HỆ THỐNG
Nhân Vật Phản Diện
MẠNH NHẤT
- Phong Thất Nguyệt -
Nhóm dịch: Thánh Thiên Tiên Vực

HỆ THỐNG NHÂN VẬT PHẢN DIỆN MẠNH NHẤT

Tác giả: Phong Thất Nguyệt

Thể loại: Hệ Thống, Phản Phái, Kiếm Hiệp, Siêu Phẩm

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM

Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện Mạnh Nhất (Bản Dịch)

Phong Thất Nguyệt

DTV EBOOK

———————-

Thế nào là phản diện? Là Lý Trầm Châu khuynh đảo thiên hạ, hay là Thượng Quan Kim Hồng người tạo ra phong ba bão táp?

Là Thiên ngoại phi tiên Diệp Cô Thành, hay là Thương tâm tiểu tiễn Nguyên Thập Tam Hạn?

Sống lại thêm một kiếp người, lại có hệ thống phản diện đồng hành, Tô Tín thông qua nó có thể nhận được những kỹ năng cũng như công pháp của những nhân vật phản diện trong những tiểu thuyết võ hiệp đời trước.

Kiếp trước chết trong tức tưởi, kiếp này quyết thà phụ trời không phụ bản thân, trở thành kẻ phản diện tàn nhẫn mạnh mẽ! Nói ta là ma, ta sẽ là tà ma thao túng thiên địa, độc ác đến phong vân biến sắc!

Làm người cần có chữ tín. Nói sẽ giết cả nhà người, thì sẽ phải giết sạch. Ta là Tô Tín, nói thì sẽ làm.

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Hệ Thống Nhân Vật Phản Diện Mạnh Nhất (Bản Dịch)!

Mục lục

- Chương 1 - Hệ thống đại phản diện
- Chương 2 - Có thể giết người, đó chính là kiếm!
- Chương 3 - Trời muốn diệt vong, tất khiến cho điên cuồng
- Chương 4 - Ta thuận tay phải hơn
- Chương 5 - Ngụy biện
- Chương 6 - Hoàn thành nhiệm vụ
- Chương 7 - Đại Tu Di Kiếm Pháp
- Chương 8 - Đánh chết quá tàn nhẫn, chỉ đánh cho tàn phế
- Chương 9 - Cải cách
- Chương 10 - Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt
- Chương 11 - Hổ tam gia tham lam
- Chương 12 - Sự thay đổi của khoái hoạt lâm
- Chương 13 - Tiền tài lấy lòng người
- Chương 14 - Tai bay vạ gió, đâm lao theo lao
- Chương 15 - Sự thật khắc nghiệt
- Chương 16 - Cổ động lòng người
- Chương 17 - Thích sát
- Chương 18 - Khoái Kiếm Tu Di
- Chương 19 - Đại sự cận kề
- Chương 20 - Thẩm vấn
- Chương 21 - Dáng vẻ diễn xuất
- Chương 22 - Đấu đá và rút thưởng
- Chương 23 - Xưng hùng võ lâm, vung kiếm tự cung
- Chương 24 - Truyền thụ công pháp
- Chương 25 - Không có võ kỹ hoàn toàn vô dụng
- Chương 26 - Nỗi xót xa của bang chúng cấp thấp
- Chương 27 - Hạt giống dã tâm
- Chương 28 - Các bên phản ứng
- Chương 29 - Tổng Bổ Đầu Đông Thập Nhị Phường
- Chương 30 - Dối trên gạt dưới
- Chương 31 - Vu oan giá họa
- Chương 32 - Tiến đánh Thanh Trúc bang

- Chương 33 - Cường địch La Chấn
- Chương 34 - Vĩnh lạc phường thuộc về ngươi
- Chương 35 - Cho hỏi, là ai cho ngươi tự tin và dũng cảm
- Chương 36 - Lời ta nói chính là quy tắc
- Chương 37 - Bí mật của Lý Hoại
- Chương 38 - Hổ tam gia hối hận
- Chương 39 - Gây sự
- Chương 40 - Thực cho rằng ta không dám giết ngươi
- Chương 41 - Mang quà đến cho nghĩa phụ
- Chương 42 - Trung thành và phản bội
- Chương 43 - Chuyển biến lớn
- Chương 44 - Sự lo âu của sa bang chủ
- Chương 45 - Hận cực quyền, cừu cực chưởng
- Chương 46 - Lão lang.gì chứ? một con cẩu bệnh mà thôi
- Chương 47 - Ngươi cũng xứng để nói quy tắc với ta sao?
- Chương 48 - Suy tính của tam anh hội
- Chương 49 - Chiêu mộ
- Chương 50 - Đây là ngươi đang ép ta giết ngươi
- Chương 51 - Đại hoạ ập đến mỗi người tự bay
- Chương 52 - Chọn cách bán rẻ
- Chương 53 - Con át chủ bài của Tô Tín
- Chương 54 - Lôi đài sinh tử
- Chương 55 - Chênh lệch sức lực
- Chương 56 - Kiếm chưa xuất vỏ mới đáng sợ nhất
- Chương 57 - Chức vị đường chủ về tay
- Chương 58 - Tử Hà Thần Công
- Chương 59 - Kết thiện duyên rộng rãi
- Chương 60 - Cạm bẫy trong rút thưởng
- Chương 61 - Chương 61: Long Tượng Bát Nhã Công
- Chương 62 - Đoạt Quyền
- Chương 63 - Thế Sự Đổi Thay, Trèo Cao Té Đau
- Chương 64 - Thủ Đoạn Tự Tìm Chỗ Chết
- Chương 65 - Người Bất Nhân, Chớ Trách Ta Bất Nghĩa
- Chương 66 - Lầu Sập Rồi
- Chương 67 - Đi Ra Lăn Lộn, Có Sai Phải Nhận
- Chương 68 - Chúng Bạn Xa Lánh
- Chương 69 - Hoàng Đế Thay Phiên Làm

- Chương 70 - Ta Làm Bang Chủ, Ai Tán Thành? Ai Phản Đối?
- Chương 71 - Nhiệm Vụ Xưng Bá Thường Ninh Phủ (1)
- Chương 72 - Nhiệm Vụ Xưng Bá Thường Ninh Phủ (2)
- Chương 73 - Không Lỗ (1)
- Chương 74 - Không Lỗ (2)
- Chương 75 - Ta, Chính Là Phi Ưng Bang (1)
- Chương 76 - Ta, Chính Là Phi Ưng Bang (2)
- Chương 77 - Bảo Hắn Cho Ta Một Công Đạo (1)
- Chương 78 - Bảo Hắn Cho Ta Một Công Đạo (2)
- Chương 79 - Tiến Công Toàn Diện (1)
- Chương 80 - Tiến Công Toàn Diện (2)
- Chương 81 - Thu Phục La Chấn (1)
- Chương 82 - Thu Phục La Chấn (2)
- Chương 83 - Hợp Mưu (1)
- Chương 84 - Hợp Mưu (2)
- Chương 85 - Hồng Môn Yến (1)
- Chương 86 - Hồng Môn Yến (2)
- Chương 87 - Không Nói Quy Củ (1)
- Chương 88 - Không Nói Quy Củ (2)
- Chương 89 - Miểu Sát (1)
- Chương 90 - Miểu Sát (2)
- Chương 91 - Ta Muốn Làm Minh Chủ (1)
- Chương 92 - Ta Muốn Làm Minh Chủ (2)
- Chương 93 - Tặng Các Ngươi Một Phần Đại Lễ (1)
- Chương 94 - Tặng Các Ngươi Một Phần Đại Lễ (2)
- Chương 95 - Cửa Hàng Hệ Thống (1)
- Chương 96 - Cửa Hàng Hệ Thống (2)
- Chương 97 - Người Bên Ngoài (1)
- Chương 98 - Người Bên Ngoài (2)
- Chương 99 - Dịch Kiếm Môn (1)
- Chương 100 - Dịch Kiếm Môn (2)
- Chương 101 - Manh Mối (1)
- Chương 102 - Manh Mối (2)
- Chương 103 - Hùng Hổ Dọa Người (1)
- Chương 104 - Hùng Hổ Dọa Người (2)
- Chương 105 - Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật (1)
- Chương 106 - Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật (2)

- Chương 107 - Bẩy Rập (1)
- Chương 108 - Bẩy Rập (2)
- Chương 109 - Chứng Cớ Vô Cùng Xác Thực (1)
- Chương 110 - Chứng Cớ Vô Cùng Xác Thực (2)
- Chương 111 - Thoát Khỏi Hiềm Nghi (1)
- Chương 112 - Thoát Khỏi Hiềm Nghi (2)
- Chương 113 - Độc Thủ Sau Màn (1)
- Chương 114 - Độc Thủ Sau Màn (2)
- Chương 115 - Phơi Bày Trân Tướng (1)
- Chương 116 - Phơi Bày Trân Tướng (2)
- Chương 117 - Nhặt Hoa Cười Cười, Ta Đã Thành Phật (1)
- Chương 118 - Nhặt Hoa Cười Cười, Ta Đã Thành Phật (2)
- Chương 119 - Chỉ Có Người Chết Mới Có Thể Bảo Thủ Bí Mật (1)
- Chương 120 - Chỉ Có Người Chết Mới Có Thể Bảo Thủ Bí Mật (2)
- Chương 121 - Giả Tạo Hiện Trường (1)
- Chương 122 - Giả Tạo Hiện Trường (2)
- Chương 123 - Nói Dối (1)
- Chương 124 - Nói Dối (2)
- Chương 125 - Bàn Giao Hậu Sự (1)
- Chương 126 - Bàn Giao Hậu Sự (2)
- Chương 127 - Chân Tướng Bại Lộ (1)
- Chương 128 - Chân Tướng Bại Lộ (2)
- Chương 129 - Thanh Thành Kiếm Pháp Nghẹn Khuất (1)
- Chương 130 - Thanh Thành Kiếm Pháp Nghẹn Khuất (2)
- Chương 131 - Người Tới Bất Ngờ (1)
- Chương 132 - Người Tới Bất Ngờ (2)
- Chương 133 - Lục Phiến Môn (1)
- Chương 134 - Lục Phiến Môn (2)
- Chương 135 - Leo Lên Hắc Bảng (1)
- Chương 136 - Leo Lên Hắc Bảng (2)
- Chương 137 - Mật Thám Và Truy Tung Tuần Bổ (1)
- Chương 138 - Mật Thám Và Truy Tung Tuần Bổ (2)
- Chương 139 - Nhân Bảng Chấn Động (1)
- Chương 140 - Nhân Bảng Chấn Động (2)

- Chương 141 - Nhiệm Vụ Đầu Tiên (1)
- Chương 142 - Nhiệm Vụ Đầu Tiên (2)
- Chương 143 - Huyết Hà Thần Kiếm (1)
- Chương 144 - Huyết Hà Thần Kiếm (2)
- Chương 145 - Thành Thương Sơn (1)
- Chương 146 - Thành Thương Sơn (2)
- Chương 147 - Tranh Giành Người Thừa Kế (1)
- Chương 148 - Tranh Giành Người Thừa Kế (2)
- Chương 149 - Nhiệm Vụ Phiền Toái (1)
- Chương 150 - Nhiệm Vụ Phiền Toái (2)
- Chương 151 - Bức Bách (1)
- Chương 152 - Bức Bách (2)
- Chương 153 - Phương Thức Xuất Hiện Tiêu Sái (1)
- Chương 154 - Phương Thức Xuất Hiện Tiêu Sái (2)
- Chương 155 - Mãnh Long Quá Giang (1)
- Chương 156 - Mãnh Long Quá Giang (2)
- Chương 157 - Biến Khéo Thành Vụn (1)
- Chương 158 - Biến Khéo Thành Vụn (2)
- Chương 159 - Cái Gì Là Hiệp? (1)
- Chương 160 - Cái Gì Là Hiệp? (2)
- Chương 161 - Tặng Ngươi Một Phần Đại Lễ (1)
- Chương 162 - Tặng Ngươi Một Phần Đại Lễ (2)
- Chương 163 - Như Sấm Bên Tai (1)
- Chương 164 - Như Sấm Bên Tai (2)
- Chương 165 - Các Ngươi Cùng Lên Đi (1)
- Chương 166 - Các Ngươi Cùng Lên Đi (2)
- Chương 167 - Phỏng Đoán Công Pháp Biến Hóa (1)
- Chương 168 - Phỏng Đoán Công Pháp Biến Hóa (2)
- Chương 169 - Thái Độ Yến Hoàng Cửu (1)
- Chương 170 - Thái Độ Yến Hoàng Cửu (2)
- Chương 171 - Mời Chào (1)
- Chương 172 - Mời Chào (2)
- Chương 173 - Thuyết Phục (1)
- Chương 174 - Thuyết Phục (2)
- Chương 175 - Chiêu Số Vô Lại (1)
- Chương 176 - Chiêu Số Vô Lại (2)
- Chương 177 - Hồng Liệt Đào (1)
- Chương 178 - Hồng Liệt Đào (2)

- Chương 179 - Tâm Phục Khẩu Phục (1)
- Chương 180 - Tâm Phục Khẩu Phục (2)
- Chương 181 - Lũng Đoạn Sinh Ý (1)
- Chương 182 - Lũng Đoạn Sinh Ý (2)
- Chương 183 - Tranh Đoạt Thương Lộ (1)
- Chương 184 - Tranh Đoạt Thương Lộ (2)
- Chương 185 - Chuẩn Bị Xuất Phát (1)
- Chương 186 - Chuẩn Bị Xuất Phát (2)
- Chương 187 - Độc Kế (1)
- Chương 188 - Độc Kế (2)
- Chương 189 - Không Biết Sống Chết (1)
- Chương 190 - Không Biết Sống Chết (2)
- Chương 191 - Quay Về (1)
- Chương 192 - Quay Về (2)
- Chương 193 - Cướp Giết (1)
- Chương 194 - Cướp Giết (2)
- Chương 195 - Đá Trúng Cục Sắt (1)
- Chương 196 - Đá Trúng Cục Sắt (2)
- Chương 197 - Đồ Sát (1)
- Chương 198 - Đồ Sát (2)
- Chương 199 - Ngươi Biết Quá Nhiều (1)
- Chương 200 - Ngươi Biết Quá Nhiều (2)
- Chương 201 - Tin Tức Xấu (1)
- Chương 202 - Tin Tức Xấu (2)
- Chương 203 - Yến Thư Hằng Biến Khéo Thành Vụng (1)
- Chương 204 - Yến Thư Hằng Biến Khéo Thành Vụng (2)
- Chương 205 - Nâng Giá Lũng Đoạn (1)
- Chương 206 - Nâng Giá Lũng Đoạn (2)
- Chương 207 - Người Thừa Kế (1)
- Chương 208 - Người Thừa Kế (2)
- Chương 209 - Thế Lực Võ Lâm Tương Nam Xuất Động (1)
- Chương 210 - Thế Lực Võ Lâm Tương Nam Xuất Động (2)
- Chương 211 - Kế Sách (1)
- Chương 212 - Kế Sách (2)
- Chương 213 - Đánh Tới Tận Cửa (1)
- Chương 214 - Đánh Tới Tận Cửa (2)

- Chương 215 - Có Ta Vô Địch (1)
- Chương 216 - Có Ta Vô Địch (2)
- Chương 217 - Có Thể Xem Cuộc Vui (1)
- Chương 218 - Có Thể Xem Cuộc Vui (2)
- Chương 219 - Hoàn Thành Kế Hoạch (1)
- Chương 220 - Hoàn Thành Kế Hoạch (2)
- Chương 221 - Vạch Mặt (1)
- Chương 222 - Vạch Mặt (2)
- Chương 223 - Yến Hoàng Cửu Tính Toán (1)
- Chương 224 - Yến Hoàng Cửu Tính Toán (2)
- Chương 225 - Xử Lý Hậu Sự (1)
- Chương 226 - Xử Lý Hậu Sự (2)
- Chương 227 - Hoàn Thành Nhiệm Vụ (1)
- Chương 228 - Hoàn Thành Nhiệm Vụ (2)
- Chương 229 - Võ Lâm Tương Nam Mềm Yếu (1)
- Chương 230 - Võ Lâm Tương Nam Mềm Yếu (2)
- Chương 231 - Chuyện Qua Ba Lần, Không Nói Thì Giết (1)
- Chương 232 - Chuyện Qua Ba Lần, Không Nói Thì Giết (2)
- Chương 233 - Ngươi Nói Hết Chưa? (1)
- Chương 234 - Ngươi Nói Hết Chưa? (2)
- Chương 235 - Âm Dương Quỷ Thủ Khổng Thu Nhân (1)
- Chương 236 - Âm Dương Quỷ Thủ Khổng Thu Nhân (2)
- Chương 237 - Tư Liệu Địch Vân Phi (1)
- Chương 238 - Tư Liệu Địch Vân Phi (2)
- Chương 239 - Miểu Sát (1)
- Chương 240 - Miểu Sát (2)
- Chương 241 - Bách Độc Đồng Tử (1)
- Chương 242 - Bách Độc Đồng Tử (2)
- Chương 243 - Vạn Độc Đại Trận (1)
- Chương 244 - Vạn Độc Đại Trận (2)
- Chương 245 - Kế Hoạch Thành Công (1)
- Chương 246 - Kế Hoạch Thành Công (2)
- Chương 247 - Công Tâm (1)
- Chương 248 - Công Tâm (2)
- Chương 249 - Chiến, Địch Vân Phi! (1)
- Chương 250 - Chiến, Địch Vân Phi! (2)

- Chương 251 - Kiếm Xuất Huyết Hà Trảm Đại Long (1)
- Chương 252 - Kiếm Xuất Huyết Hà Trảm Đại Long (2)
- Chương 253 - Tiêu Ma Vân (1)
- Chương 254 - Tiêu Ma Vân (2)
- Chương 255 - Bất Nhị Đao (1)
- Chương 256 - Bất Nhị Đao (2)
- Chương 257 - Thượng Quan Ngạn Khanh (1)
- Chương 258 - Thượng Quan Ngạn Khanh (2)
- Chương 259 - Nhân Bảng Thay Đổi (1)
- Chương 260 - Nhân Bảng Thay Đổi (2)
- Chương 261 - Kiếm Tôn Giả La Vân Chi Mộ (1)
- Chương 262 - Kiếm Tôn Giả La Vân Chi Mộ (2)
- Chương 263 - Dẫn Tô Tín Tới (1)
- Chương 264 - Dẫn Tô Tín Tới (2)
- Chương 265 - Chúc Ngôn Tín Bại Sự Có Thừa (1)
- Chương 266 - Chúc Ngôn Tín Bại Sự Có Thừa (2)
- Chương 267 - Ta Không Có Tư Cách? (1)
- Chương 268 - Ta Không Có Tư Cách? (2)
- Chương 269 - Tiến Vào Lăng Tẩm (1)
- Chương 270 - Tiến Vào Lăng Tẩm (2)
- Chương 271 - Bẫy Rập (1)
- Chương 272 - Bẫy Rập (2)
- Chương 273 - Triêu Thiên Nhất Côn, Nhất Côn Triêu Thiên (1)
- Chương 274 - Triêu Thiên Nhất Côn, Nhất Côn Triêu Thiên (2)
- Chương 275 - Đệ Tử Tục Gia Thiếu Lâm Tự (1)
- Chương 276 - Đệ Tử Tục Gia Thiếu Lâm Tự (2)
- Chương 277 - Quyết Ý Giết (1)
- Chương 278 - Quyết Ý Giết (2)
- Chương 279 - Ám Sát (1)
- Chương 280 - Ám Sát (2)
- Chương 281 - Đánh Hợp Kích (1)
- Chương 282 - Đánh Hợp Kích (2)
- Chương 283 - Kim Cương Vi Đà, Diệt Thế Hàng Ma (1)
- Chương 284 - Kim Cương Vi Đà, Diệt Thế Hàng Ma (2)
- Chương 285 - Tuyệt Sát (1)
- Chương 286 - Tuyệt Sát (2)

- Chương 287 - Lăng Châu Phủ (1)
- Chương 288 - Lăng Châu Phủ (2)
- Chương 289 - Lộ Tuyến Võ Đạo (1)
- Chương 290 - Lộ Tuyến Võ Đạo (2)
- Chương 291 - Rút Thưởng (1)
- Chương 292 - Rút Thưởng (2)
- Chương 293 - Luận Võ (1)
- Chương 294 - Luận Võ (2)
- Chương 295 - Ngươi Nói Ai Hồ Đồ? (1)
- Chương 296 - Ngươi Nói Ai Hồ Đồ? (2)
- Chương 297 - Không Nên Động Tâm Tư Không Nên Có (1)
- Chương 298 - Không Nên Động Tâm Tư Không Nên Có (2)
- Chương 299 - Giang Nam Hội (1)
- Chương 300 - Giang Nam Hội (2)
- Chương 301 - Trảm Ác Tăng Giác Nghiêm (1)
- Chương 302 - Trảm Ác Tăng Giác Nghiêm (2)
- Chương 303 - Thiếu Lâm Tự Bá Đạo (1)
- Chương 304 - Thiếu Lâm Tự Bá Đạo (2)
- Chương 305 - Lần Đầu Chiến Nguyên Thần (1)
- Chương 306 - Lần Đầu Chiến Nguyên Thần (2)
- Chương 307 - Người Thần Bí (1)
- Chương 308 - Người Thần Bí (2)
- Chương 309 - Diệt Môn (1)
- Chương 310 - Diệt Môn (2)
- Chương 311 - Giang Nam Phủ (1)
- Chương 312 - Giang Nam Phủ (2)
- Chương 313 - Xung Đột (1)
- Chương 314 - Xung Đột (2)
- Chương 315 - Võ Thám Hoa Lý Trần Phong (1)
- Chương 316 - Võ Thám Hoa Lý Trần Phong (2)
- Chương 317 - Bài Danh Nhân Bảng (1)
- Chương 318 - Bài Danh Nhân Bảng (2)
- Chương 319 - Con Ruồi Đáng Ghét (1)
- Chương 320 - Con Ruồi Đáng Ghét (2)
- Chương 321 - Hủ Nho Vương Thế Phong (1)
- Chương 322 - Hủ Nho Vương Thế Phong (2)

- Chương 323 - Trả Thù (1)
- Chương 324 - Trả Thù (2)
- Chương 325 - Đòi Công Đạo (1)
- Chương 326 - Đòi Công Đạo (2)
- Chương 327 - Ta Rất Giận Dữ (1)
- Chương 328 - Ta Rất Giận Dữ (2)
- Chương 329 - Thiết Dao Hoa (1)
- Chương 330 - Thiết Dao Hoa (2)
- Chương 331 - Giác Ngộ Khi Làm Tay Sai Triều Đình (1)
- Chương 332 - Giác Ngộ Khi Làm Tay Sai Triều Đình (2)
- Chương 333 - Tuyên Bố Nhiệm Vụ (1)
- Chương 334 - Tuyên Bố Nhiệm Vụ (2)
- Chương 335 - Chư Cát Thanh Thiên (1)
- Chương 336 - Chư Cát Thanh Thiên (2)
- Chương 337 - Giang Nam Nhân Nghĩa Trang (1)
- Chương 338 - Giang Nam Nhân Nghĩa Trang (2)
- Chương 339 - Nhân Nghĩa Vô Song Giang Hạc Lưu (1)
- Chương 340 - Nhân Nghĩa Vô Song Giang Hạc Lưu (2)
- Chương 341 - Nhân Nghĩa Hay Không Nhân Nghĩa Do Ta Nói Mới Tính (1)
- Chương 342 - Nhân Nghĩa Hay Không Nhân Nghĩa Do Ta Nói Mới Tính (2)
- Chương 343 - Phó Tổng Bộ Đầu Giang Nam Đạo (1)
- Chương 344 - Phó Tổng Bộ Đầu Giang Nam Đạo (2)
- Chương 345 - Có Vấn Đề (1)
- Chương 346 - Có Vấn Đề (2)
- Chương 347 - Thân Phận Thiết Dao Hoa (1)
- Chương 348 - Thân Phận Thiết Dao Hoa (2)
- Chương 349 - Huyễn Ma Đạo Và Bạch Liên Giáo (1)
- Chương 350 - Huyễn Ma Đạo Và Bạch Liên Giáo (2)
- Chương 351 - Dư Nghiệt Ngô Quốc (1)
- Chương 352 - Dư Nghiệt Ngô Quốc (2)
- Chương 353 - Đoạn Ngọc Thủ Nhạc Thanh Bình (1)
- Chương 354 - Đoạn Ngọc Thủ Nhạc Thanh Bình (2)
- Chương 355 - Giang Nam Hội (1)
- Chương 356 - Giang Nam Hội (2)
- Chương 357 - Huyết Khí Trường Hà Cổ Đông Lai (1)
- Chương 358 - Huyết Khí Trường Hà Cổ Đông Lai (2)

- Chương 359 - Khiêu Chiến (1)
- Chương 360 - Khiêu Chiến (2)
- Chương 361 - Muốn Thượng Vị, Có Thực Lực Hay Sao? (1)
- Chương 362 - Muốn Thượng Vị, Có Thực Lực Hay Sao? (2)
- Chương 363 - Thần Cung Cảnh (1)
- Chương 364 - Thần Cung Cảnh (2)
- Chương 365 - Tạo Phản (1)
- Chương 366 - Tạo Phản (2)
- Chương 367 - Phản Bội (1)
- Chương 368 - Phản Bội (2)
- Chương 369 - Kết Thúc (1)
- Chương 370 - Kết Thúc (2)
- Chương 371 - Ta Tiếp Vị Trí Này (1)
- Chương 372 - Ta Tiếp Vị Trí Này (2)
- Chương 373 - Rút Thưởng (1)
- Chương 374 - Rút Thưởng (2)
- Chương 375 - Sơn Tự Kinh (1)
- Chương 376 - Sơn Tự Kinh (2)
- Chương 377 - Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo (1)
- Chương 378 - Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo (2)
- Chương 379 - Ra Oai Phủ Đầu (1)
- Chương 380 - Ra Oai Phủ Đầu (2)
- Chương 381 - Các Vị Ngồi Đây Đều Là Rác Rưởi (1)
- Chương 382 - Các Vị Ngồi Đây Đều Là Rác Rưởi (2)
- Chương 383 - Tính Toán (1)
- Chương 384 - Tính Toán (2)
- Chương 385 - Lôi Kéo (1)
- Chương 386 - Lôi Kéo (2)
- Chương 387 - Ta Làm Chỗ Dựa Cho Ngươi (1)
- Chương 388 - Ta Làm Chỗ Dựa Cho Ngươi (2)
- Chương 389 - Tô Tín Bành Trướng (1)
- Chương 390 - Tô Tín Bành Trướng (2)
- Chương 391 - Không Một Bóng Người (1)
- Chương 392 - Không Một Bóng Người (2)
- Chương 393 - Cửu Sơn Thần Đồng Bất Nghi (1)
- Chương 394 - Cửu Sơn Thần Đồng Bất Nghi (2)

- Chương 395 - Đổng Đàn Chủ, Ngươi Đại Họa Lâm Đầu (1)
- Chương 396 - Đổng Đàn Chủ, Ngươi Đại Họa Lâm Đầu (2)
- Chương 397 - Tam Chỉ Đạn Thiên (1)
- Chương 398 - Tam Chỉ Đạn Thiên (2)
- Chương 399 - Hỏi Tội (1)
- Chương 400 - Hỏi Tội (2)
- Chương 401 - Bài Trừ Đối Lập (1)
- Chương 402 - Bài Trừ Đối Lập (2)
- Chương 403 - Biện Pháp Lớn Mạnh Lục Phiến Môn (1)
- Chương 404 - Biện Pháp Lớn Mạnh Lục Phiến Môn (2)
- Chương 405 - Chiêu An (1)
- Chương 406 - Chiêu An (2)
- Chương 407 - Ngăn Tiền Đồ Của Người Như Giết Phụ Mẫu (1)
- Chương 408 - Ngăn Tiền Đồ Của Người Như Giết Phụ Mẫu (2)
- Chương 409 - Nháo Sự (1)
- Chương 410 - Nháo Sự (2)
- Chương 411 - Lợi Ích (1)
- Chương 412 - Lợi Ích (2)
- Chương 413 - Tốn Phong Kiếm Phái Và Ôn Gia (1)
- Chương 414 - Tốn Phong Kiếm Phái Và Ôn Gia (2)
- Chương 415 - Người Nhu Nhược (1)
- Chương 416 - Người Nhu Nhược (2)
- Chương 417 - Lực Lượng Thù Hận (1)
- Chương 418 - Lực Lượng Thù Hận (2)
- Chương 419 - Hận Ý Ngập Trời (1)
- Chương 420 - Hận Ý Ngập Trời (2)
- Chương 421 - Báo Thù (1)
- Chương 422 - Báo Thù (2)
- Chương 423 - Nhẫn! Nhẫn! Nhẫn! (1)
- Chương 424 - Nhẫn! Nhẫn! Nhẫn! (2)
- Chương 425 - Đánh Tốn Phong Kiếm Phái (1)
- Chương 426 - Đánh Tốn Phong Kiếm Phái (2)
- Chương 427 - Tru Tuyệt Toàn Gia (1)
- Chương 428 - Tru Tuyệt Toàn Gia (2)

- Chương 429 - Lòng Tham Không Đáy (1)
- Chương 430 - Lòng Tham Không Đáy (2)
- Chương 431 - Đòi Công Đạo (1)
- Chương 432 - Đòi Công Đạo (2)
- Chương 433 - Ba Thế Lực Nghẹn Khuất (1)
- Chương 434 - Ba Thế Lực Nghẹn Khuất (2)
- Chương 435 - Bí Mật Giang Nam Đạo (1)
- Chương 436 - Bí Mật Giang Nam Đạo (2)
- Chương 437 - Ức Hiếp (1)
- Chương 438 - Ức Hiếp (2)
- Chương 439 - Mồi Lửa Đốt Thảo Nguyên (1)
- Chương 440 - Mồi Lửa Đốt Thảo Nguyên (2)
- Chương 441 - Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí (1)
- Chương 442 - Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí (2)
- Chương 443 - Sắc Vi Kiếm (1)
- Chương 444 - Sắc Vi Kiếm (2)
- Chương 445 - Xin Tiêu Gia Giúp Đỡ (1)
- Chương 446 - Xin Tiêu Gia Giúp Đỡ (2)
- Chương 447 - Không Quy Củ Không Thành Vuông Tròn (1)
- Chương 448 - Không Quy Củ Không Thành Vuông Tròn (2)
- Chương 449 - Lập Quy Củ (1)
- Chương 450 - Lập Quy Củ (2)
- Chương 451 - Đấu Tranh Quyền Lợi Trong Tổng Bộ Lục Phiến Môn (1)
- Chương 452 - Đấu Tranh Quyền Lợi Trong Tổng Bộ Lục Phiến Môn (2)
- Chương 453 - Phí Gia Thỉnh Cầu (1)
- Chương 454 - Phí Gia Thỉnh Cầu (2)
- Chương 455 - Ám Sát (1)
- Chương 456 - Ám Sát (2)
- Chương 457 - Thất Hùng Hội (1)
- Chương 458 - Thất Hùng Hội (2)
- Chương 459 - Thái Điểu Giang Hồ (1)
- Chương 460 - Thái Điểu Giang Hồ (2)
- Chương 461 - Đòi Người (1)
- Chương 462 - Đòi Người (2)

- Chương 463 - Ngươi Còn Chưa Đủ Tư Cách (1)
- Chương 464 - Ngươi Còn Chưa Đủ Tư Cách (2)
- Chương 465 - Chiến! (1)
- Chương 466 - Chiến! (2)
- Chương 467 - Cái Mông Quyết Định Cái Đầu (1)
- Chương 468 - Cái Mông Quyết Định Cái Đầu (2)
- Chương 469 - Tặng Lạc Vũ Sơn Trang Một Phần Đại Lễ (1)
- Chương 470 - Tặng Lạc Vũ Sơn Trang Một Phần Đại Lễ (2)
- Chương 471 - Quý Vô Không Thất Bại (1)
- Chương 472 - Quý Vô Không Thất Bại (2)
- Chương 473 - Hung Uy (1)
- Chương 474 - Hung Uy (2)
- Chương 475 - Vô Song Kiếm Lâm Khiếu (1)
- Chương 476 - Vô Song Kiếm Lâm Khiếu (2)
- Chương 477 - Ước Chiến (1)
- Chương 478 - Ước Chiến (2)
- Chương 479 - Cuộc Chiến Kiếm Đạo (1)
- Chương 480 - Cuộc Chiến Kiếm Đạo (2)
- Chương 481 - Thắng (1)
- Chương 482 - Thắng (2)
- Chương 483 - Hái Quả Đào (1)
- Chương 484 - Hái Quả Đào (2)
- Chương 485 - Đoạt Quyền (1)
- Chương 486 - Đoạt Quyền (2)
- Chương 487 - Lỗ Thủng Trong Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo (1)
- Chương 488 - Lỗ Thủng Trong Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo (2)
- Chương 489 - Phản Cốt (1)
- Chương 490 - Phản Cốt (2)
- Chương 491 - Vạch Mặt (1)
- Chương 492 - Vạch Mặt (2)
- Chương 493 - Duẫn Tịch Không Cam Lòng (1)
- Chương 494 - Duẫn Tịch Không Cam Lòng (2)
- Chương 495 - Bí Mật Của Duẫn Tịch (1)
- Chương 496 - Bí Mật Của Duẫn Tịch (2)

- Chương 497 - Mưu Đồ Bí Mật (1)
- Chương 498 - Mưu Đồ Bí Mật (2)
- Chương 499 - Xuất Động (1)
- Chương 500 - Xuất Động (2)
- Chương 501 - Phục Giết (1)
- Chương 502 - Phục Giết (2)
- Chương 503 - Hoan Nghênh Đi Vào Địa Phủ (1)
- Chương 504 - Hoan Nghênh Đi Vào Địa Phủ (2)
- Chương 505 - Phúc Lợi Địa Phủ (1)
- Chương 506 - Phúc Lợi Địa Phủ (2)
- Chương 507 - Địa Phủ Và Thiên Đình (1)
- Chương 508 - Địa Phủ Và Thiên Đình (2)
- Chương 509 - Hiện Trạng Giang Nam Đạo (1)
- Chương 510 - Hiện Trạng Giang Nam Đạo (2)
- Chương 511 - Tiểu Tâm Tư Của Duẫn Tịch (1)
- Chương 512 - Tiểu Tâm Tư Của Duẫn Tịch (2)
- Chương 513 - Bằng Mặt Không Bằng Lòng (1)
- Chương 514 - Bằng Mặt Không Bằng Lòng (2)
- Chương 515 - Nháo Sự (1)
- Chương 516 - Nháo Sự (2)
- Chương 517 - Nhiệm Vụ Nhập Môn (1)
- Chương 518 - Nhiệm Vụ Nhập Môn (2)
- Chương 519 - Phế Vật (1)
- Chương 520 - Phế Vật (2)
- Chương 521 - Lan Hoa Đường (1)
- Chương 522 - Lan Hoa Đường (2)
- Chương 523 - Lừa Dối (1)
- Chương 524 - Lừa Dối (2)
- Chương 525 - Tung Tích Hài Cốt Thiên Binh (1)
- Chương 526 - Tung Tích Hài Cốt Thiên Binh (2)
- Chương 527 - Môn Khách (1)
- Chương 528 - Môn Khách (2)
- Chương 529 - Ta Đáng Giá Như Vậy (1)
- Chương 530 - Ta Đáng Giá Như Vậy (2)
- Chương 531 - Ngụy Trang (1)
- Chương 532 - Ngụy Trang (2)
- Chương 533 - Thu Đồ Đệ Thất Bại (1)
- Chương 534 - Thu Đồ Đệ Thất Bại (2)

- Chương 535 - Chuẩn Bị Khai Chiến (1)
- Chương 536 - Chuẩn Bị Khai Chiến (2)
- Chương 537 - Chủ Động Xuất Kích (1)
- Chương 538 - Chủ Động Xuất Kích (2)
- Chương 539 - Chậm (1)
- Chương 540 - Chậm (2)
- Chương 541 - Trở Về (1)
- Chương 542 - Trở Về (2)
- Chương 543 - Giao Dịch (1)
- Chương 544 - Giao Dịch (2)
- Chương 545 - Thêm Mồi Lửa (1)
- Chương 546 - Thêm Mồi Lửa (2)
- Chương 547 - Xung Đột (1)
- Chương 548 - Xung Đột (2)
- Chương 549 - Giá Họa (1)
- Chương 550 - Giá Họa (2)
- Chương 551 - Đòi Công Đạo (1)
- Chương 552 - Đòi Công Đạo (2)
- Chương 553 - Ta Bảo Các Ngươi Giao Người (1)
- Chương 554 - Ta Bảo Các Ngươi Giao Người (2)
- Chương 555 - Giải Quyết Tốt Hậu Quả (1)
- Chương 556 - Giải Quyết Tốt Hậu Quả (2)
- Chương 557 - Kiếm Nam Đạo (1)
- Chương 558 - Kiếm Nam Đạo (2)
- Chương 559 - Chu Gia Cùng Trầm Gia (1)
- Chương 560 - Chu Gia Cùng Trầm Gia (2)
- Chương 561 - Tạ Chỉ Yến Phiền Não (1)
- Chương 562 - Tạ Chỉ Yến Phiền Não (2)
- Chương 563 - Trầm Gia Hối Hận (1)
- Chương 564 - Trầm Gia Hối Hận (2)
- Chương 565 - Gia Sư Tông Hạo Dương (1)
- Chương 566 - Gia Sư Tông Hạo Dương (2)
- Chương 567 - Tương Kế Tựu Kế (1)
- Chương 568 - Tương Kế Tựu Kế (2)
- Chương 569 - Tung Tích Binh Khí (1)
- Chương 570 - Tung Tích Binh Khí (2)
- Chương 571 - Tư Mệnh Tinh Quân (1)
- Chương 572 - Tư Mệnh Tinh Quân (2)

- Chương 573 - Dịch Kiếm Môn (1)
- Chương 574 - Dịch Kiếm Môn (2)
- Chương 575 - Không Biết Điều (1)
- Chương 576 - Không Biết Điều (2)
- Chương 577 - Không Thể Nói Lý (1)
- Chương 578 - Không Thể Nói Lý (2)
- Chương 579 - Trở Về (1)
- Chương 580 - Trở Về (2)
- Chương 581 - Tương Tây Ngũ Quỷ Và Hà Gia (1)
- Chương 582 - Tương Tây Ngũ Quỷ Và Hà Gia (2)
- Chương 583 - Thiên Đạo Thạch (1)
- Chương 584 - Thiên Đạo Thạch (2)
- Chương 585 - Địch Vân Phi Tức Giận (1)
- Chương 586 - Địch Vân Phi Tức Giận (2)
- Chương 587 - Tiểu Thông Minh (1)
- Chương 588 - Tiểu Thông Minh (2)
- Chương 589 - Lô Uyển Đình (1)
- Chương 590 - Lô Uyển Đình (2)
- Chương 591 - Treo Thưởng Hắc Bảng (1)
- Chương 592 - Treo Thưởng Hắc Bảng (2)
- Chương 593 - Một Đám Chó Hoang Và Sư Tử (1)
- Chương 594 - Một Đám Chó Hoang Và Sư Tử (2)
- Chương 595 - Vô Song (1)
- Chương 596 - Vô Song (2)
- Chương 597 - Cả Đời Này Ngươi Không Thể Đuổi Kịp Ta (1)
- Chương 598 - Cả Đời Này Ngươi Không Thể Đuổi Kịp Ta (2)
- Chương 599 - Thương Tâm Tiểu Tiễn (1)
- Chương 600 - Thương Tâm Tiểu Tiễn (2)
- Chương 601 - Át Chủ Bài (1)
- Chương 602 - Át Chủ Bài (2)
- Chương 603 - Diễn Giải (1)
- Chương 604 - Diễn Giải (2)
- Chương 605 - Áp Lực (1)
- Chương 606 - Áp Lực (2)
- Chương 607 - Thiên Nhân Hợp Nhất, Nửa Bước Nguyên Thần (1)

- Chương 608 - Thiên Nhân Hợp Nhất, Nửa Bước Nguyên Thần (2)
- Chương 609 - Cửu Trọng Kiếm Các (1)
- Chương 610 - Cửu Trọng Kiếm Các (2)
- Chương 611 - Thưởng Kiếm Đại Hội (1)
- Chương 612 - Thưởng Kiếm Đại Hội (2)
- Chương 613 - Thất Sát Thương Diêm Đông Thần (1)
- Chương 614 - Thất Sát Thương Diêm Đông Thần (2)
- Chương 615 - Thân Phận Trần Kính (1)
- Chương 616 - Thân Phận Trần Kính (2)
- Chương 617 - Nhân Bảng Đông Tấn (1)
- Chương 618 - Nhân Bảng Đông Tấn (2)
- Chương 619 - Làm Người Phải Hiểu Lễ Phép (1)
- Chương 620 - Làm Người Phải Hiểu Lễ Phép (2)
- Chương 621 - Thưởng Kiếm Đại Hội (1)
- Chương 622 - Thưởng Kiếm Đại Hội (2)
- Chương 623 - Cái Gì Là Kiếm (1)
- Chương 624 - Cái Gì Là Kiếm (2)
- Chương 625 - Khoái Kiếm (1)
- Chương 626 - Khoái Kiếm (2)
- Chương 627 - Đánh Lén Không Tưởng Tượng Nổi (1)
- Chương 628 - Đánh Lén Không Tưởng Tượng Nổi (2)
- Chương 629 - Xảo Trá (1)
- Chương 630 - Xảo Trá (2)
- Chương 631 - Bắt Đầu Báo Thù (1)
- Chương 632 - Bắt Đầu Báo Thù (2)
- Chương 633 - Khủng Hoảng (1)
- Chương 634 - Khủng Hoảng (2)
- Chương 635 - Rung Động (1)
- Chương 636 - Rung Động (2)
- Chương 637 - Đệ Nhất Nhân Bảng, Tấn Chức Nguyên Thần (1)
- Chương 638 - Đệ Nhất Nhân Bảng, Tấn Chức Nguyên Thần (2)
- Chương 639 - Cường Thế (1)
- Chương 640 - Cường Thế (2)
- Chương 641 - Binh Khí (1)
- Chương 642 - Binh Khí (2)

- Chương 643 - Tư Cách Tứ Đại Thần Bộ Dự Bị (1)
- Chương 644 - Tư Cách Tứ Đại Thần Bộ Dự Bị (2)
- Chương 685 - ‘ Sinh Tử Hoàn ’ Cừu Bách Xuyên (1)
- Chương 686 - ‘ Sinh Tử Hoàn ’ Cừu Bách Xuyên (2)
- Chương 687 - Thục Vương Cơ Ngôn Tú (1)
- Chương 688 - Thục Vương Cơ Ngôn Tú (2)
- Chương 689 - Kế Sách (1)
- Chương 690 - Kế Sách (2)
- Chương 691 - Quy Củ Giang Hồ (1)
- Chương 692 - Quy Củ Giang Hồ (2)
- Chương 693 - Diệt Môn (1)
- Chương 694 - Diệt Môn (2)
- Chương 695 - Lại Diệt Một Môn (1)
- Chương 696 - Lại Diệt Một Môn (2)
- Chương 697 - Cừu Bách Xuyên Lo Lắng (1)
- Chương 698 - Cừu Bách Xuyên Lo Lắng (2)
- Chương 699 - Xung Đột (1)
- Chương 700 - Xung Đột (2)
- Chương 701 - Sương Nguyệt Kiếm Lư (1)
- Chương 702 - Sương Nguyệt Kiếm Lư (2)
- Chương 703 - Không Biết Điều (1)
- Chương 704 - Không Biết Điều (2)
- Chương 705 - Võ Giả Chung Quy Phải Dùng Nắm Đấm Nói Chuyện (1)
- Chương 706 - Võ Giả Chung Quy Phải Dùng Nắm Đấm Nói Chuyện (2)
- Chương 707 - Gặp Mặt (1)
- Chương 708 - Gặp Mặt (2)
- Chương 709 - Ba Thục Kiếm Các (1)
- Chương 710 - Ba Thục Kiếm Các (2)
- Chương 711 - Phiền Toái (1)
- Chương 712 - Phiền Toái (2)
- Chương 713 - Kẻ Thù (1)
- Chương 714 - Kẻ Thù (2)
- Chương 715 - Phi Huyết Kiếm (1)
- Chương 716 - Phi Huyết Kiếm (2)
- Chương 717 - Bức Bách (1)
- Chương 718 - Bức Bách (2)

- Chương 719 - Chém Giết (1)
- Chương 720 - Chém Giết (2)
- Chương 721 - Rằm Tháng Bảy (1)
- Chương 722 - Rằm Tháng Bảy (2)
- Chương 723 - Diễn Giải Và Rút Thưởng (1)
- Chương 724 - Diễn Giải Và Rút Thưởng (2)
- Chương 725 - Hà Nam Đạo (1)
- Chương 726 - Hà Nam Đạo (2)
- Chương 727 - Nháo Sự (1)
- Chương 728 - Nháo Sự (2)
- Chương 729 - Thái Vương Cơ Ngôn Thành (1)
- Chương 730 - Thái Vương Cơ Ngôn Thành (2)
- Chương 731 - Trước Giờ Lạc Dương Lôi (1)
- Chương 732 - Trước Giờ Lạc Dương Lôi (2)
- Chương 733 - Lạc Dương Lôi Diễn Ra (1)
- Chương 734 - Lạc Dương Lôi Diễn Ra (2)
- Chương 735 - Cướp Người (1)
- Chương 736 - Cướp Người (2)
- Chương 737 - Bao Che Khuyết Điểm (1)
- Chương 738 - Bao Che Khuyết Điểm (2)
- Chương 739 - Thể Diện Triều Đình (1)
- Chương 740 - Thể Diện Triều Đình (2)
- Chương 741 - Thăm Dò (1)
- Chương 742 - Thăm Dò (2)Thăm Dò (2)
- Chương 743 - Hoài Nghi (1)
- Chương 744 - Hoài Nghi (2)
- Chương 745 - Châm Ngòi Ly Gián (1)
- Chương 746 - Châm Ngòi Ly Gián (2)
- Chương 747 - Vạch Trần (1)
- Chương 748 - Vạch Trần (2)
- Chương 749 - Thành Thịnh Kinh (1)
- Chương 750 - Thành Thịnh Kinh (2)
- Chương 751 - Tổng Bộ Lục Phiến Môn (1)
- Chương 752 - Tổng Bộ Lục Phiến Môn (2)
- Chương 753 - Vũ Mộ (1)
- Chương 754 - Vũ Mộ (2)
- Chương 755 - Bẫy Rập Và Nâng Giết (1)
- Chương 756 - Bẫy Rập Và Nâng Giết (2)

- Chương 757 - Ta Nhận Vị Trí Này (1)
- Chương 758 - Ta Nhận Vị Trí Này (2)
- Chương 759 - Tiền Nhiệm (1)
- Chương 760 - Tiền Nhiệm (2)
- Chương 761 - Thu Nạp Nhân Tâm (1)
- Chương 762 - Thu Nạp Nhân Tâm (2)
- Chương 763 - Hoàng Tử Tranh Giành (1)
- Chương 764 - Hoàng Tử Tranh Giành (2)
- Chương 765 - Xung Đột (1)
- Chương 766 - Xung Đột (2)
- Chương 767 - Tô Tín Không Được Xem Trọng (1)
- Chương 768 - Tô Tín Không Được Xem Trọng (2)
- Chương 769 - Đường Hiển (1)
- Chương 770 - Đường Hiển (2)
- Chương 771 - Bí Mật Trong Lưu Ảnh Thạch (1)
- Chương 772 - Bí Mật Trong Lưu Ảnh Thạch (2)
- Chương 773 - Đánh Đến Tận Cửa (1)
- Chương 774 - Đánh Đến Tận Cửa (2)
- Chương 775 - Đường Hiển Ra Tay (1)
- Chương 776 - Đường Hiển Ra Tay (2)
- Chương 777 - Long Hoa Hầu (1)
- Chương 778 - Long Hoa Hầu (2)
- Chương 779 - Mưu Đồ (1)
- Chương 780 - Mưu Đồ (2)
- Chương 781 - Bắt (1)
- Chương 782 - Bắt (2)
- Chương 783 - Ảo Thuật (1)
- Chương 784 - Ảo Thuật (2)
- Chương 785 - Chém Giết (1)
- Chương 786 - Chém Giết (2)
- Chương 787 - Thị Uy (1)
- Chương 788 - Thị Uy (2)
- Chương 789 - Triều Nghi (1)
- Chương 790 - Triều Nghi (2)
- Chương 791 - Côn Luân Bí Cảnh (1)
- Chương 792 - Côn Luân Bí Cảnh (2)
- Chương 793 - Cường Giả Tụ Tập (1)
- Chương 794 - Cường Giả Tụ Tập (2)

- Chương 795 - Nhìn Người (1)
- Chương 796 - Nhìn Người (2)
- Chương 797 - Người Địa Phủ Tới (1)
- Chương 798 - Người Địa Phủ Tới (2)
- Chương 799 - Mưu Đồ (1)
- Chương 800 - Mưu Đồ (2)
- Chương 801 - Nửa Đường Cướp Giết (1)
- Chương 802 - Nửa Đường Cướp Giết (2)
- Chương 803 - Vây Công (1)
- Chương 804 - Vây Công (2)
- Chương 805 - Trảm Phượng (1)
- Chương 806 - Trảm Phượng (2)
- Chương 807 - Tìm Phiền Toái (1)
- Chương 808 - Tìm Phiền Toái (2)
- Chương 809 - Hại Người Không Lợi Mình (1)
- Chương 810 - Hại Người Không Lợi Mình (2)
- Chương 811 - Kết Thù (1)
- Chương 812 - Kết Thù (2)
- Chương 813 - Bí Cảnh Mở Ra (1)
- Chương 814 - Bí Cảnh Mở Ra (2)
- Chương 815 - Cản Thi Phái (1)
- Chương 816 - Cản Thi Phái (2)
- Chương 817 - Cản Thi Phái Yếu Ớt (1)
- Chương 818 - Cản Thi Phái Yếu Ớt (2)
- Chương 819 - Bạo Lộ (1)
- Chương 820 - Bạo Lộ (2)
- Chương 821 - Đen Ăn Đen (1)
- Chương 822 - Đen Ăn Đen (2)
- Chương 823 - Thiên Tài Địa Bảo (1)
- Chương 824 - Thiên Tài Địa Bảo (2)
- Chương 825 - Nhượng Bộ (1)
- Chương 826 - Nhượng Bộ (2)
- Chương 827 - Huyết Mạch Tô Gia (1)
- Chương 828 - Huyết Mạch Tô Gia (2)
- Chương 829 - Tô Gia Không Hiểu Chuyện (1)
- Chương 830 - Tô Gia Không Hiểu Chuyện (2)
- Chương 831 - Nhân Hoàng Kiếm Xuất Thế (1)
- Chương 832 - Nhân Hoàng Kiếm Xuất Thế (2)

- Chương 833 - Gặt Hái Khắp Nơi (1)
- Chương 834 - Gặt Hái Khắp Nơi (2)
- Chương 835 - Tâm Ma Của Giác Nghiêm (1)
- Chương 836 - Tâm Ma Của Giác Nghiêm (2)
- Chương 837 - Trảm Tâm Ma (1)
- Chương 838 - Trảm Tâm Ma (2)
- Chương 839 - Kim Cương Bất Phôi Thần Công (1)
- Chương 840 - Kim Cương Bất Phôi Thần Công (2)
- Chương 841 - Đánh Nát Tâm Linh (1)
- Chương 842 - Đánh Nát Tâm Linh (2)
- Chương 843 - Hành Hạ Đến Chết (1)
- Chương 844 - Hành Hạ Đến Chết (2)
- Chương 845 - Loạn Chiến (1)
- Chương 846 - Loạn Chiến (2)
- Chương 847 - Ra Tay Cướp Đoạt (1)
- Chương 848 - Ra Tay Cướp Đoạt (2)
- Chương 849 - Bí Cảnh Kết Thúc (1)
- Chương 850 - Bí Cảnh Kết Thúc (2)
- Chương 851 - Trẫm Cho Ngươi Mới Là Của Ngươi! (1)
- Chương 852 - Trẫm Cho Ngươi Mới Là Của Ngươi! (2)
- Chương 853 - Chân Tướng (1)
- Chương 854 - Chân Tướng (2)
- Chương 855 - Nổi Tiếng Địa Bảng (1)
- Chương 856 - Nổi Tiếng Địa Bảng (2)
- Chương 857 - Huyền Quan (1)
- Chương 858 - Huyền Quan (2)
- Chương 859 - Bí Mật Ninh Viễn Đường (1)
- Chương 860 - Bí Mật Ninh Viễn Đường (2)
- Chương 861 - Tô Minh Viễn (1)
- Chương 862 - Tô Minh Viễn (2)
- Chương 863 - Hợp Tác (1)
- Chương 864 - Hợp Tác (2)
- Chương 865 - Đoạt Quyền (1)
- Chương 866 - Đoạt Quyền (2)
- Chương 867 - Uy Hiếp (1)
- Chương 868 - Uy Hiếp (2)
- Chương 869 - Đòi Người (1)
- Chương 870 - Đòi Người (2)

- Chương 871 - Tranh Cử Tứ Đại Thần Bộ (1)
- Chương 872 - Tranh Cử Tứ Đại Thần Bộ (2)
- Chương 873 - Cường Giả Lục Phiến Môn Tụ Tập (1)
- Chương 874 - Cường Giả Lục Phiến Môn Tụ Tập (2)
- Chương 875 - Bắt Đầu Tranh Cử (1)
- Chương 876 - Bắt Đầu Tranh Cử (2)
- Chương 877 - Đại Cục Đã Định (1)
- Chương 878 - Đại Cục Đã Định (2)
- Chương 879 - Thương Tâm Tiểu Tiễn Và Thâu Thiên Cung (1)
- Chương 880 - Thương Tâm Tiểu Tiễn Và Thâu Thiên Cung (2)
- Chương 881 - Tô Gia Mâu Thuẫn (1)
- Chương 882 - Tô Gia Mâu Thuẫn (2)
- Chương 883 - Tô Gia Giao Dịch (1)
- Chương 884 - Tô Gia Giao Dịch (2)
- Chương 885 - Dòng Chính Và Chi Thứ (1)
- Chương 886 - Dòng Chính Và Chi Thứ (2)
- Chương 887 - Tôn Nghiêm Võ Đạo Tông Sư (1)
- Chương 888 - Tôn Nghiêm Võ Đạo Tông Sư (2)
- Chương 889 - Huyết Mạch Đại Trận (1)
- Chương 890 - Huyết Mạch Đại Trận (2)
- Chương 891 - Tâm Tư Tô Minh Lễ (1)
- Chương 892 - Tâm Tư Tô Minh Lễ (2)
- Chương 893 - Bất An (1)
- Chương 894 - Bất An (2)
- Chương 895 - Phơi Bày Chân Tướng (1)
- Chương 896 - Phơi Bày Chân Tướng (2)
- Chương 897 - Hậu Quả (1)
- Chương 898 - Hậu Quả (2)
- Chương 899 - Oan Oan Tương Báo Khi Nào Mới Dứt (1)
- Chương 900 - Oan Oan Tương Báo Khi Nào Mới Dứt (2)
- Chương 901 - Liên Thủ (1)
- Chương 902 - Liên Thủ (2)
- Chương 903 - Yến Vô Tà (1)
- Chương 904 - Yến Vô Tà (2)
- Chương 905 - Thiên Hạ Tiêu Cục (1)
- Chương 906 - Thiên Hạ Tiêu Cục (2)

- Chương 907 - Trừng Ác Phán Quan (1)
- Chương 908 - Trừng Ác Phán Quan (2)
- Chương 909 - Tần Nghiễm Vương Ra Tay (1)
- Chương 910 - Tần Nghiễm Vương Ra Tay (2)
- Chương 911 - Màn Đêm (1)
- Chương 912 - Màn Đêm (2)
- Chương 913 - Dốc Sức Chiến Đấu Quần Hùng (1)
- Chương 914 - Dốc Sức Chiến Đấu Quần Hùng (2)
- Chương 915 - Không Người Có Thể Đối Địch (1)
- Chương 916 - Không Người Có Thể Đối Địch (2)
- Chương 917 - Cắn Xé Nhau (1)
- Chương 918 - Cắn Xé Nhau (2)
- Chương 919 - Tam Phân Thần Chỉ (1)
- Chương 920 - Tam Phân Thần Chỉ (2)
- Chương 921 - Tam Phân Thiên Hạ (1)
- Chương 922 - Tam Phân Thiên Hạ (2)
- Chương 923 - Dư Âm Còn Lại (1)
- Chương 924 - Dư Âm Còn Lại (2)
- Chương 925 - Thiếu Lâm Tự Phản Ứng (1)
- Chương 926 - Thiếu Lâm Tự Phản Ứng (2)
- Chương 927 - Thực Lực Thiết Ngạo (1)
- Chương 928 - Thực Lực Thiết Ngạo (2)
- Chương 929 - Trở Về (1)
- Chương 930 - Trở Về (2)
- Chương 931 - Nhiệm Vụ Chính Tuyến: Cự Phách Giang Hồ (1)
- Chương 932 - Nhiệm Vụ Chính Tuyến: Cự Phách Giang Hồ (2)
- Chương 933 - Giá Trị Danh Vọng (1)
- Chương 934 - Giá Trị Danh Vọng (2)
- Chương 935 - Kế Hoạch Tô Tín (1)
- Chương 936 - Kế Hoạch Tô Tín (2)
- Chương 937 - Tư Đồ Gia (1)
- Chương 938 - Tư Đồ Gia (2)
- Chương 939 - Bán Nước Tư Thông Với Địch (1)
- Chương 940 - Bán Nước Tư Thông Với Địch (2)
- Chương 941 - Từ Gia (1)
- Chương 942 - Từ Gia (2)

- Chương 943 - Đối Sách Từ Gia (1)
- Chương 944 - Đối Sách Từ Gia (2)
- Chương 945 - Cường Thế (1)
- Chương 946 - Cường Thế (2)
- Chương 947 - Ưu Khuyết Điểm Không Bù Nhau (1)
- Chương 948 - Ưu Khuyết Điểm Không Bù Nhau (2)
- Chương 949 - Trốn chạy để khỏi chết (1)
- Chương 950 - Trốn chạy để khỏi chết (2)
- Chương 951 - Lật Thuyền Trong Mương (1)
- Chương 952 - Lật Thuyền Trong Mương (2)
- Chương 953 - Nghĩa Sĩ (1)
- Chương 954 - Nghĩa Sĩ (2)
- Chương 955 - Trượng Nghĩa Nhiều Như Chó Chết (1)
- Chương 956 - Trượng Nghĩa Nhiều Như Chó Chết (2)
- Chương 957 - Trốn Không Thoát (1)
- Chương 958 - Trốn Không Thoát (2)
- Chương 959 - Hung Uy (1)
- Chương 960 - Hung Uy (2)
- Chương 961 - Khích Tướng (1)
- Chương 962 - Khích Tướng (2)
- Chương 963 - Giang Hồ Chỉ Có Lợi Ích (1)
- Chương 964 - Giang Hồ Chỉ Có Lợi Ích (2)
- Chương 965 - Tô Gia Nghị Sự (1)
- Chương 966 - Tô Gia Nghị Sự (2)
- Chương 967 - Hoàng Gia (1)
- Chương 968 - Hoàng Gia (2)
- Chương 969 - Khảo Thí (1)
- Chương 970 - Khảo Thí (2)
- Chương 971 - Thu Đồ Đệ (1)
- Chương 972 - Thu Đồ Đệ (2)
- Chương 973 - Bị Nuôi Phế (1)
- Chương 974 - Bị Nuôi Phế (2)
- Chương 975 - Bước Đầu Tiên (1)
- Chương 976 - Bước Đầu Tiên (2)
- Chương 977 - Bá Đạo (1)
- Chương 978 - Bá Đạo (2)
- Chương 979 - Náo Lớn Chuyện (1)
- Chương 980 - Náo Lớn Chuyện (2)

- Chương 981 - Độc Cô Diêm Sợ Thê Tử (1)
- Chương 982 - Độc Cô Diêm Sợ Thê Tử (2)
- Chương 983 - Tham Lam (1)
- Chương 984 - Tham Lam (2)
- Chương 985 - Độc Cô Thị Ra Tay (1)
- Chương 986 - Độc Cô Thị Ra Tay (2)
- Chương 987 - Thêm Lửa (1)
- Chương 988 - Thêm Lửa (2)
- Chương 989 - Cường Giả Dương Thần Cảnh Ra Tay (1)
- Chương 990 - Cường Giả Dương Thần Cảnh Ra Tay (2)
- Chương 991 - Đánh Cược (1)
- Chương 992 - Đánh Cược (2)
- Chương 993 - Trận Chiến Đầu Tiên (1)
- Chương 994 - Trận Chiến Đầu Tiên (2)
- Chương 995 - Hai Trận Chiến Bại (1)
- Chương 996 - Hai Trận Chiến Bại (2)
- Chương 997 - Đâm Đao Sau Lưng (1)
- Chương 998 - Đâm Đao Sau Lưng (2)
- Chương 999 - Đại Động Tác (1)
- Chương 1000 - Đại Động Tác (2)
- Chương 1001 - Dị Bảo Xuất Thế (1)
- Chương 1002 - Dị Bảo Xuất Thế (2)
- Chương 1003 - Sự Việc Lên Men (1)
- Chương 1004 - Sự Việc Lên Men (2)
- Chương 1005 - Cường Giả Các Nơi Xuất Hiện (1)
- Chương 1006 - Cường Giả Các Nơi Xuất Hiện (2)
- Chương 1007 - Phượng Huyết Xuất Thế (1)
- Chương 1008 - Phượng Huyết Xuất Thế (2)
- Chương 1009 - Loạn Chiến (1)
- Chương 1010 - Loạn Chiến (2)
- Chương 1011 - Suy Nghĩ Của Tô Tín (1)
- Chương 1012 - Suy Nghĩ Của Tô Tín (2)
- Chương 1013 - Ma Thần Tế (1)
- Chương 1014 - Ma Thần Tế (2)
- Chương 1015 - Thiên Địch (1)
- Chương 1016 - Thiên Địch (2)
- Chương 1017 - Suy Nghĩ Điên Cuồng (1)
- Chương 1018 - Suy Nghĩ Điên Cuồng (2)

- Chương 1019 - Kiếm Hai Mươi Ba (1)
- Chương 1020 - Kiếm Hai Mươi Ba (2)
- Chương 1021 - Công Dã Tràng (1)
- Chương 1022 - Công Dã Tràng (2)
- Chương 1023 - Giang Hồ Chấn Động (1)
- Chương 1024 - Giang Hồ Chấn Động (2)
- Chương 1025 - Thiệp Mời (1)
- Chương 1026 - Thiệp Mời (2)
- Chương 1027 - Kỳ Lạ (1)
- Chương 1028 - Kỳ Lạ (2)
- Chương 1029 - Thôi Phán Quan (1)
- Chương 1030 - Thôi Phán Quan (2)
- Chương 1031 - Lợi Dụng Phế Vật (1)
- Chương 1032 - Lợi Dụng Phế Vật (2)
- Chương 1033 - Đưa Ma (1)
- Chương 1034 - Đưa Ma (2)
- Chương 1035 - Không Nể Tình (1)
- Chương 1036 - Không Nể Tình (2)
- Chương 1037 - Hàn Băng Địa Ngục (1)
- Chương 1038 - Hàn Băng Địa Ngục (2)
- Chương 1039 - Sụp Đổ (1)
- Chương 1040 - Sụp Đổ (2)
- Chương 1041 - Tạ Lễ (1)
- Chương 1042 - Tạ Lễ (2)
- Chương 1043 - Hiện Trạng Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo (1)
- Chương 1044 - Hiện Trạng Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo (2)
- Chương 1045 - Đan Hỏa Kiếm Các Ninh Gia (1)
- Chương 1046 - Đan Hỏa Kiếm Các Ninh Gia (2)
- Chương 1047 - Mượn Một Món Đồ (1)
- Chương 1048 - Mượn Một Món Đồ (2)
- Chương 1049 - Diệt Môn (1)
- Chương 1050 - Diệt Môn (2)
- Chương 1051 - Át Chủ Bài (1)
- Chương 1052 - Át Chủ Bài (2)
- Chương 1053 - Hiện Thân (1)
- Chương 1054 - Hiện Thân (2)

- Chương 1055 - Tiêu Gia Nhúng Tay (1)
- Chương 1056 - Tiêu Gia Nhúng Tay (2)
- Chương 1057 - Đấu Tiễn (1)
- Chương 1058 - Đấu Tiễn (2)
- Chương 1059 - Tiêu Gia Nhớ Kỹ Chuyện Này! (1)
- Chương 1060 - Tiêu Gia Nhớ Kỹ Chuyện Này! (2)
- Chương 1061 - Ninh Phỉ (1)
- Chương 1062 - Ninh Phỉ (2)
- Chương 1063 - Lo Chuyện Bao Đồng (1)
- Chương 1064 - Lo Chuyện Bao Đồng (2)
- Chương 1065 - ‘ Thiên Thủ Diêm La ’ Đường Sâm (1)
- Chương 1066 - ‘ Thiên Thủ Diêm La ’ Đường Sâm (2)
- Chương 1067 - Tô Tín Khủng Bố (1)
- Chương 1068 - Tô Tín Khủng Bố (2)
- Chương 1069 - Hoặc Là Không Làm, Làm Phải Làm Tuyệt (1)
- Chương 1070 - Hoặc Là Không Làm, Làm Phải Làm Tuyệt (2)
- Chương 1071 - Giao Quyền Lựa Chọn Cho Ngươi (1)
- Chương 1072 - Giao Quyền Lựa Chọn Cho Ngươi (2)
- Chương 1073 - Đánh Cược (1)
- Chương 1074 - Đánh Cược (2)
- Chương 1075 - Vô Địch Cùng Thế Hệ (1)
- Chương 1076 - Vô Địch Cùng Thế Hệ (2)
- Chương 1077 - Tốc Độ Khủng Bố (1)
- Chương 1078 - Tốc Độ Khủng Bố (2)
- Chương 1079 - Thanh Liên (1)
- Chương 1080 - Thanh Liên (2)
- Chương 1081 - Thông Thiên Đảo (1)
- Chương 1082 - Thông Thiên Đảo (2)
- Chương 1083 - Điểm Đáng Ngờ (1)
- Chương 1084 - Điểm Đáng Ngờ (2)
- Chương 1085 - Thiên Hỏa Diệt Thế (1)
- Chương 1086 - Thiên Hỏa Diệt Thế (2)
- Chương 1087 - Hiện Tại Không Phải Là Người (1)
- Chương 1088 - Hiện Tại Không Phải Là Người (2)
- Chương 1089 - Có Thể, Ta Giúp Ngươi (1)
- Chương 1090 - Có Thể, Ta Giúp Ngươi (2)

- Chương 1091 - Phân Một Chén Canh (1)
- Chương 1092 - Phân Một Chén Canh (2)
- Chương 1093 - Không Nói Quy Củ (1)
- Chương 1094 - Không Nói Quy Củ (2)
- Chương 1095 - Bại Lộ Thân Phận (1)
- Chương 1096 - Bại Lộ Thân Phận (2)
- Chương 1097 - Giao Dịch (1)
- Chương 1098 - Giao Dịch (2)
- Chương 1099 - Quán Đỉnh Bí Thuật (1)
- Chương 1100 - Quán Đỉnh Bí Thuật (2)
- Chương 1101 - Quyền Lực Lục Phiến Môn Giang Hoài Đạo (1)
- Chương 1102 - Quyền Lực Lục Phiến Môn Giang Hoài Đạo (2)
- Chương 1103 - Đều Có Tâm Tư (1)
- Chương 1104 - Đều Có Tâm Tư (2)
- Chương 1105 - Ban Thưởng (1)
- Chương 1106 - Ban Thưởng (2)
- Chương 1107 - Biến Cố Cửu Trọng Kiếm Các (1)
- Chương 1108 - Biến Cố Cửu Trọng Kiếm Các (2)
- Chương 1109 - Kế Hoạch Của Bạch Liên Giáo (1)
- Chương 1110 - Kế Hoạch Của Bạch Liên Giáo (2)
- Chương 1111 - Bát Phương Thanh Động (1)
- Chương 1112 - Bát Phương Thanh Động (2)
- Chương 1113 - Khắp Nơi Đăng Tràng (1)
- Chương 1114 - Khắp Nơi Đăng Tràng (2)
- Chương 1115 - Tiện Tay Chụp Chết (1)
- Chương 1116 - Tiện Tay Chụp Chết (2)
- Chương 1117 - Tiến Vào Kiếm Các (1)
- Chương 1118 - Tiến Vào Kiếm Các (2)
- Chương 1119 - Tác Dụng Chân Chính Của Kiếm Gãy (1)
- Chương 1120 - Tác Dụng Chân Chính Của Kiếm Gãy (2)
- Chương 1121 - Bức Bách (1)
- Chương 1122 - Bức Bách (2)
- Chương 1123 - Liên Thủ (1)
- Chương 1124 - Liên Thủ (2)
- Chương 1125 - Ngươi Đang Ép Ta Giết Ngươi (1)
- Chương 1126 - Ngươi Đang Ép Ta Giết Ngươi (2)

- Chương 1127 - Bí Mật Cửu Trọng Kiếm Các (1)
- Chương 1128 - Bí Mật Cửu Trọng Kiếm Các (2)
- Chương 1129 - Kiếm Chủng (1)
- Chương 1130 - Kiếm Chủng (2)
- Chương 1131 - Thanh Thành Kiếm Phái Ủy Khuất (1)
- Chương 1132 - Thanh Thành Kiếm Phái Ủy Khuất (2)
- Chương 1133 - Ảo Thuật Của Bạch Liên Giáo (1)
- Chương 1134 - Ảo Thuật Của Bạch Liên Giáo (2)
- Chương 1135 - Đoạt Thanh Liên (1)
- Chương 1136 - Đoạt Thanh Liên (2)
- Chương 1137 - Bí Mật Bạch Liên Giáo (1)
- Chương 1138 - Bí Mật Bạch Liên Giáo (2)
- Chương 1139 - Kế Hoạch Điên Cuồng (1)
- Chương 1140 - Kế Hoạch Điên Cuồng (2)
- Chương 1141 - Tô Tín, Ngươi Làm Rất Tốt! (1)
- Chương 1142 - Tô Tín, Ngươi Làm Rất Tốt! (2)
- Chương 1143 - Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm! (1)
- Chương 1144 - Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm! (2)
- Chương 1145 - Tử Vong Chi Kiếm (1)
- Chương 1146 - Tử Vong Chi Kiếm (2)
- Chương 1147 - Bẫy Rập (1)
- Chương 1148 - Bẫy Rập (2)
- Chương 1149 - Phản Giết Dương Thần (1)
- Chương 1150 - Phản Giết Dương Thần (2)
- Chương 1151 - Liên Thủ (1)
- Chương 1152 - Liên Thủ (2)
- Chương 1153 - Tiến Vào Nội Cung (1)
- Chương 1154 - Tiến Vào Nội Cung (2)
- Chương 1155 - Bí Văn Thượng Cổ (1)
- Chương 1156 - Bí Văn Thượng Cổ (2)
- Chương 1157 - Quái Vật (1)
- Chương 1158 - Quái Vật (2)
- Chương 1159 - Các Ngươi Cũng Tính Là Võ Giả? (1)
- Chương 1160 - Các Ngươi Cũng Tính Là Võ Giả? (2)
- Chương 1161 - Thu Hoạch Lớn (1)
- Chương 1162 - Thu Hoạch Lớn (2)
- Chương 1163 - Biến Cố (1)
- Chương 1164 - Biến Cố (2)

- Chương 1165 - Đánh Lén
- Chương 1166 - Phản Bội Khó Tưởng Tượng Nổi
- Chương 1167 - Đoạt Hắc Liên Chủng
- Chương 1168 - Kiếm các quan môn
- Chương 1169 - Kiếm các quan môn (2)
- Chương 1170 - Cho các người một cơ duyên
- Chương 1171 - Cho các người một cơ duyên (2)
- Chương 1173 - Giang Hồ Chấn Động
- Chương 1174 - Dung Hợp Kiếm Hai Mươi Ba
- Chương 1175 - Không Chết Không Thôi
- Chương 1176 - Tam Phân Quy Nguyên Khí
- Chương 1177 - Hoàng Đế Triệu Kiến
- Chương 1178 - Giải thích
- Chương 1179 - Tuyên bố nhiệm vụ
- Chương 1180 - Hợp tung liên hoành
- Chương 1181 - Ta tốt, ngươi tốt, mọi người đều khỏe
- Chương 1182 - Đi tới Dịch Kiếm Môn
- Chương 1183 - Kiếm Thần Sơn
- Chương 1184 - Kiếm hai mươi ba của Tô Tín
- Chương 1185 - Ba Thục Kiếm Các
- Chương 1186 - Cơ Ngộn Tú lấy lòng
- Chương 1187 - Danh Kiếm Sơn Trang
- Chương 1188 - Không lợi không hành động
- Chương 1189 - Phù văn tề tụ
- Chương 1190 - Cơ Hạo Điển hào phóng
- Chương 1191 - Chuẩn bị
- Chương 1192 - Nhiệm vụ
- Chương 1193 - Cửu tử nhất sinh
- Chương 1194 - Mắc câu
- Chương 1195 - Thủ Đoạn của Tề Long
- Chương 1196 - Binh lâm thành hạ
- Chương 1197 - Xung đột vũ trang
- Chương 1198 - Diệt môn, răn đe!
- Chương 1199 - Tuyệt lộ
- Chương 1200 - Diệt môn
- Chương 1201 - Người thông minh
- Chương 1202 - Mặt mũi
- Chương 1203 - Rút thưởng tùy cơ

- Chương 1204 - Tây cương mật tông
- Chương 1205 - Chi tiết của mật tông
- Chương 1206 - Huyết hà thần công
- Chương 1207 - Long hoa hầu không sống yên lành
- Chương 1208 - Cắn chặt không buông
- Chương 1209 - Nơi này, ta nói mới tính
- Chương 1210 - Uy đức long vương ấn
- Chương 1211 - Đòi công đạo
- Chương 1212 - Cáo trạng
- Chương 1213 - Thái độ của cơ hạo điển
- Chương 1214 - Bái phỏng
- Chương 1215 - Quốc giáo
- Chương 1216 - Khẩu vị của Tô Tín
- Chương 1217 - Kế hoạch
- Chương 1218 - Phật cốt xá lợi
- Chương 1219 - Thiếu lâm tự buồn rầu
- Chương 1220 - Ra tay
- Chương 1221 - Bá đạo
- Chương 1222 - Đánh cược
- Chương 1223 - Thành ý
- Chương 1224 - Gõ
- Chương 1225 - Điều khiển mọi người
- Chương 1226 - Thực lực của huyền minh
- Chương 1227 - Đại thế chí thượng sư trả thù
- Chương 1228 - Ý Định Của Mật Tông
- Chương 1229 - Thiếu Lâm Tự Và Tạo Hóa Đạo Môn
- Chương 1230 - Xuất Quan
- Chương 1231 - Nhắm Vào Tô Gia
- Chương 1232 - Tô Trọng Viễn Làm Việc Quá Phận
- Chương 1233 - Sỉ Nhục
- Chương 1234 - Ủy Khuất Cầu Toàn
- Chương 1235 - Làm Lớn Chuyện
- Chương 1236 - Tô Minh Kỳ
- Chương 1237 - Lực lượng chi thứ tô gia
- Chương 1238 - Công việc quan trọng
- Chương 1239 - Ép vua thoái vị thất bại
- Chương 1240 - Kế hoạch thành công
- Chương 1241 - Ngươi muốn hủy tô gia

- Chương 1242 - Do ta gánh vác tô gia
- Chương 1243 - Giao dịch
- Chương 1244 - Biến thiên
- Chương 1245 - Độc cô thị nhúng tay
- Chương 1246 - Độc cô diêm tức giận
- Chương 1247 - Vạch mặt
- Chương 1248 - Lực lượng khủng bố
- Chương 1249 - Lão tổ tô gia oán hận
- Chương 1250 - Dốc sức chiến đấu với dương thần cảnh
- Chương 1251 - Tô gia đổi chủ
- Chương 1252 - Ngươi nói ta không giảng quy củ?
- Chương 1253 - Bức bách
- Chương 1254 - Cao hứng khi đến, mất hứng khi về
- Chương 1255 - An bài người tô gia
- Chương 1256 - Điều động nhân thủ
- Chương 1257 - Phương cửu nguyên oán hận
- Chương 1258 - Gõ độc cô thị
- Chương 1259 - Bắt người
- Chương 1260 - Bắt hết cho ta
- Chương 1261 - Tiêu hoàng tới chơi
- Chương 1262 - Ngươi không bằng tô tín
- Chương 1263 - Làm cho ta hài lòng
- Chương 1264 - Chịu thua
- Chương 1265 - Nhiệm vụ của địa phủ
- Chương 1266 - Bí mật của phiến đá bạch ngọc
- Chương 1267 - Mục tiêu nhiệm vụ
- Chương 1268 - Lương Châu Đạo
- Chương 1269 - Thăm dò
- Chương 1270 - Ác Nhân Cốc
- Chương 1271 - Khoan đã? muộn rồi!
- Chương 1272 - Vô địch
- Chương 1273 - Thực lực đáng sợ của địa phủ
- Chương 1274 - Khương gia mất tích
- Chương 1275 - Thần Đạo Minh
- Chương 1276 - Không theo lẽ thường
- Chương 1277 - Tả Vô Cương
- Chương 1278 - Không nên hỏi, đừng hỏi!
- Chương 1279 - Bí ẩn về di hài của Mạc Thanh Hồi

- Chương 1280 - Tô Tín giở công phu sư tử ngoạm
- Chương 1281 - Tô Tín phách lối
- Chương 1282 - Đều lui một bước
- Chương 1283 - Anh hùng hội, nhậm bình sinh
- Chương 1284 - Đối sách của anh hùng hội
- Chương 1285 - Cầu viện
- Chương 1286 - Nhiệm vụ chi nhánh
- Chương 1287 - Sắp xếp của anh hùng hội
- Chương 1288 - Dự định của tô tín
- Chương 1289 - Ngụy trang
- Chương 1290 - Tra hỏi
- Chương 1291 - Tàn nhẫn
- Chương 1292 - Tử chiến
- Chương 1293 - Mạc Thanh Hồi
- Chương 1294 - Tả Vô Cương ra tay
- Chương 1295 - Kiếm cắt đứt núi sông
- Chương 1296 - Nguyên thần cổ trùng
- Chương 1297 - Ta thua, các ngươi cũng không thể thắng
- Chương 1298 - Phản bội
- Chương 1299 - Lời mời
- Chương 1300 - Gia nhập Địa phủ
- Chương 1301 - Đoạt lệnh bài
- Chương 1302 - Nghĩa Chính Ngôn Từ
- Chương 1303 - Súng Của Trần Vạn Tam
- Chương 1304 - Trở Về Địa Phủ
- Chương 1305 - Địa Bảng Biến Động
- Chương 1306 - Lựa chọn công pháp
- Chương 1307 - Kế hoạch của Cơ Hạo Điển
- Chương 1308 - Tả Đạo Minh
- Chương 1309 - Nhiệm vụ hóc búa
- Chương 1310 - Người ngoài
- Chương 1311 - Tiểu nhân đắc chí
- Chương 1312 - Không nhìn rõ tình thế
- Chương 1313 - Làm người phải hiểu được quy củ
- Chương 1314 - Dược Vương Cốc
- Chương 1315 - Bí mật của tôn bất hại
- Chương 1316 - Diệp tiên mao tức giận
- Chương 1317 - Muốn chết

- Chương 1318 - Thượng quan phi vân
- Chương 1319 - Chiến đấu chi cực
- Chương 1320 - Giao dịch
- Chương 1321 - Đắc thủ
- Chương 1322 - Sự hài lòng của hoàng đế cơ hạo điển
- Chương 1323 - Quà tặng cho Hinh Nhi
- Chương 1324 - Nước ở thành thịnh kinh rất đục
- Chương 1325 - Cơ ngôn tú
- Chương 1326 - Lời hứa hẹn của cơ ngôn tú
- Chương 1327 - Vở kịch mở màn
- Chương 1328 - Thiết chiến xuất quan
- Chương 1329 - Các thế lực lớn đã đến
- Chương 1330 - Lời nhắc Nnhở của Lư Uyển Đình
- Chương 1331 - Khai thác người
- Chương 1332 - Quan Thiên Yến
- Chương 1333 - Vạch mặt
- Chương 1334 - Cường giả tụ tập
- Chương 1335 - Át chủ bài của đại chu
- Chương 1336 - Loạn Chiến
- Chương 1337 - Tô Tín Xuất Thủ
- Chương 1338 - Một quyền duy ngã độc tôn
- Chương 1339 - Tô Tín “Trung tâm”
- Chương 1340 - Cơ hạo điển bỏ mình
- Chương 1341 - Giải quyết tốt hậu quả
- Chương 1342 - Thiên bảng biến động
- Chương 1343 - Hoàng vị thuộc về…
- Chương 1344 - Thực lực của các hoàng tử
- Chương 1345 - Cơ ngôn tú bành trướng
- Chương 1346 - Tô Tín xuất thủ
- Chương 1347 - Các ngươi cũng xứng dùng kiếm?
- Chương 1348 - Tô Tín khủng bố
- Chương 1349 - Vậy công
- Chương 1350 - Võ đạo của Tô Tín
- Chương 1351 - Thái Hành Đao Khách
- Chương 1352 - Thái Hành Đao Khách (2)
- Chương 1353 - Yêu Đao
- Chương 1354 - Yêu Đao (2)
- Chương 1355 - Mời Chào

- Chương 1356 - Mời Chào (2)
- Chương 1357 - Thái Tử Cơ Ngôn Tú
- Chương 1358 - Thái Tử Cơ Ngôn Tú (2)
- Chương 1359 - Hy vọng ngươi không hối hận
- Chương 1360 - Hy vọng ngươi không hối hận (2)
- Chương 1361 - Mục tiêu của Long Ảnh Quân
- Chương 1362 - Mục tiêu của Long Ảnh Quân (2)
- Chương 1363 - Kế hoạch của Tô Tín
- Chương 1364 - Kế hoạch của Tô Tín (2)
- Chương 1365 - Quạ đen lớn
- Chương 1366 - Quạ đen lớn (2)
- Chương 1367 - Muốn một công đạo
- Chương 1368 - Muốn một công đạo (2)
- Chương 1369 - Để cho hắn đến cái bù nhìn cũng không làm được
- Chương 1370 - Để cho hắn đến cái bù nhìn cũng không làm được (2)
- Chương 1371 - Từng bước ép sát
- Chương 1372 - Từng bước ép sát (2)
- Chương 1373 - Cáo trạng
- Chương 1374 - Cáo trạng (2)
- Chương 1375 - Thiên ý trêu người
- Chương 1376 - Thiên ý trêu người (2)
- Chương 1377 - Lại là bất ngờ
- Chương 1378 - Lại là bất ngờ (2)
- Chương 1379 - Khởi binh vấn tội
- Chương 1380 - Khởi binh vấn tội (2)
- Chương 1381 - Xuất thủ
- Chương 1382 - Xuất thủ (2)
- Chương 1383 - Thuyết phục
- Chương 1384 - Thuyết phục (2)
- Chương 1385 - Tân Thái Tử
- Chương 1386 - Tân Thái Tử (2)
- Chương 1387 - Cơ Ngôn Thành hối hận
- Chương 1388 - Cơ Ngôn Thành hối hận (2)
- Chương 1389 - Ngôi hoàng vị này ngươi ngồi không được

- Chương 1390 - Ngôi hoàng vị này ngươi ngồi không được (2)
- Chương 1391 - Tân Hoàng đăng cơ
- Chương 1392 - Tân Hoàng đăng cơ (2)
- Chương 1393 - Ám vệ
- Chương 1394 - Ám vệ (2)

Mục Lục

- Chương 1394 - Ám vệ (2)
- Chương 1395 - Thu hoạch
- Chương 1396 - Thu hoạch
- Chương 1397 - Tân nhiệm Tứ Đại Thần Bộ
- Chương 1398 - Tân nhiệm Tứ Đại Thần Bộ (2)
- Chương 1399 - Đưa lễ vật cho Lý Phôi
- Chương 1400 - Đưa lễ vật cho Lý Phôi (2)
- Chương 1401 - Phi Long thành
- Chương 1402 - Phi Long thành (2)
- Chương 1403 - Điểm đáng ngờ
- Chương 1404 - Điểm đáng ngờ (2)
- Chương 1405 - Hỏi dò
- Chương 1406 - Hỏi dò (2)
- Chương 1407 - Diệt môn
- Chương 1408 - Diệt môn (2)
- Chương 1409 - Thực lực của Ám Vệ
- Chương 1410 - Thực lực của Ám Vệ (2)
- Chương 1411 - Chân tướng
- Chương 1412 - Chân tướng (2)
- Chương 1413 - Thác Bạt Phong
- Chương 1414 - Thác Bạt Phong (2)
- Chương 1415 - Cường thế
- Chương 1416 - Cường thế (2)
- Chương 1417 - Quyền thế vô song
- Chương 1418 - Quyền thế vô song (2)
- Chương 1419 - Giết người diệt khẩu
- Chương 1420 - Giết người diệt khẩu (2)
- Chương 1421 - Bảo vật
- Chương 1422 - Bảo vật
- Chương 1423 - Yêu tộc thượng cổ
- Chương 1424 - Yêu tộc thượng cổ (2)
- Chương 1425 - Làm lớn chuyện
- Chương 1426 - Làm lớn chuyện (2)
- Chương 1427 - Mâu thuẫn
- Chương 1428 - Mâu thuẫn (2)
- Chương 1429 - Ngươi muốn một câu trả lời?
- Chương 1430 - Ngươi muốn một câu trả lời? (2)
- Chương 1431 - Ta sẽ không nhượng bộ
- Chương 1432 - Ta sẽ không nhượng bộ (2)
- Chương 1433 - Lực chiến của Dương Thần
- Chương 1434 - Lực chiến của Dương Thần (2)
- Chương 1435 - Kha Yển Nguyệt ngang ngược
- Chương 1436 - Kha Yển Nguyệt ngang ngược (2)
- Chương 1437 - Cường giả tập hợp

- Chương 1438 - Cường giả tập hợp (2)
- Chương 1439 - Cung điện Thanh đồng
- Chương 1440 - Cung điện Thanh đồng (2)
- Chương 1441 - Mời Tà Đạo Minh ra tay
- Chương 1442 - Mời Tà Đạo Minh ra tay (2)
- Chương 1443 - Tình cảnh của Tà Đạo Minh
- Chương 1444 - Tình cảnh của Tà Đạo Minh (2)
- Chương 1445 - Ngục giam
- Chương 1446 - Ngục giam (2)
- Chương 1447 - Cướp!
- Chương 1448 - Cướp! (2)
- Chương 1449 - Đoạt miếng ăn trước miệng cọp
- Chương 1450 - Đoạt miếng ăn trước miệng cọp (2)
- Chương 1451 - Truy sát liền tay
- Chương 1452 - Truy sát liền tay (2)
- Chương 1453 - Nhất Kiếm Tây Lai
- Chương 1454 - Nhất Kiếm Tây Lai (2)
- Chương 1455 - Nhất Kiếm Tây Lai (3)
- Chương 1456 - Thiên Hồ
- Chương 1457 - Thiên Hồ (2)
- Chương 1458 - Công chúa Thanh Khâu
- Chương 1459 - Công chúa Thanh Khâu (2)
- Chương 1460 - Thỏa thuận
- Chương 1461 - Thỏa thuận (2)
- Chương 1462 - Thông báo nhiệm vụ chủ tuyến
- Chương 1463 - Thông báo nhiệm vụ chủ tuyến (2)
- Chương 1464 - Thông báo nhiệm vụ chủ tuyến (3)
- Chương 1465 - Bố trí
- Chương 1466 - Bố trí (2)
- Chương 1467 - Vây chặt
- Chương 1468 - Vây chặt (2)
- Chương 1469 - Chí bảo xuất thế
- Chương 1470 - Chí bảo xuất thế (2)
- Chương 1471 - Gia nhập chiến cuộc
- Chương 1472 - Gia nhập chiến cuộc (2)
- Chương 1473 - Gia nhập chiến cuộc (3)
- Chương 1474 - Thảm thiết
- Chương 1475 - Thảm thiết (2)
- Chương 1476 - Chém giết
- Chương 1477 - Chém giết (2)
- Chương 1478 - Kết quả không tưởng
- Chương 1479 - Kết quả không tưởng (2)
- Chương 1480 - Mời chào Tà Đạo Minh
- Chương 1481 - Mời chào Tà Đạo Minh (2)
- Chương 1482 - Tây Bắc phong vân
- Chương 1483 - Tây Bắc phong vân (2)
- Chương 1484 - Tây Bắc phong vân (3)
- Chương 1485 - Thái độ của Đại Tuyết Sơn

- Chương 1486 - Thái độ của Đại Tuyết Sơn (2)
- Chương 1487 - Đột phá Dương Thần
- Chương 1488 - Đột phá Dương Thần (2)
- Chương 1489 - Mưu tính
- Chương 1490 - Mưu tính (2)
- Chương 1491 - Thác Bạt Dư tuyệt vọng
- Chương 1492 - Thác Bạt Dư tuyệt vọng (2)
- Chương 1493 - Diệt tộc
- Chương 1494 - Diệt tộc (2)
- Chương 1495 - Nhổ cỏ tận gốc
- Chương 1496 - Nhổ cỏ tận gốc (2)
- Chương 1497 - Nhổ cỏ tận gốc (3)
- Chương 1498 - Hùng hổ doạ người
- Chương 1499 - Hùng hổ doạ người (2)
- Chương 1500 - Trong kiếm tàng kiếm
- Chương 1501 - Trong kiếm tàng kiếm (2)
- Chương 1502 - Một cỗ tác khí
- Chương 1503 - Một cỗ tác khí (2)
- Chương 1504 - Mời chào
- Chương 1505 - Mời chào (2)
- Chương 1506 - Thuyết phục
- Chương 1507 - Thuyết phục (2)
- Chương 1508 - Nhạc Đông Lưu
- Chương 1509 - Nhạc Đông Lưu (2)
- Chương 1510 - Nhạc Đông Lưu (3)
- Chương 1511 - Đấu kiếm
- Chương 1512 - Đấu kiếm (2)
- Chương 1513 - Người Địa Phủ tới
- Chương 1514 - Người Địa Phủ tới (2)
- Chương 1515 - Mạng giao thiệp của Hậu Thổ
- Chương 1516 - Mạng giao thiệp của Hậu Thổ (2)
- Chương 1517 - Đại chiến bắt đầu
- Chương 1518 - Đại chiến bắt đầu (2)
- Chương 1519 - Nhúng tay
- Chương 1520 - Nhúng tay (2)
- Chương 1521 - Nhúng tay (3)
- Chương 1522 - Rèn luyện sức mạnh
- Chương 1523 - Rèn luyện sức mạnh (2)
- Chương 1524 - Hô mưa gọi gió
- Chương 1525 - Hô mưa gọi gió (2)
- Chương 1526 - Huyết Long Thiên Ma đại pháp
- Chương 1527 - Huyết Long Thiên Ma đại pháp (2)
- Chương 1528 - Một tràng vô ích
- Chương 1529 - Một tràng vô ích (2)
- Chương 1530 - Người duy nhất được lợi
- Chương 1531 - Người duy nhất được lợi (2)
- Chương 1532 - Người duy nhất được lợi (3)
- Chương 1533 - Làm chuyện mờ ám

- Chương 1534 - Làm chuyện mờ ám (2)
- Chương 1535 - Thiệp mời
- Chương 1536 - Thiệp mời (2)
- Chương 1537 - Đại Tuyết Sơn
- Chương 1538 - Đại Tuyết Sơn (2)
- Chương 1539 - Khiêu chiến
- Chương 1540 - Khiêu chiến (2)
- Chương 1541 - Phong thái vô địch
- Chương 1542 - Phong thái vô địch (2)
- Chương 1543 - Phong thái vô địch (3)
- Chương 1544 - Đối sách
- Chương 1545 - Đối sách (2)
- Chương 1546 - Nhận thưởng
- Chương 1547 - Nhận thưởng (2)
- Chương 1548 - Hinh nhi hạ sơn
- Chương 1549 - Hinh nhi hạ sơn (2)
- Chương 1550 - Xông xáo giang hồ
- Chương 1551 - Xông xáo giang hồ (2)
- Chương 1552 - Giang hồ hiểm ác
- Chương 1553 - Giang hồ hiểm ác (2)
- Chương 1554 - Nổi giận
- Chương 1555 - Nổi giận (2)
- Chương 1556 - Động tác lớn
- Chương 1557 - Động tác lớn (2)
- Chương 1558 - Động tác lớn (3)
- Chương 1559 - Đánh đổi
- Chương 1560 - Đánh đổi (2)
- Chương 1561 - Giang gia
- Chương 1562 - Giang gia (2)
- Chương 1563 - Ta tới giết người
- Chương 1564 - Ta tới giết người (2)
- Chương 1565 - Không nể mặt ai
- Chương 1566 - Không nể mặt ai (2)
- Chương 1567 - Diệt môn
- Chương 1568 - Diệt môn (2)
- Chương 1569 - Kết oán
- Chương 1570 - Kết oán (2)
- Chương 1571 - Mạnh Kinh Tiên
- Chương 1572 - Mạnh Kinh Tiên (2)
- Chương 1573 - Mạnh Kinh Tiên (3)
- Chương 1574 - Dư âm
- Chương 1575 - Dư âm (2)
- Chương 1576 - Giảng đạo
- Chương 1577 - Giảng đạo (2)
- Chương 1578 - Nhiệm vụ của Địa Phủ
- Chương 1579 - Nhiệm vụ của Địa Phủ (2)
- Chương 1580 - Thỉnh cầu của Huyễn Ma Đạo
- Chương 1581 - Thỉnh cầu của Huyễn Ma Đạo (2)

- Chương 1582 - Thỉnh cầu của Huyễn Ma Đạo (3)
- Chương 1583 - Bí văn thượng cổ
- Chương 1584 - Bí văn thượng cổ (2)
- Chương 1585 - Chủ động ra tay
- Chương 1586 - Chủ động ra tay (2)
- Chương 1587 - Bát Nhã sơn trang
- Chương 1588 - Bát Nhã sơn trang (2)
- Chương 1589 - Ảo cảnh ác mộng
- Chương 1590 - Ảo cảnh ác mộng (2)
- Chương 1591 - Ảo cảnh ác mộng (3)
- Chương 1592 - Sát đạo đấu sát đạo
- Chương 1593 - Sát đạo đấu sát đạo (2)
- Chương 1594 - Tính toán của Tô Tín
- Chương 1595 - Tính toán của Tô Tín (2)
- Chương 1596 - Tình thế của Thiếu Lâm Tự
- Chương 1597 - Tình thế của Thiếu Lâm Tự (2)
- Chương 1598 - Dùng kế
- Chương 1599 - Dùng kế (2)
- Chương 1600 - Hoan Hỉ giáo
- Chương 1601 - Hoan Hỉ giáo (2)
- Chương 1602 - Ma Đạo
- Chương 1603 - Ma Đạo (2)
- Chương 1604 - Cường giả tụ họp
- Chương 1605 - Cường giả tụ họp (2)
- Chương 1606 - Cường giả tụ họp (3)
- Chương 1607 - Cường thế
- Chương 1608 - Cường thế (2)
- Chương 1609 - Xa Cư Quốc
- Chương 1610 - Xa Cư Quốc (2)
- Chương 1611 - Mờ ám
- Chương 1612 - Mờ ám (2)
- Chương 1613 - Đuổi giết
- Chương 1614 - Đuổi giết (2)
- Chương 1615 - Đông người hơn?
- Chương 1616 - Đông người hơn? (2)
- Chương 1617 - Toàn diệt
- Chương 1618 - Toàn diệt (2)
- Chương 1619 - Không đội trời chung
- Chương 1620 - Không đội trời chung (2)
- Chương 1621 - Không đội trời chung (3)
- Chương 1622 - Chiến trường thượng cổ
- Chương 1623 - Chiến trường thượng cổ (2)
- Chương 1624 - Bạch Hổ Thần Quân
- Chương 1625 - Bạch Hổ Thần Quân (2)
- Chương 1626 - Không cam tâm
- Chương 1627 - Không cam tâm (2)
- Chương 1628 - Yêu Linh
- Chương 1629 - Yêu Linh (2)

- Chương 1630 - Bích họa
- Chương 1631 - Bích họa (2)
- Chương 1632 - Suy đoán
- Chương 1633 - Suy đoán (2)
- Chương 1634 - Dạ Già Nam
- Chương 1635 - Dạ Già Nam (2)
- Chương 1636 - Oan gia ngõ hẹp
- Chương 1637 - Oan gia ngõ hẹp (2)
- Chương 1638 - Người của Thiên Đình đến
- Chương 1639 - Người của Thiên Đình đến (2)
- Chương 1640 - Hỗn loạn
- Chương 1641 - Hỗn loạn (2)
- Chương 1642 - Hỗn loạn (3)
- Chương 1643 - Thần binh thuộc về
- Chương 1644 - Thần binh thuộc về (2)
- Chương 1645 - Không phải là người
- Chương 1646 - Không phải là người (2)
- Chương 1647 - Hồng Liên Thánh sứ phẫn nộ
- Chương 1648 - Hồng Liên Thánh sứ phẫn nộ (2)
- Chương 1649 - Tính toán
- Chương 1650 - Tính toán (2)
- Chương 1651 - Cường giả nhất mạch Hoan Hỉ
- Chương 1652 - Cường giả nhất mạch Hoan Hỉ (2)
- Chương 1653 - Thánh Tâm Tứ Kiếp
- Chương 1654 - Thánh Tâm Tứ Kiếp (2)
- Chương 1655 - Thánh Tâm Tứ Kiếp (3)
- Chương 1656 - Tuyệt Sát
- Chương 1657 - Tuyệt Sát (2)
- Chương 1658 - Diêm La Thiên tử
- Chương 1659 - Diêm La Thiên tử (2)
- Chương 1660 - Lòng tham không đáy
- Chương 1661 - Lòng tham không đáy (2)
- Chương 1662 - Thân phận của Diêm La Thiên tử
- Chương 1663 - Thân phận của Diêm La Thiên tử (2)
- Chương 1664 - Thu hoạch
- Chương 1665 - Thu hoạch (2)
- Chương 1666 - Trở về
- Chương 1667 - Trở về (2)
- Chương 1668 - Trở về (3)
- Chương 1669 - Chân tướng
- Chương 1670 - Chân tướng (2)
- Chương 1671 - Trùng kiến Huyết Ma giáo
- Chương 1672 - Trùng kiến Huyết Ma giáo (2)
- Chương 1673 - Thiên Tru Minh
- Chương 1674 - Thiên Tru Minh (2)
- Chương 1675 - Đại quân áp cảnh
- Chương 1676 - Đại quân áp cảnh (2)
- Chương 1677 - Mặt mũi của Huyễn Ma Đạo

- Chương 1678 - Mặt mũi của Huyễn Ma Đạo (2)
- Chương 1679 - Tô Tín, ngươi vô sỉ!
- Chương 1680 - Tô Tín, ngươi vô sỉ! (2)
- Chương 1681 - Tô Tín, ngươi vô sỉ! (3)
- Chương 1682 - Mầm họa đại pháp Di Thần Hoán Huyết
- Chương 1683 - Mầm họa đại pháp Di Thần Hoán Huyết (2)
- Chương 1684 - Thái độ của Mật tông
- Chương 1685 - Thái độ của Mật tông (2)
- Chương 1686 - Tô Tín đại nghĩa lẫm nhiên
- Chương 1687 - Tô Tín đại nghĩa lẫm nhiên (2)
- Chương 1688 - Không biết điều
- Chương 1689 - Không biết điều (2)
- Chương 1690 - Một câu trả lời
- Chương 1691 - Một câu trả lời (2)
- Chương 1692 - Hy vọng cuối cùng
- Chương 1693 - Hy vọng cuối cùng (2)
- Chương 1694 - Phát triển của Thiên Tru Minh
- Chương 1695 - Phát triển của Thiên Tru Minh (2)
- Chương 1696 - Thế hệ giang hồ tuấn kiệt mới
- Chương 1697 - Thế hệ giang hồ tuấn kiệt mới (2)
- Chương 1698 - Truy xét
- Chương 1699 - Truy xét (2)
- Chương 1700 - Truy xét (3)
- Chương 1701 - Dĩ vãng của Cung Văn Vũ
- Chương 1702 - Dĩ vãng của Cung Văn Vũ (2)
- Chương 1703 - Bại lộ
- Chương 1704 - Bại lộ (2)
- Chương 1705 - Hà Vô Sơn bá đạo
- Chương 1706 - Hà Vô Sơn bá đạo (2)
- Chương 1707 - Rút đi
- Chương 1708 - Rút đi (2)
- Chương 1709 - Ngươi muốn có lực lượng không?
- Chương 1710 - Ngươi muốn có lực lượng không? (2)
- Chương 1711 - Triều đình triệu về
- Chương 1712 - Triều đình triệu về (2)
- Chương 1713 - Cường giả Đại Chu tề tụ
- Chương 1714 - Cường giả Đại Chu tề tụ (2)
- Chương 1715 - Tin tức xấu
- Chương 1716 - Tin tức xấu (2)
- Chương 1717 - Tin tức xấu (3)
- Chương 1718 - Đối sách.
- Chương 1719 - Đối sách. (2)
- Chương 1720 - Tâm tư của Tề Long.
- Chương 1721 - Tâm tư của Tề Long. (2)
- Chương 1722 - Tuyển chọn.
- Chương 1723 - Tuyển chọn. (2)

- Chương 1724 - Mờ ám
- Chương 1725 - Mờ ám (2)
- Chương 1726 - Mờ ám (3)
- Chương 1727 - Xin tha.
- Chương 1728 - Xin tha. (2)
- Chương 1729 - Kim Trướng Hãn Quốc
- Chương 1730 - Kim Trướng Hãn Quốc (2)
- Chương 1731 - Biểu hiện điên cuồng.
- Chương 1732 - Biểu hiện điên cuồng. (2)
- Chương 1733 - Hắc Kỳ bộ.
- Chương 1734 - Hắc Kỳ bộ. (2)
- Chương 1735 - Hắc Kỳ bộ. (3)
- Chương 1736 - Thù hận ngày xưa.
- Chương 1737 - Thù hận ngày xưa. (2)
- Chương 1738 - Người các đại môn phái tới.
- Chương 1739 - Người các đại môn phái tới. (2)
- Chương 1740 - Lô gia hối hận.
- Chương 1741 - Lô gia hối hận. (2)
- Chương 1742 - Lô gia hối hận. (3)
- Chương 1743 - Sự phẫn nộ của Huyền Quảng.
- Chương 1744 - Sự phẫn nộ của Huyền Quảng. (2)
- Chương 1745 - Kẻ nào dám cười Tô Tín ta?
- Chương 1746 - Kẻ nào dám cười Tô Tín ta? (2)
- Chương 1747 - Tâm tư của Độc Cô thị
- Chương 1748 - Tâm tư của Độc Cô thị (2)
- Chương 1749 - Quá khứ của Tiêu Xước
- Chương 1750 - Quá khứ của Tiêu Xước (2)
- Chương 1751 - Đại hội đoạt đao
- Chương 1752 - Đại hội đoạt đao (2)
- Chương 1753 - Đại hội đoạt đao (3)
- Chương 1754 - Khiêu khích
- Chương 1755 - Khiêu khích (2)
- Chương 1756 - Thủ đoạn âm độc
- Chương 1757 - Thủ đoạn âm độc (2)
- Chương 1758 - Thực lực của Cung Văn Vũ
- Chương 1759 - Thực lực của Cung Văn Vũ (2)
- Chương 1760 - Thái độ của đại phái
- Chương 1761 - Thái độ của đại phái (2)
- Chương 1762 - Chiến Phong Tử
- Chương 1763 - Chiến Phong Tử (2)
- Chương 1764 - Quốc chiến
- Chương 1765 - Quốc chiến (2)
- Chương 1766 - Đông Tấn
- Chương 1767 - Đông Tấn (2)
- Chương 1768 - Triệu Vô Diệt
- Chương 1769 - Triệu Vô Diệt (2)
- Chương 1770 - Đông Tấn ra tay
- Chương 1771 - Đông Tấn ra tay (2)

- Chương 1772 - Nhiệm vụ chính tuyến
- Chương 1773 - Nhiệm vụ chính tuyến (2)

Mục lục

- Chương 1774 - Nhiệm vụ chính tuyến (3)
- Chương 1775 - Giở trò
- Chương 1776 - Giở trò (2)
- Chương 1777 - Thù riêng
- Chương 1778 - Thù riêng (2)
- Chương 1779 - Cứng rắn
- Chương 1780 - Cứng rắn (2)
- Chương 1781 - Đi Trung Nguyên
- Chương 1782 - Đi Trung Nguyên (2)
- Chương 1783 - Thiên Hạ Thất Bang
- Chương 1784 - Thiên Hạ Thất Bang (2)
- Chương 1785 - Nóng bỏng
- Chương 1786 - Nóng bỏng (2)
- Chương 1787 - Mỗi người một ý nghĩ
- Chương 1788 - Mỗi người một ý nghĩ (2)
- Chương 1789 - Cuộc tranh giành minh chủ
- Chương 1790 - Cuộc tranh giành minh chủ (2)
- Chương 1791 - Cuộc tranh giành minh chủ (3)
- Chương 1792 - Tìm cái chết
- Chương 1793 - Tìm cái chết (2)
- Chương 1794 - Cướp giết
- Chương 1795 - Cướp giết (2)
- Chương 1796 - Thiếu kiên nhẫn
- Chương 1797 - Thiếu kiên nhẫn (2)
- Chương 1798 - Giao dịch
- Chương 1799 - Giao dịch (2)
- Chương 1800 - Quả hồng mềm
- Chương 1801 - Quả hồng mềm (2)
- Chương 1802 - Địch Kinh Phi
- Chương 1803 - Địch Kinh Phi (2)
- Chương 1804 - Dùng sức mạnh đè người
- Chương 1805 - Dùng sức mạnh đè người (2)
- Chương 1806 - Đỉnh phong
- Chương 1807 - Đỉnh phong (2)
- Chương 1808 - Thắng thua
- Chương 1809 - Thắng thua (2)

- Chương 1810 - Đại chiến sắp nổi lên
- Chương 1811 - Đại chiến sắp nổi lên (2)
- Chương 1812 - Chân Vũ ra tay
- Chương 1813 - Chân Vũ ra tay (2)
- Chương 1814 - Kế hoạch điên cuồng
- Chương 1815 - Kế hoạch điên cuồng (2)
- Chương 1816 - Giết Chân Vũ
- Chương 1817 - Giết Chân Vũ (2)
- Chương 1818 - Vây giết
- Chương 1819 - Vây giết (2)
- Chương 1820 - Vây giết (3)
- Chương 1821 - Chân Vũ ngã xuống
- Chương 1822 - Chân Vũ ngã xuống (2)
- Chương 1823 - Giữ lại liên minh
- Chương 1824 - Giữ lại liên minh (2)
- Chương 1825 - Thiên hạ chấn động
- Chương 1826 - Thiên hạ chấn động (2)
- Chương 1827 - Phong thưởng
- Chương 1828 - Phong thưởng (2)
- Chương 1829 - Nhằm vào
- Chương 1830 - Nhằm vào (2)
- Chương 1831 - Nhằm vào (3)
- Chương 1832 - Vết rạn
- Chương 1833 - Vết rạn (2)
- Chương 1834 - Bế quan một năm
- Chương 1835 - Bế quan một năm (2)
- Chương 1836 - Võ giả thế hệ trẻ
- Chương 1837 - Võ giả thế hệ trẻ (2)
- Chương 1838 - Chưởng ấn
- Chương 1839 - Chưởng ấn (2)
- Chương 1840 - Thanh Ly
- Chương 1841 - Thanh Ly (2)
- Chương 1842 - Lựa chọn của Hinh Nhi
- Chương 1843 - Lựa chọn của Hinh Nhi (2)
- Chương 1844 - Lựa chọn của Hinh Nhi (3)
- Chương 1845 - Thái độ của Thiếu Lâm Tự
- Chương 1846 - Thái độ của Thiếu Lâm Tự (2)
- Chương 1847 - Cơn giông trước lúc mưa nguồn

- Chương 1848 - Cơn giông trước lúc mưa nguồn (2)
- Chương 1849 - Nổi giận
- Chương 1850 - Món quà lớn tặng cho Thiếu Lâm Tự
- Chương 1851 - Món quà lớn tặng cho Thiếu Lâm Tự (2)
- Chương 1852 - Địa Tạng Vương
- Chương 1853 - Địa Tạng Vương (2)
- Chương 1854 - Tự tin của Ân Vô Thường (2)
- Chương 1855 - Lên Thiếu Lâm
- Chương 1856 - Lên Thiếu Lâm (2)
- Chương 1857 - Cương quyết
- Chương 1858 - Cương quyết (2)
- Chương 1859 - Thất Thập Nhị tuyệt kỹ
- Chương 1860 - Thất Thập Nhị tuyệt kỹ (2)
- Chương 1861 - Nhục nhã
- Chương 1862 - Nhục nhã (2)
- Chương 1863 - Cạm bẫy
- Chương 1864 - Cạm bẫy (2)
- Chương 1865 - Huyền Chân
- Chương 1866 - Huyền Chân (2)
- Chương 1867 - Món quà lớn thứ nhất
- Chương 1868 - Món quà lớn thứ nhất (2)
- Chương 1869 - Uy hiếp
- Chương 1870 - Uy hiếp (2)
- Chương 1871 - Mạnh Kinh Tiên
- Chương 1872 - Mạnh Kinh Tiên (2)
- Chương 1873 - Chân Vũ tam cảnh
- Chương 1874 - Chân Vũ tam cảnh (2)
- Chương 1875 - Nhận thua
- Chương 1876 - Nhận thua (2)
- Chương 1877 - Trở về
- Chương 1878 - Trở về (2)
- Chương 1879 - Đồng Vũ Dương
- Chương 1880 - Đồng Vũ Dương (2)
- Chương 1881 - Tiêu Hoàng đại hôn
- Chương 1882 - Thân phận của Tiêu Xước(1)
- Chương 1883 - Thân phận của Tiêu Xước(2)
- Chương 1884 - Bí sự của Tiêu gia(2)
- Chương 1885 - Bí sự của Tiêu gia(3)

- Chương 1886 - Kế hoạch(1)
- Chương 1887 - Kế hoạch(2)
- Chương 1888 - Người không đến(1)
- Chương 1889 - Người không đến(2)
- Chương 1890 - Làm khó dễ(1)
- Chương 1891 - Làm khó dễ(2)
- Chương 1892 - Nhân mạch của Tiêu Xước(1)
- Chương 1893 - Nhân mạch của Tiêu Xước(2)
- Chương 1894 - Chúng bạn xa lánh(1)
- Chương 1895 - Chúng bạn xa lánh(2)
- Chương 1896 - Phản bội(1)
- Chương 1897 - Phản bội(2)
- Chương 1898 - Trong giới thật là loạn(1)
- Chương 1899 - Trong giới thật là loạn(2)
- Chương 1900 - Tập kích(1)
- Chương 1901 - Tập kích(2)
- Chương 1902 - Tiêu Thiên Ngạo chết không sáng mắt(1)
- Chương 1903 - Tiêu Thiên Ngạo chết không sáng mắt(2)
- Chương 1904 - Kết thúc(1)
- Chương 1905 - Kết thúc(2)
- Chương 1906 - Con đường thuộc về riêng mình(1)
- Chương 1907 - Con đường thuộc về riêng mình(2)
- Chương 1908 - Con đường thuộc về riêng mình(3)
- Chương 1909 - Đại Hoan Hỉ La Hán(1)
- Chương 1910 - Đại Hoan Hỉ La Hán(2)
- Chương 1911 - Kiêu ngạo(1)
- Chương 1912 - Kiêu ngạo(2)
- Chương 1913 - Thái độ cứng rắn(1)
- Chương 1914 - Thái độ cứng rắn(2)
- Chương 1915 - Thái độ của triều đình(1)
- Chương 1916 - Cầu viện(1)
- Chương 1917 - Cầu viện(2)
- Chương 1918 - Ai cho ngươi dũng khí?(1)
- Chương 1919 - Ai cho ngươi dũng khí?(2)
- Chương 1920 - Diêm La Thiên tử(1)
- Chương 1921 - Diêm La Thiên tử(2)
- Chương 1922 - Nhiệm vụ chủ tuyến(1)
- Chương 1923 - Nhiệm vụ chủ tuyến(2)

- Chương 1924 - Giao phong(1)
- Chương 1925 - Giao phong(2)
- Chương 1926 - Giao phong(3)
- Chương 1927 - Áp lực(1)
- Chương 1928 - Áp lực(2)
- Chương 1929 - Chân Vũ Pháp Tướng(1)
- Chương 1930 - Chân Vũ Pháp Tướng(2)
- Chương 1931 - Thế Giới Cực Lạc(1)
- Chương 1932 - Thế Giới Cực Lạc(2)
- Chương 1933 - Chân Vũ(1)
- Chương 1934 - Chân Vũ(2)
- Chương 1935 - Được làm vua thua làm giặc(1)
- Chương 1936 - Được làm vua thua làm giặc(2)
- Chương 1937 - Phản ứng của các phương(1)
- Chương 1938 - Phản ứng của các phương(2)
- Chương 1939 - Bí mật của đại chiến Đạo Phật(1)
- Chương 1940 - Bí mật của đại chiến Đạo Phật(2)
- Chương 1941 - Giao dịch(1)
- Chương 1942 - Giao dịch(2)
- Chương 1943 - Hội nghị của Địa Phủ(1)
- Chương 1944 - Hội nghị của Địa Phủ(2)
- Chương 1945 - Cuộc tranh Đạo Phật(1)
- Chương 1946 - Cuộc tranh Đạo Phật(2)
- Chương 1947 - Cuộc chiến Thần Kiều(1)
- Chương 1948 - Cuộc chiến Thần Kiều(2)
- Chương 1949 - Cuộc chiến Thần Kiều(3)
- Chương 1950 - Thân phận của Địa Tạng Vương(1)
- Chương 1951 - Thân phận của Địa Tạng Vương(2)
- Chương 1952 - Chặt đứt nhân quả(1)
- Chương 1953 - Thực lực của Thiên Đế(1)
- Chương 1954 - Thực lực của Thiên Đế(2)
- Chương 1955 - Đâm thọc(1)
- Chương 1956 - Đâm thọc(2)
- Chương 1957 - Nắm tay lớn là quy củ(1)
- Chương 1958 - Nắm tay lớn là quy củ(2)
- Chương 1959 - Bại lộ thân phận(1)
- Chương 1960 - Bại lộ thân phận(2)
- Chương 1961 - Sắp xếp của Thiên Đình(1)

- Chương 1962 - Kiềm kẹp(1)
- Chương 1963 - Kiềm kẹp(2)
- Chương 1964 - Võ lâm hải ngoại(1)
- Chương 1965 - Võ lâm hải ngoại(2)
- Chương 1966 - Kế hoạch của Đại Chu(1)
- Chương 1967 - Kế hoạch của Đại Chu(2)
- Chương 1968 - Thái độ của Đại Tuyết Sơn(1)
- Chương 1969 - Thái độ của Đại Tuyết Sơn(2)
- Chương 1970 - Người đến từ hải ngoại(1)
- Chương 1971 - Đoạt quyền(1)
- Chương 1972 - Đoạt quyền(2)
- Chương 1973 - Đối sách(1)
- Chương 1974 - Đối sách(3)
- Chương 1975 - Dã tâm của võ giả hải ngoại(1)
- Chương 1976 - Dã tâm của võ giả hải ngoại(2)
- Chương 1977 - Bằng mặt không bằng lòng(1)
- Chương 1978 - Bằng mặt không bằng lòng(2)
- Chương 1979 - Giết gà dọa khỉ(1)
- Chương 1980 - Giết gà dọa khỉ(2)
- Chương 1981 - Bá đạo(1)
- Chương 1982 - Bá đạo(2)
- Chương 1983 - Đại Phong Kiếm Tôn(1)
- Chương 1984 - Đại Phong Kiếm Tôn(2)
- Chương 1985 - Đại Phong Kiếm Tôn(3)

Mục lục

- Chương 1986 - Lòng không thuần phục(1)
- Chương 1987 - Lòng không thuần phục(2)
- Chương 1988 - Lý Phôi khủng bố(1)
- Chương 1989 - Lý Phôi khủng bố(2)
- Chương 1990 - Gây xích mích(1)
- Chương 1991 - Gây xích mích(2)
- Chương 1992 - Lựa chọn(1)
- Chương 1993 - Lựa chọn(2)
- Chương 1994 - Động đất(1)
- Chương 1995 - Động đất(2)
- Chương 1996 - Động đất(3)
- Chương 1997 - Chiến lược của Tô Tín(1)
- Chương 1998 - Chiến lược của Tô Tín(2)
- Chương 1999 - Tay không bắt sói trắng(1)
- Chương 2000 - Tay không bắt sói trắng(2)
- Chương 2001 - Lấy một chọi hai(1)
- Chương 2002 - Lấy một chọi hai(2)
- Chương 2003 - Đông Tấn(1)
- Chương 2004 - Đông Tấn(2)
- Chương 2005 - Bạch Liên Thánh mẫu(1)
- Chương 2006 - Bạch Liên Thánh mẫu(2)
- Chương 2007 - Bạch Liên giáo rục rịch(1)
- Chương 2008 - Bạch Liên giáo rục rịch(2)
- Chương 2009 - Ngụy biện(1)
- Chương 2010 - Ngụy biện(2)
- Chương 2011 - Quân vây tứ phía(1)
- Chương 2012 - Quân vây tứ phía(2)
- Chương 2013 - Mạnh Kinh Tiên cân nhắc(1)
- Chương 2014 - Mạnh Kinh Tiên cân nhắc(2)
- Chương 2015 - Mạnh Kinh Tiên cân nhắc(3)
- Chương 2016 - Kiếm của Mạnh Kinh Tiên(1)
- Chương 2017 - Kiếm của Mạnh Kinh Tiên(2)
- Chương 2018 - Các phe hành động(1)
- Chương 2019 - Phá cục(1)
- Chương 2020 - Phá cục(2)
- Chương 2021 - Cường thế áp chế(1)

- Chương 2022 - Cường thế áp chế(2)
- Chương 2023 - Cường thế áp chế(3)
- Chương 2024 - Y Kiếm Đình hối hận(1)
- Chương 2025 - Ngươi muốn đi sao?(3)
- Chương 2026 - Chém giết(1)
- Chương 2027 - Chém giết(2)
- Chương 2028 - Cơ Huyền Viễn(1)
- Chương 2029 - Cơ Huyền Viễn(2)
- Chương 2030 - Đại Chu Lùi bước(1)
- Chương 2031 - Đại Chu Lùi bước(2)
- Chương 2032 - Nhiệm vụ chủ tuyến(1)
- Chương 2033 - Nhiệm vụ chủ tuyến(2)
- Chương 2034 - Nhiệm vụ chủ tuyến(3)
- Chương 2035 - Sóng gió nổi lên(1)
- Chương 2036 - Chuộc tội(1)
- Chương 2037 - Chuộc tội(2)
- Chương 2038 - Giậu đổ bìm leo(1)
- Chương 2039 - Giậu đổ bìm leo(2)
- Chương 2040 - Lật bàn(1)
- Chương 2041 - Lật bàn(2)
- Chương 2042 - Cưỡi hổ khó xuống(1)
- Chương 2043 - Cưỡi hổ khó xuống(2)
- Chương 2044 - Huyết Y Lâu(1)
- Chương 2045 - Huyết Y Lâu(2)
- Chương 2046 - Đường Môn và Cản Thi phái(1)
- Chương 2047 - Đường Môn và Cản Thi phái(2)
- Chương 2048 - Đường Môn và Cản Thi phái(2)
- Chương 2049 - Thích khách chi đạo(2)
- Chương 2050 - Thích khách chi đạo(3)
- Chương 2051 - Át chủ bài(1)
- Chương 2052 - Át chủ bài(2)
- Chương 2053 - Tìm ra ngươi rồi!(1)
- Chương 2054 - Tìm ra ngươi rồi!(2)
- Chương 2055 - Bố cục(1)
- Chương 2056 - Bố cục(2)
- Chương 2057 - Bố cục(3)
- Chương 2058 - Loạn chiến(1)
- Chương 2059 - Loạn chiến(2)

- Chương 2060 - Liên thủ(1)
- Chương 2061 - Liên thủ(2)
- Chương 2062 - Vỡ nát.
- Chương 2063 - Mục tiêu(1)
- Chương 2064 - Mục tiêu(2)
- Chương 2065 - Mục tiêu(3)
- Chương 2066 - Mục tiêu(4)
- Chương 2067 - Có thù báo thù(1)
- Chương 2068 - Có thù báo thù(2)
- Chương 2069 - Đường Môn hoảng sợ(1)
- Chương 2070 - Đường Môn hoảng sợ(2)
- Chương 2071 - Người giải hòa và Tô Tín tham lam(1)
- Chương 2072 - Người giải hòa và Tô Tín tham lam(2)
- Chương 2073 - Không biết thức thời, diệt toàn môn!(1)
- Chương 2074 - Không biết thức thời, diệt toàn môn!(2)
- Chương 2075 - Không biết thức thời, diệt toàn môn!(3)
- Chương 2076 - Quá ngây thơ rồi(1)
- Chương 2077 - Quá ngây thơ rồi(2)
- Chương 2078 - Ám khí Đường Môn (1)
- Chương 2079 - Ám khí Đường Môn (2)
- Chương 2080 - Tương Tây Vu Miêu (1)

Mục lục

- Chương 2081 - Tương Tây Vu Miêu (2)
- Chương 2082 - Thực lực của Lý Phôi(1)
- Chương 2083 - Thực lực của Lý Phôi(2)
- Chương 2084 - Thực lực của Lý Phôi(3)
- Chương 2085 - Cản Thi phái và Bạch Liên Giáo(1)
- Chương 2086 - Cản Thi phái và Bạch Liên Giáo(2)
- Chương 2087 - Bạch Linh lo lắng (1)
- Chương 2088 - Bạch Linh lo lắng (2)
- Chương 2089 - Uy hiếp(1)
- Chương 2090 - Uy hiếp(2)
- Chương 2091 - Uy hiếp(2)
- Chương 2092 - Chia một phần lợi(1)
- Chương 2093 - Chia một phần lợi(2)
- Chương 2094 - Chia một phần lợi(3)
- Chương 2095 - Vùng đất tà dị(1)
- Chương 2096 - Vùng đất tà dị(2)
- Chương 2097 - Lại là Yêu Linh
- Chương 2098 - Giết tuyệt(1)
- Chương 2099 - Giết tuyệt(2)
- Chương 2100 - Giết tuyệt(3)
- Chương 2101 - Sát tự(1)
- Chương 2102 - Sát tự(2)
- Chương 2103 - Trường Không Huyền(1)
- Chương 2104 - Trường Không Huyền(2)
- Chương 2105 - Bố trí(1)
- Chương 2106 - Bố trí(2)
- Chương 2107 - Sóng gió nổi lên(1)
- Chương 2108 - Sóng gió nổi lên(2)
- Chương 2109 - Uy thế của Ám Vệ(1)
- Chương 2110 - Uy thế của Ám Vệ(2)
- Chương 2111 - Uy thế của Ám Vệ(3)
- Chương 2112 - Cương quyết(1)
- Chương 2113 - Cương quyết(2)
- Chương 2114 - Diễn kịch(1)
- Chương 2115 - Diễn kịch(2)
- Chương 2116 - Không theo kịch bản(1)

- Chương 2117 - Không theo kịch bản(2)
- Chương 2118 - Không theo kịch bản(3)
- Chương 2119 - Làm lợi cho người(1)
- Chương 2120 - Làm lợi cho người(2)
- Chương 2121 - Mưu đồ của Bạch Liên Giáo
- Chương 2122 - Mưu đồ của Bạch Liên Giáo(2)
- Chương 2123 - Bố trí ở Tương Nam(1)
- Chương 2124 - Bố trí ở Tương Nam(2)
- Chương 2125 - Phi Ưng Bang cùng Thương Sơn thành(1)
- Chương 2126 - Phi Ưng Bang cùng Thương Sơn thành(2)
- Chương 2127 - Phi Ưng Bang cùng Thương Sơn thành(3)
- Chương 2128 - Quyết định của Lý Thanh(1)
- Chương 2129 - Quyết định của Lý Thanh(2)
- Chương 2130 - Yến Khuynh Tuyết(1)
- Chương 2131 - Yến Khuynh Tuyết(2)

Mục lục

- Chương 2132 - Tiền Đạo Nhân(1)
- Chương 2133 - Tiền Đạo Nhân(2)
- Chương 2134 - Thích khách(1)
- Chương 2135 - Thích khách(3)
- Chương 2136 - Túi gấm(1)
- Chương 2137 - Túi gấm(2)
- Chương 2138 - Ngươi sẽ hối hận(1)
- Chương 2139 - Ngươi sẽ hối hận(2)
- Chương 2140 - Giết! (1)
- Chương 2141 - Giết! (2)
- Chương 2142 - Kết quả(1)
- Chương 2143 - Kết quả(2)
- Chương 2144 - Ngươi tự sát đi(1)
- Chương 2145 - Ngươi tự sát đi(2)
- Chương 2146 - Mời chào Tiền Đạo Nhân(1)
- Chương 2147 - Mời chào Tiền Đạo Nhân(2)
- Chương 2148 - Mời chào Tiền Đạo Nhân(3)
- Chương 2149 - Phản ứng của Bạch Liên Giáo(1)
- Chương 2150 - Phản ứng của Bạch Liên Giáo(2)
- Chương 2151 - Mời Tô Tín ra tay(1)
- Chương 2152 - Mời Tô Tín ra tay(2)
- Chương 2153 - Mời Tô Tín ra tay(3)
- Chương 2154 - Thỏa hiệp(1)
- Chương 2155 - Thỏa hiệp(2)
- Chương 2156 - Ra tay(1)
- Chương 2157 - Ra tay(2)
- Chương 2158 - Ra tay(3)
- Chương 2159 - Vừa thoát khỏi ổ sói lại phải vào hang cọp (1)
- Chương 2160 - Vừa thoát khỏi ổ sói lại phải vào hang cọp (2)
- Chương 2161 - Cực Lạc Bạch Liên (1)
- Chương 2162 - Sức mạnh cấm kỵ (1)
- Chương 2163 - Bỏ chạy (1)
- Chương 2164 - Bỏ chạy (2)
- Chương 2165 - Bỏ chạy (3)

- Chương 2166 - Thiên La Huyễn Cảnh (2)
- Chương 2167 - Thần Võ Lệnh (1)
- Chương 2168 - Thần Võ Lệnh (2)
- Chương 2169 - Tin tức của Thần Võ Lệnh (1)
- Chương 2170 - Tin tức của Thần Võ Lệnh (2)
- Chương 2171 - Thuyết phục Cửu Ngục Tà Ma (1)
- Chương 2172 - Thuyết phục Cửu Ngục Tà Ma (2)
- Chương 2173 - "Vạn Đạo Sâm La" (1)
- Chương 2174 - "Vạn Đạo Sâm La" (2)
- Chương 2175 - Lập kế (1)
- Chương 2176 - Lập kế (2)
- Chương 2177 - Lập kế (3)
- Chương 2178 - Ngụy trang (1)
- Chương 2179 - Ngụy trang (2)
- Chương 2180 - Hắc ma tặc (1)
- Chương 2181 - Hắc ma tặc (2)
- Chương 2182 - Tiền bối cao nhân (1)
- Chương 2183 - Tiền bối cao nhân (2)
- Chương 2184 - Sở gia nội đấu (1)
- Chương 2185 - Thái độ của Tô Tín (1)
- Chương 2186 - Phát động kế hoạch (1)
- Chương 2187 - Phương Tiên Đạo Môn (1)
- Chương 2188 - Phương Tiên Đạo Môn (2)
- Chương 2189 - Phương Tiên Đạo Môn (3)
- Chương 2190 - Khai chiến (1)
- Chương 2191 - Đồ sát (2)
- Chương 2192 - Đồ sát (3)
- Chương 2193 - Cầu viện(1)
- Chương 2194 - Cầu viện(2)
- Chương 2195 - Đánh đổi (1)
- Chương 2196 - Đánh đổi (2)
- Chương 2197 - Lộ kế hoạch (1)
- Chương 2198 - Lộ kế hoạch (2)
- Chương 2199 - Lộ kế hoạch (3)
- Chương 2200 - Trầm Cửu Phong kinh hãi(1)
- Chương 2201 - Trầm Cửu Phong kinh hãi(2)
- Chương 2202 - Cường giả hải ngoại (1)
- Chương 2203 - Cường giả hải ngoại (2)

- Chương 2204 - Không có thực lực, chính là nguyên tội (1)
- Chương 2205 - Không có thực lực, chính là nguyên tội (2)
- Chương 2206 - Không có thực lực, chính là nguyên tội (3)
- Chương 2207 - Huyền Âm kiếm ý (1)
- Chương 2208 - Huyền Âm kiếm ý (2)
- Chương 2209 - Dịch Kiếm Môn (1)
- Chương 2210 - Dịch Kiếm Môn (2)
- Chương 2211 - Bí mật Bạch Đế thành (1)
- Chương 2212 - Bí mật Bạch Đế thành (2)
- Chương 2213 - Bí mật Bạch Đế thành (3)
- Chương 2214 - Mưu tính của Địa Phủ (1)
- Chương 2215 - Mưu tính của Địa Phủ (2)
- Chương 2216 - Phạm Dương Lô thị
- Chương 2217 - Phạm Dương Lô thị (2)
- Chương 2218 - Biến cố
- Chương 2219 - Biến cố (2)
- Chương 2220 - Biến cố (3)
- Chương 2221 - Hắc thủy nhất mạch
- Chương 2222 - Hắc thủy nhất mạch (2)
- Chương 2223 - Hiện thân
- Chương 2224 - Hiện thân (2)
- Chương 2225 - Tiền bối cùng tiểu bối
- Chương 2226 - Tiền bối cùng tiểu bối (2)
- Chương 2227 - Tiền bối cùng tiểu bối (3)
- Chương 2228 - Mai phục giết
- Chương 2229 - Mai phục giết(2)
- Chương 2230 - Bi thôi Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế
- Chương 2231 - Bi thôi Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế (2)
- Chương 2232 - Phá Trận
- Chương 2233 - Phá Trận (2)
- Chương 2234 - Phá Trận (3)
- Chương 2235 - Dự định của Lô Viễn Phong
- Chương 2236 - Dự định của Lô Viễn Phong (2)
- Chương 2237 - Lô gia đầu danh trạng
- Chương 2238 - Lô gia đầu danh trạng (2)

- Chương 2239 - Phạm La Già
- Chương 2240 - Phạm La Già (2)
- Chương 2241 - Phạm La Già (2)
- Chương 2242 - Cường giả đời trước
- Chương 2243 - Cường giả đời trước (2)
- Chương 2244 - Ra oai phủ đầu, Bại Bại Hỏa
- Chương 2245 - Ra oai phủ đầu, Bại Bại Hỏa (2)
- Chương 2246 - Tạo áp lực
- Chương 2247 - Tạo áp lực (2)
- Chương 2248 - Khiêu khích
- Chương 2249 - Khiêu khích (2)
- Chương 2250 - Bí pháp tà dị
- Chương 2251 - Bí pháp tà dị (2)
- Chương 2252 - Hiến tế nguyên thần
- Chương 2253 - Hiến tế nguyên thần(2)
- Chương 2254 - Đe dọa
- Chương 2255 - Đe dọa(2)
- Chương 2256 - Đe dọa(3)
- Chương 2257 - Mạc Vô Vi
- Chương 2258 - Mạc Vô Vi(2)
- Chương 2259 - Mạc Vô Vi(3)
- Chương 2260 - Cửu Tử Nguyên Thai
- Chương 2261 - Cửu Tử Nguyên Thai (2)
- Chương 2262 - Thành Bạch Đế
- Chương 2263 - Thành Bạch Đế (2)
- Chương 2264 - Chân Vũ tập hợp
- Chương 2265 - Chân Vũ tập hợp (2)
- Chương 2266 - Chân Vũ tập hợp (3)
- Chương 2267 - Tù nhân
- Chương 2268 - Mưu tính của bộ tộc Bạch thị
- Chương 2269 - Mưu tính của bộ tộc Bạch thị (2)
- Chương 2270 - Liên thủ
- Chương 2271 - Liên thủ (2)
- Chương 2272 - Hận ý của Mạc Vô Vi
- Chương 2273 - Hận ý của Mạc Vô Vi (2)
- Chương 2274 - Nhúng tay
- Chương 2275 - Nhúng tay (2)
- Chương 2276 - Nhúng tay (3)

- Chương 2277 - Ba người không giết được thì mười người!
- Chương 2278 - Ba người không giết được thì mười người!(2)
- Chương 2279 - Cung điện quỷ dị
- Chương 2280 - Cung điện quỷ dị (2)
- Chương 2281 - Đồ vật Nhân Hoàng lấy đi
- Chương 2282 - Đồ vật Nhân Hoàng lấy đi (2)
- Chương 2283 - Đồ vật Nhân Hoàng lấy đi (3)
- Chương 2284 - Kế hoạch to gan
- Chương 2285 - Kế hoạch to gan (2)
- Chương 2286 - Chân Vũ hèn yếu nhất
- Chương 2287 - Chân Vũ hèn yếu nhất (2)
- Chương 2288 - Lấy một địch bốn
- Chương 2289 - Lấy một địch bốn (2)
- Chương 2290 - Lấy một địch bốn (3)
- Chương 2291 - Tính toán của Mạc Vô Vi
- Chương 2292 - Tính toán của Mạc Vô Vi (2)
- Chương 2293 - Đại Khiên Ti
- Chương 2294 - Đại Khiên Ti (2)
- Chương 2295 - Chớ chọc vào ta
- Chương 2296 - Chớ chọc vào ta (2)
- Chương 2297 - Một đòn giết chết
- Chương 2298 - Một đòn giết chết(2)
- Chương 2299 - Lại nổi sóng lớn
- Chương 2300 - Lại nổi sóng lớn (2)
- Chương 2301 - Làm lớn chuyện lên
- Chương 2302 - Làm lớn chuyện lên (2)
- Chương 2303 - Đòi báo ân
- Chương 2304 - Đòi báo ân (2)
- Chương 2305 - Cục diện tất sát
- Chương 2306 - Cục diện tất sát (2)
- Chương 2307 - Hại người mà mình cũng không được lợi
- Chương 2308 - Hại người mà mình cũng không được lợi (2)
- Chương 2309 - Thực lực đại khủng bố
- Chương 2310 - Thực lực đại khủng bố (2)
- Chương 2311 - Thực lực đại khủng bố (3)

- Chương 2312 - Cứu viện
- Chương 2313 - Cứu viện(2)
- Chương 2314 - Chiến Thần Kiều!
- Chương 2315 - Chiến Thần Kiều! (2)
- Chương 2316 - Huyết Sát kiếm trận
- Chương 2317 - Huyết Sát kiếm trận (2)
- Chương 2318 - Huyết Sát kiếm trận (3)
- Chương 2319 - Hạo Kiếp Chi Quyền
- Chương 2320 - Hạo Kiếp Chi Quyền (2)
- Chương 2321 - Thế giới Nhân Hoàng phi thăng
- Chương 2322 - Thế giới Nhân Hoàng phi thăng(2)
- Chương 2323 - Thế giới Nhân Hoàng phi thăng (3)
- Chương 2324 - Tiên vực
- Chương 2325 - Tiên vực (2)
- Chương 2326 - Kết cục phân loại giang hồ
- Chương 2327 - Kết cục phân loại giang hồ (2)
- Chương 2328 - Thượng Quan Linh xui xẻo.
- Chương 2329 - Thượng Quan Linh xui xẻo. (2)
- Chương 2330 - Tu luyện và báo thù
- Chương 2331 - Tu luyện và báo thù (2)
- Chương 2332 - Trả thù.
- Chương 2333 - Trả thù. (2)
- Chương 2334 - Trả thù. (3)
- Chương 2335 - Lựa chọn của Thiên Cơ Cốc
- Chương 2336 - Lựa chọn của Thiên Cơ Cốc (2)
- Chương 2337 - Nên giao hay là không giao?
- Chương 2338 - Nên giao hay là không giao? (2)
- Chương 2339 - Mặc Môn
- Chương 2340 - Mặc Môn (2)
- Chương 2341 - Mặc Môn(3)
- Chương 2342 - Chuyển Luân Vương
- Chương 2343 - Chuyển Luân Vương (2)
- Chương 2344 - Thà làm ngọc vỡ
- Chương 2345 - Thà làm ngọc vỡ (2)
- Chương 2346 - Hạ một mục tiêu
- Chương 2347 - Hạ một mục tiêu (2)
- Chương 2348 - Hạ một mục tiêu (3)
- Chương 2349 - Bí thuật tát mãn

- Chương 2350 - Bí thuật tát mãn (2)
- Chương 2351 - Gậy xích mích
- Chương 2352 - Gậy xích mích (2)
- Chương 2353 - Gậy xích mích (3)
- Chương 2354 - Đánh tới cửa
- Chương 2355 - Đánh tới cửa (2)
- Chương 2356 - Tát Mãn bí thuật
- Chương 2357 - Tát Mãn bí thuật (2)
- Chương 2358 - Chém giết
- Chương 2359 - Chém giết (2)
- Chương 2360 - Nhiệm vụ chính: Giết Phật diệt Đạo
- Chương 2361 - Nhiệm vụ chính: Giết Phật diệt Đạo (2)
- Chương 2362 - Nhiệm vụ chính: Giết Phật diệt Đạo (3)
- Chương 2363 - Thiếu Lâm Tự sợ hãi
- Chương 2364 - Thiếu Lâm Tự sợ hãi (2)
- Chương 2365 - Lá bài tẩy của Thiếu Lâm Tự
- Chương 2366 - Lá bài tẩy của Thiếu Lâm Tự (2)
- Chương 2367 - Không Trừng
- Chương 2368 - Không Trừng (2)
- Chương 2369 - Dẫn đường
- Chương 2370 - Dẫn đường (2)
- Chương 2371 - Dẫn đường (3)
- Chương 2372 - Đánh tới sơn môn
- Chương 2373 - Đánh tới sơn môn (2)
- Chương 2374 - Lấy một địch ba
- Chương 2375 - Lấy một địch ba (2)
- Chương 2376 - Liều Mạng
- Chương 2377 - Liều mạng (2)
- Chương 2378 - Khốc liệt
- Chương 2379 - Khốc liệt(2)
- Chương 2380 - Khốc liệt (3)
- Chương 2381 - Đánh vào Thiếu Lâm Tự
- Chương 2382 - Đánh vào Thiếu Lâm Tự (2)
- Chương 2383 - Hắc ngục và tháp Trấn Ma
- Chương 2384 - Hắc ngục và tháp Trấn Ma (2)
- Chương 2385 - Hắc ngục và tháp Trấn Ma (3)
- Chương 2386 - Tuyệt đại ma đầu
- Chương 2387 - Tuyệt đại ma đầu (2)

- Chương 2388 - Quần ma loạn vũ
- Chương 2389 - Quần ma loạn vũ (2)
- Chương 2390 - Đánh cược
- Chương 2391 - Đánh cược (2)
- Chương 2392 - Không chịu thiệt.
- Chương 2393 - Không chịu thiệt. (2)
- Chương 2394 - Bí mật của Lữ Phá Thiên.
- Chương 2395 - Bí mật của Lữ Phá Thiên (2)
- Chương 2396 - Khắp nơi phản ứng
- Chương 2397 - Khắp nơi phản ứng (2)
- Chương 2398 - Khắp nơi phản ứng (3)
- Chương 2399 - Dã tâm
- Chương 2400 - Dã tâm (2)
- Chương 2401 - Đạp Thần Kiều
- Chương 2402 - Đạp Thần Kiều (2)
- Chương 2403 - Tính toán của Đạo môn
- Chương 2404 - Tính toán của Đạo môn (2)
- Chương 2405 - Tính toán của Đạo môn (3)
- Chương 2406 - Kẻ thù gặp nhau
- Chương 2407 - Kẻ thù gặp nhau (2)
- Chương 2408 - Làm nhục
- Chương 2409 - Uy hiếp
- Chương 2410 - Uy hiếp (2)
- Chương 2411 - Huynh đệ tương tàn
- Chương 2412 - Huynh đệ tương tàn (2)
- Chương 2413 - Đạo môn bị mất mặt
- Chương 2414 - Đạo môn bị mất mặt (2)
- Chương 2415 - Báo thù
- Chương 2416 - Báo thù (2)
- Chương 2417 - Mối thù không thể buông bỏ
- Chương 2418 - Trở mặt (1)
- Chương 2419 - Trở mặt (2)
- Chương 2420 - Vạn Đạo Sâm La chân chính
- Chương 2421 - Vạn Đạo Sâm La chân chính (2)
- Chương 2422 - Vạn Đạo Sâm La chân chính (3)
- Chương 2423 - Chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ
- Chương 2424 - Chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ (2)

- Chương 2425 - Tam Giới Chi Kiếm, Càn Khôn Đạo Đồ
- Chương 2426 - Tam Giới Chi Kiếm, Càn Khôn Đạo Đồ (2)
- Chương 2427 - Trời sập
- Chương 2428 - Trời sập (2)
- Chương 2429 - Tiên Vực vỡ nát
- Chương 2430 - Tiên Vực vỡ nát (2)
- Chương 2431 - Tiên Vực vỡ nát (3)
- Chương 2432 - Yêu Tộc
- Chương 2433 - Yêu Tộc (2)
- Chương 2434 - Rút thưởng
- Chương 2435 - Rút thưởng (2)
- Chương 2436 - Rút thưởng(3)
- Chương 2437 - Thiên Yêu Đồ Thần Pháp
- Chương 2438 - Thiên Yêu Đồ Thần Pháp(2)
- Chương 2439 - Dự định của Phong Thiên Vực
- Chương 2440 - Dự định của Phong Thiên Vực(2)
- Chương 2441 - Hoàng Thiên Vực
- Chương 2442 - Hoàng Thiên Vực(2)
- Chương 2443 - Nguy cơ của Dịch Kiếm Môn
- Chương 2444 - Nguy cơ của Dịch Kiếm Môn(2)
- Chương 2445 - Cầu viện
- Chương 2446 - Cầu viện(2)
- Chương 2447 - Cầu viện(3)
- Chương 2448 - Ra tay
- Chương 2449 - Ra tay(2)
- Chương 2450 - Lời ta nói, chính là quy củ!
- Chương 2451 - Lời ta nói, chính là quy củ!(2)
- Chương 2452 - Thần uy
- Chương 2453 - Thần uy(2)
- Chương 2454 - Hàng hoặc chết
- Chương 2455 - Hàng hoặc chết(2)
- Chương 2456 - Nghi điểm
- Chương 2457 - Nghi điểm(2)
- Chương 2458 - Vạch trần
- Chương 2459 - Vạch trần(2)
- Chương 2460 - Dựa vào gì?
- Chương 2461 - Dựa vào gì?(2)

- Chương 2462 - Dựa vào gì?(3)
- Chương 2463 - Ra tay
- Chương 2464 - Ra tay(2)
- Chương 2465 - Trảm Long Thất Thức
- Chương 2466 - Trảm Long Thất Thức(2)
- Chương 2467 - Yêu tộc xuất thế
- Chương 2468 - Yêu tộc xuất thế(2)
- Chương 2469 - Yêu tộc xuất thế(3)
- Chương 2470 - Yêu tộc xuất thế(4)
- Chương 2471 - Tính toán của yêu tộc
- Chương 2472 - Tính toán của yêu tộc(2)
- Chương 2473 - Xá lợi tà dị
- Chương 2474 - Xá lợi tà dị(2)
- Chương 2475 - Đại Thiên Ma Tôn
- Chương 2476 - Đại Thiên Ma Tôn(2)
- Chương 2477 - Cách đạt đến Thông Thiên
- Chương 2478 - Cách đạt đến Thông Thiên(2)
- Chương 2479 - Tin tức bí mật về Thông Thiên
- Chương 2480 - Tin tức bí mật về Thông Thiên(2)
- Chương 2481 - Tin tức bí mật về Thông Thiên(3)
- Chương 2482 - Suy nghĩ thay đổi và kế hoạch tàn nhẫn
- Chương 2483 - Suy nghĩ thay đổi và kế hoạch tàn nhẫn(2)
- Chương 2484 - Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực
- Chương 2485 - Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực(2)
- Chương 2486 - Thánh sư
- Chương 2487 - Thánh sư(2)
- Chương 2488 - Liên minh
- Chương 2489 - Liên minh(2)
- Chương 2490 - Nhiệm vụ chết
- Chương 2491 - Nhiệm vụ chết(2)
- Chương 2492 - Nhiệm vụ chết(3)
- Chương 2493 - Diễn kịch
- Chương 2494 - Diễn kịch(2)
- Chương 2495 - Tuyệt hậu kế
- Chương 2496 - Tuyệt hậu kế(2)
- Chương 2497 - Đào vong lên núi
- Chương 2498 - Đào vong lên núi(2)

- Chương 2499 - Đào vong lên núi(3)
- Chương 2500 - Hành hung
- Chương 2501 - Hành hung(2)
- Chương 2502 - Hi vọng ngươi không nên hối hận
- Chương 2503 - Hi vọng ngươi không nên hối hận(2)
- Chương 2504 - Hi vọng ngươi không nên hối hận(3)
- Chương 2505 - Đệ tử thiên tài
- Chương 2506 - Đệ tử thiên tài(2)
- Chương 2507 - Nhân vật quan trọng
- Chương 2508 - Nhân vật quan trọng(2)
- Chương 2509 - Phật Đà hàng thế Bát Bộ Thiên Long
- Chương 2510 - Phật Đà hàng thế Bát Bộ Thiên Long(2)
- Chương 2511 - Phật Đà hàng thế Bát Bộ Thiên Long(3)
- Chương 2512 - Vở kịch bế mạc
- Chương 2513 - Vở kịch bế mạc(2)
- Chương 2514 - Nội ứng
- Chương 2515 - Nội ứng(2)
- Chương 2516 - Tố giác
- Chương 2517 - Tố giác(2)
- Chương 2518 - Tố giác(3)
- Chương 2519 - Qua ải nguy hiểm
- Chương 2520 - Qua ải nguy hiểm(2)
- Chương 2521 - Ngươi đấu không lại ta!
- Chương 2522 - Ngươi đấu không lại ta!(2)
- Chương 2523 - Sinh tử do mệnh, thành bại do trời
- Chương 2524 - Sinh tử do mệnh, thành bại do trời(2)
- Chương 2525 - Cuối cùng sẽ thấy sự thật
- Chương 2526 - Cuối cùng cũng thấy sự thật (2)
- Chương 2527 - Cuối cùng sẽ thấy sự thật(3)
- Chương 2528 - Tuyệt vọng
- Chương 2529 - Tuyệt vọng(2)
- Chương 2530 - Liều mạng
- Chương 2531 - Liều mạng(2)
- Chương 2532 - Diệt Thiếu Lâm
- Chương 2533 - Diệt Thiếu Lâm(2)
- Chương 2534 - Thôn tính
- Chương 2535 - Thôn tính (2)
- Chương 2536 - Giang hồ chấn động

- Chương 2537 - Giang hồ chấn động (2)
- Chương 2538 - Ban thưởng
- Chương 2539 - Ban thưởng (2)
- Chương 2540 - Bí mật của Thanh Ly
- Chương 2541 - Bí mật của Thanh Ly (2)
- Chương 2542 - Nhiệm vụ chưa hoàn thành
- Chương 2543 - Nhiệm vụ chưa hoàn thành (2)
- Chương 2544 - Trở về
- Chương 2545 - Trở về (2)
- Chương 2546 - Ta tất phải giết!
- Chương 2547 - Ta tất phải giết!
- Chương 2548 - Huyền Khổ điên cuồng
- Chương 2549 - Huyền Khổ điên cuồng (2)
- Chương 2550 - Giang hồ chấn động
- Chương 2551 - Giang hồ chấn động (2)
- Chương 2552 - Bị đánh sợ
- Chương 2553 - Bị đánh sợ (2)
- Chương 2554 - Lực uy hiếp của Tô Tín
- Chương 2555 - Lực uy hiếp của Tô Tín (2)
- Chương 2556 - Yêu tộc
- Chương 2557 - Yêu tộc (2)
- Chương 2558 - Yêu tộc (3)
- Chương 2559 - Thủ đoạn hại người không có lợi cho mình
- Chương 2560 - Thủ đoạn hại người không có lợi cho mình (2)
- Chương 2561 - Thủ đoạn hại người không có lợi cho mình (3)
- Chương 2562 - Đại chiến sắp bắt đầu (1)
- Chương 2563 - Đại chiến sắp bắt đầu (2)
- Chương 2564 - Át chủ bài của Tô Tín(1)
- Chương 2565 - Át chủ bài của Tô Tín(2)
- Chương 2566 - Át chủ bài của Tô Tín(3)
- Chương 2567 - Tâm thế tất sát (1)
- Chương 2568 - Tâm thế tất sát (2)
- Chương 2569 - Công tâm (1)
- Chương 2570 - Công tâm (2)
- Chương 2571 - Công tâm (3)

- Chương 2572 - Luyện hóa tâm ma, lập địa thành Phật (1)
- Chương 2573 - Luyện hóa tâm ma, lập địa thành Phật (2)
- Chương 2574 - Hỗn Thiên Tứ Tuyệt (1)
- Chương 2575 - Hỗn Thiên Tứ Tuyệt (2)
- Chương 2576 - Trở mặt (1)
- Chương 2577 - Trở mặt (2)
- Chương 2578 - Trở mặt (3)
- Chương 2579 - Giết trước rồi nói tiếp (1)
- Chương 2580 - Giết trước rồi nói tiếp (2)
- Chương 2581 - Ba kiếm trảm Lang Vương (1)
- Chương 2582 - Ba kiếm trảm Lang Vương (2)
- Chương 2583 - Ba kiếm trảm Lang Vương (3)
- Chương 2584 - Tiếng mắng(1)
- Chương 2585 - Tiếng mắng(2)
- Chương 2586 - Truy sát (1)
- Chương 2587 - Truy sát (2)
- Chương 2588 - Ngăn cản (1)
- Chương 2589 - Ngăn cản (2)
- Chương 2590 - Ngăn cản (3)
- Chương 2591 - Cút (1)
- Chương 2592 - Cút (2)
- Chương 2593 - Không thích hợp
- Chương 2594 - Không thích hợp (2)
- Chương 2595 - Ta chính là ngươi
- Chương 2596 - Ta chính là ngươi (2)
- Chương 2597 - Biện pháp tăng cường thực lực
- Chương 2598 - Biện pháp tăng cường thực lực (2)
- Chương 2599 - Biện pháp tăng cường thực lực (3)
- Chương 2600 - Hoài nghi
- Chương 2601 - Hoài nghi (2)
- Chương 2602 - Đào hố
- Chương 2603 - Đào hố (2)
- Chương 2604 - Hiện trạng Giang Nam Đạo
- Chương 2605 - Hiện trạng Giang Nam Đạo (2)
- Chương 2606 - Hiện trạng Giang Nam Đạo (3)
- Chương 2607 - Thiết kế
- Chương 2608 - Thiết kế (2)
- Chương 2609 - Kế hoạch hoàn thành

- Chương 2610 - Kế hoạch hoàn thành (2)
- Chương 2611 - Kế hoạch hoàn thành (3)
- Chương 2612 - Bá đạo
- Chương 2613 - Bá đạo (2)
- Chương 2614 - Các ngươi không quản thì ta quản
- Chương 2615 - Các ngươi không quản thì ta quản (2)
- Chương 2616 - Các ngươi không quản thì ta quản (3)
- Chương 2617 - Ra tay (1)
- Chương 2618 - Ra tay (2)
- Chương 2619 - Con bài chưa lật của Đại Chu
- Chương 2620 - Con bài chưa lật của Đại Chu (2)
- Chương 2621 - Ma đạo ra tay
- Chương 2622 - Ma đạo ra tay (2)
- Chương 2623 - Ma đạo ra tay (3)
- Chương 2624 - Khương Viên Trinh tuyệt vọng
- Chương 2625 - Khương Viên Trinh tuyệt vọng (2)
- Chương 2626 - Nhân Hoàng lạc ấn
- Chương 2627 - Nhân Hoàng lạc ấn (2)
- Chương 2628 - Nhúng tay
- Chương 2629 - Nhúng tay (2)
- Chương 2630 - Nhúng tay (3)
- Chương 2631 - Bì Già Đa La quỷ dị!
- Chương 2632 - Bì Già Đa La quỷ dị! (2)
- Chương 2633 - Kẻ lừa đảo
- Chương 2634 - Kẻ lừa đảo (2)
- Chương 2635 - Kẻ lừa đảo (3)
- Chương 2636 - Nhận sợ
- Chương 2637 - Nhận sợ (2)
- Chương 2638 - Thượng cổ bí ẩn
- Chương 2639 - Thượng cổ bí ẩn (2)
- Chương 2640 - Diệt Tạo Hóa!
- Chương 2641 - Diệt Tạo Hóa! (2)
- Chương 2642 - Diệt Tạo Hóa! (3)
- Chương 2643 - Chiến đấu đến chết
- Chương 2644 - Chiến đấu đến chết (2)
- Chương 2645 - Bị bức ép giết người
- Chương 2646 - Bị bức ép giết người (2)
- Chương 2647 - Bị bức ép giết người (3)

- Chương 2648 - Không có tư cách nhận thua
- Chương 2649 - Không có tư cách nhận thua (2)
- Chương 2650 - Đánh lén
- Chương 2651 - Đánh lén (2)
- Chương 2652 - Nung nấu
- Chương 2653 - Nung nấu (2)
- Chương 2654 - Nung nấu (3)
- Chương 2655 - Đạo Môn bị diệt
- Chương 2656 - Đạo Môn bị diệt (2)
- Chương 2657 - Trở về
- Chương 2658 - Trở về (2)
- Chương 2659 - Bí văn
- Chương 2660 - Bí văn (2)
- Chương 2661 - Bí văn (3)
- Chương 2662 - Thông Thiên Đường
- Chương 2663 - Thông Thiên Đường (2)
- Chương 2664 - Mạnh Kinh Tiên trở về
- Chương 2665 - Mạnh Kinh Tiên trở về (2)
- Chương 2666 - Đỡ ba kiếm của ta
- Chương 2667 - Đỡ ba kiếm của ta (2)
- Chương 2668 - Thái Nhất Đạo Môn
- Chương 2669 - Thái Nhất Đạo Môn (2)
- Chương 2670 - Thái Nhất Đạo Môn (3)
- Chương 2671 - Huyền Trần Tử
- Chương 2672 - Huyền Trần Tử (2)
- Chương 2673 - Đông Hải nhai, sinh tử nhất quyết!
- Chương 2674 - Đông Hải nhai, sinh tử nhất quyết! (2)
- Chương 2675 - Lâm chiến
- Chương 2676 - Lâm chiến (2)
- Chương 2677 - Lâm chiến (3)
- Chương 2678 - Chiến!
- Chương 2679 - Chiến! (2)
- Chương 2680 - Đấu chiến cực hạn
- Chương 2681 - Đấu chiến cực hạn (2)
- Chương 2682 - Lá bài tẩy
- Chương 2683 - Lá bài tẩy (2)
- Chương 2684 - Thử hỏi thiên hạ ai là địch thủ?
- Chương 2685 - Thử hỏi thiên hạ ai là địch thủ? (2)

- Chương 2686 - Nhận thưởng
- Chương 2687 - Nhận thưởng (2)
- Chương 2688 - Nhận thưởng (3)
- Chương 2689 - Lâm Trường Hà
- Chương 2690 - Lâm Trường Hà (2)
- Chương 2691 - Đạo Tổ chuyển thế
- Chương 2692 - Đạo Tổ chuyển thế (2)
- Chương 2693 - Kinh biến ở Bạch Liên Giáo
- Chương 2694 - Kinh biến ở Bạch Liên Giáo (2)
- Chương 2695 - Kinh biến ở Bạch Liên Giáo (2)
- Chương 2696 - Vô Sinh lão mẫu
- Chương 2697 - Vô Sinh lão mẫu (2)
- Chương 2698 - Bạch Liên Giáng Thế
- Chương 2699 - Bạch Liên Giáng Thế (2)
- Chương 2700 - Chạy trốn
- Chương 2701 - Chạy trốn (2)
- Chương 2702 - Nắm trong tay Bạch Liên Giáo
- Chương 2703 - Nắm trong tay Bạch Liên Giáo (2)
- Chương 2704 - Kim Trướng Hãn Quốc và Vũ Thiên Vực
- Chương 2705 - Kim Trướng Hãn Quốc và Vũ Thiên Vực (2)
- Chương 2706 - Kim Trướng Hãn Quốc và Vũ Thiên Vực (3)
- Chương 2707 - Ngăn trở
- Chương 2708 - Ngăn trở (2)
- Chương 2709 - Cướp đoạt
- Chương 2710 - Cướp đoạt (2)
- Chương 2711 - Ngu xuẩn
- Chương 2712 - Ngu xuẩn (2)
- Chương 2713 - Ngu xuẩn (3)
- Chương 2714 - Vũ Thiên Vực
- Chương 2715 - Vũ Thiên Vực (2)
- Chương 2716 - Đền tội
- Chương 2717 - Đền tội (2)
- Chương 2718 - Vương Cửu Trọng
- Chương 2719 - Vương Cửu Trọng (2)
- Chương 2720 - Vương Cửu Trọng (3)
- Chương 2721 - Vũ Tổ

- Chương 2722 - Vũ Tổ (2)
- Chương 2723 - Con đường Thông Thiên hạ xuống!
- Chương 2724 - Con đường Thông Thiên hạ xuống! (2)
- Chương 2725 - Cường giả tập hợp
- Chương 2726 - Cường giả tập hợp (2)
- Chương 2727 - Chiến trường Thái Cổ
- Chương 2728 - Chiến trường Thái Cổ (2)
- Chương 2729 - Chiến trường Thái Cổ (3)
- Chương 2730 - Cơ duyên
- Chương 2731 - Cơ duyên (2)
- Chương 2732 - Vậy công
- Chương 2733 - Vậy công (2)
- Chương 2734 - Thực lực của Đạo Tổ chuyển thế
- Chương 2735 - Thực lực của Đạo Tổ chuyển thế (2)
- Chương 2736 - Cảnh khốn
- Chương 2737 - Cảnh khốn (2)
- Chương 2738 - Cảnh khốn (3)
- Chương 2739 - Nhiệm vụ chi tuyến
- Chương 2740 - Nhiệm vụ chi tuyến (2)
- Chương 2741 - Người liều chết đầu tiên
- Chương 2742 - Người liều chết đầu tiên (2)
- Chương 2743 - Liệt diễm thiêu thân, cửu chuyển trùng sinh
- Chương 2744 - Liệt diễm thiêu thân, cửu chuyển trùng sinh (2)
- Chương 2745 - Liệt diễm thiêu thân, cửu chuyển trùng sinh (3)
- Chương 2746 - Huyết Thương Khung
- Chương 2747 - Huyết Thương Khung (2)
- Chương 2748 - Một phần cơ duyên cuối cùng
- Chương 2749 - Một phần cơ duyên cuối cùng (2)
- Chương 2750 - Cuối cùng thuộc về
- Chương 2751 - Cuối cùng thuộc về (2)
- Chương 2752 - Nghi vấn
- Chương 2753 - Nghi vấn (2)
- Chương 2754 - Thông Thiên
- Chương 2755 - Thông Thiên (2)
- Chương 2756 - Thông Thiên (3)

- Chương 2757 - Thế cục giang hồ
- Chương 2758 - Thế cục giang hồ (2)
- Chương 2759 - Khí vận
- Chương 2760 - Khí vận (2)
- Chương 2761 - Tuyệt cảnh của Yêu tộc
- Chương 2762 - Tuyệt cảnh của Yêu tộc (2)
- Chương 2763 - Tiếng xấu vạn năm
- Chương 2764 - Tiếng xấu vạn năm (2)
- Chương 2765 - Bắc Địa Long Vương
- Chương 2766 - Bắc Địa Long Vương (2)
- Chương 2767 - Bắc Địa Long Vương (3)
- Chương 2768 - Sức mạnh Thông Thiên cảnh
- Chương 2769 - Sức mạnh Thông Thiên cảnh
- Chương 2770 - Rút đi
- Chương 2771 - Rút đi (2)
- Chương 2772 - Ý định của Nhân Hoàng
- Chương 2773 - Ý định của Nhân Hoàng (2)
- Chương 2774 - Cửu Cực Quy Nhất
- Chương 2775 - Cửu Cực Quy Nhất (2)
- Chương 2776 - Cửu Cực Quy Nhất (3)
- Chương 2777 - Cân bằng
- Chương 2778 - Cân bằng (2)
- Chương 2779 - Nghiền ép
- Chương 2780 - Nghiền ép
- Chương 2781 - Chém Thông Thiên
- Chương 2782 - Chém Thông Thiên (2)
- Chương 2783 - Chém Thông Thiên (3)
- Chương 2784 - Hậu quả
- Chương 2785 - Hậu quả (2)
- Chương 2786 - Thích Đạo Huyền
- Chương 2787 - Thích Đạo Huyền (2)
- Chương 2788 - Thuyết phục
- Chương 2789 - Thuyết phục (2)
- Chương 2790 - Hối hận của Phật Đà
- Chương 2791 - Hối hận của Phật Đà (2)
- Chương 2792 - Hối hận của Phật Đà (3)
- Chương 2793 - Trời sinh thiện tâm
- Chương 2794 - Trời sinh thiện tâm (2)

- Chương 2795 - Cướp người
- Chương 2796 - Cướp người (2)
- Chương 2797 - Lý Phôi xuất thủ
- Chương 2798 - Lý Phôi xuất thủ (2)
- Chương 2799 - Nộp mạng
- Chương 2800 - Nộp mạng (2)
- Chương 2801 - Ma Thần oai
- Chương 2802 - Ma Thần oai (2)
- Chương 2803 - Ma Thần oai (3)
- Chương 2804 - Thu hoạch
- Chương 2805 - Thu hoạch (2)
- Chương 2806 - Phá rồi lập
- Chương 2807 - Phá rồi lập (2)
- Chương 2808 - Phật Đà bất lực
- Chương 2809 - Phật Đà bất lực (2)
- Chương 2810 - Xuất quan
- Chương 2811 - Xuất quan (2)
- Chương 2812 - Ma đạo
- Chương 2813 - Ma đạo (2)
- Chương 2814 - Ma đạo (3)
- Chương 2815 - Nói chuyện về kĩ thuật
- Chương 2816 - Nói chuyện về kĩ thuật (2)
- Chương 2817 - Ước chiến
- Chương 2818 - Ước chiến (2)
- Chương 2819 - Thực lực của Vương Cửu Trọng
- Chương 2820 - Thực lực của Vương Cửu Trọng (2)
- Chương 2821 - Thực lực của Vương Cửu Trọng (3)
- Chương 2822 - Kết quả
- Chương 2823 - Kết quả (2)
- Chương 2824 - Kết quả (3)
- Chương 2825 - Đại Chu cầu viện
- Chương 2826 - Đại Chu cầu viện (2)
- Chương 2827 - Điều kiện
- Chương 2828 - Điều kiện (2)
- Chương 2829 - Điều kiện (3)
- Chương 2830 - Đánh cược
- Chương 2831 - Đánh cược (2)
- Chương 2832 - Bắt đầu kế hoạch

- Chương 2833 - Bắt đầu kế hoạch (2)
- Chương 2834 - Thượng Quan thị
- Chương 2835 - Thượng Quan thị (2)
- Chương 2836 - Cưỡng ép
- Chương 2837 - Cưỡng ép (2)
- Chương 2838 - Tiến thoái lưỡng nan
- Chương 2839 - Tiến thoái lưỡng nan (2)
- Chương 2840 - Tiến thoái lưỡng nan (3)
- Chương 2841 - Cường thế
- Chương 2842 - Cường thế (2)
- Chương 2843 - Chỗ dựa
- Chương 2844 - Chỗ dựa (2)
- Chương 2845 - Mượn kiếm
- Chương 2846 - Mượn kiếm (2)
- Chương 2847 - Tham Lang oai
- Chương 2848 - Tham Lang oai (2)
- Chương 2849 - Tham Lang oai (3)
- Chương 2850 - Lý Phôi tiến công
- Chương 2851 - Lý Phôi tiến công (2)
- Chương 2852 - Tử ý trình độ cao nhất
- Chương 2853 - Tử ý trình độ cao nhất (2)
- Chương 2854 - Tử ý trình độ cao nhất (3)
- Chương 2855 - Tử ý trình độ cao nhất (4)
- Chương 2856 - San bằng Linh Sơn!
- Chương 2857 - San bằng Linh Sơn! (2)
- Chương 2858 - Thần uy
- Chương 2859 - Thần uy (2)
- Chương 2860 - Ngăn cản
- Chương 2861 - Ngăn cản (2)
- Chương 2862 - Lá bài tẩy
- Chương 2863 - Lá bài tẩy (2)
- Chương 2864 - Pháp Thân Tam Thế Phật
- Chương 2865 - Pháp Thân Tam Thế Phật (2)
- Chương 2866 - Pháp Thân Tam Thế Phật (3)
- Chương 2867 - Phật Đà khấu đầu
- Chương 2868 - Phật Đà khấu đầu (2)
- Chương 2869 - Đuổi cùng giết tuyệt
- Chương 2870 - Đuổi cùng giết tuyệt (2)

- Chương 2871 - Phật Đà chết
- Chương 2872 - Phật Đà chết (2)
- Chương 2873 - Đến Đạo môn
- Chương 2874 - Đến Đạo môn (2)
- Chương 2875 - Hậu thủ của Đạo Tổ
- Chương 2876 - Hậu thủ của Đạo Tổ (2)
- Chương 2877 - Võ đạo dịch cờ
- Chương 2878 - Võ đạo dịch cờ (2)
- Chương 2879 - Cửu Cực Quy Nhất
- Chương 2880 - Cửu Cực Quy Nhất (2)
- Chương 2881 - Cửu Cực Quy Nhất (3)
- Chương 2882 - Đạp Tiên Vực, chiến Nhân Hoàng
- Chương 2883 - Đạp Tiên Vực, chiến Nhân Hoàng (2)
- Chương 2884 - Công bố đáp án
- Chương 2885 - Công bố đáp án (2)
- Chương 2886 - Nhân Hoàng cường đại
- Chương 2887 - Nhân Hoàng cường đại (2)
- Chương 2888 - Sức mạnh của bản thân
- Chương 2889 - Sức mạnh của bản thân (2)
- Chương 2890 - Đại kết cục
- Chương 2891 - Đại kết cục (2)

Chương 1 - Hệ thống đại phản diện

DTV EBOOK

Hệ thống đại phản diện

Từ trong căn nhà nhỏ đổ nát tỏa ra ánh đèn mông lung mờ ảo, chỉ có thể thấy thấp thoáng một hình bóng gầy còm, bé nhỏ co quắp bên cạnh bàn.

Tô Hinh Nhi cẩn thận cầm nửa miếng bánh ngô đã mốc meo lên và không ngừng nuốt nước bọt.

- Không! Mình không thể ăn, phần này phải để dành cho ca ca.

Tô Hinh Nhi cố kiềm chế cơn đói đang kêu réo, đặt miếng bánh ngô về lại bát.

Nhìn thiếu niên nằm trên chiếc giường cũ nát, mắt Tô Hinh Nhi bỗng đỏ lên.

- Hu hu hu! Ca Ca nhất định phải tỉnh lại đấy, Hinh Nhi vô dụng quá, cái gì cũng không biết, chỉ biết khóc thôi, muốn đến quầy thuốc trộm ít thuốc về, thế mà lại bị chưởng quầy bắt được, đến chiếc vòng mà mẹ để lại cũng bị người ta cướp đi mất.

Khóc một hồi, Hinh Nhi lau khô khóe mắt, tâm trạng bình ổn lại.

Cô cẩn thận trèo lên vò gạo, đếm những hạt gạo còn lại, chỉ có chín mươi hạt.

Cẩn thận đếm ra ba mươi hạt, Hinh Nhi bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Tuy cô chỉ mới bảy tuổi nhưng những đứa bé nghèo sớm biết làm việc nhà, những thứ này lúc năm tuổi cô đã biết làm.

Củi lửa ẩm ướt đã làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của cô trở nên đen nhẻm, mất rất nhiều công sức, cô mới nấu xong được một bát không thể gọi là nước cháo.

Húp một ngụm cháo nhỏ, khóe mắt Tô Hinh Nhi lại đỏ lên, giọt nước mắt rơi vào trong bát cháo được cô húp vào.

Lúc này, người thiếu niên đang nằm trên giường đột nhiên động đậy, Tô Hinh Nhi bỗng kinh ngạc vui mừng vứt bát cháo trong tay xuống đất, lao vào lòng người thiếu niên đó òa khóc.

- Hu hu hu! Cuối cùng ca ca cũng tỉnh lại rồi! Hinh Nhi sợ quá, mẹ đi rồi, cha cũng đi rồi, Hinh Nhi sợ ca ca cũng đi mất!

…

Tô Tín từ từ mở mắt ra, ký ức trong đầu dường như chỉ dừng lại ở kiếp trước.

Kiếp trước cậu là quản lý bậc trung của một công ty chế tạo máy móc, tuy không được coi là giàu có, nhưng cũng là người có mức lương hàng năm hơn mười vạn tệ (*), quản lý đến mấy trăm người làm, cộng thêm độ tuổi chưa đến ba mươi, cậu được coi là trẻ tuổi có triển vọng.

Trong một lần trên đường đi du lịch ở vùng núi, chuyến xe buýt mà cậu đi gặp phải ba tên lưu manh cướp giật, những tên đó không những cướp tiền, mà còn định làm nhục một hành khách nữ xinh đẹp.

Hơn ba mươi người trên xe chỉ có Tô Tín đứng ra ngăn cản, nhưng cuối cùng cậu lại bị ba tên côn đồ đó đánh chết!

Hơn ba mươi hành khách đứng ngây ra nhìn cậu bị đánh chết không có một ai đứng ra ngăn cản, kể cả nữ hành khách vừa được cậu cứu đó.

Trong ký ức cuối cùng của Tô Tín, máu cậu chảy ra và cơ thể lạnh dần đi, cùng lúc đó, lòng cậu cũng nguội lạnh.

Nhìn Tô Hinh Nhi trong lòng, trái tim băng giá của Tô Tín dần ấm lại.

Thật ra ba ngày trước cậu đã tỉnh lại, nhưng khoảng thời gian này cậu đang làm quen với ký ức của kiếp này, nên không thể điều khiển cơ thể.

Nhưng cậu cũng có thể cảm nhận được sự chăm sóc tỉ mỉ chu đáo và sự lẻ loi yếu đuối của cô bé bảy tuổi này.

Tô Tín kiếp này vẫn có tên là Tô Tín, là một bang chúng nhỏ bé trong Phi Ưng bang của tam bang tứ hội Ninh Phủ ở triều đường Đại Chu, phụ mẫu đều mất, chỉ để lại một muội muội bảy tuổi là Tô Hinh Nhi sinh sống cùng cậu.

Ba ngày trước trong lúc Phi Ưng bang và Thanh Trúc bang đang tranh đoạt địa bàn, cậu đã bị người của mình hãm hại, để cho người Thanh Trúc bang vây đánh trọng thương mất mạng, vậy nên mới có chuyện Tô Tín xuyên không.

Tô Tín xoa đầu Tô Hinh Nhi, ba ngày qua nhìn cô bé từ một búp bê sứ trở thành bộ dạng như một người ăn mày, lòng cậu bỗng đau như có kim châm.

- Hinh Nhi ngoan, ca ca sẽ không đi đâu hết.

Tô Hinh Nhi mắt rưng rưng rời khỏi lòng cậu, cầm nửa miếng bánh ngô lên đưa cho Tô Tín, tự hào nói rằng:

- Ca ca nhìn này, bánh này là muội đặc biệt để dành cho huynh đấy.

- Ừ, Hinh Nhi ngoan lắm.

Tô Tín xoa nhẹ đầu Hinh Nhi, nuốt miếng bánh ngô đã khô cứng lại hệt như mùn gỗ, lúc này cơ thể suy nhược đến cực độ của cậu mới hồi phục chút sức lực.

Nhìn ca ca ăn hết miếng bánh ngô, Hinh Nhi mới yên tâm nhắm mắt lại, lim dim trong lòng Tô Tín.

Ba ngày qua vì chăm sóc cho Tô Tín, cô dường như không dám ngủ, giờ nhìn thấy Tô Tín tỉnh lại rồi, cuối cùng cô cũng có thể yên tâm ngủ một giấc.

Đặt Hinh Nhi đang ngủ say lên giường, lòng Tô Tín cười lạnh:

- Kiếp trước chết vì cứu người, kiếp này lại bị hãm hại vì tin tưởng huynh đệ, đúng là người tốt không sống lâu, tai họa kéo dài nghìn năm sau. Nếu là vậy, kiếp này mình phải làm một kẻ xấu tàn nhẫn, độc ác nhất!

Bùm!

Trong đầu Tô Tín truyền đến một tiếng nổ lớn.

- Kí chủ đã phù hợp yêu cầu hệ thống đại phản diện, hệ thống đang chính thức mở ra, đang dung hợp, 10%, 30%, 70%, 100%, dung hợp thành công.

Tinh thần Tô Tín bước vào một thế giới trắng xóa, xung quanh đều giống như đang có sương mù, chỉ có một màn hình lớn dựng đứng phía trước, nhưng trên đó lại là một mảng đen kịt.

- Chào kí chủ số 1 Tô Tín, chào mừng đến hệ thống đại phản diện.

Tiếng nói vang lên dường như giống của một người máy vậy, bởi trong đó không hề có chút tình cảm nào.

- Kí chủ số 1? Nếu vậy tôi là người đầu tiên dùng hệ thống đại phản diện rồi, tại sao lại chọn tôi?

Tô Tín chau mày quan sát hết thảy xung quanh, cảm giác quen thuộc tự nhiên sinh ra.

Kiếp trước khi đọc tiểu thuyết, từ hệ thống này chẳng hề lạ lẫm gì với cậu.

Hệ thống trả lời với giọng không cảm xúc:

- Trong người kí chủ có hai hệ thống, chỉ khi phù hợp với một trong hai, mới mở ra được.

- Vậy hệ thống còn lại là gì? Tô Tín tò mò hỏi.

- Hệ thống đại anh hùng.

Tô Tín: "…"

- Thế làm người xấu thì phù hợp với hệ thống đại phản diện rồi sao?

Tô Tín cười khổ:

- Thôi vậy, đại phản diện cũng được. Người tốt không sống lâu, tai họa kéo dài nghìn năm, kiếp trước làm anh hùng, đáng tiếc cũng không có kết cục tốt.

- Vậy hệ thống đại phản diện của ngươi có tác dụng gì? Tô Tín hỏi.

Màn hình trước mặt Tô Tín bỗng sáng lên, trên đó hiện ra một vòng quay dùng để rút thăm trúng thưởng, bên trên có sáu lựa

chọn, lần lượt là loại công pháp, loại tiêu hao một lần, loại đơn dược, loại binh khí, loại tạp vật, ô trống.

- Những thứ này có ý nghĩa gì?

Hệ thống giải thích:

- Hệ thống đại phản diện dung nạp tất cả mọi thứ của nhân vật phản diện trong thế giới võ hiệp.

Quay thưởng trúng loại công pháp sẽ xuất hiện ngẫu nhiên một nhân vật phản diện, mỗi nhân vật phản diện sẽ ngẫu nhiên mang theo một hoặc nhiều loại công pháp hoặc võ kỹ, kí chủ có thể ngẫu nhiên rút lấy một loại để tiến hành tu luyện, ban đầu mặc định mức độ luyện là 5%, có thể nâng cao lên tùy vào khả năng tu luyện của kí chủ.

Cách rút thưởng loại tiêu hao một lần sẽ giống như loại công pháp, nhưng công pháp loại này không cần kí chủ cố gắng tu luyện, mà mức độ luyện đã mặc định đạt 100%, nhưng chỉ có thể dùng một lần.

Loại đơn dược có thể rút được các loại đơn dược, loại binh khí thì có thể rút các loại binh khí, loại tạp vật bao gồm vật phẩm ngẫu nhiên của thế giới võ hiệp, ô trống tức là không rút được gì.

Ngoài ra xin kí chủ hãy chú ý, tất cả vật phẩm của hệ thống đại phản diện đều dựa theo cấp sao để chia, từ nửa sao đến 5 sao, tổng có 10 cấp, cấp 1 rút chỉ có thể rút được vật phẩm hai sao rưỡi trở xuống.

- Rút thưởng cũng phân cấp sao?

Hệ thống nói:

- Cấp rút thưởng chia làm cấp 1-2-3, cấp 1 chỉ có thể rút được vật phẩm hai sao rưỡi trở xuống, mỗi ngày hệ thống sẽ cho kí chủ một cơ hội rút thưởng cấp 1.

Rút thưởng cấp 2 có thể rút được tất cả các vật phẩm 4 sao trở xuống, đồng thời có thể bỏ đi một loại không thích, kí chủ có thể tích 10 lần rút thưởng cấp 1 đổi lấy 1 lần rút thưởng cấp 2.

Rút thưởng cấp 3 có thể rút được những vật phẩm 3 sao trở lên, đồng thời có thể chỉ định một loại để rút, kí chủ có thể tích lũy 10 lần rút thưởng cấp 2 để đổi lấy 1 lần rút thưởng cấp 3.

- Rút thường cấp 3 cần tích lũy thời gian lâu như vậy sao? Tô Tín chau mày hỏi.

Hệ thống đại phản diện này rất dễ hiểu, Tô Tín dường như vừa nghe qua đã hiểu mấu chốt trong đó.

Rút thưởng cấp 1 đơn thuần dựa vào vận may, chỉ có sáu lựa chọn, nên tỉ lệ rút trúng ô trống cũng không phải nhỏ.

Rút thưởng cấp 2 có giới hạn trên, nhưng không có giới hạn dưới, có nghĩa là dù dùng loại này, cũng có thể rút trúng vật phẩm nửa sao.

Chỉ có rút thưởng cấp 3 là đáng tin nhất, có giới hạn dưới, cũng có thể chọn loại hình.

Hệ thống đáp:

- Kí chủ cũng có thể thông qua các nhiệm vụ để tích lũy điểm phản diện, 10 điểm phản diện có thể tiến hành một lần rút thưởng cấp 1, 100 điểm phản diện có thể rút thưởng cấp 2, 1.000 điểm phản diện có thể rút thưởng cấp 3, ngoài ra điểm phản diện còn có thể mua vật phẩm ở tiệm đổi.

- Tiệm đổi nằm ở đâu?

- Chưa hoàn thành nhiệm vụ chỉ định, không thể mở tiệm đổi.

Tô Tín thắc mắc:

- Vậy nhiệm vụ này là những gì?

- Nhiệm vụ do hệ thống sinh ra ngẫu nhiên, không có mục tiêu cụ thể.

Tô Tín bỗng có linh cảm xấu:

- Ý của ngươi là?

Hệ thống đáp:

- Nghĩa là nhiệm vụ gì còn tùy vào tâm trạng của hệ thống.

Tô Tín không nói nên lời, điều này cũng tùy hứng quá rồi!

Hệ thống đáp:

- Vì là lần đầu kí chủ dung hợp, nên hệ thống tặng thêm cho kí chủ 1 lần rút thưởng cấp 2, hiện giờ kí chủ có 1 lần rút thưởng cấp 1 và 1 lần rút thưởng cấp 2. Xin hỏi kí chủ muốn rút thưởng chứ?

- Đương nhiên phải rút chứ, ta rút thưởng cấp 2 trước, bỏ cái ô trống đó đi cho ta.

Vòng quay trên màn hình lớn bắt đầu chuyển động, trong ánh mắt mong chờ của Tô Tín, cuối cùng nó đã quay vào loại công pháp.

Một nam tử trẻ tuổi thân hình thon dài, trên mặt có ba vết sẹo xuất hiện trước mặt, tay trái cầm kiếm, đôi mắt màu xám chết chóc làm người khác vô cùng sợ hãi.

- Chúc mừng kí chủ đã rút được nhân vật Kinh Vô Mệnh, có công pháp "Kinh Vô Mệnh Khoái Kiếm", không cần rút thưởng thêm, cấp công pháp là hai sao rưỡi.

- Sao cấp của Kinh Vô Mệnh lại thấp như vậy? Tô Tín thắc mắc hỏi.

Vị này là một cường đạo, là đệ nhất cao thủ của Thượng Quan Kim Hồng ở Kim Tiền bang, từng diệt đệ tứ binh khí phổ Thiết Kiếm Quách Tung Dương, kiếm nhanh vô song, vô cùng tàn độc.

Nhưng không ngờ cao thủ này lại chỉ được hai sao rưỡi, thuộc hàng trung, vậy nhân vật 5 sao sẽ như thế nào?

Hệ thống giải thích:

- Kí chủ có chút hiểu nhầm, Kinh Vô Mệnh có thể diệt Quách Tung Dương là vì lúc đó Quách Tung Dương đang lấy thân thử kiếm, không thể dùng toàn sức, hơn nữa bên cạnh còn có Thượng Quan Kim Hồng, làm Quách Tung Dương phân tâm.

Ngoài ra kiếm của Kinh Vô Mệnh có phong cách cá nhân mạnh mẽ, ngoài Kinh Vô Mệnh ra, những người khác không thể tu luyện nó đến 100% được, vì thế đánh giá sẽ giảm nửa sao.

Nó cũng giống như phi đao của Lý Tầm Hoan vậy, Tiểu Lý Phi Đao chỉ khi trong tay Lý Tầm Hoan mới thực sự là Tiểu Lý Phi Đao, đổi thành người khác, dù có được Phi Đao đao pháp cũng luyện không ra được Lý Tầm Hoan thứ hai.

- Được, điều này ta chấp nhận, tiếp tục rút thưởng cấp 1 đi.

Vòng quay chuyển động lần nữa, không biết có phải vì người mới nên gặp được may mắn không, rút thưởng cấp 1 lại quay vào loại công pháp, lần này xuất hiện một đạo sĩ tuấn tú trẻ tuổi.

- Chúc mừng kí chủ rút được nhân vật Doãn Chí Bình, có công pháp "Nội công sơ cấp Toàn Chân Giáo" và võ kỹ "Kiếm pháp sơ cấp Toàn Chân Giáo", cấp công pháp được đánh giá là nửa sao. Kí chủ có thể chọn rút thưởng nhẫu nhiên, cũng có thể tốn 5 điểm phản diện tiến hành chọn chỉ định.

Tô Tín đột nhiên bất lực, không ngờ rút được một kẻ từng làm việc xấu xa Doãn Chí Bình. Người này cũng không phải đã làm qua chuyện đại gian đại ác gì, chỉ là hắn làm chuyện dâm ô, khiến người khác muốn gào đánh, hận không thể ăn tươi nuốt sống, vậy cũng đủ xui xẻo rồi.

Nhưng đối với Tô Tín, điều tệ hại nhất đó là tên này lại có hai loại công pháp: "Kiếm pháp sơ cấp Toàn Chân Giáo" chỉ là võ quèn, bởi cậu đã có khoái kiếm Kinh Vô Mệnh, còn cần thứ kia làm gì?

Nội công còn chấp nhận được, dù sao cậu cũng chỉ là người bình thường, lúc gấp gáp có thể dùng nội công để tăng thực lực cơ bản của mình lên.

Tuy có thể dùng điểm phản diện để tiến hành lựa chọn, nhưng hiện giờ trong tay Tô Tín lại chẳng có điểm phản diện nào.

- Quay thưởng ngẫu nhiên đi.

- Chúc mừng kí chủ rút được bộ "Nội công sơ cấp Toàn Chân Giáo".

Tô Tín sững người, đúng là may mắn thật?

Công pháp và võ kỹ đều đã nằm trong tay, Tô Tín hỏi:

- Giờ làm sao ta ra khỏi đây được?

Hệ thống đáp:

- Kí chủ chỉ cần mặc niệm trong lòng muốn rời đi là được, kí chủ vào hệ thống này dù bao lâu, ở bên ngoài kia vẫn chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi, không cần lo lắng việc không ai trông coi cơ thể.

Tô Tín mặc niệm một tiếng rời khỏi, tinh thần quả nhiên đã trở về với cơ thể.

Nhìn Hinh Nhi bên cạnh vẫn ngủ say, còn mút đầu ngón tay, Tô Tín thề rằng, cậu sẽ không để cho muội muội mình chịu chút uất ức hay khổ nhọc nào.

Tựa vào cạnh Tô Hinh Nhi, Tô Tín cũng bắt đầu lim dim ngủ.

Giờ cậu vẫn còn yếu nhưng vì tu luyện nội công Toàn Chân Giáo, cơ thể đã có một luồng khí nhẹ len lỏi.

Công pháp đạo môn đang hòa quyện, tuy tốc độ tu luyện không nhanh, nhưng mọi thứ đều ổn định, trong lúc ngủ, Tô Tín cũng có thể dần dần hồi phục cơ thể.

(*) Mười vạn tệ tương tương 34 triệu đồng

Chương 2 - Có thể giết người, đó chính là kiếm!

Có thể giết người, đó chính là kiếm!

Sáng hôm sau, Tô Tín đã tỉnh dậy từ rất sớm, nhìn thấy Hinh Nhi đang ngủ say bên cạnh, cậu nhẹ nhàng đắp lại chăn cho cô bé.

Mở vò gạo ra, nhìn bên trong chỉ còn lại mấy mươi hạt gạo, lòng tô Tín thắt lại.

Loạng choạng đi ra phía cửa, Tô Tín định tìm vài thứ làm một thanh kiếm.

Tuy có được khoái kiếm Kinh Vô Mệnh, nhưng đầu tiên cậu cần có một thanh kiếm mới luyện được.

Đẩy cửa ra là con đường lầy lội vì nước bẩn tràn lan, những ngôi nhà cũ nát thấp bé và những người lững thững qua lại, đây là cảnh ở khu dân nghèo.

Nơi đây nghèo đến nỗi một kẻ ăn mày cũng chẳng muốn đến đây, thế nhưng lại có một cái tên không tệ - Trường Lạc phường.

Đương nhiên Trường Lạc phường trước kia không như vậy.

Tiền thân của Thường Ninh phủ là Đại Chu đô thành, có tổng cộng 49 thành thị, dù có nằm sát bên Trường Lạc phường thì cũng là nơi phồn hoa.

Nhưng từ 30 năm trước, vị Long Vũ Đế Hoành Không văn tài võ lược, công cái thiên thu xuất thế đã biến một tiểu quốc Nam Man thành nước Chu có đất rộng nghìn dặm, đánh cho bá vương nước Tấn lúc bấy giờ chạy bán sống bán chết đầu hàng triều Đại Chu, vì vậy Thường Ninh phủ cũng sụp đổ.

Sau khi Long Vũ Đế dời đô, không biết có phải vì chướng mắt tiểu đô thành trước kia hay không mà đã cho dỡ bỏ hoàng thành, điều chuyển tất cả các quan viên phú thương trong chín thành đến đô thành mới - Thịnh Kinh, Thường Ninh phủ vì vậy mà dần bắt đầu suy vong.

Tô Tín tìm được một mảnh thép dài bằng cánh tay, rộng ba ngón tay ở góc tường, bên ngoài đều là vết gỉ sét, đây là thứ trước kia dùng để chắn chuồng gà, đáng tiếc là gà trong nhà Tô Tín từ sau khi cha mẹ qua đời, đã không còn nuôi nữa.

Tìm được hai miếng gỗ ngắn kẹp vào giữa tấm thép, rồi dùng dây thừng quấn lại, đây chính là cán kiếm.

Sau đó Tô Tín lại tìm về một miếng đá mài dao, bắt đầu tỉ mỉ mài đi những vết gỉ sét trên tấm thép đó, rồi tạo mũi nhọn cho nó.

Lúc này cánh cửa được đẩy ra, Hinh Nhi mắt nhắm mắt mở bước đến, dụi dụi mắt, chu miệng hỏi:

- Ca ca, huynh đang làm gì đó?

Khóe miệng Tô Tín lộ ra ý cười ôn hòa, nhẹ nhàng nói:

- Hinh Nhi ngoan, lát nữa ca ca dẫn muội đi ăn đồ ngon nhé.

Kiếp này Tô Tín có tướng mạo không tồi, là một thiếu niên 16, 17 tuổi tuấn tú, tuy không thập toàn thập mỹ nhưng mỗi khi cười lại rất đẹp.

- Hinh Nhi sẽ ngoan. Tô Hinh Nhi gật gật đầu, lặng lẽ nuốt nước bọt.

Trước kia ca ca thường dẫn cô đi ăn mì thập cẩm của Vương Bà nấu trên đường, nhưng gần đây ca ca rất lâu rồi không dẫn cô đi.

- Ơ? Tô Tín ngươi thế mà vẫn chưa chết sao? Mạng lớn đấy nhỉ.

Hai người mặc trang phục võ sĩ ngắn sạch sẽ, trước ngực thêu hình một con chim ưng lắc lư đi đến, khuôn mặt tỏ vẻ kinh ngạc.

Tô Tín lãnh đạm nhìn hai tên đó, cậu vốn chẳng lạ gì bọn chúng, đáng lý nên nói rằng ba ngày trước, họ vẫn là huynh đệ cùng kề vai sát cánh chiến đấu!

Phi Ưng bang là một trong những tam bang tứ hội của Thường Ninh phủ, ngoài bang chủ ra, còn có ba đường chủ.

Mà dưới ba đường chủ này là hơn mười đại đầu mục và hơn năm mươi tiểu đầu mục.

Lần trước tác chiến với Thanh Trúc bang, đại đầu mục đã hạ lệnh lần này ai giết được nhiều người nhất, sẽ được làm tiểu đầu mục, có thể quản lý cả một con đường.

Tô Tín tuy trẻ tuổi, nhưng tay chân lại có phần mạnh bạo, nhờ vào việc ra tay tàn độc không sợ chết, vừa xông ra đã giết ba bang chúng Thanh Trúc bang, một lúc sau lại chặn được phía trước.

Nhưng không ngờ sau cùng lại bị Lưu Tam Đao người mà cậu luôn coi như đại ca đột nhiên dẫn mấy người đang cùng cậu chiến đấu rút lui, để lại mình cậu rơi vào trong vòng vây của Thanh Trúc bang, bị đánh đến chết.

- Lưu Tam Đao giờ được lên làm tiểu đầu mục rồi chứ? Hắn dựa vào việc bán rẻ huynh đệ để ngồi lên vị trí đó mà không sợ bỏng mông sao?

Nếu Tô Tín không bị phản bội, với chiến công của cậu, người được làm tiểu đầu mục phải là cậu mới đúng.

Một tên trong đó nhún vai nói:

- Tô Tín, cậu quá nổi trội, trận đó cậu giết được nhiều người nhất, nếu cậu không chết, tam ca sẽ không được làm tiểu đầu mục.

"Ha ha." Tô Tín bỗng cười nhẹ, không hiểu là vì sao, khi hai tên đó nghe tiếng cười của Tô Tín lại cảm thấy lạnh toàn thân.

- Từ lúc ta mới vào Phi Ưng bang thì đã cùng Lưu Tam Đao hắn lăn lộn, bao nhiêu năm nay, ta luôn đối xử với hắn như đại ca mình! Dù cho cuối cùng chiến công ta cao nhất, nhưng vị trí tiểu đầu mục này ta vẫn sẽ nhường cho hắn!

- Ha ha, biết người biết mặt không biết lòng, chỉ có người chết mới là an toàn nhất.

Tên kia rút con dao găm từ hông ra, nham hiểm nói:

- Lão tứ phí lời với hắn làm gì? Nhân lúc tiểu tử này đang trọng thương cứ thẳng tay giết hắn đi! Hắn mà sống, trước sau gì cũng bất lợi cho danh tiếng của tam ca, còn cả muội muội hắn, tuy còn nhỏ, nhưng bán vào Dương Châu phủ làm hạ nhân cũng có thể kiếm được chút bạc!

Nhìn tên kia rút dao ra, những người qua lại ở Trường Lạc phường không chút gì tỏ vẻ kỳ lạ, ngược lại còn thấy hứng thú đứng lại nhìn.

Giang hồ đúng thật tàn khốc, đặc biệt là đối với những người xuất thân bần cùng thì càng đúng như vậy.

Mỗi ngày đều có người bang hội chém giết cướp bóc, chết một hai người chẳng phải là chuyện gì lớn, dù sao cũng đều là mạng hèn mọn, quan phủ cũng không muốn đếm xỉa.

Tô Tín loạng choạng đứng dậy, cơ thể còn có chút yếu ớt.

- Hinh Nhi, nhắm mắt lại.

Tô Hinh Nhi lo lắng nhìn Tô Tín, cô biết ca ca định làm gì, nhưng vẫn nghe lời nhắm mắt lại bởi vì cô tin ca ca mình.

Tên kia cười khinh thường nói:

- Sao, ngươi còn muốn ra tay? Bộ dạng ngươi hiện giờ, còn nghĩ mình là Tô Tín trước kia có thể một mình đấu với ba tên lực sĩ mà không thua hay sao? Đến binh khí ngươi còn không có, lấy gì đấu với ta? Chỉ dựa vào miếng thép trong tay ngươi sao?

- Nó không phải miếng thép mà là kiếm.

Ngữ khí của Tô Tín vô cùng lãnh đạm, dường như là đang trần thuật một sự thật.

- Nó mà cũng gọi là kiếm sao? Ha ha ha! Đừng đùa nữa!

- Có thể giết người thì đó chính là kiếm!

Tay trái Tô Tín bỗng nhiên cử động, đâm ra một kiếm, miếng thép bị cười nhạo kia đã đâm ngay vào cổ họng tên kia.

Kiếm Kinh Vô Mệnh là kiếm giết người! Không có đường kiếm đẹp, chỉ có kỹ xảo giết người đơn giản nhất.

Kiếm của cậu không phải võ công mà chỉ có kỹ năng giết người đơn thuần!

Tô Tín từ từ rút kiếm từ cổ họng tên kia ra, miếng thép đầy gỉ sét đã nhuốm sắc máu, trở nên yêu mị khác thường.

Giờ đây tất cả mọi người đều tin thứ trong tay Tô Tín đích thực là một thanh kiếm, một thanh kiếm có thể giết người!

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia màu đỏ như máu, không biết vì sao, lần đầu giết người cậu lại không chút do dự, nhìn máu tươi bắn ra, nhưng lại chẳng có chút gì gọi là không quen.

Có lẽ là vì sự dung hợp từ ký ức của hai kiếp nên dù kiếp này Tô Tín mới chỉ là một thiếu niên nhưng tay đã nhuốm máu.

- Giết người, dường như rất dễ dàng nhỉ.

Tô Tín rảy rảy những giọt máu trên kiếm, cứ như kiếp trước, cậu từng chết rất dễ dàng vậy.

Lão tứ bên cạnh đã sợ mất mật.

Quen biết Tô Tín nhiều năm nay, biết rằng hắn đánh đấm rất tốt nhưng lại chưa bao giờ thấy loại kiếm pháp khủng khiếp như vậy!

Tô Tín chỉ mới dùng một tay, kiếm đó đã đâm vào cổ họng, đơn giản, trực tiếp, khủng khiếp vô cùng!

Lão tứ không chút do dự, lập tức quay người bỏ chạy, nhưng hắn đột nhiên cảm thấy đỉnh đầu mát lạnh, tóc mình không biết từ lúc nào đã bị Tô Tín cắt xuống!

- Còn chạy nữa, ta sẽ giết luôn ngươi.

Lão tứ quay người lập tức quỳ rạp xuống trước Tô Tín, vừa dập đầu vừa kinh sợ nói: “Chuyện lần trước thực sự không liên quan đến ta, đều do Lưu Tam Đao một mình quyết định! Nể tình bao năm nay ngươi tha mạng cho ta đi!”

- Đứng lên!

Lão tứ sợ đến nỗi vội vàng bò dậy, chẳng dám thở mạnh.

- Đưa hết bạc trên người ngươi cho ta.

Lão tứ vội vàng moi hết bạc vụn trên người mình ra cho vào tay Tô Tín.

- Lôi hắn về giao cho Lưu Tam Đao, nói với hắn rằng, thứ hắn nợ, Tô Tín ta sẽ tự mình tìm đến hắn để đòi lại.

Khuôn mặt Tô Tín không có bất cứ biểu cảm gì, không có sự tàn độc hay phẫn nộ, nhưng chỉ như vậy thôi cũng làm lão tứ lạnh người.

Lão tứ vội vã kéo thi thể đi, nhanh chóng biến mất trong con ngõ.

Những người qua đường của Trường Lạc phường cũng vội vã rời đi.

Bọn họ từng thấy cảnh giết người, nhưng giết người dứt khoát nhanh gọn như Tô Tín, bọn họ nhìn thấy cũng kinh hồn bạt vía.

- Hinh Nhi, mở mắt ra đi.

Tô Tín xoa đầu Hinh Nhi nói:

- Đi rửa mặt, rồi ca ca dẫn muội đi ăn mì nạm bò.

Khuôn mặt Tô Hinh Nhi bỗng hiện ra nụ cười vui tươi, đối với cô, chỉ cần có ca ca, chỉ cần có cái ăn thì cô đã thấy đầy đủ rồi.

Vương Bà mở quầy ở con đường này đã mấy mươi năm, từ nhỏ Tô Tín đã dẫn Tô Hinh Nhi đến đây ăn mì.

Vương Bà chỉ bán ba loại mì, mì rau, mì thập cẩm và mì nạm bò.

Trước kia thỉnh thoảng Tô Tín mới dẫn Hinh Nhi đến ăn một bát mì thập cẩm cho thỏa cơn thèm, chỉ vào dịp lễ mới gọi một phần mì nạm bò. Một phần đó, là để cho Hinh Nhi ăn.

- Bà ơi, cho hai bát mì nạm bò.

Vương Bà mang lên cho họ hai bát mì nạm bò tươi ngon lên, đặc biệt còn bỏ thêm cho bát của Hinh Nhi mấy miếng thịt bò to.

- Bé ngoan, nhanh ăn đi.

Vương Bà vừa nói giọng Tương Xuyên, vừa nhìn Hinh Nhi há miệng to ăn mì nạm bò, cười đến nếp nhăn trên mặt sắp biến thành một đóa hoa.

- Vâng, cám ơn Vương Bà.

Hinh Nhi vừa há to miệng ăn vội sợi mì, vừa nói cám ơn Vương Bà không tròn chữ.

Tô Tín gắp thịt bò của bát mình qua cho Hinh Nhi, rồi há miệng ăn sợi mì.

Thức ăn theo vào bụng, Tô Tín cảm thấy sức khỏe mình đã hồi phục đôi chút, sức lực của cơ thể bị đói ba ngày đã hồi phục được hơn phân nửa.

Vì tu luyện nội công sơ cấp Toàn Chân Giáo nên Tô Tín có một chút nội công, nhưng chút nội công này lại không đủ để hồi phục hoàn toàn sức lực của cậu.

Ăn xong bát mì, Tô Tín nhìn Hinh Nhi vẫn đang ăn ngốn nga ngốn nghiến, liền xoa nhẹ đầu cô bé rồi nói với Vương Bà:

- Bà ơi, ta có chút việc cần làm, bà có thể giúp tôi trông coi Hinh Nhi một lúc không?

Vương Bà vẫy tay, thở dài nói:

- Con à, giang hồ hiểm ác, đừng quên rằng con còn có một tiểu muội muội ngoan ngoãn này nữa nhé.

Tô Tín nhìn Vương Bà cười, giang hồ hiểm ác, còn có thể ác hơn lòng người không?

- Hinh Nhi ngoan, cứ ở chỗ Vương Bà ăn mì nhé, tối ca ca sẽ về.

Tô Hinh Nhi phồng má, ngoan ngoãn gật gật đầu.

Chương 3 - Trời muốn diệt vong, tất khiến cho điên cuồng

Trời muốn diệt vong, tất khiến cho điên cuồng

Thường Ninh phủ có bốn mươi chín phường, Trường Lạc phường tuy là phường nghèo nhất, nhưng cũng không phải hoàn toàn là khu dân nghèo, ít nhất có một con đường không tồi, nó gọi là Khoái Hoạt Lâm.

Nghe tên rõ ý, Khoái Hoạt Lâm chính là nơi mang lại sự vui sướng cho con người. Trên con đường nhỏ bé ấy, sòng bạc, tửu lầu, thanh lâu, nhà trọ cả thảy hơn một trăm nhà.

Chỉ dựa vào con đường Khoái Hoạt Lâm này đã có thể nuôi sống mấy mươi bang chúng của Phi Ưng bang. Nếu không có nó, chỉ e là Phi Ưng bang sẽ rút ngay ra khỏi Trường Lạc phường.

Chỉ vì một nơi nghèo như vậy mà tranh đấu với Thanh Trúc bang, Phi Ưng bang nghĩ cũng cảm thấy lỗ vốn.

Lúc này trong thanh lâu lớn nhất Khoái Hoạt Lâm là Túy Nguyệt lâu, Lưu Tam Đao đang lim dim mắt hưởng thụ việc được hai cô nương xoa bóp trong lúc nghe mấy tên thuộc hạ báo cáo tình hình, sống những ngày tháng rất thoải mái.

Năm nay Lưu Tam Đao đã hơn ba mươi tuổi, lăn lộn giang hồ hơn mười năm mới leo lên được cái chức tiểu đầu mục, vậy

cũng coi là không dễ dàng gì.

Dù vị trí hiện tại hắn có được cũng không phải bằng cách quang vinh gì.

Nhưng đây là chốn giang hồ, tuy đám người bọn họ chỉ là người giang hồ cấp bậc thấp nhất nhưng lại có một quy tắc phổ biến, đó là kẻ thắng làm vua.

Lưu Tam Đao hắn tuy đủ xấu, đủ ác, thậm chí xuất chiến trận đầu đã dùng ba đao chém chết một tên trong bang địch, đoạt được danh hiệu Lưu Tam Đao, nhưng hắn lại không phải võ sĩ, đến một chút công phu bản thân cũng không có.

Chính vì thực lực nên mười năm nay hắn chỉ luôn làm việc ở cấp thấp nhất trong Phi Ưng bang.

Nhưng điều này cũng không phải hoàn toàn không có mặt tốt, ít nhất ở cấp thấp trong Phi Ưng bang hắn giao thiệp rộng, cũng có giao tình với một số tiểu đầu mục và đại đầu mục.

Nếu không thì sau khi hắn hãm hại Tô Tín, thứ đợi hắn có lẽ không phải là chức tiểu đầu mục mà đã bị xử phạt theo bang quy.

- Trần ca chơi ở sòng bạc sao rồi?

Lưu Tam Đao lăn một cặp bi sắt trong tay, hỏi nhạt.

Loại bi này là hắn học được từ tổng bổ đầu Thiết Vô Tình của Đông Thập Nhị phường Thường Ninh phủ, hắn cảm thấy thứ này mang lại khí thế cho mình.

Tên thuộc hạ kia mặt ủ mày ê đáp:

- Trần ca đã thua ở sòng bạc hơn mấy trăm lượng, vừa rồi sòng bạc lại cho ông ấy vay thêm một trăm lượng.

Lưu Tam Đao không thèm để ý khua tay:

- Thua nhiều ít gì cũng tính vào chỗ ta, nói với lão Hoàng của sòng bạc, miễn cho tiền tháng sau.

Tên thuộc hạ kia dè dặt đáp:

- Nhưng số tiền một tháng mà sòng bạc phải nộp chỉ có năm mươi lượng, hơn nữa lão Hoàng còn nói, trước kia khi Thanh

Trúc bang còn quản lý, tiền thuế chỉ có ba mươi lượng.

Bịch!

Lưu Tam Đao ném mạnh bi sắt trong tay xuống đất, làm hai cô nương xinh đẹp sau lưng hắn sợ đến biến sắc.

- Giờ ta quản ở đây!

Vẻ mặt Lưu Tam Đao vô cùng đáng sợ.

- Về nói với lão Hoàng, sau này tiền thuế mỗi tháng tăng lên thành hai trăm lượng! Không nộp, cái sòng bạc này không cần mở nữa!

- Vâng vâng! Tiểu nhân đi nói lại với ông ấy! Tên thuộc hạ kia lập tức quay ra chạy mất.

Không biết vì sao, từ khi lên làm tiểu đầu mục, người Lưu tam ca hòa nhã dễ gần này lại thay đổi rất nhiều.

Lưu Tam Đao nhặt bi sắt dưới đất lên, lại nằm trên ghế lăn chúng, nhưng nằm chưa nóng chỗ, bên ngoài đã truyền đến âm thanh huyên náo.

- Chuyện gì thế? Lưu Tam Đao bực bội hỏi.

- Đại ca! Lão ngũ chết rồi!

Một bang chúng trên mặt có vết sẹo chạy vào nói nghẹn ngào.

- Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng phải lão ngũ và lão tứ cùng đi ra ngoài sao? Chẳng lẽ là do người Thanh Trúc bang làm?

Lưu Tam Đao đẩy mọi người ra, liền nhìn thấy trước cửa Túy Nguyệt lâu, lão tứ đang cõng lão ngũ - người bị Tô Tín một kiếm giết chết, ánh mắt thẫn thờ nhìn hắn.

- Rốt cuộc vì sao lão ngũ lại chết?

Bang chúng thuộc hạ của hắn tuy nhiều, nhưng đa số đều là người mới vào sau khi hắn lên làm tiểu đầu mục, những người thực sự trung thành và theo hắn mấy năm nay chỉ có năm huynh đệ này.

- Tam ca! Là Tô Tín giết lão ngũ!

- Tô Tín!

Cái tên mà Lưu Tam Đao không muốn nghe nhất lúc này.

Bang phái giang hồ tuy làm xấu chính đạo võ lâm nhưng cũng biết nói nghĩa khí.

Lưu Tam Đao dựa vào việc hãm hại huynh đệ để đoạt được vị trí này, tuy đã ngồi vững nhưng khó tránh bị người đời đàm tiếu.

- Không thể nào! Tô Tín lúc đó đã bị người Thanh Trúc bang đánh chết không còn hơi thở nữa, giờ chưa chết nhưng cũng sắp rồi, sao có thể giết được lão ngũ?

Lão tứ thản nhiên đáp:

- Là thật đấy! Tô Tín chỉ dùng một kiếm đã giết được lão ngũ! Không! Không thể nói là hắn dùng kiếm, mà chỉ có thể nói đó là một miếng sắt! Hắn còn nói thứ tam ca nợ hắn, hắn sẽ đích thân đến tìm huynh đòi lại!

Nghe đến câu này, Lưu Tam Đao đột nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh chạy lên đỉnh đầu.

Nhìn quanh một vòng, Lưu Tam Đao hét lớn:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Cút hết cho ta!

Người đứng xem cảnh tượng trong Túy Nguyệt lâu ngay lập tức đều tản đi hết.

- Nhanh mời Trần ca tới đây cho ta.

Trần ca vốn có tên là Trần Đáo, hơn bốn mươi tuổi, tuy hắn chỉ là bang chúng bình thường của Phi Ưng bang nhưng thân phận khác của hắn đó là nghĩa tử của một trong mười ba vị đại đầu mục ở Phi Ưng bang - Nhất Hổ tam gia.

Được một thân công phu chân truyền Thiết Sa Chưởng của Hổ tam gia, những tiểu đầu mục bình thường không phải là đối thủ của hắn.

Lần này Lưu Tam Đao mời Trần Đáo đến ăn nhậu chơi bạc tốn mấy trăm lượng bạc, chính là vì muốn hắn giúp nói tốt mấy câu trước mặt Hổ tam gia để vị trí của mình vững chắc hơn.

Thuộc hạ đã mời được Trần Đáo đến, nhưng hắn tỏ vẻ bực mình ngồi xuống chỗ lúc trước của Lưu Tam Đao rồi nói:

- Chuyện nào là sao đây? Ta đang cao hứng đánh bạc bên kia.

Lưu Tam Đao chẳng mảy may chú ý đến sự vô lễ của Trần Đáo, ngược lại còn cười trừ:

- Trần ca, chuyện là thế này, thuộc hạ của ta bị người ta giết, một chiêu kết liễu, vì vậy muốn nhờ huynh đến xem thử, coi thực lực hắn thế nào.

- Người Thanh Trúc bang sao?

Ở nơi như Trường Lạc phường này vốn sẽ chẳng có người của bang khác đến, khả năng duy nhất, chính là Thanh Trúc bang vừa thất bại trong trận đại chiến vừa rồi dưới tay bọn họ.

- Không phải, là người của Phi Ưng bang chúng ta. Lưu Tam Đao tỏ vẻ khó xử.

- Người của mình? Hừ, đến thuộc hạ của mình mà ngươi cũng quản không được sao?

Trần Đáo nhíu mày nhìn Lưu Tam Đao, dường như nghĩ ra chuyện gì đó, ngạc nhiên hỏi:

- Là tên Tô Tín sao? Người bị ngươi đoạt chức?

Lưu Tam Đao xấu hổ gật đầu, dù sao chuyện bán rẻ huynh đệ là chuyện nói ra khó nghe.

Trần Đáo nhún vai không quan tâm, dù sao thì hắn cũng là loại người giúp xử lý chuyện và lấy tiền thù lao.

Thi thể lão ngũ được đưa đến, Trần Đáo ngồi xổm xuống bắt đầu xem xét tỉ mỉ.

Nhìn vết thương do kiếm trên cổ lão ngũ, ánh mắt Trần Đáo bỗng thu lại.

- Trần ca, sao vậy? Nhìn thấy gì rồi?

Lưu Tam Ca hỏi tới tấp.

- Cao thủ! Một cao thủ dùng kiếm!

Trần Đáo thận trọng nói.

- Một kiếm chí mạng, mũi kiếm chính xác cắt đứt cổ họng, thậm chí không xê xích một chút nào, khả năng khống chế kiếm của người này đã đạt đến trình độ khủng khiếp, trước kia tên Tô Tín này khi còn là thuộc hạ của ngươi đã mạnh như vậy sao?

Lưu Tam Đao hoang mang nói:

- Tiểu tử này lúc đó đúng là rất biết đánh đấm, nhìn hắn yếu đuối vậy thôi nhưng lại có sức mạnh, cộng thêm ra tay tàn độc bán mạng, một mình đấu với ba tráng sĩ không thành vấn đề, nhưng ta chưa nghe qua hắn biết dùng kiếm.

- Vậy thì hơi lạ, với thủ pháp như vậy, không phải là người luyện kiếm hơn mười năm tuyệt đối không thể làm được vậy.

Trần Đáo ngồi dậy, tay lăn hai viên bi của Lưu Tam Đao.

- Chẳng lẽ Tô Tín này từng học nội công?

Lưu Tam Đao đột nhiên nói.

Trần Đáo cười giễu cợt:

- Ngươi cho rằng ai cũng có tư cách học nội công sao? Chỉ có võ sĩ đạt cảnh giới hậu thiên thực sự mới biết nội công thôi, Phi Ưng bang chúng ta chỉ có bang chủ và ba vị đường chủ mới là võ sĩ cảnh giới hậu thiên. Ngươi cho rằng đây là đâu chứ? Đây là Thường Ninh phủ, không phải là Thịnh Kinh thành khắp nơi đều có võ sĩ, chúng ta ở đây chỉ được coi là người đi lại trong giang hồ thôi, còn nói nội công, ngươi xem kịch nhiều quá rồi phải không?

Lưu Tam Đao cười trừ:

- Là tiểu đệ kiến thức nông cạn, vậy Trần ca, huynh định đối phó thế nào với Tô Tín này?

- Kiếm đâm nhanh hay chính xác ra sao cũng có ích gì? Sức mạnh mới là điều cơ bản! Một nghìn lượng bạc trắng, ta giúp ngươi giải quyết Tô Tín này, đồng thời sẽ bẩm báo với nghĩa phụ là Tô Tín cấu kết với Thanh Trúc bang, giúp ngươi thoát khỏi lời đồn hãm hại huynh đệ.

Trần Đáo vừa lăn bi của Lưu Tam Đao vừa nói.

- Được! Giờ đệ đi chuẩn bị bạc!

Lưu Tam Đao cắn răng đồng ý.

So với bạc, mạng vẫn quan trọng hơn, một nghìn lượng tuy nhiều, nhưng có thể mạnh tay thu thêm với các tiệm ở Khoái Hoạt Lâm này, một tháng cũng đủ bù lại rồi.

- Tốt lắm! Lưu Tam Đao, rất nhanh thôi ngươi sẽ biết, một nghìn lượng này của ngươi không mất oan uổng.

Trần Đáo ném bi lại rồi đứng dậy, trên viên bi được đúc từ sắt đó, bỗng hiện ra năm ngón tay rõ ràng!

Lúc này Tô Tín đang làm gì nhỉ? Hắn đang ăn bánh bao.

Vừa đi đến Khoái Hoạt Lâm, cậu cảm thấy mình lại đói, thế là liền tìm một quán ven đường, gọi mấy cái cái bánh bao để ăn.

Khí huyết võ sĩ tràn trề, vì vậy lượng thức ăn cần cũng rất nhiều, cộng thêm Tô Tín vừa tu luyện nội công, càng cần tiêu hóa tinh hoa trong thức ăn để chuyển hóa thành nội lực.

Có một số cao thủ, ngày ăn cả một con bò là chuyện rất bình thường, đương nhiên họ cũng có thể một tháng không ăn không uống.

Ăn xong màn thầu, Tô Tín bỗng nhớ ra hôm này còn một lần rút thưởng chưa dùng đến.

Tập trung tâm trí xong, Tô Tín liền xuất hiện trong không gian hệ thống.

- Hệ thống, hôm nay tôi còn một lần rút thưởng đúng không?

Hệ thống nói:

- Đúng vậy, kí chủ còn có một cơ hội rút thưởng sơ cấp, xác nhận muốn rút?

- Tôi rút.

Tô Tín nói không chút do dự.

Tuy rút thưởng sơ cấp hơi vô bổ nhưng ngộ nhỡ vận may tìm đến, lần nữa rút được một bộ công pháp hay võ kỹ thì cũng không tồi.

Nhưng lần này rõ ràng Tô Tín không được vòng hào quang may mắn bao phủ, kim chỉ vòng quay đã qua khỏi công pháp, chuyển đến ô đơn dược.

- Chà! Có khác so với tưởng tượng, nếu được binh khí thì hay rồi.

Giờ Tô Tín vẫn đang dùng thanh kiếm bằng mảnh sắt, có chút khó coi.

Số bạc cậu lấy từ tay lão tứ cũng có thể mua được một thanh kiếm dài bằng tinh cang, nhưng đều là loại hàng bình thường, dùng cũng gần giống như mảnh sắt này.

- Chúc mừng kí chủ rút được một viên Dưỡng khí đan 1 thứ phẩm, đánh giá nửa sao.

Tô Tín nhếch mép, Dưỡng khí đan 1, còn là thứ phẩm, nghe tên đã biết chẳng phải thứ gì tốt.

Sau khi ra khỏi hệ thống, viên Dưỡng khí đan 1 thứ phẩm đó giờ đang nằm trong tay Tô Tín, nhưng không có hình cầu mà là một đống không theo quy tắc nào, nhìn chẳng thể tin được.

Tô Tín há miệng cho vào rồi nuốt xuống, đột nhiên cảm thấy nội lực trong người mình tăng gấp đôi.

Đừng nghĩ rằng gấp đôi rất nhiều, Tô Tín mới chỉ tu luyện nội công một ngày thôi, nên nội lực trong người chỉ có một luồng nhỏ, dù có tăng gấp đôi, cũng vẫn là luồng nhỏ đó mà thôi.

Nói tóm lại, Dưỡng khí đan 1 thứ phẩm này chỉ có thể tăng nội lực mà Tô Tín tu luyện trong một ngày, thuộc loại có còn hơn không mà thôi.

Vừa đứng lên, trong đầu Tô Tín vang lên giọng nói của hệ thống:

- Nhiệm vụ hệ thống đã mở, bây giờ sẽ gửi đi nhiệm vụ. Nhiệm vụ của tân thủ: Trong vòng ba ngày giết được Lưu Tam Đao, đồng thời trở thành tiểu đầu mục Phi Ưng bang. Thưởng nhiệm vụ: 10 điểm phản diện, 1 viên Dưỡng khí đan 1. Phạt thất bại: Mất một cánh tay.

- Hình phạt thất bại nhiệm vụ của tân thủ nặng như vậy sao? Nhưng tính ra nhiệm vụ cũng đơn giản.

Tô Tín ném đi một miếng bạc vụn, đi thẳng về hướng Khoái Hoạt Lâm.

Chương 4 - Ta thuận tay phải hơn

Ta thuận tay phải hơn

Bên ngoài Túy Nguyệt lâu, Tô Tín nhìn những kiến trúc hiện vẻ vô cùng xa hoa với rường cột chạm trổ, điểm xuyết vàng ròng mà chép miệng thở dài.

So với khu bình dân của Trường Lạc phường ở đây rõ ràng giống như một thế giới khác vậy.

- Đứng lại! Ở đây đã được Phi Ưng bang bao hết, đi nơi khác chơi đi.

Nhìn thấy Tô Tín định vào Túy Nguyệt lâu, một bang chúng trẻ tuổi của Phi Ưng bang liền chặn ngay trước mặt cậu.

Tô Tín nói:

- Ta đến để tìm Lưu Tam Đao.

- To gan! Tên của tam ca là để ngươi tùy tiện gọi hay sao?

Tên bang chúng quát lên, nhưng ngay sau đó mồ hôi lạnh của hắn cũng chảy theo xuống.

Thanh kiếm bằng mảnh sắt buồn cười của Tô Tín không biết từ lúc nào đã chỉa ra hướng ngay vào cổ của hắn!

- Giờ ta vào được rồi chứ?

Tên bang chúng đó vội vã gật gật đầu, chỉ sợ Tô Tín sẩy tay một kiếm đâm vào cổ họng của hắn.

Từ từ thu kiếm lại, Tô Tín thản nhiên nói:

- Làm người nên biết khiêm tốn một chút, chỉ là một tiểu đầu mục nhỏ bé, đâu ra nhiều thói xấu như vậy, phô trương như thế là để dọa ai chứ?

Đi vào bên trong Túy Nguyệt lâu, sự phô trương mà Lưu Tam Đao bày ra càng nhiều hơn so với tưởng tượng.

Sau khi trở thành tiểu đầu mục, Lưu Tam Đao thu nạp dưới trướng của mình sáu, bảy mươi bang chúng, lúc này đều tập trung cả ở Túy Nguyệt lâu, nhìn chăm chăm vào Tô Tín như hổ đói.

- Chà chà, Lưu Tam Đao, xem ra ngươi ngồi cái ghế này cũng rất sướng nhỉ, uy phong quá đấy.

Những bang chúng kia của Phi Ưng bang bất giác nhìn về hướng Lưu Tam Đao.

Chuyện hắn bán rẻ huynh đệ để ngồi lên cái chức tiểu đầu mục ít nhiều họ từng nghe qua, giờ đây khổ chủ đã tìm đến tận nhà, bọn họ muốn xem xem Lưu Tam Đao sẽ nói như thế nào.

Dù sao mọi người lăn lộn trên giang hồ, vẫn coi trọng hai chữ đạo nghĩa.

Lưu Tam Đao làm như vậy sẽ bị mọi người khinh bỉ.

Nhưng mọi người rõ ràng đã đánh giá thấp mức độ vô sỉ của Lưu Tam Đao.

Trước sự chất vấn của Tô Tín, hắn nói như lẽ dĩ nhiên:

- Tô Tín, ngươi đừng oán hận ta, cái ghế này ta ngồi thích hợp hơn ngươi, ngươi còn trẻ nên sẽ không thể quản được nhiều người, còn ta ở Phi Ưng bang này đã hơn mười năm, huynh đệ bên dưới vô số. Hơn nữa vì vị trí này, ta đã mưu tính rất lâu, thế mà ngươi lại xông lên cướp đi mất thế nên đừng trách ta ra tay tàn độc! Đạo nghĩa giang hồ ư? Chỉ là để gạt trẻ con mà thôi!

Trần Đáo sau lưng Lưu Tam Đao với bộ dạng uể oải nói:

- Giết người thì giết đi, ngươi phí lời với hắn làm gì?

- Trần ca, hay là để đệ bảo thuộc hạ lên thử thăm dò thực lực của hắn trước rồi huynh mới lên?

Lưu Tam Đao nói nhỏ.

- Thăm dò quái gì! Nếu không vì một nghìn lượng bạc, để ta phải ra tay đối phó với một tên tiểu tử đã đủ mất mặt lắm rồi, nếu còn dùng cách thay nhau đánh, ngươi muốn cái mặt này

của ta vứt đi đâu chứ? Ngươi nghĩ ta giống với Lưu Tam Đao ngươi đến mặt mũi cũng không cần nữa sao?

Lời Trần Đáo làm sắc mặt Lưu Tam Đao vừa giận vừa thẹn nhưng hắn lại không dám nói gì.

- Tiểu tử, ngươi chết cũng đừng trách ta, ta cũng chỉ lấy tiền rồi thay người khác trừ họa thôi, có trách thì trách ngươi xui xẻo, chạm trán với ta.

Trần Đáo đứng lên, khởi động hai tay, đôi tay thiết chưởng của hắn ánh lên đen bóng dưới ngọn đèn.

- Vậy sao? Nhưng ta cảm thấy người xui xẻo là ngươi mới đúng.

Khóe miệng Tô Tín hiện ra ý cười, nhưng ngay sau đó, kiếm của hắn đã đâm ra!

Thanh kiếm làm từ mảnh sắt gỉ sét cùng tốc độ nhanh chóng và góc độ khó lường được đâm ra, nhất thời làm Trần Đáo vô cùng kinh sợ.

Nhìn thấy vết thương của lão ngũ, hắn cảm thấy bản thân đã hiểu rõ thực lực Tô Tín nhưng theo đường kiếm mà Tô Tín đâm ra, Trần Đáo mới biết rằng, mình đã đánh giá quá thấp Tô Tín!

Trong giây phút sinh tử, trực giác mười mấy năm chém giết của Trần Đáo phát huy tác dụng trong lúc nguy cấp ấy.

Lúc kiếm của Tô Tín suýt chút nữa đâm thẳng vào cổ họng hắn, chân phải Trần Đáo bỗng giẫm mạnh hạ xuống, nền gạch xanh bị giẫm vỡ nát, làm cho cơ thể hắn nghiêng về bên phải, mũi kiếm quét qua cạnh cổ họng hắn.

Vang lên tiếng “leng keng!”, thân kiếm của Tô Tín đã bị Trần Đáo nắm chặt trong tay.

Đôi tay hắn đột nhiên chuyển đen một mảng, phát ra ánh kim.

Thiết Sa Chưởng đã tu luyện đến đỉnh cao có thể làm sắt tan đá nát thì một thanh kiếm thép chẳng thể nào sát thương được hắn.

Trần Đáo thở ra một hơi dài, miệng để lộ nụ cười:

- Đường kiếm quá nhanh, quá tàn độc! Nhưng sức mạnh của ngươi, vẫn còn quá… ặc!

Hắn chưa nói hết đã dừng lại, không phải là hắn không muốn nói, mà là cổ họng hắn đã bị Tô Tín đâm xuyên!

Cổ họng Trần Đáo bị một chiếc đũa cắm vào, chỉ là một chiếc đũa bình thường, nó chính là chiếc đũa Tô Tín tiện tay lấy trộm lúc ăn màn thầu vừa nãy.

Kiếm Kinh Vô Mệnh là kiếm tay trái, góc độ xuất kiếm gian xảo âm độc.

Nhưng thực ra Tô Tín giỏi nhất vẫn là dùng kiếm tay phải!

Vừa rồi Tô Tín đã dùng tay phải để cắm chiếc đũa vào họng Trần Đáo, mọi người ở đó vẫn đang đứng đơ người.

Mọi người thường nghĩ rằng, một người đã đặc biệt luyện kiếm tay trái thì chắn chắn sẽ không luyện kiếm tay phải nữa, nhưng Kinh Vô Mệnh là một ngoại lệ và Tô Tín - người học kiếm pháp này cũng là ngoại lệ.

Lưu Tam Đao nhìn Tô Tín với vẻ không tài nào tin được.

Trần Đáo vậy là đã chết? Người có thực lực cách xa các tiểu đầu mục bình thường thế mà đã bị Tô Tín giết chết chỉ sau hai chiêu?

Nhìn Tô Tín đi về phía mình, Lưu Tam Đao lập tức kéo một bang chúng cạnh mình đẩy ra về phía Tô Tín, rồi hắn quay lưng bỏ chạy.

Tên bang chúng kia đang bị dọa cho sững sờ, đến khi hắn có phản ứng thì đã bị Lưu Tam Đao đẩy về ngay trước Tô Tín!

Động tác của Lưu Tam Đao làm cho tên bang chúng này gào thét chửi bới nhưng chỉ biết mở to mắt nhìn mình bị va vào người vị sát thần Tô Tín này.

- Thời khắc quan trọng lại bán rẻ huynh đệ của mình, Lưu Tam Đao ngươi quả nhiên giỏi chiêu này nhất.

Tô Tín một bước lao ra, tốc độ nhanh khủng khiếp, bỗng chốc đã lướt qua tên bang chúng đó, sau đó phóng ra một kiếm, trực tiếp găm hắn xuống đất.

Trong cơ thể cậu tuy chỉ có một chút nội lực, nhưng dù là sức mạnh hay tốc độ thì đều đã tăng lên không chỉ một phần, Lưu Tam Đao muốn chạy trốn trước mặt cậu, rõ ràng là tìm chỗ chết.

Từ từ bước đến trước mặt Lưu Tam Đao, Tô Tín rút thanh kiếm trên người ra, quay đầu nói với mọi người:

- Sau khi Lưu Tam Đao chết, ở đây sẽ do ta quản lý, ai đồng ý, ai phản đối?

Bị Tô Tín nhìn, đa số người của Phi Ưng bang ở đây đều có cảm giác không rét mà run.

- Tô Tín! Ngươi thật to gan! Trần Đáo là nghĩa tử của Hổ tam gia, tam ca là tiểu đầu mục mà bang chủ cất nhắc, ngươi lại dám giết họ trước mặt mọi người, đúng là coi thường bang quy! Ngươi cứ đợi chịu phạt đi!

Một tên to khỏe nhảy ra quát mắng Tô Tín.

Tuy miệng hắn nói toàn là đại nghĩa hào hùng, nhưng hai chân lại run lẩy bẩy, hòng dùng bang quy để hù dọa Tô Tín.

- Đúng vậy! Dù tam ca có phạm sai lầm thì cũng có bang quy xử lý, lúc nào đến lượt Tô Tín ngươi tự ý ra tay?

- Còn chuyện ngươi giết Trần Đáo nghĩa tử của Hổ tam gia, ngày mai cứ chờ chết đi!

Lại có thêm hai tên nhảy ra, trong giây lát lại có chút khí thế khẳng khái.

- Hóa ra là Tôn lão đại, xem ra năm huynh đệ các ngươi đúng thật nghĩa nặng tình thâm với Lưu Tam Đao, vậy thì, hôm nay các ngươi hãy cùng xuống bầu bạn với hắn luôn đi!

Thanh kiếm trong tay Tô Tín lần nữa đâm ra, mũi kiếm quét qua cổ họng Tôn lão đại, bắn ra một dải máu.

Hai tên còn lại hét lên một tiếng, lập tức bỏ chạy ra ngoài.

Bước chân Tô Tín uyển chuyển, nhưng vô cùng nhanh nhẹn, chỉ dùng hai ba bước đã đuổi kịp chúng, một kiếm một tên, giải quyết gọn cả hai.

Lúc trước năm người bọn họ kết nghĩa rồi cùng theo Lưu Tam Đao, giờ đã bị Tô Tín giết bốn, còn một tên, đó chính là lão tứ - người vác thi thể lão ngũ về báo tin.

Vừa rồi cũng chỉ có hắn không dám đứng ra phản bác Tô Tín, bởi vì hắn sớm đã bị đường kiếm giết chết lão ngũ của Tô Tín dọa cho kinh hồn bạt vía!

Nhìn thấy ánh mắt Tô Tín hướng về phía hắn, lão tứ quỳ rụp xuống đất, nước mắt chảy ròng ròng nói:

- Tô Tín đại nhân ta biết sai rồi! Ta biết sai thật rồi! Chuyện bán rẻ ngươi lúc đó đều do Tôn lão đại và Lưu Tam Đao quyết định, ta thật sự là bị ép không biết phải làm sao! Bọn họ giờ đã chết cả rồi, ngươi tha mạng cho ta đi!

- Ơ, làm người cần nói nghĩa khí. Ngươi nói như vậy, bốn huynh đệ kết nghĩa của ngươi sẽ đau lòng đấy, vẫn là ngươi nên đích thân xuống bầu bạn cùng bọn họ đi.

Kiếm sắt đâm ra, lão tứ đến dùng tay che cổ họng cũng không tác dụng, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi từ từ ngã xuống.

- Giờ thì, còn ai phản đối nữa không?

Tô Tín rút kiếm về, khóe miệng mang ý cười hỏi.

Hơn sáu mươi bang chúng đột nhiên run lên, vội vã đồng thanh nói:

- Bái kiến Tô lão đại!

Giết người vốn không đáng sợ, tay bọn họ cũng đều từng nhuốm máu, nhưng thứ bọn họ sợ chính là sự điên cuồng trên người Tô Tín!

Hắn dám giết Lưu Tam Đao, cũng giết cả nghĩa tử của Hổ tam gia Trần Đáo.

Năm huynh đệ Tôn lão đại hắn cũng bị giết, đến lão tứ cuối cùng đã cầu xin tha mạng mà hắn cũng không bỏ qua, giết người cứ giống như giết gà vậy!

Trong mắt những bang chúng này, người này đúng là một kẻ điên! Một kẻ điên không kiêng dè gì!

- Ding dong! Kí chủ đã giết Lưu Tam đao thành công, hoàn thành 50% nhiệm vụ, hãy tiếp tục cố gắng.

Giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Tô Tín.

Tô Tín sững người:

- Ta đã giết xong Lưu Tam Đao, bang chúng ở đây đều đã tâm phục khẩu phục ta rồi, nhiệm vụ vẫn chưa được tính là hoàn thành sao?

Hệ thống nói:

- Chi tiết nhiệm vụ đó là giết Lưu Tam Đao và trở thành tiểu đầu mục Phi Ưng bang, giờ cậu đã đã giết người thành công, những vẫn chưa được bên trên Phi Ưng bang thừa nhận, vì vậy vẫn chưa hợp quy tắc, nên không tính là hoàn thành nhiệm vụ.

Tô Tín đột nhiên có chút tê buốt răng, nhiệm vụ này nghe qua thì đơn giản thì ra chỗ khó là nằm ở đây.

- Vài người qua đây, dọn đống thi thể này đi cho ta.

Tô Tín trực tiếp ngồi vào vị trí trước kia của Lưu Tam Đao.

Một bang chúng vội vã đứng dậy quát tháo:

- Còn đứng nhìn làm gì? Chưa nghe thấy lời Tô lão đại nói sao? Dọn dẹp đống thi thể này, rồi lau chùi sạch vết máu dưới đất đi!

Tên bang chúng này nhìn cũng khoảng hơn ba mươi tuổi, có dáng vẻ đầu trâu mặt ngựa, chính là tên bang chúng vừa rồi bị Lưu Tam Đao lôi ra chắn đỡ.

Tô Tín nhìn hắn, ánh mắt hiện lên chút hứng thú.

Vì bản thân vừa giết người liên tục nên giờ những bang chúng Phi Ưng bang này đều đang sợ hãi cậu, chỉ có người này dám bước ra nịnh bợ.

- Ngươi tên gì?

- Tiểu nhân tên Hoàng Bính Thành, nói thật, tiểu nhân sớm đã gai mắt bộ dạng tên Lưu Tam Đao này, bán rẻ huynh đệ để trèo lên cái ghế này, thời khắc quan trọng lại hạ thủ với hạ nhân của mình, đó là cái thứ gì chứ!

Hoàng Bính Thành nhìn thi thể Lưu Tam Đao với vẻ mặt hận thù rồi phỉ nhổ một bãi.

Tô Tín xua tay:

- Được rồi, sau này lúc ta không có ở đây, số bang chúng này sẽ do ngươi quản.

Nghe Tô Tín nói, Hoàng Bính Thành trở nên vui sướng, hắn biết hắn đã cược đúng!

Lúc trước khi Lưu Tam Đao còn sống, hắn chỉ tin tưởng năm huynh đệ của mình, những người khác hoàn toàn không có quyền lợi gì.

Giờ Tô Tín ngồi vào vị trí này, bên cạnh đúng lúc chưa có ai giúp quản lý thuộc hạ ở dưới, thế là hắn lại gần đầu tiên, quả nhiên đối phương đã vui vẻ thu nhập mình.

Thu dọn xong đống thi thể, Hoàng Bính Thành vui vẻ đi đến trước mặt Tô Tín, tỏ vẻ mặt nịnh bợ:

- Đại nhân, người còn căn dặn gì nữa không?

- Lưu Tam Đao trữ bao nhiêu bạc?

Thứ mà bang phái khi lăn lộn cần dùng nhất là gì? Chỉ một chữ, đó là tiền.

Bản thân tu luyện cần tiền, để nuôi sống anh em thuộc hạ, đương nhiên cũng cần tiền.

Hoàng Bính Thành e dè đáp:

- Một đồng cũng không còn.

- Quản một Khoái Hoạt Lâm lớn như vậy, mà giờ ngươi nói với ta Lưu Tam Đao một đồng cũng không có sao?

Tô Tín ném ra lời lãnh đạm, đột nhiên toàn thân Hoàng Bính Thành rét run.

- Thật sự là đã hết sạch! Lưu Tam Đao vì lấy lòng Trần Đáo, đã đem hết tiền của tặng cho Trần Đáo đánh bạc, giờ e là trên người hắn đến mười lượng bạc cũng không moi ra được.

Hoàng Bính Thành ủ dột giải thích, bỗng nhớ ra gì đó liền nói:

- Đúng rồi đại nhân, Lưu Tam Đao còn có một nghìn lượng bạc, là hắn vừa thu được từ các cửa hàng trong Khoái Hoạt Lâm, chuẩn bị hiếu kính Trần Đáo, chúng ta giữ lấy hay trả cho các tiệm đó?

- Còn phải hỏi sao? Tiền này là do Lưu Tam Đao vơ vét, liên quan gì đến ta? Ta dựa vào đâu để trả lại cho bọn họ?

Tô Tín nghiêng đầu một mắt nhìn Hoàng Bính Thành, tên này có chút chưa linh hoạt lắm, chuyện này mà còn phải hỏi sao?

- Vâng thưa đại nhân, có một chuyện không biết có nên nói hay không.

Hoàng Bính Thành đột nhiên do dự.

Tô Tín huơ tay, tỏ ý bảo Hoàng Bính Thành cứ nói tiếp.

Được sự cho phép của Tô Tín, Hoàng Bính Thành mới từ tốn nói:

- Đại nhân, lần này người giết Lưu Tam Đao thì chẳng sao, chúng ta lăn lộn trong bang phái, không đạo đức giả giống như những kẻ tông môn kia, nói thẳng ra thực lực là trên hết, tiểu đệ đoạt vị lão đại cũng không ít. Đặc biệt tên Lưu Tam Đao bán rẻ huynh đệ để ngồi vào vị trí này, bản thân hắn không có chỗ đứng trong giới đạo nghĩa, người ra tay giết hắn, sẽ không có ai nói gì, nhưng việc người giết Trần Đáo, đây là tự chuốc họa lớn.

Trần Đáo chính là nghĩa tử của đại đầu mục Hổ tam gia trong bang chúng ta đấy. Hổ tam gia tuổi đã ngoài năm mươi, nuôi Trần Đáo hơn hai mươi năm, giờ mới chỉ bồi dưỡng hắn đến trình độ như hiện giờ. Hổ tam gia không có con cái nên muốn hắn là người tiếp quản thay thế. Giờ người giết hắn, e là rất khó qua được ải Hổ tam gia.

Tô Tín nghe xong, dùng ngón tay gõ vào mặt bàn nói:

- Đi tìm rồi mang tài liệu chi tiết liên quan đến Hổ tam gia đến đây cho ta, rồi đổi hết chỗ một nghìn lượng bạc đó thành ngân phiếu hết đi.

- Vâng, tiểu tử đi làm ngay.

Hoàng Bính Thành nhanh nhẹn chuẩn bị ngay những thứ mà Tô Tín nói.

Điều này không phải vì Hoàng Bính Thành trung thành bao nhiêu.

Mà là hắn giờ đã nương tựa vào Tô Tín, đương nhiên hy vọng cậu có thể ngồi vững vị trí này, nếu không chuyện hắn làm trước đó chẳng phải là phí hoài công sức hay sao?

Sau khi có tư liệu, Tô Tín xem hết một mạch, ngón tay lại gõ "cóc cóc" tiếp vào bàn.

Đây là thói quen xấu từ kiếp trước của cậu, khi suy nghĩ một chuyện gì đó, cậu sẽ ngồi một mình trong phòng làm việc và gõ vào bàn.

Một lúc sau, cuối cùng Tô Tín cũng đứng dậy:

- Đi, theo ta đến gặp Hổ tam gia.

- Sao… sao cơ!? Người muốn đi gặp Hổ tam gia?

Hoàng Bính Thành suýt chút nữa bị lời của Tô Tín dọa cho sợ há hốc mồm.

Tuy giờ cách lúc Tô Tín giết Trần Đáo chỉ mới nửa canh giờ, nhưng chắc chắn Hổ tam gia bên đó đã biết chuyện.

Những bang chúng thuộc hạ của Lưu Tam Đao đều là được thu nạp vào sao khi hắn lên làm tiểu đầu mục, đối với hắn chẳng có sự trung thành đáng tin nào, đương nhiên đối với một Tô Tín dựa vào việc giết người để ngồi vào vị trí này cũng vậy.

Giờ Hoàng Bính Thành dám chắc rằng đã có người ngầm để lộ tin tức ra ngoài, báo cáo cho Hổ tam gia để mong có chút ít thưởng.

Theo hắn nghĩ, giờ cách tốt nhất là mang một nghìn lượng bạc của Tô Tín đi tìm những đại đầu mục khác, đưa số bạc đó cầu mong được bảo vệ.

Giờ mà đi tìm Hổ tam gia, khả năng lớn nhất sẽ là bị một chưởng giết chết!

- Sao, ngươi không muốn đi?

Hoàng Bính Thành cắn răng nói:

- Đi!

Dù sao hắn cũng đang đứng về phía Tô Tín, nếu làm phản nữa thì chưa cần đến Hổ tam gia ra tay, e là Tô Tín cũng một kiếm giết hắn ngay rồi.

Những bang chúng khác thờ ơ nhìn Tô Tín và Hoàng Bính Thành bước ra khỏi Túy Nguyệt lâu, tất cả bọn họ đều mang vẻ thản nhiên.

Bởi nếu như Tô Tín có thể sống sót quay về từ chỗ Hổ tam gia đó vậy mới xứng là lão đại của bọn họ, còn nếu chết ai mà biết hắn là ngọn cỏ nào?

Chương 5 - Ngụy biện

Ngụy biện

Thường Ninh phủ có bốn mươi chín phường nhưng kỳ thực địa bàn thuộc Phi Ưng bang chỉ có bốn, trong đó có cả Trường Lạc phường đổ nát cùng cực.

Hổ tam gia là một trong mười ba đại đầu mục của Phi Ưng Bang, hơn nữa còn là người có thực lực mạnh, địa bàn của ông là một phần ba Thuận Ý phường.

So với Trường Lạc phường, Thuận Ý phường phồn hoa hơn rất nhiều, đường sá đông như trẩy hội, không giống như Trường Lạc phường, nước bẩn chảy quanh năm, cảnh tượng như một khu ổ chuột.

- Hổ tam gia có nhà cao cửa rộng ở Thuận Ý phường. Chẹp chẹp, khi nào chúng ta mới có được nhà cao cửa rộng để ở nhỉ.

Hoàng Bính Thành lộ vẻ ngưỡng mộ nói.

Hạng người thấp bé tận cùng trong bang phái như bọn họ, điều mong muốn không phải là trở nên có tiếng tăm mà chỉ là có thể yên ổn sinh sống.

Cổng nhà Hổ tam gia có hai bang chúng Phi Ưng bang canh gác, Hoàng Bính Thành vội vã nịnh nọt:

- Thì ra là Vương lão đại và Điền ca, hôm nay là phiên hai huynh canh gác sao? Làm phiền hai huynh đi báo giúp một tiếng, nói là Tô Tín của Trường Lạc phường cầu kiến.

- Tô Tín? Chính là tên đã giết Trần Đáo đó sao?

Hai tên kia nhìn Tô Tín với vẻ mặt nghiền ngẫm.

Hoàng Bính Thành khựng lại, quả nhiên như hắn dự đoán, tin tức sớm đã truyền đến chỗ Hổ tam gia.

Nhưng chuyện ngoài dự đoán đó là hai tên kia không hề làm khó Tô Tín, chỉ nói nhạt:

- Hai ngươi vào đi, Hổ tam gia đang đợi đấy.

Hoàng Bính Thành dẫn Tô Tín vào với vẻ hoài nghi, hai tên đằng sau lập tức đóng cửa lại.

- Lão Vương này, tiểu tử kia có ra khỏi đây nổi không nhỉ?

- Không biết. Nhưng nếu hắn có thể ra khỏi đây được, trong Phi Ưng bang chắc chắn sẽ có chỗ cho hắn!

- Vì sao? Vì hắn đã giết Trần Đáo sao?

- Không, vì sau khi hắn giết Trần Đáo xong còn dám đến đây. Dũng khí này, không tầm thường!

Trong đại sảnh, cuối cùng Tô Tín cũng gặp được Hổ tam gia nghe danh từ lâu.

Ngoài bang chủ Phi Ưng bang ra, có ba vị đường chủ, lần lượt là Hình Đường quản hình phạt, Thiện Sự Đường quản tài sản hậu cần, Chiến Đường quản chiến sự trong bang.

Ngoài bọn họ ra, còn có mười ba vị đại đầu mục quản nhân sự trong Phi Ưng bang, Hổ tam gia so ra là người mạnh trong số đó.

Hổ tam gia năm nay chỉ ngoài năm mươi nhưng dáng vẻ như gần đã sáu mươi.

Tóc đã điểm bạc nhiều, ông ấy đi theo bang chủ Phi Ưng bang từ rất sớm, là một trong những huynh đệ cùng lăn lộn gầy dựng nên Phi Ưng bang.

Sau khi vào, đầu tiên Tô Tín chú ý đến đôi tay của Hổ tam gia.

Nhìn ông ấy không có gì lạ, dáng vẻ cũng giống như những người già bình thường khác.

Duy nhất chỉ có hai tay là xương cốt to lớn khác thường, đen sẫm màu ánh kim.

Tô Tín đã xem qua tài liệu về Hổ tam gia. Ông ấy tu luyện Thiết Sa Chưởng gần bốn mươi năm, công lực viên mãn, có thể chém bia đá nghiền vàng ngọc!

- Người chính là Tô Tín? Vừa giết xong nghĩa tử của ta còn dám đến gặp ta, to gan quá đấy!

Hổ tam gia lãnh đạm nói, tay trái ra sức nắm chặt tách trà, trong chốc lát nó đã vỡ vụn!

Hoàng Bính Thành phát run lẩy bẩy, suýt chút nữa bị dọa cho sợ quỳ sụp xuống đất.

Người cậy danh, cây cậy bóng.

Tính khí vị Hổ tam gia này không tốt như vẫn tưởng.

- Không phải ta to gan, chỉ là ta biết rằng, Hổ tam gia ông sẽ không giết ta.

Tô Tín ngồi vào ghế, trên mặt không tỏ vẻ gì gọi là sợ hãi.

Hổ tam gia cười tức giận:

- Không giết ngươi? Ngươi có biết ta bồi dưỡng Trần Đáo lâu như thế nào không? Từ khi hắn mười ba tuổi cho đến bây giờ, ròng rã hai mươi năm! Ta mất hai mươi năm bồi dưỡng người kế thừa giờ bị ngươi một kiếm giết chết, ngươi nói ta sẽ không giết ngươi ư?

Ánh mắt Tô Tín nhìn thẳng vào Hổ tam gia, không hề có ý né tránh:

- Dù ta không giết Trần Đáo, cuối cùng sẽ có một ngày tam gia ông cũng tự tay giết hắn!

Sắc mặt Hổ tam gia đột ngột thay đổi.

- Rốt cuộc ngươi có ý gì?

Tô Tín thản nhiên nói:

- Ý của ta chính là ý của Hổ tam gia ông, sự tồn tại của Trần Đáo đã uy hiếp đến ông, ta giết hắn, có thể nói là đã giúp ông một việc lớn rồi.

- Ý của ta?" Sắc mặt Hổ tam gia đã ổn định lại:

- Vậy ngươi nói xem, ý của ta rốt cuộc là gì.

- Tam gia ông năm nay chỉ mới hơn năm mươi nhưng Trần Đáo đã gần bốn mươi. Ban đầu ông muốn bồi dưỡng Trần Đáo để làm người kế thừa, thực chất hắn biểu hiện cũng không tồi.

Đến giờ Thiết Sa Chưởng cũng đã luyện đến cao nhất, thực lực thậm chí không thua kém những đại đầu mục khác là bao. Nhưng những điều này lại chẳng phải là chuyện gì tốt với ông, bởi vì hắn trưởng thành quá nhanh! Khí huyết võ sĩ dồi dào, còn với độ tuổi của ông, ít nhất cũng làm đại đầu mục thêm được mười năm.

Người đợi được mười năm, nhưng Trần Đáo có thể đợi được không? Rõ ràng có thực lực không thua kém gì các đại đầu mục khác, nhưng lại chẳng có thuộc hạ nào dưới trướng, hắn cam lòng không?

Có lẽ tam gia cũng đã cảm nhận được? Ông đã sắp không áp chế được hắn rồi. Địa bàn Phi Ưng bang lớn cũng chỉ từng đó, dù hắn có thực lực của một đại đầu mục thì cũng không có địa bàn và thuộc hạ như những đại đầu mục khác! Lựa chọn duy nhất đó là để ông sớm về dưỡng lão. Ông xuống, hắn lên!

Sau khi Tô Tín nói xong liền cầm tách trà trên bàn uống một ngụm, dáng vẻ bình tĩnh nhưng lại làm cho Hoàng Bính Thành giật mình sợ hãi.

Lão đại trước kia có đọc truyện sao? Câu chuyện ly kỳ như vậy mà cũng bịa ra được.

Chuyện này mà chọc giận Hổ tam gia, ông ta "thưởng" cho mỗi người một chưởng thì cả hai đều chết ở đây!

Nhưng chuyện ngoài dự đoán đó là Hổ tam gia không hề làm như Hoàng Bính Thành tưởng tượng, xông đến cho mỗi người một chưởng, mà đang nhìn chằm chằm vào Tô Tín, ánh mắt lóe lên vẻ kiêng nể!

Lúc hắn còn trẻ như Tô Tín, vẫn chỉ có mỗi một bầu nhiệt huyết chỉ biết đánh đánh giết giết.

Còn màn phân tích vừa rồi của Tô Tín, thực sự như con sâu trong bụng ông ấy vậy, dường như nói hết ra những gì ông ta nghĩ.

Sự hiểu biết này không giống của một người mười sáu, mười bảy tuổi mà giống như của một người trung niên rành đời vậy.

Bởi ai nào ngờ kiếp trước Tô Tín cũng từng giở những ngón nghề này ra để suy xét.

Bên dưới quản lý mấy trăm người, cậu có thể không hiểu kỹ thuật nhưng biết làm thế nào để suy xét người khác, nếu không vị trí đó đã không đến lượt cậu ngồi mấy năm.

Hổ tam gia nhìn Tô Tín, chính là lúc Hoàng Bính Thành sắp làm bậy ra quần, rồi bỗng cười phá lên.

- Hay! Hay lắm! Người Phi Ưng bang đều nói Tô Tín ngươi thân thủ dũng mãnh, nhưng nếu là ta, thứ đáng để khen vẫn là đầu óc của ngươi.

Hổ tam gia nhìn Tô Tín với ánh mắt thưởng thức:

- Nhưng chuyện này không dễ dàng bỏ qua như vậy được, ngươi giết nghĩa tử của ta, dù sao cũng cần đền bù lại chứ?

Tô Tín không chút do dự quỳ một chân xuống đất, cung kính chắp tay nói:

- Hài nhi bái kiến nghĩa phụ!

Vừa nói, Tô Tín lập tức lấy ra ngân phiếu một nghìn lượng dùng hai tay dâng lên.

- Một nghìn lượng bạc tuy ít, nhưng lại là tâm ý của hài nhi, mong nghĩa phụ không chê cười.

- Được lắm! Tô Tín, ta quả nhiên đã không nhìn nhầm ngươi.

Hổ tam gia đưa tay nhận lấy ngân phiếu, đặt bên cạnh bàn, sự tán thưởng càng nồng đượm hơn.

Đương nhiên ông không để tâm đến một nghìn lượng ngân phiếu đó, nhưng trẻ tuổi lại có năng lực, biết tiến biết lùi như

vậy giờ rất khó gặp được.

Thực lực không đủ có thể luyện nhưng cơ mưu lại là thứ khó luyện được.

- Tô Tín, sau này Khoái Hoạt Lâm sẽ do ngươi quản, thân phận của ngươi ta sẽ báo lại với người của bang. Tuy ngươi vừa lên làm tiểu đầu mục, thân thủ ngươi không tồi, nhưng thuộc hạ bên dưới chỉ có những bang chúng bình thường. Chỗ ta có hai người trẻ tuổi thân thủ cũng tốt, sau này họ sẽ đi theo ngươi.

Hổ tam gia đập tay, hai người trẻ tuổi từ ngoài vườn đi vào.

Hai người này một người hơn hai mươi tuổi, trên mặt không có chút biểu cảm nào, cứ như ai cũng thiếu nợ hắn mấy trăm lượng vậy.

Người còn lại thì khoảng ba mươi tuổi, hoàn toàn ngược lại với người kia, nhìn ai cũng mang vẻ mặt hòa khí, cười híp mắt.

- Đây là Lý Hoại và Lý Cương, hai người họ theo ta cũng mấy năm rồi, thân thủ đều không tồi, vừa hay có thể giúp được ngươi.

Lý Hoại chỉ nhìn Tô Tín rồi gật đầu với khuôn mặt lãnh cảm, còn Lý Cương cười híp mắt nói:

- Tô lão đại, sau này tiểu đệ sẽ cùng người lăn lộn kiếm cơm rồi.

- Lý huynh khách khí rồi, người là tiền bối của Phi Ưng bang ta nên theo học hỏi người mới đúng.

Tô Tín khiêm tốn nói, cậu không hề ngây thơ cho rằng Hổ tam gia phái hai người này đến là để giúp cậu.

Đối với người vừa giết nghĩa tử của mình, còn phân tích suy nghĩ trong lòng mình rõ ràng thấu triệt, Hổ tam gia dù có đề phòng Tô Tín thế nào thì cậu cho rằng đây cũng là chuyện bình thường.

Nhưng chỉ dựa vào hai người này mà muốn khống chế Tô Tín, Hổ tam gia nghĩ cũng đơn giản quá.

- Được rồi, các ngươi lui trước đi, ta còn chuyện muốn nói với Tô Tín.

Hổ tam gia xua tay, Lý Hoại và Lý Cương lập tức đi ra ngoài.

Hoàng Bính Thành để lộ ánh mắt khâm phục với Tô Tín.

Vị lão đại này thật giỏi, chỉ vài câu mà đã giải quyết được chuyện này, hơn nữa còn có được Hổ tam gia làm chỗ dựa vững chắc!

Có nghĩa phụ là Hổ tam gia, địa vị Tô Tín trong Phi Ưng bang sẽ vững như bàn thạch.

Mà với cái danh bang chúng đầu tiên nương tựa vào Tô Tín, điều này cũng chứng minh Hoàng Bính Thành hắn đã cược đúng!

Sau khi mọi người đều ra ngoài, Tô Tín cung kính hỏi:

- Nghĩa phụ, người còn có chuyện gì muốn căn dặn?

- Ngươi từng học nội công đúng không?

Câu hỏi của Hổ tam gia nhất thời làm Tô Tín kinh ngạc.

Theo tư liệu về ông ấy, trong Phi Ưng Bang chỉ có bang chủ và ba vị đường chủ là những võ sĩ tinh thông nội công, Hổ tam gia sao có thể nhìn ra được cậu biết nội công chứ.

Nhìn thấy vẻ chấn động của Tô Tín, Hổ tam gia hài lòng gật đầu:

- Ngươi không cần lo lắng, ta sẽ không cướp đoạt nội công tâm pháp của ngươi đâu, vì ta cũng biết nội công.

Tô Tín cẩn thận hỏi:

- Nhưng hài nhi nghe mọi người nói, trong Phi Ưng bang chúng ta chỉ có bang chủ và ba vị đường chủ có học qua nội công, nghĩa phụ và những vị khác, chỉ tinh thông một số công phu bên ngoài thôi.

- Bọn họ thì biết cái gì!

Hổ tam gia không ngại nói:

- Lúc đầu Phi Ưng bang chúng ta lập ra chỉ có khoảng ba mươi người, mấy người bọn ta hầu như đều là huynh đệ theo bang chủ đi lăn lộn tranh giành, bang chủ biết nội công, sao không chỉ cho bọn ta được chứ? Sự thật là giờ mười ba đại đầu mục Phi Ưng bang đều từng theo bang chủ học qua nội công. Nhưng võ công, không phải chỉ dựa vào việc khổ luyện cần cù là học được, mà còn cần có tư chất. Cơ thể người có cả thảy một trăm linh tám huyệt đạo, luyện hóa ba mươi sáu huyệt đạo là Hậu Thiên 1, luyện đến bảy mươi hai huyệt đạo là Hậu Thiên 2, luyện đến một trăm linh tám huyệt là Hậu Thiên Đại Viên Mãn. Chỉ khi đi hết cảnh giới Hậu Thiên, mới có thể xưng là võ sĩ thật sự, đáng tiếc lão phu dùng bốn mươi năm cũng chỉ luyện được ba mươi huyệt đạo mà thôi.

Những điều Hổ tam gia nói thực sự Tô Tín chưa từng biết đến.

Nhưng bên trong "Toàn Chân Giáo nội công sơ cấp" mà cậu rút thưởng được có lẽ có những thứ này.

Nhưng thứ cậu vừa rút được đó, cơ bản chưa từng xem qua, mà chỉ dựa vào chút chân khí của mức tu luyện năm phần trăm hệ thống tặng để đi báo thù.

- Với uy lực Thiết Sa Chưởng của người, dù là võ sĩ Hậu Thiên 1, cũng không đấu lại được người.

Tô Tín nịnh hót nói.

- Được rồi, ngươi không cần tâng bốc ta, quay về làm cho tốt. Khoái Hoạt Lâm là ranh giới giữa Phi Ưng bang và Thanh Trúc bang, hãy nhớ, đừng để Phi Ưng bang ta mất mặt đấy.

Cảm thấy những lời đó của mình đã áp chế được Tô Tín, Hổ tam gia hài lòng gật đầu.

- Vâng thưa nghĩa phụ, vậy hài nhi xin cáo từ.

Tô Tín đứng dậy cung kính bái biệt Hổ tam gia rồi quay người rời khỏi phòng khách.

Chương 6 - Hoàn thành nhiệm vụ

Hoàn thành nhiệm vụ

Sau khi đợi Tô Tín đi khỏi, một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi, ăn mặc nho nhã từ đằng sau bức bình phong bước ra, chép miệng nói:

- Người thanh niên này thật không tầm thường, cơ mưu này thật khủng khiếp, e là hắn chưa đến hai mươi nhỉ? Tam gia, người yên tâm giao Khoái Hoạt Lâm cho hắn sao? Không sợ hắn sẽ trở thành Trần Đáo thứ hai sao?

- Sợ? Ta chỉ sợ hắn không trở thành được Trần Đáo thứ hai thôi!

Khóe miệng Hổ tam gia lộ ra ý cười:

- Lúc này tiểu tử đó nói không sai, ta đã già rồi, đánh đấm không nổi nữa, ngồi thêm cái ghế này khoảng mười năm ta cũng nên nghỉ ngơi rồi. Giờ bang chủ cũng già rồi, ông ấy đã bắt đầu bồi dưỡng thiếu bang chủ, đến lúc thiếu bang chủ kế vị, một đời hoàng đế một đời thần (vua nào thần đó), ngươi nghĩ hắn ta sẽ trọng dụng những lão già như chúng ta sao? Chi bằng sớm rút lui, tránh chướng mắt một số người. Đến lúc đó tiểu tử Tô Tín này có lẽ đã trưởng thành rồi, có người nghĩa tử này tại vị, ta cũng không sợ người khác lạnh nhạt, ít ra phú quý nửa đời còn lại vẫn có thể giữ được.

Người trung niên nho nhã ấy có chút do dự:

- Nhưng mà tam gia, biết người biết mặt không biết lòng, tiểu tử này mưu trí như vậy, người không sợ sau này hắn lấy oán báo ân hay sao?

- Hắn là một người thông mình, nên sẽ không làm như vậy. Nếu hắn phản bội ta, sẽ mang tiếng vong ân phụ nghĩa, chúng ta lăn lộn giang hồ, nếu có tiếng xấu thì ai còn dám theo cùng? Vì vậy phản bội ta, hắn chẳng có chút lợi ích gì. Nhưng nếu ta sống được lâu, với uy tín bao năm nay còn có thể giúp hắn áp chế được những người già trong bang, để hắn thuận lợi tiếp quản thế lực trong tay ta, sau khi kế vị cũng có được sự trọng dụng của thiếu bang chủ, vì vậy hắn không những sẽ không phản bội ta, mà còn hiếu kính với ta nữa.

- Vẫn là tam gia người nhìn xa trông rộng, tại hạ bái phục.

Người trung niên nho nhã đó chắp tay thán phục, giờ hắn đã biết được, vì sao Hổ tam gia này lại bất ngờ thu nhận Tô Tín làm nghĩa tử, thì ra ông ấy đã nghĩ xa như vậy.

Hổ tam gia xua tay, thu lại nụ cười, nói:

- Nhìn xa trông rộng? Cũng có thể, lăn lộn bao nhiêu năm nay, nếu không có tính toán, ta cũng không sống được đến ngày hôm nay. Vừa rồi ta nói với tên tiểu tử Tô Tín đó lúc Phi Ưng bang chúng ta vừa lập ra có hơn ba mươi người, nhưng bây giờ chỉ còn lại mười mấy lão già. Nhưng ngươi nghĩ mười mấy người đã chết kia là vì quyết đấu bang phái sao?

Người trung niên nho nhã đó bị ánh mắt lạnh lẽo của Hổ tam gia làm cho sợ hãi, liên quan đến chuyện bí mật năm xưa của Phi Ưng bang, ông không dám nghe tiếp nữa.

Lúc này ngoài cổng nhà Hổ tam gia, Tô Tín chắp tay nói với Lý Cương và Lý Hoại:

- Hai vị có thể đến giúp sức đó là vinh hạnh của Tô Tín ta, sau này mọi người đều sẽ là huynh đệ.

Lý Hoại lạnh lùng đáp:

- Tam gia để ta theo ngươi là muốn giúp ngươi xây dựng được địa vị vững chắc trong Phi Ưng bang, đừng nghĩ ta sẽ xem ngươi là lão đại, giống như những tiểu lâu la kia bảo sao nghe vậy!

Nói xong, Lý Hoại chợt quay người bước đi, dường như không coi Tô Tín ra gì.

- Hứ! Ăn nói kiểu gì vậy? Tô lão đại là nghĩa tử mà tam gia vừa mới thu nhận đấy!

Nhìn thấy thái độ Lý Hoại như vậy, Hoàng Bính Thành bỗng nổi giận.

Cũng không biết là vì Lý Hoại không coi Tô Tín ra gì hay là vì cái chữ tiểu lâu la đâm thẳng vào mặt hắn.

Lý Cương cười híp mắt bước đến trước chắp tay:

- Tô lão đại, cậu ta là người như vậy, người đừng để bụng, ta đi khuyên cậu ấy.

Nói xong, Lý Cương liền đuổi theo Lý Hoại.

Hoàng Bính Thành lẩm bẩm: “Đuổi theo làm gì chứ? Đừng tưởng mình biết đánh đấm thì ghê gớm lắm sao?”

- Ngươi biết hai người này sao? Tô Tín đột nhiên hỏi.

Hoàng Bính Thành gãi đầu:

- Tôi có nghe qua Lý Hoại là tay chân đứng đầu trong các thuộc hạ của Hổ tam gia, tuy mấy năm gần đây mới lộ diện nhưng lại ra tay tàn độc, nổi tiếng không sợ chết trong Phi Ưng bang chúng ta. Còn về Lý Cương, hắn cũng có thân phận tương tự Lý Hoại, đều là tay chân trẻ tuổi dưới trướng Hổ tam gia nhưng so với Lý Hoại, hắn lại không có tiếng tăm gì.

Nhắc đến Lý Hoại, Hoàng Bính Thành vẫn mang vẻ phẫn nộ:

- Hứ! Tên Lý Hoại đó cũng quá hống hách rồi, hắn tưởng hắn là ai chứ? Giờ đến tiểu đầu mục cũng chẳng phải! Còn xem thường tiểu lâu la, hắn chẳng phải cũng là tiểu lâu la sao! Xem Lý Cương người ta kìa, cũng thân phận đó, nhưng biết khiêm tốn hơn nhiều. Đâu giống với Lý Hoại, bộ dạng giống như lão đại lão nhị vậy.

Tô Tín điềm tĩnh lắc đầu:

- Ngươi không hiểu đâu, chó cắn người thường sẽ không sủa.

Hoàng Bính Thành khó hiểu gãi đầu, có những thứ Tô Tín nói hắn không thể hiểu được là ý gì.

Nhìn thấy Tô Tín nhấc chân bước đi, hắn cũng lập tức đi theo.

Sau khi Tô Tín về Khoái Hoạt Lâm, những bang chúng trước đó nhìn thấy Tô Tín không chỉ từ chỗ Hổ tam gia trở về mà còn dẫn theo hai tay chân có tiếng tăm trong bang về, bọn họ liền thay đổi thái độ với Tô Tín.

Có thể có được sự thừa nhận của Hổ tam gia chứng tỏ Tô Tín đã hoàn toàn đã đứng vững trong Phi Ưng bang.

Trong bang phái không so sánh tông môn, chỉ cần người bên trên không phản đối, lật đổ lão đại cũng không phải là chuyện gì to tát.

- Chúc mừng kí chủ đã hoàn thành nhiệm vụ tân thủ, thưởng thành công gồm 10 điểm phản diện, 1 viên Dưỡng khí đan 1.

Vừa bước vào Khoái Hoạt Lâm, trong đầu Tô Tín đã vang lên âm thanh của hệ thống.

Viên Dưỡng khí đơn đó được Tô Tín cất vào chỗ hệ thống, giờ không phải là lúc uống nó.

- Đã sắp xếp xong chỗ Lý Cương và Lý Hoại chưa? Tô Tín hỏi.

Hoàng Bính Thành vội đáp:

- Đều đã sắp xếp xong, nơi ở là phòng tốt nhất của nhà trọ Đông Thăng, mỗi ngày tốn một hai lượng bạc đấy.

Hai người này tuy mang danh nghĩa là cùng Tô Tín lăn lộn nhưng cơ bản lại là người của Hổ tam gia.

Trước khi Tô Tín đủ lông đủ cánh, vẫn cần luyện tốt công phu mới được.

- Lão đại, nhà của người tiểu nhân cũng đã thu dọn xong, có thể vào ở bất cứ lúc nào.

Hoàng Bính Thành cười nịnh bợ, giờ hắn đang vô cùng bội phục vị lão đại này.

Chỉ trong một ngày đã từ một bang chúng không có tiền đồ gì bạo gan giết chết lão đại rồi trở thành tiểu đầu mục trẻ tuổi nhất trong Phi Ưng bang kiêm nghĩa tử của Hổ tam gia.

Loại chuyện này, Hoàng Bính Thành sống nửa đời người giờ mới thấy lần đầu.

- Ta còn có nhà của mình sao?

Hoàng Bính Thành giải thích:

- Đây là căn nhà của đám người Thanh Trúc bang trước kia để lại, giờ Khoái Hoạt Lâm là của chúng ta, chỗ này đương nhiên cũng là của lão đại rồi.

Tô Tín gật đầu.

Khoái Hoạt Lâm trước giờ đều thuộc địa bàn Thanh Trúc bang, chỉ là do gần đầy không biết vì sao Phi Ưng bang đột

nhiên nổi điên khai chiến với Thanh Trúc bang mới giành được Khoái Hoạt Lâm này về tay.

Nghĩ tới căn nhà đổ nát trước kia của mình, Tô Tín không thèm phí lời với Hoàng Bính Thành nữa, rời đi ngay khỏi Khoái Hoạt Lâm.

Hinh Nhi hiện giờ đang ở trong quán Vương Bà.

- Ca ca! Huynh về rồi à!

Nhìn thấy bóng dáng Tô Tín, Hinh Nhi chạy một mạch đến, cứ như con lười dính vào người Tô Tín vậy.

- Được rồi, được rồi, là đại cô nương rồi mà không biết xấu hổ gì cả.

Tô Tín xoa đầu Hinh Nhi:

- Đi, ca ca dẫn muội đến nhà mới.

Tô Tín bế Hinh Nhi lên, lúc đi đã để lại một nén bạc cho Vương Bà, chỉ có một lượng bạc.

Không phải Tô Tín không muốn đưa thêm mà là ở nơi dân nghèo Trường Lạc phường này, có tiền vốn cũng là một cái tội.

Nếu Tô Tín đưa nhiều tiền đó là đang hại Vương Bà.

Tuy nói là chuyển nhà nhưng nhà cũ của Tô Tín chẳng có đồ gì để mang đi.

Thứ đáng giá nhất trong nhà, có lẽ chính là miếng đất đó.

Vì vậy Tô Tín chỉ mang theo mấy thứ để mặc là coi như xong chuyện rồi.

- Đúng rồi Hinh Nhi, chiếc vòng mẹ để lại cho muội đâu?

Tô Tín nhớ mẹ ruột của mình hình như có để lại một chiếc vòng tay, cậu vẫn giao cho Tô Hinh Nhi bảo quản.

Đây cũng là thứ quý giá duy nhất trong nhà cậu, dù cho là lúc khó khăn nhất, cậu cũng không hề nghĩ đến việc mang nó đi cầm cố.

- Vòng tay… vòng tay…

Khuôn mặt Hinh Nhi mang vẻ sợ hãi, tủi thân không nói nên lời.

Tô Tín xoa đầu cô bé, nhẹ nhàng nói:

- Hinh Nhi đừng sợ, nói với ca ca vòng tay đang ở đâu, bị mất rồi sao?

Tô Hinh Nhi nhếch môi, mắt còn đọng lệ, nói:

- Vòng tay không bị mất, lúc trước ca ca bị thương, Hinh Nhi muốn đến quầy thuốc trộm ít thuốc về, nhưng đã bị ổng chủ bắt được. Ông ấy nói muội phải đền bù thiệt hại, thế là cướp mất vòng tay, ca ca, có phải Hinh Nhi vô dụng lắm không?

Nhìn thấy bộ dạng này của Hinh Nhi, Tô Tín nổi lên sát khí.

Nhưng miệng cậu ôn nhu nói:

- Yên tâm đi, ngày mai ca ca đưa muội đi lấy vòng tay về, giờ đi xem nhà mới của chúng ta đã.

Bên Khoái Hoạt Lâm, Hoàng Bính Thành đã sắp xếp xong, Tô Tín có thể vào ở ngay.

Ngôi nhà đó ở cạnh Khoái Hoạt Lâm, tuy không phải là nhà cao cửa rộng nhưng cũng là một ngôi tứ hợp viện không nhỏ.

Từ nhỏ Tô Hinh Nhi luôn sống ở nơi nghèo nàn giờ vào ở nơi "xa hoa" như vậy nên rất vui mừng, suốt buổi chiều nằm ngủ mắt cứ cười như vầng trăng lưỡi liềm.

Sắp xếp cho Tô Hinh Nhi nghỉ ngơi xong, Tô Tín trở về phòng của mình, lấy viên Dưỡng khí đan 1 đó ra.

So với Dưỡng khí đan thứ cấp, vẻ ngoài của viên Dưỡng khí đan 1 này ít ra cũng dễ nhìn hơn, cấp đánh giá cũng là một sao.

Một ngụm nuốt xuống, Tô Tín lập tức cảm thấy một dòng khí ấm chạy vào đan điền.

Như Hổ tam gia đã nói, võ giả ở giai đoạn hậu thiên quan trọng nhất là luyện hóa huyệt đạo bản thân.

Cơ thể có 108 huyệt đạo, con số hợp lại của thiên canh địa sát.

Đả thông được một huyệt đạo, thể lực, khí huyết và chân khí bản thân đều tăng lên.

Hổ tam gia nói luyện hóa huyệt đạo vô cùng gian khổ, điều này Tô Tín đồng ý, nhưng cũng không hoàn toàn tán thành.

Với những người bình thường, dù có nội công thì việc luyện hóa huyệt đạo cũng không hề dễ dàng.

Năm đó Hổ tam gia không được danh sư chỉ giáo, nội công bản thân cũng không phải là loại cao cấp, cộng thêm việc tư chất võ đạo trong người ông cũng thuộc hạng bình thưởng, chỉ có thể dốc sức vào những loại ngoại công như Thiết Sa Chưởng, bốn mươi năm chỉ luyện hóa được 30 huyệt đạo là chuyện bình thường.

Nhưng Tô Tín có hệ thống đại phản diện, tài nguyên không hề thiếu.

Còn có vô số công phu mạnh mẽ bên trong nữa, nếu cậu vẫn bị dừng lại ở cảnh giới hậu thiên vậy thì không cần luyện tiếp nữa, có thể lấy tóc thắt cổ tự tử luôn.

Nhờ vào chân khí mạnh mẽ của viên Dưỡng khí đan này, Tô Tín nhanh chóng đả thông huyệt vị đầu tiên của cơ thể.

Nhờ sức mạnh của Dưỡng khí đan, huyệt vị rất nhanh đã được chân khí dung hợp, máu huyết đi qua huyệt đạo đột nhiên trở nên dồi dào, chân khí đi qua cũng trở nên thông suốt, dường như chẳng có trở ngại gì.

Chỉ mở một huyệt đạo mà lập tức có thể giúp Tô Tín thay đổi lớn như vậy, cậu rất mong chờ lúc mình đạt được cảnh giới hậu thiên đại viên mãn, luyện hóa xong 108 huyệt đạo sẽ mạnh mẽ đến mức nào.

Cọt kẹt!

Cửa phòng bị đẩy ra, Hinh Nhi nhỏ bé bước vào.

- Sao vậy?

Nhìn thấy Hinh Nhi bước vào, Tô Tín thu lại tư thế luyện công.

- Muội ở một mình trong phòng nên thấy sợ, ca ca, muội có thể ngủ với huynh được không?

Hinh Nhi chớp chớp đôi mắt to nhìn Tô Tín, khuôn mặt mang vẻ như nếu không được đồng ý sẽ khóc lên vậy.

Tô Tín ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài một chút, không ngờ trời đã tối rồi.

- Được, nhưng khi ngủ phải ngoan đấy, không được tè dầm trên giường nhé.

Lúc trước trong nhà Tô Tín chỉ có một căn phòng và một chiếc giường, tất nhiên Hinh Nhi sẽ ngủ cùng với Tô Tín.

Tiểu cô nương không có cảm giác an toàn, một mình ở trong một căn phòng thực sự không quen.

- Ca ca thật đáng ghét!

Hinh Nhi chợt đỏ mặt.

Trước kia lúc còn nhỏ mẹ cô bận làm việc để kiếm tiền về, là ca ca trông nom cô, vì vậy chỉ cần cô không nghe lời việc gì, Tô Tín liền đem chuyện cô tè dầm lúc còn nhỏ ra trêu.

Sắp xếp cho Hinh Nhi xong, Tô Tín cũng ngủ theo.

Chương 7 - Đại Tu Di Kiếm Pháp

Đại Tu Di Kiếm Pháp

Sáng sớm hôm sau, khi Tô Tín tỉnh dậy, nhìn thấy Tô Hinh Nhi vẫn đang say ngủ như một chú heo con nên không làm phiền cô bé mà đi thẳng ra bên ngoài.

Bên ngoài được Hoàng Bính Thành sắp xếp hai tên bang chúng nhanh nhẹn canh gác.

Vốn Hoàng Bính Thành định sắp xếp bốn người nhưng Tô Tín cảm thấy không cần thiết nên chỉ để lại hai người, còn hai người kia sẽ luân phiên canh gác.

Nhìn thấy Tô Tín bước ra, hai bang chúng đó vội vàng cung kính hành lễ:

- Tô lão đại.

Tô Tín gật đầu, lấy ra một lượng bạc nhét vào tay một người:

- Đi mua mười cái bánh bao nhân thịt và nửa cân sữa đậu nành về, chỗ tiền thừa còn lại đi mua rượu uống đi, canh gác một đêm vất vả rồi.

Mười cái bánh bao nhân thịt và nửa cân đậu nành chỉ mười một văn tiền, số tiền còn thừa đều thưởng cho họ, chuyện này làm hai bang chúng vô cùng cảm động.

- Đa tạ Tô lão đại.

Nhìn sự cảm kích của hai người đó Tô Tín có chút ngạc nhiên, chẳng qua chỉ là chút tiền thưởng thôi mà, có đến mức cảm động như vậy không.

Thật ra cậu không biết được rằng lúc trước Lưu Tam Đao làm lão đại luôn nghiêm khắc với bọn họ, hở một chút là đánh với mắng.

Tính cách Lưu Tam Đao này không thành người tài được, trước kia lúc hắn còn là bang chúng cấp thấp thì lại giao thiệp rộng rãi, đối với ai cũng mang vẻ hào phóng.

Nhưng đến lúc hắn lên chức, lại tỏ ra vẻ tiểu nhân đắc chí, quyền lực không cao là bao nhưng quan uy lại không hề nhỏ.

Đối với biểu hiện lúc trước của Tô Tín ở Túy Nguyệt lâu bọn họ đều chú ý, sự tàn nhẫn đó làm bọn họ không rét mà run.

Bọn họ cứ nghĩ rằng vị lão đại lên chức lần này cũng hung hãn, không ngờ thường ngày Tô Tín lại hòa nhã như vậy, thậm chí còn vô cùng hào phóng, cứ như lúc nào cũng thưởng được một lượng bạc vậy.

Đối với những bang chúng cấp thấp như bọn họ, một lượng bạc đã đủ cho họ sống cả một tháng.

Quay trở về phòng, Tô Hinh Nhi còn đang ngủ say, Tô Tín liền vào trong hệ thống trước.

Trong không gian hệ thống trắng xóa, màn hình lớn không còn là một mảng trống nữa, mà có một ô viết, điểm phản diện: 10 điểm.

- Chúc mừng kí chủ đã đi được bước đầu tiên, khoảng cách lại gần thêm một bước so với mục tiêu phản diện mạnh nhất.

- Nhiệm vụ tân thủ đã được hoàn thành, kích hoạt nhiệm vụ chính.

Nhiệm vụ chính: Tư thế kiêu hùng (1). Giải thích nhiệm vụ: Đại trượng phu không thể một ngày không quyền lực, nếu muốn có quyền, trước hết cần có tiền. Trong thời hạn nửa năm, phải kiếm được mười vạn lượng bạc trắng.

Nhiệm vụ thất bại: Bị đoạt lại một công pháp có tính vĩnh viễn ngẫu nhiên mà bản thân đã học được.

Thưởng nhiệm vụ: Một lần rút thưởng trung cấp, 200 điểm phản diện.

- Mười vạn lượng bạc trắng! Chà chà, đúng là chẳng phải con số nhỏ.

Hiện giờ tiền thường lệ mà Tô Tín kiếm được chính là từ chỗ những thương gia của Khoái Hoạt Lâm kia, thường được gọi là phí bảo kê.

Thường thì mỗi tháng khoản tiền này chỉ hơn một nghìn lượng, khoảng thời gian này Lưu Tam Đao có thể thu về mấy nghìn lượng là vì hắn cố sức bóc lột.

Nhưng nếu Tô Tín cũng làm như vậy thì không đến hai tháng Khoái Hoạt Lâm sẽ phá sản hàng loạt.

Muốn kiếm được mười vạn lượng thực sự cần nghĩ cách hay hơn mới được.

Hơn nữa giờ Tô Tín cũng thực sự rất cần tiền.

Phát triển bang phái rất cần người, càng cần tiền hơn.

Không có tiền, những bang chúng đó sẽ rút đao ra đi chém người giúp mình sao? Không dùng đao chém mình đã may mắn lắm rồi ấy chứ.

- Đúng rồi, tại sao nhiệm vụ chính tuyến lần này bị phạt nhẹ như vậy, chỉ là bị đoạt mất một bộ công pháp. Còn nhiệm vụ tân thủ thì lại bị chặt mất cả một cánh tay? Tô Tín hỏi.

Nhiệm vụ tân thủ thất bại lại bị phạt nặng hơn nhiệm vụ chính, Tô Tín nghiêm túc cho rằng điều này không hợp lý.

- Nếu đến nhiệm vụ tân thủ cũng không thể hoàn thành, vậy chứng minh rằng kí chủ quá phế vật, chết càng sớm càng tốt, đỡ phải lãng phí thời gian.

Tô Tín: "…"

- Phải rồi, tôi nhớ ra còn một cơ hội rút thưởng sơ cấp, tôi muốn rút.

Mỗi ngày mới, Tô Tín sẽ có một cơ hội rút thưởng sơ cấp.

Tuy rút thưởng sơ cấp vô bổ nhưng với tình trạng nghèo rớt mồng tơi như hiện tại, dù chỉ rút được một viên Dưỡng khí đan thôi cũng không tệ.

Vòng quay trên màn hình bắt đầu chuyển động, nhưng lại không được Dưỡng khí đan hay công pháp như Tô Tín mong đợi mà là nhảy vào ô tạp vật.

- Chúc mừng kí chủ rút được mảnh vải được chính tay Đông Phương Bất Bại thêu, đánh giá cấp một sao.

Sắc mặc Tô Tín tối sầm lại, cậu cần thứ đồ chơi này làm gì chứ? Bản thân đâu phải là Dương Liên Đình chứ.

Chỉ còn cách chọn vứt bỏ nó, rồi Tô Tín nghĩ một hồi, nói:

- Ta còn có 10 điểm phản diện, ta dùng nó rút thêm một lần sơ cấp nữa.

Giờ Tô Tín tuy đều đã có nội công và chiêu thức, nhưng chiêu thức lại mới chỉ có một.

Kinh Vô Mệnh khoái kiếm tuy mạnh nhưng chỉ mạnh ở mấy điểm như lạ, hung, độc.

Hệ thống đã từng nói, khoái kiếm này không thể đạt được 100% độ thuần thục, phong cách cá nhân của kiếm pháp này quá mạnh mẽ.

Khoái kiếm Tô Tín sẽ có khiếm khuyết, một khi đối thủ phân tích ra được, ngoài kiếm ra không còn thủ đoạn gì khác thì Tô Tín sẽ trở thành kẻ tài hèn sức mọn.

Không phải ai cũng đều có thể giống như phi đao của Lý Tầm Hoan, một chiêu thức thắng cả thiên hạ.

Vòng quay nhanh chóng chuyển động, công pháp, vật phẩm tiêu hao, đơn dược… cuối cùng trong ánh mắt đầy hy vọng của Tô Tín, kim từ từ vượt qua ô trống, miễn cưỡng nhảy vào ô công pháp.

Màn hình lớn xuất hiện một nam tử trẻ tuổi mang khăn đội đầu mặc áo dài vùng Đại Mạc tây bắc, trong tay cầm thanh kiếm có tay cầm bảo vệ hình tròn.

Nam tử trẻ tuổi có tướng mạo anh tuấn, nhưng giữa hai đường chân mày lại có một vẻ khốc liệt và bất khuất, làm người khác khi nhìn vào có chút không thoải mái.

- Chúc mừng kí chủ đã rút được nhân vật Sở Chiêu Nam, có trên người bảy loại công pháp như "Truy Phong kiếm pháp": "Đại Tu Di kiếm pháp": "Thiên Sơn kiếm pháp"… Đánh giá một sao đến một sao rưỡi. Kí chủ có thể lựa chọn rút ngẫu nhiên, cũng có thể dùng 20 điểm phản diện để chọn loại chỉ định.

- Sở Chiêu Nam, là cậu ấy sao.

Kiếm chủ Du Long kiếm trong Thất kiếm hạ Thiên Sơn, một trong ba nhà kiếm thuật đời đầu của Khang Hy.

Kiếp trước Tô Tín ít đọc tiểu thuyết của Lương Vũ Sinh, thậm chí bộ Thất kiếm hạ Thiên Sơn nổi tiếng này, Tô Tín lần đầu biết đến là nhờ coi phim.

Trong Thất Kiếm của phiên bản Triệu Văn Trác, nhân vật Sở Chiêu Nam được thay đổi khá nhiều nhưng vẫn là một nhân vật anh hùng chịu khổ. Nhưng trên thực tế, người này thực sự là một nhân vật phản diện.

Sở Chiêu Nam tuy là một trong Thất Kiếm nhưng tính tình lại cuồng ngạo, phẩm chất bỉ ổi, thấy lợi quên nghĩa.

Trước thì theo nữ anh hùng Phi Hồng Cân, giúp đỡ kháng Thanh, cuối cùng lại vì mạng sống mà phản bội phe cánh, nương nhờ nhà Thanh, trở thành tay sai cho triều đình nhà Thanh.

- Lần trước chọn chỉ định chỉ mất 5 điểm phản diện, vì sao lần này lại mất đến 20 điểm?

Tô Tín thắc mắc hỏi.

Hệ thống đáp:

- Lần trước rút được nhân vật Doãn Chí Bình, công pháp cao nhất của nhân vật này là nửa sao, vì vậy chỉ tốn 5 điểm phản diện. Còn nhân vật bây giờ là Sở Chiên Nam được đánh giá là một sao, công pháp có cấp từ một sao đến một sao rưỡi, vì vậy cần tốn điểm phản diện cao hơn để tiến hành rút.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Đúng là không chừa lại lỗ trống nào, rút ngẫu nhiên đi. Nhưng người này đúng là có nhiều công pháp thật, có đến bảy loại, đáng tiếc cấp đều không cao là bao.

Sư phụ của Sở Chiêu Nam là Hối Minh Thiền Sư - người sáng lập ra nhánh Bắc phái Thiên Sơn, ông biết tất cả những công pháp của phái Thiên Sơn.

Có điều võ hiệp Lương phái thuộc thế giới võ học cấp thấp, không thể so được như những võ hiệp bên Hoàng phái, dường như gần đúng như tưởng tượng, đánh giá thấp như vậy cũng rất bình thường, Tô Tín nghĩ lại cũng thấy đúng.

Vòng quay lại chuyển động, hệ thống lạnh lùng nói:

- Chúc mừng kí chủ, thành công rút được bộ "Đại Tu Di Kiếm Pháp", cấp đánh giá là một sao.

Đại Tu Di kiếm pháp được Thiên Sơn thần Mang Lăng Vị Phong sáng tạo ra, lấy giới tử dung nạp vào ý của Tu Di.

Công thủ hợp nhất, biến hóa phức tạp, mỗi một chiêu thức đều không có kẽ hở.

Tuy không phải là Truy Phong kiếm pháp mà Tô Tín muốn, có điều Đại Tu Di kiếm pháp này cũng có ưu thế trong việc phòng thủ, có thể bù vào khiếm khuyết phòng thủ cho khoái kiếm Kinh Vô Mệnh, cũng coi như không tồi.

Một lúc sau, bang chúng bên ngoài đã mua bữa sáng về, Tô Tín vỗ vỗ mặt Tô Hinh Nhi, lúc này cô bé xoa xoa mặt, bộ

dạng vẫn đang còn ngái ngủ.

- Oa! Là bánh bao nhân thịt!

Nhìn thấy bánh báo nhân thịt nóng hổi bốc hơi trên bàn, vẻ mặt buồn ngủ của Hinh Nhi bỗng nhiên biến mất, lập tức bốc lấy một cái nhét vào miệng.

Tô Tín rót cho cô bé một cốc sữa đậu nành, gõ vào đầu cô:

- Chưa rửa tay nhé, bẩn không chứ?

Hinh Nhi đang ngồm ngoàm bánh bao nói, mắt híp lại thành mặt trăng lưỡi liềm, cũng chẳng đáp lời, chỉ đang cố sức nhét hết chiếc bánh bao vào miệng.

Thế giới của tiểu cô nương rất đơn giản, chỉ cần có đồ ăn ngon, có ca ca bên cạnh đã là hạnh phúc vô cùng.

Ăn xong bữa sáng, Tô Tín căn dặn thuộc hạ cho gọi Hoàng Bính Thành đến.

Tô Tín trở thành tiểu đầu mục được bậc trên Phi Ưng bang thừa nhận, với tư cách là người đầu tiên nương tựa Tô Tín, giờ Hoàng Bính Thành đã là người dưới một người mà trên cả mấy mươi người.

Đêm đến khi Tô Tín đã ngủ, hắn lại muốn thử uy quyền, cho gọi hơn sáu mươi bang chúng thuộc hạ của Tô Tín đến giáo huấn, thật thỏa lòng.

- Tô lão đại, người gọi tiểu nhân?

- Ngồi đi.

Tô Tín chỉ Tô Hinh Nhi nói:

- Đây là muội muội Hinh Nhi của ta.

- Ôi, tiểu cô nương này trông thật xinh đẹp!

Hoàng Bính Thành khen lớn, nhưng tướng mạo của hắn, nhìn thế nào cũng vẫn giống một đại thúc dùng kẹo lừa gạt tiểu cô nương.

Hinh Nhi ngoan ngoãn đáp:

- Chào đại thúc.

Sắc mặt Hoàng Bính Thành bỗng tối sầm lại, nhìn rất đáng thương, năm nay hắn chỉ mới qua tuổi ba mươi mà thôi, sao đã thành đại thúc rồi chứ?

Hơn nữa hắn không để tâm việc Tô Tín là lão đại, nhưng muội muội Tô Tín gọi hắn là đại thúc, bỗng nhiên bản thân hắn lại già đi một bậc?

- Gọi là đại ca.

Tô Tín mỉm cười.

- Vâng, chào Hoàng đại ca.

Tô Hinh Nhi hoài nghi nhìn vẻ mặt già trước tuổi đó của Hoàng Bính Thành, nhưng vẫn ngoan ngoãn gọi một tiếng đại ca.

Tô Tín xoa đầu Tô Hinh Nhi, nói với Hoàng Bình Thành:

- Tìm vài huynh đệ, đi một chuyến đến quầy thuốc Vương Ký.

- Người muốn mua thuốc gì cứ căn dặn một tiếng là được, tiểu nhân kêu bọn họ đi mua.

Ánh mắt Tô Tín lóe lên một tia nhìn lạnh lẽo:

- Không phải mua thuốc, chỉ là tìm người lấy chút đồ về mà thôi.

Chương 8 - Đánh chết quá tàn nhẫn, chỉ đánh cho tàn phế

Đánh chết quá tàn nhẫn, chỉ đánh cho tàn phế

Cả Trường Lạc phường chỉ có một tiệm thuốc, nó nằm ở cạnh Khoái Hoạt Lâm.

Những người khác đều cho rằng Trường Lạc phường là khu dân nghèo, không có gì béo bở nên không muốn mở tiệm thuốc ở đây.

Khoái Hoạt Lâm tuy giàu có, nhưng một con đường thì có được bao nhiêu người bệnh? Mở tiệm thuốc ở đây sẽ chỉ thua lỗ.

Nhưng chưởng quầy tiệm thuốc Vương Ký lại nghĩ xa hơn những người khác.

Người nghèo không xem bệnh nổi, bệnh nhẹ thì chịu đựng, chỉ khi chịu không nổi nữa mới đến tiệm thuốc, tìm lang trung.

Đến lúc đó, hắn có thể nặng tay chặt chém miếng lớn như sư tử gặm mồi.

Tàu nát cũng có ba cân đinh, người Trường Lạc phường có nghèo đến mấy, cũng có thể kiếm được chút lời.

Vì vậy chuyện làm ăn của tiệm thuốc Vương Ký không những không kém đi mà ngược lại còn kiếm được nhiều hơn các tiệm thuốc ở những phường nhộn nhịp khác.

Chưởng quầy của tiệm thuốc Vương Ký khoảng sáu mươi tuổi, thân hình béo tốt, nhìn không giống người giàu mà giống đồ tể mổ lợn hơn.

Lúc này chưởng quầy Vương đang ngắm nhìn một chiếc vòng tay màu xanh lục.

Màu sắc chiếc vòng ngọc đó trong như nước, bên trên có hoa văn chạm rỗng, nhìn có vẻ rất có giá trị.

- Thật đáng tiếc, chiếc vòng này chỉ có một chiếc, nếu gom được một đôi, giá của nó có thể tăng lên gấp bội lần. Chẳng biết nha đầu đó rốt cuộc là con nhà ai, nếu không đã có thể dùng thêm chút thủ đoạn lừa gạt, không chừng lại lấy được thêm chiếc vòng còn lại.

Chưởng quầy Vương lắc đầu tiếc nuối, cất chiếc vòng lại vào trong hộp. Chuẩn bị sẵn để lúc có thời gian sẽ đi đến tiệm cầm đồ một chuyến, bán nó đi để đổi lấy bạc.

- Tất cả nhanh nhẹn chút đi! Không được lười biếng! Nếu không tiền công tháng này sẽ bị trừ sạch đấy!

Chưởng quầy Vương lên tiếng quát mắng người làm thuê trong tiệm, hắn vừa định đứng dậy thì liền thấy một thanh niên tuấn tú dẫn theo một cô bé đi vào.

Nhìn thấy cô bé đó, ánh mắt chưởng quầy Vương bỗng sáng lên, đây chẳng phải là tiểu nha đầu đã đến trộm thuốc ở chỗ

hắn mấy ngày trước đây sao?

- Ha ha! Tiểu nha đầu ngươi vẫn còn dám đến đây sao! Lần trước phá hoại nhiều thuốc của ta như vậy, một chiếc vòng này không đủ đền đâu đấy! Nhanh mang chiếc vòng còn lại ra đền cho ta!

Hinh Nhi bị chưởng quầy Vương dọa cho sợ hãi, nắm chặt áo Tô Tín, uất ức nói:

- Nhưng ta đã trả hết thuốc lại rồi.

- Hứ! Thuốc bị bàn tay dơ bẩn của ngươi chạm vào rồi còn dùng được sao?

Chưởng quầy Vương hừ lạnh một tiếng, sắc mặt khinh rẻ.

Tô Tín xoa đầu Hinh Nhi, thản nhiên nói với chưởng quầy Vương:

- Thuốc gì mà cần đến hai chiếc vòng ngọc để đền?

Chưởng quầy Vương giờ mới chú ý đến Tô Tín, cười khẩy nói:

- Cậu là người nhà của tiểu nha đầu này à? Nhìn cho kỹ nhé, lần trước nó đã lấy sâm Cao Ly Liêu Đông, là thứ được vận chuyển từ Đông Tấn về đấy. Chuyển từ Đông Tấn về Đại Chu, mất đến mấy vạn dặm, mỗi cây sâm Cao Ly giá trên cả trăm lượng! Lần trước nó làm hỏng cả bảy, tám cây, cậu có đền nổi không?

Chưởng quầy Vương còn đặc biệt mang ra một chiếc hộp đựng sâm Cao Ly được gói bằng vải đỏ ra đặt trước mặt cậu, bộ dạng như chắc chắn sẽ ăn thịt họ luôn vậy.

- Nói dối! Ông nói dối! Lần trước ta lấy vốn dĩ không phải là thứ này!

Tô Hinh Nhi nắm chặt tay, uất ức hét lớn.

- Hứ! Ta nói phải là phải!

Chưởng quầy Vương nhìn Tô Tín, cười khẩy nói:

- Tiểu tử, nhanh giao chiếc vòng ngọc còn lại ra cho ta, nếu không giờ ta đi báo quan, các ngươi đợi mà vào ăn cơm tù đi!

Đối phó với những người dân trẻ tuổi như vậy, chưởng quầy Vương là người có kinh nghiệm nhất.

Chỉ cần mang quan phủ ra dọa bọn họ, chắc chắn sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Bát tự nha môn triều nam khai, hữu lý một tiền mặc tiến lai. (Đại ý là cửa nha môn, có lý không tiền chẳng thắng nổi.)

Từ xưa đến nay, quan phủ được lập ra chẳng phải là dành cho dân nghèo.

Nhưng nằm ngoài dự đoán của chưởng quầy Vương đó là, hắn không hề nhìn thấy chút hoảng loạn nào trong ánh mắt Tô Tín, người thanh niên này trước sau vẫn bình tĩnh như vậy.

Trầm mặc một hồi, cuối cùng Tô Tín cũng lên tiếng:

- Ta chưa từng được ăn cơm tù, nhưng ta tin rằng rất nhanh thôi ngươi sẽ không thể ăn cơm được nữa.

- Tiểu tử nhà ngươi còn dám uy hiếp ta?

Chưởng quầy Vương cười khẩy:

- Biết Phi Ưng bang chứ? Mỗi tháng ta đều nộp cho bọn họ mấy mươi lượng bạc, có tin một khi ta mở miệng, ngươi sẽ bị người Phi Ưng bang đánh gãy cả hai chân ném ra ngoài ngay không!

- Lão Hoàng, các ngươi vào đi.

Tô Tín thấp giọng gọi.

Nghe Tô Tín gọi, Hoàng Bính Thành lập tức dẫn theo tám bang chúng đi vào.

- Ôi! Hoàng gia, sao ông lại đến đây?

Nhìn thấy Hoàng Bính Thành bước vào, chưởng quầy Vương lập tức lê đôi chân vừa ngắn vừa mập chạy đến đón tiếp.

Hoàng Bính Thành đã lăn lộn trong Phi Ưng bang mấy mươi năm.

Trước kia khi Lưu Tam Đao còn là đầu mục, tuy hắn tín nhiệm Tôn lão đại và những huynh đệ luôn đi theo hắn, nhưng

chuyện thu tiền thuế, vẫn giao cho kẻ dẻo miệng có kinh nghiệm là Hoàng Bính Thành.

Vì vậy chưởng quầy Vương rất quen thuộc với hắn, khi Phi Ưng bang vừa chiếm lĩnh Khoái Hoạt Lâm hắn cũng đã đút lót cho Hoàng Bình Thành mấy lượng bạc, để mong hắn chiếu cố cho tiệm thuốc của mình.

- Lão đại người có chuyện gì căn dặn?

Hoàng Bính Thành chẳng thèm nhìn chưởng quầy Vương, mà cúi đầu cung kính hỏi.

- Lão… lão đại!?

Chưởng quầy Vương bỗng ngây ngốc.

Người thanh niên này là người của Phi Ưng bang sao? Hơn nữa kẻ lớn tuổi trong Phi Ưng bang như Hoàng Bình Thành còn gọi hắn là lão đại!

Hoàng Bính Thành lạnh nhạt nhìn chưởng quầy Vương:

- Giờ ta giới thiệu lại với ngươi một chút, lão đại Tô Tín của ta là nghĩa tử của đại đầu mục Hổ tam gia, và là tiểu đầu mục mới lên chức, phụ trách quản lý Khoái Hoạt Lâm. Vương mập ngươi cũng bản lĩnh nhỉ, dọa nạt cả lão đại của ta, ngươi nói xem có phải ngươi chán sống rồi không?

Đột nhiên chưởng quầy Vương toát mồ hôi hột, đôi chân ngắn run lên bần bật, cứ như sắp trụ không vững với thân hình mập mạp của hắn nữa.

Đối với hạng thương nhân có chút tài sản nhỏ như hắn, không hề sợ quan phủ.

Quản phủ mà đến gây rắc rối thì chỉ cần dùng tài tiêu tai, tốn chút tiền đút lót là xong chuyện.

Còn người mà bọn họ không đụng đến được đó là những bang phái giang hồ như Phi Ưng bang vậy.

Làm ăn buôn bán coi trọng hòa khí để phát tài, gặp phải bang phái đấu đá, họ có hàng vạn thủ đoạn để lấy mạng bạn.

Dù không lấy mạng bạn, cũng có thể làm bạn không thể làm ăn ở nơi đây được nữa.

- Tô lão đại, ta có mắt mà không thấy núi Thái Sơn, người tha cho ta lần này đi!

Chưởng quầy Vương khóc lóc thảm thiết, lập tức mang trả chiếc vòng cho Tô Tín, còn kèm theo cả một xấp ngân phiếu, Tô Tín nhìn lướt qua, không ít hơn ba trăm lượng.

- Tha cho ngươi? Ha ha.

Không hiểu vì sao Tô Tín chỉ cười nhẹ một tiếng, rồi bế Hinh Nhi đi khỏi tiệm thuốc.

Chưởng quầy Vương bị nụ cười Tô Tín làm cho hoảng sợ, không hiểu ý cậu ta là gì.

Hoàng Bính Thành chạy đuổi theo sau, trong mắt có tia ác ý, hỏi nhỏ:

- Lão đại, hay là xử luôn tên Vương mập này!

Đừng chỉ nhìn vẻ nịnh bợ Tô Tín của Hoàng Bính Thành, ít nhất hắn cũng là nhân vật đã lăn lộn trong Phi Ưng bang hơn mười năm, tuy không đánh đấm giỏi, nhưng cũng đã từng giết người.

Tô Tín lắc đầu, nói nhẹ:

- Lão già đó không sống được lâu nữa, đánh chết thì tàn nhẫn quá, đánh cho tàn phế thôi.

Không hiểu vì sao, khi nghe Tô Tín nói thản nhiên như vậy, Hoàng Bính Thành bỗng cảm thấy một luồng khí lạnh dâng lên trong lòng.

Hắn gật đầu, đi vào lại trong tiệm thuốc.

Trong phòng bỗng vang lên tiếng hét thảm thiết của chưởng quầy Vương:

- Đừng qua đây! Các ngươi muốn làm gì!?

Các ngươi dám động vào ta, quan phủ sẽ không tha cho các ngươi đâu! A! a!

Tô Tín vỗ đầu Tô Hinh Nhi, bịt tai cô bé lại, không để cô nghe thấy tiếng hét thảm của chưởng quầy Vương.

Nhìn thấy chưởng quầy Vương nằm dưới đất đến thở khụ khụ cũng không nổi nữa, Hoàng Bính Thành sờ cằm, nói:

- Được rồi, đừng đánh nữa, đánh nữa sẽ đánh chết mất.

Nghe mệnh lệnh của hắn, tám bang chúng này mới dừng tay.

Nhìn thấy mấy kẻ làm thuê của tiệm thuốc co ro trong góc, Hoàng Bính Thành cười lạnh nói:

- Giúp tên mập này băng bó đi, đừng để hắn chết, lát nữa quan phủ mà đến, có lẽ các ngươi đều biết nên nói thế nào.

Mấy người làm thuê vội vã gật đầu, với gan hai người bọn họ, có cho cũng không dám chủ động gây chuyện với người của Phi Ưng bang.

- Hinh Nhi, chúng ta về nhà.

Tô Tín bế Hinh Nhi lên, đeo chiếc vòng vào tay cô bé, trong lòng dâng lên một chút lo lắng.

Kiểu dáng và chất liệu chiếc vòng tay này nhìn có vẻ tốt, không giống thứ mà Tô gia có thể có được.

Nhưng ấn tượng thời thơ ấu của Tô Tín đối với cơ thể này sớm đã mờ nhạt, thậm chí còn không nhớ rõ bằng Hinh Nhi.

Hỏi Hinh Nhi hai câu, cô cũng nói không rõ ràng, thế là Tô Tín không hỏi nữa.

Đưa Hinh Nhi về nhà, sắp xếp người chăm sóc cho cô bé xong, Tô Tín cho người gọi Hoàng Bính Thành đến:

- Lão Hoàng, tập trung tất cả ông chủ các tiệm làm ăn trong Khoái Hoạt Lâm đến Tuy Nguyệt lâu cho ta để nghị sự.

Cậu còn một nhiệm vụ chính tuyến đó là phải kiếm được mười vạn lượng bạc trắng, số tiền này, phải moi được từ trong Khoái Hoạt Lâm này.

Có điều Tô Tín cậu không phải là Lưu Tam Đao, đương nhiên sẽ không đi vơ vét những ông chủ thương nhân đó, bởi như vậy chỉ là chuyện mổ gà lấy trứng mà thôi.

Hoàng Bính Thành nghe xong liền hiểu ngay.

Quan mới lên nhậm chức chắc chắn cần ra mắt, trước kia Lưu Tam Đao lên chức cũng nhận không ít tiền hiếu kính từ bọn họ.

Giờ lão đại là Tô Tín, bọn họ không chi ra chút ít, sau này còn muốn kiếm cơm ở Khoái Hoạt Lâm sao?

Nhìn thấy biểu cảm của Hoàng Bính Thành, Tô Tín liền biết hắn đang nghĩ gì, có điều cậu không giải thích, dù sao đến lúc đó hắn ta cũng hiểu rõ cả thôi.

Chương 9 - Cải cách

Cải cách

Nửa canh giờ sau, các ông chủ sòng bạc, thanh lâu, tửu lâu, khách trạm trong Khoái Hoạt Lâm đều đã tập trung trong sảnh lớn của Túy Nguyệt lâu, chắp tay chào hỏi nhau, tất cả đều mang vẻ mặt đau khổ.

Làm ăn như bọn họ, mỗi tháng phải trả tiền thuế cho bang phái là chuyện bình thường, nhưng có ai từng thấy một tháng nộp đến ba lần chưa?

Đầu tháng này, Khoái Hoạt Lâm vốn còn thuộc về Thanh Trúc bang, bọn họ đã nộp một lần.

Kết quả vừa nộp xong thuế, Phi Ưng bang đã chiếm Khoái Hoạt Lâm.

Để cho Lưu Tam Đao lòng tham không đáy vơ vét một hồi, bọn họ đã đủ khổ sở, giờ lại thêm một Tô Tín, e là sắp phải chi lớn một lần nữa.

- Ông chủ Lưu, ông chủ Hoàng, hôm nay hai ông đến sớm vậy, có nghe ngóng được vị Tô lão đại này là người thế nào không?

Có người hỏi hai ông chủ ngồi đầu hàng.

Trong số những thương nhân này, người có tiền nhất chính là ông chủ Lưu của thanh lâu, Túy Nguyệt lâu này chính là sản nghiệp của ông ấy.

Tiếp theo đó là ông chủ Hoàng của sòng bạc, sòng bạc Thuận Đức của ông được xếp trong top 5 của Thường Ninh phủ.

Ông chủ Lưu tuy mở thanh lâu nhưng tướng mạo lại rất nho nhã, đứng đắn.

Tuy người đã đến tuổi trung niên, nhưng nhìn vào, dường như giống một nho sinh dạy học chứ không phải là một ông chủ thanh lâu chuyên làm chuyện buôn bán da thịt.

Còn ông chủ Hoàng thì lùn mập, tuy dáng vẻ giống như một phú ông nhưng nét mặt lại lầm lì như có thâm thù đại hận với tất cả mọi người vậy.

Sòng bạc của ông mỗi ngày thu vào cả đấu vàng, trước kia bị Lưu Tam Đao vơ vét một khoản nặng tay, lần này không biết sẽ bị Tô Tín vơ vét bao nhiêu nữa.

Vì vậy trước câu hỏi của mọi người, ông chủ Lưu chỉ cười không nói, ông chủ Hoàng thì nói nặng lời:

- Ai mà biết hắn có đức hạnh gì? Dù sao cũng chẳng phải loại tốt đẹp, nghe nói lúc nãy hắn đã đánh tàn phế ông chủ Vương Ký.

Mọi người nghe xong không ngừng nhìn nhau, vị lão đại mới này, dường như cũng chẳng phải là nhân vật thân thiện gì.

Có điều bọn họ không lo lắng chuyện Tô Tín động thủ với họ, thân phận họ không hề giống với Vương mập ở tiệm thuốc kia.

Bọn họ có gia nghiệp lớn, trong tay có hơn trăm người làm, cũng được coi là nhân vật có máu mặt trong Thường Ninh phủ.

Phi Ưng bang nếu dám tùy tiện đánh chết hay đánh tàn phế họ, có thể sẽ ảnh hưởng rất lớn, quan phủ sẽ không ngồi yên mà nhìn.

- Tô lão đại đến!

Một bang chúng bên ngoài nói lớn, bỗng cắt ngang suy nghĩ lung tung của những ông chủ kia.

Tô Tín trẻ tuổi tuấn tú bước vào đại sảnh, các ông chủ đều cảm thấy có chút khó chịu.

Thực sự là Tô Tín quá trẻ, bắt bọn họ gọi một người thanh niên chưa được hai mươi tuổi là lão đại, trong lòng rất là khó chịu.

Nhưng cho dù khó chịu, bọn họ cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, Tô Tín giờ không chỉ là tiểu đầu mục quản lý Khoái Hoạt Lâm mà còn là nghĩa tử của Hổ tam gia.

Đằng sau có Lý Cương và Lý Hoại mặt lạnh theo cùng, họ là người mà Hổ tam gia tặng cho Tô Tín, giúp cậu chống lưng.

- Chào các ông chủ, tại hạ là Tô Tín, vừa lên quản lý Khoái Hoạt Lâm, mong các vị quan tâm chỉ bảo thêm.

Tô Tín ngồi xuống, khuôn mặt mỉm cười, chắp tay chào mọi người, mang theo vẻ hòa khí.

Các ông chủ lặng lẽ ném cái nhìn về ông chủ Hoàng, Tô lão đại này nhìn có vẻ không tồi, không hung hãn như lời ông ta nói, ít nhất cũng tốt hơn Lưu Tam Đao trước kia nhiều.

Lưu Tam Đao chèn ép bao nhiêu năm, bộ dạng tiểu nhân đắc chí, thái độ vô cùng ngang ngược.

- Ha ha, Tô lão đại khách khí rồi, sau này chúng tôi vẫn mong được Tô lão đại người bảo vệ che chở ấy chứ.

Ông chủ Lưu của Túy Nguyệt lâu cười ha hả đáp.

- Ông chủ Lưu khách khí rồi, cái này gọi là lấy tiền giúp người trừ họa, Phi Ưng bang chúng ta sao có thể để kẻ khác ức hiếp các ông được?

Nghe xong lời Tô Tín, các ông chủ khác không khỏi nghĩ thầm, kẻ khác ức hiếp chúng tôi? Phi Ưng bang các người không ức hiếp chúng tôi thì đã cám ơn trời đất lắm rồi.

Nói đến đây, Tô Tín bỗng chuyển đề tài:

- Về khoản tiền thuế, hôm nay ta thực sự có chút chuyện muốn bàn với mọi người.

Nghe Tô Tín nói như vậy, các ông chủ đều nghĩ thầm: Cuối cùng cũng vào chủ đề chính rồi.

Thực ra bọn họ cũng đã biết được, hôm nay Tô Tín triệu tập bọn họ đến để làm gì, chẳng phải chỉ vì một chữ “tiền” thôi sao.

Đúng là triều nào thần đó, lúc trước khi Thanh Trúc bang còn quản lý Khoái Hoạt Lâm, khoản tiền này là ba mươi lượng một tháng.

Sau khi Lưu Tam Đao thay thế, khoản này đã lên đến năm mươi lượng.

Giờ đến Tô Tín, tuy nhìn vị Tô lão đại này nhìn có vẻ trẻ trung hòa khí, nhưng e là khẩu vị cũng không hề ít.

Ông chủ Hoàng cảm thấy kỳ quặc nói:

- Tô lão đại này, quy tắc Phi Ưng bang các ngươi thật kỳ lạ, đầu tháng vừa định xong khoản tiền thuế, giờ lại thay đổi sao?

Sòng bạc Thuận Đức của ông ta ngày thu vào đấu vàng, thời gian trước bị Lưu Tam Đao nặng tay vơ vét cũng không ít.

Vì vậy ông nhạy cảm nhất với chữ tiền thuế này, không kìm được nên thốt ra mấy lời bóng gió.

Có điều nói xong, ông lại có chút hối hận, dù sao đối phương cũng là tiểu đầu mục Phi Ưng bang, quản lý cả Khoái Hoạt Lâm.

Tuy ngoài mặt không thể làm gì ông, nhưng nếu ghét thầm ông một chút thôi thì họ thậm chí có thể khiến ông không thể làm ăn được ở Khoái Hoạt Lâm nữa, chẳng phải đều quá dễ dàng sao.

Đơn giản nhất đó là cho vài tên bang chúng đứng trước cửa sòng bạc, cứ nhìn thấy người là đuổi thì không quá ba ngày, cái sòng bạc này của ông sẽ phải đóng cửa.

Có điều may ở chỗ là Tô Tín chẳng so đo với ông, chỉ thản nhiên ném cái nhìn về ông, rồi nói tiếp:

- Quy tắc là do người đặt ra, Lưu Tam Đao hắn có thể quy định, vậy sao Tô Tín ta không thể định được? Giờ ta quyết định, sau này tiền thuế của mọi người, ta đều miễn hết!

Câu Tô Tín vừa nói ra, bỗng chốc làm mọi người sững sờ.

Không cần tiền thuế sao, vậy Tô Tín và thuộc hạ hắn lấy gì để sống?

Phi Ưng bang không có chuyện phát lương tháng cho bang chúng của mình, tiền trong tay những bang chúng này, đều có được nhờ lăn lộn cùng các lão đại của họ, lão đại chịu trách nhiệm phát cho họ.

Nếu như không có tiền thuế, thì sáu bảy mươi thuộc hạ này của Tô Tín, không quá ba ngày đều sẽ bỏ đi hết.

Ông chủ Lưu cười ha hả nói:

- Tô lão đại thật biết đùa.

Tô Tín lắc đầu:

- Ta đây không đùa, sau này ta định không lấy tiền thuế nữa nhưng chuẩn bị đổi một cách khác để thu nó.

Nghe Tô Tín nói như vậy, mọi người đều đã hiểu, đồng thời cũng có phần xem thường Tô Tín.

Cũng là bình mới rượu cũ mà thôi, nói những lời vô ích đó làm gì chứ? Cho rằng thay đổi cách thì sẽ khác với mọi người hay sao?

- Tô lão đại, cách gì mong người nói rõ hơn.

Ông chủ Lưu biết điều hỏi tiếp.

Tô Tín đứng dậy, nói:

- Rất đơn giản, ta muốn có 10% trong cổ phần của các vị, được chia hoa hồng mỗi tháng.

Nói xong lời này, tất cả đều sững sờ.

Không ai nghĩ được rằng khẩu vị Tô Tín lại nặng như vậy, mở miệng liền đòi 10% cổ phần.

Muốn ăn lớn như vậy, nói là sư tử há miệng e là còn nhẹ với hắn!

Lý Cương đứng đằng sau Tô Tín còn mang theo ý cười, không biết là đang nghĩ gì.

Lý Hoại thì lại chẳng có biểu cảm nào, khuôn mặt cứ như người chết vậy, dường như chẳng nghe Tô Tín nói gì.

Còn Hoàng Bính Thành đứng gác ở cửa lại âm thầm lo lắng.

Tô Tín trước lúc đến chẳng tiết lộ chút gì với hắn, nếu biết Tô Tín làm như vậy, chắc chắn hắn sẽ ngăn lại.

- Tô lão đại, người đang đùa phải không?

Ông chủ Lưu cười gượng.

Các cửa hiệu của bọn họ, đặc biệt là sòng bạc và thanh lâu, lợi nhuận mỗi tháng tốt nhất có khi lên đến hơn một vạn lượng.

Nếu tính như vậy, lợi nhuận 10% sẽ là một nghìn lượng, cao gấp mấy mươi lần so với mức đóng thuế trước kia, chuyện này rõ ràng là như cầm dao cứa cổ bọn họ vậy!

Ông chủ Hoàng hừ nhạt nói:

- Tô lão đại, cái này gọi là lòng tham không đáy, lão Hoàng ta đây lăn lộn bao nhiêu năm ở Thường Ninh phủ này, chưa từng nghe qua quy tắc như vậy! Dù có là Tam Anh hội mạnh nhất trong tam bang tứ hội, cũng chưa từng lấy cổ phần của chúng ta!

Nếu Tô Tín làm như vậy sẽ ảnh hưởng đến ông nhiều nhất.

Bởi vì sòng bạc Thuận Đức kiếm được nhiều tiền nhất, vì vậy số tiền cần giao nộp ắt sẽ nhiều hơn các cửa hiệu khác.

Tô Tín đưa tay trấn an, tỏ ý bảo mọi người đừng lo lắng.

- Các vị nghe ta nói một câu trước, ta lấy cổ phần của các vị không phải là lấy không, mà là ta có cách khiến lợi nhuận mỗi tháng của các vị tăng lên gấp đôi.

Nghe Tô Tín nói như vậy, mọi người đều bĩu môi, tỏ ý không tin được.

Ông chủ Hoàng liền châm chọc nói:

- Ôi, Tô lão đại còn có bản lĩnh này sao? Hoàng mỗ ta tung hoàng trên thương trường mấy mươi năm, còn chưa dám nói ra lời này đấy.

Tô Tín không thèm đếm xỉa đến ông ta mà nhìn ông chủ Lưu rồi nói:

- Ông chủ Lưu, nghe nói Túy Nguyệt lâu này của ông trước kia thuộc hàng lớn nhất trong Thường Ninh phủ, cũng là thanh lâu náo nhiệt nhất, không biết vì sao giờ đây lại không so bì được với mấy thanh lâu của Thường Ninh phủ nữa?

Ông chủ Lưu cười khổ một tiếng, giải thích:

- Chẳng phải là vì chuyện dời đô gây nên sao, trước kia khi Thường Ninh phủ chúng ta còn là đô thành, các phường chính như Xương Đức phường… đều thuộc hoàng thành, cần chú ý đến thể diện, vì vậy mà sòng bạc và thanh lâu đều bị cấm cả. Thế nên mọi người mới đưa các sòng bạc, thanh lâu đến giáp cạnh Trường Lạc phường, để cho các vương tôn công tử, phú

thương địa chủ… đến chơi bời, thậm chí cái tên Trường Lạc phường, cũng từ đó mà ra.

Nhưng sau khi bệ hạ dời đô thì Thường Ninh phủ không còn được coi trọng như vậy nữa, những nơi như Xương Đức phường… dần dần mọc lên mấy sòng bạc và thanh lâu nhỏ. Tình hình hai bên đều tương tự nhau, mọi người chắc chắn sẽ chọn nơi gần hơn để đi, chẳng cần phải ngồi ngựa tận nửa canh giờ để đi đến Trường Lạc phường nữa. Nếu không nhờ những vị khách quen cũ thường đến chơi thì e là Khoái Hoạt Lâm này của Trường Lạc phường cũng không giữ nổi nữa.

Các ông chủ khác ở đây cũng đều gật đầu, bọn họ đều là người từ thời đó, hẳn cũng biết chuyện này.

Có thể nói bọn họ thành công cũng nhờ Trường Lạc phường, thất bại cũng là vì Trường Lạc phường.

Sau khi triều đình Đại Chu dời đô, những người thông minh sáng suốt đã đến gần Xương Đức hoặc những phường thị gần trung tâm để mua đất xây nhà, đợi khi bọn họ kịp phản ứng lại thì đến mảnh đất để dựng nhà tranh ở đó cũng chẳng còn nữa.

Tô Tín ngồi xuống, ngón tay gõ đều trên mặt bàn nói:

- Ông chủ Lưu nói rất chí lý, sự suy bại của Trường Lạc phường vốn chỉ vì hai chữ: địa thế. Vì ở nơi xa, nếu hai bên đều có quy mô và cách trang hoàng giống nhau, khách khứa chắc chắn sẽ ít khi bỏ gần chọn xa, nếu đã như vậy, tại sao mọi người không nghĩ biện pháp cải cách?

- Cải cách? Lấy gì để cải cách?

Ông chủ Hoàng xì mũi giễu cợt:

- Quy mô hiện giờ của các cửa hiệu chúng tôi đã được xem là lớn nhất trong Thường Ninh phủ rồi, dù có đầu tư tiền bạc trang hoàng thêm, cũng chỉ có thể tốt hơn một chút mà thôi. Chút ưu thế như vậy, cơ bản không thể thu hút nhiều khách đến, chỉ e đến lúc đó đến tiền trang hoàng cũng không lấy lại được!

Tô Tín lắc đầu:

- Thứ ta nói không phải là trang hoàng lại, mà là chỉnh đốn lại ở chỗ phục vụ của Khoái Hoạt Lâm.

- Phục vụ?

Các ông chủ ở đây đều nhìn nhau, cảm thấy có chút lạ lẫm với từ này.

- Các sòng bạc, thanh lâu, khách trạm trong Khoái Hoạt Lâm của chúng ta nằm san sát nhau, nói rõ ra là chỉ vì cung cấp bốn loại dịch vụ ăn-uống-chơi bời-hưởng thụ cho khách. Nhưng chúng ta lại làm chưa đến nơi đến chốn, không giúp khách cảm nhận được sự phục vụ tiện lợi. Khách đánh bạc ở sòng bạc, nếu bên cạnh có cô nương tiếp rượu, tin rằng bọn họ sẽ đặt cược càng hào phóng hơn.

Thắng sẽ thưởng tiền cho các cô nương, nếu thua sẽ có các cô nương an ủi khuyên nhủ, sẽ phấn chấn lại. Còn nếu đánh mệt rồi, rượu thịt của tửu lâu bất cứ lúc nào cũng đều có sẵn để hầu hạ, hễ gọi là có. Chơi đến cuối cùng, mệt mỏi thì có sẵn khách trạm, cũng không cần vội vã về nhà, cứ ở lại Khoái Hoạt Lâm nghỉ ngơi là được. Vì vậy ý của ta là phá hết tất cả các cửa hiệu trong Khoái Hoạt Lâm xây mới lại, để quanh mỗi sòng bạc đều có một thanh lâu, tửu lâu và khách trạm. Để khi khách muốn làm gì, sẽ có thể làm được hết thảy trong khoảng thời gian ngắn nhất.

Tô Tín nói xong, tất cả mọi người ở đó đều ngây ngốc, sau đó gật đầu với nhau, điểm này sao bọn họ lại không nghĩ ra được nhỉ!

Thật ra trước kia cũng có khách từng làm như vậy, trước tiên đến thanh lâu tìm cô nương rồi mới đi đến sòng bạc để chơi.

Có điều chỉ một số khách hào phóng mới làm như vậy.

Bởi vì Khoái Hoạt Lâm là một con đường dài, từ bên này đi đến bên kia cũng mất một khắc, các cô nương đi xa, số tiền bỏ ra sẽ phải gấp bội.

Mà sòng bạc Thuận Đức của ông chủ Hoàng náo nhiệt như vậy, không chỉ bởi vì quy mô lớn, mà là vì bên cạnh có Túy Nguyệt lâu.

Thật ra chiêu này của Tô Tín không mới mẻ gì, kiếp trước ở nước ngoài rất nhiều sòng bạc đều kinh doanh như vậy, đơn giản chỉ bởi vì năm chữ: Khách hàng là thượng đế.

Các ông chủ ở đây đã tung hoành nhiều năm trên thương trường như vậy, không một ai ngốc cả, Tô Tín chỉ đề xuất như vậy là bọn họ đều hiểu rõ cả.

Ông chủ Lưu dè dặt hỏi:

- Nếu vậy, một số cửa hiệu của chúng tôi, chẳng phải sẽ phải đổi chỗ hết sao?

Tô Tín gật đầu nói:

- Đúng là phải như vậy, nhưng đất ở Khoái Hoạt Lâm đều là đã được quy hoạch trước, chỉ lớn có như vậy, các vị đổi cho nhau cũng không thiệt thòi gì, cửa hiệu khác nhau cũng chỉ khác ở chỗ trang hoàng mà thôi. Các vị đều có gia nghiệp lớn, tiền trang hoàng lại có lẽ sẽ có, còn những thứ có sẵn trong cửa hiệu, có thể chuyển theo đến chỗ mới, ta nghĩ chỗ tiền này các vị sẽ chuẩn bị được.

Các ông chủ kia suy nghĩ qua, đều có chút động lòng.

Nếu chỉ đơn thuần là trang hoàng, vậy sẽ như là ném tiền vào bên trong vậy, không thể hồi lại vốn.

Nhưng nếu cộng thêm kế hoạch này của Tô Tín thì lại có khả năng thay đổi được.

Hoàng Bính Thành đứng cạnh Tô Tín vội dâng lên một ly trà vào tay cậu.

Giờ hắn đang rất nể phục vị lão đại này, đầu óc kinh doanh vô cùng nhạy bén, nếu như đi làm ăn, nói không chừng có thể ăn đứt cả những ông chủ đang ở đây.

Lý Cương đứng đằng sau Tô Tín cũng mang vẻ mặt kinh ngạc, dường hắn đã có chút xem nhẹ Tô Tín.

Chương 10 - Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt

Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt

Trong lúc các ông chủ đều đang thầm suy nghĩ thì lúc này bỗng vang lên hai tiếng cười nhạt.

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, thanh âm được phát ra từ chỗ ông chủ Hoàng.

- Tô lão đại, chủ ý này của người thực sự không tồi nhưng lại có chút không thiết thực. Thương nhân thường trục lợi bằng mọi cách, chúng ta ở đây nếu làm theo cách của người, thời gian đầu có thể thu hút được nhiều khách. Nhưng nếu người bên Xương Đức phường có phản ứng, cũng làm theo cách chúng ta, ưu thế của họ về địa thế lại rõ rệt hơn, chúng ta làm như vậy vẫn thua người ta thôi.

Mọi người đều gật đầu, điều ông chủ Hoàng lo lắng cũng có lý, người Xương Đức phường chắc chắn có thể làm ra chuyện sao chép như vậy.

Tô Tín đặt tách trà xuống, lắc đầu:

- Bọn họ có thể mô phỏng, nhưng Xương Đức phường có một yếu điểm chí mạng, đó là đất đai bọn họ lớn nhỏ không đều. Đất Trường Lạc phường của chúng ta trước kia được quan phủ phân chia, thậm chí đến lầu gác cũng giống hệt nhau, còn bên Xương Đức phường thì sao?

Bên đó được xây dựng lại từ trong đống đổ nát sau khi triều đình dời đô đến, cửa hiệu có lớn có nhỏ, có một tầng tửu quán nhỏ, cũng có ba tầng sòng bạc lớn. Còn có đủ kiểu cửa hiệu khác nhau, thậm chí đến một số kiến trúc nha môn châu phủ, cũng đều có ở đó cả.

Như vậy, bọn họ không thể nào thực hiện được việc hoán đổi như chúng ta vậy. Dù có mô phỏng, nhiều nhất cũng chỉ có một số thương gia có tiền có thế trực tiếp xây dựng các cửa hiệu ở xung quanh, làm thành quy mô như chúng ta mà thôi.

Đất ở phường thị trung tâm như Xương Đức phường giá cả nghìn vàng, có bao nhiêu thương gia có thể chi một món tiền lớn như thế? Tình hình trong Thường Ninh phủ mọi người đều biết, những thương gia giàu có tuyệt không vượt con số năm ngón tay, cả Xương Đức phường nếu có ba cái mô phỏng thành công đã được coi là không tồi rồi.

Nhưng ba cái này, lại không đủ làm thỏa mãn nhu cầu của cả Thường Ninh phủ. Số khách còn lại muốn hưởng thụ loại dịch vụ này nhất định sẽ đến Khoái Hoạt Lâm!

Mọi người nghe xong đều gật đầu, kế hoạch Tô Tín chi tiết cặn kẽ, các khả năng có thể xảy ra cơ bản đều đã được cậu nghĩ đến.

Giờ điều mà mọi người đang lưỡng lự chính là 10% cổ phần đó.

Đối với những thương nhân này, nộp thuế mấy mươi lượng mỗi tháng đã giống như cầm dao cứa cổ họ rồi, chứ giờ đừng nói đến 10% cổ phần.

Trầm ngâm một hồi, ông chủ Hoàng mới nói:

- Tô lão đại, chủ ý này của người thực sự không tồi, nhưng sòng bạc Thuận Đức của ta chỉ làm ăn nhỏ, gần đây hơi khó khăn, không thể chi ra được khoản nào, hay là đừng làm nữa đi.

Tuy ông chủ Hoàng có chút coi thường Tô Tín, nhưng với kế hoạch này của cậu, ông vẫn rất tán thành.

Nhưng tán thành thì tán thành, chứ vẫn không thể đồng ý.

10% cổ phần quá nhiều, ông không muốn nộp, cũng không thể nộp!

Giờ đưa cho Tô Tín, nhỡ quan phủ biết được, hoặc là nghĩa phụ Tô Tín là Hổ tam gia biết được, bọn họ cũng muốn đến vơ vét 10% cổ phần thì phải làm sao?

Vì vậy tuyệt không thể tạo ra tiền lệ như vậy!

Tuy không đồng ý với điều kiện của Tô Tín, nhưng điều đó không có nghĩa là ông sẽ không làm theo kế hoạch của Tô Tín.

Trước mắt kéo dài một khoảng thời gian, bởi vì gần đây hơi khó khăn, đợi qua giai đoạn này, ông có thể kết hợp với một số ông chủ khác, làm theo phương pháp của Tô Tín.

Đến lúc đó Tô Tín muốn lấy cổ phần trong tay ông, sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa.

Ở đây đều là những kẻ lõi đời, ông chủ Hoàng vừa nói xong, bọn họ bỗng hiểu ngay ý tứ.

Có điều những người làm ăn nhỏ này, lại không dám ngang nhiên chống đối Tô Tín.

Nhưng bọn họ không nói gì, chính là đang ngầm đồng ý việc từ chối.

- Ông chủ Hoàng, con người có lúc quá thông minh, nhưng đó lại chẳng phải là chuyện tốt lành gì.

Tô Tín thở dài một tiếng, từ từ bước đến cạnh ông chủ Hoàng.

Nhìn Tô Tín đi đến gần, ông chủ Hoàng bỗng cảm thấy một luống khí lạnh lại gần mình, làm ông run lên.

Có điều ông tự thấy thân phận địa vị mình khác với những ông chủ tửu lâu nhỏ kia, vì vậy vẫn miễn cưỡng cười gượng:

- Tô lão đại nói vậy là có ý gì chứ? Sao ta nghe không hiểu gì.

- Nghe không hiểu sao? Vậy ta nói từ từ cho ông hiểu nhé.

Lúc này thanh kiếm đeo ở thắt lưng Tô Tín đã xuất hiện trong tay cậu.

Cậu kéo mạnh tay phải ông chủ Hoàng đặt lên bàn, lấy ra thanh kiếm sắt hình thù kỳ lạ đó ra, đâm xuyên qua tay ông chủ Hoàng và cả mặt bàn, sâu đến tận mấy gang, trên tay ông chủ Hoàng chợt chỉ còn cán kiếm!

- Á!

Ông chủ Hoàng hét lên một tiếng thảm thiết, máu của ông bắn lên người một kẻ đang đứng bên cạnh, dọa cho hắn sợ hãi lùi ra đằng sau, ngã vào trong ghế.

Mọi người ở đây đều giật mình, không ai nghĩ rằng Tô Tín nói ra tay liền ra tay, chẳng có sự báo trước nào cả!

Mí mắt Lý Cương nheo lại, không nói lời nào, nhưng khóe miệng nhếch lên lộ nét cười, ánh mắt mang vẻ kinh ngạc.

Lý Hoại lại nhìn chằm chằm vào thanh kiếm sắt có phần chưa cắm vào bàn, đôi mắt ánh lên sự thắc mắc.

Có thể dùng một tấm sắt mỏng đâm xuyên qua xương tay và một tấc mặt bàn hồng mộc, tốc độ và sức mạnh này thật không tầm thường.

- Tô lão đại, chúng ta có gì cứ nói với nhau, không nên động thủ!

Ông chủ Lưu của Túy Nguyệt lâu vội can ngăn cậu, nhưng thật ra ông ta cũng đã bị dọa cho sợ mất mật.

Bọn họ đều biết rằng từ chối yêu cầu của Tô Tín chính là đắc tội với cậu, nhưng lại không nghĩ được rằng cậu nói động thủ là động thủ liền như vậy!

Thân phận bọn họ không hề giống với tên Vương mập mà cậu đã đánh tàn phế kia, đó chỉ là một ông chủ tiệm thuốc nhỏ, còn bọn họ là các thương nhân lớn có tiếng tăm trong Thường Ninh phủ.

Mỗi năm bọn họ nộp thuế cho quan phủ trên cả vạn lượng, quan phủ sao có thể đứng nhìn bọn họ bị bang phái ức hiếp?

Nếu bang phái một tay che trời, vậy ai còn nộp thế cho quan phủ nữa, cứ giao nộp hết tiền cho các bang phái lớn bảo vệ có phải là xong rồi không?

Vì vậy đối với những thương nhân lớn này, các bang phái vẫn còn mang thái độ dè chừng, chỉ cần ngươi giữ quy tắc, vậy ta cũng sẽ không làm khó ngươi.

Không nói đã động thủ như Tô Tín thế, chẳng khác gì một kẻ điên!

Đến lúc quan phủ nổi giận, Phi Ưng bang cũng không chống đỡ nổi, và việc đầu tiên sẽ là ném cậu ra như một kẻ chịu tội rồi giao cho quan phủ xử trí.

Dù các ông chủ ở đây đối mặt với bang chủ Phi Ưng bang - Sa Phi Ưng thì bọn họ cũng không hề sợ hãi, bởi vì ông ấy là một người trọng quy tắc.

Giờ đây gặp phải một kẻ điên không nói quy tắc như Tô Tín, bọn họ lại không biết làm thế nào.

Nhìn ông chủ Hoàng đang mồ hôi nhễ nhại vì đau đớn bên chiếc bàn, Tô Tín thản nhiên nói:

- Dám lấy Tô Tín ta ra làm trò đùa sao? Kéo dài thời gian, rồi dùng kế hoạch của ta, mà lại không cần phải nộp hoa hồng à? Ông chủ Hoàng đã đau đến thốt không ra lời, một ông chủ lớn quen sống trong nhung lụa giống như ông, đã từng chịu phải cảnh đau đớn như vậy chưa?

Tô Tín rút thanh kiếm sắt từ tay phải ông ta ra, rồi đặt tay trái ông lên bàn, dùng cách tương tự đâm vào!

Ông chủ Hoàng lại gào lên một tiếng thảm thiết, những ông chủ ở đây nghe cũng phải giật mình, vậy là hai tay của ông chủ Hoàng, coi như đã tàn phế.

Tô Tín nhìn một vòng xung quanh, không có ai ở đây dám nhìn thẳng vào cậu.

- Thật ra con người ta rất trọng quy tắc, ta đưa ra kế hoạch, các ông kiếm tiền rượu thịt, ta chỉ uống ké một chút, vậy quá đáng lắm sao? Lấy đồ của ta lại không muốn trả tiền, vậy được, ta chỉ có thể đích thân đi đòi.

Rút kiếm ra, Tô Tín nắm lấy tóc của ông chủ Hoàng, xoáy kiếm vào thẳng miệng ông, rồi lấy ra một thứ màu đỏ.

Tô Tín kề sát rồi nói nhỏ vào tai ông chủ Hoàng:

- Có ai từng nói với ông rằng, thật ra miệng ông thối lắm chưa?

Nhưng lúc này ông chủ Hoàng đã không còn nghe thấy gì được nữa, bởi ngay khi Tô Tín cắt mất lưỡi của ông, ông đã ngất đi rồi.

- Giờ thì có ai đồng ý với kế hoạch của ta không?

Các ông chủ ở đây vội vã gật đầu, giờ trong hoàn cảnh này còn có ai dám không đồng ý sao? Kẻ không đồng ý, đã trở thành phế nhân nằm ngay dưới đất kia rồi!

- Vậy thì ký giấy cam kết đi.

Tô Tín vẫy tay, Hoàng Bính Thành lập tức cho người mang giấy bút nghiên mực đến, viết văn thư chuyển nhượng cổ

phần.

Tuy tất cả các ông chủ ở đây không nói lời nào, trung thực viết văn thư chuyển nhượng, nhưng trong lòng lại không ngừng cười nhạt.

Tô Tín ngươi hôm nay quá đáng như vậy, chúng ta đợi xem ngươi thu dọn tàn cuộc thế nào!

Lau đi vết máu của trên mũi kiếm vào người ông chủ Hoàng, Tô Tín hướng về phía Hoàng Bính Thành vẫy tay:

- Gọi hết các huynh đệ vào đây.

Thuộc hạ dưới tay Tô Tín chỉ có khoảng bảy mươi bang chúng, nhưng số này cùng vào một lúc nên đại sảnh có vẻ đông đúc.

Những bang chúng này nhìn ông chủ Hoàng nằm dưới đất, miệng đầy máu, dường như đã chết, đều run bắn cả người.

Vị lão đại này ra tay đúng là tàn nhẫn thật!

Nhìn qua bang chúng một lượt rồi Tô Tín trầm giọng nói:

- Lăn lộn trong giang hồ, thật ra là bán đi mạng sống với giá tốt. Tô Tín ta chẳng phải là người tốt gì, cũng không mong các ngươi bán mạng suông cho ta, giờ ta có một cơ hội, không biết các ngươi có dám làm hay không?

Tô Tín chỉ vào ông chủ Hoàng đang nằm dưới đất:

- Giờ ông chủ Hoàng của sòng bạc Thuận Đức đã bị ta làm cho tàn phế rồi, các ngươi cũng đã nhìn thấy cả. Giờ ai đứng ra đi báo quan tự thú, nói là do mình làm, ta sẽ cho người đó một nghìn lượng bạc trắng, từ nay về sau người nhà cha mẹ họ, Tô Tín ta sẽ nuôi cả!

Tất cả bang chúng đều thở gấp, một nghìn lượng bạc trắng đối với họ mà nói, đó là một con số vô cùng nhiều.

Những bang chúng thuộc hạ hiện giờ của Tô Tín, chỉ có một số ít là người cũ của Phi Ưng bang, phần lớn đều là người được chiêu mộ ở Trường Lạc phường.

Những người này xuất thân nghèo khó, hằng ngày chỉ lo vật lộn kiếm tiền, nhưng vẫn khó có được bữa no.

Giờ có một nghìn lượng bạc đặt ngay trước mặt, không khỏi làm bọn họ động lòng.

Nhìn những người này có ý lung lay, Tô Tín thêm lửa vào ngay:

- Đi tự thú cũng không hẳn là phải chết, ta sẽ lo liệu bên ngoài một chút, bảo đảm trong ba năm sẽ được thả ra. Ở trong tù ba năm, sau khi được thả ra, vị trí thuộc hạ của Tô Tín ta chắc chắn không thiếu phần người đó!

Các ông chủ sợ hãi nhìn Tô Tín, còn giở được trò này sao?

Lúc này có một người khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi đứng ra, nói lớn:

- Tội này ta gánh! Một nghìn lượng bạc, đủ để mẹ già, vợ hiền, con thơ ăn cả đời không hết rồi.

Người này chắp tay chào Tô Tín:

- Tô lão đại, mạng này của tiểu nhân bán cho người, chỉ mong huynh đệ trong bang có thể thay ta trông nom một chút, đừng để vợ ta lấy tiền ta bán mạng để đi vụng trộm với kẻ khác!

Mọi người trong đại sảnh cười phá lên, nhưng cũng có một số bang chúng thầm hối hận, sao mình lại không đứng ra?

Giờ nghĩ mà xem, ba năm ngồi tù đổi lấy một nghìn lượng bạc, chuyện này quá đơn giản rồi!

Trước kia bọn họ trộm cắp vặt, đánh đấm cũng đã bị giam đến mấy tháng rồi, giờ thời gian lâu hơn một chút thì có sao, tự dưng bản thân lại đi sợ hãi làm gì?

- Yên tâm, ta cũng chẳng phải cần mạng của ngươi, đợi ngươi đi tự thú xong, ta lập tức sắp xếp thầy kiện bảo vệ ngươi, bạc sẽ đưa đến tận nhà. Huynh đệ ở đây đều có thể chứng giám, Tô Tín ta nói lời giữ lời, nếu làm trái, ta cũng không thể lăn lộn ở Thường Ninh phủ này nữa.

Bang chúng đó gật đầu, rồi quay người rời đi.

Những ông chủ ở đó đều thu lại hết thảy mọi suy nghĩ, không dám có ý gì khác nữa.

Tô Tín lúc này làm cho bọn họ cảm thấy đáng sợ hơn nhiều so với Tô Tín vừa làm cho ông chủ Hoàng tàn phế kia.

Cậu biết rõ tâm tư của quan phủ nhiều hơn so với những người trong bang suốt ngày chỉ biết đánh đánh giết giết!

Đánh người bị thương là sai, nhưng quan phủ sẽ không suy nghĩ về chuyện ai bị thương, mà bọn họ chỉ nghĩ đến thành tích và thể diện của mình.

Giờ Tô Tín ngoan ngoãn đưa phạm nhân đến trước mặt, người ta ắt có thể diện.

Âm thầm đút lót cũng không thiếu, vậy là túi cũng có tiền, hà cớ gì cần khó chịu với Tô Tín chứ?

Còn về phần ông chủ Hoàng, sẽ không có ai thèm quan tâm đến ông, thậm chí là những thương nhân ở đây, bởi thứ mà họ quan tâm hơn đó là làm cách nào để sòng bạc Thuận Đức được về tay mình quản lý.

- Được rồi, hôm nay chuyện cần bàn bạc với các vị đã xong, ta cũng không giữ các vị lại nữa, kế hoạch thì có lẽ mọi người cũng đã nắm rõ hết rồi, khoảng thời gian này, mọi người có thể bắt đầu trang hoàng rồi.

Mấy ông chủ đó nhìn ông chủ Hoàng vẫn đang nằm dưới đất, chẳng biết còn sống hay đã chết, thầm bĩu môi.

Đây cũng gọi là bàn bạc sao?

Có điều giờ bọn họ chẳng dám nhe răng nửa lời với Tô Tín, chỉ lần lượt mỉm cười chắp tay cáo từ.

- Những người khác cũng lui xuống hết đi, lão Hoàng ở lại. Phải rồi, khiêng ông chủ Hoàng về, lo liệu thật tốt - Tô Tín căn dặn.

Người bị thương khác với người chết, nếu ông chủ Hoàng chết thật, cũng không dễ gì giải thích với quan phủ.

Đợi mọi người đã lui hết, Hoàng Bính Thành cúi lưng, khuôn mặt kính phục nói:

- Lão đại, cách làm như vậy mà người cũng nghĩ ra được, lão Hoàng ta thực sự bội phục.

- Chẳng là gì cả, chuyện nhỏ mà thôi.

Tô Tín xua tay.

Tuy Hoàng Bính Thành nghĩ rằng Tô Tín đang khiêm tốn, nhưng thực ra đó chỉ là chuyện nhỏ với Tô Tín mà thôi.

Thể loại này xảy ra rất nhiều ở kiếp trước.

Ở đây thì chưa ai dùng đến, thậm chí còn chưa từng nghĩ đến, vì bang phái ở đây chỉ coi trọng thực lực mà thôi.

- Thực lực mới là vương đạo!

Tô Tín thở dài trong lòng, nếu như có thực lực thì đã chẳng phải dùng đến thủ đoạn thấp hèn như vậy rồi, nhưng loại này lại là thứ mà đám thương nhân như ông chủ Hoàng kia muốn chơi.

Bang chủ Phi Ưng bang - Sa Phi Ưng có thực lực hậu thiên đại viên mãn, nếu chuyện này đổi cho ông ấy, đừng nói là phế đi ông chủ Hoàng, có giết ông ta ngay tại đó, quan phủ cũng sẽ xem như không biết.

Còn quan phủ cũng có sức mạnh của riêng mình.

Thường Ninh phủ có bốn mươi chín phường thị, ngoài Xương Đức phường chính giữa, hướng đông, tây, nam, bắc, mỗi nơi đều có mười hai phường, mỗi mười hai phường có một tổng bổ đầu.

Tứ đại tổng bổ đầu này đều có thực thực hậu thiên đại viên mãn, bổ khoái dưới tay họ hơn cả trăm người, vì vậy mới có thể trấn áp được tam bang tứ hội ở Thường Ninh phủ, dù chỉ là lấy danh để trấn áp mà thôi.

- Lão Hoàng, lát nữa lấy một nghìn lượng đưa đến chỗ người huynh đệ nhận tội thay đó, nhớ đưa trước mặt mọi người. Ngoài ra còn phải đi tìm một thầy kiện có tiếng nhất trong Thường Ninh phủ để giúp người đó chỉ chịu hình phạt dưới ba năm. Các nha môn trong Thường Ninh phủ, cũng cần đút lót

một ít, ngươi chắc rõ hơn ta, không cần tiết kiệm, cứ tận tình lo lót, sau này còn có chỗ cần nhờ vả.

Hoàng Bính Thành nói:

- Một nghìn lượng cho nhà huynh đệ đó, phí thầy kiện không đắt lắm, một trăm lượng có thể tìm được một thầy kiện tốt, còn chỗ nha môn, e là không dưới hai nghìn lượng.

Tô Tín gật đầu:

- Hơn ba nghìn thôi, vẫn ít so với dự tính của ta.

- Nhưng có ít đi nữa thì chúng ta vẫn không đào đâu ra được.

Hoàng Bính Thành khổ sở nói:

- Duy nhất một nghìn lượng của chúng ta, cũng đã mang tặng cho Hổ tam gia rồi, giờ trong bang, chỉ còn chút bạc vụn thôi.

Tô Tín cười nói:

- Sòng bạc Thuận Đức lớn như vậy, lão Hoàng mập kia không có được trăm vạn, thì chí ít cũng được mấy mươi vạn chứ, chẳng lẽ đó không phải tiền sao?

- Lão… lão đại! Phế đi ông chủ Hoàng, chúng ta có thể tìm người chịu tội thay, nhưng lấy tài sản của sòng bạc Thuận Đức, quan phủ tuyệt đối sẽ nhúng tay vào.

Hoàng Bính Thành giật mình, vội vàng khuyên ngăn.

Đánh người cướp của, chuyện này nghiêm trọng hơn nhiều so với việc phế đi ông chủ Hoàng, chuyện này sẽ chạm đến giới hạn của quan phủ.

Giờ bọn họ là bang phái giang hồ, nếu đánh người cướp của, sẽ trở thành cường đạo, nó có tính chất hoàn toàn khác với bang phái.

- Đương nhiên ta không nuốt hết được mấy mươi vạn lượng, cũng không nghĩ đến chuyện nuốt nó, ngươi đến sòng bạc Thuận Đức thống kê tài sản lại, viết ra một danh sách đưa cho Hổ tam gia, ông ấy sẽ hiểu ý của ta.

Cái gọi là giới hạn của quan phủ, vốn dĩ chẳng hề tồn tại.

Chỉ cần tiền đủ nhiều, thực lực đủ mạnh, vậy thì cái gọi là giới hạn đó, không chừng đã bay mất từ đời nào.

Hoàng Bính Thành nửa tin nửa ngờ đi ra, Tô Tín còn căn dặn một câu:

- Lúc đi có thể ngươi sẽ thấy Lý Cương, không cần kinh ngạc, cứ coi như không thấy hắn là được.

Hoàng Bính Thành gật đầu, trầm ngâm bước đi.

Chương 11 - Hổ tam gia tham lam

Hổ tam gia tham lam

Trong trạch viện của Hổ tam gia ở Thuận Ý phường.

Hổ tam gia cầm danh sách mà Hoàng Bính Thành mang đến chỉ cười không nói, văn sĩ trung niên bên cạnh ông cầm chặt chiếc quạt, khuôn mặt tỏ vẻ kinh ngạc.

- Lý sư gia, thủ đoạn người nghĩa tử này của ta thế nào?

Hổ Tam gia ngước đầu lên hỏi.

Mở mạnh chiếc quạt ra, Lý sư gia trầm giọng nói:

- Thủ đoạn độc ác, có suy nghĩ, quan trọng nhất là biết tiến biết lùi.

Hổ tam gia chậm rãi nói:

- Nói đúng lắm, quan trọng nhất là nó biết tiến biết lùi, nếu không dù có nhiều thủ đoạn bao nhiêu đi nữa cũng chỉ vô dụng, nếu đã như vậy, tài sản sòng bạc Thuận Đức, ta nhận vậy.

- Vậy để lại cho Tô Tín bao nhiêu? - Lý sư gia hỏi.

- Để lại một vạn lượng đi, mảnh đất của sòng bạc Thuận Đức cũng để lại cho nó, chúng ta chỉ cần bạc.

Hổ tam gia xua tay, nhưng tâm tình vẫn khá tốt.

Mấy mươi vạn lượng bạc, thực ra với một đại đầu mục của Phi Ưng bang như ông đã là một khoản rất lớn.

Quan trọng nhất là chẳng phải chịu gánh nặng nào với số bạc này.

Người là do Tô Tín phế, bạc cũng là do cậu vơ vét.

Hổ tam gia chỉ phải ra mặt lo liệu phía bên quan phủ một chút, dùng thân phận của ông để đút lót họ là đã ổn thỏa.

Dù quan phủ có muốn tính sổ, tội danh cướp đoạt gia sản này cũng không đổ được lên đầu Hổ tam gia, mặc dù đa số bạc đều thuộc về ông.

Trong Khoái Hoạt Lâm, Hoàng Bính Thành vui vẻ báo lại với Tô Tín ý tứ của Hổ tam gia, khuôn mặt Tô Tín chẳng có chút hồ hởi nào, chỉ cười nhạt trong lòng một tiếng.

Người nghĩa phụ này của cậu tham lam hơn bản thân cậu tưởng tượng, vừa mở miệng là nuốt luôn chín phần ngân lượng, chỉ để lại cho cậu một vạn lượng.

Còn may mà Hổ tam gia không có hứng thú với đất của sòng bạc Thuận Đức, cuối cùng đã để lại cho Tô Tín.

- Lão Hoàng, lấy ra ba nghìn lượng trong một vạn lượng bạc này, còn được bảy nghìn lượng, số bạc này mang đi trang trí đơn giản lại cho sòng bạc Thuận Đức, nếu làm thành đường viện có đủ không?

- Lão đại người muốn xây đường viện sao? Tiền thì đủ, thậm chỉ chẳng cần trang hoàng lại, đổi biển và mua mới bàn ghế là được nhưng việc này không hợp quy tắc.

Hoàng Bính Thành có chút đau đầu, cảm thấy bản thân mãi mãi không hiểu được suy nghĩ của vị lão đại này.

Tô Tín hỏi:

- Vì sao lại không hợp với quy tắc?

Hoàng Bính Thành giải thích:

- Ở Phi Ưng bang, chỉ có cấp bậc đại đầu mục mới có tư cách xây đường viện, những tiểu đầu mục khác, đều chỉ được mướn tạm một trạch viện nào đó để ở.

Tô Tín gõ bàn, nói:

- Ngươi nói có tư cách, vậy là trong quy định của bang chưa được viết rõ ra quy tắc cần cấp bậc đại đầu mục mới có thể xây đường viện rồi?

Hoàng Bính Thành sững người nói:

- Dường như là vậy.

- Nếu đã như vậy, ta xây đường viện thì có sao?

Tô Tín muốn xây đường viện, thật ra chỉ có một mục đích, đó là tăng sự gắn kết các thuộc hạ của cậu lại.

Nghị sự trong một căn nhà nhỏ và nghị sự trong một ngôi đường viện rộng lớn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Hoàng Bính Thành nghĩ một lúc, cũng đã có chút thông suốt.

Vốn không có quy định tiểu đầu mục không được xây đường viện, mà là không có ai đi xây cả.

Một tiểu đầu mục của Phi Ưng bang, nhiều nhất chỉ quản lý ba đến bốn con đường, tiền thuế mỗi tháng nhiều nhất cũng chỉ có khoảng vạn lượng.

Mà xây một ngôi đường viện, riêng tiền đất đai đã cần đến mười vạn lượng bạc trắng.

Lấy tiền đó đi xây đường viện, chi bằng giữ lại để bản thân từ từ hưởng thụ.

- Được rồi, việc này giao cho ngươi làm, một vạn lượng bạc này ngoài dùng cho những chi phí cần thiết, ngươi giữ lại cho mình năm trăm lượng, phần còn lại giao cho ngươi bảo quản.

Hoàng Bính Thành tuy là người có chút giảo hoạt, nhưng làm việc tỉ mỉ, Tô Tín rất yên tâm.

Muốn một người cống hiến cho mình, đầu tiên cần cho họ đủ lợi ích, nếu không người ta dựa vào gì để bán mạng bán sức cho mình?

Vì vậy dù là kiếp trước hay hiện tại, Tô Tín đối đãi với những người bên dưới của mình đều rất hào phóng.

- Đa tạ lão đại! Sau này mạng của lão Hoàng bán cho người!

Hoàng Bính Thành vỗ vào lồng ngực gầy gò của mình, cảm động rơi lệ.

Tất nhiên những điều này phần lớn là lời nịnh hót ra vẻ, nhưng trong đó cũng có chút cảm động thật.

Hắn ở Phi Ưng bang lăn lộn hơn mười năm, nhưng chỉ vì thực lực bản thân yếu kém nên dù lanh lẹ, cuối cùng vẫn không được trọng dụng

Giờ Tô Tín không những cho hắn quyền lợi, còn đưa hết ngân lượng trong tay cho hắn bảo quản, nhất thời làm Hoàng Bính Thành có cảm giác chết vì chủ cũng cam lòng.

Sau khi Hoàng Bính Thành lui xuống, Tô Tín cũng trở về trạch viện của mình, tiện đường mua một con gà nướng mang về.

Mở cửa ra, Hinh Nhi lập tức nhảy bổ vào, mũi hít hít, vui vẻ nói:

- Oa! Là gà nướng!

- Được rồi con mèo đói, đi rửa tay rồi ăn cơm thôi. Tô Tín xoa đầu Hinh Nhi.

Hinh Nhi gật đầu lia lịa, ngoan ngoãn đi rửa tay.

Sau khi ăn cơm xong, Tô Tín cho người đến dựng hai cọc gỗ trong vườn, rồi cho gọi Hoàng Bính Thành đến, bảo hắn đến nha môn lo liệu mang về hai thanh kiếm cho mình.

Binh khí mà thợ rèn đúc ra quá kém, dùng loại binh khí này chi bằng dùng mảnh sắt hiện có trong tay còn hơn.

Binh khí tốt nhất trong Thường Ninh phủ đều từ triều đình mà ra.

Các binh khí như đao thương kiếm kích, đều được phát về cho bổ khoái các nha môn châu phủ dùng sau khi quân đội triều đình đã dùng qua, chất liệu tuyệt đối tốt hơn hẳn, bởi chúng do thợ rèn trong quân đội chế tạo, đều được mài sắc nhọn, lại từng dính qua huyết tinh.

Hoàng Bính Thành đi một chuyến đến nha môn, chỉ dùng năm mươi lượng bạc, đã mang về cho Tô Tín hai thanh kiếm dài.

Triều Đại Chu mấy năm gần đây ít chiến sự, nên đã giải tán nhiều quân đội, trang bị của bọn họ cũng phát khá nhiều về cho các châu phủ.

Trong một kho của Thường Ninh phủ, binh khí, khôi giáp có thể đủ trang bị cho hơn cả nghìn người, nhưng tất cả bổ khoái của Thường Ninh Phủ lại chưa đến trăm người.

Vì vậy những thứ này, đa số đều chỉ vứt trong kho cho gỉ sét, đừng nói năm mươi lượng, dù chỉ là hai mươi lượng, người trong coi kho cũng sẽ vui vẻ bán chúng.

Hai thanh kiếm này một thanh là kiếm mỏng, dài ba tấc, rộng hai phân, nhẹ nhàng linh hoạt.

Chiếc còn lại là trọng kiếm, dài bốn tấc, rộng bốn phân, chắc nặng dày dặn, dùng để chém giết.

Mũi kiếm hai thanh đều sắc nhọn, chỉ chạm nhẹ đã có thể nhìn thấy vết chém ở trên đó, có lẽ là được người ta mài lại, không khác gì với kiếm mới.

Tay trái Tô Tín cầm kiếm mỏng, tay phải cầm trọng kiếm, không ngừng đâm lên trên cọc gỗ kia.

Cậu không luyện sức mạnh xuất kiếm mà là luyện độ chính xác khi xuất kiếm.

Mỗi kiếm đều phải dừng lại ngay khi vừa tiếp xúc với cọc gỗ, chỉ cần để lại một dấu vết nhỏ trên đó, là đã thất bại.

Trên người Tô Tín giờ có hai loại kiếm pháp, một là Kinh Vô Mệnh khoái kiếm, loại khác là Đại Tu Di kiếm pháp

Trong đó Đại Tu Di kiếm pháp thiên về phòng thủ, chiêu thức phức tạp, chủ yếu Tô Tín muốn dùng nó để bù vào khoảng trống trong lúc khoái kiếm diệt địch, không để cho khoái kiếm bị khống chế và trở nên yếu thế.

Còn Kinh Vô Mệnh khoái kiếm không thể luyện thuần thục 100%, nhưng loại kiếm pháp này lại có kỹ năng giết người đơn giản nhất, chỉ chú trọng phát huy tột cùng sự nhanh, ác, chuẩn.

Ba điểm này không những thể hiện trong Kinh Vô Mệnh mà cũng có thể dùng được khi tu luyện những võ công khác.

Vì vậy giờ Tô Tín chỉ cần tăng độ thuần thục Kinh Vô Mệnh khoái kiếm, cũng là để rèn luyện võ công cơ bản.

Thấy ca ca đang luyện kiếm ở đây, Hinh Nhi ngoan ngoãn ngồi nhìn trên bậc thềm trước nhà.

Đợi Tô Tín luyện đến mồ hôi nhễ nhại, Hinh Nhi mới đi lấy nước và khăn, lau mồ hôi cho Tô Tín.

- Ca ca, muội có thể học luyện kiếm không?

Hình Nhi tròn mắt nhìn thanh kiếm mỏng trong tay Tô Tín, ánh lên sự thích thú.

- Được chứ, nhưng vì sao Hinh Nhi muốn luyện kiếm?

Tô Tín ngạc nhiên nhìn Hinh Nhi, nữ nhi ở tuổi này, đáng ra phải thích chơi búp bê mới đúng, loại đao kiếm này chẳng phải chỉ có nam nhi mới thích sao.

Hinh Nhi đưa tay thành hình nắm đấm nói:

- Học kiếm pháp, muội có thể bảo vệ ca ca, đánh đuổi hết bọn ức hiếp chúng ta.

- Được, ca ca đợi muội đến bảo vệ huynh.

Tô Tín xoa đầu Hinh Nhi cười, cậu không biết rằng, lời nói đùa đó sau này lại trở thành sự thật.

Tô Tín giao thanh kiếm mỏng đó cho Hinh Nhi, quả nhiên cô bé thích thú nhận lấy, nhưng mặt ỉu xìu, ra vẻ đáng thương nhìn Tô Tín.

Tuy thanh kiếm này nói là kiếm mỏng, nhưng được dùng sắt tinh luyện để chế tạo nên, tuy chỉ nặng khoảng hơn mười cân, nhưng với một cô bé bảy tuổi như Hinh Nhi, thực sự là rất nặng.

Hinh Nhi dùng cả hai tay mới miễn cưỡng nâng được nó lên, chứ chưa nói đến múa kiếm.

Tô Tín thấy vậy liền mỉm cười, cầm lại thanh kiếm mỏng đó, chặt một thanh gỗ trên cọc ra, nhanh chóng đẽo gọt nó thành

một thanh kiếm gỗ rồi đưa cho Hinh Nhi, cứ như vậy một lớn một bé, thay nhau cầm kiếm trong tay đâm kiếm về phía cọc gỗ.

Thời gian một tháng nói dài không dài, nhưng ngắn cũng không ngắn.

Tô Tín ở trong tiểu viện không ra ngoài, chuyên tâm tu luyện, còn các cửa hiệu ở Khoái Hoạt Lâm đã trang hoàng xong, chuẩn bị mở cửa lại.

Chuyện đã đến nước đó, các ông chủ ở Khoái Hoạt Lâm đành đâm lao phải theo lao.

Dù sao cổ phần cũng đã đưa cho Tô Tín, cửa hiệu cũng đã trang hoàng xong, đầu tư vào một lượng bạc lớn, thành bại chỉ còn chờ xem sao.

Màn đêm buông xuống, các đoàn xe ngựa kéo đến bên ngoài Khoái Hoạt Lâm, lúc này, mới là lúc Khoái Hoạt Lâm thực sự vui vẻ.

Tôn công tử của Tôn gia ở Thành Đông xuống xe ngựa, nhìn thấy sự mới mẻ của Khoái Hoạt Lâm liền ngạc nhiên nói:

- Chà, một tháng không đến, tu sửa trang hoàng cũng đẹp phết, hôm nay gia phải chơi cho thỏa thích mới được.

Tôn công tử gia là thương nhân buôn bán dược liệu lớn nhất ở Thành Đông, chuyên phụ trách buôn bán các loại dược liệu quý hiếm của đất Nam Man, Tam Tương đến Đông Tấn.

Tuy chuyện làm ăn này nguy hiểm, nếu bị cấm quân Đại Chu bắt được thì chỉ có nước bị chém đầu, nhưng lại có lợi nhuận rất lớn, sự giàu có như Tôn gia cả Thường Ninh phủ chỉ có vài người.

Với sự giàu có của Tôn gia, dù Khoái Hoạt Lâm có tu sửa trang hoàng lại vẫn có thể đi đến nơi khác chơi, nhưng cậu ta lại nhịn cả một tháng không ra ngoài.

Bởi vì Tôn công tử cậu là một người hoài niệm.

Nhớ năm đó khi mới mười ba tuổi cậu đã bị đường thúc vô lương tâm kéo đến Khoái Hoạt Lâm chơi và đó cũng là lần đầu

tiên của cậu, có lẽ vì vậy mà cậu có tình cảm thật sự với Khoái Hoạt Lâm này.

Chương 12 - Sự thay đổi của khoái hoạt lâm

Sự thay đổi của khoái hoạt lâm

Là một khách hàng trung thành của Khoái Hoạt Lâm, Tôn công tử vừa đến liền có người đi thông báo, ông chủ Lưu của Túy Nguyệt lâu đích thân đến đón tiếp.

- Ha ha ha, cả tháng nay Tôn công tử không đến, các cô nương Túy Nguyệt lâu nhớ người lắm đấy, hôm nay ta đặc biệt giữ lại hai cô nương xinh đẹp nhất cho Tôn công tử đấy nhé.

Ông chủ Lưu cười hà hà nói, khuôn mặt vui vẻ ôn hòa.

- Vẫn là ông chủ Lưu có lòng.

Tôn công tử vỗ vai ông chủ Lưu, rồi nắn bóp nói:

- Gia đây một tháng chưa vận động tay chân rồi, tích tụ vận may đã một tháng giờ cũng cần đại sát tứ phương mới đã tay, dẫn ta đi sòng bạc trước, cho các cô nương tắm rửa sạch sẽ đợi ta về.

Nói xong, Tôn công tử đi về hướng sòng bạc Thuận Đức.

Ông chủ Lưu vội vã kéo tay cậu lại:

- Sòng bạc Thuận Đức đã đóng cửa từ lâu, ở chỗ ta đã có mở sòng bạc, bên trong trang hoàng cũng rất mới mẻ, người phục vụ cũng là lấy từ bên sòng bạc Thuận Đức qua.

Tôn công tử kinh ngạc nói:

- Sòng bạc Thuận Đức của lão Hoàng ngày thu vạn lượng, sao đột nhiên lại đóng cửa?

Sắc mặt ông chủ Lưu có chút ngại ngùng, nhưng trong chốc lát đã bị ông giấu nhẹm đi, rồi ậm ờ chuyển đề tài.

Sòng bạc Thuận Đức nằm cạnh Túy Nguyệt lâu đã bị Tô Tín biến thành đường viện của mình, kế bên là sòng bạc Long Khánh mới mở.

Kể ra thì ông chủ sòng bạc Long Khánh vẫn có sự hiểu biết.

Khi nhìn thấy ông chủ Hoàng bị Tô Tín đánh tàn phế và cả những gì Tô Tín làm sau đó, không chỉ đoạt gia sản ông chủ Hoàng, còn chẳng cần để lại đường lui nào cho mình, ông liền biết rằng, đám thương nhân như bọn họ tuyệt nhiên đấu không lại với Tô Tín.

Nếu đã đấu không lại, vậy chi bằng hợp tác, khiến lợi ích tăng cao nhất.

Túy Nguyệt lâu là thanh lâu lớn nhất Khoái Hoạt Lâm, mở sòng bạc cạnh nó, chuyện làm ăn chắc chắc sẽ rất phát đạt.

Thế là ông quyết định chi ra một nghìn lượng đến tìm Tô Tín, mua lại mảnh đất cạnh Túy Nguyệt lâu.

- Ối? Các cô nương ở Túy Nguyệt lâu các ông sao lại đến chỗ sòng bạc này vậy?

Nhìn thấy một hàng các cô nương Túy Nguyệt lâu đứng ở cửa sòng bạc Long Khánh, Tôn công tử rất ngạc nhiên.

Ông chủ Lưu mỉm cười nói:

- Đây là dịch vụ mới ở chỗ Khoái Hoạt Lâm chúng tôi, Tôn công tử, người chọn lấy vài cô đi.

- Chà chà, đúng là không tồi.

Tôn Công vẫy tay, chọn ra hai cô nương quen thuộc cùng vào sòng bạc.

Vừa bước vào sòng bạc, Tôn công tử mới phát hiện có rất nhiều thứ đã được thay đổi.

Trong sòng bạc luôn có những tiểu nhị lanh lợi đi lui đi tới phục vụ các loại thức ăn vặt hay rượu nước, hễ ai muốn ăn uống gì, cứ đến lấy trực tiếp ở đó là được.

Nếu muốn ăn bữa chính, những tiểu nhị đó sẽ đưa ra danh sách chọn món, chọn xong lập tức sẽ có người dọn ra ở tửu lâu đối diện, họ sẽ lên món cho khách với tốc độ nhanh nhất có thể.

Còn những người đổ xúc xắc cũng đã được thay bằng cô nương Túy Nguyệt lâu, động tác tuy không lanh lẹ, nhưng lại

rất vui mắt.

Tôn công tử sáng mắt, tiện tay lấy một bình rượu ở chỗ tiểu nhị vừa đi qua rồi đặt một xấp ngân phiếu ngay xuống bàn chơi.

- Năm trăm lượng, gia đặt tiểu! Nhịn cả một tháng trời, hôm nay gia sẽ chơi lớn!

- Tôn công tử thật hào phóng.

Hai cô nương đứng bên cạnh kinh ngạc tán thán, nhất thời làm Tôn công tử cười ha hả một trận.

Vừa hay xúc xắc đổ ra năm-bốn-bốn, tổng mười ba điểm.

- Ha ha ha! Hôm nay đúng là đến lượt ta đại sát tứ phương rồi!

Tôn công tử cười tự mãn, lùa một đống bạc và ngân phiếu đến trước mặt mình, lấy ngay hai tờ nhét vào ngực hai cô nương kia, tiện tay xoa nắn một chút.

Nhìn thấy tờ ngân phiếu đó, hai cô nương bỗng sáng mắt lên.

Tờ ngân phiếu này có giá trị đến một trăm lượng, lúc trước là phải hầu hạ cho vị gia gia này thoải mái mới được từng ấy tiền thưởng, giờ chưa cần làm gì, đã có một trăm lượng về tay.

Những người khác nhìn ghen ghét, thi nhau nói lớn:

- Tìm cho ta hai cô nương đến đây, ngực to vào, lão tử hôm nay cũng cược lớn!

Ông chủ Lưu và ông chủ Trần của sòng bạc Long Khánh nhìn nhau, lần lượt lộ ra ý cười.

Trưa hôm sau, Tôn công tử bò dậy từ trong sự êm ái quen thuộc, chép miệng hồi tưởng lại cảnh đêm qua, không kìm được cười hì hì.

- Khoái Hoạt Lâm này làm thật ra trò! Sau khi về ta phải đưa bọn lão Lý nhà quê đó đến đây mở rộng tầm mắt mới được, so với Khoái Hoạt Lâm, Xương Đức phường là cái mống gì chứ!

Ngày đầu mở cửa làm ăn lại, Khoái Hoạt Lâm đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Tôn công tử và các vị khách quen khác.

Thường Ninh phủ lớn chỉ từng đó, một khi có tin tức mới, trong một ngày thôi đã được lan truyền đi khắp.

Chỉ trong ba ngày, cả Thường Ninh phủ đều biết tin tức về sự thay đổi mới mẻ của Khoái Hoạt Lâm, chỉ cần là người đã từng đến đây chơi thử, đều chưa có ai chê bai.

Thế là khoảng thời gian sau đó, lượng khách đến Khoái Hoạt Lâm bắt đầu tăng mạnh, mà đợi đến khi Xương Đức phường bên đó phản ứng lại thì đã quá muộn.

Bọn họ không có điều kiện để thay đổi, cũng không có thời gian để thay đổi.

Cũng chỉ có mấy ông chủ giàu có, quản lý đến mấy cửa hiệu, tiến hành trang hoàng cải tạo theo mô hình của Khoái Hoạt Lâm, nhưng so với quy mô của Khoái Hoạt Lâm vẫn thua kém xa.

Sau một tháng, các ông chủ ở Khoái Hoạt Lâm tính toán lại, chỉ riêng tiền thu vào tháng này của bọn họ, đâu chỉ tăng gấp đôi? Ít nhất cũng nhiều gấp ba lần!

Còn kiếm được nhiều nhất vẫn là ông chủ Lưu của Túy Nguyệt lâu, thậm chí còn đạt đến mốc đáng kinh ngạc đó là hơn gấp năm lần.

Vị trí làm ăn thu được lợi nhuận nhiều nhất trước kia là sòng bạc, giờ đây đã đổi thành thanh lâu.

Sau khi được Tô Tín thay đổi, các vị công tử chơi cược rất hào phóng, chỉ cần thắng một ván, liền nhét vào ngực các cô nương bạc thưởng.

Các ông chủ được bội thu, nên đều vui vẻ nộp cho Tô Tín phần tiền hoa hồng.

Nhưng đối với những ông chủ ở Khoái Hoạt Lâm này, dù có là ông chủ Lưu Túy Nguyệt lâu khôn khéo kia, Tô Tín cũng đều không tin một ai.

Vì vậy sau khi nhận được tiền hoa hồng đó, Tô Tín đã sai Hoàng Bính Thành mời vài tiên sinh của các cửa hiệu lớn đến kiểm kê sổ sách, xem bọn họ có giấu giếm khoản lợi nhuận nào không.

Đúng là khi kiểm tra, có một số không biết điều báo giả lợi nhuận.

Tô Tín cũng không nói gì, chỉ là ngay lúc ấy cho vài bang chúng đánh gãy tay mấy người quản lý sổ sách các nhà đó.

Các ông chủ nọ xanh mặt, không còn dám giở trò gì nữa, ngoan ngoãn giao nộp phần tiền hoa hồng thực sự ra.

Hoàng Bính Thành cho người mang hai rương lớn vào nhà Tô Tín, cười hớn hở nói:

- Lão đại người đoán xem, một tháng chúng ta thu về bao nhiêu?

- Hả? Bảo nhiêu?

Hoàng Bính Thành cho mở hai rương lớn, một mảng ánh sáng trắng lấp lánh phát ra.

- Tròn mười tám vạn lượng! Đây chỉ là tháng đầu tiên thôi, nếu đợi đến tháng sau, sự nổi tiếng của Khoái Hoạt Lâm tăng lên, chuyện làm ăn chắc chắn còn tiếp tục phát đạt, bạc chúng ta kiếm được chắc chắn nhiều hơn cả tháng này!

Hoàng Bính Thành phấn khởi đến đỏ mặt, như được bôi huyết gà lên vậy.

- Nhiều như vậy sao? - Tô Tín cũng giật mình.

So với dự tính của cậu, hoa hồng tháng đầu tiên sẽ khoảng năm vạn lượng, không ngờ lên đến tận mười tám vạn lượng, tăng đến gấp ba lần.

Xem ra có không ít người giàu ở Thường Ninh phủ này, dù sao nơi đây trước kia cũng là đô thành của Đại Chu, vẫn còn cái gốc xưa.

Sờ một chút rồi Tô Tín nói:

- Lấy tám vạn lượng trong số này, mang tặng cho Hổ tam gia, sau đó căn dặn các huynh đệ, tập trung hết ở đường viện cho ta.

- Tám… tám vạn lượng!

Hoàng Bính Thành nhìn Tô Tín, giương mắt đờ đẫn không nói nên lời.

Tuy lúc trước họ đã giao hết tài sản của sòng bạc Thuận Đức cho Hổ tam gia, nhưng đó là vì mượn danh nghĩa Hổ tam gia nuốt sòng bạc này.

Giờ đây tám vạn lượng hoa hồng này, đồng nghĩa với việc mang đi tặng không.

- Món tiền này chúng ta nuốt không hết được đâu, gắng gượng sẽ chỉ bị nghẹn thôi.

Khóe miệng Tô Tín hiện lên ý cười:

- Cái này gọi là vui một mình chi bằng vui cùng người, cứ coi như đó là tiền ta hiếu kính với "nghĩa phụ đại nhân" đi.

Hoàng Bính Thành cũng là người lâu năm trong Phi Ưng bang, chợt hiểu ra ý của Tô Tín, tiền này thực ra giống như tiền bảo kê vậy.

Tuy có chút ấm ức nhưng đưa thì vẫn phải đưa.

Hoàng Bính Thành dẫn người đi, trong đầu Tô Tín vang lên tiếng hệ thống:

- Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: Tư thế kiêu hùng (1), thưởng thành công 200 điểm phản diện, một lần rút thưởng trung cấp.

Vào trong hệ thống, Tô Tín hỏi:

- Giờ tôi có bao nhiêu lần rút thưởng?

Hệ thống nói:

- Ký chủ hiện có 33 lần rút thưởng sơ cấp và một lần rút thưởng trung cấp, xin hỏi ký chủ muốn dùng ngay không?

Tô Tín nghĩ một chút rồi lắc đầu nói:

- Tạm khoan đã, lần sau rồi rút.

Tích lũy lượt rút thưởng sơ cấp hơn một tháng có thể đổi được ba lần rút thưởng trung cấp, cộng thêm thưởng của nhiệm vụ chính tuyến là được bốn lần.

Rút thưởng trung cấp cũng có tính không xác định, Tô Tín chuẩn bị tích lũy nhiều một chút nữa, để có thể rút một lúc nhiều lần, xem có thể rút được thứ gì tốt hay không.

Chương 13 - Tiền tài lấy lòng người

Tiền tài lấy lòng người

Trong trạch viện của Hổ tam gia ở Thuận Ý phường.

Hổ tam gia cầm bạc của Tô Tín đưa đến, khóe miệng để lộ ý cười đắc chí.

- Lý sư gia, nghĩa tử này của ta thế nào? Chỉ mới một tháng, đã kiếm về cho ta tám vạn lượng bạc, ha ha ha! - Hổ tam gia cười phá lên.

Có thể nói rằng, người có ưu khuyết, vật có vuông tròn.

Nghĩa tử Trần Đáo trước kia Hổ tam gia thu nhận, ông đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết, riêng bạc đã ném vào mấy vạn lượng.

Luyện Thiết Sa Chưởng cần lượng lớn thảo dược ngâm tẩm hai tay, để phối hợp tu luyện cùng Thiết Sa Chưởng.

Hai mươi năm bồi dưỡng, Hổ tam gia đã bỏ ra vài xe lớn thảo dược.

Nhưng kết quả thì sao? Suýt chút nữa thì thành nuôi ong tay áo.

Giờ nhận Tô Tín làm nghĩa tử, ông chỉ bỏ ra vài câu, kết quả chưa đầy một tháng, Tô Tín đã mang về cho ông một món quà lớn.

Lý sư gia đứng bên nói lời nịnh hót:

- Vẫn là Hổ tam gia nhìn xa trông rộng, nếu ban đầu giết Tô Tín đi thì giờ chúng ta đâu thể có nhiều tiền như vậy.

Hai người đang nói chuyện thì một bang chúng đi vào đưa một mảnh giấy nhỏ cho Lý sư gia.

- Ai đưa tin đến thế? - Hổ tam gia nói.

Lý sư gia chần chừ một lúc rồi nói:

- Là tin Lý Cương báo, bên trong viết tổng hoa hồng tháng này Tô Tín thu vào là mười tám vạn lượng.

Hổ tam gia ném bạc trong tay xuống, nụ cười trên khuôn mặt dần tắt.

Còn trong Khoái Hoạt Lâm lúc này, Tô Tín cho người khiêng một rương bạc vào đường viện mới của Khoái Hoạt Lâm.

Thì ra sòng bạc Thuận Đức đã được trang hoàng xong, chỉ là tháo một số thứ liên quan đến cá cược ở bên trong đi, đổi bàn ghế mới, bên ngoài sắp xếp lại một chút, treo lên một cái biển mới nền đen chữ vàng: Phi Ưng bang!

Lúc này tất cả bang chúng của Phi Ưng bang đã tề tựu đông đủ, tháng này vì Khoái Hoạt Lâm làm ăn phát đạt, nên lại có mấy mươi người gia nhập vào làm thuộc hạ của Tô Tín, giờ trong tay Tô Tín đã có hơn một trăm mười bang chúng.

- Tô lão đại!

Nhìn thấy Tô Tín đi vào, một đám bang chúng vội đứng dậy, cùng nói lớn, nhìn rất khí thế.

Tô Tín xua tay, cho người đặt chiếc rương giữa sảnh lớn, cao giọng nói:

- Hôm nay ta cho gọi các ngươi đến là có hai chuyện, chuyện thứ nhất, đó là chuẩn bị phát tiền cho mọi người.

Tiếng "lạch cạch" vang lên, Tô Tín trực tiếp đá nắp rương ra, bạc trắng sáng lấp lánh làm chói mắt đám bang chúng.

Không phải bọn họ chưa thấy qua bạc, nhưng nhiều bạc xếp lại với nhau như vậy, đối với những bang chúng cấp thấp nhất này mà nói, sự kích động lại vô cùng lớn.

Xưa nay quy tắc Phi Ưng bang đó là lão đại kiếm được càng nhiều tiền, tiền tháng đó của chúng thuộc hạ cũng nhiều theo.

Lão đại nghèo rớt mồng tơi thì thuộc hạ bên dưới cũng chỉ biết húp cháo.

Bọn họ đều để ý đến chuyện làm ăn tháng này của Khoái Hoạt Lâm thế nên tiền tháng này chắc chắn không thể ít được.

Quả nhiên, Tô Tín tiếp tục nói:

- Mọi người lăn lộn cùng ta, Tô Tín này cũng sẽ không để mọi người cơm trắng nước lã đi đánh đấm, lương tháng này mỗi người mười lượng bạc!

Vừa nói xong, những bang chúng ở đây suýt chút nữa phấn khích reo hò lên, tiền lương tháng này Tô Tín phát, nhiều hơn so với tưởng tượng của bọn họ rất nhiều.

So với thu nhập của người bình thường ở Trường Lạc phường bọn họ, nếu làm tiểu nhị ở tửu lâu, hoặc làm công chăm chỉ cho người khác, một tháng có thể kiếm một hai lượng bạc đã tốt lắm rồi, gắng gượng lắm cũng có thể nuôi sống một nhà.

Còn những người lăn lộn trong bang phái càng thê thảm hơn, nhìn có vẻ uy phong, nhưng bang chúng cấp bậc thấp nhất ấy lại chẳng hơn gì những người làm công kia, có khi còn không bằng được với họ.

Theo một lão đại giỏi có thể kiếm được một đến hai lượng, thảm hơn nữa thì thậm chí đến một lượng cũng chẳng có.

Trong Phi Ưng bang, dù là những bang chúng chủ chốt theo cùng bang chủ, mỗi tháng cũng chỉ kiếm được khoảng năm lượng, giờ Tô Tín phát cho họ mỗi người mười lượng, việc này làm bọn họ hoài nghi có phải bản thân đang nằm mơ hay không.

- Nhưng… - Tô Tín nhìn bọn họ vui đã đủ, giọng nói lại vang lên:

- Cầm tiền của ta thì phải biết tuân theo quy tắc của ta.

- Cái này gọi là ăn cây nào rào cây ấy, trước kia các ngươi ở Khoái Hoạt Lâm chắc hẳn từng làm qua không ít chuyện ăn quỵt? Ví dụ ăn gì đó không trả tiền, ngủ với cô nương rồi xách quần bỏ chạy, những chuyện như vậy e là đã từng làm qua?

Tô Tín nhìn quanh một lượt, rất nhiều bang chúng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Tô Tín.

Những chuyện này đích thực bọn họ từng làm qua, có thể nói chuyện xấu xa hơn đều có, thậm chí khi thu tiền tháng cũng có người ngầm bòn rút một ít.

- Nếu lúc trước các ngươi từng làm, Tô Tín ta sẽ không nói gì, nhưng giờ đây nếu các ngươi làm như vậy có biết sẽ đồng nghĩa với điều gì không? Đó là các ngươi không phải đang cắt xén của các thương gia đó, mà chính là đang đục khoét góc tường của mình! Một phần mười lợi nhuận của các cửa hiệu trong Khoái Hoạt Lâm đều nộp cho chúng ta, tiền lương mỗi tháng của các ngươi cũng từ đó là ra. Tiền tháng này là mười lượng, nhưng tháng sau nếu Khoái Hoạt Lâm làm ăn phát đạt, các ngươi có thể nhận được mười một, mười hai lượng, thậm chí là mười lăm lượng. Các ngươi cho rằng cắt xén tiền chỗ thương gia là xem thường bọn họ, nhưng thực ra là đang đục khoét góc tường của mọi người, xem thường cả bản thân mình!

Các bang chúng cũng bắt đầu suy nghĩ, bọn họ vơ vét các thương gia ở Khoái Hoạt Lâm, cuối cùng sẽ ảnh hưởng đến lợi ích và sẽ làm cho bọn họ thiệt thòi, vì tiền lương của họ có liên quan đến lợi ích của cả Khoái Hoạt Lâm.

- Cầm tiền, thì phải tuân thủ quy tắc cần tuân thủ, người phá vỡ quy tắc thì đừng trách Tô Tín ta ra tay tàn độc!

Tô Tín quay về chỗ ngồi, trầm giọng nói:

- Lão Hoàng, đọc tên đi.

Hoàng Bính Thành gật đầu, lấy từ sau lưng ra một quyển sổ nhỏ, bắt đầu đọc lên:

- Triệu Thần Đông, Lưu Tam, Trần Lão Đao, Trương Hổ…

Đọc một hơi hết hơn hai mươi cái tên, sắc mặt những người bị nêu tên đều trắng bệch ra.

- Mỗi người hai mươi gậy, đánh trước mặt mọi người. - Tô Tín nói.

Hoàng Bính Thành vẫy tay, những bang chúng khác lập tức mang gậy đến, Hoàng Bính Thành ra hiệu bắt đầu đánh.

Chẳng màng trước kia có mối quan hệ tốt thế nào, bởi hiện giờ Tô lão đại đang ngồi nhìn, bọn họ không dám nhẹ tay, mỗi gậy đều là đánh thật.

Đánh xong hai mươi gậy, hơn hai mươi người đó cố gắng có thể đứng dậy, chân bắt đầu run lên.

Tô Tín gõ bàn, nói:

- Hai mươi gậy hôm nay là để cho các ngươi nhớ, cái gì gọi là quy tắc! Giờ ta hỏi các ngươi, có ai không phục? Không phục thì giờ có thể cầm tiền lương rồi cút đi, Tô Tín ta tuyệt không ngăn cản.

Hơn hai mươi bang chúng bị đánh đó vội vã lắc đầu, mỗi tháng mười lượng tiền lương, ai đi mới là kẻ ngốc!

- Được rồi, giờ lần lượt từng người lên nhận tiền lương, hai mươi mấy người huynh đệ vừa bị đánh, mỗi người nhận thêm hai lượng coi như tiền thuốc thang.

Tô Tín nói xong, hơn hai mươi người bang chúng bị đánh đó cũng tan biến đi chút bực dọc cuối cùng.

Hơn nữa không những không còn bực dọc, ngược lại còn cảm thấy rất cảm động, thưởng phạt phân minh, đây mới là lão đại tốt.

Tiểu nhân Lưu Tam Đao trước kia chẳng là cái mống gì!

Lý Cương đứng giữa đám đông nhìn Tô Tín, ánh mắt hiện lên sự khó hiểu.

Hắn ngày càng không thể hiểu được người thanh niên này, mới chỉ mười mấy tuổi, sao lại có thể có thủ đoạn cao minh như vậy chứ?

Lúc này Tô Tín cầm hai tờ ngân phiếu loại một trăm lượng đến trước mặt Lý Cương và Lý Hoại, đưa cho bọn họ.

- Tiền lương hai vị đương nhiên không thể ngang hàng với những bang chúng bình thường kia, đây mới là khoản hai người nên nhận.

- Vậy đa tạ Tô lão đại.

Lý Cương cười hà hà cầm lấy ngân phiếu, nhưng Lý Hoại lại nói:

- Vô công không nhận lộc.

Lúc trước Hổ tam gia phái bọn họ đến chủ yếu là để giúp Tô Tín ổn định cục diện Khoái Hoạt Lâm.

Không ngờ thủ đoạn Tô Tín lại cao minh như vậy, dưới ân huệ và uy nghiêm của cậu, dù là những ông chủ cửa hiệu ở Khoái Hoạt Lâm, hay những bang chúng thuộc hạ, họ đều cúi đầu nghe lệnh.

Bọn họ là chân tay hàng đầu của Hổ tam gia nhưng lại chẳng có ích gì ở đây.

- Có công hay không Tô Tín ta nói là xong, tiền này, là hai vị xứng đáng có được.

Tô Tín trực tiếp nhét ngân phiếu vào tay Lý Hoại, lần này Lý Hoại không chối từ, thái độ cũng không còn ác liệt như lúc đầu mới gặp Tô Tín nữa.

Dù Lý Hoại có cuồng ngạo đến mấy thì vẫn phải ăn cơm.

Ở chỗ Hổ tam gia, với thân phận bọn họ, tiền lương một tháng đều khoảng hơn mười lượng, nếu lập được công lao gì, cũng chỉ có mấy mươi lượng tiền thưởng.

Giờ chẳng làm việc gì cũng có một trăm lượng trong tay, chuyện này vẫn là lần đầu tiên được thấy.

Dùng hơn một nghìn lượng bạc làm trên dưới quy phục, chuyện này vẫn rất có lợi cho Tô Tín.

Chỉ dựa vào nặng tay vẫn không đủ, mà còn nhờ vào kinh nghiệm dày dặn của cậu.

Vì vậy còn cần có ơn, ít nhất cậu đưa ra mức tiền lương đó, các đại đầu mục của cả Phi Ưng bang không có ai có thể vượt qua được.

Khoái Hoạt Lâm ca vui thanh bình, nhưng có một số người, lại không vui vẻ gì.

Đó là người của Thanh Trúc bang.

Chương 14 - Tai bay vạ gió, đâm lao theo lao

Tai bay vạ gió, đâm lao theo lao

Trong tam bang tứ hội ở Thường Ninh phủ, Thanh Trúc bang và Phi Ưng bang là hai bang nhỏ yếu nhất, hai bang này có thế lực tương đương nhau.

Trận đấu ở Khoái Hoạt Lâm tuy là Thanh Trúc bang thua, nhưng thực ra nhân thủ của bọn họ không tổn thất là bao, có thể nói thực ra là bọn họ chủ động nhường lại Khoái Hoạt Lâm.

Dù sao Khoái Hoạt Lâm trước kia cũng chẳng có gì để vơ vét, một tháng nhiều nhất thu được bốn năm trăm lượng là đã khá lắm rồi, hà tất vì một nơi như thế mà liều sống chết với Phi Ưng bang chứ?

Vì vậy hai bang chỉ đánh một trận, Thanh Trúc bang liền nhường lại Khoái Hoạt Lâm, rút ngay về Vĩnh Lạc phường của Trường Lạc phường.

Nhưng giờ nhìn thấy Khoái Hoạt Lâm ngày càng đi lên dưới tay Tô Tín, bọn họ nghe ngóng được một tháng tiền hoa hồng ở Khoái Hoạt Lâm hơn cả mười vạn lượng, càng làm Thanh Trúc Bang đỏ mặt tía tai.

Đặc biệt là tiểu đầu mục Trương Hồng chịu trách nhiệm quản lý Khoái Hoạt Lâm trước kia, suýt chút nữa thì giận hộc máu.

Lúc hắn còn ở Khoái Hoạt Lâm sống qua ngày cũng khá vất vả, mỗi tháng tiền kiếm được ngoài mang đi hiếu kính bên trên, phát cho thuộc hạ bên dưới, bản thân chẳng còn dư giả là bao.

Nhưng giờ tên này của Phi Ưng bang đến, Khoái Hoạt Lâm liền biến thành mỏ vàng, chuyện này khiến không ít người trong Thanh Trúc bang cười chê Trương Hồng, nói rằng hắn ôm bát vàng đi ăn xin.

Hơn nữa sau khi rời khỏi Khoái Hoạt Lâm, đại đầu mục Đới Xung chỉ chia cho hắn quản lý một con đường ngắn cạnh Khoái Hoạt Lâm, chỉ có khoảng mấy mươi cửa hiệu, thậm chí còn không bằng được Khoái Hoạt Lâm.

Đêm đó, Trương Hồng ăn uống no say xong dẫn một vài tiểu đệ đi tuần tra, ngẩng đầu lên nhìn thấy cảnh đèn vàng sáng rực

rỡ của Khoái Hoạt Lâm ở đối diện, làm lòng hắn chẳng thể nhẫn nhịn được nữa.

- Bà nó chứ! Sao lúc lão tử ta còn quản lý Khoái Hoạt Lâm đám thương nhân kia không chia hoa hồng cho ta chứ? Khinh khi Thanh Trúc bang ta không có người sao?

Tiểu đệ sau lưng Trương Hồng nói thêm vào:

- Hồng ca đừng nóng giận, đám thương nhân đó là tiện nhân cả! Nghe nói tiểu tử ở Phi Ưng bang đó lên chức liền phế đi lão Hoàng của sòng bạc, thế là đám người đó liền ngoan ngoãn giao nộp hoa hồng.

Trương Hồng khịt mũi, hừ lạnh nói:

- Bà nó chứ, sớm biết như vậy lão tử cũng ra tay tàn độc một chút rồi, để trước lúc đi còn vơ vét được một khoản, đỡ phải thê thảm như bây giờ.

- Ối? Hồng ca huynh xem, đó chẳng phải là tiểu tử của Phi Ưng bang sao? - Một bang chúng trong số đó chỉ về góc rẽ tửu lâu nói.

Tửu lâu đó đang nằm giữa Vĩnh Lạc phường và Khoái Hoạt Lâm, bọn họ chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy, lúc này một nam tử mang y phục của Phi Ưng bang đang say rượu đứng tiểu tiện.

Hôm nay là ngày bọn họ nhận tiền lương, hơn nữa còn được những mười lượng, chuyện này làm những bang chúng đó vô cùng vui vẻ.

Chắc chắn vào bang phái lăn lộn, sẽ chẳng có ai nề nếp sống qua ngày, phần lớn đều là làm bao nhiêu xài bấy nhiêu, nhận được lương tháng, đương nhiên sẽ đi tìm vui ngay.

Vì vậy mấy bang chúng bình thường hay có mối quan hệ tốt với nhau, hay đến tửu lâu ăn uống một bữa no say, nhưng lần này bọn họ không còn dám ăn quỵt nữa mà là thành thật trả tiền.

Dù sao chuyện ban ngày vẫn như đang xảy ra trước mặt, Tô lão đại này chẳng phải là người dễ xin xỏ gì.

Bang chúng này lắc lắc rồi kéo quần lên, một đĩnh bạc rơi từ người ra.

Nhìn thấy mười văn tiền trong tay, bang chúng sau lưng Trương Hồng đỏ mặt tía tai.

Họ có tháng tiền lương chưa đến được mười lượng, giờ bang chúng Phi Ưng bang ở đây, lúc nào cũng có thể lấy ra mười lượng bạc.

Bang chúng đó tiểu tiện xong quay đầu lại liền thấy bọn Trương Hồng.

Phi Ưng bang và Thanh Trúc bang đánh đấm nhau mấy lần, đương nhiên hắn biết người của Thanh Trúc bang, nhưng rồi hắn cười khinh thường, thảy thảy bạc trong tay, rồi quay người bước đi.

Tiểu đầu mục thì sao chứ? Còn không phải đã bị Phi Ưng bang chúng ta đánh cho bỏ chạy sao, hơn nữa chúng ta theo Tô lão đại kiếm ăn, còn sướng hơn là đi cùng với tiểu đầu mục ngươi!

Nhìn thấy nụ cười khinh thường đó, Trương Hồng nhất thời nổi giận.

- Một thằng ôn con cũng dám cười lão tử sao? Kéo hắn qua đây đánh!

Bang chúng đó thấy có điều bất ổn định bỏ chạy, nhưng do uống hơi nhiều, nên đi loạng choạng, chưa chạy được hai bước, đã bị bọn người Trương Hồng đè xuống đất, bắt đầu đấm đá.

- Ta là người Phi Ưng bang! Đây là địa giới của Phi Ưng bang, các người dám làm bậy, lão đại ta sẽ không tha cho các ngươi đâu!

Trương Hồng cười nhạt:

- Lão đại của ngươi? Tên tiểu tử miệng còn hôi sữa đó sao? Hôm nay ta đánh chết ngươi, xem hắn làm gì được ta!

Nắm đấm như vũ bão tung ra, bang chúng đó lúc đầu còn gào lên đau đớn, nhưng sau cùng không còn tiếng gì nữa.

- Dừng lại!

Trương Hồng hét lớn một tiếng, một tên tiểu đệ qua đó xem thử, nuốt nước bọt nói:

- Hồng ca, hắn bị đánh chết rồi!

Mọi người nhìn nhau, cảm thấy sắp có chuyện lớn.

Vốn dĩ bọn họ chỉ muốn giáo huấn một trận, nhưng do có uống chút ít rồi mới đi đến đây, thế là không cảm giác được mức độ nặng nhẹ, đã đánh chết bang chúng kia.

Đấu đá giữa các bang phái không có gì nghiêm trọng, thậm chí giết người khi bang phái đại chiến cũng rất bình thường.

Nhưng đó là người bên trên bang phái quyết định, họ sẽ lo toan hậu sự mai táng cho người chết.

Nhưng giờ bọn họ tùy tiện đánh chết người, chuyện này lại không hề đơn giản, thậm chí nhất cử nhất động của bọn họ, sẽ dẫn đến trận đại chiến giữa hai bang phái.

- Hồng ca, giờ phải làm sao? - Một vài bang chúng hỏi ý.

Trương Hồng nhìn xung quanh, không có người của Phi Ưng bang, những người đi cùng đến đây có lẽ đã say mèm trong tửu lâu.

- Không có ai nhìn thấy, chúng ta rút lui trước, dù sao đây cũng là địa giới của Phi Ưng bang, chúng ta đi bẩm báo cho đại đầu mục một tiếng.

Trương Hồng trách mắng thuộc hạ mình không biết nặng nhẹ, trong chốc lát đã đánh chết người của Phi Ưng bang, bản thân chắc chắn không thể giải quyết được.

Còn đi bẩm báo cho đại đầu mục Đới Xung, với bản tính tham lam của hắn, có lẽ bản thân sẽ tránh được sóng gió.

Đại đầu mục Đới Xung của Thanh Trúc bang ham mê cờ bạc, hắn yêu tiền tài vì hắn đổ hết vào cờ bạc.

Trương Hồng trực tiếp đến sòng bạc Kim Thịnh lớn nhất của Vĩnh Lạc phường, rất nhanh đã tìm thấy được Đới Xung.

Đới Xung khoảng hơn năm mươi tuổi, dáng người to cao, bên người dắt thêm hai cái chùy vàng cao bằng nửa người.

Chính vì binh khí kỳ môn này, hắn mới có một biệt hiệu nghe rất kiêu trong Thường Ninh phủ là Oanh Thiên Chùy.

Trương Hồng dè dặt bẩm báo:

- Lão đại, ta đã gây ra chút chuyện phiền phức.

Đới Xung hình như thắng bạc, nên tâm tình rất tốt, lười biếng hỏi:

- Tiểu tử ngươi lại gây ra chuyện gì nữa?

- Ta đã lỡ tay đánh chết một bang chúng Phi Ưng bang.

- Ôi dào, chuyện nhỏ thôi, lát ta đi nói một tiếng với Phi Ưng bang, bồi thường cho bọn họ mười lượng mai táng là xong chuyện.

Đới Xung nói với ngữ khí chẳng có gì to tát.

Trương Hồng kinh ngạc, vậy là giải quyết được rồi sao? Sao hắn lại cảm thấy có gì đó không ổn?

- Lão đại, chẳng lẽ Phi Ưng bang không vì chuyện này mà gây sự với chúng ta sao? - Trương Hồng không kìm được bèn hỏi.

Đới Xung xua tay:

- Yên tâm đi, không đánh được đâu, dù chúng ta muốn đánh, Phi Ưng bang cũng không chấp nhận, chuyện bên trên ngươi không hiểu đâu. Phải rồi, đang ba thiếu một, vừa hay ngươi đến rồi, chơi cùng ta vài ván đi.

Trương Hồng bị kéo ngồi vào bàn mạt chược nên gãi đầu, hắn chỉ biết một chuyện, bản thân sẽ không cần chịu trách nhiệm gì.

Sáng sớm hôm sau, trong đường viện của Khoái Hoạt Lâm, sắc mặt Tô Tín ảm đạm, nhìn thi thể dưới đất không nói lời nào, những bang chúng khác cũng trầm mặc đứng bên dưới.

- Chuyện này rốt cuộc là sao? - Tô Tín chậm rãi nói.

Hoàng Bính Thành bi phẫn nói:

- Là người Thanh Trúc bang làm, tối hôm qua mấy huynh đệ đi uống rượu với nhau, khi đi ra thì nhìn thấy người này bị đánh chết, ném ở trên đường.

Sắc mặt những bang chúng bên dưới cũng đầy phẫn nộ, những người đi uống rượu cùng người bị đánh chết đêm đó cũng đỏ mặt tía tai, chính là vì bọn họ không cẩn thận, nên mới để cho huynh đệ bị người Thanh Trúc bang đánh chết.

- Thông báo đến trong bang chưa? - Tô Tín hỏi

- Thậm chí trong bang còn biết trước chúng ta, hôm nay Hổ tam gia cho người mang đến mười lượng, nói là đại đầu mục Thanh Trúc bang Đới Xung mang đến để lo mai táng.

Hoàng Bính Thành uất ức nói.

Xoảng!

Tô Tín ném ngay tách trà trong tay xuống đất.

Bang chúng bên dưới cũng vô cùng phẫn nộ.

Một tháng bọn họ nhận mười lượng tiền lương, giờ đánh chết người rồi, liền mang đến mười lượng để mai táng, đây đúng là sỉ nhục!

- Ý của bang là sao? Nhẫn nhịn sao?

Tô Tín có chút không hiểu, Thanh Trúc bang và Phi Ưng bang có ân oán đã lâu, Thanh Trúc bang đánh chết người của Phi Ưng bang, bên trên lại nhẫn nhịn, chuyện này có gì đó không đúng.

Hoàng Bính Thành không biết làm sao:

- Họ không trực tiếp nói ra, nhưng đích thị là có ý đó.

Các bang chúng bên dưới mang vẻ mặt trông chờ vào Tô Tín, không biết Tô lão đại muốn giải quyết thế nào.

Thuộc hạ Tô Tín trừ mười mấy người cũ của Phi Ưng bang ra, số còn lại là người trẻ mới vào.

Những người trẻ tuổi này trong lòng luôn sục sôi khí huyết.

Dù biết quyết đấu với Thanh Trúc bang họ có thể sẽ chết, nhưng cũng không cam tâm chịu uất ức, nhìn Thanh Trúc bang đánh chết huynh đệ của mình xong còn ném mười lượng rồi phủi mông quay đi.

Ngược lại những người cũ lại bình tĩnh hơn nhiều.

Chuyện hai bang phái đấu đá nhau chẳng hề đơn giản như vậy, dù có đánh, cũng cần bên trên đồng ý mới được.

Giờ bên trên có ý rõ ràng không muốn động thủ, dựa vào mấy người thuộc hạ của Tô Tín, đi cũng chỉ như đi nộp mạng.

- Lão đại, chúng ta giờ phải làm sao? - Hoàng Bính Thành hỏi nhỏ.

Tô Tín sờ cằm, giờ cậu có cảm giác đâm lao phải theo lao.

Trong tình huống hiện tại, nếu không đánh, có lẽ sẽ mất hết uy danh đã dày công xây dựng bao lâu nay.

Còn nếu đánh, bên trên Phi Ưng bang sẽ không cho người hỗ trợ, chỉ dựa vào bản thân mà đánh sao? Dựa vào những người trẻ mới chiêu mộ này sao?

Suy nghĩ một hồi, Tô Tín quyết định:

- Tô Tín ta sẽ không để cho huynh đệ chết oan ức! Ta đi nhờ nghĩa phụ cho người hỗ trợ, đến Thanh Trúc bang đòi lại công đạo!

Các bang chúng ở đây liền phấn chấn lại, Tô lão đại quả nhiên không làm họ thất vọng!

Cho người mai táng bang chúng kia xong, Tô Tín gọi Hoàng Bính Thành mang theo năm vạn lượng bạc cùng cậu đến gặp Hổ tam gia.

Chương 15 - Sự thật khắc nghiệt

Sự thật khắc nghiệt

Tại trạch viện của Hổ tam gia ở Thuận Ý phường, lần này Tô Tín đến lại chẳng cần vào thông báo trước, hai tên gác cổng đã trực tiếp để cho Tô Tín và Hoàng Bính Thành vào trong.

Có được thanh thế lớn mạnh như vậy ở Khoái Hoạt Lâm, dù Tô Tín không phải là nghĩa tử của Hổ tam gia, cũng đáng được để cho bọn họ kính trọng.

Vào phòng khách, Hổ tam gia ngồi ghế chính, dường như biết Tô Tín sẽ đến vậy, Lý sư gia cũng đứng sau lưng Hổ tam gia.

Tô Tín vội cúi người hành lễ:

- Tô Tín bái kiến nghĩa phụ.

Hổ tam gia bưng chén trà lên, cười hà hà nói:

- Đứng dậy đi, gần đây ngươi làm cho Khoái Hoạt Lâm tốt lên nhiều, nghĩa phụ đúng là không nhìn nhầm người.

Tô Tín cung kính nói:

- Nghĩa phụ quá khen, ta có ngày hôm nay, cũng là nhờ thanh thế nghĩa phụ, nếu không có nghĩa phụ đứng đằng sau, chỉ e là ta chẳng thể áp chế được đám thương nhân kia.

- Được rồi, ngươi không cần khiêm tốn nữa, trong hàng trẻ tuổi của Phi Ưng bang, ngươi được coi là giỏi giang nhất, cải cách này của Khoái Hoạt Lâm, khiến bang chủ khen ngươi không ngớt lời đấy. - Hổ tam gia nói.

- Phải rồi nghĩa phụ, hôm qua huynh đệ thuộc hạ của ta bị người Thanh Trúc bang đánh chết, người đã biết chưa? - Tô Tín hỏi.

Hổ tam gia nói:

- Chuyện này đương nhiên là ta biết, chỉ là một chút hiểu nhầm thôi. Đại đầu mục Thanh Trúc bang là Đới Xung đã đến xin lỗi rồi, còn bồi thường mười lượng bạc, chuyện kết thúc ở đây đi.

Tô Tín nén lại sự giận dữ nói:

- Nghĩa phụ, Thanh Trúc bang hắn giết huynh đệ của ta, lẽ nào Phi Ưng bang bỏ qua như vậy? Một mạng người chỉ đáng giá một lời xin lỗi sao?

- Vậy ngươi muốn thế nào? Ngươi còn trẻ, chuyện tranh đấu giữa các bang phái không đơn giản như vậy đâu. - Hổ tam gia nói sâu xa.

Tô Tín còn chưa kịp nói gì, Hổ tam gia đã nói tiếp:

- Được rồi, Khoái Hoạt Lâm của ngươi chỉ vừa mới phát triển, đừng dồn sức vào những chuyện nhỏ nhặt này nữa. Ta hơi mệt, Lý sư gia, thay ta tiễn Tô Tín về.

Nghe thấy lời này của Hổ tam gia, Tô Tín liền biết việc tìm lại công đạo cho người trong Phi Ưng bang đã không còn hy vọng gì, chỉ có thể dẫn Hoàng Bính Thanh rời đi.

Lý sư gia cười khà khà theo sau bọn họ, nói:

- Tô thiếu gia, người đừng để bụng chuyện này, nếu được thì đưa thêm phí mai táng cho bang chúng đó là được, chuyện này coi như chưa từng xảy ra đi.

- Lý sư gia người không cần gọi ta như vậy, cứ gọi thẳng tên ta là được rồi.

Đối với Lý sư gia cầm chiếc quạt trắng đã theo Hổ tam gia mười mấy năm nay, Tô Tín không thể xem thường ông ta được.

Lý sư gia lắc đầu:

- Không thể bỏ đi lễ nghi được, cậu là nghĩa tử của tam gia, ta gọi thiếu gia là chuyện đương nhiên.

Sắc mặt Tô Tín có chút thay đổi, kéo theo Lý sư gia đến góc cửa, rồi nhìn Hoàng Bính Thành ra hiệu.

Hoàng Bính Thành cũng nhanh nhẹn, lấy ngay ra một vạn lượng bạc nhét vào tay Lý sư gia.

Lý sư gia nhìn thấy bạc, sắc mặt bỗng vui vẻ, cất ngay vào trong tay áo.

- Khà khà, Tô thiếu gia không cần quá khách sáo. - Lý sư gia cười híp mắt nói.

Tô Tín chắp tay:

- Lý sư gia, ta không phải là đang khách sáo với ông, mà là muốn thỉnh giáo ông một chuyện, vì sao Thanh Trúc bang giết người chúng ta, mà bên trên lại không đòi lại công bằng? Là nghĩa phụ không muốn tổn hao huynh đệ thuộc hạ sao?

Lý sư gia nhìn xung quanh một lượt, không thấy có ai, mới thở dài nói:

- Tô thiếu gia, ta cũng không giấu giếm gì cậu nữa, chuyện này thực ra chẳng có liên quan gì nhiều đến Hổ tam gia, hoàn

toàn là quyết định của bên trên.

Tô Tín nhíu mày, không có liên quan gì nhiều, vậy chắc hẳn cũng có chút liên quan rồi.

- Thanh Trúc bang giết người của chúng ta, sẽ giống như đang vả vào mặt chúng ta, trận chiến Trường Lạc phường lúc trước, là bọn Thanh Trúc bang đã thua mà, vì sao lần này chúng ta lại lui bước nhẫn nhịn?

Đánh thắng xong vẫn giả thua thế, đây chính là điểm làm Tô Tín thắc mắc.

Lý sư gia lắc đầu thở dài nói:

- Tô thiếu gia, cậu biết vì sao lần trước chúng ta khai chiến với Thanh Trúc bang không?

- Chẳng lẽ không phải vì muốn tranh đoạt Trường Lạc phường sao?

Lý sư gia bĩu môi khinh bỉ nói:

- Xí! Đó chỉ là cái cớ để lừa gạt những bang chúng bình thường mà thôi, Trường Lạc phường ngoài cái Khoái Hoạt Lâm ra thì chẳng có thứ gì đáng giá cả.

Khoái Hoạt Lâm chỉ phồn hoa trở lại từ sau khi cậu tiếp quản thôi, còn Khoái Hoạt Lâm trước kia, mỗi tháng chỉ có vài trăm lượng tiền thuế, còn không đủ tiền thưởng cho thuộc hạ sau trận đánh Trường Lạc phường đó. Nguyên nhân thực sự khiến chúng ta khai chiến với Thanh Trúc bang, đó là vì thiếu bang chủ Sa Viễn Đông của chúng ta ganh ghét với thiếu bang chủ Thanh Trúc bang, chịu chút thiệt thòi, vì vậy mới trả thù.

Hai bang khai chiến, không chỉ gây thiệt hại về bang chúng, mà còn tổn thất lượng lớn tiền bạc. Sau cuộc chiến phải phát tiền thưởng cho bang chúng, bang chúng bị thương hoặc chết cũng cần tiền an ủi, làm lớn chuyện, còn phải đút lót cho quan phủ, cái này không thể thiếu được.

Vì vậy trận chiến Trường Lạc Phường đó vốn chẳng có ý nghĩa gì, chẳng qua cũng chỉ là hai công tử ganh ghét nhau gây nên chuyện mà thôi. Chúng ta không muốn làm lớn chuyện, Thanh Trúc bang cũng không muốn tăng thêm tổn

thất, vì vậy đã chủ động rút lui, coi như nể mặt Phi Ưng bang chúng ta.

Giờ chỉ chết đi một bang chúng nhỏ nhoi, Thanh Trúc bang cũng đã xin lỗi, thể diện đã có, bên trên hà tất vì một chữ công đạo mà bỏ ra một đống tiền đánh nhau với Thanh Trúc bang chứ?

Lời của Lý sư gia làm Tô Tín và Hoàng Bính Thành vô cùng kinh ngạc, họ đều không ngờ rằng, trận đại chiến bang phái hơn một tháng trước, nguyên nhân thực sự chỉ là vì hai vị công tử ganh ghét nhau gây ra.

Nhìn xung quanh một chút, Lý sư gia nhỏ tiếng nói:

- Tô thiếu gia, tôi nhiều chuyện thêm một câu, bên trên không chuẩn bị việc phái người đi đòi lại công đạo, ngoài nguyên nhân ở trên, còn có vài phần là có ý muốn nhằm vào cậu. Khoái Hoạt Lâm của cậu một tháng thu về gần hai mươi vạn, thậm chí còn nhiều hơn rất nhiều tiền hàng tháng của các đại đầu mục, đã có rất nhiều người đỏ mặt tía tai, muốn chèn ép cậu đấy.

Tô Tín thấp giọng:

- Chẳng lẽ nghĩa phụ không đứng ra nói giúp ta sao?

Mười tám vạn lượng tháng này, Tô Tín đã đưa cho Hổ tam gia những tám vạn lượng.

Một mặt là hiếu kính ông, mặt khác là phòng hờ người khác ganh ghét, để cho Hổ tam gia che chắn cho cậu.

Trên danh nghĩa, tiểu đầu mục Tô Tín do Hổ tam gia quản, mà Hổ tam gia cũng là nghĩa phụ của cậu.

Bên trên nếu có người ganh ghét muốn chèn ép Tô Tín, vậy Hổ tam gia cầm tiền rồi, hẳn sẽ phải nói đỡ cho cậu chứ.

Câu hỏi này Lý sư gia không trả lời, mà hỏi lại:

- Tô thiếu gia, tháng trước cậu mang cho Hổ tam gia tám vạn lượng đúng chứ?

Tô Tín gật đầu.

- Tam gia sau đó mới biết được, tháng vừa rồi cậu kiếm được tổng mười tám vạn lượng!

Nói xong câu này, Lý sư gia chắp tay chào rồi quay người rời đi.

- Lòng tham không đáy!

Tô Tín nghe xong liền hiểu hàm ý trong lời nói của Lý sư gia, ánh mắt lóe lên sự lãnh đạm, liền dẫn Hoàng Bính Thành rời đi.

- Tức chết mất! Là cái đám gì chứ! Vì hai công tử ganh ghét nhau mà có thể đại chiến với Thanh Trúc bang, giờ người mình bị Thanh Trúc bang đánh chết, đến rắm cũng không dám thả!

Hoàng Bính Thành đi dọc đường cứ mắng xối xả, tỏ vẻ vô cùng phẫn nộ.

Trận đánh Trường Lạc phường hắn cũng có tham gia, tuy với tính cách của hắn, chắc chắn sẽ không xông lên liều mạng, nhưng chuyện này cũng khiến hắn không khỏi nảy sinh cảm giác bi thương thay cho huynh đệ.

Bên trên Phi Ưng bang, chẳng coi bang chúng bình thường như bọn họ là người!

Ngược lại với sự phẫn nộ của Hoàng Bính Thành, Tô Tín lại tỏ vẻ thản nhiên:

- Nhìn thoáng một chút, người đứng vị trí trên cao chỉ nghĩ được hai chữ, đó là lợi ích. Rõ ràng là chuyện chúng ta muốn làm không phù hợp với lợi ích bọn họ, vì vậy bọn họ sẽ không đếm xỉa đến, thậm chí còn đè ép. Dựa dẫm người khác, chi bằng dựa vào chính mình.

Điểm này Tô Tín sớm đã hiểu rõ từ kiếp trước, vĩnh viễn đừng bao giờ giao nộp vận mệnh của mình vào tay kẻ khác.

Hổ tam gia không quản, bên trên Phi Ưng bang không ra tay, lẽ nào Tô Tín cậu tức chết sao?

- Lão đại, người muốn… - Hoàng Bính Thành kinh ngạc nhìn Tô Tín.

Tô Tín không đáp, nhưng trong ánh mắt, lóe lên sự lạnh lùng.

Đi một mạch trở về đường viện Khoái Hoạt Lâm, chúng thuộc hạ của cậu vẫn đều đang đứng đợi ở đó, họ muốn biết bên trên có phái người giúp cậu đi đòi lại công đạo không.

Nhưng rồi chỉ nhìn thấy hai người Tô Tín và Hoàng Bính Thành quay về, trong lòng bọn họ nhất thời cảm thấy thất vọng.

Đón lấy ánh mắt của mọi người, Tô Tín thản nhiên nói:

- Bên trên nói, Thanh Trúc bang đã đến xin lỗi, chuyện này xem như chấm dứt ở đây, bọn họ sẽ không phái người đại chiến với Thanh Trúc bang.

Chúng thuộc hạ của Tô Tín bỗng chốc kích động, thật ra bọn họ đã đoán trước được kết quả này, những cũng vẫn có cảm giác uất ức.

Lý Cương trong đám người đó lắc đầu, khóe miệng lộ ra sự xem thường.

Hắn vẫn là tâm phúc của Hổ tam gia, hẳn sẽ hiểu một chút về bên trên Phi Ưng bang.

Sau khi xảy ra chuyện hắn liền biết, bên trên tuyệt đối sẽ không phái người đến giúp Tô Tín đòi lại công đạo.

Bên dưới hò hét một hồi, Tô Tín gõ gõ bàn, mọi người bỗng im lặng.

Tô Tín tuy chỉ mới làm lão đại hơn một tháng, nhưng thưởng phạt phân minh, làm bọn họ rất tâm phục.

Nhưng nhìn huynh đệ bên cạnh bị bang đối địch đánh chết, đến cuối cùng chỉ có lời xin lỗi gián tiếp và mười lượng bạc, điều này khiến bọn họ có cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ.

Tuy chuyện của họ không có liên quan nhiều đến Tô Tín, nhưng lòng cậu cũng có sự oán hận.

Một lão đại đến thuộc hạ của mình cũng không bảo vệ được, vậy làm sao khiến bọn họ tâm phục khẩu phục?

Nhìn thấy cảnh này, Tô Tín thở hắt ra một tiếng.

Có lẽ đây là cảnh mà bên trên Phi Ưng bang hoặc Hổ tam gia muốn nhìn thấy chứ gì?

Bản thân xán lạn nhưng thuộc hạ bên trong nội bộ lục đục, như vậy có thể bị người khác gây khó dễ?

Tô Tín cười nhạt, gõ bàn, nói to rõ:

- Bên trên không phái người cũng chả sao, họ có suy nghĩ của riêng họ, nhưng Tô Tín ta sẽ không để huynh đệ mình chết oan uổng! Giờ này ngày mai, ta sẽ lấy đầu Trương Hồng và Đới Xung, đến tế trước mộ huynh đệ đã chết!

Cả đường viện im lặng như tờ.

Chương 16 - Cổ động lòng người

Cổ động lòng người

Lời của Tô Tín bỗng làm mọi người không nói nên lời, thật ra lúc trước Hoàng Bính Thành cũng đã đoán được Tô Tín sẽ làm như vậy.

Nhưng đại đầu mục Đới Xung của Thanh Trúc bang là người thế nào chứ? Đó là một đại lão trong tay có hàng nghìn thuộc hạ, thời gian lăn lộn giang hồ có khi còn lớn hơn cả tuổi của Tô Tín.

Hơn nữa thân phận Đới Xung không phải dựa vào mối quan hệ để gây dựng nên, hắn dùng mạng sống mình từng đao từng kiếm tạo dựng được, chuyện muốn giết Đới Xung, cứ như bắc thang leo lên trời vậy.

- Không được! Ngươi không thể đi.

Lý Cương bên dưới bỗng hét lớn, sắc mặt trắng bệch.

Chẳng phải hắn lo lắng cho sự an nguy của Tô Tín, đối với hắn, Tô Tín sống chết đều chẳng có sự liên quan nào, nhưng Tô Tín làm như vậy sẽ rước đại họa về cho Phi Ưng bang.

Dù Tô Tín đi giết Đới Xung thành công đi chăng nữa, sẽ bị Thanh Trúc bang cho rằng Phi Ưng bang muốn khiêu khích.

Như vậy, hai bang phái sẽ không tránh khỏi trận đại chiến, mà hiện giờ Phi Ưng bang lại không có tâm tư và sự chuẩn bị nào cho việc khai chiến này.

- Sao vậy, Lý huynh có ý kiến gì? Tô Tín nở nụ cười nửa miệng.

- Tô Tín! Ngươi làm như vậy là ép huynh đệ thuộc hạ mình vào chỗ bất nghĩa! Ngươi đi giết Đới Xung, dù thành công hay không, hậu quạ không chỉ mình ngươi gánh chịu nổi! Đến lúc đó mọi người sẽ bị chôn cùng ngươi!

Lý Cương hiện giờ cũng không thể lo nhiều được nữa, nếu hắn không ngăn cản, sau này bên trên Phi Ưng bang trách phạt, hắn cũng không thoát được tội.

Còn nếu hắn ngăn cản kế hoạch điên cuồng của Tô Tín thành công, còn có thể để lại ấn tượng sâu sắc, sau này còn được thưởng thêm.

- Nói đúng lắm!

Tô Tín vỗ tay, nói to rõ:

- Tô Tín ta vốn muốn liều cái mạng này để đi báo thù cho huynh đệ đã chết, nhưng vì Lý huynh đã nói như vậy, ta cũng không thể liên lụy đến mọi người. Nếu đã thế, ta giao quyền lựa chọn cho mọi người, nếu đồng ý với kế hoạch của ta, Tô Tín này liều chết cũng sẽ đi lấy đầu Đới Xung và Trương Hồng về!

Các bang chúng bên dưới bỗng có chút bối rối, còn Lý Cương lại sững người, hắn phản ứng lại ngay, dường như đây là Tô Tín đang lấy lùi để tiến.

Trước mặt mọi người, Tô Tín bày ra bộ mặt vô cùng bi thương vì muốn báo thù cho huynh đệ, đủ để lấy lại thanh thế.

Còn lúc này hắn đứng ra ngăn cản Tô Tín, nói rõ thiệt hơn trong đó, Tô Tín vừa hay có thể mượn gió bẻ măng, giao quyền lựa chọn lại cho mọi người.

Vì suy nghĩ cho mình, một số bang chúng chắc chắc sẽ không đồng ý việc Tô Tín đi giết Đới Xung.

Như vậy, Tô Tín không những lấy lại được địa vị của mình trong lòng bang chúng, mà uy tín càng vững chắc hơn.

Lý Cương không khỏi cúi đầu ủ rũ, lần này hắn đã bị Tô Tín lợi dụng.

Còn Hoàng Bính Thành lúc này thầm vỗ tay cho Tô Tín, lần đối phó này, đúng là tuyệt chiêu!

Nhưng lúc này, những bang chúng từng uống rượu cùng người bị đánh chết đứng lên, khuôn mặt bi phẫn.

Một nam tử thân hình cao to trong số đó giận dữ nói:

- Lão đại, Trần Tam Nhi không thể chết oan uổng! Hai ca ca của anh ta đều là người lâu năm trong Phi Ưng bang, đều đã chết trong trận đấu với Thanh Trúc bang, giờ nhà chỉ còn một mẹ già bị mù. Nay chúng tôi đi theo lão đại người nên được sống tốt hơn, hôm qua lúc Trần Tam Nhi uống rượu còn nói, tiết kiệm thêm vài tháng nữa rồi lấy một người vợ, chăm sóc cho mẹ già, không ngờ nói xong câu này, người cũng đi mất! Lúc đó nếu không phải tôi cố kéo Trần Tam Nhi đi uống rượu, chuyện cũng không trở nên như vậy. Mấy người bọn tôi không muốn liên lụy đến huynh đệ, giờ chúng tôi rời khỏi Phi Ưng bang, đi giết hai tên khốn Đới Xung và Trương Hồng!

Những người đó tháo ký hiệu Phi Ưng bang thêu ở ngực xuống, đôi mắt cũng đã đỏ lên hết.

Bọn họ đều là huynh đệ cùng nhau lớn lên, vừa vào Phi Ưng bang, nhiệt huyết trong lồng ngực vẫn còn sục sôi, lúc này nếu không làm điều gì đó, e là cả đời cắn rứt không yên!

Những bang chúng khác nhìn thấy mấy huynh đệ bọn họ như vậy, khóe mắt cũng đỏ lên, lần lượt tháo ký hiệu bang phái trên ngực xuống, muốn đi liều mạng với Thanh Trúc bang.

Nhưng người trẻ tuổi vừa gia nhập bang phái này không nghĩ nhiều giống hàng lõi đời như Hoàng Bính Thành kia luôn nghĩ về chuyện thiệt hơn.

Chỉ cần bị kích động, đừng nói là Đới Xung, thậm chí đến quan phủ họ cũng dám ra tay.

Phi Ưng bang thích dùng nhưng cũng không thích dùng những người trẻ tuổi như vậy nhất.

Bởi vì họ dám liều mạng, tạo được lực chiến mạnh nhất trong tranh đoạt địa bàn.

Nhưng đồng thời cũng vì bọn họ quá kích động, có lúc không thể khống chế được, giống như hiện giờ vậy, làm người quản lý bọn họ rất đau đầu.

Lý Cương bỗng lộ ra tia cười lạnh.

Gay go rồi nhỉ? Ngươi cho rằng dễ chinh phục lòng người lắm sao? Giờ thì đâm lao phải theo lao rồi, ta sẽ xem xem, cuối cùng ngươi dọn dẹp đống này thế nào!

Chuyện ngoài dự đoán của Lý Cương đó là, sắc mặt Tô Tín không tỏ chút gì gọi là lo lắng, ngược lại vẫn rất bình tĩnh.

- Các huynh đệ hãy bình tĩnh một chút! Tô Tín nói lớn.

Tiếng nhao nhao bên dưới dần lắng lại, Tô Tín trầm giọng nói:

- Đi tìm Đới Xung báo thù không cần các ngươi đi cùng, huynh đệ thuộc hạ bị người ta đánh chết, nếu ta không tìm lại được công đạo, Tô Tín ta há chẳng phải không bằng cả phế vật sao? Ta đã nói rồi, đầu Đới Xung và Trương Hồng, ta sẽ tự mình mang về!

Lý Cương sửng sốt, Tô Tín này đang nghĩ gì chứ? Lẽ nào hắn làm thật?

Lời của Tô Tín làm bang chúng ở đây vô cùng phấn khích, đúng là bọn họ đã không theo nhầm lão đại!

Những huynh đệ của Trần Tam Nhi vội nói:

- Lão đại, dẫn bọn tôi theo cùng đi, nếu không được tự tay báo thù cho huynh đệ, chúng tôi cả đời cũng không yên lòng được!

- Tính thêm phần ta nữa. Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Nhìn thấy Lý Hoại bước ra từ đám đông, Tô Tín có chút ngạc nhiên.

- Chuyện thú vị như vậy, ta cũng muốn tham gia xem sao.

Bang chúng bên dưới nhìn trừng mắt nhìn Lý Hoại.

Giờ là lúc bọn họ đang bàn bạc việc báo thù cho huynh đệ, chuyện nghiêm trọng như vậy mà trong mắt hắn chỉ là chuyện thú vị thôi sao?

Tô Tín nhìn Lý Hoại, thấy trong mắt hắn ánh lên chiến ý và sự phấn khích, e là đối với hắn, chuyện này đúng thật là một chuyện thú vị.

Lý Cương tức giận hét lên:

- Lý Hoại ngươi điên rồi sao? Ngươi biết giờ cậu ta đang làm gì không? Ngươi không những không ngăn cản mà còn hùa theo làm loạn, lẽ nào ngươi quên lời tam gia đã nói rồi sao?

Lý Hoại vươn vai lười nhác, lạnh lùng nói:

- Lão đầu đã già rồi, không còn nhuệ khí, chuyện gì cũng chỉ biết nhẫn nhịn. Kiếm của ta lâu lắm rồi chưa nhuốm máu, sắp gỉ sét hết rồi.

- Điên rồi! Ngươi điên thật rồi!

Lý Cương không thể nào hiểu được suy nghĩ của Lý Hoại.

Chưa tính chuyện hùa theo làm loạn cùng Tô Tín, còn gọi Hổ tam gia là lão đầu trước các bang chúng, hắn không muốn kiếm sống trong Phi Ưng bang nữa sao?

Lý Hoại không thèm để ý gì đến Lý Cương, mà quay sang Tô Tín nói:

- Thế nào, ta đi cùng được chứ?

Tô Tín nói:

- Tất nhiên là được, nhưng ngươi phải nghe lời ta.

- Nghe ngươi có thể, nhưng trước tiên ngươi cần tránh phát ra những mệnh lệnh ngu ngốc.

Tô Tín lắc đầu, không so đo với lời nói của Lý Hoại, con người này vốn là như vậy.

- Lão đại, vậy chúng tôi thì sao? Người để chúng tôi theo cùng đi. - Nam tử cao to cầu xin.

Tô Tín thấp giọng hỏi:

- Ngươi tên gì?

Nam tử cao to vội đáp:

- Tiểu nhân là Lý Thanh.

- Các ngươi đi cũng được, nhưng ta chỉ có thể để các ngươi đứng đợi ở ranh giới Trường Lạc phường và Vĩnh Lạc phường mà thôi, nếu các ngươi đồng ý, ta sẽ đưa các ngươi theo cùng.

Bọn họ không như Lý Hoại, Lý Hoại đã là nhân vật nổi tiếng trong Phi Ưng bang.

Hoàng Bính Thành từng nói với cậu, Lý Hoại vẫn là một trong những tay chân đứng đầu của Hổ tam gia, trải qua hơn mười trận đánh, từng lấy mạng hơn mười người.

Còn bọn họ chỉ là những bang chúng mới gia nhập vào Phi Ưng bang, trên người chẳng có võ công gì, nhiều nhất cũng chỉ có kinh nghiệm vài trận ẩu đả trên đường mà thôi.

Trình độ như vậy mà theo cậu đi giết Đới Xung, chỉ có thể là một đi không trở lại.

Lý Thanh và mấy huynh đệ nhìn nhau, chỉ còn có thể gật đầu.

Tuy không cùng lão đại ra trận giết địch, nhưng chí ít bọn họ cũng được coi như đã có lòng báo thù cho huynh đệ.

- Lão Hoàng, ngươi dẫn vài huynh đệ đi cải trang một chút, rồi trà trộn vào Vĩnh Lạc phường, cần nghe ngóng rõ nơi ở của Đới Xung. Những người còn lại đều ở lại đường viện, không ai được ra ngoài, trông chừng cho kỹ Lý huynh, tuyệt đối không được để huynh ấy truyền tin ra bên ngoài.

Tô Tín nhìn Lý Cương, sắc mặt có chút cân nhắc nhưng lại làm Lý Cương tối sầm mặt lại.

Hắn vốn định chuẩn bị lát nữa chuồn ra ngoài, báo chuyện này cho Hổ tam gia nhưng rõ ràng Tô Tín sớm đã có phòng bị.

Tuy thân thủ Lý Cương khá tốt, nhưng rõ ràng không hơn được Lý Hoại.

Còn những bang chúng bên dưới ngót nghét cũng hơn trăm người, dù Lý Cương có mạnh đến mấy cũng khó mà liều mạng

xông ra.

Vì vậy Lý Cương cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Tô Tín.

Chuyện này chỉ có hai kết cục, một là Tô Tín ám sát thất bại, bị giết ngay tại chỗ, Thanh Trúc bang phẫn nộ, mở ra trận đại chiến.

Hai là Tô Tín chạy thoát được sau khi thất bại, nhưng sau đó bên trên Phi Ưng bang cũng sẽ giao nộp Tô Tín cho Thanh Trúc bang, coi như là vật hy sinh để dẹp yên chuyện lần này.

Dù là kết cục nào thì Tô Tín cũng khó mà thoát chết.

Còn việc Tô Tín có thể thành công giết chết Đới Xung, Lý Cương vốn chưa từng nghĩ qua.

Đới Xung nếu dễ giết như vậy, e là Vĩnh Lạc phường sớm đã thuộc về Phi Ưng bang từ lâu.

Chương 17 - Thích sát

Thích sát

Trong Vĩnh Lạc phường, Lý Hoại dẫn theo Tô Tín đi thẳng đến sòng bạc Kim Thịnh.

Đới Xung ham mê đánh bạc, Hoàng Bính Thành đã dò la kỹ, mấy ngày nay Đới Xung đều ở trong sòng bạc Kim Thịnh.

Còn Trương Hồng tự biết rằng bản thân đã gây ra chuyện nên cũng theo hầu cạnh Đới Xung, nịnh bợ người lão đại này.

Trước kia Tô Tín có lẽ đã từng đến Vĩnh Lạc phường nhưng sau khi xuyên không thì ký ức đã mơ hồ đi chút ít, vì vậy giờ cậu vừa đi vừa quan sát hết thảy xung quanh, không phải là vì tò mò, mà là để chọn được con đường trốn thoát tốt nhất sau khi thích sát.

Dám đến thích sát Đới Xung, không phải vì Tô Tín nhất thời lỗ mãng mà là vì sau khi cậu nắm chắc được chín mươi phần trăm thành công mới dám chọn làm như vậy.

Từ ba ngày trước, cậu đã đả thông ba mươi sáu huyệt đạo, chính thức đạt đến bậc hậu thiên sơ kỳ.

Liên thông được ba mươi sáu huyệt đạo, trong cơ thể đã hình thành vòng tiểu chu thiên, chân khí tuần hoàn không ngừng nghỉ.

Tô Tín giờ đây đã có thể xưng là võ sĩ chân chính.

Hổ tam gia từng nói, mười ba đại đầu mục trong Phi Ưng bang bọn họ không có một ai đả thông được hết ba mươi sáu huyệt đạo.

Vì vậy Tô Tín đoán Thanh Trúc bang thực lực tương đương với Phi Ưng bang cũng sẽ như vậy.

Có thể Đới Xung từng tu luyện nội công nhưng hắn tuyệt đối chưa thể đả thông ba mươi sáu huyệt đạo, trở thành võ sĩ hậu thiên sơ kỳ được.

Hơn nữa dù Tô Tín có sai, Đới Xung có là hậu thiên sơ kỳ thì cậu cũng không sợ.

Trong trường hợp cùng cấp bậc, với khoái kiếm Kinh Vô Mệnh trên người, Tô Tín cũng nắm được chín mươi phần trăm thành công thích sát được Đới Xung.

Sát thương của kiếm pháp này có thể khiến người khác kinh sợ, lấy yếu thắng mạnh, do đó cũng không phải là chuyện ly kỳ gì.

Đến cửa sòng bạc Kim Thịnh, Tô Tín nói với Lý Hoại:

- Lát nữa ta tiếp cận Đới Xung, ngươi đợi ở cửa là được rồi.

- Cho ta một lý do.

Lý Hoại chau mày.

Tô Tín sắp đặt như vậy cơ bản là muốn hắn làm hậu phương, không muốn hắn đích thân tham gia thích sát Đới Xung, Lý Hoại rất tiếc nuối.

- Xem bản mặt của ngươi trước đi, nếu ngươi đi thích sát Đới Xung, e là chưa tiếp cận hắn được mười mét đã bị thuộc hạ hắn chặn lại rồi.

Bản mặt dọa người đó của Lý Hoại cứ như trên mặt có khắc sẵn bốn chữ “không phải người tốt” vậy, ai nhìn vào cũng đều

không thích.

Nếu để hắn vào cùng, đó chẳng phải là thích sát nữa mà là sẽ thành tấn công.

Lý Hoại không nói gì nữa, hắn cũng chỉ có thể gật đầu.

Thanh trọng kiếm của Tô Tín quá bất tiện nên hắn đã cho nó vào trong một cái hộp gỗ, giao cho Lý Hoại bảo quản, bản thân chỉ giấu thanh kiếm mảnh vào trong tay áo.

Lần này cậu mặc một bộ cẩm bào lộng lẫy, tay áo rất lớn, chẳng thể nhìn thấy được bên trong cất giấu một thanh kiếm.

Tô Tín ăn vận như một công tử nhà giàu nào đó đi tìm vui, lúc vào sòng bạc Kim Thịnh, khí chất trên người cậu bỗng thay đổi.

Từ một Tô lão đại giết người dứt khoát đã trở thành một Tô công tử phong lưu hào phóng, việc này làm Lý Hoại sửng sốt.

Ít ra bản mặt này của hắn không thể cải trang thành loại người như vậy được.

Quy mô của sòng bạc Kim Thịnh không nhỏ, còn lớn hơn đôi ba phần so với sòng bạc Thuận Đức cũ của ông chủ Hoàng.

Khắp nơi trong sảnh đều là tiếng hò hét huyên náo khiến cho không khí cả đại sảnh có chút ngột ngạt.

Một số tiểu nhị và tỳ nữ xinh đẹp mang rượu và thức ăn đi tới đi lui, chiêu này rõ ràng là học được từ Khoái Hoạt Lâm.

Mô hình của Khoái Hoạt Lâm sớm đã lan truyền đi khắp Thường Ninh phủ, tuy bị điều kiện đất đai cản trở, bọn họ không mô phỏng được toàn bộ mô hình Khoái Hoạt Lâm, nhưng cũng có thể học những chiêu trò hay trong đó.

Tô Tín cười ha hả sờ mó một tỳ nữ xinh đẹp, tỳ nữ đó vừa làm bộ giận dỗi, vừa mang một bình rượu lả lướt đi đến chỗ Đới Xung.

Sở thích của Đới Xung rất đặc biệt.

Thường người có thân phận địa vị đến sòng bạc sẽ chọn chơi ở gian phòng cao cấp, còn Đới Xung lại thích đánh bạc cùng

mọi người ở sảnh lớn ồn ào náo nhiệt này.

Lúc này Đới Xung đang cùng ba người nữa chia bài, cửa trên đang là Trương Hồng, lúc này hắn đang dè dặt rót rượu cho Đới Xung.

Chuyện đánh chết bang chúng của Phi Ưng bang lần trước, tuy đã được Đới Xung giải quyết, nhưng cũng khiến Đới Xung phải đến xin lỗi Phi Ưng bang, mất đi thể diện.

Vị Đới lão đại này vui buồn thất thường, tuy giờ tạm không có chuyện gì, nhưng ngộ nhỡ hôm nào đó lão đại ta thua bạc không vui thì nhất định sẽ nhớ lại những chuyện này, rồi dạy dỗ hắn một trận.

Vì vậy gần đây Trương Hồng đều chẳng có tâm tư nào để quản lý địa bàn của mình, cả ngày chỉ ở cạnh Đới Xung, phải hầu hạ vị lão đại này cảm thấy dễ chịu, để lão ấy quên đi chuyện đó.

Lúc này Trương Hồng ngẩng đầu lên liền thấy Tô Tín đang cầm bình rượu lắc lư tiến đến, hắn chau mày, bực mình nói:

- Hứ, tiểu tử nhà ngươi từ đâu ra? Đây là nơi ngươi có thể đến sao? Cút đi cho ta.

Tô Tín cong miệng, khuôn mặt tỏ vẻ coi thường:

- Sao hả? Sòng bạc này là của nhà người mở sao? Mấy bàn này trong đại sảnh không có người ngồi, dựa vào đâu mà ta không thể đến? Lên mặt với tiểu gia ta gì chứ, có bản lĩnh thì vào gian cao cấp mà chơi, ngồi ở đại sảnh chơi đâu có giống công tử đại gia nhà nào đâu chứ?

- Hứ! Tiểu tử ngươi không muốn kiếm cơm rồi phải không? Trương Hồng bỗng tức giận đập bàn.

Đới Xung nhìn Tô Tín một cái, tên tay chân đứng cạnh hầu hạ Đới Xung vênh miệng lên ra hiệu bọn họ đuổi Tô Tín đi, tiện thể dạy dỗ hắn cách làm người.

Tuy Tô Tín ăn vận như một công tử con nhà giàu nhưng Đới Xung hoàn toàn không để mắt đến cậu.

Vĩnh Lạc phường có nhiều người giàu sang, có mấy ai dám làm trái ý Đới Xung hắn? Tên tiểu tử này hôm nay bị giáo

huấn, chỉ có thể trách do hắn không có mắt nhìn.

Nhưng đúng lúc này, khi Đới Xung vừa chuyển ánh nhìn về lại chiếc bàn thì bỗng cảm thấy một đường sắc nhọn vụt qua trước mắt, một luồng sát khí lạnh lẽo thoáng chốc bao phủ lấy hắn, cứ như có một con sói hoang khát máu đang nhe răng hướng về hắn vậy!

Kiếm của Tô Tín đã rời vỏ.

Không ai thấy thanh kiếm đó xuất hiện trong tay cậu bằng cách nào.

Thanh kiếm bỗng nhiên xuất hiện ấy như có chớp điện, không hề che giấu mà mục tiêu chỉ có một, đó chính là cổ họng Đới Xung!

Trương Hồng và những bang chúng cạnh Đới Xung đều nhìn thấy thanh kiếm đó, nhưng cơ bản bọn họ chẳng thể nào phản ứng kịp.

Một tháng liền luyện tập, nên với độ thuần thục khoái kiếm đã đạt 30% này, những kẻ tầm thường kia về cơ bản chẳng thể nào ngăn cản được.

Lý Hoại canh gác ở cửa, nãy giờ chú ý đến động tĩnh bên trong cũng nhìn thấy kiếm này.

Nó cũng làm cho Lý Hoại kinh ngạc vô cùng.

Hắn cũng dùng kiếm, cũng nổi tiếng là một khoái kiếm trong hàng thuộc hạ của Hổ tam gia.

Nhưng so với Tô Tín, hắn không những chưa đủ nhanh mà còn chưa đủ tàn độc!

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc, Đới Xung nghiêng mạnh đầu về một bên, đường kiếm kinh hoàng quét qua cổ họng Đới Xung, nhưng chỉ bắn ra một vệt máu.

Tim Đới Xung đập thình thịch, lúc này hắn không hề có sự đắc ý vì đã tránh được đòn này mà chỉ cảm thấy mình may mắn vì được quay về từ cõi chết!

Khoái kiếm này của Tô Tín vừa nhanh vừa tàn độc đến cực độ, nếu không phải vì lúc hắn quay đầu liền phát hiện được ánh

phản quang của mũi kiếm sắc nhọn, cộng thêm kinh nghiệm nhiều năm chém giết để phản xạ tránh đi, thì e là hắn sớm đã trở thành một thi thể rồi!

- Ngươi là ai?

Đới Xung liền cầm lấy lôi cổ ung kim chùy bên cạnh, trong mắt vẫn chưa tiêu tan hết nỗi sợ hãi.

Tô Tín bỗng cười nói:

- Ta là…

Chưa dứt lời, một đường kiếm chớp nhoáng lại tấn công đến, góc độ vô cùng quỷ dị.

Lần này Đới Xung đã có phòng bị nên không còn để Tô Tín ra tay suôn sẻ dễ dàng nữa.

Lôi cổ ung kim chùy trong tay hắn vung lên, tạo nên thế như núi Thái Sơn đè xuống, nếu Tô Tín không tránh mà đâm thẳng kiếm về cổ họng Đới Xung thì bản thân cậu cũng sẽ bị đập cho tan xương nát thịt.

Nhưng ngoài dự đoán của Đới Xung đó là Tô Tín làm như không thấy chùy đó vung ra vậy, chẳng hề có tư thế thu kiếm về lại.

Đới Xung đường đường là một đại đầu mục, hiển nhiên không muốn cùng đi vào chỗ chết với một kẻ mà hắn còn chưa biết cả thân phận.

Vì vậy hắn bỗng đổi chiêu, lôi cổ ung kim chùy quét ngang trước ngực, miễn cưỡng đỡ lại đường kiếm đó.

Coong!

Tiếng kim loại va chạm nhau chói tai vang lên, sắc mặt hai người đều thay đổi.

Trên lôi cổ ung kim chùy của Đới Xung lưu lại một vệt kiếm sâu nhìn rất rõ, sức mạnh đường kiếm này của Tô Tín vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn.

Còn điều làm Tô Tín biến sắc đó là tuy cậu đoán đúng thực lực của Đới Xung nhưng lại bị sót một chút.

Đúng là Đới Xung chưa đột phá được hậu thiên sơ kỳ, nhưng sức mạnh lại rất lớn, có thể coi như là thần lực trời sinh vậy.

Hậu thiên sơ kỳ là cửa ải đầu tiên của võ sĩ nhưng lại có giới hạn đối với việc tăng thực lực cho võ sĩ.

Đả thông ba mươi sáu huyệt đạo có thể làm gân cốt cậu cứng rắn, khí huyết dồi dào, nhưng ngoài những thứ đó, chẳng có gì khác nữa.

Hậu thiên sơ kỳ, chẳng giúp ích chút nào cho nội công hay thậm chí là chân khí.

Vì vậy dù chưa đột phá được hậu thiên sơ kỳ, nhưng thần lực trời sinh của Đới Xung đã bù đắp cho việc đó, thậm chí còn giúp hắn mạnh hơn đôi chút so với những võ sĩ hậu thiên sơ kỳ.

Từ xưa đến nay, những người dám dùng lôi cổ ung kim chùy đều là những mãnh tướng tuyệt thế.

Tuy sức mạnh Đới Xung chỉ có thể vung ra một cái lôi cổ ung kim chùy nhưng với đòn tấn công này cũng đã làm cho tay Tô Tín tê tê.

- Bắt tiểu tử này lại cho ta! Ta muốn hỏi xem rốt cuộc là ai muốn giết ta!

Đới Xung hét lớn, những bang chúng Thanh Trúc bang trong sòng bạc Kim Thịnh bỗng phản ứng lại, vội rút đao kiếm ra, xông về hướng Tô Tín.

Những vị khách khác trong sòng bạc nhìn thấy cảnh này liền hét lớn rồi chạy ra ngoài, cảnh tượng bỗng trở bên lộn xộn.

Dù gì Đới Xung cũng là một đại đầu mục, hiển nhiên bên cạnh hắn không chỉ có một vài người, những kẻ khác xung quanh sòng bạc lần lượt bao vây lại, có đến khoảng mấy mươi tên, chuyện này làm Tô Tín cảm thấy vẫn còn may khi hắn đã mang theo Lý Hoại.

Còn Lý Hoại lúc này cũng đã không làm Tô Tín thất vọng.

Hắn liền ra tay với những bang chúng đang xông về phía Tô Tín.

Vũ khí của hắn là hai thanh kiếm ngắn, dài khoảng chín tấc, nếu nói đó là hai con dao găm sẽ giống hơn nhiều.

Lý Hoại trở tay cầm kiếm, tốc độ ra tay cực nhanh, đồng thời cùng rất tàn độc, nhắm vào cổ họng, không thoát một ai.

Không ai ngờ rằng, tên thích khách này còn có đồng bọn.

Lý Hoại bất ngờ ra tay vào giữa đám đông, trong chớp mắt đã giết đến bốn năm tên.

Chương 18 - Khoái Kiếm Tu Di

Khoái Kiếm Tu Di

Lý Hoại bất ngờ xông ra làm những bang chúng kia của Thanh Trúc bang nhất thời luống cuống.

Đa số bọn họ đều chỉ ngang trình độ đánh lộn ngoài đường mà thôi, trường hợp có người xông ra liền giết người dứt khoát như vậy có mấy ai từng chứng kiến chứ?

Kiếm ngắn trong tay Lý Hoại đâm, thọc, chém, rạch vô cùng tàn nhẫn, chỉ một người mà đã có thể trấn áp một loạt bang chúng đến để chi viện.

- Một đám phế vật!

Đới Xung nhìn thấy cảnh này suýt chút nữa bị tức hộc máu, không ngờ thuộc hạ của mình lại phế vật như vậy, nhiều người cùng xông lên như vậy mà lại không ngăn chặn được một người.

- Bắt tiểu tử này lại trước cho ta!

Bên cạnh Đới Xung còn có bốn người.

Bốn người này là những người cũ đã theo Đới Xung nhiều năm nay, đều đã từng giết người trong những trận chiến bang phái, cũng đã từng thấy máu nên ra tay rất nhanh nhẹn.

Cả bốn người vung vũ khí ra nhắm về hướng Tô Tín.

Lôi cổ ung kim chùy của Đới Xung liền múa lên đầy uy lực mạnh mẽ, chỉ cần đập trúng, không chết cũng sẽ bị thương.

Tô Tín nhanh nhẹn nâng thanh kiếm mảnh trong tay lên chống đỡ hai thanh trường đao đang chém đến.

Chùy lớn của Đới Xung đã lao đến, Tô Tín chỉ có thể lùi bước, một chân đá chiếc bàn ra trước người Đới Xung, nhưng liền bị một chùy đập nát.

Thực lực của bản thân Đới Xung vốn sánh ngang hàng với những võ sĩ hậu thiên sơ kỳ, lại có bốn thuộc hạ bang chúng thân thủ không tồi, Tô Tín nhất thời chới với, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

- Tiểu tử, chỉ dựa vào hai người các ngươi mà cũng dám đến thích sát lão tử sao, đúng là chán sống rồi!

Đới Xung đã tung hoàng giang hồ hơn mười năm, đến lúc ngủ mà binh khí vẫn chẳng rời tay, hai kẻ tiểu bối nay lại dám thích sát hắn giữa thanh thiên bạch nhật, đúng là coi trời bằng vung.

Sắc mặt Tô Tín không chút biểu cảm, tuy giờ chống đỡ khó nhọc nhưng thần sắc lại chẳng có chút lo lắng nào.

Lúc này Lý Hoại đã chém giết gần đến chỗ Tô Tín, hắn ném chiếc hộp gỗ đựng thanh trọng kiếm cho cậu.

- Nhận kiếm!

Tô Tín nhảy lên đón lấy, một kiếm chém vỡ chiếc hộp, cầm lấy thanh trọng kiếm, rồi lao thẳng về phía Đới Xung.

Vừa rồi Tô Tín bị Đới Xung áp chế chỉ vì binh khí trong tay quá yếu kém.

Kiếm mảnh tuy sắc nhọn nhưng quá yếu đuối, cộng thêm sự hợp sức của bốn bang chúng bên mình hắn ta, cậu chẳng dám liều mạng với Đới Xung.

Lôi cổ ung kim chùy đó nặng cả trăm cân, chỉ mấy chùy đánh xuống thôi cũng e rằng thanh kiếm mảnh của cậu sẽ thành thứ bỏ đi mất.

Giờ trọng kiếm đã về tay, Đại Tu Di Kiếm Pháp của Tô Tín liền được thi triển ngay, kiếm quang dường như du long, dày

đặc không dứt, trọng kiếm được Tô Tín múa lên không hề có khe hở nào.

Lôi cổ ung kim chùy của Đới Xung ập xuống ầm một tiếng nhưng bị trọng kiếm đánh bật trở ra.

Bốn bang chúng kia càng không chống đỡ nổi, bọn họ không có nội công, cũng không có thần lực trời sinh như Đới Xung, sức mạnh kém xa so với Tô Tín nên dễ dàng bị đánh bay.

“Đây là kiếm pháp quái quỷ gì chứ?”

Tuy Đới Xung chưa đạt đến bậc hậu thiên sơ kỳ nhưng hắn ta cũng là võ sĩ từng tu luyện nội công, nhìn liền biết kiếm pháp này của Tô Tín không phải hạng tầm thường.

Đại Tu Di Kiếm Pháp thuộc dạng tầm ngầm mà đấm chết voi, kiếm pháp dồn dập nhưng lại thi triển tự do, một khi dùng thế thủ, dù là kẻ có thực lực mạnh hơn Tô Tín, cũng không dễ phá vỡ được, huống hồ là Đới Xung.

Coong coong coong.

Âm thanh kim loại va chạm nhau không ngừng vang lên.

Trọng kiếm thế lớn sức mạnh, mỗi lần va chạm với lôi cổ ung kim chùy đều chẳng hề yếu thế.

Bốn bang chúng kia dù rất muốn giúp đỡ nhưng cũng đành đứng tại chỗ vì Đại Tu Di Kiếm Pháp thi triển dồn dập, với thực lực bọn họ, thậm chí đến việc làm cho Tô Tín tránh né đi cũng là điều không thể xảy ra.

Lúc kiếm chùy giao nhau, tay trái Tô Tín bỗng nhiên đâm ra thanh kiếm mảnh, hướng thẳng vào đan điền Đới Xung.

Cán chùy của lôi cổ ung kim chùy hạ xuống, đỡ đường kiếm hiểm độc đó, đầu Đới Xung bỗng toát mồ hôi lạnh.

May mà vì để thuận tiện nên hắn đã cho làm cán chùy từ bảy tấc dài thành nửa người, vậy mới đỡ được mũi kiếm vừa rồi, nếu không nó đã đâm thẳng vào đan điền của hắn!

- Kiếm tay trái! Kiếm tay trái thật tàn độc!

Xưa nay người dám dùng kiếm tay trái đều có đường kiếm táo bạo, quỷ dị tàn độc.

Đặc biệt là vừa rồi khi Tô Tín đang dùng tay phải đường đường chính chính thi triển Đại Tu Di Kiếm Pháp thì bỗng nhiên lại xuất hiện kiếm tay trái tàn độc, rõ ràng làm cho người ta khó mà phòng ngự được.

- Nhanh đi gọi hết thuộc hạ của ta đến đây, hôm nay phải khiến hai tên này ở lại Vĩnh Lạc phường, dù sống hay chết! Đới Xung hét to với bốn tên bang chúng đó.

Giờ hắn đã cảm thấy sự lợi hại của Tô Tín, một khi không chú ý cẩn thận thì rất dễ mất mạng, còn bắt sống làm gì? Giết đã rồi nói sau!

Bốn người kia vừa đi thì Đới Xung liền dùng thế phòng thủ.

Lôi cổ ung kim chùy thế lớn sức mạnh, vốn chẳng để cho Tô Tín có cơ hội đánh lén bằng kiếm tay trái.

Còn Lý Hoại bên đó cũng rơi vào thế bí.

Thân thủ hắn tuy không tồi nhưng không xuất thân nơi chính thống, vốn chưa tu luyện qua nội công bao giờ, sức mạnh của bản thân còn kém hơn nhiều so với Tô Tín.

Những bang chúng Thanh Trúc bang kia lấy một chọi một đều sẽ không phải là đối thủ của hắn nhưng mười người vây Lý Hoại lại, dù không tấn công, cũng khiến hắn không thể đến trợ giúp Tô Tín được, điều này cũng làm hắn chẳng biết phải làm sao.

Đới Xung cười nhạt:

- Tiểu tử, giờ buông kiếm trong tay xuống, nói ra người sai khiến ngươi đến giết ta, ta có thể tha mạng cho ngươi, còn không đợi khi thuộc hạ ta đều đến cả, hậu quả ngươi cũng biết rồi đấy.

- Còn nhớ bang chúng của Phi Ưng bang hôm qua bị Thanh Trúc bang của ngươi đánh chết không?

Sắc mặt Đới Xung lộ vẻ khó tin:

- Ngươi là người của Phi Ưng bang sao? Không thể nào! Bây giờ Phi Ưng bang không thể nào gây đại chiến với Thanh Trúc bang ta được, hơn nữa thực lực ngươi không thua kém gì với một đại đầu mục nhưng ta chưa từng gặp ngươi trong Phi Ưng bang!

Coong!

Kiếm tay trái của Tô Tín bỗng đâm ra nhưng vẫn lại bị Đới Xung ngăn cản được.

Kiếm cậu tuy nhanh nhưng Đới Xung cũng không chậm.

Hơn nữa Đới Xung đã biết kiếm tay trái của cậu quỷ dị tàn độc nên lúc nào cũng phòng thủ chiêu này của Tô Tín, dù là lúc nói chuyện như vừa rồi, hắn cũng không rời mắt khỏi tay trái của Tô Tín.

- Muốn nhân cơ hội đánh lén ta sao? Ngươi còn non kém lắm!

Đới Xung cười nhạt nhưng nụ cười hắn còn chưa tắt thì thanh kiếm lớn trong tay phải của Tô Tín đã đâm vào bụng hắn, tốc độ và cách thức còn nhanh gấp ba lần thanh kiếm mảnh!

- Ta còn chưa nói, ta thuận kiếm tay phải hơn. Tô Tín nói nhẹ nhàng.

Kiếm của Kinh Vô Mệnh nổi tiếng mạnh mẽ, tàn độc, quỷ dị, từ khi xuất đạo, ông đều dùng kiếm tay trái.

Nhưng Kinh Vô Mệnh đã từng nói trong “Biên Thành Đao Thanh”, sau khi ông mất tay trái, mọi người đều cho rằng ông đã thành phế nhân nhưng rồi những người đó lại đều chết dưới kiếm trong tay phải của ông!

Kiếm của Kinh Vô Mệnh, tay phải càng mạnh hơn tay trái, một tháng nay Tô Tín vẫn luôn luyện tập kiếm tay phải!

Trong ánh mắt Đới Xung ánh lên vẻ không cam tâm nhưng trọng kiếm đã đâm vào người để lại vết thương lớn cỡ bằng bàn tay, máu chảy nhiều đến nỗi đã làm hắn chẳng còn chút sức lực nào.

- Cuối cùng nói cho ngươi biết thêm một chuyện, ta thực sự là người của Phi Ưng bang và là đi báo thù cho bang chúng bị

đánh chết đó.

Kiếm mảnh bên tay trái vung lên, đầu Đới Xung đã bị Tô Tín xách trong tay!

Những bang chúng vốn vẫn đang đánh nhau kịch liệt với Lý Hoại bỗng nhiên dừng tay lại.

Lão đại đã bị giết, còn đánh đấm gì nữa chứ?

Những bang chúng này chẳng nói thêm lời nào mà quay người bỏ chạy.

Đới Xung chỉ là lão đại của bọn họ chứ chẳng phải cha mẹ họ, lão đại chết rồi thì bọn họ hà tất gì phải đi đối chọi với hạng người hung tàn như Tô Tín chứ?

Một đám người bỏ chạy nhưng Tô Tín chẳng buồn đuổi theo, đột nhiên chỉ chặn một người lại, cười híp mắt hỏi:

- Trương Hồng đâu?

Người bị Tô Tín giữ lại chính là Trương Hồng đã giết chết thuộc hạ của cậu.

Lúc khai chiến vừa rồi, tên này liền trốn sang một bên, vốn có ý định âm thầm đánh lén.

Nhưng giờ nhìn Đới Xung đã bị Tô Tín giết rồi, lại nghe Tô Tín nói đến báo thù cho bang chúng đã bị đánh chết đó, hắn bỗng sợ mất mật.

- Không, không phải ta! Trương Hồng vội xua tay, sắc mặt trắng bệch.

- Ồ, thì ra không phải ngươi à. Tô Tín cười, vẫy vẫy tay.

Trương Hồng như vừa được đặc xá liền quay người bỏ chạy nhưng ngay sau đó, đầu của hắn cũng đã nằm trong tay Tô Tín!

Tìm tạm một chiếc khăn trải bàn bọc hai cái đầu lại xong, cậu liền đi đến trước Lý Hoại giờ sắc mặt đang có chút phức tạp, khuôn mặt vạn năm không đổi đó giờ lại có vẻ băn khoăn.

- Tô lão đại, trước kia là ta đã nhìn nhầm người. Lý Hoại khó khăn thốt ra một câu.

Lý Hoại nói không đầu không đuôi nhưng Tô Tín hiểu được ý của hắn, đó là vì những lời hắn đã nói lúc trước ở cổng trạch viện của Hổ tam gia.

Thực ra Tô Tín vốn chẳng để tâm đến những lời Lý Hoại nói lúc đó, qua tư liệu Hoàng Bính Thành đưa và thực tế tiếp xúc với Lý Hoại, cậu đã đoán được phần nào Lý Hoại là người có tính cách như thế nào.

Tính khí hắn khó chịu là vậy nhưng chỉ kính trọng những người mạnh hơn mình.

Hổ tam gia mạnh hơn hắn, vì vậy hắn cam tâm làm tay chân cho Hổ tam gia, không cầu quyền lợi, chỉ mong được Hổ tam gia cho hắn cơ hội ra trận giết địch.

Lý Cương không mạnh hơn hắn, dù thân phận hai người như nhau nhưng Lý Hoại cũng chẳng thèm coi Lý Cương ra gì.

Và Tô Tín trước kia cũng bị như vậy, dù cậu là nghĩa tử của Hổ tam gia, tiểu đầu mục của Phi Ưng bang, nhưng với Lý Hoại, cậu vẫn chẳng là gì cả.

Cho đến hôm nay sau khi hắn nhìn thấy được thực lực của Tô Tín, hắn mới thực sự xem cậu là lão đại của mình, mới có tư cách để cho Lý Hoại hắn gọi một tiếng “Tô lão đại”.

Tô Tín vỗ vai hắn:

- Ngươi cũng nói là vì lúc trước nhìn nhầm, giờ không nhìn nhầm là được rồi. Đi thôi, ở thêm lát nữa thì người Thanh Trúc bang đều đến đông đủ, chúng ta không đi được nữa đâu.

Là đại đầu mục của Thanh Trúc bang, thuộc hạ của Đới Xung ở Vĩnh Lạc phường không đến một nghìn cũng được tám trăm, hai bọn họ dù dũng mãnh đến mấy nhưng khi bị nhiều người bao vây thì cùng chỉ có đường chết.

- Cũng hy vọng rằng ta không nhìn nhầm người, theo Hổ tam gia nhưng đã rất lâu rồi kiếm ta chưa nhuốm máu.

Trong mắt Lý Hoại ánh lên ngọn lửa hưng phấn, dường như chỉ có kiếm và máu mới có thể khiến hắn hứng thú.

Tô Tín cầm đầu người đi ra khỏi sòng bạc:

- Yên tâm, ngươi theo ta thì cơ hội như vậy có nhiều lắm, ngươi có thể cố gắng là tốt rồi.

Giờ Tô Tín cũng đã có chút hứng thú với Lý Hoại này.

Một người chỉ hứng thú với kiếm và chém giết, thực không biết hắn làm sao để hình thành nên tính cách như vậy.

Loại người như Lý Hoại, không nên ở trong những bang nhỏ mà nên đầu quân ra tiền tuyến mới thích hợp.

Hai người ung dung đi ra, nửa khắc sau thì người ngựa Thanh Trúc bang mới đến.

Thứ đợi bọn họ ở đó, chỉ còn là hai thi thể không đầu.

Chương 19 - Đại sự cận kề

Đại sự cận kề

Tô Tín và Lý Hoại mang đầu người trở về Khoái Hoạt Lâm, Lý Thanh bọn họ sớm đã đứng ngóng ở đó.

Tô Tín vốn muốn sắp xếp cho bọn họ chi viện rút lui nhưng Tô Tín và Lý Hoại ra tay nhanh gọn, đã lấy được đầu của Đới Xung và Trương Hồng trước khi người ngựa của Thanh Trúc bang đến.

- Lão đại, hai người không sao chứ? Lý Thanh vội hỏi.

- Ngươi nhìn chúng ta giống bộ dạng xảy ra chuyện lắm sao? Đây là đầu Đới Xung và Trương Hồng, cầm cho chắc.

Tô Tín ném cái bọc đựng đầu người qua cho Lý Thanh.

Tiểu tử này xem như cũng biết điều, vừa gặp liền hỏi an nguy của lão đại, chứ không phải hỏi có thích sát được thành công hay không, năng lực phân biệt này cũng không tồi.

Lý Thanh run rẩy đón lấy chiếc bọc, sự kinh hãi trong lòng đã lên đến tột đỉnh.

Kỳ thực đối với chuyện Tô Tín đi thích sát, bản thân hắn cũng chẳng tin được là có thể được thành công.

Lúc đó hắn đứng ra, chỉ vì sự oán hận trong lòng khó nguôi ngoai mà thôi, không cam tâm việc mạng sống huynh đệ mình chỉ đáng giá mười lượng bạc.

Mà khi Tô Tín nói sẽ báo thù cho Trần Tam, Lý Thanh liền thề trong lòng mình, dù chuyện này có thành công hay không, cái mạng này của hắn cũng sẽ là của Tô Tín!

Không ngờ giờ đây, Tô Tín thế mà đã mang được đầu Đới Xung và Trương Hồng trở về.

- Tam nhi, đệ đã có thể nhắm mắt rồi, chúng ta đã tìm được một lão đại tốt!

Lý Thanh cầm đầu người lặng lẽ theo sau Tô Tín, khóe mắt đỏ lên.

Trong Khoái Hoạt Lâm lúc này, Hoàng Bính Thành đang không ngừng đi tới đi lui trong đại sảnh đường viện, khiến người khác hoa cả mắt.

Theo một người lão đại như vậy tuy rằng rất oai phong, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền.

Nhưng sự dũng cảm của người lão đại này cũng chẳng phải hạng bình thường.

Giờ mỗi ngày Hoàng Bính Thành đã quen với tâm trạng nơm nớp lo sợ, đặc biệt là lần này, một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Khoái Hoạt Lâm nhỏ bé này sẽ bị sụp đổ ngay.

Lý Cương lạnh lùng nhìn mọi người đang lo lắng trong đường viện, lần thích sát này dù thành công hay không, Tô Tín cũng đều khó thoát cái chết, đến lúc đó xem xem bọn họ thu dọn tàn cục thế nào!

- Lão đại bọn họ trở về rồi! Một bang chúng hét lớn chạy vào báo tin.

Hoàng Bính Thành liền dừng lại rồi vội chạy ra đón Tô Tín vào trong.

- Lão đại, chuyện sao rồi? Hoàng Bính Thành vội hỏi.

Lý Thanh liền đặt chiếc bọc đựng đầu người lên bàn rồi mở ra, mọi người ở đó bỗng hít vào khó nhọc.

Đại đầu mục Đới Xung của Thanh Trúc bang là nhân vật cùng cấp bậc với Hổ tam gia, thường ngày ra ngoài luôn oai phong lẫm liệt, bọn họ đều từng thấy qua.

Thế mà giờ đây người này thực sự đã bị Tô Tín chặt lấy đầu, đặt trước mặt bọn họ.

- Hắn đã thành công! Thực sự đã giết được Đới Xung rồi! Vậy chẳng phải có thể nói thực lực hắn có thể sánh ngang với Hổ tam gia rồi sao?

Lý Cương kinh hãi đến mức không thốt ra được lời nào.

Hắn đoán Tô Tín có thể sẽ chết ở đó, cũng có thể may mắn chạy thoát nhưng hắn chẳng thể ngờ rằng, Tô Tín lại có thể thành công!

Lý Cương mềm nhũn người ngồi vào ghế, không nói lời nào.

Chuyện xảy ra đến nước này, đã không còn nằm trong dự đoán của hắn được nữa.

Giờ hắn chỉ hy vọng bên trên Phi Ưng bang không truy xét chuyện này, làm liên lụy đến hắn là may rồi.

Nghĩ đến đây, Lý Cương hung tợn trừng Lý Hoại một cái, đều tại tên điên này cả!

Lúc còn là thuộc hạ của Hổ tam gia, Lý Cương cũng biết thần kinh tên Lý Hoại này hơi bất thường, khát máu hiếu chiến, thường không màng đến đại cục.

Nhưng không ngờ hắn lại điên đến mức này, bỏ qua mật lệnh của Hổ tam gia, cùng Tô Tín đi thích sát Đới Xung.

- Đi tìm một ít vôi xử lý đầu người này rồi bọc lại, những người khác giải tán hết đi.

Hoàng Bính Thành nói nhỏ:

- Vậy Lý Cương thì sao? Có cần phái người tiếp tục trông chừng hắn nữa không?

Tô Tín lắc đầu, trên mặt tỏ vẻ cười tựa không cười:

- Không cần thiết, hắn muốn đi báo tin cứ thì để hắn đi đi, hơn nữa dù hắn không nói, bên trên Phi Ưng bang chắc chắn cũng sẽ biết thôi.

Lúc giết Đới Xung, Tô Tín và Lý Hoại không hề bịt mặt.

Tuy ở Phi Ưng bang bọn họ đều thuộc hàng vô danh tiểu tốt nhưng chỉ cần bắt tay điều tra, sẽ có thể tra ra ngay, đoán chừng không đến nửa canh giờ, chuyện này sẽ truyền khắp Thường Ninh phủ thôi.

- Vậy giờ phải làm gì? Hoàng Bính Thành hỏi.

- Đi ngủ.

- Ngủ sao? Hoàng Bính Thành liền sững sờ.

Tô Tín nói một cách hiển nhiên:

- Giết người mất sức lắm, đương nhiên cần nghỉ ngơi một chút chứ. Vừa hay có thể để cho bên trên Phi Ưng bang chút thời gian để họ suy nghĩ cách xử lý chúng ta, có lẽ đợi đến ngày mai sẽ có người chủ động đến tìm chúng ta thôi.

Nghe Tô Tín nói xong, Hoàng Bính Thành chẳng có tâm tình mà đi ngủ nổi, ngược lại còn lo lắng hơn.

Đúng như lời mà Lý sư gia từng nói với họ, giờ không phải lúc Phi Ưng bang tiến hành đại chiến lần nữa với Thanh Trúc bang.

Thực lực hai bang tương đương nhau, dù có khai chiến cũng chỉ hao của tốn người mà thôi, chẳng kiếm được chút lợi nào.

Nhưng giờ Tô Tín thích sát Đới Xung phá hoại sự cân bằng giữa hai bang phái, Hoàng Bính Thành có thể tưởng tượng được người của Thanh Trúc bang sẽ phẫn nộ đến nhường nào.

Đến lúc hai bang đại chiến, thủ phạm gây ra họa này là Tô Tín, kết cục của bọn họ nghĩ cũng có thể biết được.

Hoàng Bính Thành không lý giải nổi mà nơm nớp lo sợ, còn Tô Tín liền ung dung trở về tiểu viện của mình.

Hinh Nhi đang ở trong vườn luyện kiếm.

Thanh kiếm gỗ lần trước Tô Tín làm cho cô bé thế mà lại được cô múa có dáng điệu rõ ràng, đường kiếm đó chính là Đại Tu Di Kiếm Pháp.

Ban đầu Hinh Nhi nói muốn luyện kiếm, Tô Tín cho rằng chỉ là vì cô ham chơi mà thôi nên liền dạy cho cô bé Đại Tu Di Kiếm Pháp, không ngờ trong khoảng thời gian cậu bận rộn chuyện tu luyện của mình này, cô bé đã múa ra được đường kiếm rõ nét.

- Chà, muội muội ta đúng là một thiên tài học kiếm.

Miệng Tô Tín vểnh lên, không thể phủ nhận rằng Tô Hinh Nhi có thiên phú với kiếm pháp, có thể còn mạnh hơn cả cậu.

Nếu cậu không được hệ thống tặng 5% độ thông thạo đó, chỉ e là giờ luyện chẳng được như Hinh Nhi.

- Ca ca, huynh về rồi à! Nhìn thấy Tô Tín trở về, Hinh Nhi liền nhào đến.

Nhưng sau đó Hinh Nhi liền đẩy cậu ra, bịt mũi nói với vẻ mặt chê bai:

- Ca ca có mùi gì trên người mà thối quá, nhanh đi tắm rửa đi!

- Mũi nha đầu này thính ghê. Tô Tín chọt chọt đầu Hinh Nhi.

Vừa rồi giết người, trên người cậu khó tránh bị dính mùi huyết tinh, lại bị mặt trời chiếu vào nên có mùi hôi chua nhàn nhạt.

- Được rồi, muội cũng nghỉ chơi đi, tắm rửa ăn cơm thôi nào. Tô Tín véo chiếc mũi nhỏ nhắn của cô.

Hinh Nhi bất mãn đánh vào tay Tô Tín:

- Có phải là muội đang chơi đâu, đợi muội luyện giỏi kiếm pháp này, muội đã có thể bảo vệ huynh rồi.

Tắm rửa cơm nước xong xuôi, Tô Tín chưa đi nghỉ ngơi ngay mà đang hồi tưởng lại trận chiến ngày hôm nay.

Thật ra trận chiến này coi như là lần đầu ra tay sau khi cậu luyện võ, lần giết Lưu Tam Đao đó, dù là Trần Đáo hay Lưu Tam Đao thì thực lực bọn họ cũng đều quá yếu, chẳng thể khiến cậu nhìn được thực lực thật sự của chính mình.

Còn lần giữa Đới Xung và Tô Tín này có thể được gọi là sức mạnh ngang tầm, thậm chí về kinh nghiệm đối chiến, cậu còn thua cả Đới Xung, nếu không nhờ kiếm pháp mạnh mẽ, còn chưa biết giữa cậu và Đới Xung ai thắng ai bại.

Hơn nữa qua trận đấu này cậu cũng nhìn ra được chỗ còn khiếm khuyết của bản thân mình.

Dù là kiếp trước hay là kiếp này, Tô Tín đều là người từng thấy được máu, từng giết qua người, tuy kiếp trước là bị người ta giết.

Cậu sẽ không giống với đám thanh niên mới lớn, vừa nhìn thấy máu tay đã run lên cầm cập.

Nhưng cậu cũng chỉ là người học võ giữa chừng, chỉ mới tiếp xúc với võ đạo được một tháng nên không thể giống với

những võ sĩ được luyện võ từ nhỏ, có danh sư chỉ điểm, thông hiểu đạo lý võ công.

Giờ Tô Tín đối chiến với người khác rõ ràng rất cứng nhắc, một phần là vì căn bản chưa vững, phần khác là vì chưa đủ kinh nghiệm.

Kinh Vô Mệnh khoái kiếm chủ yếu để công, Đại Tu Di Kiếm Pháp chủ yếu để thủ.

Giờ Tô Tín chỉ biết được hai loại kiếm pháp này nhưng lại không thể chuyển đổi thuần thục giữa chúng, thậm chí giờ cậu không dùng trọng kiếm thì chẳng thể thi triển ra được Đại Tu Di Kiếm Pháp.

Nguyên nhân mọi chuyện đều là vì độ thuần thục kiếm pháp, độ thuần thục chỉ có 5%, chỉ có thể giúp Tô Tín miễn cưỡng thi triển ra được kiếm pháp này, muốn thông hiểu đạo lý là điều không thể nào.

Mà muốn tăng độ thuần thục, sẽ cần phải khổ luyện tu hành, tất nhiên chiến đấu là cách tu luyện tốt nhất, sau một trận chiến, độ thuần thục Đại Tu Di Kiếm Pháp của Tô Tín đã tăng lên đến 10%.

Nhưng điều này cũng tồn tại vấn đề, nếu chỉ dựa vào khổ luyện tu hành để tăng độ thuần thục, sẽ phải mất rất nhiều thời gian.

Đại Tu Di Kiếm Pháp chỉ có một sao rưỡi, sau này nhất định sẽ bị đào thải, vì vậy tiêu tốn thời gian cho nó không phải là chuyện có lợi.

Nghĩ đến đây, Tô Tín liền vào hệ thống, chuẩn bị hỏi một số thứ.

- Xin chào ký chủ số 1, hoan nghênh đến với hệ thống đại phản diện. Âm thanh lạnh nhạt vang lên.

- Tôi muốn hỏi một chuyện, độ thuần thục võ kỹ chỉ có thể thông qua khổ luyện tu hành và đối chiến để tăng lên sao?

Đại Tu Di Kiếm Pháp giờ đối với tôi vẫn còn có tác dụng nhưng giờ nếu khổ luyện võ kỹ này, đợi đến khi thực lực tăng

lên rồi, võ kỹ này chẳng phải vô dụng hay sao? Còn khoảng thời gian khổ luyện đó coi như lãng phí rồi sao?

Hệ thống đáp:

- Độ thành thục luyện võ kỹ còn có thể nhận được thông qua giác ngộ, thậm chí với một số võ kỹ cấp cao sau khi đạt đến độ thuần thục nhất định sẽ không thể thông qua khổ luyện tu hành để tăng lên nữa mà cần phải dựa vào giác ngộ nhận được. Còn về điểm thứ hai, ký chủ đã có sự hiểu nhầm, độ thuần thục của võ kỹ không chỉ đến từ việc học võ kỹ mới, mà còn đến từ việc hiểu biết võ đạo.

Nếu ký chủ là kiếm thần như Tây Môn Xuy Tuyết thì chỉ cần nhìn lướt qua Đại Tu Di Kiếm Pháp liền đã có thể phát huy độ thuần thục lên cực đỉnh, thậm chí tìm hiểu một chút sẽ có thể tăng bậc võ kỹ vốn có một sao rưỡi của nó lên nữa. Vì vậy ký chủ hoàn toàn không cần lo lắng chuyện sau khi khổ nhọc tu luyện Đại Tu Di Kiếm Pháp xong sẽ lãng phí thời gian, bởi vì ký chủ không chỉ đang tu luyện Đại Tu Di Kiếm Pháp mà còn đang tu luyện kiếm đạo nữa.

Hệ thống nói xong, Tô Tín liền hiểu rằng bản thân cậu đã hiểu sai.

Võ kỹ chỉ là một phương thúc, còn võ đạo bản thân mới là cái gốc.

Việc cậu cần làm không phải là vùi đầu vào khổ luyện Đại Tu Di Kiếm Pháp, mà là lĩnh ngộ kiếm đạo của nó mới đúng.

Chương 20 - Thẩm vấn

Thẩm vấn

Thuận Ý phường.

Xách đầu của Đới Xung đi giữa đường lớn đông người qua lại, Hoàng Bính Thành cảm thấy rất kỳ quặc.

Mới phút trước thôi vẫn đang còn là đại đầu mục Thanh Trúc bang uy phong lẫm liệt, thế mà giờ đây đầu đã bị cho vào trong hộp, trở thành chiến lợi phẩm của người nào đó, cảm giác này làm Hoàng Bính Thành có chút cảm thán.

Nhìn thấy Tô Tín vẫn thản nhiên điềm tĩnh ở phía trước, Hoàng Bính Thành thực sự chẳng thể hiểu nổi vị lão đại này lấy đâu ra nhiều tự tin đến thế.

Đêm qua đang còn lo âu không ngủ được vì sợ bên trên bang phạt nặng.

Nhưng sáng nay dậy nhìn Tô Tín thì tinh thần lại có vẻ rất phấn chấn.

Khi Hoàng Bính Thành hồn vía lên mây theo Tô Tín đến trước trạch viện của Hổ tam gia, Lý sư gia đã đợi họ ở cửa.

Nhìn thấy Tô Tín, ánh mắt của Lý sư gia vô cùng phức tạp.

Lần đầu gặp mặt, ấn tượng đầu tiên mà Tô Tín để lại cho Lý sư gia đó là một người thâm sâu khó đoán, chẳng hề giống một thanh niên hai mươi tuổi.

Là thân cận của Hổ tam gia, Lý sư gia vẫn luôn dựa vào đầu óc để kiếm cơm, đối với việc dùng cách đánh đánh giết giết để giải quyết, ông nhìn chẳng thể quen nổi.

Sau khi Tô Tín đút lót ông để lấy thông tin vào lần trước, Lý sư gia vẫn luôn suy nghĩ cậu sẽ giải quyết chuyện này thế nào.

Nhưng có nghĩ thế nào ông cũng không tài nào nghĩ ra được, Tô Tín lại dùng cách đơn giản nhất để giải quyết đó là: Giết!

- Thật đáng tiếc, nếu cậu thanh niên này có thể nhẫn nhịn được ải này, tôi rèn thêm kinh nghiệm, sau này tuyệt đối sẽ đi được xa hơn cả tam gia, nhưng đành chịu vì đã đi sai một nước cờ.

Trong lòng Lý gia sư nghĩ, còn trên khuôn mặt vẫn mang theo nụ cười xán lạn:

- Tô thiếu gia đến rồi sao? Tam gia đã đợi cậu ở bên trong rồi.

Tô Tín gật đầu, theo Lý sư gia đi vào.

Trong phòng khách.

Hổ tam gia mặt lạnh như tiền, sau khi Lý sư gia dẫn Tô Tín vào liền đứng sang một bên.

Hoàng Bính Thành nhìn thấy vậy cũng vội đứng sang một bên.

Hai bên im lặng một hồi, sau vẫn là Tô Tín mở miệng nói trước:

- Hài nhi bái kiến nghĩa phụ.

- Ngươi còn biết có người nghĩa phụ như ta sao!

Hổ tam gia đập mạnh bàn, chiếc bàn được làm từ gỗ Trinh Nam thượng hạng đã bị ông đánh đến nỗi in hằn lên cả hình bàn tay.

- Lần trước đã nói với ngươi những gì? Nói ngươi đừng gây chuyện, cứ xem như chưa xảy ra chuyện gì, ngươi thì hay lắm, chạy đi thích sát Đới Xung! Ngươi biết giờ vì ngươi mà cả Phi Ưng bang đều đang ầm ĩ cả lên hay không!

- Nghĩa phụ người yên tâm, người là hài nhi giết, đến khi bang chủ hỏi đến, hài nhi sẽ giải thích rõ với phía bang chủ, sẽ không làm liên lụy đến nghĩa phụ người đâu.

Tô Tín cười nhạt, nhưng nụ cười rất thâm sâu, khóe miệng còn có vẻ mỉa mai.

Hổ tam gia vì sao lại phẫn nộ như vậy? Phải chăng là sợ Tô Tín làm liên lụy đến ông ấy.

Trên danh nghĩa Tô Tín là nghĩa tử của Hổ tam gia, cậu gây ra chuyện lớn như vậy, Phi Ưng bang sao có thể không trách tội Hổ tam gia được?

- Ta mà sợ ngươi làm liên lụy đến ta sao? Ta là đang vô cùng giận dữ! Cho ngươi cuộc sống yên ổn lại không muốn, cứ muốn đi gây chuyện, ta xem ngươi làm sao để thu dọn tàn cuộc lần này!

Hổ tam gia hừ một tiếng, trong ánh mắt đã giảm đi phần nào sự phẫn nộ nhưng lại hiện ra sự kiêng dè và hối hận sâu sắc.

Đúng vậy, giờ đây Hổ tam gia đã có chút hối hận, hối hận vì lúc đầu không phế đi Tô Tín luôn, mà đã chọn cậu làm nghĩa tử thay thế cho Trần Đáo.

Lúc đó Tô Tín khua môi múa mép, nói cái gì mà Trần Đáo sẽ uy hiếp đến địa vị của mình nhưng giờ Hổ tam gia lại cảm thấy sự uy hiếp của Tô Tín!

Chỉ vỏn vẹn hơn một tháng, chỉ dùng thời gian hơn một tháng đó thôi mà Tô Tín đã trưởng thành được đến mức này.

Muốn tiền có tiền, muốn người có người.

Quan trọng nhất là Tô Tín có thực lực!

Hổ tam gia biết thực lực của Đới Xung, tuyệt đối mạnh hơn ông rất nhiều.

Thực lực Đới Xung với thần lực trời ban tuyệt không thấp hơn những võ sĩ hậu thiên sơ kỳ, thậm chí Đới Xung còn có thể được liệt vào năm người mạnh nhất trong cả Thanh Trúc bang, nhưng giờ đây hắn lại bị Tô Tín chặt mất đầu, cầm đung đưa mang đến đây.

Trước kia Tô Tín nói sẽ có ngày Trần Đáo uy hiếp đến địa vị của ông nhưng Tô Tín như hiện giờ đã có đủ thực lực để uy hiếp đến mình!

- Đi thôi, bang chủ bọn họ đều đang đợi ngươi đấy, lần này ngươi phạm phải sai lầm nghiêm trọng, e là chẳng có chuyện gì tốt lành, nhưng dù gì ngươi cũng gọi ta một tiếng nghĩa phụ nên ta sẽ gắng sức bảo vệ ngươi.

Hổ tam gia tuy nói lời tốt đẹp nhưng trong lòng sớm đã định cho Tô Tín hình phạt tử hình.

Lần này cậu gây chuyện ầm ĩ, làm kinh động đến cả lão bang chủ đã lâu không quản chuyện bang, hình phạt lần này tuyệt đối không hề nhẹ nhàng.

Loại chuyện lớn này với địa vị của Hổ tam gia căn bản là không chen miệng vào được, huống hồ dù có nói gì được thì cũng chỉ là giả như mình không có can hệ gì, tiện tay loại bỏ đi sự uy hiếp của Tô Tín.

Thường Ninh phủ có bốn mươi chín phường, đường viện của Phi Ưng bang ở Kim Nguyệt phường - nơi phồn hoa nhất trong mười hai phường đông.

Cả đường viện rộng hơn mười mẫu, lớn khoảng bằng nửa con đường, nhìn có khí khái vô cùng.

Hoàng Bính Thành vẫn luôn thấy đường viện nhỏ đó của Tô Tín rất uy phong nhưng so với đường viện này của Phi Ưng bang thì đúng là một trời một vực.

Cổng chính đường viện có đặt hai bức tượng chạm khắc hình chim ưng cao bằng hai người bằng đá cẩm thạch, thay thế cho hình sư tử đá giữ cổng, đây cũng là điểm đặc biệt của Phi Ưng bang.

Bang chúng đứng hai bên cổng đều mặc trang phục võ sĩ ngắn màu đen, bên trái ngực áo có thêu hình một con thần ưng, lưng dắt loan đao.

Tô Tín nheo mắt quan sát sơ qua những bang chúng này, phát hiện có chút khác biệt.

Những bang chúng hiện tại dưới tay Tô Tín và cả những bang chúng của Hổ tam gia, nói dễ nghe một chút là những người lăn lộn trong bang nhưng thực ra phần lớn đều là lăn lộn trên phố kiếm cơm mà thôi, còn hàng có công phu giống như Lý Hoại chẳng có được mấy người.

Còn những bang chúng mang ánh mắt hung dữ này, trên người phảng phất có chút sát khí, ai ai cũng đều to khỏe, khí huyết dồi dào, vừa nhìn đã biết là những tinh nhuệ từng giết qua người thấy qua máu.

Nhìn thấy vẻ mặt Tô Tín, Lý sư gia nói nhỏ:

- Đây đều là đệ tử của chiến đường, là tinh anh của Phi Ưng bang đấy, cả Phi Ưng bang này không có hơn trăm người như vậy.

Tô Tín gật đầu, đối với tổ chức quyền lực của Phi Ưng bang, cậu vẫn chưa được hiểu lắm.

Ngoài mười ba đại đầu mục của Phi Ưng bang ra, đứng sau bang chủ đó là ba đường chủ của phân đường.

Ba đường chủ này lần lượt chịu trách nhiệm trông coi tiền bạc của thiện sự đường, hình danh của hình đường và chiến sự trong bang của chiến đường.

Địa vị của ba đường chủ này cao hơn nhiều so với mười ba vị đại đầu mục, là những người nắm quyền thực sự trong Phi

Ưng bang.

- Các ngươi đợi ở ngoài này.

Hổ tam gia nói với Lý sư gia và Hoàng Bính Thành.

Tổng đường của Phi Ưng bang không phải là nơi ai muốn vào liền vào được.

Lý sư gia là thân cận của Hổ tam gia mà cũng chưa có tư cách vào trong, huống hồ gì là một bang chúng tầm thường như Hoàng Bính Thành.

Trong sảnh nghị sự chứa đủ cả trăm người này, được đặt một chiếc bàn dài mười trượng ở ngay chính giữa, bên trái có ba người ngồi, bên phải có mười hai người ngồi, ở vị trí chính có một người cao tuổi ngồi.

Lúc Hổ tam gia dẫn Tô Tín bước vào, tất cả những ánh mắt bỗng đổ dồn về phía cậu, nhất thời khiến cậu cảm nhận được luồng áp lực nặng nề xông thẳng đến.

Ngồi ở đây đều là những người nắm quyền thực sự trong Phi Ưng bang, họ đã dùng mười mấy năm xông pha liều mạng để có được thân phận gia nghiệp này trong Phi Ưng bang, khí chất mỗi người đều sắc lạnh như đao.

Đặc biệt là vị bang chủ Sa Phi Ưng của Phi Ưng bang đang ngồi chính giữa kia.

Dáng vẻ của Sa Phi Ưng rất già nua, nhìn cũng đã chừng bảy, tám mươi tuổi, tóc trắng bạc phơ, khuôn mặt hằn sâu những nếp nhăn, nhìn thần thái chẳng còn nhiều sự phấn chấn, nhưng giữa hai đường chân mày vẫn có sự nhạy bén sắc như dao.

Tô Tín có ấn tượng rất sâu sắc với vị bang chủ này, Sa Phi Ưng là truyền kỳ trong lòng những bang chúng trẻ tuổi của cả Phi Ưng bang này.

Nghe nói Sa Phi Ưng từ nhỏ là người của Thường Ninh phủ, nhà ông trước kia là phú hộ trong Thường Ninh phủ nhưng vì đắc tội với kẻ mạnh nên cả nhà bị diệt sạch, chỉ có mình ông thoát chết.

Sau đó Sa Phi Ưng rời khỏi Thường Ninh phủ xông pha giang hồ, nghe nói ông đã từng gia nhập vào Thái Hành Sơn Trại, trở thành tặc khấu tung hoành đường Hà Nam.

Cũng có người nói ông đến Tây Vực, làm đạo tặc giết người vô số giữa con đường Tây Vực ba mươi sáu nước với Tây Lương.

Dù sao sau hai mươi năm, một Sa Phi Ưng trung niên đã quay trở về.

Mang theo một thân võ công và chém giết trở về Thường Ninh phủ, ông đã giết sạch cả nhà kẻ thù và lập nên Phi Ưng bang, trở thành một trong những thế lực lớn nhất trong Thường Ninh phủ.

Loại vương tử ghi hận phục thù luôn là thứ mà những người trẻ tuổi rất thích, còn về thật giả ai có thể biết được?

- Bang chủ, Tô Tín đã được đưa đến rồi.

Hổ tam gia chắp tay nói với Sa Phi Ưng, thái độ vô cùng cung kính.

Sa Phi Ưng không nói gì, chỉ xua tay, Hổ tam gia liền đi đến bên chỗ của đại đầu mục ngồi xuống, bộ dạng hổ thẹn ngồi im.

- Ngươi là Tô Tín?

Sa Phi Ưng mở miệng, giọng nói khàn khàn già nua, cứ như lưỡi đang bị cọ xát vậy.

Tô Tín gật đầu, cung kính cúi người thi lễ:

- Tô Tín bái kiến bang chủ và các vị tiền bối.

Mọi người trong Phi Ưng bang quan sát Tô Tín, chưa nói đến những thứ khác, sự can đảm của người thanh niên này không hề nhỏ chút nào.

Đổi lại là những bang chúng bình thường khác khi bị những người bên trên Phi Ưng bang nhìn chằm chằm vào, e là sớm đã nơm nớp lo sợ, không thể điều khiển được mình rồi.

Nhưng Tô Tín lại vô cùng bình thản, thừa có sự dũng cảm.

Nhưng nói đi phải nói lại, nếu không có chút dũng khí, thì sao có thể làm ra chuyện lớn như vậy.

- Tô Tín! Ngươi còn biết ngươi là người của Phi Ưng bang sao? Gây ra chuyện lớn như vậy, ngươi có coi Phi Ưng bang ra gì không?

Đường chủ hình đường Đổng Thành Vũ hung dữ quát hỏi, giọng nói sắc lạnh như dao.

Trong ba vị đường chủ, nhìn Đổng Thành Vũ là trẻ tuổi nhất, dáng vẻ chưa đến năm mươi tuổi nhưng thật ra tuổi của ông ta xấp xỉ với tuổi Hổ tam gia, đã gần sáu mươi.

Chỉ vì tu vi võ đạo của Đổng Thành Vũ lớn mạnh nên nhìn hắn mới trẻ hơn Hổ tam gia.

Còn thực lực cụ thể thì Tô Tín không cảm nhận được nhưng chắc chắn mạnh hơn rất nhiều so với hậu thiên sơ kỳ của cậu.

Nắm quyền đường chủ hình đường hơn ba mươi năm, số người trong bang mà Đổng Thành Vũ giết lại còn nhiều hơn so với người bên ngoài, những bang chúng tầm thường sợ vị đường chủ hình đường này thậm chí còn hơn cả bang chủ.

Chương 21 - Dáng vẻ diễn xuất

Dáng vẻ diễn xuất

- Chính vì ta là người của Phi Ưng bang nên mới lựa chọn việc đi thích sát Đới Xung!

Khuôn mặt Tô Tín hùng dũng:

- Đới Xung giết huynh đệ ta, rõ ràng là tội không thể tha! Tô Tín ta có được ngày hôm nay đều là nhờ vào sự cất nhắc của Phi Ưng bang, làm nhục Phi Ưng bang chính là làm nhục Tô Tín này!

- Vậy ngươi có từng nghĩ đến hậu quả của chuyện này chưa? Đổng Thành Vũ hừ một tiếng.

Tô Tín vỗ ngực mình nói:

- Cha mẹ Tô Tín mất sớm, không đọc được nhiều sách nên chẳng nghĩ được nhiều như vậy, dù sao người thì ta cũng đã

giết, nếu vì chuyện này mà làm ảnh hưởng đến bang phái, vậy Tô Tín ta cam tâm dùng cái chết để tạ tội!

Những lời nói khẳng khái hùng hồn này thực sự làm cảm động không ít người.

Dù sao những đại đầu mục và ba vị đường chủ ở đây xưa kia cũng đều bắt đầu từ việc liều chết xông pha, lúc còn trẻ họ cũng như Tô Tín vậy, dám đánh dám liều nhưng cũng rất kích động, không nghĩ được nhiều cho đại cục.

Nhưng Hổ tam gia lại thầm hộc máu, hận không thể vạch trần Tô Tín ngay lúc này.

Ngươi mà đọc sách ít, không nghĩ được nhiều sao?

Trước kia Tô Tín chỉ khua môi múa mép một hồi, liền đã có thể từ tội giết lão đại trở thành tiểu đầu mục của Khoái Hoạt Lâm, cậu còn tinh khôn hơn cả hồ ly!

Huống hồ nhìn Tô Tín chỉ trong một tháng đã khiến cho các thương nhân Khoái Hoạt Lâm nghe lời đâu ra đấy, tiểu tử này mà giống người không biết mưu tính, kích động dễ phẫn nộ sao?

Mọi người ở đây đều chưa từng tiếp xúc với Tô Tín, không hiểu tính tình của cậu, Hổ tam gia tuy biết nhưng ông ta cũng chỉ có thể như người ẩn hình ngồi ở một góc không dám mở miệng.

Dù nói thế nào Tô Tín cũng là người của ông, còn là nghĩa tử ông đích thân thu nhận, nếu thừa cơ hãm hại cậu ngay trước mặt nhiều người như vậy, Hổ tam gia như ông sẽ hoàn toàn mất đi danh tiếng trong Phi Ưng bang.

Hơn nữa nếu bang nhất quyết đòi xử lý Tô Tín không chừng ông cũng bị vạ lây theo, đâu còn dám mở miệng để thu hút sự chú ý của người khác chứ?

- Hứ! Lấy chết đền tội sao? Nếu thực sự khai chiến với Thanh Trúc bang, người chết Phi Ưng bang chúng ta đâu chỉ một hai người, ngươi đền nổi sao?

Đổng Thành Vũ dường như không hề bị những lời của Tô Tín làm cảm động.

Tuy Đổng Thành Vũ không bị làm cho cảm động nhưng có người đã cảm động.

- Lão Đổng, đừng lạnh lùng như vậy chứ, nhớ năm xưa Phi Ưng bang chúng ta vừa mới lập ra, tôi đã cầm theo sài đao chém chết Tam Đầu Xà, đoạt về địa bàn đầu tiên cho Phi Ưng bang chúng ta.

Người nói lời này chính là một trong ba vị đường chủ - đường chủ chiến đường Lâm Phục Hổ, thân hình cao lớn uy mãnh, quản lý chiến đường trong tam đại đường khẩu, sát khí trên người Lâm Phục Hổ cũng là thứ quan trọng nhất.

Đôi mắt Tô Tín phát sáng, khuôn mặt đầy "kích động" nói:

- Lúc ta vừa vào Phi Ưng bang, đã nghe kể về chuyện năm xưa của Lâm đường chủ, một người một đao đoạt về địa bàn đầu tiên cho Phi Ưng bang chúng ta.

- Ha ha, hảo hán không kể chuyện năm xưa, đó đều đã là chuyện quá khứ không đáng nhắc đến nữa.

Lâm Phục Hổ khiêm tốn nói, nhưng trên mặt vẫn không giấu nổi sự đắc ý, dù sao đây cũng là chiến tích đáng tự hào nhất đời này của ông.

Đổng Thành Vũ nhìn Tô Tín một cái, chau mày nói với Lâm Phục Hổ:

- Lão Lâm, chuyện này không giống với chuyện năm xưa của chúng ta, năm đó bang chúng ta vừa lập ra, cần phải liều mình để xây dựng cơ nghiệp. Nhưng giờ bang phái đã đi vào con đường có nề nếp, nếu đi khai chiến với Thanh Trúc bang chênh lệch thực lực không bao nhiêu với chúng ta, như vậy chẳng có chút lợi ích nào cả.

Lâm Phục Hổ không đồng ý xua tay nói:

- Đổng Thành Vũ, ta xem ông ở trong giang hồ càng lâu nên gan càng bé rồi, chỉ là khai chiến với Thanh Trúc bang mà thôi, cũng chẳng phải là chúng ta chưa đánh qua Thanh Trúc bang bao giờ sao? Ta thấy tiểu tử này không tệ, có khí phách năm xưa của ta, không những không nên phạt mà còn nên thưởng mới đúng. Nếu không há chẳng phải sẽ khiến những

thanh niên trẻ tuổi một lòng liều mình xông pha vì bang phái cảm thấy thất vọng hay sao?

- Ông đang già mồm át lý lẽ! Vì bang phái mà liều mình và không nghe theo mệnh lệnh tùy tiện làm bừa là hai chuyện khác nhau! Đổng Thành Vũ đập tay xuống bàn bịch một tiếng, suýt chút nữa thì tách trà rung đổ.

- Đổng Thành Vũ ông nói vậy là có ý gì? Ông đập bàn với ai thế? Ông nghĩ lão tử đây sợ ông sao?

Lâm Phục Hổ giận dữ đứng dậy, trong mắt ánh lên sự hung dữ.

Nhìn hai người tranh cãi kịch liệt như vậy, Tô Tín cười thầm trong bụng, tình báo của Hoàng Bính Thành cũng chuẩn xác thật.

Lúc vừa tiếp quản Khoái Hoạt Lâm, Tô Tín từng nghe Hoàng Bính Thành nói qua một số tin tức về người bên trên của Phi Ưng bang, hiển nhiên trong mắt Hoàng Bính Thành đó chỉ là những lời tán nhảm mà thôi.

Trong tam đại đường chủ của Phi Ưng bang, đường chủ chiến đường Lâm Phục Hổ và đường chủ hình đường Đổng Thành Vũ luôn bất hòa, đây là chuyện mà ai ai cũng biết.

Lâm Phục Hổ tính tình dễ nóng giận, lại còn kích động bao che sai trái.

Đổng Thành Vũ thì lại thiết diện vô tư, một khi phạm vào bang quy, dù ai đến xin xỏ cũng đều không có tác dụng.

Mấy năm trước trong một trận chiến, một đệ tử của chiến đường vì cố ý giết hại bang chúng đã đầu hàng của bang đối địch mà phạm phải bang quy, Đổng Thành Vũ muốn phế hắn để cảnh cáo, Lâm Phục Hổ hiển nhiên đã đến cầu xin.

Trong mắt ông, giết một bang chúng đã đầu hàng thì có chuyện gì to tát đâu? Đều là nam nhân sục sôi khí huyết, thỉnh thoảng không biết dừng tay đúng lúc cũng là chuyện bình thường thôi.

Kết quả của chuyện đó không cần nghĩ cũng biết, Đổng Thành Vũ hoàn toàn không nể mặt Lâm Phục Hổ, ông ta đã cắt đứt đi gân mạch tay chân của đệ tử chiến đường đó ngay tại chỗ,

khiến hắn trở thành kẻ tàn phế, mâu thuẫn của hai đường chủ này cũng nảy sinh từ đó.

Tình cảnh giờ đây mà Tô Tín gặp phải cũng gần giống với người đệ tử năm đó, lòng Lâm Phục Hổ tự nhiên sẽ nghiêng về cậu một chút.

Trong mắt Đổng Thành Vũ, những lời sục sôi chí khí vừa rồi của Tô Tín có lẽ có chút giả tạo nhưng với Lâm Phục Hổ, đây chính là đệ tử tốt của Phi Ưng bang, thanh niên đầy nhiệt huyết, dám liều mình xông pha.

- Đủ rồi! Tuổi hai ngươi gộp lại cũng đã hơn một trăm rồi, gây gổ nhiều năm như vậy vẫn chưa đủ sao?

Sa Phi Ưng mở lời, hai người liền không nói gì nữa, ngoan ngoãn ngồi về chỗ.

- Trang Lê, ông nghĩ sao? Sa Phi Ưng hỏi đường chủ thiện sự đường - Trang Lê.

Nhìn vẻ bề ngoài thấp béo, khuôn mặt luôn nở nụ cười ôn hòa, Trang Lê không giống một ông lão trong bang phái, mà giống với một phú ông hơn.

Nghe Sa Phi Ưng mở lời, Trang Lê cười hà hà đáp:

- Lão Trang ta có thể có ý kiến gì chứ? Nghe mọi người bàn bạc là được rồi. Có điều chuyện này nên xử lý ổn thỏa vẫn tốt hơn, một khi làm không tốt, sẽ giống như lời Lâm đường chủ vừa nói, rất dễ khiến cho các đệ tử trong bang thất vọng.

Đổng Thành Vũ nhìn xoáy vào Trang Lê, trong mắt hiện lên sự ảm đạm.

Mọi người ở đây chỉ cần không quá ngốc cũng hiểu được hàm ý trong lời của Trang Lê, ông ta đang ủng hộ Lâm Phục Hổ.

Đổng Thành Vũ thiết diện vô tư nên trong thời gian ông quản lý hình đường, những người phạm tội rơi vào tay ông, không chỉ có người của chiến đường mà còn có rất nhiều đệ tử của thiện sự đường.

Thiện sự đường quản lý tiền bạc lương thảo trong bang, âm thầm cắt xén một ít cũng rất bình thường, nhưng chỉ cần bị

Đổng Thành Vũ phát hiện, nếu không chết thì cũng bị lột da.

Nhưng đầu óc Trang Lê không nông cạn như Lâm Phục Hổ, dù trong lòng rất oán hận Đổng Thành Vũ thì cũng không công khai đối chọi với ông ta ngay trước mặt mọi người.

Ba người hai ý, tất nhiên trong Phi Ưng bang không có quy định thiểu số phải phục tùng đa số, ba vị đường chủ chỉ là đang nói rõ lập trường của mình ra, còn quyền quyết định vẫn là ở bang chủ.

- Ừ hừ.

Sa Phi Ưng hắng một tiếng:

- Chuyện của Tô Tín đúng là nên xử lý cẩn thận một chút. Theo lý mà nói, ngươi giết Đới Xung nên trọng thưởng thậm chí là thăng chức ngươi lên làm đại đầu mục cũng được. Nhưng không theo phép tắc, không thể thành quy tắc, trong bang đã ra lệnh cho ngươi không được gây chuyện với Thanh Trúc bang, nhưng ngươi vẫn ra tay, đó chính là không coi bang quy ra gì, cần phải xử phạt. Vì vậy chuyện lần này coi như là lấy công chuộc tội, không thưởng cũng không phạt ngươi, nhưng ngươi cần nhớ rằng, chỉ những người tuân thủ quy tắc mới có thể sống được lâu.

Khi nói câu cuối cùng, Sa Phi Ưng nhìn xoáy vào Tô Tín, trong lời nói có bao hàm ý khác.

Nghe phán quyết của Sa Phi Ưng, sắc mặt của Đổng Thành Vũ có chút không vui, không phạt Tô Tín có nghĩa là Sa Phi Ưng đứng về phía Lâm Phục Hổ.

- Bang chủ, vậy giờ chúng ta sẽ trả lời như thế nào với Thanh Trúc bang đây? Bọn họ mất đi Đới Xung, e là sẽ không chịu để yên.

Đổng Thành Vũ hỏi với vẻ không cam tâm.

Sa Phi Ưng xua tay nói:

- Không để yên thì khai chiến thôi, thực lực của Thanh Trúc bang vốn vẫn yếu hơn chúng ta một chút, giờ Đới Xung chết rồi, nếu bọn họ muốn đánh thật, vậy chúng ta cùng họ chơi một ván. Nhưng ta tin người của Thanh Trúc bang không phải

hàng ngu dốt, mất đi một mãnh tướng tiên phong xông vào trận địa như Đới Xung, bọn họ đánh cũng chỉ thêm thua thiệt.

Nhưng chúng ta cũng không được lơ là cảnh giác, thông báo cho các huynh đệ thuộc hạ, phấn chấn tinh thần lên chuẩn bị vào trạng thái chiến tranh, một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì khai chiến ngay!

- Tuân lệnh!

Các đại đầu mục ở đó liền đồng thanh đáp.

Vẻ mặt Lâm Phục Hổ để lộ sự đắc ý, chiến đường của bọn họ chẳng hề sợ bang chiến, đánh càng kịch liệt thì công lao đạt được của chiến đường bọn họ càng lớn.

Đổng Thành Vũ phất tay bỏ đi, lúc sắp đi còn nhìn xoáy vào Tô Tín một chút.

Lâm Phục Hổ lại vỗ mạnh vai Tô Tín nói lớn:

- Tiểu tử được lắm, rất thú vị, một người một kiếm lại dám đi giết Đới Xung, can đảm đấy! Nếu không phải ngươi đã là tiểu đầu mục, ta sẽ đưa ngươi về chiến đường rồi.

- Đa tạ hậu ái của Lâm đường chủ, lúc tiểu tử vừa mới vào Phi Ưng bang, luôn lấy Lâm đường chủ ra làm hình mẫu lý tưởng của mình đấy ạ.

Tô Tín tâng bốc rất thuần thục, khiến cho vị đường chủ chiến đường này cười ha ha bước ra về.

Đợi sau khi các đại đầu mục khác đều ra về hết, Hổ tam gia mới đứng dậy, cũng vỗ vai Tô Tín nói:

- Làm tốt lắm, có điều lần sau hãy nhớ là đừng kích động như vậy nữa, có chuyện thì tìm nghĩa phụ cùng thương lượng chứ.

Tô Tín cúi đầu nói:

- Hài nhi chỉ sợ gây thêm rắc rối cho nghĩa phụ mà thôi.

- Nói lời như vậy là sao chứ! Nghĩa phụ ngươi giống với người sợ rắc rối lắm sao? Hổ tam gia không vui trách mắng.

- Dạ, hài nhi biết rồi, sau này nếu xảy ra chuyện như vậy, hài nhi nhất định sẽ thương lượng cùng nghĩa phụ.

Bộ dạng hai người như “cha hiền con thảo”, cũng không biết là đang diễn cho ai coi, sau màn giả tạo đó mới rời khỏi tổng đường.

Lý sư gia và Hoàng Bính Thành đợi ở bên ngoài cổng có chút lo lắng, nhìn thấy Tô Tín bình an vô sự đi ra, bọn họ liền biết là Tô Tín đã bình an qua được kiếp nạn này.

Có điều hai người này lại không có phản ứng giống nhau mà là Hoàng Bính Thành kinh ngạc vui mừng còn Lý sư gia lại kinh ngạc sửng sốt.

Chương 22 - Đấu đá và rút thưởng

Đấu đá và rút thưởng

Trên đường trở về, Lý sư gia biết được chuyện xảy ra trong tổng đường qua lời kể của Hổ tam gia, khiến hắn không kìm được vỗ mạnh đùi một cái.

Chiêu này của Tô Tín cũng thật lợi hại, đã biến một cuộc họp phán xử cậu trở thành màn kịch tranh quyền đoạt lợi trong Phi Ưng bang.

Từ đầu Tô Tín đã không hề giải thích gì cho mình, ngược lại còn đưa mình vào thế anh hùng vì huynh đệ không tiếc mạng sống đi liều mình với Thanh Trúc bang nên phạm vào bang quy.

Tuy có người không tin vào chiêu trò này, nhưng chỉ cần người có đầu óc đơn giản tứ chi phát triển như đường chủ Lâm Phục Hổ tin là được, vì ông ta hiển nhiên sẽ nói giúp cho Tô Tín.

Từ lúc Lâm Phục Hổ mở lời, chuyện này đã không còn có liên quan gì với Tô Tín nữa, mà đã chuyển thành cuộc đấu đá nội bộ giữa ba vị đường chủ.

Giữa Lâm Phục Hổ và Đổng Thành Vũ có ân oán xưa cũ, chỉ cần chuyện Đổng Thành Vũ phản đối thì ông ta nhất định sẽ ủng hộ.

Mà Đổng Thành Vũ cũng ra tay với thiện sự đường, chặn đường kiếm chác của Trang Lê, vì vậy vị Trang đường chủ

này cũng chẳng thèm suy nghĩ đến đúng sai, chắc chắn cũng sẽ đứng về phía đối lập với Đổng Thành Vũ.

Một màn kịch đơn giản lại đưa được cả ba vị đường chủ của Phi Ưng bang vào tròng, Lý gia sư càng nghĩ lại càng thấy cao minh, thậm chí không nhịn được muốn vỗ tay khen hay.

Có điều nhìn lại vẻ mặt u ám của ân chủ Hổ tam gia mình, Lý gia sư cũng chỉ đành im lặng theo sau ông ta.

Trước kia Hổ tam gia âm thầm giở trò sau lưng Tô Tín, vừa rồi lại lo lắng muốn cắt đứt sự liên quan với cậu ta, đối với mối quan hệ nghĩa phụ nghĩa tử này, thiếu chút nữa là vạch thẳng mặt nhau, giờ Tô Tín bình yên vô sự, Hổ tam gia vui nổi mới tài.

Lý gia sư thầm cảm nhận lần này Hổ tam gia đã đi sai một nước cờ.

Đối với một Tô Tín trẻ tuổi tiền đồ rộng mở này, nếu ông phò trợ thì với thân phận nghĩa phụ còn có thể có được chút lợi ích, nhưng nếu ông chọn việc bức ép vậy thì sẽ rất khó giải quyết.

Cùng lúc này, Hoàng Bính Thành đang cùng Tô Tín trở về Khoái Hoạt Lâm cũng đang toát mồ hôi lạnh.

Hắn không chứng kiến màn đấu khẩu trong tổng đường, nhưng nghe Tô Tín thuật lại cũng đã thấy rất sợ hãi, nếu đổi lại là hắn đứng ở vị trí Tô Tín, chưa kể đến chuyện có thể ăn nói đĩnh đạc, chỉ e sớm đã không thể đứng vững được.

- Lão đại à, sự can đảm của người chẳng phải lớn bình thường đâu, vậy mà dám diễn kịch ngay cả trước bang chủ và ba vị đường chủ, ngộ nhỡ bang chủ nhìn ra thì làm sao? Hoàng Bính Thành tỏ vẻ sợ hãi nói.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Không phải ngộ nhỡ nhìn ra, mà là bang chủ đã nhìn ra, nói đúng hơn là những người ở đó lúc ấy, ngoài Lâm Phục Hổ sống hơn nửa đời người mà đầu óc vẫn còn ngu ngơ ra thì ai cũng đều nhìn ra được hết.

Tuy ta rất có tự tin với kỹ năng diễn xuất của mình, nhưng chắc chắn không giấu được nổi Sa Phi Ưng - người đã một tay

tạo dựng nên Phi Ưng bang, cũng không giấu qua được mắt Đổng Thành Vũ và còn cả con mắt tinh tường của Trang Lê.

Hoàng Bính Thành bỗng ngẩn người:

- Nhìn… nhìn ra được sao? Vậy vì sao bang chủ còn nói đỡ cho người.

- Sau một hồi đắn đo, bang chủ không phải nói đỡ cho ta mà là đang bênh vực cho Lâm Phục Hổ.

Tô Tín giải thích:

- Lâm Phục Hổ và Đổng Thành Vũ nảy sinh tranh chấp, Trang Lê lại ở bên cạnh thêm dầu vào lửa, thân là bang chủ nên ông ấy cần chọn một bên, nếu giảng hòa không tốt sẽ có thể gây ra sự bất mãn từ cả hai phía.

- Nhưng nếu ngộ nhỡ bang chủ nói đỡ cho Đổng Thành Vũ thì sao? Hoàng Bính Thành thắc mắc hỏi.

Tô Tín lắc đầu:

- Không thể nào, bang chủ chắc chắn sẽ nói giúp cho Lâm Phục Hổ.

- Vì sao?

- Bởi vì trong ba vị đại đường chủ này, chỉ có Lâm Phục Hổ mới là tâm phúc của bang chủ!

Tô Tín thấp giọng nói:

- Vì sao Lâm Phục Hổ có thể quản lý chiến đường nơi có thực lực mạnh nhất trong bang? Vì ông ta biết đánh trận sao? Không phải, đó là vì ông ta có đầu óc nông cạn dễ điều khiển nhất trong ba vị đại đường chủ!

Hoàng Bính Thành sững sờ, tuy hắn mang tiếng là cái tai nghe ngóng của Phi Ưng bang, nhưng những lời phân tích này của Tô Tín vẫn là thứ mà lần đầu hắn được nghe.

- Là nơi có lực chiến mạnh nhất Phi Ưng bang nên không nói cũng biết được tầm quan trọng của chiến đường, vì vậy cần giao chiến đường cho người đáng tin cậy quản lý.

Trong ba vị đường chủ, Trang Lê là người giảo hoạt, lòng dạ cũng thâm sâu nhất nên bang chủ không yên tâm được. Còn Đổng Thành Vũ tuy ngoài mặt thiết diện vô tư nhưng trong lòng hắn nghĩ gì cũng đâu ai biết được. Chỉ có Lâm Phục Hổ là mẫu người đầu óc đơn giản tứ chi phát triển điển hình.

Tuy năng lực ông ta không phải mạnh nhất, nhưng Sa Phi Ưng lại yên tâm nhất về ông ta, vì ông ta dễ khống chế nhất so với hai người trước. Ngươi từng nói, Đổng Thành Vũ từng phế đi một đệ tử của chiến đường phạm phải bang quy, bang chủ không hề đứng ra ngăn cản, vậy có nghĩa là bang chủ đứng về phía Đổng Thành Vũ. Còn nếu hai người xảy ra xung đột lần này mà bang chủ lại vẫn nói giúp cho Đổng Thành Vũ, chắc chắc sẽ làm Lâm Phục Hổ bất bình, vì vậy lần này ông ấy cần phải đứng về phía Lâm Phục Hổ.

Hoàng Bính Thành bỗng im bặt, hắn phát hiện ra rằng thứ mà vị Tô lão đại này lợi hại nhất không phải là võ công mà là làm sao để hiểu được lòng người.

Nhưng thực ra Tô Tín còn có một câu vẫn chưa nói ra, tiền đề của tất cả những điều này đó là cần phải có thực lực, nếu không có thực lực, dù có tính toán kỹ thế nào cũng đều uổng công vô ích.

Nếu lần này cậu không giết được Đới Xung, thất bại trở về thì dù có viện bao nhiêu cớ cũng vô ích.

Nhưng vì giết được Đới Xung nên đã khiến Thanh Trúc bang mất đi một cánh tay, tổn thất thực lực.

Nếu lúc này Thanh Trúc bang lại khai chiến với Phi Ưng bang, vậy họ chẳng còn ở vị trí thực lực tương đương nữa mà đã trở thành yếu thế.

Vì vậy sự ra tay của Tô Tín kỳ thực không mang lại rắc rối cho bang như Lý Cương vẫn nghĩ.

Còn về chuyện Tô Tín, chủ yếu là xem có phải cậu đã vi phạm bang quy, cần phải xử phạt hay không.

Nếu chỉ còn vấn đề này thôi thì chuyện đã dễ xử lý hơn, màn kịch này có thể giải quyết tất cả.

Nhưng cũng có mặt bất lợi.

Bang chủ Sa Phi Ưng và Đổng Thành Vũ đều đã nhớ cậu là Tô Tín, nếu lần sau còn muốn diễn kịch chỉ e là không dễ dàng như vậy nữa.

Sau khi trở về Khoái Hoạt Lâm, bang chúng thuộc hạ của Tô Tín biết được tin cậu không sao bỗng reo hò phấn khởi.

Trải qua chuyện này xong, sự đoàn kết của chúng thuộc hạ dưới tay Tô Tín ngày càng tăng lên.

Theo được một vị lão đại ra tay hào phóng đã không dễ, theo được một vị bằng lòng ra mặt vì thuộc hạ lại càng khó khăn hơn.

Vì vậy khi nhìn thấy Tô Tín bình an trở về, mọi người đều rất vui vẻ, đương nhiên là trừ Lý Cương ra.

Tô Tín không thèm để ý đến hắn.

Lý Cương là người của Hổ tam gia, giờ Tô Tín và Hổ tam gia vẫn chưa trở mặt với nhau, chỉ cần hắn không làm gì quá đáng thì Tô Tín sẽ không động đến hắn.

Nhận lúc mọi người đang vui vẻ, Tô Tín đã bỏ ra một trăm lượng bạc, bao nguyên một tửu lâu để mọi người ăn uống đến tối mịt mới quay về.

Nhưng vừa bước vào cửa, Tô Tín liền bị Hinh Nhi đẩy ra ngoài.

- Trên người ca ca có mùi thối quá, khi không lại uống nhiều rượu như vậy? Đi tắm rửa trước đi, không tắm rửa sạch không được bước vào cửa đâu!

Hinh Nhi bịt mũi, tỏ vẻ ruồng rẫy.

- Được rồi, ca ca đi ngay đây. Tô Tín đành cười khổ đi tắm trước.

Trước kia lúc còn ở trong căn nhà rách nát của Trường Lạc phường, Hinh Nhi không có nhiều tật xấu như vậy, giờ chuyển đến ở trong nhà mới, cô bé lại sinh ra thói quen ưa sạch sẽ.

Bình thường y phục Tô Tín chỉ cần dính chút bụi bẩn đều sẽ bị Hinh Nhi buộc cởi ra ngay.

Sau khi nước nóng được đổ vào bồn tắm, Tô Tín nhảy vào bên trong rồi khẽ ngâm nga một tiếng.

Hôm nay tuy không động thủ với ai cả, nhưng diễn kịch cùng các lão già bên trên Phi Ưng bang suốt một ngày, sự căng thẳng về tinh thần cũng rất mệt mỏi.

Loại người có đầu óc đơn giản như Lâm Phục Hổ rất ít, đa phần đều là những lão già sống mấy mươi năm trong bang, tâm tư đen tối chẳng thua gì những người cấp trên ở kiếp trước của cậu, chỉ cần nói sai một câu thôi thì rất có thể sẽ bị nắm thóp ngay.

Nhân lúc đang tắm, tâm trí Tô Tín đi vào trong không gian hệ thống.

Tô Tín vốn muốn tích lũy thêm một ít cơ hội rút thưởng để rút luôn một lần, hoặc trực tiếp tích lũy đến mức một lần rút thưởng cao cấp.

Có điều lần giao đấu với Đới Xung làm Tô Tín cảm thấy thực lực bản thân còn thiếu sót rất nhiều, giờ cậu đang muốn tăng thực lực lên, nên việc tích lũy hơn ba tháng để đổi lấy lượt rút thưởng cao cấp có chút không thiết thực.

Trong ba tháng này đôi khi còn xảy ra chuyện thì sao, tạm thời việc quan trọng nhất đó là tăng thực lực bản thân mình lên.

Trong không gian mù mịt của hệ thống, Tô Tín hỏi:

- Giờ tôi còn có bao nhiêu lượt rút thưởng?

Hệ thống nói:

- Ký chủ hiện có 35 lần rút thưởng sơ cấp và 1 lần rút thưởng trung cấp.

- Đổi cho tôi thành ba lần rút thưởng trung cấp.

Rút thưởng sơ cấp có tỉ lệ rút ra được đồ ngon quá ít, hiện Tô Tín cần loại công pháp có cấp bậc kiểu như khoái kiếm Kinh Vô Mệnh, chứ không phải là những công pháp cấp thấp loại hai sao trở xuống.

- Đổi thành công, xin hỏi ký chủ muốn rút thưởng ngay?

- Rút ngay, bỏ đi ô trống.

Trên màn hình của không gian, vòng quay chầm chậm chuyển động, kim đi qua khỏi ô công pháp, dừng ở ô đơn dược.

- Chúc mừng ký chủ đã rút được một bình Khai Linh Tán, đánh giá cấp là hai sao.

Một chiếc bình màu trắng xuất hiện trước mặt Tô Tín, một đoạn giới thiệu xuất hiện trong đầu của Tô Tín.

"Khai Linh Tán, tinh thần sáng tỏ, bổ máu dưỡng khí, thích hợp dùng cho võ sĩ hậu thiên rèn luyện chân khí, dùng lâu dài sẽ giúp ích đôi chút đối với việc tăng bậc lên thành tiên thiên."

Tô Tín cầm bình thuốc nhìn rồi nói:

- Hơi vô vị, tác dụng cũng không đến nỗi nào nhưng cần dùng lâu dài mới được, nếu không thì nó cũng chỉ có hiệu quả tương tự như Dưỡng Khí Đan.

- Tiếp tục rút, vẫn bỏ đi ô trống.

Vòng quay lại chuyển động lần nữa, cuối cùng lần này nó cũng dừng lại ở ô công pháp mà Tô Tín mong muốn.

Trên màn hình lớn xuất hiện một người ăn mày trung niên mang y phục rách rưới.

Tuy y phục rách rưới, nhưng lại vô cùng sạch sẽ, hơn nữa tướng mạo lại anh tuấn nho nhã, không giống như ăn mày chút nào mà giống một tú tài đọc sách hơn.

- Chúc mừng ký chủ đã rút được nhân vật Toàn Quan Thanh, công pháp kèm theo là "Tàn quyển Đả Cẩu Bổng Pháp", không cần tiến hành rút lại, đánh giá cấp công pháp là nửa sao.

Suýt chút nữa thì Tô Tín hộc ra máu.

Rút thưởng trung cấp mà rút ra công pháp nửa sao, cái quái quỷ gì vậy?

Nếu đây được coi là vận may, thì sao Toàn Quan Thanh ít ra cũng là trưởng lão của Cái Bang, thế mà chỉ đáng có nửa sao sao?

Tô Tín muốn kháng nghị nhưng vừa mở miệng đã ngậm lại ngay.

Võ công của trường phái Kim Dung vốn thuộc hàng thấp trong các trường phái, mà đa số những lúc Toàn Quan Thanh ra tay, đều dùng âm mưu quỷ kế, còn võ công thì thực sự rất kém.

Nhưng còn một điểm Tô Tín không phục, đó là Đả Cẩu Bổng Pháp thì Đả Cẩu Bổng Pháp chứ sao lại còn thêm tàn quyển vào, đùa gì chứ? Tô Tín liền kháng nghị lại ngay.

Hệ thống giải thích:

- Đả Cẩu Bổng Pháp là tuyệt học của Cái Bang, đệ tử tầm thường cũng biết nhưng chỉ biết được tàn quyển mà thôi, Toàn Quan Thanh tuy là trưởng lão Cái Bang nhưng vẫn chưa có đủ tư cách học trọn bộ Đả Cẩu Bổng Pháp hoàn chỉnh, vì vậy chỉ được ngang tàn quyển. Tình huống này cũng xảy ra với những công pháp khác, ví dụ như bản gốc Cửu Âm Chân Kinh cấp bốn sao, nhưng nếu ký chủ rút được Âu Dương Phong, vậy cũng chỉ có được bản nghịch luyện Cửu Âm Chân Kinh cấp ba sao mà thôi.

Tô Tín cười khổ một tiếng, quy tắc mà hệ thống này định ra đúng là hoàn toàn kín kẽ, không hề có chút sơ hở nào để người ta bắt bẻ cả.

Chương 23 - Xưng hùng võ lâm, vung kiếm tự cung

Xưng hùng võ lâm, vung kiếm tự cung

Hai lần rút thường trung cấp đều không có được thứ gì tốt, nên đối với lần thứ ba này Tô Tín cũng chẳng có đủ tự tin nữa.

Nhưng đối với những thứ dựa vào sự may mắn thì chẳng có gì đáng nói về tính kỹ thuật cả, vậy nên Tô Tín vẫn cắn răng tiến hành rút lần ba.

Vòng quay từ từ chuyển động, bất ngờ dừng ở ô công pháp, lần này một kiếm khách trẻ tuổi xuất hiện ở trên màn hình lớn.

Một thân y bào màu đỏ, dáng người cao gầy nét mặt thanh tú, thoạt nhìn có vẻ là một thanh niên tuấn tú.

Nhưng nhìn kỹ lại phát hiện được hắn có cặp lông mày cong như lá liễu, nước da mịn màng chẳng giống nam nhân, dường như phảng phất chất chứa sự nhu mì của nữ nhân.

Hơn nữa trong ánh mắt của kiếm khách trẻ tuổi này còn mang theo vẻ âm tà tuyệt vọng điên cuồng, nhìn vào khiến người ta có cảm giác vô cùng sợ hãi.

- Chúc mừng ký chủ đã rút được nhân vật Lâm Bình Chi, võ học trang bị là quyển "Tịch Tà Kiếm Phổ", không cần rút thêm nữa vì cấp công pháp đã đạt hai sao rưỡi.

Nghe xong câu này của hệ thống, Tô Tín tối sầm mặt lại, suýt chút nữa hộc ra máu.

Đúng là Tô Tín rất cần công pháp hai sao rưỡi, nhưng yêu cầu đầu tiên để tu luyện được Tịch Tà Kiếm Phổ là gì?

Xưng hùng võ lâm, vung kiếm tự cung!

Chỉ cần đó là nam nhân, có lẽ sẽ chẳng mấy ai bằng lòng tu luyện loại công pháp này.

Nếu Tô Tín mang nó tặng cho hoàng cung Đại Chu, những công công trong đó có lẽ sẽ rất hứng thú.

Ba lần rút thưởng trung cấp liên tục đều thất bại hoàn toàn, cuối cùng Tô Tín đã quyết định bỏ cuộc.

Còn một lần rút thưởng trung cấp cuối cùng nhưng Tô Tín không dùng đến, để lại phòng lúc cần đến.

Còn 200 điểm phản diện đó lại càng không được dùng.

Dù là rút thưởng nhân vật xong tiến hành chọn công pháp hay là mở trong tiệm, điểm phản diện này chính là tiền đảm bảo, giờ mang ra rút thì lãng phí quá.

Lúc Tô Tín tùy tay ném quyển Tịch Tà Kiếm Phổ vào trong góc hệ thống và chuẩn bị rời khỏi không gian thì hệ thống lại công bố một nhiệm vụ chính tuyến:

- Kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến Tư Thế Kiêu Hùng (2). Nội dung nhiệm vụ: Nếu đã có tiền, thì cần đoạt quyền. Trở thành một trong những người có tiếng nói trong Phi Ưng bang (Cấp Đường Chủ), hạn thời gian một năm.

- Hậu quả thất bại: Tự phế một loại võ kỹ của bản thân, đồng thời bị hạ xuống một cảnh giới.

- Thưởng nhiệm vụ: Hoàn thành 50%, thưởng một lần loại rút thưởng quyền chỉ định (trên hai sao, dưới ba sao).

- Hoàn thành 100% thưởng: Tử Hà Thần Công (cấp đánh giá hai sao rưỡi), 800 điểm phản diện, hai lần rút thưởng trung cấp.

Đúng là chẳng cho người ta thời gian nghỉ ngơi gì cả, nhiệm vụ chính cái này nối tiếp cái kia.

Rời khỏi hệ thống, Tô Tín lắc đầu thở dài, hôm nay coi như vận may chưa đến, ba lần rút thưởng trung cấp thế mà cuối cùng chỉ mỗi Khai Linh Tán là có chút hữu dụng, hai cái kia một cái thì vô dụng, một cái thì phế vật.

Hơn nữa nhiệm vụ chính tuyến vừa công bố cũng cũng chẳng dễ làm gì.

Trở thành người có tiếng nói trong Phi Ưng bang, ít nhất cũng phải cấp đường chủ, còn phải hoàn thành trong một năm, điều kiện này thật đúng hà khắc.

Lúc chưa gặp qua Sa Phi Ưng và ba vị đường chủ kia có lẽ cậu sẽ không cảm thấy như vậy, nhưng giờ cậu đã được gặp hết bọn họ, những người này đều là lão thành đã tạo dựng nên Phi Ưng bang, thực lực đều mạnh hơn cậu gấp nhiều lần.

Đương nhiên điều kiện nhiệm vụ có chút khắc nghiệt, nhưng thưởng cũng rất hậu hĩnh, có cả món nội công hai sao rưỡi tiếng tăm lừng lẫy Tử Hà Thần Công nữa.

Hơn nữa khi hoàn thành nhiệm vụ 50% liền có thể nhận một lần thưởng, xem ra hệ thống cũng biết nhiệm vụ lần này cũng lâu dài nên mới đưa ra chút lợi ích.

Tô Tín cũng phát hiện, so với võ kỹ, tỉ lệ rút thưởng được nội công rất thấp.

Nếu chỉ dựa vào rút thưởng, cũng không biết đến đời nào mới rút được một món nội công tốt, thưởng nhiệm vụ lần này thực sự rất hấp dẫn.

Thời hạn một năm không dư dả nhiều, Tô Tín phải tranh thủ thời gian để tu luyện bản thân, đồng thời cần xây dựng thế lực cho mình.

Lấy viên Khai Linh Tán ra, Tô Tín cho vào miệng rồi nuốt thẳng vào bụng, một cảm giác mát lạnh bỗng lan tỏa toàn thân.

Tô Tín có thể cảm nhận rõ ràng rằng, khi có Khai Linh Tán, chân khí, máu huyết toàn thân lưu chuyển nhanh gấp ba lần so với trước kia, xung thẳng vào các huyệt vị trong người.

Có điều Khai Linh Tán này tuy có cấp hai sao nhưng dược lực cũng không thể đả thông trực tiếp được huyệt vị nào của cậu cả.

Tô Tín đả thông ba mươi sáu huyệt vị trong thời gian hơn một tháng, tính qua thì tốc độ rất nhanh, nhưng về sau tốc độ này cũng sẽ chậm lại dần.

Tốc độ đả thông một trăm linh tám huyệt vị trên người càng về sau sẽ càng chậm, ba mươi sáu huyệt vị đầu chỉ có thể xem như món khai vị mà thôi.

Nhân lúc có sự trợ giúp của Khai Linh Tán, khí huyết bản thân đang lưu chuyển nhanh, Tô Tín ra sân nâng lên hai tảng đá nặng tổng cộng ba trăm cân, nhanh chóng múa may khiến khí huyết bản thân lưu chuyển càng nhanh hơn.

Đến cảnh giới hậu thiên, nếu chỉ ngồi thiền tu luyện thì đúng là việc làm ngu ngốc, võ sĩ tu luyện võ đạo thực ra cũng như là đang nghiên cứu phát hiện bảo tàng trong cơ thể.

Hậu thiên luyện thể, tiên thiên luyện khí.

“Luyện” của tiên thiên ở đây chính là ngồi thiền tu “luyện”.

“Luyện” của hậu thiên chính là tôi “luyện”, cứ xem bản thân như một cục phôi thép để tôi luyện vậy, trải qua muôn ngàn lần gọt giũa mới luyện ra được thần binh sắc nhọn.

Chỉ khác nhau một chữ nhưng chân lý lại ở hai cảnh giới hoàn toàn khác biệt.

Sáng sớm hôm sau, khi Tô Tín ăn sáng cùng với Tô Hinh Nhi xong thì liền đến Khoái Hoạt Lâm.

Sau hơn một tháng phát triển, Khoái Hoạt Lâm lại càng phồn hoa gấp mười lần so với lúc vừa mở, dù là ban ngày, trên đường vẫn đông đúc người qua lại, nếu không nhìn những nơi khác của Trường Lạc phường có lẽ còn tưởng rằng đây là trung tâm của Thường Ninh phủ.

- Tô lão đại, chúc mừng chúc mừng.

Ông chủ Lưu của Túy Nguyệt lâu đang cầm chiếc quạt cười ha hả nói.

Tô Tín nhíu mày:

- Ồ? Chúc mừng chuyện gì?

Ông chủ Lưu gấp quạt "xoạt" một tiếng, nịnh hót nói:

- Chuyện Tô lão đại đi thích sát Đới Xung vì huynh đệ ai ai cũng đã biết, đúng là một nam tử hán hiển hách, lần này tuy Phi Ưng bang không thưởng cho người, nhưng địa vị người trong Phi Ưng bang đã vững chắc hơn rồi.

Tô Tín kinh ngạc nhìn ông chủ Lưu, đúng là ông ta nhìn chuyện rất thấu đáo.

Lần này Tô tín không chỉ vượt qua được nguy hiểm trước mắt mà còn lấy được lòng người.

Thuộc hạ của Khoái Hoạt Lâm càng không cần nói đến, giờ trong hàng vạn người ở Phi Ưng bang này Tô Tín đã không còn thuộc hàng vô danh tiểu tốt nữa.

Ai nhắc đến Tô Tín cũng đều nghĩ đến, ồ, đây chính là hảo hán đã thích sát đại đầu mục Thanh Trúc bang để báo thù cho huynh đệ đây mà.

Địa vị vô hình này tuy không hiện rõ ra ngoài, nhưng lại chứng tỏ cho việc Tô Tín được Phi Ưng bang thừa nhận.

Giống như Lưu Tam Đao trước kia vậy, tuy cũng là tiểu đầu mục nhưng địa vị không thực, bị Tô Tín giết cũng chẳng thành chuyện lớn, giờ có lẽ cũng chẳng có ai nhớ đến hắn nữa.

Nhưng giờ nếu có người muốn ra tay với Tô Tín chắc hẳn sẽ không dễ dàng như vậy, dù có là bang chủ muốn lấy mạng cậu

thì cũng cần phải có lý do xác đáng mới được, nếu không những bang chúng khác cũng sẽ không phục.

- Ha ha, Tô mỗ ta cũng không cầu được thưởng gì, chỉ mong không hổ thẹn với lòng mà thôi. Có điều ta rất tò mò, ông chủ Lưu mà cũng đến chúc mừng ta sao?

- Ta còn cho rằng các vị trong Khoái Hoạt Lâm đều mong ta chết lắm, như vậy sẽ không có ai lấy đi hoa hồng của các người nữa.

Tô Tín cười tựa không cười nói.

Thần sắc ông chủ Lưu liền nghiêm lại, thu quạt về nói nhỏ:

- Tô lão đại người yên tâm, Lưu Khôn ta không phải hàng ếch ngồi đáy giếng, người khác nghĩ thế nào ta không biết, nhưng ta nhất định sẽ luôn ủng hộ Tô lão đại người.

- Người có tiếng nói của Khoái Hoạt Lâm chỉ mỗi người, chúng ta bỏ ra một phần lợi nhuận nhưng đổi lại được nơi chốn yên ổn, nếu đổi thành người khác của Phi Ưng bang, hì hì, e là chúng tôi đều trở thành miếng thịt béo bở rồi.

Nói đến đây, ông chủ Lưu cười nhạt:

- Lão đại ở những chỗ khác đức hạnh thế nào ta đều biết hết, tiền phát hàng tháng cho thuộc hạ bên dưới ngày càng ít đi, nên những bang chúng đó chỉ còn cách nhắm vào chúng tôi để kiếm thêm chút đỉnh.

- Hôm nay ăn một ít, ngày mai ăn thêm chút nữa, tiền tài cũng là chuyện nhỏ thôi, nhưng việc làm ăn bị bọn họ làm phiền hà không ít.

- Hàng ếch ngồi đáy giếng của Khoái Hoạt Lâm cứ nghĩ đổi người khác lên quản lý nơi này sẽ có thể chuyển phần chia lợi nhuận kia về lại chỗ họ hết, nhưng bọn họ lại không biết rằng, phần lợi nhuận này chỉ có thể phải nộp nhiều hơn chứ không thể ít đi được.

Tô Tín cười vỗ vai Lưu Khôn:

- Ông chủ Lưu quả đúng là người hiểu biết, bọn họ đều cho rằng ta lấy phần lợi nhuận này là cắt xén da thịt họ, nhưng nếu

đổi lại thành người khác quản lý, có thể bọn họ không chỉ bị xén đi da thịt, e là còn phải đổ máu ấy chứ.

Hai người hàn huyên thêm đôi câu, ông chủ Lưu tỏ lòng trung thành với Tô Tín xong cũng xòe quạt bước đi, cộng thêm tướng mạo anh tuấn nho nhã của ông ta, so với những người tri phủ xuất thân Thám Hoa ở Thường Ninh phủ này đều có khí chất hơn nhiều, tiếc rằng ông ta lại là kẻ làm ăn dưới lốt quan khách.

Hoàng Bính Thành đi ra từ đường viện, nhìn thấy bóng dáng ông chủ Lưu liền thắc mắc hỏi:

- Lão đại, đám thương nhân đó lại bắt đầu muốn gây chuyện thị phi gì nữa?

Tô Tín lắc đầu:

- Trước kia bọn họ không dám, giờ sẽ càng không dám, ông chủ Lưu là một người thông minh nên sẽ không làm như vậy, ngược lại ông ta còn ngăn cản được mấy kẻ không mấy thông minh kia.

Hoàng Bính Thành không ngốc, Tô Tín nói như vậy liền hiểu ngay chuyện vừa rồi, thì ra là đến tỏ lòng trung với lão đại, mắt nhìn của người này đúng thật không tồi.

Tô Tín căn dặn:

- Đi gọi Lý Hoại đến đây, chúng ta cần thương lượng chút chuyện.

Hoàng Bính Thành gật đầu, vội chạy đi tìm Lý Hoại.

Lý Hoại là người lạnh lùng, khuôn mặt nhìn ai cũng tỏ vẻ khó chịu, trước kia làm thuộc hạ của Hổ tam gia, mọi người khá là sợ hắn.

Một phần là vì tính cách Lý Hoại, phần khác là vì thực lực của hắn.

Lúc còn là thuộc hạ của Hổ tam gia, Lý Hoại đã rất có tiếng, nhưng đó đều là tiếng ác.

Tên này dường như có khuynh hướng bạo lực, chỉ cần ra tay thì không chết cũng tàn phế, dù là đệ tử trong bang cũng đều

không dám so tài với hắn.

Nhưng từ sau lần đi thích sát Đới Xung cùng Tô Tín, thiện cảm của mọi người đối với hắn đã tốt hơn hẳn, họ thấy con người hắn ngoài lạnh trong nóng, nhưng nếu là chuyện vì huynh đệ thì lại không hề ậm ờ cho qua.

Tuy Lý Hoại đi thích sát Đới Xung cùng Tô Tín chỉ thuần túy là vì chiến đấu tìm cảm giác kích thích.

Thế là sau đó dường như khi mọi người gặp Lý Hoại đều bắt đầu chủ động chào hỏi, giọng điệu cũng ôn hòa hơn nhiều, chuyện này làm Lý Hoại cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

Trước kia hắn quen sự lạnh lùng khi giao tiếp với người khác, giờ đây người ta tỏ thiện ý với hắn, hắn lại có chút không quen.

Chẳng phải sao, sáng sớm nay khi hắn đang chuẩn bị luyện võ ở hậu viện của đường viện thì bị mấy bang chúng trẻ tuổi mang vẻ mặt sùng bái đến vây quanh.

- Lý đại ca, kể cho chúng tôi nghe chuyện huynh cùng lão đại đi lấy đầu Đới Xung được không?

- Phải đó Lý đại ca, nghe nói Đới Xung ấy thân cao tám thước, eo cũng tám thước, đều là thật sao?

Lý Hoại vã mồ hôi, lắp bắp nói không nên lời.

Bảo hắn ra tay giết người thì dễ, nhưng bảo hắn giao lưu với những bang chúng trẻ này thật sự lại quá khó.

Đúng lúc này Hoàng Bính Thành chạy đến trách mắng nói:

- Tụ tập lại đây làm gì vậy? Sáng sớm không lo đi luyện tay chân gân cốt mà đi hỏi chuyện lấy đầu Đới Xung à, các ngươi chỉ biết dùng miệng thì giết được ai chứ?

Giáo huấn mấy bang chúng đó xong Hoàng Bính Thành nói:

- Lý Hoại, lão đại đang tìm nên cậu qua đó một chuyến đi.

Lý Hoại lau mồ hôi, gật đầu với Hoàng Bính Thành, trong ánh mắt còn tỏ ý cảm kích, chuyện này bỗng khiến Hoàng Bính

Thành giật mình, hỏi thầm trong lòng rằng hôm nay Lý Hoại chưa uống thuốc sao?

Chương 24 - Truyền thụ công pháp

Truyền thụ công pháp

Trong một gian của đường viện, Tô Tín ngồi trên ghế uống trà, không lâu sau Hoàng Bính Thành liền dẫn Lý Hoại đẩy cửa bước vào.

- Lão đại.

- Tô lão đại.

Tiếng Tô lão đại chính là của Lý Hoại nói, việc này làm Hoàng Bính Thành kinh ngạc một lúc.

Lúc vừa mới quen biết, hắn vô cùng kiêu căng, thậm chí nói rõ ra là không hề nghe theo mệnh lệnh của Tô Tín, giờ đây hắn gọi được một tiếng Tô lão đại sao?

Có điều Hoàng Bính Thành không nghĩ nhiều, thủ pháp của vị lão đại nhà hắn vô cùng cao minh, nên việc có thể làm Lý Hoại khuất phục cũng chẳng phải là chuyện kỳ lạ gì.

- Ngồi xuống đi, đừng đứng hết như vậy, tìm hai người đến là muốn cùng thương lượng một chuyện.

Tô Tín bảo hai người ngồi xuống rồi nói:

- Hai người các ngươi thấy đám thuộc hạ hiện giờ của ta thế nào?

Lý Hoại chẳng hề quan tâm đến những chuyện này, Hoàng Bính Thành thì lại hào hứng nói:

- Đơn giản có thể miêu tả bằng bốn chữ, lòng dân có thừa!

Tô Tín cười mắng:

- Đừng dùng bừa thành ngữ thế, câu này mà để quan phủ nghe được, cẩn thận không lại bị ném vào đại lao đấy.

Hoàng Bính Thành cười hì hì nói:

- Dù sao thì cũng là có ý đó, lão đại người ra tay khẳng khái hào phóng, tiền mà chúng huynh đệ thuộc hạ bọn ta kiếm được

còn nhiều hơn người của bên chiến đường.

- Hơn nữa người còn vì huynh đệ mà đi liều mạng với đại đầu mục Thanh Trúc bang, chuyện này đều làm chúng tiểu nhân cảm động nước mắt lưng tròng, dù giờ người có hạ lệnh bảo họ tấn công Vĩnh Lạc phường thì bọn họ cũng sẵn sàng cầm đao xông lên ấy chứ.

Tô Tín gõ ngón tay lên bàn nói:

- Đúng vậy, sĩ khí đúng là không tồi, nhưng vẫn chưa đủ.

Hoàng Bính Thành có chút không hiểu, trong mắt hắn, đám thuộc hạ của Tô Tín đã đủ rất xuất sắc lắm rồi.

Nếu là những thuộc hạ của các tiểu đầu mục khác thì đa số đều có chút giảo hoạt được tích lũy nhiều năm, thường ngày hay tụ tập làm những việc dọa nạt tống tiền, đánh đấm ẩu đả, một khi xảy ra chuyện thì đảm bảo bọn họ sẽ trốn biệt tăm.

Còn thuộc hạ Tô Tín là những thanh niên dám đánh dám liều mạng, sớm đã được Tô Tín khuất phục, ngay cả một số người cũ cũng dần hòa nhập vào không khí này.

Giờ nếu Tô Tín muốn khai chiến với kẻ khác, đảm bảo bọn họ đều ào ào xông lên trước, trong Phi Ưng bang khí thế này e là chỉ có được ở nơi có đãi ngộ hậu hĩnh như chiến đường mà thôi.

Tô Tín lắc đầu:

- Vốn dĩ ta cũng nghĩ đúng là không tồi, nhưng lần trước đến tổng đường, ngươi cũng đã thấy những đệ tử chiến đường ở cổng đấy, chỉ cần dùng mười người của đối phương thôi e là đã có thể giải quyết toàn bộ hai trăm thuộc hạ của ta rồi.

Hoàng Bính Thành nhất thời sững sốt:

- Có phải nói quá lên rồi không? Hai mươi người của chúng ta đánh không lại một người bọn họ sao?

Hắn biết đệ tử chiến đường rất mạnh, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng bọn họ mạnh đến mức như vậy.

Tô Tín lắc đầu:

- Ngươi không luyện võ công nên không cảm nhận được cỗ khí huyết lớn mạnh và sát khí lẫm liệt trên người bọn họ, nói một câu khó nghe đó là, thuộc hạ của ta chỉ là con nít chưa từng thấy máu, so với người ta thì chỉ như cỏ rác thôi.

Lý Hoại nãy giờ đang im lặng cũng bỗng lên tiếng:

- Tô lão đại nói không sai, những đệ tử của chiến đường rất mạnh, ta giao đấu qua với bọn họ rồi, có thể đánh hơn được một người nhưng đánh không lại được ba người.

Hoàng Bính Thành bỗng trợn tròn mắt, đệ tử chiến đường mạnh thế nào hắn chưa từng thấy, nhưng Lý Hoại lợi hại ra sao thì hắn đã được biết.

Hắn là tay chân đệ nhất dưới trướng của Hổ tam gia, những bang chúng ngoại bang chết dưới tay hắn cũng đã đến hai con số.

Hơn nữa lần trước Lý Hoại cùng Tô Tín đi thích sát Đới Xung, hai người thoát ra được sau khi xông vào chém giết trong địa bàn Thanh Trúc bang, phần thực lực này nghĩ cũng có thể hiểu.

Nhưng với thực lực này của Lý Hoại mà cũng đánh không lại ba đệ tử chiến đường sao?

Lý Hoại thản nhiên đáp:

- Đệ tử chiến đường đều được Phi Ưng bang tuyển chọn kỹ lưỡng, cơ thể cường tráng, bọn họ đã được bồi dưỡng từ nhỏ, mỗi ngày đều được ăn thịt bò, trứng gà, hơn nữa mỗi ngày còn ăn những năm bữa, tối đến còn dùng thảo dược ngâm tẩm cơ thể giúp cường tráng khí huyết.

- Bọn họ không cần đi tuần tra địa bàn mỗi ngày, chỉ cần làm một việc duy nhất đó là luyện võ, hơn nữa còn có đường chủ chiến đường Lâm Phục Hổ đích thân chỉ dạy, thậm chí có khi còn được bang chủ tự mình đến chỉ dạy.

- Nhưng đây vẫn chưa được coi là đệ tử chiến đường thực sự, chỉ có những người trong bang chiến giết được hơn mười mạng người vẫn chưa chết mới có tư cách trở thành đệ tử chiến đường thực sự.

Hoàng Bính Thành thấy kỳ lạ hỏi:

- Sao ngươi biết rõ những chuyện này như vậy.

- Bởi vì lúc đầu ta từng muốn gia nhập vào chiến đường, nhưng cuối cùng lại bị đánh trượt.

- Thực lực của lão huynh mà cũng bị đánh trượt sao?

Lý Hoại bình thản nói:

- Lúc đó cha mẹ ta đều đã mất cả, gia sản bị thúc phụ đoạt hết, ta bị ngược đãi một năm nên lúc trốn ra được để gia nhập vào chiến đường thì cơ thể xanh xao gầy yếu không thể nào tả nổi nên mới bị trượt.

Đây là lần đầu Hoàng Bính Thành được nghe về gia thế của Lý Hoại, hắn không kìm lòng nên hỏi:

- Còn thúc phụ năm xưa đoạt gia sản ngươi sau thế nào?

- Giết rồi!

Hoàng Bính Thành rụt cổ lại, thầm trách cái miệng thối của mình, hắn nên biết kết quả này chứ.

Tô Tín gõ tay vào bàn:

- Được rồi, không nói huyên thuyên nữa, hôm nay ta tìm hai ngươi đến là chuẩn bị bàn bạc cách để tăng cường một chút thực lực cho huynh đệ thuộc hạ, người của ta không thể thua chiến đường được!

Lý Hoại lắc đầu.

- Rất khó.

Hoàng Bính Thành không phục nói:

- Chẳng phải ăn thịt mỗi bữa là được sao, giờ chúng ta có tiền rồi, chẳng lẽ không mua nổi thịt à? Sau mở rộng hậu viện đường viện thành võ trường, lão đại sẽ đích thân chỉ dạy bọn họ.

Lý Hoại cười nhạt:

- Võ công không phải một ngày là có thể luyện thành được, luyện như vậy thì cũng chỉ luyện được võ quèn thôi, đâu thành

cao thủ như chiến đường đánh được một lúc mấy mươi người vậy được.

Hoàng Bính Thành còn muốn nói gì đó nhưng Tô Tín xua tay nói:

- Lý Hoại nói đúng, người của chiến đường là do Phi Ưng bang dùng bao nhiêu năm để bồi dưỡng ra, chúng ta muốn được như chiến đường trong thời gian ngắn cơ bản không thể dùng cách này được.

Tô Tín bỗng quay ngoắt sang hỏi:

- Lý Hoại, ngươi từng học nội công chưa?

- Tất nhiên là chưa.

Tuy Lý Hoại là đệ nhất tay chân của Hổ tam gia, nhưng đến nghĩa tử Trần Đáo của Hổ tam gia còn chưa có tư cách học nội công của ông ta thì đương nhiên hắn cũng không thể nào học được.

Tô Tín nói:

- Nếu giờ ta đưa cho ngươi một món nội công, ngươi ước tính thực lực ngươi sẽ tăng lên bao nhiêu lần?

- Ít nhất cũng gấp mười lần!

Lý Hoại bỗng sáng mắt lên.

Giờ thực lực của bản thân Lý Hoại đã đạt đến mức giới hạn, hắn vào Phi Ưng bang cũng mấy năm rồi, thân là tay chân đệ nhất của Hổ tam gia, giờ ăn uống không cần muộn phiền, khí huyết gân cốt bản thân cũng rèn luyện vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng đối với Lý Hoại thì tất cả đều đã đạt giới hạn, hắn không có thần lực trời ban như Đới Xung, giờ đối với hắn mà nói, sức mạnh này dù có luyện thế nào thì cũng không thể tăng thêm bước nào nữa.

Trừ khi hắn tu luyện nội công, dùng nội công dưỡng khí huyết, đả thông huyệt đạo mới có thể tiến thêm bước nữa.

- Thực lực ngươi tăng được gấp mười lần, vậy bang chúng bình thường dù thực lực không mạnh nhưng tu luyện nội công

xong cũng có thể tăng lực chiến được vài lần rồi, vì vậy cách của ta đó là để cho thuộc hạ của mình tu luyện nội công!

Tô Tín lấy ra cuốn "Nội công sơ cấp Toàn Chân Giáo" mà cậu đã chép lại tối qua ném lên bàn:

- Nội công tâm pháp!

Lý Hoại đang ngồi bỗng đứng phắt dậy từ ghế khiến cho Hoàng Bính Thành ngồi cạnh cũng phải giật mình.

Hắn chưa từng thấy Lý Hoại kích động như vậy bao giờ.

Lý Hoại hỏi:

- Cái này là để chúng ta tu luyện sao?

Tô Tín gật đầu, dường như cậu nghe ra được chút run rẩy trong giọng nói của Lý Hoại.

Có điều Lý Hoại thực sự cũng có lý do để kích động, có thể nói thứ nội công như vậy đến nằm mơ hắn cũng mong muốn có được.

Nếu không có nội công, Lý Hoại hiện giờ sẽ chỉ có thể giữ mức thực lực này đến hết đời, hắn chỉ là một bang chúng, một bang chúng nhỏ nhoi biết đánh đấm mà thôi.

Tuy hắn biết bang chủ và ba vị đường chủ đều biết nội công, thậm chí đại đầu mục Hổ tam gia cũng biết, nhưng hắn lại chưa từng mơ ước cao xa rằng bọn họ sẽ dạy cho mình.

Đối với người giang hồ, nội công là thứ bí mật, càng không cần nói đến việc truyền nó cho bang chúng nhỏ nhoi.

Dù là nghĩa tử của Hổ tam gia thì Trần Đáo cũng chưa từng được Hổ tam gia truyền cho nội công, vậy thì Lý Hoại hắn có tư cách gì để được truyền thụ chứ?

Sau đó lúc đi thích sát Đới Xung cùng Tô Tín, hắn mới biết nhất định Tô Tín cũng biết nội công, nhưng trong lòng hắn cũng không hề có suy nghĩ gì thêm.

Quan hệ giữa hắn và Tô Tín không gần gũi, hơn nữa từng nói lời không khách khí, Tô Tín không ghi hận đã là độ lượng lắm rồi, còn mơ ước gì đến nội công chứ?

Hắn không ngờ giờ Tô Tín lại ném ra nội công tâm pháp quý giá này, hào phóng bảo hắn đi tu luyện.

Tô Tín nhìn bộ dạng Lý Hoại rồi cười hỏi:

- Sao vậy, có gì không thỏa đáng sao?

Lý Hoại ngẩng đầu trầm giọng nói:

- Xưa nay nội công tâm pháp là bí mật bất truyền, dù là môn phái giang hồ cũng cần bái sư rồi mới tu luyện được, Phi Ưng bang chúng ta chưa từng có ai truyền thụ nội công cho bang chúng bình thường.

Tô Tín hỏi:

- Có biết là vì sao không?

Lý Hoại đáp:

- Vì nội công rất quý giá?

Tô Tín cười nhạt:

- Quý giá cái đếch gì! Thứ này có quý giá đến mấy cũng chẳng phải là vật phẩm tiêu hao, người này học xong rồi thì người kia không thể học được nữa. Bang chủ và các đại đầu mục không truyền nội công cho thuộc hạ là vì bọn họ sợ!

Hoàng Bính Thành và Lý Hoại đều sửng sốt, sợ? Bọn họ sợ điều gì?

- Nội công là gì? Là ranh giới giữa người bình thường và võ sĩ, chỉ khi học được nội công, tương lai của mình mới có thể rộng mở, nếu không cả đời người đó cũng chỉ có thể quanh quẩn ở Thường Ninh phủ này đánh đấm mà thôi.

- Hổ tam gia tu luyện nội công mười mấy năm cũng không thể đả thông được ba mươi sáu huyệt đạo, ngộ nhỡ như thuộc hạ ông ta có người học được nội công rồi trở nên lớn mạnh thì làm sao? Có phải ông ta nên nhường chỗ cho người tài rồi không?

- Bang chủ và ba vị đường chủ tuy có thực lực mạnh hơn, nhưng bọn họ cũng sợ điều này. Có thực lực thì người ta sẽ có dã tâm, hiển nhiên sẽ không dễ chịu khống chế nữa.

Lý Hoại ngẩng đầu lên hỏi:

- Vậy người không sợ sao?

Hoàng Bính Thành nhíu mắt nhìn Lý Hoại, người này đúng là cái gì cũng dám hỏi.

Tô Tín cười:

- Ta không sợ.

- Vì sao?

- Vì ta đi xa hơn các ngươi rất nhiều.

Chương 25 - Không có võ kỹ hoàn toàn vô dụng

Không có võ kỹ hoàn toàn vô dụng

Truyền thụ nội công cho bang chúng thuộc hạ là chuyện mà Tô Tín đã quyết định vào tối qua.

Hiện giờ thực của cậu còn rất yếu, tuy có thể giết được Đới Xung nhưng đó chỉ là vì lén thích sát Đới Xung, khiến cho Đới Xung bất ngờ mà thôi.

Nếu đổi lại tình cảnh khác, ai thắng ai thua còn chưa biết rõ.

Mà lần này đến tổng đường nhìn thấy ba vị đường chủ và bang chủ thâm sâu khó lường, Tô Tín hiểu rõ rằng nếu dùng thực lực hiện tại của mình đấu với bọn họ thì vẫn còn chênh lệch quá nhiều.

Nhưng thứ võ đạo coi trọng đó là tiến hành tuần tự, hệ thống chỉ có tác dụng bổ trợ cho bản thân cậu chứ không thể giúp cậu trở thành cao thủ trong chốc lát.

Hơn nữa nhiệm vụ chính tuyến mới chỉ có hạn một năm, song song với việc tăng thực lực bản thân cậu còn cần tăng thực lực thuộc hạ, chuyện này rất quan trọng để hoàn thành nhiệm vụ.

Hoàng Bính Thành có chút lo lắng:

- Phải rồi lão đại, ngộ nhỡ chúng ta truyền nội công này ra rồi bị những người khác học lén được thì phải làm sao? Ngoài

những huynh đệ hiểu biết ra, không chắc những người khác cũng biết giữ mồm giữ miệng.

Hắn là người lâu năm trong Phi Ưng bang, bao nhiêu năm nay chuyện phản bội lão đại, huynh đệ tương tàn hắn cũng đã từng thấy nhiều.

- Vẫn là câu nói đó, không cần nghĩ rằng nội công này là bí tịch thần công to tát gì, mọi người có truyền ra thứ này cũng không cần lo lắng.

Tô Tín nói với vẻ không có gì:

- Những người khác muốn dạy thì đã dạy từ sớm rồi, nói không chừng nội công của bang chủ bọn họ còn mạnh hơn quyển nội công này của ta, có người muốn học lén thì cứ để họ học, không có chuyện gì to tát cả.

"Nội công sơ cấp Toàn Chân Giáo" chỉ là công pháp cấp nhập môn nửa sao, dù ở thế giới này thì có lẽ cũng chỉ là thứ có cấp thấp nhất.

Điều Hoàng Bính Thanh nói Tô Tín sớm đã nghĩ đến, tuy cậu rất có danh tiếng ở Khoái Hoạt Lâm, nhưng cậu không tự hào đến mức xem mình là vương bá, nên có thể chỉ có một số tiểu đệ trung thành thề chết không để lộ mà thôi.

Cậu dám khẳng định rằng, một khi cậu truyền nội công này ra ngoài, Hổ tam gia bọn họ biết được tin tức, nhất định sẽ uy hiếp thuộc hạ của cậu khiến họ nói ra nội công đó.

Tô Tín không quan tâm, cậu truyền nội công này ra, chỉ là để tăng thực lực cho thuộc hạ mà thôi, Hổ tam gia bọn họ có được nội công này rồi sẽ truyền đi hay không truyền đi thì cũng chẳng liên quan gì đến Tô Tín cả.

Nếu Hổ tam gia truyền đi, Tô Tín liền có thể yên tâm bắt đầu phát triển.

Còn nếu ông ta vì sợ thực lực Tô Tín lớn mạnh khó khống chế, cũng sẽ truyền lại nội công này cho thuộc hạ mình, nhưng e là hiệu quả cũng không cao, bởi vì chúng thuộc hạ của Hổ tam gia đều không có tiền.

Nội công sơ cấp chỉ là thủ pháp để hỗ trợ tu luyện, hậu thiên luyện thể, cho dù tu luyện nội công, thì cái chính yếu vẫn là phải tôi luyện cơ thể mình.

Phần lớn võ sĩ đều ăn uống nhiều hơn người bình thường là vì để chuyển hóa tinh hoa trong thức ăn thành khí huyết cho cơ thể, giúp cơ thể mạnh mẽ khỏe khoắn.

Cũng giống như những võ tăng của Thiếu Lâm Tự vậy, người ngoài đều cho rằng họ ăn chay, nhưng thật ra mỗi bữa đều có cả thịt cả.

Ăn cơm rau mỗi ngày như vậy thì cả đời cũng chẳng đả thông được một huyệt vị nào.

Thuộc hạ của Hổ tam gia có hơn nghìn người, ngoài mấy mươi tên tâm phúc ra, những bang chúng khác miễn cưỡng lắm cũng chỉ đủ chút tiền no bụng mỗi tháng mà thôi.

Từ xưa đến này đều là nghèo học văn, giàu học võ, với chút tiền này mà bọn họ muốn tu luyện nội công cơ bản là không thể nào.

Mà Hổ tam gia chắc chắn cũng không có khả năng tăng lương tháng lên cho thuộc hạ mình, nếu ông ta dám tăng lương tháng cho thuộc hạ mình lên được mức như Tô Tín, e là không lâu sau Hổ tam gia cũng phải ăn cơm trắng với rau thôi.

Tình hình của cả Phi Ưng bang cũng tương tự như vậy, bang chúng bình thường đều chỉ có thể miễn cưỡng đủ no bụng, với tình hình này thì dù có nội công, cũng không luyện ra đâu vào đâu cả.

- Còn có một vấn đề nữa, chỉ có nội công cũng không được, bọn họ tu luyện võ kỹ gì?

Lý Hoại bỗng nhiên hỏi.

Tô Tín cũng sững lại, cậu đúng là đã quên điểm này.

Cảnh giới hậu thiên dù có đả thông vài huyệt vị thì chẳng qua cũng chỉ có thể tăng chút sức mạnh mà thôi.

Có sức mạnh nhưng không có võ kỹ tương ứng thì dù có đánh đấm vẫn chỉ như gãi ngứa mà thôi.

- Lý Hoại, kiếm pháp của ngươi có thể truyền dạy cho huynh đệ không?

Ký ức của Tô Tín với song kiếm của Lý Hoại vẫn còn như in, quỷ dị tàn nhẫn, nhanh mạnh lạ thường, uy lực tuyệt đối không tầm thường.

Lý Hoại ngập ngừng nói:

- Dạy thì có thể, có điều là cơ bản ta chẳng biết kiếm pháp gì, những võ kỹ đó của ta đều là tích lũy dần trong lúc chiến đấu với người ta mà thôi.

Tô Tín gõ nhẹ ngón tay trỏ lên bàn, kiếm pháp của Lý Hoại đúng là như vậy thật, thậm chí còn không thể gọi là kiếm pháp, chỉ có thể nói là một loại kinh nghiệm chiến đấu mà thôi.

Thủ đoạn công kích của Lý Hoại kỳ thực chỉ có ba chữ: Nhanh, chuẩn, độc.

Bảo hắn đi dạy những bang chúng khác cơ bản là không thể, nhưng nếu muốn mô phỏng lại lối chiến đấu đó của hắn, nếu không huyết chiến mấy mươi trận, giết mấy mươi mạng e là không luyện ra được.

Hiện giờ Tô Tín chỉ biết được hai loại võ kỹ, Kinh Vô Mệnh Khoái Kiếm không thích hợp cho bang chúng tầm thường học, dù có là Tô Tín, nếu không có 5% độ thuần thục kia thì cũng khó mà nhập môn được.

Còn Đại Tu Di Kiếm Pháp biến hóa phức tạp, kiếm pháp tinh diệu, ngay cả những võ sĩ tư chất kém đã không luyện được, huống hồ gì là những bang chúng bình thường đến một chữ cũng không biết.

Nghĩ đến đây Tô Tín bỗng nhớ lại một thứ, tinh thần liền vào ngay trong không gian hệ thống, tìm lại "Tàn quyển Đả Cẩu Bổng Pháp" mà hôm qua cậu đã vứt vào xó xỉnh.

Lật "Tàn quyển Đả Cẩu Bổng Pháp" ra, Tô Tín nhìn kỹ một lượt bỗng cười lớn như có chút kích động.

Vừa rồi cậu còn đang âu sầu vì không có võ kỹ tu luyện nào thích hợp với bang chúng bình thường, nhưng kỳ thực hôm

qua cậu đã rút được một quyển.

Hôm qua sau khi cậu rút được "Tàn quyển Đả Cẩu Bổng Pháp" này thì không xem kỹ, hôm nay xem xong mới biết rằng chỉ cần dùng ở nơi thích hợp thì không có võ kỹ hoàn toàn vô dụng.

"Tàn quyển Đả Cẩu Bổng Pháp" này vốn không có chiêu thức mạnh mẽ "Thiên Hạ Vô Cẩu" của Đả Cẩu Bổng Pháp chính tông, nó chỉ có tám tự quyết cách dùng cơ bản đó là ngáng, bổ, quất, chọc, xoi, kéo, chặn, chuyển.

Một chiếc gậy với tám kiểu biến hóa, đủ để ứng phó với phần lớn tình huống, hơn nữa "Tàn quyển Đả Cẩu Bổng Pháp" này còn có lối chiến đấu hợp công.

Ba mươi sáu người có thể hợp thành Đả Cẩu Trận Tiểu Chu Thiên, mà trận pháp Tiểu Chu Thiên này cũng có thể chia thành trận mười tám người, chín người, ít nhất còn có trận 3 người, đương nhiên càng nhiều người thì uy lực của trận càng lớn.

Những ăn mày của Cái Bang tụ tập nhóm với nhau cùng đi ăn xin, thỉnh thoảng xảy ra chuyện liền có thể lập trận pháp nhanh nhất để chống lại kẻ địch.

Thật ra những điều kể trên đều là thứ yếu, quan trọng nhất đó là yêu cầu để tu luyện "Tàn quyển Đả Cẩu Bổng Pháp" rất thấp, thậm chí thấp đến nỗi chỉ cần là người không tàn phế, có mắt đều có thể tu luyện, không biết chữ cũng chẳng sao.

"Tàn quyển Đả Cẩu Bổng Pháp" ngoài hình vẽ thì chẳng có chữ gì nữa, toàn bộ bên trong đều là hình ảnh, đến con nít xem cũng có thể hiểu.

Loại công pháp này vốn được sáng tạo ra cho những đệ tử thông thường của Cái Bang, nên yêu cầu cơ bản nhất của nó chỉ có bốn chữ: Đơn giản dễ hiểu.

Môn phái có số người đông nhất trong võ lâm thiên hạ đó là Cái Bang, mà đệ tử có tố chất thấp nhất cũng thuộc về đệ tử Cái Bang.

Họ đều trở thành ăn xin, vậy thì tố chất cao làm sao được?

Vậy nên “Tàn quyển Đả Cẩu Bổng Pháp” được tạo ra càng đơn giản càng tốt, mà điều này lại vừa hay phù hợp với tâm ý của Tô Tín.

Những thuộc hạ chẳng có chút võ công cơ bản kia của cậu tu luyện nó vừa hay phù hợp.

Tâm trí lay động, Tô Tín liền trở ra từ hệ thống, nó chỉ xảy ra trong thoáng chốc, thậm chí Hoàng Bính Thành và Lý Hoại còn không chú ý đến sự thất thần của Tô Tín.

- Hai người xem quyển võ kỹ này xem sao.

Tô Tín lấy quyển “Tàn quyển Đả Cẩu Bổng Pháp” từ trong người, ném ra trước mặt hai người.

- Đả Cẩu Bổng Pháp? Đặt cái tên tồi tàn gì thế không biết?

Hoàng Bính Thành bĩu môi chê bai, nghe tên chẳng giống với hàng cao siêu gì.

Lý Hoại lật ra xem, cuối cùng đưa ra kết luận:

- Không mạnh nhưng thực dụng.

- Thực dụng là đủ rồi, nếu đổi lại là ngươi thì sẽ luyện thành Đả Cẩu Bổng Pháp này trong bao lâu? Ngươi tính xem những người khác phải mất bao lâu mới học được?

Tô Tín có sẵn 5% độ thuần thục, nhìn qua liền đã có thể sử dụng, cậu chỉ muốn biết đổi thành những người khác thì sẽ thế nào.

Lý Hoại suy nghĩ rồi nói:

- Bổng pháp này chỉ có tám chiêu thức đơn giản, nếu là ta thì một ngày sẽ học được, những người khác biết chút ít võ công cơ bản thì mất khoảng chừng hai đến năm ngày.

Tô Tín gật đầu, thời gian như vậy xem ra không dài.

- Lão Hoàng, ngươi đi tìm người làm hai trăm cây gậy ngắn dài bốn thước, một đầu cần làm thành mũi thương sắc hai bên lưỡi, ngày mai phải có đủ.

Hoàng Bính Thành gật đầu:

- Lão đại định dùng nó để làm binh khí sao? Trên hình này rõ ràng vẽ gậy gỗ mà.

- Gậy gỗ là dùng để đả cẩu, còn muốn đánh người thì cần phải dùng đồ thật.

Đả Cẩu Bổng Pháp sơ cấp này được tạo ra cho bang chúng tầm thường của Cái Bang, một đám đi xin ăn thì lấy đâu ra tiền mua binh khí chứ? Đương nhiên chỉ đành tiện tay nhặt một chiếc gậy gỗ để làm binh khí mà thôi.

Dù sao vũ khí cũng chỉ để cho bọn họ dùng để hộ thân, cũng không hy vọng bọn họ có được lực chiến mạnh ra sao.

Nhưng nếu phải đánh thật, người ta một đao đã chặt đứt gậy gỗ ngươi ra thành hai đoạn, vậy lúc đó còn đánh đấm gì nữa chứ?

Biến gậy gỗ thành gậy sắt, như vậy mới có thể phát huy được uy lực thật sự của Đả Cẩu Bổng Pháp.

Huống hồ Tô Tín còn nham hiểm làm thêm mũi thương nhọn trên gậy sắt, đợi đến lúc đánh nhau sẽ dùng chữ “thọc” và “xoi”, vậy cơ thể sẽ bị một thủng một lỗ tuôn trào máu huyết.

Tô Tín gõ bàn quyết định:

- Được rồi, cứ quyết định vậy đi, sáng ngày mai lão Hoàng bảo mọi người tập trung ở đường viện, ta sẽ dạy mọi người Đả Cẩu Bổng Pháp, Lý Hoại phụ trách dạy cho mọi người thực chiến.

Lý Hoại gật đầu đi ra, Hoàng Bính Thành lê bước chầm chậm, cười nhăn nhó nói:

- Lão đại, ta có thể không học được không? Người xem ta từng này tuổi rồi, luyện nữa cũng không đâu vào đâu.

Hoàng Bính Thành rất rõ địa vị hiện giờ của mình, hắn là một người thực thi.

Tô Tín đưa ra mệnh lệnh, hắn phụ trách thực thi hoàn thành mệnh lệnh đó, như vậy là được.

Ra trận chém giết thực sự hắn không rành.

Lúc trước ở Phi Ưng bang, hắn cũng đã trải qua mấy mươi trận bang chiến lớn nhỏ, nhưng hắn đều trốn lui đằng sau bởi hắn vốn dĩ sợ thấy máu và bị thương.

Tô Tín cũng biết Hoàng Bính Thành là người thế nào nên cũng không làm khó hắn, chỉ vỗ vai hắn nói:

- Lão Hoàng, võ kỹ chém giết có thể không học, nhưng nội công nhất định ngươi phải học, không cầu mong thực lực mạnh mẽ gì, nhưng chí ít cũng có tác dụng rèn luyện sức khỏe.

Hoàng Bính Thành biết đây đã là giới hạn của Tô Tín nên cũng chỉ đành chấp nhận.

Dù sao không bảo hắn vung đao múa kiếm đánh đánh giết giết là được rồi, bởi Hoàng Bính Thành hắn là người chỉ dựa vào đầu óc để kiếm cơm.

Chương 26 - Nỗi xót xa của bang chúng cấp thấp

Nỗi xót xa của bang chúng cấp thấp

Bàn bạc xong chuyện truyền thụ võ kỹ cho huynh đệ thuộc hạ, Tô Tín đi dạo một vòng, thấy không có việc gì nên chuẩn bị trở về.

Trong đường viện có người đứng gác, tiểu viện nhỏ của cậu gần Khoái Hoạt Lâm nên một khi có chuyện gì lập tức liền có người đến bẩm báo ngay.

Huống hồ với uy danh hiện tại của Tô Tín, e là chẳng có mấy ai dám đến gây chuyện.

Dù Hổ tam gia và đường chủ hình đường Đổng Thành Vũ nhìn không ưa gì cậu, thì họ cũng đều không thể gây chuyện với cậu vào lúc này.

Nhìn thấy trời sắp trưa, trên đường quay về Tô Tín tiện đường mua một cân thịt bò kho tương và một con gà lá sen.

Cổng tiểu viện vẫn có hai bang chúng đứng gác.

Thực ra từ sau khi thực lực Tô Tín tăng mạnh, cậu muốn cho họ lui về, nhưng nghĩ đến chuyện trong nhà còn có Hinh Nhi

nên vẫn để họ lại.

Giờ cậu đắc tội với không ít người, tuy nói họa không liên quan đến người nhà, nhưng ngộ ngỡ gặp phải tên điên cuồng nào đó thì sao, thế nên tốt nhất vẫn cần phòng bị.

Nhìn thấy Tô Tín trở về, hai bang chúng liền cung kính chào:

- Lão đại.

Tô Tín ném cho họ một lượng bạc nói:

- Vất vả rồi, trưa rồi đi ăn uống chút gì đó rồi nghỉ ngơi một lát đi.

Hai bang chúng nhận lấy bạc cảm kích nói:

- Đa tạ lão đại.

Bọn họ không phải xúc động vì một lượng bạc mà Tô Tín thưởng cho, mà là vì họ cảm nhận được một thứ từ cử chỉ hành động của Tô Tín, đó chính là sự tôn trọng.

Đẩy cửa ra, thấy Hinh Nhi đang cầm thanh kiếm gỗ nhỏ mà Tô Tín làm cho rất uy vũ mạnh mẽ, nhìn rất ra dáng.

Nhìn thấy cảnh này Tô Tín bỗng nhớ ra chuyện cũng nên cho Hinh Nhi luyện chút nội công.

Tuổi Hinh Nhi tuy còn nhỏ, nhưng cô bé rất có thiên phú với khả năng hiểu biết võ kỹ, ít ra loại Đại Tu Di Kiếm Pháp phức tạp này cậu chỉ dạy qua một lần mà cô bé đã học được đâu vào đấy rồi.

Thiên phú này còn giỏi hơn cả Tô Tín, cậu tin chắc rằng cô bé học nội công cũng sẽ rất nhanh.

Tô Tín không muốn bồi dưỡng Hinh Nhi trở thành hiệp nữ giang hồ gì gì đó, đời này cậu sẽ bảo vệ cô bé, nếu để cô chịu thương tổn gì, vậy thì người ca ca như cậu có thể mang đi chém luôn.

Có điều dù không ra trận chém giết thì cũng cần tu luyện nội công, cũng giống như cậu đã nói với Hoàng Bính Thành vậy, có thể dùng để rèn luyện sức khỏe cũng tốt mà.

Hơn nữa tính cách của Hinh Nhi cũng thích hợp tu luyện nội công, chịu đựng được sự yên tĩnh, thích tĩnh không thích động.

Tuy tuổi cô còn nhỏ, nhưng lại không giống với những đứa bé cùng tuổi thích chạy chơi khắp nơi, ngược lại đưa cô một thứ gì đó, cô liền có thể yên lặng chơi với nó suốt một ngày.

- Ca ca, sao hôm nay huynh về sớm vậy?

Nhìn thấy Tô Tín trở về, Hinh Nhi ném ngay thanh kiếm chạy đến chỗ cậu, tiện tay đón lấy thịt bò và gà lá sen trong tay cậu.

- Đương nhiên là nhớ Hinh Nhi nhà ta rồi.

Tô Tín xoa nhẹ đầu Hinh Nhi:

- Rửa tay chuẩn bị ăn cơm thôi, thái thịt bò kho ra đi, nhớ là đừng ăn vụng đấy nhé.

Hinh Nhi cười hì hì chạy tung tăng vào bếp thái thịt bò kho, sớm đã gạt phắt chuyện Tô Tín dặn cô bé rửa tay sang một bên rồi.

Ăn cơm xong Tô Tín lấy giấy ra, viết lại một bản "Nội công sơ cấp Toàn Chân Giáo" cho Hinh Nhi.

Quyển lấy từ hệ thống cậu đã đưa cho Lý Hoại, cũng không bảo hắn sao chép lại, đợi đến lúc truyền thụ nội công thì hắn đọc trực tiếp ra cho mọi người cũng được.

Đa phần thuộc hạ của cậu đều xuất thân từ Trường Lạc phường, đều là những đứa trẻ lớn lên trong sự nghèo đói, có mấy ai biết chữ? Sao chép ra cũng không ích gì.

- Hinh Nhi lại đây nào, hôm nay sẽ dạy cho muội một thứ mới, nhớ là phải học thật chăm, cái này không được lười biếng đâu đấy.

Nhét công pháp vào tay Hinh Nhi xong Tô Tín nói tiếp:

- Trước tiên hãy học thuộc công pháp này đã.

- Dạ.

Hinh Nhi đọc lên với vẻ mặt khổ sở:

- Nhắm mắt… tâm, nắm… tĩnh…

Cô bé đọc va vấp một đoạn chữ, cứ ba chữ sai đến hai.

- Những chữ này Hinh Nhi đều không biết sao?

Tô Tín kinh ngạc hỏi.

Hinh Nhi bĩu môi vẻ mặt tủi thân:

- Mẹ chỉ dạy cho muội đọc chữ một năm thì qua đời, muội sắp quên sạch hết rồi.

Trí nhớ hai kiếp được dung hòa, khiến một số ký ức của Tô Tín bị chôn vùi vào nơi sâu thẳm, Hinh Nhi nói như vậy nên cậu mới nhớ lại, đúng là Hinh Nhi chẳng được học nhiều.

Nhớ lại lúc còn nhỏ, mẹ đã bắt đầu dạy cậu học chữ đọc sách, vì vậy dù Tô Tín lớn lên trong khu dân nghèo, nhưng cậu vẫn có thể viết được ra chữ đẹp, còn kinh thi kinh thư cậu cũng có đọc qua.

Lúc nhỏ Hinh Nhi cũng được mẹ dạy, nhưng lúc đó Hinh Nhi chỉ mới bốn, năm tuổi, mẹ chỉ dạy được Hinh Nhi một năm thì đã qua đời, cộng thêm lúc đó Hinh Nhi còn nhỏ, e là chút chữ học được cũng sớm đã quên sạch sẽ rồi.

- Vậy thôi, huynh đọc cho muội nghe, nhắm mắt tâm tọa thiền, giữ cho lòng tĩnh lặng. Banh miệng ba mươi sáu, hay tay ôm côn lôn…”

Đọc xong đoạn tâm pháp không dài lắm cho Hinh Nhi thì tiểu nha đầu này đã mệt mỏi muốn ngủ, đúng là cô bé không hứng thú thứ này bằng kiếm pháp.

Tô Tín gõ nhẹ đầu cô bé:

- Không được lười biếng, ngày mai huynh sẽ mời một tiên sinh đến dạy cho muội đọc chữ, sau đó muội tự mình đọc thuộc lòng tâm pháp này cho huynh.

- Không muốn đâu! Hinh Nhi không muốc đọc sách học chữ!

Hinh Nhi nghe xong liền nhăn nhó mặt lại cự tuyệt, đôi mắt như sương mù giăng kín, khuôn mặt mang vẻ tủi thân.

Ngày nào cũng đọc sách chán lắm, luyện kiếm vẫn thú vị hơn.

- Không được, giả bộ đáng thương cũng vô ích, tuy huynh cũng chẳng muốn bồi dưỡng muội thành nữ nhi khuê các như nhà người ta, nhưng ít ra cũng phải biết chữ hiểu lý lẽ.

Tô Tín xua tay, chuyện này chẳng có gì để thương lượng cả.

Kháng cự nửa ngày trời không có kết quả gì nên Hinh Nhi cũng chỉ biết nhăn nhó mặt, trong lòng không bằng lòng cả trăm lần.

Sáng sớm hôm sau, Tô Tín liền bảo Hoàng Bính Thành triệu tập toàn bộ huynh đệ thuộc hạ của mình đến đường viện, không sót một ai.

Trải qua hơn một tháng phát triển, thuộc hạ của cậu đã có một trăm chín mươi người, đã tăng gấp ba lần so với lúc cậu vừa mới tiếp quản Khoái Hoạt Lâm.

Vì danh tiếng nghĩa khí của Tô Tín trong Phi Ưng bang, thế nên không chỉ người ở Trường Lạc phường mà ngay cả trong Phi Ưng bang cũng có người chuyển về làm thuộc hạ của cậu, tất nhiên chủ yếu vẫn là vì mười lượng bạc tiền lương tháng đó.

Hoàng Bính Thành có con mắt nhìn người tốt, một trăm chín mươi người này là đã loại đi những kẻ gian xảo lưu manh, những người cũ giảo hoạt muốn kiếm chác tiền lương tháng được ở lại đa phần cũng đều đã trở nên đáng tin cậy.

Khoái Hoạt Lâm không lớn, gần hai trăm bang chúng này bình thường chỉ có một phần ba đi tuần tra các nơi ở Khoái Hoạt Lâm, những người khác thì nghỉ ngơi hoặc đến sân luyện công của hậu viện đường viện rèn luyện tay chân.

Lần này tập trung hết tất cả đến đây, không cần nói thì những bang chúng này cũng biết, chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

Tô Tín dẫn Lý Hoại và Hoàng Bính Thành đi ra từ hậu viện, nhìn thấy lão đại đến, mọi người cúi đầu chào tới tấp, một số thanh niên trẻ tuổi còn để lộ ánh mắt sùng bái.

Những người trẻ tuổi này đa phần đều xuất thân từ khu dân thường của Trường Lạc phường, gia nhập vào Phi Ưng bang chỉ có một lý do, đó là để kiếm miếng ăn.

Có điều nhìn thấy được câu chuyện của Tô Tín xong, tâm lý kiếm sống qua ngày bỗng trở thành sùng bái.

Cùng là những đứa trẻ nghèo xuất thân từ Trường Lạc phường, vậy mà chỉ dùng thời gian một tháng hơn, Tô Tín đã có thể từ một bang chúng nhỏ bé thấp kém trở thành lão đại trấn giữ một phương.

Câu chuyện truyền kỳ như vậy rất có sức thu hút đối với những thanh niên trẻ tuổi.

Đứng trước mọi người, Tô Tín nói dõng dạc:

- Trước khi nói chuyện chính, ta muốn hỏi mọi người một việc, vì sao các ngươi gia nhập vào Phi Ưng bang?

- Các ngươi có biết rằng, gia nhập vào giang hồ như đi vào biển sâu, dù Phi Ưng bang chỉ là một bang nhỏ trong Thường Ninh phủ, nhưng đây cũng là giang hồ, sống chết không do mình định đoạt được!

- Phút trước ngươi vẫn còn đang cùng huynh đệ nâng ly uống hả hê, phút sau đã phơi thây ngoài đường, trở thành bàn đạp của những kẻ khác trong bang chiến!

Tô Tín nói xong, mọi người ở đây bỗng có chút rối loạn, không hiểu lão đại nói điều này là có ý gì.

Những thanh niên trẻ mới gia nhập vào Phi Ưng bang có lẽ không hiểu, nhưng vài người lâu năm trong Phi Ưng bang lại thở dài không thôi.

Hàng năm bãi tha ma ở ngoài thành chôn xuống hơn mấy trăm người.

Trong mấy trăm người này, lão bá tánh chỉ có một vài, nhiều nhất vẫn là người trong những bang phái như bọn họ, những "người giang hồ" cấp thấp nhất.

- Nghĩ thông suốt chưa? Ngươi nói trước xem sao.

Tô Tín chỉ vào một người.

Người này Tô Tín quen mặt, chính là huynh đệ của Trần Tam - người bị Thanh Trúc bang đánh chết, tên là Lý Thanh.

Hắn và Trần Tam đều là người mới gia nhập vào Phi Ưng bang, có điều ấn tượng của Tô Tín đối với Lý Thanh khá sâu sắc, hắn là một nam tử hán chính trực, nghĩa khí, không lỗ mãng và hiểu chuyện.

Bị Tô Tín chỉ đích danh, Lý Thanh sững ra rồi cười nhăn nhó nói:

- Lão đại, ta nói hơi thô lỗ người đừng trách nhé, ta gia nhập bang là vì tiền tài.

- Cha mẹ ta mất sớm, vì nuôi ta lớn khôn mà hao tổn sức khỏe, đến nhắm mắt mà vẫn chưa nhìn được ta cưới được vợ về.

- Lý Thanh ta cũng vô dụng, mỗi ngày bưng vác ở thành đông cũng chỉ kiếm được mười quan tiền, lại còn bị nha hình cướp mất hai quan.

- Kiếm sống như vậy đừng nói đến vợ, miễn cưỡng lắm không chết đói là may lắm rồi.

- Vì vậy ta không cam lòng, muốn nhân lúc còn trẻ còn có sức khỏe nên liều một phen!

- Nếu mấy năm sau chưa chết còn có thể có ít tiền cất nhà lấy vợ, cũng là để giữ lại giọt máu cho nhà họ Lý của ta, nếu không Lý Thanh ta chết cũng không còn mặt mũi nào gặp lại cha mẹ.

Lý Thanh nói xong những lời này, bang chúng ở đây đều trầm mặc không nói, trong lòng họ cảm nhận được phần nào, đặc biệt là những người cũng xuất thân từ Trường Lạc phường, Lý Thanh như đã nói ra tiếng lòng của họ.

Xưa kia khi Thường Ninh phủ còn là đô thành của Đại Chu thì vẫn rất phồn hoa, nhưng từ khi triều đình Đại Chu dời đô, Thường Ninh phủ đã ngày một suy yếu.

Thường Ninh phủ ở đất Tương Nam, gần Nam Man, đất đai tuy không cằn cỗi nhưng lại nhiều đất đồi núi, vốn không thích hợp trồng hoa màu.

Vì vốn nghĩ rằng là đô thành nên phát triển thương nghiệp, nhưng sau chuyện dời đô, đến thương nghiệp cũng dần kém đi, ưu thế duy nhất của Thường Ninh phủ đó là ở gần Nam Man,

có thể thu mua một số đặc sản của người Nam Man để buôn bán lại.

Như vậy những thương nhân của Thường Ninh phủ còn kiếm được chút lợi nhuận, nhưng bách tính thì thê thảm hơn, không có đất cày bừa nên cơ hội làm công cũng hiếm hoi đến tội nghiệp.

Những người giống như Lý Thanh đều làm công bưng vác, vận chuyển vật tư ở cổng thành, mỗi ngày nhiều lắm cũng chỉ kiếm đủ tiền một bữa cơm, vậy cũng đã đủ sống, ít nhất đỡ hơn so với người không có việc chỉ biết ngồi chờ chết đói.

Trước kia Tô Tín gia nhập vào Phi Ưng bang cũng vì tiền như vậy, tuổi cậu còn nhỏ, tuy có chút sức mạnh nhưng đi làm công đều bị người ta từ chối vì nhìn còn nhỏ tuổi.

Huống hồ dù có nhận cậu, số tiền công ít ỏi đó cũng không đủ nuôi sống cậu và Hinh Nhi, vì vậy cuối cùng Tô Tín đã chọn vào Phi Ưng bang.

Chương 27 - Hạt giống dã tâm

Hạt giống dã tâm

- Sao không nói gì nữa? Lý Thanh nói không đúng sao?

Tô Tín nhìn mọi người đang im lặng ở bên dưới hỏi.

Lý Thanh dụi dụi khóe mắt ửng đỏ, cười giễu nói:

- Lão đại đừng để bụng, chỉ là vì ta oán thán nên nói bừa thôi.

- Lý Thanh, ngươi không nói bừa, vì tiền thì có gì sai? Tô Tín ta hôm nay cũng nói thành thật, ta gia nhập Phi Ưng bang cũng là vì tiền và vì quyền!

Nhìn về phía dưới, Tô Tín nói lớn:

- Đều là nam nhi khỏe mạnh, có ai lại muốn cả đời bốc vác, nhìn người khác ăn uống rượu thịt trong khi mình đến cơm rau cũng không được no bụng chứ!

- Bước chân vào giang hồ đầy sóng gió, nhưng Lý Thanh bằng lòng dùng sinh mệnh mình ra đặt cược chỉ để có được giọt máu sau này cho nhà họ Lý, các ngươi có dám hay không!

- Dám!

Những bang chúng bên dưới đều đỏ hồng mắt, kể cả những người đã vào Phi Ưng bang từ rất lâu, cũng bị lời nói Tô Tín làm cho kích động mà hét lớn.

- Dám thôi cũng chưa đủ! Các ngươi cần có thực lực! Nếu không dù các ngươi có lòng muốn ăn thịt nhưng cũng không còn mạng để mà ăn đâu!

Tô Tín rút trọng kiếm ở thắt lưng ra, găm mạnh xuống đất, tảng đá dày đến ba tấc bỗng nhiên nát vụn!

- Có thực lực mới có được dã tâm, Tô Tín ta có được địa vị ngày hôm nay không phải dựa vào vận may mà chính là nhờ vào thực lực!

Tô Tín dùng tay chỉ về hướng đông:

- Xương Đức phường có Thịnh Long lầu bảy tầng, đó là tửu lâu cao nhất Thường Ninh phủ, trước kia chỉ có vương tôn công tử có thể đứng ở tầng cao nhất, nhìn xuống giang sơn.

- Giờ ở Thường Ninh phủ này, số người có tư cách lên được Thịnh Long lầu chỉ đếm trên mười đầu ngón tay. Nhưng hôm nay Tô Tín ta thề rằng, trong ba năm ta sẽ lên được đó, giẫm hết cả Thường Ninh phủ ở dưới chân mình!

Bá đạo!

Lời nói của Tô Tín khiến cho những bang chúng bên dưới nhiệt huyết sục sôi.

Nếu là những người khác nói ra lời này, khó tránh khỏi bị người ta cười chê vì không biết tự lượng sức mình.

Nhưng Tô Tín chỉ trong một tháng đã có địa vị vững chắc ở Khoái Hoạt Lâm, đồng thời thích sát được Đới Xung, trở thành anh hùng của Phi Ưng bang sẽ có tư cách để nói những lời này.

Đúng như lời Tô Tín đã nói, cậu có được địa vị như ngày hôm nay đều không phải nhờ vào vận may mà là dựa vào thực lực!

- Kể từ ngày hôm nay, ta sẽ luân phiên dạy mọi người nội công và võ kỹ, muốn trèo lên trên thì trước tiên các ngươi cần có đủ

thực lực!

- Hãy nhớ, Tô Tín ta không nuôi những thuộc hạ phế vật, muốn ăn thịt uống rượu, muốn đứng ở vị trí cao hơn thì cần phải dốc sức rèn luyện, dốc sức chiến đấu!

- Nếu chỉ muốn kiếm tiền lương mỗi tháng, vậy đừng trách Tô Tín ra không nể mặt, hãy cút ngay cho ta! Đi đến cổng thành mà khuân vác kiếm cơm sống qua ngày!

- Giờ ta hỏi một câu cuối cùng, các ngươi muốn ăn thịt, hay là muốn quay trở về cái chòi ở Trường Lạc phường chạy ăn từng bữa!

- Ăn thịt!

- Ăn thịt!

- Ăn thịt!

Một đám bang chúng đỏ hồng đôi mắt hét lớn, những người ở đây ngoại trừ Lý Hoại, ngay cả Hoàng Bính Thành giảo hoạt cũng đỏ mắt hét lớn.

Những lời Tô Tín nói với bọn họ hôm nay, từ trước đến giờ đều chưa từng có ai nói vậy với bọn họ.

Đến những bang chúng gia nhập Phi Ưng bang đã lâu cũng chưa từng được nghe ai nói những lời này.

Bên trên Phi Ưng bang chỉ biết nói bọn họ cần tận trung vì bang phái, bang phái sẽ không để họ chịu thiệt, rồi sau đó bọn họ cũng học được thói giảo hoạt, học được tính tham sống sợ chết.

Còn giờ Tô Tín lại nói cho bọn họ biết dã tâm là gì!

Mà hạt giống này có thể giúp họ đi được càng xa hơn, dù cho tư chất đời họ có hạn, nhưng chỉ cần hạt giống này nảy mầm, họ tuyệt đối có thể khác với cuộc đời tầm thường vô dụng trước kia.

Bên trên Phi Ưng bang không dám nói những lời này bởi vì kẻ trung thành chắc chắn sẽ dễ chế ngự hơn người có dã tâm, tuy kẻ trung thành đôi khi cũng đầy sự đe dọa.

Nhưng Tô Tín không sợ, đối với cậu, chỉ cần thực lực bản thân đủ mạnh, dù những người khác có mạnh đi chẳng nữa thì cũng chỉ có thể đứng dưới ngước lên nhìn mình.

Trong đường viện, hạt giống dã tâm dần dần nảy mầm, không khí hoàn toàn sôi nổi hẳn lên khiến Tô Tín cười thầm trong lòng.

Những người này cũng dễ bị lay động, nên nói là hơi đơn thuần một chút, vài câu nói đã có thể khơi gợi được dục vọng trong lòng bọn họ.

Kiếp trước Tô Tín từng tổ chức cuộc họp vận động mấy trăm nhân viên.

Nói về mọi thứ như lý tưởng, cuộc đời, phấn đấu, thăng chức, tăng lương, lấy vợ giàu đẹp… lúc đó nói gần một giờ đồng hồ, nhưng khó khăn lắm mới tạo được một chút bầu không khí.

So với những con người được rèn giũa sự giảo hoạt khôn ngoan của kiếp trước, những bang chúng xuất thân từ dân nghèo trong đó có một số còn không biết chữ này dễ đối phó hơn nhiều.

- Kể từ ngày hôm nay, một phần ba số người đi tuần tra Khoái Hoạt Lâm như thường, hai phần ba số người còn lại đến sân luyện võ tu luyện nội công và võ kỹ, Lý Hoại sẽ chịu trách nhiệm hướng dẫn cho mọi người lối chiến đấu thực sự.

Chuyện làm thế nào để sắp xếp cho gần hai trăm người thay ca nhau, hôm qua Hoàng Bính Thành đã làm xong, cho những người cần đi tuần ra đi làm, số người còn lại toàn bộ đều đến sân luyện võ đằng sau đường viện.

Sân tập võ này vốn chỉ là một hậu viện, nhét hơn một trăm người rõ ràng có chút chật hẹp, có điều cũng miễn cưỡng luyện được.

- Lão Hoàng, lát nữa đến nói với chỗ ông chủ Lưu một tiếng, chi tiền ra thuê lại hậu viện của họ, dù sao bên đó cũng không dùng đến.

Bên cạnh đường viện Khoái Hoạt Lâm chính là nhà trọ của Túy Nguyệt lâu, hậu viện chẳng dùng làm gì, chỉ để một số tạp

vật mà thôi, Tô Tín mà mở miệng e là không cần tiền cũng dùng được.

Buổi sáng Tô Tín không dạy nhiều cho bọn họ, chỉ để bọn họ học thuộc lòng tâm pháp của nội công rồi về nhà từ từ tu luyện, dù sao thứ này cũng dựa vào thiên phú, tuy ai cũng luyện được, nhưng kết quả sau cùng lại khác nhau vì điều đó.

Giống như Hổ tam gia và ba vị đường chủ vậy, tuổi đời bọn họ xấp xỉ với nhau, nhưng Hổ tam gia mất mấy mươi năm không đả thông được ba mươi sáu huyệt vị, còn ba vị đường chủ lại đều có thể đả thông được bảy mươi hai huyệt vị và trở thành võ sĩ hậu thiên trung kỳ.

Hôm qua Tô Tín bảo Hoàng Bính Thành đi tìm mấy tiệm rèn cùng chế tạo gậy ngắn có mũi nhọn nay đã xong tất cả, giờ mỗi người một gậy bắt đầu luyện Đả Cẩu Bổng Pháp.

Khẩu quyết của Đả Cẩu Bổng Pháp rất đơn giản, nhưng muốn đạt sự thuần thục thì lại cần thời gian dài luyện tập.

Trọng tâm thực sự là vào buổi chiều, đó là lúc Lý Hoại bắt đầu dạy cho bọn họ đánh đấm sinh tử thực sự.

Lý Hoại từng nói, hắn không học kiếm pháp gì cả, võ công hiện giờ của hắn đều luyện nên từ trong những trận quyết chiến sinh tử, chỉ gói gọn trong ba chữ nhanh, độc, chuẩn.

Ba điểm này lại là cơ sở của bất kỳ loại võ kỹ nào, đơn giản mà thực dụng.

Thủ pháp này cũng giống với Kinh Vô Mệnh Khoái Kiếm, Tô Tín cũng từng nghĩ đến việc tặng cho hắn bộ võ này.

Có điều bộ võ này quá đặc biệt, những người khác tu luyện nó cơ bản sẽ không tài nào nhập môn được, nếu Tô Tín không được tặng 5% độ thuần thục thì có lẽ cũng sẽ không thể học được.

Còn Tu Di Đại Kiếm Pháp lại không hợp tính cách của Lý Hoại, ép buộc luyện không những chỉ có thể tăng được ít lực chiến mà có khi còn ảnh hưởng đến lối chiến đấu của bản thân hắn.

Chỉ có mỗi hai loại võ kỹ này nhưng Lý Hoại lại đều không tu luyện được, thế nên Tô Tín đành đợi có được võ kỹ nào thích hợp rồi đưa cho hắn.

Cậu không hề sợ Lý Hoại phản bội, bởi vì Lý Hoại chưa từng là người của Hổ tam gia.

Hổ tam gia và Lý Hoại nhiều nhất cũng chỉ là quan hệ lợi dụng qua lại mà thôi, Lý Cương mới là người của Hổ Tam Gia.

Còn với tính cách của Lý Hoại, e là rất khó có người chủ nào sẽ chọn bồi dưỡng hắn thành tâm phúc.

Cũng chỉ có Tô Tín là không nghĩ vậy, theo cậu thấy người có tính cách như Lý Hoại ngược lại lại an toàn nhất, bởi vì thứ hắn cần rất ít, nếu không có dụ hoặc gì to lớn cùng cực, hắn sẽ không dễ dàng phản bội.

Kiếp trước Tô Tín quản lý đến mấy trăm người, với kinh nghiệm gần mười năm quản lý ấy, có loại người nào là cậu chưa từng gặp qua chứ?

Kỳ thực những kiến trúc sư lâu năm cậy tài khinh người lại dễ dàng quản lý nhất.

Ngược lại những người suốt ngày cười hì hì, cung kính với bạn mới là người dễ dàng nhân lúc bạn không chú ý tàn nhẫn đâm bạn một dao.

Cách thức Lý Hoại dạy cho bang chúng rất tàn khốc.

Có thể nói không phải là dạy mà là ngược đãi mới đúng.

Hắn trực tiếp cho năm bang chúng cầm năm cây gậy đứng ra tấn công hắn, còn trong tay Lý Hoại hắn chỉ có một thanh kiếm gỗ.

Năm đấu một, nhưng cả năm bang chúng đó đều bị Lý Hoại hạ gục liên tiếp, bị đánh đến nỗi phải kêu la.

Dù là kiếm gỗ nhưng với sức mạnh của Lý Hoại, mũi kiếm đâm ra mạnh mẽ, nó như một đường huyết ấn, đánh đến đâu chỗ đó tím bầm.

Năm bang chúng đó bị đánh bầm tím xong, hắn mới nói cho bọn họ cần đánh như thế nào, sau đó lại đánh tiếp một trận, lặp

lại một lần như vậy nữa, cho đến khi năm người đó có thể tiếp được mười chiêu của hắn mới bắt đầu đổi người.

Cách dạy này khiến mọi người than trời than đất, nhưng vì lời Tô Tín đã nói nên dù bọn họ có đau cũng gắng chịu đựng.

Bởi vì không có người nào muốn trở về nơi nghèo khó đó kiếm ăn qua ngày cả!

Xem suốt một buổi chiều, tuy có người kêu đau nhưng lại không có ai oán trách, Tô Tín hài lòng gật đầu.

Phương pháp này của Lý Hoại tuy rất tàn khốc nhưng cũng có hiệu quả.

Thứ mà thuộc hạ của cậu có đó là tuổi trẻ tráng kiện, nhưng giao đấu thật thì e là chưa đủ sức để đánh đấm ẩu đả.

Cơ bản quá kém nên chỉ còn cách dùng phương pháp đốt cháy giai đoạn để giúp bọn họ nhanh chóng trưởng thành lên mà thôi.

- Lão Hoàng, lát nữa bảo mọi người rằng không cần về nhà ăn cơm, luyện xong thì ở lại đây ăn cơm luôn, mỗi ngày đầy đủ thịt và màn thầu nhưng sẽ không có rượu.

Tô Tín gọi Hoàng Bính Thành đến căn dặn.

- Đám tiểu tử này gặp được lão đại người đúng là vì đã tích đức từ kiếp trước mà.

Hoàng Bính Thành lại bắt đầu nịnh hót.

Tô Tín lắc đầu khẽ nói:

- Cũng chưa chắc, có khi là do bọn họ tạo nghiệt ở kiếp trước cũng nên?

Lúc Hoàng Bính Thành đang vò đầu thì Tô Tín đã rời đi.

Những ngày huấn luyện sau đó đều được thực hiện theo kế hoạch, buổi sáng do Tô Tín phụ trách, buổi chiều do Lý Hoại dạy kỹ năng chém giết.

Những bang chúng tuy bị tôi luyện vô cùng khổ sở, nhưng đã nhanh chóng thấy được hiệu quả.

Ít nhất khi gọi bất kỳ ai trong gần hai trăm bang chúng này ra một đấu một với Lý Hoại thì họ đều có thể tiếp đến mười chiêu trở lên.

Nếu là mấy ngày trước thì cả năm người bọn họ hợp lại, miễn cưỡng lắm mới tiếp được đến mười chiêu của Lý Hoại.

Đồng thời trong khoảng thời gian này cũng có người muốn gia nhập vào Khoái Hoạt Lâm, nhưng đa phần đều bị Tô Tín từ chối, chỉ giữ lại khoảng hai mươi người có sức khỏe tốt.

Không phải vì cậu không muốn thêm người, nhưng thêm nhiều người e là sẽ gây ra một số chuyện rắc rối.

Thuộc hạ của tiểu đầu mục bình thường chỉ có mấy mươi người, nhiều nhất cũng chỉ hơn một trăm người mà thôi

Thuộc hạ của Tô Tín hơn hai trăm người đã là vượt quá số lượng nghiêm trọng, bởi vì thuộc hạ của Hổ tam gia cũng chỉ có sáu trăm người mà thôi.

Số lượng thuộc hạ của một tiểu đầu mục như cậu đã sắp vượt hơn cả một đại đầu mục, là muốn làm gì chứ? Hổ tam gia có thể để yên hay sao?

Hiện giờ Tô Tín chưa muốn trở mặt với Hổ tam gia, tuy hai người giờ đã thành bằng mặt không bằng lòng rồi, nhưng ít nhất vẫn cần tôn trọng thể diện ông ta.

Chương 28 - Các bên phản ứng

Các bên phản ứng

Chuyện dạy nội công cho chúng thuộc hạ, Tô Tín có muốn giấu cũng không giấu được.

Người biết đầu tiên hiển nhiên là Lý Cương - người vẫn đang ở trong Khoái Hoạt Lâm.

Sau khi Lý Cương nghe được tin này, phản ứng đầu tiên đó là ngưỡng mộ, nhưng liền sau đó là căm phẫn.

Tuy hắn không phải là người say mê võ học như Lý Hoại, những hắn cũng thuộc hàng người giang hồ cấp bậc thấp kém,

sao lại không khát khao chuyện bản thân cũng có thể học nội công chứ?

Nhưng giờ thuộc hạ của Tô Tín ai ai cũng đều học được nội công, chỉ có mình Lý Cương hắn là không được, chuyện này không khiến hắn căm phẫn sao cho được?

Có điều hắn cũng biết tình thế lúng túng hiện giờ khi làm thuộc hạ dưới trướng Tô Tín, đừng nói Tô Tín không những sẽ không dạy hắn nội công, mà e là chuyện giữ hắn lại Khoái Hoạt Lâm hiện giờ cũng chỉ là vì nể mặt Hổ tam gia mà thôi.

Giờ các mối quan hệ của Lý Cương trong Khoái Hoạt Lâm đều rất tồi tệ.

Trước kia dựa vào thân phận là người của Hổ tam gia, thuộc hạ Tô Tín có ai là không cung kính với hắn?

Nhưng kể từ sau lần hắn công khai đứng ra phản đối chuyện Tô Tín đi thích sát Đới Xung, thì tất cả những bang chúng này đều bắt đầu tỏ vẻ khinh khi lạnh nhạt với hắn.

Lý Cương cũng chỉ có thể nhẫn nhịn chuyện này, hắn không ngốc bởi đây là địa bàn của Tô Tín, một khi chọc giận Tô Tín, e là Tô Tín sẽ không màng tất cả mà giết hắn luôn.

Đối với người như Tô Tín, Lý Cương thực sự có chút nhìn không thấu.

Mỗi chuyện Tô Tín làm tuy nhìn có vẻ lỗ mãng, nhưng đằng sau lại đều có ý đồ khác.

Con người này nóng giận bất thường, lòng dạ thâm sâu, Lý Cương không dám đảm bảo rằng sau khi mình chọc giận hắn vẫn có thể ung dung rời khỏi Khoái Hoạt Lâm được.

Nhưng Lý Cương lại vô cùng khát khao có được nội công, suy nghĩ một hồi thế là Lý Cương liền quyết định đi tìm gặp Lý Hoại.

Tuy giờ Lý Hoại được Tô Tín trọng dụng, nhưng nói thế nào thì hắn ta vẫn là người của Hổ tam gia, vì còn mối quan hệ này tồn tại nên Lý Cương cảm thấy hắn có thể thử xem.

Bây giờ mỗi sáng, tất cả bang chúng đều tu luyện nội công và tôi rèn cơ thể ở sân tập võ.

Còn lúc này Lý Hoại cũng ở trong phòng mình tu luyện, đợi đến chiều hắn mới tới sân tập võ để chỉ dạy cho bang chúng kỹ năng chém giết.

Vì vậy Lý Cương vừa sáng đã lặng lẽ đi đến trước cửa phòng Lý Hoại, gõ nhẹ cửa hai tiếng.

- Vào đi.

Lý Cương đẩy cửa đi vào, Lý Hoại thì nhíu mày lại hỏi:

- Ngươi đến đây làm gì?

- Hì hì, dù sao chúng ta cũng quen biết nhau bao năm nay rồi, có cần phải xa lạ như vậy không?

Khuôn mặt Lý Cương niềm nở, không hề quan tâm đến giọng điệu cứng rắn của Lý Hoại.

- Có chuyện thì nói, đừng lãng phí thời gian.

Lý Hoại lạnh lùng nói.

Nghe Lý Hoại nói như vậy, Lý Cương thu lại nụ cười giả tạo, nói vào chuyện chính:

- Được rồi, ta cũng không nói vòng vo với ngươi nữa, cho ta xem nội công mà Tô Tín dạy cho ngươi đi.

- Không thể được! Vì Tô lão đại không dạy cho ngươi, nên ta cũng không thể dạy cho ngươi được, nếu ngươi muốn học có thể trực tiếp đến tìm Tô lão đại.

Lý Hoại chẳng hề có chút do dự nào mà quả quyết từ chối ngay.

Lý Cương không ngờ Lý Hoại lại trả lời kiên quyết như vậy, hắn lạnh lùng nói:

- Lý Hoại! Ngươi phải biết rằng lão đại của ngươi không phải là Tô Tín mà là Hổ tam gia! Ta cần công pháp này cũng không phải vì bản thân muốn học mà là chuẩn bị mang nó giao cho Hổ tam gia thôi!

- Vậy thì bắt đầu từ bây giờ ông ta không phải nữa.

Lý Hoại liếc mắt lạnh lùng đáp.

- Ngươi…

Lý Cương chỉ vào Lý Hoại thấp giọng nói:

- Tô Tín làm ầm ỹ lên như vậy, ngươi hà tất theo hắn đi vào con đường sai trái? Nghe nói ở cuộc họp tại tổng đường, Tô Tín đã đắc tội với đường chủ hình đường Đổng Thành Vũ đấy, đắc tội với vị này, ngươi cho rằng sau này Tô Tín có thể sống được tốt sao?

- Ta chỉ biết, đi theo Tô Tín ta có được rất nhiều, còn mấy năm nay theo Hổ tam gia ta có được gì chứ? Bao năm nay ta vì ông ta giết hơn trăm mạng người, nhưng số tiền thưởng ta có được cộng lại chưa đến một trăm lượng!

Lý Hoại lạnh lùng nói.

Lý Cương bỗng nghẹn lời, điểm này hắn ta không tài nào phản đối được, Hổ tam gia đúng là có chút keo kiệt với thuộc hạ.

Cũng không biết có phải vì lý do tuổi già không con cháu nên Hổ tam gia đặc biệt yêu thích tiền tài đến kỳ lạ không, nhưng ông ấy rất hà khắc với thuộc hạ của mình.

Lý Hoại vốn là tay chân số một của Hổ tam gia, nhưng mỗi lần kết thúc trận chiến, tiền thưởng hắn nhận được lại chẳng có lần nào trên mười lượng cả.

Giờ Tô Tín phát những mười lượng tiền lương tháng cho chúng thuộc hạ mình, chuyện này trong con mắt Lý Cương đồng nghĩa với việc tán gia bại sản.

- Chẳng phải ngươi không thích tiền sao?

- Ta không thích tiền, nhưng ta cũng cần ăn cơm!

Nhìn thấy Lý Hoại kiên quyết muốn đi theo Tô Tín, Lý Cương chỉ còn cách lạnh lùng quay người rời đi.

Có điều hắn không trở về phòng mình mà đi thẳng về hướng Hổ tam gia ở Thuận Ý phường.

Dù sao hắn cũng không lấy được nội công, vậy thì sớm mang tin tức này báo cho Hổ tam gia, chí ít cũng có được chút công

lao.

Là thuộc hạ tâm phúc của Hổ tam gia, nên khi Lý Cương đến trạch viện của ông ta không cần phải chờ người đi thông báo mà được vào thẳng bên trong tìm Hổ tam gia.

Trong đại sảnh, Lý Cương chắp tay chào Hổ tam gia nói:

- Tam gia, mấy ngày nay Tô Tín đem nội công ra truyền lại cho bang chúng thuộc hạ hắn, bồi dưỡng thế lực một cách không kiêng dè gì, đúng là trong lòng hắn đang có ý đồ mà!

Hổ tam gia xua tay nói:

- Đừng ngạc nhiên như thế, những chuyện này ta đều biết cả rồi.

- Sao? Người biết hết rồi?

Lý Cương bỗng sững lại.

Hổ tam gia trầm mặc nói:

- Tiểu tử đó có động tĩnh lớn như vậy, ta cũng chẳng phải mắt mờ tai điếc gì, sao lại không biết được chứ.

Lý Cương liền cúi đầu xuống, xem ra ở chỗ Tô Tín, ngoài hắn ra có thể còn có người khác của Hổ tam gia trà trộn vào đó.

- Phải rồi tam gia, Lý Hoại hắn đi theo Tô Tín giờ đã có chút thân cận.

Lý Cương vốn không nói rõ ra Lý Hoại đã hoàn toàn đi theo Tô Tín, bởi như vậy ý tứ gây chia rẽ sẽ quá rõ ràng, chỉ cần hắn nói một câu như vậy, Hổ tam gia cũng sẽ biết được ý hắn là gì.

Quả nhiên sắc mặt Hổ tam gia chùng xuống, sau đó cười lạnh:

- Lý Hoại bất mãn với ta cũng không phải chuyện ngày một ngày hai rồi, có điều ta không ngờ đứa nghĩa tử này của ta lại có bản lĩnh lớn như vậy, đến Lý Hoại mà hắn cũng thu phục được.

- Tam gia, vậy chúng ta nên làm gì? Nhìn Tô Tín kiêu căng ngạo mạn như vậy sao?

Lý Cương hỏi.

Hổ tam gia vỗ tay, Lý sư gia từ đằng sau bước ra.

- Đưa cái này đến cho bang chủ, đồng thời nói rõ chuyện Tô Tín truyền thụ nội công cho bang chúng, không cần thêm mắm thêm muối.

Hổ tam gia lấy ra một xấp giấy đóng thành tập mỏng đưa cho Lý sư gia.

Lý Cương bỗng trợn tròn mắt:

- Đây là tâm pháp nội công mà Tô Tín truyền thụ xuống sao?

Hổ Tam Gia gật đầu nói:

- Một quyển nội công cấp thấp mà thôi, không có gì ghê gớm cả, mang nó đến cho bang chủ để ông ấy định đoạt đi.

- Vậy còn thuộc hạ thì sao đây tam gia?

Lý Cương hỏi.

- Đương nhiên ngươi vẫn phải trở về Khoái Hoạt Lâm để theo dõi Tô Tín.

Lý Cương nhăn nhó nói:

- Nhưng mà tam gia, thuộc hạ giờ đã hoàn toàn đắc tội với Tô Tín, nếu còn ở đó thuộc hạ lo rằng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

- Yên tâm, có ta ở đây, Tô Tín hắn không dám làm gì với ngươi đâu.

Hổ tam gia bảo đảm.

Lý Cương không còn cách nào nên cũng chỉ đành gật đầu đồng ý, quay về lại Khoái Hoạt Lâm.

Có điều khi hắn rời khỏi trạch viện của Hổ tam gia lại bỗng cảm thấy lãnh đạm.

Hắn vốn nghĩ rằng mình là tâm phúc trong mắt Hổ tam gia, nhưng xem ra hoàn toàn chẳng phải như vậy.

Hổ tam gia có tai mắt khác trong Khoái Hoạt Lâm mà hắn cũng không biết.

Mà chuyện đi đưa tâm pháp và chuyển lời, Hổ tam gia cũng đặc biệt gọi Lý sư gia không biết võ công đi đưa chứ không phải hắn, vì ống ấy sợ hắn xem trộm tâm pháp trên đường đi.

Chuyện này khiến Lý Cương căm phẫn, thứ này đã có hơn hai trăm bang chúng của Khoái Hoạt Lâm học được, sớm đã truyền khắp các nơi, thế mà Hổ tam gia lại không cho hắn xem, rốt cuộc ông ấy xem hắn là người thế nào chứ?

Lý Hoại thực lực mạnh Hổ tam gia không yên tâm, người có chút ý đồ ông ấy cũng không yên tâm, e là chỉ còn những kẻ tay trói gà không chặt như Lý sư gia thì Hổ tam gia mới tin tưởng được.

Tuy trong lòng ấm ức, nhưng Lý Cương cũng chỉ có thể ngoan ngoãn trở về Khoái Hoạt Lâm, dù sao trước kia hắn đã đắc tội lớn với Tô Tín, nên giờ chỉ còn cách đứng về phía Hổ tam gia.

Còn lúc này Sa Phi Ưng và ba vị đường chủ cũng biết được chuyện này qua lời kể của Lý sư gia, Sa Phi Ưng ném quyển tâm pháp đó trên bàn, dùng giọng khàn khàn nói:

- Ngươi thấy chuyện này thế nào?

Đường chủ chiến đường Lâm Phục Hổ cười lớn nói:

- Tiểu tử này cũng biết đùa đấy, rất có suy nghĩ.

Lời ông nói cũng như không, thực ra trong lòng ông cũng tán thành chuyện truyền thụ tâm pháp nội công cho chúng đệ tử, vì dù sao nếu làm như vậy thì thực lực chiến đường bọn họ cũng tăng lên mạnh mẽ.

Đường chủ hình đường Đổng Thành Vũ lại gằn giọng nói:

- Càn quấy! Rõ ràng là làm càn! Ai cho phép hắn truyền dạy tâm pháp nội công cho bang chúng chứ? Hổ Tam Nhi đúng là già rồi, ngay đến cả thuộc hạ của mình cũng quản không nổi!

- Quy tắc bang hình như cũng không nói là không được phép truyện thụ nội công nhỉ?

Lâm Phục Hổ ở bên tranh cãi, Đổng Thành Vũ chỉ hừ lạnh một tiếng, không để ý đến ông.

Đường chủ thiện sự đường Trang Lê cầm quyển "Nội công sơ cấp Toàn Chân Giáo" lên nhìn qua nói:

- Nội công cấp nhập môn của đạo gia, là thứ mà những tiểu đạo vừa mới học võ dùng để tu luyện, chẳng đáng mấy đồng.

Sa Phi Ưng hắng giọng nói:

- Tiểu tử này đúng là làm càn, dù là tâm pháp nội công cấp thấp cũng không thể dạy bừa được? Lát nữa đi nói với Hổ Tam trông coi tiểu tử này cho tốt, đừng để hắn gây ra chuyện gì khác nữa.

Đổng Thành Vũ gật đầu, ông ta hiểu ý của Sa Phi Ưng, lần này vẫn chưa xử lý Tô Tín.

Đương nhiên lần này Tô Tín thực sự đã thắng thế bọn họ, bởi vì bọn họ có muốn cũng xử lý không được.

Quy tắc bang thực sự không quy định không được dạy võ công cho thuộc hạ, hơn nữa Tô Tín dạy là dạy võ công của bản thân cậu, cũng không cản trở ai.

Nếu vì chuyện này mà xử phạt Tô Tín, sẽ dẫn đến việc bang chúng bất mãn.

Có điều Sa Phi Ưng bọn họ cũng không quá lo lắng, như Đổng Thành Vũ đã nói, Tô Tín chỉ là làm càn mà thôi.

Nếu võ sĩ dễ bồi dưỡng, dễ điều khiển như vậy, thì Phi Ưng bang bọn họ cũng đã không nằm kế chót trong tam bang tứ hội ở Thường Ninh phủ rồi.

- Phải rồi, tiểu tử này xuất thân từ Trường Lạc phường, vậy làm sao hắn có được nội công?

Đổng Thành Vũ bỗng nhiên hỏi.

Nơi như Thường Ninh phủ, võ sĩ ít đến tội nghiệp, võ công của những người trong Phi Ưng bang đều là học được từ chỗ Sa Phi Ưng.

Mà cả Thường Ninh phủ này ngoài bảy bang phái của tam bang tứ hội ra, nơi có thể còn có được võ sĩ chỉ là những bổ đầu ở chỗ quan phủ nha môn.

Trang Lê xoa cằm:

- Có lẽ là võ công gia truyền của bọn họ, ta đã điều tra qua Tô Tín, tiểu tử này không phải là người của Thường Ninh phủ, theo lời kể của hàng xóm thì khi nhà hắn vừa được chuyển đến Thường Ninh phủ, mẹ hắn nói giọng Thẩm Dương.

Đổng Thành Vũ gật đầu, không hỏi gì thêm nữa.

Đất Tam Tương Nam Man ở Thường Ninh phủ bọn họ ít có võ sĩ, nhưng ở đất Thẩm Dương thì võ công lại rất phổ biến.

Loại tâm pháp nội công sơ cấp như của Tô Tín, tùy tiện tìm một võ quán là có thể học được, nếu cả nhà Tô Tín chuyển đến từ Thẩm Dương thì chuyện này cũng rất bình thường.

Sa Phi Ưng đứng dậy nói dửng dưng:

- Được rồi, không bàn bạc nữa, sau này chú ý tiểu tử này một chút cho ta, đừng để hắn gây thêm chuyện gì nữa.

- Tiểu tử này có chút danh vọng hơn so với người trong hàng đệ tử trẻ tuổi của Phi Ưng Bang, nhưng nếu hắn khó dạy bảo quá thì, Thành Vũ, ngươi xử lý hắn luôn đi.

Nghe thấy những lời nói dửng dưng này của Sa Phi Ưng, Đổng Thành Vũ bỗng run lên một chút, dường như nhìn thấy lại được đêm của mười mấy năm về trước, bang chủ cũng từng nói lời này với ông.

Lúc đó Phi Ưng bang vẫn chưa có đường chủ mà có hơn ba mươi đại đầu mục, nhưng chỉ sau một đêm, gần một nửa số đó đã rơi đầu.

Ba bọn họ có thể trở thành đường chủ vốn chẳng phải vì bọn họ có thực lực mạnh nhất, mà là vì bọn họ biết nghe lời nhất!

Chương 29 - Tổng Bổ Đầu Đông Thập Nhị Phường

Tổng Bổ Đầu Đông Thập Nhị Phường

Tô Tín dự đoán tâm tư của Hổ tam gia và người bên trên Phi Ưng bang không sai, một tháng sau đó, Tô Tín chẳng làm

chuyện gì vượt quá giới hạn nữa, nên tự nhiên cũng chẳng có ai đến gây rắc rối cho cậu.

Một tháng này bang chúng thuộc hạ của Tô Tín tiến bộ thần tốc, mỗi người tu luyện nội công ít nhất đều đả thông được một đến hai huyệt vị.

Tuy không nhiều nhưng đối với bọn họ lại tăng được không ít sức mạnh, có điều cũng đồng thời chứng minh rằng, trong số bọn họ chẳng có ai có khả năng thiên phú về võ công cả.

Người duy nhất có thể đạt được thành tựu trên con đường võ đạo, ngoài Lý Hoại đả thông được mười bảy huyệt đạo ra thì chỉ còn Lý Thanh mà thôi.

Lúc Lý Hoại còn chưa luyện được nội công thì đã có được lực chiến khủng khiếp như vậy, nên thiên phú của hắn chắc chắn không cần nói cũng biết, còn Lý Thanh cũng khiến người ta kinh ngạc vui mừng, một tháng này hắn đã đả thông được chín huyệt vị.

Phải nói rằng trước kia Lý Thanh chẳng có chút nội công cơ bản nào, giờ có thể đạt được bước tiến này thực sự cũng không dễ dàng gì, vì vậy Tô Tín đã quyết định bồi dưỡng hắn thêm.

Dù sao sau này gặp phải bang chiến, cũng không thể chỉ dựa vào mỗi mình cậu và Lý Hoại ra tay, ít ra cũng cần vài người nữa để chiến đấu độc lập, Lý Thanh này xứng đáng được Tô Tín bồi dưỡng.

Giờ đây mỗi sáng Tô Tín không cần phải đến dạy bọn họ nội công nữa, sau khi đả thông được một huyệt vị thì đã có thể tự mình tu luyện rồi.

Buổi chiều cũng trở thành đối chiến với nhau, chứ không còn bị Lý Hoại ngược đãi nữa.

Khi tu luyện đã trở thành thói quen thì sẽ không còn cần người đôn đốc nữa, có ngày Tô Tín chẳng đến đường viện mà chỉ đợi đến bữa cơm tối đã xong mới đi đến đường viện nhìn một chút rồi về.

- Lão đại người đến rồi sao?

Tô Tín vừa bước ra liền có mấy huynh đệ dẫn đầu là Lý Thanh đang đi tuần tra.

- Đi, theo ta dạo quanh một vòng, phải rồi, lão Hoàng đâu.

Tô Tín vừa đi vừa hỏi.

Lý Thanh đáp:

- Hoàng gia đã đi đưa bạc cho Hổ tam gia, tiền hoa hồng tháng này các ông chủ của cửa hiệu lớn đều đã chủ động mang đến nộp đủ cả.

Tô Tín mỉm cười nói:

- Ồ, lần này bọn họ thẳng thắn thế?

Lý Thanh cười hì hì nói:

- Với uy lực của lão đại người, bọn họ còn không lo thẳng thắn sao? Bọn họ hoặc là nộp tiền, hoặc là nộp mạng, nếu là người thông minh sẽ biết chọn cái nào thôi.

- Vì vậy con người ta có khi cũng hèn hạ lắm, đợi đến lúc thấy máu mới biết sợ hãi.

Tô Tín bước đi chầm chậm, thưởng thức cảnh đêm của Khoái Hoạt Lâm.

Lúc này trời chỉ vừa chập tối, nhưng trên con đường ở Khoái Hoạt Lâm đã huyên náo tiếng người, còn náo nhiệt hơn gấp mười mấy lần bàn ngày.

Giờ thì Khoái Hoạt Lâm mới xứng với tên gọi của nó, ít ra ở Thường Ninh phủ khi nói đến nơi chơi đùa vui thú, thì Khoái Hoạt Lâm được nghĩ đến đầu tiên.

Đúng lúc này, đằng sau lưng Tô Tín bọn họ vang đến tiếng huyên náo, mọi người quay đầu lại nhìn liền thấy một công tử ăn mặc trẻ trung, tay cầm một thanh đoản đao đang chạy rất nhanh, khiến người hai bên đường sợ hãi ép sát vào lề.

Tô Tín có thể nhìn ra, công tử trẻ tuổi này tuy không biết nội công nhưng chắc chắn cũng là một người biết võ công, đặc biệt là công phu trên người cũng không tồi, nếu Tô Tín không dùng nội công thì tốc độ chạy tuyệt đối không hơn nổi cậu ta.

Nhìn thấy mấy người Tô Tín đứng yên giữa đường, tên công tử trẻ tuổi đó hét to:

- Tránh ra hết cho lão tử!

Câu này được hét to xong cũng là lúc tên công tử đó đã đến trước mặt mấy người Tô Tín, nhìn thấy Tô Tín không động đậy gì, ánh mắt hắn hiện lên sự hung hãn, vung đao muốn chém.

Lý Thanh hừ lạnh một tiếng rồi tiến lên trước.

Đối phó với hàng nhãi nhép như vậy nếu còn để lão đại ra tay, há chẳng phải thể hiện bọn họ quá vô dụng sao?

Chiếc gậy ngắn có mũi nhọn đang treo ở eo Lý Thanh đã nằm gọn trong tay hắn, chiếc gậy ngắn này quét qua, đâm rồi rút nhất thời khiến tên công tử trẻ tuổi kia kêu lên một tiếng thảm thiết, đoản đao trực tiếp bị đánh bay, tay phải bỗng nhuộm đầy máu.

Những người khác cũng ra tay theo sau Lý Thanh, hai chân đạp tên công tử đó quỳ xuống, đưa mũi nhọn dí vào cổ hắn.

Nhìn thấy Lý Thanh ra tay, Tô Tín thầm gật gù, cũng không tệ lắm, cả tháng nay Lý Hoại dạy dỗ đúng là chẳng phí hoài công sức.

Lý Thanh này ra tay nhanh gọn dứt khoát, kinh nghiệm chiến đấu phong phú cộng thêm tu luyện nội công nên sức mạnh không tồi, so với những tinh anh chiến đường kia, cũng chỉ chênh lệch chút sát khí trên người mà thôi.

Đằng sau tên công tử trẻ tuổi là ông chủ Lưu Túy Nguyệt Lâu và vài kẻ cầm gậy gỗ theo sau đang thở hồng hộc chạy đến, nhìn thấy tên công tử đang bị Tô Tín đè xuống dưới đất, ông ta bỗng cười ha ha:

- Hừ! Tiểu tử ngươi chạy nữa đi? Sao không chạy nữa? Cả đời lão Lưu ta đây đã từng thấy ăn quỵt, nhưng lại lần đầu nhìn thấy chơi quỵt đấy!

Sắc mặt mấy người Tô Tín trở nên kỳ quái, đi thanh lâu lại chơi quỵt? Tên này cũng đúng là nhân tài đấy.

- Ông chủ Lưu, xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc này ông chủ Lưu tỏ vẻ bối rối.

Ông chủ Lưu xưa nay đều mang vẻ ngoài nho nhã tuấn tú, có điều giờ đây lại đỏ mặt tía tại, đầu tóc rối bời, cũng không biết là do tức giận hay do chạy vội.

Ông ta chỉ vào tên công tử trẻ tuổi đang ở dưới đất ôm cánh tay phải bị thương nghiến răng nói:

- Chính là tên khốn này, chiều nay bao trọn cả Túy Nguyệt lâu ta, gọi cô nương xinh đẹp nhất, rượu thịt đắt nhất, cuối cùng chơi xong lại muốn bỏ chạy!

Tô Tín ngạc nhiên nhìn qua tên công tử trẻ tuổi kia, trên người hắn mặc gấm vóc Giang Nam thượng hạng cũng đáng giá mấy mươi lượng bạc, loại công tử này mà cũng chơi thanh lâu không trả tiền sao?

Nhưng cũng có thể là hắn ăn mặc để diễn trò, như thế mới qua mặt được ông chủ Lưu hồ ly này, khiến ông ta hầu hạ hắn như đại gia, kết cục lại không kiếm được chút đĩnh nào.

- Vậy được, tên này giao cho ông xử lý, muốn làm gì thì làm đi.

Tô Tín xua tay, chuẩn bị giao hắn cho ông chủ Lưu nhưng đột nhiên lại cảm thấy có chút không đúng.

- Đợi một chút.

Tô Tín giữ lấy đầu của tên công tử trẻ tuổi này, đối phương bắt đầu vùng vẫy kịch liệt, nhưng lại bị bàn tay Tô Tín kéo mạnh qua.

Tô Tín lần mò trên mặt hắn một hồi rồi bỗng lột mạnh ra, một lớp mặt nạ da bị cậu lột xuống, để lộ ra khuôn mặt thô tục của một người trung niên bốn mươi tuổi.

Cầm mặt nạ da của kẻ đó, Tô Tín quan sát kỹ một chút rồi nói:

- Ha ha, thứ này làm cũng tinh tế đấy, suýt chút nữa ta không nhìn ra được.

Có thể nói là mặt na da của hắn khá hoàn mỹ, nhưng vì hành vi của hắn có chút đáng nghi.

Những tên công tử bình thường đều không có được võ công nhẹ nhàng như vậy cũng không tùy tiện cầm đao chém người tàn ác như thế.

- Ấy!? Tên này hình như ta biết, dường như là tên hái hoa tặc mà quan phủ phát lệnh truy nã hai hôm trước.

Lý Thanh bỗng lên tiếng.

- Hái hoa tặc?

Lý Thanh gật đầu nói:

- Đúng vậy, chính là hắn, hôm qua quan phủ còn dán hình hắn đầy khắp con đường mà.

- Tên này chỉ trong một tháng đã hủy hoại danh tiết của mười mấy cô nương, nghe nói trong đó còn có cả tiểu thư nhà Chủ Bộ của phủ nha, vậy nên mới truy nã toàn thành. Chẳng trách cả tháng rồi mà không bắt được hắn, thì ra tên này tinh thông thuật dịch dung.

- Thì ra là vậy à.

Tô Tín nhìn tên hái hoa tặc tỏ vẻ chán ghét, đời này của cậu ghét nhất là những kẻ cưỡng ép nữ nhân, tuy kiếp trước cậu vì ra mặt cho người gặp phải chuyện này mà bị đánh chết, nhưng cậu vẫn rất ghét loại người này.

Với võ công của tên hái hoa tặc, dù có làm tên trộm cướp cũng kiếm được đầy tiền của, rồi sau đó hắn cũng có thể lấy tiền đi chơi ở Túy Nguyệt lâu mà.

Đằng này hắn lại muốn hủy hoại thân thể cô nương nhà người ta, thật là đáng chết, Tô Tín có chút khó chịu.

- Ông chủ Lưu, tên này đang bị truy nã, giao cho ông cũng sẽ bị rắc rối, ta mang hắn về phanh thây, giữ lại đầu giao cho nha môn để lĩnh thưởng.

- Nghe theo sự sắp xếp của lão đại người.

Ông chủ Lưu cười hà hà chắp tay, dường như không nghe được câu phanh thây này của Tô Tín.

- Khoan đã, khoan đừng phanh thây, để bắt được tên khốn này chúng ta đã chạy khắp thành hơn mười ngày nay rồi, giờ cứ giải hắn về giao cho Chủ Bộ đại nhân trút giận trước rồi hẳn phanh thây.

Mấy người bổ khoái ăn mặc công phục tách đám đông ồn ào ra để đi vào, đầu tiên là một người ba mươi tuổi, mặt mày sáng lạng, môi nở nụ cười nửa miệng.

Tay phải hắn cầm hai hòn bi sắt, lăn qua lăn lại trong lòng bàn tay, động tác mà chỉ có những người già mới hay làm giờ lại cảm giác tràn đầy sức mạnh.

- Bỉ chức là tổng bổ đầu Đông Thập Nhị phường Thiết Vô Tình, Tô lão đại, hân hạnh.

Thiết Vô Tình cười chắp tay, một luồng sức mạnh ùa đến.

Sắc mặt Tô Tín ngưng đọng, vị Thiết Vô Tình này cậu sớm đã được nghe qua tên, không nghi ngờ gì khi nói đây là người mạnh nhất cậu gặp kể từ sau khi trọng sinh, thậm chí chỉ có thể dùng bốn từ để hình dung: Thâm sâu khó lường!

Thiết Vô Tình vốn không cố ý dùng khí thế trên người mình đè nén lên Tô Tín, nhưng thân là võ sĩ, Tô Tín tự nhiên có thể cảm nhận được sự đè ép từ cỗ khí huyết mạnh mẽ trên người Thiết Vô Tình mang lại.

- Tô lão đại gì chứ, Thiết đại nhân nói vậy là chê cười ta rồi, nếu người thấy tiện cứ gọi ta là Tô Tín được rồi.

Đối mặt với Thiết Vô Tình, chỉ e đến Sa Phi Ưng cũng không dám xưng là lão đại trước mặt hắn.

Thiết Vô Tình cũng không khách khí, chỉ trực tiếp vào tên hái hoa tặc nói:

- Ta dẫn theo chúng huynh đệ đuổi bắt hắn hơn mười ngày nay nhưng đều bị thuật dịch dung của hắn đánh lừa.

- Lần này may nhờ có ngươi giúp bắt được hắn, nếu không Chủ Bộ đại nhân không đợi được nữa rồi, giao hắn cho ta thì

chắc chắn không thiếu được phần của ngươi đâu.

Nhìn tên hái hoa tặc đó, Tô Tín bỗng nhiên nói:

- Dường như Thiết đại nhân nói sai chuyện gì đó thì phải.

Sắc mặt mấy tên bổ khoái đằng sau Thiết Vô Tình đanh lại, tay vô thức đặt lên thanh đao ở thắt lưng.

Một tiểu đầu mục của Phi Ưng bang mà thôi, thế mà dám ra điều kiện với lão đại bọn họ sao, rõ ràng là muốn chết!

Tô Tín chỉ vào tên hái hoa tặc nói: “Hái hoa tặc này rõ ràng là Thiết đại nhận dẫn theo thuộc hạ nỗ lực truy bắt, nhờ vào dấu vết để lại nên phá được thuật dịch dung và bắt được hắn ở Túy Nguyệt lâu về quy án, ở đây chẳng có chuyện của Tô Tín ta, đều là công lao của Thiết đại nhân.

Mấy tên bổ khoái đó bỗng há hốc mồm, tay cầm chuôi đao cũng vô tình buông xuống.

Nụ cười nửa miệng của Thiết Vô Tình bắt đầu từ từ rộng ra:

- Thú vị đấy, đúng là thú vị thật!

Chương 30 - Dối trên gạt dưới

Dối trên gạt dưới

- Ha ha, Tô Tín ngươi không vào quan trường đúng là nhân tài mà không có đất dùng.

Thiết Vô Tình nhìn Tô Tín với vẻ hứng thú, không ngờ đi bắt hái hoa tặc còn có thể gặp được người thú vị như vậy.

Những người trong bang phái tầm thường khi gặp tổng bổ đầu Đông Thập Nhị phường như hắn đều sợ hãi hoặc cung kính, chưa bao giờ có ai chủ động dâng công lao thành tích cho hắn cả, nên người này đúng là vô cùng thú vị.

Hai viên bi sắt trong tay Thiết Vô Tình lăn càng nhanh hơn, nhưng kỳ lạ là lại không hề có âm thanh nào.

- Đáng tiếc là kẻ xuất thân như tại hạ, triều đình tuyệt đối không nhìn đến.

Tô Tín tự giễu nói.

- Vậy cũng chưa chắc đâu, Đại Chu chúng ta chỉ coi trọng thực lực chứ không màng xuất thân.

Thiết Vô Tình vẫy tay, chỉ vào tên hái hoa tặc nói:

- Trói tên này lại cho ta rồi mang đến chỗ quan phủ giao cho Chủ Bộ đại nhân.

Khi quay người Thiết Vô Tình nói với Tô Tín:

- Tình nghĩa này của ngươi ta nhận, sau này có chuyện gì có thể đến nha môn tìm ta.

- Vậy đúng lúc ta có một thứ chuẩn bị muốn giao cho đại nhân người.

Tô Tín nói.

- Thứ gì?

Tô Tín vẫy tay, Lý Thanh biết ý dẫn mấy bang chúng rút lui đằng sau, ông chủ Lưu vừa nhìn cũng lập tức quay người đi, có một số chuyện cứ giả hồ đồ vẫn tốt hơn.

Thiết Vô Tình vui vẻ trong lòng, những bổ khoái kia cũng liền áp giải tên hái hoa tặc đó rời đi.

- Thiết đại nhân thân chốn cửa quan, mấy án lớn án gấp cũng làm cho bận túi bụi, nếu như gặp phải mấy vụ án như trộm cắp, dụ dỗ con gái nhà lành cũng mất thời gian và sức lực lắm.

- Nếu Thiết đại nhân cần, có thể thông báo cho ta một tiếng, ta đảm bảo nội trong ba ngày sẽ đưa người đến trước cửa cho Thiết đại nhân.

Thiết Vô Tình nheo mắt:

- Thường Ninh phủ lớn như vậy, chỉ dựa vào hơn hai trăm thuộc hạ của ngươi mà có thể bắt được tội phạm mang án đến cho ta sao?

Tô Tín nói nhỏ:

- Đương nhiên là bắt được, có điều nếu cần thì bọn họ nội trong ba ngày sẽ có người xuất hiện ở nha môn tự thú. Ta tin rằng không chỉ người mà đến Tri Phủ đại nhân cũng sẽ rất vui.

Thiết Vô Tình ngạc nhiên, sau đó bỗng cười phá lên.

- Ta thu lại lời vừa nói lúc nãy rằng ngươi không vào quan trường đúng là nhân tài mà không có đất dùng. Bởi nếu ngươi làm quan thật, bảo đảm rằng sẽ là một đại gian thần!

Lời của Tô Tín sao hắn lại không hiểu được? Không bắt được người cũng sẽ tùy tiện tìm lấy ai đó để đi chịu tội thay, chỉ cần không phải là tội chết thì ở nơi như Trường Lạc phường này chỉ cần đưa đủ tiền sẽ có rất nhiều người bằng lòng làm chuyện này.

Làm như vậy mục đích chỉ có một, đó là tích công trạng cho Thiết Vô Tình hắn, cũng là tăng thành tích cho Tri Phủ đại nhân.

Chẳng có ai làm quan mà thích việc án chồng chất án, chỉ cần giải quyết hết đống đó thôi còn phạm nhân thực sự cũng đã tiêu dao tự tại ngoài kia, ai mà quản cho nổi?

- Được, phần quà này ta sẽ nhận, nói xem ngươi muốn gì?

- Chỉ là trong khả năng cho phép của đại nhân, người có thể giúp ta khi cần thôi.

Bốn chữ "khả năng cho phép" của Tô Tín đã nhấn mạnh thêm ý cho câu.

Thiết Vô Tình cười nửa miệng nói:

- Ngươi không nói ta cũng sẽ làm thế thôi, dù sao trong tam bang tứ hội của Thường Ninh phủ này cũng không tìm được ai thú vị như ngươi.

Con người Tô Tín này đúng là rất thú vị, những người khác trong tam bang tứ hội khi nhìn thấy người của triều đình xưa nay đều chỉ có bốn chữ: Cung kính tránh xa.

Thực lực của tam bang tứ hội trong Thường Ninh phủ rất mạnh, nhưng chưa mạnh đến mức có thể vượt trên cả triều đình, vì vậy khi đối mặt với quan phủ, bọn họ sẽ rất cung kính, có khi còn dùng tiền để hiếu kính lên.

Có điều trong đám bọn họ không có ai giống như Tô Tín cả, chủ động tiến gần tạo dựng mối quan hệ, thậm chí còn dùng thủ đoạn dối trên gạt dưới để giúp hắn tích công trạng.

Thiết Vô Tình vẫy tay, mấy bổ khoái liền đi theo, một tên bổ khoái trẻ tuổi không kìm được hỏi:

- Lão đại, tên tiểu tử đó nói gì với người vậy?

- Cốc!

Thiết Vô Tình gõ vào đầu hắn một cái khiến đầu hắn đỏ lên một mảng:

- Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, ngươi còn gọi người ta là tiểu tử sao, nếu ngươi mà đổi vị trí với hắn, hắn sớm đã được làm bổ khoái rồi ấy chứ, đâu giống ngươi chỉ là một tiểu bổ khoái chứ.

Tiểu bổ khoái bĩu môi uất ức tỏ vẻ không phục, có điều dưới sự độc đoán của Thiết Vô Tình thì hắn cũng không dám già mồm nữa.

Bi sắt trong tay lăn rất nhanh, Thiết Vô Tình nói nhỏ với giọng chỉ vừa mình nghe:

- Ha ha, dưới tay của con chó già giữ nhà Sa Phi Ưng ấy thế mà lại có một người trẻ tuổi thú vị như vậy, lần này Phi Ưng bang có chuyện để xem rồi, chỉ là không biết hắn có thể đi được đến ngang đâu thôi.

Nhìn Tô Tín đi xa dần, Tô Tín vẫy tay để Lý Thanh tiếp tục đi tuần tra Khoái Hoạt Lâm, còn cậu thì trở về nhà.

Có thể tạo mối quan hệ với Thiết Vô Tình, cũng coi như là chuyện vui bất ngờ, thực ra cậu vẫn luôn muốn chào hỏi với người bên quan phủ chỉ có điều là vẫn chưa tìm được người thích hợp mà thôi.

Sa Phi Ưng bọn họ cung kính tránh xa người của quan phủ triều đình, vì bọn họ cho rằng người của mình và triều đình ở hai thế giới khác nhau.

Nhưng suy nghĩ của Tô Tín lại không giống với bọn họ, quen biết với người của quan phủ cũng có một lúc nào đó sẽ có được tác dụng lớn.

Ông chủ giàu ngầm của Tô Tín ở kiếp trước, tuy không có tiếng tăm nhưng trong tay cũng có đến mấy mươi công ty chế

tạo quy mô lớn cũng đã làm như vậy.

Một người bạn học của ông ấy bước vào chốn quan trường, chỉ cần người bạn đó của ông đi đến đâu nhậm chức, ông ấy liền đến nơi đó mở công xưởng, không phải vì đút lót tiền bạc mà là để tạo thành tích cho anh ta.

Mà sự thực chứng minh những việc mà ông chủ kiếp trước của Tô Tín làm, đều không uổng công vô ích.

Khi ông ta đắc tội với một ai đó đến mức suýt chút nữa bị táng gia bại sản, thì người bạn đã trở thành "công thần khai quốc" đó chỉ cần nói một câu liền đã cứu vớt được tình hình.

Tô Tín không cần lời hứa nào của Thiết Vô Tình cả, chỉ cần vào thời khắc then chốt hắn có thể giúp cậu một tay là đã đủ lắm rồi.

Sáng ngày hôm sau Tô Tín đến đường viện thì Hoàng Bính Thành đã chờ ở cửa.

Tô Tín dẫn Hoàng Bính Thành vào trong đường viện rồi hỏi:

- Người nghĩa phụ đó của ta đã nói gì?

Hoàng Bính Thành rót tách trà cho Tô Tín:

- Chúng ta mang tiền đến cho ông ta, ông ta còn có thể nói gì được chứ? Đến mặt ông ta cũng không thấy được, tiền cứ đưa thẳng cho Lý sư gia thôi.

Tô Tín lắc đầu, bụng dạ người nghĩa phụ này của cậu cũng hẹp hòi quá, giờ đã bắt đầu phân chia ranh giới rạch ròi với cậu rồi sao?

- Phải rồi, ta bảo ngươi đi nghe ngóng chuyện giữa Thanh Trúc bang và Phi Ưng bang chúng ta, ngươi nghe ngóng được gì chưa?

Hoàng Bính Thành cười hì hì nói:

- Đa phần đều nghe ngóng được rõ ràng rồi, từ lần chúng ta thích sát Đới Xung xong, Thanh Trúc bang sợ hãi không làm gì thì bang chúng bọn họ đã bắt đầu bất mãn.

Tô Tín thổi tách trà nói:

- Bất mãn cũng bình thường, bị một người vô danh tiểu tốt như ta giết đi một đại đầu mục lại không dám báo thù, đổi lại là ai thì cũng đều ấm ức cả thôi

Hoàng Bính Thành gật đầu nói:

- Đúng là như vậy, hơn nữa tình hình Thanh Trúc bang cũng rất nghiêm trọng, đấu đá nội bộ không ngừng. Bang chủ Thanh Trúc bang vừa mất vào tháng trước, giờ trong bang chia làm hai phe.

- Một phe là của Ngụy Phong - con trai bang chủ, tuy hắn giờ đây mang danh bang chủ nhưng trong mười một vị đại đầu mục của Thanh Trúc bang chỉ có ba vị là ủng hộ hắn.

- Không đúng, giờ chỉ còn có hai, Đới Xung bị người giết trước kia cũng ủng hộ hắn.

- Còn lại là hai phó bang chủ Trần Hồng và Thanh Nguyên, thực lực hai người này mạnh hơn Ngụy Phong rất nhiều.

- Nhưng hai tên này ai cũng có tâm tư riêng, ai cũng muốn làm bang chủ, cuối cùng cũng chỉ có thể để cho Ngụy Phong ngồi lên vị trí này.

- Giờ hai phe này có thái độ như thế nào với Phi Ưng bang?

Hoàng Bính Thành nói:

- Ngụy Phong chủ trương muốn khai chiến, bởi vì thực lực hắn yếu ớt, hơn nữa vì đang còn trẻ nên khó có người phục tùng, nên hắn nóng lòng muốn dùng một trận chiến để củng cố địa vị của mình.

- Dù có đánh thua thì ít ra hắn cũng có thể xác lập được địa vị rõ ràng của mình trong Thanh Trúc bang, nếu không e là bây giờ đến những bang chúng cấp thấp cũng không biết được tên của một bang chủ như hắn.

- Còn hai phó bang chủ kia thì cật lực tránh khai chiến.

- Giờ bọn họ muốn danh chính ngôn thuận hạ bệ Ngụy Phong, vả lại một khi khai chiến, thực lực thuộc hạ của bọn họ cũng chịu tổn hại, chuyện này chẳng có chút ích lợi nào với bọn họ cả.

Tô Tín uống một ngụm trà rồi hỏi:

- Hai phe này đấu đá kịch liệt không?

Hoàng Bính Thành gật đầu:

- Dường như rất gay gắt, suýt chút nữa thì trở mặt ngay tại đó.

- Giờ tất cả những tay chân ở gần địa bàn của Phi Ưng bang chúng ta, đều bị đổi thành người của hai phó bang chủ kia, bọn họ sợ Ngụy Phong chủ động khiêu khích, dẫn đến việc hai bang đại chiến.

- Có điều có phòng như vậy thì hai ngày trước cũng xảy ra chuyện.

- Phi Ưng bang chúng ta có hai huynh đệ đến Thừa Đức phường thăm người thân, nơi đó là nơi đặt tổng đường của Thanh Trúc bang, hai người này xui xẻo bị họ phát hiện ra, suýt chút nữa bị thuộc hạ Ngụy Phong giết ngay tại chỗ.

- May mà sau đó được Trần Hồng phát hiện kịp thời, cứu người ra khỏi đó đưa về Phi Ưng bang, hơn nữa còn đền bù một khoản bạc lớn, tiền bạc thể diện đều đủ cả, cộng thêm việc bên chúng ta cũng không muốn khai chiến nên mới dẹp yên được chuyện này.

Tô Tín suy nghĩ một hồi, hai bên đều đang kiềm chế, đây là điều mà cậu không muốn thấy.

- Lão Hoàng, có lẽ ngươi biết ta bảo ngươi đi thu thập những tin tức này là có ý gì nhỉ?

Hoàng Bính Thành do dự gật đầu nói nhỏ:

- Người muốn đánh Thanh Trúc bang?

Tô Tín không giấu diếm gật đầu nói:

- Giờ Khoái Hoạt Lâm chúng ta đã phát triển đến mức giới hạn, nếu ta tiếp tục thu nhận thuộc hạ thì không những không đủ địa bàn mà đến người nghĩa phụ đó của ta cũng sẽ không cho phép, đường chủ hình đường kia e là cũng sẽ không để ta yên.

- Khoái Hoạt Lâm chúng ta muốn phát triển, chỉ còn cách dựa vào con đường chiến công đường đường chính chính này, địa bàn mà huynh đệ dùng máu để giành được, dù là bang chủ cũng sẽ không có tư cách gì để nói, vì vậy ta cần phải đánh Thanh Trúc bang.

Hoàng Bính Thành vò đầu, có chút khó nói:

- Giờ hai bên đều đang rất kiềm chế, chúng ta không muốn đánh, Thanh Trúc bang càng không muốn, dù thuộc hạ có chút hiềm khích thì e là cũng chỉ dùng chút bạc và thể diện để dẹp yên chuyện, thực sự rất khó để khai chiến.

Trong ánh mắt Tô Tín lóe lên tia lạnh:

- Nếu bọn họ đã không muốn đánh, vậy ta cho bọn họ một cơ hội, khiến bọn họ không đánh không được!

Chương 31 - Vu oan giá họa

Vu oan giá họa

Trên con đường lớn của Thừa Đức phường, Tô Tín mặc y phục của Thanh Trúc bang đi về phía tổng đường của Thanh Trúc bang.

Sờ lên chiếc mặt nạ da người trên mặt mình, Tô Tín cảm thấy thứ này cũng thật kỳ diệu, mang nó xong nếu chỉ nhìn vào mặt thì đến cậu cũng không nhận ra bản thân mình nữa.

Mặt na da người này là cậu lấy được từ trên người tên hái hoa tặc đó, không ngờ lại có tác dụng nhanh như vậy.

Lần này cậu dịch dung đến địa bàn Thanh Trúc bang, hiển nhiên là muốn gây ra chút chuyện.

Thanh Trúc bang và Phi Ưng bang không khai chiến được sao? Được thôi, cậu sẽ thêm lửa vào vậy.

Thường Ninh phủ có tam bang tứ hội, tổng có bảy thế lực lớn, trong đó ba bang là yếu nhất.

Có điều trong ba bang này, Phi Ưng bang và Giang Dương bang chỉ mới được xây dựng mấy mươi năm nay mà thôi, còn Thanh Trúc bang từ thời nhà Ngụy đến nay đã truyền đến ba

đời, hơn nữa lúc Thanh Trúc bang vừa mới lập ra, vẫn là đệ nhất đại bang phái của Thường Ninh phủ.

Nhưng đáng tiếc, người đời sau ngày càng yếu kém dần, đến đời Ngụy Phong thì thậm chí hắn còn đánh không lại hai phó bang chủ, thực sự là phế vật vô cùng.

Vốn là đệ nhất đại bang phái ngày xưa, giờ đây tuy Thanh Trúc bang đã sa sút, nhưng thế lực cần có vẫn có được, ít nhất tổng đường này được xây dựng rất khí thế, cả con đường này đều là nơi tổng đường được xây dựng.

Đến trước cổng tổng đường, Tô Tín xách theo một chiếc hộp đựng đầy đá đến chắp tay nói với bang chúng canh gác cổng:

- Huynh đệ, ta là thuộc hạ của Trần lão đại, lão đại sai ta mang chút đồ cho bang chủ, phiền huynh đi báo giúp một tiếng.

Trần lão đại là một trong ba đại đầu mục ủng hộ cho Ngụy Phong, sau khi Đới Xung chết, chính hắn đã tiếp quản vị trí Đới Xung trấn thủ Vĩnh Lạc phường.

Có điều thực lực của vị Trần lão đại này kém hơn rất nhiều so với Đới Xung, thế nên hắn bị một đại đầu mục khác thuộc phe phó bang chủ Mã Thanh Nguyên chèn ép rất lợi hại, vốn hai người có thể chia đều Vĩnh Lạc phường ra, nhưng giờ những hai phần ba đã thuộc về người ta.

Nhưng Trần lão đại cũng có một sở trường, đó chính là rất giỏi nịnh hót, hắn thường tặng một số đồ quý hiếm kỳ lạ cho Ngụy Phong, khiến Ngụy Phong vui vẻ nên càng coi trọng hắn hơn.

Trần lão đại sai người đến đây rất nhiều lần, bang chúng gác cổng đó cũng chẳng hề chú ý rằng có đổi người mang đồ đến hay không bởi Thanh Trúc bang hơn bảy nghìn người, không quen biết nhau cũng rất bình thường.

- Bang chủ đang ở Xuân Hương lầu uống rượu, hay là ngươi để đồ ở đây đi, đợi bang chủ về ta sẽ giao lại cho người ấy.

Không có ở đây sao? Tô Tín cười thầm một tiếng, không có càng tốt, động thủ ở tổng đường có chút nguy hiểm, nhưng ở nơi ầm ĩ ồn ào như thanh lâu thì càng dễ tẩu thoát hơn.

- Vậy thì thôi vậy, thứ này hơi bí mật riêng tư, Trần lão đại căn dặn nhất định phải giao tận tay cho bang chủ, ta vẫn nên đến Xuân Hương lầu một chuyến vậy.

Tên bang chúng gác cổng đó bỗng lộ ra ánh mắt ta hiểu.

Ngụy Phong ham mê nữ sắc, chuyện này cả Thanh Trúc bang đều biết, vì vậy nên Trần lão đại thường mang đến cho Ngụy Phong một số thứ dâm kỹ tinh xảo, những thứ như vậy đương nhiên không tiện để người khác nhìn thấy được.

Tô Tín quay người đi vào một con ngõ nhỏ, tiện tay vứt chiếc hộp đi, lột y phục Thanh Trúc bang ra, để lộ bộ y phục gấm vóc bên trong, rồi lấy thêm một chiếc quạt nữa, bỗng chốc cậu đã biến thành một công tử bột phong độ thanh thoát.

Đi khỏi con ngõ Tô Tín liền đến góc đường, một đám phu kiệu đang khiêng đủ các loại kiệu chờ người đến thuê.

Tô Tín ném ra một miếng bạc vụn, một tên phu kiệu sáng mắt lên liền nhặt lấy, cung kính hỏi:

- Công tử muốn đi đâu ạ?

- Xuân Hương lầu.

Thanh lâu là chốn không thể thiếu của các thành thị, có điều Xuân Hương lầu ở Thừa Đức phường thua xa rất nhiều so với Túy Nguyệt lâu ở Khoái Hoạt Lâm của cậu, trang hoàng thua kém, phục vụ càng kém hơn.

Vừa bước vào thấy ngay màu trang hoàng đỏ chót diêm dúa tầm thường khiến Tô Tín cảm thấy rất dung tục.

Theo sau là một tú bà hơn năm mươi tuổi, thân hình béo mập vừa nháy mắt vừa cười khúc khích nói:

- Mời công tử vào!

Cảnh này càng khiến Tô Tín câm nín không biết nói gì hơn.

Như ông chủ Lưu ở Túy Nguyệt lâu, dù là trang hoàng hay phục vụ, ông ta cũng đi theo phong cách mang vẻ thanh tao.

Còn ở Xuân Hương lầu lại là các chiêu trò cũ rích chán ngấy: Mụ tú bà cười chèo kéo khách, các cô nương thì thi nhau ùa ra

lả lơi đón khách, cũng chẳng trách đường đường là một bang chủ như Ngụy Phong cũng chơi đến hết sức.

- Bà đi chỗ khác đi, tự ta đi được.

Tô Tín ném thẳng cho tú bà này một đĩnh bạc, rơi ngay vào trước người.

Tú bà đón lấy nhìn qua rồi quay người đi ngay, khách hàng là thượng đế, đạo lý này bà ta cũng hiểu được.

Chỉ cần đưa tiền, đừng nói là đuổi bà ta đi, dù có bắt bà ta đi tiếp khách lại như xưa kia bà ta cũng vui lòng.

Ở lầu hai của Xuân Hương lầu, Tô Tín dùng nội lực tập trung vào tai mình, khả năng nghe bỗng tăng lên gấp bội, căn phòng vốn cách âm không tốt nên tiếng động âm thanh vang lên rõ ràng như đang ở bên tai Tô Tín vậy.

Loại bỏ đi những tạp âm kia, Tô Tín cầm chiếc quạt gấp đang ẩn giấu con dao găm, đi thẳng về hướng một căn phòng phía trong cùng.

Lúc này trong căn phòng đó, một thanh niên khoảng ba mươi tuổi đang ôm một cô nương, uống từng ngụm rượu giải sầu, mấy tên bang chúng Thanh Trúc bang vừa rót rượu vừa nhỏ nhẹ khuyên can an ủi.

Người này chính là bang chủ Ngụy Phong của Thanh Trúc bang hiện tại, đương nhiên giờ hắn sống chẳng được oai phong là bao.

Trong lòng Ngụy Phong vô cùng buồn phiền, tuy bản thân hắn đã trở thành bang chủ, nhưng lại sống không được bằng những ngày tháng xưa kia khi còn làm công tử con của bang chủ.

Ngụy Phong lúc đó đúng là uy phong lẫm liệt, có cha hắn chống lưng nên trên dưới Thanh Trúc bang có ai dám chọc giận hắn?

Trận đại chiến giữa Tranh Trúc bang và Phi Ưng bang lúc trước chính là vì Ngụy Phong hắn cùng con trai bang chủ Phi Ưng bang Sa Phi Ưng là Sa Nguyên Đông ghen ghét nhau ở thanh lâu, sau cùng đánh nhau gây ra.

Lúc đó Ngụy Phong hắn chẳng màng đó là Sa Nguyên Đông hay là con trai của Sa Phi Ưng, hắn vẫn quyết đánh không đổi ý!

Còn bây giờ thì sao? Bản thân bị Phi Ưng bang tát một cái nhưng cuối cùng lại chỉ có thể ngồi đây uống rượu giải sầu.

- Phát bực! Đừng để ta tìm được cơ hội, nếu không đợi ta nắm giữ được Thanh Trúc bang, việc đầu tiên ta làm chính là giải quyết hai tên khốn đó!

Những bang chúng bên cạnh vội rót rượu cho hắn, khuôn mặt cũng cười tâng bốc:

- Đúng thế, sớm muộn gì cũng sẽ cho hai tên rùa rụt đầu đó biết sự lợi hại của bang chủ người!

"Kít" một tiếng, cánh cửa căn phòng bị đẩy ra, Tô Tín bước vào.

Ngụy Phong liền nhíu mày:

- Ai cho ngươi vào đây? Mau cút ra cho ta! Còn biết phép tắc hay không?

- Ngươi chính là Ngụy Phong?

Tô Tín nhẹ giọng hỏi, ánh mắt quét qua căn phòng một lượt.

Ngoài Ngụy Phong và cô gái thanh lâu đang ở trong lòng hắn, trong phòng chỉ còn có năm tên bang chúng, có điều chúng đều là một lũ phế vật nhãi nhép, không có ai là quá mạnh cả.

Hoặc Ngụy Phong cho rằng hắn đang ở địa bàn Thanh Trúc bang, nên sẽ chẳng có ai dám ra tay với hắn, vì vậy khi ra ngoài chơi chỉ dẫn theo mấy tên theo đuôi.

- To gan! Tên của bang chủ bọn ta là thứ ngươi có thể tùy tiện gọi hay sao?

Một tên bang chúng liền đứng ra quát tháo.

Tô Tín không thèm để ý đến hắn, vừa tiến lên phía trước vừa nói:

- Hôm nay ta đến chỉ muốn nói với ngươi một chuyện, kẻ phạm đến Phi Ưng bang ta, tội không thể tha!

Lúc chữ cuối cùng vừa thốt ra, chiếc quạt gấp trong tay Tô Tín cũng liền rách nát, để lộ con dao găm đâm về hướng Ngụy Phong!

- Có thích khách!

Năm tên bang chúng kinh sợ kêu lên một tiếng, nhưng chẳng có một ai xông ra ngăn cản Tô Tín, tất cả đều kêu la hãi hùng trốn ra đằng sau.

Sự hoảng sợ lướt qua trong ánh mắt của Ngụy Phong, nhưng thực ra hắn cũng là võ sĩ, hơn nữa nội lực tu luyện cũng không yếu hơn Tô Tín, cũng đã đả thông được ba mươi sáu huyệt vị, đạt đến hậu thiên sơ kỳ.

Nhưng đáng tiếc từ nhỏ đến lớn Ngụy Phong chẳng có kinh nghiệm chém giết sống chết lần nào, chuyện xảy ra đột ngột khiến hắn đã sớm quên đi chuyện bản thân hắn cũng biết võ công.

Tô Tín nhíu mày, cậu không ngờ rằng Ngụy Phong lại phế vật như vậy, bị dọa cho sợ đến nỗi chẳng biết đường trốn.

Cậu vốn không có ý định giết Ngụy Phong thật, nhưng nếu để lộ ý đồ quá rõ ràng, cũng sẽ dễ bị người khác nhìn thấu.

May mà tên Ngụy Phong này còn chưa ngốc cực độ.

Khi con dao đó gần đâm vào người, Ngụy Phong bỗng kéo cô nương thanh lâu đó đến trước người mình, muốn dùng nàng ta ra đỡ thay.

Tô Tín cố ý chếch đi một chút khiến con dao xuyên ra bờ vai cô nương thanh lâu đó đâm thẳng vào cánh tay của Ngụy Phong.

Một đòn không trúng nên Tô Tín liền lùi người lại, chưa đợi đến khi Ngụy Phong kịp phản ứng lại, cậu liền nhảy xuống dưới qua chiếc cửa sổ ở lầu hai.

- Bang chủ, người không sao chứ?

Nhìn thấy Tô Tín bỏ chạy, mấy tên theo đuôi mới đến gần hỏi han ân cần.

- Cút! Đám phế vật các ngươi cút hết cho ta! Vừa rối trốn đi đâu hết hả?

Ngụy Phong đẩy cô nương thanh lâu đã đỡ thay một đao cho hắn đang ở trong lòng sang một bên, bắt đầu quát mắng mấy tên bang chúng đó.

Bọn họ hổ thẹn cười nhăn nhó, không ai dám nói lại mà chỉ nghe Ngụy Phong trách mắng.

Tô Tín gây ra động tĩnh lớn như vậy, người của Thanh Trúc bang sớm đã bị kinh động đến, chưa đầy nửa khắc sau Mã Thanh Nguyên và Trần Hồng đã đến Xuân Hương lầu.

- Bang chủ, người xảy ra chuyện gì vậy?

Mã Thanh Nguyên giả vờ quan tâm hỏi.

- Xảy ra chuyện gì? Lão tử đây suýt chút nữa đã bị thích khách Phi Ưng bang lấy mạng đấy! Ngang nhiên đến tổng đường Thanh Trúc bang thích sát ta, Phi Ưng bang chúng sắp tát mặt ta sưng vù lên rồi đây, các ngươi còn muốn nhẫn nhịn hả?

Ngụy Phong nổi giận quát.

- Trong chuyện này có hiểu lầm gì chăng?

Trần Hồng nói.

Thân hình ông ta nhỏ bé, tướng mạo nho nhã, không giống như võ sĩ mà giống với sư gia hơn.

Và thực tế trước kia ông ta chuyên bày mưu tính kế cho bang chủ của Thanh Trúc bang, chuyện chém giết đều giao cho Mã Thanh Nguyên làm.

Vì vậy khi nghe chuyện này, phản ứng đầu tiên của ông ta đó là có người hãm hại, dù sao trước nay Phi Ưng bang cũng rất biết kiềm chế, ông ta không tin rằng Phi Ưng bang bỗng nhiên muốn gây chuyện, phái người đi thích sát Ngụy Phong.

- Hiểu lầm? Chính miệng tên thích khách đó nói hắn là người của Phi Ưng bang, còn có hiểu lầm gì ở đây được chứ?

Ngụy Phong đỏ mắt trừng hai người:

- Nếu các ngươi không đánh Phi Ưng bang, vậy ta đi! Cái ghế bang chủ này ta nhường cho các ngươi đấy! Lão tử không làm nữa!

Trần Hồng vội kéo lấy cánh tay của Ngụy Phong:

- Bang chủ bớt giận, ta đâu nói không đánh, giờ ta đi phát lệnh khai chiến toàn diện với Phi Ưng bang, nhất định khiến bọn họ phải nói rõ chuyện này với chúng ta!

- Hừ!

Có được câu trả lời khiến Ngụy Phong hài lòng, hắn mới ôm cánh tay dẫn người rời đi.

Đợi đến khi Ngụy Phong đã dẫn người đi, sắc mặt Mã Thanh Nguyên bỗng chùng xuống:

- Trần Hồng, ông đang làm cái gì vậy? Giờ mà khai chiến, chẳng tốt chút nào với chúng ta cả!

Trần Hồng thở dài nói:

- Giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, không khai chiến thì có thể làm gì chứ? Đến bang chủ của mình cũng bị thích sát, nếu chúng ta còn nhẫn nhịn nữa, dù những đại đầu mục đó sẽ nghe chúng ta, nhưng bang chúng thuộc hạ cũng sẽ không nghe đâu.

- Chuyện này không giống như của Phi Ưng bang làm, ta cảm thấy có người đang muốn khiêu khích từ bên trong, thậm chí có khả năng là tên tiểu tử Ngụy Phong tự tìm người làm! Chính là để gây nên cuộc bang chiến, cơ hội tốt đoạt quyền của chúng ta.

- Tên tiểu tử này cũng mưu mô vậy sao?

Mã Thanh Nguyên không tin, ông ta nhìn Ngụy Phong trưởng thành từ bé, tên công tử bột này chỉ biết ham chơi chứ chẳng có đầu óc suy tính.

Trần Hồng cười thâm sâu:

- Con người ta bị dồn ép quá mức thì chuyện gì chẳng làm được? Có điều hắn muốn đoạt quyền chúng ta thì vẫn còn non kém lắm, chẳng phải hắn muốn đánh sao? Vậy ta để hắn đánh một trận thoải mái, đợi đến lúc thuộc hạ hắn chiến đấu chết hết

cả, hắn sẽ phải ngoan ngoãn làm một con rối bang chủ mà thôi!

Chương 32 - Tiến đánh Thanh Trúc bang

Tiến đánh Thanh Trúc bang

Trong tổng đường Phi Ưng bang, bang chủ Sa Phi Ưng và ba vị đường chủ nghe xong chuyện Ngụy Phong bị người thích sát xong đều sững sờ.

- Rốt cuộc là ai phái người đi chứ!?

Ánh mắt Sa Phi Ưng quét qua Đổng Thành Vũ và Trang Lê, rồi dừng lại ở chỗ Lâm Phục Hổ.

Trong ba người cũng chỉ còn ông ta có tính cách nóng nảy nhất, làm việc gì cũng không suy nghĩ đến đại cục.

Hơn nữa cũng chỉ có người ở chiến đường chỗ ông ta mới có đủ thực lực một mình đi đến Thanh Trúc bang thích sát Ngụy Phong.

- Oan ức quá mà bang chủ! Thực sự không phải người của ta đâu! Bọn thỏ đế Thanh Trúc bang tuy làm ra chuyện quá đáng, nhưng ta vẫn biết phân biệt nặng nhẹ, sao có thể sai người đi báo thù vào lúc này chứ?

Lâm Phục Hổ mang vẻ mặt oan ức nói.

Sa Phi Ưng nhìn hắn một cái, không gặng hỏi nữa.

Lâm Phục Hổ là người lỗ mãng, không phải hạng có thể giấu được chuyện, hắn nói không phải người hắn sai khiến, thì có lẽ là không phải thật.

Trang Lê nói:

- Bang chủ, giờ truy xét việc do ai sai người đi cũng không ích gì, dù sao giờ Thanh Trúc bang cũng mất hết mặt mũi rồi, đến bang chủ còn suýt chút nữa bị chết trong tay thích khách, lần này dù thế nào thì cũng phải đánh một trận rồi.

Sa Phi Ưng gật đầu:

- Không sai, đúng là phải đánh một trận, nhưng nếu đã đánh thì chúng ta không thể chịu thua được, thông báo xuống bên dưới, toàn thể mọi người trong Phi Ưng bang chuẩn bị chiến

đấu toàn diện, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công! Lần này chúng ta không thể thua được!

- Vâng, bang chủ!

Ba người gật đầu, quay người rời khỏi tổng đường.

Sau khi Đổng Thành Vũ trở về hình đường, liền gọi một bang chúng vào hỏi:

- Hai ngày trước ta bảo các ngươi theo sát Tô Tín, vậy hai ngày nay hắn có động tĩnh gì không?

Tên bang chúng đó đáp:

- Tô Tín làm việc và nghỉ ngơi rất đều đặn, ngoài việc đi tuần tra Khoái Hoạt Lâm vào sáng và tối, thời gian còn lại hắn đều ở nhà.

- Ngươi chắc chắn hôm nay hắn không rời khỏi Khoái Hoạt Lâm chứ?

- Chắc chắn không có, chúng tiểu nhân nghe theo lời căn dặn của đường chủ người, đã sắp xếp tai mắt ở lối ra của Khoái Hoạt Lâm, chỉ cần Tô Tín đi ra sẽ có người bẩm báo ngay.

Đổng Thành Vũ xua tay, bảo tên bang chúng đó lui ra, hắn sờ cằm hoài nghi nói:

- Chẳng lẽ không phải hắn làm thật?

Lúc này trong đường viện Khoái Hoạt Lâm, Tô Tín đã cởi bỏ y phục và mặt nạ ra mang đi đốt.

Xưa nay Tô Tín làm chuyện gì cũng thận trọng, thân phận này đã dùng qua một lần nên tốt nhất vẫn cứ hủy bỏ đi.

Hoàng Bính Thành gõ cửa đi vào, vẻ mặt hưng phấn nói:

- Lão đại, trong bang đã phát ra thông báo, tất cả mọi người chuẩn bị chiến đấu, bất cứ lúc nào cũng đều có thể tiến đánh Thanh Trúc bang!

- Kế hoạch thành công, không uổng phí công sức của ta, chiến lợi phẩm tính thế nào?

- Vẫn là quy tắc cũ, ai đánh được địa bàn nào sẽ sở hữu địa bàn đó, mỗi tháng nộp lên tiền thuế là được.

Tô Tín gật đầu, quy tắc Phi Ưng bang cũng có điểm tốt, chiến công rõ ràng thì sẽ không có ai giành giật được.

Địa bàn là do ta đánh chiếm có được, nên nơi này là của ta, có điều tiền mà địa bàn kiếm được mỗi tháng, dù nhiều hay ít cũng phải giao nộp lên hai phần.

Thu nhập tiểu đầu mục có được sẽ giao nộp lên cho đại đầu mục hai phần, sau đó đại đầu mục sẽ giao nộp lên hai phần trong tổng thu nhập cho bang.

Tháng đầu tiên Tô Tín kiếm được mười tám vạn lượng từ Khoái Hoạt Lâm, cậu đã giao nộp cho Hổ tam gia gần một nửa, nhưng đó chỉ là vì muốn bịt miệng ông ta lại, thực ra thường thì không cần phải nộp nhiều như vậy.

- Đi thông báo cho Lý Hoại chuẩn bị hành động, tập hợp tất cả thuộc hạ lại, đêm nay chúng ta sẽ ra tay.

Tuy giờ hành động có thể chiếm được thời cơ, nhưng đáng tiếc là quy tắc không cho phép.

Ở đây là Thường Ninh phủ, thế nên dù các bang phái lớn gây chuyện hung dữ ra sao thì cũng vẫn là địa bàn của triều đình.

Vì vậy xưa nay Thường Ninh phủ đều có một quy tắc ngầm, các cuộc bang chiến quy mô lớn phải đợi đến lúc trời tối mới được tiến hành, đến lúc đó các của tiệm lớn đều đóng cửa hết cả, ai muốn đánh thế nào thì đánh.

Nếu có người dám không tuân thủ quy tắc, vậy thì sẽ đến lượt bổ khoái nha môn dạy cho kẻ đó cách làm người.

Vào lúc chạng vạng, khi sắc trời đã dần chuyển tối, hơn hai trăm bang chúng thuộc hạ của Tô Tín đã tập hợp đầy đủ ở đường viện, tay cầm binh đao, đợi mệnh lệnh của Tô Tín.

Bọn họ đều đã biết tối nay cần đi đâu nên sắc mặt không khỏi hiện lên vẻ lo lắng, dù sao đa số người ở đây đều là lần đầu tham gia bang chiến.

Tô Tín tay cầm trọng kiếm, đứng trước mặt mọi người nói to rõ:

- Lúc trước ta đã từng nói qua với các ngươi rằng muốn giành được sự giàu có, vậy thì cần phải chiến đấu! Chém giết! Giờ cơ hội đã đến, chỉ còn xem các ngươi có nắm lấy được hay không mà thôi! Đêm nay tấn công Vĩnh Lạc phường, cứ giết được một mạng sẽ được thưởng mười lượng!

Tiền bạc động lòng người, Tô Tín không nói nhiều, chỉ dùng lời hứa nhưng đã khiến cho bang chúng đỏ mắt.

Với vật giá của Thường Ninh phủ, một lượng bạc nếu tiêu tiết kiệm cũng có thể sống được một tháng, giờ mỗi bang chúng đều có mười lượng tiền lương mỗi tháng, tuy có thể khiến bọn họ sống thoải mái hơn một chút, nhưng vẫn chưa thể đầy đủ!

Một mạng người mười lượng bạc, nếu đêm nay có thể giết được mười người, bọn họ sẽ có thể mua nhà lấy vợ ngay!

Khi Khoái Hoạt Lâm còn đang đèn đuốc sáng trưng thì Vĩnh Lạc phường phía đối diện đã tối đen một mảng, tất cả các cửa tiệm đều đã đóng cửa nghỉ ngơi, chỉ còn để lại chiếc đèn lồng trước cửa.

Ánh đèn tối mờ chiếu xuống con đường, sương đêm mù mịt nhìn rất quỷ dị, trường đao trong tay bang chúng của Thanh Trúc bang đang canh gác ở lối vào con đường dài cũng sáng lên sắc nhọn.

Thường Ninh phủ có bốn mươi chín phường và Thanh Trúc bang chiếm ba phường trong số đó.

Ngoài Trường Lạc phường nằm sát Vĩnh Lạc phường còn có Thuận Ý phường đã thuộc về Hổ tam gia.

Vì vậy bang chúng của Vĩnh Lạc phường cũng chia làm hai nhóm người, một nhóm canh gác ở phía đầu Thuận Ý phường, còn một nhóm gác ở lối vào Khoái Hoạt Lâm.

Cả Vĩnh Lạc phường có đến hơn một nghìn năm trăm bang chúng Thanh Trúc bang, nhưng chỉ có một phần ba số này canh gác ở Khoái Hoạt Lâm, toàn bộ đều là người của vị Trần lão đại dưới trướng Ngụy Phong.

Có thể nói Trần lão đại này cũng là một đóa hoa lạ, lúc xảy ra bang chiến vẫn còn tỏ vẻ thông minh.

Hắn biết thuộc hạ Hổ tam gia cũng có đến gần cả nghìn người, không dễ gây chuyện, nhưng Trường Lạc phường có con đường dài Khoái Hoạt Lâm lại chỉ có một tiểu đầu mục với gần hai trăm người trấn thủ.

Có chút ít người như vậy hắn còn không thắng nổi sao? Vì vậy hắn liền xin bang chủ cho hắn đến chỗ này.

Mà Ngụy Phong cũng không ngốc, hắn cũng sợ Mã Thanh Nguyên và Trần Hồng biến người của hắn thành kẻ chết thay nên liền đồng ý với Trần lão đại.

- Lấy lại tinh thần hết cho ta! Diệt bọn thỏ đế Phi Ưng bang, sáng ngày mai thưởng mỗi người một trăm quan tiền!

Trần Đáo cầm đao, đứng giữa đám đông hét lớn, cũng cổ vũ được chút sĩ khí.

Phía con đường đối diện, Tô Tín dẫn người từ từ đi qua, địch bên đó đông hơn gấp bội cậu, cậu chỉ vung kiếm lên hét lớn một tiếng:

- Giết!

Hai bang đối chiến tuy không như chiến tranh, nhưng ai ai cũng xông lên chém giết ở con đường nhỏ này, họ chỉ nghe theo câu nói: Oan gia ngõ hẹp, kẻ mạnh thắng!

Rõ ràng sĩ khí của thuộc hạ Tô Tín cao hơn nhiều so với Thanh Trúc bang, dù địch phía trước đông hơn gấp đôi phe mình nhưng không một ai lùi bước.

Lý Hoại cũng xông lên trước, nhưng lại bị Tô Tín ngăn lại:

- Khoan ra tay, trận chiến này mới là sự cọ xát thực sự của bọn họ, không thấy máu, không liều mạng, dù có học nội công và võ kỹ thì cũng là phế vật mà thôi.

Tranh giành sự sống, kinh nghiệm này còn hữu dụng hơn so với việc khổ luyện ở nhà, bởi sự thực cho thấy thực lực của Tô Tín trước và sau khi đi thích sát Đới Xung cách biệt rất lớn.

Trên đường lúc này bang chúng hai bang đã bắt đầu đánh giáp lá cà.

Vừa giao đấu thì ưu thế người đông thế mạnh của Thanh Trúc bang thể hiện rõ.

Cứ hai ba bang chúng bên địch lại vây đánh một người của Phi Ưng bang, khi trường đao trong tay chém mạnh xuống thì lúc này khuyết điểm của việc không có kinh nghiệm chém giết tranh giành sự sống được thể hiện rõ.

Phần đông bang chúng chân tay loạng quạng, thậm chí còn quên đi mình từng được học Đả Cẩu Bổng Pháp, quên cả việc ba người cùng kết trận, trong chốc lát, phe bọn họ chết rất nhiều người!

- Lão đại, chúng ta lên thôi!

Hoàng Bính Thành ở bên sốt ruột nói.

- Đợi thêm chút nữa, nếu ải này còn không qua được, vậy ta bồi dưỡng bọn họ có tác dụng gì?

Tô Tín không hề có ý ra tay.

Hoàng Bính Thành đã từng nói, những bang chúng này gặp được Tô Tín đúng là phúc từ kiếp trước bọn họ tu hành mà có được, nhưng Tô Tín lại nói, cũng có thể là tạo nghiệt.

Vậy những người sống sót chắc hẳn được xem là có phúc.

Còn nếu chết, có lẽ là họ trả nợ cho nghiệt đã tạo từ kiếp trước.

Tô Tín hao tâm tổn trí bồi dưỡng cho những thuộc hạ này, không phải vì cậu nhân từ nhường nào, mà là muốn để cho những thuộc hạ này tăng thế lực cho bản thân, cậu cần những người này trở thành con dao nhọn trong tay cậu.

Nếu bọn họ có thể tỏ rõ giá trị bản thân, vậy Tô Tín cũng sẽ không ngần ngại tốn thêm chút tiền, bỏ thêm chút tâm huyết.

Nhưng nếu bọn họ không có tiến bộ, vậy sẽ giống như Tô Tín nói vậy, cậu không nuôi thuộc hạ phế vật.

May mà những người này còn biết phấn đấu, sau phút hoảng loạn ban đầu, mọi người dần dần tìm được cảm giác, vài người bắt đầu kết trận bảo vệ mình, đồng thời cũng bắt đầu phản công.

Luận về tố chất cá nhân, hiển nhiên những bang chúng được tu luyện nội công và Đả Cẩu Bổng Pháp của Tô Tín mạnh hơn nhiều, một khi đứng vững, phe Thanh Trúc bang liền bắt đầu hoảng loạn.

Tuy phe Thanh Trúc bang có hơn năm trăm bang chúng, nhưng trong số đó chỉ có một vài người biết đánh đấm ra trò một chút.

Khi đánh thuận lợi thì dũng mãnh vô cùng, nhưng một khi gặp phải trở ngại thì thế lực lập tức giảm sút.

Trần lão đại thực nghĩ không ra, đối phương chỉ là một tiểu đầu mục của Khoái Hoạt Lâm mà thôi, làm sao bồi dưỡng ra được những thuộc hạ thậm chí được gọi là cấp tinh anh như vậy được?

Nhìn phe mình chỉ mới chết đi mười người nhưng thế dường như sắp tan tác, Trần lão đại nghiến răng, rút đao ở hông xông lên trước.

Nhìn thấy Trần lão đại ra tay, Tô Tín nói:

- Lý Hoại! Mở đường cho ta!

Hai đoạn kiếm trong tay Lý Hoại rít lên, lao thẳng vào đám đông, đoạn kiếm bay qua bay lại, chốc lại đã cắt đứt cổ họng nhiều bang chúng, những người đằng trước bị dọa cho sợ hãi lập tức tránh ra để lại một lối đi.

Tô Tín theo sát đằng sau, trọng kiếm trong tay chém thẳng về hướng Trần lão đại!

Tiếng gió rầm rít thổi đến, đao của Trần lão đại đỡ về trước, hắn bỗng cảm nhận được cỗ sức mạnh truyền đến, cả người tê lên lùi về sau ba bốn bước mới dừng lại được.

Nhìn lại thanh đao trong tay, bên trên đã bị mẻ một vết bằng ngón tay cái!

- Sức mạnh hắn sao có thể ghê gớm như vậy!

Trần lão đại thầm khổ não, không ngờ một tiểu tử nhìn có vẻ hỉ mũi chưa sạch lại có sức mạnh lớn đến như vậy!

Một kiếm đánh văng Trần lão đại xong, Tô Tín không hề dừng lại mà cầm kiếm lao lên tiếp, lần nữa chém vào Trần lão đại.

Khi Đại Tu Di Kiếm Pháp được thi triển ra, Trần lão đại bỗng cảm thấy bản thân như đang đối diện với một ngọn núi to lớn, nặng nề khó so bì, sức lớn thế mạnh!

Mỗi kiếm chém ra đều mang theo sức mạnh khôn cùng, khiến khí huyết hắn chấn động sôi trào.

Tuy hắn muốn phản kích nhưng trọng kiếm của Tô Tín múa lên hoàn toàn kín kẽ, không cho hắn bất cứ cơ hội nào, dường như đó là một cái lưới lớn, dần dần nhốt hắn vào trong vậy!

Ý nghĩa của Đại Tu Di Kiếm Pháp đó là giới tử nạp Tu Di, dùng trên khắc dưới, lấy yếu thắng mạnh, có ưu thế về mặt phòng thủ.

Nhưng thực lực Trần lão đại quá yếu, Tô Tín đoán chừng hắn chưa đả thông được đến mười huyệt vị.

Giờ lại chẳng phải là giới tử nạp Tu Di mà đã thành Tu Di nạp giới tử rồi!

Kiếm ảnh của trọng kiếm vung bốn phương tám hướng, kín không khe hở, trực tiếp khóa Trần lão đại ở bên trong!

Lúc này Trần lão đại mới nhớ lại, hình như đây chính là tiểu tử đã thích sát Đới Xung vào tháng trước!

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần lão đại đã không còn ý nghĩ muốn chiến đấu nữa, nên hắn trực tiếp ném đao về phía Tô Tín rồi quay người bỏ chạy.

Nhưng chưa đợi đến khi hắn quay hẳn người thì một tia hàn quang đã quét qua trước mắt hắn, đâm vào trong cổ họng hắn!

Thanh kiếm mảnh trong tay trái Tô Tín đã từ từ được rút ra từ cổ họng Trần lão đại, cậu nhìn vẻ không cam lòng dần tan biến trong ánh mắt hắn.

Hắn thực sự không cam lòng bởi vì đến lúc chết, hắn vẫn không biết được Tô Tín làm thế nào để đâm ra đường kiếm này.

Chương 33 - Cường địch La Chấn

Cường địch La Chấn

Sau khi Trần lão đại bị một kiếm giết chết, Thanh Trúc bang liền bắt đầu tan tác.

Vì chẳng phải làm lính đánh trận, lão đại phe mình đã bị người ta dùng một kiếm giết chết rồi thì bản thân còn đánh đấm cái gì nữa chứ?

Người của Thanh Trúc bang bỏ chạy, Tô Tín cũng không sai người đuổi theo mà sắp xếp người đi tiếp quản địa bàn mình đã đánh chiếm được.

Ở Vĩnh Lạc phường, địa bàn của Trần lão đại tuy không lớn nhưng cũng chiếm đến một phần ba ở đó.

Tô Tín lấy một chiếc khăn ra lau máu rồi gọi Hoàng Bính Thành lại hỏi:

- Người phe ta đã chết và bị thương thế nào?

- Hơn năm mươi huynh đệ đều bị thương, nhưng chỉ là vết thương bên ngoài, ngoài ra còn có tám huynh đệ đã chết.

Hoàng Bính Thành dè dặt đáp.

Nói thật ra thì giờ hắn cũng có chút sợ hãi vị lão đại này.

Lúc nãy vì tôi luyện những thuộc hạ đó, Tô Tín quyết tâm không ra tay, nếu cậu ra tay sớm một chút thì cũng chẳng bị thương và chết nhiều người như vậy.

Tô Tín nói với Hoàng Bính Thành:

- Lão Hoàng, ngươi sợ ta à?

- Không có, không có!

Hoàng Bính Thành vội vàng lắc đầu.

Tô Tín vỗ vai hắn nói:

- Lão Hoàng, ngươi cần nhớ một điều rằng, dùng binh không được nhân từ, nếu ta cứ đứng che chắn mãi trước mặt bọn họ, thì cả đời này họ cũng không trưởng thành lên được, vậy ta bồi dưỡng bọn họ có tác dụng gì chứ?

- Nhưng lão Hoàng ngươi yên tâm, ngươi là người đầu tiên đứng về phía ta, nên chỉ cần ngươi không phản bội thì ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi.

Hoàng Bính Thành vội thề:

- Ta đối với lão đại người một lòng trung thành, nếu không có người thì ta đâu được uy phong như bây giờ?

- Được rồi lão Hoàng, đừng nhạy cảm như vậy. Ngươi tìm người tính chiến công tối hôm nay, sáng ngày mai sẽ phát thưởng.

Tô Tín vỗ vai Hoàng Bính Thành rồi quay người rời đi.

Cách làm hôm nay của cậu, nếu trong lòng Hoàng Bính Thành không nghĩ gì mới là điều đáng lạ, việc hắn sợ có lẽ cũng là chuyện tốt đối với Hoàng Bính Thành hắn.

Con người cần biết kính sợ, nếu không một khi bị dục vọng che mờ mắt, nói không chừng sẽ làm ra chuyện gì đó.

Tô Tín vẫn hài lòng với Hoàng Bính Thành, tất cả mọi chuyện lớn nhỏ giao cho hắn làm, hắn đều có thể làm được ổn thỏa đâu vào đấy, xông pha đánh đấm tuy hắn vô dụng thật, nhưng chuyện hậu cần không qua được hắn.

Vì vậy lúc này hiện thực một chút cũng có thể tránh được chuyện xấu sau này.

Chí khí vương bá rung động, bốn phương bái lạy làm Long Ngạo Thiên, nhưng Tô Tín không cho rằng bản thân lợi hại đến mức như vậy.

Duy trì mối quan hệ giữa bản thân và thuộc hạ chỉ cần hai điều là đủ, một là cho bọn họ đủ lợi ích, hai là khiến bọn họ biết kính sợ.

Sáng sớm hôm sau, Tô Tín đích thân dẫn người khiêng rương ra, rồi đưa bạc đến tận tay bang chúng thuộc hạ.

- Tô Tín ta làm việc gì cũng nói một là một, hai là hai. Chút bạc ngày hôm nay chỉ là món khai vị mà thôi! Đánh chiếm được Vĩnh Lạc phường còn có rất nhiều bạc đang đợi các ngươi!

Những bang chúng bên dưới mắt đỏ lên vì bạc trắng sáng chói, nỗi buồn thương vì tám huynh đệ đã mất cũng bị làm cho mờ nhạt đi.

Ôm lấy bạc, trong lòng bọn họ chỉ còn một câu: Dùng cái mạng này của mình để cược lại sự phú quý!

Bang chiến giữa hai bang lớn Thanh Trúc bang và Phi Ưng bang tất nhiên sẽ không kết thúc chỉ sau một ngày như vậy, tối hôm sau, Tô Tín dẫn người bắt đầu từng bước xâm chiến Vĩnh Lạc phường.

Bị thương hơn năm mươi người, trừ thêm những người bị thương nặng, giờ thuộc hạ chiến đấu của Tô Tín chỉ còn hơn một trăm sáu mươi người, trừ thêm người trấn thủ địa bàn đã chiếm được thì số lượng lại càng thua thế hơn.

Thế là Tô Tín sai Hoàng Bính Thành tiếp tục chiêu mộ người ở Trường Lạc phường, lúc này cậu dùng sách lược an toàn hơn đó là từng bước xâm chiếm, dù sao bang chiến cũng không đánh xong được dễ dàng như vậy, mà điều cậu có lại là thời gian.

Bởi vì nguyên nhân của bang chiến đó là dù cậu có chiêu mộ thêm người thì Hổ tam gia cũng không nói gì được.

Huống hồ ngày đầu đã giết được một đại đầu mục của Thanh Trúc bang, chiếm được một phần ba địa bàn Vĩnh Lạc phường, một thân công lao như vậy, Tô Tín có chiêu mộ thêm mấy huynh đệ thì có là sao?

Những trận đấu tiếp theo Tô Tín cũng không tham gia, chỉ cần đối phương không có cao thủ xuất chiến thì Tô Tín cũng không ra tay.

Thuộc hạ của cậu đã từng giành giật sự sống, tất cả đều đã được thấy máu, kinh nghiệm chiến đấu đã được tăng gấp bội, một chọi ba cũng không hề giảm đi sức mạnh.

Chiến đấu suốt hai đêm liền, cả Vĩnh Lạc phường đã bị Tô Tín chiến gần một nửa.

Có điều đến đêm thứ ba, sự việc lại có chút thay đổi.

Ở giữa con đường lớn, một đại hán trung niên trên mặt có vết sẹo tay cầm một cây thiết thương ngạo nghễ đứng đó.

Đằng sau hắn chi chít bang chúng của Thanh Trúc bang, nhìn qua cũng chừng hơn bảy tám trăm người.

Hoàng Bính Thành sững sờ:

- Là đại đầu mục La Chấn của Thanh Trúc bang, có điều giờ này đáng ra hắn phải ở chỗ Thuận Ý phường canh phòng Hổ tam gia chứ.

- Bảy tám trăm người này là thuộc hạ của hắn, giờ hắn dẫn hết qua chỗ chúng ta mà không phòng bị Hổ tam gia, vậy hắn không cần nửa cái Vĩnh Lạc phường này nữa sao?

Tô Tín thở dài nói:

- Chúng ta bị chơi xỏ, bị vị nghĩa phụ của ta chơi khăm rồi.

- Hai ngày qua vị nghĩa phụ này của ta không công đánh Vĩnh Lạc phường, ý của ông ta rõ ràng là muốn bức ép La Chấn đến chỗ ta.

Cũng trách Tô Tín lơ là, cậu chỉ chú ý đến việc đánh thắng bên mình mà lại không bảo Hoàng Bính Thành đi dò la tình hình phía Hổ tam gia.

Bang chiến lần này dường như tất cả mọi người đều ra tay, Hổ tam gia là một trong những đại đầu mục, một binh một tốt cũng không có động tĩnh hẳn là không bình thường.

Nếu sớm biết tin này, chắc chắn Tô Tin sẽ có phòng bị.

Trong hai ngày này, ý của Hổ tam gia có lẽ La Chấn cũng hiểu được.

Nếu hắn còn không ra tay, thì chỉ còn cách đợi Tô Tín từng bước chiếm đoạt Vĩnh Lạc phường, sau cùng Hổ tam gia và Tô Tín dùng thế gọng kìm ép sát nuốt gọn cả Vĩnh Lạc phường.

Vì vậy La Chấn chỉ có thể chọn đánh Tô Tín, vậy thì dù mất đi một nửa Vĩnh Lạc phường, hắn vẫn còn có thể đoạt lại một nửa đã bị chiếm từ trong tay Tô Tín.

- Lão đại, không ổn thì chúng ta rút thôi, nghe nói trước kia La Chấn này từng làm tiêu sư ở ngoài, võ công hắn không hề yếu chút nào, danh tiếng của hắn đứng hàng đầu Thanh Trúc bang, thậm chí còn lớn hơn cả Đới Xung!

Hoàng Bính Thành nói.

Tô Tín không nói gì, La Chấn phía đối diện thì nói lớn:

- Tiểu tử thối Phi Ưng bang, có gan thì ra đây đánh một trận? Thuộc hạ ta nhiều, thực lực thuộc hạ ngươi cũng không yếu kém, đánh nhau cũng không có lợi lộc gì, chi bằng hai ta quyết đấu phân thắng bại, ngươi dám chứ?

Tô Tín cười, kéo trọng kiếm bước ra.

La Chấn cười ha ha nói:

- Tiểu tử ngươi cũng không tồi, mạnh hơn so với tên nghĩa phụ rùa rụt cổ của ngươi đấy, Hổ Tam Nhi năm đó cũng ác liệt lắm, đáng tiếc là tuổi đã già nên yếu đuối rồi!

- Đánh thế nào? Quyết sống chết hay phân thắng bại?

Tô Tín hỏi.

La Chấn xua tay:

- Đương nhiên là phân thắng bại rồi, lão tử ta chẳng phải là nô tài của Thanh Trúc bang, dựa vào gì mà sống chết vì bọn họ chứ?

- Những huynh đệ sau lưng ta tin vào ta nên mới theo cùng, lão tử sẽ không vì tên tiểu tử thối Ngụy Phong mà đi liều mạng với người khác.

Khóe miệng Tô Tín hiện ý cười, La Chấn này đúng là rất thú vị.

Ngày đầu tiên Tô Tín vì muốn tôi luyện khả năng đánh giết của thuộc hạ nên cố ý không ra tay để bọn họ bị thương thậm chí là mất mạng.

Còn người này lại có thể vì thuộc hạ của hắn mà đi quyết đấu phân cao thấp với người yếu thế hơn, chuyện này đúng là hai thái cực.

Thực ra nếu giờ La Chấn hạ lệnh tấn công, hơn một trăm thuộc hạ của Tô Tín cũng sẽ không chống đỡ nổi, tuy thực lực bọn họ khá hơn ngày đầu rất nhiều, nhưng La Chấn có quá nhiều người, hơn nữa còn có La Chấn hắn là cao thủ.

- Vậy được, đánh thế đi.

Tô Tín nắm trọng kiếm về trước người, nhanh chân chém về hướng La Chấn!

Còn La Chấn thì nắm thanh thiết thương nhảy lên, cảm giác khí thế bản thân như sóng trào, hung hãn mà ập đến.

Cây thiết thương cao bằng người như rồng lượn trên biển lao đến, tốc độ nhanh kỳ lạ.

Tô Tín né sang một bên, nhưng thiết thương liền đổi từ đâm sang quét, mạnh mẽ đập về phía Tô Tín!

Tô Tín bước lùi nâng kiếm chém ra ba đường để chống đỡ, vậy nên mới giảm được sức mạnh cây thiết thương xuống, nhưng người cậu lại bị đánh lùi ba bước.

- Hậu thiên sơ kỳ!

Tô Tín nheo mắt, đối phương cũng là võ sĩ hậu thiên sơ kỳ như cậu, chắc chắn cũng đả thông được ba mươi sáu huyệt vị trở lên.

Giờ Tô Tín đã đả thông được bốn mươi bảy huyệt vị, nhưng thấy sức mạnh lại thua đối phương một bậc.

Vậy nên số huyệt vị mà La Chấn đả thông chắc chắn phải hơn cậu.

- Ngươi cũng là hậu thiên sơ kỳ thôi, chà chà, giờ thanh niên trẻ tuổi cũng lợi hại quá, lúc ta bằng tuổi ngươi vẫn còn đang cầm thương chọc ngựa thôi.

Miệng La Chấn cảm thán, thiết thương trong tay không có chút muốn dừng lại mà vẫn cứ đâm, chọc, chém, quét, khí thế vô song, đánh cho Tô Tín từng bước rút lui.

Ở trong đám đông phía sau, Hoàng Bính Thành hỏi Lý Hoại:

- Sao ta cảm thấy lão đại hình như đang ở thế hạ phong nhỉ?

Lý Hoại nói nhạt:

- Không phải ngươi cảm thấy, mà lão đại giờ đúng là đang ở thế hạ phong.

- Hả! Lão La Chấn này cũng sắp năm mươi tuổi rồi mà? Còn mạnh thế sao?

- Không phải La Chấn mạnh, mà là binh khí của hắn có lợi thế hơn, cứ dài hơn một tấc sẽ mạnh hơn một tấc vậy!

Đúng như lời Lý Hoại nói vậy, khi đối chiến với La Chấn, đúng là binh khí hắn đã khắc chế Tô Tín.

Trường thương chia làm hai loại, một loại là trường thương gỗ, và loại kia là thiết thương sức mạnh to lớn.

La Chấn dùng loại sau, trọng lượng cây thiết thương đó nặng tương đương với lôi cổ ung kim chùy của Đới Xung.

Cộng thêm nội lực của La Chấn mạnh hơn Đới Xung rất nhiều, một thương này đập xuống, chắc chắn Tô Tín không dễ chịu gì.

Mà khi nói dài hơn một tấc mạnh hơn một tấc thì cũng có nghĩa là ngắn hơn một tấc nguy hơn một tấc.

Lợi thế về khoảng cách được La Chấn phát huy vô cùng tinh tế, cây thiết thương nặng trịch được hắn múa lên như sóng gợn vô tận, khiến Tô Tín chẳng thể nào tiến sát hắn trong vòng ba bước được.

Chương 34 - Vĩnh lạc phường thuộc về ngươi

Vĩnh lạc phường thuộc về ngươi

Thực lực của La Chấn mạnh hơn so với Tô Tín nghĩ.

Tô Tín đoán rằng ít nhất ông ta cũng đã đả thông được bảy mươi hai huyệt vị, đã sắp đột phá được hậu thiên trung kỳ!

- Tiểu tử, chẳng trách mà Đới Xung chết trong tay của ngươi, hắn chết quả không hề oan uổng.

Trong ánh mắt La Chấn hiện lên vẻ tán thưởng.

Tuy giờ ông ta đang áp chế Tô Tín, nhưng Tô Tín phòng thủ kín kẽ vô cùng, chỉ là tư thế có chút hạ phong mà thôi.

Cộng thêm tuổi đời hiện tại của Tô Tín, La Chấn chẳng có chút cảm giác tự hào nào.

Số năm luyện võ của ông ta còn lớn hơn tuổi đời của Tô Tín, thế mà ông ta phải dùng trọn cả mấy mươi năm công phu để đối phó với Tô Tín, đây chẳng phải là chuyện vẻ vang gì.

Chiến đấu đến lúc này, trong lòng của La Chấn đã được khơi gợi dậy chiến ý, ông ta hét lớn một tiếng, cây thiết thương trong tay đâm ra, đầu thương chọc đến năm lần trong phạm vi nhỏ, giống như một con giao long xuất hải, hướng về phía Tô Tín!

- Chiêu tiềm long xuất hải của Lục Hợp Tỏa Hồn Thương!

Tiếng kim loại “leng keng” truyền đến, Tô Tín lùi lại liên tiếp, hai tay đã tê lên.

Đây là lần đầu cậu thấy có người lại luyện được thương thuật đến cảnh giới này.

Theo Tô Tín cảm nhận, nếu dựa theo cấp sao của hệ thống để đánh giá thì cấp thương pháp của La Chấn cũng chỉ được một sao mà thôi, thậm chí còn không cao cấp bằng Đại Tu Di Kiếm Pháp của cậu.

Nhưng La Chấn thực sự đã luyện thương pháp đến mức cao siêu, độ thuần thục đã sắp đạt mức một trăm phần trăm.

Từ trước tới nay Tô Tín hơi lơ là đối với thứ gọi là độ thuần thục này, nhưng hôm nay cậu đã thấy được sự đáng sợ của độ thuần thục đạt đến mức một trăm phần trăm.

Nếu không kể đến sự chênh lệch nội lực giữa hai bên, Lục Hợp Tỏa Hồn Thương cấp một sao lại hoàn toàn có thể áp chế được Đại Tu Di Kiếm Pháo một sao rưỡi của Tô Tín.

Giờ thì Tô Tín đã biết được vì sao hệ thống lại có mục chọn vật phẩm tiêu hao một lần.

Võ kỹ có độ thuần thục đạt đến mức một trăm phần trăm so với võ kỹ chỉ có 5% độ thục luyện, rõ ràng là khác nhau một

trời một vực.

- Cửu Thiên Lôi Lạc!

La Chấn hét lớn nhảy lên, tay cầm thiết thương như sấm sét, đập xuống mặt đất.

Tô Tín lách người tránh đi, mũi thương sắt cứng đâm vào nền gạch trên mặt đất, miếng đá dày năm tấc liền vỡ nát!

- Cơ hội!

Tô Tín trực tiếp ném trọng kiếm về phía La Chấn, tay cậu cầm kiếm mảnh ở thắt lưng, thuận theo đường đi của trường thương lao về phía La Chấn.

Nghiêng đầu tránh đi trọng kiếm, La Chấn một tay cầm thương liền rụt người lùi về sau.

Dài một tấc mạnh một tấc, ngắn một tấc hiểm một tấc, dùng binh khí dài thường sợ nhất là bị địch tiến gần mình.

Trường thương rung lên liên tục, nhưng sức mạnh Tô Tín như đã được khảm vào xương cốt vậy, cậu mặc nhiên dán sát người theo đường cây trường thương để tiến sát La Chấn, ép ông ta chỉ còn cách thu trường thương về, đặt ngang trước mặt.

Lúc này đến Hoàng Bính Thành cũng có thể nhìn ra được, La Chấn đã đi sai một nước cờ.

Ưu thế của binh khí dài là khoảng cách, giờ La Chấn đặt nó nằm ngang trước người để phòng ngự, không những cây thiết thương cao bằng người này sẽ không thi triển được, mà đến ưu thế về khoảng cách cũng chẳng còn chút nào nữa, nên múa ngang thiết thương chính là điều ngu xuẩn vô cùng!

Nhưng bọn họ không phải là người trong cuộc, làm sao biết được áp lực mà La Chấn phải chịu lúc này?

Khoái kiếm Kinh Vô Mệnh chính là kiếm dùng để giết người, một kiếm đoạt mạng, một chiêu khống chế địch.

Kiếm của Tô Tín lao đến nhưng không đâm vào, cỗ sát ý và sự uy hiếp mạnh mẽ đó khiến La Chấn giật mình, dường như thanh kiếm đó của Tô Tín có thể đâm ra bất cứ lúc nào.

Nếu Tô Tín trực tiếp ra tay, ông ta sẽ không căng thẳng đến như vậy, nhưng đằng này Tô Tín cứ giấu thanh kiếm đó trong tay, đây mới là điều khó chịu.

Kiếm chưa xuất khỏi vỏ, mới là kiếm mạnh nhất!

La Chấn không chịu nổi áp lực như vậy nên chỉ có lựa chọn tốt nhất đó là đặt thương ngang lại để phòng thủ.

Hai bên đối nhau thế công-thủ, Tô Tín không hề chần chừ mà trong nháy mắt, La Chấn đã cảm thấy một tia sắc nhọn lọt vào mắt, kiếm tay trái của Tô Tín đã đổi góc độ một cách bất ngờ đâm thẳng hướng vào ngực ông ta!

La Chân rút thương lùi về sau, đổi cầm vào phần giữa thiết thương, trực tiếp hướng về phía trước quét qua, nếu bị đánh trúng đòn này, với sức mạnh to lớn của thiết thương, đầu Tô Tín sẽ bị đập nát!

Hoàng Bính Thành hét lên kinh hãi, Lý Hoại lại thở dài một hơi nói:

- Lão đại thắng rồi.

- Hả?

Hoàng Bính Thành quay đầu ngạc nhiên nhìn Lý Hoại.

Mà lúc này ở chỗ đó, ngay khi Hoàng Bính Thành quay đầu lại thì thắng bại đã phân.

Thương của La Chấn cuối cùng không đánh vào đầu Tô Tín, và kiếm của Tô Tín cũng không đâm vào ngực Tô Tín.

Vào phút cuối, La Chấn trực tiếp cong ngửa người lại một cách mạnh mẽ, nhưng chỉ là kiếm mảnh của Tô Tín vạch rách y phục của ông ta mà thôi.

La Chấn nhìn thấy vạt áo trước ngực mình bị vạch rách liền cười khổ nói:

- Ta nói tiểu tử nhà ngươi ấy, chẳng lẽ ngươi không biết tránh hay sao? Ta đã nói là chỉ phân thắng bại, tại sao ngươi lại muốn phân sinh tử?

- Vừa rồi nếu ta không tránh, kết quả cuối cùng chỉ e là ngươi đã dập đầu rồi, và ngươi cũng đã một kiếm lấy mạng ta.

Tô Tín lắc đầu:

- Không đúng, ông nói sai rồi, kiếm của ta nhanh hơn thương của ông.

La Chấn cười khổ lắc đầu:

- Được rồi, ngươi đã thắng, Vĩnh Lạc phường này thuộc về ngươi.

Nói xong, La Chấn vác trường thương dẫn huynh đệ dứt khoát quay người rời đi, nhưng lúc quay người hắn cũng lẩm bẩm:

- Giờ người trẻ tuổi đều mạnh mẽ như vậy sao? Lợi hại quá.

- Lão đại uy võ!

Hoàng Bính Thành vui mừng hét lớn một câu, những bang chúng khác cũng phấn khích hò hét theo.

Hai tướng đấu nhau phân thắng bại, trước kia chuyện như vậy bọn họ chỉ từng thấy qua ở trong bình thư, chưa từng thấy ở ngoài đời thực.

Hơn nữa đối với những người bước đầu tiếp xúc với võ học như bọn họ, trận đấu giữa Tô Tín và La Chấn rõ ràng quá đặc sắc.

Sau một hồi hò hét, Hoàng Bính Thành đi đến cạnh Tô Tín, thắc mắc hỏi:

- Lão đại, ông ta đi thật rồi sao? Thuộc hạ của ông ta có đến tận sáu bảy trăm người, hoàn toàn có thể nuốt gọn chúng ta, chỉ thua trận đấu này mà đi thật sao? Trong này có cạm bẫy gì chăng?

- Không cần lo lắng, mục đích của La Chấn rất đơn giản, chính là không muốn đánh nhau vô bổ mà thôi, giờ thuộc hạ của ta chỉ có hơn một trăm người, nhưng La Chấn muốn đánh bại chúng ta cũng sẽ phải bên què bên bị thương.

- Ông ta là một người rất đơn giản, cũng là một người suy nghĩ rất lý tưởng, vì vậy ông ta chỉ làm được đến ngang đại đầu

mục, nếu không với thực lực của ông ta, thậm chí đã có thể đi giành lấy một chức phó bang chủ thứ ba của Thanh Trúc bang rồi.

Tô Tín rất không đồng tình với suy nghĩ này của La Chấn, ông ta xem thuộc hạ mình như huynh đệ, chuyện gì cũng chống đỡ cho bọn họ, nhưng sau cùng chỉ có thể bồi dưỡng ra một đám phế vật.

Nếu La Chấn chết, đảm bảo rằng đám thuộc hạ của ông ta sẽ liền như cây đổ chim chóc bay tán loạn, sống còn thê thảm hơn trước rất nhiều.

Huống hồ ông ta làm như vậy chứng tỏ việc kết bè kết phái trong Thanh Trúc bang, lão bang chủ của Thanh Trúc bang sẽ đề bạt ông ta lên mới lạ.

Với tính cách của La Chấn, cả đời này cũng chỉ có thể làm một đại đầu mục mà thôi, hơn nữa đây là dưới tiền đề thực lực ông ta không tồi và không có lòng phản bội.

- Lão Hoàng, sai người đi tiếp quản Vĩnh Lạc phường, ta về nghỉ ngơi trước.

Tô Tín ném thanh kiếm mảnh trong tay cho Hoàng Bính Thành nói.

Lúc nãy vì bị cây thiết thương va chạm mạnh nên hai tay Tô Tín sớm đã tê rần, thậm chí gan bàn tay đã có vết nứt, giờ kết thúc chiến đấu rồi nên đến sức cầm kiếm cậu cũng không có nữa.

- Lão đại giao cho ta thì cứ yên tâm đi.

Hoàng Bính Thành vỗ ngực bảo đảm, đồng thời bảo Lý Hoại đưa Tô Tín về.

Giờ là thời khắc then chốt của bang chiến, ngộ nhỡ ở đâu đó nhảy ra một tên thích khách Thanh Trúc bang, với trạng thái hiện giờ của Tô Tín e là rất nguy hiểm.

Tuy tỉ lệ này rất thấp, nhưng cũng không thể không đề phòng.

Sau khi trở về nhà, nhìn thấy Hinh Nhi đã ngủ nên Tô Tín cũng không đánh thức cô bé mà đi ra hiên nhà ngủ một đêm.

Trận đấu hôm nay không chỉ mang lại kinh nghiệm chiến đấu cho Tô Tín mà còn đả thông được thêm một huyệt vị cho cậu nữa.

- Lúc chiến đấu khí huyết lưu thông nhanh hơn, nội lực di chuyển dày hơn, ở bậc hậu thiên này, chiến đấu ở mức độ mạnh mẽ cao thậm chí còn đột phá được nhanh hơn cả khổ hành tu luyện.

Giờ thì Tô Tín đã biết vì sao Hổ tam gia đã đạt bậc hậu thiên sơ kỳ mà vẫn không thể đột phá được.

Ngoài lý do hiển nhiên về tư chất, còn có một lý do đó đó là ông ta nhiều năm sống trong nhung lụa, lâu ngày không động thủ với ai, nếu chỉ khổ hành tu luyện thì tiến độ rất chậm.

Sáng sớm hôm sau, khi Tô Tín còn đang ngủ thì nghe thấy tiếng đập cửa dồn gập "rầm rầm rầm", còn loáng thoáng nghe được tiếng của Hoàng Bính Thành.

Tô Tín nhìn sắc trời, lúc này chỉ mới tờ mờ sáng mà thôi, nếu không có chuyện lớn, chắc chắn Hoàng Bính Thành sẽ không đánh thức cậu dậy.

Mặc y phục vào mở cửa ra thì liền thấy Hoàng Bính Thành mang theo đôi mắt gấu trúc, nhìn thấy Tô Tín đi ra liền vội vàng nói:

- Lão đại, xảy ra chuyện rồi! Người của chúng ta đánh nhau với người của Đường Thái Hòa rồi!

Tô Tín nhíu mày hỏi:

- Rốt cuộc chuyện thế nào? Ngươi cứ từ từ nói, còn Đường Thái Hòa đó là ai nữa?

Hoàng Bính Thành thở hổn hển, rồi mới từ từ kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Đường Thái Hòa chính là tiểu đầu mục dưới trướng của Hổ tam gia, được coi là người mà Hổ tam gia coi trọng, thuộc hạ của hắn có hơn hai trăm người.

Sau khi Tô Tín rời đi, Hoàng Bính Thành và bang chúng thuộc hạ cậu tản ra đi tiếp quản địa bàn Vĩnh Lạc phường.

Một vài bang chúng muốn đến tiếp quản địa bàn gần phía Thuận Ý phường, nhưng lại phát hiện phần địa bàn đó đã bị Đường Thái Hòa dẫn theo người chiếm lấy.

Địa bàn mà lão đại của họ phải liều mạng đấu với La Chấn để có được, chúng chỉ đứng phủi mông nhìn cũng đòi chiếm đoạt, trong thiên hạ có chuyện dễ dàng như vậy sao?

Mấy bang chúng đó liền tiến đến nói đạo lý, không ngờ bị Đường Thái Hòa đánh một trận rồi giam lại luôn.

Sau khi Hoàng Bính Thành nghe được tin, không dám nói với Lý Hoại vì sợ tính khí hắn nóng nảy lại đi giết người, nên mới dẫn người đi tìm Tô Tín.

Một Đường Thái Hòa không là gì cả, nhưng sau lưng hắn là Hổ tam gia, chuyện này không khỏi khiến hắn phải thận trọng.

Sau khi nghe Hoàng Bính Thành thuật lại mọi chuyện xong, khóe miệng Tô Tín hiện lên nụ cười nhạt.

Đây đúng là xem Tô Tín ta như bùn đất, bọn chó mèo cũng dám giẫm lên trên.

- Lão Hoàng, chưa cần lo chuyện phần địa bàn đó, gọi mọi người tập trung lại hết cho ta. Ta muốn xem thử, tên tiểu đầu mục mà người nghĩa phụ đó của ta xem trọng rốt cuộc là nhân vật lợi hại thế nào?

Chương 35 - Cho hỏi, là ai cho ngươi tự tin và dũng cảm

Cho hỏi, là ai cho ngươi tự tin và dũng cảm

Sáng sớm, mặt trời đã lên cao.

Bình thường vào lúc này các cửa hàng buôn bán ở Vĩnh Lạc phường, trừ thanh lâu sòng bạc mở vào buổi tối để làm ăn, thì những cửa hàng khác có lẽ đã mở cửa làm ăn.

Nhưng hai ngày nay vì sợ hai bang phái đang đại chiến, nên các cửa hàng nhỏ đều đẩy lùi thời gian mở cửa buôn bán một canh giờ.

Bởi vì có một quầy hàng của ông chủ bán đồ ăn sáng, vì muốn kiếm thêm chút bạc, mà mở cửa sớm.

Nhưng ông ta vừa cho quẩy vào chảo dầu thì nhìn thấy mấy bang chúng Phi Ưng bang mang y phục võ sĩ màu đen đi đến.

Ông chủ quầy hàng đó dường như sợ chết sững không động đậy gì, thầm trách bản thân vì sao phải tham mấy đồng đó mà sớm mở hàng.

- Ông chủ, không trở thì quẩy đó cháy hết đấy.

Giọng nói ôn hòa vang lên, tay chân ông chủ bán hàng ăn sáng lóng ngóng lật trở quẩy trong chảo, trong lòng thầm thầm nghĩ sao một thanh niên thanh tú lại lăn lộn trong bang phái nhỉ, thật đáng tiếc.

- Cho ta hai bánh quẩy.

Tô Tín quay đầu nhìn bọn người Hoàng Bính Thành nói:

- Các ngươi có ăn không?

Mọi người lắc đầu, Hoàng Bính Thành liền cười khổ, đây là lúc nào rồi mà lão đại còn có tâm tình đi ăn sáng chứ?

Quẩy vừa ra khỏi chảo xong ông chủ lấy tờ giấy thấm dầu gói lại rồi đưa cho Tô Tín, cậu cắn một miếng thấy giòn bùi, hương thơm ngào ngạt.

- Tay nghề của ông chủ không tồi. Sáng sớm đi vội không mang theo bạc, lão Hoàng ngươi trả giúp ta.

Tô Tín cắn một miệng quẩy rồi nói.

Ông chủ hàng quẩy vội xua tay:

- Không cần đâu, thực sự không cần mà.

Hoàng Bính Thành không có tâm trạng đôi co với ông chủ này nên ném ra một miếng bạc vụn rồi theo Tô Tín.

Cầm miếng bạc vụn mà phải mười ngày bán quẩy mới kiếm được, ông chủ thầm nghĩ, lão đại của Phi Ưng bang này tốt hơn rất nhiều so với Trần lão đại trước kia cứ thích đập phá hàng của người ta.

……

Tên Đường Thái Hòa dám bắt thuộc hạ của Tô Tín rất bình thường, khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, có vẻ giảo hoạt.

Khi Tô Tín dẫn người đến, hắn mặc nhiên đứng tại chỗ không nhúc nhích, dường như là có ý đợi Tô Tín vậy.

Đường Thái Hòa bắt tổng cộng sáu người, bị người của hắn ép quỳ xuống đất, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Vùng mắt bị tím xanh, khóe miệng bị đánh chảy máu, rõ ràng đêm qua bọn họ đã được "chào hỏi kỹ".

Thực ra giờ đây thực lực của thuộc hạ Tô Tín không tồi, với đám thuộc hạ của Đường Thái Hòa thì bọn họ ít nhất một đánh ba, bốn cũng không thành vấn đề.

Nhưng chống cự không nổi với số đông, mười mấy người cùng xông đến, thực lực cao cũng không ích gì.

Nhìn thấy huynh đệ của mình bị đánh đến nông nỗi này, bang chúng Khoái Hoạt Lâm liền bị kích động, nếu không có Lý Hoại và Hoàng Bính Thành ngăn cản, có lẽ bọn họ giờ đã xông lên rồi.

Hoàng Bính Thành biết giờ không phải là lúc làm loạn.

Đối với người ngoài đánh thế nào cũng được, nhưng người trong bang với nhau tự tiện ra tay, có thể sẽ phải chịu xử phạt theo bang quy.

Đánh đấm thì không nói làm gì, ngộ nhỡ đám bọn họ gây ra án mạng, vậy thì khó thu dọn hậu quả lắm.

Huống hồ nhìn bộ dạng của Đường Thái Hòa, rõ ràng là có chỗ dựa nên không sợ, thậm chí Hoàng Bính Thành còn nghi ngờ rằng, hắn dám làm như vậy, phải chăng có Hổ tam gia đứng đằng sau ủng hộ.

- Đường Thái Hòa?

Tô Tín dửng dưng nhìn lướt qua hắn, đó là ánh mắt khiến Đường Thái Hòa có cảm giác khó chịu.

Hắn cảm thấy Tô Tín nhìn hắn như nhìn một con chó vậy, hoàn toàn không xem hắn là người, điều này còn khó chịu hơn so với việc trực tiếp mắng nhiếc hắn.

- Là Tô Tín nhỉ?

Đường Thái Hòa đi đến trước mặt Tô Tín, cười hà hà nói:

- Không phải huynh đệ của ta cố ý bắt giữ người của ngươi, chỉ là bọn họ không hiểu phép tắc mà thôi.

Đường Thái Hòa liếc nhìn sáu người đang quỳ dưới đất nói:

- Bang phái đại chiến, địa bàn ai đánh chiếm được thì của người đó, huynh đệ ta ở đây thủ hai ngày, đang chuẩn bị quyết chiến sống chết với La Chấn thì không ngờ hắn bỏ chạy mất.

- La Chấn chạy đi đâu ta không quan tâm, nhưng nửa Vĩnh Lạc phường này là của huynh đệ bọn ta chiếm được trước, sáu người của ngươi cũng hay lắm, dám đến nói Vĩnh Lạc phường này là của bọn chúng chiếm được, bảo ta dẫn người cút đi, đây là đạo lý gì chứ?

- Ai cho ngươi đánh bọn họ?

Tô Tín hỏi.

- Hả?

Đường Thái Hòa bỗng có chút bất ngờ.

Giờ chẳng phải là nên nói chuyện Vĩnh Lạc phường này thuộc về ai sao? Sao lại nói về chuyện sáu tên bang chúng nhỏ nhoi này chứ?

- Người của Tô Tín ta, ta tự có thể dạy dỗ, nhưng ngươi dựa vào đâu để đánh bọn họ?

Tô Tín bước lên trước một bước, nhìn Đường Thái Hòa với ánh mắt coi thường, giống như đang nhìn cỏ rác vậy.

Dường như bị ánh mắt Tô Tín sát thương, Đường Thái Hòa chỉ thẳng mặt Tô Tín hét lớn:

- Tô Tín ngươi đây là có ý…

“Bốp” một tiếng, Đường Thái Hòa chưa nói xong đã bị Tô Tín tát cho một bạt tai, nhất thời máu hòa lẫn răng bay ra.

Bang chúng thuộc hạ của Đường Thái Hòa đều ngây ngốc, vừa rồi còn đang nói chuyện đàng hoàng, sao giờ lại đánh nhau rồi?

Tô Tín đạp một cái vào bụng hắn ta, Đường Thái Hòa chưa từng luyện chút võ vông nào nhất thời bị cậu đá ngã xuống đất, ôm bụng kêu đau.

Bang chúng thuộc hạ cậu lần lượt rút vũ khí ra chĩa về phía Tô Tín, nhưng chẳng có một ai dám làm bừa.

Tô Tín có chiến tích thích sát đại đầu mục Đới Xung của Thanh Trúc bang, những bang chúng nhỏ nhoi này chỉ có thể ỷ đông rút đao chĩa vào Tô Tín mà thôi, chứ có ai dám xông lên nộp mạng?

Tô Tín bước chầm chậm đến trước Đường Thái Hòa, đưa chân giẫm lên đầu Đường Thái Hòa, dần tăng sức mạnh ở chân lên, khiến Đường Thái Hòa sợ hãi không ngừng kêu lên, dường như Tô Tín sắp sửa giẫm nát đầu hắn thật vậy!

- Ngươi chiếm Vĩnh Lạc phường ta không quản, nhưng vì sao dám đánh người của ta? Muốn thị uy với ta sao?

Tô Tín vừa dứt lời hỏi xong liền giẫm chân mạnh xuống, cơ bản là không cho Đường Thái Hòa cơ hội để trả lời.

Tuy không có nội lực, nhưng cái giẫm chân này khiến Đường Thái Hòa cảm giác đầu mình dường như sắp nổ tung vậy.

- Ngươi đánh người của ta cũng như đánh vào mặt ta. Xưa nay giữa ta và ngươi chưa từng có thù oán gì, sao lại muốn đánh vào mặt ta?

Lại “bịch” một tiếng giẫm xuống xuống.

- Xin hỏi Đường lão đại, là ai cho ngươi dũng khí, là ai cho ngươi tự tin đánh vào mặt ta?

“Bịch bịch” hai giẫm đạp xuống, thần trí Đường Thái Hòa đã không còn tỉnh táo nữa, chỉ miễn cưỡng rên rỉ.

- Vì sao không trả lời ta? Ngươi có dũng khí đánh vào mặt ta, sao không có dũng khí ngoan cố đến cùng?

Chân Tô Tín giẫm xuống chưa từng buông lỏng, tròng mắt Đường Thái Hòa dường như sắp nổ tung.

Bang chúng ở đó dù là thuộc hạ Đường Thái Hòa hay là của Tô Tín đều bị cậu dọa cho sợ hãi.

Những câu hỏi dồn dập cơ bản không cho Đường Thái Hòa lấy một cơ hội để đáp lời, dường như kiểu bị thần kinh tự hỏi tự trả lời vậy.

Từng cái giẫm chân đạp xuống không nương tình khiến ai ai cũng tin rằng Tô Tín muốn giẫm chết Đường Thái Hòa đang sống sờ sờ ở đó!

Giờ bọn họ thấy Tô Tín như một kẻ điên! Một kẻ điên không thể dùng từ điên bình thường để hình dung được!

- Xin nương tay! Xin nương tay!

Một người trung niên mặc quần áo nho nhã từ trong đám đông đằng sau bước lên, người này chính là thuộc hạ của Hổ tam gia - Lý sư gia.

Nhìn thấy Đường Thái Hòa sắp thở không ra hơi, Lý gia sư cười khổ nói:

- Tô Tín, mọi người đều là huynh đệ trong bang, có gì cứ nói chuyện đàng hoàng, hà tất nhẫn tâm như vậy?

Tô Tín chỉ Đường Thái Hòa đang nằm dưới đất, rồi chỉ vào mặt của mình:

- Hắn chiếm địa bàn của ta, đây là đánh vào má bên trái của ta. Hắn còn đánh huynh đệ thuộc hạ ta, đây chính là đánh vào má phải của ta.

- Tô Tín ta chẳng lẽ nhìn dễ bị bắt nạt vậy sao, bị người khác tát liền hai tát, chẳng lẽ còn phải đi đến cười hà hà hỏi: Sao huynh đệ lại đánh vào mặt ta nữa sao?

Lý sư gia cười khô khốc, nghe lời Tô Tín ám chỉ, ông ta không khỏi lắp bắp.

Ông ta nhớ lại lần đầu tiên gặp Tô Tín, một thanh niên chỉ dựa vào tài ngụy biện của mình mà có thể thuyết phục được Hổ tam gia, người vì địa vị không do dự quỳ xuống gọi Hổ tam gia là nghĩa phụ.

Người thanh niên đó, với người đang mặt không chút biểu cảm, điên cuồng cùng cực như đang muốn giẫm chết tâm phúc của Hổ tam gia, thực sự là cùng một người sao?

Lý sư gia nuốt khan nước bọt nói:

- Chuyện đó, Tô Tín à, Đường Thái Hòa làm như vậy đúng là đã sai, Vĩnh Lạc phường là ngươi dùng thực lực của mình để chiếm lĩnh được, phần này không ai lấy đi được, Đường Thái Hòa đánh người của ngươi chắc chắc sẽ có bang quy xử trí, ngươi tự mình ra tay cũng không hợp quy tắc đúng không? Ngươi thả hắn ra trước, đến lúc đó ắt có bang quy xử lý hắn.

- Bang quy? Ha ha.

Tô Tín không hiểu vì vậy cười nhẹ một tiếng, tuy khiến Lý sư gia có chút không thoải mái, nhưng Tô Tín cuối cùng cũng thu chân từ đầu Đường Thái Hòa về.

Nhìn thấy vậy Lý sư gia mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa đợi ông ta thở ra hết thì Tô Tín đã giẫm lên tay của Đường Thái Hòa, khiến một bên bàn tay hắn nát bươm! Đường Thái Hòa đang hôn mê bị đau đớn làm cho thức tỉnh!

- Tô Tín ngươi…

Lý sư gia phẫn nộ chỉ vào Tô Tín.

Nhưng Tô Tín giống như chẳng nhìn thấy, tiếp tục giẫm nát bàn tay còn lại của Đường Thái Hòa, khiến hai bàn tay đều bị nghiền nát.

Không phải giẫm đứt, mà là giẫm nát, giống như dùng búa thép đập lên vậy.

- Ra đời lăn lộn, sai thì phải biết nhận lỗi, chịu đánh thì sẽ đứng đắn lại. Còn làm chuyện sai trái thì phải trả giá.

Để lại một câu nhẹ nhàng, Tô Tín sai ngươi dẫn sáu bang chúng bị đánh đó rồi quay người trực tiếp rời đi.

Lý sư gia muốn nói gì đó nữa nhưng cuối cùng chỉ có thể bất lực thở dài một tiếng.

- Tam gia ơi là tam gia, lần này e là ông lại đi sai một nước cờ rồi!

Chương 36 - Lời ta nói chính là quy tắc

Lời ta nói chính là quy tắc

Sau khi đã phế Đường Thái Hòa, Tô Tín chẳng hề lo lắng gì.

Thực ra ngay lúc nhìn thấy Lý sư gia thì cậu đã biết, Đường Thái Hòa chắc chắn đã làm theo mưu kế của Hổ tam gia, nếu không hắn tuyệt đối không có gan đến tìm cậu sinh sự.

Chính vì biết Đường Thái Hòa có Hổ tam gia chống lưng nên cậu mới hạ độc thủ phế đi Đường Thái Hòa, làm như vậy là để tỏ rõ thái độ cứng rắn của mình với Hổ tam gia.

Có chuyện gì thì mọi người nói thẳng mặt nhau, muốn âm thầm ra tay dùng thủ đoạn hèn hạ, vậy thì người ra tay nào, ta liền chặt luôn tay ấy!

Trải qua lần bang chiến này, thành tích và danh tiếng của Tô Tín đều đã đạt đến đỉnh cao, đừng nói là Hổ tam gia, dù bang chủ muốn ra tay với cậu, cũng cần suy nghĩ đến cảm nhận của huynh đệ trong bang.

Sau khi đánh chiếm được Vĩnh Lạc phường, Tô Tín không tiếp tục đánh nữa, mà bảo Hoàng Bính Thành mở đợt chiêu mộ thuộc hạ, dù trước kia có là người của Thanh Trúc bang cũng không cần kiêng dè mà có thể nhận hết.

Nhưng những người mới được chiêu mộ vào tất nhiên sẽ không thể có đãi ngộ giống như những huynh đệ trước kia của Tô Tín.

Mỗi tháng tiền lương của họ chỉ có hai lượng, cũng không được truyền thụ công pháp, chỉ được truyền thụ một số võ kỹ cơ bản đơn giản mà thôi.

Bất kỳ tập thể nào cũng đều cần có cấp bậc mới tiện quản lý, cũng sẽ tiện tạo sức sống.

Người cũ biết được đãi ngộ người mới không được như mình, bọn họ sẽ có cảm giác được ưu ái nên càng trân trọng vị trí hiện tại hơn.

Còn người mới sẽ ghen tỵ với đãi ngộ của người cũ, nên càng cố gắng vươn lên, mong chờ đến một ngày bản thân cũng có được vị trí ngang bằng với những người đó.

Ba ngày sau khi Tô Tín dừng chiến, cuộc bang chiến giữa hai bang cũng hoàn toàn kết thúc.

Kết quả lần này không nói cũng biết, Thanh Trúc bang đại bại, địa bàn trực tiếp mất đi một nửa số phường, đại đầu mục chết ba, hai trong số đó đều là người của Ngụy Phong.

Có thể nói giờ đây vị Ngụy bang chủ đáng thương kia đã trở thành người cô đơn một phương, mệnh lệnh có ra được khỏi tổng đường hay không cũng còn chưa nói được.

Còn trong lần bang chiến này, chói lọi rực rỡ nhất và nhận được nhiều người nhất chắc chắn là Tô Tín.

Một tiểu đầu mục, dẫn dắt trong tay chưa đến hai trăm thuộc hạ đã có thể đánh chiếm được cả Vĩnh Lạc phường, chiến tích này lớn đến nỗi đủ để Tô Tín có thể trực tiếp lên làm được đại đầu mục.

Có điều Tô Tín thực sự còn quá trẻ, để một người trẻ tuổi như vậy làm đại đầu mục, ngồi cùng hàng với mình, người bên trên Phi Ưng bang đều cảm thấy không tương xứng.

Thế là dường như chẳng ai đề cập đến chuyện này, đến bang chủ cũng không đề cập đến, vì vậy Tô Tín hiện giờ vẫn là một tiểu đầu mục, có điều là một tiểu đầu mục quản lý cả một phường, thuộc hạ địa bàn trong tay còn nhiều hơn cả một đại đầu mục.

Tuy thân phận không thay đổi, nhưng phúc lợi ngầm lại không hề nhỏ.

Sau trận chiến này, trong lòng những thanh niên trẻ tuổi của Phi Ưng bang đều coi Tô Tín như mặt trời ban trưa, dường như tất cả bọn họ đều coi cậu là thần tượng.

Vì vậy rất nhiều thuộc hạ trẻ tuổi của một số tiểu đầu mục, đại đầu mục khác đều chạy đến xin làm thuộc hạ cho Tô Tín, cộng thêm việc Tô Tín chiêu mộ người ở Vĩnh Lạc phường, giờ thuộc hạ của cậu đã vượt hơn nghìn người.

Tuy Phi Ưng bang không cấm bang chúng thuộc hạ đổi chủ, nhưng chuyện này rất mất mặt với những lão đại đó, trong lòng bọn họ chắc chắn có chút oán trách.

Có điều giờ đây danh tiếng Tô Tín cao ngất trời, cộng thêm những người đó đều là người mới, cũng không phải hàng cao

thủ gì, vốn dĩ có hay không có cũng được, những lão đại đó cũng không muốn gây chuyện rắc rối, chỉ là thầm oán trách một chút, chứ không có ý sinh sự.

Bang chiến chỉ ảnh hưởng đến số ít người.

Người bình thường cũng cần sống cuộc sống hằng ngày, Vĩnh Lạc phường rộng lớn này không đến ba ngày đã khôi phục sự yên bình.

Mà ba ngày cũng là thời gian đủ cho Tô Tín tạm sắp xếp ổn thỏa cho thuộc hạ mới gia nhập, tiếp theo sẽ cần định lại quy tắc.

Lúc Thanh Trúc bang quản lý Vĩnh Lạc phường, hiển nhiên có quy tắc của bọn họ, còn Vĩnh Lạc phường giờ đây đã thuộc Tô Tín quản.

Ở Vĩnh Lạc phường vốn có một đường viện mà Thanh Trúc bang xây lên, Tô Tín sai Hoàng Bính Thành đổi biển hiệu, trực tiếp dùng là được.

Có điều diện tích đường viện này hơi nhỏ, thậm chí không bằng được diện tích đường viện của Khoái Hoạt Lâm kia, Tô Tín thầm oán trách người Thanh Trúc bang khó tránh có chút hẹp hòi.

Tô Tín hỏi:

- Lão Hoàng, các thương nhân của Vĩnh Lạc phường đến đủ cả chưa?

- Người có trong giấy mời đều đến cả rồi, với uy danh của người, bọn họ chán sống rồi mới không dám đến.

Tô Tín muốn đặt lại quy định của Vĩnh Lạc phường, những quy định này áp dụng cho ai? Hiển nhiên là những thương nhân của Vĩnh Lạc phường rồi.

Thu nhập quan trọng nhất của bang phái đều đến từ tiền thuế mà các thương nhân nộp lên hàng tháng, vì vậy sau mỗi lần bang chiến, người mà chủ nhân địa bàn muốn gặp đó chính là những ông chủ các cửa hiệu.

Một Khoái Hoạt Lâm nhỏ bé đã có đến hơn ba trăm cửa hiệu, Vĩnh Lạc phường rộng lớn có diện tích gấp mấy mươi lần Khoái Hoạt Lâm, cửa hiệu cũng hơn hai vạn cái, tất nhiên không thể mời hết chủ những cửa hiệu này đến cả.

Những người chủ các tửu lâu nhỏ hiển nhiên sẽ không có tư cách đến.

Có tư cách được Tô Tín mời đến đều là những thương nhân lớn có trong tay mấy mươi cửa hiệu, mỗi tháng thu vào trên mười vạn, những người như vậy ở Vĩnh Lạc phường miễn cưỡng cũng hơn một trăm mà thôi.

Tô Tín đi vào đường viện, trong này đang ngồi kín hơn trăm người, có vẻ hơi chật chội.

Nhìn thấy Tô Tín đi vào, mọi người vội chắp tay chào:

- Tô lão đại.

Với vị chủ mới quyền cao sức mạnh này của Phi Ưng bang, bọn họ hẳn không dám đắc tội.

Thương nhân hòa khí mới phát tài, chỉ cần không đụng chạm đến lợi ích của bọn họ, thì bọn họ hà cớ gì lại đi đắc tội với những người hung hãn tàn bạo trong bang phái.

Tô Tín ngồi vào vị trí, nói to rõ ràng:

- Các vị, hôm nay mời mọi người đến là vì chuyện gì chắc hẳn các vị cũng đều biết.

- Con người ta không thích vòng vo, trước kia nơi này thuộc Thanh Trúc bang quản lý, nhưng giờ đã thuộc về Tô Tín ta quản, tiền thuế mỗi tháng cũng sẽ phải thay đổi.

Mô hình của Khoái Hoạt Lâm không thể dùng lại, Tô Tín cũng chưa nghĩ ra biện pháp cải cách gì ở Vĩnh Lạc phường.

Nhưng không cải cách thì làm sao tăng thu nhập? Vậy chỉ còn có thể nghĩ cách đối với phần tiền thuế.

Nghe Tô Tín nói đến hai chữ tiền thuế, sắc mặt của ông chủ các cửa hiệu đang ở bên dưới bỗng có chút kém đi.

Dù sao thu tiền thuế cũng giống như cắt xẻo thịt trên người họ vậy, đổi lại là ai thì sẽ cũng vui vẻ được sao?

Đường nhiên trước lúc bọn họ đến đây cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, dù sao chuyện này cũng không phải xảy ra lần đầu.

Mỗi lần xảy ra bang chiến, địa bàn đổi chủ, tiền thuế chắc chắn cũng tăng một chút, bọn họ cũng hơi quen với chuyện này.

- Thanh Trúc bang trước kia quy định mỗi người nộp ba mươi lượng, giờ đổi thành năm mươi lượng.

Lời này vừa được nói xong, sắc mặt những ông chủ bên dưới liền tối sầm lại.

Vị lão đại này nhìn có vẻ trẻ tuổi, có lẽ không hại người, nhưng miệng mồm khó tránh có chút tham lam.

Một ông chủ kích động đứng lên nói lớn:

- Tô lão đại, sư tử mở to miệng cũng không đến mức như vậy, bỗng chốc liền tăng lên gần gấp đôi, chuyện này cũng quá đáng lắm rồi?

Thực ra năm mươi lượng này đối với những ông chủ tửu lâu nhỏ cũng gây ra nỗi lo lắng rất lớn.

Nhưng đối với những thương nhân lớn mỗi tháng chỉ tính riêng lợi nhuận đã hơn mười vạn lượng này lại chẳng nhằm nhò gì.

Bọn họ bài xích nhất chính là quy định dạng này.

Hôm nay ngươi đến, tiền thuế tăng từ ba mươi lên đến năm mươi, ngày mai người khác đến nhất định sẽ tăng đến một trăm lượng.

Sau vài lần như vậy, ai mà biết tiền thuế có tăng đến một nghìn thậm chí một vạn lượng hay không? Kiểu tăng gấp đôi này thực ra đối với những thương nhân lớn như bọn họ cũng không thể chịu đựng nổi.

Tô Tín thản nhiên nhìn ông chủ đang có tâm trạng hơi kích động đó:

- Xem ra tâm trạng ông chủ này có hơi kích động, như vậy không tốt lắm đâu, tùy tiện cắt ngang lời người khác rất không lịch sự đấy. Lý Hoại, qua đó giúp cho ông chủ này tỉnh táo lại đi.

Lý Hoại bên cạnh liền đi xuống đó, túm lấy đầu ông ta, tát qua tát lại cho đến khi ông ta không ngừng kêu lên thảm thiết.

Với sức mạnh hiện tại của Lý Hoại, chỉ một tát giáng xuống, miệng những ông chủ đó đã đầy máu, thở không ra hơi.

Lúc này ngoài tiếng thở hổn hển của ông chủ đó thì không còn chút âm thanh gì khác.

Những thương nhân lớn đó bị Tô Tín dọa cho sợ im như thóc, chẳng dám thở mạnh tiếng nào.

Vị Tô lão đại này cũng hơi tàn nhẫn, ngày đầu gặp mặt đã ra tay nặng như vậy, chỉ vì người ta cắt ngang lời của hắn mà bị đánh đến nông nỗi như vậy.

Tô Tín đứng dậy nhìn về phía dưới, lạnh lùng nói:

- Ta hy vọng các vị có thể hiểu, hôm nay ta gọi mọi người đến, không phải vì chuyện thương lượng cùng các ngươi chuyện tăng tiền thuế, mà là mệnh lệnh!

- Quy định của Thanh Trúc bang thế nào ta không quan tâm, nhưng giờ Vĩnh Lạc phường đã do ta quản lý, cần tuân theo quy tắc của Tô Tín ta.

- Trước kia tiền thuế đều dựa theo đầu người để thu, giờ đổi lại, sẽ dựa theo số lượng cửa hiệu để thu.

Lời này được nói ra xong, sắc mặt một số thương nhân lớn càng tối sầm hơn, đao này đâm không hề nhẹ.

Trong gần trăm thương nhân lớn ở đây, ngoài những thương nhân chỉ có thể mở làm ăn một địa điểm như sòng bạc, thanh lâu, những thương nhân khác đều kinh doanh thêm vải vóc, lương thực…

Những cửa hàng như vậy dường như con đường nào cũng có một cái, trong tay mỗi người bọn họ có đến hơn mười cửa

hiệu, có thể nói nếu tuân theo quy định của Tô Tín, mỗi người sẽ phải giao nộp lên mười mấy phần tiền thuế.

Mọi người tuy không hài lòng nhưng lại chẳng dám nói gì.

Tô Tín nhìn xoáy vào bọn họ, người đứng ra đầu tiên đã bị đánh làm gương, giờ còn đang nằm trên đất dở sống dở chết.

Nhìn mọi người bên dưới, Tô Tín nhàn nhạt nói:

- Các ngươi cũng không cần tỏ vẻ đau khổ như vậy, giống như chịu uất ức lớn lắm ấy.

- Tuy Thanh Trúc bang thu tiền thuế ít, nhưng bang chúng bọn họ cũng bòn rút chỗ các người không ít nhỉ?

- Giờ Vĩnh Lạc phường do Tô Tín ta quản, kẻ nào dám quấy rối cửa hiệu, xử theo bang quy!

- Hơn nữa nếu trên đường có kẻ côn đồ nào dám đến gây phiền phức, các ngươi cũng có thể tìm người của ta đến xử lý.

Các thương nhân lớn ở bên dưới hoài nghi nhìn Tô Tín, nếu thực sự hắn có thể bảo đảm, vậy tiền thuế nhiều cũng coi như xứng đáng.

Trước kia những bang chúng của Thanh Trúc bang thích tụm năm tụm bảy đến quấy rối chuyện làm ăn của bọn họ, tuy lấy không nhiều đồ nhưng lại ảnh hưởng đến danh dự của bọn họ, tổn thất nhiều hơn rất nhiều con số năm mươi lượng.

Chương 37 - Bí mật của Lý Hoại

Bí mật của Lý Hoại

Đối với một người nào đó, khi bạn nói đạo lý với họ, rõ ràng không hữu dụng bằng cách dùng nắm đấm.

Những thương nhân ở Vĩnh Lạc phường này chính là loại người như vậy.

Có bài học làm gương, bọn họ đều không dám có bất cứ lời oán thán nào, ngoan ngoãn đồng ý với yêu cầu mức tiền thuế năm mươi lượng đó.

Còn chuyện cuối cùng Tô Tín nói, sẽ xử phạt nghiêm những bang chúng đi bắt bí thương nhân để bòn rút, phần đông bọn

họ đều thầm bĩu môi.

Chó sửa được thói ăn phân mới là lạ.

Sau khi cho những thương nhân này ra về, Tô Tín tính toán một chút số tiền thuế mà mình có thể nhận, thậm chí con số có thể đến sáu vạn lượng!

Vĩnh Lạc phường có hơn nghìn cửa hiệu, dù có trừ đi những cửa hiệu nhỏ thì số tiền thuế thu được theo hình thức trên thì lợi ích thu được cũng đã đầy đủ.

Trước kia khi Thanh Trúc bang còn ở đây, bọn chúng thu thuế cũng rất nhẫn tâm, dù là một quầy hàng ăn sáng, chúng cũng muốn thu mấy văn tiền.

Nhưng sau khi Tô Tín quản lý Vĩnh Lạc phường, những quy tắc này Tô Tín đều sai Hoàng Bính Thành bỏ đi.

Chỉ vì mấy văn tiền mà đi làm khổ lão bách tính, Tô Tín cảm thấy hổ thẹn với họ.

- Lão Hoàng, gọi hết những huynh đệ cũ đến đây cho ta, giờ thuộc hạ chúng ta đã nhiều lên, cũng nên phân người đi quản lý rồi.

Hiện giờ thuộc hạ Tô Tín đã vượt hơn nghìn người, tuy cậu không phải là đại đầu mục nhưng lại có thuộc hạ nhiều hơn cả đại đầu mục, đã cần đề bạt một số người lên cấp quản lý.

Hơn hai trăm bang chúng theo cùng Tô Tín từ lúc ban đầu đã tề tựu đông đủ, trong ánh mắt mọi người đều hiện vẻ phấn khích.

Bọn họ rõ ràng là đã nghe được tin, biết rằng lão đại muốn đề bạt một số.

- Trước lúc đánh chiếm Vĩnh Lạc phường ta đã từng nói với mọi người rằng, muốn ăn thịt muốn giàu có thì cần liều mạng!

- Trận này mọi người đánh không tồi, giờ là lúc nên nhận được thành quả rồi.

- Kể từ hôm nay, ta sẽ đề bạt lên mười người trở thành bách trưởng, quản lý trăm người, và dưới bách trưởng sẽ có mười người thập trưởng, mỗi người quản lý mười người.

Thật ra giờ Tô Tín đặt ra chức bách trưởng và thập trưởng đều là cách gọi trong quân đội, trăm người là bách, mười người là thập.

Cậu là người lăn lộn trong bang phái, lại dùng cách xưng hô của quân đội thực có chút chẳng ra gì cả, nhưng chẳng còn cách nào khác.

Hiện Tô Tín vẫn chỉ mang thân phận một tiểu đầu mục mà thôi, chẳng lẽ cậu đề bạt thuộc hạ mình lên làm tiểu đầu mục sao? Há chẳng phải làm loạn chuyện lên.

Có điều những bang chúng bên dưới chẳng để tâm cách xưng hô, chỉ cần có quyền lực thực tế là được.

Theo sự sắp xếp của Tô Tín, ít nhất có hơn một nửa trong số họ được thăng chức lên làm bách trưởng và thập trưởng.

Hoàng Bính Thành giương mắt nhìn Tô Tín với vẻ mong chờ, thuộc hạ đều có được vị trí của mình, giờ cũng là lúc đến lượt mình rồi nhỉ?

Quả nhiên Tô Tín nói tiếp:

- Chuyện hậu cần và thăng chức điều chuyển trong đường viện do Hoàng Bính Thành phụ trách, còn Lý Hoại sẽ quản lý hình phạt.

- Quy tắc của Khoái Hoạt Lâm được dùng cho cả Vĩnh Lạc phường, các ngươi đều là người cũ của Tô Tín ta, thiết nghĩ các ngươi cũng sẽ không phạm phải sai lầm như của những bang chúng cấp thấp, có các ngươi quản lý người mới ta cũng yên tâm.

Trong lòng những bang chúng bên dưới bỗng rét run, trước kia ở Khoái Hoạt Lâm Tô Tín đánh mấy mươi gậy bọn họ vẫn chưa quên.

So với tiền lương tháng mười lượng mà Tô Tín phát, ít bòn rút những thương nhân đó thì có sao?

Không có ai là kẻ ngốc cả, chuyện vì cái lợi nhỏ mà bỏ lớn thực ra đối với những bang chúng đến chữ cũng không biết đọc này họ cũng sẽ không làm.

Huống hồ người quản lý hình phạt là hắc diện thần Lý Hoại.

Lúc trước còn ở Khoái Hoạt Lâm, bọn họ bị Lý Hoại huấn luyện thực chiến luyện đến thành ám ảnh.

Vị này không dễ nói chuyện, rơi vào tay người này kết cục nghĩ qua liền biết.

- Được rồi, chuyện nói đến ngang đây thôi, giờ lão Hoàng sẽ tuyên bố những người được chọn làm bách trưởng và thập trưởng.

Tô Tín vẫy tay, Hoàng Bính Thành lập tức vui vẻ bước lên bắt đầu tuyên bố người được chọn.

Bách trưởng là trước đó Tô Tín đã cùng Hoàng Bính Thành lựa chọn ra.

Một trận chém giết chính thức có thể nói lên rất nhiều điều, thực lực ai thế nào, tài năng ra sao đều có thể hiện rõ.

Mười người này là những người biểu hiện xuất sắc nhất trong trận chiến đó.

Trong mười người này có Lý Thanh, người mà Tô Tín chuẩn bị bồi dưỡng.

Thực lực Lý Thanh tuy không thuộc hàng top 3 trong số bang chúng, nhưng hắn lanh lẹ lại có nghĩa khí, Tô Tín rất vui lòng đi bồi dưỡng một người như vậy.

Còn những lựa chọn bách trưởng khác, Tô Tín không nhúng tay vào mà đều do Hoàng Bính Thành phụ trách.

Một số công việc cơ bản Tô Tín chưa từng có ý nghĩ nắm chặt không buông, như vậy chỉ khiến cậu bận không xuể đồng thời cũng thể hiện sự ích kỷ của bản thân.

Trong khoảng thời gian này Hoàng Bính Thành làm việc cũng không tồi, quyền lợi này hắn cũng xứng đáng có được.

Sau khi phân chia quyền lời xong, Tô Tín nói to:

- Để chúc mừng chúng ta đánh chiếm được Vĩnh Lạc phường, hôm nay ta bao trọn Túy Nguyệt lâu ở Khoái Hoạt Lâm, tất cả

chi phí đều do đường viện chịu, mọi người chơi cho thoải mái là được!

- Đa tạ lão đại!

Bang chúng bên dưới tỏ vẻ kích động sôi nổi lớn tiếng hoan hô.

Túy Nguyệt lâu của Khoái Hoạt Lâm là nơi mà trước kia họ chỉ có thể ngẩng đầu ngưỡng mộ, cấp bậc bọn họ tiêu phí không nổi ở động hút tiền này.

Dù sau đó Tô Tín đã phát mười lượng tiền lương mỗi tháng, nhưng chút tiền này nhiều nhất cũng chỉ gọi được một bình rượu ngon ở Túy Nguyệt lâu, chứ đến bàn tay của các cô nương cũng sờ chẳng được.

Trước kia bọn họ cũng có tiêu tiền nhiều, sau khi nhận lương, nhiều nhất chỉ có thể tìm một thanh lâu nhỏ vừa để giải cơn nghiện, không ngờ hôm nay lại có thể đến Túy Nguyệt lâu dạo một vòng, vậy cũng đã không uổng phí đời này.

Hoàng Bính Thành thầm kéo Tô Tín nói nhỏ:

- Lão đại, bao trọn Túy Nguyệt lâu một ngày ít nhất cũng gần cả nghìn lượng bạc đấy, chúng ta có lãng phí quá không?

Giờ hắn quản lý tiền bạc trong đường viện, người này sợ nghèo đến ám ảnh, nay Tô Tín ném ra nghìn lượng, hắn không khỏi có chút đau lòng.

Tô Tín cười ha ha nói:

- Yên tâm đi, chúng ta không tốn đồng nào đâu, đây là do ông chủ Lưu Túy Nguyệt lâu ủng hộ đấy.

- Ông ta có lòng tốt như vậy sao?

Hoàng Bính Thành có chút hoài nghi.

Đám thương nhân ai ai cũng vắt cổ chày ra nước, thu của bọn họ năm nghìn lượng tiền thuế đã giống như giết bọn họ rồi, giờ lại được miễn phí chơi thanh lâu sao?

- Đừng nghĩ những thương nhân này quá ngốc nghếch, có thể gây dựng cơ nghiệp từ hai bàn tay trắng, có mấy ai là ngu ngốc

chứ? Ông chủ Lưu là một người thông minh.

Khóe miệng Tô Tín mang theo nụ cười nghiền ngẫm.

Hôm qua ông chủ Lưu đích thân đến tìm Tô Tín đề cập chuyện này, nhưng lại không cần Tô Tín hứa hẹn điều gì.

Đều là người thông minh nên Tô Tín cũng có thể đoán được ý của ông chủ Lưu, có lẽ ông ta muốn mở Túy Nguyệt lâu thứ hai ở Vĩnh Lạc phường.

Nơi hút tiền như thanh lâu xưa nay đều không phải dùng số lượng để thắng nhau mà là dựa vào chất lượng.

Túy Nguyệt lâu xưa nay vẫn là thanh lâu lớn nhất ở Thường Ninh phủ, cộng thêm thay đổi của Tô Tín, chất lượng chắc chắn không cần nói cũng biết.

Có điều nếu hắn muốn mở ở Vĩnh Lạc phường, chắc chắn sẽ thu hút sự đối địch của những người cùng nghề ở đó, thậm chí còn bị âm thầm hãm hại.

Dù sao cũng không ai thích có người đến tranh cơm trong bát của mình.

Đến lúc đó ông chủ Lưu phải nhờ vào Tô Tín, có được chữ tình đi trước, một khi ông chủ Lưu gặp chuyện phiền phức, chỉ cần một câu của Tô Tín là xong.

Suy nghĩ sâu xa như vậy xong, cảm thấy cái giá của số tiền hắn bỏ ra nịnh bợ Tô Tín tuyệt đối xứng đáng.

Lúc này bang chúng bên dưới đều đang la hét chạy về hướng Khoái Hoạt Lâm, sợ đến muộn sẽ không kiếm được cô nương đẹp, Tô Tín lại không có ý định muốn đi cùng mà chuẩn bị trở về nhà.

Không phải là Tô Tín không thích nữ nhân, chỉ là cậu yêu cầu rất cao về phương diện này.

Kiếp trước cậu cũng được coi là khá giả, nhưng chưa từng dùng tiền để giải quyết nhu cầu sinh lý bản thân.

Dù là đến các câu lạc bộ đêm qua lại tâm tình cũng tuyệt không nhìn bề ngoài đối phương để quyết định.

Huống hồ giờ cậu ở trong giang hồ, Tô Tín thà đầu tư thời gian vào việc tu luyện còn hơn.

Tô Tín vừa quay người thì liền thấy Lý Hoại cũng không đi đến đó.

- Sao không đi cùng với mọi người đến đó chơi, ngươi đến Túy Nguyệt lâu chắc chắn ông chủ Lưu sẽ để cô nương hàng đầu cho ngươi đấy.

Tô Tín nói pha chút đùa giỡn.

- Lão đại thứ lỗi, ta hơi mệt.

Sắc mặt Lý Hoại rất kém, nói xong câu này liền quay người rời đi.

Tô Tín nhíu mày, cảm thấy hơi kỳ lạ.

Trạng thái hiện giờ của Lý Hoại có chút kỳ lạ, bình thường hắn lạnh lùng, mặt mày trầm lặng ít nói thật, nhưng đó là vì tính cách hắn như vậy, còn giờ Lý Hoại rõ ràng đang có tâm tình không tốt.

Tô Tín kéo lấy Hoàng Bính Thành đang định lao đến Túy Nguyệt lâu hỏi:

- Lý Hoại gần đây sao vậy? Xảy ra chuyện gì à? Sao ta thấy bộ dạng hắn đầy ắp tâm sự thế.

Hoàng Bính Thành gãi đầu thắc mắc nói:

- Không có chuyện gì cả, mấy ngày nay đều rất bình thường.

Nói đến đây Hoàng Bính Thanh nhớ ra điều gì đó nên nói nhỏ:

- Hình như ta biết được nguyên nhân gì rồi, chuyện hôm nay e là đã chọc vào nỗi đau của Lý Hoại rồi.

- Nỗi đau gì? Đừng vòng vo nữa.

Hoàng Bính Thành kéo Tô TÍn vào một góc rồi mới nói:

- Ta cũng là nghe người khác nói, trước kia Lý Hoại đánh nhau với người ta, đã từng bị thương ở phần dưới khiến cho hắn không thể làm chuyện đó được nữa.

- Trước kia tính hắn cũng rất lầm lì nhưng lại không giống như bây giờ, một khi đánh nhau thì liền như một kẻ điên, khát máu hiếu chiến.

- Từ sau khi xảy ra chuyện đó thì hắn mới trở nên như vậy, tuy hắn cũng chẳng hứng thú gì với nữ sắc, nhưng thân là nam nhân, gặp phải chuyện này không phát điên mới lạ, Lý Hoại như vậy cũng còn tốt lắm rồi.

Tô Tín nói:

- Được rồi, ngươi đi chơi đi.

- Lão đại người không đi sao?

Tô Tín lắc đầu, ánh mắt Hoàng Bính Thành âm thầm nhìn xuống phía dưới của Tô Tín, chẳng lẽ lão đại cũng bị như vậy?

- Nhìn cái gì mà nhìn? Nhanh biến đi!

Tô Tín cười mắng đá Hoàng Bính Thành một cái đuổi hắn đi, còn cậu chợt nghĩ đến điều gì đó.

Đẩy cánh cửa phòng đơn ở đường viện ra, Lý Hoại đang ngồi thiền tu luyện trên giường.

Nhìn thấy Tô Tín bước vào, Lý Hoại nói:

- Lão đại mọi người đi chơi đi, ta không hứng thú với nữ nhân, có thời gian chi bằng ở đây tu luyện, ta cảm thấy mình sắp đả thông huyệt thứ ba mươi rồi.

Tô Tín không nói gì, chỉ đưa một quyển sách cho Lý Hoại.

- Quyển kiếm pháp này ta nghĩ nó thích hợp với ngươi.

Trên quyển sách này chỉ viết bốn chữ, Tịch Tà Kiếm Phổ!

Tô Tín không nói gì mà trực tiếp quay người rời đi.

Vết thương bên dưới tuy là một đả kích rất lớn đối với Lý Hoại, nhưng lại không hủy hoại được hắn, vì vậy Tô Tín không không khuyên giải an ủi hắn, huống hồ chuyện này cũng không cách gì khuyên được.

Lý Hoại có thể chuyển sự đau khổ này thành khát vọng với võ học và chiến ý điên cuồng, điều này chứng tỏ lòng dạ hắn không phải là một người yếu đuối.

So với Lâm Bình Chi, Lý Hoại càng xứng đáng có được Tịch Tà Kiếm Phổ hơn.

Chương 38 - Hổ tam gia hối hận

Hổ tam gia hối hận

Kết quả của trận đại chiến giữa Phi Ưng bang và Thanh Trúc bang rất rõ ràng, Thanh Trúc bang trực tiếp bị đánh tan tác, cũng không còn tư cách gây hấn với Phi Ưng bang nữa.

Người vui vẻ tất nhiên là đám bang chủ Sa Phi Ưng, một lần nhưng đánh chiếm được nửa phường thị, đủ để cho Phi Ưng bang bọn họ tiêu hóa một khoảng thời gian.

Còn người rầu rĩ dĩ nhiên là Hổ tam gia.

Đối với người nghĩa tử Tô Tín, Hổ tam gia giờ chẳng còn bất cứ sự tự tin nào về việc áp chế cậu ta nữa.

Luận về thực lực, Tô Tín có chiến tích thích sát Đới Xung bày sờ sờ ra đó.

Hơn nữa thực lực cậu cũng được thể hiện rõ trong trận chiến với La Chấn của Thanh Trúc bang, chuyện này khiến cho người Thường Ninh phủ ở giang hồ đã lâu như Hổ tam gia thầm kinh hãi.

Bọn họ khá hiểu về sức mạnh của La Chấn, người này thực sự có học qua võ công bài bản, những người giang hồ gà mờ như bọn họ không thể bì được với ông ta.

Thậm chí nếu không phải vì La Chấn học võ lúc đã lớn tuổi, dẫn đến việc thành tựu bị hạn chế thì Thanh Trúc bang nhỏ bé này đã không có được đại thần như ông ấy.

Tô Tín có thể thắng được La Chấn trong trận đấu công bằng, đủ chứng tỏ được thực lực của cậu.

Còn luận về sức mạnh thuộc hạ, gần hai trăm bang chúng của cậu được tu luyện nội công và võ kỹ, dù không bằng được đệ tử chiến đường nhưng cũng cách không xa nữa, huống hồ giờ thuộc hạ bình thường trong tay cậu cũng đã hơn nghìn người.

Chính vì kiêng dè với thực lực của Tô Tín nên sau khi biết tin Đường Thái Hòa bị phế, Hổ tam gia mới nhẫn nhịn xem như không biết chuyện gì, cũng không nổi giận.

Nhưng hôm nay ông ta lại tức đến phát run lên.

- Rốt cuộc tiểu tử này muốn làm gì chứ!? Hắn còn có tôn ti trật tự nữa không? Ta là nghĩa phụ của hắn! Là lão đại của hắn đấy! Hắn còn muốn lăn lộn trong Phi Ưng bang này nữa không cơ chứ!

Hổ tam gia phẫn nộ gào thét, biểu cảm khuôn mặt hung dữ như muốn ăn thịt người vậy.

Lý sư gia đứng bên cạnh ông ta nhẹ thở dài một cái, cũng không biết nói gì mới tốt.

Đêm qua Tô Tín diễn một vở kịch suýt chút nữa khiến Hổ tam gia tức chết.

Thậm chí chuyện xảy ra rất đơn giản, sau màn kịch giết gà dọa khỉ mà Tô Tín diễn cho đám thương nhân ở Vĩnh Lạc phường coi, những người này đều sợ nhũn người, trong ba ngày đều nộp hết tiền thuế lên.

Tô Tín đếm sơ qua đã đến một trăm hai mươi vạn lượng bạc, đây là một con số khá là khủng khiếp.

Theo lý mà nói thì Tô Tín phải chia cho Hổ tam gia hai phần số bạc này, sau đó Hổ tam gia lại lấy ra hai phần từ số này giao nộp lên cho bang.

Nhưng Tô Tín đã gần như đã trở mặt với Hổ tam gia, giờ còn cất công mang tiền đến cho ông ta làm gì nữa?

Thế là cậu chỉ nộp lên số tiền cần chia cho bang, phần cần đưa cho Hổ tam gia cậu chẳng hề đề cập đến.

Đường chủ Trang Lê quản lý tiền bạc của thiện sự đường nhận được tiền thuế xong liền nói tin này cho Hổ tam gia, nhất thời làm ông ta tức đến phát run ngay tại đó.

Tô Tín vượt mặt ông ta trực tiếp nộp tiền thuế lên cho bang, chuyện này chứng tỏ cậu chẳng xem người nghĩa phụ đó ra gì, điều này khiến Hổ tam gia không giận sao được?

- Con sói tàn độc đáng chết, nếu biết có ngày hôm nay, trước kia ta nên một tát đánh chết ngươi!

Hổ tam gia hung dữ nói.

Giờ ông ta thực sự đã hối hận, hối hận vì lúc trước đã nghe lời dụ hoặc của Tô Tín, không những không xử phạt cậu mà còn nhận cậu làm nghĩa tử, cuối cùng giờ lại trở thành thế đuôi to khó vẫy.

Xưa Tô Tín nói Trần Đáo dòm ngó địa vị của ông ta, điều này Hổ tam gia cũng biết, dù Tô Tín không giết Trần Đáo, Hổ tam gia cũng sẽ vì địa vị của mình mà tìm cơ hội xử trí hắn ta.

Sau khi nhận Tô Tín làm nghĩa tử, Hổ tam gia dự định mười năm sau rồi nghỉ ngơi dưỡng lão, để Tô Tín kế vị, sau đó ông ta ở đằng sau làm thái thượng hoàng cũng khỏe.

Nhưng tính ngàn vạn lần ông vẫn tính sai một chút, rằng Tô Tín không phải là Trần Đáo!

Trần Đáo dùng đến hai mươi năm để khiến ông ta cảm thấy sự uy hiếp, nhưng Tô Tín chỉ dùng thời gian chưa đến ba tháng, liền đã đủ sức chống đối với ông thậm chí là còn ở vị trí mạnh hơn!

Hổ tam gia hiện giờ còn chưa muốn lui về dưỡng lão, ông ta còn muốn ngồi ở vị trí đại đầu mục này, vì vậy ông ta cần trừ khử đi Tô Tín!

- Tam gia, người bớt nóng giận, Tô Tín đã giao nộp tiền lên cho bang, người có giận thế nào cũng vô ích.

Lý sư gia khuyên giải an ủi, nhưng trong lòng lại thầm thở dài một tiếng.

Hổ tam gia giờ đây thực sự đã già rồi.

Hổ tam gia trước kia tính cách trầm ổn, lòng dạ sâu xa, dường như có thể đạt đến mức vui giận không hiện sắc thái lên mặt, đâu giống bộ dạng như bây giờ, một tin từ Tô Tín đã khiến cho ông kích động đến mất kiểm soát như vậy.

Trong số mười ba vị đại đầu mục, thực lực Hổ tam gia tuy không phải mạnh nhất nhưng lại là người thông minh nhất,

cũng chỉ có ông mới đặc biệt tìm người thi trượt tú tài như Lý sư gia để làm quân sư giúp ông bày mưu tính kế.

Nhưng đáng tiếc là người anh minh cả một đời như Hổ tam gia, lại hoàn toàn bị trở ngại với vấn đề đến từ Tô Tín.

Nếu ông vẫn cứ giữ thái độ nâng đỡ đối với Tô Tín, thì giờ đây dù Tô Tín có nổi lên cũng sẽ vẫn giữ sự tôn kính với ông, nếu không thì khi danh tiếng của Tô Tín vang dội trong Phi Ưng bang, cậu sẽ bị mọi người bêu rếu.

Tồi tệ nhất Hổ tam gia cũng chỉ cần giữ sự im lặng, không ủng hộ cũng không đè ép, Tô Tín cũng sẽ nhớ chút tình của ông.

Bởi dù sao thì lúc đầu, Tô Tín đã dựa vào danh tiếng của Hổ tam gia để đứng vững được trong Phi Ưng bang.

Nhưng Hổ tam gia đã âm thầm giở trò, lần đại hội bang phái lần trước đã đành, lần này còn Đường Thái Hòa ra tay khiêu khích Tô Tín rồi bị phế, cả Phi Ưng bang đều đã đồn khắp chuyện này rồi, chỉ cần là người không ngốc dường như đều có thể đoán được chuyện đằng sau.

Thực ra Lý sư gia cũng từng khuyên Hổ tam gia mấy lần, nhưng Hổ tam gia đã trở thành người sống lâu năm trong Phi Ưng bang, sớm đã không còn cơ mưu trù tính như thời còn trẻ nữa, giờ đã trở thành người có chút bảo thủ cố chấp.

Trước kia nếu như có chuyện gì, hai người có thể cùng nhau thương lượng, nhưng những năm gần đây, Lý sư gia chỉ có thể đưa ra ý kiến, còn dùng hay không đều do Hổ tam gia tự mình quyết định.

Rõ ràng đối với chuyện của Tô Tín, lời khuyên của Lý sư gia hoàn toàn đã bị Hổ tam gia phủ nhận hết.

Ném liền mấy tách trà xong tâm tình của Hổ tam gia mới bình tĩnh trở lại.

- Lý sư gia, ngươi nghĩ ta có nên khuyên bang chủ thu lại hết địa bàn trong tay của Tô Tín không? Giờ hắn có cả Vĩnh Lạc phường và Khoái Hoạt Lâm, địa bàn trong tay còn lớn hơn của ca ba đại đầu mục cộng lại!

Vẻ mặt Hổ tam gia âm u lạnh lẽo nói.

Lý sư gia vội vàng lắc đầu:

- Tam gia, ngàn vạn lần người đừng nên làm như vậy, bang chủ sẽ không đồng ý đâu.

- Phân chia theo chiến công là quy tắc vốn có của Phi Ưng bang chúng ta, một khi thay đổi, cả bang sẽ xuất hiện kẻ làm loạn.

Chiến công cao hơn hết thảy, cũng là nguyên tắc chủ yếu của Phi Ưng bang.

Địa bàn ai đánh chiếm được thì nó là của người đó, nếu đến điều này cũng không chắc chắn được, bang chúng Phi Ưng bang sẽ thất vọng sợ sệt đến nhường nào?

Thường Ninh phủ có tam bang tứ hội, đâu cần chết dí ở nơi Phi Ưng bang này của ngươi, mở miệng nói chuyện này ra, e là ngày hôm sau sẽ có hơn phân nửa bang chúng thất vọng chuyển sang bang khác mất.

- Tam gia, chi bằng chúng ta đừng đấu đến cùng với Tô Tín nữa, không có lợi ích gì đã đành, còn vô duyên vô cớ gây ra lời đàm tiếu nữa.

Lý sư gia cẩn trọng đưa ra lời khuyên.

Hổ tam gia lạnh lùng nói:

- Không được! Không khuất phục được Tô Tín, ngươi bảo mặt mũi ta để ở đâu chứ?

- Tô Tín không thông qua ta mà giao nộp tiền thuế lên cho bang, chuyện này là Trang đường chủ nói với ta, ông ta có thể nói được chuyện này cho ta thì người khác cũng có thể biết.

Trong lòng bọn họ nghĩ thế nào ta hiểu rất rõ, chắc chắn bọn họ đang thầm cười nhạo ta bồi dưỡng ra hai tên nghĩa tử cuối cùng đều rước phiền phức về cho mình!

Lý sư gia vừa muốn nói gì đó thì đã nghe có người đến bẩm báo:

- Tam gia, đại đầu mục Hầu Thông đến thăm.

- Hắn đến đây làm gì?

Lý sư gia và Hổ tam gia đều cùng nhíu mày lại, sắc mặt đều rất kém.

Trong mười ba đại đầu mục của Phi Ưng bang, Hổ tam gia không có mối giao hảo với ai cả, nhưng nếu nói đến mối quan hệ không tốt thì chắc chắn đó là Hầu Thông.

Có thể nói người của cả Phi Ưng bang không có ai muốn gặp Hầu Thông.

Là đại đầu mục của Phi Ưng bang, địa vị của Hầu Thông rất cao, nhưng hắn lại có tật rất xấu đó là mê cờ bạc.

Thói cờ bạc của Hầu Thông rất tồi tệ, một khi bị thua hắn liền đỏ mặt tía tai như những con bạc khác, rồi đánh tiếp cho đến khi nào lấy lại vốn mới ngừng chơi.

Đại đầu mục của Phi Ưng bang thật ra đều có thu nhập không đến nỗi nào, như Tô Tín quản lý một Vĩnh Lạc phường đã thu vào được hơn trăm vạn lượng.

Còn Hầu Thông chỉ quản lý một phần tư Xương Bình phường, tuy tiền thuế thu về không cao như Tô Tín, nhưng mỗi tháng cũng không ít hơn mười mấy vạn lượng bạc.

Số tiền này ngoài mang giao cho bang, rồi phân phát cho bang chúng thuộc hạ, số còn lại đã đủ cho Hầu Thông sống thoải mái.

Nhưng Hầu Thông lại mang số đó đi đánh bạc cả, cộng thêm vận may của hắn chẳng mấy khi đến, nên số tiền này đều bị hắn đánh thua sạch sẽ.

Một Hầu Thông không có bạc liền bắt đầu đánh liều ở sòng bạc, thậm chí khiến cho ông chủ sòng bạc chẳng muốn làm ăn gì nữa.

Còn khi hắn thực sự đã hết tiền thì liền bắt đầu đến chỗ Hổ tam gia hay những đại đầu mục khác vay mượn, kết quả đương nhiên là có mượn không trả.

Tiếng tăm Hầu Thông rất tồi tệ, ai cũng không muốn cho hắn mượn tiền, nên thậm chí hắn còn dựa vào sự bám riết quấy rầy để kiếm chút tiền từ người khác.

Đối với hạng người như vậy, đương nhiên là Hổ tam gia không giao hảo với hắn, vừa bảo thuộc hạ nói rằng mình không có ở nhà xong đã nghe thấy giọng nói khí thế từ trong sân vọng lại.

- Ha ha ha! Hổ tam gia à, nghe nói ông bị tên nghĩa tử mới nhận chơi cho một vố, hắn giao thẳng tiền thuế tháng lên cho bang mà chẳng thông qua ông, có chuyện này không vậy?

Một người đàn ông trung niên nhìn có vẻ nhỏ tuổi hơn so với Hổ tam gia trực tiếp đi vào trong, cười to giễu cợt như chẳng có ai ở đây.

Nhìn thấy Hầu Thông chưa đợi người đi bẩm báo đã đi vào, Hổ tam gia lạnh nhạt nói:

- Ngươi đến đây làm gì?

Hầu Thông nghịch tách trà, bộ dạng uể oải nói:

- Đương nhiên là đến mượn ông chút tiền tiêu rồi, yên tâm, đợi ta lật ngược thế cờ chắc chắn sẽ trả ông gấp đôi.

Hổ tam gia cười nhạt nói:

- Lời này ngươi nói không dưới mười lần rồi, đừng nằm mơ nữa, chỗ ta một đồng cũng không có.

Nghĩ đến lời Hầu Thông vừa nói lúc nãy thì Hổ tam gia lại nổi giận.

Ngươi đến mượn tiền còn chế giễu thẳng mặt ta, không đuổi ngươi đi ngay là may lắm rồi, còn muốn mượn tiền sao?

Hầu Thông cười hì hì nói:

- Hổ lão tam, đừng nóng vội, lần này ta không đến tay không, như vậy đi, ta giúp ông một chuyện, ông cho ta mượn ít tiền, sao nào?

- Ngươi giúp được ta sao?

Hổ tam gia nhìn tên đại đầu mục dường như xếp chót hàng này với vẻ coi thường.

Miệng Hầu Thông lộ ý cười:

- Một chuyện lớn ấy chứ, ví dụ như giúp ông xử lý gọn tên nghĩa tử Tô Tín không biết nghe lời đấy của ông chẳng hạn!

Chương 39 - Gây sự

Gây sự

- Ý ngươi là sao?

Hổ tam gia lạnh lùng nhìn Hầu Thông, gằn từng tiếng, hỏi.

Hầu Thông cười hà hà nói:

- Hổ lão tam, chuyện xấu giữa người và Tô Tín có ai mà không biết, giờ hắn mang tiền giao nộp thẳng lên bang rõ ràng là đánh vào mặt ông, giờ ông còn ngồi yên được sao?

- Có điều nói thế nào hắn cũng là nghĩa tử của ông, huống hồ chuyện này cũng trách ông không thấu đáo trước, nếu ông dùng danh nghĩa phụ đi ép hắn, danh tiếng Hổ lão tam ông trong Phi Ưng bang sẽ mất sạch.

- Nếu ông đưa ta một món tiền, ta giúp ông giải quyết tiểu tử đó, đảm bảo trị cho hắn ngoan ngoãn lại, ta cũng không sợ người khác nói ta ỷ lớn hiếp bé, dù sao Hầu Thông ta cũng không cần thể diện, nhưng Hổ lão tam ông lại cần thể diện.

Hổ tam gia im lặng một lúc cuối cùng nói:

- Chỉ một giá, năm vạn lượng bạc.

- Ha ha, đồng ý!

Hầu Thông vỗ tay tỏ vẻ vô cùng hài lòng.

- Ông muốn làm thế nào?

Hầu Thông lắc lư bước ra về:

- Ông không cần quan tâm, dù sao ta nhất định sẽ không để thằng nhóc đó yên đâu.

Nhìn Hầu Thông ra về, Lý sư gia lo lắng nói:

- Hầu Thông này có làm hỏng chuyện không? Ông ta chẳng giống người đáng tin.

Hổ tam gia trầm giọng nói:

- Yên tâm đi, Hầu Thông chỉ là kẻ nghiện cờ bạc mà thôi, ông ta không phải là kẻ ngu ngốc thật sự, ông ta dám đến đưa ra điều kiện với ta thì nhất định đã nghĩ ra cách.

Một kẻ nghiện cờ bạc, thực lực yếu, mà còn ngu ngốc thì cũng không thể ngồi ở vị trí đại đầu mục bao nhiêu năm nay được.

Thấy Hổ tam gia chắc chắn như vậy, Lý sư gia cũng không nói nhiều thêm nữa, nhưng trong ánh mắt ông lại lóe lên tia hoài nghi.

Lúc này trong đường viện Khoái Hoạt Lâm, Tô Tín giao hết việc cho Hoàng Bính Thành xử lý, còn cậu một mình trở về nhà bế quan.

Sau trận đấu với La Chấn cậu đã nhận được rất nhiều kinh nghiệm, thậm chí tốc độ tu luyện đã tăng lên rất nhiều, hai ngày nay cậu luyện một mạch đột phá được năm huyệt đạo, giờ đã đả thông được năm mươi mốt huyệt vị, hậu thiên trung kỳ đã trong tầm tay.

Sau khi đột phá liên tục năm huyệt vị, Tô Tín không bế quan nữa mà đi tìm Lý Hoại muốn so tài với hắn.

- Ngươi luyện Tịch Tà Kiếm Pháp thế nào rồi?

Tô Tín nhìn thấy song đoản kiếm bên hông Lý Hoại đã được đổi thành trường kiếm nên biết rõ hắn đã bắt đầu nhập môn Tịch Tà Kiếm Pháp.

Sau khi Lý Hoại tu luyện Tịch Tà Kiếm Pháp, hắn rõ ràng đã thâm sâu hơn trước rất nhiều, không giống trước kia khí tức toàn thân luôn tỏa ra sự lạnh lẽo.

Nhưng chính vì như vậy mới có thể chứng minh Lý Hoại mạnh hơn trước không chỉ một bậc.

Khí tức thâm sâu, càng không để lộ sơ hở nào mới càng đáng sợ.

Lý Hoại nói:

- Kiếm pháp này rất đơn giản, nhưng quỷ dị tàn độc, rõ ràng là phát huy kiếm pháp tà đạo đến cực điểm. Học qua vài ngày chẳng qua cũng chỉ là mới nhập môn thôi, nhưng thuộc hạ cứ cảm thấy bộ kiếm pháp này như bị thiếu vậy.

Nghe thấy Lý Hoại trả lời vậy, Tô Tín có phần ngạc nhiên, Tịch Tà Kiếm Pháp vốn dĩ là tàn quyển của Quỳ Hoa Bảo Điển, Lý Hoại có thể nhận thấy được điều này chứng tỏ thiên phú về võ đạo của hắn rất giỏi.

- Ngươi cảm thấy không sai, bộ kiếm pháp này vốn được tách ra từ trong công pháp của một kẻ vô cùng mạnh. Nào, chúng ta so tài vài chiêu thử xem.

Với Tịch Tà Kiếm Pháp, Tô Tín vẫn rất tò mò.

Lý Hoại gật đầu, rút trường kiếm ở eo ra, thân hình quỷ dị, động tác nhanh nhạy, thoáng chốc đã đến trước mặt Tô Tín!

Kiếm quang lẫm liệt khiến người ta không phân biệt được kiếm được đâm ra từ đâu, mũi kiếm vô cùng quỷ dị.

Nhưng vào lúc này, Tô Tín lại gập đầu ngón tay, chỉ nghe thấy "coong" một tiếng, kiếm của Lý Hoại đã bị Tô Tín búng tay.

Thân ảnh lại biến hóa, trong tích tắc Lý Hoại đã đến đằng sau Tô Tín, nhưng Tô Tín lại xoay người, búng ngón tay thêm lần nữa, đánh bay kiếm của Lý Hoại.

Thu trường kiếm về, Lý Hoại lắc đầu nói:

- Đường kiếm của thuộc hạ vẫn còn chậm, sức mạnh cũng chưa đủ, đến ép người xuất kiếm cũng không làm được.

Vung vẫy ngón tay có chút tê tê, Tô Tín nói:

- Ta đã đả thông hơn năm mươi huyệt đạo, sức mạnh lớn hơn ngươi rất nhiều, chuyện này ngươi không cần vội vã, tu luyện nội công cần tuân theo thứ tự, trước sau gì ngươi cũng đến được cảnh giới này.

- Hơn nữa ta chỉnh lại một chỗ, đường kiếm của ngươi không chậm mà là vì ta ra tay nhanh hơn.

Tịch Tà Kiếm Pháp tuy là kiếm pháp, nhưng phần quan trọng nhất của nó thực ra là thân pháp như ma quỷ vậy.

- Chỉ cần tốc độ ngươi nhanh hơn tốc độ xuất kiếm của đối phương, ngươi có thể khiến cho đối phương không có được cơ hội xuất kiếm.

Tô Tín có thể búng ngón tay đánh bay kiếm của Lý Hoại là vì tốc độ ra tay của cậu nhanh hơn Lý Hoại.

Kinh Vô Mệnh khoái kiếm so với Tịch Tà Kiếm Pháp thì một bên chú trọng trọng tốc độ xuất kiếm, bên còn lại chú trọng tốc độ thân pháp.

Nhìn thấy Lý Hoại tu luyện tốt Tịch Tà Kiếm Pháp, Tô Tín cũng cơ bản hiểu được bộ võ công này.

Được tách ra từ Quỳ Hoa Bảo Điển, thật ra tinh hoa của Tịch Tà Kiếm Pháp chỉ nằm ở một chữ đó là: Nhanh.

Tịch Tà Kiếm Pháp dùng "nhanh" làm chính, khiến đối thủ nhìn không ra được sơ hở, không có cơ hội phản kích. Hoặc là nhanh đến mức dù đối thủ nhìn được sơ hở của chiêu thức nhưng họ cũng không kịp phản kích, sơ hở chỉ chớp nhoáng rồi biến mất.

Muốn phá Tịch Tà Kiếm Pháp, hoặc là phải tu luyện nội công đến mức áp chế được đối phương, hoặc là như Tô Tín vậy, tốc độ ta tay phải nhanh hơn đối phương.

Đúng vào lúc Lý Hoại và Tô Tín đang cùng thử so tài võ kỹ thì Hoàng Bính Thành bỗng chạy đến bẩm báo:

- Lão đại, xảy ra chuyện rồi, ông chủ Tôn của sòng bạc Long Khánh đang đợi ở ngoài.

- Sòng bạc Long Khánh?

Tô Tín suy nghĩ, cậu có chút ấn tượng với sòng bạc Long Khánh này.

Sau khi cậu phế đi ông chủ Hoàng của sòng bạc Thuận Đức thì ông chủ Tôn của sòng bạc Long Khánh liền nhân cơ hội để ngồi vào đây và trở thành sòng bạc lớn nhất Khoái Hoạt Lâm, ông ta cũng là một người thông minh.

Tô Tín hỏi:

- Lão Hoàng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hoàng Bính Thành mặt ủ mày ê nói:

- Ông chủ Tôn nói có người gây chuyện ở sòng bạc, thua đến mấy mươi vạn lượng lại không trả.

- Người gây chuyện là ai?

Nhìn thấy bộ dạng Hoàng Bính Thành, Tô Tín liền biết người này tuyệt đối không dễ dây vào, nếu không Hoàng Bính Thành đã có thể tự mình giải quyết chứ không cần làm phiền cậu.

- Một trong những đại đầu mục tên Hầu Thông.

Tô Tín bỗng nhíu mày:

- Hầu Thông? Sao hắn lại đến Khoái Hoạt Lâm?

Với những người bên trên của Phi Ưng bang, Tô Tín đã đặc biệt cho Hoàng Bính Thành đi điều tra từ trước, con ma cờ bạc Hầu Thông này cậu cũng có ấn tượng sâu sắc.

Nhưng Hầu Thông này cũng coi như biết điều, thường ngày chỉ gây chuyện ở địa bàn của mình, nhưng sao hôm nay lại chạy đến Khoái Hoạt Lâm?

- Đi, cùng ta đi xem thử.

Tô Tín và Hoàng Bính Thành rời đường viện, Lý Hoại âm thầm đi theo ở đằng sau.

Ngoài đường viện, ông chủ Tôn thấy Tô Tín bước ra liền khóc lóc nói:

- Tô lão đại, Hầu Thông chơi như vậy thì sòng bạc Long Khánh của ta phá sản hết mất.

- Ông ta thua bạc không trả tiền đã đành, cùng lắm ta không cần số tiền này nữa. Thế nhưng một khi ông ta thắng thì lại giao tiền cho thuộc hạ của mình, số tiền thua cứ ghi nợ lại, đây chẳng phải là chơi xỏ lá rồi sao!

Tô Tín quát nói:

- Được rồi, đừng gào thét nữa, cùng ta đi xem thử.

Ông chủ Tôn cúi đầu theo sau Tô Tín, thật ra khi ông ta tìm đến Tô Tín thì cũng không ôm mấy hy vọng.

Hầu Thông là người lâu năm trong Phi Ưng bang, một trong mười ba vị đại đầu mục, còn Tô Tín giờ tuy tiếng tăm nổi như cồn nhưng cũng chỉ là một tiểu đầu mục mà thôi.

Tuy Tô Tín từng hứa lấy tiền thuế sẽ bảo vệ cho bọn họ, nhưng đối mặt với đại đầu mục Phi Ưng bang, lời hứa này còn có tác dụng sao?

Lúc này trong sòng bạc Long Khánh, tất cả người chơi đều bị Hầu Thông cho người đuổi đi, sòng bạc lớn như vậy mà chỉ có một mình ông ta ngồi ở đó đổ xúc xắc.

Ông ta đổ, còn người của sòng bạc đoán, ông ta dùng cách đoán lớn nhỏ đơn giản nhất, dù Hầu Thông có xui xẻo đến mấy thì cũng có thể thắng được hai ba lượt.

Mỗi lần thắng, hắn ném bạc cho thuộc hạ giữ, thua thì bảo sòng bạc ghi nợ.

- Năm, năm, bốn! Mười bốn điểm lớn, ha ha ha! Lão tử lại thắng rồi!

Hầu Thông cười lớn ném xúc xắc:

- Đừng lải nhải nữa, nhanh mang bạc ra đây.

- Hầu lão đại, người đã thắng ba vạn lượng bạc, toàn bộ số tiền mặt của sòng bạc đều bị người lấy hết rồi, giờ chúng ta không còn tiền nữa! Hay là người trừ vào số tiền nợ?

Người phụ trách sòng bạc như muốn khóc, hắn chưa từng gặp kẻ bắt nạt người như vậy.

Hầu Thông cười nhạt:

- Lão tử nợ là một chuyện, thắng tiền lại là chuyện khác, tiền nợ hôm khác trả các ngươi, nhưng tiền lão tử thắng hôm nay nếu các ngươi không đưa thì lão tử liền dỡ cái tiệm này!

- Hầu đại đầu mục uy phong quá, Xương Đức phường không chứa nổi ông nữa hay sao mà lại đến tiệm ở Khoái Hoạt Lâm.

Nhìn thấy Hầu Thông diễn trò, Tô Tín liền biết ông ta đến chắc chắn có ý đồ xấu.

Hầu Thông làm như vậy hoàn toàn là muốn nhằm vào cậu, sòng bạc của ông chủ Tôn chỉ là bị vạ lây mà thôi.

- Không có phép tắc!

Sắc mặt Hầu Thông u ám nói:

- Luận về thân phận, ta ngang hàng với nghĩa phụ Hổ tam gia của ngươi. Luận về địa vị, ta là đại đầu mục trong bang, còn ngươi chỉ là tiểu đầu mục.

- Gặp mặt không hành lễ, ngươi còn coi nghĩa phụ ngươi và Phi Ưng bang ra gì không.

Hầu Thông nói lời bức ép người, nhưng sắc mặt Tô Tín không chút biểu cảm:

- Hầu đại đầu mục, tôn ti trật tự không phải ông nói là được tính, đừng diễn trò nữa, rốt cuộc ông muốn làm gì?

Thấy Tô Tín bình tĩnh như vậy, Hầu Thông có chút ngạc nhiên.

Theo ông biết, Tô Tín trẻ tuổi này rất cao ngạo, một lời bất hòa liền phế đi tâm phúc Đường Thái Hòa của Hổ tam gia.

Giờ Tô Tín bình tĩnh như vậy, Hầu Thông lại cảm thấy có chút không đúng.

- Lão tử đến đánh bạc, nhưng thắng mà sòng bạc lại không trả tiền, đây là địa bàn của Tô Tín ngươi, hay là ngươi trả tiền đi?

- Bao nhiêu?

Sắc mặt Tô Tín vẫn bình tĩnh như cũ.

- Mười vạn lượng!

Hầu Thông đưa ra một ngón tay.

Người phụ trách sòng bạc liền gào lên:

- Sao có thể là mười vạn lượng được? Mỗi ván cao nhất chỉ có một nghìn lượng!

- Ta nói mười vạn lượng thì mười vạn lượng! Ngươi có tư cách nói chuyện ở đây sao? Vả mồm!

Hầu Thông hừ lạnh một tiếng, thuộc hạ đằng sau liền kéo người phụ trách sòng bạc đến, tát mấy cái vào mồm khiến máu me đầy miệng.

- Sao hả, mười vạn lượng ngươi trả hay không?

Hầu Thông ngồi chễm chệ trên ghế tỏ vẻ như có chỗ dựa không biết sợ là gì.

Chương 40 - Thực cho rằng ta không dám giết ngươi

Thực cho rằng ta không dám giết ngươi

Hổ tam gia nói Hầu Thông không ngốc, hắn đúng là không ngốc thật.

Trong số mười ba vị đại đầu mục của Phi Ưng bang, Hầu Thông không phải là người thông minh nhất, những cũng tuyệt đối không phải là người ngu ngốc nhất, nếu không hắn đã không ngồi được vị trí này đến tận bây giờ.

Cách hắn đối phó với Tô Tín rất đơn giản, đó là ba chữ, làm mặt dày!

Ta đúng là muốn lấy thân phận ra ép ngươi đấy, ngươi làm được gì nào?

Mười vạn lượng bạc này nếu Tô Tín giao nộp, danh tiếng của ngươi sẽ bị mất sạch, hơn nữa còn để lại ấn tượng là người dễ bị ức hiếp.

Dù Tô Tín ngươi đánh chiếm được Vĩnh Lạc phường thì có làm sao? Ngươi vẫn phải nghe lời ta đấy thôi?

Còn nếu ngươi không nộp, Hầu Thông ta vẫn tiếp tục gây sự ở Khoái Hoạt Lâm đến cùng.

Chẳng phải Tô Tín có cổ phần ở Khoái Hoạt Lâm sao? Chẳng phải ngươi đã hứa sẽ bảo vệ cho Khoái Hoạt Lâm sao? Nên ta quấy rối cho Khoái Hoạt Lâm long trời lở đất lên xem ngươi làm được gì?

Sắc mặt bọn người Hoàng Bính Thành đứng sau Tô Tín tỏ vẻ phẫn nộ, dù Hầu Thông ngươi là đại đầu mục nhưng cũng không thể ức hiếp người vậy chứ?

Lý Hoại cũng muốn rút kiếm từ thắt lưng ra nhưng lại bị Tô Tín ngăn lại.

- Là Hổ tam gia sai ngươi đến?

Tô Tín hỏi.

Hầu Thông chép miệng nói:

- Đến tiếng nghĩa phụ cũng không gọi, Hổ tam gia đúng là nuôi ong tay áo rồi.

Hầu Thông không phủ nhận, vậy chứng tỏ là đã thừa nhận.

Tô Tín lại thở dài một tiếng, đi về phía Hầu Thông.

- Ta mang tiền giao nộp thẳng lên trên bang chính là muốn nói với ông ta rằng từ nay về sau giữa chúng ta nước sông không phạm nước giếng nữa, nhưng vị nghĩa phụ đó của ta dường như rất không cam tâm thì phải.

Khí thế trên người Tô Tín dần dần tăng lên, một luồng sát khí to lớn hiện lên trên người cậu.

- Hầu đại đầu mục, dù ngươi có phải bị Hổ tam gia xúi giục đến, hay là ông ta hứa với ông điều gì, thì giờ ta cho ông một cơ hội, giờ ông đi vẫn còn kịp.

Nói thế nào Hầu Thông cũng là người lúc trước đã cùng Sa Phi Ưng xông pha tạo dựng nên bang phái, ông ta vô cùng quen thuộc với luồng sát khí trên người Tô Tín.

Có điều ông ta vẫn chẳng hề lo sợ:

- Tiểu tử, ý của ngươi là gì chứ? Muốn giết ta ư? Ngươi nghĩ rằng ngươi giết được Đới Xung thì đã thành thiên hạ vô địch rồi sao? Lão tử hôm này đứng đây cho ngươi giết đấy, ngươi dám không?

Giết đi Đới Xung, Tô Tín là anh hùng của Phi Ưng bang, còn giết Hầu Thông hắn, Tô Tín sẽ trở thành tội nhân của Phi Ưng bang!

Hầu Thông hắn không phải là Lưu Tam Đao, để Tô Tín nói giết là giết được, hắn là một trong những người kỳ cựu trong Phi Ưng bang, đại đầu mục Hầu Thông, hắn không tin Tô Tín dám động thủ giết hắn.

“Coong!”

Tiếng kiếm vút lên, thanh kiếm tay trái của Tô Tín đã ra khỏi vỏ, sát khí lẫm liệt bỗng chốc ập đến, Hầu Thông nhất thời cảm thấy bản thân như đang bị một nghìn con ác lang nhìn chằm chằm vào, chỉ cần giây sau thôi là sẽ bị xé vụn!

- Hắn dám giết mình! Hắn thực sự dám giết mình!

Cuối cùng lúc này Hầu Thông cũng đã sợ.

Nếu cho Hầu Thông thêm một cơ hội, ông ta tuyệt đối sẽ không đến gây sự với kẻ điên như Tô Tín.

Đúng vậy, trong lòng ông ta nghĩ, giờ Tô Tín đúng là một kẻ điên! Hoàn toàn là một kẻ điên!

Ông ta là một trong mười ba vị đại đầu mục của Phi Ưng bang, nếu ông chết thì đến bang chủ cũng sẽ bị kinh động, thế mà Tô Tín thực sự không màng đến, muốn giết cả ông ta!

Thực lực Hầu Thông vốn yếu, huyệt đạo trên người chỉ mới đả thông được mười, cộng thêm nhiều năm sống trong nhung lụa nên thân thủ cũng đã trở nên chậm chạp vô cùng.

Khi đối mặt với một kiếm của Tô Tín, ông ta muốn tránh nhưng chân tay lại chẳng nghe theo sự điều khiển, giương mắt nhìn thanh kiếm đâm vào cổ họng mình, lúc đó trước mặt là một mảng máu đỏ.

Hầu Thông cả đời giở trò khôn lỏi, cuối cùng lại chết bởi tài khôn lỏi của bản thân.

Hầu Thông biến bản thân thành Tô Tín để suy nghĩ, cho rằng Tô Tín sẽ không giết ông ta, nhưng ông ta đã tính sai, nếu Tô Tín giống như ông đã nghĩ thì đã không có được thành tựu như ngày hôm nay.

Kiếm mảnh chém ngang, Tô Tín trực tiếp cắt lìa đầu Hầu Thông rơi xuống đất “bịch” một tiếng.

Kiếm này khiến mọi người sực tỉnh lại, tất cả đều bị hành động vừa rồi của Tô Tín làm cho sợ đến ngây ngốc.

Hoàng Bính Thành bọn họ đoán rằng với tính cách của Tô Tín ắt sẽ ra tay, nhưng đoán thế nào cũng không ngờ rằng Tô Tín lại trực tiếp giết luôn Hầu Thông!

Lúc này mấy tên thuộc hạ mà Hầu Thông mang theo cũng hét lên một tiếng rồi lập tức quay người hướng về cửa bỏ chạy.

Nhưng một đường kiếm như thân ảnh quỷ dị lại tiến đến trước cả tiếng, lẫm liệt lóe lên trước mắt chúng, bốn tên thuộc hạ Hầu Thông dẫn theo đều ôm lấy cổ ngã xuống đất.

Nhìn thấy Lý Hoại ra tay, lúc này Hoàng Bính Thành mới có phản ứng lại, dù gì người cũng đã giết rồi, giờ nên nghĩ cách làm sao để đối phó lại.

Hoàng Bính Thành nhìn lướt qua ông chủ Tôn và những bang chúng khác ở đây rồi nói nhỏ:

- Lão đại, chúng ta cần khống chế những người này lại không?

Tuy ngoài những người ở sòng bạc như ông chủ Tôn ra, những người còn lại đều là bang chúng thuộc hạ của Tô Tín, nhưng biết người biết mặt không biết lòng, ngộ nhỡ tin này lọt ra ngoài thì biết phải làm sao?

Ông chủ Tôn đang đứng ngây ra ở đằng sau Tô Tín bỗng run lên, sợ Tô Tín giết người diệt khẩu.

May mà Tô Tín xua tay:

- Đừng lo lắng như vậy, tin này giấu không được, mà ta cũng không có ý định giấu.

- Vậy lão đại, chúng ta nên làm thế nào?

Hoàng Bính Thành hỏi.

Nếu như là Hoàng Bính Thành của trước kia, sớm đã bị chuyện này dọa cho điên lên mất.

Có điều ở lâu với vị lão đại này, giờ Hoàng Bính Thành cũng đã có chút tư thế của kiểu dù núi Thái Sơn có sụp đổ cũng không thay đổi sắc mặt, chỉ là hắn có chút lo lắng sau này làm sao để dẹp yên được chuyện này.

- Không cần lo lắng, chuyện lần này vừa hay cho ta một cơ hội, một cơ hội lấy về thứ thuộc về mình.

- Thứ gì vậy?

Hoàng Bính Thành thắc mắc hỏi.

- Đương nhiên là vị trí đại đầu mục của ta rồi, nhân tiện có thể đào ra một số sâu mọt.

Trong ánh mắt Tô Tín lộ ra tia lạnh lẽo.

Hầu Thông đến thật đúng lúc, chẳng phải các ngươi muốn chơi sao? Vậy thì lần này mọi người cùng nhau chơi một ván!

Căn dặn thuộc hạ thu dọn sòng bạc xong, Tô Tín mang đầu Hầu Thông trở về đường viện rồi hỏi Hoàng Bính Thành:

- Lão Hoàng, chúng ta còn có bao nhiêu bạc?

- Một trăm bốn mươi vạn lượng.

Hoàng Bính Thành không suy nghĩ mà trực tiếp đáp.

Mấy tháng nay tiền của Khoái Hoạt Lâm thu vào tuy nhiều, nhưng Tô Tín chi tiêu ra cũng nhiều, cộng thêm thu nhập từ Vĩnh Lạc phường vừa lấy về nên mới hơn được một trăm vạn lượng.

- Lấy ra một trăm mười vạn lượng, trong số các đại đầu mục ngoài vị nghĩa phụ của ta ra, mang tặng cho mỗi người mười vạn lượng.

Hoàng Bính Thành ngập ngừng nói:

- Mười vạn lượng bạc không nhét no bụng bọn họ được đâu, nếu là chuyện nhỏ thì không nói làm gì, nhưng chúng ta lại giết đi Hầu Thông, bọn họ sẽ không nói giúp chúng ta đâu.

Tô Tín dùng ngón tay gõ gõ lên bàn nói:

- Ta vốn chẳng nghĩ đến chuyện nhờ bọn họ nói giúp, mười vạn lượng này chẳng qua là để bịt miệng bọn họ lại để họ không giậu đổ bìm leo mà thôi.

- Có cần mang ít bạc đến chỗ đường chủ Lâm Phục Hổ đó không? Lâm đường chủ có ấn tượng tốt với người, có lẽ ông ta sẽ nói giúp chúng ta.

Hoàng Bính Thành đề xuất nói.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Lâm Phục Hổ thì không cần, dù chúng ta không tặng đồng nào thì ông ta cũng sẽ nói giúp ta.

- Vì sao vậy?

- Rất đơn giản, ta giết Hầu Thông, tội danh lớn như vậy ngươi cho rằng đường chủ hình đường Đổng Thành Vũ sẽ tha cho ta sao? Với tính cách của Lâm Phục Hổ, chỉ cần Đổng Thành Vũ

tán thành thì ông ta sẽ phản đối, không cần chúng ta mở miệng, ông ta cũng sẽ nói giúp chúng ta.

Hoàng Bính Thành gật đầu, lấy bạc đi đút lót những đại đầu mục khác.

Còn Tô Tín cùng Lý Hoại ngồi lại trong đường viện, im lặng không nói gì.

Lý Hoại không bỏ qua chút thời gian nào, ngồi yên tĩnh tu luyện ngay tại đó, còn Tô Tín thì đang suy nghĩ.

Hầu Thông đến tìm cậu gây chuyện, chuyện này Tô Tín không ngờ đến, cậu cho rằng Hổ tam gia dù có phẫn nộ cũng chỉ sai thuộc hạ âm thầm giở chút thủ đoạn, chứ không ngờ rằng cuối cùng lại xuất hiện Hầu Thông.

Đương nhiên tính toán thế nào thì Tô Tín cũng không thể tính được kế hoàn hảo, cũng tuyệt đối không ngờ được thế gian lại còn có nhân vật cực phẩm như Hầu Thông vậy, vì mười vạn lượng bạc mà vứt bỏ hết thể diện một đại đầu mục đi xen vào chuyện giữa Hổ tam gia và Tô Tín.

Mà chuyện giết chết Hầu Thông cũng không phải quyết định lúc nóng giận của Tô Tín, nghĩ đến tin tức mà hai ngày trước có người báo cho Tô Tín, cậu không khỏi thầm cười lạnh, lần này Hổ tam gia đúng là tự tìm cái chết.

Còn Hầu Thông này chính là cái cớ cho cậu gỡ bỏ thế khó, cậu có chín phần nắm chắc có thể bình an qua được chuyện này, đồng thời lấy được luôn thân phận đại đầu mục.

Còn nếu như thất bại thì cậu cũng không sợ, Tô Tín hiện giờ dù luận về thực lực bản thân hay là thế lực thuộc hạ cũng đều có tư cách làm chư hầu một phương.

Cùng lắm cậu sẽ đầu quân vào bang khác, hẳn là những bang phái khác sẽ rất hoan nghênh cậu.

Đương nhiên đó là đường rút lui sau cùng, nếu không có chuyện ngoài ý muốn, Tô Tín sẽ không chọn con đường này.

Cậu đang có nhiệm vụ hệ thống, một khi không thể trở thành người chủ chốt trong Phi Ưng bang, hình phạt của nhiệm vụ

đó là phải phế đi một võ kỹ đồng thời bị rơi xuống một cảnh giới.

Với chút tích lũy hiện tại của Tô Tín nếu chịu sự trừng phạt nặng nề như vậy, dường như sẽ khiến Tô Tín hoàn toàn trở thành một phế nhân, giờ cậu mới chỉ đạt cảnh giới hậu thiên sơ kỳ, nếu bị rơi xuống một cảnh giới nữa sẽ trở thành người bình thường.

Nửa ngày trôi qua, Hoàng Bính Thành đã trở về.

- Lão đại, bạc đã được chuyển đến hết, có điều đến lúc đó thực sự có thể chắc chắn rằng bọn họ sẽ không giậu đổ bìm leo chứ?

Hoàng Bính Thành rất nghi ngờ về nhân phẩm của những đại đầu mục này của Phi Ưng bang.

- Chuyện không có lợi ích thì sao phải giậu đổ bìm leo? Hầu Thông đều chẳng có quan hệ tốt với ai trong số bọn họ, dù có giậu đổ bìm leo thì cũng không hại đến ta, được rồi, thời gian không còn nhiều nữa, nên đi thanh lý một chút kẻ sâu mọt trong bang rồi.

Sâu mọt mà Tô Tín nói đến hiển nhiên là người được Hổ tam gia phái đến - Lý Cương.

Trước kia Tô Tín vẫn chưa xử lý Lý Cương là vì chưa muốn trở mặt với Hổ tam gia.

Giờ thì không cần lo nghĩ nhiều nữa, hơn nữa còn có thể nhân tiện âm thầm xử lý luôn những kẻ sâu mọt như Lý Cương.

Không tính những bang chúng mới trên nghìn người này, mà trong số gần hai trăm thuộc hạ cũ của Tô Tín, chắc chắn có kẻ không trung thành với cậu.

Những người này bình thường ẩn mình nơi tối, Tô Tín cũng không có cách nào truy xét được, bởi như vậy sẽ làm thuộc hạ của cậu mất đoàn kết.

Giờ cậu đã giết Hầu Thông, chuyện lớn như vậy truyền ra ngoài, những kẻ sâu mọt đó chắc chắn sẽ có hành động, vừa hay có thể nhân cơ hội này tóm lấy chúng xử lý một thể.

- Lão Hoàng, ngươi dẫn Lý Thanh cùng huynh đệ đáng tin đi bắt những kẻ sâu mọt đấy ra, ta cùng Lý Hoại đi tìm Lý Cương, xem gần đây hắn giở trò gì.

Vẻ mặt Hoàng Bính Thành nghiêm lại, lập tức ra cửa gọi bọn người Lý Thanh rời đi.

Lần này những kẻ bị bắt, e là không chỉ dùng hình thức gậy đánh để xử phạt nữa.

Chương 41 - Mang quà đến cho nghĩa phụ

Mang quà đến cho nghĩa phụ

Lúc này Lý Cương hoàn toàn không hề hay biết rằng đại nạn sắp đến, hắn còn ở Khoái Hoạt Lâm đi theo lão đại Tô Tín, không ngừng tự mê hoặc mình rằng Tô Tín sắp hết đời.

Từ sau khi gia nhập làm thuộc hạ của Tô Tín, Lý Cương vô cùng uất ức, đặc biệt là khi nhìn thấy Lý Hoại được trọng dụng, cảm giác uất hận này càng mãnh liệt hơn.

Nhưng chỉ có bản thân Lý Cương biết, thực ra không phải hắn uất ức mà là hối hận, vô cùng hối hận.

Trước kia, khi mới gia nhập vào làm thuộc hạ của Tô Tín, Lý Hoại tuy không hề khách khí với Tô Tín, nhưng hắn cũng không có mục đích gì không thể nói ra với người khác.

Còn Lý Cương lại công khai làm tai mắt và quản thúc Tô Tín cho Hổ tam gia.

Đương nhiên kết quả cuối cùng nghĩ cũng có thể biết được, đến việc theo dõi Tô Tín hắn cũng không làm tròn, thậm chí Tô Tín còn sai người theo dõi ngược lại hắn, đó đã coi như là rộng lượng rồi.

Sau chuyện thích sát Đới Xung, Lý Cương và Tô Tín hoàn toàn trở mặt với nhau, và ngược lại Lý Hoại đã trở thành tâm phúc của Tô Tín.

Vốn cho rằng Tô Tín sẽ bị bang xử phạt nhưng không ngờ Tô Tín lại một bước lên mây, cách bọn họ đối đãi với Lý Cương tự nhiên cũng trở nên vô cùng khó xử.

Ở chỗ Hổ tam gia, Lý Cương cảm thấy ông ta nghi ngờ bản thân hắn, chính vì vậy nên hắn mới ghen ghét với Lý Hoại vì Lý Hoại có thể có được sự tín nhiệm của Tô Tín như vậy.

Lý Cương luôn nghĩ rằng, nếu lúc đầu hắn ủng hộ Tô Tín, làm thuộc hạ hoàn toàn cho Tô Tín, thì với thủ đoạn của hắn, đâu có chỗ cho kẻ giảo hoạt Hoàng Bính Thành chứ?

Đáng tiếc là thế gian không có thuốc chữa hối hận, chuyện như vậy chỉ có thể nằm trong suy nghĩ của Lý Cương mà thôi, nếu đã trở mặt hoàn toàn với Tô Tín, vậy hắn cần nghĩ mọi cách để đối phó với Tô Tín!

Có điều sau đó khoảng cách giữa hai bên ngày càng lớn, Lý Cương gần như bỏ đi suy nghĩ này, nhưng không ngờ cuối cùng Tô Tín lại tự tìm cái chết khi dám giết cả đại đầu mục Hầu Thông!

Chuyện như vậy nếu như Lý Cương còn có thể cho qua thì hắn không phải là Lý Cương nữa.

Vì vậy sau khi biết được chuyện này, việc đầu tiên là Lý Cương lôi kéo một số thuộc hạ cũ của Tô Tín, chuẩn bị giở ra một số thủ đoạn.

Lý Cương có chút thông minh, hắn không lựa chọn đi lôi kéo những người mới vào làm bang chúng thuộc hạ cho Tô Tín.

Những người này tuy dễ lôi kéo nhưng bọn họ không có thực lực, hơn nữa dường như cũng không có ảnh hưởng gì với Tô Tín, dù có bị lôi kéo cả trăm người thì cũng chẳng có ích gì với Tô Tín cả, sai vài người bất kỳ là đã có thể trấn áp được.

Vì vậy hắn chọn những người cũ đã theo Tô Tín từ Khoái Hoạt Lâm, hơn nữa lại là những người không được đề bạt lên làm bách trưởng và thập trưởng.

Thuộc hạ cũ của Tô Tín có gần hai trăm người, mà số lượng thập trưởng và bách trưởng lại chỉ có hơn một trăm người, còn có một số người chỉ mang thân phận bang chúng bình thường.

Nhìn những người cùng lứa đều đã được thăng quan tiến chức trở thành cấp trên của mình, lão đại của mình, trong lòng những người này có thể dễ chịu được mới lạ.

Lý Cương đã lợi dụng sự bất mãn này lôi kéo bọn họ cùng âm thầm giở một số thủ đoạn.

- Các vị, lần này Tô Tín dám giết cả đại đầu mục Hầu Thông, trong bang sẽ không thể tha cho hắn.

- Mà một khi Tô Tín bị xử phạt, nhẹ thì sẽ bị phế đi võ công, nặng thì sẽ trực tiếp bị giết chết, dù là hình thức nào thì Khoái Hoạt Lâm và Vĩnh Lạc phường đều sẽ là nơi vô chủ, các ngươi không muốn nắm hai địa bàn này trong tay sao?

- Lần đề bạt này, thời gian các ngươi ở cùng Tô Tín là lâu nhất, cũng cùng hắn kề vai sát cánh giết địch, nhưng cuối cùng đến chức thập trưởng nhỏ nhoi cũng không có được, các ngươi cam tâm sao? Chẳng lẽ các ngươi không muốn có địa bàn thuộc về mình sao?

Giọng điệu của Lý Cương vô cùng mê hoặc lòng người, nhưng năm người ở đây đều tỏ vẻ không hề đứng về phía hắn.

Một người trong số đó trực tiếp mở miệng mắng:

- Ngươi đừng hòng khua môi múa mép! Ai nói lão đại sắp không xong rồi? Tên cẩu tạp chủng Hầu Thông đó nhìn thấy bọn ta sống tốt nên mới muốn đến dọa nạt kiếm chút tiền, dù lão đại không giết hắn thì lão tử ta cũng tìm cơ hội khiến hắn phải chết thôi!

Một người khác hừ lạnh nói:

- Lý Cương, đừng nghĩ rằng bọn ta không biết ngươi muốn giở trò gì, mấy huynh đệ bọn ta tuy không biết chữ nào nhưng cũng không ngốc! Lão đại mà chết thì ai phát được lương tháng mười lượng cho bọn ta chứ.

- Đúng vậy, Lý Cương ngươi đừng hòng gây chia rẽ bọn ta, không được chọn làm thập trưởng đương nhiên trong lòng mỗi người đều không vui vẻ gì, nhưng bọn ta chưa từng trách lão đại.

- Lão đại từng nói, muốn ăn được thịt ngon thì phải liều mạng! Lúc chiến đấu với bọn người Thanh Trúc bang, là do bọn ta yếu kém, chân mềm nhũn ra trốn ở đằng sau, không giết được

người nào mà bản thân còn bị thương, chuyện này không oán trách được người khác, càng không trách được lão đại!

Lý Cương nhất thời nghẹn họng, hắn không ngờ uy danh Tô Tín ở trong lòng những bang chúng này lại cao như vậy.

- Chẳng lẽ các ngươi muốn cùng Tô Tín đi vào con đường sai trái sao? Đợi đến lúc bang trách phạt xuống, các ngươi muốn hối hận thì cũng đã muộn rồi!

- Bọn họ có hối hận không ta không biết, nhưng ta biết rằng, giờ ngươi chắc chắn đang rất hối hận.

Một giọng nói bỗng vang lên từ phía ngoài cửa.

Nhìn thấy Tô Tín đẩy cửa đi vào, sắc mặt Lý Cương bỗng như tro tàn.

Tô Tín giờ chẳng phải đang cần vắt óc suy nghĩ cách ứng phó với sự trách phạt từ bang hay sao? Sao còn có tâm trí đến tìm mình?

- Lão đại!

Năm người đó cung kính chào một tiếng, mồ hôi lạnh thầm chảy xuống.

May mà vừa rồi không nói ra lời đi quá giới hạn, nếu không bây giờ bọn họ đã không thể đứng đây được nữa rồi.

Tô Tín gật đầu:

- Các ngươi làm tốt lắm, lui ra trước đi.

Năm người gật đầu lập tức quay người đi ra.

Trong ánh mắt Lý Cương lộ ra tia tuyệt vọng:

- Thắng làm vua thua làm giặc, muốn giết ta ngươi cứ ra tay đi.

Tô Tín thở dài một tiếng, đi đến cạnh Lý Cương, nhưng sắc mặt như tro tàn từ bỏ việc chống cự vừa rồi của Lý Cương bỗng nhiên lại trỗi dậy, một con dao găm từ tay áo tuồn ra, đâm thẳng về phía bụng của Tô Tín.

Tay nắm thanh kiếm phất qua một cái, con dao găm liền rơi xuống.

Tô Tín đưa tay ra bóp lấy cổ Lý Cương, cảm giác nghẹt thở khiến Lý Cương cảm thấy như cái chết đang từng bước cận kề, lần này, hắn thực sự đã tuyệt vọng.

Nhưng khi hắn sắp nghẹt thở đến ngất đi thì Tô Tín bỗng ném hắn xuống đất.

- Điều đáng thương đáng buồn nhất trên thế gian này đó là loại người tự cho rằng mình thông minh như ngươi vậy. Nhưng ngươi còn có chút giá trị nên giờ ta sẽ không giết.

Lý Hoại tiến lên trước, trực tiếp xuất kiếm cắt đứt gân tay gân chân của hắn, rồi kéo hắn ra như một con chó chết, giao lại cho một bang chúng ở bên ngoài cửa.

Lúc này Hoàng Bính Thành cũng dẫn theo bọn người Lý Thanh trở về, nhìn bộ dạng của bọn họ rõ ràng là đã động thủ.

Đến loại người chưa hề tu luyện qua chút nội công nào như Lý Cương còn dám ra tay trước mặt Tô Tín, thì càng không cần nói đến những kẻ khác.

- Lão Hoàng, có bao nhiêu người?

Tô Tín hỏi.

- Tám người.

Sắc mặt Hoàng Bính Thành nhìn có chút khó coi.

Dù Tô Tín đã từng đề cập qua với hắn rằng thuộc hạ của bọn họ có người không trung thành, nhưng hắn không ngờ rằng lại có nhiều như vậy.

- Giết hết đi.

Giọng điệu Tô Tín vô cùng thản nhiên.

- Lão đại, có thể nương tay một chút không? Hay là phế đi hết võ công của bọn họ rồi đuổi đi cũng được.

Sắc mặt Hoàng Bính Thành hơi phức tạp, tám người này đều là những huynh đệ lâu năm với bọn họ, thậm chí có người còn có mối quan hệ rất tốt với Hoàng Bính Thành, hắn lại vừa mới đề bạt đối phương lên làm thập trưởng.

Dù biết sự phản bội của bọn họ, nhưng giờ buộc Hoàng Bính Thành phải xuống tay khiến hắn có chút không nhẫn tâm.

Tô Tín xua tay:

- Lão Hoàng, những chuyện khác ta đều có thể đồng ý với ngươi, duy chỉ có chuyện này không được.

Ta đã cho bọn họ cơ hội, nếu bọn họ sớm rút lui, nước sông không phạm nước giếng thì ta đã không truy xét đến cùng rồi. Nhưng giờ bọn họ nhận bạc của ta, học công pháp ta dạy, dùng quyền lợi mà ta cho bọn họ, cuối cùng lại còn phản bội, chuyện này không thể dung tha!

- Vâng, ta biết rồi lão đại.

Hoàng Bính Thành nghiến răng, dùng tay kéo một đường ngang cổ ra hiệu với bọn người Lý Thanh.

- Đi thôi, đi gặp người nghĩa phụ đó của ta, nhân tiện tặng cho ông ta một món quà lớn.

Tô Tín nhìn về hướng Thuận Ý phường, tâm tư có chút phức tạp.

Hơn ba tháng trước cậu vừa đến thế giới này, chỉ có thể dựa vào lời ngon tiếng ngọt để có được cơ hội sống sót dưới tay đối phương.

Nhưng giờ đây bản thân đã đến mức muốn thực lực có thực lực, muốn thế lực có thế lực, cậu còn có thể quyết định sự sống chết của đối phương, thực sự là rất kỳ diệu.

Còn lúc này tâm tình của Hổ tam gia ở Thuận Ý phường đương nhiên chẳng phức tạp như Tô Tín, giờ đây tâm trạng ông ta rất đơn giản, đó là sợ hãi.

Sau khi nghe Tô Tín một kiếm giết chết Hầu Thông, Hổ tam gia vốn không hề vui mừng mà ngược lại bắt đầu sợ hãi.

Thế gian này, người như thế nào mới đáng sợ nhất? Đó là kẻ điên!

Bởi vì bản thân vĩnh viễn không thể đoán được trong lòng kẻ đó đang nghĩ gì, bước tiếp theo hắn sẽ làm gì.

Hầu Thông cho rằng Tô Tín không dám giết mình, vì vậy ông ta mới ung dung đến Khoái Hoạt Lâm, dùng cách hung hăng càn quấy để khiêu khích Tô Tín.

Và Hổ tam gia cũng cho rằng Tô Tín sẽ không dám làm gì với một đại đầu mục như Hầu Thông, vì vậy ông ta mới yên tâm đưa cho Hầu Thông mười vạn lượng để ông ta đi gây rắc rối cho Tô Tín.

Ai cũng đều cho rằng Tô Tín không dám giết Hầu Thông, nhưng cậu một mực muốn giết.

Chính suy nghĩ của kẻ điên như vậy khiến Hổ tam gia sợ hãi, ai mà biết Tô Tín có kiêng dè loại thân phận nghĩa phụ nghĩa tử này không, hay cũng giết luôn ông?

- Lý sư gia, thu dọn đồ đạc, chúng ra đến tổng đường!

Hổ tam gia càng nghĩ càng bất an nên liền thu dọn đồ đạc đi đến tổng đường, chỉ có nơi đó mới khiến ông cảm thấy an toàn.

Dù thực lực Tô Tín có mạnh, dáng vẻ có hung hăng cỡ nào cũng không dám làm gì ở tổng đường.

Ở đó có ba vị đường chủ và bang chủ cảnh giới hậu thiên trung kỳ, còn có chủ lực của chiến đường, Tô Tín tuyệt đối không dám xấc xược ở đó được.

Nhưng lên tiếng gọi xong, Lý sư gia xưa nay như hình với bóng với Hổ tam gia, lại không hề thấy tăm hơi đâu.

Đang định gọi lại tiếng nữa thì nhìn thấy Tô Tín dẫn theo bọn người Lý Hoại ngang nhiên đi vào bên trong trạch viện của ông.

- Nghĩa phụ đại nhân hãy khoan đi vội, hài nhi vừa hay có mang món quà đến cho người.

Tô Tín cười ha ha, ném đầu Hầu Thông đến trước người Hổ tam gia, nhất thời khiến ông ta giật mình.

Hổ tam gia cố gắng giữ vững tinh thần, lạnh lùng nói:

- Tô Tín, ngươi nghĩ cho kỹ vào, ở đây là Phi Ưng bang đấy! Giờ hành động của người là đang muốn làm phản bang phái

sao?

- Thực lực của bang chủ và ba vị đường chủ tuyệt đối không như ngươi tưởng tượng, giờ ngươi đi cùng ta đến tổng đường nhận tội, dựa vào đại công ngươi lập được trong bang, ta vác cái mặt này đi cầu xin bang chủ, may ra còn có thể cứu cái mạng của ngươi!

Chương 42 - Trung thành và phản bội

Trung thành và phản bội

- Nghĩa phụ ơi là nghĩa phụ, giờ nói những điều này ông cho rằng còn có ích sao?

Tô Tín nhìn Hổ tam gia, nhẹ lắc đầu.

- Thật ra mối quan hệ giữa chúng ta có thể không đi đến nước này. Ông là nghĩa phụ của ta, Tô Tín ta nhờ ông mới đứng vững được trong Phi Ưng bang, nếu ông không ra tay với ta, dù tiền thuế của Khoái Hoạt Lâm hay Vĩnh Lạc phường ta cũng sẽ không đưa thiếu ông một xu, sao ông lại cứ muốn bức ép ta chứ?

Sắc mặt Hổ tam gia tái xanh, cũng không biết là vì hối hận hay trong lòng đang căm hận.

Chưa đợi Hổ tam gia trả lời, Tô Tín liền nói tiếp:

- Thật ra ông không nói ta cũng đoán được gần hết, ông kiêng dè với thực lực mà ta gây dựng, ông sợ không thể khống chế được ta, vì vậy ông mới muốn chèn ép, ra tay với ta.

- Người nghĩa tử mà ông bồi dưỡng hai mươi năm ông còn không tin chứ đừng nói đến ta, nên nói là Hổ tam gia ông không hề tin một ai cả!

Hổ tam gia thở dài một hơi, lạnh nhạt nói:

- Tô Tín, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Ngươi là người thông minh, ngươi nên biết, giết ta ngươi tuyệt đối không thể ở lại Phi Ưng bang được nữa!

- Nghĩa phụ ông lo nghĩ nhiều rồi, ta không muốn giết ông.

Tô Tín lắc đầu.

- Vậy ngươi muốn làm gì?

- Ta chỉ muốn ông nói trước mặt bang chủ rằng Hầu Thông tự đến kiếm chuyện mới bị ta giết, hơn nữa đã qua sự đồng ý của ông. Đồng thời ông còn phải tiến cử ta làm đại đầu mục của Phi Ưng bang.

Tô Tín nhìn vào mắt Hổ tam gia nói từng câu từng chữ.

- Không thể được!

Hổ tam gia trực tiếp từ chối:

- Ngươi muốn đem chuyện đổ hết lên đầu ta sao? Vậy chi bằng giờ ngươi giết ta luôn đi! Chuyện lớn như vậy nếu ta hứng chịu giúp ngươi thì dù không chết, địa bàn thuộc hạ của ta cũng bị bang đoạt lại! Ngươi cứ giết ta đi, cùng lắm thì cá chết lưới rách!

Dù sao năm xưa Hổ tam gia cũng là đại đầu mục đã cùng Sa Phi Ưng đoạt lấy thiên hạ, vẫn có chút khí thế hung hãn.

- Cá chết lưới rách? Ta thấy không phải vậy.

Tô Tín cười:

- Có người nói cho ta biết một số chuyện bí mật của nghĩa phụ, ông tham ô công khoản trong bang, âm thầm cất giữ tiền thuế, không biết cái trạch viện to đùng này của nghĩa phụ là dùng tiền ở đâu để mua nhỉ?

- Còn cả việc những năm nay ông thanh trừ những kẻ trái mình, thậm chí đến thuộc hạ hình đường ông cũng dám giết, chà chà, ông cũng to gan lớn mật lắm đấy.

Sắc mặt Hổ tam gia bỗng thay đổi:

- Ăn nói hàm hồ!

- Không phải ta nói hàm hồ, ông gặp một người sẽ rõ.

Tô Tín vỗ tay, một người trung niên ăn mặc nho nhã từ bên cạnh bước ra, cung kính chào Tô Tín:

- Tô lão đại.

Người này chính là quân sư của Hổ tam gia - Lý sư gia!

Khoảnh khắc nhìn thấy Lý sư gia, Hổ tam gia mới thực sự tuyệt vọng.

Trước kia Lý Cương từng nói, Hổ tam gia không tin ai, người duy nhất ông ta tin e là chỉ có Lý sư gia - người chẳng hề biết chút võ công nào ấy.

Mà thực sự là như vậy, chỉ có Lý sư gia chẳng biết chút võ công nào ấy mới có thể khiến ông ta hoàn toàn yên tâm.

Nhưng không ngờ cuối cùng người phản bội ông ta lại chính là Lý sư gia, người mà ông ta luôn tin tưởng!

Lý sư gia ở cạnh ông ta gần hai mươi năm, những chuyện mờ ám ông làm dường như Lý sư gia đều biết cả.

Trong số những chuyện này dù là chuyện nào truyền ra ngoài, Hổ tam gia ông đều có thể bị hình đường trực tiếp phán án tử!

- Lý Nguyên Khôn! Năm xưa ngươi chỉ là một tú tài thi rớt, nếu không có ta, ngươi sớm đã bị những kẻ đòi nợ đó đánh chết! Uổng cho ta tin tưởng ngươi như vậy, không ngờ ngươi lại phản bội ta!

Hai mắt Hổ tam gia đỏ ngầu, dường như hận không thể nuốt sống Lý sư gia.

Lý sư gia bị bộ dạng Hổ tam gia người từng là chủ nhân của mình dọa cho giật mình, nhưng hắn cũng kịp trấn tĩnh lại, cười lạnh nói:

- Tam gia, đừng nói lời hoàn mỹ như vậy chứ, ông đặt tay lên ngực tự hỏi xem, ông thực sự từng tin tưởng ta sao?

- Đúng là có chuyện năm xưa ông cứu ta, nhưng hai mươi năm rồi, ta vì ông làm bao nhiêu chuyện bẩn thỉu xấu xa? Mà ông thì đã cho ta những gì?

- Ông tin tưởng ta, chỉ là vì ta chẳng biết chút võ công nào, không thể uy hiếp được ông mà thôi, nhưng lúc ta đề cập đến chuyện muốn học võ công thì ông lại ngăn cản bằng mọi cách!

- Tam gia, ông già rồi, chim khôn còn chọn cây mà đậu, ta cậy nhờ Tô lão đại, ít nhất có thể bảo đảm được sự vinh hoa phú

quý nửa đời còn lại, nhưng tiếp tục ở với ông, tương lai lại không chắc chắn được.

Bọn người Hoàng Bính Thành kinh ngạc nhìn Lý sư gia, không biết ông ta đã thông đồng với Tô lão đại từ lúc nào.

Thực ra Lý sư gia chủ động đến tìm Tô Tín, cậu cũng rất ngạc nhiên, cậu vốn cho rằng Lý sư gia là do Hổ tam gia sai đến giở kế gian gì đó, cho đến khi Lý sư gia nói bí mật của Hổ tam gia cho Tô Tín, thậm chí còn giao bằng chứng ra thì cậu mới tin.

- Sao hả nghĩa phụ, nghĩ kỹ chưa? Nếu ông giúp ta hứng chịu tội danh này, cùng lắm chỉ bị thu hồi địa bàn mà thôi, có ta ở đây thì còn có thể bảo đảm cho ông làm được một phú ông nửa đời còn lại. Nhưng nếu ta mang những thứ này giao cho bang chủ thì chuyện sẽ không còn đơn giản như vậy nữa đâu.

Mắt Hổ tam gia đỏ ngầu lên, dùng thanh âm khàn khàn nói:

- Nếu ta không đồng ý thì sao? Ngươi giết Hầu Thông thì cũng sẽ bị bang chủ xử tử! Cùng lắm thì chết chung!

Tô Tín lắc đầu:

- Chuyện này còn chưa chắc, đừng quên rằng ở Thường Ninh phủ này chỉ có mỗi Phi Ưng bang, tam bang tứ hội, chỉ cần tô Tín ta muốn đi thì với thực lực của ta, ít nhất cũng có được cái ghế đại đầu mục.

- Chưa nói nơi khác, chỉ tính đến Thanh Trúc bang, nếu giờ ta dẫn huynh đệ thuộc hạ và địa bàn Vĩnh Lạc phường gia nhập vào Thanh Trúc bang, ông nói xem bọn họ có đưa hai tay ra chào đón không?

- Đừng quên rằng địa bàn Vĩnh Lạc phường là ngươi cướp từ tay Thanh Trúc bang! Hơn nữa ngươi còn giết hai đại đầu mục của Thanh Trúc bang!

Tô Tín cười thản nhiên:

- Nghĩa phụ ơi là nghĩa phụ, ông còn cho rằng Tô Tín ta chẳng mảy may biết chút sự tình gì bên Thanh Trúc bang sao?

- Hai đại đầu mục mà ta giết đều là người của bang chủ Ngụy Phong, giờ hắn chỉ còn là con rối trong tay hai vị phó bang chủ

mà thôi.

- Ta giết hai người đó, hai vị phó bang chủ Thanh Trúc bang chỉ cảm kích ta thêm mà thôi, thậm chí có thể khi ta gia nhập Thanh Trúc bang, sẽ liền lên làm vị phó bang chủ thứ ba ấy chứ!

Hổ tam gia chán chường ngồi sụp xuống ghế, lần đấu đá này ông lại thua người nghĩa tử này của mình.

Đến cơ hội cá chết lưới rách mà Tô Tín cũng không cho ông ta.

Giống như lời Tô Tín đã nói vậy, cậu chỉ cần giao chứng cứ ra cho bang chủ, cùng lắm cậu dẫn người đi cậy nhờ bang khác, với thực lực và thế lực của Tô Tín, dù có là Tam Anh hội mạnh nhất trong tam bang tứ hội cũng sẽ hai tay chào đón cậu.

- Ta đồng ý với ngươi.

Hổ tam gia mặt ủ mày chau nặn ra bốn chữ.

- Vậy đa tạ nghĩa phụ rồi, vừa hay ở đây có một kẻ sâu mọt, phiền nghĩa phụ giải quyết luôn.

Tô Tín ném ra cho Hổ tam gia Lý Cương hiện đã bị cắt đứt gân tay gân chân và bịt miệng lại, Lý Cương nhất thời kêu loạn lên u u, trong mắt hiện vẻ khẩn cầu.

Hổ tam gia nhìn Tô Tín với ánh mắt phức tạp, tâm tư người nghĩa tử này của ông vô cùng tàn độc, rõ ràng là không để lại cho ông lối nào để xoay sở!

“Bịch!”

Một chưởng Hổ tam gia đánh xuống, sức mạnh to lớn của Thiết Sa Chưởng đập nát tim mạch của Lý Cương khiến máu tươi từ mũi miệng chảy ra.

- Giờ ngươi hài lòng chưa?

Giọng điệu Hổ tam gia lạnh lùng, nhưng lại để lộ cảm giác yếu đuối.

- Khá là hài lòng, giờ chúng ta có thể đi gặp bang chủ rồi.

Tô Tín phủi tay.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài bỗng vang lên tiếng quát mắng, vài người mang trang phục võ sĩ màu đen đỏ đẩy hết thuộc hạ của Tô Tín ra, xông thẳng vào phòng khách.

Một người trong số đó hét lớn:

- Tô Tín! Ngươi dám ngang nhiên phạm thượng, giết chết đại đầu mục Hầu Thông, rõ ràng là coi thường bang quy! Còn không nhanh đưa tay chịu trói, theo chúng ta về tổng đường chờ đợi chịu phạt!

Tô Tín nhíu mày, nhìn Hoàng Bính Thành bên cạnh:

- Mấy kẻ này đang có ý gì đây?

Hoàng Bính Thành chưa kịp trả lời thì Lý sư gia đã giành nói trước:

- Bọn họ là người của hình đường, chỉ thuộc quyền quản lý của đường chủ Đổng Thành Vũ, từ ba vị đường chủ trở xuống, bọn họ có thể bắt bất kỳ ai.

Hoàng Bính Thành trừng mắt nhìn Lý sư gia, tên này đúng là mặt dày, vừa mới gia nhập làm thuộc hạ lão đại mà đã muốn cướp công rồi sao?

Mấy tên đệ tử hình đường nhìn thấy bọn người Tô Tín không đếm xỉa đến mình liền nổi giận đùng đùng.

Thật ra trong Phi Ưng bang, địa vị cao nhất không phải là đệ tử chiến đường mà là đệ tử hình đường bọn họ.

Luận về số lượng thì bọn họ ít người nhất, luận về thực lực thì bọn họ cũng không mạnh bằng những tinh anh tài năng trong bang chiến của bên chiến đường, nhưng bọn họ lại có được quyền lợi lớn nhất.

Chỉ cần phát hiện có người vi phạm bang quy, từ đại đầu mục trở xuống, bọn họ đều có thể không cần báo lên đường chủ mà trực tiếp xử lý luôn.

Dù có là đại đầu mục vi phạm, bọn có cũng có tư cách bắt trước rồi báo sau.

Thuộc hạ hình đường của Đổng Thành Vũ chỉ có hơn ba mươi người, nhưng dù hơn ba mươi người này có gặp đại đầu mục

thì vẫn được xem trọng.

Giờ bọn họ lại bị Tô Tín xem thường như vậy, tên đệ tử hình đường dẫn đầu trực tiếp hừ lạnh một tiếng, rút đao chém về phía Tô Tín.

- Ngang nhiên phạm thượng, giết đại đầu mục, chẳng màng quy tắc, kháng cự hình đường chấp pháp! Tô Tín ngươi đáng tội chết!

- Đâm đầu vào chỗ chết!

Ánh mắt Tô Tín lóe lên tia sắc lạnh, trực tiếp tung ra cú đá, tên đệ tử hình đường đó bị đạp bay ra ngoài.

Đạp xong cú đó, Tô Tín liền giẫm một chân lên mặt hắn, lạnh lùng nói:

- Tội ta đáng chết? Cho hỏi ngươi là thứ gì mà cũng dám đến giết ta? Ngươi có tư cách sao?

Mấy tên đệ tử hình đường thấy Tô Tín ra tay, nhất thời bị dọa cho sợ run cầm cập, đến trường đao ở hông cũng không dám rút ra.

Bọn họ làm việc đã quen hống hách, đến khi Tô Tín ra tay thì họ mới có phản ứng lại, đây là người không dễ gì gây sự.

Hai đại đầu mục Thanh Trúc bang chết trong tay Tô Tín, giờ đến đại đầu mục trong bang cậu ta cũng dám giết, bọn họ chẳng qua chỉ là một đám tiểu lâu la cáo mượn oai hùm, giờ rút đao trước Tô Tín chẳng phải là tự tìm cái chết sao?

- Bọn họ không có tư cách, vậy ta có hay không?

Đường chủ hình đường Đổng Thành Vũ bước vào, mang theo một cây Đại Hoàn Đao, vẻ mặt u ám dường như có thể nặn ra nước vậy.

- Thả người ra, đệ tử của hình đường ta chưa đến lượt Tô Tín ngươi đi dạy dỗ!

Tô Tín lắc đầu:

- Là hắn rút đao nhắm vào ta trước, nếu không niệm tình cùng là người trong Phi Ưng bang, hắn sớm đã chết rồi.

- Cùng lăn lộn trên giang hồ, ngươi rút đao ra có nghĩa là muốn quyết đấu sống chết, đây không phải là trò chơi trẻ con, không ai nuông chiều ngươi cả, nhưng nể mặt Đổng đường chủ người nên ta chỉ dạy dỗ hắn thôi.

Tô Tín rút chân từ đầu hắn ta lại, nhưng bỗng nhiên lại một đặt một chân lên tay phải cầm đao của hắn giẫm nát nó!

Chương 43 - Chuyển biến lớn

Chuyển biến lớn

Đổng Thành Vũ là người rất coi trọng quy tắc, trong ba mươi năm mà Phi Ưng bang đã có thể từ tay trắng trở thành một trong tam bang tứ hội của Thường Ninh phủ, ngoài việc dựa vào thực lực Sa Phi Ưng, thì cũng không thể thiếu công lao từ việc Đổng Thành Vũ định ra quy tắc.

Tất cả mọi người trong Phi Ưng bang, thậm chí cả Sa Phi Ưng cũng đều xuất thân từ nơi không chính thống, duy chỉ có Đổng Thành Vũ là xuất thân từ Tương Tây Thần Đao môn, là môn phái võ lâm hàng thật đúng giá.

Chính vì như vậy nên Đổng Thành Vũ còn coi trọng quy tắc hơn cả mấy người Sa Phi Ưng.

Tôn ti trật tự, luật lệ điều lệnh, đây chính là quy tắc!

Mà giờ đây Tô Tín, không chỉ phạm quy tắc của ông ta một lần!

Lần trước Tô Tín vi phạm mệnh lệnh của bang tự ý ra tay thích sát Đới Xung đã khiến Đổng Thành Vũ vô cùng phẫn nộ.

Còn giờ những gì Tô Tín làm lại càng khiêu khích sự uy nghiêm của một đường chủ hình đường như ông ta!

Đại Hoàn Đao sau lưng Đổng Thành Vũ chém mạnh ra, đại đao cao bằng nửa người như gió cuốn mây tan xé nát khoảng không, khí thế vô song, sức mạnh khôn cùng!

Cơ thể Tô Tín vội lùi lại, trọng kiếm không có sẵn trên người, chỉ dựa vào kiếm mảnh thi triển ra Đại Tu Di Kiếm Pháp thì cũng không ngăn cản được một đao mạnh mẽ bá đạo đấy.

Thân hình Lý Hoại như quỷ mị, thi triển ra Tịch Tà Kiếm Pháp, đường kiếm lẫm liệt vung ra, nhưng một đao Đại Hoàn Đao bá đạo của Đổng Thành Vũ chém ngang đã đánh bay Lý Hoại ra!

Lý Hoại chưa đạt đến cấp hậu thiên sơ kỳ, còn Đổng Thành Vũ đã là một võ sĩ hậu thiên trung kỳ đả thông được bảy mươi hai huyệt vị trở lên, sức mạnh một đao này rất lớn, dù Tịch Tà Kiếm Pháp có tàn độc quỷ dị thế nào thì cũng tuyệt không thể chống đỡ nổi sức mạnh trước mặt.

Mà nhân cơ hội này, kiếm tay trái Tô Tín cuối cùng cũng xuất vỏ, một kiếm tàn độc quỷ dị đâm vào sườn của Đổng Thành Vũ, khiến hắn nổi da gà, cảm nhận được một luồng sát khí đang đến.

- Gió cuốn mây tan!

Đại Hoàn Đao của Đổng Thành Vũ vung lên như gió cuốn, bàn ghế xung quanh đều bị chém nát, Tô Tín cũng bị dồn ép lùi về sau.

Đổng Thành Vũ xuất thân trong võ lâm chính tông, lối chiến đấu của ông ta rất giống với La Chấn của Thanh Trúc bang, đều là lối chiến đấu đâu ra đấy, khiến người ta tìm không ra sơ hở.

Nếu cùng cấp bậc thì lối chiến đấu này rất cứng nhắc, còn nếu sức mạnh đạt đến mức có thể áp chế thì lối chiến đấu này lại khiến Tô Tín không thể chen vào vì không tìm được điểm sơ hở nào.

Mà dù Đổng Thành Vũ thỉnh thoảng có để lộ ra điểm sơ hở thì với thực lực hiện giờ của Tô Tín, cũng tuyệt không thể nắm giữ được.

Sau mấy chiêu, Tô Tín đã bị dồn vào góc, còn kiếm của cậu cơ bản chưa thể nào chạm vào được Đổng Thành Vũ.

- Ta thấy Đổng Thành Vũ ngươi càng ngày càng có bản lĩnh đấy, lại đi đánh nhau vui vẻ với một tên tiểu tử, có bản lĩnh thì chúng ta luyện tập một phen đi?

Bên ngoài vang lên giọng nói châm chọc, Đổng Thành Vũ thu về Đại Hoàn Đao quay đầu nhìn, sắc mặt bỗng u ám.

- Lâm Phục Hổ, ngươi đến đây làm gì?

Đổng Thành Vũ mang vẻ mặt u ám hỏi.

- Ngươi có thể đến thì dựa vào đâu mà ta không thể?

Lâm Phục Hổ tranh cãi hỏi ngược lại.

Mâu thuẫn của ông ta và Đổng Thành Vũ đã hơn mười năm, dù sao thấy Đổng Thành Vũ không vui thì ông ta lại vui.

- Tô Tín dám giết lão đại trong bang, đây là chuyện đại nghịch bất đạo, cần phải xử tử theo bang quy! Lâm Phục Hổ, ông muốn gây chuyện cũng phải chọn lúc chứ, đợi ta giết hắn xong ta đấu với ông đến cùng!

- Đúng lúc đấy, hôm nay ta lại không để ngươi giết được tiểu tử này.

Lâm Phục Hổ nhổ nước bọt nói:

- Hầu Thông là kẻ thế nào chứ! Suốt ngày chỉ biết đánh bạc, chỉ biết nằm hưởng thụ trên công lao người khác, mấy năm nay hắn có ra tay trong bang chiến không? Dù Tô Tín không giết, hôm nào đó hắn làm lão tử ta không vui thì ta cũng chém chết hắn!

- Lâm Phục Hổ! Hắn phạm phải tội không nhỏ! Ngang nhiên phạm thượng, đây là đại kỵ trong bang! Cần dùng bang quy để xử phạt!

Đổng Thành Vũ hét lớn.

Lâm Phục Hổ thản nhiên nói:

- Bang quy thì bang quy, ông hét cái gì chứ? Hơn nữa bang quy cũng không phải một mình ông định, nếu đã là chuyện lớn thì phải báo với bang chủ, triệu tập tất cả đại đầu mục lại để định đoạt chứ.

Có Lâm Phục Hổ, Đổng Thành Vũ cũng biết rằng giờ ông ta tuyệt nhiên không thể làm khó được gì với Tô Tín.

Vì vậy ông ta chỉ biết nhìn xoáy vào Tô Tín rồi sai người đưa tên thuộc hạ vừa bị Tô Tín phế đi một tay rời đi.

Đợi khi bọn họ đều đã đi khỏi, Tô Tín chắp tay nói với Lâm Phục Hổ:

- Đa tạ Lâm đường chủ ra tay giúp đỡ.

Lâm Phục Hổ rộng lượng xua tay:

- Không cần cám ơn, là ta nhìn ông ta không vừa mắt, hôm nay vừa hay thấy hắn dẫn người rời khỏi tổng đường nên ta đến theo để xem thử, không ngờ lại có thể nhìn thấy được một vở kịch hay, tiểu tử ngươi yên tâm, đợi đến khi bang chủ đến, ta sẽ nói giúp cho ngươi.

- Đại ân đại đức của Lâm đường chủ, tiểu tử cảm kích vô cùng.

Tô Tín bày ra vẻ mặt cảm kích, điều này lại làm cho Lâm Phục Hổ vui vẻ vô cùng.

Không phải ông ta vui vì Tô Tín nịnh hót, mà là vì nhìn thấy Đổng Thành Vũ phải ngậm quả đắng.

Chuyện hơn mười năm trước, ông ta đắc tội không nhẹ với Lâm Phục Hổ, khiến Lâm Phục Hổ ghi hận mãi đến tận bây giờ.

Con người Lâm Phục Hổ nói thẳng ra là đầu óc đơn giản tứ chi phát triển, có chút cứng nhắc.

Năm xưa Đổng Thành Vũ không hề nể mặt Lâm Phục Hổ mà xử phạt nặng đệ tử chiến đường, khiến cho ông ta cảm thấy mất mặt rất lâu, thậm chí có một khoảng thời gian ngại không lộ diện trước huynh đệ thuộc hạ.

Chuyện này đúng là vô cùng nhục nhã đối với Lâm Phục Hổ, đủ để ông ta ghi hận cả đời.

Tuy đã đuổi được Đổng Thành Vũ đi, nhưng chuyện vẫn chưa xong, Tô Tín đúng hay sai thì cũng cần do bang chủ định đoạt, chuyện này dù có là Lâm Phục Hổ thì ông ta cũng không dám quyết định bừa.

Vì vậy Lâm Phục Hổ trực tiếp dẫn bọn người Tô Tín và Hổ tam gia đến tổng đường, Đổng Thành Vũ về trước nên sớm đã triệu tập Sa Phi Ưng và những đại đầu mục khác đến đông đủ.

Lúc này nhìn thấy bọn người Tô Tín bước vào tổng đường, những đại đầu mục khác đều để lộ ánh mắt quái lạ.

Tô Tín này đúng là ngọn đèn mãi không tắt, chỉ mới mấy tháng thôi mà giờ đã lại triệu tập tất cả mọi người đến họp vì hắn.

- Tô Tín ngang nhiên phạm thượng, vi phạm bang quy, tội đáng xử tử! Xin bang chủ thu hồi lại tất cả địa bàn trong tay Tô Tín, giết hắn ngay tại chỗ!

Đổng Thành Vũ trực tiếp nói lớn.

Lâm Phục Hổ cười lạnh nói:

- Ngang nhiên phạm thượng thì cũng phải có lý do chứ? Ta lại nghe nói Hầu Thông này là đến gây chuyện với Khoái Hoạt Lâm trước.

- Dù là lý do gì thì ngang nhiên phạm thường vẫn đáng xử tử!

- Ông cho rằng ông là ai, ông nói giết là giết sao?

Nhìn thấy hai người lại cãi vã, Sa Phi Ưng đánh hắng một tiếng, hai người liền im lặng không nói nữa.

- Chuyện này mọi người nghĩ thế nào?

Sa Phi Ưng nhìn các đại đầu mục bên dưới.

Những người này nhìn quanh rồi đều im lặng không nói.

Dù sao cũng nhận của Tô Tín mười vạn lượng rồi, tuy bọn họ sẽ không nói đỡ cho Tô Tín, nhưng im lặng không nói cũng là một cách.

Huống hồ bọn họ cũng chịu đủ Hầu Thông đó rồi, đặc biệt là những đại đầu mục ở gần địa bàn Hầu Thông, cũng bị Hầu Thông làm phiền rất nhiều.

Giờ cuối cùng Tô Tín cũng giải quyết được hắn ta, bọn họ thậm chí còn muốn cám ơn Tô Tín ấy chứ.

Sắc mặt Đổng Thành Vũ tối sầm lại, đám người này sao bỗng nhiên đổi tính đổi nết rồi?

Trước kia khi nói ra loại chuyện này, đám bọn họ thích nhất là châm chọc khiêu khích và giậu đổ bìm leo, sao giờ một câu cũng không nói?

Sắc mặt Tô Tín không chút biểu cảm, nhưng ánh mắt lại nhìn về Hổ tam gia.

Cảm nhận được ánh mắt của Tô Tín, Hổ tam gia nghiến răng nói:

- Bang chủ, ta có lời muốn nói.

Những người khác đều nhìn về phía Hổ tam gia, còn có biểu cảm không biết phải làm sao với Tô Tín.

Nghĩa phụ của ngươi muốn hãm hại ngươi thì bọn ta cũng đành chịu, mười vạn lượng bạc chỉ có thể khiến bọn ta không mở lời, còn muốn chúng ta nói đỡ giúp ngươi thì không có cửa đâu

Đổng Thành Vũ cũng thở phào một hơi.

Hổ tam gia thân là nghĩa phụ của Tô Tín, nếu ông ta mở miệng nói xử phạt Tô Tín thì còn có tác dụng hơn cả ba đại đầu mục cùng nói.

- Bang chủ, thực ra chuyện giết Hầu Thông không trách Tô Tín được, thực sự là vì Hầu Thông quá đáng quá!

- Tô Tín dựa vào thực lực để đánh chiếm được Vĩnh Lạc phường, có người ganh ghét nên mới muốn đến đòi một phần lợi ích.

- Hầu Thông đích thân đến tìm ta mượn một trăm vạn lượng bạc, ta liền từ chối hắn, hắn lại cậy mạnh hiếp yếu chuẩn bị lấy thân phận ra để đến Tô Tín đòi tiền.

- Ta nhất thời nóng giận nên đã bảo với Tô Tín không cần nương tay, giết tên khốn Hầu Thông đó đi!

- Chuyện này là do ta dặn dò, không liên quan gì đến Tô Tín cả.

- Tô Tín đánh chiếm được Vĩnh Lạc phường, đáng ra nên được lên làm đại đầu mục, chứ không phải như bây giờ bị bang quy xử trí.

Một đám người nhất thời ngây ngốc, ánh mắt nhìn Hổ tam gia như nhìn một kẻ điên vậy.

Ông ta đang làm gì vậy? Đưa Tô Tín lên vị trí đại đầu mục, còn ông ta nhận thay tội danh giết Hầu Thông, đây là Hổ lão tam thủ đoạn tàn độc, mưu mô quỷ quyệt mà bọn họ quen biết hay sao?

Đổng Thành Vũ mang vẻ mặt không thể tin nổi, Sa Phi Ưng lại nhìn xoáy sâu vào Tô Tín.

Ông quen biết bọn người như Hổ tam gia đã mấy mươi năm, đánh chết cũng không tin được Hổ tam gia xả thân vì người khác.

Đổng Thành Vũ đập bàn:

- Hổ lão tam! Ông biết ông đang nói gì không? Dù ông là đại đầu mục thì tội này ông cũng gánh không nổi đâu!

- Huynh đệ tương tàn, theo bang quy sẽ bị thu hồi tất cả địa bàn trong tay, giao về lại cho bang, những thứ trong tay ông cũng sẽ giao hết cho những đại đầu mục khác!

Hổ tam gia thầm để lộ một nụ cười khổ:

- Ta biết chứ, nhưng chuyện này là do ta làm.

Đổng Thành Vũ không hiểu nhìn Hổ tam gia, rốt cuộc ông ta bị Tô Tín nắm được điểm yếu nào mà lại không màng hình phạt mất tất cả địa bàn chấp nhận đứng ra bảo vệ cho Tô Tín chứ?

Những đại đầu mục khác cũng nhìn về Hổ tam gia với ánh mắt kỳ lạ.

Chuyện giữa Hổ tam gia và nghĩa tử Tô Tín sớm đã truyền khắp tai bọn họ sau chuyện Đường Thái Hòa bị phế.

Lúc đó bọn họ còn cười nhạo Hổ tam gia, nói rằng ông nuôi ong tay áo, nuôi hai nghĩa tử nhưng đều tạo ra phiền phức cho mình.

Sau đó Tô Tín bỏ qua Hổ tam gia mang tiền thuế nộp thẳng lên cho bang, chuyện này như đánh vào thẳng mặt Hổ tam gia, mâu thuẫn đã trở thành công khai.

Tình thế giữa hai người đã như nước với lửa, giờ Hổ tam gia lại không cần địa bàn của mình mà gánh tội danh thay cho Tô Tín, nếu ở đây không có chút ẩn tình nào thì đánh chết bọn họ cũng không tin được.

Lúc này Sa Phi Ưng lên tiếng:

- Chuyện giết đại đầu mục, dù thế nào ngươi cũng phải nói rõ lý do với bang, giờ ta cho ngươi thêm một cơ hội, ngươi nói đi.

Tô Tín ngẩng đầu lên nhìn Sa Phi Ưng, vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Ta vẫn còn trẻ, ta có thực lực, ta có công lao với bang.

Chương 44 - Sự lo âu của sa bang chủ

Sự lo âu của sa bang chủ

Lời Tô Tín nói không rõ ràng khiến mọi người ở đây đều có chút khó hiểu.

Ngươi trẻ tuổi thì sao? Có thực lực thì sao? Chuyện này có liên quan đến chuyện ngươi giết Hầu Thông sao?

Còn về chuyện Tô Tín ngươi từng có công với bang, công lao đúng là lớn nhưng chính vì như vậy mới không thể tha cho ngươi.

Ngộ nhỡ sau này có người cũng giống ngươi, vừa lập được công thì bắt đầu vênh váo làm loạn, vậy chẳng phải bang phái sẽ lộn xộn lên sao?

Tô Tín nhìn Sa Phi Ưng, những lời này của cậu cũng không phải nói cho bọn họ nghe mà chỉ cần Sa Phi Ưng hiểu là được.

Ai cũng đều là người thông minh, ánh mắt Sa Phi Ưng nhìn Tô Tín trở nên nặng trĩu, ông ta hiểu được ý tứ trong lời của Tô Tín.

Ba câu của Tô Tín thực ra chỉ đang tỏ rõ một ý, đó chính là có ta ở đây, ta có thể giúp ông chế ngự, giữ cân bằng ba vị đường

chủ!

Tình hình của Phi Ưng bang cũng tương tự như Thanh Trúc bang, Sa Phi Ưng cũng có một người con trai, nhưng tuổi ông cũng đã già, còn ba vị đường chủ lại đang vào độ tráng niên.

Nếu thực sự có một ngày Sa Phi Ưng chết đi, thì người con trai Sa Nguyên Đông mạnh không hơn Ngụy Phong Thanh Trúc bang là bao kia của ông sẽ nắm giữ Phi Ưng bang thế nào đây?

Vết xe đổ của Thanh Trúc bang đang sờ sờ trước mặt, không thể không phòng được!

Hiện trong ba vị đường chủ của Phi Ưng bang dù có Lâm Phục Hổ nhất mực trung thành, sẽ ủng hộ con trai Sa Nguyên Đông của ông nhưng Đổng Thành Vũ và Trang Lê có như vậy được không?

Đổng Thành Vũ thì không cần nói nữa, còn Trang Lê tuy nhìn cứ hay cười xuề xòa, bộ dạng như người tốt bụng, nhưng trước khi ông ta gia nhập vào Phi Ưng bang lại là đạo tặc nổi tiếng ở Tương Nam, thủ đoạn tàn độc, giết người không gớm tay.

Người khác không biết nhưng Sa Phi Ưng lại biết rất rõ, dù giờ đã hơn mười năm Trang Lê không đích thân ra tay, nhưng ông ta vẫn âm thầm luyện tập thứ đã giúp ông ta thành danh Song Nhận Miêu Đao!

Nếu hai người này liên thủ, chỉ dựa vào Lâm Phục Hổ đầu óc đơn giản kia thì có thể đối phó được với bọn họ sao? Rõ ràng là không thể.

Mà lúc này Sa Phi Ưng cần đó chính là một người không nhận cùng lợi ích như bọn họ nhưng lại có thể chế ngự cân bằng bọn họ, và người này chính là Tô Tín!

Tô Tín trẻ tuổi, thực ra thực lực cậu có đủ, cũng có dã tâm, nhưng cũng không thể áp chế những đại đầu mục khác soán ngôi, những người cũ trong Phi Ưng bang này tuyệt đối sẽ không phục Tô Tín.

Tô Tín có thực lực, chỉ cần cho cậu thời gian trưởng thành, cậu hoàn toàn có thể đối kháng với Đổng Thành Vũ và Trang

Lê.

Tô Tín có công với bang phái, cậu trung thành với Phi Ưng bang, bản thân lại không có điều kiện để soán ngôi, vậy thì chỉ có thể phò tá cho Sa bang chủ, đối kháng với Đổng Thành Vũ bọn họ.

Ba câu, ba ý, Sa Phi Ưng hoàn toàn hiểu được cả.

Giữ lại Tô Tín, cậu ta có thể giúp ông chế ngự hai vị đường chủ kia, còn nếu phạt nặng Tô Tín, sẽ chỉ khiến thuộc hạ Tô Tín bất mãn, lòng người trong bang lay động.

Huống hồ giờ Tô Tín và Đổng Thành Vũ đã như nước với lửa, dù sao bọn họ có muốn liên thủ cũng không được nữa.

Thân là bang chủ, Sa Phi Ưng tuyệt đối nhìn được xa hơn những người khác, vì vậy ông quyết định, giữ lại Tô Tín!

- Huynh đệ tương tàn, làm trái bang quy. Những chuyện này tuyệt đối không thể bỏ qua.

Sa Phi Ưng từ từ mở miệng.

Sắc mặt Đổng Thành Vũ để lộ vẻ bất ngờ, Tô Tín làm ra chuyện quá đáng như vậy, dù Lâm Phục Hổ có nói giúp Tô Tín thì bang chủ cũng tuyệt đối sẽ không nhân nhượng.

- Vì vậy ta quyết định, thu hồi lại hết tất cả địa bàn trong tay Hổ lão tam, bang chúng thuộc hạ chỉ giữ lại mười người, số còn lại phân chia cho những đại đầu mục khác.

Tất cả mọi người bỗng trợn tròn mắt.

Chẳng phải cần xử phạt Tô Tín sao? Sao lại đổi thành Hổ Tam Gia rồi? Bang chủ đồng ý với việc ông ta chịu tội thay cho Tô Tín sao?

Đổng Thành Vũ đứng phắt dậy:

- Bang chủ! Tô Tín mới là kẻ giết Hầu Thông!

Sa Phi Ưng liếc nhìn ông ta rồi nói:

- Hổ lão tam là nghĩa phụ, là lão đại của Tô Tín. Ông ta lệnh cho Tô Tín giết Hầu Thông, nếu Tô Tín kháng cự, há chẳng phải là bất trung bất hiếu sao? Nếu đã như vậy, tại sao lại xử

phạt Tô Tín? Chẳng phải làm vậy sẽ khiến cho huynh đệ trong bang bất bình sao.

- Lần đại chiến với Thanh Trúc bang, Tô Tín một mình đánh chiếm được Vĩnh Lạc phường, công lao lớn như vậy cũng nên thăng chức lên làm đại đầu mục. Nhân tiện giờ Hầu Thông đã chết, để Tô Tín thay thế vị trí hắn ta luôn.

Thấy Sa Phi Ưng đưa ra quyết định như vậy, tuy trong lòng Đổng Thành Vũ căm phẫn nhưng lại chỉ biết bóp mũi chấp nhận.

Ở Phi Ưng bang tuy trên danh nghĩa, một khi có chuyện lớn thì bang chủ không thể một mình quyết định mà cần thương thảo ý kiến cùng các vị đường chủ, đại đầu mục mới ra quyết định.

Nhưng thực chất chỉ cần một ngày Sa Phi Ưng còn, Phi Ưng bang chỉ cần lời ông nói ra là xong.

Nhưng bang phái một tay ông tạo dựng nên, Sa Phi Ưng có uy thế, dù ba đại đường chủ cộng lại cũng không thể chống chọi lại nổi.

Trong lòng những đại đầu mục khác có chút khó chịu.

Nhớ lại lúc xưa khi bọn họ trẻ bằng tuổi Tô Tín, vẫn còn đang mơ tưởng đến các vị cô nương trong thanh lâu, còn Tô Tín lại đã thành công trở thành một trong những người chủ chốt của Phi Ưng bang.

Hơn nữa với thế lực trong tay Tô Tín, chỉ cần cậu ta trở thành đại đầu mục, thì sẽ trở thành người mạnh nhất trong số các đại đầu mục.

Đổng Thành Vũ phẩy tay rời đi, chẳng nói thêm câu nào, những người khác thấy cảnh này cũng ra về theo.

- Nghĩa phụ, chúng ta về thôi.

Tô Tín đến cạnh Hổ Tam Gia nói nhỏ.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Tô Tín hoàn toàn không hề có chút vui mừng nào, Hổ Tam Gia thở dài một hơi, trong lòng không còn chút tâm tư tranh hùng nào với Tô Tín nữa.

Giờ ông cũng đã rõ suy nghĩ của Lý sư gia, đi theo lão đại như Tô Tín, tiền đồ vô lượng.

Còn theo một người đã về già như ông, sẽ chỉ có thể chuẩn bị đi dưỡng lão.

Đợi đến lúc tất cả mọi người đều rời đi, Sa Phi Ưng vẫn còn ngồi trên ghế không nhúc nhích.

Xoa xoa chân mày đầy vết nhăn, Sa Phi Ưng cũng không biết quyết định lần này của mình rốt cuộc có đúng hay không.

Tô Tín có dã tâm, có thực lực, có thủ đoạn, những điều này ông ta đều có thể nhìn ra được, người trẻ tuổi này chắc chắn không dễ đối phó, đến kẻ gian xảo quỷ quyệt như Hổ Tam Gia mà cũng bị cậu nắm trong lòng bàn tay.

Nhưng ba câu của Tô Tín, lại nói lên được tầm quan trọng của cậu đối với Sa Phi Ưng, khiến ông ta không thể không giữ lại cậu để chế ngự cân bằng Đổng Thành Vũ và Trang Lê.

Thực ra nếu có người khác để lựa chọn, Sa Phi Ưng tuyệt đối sẽ không chọn một người có dã tâm rõ rành rành như Tô Tín.

- Ôi, năm xưa đã giết hơi nhiều người rồi.

Sa Phi Ưng xoa xoa huyệt thái dương, giọng nói có chút hối hận.

Lúc Phi Ưng bang vừa gây dựng nên, hơn ba mươi vị đại đầu mục, nhiều người trong số đó còn mạnh hơn, có thiên phú hơn cả ba đường chủ hiện tại như bọn người Đổng Thành Vũ.

Nhưng sau đó chỉ qua một đêm, những người không thể khống chế đều đã bị chết dưới đao của Sa Phi Ưng.

- Cha, cuộc họp của mọi người vẫn chưa xong sao?

Một thanh niên trẻ tuổi đẩy cửa vào, thiếu kiên nhẫn nói.

Người này chỉ khoảng hai mươi tuổi đầu, nhìn vào có thể thấy được dáng vẻ thời còn trẻ của Sa Phi Ưng, cậu ta hiển nhiên là Sa Nguyên Đông con trai duy nhất của Sa Phi Ưng.

Sa Phi Ưng đến tuổi trung niên mới có con, ông kỳ vọng rất cao vào người con trai này của mình, đáng tiếc là nuông chiều

quá độ đã khiến Sa Nguyên Đông có tính khí của một công tử bột.

Nguyên nhân lần đại chiến trước giữa Thanh Trúc bang và Phi Ưng bang chính là vì cậu ta và Ngụy Phong của Thanh Trúc bang đua tranh ganh ghét nhau mà tạo nên, chuyện này đã trở thành trò cười cho cả Thường Ninh phủ.

Vì một nữ tử thanh lâu dẫn đến bang chiến, trong mắt những người lớn tuổi các bang phái rõ ràng chuyện này là chuyện không thể hiểu nổi.

- Nguyên Đông, con tìm ta có chuyện gì sao?

Sa Nguyên Đông nói lớn:

- Ở Xương Đức phường con nhìn thấy một con ngựa tốt từ Đông Tấn đến, có bờm sư tử chính tông, giá mười vạn lượng bạc không trả giá, khó khăn lắm con mới đoạt được từ tay bọn người Tam Anh hội.

- Có điều con không mang đủ tiền nên cho người đứng chờ ở đó, cha nhanh lấy cho con mười vạn lượng đi, giờ con đi mua con bờm sư tử đó về.

- Chỉ biết chơi bời lêu lổng! Con cũng lớn tuổi rồi, đợi khi cha chết, Phi Ưng bang này sớm muộn cũng giao cho con, giờ bộ dạng con như vậy, dựa vào cái gì để quản lý Phi Ưng bang? Dựa vào con bờm sư tử của con sao?

Sa Phi Ưng hét lớn, nhất thời dọa cho Sa Nguyên Đông mặt trắng bệch ra.

Tuy hận nỗi rèn sắt không thành thép với Sa Nguyên Đông, nhưng Sa Phi Ưng cũng không nỡ nặng tay dạy dỗ với con trai mình.

Nhìn thấy Sa Nguyên Đông bị dọa thành bộ dạng đó, giọng Sa Phi Ưng liền mềm mỏng lại.

- Nguyên Đông à, cha con đã già rồi, không thể bảo vệ con cả đời được, còn nhìn Ngụy Phong bây giờ đi, chẳng lẽ con muốn sau này cũng giống hắn, trở thành bù nhìn của thuộc hạ sao?

Sa Nguyên Đông coi thường nói:

- Tất nhiên con sẽ không giống với tên phế vật đó.

Sa Phi Ưng hừ lạnh:

- Chỉ nói thôi cũng vô dụng, đợi có cơ hội, cha để con tham gia vào chuyện bang phái, để còn làm quen một chút với mọi chuyện, đương nhiên sẽ tốt hơn nếu con có thể đạt được chút thành tích, nếu không sau này con dựa vào đâu để thống lĩnh thuộc hạ?

Sa Nguyên Đông nói với vẻ hiển nhiên:

- Phi Ưng bang này là của nhà họ Sa gây dựng nên, với uy danh nhà họ Sa chúng ta, ai dám nói một chữ không chứ?

Vẻ mặt Sa Phi Ưng để lộ sự thất vọng, đứa con trai này của ông có hơi ngây thơ, nếu đổi lại là Tô Tín thì chắc chắn sẽ không nói ra lời này.

Dù là thiên hạ Hoàng triều, nếu Hoàng Đế hôn dung, cũng sẽ bị kéo xuống khỏi ngai vàng chứ đừng nói đến một bang phái nhỏ nhoi.

Nghĩ đến Tô Tín, rồi nhìn lại đứa con trai này của mình, trong lòng Sa Phi Ưng nghĩ nếu con mình có được một phần mười sự cơ mưu của Tô Tín thôi, thì ông cũng không cần lo âu như vậy.

- Được rồi, con lui ra trước đi.

Sa Nguyên Đông e dè hỏi:

- Vậy mười vạn lượng bạc thì sao?

Sa Phi Ưng mệt mỏi xua tay:

- Đến chỗ Trang Lê lấy.

Sa Nguyên Đông hớn hở liền quay người chạy ra.

Mà lúc này sau khi Tô Tín trở về Khoái Hoạt Lâm liền cho mọi người lui ra hết.

Khoảnh khắc Sa Phi Ưng tuyên bố Tô Tín trở thành đại đầu mục, thì trong đầu cậu vang lên âm thanh của hệ thống.

- Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến Tư Thế Kiêu Hùng (2), tiến độ hoàn thành đạt 50%, thưởng chỉ

định quyền rút thưởng một lần (trên hai sao, dưới ba sao), ký chủ có muốn rút thưởng không?

Tình hình lúc đó khiến Tô Tín quyết đoán chọn không, tuy chỉ mất một giây lát thất thần để vào hệ thống thôi, nhưng cậu cũng không muốn bị người khác phát hiện.

Đợi đến khi trở về Khoái Hoạt Lâm, Tô Tín liền tuyên bố bắt đầu bế quan, vào hệ thống để chuẩn bị tiến hành rút thưởng.

Lần trước trong ba lần rút thưởng trung cấp Tô Tín đã quá thảm hại, lần này nếu còn xui xẻo như vậy thì tuyệt đối không phải do vận may của Tô Tín nữa mà vốn dĩ là do hệ thống cố ý chơi xỏ cậu.

Chương 45 - Hận cực quyền, cừu cực chưởng

Hận cực quyền, cừu cực chưởng

Trong không gian hệ thống trắng xóa, Tô Tín nói:

- Ta muốn tiến hành rút thưởng nhiệm vụ.

Hệ thống nói:

- Quyền một lần quay loại thưởng chỉ định (trên hai sao, dưới ba sao), ký chủ hãy chọn một trong số sáu loại.

Tô Tín không hề do dự mà nói ngay:

- Công pháp.

Vòng quay trên màn hình không ngừng chuyển động, từng cái lướt qua, cuối cùng xuất hiện trước mặt Tô Tín một nam nhân có tướng mạo xấu xí, sắc mặt u ám.

- Chúc mừng ký chủ rút được nhân vật Văn Tuyết Ngạn, kèm theo mười một công pháp như Cừu Cực Chưởng, Hận Cực Quyền, Thế Kiếm, Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao…, nhân vật được đánh giá hai sao rưỡi, công pháp một sao đến ba sao, bởi vì loại rút thưởng này thuộc thưởng đặc biệt của nhiệm vụ nên không thể dùng điểm phản diện để tiến hành rút chỉ định.

Tô Tín suy nghĩ một chút rồi nói lầm bầm:

- Văn Tuyết Ngạn, thì ra là anh ta.

Nhắc đến cái tên Văn Tuyết Ngạn, có lẽ rất nhiều người đều thấy lạ lẫm, nhưng nói đến thiên hạ đệ thất thì chắc chắn mọi người sẽ có ấn tượng.

Đây là một trong những nhân vật phản diện bị người đời oán hận nhất trong "Thuyết anh hùng, thùy thị anh hùng hệ liệt", đồng thời cũng là nhân vật vô cùng đáng thương.

Nhưng chính vì đáng thương nên sẽ có chỗ đáng hận.

Văn Tuyết Ngạn vốn là con trai Ma Thị người thiếp thứ sáu của quan cao trong triều Văn Trương, mẫu thân hắn xuất thân bần hàn, chịu nhiều tủi nhục, cuối cùng buồn sầu mà chết.

Hắn chịu sự ức hiếp ghẻ lạnh của các huynh đệ tỷ muội cùng cha khác mẹ, cộng thêm tướng mạo hắn xấu xí, trời sinh vẻ mặt u buồn nên càng bị nhiều người khinh ghét.

Nhưng cuối cùng hắn lại mất trí muốn làm ô uế người muội muội cùng cha khác mẹ của mình nên bị đuổi ra khỏi nhà, sau này khổ luyện võ công trở thành một đệ nhất cao thủ bên cạnh gian tướng Thái Kinh.

Tuy Văn Tuyết Ngạn có danh hiệu thiên hạ đệ thất, nhưng thực lực của hắn lại chẳng lọt vào được vị trí thứ bảy mươi bảy, được gọi là "thiên hạ đệ thất" chỉ là vì người ta không tài nào biết được thực lực thật sự của hắn mà thôi.

Chuyện khiến thực lực Văn Tuyết Ngạn tăng mạnh đó là hắn bái Nguyên Thập Tam Hạn làm sư phụ, đồng thời trở thành đệ tử được Nguyên Thập Tam Hạn yêu quý nhất, truyền cho không ít võ công trong Tự Tại môn.

Tô Tín hơi đau đầu khi nhìn diễn giải trên màn hình lớn.

Thực ra nhân vật thiên hạ đệ thất này cũng không đến nỗi nào, hắn còn có rất nhiều võ công bí truyền của Nguyên Thập Tam Hạn ở Tự Tại môn

Nhưng trước đó hắn có học qua những loại võ công tầm thường như Ngũ Hổ Đoạn Môn Đao…, cộng thêm việc hệ thống không cho phép chỉ định rút thưởng nữa nên cơ hội cậu rút phải thứ võ công rác rưởi là rất cao.

- Phải rồi, vì sao nhân vật thiên hạ đệ thất được đánh giá hai sao rưỡi, nhưng công pháp của hắn lại đến tận ba sao?

Bây giờ Tô Tín mới chú ý đến điểm này, võ kỹ kèm theo nhân vật lại cao hơn cả cấp sao của nhân vật đó.

Hệ thống nói:

- Cấp sao đánh giá nhân vật là dựa vào thực lực của bản thân để quyết định, còn cấp công pháp kèm theo nhân vật là dựa vào mức độ học hoàn chỉnh nó của nhận vật để quyết định.

- Tôi từng nói với ký chủ rằng, ví dụ cấp của bản gốc "Cửu Âm Chân Kinh" được đánh giá là bốn sao, nếu ký chủ rút được Âu Dương Phong, thì chỉ có được "Cửu Âm Chân Kinh bản nghịch luyện" mà thôi, cấp của nó sẽ là ba sao, còn cấp nhân vật Âu Dương Phong được đánh giá là ba sao rưỡi.

- Nếu ký chủ rút được Dương Khang, tức sẽ được tàn quyển Cửu Âm Bạch Cốt Trảo trong "Cửu Âm Chân Kinh", cấp của nó là hai sao, còn cấp nhân vật Dương Khang lại chỉ có một sao.

- Thiên hạ đệ thất cũng như kiểu của Dương Khang, "Thế Kiếm" được dung hợp tất cả võ công trên người mà hắn có được đánh giá ba sao.

- Hắn học lén được một phần Thương Tâm Tiễn Quyết của Nguyên Thập Tam Hạn, tuy chỉ có một phần, nhưng cấp đánh giá lại được ba sao.

- Vậy thì trực tiếp bắt đầu rút công pháp đi.

Công pháp mà thiên hạ đệ thất có được thật sự quá nhiều, nếu may mắn có thể rút được Thương Tâm Tiễn Quyết tàn quyển vậy thì coi như hời rồi.

Tô Tín lộ nụ cười khổ, vốn cho rằng lần thưởng này sẽ là một phúc lợi, nhưng cuối cùng lại vẫn phải nhờ trông chờ vào vận may.

Vòng sáng lắc lư ở ô công pháp mười một rồi chầm chậm dừng lại.

- Chúc mừng ký chủ thành công rút được bộ Hận Cực Quyền, Cừu Cực Chưởng, vì thuộc tính hai loại võ kỹ này tương đồng nhau, nên đánh giá cấp đều là hai sao rưỡi.

- Tuy không được Thương Tâm Tiễn Quyết tàn quyển nhưng vậy cũng tốt rồi.

Có thể nhận được Hận Cực Quyền và Cừu Cực Chưởng coi như cũng không tệ, hai công pháp này đều là tuyệt kỹ Nguyên Thập Tam Hạn tự sáng tạo ra, được ông dạy cho thiên hạ đệ thất, uy lực lớn vô cùng.

Quan trọng nhất là hai võ kỹ này bù lấp vào những chỗ còn thiếu sót về phần biến hóa của võ công Tô Tín.

Đại Tu Di Kiếm Pháp thiên về phòng thủ, không phù hợp lắm với phong cách của Tô Tín, tuy Tô Tín luyện Đại Tu Di Kiếm Pháp lên đến độ thuần thục rất cao, nhưng càng dùng càng không hợp.

Còn khoái kiếm Kinh Vô Mệnh thích hợp dùng một chiêu đoạt mạng, kiếm xuất khỏi vỏ nếu không đâm trúng đối thủ thì sau đó kiếm sẽ yếu đi mấy phần.

Khoái kiếm quỷ dị tàn độc này, nếu dùng để làm chiêu bài nước cuối sẽ thích hợp hơn nhiều.

Sau khi rời khỏi hệ thống, Tô Tín ra ngoài tìm Hoàng Bính Thành.

Hoàng Bính Thành nhìn Tô Tín với vẻ ngạc nhiên, chẳng phải lão đại bế quan sao? Sao chưa bao lâu đã ra rồi?

- Lão Hoàng, Lý sư gia giao cho ngươi sắp xếp, tiền lương mỗi tháng giống với các ngươi. Nhưng có một chuyện ngươi cần ghi nhớ đó là ngươi có thể sai ông ta làm việc, nhưng không được để ông ta nắm quyền.

Lý sư gia tuy đã cậy nhờ Tô Tín, nhưng ông ta vốn là người từng phản bội chủ nhân.

Loại người này tuy Tô Tín dùng nhưng lại không trọng dụng.

Hôm nay ngươi có thể vì lợi ích mà phản bội Hổ tam gia, sao có thể biết mai kia ngươi có vì lợi ích mà phản bội ta không

chứ?

Hoàng Bính Thành gật đầu, thật ra dù Tô Tín không nói thì hắn chắc chắn cũng không coi trọng Lý sư gia.

Vừa về cậy nhờ lão đại đã giành công với ta, muốn đùa gì chứ.

Sau khi căn dặn xong Hoàng Bính Thành, Tô Tín liền rời khỏi Khoái Hoạt Lâm trở về tiểu viện của mình.

Từ khi tiến công Vĩnh Lạc phường đến nay cậu chưa từng được nghỉ ngơi đàng hoàng, giờ cũng nên nghỉ ngơi được rồi.

Sau khi trở về nhà, Hinh Nhi đang nhăn nhó mặt mày ngồi trong phòng nghe một thầy dạy học, nhìn thấy Tô Tín trở về cô bé liền lao ngay vào lòng cậu, khuôn mặt đáng thương nói:

- Ca ca, hôm nay muội không học có được không? Mấy ngày rồi muội không được gặp huynh, hay là huynh dạy muội luyện kiếm đi.

Những ngày Tô Tín công đánh Thanh Trúc bang, Hinh Nhi đều bị ép ngồi nghe những bài giảng khô khốc với thầy, còn phải viết đến mấy trăm chữ, sớm đã chịu hết nổi.

Giờ vừa nhìn thấy Tô Tín trở về, cô bé liền nhảy bổ vào kể khổ.

Thầy dạy học nhìn thấy Tô Tín liền lo lắng nói:

- Tô lão đại, Hinh Nhi tiểu thư tư chất thông minh, chỉ là có chút hiếu động, nếu không nắm cơ hội học chữ, đợi đến khi lớn tuổi hơn một chút e là càng học không vào nữa.

Tô Tín là lão đại của bang, còn hắn ta chỉ là một tú tài thi rớt, thường ngày dựa vào việc dạy học, viết thư hộ để sống qua ngày, hắn không dám đắc tội với Tô Tín, chỉ sợ Tô Tín cho rằng hắn cố ý nghiêm khắc với Hinh Nhi.

- Được rồi tiên sinh, ta biết những điều này, nhưng học cũng cần kết hợp nghỉ giải lao, hôm nay coi như Hinh Nhi nghỉ phép một hôm đi.

- Ca ca huynh thật tốt!

Hinh Nhi liền kích động nhảy cẫng lên ôm lấy Tô Tín.

- Vậy lão phu cáo từ.

Thầy dạy học ở cùng nhân vật uy danh hiển hách như Tô Tín nhìn có vẻ rất chênh lệch.

- Được rồi, không nũng nịu nữa, chỉ cho phép muội chơi hôm nay thôi, ngày mai vẫn phải tiếp tục học chữ.

Tô Tín dạy dỗ nói.

- Muội biết rồi.

Hinh Nhi vừa rồi còn đang ngẩng đầu giờ bỗng cúi gằm mặt xuống.

Sau khi bảo Hinh Nhi đi chơi xong, Tô Tín liền trở về phòng chuẩn bị ngủ.

Đấu trí với lão hồ ly Sa Phi Ưng thực sự rất hao tâm tổn trí.

Ngày hôm sau Tô Tín tỉnh dậy với tinh thần thoải mái, cậu không định đi đến Khoái Hoạt Lâm, mà đi thẳng đến Vĩnh Lạc phường.

Khoái Hoạt Lâm đã ổn định còn Vĩnh Lạc phường lại là địa bàn mới bị đánh chiếm về, phần lớn thuộc hạ của Tô Tín đều tập trung ở Vĩnh Lạc phường, cậu cũng cần đi đến đó trấn giữ.

Những bang chúng gặp Tô Tín trên đường đều lần lượt hành lễ, trong mắt để lộ vẻ sùng bái.

Cũng không trách bọn họ được, mệnh lệnh của bang hôm qua đã truyền xuống, bổ nhiệm Tô Tín làm đại đầu mục Phi Ưng bang.

Cần biết rằng Tô Tín hiện giờ chỉ mới mười bảy tuổi mà thôi, một đại đầu mục mười bảy tuổi, độ tuổi này cũng có chút cường điệu hóa.

Dù là con trai của bang chủ Sa Phi Ưng thì cũng mới trạc tuổi Tô Tín, nhưng cậu lại được trực tiếp phong làm đại đầu mục nên cũng khó tránh khỏi việc bị người trong bang chỉ trích.

Nhưng việc Tô Tín lên làm đại đầu mục không ai có thể nói gì được, đây chính là công lao mà cậu đã dùng thực lực để đổi lấy!

Ở cổng đường viện của Vĩnh Lạc phường, nhìn thấy Tô Tín đến, Hoàng Bính Thành vội đến nghênh đón:

- Lão đại, sao người không nghỉ ngơi vài ngày? Ở đây giao cho thuộc hạ là được rồi.

Hoàng Bính Thành mang vẻ nịnh bợ nói, tuy có chút hoài nghi về sự tâng bốc này nhưng đây là tính cách của hắn.

- Giao cho ngươi đương nhiên ta yên tâm, nhưng con đường võ đạo không tiến lên sẽ bị thụt lùi, đặc biệt là giai đoạn hậu thiên luyện thể, càng cần ngày đêm rèn luyện cơ thể, không chỉ ta cần tu luyện mà huynh đệ thuộc hạ cũng không được dừng lại. Diễn võ đường ở đường viện Vĩnh Lạc phường đã sửa xong chưa?

Thì ra lúc Thanh Trúc bang ở Vĩnh Lạc phường, chẳng cần diễn võ đường gì cả, hậu viện của đường viện đều được dùng để cất giữ tạp vật.

Lúc Tô Tín nhận đường viện thì đã sai Hoàng Bính Thành cho người dọn dẹp hậu viện này để làm thành diễn võ đường.

- Đã sai người làm xong từ trước rồi, diện tích hơi nhỏ, đang chuẩn bị mở rộng ra thêm một chút, nếu không sẽ không đủ chỗ cho hơn nghìn huynh đệ.

Tô Tín gật đầu hỏi:

- Những bang chúng mới gia nhập có làm trái quy tắc không?

Hoàng Bính Thành có chút ái ngại nói:

- Đúng là có một số, nhưng đều đã bị Lý Hoại dẫn người đi bắt về phạt nặng rồi.

- Đám thuộc hạ của Lý Hoại ra tay cũng nặng lắm, nhưng mà thuộc hạ nghĩ bọn chúng cả đời cũng sẽ không dám tái phạm lần nữa đâu, những thương nhân kia cũng đã biết lão đại người không phải là chỉ nói cho có.

Vốn dĩ những thương nhân ở Vĩnh Lạc phường vẫn bất bình với quy tắc thay đổi mức tiền thuế đồng thời tăng tiền thuế tháng lên thành năm mươi lượng của Tô Tín, nhưng giờ nhìn

thấy Tô Tín phạt nặng những thuộc hạ thì bọn họ chẳng còn nói gì nữa.

Lúc trước khi Thanh Trúc bang còn ở đây, tuy tiền thuế thu ít hơn nhưng những bang chúng cấp thấp lại thường đến cản trở chuyện làm ăn của các cửa hiệu.

Đúng như câu Diêm Vương còn dễ, tiểu quỷ khó chơi, tuy chỉ bỏ ra vài lượng bạc cho đám bọn họ là đủ, nhưng mỗi tháng bọn chúng đến tận vài lần, số tiền bị chúng bòn rút không hề ít hơn tiền thuế, hơn nữa còn cản trở chuyện làm ăn của bọn họ.

Giờ thuộc hạ của Tô Tín tuân thủ quy tắc, có Lý Hoại dẫn người đi giám sát, trừ khi không muốn lăn lộn dưới trướng Tô Tín nữa, nếu không có ai dám tái phạm chứ?

Chương 46 - Lão lang gì chứ? một con cẩu bệnh mà thôi

Lão lang gì chứ? một con cẩu bệnh mà thôi

- Chúc mừng Tô lão đại, giờ nên gọi cậu là Tô đại đầu mục rồi, đại đầu mục trẻ tuổi nhất Thường Ninh phủ, chà chà, đúng là khiến người ta ngưỡng mộ mà.

Tổng bổ đầu Thiết Vô Tình của Đông Thập Nhị phường cười ha ha đi đến, trong tay vẫn cầm chơi hai viên bi sắt nhìn khá nặng.

Tô Tín quay đầu lại chắp tay nói:

- Thiết đại nhân chê cười ta rồi, đại đầu mục chẳng qua cũng chỉ là một danh xưng mà thôi.

Thiết Vô Tình lắc đầu:

- Đây không chỉ là một danh xưng mà nó tượng trưng cho địa vị, trước kia Tô Tín ngươi vô danh tiểu tốt, nhưng sau ngày hôm qua, cả tam bang tứ hội ở Thường Ninh phủ có ai mà không biết Tô Tín ngươi chứ?

Thường Ninh phủ rộng lớn, người các bang phái có hàng vạn người, nhưng chỉ có đại đầu mục mới được xem là người chủ chốt thực sự trong bang phái, đáng để những bang phái khác ghi nhớ.

Tô Tín cũng không tiếp tục khiêm tốn nữa mà hỏi lại:

- Thiết đại nhân hôm nay sao có thời gian mà đến đây vậy?

Thiết Vô Tình mỉm cười nói:

- Đương nhiên là đến tìm ngươi giúp rồi, đáng lý hai ngày trước đã chuẩn bị đến tìm ngươi, nhưng lúc đó người đang đánh nhau ác liệt với Thanh Trúc bang nên ta cũng không đến làm phiền ngươi.

- Thật đa tạ Thiết đại nhân đã lượng thứ, chỉ cần là chuyện Tô Tín ta có thể làm được, Thiết đại nhân cứ nói ra.

Giao hảo với Thiết Vô Tình là chuyện ban đầu Tô Tín đã chuẩn bị sẵn.

Là tổng bổ đầu của Đông Thập Nhị phường, thân phận Thiết Vô Tình cũng có thể được xếp hạng trong mười người đứng đầu của nha môn ở Thường Ninh phủ, đáng để cậu đầu tư.

- Chuyện là như vậy, công tử của tri phủ đại nhân chúng ta hai ngày trước đến Khoái Hoạt Lâm chơi, nhưng túi tiền bị người ta trộm mất.

- Mất tiền cũng đã đành, nhưng trong túi tiền đó còn có một miếng Noãn Ngọc từ Tây Vực ba mươi sáu nước lưu truyền đến, đây là thứ có giá trị liên thành, không thể mua ở đâu được.

- Gần đây ta hơi bận rộn, giờ không phân thân ra được. Nếu ngươi có thể tìm được miếng Noãn Ngọc này thì tốt, nếu không tìm được cũng chẳng sao, tìm bừa một người chịu tội là xong.

- Công tử nhà tri phủ đại nhân rất tức giận, dù sao cũng cần nhanh chóng làm rõ chuyện này, để cậu ấy hạ hỏa là được.

Tô Tín trầm ngâm một lúc:

- Túi tiền của công tử nhà tri phủ đại nhân là bị trộm chứ không phải bị rơi mất sao?

- Đúng vậy, y phục cũng bị rạch rách, cậu ấy không hề có cảm giác gì cả, là một kẻ rất chuyên nghiệp làm.

Nghĩ một chút, Tô Tín nói:

- Thiết đại nhân yên tâm, dù có tìm lại được Noãn Ngọc hay không, nội trong ba ngày ta sẽ có đáp án cho người.

- Được, vậy ta đợi tin tốt từ Tô Tín ngươi.

Thiết Vô Tình lăn bi sắt trong tay rồi ra về, miệng còn nở nụ cười khó đoán.

Lần trước khi ông ta gặp Tô Tín cậu chỉ là một tiểu bang chúng nắm giữ Khoái Hoạt Lâm, giờ lại đã trở thành một đại đầu mục trấn giữ cả một phường thị.

Tốc độ leo lên trên của người thanh niên này thật sự vượt quá tưởng tượng của bản thân.

Đợi khi Thiết Vô Tình ra về, Tô Tín nói với Hoàng Bính Thành:

- Đi dò la chi tiết toàn bộ chuyện công tử của tri phủ đại nhân chơi ở Khoái Hoạt Lâm, tra qua một lượt tất cả những kẻ móc túi trộm cắp ở Khoái Hoạt Lâm, xem thử là ai không có mắt mà lại dám đi trộm túi tiền của công tử nhà tri phủ đại nhân.

Hoàng Bình Thành gật đầu, liền dẫn người đi đến Khoái Hoạt Lâm.

Chưa đầy nửa canh giờ sau, Hoàng Bính Thành liền về báo tin tức.

- Lão đại, chuyện có chút nan giải rồi.

- Sao thế?

Hoàng Bính Thành nhíu mày nói:

- Thuộc hạ hỏi kỹ qua ông chủ Lưu, hôm đó công tử của tri phủ đại nhân đến Khoái Hoạt Lâm thì trực tiếp đến Túy Nguyệt lâu của ông ta, cho đến ra về thì túi tiền công tử vẫn còn, chứ không thì không cách nào trả tiền được.

- Mà rời khỏi Khoái Hoạt Lâm xong thì công tử muốn đi đến Vĩnh Lạc phường ăn gà quế hoa của Chu Ký, lúc mua gà quế hoa thì túi tiền của công tử đã không thấy đâu nữa.

Tô Tín suy tính rồi nói:

- Nói như vậy thì túi tiền có thể bị trộm sau khi đi ra khỏi Túy Nguyệt lâu để đến Vĩnh Lạc phường rồi, có thể xác định được là do trộm cắp ở Khoái Hoạt Lâm làm không?

Hoàng Bính Thành lắc đầu:

- Chắc chắn không phải, từ khi chúng ta nắm quyền quản lý Khoái Hoạt Lâm, những kẻ đầu trộm đuôi cướp nhỏ lẻ đều đã bị xử lý sạch sẽ, túi tiền chắc chắn không mất ở Khoái Hoạt Lâm.

- Không phải ở Khoái Hoạt Lâm vậy là ở Vĩnh Lạc phường rồi, đầu sỏ trộm cắp lớn nhất Vĩnh Lạc phường là ai?

Tô Tín hỏi.

Làm nghề trộm cắp này chắc chắn sẽ có một người đứng đầu.

Kẻ dám làm chuyện này trên đường chỉ có hai kết cục, một loại đó là kẻ trộm đó sẽ bị nhóm trộm cắp khu vực tìm ra rồi đánh gãy tay. Bọn họ sẽ không cho phép bất cứ người nào không gia nhập vào nhóm mà dám giành bát cơm với bọn họ.

Loại thứ hai đó là thất thủ bị phát hiện rồi bị áp giải đến quan phủ.

Chỉ khi gia nhập vào nhóm trộm cắp, lão đại đứng đầu mới giúp kẻ đó giải quyết hậu quả lúc bị thất thủ, đương nhiên mỗi tháng họ sẽ phải giao nộp lên một phần thu nhập.

Hoàng Bính Thành nói:

- Chỗ nan giải thuộc hạ muốn nói chính là ở chỗ này, đầu sỏ trộm cắp ở Vĩnh Lạc phường không phải hạng tầm thường, biệt hiệu của hắn là Lão Lang, nghe nói lúc trẻ từng xây dựng nên sơn trại ở mật lâm Tương Nam, thuộc hạ có trên trăm tên trộm cắp.

- Nhưng sau đó nghe nói hắn gây chuyện với một hiệp khách trẻ tuổi của môn phái trong võ lâm nên bị người đó phá hủy sơn trại, khó khăn lắm mới trốn thoát được, lại bị thuộc hạ phản bội nên lâm trọng thương, mù đi một mắt, sau đó thì quy ẩn ở Thường Ninh phủ.

- Lão Lang này tuy trọng thương nhưng vẫn còn võ công cơ bản trước kia, cộng thêm ra tay tàn độc nên đã nhanh chóng thu nạp hết mấy trăm tên trộm cắp ở Vĩnh Lạc phường làm thuộc hạ, thậm chí đến đại đầu mục Đới Xung trước kia hắn còn không nể mặt.

- Đới Xung bị người thích sát xong thì Trần lão đại Thanh Trúc bang thay thế vị trí hắn, nghe nói đã từng muốn thu tiền thuế của Lão Lang, nhưng cuối cùng hình như cũng chỉ biết ngậm ngùi chịu thiệt, chán chường quay về và sau đó không còn dám đề cập đến chuyện này nữa.

Tô Tín để lộ nụ cười mỉa trên khóe miệng:

- Một kẻ thất bại mà thôi, có gì phải sợ chứ? Huống hồ lại còn là một kẻ thất bại không có chút tự tin nào, còn dám mang sự thất bại của bản thân ra làm cái cớ khoe khoang, đúng là đáng bi thương.

- Khoe khoang sao?

Hoàng Bính Thành thắc mắc hỏi:

- Chẳng lẽ chuyện này đều do hắn tự nói ra sao?

Tô Tín thản nhiên nói:

- Ngươi đã nói rằng hắn là cường đạo tự lập sơn trại, loại người này đều hận không thể giấu kín thân phận bản thân, vậy thì những người khác làm sao biết rõ được chuyện này như vậy?

- Những chuyện này đa phần là bản thân hắn tự nói ra ngoài, chính là để mọi người biết quá khứ huy hoàng của hắn mà nảy sinh lòng sợ hãi.

- Hắn đặt cho mình biệt hiệu là Lão Lang, có điều hắn thật sự cho rằng mình là hồn phách của Lang Vương sao? Thật ra hắn chỉ là một con cẩu bệnh không có can đảm mà thôi, có gì đáng sợ chứ?

- Dù hắn từng khiến Đới Xung và Trần lão đại phải khuất phục, nhưng hai người này chẳng qua cũng chỉ là oan hồn dưới kiếm ta mà thôi.

Hoàng Bính Thành nghĩ lại cũng đúng thật, Đới Xung và Trần lão đại sao có thể so sánh với lão đại của mình chứ.

- Đi, chúng ta đi gặp cẩu bệnh đó, ngươi biết chỗ không?

- Người cũ Thanh Trúc bang chắc chắn biết.

Thuộc hạ Tô Tín bây giờ có nhiều người vốn là bang chúng trước kia của Thanh Trúc bang, Hoàng Bính Thành tùy ý chỉ một bang chúng thủ vệ đường viện hỏi:

- Ngươi biết Lão Lang ở đâu không?

Quả nhiên bang chúng đó gật đầu nói:

- Có biết, hắn ở đường Hắc Thủy.

- Vậy được, ngươi dẫn bọn ta đến đó.

Có người biết đường dẫn đi, chưa được một khắc đã đến được đường Hắc Thủy.

Đường Hắc Thủy ở Vĩnh Lạc phường thật ra cũng giống như khu người nghèo Trường Lạc phường vậy.

Tuy vị trí Vĩnh Lạc phường không hẻo lánh như Trường Lạc phường, nhưng mỗi phường thị chắc chắc đều sẽ có khu người giàu và khu người nghèo.

Giống như Trường Lạc phường có nghèo thế nào cũng có một Khoái Hoạt Lâm vậy.

Con đường dài Hắc Thủy đều bị nước bẩn chảy quanh, mặt đường đổ nát cũng không có ai dọn dẹp, cửa hàng buôn bán cũng ít đến thê lương.

Nơi này dù là Thanh Trúc bang cũng sẽ không đến đây để thu tiền thuế, bởi vì thật sự cũng chẳng có cửa hiệu để bọn họ đến thu tiền.

Trong ánh mắt của những người đi đường Hắc Thủy nhìn Tô Tín bọn họ đều tràn ngập sự cảnh giác, thậm chí còn có người để lộ vẻ hung dữ.

Nếu không vì nhìn thấy Hoàng Bính Thành và bang chúng dẫn đường đều mang y phục Phi Ưng bang, e là bọn họ sớm đã nhảy ra cướp bóc sạch sẽ rồi.

Những người này coi như cũng có mắt nhìn, biết được giờ Vĩnh Lạc phường đã thuộc ai trông coi, đối mặt với người của Phi Ưng bang, bọn họ cũng không dám xấc xược.

Bang chúng dẫn đường e dè nói:

- Lão đại, những người ở đây đều không dễ dây vào, trong số đó nhiều nhất là đám trộm cắp dưới tay Lão Lang.

- Ở bên ngoài bọn họ là trộm cắp, nhưng một khi đến đường Hắc Thủy thì bọn họ cũng trở thành hung phạm, ở đây bọn họ thực sự dám ra tay giết người đấy.

Tô Tín gật đầu, trong lòng bắt đầu suy tính.

Sau này nếu Thiết Vô Tình muốn có người chịu tội thay thì ở đây cũng là một lựa chọn không tồi.

Đường Hắc Thủy này không có hàng lương thiện, bắt mười kẻ ra chém đầu, e là chỉ có được một kẻ là tội chưa đến mức phải chết.

Đến lúc đó Thiết Vô Tình cần thì trực tiếp đến đường Hắc Thủy bắt người về đưa cho hắn là xong, không cần biết án đó kẻ bị bắt có gây ra hay không, cứ trực tiếp đổ lên đầu hắn là được.

Bang chúng đó trực tiếp dẫn Tô Tín bọn họ vào nơi sâu nhất trong đường Hắc Thủy, ở đó chỉ có một căn nhà, một căn nhà mà tường đều được sơn thành màu đen và chẳng có chiếc cửa sổ nào.

Trước cửa nhà có hai tên đàn ông mặt mày hung dữ, nhìn thấy Tô Tín bọn họ đi đến, trên mặt hai kẻ này đều tỏ vẻ coi thường:

- Người của Phi Ưng bang đến đây làm gì? Chẳng lẽ các ngươi cũng muốn học theo bọn phế vật Thanh Trúc bang đến khiêu khích lão đại chúng ta?

- Nói cho các ngươi biết, lão đại chúng ta tuy không muốn gây sự, nhưng cũng không dễ gì bị ức hiếp! Dù các ngươi là Thanh Trúc bang hay Phi Ưng bang thì ở con đường Hắc Thủy này mãi mãi đều được quyết định bởi lời nói của lão đại ta!

Bang chúng dẫn đường vốn chẳng dám đến đường Hắc Thủy để khiêu khích Lão Lang và thuộc hạ ông ta.

Nhưng giờ đã có nhân vật truyền kỳ của Phi Ưng bang là Tô lão đại theo ở phía sau, hắn còn sợ gì chứ?

- Xí! Đường Hắc Thủy do các ngươi quyết định? Cả cái Vĩnh Lạc phường này là của lão đại Tô Tín đấy! Giờ Tô lão đại đích thân đến đây, còn không mau gọi Lão Lang ra nghênh đón?

Tên bang chúng đó cọp mượn oai hùm nên cũng có chút khí thế.

Một kẻ nam nhân trong số đó liếc nhìn Tô Tín, coi thường nói:

- Phi Ưng bang các ngươi để cho một tên tiểu tử lên làm đại đầu mục sao? Ta thấy Phi Ưng bang các ngươi hết người thật rồi.

Tô Tín nhìn tên nam nhân đó rồi mỉm cười, không biết vì sao, hắn bỗng cảm thấy một cỗ hàn khí bao trùm lấy cả người, dường như đứng mỉm cười trước hắn không phải là một người trẻ tuổi diện mạo thanh tú, mà là một con mãnh hổ chọn người để cắn vậy!

Hắn vừa muốn nói gì đó, nhưng giây sau đã có một đường kiếm sáng chói lấp đầy đồng tử hắn!

Chương 47 - Ngươi cũng xứng để nói quy tắc với ta sao?

Ngươi cũng xứng để nói quy tắc với ta sao?

“Coong!”

Một tiếng va chạm kim loại vang lên, một phi đao được phóng ra đánh bay kiếm của Tô Tín khiến tên nam nhân đó qua được kiếp nạn.

Trên mặt hắn không còn vẻ coi thường nữa mà đã tràn ngập sự sợ hãi.

Cả đời hắn chưa từng thấy đường kiếm nào nhanh như vậy!

“Ha ha.”

Cửa căn nhà màu đen không biết đã mở ra từ lúc nào, một người dáng hơi còng đi ra.

Người này nhìn dáng vẻ chừng hơn bốn mươi tuổi, nhưng râu đã đầy sợi bạc cho thấy sự già yếu lụm khụm.

Có điều tuy nhìn hắn già nua nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng hung ác, đặc biệt là con mắt bên trái của hắn, dường như là bị người ta móc ra vậy, chỉ để lại hốc mắt nhìn rất đáng sợ.

- Tô lão đại của Phi Ưng bang? Thuộc hạ ta không hiểu quy tắc, đường đường một đại đầu mục như người sẽ không so đo với tiểu tử không hiểu chuyện chứ?

Lão Lang nói với giọng khàn khàn.

Tô Tín cười giễu:

- Giả hồ đồ sao? Lão Lang, ông đừng nói rằng không biết ta đến đây. Thuộc hạ ông không biết quy tắc, chẳng lẽ ông cũng không biết?

Mặt Lão Lang đanh lại, không ngờ đại đầu mục trẻ tuổi này lại không nể mặt hắn như vậy, một câu nói ra liền dồn hắn đến góc tường.

- Tô lão đại, là người quang minh chính đại thế nên chúng ta không nói lời úp mở nữa, cậu làm đại đầu mục ở Vĩnh Lạc phường của cậu, ta quản lý đường Hắc Thủy của ta, dù sao nơi này cậu cũng không để mắt đến, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, cậu nghĩ sao?

- Nước sông không phạm nước giếng? Vậy được, hai ngày trước túi tiền công tử của tri phủ đại nhân bị mất là do ngươi làm đúng không? Giao túi tiền và Noãn Ngọc ra thì chúng ta nước sông không phạm nước giếng.

Sắc mặt Lão Lang thay đổi, ông ta cho rằng Tô Tín giống với Đới Xung và Trần Đáo, đều muốn đến thu thuế chuyện làm ăn của ông ta, nhưng không ngờ rằng cậu đến là vì chuyện này.

Nếu là chuyện khác, Lão Lang không ngại nể mặt Tô Tín, coi như mua về sự bình yên cho mình, nhưng chuyện này thì lại không thể.

Nhìn xoáy sâu vào Tô Tín, Lão Lang trầm giọng nói:

- Tô lão đại, không phải ta không nể mặt cậu mà là chuyện này ta thật sự làm không được.

- Mỗi nghề có quy tắc riêng, đồ đúng là chúng ta lấy, nhưng lại không thể giao nộp ra được.

- Hôm nay hắn làm rơi đồ đến ta đòi, ngày mai cậu làm rơi đồ cũng đến ta tìm, vậy huynh đệ thuộc hạ của ta còn cơm mà ăn sao?

- Thứ này tuyệt không thể giao ra được, dù có là tri phủ đại nhân đích thân đến lấy thì ta cũng không giao ra.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Lão Lang ơi là Lão Lang, ông chưa từng nghe qua câu rượu mời không uống muốn uống rượu phạt sao?

- Tô Tín! Ý của ngươi là gì?

Trong vẻ độc ác của Lão Lang để lộ sự phẫn nộ, tuy giờ ông ta tàn phế thật nhưng lại không cho phép ai dễ dàng sỉ nhục mình!

- Ý gì sao? Nể mặt ông thì ta còn gọi Lão Lang, không nể mặt nữa thì ta sẽ gọi thành một con cẩu bệnh mà thôi!

- Dẫn theo một đám trộm cắp làm ra chuyện trộm gà bắt chó còn dám nói quy tắc với ta sao? Rõ ràng là chuyện nực cười!

- Tô Tín! Ngươi ức hiếp người quá đáng!

Trong mắt Lão Lang lóe lên tia hung hãn, lấy bốn cây phi đao từ trong người ra đồng thời phóng về phía Tô Tín!

Ông ta vốn không muốn động thủ với Tô Tín, với những người trong bang phái, ông ta cũng không muốn gây sự, bởi vì đằng sau đối phương là cả một bang phái.

Lúc trước Đới Xung và Trần lão đại đến tìm ông gây chuyện, thực ra ông cũng không động thủ, ông chỉ là để lộ ra thực lực bản thân khiến đối phương tự biết mà lui.

Một trận đấu không có ích lợi gì, dù là Đới Xung hay là Trần lão đại đều sẽ không làm.

Còn Lão Lang cũng nhân cơ hội đó mà thổi phồng chuyện lên, khiến mọi người cho rằng Đới Xung và Trần lão đại đều chịu thua bởi ông, như vậy mới có thể khiến ông ta vang danh.

Sau đó Đới Xung và Trần lão đại tuy đều biết chuyện đó nhưng cũng chỉ cảm thấy Lão Lang làm chuyện không đúng, cộng thêm việc bọn họ không nắm chắc phần thắng với Lão Lang, càng không có mặt mũi về bang xin viện binh nên cũng không đến gây chuyện với ông ta nữa.

Nhưng giờ đây đối với sự bức ép Tô Tín, ông ta không còn cách nào nhẫn nhịn được nữa, cùng lắm thì giết Tô Tín, còn ông ta sẽ đến phường thị khác để sinh sống.

Bốn cây phi đao bị Tô Tín né tránh dễ dàng, Lão Lang cúi khom người rồi lao mạnh lên, dáng người như mãnh hổ, khí thế kinh ngạc.

Hai tay Lão Lang như móng vuốt, móng tay sắc nhọn như lưỡi dao lóe lên một chút sắc lạnh, một cỗ khí tức lạnh lẽo vây lấy giữa hai tay.

Võ công ông ta xuất phát từ Long Trảo Thủ trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, lai lịch vô cùng không tầm thường.

Loại võ công này nghe nói là một cao thủ tà đạo sau khi thích sát một võ tăng Thiếu Lâm đã đoạt được tàn quyển, sau đó kết hợp với công pháp bản thân để sáng tạo ra.

Tuy không mạnh mẽ như Long Trảo Thủ, nhưng lại có tính âm tà tàn độc, trước kia khi ông ta còn ở đỉnh cao, thậm chí đã từng dựa vào một trảo này xé hai một người đang sống sờ sờ.

Tô Tín đứng yên bất động, sắc mặt không buồn không vui.

Nếu là Lão Lang lúc còn khỏe mạnh thì giờ Tô Tín chỉ có thể nhượng bộ đối phương.

Nhưng Lão Lang bây giờ chỉ là một con cẩu bệnh không nanh vuốt mà thôi, võ công đã phế đi một nửa, cũng mất đi dũng khí.

Lúc động thủ lại còn ném ám khí ra trước để lấy can đảm, loại chiêu trò này đâu giống một cường đạo từng lập sơn trại, giết vô số người chứ? Rõ ràng chẳng khác gì trộm cắp giang hồ.

Ở cùng với loại người trộm cắp lâu ngày, e là Lão Lang này cũng coi mình thành hàng trộm cắp rồi!

Đợi đến lúc trảo ông ta sắp đến trước người mình thì Tô Tín cuối cùng cũng cử động.

Một quyền đánh bay, hận ý ngút trời!

Hận thiên địa bất công, hận trời không có mắt!

Hận! Hận! Hận! Hận Cực Quyền!

Thù hận có sức mạnh không? Mỗi ngày đều có người đang hận, hận vì tình yêu, hận vì quyền lợi, hận tham sân si!

Những thứ này chính là sức mạnh của hận, Lão Lang chống đỡ không nổi.

Quyền thứ nhất, xương tay Lão Lang vỡ nát, trảo sắc nhọn gãy thành từng mảnh, máu tay phải chảy đầm đìa.

Quyền thứ hai, vai phải Lão Lang bị đánh nát, mềm nhũn duỗi thẳng xuống bên người.

Quyền thứ ba, Lão Lang phun ra ngụm máu tươi, bắn tung tóe, cả người không còn sức lực co rúm lại.

Tuyệt vọng, vô cùng tuyệt vọng, Lão Lang đã từng trải qua cảm giác bất lực này.

Ông ta của mười năm trước hăng hái, dẫn theo huynh đệ thuộc hạ vào rừng lập sơn trại, dù người của triều đình ngang qua mật lâm Tương Nam thì ông ta cũng dám dẫn người đi cướp chút ít về.

Cho đến ngày hôm đó ông ta gây chuyện với người không nên đụng đến.

Người đó chỉ là một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, tay cầm một thanh U Tuyền Kiếm, đi vào sơn trại giết huynh đệ ông ta, mà ông ta lại chỉ có thể nằm dưới đất giả chết.

Sau đó ông ta biết được tên của thiếu niên đó là Hà Hưu, cậu ta sau này được gọi là “Kiếm công tử”, người kế thừa Danh Kiếm Sơn Trang, một trong năm phái dùng kiếm!

Đối mặt với Hà Hưu, Lão Lang tuyệt vọng bất lực, cả đời này ông cũng không thể đi báo thù, vì vậy đành ẩn cư Thường Ninh phủ, thu nạp hàng trăm tên đầu trộm đuôi cướp, trốn trong căn nhà không ánh sáng để hoài niệm về quá khứ huy hoàng của bản thân.

Nhưng giờ đây ba quyền của Tô Tín khiến hắn bại hoàn toàn.

Cũng trẻ tuổi như vậy, cũng bị đè bẹp không còn chút sức kháng cự nào.

Nó giống như lời Tô Tín đã nói, ông ta không phải là Lão Lang gì nữa mà chỉ là một con cẩu bệnh!

Tô Tín đi đến bên cạnh Lão Lang, ông ta nằm dưới đất tuy chỉ có thể nhìn thấy đôi giày đen của Tô Tín, nhưng lúc này ông ta lại không muốn ngẩng đầu lên.

- Giao túi tiền và Noãn Ngọc ra cho ta.

Lão Lang ho ra một ngụm máu, cố gắng bò đứng lên rồi nói với tên thuộc hạ đang bị dọa cho ngây ngốc ở bên cạnh:

- Đi lấy chiếc rương của ta ra đây.

Tên thuộc hạ đó khựng lại một chút, khi nhìn thấy con mắt đáng sợ ấy của Lão Lang thì hắn mới có phản ứng lại, liền vào nhà lấy một chiếc rương ra đưa cho Lão Lang.

Mở rương ra, bên trong toàn là châu báu đẹp đẽ.

Tên thuộc hạ của Lão Lang mỗi lần lấy thứ gì đó lên đều đưa cho Lão Lang xem qua trước, nếu có thứ gì quý đều sẽ cất giấu lại.

Tuy miệng hắn luôn nói phải bảo vệ quy tắc của mình, dù là tri phủ đại nhân có đến cũng không giao ra đồ đã trộm.

Nhưng thật ra những thứ này hắn đều cất giấu lại, không dám dùng cũng không dám mang đi cầm, chỉ vì sợ người ta sẽ tìm đến tận cửa, mà lúc đó không trả lại được đồ thì sẽ bị trả thù.

Lão Lang lấy ra từ trong đó một túi tiền giao cho Tô Tín, mở ra xem liền thấy bên trong có một miếng ngọc bội khắc dị thú, đặt trong tay thấy ấm áp, đúng là Noãn Ngọc có giá trị liên thành đó.

Cất túi tiền đi, Tô Tín quay người ra về, lúc này Lão Lang bất chợt nói:

- Khoan đã.

Tô Tín quay người lại, nhíu mày.

Lão Lang lấy ra một chiếc bình sứ trắng bạc đưa cho Tô Tín, miệng cười khổ nói:

- Thứ này ta không dùng đến được nữa, cũng không có tư cách dùng, cậu cầm lấy đi, chỉ hy vọng cậu có thể tha cho những huynh đệ này của ta một con đường sống.

Lão Lang từng nghe sự tích của Tô Tín, cậu ta chẳng phải là người từ bi gì, hiện giờ ông ta không phải là đối thủ của Tô Tín, đường Hắc Thủy này của ông ta còn cần phải tồn tại nữa sao?

Nhưng Lão Lang vẫn muốn thử, ông ta không muốn giống như mình mười năm trước, nhìn huynh đệ mình chết dưới kiếm của người đó, còn bản thân lại chỉ có thể run rẩy trốn dưới thi thể người chết.

Ông ta truyền ra ngoài rằng bản thân bị huynh đệ phản bội nên mới trở thành như vậy, thực ra ông ta tự biết rằng không phải là huynh đệ phản bội mình, mà là ông ta đã phản bội những huynh đệ năm xưa cùng từng thề đồng sinh cộng tử với mình.

- Đây là cái gì?

Lão Lang nói:

- Ta cũng không biết, thứ này là huynh đệ thuộc hạ ta trộm được từ trong tay một nhân sĩ võ lâm, mùi thuốc nồng đượm, có lẽ là một loại thuốc trị thương hoặc đơn dược trợ giúp tu luyện cực phẩm, dù là gì thì ta cũng không dùng đến được nữa.

Vết thương thật sự của Lão Lang không phải trên cơ thể mà là trong lòng ông ta.

Tâm bị phế đi rồi thì dù thuốc có tốt cỡ nào cũng trị chẳng lành được.

Cầm bình đơn dược, Tô Tín thản nhiên nói:

- Từ nay về sau đường Hắc Thủy sẽ do Tô Tín ta quản, nhưng ta sẽ không sai thuộc hạ đến can thiệp chuyện của ngươi, sau này đường Hắc Thủy vẫn là Hắc Thủy.

Sau khi đi khỏi đường Hắc Thủy, bang chúng dẫn đường đó rõ ràng vô cùng sùng bái Tô Tín.

Lão đại của hắn đúng là truyền kỳ của Phi Ưng bang, người từng ức hiếp được Đới Xung và Trần lão đại như Lão Lang lại bại nhanh chóng dưới tay lão đại.

Thật ra Tô Tín đánh bại Lão Lang này cũng không có gì đáng để tự hào, giờ cậu đã đả thông sáu mươi huyệt vị, sắp tiếp cận cấp hậu thiên trung kỳ.

Còn Lão Lang tuy đã từng rất mạnh nhưng giờ thực lực chỉ còn chưa đến mười huyệt vị, cùng lắm võ kỹ có chút lợi hại và có kinh nghiệm chiến đấu phong phú mà thôi.

Tô Tín trực tiếp dùng sức mạnh bức ép, nhanh chóng đánh bại cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Đương nhiên Tô Tín cũng rất hài lòng với uy lực của Hận Cực Quyền, không hổ là tuyệt kỹ đại phản diện mà Nguyên Thập Tam Hạn đã truyền lại.

Hận Cực Quyền đã mạnh như vậy, nên Tô Tín rất muốn biết được Thương Tâm Tiểu Tiễn kinh thiên động địa đó, hẳn sẽ rất là tuyệt diệu.

Chương 48 - Suy tính của tam anh hội

Suy tính của tam anh hội

Sau khi trở về đường viện, Tô Tín mở bình sứ ra xem, bên trong đúng là có mười viên đơn dược màu vàng nhạt, tỏa ra mùi hương thuốc nồng đậm.

Nhưng không thể không có sự phòng bị, ai biết được Lão Lang ấy chưa từ bỏ ý định mà giở chiêu trò gì đó trong đơn dược này.

Nhưng loại đơn dược này dù có đến tìm người của tiệm thuốc hỏi cũng không ích gì.

Đơn dược của môn phái lớn trong võ lâm đặc chế thì làm sao bọn họ nhận biết được?

Suy nghĩ một hồi, Tô Tín bỗng nghĩ đến một cách, không biết nên làm hay không.

Cậu vào trong không gian hệ thống, hỏi hệ thống:

- Bên ngoài ta có được một bình đơn dược, ngươi có thể giám định qua cho ta được không?

Hệ thống nói:

- Được, tất cả mọi thứ mà ký chủ có được từ bên ngoài hệ thống đều có thể tiến hành giám định, đồng thời có thể tiến hành đánh giá được theo cấp sao hệ thống.

Tô Tín cười, đây đúng là một niềm vui bất ngờ.

Trong hệ thống phản diện còn có nhiều thuộc tính còn chưa được khám phá, nếu Tô Tín không vào hỏi, hệ thống sẽ không chủ động nói ra.

- Vậy tốt, giám định giúp ta bình đơn dược này xem rốt cuộc nó có vấn đề gì không.

Trên màn hình hệ thống hiện lên hình dạng bình đơn dược, một chuỗi giới thiệu xuất hiện trên màn hình.

- Tiểu hoàn đơn được Thiếu Lâm Tự đặc chế, dùng bảy bảy bốn mươi chín loại thảo dược cùng chế luyện ra, là bản thu nhỏ của đại hoàn đơn, có thể giúp tăng nhanh chân khí lưu thông trong người, cường tráng khí huyết, trợ giúp tu luyện, đánh giá tổng hợp hai sao rưỡi.

Thế giới này cũng có Thiếu Lâm Tự, nhưng cách rất xa với đất Tương Nam, không ngờ hôm nay lại có được thứ xuất phát từ Thiếu Lâm Tự.

Thường Ninh phủ ở đất Nam Man này rất ít hiểu biết về võ lâm trung nguyên, Tô Tín cũng từng dò hỏi từ Hoàng Bính Thành nhưng ông ta cũng chỉ biết lơ mơ.

Đối với bọn họ, Thường Ninh phủ chính là cả thế giới, vậy còn cần lãng phí tâm tư đi dò la những thứ vô ích đó làm gì?

Vì vậy đối với võ lâm trung nguyên, Tô Tín chỉ thỉnh thoảng nghe được đôi câu mà thôi, nhưng dù như vậy, cậu cũng biết được Thiếu Lâm Tự là thánh địa Phật tông, có tiếng tăm rất lớn trong võ lâm.

Vậy mà tiểu hoàn đơn này lại xuất thân từ Thiếu Lâm Tự, lại được hệ thống đánh giá hai sao rưỡi, coi như không tồi.

Giờ Tô Tín đã đả thông được sáu mươi huyệt vị, có mười viên tiểu hoàn đơn này giúp sức, có lẽ nội trong mười ngày cậu có thể đột phá đến hậu thiên trung kỳ.

Nghèo văn giàu võ, câu này chẳng phải là nói đùa.

Nếu không có bình tiểu hoàn đơn này, Tô Tín muốn đột phá đến hậu thiên trung kỳ ít nhất cũng phải mất hơn một tháng, mà giờ cậu chỉ cần hoàn thành nó trong vòng mười ngày.

……

Thịnh Long lầu bảy tầng của Xương Đức phường, đâu là tửu lâu lớn nhất của cả Thường Ninh phủ, dù có tiền cũng không phải ai cũng có tư cách đến đây.

Mỗi tầng trong Thịnh Long lầu bảy tầng này đều cần đủ địa vị thân phận mới có tư các vào trong.

Bang chủ Sa Phi Ưng của Phi Ưng bang cũng chỉ mới có tư cách vào được tầng thứ sáu, còn tầng thứ bảy, cả Thường Ninh phủ chỉ có mười người có tư cách lên đó.

Lúc này trong tầng thứ bảy của Thịnh Long lầu có ba người trung niên đang đối ẩm, nhìn xuống những bóng người bên dưới lầu.

Trong tam bang tứ hội của Thường Ninh phủ thì Phi Ưng bang, Thanh Trúc bang, Giang Dương bang là nhỏ yếu nhất.

Còn tứ hội gồm Thiết Đao hội, Huyết Y hội, Thần Phong hội và bên mạnh nhất là Tam Anh hội.

Ba người trung niên này là ba vị hội chủ của Tam Anh hội.

Trong tam bang tứ hội, đa phần đều là những bang phái đã trải qua hơn trăm năm sóng gió, thậm chí còn truyền thừa đến ba, bốn đời, chỉ có hai bang hội là được gây dựng nên gần mấy mươi năm nay, đó là Phi Ưng bang và Tam Anh hội.

Tam Anh hội gây dựng còn muộn hơn Phi Ưng bang, chỉ mới được hơn mười năm.

Nhưng chỉ với hơn mười năm, ba người bọn họ đã giúp cho Tam Anh hội trở thành bang hội lớn nhất Thường Ninh phủ, điều này giúp thấy thực lực và thủ đoạn ba người bọn họ.

- Hai ông nghe chuyện đại đầu mục vừa được thăng chức của Phi Ưng bang chưa?

Một nam tử trung niên trong số họ mang vẻ mặt uy nghiêm hỏi.

Ông ta là một trong ba hội chủ của Tam Anh hội Mạnh Trường Hà, phụ trách quản lý công việc trong bang hội, đồng thời chịu trách nhiệm truyền thụ võ công cho bang chúng, quyền lợi lớn nhất trong ba hội chủ.

Một người nam tử khác thân hình gầy ốm, mặt có vết sẹo do đao nhìn rất hung dữ nói:

- Một người chưa đến hai mươi tuổi đã giết được Đới Xung và Trần lão đại của Thanh Trúc bang, thực lực này thật không tầm thường.

- Hơn nữa cậu ta còn đánh bại được cả La Chấn của Thanh Trúc bang, chuyện này càng không tầm thường, La Chấn xuất thân từ tiêu cục Uy Viễn, sư phụ hắn là đại tiêu sư của tiêu cục Uy Viễn Lâm Lạc Viễn biệt hiệu "Đoạn Hồn Thương", đó là võ sĩ có lực lực thật sự đấy.

- Tô Tín có thể đánh bại La Chấn cho thấy thực lực của hắn tuyệt đối không chỉ có chừng đó mà thậm chí còn mạnh hơn thế nữa.

Người nam tử có vết sẹo này chính là Đoàn Kiêu, một trong ba hội chủ, chịu trách nhiệm trông coi việc bang chiến bên ngoài, tương tự như chiến đường của Phi Ưng bang vậy.

Nhưng chiến đường lại đặc biệt dưỡng một nhóm người, định đi theo hướng tinh anh, còn bang chiến của Tam Anh hội lại do Đoàn Kiêu thống nhất chỉ huy, nghe nói Đoàn Kiêu này xuất thân từ quân trận, vì vậy rất tâm đắc với việc bài bình bố trận.

Vị hội chủ cuối cùng này còn trẻ, nhìn cũng chỉ mới khoảng ba mươi tuổi, trên người ăn mặc y phục nho nhã, chăm sóc bản thân rất tốt, nhìn chẳng giống như người chủ chốt trong bang hội mà giống một công tử thế gia hơn.

Người này là một trong ba hội chủ tên Ninh Lạc Quân, nghe nói ông ta xuất thân từ trong một thế gia võ lâm đổ nát, nhưng vì phạm phải tội lớn nên bị đuổi khỏi gia môn.

Tuy Ninh Lạc Quân có diện mạo ôn hòa nho nhã nhưng lại là người khiến ai ai cũng khiếp sợ nhất trong ba vị hội chủ.

Sau khi Tam Anh hội được gây dựng nên, chính Ninh Lạc Quân nhìn giống như một quý công tử này đã dựa vào một thanh Ly Hồn giết cả Thường Ninh phủ máu đổ thành sông, thậm chí kẻ chết dưới tay ông ta đã vượt qua ba chữ số.

Nghe Đoàn Kiêu nói xong, Ninh Lạc Quân lắc đầu nói:

- Ta với ông có cách nhìn trái ngược nhau, thủ đoạn của Tô Tín này lợi hại hơn nhiều võ công của hắn.

- Cái lỗ kim to lỗ mũi như vậy trước mắt mà lão già Sa Phi Ưng lại có thể khoan nhượng để cho một người trẻ tuổi ngồi lên vị trí đại đầu mục, Tô Tín này thật không đơn giản chút nào.

Mạnh Trường Hà gõ bàn:

- Dù nói thế nào, Tô Tín này chắc chắn là hàng khó tìm được, ta quyết định chiêu mộ hắn đến Tam Anh hội, hai người thấy thế nào?

Đoàn Kiêu và Ninh Lạc Quân đều gật đầu.

Kiểu đối thoại này không phải là lần đầu xảy ra, đi chiêu mộ người của bang phái khác, thậm chí đó chính là một trong những chiến lược quan trọng của Tam Anh hội bọn họ.

Chiến lược của Tam Anh hội thực ra cũng tương tự như của Phi Ưng bang, bọn họ cũng sẽ không lãng phí công sức với những hàng bang chúng cấp thấp, phải đi truyền dạy nội công cho bọn họ.

Nhưng Tam Anh hội chỉ làm khác một điểm so với Sa Phi Ưng, đó chính là với những người tài thực lực mạnh, ông ta không hề tiếc giá cả để chiêu mộ về.

Lúc trước Phi Ưng bang cũng rất mạnh, nhưng Sa Phi Ưng vì địa vị của mình, giết đi gần một nửa đại đầu mục.

Nếu số đại đầu mục năm xưa đều còn sống, thực lực giờ đây của bọn họ ít nhất cũng ngang hàng với ba đường chủ Lâm Phục Hổ bọn họ.

Ba vị hội chủ của Tam Anh hội tự tin hơn Sa Phi Ưng nhiều, chỉ cần là người được bọn họ chiêu mộ về, dù là tiền bạc hay mỹ nhân, hoặc đến võ công, chỉ cần những người đó muốn thì bọn họ đều đồng ý.

Dựa vào điều này, thực lực Tam Anh hội chỉ trong mấy mươi năm cứ như quả cầu tuyết lăn mãi.

Đại đầu mục của Phi ưng bang vốn không có ai đột phá được hậu thiên sơ kỳ, còn Tam Anh hội lại có đến hơn ba mươi đại đầu mục, mỗi người đều có thực lực hậu thiên trung kỳ.

Tô Tín hiện giờ có thực lực, có tiềm lực, cũng còn trẻ, vừa hay cũng là đối tượng bọn họ muốn chiêu mộ.

Ninh Lạc Quân nói:

- Chiêu mộ cũng được, nhưng nhìn tài liệu, Tô Tín này là một người có đầu óc suy nghĩ, ta đoán có thể hắn sẽ không dễ dàng đồng ý đâu, giống như lúc trước chúng ta đi chiêu mộ La Chấn vậy, hắn cũng đã từ chối thẳng.

Mạnh Trường Hà tự tin cười:

- Hai bọn họ không hề giống nhau, La Chấn tuổi đã cao, không có nhiều dã tâm, chỉ muốn ở cạnh những kẻ như huynh đệ của hắn ở Thanh Trúc bang sống những ngày yên ổn, đương nhiên hắn không muốn đến Tam Anh hội chúng ta làm thuộc hạ.

- Nhưng Tô Tín này vẫn còn trẻ, hắn có dã tâm, mà Phi Ưng bang lại không thể cho hắn thực hiện dã tâm này được, còn Tam Anh hội chúng ta lại có thể.

Ninh Lạc Quân suy nghĩ rồi nói:

- Vậy được, sai người đi thử xem, để Trương Hằng đi đi, tính cách hắn ôn hòa nho nhã, đi khuyên bảo Tô Tín cũng thích hợp.

Mạnh Trường Hà nhíu mày nói:

- Trương Hằng trông coi chuyện giao dịch với người Man, chỉ có hắn mới nói chuyện được với đám người Man ở vùng núi đó, thu mua hàng hóa có thể rẻ hơn đôi chút, đổi người thì bọn họ không chịu bán, hay là chúng ta cử người khác đi đi.

- Đổi ai đi?

Mạnh Trường Hà vỗ tay gọi to:

- Xung nhi con lên đây đi.

Tiếng bước chân cộp cộp cộp vang lên, một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt ngạo nghễ bước lên, cúi người chào Ninh Lạc Quân và Đoàn Kiêu:

- Mạnh Xung bái kiến hai vị thúc thúc.

Trong ba hội chủ của Tam Anh hội, chỉ có Trường Mạnh Hà là có được một người con trai, chính là Mạnh Xung trước mặt.

- Lão nhị, lão tam, tuổi Xung Nhi cũng đã lớn, ta chuẩn bị để nó làm quen với việc trong bang, lần này để nó đi đi.

Mạnh Trường hà cười hà hà nói.

Ninh Lạc Quân hoài nghi nói:

- Nhưng tính khí Xung nhi nóng nảy, gặp tên Tô Tín đó có thể sẽ không nói chuyện nổi.

Đoàn Kiêu bên cạnh cũng gật đầu, bọn họ quá quen thuộc với con trai của người đại ca này, toàn tật xấu, dường như đều là do được nuông chiều từ bé mà thành.

Mạnh Trường Hà lắc đầu nói:

- Xung nhi biết phân biệt nặng nhẹ.

Ông quay đầu qua nhìn Mạnh Xung rồi nói to:

- Gặp Tô Tín thì khách khí một chút, chỉ cần hắn không đưa ra yêu cầu quá đáng, thì chỉ cần đồng ý hết với hắn là được.

- Người trẻ tuổi này là hàng cao thủ khó gặp ở Thường Ninh phủ chúng ta, huống hồ thuộc hạ của hắn có hơn nghìn người và cả một phường thị, chúng ta cần nắm được người này trong tay.

Mạnh Xung gật đầu, cũng không biết có nghe lọt tai hay không.

Nhìn thấy Ninh Lạc Quân và Đoàn Kiêu im lặng không nói, Mạnh Trường Hà cười lớn nói:

- Nếu đều đã không nói gì thì lần này để Xung nhi đi đi. Thôi, ta dẫn con đi chọn vài thuộc hạ đáng tin.

Vừa nói Mạnh Trường Hà vừa kéo Mạnh Xung xuống lầu, chỉ để lại Ninh Lạc Quân và Đoàn Kiêu u ám nhìn mặt nhau.

- Lão đại lần này đã hơi nóng vội, ông ấy muốn chuẩn bị tiền đồ cho con trai mình, cũng không lấy lợi ích bang hội ra làm trò đùa.

Ninh Lạc Quân trầm giọng nói.

Đoạn Kiêu thường rất kiệm lời, nhưng lúc này ông ta cũng mở miệng nói:

- Tam Anh hội trước kia là của ba chúng ta, giờ cũng là của ba chúng ta, chỉ cần ba người còn sống thì Tam Anh hội vĩnh viễn là của chúng ta!

- Lão đại lần này không chỉ nóng vội mà còn hơi quá đáng nữa!

Chương 49 - Chiêu mộ

Chiêu mộ

Tam Anh hội xưa nay không phải thuộc về một người, từ ngày bắt đầu được gây dựng nên, Tam Anh hội đã thuộc về ba người bọn họ, không có ai là lão đại cả.

Vì Mạnh Trường Hà lớn tuổi nhất, cộng thêm ông ta có chút phương pháp trong việc quản lý bang phái, vậy nên danh tiếng ông ta trong hội mới lớn nhất, dần dần Tam Anh hội đều xem Mạnh Trường Hà là người có địa vị cao nhất.

Có điều thế lực thuộc hạ của Đoạn Kiêu và Ninh Lạc Quân cũng không thua kém, huống hồ bọn họ cũng không có ý tranh đoạt quyền lợi, vì vậy mấy mươi năm nay Tam Anh hội mới phát triển rất ổn định.

Những năm gần đây, thực sự hai bọn họ có chút bất mãn với Mạnh Trường Hà, nguyên nhân là vì con trai Mạnh Xung của ông ta.

Hai bọn họ đều không có con cháu, chỉ có Mạnh Trường Hà là có được một người con trai.

Ai rồi cũng sẽ già sẽ chết, đợi khi bọn họ chết rồi, Tam Anh hội sẽ giao cho ai? Dù Đoạn Kiêu hay Ninh Lạc Quân nghĩ thế nào, thì ít nhất Mạnh Trường Hà cũng đã chuẩn bị giao Tam Anh hội cho con trai mình, đồng thời giờ ông ta cũng đã chuẩn bị sẵn đường cho con.

Điều khiến Đoạn Kiêu và Ninh Lạc Quân bất mãn chính là ở đây.

Tam Anh hội là của ba huynh đệ bọn họ cùng gây dựng nên, dù sao hai người này cũng không có con cháu, Mạnh Trường Hà muốn để lại Tam Anh hội cho con trai thì họ cũng không có ý kiến gì.

Nhưng giờ bọn họ vẫn còn khỏe mạnh nhưng Mạnh Trường Hà đã chuẩn bị đường cho con trai mình, bắt đầu nuốt dần thế lực của bọn họ, chuyện này cũng không tránh khỏi có phần gấp gáp, cũng hơi quá đáng rồi chăng?

Trước kia Mạnh Trường Hà chỉ âm thầm làm chuyện này, nhưng giờ ông ta đã công khai chuẩn bị người ngựa cho đường tương lai của Mạnh Xung.

Tam Anh hội đi thu nhận võ sĩ của những bang phái khác, ai chiêu mộ người nào, thì người được chiêu mộ sẽ có quan hệ thân thiết hơn với người chiêu mộ đó.

Mạnh Trường Hà nhìn thấy Tô Tín phi phàm, càng muốn để Mạnh Xung đích thân đi chiêu mộ, rõ ràng là muốn Tô Tín gần gũi hơn phần nào với Mạnh Xung, giúp con trai lôi kéo được đại tướng này.

Hai người kia cũng vì chuyện này mà lòng sinh bất mãn, nhưng giờ bọn họ cũng chỉ có thể âm thầm oán trách, chứ không trở mặt công khai với Mạnh Trường Hà.

Tam Anh hội bọn họ là bang phái lớn nhất ở Thường Ninh phủ, bên dưới có vô số đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào sơ hở của bọn họ để có thể cùng công đánh.

Vì thế dù giữa bọn họ có mâu thuẫn lớn thế nào cũng không thể lục đục bên trong, bởi vì như thế đồng nghĩa với việc cho những kẻ bên ngoài cơ hội.

Lúc này bên ngoài Thành Long lầu, Mạnh Trường Hà đang nói lời sâu xa với Mạnh Xung:

- Xung nhi, lần này nếu con có thể chiêu mộ được Tô Tín, thì người này tương lai có thể trở thành trợ thủ mạnh nhất của con đấy.

Mạnh Xung lắc đầu:

- Có phải cha đã quá coi trọng Tô Tín đó không? Nghe nói tuổi hắn còn trẻ hơn cả con, có thể ngồi được lên vị trí đại đầu mục cùng lắm cũng chỉ coi như hắn may mắn mà thôi.

Trần lão đại của Thanh Trúc bang vốn chỉ là một kẻ chuyên nịnh hót mà thôi, con tùy ý sai một người đi cũng có thể giết hắn, Tô Tín đánh một trận miễn cưỡng mới hoàn toàn chiếm được Vĩnh Lạc phường, loại người này đáng để con đích thân ra tay đi chiêu mộ hay sao?

Ánh mắt Mạnh Trường Hà tỏ vẻ thất vọng, đứa con trai này của ông vẫn còn quá non nớt.

Ông ta nói chuyện Tô Tín ra, Đoạn Kiêu và Ninh Lạc Quân liền nhìn ra điểm mạnh của Tô Tín, còn con trai ông lại vẫn cho rằng đối phương không đáng coi trọng.

Thật ra trong đời thứ hai của các bang phái trong Thường Ninh phủ, Mạnh Xung đã được coi là không tồi.

Khi Sa Nguyên Đông bọn họ còn đang chơi bời lêu lổng thì Mạnh Xung đã bắt đầu tham gia quản lý bang phái.

Nhưng tuy như vậy thì Mạnh Trường Hà vẫn cứ cảm thấy chưa đủ.

Tâm tính Mạnh Xung luôn cao ngạo hơn người, điểm này vô cùng bất lợi khi đối phó với các bang phái khác.

Cần biết sư tử vồ thỏ phải dùng hết sức, dù kẻ địch trước mặt yếu thế nào thì cũng không thể có chút coi thường nào được.

Huống hồ những năm qua Mạnh Xung đều được lớn lên trong sự bảo vệ của Mạnh Trường Hà, có người cha này ở đằng sau bảo vệ, những bang chúng kia hiển nhiên không dám bất kính chút nào với Mạnh Xung.

Nhưng nếu như người cha này không còn thì sao? Mạnh Xung có thể áp chế được những bang chúng ngang bướng không chịu phục tùng này không?

Thực lực của Tam Anh hội mạnh hơn rất nhiều những bang phái khác trong Thường Ninh phủ, nhưng đồng thời bọn họ cũng phải bỏ ra rất nhiều công sức để quản lý.

- Được rồi, con chỉ cần nghe cha, chiêu mộ Tô Tín về được là xong, nhớ kỹ, con là đang hạ mình cầu hiền đi chiêu mộ người ta, có thái độ tôn trọng một chút.

Mạnh Trường Hà cử đến một vài bang chúng có tính cách trầm ổn để đi cùng Mạnh Xung, chỉ cần cậu ta có thể chiêu mộ được Tô Tín xấp xỉ tuổi cậu, đợi sau này bọn họ cùng trưởng thành rồi, chắc chắn có thể áp chế được những người cũ trong bang.

Nhưng Mạnh Xung lúc này lại hoàn toàn không biết nỗi khổ tâm của cha mình mà ngược lại cậu ta không cho rằng Tô Tín giỏi như vậy.

Điều này không chỉ vì tính cách cao ngạo của Mạnh Xung mà là vì tuổi của hai người.

Mạnh Trường Hà chỉ thấy tuổi của Tô Tín, liền muốn Mạnh Xung đi chiêu mộ về để hai người cùng lớn lên.

Nhưng đáng tiếc với tính cách của Mạnh Xung thì cậu ta nhìn thế nào vẫn thấy ngứa mắt với Tô Tín.

Cùng tuổi tác, thậm chí Tô Tín còn nhỏ hơn cậu ta mấy tuổi lại có thể được cha tán dương như vậy, điều này khiến Mạnh Xung có chút đố kỵ.

Con người cậu ta là như vậy, từ nhỏ đến lớn cậu luôn là người mạnh nhất trong hàng ngũ cùng tuổi.

Lúc còn nhỏ học võ công, một mình cậu đánh với mấy người, bọn người Sa Nguyên Đông lớn lên rồi vẫn chơi bời lêu lổng

nhưng cậu đã bắt đầu tiếp xúc với công việc bang phái.

Giờ thành tích mà Tô Tín đạt được, tuy miệng Mạnh Xung coi thường, nhưng thực ra trong lòng cậu đang có chút đố kỵ.

Tam Anh hội chiêu mộ người xưa nay không hề lén lút, bọn họ chỉ cần đưa ra tình thế và nói ra điều kiện.

Cách này khiến nhiều người có thiện cảm cao, thậm chí còn có người cảm thấy vinh hạnh.

Bởi vì người của Tam Anh hội đến chiêu mộ ngươi, điều này chứng tỏ ngươi có thực lực, có thể được Tam Anh hội nhắm trúng.

Tuy Mạnh Xung chưa làm qua chuyện này, nhưng những thuộc hạ mà Mạnh Trường Hà sắp xếp đều là những người cũ có kinh nghiệm phong phú, bọn họ trực tiếp đến đường viện Vĩnh Lạc phường, đồng thời đứng ở cổng lớn nói to rõ ràng:

- Thiếu hội chủ Mạnh Xung của Tam Anh hội lần này đến để cầu kiến Tô đại đầu mục.

Sau khi Tô Tín có được tiểu hoàn đan thì bắt đầu bế quan, chuẩn bị luyện một hơi đến hậu thiên trung kỳ, vì vậy chuyện trong đường viện đều giao hết cho Hoàng Bính Thành trông coi.

Nghe thấy giọng nói, Hoàng Bính Thành liền đi ra chắp tay chào:

- Thì ra là thiếu hội chủ của Tam Anh hội đến, mời các vị nhanh vào.

Sau khi nghe thấy cái tên Tam Anh hội, trong lòng Hoàng Bính Thành bỗng vui mừng.

Lăn lộn trong Phi Ưng bang đã lâu năm, sao hắn lại không biết thói quen đi chiêu mộ người này của Tam Anh hội được chứ?

Các đại đầu mục của Phi Ưng bang đều là những người đã cũng kề vai sát cánh lâu năm với Sa Phi Ưng, vì vậy không bị Tam Anh hội chiêu mộ qua được, nhưng những bang phái khác đều bị chiêu mộ qua rất nhiều người.

Được Tam Anh hội đến chiêu mộ, điều này chính là chứng tỏ được thực lực, trong lòng Hoàng Bính Thành đương nhiên vui mừng.

Đặc biệt là người đến lần này lại là thiếu hội chủ Mạnh Xung của Tam Anh hội, điều này đúng là niềm vui bất ngờ.

Lúc trước Tam Anh hội đi chiêu mộ, mọi người đều nhìn thực lực người đến để đoán được mức coi trọng của Tam Anh hội đối với người đó.

Bình thường trước kia những người đi chiêu mộ đều là những bang chúng biết ăn nói, chỉ những người thực sự được Tam Anh hội coi trọng mới phái đại đầu mục đích thân đi chiêu mộ.

Mà người đến chiêu mộ Tô Tín lần này, lại là thiếu hội chủ của Tam Anh hội, như vậy có thể chứng minh điều gì?

Tuy Mạnh Xung không hề có chức danh thật gì trong Tam Anh hội, nhưng chỉ dựa vào thân phận thiếu hội chủ này của cậu ta cũng đã có thể chứng minh tất cả.

Nhìn thấy người ra tiếp đón ở cửa không phải Tô Tín, Mạnh Xung không khỏi nhíu mày hỏi:

- Ngươi là ai? Tô Tín đâu?

Hoàng Bính Thành cười nói:

- Tiểu tử là Hoàng Bính Thành, phụ trách quản lý những chuyện như tiền bạc, thuộc hạ… cho Tô lão đại, Tô lão đại hiện đang bế quan, thiếu hội chủ có thể đợi hai ngày được không? Sau khi lão đại chúng tôi ra ngoài thì sẽ lập tức đến thông báo cho người.

Nếu như Tô Tín bế quan bình thường thì giờ Hoàng Bính Thành đã đi thông báo cho cậu ra.

Nhưng lần này Tô Tín bế quan để chuẩn bị luyện cho đến hậu thiên trung kỳ, vì vậy cậu đặc biệt căn dặn Hoàng Bính Thành, dù có xảy ra chuyện lớn gì cũng phải đợi cậu bế quan kết thúc mới đi giải quyết.

Lệnh đã đưa xuống như vậy, Hoàng Bính Thành liền biết lần bế quan này rất quan trọng, dù Mạnh Xung có đích thân đến,

ông ta cũng không thể đến cắt ngang chuyện bế quan của Tô Tín được.

Nghe thấy Hoàng Bính Thành nói vậy, Mạnh Xung liền nhíu mày lại.

Tam Anh hội bọn họ đến chiêu mộ, thậm chí là thiếu hội chủ Mạnh Xung đích thân đến, Tô Tín này lại không coi cậu ta ra gì, rõ ràng là vô cùng hống hách!

Hơn nữa tên thuộc hạ nhỏ bé này lại dám bảo bọn họ đợi mấy ngày, Tô Tín nghĩ rằng cậu là ai, có thể gọi thì đến bảo thì đi sao?

Nhưng nhớ đến lời cha căn dặn, Mạnh Xung nén lại sự tức giận trong lòng nói:

- Đi bảo Tô Tín ra đây đi, việc của Tam Anh hội ta rất bận rộn, không có tâm trí đợi cậu ta ở đây đâu!

Hoàng Bính Thành gấp gáp nói:

- Thiếu hội chủ, thật sự là không được đâu, lần bế quan này của lão đại tôi rất quan trọng, thật sự không thể làm phiền được.

- Nếu người bận có thể trở về trước? Đợi lão đại của ta bế quan xong, sẽ nói người ấy đích thân đi một chuyến đến Tam Anh hội có được không?

Mạnh Xung giận quá hóa cười:

- Ý của ngươi là lần này ta đến coi như vô ích rồi? Tô Tín hắn thật kiêu căng ngạo mạn, Mạnh Xung ta đích thân đến thế mà đến gặp cũng không ra gặp!

- Giờ ta hỏi ngươi một câu, ngươi có đi gọi hắn ra hay không? Nếu ngươi không đi, ta sẽ đích thân đi, ta cũng muốn xem thử Tô Tín hắn rốt cuộc có tư cách gì mà làm cao như vậy?

Hoàng Bính Thành đứng cản ngay trước mặt Mạnh Xung, bi ai cầu xin:

- Thiếu hội chủ xin đừng làm khó ta, thực sự lúc này là thời khắc bế quan quan trọng của lão đại, không thể làm phiền được.

- Cút.

Sắc mặt Mạnh Xung u ám nói.

Hoàng Bính Thành lắc đầu, vẫn không lùi bước nào.

Nộ ý trong lòng Mạnh Xung đã không thể kìm nén, từ lúc nào lời cậu ta nói bị xem như gió bay?

Đến một nhân vật nhỏ bé ở Phi Ưng bang cũng dám cãi lại lệnh của mình?

- Ta bảo ngươi cút đi ngươi nghe không hiểu sao?

Mạnh Xung trực tiếp tát một cái khiến Hoàng Bính Thành ngã qua một bên, làm một bên mặt ông ta sưng vù lên, khóe miệng chảy máu.

Chương 50 - Đây là ngươi đang ép ta giết ngươi

Đây là ngươi đang ép ta giết ngươi

Tuy bị Mạnh Xung tát một cái, nhưng ông ta không dám có nửa lời oán trách.

Ông ta không phải là bang chúng bình thường một khi tức giận lên thì chẳng màng chuyện gì, lăn lộn trong Phi Ưng bang lâu như vậy, ông ta biết người nào chọc giận được, người nào không được chọc đến.

Sự lớn mạnh của Tam Anh hội rõ như ban ngày, đừng nói Tô Tín, dù có là Sa Phi Ưng cũng không chọc giận họ được!

- Lão Hoàng, xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc này một giọng nói bên ngoài vang lên.

Hoàng Bính Thành thầm thốt lên câu không ổn, quay đầu lại nhìn thì đúng là Lý Hoại tuần tra bên ngoài đã trở về.

Con người Lý Hoại thì ai cũng đã biết, chẳng coi ai ra gì, trước kia Hổ Tam Gia cũng không buồn nói, duy chỉ Tô Tín là thực sự khiến hắn khuất phục.

Dù chuyện gì thì con người này cũng đều có thể làm ra được.

Nhìn thấy vết thương trên mặt Hoàng Bính Thành, trong mắt Lý Hoại bỗng hiện lên sát khí ngùn ngụt.

Tính cách hắn lạnh nhạt, cả Phi Ưng bang chỉ có hai người khiến hắn để tâm, một người là lão đại Tô Tín, người còn lại tiếp xúc nhiều nhất với hắn-Hoàng Bính Thành.

Thật ra trong lòng hắn đã xem Hoàng Bính Thành như huynh đệ của mình.

Ánh mắt Lý Hoại di chuyển về phía đám người Mạnh Xung.

Không cần hỏi hắn cũng biết, chắc chắn là đám người ngoài bang này làm ra.

Những người đến cùng Mạnh Xung không đơn thuần chỉ phụ trách chiêu mộ, bọn họ còn lo việc bảo vệ an toàn cho Mạnh Xung.

Người Lý Hoại đã từng giết không ít, trên người tự nhiên sẽ có sát khí nghi ngút bao phủ, giờ xuất hiện liền khiến bọn họ sinh lòng cảnh giác.

Mạnh Xung hiển nhiên cũng cảm thấy cỗ sát khí này, chỉ là hắn không chút sợ hãi, ngược lại còn cười lớn lên.

- Được! Được lắm! Gan của Phi Ưng bang các ngươi cũng lớn quá, không chỉ dám cản ta, còn muốn ra tay với ta, hôm nay ngươi muốn động thủ dù chỉ một chút thôi, có tin là dù ta giết hết bang chúng dưới tay Tô Tín, Sa Phi Ưng cũng chẳng dám nói lời nào không!

- Được thôi, có bản lĩnh thì giết thử một người xem.

Cửa lớn đường viện được đẩy ra, Tô Tín từ trong bước ra.

Giây phút nhìn thấy Tô Tín từ trong bước ra, trong mắt mấy kẻ theo cùng Mạnh Xung đến để lộ sự cảnh giác.

Bọn họ đều chỉ là võ sĩ hậu thiên sơ kỳ, nhưng bọn họ cảm thấy một cỗ uy hiếp trên người Tô Tín, tuy không đoán được thực lực rốt cuộc thế nào.

Có thể gây ra cảm giác này chỉ có hai nguyên nhân, một là Tô Tín chẳng hề biết võ công, một nguyên nhân khác là Tô Tín mạnh hơn bọn họ!

Thực ra Tô Tín sớm đã cảm giác được bên ngoài có chuyện, nhưng cậu lại không thể nào ra mặt được.

Khoảnh khắc bản thân đột phá lên hậu thiên trung kỳ, nếu bị dừng lại thì không những sẽ mất hết công lực, mà thậm chí còn có khả năng bị tổn thương do chân khí nghịch chuyển.

Vì vậy cậu chỉ có thể tĩnh tâm toàn sức đả thông bảy mươi hai huyệt vị, giúp huyệt vị bản thân đạt đến con số địa sát bảy mươi hai tuần hoàn không dứt, cuối cùng cũng coi là đã đột phá cấp hậu thiên trung kỳ.

Nhưng vừa bước ra, cậu liền nghe thấy lời nói ngông cuồng của Mạnh Xung.

Chuyện của Tam Anh hội hiển nhiên cậu cũng biết, nhưng dù cái giá của Tam Anh hội cao thế nào thì cậu cũng không thể gia nhập vào Tam Anh hội được.

Bản thân đang có nhiệm vụ, nếu cậu gia nhập vào Tam Anh hội sẽ chịu hình phạt nhiệm vụ thất bại, chuyện này sẽ là được không bù được lại mất.

Nói lời mềm mỏng Tô Tín cũng không đi, chứ đừng nói giờ Mạnh Xung còn đánh Hoàng Bính Thành.

Mạnh Xung lạnh nhạt nhìn Tô Tín, nói kỳ cục:

- Mặt mũi Tô đại đầu mục ngươi cũng lớn quá, mời đi mời lại cũng không thèm ra.

- Cũng không phải ta mời ngươi đến, nếu ngươi thấy khó chịu cũng có thể đi về.

Tô Tín thản nhiên nói.

Mạnh Xung giận quá hóa cười:

- Nghe nói Tô Tín ngươi kiêu căng ngạo mạn, hôm nay coi như ta cũng đã biết, có điều hôm nay ta đến không phải để đấu khẩu với ngươi, Tam Anh hội ta đã để mắt đến ngươi, chỉ cần ngươi gia nhập Tam Anh hội ta thì có thể ra bất cứ điều kiện nào.

Mấy bang chúng Tam Anh hội theo cùng Mạnh Xung liền thở phào một hơi.

Lúc trước hội chủ có căn dặn qua bọn họ, bảo bọn họ nhất định phải giúp thiếu hội chủ lôi kéo được Tô Tín về tay.

Nhưng không ngờ Tô Tín bế quan không ra, Mạnh Xung cũng nổi giận, hai người vừa gặp thì mùi hỏa dược đã nồng đậm như vậy.

May mà cuối cùng thiếu hội chủ vẫn biết coi trọng đại cục, tạm gác ân oán lại, như câu kẻ thành đại sự thì không câu nệ tiểu tiết vậy.

Nhưng lời nói tiếp theo của Mạnh Xung lại khiến bọn họ như rơi vào động băng.

Chỉ thấy Mạnh Xung nói một mạch:

- Nhưng hai thuộc hạ của ngươi làm ta rất khó chịu, hàng không có mắt nhìn như vậy Tam Anh hội ta không cần.

- Bảo bọn chúng quỳ xuống đất dập đầu, tự tát vào mặt mười cái ta sẽ để chúng gia nhập Tam Anh hội cùng ngươi.

Bang chúng của Tô Tín liền đỏ mắt lên, mấy tên bang chúng của Tam Anh hội cũng giật thót mình.

Mạnh Xung đây là đang sỉ nhục Tô Tín đến cùng!

Thân là lão đại nếu đến thuộc hạ của mình cũng bảo vệ không được, thì đây chính là chuyện khiến người ta nhục nhã nhất, cũng là chuyện mất mặt nhất.

Vì vậy lần thích sát Đới Xung trước kia, nếu bảo Tô Tín nhận thua, chọn cách chịu đựng, thì cậu cũng đã không có được lòng người như vậy, và bây giờ cũng giống thế.

Lúc này Tô Tín vì để gia nhập được vào Tam Anh hội mà bảo Hoàng Bính Thành và Lý Hoại dập đầu tự tát vào mặt mình, Tô Tín cậu sẽ hoàn toàn mang tiếng xấu, e là thuộc hạ bằng lòng cùng cậu gia nhập Tam Anh hội chưa hơn được hai phần.

Một lão đại vì lợi ích bản thân mà bán rẻ, sỉ nhục thuộc hạ mình thì ai bằng lòng theo cùng chứ?

- Nếu ta không muốn gia nhập Tam Anh hội thì sao?

Tô Tín bình thản hỏi.

- Không gia nhập Tam Anh hội sao?

Ánh mắt Mạnh Xung để lộ sát khí nghi ngút:

- Nếu ngươi không gia nhập Tam Anh hội, vậy sẽ không phải là người của chúng ta. Dám bất kính với ta vậy thì ta sẽ giết hết bang chúng ở Vĩnh Lạc phường của ngươi!

Tô Tín thở dài một hơi, đây có được coi là họa trời giáng không?

Cậu nhìn người rất chuẩn, Mạnh Xung này tuyệt đối không phải là loại người có tấm lòng khoan dung độ lượng, hắn nói giết toàn bộ thuộc hạ của cậu, Tô Tín cũng không xem câu này là trò đùa.

Đối phương có ý này thì sẽ có thực lực tương đương.

Dù hôm nay để hắn ta đi thì Vĩnh Lạc phường này cũng sẽ không được yên, huống hồ nếu thả hắn đi thật, nhẫn nhịn nỗi tức tức giận này thì danh tiếng Tô Tín tích lũy được trong Phi Ưng bang cũng sẽ mất đi hơn phân nửa.

Dù sao một lão đại chỉ biết bấm bụng chịu đựng không có khí phách cũng không đáng để bọn họ đi theo.

- Mạnh công tử, đây là cậu đang ép ta, cậu đang ép ta giết cậu đấy!

Câu than thở của Tô Tín khiến mấy tên bang chúng của Tam Anh hội bỗng như nhìn thấy vô số kẻ địch nên liền đưa Mạnh Xung vào ở giữa.

Nhưng Mạnh Xung lại đẩy bọn họ ra, cười nhạt nói:

- Ngươi muốn giết ta? Hôm nay ta đứng ở đây, xem ngươi rốt cuộc có gan đến giết ta không!

Tô Tín lắc đầu:

- Ba vị hội chủ Tam Anh hội gây dựng được cơ nghiệp lớn như vậy, Tô Tín ra rất bội phục, nhưng đáng tiếc là đến một phần đầu óc suy nghĩ của họ ngươi cũng không kế thừa được.

- Hiện giờ thực lực Tam Anh hội đang đứng đầu ở Thường Ninh phủ, vì sao không trực tiếp đi thôn tính các bang phái

khác? Bởi vì chỉ cần Tam Anh hội dám nói rằng muốn xưng bá ở Thường Ninh phủ thì tam bang tứ hội sẽ lập tức bỏ hết tất cả nghi kỵ để cùng liên hợp lại.

- Đây gọi là chó cùng cắn dậu, tuy ví dụ này không chính xác lắm nhưng nó đúng là có ý này, làm người phải để một đường lui, dồn người vào đường cùng thì ngươi cũng không có chút lợi ích nào đâu.

- Giờ ngươi đã nói muốn giết hết người của ta ở Vĩnh Lạc phường, vậy thì sớm muộn gì ta cũng chết, tại sao ta lại không dám giết ngươi? Giờ giết ngươi vẫn có thể lấy một người để chịu tội thay đấy.

Lời Tô Tín nói rất nhẹ nhàng, trên người không mang theo sát khí nào, nhưng những bang chúng của Tam Anh hội đều vô cùng sợ hãi, bọn chúng vội đứng chặn trước người Mạnh Xung, một kẻ trong đó hét lớn:

- Thiếu hội chủ nhanh chạy đi!

Nhưng chưa đợi hắn nói xong câu thì Tô Tín đã động thủ.

Cừu Cực Chưởng! Thù hận như biển!

Thâm thù đại hận dùng máu để báo!

Một bang chúng của Tam Anh hội muốn đỡ nhưng một chưởng này trực tiếp làm đứt tâm mạch của hắn!

Cừu Cực Chưởng, người chết, hận tiêu tan!

Mạnh Xung mang theo cả thảy năm người, năm người bọn họ đều có thực lực hậu thiên sơ kỳ, nếu những người này ở Phi Ưng bang hoặc Thanh Trúc bang thì đều có thể trực tiếp lên làm đại đầu mục, nhưng giờ đây lại bị Tô Tín một chưởng đánh chết ngay!

Tô Tín tiến lên một bước liền đã đến trước mặt Mạnh Xung.

Mạnh Xung tuy cũng có thực lực hậu thiên sơ kỳ nhưng kinh nghiệm thực chiến của hắn quá ít.

Lúc còn ở Tam Anh hội tuy cũng có tham gia xử lý chuyện trong bang nhưng hắn chưa thật sự tham gia qua trận bang

chiến nào, giờ đối diện với Tô Tín đột ngột lao đến hắn liền quên cả việc rút kiếm ra phản kích.

Nhưng hắn quên chứ những kẻ khác không quên.

Một bang chúng trong đó phản ứng rất nhanh, rút yêu đao bên hông ra hướng thẳng về phía Tô Tín.

Yêu đao hắn là loại đao chế tạo theo kiểu của triều đình, Thiết Vô Tình và bổ khoái thuộc hạ hắn cũng mang theo loại này, tuy nhỏ nhẹ nhưng lại vô cùng sắc bén, đồng thời có thể rút đao rất nhanh, dùng xử lý những chuyện xảy ra đột ngột.

Hắn nhanh thật nhưng Tô Tín càng nhanh hơn.

Kiếm tay trái xuất vỏ, nhưng Tô Tín lại cầm ngược cán kiếm, dùng cán kiếm va chạm thẳng vào yêu đao, lướt qua vai Tô Tín chém xuống.

Lúc này Tô Tín lại bước ngang qua, tay phải xuất quyền!

Hận Cực Quyền!

Hận! Hận! Hận! Hận ý ngút trời!

Ngực bang chúng đó lõm xuống trực tiếp bay ra.

“Coong!”

Trường kiếm âm u lãnh lẽo lần nữa xuất vỏ, nhưng lần này không phải là cán kiếm nữa mà là mũi kiếm sắc nhọn hướng về cổ của Mạnh Xung!

Lúc này trong lòng Mạnh Xung chỉ nói đi nói lại một câu lặp ý đó là:

- Ngươi muốn giết ta! Ngươi lại có thể dám giết ta sao? Ngươi lại có thể dám giết ta thật!

Trong giờ phút sinh tử, sức mạnh tiềm ẩn của Mạnh Xung dường như được bộc phát ra vậy, hắn ngửa người cong vòng tránh kiếm này, nhưng vừa muốn lấy bội kiếm ở eo ra thì lại sờ thấy trống không.

Hắn không ngờ lần này đến sẽ phải động thủ, vì vậy hắn đã không mang theo binh khí!

Hắn muốn cầu cứu với ba bang chúng của hắn nhưng ba người còn lại này sớm đã khiếp sợ khi nhìn thấy Tô Tín từng quyền liên tục đánh chết hai người kia.

Tam Anh hội đối đãi với bọn họ không tồi, nhưng bọn họ tuyệt đối không đi chết vì Mạnh Xung.

Mũi nhọn sắc bén lẫm liệt quét qua cổ Mạnh Xung, hắn vô thức tránh đi nhưng lại cảm thấy tim mình đau nhói, kiếm của Tô Tín đã đâm vào ngực hắn!

Mạnh Xung mang theo vẻ không cam lòng ngã xuống đất, trong khoảnh khắc đó tất cả mọi người đều hít ngược vào một hơi lạnh.

Trong lòng Hoàng Bính Thành ngoài cảm kích Tô Tín đã ra mặt giết Mạnh Xung vì mình, còn có thêm cảm giác trời sắp sập xuống.

Đối với Trường Ninh phủ mà nói, Tam Anh hội chính là trời!

So với chuyện lần này, lần Tô Tín giết Hầu Thông đó chỉ như đập chết một con ruồi vậy, ngoài chút buồn nôn thì chẳng có chút ảnh hưởng gì.

Nhưng lần này, lại có thể mất mạng!

Chương 51 - Đại hoạ ập đến mỗi người tự bay

Đại hoạ ập đến mỗi người tự bay

Việc giết Mạnh Xung tuy sẽ gây ra ảnh hưởng cho sự phát triển sau này, nhưng Tô Tín lại không hối hận.

Mạnh Xung hùng hổ hăm dọa, nếu Tô Tín không phản kích, với tính cách của hắn, sau này bản thân sẽ không có ngày nào được yên.

Huống hồ Tô Tín bây giờ đã không còn là Tô Tín của ngày xưa sau khi giết chết Trần Đáo phải cúi mình cầu toàn nhận Hổ Tam Gia làm nghĩa phụ để vượt qua một kiếp nạn nữa.

Ngoài thực lực hậu thiên trung kỳ cậu còn có thế lực mà mình gây dựng nên, đủ để đối phó với hết thảy mọi chuyện, dù đối

phương có là Tam Anh hội mạnh nhất Thường Ninh phủ thì cậu cũng không chút lo sợ.

Lau đi vết máu trên kiếm xong, Tô Tín nhẹ nhàng nói:

- Mang theo thiếu hội chủ của các ngươi cút ra khỏi Vĩnh Lạc phường.

Ba tên bang chúng im lặng không nói gì, khiêng thi thể Mạnh Xung và cả hai thi thể bang chúng còn lại vội vã rời đi, đến một câu chửi bới cũng không dám thốt ra.

Đến Mạnh Xung mà Tô Tín còn dám giết thì bọn họ là gì chứ? Nếu còn chọc giận kẻ điên này, e là không ai có thể bước ra khỏi Vĩnh Lạc phường này nữa.

Đợi đến khi người của Tam Anh hội đi hết, Hoàng Bính Thành liền quỳ xuống trước Tô Tín:

- Lão đại, cái mạng này của lão Hoàng, đời này giao cả cho người!

Nam nhi dưới đầu gối là vàng, đều là người trong giang hồ, dù địa vị đối phương có cao hơn bản thân rất nhiều thì cũng rất ít người quỳ xuống hành lễ, quỳ xuống sẽ là lễ tiết cao nhất, bình thường đều chỉ khom người hành lễ hoặc chắp tay.

Hoàng Bính Thành quỳ trước Tô Tín, con người vốn lọc lõi này đã hoàn toàn bị Tô Tín khuất phục.

Thật ra vừa rồi Tô Tín có bảo Hoàng Bính Thành quỳ xuống tự vả vào mồm thì tuy nhục nhưng dường như hắn cũng sẽ làm.

Dù sao đối phương cũng là Tam Anh hội, đệ nhất Thường Ninh phủ.

Nhưng Tô Tín thà giết Mạnh Xung cũng không đồng ý, dù Hoàng Bính Thành biết nguyên nhân không hoàn toàn là vì bản thân hắn nhưng hắn khó mà nén được sự cảm kích trong lòng.

Những bang chúng khác ở đó cũng nhìn Tô Tín với ánh mắt sùng kính, đều là những người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết, những

chuyện mà Tô Tín làm đều khiến lòng bọn họ sục sôi nhiệt huyết, cảm giác rằng không theo nhầm lão đại.

Đặc biệt là những người mới gia nhập vào làm thuộc hạ của Tô Tín, tuy trước kia bọn họ nghe nói Tô Tín vì bang chúng thuộc hạ mà đi thích sát đại đầu mục Đới Xung, nghĩa khí vô song.

Nhưng dù sao cũng chỉ là nghe nói, còn giờ đây bọn họ đã chính mắt nhìn thấy, hơn nữa thân phận của đối phương còn cao hơn nhiều lần so với Đới Xung.

- Đứng lên! Đầu gối phải cứng rắn lên, đừng có hễ một chút là quỳ.

Tô Tín đá nhẹ Hoàng Bính Thành một cái bảo hắn đứng lên.

- Lão đại, không được nữa thì chúng ta rút đi, không ở được Thường Ninh phủ thì chúng ta vào mật lâm Tương Nam dựng sơn trại, sẽ có nhiều huynh đệ thuộc hạ bằng lòng theo cùng người!

Hoàng Bính Thành đứng dậy liền đưa ra đề xuất.

Đắc tội với Tam Anh hội sẽ không cách nào ở lại được Thường Ninh phủ nữa, những châu phủ khác ở đây cũng có thế lực, chắc chắn không dung nạp được bọn họ, lối thoát tốt nhất là giống như Lão Lang đường Hắc Thủy vậy, vào mật lâm Tương Nam dựng sơn trại làm kẻ cướp.

Nơi giao giữa Tương Nam và trung nguyên nhiều rừng núi, đường vô cùng khó đi, ở trong đó có vô số cường đạo, cướp đường, ít thì có mười mấy người, nhiều thì đến trên ngàn vạn người, xảy ra chuyện vào mật lâm trốn thì không dễ gì tìm được bọn họ.

Lý Hoại bên cạnh lạnh lùng nói:

- Ở đó đến khi đủ thực lực, cùng lắm quay về lại Thường Ninh phủ diệt hết Tam Anh hội bọn họ!

Dù Lý Hoại cuồng ngạo đến mức nào cũng không điên đến bước liều sống chết với Tam Anh hội.

Thật ra vừa rồi hắn muốn ra tay, nhưng cũng chuẩn bị sẵn suy nghĩ giết Mạnh Xung xong liền rời khỏi Thường Ninh phủ, không để liên lụy đến Tô Tín bọn họ.

- Vì sao chúng ta phải chạy trốn như chó nhà chết chủ?

Tô Tín hỏi ngược lại.

Hoàng Bính Thành nói:

- Nhưng mà Tam Anh hội…

Tô Tín cắt ngang lời Hoàng Bính Thành:

- Tam Anh hội không phải là trời, ở Thường Ninh phủ này không phải chỉ do Tam Anh hội bọn họ quyết định, ta sẽ không rời khỏi Thường Ninh phủ đâu, Tam Anh hội cũng không làm gì được chúng ta.

Hoàng Bính Thành muốn khuyên gì đó nhưng không nói ra được.

Vị lão đại này vẫn luôn là người giỏi tạo ra kỳ tích, không biết lần này có thể vượt qua được không.

- Đi gọi hết các huynh đệ đến đây, nói chuyện này cho bọn họ biết.

Hoàng Bính Thành không hỏi vì sao, chỉ nhanh chóng đi gọi hết thuộc hạ của Tô Tín đến đường viện Vĩnh Lạc phường.

Giờ thuộc hạ Tô Tín có hơn một nghìn một trăm người, đông nghịt một mảng.

Chuyện Tô Tín giết Mạnh Xung bọn họ đã được nghe, điều này khiến phần lớn bang chúng ở đây đều tỏ vẻ sùng kính.

Đúng là bọn họ đã không theo nhầm lão đại, không giống như những lão đại khác, một khi xảy ra chuyện liền đổ lên đầu bang chúng thuộc hạ cả.

Nhưng cũng có người tỏ vẻ thấp thỏm lo âu.

Tam Anh hội lớn mạnh như vậy, chuyện trả thù sau này có liên lụy đến bọn họ không?

- Mọi người, chuyện xảy ra vừa rồi ta nghĩ mọi người đều đã nghe nói, ta giết thiếu hội chủ Mạnh Xung của Tam Anh hội,

nguyên nhân ta cũng không nói nữa, dù sao người ta cũng giết rồi, nói thêm cũng không ích gì.

Tô Tín nhìn các bang chúng bên dưới rồi trầm giọng nói:

- Tiếp theo sau Tam Anh hội chắc chắn sẽ muốn giết ta thật nhanh chóng, thậm chí đến các ngươi cũng sẽ bị tai ương.

- Giờ ta cho các ngươi một cơ hội, mọi người hợp rồi tan, người muốn ra đi đến lấy mười lượng liền đi được, Tô Tín ta tuyệt không ngăn cản.

Bang chúng bên dưới đều im lặng.

Tuy trong lòng bọn họ Tô Tín là một lão đại tốt, nhưng bọn họ lại không muốn chết, tiếp tục theo Tô Tín thì lúc nào cũng có thể bị kéo vào chuyện Tam Anh hội, không cẩn thận liền mất mạng ngay.

Tô Tín sai Hoàng Bính Thành bày ra hai cái rương, bên trong toàn là những đỉnh bạc mười lượng trắng lấp lánh vô cùng chói mắt.

Thời gian trôi qua, cuối cùng có người không kìm được, cúi người hành lễ với Tô Tín rồi quay người rời đi.

Có người xung phong nên những người sau cũng dễ dàng hơn, càng nhiều người đứng ra, sau khi hành lễ với Tô Tín thì rời đi.

Giữa nghĩa khí và tính mạng, bọn họ vẫn lựa chọn tính mạng bản thân.

Nhưng những người này lại không đến lấy bạc.

Giờ phút quan trọng mà bỏ đi đã đủ mất mặt lắm rồi, còn lấy bạc nữa thì mặt mũi để vào đâu nữa?

Nhưng không phải ai cũng có thể kiềm chế được sự mê hoặc của mười lượng bạc, trong số đó có một bang chúng đã do dự, rồi hắn cầm một đĩnh bạc mới rời đi.

“Hừ! Ngươi còn mặt mũi sao? Bỏ đi lúc nguy nan, còn mặt mũi cầm bạc? Tô lão đại nhân nghĩa với các ngươi nhưng lão tử thì không nhịn được!

Một bang chúng trong số đó nóng giận lên liền đạp một đạp khiến hắn ngã xuống đất, còn một vài bang chúng khác cũng theo lên, trong chốc lát đã đánh cho bang chúng cầm bạc đó không ngừng kêu lên thảm thiết.

- Dừng tay!

Tô Tín hét lên một tiếng:

- Để hắn cầm bạc đi đi.

Nghe thấy Tô Tín lên tiếng, những bang chúng này mới căm giận dừng tay, nhưng lúc ra đi còn quay về phía hắn nhổ mấy ngụm nước bọt, mặt tỏ vẻ khinh khi.

Bang chúng đó lồm ngồm bò dậy, dùng ánh mắt oán hận nhìn lại bọn họ, đến một câu chửi lại cũng không dám, chỉ chán nản ra đi.

Có vết xe đổ này, những bang chúng khác khi đi đều không dám lấy bạc.

Sau nửa canh giờ, cuối cùng cũng không còn ai rời đi nữa, nhưng sắc mặt Hoàng Bính Thành lại suy sụp.

Nửa canh giờ, một nghìn một trăm bang chúng đã đi hết chỉ còn lại chưa đến năm trăm, cả thảy đi hết hơn một nửa số người.

Duy chỉ có điều khiến hắn vui mừng đó là hơn một trăm huynh đệ đã theo Tô Tín từ lúc đầu ở Khoái Hoạt Lâm không có một ai ra đi cả.

Nhìn xuống dưới, Tô Tín nói to rõ:

- Mọi người đã bằng lòng cùng chung hoạn nạn với Tô Tín, vậy thì bắt đầu từ hôm nay, tất cả sẽ là huynh đệ của Tô Tín ta!

- Đối với huynh đệ mình, Tô Tín ta chưa từng khiến ai thất vọng!

Còn lại gần năm trăm người, đây đã là niềm vui ngoài dự tính, Tô Tín vốn chỉ ước tính sẽ còn lại chừng ba trăm người.

Vợ chồng như chim cùng rừng, đại hoạ ập đến mỗi người tự bay.

Vợ chồng sớm tối cạnh nhau còn như vậy, sao có thể cưỡng cầu những bang chúng này cùng mình lao vào chỗ chết?

Những người ở lại hoặc là thực sự vì nghĩa khí muốn giúp sức cho Tô Tín, nhưng phần nhiều lại là người đang cược, hoặc cũng có thể là họ tin rằng Tô Tín sẽ vượt qua được kiếp nạn này, địa vị cậu cũng từ đó là bay cao.

Tô Tín cũng là có ý này.

Mỗi tập thể đều có thành viên chủ chốt, những người này tin vào cậu lúc quan trọng, đợi khi cậu vượt được ải này thì bọn họ sẽ trở thành thành viên chủ chốt của bản thân.

Những bang chúng tầm thường đó đi thì đi, Thường Ninh phủ lớn như vậy làm sao không chiêu mộ được người?

Còn những người ở lại, mới là thành viên nòng cốt thật sự của Tô Tín, mới là những người Tô Tín tin tưởng thật sự.

Cùng lúc này, trong tổng đường Tam Anh hội ở Xương Đức phường, Mạnh Trường Hà nhìn thi thể Mạnh Xung, ánh mắt tỏ vẻ không thể tin được.

- Xung Nhi chết rồi, sao mà nó chết rồi!?

Hai mắt Mạnh Trường Hà đỏ ngầu lên, một bang chúng bên cạnh vừa muốn nói mọi chuyện cho Mạnh Trường Hà nhưng đã bị ông ta đánh một chưởng vào ngực hắn, in hằn chưởng ấn rõ ràng trên ngực khiến lục phủ ngũ tạng hoàn toàn vỡ nát!

- Xung Nhi chết rồi vì sao ngươi còn sống?

Giọng nói của Mạnh Trường Hà u ám lạnh lẽo như từ địa ngục.

Mạnh Xung đã chết thì quá trình xảy ra còn có ý nghĩa gì sao? Ông ta chỉ cần biết Mạnh Xung bị Tô Tín giết, như vậy là đủ!

Hai bang chúng may mắn sống sót nhìn thấy cảnh này liền quay người bỏ chạy, Mạnh Trường Hà đã điên rồi, ông ta muốn giết bọn họ chôn cùng con trai ông ta!

Hai bang chúng này vô cùng hối hận, sớm biết bọn họ không về được nữa thì đã phải rời khỏi Thường Ninh phủ ngay, đi càng xa càng tốt!

Nhìn thấy hai bang chúng này bỏ chạy, Mạnh Trường Hà không ra tay, một bóng người màu trắng đã xuất hiện bên cạnh bọn họ, ánh sáng lóe lên, hai tên này ôm cổ họng ngã xuống đất, trong mắt còn lại vẻ kinh hãi.

Bên cạnh bọn họ dường như xuất hiện quý công tử thế gia Ninh Lạc Quân, trong tay cầm hai binh khí như kiếm có móc, chính là binh khí kỳ môn giúp ông ta thành danh, Ly Hồn Câu!

- Đại ca, xin nén đau thương.

Ninh Lạc Quân thở dài một tiếng không nói gì thêm.

Đoàn Kiêu cũng đến bên cạnh Mạnh Trường Hà nói một lời nén đau thương rồi im lặng.

Tuy bọn họ đoán được Mạnh Xung đến chỗ Tô Tín có thể sẽ bị cậu ta khuất phục, nhưng không ngờ Tô Tín lại giết Mạnh Xung, người này chẳng lẽ điên thật rồi sao?

Tuy bọn họ ghét việc Mạnh Trường Hà phân chia quyền lợi trong tay bọn họ cho Mạnh Xung, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ đến chuyện muốn lấy mạng Mạnh Xung, dù sao bọn họ cũng nhìn hắn lớn lên từ bé.

Giờ Mạnh Xung chết, trong lòng bọn họ cũng không dễ chịu gì.

Mạnh Trường Hà ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ ngầu, giọng nói lạnh lẽo:

- Ta muốn Tô Tín chết! Ta muốn cả Phi Ưng bang chôn cùng Xung nhi!

Ninh Lạc Quân và Đoàn Kiêu đều gật đầu, Mạnh Trường Hà lên cơn thịnh nộ, giờ nói chuyện hủy diệt Phi Ưng bang là trái với lợi ích của bang hội gì đó cũng đã không có tác dụng nữa.

Tô Tín cần phải chết! Phi Ưng bang phải bị diệt! Đây là điều bọn họ cần nói với Mạnh Trường Hà, nó hữu dụng hơn bất cứ lời khuyên giải nào.

Chương 52 - Chọn cách bán rẻ

Chọn cách bán rẻ

Cả Thường Ninh phủ nói nhỏ cũng không nhỏ, dù sao cũng từng là hoàng thành Đại Chu.

Nhưng nói lớn cũng không lớn, nếu cưỡi ngựa đi thì một canh giờ sẽ có thể chạy từ thành đông đến thành tây.

Chuyện Tô Tín giết Mạnh Xung chỉ trong nửa canh giờ đã truyền khắp tam bang tứ hội ở Thường Ninh phủ.

Phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người đó là, tiểu tử này của Phi Ưng bang coi trời bằng vung.

Sự lớn mạnh của Tam Anh hội không nói cũng biết, nếu không vì những bang phái khác trong Thường Ninh phủ hợp sức với nhau đối phó kìm chế sự phát triển của Tam Anh hội, thì Tam Anh hội giờ đây đã trở thành đệ nhất bang ở Thường Ninh phủ.

Tam Anh hội hiện giờ tuy không phát triển nhanh như trước kia, nhưng nếu ai gây sự với họ, nhất định bọn họ sẽ cho người đó biết tay, đây là đặc điểm của đệ nhất bang Thường Ninh phủ.

Trong con mắt của mọi người, Tô Tín giờ giống như người chết vậy, không ai có thể sống sót sau khi đã giết con trai của hội chủ Tam Anh hội.

Giờ chuyện duy nhất bọn họ quan tâm đó là Phi Ưng bang sẽ làm gì, Tam Anh hội có vì chuyện Tô Tín mà kéo theo Phi Ưng bang vào.

Bọn họ chẳng phải đang quan tâm chuyện sống chết của Phi Ưng bang mà chỉ đang quan tâm đến địa bàn mà Phi Ưng bang để lại sau khi bị diệt.

Những địa bàn này tuyệt không thể để cho Tam Anh hội có được, nếu không cả Thường Ninh phủ này thật sự sẽ không có ai có thể khống chế được bọn họ nữa.

Vì vậy sau khi nhận được tin, mọi người trong tam bang tứ hội ở cả Thường Ninh phủ đều rục rịch, tất cả đều phái người nhanh chóng đi đến Vĩnh Lạc phường.

Và trong tam bang tứ hội, hiển nhiên Phi Ưng bang là nơi nhận được tin đầu tiên.

Sau khi nhận được tin này, Sa Phi Ưng liền ném chiếc tách, giận dữ to tiếng mắng chửi.

- Tên khốn này rốt cuộc muốn làm gì! Hắn muốn hại chết Phi Ưng bang chúng ta sao?

Trong lòng Sa Phi Ưng tràn ngập sự lo sợ, tuy ông ta cũng là một thân kiêu hùng nhưng lúc đối mặt với Tam Anh hội, ông ta lại chẳng có được chút sức lực nào.

Thời gian gây dựng của Phi Ưng Bang sớm hơn của Tam Anh hội.

Lúc đó thực lực của Phi Ưng bang là yếu nhất, cũng là bang phái non trẻ nhất trong cả Thường Ninh phủ.

Vì vậy lúc Tam Anh hội trỗi dậy, Phi Ưng bang liền lựa chọn cách áp chế.

Bản thân vốn đã rất yếu nên khi có thêm kẻ cướp miếng ăn, bảo họ kiếm cơm sao được nữa?

Thế là Phi Ưng bang đánh nhau một trận với Tam Anh hội, kết quả không nói cũng biết.

Nếu không phải Sa Phi Ưng chủ động nhận thua, giờ đã không có Phi Ưng bang trong tam bang tứ hội Thường Ninh phủ nữa rồi.

Mặt mày Đổng Thành Vũ u ám nói:

- Ta đã nói tên tiểu tử này vô pháp vô thiên, lúc đó nên trực tiếp xử lý theo bang quy, vậy đã không xảy ra chuyện như ngày hôm nay!

Bọn họ đều là những người từng giao đấu với Tam Anh hội năm xưa, hiển nhiên đều biết được sự đáng sợ của Tam Anh hội.

Có thể nói là nếu không có những bang phái khác hợp sức khống chế Tam Anh hội, thì bọn họ phái một vị hội trưởng bất kỳ cũng đã có thể diệt sạch Phi Ưng bang.

Mà trong tình huống này, lại là do người của Phi Ưng bang giết con trai Mạnh Trường Hà trước, vậy nên dù Phi Ưng bang

có bị diệt thì cũng đáng, những bang phái khác sẽ không nói lời nào giúp Phi Ưng bang.

- Giờ nói những điều này cũng đã muộn, nên nghĩ cách làm sao để đối phó với chuyện này, nhất thiết không thể để chuyện của Tô Tín liên lụy đến chúng ta.

Sa Phi Ưng mặt mày u ám xua tay.

Lúc trước giữ lại Tô Tín là vì muốn khống chế cân đối giữa Đổng Thành Vũ và Trang Lê, nhưng không ngờ trong chớp mắt Tô Tín nhìn có vẻ thông minh này lại làm ra chuyện ngu ngốc như vậy.

So với chuyện của Đổng Thành Vũ và Trang Lê, Tô Tín giờ đây là đang muốn hủy cả Phi Ưng bang!

Trên mặt Đổng Thành Vũ lộ tia hung hãn:

- Chuyện này còn phải suy nghĩ sao? Chúng ta trực tiếp bắt Tô Tín mang giao cho Tam Anh hội, chúng ta đặt tư thế mình thấp một chút, như vậy bọn họ từ trong ra ngoài đều có được thể diện.

- Thực lực Tam Anh hội bọn họ rất mạnh, nhưng cái giá của việc phát động một cuộc bang chiến cũng không hề nhỏ, chỉ cần bọn họ không ngốc thì với việc có thể diện như vậy chắc chắn sẽ không kéo theo chúng ta vào.

Lâm Phục Hổ do dự nói:

- Dù gì hắn cũng là đại đầu mục của Phi Ưng bang chúng ta, giờ xảy ra chuyện chúng ta không lo lắng cho hắn đã đành, lại còn chủ động bắt hắn giao cho Tam Anh hội, như vậy có quá đáng lắm không? Những bang phái khác sẽ nhìn chúng ta như thế nào?

Đổng Thành Vũ nhìn Lâm Phục Hổ một cách khinh khi, làm biếng trả lời ông ta.

Lúc này còn nghĩ đến chuyện quá đáng hay không quá đáng, còn nghĩ đến việc những người khác nhìn vào như thế nào sao? Đầu tiên cần đối phó với nguy cơ trước mắt rồi hẳn nói sau.

Trang Lê vẫn im lặng không nói gì bỗng gật đầu nói:

- Cũng được, nhưng chúng ta cần nhanh chóng ra tay nếu không Tô Tín đó mà bỏ chạy thì chúng ta sẽ phải chịu cơn thịnh nộ của Tam Anh hội đấy.

Nghe Trang Lê nhắc nhở, mấy người Sa Phi Ưng mới có phản ứng liền dẫn người đến Vĩnh Lạc phường tìm Tô Tín.

Sau khi Sa Phi Ưng bọn họ vội vã đến Vĩnh Lạc phường thì ngạc nhiên phát hiện Tô Tín không hề bỏ chạy, ngược lại còn đang ở trước cổng đường viện đợi bọn họ.

- Bang chủ và ba vị đường chủ sao có thời gian rảnh rỗi đến chỗ ta đây chứ? Sao không báo trước một tiếng để ta bảo huynh đệ nghênh đón.

Đổng Thành Vũ mặt lạnh lùng đứng ra nói:

- Tô Tín, ngươi đừng làm bộ làm tịch nữa, ngươi giết Mạnh Xung phạm phải tội tày trời, giờ buông tay chịu trói còn có thể chịu ít khổ sở hơn đấy!

Trên mặt Tô Tín tỏ vẻ kinh ngạc, hỏi ngược lại:

- Đổng đường chủ, ông nói gì sao ta nghe không hiểu? Ta giết Mạnh Xung sao lại phạm phải tội tày trời?

- Ta là người của Phi Ưng bang, còn Mạnh Xung lại là nhân vật quan trọng của bang phái khác, ta giết được hắn đáng lý nên được coi là có công với Phi Ưng bang chứ, sao lại có thể thành phạm phải tội tày trời được?

Đổng Thành Vũ nhất thời nghẹn họng.

Ông ta không thể nào nói rằng bởi vì chúng ta địch lại không nổi với Tam Anh hội, sợ bọn họ nên mới bắt Tô Tín để đổi lấy sự lượng thứ của Tam Anh hội được?

Ở đây còn có nhiều bang chúng đang nhìn vào, dù đây là chuyện mà ai cũng đều hiểu, nhưng cũng không thể nói rõ ra như vậy được, dù sao người bên trên Phi Ưng bang như bọn họ cũng cần có thể diện.

- Còn dám ngụy biện!

Đổng Thành Vũ hừ lạnh một tiếng, rút Đại Hoàn Đao sau lưng ra trực tiếp chém về Tô Tín.

Giờ không phải là lúc phí lời với Tô Tín mà cần bắt hắn lại rồi nói sau!

Tô Tín nheo mắt, lần trước Đổng Thành Vũ ra tay với cậu, cậu chỉ có thể gắng gượng né tránh, từng bước bị ép vào chỗ chết, nhưng lần này cậu sẽ không tránh nữa!

Kiếm mảnh xuất vỏ liền đỡ lại Đại Hoàn Đao, lần này Đổng Thành Vũ bỗng sững sờ.

Đại Hoàn Đao của ông ta sức lớn thế mạnh, nhưng Tô Tín chỉ dựa vào một thanh kiếm mảnh đã đỡ được binh khí của ông ta, điều này nói lên chuyện gì? Nó chứng minh rằng thực lực của Tô Tín đã không thua gì ông ta!

- Hậu thiên trung kỳ! Hắn đã đạt đến bậc hậu thiên trung kỳ!

Trong lòng Đổng Thành Vũ thầm kinh ngạc, lúc trước Tô Tín là hậu thiên sơ kỳ, chỉ có thể gắng gượng né tránh sự công kích của ông ta, nhưng giờ đã trở thành một võ sĩ hậu thiên trung kỳ ngang hàng với ông ta.

Đại Hoàn Đao quay lại chém ngang, thế đao của Đổng Thành Vũ như cuồng phong, liên miên không dứt.

- Hậu thiên trung kỳ thì sao? Ta đạt bậc hậu thiên trung kỳ đã mười mấy năm!

Võ sĩ đối chiến thì cảnh giới không thể đại diện cho tất cả.

Võ kỹ và kinh nghiệm chiến đấu của bản thân rất quan trọng, mà hai điều này vừa hay Tô Tín đều thiếu cả.

Đao pháp của Đổng Thành Vũ như cuồng phong sóng trào, cuồn cuộn không dừng, loại đao pháp này vững chắc mạnh mẽ, càng đánh càng hăng, nhưng đồng thời cũng có yếu điểm đó là sợ bị kẻ khác làm loạn tiết tấu của ông ta!

Tô Tín từng bước lùi về sau dưới thế tấn công của Đổng Thành Vũ, nhưng sau hơn mười đao thì cậu đã tìm được kẽ hở.

Kiếm mảnh đâm ra, sát khí lạnh lẽo bỗng nhắm về hướng ngực Đổng Thành Vũ.

Nếu như ông ta còn chém tiếp đao theo nhịp đó thì kiếm Tô Tín sẽ đâm vào ngực ông ta trước.

Đổng Thành Vũ không dám dùng mạng của mình để so bì với tốc độ của Tô Tín nên ông ta liền thu đao về sau đỡ lấy đường kiếm đó.

Kiếm tay trái của Tô Tín xuất liên kích khiến Đổng Thành Vũ từng bước lùi về sau, cậu lại lướt lên mấy bước đến trước người Đổng Thành Vũ rồi xuất ra một quyền!

Quyền này chính là Hận Cực Quyền, Hận Cực Quyền hận ý ngút trời!

Đổng Thành Vũ chưa từng biết được loại quyền pháp tà dị này, biến thù hận thành sức mạnh, chỉ cần trong lòng có hận thì sẽ thành quyền pháp của sự thù hận cùng cực!

Ông ta đưa Đại Hoàn Đao về chắn ngay trước người mình, biến thân đao trở thành khiên đỡ, nhưng lại bị một quyền của Tô Tín đấm rung lên rền vang.

Từng quyền một nối tiếp nhau khiến hai tay Đổng Thành Vũ tê liệt, mặt mày đỏ ửng lên, sau bảy quyền được tung ra, Đại Hoàn Đao liền bay ra khỏi tay.

Trong ánh mắt Tô Tín lóe lên sự sắc bén, đường chớp sáng từ kiếm tay trái lúc này quét ngang qua mắt Đổng Thành Vũ kề lên gần cổ họng ông ta.

Trong tình huống khẩn cấp, Đổng Thành Vũ không tránh kịp nên chỉ còn cách đưa tay nắm chặt lại mũi kiếm.

Khoảng cách gần như vậy, với sức mạnh đâm ra tứ phía của khoái kiếm Tô Tín thì né tránh cũng vô ích.

Nhưng Đổng Thành Vũ không phải là Hổ Tam Gia từng luyện Thiết Sa Chưởng, có thể dùng tay bóp vụn được đá.

Trong chốc lát hai tay ông ta bị mũi kiếm đâm rách, máu chảy đầm đìa, mà như vậy cũng chỉ có thể tạm trì hoãn thế công kích của Tô Tín mà thôi.

Đúng lúc này, một thanh Miêu Đao sắc hai lưỡi chém ngang đến, đánh bay kiếm mảnh của Tô Tín, cứu vớt danh tiếng của Đồng Thành Vũ.

Trang Lê mặt mày u ám đứng cạnh Đổng Thành Vũ, thanh Miêu Đao dài hẹp này so với thân hình thấp béo của ông ta vô cùng không tương xứng.

Sắc mặt Đổng Thành Vũ đỏ bừng bừng, nhưng vừa rồi là do bị Hận Cực Quyền của Tô Tín làm cho đỏ, còn giờ là vì bị tức giận.

Thua một tiểu bối trước mặt mọi người, thể diện cả đời này của Đổng Thành Vũ đã sắp mất sạch!

- Ha hà, Phi Ưng bang các ngươi đúng là phế vật, một đường chủ lại thua trước một tiểu bối nổi lên chưa được một năm, giữ lại bang phái rác rưởi như vậy trong Thường Ninh phủ đúng là làm nơi này mất mặt mà.

Một giọng nói chế giễu không chút nể mặt vang lên, Đổng Thành Vũ quay đầu giận dữ nhìn, nhưng lại không nói được câu nào.

Ba vị hội chủ của Tam Anh hội dẫn theo hơn trăm bang chúng đi đến, người nói câu đó dường như là công tử thế gia Ninh Lạc Quân.

Sắc mặt Sa Phi Ưng trở nên vô cùng khó coi, Tam Anh hội dẫn theo hơn trăm người, vả lại đều là những võ sĩ đã đả thông ba mươi sáu huyệt vị đạt bậc hậu thiên sơ kỳ.

Những người này dường như là lực chiến chủ chốt nhất của Tam Anh hội, bắt Tô Tín thì một trong ba bọn họ đến là đã được, nhưng giờ bọn họ lại dẫn hết những đệ tử chủ chốt đến cùng, bọn họ muốn làm gì chứ? Nhân tiện diệt Phi Ưng bang sao?

Lúc này người của những bang phái khác cũng đã đến gần đủ hết, nhưng bọn họ chỉ núp ở đằng sau xa quan sát, tỏ vẻ như không liên quan gì đến mình.

Dù sao đây là ân oán giữa Tam Anh hội và Phi Ưng bang, chỉ cần địa bàn của Phi Ưng bang không rơi vào tay Tam Anh hội thì bọn họ tuyệt không nhúng tay vào, ngược lại bọn họ càng mong muốn nhìn thấy được Phi Ưng bang có thể dùng sức mạnh của toàn bang để khiến Tam Anh hội trả giá đôi chút, như vậy mới hợp với lợi ích của bọn họ.

Chương 53 - Con át chủ bài của Tô Tín

Con át chủ bài của Tô Tín

- Tô Tín, giờ ta cho ngươi một lựa chọn, nếu ngươi giết hết thuộc hạ của mình thì ta tha cho ngươi một mạng, chỉ phế đi võ công của ngươi. Nếu ngươi không động thủ thì Tam Anh hội chúng ta sẽ ra tay! Ngươi và huynh đệ thuộc hạ của ngươi đều sẽ chết sạch!

Giọng nói của Mạnh Trường Hà u ám lạnh lùng, khiến cho mọi người xung quanh đều vô cùng sợ hãi.

Đây là ông ta muốn Tô Tín sống không bằng chết, muốn ép cậu đi vào chỗ chết!

Dù Tô Tín có giết hết thuộc hạ để bảo toàn mạng sống, thì ngày tháng sau này e là cậu cũng sẽ sống không bằng chết vì sự ăn năn.

Huống hồ Mạnh Trường Hà phế đi võ công của cậu.

Võ sĩ không có võ công sẽ giống như thần tiên bị giáng phàm vậy, mùi vị này rõ ràng là còn khó chịu hơn cả chết.

Tô Tín cười hà hà:

- Mạnh hội chủ, làm người đừng nên quá tự tin, ta chẳng chọn cách nào cả, ông có thể làm gì?

Những người khác đều ngây ngốc nhìn Tô Tín, Mạnh Trường Hà đây không phải quá tự tin mà là ông ta có thực lực đáng để tin!

Chỉ dựa vào những tinh nhuệ Tam Anh hội mà Mạnh Trường Hà dẫn đến, đừng nói là giết thuộc hạ của Tô Tín, dù có giết cả Phi Ưng bang cũng dễ như trở bàn tay.

Ninh Lạc Quân bên cạnh cười nói:

- Sa bang chủ, Tô Tín này là thuộc hạ của ông, ông có gì để nói không?

Sắc mặt Sa Phi Ưng đỏ bừng bừng, Ninh Lạc Quân chẳng hề giữ chút thể diện nào cho ông cả.

Câu hỏi này bảo ông phải trả lời ra sao? Nói là ông mặc kệ Tô Tín, giao cho bọn họ xử trí sao? Đến thuộc hạ của mình cũng không bảo vệ được, Sa Ưng bang còn có thể tồn tại được ở Thường Ninh phủ sao?

Tuy Sa Phi Ưng bọn họ ban đầu có ý định hạ mình trước Tam Anh hội, nhưng đó là lúc kín đáo, nơi chỉ có người của hai bên thì bọn họ mới cúi đầu.

Còn giờ đây dưới ánh mắt đổ dồn của mọi người, nếu ông ta hạ mình thật, chắc chắn sẽ bị các bang phái khác coi thường, thậm chí đến những bang chúng trong bang bọn họ cũng sẽ cảm thấy thất vọng mà rời Phi Ưng bang ngay.

Nhưng thế lực trước mắt mạnh hơn, nếu ông ta dám nói không, hơn trăm tinh anh hậu thiên sơ kỳ mà Tam Anh hội dẫn đến này sẽ chính là chuẩn bị cho ông ta!

- Tô Tín phạm phải tội lớn, chuyện này không liên quan gì đến Phi Ưng bang, nếu Tam Anh hội muốn xử trí hắn thì cứ ra tay.

Sa Phi Ưng nặn ra mấy câu.

Lời này của ông sau khi được nói ra, quả nhiên người những bang phái khác ở đây đều tỏ vẻ khinh thường, còn trong ánh mắt của những bang chúng Phi Ưng bang lại tỏ vẻ thất vọng.

Mạnh Trường Hà cười lạnh lùng:

- Tô Tín, Phi Ưng bang cũng đã bỏ mặc ngươi, ngươi còn gì để nói không? Nếu ta đã cho ngươi cơ hội mà ngươi không chọn, vậy thì giờ ta sẽ đưa ngươi đi chôn cùng con trai ta!

Thật ra Mạnh Trường Hà không hề muốn thẳng tay giết Tô Tín như vậy.

Ông ta muốn khiến Tô Tín chịu giày vò khổ sở rồi mới chết đi, như vậy mới xứng với nỗi đau mất con của ông ta.

Đáng tiếc không hữu dụng với Tô Tín, vậy ông chỉ còn cách giết luôn Tô Tín, đưa Tô Tín về chôn cùng Mạnh Xung!

- Bắt lấy Tô Tín, ta muốn lăng trì hắn trước rồi mới để cho hắn chết!

Vẻ mặt của Mạnh Trường Hà u ám tàn bạo như đang điên cuồng lên vậy.

Ninh Lạc Quân gật đầu, tay cầm Ly Hồn Câu hướng thẳng về phía Tô Tín.

Một võ sĩ hậu thiên sơ kỳ mà thôi, hắn vốn chẳng để tâm.

- Tô Tín, thật ra ta rất tán thưởng ngươi, đáng tiếc ngươi còn trẻ người nên quá kích động, thế gian này không thiếu nhân tài, số nhân tài chết giữa chừng lại càng nhiều hơn.

Ninh Lạc Quân lắc đầu, tỏ vẻ nuối tiếc, trên mặt không mang theo chút sát khí nào nhưng vẫn khiến mọi người sởn tóc gáy.

Lý Hoại mặt không đổi sắc đứng về cạnh Tô Tín, dù gì cũng sẽ chết thì sao không liều một phen?

Võ công Hoàng Bính Thành tuy kém nhưng cũng cắn răng đứng cạnh Tô Tín trước khí thế của Ninh Lạc Quân.

- Chà chà, ba người cùng lên, quả nhiên có nghĩa khí, có điều sau cùng rồi cũng chết cả!

Thân hình Ninh Lạc Quân hóa thành bóng trắng, dường như trong tích tắc đã đến ngay trước mặt Tô Tín.

Lý Hoại bỗng trợn trừng mắt, tốc độ Tịch Tà Kiếm Pháp của hắn cũng rất nhanh, nhưng trước Ninh Lạc Quân thì đến cơ hội

xuất kiếm cũng không có được!

Ly Hồn Câu được tung ra, binh khí kỳ môn quỷ dị này chỉ cần nhẹ nhàng móc ra liền có thể xé nát cổ họng người khác.

Nhưng đúng lúc này, một đường sắc nhọn quét qua, chỉ nghe một tiếng "keeng" lớn vang lên, Ninh Lạc Quân bay ra hơn mười bước chân mới dừng lại, Ly Hồn Câu trong tay bị đánh bay, chỉ để lại một thanh yêu đao bình thường đang cắm trên mặt đất.

Là ai? Rốt cuộc là ai?

Hai tay run rẩy, Ninh Lạc Quân không ngừng nhìn quanh với ánh mắt khó tin.

Trong Thường Ninh phủ còn có người đánh bay được vũ khí khỏi tay hắn sao? Sức mạnh to lớn vừa rồi khiến hắn nảy sinh cảm giác không thể nào kháng cự.

- Ái chà, náo nhiệt phết nhỉ, tam bang tứ hội các ngươi nhiều việc bang thế mà không lo đi xử lý, còn ở đây xem kịch à?

Tổng bổ đầu Thiết Vô Tình của Đông Thập Nhị phường cầm hai viên bi sắt trong tay từ trong đám đông chầm chậm đi đến.

Lý Hoại và Hoàng Bính Thành đều kinh ngạc nhìn Tô Tín, lão đại sớm đã nhờ được viện binh đến, bọn họ đã lo lắng thừa rồi.

Đặc biệt là Hoàng Bính Thành, ông ta liền dùng ánh mắt oán trách nhìn Tô Tín.

Có viện binh mà chẳng nói sớm, lúc nãy Ninh Lạc Quân ra tay suýt chút nữa đã dọa cho hắn sợ mất mật.

Tô Tín ho một tiếng, thấp giọng nói:

- Đã diễn kịch thì hiển nhiên cần diễn cho trọn bộ rồi, nếu không làm sao có thể khiến những kẻ tâm trí không kiên định này chủ động rời đi được?

Sau khi giết Mạnh Xung, Tô Tín đã dự đoán được tình hình này nên đã thầm tìm đến một bổ khoái tuần tra nhờ hắn đưa tin đến cho Thiết Vô Tình.

Tô Tín đã giúp Thiết Vô Tình làm nhiều chuyện, giờ cũng là lúc Thiết Vô Tình nên trả chữ tình này rồi.

Còn Mạnh Trường Hà bọn họ thấy người ra tay là Thiết Vô Tình thì trong lòng vừa sợ vừa giận, nhưng nhiều nhất là sự khó hiểu, Tô Tín làm sao có thể cấu kết được với Thiết Vô Tình?

Thiết Vô Tình đại diện cho triều đình, bang phái có lớn mạnh cỡ nào thì bọn họ cũng không thể đối đầu với triều đình Đại Chu được, như vậy sẽ giống như tạo phản, chết không hoài nghi.

Vì vậy Mạnh Trường Hà chỉ còn cách áp chế cơn giận nói:

- Thiết đại nhân, Tô Tín giết đi người con trai độc nhất của ta, ta đến báo thù là điều hiển nhiên, vì sao người lại ngăn cản?

Thiết Vô Tình uể oải nói:

- Mạnh Trường Hà, lời này ông nói không đúng rồi, ông bao nhiêu tuổi rồi mà Tô Tín bao nhiêu tuổi chứ? Con trai ông không giỏi bằng người ta bị người ta giết, chuyện này có thể trách người cha như ngươi không dạy dỗ tốt, giờ ông ra tay đối phó với Tô Tín, đây gọi là ỷ lớn hiếp bé đấy.

Mạnh Trường Hà suýt chút nữa bị lời của Thiết Vô Tình làm cho tức hộc máu:

- Thù giết con trai không đội trời chung! Dù là ỷ lớn hiếp bé, ta nhất định cũng phải giết Tô Tín!

Thiết Vô Tình lắc đầu:

- Chuyện này không được, ta nợ Tô Tín ân tình, ta nhất định phải bảo vệ hắn, hôm nay không ai giết được Tô Tín!

- Thiết đại nhân! Đây là chuyện đấu đá giữa các bang phái chúng ta, ông nhúng tay vào không sợ phạm phải quy tắc sao? Dù danh tiếng tổng bổ đầu Đông Thập Nhị phường của ông có lớn đến mấy thì ông cũng không thể lấy tay che trời ở Thường Ninh phủ này được.

Một người trẻ tuổi khoảng ba mươi tuổi đứng cạnh Mạnh Trường Hà hét lên.

Ở Thường Ninh phủ, quan phủ xưa nay không quản chuyện đấu đá giữa các bang phái, chỉ cần mọi người không làm chuyện quá đáng là được.

Thiết Vô Tình bá đạo như vậy, khiến Mạnh Trường hà tức giận đỏ mặt, sớm đã khiến đệ tử của Tam Anh hội bất mãn.

- Ta không biết quy tắc? Ha ha, xin hỏi vị tiểu huynh đệ này là ai?

Ý cười nơi khóe miệng Thiết Vô Tình dần lộ rõ.

Mạng Trường Hà nói:

- Đây là Lâm Phong đồ đệ ta, Thiết bổ đầu có chỉ dạy gì?

- Ha ha, chỉ dạy thì không dám, tại hạ chỉ muốn nhắc nhở lệnh đồ một chút, có thể ăn bừa một số thứ, nhưng không nói bừa được.

Bi sắt trong tay Thiết Vô Tình trong tích tắc bay ra, hướng thẳng về phía Lâm Phong, tốc độ vô cùng nhanh thậm chí chỉ có thể nhìn thấy một vệt mờ!

Trong tay Mạnh Trường Hà không có binh khí, nhưng thứ ông ta giỏi cũng không phải là binh khí, sát chiêu thật sự của ông ta đó là Đại Suất Bi Thủ! Một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm.

Hai tay như nắm cả nhật nguyệt, hai tay Mạnh Trường Hà chưởng ra, muốn đánh bay đi viên bi sắt đó.

Nhưng điều khiến ông ta sợ hãi đó là, trên bi sắt được bao bọc lấy một cỗ sức mạnh đáng sợ, trực tiếp đánh bay chưởng lực Đại Suất Bi Thủ đó của ông ta.

Viên bi sắt liền đánh ngay vào mồm Lâm Phong, trong chốc lát toàn bộ răng của hắn đều bị vỡ vụn, khiến hắn kêu thét lên không ngừng.

Mạnh Trường Hà liền toát mồ hôi lạnh.

Thứ ông ta sợ không phải là sức mạnh trên viên bi đó mà là sợ khả năng khống chế sức mạnh to lớn của Thiết Vô Tình.

Vừa rồi viên bi sắt đó đánh bật lại Đại Suất Bi Thủ của ông, nếu sức mạnh này đánh vào Lâm Phong hậu thiên sơ kỳ này sẽ khiến cho não hắn nát bét ngay.

Nhưng cuối cùng viên bi sắt này cũng chỉ đánh vỡ vụn răng hắn mà thôi, sự khống chế sức mạnh khủng khiếp này, còn đáng sợ hơn cả việc đánh bật Đại Suất Bi Thủ của ông!

Thiết Vô Tình vứt đi viên vi sắt còn lại trong tay, ý cười trên mặt biến mất, thay vào đó là sự lạnh lùng khiến người khác phải run sợ.

- Quy tắc là gì? Lời ta nói chính là quy tắc! Thiên hạ này, dù là vương sĩ, binh lính hay vương thần đều là thiên hạ của triều đình cả!

- Ở Đông Thập Nhị phường Thường Ninh phủ này, Thiết Vô Tình ta đại diện cho triều đình, ta muốn ngươi chết, có ai dám để ngươi sống! Ta muốn bảo vệ Tô Tín, có ai dám giết hắn!

Nói xong lời này, người của Tam Anh hội chẳng còn dám nói năng gì, Hoàng Bính Thành đứng bên nói nhỏ:

- Chà chà, đúng là bá đạo.

Tô Tín cũng gật đầu, trong mắt tỏ vẻ kinh ngạc.

Cậu mời Thiết Vô Tình đến, vốn là muốn lợi dụng thân phận người triều đình của ông ta để áp chế Tam Anh hội, không ngờ thực lực của Thiết Vô Tình lại mạnh như vậy, rõ ràng là vượt quá sức tưởng tượng của cậu.

Nếu thực lực ba vị tổng bổ đầu khác ở Thường Ninh phủ cũng như Thiết Vô Tình, vậy thì thật quá đáng sợ.

Bề ngoài thì tam bang tứ hội khống chế Thường Ninh phủ, nhưng thực chất chỉ cần bốn vị tổng bổ đầu cùng ra tay thì tam bang tứ hội sẽ liền bị diệt sạch ngay.

Mạnh Trường Hà và Ninh Lạc Quân còn có cả Đoàn Kiêu nhìn nhau, trong mắt đều thầm lộ vẻ kinh sợ.

Nhìn thấy Thiết Vô Tình ra tay, bọn họ mới nhớ tới một chuyện.

Ba vị tổng bổ đầu khác ở Thường Ninh phủ bọn họ đều biết, ba người này đều là người ở Thường Ninh phủ, tuy thực lực mạnh nhưng so với bọn họ dường như cũng đều là thực lực chưa đạt hậu thiên đại viên mãn.

Nhưng vị tổng bổ đầu Thiết Vô Tình ở Đông Thập Nhị phường này lại là người bên trên cử xuống, nghe đồn ông ta xuất thân từ Lục Phiến Môn!

Lục Phiến Môn đại diện cho điều gì, người trong giang hồ không ai là không biết.

Đây chính là bộ mà triều đình đặc biệt tạo ra để chống lại võ lâm tông môn, giám sát các bang phái trong giang hồ, nhưng hễ phát hiện có người vi phạm thì diệt sạch cả bang, uy phong hiển hách!

Không cần để tâm đến Thiết Vô Tình có phải xuất thân từ Lục Phiến Môn hay không, chỉ dựa vào thực lực của hắn, người của Tam Anh hội cũng không thể chống cự lại được, vì hắn đã là võ sĩ có năng lực trời cho.

Chương 54 - Lôi đài sinh tử

Lôi đài sinh tử

Tuy có Thiết Vô Tình ngăn cản, nhưng bỏ qua Tô Tín như vậy, Mạnh Trường Hà vẫn không cam lòng.

Thù giết con không đội trời chung, Mạnh Trường Hà chỉ có một người con trai, tuổi ông giờ đây lại chẳng sinh được đứa thứ hai nữa.

- Thiết đại nhân, chẳng phải vừa rồi ông nói ta cậy lớn hiếp bé sao? Vậy được, ta không ra tay, ta để đệ tử của ta đấu với Tô Tín một trận, đấu theo kiểu lôi đài sinh tử, hắn có dám không?

Thiết Vô Tình quay đầu nhìn về Tô Tín.

Tô Tín không chút do dự gật đầu nói:

- Được, trận đấu lôi đài sinh tử này ta nhận.

Mạnh Trường Hà nói:

- Ba ngày sau ta dựng lôi đài ở Xương Đức phường, quyết một phen sống chết!

Nói xong, Mạnh Trường Hà dẫn người rời đi.

Một thảm án có thể dẫn đến máu chảy thành sông nay được kết thúc kiểu đầu voi đuôi chuột, nhưng những bang phái khác cũng không phải là không được gì, ít nhất bọn họ cũng biết được sự tồn tại của tổng bổ khoái Đông Thập Nhị phường Thiết Vô Tình, một người tuyệt đối không thể gây sự.

Sa Phi Ưng còn muốn nói gì đó trước lúc đi, nhưng nhìn thấy Thiết Vô Tình ở đó nên ông ta chỉ có thể trừng mắt nhìn Tô Tín rồi quay người rời đi.

Tô Tín chắp tay nói với Thiết Vô Tình:

- Đa tạ ơn cứu giúp hôm nay của Thiết đại nhân.

Ý cười nhè nhẹ lại hiện lên trên mặt Thiết Vô Tình, ông ta xua tay nói:

- Ngươi giúp ta nhiều lần như vậy, ta cũng nên trả lại ngươi một lần rồi. À phải rồi, nếu ngươi muốn cám ơn ta thật thì làm lại cho ta hai viên bi sắt đi, vừa rồi bị dính máu tên ngốc kia, ta không muốn dùng nó nữa.

Tô Tín cười nói:

- Đừng nói là bi sắt, dù có là vàng cũng không thành vấn đề.

- Đừng, làm sắt đi, cầm vàng trong tay ta lại không nỡ ném nó đi đánh người.

Nói xong câu này, Thiết Vô Tình nhìn về hướng Sa Phi Ưng rời đi, trầm mặc nói:

- Tiểu tử cậu lần này chơi cho lão đại một hố không nhẹ đâu, lão tiểu tử Sa Phi Ưng e là muốn ăn tươi nuốt sống cậu luôn rồi.

Biểu cảm Tô Tín thản nhiên:

- Đây là lựa chọn của chính ông ấy, chẳng liên quan gì đến ta cả, nếu ông ấy không chọn ném ta ra để dập tắt cơn giận của

Tam Anh hội mà chọn bênh vực ta, thì giờ bọn họ đã nhận được sự tin tưởng của bao người rồi.

Chuyện Thiết Vô Tình cứu viện, Tô Tín không nói cho thuộc hạ mình, hiển nhiên cũng không nói cho Sa Phi Ưng bọn họ, làm như vậy là để xem lựa chọn của bọn họ.

Thuộc hạ của Tô Tín có người chọn rời đi, nếu đã như vậy, Tô Tín sẽ không thu nhận lại bọn họ nữa, còn những người lựa chọn ở lại sẽ trở thành nòng cốt của cậu.

Cũng như thế, nếu Sa Phi Ưng lựa chọn bênh vực cho Tô Tín, chắc chắn sẽ có thể được lòng người, nhưng ông ra đã chọn bỏ mặc Tô Tín, vậy chỉ có thể mất đi thể diện và lòng người.

Vì vậy trước lúc rời đi Sa Phi Ưng mới phẫn nộ như vậy, Tô Tín đã có sự cứu viện của Thiết Vô Tình, thế mà cũng không nói với bọn họ một tiếng khiến bọn họ vừa mất thể diện vừa mất lòng người.

Thiết Vô Tình chỉ vào Tô Tín nói:

- Tiểu tử ngươi cũng thật khôn ngoan, đừng nghĩ ta nhìn không ra, e là ngươi sớm đã đoán được với tính cách của Sa Phi Ưng sẽ lựa chọn như thế nào, vì vậy nên mới không nói cho ông ta biết.

Tô Tín cười nhưng cũng không phủ nhận.

Thiết Vô Tình nói:

- Sau cùng sao ngươi lại đồng ý trận đấu sinh tử với Mạnh Trường Hà? Có ta ở đây, ông ta không làm khó gì ngươi được đâu.

Tô Tín lắc đầu:

- Thiết đại nhân có thể giúp ta được lần này, nhưng lại không giúp ra được lần thứ hai, chuyện lần này nếu không có câu trả lời cho Tam Anh hội, e là sau này bọn họ sẽ ngấm ngầm dùng rất nhiều thủ đoạn.

- Trận đấu sinh tử lần này nếu ta thắng, ít nhất bọn họ cũng không dám làm chuyện gì quá đáng nữa. Huống hồ cũng

không thể chỉ biết nhờ người khác ra mặt cả đời này được, có một số chuyện, vẫn là bản thân nên đi đối đầu.

- Đôi khi ta thật sự thắc mắc chuyện ngươi lớn lên như thế nào, rõ ràng chỉ là một người trẻ tuổi nhưng dường như tâm tư thâm sâu như người trung niên đã nhìn rõ thế tục vậy.

Tô Tín cười nói:

- Lớn lên trong khu dân nghèo, nếu không cơ mưu thì sớm đã bị người ta hãm hại mất mạng, huống hồ ta còn có một tiểu muội cần chăm lo, ta không thể chết sớm như vậy được.

- Có điều ngươi đồng ý yêu cầu của Mạnh Trường hà cũng hơi có chút lỗ mãng, đệ tử của ông ta không hề đơn giản đâu.

Thiết Vô Tình nghiêm túc nói:

- Ngươi biết sư phụ Mạnh Trường Hà là ai không?

Tô Tín lắc đầu, nhìn về hướng Hoàng Bính Thành, cuối cùng Hoàng Bính Thành cũng chỉ lắc đầu.

Với những bang phái có thực lực tương đương nhau như Phi Ưng bang hoặc Thanh Trúc bang, ông ta còn bỏ chút công sức đi điều tra, nhưng Tam Anh hội lại cách rất xa bọn họ.

Vì vậy mọi chuyện liên quan đến Tam Anh hội, Hoàng Bính Thành đều là nghe từ người khác, chẳng hề có tài liệu chi tiết khác.

- Ông ta xuất thân từ phái lớn?

Tô Tín thắc mắc hỏi.

- Cũng gần như vậy, nhưng không phải ông ta xuất thân từ phái lớn, mà võ công ông ta được truyền là có lai lịch. Sư phụ của ông ta là Chu Định Phương người Tương Nam, nhưng lại từng bái nhập vào Thiếu Lâm Tự, trở thành đệ tử tục gia của Thiếu Lâm Tự.

Sau đó Thiếu Lâm Tự giải tán hết đệ tử tục gia, sư phụ ông ta liền trở về Tương Nam mở tiêu cục, Mạnh Trường Hà là một trong những đệ tử được ông ta yêu quý, được truyền thừa một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm- Đại Suất Bi Thủ.

Đệ tử tục gia Thiếu Lâm? Tô Tín bỗng trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Tô Tín đúng thật có duyên với Thiếu Lâm Tự, lần trước cậu có được lọ đơn dược Thiếu Lâm Tự đặc chế từ chỗ Lão Lang, lần này lại gặp truyền nhân của đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự.

Nhìn thấy vẻ mặt của Tô Tín, Thiết Vô Tình còn nghĩ là cậu bị kinh ngạc sững sờ nên liền nói:

- Khoan hãy lo lắng, còn có hai tin tốt.

- Đầu tiên đó là người đệ tử tục gia Thiếu Lâm này không phải là đệ tử chủ chốt đã cạo đầu xuất gia, vì vậy dù có được truyền thụ bảy mươi hai tuyệt kỹ cũng chỉ là tàn quyển, uy lực chênh lệch rất lớn so với bảy mươi hai tuyệt kỹ chính gốc.

- Hơn nữa Chu Định Phương chỉ dạy Mạnh Trường Hà được vài năm thì qua đời, ông ta cũng chỉ học được tàn quyển Đại Suất Bi Thủ trong bảy mươi hai tuyệt kỹ đó, thứ ông ta truyền thụ lại được cho đệ tử cũng chỉ có được chiêu này, còn có võ kỹ nhập môn của Thiếu Lâm Tự.

- Tất nhiên ngươi cũng thể coi thường đối phương vì những điều này, trận đấu sinh tử lần này chắc chắn Mạnh Trường Hà sẽ cử ra đại đệ tử Lý Trung Hòa của mình xuất chiến.

- Lý Trung Hòa đã là võ sĩ hậu thiên trung kỳ nhiều năm, số huyệt vị mà hắn đả thông ít nhất cũng đã trên chín mươi, ngươi chỉ vừa mới đạt bậc hậu thiên trung kỳ, kinh nghiệm chiến đấu chênh lệch quá lớn.

- Đa tạ Thiết đại nhân đã nói những thông tin này cho ta.

Tô Tín rất thành tâm nói lời cám ơn.

Đó gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, võ sĩ đối chiến cũng là như vậy, có thể hiểu được đối phường dùng công pháp, võ kỹ gì là điều vô cùng quan trọng trong đối chiến.

- Không cần cám ơn, ngươi là do ta bảo lãnh, ba ngày sau nếu ngươi chết trên lôi đài thì chẳng phải ta rất mất mặt sao?

Thiết Vô Tình xua tay, quay người rời đi.

- Lão đại, chúng ta giờ phải làm gì?

Hoàng Bính Thành hỏi.

- Còn có thể làm gì, đương nhiên ta phải chuẩn bị vượt ải rồi, giờ ta chỉ vừa mới đột phá đến hậu thiên trung kỳ, còn cần làm quen với sức mạnh ở giai đoạn này.

Đột phá mỗi cảnh giới, thực lực trên người của mỗi võ sĩ đều sẽ đón nhận sự tăng trưởng mạnh mẽ, điều này khiến cho cơ thể võ sĩ hơi khó thích ứng, nếu chưa quen với sức mạnh đến đột ngột này cần mất vài ngày mới tạm làm quen được nó.

Tuy Tô Tín vừa đánh bại được Đổng Thành Vũ nhưng đối với sức mạnh hiện tại của bản thân, cậu vẫn chưa quen được hoàn toàn.

Huống hồ cậu cũng tin rằng, đồ đệ mà Mạnh Trường Hà bồi dưỡng ra tuyệt đối sẽ không có thực lực bình thường như Đổng Thành Vũ.

Dù sao Mạnh Trường Hà cũng được coi là đệ tử của Thiếu Lâm Tự, tuy chỉ là truyền nhân của đệ tử tục gia, nhưng chắc chắn cũng mạnh hơn rất nhiều so với võ sĩ xuất thân từ môn phái nhỏ như Đổng Thành Vũ.

- Phải rồi, căn dặn với người trông nom muội muôi ta rằng không được để cho nó biết ta đã xuất quan, cứ nói ta vẫn đang bế quan là được.

Tô Tín căn dặn.

Lúc trước vì bế quan ở đường viện nên Tô Tín đều sai người chăm sóc việc ăn ở cho Hinh Nhi.

Giờ dù đã xuất quan, nhưng cậu cũng không muốn để Hinh Nhi biết được những tin tức này, đỡ khiến cô bé lo lắng.

Hoàng Bính Thành gật đầu tỏ ý mình đã biết, Tô Tín lại bảo Lý Hoại dẫn người đi tăng cường quản lý Vĩnh Lạc phường, rồi bản thân đi bế quan.

Giờ thuộc hạ cậu đã giảm đi hơn một nửa, không tăng cường quản lý chỉ sợ Vĩnh Lạc phường đã ổn định trật tự lại bắt đầu nổi loạn.

Lúc này Mạnh Trường Hà mặt mày u ám dẫn người đi thẳng về đường viện Xương Đức phường.

Sau khi giải tán những bang chúng này, Ninh Lạc Quân chần chừ một lúc rồi nói:

- Đại ca, ta cho rằng lát nữa huynh nên nói với Lý Trung Hòa một tiếng rằng dù hắn có thắng Tô Tín ở lôi đài sinh tử thì cũng đừng giết hắn.

- Đệ nói gì!

Mạnh Trường Hà giận dữ nhìn Ninh Lạc Quân:

- Tô Tín giết đi người con trai duy nhất của ta, đệ còn bảo ta tha cho hắn sao? Huống hồ nếu không lấy mạng Tô Tín thì còn gọi gì là lôi đài sinh tử!

Ninh Lạc Quân nói to:

- Không phải đệ muốn huynh tha cho Tô Tín, mà chỉ là không muốn Tam Anh hội đắc tội đến cùng với Thiết Vô Tình!

- Nếu hắn muốn bảo vệ Tô Tín đến cùng, ngộ nhỡ Lý Trung Hòa giết Tô Tín trên lôi đài sinh tử, huynh nói hắn sẽ không ghi thù với Tam Anh hội chúng ta sao?

Mạnh Trường Hà liền im lặng, sức mạnh của Thiết Vô Tình ông ta giờ còn nhớ rõ mồn một.

Tuy Thiết Vô Tình xuất chiêu ném ra viên bi sắt chẳng được tính là một chiêu, nhưng ông ta cảm nhận được trên người Thiết Vô Tình có sức mạnh còn lớn hơn cả người sư phụ đã đạt cảnh giới tiên thiên của mình.

Nhưng vì báo thù, Mạnh Trường Hà vẫn hừ lạnh nói:

- Đúng là chúng ta không địch nổi Thiết Vô Tình, nhưng cũng không cần nghĩ hắn quá mạnh mẽ, Tam Anh hội chúng ta có hàng vạn người, ta không tin Thiết Vô Tình hắn có thể ra tay với Tam Anh hội!

- Dù hắn có là võ sĩ tiên tiên, nhưng cũng chỉ là một chọi vạn người, muốn diệt sạch Tam Anh hội chúng ta hắn phải chuẩn bị cho đại loạn ở Thường Ninh phủ này đấy!

- Đại ca! Đừng ngây thơ nữa, Thiết Vô Tình không giống những bổ đầu khác! Huynh nghĩ tên hắn xem, hắn xuất thân từ Lục Phiến Môn, hắn họ Thiết! Rất có thể hắn là người nhà họ Thiết của Lục Phiến Môn đấy!

Sắc mặt Ninh Lạc Quân tỏ vẻ sợ hãi:

- Ninh Lạc Quân ta cũng được coi như đã từng biết người thật, lúc đó ta theo phụ thân tham dự buổi yến tiệc của một thế gia ở Tương Nam. Thế gia đó rất mạnh, chỉ tính võ sĩ tiên thiên đã có hơn ba mươi người.

- Nhưng trong yến tiệc đó, cả nhà đó đều đã bị ba vị bổ khoái của Lục Phiến Môn diệt sạch!

- Ba bổ khoái này đều là người nhà họ Thiết, nhà họ Thiết bọn họ là do triều đình Đại Chu tạo nên, vào thời kỳ huy hoàng nhất, một nửa số bổ khoái trong Lục Phiến Môn đều mang họ Thiết!

- Người họ Thiết trong thiên hạ nhiều lắm, hơn nữa Thiết Vô Tình đó có phải xuất thân từ Lục Phiến Môn hay không cũng chỉ là lời mọi người phỏng đoán mà thôi.

- Lúc trước khi Thiết Vô Tình đến Thường Ninh phủ, mọi người cũng đã điều tra qua hắn, nhưng kết quả cũng chỉ là hoài nghi mà thôi, vốn không thể chứng minh Thiết Vô Tình xuất thân từ Lục Phiến Môn.

- Không cần nói nữa, thù giết con không đội trời chung, Tô Tín phải chết!

Ném lại câu này xong, Mạnh Trường Hà quay người rời đi, chỉ để lại Ninh Lạc Quân và Đoàn Kiêu đứng ngay tại chỗ với ánh mắt ảm đạm.

Chương 55 - Chênh lệch sức lực

Chênh lệch sức lực

Trong thời gian ba ngày, chuyện Tô Tín cùng đệ tử của Mạnh Trường Hà tiến hành một trận đấu sinh tử đã truyền đi khắp Thường Ninh phủ.

Nếu là trước đây, các bang phái lớn chắc chắn sẽ không hoài nghi gì khi cho rằng Tô Tín sẽ chết, nhưng giờ lại không như vậy.

Tô Tín đánh bại Đổng Thành Vũ trước mặt mọi người, ông ta đã là võ sĩ hậu thiên trung kỳ lâu năm, tuy nói thực lực không ra sao cả nhưng cũng có thể chứng minh ít ra Tô Tín có tư cách đối chiến với Lý Trung Hòa.

Giờ các bang phái trong Thường Ninh phủ thậm chí còn mở bàn cược, cược xem trận đấu giữa Tô Tín và Lý Trung Hòa ai sẽ thắng.

Lý Trung Hòa sẽ là một đền một, Tô Tín là một đền ba, mọi người đều tin vào Lý Trung Hòa.

Mạnh Trường Hà chịu trách nhiệm truyền dạy võ công cho bang chúng trong Tam Anh hội, chỉ cần phát hiện bang chúng có thiên phú sẽ liền thu nhận làm đệ tử, vì vậy trong Tam Anh hội, đệ tử mà ông ta đích thân truyền dạy có hơn mười người.

Trong những đệ tử này, thực lực mạnh nhất chính là Lý Trung Hòa, nghe nói hắn đã đả thông hơn chín mươi huyệt vị, một thân võ công chân truyền từ chính Mạnh Trường Hà.

Thời hạn ba ngày đã hết, Tô Tín sớm đã xuất quan, dẫn người đi đến Xương Đức phường.

Vì trận đấu sinh tử lần này, Tam Anh hội bao cả một con đường để dựng lôi đài rộng trăm trượng, xung quanh đều để giành chỗ cho những bang phái khác.

Lúc Tô Tín dẫn theo thuộc hạ đến, người của tam bang tứ hội trong Thường Ninh phủ đã đến đông đủ cả.

Người những bang phái khác đều nhìn Tô Tín và Sa Phi Ưng bọn họ, trong mắt hiện lên vẻ thú vị.

Dù sao Tô Tín hiện giờ cũng là người của Phi Ưng bang, nhưng cậu và Sa Phi Ưng lần lượt đến đây, xem ra giữa họ đã có sự chia rẽ, ít nhiều cũng đã rõ ràng.

Cao đài phía trước của lôi đài đặt hơn mười chiếc ghế, đây là chuẩn bị cho những bang chủ chủ chốt của tam bang tứ hội,

chiếc ở chính giữa vẫn còn trống, đây là vị trí được giữ lại cho Thiết Vô Tình.

Lúc thời gian sắp đến chính ngọ, Thiết Vô Tình dẫn theo vài bổ khoái thuộc hạ ung dung đi đến.

- Chà, mọi người đều đến sớm vậy.

Thiết Vô Tình chào hỏi, ngồi vào vị trí của mình.

Những người khác oán thầm, chuyện lớn như vậy, trừ Thiết tổng bổ đầu ông thì ai dám cận giờ mới đến chứ?

Mạnh Trường Hà nóng vội:

- Nếu Thiết đại nhân đã đến, vậy trận đấu sinh tử này có thể bắt đầu rồi nhỉ.

- Sao phải vội vàng thế, có một số chuyện vẫn chưa nói rõ mà.

Thiết Vô Tình xua tay cắt ngang lời Mạnh Trường Hà.

- Chẳng lẽ Thiết đại nhân muốn đổi ý sao?

Sắc mặt Mạnh Trường Hà bỗng trở nên vô cùng khó coi, ông ta sợ Thiết Vô Tình lại nhúng tay vào giờ phút quan trọng.

Thiết Vô Tình cười giễu một tiếng:

- Thiết Vô Tình ta là người thế nào chứ, lời ta đã nói ra còn có thể thay đổi sao? Có điều có một số chuyện vẫn cần nói rõ ràng vẫn tốt hơn.

- Dù sao Tô Tín cũng đã đồng ý đấu trận sinh tử với đệ tử của ông, vậy thì sau trận đấu này, chuyện của ông xem như kết thúc, nếu ông còn tìm Tô Tín gây sự, vậy đừng trách ta nhúng tay vào đấy.

- Không vấn đề gì, nhưng tiền đề là hắn cần sống sót được rồi hẳn nói!

Mạnh Trường Hà cười lạnh một tiếng, sau trận đấu sinh tử này Tô Tín còn có thể sống sót được sao? Ông ta tìm người chết để gây rắc rối thì có nghĩ lý gì chứ?

- Vậy được rồi, trận đấu sinh tử giờ đã có thể bắt đầu.

Lời Thiết Vô Tình vừa dứt, Lý Trung Hòa bên đó liền đi vào giữa lôi đài.

Nhìn bề ngoài Lý Trung Hòa vừa qua tuổi ba mươi, thân hình cao lớn, nhìn vô cùng uy mãnh.

Còn khi Tô Tín bước lên lôi đài, nhìn thân hình cậu lại hơi ốm yếu, so về ngoại hình Tô Tín đã thua một bậc.

Những người bên dưới nhìn cảnh này bỗng lắc đầu, đặc biệt là những người đã cược cửa dưới cho Tô Tín thắng càng hối hận, nhìn như vậy Tô Tín không có hy vọng thắng là bao.

Có người còn dùng Tô Tín làm tấm gương xấu để răn đe đệ tử của mình rằng sau này cần thông minh một chút, nhìn rõ xem người nào gây sự được, người nào không thể gây sự.

Dù sao bên dưới là một loạt những lời truyền miệng xấu xa, căn bản không có mấy ai thấy khả quan với Tô Tín, đến Hoàng Bính Thành bọn họ cũng không đủ lòng tin.

- Lý Hoại này, lần này lão đại có mấy phần thắng vậy?

Hoàng Bính Thành đẩy đẩy một bên Lý Hoại hỏi.

- Không biết, nhưng ta tin lão đại sẽ thắng.

Hoàng Bính Thành im lặng nhìn Lý Hoại, con người này sau khi được Tô Tín truyền dạy công pháp mà khuất phục thì liền hoàn toàn biến thành người ái mộ Tô Tín, tin tưởng mù quáng như vậy đấy.

Lý Hoại nhìn Hoàng Bính Thành, hắn hiểu được ánh mắt của Hoàng Bính Thành, nhàn nhạt nói:

- Ngươi không phải võ sĩ, vì vậy ngươi không hiểu suy nghĩ của lão đại, trận đấu sinh tử này, thà là có một ý tiến còn hơn là một ý dừng. Nếu có suy nghĩ phải thắng, thì người đó đã thua một nửa.

- Giờ thực lực của ta rất yếu, nhưng nếu đổi lại ta đi đánh với đại đầu mục Phi Ưng bang, ta cũng tin ta có thể thắng.

Hoàng Bính Thành lắc đầu, ông ta cũng tu luyện nội công như Tô Tín nói, nhưng chỉ là để cơ thể khỏe mạnh mà thôi, đối với

việc đánh đấm giữa các võ sĩ, ông ta chẳng thể hiểu nổi cũng không muốn đi tìm hiểu.

Trên lôi đài, Lý Trung Hòa nhìn Tô Tín liền nhẹ lắc đầu, thật ra hắn không có ác cảm gì với Tô Tín, thậm chí còn cảm kích Tô Tín.

Trước kia khi Mạnh Xung còn sống, người thừa kế cuối cùng của Tam Anh hội chắc chắn là Mạnh Xung, lúc đó vị trí hội chủ chỉ có cậu ta là có thể.

Nhưng giờ Mạnh Xung đã chết, người thuộc thế hệ trẻ tuổi như hắn trong tam Anh hội liền có thêm cơ hội, tương lai rất có thể bọn họ sẽ ngồi được vào vị trí hội chủ, hơn nữa còn là hội chủ duy nhất.

Có điều dù như như vậy nhưng Tô Tín vẫn cần phải chết, giết được Tô Tín thì hắn mới có được sự thừa nhận của Mạnh Trường Hà, đứng vững được trong Tam Anh hội.

- Tô Tín, ngươi chết cũng đừng oán ta, có trách chỉ có thể trách ngươi đã giết sai người!

Lý Trung Hòa nói xong, thân ảnh liền lao về hướng Tô Tín.

Mạnh Trường Hà là đồ đệ của đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự Chu Định Phương, ông ta được truyền thụ không chỉ có một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ tàn chiêu Đại Suất Bi Thủ, mà còn có công pháp và võ kỹ nhập môn của Thiếu Lâm Tự.

Những thứ này đều được Mạnh Trường Hà truyền thụ lại cho Lý Trung Hòa, hắn không dùng binh khí mà trực tiếp dùng La Hán Quyền của Thiếu Lâm Tự, mỗi chiêu thức tuy nhìn rất đơn giản nhưng lại mạnh bạo vô cùng.

La Hán Quyền tuy là võ kỹ nhập môn của Thiếu Lâm Tự, nhưng có thể khiến mọi người trong Thiếu Lâm Tự cần phải tu luyện thì nó hẳn có sức mạnh riêng.

Tô Tín cẩn thận xuất kiếm đâm ra, thế quyền của Lý Trung Hòa lại mạnh mẽ cứng rắn lạ thường, như La Hán Phục Hổ, cưỡi hổ xông lên, một quyền đơn giản mạnh bạo khiến Tô Tín không thể không thu kiếm lùi lại.

“Coong!”

Kiếm mảnh chém lên cánh tay Lý Trung Hòa, nhưng lại phát ra âm thanh kim loại giao nhau, với sức mạnh một kiếm hiện giờ của Tô Tín, thế mà chỉ có thể chém được một vệt trắng trên cánh tay Lý Trung Hòa.

- Thiếu Lâm Kim Chung Tráo!

Người biết võ công bên dưới thâm kêu lên một tiếng.

Kim Chung Tráo tuy là công pháp luyện thể thấp cấp bậc nhất của Thiếu Lâm Tự, nhưng lại lưu truyền rộng rãi nhất trong giang hồ, tuy tốc độ tu luyện rất chậm chạp nhưng lại có nền tảng ổn định.

- Kiếm người nhanh nhưng không đả thương được ta, có nhanh đến mấy cũng vô dụng!

Lý Trung Hòa lao nhanh đến, các loại chiêu thức như La Hán Giáng Long, La Hán Phục Hổ, La Hán Thác Tháp dồn dập được tung ra, thế quyền mạnh mẽ rắn chắc trong chốc láy đã ép Tô Tín lùi về góc lôi đài.

Chiến đấu mãi mãi là cách khám phá thực lực của bản thân tốt nhất, lúc giao đấu với Đổng Thành Vũ Tô Tín cảm thấy rất nhẹ nhàng, nhưng giờ đối mặt với Lý Trung Hòa lại cảm thấy có chút áp lực.

Bản thân cậu kém Lý Trung Hòa ở chỗ nào? Không phải ở chỗ hắn đả thông hơn cậu hơn hai mươi huyệt vị mà ở sức lực.

Nội lực là nền tảng của võ sĩ, cậu tu luyện “nội công sơ cấp Toàn Chân Giáo”, thuộc công pháp cấp nhập môn, đánh giá cấp chỉ được nửa sao.

Tuy không biết được công pháp mà Lý Trung Hòa này tu luyện là gì, nhưng chắc chắn là cao hơn rất nhiều công pháp nửa sao này của cậu.

Đả thông càng nhiều huyệt vị, sự chênh lệch công pháp càng lớn, chính là như câu nói của Lý Trung Hòa vậy, dù kiếm cậu có nhanh đến mấy, sức lực không đủ cũng như không, giờ Tô Tín vô cùng mong muốn có được thưởng “Tử Hà Thần Công” của hệ thống.

- Đi chết đi!

Sắc mặt Lý Trung Hòa lạnh lẽo, quyền tay trái như thác đổ tàn bạo chặn lên kiếm Tô Tín, quyền tay phải như mãnh hổ hạ hơn hướng thẳng về ngực Tô Tín!

Nhưng lúc này Tô Tín lại làm động tác khiến Lý Trung Hòa bất ngờ đó là cậu đột ngột thu kiếm về.

Chính nơi vỏ kiếm ở hông Tô Tín, bình thường lúc võ sĩ giao đấu, trừ khi thắng lợi hoặc chiến bại, nếu không sẽ không thu kiếm bất ngờ, nhưng Tô Tín lại làm như vậy.

Kiếm thu về còn đáng sợ hơn kiếm xuất ra, bởi vì không ai biết được nó sẽ được đâm ra từ đâu, và được tay nào đâm ra!

Lý Trung Hoại cảnh giác nhìn khoái kiếm của Tô Tín, bởi vì khoái kiếm của cậu từng giết Đới Xung, Trần lão đại và rất nhiều người khác, Tô Tín nổi danh ở Thường Ninh phủ cũng nhờ vào khoái kiếm của cậu.

Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Tô Tín có được thông tin của Lý Trung Hòa từ Thiết Vô Tình, thì Lý Trung Hòa cũng cho người thu thập thông tinh của Tô Tín.

Hắn biết khoái kiếm của Tô Tín rất nhanh, hơn nữa không những tinh thông kiếm tay trái, mà càng giỏi kiếm tay phải, đây là chuyện rất hiếm thấy trên giang hồ.

Nhưng điều hắn không biết đó là, Tô Tín không những giỏi kiếm mà còn giỏi cả quyền!

Một quyền tung ra, hận ý ngút trời, đến chết không thôi! Hận Cực Quyền!

Hai quyền pháp va nhau, Lý Trung Hòa kinh ngạc bị đánh lùi về sau mấy bước, một quyền của Tô Tín vô cùng tà dị, dùng sức mạnh của hận thù để tạo nên sức mạnh của chưởng pháp, hận ý liên miên không dứt, thế quyền cũng mãi không ngừng nghỉ!

Nhìn cảnh trên lôi đài, những người chủ chốt của tam bang tứ hội bị quyền pháp của Tô Tín làm cho kinh ngạc, loại quyền pháp tà dị này bọn họ chưa từng thấy, nhưng với con mắt nhìn của bọn họ, uy lực loại quyền pháp này thật đáng kinh ngạc, rõ ràng là hơn hẳn La Hán Quyền của Lý Trung Hòa.

Thật ra sau khi Tô Tín có được Hận Cực Quyền đã thi triển qua nhiều lần, nhưng đáng tiếc đều bị mọi người bỏ qua.

Khi đối mặt với Lão Lang không có ai nhìn thấy, cậu cũng dùng nó với bọn người Mạnh Xung, đáng tiếc Mạnh Trường Hà không cho thuộc hạ lấy một cơ hội giải thích mà đã trực tiếp giết hết bọn họ.

Cuối cùng lúc Tô Tín giao đấu với Đổng Thành Vũ cũng có dùng đến, nhưng bọn người Sa Phi Ưng còn đang bận kinh nộ thì đâu còn tâm tư đi nghĩ đến quyền pháp chứ?

Thiết Vô Tình lộ ý cười nhàn nhạt, trong lầm thầm nghĩ:

- Tiểu tử này học được từ đâu loại quyền pháp hàm chứa nội dung võ đạo sâu sắc như vậy nhỉ? Mình chưa từng thấy qua.

Nhưng loại quyền pháp này đúng là rất thú vị, dùng hận thù làm ý nghĩa sâu kín trọng tâm cho quyền pháp, người tạo ra loại quyền pháp này rốt cuộc đã có thâm thù đại hận với ai mà lại có thể nghĩ ra loại quyền pháp này nhỉ?

Trên lôi đài, Tô Tín từ bị động chuyển sang chủ động, Hận Cực Quyền tung ra, sự chênh lệch về sức lực đã hoàn toàn có thể dùng võ kỹ để bù đắp!

Chương 56 - Kiếm chưa xuất vỏ mới đáng sợ nhất

Kiếm chưa xuất vỏ mới đáng sợ nhất

Hai tay Lý Trung Hòa tê mỏi, dù Kim Chung Tráo của hắn mạnh đi chăng nữa thì cũng sẽ có giới hạn.

Huống hồ Kim Chung Tráo tuy có tính khắc chế với sự công kích của các loại binh khi đao kiếm, nhưng đối với loại chưởng pháp Hận Cực Quyền có sự thi triển thu về linh hoạt thì lại không có tác dụng là bao.

Lý Trung Hòa thu mình lùi về sau, hai tay như nắm cả nhật nguyệt, một chưởng xuất ra như thế chẻ núi, khí thế hào hùng!

Đại Suất Bi Thủ!

Hôm đó Mạnh Trường Hà cũng từng dùng Đại Suất Bi Thủ để ngăn bi sắt của Thiết Vô Tình.

Nhưng lúc đó đứng quá xa nên Tô Tín cũng không nhìn thấy được huyền cơ gì, giờ ở trong hoàn cảnh này cậu mới cảm nhận được, Đại Suất Bi Thủ một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự này đúng là không hề đơn giản, chẳng trách có thể được liệt vào một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự.

Sự kỳ diệu của Đại Suất Bi Thủ nằm ở chữ "Suất", không phải là đánh đơn thuần, mà là dùng sức mạnh của "ném" để đánh vào, cỗ sức mạnh này đột nhiên bộc phát vô cùng đáng kinh ngạc.

Đây mới chỉ là tàn chiêu của Đại Suất Bi Thủ mà thôi, nếu là Đại Suất Bi Thủ hoàn chỉnh tuyệt đối sức mạnh nắm cả nhật nguyệt của Lý Trung Hòa như hiện giờ không so bì được với cỗ sức mạnh này.

Theo sự tính toán của Tô Tín, cấp của tàn chiêu Đại Suất Bi Thủ này ít nhất cũng được khoảng hai sao, Đại Suất Bi Thủ hoàn chỉnh ít nhất cũng được hai sao rưỡi đến ba sao.

Tô Tín tung quyền nghênh đón Đại Suất Bi Thủ của Lý Trung Hòa.

Cừu Cực Chưởng, thù sâu tựa biển!

Hai tay chạm nhau, sức mạnh to lớn khiến cả hai đều lùi về sau mấy bước.

Sức lực của Lý Trung Hòa mạnh, uy lực của Cừu Cực Chưởng cũng mạnh, hai chưởng này giao nhau tỏ rõ cả hai đều có thế tương đương.

Nhưng lúc này Thiết Vô Tình nhìn cảnh trên lôi đài đồng thời khóe miệng lộ ý cười:

- Lý Trung Hòa sắp thua rồi.

Những người chủ chốt trong các bang phái lớn không hiểu vì sao, bởi nhìn vậy rõ ràng là sức mạnh tương đương nhau, vì sao Lý Trung Hòa lại thua được chứ?

Còn những người nhìn thấy được huyền cơ cũng lộ ý cười ngạc nhiên, sắc mặt Mạnh Trường Hà thì đen như đáy nồi.

Lý Trung Hòa thật sự sắp thua bởi vì lòng hắn đã hoảng sợ.

Một tiếng trống dũng khí tăng lên, hai tiếng trống dũng khí suy giảm, ba tiếng trống dũng khí không còn.

Lý Trung Hòa đã dùng hết thủ đoạn, nhưng cuối cùng lại không thể làm gì được Tô Tín, lòng hắn đã hoảng sợ.

Tô Tín lùi một bước để đánh trả đối phương, tay trái dùng Hận Cực Quyền, tay phải dùng Cừu Cực Chưởng, quyền thế lẫm liệt liền dồn ép Lý Trung Hòa vào góc, còn Lý Trung Hòa nhìn trước nhìn sau, Đại Suất Bi Thủ đã xuất ra mấy lần nhưng lại như đầu voi đuôi chuột, chẳng thể phá nổi tiết tấu của Tô Tín.

Người bên dưới lôi đài nhìn bộ dạng của Lý Trung Hòa liền vang lên một loạt tiếng thở than.

Lúc nãy đánh khí thế vậy sao giờ yếu đuối rồi? Cậu thua thì chẳng có gì, nhưng cậu hại bọn ta thua tiền mới đáng chết.

Bọn họ không phải là Lý Trung Hòa, không biết sự khó khăn hiện giờ của hắn.

Không phải hắn không muốn dùng toàn lực để ra tay, mà là hắn đang phòng bị khoái kiếm của Tô Tín.

Kiếm cất trong vỏ bao mãi mãi có sự uy hiếp lớn hơn kiếm đã xuất ra khỏi vỏ.

Lúc vừa bắt đầu, hắn dám dùng Kim Chung Tráo của mình để tiếp khoái kiếm của Tô Tín, đó là vì hắn biết sức mạnh của Tô Tín, dù khoái kiếm có nhanh đi nữa cũng không phá được phòng ngự của hắn.

Nhưng đã giao đấu đến mấy hiệp nên Tô Tín gần như đã đoán được Tráo Môn của hắn ở đâu.

Tất cả võ công mạnh bạo trên thế gian này đều có điểm yếu, đặc biệt là loại công pháp luyện thể cấp thấp như Kim Chung Tráo vậy.

Tu luyện Kim Chung Tráo đến cảnh giới cao nhất may ra sẽ ít đi yếu điểm phần nào, nhưng với tu vi của Lý Trung Hòa hiện

giờ, toàn thân hắn chỉ có mười mấy Tráo Môn, chỉ cần Tô Tín đánh trúng một Tráo Môn thôi cũng đã phá đi Kim Chung Tráo của hắn, từ đó hắn cách thất bại không xa bao nhiêu nữa.

Tay phải hay tay trái? Rốt cục Tô Tín sẽ xuất kiếm ra từ đâu? Lý Trung Hòa đang suy nghĩ về việc phòng ngự khoái kiếm của Tô Tín, tinh thần không tránh khỏi hoang mang.

Cơ hội chỉ trong chớp mắt, tay trái Tô Tín đặt lên trên vỏ kiếm, mắt Lý Trung Hòa bỗng sáng lên, chưởng lực Đại Suất Bi Thủ được tung ra đánh vào tay trái Tô Tín.

“Phặp”

Một tiếng nhẹ vang lên, kiếm nhọn đâm vào cơ thể, Lý Trung Hòa kinh hãi nhìn thanh kiếm mảnh vẫn chưa đâm vào bụng dưới của mình, tay cầm kiếm đó là tay phải, vậy tay trái hắn cầm gì?

Tô Tín ném đi phần còn lại của vỏ kiếm đã bị chưởng lực đánh bay đi một nửa.

Nội lực bộc phát, kiếm mảnh xoáy vào trong bụng Lý Trung Hòa, khiến ánh mắt hắn hiện vẻ không cam tâm dần dần rã rời.

Rút kiếm ra xong Tô Tín chắp tay với Thiết Vô Tình rồi đi xuống khỏi lôi đài.

Thiết Vô Tình quay về phía Mạnh Trường Hà, cười ha ha nói:

- Mạnh hội chủ, lôi đài sinh tử đã kết thúc, ân oán tiêu tan, ông còn gì để nói không?

“Bịch!”

Mạnh Trường Hà liền đạp ghế đằng sau mình, quay người rời đi.

Ninh Lạc Quân chắp tay chào Thiết Vô Tình nói:

- Mong Thiết bổ đầu đừng quở trách, tâm tình đại ca ta không được tốt vì vậy mới có chút mất kiểm soát.

- Ha ha, có thể hiểu được.

Kết thúc trận đấu lôi đài sinh tử, vẻ mặt của mọi người ở đây đều có sự khác nhau.

Nói thật ra rằng chuyện Tô Tín thắng lợi vượt ngoài sự dự đoán của họ.

Dù là những người cược Tô Tín thắng cũng không ngờ rằng, Tô Tín lại thật sự thắng được Lý Trung Hòa.

Thân là đệ tử mạnh nhất của Mạnh Trường Hà, Lý Trung Hòa có thể xếp trong hạng mười người đứng đầu trong Tam Anh hội, cũng là nhân vật có tiếng tăm trong Thường Ninh phủ, nhưng lại bị Tô Tín giết trước trăm mắt đang dõi theo.

Muốn vùng dậy, thủ đoạn nhanh nhất đó là giẫm lên thi thể người đi trước, Tô Tín giải thích hoàn hảo về điểm này.

Từ nay về sau mọi người ở Thường Ninh phủ đều nhớ đến sự tàn độc của khoái kiếm và chưởng pháp vô song của Tô Tín.

Còn Lý Trung Hòa thì thứ lỗi, một người đã chết không đáng để bọn họ nhớ đến.

Lúc Tô Tín trở về với đám thuộc hạ, Hoàng Bính Thành dẫn theo mọi người liền hoan hô lên, có điều lại bị Tô Tín bảo dừng lại.

Tuy bản thân thắng trong trận đấu sinh tử này, nhưng làm náo nhiệt quá cũng không hay, muốn ăn mừng thì trở về Vĩnh Lạc phường sẽ có cơ hội ăn mừng.

Sau khi dẫn người trở về đường viện, Tô Tín liền tuyên bố, những người ở đây sau này sẽ được gấp đôi tiền lương tháng, từ tháng này trở đi mỗi tháng đều có thêm một trăm lượng tiền thưởng để chia.

Lời tuyên bố này liền khiến tất cả bang chúng hoan hô lên, bọn họ thầm nói với bản thân rằng mình đã không lựa chọn sai lầm.

Địa bàn trong tay Tô Tín chắc chắn sẽ không chỉ có từng này mãi, đợi đến khi địa bàn rộng lớn hơn, tất cả bọn họ sẽ được đề bạt, chí ít cũng có thể lên làm một tiểu đầu mục.

Còn như những người đã bỏ đi, sau này cũng không có cơ hội lại gia nhập làm thuộc hạ của Tô Tín nữa, kẻ bỏ đi lúc nguy nan thì dùng làm gì?

Sau khi thưởng xong cho thuộc hạ, Tô Tín gọi Hoàng Bính Thành và Lý Hoại ra, bảo bọn họ đi cùng cậu đến tổng đường một chuyến.

Hoàng Bính Thành thắc mắc hỏi:

- Đến tổng đường làm gì? Giờ bang chủ không muốn gặp chúng ta đâu.

- Ông ta không muốn gặp ta nhưng ta lại muốn gặp ông ta, bang chủ đại nhân còn thiếu ta một số thứ.

Tô Tín không giải thích tiếp với Hoàng Bính Thành mà dẫn cả hai đi thẳng đến tổng đường.

Vừa nhìn thấy Tô Tín đến, hai bang chúng chiến đường gác cổng liền chắp tay cung kính:

- Bái kiến Tô lão đại.

Đệ tử chiến đường vẫn luôn sùng bái người mạnh, Tô Tín giết con trai Mạnh Trường Hà, có thể nói là đã đạp mặt ông ta xuống và còn giẫm thêm mấy cái nữa.

Hơn nữa cậu không những không chết mà còn giết luôn Lý Trung Hòa uy danh hiển hách trên lôi đài sinh tử, chiến tích này có mấy ai ở Thường Ninh phủ có được chứ?

- Đưa ta đi gặp bang chủ.

Tên bang chúng đó do dự một chút nhưng rồi vẫn dẫn Tô Tín vào tổng đường.

Nếu đổi thành người khác, dù có là đại đầu mục đến tổng đường gặp bang chủ thì cũng phải vào bẩm báo trước.

Nhưng hiện giờ là Tô Tín, người được mọi bang chúng trong Phi Ưng bang coi là anh hùng, ai dám ngăn cản?

Trong tổng đường, Sa Phi Ưng cùng Đổng Thành Vũ ba vị đường chủ bọn họ đều im lặng không nói lời nào, chuyện hôm nay đã đả kích rất lớn đến bọn họ.

Tô Tín chết đi thì coi như xong, bọn họ có thể dùng danh chính ngôn thuận tiếp quản thế lực và địa bàn của Tô Tín, hơn nữa Thiết Vô Tình cũng đã nói, sau trận đấu lôi đài sinh tử này

sẽ kết thúc mọi ân oán, Tam Anh hội cũng sẽ không đến gây rắc rối cho bọn họ nữa.

Nhưng mấu chốt là Tô Tín chưa chết, hơn nữa còn đường đường chính chính đánh bại Lý Trung Hòa, chuyện này khiến Tô Tín trong chốc lát vang danh khắp Phi Ưng bang.

Sa Phi Ưng thậm chí có thể cảm thận được loại ánh mắt sùng bái khi nhìn Tô Tín đó của bang chúng thuộc hạ mình.

Thật ra nghĩ lại cũng là chuyện bình thường, sự lớn mạnh của bang phái quyết định sức mạnh bang chúng khi đối chọi với bên ngoài.

Các bang chúng của Tam Anh hội trước kia cũng vậy, dù chỉ là một bang chúng nhỏ nhoi bình thường, cũng sẽ không coi tiểu đầu mục của những bang phái như Phi Ưng bang hay Thanh Trúc bang ra gì.

Người bên trên lâu năm của Phi Ưng bang đa phần đều đã về già, phong cách làm việc luôn coi trọng sự yên ổn, điều này khiến cho bang chúng Phi Ưng bang cũng e dè cẩn thận.

Giờ xuất hiện Tô Tín, một nhân vật có thể nói là danh chấn Thường Ninh phủ, dường như bọn họ đi ra ngoài cũng cảm thấy được thơm lây.

Tô Tín uy danh hiển hách như vậy, thậm chí đã dồn ép Sa Phi Ưng người sáng lập ra Phi Ưng bang, điều này khiến ông ta làm sao yên tâm?

Còn Đổng Thành Vũ cũng vậy, dù sao lúc đó bọn họ đều chọn mang Tô Tín giao cho Tam Anh hội, đồng thời ông ta còn đích thân ra tay với Tô Tín, ân oán này đã được kết lớn rồi.

Đúng lúc này, cửa đường viện được đẩy ra, Tô Tín dẫn Hoàng Bính Thành và Lý Hoại đi vào.

- Sao ngươi lại đến đây?

Đổng Thành Vũ trừng mắt nhìn bang chúng dẫn đường, ngày càng không có quy tắc, đến thông báo cũng không có mà đã trực tiếp dẫn người vào.

Tô Tín không nể mặt gì mà ngồi luôn vào ghế, thản nhiên nói:

- Sao ta không được đến? Dù gì ta cũng là đại đầu mục của Phi Ưng bang, sao không được đến tổng đường?

Thực lực quyết định thái độ.

Lúc còn ở bậc hậu thiên sơ kỳ, Tô Tín luôn cung kính cẩn trọng khi đối diện với Sa Phi Ưng, e dè suy đoán ý tứ vị bang chủ này.

Giờ cậu đã đạt hậu thiên trung kỳ, mang theo chiến tích giết Lý Trung Hòa uy danh hiển hách đến, dù Sa Phi Ưng có đạt hậu thiên đại viên mãn thì cậu cũng không sợ hãi.

Nếu trước đây Tô Tín có thái độ này, e là Đổng Thành Vũ sớm đã nổi giận, trực tiếp mắng cậu không biết phép tắc.

Còn giờ Đổng Thành Vũ chỉ hừ lạnh một tiếng và không nói gì nữa.

- Tô Tín, người ngay thẳng không nói lời mờ ám, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Sa Phi Ưng trầm ngâm một hồi mới mở miệng nói.

Tô Tín ngồi thẳng người:

- Rất đơn giản, ta muốn có vị trí tương xứng với thân phận hiện tại của mình, ta muốn trở thành vị đường chủ thứ tư của Phi Ưng bang.

- Không thể được!

Sa Phi Ưng cùng ba người kia đồng thanh nói, to giọng cự tuyệt.

Vị trí đường chủ chủ chốt trong Phi Ưng bang hiện có ba người đã quá đủ rồi.

Với ba người này Sa Phi Ưng còn muốn nghĩ cách giảm bớt sức mạnh của bọn họ, giờ còn thêm Tô Tín uy danh hiển hách này thì làm sao mà ông ta có thể đồng ý chứ?

Còn lý do bọn người Đổng Thành Vũ từ chối rất đơn giản, quyền lực của Phi Ưng bang đều đã được bọn họ phân chia xong, nếu Tô Tín trở thành đường chủ, hắn sẽ phụ trách phần nào?

Dù Tô Tín quản lý mảng nào thì cũng đều phân chia ra từ quyền lợi đã nằm trong tay bọn họ!

Chương 57 - Chức vị đường chủ về tay

Chức vị đường chủ về tay

Tô Tín mang theo uy thế đến đòi vị trí đường chủ, dù là Sa Phi Ưng hay ba vị đường chủ kia cũng đều tuyệt đối không cho phép.

Nhưng vẻ mặt Tô Tín chẳng hề thay đổi, dường như đã lường trước được cục diện.

- Bang chủ, ông đừng vội vàng từ chối, ta trở thành đường chủ cũng không phải là chẳng có chút lợi ích gì, với danh tiếng hiện tại của ta, ở lại làm đường chủ ở Phi Ưng bang chắc chắn sẽ giúp khí thế các huynh đệ trong bang tăng cao, nhưng nếu ta bỏ đi thì kết quả không cần nói cũng biết rồi.

Trong mắt Sa Phi Ưng bỗng lóe lên tia sự nghiêm khắc:

- Tô Tín, ngươi có ý gì? Ngươi muốn phản bội bang sao?

- Đừng nói khó nghe như vậy, không phải ta phản bội Phi Ưng bang, mà là Phi Ưng bang phản bội ta!

Ánh mắt Tô Tín dần trở nên lạnh lẽo:

- Bang chủ, Tô Tín ta từ khi gia nhập đến nay lập nhiều công trạng cho bang, cuối cùng khi xảy ra chuyện, các người lại định bắt ta giao ra để chuộc tội, thật khiến lòng người thất vọng!

Bọn người Sa Phi Ưng đều im lặng không nói, chuyện này thật sự khiến bọn họ đuối lý, nói thế nào cũng là hành động khiến người ta khinh thường.

- May mà Tô Tín ta mạng lớn không chết, chuyện này ta cũng không muốn nhắc nhiều nữa. Phi Ưng bang chúng ta xưa nay đều dùng thực lực và chiến công để nói chuyện, với thực lực và chiến công hiện giờ của Tô Tín ta, chẳng lẽ còn không xứng với chức vị đường chủ sao?

Tô Tín chỉ vào Đổng Thành Vũ cười lạnh nói:

- Kẻ bại tướng dưới tay ta này có thể làm đường chủ, vì sao ta lại không thể?

- Ngươi nói gì?

Đổng Thành Vũ phẫn nộ đứng dậy, giận dữ nhìn Tô Tín.

- Nói ông là bại tướng dưới tay ta ông không phục sao? Hay là chúng ta đấu lại một trận?

Tô Tín lạnh lùng nhìn Đổng Thành Vũ, vị đường chủ hình đường này giờ cũng chỉ có thể ngoài cứng trong mềm mà thôi, ông ta cũng chẳng có gan dám ra tay với Tô Tín.

Quả thực Đổng Thành Vũ không dám ra tay với Tô Tín.

Ông ta là người coi trọng quy tắc, nhưng Tô Tín lại là người không nói quy tắc, cậu không để mắt đến tôn ti trật tự gì, Mạnh Xung Tô Tín cũng dám giết, nếu ông ta chọc giận cậu thì cậu có dám giết ông luôn không?

Chuyện này Đổng Thành Vũ không dám cược.

Sa Phi Ưng trầm ngâm hồi lâu rồi mới nói:

- Thực lực và chiến tích của ngươi đúng là có thể làm đường chủ, nhưng sự từng trải của ngươi còn quá ít, tam bang tứ hội của cả Thường Ninh phủ chẳng tìm ra được một đường chủ chưa đến hai mươi tuổi nào cả.

- Từng trải? Thứ đó chỉ là rác rưởi mà thôi!

Tô Tín không khách sáo nói:

- Nếu giờ ta gia nhập Thanh Trúc bang, chắc chắn bọn họ sẽ buông bỏ ân oán trước kia để thu nhận ta, vả lại cái chức phó bang chủ cũng không chạy đi đâu được.

- Nhưng Tô Tín ta không phải kẻ quên nguồn cội, ta ở Phi Ưng bang thời gian lâu như vậy, chỉ cần bang cho ta thứ ta nên có, sao ta phải quay đi tìm đến bang phái khác?

Sa Phi Ưng nhìn chằm chằm vào Tô Tín, ông ta biết khi Tô Tín nói tìm đến bang phái khác thì không chỉ mình Tô Tín đi mà cậu sẽ mang toàn bộ thuộc hạ và địa bàn của mình qua đó cùng!

Với thực lực của Tô Tín và những thuộc hạ có tu luyện nội công, cộng thêm Vĩnh Lạc phường và Khoái Hoạt Lâm, thế lực của chính Tô Tín thậm chí đã đạt đến một phần ba của cả Phi Ưng bang.

Giờ nếu Tô Tín mang những thứ này gia nhập vào Thanh Trúc bang, thế thắng bại vốn có của hai bên sẽ hoàn toàn đảo ngược, Phi Ưng bang bọn họ sẽ bị Thanh Trúc bang đè ép, trở thành bang phái nằm dưới cùng ở Thường Ninh phủ!

Tô Tín nói tiếp:

- Ba vị đường chủ, các người cũng không cần lo lắng như vậy, dù ta có trở thành đường chủ thì cũng sẽ không động vào bất cứ phần quyền lợi nào của các vị cả.

Ba người Đổng Thành Vũ bọn họ nhìn nhau đều tỏ vẻ thắc mắc.

Không cần quyền lợi vậy thì muốn cái chức vị đường chủ làm gì? Chỉ vì cái hư danh đó sao?

- Việc của chiến đường, hình đường, thiện sự đường ta đều không đụng chạm, ta sẽ từ lập riêng một đường lấy tên là truyền công đường, chuyên phụ trách truyền thụ nội công và một số võ kỹ cho bang chúng.

Sa Phi Ưng bọn họ đều sửng sốt, Tô Tín có lòng tốt như vậy sao, truyền thụ nội công và võ kỹ cho những bang chúng không phải là thuộc hạ của mình?

Đổng Thành Vũ hỏi:

- Chưởng pháp và khoái kiếm đó của ngươi cũng sẽ được truyền cho những đệ tử trong bang sao?

Tô Tín mang ánh mắt ngớ ngẩn nhìn ông ta.

Đổng Thành Vũ cũng biết câu hỏi mình đã hỏi quá ngu ngốc nên liền im lặng.

- Truyền thụ nội công và võ kỹ gì, những điều này trong lòng ta tự biết tính toán, không cần ông hao tâm tổn trí, chỉ cần là đệ tử trong bang đều có thể đến truyền công đường này của ta để học.

Tô Tín nhàn nhạt nói.

Sa Phi Ưng nhìn Tô Tín, ông ta có chút nhìn chẳng thấu được người trẻ tuổi này.

Tô Tín lập ra truyền công đường này không có tiếng tăm thậm chí còn như vị trí đường chủ hữu danh vô thực.

Chiến đường mà Lâm Phục Hổ quản lý là nơi có thực lực mạnh nhất trong bang, hình đường của Đổng Thành Vũ là nơi có quyền lợi lớn nhất trong bang, thiện sự đường của Trang Lê thì không cần nói cũng biết là nơi tiền của nhiều nhất.

Còn truyền công đường mà Tô Tín lập ra đừng nói chẳng có chút lợi lộc nào mà thậm chí còn để người khác có thời gian học được công pháp của mình, một người thông minh sáng suốt như Tô Tín cũng chịu làm chuyện làm ăn lỗ vốn này sao?

Nhìn thấy Sa Phi Ưng im lặng không nói, Tô Tín cười hỏi:

- Sao hả bang chủ, vị trí ta muốn có quá đáng lắm không? Ta lập ra truyền công đường sẽ không phân chia chút quyền lợi nào trong bang, ngược lại còn tăng thực lực cho Phi Ưng bang chúng ta.

Ba người Đổng Thành Vũ lần này cũng không phản đối nữa.

Nếu việc lập ra truyền công đường không có xung đột quyền lợi với bọn họ thì họ cũng không có lý do gì phản đối cả.

Suy nghĩ hồi lâu, Sa Phi Ưng cũng không nghĩ ra Tô Tín làm vậy rốt cuộc là vì gì nên ông trầm giọng nói:

- Tô Tín, còn có điều kiện gì thì nói hết ra luôn đi, ta không tin ngươi lập ra truyền công đường chỉ vì nghĩ cho bang phái.

- Bang chủ nghĩ như vậy là oan cho ta rồi, Tô Tín ta dù gì cũng là người của Phi Ưng bang, suy nghĩ cho bang phái chẳng lẽ không phải là chuyện bình thường sao?

Tô Tín kêu oan, Đổng Thành Vũ bọn họ đều thầm bĩu môi.

Suy nghĩ cho bang phái chỉ là lời nói sáo rỗng của những bang chúng đó nói mà thôi, nhưng khi làm thật thì ai cũng nghĩ cho lợi ích của bản thân mình trước, sau đó mới vì lợi ích của bang phái.

Dù là Sa Phi Ưng, người sáng lập ra Phi Ưng bang cũng đều như vậy.

Nếu ông ta nghĩ cho bang phái thì lúc đầu đã không nhẫn tâm ra tay giết hại hơn mười đại đầu mục tài năng xuất chúng, đồng thời hạn chế quyền lợi của bọn người Đổng Thành Vũ.

Có là Phi Ưng bang thì cũng phải có Sa Phi Ưng ông ta trước rồi mới có Phi Ưng bang.

Nhìn thấy ánh mắt khó tin của bọn người Sa Phi Ưng, Tô Tín nhún vai:

- Được rồi, ta còn có một điều kiện, đó là phong cho Lý Hoại và Hoàng Bính Thành trở thành đại đầu mục, ta thành đường chủ, sau này Khoái Hoạt Lâm và Vĩnh Lạc phường vẫn do bọn họ quản lý, cũng coi như là danh chính ngôn thuận.

Hoàng Bính Thành và Lý Hoại đều sửng sốt, không ngờ Tô Tín dẫn theo bọn họ đến đều là vì đòi vị trí đại đầu mục cho bọn họ.

Lý Hoại còn tạm, Hoàng Bính Thành thì lại kích động vô cùng.

Đời hắn trước khi gặp Tô Tín, có nằm mơ cũng không thấy được bản thân được mở mày mở mặt, trở thành một đại đầu mục oai phong tám phương.

Sau đó quyền lợi thực tế của hắn tuy lớn hơn cả đại đầu mục nhưng vẫn là không có danh phận, vì vậy hắn cũng cảm thấy hơi tiếc nuối.

Giờ thì tốt rồi, một câu của Tô Tín đòi vị trí đại đầu mục cho hắn.

Nghe xong điều kiện của Tô Tín, Sa Phi Ưng suy nghĩ liền đồng ý, yêu cầu này cũng không có gì là quá đáng cả.

Mười ba đại đầu mục của Phi Ưng bang đều có tư cách nghị sự, dù sao họ cũng đều là những người xưa kia đã cùng Sa Phi Ưng đánh chiếm thiên hạ này, phần lớn đều là những người có tiếng nói trong bang.

Trong số mười ba vị đại đầu mục này, chỉ có non một nửa số người có mối quan hệ tốt với ba vị đường chủ, phần lớn còn lại đều là người của Sa Phi Ưng.

Tô Tín trở thành đường chủ đồng thời có sự ủng hộ của hai vị đại đầu mục cũng chẳng phải chuyện gì to tát, vì vậy ông ta đã vui vẻ đồng ý.

Hơn nữa Tô Tín đưa ra điều kiện vẫn tốt hơn là không đưa ra điều kiện gì, nếu không ông ta cứ nghi ngờ Tô Tín phải chăng đang ngầm có âm mưu gì.

- Ngày mai ta sẽ tuyên bố tin tức ngươi là đường chủ, còn hai người bọn họ trở thành đại đầu mục.

Sa Phu Ưng nhìn Tô Tín trầm giọng nói:

- Tô Tín, người còn trẻ, sau này ngươi chắc chắn là một trong những người chủ chốt trong Phi Ưng bang, giờ tăng thực lực cho bang phái, sau này người được lợi ích sẽ là những người trẻ như các ngươi, những chuyện không vui trước kia hãy quên hết đi.

Tô Tín mỉm cười nói:

- Đa tạ bang chủ, Tô Tín cũng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, chuyện xảy ra trước kia ta đã quên hết rồi.

Những lời nói của hai người bằng mặt không bằng lòng kết thúc, Tô Tín liền dẫn Hoàng Bính Thành và Lý Hoại ra về, dù sao mục đích của cậu cũng đã đạt được, còn những lời Sa Phi Ưng nói thì có quỷ mới tin.

Sau này cậu sẽ là một trong những người chủ chốt. Vì sao lại thêm chữ một trong những chứ? E là trong mắt Sa Phi Ưng, cả Phi Ưng bang đều sẽ để lại cho con trai ông ta, vì vậy những người khác đều chỉ là một trong những.

Sau khi đi ra khỏi tổng đường, Hoàng Bính Thành nhìn xung quanh không có người liền hỏi:

- Lão đại, sao người bày ra một cái truyền công đường vậy? Đó chẳng phải là tốn sức mà chẳng được lợi gì sao.

Thuộc hạ của những đại đầu mục khác hoặc của ba vị đường chủ chạy đến truyền công đường học nội công võ kỹ, chúng ta có dạy người ta xong thì cũng không đổi lại được lòng trung của bọn họ.

Tô Tín lắc đầu, cậu đòi vị trí đường chủ truyền công đường này một là vì hoàn thành nhiệm vụ, mặt khác là vì suy tính cho sau này.

- Nhìn xa trông rộng một chút, những thuộc hạ của các đại đầu mục khác hoặc đường chủ đến học, ta cũng không tham vọng chỉ dựa vào ân tình của việc truyền công pháp và võ kỹ để đổi lại được sự trung thành của bọn họ với mình, truyền công đường này chỉ là tạo nên thiện duyên mà thôi.

- Thiện duyên?

- Đúng vậy, chính là thiện duyên, khiến trong lòng những bang chúng này nhớ đến cái tốt của chúng ta, vậy là đủ rồi.

Tô Tín nhàn nhạt nói.

Hoàng Bính Thành dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Tô Tín, truyền công đường này nhìn có vẻ như mất công không ích lợi này thực ra chỉ có một tác dụng, đó chính là lôi kéo lòng người cho Tô Tín!

Trong thời gian ngắn vẫn chưa thấy kết quả, nhưng lâu dần trong lòng những bang chúng này chắc chắn sẽ nảy sinh sự thay đổi.

Tô Tín giờ đã trở thành đường chủ, coi như đã đạt được chức vị cao nhất ngoại trừ bang chủ trong Phi Ưng bang, vậy tiếp sau sẽ là gì?

Nếu đổi lại trước kia, chắc chắn Hoàng Bính Thành sẽ mang vẻ kinh ngạc, nhưng giờ hắn lại vô cùng bình thản.

Vừa rồi nhìn thấy Tô Tín vừa đấm vừa xoa, đoạt được chức đường chủ và hai chức vị đại đầu mục từ trong tay bang chủ, sự sợ hãi trước kia của Hoàng Bính Thành với những người bên trên Phi Ưng bang và bang chủ sớm đã tiêu tan.

Sau khi trở về đường viện, Tô Tín bảo Hoàng Bính Thành bọn họ quay về chuẩn bị, vì ngày mai Sa Phi Ưng sẽ tuyên bố tin

tức lập ra truyền công đường.

Tô Tín thì vào trong hệ thống, lúc Sa Phi Ưng đồng ý cho cậu trở thành đường chủ thì hệ thống đã gửi thông báo Tô Tín đã hoàn thành nhiệm vụ.

Chương 58 - Tử Hà Thần Công

Tử Hà Thần Công

- Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: Tư thế kiêu hùng (2), thưởng nhiệm vụ là Tử Hà Thần Công (đánh giá chung được hai sao rưỡi), 800 điểm phản diện, hai lượt rút thưởng trung cấp.

Đôi mắt Tô Tín sáng lên khi nhìn bí kíp trong tay, có "Tử Hà Thần Công" này, sự khiếm khuyết duy nhất trong sức mạnh của cậu cũng đã được lấp đầy.

Lật giở Tử Hà Thần Công ra, vì hệ thống đã tặng 5% độ thuần thục nên Tô Tín liền cảm nhận được chân khí của bản thân tu luyện được đã bắt đầu nhanh chóng chuyển hóa thành chân khí cho "Tử Hà Thần Công", tử khí của Tô Tín nhanh chóng tăng mạnh, chân khí lưu chuyển trong cơ thể nhanh gấp hơn mười lần.

Độ thuần thục nội công dễ tích lũy hơn độ thuần thục võ kỹ, mỗi ngày ngồi thiền thì độ thuần thục sẽ tăng lên, như "Nội công sơ cấp Toàn Chân giáo" của Tô Tín đã đạt độ thuần thục 100%.

Nhưng chân khí tu luyện được từ "Nội công sơ cấp Toàn Chân giáo" có độ thuần thục 100% này lại kém hơn rất nhiều so với chân khí tu luyện được từ "Tử Hà Thần Công" có độ thuần thục 5%.

Nếu giờ Tô Tín vận công toàn bộ "Tử Hà Thần Công" để ra đòn thì dù không đánh bại được tráo môn của Lý Trung Hòa thì cũng có thể phá được phòng ngự Kim Chung Tráo của hắn.

Nội công hai sao rưỡi so với nội công nửa sao rõ ràng là khác nhau một trời một vực.

Còn sau khi đọc xong toàn bộ "Tử Hà Thần Công", cậu còn phát hiện ra một thuộc tính tiềm ẩn của nó đó là có thể hóa giải chân khí khác loại.

Cấp của "Tử Hà Thần Công" thật sự không cao mấy, điểm đánh giá chung hai sao rưỡi của nó chỉ được xếp vào hàng trung cấp trong vô số các loại công pháp của hệ thống.

Trong nguyên tác, sự tồn tại của "Tử Hà Thần Công" cũng chẳng có ảnh hưởng nhiều, nó chênh lệch quá lớn so với các loại công pháp mạnh mẽ như Quỳ Hoa Bảo Điển, Tịch Tà Kiếm Phổ, Độc Cô Cửu Kiếm…

Nhưng Tử Hà Thần Công có một điểm mà các loại công pháp khác không làm được đó là nó có khả năng hóa giải các chân khí khác loại.

Lệnh Hồ Xung trong Tiếu Ngạo Giang Hồ đã từng bị các loại chân khí khác nhau trong người gây phiền muộn, Nhạc Bất Quần đã bảo Lệnh Hồ Xung rằng chỉ cần học một ít "Tử Hà Thần Công" thì cậu ấy sẽ có thể tự hóa giải các loại chân khí khác nhau trong cơ thể mình.

Mà lúc xưa ở cuộc so tài kiếm pháp trên Tung Sơn, khi Nhạc Bất Quần đối mặt với Hàn Băng Chưởng của Tả Lãnh Thiền thì mặt ông vẫn không đổi sắc, có thể thấy "Tử Hà Thần Công" đối với việc hóa giải các loại chân khí khác nhau là vô cùng lợi hại.

Tô Tín có hệ thống đại phản diện trong tay, chắc chắn sẽ không chỉ học một món nội công.

Nếu dựa theo sự phát triển bình thường, Tô Tín chỉ có thể chọn một hoặc vài nội công có thuộc tính tương đồng để tiến hành tu luyện, nếu xuất hiện nội công có thuộc tính tương phản, Tô Tín chỉ có thể chọn một loại nội công mạnh hơn và bỏ đi thứ nội công yếu hơn mà thôi.

Mà giờ có "Tử Hà Thần Công" thì đã khác, nó có khả năng hóa giải các loại chân khí lớn mạnh khác nhau, có thể đóng vai trò như một chất dung hợp, tránh sự xung đột giữa các loại chân khí khác nhau.

Chỉ dựa vào điểm này, "Tử Hà Thần Công" đã hữu dụng với Tô Tín hơn rất nhiều so với các loại công pháp bốn sao khác.

- Hệ thống, giờ trong tay tôi hiện có bao nhiêu lần rút thưởng và điểm phản diện?

- Ký chủ hiện có 3 lần rút thưởng trung cấp, 24 lần rút thưởng sơ cấp, 1000 điểm phản diện.

Tô Tín vốn chuẩn bị rút thưởng nhưng nhìn số lần rút thưởng sơ cấp vẫn chưa đủ chẵn nên liền tạm không rút.

Giờ Tô Tín không có áp lực bên ngoài, chỉ cần tăng dần thực lực theo tuần tự là đủ, vì vậy cũng không cần vội rút thưởng, đợi sáu ngày sau đủ 30 lần rút thưởng sơ cấp thì cậu sẽ đổi toàn bộ thành lượt rút thưởng trung cấp rồi rút luôn một thể.

Dù sao cũng đều dựa vào vận may, cộng 6 lần rút thưởng lại thế nào cũng xuất hiện được một số thứ tốt.

Sau khi rời hệ thống, Tô Tín về tiểu viện của mình ở Khoái Hoạt Lâm trước.

Vì cậu bế quan rồi lại quyết đấu sinh tử với Lý Trung Hòa nên đã hơn mười ngày chưa gặp Hinh Nhi.

Vừa đẩy cửa vào, Hinh Nhi liền lao vào lòng cậu, đôi mắt đỏ ửng lên, nước mắt lưng tròng như sắp chảy xuống:

- Ca ca đi đâu lâu như vậy? Sau này huynh đừng bỏ lại Hinh Nhi có được không.

Tuy tuổi Hinh Nhi còn nhỏ nhưng do mất mẹ từ thuở bé nên tính nết trưởng thành hơn nhiều so với những đưa trẻ cùng trang lứa, nhìn vẻ mặt của những bang chúng phụ trách chăm lo cuộc sống cho cô, cô liền cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra với ca ca mình.

Nhưng cô biết lúc này ca ca chắc chắn không muốn mình đến quấy rầy nên nhẫn nhịn đến bây giờ.

Xoa đầu Hinh Nhi, Tô Tín an ủi nói:

- Được rồi Hinh Nhi, ca ca đồng ý sau này nhất định sẽ không bỏ lại muội một mình.

Ôm Hinh Nhi dỗ dành một lúc cô bé mới hết khóc rồi mỉm cười, Tô Tín còn đích thân xuống bếp nấu một bàn thức ăn ngon, nhìn Hinh Nhi ngồi đó ăn như hổ đói.

Thật ra trong khoảng thời gian này Hoàng Bính Thành đã sai những bang chúng chăm sóc cho Hinh Nhi mỗi ngày đều đến tửu lâu Khoái Hoạt Lâm đặt những món ăn ngon.

Nhưng những ngày qua Hinh Nhi lo cho Tô Tín nên nhìn các món ngon mê người cũng chẳng có khẩu vị, ăn cũng chẳng được là bao, giờ nhìn thấy Tô Tín trở về, cô bé mới yên lòng ăn một bữa thật no.

Nhìn trạch viện vắng tanh, Tô Tín bỗng cảm thấy mình đã có chút không để ý đến cảm giác của Hinh Nhi.

Cậu cứ luôn muốn để cho cô bé được an toàn, nhưng lại quên mất Hinh Nhi chỉ mới là một đứa trẻ bảy tuổi mà thôi.

Mỗi ngày cậu đều tu luyện và xử lý việc trong bang, thời gian được lấp đầy, nhưng mỗi ngày Hinh Nhi chỉ có thể luyện kiếm buồn chán, xung quanh cũng chỉ có các bang chúng Phi Ưng bang, chẳng có người nào cùng tuổi, sao cô bé tránh khỏi việc cảm thấy cô đơn chứ?

Đợi đến lúc Hinh Nhi ăn xong, Tô Tín vừa dọn bàn vừa nói:

- Hinh Nhi, ngày mai huynh cho người đưa em đến trường tư đọc sách.

- Vì sao vậy? Muội ở nhà học với thầy là được rồi, vì sao phải đến trường để học?

Hinh Nhi nhăn mặt tỏ vẻ từ chối, tuy cô bé thông minh nhưng lại không thích đọc sách viết chữ.

Đẩy mũi Hinh Nhi rồi Tô Tín nói:

- Muội cứ ở nhà mãi như vậy sẽ trở thành bé ngốc đấy, ở trường sẽ có các bạn cùng tuổi, đảm bảo thú vị hơn nhiều so với ở nhà.

Nghe đến bạn, Hinh Nhi mới mở to mắt lên.

Trước kia lúc còn ở Trường Lạc phường, nơi nghèo nàn ấy không có trường học, cô bé chỉ thấy những học sinh tan học về

đi ngang qua Trường Lạc phường, họ đi thành từng tốp cười nói, mặc áo quần đẹp mang cặp sách khiến cô ngưỡng mộ vô cùng.

Nhưng sau đó ánh mắt Hinh Nhi lại tối sầm, lắp bắp nói:

- Nhưng nếu đi học ở trường sẽ rất lâu không gặp được ca ca rồi.

- Yên tâm, mỗi ngày huynh đều đến đón muội về nhà, sẽ không để muội ở lại trong trường, huống hồ học năm ngày sẽ được nghỉ ngơi, trường học cũng không dạy.

Nghe Tô Tín nói xong, Hinh Nhi mới tròn to mắt vui vẻ.

Sau khi bảo Hinh Nhi đi chơi, Tô Tín liền trở về phòng mình lĩnh hội "Tử Hà Thần Công".

Độ thuần thục nội công tuy không quan trọng như độ thuần thục của võ kỹ, nhưng lại có liên quan đến hiệu suất tu luyện.

Khi độ thuần thục đạt 5% thì nội lực lưu chuyển có thể gặp chút chướng ngại, còn khi độ thuần thục của nội công đạt 100%, nội lực sẽ lưu chuyển liên tục không ngừng, trơn tru tự nhiên, thậm chí mỗi ngày khi đi lại thì nội lực đều sẽ vô thức lưu chuyển trong cơ thể, có thể nói hiệu suất tu luyện khác biệt một trời một vực so với thời gian đầu.

Hôm sau Tô Tín đến đường viện của Vĩnh Lạc phường từ rất sớm, Sa Phi Ưng cũng không nuốt lời, trực tiếp thông báo cho cả Phi Ưng bang chuyện thăng chức Tô Tín lên làm đường chủ, Hoàng Bính Thành và Lý Hoại lên làm đại đầu mục.

Tin này truyền ra khiến cả Phi Ưng bang chấn động.

Các đại đầu mục khác đều có suy nghĩ riêng, nhưng không có một ai đứng ra phản đối.

Bọn họ đều đã thấy được thực lực của Tô Tín trên lôi đài sinh tử, bọn họ còn có tư cách gì để phản đối?

Sau khi dựng đường viện xong, Tô Tín liền huỷ bỏ các tên gọi như bách trưởng, thập trưởng, đổi hết thành tiểu đầu mục.

Dù sao giờ cậu cũng đã có danh phận, phong cho thuộc hạ mình làm tiểu đầu mục cũng chẳng có gì đáng ngại.

Truyền công đường được dựng lên ở một đường viện mới, Tô Tín không lập nó lên ở chỗ tổng đường mà trực tiếp xây nó cạnh đường viện ở Vĩnh Lạc phường, bất kỳ bang chúng nào muốn học công pháp đều có thể đến học.

Nhưng việc dạy những bang chúng khác này chắc chắn Tô Tín sẽ không đích thân chỉ dạy, thậm chí đến Lý Hoại cũng sẽ không dạy cho bọn họ.

Người dạy bọn họ chính là những thuộc hạ thân tín cũ của Tô Tín như bọn người Lý Thanh.

Dù là "Nội công sơ cấp Toàn Chân giáo" hay là "Đả Cẩu Bổng Pháp tàn quyển" thì họ cũng đều đã thuộc nằm lòng rồi nên việc dạy những người khác cũng không thành vấn đề.

Thuộc hạ của mình và những bang chúng bình thường khác vẫn nên có sự phân biệt đối xử, giống như nội công và võ kỹ cấp nhập môn, Tô Tín sẽ đích thân chỉ dạy cộng thêm Lý Hoại huấn luyện thực chiến, thực lực họ chắc chắc sẽ mạnh hơn rất nhiều so với những bang chúng học cấp tốc này.

Nhưng tuy chỉ huấn luyện võ công cấp tốc, nhưng vào ngày đầu công bố lập ra truyền công đường, đường viện Tô Tín bị các bang chúng chen chúc như như ong vỡ tổ gần như đông nghịt.

Chỉ cần là người trong giang hồ thì đều biết tầm quan trọng của nội công, nên giờ Tô Tín dựng nên truyền công đường khiến những bang chúng này vô cùng vui thích, ước mơ bản thân có thể học được nội công cuối cùng cũng có thể thành hiện thực.

Những đại đầu mục khác thấy thuộc hạ mình đến truyền công đường cũng không ngăn cản.

Tô Tín huấn luyện miễn phí cho thuộc hạ bọn họ, họ cũng không tổn thất gì, hơn nữa dù bọn họ có muốn ngăn cản cũng không cách nào làm được.

Chẳng lẽ nói chúng ta không cho các ngươi đi học nội công, không muốn các ngươi mạnh hơn, nếu không sẽ uy hiếp đến địa vị của bọn ta hay sao? Ai dám nói như vậy e là hôm sau thuộc hạ người đó liền bỏ đi hết không còn một ai.

Tô Tín không quản nhiều đến công việc của truyền công đường, mỗi ngày cậu chỉ đến đi hai vòng, tạo cảm giác có hiện diện ở đó là được.

Trải qua ngày đầu đông đúc, bọn người Lý Thanh chia số cho những bang chúng đó, mọi người thay nhau đến đường viện học nội công, võ kỹ, mỗi ngày chỉ có khoảng hơn nghìn người.

Như vậy áp lực của Lý Thanh bọn họ cũng giảm đi rất nhiều, mười người có thể sắp xếp được công việc, còn có thể thay đổi nhau.

Sau khi Tô Tín vào truyền công đường, nhìn thấy cảnh các bang chúng đều đang chuyên tâm tu học, Lý Thanh bọn họ đang giảng giải nội công tâm pháp, những người bên dưới thì hý hoáy viết, dù là những người xưa nay ương bướng nóng nảy đến mấy thì khi đến đây cũng chẳng dám thở mạnh ra tiếng.

Tô Tín từng gieo vào hạt giống dã tâm cho những thuộc hạ của mình, cũng đã cho họ con đường để trèo lên cao.

Và hiện giờ những bang chúng ở đây cũng như vậy, bọn họ dù không có dã tâm lớn nhưng cũng tuyệt đối không cam tâm làm một bang chúng cấp thấp suốt đời, đợi đến khi già đi, đánh đấm không nổi nữa sẽ bị người ta đá ra khỏi bang, sống cuộc sống thảm thương.

Trong giang hồ xem trọng thực lực này, truyền công đường của Tô Tín coi như đã cho bọn họ một hy vọng, tuy nó hơi mù mịt nhưng lại có hy vọng để có thể trèo lên trên!

Chương 59 - Kết thiện duyên rộng rãi

Kết thiện duyên rộng rãi

Truyền công đường có mấy người Lý Thanh bọn họ trông coi, Tô Tín vẫn rất yên tâm, mỗi ngày cậu chỉ đến đi vài vòng coi như mình có mặt để cho những bang chúng này biết là ai đã cho họ cơ hội học võ công, vậy là đủ rồi.

Thời gian còn lại Tô Tín đều ở đường viện Vĩnh Lạc phường tu luyện, hoặc cùng Lý Hoại so tài.

Thiên phú của Lý Hoại vốn không tồi, nhìn trận đấu giữa Tô Tín và Lý Trung Hòa xong còn có vài lĩnh ngộ, đêm qua đã đột phá liền đến mốc ba mươi sáu huyệt vị, đạt cấp hậu thiên sơ kỳ.

Khoái kiếm Kinh Vô Mệnh của Tô Tín yêu cầu rất cao đối với nội lực, bởi vì đây là kiếm pháp đơn thuần dùng để giết người, có bao nhiêu sức mạnh thì có thể phát huy kỹ năng giết người khủng khiếp đến bấy nhiêu.

Còn Tịch Tà Kiếm Pháp của Lý Hoại lại chẳng có yêu cầu nhiều với nội lực, sau khi đạt bậc hậu thiên sơ kỳ, thứ hắn tăng lên là tốc độ chứ không phải sức mạnh xuất kiếm.

So với Quỳ Hoa Bảo Điển gốc, ưu điểm và khuyết điểm của Tịch Tà Kiếm Pháp đều thể hiện rõ.

Lúc này Hoàng Bính Thành đi vào đường viện, nói với Tô Tín:

- Lão đại, Lưu Thắng Minh có chuyện tìm người.

- Hắn đền tìm ra làm gì?

Tô Tín thắc mắc hỏi.

Lưu Thắng Minh là một trong các đại đầu mục của Phi Ưng bang, thường ngày cũng không được coi là thân cận với ba vị đường chủ kia, coi như là người của bên phía bang chủ, càng không qua lại gì với cậu.

Có thể nói Tô Tín chẳng qua lại gì với những đại đầu mục khác, quyền lợi của các đại đầu mục trong Phi Ưng bang cũng lớn, ai có địa bàn người ấy, không thường lai vãng đến địa bàn người khác.

Hoàng Bính Thành lắc đầu:

- Không biết được, một mình hắn đến chỉ nói là muốn cầu kiến lão đại người.

- Được, cho hắn vào đi.

Một lúc sau, Hoàng Bính Thành dẫn theo vào một người trung niên tuổi gần năm mươi.

Lưu Thắng Minh nhìn thấy Tô Tín liền cười lớn chắp tay chào:

- Chúc mừng Tô đường chủ đã trở thành vị đường chủ trẻ tuổi nhất trong Phi Ưng bang ta, chà chà, Tô đường chủ thiếu niên anh tài, đúng là khiến cho lão già ta đây ngưỡng mộ.

Tô Tín cũng khiêm tốn nói:

- Lưu lão đại khách khí rồi, ông cũng chưa phải già cả gì đâu, theo ta biết Lưu lão đại giờ vẫn chưa đến năm mươi nhỉ? Vẫn đang ở tuổi tráng kiện mới đúng.

Lưu Thắng Minh cười nhăn nhó lắc đầu:

- Tô đường chủ người quá đề cao ta rồi, lão đầu chưa tu luyện đầy đủ nội công như ta, lúc trẻ chỉ lo theo đuổi sức mạnh chiến đấu, thế là chọn luyện những nội công võ kỹ cấp tốc.

- Cuối cùng về già cơ thể không chịu đựng nổi nữa, qua bốn mươi thì cơ thể đã bắt đầu xuống dốc, không giấu gì người, giờ ta đã không còn dám giao đấu kịch liệt với người khác nữa, cơ thể chịu không nổi nữa rồi.

Tô Tín phối hợp nói vài câu an ủi, dù sao Lưu Thắng Minh chưa nói rõ ý đồ đến đây, cậu cũng không cần vội, nên thao thao nói một loạt lời vô nghĩa với đối phương.

Cuối cùng vẫn là Lưu Thắng Minh không kìm được thở dài nói:

- Tô đường chủ, thật ra lần này ta đến tìm người là muốn cầu xin một chuyện.

- Có chuyện gì Lưu lão đại cứ nói ra đi, chỉ cần Tô Tín ta có thể làm được nhất định sẽ giúp đỡ, dù sao mọi người cùng đều là huynh đệ trong Phi Ưng bang cả.

Tô Tín vỗ ngực đảm bảo.

Lưu Thắng Minh ngại ngùng nói:

- Là như vậy, ta có một người con trai bất tài, lúc trước uống rượu với người ta ở Xương Đức phường xong gây chuyện phá tiệm người ta.

- Chắc Tô đường chủ cũng biết, Xương Đức phường không giống với phường thị giáp ranh như chúng ta, thân phận của những người mở được tiệm ở đó không hề đơn giản.

- Ta mang bạc đến cầu xin người ta nhưng cuối cùng người ta không nể mặt, báo quan phủ khiến nghịch tử đó của ta bị phán quyết hai năm lao ngục, những người ở quan phủ ta có quen biết cũng đã nói bọn họ cũng không chọc vào người đó được, đưa bạc cũng không ích gì.

Nói đến đây, trên mặt Lưu lão đại tỏ vẻ sầu khổ:

- Tuy nghịch tử đó của ta bất tài vô dụng, nhưng nó quen được nuông chiều, ở nhà lao hai năm e là người cũng thành đồ bỏ đi mất.

- Ta nghe nói Tô đường chủ người có quan hệ tốt với tổng bổ đầu Đông Thập Nhị phường nên mới đến cầu xin người, mong người có thể nói đôi lời với Thiết tổng bổ đầu, thả nghịch tử đó của ta ra, tiền bạc không thành vấn đề, mấy năm nay lão Lưu ta cũng có chút tiền của tích góp được.

Tô Tín nghe xong liền trầm ngâm một lúc, sau đó nói:

- Lưu lão đại hãy đợi một lát, ta đi tìm người hỏi lát sau sẽ quay lại.

- Không sao, ta không vội.

Tuy Lưu Thắng Minh miệng thì nói vậy nhưng khuôn mặt lại mang vẻ kích động.

Tô Tín không từ chối ngay, vậy cho thấy chuyện này vẫn còn có cơ hội.

Sau khi ra khỏi đường viện, Tô Tín bảo lão Hoàng đi gọi bổ khoái tuần tra Vĩnh Lạc phường đến.

Trong bốn mươi chín phường thị của Vĩnh Lạc phường, mỗi phường thị đều có vài bổ khoái lo chuyện tuần tra một số việc trên đường.

Vĩnh Lạc phường do Thiết Vô Tình quản lý, những bổ khoái này đều là thuộc hạ của ông ấy, cũng rất quen thuộc với Tô Tín.

Với những người của quan phủ này, Tô Tín xưa nay chưa từng keo kiệt tiền bạc với họ.

Với người có thân phận địa vị như Thiết Vô Tình, một chút bạc hiển nhiên không làm rung động được ông ta, vì vậy Tô Tín chỉ có thể mang lại thành tích cho Thiết Vô Tình.

Còn những bổ khoái tuần tra này thì lại không giống, bọn họ đều là người bản địa Thường Ninh phủ, vẫn cần bạc để nuôi sống người nhà, tiền mỗi tháng Tô Tín cho bọn họ thậm chí còn nhiều hơn tiền lương tháng quan phủ phát cho họ.

Vì vậy những bổ khoái tuần tra này rất thân mật với Tô Tín.

Đặc biệt từ sau lần đấu lôi đài sinh tử, những bổ khoái tuần tra này không chỉ xem Tô Tín là kim chủ của bọn họ, mà hơn nữa vì thực lực mạnh như vậy nên thái độ của bọn họ với Tô Tín càng ôn hòa hơn.

Còn chẳng phải sao, khi Tô Tín gọi một tiếng liền có một bổ khoái tuần tra từ tửu lâu bên cạnh theo đến cùng Hoàng Bính Thành.

Bổ khoái tuần tra này có thể nói là được thoải mái nhất khi ở địa bàn của Tô Tín.

Tô Tín quản lý thuộc hạ rất nghiêm khắc, trên đường không hề có bang chúng nào dám tùy ý gây chuyện dọa dẫm thương nhân.

Hơn nữa không chỉ có vậy, mỗi ngày còn có nhiều bang chúng tuần tra trên đường, kẻ nào dám gây chuyện ở địa bàn Tô Tín, tuyệt đối không có kết cục tốt.

Những việc mà các bang chúng này làm rõ ràng còn kỹ càng hơn cả những bổ khoái tuần tra như bọn họ.

Vì vậy bổ khoái tuần tra trên địa bàn Tô Tín bắt đầu mỗi ngày đã có thể tìm một tửu lâu uống rượu xem kịch, sau đó đợi bạc về tay, những ngày tháng như vậy coi như rất thoải mái.

Bọn họ cũng biết những ngày tháng dễ chịu như vậy là nhờ Tô Tín mà có được, vì vậy khi Tô Tín cho gọi thì những bổ khoái tuần tra này liền đặt ly rượu xuống mà đến ngay.

- Tô đường chủ, có chuyện gì sao?

Tên bổ khoái tuần tra khách khí hỏi.

- Bổ khoái Tiểu Trương khách khí như vậy làm gì? Tuổi tác chúng ta xấp xỉ nhau, ngươi cứ gọi ta là Tô lão đệ như trước là được rồi.

Bổ khoái Tiểu Trương vội cười nhăn nhó nói:

- Tô đường chủ, người đừng làm hư ta nữa, lão đại chúng ta rất coi trọng tôn ti trên dưới, người ấy xưng huynh đệ với người, nếu ta gọi người là lão đệ, để lão đại biết được thì không hay.

Tô Tín cũng không miễn cưỡng, liền dẫn hắn vào trong đường viện.

- Vị này là đại đầu mục Lưu Thắng Minh ở Phi Ưng bang ta, còn vị này là bổ khoái Tiểu Trương của Vĩnh Lạc phường.

Lưu Thắng Minh thấy Tô Tín chỉ một lúc đã gọi được người của quan phủ đến, hơn nữa còn là một bổ khoái nên trong lòng ông ta đột nhiên vui mừng.

Ông ta xưa nay chỉ quen biết những nhân vật liên quan đến thư sử của quan phủ, cũng có chức vị không nhỏ nhưng lại chẳng có quyền lực lớn.

Ở những thành lớn của Trung Nguyên, quyền lực của những người như thầy văn án hay thư sử ở chốn quan phủ vẫn được coi là không tồi, nhưng ở thành nhỏ Nam Man của Thường Ninh phủ này thì quan phủ cũng chỉ trọng những người có thực lực mà thôi.

Với thực lực của Thiết Vô Tình ở chốn quan trường Thường Ninh phủ, đủ để xếp hạng năm người đứng đầu, dù có là tri phủ đại nhân có phẩm lớn nhất cũng vẫn đối đãi với Thiết Vô Tình rất khách sáo.

Vì vậy ở chốn quan trường Thường Ninh phủ, quyền lực lớn nhất không phải là các thư sử nha môn mà là những bổ đầu và bổ khoái.

Lưu Thắng Minh chắp tay chào Tiểu Trương, cung kính nói:

- Bổ khoái Tiểu Trương đúng là trẻ tuổi đầy triển vọng, tuổi từng này đã có thể đảm nhiệm chức bổ khoái tuần tra ở Vĩnh Lạc phường.

Trước sự cung kính của Lưu Thắng Mình, Tiểu Trương chỉ hừ nhẹ mũi một tiếng, dường như chẳng thèm để ý đến.

Hắn khách sáo với Tô Tín là vì Tô Tín cho hắn bạc và cuộc sống an nhàn, quan trọng nhất là Tô Tín có thực lực hậu thiên trung kỳ và giết được Lý Trung Hòa.

Đừng tưởng tuổi tác Tiểu trương chẳng lớn hơn Tô Tín là bao, thật ra thực lực của hắn cũng là hậu thiên sơ kỳ, đứng trước Lưu Thắng Minh đã lớn tuổi mà chỉ mới đả thông được hơn mười huyệt vị, hắn không cần để tâm đến.

Lưu Thắng Minh cười thẹn thùng, dù bổ khoái Tiểu Trương không coi ai ra gì thì hắn cũng không dám nói gì.

Nhìn thấy tình cảnh có chút ngại ngùng, Tô Tín liền nói với Tiểu Trương:

- Thật ra ta gọi ngươi đến là vì chuyện của Lưu lão đại.

- Con trai của Lưu lão đại đắc tội với người ta ở Xương Đức phường, bị xử quyết hai năm ngồi đại lao, ta muốn biết cậu ta đã đắc tội với ai, sau đó tìm Thiết đại nhân giúp đỡ cứu cậu ta ra.

Vừa nghe Tô Tín nói, bổ khoái Tiểu Trương liền sực tỉnh nói:

- Thì ra là tiểu tử phá tửu lâu ở Xương Đức phường, nếu là chuyện nhỏ này thì không cần làm phiền đến lão đại nữa, ta sẽ giúp Tô đường chủ làm việc này.

Nghe bổ khoái Tiểu Trương hứa vây, đôi mắt Lưu Thắng Minh liền sáng rực lên.

Tô Tín hỏi:

- Người cậu ta đắc tội ngươi quen biết sao?

Bổ khoái Tiểu Trương gật đầu:

- Tiệm mà tiểu tử đó đập phá là của nhà Tôn sư gia ở nha môn chúng tôi mở, chuyện nhỏ nhặt này vốn cũng không cần đến

lượt tri phủ đại nhân quản, vì vậy án được đưa lên thì Tô sư gia liền âm thầm đổi kết quả thành hai năm ngồi đại lao.

Nghe Tiểu Trương nói như vậy, Lưu Thắng Minh mới chợt tỉnh ngộ, chẳng trách người mà ông tìm chẳng có tác dụng gì.

Tri phủ nhậm chức chắc chắn sẽ mang theo sư gia đến cùng để giúp mình xử lý chính sự, thường có đến mấy người sư gia, mà Tôn sư gia lại là hình danh sư gia phụ trách chuyện xử phạt.

Còn người ông ta quen ở nha môn lại là hình phòng tư lại, tuy trên danh nghĩa không có quan hệ gì với hình danh sư gia, nhưng thực tế lại thuộc quyền quản lý của hình danh sư gia.

Con trai đập phá tiệm của nhà cấp trên mở, bọn họ có thể giúp ông mới lạ.

Tô Tín nói:

- Chuyện này có rắc rối không? Nếu vì chuyện cứu con trai Lưu đại nhân ra mà đắc tội với Tôn sư gia thì được không bù được mất, hay là đi tìm Thiết đại nhân đi.

Bổ khoái Tiểu Trương vỗ ngực mình nói, vẻ mặt coi thường:

- Không cần thiết, Tôn sư gia đó có đáng kể gì chứ? Ông ta chỉ là người ngoài đến, tri phủ đại nhân mang theo cùng để xử lý công vụ mà thôi, không có tri phủ đại nhân chống lưng, ông ta chẳng là gì cả, đến rắm cũng chẳng bằng.

- Nhà họ Trương ta ở Thường Ninh phủ đã làm bổ khoái mấy mươi năm mà còn sợ ông ta sao? Đại ca ta là bổ khoái của Xương Đức phường, đến lúc đó huynh ấy nói một tiếng là xong, bảo đảm hôm sau Tôn sư gia sẽ thả người.

Chương 60 - Cạm bẫy trong rút thưởng

Cạm bẫy trong rút thưởng

Tô Tín ngạc nhiên nhìn bổ khoái Tiểu Trương, giờ cậu mới biết mình đã nghĩ quá đơn giản về những bổ khoái tuần tra bình thường này rồi.

Những bổ khoái này đều luyện qua nội công và một số võ kỹ, hơn nữa thực lực đều không thấp, thứ này không thể một sớm một chiều là có thể luyện được, công phu trên người và thân phận bổ khoái của những người này đều là tổ truyền.

Bổ khoái Tiểu Trương liếc nhìn Lưu Thắng Minh nói:

- Nhưng mà dù sao con trai ông cũng đập phá tiệm người ta, không đền chút bạc thì thể diện ta đây cũng khó giữ.

Lưu Thắng Minh liền nói:

- Người nói bao nhiêu tiền thì bấy nhiêu vậy.

- Năm vạn lượng đi, nể mặt Tô đường chủ lần này ta chẳng lấy đồng nào.

Bổ khoái Tiểu Trương nhàn nhạt nói.

Lưu Thắng Minh liền lấy trong túi ra năm vạn lượng ngân phiếu đưa cho bổ khoái Tiểu Trương, đồng thời lấy ra thêm một vạn lượng bạc đưa cho bổ khoái Tiểu Trương.

- Đây là quà cám ơn dành cho người, dù sao cũng không thể người đi không một chuyến được?

Bổ khoái Tiểu Trương nhíu mày nói:

- Ta đã nói rồi, nể mặt Tô đường chủ nên lần này ta không lấy tiền.

Tô Tín nói:

- Ngươi cứ cầm đi vậy, tiền này ngươi không cần cũng được, cứ đưa cho đại ca ngươi, dù sao cũng đã làm phiền huynh ấy một chuyến, cứ coi như tiền trà nước cho huynh ấy đi.

Nghe Tô Tín lên tiếng, bổ khoái Tiểu Trương liền cầm lấy tiền, chắp tay nói với Tô Tín:

- Được rồi, Tô lão đại cứ đợi tin của ta nhé, ngày mai người có thể được thả ra.

Đợi sau khi bổ khoái Tiểu Trương ra về, Lưu Thắng Minh thở dài nói:

- Tô đường chủ, ta không nói nhiều lời nữa, sau này khi nào người cần đến lão Lưu ta, hãy cứ nói, lão Lưu ta tuyệt không nói hai lời.

- Ha ha, Lưu lão đại khách sáo rồi, chuyện nhỏ thôi mà.

Lưu Thắng Minh lắc đầu cười nhăn nhó bái biệt Tô Tín, rời đường viện mà trong lòng vẫn khó bình tĩnh trở lại.

Đối với Tô Tín chỉ là chuyện nhỏ, nhưng lại là chuyện ông lại lo lắng sợ hãi âu sầu mấy ngày rồi vẫn chưa tìm được cách giải quyết.

Nói thật, trước kia Lưu Thắng Minh thấy Tô Tín còn trẻ như vậy đã trở thành đại đầu mục thậm chí trở thành đường chủ nên có chút không phục, nhưng ông ta biết rõ thực lực của Tô Tín, dù trong lòng không phục thì miệng vẫn cung kính gọi một tiếng Tô đường chủ.

Nhưng sau chuyện hôm nay Lưu Thắng Minh coi như hiểu ra được, bản thân ông còn có tư cách gì mà không phục?

Thái độ bổ khoái Tiểu Trương đó rất kiêu ngạo, đến ông mà hắn cũng không thèm để ý đến, nhưng đối với Tô Tín thì lại mang vẻ cung kính, thái độ khác biệt một trời một vực.

Ở nơi Phi Ưng bang xưng vương xưng bá, những người như ông còn tự cảm thấy chút danh tiếng, nhưng Tô Tín lại là nhân vật có tiếng tăm ở cả Thường Ninh phủ.

Trong đường viện, đợi Lưu Thắng Minh đi rồi Hoàng Bính Thành mới từ bên cạnh bước ra, hắn thắc mắc hỏi:

- Lão đại, ông ta chẳng thân quen gì với chúng ta sao vô duyên vô cớ lại đi giúp người ta làm gì?

Hoàng Bính Thành hiểu rất rõ tính cách của Tô Tín.

Vị lão đại này xưa nay không làm chuyện chẳng mang lại lợi ích, mỗi chuyện cậu làm chắc chắn đều có đạo lý sâu xa ở

trong đó.

Tô Tín cười ha ha nói:

- Ai bảo vô duyên vô cớ chứ? Ta giúp ông ta lần này, chúng ta liền có duyên có cớ rồi, dù sao cũng không mất mát gì cả, giúp ông ta thì có sao? Kết thiện duyên mà thôi.

Kiếp trước Tô Tín từng nghe qua một câu như vậy, về chính trị cần thêm bạn bớt thù.

Trong trường hợp không ràng buộc bởi mối quan hệ lợi ích thì Tô Tín không ngại giúp họ một tay, mối quan hệ này không chừng sau này có thể dùng đến được.

Bổ khoái Tiểu Trương làm việc rất đáng tin, hôm sau con trai của Lưu Thắng Minh đúng là đã được thả ra, điều này khiến Lưu Thắng Minh dẫn theo con trai đích thân đến cửa cảm ơn.

Con trai ông ta vốn là một người vô pháp vô thiên, lần này vào đại lao ngồi mấy ngày cũng nếm được mùi vị nên đã trở nên ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Sau khi trở về, Lưu Thắng Minh khen không ngớt lời với những việc làm của Tô Tín, khiến cho các đại đầu mục khác cũng thay đổi ấn tượng với Tô Tín.

Dù sao bọn họ với cậu cũng không phải là người cùng thời, nhìn hậu bối nhanh chóng leo lên trên đầu mình vậy, đổi lại là ai thì cũng sẽ khó chịu trong lòng.

Khi nhìn thấy Tô Tín không thân quen gì với Lưu Thắng Minh mà ra tay giúp đỡ không mong trả ơn như vậy, phần lớn các đại đầu mục đều bỗng cảm thấy Tô Tín thật sự không tệ, không giống với Đổng Thành Vũ bọn họ, nếu các đại đầu mục đến cầu xin ông ta, hắn sẽ bị mắng một trận.

Thế là những ngày sau đó, đúng là có thêm hai đại đầu mục cũng vì chuyện nhỏ mà cầu xin Tô Tín giúp đỡ, chỉ cần là chuyện Tô Tín có thể giúp thì cậu liền làm ổn thỏa đâu ra đấy.

Điều này khiến danh tiếng của Tô Tín không những tăng cao trong cấp cơ sở của Phi Ưng bang, mà còn khiến những người cấp trung trong Phi Ưng bang có thiện cảm vô cùng tốt đối với cậu.

Sáu ngày như vậy trôi qua, Tô Tín đã tích lũy được 30 lượt rút thưởng sơ cấp, cộng thêm ba lượt rút thưởng trung cấp, cậu đã có thể tiến hành 6 lượt rút thưởng trung cấp.

Tô Tín có ý muốn tích lũy 10 lượt rút thưởng trung cấp, nhưng suy nghĩ lại vẫn là nên rút đi.

10 lần rút thưởng trung cấp mới đổi được 1 lần rút thưởng cao cấp, vậy Tô Tín phải đợi đến 40 ngày mới đủ.

Nhiều ngày như vậy không chừng sẽ gặp phải chuyện gì, Tô Tín không đợi được nữa, vẫn nên dùng 6 lượt rút thưởng trung cấp này để tăng thực lực bản thân rồi hẵng hay.

Hơn nữa giờ cậu chỉ có 1000 điểm phản diện, hoàn toàn có thể yêu cầu thêm một lượt rút thưởng cao cấp.

Sau khi vào hệ thống, Tô Tín liền nói:

- Đổi hết lượt rút thưởng sơ cấp của tôi thành rút thưởng trung cấp.

- 30 lượt rút thưởng sơ cấp đã đổi thành 3 lượt rút thưởng trung cấp, ký chủ có tổng 6 lượt rút thưởng trung cấp, xin hỏi ký chủ có muốn tiến hành rút thưởng không?

- Rút thưởng luôn, bỏ ô trống đi.

Vòng quay trên màn hình lớn bắt đầu chuyển động không ngừng, sau đó tốc độ dần chậm lại, kim dừng ngay ô nhân vật.

- Vận may tìm đến sao?

Tô Tín bỗng mừng thầm.

Trên màn hình lớn xuất hiện một nam thanh niên tướng mạo anh tuấn, tay cầm trường kiếm, khóe miệng nhếch lên ý thách thức, nhìn là biết hàng đệ tử xuất thân từ phái lớn.

- Chúc mừng ký chủ đã rút được nhân vật Tống Thanh Thư, trang bị bốn loại công pháp “Cửu Âm Thần Trảo”, “Giáng Long Thập Bát Chưởng tàn chiêu”, “Kiếm pháp sơ cấp phái Võ Đang”, “Nội công sơ cấp phái Võ Đang”.

Cấp đánh giá nhân vật là hai sao, cấp đánh giá công pháp là nửa sao đến ba sao rưỡi. Ký chủ có thể chọn rút ngẫu nhiên,

cũng có thể chọn tốn 1600 điểm phản diện tiến hành chọn chỉ định.

“Hít!”

Tô Tín hít ngược một hơi vào trong, bỗng cảm thấy buốt răng.

Thực lực của nhân vật Tống Thanh Thư này không mạnh, trong Ỷ Thiên Đồ Long Ký hắn chỉ là nhân vật xấu làm nổi bật điểm sáng cho nhân vật Trương Vô Kỵ, cả đời đều bị mất mặt.

Nhưng về sau Tống Thanh Thư cũng có được chút tài cán, Chu Chỉ Nhược đã đưa Cửu Âm Thần Trảo và Giáng Long Thập Bát Chưởng cho Tống Thanh Thư.

Cửu Âm Thần Trảo chính là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, nhưng bị Mai Siêu Phong và Trần Huyền Phong luyện bừa trở thành Cửu Âm Bạch Cốt Trảo tà khí.

Còn Giáng Long Thập Bát Chưởng thì Tống Thanh Thư có học qua một ít, có lẽ vì vậy mà đây là nguyên nhân vì sao Giáng Long Thập Bát Chưởng là tàn chiêu.

Nhưng nhìn cấp đánh giá công pháp, mức đánh giá cao đến ba sao chắc chắn là thuộc về Giáng Long Thập Bát Chưởng.

Nhưng điểm phản diện cần cho việc chỉ định chọn lựa công pháp cũng hơi quá đáng thì phải?

- Hệ thống ông đang đùa tôi sao? Giờ tôi chỉ vừa có đủ 1000 điểm phản diện thế mà ông bảo tôi cần có 1600 điểm phản diện để tiến hành rút thưởng sao? Tôi nhớ lần trước rút được Sở Chiêu Nam cũng chỉ cần 20 điểm phản diện để tiến hành chọn rút thưởng chỉ định thôi mà, sao bỗng chốc lại gấp lên bao nhiêu lần thế này?

Hệ thống giải thích nói:

- Công pháp từ hai sao trở lên sẽ tăng vọt về chất lượng, vì vậy điểm phản diện cho rút thưởng chỉ định cũng sẽ tăng lên theo.

- Theo hệ thống mặc định để tính, công pháp nửa sao cần 5 điểm phản diện để rút thưởng chỉ định, một sao cần 10 điểm, một sao rưỡi cần 20 điểm.

- Còn công pháp hai sao lại cần 200 điểm, hai sao rưỡi cần 400 điểm, ba sao cần 800 điểm, ba sao rưỡi cần 1600 điểm, bốn sao cần 3200 điểm

- Công pháp bốn sao trở lên thì quá lớn mạnh, không cho phép rút thưởng chỉ định, nếu ký chủ rút được nhân vật có công pháp bốn sao rưỡi và năm sao thì sẽ có tỉ lệ lớn chẳng rút được gì, nhưng ký chủ có thể dùng điểm phản diện để tăng tỉ lệ rút được, cứ 1000 điểm phản diện sẽ tăng được 10%.

Tô Tín nghe xong thông tin này liền giật giật mí mắt, hệ thống đúng là không có lỗ hổng cơ hội nào cho bất cứ ai.

Thật ra nhân vật có cấp đánh giá thấp cũng có được công pháp có cấp cao, điều này cậu sớm đã nghĩ đến được.

Ví dụ thực lực Âu Dương Khắc không cao, nhưng hắn lại có Cửu Âm Chân Kinh, nếu có thể rút được Âu Dương Khắc thì Tô Tín sẽ dùng điểm phản diện để rút được công pháp lớn mạnh được đánh giá bốn sao này.

Vì Âu Dương Khắc không luyện công pháp nên cấp đánh giá nhân vật sẽ thấp, vậy cũng thỏa đáng rồi.

Nhưng rõ ràng hệ thống không cho Tô Tín cơ hội này, nếu cậu muốn rút Cửu Âm Chân Kinh thì cần tốn đến 3200 điểm phản diện mới được.

Có thể nói dù Tô Tín có rút được nhân vật có công pháp cấp cao đi nữa, thì hoặc là chỉ có thể dựa vào vận may, hoặc là dựa vào việc dùng giá cao để tiến hành rút thưởng chỉ định, ngoài ra không còn cách khác.

Giáng Long Thập Bát Chưởng với cấp đánh giá ba sao rưỡi thật ra Tô Tín rất quen thuộc, dù có là tàn chiêu cũng có uy lực của ba sao rưỡi, không nghĩ cũng biết uy lực của bản gốc.

Đáng tiếc giờ Tô Tín không đủ điểm phản diện, nếu không dù điểm này có về không thì cậu cũng muốn đổi lấy Giáng Long Thập Bát Chưởng.

Mà chiêu trò nhất vẫn là cách thiết lập với công pháp bốn sao rưỡi trở lên, rõ ràng là một thủ đoạn xảo quyệt, lại còn có khả năng chẳng rút được gì nữa chứ.

Tô Tín vốn cho rằng rút thưởng cao cấp rất đáng tin, giờ xem ra nó lại không đáng tin nhất mới đúng.

Như vậy dù Tô Tín có tích lũy được rút thưởng cao cấp thì không có điểm phản diện cũng không dám tiến hành rút, nhỡ như không rút được gì thì coi như lãng phí một lượt rút thưởng cao cấp rồi, đây mới chính là thủ đoạn cao siêu nhất.

- Rút ngẫu nhiên đi.

- Chúc mừng ký chủ rút được bộ "Nội công cơ cấp phái Võ Đang", được đánh giá nửa sao.

Tô Tín cúi đầu cười nhăn nhó, Giáng Long Thập Bát Chưởng đúng là không dễ gì rút được.

- Lại một lần nữa.

Vòng quay chuyển động lần nữa, kim dừng ở ô đơn dược.

- Chúc mừng ký chủ rút được một bình dưỡng khí đan trung cấp, cấp đánh giá một sao rưỡi.

Trong tay Tô Tín xuất hiện một bình nhỏ, bên trong có mười viên đan dược đen kịt.

Dưỡng khi đan này thuộc loại đan dược tăng nội lực cơ bản, sơ cấp thì coi như có còn hơn không, còn trung cấp thì còn có chút tác dụng.

Hai lần rút thưởng sau đó, Tô Tín đều rút được đan dược, một bình dưỡng khí đan trung cấp và một bình tiểu hoàn đan mười viên của Thiếu Lâm như lúc trước có được từ chỗ Lão Lang.

Tác dụng của tiểu hoàn đan không tệ, lần rút thưởng này cũng coi như không lỗ.

Lần rút thưởng thứ năm rất bất ngờ, lần đầu Tô Tín quay được vào ô binh khí.

- Chúc mừng ký chủ thành công rút được binh khí Thiết Cốt Chiết Phiến, cấp đánh giá một sao rưỡi.

- Mô tả binh khí: Binh khí tùy thân của Vương tử Mông Cổ Hoắc Đô, nan quạt dùng tinh cương luyện thành, mặt quạt

dùng băng tàm ti may lại. Thế đâm, chém, móc, đè, công đều như ý muốn.

Tô Tín cười khổ vứt chiếc quạt không nhẹ mấy sang một góc, loại binh khí này không thích hợp cậu.

Chương 61 - Chương 61: Long Tượng Bát Nhã Công

Tổng có 6 lượt rút thưởng, năm lượt đầu chẳng rút được thứ gì ngon cả, theo sự hiểu biết của Tô Tín với hệ thống, lần rút cuối này có lẽ sẽ có bất ngờ.

Lượt rút cuối cùng bắt đầu, vòng quay không ngừng chuyển động, thời gian quay của lượt này dài hơn năm lượt trước, cuối cùng kim cũng dừng lại ở ô công pháp như mong muốn.

Trên màn hình lớn hiện ra một dáng người mật tông phiên tăng, tay cầm kim luân lớn, khí thế bất phàm.

Chúc mừng ký chủ rút được nhân vật quốc sư Mông Cổ, trang bị kèm theo bốn loại công pháp là “Long Tượng Bát Nhã Công”, “Ngũ Luân Đại Chuyển”, “Du Già Mật Thừa”, “Mật Tông Ấn Pháp”.

Cấp đánh giá nhân vật là ba sao rưỡi, cấp công pháp là hai sao rưỡi đến bốn sao. Ký chủ có thể chọn rút ngẫu nhiên, cũng có thể dùng 3200 điểm phản diện để tiến hành chọn chỉ định.

Gặp vận may lớn rồi!

Đây là lần đầu Tô Tín rút được nhân vật trên ba sao, không ngờ đây là nhân vật đại phản diện nổi tiếng trong truyện Thần Điêu.

Quốc sư Mông Cổ thời hưng thịnh nhất là nhân vật có thể sánh ngang với một trong ngũ tuyệt Hoàng Dược Sư, trong bốn công pháp của ông ta dù là loại yếu nhất cũng đạt cấp hai sao rưỡi.

Điều khiến Tô Tín thèm muốn đó là bí thuật luyện thể mật tông vô thượng Long Tượng Bát Nhã Công.

Long Tượng Bát Nhã Công gồm mười ba tầng, mỗi tầng đều có sức mạnh của nhất long nhất tượng, viên mãn mười ba tầng

sẽ có sức mạnh mười ba long mười ba tượng.

Tất nhiên điều này có hơi cường điệu hóa, Long Tượng Bát Nhã Công giai đoạn đầu tuyệt đối không hề mạnh như vậy, nhưng khi tu luyện Long Tượng Bát Nhã Công đến giai đoạn cuối, uy lực sẽ tăng gấp mấy lần.

Quốc sư Mông Cổ là kỳ tài được ông trời ưu ái, mới tu luyện Long Tượng Bát Nhã Công đến tầng thứ mười đã có thể có được sức mạnh ngàn cân ngang sức khi so tài với Tiêu Hồn Chưởng của Dương Quá.

- Rút ngẫu nhiên đi.

Hiện điểm phản diện của Tô Tín không đủ, cũng chỉ có thể dựa vào vận may mà thôi, dù không rút được Long Tượng Bát Nhã Công cũng không chẳng sao, những công pháp khác có yếu đến mấy cũng là cấp hai sao rưỡi rồi.

Chúc mừng ký chủ thành công rút được bộ "Long Tượng Bát Nhã Công", cấp đánh giá là bốn sao.

Thế mà rút được Long Tượng Bát Nhã Công!

Tô Tín mừng thầm, công pháp bốn sao này tuyệt đối có thể giúp thực lực của cậu tăng vụt lên cao.

5% độ thuần thục ban đầu đã giúp trọng lượng cơ thể Tô Tín nảy sinh sự biến hóa, dường như đã tăng lên mười mấy cân.

Một quyển thư tịch được dệt bằng tơ tằm xuất hiện trước mặt Tô Tín, bên trong toàn là chữ Phạn nhưng nhờ hệ thống nên Tô Tín có thể đọc hiểu ngay chữ bên trong.

Đọc hết một lượt Long Tượng Bát Nhã Công trong hệ thống xong Tô Tín liền cười nhăn nhó.

Thì ra cậu đã nghĩ Long Tượng Bát Nhã Công quá đơn giản, nó đúng là loại công pháp vô cùng mạnh, nhưng đối với việc tăng thực lực bản thân thì lại chẳng có tác dụng nhiều như tưởng tượng.

Việc tu luyện Long Tượng Bát Nhã Công cần tiến hành tuần tự từng bước, không có đường tắt để đi, nếu có người sống được

đến nghìn tuổi, cuối cùng cũng sẽ đạt được cảnh giới tầng mười ba, có được sức mạnh của mười ba long mười ba tượng.

Nhưng tuổi tác con người có hạn, những cao tăng tu sĩ của mật tông đến cuối đời miễn cưỡng cũng chỉ tu luyện được đến tầng bảy hoặc tám, cả mật tông chỉ có quốc sư Mông Cổ tư chất trác tuyệt nên mới tu luyện được đến tầng mười.

Còn ranh giới của Long Tượng Bát Nhã Công này vừa hay lại ngang tầng mười, chỉ ba tầng sau cùng thì Long Tượng Bát Nhã Công mới xuất hiện uy lực đột phá mạnh mẽ, mười tầng đầu chỉ được đánh giá ngang với những công pháp cấp ba sao mà thôi.

Nhưng những khuyết điểm này với Tô Tín còn có thể khắc phục được.

Thế giới trong nguyên tác Thần Điêu được coi là một thế giới võ hiệp, dù tu luyện đến cấp bậc ngũ tuyệt thì thọ đến trăm tuổi cũng đã là giới hạn tối đa.

Vì vậy không có ai trong mật tông có thể tu luyện Long Tượng Bát Nhã Công trên tầng mười, chỉ có quốc sư Mông Cổ dựa vào tư chất trác tuyệt của mình mới tu luyện được đến tầng mười.

Nhưng thế giới mà Tô Tín hiện đang ở lại không giống, theo cậu biết, võ sĩ tiên thiên khí huyết tràn trề, muốn sống đến hơn trăm tuổi vốn không khó.

Mà cảnh giới trên tiên thiên còn gọi là cảnh giới tông sư nguyên thần tam cảnh, mạnh hơn rất nhiều so với cảnh giới tiên thiên, người có tuổi thọ hơn hai trăm tuổi

cũng không hiếm thấy.

Huống hồ thế giới trong Thần Điêu chỉ có thể tu luyện Long Tượng Bát Nhã Công dựa vào tích lũy nội lực để tu luyện tuần tự từng bước một, còn ở đây có thể dùng các loại đan dược khác nhau.

Chỉ cần không dùng những loại đan dược tiến cấp quá nhanh, chỉ dùng các loại dược lực ôn hòa như dưỡng khí đan mang tác

dụng phụ trợ tu luyện thì sẽ không cần lo sợ mối nguy tẩu hỏa nhập ma.

Cất giữ Long Tượng Bát Nhã Công xong, Tô Tín rời không gian hệ thống, bắt đầu vận nội lực theo Long Tượng Bát Nhã Công, tôi luyện cơ thể.

Bản chất công pháp này vẫn là công pháp luyện thể, nó giúp tăng nội lực không nhiều nhưng ở cảnh giới hậu thiên, Long Tượng Bát Nhã Công lại có thể tăng tốc vận nội công, tiến hành đột phá nhanh hơn.

Hậu thiên luyện thể, vốn là dùng nội lực thúc đẩy sự tuần hoàn chân khí trong cơ thể, tăng cường khí huyết, đả thông liên tục các huyệt vị.

Loại công pháp Long Tượng Bát Nhã Công luyện thể này có tác dụng rất lớn đối với khí huyết cơ thể, có thể giúp giảm đi nhiều sự cản trở trong việc đả thông huyệt vị.

Hiện Tô Tín đã đả thông bảy mươi hai huyệt vị, trong một ngày cậu dựa vào đan dược hỗ trợ còn có lượng lớn khí huyết mà Long Tượng Bát Nhã Công mang lại sẽ có thể đột phá liền tám huyệt vị.

Long Tượng Bát Nhã Công hiện giờ của Tô Tín mới chỉ có 5% độ thuần thục mà thôi, vẫn chưa đạt đến tầng một, Tô Tín ước tính sau khi cậu đột phá đến tầng một thì bản thân có thể tăng đến bậc hậu thiên đại viên mãn.

Tô Tín có được Long Tượng Bát Nhã Công thì thực lực tăng tiến, nhưng có người lại đang cảm thấy mình đã già, thực lực ngày càng đi lùi, người này chính là Sa Phi Ưng.

Sa Phi Ưng sớm đã đến tuổi thất tuần, dù ông có thực lực hậu thiên đại viên mãn thì cũng đã bắt đầu cảm thấy sức lực của mình không còn sung mãn nữa, giờ ông có thể phát huy hết thực lực của một trăm linh tám huyệt vị toàn thân đã coi như không tồi rồi.

Chính vì như vậy nên Sa Phi Ưng cảm thấy nguy cơ trùng trùng.

Già đi trẻ đến, Sa Phi Ưng cần truyền hết tất cả lại cho Sa Nguyên Đông, ông tuyệt đối không thể như Thanh Trúc bang được, để con trai mình trở thành một con rối!

Nếu Nguyên Đông có được một nửa mưu trí như tiểu tử Tô Tín kia thì mình đã có thể yên tâm buông tay rồi.

Sa Phi Ưng thở dài một hơi.

Yêu cầu của ông rất thấp, ông không cầu mong Sa Nguyên Đông có thực lực như Tô Tín, chỉ cần hắn có được một nửa sự mưu trí của Tô Tín, cùng với uy danh Sa Phi Ưng tích lũy được trong Phi Ưng bang, ông cũng đã không cần lo Sa Nguyên Đông bị các đường chủ và đại đầu mục khống chế.

Nhưng cuối cùng Sa Nguyên Đông cũng chẳng phải Tô Tín, giờ Sa Nguyên Đông tuyệt đối không thể gồng gánh nổi Phi Ưng bang.

Sa Phi Ưng giờ đã cảm thấy được, Phi Ưng bang đã dần tuột khỏi sự khống chế của mình.

Trong bốn đường chủ ngoài Lâm Phục Hổ ra, ba người khác đều có tâm tư riêng, dù hiện có Lâm Phục Hổ đó thì ông cũng không dám chắc đối phương sẽ hoàn toàn đứng về phía mình.

Trong ba đường chủ này, Trang Lê có tiền, Đổng Thành Vũ có quyền, truyền công đường của Tô Tín chỉ trong mấy ngày đã lấy được vô số lòng người, những đường chủ này đều khiến Sa Phi Ưng vô cùng kiêng dè.

Còn những đại đầu mục thuộc hạ của Sa Phi Ưng, trừ đi Hầu Thông đã chết và

người đã về quê dưỡng lão thì chỉ còn đại đầu mục nổi danh Hổ Tam Gia, đồng thời cũng là người thứ mười ba.

Quyền lực tự chủ của mười ba đại đầu mục này quá lớn, trong tay đều có địa bàn và thuộc hạ của chính họ, có những thuộc hạ của bọn họ còn không thừa nhận người bang chủ như ông, chỉ nghe theo đại đầu mục của họ.

Giống như thuộc hạ chủ chốt của Tô Tín vậy, nếu giờ Tô Tín trở mặt với Sa Phi Ưng, những người này tuyệt đối sẽ đứng về phía Tô Tín, chuyện này quá nguy hiểm!

Ban đầu ông cho những đại đầu mục này quyền lợi quá lớn, giờ ông cũng hơi hối hận.

Lúc Phi Ưng bang vừa được dựng nên, Sa Phi Ưng tàn nhẫn trừ khử đi những đại đầu mục có thể gây nên uy hiếp với bản thân mình.

Vì an ủi những người còn lại, ông liền lần lượt cho bọn họ quyền tự chủ khá lớn để họ yên lòng, không ngờ cứ như vậy đã trở thành thế đuôi to khó vẫy, thế lực các đại đầu mục bên dưới gộp lại còn lớn hơn cả bang chủ như ông.

- Quyền lợi các ngươi là ta cho, giờ nó vẫn là của ta!

Sắc mặt Sa Phi Ưng lạnh lẽo, hỗn loạn giữa do dự và dứt khoát, nhân lúc uy lực bản thân vẫn còn, chi bằng thẳng tay thu về lại những quyền lợi trong bang, nếu ai phản kháng vậy sẽ giết luôn!

Dù sao hơn mười năm trước, bản thân ông cũng đã giết đi một tốp, giờ ông cũng không ngần ngại giết thêm tốp nữa.

Còn về chuyện làm như thế có ảnh hưởng đến thực lực của Phi Ưng bang hay không thì ông cũng chẳng thể lo nhiều như vậy. Phi Ưng bang nằm trong tay Sa Phi Ưng ông và Sa Nguyên Đông mới là Phi Ưng bang!

Hôm sau, Tô Tín nhận được thư từ tổng đường, nói là cần các đường chủ và đại đầu mục đến tổng đường để nghị sự.

Hoàng Bính Thành gãi đầu kinh ngạc nói:

Gần đây chẳng xảy ra chuyện gì mà, đi nghị sự chuyện gì chứ?

Đi rồi sẽ biết thôi.

Giờ cậu cũng không đoán được Sa Phi Ưng muốn giở trò gì, dù sao cũng đi xem sao đã, tùy cơ ứng biến thôi.

Khi Tô Tín dẫn theo Lý Hoại cùng Hoàng Bính Thành đến tổng đường thì những đại đầu mục khác gần như đã đến đủ, mọi người đều chào hỏi khách sáo với Tô Tín, lời nói có phần nồng nhiệt.

Khoảng thời gian gần đây Tô Tín giúp bọn họ khá nhiều, một mặt họ vừa nợ ân tình của Tô Tín, mặt khác cũng nhìn thấy

được khả năng của cậu, giờ bọn họ đang rất bội phục Tô Tín.

Lưu Thắng Minh đi đến chào hỏi:

Tô lão đại, gần đây trong bang xảy ra chuyện gì sao? Sao bang chủ lại gọi chúng ta đến nghị sự vậy?

Có vài đại đầu mục dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Tô Tín, bởi những lần nghị sự gần đây đều là vì Tô Tín gây chuyện.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết, lát nữa bang chủ và ba vị đường chủ kia đến thì sẽ rõ thôi.

Một lúc sau Đổng Thành Vũ ba người bọn họ bước vào, nhưng lại không thấy bóng dáng bang chủ đâu, điều này khiến mọi người ngạc nhiên.

Trước kia khi bang chủ nghị sự đều là đã thương lượng xong với ba vị đường chủ, rồi họ cùng nhau đến, giờ chỉ thấy ba người bọn họ mà chẳng thấy bang chủ đâu là sao?

Thật ra Đổng Thành Vũ ba người bọn họ cũng rất khó hiểu, lần này bang chủ

nghị sự đột xuất, trước khi nghị sự bang chủ cũng chẳng nói gì với họ, chỉ thông báo cho họ đến, điều này khiến cho người nông cạn nhất trong ba người như Lâm Phục Hổ cũng cảm thấy kỳ lạ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 62 - Đoạt Quyền

Chương 62: Đoạt Quyền

Cửa lớn đường viện được mở, Sa Phi Ưng dẫn theo bốn bang chúng mang y phục màu đen bước vào, đằng sau còn có Sa Nguyên Đông.

Hành động khác với bình thường này liền khiến mọi người giật mình.

Bốn bang chúng mặc y phục đen đó là những người mà Sa Phi Ưng huấn luyện riêng, cũng coi là đệ tử nửa chính thức, cũng là thuộc hạ chủ chốt thực sự của Sa Phi Ưng.

Những bang chúng mặc y phục màu đen này có hơn ba mươi người, ai ai cũng đều được Sa Phi Ưng truyền thụ nội công và võ kỹ, họ đều có thực lực hậu thiên sơ kỳ, mạnh hơn nhiều so với phần lớn các đại đầu mục ngồi ở đây.

Dù là Đổng Thành Vũ hay là những đại đầu mục ở đây đều biết đến sự tồn tại của những người này.

Dù sao Sa Phi Ưng cũng là bang chủ, thuộc hạ cần có át chủ bài, điều này rất bình thường.

Nhưng hôm nay Sa Phi Ưng lại dẫn theo họ đến phòng nghị sự, điều này lại hơi không bình thường.

Đặc biệt là hôm nay Sa Phi Ưng còn dẫn theo Sa Nguyên Đông đến, điều này càng kỳ lạ hơn.

Trước kia Sa Nguyên Đông chưa từng tham gia chuyện nghị sự trong bang, hôm nay Sa Phi Ưng dẫn theo con trai bảo bối đến đây là có ý gì?

Tô Tín cũng đoán được chút gì đó, nhưng trên khuôn mặt lại chỉ lộ nét cười không thể đoán được.

Sau khi ngồi vào chỗ, Sa Phi Ưng trầm giọng nói:

Các vị, hôm nay ta cho gọi mọi người đến là để thương lượng kế hoạch tương lai lớn cho Phi Ưng bang!

Tình hình Thường Ninh phủ hiện giờ mọi người cũng đều nhìn thấy cả, Phi Ưng bang chúng ta tuy là một trong tam bang tứ hội nhưng thực chất chỉ nằm ở cuối.

Tứ hội quá mạnh, còn tam bang quá yếu, địa bàn Phi Ưng bang chúng ta và Thanh Trúc bang hợp lại cũng không lớn bằng Tam Anh hội.

Vì vậy nếu chúng ta muốn phát triển, muốn có được sự tồn tại sánh ngang với Tam Anh hội thì Phi Ưng bang chúng ta cần cải cách mới được!

Các đại đầu mục đều tỏ vẻ kinh ngạc, không biết bang chủ có uống nhầm thuốc không, bởi với tình hình Phi Ưng bang hiện giờ vốn chẳng thể cải cách là có thể trỗi dậy được.

Tam Anh hội có thể nổi lên là vì họ có ba vị hội chủ đạt cấp bậc hậu thiên đại viên mãn, nếu Phi Ưng bang bọn họ có được thì dù không làm cải cách gì cũng có thể sánh ngang với Tam Anh hội.

Nghe đến hai chữ "cải cách", sắc mặt Trang Lê liền thay đổi, Đổng Thành Vũ dường như đã đoán được gì đó, sắc mặt cũng trở nên u ám đi.

Sa Phi Ưng nói tiếp:

Chế độ của Phi Ưng bang chúng ta đã quá cũ kỹ, khi bang chiến xảy ra các đại đầu mục đều dẫn theo thuộc hạ của mình đánh loạn xạ cả lên, chẳng có quy tắc gì.

Còn việc quản lý hậu cần của bang phái cũng quá phân tán, không đủ thống nhất, vì vậy từ nay về sau, bang phái sẽ thực hiện chế độ tập quyền!

Tất cả quyền lợi của bốn vị đường chủ đều giao lại cho bang, chỉ còn quyền giám sát.

Những địa bàn và thuộc hạ của các đại đầu mục cũng giao lại hết cho bang, mỗi tháng không được lấy tiền thuế nữa mà sẽ do bang tiến hành trưng thu, đồng thời lấy một phần từ số đó làm lương tháng để phát.

Những lời này được nói ra xong thì khuôn mặt mọi người đều liền biến sắc, Sa Phi Ưng làm vậy là muốn gì? Rõ ràng là muốn lấy lại và thu về hết thảy quyền lợi của bọn họ!

Chế độ tập quyền gì chứ, đây rõ ràng là muốn đoạt quyền của bọn họ!

Bang chủ, người không thể làm như vậy được, trước kia người đã đồng ý với huynh đệ chúng ta rằng những địa bàn mà chúng ta đánh chiếm được đều sẽ do bản thân tự xử lý.

Đúng vậy bang chủ, trong tay chúng ta không có địa bàn cũng không có thuộc hạ thì còn gọi gì là đại đầu mục chứ? Đơn thương độc mã thì đúng hơn!

Các đại đầu mục bỗng nổi giận, lớn tiếng ồn ào bày tỏ sự phản đối kịch liệt, nhưng ba người Đổng Thành Vũ bọn họ lại chỉ tối sầm mặt lại không nói gì.

Cây to đón gió, những người này cho rằng kháng nghị sẽ có tác dụng sao? Bang chủ đã dám nói những lời này thì bản thân ông ấy đã tính được phản ứng của họ.

- Im mồm hết cho ta!

Sa Phi Ưng nhìn quanh phòng nghị sự, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo.

Các ngươi còn dám nói hả? Đừng cho rằng mấy năm nay các ngươi đã làm những chuyện gì ta đều không biết!

Tự ý cắt giảm tiền thuế của bang, làm việc giả dối. Lúc bang chiến thì chỉ muốn cướp công mà không bỏ sức, chỉ biết suy tính cho bản thân mình.

Địa bàn và thuộc hạ của Phi Ưng bang nằm trong tay các ngươi sớm muộn gì cũng đều thối nát cả!

Nếu ai muốn phản đối, ta sẽ cùng tính với người đó món nợ những năm qua!

Cảm thấy được trong giọng điệu của Sa Phi Ưng có chứa sát ý lạnh lẽo nên những người này liền không nói gì nữa.

Những năm qua bọn họ bỏ túi riêng không ít bạc, nếu Sa Phi Ưng đã chuẩn bị để tính rõ ra thì chẳng ai trong bọn họ có thể thoát được.

Huống hồ Sa Phi Ưng là người thế nào bọn họ đều không quên, giống như mười năm trước vậy, dù chẳng có cái cớ nào thì ông ta cũng có thể vung đồ đao giết người chứ đừng nói hiện giờ.

Nhìn những đại đầu mục khác đều đã khuất phục, ánh mắt Sa Phi Ưng hướng về Tô Tín và những đường chủ khác:

- Các ngươi có ý kiến gì không?

Ba người Đổng Thành Vũ bọn họ đều nhìn về phía Tô Tín.

Bọn họ đương nhiên có ý kiến nhưng chẳng ai dám nói.

Giống như Sa Phi Ưng đã nói vậy, tất cả mọi thứ của bọn họ đều là Sa Phi Ưng cho, nếu ông ta quyết tâm đoạt lại quyền lợi thì dù ba vị đường chủ liên thủ lại cũng địch không lại nổi với Sa Phi Ưng.

Hiện giờ người duy nhất trong Phi Ưng bang có thể nói ra điều kiện với Sa Phi Ưng chỉ có mỗi Tô Tín.

Sự khuất phục của Tô Tín chẳng có chút liên quan gì đến Sa Phi Ưng cả, Hoàng Bính Thành và Lý Hoại dưới tay Tô Tín tuy đều là đại đầu mục nhưng lại chỉ trung thành với Tô Tín.

Hơn nữa gần năm trăm bang chúng chủ chốt của Tô Tín đều là do cậu dùng tiền

bạc để bồi dưỡng ra, ai cũng không cướp đi được.

Cộng thêm thực lực Tô Tín giết được cả Lý Trung Hòa, giờ cậu là người duy nhất trong Phi Ưng bang có thể nói không với Sa Phi Ưng.

Trước kia Đổng Thành Vũ bất hòa với Tô Tín, trong lòng hận cậu đến tận xương tủy, nhưng giờ ông ta lại vô cùng mong đợi Tô Tín có thể đứng ra phản đối.

Chỉ cần Tô Tín không giao ra địa bàn và quyền lợi trong tay mình thì Sa Phi Ưng dựa vào đâu để buộc bọn họ phải giao nộp chứ?

Giờ Tô Tín lại trở thành hy vọng duy nhất đối với việc bảo vệ quyền lợi trong tay bọn người Đổng Thành Vũ, không thể không nói ra lời mỉa mai này được.

Sa Phi Ưng cũng nhìn chằm chằm Tô Tín, chỉ cần Tô Tín dám phản đối, dù hai bên đều thiệt thì ông cũng phải bắt được cậu!

Thế lực trong tay Tô Tín không hề nằm trong sự kiểm soát của Sa Phi Ưng, mà thực lực cậu cũng mạnh nhất trong bốn đường chủ, nhưng Sa Phi Ưng không sợ.

Hậu thiên đại viên mãn và hậu thiên trung kỳ vẫn có sự chênh lệch rất lớn, dù Tô Tín có giết được Lý Trung Hòa, Sa Phi Ưng cũng có thể bắt được Tô Tín, còn về sức mạnh trong tay cậu, nếu đã không có tác dụng với Sa Phi Ưng thì chi bằng hủy nó đi!

Trầm ngâm một hồi, Tô Tín từ từ mở lời:

Ta đồng ý với quyết định của bang chủ, nhưng dù sao chúng ta vẫn là đường chủ và đại đầu mục, trong tay không có thuộc hạ và địa bàn nào cũng không thể chấp nhận được?

Địa bàn Vĩnh Lạc phường và những bang chúng mới chiêu mộ ta đều có thể giao ra, truyền công đường cũng có thể giao lại, ta chỉ cần Khoái Hoạt Lâm và những huynh đệ cũ trước kia thôi.

Khóe miệng Sa Phi Ưng lộ ý cười.

Cuối cùng Tô Tín cũng đã thỏa hiệp, ông ta biết phần nhiều Tô Tín sẽ thỏa hiệp.

Tuy trước giờ Tô Tín luôn có ấn tượng là người to gan làm càn trước mặt mọi người, thậm chí là điên cuồng nhưng thực chất cậu là người vô cùng thông minh.

Chuyện giết Mạnh Xung lần trước có Thiết Vô Tình ra mặt giúp đỡ nhưng lần này là chuyện nội bộ trong bang, Tô Tín không nghe lệnh bang chủ, Thiết Vô Tình làm sao có thể đứng ra nói giúp được?

Tuy Tô Tín thêm vào vài điều kiện, nhưng với Sa Phi Ưng thì nó chẳng là gì cả.

Tiền hoa hồng từ thuế mỗi tháng ở Khoái Hoạt Lâm tuy nhiều nhưng bang chủ như ông lại chẳng để tâm mấy.

Còn gần năm trăm bang chúng dưới tay Tô Tín một lòng trung thành với cậu, ông ta cũng chẳng có cách gì thu phục được.

Lần trước lúc Tô Tín giết Mạnh Xung bọn họ vẫn nguyện lòng ở lại, những người này cơ bản không thể bị lệnh của bang chủ điều khiển, thôi thì cứ để lại cho Tô Tín.

Không thành vấn đề, cứ như Tô đường chủ nói mà làm, những người khác cũng vậy, Sa Phi Ưng ta cũng không phải là người không nể mặt ai, mọi người đều có thể giữ lại một số thuộc hạ và chút địa bàn trong tay mình.

Thuộc hạ hình đường ta cũng không đụng đến, nhưng sau này hình đường không có quyền xử phạt mà chỉ có quyền giám sát,

bất cứ hình phạt nào cũng đều báo lên bang.

Thiện sự đường cũng vậy, tất cả thu chi tiền bạc đều phải được bang phê duyệt mới được thực hiện.

Chuyện điều động chiến đường phải do ta và Lâm đường chủ cùng phê duyệt rồi mới được hành động.

Còn về những đại đầu mục khác mỗi người chỉ được giữ lại mười thuộc hạ, địa bàn là một con đường, số còn lại nộp hết về bang.

Sa Phi Ưng vung tay một cái liền tuyên bố quyết định, điều này khiến cho sắc mặt tất cả mọi người liền trở nên vô cùng khó coi, đặc biệt là Trang Lê và Đổng Thành Vũ.

Tuy nói Sa Phi Ưng không lấy đi hết người của bọn họ, nhưng đã thu hết quyền lợi của bọn họ về.

Hình đường không có quyền xử phạt, chỉ có thể nói suông thì còn gọi gì là hình đường?

Còn thiện sự đường đã bị Sa Phi Ưng khống chế, mỗi khoản đều cần được bang phê duyệt, vậy sau này bọn họ đừng hòng vơ vét được xu nào từ trong đó.

Sự thỏa hiệp của Tô Tín nằm ngoài dự đoán của mấy người Đổng Thành Vũ, bọn họ vốn nghĩ rằng với tính cách của Tô Tín, chắc chắn cậu sẽ phản đối Sa Phi Ưng, không ngờ lúc này cậu lại nghe lời, chủ động từ bỏ Vĩnh Lạc phường rộng lớn.

Người mạnh nhất trong bốn đường chủ như Tô Tín cũng đã thỏa hiệp, vậy bọn họ còn ngoan cố sao được? Chỉ còn có thể ngoan ngoãn giao ra quyền lợi trong tay mình.

Tâm tình của Sa Phi Ưng rất tốt, ông ta không ngờ chuyện hôm nay lại thuận lợi như vậy, nói vài câu đanh thép đã có thể giải quyết được, ông vốn cũng đã chuẩn bị sẵn việc phải làm triệt để nhanh gọn, đại khai sát giới.

Đã thành công thu về quyền lợi trong tay mình, tiếp theo là lúc đưa con trai lên trên.

Sa Phi Ưng cho Sa Nguyên Đông lên trước một bước, nói:

Mọi người cũng đã biết Nguyên Đông từ khi nó còn bé, sau này Phi Ưng bang cũng sẽ giao lại cho nó, vì vậy ta quyết định sớm để cho Nguyên Đông quản lý việc

bang phái, Thuận Ý phường và hình đường sau này sẽ giao cho Nguyên Đông lo liệu.

Lúc này Sa Nguyên Đông liền nói:

- Cha, con muốn quản Vĩnh Lạc phường và truyền công đường.

Sa Phi Ưng liền chau mày, Vĩnh Lạc phường và truyền công đường vốn đều là địa bàn của Tô Tín, giờ cậu ta vừa mới giao nộp địa bàn và đường viện, ông liền mang nó giao cho con mình thì thật không nể mặt gì, chuyện này có thể làm Tô Tín thẹn quá hóa giận mà trở mặt với mình không?

Có thể không động đao kiếm mà thu về được quyền lợi trong Phi Ưng bang, đây mới là ý muốn của Sa Phi Ưng, giờ Sa Nguyên Đông bỗng giở trò này, ông thật sự sợ Tô Tín giận lên gây ra chuyện gì đó.

Sa Phi Ưng cũng nghi ngại trong lòng, con trai ông trước nay không có thù oán với Tô Tín, sao tự dưng lại nhảy ra vả vào mặt Tô Tín trong tình cảnh này chứ?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 63 - Thế Sự Đổi Thay, Trèo Cao Té Đau

Sa Nguyên Đông và Tô Tín chưa từng có thù oán, thậm chí họ chưa từng nói với nhau câu nào.

Hôm nay Sa Nguyên Đông đoạt địa bàn và địa vị của Tô Tín trước mặt mọi người là vì hắn ta đố kỵ với Tô Tín.

Con người có bảy đại tội, đố kỵ là một trong số đó.

Dù có là thánh nhân cũng không dám nói cả đời này bản thân họ không hề nảy sinh lòng đố kỵ chứ đừng nói là Sa Nguyên

Đông.

Thật ra Sa Nguyên Đông vốn chẳng có suy nghĩ gì đối với những thành tích mà Tô Tín có được.

Hắn vốn nghĩ Tô Tín dù có xuất sắc đến mấy, đánh chiếm được nhiều địa bàn đến mấy thì chẳng phải cũng là một con chó của nhà họ Sa nuôi hay sao, bản thân có cần thiết đi đố kỵ với một con chó của nhà mình hay không?

Nhưng thời gian gần đây, Sa Phi Ưng lại cứ luôn nói Tô Tín thế này thế kia, bảo hắn nếu có được vài phần thực lực của Tô Tín thì đã không cần lo lắng thế này thế nọ.

Điều này khiến trong lòng Sa Nguyên Đông cảm thấy khó chịu.

Tô Tín chẳng qua chỉ là một con chó mà nhà hắn nuôi, Tô Tín có thể quản lý tốt Vĩnh Lạc phường chẳng lẽ bản thân hắn không làm được sao? Tô Tín có thể lập ra truyền công đường chẳng lẽ hắn không thể tiếp quản sao?

Chính vì trong lòng hắn không phục nên mới muốn cướp cho bằng được địa bàn và địa vị của Tô Tín, vì muốn để cho cha hắn thấy được rằng hắn cũng không thua kém gì Tô Tín!

Lúc này phòng nghị sự yên tĩnh không tiếng động, bọn người Đổng Thành Vũ đều nhìn về Tô Tín.

Vốn nghĩ chuyện đã không còn chuyển biến nữa, không ngờ Sa Nguyên Đông lại nhảy ra giúp bọn họ.

Giờ đã bị người ta như tát vào mặt, Tô Tín còn có thể nhẫn nhịn nữa sao?

Nhưng đáng tiếc là Tô Tín đã khiến bọn họ thất vọng, đối diện với ánh mắt khiêu khích của Sa Nguyên Đông, Tô Tín dường như làm ngơ không thấy, vẫn ngồi bình thản trên ghế.

Sa Phi Ưng thở phào nhẹ nhõm, để tránh đêm dài lắm mộng, ông ta liền nói:

Mọi người đều về chuẩn bị cả đi, nội trong ba ngày cần hoàn tất công việc bàn

giao.

Thấy đã hết cơ hội nên mọi người đều mang theo sự oán hận và bất mãn ra về.

Tô Tín cũng vẫy tay gọi Lý Hoại và Hoàng Bính Thành ra về.

Sau khi rời khỏi tổng đường, Hoàng Bính Thành đã nhịn suốt quãng đường mới phẫn nộ nói:

Bang chủ làm vậy là có ý gì chứ? Dựa vào đâu buộc phải nộp lại cho bang địa bàn mà chúng ta vất vả đánh chiếm được chứ?

Đây gọi là gì nhỉ? Vắt chanh bỏ vỏ? Hừ! Không đúng! Qua cầu rút ván? Hừ! Cũng không đúng!

Tô Tín vỗ vai hắn nói:

- Được rồi, đừng khoe mấy cái thành ngữ đó của ngươi nữa, ta hiểu ý ngươi rồi.

Lão đại, người đã biết vậy sao còn không phản đối ngay tại đó? Cùng lắm thì mọi người làm phản rời bỏ Phi Ưng bang, nơi này không có chỗ cho chúng ta thì còn có nơi khác mà!

Lý Hoại cũng dùng ánh mắt thắc mắc nhìn Tô Tín, rõ ràng suy nghĩ của hắn cũng giống với Hoàng Bính Thành.

Thời gian bọn họ bên cạnh Tô Tín tuy không dài, nhưng họ đều biết vị lão đại này không có tính nhẫn nhục chịu đựng.

Tô Tín nở nụ cười thâm sâu khó đoán:

Làm phản rồi rời bỏ Phi Ưng bang sao? Vì sao phải thế? Nếu làm như vậy với Phi Ưng bang thật thì truyền công đường được dựng nên và thanh danh mà chúng ta đã dày công tích lũy chẳng phải đổ sông đổ biển hết sao?

Không cần lo lắng, hôm nay chúng ta giao ra địa bàn và đường viện, sau này cũng ta sẽ thu lại càng nhiều hơn.

Có một câu nói rất hay đó là “Thế sự đổi thay, trèo cao té đau.”

Chúng ta chỉ cần ngồi xem thôi, không cần làm gì cả, những thứ này bọn họ không lấy được đâu.

Tuy Lý Hoại và Hoàng Bính Thành vẫn chưa hiểu được ý tứ trong lời nói của Tô Tín, nhưng nhìn vẻ tự tin của lão đại vậy

họ cũng đã yên tâm.

Sau khi về đường viện, giọng nói hệ thống bỗng vang lên trong đầu Tô Tín:

Mở nhiệm vụ phụ “Không độc sao nên đấng trượng phu”. Hướng dẫn nhiệm

vụ: Lượng nhỏ chẳng thành người quân tử, không độc sao nên đấng trượng phu! Nếu người phạm ta, trả gấp mười lần! Trong ba tháng phải giết được Sa Phi Ưng và Sa Nguyên Đông.

Thưởng phạt nhiệm vụ: Thành công thưởng một lượt rút thưởng trung cấp,

300 điểm phản diện, thất bại bị trừ 300 điểm phản diện và một lượt rút thưởng trung cấp, nếu không đủ lượt rút thưởng trung cấp sẽ trừ vào điểm phản diện.

Bỏ nhiệm vụ: Không thưởng không phạt.

Ký chủ có chọn nhận nhiệm vụ phụ hay không? Đây là lần đầu Tô Tín nhận được nhiệm vụ phụ.

Tuy thưởng nhiệm vụ phụ không được hậu hĩnh như nhiệm vụ chính, nhưng hình phạt thất bại cũng nhẹ hơn, thưởng bao nhiêu sẽ phạt bấy nhiêu, hơn nữa còn có thể chọn từ bỏ, không gian tự chọn lựa lớn hơn nhiều.

- Tiếp nhận.

Tô Tín không hề do dự nói ngay.

Nếu đổi lại là trước đây, Tô Tín sẽ không tiếp nhận nhiệm vụ phụ này.

Nói thế nào thì Sa Phi Ưng cũng có thực lực hậu thiên đại viên mãn, còn là chủ một bang, muốn nội trong ba tháng giết được ông ta, dù Tô Tín có tự tin đến mấy cũng sẽ không nhận loại nhiệm vụ có tỉ lệ thất bại đến năm mươi phần trăm.

Nhưng giờ không giống vậy nữa, cải cách tập quyền mà Sa Phi Ưng nói xem ra là đang tìm chỗ chết.

Nếu Sa Phi Ưng thật sự nghĩ cho Phi Ưng bang, từng bước một thống nhất lại thế lực trong bang, bắt đầu chế độ tập

quyền thì Tô Tín thật sự không làm gì ông ta.

Nhưng đáng tiếc là Sa Phi Ưng vì muốn để lại Phi Ưng bang cho con trai mình mà cưỡng chế cướp đoạt quyền lợi trong tay các đại đầu mục và đường chủ, xem bọn họ như một con chó muốn cho thì cho, muốn lấy là lấy, ông ta cần biết rằng chó cùng rứt dậu.

Cũng giống như Tô Tín đã nói với Hoàng Bính Thành vậy, thế sự đổi thay, trèo cao té đau.

Chuyện này Tô Tín không cần ra tay trước, cậu cũng không định ra tay, chỉ cần gây mâu thuẫn gay gắt đến thời điểm nhất định, chỉ cần một đốm lửa nhỏ thôi cũng sẽ thổi bùng lên ngọn lửa lớn.

Trong tay Tô Tín ngoài gần năm trăm bang chúng chủ chốt ra, sau khi cậu trở thành đường chủ truyền công đường, lại thu nhận thêm gần hai nghìn bang chúng.

Lần này Tô Tín không hề đưa ra lựa chọn gì đặc biệt, chỉ cần phù hợp yêu cầu với những bang chúng thông thường thì đều thu nhận hết, đương nhiên tiền lương tháng cũng chỉ có một lượng rưỡi.

Nhưng dù như vậy thì vẫn có rất nhiều người mong mỏi được vào làm thuộc hạ Tô Tín.

Số tiền một lượng rưỡi một tháng đó đã được coi là khá cao ở cả Thường Ninh phủ này, đi theo những đại đầu mục keo kiệt mỗi tháng thậm chí còn chưa được một lượng bạc.

Sắp xếp xong những người đó thì ba ngày sau, Sa Nguyên Đông liền dẫn người đến tiếp quản địa bàn Vĩnh Lạc phường và truyền công đường.

Người đến cùng Sa Nguyên Đông là một trong những đại đầu mục tên Hứa Thường, người này dường như luôn tạo cảm giác ông ta không hề tồn tại trong mười ba đại đầu mục vậy, nhưng hôm nay xem ra ông ta lại là người xảo quyệt nhất.

Khi quyền lợi trong tay bị bang chủ thu hồi, nhưng ông ta lại không cam tâm ở nhà dưỡng lão nên con đường duy nhất đó là

đi theo Sa Nguyên Đông, làm một đại đầu mục hữu danh vô thực dưới tay Sa Nguyên Đông.

Tuy như vậy không thể so bì được với cuộc sống bá vương trước kia, nhưng ít nhất vẫn tốt hơn là về quê dưỡng lão.

Còn Sa Nguyên Đông lại quá trẻ, trước kia chưa từng có kinh nghiệm xử lý chuyện trong bang, có người lớn tuổi như Hứa Thường bên cạnh chỉ dẫn, cũng

chẳng sợ xảy ra chuyện gì nữa, vì vậy Sa Phi Ưng liền để Hứa Thường ở cạnh Sa Nguyên Đông.

Thiếu bang chủ, đây là danh sách và số tiền thuế tháng này của Vĩnh Lạc phường.

Tô Tín bảo Hoàng Bính Thành nộp lên danh sách đã được sắp xếp trong ba ngày nay, nhưng Sa Nguyên Đông lại hừ một tiếng, sai người đi lấy danh sách đến.

Tô Tín không hề để tâm, chỉ mỉm cười rồi quay người định đi.

Thấy Tô Tín cười thản nhiên như vậy, những lời Sa Nguyên Đông muốn nói liền phải đè nén lại trong bụng khiến hắn khó chịu vô cùng.

- Khoan đã!

Tô Tín quay đầu:

Thiếu bang chủ còn có gì chỉ giáo? Sa Nguyên Đông đanh mặt nói:

Tô Tín, mùi vị phải làm nô bộc cho người khác chẳng dễ chịu gì nhỉ? Địa bàn lớn như Vĩnh Lạc phường không còn, truyền công đường một tay ngươi gây dựng nên cũng đã về tay ta, ngươi không hận ta sao?

Tô Tín mỉm cười, nụ cười như mang ý giễu cợt:

Thiếu bang chủ nói đùa rồi, địa bàn và đường viện vốn là của bang, giờ bang thu hồi là điều hiển nhiên, vì sao ta phải hận ngươi?

Sa Nguyên Đông cười lạnh:

Được rồi Tô Tín, ngươi cũng không cần làm bộ làm tịch nữa, địa bàn và thuộc hạ chẳng còn không ai là không đau lòng cả? Nhưng ngươi cần biết, tất cả thứ ngươi có đều là của nhà họ Sa, trước kia cha ta cho ngươi tất cả những thứ này, giờ ta cũng có thể lấy chúng về lại!

Nhưng ngươi là người thông minh, giờ ta cho ngươi một cơ hội, cùng ta chấn chỉnh lại Phi Ưng bang, trong vòng ba năm ta có thể giúp Phi Ưng bang bước lên tầm cao mới, có thể sánh ngang với Tam Anh hội, đến lúc đó những quyền thế này ta đều sẽ ban lại cho ngươi.

Mặt Tô Tín vẫn không đổi sắc, chỉ nhàn nhạt nói:

Thiếu bang chủ nói sao ấy chứ? Giờ ta cũng là đường chủ của Phi Ưng bang, đương nhiên cần xem việc chấn chỉnh Phi Ưng bang như nhiệm vụ của mình rồi.

Sa Nguyên Đông hừ nhạt một tiếng:

Tô Tín, ngươi đừng giả vờ hồ đồ nữa! Ta nói là theo ta chứ không phải Phi Ưng bang!

Tô Tín nhè nhẹ lắc đầu, ánh mắt mang vẻ châm biếm sâu sắc.

Chẳng biết Sa Nguyên Đông này học được sự đe dọa dụ dỗ, âm mưu thủ đoạn từ ai, nhưng đáng tiếc lại quá non nớt nực cười.

Lấy đồ của cậu, rồi đe dọa dụ dỗ cậu làm cho tốt, đợi có được thành tích rồi đưa lại cho cậu, còn bảo cậu phải cảm ơn?

Cả cái Phi Ưng bang này ngoài kẻ mặt dày như Hứa Thường ra thì còn ai đồng ý được điều kiện như vậy nữa chứ? Xem bọn họ đều là kẻ ngốc cả sao?

Nhìn bộ dạng của Sa Nguyên Đông, Tô Tín càng tin chắc vào suy nghĩ trước kia của mình.

Xét về bản chất, Sa Nguyên Đông chẳng mạnh hơn Ngụy Phong của Thanh Trúc bang là bao, cốt cách đều là loại công tử bột chí lớn tài mọn, mơ mộng viển vông.

Bọn họ đều nghĩ rằng địa bàn của bang phái đều là do cha ông bọn họ đánh chiếm được, bản thân chỉ cần thừa hưởng lại là đã

có thể nắm giữ được cả bang

phái.

Nhưng không hề biết rằng thứ quan trọng nhất của một bang phái không phải là địa bàn mà là người của những địa bàn này!

Sa Phi Ưng xây lên một tòa tháp cao cho Sa Nguyên Đông, đáng tiếc là tòa tháp này đã định trước rằng sẽ sụp đổ.

- Ha ha, thiếu bang chủ, nếu không có chuyện gì nữa thì ta xin cáo từ.

Tô Tín cười ha ha rồi quay người bước đi, hoàn toàn không nể mặt Sa Nguyên Đông.

Tô Tín đáng chết! Quyền lợi trong tay đều đã bị bang thu hồi mà còn hống hách như vậy, đợi sau khi ta trở thành bang chủ, việc đầu tiên là đuổi ngươi ra khỏi Phi Ưng bang!

Nhìn thấy Tô Tín hoàn toàn không coi mình ra gì, Sa Nguyên Đông càng nổi giận.

Hứa Thường bên cạnh nãy giờ cứ đổ mồ hôi lạnh, vừa rồi ông ta bị dọa đến không dám thở, sợ chọc giận Tô Tín thì sẽ bị cậu ra tay giết luôn cả hai người.

Vị này nổi tiếng to gan làm càn, thiếu hội chủ của Tam Anh hội Tô Tín cũng dám giết thì thiếu bang chủ của Phi Ưng bang này cậu lại không dám sao?

Danh tiếng này là Tô Tín tự tạo dựng nên chứ không phải dựa vào Phi Ưng bang.

Hứa Thường cảm thấy đối phó với người như Tô Tín cần từ từ thu lại thế lực trong tay cậu, tốt nhất không nên chọc giận, hành vi vừa rồi của Sa Nguyên Đông rõ ràng là muốn tìm cái chết.

Hứa Thường định bụng khuyên răn, nhưng nghĩ đến tính cách ương bướng cố chấp của Sa Nguyên Đông nên lại thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 64 - Thủ Đoạn Tự Tìm Chỗ Chết

Chương 64: Thủ Đoạn Tự Tìm Chỗ Chết

Hiện giờ thuộc hạ của Tô Tín chỉ có gần năm trăm người, thừa sức sắp xếp được cho tất cả bọn họ ở Khoái Hoạt Lâm.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa hết, Tô Tín gọi Hoàng Bính Thành đến:

Lão Hoàng, ngươi đi mua chuộc hai người của Vĩnh Lạc phường, tìm người lanh lợi một chút, không cần lo chuyện tiền bạc.

Lão đại người muốn ra tay với Sa Nguyên Đông sao?

Hoàng Bính Thành thắc mắc hỏi.

Tô Tín lắc đầu:

Ra tay gì chứ? Loại người phế vật như hắn mà cần đến ta ra tay hay sao, bản thân hắn cũng tự tìm đến cái chết rồi, ta mua chuộc hai người này chỉ để thăm dò tin tức mà thôi.

Nhưng những tin tức đó cần phải kịp thời, mỗi ngày cần đưa tin hai lần, sáng và tối, nếu xảy ra trường hợp khẩn cấp thì cần đưa tin ngay.

Không thành vấn đề.

Hoàng Bính Thành gật đầu.

Mua chuộc hai người vốn chẳng phải chuyện gì khó khăn, những người hiện giờ bên Vĩnh Lạc phường đều là người mới mà Tô Tín chiêu mộ vào Phi Ưng bang, hiển nhiên chưa có lòng trung thành với Tô Tín.

Nhưng đối với Sa Nguyên Đông, bọn họ càng không hề có sự trung thành, chỉ cần tiền vừa túi thì mua chuộc hai người chẳng phải là vấn đề gì.

Căn dặn chuyện này với Hoàng Bính Thành xong, Tô Tín liền để Lý Hoại huấn luyện thuộc hạ.

Gần năm trăm thuộc hạ này là lực chiến chủ chốt của Tô Tín, đáng được dốc sức bồi dưỡng.

Tuy giờ đã không còn lợi ích từ Vĩnh Lạc phường nhưng Tô Tín vẫn còn có Khoái Hoạt Lâm.

Tô Tín vốn không giống với những lão đại khác, có bạc liền nhét đầy túi mình, tiền hoa hồng thu được từ Khoái Hoạt Lâm đủ để có thể nuôi được gần năm trăm bang chúng này.

Sắp xếp xong mọi việc, Tô Tín liền về nhà bế quan tu luyện, ngoài việc đưa đón Hinh Nhi đến trường mỗi ngày và nghe Hoàng Bính Thành báo cáo chuyện ở Vĩnh Lạc phường ra thì cậu đều không đi ra ngoài.

Vĩnh Lạc phường cứ mặc kệ Sa Nguyên Đông nhào nặn, còn Tô Tín vừa hay có thể nhân cơ hội này củng cố lại nền tảng của bản thân.

Hiện giờ nội công cậu có Tử Hà Thần Công, ngoại công có Long Tượng Bát Nhã Công.

Hai công pháp này đều không thuộc loại tu luyện cấp tốc, vì vậy cần chuyên tâm tu luyện mới có được nền tảng vững chắc.

Hơn nữa lượt rút thưởng lần này cậu còn có được ba bình đơn dược, có sự trợ giúp của chúng, đến lúc cậu hoàn toàn xuất quan, thực lực chắc chắn có thể tăng vọt một quãng dài.

Với một Tô Tín khổ nhọc tu luyện như vậy, Sa Nguyên Đông bây giờ chỉ như là một cơn gió xuân mà thôi.

Trước kia hắn chưa từng quản lý chuyện bang phái, một mặt là vì tuổi còn quá trẻ, Sa Phi Ưng sợ hắn không gánh vác nổi.

Mặt khác là vì lúc đó quyền lợi của Phi Ưng bang đều ở trong tay các đại đầu mục và ba vị đường chủ, thật sự chẳng có vị trí nào cho Sa Nguyên Đông.

Nhưng giờ đây khi đã nắm được quyền, Sa Nguyên Đông bỗng cảm nhận được mùi vị của quyền lực.

Mỗi ngày đều có bang chúng thuộc hạ cung kính chào thiếu bang chủ, ngày nào hắn cũng ung dung đi qua đi lại trên đường, các thương nhân cũng đều khom lưng uốn gối với hắn, khiến cho Sa Nguyên Đông hắn vô cùng hài lòng.

Nhưng sau sự sảng khoái đó thì Sa Nguyên Đông bỗng cảm thấy bản thân cần làm gì đó.

Trước kia Tô Tín đã định ra một số quy tắc ở Vĩnh Lạc phường, nhưng giờ Vĩnh Lạc phường do ai quản lý chứ? Chính là do Sa Nguyên Đông! Quy tắc trước kia của Tô Tín đều hủy bỏ hết cả!

Trước kia Tô Tín dày công đặt ra những quy định này là vì suy nghĩ cho sự phát triển sau này của Vĩnh Lạc phường, Sa Nguyên Đông không muốn dùng thì thôi đằng này hắn cũng không hỏi ý kiến của Hứa Thường mà đã quyết định luôn theo ý của bản thân.

Việc làm này liền dẫn đến việc khoảng thời gian tiếp sau đó, Vĩnh Lạc phường trở nên hỗn loạn, mà nơi gặp xui xẻo đầu tiên đó là truyền công đường.

Thật ra sau khi Tô Tín đi, truyền công đường chỉ còn là hữu danh vô thực mà thôi.

Tuy cả Phi Ưng bang đều đã biết hết "Nội công sơ cấp Toàn Chân giáo" và "Đả Cẩu Bổng Pháp tàn quyển", nhưng dù là nội công hay võ kỹ nếu muốn tự học đều cần đến thiên phú, nếu gặp phải kẻ ngu ngốc thì dù có học cả đời cũng chẳng ra trò trống gì.

Vốn dĩ truyền công đường do bọn người Lý Thanh thuộc hạ của Tô Tín phụ trách, họ đều là những thuộc hạ cũ của Tô Tín, thực lực đã gần đạt đến bậc hậu thiên sơ kỳ, hơn nữa lại có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, bọn họ thừa sức chỉ dạy cho những người mới.

Còn thuộc hạ của Sa Nguyên Đông là những ai? Ngoài những bang chúng mới mà Tô Tín giao lại cho hắn, số còn lại đều là bang chúng thuộc hạ mà Sa Nguyên Đông đã có.

Những bang chúng này không thể nói là yếu, thậm chí trước kia trong Phi Ưng bang, thực lực của bọn họ chỉ đứng sau chiến đường.

Tuy bọn họ cũng luyện qua "Nội công sơ cấp Toàn Chân giáo" và "Đả Cẩu Bổng Pháp tàn quyển", nhưng đó chỉ là sau khi Tô

Tín lập ra truyền công đường mà thôi, bọn họ đến học hai ngày, sau đó truyền công đường liền bị thu hồi về cho bang.

Có thể nói bọn họ còn chưa học được đến nơi đến chốn, làm sao chỉ dạy lại được cho những bang chúng khác?

Huống hồ trước kia Tô Tín cho bang chúng chia lượt để đến học công pháp, như vậy có thể tránh được việc truyền công đường không chứa được hết người, cũng có thể tăng chất lượng chỉ dạy, tiết kiệm sức lực giảng giải, tránh việc nói năng suốt nửa ngày trời, cuối cùng lại không có ai nghe rõ được gì.

Nhưng giờ Sa Nguyên Đông ra lệnh xuống, tất cả bang chúng của Phi Ưng bang muốn học công pháp, lúc nào cũng có thể đến truyền công đường, vậy nên bỗng chốc cả truyền công đường trở thành một cái chợ, không hề có quy củ, nơi đâu cũng là sự hỗn loạn.

Cuối cùng thì những bang chúng đó đến một lần rồi lần sau không còn đến lại nữa.

Thậm chí những bang chúng phụ trách truyền dạy công pháp còn chưa hiểu được công pháp đó, vậy có thể truyền dạy cho ai? Huống hồ một nơi hỗn loạn như

vậy, họ đến để học công pháp hay là đến để nói chuyện hàn huyên chứ?

Chưa đến ba ngày, truyền công đường bỗng chỉ còn trên danh nghĩa.

Truyền công đường bị Sa Nguyên Đông hủy hoại đã đành, việc làm tiếp theo của Sa Nguyên Đông lại càng khiến mọi người ở Vĩnh Lạc phường phẫn nộ vô cùng.

Sau khi biết Tô Tín lúc vào quản lý Vĩnh Lạc phường liền tăng tiền thuế từ ba mươi lượng lên thành năm mươi lượng thì giờ Sa Nguyên Đông đã tăng luôn nó lên thành một trăm lượng, việc làm này khiến cho tất cả các thương nhân ở Vĩnh Lạc phường đều há hốc mồm.

Vốn dĩ sau khi biết Tô Tín bị Phi Ưng bang đoạt lại địa bàn và quyền lợi, bọn họ còn đang vỗ tay mừng thầm trong bụng, họ cứ nghĩ Tô lão đại bá đạo kia cuối cùng cũng đã đi khỏi, đến

lúc đó nói ngọt đôi câu rồi nhét thêm chút bạc cho thiếu bang chủ không chừng có thể khiến mức tiền thuế này có thể giảm xuống lại còn ba mươi lượng.

Nhưng sau cùng khi Sa Nguyên Đông biết được chuyện này thì liền vỗ bàn quyết định tăng tiền thuế lên gấp đôi.

Thật ra suy nghĩ của Sa Nguyên Đông lúc đó rất đơn giản, Tô Tín vào Vĩnh Lạc phường có thể tăng tiền thuế lên thêm hai mươi lượng, hắn tăng lên thành gấp đôi hiển nhiên sẽ mạnh hơn rất nhiều, vì vậy cứ thế mà tăng lên thôi.

Nhưng lúc đó Tô Tín tự tin với việc tăng tiền thuế là vì cậu hứa chắc được việc quản lý thuộc hạ không cho phép bọn họ bòn rút tiền bạc của những thương nhân đó, để cho Vĩnh Lạc phường không thấy oan ức khi nộp thêm hai mươi lượng tiền thuế ấy, điều này khiến cho các thương nhân này về sau tuy đôi lúc vẫn còn oán trách nhưng lại không có ai đứng ra phản đối nữa.

Còn sau khi Sa Nguyên Đông tăng tiền thuế lên gấp đôi, những thương nhân ở Vĩnh Lạc phường lại bỗng nhiên phát hiện, bạc nộp nhiều hơn rồi nhưng tình hình lại chẳng tốt hơn, ngược lại còn xấu đi.

Những thuộc hạ của Tô Tín đều đã từng bị cậu dạy dỗ nghiêm khắc, chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm.

Nếu ai dám cả gan bòn rút, bỏ túi riêng tiền bạc của các thương nhân thì Lý Hoại sẽ không xử phạt nương tay.

Còn Sa Nguyên Đông không hề có ý bó buộc thuộc hạ, cứ mặc kệ khiến thuộc hạ mặc sức bòn rút của những thương nhân lớn nhỏ đó, kẻ có gan lớn hơn thậm chí còn trực tiếp vơ vét.

Những kẻ này trước kia đều là thuộc hạ dưới quyền Sa Phi Ưng, giờ Sa Phi Ưng phái họ đến giúp sức cho Sa Nguyên Đông, đáng tiếc là những kẻ này không giúp được, nhưng phá chuyện lại rất gọn gàng.

Những thương nhân đó nói thẳng lên Sa Nguyên Đông, một bên là những thương nhân không chút địa vị, mặc người chà đạp trong mắt hắn, một bên là thuộc hạ chủ chốt mà cha hắn

phái đến cho hắn, Sa Nguyên Đông bênh vực ai không cần nói cũng biết.

Những thương nhân kiện cáo đó không những chẳng làm gì được đối phương mà còn bị Sa Nguyên Đông đánh đuổi về, cuối cùng hôm sau những kẻ đó lại đến thẳng nhà vơ vét gấp đôi, suýt chút nữa khiến cho những thương nhân đó phá sản.

Chuyện này chưa đáng kể, sau khi Tô Tín dẫn người đi khỏi, cả con đường Vĩnh Lạc phường chẳng có ai quản lý, các thể loại trộm cắp vặt đều xuất hiện khắp nơi.

Trước kia khi Tô Tín còn ở đó, cả Vĩnh Lạc phường đều tuân theo quy tắc của cậu, ai dám gây chuyện trên đường thì bang chúng thuộc hạ của Tô Tín liền dẫn về đường viện uống trà, rõ ràng đến còn kịp lúc hơn cả các bổ khoái.

Những kẻ này đều có tổ chức, trước kia khi Thanh Trúc bang còn quản lý cũng đã không muốn gây chuyện với bọn họ, vì vậy chỉ buông trôi bỏ mặc, ví như Lão Lang của đường Hắc Thủy vậy.

Nhưng khi Tô Tín vừa vào Vĩnh Lạc phường thì liền khiến Lão Lang phải khuất phục, Lão Lang là thế lực ngầm có thực lực mạnh nhất ở Vĩnh Lạc phường, những kẻ khác nhìn thấy ông ta khuất phục nên liền ngoan ngoãn lại.

Nhưng giờ Tô Tín đi rồi, bọn họ lại làm loạn lên lại.

Những kẻ đó đều là hàng lưu manh, ngoài Tô Tín trực tiếp dùng sức mạnh để áp chế bọn chúng ra, những người khác như quan phủ nha môn chúng đều chẳng để tâm đến.

Sa Nguyên Đông trong mắt bọn họ chỉ là một thằng oắt con mà thôi, sợ cái đếch gì!

Còn Sa Nguyên Đông cũng chẳng thèm quản lý bọn chúng, dù sao bọn chúng làm hại thương nhân và bách tính Vĩnh Lạc phường, liên quan gì đến bản thân hắn?

Những bổ khoái ở Vĩnh Lạc phường vì những kẻ lưu manh này mà không được yên ổn, nếu phải bắt chúng thì rõ ràng không bắt được hết, mà không bắt cũng không được bởi có

người đã đưa đơn kiện lên tận trước mặt tri phủ đại nhân, khiến ông ấy tối sầm mặt.

Bổ khoái Tiểu Trương cũng đi gặp Sa Nguyên Đông nhưng đáng tiếc vẫn không ích gì.

Thật sự không thể đắc tội với bổ khoái quan phủ, Sa Nguyên Đông từng được Hứa Thường căn dặn, tốt nhất đừng đắc tội với những người này.

Kết quả Sa Nguyên Đông rất khách khí với bổ khoái Tiểu Trương nhưng lại không để tâm gì đến việc sinh nhai của Tiểu Trương.

Bổ khoái quan phủ thật sự không thể đắc tội, nhưng nếu chỉ một câu của bổ khoái mà thiếu bang chủ của Phi Ưng bang phải làm theo như thánh chỉ, thì còn ra thể thống gì?

Lời này Thiết Vô Tình nói thì còn có tác dụng, chứ Tiểu Trương nói xong Sa Nguyên Đông vẫn không màng đến như cũ.

Như vậy chưa đến mười ngày, cả Vĩnh Lạc phường bị Sa Nguyên Đông hại đến mức tiếng oán dậy khắp nơi, nhưng tự hắn lại cảm thấy tốt.

Những tin này vẫn truyền về đều đến Khoái Hoạt Lâm, Tô Tín nghe được những tin đó đều thầm cười lạnh trong lòng, ai đó đang tự hại mình chết, vậy thì hết cách rồi.

Cậu không cần đổ thêm dầu vào lửa, chỉ cần nhìn lầu đài sụp đổ vậy là đủ rồi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 65 - Người Bất Nhân, Chớ Trách Ta Bất Nghĩa

Nơi có áp bức sẽ có đấu tranh, câu nói này đặt ở đâu cũng vô cùng chí lý.

Dưới sự quản lý của Sa Nguyên Đông, những ai ở Vĩnh Lạc phường bị áp bức đến cùng cực? Dĩ nhiên là những thương nhân.

Thương nhân trục lợi, tiền là tất cả đối với bọn họ, cướp đi tiền tài của họ sẽ như giết đi cha mẹ của họ vậy, hiện giờ Sa Nguyên Đông chính là đang diệt cả nhà họ.

Sa Nguyên Đông dẫn dắt không quá một trăm thuộc hạ, những người này vẫn luôn đi theo Sa Phi Ưng, được chỉ dạy võ kỹ, bảo vệ đường viện.

Những người này trước kia vốn chẳng có quyền lợi thực sự, tuy tiền lương tháng cao hơn bang chúng thuộc hạ của các đại đầu mục, nhưng lại không có những khoản thu nhập ngoài lề nhiều như bây giờ.

Hơn nữa tiền lương tháng của họ so với của những đệ tử chiến đường xông pha chém giết khi có bang chiến cũng kém rất nhiều, mỗi tháng nhiều nhất cũng chỉ có hai lượng bạc mà thôi.

Vì vậy những người này sau khi được điều đến làm thuộc hạ của Sa Nguyên Đông, liền bắt đầu đi vơ vét không hề biết kiềm chế, thủ đoạn tàn ác khiến những kẻ giảo quyệt của Phi Ưng bang đều toát mồ hôi.

Bọn họ là người chính thức của bang chủ, gan cũng lớn hơn những bang chúng khác, hoàn toàn không xem sự trừng phạt của bang vào mắt, hơn nữa sau khi Sa Nguyên Đông công khai bảo vệ chúng một lần, đám người này càng ngông cuồng

hơn.

Tửu lâu Đông Thăng ở Vĩnh Lạc phường có thể được xếp trong hàng mười tửu lâu đứng đầu trong cả trăm tửu lâu ở Thường Ninh phủ, ông chủ Phương ở đó bị bọn chúng vơ vét hung dữ nhất.

Thường ngày tửu lâu Đông Thăng tiếp đãi các quý nhân quan to, thương nhân giàu có, mỗi món ăn đều là thứ quý, rượu cũng là rượu ngon đời Trần có giá mười lượng một vò, nơi như vậy từ đầu đã bị thuộc hạ của Sa Nguyên Đông nhìn chăm chăm như hổ đói.

Ban đầu bọn họ chỉ đến Đông Thăng ăn uống miễn phí, mỗi món ăn và rượu uống đều là của quý hiếm, tính tổng đều đến hơn cả trăm lượng bạc.

Hỏi chúng lấy tiền thì chúng lại lẽ thẳng khí hùng nói:

Mấy huynh đệ ta ăn một bữa cơm của ngươi là cho ngươi thể diện, vậy mà còn dám đòi tiền sao?

Ăn cơm không trả tiền đã đành, bọn chúng còn ở trong tửu lầu uống rượu chơi oẳn tù tì, khiến cho sự trang nhã được bài trí nơi đây trở thành bẩn thỉu xấu xa, những người khách khác nhìn liền cảm thấy không vui, điều này làm cho lượng khách ở đây ít đi nhiều, làm ăn không tốt được bằng một nửa như trước.

Ông chủ Phương tức giận, liền cùng một số thương nhân khác cũng bị đám bang chúng này ức hiếp báo lên Sa Nguyên Đông, không ngờ liền bị một bạt tai đánh cho quay về, hôm sau khi đám bang chúng này đến, liền chuyển từ việc ăn uống miễn phí thành trực tiếp tống tiền!

Gắp lấy một con gián rồi bảo là lấy ra từ thức ăn, buộc ông chủ Phương phải đền một nghìn lượng bạc, nếu không sẽ phá nát tiệm ông.

Ông chủ Phương cắn răng giao tiền ra, hôm sau chúng lại đến, ăn uống no sau xong lại gắp ra thêm con gián tiếp tục tống tiền, làm vài lần như thế, ông chủ Phương thật sự chịu không nổi, cứ tiếp tục như vậy, tửu lâu Đông Thăng của ông có

thể hoàn toàn đóng cửa!

Người ta khi bị dồn đến cùng thì chuyện gì cũng làm được, huống hồ những thương nhân coi trọng hòa khí làm ăn cũng không phải hàng dễ cam chịu.

Sau một tháng, nhìn thấy bảng kê tửu lâu lỗ hơn mấy vạn lượng bạc, danh tiếng cũng hoàn toàn xấu đi, cuối cùng ông chủ Phương mới hạ quyết tâm.

Thuộc hạ của Sa Nguyên Đông ngươi muốn ép chết ta, vậy ta cũng sẽ khiến ngươi khó sống! Cùng lắm thì cá chết lưới rách!

Thế là đêm hôm đó, ông chủ Phương họp cùng hơn mười ông chủ khác cũng bị thuộc hạ Sa Nguyên Đông hại cho khổ nói không nên lời để nói ra kế hoạch của mình.

Các vị, tình hình của Vĩnh Lạc phường hiện giờ mọi người cũng biết cả, Sa Nguyên Đông này rõ ràng chẳng để cho chúng ta đường sống nào, cứ ngồi chờ chết như vậy, chúng ta hoặc là sẽ phải bán lại gia sản, rời khỏi Vĩnh Lạc phường, hoặc là đợi bị tống tiền cạn kiệt hết!

Ông chủ Phương cắn răng nói.

Trong đó có một người thở dài nói:

Lúc trước khi Tô lão đại còn ở đây, chúng ta còn tưởng cậu ta thu liền thuế cao, nhưng người ta biết quản lý thuộc hạ.

Sa Nguyên Đông này thì hay rồi, không phân rõ trắng đen, đúng sai, Vĩnh Lạc phường này sớm muộn cũng hủy trong tay hắn!

Nghe thấy những người này nhắc đến Tô Tín, liền có người nói thêm vào:

Đúng đó, trước kia Tô lão đại còn ở đây, trên đường không có kẻ làm loạn nào, dù có là lão Hoàng và lão Lý thuộc hạ của Tô lão đại thì người ta cũng chưa từng lấy tiền chúng ta bao giờ.

Hay là chúng ta hợp sức cùng đến Phi Ưng bang kháng nghị, mời Tô lão đại về, mọi người thấy sao?

Ông chủ Phương cười lạnh:

Ông ngớ ngẩn đấy à? Tô Tín vì sao rời khỏi đây các ông còn không biết sao? Chuyện này liên quan đến tranh quyền đoạt lợi bên trong Phi Ưng bang đấy, chuyện này các ông tham dự vào được sao?

Các ông dám đến tổng đường Phi Ưng bang nói lời thừa thãi, đến lúc đó các ông không chỉ mất tiền mà còn có thể mất cả mạng đấy!

Vậy ông chủ Phương nói xem phải làm sao? Ông gọi chúng ta đến đây chắc chắn là đã có kế hoạch, ông đừng vòng vo nữa.

Được, vậy tôi cũng không nhiều lời nữa, kế hoạch của ta rất đơn giản, Sa Nguyên Đông hắn đã bất nhân, vậy cũng đừng trách ta bất nghĩa! Hắn không để đường sống cho chúng ta, chúng ta sẽ khiến hắn không ở nổi tại Vĩnh Lạc phường này nữa!

Sắc mặt ông chủ Phương tối sầm lạnh lùng:

Trước kia khi Thanh Trúc bang còn quản lý Vĩnh Lạc phường, phó bang chủ Trần Hồng là khách quen của tửu lâu Đông Thăng, ta và ông ấy còn nói được vài câu với nhau.

Nếu các ông đồng ý với kế hoạch của ta, vậy chúng ta hùn lại một món tiền đến tìm phó bang chủ Trần, để Thanh Trúc bang công đánh Vĩnh Lạc phường, chúng ta nội ứng ngoại hợp, cùng đuổi Phi Ưng bang ra khỏi đây!

Các thương nhân bỗng bị kế hoạch của ông chủ Phương làm giật mình.

Bọn họ đều là thương nhân, thường ngày thủ đoạn của bọn họ cũng khá nhiều, nhưng loại chuyện đánh đánh giết giết này thật sự bọn họ không thể tiếp nhận được.

Có người ngập ngừng nói:

Nhưng chuyện này có ích gì? Dù ông có mời được Thanh Trúc bang ra tay, nhưng trước kia Thanh Trúc bang từng bị Phi Ưng bang đánh bại, giờ họ đánh lại nổi Phi Ưng bang sao?

Ông chủ Phương nói:

Các ông đừng quên, trước kia Phi Ưng bang có thể đánh chiếm được Vĩnh Lạc phường đều là nhờ cả vào Tô Tín, giết Đới Xung là cậu ta, đánh chiếm Vĩnh Lạc phường cũng là cậu ta.

Nhưng giờ Tô Tín đã bị Phi Ưng bang đoạt thế lực và quyền lợi, Vĩnh Lạc phường không có Tô Tín, các ông còn sợ gì chứ?

Vài người suy nghĩ, kế hoạch của ông chủ Phương đúng là có thể thực hiện.

Bọn họ cũng là bị Sa Nguyên Đông bức ép quá, tuy biết kế hoạch này có sự rủi ro cao, nhưng bọn họ cũng đều gật đầu đồng ý.

Những thương nhân này làm ăn khá lớn, trong tay ít ra cũng có được mấy mươi vạn lượng tiền vốn, vài người cắn răng chấp nhập bỏ ra ba mươi vạn để giao cho ông chủ Phương, để ông ta giao lên cho Thanh Trúc bang.

Thanh Trúc bang, Trần Hồng nhận được tin này liền vui mừng, lập tức tìm Mã Thanh Nguyên bàn bạc.

Ha ha ha! Phi Ưng bang lần này đúng là tự hủy thành trì, tự tìm cái chết, chuyện này không trách chúng ta được!

Trần Hồng cười lớn, tâm tình vô cùng sảng khoái.

Lần trước bọn họ tuy thành công khống chế được bang chủ Ngụy Phong, nhưng đáng tiếc Vĩnh Lạc phường đã bị Phi Ưng bang đoạt đi, điều này khiến bọn họ nảy sinh cảm giác nguy hiểm.

Dù họ có thành bang chủ thật nhưng không có địa bàn thì có ích gì?

Vì vậy sau khi khống chế được Ngụy Phong, bọn họ liền tạm buông ý nghĩ tranh quyền đoạt lợi xuống, dốc sức phát triển Thanh Trúc bang.

Đáng tiếc chuyện này không phải một hai ngày là có thể thấy được hiệu quả, nhưng không ngờ hôm nay Vĩnh Lạc phường lại mang đến tin tốt như vậy.

Mã Nguyên Thanh nghi ngờ nói:

Bên trong chuyện này có gian trá gì chăng? Ngộ nhỡ chúng ta tấn công Vĩnh Lạc phường, còn người Phi Ưng bang đã mai phục sẵn rồi thì sao?

Trần Hồng trong lòng đã có liệu trước nói:

Yên tâm đi, chắc chắn là thật, tình hình Vĩnh Lạc phường bên đó ta biết rõ mồn một, giống y hệt với lời ông chủ Phương nói.

Ông có quân cờ ở Vĩnh Lạc phường sao?

Mã Thanh Nguyên sực tỉnh ngộ.

Trần Hồng đắc ý gật đầu:

Dù gì Thanh Trúc bang chúng ta cũng quản lý Vĩnh Lạc phường mấy mươi năm, Phi Ưng bang ở đó có thể dễ dàng ăn hết được sao? Lần này ta sẽ khiến chúng phải nôn ra hết!

Phi Ưng bang không có Tô Tín, Trần Hồng chẳng coi nó ra gì.

Lúc trước uy thế của Tô Tín khi giết Lý Trung Hòa trên lôi đài bọn họ cũng thấy được, một mình Tô Tín cũng đánh được tất cả các đại đầu mục của Phi Ưng bang.

Nhưng giờ Phi Ưng bang tự hại chính mình, đoạt quyền lợi của Tô Tín, người có lực chiến mạnh nhất trong bang, khiến hắn lui về Khoái Hoạt Lâm dưỡng lão, đây chính là cơ hội vùng lên lại của Thanh Trúc bang!

Sau khi bàn bạc với ông chủ Phương xong, Trần Hồng quyết định tối hôm nay

sẽ ra tay.

Như câu đêm dài lắm mộng, bọn họ cài thám tử vào hàng thuộc hạ của Phi Ưng bang, vậy nên hẳn là trong Thanh Trúc bang bọn họ cũng có người của Phi Ưng bang? Vì vậy kế hoạch không thể tiết lộ, cần thực hiện ngay.

Sau khi ông chủ Phương trở về Vĩnh Lạc phường, liền gọi những thương nhân khác đến, để mọi người mang theo người trông coi sổ sách đáng tin đến cùng.

Những người ông ta gọi đến tất nhiên không phải để đi chiến đấu với Phi Ưng bang, bọn họ không có gan này, chuyện bọn họ làm đó là phóng hỏa đốt đường viện.

Cái gọi là mượn gió bẻ măng, chỉ cần họ đốt đường viện, khi Phi Ưng bang còn đang dập lửa, người Thanh Trúc bang nhìn thấy lửa liền sẽ ra tay, nhân loạn lạc mà đoạt mạng!

Nửa đêm, ông chủ Phương mang theo vài người lo việc sổ sách trung thành đáng tin mang theo dầu lửa đến đường viện Vĩnh Lạc phường.

Truyền công đường và đường viện Vĩnh Lạc phường kề bên nhau, vừa hay có thể tiết kiệm thời gian cho bọn họ.

Đêm khuya yên tĩnh, các tiệm xung quanh đều đã đóng cửa, trên đường chẳng có lấy một ngọn đèn nào.

Thì ra Vĩnh Lạc phường về khuya cũng có nhiều thanh lâu và tửu lâu mở, tuy không náo nhiệt như Khoái Hoạt Lâm, nhưng cuộc sống về đên cũng rất phong phú.

Nhưng từ sau khi Sa Nguyên Đông đến, lưu manh trộm cắp đều xuất hiện trên đường, tâm tình khách bị ảnh hưởng và đều sợ không an toàn nên thà đi xa một chút đến Khoái Hoạt Lâm chứ không đến Vĩnh Lạc phường nữa.

Không làm ăn ra, mọi người đều sẽ sớm đóng cửa, điều này cũng tiện cho bọn người ông chủ Phương.

Ông chủ Phương vốn cho rằng đường viện chắc chắn có người đứng gác, nhưng không ngờ đến xem thì chẳng có lấy một người, điều này khiến kế điệu hổ li sơn chẳng cần dùng đến nữa.

Thật ra đường viện vốn có người canh gác, nhưng Sa Nguyên Đông quản thuộc hạ không nghiêm, nửa đêm thì ai bằng lòng đứng ở đây cho lạnh người chứ? Vì vậy chỉ cần đoán chừng Sa Nguyên Đông đã ngủ thì họ cũng tìm một nơi để ngủ lén luôn, điều này cũng vừa hay là cơ hội của bọn người ông chủ Phương.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 66 - Lầu Sập Rồi

Đêm khuya, thế lửa bốc lên tận trời, lửa chiếu sáng cả một vùng.

Sa Nguyên Đông bị thủ hạ bang chúng lay tỉnh, hắn vừa định tức giận, nhưng đã nghe thấy bang chúng hoảng sợ hô lớn:

- Thiếu bang chủ đi mau! Đường khẩu cháy rồi!

Sa Nguyên Đông lập tức bừng tỉnh, vội vàng hô lớn:

- Người đâu! Mau đi cứu hỏa cho ta.

Hắn vừa hô, vừa vội vàng lao ra ngoài mà cũng không kịp mặc y phục.

Khi hắn được bang chúng giúp chạy ra ngoài, tình cảnh trước mắt lập tức khiến hắn ngẩn ngơ.

Chỉ thấy trong bóng tối có vô số bang chúng Thanh Trúc bang được lửa chiếu sáng đang cầm vũ khí lao tới, khí thế hung tàn khiến bang chúng đang cứu hỏa chung quanh phải vội vàng quăng mũ cởi giáp, hoàn toàn không có một chút khả năng chống cự.

Bọn họ vốn bị hỏa diễm cháy bất ngờ làm hoảng sợ, phản ứng đầu tiên chính là cứu hoả, làm sao nghĩ tới người Thanh Trúc bang lại đột nhiên xông ra chém giết như vậy? Đa số bọn họ đều không có binh khí trong tay, ngay cả quần áo cũng còn không mặc chỉnh tề.

Đầu óc Sa Nguyên Đông nổ vang, hắn cuồng vọng tự đại nhưng không phải

ngu ngốc. Tình huống trước mắt kẻ đần cũng nhìn ra biển lớn như vậy không thoát khỏi liên quan tới Thanh Trúc bang!

Hứa Thường đâu rồi? Hắn ở đâu? Bảo hắn mau dẫn người đánh lui Thanh Trúc bang!

Sa Nguyên Đông trong lúc hoảng sợ điều duy nhất có thể nghĩ đến chính là tìm Hứa Thường, dù sao hắn trước kia là đại đầu mục, cũng có kinh nghiệm bang chiến.

Nhưng tiếng trả lời của bang chúng đã làm cho Sa Nguyên Đông như rơi vào hầm băng.

Thiếu bang chủ, đại đầu mục đã sớm chạy, chúng ta cũng mau chạy đi thôi! Sắc mặt Sa Nguyên Đông đen như đáy nồi, hắn lập tức chửi ầm lên:

Cái quân Hứa Thường lão vương bát đản! Xảy ra chuyện lại bỏ chạy đầu tiên, chờ ta trở về nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn!

Mắng xong Sa Nguyên Đông lập tức dẫn người lao ra ngoài, còn lại bang chúng tầm thường sống chết mặc bây, hắn không quản nhiều như vậy.

Sa Phi Ưng giao cho Sa Nguyên Đông những thủ hạ tuy nhân phẩm không tốt lắm nhưng thực lực lại không tồi.

Bọn họ cũng đã luyện ngạnh công nhiều năm, hơn nữa đều tu luyện nội công, rèn luyện ra một tia chân khí, xung phong liều chết chỉ trả giá vài cái mạng và dẫn Sa Nguyên Đông an toàn lao ra khỏi vòng vây của đám Thanh Trúc bang.

Vĩnh Lạc phường tiếp tục chiến đấu, động tĩnh lớn như thế Tô Tín bên này không cần nghe người báo cáo cũng có thể nhìn thấy.

Tô Tín mặc quần áo tử tế đi ra ngoài, hắn nhìn thấy Hoàng Bỉnh Thành vội vã chạy tới, hưng phấn nói:

- Lão đại, quả nhiên Sa Nguyên Đông chơi ra lửa rồi.

Đừng có gấp, từ từ nói, xảy ra hoả hoạn lại không phải chúng ta, chúng ta có thời gian.

Hoàng Bỉnh Thành cười hắc hắc, hắn nói rõ tình hình với Tô Tín.

Hai người hắn mua chuộc trong Vĩnh Lạc phường truyền tin tức không tồi, vậy mà có thể từ trong miệng tiểu nhị thủ hạ của Phương lão bản nghe được kế hoạch từ đầu tới cuối, bên kia vừa xảy ra chuyện thì bọn họ đã trốn ra, cũng nói rõ sự việc từ đầu tới cuối với Hoàng Bỉnh Thành.

Sau khi nghe xong Tô Tín cũng ngạc nhiên, hắn không nghĩ tới đám thương nhân kia chơi lớn như vậy, lại vẽ cái bánh khiến cho Thanh Trúc bang nhảy vào.

Vốn theo như Tô Tín tưởng tượng, tên gia hỏa này có khả năng nhất chính là liên hợp với quan phủ gây áp lực trên trăm tên đại thương nhân, tài sản trong tay vượt qua ngàn vạn, cho dù là quan phủ cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Mà bây giờ đám thương nhân cũng dám chộn rộn vào đấu tranh của bang phái với nhau, nếu gây chuyện không tốt còn có thể mất mạng đấy.

Nhưng bọn họ dám làm như vậy, hiển nhiên cũng là do Sa Nguyên Đông bức tới đường cùng, nếu không đám thương

nhân ấy chỉ dám vụng trộm mờ ám chứ tuyệt đối không dám chơi lớn như vậy.

Lão đại, chúng ta làm sao bây giờ? Hoàng Bỉnh Thành hỏi.

Tô Tín cười lạnh lùng, nói:

Đương nhiên là đứng nhìn rồi, hiện tại không phải thời điểm chúng ta ra tay cứu hỏa đâu, chờ chuyện này kết thúc, toàn bộ Vĩnh Lạc phường mất đi thì lúc đó chúng ta mới quay lại thu thập tàn cuộc.

Thời gian một tháng qua, Sa Phi Ưng thu nạp tất cả quyền lợi trong bang phái, hắn giao một phường thị và truyền công đường cho Sa Nguyên Đông, cũng xây cho

hắn một tòa lầu cao, kết quả như thế nào?

Trong một tháng đó, lầu này đã sập, thậm chí còn sập triệt để không còn lại dấu vết gì.

Sa Nguyên Đông làm còn đẹp hơn cả Tô Tín tưởng tượng, chuyện lớn như thế, các đại đầu mục không nhịn được, ba người Đổng Thành Vũ đương nhiên cũng không nhịn được.

Lần trước bọn họ bởi vì uy thế trước đó của Sa Phi Ưng, thêm vào đó Tô Tín không xuất đầu lộ diện và buông tha quyền lợi trong tay, lần này cho dù Tô Tín không xuất đầu, bọn họ cũng sẽ không nhịn được đứng ra giành lại quyền lợi trong tay.

Thời gian một tháng Sa Nguyên Đông đã ném mất Vĩnh Lạc phường, tương lai Phi Ưng bang nếu thật sự giao cho Sa Nguyên Đông thì liệu sẽ có kết cục gì chứ?

Sa Phi Ưng cho rằng Phi Ưng bang là của hắn, nhưng đại đầu mục và đường chủ có thể cho rằng như vậy sao?

Phi Ưng bang là bọn họ ngày xưa dùng máu dựng lên, là chỗ sống yên phận của bọn họ ngày sau, bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép Sa Nguyên Đông tiếp tục cầm quyền.

Sa Phi Ưng vốn còn có cảm giác mông lung nhưng đáng tiếc trời không chiều lòng người.

Vĩnh Lạc phường và giáp giới Khoái Hoạt Lâm của Trường Nhạc phường, lần này Thanh Trúc bang xuất động toàn bộ,

trực tiếp phá hủy đường khẩu Vĩnh Lạc và giết không ít bang chúng Phi Ưng bang. Cũng không biết có phải đám gia hỏa này giết đến đỏ mắt hay không, một gã đại đầu mục vậy mà mang theo mấy trăm người chạy tới Khoái Hoạt Lâm.

Hoàng Bỉnh Thành lập tức sai Lý Phôi đi trông coi, còn mình lại đi thông báo cho Tô Tín.

- Dám đến Khoái Hoạt Lâm làm loạn, gia hỏa này không thể còn sống mà rời

đi.

Nét mặt Tô Tín không vui, tên gia hỏa này cho rằng mình là tên phế vật Sa Nguyên Đông kia hay sao?

Đi, ta muốn xem đại đầu mục Thanh Trúc có lực lượng gì mà dám tới khiêu khích ta.

Tô Tín lập tức mặc vài món quần áo lên người và rời đi, tại giao giới Khoái Hoạt Lâm cùng Vĩnh Lạc phường, Lý Phôi kéo theo hơn một trăm người đang giằng co với người Thanh Trúc bang.

Đối phương nhân số nhiều hơn Tô Tín bảy tám lần nhưng thủ hạ của Tô Tín không có một chút sợ hãi nào.

Tu luyện nội công và vũ kỹ thời gian dài như vậy, bọ họ đang muốn thử công phu của bản thân, chỉ chút người này cũng làm bọn họ sợ ư?

Nhưng bởi Lý Phôi ngăn cản cho nên bọn họ mới không động thủ mà thôi.

Nhìn thấy Tô Tín đến, những bang chúng này lập tức kêu một tiếng lão đại, cung kính nhường đường cho Tô Tín.

Tô Tín không nhận ra đại đầu mục kia của Thanh Trúc bang, hơn nữa với thực lực của hắn hiện tại thì đại đầu mục kia cũng không có tư cách để Tô Tín phải nhận ra.

Khi nhìn thấy Tô Tín đi ra, tên đại đầu mục kia đang gào rống hống hách muốn chiếm Khoái Hoạt Lâm liền lập tức tịt ngòi, mấy trăm tên thủ hạ của hắn cũng không dám nói một câu.

- Cút!

Vẻ mặt Tô Tín vô cùng bình tĩnh, hắn chỉ nói ra một chữ.

Loại thái độ coi rẻ này làm đại đầu mục Thanh Trúc bang vô cùng tức giận, mặt hắn đỏ phừng phừng chỉ tay vào Tô Tín, đang định nói thì Tô Tín gằn giọng:

- Nếu ngươi còn dám nói nhảm một câu, ta sẽ giết ngươi luôn.

Tên đại đầu mục Thanh Trúc bang cuối cùng không dám mở miệng, hắn cũng bất chấp mất mặt, mặt mày xám xịt dẫn đám thủ hạ lục tục rời đi.

Hoàng Bỉnh Thành kinh ngạc nói:

Gia hỏa này tới để tìm mắng sao? Bệnh tâm thần à. Tô Tín lắc đầu:

Chỉ sợ không phải hắn muốn tới, mà là có người ở phía sau phái hắn tới tìm hiểu hư thật. Lần này ta tặng Vĩnh Lạc phường cho hắn nhưng sớm muộn gì Vĩnh Lạc phường cũng sẽ bị ta thu hồi.

Nhìn thái độ của đại đầu mục Thanh Trúc thì Tô Tín đã biết rõ sau lưng chắc chắn có người sai sử, người nọ không cần phải nói cũng biết, tất nhiên chính là hai phó bang chủ Thanh Trúc bang.

Người này có thể lên làm đại đầu mục Thanh Trúc bang đương nhiên không phải người ngu, hắn biết rõ mình còn kém hơn Tô Tín bao nhiêu, nhưng hôm nay hắn lại không biết sống chết tới khiêu khích Tô Tín, thì chỉ có thể là hoặc hắn điên, hoặc có người ép hắn.

Trước kia Trần Hoành biết Tô Tín bị tước đoạt quyền lợi sung quân đến Khoái Hoạt Lâm dưỡng lão, nhưng hắn vẫn sợ Tô Tín đột nhiên ra tay cho nên liền sai tên đại đầu mục dẫn người tới đây để dò xét.

Nhưng đáng tiếc hắn đã tính sai, cho dù Tô Tín muốn ra tay cũng không phải hôm nay, thậm chí hắn còn ước gì hôm nay Thanh Trúc bang làm loạn hung ác hơn nữa kia đấy.

Sáng sớm hôm sau, Tô Tín liền dẫn theo Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi đi tới

tổng đường.

Tuy Sa Phi Ưng không thông tri cho mọi người đến tổng đường để nghị sự nhưng xảy ra chuyện lớn như thế còn cần bang chủ đi thông tri sao? Đoán chừng đám người Đổng Thành Vũ đã sớm ngồi không yên.

Chờ Tô Tín đến tổng đường, ba người Đổng Thành Vũ liền tiến đến nghênh đón.

Trang Lê đi trước, thấp giọng hỏi:

Tô đường chủ, ngươi biết chuyện hôm qua chứ? Tô Tín cười nói:

Nếu không biết thì hôm nay ta tới đây làm gì? Trang Lê liếc hắn một cái nói:

Tô đường chủ, nếu vậy ta cũng không thừa nước đục thả câu, kế tiếp ngươi muốn làm sao bây giờ?

Vấn đề này không phải các ngươi hỏi ta, mà là ta hỏi các ngươi.

Tô Tín nhìn ba người Trang Lê, ba người này còn thiếu kiên nhẫn hơn cả hắn nghĩ đấy.

Trang đường chủ, ta không nói đùa, các ngươi hiện tại có lẽ hiểu tình cảnh của mình rồi chứ? Giao tương lai của mình cho kẻ khác hay tự nắm giữ trong tay mình, các ngươi lựa chọn đi.

Ta chỉ hỏi các ngươi một câu, rốt cuộc Phi Ưng bang là của Sa gia Phi Ưng bang hay là Phi Ưng bang của mọi người?

Nét mặt Trang Lê kinh hãi nhìn Tô Tín, lời này nói ra quá dã tâm, hơn nữa còn nói trước mặt ba người bọn họ, gan của hắn lớn cỡ nào vậy?

Đổng Thành Vũ lúc này không nhịn được, phẫn nộ quát:

Tô Tín ngươi có ý tứ gì? Chẳng lẽ ngươi muốn chúng ta chia tách Phi Ưng bang?

Tô Tín cười nhạo nói:

Đổng đường chủ, đừng chụp mũ linh tinh như thế. Chẳng lẽ ngươi vẫn còn nghĩ mình còn là đường chủ sao? Ngươi bây

giờ chỉ có cái tên mà thôi, đừng xem mình là người quá quan trọng.

Ngươi…

Đổng Thành Vũ vừa tức giận vừa sợ hãi, chỉ tay vào Tô Tín mà không nói được lời nào.

Vốn tính tình Đổng Thành Vũ tâm cơ thâm trầm, nhưng đáng tiếc chỉ cần đụng tới Tô Tín thì chỉ cần hai ba câu là có thể khiến hắn nổi trận lôi đình.

Bỏ qua ba người, Tô Tín quay người đi vào đường khẩu, nhưng còn nói lại một

câu:

Ba vị, ta không quan tâm lập trường của các ngươi là cái gì, cũng không cần phải quan tâm. Dù sao hôm nay ta đến để lấy lại đồ của ta, về phần các ngươi, ha ha, tùy ý đi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 67 - Đi Ra Lăn Lộn, Có Sai Phải Nhận

Tô Tín dẫn đầu đi vào trong đường khẩu, ba người Đổng Thành Vũ ở bên ngoài một hồi mới đi vào.

Lúc này đường khẩu không nhìn thấy Sa Phi Ưng, nhưng những đại đầu mục có thể đến đều đến.

Nhìn thấy Tô Tín tiến vào, bọn họ đồng thanh xì xào bàn tán, đồng thời trong ánh mắt cũng muốn dò hỏi suy nghĩ của Tô Tín.

Nhưng Tô Tín lúc này cũng không gấp gáp gì, hắn ngồi vào vị trí của mình giống như lão gia câu cá, hoàn toàn không nói câu nào.

Những đại đầu mục này đã sốt ruột đến không thể chịu được, Lưu Thắng Minh vốn có quan hệ không tồi với Tô Tín liền đi

lên hỏi thăm:

Tô đường chủ, vấn đề này giải quyết như thế nào, người nói một câu đi. Mất toàn bộ phường thị, đây là chuyện từ khi Phi Ưng bang thành lập vài chục năm đến nay chưa từng phải chịu thiệt thòi lớn như vậy.

Tô Tín không trả lời hắn, chỉ đưa mắt nhìn sang Hứa Thường đang ngồi trong góc, thản nhiên nói:

Nghe nói Hứa đại đầu mục ngươi ngày hôm qua chạy rất nhanh đấy, còn bỏ lại thiếu bang chủ trong đám địch nhân, ngươi sẽ không sợ một lát nữa bang chủ lột da ngươi sao?

Nét mặt Hứa Thường lúc này tươi cười còn khó coi hơn cả khóc, hắn đã hết hi

vọng.

Kỳ thật ngày hôm qua Hứa Thường cũng không phải cố ý vứt bỏ Sa Nguyên Đông, cho dù có ngu ngốc đến mấy thì hắn cũng hiểu nếu mình dám bỏ lại Sa Nguyên Đông, khi trở lại Phi Ưng bang tuyệt đối sẽ không có quả ngon cho hắn ăn.

Nhưng tình huống lúc đó vô cùng nguy hiểm, lửa vừa đốt thì đám người của Thanh Trúc bang đã ào ào xông tới chém giết.

Hứa Thường quá sợ hãi cũng không nghĩ nhiều được nữa, lập tức quay người bỏ chạy, sau khi chạy được một hồi hắn mới nhớ Sa Nguyên Đông vẫn còn đang ở bên trong.

Sau đó hắn cũng lập tức muốn lén lút quay về cứu Sa Nguyên Đông, không ngờ lúc đó Sa Nguyên Đông cũng sớm chạy tới, hắn liền đội vững cái mũ sợ chết chạy trốn, thật ra cũng vô cùng oan uổng.

Hứa Thường vừa định thanh minh với Tô Tín cái gì đó, nhưng bỗng thấy cửa đường khẩu mở ra, Sa Phi Ưng dẫn theo Sa Nguyên Đông và bốn tên đệ tử đi vào.

Nhìn thấy tất cả mọi người có mặt ở đây, sắc mặt Sa Phi Ưng tối tăm.

Các ngươi không ở địa bàn của mình mà đến tổng đường làm gì vậy? Sa Phi Ưng mặt lạnh quát lớn.

Dư uy Sa Phi Ưng vẫn còn, mọi người ở đây đang ôm tâm tư tới để hỏi tội nhưng vừa nghe thấy tiếng Sa Phi Ưng quát lớn bọn họ liền im bặt đưa mắt nhìn nhau, không dám hó hé một câu.

Tô Tín thầm than một tiếng, những người này đúng là bùn nhão không nặn thành tường, nếu bọn họ không nói thì mình nên mở miệng trước.

Bang chủ, chúng ta bây giờ còn có địa bàn quay về sao? Huống hồ Phi Ưng bang nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta còn có nơi sống yên ổn hay sao?

Ánh mắt Tô Tín thâm trầm nhìn Sa Phi Ưng, lúc này Sa Phi Ưng đang vô cùng không thoải mái.

Tô Tín, ngươi có ý gì? Sa Phi Ưng lạnh lùng hỏi.

Có ý gì ư? Ý của ta rất đơn giản, bang chủ ngươi lúc trước đã thành lập chế độ không dùng được, hơn nữa nó không chỉ vô dụng, mà còn đẩy Phi Ưng bang về hướng diệt vong!

Tô Tín đứng lên, trầm giọng nói:

Phi Ưng bang thành lập vài chục năm, đã khi nào bị người ta chiếm cả một phường thị chỉ trong một đêm hay không?

Hơn nữa ngày hôm qua chúng ta bị Thanh Trúc bang công kích chết bao nhiêu người bang chủ ngươi có biết hay không? Hơn năm trăm người đấy! Kẻ bị thương nhiều vô số kể.

Thời điểm bang phái không có tập quyền sẽ không có thương vong lớn như vậy, hiện tại chẳng lẽ không có ai đứng ra phụ trách sao?

Nghe Tô Tín nói như vậy, Sa Nguyên Đông lập tức giận dữ:

Ý của ngươi là oán trách ta? Tô Tín cười lạnh nói:

Không oán ngươi thì oán ai? Lần này đường khẩu Vĩnh Lạc phường đột nhiên bị cháy, Thanh Trúc bang quy mô xâm lấn, các vị có đoán được nguyên nhân là vì sao hay không?

Tất cả mọi người nhíu mày, chẳng lẽ trong đó có ẩn tình gì sao?

Sắc mặt Sa Phi Ưng cũng biến đổi, hắn nhìn chằm chằm vào Sa Nguyên Đông, chẳng lẽ nghiệp chướng này gây chuyện mà không nói với mình?

Các ngươi cho rằng đường khẩu bị cháy và Thanh Trúc bang xâm lấn là hai chuyện sao? Kỳ thật tất cả chỉ là một.

Người phóng hỏa là những thương nhân trong Vĩnh Lạc phường, bọn chúng cấu kết với Thanh Trúc bang, dùng lửa làm ám hiệu, thừa dịp rối loạn mà trực tiếp đoạt Vĩnh Lạc phường.

Trang Lê nghi ngờ nói:

Chẳng lẽ những thương nhân kia muốn chết hay sao? Dám cấu kết Thanh Trúc bang đến tính toán chúng ta? Ai cho bọn chúng lá gan đó chứ?

Tô Tín hừ lạnh một tiếng nói:

Nếu là bình thường thì bọn chúng không có lá gan này nhưng hiện tại bọn chúng bị ép tới tuyệt lộ, thì hỏi còn có chuyện gì là không dám làm?

Khi Sa Nguyên Đông chấp chưởng Vĩnh Lạc phường đã bỏ mặc thủ hạ đi xảo trá vơ vét tài sản của đám thương nhân, tửu lâu của Phương lão bản trong một tháng bị bọn chúng vơ vét mấy vạn lượng bạc.

Hơn nữa danh tiếng của tửu lâu Phương lão bản đã bị hắn hủy hoại tận trời, một tửu lâu tốt như thế mà giờ hoàn toàn bị phế bỏ, lần này cũng chính là Phương lão bản dẫn đầu việc đi liên lạc với Thanh Trúc bang.

Chuyện này không chỉ có như vậy, Sa Nguyên Đông căn bản cũng không biết cách quản lý bang phái, một phường thị lớn như vậy, vậy mà ban đêm không sắp xếp bang chúng đi dò xét, lại để cho một đám người có thể phóng hỏa đốt cả đường khẩu, đúng là nực cười.

Nói bậy! Ngươi đang nói hươu nói vượn!

Sắc mặt Sa Nguyên Đông tái nhợt. Nhưng mọi người nghe Tô Tín nói rành rọt vậy thì đã tin bảy tám phần.

Bởi vì cái gọi là đoạn tài lộ của người không khác gì thù giết phụ mẫu, những thương nhân kia nhát gan sợ phiền phức, nhưng nếu ngươi thật sự ép bọn chúng vào tuyệt lộ, những người này chắc chắn có thể làm ra mọi chuyện đấy.

Ta có nói nhảm hay không các ngươi cứ phái người đi điều tra, lúc trước có không ít người tham gia việc này, hơn nữa Thanh Trúc bang không có ý định giấu diếm đâu.

Tô Tín lúc này tươi cười vui vẻ.

Sa Phi Ưng quay đầu lại nhìn Sa Nguyên Đông, quát lên:

- Tô Tín nói có đúng hay không?

Sắc mặt Sa Nguyên Đông tái nhợt, đành phải nói:

Ai có thể ngờ đám thương nhân đáng chết kia lại âm hiểm như thế, sớm biết như vậy ta trực tiếp tìm lý do xử lý bọn chúng rồi.

Những lời này của hắn cũng giống như thừa nhận, lúc này các đại đầu mục và đường chủ lắc đầu, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường.

Tuổi của Sa Nguyên Đông còn lớn hơn Tô Tín một chút, nhưng để so sánh thì lại quá như phế vật.

Bọn họ đều nhìn thấy Tô Tín quật khởi trong mắt, lúc trước lão Hoàng sòng bạc

Khoái Hoạt Lâm dám dở thủ đoạn với Tô Tín, trực tiếp bị Tô Tín phế đi, ngay cả sòng bạc cũng biến thành đường khẩu của Tô Tín.

Đối với những thương nhân này, hoặc là không động vào, nếu động thì phải trừ tận gốc.

Ngay cả đạo lý trảm thảo trừ căn cũng không biết, sau khi bức người ta vào tuyệt lộ còn không phòng bị người ta chó cùng rứt giậu, bị người tính toán cũng là đáng đời.

Sa Phi Ưng thầm thở dài một hơi, hắn thà rằng tin tưởng con mình không có kinh nghiệm chứ không muốn tin con mình chính là phế vật.

Nguyên Đông không có nhiều kinh nghiệm quản lý bang phái cho nên khó tránh khỏi có chút sai lầm, lần này xem như là một cuộc giáo huấn, sau này ta sẽ dạy bảo hắn nghiêm hơn, cho tới ngày hắn có thể đảm nhận chức bang chủ.

Sắc mặt mọi người đều tỏ rõ vẻ không hài lòng, bang chủ lần này làm như vậy là quá đáng rồi.

Sa Nguyên Đông khiến đám thương nhân Vĩnh Lạc phường tạo phản, mất toàn bộ phường thị và chết hơn năm trăm bang chúng, vậy mà chỉ nói một câu giáo huấn là xong việc?

Tô Tín cười to, nói:

Nực cười! Quả thực quá nực cười! Sa Nguyên Đông phạm sai lầm lớn như vậy nhưng không phạt, vậy bang quy ở đâu?

Vậy ngươi muốn như thế nào!

Sa Phi Ưng hừ lạnh nói.

Thái độ của Tô Tín hôm nay rất châm chích, nói chuyện hùng hổ dọa người.

Lúc này đây Sa Phi Ưng cảm giác thấy có vẻ không ổn.

Rất đơn giản, đi ra ngoài lăn lộn, có sai phải nhận, bị đánh phải nghiêm. Không cần biết ngươi thân phận là gì, cứ phạm sai lầm thì phải nhận phạt!

Cũng bởi vì Sa Nguyên Đông, Phi Ưng bang chúng ta mất toàn bộ một phường thị, cộng thêm tính mạng hơn năm trăm huynh đệ, dựa theo bang quy nên xử phạt thế nào?

Sa Phi Ưng ngẩng mạnh đầu lên, ánh mắt đầy sát khí nhìn Tô Tín.

Lần trước hắn đứng ra cướp đoạt quyền lợi của mọi người, Tô Tín ngoan ngoãn

giao Vĩnh Lạc phường và truyền công đường, không hề có phản kháng.

Sa Phi Ưng vẫn cho rằng Tô Tín sợ, nhưng hắn không ngờ Tô Tín lại đang chờ tới ngày hôm nay, quang minh chính đại để gây khó dễ!

Chuyện Vĩnh Lạc phường bị mất đêm qua nhưng giờ Tô Tín đã hiểu rõ tình hình cụ thể và tỉ mỉ như vậy, nếu hắn không quan sát tình huống bên Vĩnh Lạc phường thì làm sao có thể biết kỹ càng đến thế.

Sa Nguyên Đông làm chuyện gì cũng đều bị Tô Tín biết rõ nhưng hắn vẫn ẩn nhẫn, lúc này đây mới nhe nanh vuốt của mình ra.

Phạm sai lầm phải nhận, nhưng vấn đề là Sa Nguyên Đông đã phạm sai lầm quá

lớn.

Dựa theo bang quy, tiểu đầu mục hoặc đại đầu mục nếu bởi vì chính mình mà đánh mất địa bàn, trực tiếp phế bỏ võ công và trục xuất khỏi Phi Ưng bang.

Hiện tại Sa Nguyên Đông không chỉ mất đi một phần địa bàn, mà thậm chí đó chính là toàn bộ Vĩnh Lạc phường!

Thậm chí trong bang quy còn chưa từng quy định nếu mất đi một phường thị sẽ như thế nào, bởi vì Phi Ưng bang tổng cộng chỉ có bốn phường thị, lúc trước chế định bang quy không ai nghĩ tới sẽ có kẻ ném mất cả một phường thị chỉ trong một đêm.

Tô Tín! Sa Nguyên Đông là nhi tử của ta! Sa Phi Ưng nghiến răng nói.

Tuy Sa Nguyên Đông là nhi tử của ngươi nhưng Phi Ưng bang là Phi Ưng bang của mọi người!

Tô Tín chỉ vào dưới chân nói:

- Bang chủ, ngươi một tay sáng tạo Phi Ưng bang, tất cả mọi người kính trọng

ngươi, nhưng Phi Ưng bang cũng có tâm huyết của chúng ta! Chúng ta không thể nhìn nó bị Sa Nguyên Đông bại sạch như vậy.

Hôm nay có thể hắn một câu không có kinh nghiệm mà đánh mất đi Vĩnh Lạc phường, ngày mai cũng có thể vì sai lầm mà

làm mất Thuận Ý phường! Cho dù Phi Ưng bang gia nghiệp có lớn hơn nữa cũng không đủ cho hắn sai lầm mấy lần.

Ngươi muốn thu hồi quyền lợi trong tay chúng ta, chúng ta không ý kiến, chỉ cần Phi Ưng bang vẫn còn, tối thiểu chúng ta có thể bảo vệ vinh hoa phú quý về sau, nhưng Phi Ưng bang không còn, chúng có vốn liếng sống an phận hay sao?

Tô Tín nói câu này quả thật đi vào tâm khảm của các đại đầu mục và đám người Đổng Thành Vũ.

Lần trước Sa Phi Ưng muốn tập quyền, bảo bọn họ giao quyền lợi và địa bàn ra, vì sao bọn họ không phản kháng chứ? Cũng bởi không có người dẫn đầu, và bởi Sa Phi Ưng không bức bọn họ vào tuyệt cảnh.

Tuổi của các đại đầu mục và đường chủ Phi Ưng bang đa số đã cao, đã ngoài bốn mươi lăm tuổi.

Đến tuổi ấy bọn họ nào còn có tâm lý bò lên cao hơn chứ, chỉ muốn bảo trụ địa vị trước mắt cho vững mà thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 68 - Chúng Bạn Xa Lánh

Đối với những đại đầu mục và đường chủ Phi Ưng bang mà nói, Sa Phi Ưng cướp đi quyền lợi và địa bàn của bọn họ, việc này khiến bọn họ tức giận, nhưng bọn họ cũng không vì chuyện này mà tử đấu với Sa Phi Ưng, như vậy không đáng.

Cho dù không có địa bàn và quyền lợi, bọn họ vẫn là đường chủ và đại đầu mục của Phi Ưng bang như cũ, Phi Ưng bang cung cấp cho bọn họ nửa đời còn lại phú quý, như vậy bọn họ còn phản kháng làm gì?

Tuy về dưỡng lão sớm khiến bọn họ tức giận nhưng lại không phải chuyện không thể tiếp nhận.

Bởi vì Tô Tín đoán được suy nghĩ của bọn họ cho nên lần trước mới không xuất đầu.

Lần đó mà đứng ra nói thì hắn cũng chỉ làm vũ khí cho bọn họ thôi, cho dù xuất đầu cũng không có ai phụ họa hắn.

Nhưng hiện tại không giống, Sa Phi Ưng thật sự đã đâm sâu vào chỗ đau của bọn họ.

Bộ dạng Sa Nguyên Đông như vậy, mới qua một tháng đã gây nên tai họa như thế, đây là điển hình của chí lớn tài mọn, phế vật.

Nếu quả thật giao Phi Ưng bang cho hắn quản lý, chỉ sợ đúng như Tô Tín nói, không chịu được mấy lần giày vò, đến lúc đó mọi người có chỗ sống yên phận hay không còn khó nói.

Sa Nguyên Đông có thể không chết nhưng hắn nhất định phải chịu trách nhiệm về việc này! Sau này cho dù sự vụ lớn nhỏ của Phi Ưng bang cũng không được giao cho Sa Nguyên Đông quản lý, hắn đã chứng minh chính hắn không có tư cách tiếp quản Phi Ưng bang!

Làm càn!

Nghe Tô Tín nói quá phận như vậy, một trong bốn tên đệ tử của Sa Phi Ưng quát lớn.

Tô Tín lạnh nhạt nhìn hắn:

Ta đang nói chuyện với bang chủ, ngươi có tư cách xen vào hay sao? Vả vào miệng!

Hắn vừa dứt lời, Lý Phôi đang ngồi bên cạnh hắn thân thể khẽ động, sau một khắc đã tới trước mặt bang chúng đó, tát một cái thật mạnh rồi sau đó lại nhanh chóng trở lại vị trí của mình.

Động tác liên tục và cực nhanh, mọi người ở đó chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh mà thôi.

Tên bang chúng kia kêu thảm một tiếng, hắn đã bị cái tát văng ra ngoài. Sa Phi Ưng cau mày, Lý Phôi dám ra tay trong đại sảnh nghị sự quả thực là việc không coi hắn ra gì rồi.

Các đại đầu mục và đường chủ khác đều đồng loạt giật mình và ngạc nhiên.

Sa Phi Ưng từ xưa tới nay nói một không hai trong Phi Ưng bang, nhưng hôm nay chuyện Tô Tín công nhiên phế bỏ vị trí

người thừa kế của Sa Nguyên Đông còn không tính, đằng này Lý Phôi còn dám ra tay giáo huấn đệ tử của hắn, hành động này chính là vẽ lên mặt rồi.

Còn nhớ rõ lần đầu tiên Tô Tín giao ra địa bàn và đường khẩu của mình cho Sa Nguyên Đông, thái độ hung hăng đánh thẳng mặt Tô Tín.

Không ngờ mới một tháng Tô Tín đã quay lại đánh thẳng mặt lại, hơn nữa còn đánh tàn ác hơn.

Tô Tín làm như không có chuyện gì xảy ra, lạnh nhạt nói:

Ta vẫn câu nói kia, Phi Ưng bang là Phi Ưng bang của mọi người, chứ không phải Phi Ưng bang của một mình bang chủ ngươi. Vì thế chuyện Sa Nguyên Đông tiếp tục tiếp nhận vị chí bang chủ Phi Ưng bang hay không cũng không phải bang chủ ngươi nói là được.

Sa Phi Ưng ngửa mặt lên trời cười một tràng dài nhưng trong mắt lại bắn ra hung quang.

Tốt! Tốt lắm, đã bao năm nay chưa ai dám uy hiếp quyền uy của ta, Phi Ưng bang là một tay ta sáng tạo ra, không ngờ hôm nay lại có người dám nói nó không phải của ta.

Ánh mắt như đao chiếu về phía đám người Đổng Thành Vũ, Sa Phi Ưng lãnh đạm nói:

- Các ngươi cũng cho rằng như vậy sao?

Rốt cuộc đám người Đổng Thành Vũ cũng đã hiểu những lời Tô Tín nói ở trước cửa là ý gì.

Rốt cuộc Phi Ưng bang là của một mình Sa Phi Ưng hay của mọi người? Tô Tín đã sớm cho bọn họ thấy vấn đề, giờ chỉ xem bọn họ lựa chọn như thế nào mà thôi.

Đổng Thành Vũ ngẩng đầu, thấp giọng nói:

Bang chủ, Phi Ưng bang là chúng ta năm đó một tay sáng lập nên, ta cũng không muốn bang phái do huynh đệ ngày xưa đẫm máu dựng nên cuối cùng hủy hoại trong chốc lát.

Hắn không nói thẳng nhưng ý tứ đã rõ, thời điểm thành lập Phi Ưng bang cũng

không phải chỉ có một mình Sa Phi Ưng!

Trang Lê cười ha hả nói:

Nguyên Đông là vãn bối của chúng ta, chúng ta chứng kiến hắn lớn lên từ nhỏ, không quản lý bang phái cũng không sao, chỉ cần Phi Ưng bang ta vẫn còn, bảo đảm hắn đời này vẫn vinh hoa phú quý.

Trong ba gã đường chủ chỉ có Lâm Phục Hổ không nói gì.

Hắn vẫn luôn là tâm phúc của Sa Phi Ưng, mặc dù ngoài mặt không biểu hiện gì nhưng trong lòng hắn vẫn tán thành lời Tô Tín nói.

Mọi người là ích kỷ, nếu Lâm Phục Hổ hắn chỉ lẻ loi một mình có lẽ sẽ đứng bên phía Sa Phi Ưng, đấu tranh anh dũng vì Sa Phi Ưng, nhưng đáng tiếc hắn không phải.

Lâm Phục Hổ có nhi tử, có đồ đệ, những người này đều phụ thuộc vào Phi Ưng bang để tồn tại.

Nếu Sa Nguyên Đông ưu tú như Tô Tín, hắn không ngại phó thác nhi tử và đồ đệ của mình cho bang phái, nhưng đáng tiếc Sa Nguyên Đông chỉ là đồ phế vật, nếu Phi Ưng bang chịu sự dẫn dắt của hắn thì kiểu gì cũng sẽ đi về hướng diệt vong mà thôi.

Ba gã đường chủ tỏ thái độ như vậy, các đại đầu mục khác cũng lớn gan hơn.

Trong mười ba tên đại đầu mục ở đây chỉ có hai ba người không tỏ thái độ, những người khác đều lên tiếng ủng hộ Tô Tín.

- Tốt! Tốt lắm!

Sa Phi Ưng nhìn mọi người trong phòng nghị sự, nét mặt lạnh lùng như băng.

Chúng bạn xa lánh!

Lúc này là khắc họa chân thật về Sa Phi Ưng.

Những thủ hạ hơn vài chục năm, cả những huynh đệ lại vì lợi ích mà phản bội hắn.

Sa Nguyên Đông lúc này cũng nhìn ra cục diện không đúng, hắn liền nhanh chóng nấp phía sau lưng Sa Phi Ưng, động tác này của hắn không thể giấu diếm ánh mắt của mọi người, lúc này bọn họ cảm giác sự lựa chọn của mình không hề sai. Một nam tử hán hèn yếu như thế làm sao có thể đứng đầu Phi Ưng bang?

Cả đại sảnh nghị đang căng thẳng liền rơi vào trầm mặc.

Với hiểu biết của bọn họ về tính cách của Sa Phi Ưng, vị bang chủ này tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

Nhưng bọn họ cũng quyết không lùi bước, giờ chứng kiến xem Sa Phi Ưng sẽ vì nhi tử của mình mà đánh cược toàn bộ Phi Ưng bang hay không.

Theo chiều hướng của cục diện hiện tại, nếu Sa Phi Ưng còn kiên trì nâng Sa Nguyên Đông lên vị trí người thừa kế bang chủ, bọn họ cũng không ngồi chờ chết, cả Phi Ưng bang nhất định sẽ chia năm xẻ bảy.

- Hi vọng các ngươi không hối hận vì lựa chọn hôm nay.

Sau khi im lặng một lúc, Sa Phi Ưng cuối cùng cũng không gây khó dễ, hắn xoay người rời đi.

Thấy vậy, các đại đầu mục khác thở ra một hơi, cho rằng Sa Phi Ưng đã đồng ý thỏa hiệp, nhưng Trang Lê và Đổng Thành Vũ lại cau mày, nội tâm bọn họ sinh ra cảm giác bất an.

Với hiểu biết của bọn họ về Sa Phi Ưng, chuyện này chắc chắn hắn sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, đây không phải tính cách của Sa Phi Ưng.

Tô Tín vươn vai đứng lên, dẫn theo Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành rời khỏi đường khẩu.

Trang Lê và Đổng Thành Vũ lập tức đuổi theo ra ngoài, chỉ có Lâm Phục Hổ vẫn ngơ ngác đứng đó.

Tô đường chủ, ngươi muốn làm gì? Trang Lê đuổi tới ngoài cửa, cười hỏi. Tô Tín lười biếng nói:

Thanh Trúc bang tà tâm chưa dứt, ta lo lắng bọn chúng sẽ gây bất lợi với bang chủ, cho nên chuẩn bị dẫn người đi bảo hộ.

Trang Lê và Đổng Thành Vũ lập tức kinh ngạc. Tô Tín nói là sợ Thanh Trúc bang gây bất lợi cho bang chủ, nhưng thực chất đây rõ ràng là hắn muốn gây bất lợi với bang chủ.

- Ngươi điên sao?

Ánh mắt Trang Lê lộ ra vẻ kinh hãi, hắn lập tức hỏi.

Tô Tín cười nhạo nói:

Điên? Các ngươi cũng không nghĩ Sa Phi Ưng hắn là người dễ dàng từ bỏ ý đồ sao? Ta nghe nói hơn mười năm trước hắn ra tay ác độc giết một nhóm lớn đại đầu mục không nghe lời thì phải.

Hiện tại việc các ngươi làm còn nghiêm trọng hơn đám người mười mấy năm trước đó, các ngươi cho rằng Sa Phi Ưng sẽ bỏ qua các ngươi ư?

Lúc này Trang Lê và Đổng Thành Vũ lập tức nín bặt, bọn họ là những người từng trải qua sự việc trước kia, sự tàn nhẫn của Sa Phi Ưng khiến bọn họ không rét mà run, cho dù là các huynh đệ từng theo hắn thành lập cơ nghiệp hắn cũng có thể vung đao không do dự.

Hiện tại đám người mình trực tiếp phản hắn, liệu hắn có khả năng buông tha sao?

Ngươi muốn chúng ta làm gì? Trang Lê hỏi.

Đổng Thành Vũ đứng bên cạnh không nói chuyện, tuy trước kia hắn có mâu thuẫn lớn với Tô Tín nhưng hiện tại dù sao cả hai cũng cùng đứng chung một chỗ.

Đối mặt với sự uy hiếp của Sa Phi Ưng thì cho dù nội tâm hắn hận Tô Tín cũng sẽ liên thủ để chống lại.

Các ngươi không cần làm gì cả, cứ ở đây nhìn là được rồi. Tô Tín vừa dứt lời liền dẫn người rời đi.

Đổng Thành Vũ trợn mắt há hốc mồm nói:

Hắn thật muốn đi giết bang chủ? Hay là hắn có ý định cầu viện Thiết Vô Tình?

Trang Lê lắc đầu:

Không phải hắn mời Thiết Vô Tình ra tay, nếu Thiết Vô Tình có thể ra tay thì hắn không cần chờ một tháng, với thực lực của Thiết Vô Tình hoàn toàn có thể giải quyết bang chủ sau khi kết thúc hội nghị lần trước.

Nhưng nếu hắn tự mình ra tay, hắn có tâm động thủ với bang chủ sao? Một tháng trước hắn vừa đột phá Hậu Thiên trung kỳ, hiện tại chỉ mới được một tháng, hắn có thể tăng một cảnh giới được hay sao?

Đổng Thành Vũ nghi ngờ nói.

Trang Lê ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, vẻ mặt thâm trầm trên mặt hắn giờ đã biến mất.

Ai biết được? Dù sao hôm nay Tô Tín còn sống trở lại đường khẩu, vậy thì chứng minh trời của Phi Ưng bang sắp có biến hóa.

Kỳ thật đối với thực lực của Tô Tín, Đổng Thành Vũ suy đoán không khác lắm, Tô Tín đúng là không có đột phá tới Hậu Thiên đại viên mãn nhưng đã đả thông một trăm lẻ bảy khiếu huyệt!

Cho dù có đan dược phụ trợ nhưng cảnh giới Hậu Thiên càng về sau tu hành càng ngày càng khó hơn. Đừng nói là Tô Tín, cho dù là những đệ tử đại phái ở Trung Nguyên cũng không có khả năng trong một tháng từ bảy mươi hai khiếu huyệt mà đả thông đến một trăm lẻ bảy khiếu huyệt.

Nhưng hiệu suất luyện thể của Long Tượng Bàn Nhược Công quá sức kinh người, chỉ cần vận chuyển Long Tượng Bàn Nhược Công thì hắn cảm giác khí huyết và kinh mạch của hắn không ngừng được cường hóa.

Ba ngày trước Long Tượng Bàn Nhược Công của hắn đột phá tầng thứ nhất, huyệt khiếu trong cơ thể của hắn được rèn luyện một phen, chân khí dung nhập vào trong khiếu huyệt không hề trở ngại, trong nháy mắt liền đả thông hơn hai mươi khiếu huyệt.

Chính bởi vì như thế, Tô Tín mới có thể trong một tháng vừa đột phá từ Hậu Thiên trung kỳ tới gần Hậu Thiên đại viên mãn.

Long Tượng Bàn Nhược Công chỉ tốt khi luyện thể.

Hậu Thiên luyện thể, Tiên Thiên luyện khí.

Đến cảnh giới Tiên Thiên, Long Tượng Bàn Nhược Công cũng chỉ có thể phát ra tác dụng luyện thể, mà không cách nào gia tăng tu vi võ công của Tô Tín.

Sa Phi Ưng đả thông một trăm lẻ tám khiếu huyệt trở thành võ giả Hậu Thiên đại viên mãn, điểm ấy Tô Tín biết rõ, hắn hiện tại kém Sa Phi Ưng chỉ một đường mà thôi.

Nhưng Sa Phi Ưng đã già nua, hắn còn trẻ tuổi, tuổi tác và thể chất sẽ đền bù điều đó!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 69 - Hoàng Đế Thay Phiên Làm

Chỗ ở của Sa Phi Ưng không ở tổng đường Kim Nguyệt phường, mà ở giáp giới Kim Nguyệt phường của Minh Nguyệt phường.

Cả Minh Nguyệt phường có một nửa thuộc về Sa Phi Ưng trực tiếp quản hạt, đệ tử dưới tay hắn bồi dưỡng đều tập trung tại Minh Nguyệt phường.

Trên đường từ tổng đường trở về Sa Phi Ưng đều giữ im lặng, Sa Nguyên Đông theo sau hắn vô cùng hoảng sợ.

Nhìn trận thế của ngày hôm nay hắn cũng biết chuyện này đã rất lớn, tối thiểu đã rất lâu rồi hắn không nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Sa Phi Ưng như thế.

Trở lại trạch viện trong Minh Nguyệt phường, Sa Phi Ưng đuổi người khác ra ngoài, chỉ bảo Sa Nguyên Đông ở lại.

Sa Phi Ưng đi đến bên tường, hắn đẩy một góc nhỏ, vách tường trước mặt hắn xoay tròn và lộ ra một gian phòng tối.

Sa Nguyên Đông mở to mắt, gian phòng tối tăm nhưng hắn đi thẳng vào trong.

Trong phòng tối không có những vật khác, chỉ có một cái rương cũ kỹ.

Sa Phi Ưng mở cái rương ra, bên trong chỉ có một thanh đao và tấm lệnh bài.

Đao là nhạn linh đao, trên đao có hoa văn kỳ dị, phía trên vẫn còn vết máu đỏ sậm.

Đó là huyết gỉ.

Thân đao quanh năm nhuốm máu sinh ra huyết gỉ, đã không cách nào lau đi.

Cầm lấy nhạn linh đao, Sa Phi Ưng nhớ lại vài chục năm trước, hắn theo sau trại chủ tung hoành Hà Nam đạo, lúc đó thời gian trôi qua rất khoái hoạt.

Đáng tiếc lúc trước hắn không thể bỏ cừu hận trong lòng, cố chấp phải về Thường Ninh phủ.

Mấy chục năm tâm huyết, tất cả giấc mộng ngày xưa cũng chỉ còn lại nhạn linh đao, hắn đã hơn mười năm không cầm tới nó.

Nguyên Đông, nếu ta có xảy ra chuyện gì, ngươi hãy đi Hà Nam đạo, tùy tiện tìm một sơn trại và giao lệnh bài cho bọn họ, bọn họ tự nhiên sẽ dẫn ngươi đi gặp một người, người này sẽ bảo vệ ngươi đến khi tuổi già cũng không phải lo lắng gì.

Sa Phi Ưng cầm lấy lệnh bài giao cho Sa Nguyên Đông. Lệnh bài kiểu dáng rất đơn giản, không có trang trí dư thừa, phía trên ghi hai chữ cứng cáp: Thái Hành! Thái Hành của Thái Hành sơn!

Hà Nam đạo Thái Hành sơn trại. Thái Hành sơn trại chính là cự khấu đệ nhất thiên hạ!

Thái Hành có ba mươi sáu trại, ba mươi sáu đao đường, mấy vạn đao khách, lúc mạnh nhất cho dù là phật tông đạo môn cũng phải nhượng bộ lui binh.

Mặt sau của lệnh bài có ghi ba chữ: hai mươi ba, nét bút đơn giản lại giống như đao khắc ra, nhìn thấy liền cảm giác rét lạnh thấu xương.

Nhìn thấy Sa Phi Ưng nói nặng nề như thế, Sa Nguyên Đông không hiểu hỏi:

Phụ thân, thực lực đám người Tô Tín không bằng ngươi, chỉ là gà đất chó kiểng mà thôi, tại sao lại nói nghiêm trọng như vậy.

Sa Phi Ưng lắc đầu:

- Ngươi không hiểu, ta đã già, mà Tô Tín lại còn trẻ, huống hồ lần này cho dù

thắng hay bại, Phi Ưng bang chắc chắn sẽ xuống dốc.

Cho dù ta có thể thanh trừ những nhân tố không ổn định trong Phi Ưng bang, nhưng không có những đại đầu mục và đường chủ này, thực lực của Phi Ưng bang chắc chắn rơi xuống đáy vực, đến lúc đó những bang phái khác có thể không ngấp nghé hay sao?

Cho nên ngươi giữ lại lệnh bài này, một khi xảy ra chuyện thì lập tức rời đi, sau khi đi phải tới Hà Nam đạo, tới đó ngươi sẽ được triệt để an toàn.

Còn có một câu Sa Phi Ưng không nói, đó là hắn triệt để thất vọng về nhi tử của mình.

Với tính cách của hắn không thể khống chế được Phi Ưng bang, dù cho miễn cưỡng trở thành bang chủ, không có hắn chấn nhiếp từ phía sau, kết quả cuối cùng đoán chừng cũng giống như Thanh Trúc bang Ngụy Phong mà thôi.

Sa Phi Ưng biết rõ mình đã già, hắn sống không được vài năm, cho nên hắn nhất định phải lưu lại đường lui an toàn cho nhi tử của mình.

Đi thôi, hiện tại ta thay ngươi thanh lý Phi Ưng bang một lần, sau này ngươi có thể ngồi vững vị trí bang chủ hay không phải xem chính ngươi.

Cầm lấy nhạn linh đao, Sa Phi Ưng đi ra khỏi nhà, ngoài cửa hơn một trăm tên thủ hạ hắn bồi dưỡng tỉ mỉ đang đứng chờ.

Những người này người mạnh nhất đã đến Hậu Thiên sơ kỳ, yếu nhất cũng đã đả thông hơn mười khiếu huyệt.

Có thể nói bọn họ mới là chiến lực mạnh nhất của Phi Ưng bang, trừ kinh nghiệm chiến đấu ra, bọn họ đều mạnh hơn đệ tử chiến đường.

Điều quan trọng nhất của bọn họ chính là long trung thành.

Từ thời khắc bắt đầu bồi dưỡng bọn họ, Sa Phi Ưng đã quán triệt tư tưởng:

trung tâm của các ngươi không phải Phi Ưng bang, mà là Sa Phi Ưng ta!

- Đi!

Sa Phi Ưng vung tay lên, hơn trăm người đi theo hắn rời khỏi tòa nhà. Lúc đi ra đến đường lớn chợt Sa Phi Ưng cảm giác có gì đó không đúng.

Ngày thường đường cái huyên náo ầm ĩ mà giờ hiện tại im lặng như tờ, cũng không thấy bóng người nào.

Ngay cả những cửa hàng mở cửa buôn bán hàng ngày cũng đóng cửa.

Xuất hiện đi, ta không ngờ các ngươi lại xuống tay trước, là ai xung phong

vậy?

Lâm Phục Hổ không dám, Đổng Thành Vũ có ý nhưng không có can đảm, Trang Lê cẩn thận thành thói quen, có lá gan phục kích ta ngay trước cửa cũng chỉ có ngươi mà thôi.

Tô Tín đi ra khỏi góc rẽ, Lý Phôi đi theo sau lưng hắn, Hoàng Bỉnh Thành thì dẫn theo thủ hạ của Tô Tín sớm mai phục chung quanh Minh Nguyệt phường.

Từ khi tiếp nhận nhiệm vụ tới hôm nay, Sa Phi Ưng nhất định phải chết, một núi không thể chứa hai hổ, về sau Phi Ưng bang, sẽ là họ Tô, không có họ Sa.

Nhìn thấy Tô Tín, Sa Phi Ưng thở dài một hơi:

Quả nhiên là ngươi, ta đoán sẽ là ngươi, ngươi biết hiện tại ta hối hận nhất là cái gì không? Chính là lúc trước ngươi giết

Hầu Thông nhưng ta không dựa theo bang quy xử lý ngươi, trực tiếp phế ngươi! Tô Tín cười vui vẻ, nói:

Không riêng gì ngươi, rất nhiều người đều nghĩ như vậy nhưng đáng tiếc đã muộn rồi.

Sự hối hận ấy không chỉ mình Sa Phi Ưng có, Hổ Tam Gia cũng có.

Bọn họ cũng không phải kẻ ngu dốt, nhưng tại sao lúc trước bọn họ dung túng Tô Tín? Rất đơn giản, chỉ là tư duy theo quán tính mà thôi.

Bọn họ căn bản không ngờ Tô Tín có thể phát triển nhanh như vậy, nhanh tới mức chính bọn họ cũng cảm thấy quá khủng!

Cho dù là Hổ Tam Gia hay Sa Phi Ưng, bọn họ đều cho rằng Tô Tín cần nhiều thời gian để có thể phát triển hơn nữa.

Chính mình làm không được, nên bọn họ cho rằng Tô Tín cũng chắc chắn làm không được. Kiểu suy nghĩ đó hầu như ai cũng có.

Nhưng bọn họ đã xem thường Tô Tín, từ đó dẫn tới hậu quả chí mạng.

Sa Nguyên Đông đứng sau lưng Sa Phi Ưng quát lên:

Tô Tín! Ngươi cũng dám động thủ với bang chủ, đây quả thực là đại nghịch bất đạo!

Hoàng đế thay phiên làm, năm nay đến lượt ta. Ngay cả vị trí cửu ngũ chí tôn còn biến ảo không lường, chỉ là một bang chủ thì có là gì chứ?

Tô Tín mỉa mai một câu.

Sa Phi Ưng rút nhạn linh đao sau lưng ra, quát lớn:

Lui ra!

Ra tay đi, ta đúng là muốn xem ngươi dựa vào lực lượng gì mà dám tới đây giết ta?

Mười năm không ra tay nhưng Sa Phi Ưng cầm nhạn linh đao lại có cảm giác quen thuộc.

Oong!

Rút trường đao ra khỏi vỏ, Sa Phi Ưng kéo lê trên mặt đất và tấn công Tô Tín.

Tròng mắt Tô Tín híp lại, động tác của Sa Phi Ưng phi thường quái dị, kéo đao mà đi giống như quân đao trên chiến trường cận thân trảm địch, có thể bộc phát ra

lực lượng cực mạnh.

Nhưng nhạn linh đao có thân đao dài hẹp và không quá dày như yêu đao, hắn làm ra động tác này càng thập phần quái dị.

- Lui ra phía sau, nếu người bên phía Sa Phi Ưng động thủ thì ngươi cũng động

thủ.

Tô Tín nói với Lý Phôi.

Hoàng Bỉnh Thành đã mang theo thủ hạ nấp ở chung quanh, năm trăm đấu một trăm, cho dù thực lực có thua kém một bậc cũng đầy đủ lực lượng hốt gọn đối phương.

- Trảm!

Bỗng nhiên Sa Phi Ưng quát lớn một tiếng, nhạn linh đao trong tay hắn ánh lên, vun vút chém xuống đầu Tô Tín.

Tử khí trong tay Tô Tín cũng xuất hiện, trường kiếm chém liên tục ba lượt, lúc này mới hóa giải thế công của Sa Phi Ưng kia.

Giờ hắn cũng xem như đã hiểu vì sao Sa Phi Ưng lúc trước làm ra động tác kéo đao quỷ dị như thế, một đao này của hắn đúng là đao pháp quân đao nhưng uy lực lại thập phần cường đại, rõ ràng dùng nhạn linh đao nhẹ nhàng nhưng lại chém ra khí thế của quân đao.

Nhưng thật tình Sa Phi Ưng còn kinh hãi hơn Tô Tín.

Chiêu đao này của hắn chính là được một đao khách cường đại trong Hà Nam đạo Thái Hành ba mươi sáu đao khách truyền thụ, kéo đao trảm, tinh khí thần đều ở đỉnh phong, đây là một kích đánh phủ đầu mạnh nhất.

Ngày xưa khi Sa Phi Ưng rời khỏi Thường Ninh phủ liền gia nhập một trong Thái Hành ba mươi sáu trại, nơi đó tập trung

đao khách mạnh nhất giang hồ.

Mặc dù một chiêu này của hắn chỉ là tên đao khách cường đại rảnh rỗi nói chuyện dạy cho hắn, nhưng nó lại giúp Sa Phi Ưng chưa gặp địch thủ trong cùng cấp bậc.

Nhưng hiện tại lại bị ba kiếm của Tô Tín đỡ được, thậm chí lực lượng kia xuyên thấu qua nhạn linh đao làm cổ tay hắn chấn động mạnh.

Sa Phi Ưng sững sờ, Tô Tín không hề ngẩn người.

Chân khí trong cơ thể vận hành theo Tử Hà Thần Công và bám vào trong thân kiếm, kiếm quang mang theo tử khí đâm thẳng vào cổ Sa Phi Ưng.

Hai tiếng leng keng vang lên, nhạn linh đao của Sa Phi Ưng chém ngang, đao thế không ngớt không dứt, nó đẩy trường kiếm Tô Tín ra, khí thế như cầu vồng chém tới lần nữa.

Tô Tín lại không nhanh không chậm, ỷ vào khoái kiếm sắc bén va chạm với Sa Phi Ưng.

Sau khi giao thủ một hồi, Tô Tín cũng đã phát hiện nhược điểm của Sa Phi Ưng.

Hắn đã quá già, khí huyết thể lực đã bắt đầu xuống dốc, mà Tô Tín như mặt trời vừa mọc, còn không ngừng tiến về phía trước.

Tử Hà Thần Công thân là công pháp nhị tinh bán, tuy hiệu quả chủ yếu là hóa giải chân khí dị chủng, trợ giúp chiến đấu cực kỳ ít nhưng Tử Hà Thần Công tu luyện ra chân khí còn mạnh hơn chân khí của Tô Tín gấp mấy chục lần.

Hơn nữa Tô Tín hiện tại tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công đã đạt tới tầng thứ nhất, chỉ riêng khí lực đơn thuần không kém gì Hậu Thiên đại viên mãn, thậm chí còn mạnh hơn nữa.

Hiện tại Tô Tín chiến với Sa Phi Ưng thế lực ngang nhau, hoàn toàn không lâm vào hạ phong chút nào.

Kinh nghiệm chiến đấu của Sa Phi Ưng rất phong phú, trước kia hắn gia nhập Thái Hành sơn trại, lui tới ăn cướp đều là đệ

tử đại phái giang hồ.

Tô Tín ngay từ đầu du đấu khiến hắn có cảm giác không ổn, lập tức chuyển đổi chiến pháp, nhạn linh đao bị hắn vung vẩy giống như mưa rào cuốn lấy Tô Tín!

Áp lực cường đại ập vào mặt, Tô Tín bứt ra và vội vàng thối lui!

Kiếm dù có mau hơn nữa cũng phải có cơ hội xuất kiếm mới được, hiện tại Sa Phi Ưng không cho hắn cả cơ hội xuất kiếm thì làm sao đánh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 70 - Ta Làm Bang Chủ, Ai Tán Thành? Ai Phản Đối?

Đao thế không ngớt không dứt, khí thế trên người Sa Phi Ưng đã tăng lên đỉnh phong, đao của hắn có một ít bóng dáng đao đạo.

Kỹ gần như đạo, với thực lực của Sa Phi Ưng cách đao đạo đại thành rất xa nhưng hắn dùng đao pháp rất mạnh, nhất định là đao pháp do tông sư sáng tạo ra.

Dường như đã tìm được cảm giác của mình lúc trẻ, Sa Phi Ưng cười điên cuồng:

Hắn nhanh như gió, hắn rậm như rừng, xâm lướt như lửa! Đao thế như lửa, cho dù là tia lửa cũng có thể đốt cháy đồng cỏ! Đao pháp của ta gọi là Liệu Nguyên.

Thiên tư võ công của Sa Phi Ưng không xem là xuất chúng nhưng cũng không kém cỏi, đời này hắn chỉ học một môn đao pháp, và cũng chỉ một một đao pháp này mà thôi.

Dựa vào Liệu Nguyên đao pháp, các cường giả bang pháp ngày xưa tại Thường Ninh phủ ngăn cản con đường quật khởi của hắn đều thành quỷ dưới đao, hôm nay Tô Tín chắc chắn cũng không thoát khỏi.

Loong coong!

Một tiếng giòn vang, thân thể Tô Tín nhanh chóng thối lui về phía sau, kiếm trong tay hắn bị cắt thành hai nửa.

- Tâm tư tính toán tường tận hóa thành công dã tràng, Tô Tín, ngươi đã thua!

Nét mặt Sa Phi Ưng biểu lộ ý cười thoải mái, mười mấy năm trước hắn dùng Liệu Nguyên đao pháp quật khởi tại Thường Ninh phủ, thành lập Phi Ưng bang, hôm nay hắn lại có thể dùng nó để chém giết hết tất cả những kẻ phản bội.

Nhưng vượt quá sự suy đoán của Sa Phi Ưng, trên mặt Tô Tín vậy mà không có một chút căng thẳng nào cả.

Thua? Không, ta không thua.

Kiếm của ngươi đã gãy, còn muốn tiếp tục giãy giụa sao? Sa Phi Ưng cười lạnh.

Kiếm của ta đã gãy nhưng đao của ngươi thì sao?

Sắc mặt Sa Phi Ưng lập tức biến đổi, hắn vội vàng nhìn nhạn linh đao trong tay.

Chẳng biết lúc nào trên nhạn linh đao xuất hiện nhiều vết rạn lan tới tận cán đao, Sa Phi Ưng khẽ động, nhạn linh đao liền hóa thành nhiều mảnh vỡ.

Tô Tín trong lòng cười lạnh, không ngờ Long Tượng Bàn Nhược Công lại uy lực đến vậy?

Cho dù là Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ nhất cũng đủ gia tăng lực lượng Tô Tín lên gấp mười lần.

Vừa rồi Tô Tín đã miễn cưỡng ngăn cản được Liệu Nguyên đao pháp của Sa Phi Ưng nhưng mỗi kiếm của hắn chỉ nhắm vào một vị trí trên đao, hơn nữa lực lượng của Long Tượng Bàn Nhược Công có lực xuyên thấu cường đại, hắn dùng phương pháp này hủy nhạn linh đao của Sa Phi Ưng.

Kiếm gãy cũng có thể giết người, nhưng ngươi định lấy chuôi đao thi triển Liệu Nguyên đao pháp hay sao?

Tô Tín cầm kiếm gãy trong tay, hắn đi ba bước tiến tới trước người Sa Phi Ưng, kiếm gãy hóa thành dao găm, như u linh xuất kiếm ở góc độ khó lường, quỷ dị cay

độc, khiến Sa Phi Ưng ứng phó mệt mỏi.

Sa Nguyên Đông phía sau vốn nhìn thấy phụ thân mình chiếm cứ thượng phong còn đang rất cao hứng, nhưng không nghĩ tới sau một khắc đao của phụ thân vỡ nát, tình thế chuyển tiếp đột ngột cho nên hắn quá sợ hãi, không ngờ còn quay người bỏ chạy.

Tô Tín mỉa mai nói:

Bang chủ, ngươi dưỡng nhi tử thật tốt, đây chính là hảo nhi tử ngươi muốn nâng lên vị trí bang chủ hay sao?

Phụ thân của mình gặp nạn có thể thể vứt bỏ chạy trốn, nếu hắn lên làm bang chủ, một khi xảy ra chuyện gì hắn khẳng định sẽ bỏ bang phái chạy đi đầu tiên.

Người như vậy, dựa vào cái gì đảm đương chức bang chủ Phi Ưng bang?

Sa Phi Ưng câm miệng không nói, hắn chỉ tay không triền đấu với Tô Tín.

Nhưng đáng tiếc công phu quyền cước của hắn quá kém, hoặc là nói hắn căn bản chưa từng luyện qua công pháp quyền cước, ra tay không có kết cấu gì đáng nói.

Tay trái cầm kiếm, tay phải Tô Tín đánh ra một chưởng, Cừu Cực Chưởng!

Có nội lực cường đại và Long Tượng Bàn Nhược Công gia trì, lực lượng một chưởng của Tô Tín vô cùng kinh người, Sa Phi Ưng bị đánh phun máu tươi xen lẫn mảnh vỡ nội tạng, tốc độ thân thể hoàn toàn chậm lại.

Kiếm gãy xẹt qua yết hầu của Sa Phi Ưng, máu tươi bắn tung tóe mang theo ánh mắt không cam lòng té trên mặt đất.

Mà cùng lúc đó chân khí trong ngườiTô Tín lưu động điên cuồng, khiếu huyệt cuối cùng bị nội lực cường đại quán thông,

toàn thân một trăm lẻ tám khiếu huyệt thông suốt và hình thành một vòng tuần hoàn lưu động.

Hậu Thiên đại viên mãn công thành!

Chiến đấu vĩnh viễn là phương pháp tu luyện tốt nhất, Tô Tín vẫn tin tưởng lời

này.

Sa Phi Ưng đã chết, đám đệ tử do hắn bồi dưỡng không nghĩ sẽ vì hắn mà tử chiến tới cùng, hơn một trăm người chỉ có hơn mười người xông tới, còn lại bỏ chạy tứ tán.

- Sát!

Tô Tín nói ra một chữ, Lý Phôi nghe tiếng mà động, thân ảnh của hắn lao thẳng tới đám người đang lao tới và chém giết như cắt lúa mạch, cả đám ngã la liệt xuống đất.

Có đuổi theo đám còn lại không? Lý Phôi hỏi.

Tô Tín lắc đầu:

Một đám chó nhà có tang mà thôi, không cần phải quan tâm bọn chúng.

Lúc này Hoàng Bỉnh Thành cùng đàm thủ hạ đã dẫn Sa Nguyên Đông bỏ chạy quay về.

Lúc này Sa Nguyên Đông đã sớm không còn kiêu ngạo như ngày xưa.

Nhìn thấy phụ thân là chỗ dựa cả đời mình đã chết, hắn cũng sớm nước mắt giàn dụa.

Tô Tín chán ghét nhìn Sa Nguyên Đông, tên này càng chứng minh một câu chân lý, hổ phụ khuyển tử.

Sa Phi Ưng bất luận hắn tâm ngoan thủ lạt, tư tâm quá nặng nhưng bản thân của hắn có tư thái kiêu hùng.

Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, chỉ hơn mười năm đã đứng vững gót chân tại Thường Ninh, làm được việc này không phải chỉ thực lực có thể làm được.

Nhìn Sa Nguyên Đông trước mặt, quả thực không có di truyền chút ưu điểm nào của Sa Phi Ưng, điển hình là phế vật.

- Lão đại, tiểu tử xử trí hắn như thế nào?

Tô Tín quay đầu đi, lạnh nhạt nói: - Thanh Trúc bang tà tâm chưa hết, phái cao thủ đánh lén bang chủ, một trận chiến này bang chủ và thiếu bang chủ song song chiến tử.

Hoàng Bỉnh Thành cười cười, Sa Nguyên Đông lúc này hoảng sợ la hét cuồng loạn, nhưng chỉ sau một khắc hắn không nói được ưữa.

Trong tổng đường Kim Nguyệt phường còn thừa mười một gã đại đầu mục và ba người Đổng Thành Vũ im lặng chờ đợi, không ai nói được gì.

Tô Tín đi làm gì, cho dù bọn họ ngu xuẩn cũng hiểu rõ.

Nhiều năm như vậy, không người nào dám khiêu chiến quyền uy của Sa Phi Ưng, nhưng hôm nay Tô Tín lại làm một cách hiển nhiên như vậy, tâm tình của bọn họ cực kỳ phức tạp.

Đẩy cửa lớn ra,, Tô Tín dẫn theo Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành đi tới, trên người mang theo mùi máu tươi nhàn nhạt khiến nội tâm mọi người rùng mình.

Các vị, nói cho mọi người một tin tức bất hạnh, bang chủ và thiếu bang chủ trên đường trở về bị ác tặc Thanh Trúc bang đánh lén giết chết, mọi người nên nén bi thương.

Tô Tín đi đến vị trí của Sa Phi Ưng và thản nhiên nói.

Trong lòng mọi người lập tức kinh ngạc, bang chủ chết? Sa Phi Ưng một tay sáng tạo Phi Ưng bang, xây dựng ảnh hưởng vài chục năm đã chết sao? Mọi người liên tục cảm giác có chút khó tin.

Nhưng sau đó trong nội tâm của bọn họ có dã tâm bộc phát.

Sa Phi Ưng chết, ngọn núi lớn trên đầu không còn, vậy bây giờ vị trí bang chủ ai sẽ ngồi? Quyền lợi trong bang sau này phân phối thế nào?

Vào lúc này bọn họ đều đỏ mắt, thậm chí ngay cả đám người Đổng Thành Vũ cũng dùng ánh mắt thèm thuồng nhìn vị trí của Tô Tín.

Luận thân phận, Tô Tín cũng là đường chủ như bọn họ, nhưng luận tư lịch, bọn họ tùy tiện mang ra một người cũng vượt qua Tô Tín, vị trí bang chủ này ai sẽ làm chứ? Có phải là người đức cao vọng trọng làm bang chủ hay không?

Nhìn thấy thần sắc của mọi người, Tô Tín thầm cười lạnh.

Có ít người chính là như vậy, thời điểm đối mặt với Sa Phi Ưng không dám phóng rắm, nhưng hái quả đào sau đó lại rất tích cực.

Tô Tín gõ gõ xuống mặt bàn, cất cao giọng nói:

Bang chủ chết nhưng Phi Ưng bang cũng không thể giải tán như vậy.

Nước không thể một ngày không vua, bang hội không thể vô chủ.

Hôm nay, chúng ta nên đề cử một người có thể làm bang chủ dẫn đầu Phi Ưng bang chúng ta chính thức nhất phi trùng thiên.

Ánh mắt mọi người đầy hưng phấn. Không chờ bọn họ lên tiếng, Tôn Tín đã nói tiếp:

Cho nên chức bang chủ này sẽ do kẻ hèn đáng làm thì phải làm, các ngươi yên tâm, Phi Ưng bang do ta dẫn dắt chắc chắn quật khởi!

Mặt mọi người lúc này lập tức biến sắc, không ai nghĩ Tô Tín lại có thể nói như vậy. Hắn vừa nói chuyện đã trực tiếp như vậy, thậm chí còn không thèm hỏi ý kiến của bọn họ.

Trong những người ở nơi đây, có tư cách làm bang chủ nhất không thể nghi ngờ

chính là Trang Lê và Đổng Thành Vũ, Lâm Phục Hổ không có khả năng, tuy thực lực mạnh nhưng các đại đầu mục nơi này không phục hắn.

Hai người kia ai làm bang chủ cũng tốt hơn Tô Tín nhiều, bởi vì tính cách Tô Tín thật sự quá mạnh và cường thế!

Thật vất vả mới giải quyết được Sa Phi Ưng, bọn họ không muốn lại nghênh đón một bang chủ quá cường thế.

Một gã đại đầu mục trực tiếp nói:

Tô đường chủ, ngươi làm như vậy có chút quá phận không? Những người ngồi đây có ai không có tư lịch cao hơn ngươi, cho dù ngươi muốn lựa chọn bang chủ cũng chỉ có thể lựa chọn trong chúng ta, dựa vào cái gì đến phiên ngươi?

Tô Tín ngồi lên vị trí bang chủ, hắn nở nụ cười khiến người ta phải sợ hãi, nói:

Dựa vào cái gì đến phiên ta? Giảng chiến công, bốn phường thị Phi Ưng bang ta đánh hạ một nơi.

Thanh Trúc bang mười tên đại đầu mục, Tô Tín ta một người giết hai, bại

một!

Cả Phi Ưng bang có một phần ba sức chiến đấu đều là Tô Tín ta bồi dưỡng, có được hay không?

Còn có một việc.

Ánh mắt Tô Tín nhìn chằm chằm vào đại đầu mục vừa cất tiếng:

Ta nói ta muốn làm bang chủ không phải đang thương lượng với các ngươi, mà là mệnh lệnh!

Đối với mệnh lệnh của ta, ngươi có thể không hài lòng nhưng ngươi không thể cự tuyệt. Cái giá cự tuyệt chính là cái chết.

Một bóng đen xuất hiện bên cạnh Tô Tín, mọi người chỉ nhìn thấy thân ảnh Lý

Phôi giống như quỷ thần lập lướt tới trước mặt tên đại đầu mục, vừa thấy thân ảnh đã thấy tên đại đầu mục bụm lấy yết hầu, không cam lòng té xuống mặt đất!

Tô Tín lại dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn, ánh mắt nhìn đám người chung quanh, hắn nói:

Ta muốn làm bang chủ, hiện tại ai tán thành? Ai phản đối? Mọi người lập tức rùng mình, vội vàng cung kính nói:

Tham kiến bang chủ!

Ngồi trên bảo tọa bang chủ, Tô Tín cũng không có cảm tưởng gì.

Quyền thế? Xem như mây bay mà thôi.

Trong thế giới lấy võ vi tôn, nếu không có thực lực, cho dù ngươi có quyền thế hiển hách cũng là lâu đài không nền móng mà thôi.

Trong rất nhiều nhân vật phản diện, Tô Tín rất ưa thích một người, chính là bang chủ Quyền Lực bang, quân lâm thiên hạ Lý Trầm Chu trong Thần Châu Kỳ Hiệp của Ôn Thụy An.

Quyền là quyền.

Nắm tay là nắm quyền.

Xuất quyền có lực là quyền lực.

Nam nhân không thể một ngày không có quyền.

Ta chỉ tin tưởng vào nắm đấm của mình.

Cũng giống như Lý Trầm Chu, Tô Tín cũng chỉ tin tưởng vào nắm đấm của mình, kiếm của mình và thực lực bản thân.

Ngẩng đầu nhìn các đại đầu mục và đường chủ, Tô Tín lúc này tươi cười nhưng

lại khiến cho người ta rét lạnh.

Phi Ưng bang muốn quật khởi cần cải cách, hiện tại chúng ta cũng có thể tiến hành cải cách được rồi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 71 - Nhiệm Vụ Xưng Bá Thường Ninh Phủ (1)

Mọi người nơi này không muốn nghe nhất chính là hai chữ cải cách.

Sa Phi Ưng làm một hồi cải cách trực tiếp cướp sạch quyền lợi trong tay của bọn họ, hiện tại Tô Tín lại muốn cải cách, hắn

muốn cái gì?

Mọi người cố tình phản đối nhưng thi thể tên đại đầu mục đang nằm trên mặt đất, tất cả mọi người lập tức không nói chuyện.

Tô Tín nhìn chung quanh sau đó trầm giọng nói: “Về sau tất cả đại đầu mục và tiểu đầu mục Phi Ưng Bang sẽ không tham dự vào bang chiến chỉ phụ trách dò xét mặt đường bình thường và quản lý địa bàn, tiền tiêu vặt tất cả bang chúng hàng tháng cố định là một lượng bạc, tiểu đầu mục sẽ tăng gấp mười lần, đại đầu mục lại tăng gấp mười lần.”

“Tiền lệ trên địa bàn mỗi tháng đều phải giao nạp trong bang, không được lén giữ lại một phần.”

“Trong bang trừ bốn đường khẩu hiện tại ra xây dựng một giám sát đường do Lý Phôi phụ trách, trong thủ hạ của mỗi đại đầu mục sẽ có giám sát đường, giám thị tiền lệ mỗi tháng.”

Sắc mặt tất cả đại đầu mục nơi này rất khó coi, Tô Tín dùng chiêu này thì đại đầu mục như bọn họ chẳng khác gì là bang chúng cao cấp mà thôi.

Mỗi tháng đúng hạn cầm tiền tiêu vặt hàng tháng, không được lưu tiền lệ hàng tháng, còn có người chuyên môn giám thị, việc này gọi là cái gì?

Tô Tín nói tiếp: “Ta biết rõ thay đổi như vậy các ngươi bất mãn nhưng tôn chỉ của ta chỉ có một, công huân chí thượng, người có năng lực thì làm!”

“Muốn đạt được quyền lợi lớn hơn, muốn có thêm tiền tiêu vặt hàng tháng, có thể, các ngươi buông tha thân phận đại đầu mục thân phận gia nhập chiến đường, chỉ cần chinh chiến và đạt được công huân, tiền tiêu vặt hàng tháng tuyệt đối sẽ không thiếu.”

“Trong bốn đường khẩu, truyền công đường sẽ không thay đổi quyền lợi, nhưng từ giờ trở đi Hoàng Bỉnh Thành sẽ làm dường chủ thêện đường, Trang Lê là phó đường chủ, truyền công đường do ta trực tiếp quản hạt.”

“Hình đường có được quyền chấp pháp nhưng không có quyền phán quyết, muốn tiến hành trừng phạt đệ tử trong bang nhất định phải thông qua giám sát đường thẩm tra mới có thể quyết định.”

Cải cách mấy đường khẩu như vậy là trí mạng với Đổng Thành Vũ và Trang

Lê.

Trước kia Sa Phi Ưng cải cách, hình đường cũng không có quyền chấp pháp, chỉ có quyền kiểm tra.

Nhưng hiện tại bọn họ không có cơ hội giám sát, căn bản chính là công cụ chấp hành hình phạt mà thôi.

Giám sát đường cho ngươi chấp pháp ngươi mới có thể chấp pháp, nếu không ngươi chỉ có thể nhìn.

Trong nội tâm bất mãn nhưng Đổng Thành Vũ cũng không dám phản đối Tô

Tín.

Hắn vốn co thù cũ với Tô Tín, nếu hiện tại không biết sống chết mở miệng, hắn hoàn toàn tin tưởng Tô Tín dám giết hắn tại chỗ.

Hắn không dám mở miệng, Trang Lê càng không dám mở miệng.

Hoàng Bỉnh Thành chính là tâm phúc của Tô Tín, nhất triều thiên tử nhất triều thần, hắn bây giờ có thể bảo trụ vị trí đường chủ là không tồi, tối thiểu quyền lợi thiện đường không nhỏ.

Tô Tín gõ lên lan can ghế và nói: “Trong tất cả đường khẩu, cải cách lớn nhất chính là chiến đường, hiện các đệ tử trong bang đều có thể gia nhập chiến đường, tiền tiêu vặt của đệ tử chiến đường là hai lượng.”

“Đệ tử chiến đường không tham gia vào quản lý bang phái, chỉ phụ trách bang chiến, mỗi lần bang chiến mà dựa theo công huân ban thưởng.

“Gia nhập chiến đường ý nghĩa không quan tâm sinh tử, muốn tiền, muốn quyền, dùng mạng đổi đi! Gia nhập chiến đường

mà lâm trận lùi bước, xử tử!”

“Chiến đường do ta trực tiếp quản hạt, Lâm Phục Hổ làm phó đường chủ, đồng thời vị trí đường chủ, đạ đầu mục và tiểu đầu mục lên xuống, chỉ cần ngươi có đủ thực lực, có chiến công có thể tấn chức.”

Tô Tín muốn cải cách lần này chỉ hơi sửa chữa một ít, chỉ có chiến đường mới là trọng yếu nhất.

Trong mắt Tô Tín, hình thức của Phi Ưng Bang lúc trước đúng là thất bại tới cực điểm.

Thủ hạ của đại đầu mục tham gia bang chiến, đại bộ phận mọi người ở phía sau lười biếng, chỉ có một số nhỏ muốn kiến công mới lên trước chém giết.

Mặc dù có chiến đường của Lâm Phục Hổ nhưng những kẻ này chỉ hơn trăm người, căn bản chính là như muối bỏ biển, hơn nữa đầu nhập còn cao.

Hiện tại Tô Tín cải cách trực tiếp phân bang chún thành hai bộ phận, nhân viên chiến đấu và không phải chiến đấu.

Không phải nhân viên chiến đấu sẽ không gặp nguy hiểm nhưng mỗi tháng cầm tiền tiêu vặt hàng tháng chỉ đủ ấm no.

Gia nhập chiến đường sinh tử do trời nhưng có thể đạt được đại lượng tiền tiêu vặt và tiền thưởng.

Bởi như vậy quyền lựa chọn hoàn toàn giao cho bang chúng, nhát gan sợ chết thì ở phía sau quản lý hậu cần là được, có dã tâm, muốn tiền, có thể gia nhập chiến đường.

Kể từ đó hiệu suất và thực lực chỉnh thể khi bang chiến tăng lên gấp mấy lần.

Các đại đầu mục ở đây nhìn nhau, bọn họ nghe hiểu Tô Tín nói tư tưởng chiến đường, chiến đường sau này mới là căn cơ của Phi Ưng Bang.

Bọn họ tự nhiên cũng muốn gia nhập chiến đường nhưng sống an nhàn sung sướng nhiều năm như vậy, bọn họ có mấy người còn dũng khí ra chiến trường chém giết sinh tử.

Trước kia lúc còn làm đại đầu mục, một khi bang chiến có thể chỉ huy ở phía sau, chính thức đi lên chém giết chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Cho nên sau khi suy nghĩ gần như tất cả mọi người lựa chọn tiếp tục ở phía sau làm đại đầu mục của mình, tuy quyền lợi và tiền tiêu vặt hàng tháng bị tiêu giảm đến thấp nhất nhưng tối thiểu thanh danh và an toàn.

Chỉ có một người lựa chọn gia nhập chiến đường, trở thành đầu lĩnh của chiến đường, người này chính là Lưu Thắng Minh.

Trong rất nhiều đại đầu mục, Lưu Thắng Minh xem như trẻ tuổi, cho nên hắn còn không muốn nhanh lui về phía sau dưỡng lao như vậy.

Huống hồ lần trước vì cứu nhi tử không nên thân đã làm hắn tốn không ít tiền, cuối cùng cầu đến Tô Tín mới giải quyết.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 72 - Nhiệm Vụ Xưng Bá Thường Ninh Phủ (2)

Chuyện lần trước gần như đào sạch gia tài của hắn, nếu không gia nhập chiến đường, dựa vào tiền tiêu vặt của đại đầu mục hàng tháng, sinh hoạt ngày sau sẽ khó qua.

Sau khi chế định ra quy định mới, Phi Ưng Bang cần thời gian cải cách nhất định và thích ứng, những chuyện này giao cho Hoàng Bỉnh Thành đi xử trí.

Sau khi đánh chết Sa Phi Ưng, nhiệm vụ chi nhánh của Tô Tín đã hoàn thành nhưng ngay sau đó hệ thống lại tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến.

“Kích hoạt nhiệm vụ chính tuyến: xưng bá Thường Ninh phủ. Giải thích nhiệm

vụ: trở thành bang phái mạnh nhất trong Thường Ninh phủ, hơn nữa trở thành tôn

vinh chi chủ của tất cả thế lực trong Thường Ninh phủ. Thời hạn một năm.”

“Ban thưởng nhiệm vụ: mở ra hệ thống cửa hàng, ban thưởng: một lần quyền hạn rút thưởng chỉ định (đẳng cấp hạn định nửa tam tinh).”

Nhận được nhiệm vụ này, Tô Tín vừa vui lại vừa buồn.

Vui là hệ thống cửa hàng cũng mở ra, có con đường ổn định, Tô Tín không cần lại dựa vào rút thưởng liều vận khí.

Mà buồn là nhiệm vụ này khó hơn mấy nhiệm vụ chính tuyến khác gấp mấy

lần.

Trở thành bang phái mạnh nhất Thường Ninh phủ thì đơn giản, Tô Tín không kể thành phẩm bồi dưỡng đệ tử chiến đường, hơn nữa thực lực của chính mình

không ngừng tiến bộ, cho dù suy đoán bảo thủ, trong vòng nửa năm Phi Ưng Bang có thể siêu việt Tam Anh hội, trở thành bang phái mạnh nhất trong Thường Ninh phủ.

Nhưng kế tiếp còn phải tơở thành tôn vinh chi chủ của tất cả thế lực trong Thường Ninh phủ, việc này khó khăn không nhỏ.

Cái gì là cùng tôn vinh chi chủ? Chính là muốn tam bang tứ hội trong Thường Ninh phủ thừa nhận Tô Tín của Phi Ưng Bang lớn nhất, những người khác tôn ngươi làm chủ, cam nguyện làm phụ thuộc dưới trướng của ngươi.

Việc này gian nan cỡ nào?

Trong tam bang tứ hội, Thanh Trúc Bang và Giang Dương Bang suy nhược, nếu bọn họ không phục thì Tô Tín sẽ đánh phục.

Nhưng tứ hội không dễ giải quyết như vậy.

Tam Anh hội không cần phải nói, ba vị hội chủ đều là tồn tại Hậu Thiên đại viên mãn, Tô Tín cũng không nắm chắc đánh thắng ba người này.

Thiết Đao Hội và Thần Phong Hội đều là bang phái lâu đời trong Thường Ninh phủ, đã tồn tại trên trăm năm, nội tình thâm hậu.

Mà Huyết Y Hội có cảm giác tồn tại cực thấp trong tam bang tứ hội nhưng bối cảnh phía sau bọn họ lại cực kỳ kinh người.

Sau lưng Huyết Y Hội chính là tổ chức sát thủ đệ nhất giang hồ Huyết Y Lâu, được xưng chỉ cần ngươi trả nổi tiền thuê, cho dù là hoàng đế Đại Chu, phương trượng Thiếu Lâm, chưởng giáo đạo môn, gia chủ Tiêu thị cũng dám đi ám sát.

Huyết Y Lâu chỉ thành lập bang phái ngoại vi nho nhỏ trong Thường Ninh phủ mà thôi, đương nhiên không phải vì tranh đoạt địa bàn, mà là vì thu thập một ít sản vật của Nam Man chi địa.

Thường Ninh phủ là đại thành gần Nam Man chi địa nhất, hàng năm giữa hè có

rất nhiều Nam Man dị tộc từ trong rừng già đi ra xuất các loại đặc sản buôn bán.

Những vật này rất hiếm ở bên ngoài, hàng năm cũng có đại lượng tiểu thương tới thu mua, chỉ cần có thể vận chuyển ra khỏi Tương Nam, giá cả sẽ tăng ít nhất gấp trăm lần.

Huyết Y Lâu cần thiết chính là một ít độc vật sản xuất trong Nam Man, trong sát thủ Huyết Y Lâu có không ít cao thủ dụng độc.

Cho nên Huyết Y Hội mới không xem trọng địa bàn trong Thường Ninh phủ, nó chỉ cần sáu địa bàn tượng trưng, thậm chí không thu tiền lệ, hàng năm chỉ chờ đến giữa hè mới xuất động nhân thủ thu mua độc vật sản xuất trong Nam Man.

Trong Thường Ninh phủ, địa vị củaHuyết Y Hội đều là siêu nhiên, cho dù Tam Anh hội thế lực lớn nhất cũng không dám chọc Huyết Y Hội.

Sau lưng người ta chính là cả Huyết Y Lâu, tùy tiện phái ra một hắc y sát thủ cấp thấp nhất đều có thể diệt tất cả bang phái trong Thường Ninh phủ.

Có thể nói cho dù Tô Tín có được thực lực hùng bá cả Thường Ninh phủ cũng không dám bảo Huyết Y Hội tôn hắn làm chủ.

Người ta chỉ cần cầu viện Huyết Y Lâu sau lưng, tất cả đều giải quyết.

Tô Tín hơi đau đầu xoa xoa đầu, vấn đề này không dễ giải quyết, hắn cần phải suy nghĩ thật tốt mới được.

“Thực lực, bây giờ mình thiếu nhất chính là thực lực.”

Tô Tín thầm than một tiếng.

Trước không nói chuyện hùng bá Thường Ninh phủ, bước đầu tiên phải chế tạo Phi Ưng Bang thành đại bang phái mạnh hơn cả Tam Anh hội mới được.

Tô Tín hiện tại mới chỉ là Hậu Thiên đại viên mãn, hắn chưa nhìn thấy ngưỡng cửa cảnh giới Tiên Thiên, muốn đột phá một đại cảnh giới không thể thực hiện

trong thời gian ngắn.

Cho nên vì kế hoạch hôm nay hắn phải dựa vào hệ thống, nhìn xem có thể tìm được thứ gia tăng sức chiến đấu hay không.

Tiến vào trong hệ thống, Tô Tín hỏi: “Ta hiện tại có bao nhiêu giá trị phản phái và cơ hội rút thưởng?”

Hệ thống nói: “Kí chủ hiện tại sở hữu 1300 điểm giá trị phản phái, một lần rút thưởng trung cấp, ba mươi bảy lần rút thưởng sơ cấp.”

Tô Tín gật gật đầu, hắn đổi thành bốn lần rút thưởng trung cấp là đủ.

Sau khi hệ thống cửa hàng mở ra, Tô Tín không có ý định lãng phí giá trị phản phái quý giá.

Càng hiểu đại phản phái hệ thống, Tô Tín càng cảm thấy rút thưởng là cái bẫy, giá trị phản phái càng về sau mới là vương đạo.

Rút thưởng cao cấp có tỷ lệ không rút được cái gì, đây quả thực là lừa bố mày tới cực hạn.

Từ khi biết được quy tắc như vậy, Tô Tín buông tha tâm tư dựa vào thời gian hối đoái để rút thưởng cao cấp, giá trị phản phái không đủ thì tất cả chỉ là mây bay.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 73 - Không Lỗ (1)

Tô Tín ưa thích tích lũy rút thưởng trung cấp rất nhiều lần sau đó đồng loạt rút ra, như vậy tỷ lệ đạt được thứ tốt khá lớn.

Tuy hiện tại Tô Tín cần gấp tăng cường sức chiến đấu nhưng bốn ầần rút thưởng còn hơi ít nhưng cũng chỉ có thể như vậy.

“Hệ thống, đổi rút thưởng sơ cấp thành rút thưởng trung cấp, xóa không, tiến hành rút toàn bộ.”

Bàn quay trên màn hình lớn chuyển động chậm rãi, xẹt qua công pháp, đan dược, rơi xuống ô tạp vật.

“Chúc mừng kí chủ rút ra râu ria giả của Nhạc Bất Quần sau khi tự cung dùng che giấu thân phận, đánh giá đẳng cấp nửa tinh.”

Khóe mắt Tô Tín co giật, hắn biết tạp vật không có đồ tốt, quả thực chính là phế

vật.

Bắt đầu rút ra lần thứ hai, lúc này kim đồng hồ dừng ở ô binh khí, trên màn hình lớn xuất hiện một thanh trường kiêm tạo hình kỳ dị.

Thân kiếm màu đồng mang theo một chút đỏ thẫm, chuôi kiếm có che tay hình tròn, bên trong còn có một tiểu cầu chấn động theo thân kiếm, nó phát ra tần suất và âm thanh kỳ dị.

“Chúc mừng kí chủ thành công rút ra binh khí: du long kiếm. Đánh giá đẳng cấp nhị tinh.”

“Miêu tả binh khí: Là một trong thất kiếm binh khí tùy thân của Sở Chiêu Nam, do Dạ Nhật thiền sư dùng huyền thiết chế

thành, vô kiên bất tồi, phần che tay hình tròn có thể tùy ý thay đổi phương hướng thân kiếm vô cùng linh hoạt.”

“Thuộc tính che giấu: long ngâm”

Long ngâm: du long kiếm do bách luyện huyền thiết chế tạo mà thành, thân kiếm sắc bén, trảm binh khí của địch nhân phát ra hiệu quả chấn động thập phần mãnh liệt, do đó trực tiếp đánh gãy binh khí của đối phương, mà lực phản chấn từ binh khí của đối phương có thể thông qua tiểu cầu triệt tiêu.

Nhìn thấy miêu tả du long kiếm, đôi mắt Tô Tín sáng ngời.

Thất Kiếm Hạ Thiên Sơn là thế giới thấp võ, võ công đều dùng chiêu thức làm chủ nhưng trong đó bảy thanh thần kiếm đều là Dạ Nhật thiên sư chế tạo lại rất tốt.

Thuộc tính du long kiếm tương đối không tệ, thân kiếm không riêng sắc bén, hơn nữa tiểu cầu tạp hình phần che tay có thể khống chế thân kiếm linh hoạt, phối hợp khoái kiếm tàn nhẫn tương đối phù hợp.

Hơn nữa thanh kiếm này còn có thuộc tính ẩn tàng, có thể đánh gãy binh khí của địch nhân, thứ này càng thêm khó được.

Trên giang hồ có chút võ giả cả đời chuyên tu binh khí, không học vũ kỹ khác giống như Sa Phi Ưng.

Loại người này bị chém đứt vỡ khí thực lực lập tức hạ thấp bảy thành, du long kiếm chính là khắc tinh của võ giả như vậy..

Đương nhiên nếu như gặp loại cao thủ sử dụng đá, lá, cành cây các đồ vật đều có thể làm binh khí, đừng nói trong tay hắn cầm du long kiếm, cho dù là Ỷ Thiên Kiếm cũng vô dụng.

Rút ra du long kiếm, âm thanh chấn động có tần suất vang lên, tần suất kỳ lạ tràn ngập, thập phần kỳ dị.

“Du long kiếm dùng đối địch chính diện không tồi nhưng lại không thể cầm đánh lén âm thầm.”

Chỉ lắc nhe thân kiếm đã phát ra tiếng vang như vậy, âm thầm đánh lén sợ chưa xuất kiếm đã bị đối thủ phát hiện ra.

“Tiếp tục rút thưởng.”

Tâm tình của Tô Tín thập phần không tệ, cho dù hai lần sau rút ra phế vật, một thanh du long kiếm có thể gia tăng ba thành sức chiến đấu của Tô Tín.

Lúc đấu với Sa Phi Ưng mà có du long kiếm, như vậy hắn có thể dễ dàng đánh nát nhạn linh đao của đối phương, cũng không cần đánh khổ cực như vậy.

Bàn quay trên màn hình lớn chuyển động, kim đồng hồ cuối cùng vậy ma dừng ở tạp vật.

Tô Tín lập tức thở dài một hơi, lại lãng phí một cơ hội.

Trên màn hình lớn xuất hiện một vật làm Tô Tín sững sờ, đó là một cái hộp, bên trong có một chồng mặt nạ da người, nam nữ già trẻ đều có, ước chừng hơn mười cái.

“Chúc mừng kí chủ rút ra một bộ mặt nạ da người do ‘ thiên diện công tử ’ Vương Liên Hoa lưu lạim, đánh giá nhị tinh.”

Vương Liên Hoa chính là nhân vật quan trọng trong Võ Lâm Ngoại Sử, vừa chính vừa tà nhưng nhân khí cực cao, có đôi khi thậm chí vượt qua nhân vật chính Thẩm Lãng.

Hắn được xưng thiên diện công tử, thập phần am hiểu dịch dung thuật, mặt nạ da người hắn lưu lại rất tốt.

Tô Tín mang một cái lên mặt, lập tức từ thanh niên tuấn tú hóa thành nam tử trung niên chừng ba mươi, nếu không phải dáng người khác nhau quá lớn quả thực không chê vào đâu được.

“Thứ này rất không tệ, hiện tại không dùng đến, sau này khẳng định sẽ có lúc dùng tới.”

Tô Tín đặt mặt nạ da người vào một góc của hệ thống.

Mặt nạ da người là đạo cụ dịch dung thuật chứ không phải dịch dung thuật.

Chỉ có thể thay đổi gương mặt mà không phải cải biến dáng người, bởi như vậy hơn mười cái mặt nạ da người nhưng phù hợp lại có hạn, nhất định phải lựa chọn ra cái phù hợp với dáng người của hắn.

Nếu không ngươi mang lên mặt nạ già dặn nhưng dáng người vẫn là người trẻ tuổi, làn da sáng bóng thì ai tim ngươi già

nua?

Ba lượt rút thưởng hai lần không thiệt thòi, lần này đúng là lời, rút thưởng lần cuối cùng không có cũng không sao, Tô Tín ngược lại rất phóng khoáng, hắn không quan tâm sẽ trúng thứ gì.

Bàn quay xoay tròn rất nhanh, kim đồng hồ đảo quanh một vòng và dừng lại ở ô tiêu hao phẩm.

“Chúc mừng kí chủ rút tiêu hao phẩm dùng một lần duy nhất: Hỏa Diễm Đao.

Nhân vật tương ứng: Cưu Ma Trí, đánh giá đẳng cấp tam tinh nửa.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 74 - Không Lỗ (2)

Tô Tín lập tức mở to mắt: “Lần rút thưởng này không lỗ, quả thực lời lớn!”

Cưu Ma Trí người này không phải mạnh nhất trong Thiên Long Bát Bộ nhưng thực lực chính là cao thủ nhất lưu.

Hơn nữa mặc dù hắn âm hiểm xảo trá, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn nhưng bản thân lại say mê tại võ học, hắn chính là kỳ tài luyện võ.

Hỏa Diễm Đao chính là tuyệt kỹ thành danh của Cưu Ma Trí, chính là sư thừa truyền thụ, Cưu Ma Trí dựa này thần công quét ngang Tây Vực, không người có thể địch.

Tô Tín xem ra, thậm chí Hỏa Diễm Đao không kém gì Lục Mạch thần kiếm nhưng Cưu Ma Trí một thân sở học quá mức pha tạp, hỗn tạp, cũng không có phát huy võ học tới mức tận cùng.

“Đúng rồi, Hỏa Diễm Đao là nội lực phóng ra ngoài nhưng nội lực của ta không tới tình trạng phóng ra ngoài.”

“Chỉ có đi vào Tiên Thiên ngưng tụ thành khí hải mới miễn cưỡng phóng thích nội lực ra ngoài, nếu hiện tại ta sử dụng Hỏa Diễm Đao chẳng phải tiêu hao sạch tất cả lực lượng sao?”

Nội lực phóng ra ngoài là đường ranh giới giữa Tiên Thiên và Hậu Thiên.

Tiên Thiên có tam cảnh: Khái Hải, Linh Khiếu, Thần Cung.

Chỉ có cô đọng khí hải, chân khí trong cơ thể bạo tăng gấp mấy chục lần mới có thể phóng thích nội lực ra ngoài.

Hệ thống định nghĩa tiêu hao phẩm chính là một môn vũ kỹ có độ thuần thục trực tiếp tăng lên tới 100%, sử dụng một lần nhưng lại tiêu hao nôi lực của mình.

Bởi như vậy sử dụng mặt hàng cao cấp như Hỏa Diễm đao sẽ hao tốn nội lực cực kỳ kinh người, nếu hiện tại hắn sử dung vũ kỹ này, Tô Tín hoài nghi mình có thể bị hút thành người khô.

Hệ thống giải thích nói: “Sẽ không phát sinh loại tình huống này, độ thuần thục trăm phần trăm là kí chỉ đạt tới tình trạng của người sáng lập, cũng lý giải vũ kỹ tới mức tận cùng, thân thể sẽ căn cứ lực lượng hiện hữu tự thân mà kích phát ra lực lượng hiện có.

“Nội lực phóng ra ngoài chỉ làm một loại hình thức thao túng chân khí mà thôi, cho dù trong cơ thể võ giả cường đại chỉ có một khiếu huyệt cũng có thể đạt tới trình độ phóng ra ngoài, dùng thực lực của kí chủ hiện tại sử dụng Hỏa Diễm Đao hoàn toàn có thể còn lại phân nửa nội lực.”

Nghe được hệ thống nói như vậy, Tô Tín cũng yên lòng.

Tuyệt kỹ Hỏa Diễm Đao của Mật Tông, đây chính là đòn sát thủ của hắn, cũng là thứ đồ vật có tác dụng lật bàn vào lúc mấu chốt.

Chỉnh đốn sự vụ trong Phi Ưng Bang suốt ba ngày, mà ba ngày qua bên ngoài đã nổ tung.

Sa Phi Ưng đã chết, Tô Tín thay thế làm bang chủ!

Lúc trước Tô Tín đánh một trận với Lý Trung Hòa đều có người tam bang tứ hội tới xem, từ đó trở đi mọi người nhận

định, người trẻ tuổi kia khẳng định không phải thế hệ tầm thường.

Mọi người không nghĩ tới là ngày hôm nay lại tới nhanh như vậy.

Chỉ có điều mấy tháng qua đi, lúc trước người trẻ tuổi cần phải lên lôi đài đấu sinh tử với Lý Trung Hòa mới có thể bảo vệ tính mạng, hiện tại hắn đã leo lên một trong những vị trí đỉnh phong của thế lực trong Thường Ninh phủ, đã bình khởi bình tọa với bọn họ.

Có thể trong thời gian ngắn như vậy lên vị trí bang chủ, thực lực, tâm cơ thậm chí là vận khí không thể thiếu thứ nào.

Hơn nữa bọn họ nhìn rõ Tô Tín tâm ngoan thủ lạt, Phi Ưng Bang còn đối ngoại tuyên bố là Thanh Trúc Bang ra tay đánh lén làm cho Sa Phi Ưng chết, nhưng lời này lại lừa quỷ đi thôi.

Bọn họ biết quá rõ hai phó bang chủ Thanh Trúc Bang là mặt hàng gì, cho dù bọn họ cùng tiến lên cũng không đánh bại Sa Phi Ưng, lời này ai tin tưởng?

Trong Tam Anh hội, sau khi Mạnh Trường Hà biết được tin tức này, trong giây lát bóp nát chén trà trong tay, vẻ mặt dữ tợn.

Con mình bị đối phương giết, kết quả người ta không có gì, không chỉ có dựa vào giẫm lên Tam Anh nổi danh dương Thường Ninh phủ, hiện tại càng trở thành kẻ đứng đầu Phi Ưng Bang, cũng bình khởi bình tọa với bọn họ làm cho hắn không thừa nhận nổi.

Ninh Lạc Quân nhìn thấy bộ dạng Mạnh Trường Hà như vậy, hắn thở dài nói: “Đại ca, nên thả xuống thì thả xuống đi, Mạnh Xung đã chết, ngươi có như vậy cũng vô dụng.”

“Hiện tại Tô Tín chính là bang chủ Phi Ưng Bang, chúng ta muốn động tới hắn tương đương tử đấu với Phi Ưng Bang.”

“Hiện tại Phi Ưng Bang cũng không phải lão chó già Sa Phi Ưng nắm giữ, Phi Ưng Bang hiện tại không giống, ta có nghe nói qua chế độ cải cách của chúng, hiện tại Phi Ưng Bang tối thiểu còn mạnh hơn trước gấp đôi.”

“Phi Ưng Bang trừ địa bàn ít ra, thực lực không khác gì Thần Phong Hội, Thiết

Đao Hội, nếu chúng ta cưỡng ép ra tay, cho dù tiêu diệt Phi Ưng Bang cũng phải gãy mất vài cây răng.”

Đoạn Kiêu cũng nói: “Tiểu tử kia nhất định đã đột phá, hơn nữa thực lực vượt quá chúng ta tưởng tượng.”

“Ta đã từng giao thủ với lão chó già Sa Phi Ưng, hắn xuất thân Hà Nam đạo Thái Hành ba mươi sáu trại, tuy thực lực bản thân không tốt lắm nhưng đao pháp lại được một cự khấu là đao khách trong ba mươi sáu đao chân truyền, cho dù là ta cũng không nắm cắc thắng hắn.”

“Tô Tín có thể giết hắn, loại thực lực này đáng giá chúng ta xem trọng, không nên sinh tử tương bác với hắn, chúng ta được không bù mất.”

“Hắn giết con ta! Mối thù giết con bất cộng đái thiên!”

Mạnh Trường Hà cắn răng nói.

“Đại ca, đại cục làm trọng ah.”

Hai người đều khuyên nhủ.

Mạnh Trường Hà có mối thù giết con với Tô Tín mà không phải Tam Anh hội.

Nếu như Tô Tín chỉ là một vô danh tiểu tốt, bọn họ không ngại bán nhân tình cho Mạnh Trường Hà, tùy tiện một cước đạp chết Tô Tín là được.

Nhưng hiện tại Tô Tín chính là bang chủ Phi Ưng Bang, đó là tồn tại bình khởi bình tọa với bọn họ, lúc này đi sinh tử tương bác với Tô Tín không phù hợp lợi ích bang phái, càng không phù hợp lợi ích của bọn họ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 75 - Ta, Chính Là Phi Ưng Bang (1)

Phi Ưng Bang sau khi hoàn thành chỉnh hợp là có thể cho tồn tại như Tam Anh hội cũng phải kiêng kị, Tô Tín cũng chuẩn bị muốn ra tay.

Tất cả bang phái trong Thường Ninh phủ trừ Huyết Y Hội là tồn tại có thế lực khủng bố sau lưng, địa bàn đối với những bang phái khác mà nói là phi thường trọng yếu.

Cho nên Tô Tín trước tiên nhắm mục tiêu vào Thanh Trúc Bang.

Hiện tại Phi Ưng Bang mạnh hơn Thanh Trúc Bang quá nhiều, nếu chỉ cần đại chiến là có thể thắng ngay trận đầu.

Tô Tín lại không có lựa chọn khai chiến hiển nhiên như vậy, mà là định ra sách lược ăn dần từng bước.

Nếu khai chiến toàn diện, tuy có thể diệt Thanh Trúc Bang nhưng Tô Tín cũng không dễ chịu, bang chiến sẽ tạo thành tổn thất không nhỏ.

Huống hồ Tô Tín còn ý định lợi dụng Thanh Trúc Bang tiến hành rèn luyện thủ hạ dưới tay.

Phi Ưng Bang trải qua chỉnh đốn và cải cách và khuếch trương kêu gọi bang chúng gia nhập, bang chúng đã vượt qua một vạn hai ngàn người.

Những người này càng có tám ngàn người gia nhập chiến đường, thậm chí số lượng không kém gì nhân số bang chúng của Thanh Trúc Bang.

Đại bộ phận trong đó hoàn toàn không có kinh nghiệm chiến đấu, vừa vặn nhân cơ hội này chiến đấu đại quy mô để đệ tử bang phái quen bang chiến, bất kể thắng bại, vừa vặn tích lũy kinh nghiệm chiến đấu một chút.

Sách lược xơi tái từng bước như vậy diễn ra, Phi Ưng Bang cùng Thanh Trúc Bang mỗi ngày đều xảy ra ma sát vài lần, khai chiến mấy trận.

Bởi vì quy mô quá nhỏ nên Thanh Trúc Bang cũng không có làm việc gì khác, dù sao Phi Ưng Bang cũng không có khai chiến toàn diện với bọn họ, thậm chí trong một ít chiến đấu là bọn họ chiếm thượng phong đó.

Cho nên đối với những ma sát như vậy Thanh Trúc Bang đều mở một con mắt nhắm một con mắt, kỳ thật chính bọn họ cũng không muốn tử đấu với Phi Ưng Bang, đương nhiên đến cuối cùng đã làm bọn họ hối hận.

Loại sách lược xơi dần từng bước tự nhiên không cần Tô Tín quan tâm tới, thậm chí Lý Phôi cũng không có ra tay, toàn bộ giao cho chiến đường xử lý.

Tô Tín đẩy Lý Thanh lên vị trí đại đầu mục, có hắn và Lưu Thắng Minh lão làng trấn thủ, loại bang chiến quy mô nhỏ này không có vấn đề gì.

Trong lúc rảnh rỗi Tô Tín sau khi tu luyện xong lại đi tới trường tư thục đón Hinh Nhi tan học.

Trước kia Tô Tín đưa Hinh Nhi đến trường tư thục tại Vĩnh Lạc phường, về sau Vĩnh Lạc phường bị Thanh Trúc Bang chiếm nên hăn đưa Hinh NHi tới trường tư thục tại Kim Nguyệt phường.

Kim Nguyệt phường với tư cách là phường lớn nhất trong đông thập nhị phường, trường tư thục tại nơi này còn nhiều hơn Vĩnh Lạc phường nhiều.

Rãnh rỗi kêu gọi Hoàng Bỉnh Thành, Tô Tín một đường tiến về trường tư thục, hắn vừa tới cửa trường đã nhìn thấy một dám người vây quanh, không biết đang nhìn cái gì.

Tô Tín đẩy đám người ra, cảnh tượng trước mắt làm hắn giận dữ.

Là mấy tiểu hài tử đánh nhau ở trước cửa trường tư thục, vốn việc này là tiểu hài tử ầm ĩ với nhau, thường xuyên sẽ cãi nhau.

Trước mắt là một tên nam tử bốn tiểu nam hài vây công nữ hài nhỏ gầy, nữ hài này chính là Hinh Nhi.

Hinh Nhi đã học qua nội công và kiếm pháp của Tô Tín, dù sao nàng chỉ là tiểu hài tử bảy tuổi nên khí lực lớn bao nhiêu chứ?

Hơn nữa nàng không có kiếm bên người, chỉ có thể vung mạnh túi sách nhỏ ngăn cản, nàng bị bốn nam này đánh lui về

phía sau.

Trong đó một tiểu nam hài thân thể mập mạp cười lạnh nói: “Xú nha đầu ngươi dám đánh ta, hôm nay ta sẽ giáo dục ngươi một chút, ta muốn ngươi biết ai là lão đại.

Hinh Nhi quật cường nhìn hắn, nói: “Ngươi mắng phụ mẫu ta, ta sẽ đánh ngươi!”

“Hàaa…. Ta còn mắng nữa, ngươi chính là dã hài tử không phụ mẫu, có bản lĩnh

ngươi gọi phụ mẫu ma quỷ của ngươi đánh ta đi.”

Tiểu mập mạo hung hăng càn quấy cười lớn, lập tức làm đám người chung quanh cau mày.

Trường tư thục dạy học dạy làm người, tiểu mập mạp này đúng là quá không có giáo dưỡng.

Cho dù nghĩ như vậy cũng không có ai đi ra ngăn cản, bởi vì có bốn tên đại hán đứng sau tiểu mập mạp, chúng dùng ánh mắt hung ác nhìn chung quanh, người nào dám đứng ra xen vào việc người khác.

Bọn họ mặc kệ nhưng còn có người quản.

Hoàng Bỉnh Thành nhìn thấy muội muội như trân bảo của lão đại bị khi dễ, hắn làm gì?

Hắn lập tức tiến lên đẩy mấy tên tiểu tử kia ra, nổi giận mắng: “Mấy tên nam hài các ngươi ức hiếp nữ hài tử còn có xấu hổ hay không? Phụ mẫu các ngươi dạy các ngươi như vậy sao? Có tin hôm nay ta đánh các ngươi bờ mông nở hoa hay không, thay phụ mẫu các ngươi giáo huấn một trận!

Tiểu mập mạp cho dù đối mặt với người lớn như Hoàng Bỉnh Thành vẫn hung hăng càn quấy không nhỏ.

“Ngươi tính toán thơm vậy sao? Cũng xứng giáo huấn ta? Lưu thúc, nơi này có người khi dễ ta!”

Bốn tên tráng hán bên cạnh đẩy đám người đi tới, một người trong đó mặt mũi đầy khinh thường đẩy Hoàng Bỉnh Thành: “Tiểu nha đầu này là người nhà của ngươi? Cuối cùng cũng

nhìn thấy chính chủ, nếu hôm nay nàng không xin lỗi thì không cần đi.

Tên tráng hán kia khí lực lượng, tuy Hoàng Bỉnh Thành cũng tu luyện qua nội công nhưng hắn bị Tô Tín ép ba ngày phải dùng hai ngày tu luyện qua loa, nhiều nhất xem như cường thân kiện thể, bị hắn đẩy lui về phía sau vài bước, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất.

“Khốn kiếp!”

Hoàng Bỉnh Thành lúc này tức giận trong lòng.

Hoàng Bỉnh Thành hắn hiện tại chính là người quyền thế lớn nhất trong Phi Ưng Bang dưới trướng Tô Tín, tuy thân phận Lý Phôi không khác gì hắn nhưng Lý Phôi lại không quan tâm quyền thế.

Cho nên Hoàng Bỉnh Thành hiện tại chính là nhân vật tâm phúc chạm tay có thể bỏng trong Phi Ưng Bang, ai gặp hắn mà không cung kính kêu một tiếng Hoàng gia?

Hiện tại hắn suýt nữa bị tiểu lâu la đẩy té ngã, hắn suýt nữa tứ nổ phổi, lập tức muốn xông lên dốc sức liều mạng nhưng còn chưa tiến lên đã bị Tô Tín cản lại.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 76 - Ta, Chính Là Phi Ưng Bang (2)

“Tức giận hồ đồ? Không đi gọi người tới đây!”

Tô Tín đi tới, thản nhiên nói.

Hoàng Bỉnh Thành lúc này mới kịp phản ứng, chính mình thật sự là tức giận hồ đồ, dùng thân phận của hắn lại tự mình ra tay sao? Huống chi thể trạng của mình còn không đủ người ta đánh a.

Nhìn thấy Tô Tín đến, Hinh Nhi lập tức bổ nhào vào trong lòng ngực của hắn kêu một tiếng ca ca, đôi mắt đẫm nước mắt,

so với dáng vẻ quật cường vừa rồi giống như hai người khác nhau.

Tráng hán họ Lưu nhìn thấy cảnh này lập tức hừ lạnh, nói: "Ngươi chính là người nhà của tiểu nha đầu này sao?"

Tô Tín không có để ý đến hắn, chỉ sờ sờ đầu nhỏ Hinh Nhi và fan ủi nàng.

Nhìn thấy Tô Tín bỏ qua mình như thế, tráng hán họ Lưu lập tức giận dữ, nhưng Tô Tín nói một câu kế tiếp làm hắn tỉnh táo lại.

"Dám nháo sự ở Kim Nguyệt phường, ngươi đi theo ai lăn lộn?"

Nghe được Tô Tín nói như thế, tráng hán họ Lưu lập tức kịp phản ứng, đối phương cũng là người trên đường.

Nhìn tuổi của Tô Tín không giông như đại nhân vật nhưng nơi này không phải địa bàn của hắn, chuyện này náo lớn cũng làm hai bang phái tranh chấp.

Cho nên tráng hán họ Lưu pha trò nói: "Thật không nhìn ra nha, thì ra huynh đệ cũng là người trong đồng đạo, đã như thế chuyện này thôi đi, tiểu hài tử đánh nhau mà thôi, không coi là đại sự gì."

Tráng hán họ Lưu lôi kéo tiểu mập mạp muốn đi, Tô Tín lại lãnh đạm nói: "Ta cho ngươi đi sao?"

Đột nhiên tráng hán họ Lưu quay đầu lại, sắc mắt rét lạnh, nói: "Huynh đệ kia, bởi vì cái gọi là làm người lưu một đường ngày sau dễ tương kiến, tiểu hài tử đánh nhau mà thôi, ngươi không cần như vậy tích cực như vậy chứ?"

"Tiểu hài tử đánh nhau còn cần đám người lớn các ngươi ở phía sau lược trận sao?"

Tô Tín dùng giọng diệu không tình cảm nói: "Nếu hôm nay các ngươi không bàn giao cho ta, vậy thì không ai có thể rời khỏi Kim Nguyệt phường."

"Cuồng vọng!"

Tráng hán họ Lưu quát lớn nói: “Ta là tiểu đầu mục dưới trướng Tưởng Hà Tưởng đại đầu mục Giag Dương Bang, đứa nhỏ này cũng là nhi tử của Tưởng đại đầu mục, ngươi dám động tới chúng ta thử xem?”

“Trên địa bàn Phi Ưng cầm Giang Dương Bang đến uy hiếp ta?”

Suýt nữa Tô Tín giận quá hóa cười.

Tráng hán họ Lưu cười lạnh nói: “Ngươi bị ngu sao, Phi Ưng Bang là Phi Ưng Bang, chuyện này náo lớn thì các lão đại của ngươi tha cho ngươi sao?”

Tô Tín vuốt cằm, nói: “Thật có lỗi, ngươi nói sai một việc, ta chính là Phi Ưng Bang, mà Phi Ưng Bang chính là ta!”

Tên tráng hán họ Lưu vừa muốn nói cái gì đó thì đã thấy bốn phương tám hướng là bang chúng Phi Ưng Bang chen chúc tới nơi này, qua một lúc đã có mấy trăm người.

Đám người vây xem thấy thế tức thì chạy qua một bên.

Ồ, đúng là đại nhân vật khó lường ah!

“Tham kiến bang chủ!”

Đám bang chúng bốn phía lập tức hô to.

Tô Tín chậm rãi đi tới trước mặt tráng hán họ Lưu và thản nhiên nói: “Giới thiệu với ngươi một lần nữa, tại hạ Tô Tín, là Tô Tín bang chủ Phi Ưng Bang hiện tại, nói là phải tin, ta nói không cho phép các ngươi rời khỏi Kim Nguyệt phường, ngươi bây giờ tin hay không?

Tráng hán họ Lưu lập tức há hốc mồm nhìn Tô Tín, run rẩy nói: “Tô… Tô bang chủ, là ta có mắt không nhìn được Thái Sơn, ngài tạm tha ta đi!”

Lúc này tráng hán họ Lưu hết hi vọng.

Cả Thường Ninh phủ đi theo bang phái lăn lộn có ai không nghe qua sự tích của Tô Tín? Thậm chí rất nhiều người còn sùng bái hắn như thần tượng.

Nhưng đại bộ phận mọi người chỉ biết Tô Tín là người trẻ tuổi nhưng không biết bộ dạng như thế nào, đã có rất nhiều người chưa thấy qua.

Hán làm sao nghĩ tới chính mình chẳng qua chỉ phụng lệnh lão đại đi đón con hắn tan học lại chọc phải đại nhân vật giống như Tô Tín.

Tô Tín ngữ khí bình tĩnh nói: "Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhi tử đại đầu mục Giang Dương Bang lại đi tới tư thục bên Kim Nguyệt phường sao?"

Tráng hán họ Lưu run rẩy nói: "Đây là con tư sinh của lão đại với ngoại thất, bởi vì đại tẩu ghen cho nên hắn không dám thả con mình trong địa bàn Giang Dương Bang, để cho hắn đi tư thục bên Kim Nguyệt phường, hơn nữa còn tìm ba thủ hạ đi theo hắn."

"Ah, ngay cả nhi tử của mình cũng không dám đặt bên người, vị lão đại của

ngươi cũng đủ bất lực."

Tô Tín quay đầu đi, hán nói với tiểu mập mạp: "Khi dễ nữ hài cũng không phải là thói quen tốt, đây là không đúng nên ngươi phải nói xin lỗi."

Tuy tiểu mập mạp bị bang chúng Phi Ưng Bang chung quanh đông bao vây đông đảo nên sợ hãi, nhưng hắn ngày bình thường ngang ngược kiêu ngạo thói quen, cũng không biết Tô Tín là thân phận gì, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, quật cường nói: "Không ngờ, không ngờ!"

Tráng hán họ Lưu bên cạnh hắn sắp khóc.

Tiểu tổ tông ah, ngươi có biết hay không, cho dù phụ thân ngươi gặp người trước mặt cũng phải ngoan ngoãn hành lễ nhận sai.

Tô Tín khẽ cười một tiếng: "Không xin lỗi vậy sao? Yên tâm, ta một người lớn không đánh tiểu hài tử."

"Nhưng làm sai việc cũng nên có người bị trừng phạt, ngươi không muốn xin lỗi, vậy hãy để người khác nhận lỗi thay ngươi đi."

Tô Tín tùy tiện chỉ một tên bang chúng Giang Dương Bang: "Đi, đãnh gãy chân trái của hắn cho ta, còn không xin lỗi thì đánh chân phải, lại không xin lỗi tựu đánh gãy cánh tay, dù sao thân người có rất nhiều thứ để đánh mà."

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 77 - Bảo Hắn Cho Ta Một Công Đạo (1)

“Không xin lỗi thò đánh chân phải, lại không xin lỗi đánh gãy cánh tay, dù sao trên thân người có không ít thứ dể đánh mà.”

Tô Tín lên tiếng nói như vậy làm tráng hán họ Lưu run rẩy, hắn bây giờ không phải nhìn thấy người trẻ tuổi trước mặt, hắn quả thật không khác gì ác ma cả.

Đều nói Phi Ưng Bang Tô Tín tâm ngoan thủ lạt, hiện tại hắn xem như biết rõ, hắn thà rằng cả đời không gặp đối phương.

Tô Tín ra lệnh một tiếng, lập tức có mấy bang chúng đi tới đè tên bị Tô Tín chỉ vào xuống đất, không để ý hắn gào thét thảm thiết, hắn rút thương sau lưng và trực tiếp nện đứt một chân của đối phương.

Bang chúng cao thấp của Phi Ưng Bang hiện tại đổi vũ khí thành trường thương, có thể phát huy ra uy lực của Đả Cẩu Bổng Pháp lớn nhất, tuy mất đi tính dẻo dai nhưng đâm, chọc các loại công kích đều gia tăng uy lực.

Trường thương nặng hơn mười cân, đám bang chúng động thủ muốn biểu hiện trước mặt bang chủ nên ra tay không chút lưu tình, trực tiếp đánh chân trái của bang chúng Giang Dương Bang vặn veo thành hình kỳ lạ, làm cho hắn nằm trên mặt đất kêu rên không thôi.

“Không có nói xin lỗi?”

Tô Tín nhẹ giọng hỏi.

Tên tiểu mập mạp bị dọa sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn quật cường lắc đầu.

“Không xin lỗi? Rất tốt ah, nhìn thủ hạ bị đánh thành như vậy, chậc chậc, tuổi còn nhỏ tâm địa cứng rắn, có tư thái kiêu hùng ah.

Tô Tín quay đầu lại nói: “Tiếp tục đánh.”

Bang chúng hành hình liên tục ra tay, liên tiếp đánh gãy tứ chi của bang chúng Giang Dương Bang, cuối cùng còn nham hiểm

đi lên quất ‘đệ ngũ chi’ một cái, tên bang chúng kia đau quá ngất đi.

“Còn không xin lỗi?”

Tô Tín liếc mắt nhìn nhìn tiểu mập mạp, rốt cuộc hắn sợ hãi.

Nhưng đáng tiếc Tô Tín chưa cho hắn cơ hội, nói thẳng: “Không xin lỗi cũng không có sao, dù sao còn có ba người, ngươi có thời gian.”

Bang chúng vừa hành hình cơ linh, vừa nghe Tô Tín nói như vậy, lập tức kéo bang chúng Giang Dương Bang xuống đất, lúc này đánh nát các đốt ngón tay của hắn, mọi người nghe âm thanh gãy xương mà sợ hãi lạnh run.

Tráng hán họ Lưu và tên bang chúng còn lại trên trán đổ mồ hôi lạnh như mưa.

Tiểu tổ tông lại không xin lỗi, bọn họ sớm muộn gì cũng bị đám ác ma đánh thành phế nhân!

Bên tai có tiếng răng rắc vang lên không ngừng, thảm trạng của hai tên bang chúng kích thích tiểu mập mạp, hoảng sợ trong mắt hắn càng ngày càng nhiều, cuối cùng bị dọa khóc.

Phụ thân hắn tốt gì cũng là người giang hồ, trước kia nói cho hắn nghe không ít kỳ văn dị sự, Tô Tín quả thực chính là ma đầu tội ác tày trời trong truyền thuyết giang hồ, lãnh huyết tàn nhẫn!

“Thật… Thật xin lỗi, ô ô ô! Ta sai rồi!”

Tiểu mập mạp khóc lên, tráng hán họ Lưu và tên bang chúng Thanh Trúc Bang

khác nghe như nghe tiên nhạc, bọn họ như trút được gánh nặng, thiếu chút nữa đã gào to.

“Không phỉa nói xin lỗi với ta, là nói với Hinh Nhi.”

Tô Tín thản nhiên nói.

Tiểu mập mạp vội vàng cúi đầu xin lỗi Hinh Nhi, hiển nhiên đã sợ hãi không nhẹ.

“Đi, mang hai người này cút đi.”

Tô Tín phất phất tay, tráng hán họ Lưu lập tức nâng bang chúng Giang Dương Bang rời đi.

Nhưng lúc này Tô Tín lại thản nhiên nói: “Trở về nói với bang chủ các ngươi một câu, bảo hắn cho ta một câu trả lời.”

Tráng hán họ Lưu lập tức há hốc mồm: “Tô bang chủ, chuyện này chưa xong sao, còn bàn giao cái gì?”

Tô Tín lãnh đạm nói: “Chuyện tiểu mập mạp khi dễ muội muội ta đã xong, nhưng Giang Dương Bang các ngươi dám can đảm xếp nhân thủ trên địa bàn Phi Ưng Bang mà không thông báo cho ta một tiếng, vấn đề này không dễ xong như vậy đâu.”

Tráng hán họ Lưu tái mặt, hắn biết rõ lần này náo lớn rồi.

Tất cả người đại bang phái nếu vô sự, rất ít người sẽ đi loạn trên địa bàn của người khác, bởi vì như vậy sẽ bị xem thành cố ý khiêu khích.

Nếu như bang chúng cấp thấp ra ngoài làm việc hoặc là thăm người thân cũng bỏ đi, dù sao thực lực thấp kém, cũng không gây chú ý trong ánh mắt người khác. Nhưng bọn họ là đại đầu mục Giang Dương Bang phái tới nên có vấn đề.

Ngươi đặt con mình lên địa bàn của ta cũng được, mỗi ngày phái người tới đón

cũng không sao, nhưng ngươi tối thiểu cũng nên nói với ta một tiếng, nếu không chính là không đặt ta vào mắt.

Loại chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, phải xem đối phương có gây thêm chuyện hay không.

Đại đầu mục Giang Dương Bang Tương Hà làm chuyện này vốn không chiếm lý, hơn nữa con của hắn còn khi dễ muội muội Tô Tín, thủ hạ của hắn còn giễu võ giương oai trên địa bàn Phi Ưng Bang, loại tình huống này Tô Tín không gây phiền toái cho hắn mới là quái sự.

Tráng hán họ Lưu thất hồn lạc phách mang theo hai phế nhân rời khỏi nơi này, Tô Tín cũng phất phất tay bảo mọi người giải tán.

Hinh Nhi nhìn mọi người rời đi, lúc này mới kéo tay Tô Tín, đáng thương nhỏ giọng nói: “Ca ca, thực xin lỗi.”

Tô Tín kinh ngạc nói: “Vì cái gì nói xin lỗi?”

“Bởi vì ta đánh nhau gây phiền toái cho ca ca.”

Hinh Nhi cẩn thận trả lời.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 78 - Bảo Hắn Cho Ta Một Công Đạo (2)

Trận thế hôm nay không chỉ dọa tiểu mập mạp sợ hãi quá sức, cũng hù dọa Hinh Nhi.

Tô Tín trước kia cũng không có cho Hinh Nhi nhìn thấy quá nhiều hình ảnh tàn khốc như vậy, hôm nay hắn phá lệ.

Mặc dù hắn vẫn bảo hộ Hinh Nhi nhưng giang hồ hiểm ác, chuyện ác hơn gấp vạn lần cũng diễn ra.

Hắn không muốn Hinh Nhi trở thành đại tiểu thư một khi gặp chuyện không may sẽ la to và chờ người ta cứu viện, cho nên hắn mới dạy Hinh Nhi võ công, hơn nữa còn cho nàng nhìn thấy cảnh hôm nay.

Tô Tín vuốt đầu Hinh Nhi, trầm giọng nói: “Hinh Nhi ngươi không có sai, nhớ kỹ, lần sau gặp phải loại chuyện này không cần sợ, đánh cho ta!”

“Người mắng ta một câu ta đánh hắn một quyền, người đánh ta một quyền ta chém hắn một đao! Không cần sợ phiền toái, xảy ra chuyện còn có ca ca.”

Hinh Nhi ngây thơ gật gật đầu.

Nàng chỉ nhớ rõ khi còn bé một khi có người khi dễ nàng, ca ca sẽ xông lên đánh nhau với người ta, đánh đầu rơi máu chảy, cho nên nàng về sau rất cẩn thận, không ra khỏi cửa gây phiền toái, như vậy ca ca cũng không cần đánh nhau với người ta.

Hiện tại nhân thủ của ca ca nhiều, dù cho đánh nhau cũng không cần làm mình

bị thương, như vậy Hinh Nhi rất an tâm.

Hoàng Bỉnh Thành ở phía sau nghe xong khóe miệt co giật.

“Ta nói lão đại, ngươi giáo dục tiểu hài tử như vậy sao?”

Tô Tín nhìn hắn, nói: “Ta nên dạy nàng cái gì, nhân nghĩa đạo đức? Ngươi tin đồ chơi này sao?”

“Ách, ta đương nhiên không tin.”

Hoàng Bỉnh Thành vội vàng lắc đầu.

Loại người như bọn họ, nếu còn không ném lương tâm lên bụng chó, chỉ sợ sớm bị người ta chơi chết.

“Đúng rồi, về sau nói cho thủ hạ huynh đệ đều chú ý một chút người ngoại lai, đặc biệt là võ giả, lần này mấy người Giang Dương Bang có thể ra vào dưới mắt chúng ta lâu như thế nhưng chúng ta không biết.”

Chuyện lẻn vào địa bàn của người khác ám sát Tô Tín đã từng trải qua, hắn cũng không muốn người khác dùng chiêu này với hắn.

Hoàng Bỉnh Thành gật gật đầu, kỳ thật lần này cũng không thể oán bang chúng thủ hạ không chú ý, đám người Giang Dương Bang đã ở Kim Nguyệt phường thời gian không ngắn.

Trước kia bang chúng thủ hạ Sa Phi Ưng quản lý không nghiêm không có chú ý, hiện tại chỉnh đốn bang phái, người quản lý Kim Nguyệt phường đã sớm đổi rồi, lại càng không ai quản lý, mọi người còn cho rằng là người Kim Nguyệt phường a.

Lúc này tráng hán họ Lưu đã hoảng hốt chạy về tổng bộ Giang Dương Bang ở Đông Thăng phường, sợ Tô Tín lưu hắn lại.

Tráng hán họ Lưu xem như cơ linh, biết rõ chuyện này đã náo lớn, căn bản không phải lão đại của mình có thể gánh chịu nổi, thậm chí còn có thể liên quan đến

lão đại của mình cho nên hắn trực tiếp mang người đi nói với bang chủ.

Trong tam bang tứ hội Giang Dương Bang có thể nói là yếu nhất.

Trong Giang Dương Bang người mạnh nhất là bang chủ và hai vị phó bang chủ nhưng chỉ có thực lực hậu thiên trung kỳ mà thôi.

Lão bang chủ Thanh Trúc Bang có thực lực Hậu Thiên đại viên mãn, Sa Phi Ưng cũng có thực lực Hậu Thiên đại viên mãn, người cầm quyền của tứ hội cũng là Hậu Thiên đại viên mãn nhưng lại không chỉ một.

Bởi như vậy địa vị của Giang Dương Bang vô cùng xấu hổ, bọn họ là bang phái duy nhất trong tam bang tứ hội không có võ giả Hậu Thiên đại viên mãn tọa trấn.

Nếu không phải Giang Dương Bang truyền thừa trên trăm năm, xem như có chút của cải, lung lạc đại lượng bang chúng ấấp thấp, bằng không Giang Dương Bang sớm bị diệt tám đời rồi.

Cho nên cho tới nay Giang Dương Bang làm cái gì cũng cẩn thận từng li từng tí, sợ đắc tội với người, không nghĩ tới hơi phân tâm một chút thực sự dẫn xuất tai họa.

“Ngu ngốc! Tương Hà này quá ngu ngốc! Hắn đưa nhi tử tới địa bàn Phi Ưng Bang cũng bỏ đi, chẳng lẽ cũng không biết đạo lý ít xuất hiện sao?”

“Mang thủ hạ đi khi dễ muội muội bang chủ Phi Ưng Bang trên địa của người ta, đây là hành vi chán sống mà.”

Bang chủ Giang Dương Bang Giang Bắc Phi tức giận vỗ bàn.

Trong đó một gã phó bang chủ Dương Đông nói: “Không phải là tiểu hài tử đánh nhau sao, bang chủ ngươi cần gì phát hỏa lớn như thế.”

“Tô Tín đúng là hung hăng càn quấy, còn bảo chúng ta phải ban giao, hắn nghĩ muốn bàn giao cái gì? Chúng ta dựa vào cái gì cho hắn bàn giao?”

Một phó bang chủ khác thở dài nói: “Người ta có vốn liếng hung hăng càn quấy, huống hồ hiện tại cả Thường Ninh phủ, Giang Dương Bang chúng ta dám chọc ai sao?”

Nghe hắn nói như vậy sắc mặt Giang Bắc Phi lập tức biến thành khó coi.

Hắn là bang chủ Giang Dương Bang, Giang Dương Bang thành bộ dạng nửa sống nửa chết như hiện tại hắn cũng có trách nhiệm.

Cảm giác được tự mình nói sai, Trầm Trọng Minh vội vàng nói: “Bang chủ ta không phải ý tứ này, ta muốn nói Phi Ưng Bang không phải chúng ta có thể trêu vào, vấn đề này chúng ta phải mau chóng ứng phó.

Giang Bắc Phi thở dài một hơi nói: “Khó ah, vấn đề này có thể lớn có thể nhỏ, xem Phi Ưng Bang bên kia muốn nói như thế nào, hiện tại hắn bảo chúng ta bàn giao, rõ ràng cho thấy muốn náo lớn, chuyện này khó xong việc.”

Dương Đông hùng hùng hổ hổ nói: “Tô Tín tiểu tử kia chỉ là tiểu bối giang hồ mà thôi, bây giờ lại cũng dám cưỡi lên đầu chúng ta, mụ nội nó đây là chuyện gì?”

“Muốn ta nói chúng ta mặc kệ hắn, ta thật sự muốn xem hắn có phải thật dám vì chuyện này mà điều động lực lượng Phi Ưng Bang dánh chúng ta hay không?”

“Phi Ưng Bang bọn chúng mạnh nhưng Giang Dương Bang chúng ta không phải ăn chay! Cho dù hắn muốn đánh nhau cũng phải đánh hắn răng rơi đầy đất!”

“Đến lúc đó đả thương địch thủ một ngàn, tự tổn tám trăm. Ta xem hắn làm sao đối mặt với cường địch Thanh Trúc Bang.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 79 - Tiến Công Toàn Diện (1)

Giang Bắc Phi nhìn Dương Đông, lắc lắc đầu nói: “Lão Dương, ngươi nghĩ không đúng, người bình thường sẽ không

làm như vậy nhưng ngươi suy nghĩ một chút, Tô Tín kia là người bình thường sao?”

“Thời điểm hắn là tiểu đầu mục đã dám một mình đi ám sát Thanh Trúc Bang đại đầu mục Đái Trùng. “

“Thời điểm hắn còn chưa trở thành bang chủ Phi Ưng Bang cũng đã dám giết nhi tử duy nhất của Mạnh Trường Hà Tam Anh hội.”

“Loại người này không thể dùng to gan lớn mật để hình dung, đây quả thực là tên điên!”

“Trên thế giới này đáng sợ nhất chính là loại người này, bởi vì ngươi căn bản không đoán được hắn sẽ làm cái gì.”

“Hiện tại Giang Dương Bang đánh bạc không nổi, vạn nhất Tô Tín thật sự mượn chuyện này tiến đánh Giang Dương Bang chúng ta thì xử lý như thế nào?”

Giang Bắc Phi nói câu này làm bọn họ im lặng, thực lực Giang Dương Bang của bọn họ nhỏ yếu, Tô Tín đánh cược rất tốt nhưng bọn họ không cược nổi.

Đối mặt tên điên giống như Tô Tín làm bọn họ có cảm giác còn khó đối phó hơn khi đối mặt với Tam Anh hội cường thế.

“Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Dương Đông nhỏ giọng hỏi, hiện tại hắn có chút không yên lòng.

Giang Bắc Phi cắn răng nói: “Cắt đầu Tương Hà đưa qua cho Tô Tín, nói chuyện này là Tương Hà gạt trong bang làm, chúng ta không biết rõ chuyện này.”

“Bang chủ! Không thể!”

Trầm Trọng Minh và Dương Đông vội vàng ngăn cản.

Cũng bởi vì một câu uy hiếp của người ta mà cắt đầu của đại đầu mục trong bang đưa qua, việc này các bang phái khác trong Thường Ninh phủ nhìn Giang Dương Bang của bọn họ như thế nào? Đây quả thực là sợ tới mức không dám nói một câu ah.

Huống hồ bởi vì như vậy càng làm cho các đệ tử bang chúng trong bang thất vọng đau khổdanh vọng của Giang Dương Bang cũng bị đả kích to lớn.

Giang Bắc Phi thở dài nói: “Nếu không chúng ta còn có thể làm sao? Nếu không thỏa mãn Tô Tín, vạn nhất hắn còn muốn tới đánh Giang Dương Bang chúng ta thì làm sao bây giờ?”

“Hoặc là không thỏa hiệp, nếu đã có ý định đó thì phải làm tốt nhất.”

“Hơn nữa bản thân chuyện này là do Tương Hà ngu ngốc gây ra.”

“Nếu không phải con của hắn chọc tới muội muội Tô Tín thì làm sao có cố sự như vậy xảy ra chứ?”

Dương Đông và Trầm Trọng Minh lúc này đều im lặng, cuối cùng cũng đồng ý lời của bang chủ.

“Đã như vậy các ngươi đi một chuyến đi, giao đầu của Tương Hà cho Tô Tín.”

Giang Bắc Phi nói ra.

Dương Đông và Trầm Trọng Minh lập tức rùng mình, quả nhiên vị bang chủ này không lừa gạt

Bọn họ không nói lời nào chính là muốn bang chủ đi giết Tương Hà.

Dù sao đây chính là đại đầu mục Giang Dương Bang, giết hăn sẽ bị đệ tử bang chúng oán hận và phỉ nhổ.

Nhưng Giang Bắc Phi có thể làm bang chủ làm sao không có vài phần tâm cơ? Mệnh lệnh là hắn đưa ra, bang chủ như hắn sẽ bị bang chúng oán hận nhưng các ngươi là hai phó bang chủ cũng không thể dễ sống như vậy, dù sao các ngươi cũng đều đồng ý, tiếng xấu này cũng không thể do ta một mình gánh được.

Bị Giang Bắc Phi xem thấu tâm cơ, Dương Đông và Trầm Trọng Minh đành phải nhận mệnh, tự mình động thủ đi giết Tương Hà.

Ngày hôm sau, tổng đường Kim Nguyệt phường, Tô Tín nhìn thấy người Giang Dương Bang đưa một cái đầu người tới, hắn nói: “Xem như người Giang Dương Bang thông minh, cái đầu người này đã ngăn chặn kế hoạch của ta.”

Ngày hôm qua sau khi bảo tiểu mập mạp xin lỗi, kỳ thật Tô Tín tức giận đã tiêu, hắn bảo bang chúng Giang Dương Bang trở về trong bang nhắn với bang chủ của bọn chúng cần một lời bàn giao, nhưng thật ra là Hạng Trang múa kiếm, ý tại Bái Công mà thôi.

Hắn muốn từng bước xơi tái địa bàn của Thanh Trúc, cả Vĩnh Lạc phường đã bị hắn chiếm một nửa, các phường thị khác cũng đang bị chiếm một nửa, Thanh Trúc Bang đã có chút bất an.

Cho nên Tô Tín chuẩn bị mượn cơ hội này tìm cớ tiến công Giang Dương Bang, làm cho người Thanh Trúc Bang an tâm một chút, từ đó di chuyển lực chú ý, sau đó lại tiếp tục xơi tái địa bàn của đối phương.

Vốn Tô Tín cho rằng người của Giang Dương Bang hoặc cự tuyệt hoặc kéo dài tơời gian, dù sao cho dù là gì thì hắn cũng sẽ tấn công Giang Dương Bang.

Nhưng hắn không nghĩ tới Giang Dương Bang lại quyết đoán như vâyk, trực tiếp mang đầu đại đầu mục Tương Hà tới trước cửa, triệt để ngăn chặn miệng của

Tô Tín.

Nếu hiện tại hắn quy mô tiến công Giang Dương Bang, không chỉ làm thanh danh Phi Ưng Bang bất hảo, hơn nữa còn làm cho Thanh Trúc Bang cảnh giác.

“Bỏ đi, vậy thì cho các ngươi sống lâu thêm một lúc.”

Tô Tín đóng cái hộp lại và gọi một tên bang chúng tới mang đi.

Hắn không có ham mê thu thập những thứ này, thứ này đặt trong đường khẩu còn có khả năng xui xẻo a.

Đương nhiên chuyện lần này cũng không phải không có một chút chỗ tốt, lợi ích duy nhất chính là thanh danh của Tô Tín

rất vang dội.

Chuyện lần này Giang Dương Bang cũng không có giấu diếm, ngược lại trực tiếp nói chuyện này cho các bang phái trong Thường Ninh phủ biết.

Bọn họ cũng sợ Tô Tín bỏ qua việc này sau đó vẫn như cũ quy mô tiến công Giang Dương Bang, dù sao sớm muộn gì đều mất mặt, sớm mất mặt cũng như nhau cả thôi.

Cho nên sau khi việc này tuyên dương ra ngoài, hung danh của Tô Tín cũng truyền khắp các bang phái trong Thường Ninh phủ.

Chỉ một câu nói đã làm Giang Dương Bang giết đại đầu mục của mình sau đó mang đầu tới cầu xin tha thứ, uy thế như vậy ngay cả Tam Anh hội cũng không có.

Nếu không thể thông qua tấn công Giang Dương Bang chuyển di lực chú ý củaThanh Trúc Bang thì cứ đánh một hồi đi.

“Được rồi, gọi lão Hoàng và Lý Phôi tới gặp ta.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 80 - Tiến Công Toàn Diện (2)

Tô Tín phân phó một tên bang chúng.

Qua một hồi Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành đều tới, Tô Tín nói thẳng: “Hiện tại Thanh Trúc Bang bị chúng ta ăn không kém bao nhiêu, chúng ta cũng nên xuất động chính thức, đi thông tri chiến đường, toàn diện triển khai công kích Thanh Trúc Bang!

Ánh mắt Lý Phôi mang theo vẻ hưng phấn, đã lâu rồi hắn không ra trận giết người.

Hắn đột phá Hậu Thiên sơ kỳ, Tịch Tà kiếm pháp thực lực đại tiến nhưng không có chính thức động thủ, trong khoảng thời gian này hắn cảm thấy quá mức biệt khuất.

Nếu đã chuẩn bị khai chiến toàn diện với Thanh Trúc Bang, chắc chắn hắn không thiếu cơ hội động thủ.

Sau khi truyền mệnh lệnh, tất cả đệ tử chiến đường Phi Ưng Bang tập trung trong nửa canh giờ, đây là chỗ tốt của tập quyền.

Nếu còn giống như lúc trước, đại bộ phận bang chúng đều khống chế trong tay các đại đầu mục, bang phái cần phải truyền lệnh tới chỗ các đại đầu mục trước

Sau đó những đại đầu mục này lại suy nhĩ chính mình phải đánh thế nào, là theo sau phóng nước hay ra trận giết địch, chờ bọn họ suy nghĩ xong thì đã mất cả ngày rồi.

Cuộc chiến bang phái không chú ý nhiều như vậy, tất cả mọi người tập kết sau đó chờ tới lúc trời tối, tất cả bang chúng Phi Ưng Bang đều xuất động toàn bộ, lúc này tiến hành công kích địa bàn Thanh Trúc Bang thật mạnh.

Thanh Trúc Bang trong khoảng thời gian này bởi vì phát hiện sách lược Phi Ưng Bang từng bước xơi tái cho nên đều rất cảnh giác, trong lúc Phi Ưng Bang quy mô xâm lấn thì bọn họ đã phát hiện động tĩnh, lập tức bẩm báo cho hai vị phó bang chủ.

Lúc này Phi Ưng Bang hai vị phó bang chủ Mã Thanh Nguyên và Trần Hoành đều buồn lo rụng cả tóc.

Dù sao bọn họ đã sớm đoán sẽ có một ngày như vậy nhưng lại không có bất cứ biện pháp gì.

Thực lực chênh lệch còn đó, mặc cho bọn họ tính toán thế nào cũng vô dụng thôi.

Lúc này trong đại sảnh nghị sự không chỉ có hai phó bang chủ, còn có bang chủ ‘danh nghĩa’ Ngụy Phong của Thanh Trúc Bang.

Sau khi hắn bị mất quyền lực, trên cơ bản đã biến thành khôi lỗi, căn bản không có chút quyền lợi nào.

Thời điểm bang phái nghị sự, cho dù hắn đang ngồi giữa đại sảnh nhưng không ai nhìn hắn một cái, quả thực xem hắn như không khí.

Việc này làm nội tâm Ngụy Phong đại hận nhưng không có cách nào.

Bây giờ nghe được tin tức Phi Ưng Bang đánh tới, nhìn thấy Mã Thanh Nguyên và Trần Hoành sầu mi khổ kiểm thì hắn lại có cảm giác thoải mái.

“Ha ha ha! Các ngươi cũng có hôm nay! Hừ! Các ngươi hao tổn tâm cơ cướp Thanh Trúc Bang vào trong tay thì thế nào? Kết quả không phải công dã tràng.”

Ngụy Phong ác độc mỉa mai một câu.

Trần Hoành khinh thường nói: “Ngươi ngu ngốc sao? Bây giờ còn cười vui vẻ như vậy?”

“Chúng ta nhiều lắm chỉ làm mất quyền lực của ngươi mà thôi, nhưng Phi Ưng Bang triệt để tiêu diệt Thanh Trúc Bang, ngươi cho rằng ngươi là bang chủ danh nghĩa có thể tránh được một kiếp sao?”

Sắc mặt Ngụy Phong lập tức trắng bệch.

Hiện tại hắn đã bị mất quyền lực nhưng tối thiểu còn sống, vẫn có thịt cá hầu

hạ.

Nếu như lúc Tô Tín đánh vỡ Thanh Trúc Bang, hắn chưa chắc toàn mạng đâu.

“Vậy các ngươi còn chờ cái gì? Còn không mau phái người đi ngăn cản?”

Ngụy Phong la to.

Mã Thanh Nguyên và Trần Hoành không quan tâm tên ngu ngốc này, bọn họ im lặng nửa ngày và Trần Hoành nói: “Đi một bước xem một bước a, trước phái bang chúng đi qua ngăn cản một hồi, nhìn xem Phi Ưng Bang có bởi vì chết tổn thương quá nhiều mà rút lui hay không..”

Đáng tiếc ý định của bọn họ nhất định sẽ thất bại.

Vào ban đêm, Tô Tín mang người tấn công vào Vĩnh Lạc phường, Lý Phôi và Lý Thanh còn có Lưu Thắng Minh thì bọc

đánh từ các hướng khác..

Gần vạn tên bang chúng chiến đường cùng tiến công Thanh Trúc Bang, trận thế lớn như vậy làm đám bang chúng Thanh Trúc Bang sợ hãi không nhỏ.

Bọn họ chỉ vì cầu ăn no cho nên mới gia nhập vào bang phái, cũng không phải tham gia quân ngũ liều mạng với người ta, loại tình huống này còn đánh cái rắm ah, trước bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn.

Kết quả là Tô Tín vừa mới mang người tới Vĩnh Lạc phường, những bang

chúng Thanh Trúc Bang vậy mà dễ dàng sụp đổ, thậm chí còn không có chống cự.

Chỉ có một gã đại đầu mục Thanh Trúc Bang xem như có chút hình dáng, hắn mang ba trăm bang chúng ngăn trên phố dài, cùng đợi viện quân trong bang tới.

“Các huynh đệ ngăn cản! Ta đã phái người đi cầu viện trong bang, viện quân sắp chạy tới rồi.”

Tên đại đầu mục Thanh Trúc vung đại đao trong tay múa uy vũ sinh phong.

Những đệ tử chiến đường xông lên, kẻ nhẹ bij đao chém bay đứt gân gãy xương, kẻ nặng thậm chí bị chém thành hai khúc. Tràng diện huyết tinh đến cực điểm, trong khoảng thời gian ngắn không người tiến lên, một mình hắn ngăn cả trăm người tấn công.

Tô Tín hừ lạnh một tiếng, bước nhanh về phía tên đại đầu mục Thanh Trúc Bang.

Cảnh ban đêm lờ mờ, hơn nữa Tô Tín mang theo võ sĩ phục màu đen của Phi Ưng Bang, hắn còn cho rằng Tô Tín là bang chúng bình thường a.

Cho nên đại đầu mục lập tức vung vẩy đại quan đao trong tay và cười lạnh nói: “Oắt con Phi Ưng Bang thật không sợ chết, vậy thì tốt, gia gia hôm nay tiễn ngươi về tây thiên.”

Ngay sau đó hắn không cười nổi.

Tô Tín đánh một quyền, trực tiếp đánh vào thân đao của hắn, lực lượng cường đại là hai tay của hắn chân động, khổ khẩu rách nát vô cùng thê thả,.

Nhìn thây thức mở đầu là quyền kình hận ý ngập trời thì hắn lập tức hiểu ra, dường như nhớ tới cái gì, đại đầu mục Thanh Trúc Bang hoảng sợ hô;

“Hận Cực Quyền! Ngươi là Tô Tín!”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 81 - Thu Phục La Chấn (1)

Tô Tín rất nổi danh trong Thường Ninh phủ, mà trận chiến thành danh đầu tiên của hắn là đấu với Tam Anh hội Lý Trung Hòa, đánh chết đối phương trên lôi đài sinh tử.

Trận chiến ấy rất nhiều người trong tam bang tứ hội đều tới xem cuộc chiến, trùng hợp đại đầu mục Thanh Trúc Bang cũng là một trong số đó.

Hắn ghi nhớ sâu sắc một quyền mang theo hận ý ngập trời, hắn lại không bao giờ nghĩ tới có một ngày mình lại tiếp một quyền như thế.

Hậu thiên trung kỳ Lý Trung Hòa ngăn không được, hắn còn chưa tới Hậu Thiên sơ kỳ thì làm sao ngăn cản nổi

Cho nên đại đầu mục Thanh Trúc Bang lập tức đưa ra lựa chọn: chạy!

Quản khỉ gió cái gì Thanh Trúc Bang, quản khỉ gió cái gì viện quân, bảo vệ tánh mạng mới là tốt nhất.

Hiển nhiên Tô Tín không cho hắn cơ hội, trong lúc đại đầu mục Thanh Trúc Bang quay lưng lại, Tô Tín đã đánh một chưởng vào lưng của hắn.

Cừu Cực Chưởng! Thù sâu như biển!

Chưởng lực cường đại trong nháy mắt đánh nát toàn bộ nội tạng của hắn, một chưởng mất mạng!

Nhìn thấy đại đầu mục nhà mình bị một chưởng chụp chết, những bang chúng

Thanh Trúc Bang còn đứng vững lại sụp đổ tâm lý, lúc này lập tức bỏ chạy.

Nhưng buồn cười là bọn họ vừa mới đào tẩu nhưng viện quân Thanh Trúc Bang cũng đã đến, hơn nữa dẫn đội chính là người quen của Tô Tín, Thanh Trúc Bang đại đầu mục La Chấn.

Tô Tín có ấn tượng khắc sâu về vị đại đầu mục La Chấn này, có thể nói cả Thanh Trúc Bang cũng chỉ có La Chấn lọt vào mắt hắn, còn lại đều là một đám ăn bám.

“La đạ đầu mục, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt lần thứ hai, vậy mà còn là trong thời gian bang chiến, đúng là có duyên, cũng chúc mừng ngươi thực lực đại tiến.”

Tô Tín cười nhẹ chắp tay nói ra.

Lần trước Tô Tín giao thủ với La Chấn thì hắn hắn cũng là Hậu Thiên sơ kỳ, tiếp cận Hậu Thiên trung kỳ.

Lúc này mới mấy tháng qua đi La Chấn đã triệt để đột phá đến Hậu Thiên trung

kỳ.

Người này có thiên phú võ đạo và thực lực không tồi, nếu không phải thời gian hắn học võ muộn, thành tựu của hắn chắc chắn còn cao hơn hiện tại.

Nghe Tô Tín nói thế, La Chấn cười khổ nói: “Tô bang chủ, lời này người khác nói không có vấn đề, ngươi nó câu này La Chấn ta không dám nhận, thực lực đại tiến phải là ngươi mới đúng.”

Lần trước hắn giao thủ với Tô Tín thì thực lực Tô Tín còn hơi thấp hơn hắn một chút, hơn nữa chỉ là vô danh tiểu tốt trong Phi Ưng Bang mà thôi.

Lần gặp mặt này thực lực của hắn chỉ tiến bộ một chút, còn đối phương đã đứng đầu một bang, là một trong mấy người quyền thế nhất trong Thường Ninh phủ, hơn nữa thực lực Tô Tín hiện tại ngay cả hắn cũng không nhìn thấu.

Tô Tín cười khẽ hai tiếng, nói thẳng: “La đại đầu mục, ta chỉ thưởng thức một mình ngươi trong Thanh Trúc Bang, chỉ cần ngươi gia nhập Phi Ưng Bang, vị trí phó đường chủ chiến đường là của ngươi.”

Nói thật, nghe Tô Tín chiêu hàng thì La Chấn thật động tâm.

Bọn họ nhìn rõ chế độ của Phi Ưng Bang sau cảu cách, những kẻ ngồi không ăn bám đã không còn đất sống.

Các đạ đầu mục khác hiện tại chỉ là nhân viên hậu cần, tất cả cường giả đều ở trong chiến đường.

Có thể nói hiện tại tiểu đầu mục trong chiến đường còn có địa vị hơn cả đại đầu mục chuyên quản lý hậu cần kia, mà phó đường chủ chiến đường hiện tại chỉ có một Lâm Phục Hổ, hơn nữa quyền lực cũng không kém.

Nhất triều thiên tử nhất triều thần, Tô Tín cho Lâm Phục Hổ vị trí phó đường chủ kỳ thật chỉ là cho lão nhân Phi Ưng Bang một chút tâm lý an ủi mà thôi, quyền lợi của Lâm Phục Hổ thậm chí còn không bằng cả đại đầu mục Lý Thanh.

Tô Tín đồng ý La Chấn trở thành phó đường chủ chiến đường, hắn làm phó đường chủ sẽ khác với Lâm Phục Hổ làm phó đường chủ chỉ để dưỡng lão, là nhân vật thực quyền chân chính, quyền thế đủ đứng top năm trong Phi Ưng Bang.

Nhưng La Chấn suy nghĩ nửa ngày vẫn lắc đầu, nói: “Đa tạ Tô bang chủ ưu ái, ta không có cảm tình gì với Thanh Trúc Bang, ngươi có diệt nó đi nữa ta cũng không để ý, nhưng phó bang chủ Trần Hoành lại có ân với ta.

“Trong tình huống hiện tại nếu ta đi như vậy, nói thật nội tâm của ta không yên.”

Nghe được La Chấn nói như vậy Tô Tín không chỉ không có tức giận, trên mặt vẻ càn tán thưởng không ít.

Nếu như La Chấn bị một lời của Tô Tín chiêu dụ mà đầu hàng, Tô Tín sẽ không tin hắn, cho dù hắn làm phó đường chủ chiến đường cũng không có thực quyền.

Người dễ dàng phản bội như vậy ai dám tin tưởng? Ai dám trọng dụng?

Hôm nay hắn có thể phản bội Thanh Trúc Bang, ngày sau hắn có thể phản bội mình trong lúc nguy cấp hay không?

Khá tốt La Chấn trả lời không có làm Tô Tín thất vọng.

“Như vậy La đại đầu mục, ta cho ngươi một cơ hội, nếu ngươi có thể ngăn ba chiêu của ta, hiện tại ta xoay người rời đi.”

“Nhưng nếu ngươi không ngăn được cũng chứng minh ngươi thật hết sức, ân tình của ngươi với Trần Hoành xem như xong, huống hồ ngươi cũng không cần phải ngu trung với Thanh Trúc Bang đến cùng.”

“Đừng quên ngươi còn có nhiều huynh đệ ở đây, chỉ cần gia nhập Phi Ưng Bang chúng ta, bọn hắn cũng có thể tiến vào chiến đường, có được tiền đồ tốt, cần gì phải sống uất ức cả đời trong Thanh Trúc Bang.

Tô Tín nói lời này La Chấn cảm động.

Hắn có thể vì hoàn ân tình của Trần Hoành mà ở lại nơi đây ngăn cản Tô Tín nhưng thủ hạ của hắn còn có một đống người cần nuôi a.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 82 - Thu Phục La Chấn (2)

Tô Tín nhìn người rất chuẩn, La Chấn rất coi trọng tình nghĩa huynh đệ, chỉ cần liên quan tới đám huynh đệ dưới trướng thì hắn sẽ thỏa hiệp.

Quả nhiên La Chấn chỉ hơi do dự sau đó nói: “Vậy thì tốt, ba chiêu thì ba chiêu.”

Hắn đồng ý cũng là có tâm tư đọ sắc với Tô Tín.

Lần trước hắn đấu với Tô Tín một trận kỳ thật có cơ hội thắng nhưng đáng tiếc hắn không có chơi liều như Tô Tín, cho nên hắn thua.

Hiện tại thực lực của hắn thấp hơn Tô Tín một cảnh giới, mặc dù không có khả năng thắng nhưng hắn vẫn không tin mình

không tiếp được ba chiêu của Tô Tín.

Tô Tín cầm du long kiếm trong tay, hắn bước nhanh làm tiểu cầu chấn động phát ra âm thanh ‘ ông ông ’ thanh thúy, tần suất thập phần kỳ dị.

La Chấn hít sâu một hơi và cầm thiết thương tấn công.

Chỉ có ba chiêu, vậy hắn cần dùng ba chiêu mạnh nhất ngăn cản Tô Tín, hắn cũng không tin mình tập võ hơn mười năm lại không tiếp được ba chiêu của Tô Tín.

Thiết thương nặng nề bị La Chấn múa nhẹ nhàng như không có gì..

Hắn đã từng nói qua muốn tiếp ba chiêu của Tô Tín thì không có khả năng phòng thủ chờ chết, ngược lại hắn chuẩn bị tiên hạ thủ vi cường.

“Tiềm Long Xuất Hải!”

Chợt La Chấn quát một tiếng, thiết thương đâm tới như chân long lao ra biển cả, chung quanh đều là bóng thương sáng ngời, căn bản không phân biệt được thiết thương chân thật đang ở đâu.

Tiềm Long ra biển, chính là long ẩn dưới biển, chờ đúng thời cơ sẽ lao ra khỏi biển đấu với thiên địa.

Ông!

Du long kiếm trong tay Tô Tín lúc này phát ra âm thanh ngân nga, phong nhận băng lãnh bắn thẳng về phía trước, trực tiếp đâm vào thương hoa, mũi kiếm chém chính xác vào mũi thương, lúc này tấn suất chấn động kỳ lạ xuất hiện, La Chấn cảm giác có lực lượng to lớn ập tới, thiếu chút nữa làm thiết thương trong tay hắn bay đi.

Hắn cầm chặt thân thương nhưng sau một khắc chợt nghe âm thanh ‘ loong coong ’ vang lên, thiết thương của hắn vỡ vụn, du long kiếm của Tô Tín đặt ngang cổ của hắn.

Sững sờ một lát, trên mặt La Chấn nở nụ cười khổ, hắn nói: “Ta thua.”

Hắn cũng không cho rằng binh khí Tô Tín tốt hơn mình mới thua, cho dù Tô Tín không có thanh kiếm kia thì hắn cũng thua.

Có thể từ trong thương ảnh đầy trời tìm ra ‘ Tiềm Long ’, kiếm của Tô Tín còn nhanh và chuẩn hơn hắn rất nhiều.

“Tham kiến bang chủ!”

La Chấn ném bán thương bị gãy đi, ôm quyền quỳ một chân trên đất.

Tô Tín vội vàng nâng hắn lên, hơn tám trăm bang chúng dưới trướng La Chấn đang đứng ngây người, hắn lập tức quát lớn: “Đám ranh con các ngươi còn nhìn cái gì? Còn không mau tới tham kiến bang chủ?

Những huynh đệ thủ hạ cũng giống như La Chấn, trong mắt không có Thanh Trúc Bang, chỉ có lão đại mà thôi, cho nên cũng không có nhiều suy nghĩ khi thân

phận cải biến, ngoan ngoãn tới gọi bang chủ.

Tô Tín biểu hiện mỉm cười nhưng trong lòng không ngừng suy nghĩ.

La Chấn mang theo huynh đệ gia nhập Phi Ưng Bang này tự nhiên là chuyện tốt, đám người của hắn lại quá đặc thù, chỉ nhận hắn làm lão đại, thậm chí không nhận bang chủ hắn, đây cũng không phải là chuyện gì tốt.

Mặc dù nói chỉ cần La Chấn không phản, bọn họ sẽ không phản nhưng hơn tám trăm người tạo thành một ngọn núi nhỏ sẽ tạo thành ảnh hưởng lớn với bầu không khí trong chiến đường.

Tuy Tô Tín không sợ, chỉ cần hơn tám trăm người dung nhập vào trong chiến đường hắn tin tưởng bọn họ sẽ nhanh chóng bị đồng hóa.

Bởi vì tiền tài mà thôi.

Hiện tại bọn họ được La Chấn bảo hộ quá tốt, cũng quá bình quân, đẳng cấp mọi người như nhau cho nên mới có thể ở chung như huynh đệ.

Trên chiến trường vĩnh viễn thực lực vi tôn, chiến công chí thượng.

Chỉ cần có thực lực, ngươi chiến công đầy đủ sẽ có được tiền tài và quyền lợi xứng đáng.

Chỉ cần qua đoạn thời gian, trong hơn tám trăm người nhất định sẽ có tiến bộ tích cực, bắt đầu dốc sức liều mạng tu luyện giành chiến công, cũng không như hiện tại chỉ vì kiếm miếng cơm manh áo.

Hai quần thể tách ra, những người này sẽ bị phân hóa, đến lúc đó cho dù là ngọn núi nhỏ cũng chỉ có thể là một ngọn núi nhỏ mà thôi.

"La đại đầu mục, không đúng, hiện tại nên gọi ngươi là La phó đường chủ mới đúng, ngươi không tham gia chiến đấu kế tiếp mới tốt, ta an bài ngươi quay về bang phái, cũng bảo huynh đệ đăng ký danh sách thủ hạ của ngươi."

La Chấn cảm kích chắp tay với Tô Tín: "Đa tạ bang chủ thông cảm."

Vừa rồi hắn vẫn là người Thanh Trúc Bang, hiện tại đã đầu nhập vào Phi Ưng Bang, nếu bảo hắn lập tức xoay người chém giết người Thanh Trúc Bang thì hắn sẽ cảm thấy xấu hổ và không được tự nhiên, Tô Tín làm như vậy cũng cho hắn cầu thang đi xuống.

Kỳ thật nguyên nhân chủ yếu nhất chính là La Chấn cảm thấy bang chiến không có ý nghĩa, Phi Ưng Bang thắng chắ rồi.

Trong tất cả đại đầu mục Thanh Trúc Bang cũng chỉ có một mình La Chấn đáng giá Tô Tín coi trọng, những kẻ khác chỉ là gà đất chó kiểng mà thôi.

Hiện tại La Chấn đầu hàng, Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên không đặt trong mắt Tô Tín, các đại đầu mục và tiểu lâu la khác, với thực lực của đám người Lý Phôi có thể giải quyết dễ dàng.

Cho dù Mã Thanh Nguyên và Trần Hoành quyết định dẫn đầu bang chúng tử đấu với Phi Ưng Bang, khi đối diện với cả vạn

đệ tử chiến đường cũng đủ nghiền áp tất cả, địa bàn Thanh Trúc Bang cũng nằm trong tay Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 83 - Hợp Mưu (1)

Trận chiến Thanh Trúc Bang kết thúc còn nhanh hơn Tô Tín tưởng tượng rất nhiều, trời vừa sáng thì đám người Lý Phôi cũng kết thúc chiến đấu.

“Bang chủ, Mã Thanh Nguyên và Trần Hoành trốn, chúng ta chỉ bắt được bang chủ khôi lỗi Ngụy Phong.”

Thần sắc Lý Phôi hơi xấu hổ.

Tô Tín vỗ vỗ bả vai hắn: “Không cần chú ý, hai người kia đều có cảnh giới Hậu Thiên trung kỳ, muốn chạy thì ngươi không ngăn cản được, Ngụy Phong đâu rồi, ngươi dẫn ta đi gặp hắn.

Lý Phôi bảo người dẫn Ngụy Phong tới, Tô Tín nhìn Ngụy Phong nước mắt giàn dụa, hắn nói: “Ngụy bang chủ, đã lâu không gặp ah.

Ngụy Phong sững sờ nhìn Tô Tín, hắn lúc nào gặp mặt qua Tô Tín chứ?

“Người đáng thương ah.”

Tô Tín thở dài một hơi, khoát khoát tay nói: “Giết chết đi.”

Ngụy Phong chấn động và không ngừng hô lớn: “Tô bang chủ đừng giết ta! Thanh Trúc Bang ta nguyện hàng, nguyện hàng ah!”

Tô Tín xoay người sang chỗ khác, thản nhiên nói: “Thật có lỗi, hiện tại đã không có Thanh Trúc Bang, bang chủ ngươi vừa chết, Thanh Trúc Bang cũng chỉ là quá khứ.”

Lý Phôi không có cho Ngụy Phong cơ hội nói chuyện, hắn xuất kiếm kết thúc công việc.

Tô Tín xem ra Ngụy Phong đúng là người đáng thương, hắn chính là người thừa kế Thanh Trúc Bang nhưng lại bị thủ hạ đoạt quyền lực.

Nhưng chuyện này có nửa điểm quan hệ gì với Tô Tín? Phế vật vô dụng, có giữ lại cũng chỉ lãng phí lương thực mà không làm được cái gì.

Lúc này Lưu Thắng Minh đã mang người chạy tới, sắc mặt hắn khó coi và oán hận nói: "Bang chủ, Thanh Trúc Bang bị Mã Thanh Nguyên và Trần Hoành mang nửa gia sản rời đi, chúng ta lỗ lớn rồi.

Tô Tín cau mày, hai gia hỏa này đúng là đủ gian xảo, biết rõ không thủ được Thanh Trúc Bang cho nên sớm mang theo gia sản rời đi, sự đáo lâm đầu trực tiếp đào tẩu.

"Bỏ đi, không có cái gì, trước phái các huynh đệ thu nạp tốt địa bàn của Thanh Trúc Bang, hai con chó nhà có tang kia lại tìm cơ hội thu thập bọn chúng."

Thời điểm trời vừa sáng rõ, tin tức Thanh Trúc Bang bị diệt trong một đêm cũng truyền khắp Thường Ninh phủ.

Tuy lúc trước mọi người vẫn cho rằng Phi Ưng Bang rất mạnh nhưng không có nhận thức rõ ràng mạnh như thế nào.

Nhưng ngày hôm qua Phi Ưng Bang lại diệt Thanh Trúc Bang trong vòng một đêm, loại thực lực này đã có tư cách vấn đỉnh bang phái đỉnh phong trong Thường Ninh phủ.

Không nói so sánh với Tam Anh hội, tối thiểu cũng có thực lực không kém gì Thần Phong Hội, Thiết Đao Hội.

Lúc này trong một gian mật thất giữa Tam Anh hội, Mạnh Trường Hà đang ngồi trên ghế, trước mặt hắn có hai ngời, đó là Mã Thanh Nguyên và Trần Hoành trốn từ Thanh Trúc Bang tới.

Mạnh Trường Hà thản nhiên nói: "Hang ổ các ngươi bị người ta diệt, không tranh thủ thời gian trốn chạy để khỏi chết, còn tới chỗ ta làm gì? Nhờ ta cứu các ngươi hay sao?"

Trần Hoành xấu hổ cười nói: "Mạnh hội chủ nói giỡn, kỳ thật chúng ta tới tìm ngươi hợp tác. Tô Tín giết ái tử và đồ đệ của

ngài đã sớm có thù không đội trời chung.”

“Hiện tại hắn diệt Thanh Trúc Bang, thù hận giữa chúng ta khó mà rửa sạch, cho nên không bằng hai bên hợp tác tìm cơ hội tiêu diệt Tô Tín, bằng không với tư thế như hiện tại, sớm muộn gì cũng trở thành uy hiếp lớn nhất của các bang phái trong Thường Ninh phủ!”

Nghe Trần Hoành nói thế, trên ămtj Mạnh Trường Hà lúc này lộ ra thần thái xem thường.

“Hợp tác? Ha ha ha, thật sự là cười chết người! Chỉ bằng hai con chó nhà có tang không dám chiến đấu mà bỏ chạy như các ngươi cũng xứng hợp tác với ta sao?”

Mạnh Trường Hà lạnh lùng nhìn hai người: “Hai tên tiểu lâu la Hậu Thiên trung kỳ mà thôi, ta tùy tiện tìm hai tên đệ tử cũng có thể giết các ngươi, ngươi nói các ngươi dựa vào cái gì nói chuyện hợp tác với ta? Có tư cách gì hợp tác với ta?”

Nhìn thấy thái độ của Mạnh Trường Hà như vậy, Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên nói thầm một tiếng không tốt, chính mình sợ rằng tính sai thái độ của Mạnh Trường Hà.

Hắn hận Tô Tín không sai nhưng Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên bọn họ chỉ là chó nhà có tang mà thôi, hoàn toàn không có giá trị lợi dụng.

“Hiện tại cút cho ta a, hai tên phế vật cũng muốn nói chuyện hợp tác với ta quả thực chính là lãng phí thời gian của ta.”

Mạnh Trường Hà trực tiếp phất tay đuổi người.

Trần Hoành lúc này cắn răng nói: “Mạnh hội chủ thỉnh lại nghe ta một lời! Chúng ta rời đi đã mang theo gần nửa gia sản tích lũy trăm năm của Thanh Trúc Bang, giá trị gần hai trăm vạn lượng bạch ngân! Chỉ cần ngươi có thể giúp chúng ta đoạt Thanh Trúc Bang trở lại, số tiền này là của ngươi.”

“Ngươi điên!

Mã Thanh Nguyên trầm giọng nói với Trần Hoành.

Trước kia bọn họ từng nói muốn cầm số tiền đó sang châu phủ khác sống tiêu dao nửa đời còn lại nhưng không nghĩ tới Trần

Hoành lại thay đổi tìm tới Mạnh Trường Hà, bây giờ lại còn muốn giao số tiền đó ra.

Trần Hoành âm thanh lạnh lùng nói: “Người trong giang hồ thân không thể về mình, ngươi xác định chúng ta đi sang phủ khác là có thể sống tiêu dao sao? Huống hồ ngươi cam tâm chắp tay tặng Thanh Trúc Bang kinh doanh nửa đời người cho kẻ khác sao? Hai trăm vạn lượng bạc, chỉ cần Thanh Trúc Bang trở về trong tay sẽ kiếm lại được.”

Mã Thanh Nguyên lập tức không nói lời nào, quyền lợi tư vị một khi nếm thử đến sẽ thấy khó buông, hắn cam tâm đi làm ông nhà giàu? Đương nhiên không cam lòng!

Trần Hoành quay đầu nhìn về phía Mạnh Trường Hà: “Mạnh hội chủ, chỉ cần ngươi gật đầu, hai trăm vạn lượng bạch ngân là của ngươi! Chỉ cần ngươi có thể giúp chúng ta đoạt Thanh Trúc Bang trở lại!”

“Các ngươi thật sự mang nửa gia sản Thanh Trúc Bang ra đi?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 84 - Hợp Mưu (2)

Mạnh Trường Hà lúc này cũng động dung.

Hắn cũng có hai trăm vạn lượng bạch ngân nhưng đều là tài vị công trong Tam Anh hội công, cũng không phải thuộc về bản thân hắn.

Bình thường tiền lệ mỗi tháng của Tam Anh hội là năm mươi vạn lượng bạc, nhưng bỏ cấp cho bang chúng tiền tiêu vặt hàng tháng, lại thu về trong bang một phần, rơi vào trong tay hắn chưa tới mười vạn, hai trăm vạn lượng đầy đủ Mạnh Trường Hà động tâm.

Trần Hoành gật đầu nói: “Chúng ta sớm biết không cách nào chống lại Phi Ưng Bang cho nên gom góp toàn bộ tài sản có thể lấy được bán đi lấy tiền, hiện tại tiền đang nằm trong ngân hàng tư nhân của quan phủ.”

Mạnh Trường Hà suy nghĩ một lát, cuối cùng trầm giọng nói: "Giao tiền cho ta, ta cam đoan trong mộ tháng sẽ giao Thanh Trúc Bang cho các ngươi."

Trần Hoành không do dự giao một tấm biên lai cho Mạnh Trường Hà, nói: "Đây là phiếu đổi ngân lượng của quan phủ, chỉ có thủ ấn bản thân mới có thể đổi lấy."

Khóe miệng Mạnh Trường Hà lúc này vui vẻ nghiền ngẫm, Trần Hoành vẫn chưa tin hắn và lưu lại một tay.

Cũng không sao cả, Mạnh Trường Hà vốn cũng không có ý định tham số tiền

kia.

Hắn đã sớm chuẩn bị muốn động Tô Tín, Đoạn Kiêu và Ninh Lạc Quân đều phản đối nên hắn không thể ra tay.

Hiện tại có hai trăm vạn lượng bạc, cho dù không mượn dùng lực lượng của Tam Anh hội, hắn cũng có thể đối phó Tô Tín, thậm chí hai trăm vạn lượng bạc này có hơn phân nửa rơi vào trong tay hắn.

"Các ngươi đi kim khố tư nhân lấy một trăm vạn lượng bạc cho ta."

Mạnh Trường Hà thản nhiên nói.

Trần Hoành cẩn thận sau đó hỏi thăm: "Mạnh hội chủ muốn dùng làm gì"

Mạnh Trường Hà cũng không có giấu diếm: "Các ngươi cũng biết, vị trí của Tam Anh hội hiện tại quá mẫn cảm, cho nên ta không có khả năng dùng lực lượng Tam Anh hội đi đối phó Tô Tín."

"Nếu như vậy ta sẽ mời người bên ngoài tới, đương nhiên là muốn bạc, hơn nữa là số bạc to lớn."

Trần Hoành biết rõ lai lịch và bối cảnh của Mạnh Trường Hà, hắn biết rõ Mạnh Trường Hà không phải là người sinh ra trong Thường Ninh phủ như bọn họ, hắn tự nhiên có được quan hệ bên ngoài.

Nhưng ngay cả như vậy Trần Hoành vẫn lo lắng hỏi thăm: "Mạnh hội chủ, hiện tại Tô Tín đã có thực lực Hậu Thiên đại viên mãn, La Chấn phản đồ là võ giả Hậu Thiên trung kỳ, chúng ta không ngăn được một chiêu của hắn ah."

"Huống hồ Phi Ưng Bang người đông thế mạnh, đệ tử chiến đường hơn vạn người, ngài tìm người ít chỉ sợ vô dụng."

"Ta chỉ cần tìm một người là đủ."

Mạnh Trường Hà lạnh nhạt nhìn Trần Hoành: "Võ giả Tiên Thiên có đủ hay không?"

"Võ giả Tiên Thiên!"

Trên mặt Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên lúc này mang theo kích động.

Võ giả Tiên Thiên đương nhiên đủ!

Đối với bọn họ chỉ đạt tới Hậu Thiên trung kỳ, cả đời đều chỉ có thể an phận quanh ba mẫu đất Thường Ninh phủ võ giả, Tiên Thiên với bọn họ mà nói chẳng khác gì thần linh.

Chỉ bằng bốn chữ này, Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên không nói hai lời, lập tức đi ngân hàng tư nhân quan phủ lấy một trăm vạn lượng giao cho Mạnh Trường Hà, từ đó hắn khởi hành ngay trong đêm.

Tam Anh hội không giống tam bang tứ hội khác, ba vị hội chủ đều là người từ bên ngoài, bọn họ có rất nhiều quan hệ bên ngoài Thường Ninh phủ.

Lần này Mạnh Trường Hà đi tìm chính là sư thúc Trần Chiêu.

Sư phụ Mạnh Trường Hà là Chu Định Phương, hắn là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, sư thúc của hắn lại không có quan hệ gì với Thiếu Lâm tự cả.

Trần Chiêu và Chu Định Phương tuổi nhỏ từng tập võ chung võ quán, hai người vẫn tương xưng là huynh đệ, chỉ có điều về sau Chu Định Phương được Thiếu Lâm tự chọn trúng, trở thành đệ tử tục gia.

Về sau Chu Định Phương hoàn tục quay về Trần Chiêu cũng là võ giả Tiên Thiên, hai người lại cùng mở một tiêu cục phụ

trách hộ tống thương nhân lui tới Tương Nam và Trung Nguyên

Đáng tiếc hai người này cũng không am hiểu kinh doanh, hơn nữa bọn họ mở tiêu cục to như thế cũng chỉ có hai người bọn họ là võ giả Tiên Thiên, quá miễn cưỡng khi đối mặt với đạo phỉ cướp đường ở trong núi lớn Tương Nam, chỉ qua vài năm tiêu cục đóng cửa.

Về sau Chu Định Phương bởi vì vết thương cũ tái phát mà chết, Trần Chiêu độc

chiếm địa bàn và tất cả tiền tài, không có phân cho sư diệt Mạnh Trường Hà một phân tiền nào cả.

Cũng chính bởi vì như thế, Mạnh Trường Hà mới trong cơn giận dữ trực tiếp rời khỏi Thần Châu phủ tiến về Thường Ninh phủ lưu lạc.

Sau khi hắn đi, Trần Chiêu bán tài sản của tiêu cục sau đó cầm hơn trăm vạn lượng bạc thoái ẩn giang hồ.

Mà Mạnh Trường Hà lại một mình một người quen biết Ninh Lạc Quân và Đoạn Kiêu, bọn họ chém giết gió tanh mưa máu trong Thường Ninh phủ vài chục năm mới có địa vị hiện tại.

Nhìn thấy đại thành to lớn ở Thần Châu phủ, nếu không có tình huống đặc biệt, Mạnh Trường Hà quả thực cả đời đều không muốn quay lại gặp tên sư thúc kia.

Hiện tại Mạnh Trường Hà đã sớm không phải là Mạnh Trường Hà thiếu niên xúc động năm xưa.

Thân là một trong những người cầm quyền của Tam Anh hội mạnh nhất tam bang tứ hội, Mạnh Trường Hà những năm qua không chỉ rèn luyện thực lực, còn có tâm cơ.

Cho dù hắn chán ghét Trần Chiêu, chỉ cần đối phương có thể mang tới chỗ tốt cho mình, hắn sẽ đối đãi khiêm cung, cái gọi là không đánh mặt người cười cũng chỉ là kiến thức cơ bản mà thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 85 - Hồng Môn Yến (1)

Trần Chiêu đã ngoài sáu mươi tuổi nhưng hắn thân là võ giả Tiên Thiên nên khí huyết cường kiện, mặt ngoài nhìn hắn hơn bốn mươi không khác gì Mạnh Trường Hà.

Lúc có người thông báo Mạnh Trường Hà tới chơi thì hắn còn sững sờ.

Chính mình năm đó độc chiếm tiêu cục sư huynh lưu lại, cũng bức sư điệt này đi, hai người có thể nói là chết già không gặp lại nhau.

Trong thời hơn mười mấy năm qua Mạnh Trường Hà biết rõ hắn ẩn cư trong Thần Châu phủ, hắn cũng mơ hồ nghe nói qua Mạnh Trường Hà làm gì tại Thường Ninh phủ nhưng không ai liên êệ với ai.

Hiện tại đột nhiên Mạnh Trường Hà tới chơi, nội tâm Trần Chiêu lúc này hơi bồn chồn, chẳng lẽ là sư diệt của mình đột phá cảnh giới Tiên Thiên cho nên tới tìm mình báo thù năm xưa?

Chờ hắn nhìn thấy thái độ của Mạnh Trường Hà khiêm cung gọi hắn một tiếng sư thúc, hơn nữa thực lực của hắn cũng chỉ dừng lại ở Hậu Thiên đại viên mãn, Trần Chiêu lúc này mới khẳng định Mạnh Trường Hà nhất định có việc cầu hắn.

“Ha ha, vài chục năm không gặp, sư thúc ngươi vẫn dung quan tỏa sáng ah.”

Mạnh Trường Hà cười ha hả nói.

Trần Chiêu lười biếng ngồi xuống ghế, hắn bưng trà sâm do hạ nhân mang tới, lúc này hỏi: “Dung quang tỏa sáng so ra vẫn kém Trường Hà ngươi uy phong tại

Thường Ninh phủ ah.

“Nghe nói ngươi bây giờ chính là hội chủ bang phái mạnh nhất Thường Ninh phủ, thủ hạ mấy vạn huynh đệ, hùng bá một phương, xem ra uy phong rất lớn.”

“Ha ha, sư thúc ngươi chớ giễu cợt ta, bang phái của ta trong mắt ngài có là gì chứ? Không có võ giả Tiên Thiên cũng chỉ là tiểu hài tử chơi bùn mà thôi.”

Mạnh Trường Hà tự giễu nói một câu.

Trần Chiêu vuốt râu nói: “Được rồi, có chuyện gì ngươi nói thẳng là được, hôm nay ngươi tới tìm ta cũng không phải chỉ nói chuyện phiếm a?”

“Đúng thế, sư thúc nói vậy ta cũng nói thẳng, lần này tìm ngươi chính là có việc cần hổ trợ.”

Nói xong Mạnh Trường Hà lại nói chuyện xảy ra với Trần Chiêu, tuyhắn cũng bỏ qua chuyệnTrần Hoành và Mã Thanh Nguyên cho hắn hai trăm vạn lượng bạc.

Sau khi Trần Chiêu nghe xong cười to, nói: “Chậc chậc, Trường Hà ah, không phải sư thúc ta nói ngươi, tốt xấu gì ngươi cũng hơn bốn mươi tuổi, bá chủ một phương trong Thường Ninh phủ lại bị một tiểu bối áp đảo, hắn còn giết nhi tử và đồ đệ của ngươi, ngươi cũng quá vô dụng mà.”

Trong lòng Mạnh Trường Hà đang chửi mắng Trần Chiêu, hận không thể lập tức xông lên làm thịt hắn cho rồi.

Nhưng trên mặt Mạnh Trường Hà lại chỉ có thể mỉm cười, nói: “Ngươi tuổi trẻ kia không đơn giản, có thể trước hai mươi tuổi đột phá tới cảnh giới Hậu Thiên đại viên mãn, cho dù là những đệ tử danh môn đại phái cũng không có làm đơợc a.”

“Hơn nữa Tam Anh hội cũng không phải do một mình ta làm chủ, cho nên ta cũng chỉ có thể tới xin sư thúc ngươi giúp đỡ mà thôi.”

Trần Chiêu lập tức lắc lắc đầu nói: “Trường Hà ah, tốt xấu ta cũng là trưởng bối của ngươi, theo lý thuyết ngươi có chuyện ta nên hỗ trợ.”

“Nhưng đáng tiếc ngươi cũng biết, ta mười mấy năm trước đã thoái ẩn giang hồ, hiện tại lại ra tay sẽ phá hư quy củ ah.

“Năm mươi vạn lượng bạc!”

Bỗng nhiên Mạnh Trường Hà nói ra.

“Ngươi nói cái gì?”

Sắc mặt Trần Chiêu lập tức biến đổi.

Mạnh Trường Hà lạnh nhạt nói: “Ta nói cho sư thúc năm mươi vạn lượng bạc xem như phí đi lại.”

Nghe được có bạc, hơn nữa còn là năm mươi vạn lượng, Trần Chiêu lập tức động tâm.

Hắn là võ giả Tiên Thiên không giả, nhưng hắn đã quy ẩn giang hồ vài chục năm, những năm qua sống sung sướng an nhàn cho nên làm sao còn nhuệ khí như năm xưa mở tiêu cục chứ.

Trần Chiêu cũng không am hiểu quản lý tài sản cho nên cứ mất tiền, những năm qua tình hình kinh tế của hắn cũng khó khăn.

Hiện tại Mạnh Trường Hà mở miệng chính là năm mươi vạn lượng, chỉ có điều bảo hắn đối phó một tiểu bối Hậu Thiên đại viên mãn, khoản mua bán này có lợi nhất.

Tuy hắn vẫn nhịn không đáp ứng, trầm giọng nói: “Một trăm vạn lượng ta sẽ đi với ngươi một chuyến.”

Mạnh Trường Hà giả bộ như khó xử nói: “Sư thúc, không phải ta không nỡ tiền, mà là đại bộ phận tiền tài của Tam Anh hội đều nằm trong bang, chúng ta tích lũy có hạn, chỉ co sáu mươi vạn lượng bạc.”

Trần Chiêu đương nhiên không muốn, hai người ép giá một phen, quyết định

dùng bảy mươi vạn lượng thành giao.

Nhìn thấy bô dạng của hắn, Trần Chiêu như chiếm được tiện nghi, nội tâm Mạnh Trường Hà đang âm thầm cười lạnh.

Vị ‘ hảo sư thúc ’ của mình còn thiếu tiền hơn tưởng tượng, bảy mươi vạn lượng bạc là xong.

“Đúng rồi, ngươi muốn làm sao bây giờ? Trực tiếp làm thịt tiểu tử kia?”

Trần Chiêu thu bạc nên khách khí hơn nhiều..

Mạnh Trường Hà lắc đầu, sắc mặt âm tàn nói: “Đầu tiên đừng vội, ta còn đáp ứng Tngười hanh Trúc Bang giúp lấy lại địa bàn của bọn họ, huống hồ ta cũng không muốn sớm giết hắn như thế.

“Hắn không phải muốn phát triển Phi Ưng Bang lớn mạnh sao? Vậy thì tốt, ta sẽ cướp sạch địa bàn và thủ hạ của hắn, làm cho hắn cảm thấy tuyệt vọng khi chết.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 86 - Hồng Môn Yến (2)

Trần Chiêu cười hắc hắc nói: “Đơn giản, nếu hắn không giao địa bàn, ta trước hết phế võ công của hắn, ngươi tùy tiện đoạt địa bàn và thủ hạ của hắn là được.”

Trần Chiêu rất có tự tin vào thực lực của mình.

Tiên Thiên và Hậu Thiên, chỉ khác một chữ nhưng cách biêt một trời một vực, hắn muốn phế bỏ Tô Tín vô cùng dễ dàng.

Lúc này Tô Tín còn không biết nguy cơ sắp sửa tới gần.

Hắn chiếm đoạt Thanh Trúc Bang phong thưởng đại lượng ban chúng, phàm là người tham gia trận chiến với Thanh Trúc Bang lần này, mặc kệ công lao lớn nhỏ mỗi người đều có phần.

Tiền thưởng nhiều thì ngàn lượng vạn lượng, ít cũng có mười lượng, lúc này các đệ tử khác ao ước tụ tập lại, lúc này càng nô nức gia nhập chiến đường, hơn nữa Tô Tín lại tiếp thu đệ tử Thanh Trúc Bang, từ đó thuộc hạ trực tiếp của Tô Tín nhiều tới hơn hai vạn, trong đó đệ tử chiến đường tới một vạn năm.

Bởi vì cái gọi là nhất cổ tác khí, lại mà suy, tam mà kiệt, Tô Tín nhân khí thế này tùy tiện tìm lý do tấn công Giang Dương Bang, trong vòng một đêm cũng chiếm một tòa phường thị của Giang Dương Bang.

Lúc này trong Giang Dương Bang, Giang Bắc Phi và hai gã phó bang chủ sầu mi khổ kiểm đi lòng vòng trong phòng nghị sự, hoàn toàn không biết nên làm thế nào mới tốt.

Phó bang chủ Dương Đông nghiến răng nghiến lợi nói: "Lần trước ta nói Tô Tín lòng muôn dạ thú, sớm muộn gì cũng sẽ ra tay với Dương Giang Bang chúng ta."

"Cho dù chúng ta chém đầu Tương Hà đưa cho hắn cũng chỉ kéo dài một ít thời gian mà thôi, hiện tại các ngươi nhìn thấy, Giang Dương Bang chúng ta cũng sắp có kết cục giống như Thanh Trúc Bang!"

Giang Bắc Phi cùng Trầm Trọng Minh đều không nói lời nào, lúc trước bọn họ quyết định lấy đầu Tương Hà đưa cho Tô Tín chính là không cho hắn cơ hội tấn công.

Nhưng không nghĩ tới bọn họ vẫn quá ngây thơ.

Nếu Tô Tín thật muốn diệt Giang Dương Bang, còn cần gì lấy cớ sao? Trực tiếp đấu võ là được.

Trong vòng một đêm thế công của Phi Ưng Bang đã làm bọn họ sợ hãi, ba tòa phường thị của Giang Dương Bang đã mất đi một tòa.

Cũng may mắn Giang Dương Bang không giống với Thanh Trúc Bang nội đấu lợi hại, lúc này còn có thể miễn cưỡng bố trí phòng ngự, lúc này mới gắng gượng qua cả đêm, không giống Thanh Trúc Bang bị tiêu diệt trong một đêm.

Giang Bắc Phi vỗ bàn nói: "Hiện tại nói cái gì cũng đã muộn, nên suy nghĩ làm thế nào vượt qua cửa ải khó lần này mới là quan trọng."

"Đi tìm Tam Anh hội, Mạnh Trường Hà có mối thù giết con với Tô Tín, hắn chắc chắn sẽ không ngồi yên không quan tâm tới."

"Còn thông tri những bang phái khác, Phi Ưng Bang ngông cuồng khuếch trương như thế, chờ Giang Dương Bang chúng ta bị diệt, kế tiếp chính là bọn họ."

Dương Đông cười lạnh nói: "Vừa rồi ta đã đi tìm Tam Anh hội, kết quả Mạnh Trường Hà không có mặt, hai tên hội chủ

khác không có mối thù giết con với Tô Tín, bọn họ căn bản không muốn quản việc này, trực tiếp phái người đuổi ta đi.”

Trầm Trọng Minh cũng cười khổ nói: “Ta phái người đi những bang phái khác cũng giống như vậy.”

“Hiện tại bọn họ xem ra Tô Tín căn bản không phải là uy hiếp, cho dù nuốt mất Giang Dương Bang của chúng ta cũng chỉ sánh ngang với Thiết Đao Hội và Thần Phong Hội mà thôi, muốn bằng Tam Anh hội còn kém xa lắm.”

“Chỉ cần Thường Ninh phủ không có xuất hiện bang phái thông trị Thường Ninh phủ giống như Tam Anh hội, bọn họ sẽ không liên thủ, cũng không quản loại chuyện này.”

Vào lúc bọn họ vô kế khả thi, bỗng nhiên có bang chúng tiến đến bẩm báo, nói là Tam Anh hội phái người đưa thiệp mời, mời bọn họ đi Thịnh Long lâu nghị sự.

Ba người Giang Bắc Phi nhìn nhau, chẳng lẽ Tam Anh hội nhúng tay? Đây là phong hồi lộ chuyển sao?

Dù sao bất kể là người nào, chỉ cần thấy người Tam Anh hội thì chính là tin tức

tốt.

Cùng lúc đó tât cả người tam bang tứ hội trong Thường Ninh phủ đều thu được thiếp mời của Tam Anh hội, trong đó có cả Tô Tín.

Cầm thiếp mời trong tay, Tô Tín nghi ngờ nói: “Tam Anh hội triệu tập tất cả mọi người đến Thịnh Long lâu nghị sự, bọn chúng muốn làm cái gì?”

Hoàng Bỉnh Thành chần chờ nói: “Theo ta được biết, tất cả bang phái trong Thường Ninh phủ đều đồng loạt nhận được tin tức nghị sự, trong lịch sử chỉ phát sinh qua một lần, đó là lúc Tam Anh hội quật khởi, hơn nữa muốn xưng bá Thường Ninh phủ cho nên bọn họ liên hợp chống lại Tam Anh hội.”

“Nhưng hiện tại Thường Ninh phủ trừ chúng ta chiếm đoạt Thanh Trúc Bang và đang đánh Giang Dương Bang ra, cũng không có đại sự nào xảy ra, chẳng lẽ bọn chúng đang nhắm vào chúng ta?”

Tô Tín tiện tay ném thiệp mời đi, hắn nói chuyện không sao cả.

“Hiện tại nghĩ nhiều cũng vô dụng, ngày mai đi thì biết rõ, cùng lắm binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn là được.”

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Tín trực tiếp mang theo Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành đi vào Thịnh Long lâu ở trung ương Xương Đức phường.

Tuy Thường Ninh phủ trước kia là đô thành Đại Chu nhưng đáng tiếc Đại Chu khi đó chỉ là Nam Man tiểu quốc, cũng không có kiến trúc gì đáng khoe khoang, duy nhất có thể nhìn lọt mắt cũng chỉ có Thịnh Long lâu mà thôi.

Thịnh Long lâu có bảy tầng, mỗi một đều cần ngươi có thân phận nhất định mới đi vào.

Trước kia Thịnh Long lâu chỉ có vương tôn quý tộc hậu duệ của Đại Chu mới có tư cách đi vào, mà bây giờ nha, Thịnh Long lâu chính là nơi chuẩn bị cho người cầm quyền Thường Ninh phủ đi vào.

Vừa bước vào Thịnh Long lâu, một tên chưởng quầy dáng người ục ịch có gương mặt tươi cười đi tới, hắn nói: “Thì ra là Phi Ưng Bang Tô bang chủ, ngài mới tới đây lần đầu, Thịnh Long lâu chúng ta đã giữ vị trí cho ngài tại tầng bảy.”

Tô Tín chắp tay nói: “Vậy thì đa tạ hảo ý của chưởng quỹ, Phi Ưng Bang cách Xương Đức phường một đoạn, ta không thể thường tới.”

Chưởng quầy Thịnh Long lâu lấy lòng nói: “Nói không chừng qua một thời gian ngắn cũng không xa, Tô bang chủ ngài khuếch trương địa bàn nhanh như vậy, trong Thường Ninh phủ nhiều năm qua chỉ có một mình ngươi thôi, Phi Ưng Bang chỉ có ở trong tay của ngài mới gọi là nhất phi trùng thiên.”

Tô Tín cùng hắn khách khí hai câu, chưởng quầy Thịnh Long lâu thật không đơn giản, hắn mặc dù chỉ phụ trách quản lý Thịnh Long lâu nhưng ông chủ sau lưng Thịnh Long lâu nghe nói có bối cảnh hoàng thất Đại Chu.

Hiện tại ông chủ Thịnh Long lâu đã dời tới thành Thịnh Kinh, tên chưởng quầy mập mạp này chỉ là người đại biểu mà thôi, bình thường ngay cả đám người Tam

Anh hội Mạnh Trường Hà cũng không dám xem thường hắn, ngược lại càng vô cùng khách khí.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 87 - Không Nói Quy Củ (1)

Trên Thịnh Long lâu, Tô Tín đến cũng đã thấy người bang phái khác đến, trừ người Tam Anh hội.

Nhìn thấy Tô Tín đến đây, tất cả mọi người không mặn không nhạt chào một tiếng.

Trừ Giang Dương Bang Giang Bắc Phi hừ lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ phẫn hận, mấy người còn lại cũng không quan tâm tới ai.

Bọn họ cũng không tỏ thái độ với việc Tô Tín quật khởi, không chào đón cũng không chèn ép.

Dù sao chỉ cần Tô Tín không có đạt tới cấp bậc như Tam Anh hội thì bọn họ cũng lười đối phó Tô Tín, như vậy tự nhiên dựng lên địch nhân mà thôi.

Lúc này Tô Tín cũng đánh giá những người cầm quyền trong Thường Ninh phủ.

Thần Phong Hội hội chủ Cung Thanh Phong là một người hơn ba mươi tuổi, hắn chính là người trẻ tuổi sau Tô Tín có thể đứng đầu một bang trong Thường Ninh phủ.

Tuy Cung Thanh Phong tuổi trẻ nhưng cho dù thực lực hay thủ đoạn đều không yếu hơn Tô Tín.

Hắn tiếp nhận Thần Phong Hội cũng chỉ có thực lực Hậu Thiên trung kỳ, ba tên phó bang chủ đều mạnh hơn hắn không ít, nhưng trong thời gian mười năm Cung

Thanh Phong đã thanh lý bọn họ về nhà dưỡng lão, bản thân cũng đột phá đến cảnh giới Hậu Thiên đại viên mãn.

Thiết Đao Hội hội chủ Hạ Thiên là tráng hán hơn bốn mươi, thân cao gần một trượng, sau lưng vác trảm mã đao to lớn cao hơn thân người.

Thực lực tổng hợp của Thiết Đao Hội cũng không được nhưng thực lực bản thân Hạ Thiên vô cùng cường đại, thậm chí có thể nói là đệ nhất cao thủ trong Thường Ninh phủ.

Lúc trước Tam Anh hội khuếch trương đánh Thiết Đao Hội, khi đó Hạ Thiên một người một đao ngăn cản Mạnh Trường Hà tại Đoạn Kiêu liên thủ công kích, kịch chiến trên trăm hiệp mà bất bại.

Người cuối cùng chính là Huyết Y Hội hội chủ Tề Uyên, đây cũng là trung niên hơn bốn mươi, tướng mạo bình thường, là loại hình ném vào trong đám người cũng không ai chú ý.

Mà những hội chủ này hoặc là mang theo phó hội chủ hoặc là đại đầu mục cao tầng tới nơi này, chỉ có Huyết Y Hội chỉ có một mình Tề Uyên, hắn co lại trong góc, cảm giác tồn tại rất thấp, người không chú ý nhìn thậm chí không cảm giác được người này tồn tại.

Chính vì như thế Tề Uyên mới làm cho Tô Tín cảm giác uy hiếp lớn nhất.

Người đi ra từ tổ chức sát thủ mạnh nhất giang hồ như Huyết Y Lâu quả nhiên bất phàm, Tề Uyên âm thầm ám sát, trong cùng giai không có nhiều người có thể ngăn cản.

Mội người ngồi trên lầu chờ một hồi, còn không có thấy người Tam Anh hội đã đến, Thiết Đao Hội Hạ Thiên lúc này cau mày nói: “Gia hỏa Tam Anh hội làm trò gì? Bảo chúng ta tới mà không lộ diện?

Cung Thanh Phong thản nhiên nói: “Chờ thêm một lúc, trước mắt người tam bang tứ hội đều ở đây, chúng dám đùa nghịch chúng ta hay sao? Ah, nói sai một

điểm, hiện tại hẳn là nhị bang tứ hội mới đúng.

Nói xong Cung Thanh Phong còn nhìn Tô Tín, khóe miệng mỉm cười vui vẻ.

VÀo lúc này dưới lầu lại có giọng nói truyền tới.

“Cung bang chủ nói lời này sai rồi, tam bang tứ hội vẫn như cũ là tam bang tứ hội, những người khác nuốt đồ vật không nên nuốt cũng nên nhổ ra.

Mọi người ngẩng đầu nhìn sang, Mạnh Trường Hà và ba người khác đi tới, đi theo bọn họ còn có hai người là Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên.

Nhưng lúc này đám người Cung Thanh Phong không có tâm tư đi quản hai con chó nhà có tang như Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên tại sao lại đi cùng Tam Anh hội, ánh mắt của bọn họ bị Trần Chiêu hấp dẫn.

Võ giả Tiên Thiên! Này dĩ nhiên là võ giả Tiên Thiên!

Mạnh Trường Hà đi vào trong lầu, mời Trần Chiêu ngồi vào chủ vị lên, nói: “Vị này chính là sư thúc ta, Trần Chiêu, võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh.”

Tất cả mọi người nhìn Mạnh Trường Hà, trong nội tâm sinh ra cảm giác hắn mời sư thúc tới làm gì? Chẳng lẽ hắn thật muốn muốn mượn võ giả Tiên Thiên diệt trừ bọn họ và xưng bá Thường Ninh phủ sao?

Trong nội tâm nghĩ như vậy lấy nhưng mọi người vẫn ngoan ngoãn chắp tay chào Trần Chiêu, kêu một tiếng Trần tiền bối.

Hạ Thiên không nhịn được hỏi: “Mạnh Trường Hà, ngươi mời Trần tiền bối đến là có ý gì?”

Tay của hắn lặng lẽ cầm chuôi đao sau lưng, nếu như Mạnh Trường Hà thực muốn động thủ, cho dù là võ giả Tiên Thiên thì hắn cũng dám đánh một trận.

Mạnh Trường Hà cười ha hả nói: “Hạ huynh an tâm một chút chớ vội, ta mời sư thúc tới chính là vì chỉnh đốn trật tự của Thường Ninh phủ mà thôi.”

“Trong thời gian gần đây Thường Ninh phủ thật có chút quá loạn, những người khác tùy ý công phạt quấy rối trật tự của

Thường Ninh phủ, cũng nên ra tay dẹp loạn được rồi.”

Những người ngồi nơi đây đều đưa ánh mắt nhìn sang Tô Tín, bọn họ thế mới biết Mạnh Trường Hà đang nhắm vào Tô Tín.

Vì một Tô Tín lại mời võ giả Tiên Thiên tới đây, thù hận giữa Mạnh Trường Hà cùng Tô Tín đúng là không cách nào hóa giải.

Lúc này Trần Chiêu ngồi ở chủ vị mở miệng, ngữ khí ngạo nghễ: “Ngươi chính là Tô Tín? Chậc chậc, Thường Ninh phủ các ngươi đúng là không người, vậy mà để một tiểu tử miệng còn hôi sữa leo lên đầu của mình, các ngươi cũng không chê mất mặt?”

Sắc mặt đám người Hạ Thiên đều rất khó coi, chuyện ở Thường Ninh phủ mắc mớ gì tới ngươi? Thường Ninh phủ có người hay không còn cần ngươi quan tâm sao?

Trần Chiêu chỉ vào Tô Tín lãnh đạm nói:

“Tiểu tử ngươi đúng là ác tâm, Thanh Trúc Bang tồn tại trăm năm bị ngươi nói diệt là diệt, thủ đoạn tàn nhẫn như thế, tương lai sẽ như thế nào?”

Biểu lộ của Tô Tín không có một tia biến hóa, chỉ lạnh nhạt nói: “Trần tiền bối, bang phái tranh đấu làm gì có tàn nhẫn và không tàn nhẫn chứ? Nếu như Thanh Trúc Bang hiện tại có thực lực diệt Phi Ưng Bang ta, ta nghĩ bọn chúng cũng không hạ thủ lưu tình đâu.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 88 - Không Nói Quy Củ (2)

“Huống hồ cho dù ta diệt Thanh Trúc Bang, đây cũng là việc của Thường Ninh phủ chúng ta, Trần tiền bối ngươi có quan hệ gì sao? Chẳng lẽ Trần tiền bối ngươi quyết định gia nhập Tam Anh hội?

Trần Chiêu bị Tô Tín nói nghẹn lời, hắn lập tức cười lạnh nói: "Ta không gia nhập Tam Anh hội không quản được chuyện Thường Ninh phủ hay sao? Đời ta người trong giang hồ, nhìn thấy chuyện bất bình sẽ đi quản một chút, ngươi có thể làm thế nào?"

Trần Chiêu nói ra lời này có chút không có đạo lý, nói rõ dựa vào thực lực áp người.

Ta có thực lực cảnh giới Tiên Thiên, cho nên ta có tư cách quản ngươi, Trần Chiêu nói gần nói xa cũng là ý này.

Nhưng lời này triệt để chọc giận tất cả người cầm quyền của Thường Ninh phủ.

Trong Thường Ninh phủ này, cho dù là Thần Phong Hội hay vẫn là Thiết Đao Hội, hoặc là Huyết Y Hội không tranh quyền thế, có lẽ bọn họ cũng có tranh đâu nhưng chỉ là tranh đấu cố định trong Thường Ninh phủ.

Nhưng hiện tại Mạnh Trường Hà không thể nghi ngờ đã đánh vỡ quy củ này, từ đó mọi người rất phản cảm.

Dù sao không ai muốn trên đầu của mình có một thái thượng hoàng giơ tay múa chân.

Đương nhiên ngoại trừ Giang Dương Bang, bọn họ còn ước gì Trần Chiêu đến Thường Ninh phủ khoa tay múa chân, khi đó ngăn cản Tô Tín mở rộng địa bàn, Giang Dương Bang bọn cũng sắp bị Tô Tín diệt rồi.

Lúc này ngay cả Tam Anh hội Đoạn Kiêu và Ninh Lạc Quân cũng cảm thấy lúng túng.

Mạnh Trường Hà hành động như vậy không có thương lượng với bọn họ, hoàn toàn tự mình đưa ra quyết định, sau đó mời lão tổ tông tới.

Vốn điều này cũng bỏ đi, Mạnh Trường Hà muốn mượn Trần Chiêu báo thù chèn ép Tô Tín, thậm chí là giết chết Tô Tín, đối với Tam Anh hội mà nói đây không phải việc xấu.

Nhưng vấn đề mấu chốt là nhân phẩm của Trần Chiêu cũng quá thấp đi mà, vừa xuất hiện đã làm ra dáng vẻ cuồng ngạo

bức người, trực tiếp đắc tội tất cả đại bang trong Thường Ninh phủ.

Ngươi thật cho rằng mình có cảnh giới Tiên Thiên là vô địch? Trong tam bang tứ hội có hơn mười vạn bang chúng, một người một miếng nước bọt cũng dìm chết ngươi.

Nội tâm Mạnh Trường Hà cũng thầm hận, hiện tại hắn xem như biết rõ vì sao sư phụ của mình hợp tác với gia hỏa này lại lụn bại như vậy.

Trần Chiêu có tính tình cuồng ngạo như thế, ai nguyện ý giao hàng hóa cho ngươi, ai nguyện ý làm ăn với ngươi?

Tô Tín ngồi trên ghế, hắn lạnh lùng nói: “Trần tiền bối, ngươi muốn quản như thế nào?”

Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên sau lưng Trần Chiêu đều lộ ra vẻ mặt hưng phấn, dựa theo ước định, kế tiếp Trần Chiêu nên giúp bọn họ đoạt địa bàn Thanh Trúc Bang trở lại.

Quả nhiên Trần Chiêu không có làm bọn họ thất vọng, nói: “Trong vòng một

đêm nuốt địa bàn Thanh Trúc Bang, ngươi đúng là khẩu vị lớn, hiện tại ngoan ngoãn giao ra cho ta.”

Những người khác lập tức nhìn về phía Tô Tín.

Quả nhiên Trần Chiêu ngoan độc, câu nói đầu tiên muốn Tô Tín nhổ phun ra địa bàn ba phường thị.

Nhưng không phải trọng yếu nhất, hôm nay Tô Tín giao địa bàn ra, như vậy mặt mũi của hắn cũng mất sạch trong Thường Ninh phủ.

Vừa hao tâm tổn trí đánh chím địa bàn còn chưa ngồi nóng chỗ đã bị người ta cưỡng bức giao ra, không biệt khuất mới lạ.

Đương nhiên chuyện này bọn họ không muốn quản.

Những bang phái khác cũng chán ghét Trần Chiêu thái độ hung hăng càn quấy phá hư quy củ Thường Ninh phủ, nhưng hiện tại Trần Chiêu không phải nhắm vào bọn họ, bọn họ tự nhiên không vì Tô Tín mà đắc tội võ giả Tiên Thiên.

Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên dùng ánh mắt trào phúng nhìn Tô Tín.

Ngươi nuốt Thanh Trúc Bang thì như thế nào? Kết quả còn không phải ngoan ngoãn phun ra hay sao?

Huống hồ ngươi còn giúp chúng ta danh chính ngôn thuận giết bang chủ khôi lỗi Ngụy Phong, chúng ta còn phải cảm tạ ngươi a.

Tô Tín đứng lên, ngón tay gõ nhẹ lên bàn, nói: "Trần tiền bối, ngươi đúng là uy phong nha, địa bàn ba phường thị ngươi bảo ta giao là ta phải giao?"

Vươn tay ra chỉ vào Trần Chiêu, Tô Tín mặt không biểu tình, nói: "Cho mặt mũi gọi ngươi một tiếng tiền bối, không cho mặt mũi thì ngươi tính là cái gì? Chuyện Thường Ninh phủ chúng ta tới phiên ngươi khoa tay múa chân sao?"

Hắn vừa nói ra lời này làm lầu bảy Thịnh Long lâu im lặng như tờ.

Đám người Trần Hoành nhìn Tô Tín giống như nhìn kẻ điên, dám chỉ vào võ giả Tiên Thiên nói ' ngươi tính là cái gì ', Tô Tín điên hay sao?

Nội tâ Hạ Thiên lúc này âm thầm kêu tốt, đây là lời hắn muốn nói.

Lúc này sắc mặt Trần Chiêu rất đặc sắc, hắn tức giận tới mức không thể tưởng tượng nổi.

Một tiểu bối tu luyện vài năm cũng dám nói chuyện với hắn như vậy, chính mình thoái ẩn giang hồ vài chục năm, chẳng lẽ tiểu bối trong giang hồ đều cuồng vọng như thế sao?

"Hảo hảo hảo, rất tốt ah! Một tiểu bối giang hồ mà cuồng vọng như thế, lão phu hôm nay sẽ dạy ngươi một đạo lý, nói cho ngươi biết cái gì là kính sợ."

Đột nhiên Trần Chiêu vỗ lên mặt bàn, cái bàn gỗ lim vàng quý giá bị đánh nát.

Sát cơ cường đại bộc phát, đám người Hạ Thiên lại biến sắc.

Võ giả Tiên Thiên ngưng tụ khí hải, nội lực vô cùng hùng hồn, thậm chí có thể đạt tới mức chân khí phóng ra ngoài, thực lực còn mạnh hơn Hậu Thiên đại viên mãn gấp mấy chục lần.

Loại chênh lệch này vô cùng to lớn, tuy nhiên trong truyền thuyết có võ giả Hậu Thiên chiến thắng võ giả Tiên Thiên, dù sao truyền thuyết chỉ là truyền thuyết mà thôi, tối thiểu bọn họ chưa từng gặp qua.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 89 - Miểu Sát (1)

Trần Chiêu tức sùi bọt mép, hào khí trong phòng áp lực tới cực điểm.

Nhưng lúc này Tô Tín lại cười khẽ một tiếng, mang trên mặt nụ cười vui vẻ mỉa mai: “Dạy ta một đạo lý? Vậy thì tốt, hôm nay ta cũng dạy ngươi một đạo lý, đó là đã thoái ẩn thì nên làm rùa đen rút đầu đi. Giang hồ hiện tại không phải ngươi có thể tùy tiện nhúng tay, cũng không phải ngươi có tư cách tham dự!”

Tô Tín vung tay như đao, đưa tay chém xuống, lúc này ở cổ tay của hắn có hỏa diễm bộc phát.

Sóng nhiệt cực mạnh quét qua toàn trường, hỏa diễm như tấm lụa quét qua, trong nháy mắt phong tỏa tất cả đường ra của Trần Chiêu.

Cuối cùng chỉ nghe ‘ oanh ’ một tiếng vang thật lớn, Trần Chiêu bay ra ngoài và đụng nát vài bàn lớn, trực ngực hắn có vết đao, mặt ngoài cháy đen và sâu thấy xương.

Mật Tông Hỏa Diễm Đao!

Tô Tín rút được Hỏa Diễm Đao, vốn định dùng nó làm át chủ bài bảo vệ tính mạng nhưng không nghĩ tới hắn lại dùng nhanh như vậy.

Lần này Trần Chiêu không ép người quá đáng thì Tô Tín cũng sẽ không vận dụng tiêu hao phẩm này.

Lúc này tất cả mọi người ở đây kinh ngạc ngây người

Đây là vũ kỹ gì? Chân khí phóng ra ngoài?

Không, còn đáng sợ hơn cả chân khí phóng ra ngoài!

Võ giả Tiên Thiên có cái gọi là chân khí phóng ra ngoài chỉ là bức nội lực trong người ra ngoài mà thôi, phóng chân khí ra ngoài sẽ không có được uy lực như Hỏa Diễm Đao của Tô Tín.

Tiên Thiên tam cảnh, lúc ban đầ làu Khí Hải Cảnh cao nữa là có thể phóng chân khí ra ngoài tạo thành kiếm khí kiếm cương, việc này xem như không tồi rồi, công kích như Tô Tín cũng chỉ có Thần Cung Cảnh trong Tiên Thiên tam cảnh mơi làm được mà thôi.

Chẳng lẽ Tô Tín là cường giả Thần Cung cảnh?

Mọi người chần chờ nhìn về phía Tô Tín, trong mắt mang theo sợ hãi không chút che giấu, thật sự là vì một kích vừa rồi của Tô Tín quá dọa người, Trần Chiêu là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh lại bị hắn miểu sát, căn bản không có sức phản kháng.

Tô Tín chậm rãi đi về phía đám người Mạnh Trường Hà, bọn họ sợ hãi không ngừng lui ra phía sau.

Không trách bọn họ quá nhát gan, bởi vì một kích vừa rồi của Tô Tín quá mức dọa người mà thôi.

Thấy thế Tô Tín cười nói: “Không cần khẩn trương như vậy, Tô Tín ta là người nói quy củ, tất cả mọi người kiếm cơm ăn trong Thường Ninh phủ cũng nên tuân thủ quy củ một chút, đối với ai cũng có lợi, Mạnh hội chủ ngươi nói có đúng hay không?”

Gương mặt Mạnh Trường Hà lúc đỏ lúc trắng nhưng hắn không có dũng khí phản bác.

Kỳ thật Tô Tín đúng là muốn trực tiếp giải quyết Tam Anh hội tại chỗ nhưng lại không thể nào.

Hỏa Diễm Đao chỉ có thể dùng một lần, dùng một lần tiêu hao một nửa nội lực trong người Tô Tín.

Cho dù hiện tại tâm thần đám người Mạnh Trường Hà bị Hỏa Diễm Đao chấn nhiếp sức chiến đấu đại giảm, nhưng Tam Anh hội có tới ba người, một khi bọn họ phát giác Tô Tín cũng không có cường đại như bọn họ suy nghĩ thì không xong.

Nếu tạm thời không thể vạch mặt với Tam Anh hội, Tô Tín cũng không tiếp tục trào phúngMạnh Trường Hà, hắn lại đưa mắt nhìn sang hai người Mã Thanh Nguyên và Trần Hoành.

Cái gì gọi là cơ quan tính toán tường tận công dã tràng? Nói chính là bọn họ.

Vốn hai người bọn họ có thể cầm theo trăm vạn lượng thoái ẩn giang hồ, thích ý làm phú ông nhà giàu qua ngày.

Nhưng đáng tiếc bọn họ không bỏ được quyền thế trong tay, muốn dùng hai trăm vạn lượng đánh cược một lần, hiện tại xem ra hai người thua, hơn nữa thua rất thảm.

Tô Tín thở dài một hơi nói: “Ta đã cho các ngươi cơ hội, các ngươi cuốn một nửa bạc của Thanh Trúc Bang đào tẩu thì ta cũng không phái người đuổi theo các ngươi.”

“Nhưng lần này các ngươi lại đưa tới cửa, như vậy đừng có trách ta, đi ra ngoài lăn lộn, làm sai phải nhận phạt, các ngươi nói có đúng không?”

Tô Tín vừa nói xong du long kiếm bên hông ra khỏi vỏ, tốc độ nhanh thậm chí làm tất cả mọi người không nhìn thấy hắn xuất kiếm như têế nào, dường như trong nháy mắt kiếm đã vào trong vỏ.

Mí mắt mọi người co giật.

Nếu như nói Hỏa Diễm Đao lúc trước quá mức huyền diệu làm cho bọn họ không dám tin vào mắt mình, như vậy khoái kiếm lúc này mới là thực lực chân chính của Tô Tín.

Bọn họ đã sớm nghe nói kiếm của Tô Tín rất nhanh, nhưng nhanh tới mức nào thì mọi người không có ai chân chính nhìn thấy qua.

Hiện tại bọn họ xem như nhìn thấy, một kiếm này cho dù bảo bọn họ tiếp cũng phải tập trung toàn bộ tâm thần, nếu không khoái kiếm vô khổng bất nhập quỷ dị kia nói không chừng sẽ đâm vào yết hầu của bọn họ..

Du long kiếm mang theo tần suất kỳ lạ xuyên qua không khí đâm về phía Trần Hoành, kiếm quang giống như sao băng nhanh chóng xuất hiện trước mặt Trần Hoành.

Thời khắc sinh tử là lúc dễ dàng đột phá nhất, một kiếm của Tô Tín đổi lại là Trần Hoành lúc bình thường thì hắn không đỡ được.

Nhưng vừa rồi hắn lại phúc chí tâm linh, vô ý thức móc đoản đảo thủ trước người, vậy mà ngăn cản một kiếm này.

Không chờ hắn cao hứng lâu, lực chấn động cực lớn bộc phát, đoản đao làm bằng thép tinh trực tiếp vỡ vụn, du long kiếm đâm thủng yết hầu của hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 90 - Miểu Sát (2)

Mã Thanh Nguyên bên cạnh hắn lập tức kinh hô, lúc này nhìn Mạnh Trường Hà và hô lớn.

“Mạnh hội chủ cứu ta! Ta đã cho ngươi bạc rồi.”

“Câm miệng!”

Mạnh Trường Hà tức giận quát một tiếng, Đại Suất Bi Thủ đánh vỡ nội tạng của Mã Thanh Nguyên.

“Chậc chậc, Mạnh hội chủ ra tay quá ngoan độc ah, tốt xấu gì người ta cũng giao bạc cho ngươi mà.”

Tô Tín giống như cười mà không phải cười nói một câu.

“Hừ! Chúng ta đi!”

Mạnh Trường Hà hừ lạnh một tiếng, trực tiếp mang người quay người rời đi.

Đoạn Kiêu và Ninh Lạc Quân lắc đầu, cũng đi theo Mạnh Trường Hà rời khỏi nơi này.

Hôm nay trong Thịnh Long lâu diễn ra trò khôi hài, trừ thành toàn uy danh của Tô Tín ra, quả thật Tam Anh hội của bọn họ mất hết mặt mũi.

Bọn họ âm thầm oán trách Mạnh Trường Hà tự tiện hành động nhưng chuyện đã phát sinh chỉ có thể khắc chế mà thôi.

Những người khác cũng ôm quyền cáo từ, nhưng lần này khi bọn họ nói chuyện với Tô Tín lại không giống lúc Tô Tín đến Thịnh Long lâu, khi đó nói chuyện không mặn không nhạt.

Thực lực đại biểu cho tất cả, hiện tại Tô Tín đáng giá bọn họ coi trọng.

Tô Tín nhìn ra ngoài cửa sổ, Thịnh Long lâu chính là kiến trúc cao nhất của

Thường Ninh phủ, đứng ở nơi này nhìn xuống phía dưới có thể thu toàn bộ cảnh vật

Thường Ninh phủ vào trong mắt.

Lúc trước hắn từng nói với những thủ hạ bang chúng kia, cuối cùng có một ngày mình sẽ dẫm nát Thường Ninh phủ dưới chân, hiện tại chính mình có tính là hoàn thành lời thề hay không?

Xem một hồi, Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Đi thôi, trò khôi hài chấm dứt, chúng ta cũng có thể rút lui.”

Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi còn không phục hồi tinh thần lại, nghe được Tô Tín nói một tiếng bọn họ vội vàng theo Tô Tín rời khỏi Thịnh Long lâu.

“Lão Hoàng, buổi tối hôm nay trực tiếp khởi xướng tổng tiến công Giang Dương Bang.”

Tô Tín phân phó một câu.

Hôm nay bang chủ và phó bang chủ Giang Dương Bang đã bị hắn dọa suýt vỡ gan, vừa vặn nhân cơ hội này thu toàn bộ Giang Dương Bang cũng giảm bớt không ít khí lực.

Phân phó Hoàng Bỉnh Thành xong, Tô Tín tùy ý dò xét bốn phía, Xương Đức phường thân là trung tâm của Thường Ninh phủ, Tô Tín đã tới nhưng chưa từng nhìn kỹ nó thế nào.

Nơi này từng là đô thành trung tâm của Đại Chu, nó còn phồn hoa hơn so với vẻ ngoài nhiều.

Làm cho người ta chú ý nhất chính là Nam Man dị tộc cầm một ít đặc sản bán cho người địa phương hoặc là thương nhân từ Trung Nguyên đến.

Đặc sắc lớn nhất của Thường Ninh phủ chính là nơi này có đại thành gần với núi lớn Nam Man, mùa hè hàng năm có Nam Man dị tộc đi vào trong thành tiến hành giao dịch với thương nhân Đại Chu, rất nhiều thương đội bên ngoài tới nơi này giao dịch thu mua.

Cho nên nói Thường Ninh phủ không có sản vật phong phú, người nghèo khổ quá nhiều, nhưng buôn bán lại thập phần phát đạt, thậm chí còn không kém gì một ít đại thành ở Trung Nguyên.

Tô Tín cẩn thận dò xét một ít Nam Man dị tộc, bọn họ không khác gì người Trung Nguyên, nhưng làn da cũng rất ngăm đen, quần áo và trang sức trên người thập phần quái dị, dùng khẩu âm tối nghĩa và vặn vẹo cò kè mặc cả với thương nhân.

Nhìn thấy Tô Tín cảm thấy hứng thú với thương nhân Nam Man, Hoàng Bỉnh Thành vội vàng nói: “Lão đại ngươi cần thu mua thứ gì trong tay đám Nam Man hay sao?”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Không có, ta chỉ nhìn xem mà thôi, trước kia Phi Ưng Bang thu mua những đồ vật trong tay Nam Man dị tộc hay sao?”

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu nói: “Đương nhiên thu mua qua, tuy chúng ta không dùng được đại bộ phận đồ của Nam Man dị tộc, thương nhân Trung Nguyên cũng tới thu mua, trong bọn chúng cũng có rất nhiều thứ tốt.”

“Ví dụ như một bộ lạc Nam Man tử có rượu thuốc, nghe nói là vu y trong bộc tộc sản xuất, nó có hiệu quả trị liệu ngoại thương quả thực còn tốt hơn cả Kim Sáng Dược.”

“Nhưng bọn họ sản xuất rượu thuốc không nhiều, chỉ có chờ đến giữa hè hàng năm thì những Nam Man dị tộc mang rất nhiều hàng hóa ra bán, bọn họ cũng có mang tới một ít.”

“Hiện tại thời gian cũng không còn bao lâu, có rất nhiều Nam Man dị tộc mang đồ ra đổi, đoán chừng đợi thêm một tháng nữa sẽ có người tới.”

“Vậy giá cả bọn chúng bán thế nào?”

Tô Tín hỏi.

“Đương nhiên là thập phần tiện nghi, nếu không những thương đội bên ngoài cũng sẽ không vào giữa hè hàng năm thuê tiêu sư vượt qua đạo phỉ Tương Nam đi tới nơi nào giao dịch.”

“Có chút bộ lạc Nam Man lớn yêu cầu dùng vàng bạc hoặc là mỹ ngọc tiến hành giao dịch, một ít bộ lạc Nam Man nhỏ chỉ yêu cầu dùng lương thực hoặc dụng cụ sinh hoạt hàng ngày mà thôi, đây quả thực chẳng khác gì tặng không.”

Hoàng Bỉnh Thành suy nghĩ và nói: “Có chút Nam Man dị tộc không dễ lừa gạt, bọn họ thậm chí cũng đã học được ngôn ngữ của chúng ta, đã có thể tiến hành trả giá nghiêm túc với thương nhân.”

“Đương nhiên những Nam Man dị tộc như thế rất ít, hơn nữa tất cả bộ lạc Nam Man lớn không chung lòng với nhau, cũng rất ít định ra giá cả như nhau, cho nên bao năm qua đặc sản của Nam Man dao động rất lớn, gần như không có giá cố định.”

Tô Tín gật gật đầu, trong lòng của hắn đã suy nghĩ ra một kế hoạch, kế hoạch này cần hắn trải qua chau truốt một phen mới được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 91 - Ta Muốn Làm Minh Chủ (1)

Trong đại sảnh nghị sự của Giang Dương Bang, vẻ mặt Giang Bắc Phi sầu khổ, sắc mặt hai tên phó bang chủ không tốt chút nào.

Ban ngày Tô Tín đại phát thần uy tại Thịnh Long lâu vẫn còn hiện rõ trong mắt bọn hoj, ban đêm Phi Ưng Bang cũng đã khởi xướng tổng tiến công, bọn họ không có tâm tư chống cự.

Tô Tín khởi xướng tổng tiến công đã nắm chắc thời gian rất tốt, đúng vào lúc tâm thần của Giang Bắc Phi đang bị việc ban ngày kích thích.

Nhìn thấy Tô Tín dùng Hỏa Diễm Đao miểu sát Trần Chiêu, Giang Bắc Phi không có tâm tư tử đấu với Tô Tín làm gì.

Hắn thở dài một hơi, nói: "Chúng ta hàng đi, Tô Tín không phải chúng ta có khả năng đối kháng, Phi Ưng Bang quật khởi cũng không phải chúng ta có khả năng ngăn cản."

Dương Đông không cam lòng nói một câu: "Bang chủ, cơ nghiệp trăm năm của Giang Dương Bang chúng ta chắp tay tặng người hay sao?"

"Ngươi cho rằng ta muốn sao?"

Giang Bắc Phi đỏ mắt nói: "Các ngươi không phải không thấy chuyện lúc ban ngày, nếu chống cự thì chúng ta không sống được."

Dương Đông im lặng, Trầm Trọng Minh cũng không nói chuyện, tư vị thúc thủ chịu trói không phải dễ chịu gì.

"Đi, chúng ta đi tìm Tô Tín, nói cho hắn biết Giang Dương Bang chúng ta đầu hàng, cũng không nên để các huynh đệ trong bang hi sinh vô vị."

Giang Bắc Phi thở dài một hơi, hắn gọi một tên bang chúng, bảo hắn nói tin tức đầu hàng với Tô Tín.

Vốn Tô Tín còn quyết định tự mìnhđoộng thủ giết đến tận tổng đường Giang Dương Bang, một lần hành động đánh tan bọn họ, nhưng Giang Dương Bang lại thức thời như vậy, Tô Tín không ngờ bọn họ đầu hàng.

Giang Dương Bang tốt xấu cũng có gần vạn người, hắn tấn công mạnh như thế Phi Ưng Bang chết tổn thương không nhỏ, hiện tại Giang Bắc Phi nguyện ý đầu hàng thì không gì có thể tốt hơn.

Dưới sự dẫn dắt của Giang Bắc Phi, bang chúng Giang Dương Bang cũng buông tha chống cự, Giang Bắc Phi mang theo cao tầng Giang Dương Bang đi tới gặp Tô Tín.

“Tô bang chủ, Giang Dương Bang sau này là của ngươi, không đúng, về sau sẽ không còn Giang Dương Bang.”

Giang Bắc Phi mặt mũi đầy đắng chát.

Tô Tín cười ha hả nói: “Giang bang chủ, từ xưa kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ngươi chủ động đầu hàng làm cho hai phe giảm bớt tổn thất, ta sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Ngươi có vị trí phó đường chủ trong chiến đường Phi Ưng Bang. Hai vị phó bang chủ nguyện ý, ta cũng chuẩn bị cho các ngươi vị trí đại đầu mục.”

Giang Bắc Phi cười khổ nói: “Hay là thôi đi, ta cũng không muốn lại tham dự vào chuyện giang hồ, Tô bang chủ co ý cứ cho chúng ta một trăm vạn lượng bạc, chúng ta trực tiếp thoái ẩn giang hồ làm phú ông nhà giàu.”

Tô Tín nhìn Giang Bắc Phi thật sâu, nói: “Không có vấn đề, sau này Giang bang chủ có gì cần cũng có thể trực tiếp tới tìm ta.”

Giang Bắc Phi thật sự muốn thoái ẩn giang hồ sao? Tô Tín căn bản cũng không tin, hắn lại rất bội phục Giang Bắc Phi thức thời.

Tô Tín cho Giang Bắc Phi vị trí phó đường chủ và hai đại đầu mục trong chiến đường mặc dù không tồi, nhưng Giang Bắc Phi lại biết địa vị ba người trong Phi Ưng Bang nhất định sẽ rất xấu hổ.

Tốt xấu bọn họ cũng đứng đầu một bang nhưng bây giờ bang phái bị đánh hạ, trong nội tâm không có một chút khó chịu là không thể nào.

Hơn nữa chỉnh thể của Giang Dương Bang dung nhập Phi Ưng Bang, dù cho Tô Tín chuẩn bị xóa đi một ít kẻ trộm gian dùng mánh lới chỉ chừa một ít tinh nhuệ, những người này cũng chiếm một phần tư Phi Ưng Bang.

Nhiều người như vậy là bộ hạ cũ của Giang Bắc Phi, Tô Tín có thể hoài nghi hắn hay không? Nếu như đổi thành Giang Bắc Phi hắn không thể không có kiêng kị.

So với làm phó đường chủ lúng túng trong Phi Ưng Bang, còn không bằng triệt để quy ẩn cho rồi, tối thiểu còn có thể được phú quý tới già.

Hiển nhiên Dương Đông và Trầm Trọng Minh cũng đã thương lượng xong với Giang Bắc Phi, cũng không có phản đối gì.

Những đại đầu mục của Giang Dương Bang lại đỏ mắt nhìn Giang Bắc Phi.

Lão nhân gia rửa tay không chơi, chúng ta làm sao bây giờ?

Bọn họ cũng không muốn thoái ẩn giang hồ, huống hồ cho dù thoái ẩn cũng không có tiền ah.

Giang Dương Bang chủ động đầu hàng, tất cả tài phú trong bang đều giao nộp cho Phi Ưng Bang.

Giang Bắc Phi là bang chủ cho nên Tô Tín cho hắn một trăm vạn lượng bạc để hắn đi dưỡng lão, về phần những người khác? Tô Tín không xen vào.

“Ai, Tô bang chủ, bọn họ cũng là lão nhân trong bang vài chục năm, nếu ngươi có thể tiếp thu cũng nên cho bọn họ gia nhập Phi Ưng Bang a, ta cam đoan bọn họ không có nhị tâm.”

Giang Bắc Phi thở dài một hơi nói ra.

Tuy hắn không phải là lão đại tốt với các thủ hạ nhưng hiện tại Giang Dương Bang không còn, những người này tốt xấu gì cũng theo hắn hơn mười năm, mình cũng nên nói giúp bọn họ một lần.

Tô Tín trầm ngâm một lát, gật đầu nói: “Có thể, những đại đầu mục Giang Dương Bang gia nhập Phi Ưng Bang, nếu như muốn đi quản lý hạu cần sẽ giữ lại thân phận đại đầu mục.”

“Chẳng qua nếu như muốn muốn gia nhập chiến đường, như vậy nhất định phải rớt một cấp, phải đảm đương tiểu đầu mục trước mới được, sau khi có công huân sẽ tăng lên.”

Phần đông đại đầu mục Giang Dương Bang thở ra một hơi, Tô Tín cho ra đãi ngộ công chính, theo bọn họ biết, trước kia những lão nhân của Phi Ưng Bang cũng đều có đãi ngộ như vậy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 92 - Ta Muốn Làm Minh Chủ (2)

Sau khi chiếm đoạt Giang Dương Bang, trong tay của Phi Ưng Bang đã có mười một phường thị, bang chúng hơn ba vạn, thực sự trở thành bang phái lớn nhất Thường Ninh phủ.

Đây không phải cực hạn của Tô Tín, hắn có nhiệm vụ xưng bá Thường Ninh phủ nơi tay, đầu tiên phải thành chủ nhân trên danh nghĩa của Thường Ninh phủ mới được.

Những ngày qua Tô Tín vẫn suy nghĩ chuyện này, rốt cuộc kế hoạch cũng có nền móng, đợi đến mười ngày sau, Tô Tín dung hợp tất cả địa bàn làm một, hắn liền phái người đưa thiếp mời tứ hội tới, muốn tiến hành nghị sự trong Thịnh Long lâu.

Sau khi nhận được thiếp mời của Tô Tín, người tứ hội cảm thấy khó hiểu, không rõ Tô Tín muốn làm trò gì.

Mấy ngày hôm trước Mạnh Trường Hà vừa mới triệu tập mọi người đối phó Tô Tín, chẳng lẽ hiện tại Tô Tín chuẩn bị muốn trả thù trở lại?

Nội tâm của bọn họ hoang mang nhưng vẫn tới đúng hạn và đi vào Thịnh Long lâu, hiện tại Tô Tín đã có tư cách bình khởi bình tọa với bọn họ, hắn triệu tập mọi người tới đây, trừ phi là muốn triệt để vạch mặt với Tô Tín, nếu không đều đi tới đây.

Thịnh Long lâu tầng thứ bảy, người những bang phái khác đã tới, Tô Tín làm chủ nhân vẫn không thấy bóng dáng.

Mạnh Trường Hà hừ lạnh một tiếng: “Tô Tín đúng là giá đỡ lớn, lúc này lại làm

mọi người chờ hắn.”

Những người khác âm thầm bĩu môi, lần trước ngươi tìm tới nghị sự, nhưng tới cuối cùng, hiện tại không biết xấu hổ nói như thế sao?

Bỗng nhiên giọng nói của Tô Tín vang lên: “Chẳng lẽ Mạnh hội chủ không biết người có ba gấp, sốt ruột chờ khó dằn nổi hay sao?”

Tô Tín mang theo Lý Phôi cùng Hoàng Bỉnh Thành đi vào trong lâu, hai người bọn họ đang cầm một đống giấy, không biết bên trong ghi cái gì.

“Tô Tín, miệng lưỡi trơn tru ah, hôm nay ngươi gọi mọi người tới đây muốn chơi bịp bợm gì?”

Ngữ khí Mạnh Trường Hà âm trầm nói.

Tô Tín ngồi ngay ngắn trên chủ vị, nói: “Đừng có gấp, chuyện gì cũng nói từ

từ.”

Mọi người sững sờ, chẳng lẽ hôm nay không chỉ nói một chuyện sao?

Tô Tín dùng ngón trỏ gõ bàn có tiết tấu, nói: “Các vị thực lực Thường Ninh phủ chúng ta không kém, là một trong mấy thế lực đỉnh cấp trong châu phủ tại Tương Nam đạo.”

“Nhưng lực lượng của chúng ta quá mức phân tán làm cho ai cũng có thể cưỡi lên đầu chúng ta, phá hư quy củ chúng ta.”

Nói xong Tô Tín còn liếc nhìn sang Mạnh Trường Hà, làm cho sắc mặt Mạnh Trường Hà càng đen lại.

Lần trước hắn mời Trần Chiêu đến chính là vì muốn phế Tô Tín, hơn nữa cũng muốn uy hiếp các bang phái khác, đây không thể nghi ngờ là hành động phs hư quy củ.

“Tô Tín! Đừng thừa nước đục thả câu, ngươi muốn nói cái gì?”

Mạnh Trường Hà hừ lạnh nói một tiếng.

“Rất đơn giản, rắn không thể không đầu, chim không cánh không bay. Thường Ninh phủ chúng ta nên cần có người cầm đầu.”

“Ta đề nghị năm bang phái chúng ta tạo thành liên minh, tuyển ra một vị minh chủ, ma sát ngày bình thường không cần phải

xen vào, một khi xảy ra chuyện liền có triệu tập tất cả mọi người, đoàn kết với nhau nhất trí đối ngoại.”

Tất cả mọi người nghe Tô Tín nói liền sững sờ, năm bang phái bọn họ tạo thành liên minh? Như vậy phải chọn ra minh chủ, tâm tư của Tô Tín đúng là khá lớn, cũng quá không thực tế.

Mạnh Trường Hà càng cười lạnh nói: “Tô Tín, ngươi kế tiếp sẽ không nói minh chủ do mình làm chứ?”

Tô Tín cười nhạt một tiếng: “Đúng vậy, minh chủ liên minh Thường Ninh phủ chính là tại hạ đảm nhiệm.”

Mạnh Trường Hà trực tiếp mỉa mai, chỉ vào cái mũi Tô Tín và cười nói:

“Ngươi? Chỉ bằng ngươi cũng muốn làm minh chủ? Ngươi dựa vào cái gì?”

“Các vị ngồi tại đây có ai không có tư lịch cao hơn ngươi? Thực lực có ai kém ngươi sao? Ngươi muốn làm minh chủ, dựa vào cái gì?”

Nếu Tô Tín nói lời này khi vừa đánh chết Trần Chiêu, như vậy thực lực của Tô Tín chấn nhiếp thì bọn họ có thể cân nhắc một ít.

Hiện tại nhiều ngày trôi qua, mọi người cũng có chút suy nghĩ cẩn thận, Tô Tín một chiêu đánh chết Trần Chiêu tuyệt đối có chuyện ẩn bên trong!

Võ giả Hậu Thiên làm ra việc chân khí phóng ra ngoài là chuyện đầm rồng hang hổ, nhưng Tô Tín lại làm được, hơn nữa Trần Chiêu bị Hỏa Diễm Đao chém giết, uy lực kia cũng không có chút giả dối.

LÀm cho bọn họ khó hiểu là, nếu Tô Tín thật sự có thực lực chân khí phóng ra

ngoài, lúc trước bị giết không chỉ có Trần Chiêu, còn có Mạnh Trường Hà.

Người sáng suốt liền nhìn rõ, Trần Chiêu chính là bị Mạnh Trường Hà mời tới trả thù hắn giết con mình.

Nếu Tô Tín có thực lực như vậy, hắn đã có thể giết Mạnh Trường Hà chấm dứt hậu hoạn, làm sao có thể lưu tới bây giờ?

Cho nên mọi người suy đoán Tô Tín khẳng định dung bí pháp gì đó có thể phóng thích chân khí ra ngoài, hơn nữa thứ này là tiêu hao phẩm, sau khi dùng xong sẽ không còn.

Nếu không hắn cũng không chỉ dùng đối phó Trần Chiêu, hắn còn có thể kết thúc thù oán với Tam Anh hội, hoàn toàn có thực lực đánh chết Mạnh Trường Hà.

Không thể không nói đám người này tâm cơ không đơn giản, chỉ bằng hành động của Tô Tín lúc ấy đã có thể suy đoán ra tâm tư của hắn chín phần mười.

Không có vũ lực uy hiếp tuyệt đối, cho dù Tô Tín có thực lực bình khởi bình tọa với bọn họ nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không thừa nhận Tô Tín làm minh chủ, thân phận áp đảo bọn họ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 93 - Tặng Các Ngươi Một Phần Đại Lễ (1)

Thần Phong Hội hội chủ Cung Thanh Phong thản nhiên nói: “Tô bang chủ, liên minh gì đó ta cũng không phản đối, minh chủ cũng không cần chọn ah, tránh khỏi mọi người vạch mặt, náo quá cương không tốt.”

Huyết Y Hội Tề Uyên không nói chuyện, trên mặt hắn mang theo vui vẻ nhàn nhạt nhưng kỳ thật người biết tính cách của hắn sẽ biết Tề Uyên không tán thành thì chính là cự tuyệt.

Chỉ còn lại có Thiết Đao Hội Hạ Thiên, mặc dù hắn cảm thấy Tô Tín không tệ, hắn sẽ không đồng ý Tô Tín làm minh chủ.

Giống như Cung Thanh Phong nói, thực lực năm người không kém gì nhau, liên minh có thể nhưng muốn muốn chọn minh chủ là chuyện không có khả năng.

Cho dù chức minh chủ này có thể hữu danh vô thật nhưng ngay cả như vậy bọn họ cũng sẽ không nhìn một người có thực lực ngang mình lại ngồi lên đầu của mình.

Nói trắng ra đây là chuyện địa vị giang hồ, có danh nghĩa minh chủ thì dễ làm nhiều việc hơn trước

Giống như Ngũ Nhạc kiếm phái trong Tiếu Ngạo Giang Hồ.

Tuy nội bộ Ngũ Nhạc kiếm phái lục đục nhưng Tả Lãnh Thiền thân là minh chủ, lại chiếm cứ thanh danh đại nghĩa, địa vị lại cao hơn so với người khác môt cấp.

Tất cả mọi người phản đối, điểm ấy Tô Tín xem ra rất bình thường, nếu bọn họ không phản đối mới là có việc.

“Các vị, các ngươi trước đừng có vội phản đối, ta làm minh chủ cũng không phải không có chỗ tốt gì. Nếu ta làm minh chủ, ta vừa tiền nhiệm sẽ cấp cho các vị một phần đại lễ trị giá năm trăm vạn lượng.”

Mọi người lập tức kinh hãi, Hạ Thiên lập tức đứng lên, hắn ngạc nhiên nói:

“Ngươi nói cái gì?”

“Ta nói nếu ta làm minh chủ, ta sẽ cấp đại lễ năm trăm vạn cho các vị, các vị thấy thế nào?”

Tô Tín tươi cười vui vẻ nhàn nhạt, bộ dạng không sợ hãi.

Hạ Thiên thở dài ra một hơi nói: “Tô bang chủ, mặc dù chúng ta biết thiên phú kiếm tiền của ngươi nhưng ngươi mới vừa nói chính là năm trăm vạn lượng bạc, toàn bộ tài sản của Phi Ưng Bang ngươi nhiều như vậy sao?”

Những người khác cũng có chung suy nghĩ với Hạ Thiên.

Tô Tín biết kiếm tiền, am hiểu quản lý bang phái, điểm ấy cả Thường Ninh phủ đều biết.

Khoái Hoạt Lâm bị Tô Tín thay đổi, trực tiếp từ lụn bại biến thành mỏ vàng lớn nhất ở Thường Ninh phủ, lợi nhuận của nó lập tức tăng lên gấp mấy lần.

Nhưng đó chỉ là mấy vạn lượng mà thôi, so với cái giá trên trời mà Tô Tín vừa mới nói là không thể so sánh với nhau.

Hiện tại mấy đại bang phái Thường Ninh phủ không tính là nghèo nhưng cũng không tính là giàu.

Ví dụ như Thanh Trúc Bang sau khi bị Tô Tín diệt, tính cả bị Trần Hoành và Mã Thanh Nguyên ôm bạc mang đi, hơn nữa bán một ít bất động sản lấy tiền cũng cũng chỉ có hai trăm vạn lượng mà thôi, trong đó còn có tích lũy trăm năm của

Thanh Trúc Bang.

Địa bàn của Phi Ưng hiện tại còn lớn hơn cả Thanh Trúc Bang nhưng nội tình không bằng Thanh Trúc Bang, Tô Tín lên đài mới có nhiều tiền như thế, thậm chí còn kém cả Thanh Trúc Bang.

Mặc dù Tam Anh hội là bang phái đệ nhất của Thường Ninh phủ, trong tay có hơn mười phường thị, tuy mỗi phường thị không có khả năng cung cấp tiền lệ hơn năm mươi vạn lượng như Vĩnh Lạc phường của Tô Tín, nhưng thu nhập mỗi tháng cũng có ba vạn lượng đến năm vạn lưỡng không đều, Tam Anh hội có mười ba phường thị, mỗi tháng thu nhập cũng có năm mươi vạn lượng mà thôi.

Nhưng thu nhập nhiều lắm thì chi tiêu cũng nhiều.

Bang chúng cơ sở của Tam Anh hội rất tốt, năm vạn người mỗi người một lượng bạc cũng mới năm vạn lượng mà thôi.

NHưng bang chúng tinh anh có tiền tiêu vặt gấp mười lần bang chúng bình thường, tiểu đầu mục lại gấp mười lần bang chúng tinh anh, đại đầu mục gấp trăm lần bang chúng tinh anh.

Vì lung lạc những tinh anh nồng cốt trong bang, Tam Anh hội mỗi tháng đầu nhập một nửa thu nhập vào bọn họ, tại tăng thêm chi tiêu loạn thát bát tao trong bang phái, năm mươi vạn lượng có phần không đủ dùng.

Huống hồ đám người Mạnh Trường Hà là võ giả cấp bậc Hậu Thiên đại viên mãn, đương nhiên cũng có suy nghĩ trùng kích cảnh giới Tiên Thiên, cho nên hàng năm các thương đội mùa

hè tới dây, bọn họ lại tốn hao cái giá lớn mua sắm đan dược của bọn họ để tu luyện.

Dù cho những đan dược này chỉ là đan dược cấp thấp nhưng đó là thứ có tiền không mua được, hàng năm bọn họ tốn hao số bạc bằng một nửa thu nhập hàng năm của Tam Anh hội.

Cho nên dù là đám người Mạnh Trường Hà cũng không có sinh hoạt xa xỉ gì, số

bạc này tiêu hao rất lớn vào tu luyện.

Tất cả cao tầng đại bang phái đều suy nghĩ kiếm tiền bằng cách nào nhưng bọn họ nghĩ tếế nào cũng không nghĩ ra trong Thường Ninh phủ có sinh ý nào đạt tới năm trăm vạn lượng.

Tô Tín gõ gõ cái bàn, trầm giọng nói: “Năm trăm vạn lượng rất nhiều sao? Nếu sinh ý của ta làm tới tận cùng, thậm chí có thể tăng lên gấp vài lần.”

“Rốt cuộc là sinh ý gì, Tô bang chủ ngươi đừng thừa nước đục thả câu.”

Hạ Thiên bất mãn hô.

Tô Tín cũng không có cố lộng huyền hư, nói thẳng: “Sinh ý này rất đơn giản, trước kia các vị cũng làm nhưng không có phát huy nó tới mức tận cùng.”

“Sinh ý này chính là lũng đoạn! Lũng đoạn tất cả đặc sản của Nam Man chi địa, trừ bang phái trong Thường Ninh phủ chúng ta ra, người khác không thể mua được một kiện hàng hóa Nam Man nào trong Thường Ninh phủ.”

Mọi người sững sờ, chỉ có Thần Phong Hội Cung Thanh Phong nghĩ tới cái gì đó, ánh mắt bắn ra hào quang kỳ dị.

Tô Tín rút một quyển sách trong tay Hoàng Bỉnh Thành và ném lên mặt bàn, nói: “Đây là giá cả đặc sản Nam Man do ta điều tra, mặc dù có chênh lệch nhưng không nhiều.”

“Ví dụ như Nguyệt Hổ đặc sản Nam Man chỉ sống trong Nam Man mà thôi, vị thịt của nó rất thối, những Nam Man dị tộc kia còn lười giết bọn chúng.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 94 - Tặng Các Ngươi Một Phần Đại Lễ (2)

“Da lông của Nguyệt Hổ lại được các quyền quý tại Trung Nguyên yêu thích, một tấm da nguyên vẹn giá trăm lượng vàng! Không phải bạc, mà là vàng!”

“Nhưng các ngươi biết rõ những thương nhân kia mua trong tay Nam Man dị tộc da lông này bao nhiêu tiền không? Một tấm da như vậy có giá vài lượng bạc, dụng phải người Nam Man không hiểu biết dùng nửa túi gạo là có thể mua được.”

Mọi người nơi này hít thở ồ ồ, tuy bọn họ biết rõ dặc sản Nam Man rất đáng tiền ở bên ngoài nhưng lại không nghĩ tới nó lại đáng giá như vậy.

Đó không phải một vốn bốn lời, quả thực chính là bán ngàn vạn lời mà.

Đương nhiên bọn họ cũng biết những thương nhân gặp nguy hiểm không nhỏ.

Tương Nam chi địa đường xá hiểm ác, nhiều cướp đường và đạo phỉ.

Những thương nhân Trung Nguyên này đều bỏ ra giá cao thuê tiêu sư tới đây, cho nên đầu nhập cũng không ít.

Ngay cả như vậy bọn họ mang ra ngoài Tương Nam lại đạt được lợi nhuận kinh người như thế.

Tô Tín cười lạnh nói: “Nói những Nam Man dị tộc thuần phác cũng tốt, nói bọn chúng trời sinh sự ngu dại cũng được, dù sao chúng ta có thể kiếm được lợi nhuận lớn trên người của bọn chúng!”

“Ta trong vòng mười ngày qua phái người vào trong rừng rậm Nam Man gặp

thủ lĩnh các bộ tộc lớn, dùng giá cao hơn thị trường gấp năm lần mua đồ của bọn họ.”

“Về sau bọn họ muốn giao dịch cái gì, chỉ cần phái người đến nói một tiếng, ta sẽ bảo thủ hạ đưa đi, những thủ lĩnh bộ lạc này sẽ là minh hữu trung thành nhất của chúng ta.”

“Những Nam Man dị tộc này đầu óc rất cứng ngắt, một khi nhận chuẩn việc gì có chết cũng không đổi, chỉ cần thề với bọn họ về những thần linh loạn thất bát tao gì đó liền không đổi ý.”

“Từ nay về sau thương nhân Trung Nguyên đến Thường Ninh phủ thu mua đặc sản Nam Man cũng chỉ có hai lựa chọn, một là mua của chúng ta, một khác là đi đường xa hơn tới châu phủ khác.”

“Nhưng cả Tương Nam chỉ có Thường Ninh phủ cách rừng rậm Nam Man gần nhất, những châu khác phủ chỉ tới gần biên giới Nam Man, chỗ đó cũng không có bộ lạc lớn gì, chỉ có một ít tiểu bộ lạc rải rác mà thôi, đồ bọn họ sản xuất ít tới đáng thương.”

“Bởi như vậy các ngươi nói những thương nhân kia sẽ lựa chọn như thế nào?”

Đôi mắt mọi người lập tức đỏ bừng, lựa chọn làm sao còn phải hỏi sao? Chỉ cần Tô Tín ra giá không quá không hợp thói thường, bọn họ nhất định sẽ mua sắm của Tô Tín.

Đương nhiên bọn họ có bản lĩnh cứ đi vào rừng rậm Nam Man tìm những ttốt dược trân quý, da thú gì đó.

Chiêu này có người thử qua, rừng rậm Nam Man khí hậu ẩm ướt, khói độc, chướng khí, độc trùng vô số, võ giả Tiên Thiên không thể ngây ngốc được mấy ngày, chỉ có Nam Man dị tộc quanh năm sinh tồn trong hoàn cảnh như vậy mới sống được.

Dùng thực lực đám thương nhân kia, có thể thuê tiêu sư võ giả Tiên Thiên hộ

tống đi vào Tương Nam cũng đã có thực lực mạn rồi.

Nếu bọn họ dám bảo võ giả Tiên Thiên đi rừng rậm Nam Man hái thuốc vì bọn họ, đoán chừng bọn họ sẽ bị võ giả Tiên Thiên ném trong rừng rậm Nam Man vài ngày.

Tô Tín bảo Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi ném sách lên mặt bàn và nói: “Trong này có hơn ngàn loại đồ vật đều là đặc sản

Nam Man, mỗi loại đều có giá thu mua và giá bán ra.”

“Chỉ cần ta trở thành minh chủ, ta sẽ giao tín vật bộ lạc Nam Man cho các ngươi, về sau những vật này do các ngươi giao dịch với bọn họ.”

Tô Tín lại nhìn sang Tề Uyên, hội chủ Huyết Y Hội này mới là khó giải quyết nhất, bởi vì vì bọn họ căn bản không cần tiền.

Nghe đồn trong Huyết Y Lâu, sát thủ chia làm hắc y, lam y, thanh y, tử y, huyết y năm đẳng cấp.

Chỉ mời hắc y sát thủ ra tay mới dùng ngân lượng trả tiền, mời sát thủ bốn cấp khác cần phải giao ra kỳ trân dị bảo.

“Tề bang chủ, ta biết rõ Huyết Y Hội các ngươi không cần tiền nhưng thứ này ngươi sẽ hứng thú.”

Tô Tín đưa cho Tề Uyên một quyển sách.

“Đây là tập hợp danh sách độc vật có trong Nam Man, có mấy trăm loại, chỉ cần Tề bang chủ cầm tín vật, chất độc này sẽ được bọn họ giữ lại, chỉ giao dịch với ngươi mà thôi.”

Tề Uyên mở ra xem, hắn nhìn thấy những cái tên quen thuộc, thậm chí có chất độc mình còn chưa từng nghe nói qua, hai tay của hắn run rẩy, gương mặt không thay đổi của hắn biến thành khiếp sợ.

Tô Tín nói đúng, Huyết Y Hội không cần tiền, Tề Uyên hắn cũng không cần

tiền, hắn muốn rời khỏi Huyết Y Hội!

Phân hội của Huyết Y Lâu ở bên ngoài không có cả ngàn cũng có mấy trăm, bọn họ đều cung cấp hậu cần phục vụ Huyết Y Lâu, cũng tỷ như Thường Ninh phủ Huyết Y Hội chính là nơi chuyên cung cấp độc vật đặc sản Nam Man cho Huyết Y Lâu.

Người ngoài nhìn thấy hội chủ Huyết Y Hội sau lưng có Huyết Y Lâu làm chỗ dựa thì uy phong bát diện.

Nhưng chỉ có chính bọn họ biết rõ, những người như bọn họ chỉ là đệ tử tầng dưới chót của Huyết Y Lâu, thậm chí còn không tính là đệ tử chính thức, là tồn tại tùy thời có thể buông tha.

Ngươi có nhìn thấy một tên sát thủ sẽ công khai lộ diện trước mặt người như Tề Uyên không?

Huyết Y Lâu căn bản chẳng muốn che dấu sự tồn tại của bọn họ, loại phân hội cấp thấp này, cho dù mất đi cũng không đau lòng, tùy tùy tiện tiện có thể thành lập trên trăm.

Cho nên những hội chủ phân hội Huyết Y Lâu nằm mơ cũng muốn thoát khỏi thân phận xấu hổ này, trở thành thành viên chính thức của Huyết Y Lâu.

Nhưng muốn trở thành hắc y sát thủ chính thức, hoặc là ngươi thực lực đầy đủ, thông qua ktốt hạch của Huyết Y Lâu liền tấn chức.

Hoặc là ngươi đạt được đầy đủ công lao, có thể được sát thủ cao giai trong Huyết Y Lâu tự mình dạy bảo, từ đó thực lực của ngươi têến nhanh, thẳng đến khi tấn chức hắc y sát thủ mới thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 95 - Cửa Hàng Hệ Thống (1)

Huyết Y Lâu có hai con đường tấn chức, nếu Tề Uyên có thể dựa vào thực lực của mình tấn chức hắc y sát thủ, hắn cũng cũng không cần phải lãng phí thời gian hơn mười năm tại Thường Ninh phủ, cho nên hắn chỉ có thể hi vọng con đường tấn chức thứ hai.

Nhưng Tề Uyên những năm qua tại Thường Ninh phủ chỉ có võ công không tồi, muốn dựa vào công lao tấn chức trên cơ bản không có khả năng.

Nhưng quyển sách trong tay Tô Tín lại giúp hắn đạt đủ công lao, là mấu chốt trở thành thành viên chính thức của Huyết Y Lâu!

Vốn Huyết Y Hội của Tề Uyên ra sức thu thập một ít đặc sản độc vật của Nam Man, thậm chí bọn họ ra sức bồi dưỡng đệ tử

học tập ngôn ngữ Nam Man, hao hết tâm lực đi câu thông muốn mua chất độc.

Nhưng dù cho như vậy, hàng năm Tề Uyên thu được chất độc hơn mười loại mà thôi, nhiều cũng trên trăm loại mà thôi.

Hiện tại Tô Tín đưa quyển sách cho Tề Uyên chính là những bộ tộc Nam Man có khả năng tìm được, tất cả chất độc được viết lên, mặc kệ hữu dụng vô dụng cũng có hơn ngàn loại.

Chỉ cần giao chất độc tới tổng đường Huyết Y Lâu, công lao lớn như thế đủ giúp hắn làm thành viên chính thức của Huyết Y Lâu.

Khép sách lại, Tề Uyên thở dài ra một hơi nói: "Huyết Y Hội nguyện ý tôn Tô bang chủ làm minh chủ!"

Hạ Thiên cũng nói ngay: "Thiết Đao Hội cũng nguyện tôn Tô bang chủ làm minh chủ."

Đại bộ phận Thiết Đao Hội bọn họ dựa vào mình hắn chèo chống, thủ hạ không có bao nhiêu tiền tài.

Chiêu này của Tô Tín đánh vào nội tâm Hạ Thiên, tuy năm trăm vạn lượng bạc chia đều cũng có hơn trăm vạn lượng, tương đương với ba tháng tổng thu nhập của Thiết Đao Hội, mua danh nghĩa minh chủ với giá trăm vạn lượng là đủ rồi.

"Thần Phong Hội cũng nguyện tôn Tô bang chủ làm minh chủ."

Cung Thanh Phong trầm giọng nói.

Nhìn thấy ba bang hội khác đồng ý, Ninh Lạc Quân âm thầm chọc chọc Mạnh Trường Hà, ánh mắt lo lắng nhìn đối phương.

Biểu hiện ra tôn Tô Tín làm minh chủ nhưng bọn họ không có ăn thiệt thòi.

Dùng cái thanh danh không thực quyền đổi trăm vạn lượng bạc, khoản mua bán này tính thế nào cũng lời, nhưng mà không phải mua bán một lần duy nhất, hàng năm những thương đội Trung Nguyên sẽ tới đây một chuyến.

Về phần chút ân oán lúc trước so với số tiền như vây tính là cái gì? Còn không bằng cái rắm.

Mạnh Trường Hà lại nghĩ tới đời này mình phải tôn kẻ giết con mình làm minh chủ, nội tâm hắn cực kỳ biệt khuất.

Nhưng dưới ánh mắt của Ninh Lạc Quân và Đoạn Kiêu, Mạnh Trường Hà đành phải cắn răng nói: "Tam Anh hội cũng đồng ý tôn ngươi làm minh chủ!"

Trong nháy mắt Mạnh Trường Hà vừa dứt lời, trong đầu Tô Tín có âm thanh hệ thống vang lên: "Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: xưng bá Thường Ninh phủ. "

Ban thưởng nhiệm vụ: mở ra cửa hàng hệ thống, quyền hạn chỉ định rút ra một lần (đẳng cấp hạn định nửa tam tinh).

Tô Tín đè nén kích động trong lòng, hắn cười nói: "Nếu như vậy vị trí minh chủ này ta đáng làm thì phải làm, ta sẽ bảo người đưa tin vật Nam Man dị tộc tới cho các vị."

"Có một câu ta phải nói trước, giá cả trong sách vở này, cho dù là giá thu mua hay bán đi đều là ta dày công tính toán qua."

"Giá tiền này có thể làm cho Nam Man dị tộc thoả mãn, cũng có thể làm cho đám thương nhân Trung Nguyên cảm thấy đau lòng nhưng cũng có lợi nhuận, cho nên giá tiền này ta khuyên các vị không nên động tới, nếu không một khi làm đối phương bất mãn thì ta không chiujt rách nhiệm."

Nghe Tô Tín nói như vậy, tất cả mọi người gật gật đầu, bọn họ thân là người đứng đầu một bang đương nhiên không phải là kẻ tầm nhìn hạn hẹp.

Bọn họ chuẩn bị mua bán trường kỳ, đè thấp giá tiền của Nam Man dị tộc hoặc tăng giá với đám thương nhân bên ngoài tới, loại chuyện này không khác gì giết gà lấy trứng, bọn họ mới không làm.

Tô Tín sốt ruột đi hệ thống xem xét bang thưởng của mình, những người khác cũng lười nói nhảm, đều chuẩn bị trở về đi an bài người đến phụ trách những chuyện này, cho nên hàn huyên vài câu mọi người lập tức giải tán quay về.

Tô Tín vừa về tới Phi Ưng Bang lập tức đi vào phòng và tiến vào không gian hệ thống..

Lúc này màn hình lớn trong không gian hệ thống không phải chỉ có vòng quay, còn có một ký hiệu tiêu chí cửa hàng.

Tâm thần Tô Tín khẽ động, tiêu chí cửa hàng mở ra, trong đó cũng chia làm năm hạng mục, công pháp, tiêu hao phẩm, binh khí, đan dược, tạp vật.

Sơ lược xem một lần, Tô Tín bị những cái tên bên trong làm mê mãn, công

pháp cường hãn kinh thiên động địa.

Thượng Quan Kim Hồng, Đông Phương Bất Bại, Hùng Bá, Lý Trầm Chu, Thạch Chi Hiên, Nguyên Thập Tam Hạn, Bàng Ban, Vạn Quy Tàng, Diệp Cô Thành….

Phần đông nhân vật phảm diện như thế làm tâm thần Tô Tín bành trướng, nhìn thấy cái giá hối đoái công pháp làm Tô Tín như rơi vào hầm băng.

Công pháp tứ tinh rút thưởng muốn chỉ định cần cái giá 3200 điểm, trong cửa hàng thì cái giá lại tăng gấp đôi.

Tứ tinh nửa cần một vạn điểm, mà công pháp ngũ tinh cần hai vạn điểm mới có thể hối đoái.

“Hệ thống, giá tiền của ngươi cũng quá mắc không hợp thói thường ah? Giá cả mắc như vậy, ta còn không bằng trực tiếp đi rút thưởng.”

Hệ thống giải thích nói: “Công pháp tứ tinh hối đoái tăng giá gấp đôi là bình thường, kí chủ tiến hành rút thưởng thì nhân vật tùy cơ, mà cửa hàng có thể chỉ định mua sắm công pháp của nhân vật cho nên giá cả gấp bội.

“Mà công pháp tứ tinh nửa và ngũ tinh giá cả đắt đỏ nhưng tiện nghi hơn rút thưởng.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 96 - Cửa Hàng Hệ Thống (2)

“Nếu kí chủ rút ra nhân vật có công pháp tứ tinh nửa thì không cho phép dùng giá trị phản phái tiến hành chỉ định rút ra, có khả năng rút không trúng, chỉ có thể dùng 1000 điểm giá trị phản phái gia tăng 10% xác xuất thành công.”

“Cho nên kí chủ muốn trăm phần trăm rút công pháp tứ tinh nửa cần phải trả giá một lần rút thưởng cao cấp và một vạn giá trị phản phái.”

“Mà bây giờ kí chủ chỉ cần một vạn điểm giá trị phản phái là có thể đạt được công pháp tứ tinh nửa, còn có thể bớt được một lần rút thưởng cao cấp.”

Nghe được hệ thống giải thích, Tô Tín lập tức im lặng mà chống đỡ.

Nghe hệ thống nói thế còn giống như mình chiếm tiện nghi.

Lại xem các hạng mục khác, giá cả đều phổ biến hơi cao, ví dụ như Thiếu Lâm tự Tiểu Hoàn đan nhị tinh nửa vậy mà cần 200 điểm giá trị phản phái mới có thể hối đoái.

Đan dược tu luyện bình thường mà dugnf giá trị phản phái hối đoái chẳng khác gì lỗ vốn.

Trong đó cũng tính là cao, ví dụ như Linh Thần Đan có thể trợ giúp võ giả đột phá Tiên Thiên đánh giá đẳng cấp tam tinh, chào giá mới 300 điểm giá trị phản phái, giá cả của nó tương đương đan dược tu luyện bình thường.

Nhưng ở bên ngoài, Linh Thần Đan chính là thứ có tiền không mua được, nghe nói thứ này chính là đan dược độc môn của Tây Cương Mật Tông luyện chế, rất ít

lưu thông trong võ lâm Trung Nguyên.

Còn lại binh khí và tạp vật quá nhiều, Tô Tín lật xem sau đó không nhìn nữa, nếu có cần thì mình tới đây tìm.

Cửa hàng hệ thống làm Tô Tín kinh hỉ nhất chính là tiêu hao phẩm.

Giá cả tiêu hao phẩm cũng rất đắt, mỗi món đều có giá một phần mười công pháp.

Ví dụ như trước kia Tô Tín rút ra Hỏa Diễm Đao tổng hợp đánh giá là tam tinh nửa, chỉ định rút ra cần 1600 điểm giá trị phản phái, cửa hàng thì cần tới 3200 điểm, tiêu hao phẩm giá cả là 320 điểm.

Tô Tín đã nhìn thấy uy lực của Hỏa Diễm Đao, tuyệt đối là thần kỹ bảo vệ tính mạng, 320 điểm giá trị phản phái đổi một cơ hội bảo vệ tính mạng, dùng giá trị phản phái không lỗ.

Huống hồ vũ kỹ Hỏa Diễm Đao là thứ không có lợi nhất, bởi vì Hỏa Diễm Đao chỉ dùng được một lần.

Thông qua tiêu hao phẩm thuyết minh rõ ràng, Tô Tín thế mới biết có chút tiêu hao phẩm chỉ dùng theo số lần, có chút tính toán dựa vào thời gian, thời gian từ một phút đồng hồ đến nửa canh giờ không đều.

Nói thí dụ như Hùng Bá có Tam Phân Quy Nguyên Khí, nó không thể sử dụng theo số lần, mà là thời hạn nửa khắc đồng hồ.

Trong nửa khắc đồng hồ, chi cần nội lực của ngươi sung túc liền có thể vô hạn sử dụng Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Mà Thiên Ngoại Phi Tiên của Diệp Cô Thành cũng dựa vào số lần tính toán.

Phương thức hối đoái vô cùng linh hoạt, thời điểm khác nhau Tô Tín có thể lựa chọn sử dụng tiêu hao phẩm khác nhau.

Đương nhiên tiêu hao phẩm còn có một hạn chế, đó là trong vòng một ngày chỉ có thể sử dụng tiêu hao phẩm ba lần, thời gian cách nhau một giờ.

Đó là vì phòng ngừa Tô Tín liên tục sử dụng tiêu hao phẩm, tạo thành uy lực không công bằng.

Tỷ như đòn sát thủ Thiên Ngoại Phi Tiên, nếu như có thể liên tục sử dụng chính là bug, dùng tính tình của hệ thống tuyệt đối không thể phat sinh chuyện như vậy.

“Đúng rồi, ban thưởng nhiệm vụ còn có quyền hạn chỉ định cấp bậc tam tinh nửa, hiện tại ta cũng muốn sử dụng, rút ra công pháp.”

Trên màn hình lớn xuất hiện một nhân vật không ngừng biến ảo, cuối cùng xuất hiện một thân ảnh nhỏ gầy.

Đây là người mặc áo trắng, màu da trắng nõn, hình dáng tuấn tú, người thanh niên diện mục anh tuấn, dáng người cao to ngọc thụ phong lâm.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài, đây tuyệt đối là thanh niên hiệp sĩ phóng khoáng, nhưng kỳ thật người này nhưng lại lòng muông dạ thú, âm hiểm xấu xa, ác độc hung tàn, vì đạt được mục không từ thủ đoạn, thậm chí vì quyền lực thí huynh phản hữu, chính là đại nhân vật phản diện.

Hắn là một trong những nhân vật chính trong Anh Hùng Thuyết Anh Hùng của Ôn Thụy An, chính là Bạch Sầu Phi!

Bạch Sầu Phi có tính cách âm dương hai mặt: một mặt cậy tài khinh người, lời nói sắc bén và tiêu sái xuất trần; đồng thời lại lòng muông dạ thú, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn.

Nhưng Bạch Sầu Phi là nhân vật phản diện triệt triệt để để nhưng trên người có chút tính chất đặc biệt làm kẻ khác không thể không bội phục.

Ôn Thụy An lời bình cả đời Bạch Sầu Phi bằng tám chữ: tướng phi chi tâm, vĩnh viễn bất tử.

Cả đời Bạch Sầu Phi gặp áp chế không gãy, khi bại khi thắng, gặp mạnh càng mạnh, trăm gãy không ngã, cho dù hắn thí huynh phản hữu, hai tay huyết tinh nhưng hành vi của hắn lại là thủ đoạn kiêu hùng.

Không phân đúng sai thiện ác, Tô Tín bội phục nhất một điểm trên người Bạch Sầu Phi, đó chính là hắn kiên cường.

Sau khi gặp được đủ loại bất bình và đả kích nhưng hắn vẫn kiêu ngạo chấp tay nhìn trời —— trời cao mặt ta bay lượn.

Hắn không có bối cảnh như đại ca Tô Mộng Chẩm.

Hắn cũng không có sư môn hiển hách như Vương Tiểu Thạch, xuất thân Tự Tại Môn có vô số cao thủ đứng đầu.

Hắn có chỉ là ý chí chiến đấu bất khuất và dã tâm!

Đây cũng là Bạch Sầu Phi, chính là Bạch Sầu Phi muốn bay lượn cửu thiên!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 97 - Người Bên Ngoài (1)

Có thể rút thăm được Bạch Sầu Phi xem như niềm vui ngoài ý muốn, đây là một trong các nhân vật phản diện mà Tô Tín thích nhất, hắn là nhân vật có linh hồn của mình.

Đương nhiên càng làm cho Tô Tín mừng rỡ là Bạch Sầu Phi lại có một môn vũ kỹ cực kỳ cường đại, không giống nhân vật khác, trên người có vũ kỹ thượng vàng hạ cám, nói không chừng sẽ rút thăm được cái gì đó.

Quả nhiên âm thanh hệ thống vang lên: "Chúc mừng kí chủ rút ra nhân vật Bạch Sầu Phi, nhân vật đánh giá đẳng cấp tam tinh nửa, kèm theo vũ kỹ Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, đẳng cấp công pháp đánh giá từ tam tinh tới tứ tinh, không cần lại tiến hành rút ra."

Ghi chú: Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần chia làm hai bộ phận, Nhị Thập Tứ Tiết Chỉ, đánh giá đẳng cấp tam tinh.

Sau khi tu luyện Nhị Thập Tứ Tiết Chỉ tới độ thuần thục 100% sẽ tự hành lĩnh ngộ Tam Chỉ Đạn Thiên: "Phá Sát ", "Kinh Mộng ", "Thiên Địch".

Hai chiêu đầu đánh giá tam tinh nửa, một chiêu cuối cùng ' Thiên Địch ' đánh giá đẳng cấp tứ tinh, cần đốn ngộ mới có thể sử dụng.

Tô Tín cảm giác quả nhiên như hắn sở liệu, Bạch Sầu Phi chỉ có một môn vũ

kỹ.

Uy lực của Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ tự nhiên không cần nhiều lời, chính là vũ kỹ sau khi Bạch Sầu Phi lĩnh ngộ ảo diệu thiên địa khi đỉnh phong, dung

hợp Nhị Thập Tứ Tiết mà thành, là vũ kỹ điều khiển cực mạnh

Nhưng hệ thống cho ra đánh giá thì hắn rõ, Nhị Thập Tứ Tiết Chỉ mới có tam tinh mà thôi, Thiên Địch trong Tam Chỉ Đạn Thiên lại cao tới tứ tinh.

Đương nhiên một chiêu cuối có điều kiện sử dụng vô cùng hà khắc, cần phải đốn ngộ mới có thể sử dụng được.

Trong nguyên tác, Bạch Sầu Phi không có sử dụng qua một chiêu Thiên Địch nên không biết uy lực cụ thể bao nhiêu.

Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ đến tay, phần lớn thời gian Tô Tín đều ở trong nhà tu luyện vũ kỹ, xem như dùng làm đòn sát thủ, chuyện trong bang đều giao do Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành quản lý.

Trong khoảng thời gian này cả Thường Ninh phủ đều lộ ra tâần thái bình tĩnh, nguyên nhân chính là vì Tô Tín ném ra sách lược làm các bang phái không thể ngồi yên, tất cả đều bận rộn đi bộ lạc đặc sản của Nam Man.

Tuy thu được tín vật bộ lạc Nam Man của Tô Tín cho bọn họ, hắn vẫn lưu lại tín vật của ba bộ lạc lớn hâất Nam Man, trong khoảng thời gian này Hoàng Bỉnh Thành cũng phái người đi rừng rậm Nam Man vơ vét đặc sản của Nam Man.

Năm bang phái ớn nhất Thường Ninh phủ liên thủ càn quét, thời gian mấy ngày qua cả toàn bộ tích lũy của Nam Man trong một năm bị vét sạch không còn.

Chờ tới lúc giữa hè, những thương nhân Trung Nguyên đi vào Thường Ninh phủ lại không nhìn thấy bóng dáng Nam Man dị tộc xuất hiện.

Ngược lại năm đại bang phái Thường Ninh phủ xuất ra đủ loại đặc sản Nam Man, lại công khai ghi giá buôn bán, lúc này đám thương nhân Trung Nguyên liền nghiến răng nghiến lợi nhưng vẫn phải ngoan ngoãn móc ra mua với giá gấp vài lần tới vài chục lần.

Tô Tín giá tiền rất cao minh, hắn cho người điều tra kỹ càng giá đặc sản Nam Man bán tại Trung Nguyên, lại tính toán tiêu dùng trên đường từ Trung Nguyên đi

tới Tương Nam, lúc này mới định ra giá cả đặc sản như thế.

Tuy giá tiền mới không làm cho những thương nhân này đi một chuyến một vốn bốn lời như trước nhưng tối thiểu kiếm được tiền lời gấp mấy lần là không thành vấn đề, việc này làm các thương nhân bọn họ không thể không cắn răng mua.

Đương nhiên ngươi không muốn mua cũng được, hoặc là đi qua châu phủ khác tìm vận may, hoặc là có thể mạnh bạo đi vào rừng.

Nhưng đáng tiếc những thương nhân này chỉ là thương nhân, cho dù thương nhân lớn thuê võ giả Tiên Thiên làm tiêu sư hộ tống đi Tương Nam, nhưng bọn họ có trả nhiều bạc hơn nữa cũng sẽ không có tiêu sư cảnh giới Tiên Thiên đứng ra đối phó mấy đại bang phái Thường Ninh phủ.

Bởi vì cái gọi là cường long không áp rắn rít địa phương, người bên ngoài phá hư quy củ Thường Ninh phủ cũng sẽ bị Thường Ninh phủ liên thủ chống cự.

Lần trước là Mạnh Trường Hà tìm đến Trần Chiêu, hơn nữa không có nhắm vào bọn họ, người cầm quyền của Thường Ninh phủ cảm thấy không thoải mái và cho rằng Mạnh Trường Hà phá hư quy củ.

Nếu hiện tại có người bên ngoài khiêu khích, Tô Tín thành lập liên minh sẽ thành sự thật.

Võ giả Tiên Thiên mạnh là vì một tên võ giả Tiên Thiên có thể đánh bại tất cả người cầm quyền của Thường Ninh phủ.

Nhưng là võ giả Tiên Thiên mạnh hơn nữa cũng chỉ là người, không phải là thần.

Nếu ngươi dám đi khiêu khích, năm bang hội Thường Ninh phủ có hơn mười vạn người, một người một miếng nước bọt cũng dìm chết ngươi.

Những võ giả Tiên Thiên u không ngốc, bọn họ là tiêu sư Trung Nguyên, dám đắc tội với bang phái châu phủ Tương Nam chính là hnahf vi tìm chết.

Cho nên bởi như vậy những thương nhân kia cũng chỉ có thể thành thành thật thật bỏ ra giá cao mua sắm đặc sản của

Thường Ninh phủ mà thôi.

Tuy không có chỗ tốt lớn như trước, tối thiểu tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều.

Trước kia bọn họ trực tiếp mua sắm từ những Nam Man dị tộc, bởi vì ngôn ngữ không thông nên chậm chạp, hơn nữa những Nam Man dị tộc trước kia chỉ cõng một ít đồ tới mà thôi, có tốt cũng có xấu.

Nhưng hiện tại đám người Tô Tín đã dọn vật phỏng ra đó, có nhiều thứ đều phân cấp bậc, ngược lại vô cùng thuận tiện.

Giữa hè là ba tháng phồn vinh của Thường Ninh phủ, các thương nhân Trung Nguyên đã đi rồi, Thường Ninh phủ lại triệt để lâm vào yên tĩnh như trước, vào lúc này Thường Ninh phủ lại nghênh đón không ít người ngoài tới.

Bắc môn Thường Ninh phủ có một đám nam nữ trẻ tuổi cầm kiếm phong trần mệt mỏi đi tới nơi đây.

Nhìn thấy tường thành màu nâu xanh của Thường Ninh phủ, một thiêu niên mười lăm mười sáu tuổi oán hận nói: “Đường tới Nam Man chi địa quá khó đi, rốt cuộc cũng tới rồi.”

Bên cạnh hắn là thiếu nữ không lớn tuổi lắm quệt mồm nói: “Đúng vậy ah, thật không rõ sư phụ nghĩ như thế nào, vì cái gì lại bảo chúng ta tới nơi quỷ quái này.”

Ba nam hai nữ đều là thiếu niên chưa tới mười tám tuổi, bọn họ không ngừng báo oán, thời điểm này thiếu nữ mặc áo vàng nói: “Được rồi, đừng báo oán, bởi vì cái gọi là đọc vạn quyển sách đi ngàn dặm đường. Chưa từng hành tẩu giang hồ xa vạn dặm có thể minh tâm kiến tính dung nạp thiên hạ?”

“Nếu như chỉ có chút khổ này mà không chịu được, tương lai các ngươi sẽ không có tư cách ra ngoài giang hồ đâu, cho dù các ngươi muốn ra ngoài, sư môn cũng không biết cho phép, bởi vì các ngươi là hổ thẹn của Dịch Kiếm Môn.

Nữ tử áo vàng tướng mạo thanh tú điềm tĩnh, mới nhìn không biết kinh diễm

nhưng nhìn kỹ lại có cảm giác an lành, khí chât thanh nhã siêu quần.

Tuy bôn ba đường dài làm nàng phong trần mệt mỏi nhưng vẫn không che giấu được khí chất xuât trần của nàng.

Nữ tử áo vàng có uy vọng cực cao trong những thiếu nam thiếu nữ kia, nghe nàng nói như vậy ánh mắt bọn họ mang theo xấu hổ, không nói thêm gì nữa.

“Đi, đều theo ta vào thành a, nhớ kỹ lần này sư môn bàn giao nhiệm vụ chỉ cầu không qua, không cầu có công, các ngươi chỉ đi cho biết giang hồ một chút mà thôi, ngàn vạn không nên mạo hiểm dẫn xuất nhiễu loạn gì đó.”

Nữ tử áo vàng cẩn thận dặn dò.

“Biết rõ sư tỷ.”

Các thiếu nam thiếu nữ lập tức đáp lời.

Mà cùng lúc đó tây môn, nam môn, đông mô đều có võ giả bên ngoài đi vào, tất cả đều có dung mạo bất phàm, Thường Ninh phủ ngày bình thường trầm tĩnh hiện tại náo nhiệt hơn trước.

Mà lúc này Tô Tín còn không biết những tình huống này, hắn đang tổ chức sinh nhật cho Hinh Nhi trong Thịnh Long lâu.

Dĩ vãng sinh nhật Hinh Nhi là lúc Tô Tín mua cho nàng chén mì thịt bò ăn cho đỡ thèm, nhưng hôm nay hắn bao toàn bộ Thịnh Long lâu lớn nhất Thường Ninh phủ chúc mừng Hinh Nhi.

Tuy Tô Tín bao toàn bộ Thịnh Long lâu nhưng không có mời bao nhiêu người

tới.

Hắn và Hinh Nhi đều không thích tràng diện quá ồn ào, cũng chỉ gọi Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành và vài cao tầng Phi Ưng Bang tới góp vui mà thôi.

Những người này cũng biết Hinh Nhi là bảo bối của bang chủ, cả đám đều

mang theo lễ vật tinh xảo tặng Hinh Nhi.

Lý Phôi càng hiếm thấy, hắn tặng cho Hinh Nhi một thanh kiếm mảnh tinh xao nhỏ nhắn, trên kiếm có khắc nhiều hoa văn xinh đẹp tới cực điểm.

Kiếm mảnh này là thợ thủ công của bộ lạc Nam Man chế tạo, dùng một loại vẫn thạch, tuy cứng cỏi nhưng vô cùng nhẹ nhàng, thậm chí còn nhẹ hơn cả kiếm gỗ nhiều lắm.

Hoàng Bỉnh Thành cũng chê cười Lý Phôi không biết cái gọi là, sinh vật tiểu nữ hài vậy mà tặng một thanh kiếm.

Nhưng không nghĩ tới trong nhiều lễ vật như vậy, Hinh Nhi thích nhất chính là kiếm mảnh Lý Phôi tặng nàng, nàng yêu thích không buông tay làm cho Hoàng Bỉnh Thành trợn mắt há hốc mồm.

Sau khi ăn no uống đủ, chưởng quầy Thịnh Long lâu tự mình bưng trà bánh tới, hơn nữa cũng trả tiền Hoàng Bỉnh Thành bao hết Thịnh Long lâu trở về.

Theo lý mà nó Tô Tín hôm nay bao cả Thịnh Long lâu là không ợp quy củ, trong mấy ngày qua địa vị Tô Tín tại Thường Ninh phủ tăng lên quá cao, Thịnh Long lâu cũng muốn cho Tô Tín mặt mũi nên hắn phá hư quy củ một lần..

Đã phá hư quy củ, vậy cần tiền làm gì? Hắn nên làm người tốt một lần.

Song phương chối từ mấy lần, cuối cùng chưởng quầy Thịnh Long lâu kiên trì, Tô Tín cũng đành phải thu bạc lại.

Trong lúc đám người Tô Tín chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên Thiết Vô Tình leo lên Thịnh Long lâu, đẩy cửa vào.

Trong tay Thiết Vô Tình cầm hai cái thiết đảm, khóe miệng mang theo nụ cười, nói: “Tô bang chủ, lâu ngày không gặp như vậy, ngươi đúng là bận rộn ah, ngươi bao Thịnh Long lâu lại không mời ta, ngươi không có đạo nghĩa ah.”

Tô Tín khẽ cười nói: “Thiết đại nhân nên gọi tên của ta đi, cái gì bang chủ

không giúp chủ, ta nghe không được tự nhiên. Ta hôm nay chỉ tổ chức sinh nhật cho muội muội mà thôi, Thiết đại nhân ngươi công vụ bề bộn, ta cũng không dám quấy rầy ngươi.”

Thực lực Thiết Vô Tình thâm bất khả trắc, Tô Tín ở trước mặt hắn không có giả vờ đại nhân gì đó.

Thiết Vô Tình cũng rât hài lòng với thái độ của Tô Tín, nếu như Tô Tín là gia hỏa đắc chí càn rỡ thì hắn cũng không xem tọng Tô Tín như vậy.

Thiết Vô Tình xoa xoa đầu nhỏ của Hinh Nhi, nói: "Có ngươi ở đây, hôm nay chúc mừng sinh vật của ngươi nhưng ta không có chuẩn bị lễ vật, thật xin lỗi."

Hinh Nhi híp mắt to, nói: "Không có sao, có nhiều người tham gia sinh nhật Hinh Nhi như vậy, Hinh Nhi đã rất vui vẻ."

Nghe được Hinh Nhi trả lời như thế, Thiết Vô Tình lập tức cười lớn: "Tiểu Hinh nhi nói đúng, người đời này phải thấy đổ, nhưng hết lần này tới lần khác có ít người không nên lòng tham chưa đủ, làm ra một việc còn lấy cớ không dứt, đúng là vô cùng chán ghét…"

Tô Tín híp mắt, nói

"Thiết đại nhân, có người nào trong Thường Ninh phủ gây sự hay sao? Có cần ta ra tay không?"

Trong mắt Thiết Vô Tình bắn ra lãnh ý, nói:

"Chuyện không nhiều, chỉ có một đám người nấp trong bóng tối, lòng tham chưa đủ muốn làm con rệp mà thôi, không dùng đến ngươi, chờ khi có cơ hội ta sẽ đích thân giải quyết.

Chuowng 85: Võ lâm đại phái

Thiết Vô Tình nói không rõ ràng, Tô Tín cũng không miệt mài theo đuổi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 98 - Người Bên Ngoài (2)

Lúc này một tên bang chúng Phi Ưng Bang tiến vào, hắn giao một tờ giấy cho Hoàng Bỉnh Thành.

Sau khi Hoàng Bỉnh Thành xem xong liền đi tới nói với Tô Tín: "Bang chủ, có chuyện kỳ quái, trong bang truyền đến tin

tức bảo hôm nay trong Thường Ninh phủ có rất nhiều võ giả từ bên ngoài tiến vào, thực lực đều rất mạnh.”

“Hơn nữa bọn họ đi vào Thường Ninh phủ lại bắt đầu nghe ngóng thế lực cường thế nhất Thường Ninh phủ, không biết muốn làm gì.”

Thiết Vô Tình ở bên cạnh nói: “Tin tức của các ngươi tới chậm rồi, hôm nay ta tới là muốn nói chuyện này, Thường Ninh phủ sắp có đại sự xảy ra.

“Đại sự? Là đại sự gì?”

Tô Tín hỏi.

Thiết Vô Tình hỏi ngược lại: “Ngươi không biết người hôm nay tới là ai sao?”

Không đợi Tô Tín trả lời, Thiết Vô Tình liền nói tiếp: “Nói ra có thể hù chết người.”

“Thứ nhất chính là Dịch Kiếm Môn trong cầm kiếm năm phái tại Kiếm Nam đạo, người đến là Dịch Kiếm Môn ‘ thiên nữ ’ Tạ Chỉ Yến, thiếu tông chủ Dịch Kiếm Môn, đệ tử đích truyền Huyền Tâm Kiếm Chủ Mạnh Kinh Tiên, đứng hàng giang hồ Nhân Bảng thứ bảy mươi tám.”

“Thứ hai là Thanh Thành kiếm pháp trong cầm kiếm năm phái tại Xuyên Nam đạo, người tới là nhi tử trưởng lão Thanh Thành kiếm phái, Phương Đông Đình, đứng hàng Nhân Bảng một trăm lẻ năm.”

“Thứ ba là đường chủ Niên Bang trong thiên hạ thất bang tại Giang Nam đạo. Niên Bang chia thành ‘ xuân hạ thu đông ’ tứ quý đàn, nhị thập tứ tiết khí đường. Lần này tới chính là đường chủ Giang Lăng, mặc dù hắn không phải là cao thủ Nhân Bảng nhưng chỉ vì tuổi quá lớn mà thôi, kỳ thật thực lực của hắn có thể so với cao thủ trước thứ tám mươi trong Nhân Bảng.”

“Thứ tư là đệ tử đích truyền Tương Nam đạo ba đại thế gia Nguyễn, Trương, Tưởng gia, ba nhà này danh khí không lớn trong Trung Nguyên nhưng lại là rắn rít địa phương ở Tương Nam đạo.”

Thiết Vô Tình nói xong, hắn đang chờ Tô Tín chấn kinh nhưng không nghĩ tới Tô Tín vẫn ngơ ngác nhìn hắn.

“Đừng nói cho ta là ngươi không biết những môn phái này a?”

Vẻ mặt Thiết Vô Tình kinh ngạc.

Tô Tín cười khổ nói: “Ta nên biết sao? Ta vừa đứng vững gót chân tại ba mẫu đất Thường Ninh phủ này, những môn phái giang hồ kia cách ta xa như vậy, ta cố sức nghe ngóng bọn họ làm gì?”

Thiết Vô Tình bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói: “Ngươi đúng là ở nhà không nghe chuyện ngoài cửa, những người này không biết cũng được, nhưng tương lai không biết nhất định sẽ có hại chịu thiệt.”

“Cũng được, hôm nay ta nói cho ngươi biết bang phái giang hồ đỉnh cấp của giang hồ là gì, tránh khỏi ngươi có hại chịu thiệt.”

“Địa vực Đại Chu địa phân thành bốn mươi bốn đạo, mấy trăm châu phủ, bên ngoài còn có Đông Tấn, phương bắc ttốt nguyên Kim Trướng Hãn Quốc, tây bắc dị tộc, Tây Vực ba mươi sáu nước, địa vực khổng lồ.”

“Nơi có người sẽ có giang hồ, địa vực lớn như vậy cho nên có hơn mười vạn môn phái lớn nhỏ, nhưng có thể được xưng tụng là môn phái đỉnh cấp chỉ có mấy nhà mà thôi.”

“Mấy nhà này là Phật môn tam tự, đạo môn tứ tông, cầm kiếm năm phái, lục đại thế gia, thiên hạ thất bang, tả đạo bát môn, cửu ngục tà ma.”

“Tên cụ thể ta không nói nhiều, ngươi tùy tiện tìm người giang hồ nghe ngóng là biết được.”

“Người bốn phương tới đây lần nầy, Thanh Thành kiếm phái và Dịch Kiếm Môn đều là một trong cầm kiếm ngũ phái, mà Niên Bang là một trong thiên hạ thất bang.”

“Từ ba đến chín, vậy một và hai là thế nào? Không có sao?”

Tô Tín hỏi.

Thiết Vô Tình lắc lắc đầu nói: “Có, nhưng cũng không phải đầu mục bắt người như ta có thể biết, đây là bí ẩn của giang hồ, ngươi cũng không đủ địa vị và thực lực nên không có tư cách biết.”

Tô Tín gật gật đầu, sự thật chính là như thế, giống như nông phu cho rằng hoàng đế mỗi ngày đều có thể ăn bánh bao thịt, có chút thế giới không phải người thường có thể tưởng tượng ra.

“Đúng rồi, Nhân Bảng là chuyện gì?”

Thiết Vô Tình giải thích: “Nhân Bảng chính là bảng do triều đình thiết lập, nó có một trăm lẻ tám vị trí, trên giang hồ chỉ cần là thế hệ trẻ tuổi tuấn kiệt dưới ba mươi lăm sẽ có tên, tuổi vượt qua hoặc vượt qua cảnh giới Tiên Thiên cảnh giới sẽ bị đá ra khỏi Nhân Bảng.”

“Triều đình mỗi tháng đều cập nhật bảng này, dựa theo thực lực võ giả và chiến tích, tin tức mà định ra bài danh.”

“Nếu như bài danh trong Nhân Bảng biến hóa lớn, như vậy triều đình sẽ sớm thay đổi bảng đơn.”

“Mà trừ Nhân Bảng ra, triều đình còn có Thiên Bảng và Địa Bảng.”

“Thiên Bảng ba mươi sáu, Địa Bảng bảy mười hai, người có thể đi vào Thiên Bảng đều là nhân vật cấp tông sư, cho nên Thiên Bảng không có bài danh.”

Tô Tín suy nghĩ một chút và cười lớn: “Nhị đào giết tam sĩ, chiêu này của triều đình quả nhiên hung ác ah, có Nhân Bảng và Địa Bảng, đoán chừng đám người giang hồ chém giết không ít.”

Thân là võ giả, có nhiều người không háo sắc nhưng lại rất ít người không màn danh lợi.

Không có người cam tâm đứng dưới người khác, làm cho bài danh Nhân Bảng và Địa Bảng cạnh tranh rất lớn, trong đó có không ít huyết tinh.

Triều đình chỉ dùng hai bảng này là có thể làm người trong giang hồ nội đấu và chém giết không ít, người có thể nghĩ ra

một chiêu này thật không đơn giản.

Thiết Vô Tình nói: “Kỳ thật cho dù không có bảng đơn, những người giang hồ kia cũng không ngừng chém giết lẫn nhau.”

“Mọi người đều có tâm ganh đua, cho nên giang hồ chưa bao giờ thiếu tranh giành danh lợi, triều đình chẳng qua có tác dụng phụ trợ trong đó mà thôi.”

Tô Tín gật gật đầu, trên giang hồ xưa nay đều có tranh giành danh khí, hai người không quen biết nhau nhưng bởi vì có người so sánh hắn với kẻ khác nên sinh ra lòng ganh ghét mà đánh nhau sinh tử, đây là chuyện hắn nhìn quen rồi.

Chẳng qua triều đình ném bảng đơn ra làm lớn một hồi, trong sáng hóa mà thôi.

Đương nhiên triều đình cũng không dám làm quá phận, ví dụ như Thiên Bảng sẽ không có bài danh, chỉ ghi chép lại ba mươi sáu tên võ đạo tông sư trên giang hồ mà thôi.

Loại nhân vật này triều đình cũng không có gan trêu chọc, dùng loại thủ đoạn nhỏ này chọc giận cường giả thì bọn họ cũng có thể đi Vị Ương Cung tìm hoàng đế nói chuyện tâm tình.

“Mấy đại môn phái có thực lực mạnh như thế trong võ lâm Trung Nguyên, đến Thường Ninh phủ vắng vẻ này làm gì?”

Tô Tín nghi hoặc hỏi.

Thiết Vô Tình nói: “Đây chính là mục đích ta tìm ngươi, nghe nói bọn họ tới đây tìm bảo tàng của minh chủ Tam Tương Vũ Lâm Minh năm xưa: Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh.”

“Bọn họ nghe ngóng tin tức bang phái cường đại trongThường Ninh phủ, đoán chừng cũng chỉ muốn rắn rít địa phương tìm hiểu tin tức mà thôi.”

“Phi Ưng Bang của ngươi hiện tại là một trong năm đại bang phái Thường Ninh phủ, bọn chúng chắc chắn sẽ tới tìm ngươi.”

“Ngươi cũng không nên cự tuyệt những người này, đương nhiên ngươi cũng không cần cự tuyệt, xem như giúp ta một

tay, ngươi nhìn chằm chằm vào bọn chúng, đừng làm cho đám gia hỏa này gây ra đại sự gì đó trong Thường Ninh phủ.”

“Minh chủ Tam Tương Vũ Lâm Minh? Vì sao ta chưa nghe nói qua?”

Tô Tín nghi hoặc hỏi.

Thiết Vô Tình vuốt vuốt thiết đảm trong tay, trên mặt lộ ra thần thái khâm phục.

“Đương nhiên ngươi không biết, bởi vì Đỗ Nguyên Thánh đã mất tích mười tám năm, ta là một trong số cực ít người biết.”

“Ngày xưa Đại Chu quật khởi tại Nam Man hoang vu chi địa, mà Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh lại là cao thủ khủng bố phụ tá Đại Chu, hắn chiêu mộ cao thủ tại Tương Nam đạo, Tương Giang đạo, Tương Tây đạo nàyvà tạo thành Tam Tương Vũ Lâm Minh tiến công bá chủ Đông Tấn tại Trung Nguyên năm xưa.”

“Người này hùng tài vĩ lược, có thể nói là hùng chủ cái thế, có thể nói Đại Chu chúng ta có địa vị hôm nay, công lao Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh không thể bỏ qua.”

“Vào mười tám năm trước, lúc Đại Chu vương triều triệt để tiêu diệt Đông Tấn, Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh lại bỗng nhiên mất tích, cả Tam Tương Vũ Lâm Minh sụp đổ, thế công của Đại Chu chậm lại, từ đó Đông Tấn hòa hoãn một hơi và kéo dài hơi tàn tới bây giờ.”

Thiết Vô Tình cầm chén trà len và uống một ngụm, nói: “Tam Tương Vũ Lâm Minh lúc huy hòng nhất, thế lực và thực lực của nó không thua gì dại môn phái.”

“Đỗ Nguyên Thánh một dường theo Đại Chu tiêu diệt vô số bangg phái lớn nhỏ phụ thuộc vào Đông Tấn, thu hết vô tận trân bảo hoặc là bí tịch võ công và linh dược thần đan.”

“Những vật này cho dù là môn phái đỉnh cấp nhất lưu của Dịch Kiếm Môn cũng phải đỏ mắt chứ đừng nói là những người khác…”

Tô Tín cũng uống một ngụm trà và nói: “Xem bộ dạng thì bảo tàng Đỗ Nguyên Thánh còn chưa thấy bóng dáng, tại sao vì

một ít truyền thuyết mà gây chiến?”

Thiết Vô Tình cười nói: “Những đại môn phái cũng không có ngu như vậy, hiển nhiên phái một đống người tới mà tìm không thấy bảo tàng sẽ mất mặt tới tận nhà, nếu thật sự có bảo tàng, bọn họ có thể cho phép môn phái khác nhúng chàm hay sao?”

“Lần này bọn họ bảo thế hệ trẻ ra tay nhưng thực lực và cảnh giới đều là Tiên Thiên, đều là đá dò đường, nếu phát hiện vấn đề lại phái người tới báo tin cũng không muộn.”

Nói xong Thiết Vô Tình cũng đứng lên rời đi, nói:

“Ta đi trước, liên hệ triều đình của ta rất xấu hổ khi liên hệ với những môn phái giang hồ này, một khi xảy ra chuyện gì thì ngươi báo tin tức cho ta là được.”

Tô Tín gật gật đầu, chờ Thiết Vô Tình rời đi, Hoàng Bỉnh Thành nói: “Bang chủ, chúng ta bây giờ nên làm gì?”

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Còn có thể làm gì, chờ người những môn phái kia tìm tới chúng ta chứ sao?”

“Ngươi cũng nghe được Thiết đại nhân nói chuyện, những môn phái kia không phải tiểu bang phái chúng ta có thể chọc.”

Những môn phái võ lâm bỗng nhiên đi vào Thường Ninh phủ đã làm Tô Tín không kịp trở tay.

Tô Tín cũng không có xung đột với bọn họ, ngươi tìm bảo tàng của ngươi, nếu bọn họ chỉ muốn hỗ trợ, chỉ cần có thể giúp đỡ thì Tô Tín cũng sẽ không biết chối từ, dù sao hắn cũng đáp ứng Thiết Vô Tình truyền tin tức của đám bang phái cho hắn biết.

Lúc đám người Tô Tín đang chuẩn bị rời đi, tầng một Thịnh Long lâu có tiếng động lớn huyên náo vang lên, Tô Tín mang người đi xuống lầu xem xét, không ngờ vài tên thiếu niên cầm kiếm đang xung đột với chưởng quầy Thịnh Long lâu.

Trong đó một tên thiếu niên chừng mười lăm mươi sáu tuổi vỗ bàn nói: “Tửu lâu các ngươi có ý gì? Giữa ban ngày còn muốn đuổi chúng ta đi, sợ chúng ta không trả bạc cho các ngươi sao?”

Thiếu niên kia trực tiếp ném ra một thỏi bạc ‘ cạch ’ nện lên mặt bàn, nhìn sức nặng tối thiểu cũng năm mươi lượng quan ngân.

Nhìn thấy thiếu niên này bức ép như thế, nội tâm chưởng quầy Thịnh Long lâu lập tức chấn động, những thiếu niên nam nữ này lai lịch chỉ sợ không đơn giản, nhìn khí thế của bọn họ thì biết rõ.

Tiểu bang tiểu phái bình thường không thể bồi dưỡng ra khí chất như vậy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 99 - Dịch Kiếm Môn (1)

Chưởng quầy Thịnh Long lâu lúc này rất bất đắc dĩ.

Hắn hôm nay giao Thịnh Long lâu cho Tô Tín đặt bao hết, vốn chỉ muốn kết thiện duyên mà thôi.

Hiện tại đám người Tô Tín chưa rời đii, nếu hắn lại dẫn người khác tới thì hành động phá hư quy củ của hắn sẽ uổng phí?

Cho nên chưởng quầy Thịnh Long lâu chỉ cười khổ nói: “Các vị, thực không phải ta cố ý đuổi các vị khách nhân đi, mà là tửu lâu hôm nay bị đặt bao hết, nếu không phiền toái ngài chờ một lát? Bữa cơm hôm nay ta không nhận một phân tiền nào.”

Chưởng quầy Thịnh Long lâu không nói những lời này khá tốt, hắn vừa nói tính tình của tên thiếu niên bộc phát, trực tiếp chỉ vào chưởng quầy Thịnh Long lâu quát lớn: “Ngươi có ý tứ gì? Chẳng lẽ chúng ta không trả nổi tiền ăn cơm sao?”

Chưởng quầy Thịnh Long lâu vội vàng khoát tay nói: “Không đúng không đúng, ta đương nhiên không phải có ý này.”

“Được rồi tiểu Thất, đừng làm rộn, chúng ta đổi nơi khác là được.”

Nữ tử áo vàng đeo kiếm nói.

Nữ tử áo vàng có uy vọng cực cao trong đám thiếu niên nam nữ kia, nghe nàng vừa nói như vậy tên thiếu niên tiểu Thất cho dù không cam lòng cũng đành phải hừ lạnh một tiếng.

“Lưu chưởng quỹ, ngươi nên chuẩn bị thức ăn cho mấy vị này đi, nếu lão bản Thịnh Long lâu biết rõ ngươi đuổi khách ra ngoài, ta đoán chừng kết cục của ngươi rất thảm.”

Tô Tín mang người đi xuống, lại chắp tay nói với thiếu nữ áo vàng: “Vị này chắc là Dịch Kiếm Môn ‘ thiên nữ ’ Tạ Chỉ Yến Tạ nữ hiệp a? Các vị là thiếu niên tuấn tài của Dịch Kiếm Môn, đều ngồi xuống đi, Lưu chưởng quỹ vô tình ý mạo phạm các vị, hắn chỉ không biết thân phận các vị mà thôi.”

Khóe miệng Tạ Chỉ Yến lúc này tươi cười vui vẻ, nói: “Nữ hiệp không dám nhận, ngươi trực tiếp gọi tên ta là được rồi.”

Chưởng quầy Thịnh Long lâu lúc này đổ mồ hôi lạnh.

Tuy hắn không phải người trong giang hồ nhưng thân là chưởng quầy Thịnh Long lâu nên trọng yếu nhất phải có ánh mắt, không thể đắc tội với người, hắn càng hiểu những võ lâm đại phái kia.

Lưu chưởng quỹ oán được mấy người kia lai lịch bất phàm nhưng không có suy nghĩ tới phương hướng Dịch Kiếm Môn.

Tuy Thịnh Long lâu rất nổi danh trong Thường Ninh phủ nhưng hắn không phải là Thiết Vô Tình, cũng không phải người đứng đầu một bang như Tô Tín có thể nhanh chóng biết tin tức trong Thường Ninh phủ.

Nếu tổng lâu biết rõ hắn đuổi đệ tử Dịch Kiếm Môn là một trong cầm kiếm ngũ phải ra ngoài, hắn chỉ sợ hắn không chết cũng lột da.

Nghĩ tới đây Lưu chưởng quỹ cảm kích nhìn qua Tô Tín, nếu không có hắn nhắc nhở thì ầần này mình thảm rồi.

“Mời các vị lên lầu, ta đi an bài rượu và thức ăn.”

Tiểu Thất hừ lạnh một tiếng: “Đi xa như vậy đã sớm mệt chết, làm sao còn có tâm tư chờ lâu? Lên lầu một hồi.”

Nói xong tiểu Thất còn lạnh lùng nhìn Tô Tín: “Ngươi chính là gia hỏa bao toàn bộ tửu lâu này? Mấy người ăn cơm mà bao toàn bộ tửu lâu, sợ người khác không biết ngươi có tiền sao?”

“Tiểu Thất, không được vô lễ.”

Tạ Chỉ Yến quát lớn một tiếng, nàng áy náy nói với Tô Tín: “Tiểu Thất tính tình hài tử, ngươi chớ chấp nhặt với hắn.

Tô Tín cười ha hả nói: “Không có việc gì, Tạ cô nương các ngươi từ từ ăn, ta đi trước.”

“Chờ một chút, Tô bang chủ tạm tạm dừng bước.”

Tạ Chỉ Yến bỗng nhiên hô.

Tô Tín sững sờ: “Ngươi nhận ra ta?”

Tạ Chỉ Yến cười nói: “Ngươi đã biết ta, vì cái gì ta không thể biết ngươi?”

Nụ cười của nàng thanh lệ như vẽ, thanh nhã mà yên lặng, dù cho là Tô Tín cũng thất thần.

Tô Tín ở đây có bang chúng báo tin, mà đám người Tạ Chỉ Yến vừa đi vào Thường Ninh phủ khẳng định cũng muốn nghe ngóng tin tức đại bang phái có máu mặt tại Thường Ninh phủ này.

Người cầm quyền của năm đại bang phái cũng chỉ có Tô Tín dễ nhận ra nhất, bởi vì Tô Tín quá trẻ tuổi.

Tạ Chỉ Yến dùng giọng điệu thanh nhã nói: “Tô bang chủ, ta tin tưởng ngươi cũng biết ý định của chúng ta, ta hi vọng trong khoảng thời gian này ngươi có thể giúp ta tìm kiếm tin tức bảo tàng Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh.”

“Ah? Ta có thể được cái gì?”

Tô Tín hỏi.

Tiểu Thất hừ lạnh một tiếng, nói: “Lòng tham không đáy! Dịch Kiếm Môn tìm ngươi hỗ trợ chín hlà cho ngươi mặt mũi, ngươi còn muốn cái gì?

Ba!

Tạ Chỉ Yến dùng chuôi kiếm sau lưng gõ đầu tiểu Thất một cái, lập tức làm hắn không hiểu ra làm sao.

“Sư tỷ, vì cái gì đánh ta?”

Tiểu Thất vẻ mặt ủy khuất.

Thần sắc Tạ Chỉ Yến nghiêm túc nói: “Tiểu Thất, ngươi phải nhớ kỹ một việc, tông môn là tông môn, ngươi là ngươi, ngươi dùng tên tuổi Dịch Kiếm Môn áp đối phương, đối phương phục là Dịch Kiếm Môn mà không phải ngươi.”

“Huống hồ Tô bang chủ nói đúng, có trả giá mới có hồi báo, chúng ta không xuất ra đồ vật, người ta dựa vào cái gì tận tâm tận lực giúp chúng ta? Không âm thầm làm chuyện xấu đã là phúc hậu rồi.”

“Có bỏ mới có được, nếu ngươi còn không rõ việc này, vậy sau này ngươi cũng đừng nghĩ xuống núi lịch lãm rèn luyện, lúc nào suy nghĩ cẩn thận, lúc nào mới có tư cách bước chân vào giang hồ.”

“Biết rõ sư tỷ.”

Tiểu Thất lập tức ỉu xìu.

Tô Tín sinh ra hứng thú nhìn tất cả, Dịch Kiếm Môn không hổ là một trong cầm kiếm ngũ phái, phương diện giáo dục đệ tử rất không tồi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 100 - Dịch Kiếm Môn (2)

Tuy tuổi của Tạ Chỉ Yến không lớn hơn hắn nhưng lại không phải là tân thủ mới vào đời, làm người xử sự làm người ta thoải mái.

Mặc dù tính cách của tiểu Thất hơi cao ngạo một chút nhưng thắng ở tuổi không lớn và nghe lời, tốt tốt giáo dục một chút, rốt cuộc bản thân trưởng thành có thực lực gì còn chưa biết,

hiện tại hắn chỉ là tiểu gia hỏa chỉ biết dựa vào danh tiếng sư môn làm càn mà thôi

Tạ Chỉ Yến xoay đầu nói xin lỗi Tô Tín: “Tiểu Thất tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, làm Tô bang chủ ngươi chê cười.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Vô sự, Tạ cô nương ngươi cũng đừng xưng hô ta là Tô bang chủ, trước mặt đệ tử Dịch Kiếm Môn, cái thanh danh bang chủ của ta là chê cười mà thôi.”

“Tại hạ Tô Tín, Tạ cô nương không ghét bỏ có thể gọi tên ta là được.”

Tạ Chỉ Yến cũng không sĩ diện cãi láo, nàng xuất ra một lọ đan dược nói: “Đây là một bình Kiếm Tâm Dưỡng Khí Đan bí truyền của Dịch Kiếm Môn, nó có tác dụng trợ giúp võ giả Hậu Thiên và Tiên Thiên tu luyện.”

“Trong khoảng thời gian này ta chỉ cần ngươi tìm hiểu một ít tình báo trong Thường Ninh phủ về bảo tàng Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh là được, ngươi là người ở đây, những chuyện này hẳn không thành vấn đề chứ?

Tô Tín tiếp nhận đan dược, hệ thống phán định đan dược đẳng cấp nhị tinh nửa, xem như không tồi cho nên Tô Tín một ngụm đáp ứng.

“Không có vấn đề, thành giao.”

Tô Tín và Tạ Chỉ Yến bên này nói chuyện với nhau, bên kia tiểu Thất rãnh rỗi nhàm chán muốn tâm sự với sư huynh đệ khác.

Bọn họ vừa nhìn thấy tiểu Thất bị sư tỷ quở mắng một trận nên tránh hắn xa xa, sợ bị hắn liên quan, lúc này tiểu Thất bực mình.

Xoay đầu lại tiểu Thất nhìn thấy Hinh Nhi đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế cầm kiếm mảnh do Lý Phôi tặng nàng và nghe Tô Tín nói chuyện, hắn cảm thấy thú vị nên trêu chọc Hinh Nhi.

“Tiểu muội muội, binh khí của ngươi không nên như thế, gây chuyện không tốt sẽ bị thương.”

“Tô Tín là ca ca ngươi? Hắn thật không biết quan tâm mà, lại để tiểu hài tử ngươi chơi kiếm như thế.”

Hinh Nhi vênh mặt nói: “Hừ, từ khi ta tập kiếm đến nay còn chưa bao giờ bị thương.”

Nghe xong Hinh Nhi nói lời này, tiểu Thất lập tức bật cười.

Nếu lời này do võ giả lâu năm nói không có gì nhưng một hài tử bảy, tám tuổi, nhu thuận đáng yêu lại nói một câu ‘ từ khi ta tập kiếm đến nay ’, tràng diện này quả thực thú vị.

“Ngươi còn biết kiếm pháp?”

Hinh Nhi kiêu ngạo giương gương mặt nhỏ nhắn lên, nói: “Đương nhiên, kiếm pháp của ta rất lợi hại.”

Tiểu Thất rút một chiếc đã trên bàn, cười hắc hắc nói: “Như vậy chúng ta tới một lần, ta dùng đũa thay kiếm, nếu có thể trong mười chiêu ta làm ngươi mất kiếm thì ta thắng.

“Nếu như không có làm mất thì ngươi thắng, nếu ngươi thắng ta tặng ngươi một kiện lễ vật, thế nào?”

Vừa nghe đến lễ vật, Hinh Nhi lập tức lên tinh thần: “Tốt lắm tốt lắm, ngươi cẩn thận một chút là được, kiếm này Lý đại thúc tặng ta, rất sắc bén.”

Tiểu Thất âm thầm cười cười, đừng nhìn hắn tuổi không lớn lắm nhưng đã có thực lực Hậu Thiên trung kỳ, nếu còn bị tiểu cô nương làm bị thương chẳng khác gì chê cười.

Cầm lấy chiếc đũa, tiểu Thất lắc lư trước mặt Hinh Nhi sau đó nói: “Chuẩn bị tốt chưa? Ta sắp bắt đầu.

Hinh Nhi gật gật đầu: “Chuẩn bị tốt.”

Tiểu Thất xuất ra chiếc đũa, hắn dùng kiếm pháp nhập môn của Dịch Kiếm Môn điểm vào chuôi kiếm của Hinh Nhi.

Nhưng kiếm mảnh trong tay Hinh Nhi hơi di động, nàng thi triển Đại Tu Di Kiếm Thức và múa kiếm mảnh kín không khe hở, thiếu một ít liền gọt đũa trong tay tiểu Thất thành hai nửa.

Lần này tiểu Thất triệt để há hốc mồm.

Đại Tu Di Kiếm Thức vốn phòng thủ nổi danh, hắn chủ động tiến công, đừng nói mười chiêu, cho dù là một trăm chiêu cũng không thể phá được kiếm thức của Hinh Nhi.

Hinh Nhi đã tu luyện môn kiếm pháp này trong vài tháng, thậm chí còn luyện Đại Tu Di Kiếm Thức thuần thục hơn cả Tô Tín.

Tiểu Thất ngược lại có thể dùng nội lực trực tiếp bắn ngược kiếm của Hinh Nhi nhưng hắn chơi với tiểu hài tử còn dùng nội lực thủ thắng, tiểu Thất không làm được chuyện mất mặt như thế.

Lúc này mười chiêu qua đi, Hinh Nhi thu hồi kiếm hưng phấn hô lớn: "Ah! Ta

thắng rồi!"

Tiểu Thất xấu hổ sắc mặt đỏ bừng, lúc này có cảm giác không mặt mũi gặp người, nhưng lúc này Tạ Chỉ Yến lại đứng lên và dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Hinh Nhi.

Vốn nhìn thấy tiểu Thất cùng Hinh Nhi chơi đùa Tạ Chỉ Yến cũng không có để

ý.

Nhưng nhìn thấy Hinh Nhi sử dụng kiếm pháp, Tạ Chỉ Yến lập tức cả kinh.

"Trời sinh kiếm tâm! Dĩ nhiên là trời sinh kiếm tâm!"

Tạ Chỉ Yến thì thào một câu, quay đầu nhìn về phía Tô Tín: "Nàng là muội muội của ngươi?"

Tô Tín gật gật đầu: "Ân, thân muội muội."

"Cho muội muội của ngươi gia nhập Dịch Kiếm Môn được chứ? Ta sẽ bẩm báo sư môn, trực tiếp thu muội muội của ngươi trở thành đệ tử đích truyền Dịch Kiếm Môn."

Tô Tín nhìn Tạ Chỉ Yến, xác định nàng không có trêu đùa mình, hắn lúc này nghi ngờ nói: "Tạ cô nương, ngươi không phải đang nói đùa chứ? Dịch Kiếm Môn các ngươi thu đồ đệ chẳng lẽ cứ qua loa như vậy sao?"

“Đương nhiên không phải!”

Tạ Chỉ Yến nhìn Hinh Nhi với ánh mắt tỏa sáng giống như nhìn thấy trân bảo hiếm thấy.

“Muội muội của ngươi chính là kiếm tâm trời sinh trăm năm khó gặp một lần, cho dù tu luyện kiếm pháp gì cũng tiến bộ thần tốc.”

“Kiếm pháp vừa rồi hẳn là ngươi dạy cho nàng ah? Mặc dù môn kiếm pháp này yêu cầu người sử dụng rất thấp, thậm chí không có nội lực cũng có thể sử dụng

nhưng kiếm chiêu phức tạp, muốn học không dễ.”

“Cho dù là võ giả trưởng thành có căn cơ võ đạo cũng rất tốn sức, nhưng muội muội của ngươi học lại rất nhẹ nhàng.”

“Đây là uy lực của kiếm tâm trời sinh, nàng trời sinh nên học kiếm!”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 101 - Manh Mối (1)

Tuy Tô Tín biết rõ Hinh Nhi có thiên phú luyện kiếm nhưng không nghĩ tới nàng được Tạ Chỉ Yến coi trọng như thế.

Ánh mắt đệ tử Dịch Kiếm Môn tự nhiên không cần nhiều lời, Tạ Chỉ Yến nói Hinh Nhi là kiếm tâm trời sinh, như vậy nàng nhất định là kiếm tâm trời sinh.

Nhưng Tô Tín vẫn lắc đầu cự tuyệt: “Đa tạ tốt ý của cô nương, nhưng ta sẽ không cho Hinh Nhi gia nhập môn phái khác.”

Tô Tín hiện tại chỉ có một thân nhân là Hinh Nhi, trong tình huống hắn có năng lực bảo hộ Hinh Nhi thì tuyệt đối không giao Hinh Nhi cho người ngoài, cho dù đối phương là Dịch Kiếm Môn trong cầm kiếm ngũ phái.

Hinh Nhi cũng kéo cánh tay Tô Tín, nói: “Đúng thế, ta sẽ không rời khỏi ca

ca.”

Tuy đại tỷ tỷ trước mặt nhìn vô cùng xinh đẹp nhưng Hinh Nhi cũng không muốn tách ra với ca ca.

Nhìn thấy thái độ hai huynh muội, Tạ Chỉ Yến không nói thêm gì, chỉ thở dài buông tha.

Nàng không thích ép buộc, huống hồ thu đệ tử là việc cần đối phương cam tâm tình nguyện mới được, thu đệ tử như vậy không phải đệ tử, mà là kẻ thù.

Tuy kiếm tâm trời sinh không gia nhập Dịch Kiếm Môn là ng tiếc, Dịch Kiếm Môn thân là cầm kiếm ngũ phái, có thiên tài gì chưa gặp qua? Tuy Hinh Nhi là kiếm

tâm trời sinh nhưng còn không đến mức làm cho đệ tử đích truyền Dịch Kiếm Môn như nàng phải quấn chặt lấy.

“Tốt tốt dạy Hinh Nhi học kiếm a, không nên lãng phí thiên phú của nàng, chỉ cần nàng không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, với thiên phú của nàng trong vòng mười năm sẽ có chỗ cắm dùi trong Nhân Bảng.”

Tạ Chỉ Yến dặn dò.

Tô Tín gật gật đầu, cho dù không gia nhập Dịch Kiếm Môn cũng không có gì, hắn có đại phản phái hệ thống trong tay, trong đó có vô số kiếm phap cường đại không kém hơn Dịch Kiếm Môn.

Lúc này Lưu chưởng quầy Thịnh Long lâu đã mang thức ăn lên, Tô Tín ở lại ăn xong với đám người Tạ Chỉ Yến mới quay về Phi Ưng Bang, sau khi vào tổng đường liền tiến vào phòng hội nghị.

Đám người Tạ Chỉ Yến một đường tới đây, từ Kiếm Nam đạo tới Thường Ninh phủ cũng mất thời gian ba tháng.

Tạ Chỉ Yến còn dễ nói, bản thân nàng là võ giả Tiên Thiên, cũng đã hành tẩu giang hồ hơn một năm nên nàng cũng dễ dàng thừa nhận mệt mỏi như vậy.

Nhưng các sư đệ sư muội của nàng lại không giống, đây là lần đầu tiên bọn họ hành tẩu giang hồ, hơn nữa trên đường cũng

không có chuyện gì thú vị, chính là đi đường khô khan nên bọn họ khổ không thể tả.

Cho nên vừa về tới Kim Nguyệt phường, Tô Tín liền an bài bọn họ đi khách sạn nghỉ ngơi, lúc này các thiếu niên thiếu nữ tung tăng như chim sẻ.

Đợi đến lúc bọn họ đi rồi, Tô Tín lúc này mới hỏi Tạ Chỉ Yến: "Tạ cô nương, nếu ngươi muốn ta hỗ trợ tìm manh mối, vậy thì phải cầm manh mối của các ngươi cho ta biết mới được…"

"Các ngươi là môn phái đỉnh cấp trong Trung Nguyên, lại có ba đại thế gia Tương Nam đến Thường Ninh phủ, tuy phái tới đều là đệ tử trẻ tuổi nhưng ta không

tin các ngươi không nghe được chút tiếng gió mà chạy tới, các ngươi đã nghe được tiếng gió gì đó chắc chắn sẽ có manh mối quan trọng."

Tạ Chỉ Yến gật đầu nói: "Đúng vậy, chúng ta đúng là có một ít manh mối quan trọng, ngươi biết cuộc đời Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh chứ?"

Tô Tín gật gật đầu, hắn vừa mới nghe Thiết Vô Tình nói kỹ càng về người này.

Tạ Chỉ Yến nói: "Tuy Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh phụ tá Dại Chu thành lập vô thượng vương triều nhưng nó lại sở kiến liên minh độc lập là Tương Nam Võ Lâm, xem như có quan hệ hợp tác với Đại Chu vương triều."

"Hiện trên giang hồ suy đoán nhiều nhất là nhân hoàng Đại Chu kiêng kị thế lực Đỗ Nguyên Thánh, sợ hãi Tương Nam Võ Lâm minh thành xu thế đuôi to khó vẫy cho nên liền âm thầm diệt trừ nó."

"Tuy Đỗ Nguyên Thánh vẫn đề phòng nhân hoàng Đại Chu, thời điểm hắn đánh dẹp Đông Tấn cướp được đồ vật đều giấu đi, Thường Ninh phủ có thể nói là long hưng chi địa của Đại Chu vương triều."

Tạ Chỉ Yến xuất ra một tấm lệnh bài kỳ quái đặt lên bàn.

"Sau khi Đỗ Nguyên Thánh chết, Tương Nam Võ Lâm minh sụp đổ, những lệnh bài này chính là tâm phúc của Đỗ Nguyên

Thánh mới có, chính là chìa khóa mở bảo tàng.”

“Chìa khóa lại nhiều tới năm cái, Dịch Kiếm Môn, Thanh Thành kiếm phái, Niên Bang Giang Lăng, thế gia Tương Nam đều có một cái, còn có một cái không rõ tung tích, nhưng gần đây chúng ta nhận được tin tức chìa khóa từng xuất hiện ở Thường Ninh phủ cho nên chúng ta liền tới đây.”

Tô Tín nhíu mày suy nghĩ một hồi, nói: “Trong việc này không đúng ah, các ngươi đều là nghe nói một chìa khóa cuối cùng xuất hiện tại Thường Ninh phủ mới chạy tới đây, nhưng các ngươi mới vào thành hôm nay?”

Tạ Chỉ Yến gật đầu nói: “Có lẽ chênh lệch một ít thời gian nhưng chúng ta thật

sự vào Thường Ninh phủ vào hôm nay.”

Tô Tín gõ bàn một cái, nói: “Đây chính là điểm không đúng.”

“Dịch Kiếm Môn các ngươi tại Kiếm Nam đạo, phái Thanh Thành tại Xuyên Nam đạo, Niên Bang tại Giang Nam đạo.”

“Ba gia tộc cách nơi này gần nhất cũng mấy ngàn dặm, sau khi các ngươi nhận được tin tức mới chạy tới Thường Ninh phủ khẳng định không thể nào là cùng một thời gian.”

“ Hơn nữa ba đại thế gia cách Thường Ninh phủ gần nhất, bọn họ muốn tới Thường Ninh phủ cần thời gian hơn mười ngày nhưng hiện tại bọn họ chỉ tới đây cùng lúc với các ngươi.”

Nghe Tô Tín vừa nói như vậy, Tạ Chỉ Yến cũng cảm giác trong đó có đáng ngờ.

“Ngươi nói có người cố ý truyền đạt tin tức cho chúng ta, thậm chí kế tính toán thời gian tiết lộ tin tức cho chúng ta, sau cùng là muốn mọi người tề tụ về Thường Ninh phủ.”

Tô Tín gật gật đầu: “Đúng vậy, khả năng này rất lớn, nếu như có độc thủ sau màn, như vậy mưu đồ của hắn khẳng định cũng là bảo tàng Đỗ Nguyên Thánh, đoán chừng sau khi bảo tàng xuất hiện thì hắn cũng nên hiện thân.”

Suy đoán tiếp không có ý nghĩa, Tô Tín xuất ra trang giấy vẽ chìa khóa, chuẩn bị bảo thủ hạ nghe ngóng một chút.

Cũng bảo thủ hạ nghe ngóng sự tích và tin tức Đỗ Nguyên Thánh khi còn sống, có lẽ thông qua những chuyện này có thể tìm được bảo tàng ở nơi đâu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 102 - Manh Mối (2)

Mặc dù Đỗ Nguyên Thánh đã chết vài chục năm nhưng trong Thường Ninh phủ vẫn có một ít lão nhân nghe nói qua ti tức hoặc truyền thuyết Đỗ Nguyên Thánh, nói không chừng trong đó có một ít thứ gì đó.

Nhìn thấy Tô Tín an bài ngay ngắn rõ ràng, Tạ Chỉ Yến cũng yên lòng, sau khi tạm biệt Tô Tín liền quay về khách san nghỉ ngơi.

Cùng lúc này các bang phái khác cũng có người tới tìm, bởi vì người các đại phái cũng tìm bọn họ.

Tam Anh hội.

Ba người Mạnh Trường Hà lúc này đứng ở cửa nghênh đón ba người trẻ tuổi, thái độ cung kính đến cực điểm.

Bọn họ là ba đại thế gia Tương Nam: Nguyễn, Trương, Tưởng gia, là Nguyễn Minh Nguyệt, Trương Khánh Phương và Tưởng Nguyên Đông.

Ba đại thế gia Tương Nam chính là một trong các thế lực lớn nhất ở Nam Man chi địa, trước kia Tam Anh hội thân là bang hội mạnh nhất Thường Ninh phủ cho nên cũng có kết giao bọn họ, biết rõ này ba đại thế gia khủng bố.

Đồng thời ba đại thế gia rất hiểu thế lực trong Thường Ninh phủ, cho nên đầu tiên lựa chọn Tam Anh hội giúp đỡ bọn họ.

Niên Bang Giang Lăng tiến vào Thường Ninh phủ lại vừa lúc gặp bang chúng Thiết Đao Hội cho nên hắn trực tiếp nhờ Thiết Đao Hội giúp hắn.

Hạ Thiên làm người cuồng ngạo nhưng cũng nghe qua tên tuổi Niên Bang trong thiên hạ thất bang, hắn không dám có nửa phần lãnh đạm.

Trong mấy người kia Thanh Thành kiếm phái Phương Đông Đình đến trễ nhất, chờ hắn đi vào Thường Ninh phủ thì những bang phái kia đã chọn người, cũng chỉ còn lại có Huyết Y Hội và Thần Phong Hội.

Kỳ thật vừa bắt đầu Phương Đông Đình đã muốn lựa chọn Phi Ưng Bang của Tô Tín.

Hiện tại Phi Ưng Bang như mặt trời ban trưa tại Thường Ninh phủ, mặc dù đại bộ phận người đều biết bang phái mạnh nhất Thường Ninh phủ chính là Tam Anh hội, ngoài bên ngoài biết tên tuổi Phi Ưng Bang lớn nhất, hơn nữa Tô Tín chính là minh chủ liên minh bang phái trong Thường Ninh phủ.

Sau khi tìm người hỏi tin tức, Phương Đông Đình tự nhiên muốn chọn một nhà mạnh nhất nhưng không biết làm sao Tạ Chỉ Yến cơ duyên xảo hợp đi Thịnh Long lâu gặp Tô Tín, Phương Đông Đình chậm một bước nên nội tâm thầm hận.

Thanh Thành kiếm phái có quan hệ không tốt với Dịch Kiếm Môn, phải nói đều là một trong cầm kiếm ngũ phái mọi người không có quan hệ tốt với ai cả.

Bởi vì cái gọi là văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị.

Ai cũng mơ ước cái mũ thiên hạ đệ nhất kiếm phái.

Còn lại hai nhà có thể chọn, Phương Đông Đình trực tiếp lựa chọn Thần Phong Hội.

Thực lực của Huyết Y Hội tự nhiên mạnh hơn Thần Phong Hội nhiều nhưng

Phương Đông Đình sẽ không chọn nó, bởi vì đứng sau lưng Huyết Y Hội chính là

Huyết Y Lâu, là Huyết Y Lâu trong tả đạo bát môn.

Thanh Thành kiếm phái tự xưng là danh môn chính phái, đương nhiên không muốn sinh ra quan hệ gì đó với tổ chức sát thủ như Huyết Y Lâu.

Huống hồ Huyết Y Lâu là một trong mấy thế lực mạnh nhất thiên hạ giống như Thanh Thành kiếm phái, hắn muốn tùy tiện mệnh lệnh người ta, chỉ sợ người ta còn không nghe đâu, cho nên Phương Đông Đình cuối cùng chỉ phải lựa chọn Thần Phong Hội.

Phương Đông Đình một thân đạo bào màu xanh nhạt, dáng người cao ngất tuấn lãng, kiếm trong tay không đặt bên người, mà là nằm trong túi giới tử của tùy tùng.

Cung Thanh Phong cẩn thận hầu hạ bên cạnh hắn không dám có chút lười biếng.

Tuy Cung Thanh Phong hắn xem như chư hầu một phương tại Thường Ninh phủ, hơn nữa hắn là bang chủ trẻ tuổi nhất sau Tô Tín.

Nhưng hắn biết rõ vị này chính là nhi tử trưởng lão Thanh Thành kiếm phái, hai mươi mấy tuổi đã đạt tới Tiên Thiên, so sánh với Phương Đông Đình đứng hàng Nhân Bảng, người khác không thể nghi ngờ sẽ kém hơn một bậc.

Phương Đông Đình thản nhiên nói: “Cung bang chủ, ta bảo ngươi vẽ chìa khóa giao chobang chúng tìm kiếm khắp Thường Ninh phủ, ngươi đã làm xong chưa?”

Cung Thanh Phong vội vàng nói: “Phương công tử yên tâm, ta đã bảo người im hơn vạn bức họa như thế, bang chúng thủ hạ của ta đều có một phần, đều ra ngoài tìm hiểu.”

“Cần bao nhiêu thời gian tìm khắp Thường Ninh phủ?”

Cung Thanh Phong cân nhắc một chút nói: “Tối thiểu cần bảy ngày.”

“Bảy ngày?”

Phương Đông Đình lập tức chau mày: “Bảy ngày quá nhiều, ba ngày.”

Cung Thanh Phong nghiêm mặt nói: “Phương công tử, ba ngày thực làm không được ah, bang chúng thủ hạ của ta chỉ có vạn người, cho dù bọn họ không ngủ không nghỉ cũng không có khả năng trong ba ngày tìm khắp Thường Ninh phủ.”

Phương Đông Đình hừ lạnh một tiếng: “Cung Thanh Phong, ngươi đang đùa nghịch ta sao? Ta cho ngươi Truy Phong Thất Kiếm chính là kiếm quyết top ba trong Thanh Thành kiếm phái, kết quả hiện tại ngươi nói với ta ngươi làm không được?”

“Chìa khóa này Dịch Kiếm Môn đang tìm, Niên Bang đang tìm, thời gian bảy ngày quá dài, chỉ sợ bọn chúng đã sớm đoạt được.”

Cung Thanh Phong chớp mắt nói: “Phương công tử, thời gian ba ngày là không có khả năng, nếu không như thé này, ngài mở miệng đi tìm bang phái khác trong Thường Ninh phủ mượn chút người, dùng mặt mui của ngài chắc hăn người ta không dám đắc tội.”

Phương Đông Đình nhàn nhạt nhìn hắn: “Trong Thường Ninh phủ các ngươi bang phái nào nhiều người nhất?”

“Phi Ưng Bang! Phi Ưng Bang của Tô Tín nhiều người nhất, chừng hơn ba vạn người, gấp ba Thần Phong Hội chúng ta, hơn nữa Tô Tín chính là minh chủ liên minh bang hội Thường Ninh phủ.”

Trong mắt Cung Thanh Phong xuất hiện một tia tinh mang, hắn biết rất rõ Tam Anh hội có hơn năm vạn bang chúng nhưng lúc này hắn lại nói Phi Ưng Bang mới có nhân số nhiều nhất.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 103 - Hùng Hổ Dọa Người (1)

Phương Đông Đình không phải người ngu, càng không phải ngu ngốc, Cung Thanh Phong ra chủ ý này rõ ràng đang nhắm vào bang phái khác trong Thường Ninh phủ.

Những chuyện này không quan hệ với Phương Đông Đình.

Phương Đông Đình xem ra, những bang phái trong Thường Ninh phủ lục đục với nhau chẳng khác gì con kiến đánh nhau

cả, thật đáng buồn lại buồn cười.

Cho nên hắn không đi quản chuyện này, hắn chỉ cần Thần Phong Hội trong vòng ba ngày tìm khắp cả Thường Ninh phủ là tốt rồi.

Huống hồ lúc trước hắn nghe nói qua nữ nhân Tạ Chỉ Yến đã lựa chọn bang phái là Phi Ưng Bang.

Hắn đi Phi Ưng Bang muốn tới một vạn người, như vậy chính là kéo chậm tốc độ của Tạ Chỉ Yến.

Thanh Thành kiếm phái có quan hệ không tốt với Dịch Kiếm Môn, huống hồ bản thân hắn bài danh thấp hơn Tạ Chỉ Yến trên Nhân Bảng, điểm này làm hắn không hài lòng.

Sáng sớm hôm sau, Tô Tín lại cho ngươi cầm theo bản vẽ tìm khắp phó lớn ngỏ nhỏ trong Thường Ninh phủ.

Tô Tín cho rằng làm như thế không có tác dụng gì.

Tô Tín có thể nói là người theo chơi âm mưu, hắn tin tưởng vững chắc trên thế gian không bao giờ có chuyện trùng hợp như vậy.

Nếu như ngày hôm qua hắn suy đoán chuẩn xác, độc thủ sau màn sẽ thao túng tất cả, chìa khóa thứ năm đang nằm trong tay hắn.

Chờ tới khi đó độc thủ sau màn sẽ xuất hiện, nếu không cho dù bọn họ tìm cũng không tìm được.

Dù sao hắn cũng thu đan dược của Tạ Chỉ Yến, bởi vì cái gọi là lấy tiền tài người, thay người tiêu tai, tìm được hay không không nói trước, tối thiểu ngươi cũng nên làm ra tư thái mới được.

Đang lúc Tô Tín chuẩn bị đi ăn điểm tâm, Hoàng Bỉnh Thành lại đi tới, vẻ mặt lo lắng nói: “Bang chủ, Thần Phong Hội Cung Thanh Phong mang người đến, trong đó có một người trẻ tuổi thực lực thâm bất khả trắc, giống như gia hỏa này xuất thân đại môn phái.”

Tô Tín cau mày, Cung Thanh Phong ngày thường không lui tới với mình, hiện tại đám đệ tử đại phái đang rải thảm tìm

kiếm chìa khóa trong Thường Ninh phủ, bọn chúng tới tìm mình làm gì?

“Bọn chúng nói gì?”

Vẻ mặt Hoàng Bỉnh Thành tức giận nói: “Bọn chúng bảo ngài ra ngoài bái kiến.”

Sắc mặt Tô Tín lập tức lạnh lẽo, hai chữ ‘ bái kiến ’ dùng rất tốt ah, đối phương không nói tới gặp, hết lần này tới lần khác lại nói ‘ bái kiến ’, đây là ý gì? Nhục nhã?

Từ xưa đến nay bái kiến đều là vãn bối dùng để gặp mặt trưởng bối hoặc là từ ngữ địa vị tôn quý.

Ngươi chỉ tới viếng thăm người ta, ngươi mà nói: ai ai ai tới bái kiến, như vậy chính là nhục nhã, hoàn toàn không đặt người ta vào trong mắt.

“Đi, chúng ta đi ‘ bái kiến ’ bọn chúng một chút, xem bọn chúng muốn làm gì?”

Lúc này trong đường khẩu Kim Nguyệt, Phương Đông Đình ngồi trên chủ vị của Tô Tín ngồi trước kia, chậm rãi uống trà.

Hắn đến không phải đoạt vị trí của Tô Tín, mà là Phương Đông Đình hắn thân phận gì? Sao có thể ngồi ở dưới vị trí của bang chủ?

Bang chúng tổng đường Phi Ưng Bang nhìn thấy Phương Đông Đình vô lễ như thế cũng sinh lòng tức giận, vị trí đó là ngươi có thể ngồi? Việc này quả thực là khiêu khích!

Hoàng Bỉnh Thành rời đi đã dặn dò bọn họ, những người này không phải chúng ta có thể trêu vào, tất cả đều chờ bang chủ tới định đoạt.

Nhưng có lẽ bởi vì một gã bang chúng nhìn Phương Đông Đình với ánh mắt quá rõ ràng làm cho Phương Đông Đình cau mày.

“Ánh mắt của tiểu tử kia làm ta không vui, vả miệng.”

Cung Thanh Phong gật gật đầu, trực tiếp đi tới trước mặt tên bang chúng kia, hắn muốn tát một cái nhưng lúc này lại có tiếng Tô Tín hừ lạnh vang lên.

“Cung bang chủ, cho dù bang chúng phạm sai lầm cũng nên để ta đánh, làm gì tới phiên ngươi giáo huấn!”

Nhìn thấy Tô Tín đi ra, Cung Thanh Phong thu tay lại và cười nói: “Tô bang chủ, đây cũng không phải là ta muốn đánh, mà là Phương công tử phân phó.”

Phương Đông Đình kinh ngạc nhìn Tô Tín, bang chủ bang phái lớn nhất Thường Ninh phủ trẻ tuổi như vậy?

Phương Đông Đình cũng chỉ hơi ngạc nhiên một ít mà thôi, có trẻ tuổi hơn cũng chỉ là bang chủ của tiểu bang phái Thường Ninh phủ tại Nam Man đất cằn sỏi đá mà thôi, huống hồ trên giang hồ không thiếu nhất chính là trẻ tuổi tuấn tài.

Đối với Phương Đông Đình là võ giả hơn hai mươi tuổi bước vào Nhân Bảng, dưới Tiên Thiên chỉ là gà đất chó kiểng mà thôi.

“Nghe nói Phi Ưng Bang ngươi có rất nhiều người, vậy thì thật là tốt, cho ta mượn một vạn người. Đương nhiên ta không phải mượn không, ta sẽ truyền cho ngươi hai kiếm trong Truy Phong thất kiếm nhập môn của Thanh Thành kiếm phái.”

Kiếm pháp nhập môn của Thanh Thành kiếm phái? Xem ta là ăn mày sao?

Huống hồ cho dù Phương Đông Đình xuất ra công pháp thì Tô Tín cũng không đáp ứng, hắn đã đáp ứng giúp Tạ Chỉ Yến, hiện tại đi giúp Phương Đông Đình, như vậy hắn không thắng được tốt cảm của Phương Đông Đình, ngược lại sẽ chọc giận Tạ Chỉ Yến.

Chuyện Trư Bát Giới soi gương như ậy, Tô Tín làm sao có thể biến thành kẻ hai mặt?

Cho nên Tô Tín chỉ là cười nhạt một tiếng nói: “Thật có lỗi, không cho mượn.”

Phương Đông Đình sững sờ, không nghĩ tới Tô Tín lại cự tuyệt mình như thế, chợt hắn cười to nhưng sắc mặt từ tuoi sáng biến thành lạnh lẽo.

“Ngươi đúng là lớn mật mà, ngươi biết ngươi cự tuyệt là ai không? Một tiểu bang phái trong Thường Ninh phủ mà thôi,

Thanh Thành kiếm phái phất tay là diệt!”

Tô Tín lạnh nhạt nhìn Phương Đông Đình, kẻ này và Tạ Chỉ Yến chính là hai

cực.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 104 - Hùng Hổ Dọa Người (2)

Tạ Chỉ Yến không thích nhất người khác động một chút lại mang môn phái ra nói trên miệng, trong suy nghĩ của nàng, nếu như mình không cách nào làm cho đối thủ thần phục, không nên dùng tới sư môn sau lưng gây áp lực, như vậy chính là biểu hiện của thất bại.

Phương Đông Đình trong mắt Tạ Chỉ Yến chỉ là kẻ thât bại mà thôi.

"Phương công tử, ta không thể trêu vào Thanh Thành kiếm nhưng ta càng không thể trêu vào Dịch Kiếm Môn. Hiện tại thủ hạ của ta đang giúp Tạ cô nương Dịch Kiếm Môn tìm chìa khóa, nếu ngươi muốn mượn người thì cứ tìm nàng."

Phương Đông Đình lạnh lùng nói: "Ta tự nhiên sẽ đi tìm Tạ Chỉ Yến, hiện tại ta hỏi ngươi, ngươi cho mượn hay không cho mượn?"

Tô Tín hít sâu một hơi, thái độ Phương Đông Đình hùng hổ dọa người như thế, vậy mà ném thái độ của hắn sang một bên.

Hắn tự nhận không có chọc tới Phương Đông Đình, nhưng đối phương lại dám chạy tới cắn mình không buông như chó điên, thật sự cho rằng ta dễ khi dễ sao?

"Thật có lỗi, vẫn không cho mượn!"

"Muốn chết!"

Phương Đông Đình hừ lạnh một tiếng, thân ánh hắn biến mất và xuất hiện trước mặt Tô Tín, dùng chỉ làm kiếm đâm vào ngực Tô Tín.

Kiếm chỉ nhanh như gió, xâm lược như lửa, cho dù dùng chỉ thay kiếm nhưng cũng có thể cảm nhận được kiếm thế liên miên không dứt, khí thế cường đại như mưa rào.

Tô Tín vốn định dùng chỉ đối với chỉ, dùng Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ nghênh chiến, nhưng đây là đòn sát thủ của hắn, không đến thời khắc mấu chốt thì Tô Tín không muốn tùy ý vận dụng, huống hồ hắn muốn thử võ giả Tiên Thiên cường đại tới mức nào.

Cho nên Tô Tín không lùi mà tiến tới, Cừu Cực Chưởng oanh kích, thù sâu như biển, không chết không ngớt!

Oanh!

Một tiếng trầm đục vang lên, Phương Đông Đình rút lui một bước, Tô Tín lui về phía sau ba bước, lòng bàn tay của hắn có cảm giác run rẩy.

“Quả nhiên không hổ là võ giả Tiên Thiên, không nói thứ khác, trên lực lượng có khí lực không thua gì mình.”

“Nhưng thực lực chênh lệch chính là Phương Đông Đình chỉ là võ giả mở khí hải Tiên Thiên đệ nhất cảnh, mà Tiên Thiên có tới ba cảnh giới.”

Tiên Thiên đệ nhất cảnh mở đan điền khí hải, nội lực bản thâ còn cường đại hơn Hậu Thiên đại viên mãn gấp mấy chục lần…, nội lực nồng đậm thậm chí có thể đạt tới phóng phóng chân khí ra ngoài tạo thành thực thể.

Vừa rồi Phương Đông Đình chỉ dùng kiếm chỉ, nếu hắn dùng trường kiếm, thậm chí có thể cách Tô Tín ba thước chém ra kêếm cương, trực tiếp cách không đả thương người.

Trong nội tâm Tô Tín sợ hãi lực lượng võ giả Tiên Thiên cường đại, thật tình không biết lúc này Phương Đông Đình càng khiếp sợ không nhỏ hơn Tô Tín.

Trong nháy mắt vừa rồi hắn không có nương tay, hạ quyết tâm muốn trực tiếp phế bỏ bang chủ tiểu bang phái dám hỗn láo với hắn.

Nhưng hắn không nghĩ tới Tô Tín lại tiếp được một kiếm của hắn, tuy chưởng pháp quái dị nhưng uy lực lại cực kỳ cường đại.

Phải biết rằng hắn và Tô Tín cách nhau một đại cảnh giới, mặc dù không có sử dụng kiếm nhưng kiếm chỉ vừa rồi có ba thành uy lực của kiếm.

“Tốt tốt tốt, không thể ngờ trong Nam Man đất cằn sỏi đá lại có nhân vật như thế, thế thì tốt, tiếp ta một kiếm.”

Trường kiếm sau lưng Phương Đông Đình lập tức bay ra khỏi tay, bị Phương Đông Đình cầm lấy và rút ra.

Trên thân kiếm có lạc ấn trải rộng, cả trường kiếm như dòng suối màu xanh, nó tỏa ra khí tức lạnh giá, vừa nhìn là biết không phải phàm vật.

Thanh Thành kiếm phái khởi nguyên tại Đạo gia, kiếm pháp cũng mang theo khí chất đạo gia, đạo pháp tự nhiên, đều có thể làm kiếm!

Trường kiếm trong tay Phương Đông Đình chỉ sử dụng một thức kiếm thức kia, phong hỏa phối hợp, hỏa mượn gió thổi, thân kiếm rung rung và trường kiếm xuất hiện trước mặt Tô Tín đã thành xu thế liệt hỏa đốt cháy ttốt nguyên.

Đạo kiếm chỉ có Thanh Thành kiếm phái mới có, Phong Hỏa đạo kiếm!

Thân ảnh Tô Tín lui nhanh về phía sau, hắn còn không có cuồng tới mức giao thủ chính diện với võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Hắn vừa rồi ngăn cản một kích của Phương Đông Đình nhưng khi đó Phương Đông Đình không có dùng kiếm.

Đối với một kiếm khách mà nói, kiếm chính là sinh mạng của bọn họ.

Một người là kiếm khách, một người không phải kiếm khách sẽ có khác nhau rõ ràng.

Chính vào lúc này có giọng nói vang lên: “Phương Đông Đình, nơi này không

phải núi Thanh Thành, cũng không tới phiên ngươi ở nơi này đùa nghịch uy phong.”

Từ khi giọng nói vang lên còn kém theo tiếng kiếm minh vang vọng.

Một thanh trường kiếm từ bên cạnh vươn ra, thân ảnh Tạ Chỉ Yến như kinh hồng tiên tử, kiếm pháp phiêu miểu như tiên, trong nháy mắt đã áp chế phong hỏa đạo kiếm của Phương Đông Đình.

Kỳ lạ nhất chính là trường kiếm của Tạ Chỉ Yến giống như có được linh tính, mỗi lần đều đoạt trước một bước điểm lên thân kiếm của Phương Đông Đình, vị trí chuẩn xác, hành động như tính trước.

Chỉ mấy chiêu ngắn ngủi nhưng trường kiếm của Phương Đông Đình bị đánh trúng vài lần, làm cho cổ tay hắn run lên, bất đắc dĩ rút kiếm lui về phía sau, suýt nữa trường kiếm của hắn rời tay.

Phương Đông Đình thu kiếm lui về phía sau, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn biết rõ bài danh Nhân Bảng của Tạ Chỉ Yến cao hơn hắn nhưng hắn vô cùng không phục.

Bài danh Nhân Bảng không phải dựa vào tu vi cảnh giới mà bài danh, mà là dựa theo chiến tích bản thân mà bài danh.

Phương Đông Đình trước kia tu luyện trong Thanh Thành kiếm phái cho nên không có chính thức đi giang hồ lịch lãm, cũng không có chiến tích gì trong tay, cho nên hắn cho rằng mình đứng vị trí một trăm lẻ năm trên Nhân Bảng là sỉ nhục.

Tạ Chỉ Yến chẳng qua hành tẩu giang hồ sớm hơn hắn mà thôi, lúc này mới đứng hàng Nhân Bảng thứ bảy mươi tám, cho nên Phương Đông Đình cho rằng mình không kém Tạ Chỉ Yến quá lớn.

Nhưng hôm nay vừa giao thủ thì hắn biết bài danh của Nhân Bảng vô cùng công chính ah.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 105 - Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật (1)

“Dùng người dịch kiếm, dùng kiếm dịch địch, xem quân cờ vọng khí, minh nhược thấu suốt. Dịch Kiếm Môn Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật quả nhiên bất phàm.”

Một giọng nói từ ngoài cửa vọng vào.

Tô Tín nhìn sang, bên ngoài đường khẩu chính là đường chủ Giang Lăng của Lập Hạ đường Niên Bang, còn có Hạ Thiên bang chủ Thiết Đao Hội.

Giang Lăng qua ba mươi tuổi, thân hình cao lớn, tướng mạo dương cương tuấn lãng, bề ngoài thập phần không kém.

Thần sắc Phương Đông Đình lạnh lẽo: "Giang Lăng, ngươi tới làm gì?"

"Bại trong tay nữ nhân đã mất mặt, hiện tại còn để người khác nhìn thấy, không thể nghi ngờ càng thêm mất mặt."

Giang Lăng cười nói: "Phương công tử nói chuyện đúng là thú vị, Thường Ninh phủ cũng không phải nhà của ngươi mở, ngươi có thể tới thì tại sao ta không thể tới?"

"Tốt tốt tốt! Hôm nay tạm thời ghi nhớ, sau khi tìm được bảo tàng chúng ta sẽ tính một lần."

Phương Đông Đình hừ lạnh một tiếng quay người rời đi, trước khi đi lại lườm Tô Tín cùng Tạ Chỉ Yến một cái.

Hắn không phải người ngu, hiện tại xung đột với Tạ Chỉ Yến và Giang Lăng

khởi thì hắn chỉ ăn thiệt thòi mà thôi.

Hiện tại trong tay mỗi nhà đều có chìa khóa, đợi đến lúc tìm được chìa khóa thứ năm khẳng định phải chiến một trận.

Phương Đông Đình đi rồi, Giang Lăng cười nói với Tạ Chỉ Yến: "Không hổ là thiên nữ Tạ Chỉ Yến của Dịch Kiếm Môn, chỉ sợ ngươi không dùng toàn lực."

"Dịch Kiếm Môn Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật chỉ là trụ cột trong pháp môn dịch kiếm, dòn sát thủ chính là sinh, tử, huyễn, diệt tứ đại kiếm quyết, không biết Tạ cô nương truyền thừa là loại nào."

Tạ Chỉ Yến nói khẽ: "Giang đường chủ muốn nghe ngóng chi tiết của ta sao? Hiện tại chúng ta không có quan hệ hợp tác ah."

Giang Lăng cười ha hả nói: “Vậy được, ta sẽ không quấy rầy, mọi người hiện tại không có quan hệ hợp tác nhưng sau này có thể cũng không chừng, Tạ cô nương muốn kết minh có thể tùy thời tìm ta.”

Nói xong Giang Lăng liền trực tiếp rời đi, ngược lại không có quấn quít chuyện kết minh với Tạ Chỉ Yến.

Tô Tín lại cảm giác Giang Lăng người này rất nhàm chán, hắn tới nơi này giống như đi trào phúng Phương Đông Đình, lại giống như xem náo nhiệt.

Như vậy trừ kích thích Phương Đông Đình còn có thể đạt được kết quả gì?

Bọn người đi rồi, Tạ Chỉ Yến áy náy nói: “Thật có lỗi, là ta ảnh hưởng tới ngươi, Phương Đông Đình đang nhắm vào ta.”

“Ta biết rõ, lấy tiền tài của ngươi phải tiêu tai thay người, ta lấy đan dược của ngươi, đụng với loại chuyện này đương nhiên không thể lùi bước.”

Điểm ấy không cần Tạ Chỉ Yến nói hắn cũng nhìn ra.

Thế gian này không có vô duyên vô cớ yêu, tự nhiên cũng không có vô duyên

vô cớ hận.

Phương Đông Đình cuồng ngạo tự đại nhưng lại không rãnh rỗi nhàm chán đi tìm một tiểu bang chủ như hắn gây phiền toái làm gì.

Hắn khó xử Tô Tín kỳ thật chỉ vì nhắm vào Tạ Chỉ Yến sau lưng Tô Tín mà thôi.

Thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp nạn, không có gì khác hơn.

Nhưng đáng tiếc Tô Tín không dễ đắn do như thế, đã lựa chọn giúp Tạ Chỉ Yến thì hắn không cải biến lập trường.

“Đúng rồi, có manh mối sao?”

Tạ Chỉ Yến hỏi.

Tô Tín lắc đầu: “Chúng ta đi từng nhà thăm dò nhưng đến bây giờ không có manh mối nào hữu dụng.”

“Vậy được, các ngươi chậm rãi tìm đi, không cần quá vội vàng.”

Tạ Chỉ Yến ngược lại vô cùng nhẹ nhõm giống như căn bản không đặt bảo vật giá trị liên thành vào mắt.

Tô Tín kinh ngạc nói: “Đây chính là bảo tàng Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh lưu lại, ngươi cũng nói bên trong có nhiều bảo vật, kết quả ngươi còn nhẹ nhàng như vậy.”

Tạ Chỉ Yến thản nhiên nói: “Có được là hạnh của ta, không được là mệnh ta, dù sao mục đích chủ yếu của ta chính là dẫn đám tiểu Thất lịch lãm cho biết giang hồ, đối với cái gọi là bảo tàng gì đó, hoặc có thể nói Dịch Kiếm Môn không đặt trong lòng.”

“Bảo tàng Đỗ Nguyên Thánh đúng là mê người nhưng nó quá phiêu miểu.”

“Ai cũng không biết Đỗ Nguyên Thánh đã chết hay chưa, nếu như hắn không

chết, vì sao hắn không mang bảo tàng đi?”

“Hơn nữa chìa khóa rơi vào trong tay Dịch Kiếm Môn hơn mười năm, chúng ta cũng từng đi dò xét manh mối nhưng không có thu hoạch gì.”

“Hiện tại mặc dù có một ít tiếng gió truyền ra nhưng các đại môn phái không xem nó là việc quan trọng, nếu không cũng sẽ không phái đám đệ tử hậu bối chúng ta tới đây.”

Tô Tín gật gật đầu, lời này Thiết Vô Tình cũng nói qua với hắn, những dại phái làm việc vô cùng cẩn thận.

Vì một thứ hư vô mờ mịt mà động dụng nhân lực toàn môn phái, việc làm này quá mức qua loa rồi.

Nếu Tạ Chỉ Yến không nóng nảy thì tốt rồi, Tô Tín cũng cũng bảo thủ hạ tìm kiếm tới đêm thì nghỉ ngơi, lại đổi một nhóm khác điều tra manh mối.

Tạ Chỉ Yến ban ngày vô sự, lại hỏi nhà của Tô Tín ở nơi nào, nàng muốn dạy Hinh Nhi một ít kiếm pháp cơ bản.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 106 - Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật (2)

Đương nhiên Tạ Chỉ Yến xem như rất thích Hinh Nhi cũng không dạy Hinh Nhi kiếm pháp của Dịch Kiếm Môn, nàng muốn dạy chỉ là trụ cột kiếm đạo.

Có một ít thứ Tô Tín không thể dạy cho Hinh Nhi, hắn xuất thân dã lộ, tuy học bất cứ thứ gì cũng kèm theo 5% độ thuần thục nhưng Hinh Nhi không có thứ này.

Thân là đệ tử Dịch Kiếm Môn trong cầm kiếm ngũ phái, Tạ Chỉ Yến muốn dạy Hinh Nhi kiếm pháp Tô Tín vô cùng hoan nghênh, hắn lập tức gọi đệ tử dẫn Tạ Chỉ Yến đi qua.

Kỳ thật nếu không phải Tô Tín cần mặt mũi thì hắn cũng muốn đi nghe.

Từ khi Tô Tín tập võ đến nay, hắn nhìn thấy rất nhiều công pháp nhưng vũ kỹ tinh diệu lại ít tới đáng thương.

Hôm nay Phương Đông Đình và Tạ Chỉ Yến giao thủ đã làm Tô Tín mở rộng tầm mắt, hắn mới biết được vũ kỹ thế giới này là thế nào.

Chỉ Yến Dịch sử dụng Kiếm Vọng Khí Thuật phi thường cùng loại với Dịch Kiếm Thuật của Cao Ly Phó Thải Lâm trong Đại Đường Song Long, đều là liệu địch tiên cơ, dung hợp tinh túy của đánh cờ vào trong kiếm đạo.

Chỉ có điều Tạ Chỉ Yến sử dụng Dịch Kiếm Thuật không phải kiếm đạo chân chính, chỉ có thể nói là phương thức sử dụng kiếm mà thôi.

Bảo người dẫn Tạ Chỉ Yến đi rồi, lúc này một tên bang chúng lại nhỏ giọng nói với hắn: “Bang chủ, đông thập nhị phường Thiết Vô Tình Thiết đại nhân muốn gặp

ngài.”

Tô Tín gật gật đầu, hỏi: “Thiết đại nhân ở đâu?”

“Đang chờ ngài tại cửa sau.”

Tô Tín bảo tên bang chúng rời đi, trực tiếp đi đến cửa sau, quả nhiên Thiết Vô Tình đang chờ hắn ở nơi này.

Nhìn thấy Tô Tín tới, Thiết Vô Tình cười nói: “Thế nào, cảm giác kẹp giữa đám đệ tử đại phái không dễ chịu chứ?”

Tô Tín cười khổ nói: “Người là dao thớt ta là thịt cá, thực lực thế lực không bằng người, như vậy chỉ có thể cúi đầu.”

Thiết Vô Tình lựa chọn lông mi: “Ta còn tưởng rằng tiểu tử ngươi vĩnh viễn sẽ không cúi đầu, tại Thường Ninh phủ này, phong cách hành sự của ngươi rất kịch liệt.”

Tô Tín thản nhiên nói: “Ta không phải vĩnh viễn sẽ không cúi đầu, mà là không có cúi đầu mà thôi.”

Thiết Vô Tình vỗ tay nói: “Tuy ngươi không phải đối thủ của Phương Đông Đình, chỉ có thể dựa vào nữ nhân tới cứu nhưng tương lai nam tử phế vật kia khẳng định không bằng ngươi.”

“Tốt xấu gì người ta cũng là trẻ tuổi tuấn kiệt trong Nhân Bảng, ngươi cũng không cần vì ta mà làm thấp người ta như vậy.”

Tô Tín bật cười nói.

Thiết Vô Tình nói: “Ta không có làm thấp hắn, mà là ăn ngay nói thật thôi.”

“Đừng nhìn Phương Đông Đình đứng hàng Nhân Bảng, nhưng kỳ thật hắn chỉ là một tên phế vật, nếu như không phải xem mặt mũi Thanh Thành kiếm phái sau lưng hắn, hắn không có tư cách tiến vào Nhân Bảng đâu.”

Tô Tín kinh ngạc nói: “Nhân Bảng không phải chỉ dùng chiến tích nói chuyện sao?”

Thiết Vô Tình tùy ý khoát khoát tay nói: “Ta không dám cam đoan top ba mươi trên Nhân Bảng có phóng nước hay không, nhưng đằng sau thì không nhắc định.”

“Các đại môn phái cũng cần sĩ diện, nhìn người trẻ tuổi của người ta náo động trên Nhân Bảng, đệ tử nhà mình không có thực lực này, đương nhiên bọn họ không cam lòng.”

“Cho nên có rất nhiều người nhờ quan hệ đi hối lộ người Lục Phiến Môn, khi đó tăng thêm tên đệ tử của mình vào trong danh sách.”

“Nói như vậy, chỉ cần đệ tử các đại môn phái đạt tới mức nhất định, cho dù không có được chiến tích tương ứng cũng có thể tiến vào danh sách Nhân Bảng.”

“Kẻ giống như Phương Đông Đình, cho dù thực lực của hắn kém nhưng là vì xuất thân Thanh Thành kiếm phái, người mang vô số kiếm kỹ cường đại cũng dễ dàng thắng được những tán tu xuất thân dã lộ và người của tiểu môn phái.”

“Đương nhiên đây chỉ là chuyện nhỏ, tuyệt đại bộ phận tuấn kiệt trên Nhân

Bảng là dựa vào thực lực của mình giết ra giống như Dịch Kiếm Môn Tạ Chỉ Yến.”

“Vừa mới bước chân vào giang hồ đã có được danh hiệu ‘ thiên nữ ’, cuối cùng đứng thứ bảy mươi tám trong Nhân Bảng cũng nói rõ thanh danh của nàng dựa vào đánh giết mới có.”

Tô Tín gật gật đầu, thực lực của Tạ Chỉ Yến dúng là rất mạnh, chỉ Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật cũng đã đầy đủ cường đại, mà Giang Lăng lại nói không phải thực lực chân chính của Tạ Chỉ Yến.

“Đi, không cần nói nhảm nhiều lời, ta tới đây là muốn hỏi chìa khóa của, Dịch Kiếm Môn có được từ lúc nào, thái độ của bọn họ với bảo tàng ra sao?”

Mặc dù Tô Tín không biết vì sao Thiết Vô Tình hỏi vấn đề kỳ quái này nhưng hắn vẫn thành thật trả lời, lúc này vẻ mặt Thiết Vô Tình lâm vào suy nghĩ và rời đi.

Tô Tín không có hỏi nhiều, hắn vẫn bảo bang chúng đi tìm hiểu manh mối chìa khóa thứ năm nhưng vẫn hi vọng xa vời như cũ.

Nhưng lúc này Tô Tín không biết thời điểm hắn rời khỏi đường khẩu, trong một góc đường có mấy người đang nhìn chằm chằm vào hắn, trong đó có Tam Anh hội Mạnh Trường Hà, còn có ba gã nam tử trẻ tuổi.

Không cần nói ba tên trẻ tuổi này là ai, bọn họ chính là ba đại thế gia Tương Nam, Nguyễn, Trương, Tưởng ba nhà.

Ba người bọn họ là thế hệ trẻ kiệt xuất của ba nhà nhưng cũng không có đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

Tương Nam võ lâm kém Trung Nguyên võ lâm một trời một vực, điểm ấy có thể nhìn ra từ trên người đám đệ tử.

Ba người bọn họ xem như trẻ tuổi kiệt xuất trong gia tộc nhưng so sánh với tốc độ tu luyện của Tạ Chỉ Yến và Phương Đông Đình thì chẳng khác gì chậm như ốc sên bò.

Kỳ thật ba người sớm biết tin tức Phương Đông Đình đến Phi Ưng Bang, bọn họ còn tưởng rằng Phương Đông Đình tìm ra manh mối gì, nhưng không nghĩ tới lại nhìn thấy trò hay chưa thành vừa rồi.

Ba người lại biết thực lực của mình còn kém rất nhiều nên đương nhiên không dám giống như Giang Lăng đứng ra đi hấp dẫn thù hận, bọn họ ước gìđaám người đánh nhau, đến lúc đó bọn họ mới có thể đục nước béo cò.

Nếu không dùng thực lực Hậu Thiên đại viên mãn của ba người, cho dù liên thủ cũng không có thực lực so đấu với bất cứ đệ tử đại phái nào.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 107 - Bẩy Rập (1)

Đứng tại đầu phố góc rẽ, Trương gia Trương Khánh Phương nhìn xem Tô Tín bóng lưng khẽ cười nói: “Ta nói lão Mạnh ah, ngươi càng ngày lăn lộn càng thụt lùi, ngày xưa Tam Anh hội các ngươi có thực lực hùng bá Thường Ninh phủ, bây giờ lại bị tiểu tử bức ép tới mức này.”

Mặc dù sự thật chính là như thế nhưng Mạnh Trường Hà lại khó nén được tức giận.

Nhưng đối mặt với đệ tử dòng chính của Tương Nam Trương gia, uy danh ba đại thế gia Tương Nam phải lớn hơn các đại môn phái Dịch Kiếm Môn tại võ lâm Trung Nguyên xa xôi mười phần.

Cho nên Mạnh Trường Hà dù xấu hổ và giận dữ cũng đành phải cố mà nặn ra nụ cười, nói: "Các ngươi không nên xem thường người trẻ tuổi kia, người này vô cùng tà tính."

"Tô Tín một đường từ bang chúng tầng dưới chót nhất nhảy lên làm minh chủ liên minh bang phái Thường Ninh phủ chỉ trong thời gian một năm, hơn nữa sư thúc Trần Chiêu của ta chết trong tay của hắn."

Nguyễn Minh Nguyệt xùy cười một tiếng: "Dùng thực lực Hậu Thiên đại viên mãn đánh chết võ giả Tiên Thiên? Nói đùa gì vậy!"

Mạnh Trường Hà xùy cười: "Đây là thật, Tô Tín ở trước mặt cao tầng bang phái Thường Ninh phủ dùng một loại chân khí như hỏa diễm chém ra ngoài, ngay sau đó miểu sát Trần Chiêu."

Chuyện xảy ra bất ngờ nên làm cho mọi người phản ứng đầu tiên chính là hoài nghi, hiện tại ba người Trương Khánh Phương chính là như thế, bọn họ không tin.

Trong đó Tưởng Nguyên Đông thực lực mạnh nhất trong ba người khoát khoát tay nói: "Được rồi, lão Mạnh ngươi không cần phải nói, chỉ cần ngươi có thể giúp chúng ta đoạt được bảo tàng này, chúng ta sẽ giải quyết Tô Tín giúp ngươi."

"Kỳ thật đám người Tưởng Nguyên Đông có kế hoạch từ trước, chính là có bảo tàng xuất hiện như lời đồn, bọn họ sẽ lợi dụng lực lượng của Tam Anh hội cướp đoạt bảo tàng."

Đừng nhìn thực lực võ giả Tiên Thiên cường đại nhưng toàn bộ Tam Anh hội lại có tới năm vạn người, đệ tử tinh anh có tu luyện nội công, đả thông hơn mười khiếu cũng hơn ngàn người.

Mã kiến nhiều cắn chết voi, những lực lượng này đủ cải biến cuộc chiến.

Tuy Mạnh Trường Hà biết rõ hành động làm thế sẽ đắc tội Dịch Kiếm Môn cùng Thanh Thành kiếm phái và cả Niên Bang nhưng hắn không thể không làm.

Một là vì ba đại thế gia chính là rắn rít địa phương, nếu hắn dám cự tuyệt thì quá sức tưởng tượng.

Một phương diện khác ba người đồng ý chỉ cần Mạnh Trường Hà vận dụng lực lượng Tam Anh hội giúp bọn họ, sau khi chuyện thành công thì bọn họ sẽ giúp Mạnh Trường Hà diệt trừ Tô Tín.

Mạnh Trường Hà hận Tô Tín thấu xương, trong tình huống này cho dù là thế lực hay thực lực thì hắn đã không phải là đối thủ của Tô Tín, chỉ có mượn nhờ ngoại lực chèo chống mà thôi.

Mà ba đại thế gia Tương Nam không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất.

Nhìn thấy thân ảnh Tô Tín biến mất, đám người Tưởng Nguyên Đông gật đầu, chỉ có Trương Khánh Phương lặng lẽ xoa xoa tờ giấy trong tay, trên mặt hắn lộ ra thần sắc quỷ dị.

Ba người này và Mạnh Trường Hà đang nhìn mình, Tô Tín không có phát hiện ra, thân thần của hắn hiện tại đang tiến vào không gian hệ thống.

Vừa rồi hắn đi đường khẩu thì hệ thống đã tuyên bố nhiệm vụ chi nhánh hoàn toàn mới.

“Kích hoạt chi nhánh: chính đạo công địch miêu tả nhiệm vụ: đánh chết đệ tử tông môn chính đạo ban thưởng giá trị phản phái.”

“Ban thưởng giá trị phản phái có quan hệ với thực lực của người bị đánh chết, mỗi khi giết một người ban thưởng một lần, hạn mức cao nhất 1000 điểm.”

“Thất bại trừng phạt: thời hạn một năm, thất bại khấu trừ 1000 điểm giá trị phản phái.”

“Ha ha, chính đạo công địch? Đây chính là nhiệm vụ ép mình phải đối lập với chính đạo hay sao?”

Kỳ thật trong tích tắc nhiệm vụ này xuất hiện thì Tô Tín nghĩ đến chính là Phương Đông Đình.

Tên này chính là đệ tử tông môn chính đạo hàng thật giá thật, giết hắn đoán chừng sẽ có không ít giá trị phản phái.

Hắn cũng chỉ suy nghĩ một ít mà thôi, với thực lực Tô Tín hiện tại cho dù thủ đoạn ra hết cũng khó có thể giết đối phương.

Chênh lệch một đại cảnh giới đúng là khó đền bù, chỉ có vận dụng tiêu hao phẩm mới có thể trong một chiêu đánh chết đối phương.

Dùng thực lực của Phương Đông Đình, tối thiểu Tô Tín muốn hối đoái một môn vũ kỹ cấp bậc tam tinh nửa mới có thể giết chết đối phương.

Nhưng tiêu hao phẩm tam tinh nửa có giá cao tới 320 điểm giá trị phản phái, nếu không biết giết Phương Đông Đình sẽ lỗ vốn.

Hệ thống chỉ nói là ban thưởng giá trị phản phái có quan hệ với thực lực của người bị giết, ai biết Phương Đông Đình hắn có đáng giá giá trị phản phái như vậy không?

Huống hồ cho dù đáng giá thì Tô Tín cũng không muốn động thủ trong Thường Ninh phủ, như vậy cho dù giết Phương Đông Đình thì hắn cũng dính một thân máu tươi hôi thối.

Hắn và Tạ Chỉ Yến vừa mới phát sinh xung đột với Phương Đông Đình, kế tiếp Phương Đông Đình chết tại Thường Ninh phủ, loại chuyện này dùng mông nghĩ cũng biết xảy ra chuyện gì.

Sau lưng Tạ Chỉ Yến có Dịch Kiếm Môn, tự nhiên không cần sợ người Thanh Thành kiếm phái đến gây phiền toái, nhưng Tô Tín hắn là người cô đơn, Thanh Thành kiếm phái muốn diệt hắn quả thực quá dễ dàng.

Huống hồ Phương Đông Đình còn là nhi tử trưởng lão Thanh Thành kiếm phái, việc đánh nhỏ già đến là cực kỳ bình thường.

Tạm thời đặt nhiệm vụ qua một bên, dù sao có thời gian một năm nên hắn không có gì phải lo lắng.

Sau khi đi quanh Thường Ninh phủ dò xét một vòng, lúc Tô Tín trở lại đường khẩu thì sắc trời đã tối đen.

Thủ hạ bang chúng của hắn đã quay về, bọn họ là người nên cần nghỉ ngơi, dù sao Tạ Chỉ Yến không nóng nảy tìm được chìa khóa.

Tô Tín không có làm thêm việc gì, hắn quay về khu nhà ở Kim Nguyệt phường.

Mấy ngày nay người năm đại bang phái cầm hình ảnh chìa khóa tìm khắp

Thường Ninh phủ, đương nhiên có chút bang phái thái độ không tốt làm cho cả

Thường Ninh phủ thần hồn nát thần tính.

Cho nên lúc này sắc trời hơi tối lại, tất cửa hàng lớn nhỏ đều đóng cửa, cả con đường dài im ắng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 108 - Bẩy Rập (2)

Bỗng nhiên tâm thần Tô Tín hơi động, tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, hắn ngẩng đầu nhìn lên, tiếng bước chân kia nhanh hơn, tên hắc y nhân nhảy tới và xuất một quyền về phía hắn.

Toàn thân hắc y nhân này bao phủ trong quần áo màu đen và không thấy rõ khuôn mặt, Tô Tín nghiêng người tránh né hắn xuất Hận Cực Quyền đối quyền với hắc y nhân kia, lập tức đánh này hắc y nhân lui bước về phía sau.

“Hậu Thiên đại viên mãn?”

Tô Tín không có có cảm giác được thực lực cụ thể của hắc y nhân nhưng kém hắn rất nhiều.

Dường như tên hắc y nhân rất giật mình vì lực lượng của Tô Tín, nhìn thấy chính mình đánh lén thất bại, hắn lập tức quay người bỏ trốn.

Tô Tín rút du long kiếm bên hông ra, nhưng không nghĩ tới tốc độ của tên hắc y nhân cực kỳ nhanh chóng, chỉ chốc lát hắn đã biến mất trong tầm mắt Tô Tín.

“Là ai đến đánh lén ta? Lực lượng không lớn nhưng thân pháp rất nhanh, hẳn lại am hiểu khinh công.”

Tô Tín nhíu mày suy nghĩ nhưng trong Thường Ninh phủ không có người như

vậy.

Chính vào lúc này bên đường có tiếng hét thảm vang lên, Tô Tín lập tức đuổi theo, nhìn thấy tên hắc y nhân té xuống đất, xem dáng người và y phục dạ hành cực

giống như tên vừa đánh lén hắn vừa rồi.

Tô Tín cẩn thận đi tới, xác định tên hắc y nhân đã triệt để chết đi thì hắn kéo khăn che mặt hắn xuống.

Đó là một người trẻ tuổi tuấn tú chừng hai mươi tuổi bị người ta dùng một kiếm cắt đứt yết hầu.

Nhưng Tô Tín lại cũng không nhận ra người này, hắn xác định mình không biết kẻ này.

Đúng lúc này bên đường lại có tiếng động huyên náo ồn ào vang lên, mấy trăm tên đệ tử Tam Anh hội được Mạnh Trường Hà dẫn dắt chạy tới, bên cạnh hắn còn có ba thế gia Tương Nam Tưởng Nguyên Đông và Nguyễn Minh Nguyệt.

Nhìn thấy Tô Tín ở chỗ này, Mạnh Trường Hà lập tức sững sờ: “Tô Tín, tại sao ngươi ở nơi này?

“Kim Nguyệt phường là địa bàn Phi Ưng Bang ta, vì cái gì ta không thể ở nơi này?”

Tô Tín hỏi ngược lại: “Hiện tại ta muốn hỏi các ngươi một chút, hơn nửa đêm Tam Anh hội các ngươi tới địa bàn Phi Ưng Bang làm gì?”

Mạnh Trường Hà vẫn không trả lời, bên kia Tưởng Nguyên Đông và Nguyễn Minh Nguyệt lại nhìn thấy thi thể trên mặt đất và sắc mặt tối sầm.

Thi thể trên mặt đất chính là Trương gia Trương Khánh Phương!

Nhìn thấy yết hầu của Trương Khánh Phương bị kiếm đâm thủng, nhìn thấy Tô Tín cầm du long kiếm đứng bên cạnh Trương Khánh Phương thì tất cả không cần nói cũng biết.

“Tô Tín! Ngươi muốn chết!”

Tưởng Nguyên Đông tức giận quát một tiếng, hắn rút trường đao chém về phía

Tô Tín.

Tương Nam ba đại thế gia đồng khí liên chi, các bên có quan hệ thông gia lẫn nhau, nếu luận thân phận thì Trương Khánh Phương còn là biểu đệ của hắn.

Tuy quan hệ thân thích loạn thất bát tao không nói rõ, Trương Khánh Phương chết ở Thường Ninh phủ, tương lai về tới gia tộc hắn sẽ bị chỉ trích.

Lần này tới Thường Ninh phủ tìm kiếm bảo tàng Đỗ Nguyên Thánh, trên danh nghĩa là do hắn dẫn đội, xảy ra chuyện thì hắn sẽ phải phụ trách.

Tô Tín cũng dám giết Trương Khánh Phương, nếu hắn không giết Tô Tín cho gia tộc một câu bàn giao, trở về gia tộc bị trừng phạt cái gì thì hắn không dám tưởng tượng được.

Tưởng Nguyên Đông sử dụng đao chính là miêu đao rất nhỏ, hắn thi triển đao pháp cũng chỉ có một chữ, đó chính là: nhanh!

“Cửu Yến Liên Hoàn Trảm!”

Trong nháy mắt Tưởng Nguyên Đông chém ra chín đao, chín đao chém vào cùng vị trí.

Nếu đổi thành những người khác đã sớm bị chém đứt binh khí trong chín kích, bản thân cũng bị chem thành hai nửa.

Nhưng Tưởng Nguyên Đông kinh hãi phát hiện hai tay của mình run run, miêu đao dùng thép tinh luyện thành vậy mà xuất hiện vết rạn nứt ti tí và sắp nát vụn.

“Binh khí Hoàng cấp!”

Tưởng Nguyên Đông kinh hãi nhìn du long kiếm trong tay Tô Tín, tiểu bang chủ trong Thường Ninh phủ lại có trong tay một thanh binh khí Hoàng cấp.

Phải biết rằng Tưởng gia bọn họ chỉ có gia chủ hoặc là trưởng lão mới có tư cách có được binh khí thượng đẳng.

Binh khí cũng phân đẳng cấp, một ít binh khí chế thức có thể ché tọ số lượng lớn, cho dù là dùng tài liệu gì cũng chỉ là binh khí bình thường mà thôi.

Chỉ có những binh khí do các luyện khí đại sư chế tạo cẩn thận mới có thể phân đẳng cấp, có được cái tên riêng của mình, hơn nữa còn có các hiệu quả kỳ diệu

Binh khí được người giang hồ phân thành bốn đẳng cấp: thiên, địa, huyền, hoàng.

Trường kiếm kỳ quái trong tay Tô Tín tuyệt đối là binh khí ngoài hoàng cấp, nếu không miêu đao thép tinh bách luyện trong tay hắn cũng không bị chấn vỡ như vậy.

Sau khi đánh lui Tưởng Nguyên Đông, Tô Tín cau mày nói: “Rốt cuộc các ngươi là ai? Người này không phải ta giết.”

Tưởng Nguyên Đông lãnh đạm nói: “Chúng ta là ai? Chúng ta là Tương Nam Tưởng gia Tưởng Nguyên Đông và Nguyễn gia Nguyễn Minh Nguyệt, thi thể trên mặt đất là Trương gia Trương Khánh Phương!”

“Tô Tín, ngươi thật lớn mật, cũng dám giết người Tương Nam ba đại thế gia.”

“Ngươi cho rằng có thể xưng bá một góc Thường Ninh phủ là có thể coi rẻ Tương Nam võ lâm hay sao?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 109 - Chứng Cớ Vô Cùng Xác Thực (1)

Biết rõ thân phận của người trước mặt, Tô Tín thở dài ra một hơi.

Hiện tại hắn có ngốc cũng biết chính mình bị người ta hãm hại.

Chỉ sợ Trương Khánh Phương đã sớm chết rồi, người vừa đánh lén xuất thủ cũng cố ý dẫn hắn tới nơi này.

“Ta nói rồi, người không phải ta giết, ta bị người ta dẫn tới nơi này. Lúc ta tới thì Trương Khánh Phương cũng đã sớm chết, không tin các ngươi có thể nghiệm chứng tử thi.”

Tô mới cũng không phải người thích giải thích nhưng hắn vẫn không muốn chịu tiếng xấu thay người khác.

Mạnh Trường Hà cười lạnh nói: “Tang đã có còn nghiệm cái gì mà nghiệm? Trực tiếp động thủ bắt hắn là được rồi!”

Tô Tín dẫn xuất tai họa lớn như thế, trong nội tâm Mạnh Trường Hà cao hứng còn không kịp.

Giết người Tương Nam ba đại thế gia, Tô Tín lúc này hữu tử vô sinh.

“Chậm đã! Minh Nguyệt, đi khám nghiệm tử thi.”

Tưởng Nguyên Đông trầm giọng nói.

Hắn không phải người ngu, Mạnh Trường Hà có thâm thù đại hận với Tô Tín, hắn cũng có nghe qua việc này.

Dù sao nơi này có mấy trăm người vây quanh, Tô Tín tuyệt đối không chạy được, nhưnếu người thật sự là Tô Tín giết, đến lúc đó bắt giữ cũng không muộn.

Nguyễn Minh Nguyệt gật gật đi qua tra xét thi thể Trương Khánh Phương, lắc lắc đầu nói: “Trương Khánh Phương chết không bao lâu, là bị người ta một kiếm mất mạng, căn bản không nhìn ra cái gì.”

Tưởng Nguyên Đông nhìn về phía Tô Tín, trong ánh mắt lập tức tràn ngập sát

cơ.

Hiện tại Tô Tín là người bị hiềm nghi lớn nhất.

Nếu đổi thành trước kia hắn còn chưa tin Trương Khánh Phương sẽ bị người ta dùng một kiếm lấy mạng.

Nhưng vừa rồi cảm nhận thực lực Tô Tín, cộng thêm Mạnh Trường Hà vừa rồi cũng không có khuếch đại chiến tích của Tô Tín.

Nếu như xuất kỳ bất ý, Tô Tín hoàn toàn có năng lực miểu sát Trương Khánh Phương trong một tiếng.

Vào lúc này một giọng nói thản nhiên vang lên.

“ Các ngươi nói sai rồi, miệng vết thương có thể nhìn ra nhiều thứ.” Trong bóng tối Giang Lăng thản nhiên đi tới.

“Giang đường chủ, tại sao ngươi ở nơi này?” Tưởng Nguyên Đông nhíu mày hỏi.

Giang Lăng cười hắc hắc nói: “Thiết Đao Hội quá ít người, chỉ có thể tìm kiếm manh mối chìa khóa vào ban ngày, ta là người không chịu rãnh rỗi, đương nhiên ta cũng đi ra ngoài tìm kiếm.”

Hắn vừa nói lời này không có ai tin tưởng, chỉ xem hắn là kẻ tới xem náo nhiệt, nhưng không nghĩ tới Giang Lăng trực tiếp đi đến thi thể của Trương Khánh

Phương và xem xét, hắn nói: “Các ngươi đúng là tiểu bối giang hồ ah, lại sơ ý chủ quan như vậy.”

“Hôm nay ta dạy các ngươi một khóa, thi thể có đôi khi rất biết nói chuyện, thi thể sẽ cho chúng ta biết manh mối của hung thủ…”

Tuy Giang Lăng cũng mới hơn ba mươi tuổi nhưng từ mười mấy tuổi đã lăn lộn trong Niên Bang, hắn từ bang chúng cấp thấp bò lên vị trí hiện tại, cho tới bây giờ hắn là đã Lập Hạ đường chủ, có thể nói là người từng trải, lý lịch của hắn cũng giống Tô TÍn.

Chỉ vào cổ họng miệng vết thương trên thi thể Giang Lăng, Giang Lăng chậm rãi nói: “Từ miệng vết thương có thể thấy

được người giết Giang Lăng là một kiếm phong hầu.”

“Nhưng bản thân Giang Lăng chính là võ giả Hậu Thiên Đại viên mãn, có thể kích một kiếm chém giết hắn hoặc là võ giả Tiên Thiên hoặc là xuất kỳ bất y bị người đánh trộm, ra tay ác độc đánh chết tại chỗ.”

“Nhưng chúng ta bây giờ có thể bài trừ đối phương là võ giả Tiên Thiên.”

“Vì cái gì?”

Nguyễn Minh Nguyệt vô ý thức hỏi.

“Rất đơn giản, bởi vì Trương Khánh Phương đã xuất kiếm nhưng đáng tiếc kiếm không nhanh bằng đối phương. Nếu đối phương là võ giả Tiên Thiên, Trương Khánh Phương căn bản không có cơ hội ra tay.”

Giang Lăng chỉ vào tay trái Trương Khánh Phương, tay trái cầm vỏ kiếm, trường kiếm cũng bị rút ra một đoạn nhưng cuối cùng lại chưa kịp xuất kiếm đã bị người ta giết tại chỗ.

“Hơn nữa từ miệng vết thương có thể phán đoán, người xuất kiếm là cao thủ kiếm đạo, xuất kiếm quỷ dị tàn nhẫn, trọng yếu nhất là hắn dùng tay trái.”

Tô Tín ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Giang Lăng.

Mà Nguyễn Minh Nguyệt lại không phục, nói: “Nói hưu nói vượn! Đối phương sử dụng kiếm tay trái hay tay phải, tại sao ngươi có thể nhìn ra?”

Giang Lăng cười lạnh nói: “Quả nhiên ngươi vẫn còn là một tiểu oa nhi vừa mới bước ra giang hồ, chi tiết nhỏ như thế, cho dù là đám bang chúng cấp thấp nhất của ta cũng có thể nhìn ra…”

“Từ góc độ xuất kiếm đối xứng, kiếm tay trái đả thương người sẽ có miệng vết thương rộng hơn phía bên phải, miệng vết thương bên phải sẽ rộng hơn về bên trái là xuất kiếm tay phải.”

“Chậc chậc, khó trách Tương Nam thế gia các ngươi cũng chỉ có thể xưng vương xưng bá tại Nam Man đất cằn sỏi đá này, trình độ đệ tử dòng chính kém như thế?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 110 - Chứng Cớ Vô Cùng Xác Thực (2)

Nguyễn Minh Nguyệt tức giận đỏ mặt, Tưởng Nguyên Đông cũng cảm thấy mất mặt trong lòng, sớm biết như vậy chính mình tự mình kiểm tra còn hơn.

Giang Lăng quay đầu lại nhìn về phía Tô Tín, cười ha hả nói: “Tô bang chủ, ngươi bây giờ fonc ó lời gì để nói? Theo ta được biết, trong cả Thường Ninh phủ chỉ có một mình ngươi ma hiểu kiếm đạo tay trái.”

“Hơn nữa Tô bang chủ ngươi thật không đơn giản, tuy tuổi còn trẻ nhưng chêến tích phi phàm, dùng thực lực ngươi tăng thêm khoái kiếm thủ đoạn tàn nhẫn, giết một gia hỏa mới ra giang hồ, không có thanh danh lại không có một chút kinh nghiệm chiến đấu như Trương Khánh Phương quá dễ dàng.”

Tô Tín vỗ tay, trên mặt không có chút biểu lộ nào: “Nói thật tốt, thậm chí bản thân ta cũng tin tưởng người là ta giết, Giang đường chủ, ngươi là Conan phụ thể sao?”

Giang Lăng cau mày: “Conan là ai? Thần bộ của Lục Phiến Môn? Không phải ta suy đoán chuẩn, mà là nhân tang ở đây, ai cũng cho rằng là ngươi giết.”

“Nói không sai! Nhân tang cũng lấy được, chuyện như vậy cũng có thể chống chế hay sao?”

Một giọng nói truyền tới, chính là Phương Đông Đình và Thần Phong Hội Cung Thanh Phong.

Phương Đông Đình vốn nghe bang chúng Thần Phong Hội truyền tin tức, nói là rất nhiều người Tam Anh hội đang chạy vào địa bàn của Phi Ưng Bang.

Hắn còn cho rằng tìm được chìa khóa thứ năm nên bọn họ bắt đầu tranh đoạt với nhau, không nghĩ tới lại nhìn thấy trò hay này.

Tiểu tử vào ban ngày dám làm mình mất mặt, hiện tại hắn đang gặp phiền toái, đương nhiên hắn cũng thuận tiện bỏ đá xuống giếng một hồi.

"Có đôi khi mắt nhìn thấy chưa chắc là thực, Giang đường chủ sy đoán cũng quá võ đoán rồi."

Một giọng nói vang lên.

Tạ Chỉ Yến mang theo Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi đi tới, phía sau còn có bang chúng Phi Ưng Bang.

Dù sao nơi này cũng là địa bàn của Phi Ưng Bang, bên này gây ra động tĩnh lớn như thế, bọn họ đã sớm phát hiện, Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi lập tức đi thông tri Tạ Chỉ Yến, sau đó tập kết vạn tên bang chúng đuổi tới.

Mạnh Trường Hà mang theo bang chúng Tam Anh hội và Cung Thanh Phong mang theo bang chúng Thần Phong Hội không tới hai ngàn người, bọn họ lập tức rút binh khí trong tay và cảnh giác nhìn bang chúng Phi Ưng Bang đang tràn ngập cả con đường

Cung Thanh Phong lãnh đạm nói: "Tô Tín, chẳng lẽ ngươi muốn giết người diệt khẩu sao? Chỉ bằng vào những bang chúng gà đất hó kiểng dưới tay của ngươi cũng muốn ra tay với mấy cường giả Tiên Thiên hay sao?"

Tô Tín cười lạnh nói: "Cung bang chủ, đừng chụp mũ loạn, người không phải ta giết, ta diệt khẩu làm gì?"

Hắn quay người nói với bang chúng Phi Ưng Bang: "Thu binh khí cho ta, không có đại sự gì, không cần làm ra hào khí giương cung bạt kiếm như thế."

Dưới uy vọng tuyệt đối của Tô Tín, bang chúng Phi Ưng Bang lập tức nghe lời thu hồi binh khí, lúc này người Thần Phong Hội cùng Tam Anh hội thở ra một hơi.

Tô Tín chỉ vào Trương Khánh Phương nói: "Ta không quen biết Tương Nam thế gia Trương công tử này, thậm chí ta còn

chưa gặp qua hắn lần nào, vì sao ta lại giết hắn?”

“Huống hồ các ngươi cũng không nghĩ một chút, cho dù hắn thật sự là ta giết, tại sao lại ở nơi này? Nơi này là Kim Nguyệt phường, Trương Khánh Phương đến Kim Nguyệt phường làm gì vậy?”

Tô Tín vừa nói ra lời này đám người Tưởng Nguyên Đông cũng có cảm giác không đúng.

Bọn họ lúc trước tới nơi này, Tưởng Nguyên Đông có thể cam đoan Trương Khánh Phương không biết Tô Tín.

Nhưng buổi tối hôm nay Trương Khánh Phương lại đột nhiên từ mình chạy đến, trùng hợp bị một gã bang chúng nhìn thấy và thông tri cho bọn họ.

Ban đầu Tưởng Nguyên Đông cho rằng Trương Khánh Phương là phát hiện ra manh mối chìa khóa nên sinh ra lòng tham muốn độc chiếm.

Cho nên hắn còn cố ý tìm đến Nguyễn Minh Nguyệt và Mạnh Trường Hà, bảo bọn họ âẫn người đi theo sau, lúc này muốn xem Trương Khánh Phương đánh chủ ý gì.

Không nghĩ tới bởi vì nhiều người, bị bang chúng Tam Anh hội liên lụy tốc độ làm mất dấu, sau khi nhìn thấy lần nữa thì Trương Khánh Phương đã chết.

Giang Lăng nhàn nhạt cười: “Lý do rất đơn giản, trước khi ta đã từng nói qua, thi thể nói cho chúng ta biết tất cả.”

Nói xong, Giang Lăng cúi đầu xuống lục lọi trên người Trương Khánh Phương, không ngờ hắn móc ra một phương thư, hắn lại cười hắc hắc nói với Nguyễn Minh Nguyệt: “Tiểu tử Nguyễn gia, lại dạy ngươi nghe lời, khám nghiệm tử thi cũng không phải chỉ nhìn, có đôi khi còn cần động thủ mới được.”

Nguyễn Minh Nguyệt mặt mũi tối tăm, lúc này hắn còn nói được gì?

Giang Lăng mở thử ra xem xét, trên mặt hắn mang theo hương vị vui vẻ khó lường.

Hắn mở thư ra cho mọi người xem xét, phía trên viết: ‘ giờ Tuất đến Kim Nguyệt phường, phố Lâm Hoa, chìa khóa thứ năm trong tay ta. ’ lạc khoản (phần đề chữ, ghi tên trên bức thư) chính là Tô Tín!

Giang Lăng lúc này như cười mà không cười, nói: “Tô bang chủ, phong thư này là bút tích của ngươi ah? Hiện tại mọi người đã biết vì sao Trương Khánh Phương lại tới nơi này rồi.”

“Tô bang chủ, hêện tại ta khó hiểu là ngươi lừa gạt Trương Khánh Phương tới hây hay chìa khóa trong tay của ngươi?”

Tất cả manh mối đều chỉ thẳng về Tô Tín, ánh mắt đám người Phương Đông Đình lúc này lạnh lùng nhìn sang.

Nếu như chìa khóa thật trong tay Tô Tín thì bọn họ sẽ ra tay cướp đoạt.

Lúc này Tạ Chỉ Yến lại nói: “Có chút không đúng, nếu như ta không nhìn lầm thì giấy này là giấy Thanh Trúc đặc sản làm từ trúc núi Hải Châu.”

“Giấy Thanh Trúc giá cả đắt đỏ, nhưng tính bền dẻo thật tốt, cho nên là thứ văn nhân cực kỳ ưa thích nhưng giấy Thanh Trúc chỉ có một điểm không tốt, đó là không chịu được quá nóng, nếu ở địa vực nhiệt độ cao thì tốc độ hủ hóa của nó nhanh hơn vài lần.”

“Nơi này là Tương Nam, thời tiết vốn nóng ướt, thương nân Trung Nguyên sẽ không mang giấy Thanh Trúc tới bán tại nơi này.”

“Tô Tín muốn viết thư cũng sẽ cầm giấy có bán tại Tương Nam, tại sao hắn lại cầm giấy Thanh Trúc? Cho nên ta hoài nghi phong thư này là có người giả tạo, chính là người bên ngoài Thường Ninh phủ mang tới, thuận tiện dùng giấy Thanh Trúc giả tạo bằng chứng.”

Tạ Chỉ Yến lại có thể phát hiện ra chi tiết nhỏ này làm cho đám người sững sờ,

sắc mặt Giang Lăng lúc này biến hóa và bị hắn che giấu đi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 111 - Thoát Khỏi Hiềm Nghi (1)

Thời điểm tất cả chứng cớ chỉ vào Tô Tín, bỗng nhiên Tạ Chỉ Yến nói ra một điểm nghi hoặc cũng làm cho không ít người nơi này hoài nghi.

Thần Phong Hội Cung Thanh Phong lúc này nói: "Thường Ninh phủ xuất hiện giấy Thanh Trúc cũng không có gì kỳ quái, cách đây không lâu Tô bang chủ liên hợp các bang phái lũng doạn các loại sản vật Nam Man giao dịch tại Thường Ninh phủ."

"Những thương nhân kia tới từ bên ngoài, có lẽ bọn chúng có bán giấy Thanh Trúc, cũng có thể tùy thân bọn chúng mang theo thì sao?"

"Phi Ưng Bang giao dịch với thương nhân Trung Nguyên không ít, nói không chừng chính là giấy Thanh Trúc rơi vào Phi Ưng Bang, lại trùng hợp Tô bang chủng dùng tới."

"Dù sao không phải mỗi người đều có thể như Tạ cô nương có thể phân biệt ra sự khác nhau của giấy bình thường và giấy Thanh Trúc."

Nghe Cung Thanh Phong nói như vậy, mọi người lập tức cảm gaics có khả năng.

Tô Tín lạnh lùng nhìn Cung Thanh Phong, tốc độ bỏ đá xuống giếng của tên này đúng là nhanh.

Giang Lăng cười to nói: "Đúng vậy, điểm ấy cũng không thể chứng minh cái gì, trái lại, kiếm thương trên người Trương Khánh Phương không thể làm giả."

"Trong Thường Ninh phủ này có thực lực giết Trương Khánh Phương, lại am hiểu sử dụng kiếm tay trái cũng chỉ có một mình Tô Tín ngươi mà thôi!"

Cung Thanh Phong cười lành lạnh nói: "Việc này ta có thể chứng minh, khoái kiếm tay trái của Tô bang chủ nổi danh

trong Thường Ninh phủ, ngươi nói có đúng hay không Mạnh hội chủ?”

Mạnh Trường Hà âm lãnh cười cười: “Đương nhiên, đồ đệ của ta đúng là chết dưới kiếm tay trái của Tô bang chủ!”

Tất cả mọi thứ lúc này không ngừng nhắm vào Tô Tín, Tưởng Nguyên Đông bảo bang chúng Tam Anh hội đưa một thanh trường đao tới, dù sao hắn hôm nay cần kết quả.

Trương Khánh Phương không thể chết vô ích, hắn nhất định phải cho gia tộc bàn giao.

Nhưng lúc này Tô Tín lại tươi cười nhìn sang Cung Thanh Phong và Giang Lăng, nụ cười này làm nội tâm hai người sợ hãi.

“Là ai nói cho các ngươi chỉ có kiếm tay trái mới tao thành miệng vết thương như vậy? Quả thực chính là chê cười!”

“Thế gian này có vô số vũ kỹ kỳ dị, muốn làm ra miệng vết thương này vô cùng đơn giản, nếu không ta hiện tại biểu hiện cho các ngươi xem.”

Bỗng nhiên Tô Tín đổi tay âầm kiếm sang tay phải, bỗng nhiên hắn đâm về phía Cung Thanh Phong, phong mang lạnh thấu xương trong nháy mắt tới gần đã dọa Cung Thanh Phong kêu to một tiếng.

Không ai nghĩ tới Tô Tín lại vẫn ra tay như vậy, trong lúc nhất thời cũng không kịp cứu viện, ngay cả Giang Lăng gần với Cung Thanh Phong nhất cũng không kịp phản ứng.

May mắn Cung Thanh Phong thân pháp nhanh, cái tên Thần Phong Hội chính là lấy từ tên một môn khinh công nổi danh cảu Cung gia.

Cung Thanh Phong dùng ba bước nhảy ra sau lưng một tên bang chúng, hắn muốn dùng bang chúng ngăn cản Tô Tín một lúc.

Du long kiếm mang theo âm thanh chấn động với tần suất kỳ lạ, trực tiếp cắt yết hầu của bang chúng Thần Phong Hội, máu tươi trên đất.

Cung Thanh Phong phẫn nộ quát: “Tô Tín! Ngươi thẹn quá hoá giận muốn giết người diệt khẩu sao?”

Tô Tín cười lạnh nói: “Diệt cái rắm! Hiện tại các ngươi nhìn miệng vết thương trên cổ của hắn đi.”

Mọi người tập trung tâm thần nhìn sang, vừa rồi bang chúng bị Tô Tín giết chết có miệng vết thương giống thi thể Trương Khánh Phương như đúc, nhưng bọn họ lại nhìn thấy Tô Tín dùng kiếm tay phải!

Thần sắc Giang Lăng càng Cung Thanh Phong biến đổi, Tô Tín lãnh đạm nói: “Đừng cho rằng chuyện các ngươi làm không được thì người khác không làm được.”

“Tô Tín ta chỉ là tiểu nhân vật cảnh giới Hậu Thiên Đại viên mãn mà thôi, ta cũng có thể làm chuyện như thế, những người mạnh hơn ta có thể làm được dễ dàng.”

Một một vết thương kiếm tay trái có thể đại biểu cái gì? Nếu thật là ta làm, chẳng lẽ không biết dùng tay phải? Quên nói cho các ngươi, kiếm tay trái của ta mạnh nhưng tay phải của ta cũng không kém.

Sự thật bày ra đó làm mọi người không thể không thừa nhận.

Kỳ thật Tô Tín cũng cưỡng từ đoạt lý, hắn dùng kiếm tay phải tạo ra kiếm thương giống như đúc, trong giang hồ cũng có loại người như hắn nhưng không nhiều.

Tô Tín có thể tạo thành kết quả như vậy là vì khoái kiếm Kinh Vô Mện vốn có thể dùng hai tay.

Hơn nữa môn kiếm pháp này quỷ dị tàn nhẫn, có thể xuất kiếm từ góc độ nào cũng tạo thành loại hiệu quả kiếm thương như nhau, đây chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Nếu đổi thành người khác, cho dù là bảo Tạ Chỉ Yến đi làm, nàng không có bí quyết chắc chắn không thể luyện được.

“Hiện tại biết rõ người không phải ta giết, còn đứng ở nơi này làm gì? Chờ ta mời các ngươi ăn khuya hay sao?”

Tô Tín cười lạnh nói một câu.

Phương Đông Đình có thù hận với Tô Tín, hắn nhìn Tô Tín không vừa mắt nên hừ lạnh quay người rời đi, Tưởng Nguyên Đông lại hầm hừ bảo người mang thi thể Trương Khánh Phương rời đi.

Tô Tín không phải hung thủ, vậy ai là hung thủ? Nếu như chuyện này thành án không manh mối, khi trở về hắn sẽ bị gia tộc trừng phạt.

Chờ tới lúc mọi người đi rồi, Tạ Chỉ Yến tới hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì cái gì vừa rồi ngươi lại ở trước thi thể Trương Khánh Phương?"

Tô Tín cũng nói chuyện xảy ra với Tạ Chỉ Yến, trầm giọng nói: "Việc này rõ ràng có người hãm hại ta, ta lại không biết động cơ của đối phương là gì."

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 112 - Thoát Khỏi Hiềm Nghi (2)

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Žalo: 0 7 0 4 7 3 0 5 8 8

"Có thể giết Trương Khánh Phương, đối phương khẳng định không phải là người Thường Ninh phủ. Tại Thường Ninh phủ người hận ta nhất chính là Mạnh Trường Hà."

"Đầu tiên Mạnh Trường Hà không có lá gan làm như vậy, thứ hai hắn cũng không có thực lực, chuyện này nhất định là người bên ngoài làm."

"Nếu như muốn độc chiếm bảo tàng, hắn đại khái có thể động thủ với ngươi, hoặc là hãm hại ngươi, nhưng hãm hại một bang chủ tiểu bang phái như ta thì được cái gì?"

Đây chính là điểm Tô Tín nghĩ mãi mà không rõ, hắn căn bản không nhìn ra mục đích của người ra tay với hắn.

Bởi vì nghĩ mãi mà không rõ thì không cần nghĩ nữa, trực tiếp động thủ điều tra mới là thật.

Tô Tín gọi Hoàng Bỉnh Thànhbảo hắn đi điều tra xem một ngày qua Trương Khánh Phương đã tiếp xúc qua với người nào, đặc biệt là lần cuối cùng hắn gặp ai?

Tuy Trương Khánh Phương ở trong Tam Anh hội nhưng không có nghĩ Tô Tín tra không được tình huống của hắn.

Năm đại bang phái Thường Ninh phủ đều có xếp một ít gian tế và thu mua người trong bang của đối phương làm tai mắt cho mình.

Tô Tín muốn tình báo Tam Anh hội, Hoàng Bỉnh Thành lập tức suốt đêm liên

hệ với tai mắt, không qua mấy canh giờ đã có tin tức truyền về.

Sắc mặt Hoàng Bỉnh Thành cổ quái nói: “Lão đại, người tiếp xúc cuối cùng chính là một tên bang chúng Phi Ưng Bang chúng ta, hắn gặp tên bang chúng này không lâu liền rời đi.”

Tô Tín gõ gõ cái bàn, hắn lạnh lùng nói: “Thủ đoạn của người nấp trong bóng tối đúng là độc ác, nếu như không phải ta sử dụng kiếm tay phải loại bỏ hiềm nghi, chỉ sợ tiếp tục tra nữa mọi người sẽ tra lên đầu của chúng ta.”

Đối phương đã có kịch ban sẵn, cũng tính toán tất cả rõ ràng, nếu như Tô Tín không thể rửa sạch hiềm nghi của bản thân, cuối cùng mọi người sẽ cho rằng là Tô Tín giao thư cho Trương Khánh Phương.

Dù sao Tô Tín vẫn không rời khỏi địa bàn Phi Ưng Bang, hơn nữa ai cũng nhìn thấy,, như vậy Tô Tín làm sao giao thư cho Trương Khánh Phương? Khẳng định có người sẽ tra ra manh mối này.

Cuối cùng cũng tra lên người tên bang Phi Ưng Bang, khi đó tội danh hắn giết Trương Khánh Phương cũng là ván đã đóng thuyền.

“Thủ đoạn liên hoàn kế chơi rất tốt, đi, đi thăm dò tên bang chúng kia cho ta, xem sau lưng hắn là người nào.”

Tô Tín lúc này dẫn Bỉnh Thành và Lý Phôi mang người rời đi, Tạ Chỉ Yến thực sự theo kịp.

“Tạ cô nương, ngươi không quay về nghỉ ngơi?”

Tô Tín hỏi.

Tạ Chỉ Yến lắc lắc đầu nói: “Đêm nay xảy ra chuyện quá kỳ quặc, ta cũng muốn đi cùng xem là người nào giở trò.”

Nàng cố ý muốn cùng đi cùng Tô Tín cũng không có cự tuyệt, lúc này có người dẫn đường đi tìm tên bang chúng kia.

Từ tư liệu của Hoàng Bỉnh Thành, tên bang chúng kia là lão nhân trong Phi Ưng Bang, hắn ngây ngốc trong Phi Ưng Bang ngốc hơn năm năm, là đệ tử chiến đường của Lâm Phục Hổ lúc trước.

Về sau Tô Tín xây dựng lại chiến đường, hắn cũng bằng vào chiến tích và tích lũy công lao, thuận lợi trở thành tiểu đầu mục trong chiến đường, xem như người có thân phận trong Phi Ưng Bang.

Tên bang chúng kia có tiểu viện cách Kim Nguyệt phường không xa, trong nhà chỉ có một mình hắn.

Đám người Tô Tín không có gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào, nhưng trong đó im ắng không tiếng động.

Hoàng Bỉnh Thành lập tức bỏ người mở cửa phòng, trong phòng nhỏ có một bang chúng mặc quần áo Phi Ưng Bang đang nằm trên mặt bàn, hoàn toàn không còn thở.

Lý Phôi đi xem xét một chút, bóp miệng thi thể mở ra, nói: “Uống thuốc độc mà chết, có phải tự sát hay không còn không rõ nhưng không có dấu vết giãy dụa qua.”

Tô Tín lẩm bẩm nói: “Làm rất sạch sẽ nha.”

Hắn quay đầu nói với Hoàng Bỉnh Thành: “Lại cho người đi điều tra, xem hắn có bối cảnh gì.”

Hoàng Bỉnh Thành xuất ra một chồng chất giấy nói: “Không cần lại tra, đều ở chỗ này, vừa rồi ta không kịp xem.”

Tô Tín cầm tư liệu Hoàng Bỉnh Thành điều tra, hắn xem kỹ tin tức trong đó, rốt cục hắn tìm được một manh mối không tầm thường.

“Bang chúng này tên là Đỗ Cảnh, phụ thân hắn là đường chất của Đỗ Nguyên Thánh, mặc dù cách rất xa nhưng cũng là thân thích, đã từng làm tùy tùng của Đỗ Nguyên Thánh, chưởng quản binh khí cho hắn.”

Binh khí là sinh mạng thứ hai của võ giả, phàm là người am hiểu sử dụng vũ khí, binh khí bản thân không dễ dàng rời khỏi người.

Cho nên những võ giả chưởng quản binh khí cho cường giả đều là người bọn họ tín nhiệm nhất.

Trước mắt Đổ Cảnh có thân phận như vậy, vậy thì chứng minh hắn có quan hệ với bảo tàng Đỗ Nguyên Thánh, hắn không thể nào bị mua, bởi vì hắn hoàn toàn tự nguyện làm như vậy.

Lúc này tên bang chúng nói tìm được manh mối ở giữa sàn, đám người Tô Tín lập tức đi ra, giữa tiểu viện có một gốc cây khô bị dịch chuyển, mà dưới cây khô này có một thông đạo vừa một người đi vào..

“Ta bảo người đi dò đường.”

Hoàng Bỉnh Thành gọi tới vài tên bang chúng dẫn đầu dò đường, đám người Tô Tín cũng đi xuống dưới.

Thông đạo này kiến tạo thô ráp, hơn nữa chỉ có thể dung nạp một người đi vào, nó quanh co khúc khuỷu.

Mọi người đi chừng nửa canh giờ, trước mắt mọi người là thông đạo rộng mở, đủ để dung nạp hơn ngàn người.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 113 - Độc Thủ Sau Màn (1)

Nhìn vào đại sảnh to lớn trước mặt, Hoàng Bỉnh Thành nghi ngờ nói: “Chúng ta đang ở nơi nào?”

Tô Tín buồn bả nói: “Nếu như ta không nhớ lầm, hiện tại trên đầu chúng ta chính là Xương Đức phường!”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, nếu như đỉnh đầu là Xương Đức phường thì nơi này có quan hệ với Đỗ Nguyên Thánh.

Xương Đức phường trước kia chính là hoàng thành của Đại Chu, dám đào thông đạo dưới lòng đất hoàng thành Đại Chu hoàng thành với không gian lớn như thế, trừ minh chủ Tam Tương Vũ Lâm Minh Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh thì không ai làm được.

“Lão đại, ngươi nhìn bên trong!”

Hoàng Bỉnh Thành chỉ vào một mặt tường, chỗ đó có mặt tường không giống, phía trên có lỗ khảm có hình dạng chìa khóa bảo tàng.

Hơn nữa trong một lỗ khảm trong đó đã có sẵn chìa khóa.

Tô Tín cùng Tạ Chỉ Yến liếc nhau, liên tục cảm giác có chút khó tin.

Bọn họ tìm chìa khóa cuối cùng thời gian dài như vậy, không nghĩ tới lại dễ dàng xuất hiện trước mặt bọn họ như thế.

Nhưng ngay lúc này phía sau có tiếng cười to vang lên: “Ha ha ha! Thật sự là

đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu, không nghĩ tới chìa khóa lại nằm dưới chân chúng ta.”

Đám người Tô Tín nhìn sang, là đám người, Phương Đông Đình, Giang Lăng, Tưởng Nguyên Đông cùng Nguyễn Minh Nguyệt, và đám bang chủ Mạnh Trường Hà, bọn họ lần lượt xuất hiện ở lối vào.

“Các ngươi theo dõi ta?”

Tô Tín cau mày nói.

Giang Lăng thản nhiên nói: “Tuy Tô bang chủ ngươi chứng minh kiếm thương tay trái không phải do ngươi làm nhưng ngươi lại là kẻ hiềm nghi lớn nhất. Cho nên ta mới đề nghị tất cả mọi người đi theo ngươi một đêm, nhìn xem ngươi làm ra hành động gì, không nghĩ tới lại có kinh hỉ lớn như vậy.”

Hoàng Bỉnh Thành sốt ruột nói: “Bang chúng Phi Ưng Bang trông giữ phía trên thì sao?”

Trước khi vào nơi này, Hoàng Bỉnh Thành cố ý lưu vài tên bang chúng ở lại canh chừng, phân phó bọn họ không cho kẻ khác đi vào.

Nhưng hiện tại đám người Giang Lăng lại có thể thản nhiên đi xuống, những bang chúng kia thế nào?

Giang Lăng không có trả lời, Phương Đông Đình lại cười lạnh nói: “Ngươi nói là mấy tên phế vât không biết sống chết ngăn cản chúng ta sao? Đúng là không biết chuyện, ta cũng tiễn bọn chúng đi chết rồi.”

“Ngươi!”

Hoàng Bỉnh Thành lập tức giận dữ đỏ mặt, bang chúng Phi Ưng Bang còn lại rút binh khí ra như mãnh thú giương nanh múa vuốt.

“Đều dừng tay!”

Tô Tín quát lớn một câu, lạnh lùng nhìn sang Phương Đông Đình.

Tâm nhãn của tuấn kiệt Nhân Bảng này đúng là không lớn, vài tên bang chúng của mình bị hắn giết, Tô Tín có thể khẳng định hắn làm như vậy là vì trả thù mình đã đắc tội hắn lúc trước.

Khoản nợ này hiện tại không nên tính toán, cũng không tính toán được, nhưng sẽ có một ngày hắn sẽ tốt tốt tính toán sổ sách với Phương Đông Đình, thủ hạ của hắn không thể chết vô ích như vậy.

Phương Đông Đình khinh miệt hừ lạnh một tiếng, trong lòng của hắn hiện tại mới có cảm giác thoải mái.

Sau khi hắn đi vào Tương Nam Man Hoang chi địa đã có cảm giác không được tự nhiên, một tiểu bang chủ lại dám không đặt hắn vào trong mắt, việc này làm nội tâm Phương Đông Đình cảm giác khó chịu.

Mặc dù hiện tại không chính thức giáo huấn Tô Tín nhưng hắn lại giết thủ hạ của Tô Tín, hắn làm như vậy xem như xả một

cơn ác khí.

Giang Lăng lúc này nói: “Các vị, hiện tại bảo tàng đang ở trước mắt, mọi người cũng nên lấy chìa khóa ra, nếu không chúng ta không ai vào được.”

“Nhưng ta có một đề nghị, bang chủ bang phái bản địa Thường Ninh phủ có thể tiến vào nhưng những bang chúng kia phải ở ngoài.”

“Nhiều người tay tạp, vạn nhất bọn chúng lấy cái gì đó cũng đừng trách ta không cho mặt mũi.”

“Tất cả mọi người gật gật đầu, Tô Tín cũng bảo đám người Hoàng Bỉnh Thành đi lên trước chờ tin tức của hắn.”

Lúc này các bang chúng đã rời đi mọi người cũng đặt bốn khối chìa khóa vào trong lỗ khảm.

Cung điện dưới mặt đất không có động tĩnh gì, Giang Lăng dùng tay vẽ nhẹ lên

lỗ khảm, cung điện câấn động chìa khóa khảm nạm trên vách tường chìm xuống, một cánh cửa xuất hiện.

Mọi người lập tức chạy như điên vào cánh cửa, sợ chạy chậm không đoạt được bảo tàng trong đó.

Tô Tín cũng đi theo mọi người nhưng trong lòng của hắn có cảm giác tim đập nhanh, hắn có cảm giác không đúng.

Phương Đông Đình xông vào đâu tiên dừng lại, hắn chỉ vào phía trước và quát lớn: “Bảo tàng ở nơi nào? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 114 - Độc Thủ Sau Màn (2)

Lúc này xuất hiện trước mặt bọn họ không phải bảo tàng chất đống trước mặt, ngược lại là một đống sương mù lờ mờ, trong ba bước không nhìn thấy mặt người, tình cảnh cực kỳ quỷ dị.

Giang Lăng chậm rãi theo sau, nói: “Vô cùng hêếm thấy, chưa thấy qua trận pháp sao? Tu vi võ đạo tới Thần Cung Cảnh, dùng nguyên thần tiếp dẫn lực lượng thiên địa sau đó khắc vào trong trận pháp, nó thật kỳ quái sao?”

“Nơi này chính là nơi Đỗ minh chủ chôn dấu bảo tàng, an bài một ít cạm bẫy và trận pháp bảo vệ bảo tàng cũng không có gì khó hiểu, trận pháp có thể kéo dài một tơời gian ngắn, thuận tiện làm cho người giữ bảo tàng phát hiện.”

“Đáng tiếc hiện tại những người giữ bảo tàng đã chết hết, cho dù có người tới đào trộm bảo tàng, bọn chúng không có mắt nhìn đâu.”

Sắc mặt Phương Đông Đình hơi đỏ lên, hắn đương nhiên biết rõ đây là trận pháp, Thanh Thành kiếm phái có không ít Nguyên Thần võ đạo tông sư. Chỉ có điều bởi vì tiến vào trong bảo tàng quên chuyện trận pháp mà thôi.

Nhưng lúc này trong nội tâm Tô Tín cảm giác bất an càng ngày càng đậm, nghe Giang Lăng dùng ngữ khí như vậy nói chuyện, trong đầu hắn có một tia hào quang xuất hiện, những chuyện diễn ra mấy ngày qua cũng quanh quẩn trong đầu Tô Tín, cuối cùng hắn cũng nhìn ra manh mối rõ ràng.

Hắn bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Giang Lăng! Những việc này là âm mưu của ngươi đúng không? Bắt đầu mọi chuyện là do ngươi bày ra, ngươi cũng sớm biết bảo tàng ở nơi này, kỳ thật năm chìa khóa cũng là ngươi phát tán ra, thậm chí

Trương Khánh Phương, cũng là ngươi giết?”

Trong lòng mọi người lập tức kinh ngạc,ị Tô Tín nói ra lời này làm bọn họ không biết nên nghe ai, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tô Tín bị điên hay sao?

Nhưng lúc này Giang Lăng tươi cười vui vẻ, bàn tay của hắn hơi động, không biết va chạm vào cơ quan gì, thông đạo phía sau khép lại và giam bọn họ trong cơ quan!

“Chúc mừng ngươi trả lời đúng, đáng tiếc không có ban thưởng.”

Thần sắc Phương Đông Đình lập tức lạnh lẽo: “Giang Lăng, ngươi có ý gì?”

Tưởng Nguyên Đông lại lạnh lùng nói: “Giang Lăng, Trương Khánh Phương đúng là ngươi giết? Chẳng lẽ ngươi không biết cho dù Niên Bang thế lớn liền không đặt Tương Nam ba đại thế gia vào mắt sao?”

Tạ Chỉ Yến ngược lại không có kích động như thế, trong mắt nàng xuất hiện thần thái ngưng trọng.

Tô Tín thở dài một hơi và nói: “Vấn đề này không có liên quan gì tới Niên Bang, thân phận Giang đường chủ này chỉ sợ tới bây giờ cũng không phải là đường chủ Niên Bang.”

“Còn nữa, Cung Thanh Phong Cung bang chủ, chỉ sợ ngươi cũng không phải là bang chủ tiểu bang phái Thường Ninh phủ a?”

“Bởi vì cái gọi là dưới bấc đèn sẽ tối, ta suy đoán âm mưu phía sau nhưng không đoán được sẽ có ngươi.”

“Hai vị, các ngươi có thân phận gì, có lẽ hiện tại không cần giấu diếm ah.”

Thần sắc Phương Đông Đình lập tức lạnh lẽo, tiểu bang chủ khúm núm bên cạnh hắn, nhìn như uất ức nhưng lại đang tính toán đẩy hắn vào trong âm mưu?

Cung Thanh Phong cười dài bước lên, hắn đứng chung chỗ với Giang Lăng:

“Tô Tín không hổ là Tô Tín, đám bang chủ tam bang tứ hội Thường Ninh phủ chỉ là những kẻ tài trí bình thường, cả đời chỉ có thể sống ở nơi nhỏ bé tại đây, chỉ có Tô Tín ngươi mới có thể nhảy ra khỏi góc nhỏ này nhìn trời đất bao la.”

“Đáng tiếc ah, ngươi cuốn vào trong việc này cũng đừng nghĩ lại chạy mất, muốn trách cũng chỉ trách ngươi vận khí không tốt.”

Giang Lăng ho khan một tiếng, nói: “Hiện tại tự giới thiệu một lần nữa, tại hạ Giang Lăng, còn nhỏ được Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh thu dưỡng, là nghĩa tử chín mươi ba của hắn.”

“Chỉ có điều bởi vì thiếu niên nhiều bệnh nên bị đưa đi Hạ đàn của Niên Bang, do ‘ tam không thần y ’ Tiết Vô Tam trị liệu, cho nên tránh được một kiếp năm đó.”

Cung Thanh Phong cũng mở miệng nói: “Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh ngày xưa có vô số đệ tử, phụ thân ta chỉ là một trong số đó, cũng bởi vì thực lực yếu nhất, ta đoán cũng bởi vì như vậy nên hắn có thể tránh được một kiếp, cũng giúp Cung gia chúng ta có thể tránh được một kêếp bị triều đỉnh tẩy trừ.”

Nghe được hai người bọn họ mở miệng thừa nhận, mọi người không biết nên nói cái gì cho phải, chính mình tìm bảo tàng cả buổi nhưng thật ra lại bị người ta tính kế mà không biết.

Tô Tín thở dài ra một hơi nói: “Đỗ Nguyên Thánh ngày xưa quả nhiên là bị triều đình giết chết, các ngươi có thể may mắn tránh được một kiếp đã xem như không dễ, vì sao lại làm ra chuyện bảo tàng tính toán Thanh Thành kiếm phái và Dịch Kiếm Môn vào trong đó, chẳng lẽ các ngươi không sợ chết hay sao?”

Vẻ mặt Giang Lăng đầy dữ tợn, nói: “Giang sơn Đại Chu vương triều có một nửa là nghĩa phụ ta đánh hạ giúp Cơ Hạo Điển.”

“Kết quả Cơ gia lại vong ân phụ nghĩa, lại cấu kết kẻ tiểu nhân trong Tam Tương Vũ Lâm Minh ám toán nghĩa phụ ta, làm cho Tam Tương Vũ Lâm Minh sụp đổ.”

“Hiện tại Cơ Hạo Điển già nua ngu ngốc, cũng nên tới phiên chúng ta lấy lại đồ của mình.”

Tô Tín lắc đầu, đây là nội dung cốt truyện máu chó, lúc trước Thiết Vô Tình nói với hắn chuyện của Đỗ Nguyên Thánh năm xưa, hắn cũng đoán được trong đó có chuyện dơ bẩn, không nghĩ tới lại là thực.

Cung Thanh Phong khẽ cười một tiếng, nói với Tô Tín: “Tô Tín, ta rất ngạc nhiên vì cái gì ngươi lại hoài nghi lên đầu ta?

“Kế hoạch này là ta tham dự vào nhưng ta chỉ có tác dụng phụ trợ mà thôi, hơn nữa ta sinh ra trong Thường Ninh phủ, căn bản không có khả năng hợp mưu với Giang Lăng, ngươi từ điểm nào đoán được ta?”

Tô Tín thản nhiên nói: “Rất đơn giản, chính bởi vì chuyện ngươi làm trong thời gian này không hợp với tính cách của ngươi, ta mới có thể hoài nghi ngươi. “

“Trong mắt ta Cung Thanh Phong là hội chủ trẻ tuổi tiếp nhận Thần Phong Hội, thủ đoạn cay độc, tâm tư thâm trầm đứng đầu một bang.”

“Nhưng ngươi lại khích bác Phương Đông Đình gây phiền toái với ta làm gì? Về sau ngươi lại hãm hại và bỏ đá xuống giếng.”

“Nếu loại chuyện này là do Mạnh Trường Hà làm, ta không có hoài nghi chút nào, nhưng ngươi tới làm thì không đúng, việc này không hợp với tính cách của ngươi, cho nên từ ban đầu ta đã hoài nghi ngươi rồi.”

Ngay sau đó Tô Tín lại chỉ vào Giang Lăng, nói: “Về phần lỗ thủng của Giang đường chủ càng nhiều, ngươi đang âm thầm châm ngòi Dịch Kiếm Môn cùng Thanh Thành kiếm phái đấu tranh với nhau, lúc muốn hãm hại ta lại giả vờ trùng hợp. Nhưng một việc là trùng hợp, nhiều chuyện như vậy đặt cùng một chỗ, ngươi giống như e ngại thiên hạ không loạn, việc này không thể nào là trùng hợp nữa.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 115 - Phơi Bày Trân Tướng (1)

Tuy Tô Tín thăm dò cẩn thận, hắn chải vuốt những điểm đáng gờ của hai người này nhưng hiện tại đã muộn.

Huống hồ Tô Tín còn đang hoài nghi một sự kiện, bọn hắn tại sao phải trăm phương ngàn kế hãm hại chính mình?

Tâm thần chấn động, bỗng nhiên Tô Tín nghĩ tới Thiết Vô Tình đã từng hỏi mình, Dịch Kiếm Môn đạt được lệnh bài như thế nào?

Một phỏng đoán xuất hiện trong đầu Tô Tín, hắn bật thố ra: “Trong tay các ngươi có hai chìa khóa, thì ra các ngươi ban

đầu đã có ba bốn chìa khóa!”

Cung Thanh Phong kinh ngạc nói: “Ngươi đoán được việc này? Chậc chậc, Tô Tín, ngươi quả nhiên không tầm thường, ngươi đoán đúng rồi, trước kia chúng ta có bốn chìa khóa.”

“Những năm qua Giang sư thúc thông qua các loại thủ đoạn tìm được các chìa khóa lưu lạc ra ngoài, một cái cuối cùng nằm trong Dịch Kiếm Môn, chúng ta không có biện pháp lấy được, cũng chỉ có thể thông qua loại phương thức này lấy nó mà thôi.”

Hắn vừa nói ra lời này sắc mặt Phương Đông Đình lập tức biến đổi, bởi vì chìa khóa của hắn mới vừa thu trong mấy năm gần đây..

Sắc mặt Tưởng Nguyên Đông và Nguyễn Minh Nguyệt cũng giống như Phương Đông Đình, đều không đẹp mắt chút nào.

Bọn họ là người địa phương Tương Nam, càng biết rõ bảo tàng của Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh trân quý.

Sau khi đạt được chìa khóa, ba nhà này sẽ phái đệ tử dòng chính tới đây, không nghĩ tới lúc này lại lâm vào trong tính toán của người khác.

Tô Tín sờ sờ cái mũi nói: “Các ngươi cố ý đưa chìa khóa cho Thanh Thành kiếm phái thì ta hiểu.”

“Các ngươi muốn lợi dụng Thanh Thành kiếm phái cùng Dịch Kiếm Môn không hợp và châm ngòi hai bên đại chiến, tốt nhất là hai bên tiêu hao hết lực lượng trong lúc giành bảo tàng.”

“Mà các ngươi hãm hại ta, đoán chừng cũng là muốn dùng ta đả kích Tạ Chỉ Yến. Các ngươi biết rõ với tính cách Tạ Chỉ Yến tất nhiên sẽ đứng ra giải thích cho ta, mà Phương Đông Đình khẳng định sẽ bỏ đá xuống giếng.”

“Ngươi muốn hai người bọn họ vì chuyện của ta mà đánh nhau lưỡng bại câu thương, nhưng đáng tiếc cuối cùng bởi vì ta thoát khỏi hiềm nghi cho nên không diễn ra như ngươi mong muốn.”

“Nhưng ta còn có một điểm khó hiểu, tại sao các ngươi lại kéo Tương Nam ba đại thế gia vào, bề ngoài các ngươi trừ dùng

bọn chúng hãm hại ta thì không có tác dụng gì khác.”

Nghe Tô Tín nói như vậy, Tưởng Nguyên Đông cũng dùng ánh mắt mê hoặc nhìn Giang Lăng.

Chuyện này đúng là không quan hệ lớn tới Tương Nam ba đại thế gia, vì sao bọn họ muốn hãm hại mình?

Giang Lăng nhìn về phía Tưởng Nguyên Đông và Nguyễn Minh Nguyệt, hắn lạnh lùng cười nói: “Các ngươi cho rằng chuyện này không liên quan tới các ngươi hay sao? Lúc trước chính là Tương Nam ba đại thế gia các ngươi đầu nhập vào triều đình và hãm hại nghĩa phụ ta.”

“Tương lai ta lấy được bảo tàng, một lần nữa thành lập Tam Tương Vũ Lâm Minh cũng sẽ tính sổ sách với các ngươi, hiện tại chẳng qua là thu một chút tiền lãi mà thôi!”

Tưởng Nguyên Đông không nói gì, đây là nhân quả do tiền bối gieo xuống, hiện tại tới phiên bọn họ hoàn lại mà thôi.

Phương Đông Đình hừ lạnh một tiếng nói: “Đừng nói nhảm nhiều như vậy, chỉ bằng hai người các ngươi cũng dám tính toán chúng ta?”

Nghe được Phương Đông Đình vừa nói như thế, mọi người lập tức kịp phản ứng, đám người Giang Lăng và Cung Thanh Phong chỉ là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, một Hậu Thiên Đại viên mãn.

Mọi người lúc này có lực lượng mạnh hơn thì sợ bọn chúng làm gì chứ?

Nhưng Tô Tín không có lạc quan như Phương Đông Đình, đối phương dám dẫn bọn họ vào nơi này, hơn nữa không hề cố kỵ bạo lộ thân phận, vậy khẳng định là có chỗ dựa.

Quả nhiên nghe được Phương Đông Đình nói như thế, khí thế trên người Giang Lăng bắt đầu tăng vọt, chân khí quanh người ngưng tụ giống như sương lạnh.

“Võ giả Thần Cung Cảnh?”

Mọi người lập tức kinh hô một tiếng, sắc mặt biến hóa cực kỳ khó coi.

Tiên Thiên tam cảnh, Khí Hải, Linh Khiếu, Thần Cung.

Võ giả Thần Cung Cảnh luyện hóa Thần Cung trong mi tâm thông qua đó gia tăng tinh thần lực bản thân và câu thông thiên địa, thậm chí có cường giả mượn được một phần lực lượng của thiên địa.

Trước bất kể Giang Lăng mạnh tới mức nào, cho dù hắn là võ giả Thần Cung Cảnh yếu nhất cũng mạnh hơn Phương Đông Đình và Tạ Chỉ Yến hai tiểu cảnh giới, hoàn toàn có thể nghiền áp bọn họ!

"Ẩn giấu thực lực lâu như vậy, cho tới hôm nay cũng có thể thi triển thống khoái rồi."

Giang Lăng thét dài một tiếng, hắn rút thanh đao sau lưng ra, đao này chính là Liễu Diệp đao.

Bên kia Cung Thanh Phong cũng bỏ giam cầm thực lực bản than, khí tức hắn biểu hiện ra là võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh.

Hai gã võ giả Tiên Thiên, một Thần Cung một Khí Hải, đây là lực lượng không phải bọn họ có thể đối phó.

Mọi người lúc này nhìn cơ quan sau lưng, Giang Lăng cười lạnh nói: "Không cần nhìn, đề phòng có người trộm bảo tàng, một khi cơ quan đóng lại nhất định phải chờ một giờ mới mở ra, nếu không cho dù ngươi có chìa khóa cũng vô dụng."

Hạ Thiên vội vàng nói: "Giang đường chủ, đây là ân oán giữa các ngươi, Thiết Đao Hội chúng ta chỉ là tiểu bang hội Thường Ninh phủ, ngươi thả ta đi, ta tuyệt đối không nói ra một chữ."

Mạnh Trường Hà vội vàng nói: "Đúng vậy, chúng ta cam đoan sẽ thủ khẩu như bình."

Lúc này Mạnh Trường Hà hối hận muốn chết.

Hắn đã chủ động chộn rộn vào việc này, vì thế hắn thậm chí còn xa lánh Ninh Lạc Quân cùng Đoạn Kiêu, một mình một người liên hệ với Tương Nam ba đại thế gia.

Nhưng hiện tại hắn hối hận vì đã xa lánh Đoạn Kiêu còn có Ninh Lạc Quân.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 116 - Phơi Bày Trân Tướng (2)

“Ha ha, thủ khẩu như bình?”

Giang Lăng thản nhiên nói: “Trên thế giới chính thức có thể thủ khẩu như bình chỉ có người chết mà thôi.”

Vừa dứt lời, Giang Lăng cầm Liễu Diệp đao mảnh như cánh ve chém xuống, trước mặt mọi người như có một dòng sông lớn xuất hiện, lại bị Giang Lăng một đao chặt đứt, không khí phát ra tiếng rít chói tai.

Ánh đao rơi xuống, Tưởng Nguyên Đông và Nguyễn Minh Nguyệt ở gần Giang Lăng nhất lộ ra ánh mắt không cam lòng, một tơ máu xuất hiện giữa thân thể, bọn họ bị cắt thành hai nửa, tràng diện vô cùng huyết tinh.

Một đao trảm hai người, người của Tương Nam ba đại thế gia tới nơi này đều bị diệt, xem ra Giang Lăng có hận ý với ba nhà này không nhỏ.

Tạ Chỉ Yến lên tiếng: “Đây là đao pháp bí truyền của Bắc Hải Đao tông năm năm xưa, Đoạn Đông Lưu!”

Giang Lăng vung Liễu Diệp đao lên, nói: “Đúng vậy, chính là Đoạn Đông Lưu, ngày xưa nghĩa phụ dẫn người diệt Bắc Hải Đao tông, tông minh đỉnh cấp ở bắc hải cũng chỉ có đao pháp Đoạn Đông Lưu lọt vào mắt nghĩa phụ.”

Nhìn đám người Tạ Chỉ Yến, Giang Lăng lãnh đạm nói: “Ta mặc dù không học được Cuồng Sư Cửu Trảm của nghĩa phục nhưng chỉ bằng vào Đoạn Đông Lưu cũng đủ để giải quyết các ngươi, trận chiến này ta sẽ dùng máu các ngươi tế cờ huyết tế Tam Tương Vũ Lâm Minh tân sinh!”

Hắn vừa dứt lời, Giang Lăng lập tức lao thẳng về phía Tạ Chỉ Yến, Liễu Diệp đao vô cùng nhỏ chém xuống liên tục, đao ảnh bành trướng bao phủ Tạ Chỉ Yến vào trong.

“Thanh Phong! Ngươi đi giải quyết đám phế vật kia cho ta, ta đối phó Tạ Chỉ Yến, Thiên nữ Tạ Chỉ Yến đứng hàng bảy mươi tám trong Nhân Bảng có thực lực không bằng ta nhưng cũng không thể khinh thường.”

Giang Lăng vừa đánh nhau vừa phân phó.

Cung Thanh Phong gật gật đầu, hắn cười lạnh nhìn đám người Tô Tín, trường kiếm trong tay đâm tới rất nhanh.

Trong chốc lát bảy mười hai đạo kiếm quang tới người, lực lượng sắc bén bao phủ bọn họ vào trong, Cung Thanh Phong lại muốn lấy một địch nhiều, nên đoạt xuất thủ trước.

Kiếm quang sắc bén nhưng Tô Tín đã cảm giác được lực lượng cường đại trong

đó.

Tuy cùng là võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh nhưng Cung Thanh Phong lại cường đại hơn Phương Đông Đình quá nhiều.

Một kích của hắn làm Mạnh Trường Hà dùng Đại Suất Bi Thủ đối chiến kiếm kia mang nhưng lại bị lực lượng cường đại đánh bay, hai tay hắn máu tươi đầm đìa, khí tức suy yếu tới cực điểm.

Hạ Thiên cũng không tốt hơn hắn chút nào.

Hắn không ngừng vung vẩy Trảm Mã đao nhưng vẫn bị kiếm quang chém thành hai đoạn, bản thân cũng bị đánh bay, ngực hắn có vết kiêm thương rất rộng, nhìn hắn thê thảm tới cực điểm.

Trong ba bang chủ Thường Ninh phủ cũng chỉ có Tô Tín mượn du long và tiểu cầu che tay chấn động hóa giải kiếm quang, hắn vẫn lùi về phía sau vài bước..

Phương Đông Đình bên kia không khá hơn chút nào, bản thân hắn không có kinh nghiệm chiến đấu gì, tuy xuất thân Thanh Thành kiếm phái nhưng sức chiến đấu không phải tu luyện mà có, phải chém giết mới có.

Tuy ngăn cản kiếm quang nhưng hai tay Phương Đông Đình run rẩy, suýt nữa thanh kiếm cũng rơi khỏi tay.

Vài tên tùy tùng theo sau lưng Phương Đông Đình tuy bất hiện sơn bất lộ thủy, trong đó có một võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh còn mạnh hơn Phương Đông Đình một chút.

Trong nháy mắt năm người ngã xuống hai người, Cung Thanh Phong cười to như điên, thân ảnh của hắn như hóa thành cơn gió, hắn lập tức tấn công Phương Đông Đình

Tô Tín nhìn thấy Cung Thanh Phong sử dụng thân pháp thì kịp thời phản ứng, lần trước kẻ cố ý đánh lén hắn trong đêm chính là Cung Thanh Phong.

“A Thất! Ngăn cản cho ta.”

Phương Đông Đình quát một tiếng, hắn thi triển Thủy Hỏa Đạo Kiếm nhưng lại bị Cung Thanh Phong giết lui từng bước.

Tên tùy tùng tên là A Thất cũng là đệ tử Thanh Thành kiếm nhưng hắn không phải đệ tử dòng chính của Thanh Thành kiếm phái, cũng không được ruyền thụ đạo kiếm độc môn của Thanh Thành kiếm phái.

Hắn chỉ có thể sử dụng kiếm pháp bình thường ngăn cản nhưng đáng tiếc uy lực chưa đủ, cho dù kinh nghiệm chiến đấu bản thân phong phú nhưng thực sự không địch lại đối phương.

Đương nhiên Cung Thanh Phong cũng không có quên Tô Tín.

Thân pháp hắn cực nhanh, vừa rồi hắn còn ác chiến với Phương Đông Đình và A Thất nhưng lại quay người lao tới gần Tô Tín, kiếm quang giống như thác nước liên tục đổ xuống, Tô Tín lui từng bước về phía sau, khóe miệng xuất hiện máu

tươi.

Cho dù Cung Thanh Phong chỉ phân ra một phần năm lực lượng đối phó Tô Tín nhưng lực lượng cường đại đủ sức làm bị thương nội tạng Tô Tín.

Ba người liên thủ vẫn không làm gì được Cung Thanh Phong, lúc này Phương Đông Đình híp mắt lại và quát lớn: “A Thất ngươi ở nơi này ngăn cản, ta tìm cơ hội lao ra ngoài tìm cứu binh.”

Hắn vừa dứt lời, Phương Đông Đình vậy mà thu kiếm quay người bỏ chạy vào trong sương mù, mà A Thất lại bắt đầu ngăn cản thế công của Cung Thanh Phong.

“Khốn kiếp.”

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy Tô Tín thiếu chút nữa chửi ầm lên.

Ba người bọn họ hợp lực còn không đánh lại đối phương nhưng miễn cưỡng giữ cho không bại.

Hiện tại Phương Đông Đình chạy, với thực lực Cung Thanh Phong không bao lâu có thể chém giết hai người còn lại.

Tô Tín cũng không có ý định kéo dài như thế, hắn cũng thu kiếm lui ra phía sau nhưng A Thất lại ngăn cản, hắn tránh né Cung Thanh Phong và dẫn về hướng của Tô Tín, hơn nữa Cung Thanh Phong cũng phối hợp thỉnh thoảng xuất vài kiếm cho nên Tô Tín không có chạy đi.

“Khốn kiếp! Ngươi có bệnh sao? Phương Đông Đình bảo ngươi đi chịu chết, ngươi còn dốc sức liều mạng như vậy làm gì? Không nên kéo ta cùng chết.”

Tô Tín lập tức giận dữ hét lớn với A Thất.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 117 - Nhặt Hoa Cười Cười, Ta Đã Thành Phật (1)

A Thất nhìn mới hơn ba mươi tuổi, tướng mạo thập phần bình thường.

Thậm chí trươc skia hắn không thể hiện thực lực của mình, Tô Tín chỉ cho rằng hắn là tùy tiungf bình thường của Phương Đông Đình mà thôi.

Nghe được Tô Tín gầm lên, A Thất chỉ thản nhiên nói: “Nếu không có chủ nhân, ta đã sớm phơi thây hoang dã, có thể sử dụng cái mạng này để tiểu chủ nhân còn sống cũng đáng. Có

thể kéo ngươi ngăn cản một chút thời gian cũng tốt, ngươi không nên oán ta.”

Ngu trung!

Tô Tín không có khí lực mắng chửi, đụng phải loại người này căn bản không thể giảng đạo lý.

Trường kiếm trong tay Cung Thanh Phong phân thành hai phần, kiếm quang lạnh thấu xương đánh tới, thuận tiện áp chế thế công của A Thất.

Lau máu tươi trên khóe miệng, Tô Tín nhìn bóng lưng A Thất với ánh mắt lạnh như băng.

Tiến lên lần nữa, Tô Tín không có xuất kiếm với Cung Thanh Phong, du long kiếm tay trái của hắn tấn công A Thất, chuyện này cho dù là Cung Thanh Phong và A Thất cũng không nghĩ tới.

Dù sao cũng là võ giả Tiên Thiên, chân khí chung quanh thân thể A Thất bao phủ quanh người, du long kiếm hơi chút sai lệch một chút, một kiếm của Tô Tín

cũng chỉ đâm hắn bị thương mà thôi.

Hắn vừa định nói vì cái gì nhưng lúc này Tô Tín đi tới bên cạnh hắn và vận dụng Cửu Cực Chưởng!

Dưới một kích toàn lực của hắn, chưởng lực cường đại cộng thêm Tô Tín tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công cho nên lực lượng tăng lên, A Thất không hề phòng bị cho nên bị đánh vỡ chân khí hộ thân, một chưởng đánh chết hắn.

“Nếu ngươi đã lấy cái chết báo ân thì ta sẽ tiễn ngươi đi chết.”

Vẻ mặt Tô Tín bình tĩnh, nếu ai muốn hắn chết thì hắn không cho phép đối phương sống.

Cung Thanh Phong kinh ngạc nhìn sang, khóe miệng của hắn nở nụ cười vui

vẻ.

“Quả nhiên không hổ là Tô Tín, trước sau vẫn tàn nhẫn quả quyết như một, nếu Tam Tương Vũ Lâm Minh ta thành lập lần

nữa, cũng đang cần nhân tài như ngươi.”

“Nếu như gia nhập Tam Tương Vũ Lâm Minh, ngươi sẽ bỏ qua ta sao?”

Tô Tín hỏi.

Cung Thanh Phong lắc lắc đầu nói: “Sẽ không, cho dù chúng ta đạt được bảo tàng, muốn trùng kiến Tam Tương Vũ Lâm Minh cũng cần âm thầm phát triển, mà vấn đề này ngươi đã biết, cho dù là triều đình hay là Dịch Kiếm Môn hoặc là Thanh Thành kiếm phái cũng sẽ không bỏ qua cho chúng ta.”

“Trên thế giới này chỉ có người chết mới có thể bảo tồn bí mật, với nguy hiểm ngươi có khả năng tiết lộ bí mật, ta chỉ có thể nói tiếng thật có lỗi, hôm nay ngươi nhất định phải chết.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Cần gì chứ? Kỳ thật ta chỉ là người qua đường mà thôi, vì sao cá ngươi lại cuốn ta vào?”

Cung Thanh Phong nói: “Muốn trách cũng chỉ có thể trách ngươi đang ở nơi thị phi như Thường Ninh phủ, tam bang tứ hội của Thường Ninh phủ trừ Huyết Y Hội sau lưng có Huyết Y Lâu là chúng ta không dám tính toán ra, các bang hội của các ngươi đều nằm trong tính toán của chúng ta.”

“Thật không có những biện pháp khác sao?”

Tô Tín hỏi.

Cung Thanh Phong lắc lắc đầu nói: “Không có, hôm nay phải giết ngươi, ngươi không thể còn sống rời đi.”

Lúc này trên mặt Tô Tín lại xuất hêện nụ cười vui vẻ làm cho Cung Thanh Phong có cảm giác sợ hãi rét run.

“Nếu như vậy ngươi đi chết đi.”

Bỗng nhiên Tô Tín duỗi một tay ra, ngón trỏ và ngón giữ chạm vào nhau, nhặt hoa cười cười, Phật vận tỏa ra.

Nhưng cảnh tượng thiền ý như vậy trong mắt Cung Thanh Phong còn đáng sợ hơn cả hồng hoang mãnh thú, hắn hét lớn: “Bảy mười hai trong tuyệt kỹ Thiếu Lâm, Phật Vận Niêm Hoa Chỉ! Không phải đích truyền Thiếu Lâm đệ tử không thể học Phật vận Niêm Hoa Chỉ, tại sao ngươi lại biết?”

Nhưng Tô Tín không có trả lời hắn, Niêm Hoa Chỉ điểm ra, thiền ý bao phủ toàn thân Cung Thanh Phong, trước mặt Tô Tín đã không phải là Tô Tín, mà là Phật!

Nhặt hoa cười cười, ta đã thành Phật!

Một chỉ này điểm vào mũi kiếm của Cung Thanh Phong, nhìn như run nhè nhẹ nhưng lại phát ra âm thanh như hồng chung đại lữ.

Trường kiếm không có một chút vết thương nào nhưng kinh mạch toàn thân Cung Thanh Phong đã vỡ nát, hắn phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt vẫn còn

mang theo vẻ sợ hãi, hắn đã không còn sinh cơ!

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tô Tín ngã ngồi dưới đất không ngừng thở hổn hển.

Trước kia ngăn cản Cung Thanh Phong công kích đã làm hắn hao hết một nửa nội lực.

Lúc này hắn vận dụng Phật Vận Niêm Hoa Chỉ càng tiêu hao sạc nội lực của Tô Tín không còn.

So sánh với Hỏa Diễm Đao, Phật Vận Niêm Hoa Chỉ còn tiêu hao nội lực hơn nhiều.

Đối mặt với cao thủ Tiên Thiên Khí Hải Cảnh như Cung Thanh Phong, Tô Tín vẫn phải vận dụng át chủ bài chính là tiêu hao phẩm.

Thực lực Cung Thanh Phong quá mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh hơn Phương Đông Đình mấy lần, dùng thực lực của Tô Tín hiện tại, cho dù thủ đoạn ra hết cũng không phải đối thủ của đối phương.

Tô Tín ngược lại muốn giảng hòa với Cung Thanh Phong nhưng đối phương không buông tha hắn, Tô Tín cũng chỉ có thể cắn răng lãng phí giá trị phản phái tiễn hắn xuống địa ngục.

Vừa rồi Tô Tín nói nhảm nhiều như vậy là vì hấp dẫn đối phương phân tâm, hơn nữa hắn còn tranh thủ chọn lựa tiêu hao phẩm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 118 - Nhặt Hoa Cười Cười, Ta Đã Thành Phật (2)

Cuối cùng Tô Tín lựa chọn Cưu Ma Trí dùng tiểu vô tướng công mô phỏng ra một trong bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, Niêm Hoa Chỉ.

Nói thật trước kia Tô Tín không có quá để ý tới Cưu Ma Trí, nhưng lúc lựa chọn tiêu hao phẩm thì Tô Tín phát hiện trên người Cưu Ma Trí có Tiểu Vô Tướng Công.

Hơn nữa Cưu Ma Trí trong nguyên gốc hắn còn dùng Tiểu Vô Tướng Công mô phỏng bảy mười hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, cho nên trong lúc hối đoái, Cưu Ma Trí có thể tiến hành hối đoái gần trăm loại vũ kỹ.

Hơn nữa sau khi phát huy độ thành thục 100%, cho dù là Tiểu Vô Tướng Công mô phỏng ra bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, uy lực của nó cũng không kém chính bản bao nhiêu.

Trong nhiều lựa chọn như thế, Tô Tín liền chọn Niêm Hoa Chỉ có sức bật lớn nhất.

Cách dùng của Niêm Hoa Chỉ cũng giống như Hỏa Diễm Đao, chỉ có thể thi triển một lần nhưng uy lực lại rất mạnh, một chỉ của hắn có thể phá vỡ kinh mạch toàn thân Cung Thanh Phong.

Đừng nhìn hiện tại Cung Thanh Phong không có thương thế gì, hắn chỉ phun ra một ngụm máu mà thôi, nhưng kinh mạch toàn thân của hắn giống như thủy tinh, chỉ hơi có áp lực một chút là vỡ vụn không còn.

Đương nhiên uy lực Niêm Hoa Chỉ mạnh nhưng cái giá không rẽ, tiêu hao

phẩm cấp bậc tam tinh nửa, Tô Tín tốn 320 điểm giá trị phản phái.

Tiêu hao phẩm có giá bằng một phần mười vũ kỹ.

Niêm Hoa Chỉ trong cửa hàng đánh giá đẳng cấp tam tinh nửa, giá tiền là 3200 điểm giá trị phản phái, một phần mười giá cả cũng không thấp.

Hiện tại Tô Tín chỉ có tổng cộng 1300 điểm giá trị phản phái mà thôi, tốn hao một phần tư làm Tô Tín đau lòng.

Trong bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, uy lực từ nhị tinh đến tứ tinh không đều, tam tinh ngược lại giá rẻ, chỉ cần 160 điểm mà thôi.

Tô Tín sợ tiêu hao phẩm cấp bậc tam tinh không thể giết Cung Thanh Phong, một khi như vậy hắn sẽ lâm vào bị động.

Hệ thống có hạn chế khi sử dụng tiêu hao phẩm, sử dụng một lần tiêu hao phẩm phải cách một giờ nửa mới có thể dùng lần thứ hai, hơn nữa một ngày chỉ có thể dùng ba lần.

Dùng tiêu hao phẩm tam tinh mà không thể giết được Cung Thanh Phong, vậy thì hắn cũng không xong.

Cho nên Tô Tín thà rằng bảo hiểm một ít, trực tiếp vận dụng tiêu hao phẩm tam tinh nửa nhất kích tất sát.

Hắn ngồi xuống đất nghỉ ngơi một hồi, khôi phục một ít thể lực về sau Tô Tín trực tiếp chạy tới nơi Tạ Chỉ Yến và Giang Lăng giao thủ với nhau.

Cũng không phải thuộc tính anh hùng cứu mỹ nhân của hắn phát tác, một khi Tạ Chỉ Yến bị Giang Lăng giết chết thì hắn cũng không sống nổi.

Đối mặt Giang Lăng cảnh giới Thần Cung Cảnh, dù cho Tô Tín có tiêu hao phẩm trong tay cũng không chắc đánh lại đối phương.

Tiêu hao phẩm chỉ có thể phát huy công pháp vũ kỹ với uy lực độ thành thục

100% nhưng cần phải có thực lực bản thân chèo chống mới được..

Tiêu hao phẩm đẳng cấp cao, Tô Tín cảnh giới Hậu Thiên Đại viên mãn và Tiên Thiên Khí Hải Cảnh phát huy một loại vũ kỹ tiêu hao phẩm sẽ có uy lực khác nhau.

Mạnh Trường Hà và Hạ Thiên nằm cách đó không xa sinh tử không biết nhưng có lẽ còn thở, Tô Tín không quản khỉ gió bọn họ.

Chính mình không bỏ đá xuống giếng đã không tệ, hiện tại còn làm thánh mẫu đi cứu kẻ thù sao?

Mà lúc này Tạ Chỉ Yến cùng Giang Lăng chiến đấu còn kịch liệt hơn Tô Tín nghĩ nhiều.

Có thể đứng hàng bảy mươi tám trong Nhân Bảng, thời gian một năm thời xông ra ngoại hiệu ‘ thiên nữ ’, Tạ Chỉ Yến có thực lực không phải thổi ra.

Dịch Kiếm Môn Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật vô cùng thần dị nhưng không phải vũ kỹ, nó chỉ là phương thức vận dụng vũ kỹ đơn thuần nhất, thậm chí uy lực còn mạnh hơn vũ kỹ cường đại nhiều.

Nhưng kiếm pháp có mạnh hơn nữa cũng cần thực lực chèo chống, Giang Lăng dùng thực lực Thần Cung Cảnh trực tiếp nghiền áp Tạ Chỉ Yến, Liễu Diệp đao trong tay hắn thi triển đao pháp như Đoạn Đông Lưu lại không sinh ra cảm giác đột ngột.

Song phương giao chiến không tới một phút đồng hồ, Giang Lăng còn dư lực, trên trán Tạ Chỉ Yến đã đổ mồ hôi lạnh, có chút mệt mỏi không chịu nổi.

Giang Lăng lắc lắc đầu nói: “Dịch Kiếm Môn ‘ thiên nữ ’ Tạ Chỉ Yến, quả nhiên thiên phú không thua gì nam nhân, đáng tiếc hôm nay ngươi vẫn phải chết.

BỗNg nhiên Tạ Chỉ Yến nói: “Cũng không nhất định, ngươi còn nhớ rõ ngươi đã từng hỏi ta, ta tu luyện loại nào trong sinh, tử, huyễn, diệt tứ đại kiếm điển hay không? Ta sẽ nói cho ngươi biết, ta tu luyện chính là bí điển chữ diệt, Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm!”

Nàng vừa dứt lời, trong tay Tạ Chỉ Yến xuất hiện hào quang kinh thiên, dường như một kiếm này chính là thiên địa.

Trường kiếm vỡ vụn trong mắt Giang Lăng nhưng một bóng kiếm quỷ dị ngưng tụ trước mặt và đâm vào ngực hắn.

Giang Lăng vung vẩy Liễu Diệp đao trong tay muốn ngăn cản, nhưng lại kinh hãi phát hiện mình không cách nào tập trung bóng kiếm kia, mặc cho nó đâm vào ngực của mình, không thấy một giọt máu tươi nhưng tịch diệt tất cả sinh cơ của hắn.

Thái Thượng Cửu Kiếp, Thiên Đạo vô tình, nhất kiếp nhất trọng thiên!

Trong tứ đại kiếm điển của Dịch Kiếm Môn, uy lực lớn nhất chính là bí điển chữ diệt, Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm!

Tạ Chỉ Yến vô lực ngã ngồi dưới đất, trường kiếm trong tay hóa thành tro bụi.

Uy lực Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm quá mạnh mẽ, căn bản không phải thực lực nàng hiện tại có thể khống chế.

Nàng có thể sử dụng Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm, còn may sư phó gia trì một đạo kiếm ý lên kiếm của nàng trước khi xuống núi, có thể giúp nàng thi triển một kiếm này trọn vẹn.

Nhưng cho dù có kiếm ý sư phó gia trì, nàng cũng bị kiếm này rút sạch lực lượng, thậm chí còn không thể đứng lên.

Nhìn qua hướng Cung Thanh Phong và Tô Tín rời đi, Tạ Chỉ Yến nói thầm: Tô Tín, ngươi tự cầu nhiều phúc a, nếu như ngươi thực gặp chuyện không may, ta sẽ chăm sóc Hinh Nhi thay ngươi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 119 - Chỉ Có Người Chết Mới Có Thể Bảo Thủ Bí Mật (1)

Lúc này Tô Tín đang làm cái gì? Hắn bất hạnh phát hiện mình lạc đường.

Trong cung điện dưới lòng đất này sương mù bao phủ khắp nơi, lúc trước hắn có thể chạy đi mấy ngàn chính là có dấu vết giao thủ của Tạ Chỉ Yến và Giang Lăng, sau khi đi một phút thì hắn phát hiện mình không tâấy thân ảnh hai người.

Vốn Tô Tín cho rằng Tạ Chỉ Yến đã đào tẩu nhưng trên mặt dất không còn dấu vết đánh nhau, hắn mới biết mình đã lạc đường.

Không có biện pháp, Tô Tín chỉ âm thầm qan sát dấu hiệu trên mặt đất, hắn cẩn thận thăm dò, nhìn xem có thể tìm được Tạ Chỉ Yến hay không.

Trong sương mù không nhìn thấy cảnh vật quá ba bước, hơn nữa không có cảm giác phương hướng, tất cả chỉ có thể nhờ vận may..

Đi như thế thêm một phúc đồng hồ, sương mù trước mặt dần dần mỏng manh, từng dãy nhà kho xuất hiện trước mặt Tô Tín.

Có hơn mười nhà kho, trên đó viết: vàng bạc, binh khí, dược liệu, công pháp…

Hiển nhiên là Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh đi theo Đại Chu đánh Đông Tấn đã cướp các loại vật tư này.

Không nghĩ tới mèo mù đụng với chuột chết, đi loạn cũng có thể tới nơi này.

Nhưng trên bảo khố có năm vết lõm sâu vào, hiển nhiên cũng cần cầm năm cái chìa khóa mới có thể mở ra.

Đúng lúc này phía sau lại có tiếng cười to vang lên.

“Ha ha ha! Không nghĩ tới bảo tàng của Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh lại là thật, chỉ cần ta chạy đi, lập tức thông tri người phụ trách Thanh Thành kiếm phái tại Tương Nam, bảo tàng này sẽ thuộc về Thanh Thành kiếm phái!”

Phương Đông Đình bước ra khỏi sương mù, hắn nhìn thấy Tô Tín, lập tức kinh ngạc nói: “Ngươi không chết? A Thất đâu rồi?”

Tô Tín thản nhiên nói: “Hắn chết, Cung Thanh Phong cũng chết.”

Phương Đông Đình không sao cả nói: “Cung Thanh Phong chết là tốt rồi, Giang Lăng có Tạ Chỉ Yến kéo, nhất thời nửa khắc không tới được đây.”

Nhìn thấy thái độ lạnh lùng của Phương Đông Đình như vậy, Tô Tín nói: “A Thất đã liều mạng cứu ngươi, chẳng lẽ ngươi không có chút cảm động nào hay sao?”

Phương Đông Đình xùy cười một tiếng: “Hắn chỉ là con chó nhà ta nuôi mà thôi, chết thì chết, có gì mà cảm động chứ?”

“Nếu lúc trước không có phụ thân ta cứu hắn, hắn cũng sớm chết trong núi rừng và bị dã thú ăn sạch rồi.”

“Là gia tộc ta nuôi hắn, dạy võ công cho hắn, hiện tại hắn hoàn trả là đương nhiên.”

Tô Tín lạnh lùng nhìn Phương Đông Đình, chẳng lẽ người xuất thân danh môn chính phái đều là những kẻ tính cách lương bạc như vậy sao?

Người như A Thất đáng thương cũng đáng hận, loại người ngu trung như thế có chết cũng đáng đời.

Phương Đông Đình rút trường kiếm bên hông ra, cười nói: “Tô Tín, lần trước ngươi và nữ nhân Tạ Chỉ Yến kia dám mạo phạm ta, ta nói rồi, khoản nợ này chúng ta sớm muội gì cũng tính taons, vừa vặn hôm nay ngươi nhìn thấy thứ không nên

nhìn thấy, khoản nợ này chúng ta cũng nên tính toán một lần.”

“Không nhìn thấy cái gì sao?”

Tô Tín nhìn vào nhà kho và nói: “Ngươi nói là bảo tàng Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh? Ngươi nghĩ quá nhiều, hiện tại bên ngoài còn có cường địch Giang Lăng chưa trừ, ngươi còn muốn tự giết lẫn nhau?”

Phương Đông Đình cười lạnh, nói: “Giang Lăng vẫn còn dây dưa với Tạ Chỉ Yến, không có nhanh tìm tới nơi này như vậy.”

“Bên ngoài ta còn có một tùy tùng âm thầm ẩn nấp, hắn phát hiện ta biến mất thời gian dài như vậy không có xuất hiện, nhất định sẽ báo cho sư thúc ta biết, đến lúc đó Thanh Thành kiếm phái tại Tương Nam sẽ dẫn người tới đây, bảo tàng vẫn là của chúng ta.”

“Cho nên bất cứ kẻ nào biết tin tức bảo tàng đều phải chết! Đúng rồi, thủ hạ ngươi Phi Ưng Bang của ngươi cũng biết địa

điểm bảo tàng, cho nên thật có lỗi, bọn chúng cũng không thể sống sót.”

“Thanh Thành kiếm phái các ngươi không chỉ có một mình ngươi?”

Nội tâm Tô Tín trong lập tức kinh ngạc.

Phương Đông Đình lạnh nhạt nói: “Tốt xấu gì Thanh Thành kiếm phái chúng ta cũng là một trong cầm kiếm ngũ phái, chìa khóa bảo tàng Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh bỗng nhiên xuất hiện, tung tích chìa khóa thứ năm đột nhiên xuất hiện, nếu nói đây là trùng hợp thì quỷ mới tin.”

“Vì đạt được mục đích ổn thỏa, Thanh Thành kiếm phái cũng không có đánh rắn động cỏ, ngoài sáng phái ta tới đây, vụng trộm còn có một võ giả cảnh giới Tiên Thiên đang chờ ở Thần Châu phủ bên cạnh Thường Ninh phủ, chỉ cần đạt được tin tức của ta, hắn có thể trong một buổi chạy tới Thường Ninh phủ.”

Tô Tín nói thầm một tiếng, chính mình quả nhiên vẫn xem thường anh hùng thiên hạ.

Kỳ thật kế sách của Giang Lăng và Cung Thanh Phong không coi là thật cao minh, chỉ có điều tất cả mọi người cho rằng Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh đã triệt để biến mất, Tam Tương Vũ Lâm Minh sụp đổ từ lâu, không nghĩ tới vẫn còn lưu lại dư nghiệt, không có ai hoài nghi lên người bọn họ mà thôi.

Tô Tín sau khi đạt được manh mối liền cảm giác không đúng, đương nhiên người Thanh Thành kiếm phái không phải ngu xuẩn, bọn họ khẳng định cũng có hoài nghi.

Thanh Thành kiếm phái làm việc quá cẩn thận, lại còn có võ giả Tiên Thiên mai phục tại Tương Nam.

Nếu thật để Phương Đông Đình đi ra ngoài, trực tiếp giết sạch tất cả người biết rõ vị trí bảo tàng Đỗ Nguyên Thánh, bọn hắn Thanh Thành kiếm phái có thể độc chiếm tất cả bảo tàng.

Phương Đông Đình nhìn sắc mặt Tô Tín biến ảo, khóe miệng của hắn nở nụ cười trêu tức.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 120 - Chỉ Có Người Chết Mới Có Thể Bảo Thủ Bí Mật (2)

“Biết nhiều như thế, ngươi cũng an tâm lên đường đi.”

“Nếu lúc trước ngươi hiệp trợ ta, ta còn có thể tha cho ngươi một mạng, đáng tiếc ngươi lựa chọn nữ nhân Tạ Chỉ Yến kia.”

“Nhớ kỹ, kiếp sau đứng thành hàng nên lựa chọn tốt, nếu không sẽ chết.”

Phương Đông Đình rất muốn nhìn bộ dạng hối hận hoảng hốt trên mặt Tô Tín, đáng tiếc Tô Tín biểu hiện không có chút biến hóa nào, hắn nói: “Nếu lúc trước ta lựa chọn ngươi, ngươi bây giờ thực không giết ta? Có thể bảo thủ bí mật chỉ có người chết, ta tin tưởng rất nhiều người cũng đồng ý lời này.”

Đương nhiên Tô Tín sẽ không tin chuyện ma quỷ của Phương Đông Đình, người có tính cách lương bạc trời sinh như vậy, cho tới bây giờ sẽ đặt lợi ích của mình lên đầu, làm sao có thể bởi vì mình đứng ề phía hắn, hắn mạo hiểm tiết lộ bí mật bảo tàng mà tha mạng cho hắn chứ?

Phương Đông Đình cố ý nói thế mà thôi, muốn xem Tô Tín xấu mặt trước khi giết.

Đáng tiếc Tô Tín làm việc không có hối hận.

Hối hận làm được cái gì? Sai là sai, hối hận có thể vãn hồi cái gì sao? Ghi nhớ giáo huấn, không được lại phạm, đây mới là việc quan trọng.

Bị Tô Tín khám phá ý đồ Phương Đông Đình rất không thoải mái, hắn cũng không nói nhảm với Tô Tín, trực tiếp cầm kiếm liền đánh tới.

Trường kiếm của hắn phóng thích hai chủng thủy hỏa, hai loại lực lượng này tương giao và trên thân kiếm ẩn ẩn có màu băng lam.

Thanh Thành kiếm phái có Thủy Hỏa đạo kiếm kỳ dị, một kiếm xen lẫn lực lượng khác nhau, đạo pháp tự nhiên, lại có

thể sử dụng đạo kiếm diễn biến, có thể nói là kiếm đạo cực hạn đi theo hướng khác.

Nhưng thực lực bản thân Phương Đông Đình không đủ phát huy lực lượng một kiếm này tới mức tận cùng, lực lượng của hắn đầy đủ nhưng không hiểu áo nghĩa chân chính của kiếm này!

Lúc này thấy Thủy Hỏa đạo kiếm đâm tới, chẳng biết tại sao trong đầu Tô Tín lại xuất hiện cảnh Tạ Chỉ Yến dùng Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật giao đấu với Phương Đông Đình.

Lúc trước Tô Tín liền cảm thấy Tạ Chỉ Yến không dùng bao nhiêu lực lượng liền áp chế Phương Đông Đình, mỗi một kiếm đều liệu địch tiên cơ, làm cho Phương Đông Đình căn bản không thể thi triển thế công chân chính

Tô Tín không biết Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật, kiếm của hắn cũng chỉ có một ưu điểm chính là: nhanh!

Du long kiếm mang theo tần suất kỳ dị chém vào thân kiếm của đối phương, phát ra âm thanh kiếm minh kỳ dị.

Phương Đông Đình ỷ vào lực lượng của mình đẩy du long kiếm ra xa nhưng kiếm thế của hắn dừng lại, kiếm chiêu kế tiếp cũng bị nghẹn làm hắn cực kỳ khó chịu.

Khoái kiếm của Tô Tín một kiếm lại tiếp một kiếm, không cầu giết địch, chỉ cầu ngăn cản thế công của Phương Đông Đình, qua hơn mười chiêu, song phương giao thủ rất ngắn.

Nếu người ngoài ở đây sẽ thấy tràng diện rất quen thuộc, vậy mà giống bảy phần tình cảnh Tạ Chỉ Yến dùng Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật đối chiến Phương

Đông Đình.

Mà lúc này Tô Tín cũng tiến vào cảnh giới kỳ diệu.

Kiếm của Phương Đông Đình, kiếm của mình, chân khí đạo kiếm dường như đang biến thành một với bản thân, đột nhiên một sợi tơ xuât hiện trước mặt Tô Tín.

Không nhìn thấy quy luật gì nhưng chải vuốt sẽ có cảm giác hàm xúc, thứ này gọi là kiếm đạo!

Trước kia Tô Tín giết địch đều truy cầu ba chữ: nhanh, chuẩn, độc.

Đương nhiên đó là vì đối thủ của hắn lúc trước không có cường giả, đối phó đám người Thường Ninh phủ nơi đây, phần lớn Tô Tín chỉ dùng khoái kiếm là có thể giải quyết, hắn không có thực lực tiếp xúc với võ đạo chân chính.

Thẳng đến khi Tạ Chỉ Yến, Phương Đông Đình tới đây, Tô Tín mới tính toán chính thức biết được võ công cường đại bên ngoài là thế nào, kiến thức cái gì mới là võ đạo.

Ếch ngồi đáy giếng không cách nào hiểu chân ý thế gian, chỉ có nhảy ra khỏi cái giếng mới nhìn thấy trời cao biển rộng, hiện tại Tô Tín là như thế.

Hệ thống cũng từng đã nói qua hệ thống đưa tặng 5% độ thuần thục chỉ là vì giúp Tô Tín quen thuộc vũ kỹ mà thôi, nhưng muốn chính thức phát huy uy lực của vũ kỹ vẫn cần Tô Tín tìm hiểu.

Khoái kiếm Kinh Vô Mệnh chỉ là khoái kiếm Kinh Vô Mệnh, cho dù Tô Tín học được khoái kiếm thì hắn không thể là Kinh Vô Mệnh thứ hai.

Đương nhiên Tô Tín cũng không cần trở thành Kinh Vô Mệnh thứ hai, hắn chỉ muốn trở thành chính mình là được, khoái kiếm của hắn cũng không phải khoái kiếm Kinh Vô Mệnh, mà là khoái kiếm thuộc về Tô Tín!

Khoái kiếm của Tô Tín có độ thuần thục 50% vẫn không tiến bộ, sau khi giao thủ mười chiêu ngắn ngủi, dộ thành thục của khoái kiếm đạt tới 90%!

Kiếm trong tay Tô Tín càng lúc càng nhanh, không giống lúc trước truy cầu nhanh, mà là mang theo vận luật nào đó, kiếm nhanh đến mức tận cùng là một loại đạo.

Phương Đông Đình càng đánh càng kinh hãi.

Lực lượng của hắn mạnh hơn Tô Tín gấp mấy chục lần nhưng giao thủ hơn mười chiêu với Tô Tín liền lâm vào hạ phong.

Hơn nữa lúc ban đầu hắn còn áp chế Tô Tín, càng về sau hắn cảm giác Tô Tín vậy mà bắt đầu áp chế hắn lại.

Lực lượng bản thân Tô Tín không có biến hóa, phát sinh biến hóa chỉ có kiếm chiêu của hắn mà thôi.

Cảm giác biệt khuất sinh ra trong nội tâm, Phương Đông Đình nhìn trạng thái của Tô Tín hiện tại, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, kinh hãi hô lớn: “Đốn ngộ! Ngươi tiến vào cảnh giới đốn ngộ?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 121 - Giả Tạo Hiện Trường (1)

Đốn ngộ là cảnh giới huyền diệu, mỗi người cũng có thể tiến vào, thậm chí những người chưa từng học qua võ đạo cũng có thể tiến vào.

Một chiêu đốn ngộ, bạch nhật phi thăng, mặc dù nó khuếch đại quá lớn nhưng đốn ngộ đối với bản thân mà nói là một chuyện có lợi, có thể đột nhiên tiến bộ rất lớn.

Người bình thường đốn ngộ có lẽ là bởi vì suy nghĩ cẩn thận một chuyện gì đó nhưng võ giả đốn ngộ lại là cảm ngộ võ đạo.

Bất kể là lực lượng gì, chỉ cần đi vào cảnh giới đốn ngộ, bản thân lý giải võ đạo cực kỳ rõ ràng, có thể gia tăng thực lực cực lớn.

Hơn nữa đốn ngộ có chỗ tốt rất lớn khi tu hành võ đạo sau này, ví dụ như học tập công pháp và vũ kỹ tiến bộ nhanh hơn người khác.

Đây là một ít chỗ tốt nhìn thấy được, mặt khác nó còn tăng tiềm lực của võ giả lên, những thứ này không nhìn thấy bằng mắt.

Dù sao một khi môn phái nào phát hiện có đệ tử tiến vào đốn ngộ thì người đệ tử kia lúc trước có ngu dốt cũng sẽ được tấn thăng thành đệ tử tinh anh, được bồi dưỡng tỉ mỉ.

Phương Đông Đình đã từng vô cùng khát vọng tiến vào trang thái đốn ngộ nhưng thứ này chú ý cơ duyên, ngươi càng khao

khát thì cầu không được.

Nhưng trước mắt đồ nhà quê xuất thân Nam Man chi địa lại có thể tiến vào

trạng thái đốn ngộ? Hơn nữa còn tiến vào đốn ngộ khi đang chiến đấu với mình, việc này làm cho Phương Đông Đình cảm giác nhục nhã rất sâu.

“Đi chết đi!”

Phương Đông Đình tức giận quát một tiếng, chân khí cường đại bộc phát, trường kiếm trong tay không còn thủy hỏa bao phủ, nó biến thành lôi đình chi lực mông lung, tốc độ xuất kiếm của hắn như bôn lôi, một kiếm nhanh hơn một kiếm.

“Đạo kiếm Bôn Lôi!”

Giống như chín tiếng sét đánh vào trạng thái đốn ngộ của Tô Tín, hắn bừng tỉnh khỏi trạng thái này và tức giận không thôi.

Nếu mình vẫn ở trạng thái đốn ngộ thêm một chút, nói không chừng có thể lĩnh ngộ ra nhiều thứ hơn nữa.

Nhìn thấy Tô Tín thoát ra khỏi trạng thái đốn ngộ, Phương Đông Đình cười đắc ý: “Trong lúc đối địch mà dám đốn ngộ? Quả thực chính là không biết sống chết!”

Đúng thế, trạng thái đốn ngộ thật sự làm người ta mê ly, động tác thân thể là vô thức, thời khắc đốt địch tiến vào đốn ngộ hoặc là đại phát thần uy tiêu diệt đối phương, hoặc là bản thân bị đối phương nhân cơ hội tiêu diệt..

May mà Tô Tín tiến vào đốn ngộ ở loại đầu tiên, cho dù nội tâm đốn ngộ nhưng không dừng tay.

Trạng thái đốn ngộ không thể bị quấy rầy, Phương Đông Đình toàn lực thi triển bôn lôi đạo kiếm làm đấu pháp của Tô Tín lộn xộn, lập tức bức hắn ra khỏi trạng thái đốn ngộ.

“Ta thấy ngươi không biết sống chết mới đúng, nếu ngươi không biết sống chết như vậy ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

Ánh mắt Tô Tín nhìn Phương Đông Đình giống như nhìn người chết.

Cùng là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, thực lực của Phương Đông Đình không thể so sánh với Tạ Chỉ Yến và Cung Thanh Phong, căn bản là đom đóm tranh sáng với trăng.

Khó trách có người thường xuyên nói, thực lực võ giả không phải dùng đẳng cấp mà cân nhắc.

Ngay cả bài danh Nhân Bảng cũng dựa theo chiến tích mà bài danh, cũng không phải dựa vào cái gọi là thực lực cùng cảnh giới.

Trước khi đốn ngộ Tô Tín không sợ Phương Đông Đình, chớ nói chi hiện tại hắn đã đốn ngộ, hơn nữa hắn còn có đòn sát thủ không thi triển.

Đạo kiếm chi pháp của Thanh Thành kiếm chính là vạn vật tự nhiên, Phương Đông Đình bình thường dùng thuần thục nhất chính là thủy hỏa đạo kiếm, hiện tại bôn lôi đạo kiếm uy lực mạnh hơn nữa nhưng hắn vẫn không có nắm giữ toàn bộ.

Hắn bị Tô Tín ép bức hung ác nên mới cắn răng thi triển chiêu này.

Chiêu này trong mắt Tô Tín chẳng khác gì cái sàng đầy lỗ thủng.

Cái gọi là nhanh như bôn lôi trong mắt Tô Tín chính là chê cười.

Du long tung bay trên kiém, hắn dễ dàng ngăn cản bôn lôi đạo kiếm, lực phản chấn bị tiểu cầu che tay triệt tiêu không ít, thứ làm cho Tô Tín cảm thấy phiền phức chính là lôi điện chi lực, nó làm Tô Tín tê dại.

Đạo kiếm chi pháp có thể diễn biến ra lực lượng kèm theo chân khí, mặc dù Phương Đông Đình không có chính thức lĩnh ngộ bôn lôi đạo kiếm nhưng bản thân hắn là Khí Hải Cảnh, chân khí mô phỏng lôi điện chi lực cũng có vài phần uy lực.

Nhưng chỉ là vài phần mà thôi, Tử Hà Thần Công trong cơ thể Tô Tín tu luyện ra chân khí lập tức hóa giải lôi điện chi lực trong vô hình.

Trường kiếm tay trái Tô Tín đón đỡ, tay phải hắn điểm ra một chỉ.

Trong nháy mắt chỉ phong mật như kính vũ, tóa sáng như bôn lôi.

Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, Kinh Trập!

Kinh Trập như nghe sấm sét, trong Nhị Thập Tứ Tiết, Kinh Trập đại biểu là lôi!

Phương Đông Đình kinh hãi vội vàng hoành kiếm đón đỡ nhưng uy lực của Kinh Thần chỉ vô cùng khủng bố, chỉ phong bắn vào thân kiếm lại phát ra tiếng nổi như lôi đình.

Phốc!

Phương Đông Đình phun ra một ngụm máu tươi, Kinh Thần chỉ công kích như gió táp mưa sa, đan điền khí hải và huyệt Đàn Trung bị chỉ lực oanh kích, chỉ lực như như lôi đình nổ vang trong thân thể, lúc này làm kinh mạch Phương Đông Đình bị thương.

Ông!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 122 - Giả Tạo Hiện Trường (2)

Du long kiếm mang theo tần suất chấn động kỳ dị quét qua cổ họng Phương Đông Đình, nhìn như chậm chạp nhưng lại nhanh như cuồng phong.

Hiện tại kiếm của Tô Tín ít đi vài phần quỷ dị tàn nhẫn nhưng tốc độ xuất kiếm lại nhanh hơn lúc trước ba phần.

Đây mới là khoái kiếm của Tô Tín, đường đường chính chính xuất kiếm nhưng người ta không cách nào ngăn cản.

Phương Đông Đình che yết hầu và không cam lòng nhìn sang, Tô Tín thản nhiên nói: “Ta nói rồi, thực lực cũng không thể đại biểu tất cả.”

“Cảnh giới Tiên Thiên rất mạnh, cho dù là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh yếu nhất, tổng sản lượng chân khí cũng nhiều hơn Hậu Thiên Đại viên mãn vài chục lần.”

“Ngươi lại không thể phát huy ra toàn bộ uy lực của chân khí, cho dù chân khí sâu dày hơn nữa cũng chẳng khác gì tiểu hài tử cầm kiếm mà thôi.”

Tạ Chỉ Yến và Cung Thanh Phong đều có thể phát huy uy lực của chân khí tới mức tận cùng, uy lực khủng bố.

Thực lực của Phương Đông Đình phát huy ra năm thành uy lực đã là cao.

Kỳ thật Tô Tín có thể giết Phương Đông Đình cũng là vì sau khi tiến vào đốn ngôn thực lực đại tiến, cộng thêm có Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ làm sát chiêu.

Nếu như ban đầu hắn đối mặt với Trần Chiêu sư thúc của Mạnh Trường Hà mà có thực lực như hiện tại, hắn cũng không cần lãng phí Hỏa Diễm Đao, trực tiếp ra tay đánh chết tại chỗ là được rồi.

Sau khi giết Phương Đông Đình, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Tô Tín: “Chúc mừng kí chủ đánh chết nhân sĩ chính đạo Phương Đông Đình, hoàn thành bộ phận chi nhánh nhiệm vụ, ban thưởng 200 điểm giá trị phản phái.”

“Võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh võchỉ có hai trăm điểm giá trị phản phái? Nếu như muốn tập hợp đủ 1000 điểm giá trị phản phái phải giết năm người?”

Tô Tín lập tức hiểu nhiệm vụ ‘ chính đạo công địch ’ không phải hắn hiện tại có thể hoàn thành, hắn cũng không phải mỗi lần đều gặp võ giả Tiên Thiên yếu kém giống Phương Đông Đình.

Sau khi nghỉ ngơi một lát và khôi phục một ít nội lực, Tô Tín cảm giác chuyện này khó giải quyết.

Người Thanh Thành kiếm phái đã ở Tương Nam, chỉ dùng nửa ngày là có thể tới Thường Ninh phủ.

Phương Đông Đình chết tại đây, cho dù hắn chạy thoát Giang Lăng đuổi giết cũng không thoát Thanh Thành kiếm phái đuổi bắt.

Mặc dù không có người nhìn thấy chính mình giết Phương Đông Đình, nhưng người Thanh Thành kiếm phái không phải

người ngu, chỉ cần cẩn thận phân tích, nhất định có thể suy đoán ra hung thủ là ai.

Cho nên Tô Tín hiện tại cần có thời gian, cần giả tạo hiện trường chiến đấu mới được.

Hăn đưa thi thể Phương Đông Đình tới chỗ thi thể Cung Thanh Phong và A Thất lúc trướclại bày ra tư thái ba người tự giết lẫn nhau.

Thi thể A Thất còn dễ nói, hắn là bị Tô Tín dùng Cừu Cực Chưởng đánh gảy tâm mạch mà chết, Tô Tín lại bổ sung vào cổ hắn một kiếm, làm thành bộ dạng nhất

kiếm phong hầu.

Mà Phương Đông Đình bị Kinh Thần chỉ của Tô Tín Kinh Thần làm trọng thương mới giết, chỉ cần không mổ thi thể sẽ không phát hiện ra.

Thứ khó giải quyết duy nhất chính là Cung Thanh Phong.

Hắn bị Tô Tín hối đoái Niêm Hoa Chỉ chấn vỡ kinh mạch toàn thân, Tô Tín lại bổ lên người hắn vết thương quá lớn, bảo đảm huyết dịch toàn thân hắn hiện tại chảy khô rồi.

Bộ dạng như vậy kẻ đần nhìn cũng biết không đúng, võ giả Thanh Thành kiếm phái tuyệt đối có thể đoán được.

Cho nên Tô Tín cẩn thận dùng kiếm trong tay Phương Đông Đình cắt đứt yết hầu của Cung Thanh Phong, cẩn thận từng li từng tí không chạm tới kinh mạch.

Như vậy chỉ làm thành Cung Thanh Phong trước hết giết A Thất, sau đó Phương Đông Đình lại đồng quy vu tận với Cung Thanh Phong.

Tuy có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể làm như vậy.

Sau khi bố trí xong hiện trường, Tô Tín cầm lấy trường kiếm trong tay Cung Thanh Phong, trực tiếp một kiếm đâm vào xương sườn của mình, lúc này máu tươi bắn tung tóe, sắc mặt Tô Tín tái nhợt.

Rút trường kiếm ra, Tô Tín lảo đảo đi trở về, nhìn hai người Hạ Thiên và Mạnh Trường Hà nằm trên mặt đất.

Mặc dù hai người này bị một kiếm của Cung Thanh Phong đánh trọng thương, thực lực của bọn họ không lọt vào mắt Cung Thanh Phong.

Kiếm kia chỉ tùy ý chém ra mà thôi, đại bộ phận lực lượng đều tập trung vào Phương Đông Đình và A Thất, từ đó cũng làm cho hai người trọng thương mà không chết.

Lúc này Mạnh Trường Hà vẫn còn hôn mê nhưng Hạ Thiên đã giãy dụa bò dậy.

Nhìn thấy Tô Tín bụm miệng vết thương ở xương sườn đi tới, Hạ Thiên liền vội vàng hỏi: "Tô bang chủ, Cung Thanh Phong như thế nào?"

Sắc mặt Tô Tín khó coi nói: "Chết, Phương Đông Đình và tùy tùng A Thất đều là võ giả Tiên Thiên, cuối cùng dốc sức liều mạng đánh chết Cung Thanh Phong nhưng bọn họ cũng chết rồi."

Hạ Thiên lúc này thở ra một hơi, chỉ cần Cung Thanh Phong chết là tốt rồi, công tử ca Phương Đông Đình sống chết thế nào không phải việc hắn cần quan tâm.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy, Tô Tín cười lạnh nói: "Đừng có thả lỏng, đừng quên tại đây còn có Thần Cung Cảnh Giang Lăng."

"Đối mặt hắn, cho du chúng ta toàn thịnh cũng không phải đối thủ, càng không cần nói trạng thái trọng thương."

Nghĩ đến đây sắc mặt Hạ Thiên tái nhợt, hắn cười khổ nói: "Không có biện pháp, chỉ có thể ở chỗ này chờ chết."

Tô Tín nói: "Đi cửa ra vào xem xét, nếu như Tạ Chỉ Yến có thể kéo dài Giang Lăng một giờ, hoặc là hắn mất phương hướng trong sương mù, chúng ta có lẽ còn có một tia hi vọng, ta vừa rồi tốt nghiệm qua, sương mù không có làm ký hiệu sẽ dễ dàng mất phương hướng."

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 123 - Nói Dối (1)

Nghe được Tô Tín đề nghị, đôi mắt Hạ Thiên lập tức sáng ngời, vội vàng nói:

“Đi, chúng ta đi tới cửa ra vào.”

Tô Tín nhìn sang Mạnh Trường Hà, nói: “Mang hắn đi cùng.”

Hạ Thiên lúc này giơ ngón cái với Tô Tín, nói: “Tô bang chủ quả nhiên nhân nghĩa, Mạnh Trường Hà trước kia nhắm vào người như thế, thời điểm này ngươi lại tha hắn.”

Trên mặt Tô Tín đangmỉm cười nhưng trong lòng hắn không ngừng cười lạnh.

Nếu không phải hắn cần hai người này làm chứng thực lực Cung Thanh Phong rất mạnh, đủ để lưỡng bại câu thương với Phương Đông Đình và A Thất thì hắn không muốn cứu hai người này.

Tô Tín cùng Hạ Thiên kéo Mạnh Trường Hà tới lối ra vào, vừa mới ngồi xuống một lát đã nhìn thấy có thân ảnh đi tới.

Tâm thần hai người tâm lập tức căng cứng, chờ nhìn rõ thân ảnh người xuất hiện, người này chính là Tạ Chỉ Yến.

“Ngươi còn sống?”

Tô Tín cùng Tạ Chỉ Yến đồng thời hỏi.

Tô Tín nói ra: “Phương Đông Đình và tùy tùng A Thất của hắn đồng quy vu tận với Cung Thanh Phong, ta lúc này mới nhặt được cái mạng.”

Ánh mắt Tạ Chỉ Yến lộ ra một tia nghi kị, dựa theo nàng hiểu Phương Đông Đình giải, gia hỏa này không giống kẻ có thể tử chiến với kẻ khác.

Tạ Chỉ Yến cũng không có hỏi nhiều, chỉ nói: “Giang Lăng cũng bị ta giết chết.”

Tô Tín gật gật đầu, cũng không có hỏi nàng làm cách nào giết chết Giang Lăng.

Thân là đệ tử đích truyền của Dịch Kiếm Môn, hơn nữa còn là đệ tử của chưởng môn Dịch Kiếm Môn đương nhiệm, trên người Tạ Chỉ Yến không có một chút át chủ bài, Tô Tín sẽ không tin.

Tất cả mọi người im lặng, chờ thời gian qua đi, quả nhiên cánh cửa đóng kín cũng mở ra.

Tô Tín nhìn năm chìa khóa trên cửa lớn liền nói.

"Ngươi giữ chìa khóa đi."

Tạ Chỉ Yến gật gật đầu, cũng không có chối từ, trực tiếp thu năm chìa khóa.

Hiện tại trong Thường Ninh phủ không có ai tranh đoạt với nàng, lần này cũng chỉ có Dịch Kiếm Môn xem như không uổng công.

Chờ sau khi ra ngoài, Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi đều chờ ở bên ngoài, nhìn thấy chỉ có mấy người Tô Tín đi ra ngoài, Hoàng Bỉnh Thành lập tức sững sờ, đang định hỏi gì đó nhưng bị Tô Tín vung tay ngăn lại.

Đầu tiên phái người đưa Hạ Thiên và Mạnh Trường Hà bị trọng thương về bang phái của mình, Tô Tín và Tạ Chỉ Yến cũng trở về đường khẩu.

Tô Tín vì "trang bức" thật một ít, hắn đã đâm mình một kiếm, Tạ Chỉ Yến bởi vì sử dụng Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm mà hao hết chân khí động tới nguyên khí.

Sau khi trở về đường khẩu, Tô Tín vội vàng bảo Hoàng Bỉnh Thành lấy ra một ít đan dược chữa thương cho bọn họ, sau khi ăn đan dược tu dưỡng nửa canh giờ,

sắc mặt hai người lúc này tốt hơn một ít.

Hoàng Bỉnh Thành nghẹn tới bây giờ liền không nhịn được hỏi: "Lão đại, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Những người khác đâu?"

Tô Tín thở ra một hơi, lần này Hoàng Bỉnh Thành đã đi qua địa cung, sau khi nghe xong hắn trợn mắt há hốc mồm.

Cung Thanh Phong hắn là bang chủ một bang sinh hoạt trong Thường Ninh phủ hơn ba mươi năm, vậy lại là dư nghiệt Tam Tương Vũ Lâm Minh chủ Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh, loại bí văn này quả nhiên nghe mà gợn người.

Sau đó Hoàng Bỉnh Thành liền hưng phấn nói: "Lão đại, sau khi Cung Thanh Phong chết, chẳng phải địa bàn Thần Phong vô chủ? Chúng ta trực tiếp nuốt địa bàn của Thần Phong Hội thì thế nào?"

Trong nội tâm Tô Tín cười khổ, hiện tại cũng không phải là lúc suy nghĩ chiếm địa bàn, nếu như không ứng phó người Thanh Thành kiếm phái thì chỉ sợ mình vĩnh viễn lưu lại trong Thường Ninh phủ.

Hoàng Bỉnh Thành vừa muốn nói gì, lại nghe bên ngoài đường khẩu có tiếng ồn ào vang lên, một đám người mạnh mẽ xông vào bên trong, bang chúng can đảm ngăn cản bị đánh bay qua một bên, sắc mặt Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi biến hóa.

Tô Tín quát: "Những người này không phải các ngươi có thể đối phó, không nên vọng động!"

Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi đều cắn răng không nói.

Trước kia bọn họ là nhân vật có danh dự uy tín trong Thường Ninh phủ, hiện tại tốt rồi, từ khi những đệ tử đại môn phái này tới đây đã tùy ý quát tháo bọn họ.

Có năm người xông vào đường khẩu, một người là tùy tùng lúc trước của Phương Đông Đình, bốn người khác là trung niên hơn ba mươi tuổi, trừ tên tùy tùng, bốn người này đều là võ giả cảh giới Tiên Thiên.

Tô Tín nói thầm bọn chúng tới thật nhanh.

Từ khi bọn họ bắt đầu tiến vào địa cung tới bây giờ cũng mới qua hai canh giờ mà thôi, những người này lại tới đây rồi.

Tên tùy tùng Phương Đông Đình nói với một tên trung niên: "Hầu Minh sư huynh, trước kia công tử đi theo bọn chúng tiến vào bên trong, hiện tại bọn họ còn không có đi ra."

Hầu Minh nhìn Tô Tín, quát to: “Nói! Sư đệ của ta ở nơi nào? Vì sao chỉ có các ngươi đi ra? Nếu ngươi dám nói dối, có tin ta huyết tẩy Thường Ninh phủ hay không?”

Nội tâm Tô Tín cười lạnh một tiếng, động một chút lại muốn huyết tẩy một tòa châu phủ, vậy cũng là người chính đạo?

Nhưng không đợi Tô Tín nói chuyện, Tạ Chỉ Yến ở bên cạnh lạnh lùng nói: “Thanh Thành kiếm phái Hầu sư huynh uy phong tâật lớn ah, chúng ta cũng không phải bảo mẫu của Phương Đông Đình, hắn sống hay chết chẳng lẽ chúng ta phải phụ trách hay sao?”

Hầu Minh trước kia bởi vì lo lắng chuyện Phương Đông Đình cho nên không có nhìn trong đường khẩu còn có người nào.

Bây giờ nghe Tạ Chỉ Yến mở miệng thì hắn nhìn sang, Dịch Kiếm Môn ‘ thiên nữ ’ Tạ Chỉ Yến cũng ở nơi này.

Hầu Minh nói thầm một tiếng không tốt, liên lụy đến Dịch Kiếm Môn nên hắn không còn tùy ý và bá đạo như trước.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 124 - Nói Dối (2)

Đều là một trong cầm kiếm ngũ phái, thực lực Dịch Kiếm Môn không kém gì Thanh Thành kiếm phái, nếu bởi vì thái độ của hắn làm hai phái sinh ra ma sát, hắn không có tư cách gánh trách nhiệm này.

Cho nên Hầu Minh lập tức thu liễm thái độ hung hăng càn quấy vừa rồi, hắn cười nói: “Thì ra là Dịch Kiếm Môn Tạ sư muội, ta đương nhiên không phải ý tứ này, ta chỉ lo lắng an nguy của Phương sư đệ mà thôi.”

“Nghe nói lúc trước có không ít người tiến vào địa cung, vì sao chỉ có mấy người các ngươi đi ra?”

Câu nói sau cùng Hầu Minh hỏi là Tô Tín, hắn cũng không hi vọng Tạ Chỉ Yến trả lời chính mình.

Tô Tín rất phối hợp, đại khái mang tình huống trong địa cung lúc đó và dựa theo kế hoạch của mình lúc trước nói với Hầu Minh.

Nghe được tin tức Phương Đông Đình đã chết, toàn thân Hầu Minh mát lạnh, ba tên đệ tử Thanh Thành kiếm phái khác không có sắc mặt tốt.

Thân phận Phương Đông Đình không bình thường, hắn chính là nhi tử duy nhất của trưởng lãoThanh Thành kiếm phái ‘ Thanh Khu Kiếm ’ Phương Thụy.

Mà đám người Hầu Minh chỉ là đệ tử của Phương Thụy.

Hiện tại nhi ử duy nhất của sư phụ chết tại Tương Nam, bọn họ không dám tưởng tượng su phụ của mình sẽ tức giận cỡ nào, khó bảo toàn sẽ không liên quan

tới bọn họ.

Cho nên đám người Hầu Minh nhất định phải tìm ra hung thủ bàn giao với Phương Thụy.

Huống hồ Thanh Thành kiếm phái của bọn họ thân là một trong cầm kiếm ngũ phái, nếu đệ tử dòng chính mà chết không minh bạch sẽ làm môn phái khác chê cười.

Nhưng hiện tại vấn đề dựa theo lời của Tô Tín, giết chết Phương Đông Đình là Cung Thanh Phong cũng đã chết, cầm người chết về báo cáo kết quả, sư phụ của mình sẽ không thoải mái.

Nghĩ tới đây Hầu Minh liền nhìn về phía Tô Tín, lãnh đạm nói:

“Ngươi nói cùng giao thủ với Cung Thanh Phong trừ sư đệ và A Thất, còn có ba bang chủ bang hội Thường Ninh phủ? Hai người khác ở nơi nào?”

Đương nhiên Hầu Minh không tin lời Tô Tín nói, hắn nhất định phải tự mình kiểm tra thực hư mới được.

“Hai bang chủ khác bị thương nặng, cũng đã trở về dưỡng thương.”

Tô Tín thành thành thật thật đáp.

Hầu Minh vung tay lên: “Bảo người của ngươi mang bọn họ tới.”

Tô Tín lập tức bảo người dẫn hai tên đệ tử Thanh Thành kiếm phái mang Mạnh Trường Hà và Hạ Thiên đến.

Nói ra hai bang chủ này đúng là không mai, lúc này mới vừa vặn trở lại bang phái của mình dưỡng thương đã bị đệ tử Thanh Thành kiếm phái mang tới Kim Nguyệt phường.

Nhìn thấy mọi người đến, Hầu Minh lạnh lùng nói: “Nói chi tiết những gì các ngươi trải qua, không được bỏ sót mảy may, đúng rồi, tách ra thẩm vấn.”

Hầu Minh xem như thông minh, biết rõ tách ra hỏi có thể làm cho nội tâm của bọn họ áp lực, càng có thể phòng ngừa bọn họ thông cung.

Đáng tiếc chiêu này nhất định vô dụng.

Hạ Thiên và Mạnh Trường Hà biết có hạn, bọn họ không ngừng miêu tả Cung Thanh Phong cường đại, người ta nghe như lọt vào sương mù.

Thực lực và tầm mắt bọn họ có hạn, chỉ có thể nhìn ra những việc này, sau đó là Tô Tín âm thầm nói chi tiết cho bọn họ biết, mỗi chi tiết đều tỉ mỉ và rõ ràng, làm cho bọn họ không cảm thấy có tật xấu gì.

Nhưng Hầu Minh vẫn cảm giác có chút không đúng, hắn đuổi Hạ Thiên và Mạnh Trường Hà i, một mình hỏi Tô Tín: “Thi thể sư đệ ta và A Thất ở đâu?”

“Vẫn còn trong địa cung.”

Tô Tín đáp.

Hầu Thông nhíu mày hỏi: “Vì sao các ngươi không mang thi thể bọn họ ra?”

Tô Tín cười khổ nói: “Lúc trước chúng ta sợ hãi Giang Lăng đuổi giết thì làm sao lo lắng chuyện khác chứ.”

Hầu Thông nghĩ lại cảm thấyTô Tín nói có đạo lý, hắn nói thẳng: “Vậy được, ngươi dẫn chúng ta đi địa cung xem, thuận tiện mang thi thể sư đệ ta ra.”

Tô Tín nói ra: “Chìa khóa mở địa cung nằm trong tay Tạ cô nương.”

Hầu Thông chau mày, hắn chỉ có thể tìm Tạ Chỉ Yến, thỉnh nàng mở cửa địa cung ra.

Về phần cường đoạt cái chìa khóa, cho dù thực lực bọn họ mạnh hơn Tạ Chỉ Yến cũng không dám làm như vậy.

Trong tình huống chìa khóa vô chủ mọi người có thể tranh đoạt, nhưng hiện tại chìa khóa rơi vào trong tay Tạ Chỉ Yến thì thứ này chỉ thuộc về Dịch Kiếm Môn.

Nếu đám người Hầu Minh dám cường đoạt chính là gây hấn với Dịch Kiếm Môn, phá hư quy củ của mọi người.

Trừ phi hai môn phái quan hệ đã tồi tệ đến mức thủy hỏa bất dung, nếu không sẽ không có chuyện trở mặt không lưu tình như vậy.

Tạ Chỉ Yến cũng không có làm khó Hầu Thông, thoải mái mở địa cung ra, từ đó đám người Hầu Thông i vào.

Dựa theo Tô Tín chỉ dẫn, quả nhiên đám người Hầu Thông tìm được thi thể đám người Phương Đông Đình.

Thi thể ba người Cung Thanh Phong, A Thất, Phương Đông Đình đang cầm kiếm trong tay, thời điểm này vẫn duy trì bộ dạng công kích lẫn nhau, máu tươi trên mặt đất chảy thành dòng.

Hầu Minh nhíu mày, nói: “Đừng lo lắng, tất cả mọi người đi thăm dò chung quanh, nhìn xem thi thể có gì khác thường hay không.”

Mấy người kia đều xuất thân dòng chính Thanh Thành kiếm phai, trước khi gia nhập Thanh Thành kiếm phái cũng xuất thân đại gia tộc, thân phận cao quý, tự nhiên không muốn kiểm tra thi thể.

Nhưng tốt xấu bọn họ cũng biết nặng nhẹ, tuy chán ghét nhưng chỉ có thể thăm dò ba thi thể, kiểm tra có khác thường hay không.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 125 - Bàn Giao Hậu Sự (1)

Bốn người Thanh Thành kiếm phái không ngừng khám nghiệm tử thi, Tô Tín đứng ở phía sau không có gì khác thường.

Tuy hắn đã bố trí ba thi thể nhưng vẫn có rất nhiều điểm đáng ngờ, chỉ cần đụng phải người giang hồ có kinh nghiệm tuyệt đối không giấu diếm được.

Tô Tín cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Tinh thần của hắn lúc nào cũng đặt lên thân đám người Hầu Minh, một khi bọn chúng phát hiện không đúng thì chính mình lập tứchối oái vũ kỹ tiêu hao phẩm trốn chạy để khỏi chết.

Đúng vậy, không phải liều mạng mà là trốn chạy để khỏi chết.

Trước mặt có tới bốn tên võ giả Tiên Thiên, cho dù vũ kỹ tiêu hao phẩm uy lực lớn nhưng Tô Tín cũng không có nắm chắc đánh chết tất cả bọn chúng.

May mà đám người Hầu Minh cũng không nhìn ra cái gì không đúng, bọn họ chỉ xem xét vết thương một chút liền tính toán kiểm tra xong thi thể.

Bọn họ xem ra, ba cổ thi thể này đúng như lời của Tô Tín nói, đều là chém giết lẫn nhau, ngay cả chi tiết cũng đúng như Tô Tín nói.

Sau khi xem xong, Hầu Minh nói: “Mang ba thi thể này quay về, chờ Ngô sư thúc đến lại bàn giao cho hắn.”

Ba người còn lại gật đầu, lúc này di chuyển ba thi thể ra ngoài, quá trình này

nội tâm Tô Tín căng thẳng.

Kinh mạch trong cơ thể Cung Thanh Phong đã vỡ vụn, nếu như dùng lực lớn thì kinh mạch của hắn sẽ triệt để nát bấy, khi đó toàn thân biến thành huyết nân.

Bởi như vậy cho dù là kẻ đần cũng có thể nhìn ra trong đó khẳng định có không đúng.

Nhưng may mắn đám người Thanh Thành kiếm phái cũng chỉ quy củ mang thi thể ra, cũng không có làm ra cử động hả giận.

Sau khi ra ngoài, Hầu Minh phân phó Tô Tín: “Chuẩn bị cho chúng ta mấy gian phòng khách sạn tốt nhất, đợi ngày mai sư thúc ta tới chúng ta còn cần báo cáo với hắn, như vậy chuyện Thường Ninh phủ mới xem như chính thức giải quyết.”

Tô Tín vội vàng nói: “Ta đã bao một gian khách sạn tốt nhất Khoái Hoạt Lâm, hiện tại mời các vị đi qua.”

Hầu Minh thoả mãn gật gật đầu, bang chủ tiểu bang phái này xem như biết chuyện.

Tô Tín về sau còn gọi mấy người tới lưu giữ thi thể trong nghĩa trang Thường Ninh phủ, hắn tự mình dẫn đám người Hầu Minh đi khách sạn nghỉ ngơi.

Sau khi an bì đám người Hầu Minh, Tô Tín lập tức quay người bỏ chạy, hắn dùng tốc độ nhanh nhất quay về Kim Nguyệt phường.

Vấn đề này còn chưa kết thúc, Thanh Thành kiếm phái sẽ có sư thúc của Hầu Minh hỏi tới.

Có thể được Hầu Minh xưng là là sư thúc, thực lực và trí tuệ của hắn không kém, kinh nghiệm giang hồ cũng không phải đám người Hầu Minh có thể so sánh.

Huống hồ cho dù sư thúc Hầu Minh không nhìn ra Tô Tín gian lận thi thể Cung Thanh Phong, sau khi đặt thời gian dài thi thể sẽ biến hóa, cũng không biết thời gian này là một ngày hay hai ngày, không ai có thể biết.

Chờ tới lúc mọi người nhìn thấy thi thể biến thành huyết nhân thì mọi việc sẽ bại lộ.

Không cần tra xét, không cần hoài nghi, nhất định là Tô Tín giở trò quỷ.

Cho nên hắn tuyệt đối không thể ở lại Thường Ninh phủ được nữa, nhất định phải trước khi Ngô sư thúc của Thanh Thành kiếm phái tới nơi này liền rời đi Thường Ninh phủ.

Sau khi chạy về Kim Nguyệt phường, Tô Tín đi trường tư thục gọi Hinh Nhi.

Nhìn thấy ca ca của mình lúc này tìm mình, Hinh Nhi nghi ngờ hỏi: “Ca ca, trong nhà xảy ra chuyện gì sao?”

Tô Tín sờ sờ đầu Hinh Nhi, nói: “Không có, đi cùng ca ca gặp Tạ tỷ tỷ.”

Hinh Nhi nhu thuận gật gật đầu.

Trong khoảng thời gian này Tạ Chỉ Yến dạy nàng không ít, Hinh Nhi cũng có tốt cảm với vị tỷ tỷ nhu hòa kia.

Trên đường mang theo Hinh Nhi đi vào khách sạn của Tạ Chỉ Yến, lúc này Tạ Chỉ Yến đang đốc xúc đám tiểu Thất luyện kiếm.

Sau khi Tô Tín đi vào, trầm giọng nói: “Tạ cô nương, ta có thể nói với ngươi vài lời hay không?”

Tạ Chỉ Yến gật gật đầu, bảo đám người tiểu Thất đi ra noài.

Đợi đến lúc mọi người đi rồi, Tô Tín nói ra: “Cung Thanh Phong, Phương Đông Đình và A Thất đều là ta giết.”

Tạ Chỉ Yến không nói gì nhưng ánh mắt lại mang theo một tia chấn kinh.

Trước kia nàng cũng hoài nghi nguyên nhân cái chết của Phương Đông Đình, bởi vì tính cách của hắn căn bản không có khả năng dốc sức liều mạng với Cung Thanh Phong.

Trong tình huống bình thường, nếu Phương Đông Đình chạy trốn Cung Thanh Phong giết chết mới là bình thường, nhưng Phương Đông Đình lại đồng quy vu tận với Cung Thanh Phong, việc này đã làm Tạ Chỉ Yến hoài nghi.

Cho dù nàng nghĩ thế nào cũng không ngờ Tô Tín lại giết Cung Thanh Phong, ban chủ tiểu bang phái Thường Ninh phủ bình thường trước mặt quá không đơn giản.

“Ngươi hồ lộng vượt qua đám người Hầu Minh, ngươi định trốn sao? Sư thúc đám người Hầu Minh có lẽ là võ giả Thần Cung Cảnh trong Thanh Thành kiếm phái, là ‘ Tứ Linh Kiếm ’

Ngô Đạo Viễn, nguyên thần của hắn đã chạm tới biên giới nguyên thần cảnh, cũng đạt tới cảnh giới tông sư.”

“Cho dù ngươi có thể giết chết Cung Thanh Phong nhưng ngươi khó tiếp được ba chiêu của Ngô Đạo Viễn, hơn nữa ngươi làm những thủ đoạn kia, đoán chừng cũng rất khó giấu diếm được Ngô Đạo Viễn.”

Dù thế nào cũng quen biết một hồi, Tạ Chỉ Yến tốt tâm nhắc nhở Tô Tín một phen.

Tô Tín gật đầu nói: “Ta đều biết, lần này ta muốn cầu Tạ cô nương một việc.”

Tạ Chỉ Yến ngẫm lại nói: “Lần này ngươi giúp ta rất nhiều, chỉ cần ta có thể giúp đỡ ngươi, ngươi có thể nói, nhưng ta không thể giúp ngươi đối phó Ngô Đạo Viễn.”

“Hắn là tiền bối giang hồ, cho dù ta là đệ tử chưởng môn Dịch Kiếm Môn cũng không lọt vào mắt hắn.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Ta biết việc này, ta muốn phó thác Hinh Nhi cho ngươi, cho nàng gia nhập Dịch Kiếm Môn.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 126 - Bàn Giao Hậu Sự (2)

“Ta giết nhi tử trưởng lão Thanh Thành kiếm phái, hơn nữa còn lừa gạt đám người Hầu Minh như vậy, Thanh Thành kiếm phái sẽ không bỏ qua cho ta, ta không thể mang Hinh Nhi theo ta mà bị đuổi giết bốn phía.”

Nghe được Tô Tín nói như vậy, Hinh Nhi trong ngực hắn đang khóc lóc.: “Ô ô ô! Ca ca ngươi không quan tâm ta sao? Không có sao, Hinh Nhi không sợ khổ, chỉ cần có thể ở cạnh ca ca, Hinh Nhi không sợ gì cả.”

“A mẫu đi rồi, Hinh Nhi không thể lại rời xa ca ca!”

“Ca ca, xin ngươi, ngươi không nên vứt bỏ Hinh Nhi được không? Hinh Nhi nhất định sẽ ngoan ngoãn học a.”

Mũi Tô Tín chua xót nhưng hắn vẫn lau nước mắt trên mặt Hinh Nhi, ôn nhu nói: “Hinh Nhi nghe lời, ca ca sẽ không bỏ ngươi, chờ có cơ hội ca ca sẽ gặp ngươi.”

“Hinh Nhi ngươi không phải nói tương lai muốn học tốt kiếm pháp bảo hộ ca ca sao? Vậy lần này ngươi đi theo Tạ tỷ tỷ tốt tốt học kiếm pháp, chờ ngươi lợi hại là có thể bảo hộ ca ca, đến lúc đó chúng ta có thể không rời xa nhau.”

Tuy Tô Tín nói như vậy nhưng Hinh Nhi vẫn khóc lóc đứt ruột đứt gan, cho dù thế nào cũng không ngăn được.

Tạ Chỉ Yến thở dài một hơi nói: “Cho dù ngươi không nói, ta tuyệt đối không cho phép bọn họ tổn thương Hinh Nhi.”

“Huống hồ ngươi không phải nhờ ta giúp đỡ, mà là tặng đại lễ cho ta.”

“Hinh Nhi có kiếm tâm trời sinh, chỉ cần đệ tử cầm kiếm ngũ phái gặp được nàng nhất định sẽ hô hào muốn thu nàng làm đồ đệ.”

“Ngươi có thể để cho Hinh Nhi gia nhập Dịch Kiếm Môn, ta thiếu nợ nhân tình của ngươi mới đúng.”

Tô Tín nói:

“Vậy được, ta còn có một yêu cầu quá đáng, muốn mời ngươi giúp ta chiếu cố Phi Ưng Bang.”

“Nếu hiện tại ta đi, chờ đến lúc người Thanh Thành kiếm phái phát hiện chân tướng sự việc, nói không chừng bọn chúng sẽ ra tay với Phi Ưng Bang.”

“Những huynh đệ trong bang theo ta thời gian dài như vậy, nếu bởi vì nguyên nhân của ta mà bị Thanh Thành kiếm phái đồ sát, ta không đành lòng.”

Tạ Chỉ Yến gật đầu nói: “Đây là việc nhỏ, không có vấn đề.”

Nếu bảo nàng bảo vệ Tô Tín là đầu sỏ giết Phương Đông Đình thì nàng làm không được, Thanh Thành kiếm phái cũng không cho nàng mặt mũi.

Nhưng chỉ bảo trụ tiểu bang phái Thường Ninh phủ thì không có vấn đề gì.

Đạt được Tạ Chỉ Yến hứa hẹn, Tô Tín quay người đẩy cửa rời đi, hắn không dám quay mặt nhìn sang Hinh Nhi đang khóc lớn.

Tạ Chỉ Yến thở dài một hơi, ngồi xổm xuống vươn ngọc thủ lau nước mắt trên gương mặt nhỏ nhắn của Hinh Nhi.

Giang hồ chính là như thế, chỉ có ân oán tình cừu, không có thị phi đúng sai.

Thanh Thành kiếm phái chỉ biết Tô Tín giết Phương Đông Đình, cũng không hỏi hắn tại sao lại giết Phương Đông Đình..

Chỉ nhìn kết quả, không hỏi quá trình, việc này không chỉ là phương pháp làm việc của Thanh Thành kiếm phái, trên thực tế đại đa số môn phái giang ồ đều là như thế.

Tô Tín chỉ là tiểu bối vô danh nhưng lại dám giết đệ tử đích truyền của Thanh Thành kiếm phái, hơn nữa còn là nhi tử trưởng lão.

Nếu Thanh Thành kiếm phái không cầm đầu của hắn về, mặt mũi mất lớn.

Cho nên Tạ Chỉ Yến có thể tưởng tượng ra được, Tô Tín kế tiếp sẽ thừa nhận cường độ đuổi giết lớn cỡ nào.

“Nếu lần này ngươi chưa chết, hắn sẽ không còn là tiểu bối vô danh trong giang hồ.”

Tạ Chỉ Yến thở dài một hơi, nàng vỗ nhẹ vào cổ Hinh Nhi, Hinh Nhi lập tức bất tỉnh ngủ thật say.

Hiện tại cảm xúc của Hinh Nhi hơi kích động, nên cho nàng ngủ một giấc.

Lúc này Tô Tín cũng không có sốt ruột rời đi, hắn lại gọi Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành còn có Lý Thanh đến.

Ba người này phải nói là ba người Tô Tín tốn khí lực lớn nhất bồi dưỡng trong Phi Ưng Bang, cũng là tâm phúc của hắn.

Hoàng Bỉnh Thành vừa vào đã hưng phấn nói: “Lão đại, chúng ta chuẩn bị tiến công địa bàn của Thần Phong Hội sao?”

“Từ khi Cung Thanh Phong chết đi, hiện tại Thần Phong Hội đã quần long vô thủ, đã sớm loạn thành hỗn loạn.”

“Chúng ta có thể ra tay nhanh một chút, nếu không sẽ bị Thiết Đao Hội và Tam Anh hội vượt lên trước.”

Tô Tín thản nhiên nói: “Ta sắp rời khỏi Thường Ninh phủ.”

Ba người lập tức sững sờ, Hoàng Bỉnh Thành cả kinh kêu lên: “Lão đại ngươi nói cái gì? Ngươi rời khỏi Thường Ninh phủ làm gì?”

Tô Tín trầm giọng nói: “Trong cung điện dưới đất, Thanh Thành kiếm phái Phương Đông Đình là ta giết, ta chỉ lừa dối đám người Hầu Minh mà thôi.”

“Vấn đề này chỉ có thể giấu nhất thời không thể giẫu mái được, ngày mai cao thủ Thanh Thành kiếm phái sẽ đến, đoán chừng kế tiếp ta sẽ bị Thanh Thành kiếm phái toàn lực đuổi giết.”

Ba người Hoàng Bỉnh Thành lập tức cảm khí lạnh xông lên đỉnh đầu, ngay cả Lý Phôi trước giờ bình tĩnh cũng kinh hãi không thôi.

Trước kia bọn họ chỉ có thể xem như ếch ngồi đáy giếng trong Thường Ninh phủ, không biết nhân sĩ võ lâm bên ngoài mạnh bao nhiêu.

Nhưng trong khoảng thời gian này những người đại phái giang hồ liên tục đi vào Thường Ninh phủ, bọn họ mới biết mình yếu hơn người ta cỡ nào.

Những đệ tử xuất thân đại phái niên kỷ đều hơn hai mươi tuổi hoặc là hơn ba mươi tuổi, thực lực của bọn họ đều là cảnh giới TIên Thiên.

Lại nhìn bản thân mình, luyện võ công nửa đời người võnhưng không sờ được cánh cửa Tiên Thiên.

Nhưng đây chỉ là đệ tử trẻ tuổi của đại phái mà thôi, lực lượng hạch tâm của đối phương khủng bố cỡ nào, thậm chí đám người Hoàng Bỉnh Thành không dám nghĩ thêm.

Hiện tại lão đại sẽ bị đại phái như Thanh Thành kiếm phái đuổi giết, cũng khó trách bọn họ không thể bình tĩnh nổi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 127 - Chân Tướng Bại Lộ (1)

Đối với Phi Ưng Bang, Tô Tín có một chút không nỡ, dù sao đây là thế lực đầu tiên hắn hao tâm tổn trí gầy dựng nên.

Cho dù không nỡ nhưng dưới áp lực cường đại của Thanh Thành kiếm phái thì hắn nhất định phải trốn, trốn càng xa càng tốt.

Tô Tín trầm giọng nói: “Hiện tại Phi Ưng Bang đã dần dần đi vào chính quy, chỉ cần phương hướng phát triển không đổi, nó vẫn như cũ là một trong những bang phái cường đại nhất Thường Ninh phủ.”

“Sau khi ta đi, Lý Phôi lên làm bang chủ, nhưng trên thực tế sự vụ bang phái sẽ do lão Hoàng ngươi phụ trách.”

“Kỳ thật lão Hoàng ngươi phù hợp với vị trí bang chủ nhưng quy củ giang hồ là như thế, cường giả vi tôn.”

Hoàng Bỉnh Thành gật gật đầu, đương nhiên hắn biết đạo lý kia.

Lão đại của những bang phái Thường Ninh phủ đều là cường giả cảnh giới Hậu Thiên Đại viên mãn, hắn còn không có đột phá Hậu Thiên sơ kỳ nên cực kỳ yếu ớt, không duyên cớ làm cho kẻ khác cười nhạo.

Hắn am hiểu nhất chính là đứng sau lưng cường giả xử lý công việc.

Huống hồ dùng quan hệ giữa hắn và Lý Phôi, cho dù Lý Phôi làm bang chủ cũng không hạn chế quyền hành của hắn, ngược lại sẽ giao tất cả sự vụ trong bang cho hắn, mặc dù hắn không phải bang chủ nhưng có quyền bang chủ.

Ngay sau đó Tô Tín lại nói với Lý Thanh: “Lý Thanh, tuy ngươi tuổi này tập võ nhưng ngươi có thiên phú, cũng có nghị lực, sau khi ta đi ngươi sẽ là đường chủ chiến đường, có ngươi và lão Hoàng, Lý Phôi có thể chống đỡ Phi Ưng Bang.”

“Bang chủ ngươi yên tâm, chỉ cần Lý Thanh ta còn sống sẽ không phải bội ngươi và Phi Ưng Bang!”

Lý Thanh thề nói.

Các bang chúng khác kính sợ Tô Tín lớn hơn cảm kích, duy chỉ có hắn là cảm kích lớn hơn kính sợ.

Lúc trước huynh đệ Trần Tam của hắn bị người Thanh Trúc Bang đánh chết, chính vị lão đại này mạo hiểm lớn đi Thanh Trúc Bang ám sát đại đầu mục Đái Trùng.

Phần ân tình này Lý Thanh vẫn ghi nhớ trong lòng.

Tô Tín gật gật đầu, nếu như Lý Thanh là tiểu nhân cũng không đáng hắn bồi dưỡng.

Cuối cùng Tô Tín xuất ra một lọ Dưỡng Khí Đan giao cho Lý Phôi, đây là lần trước hắn tu luyện còn lại, còn không tới mười viên.

“Ngươi bây giờ đã sắp đột phá Hậu Thiên Đại viên mãn, có bình đan dược này có thể giúp ngươi đột phá trong mười ngày.”

“Dùng uy lực Tịch Tà kiếm pháp của ngươi, ngươi có thực lực Hậu Thiên Đại viên mãn đủ sức chấn nhiếp bang phái khác, có thể chèo chống Phi Ưng Bang tiếp tục sừng sững.”

Lý Phôi gật gật đầu tiếp nhận đan dược, trầm giọng nói: “Ta còn, Phi Ưng Bang còn!”

Hắn sẽ không kích động giống Lý Thanh, câu nói kia chính là trừ khi hắn chết, bằng không Phi Ưng Bang sẽ tồn tại.

Sau khi an bài xong tương lai của Phi Ưng Bang, Tô Tín lập tức quay người rời

đi.

Đám người Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành muốn ra ngoài đưa tiễn nhưng lại bị Tô Tín đuổi trở về.

Nhìn thấy Hoàng Bỉnh Thành lão luyện hốc mắt đỏ rực, Tô Tín cười to nói: "Được rồi, đừng làm ra thần thái tiểu nữ nhi nữa, ta cũng không phải đi không trở lại."

"Trong Thường Ninh phủ có rất nhiều người muốn giết ta nhưng ta lúc đó chẳng phải vẫn sống hay sao, hơn nữa ta còn có thể một tay chế tạo Phi Ưng Bang thành bang phái lớn nhất Thường Ninh phủ ah!"

"Thanh Thành kiếm phái thì sao? Nó cũng không làm gì được ta."

Dứt lời, Tô Tín trực tiếp chuẩn bị tốt khoái mã, hắn lập tức lao ra bên ngoài Thường Ninh phủ.

Nhìn bóng lưng Tô Tín biến mất, Hoàng Bỉnh Thành nói: "Lão đại còn trở về không?"

Lý Phôi trầm giọng nói: "Chỉ có thể có lẽ mà thôi, lão đại nhất định sẽ không có việc gì."

Tuy Tô Tín lúc này trêu chọc địch nhân quá mạnh mẽ, thậm chí mạnh tới mức bọn họ chỉ có thể nhìn lên nhưng đám người Lý Phôi vẫn tin tưởng Tô Tín có thể gắng gượng qua một kiếp này.

Đây không phải tin tưởng mù quáng, mà là từ khi bắt đầu Tô Tín đã không làm bọn họ thất vọng qua.

Lúc này đám người Thanh Thành kiếm phái Hầu Minh còn chưa biết Tô Tín đã bỏ trốn mất dạng.

Bọn họ đang thoải mái trong khách điếm.

Tô Tín chọn khách sạn xa hoa nhất trong Khoái Hoạt Lâm, cũng giao trước bạc trong mười ngày, lão bản khách sạn hầu hạ bọn họ giống như tổ tông.

Cho nên mấy người sau khi đi vào khách sạn liền không đi ra ngoài, dù sao bọn họ xem ra, châu phủ lụn bại như Thường Ninh phủ cũng không có gì đáng xem, thành thành thật thật chờ sư thúc tới là được.

Cứ như vậy mãi cho đến giữa trưa ngày hôm sau, bọn họ đoán sư thúc sắp tới nên lúc này mới đi ngoài cửa thành nghênh đón.

Qua mười phút sau có một đạo nhân ăn mặc đạo bào ba màu, lưng vác đạo kiếm đi tới trước mặt ba người.

Tuy bộ pháp đạo nhân kia cực kỳ chậm chạp nhưng mỗi bước đều vượt qua mấy trượng, quả thực còn nhanh hơn khoái mã nhiều lắm, nhìn từ xa có cảm giác như đang súc địa thành thốn.

Đạo nhân tuổi hơn bốn mươi, tướng mạo đường hoàng tuấn tú, có ba chòm râu quanh mép, bộ dạng tiên phong đạo cốt.

Đạo nhân này chính là sư thúc đám người Hầu Minh, ‘ Tứ Linh Kiếm ’ Ngô Đạo Viễn.

Nhìn thấy Ngô Đạo Viễn đến đây, bọn họ đứng thẳng và thần thái cực kỳ cung kính.

Đừng nhìn Ngô Đạo Viễn bộ dạng tiên phong đạo cốt phiêu dật như vậy, hắn là người tính tình rất nóng nảy, nếu đệ tử có nửa điểm sai âầm thì hắn nghiêm khắc răn dạy một lần.

Huống hồ thực lực Ngô Đạo Viễn cũng rất mạnh, mười năm trước hắn đã là võ giả Thần Cung Cảnh, hiện tại đã Thần Cung viên mãn, lựa chọn nguyên thần của mình.

Chỉ cần hắn dung hợp nguyên thần quan tưởng dung hợp với nguyên thần của mình, cảm ngộ lực lượng thiên địa thì hắn có thể tấn chức Nguyên Thần Cảnh, trở

thành võ đạo tông sư.

Đến lúc đó bọn họ không còn gọi Ngô Đạo Viễn là sư thúc, mà là nên gọi Ngô trưởng lão.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 128 - Chân Tướng Bại Lộ (2)

Hầu Minh mang người nghênh đón, cung kính nói ra: “Ngô sư thúc, chúng ta chuẩn bị phòng trong khách sạn tốt nhất Thường Ninh phủ, ngài đi nghỉ ngơi một chút.

Ngô Đạo Viễn hừ lạnh nói: “Ta đường xa tới Thường Ninh phủ chính là vì nghỉ ngơi sao? Bảo tàng Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh như thế nào rồi, nói kỹ càng chuyện xảy ra cho ta biết.”

Nghe được ngữ khí Ngô Đạo Viễn không tốt chút nào, Hầu Minh lập tức co cổ lại, hắn kiên trì nói: “Phương sư đệ chết rồi.”

“Cái gì? Phương Đông Đình đã chết?”

Ngô Đạo Viễn lườm Hầu Minh giống như hung thú ăn người.

Trên người hắn bộc phát khí thế cường đại giống như thái sơn áp đỉnh, thiếu chút nữa làm đám người Hầu Minh ngã xuống đất.

Đều là cảnh giới Tiên Thiên, một là Khí Hải, một là Thần Cung Cảnh đỉnh phong, nửa bước nguyên thần, chênh lệch hai người cách nhau một trời một vực.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nói!”

Ngô Đạo Viễn nói ra từng chữ trong kẽ răng.

Hầu Minh vội vàng nói rõ chi tiết từ đầu tới cuối, không có nửa phần giấu diếm.

“Hừ! Mang ta đi xem thi thể!”

Ngô Đạo Viễn hừ lạnh một tiếng, hắn bảo Hầu Minh đi trước dẫn đường.

Đương nhiên Ngô Đạo Viên không có e ngại Phương Thụy trưởng lão trừng phạt giống như Hầu Minh, thậm chí tiếp qua không lâu thân phận của hắn sẽ ngang hàng với Phương Thụy.

Nhưng Phương Đông Đình thân là đệ tử đích truyền của Thanh Thành kiếm phái, cũng không thể chết không rõ ràng như vậy.

Mặc dù hắn chỉ nghe nói Hầu Minh tự thuật việc này một lần nhưng hắn bước chân vào giang hồ nhiều năm như vậy, trực

giác nói cho hắn biết trong việc này chắc chắn có vấn đề.

Đám người Hầu Minh không dám trì hoãn, lập tức dẫn Ngô Đạo Viễn đưa đến nghĩa trang Thường Ninh phủ.

Vài tên đệ tử Thanh Thành kiếm phái bảo người đưa thi thể tới trước mặt Ngô Đạo Viễn, nhìn thấy kiếm thương trên ba thi thể, sắc mặt Ngô Đạo Viễn dần dần âm trầm.

“Hầu Minh, ngươi tới.”

Ngô Đạo Viễn lạnh lùng nói.

Hầu Minh cẩn thận đi tới bên cạnh: “Sư thúc, ngài có gì cần phân phó…”

Ba!

Hắn còn chưa có nói xong đã bị Ngô Đạo Viễn tát lên mặt một cái, lực lượng kia đánh thân thể hắn quay vòng vòng.

“Ngu ngốc!”

Ngô Đạo Viễn mắng chửi một câu.

Hầu Minh bụm mặt, ủy khuất nhìn Ngô Đạo Viễn, hắn không rõ tại sao mình bị mắng ngu ngốc.

“Các ngươi nói tên Tô Tín bang chủ tiểu bang phái nhìn thấy Phương Đông Đình đồng quy vu tận với Cung Thanh Phong sau khi A Thất chết đi.”

Hầu Minh vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta cẩn thận đã kiểm tra miệng vết thương đúng là ba người đồng quy vu tận.”

Ngô Đạo Viễn lạnh lùng nhìn Hầu Minh, trong ánh mắt bắn ra lửa giận ngập

trời.

“Chẳng lẽ ngươi không suy nghĩ một chút, dùng tính cách của Phương Đông Đình, hắn sẽ đồng quy vu tận với Cung Thanh Phong sau khi một tên nô bộc như A Thất chết hay sao?”

Trên đầu Hầu Minh lập tức đổ mồ hôi lạnh như mưa.

Nghe Ngô Đạo Viễn nói như vậy, hắn mới nhớ tới chỗ không đúng.

Hắn biết rõ tính các của vị sư đệ này, tuyệt đối tự ngạo và ích kỷ.

Nếu như Phương Đông Đình chết trước, A Thất đoán chừng sẽ dốc sức liều mạng với Cung Thanh Phong.

Nhưng nếu như trái lại, vấn đề này không có khả năng thành lập.

Phương Đông Đình nhất định sẽ ném A Thất và bản thân chạy trối chết, đối với hắn mà nói, tánh mạng mình quan trọng hơn nô bộc, chuyện này không cần suy nghĩ!

"Tên khốn kia dám gạt ta!"

Ánh mắt Hầu Minh lập tức lạnh lẽo.

Ngô Đạo Viễn hừ lạnh nói: "Chuyện còn chưa hết đâu."

Nói xong Ngô Đạo Viễn cúi xuống chạm vào thi thể Cung Thanh Phong, nội lực tiến vào trong thi thể của hắn, mạch máu trên thi thể Cung Thanh Phong lập tức

nổ tung, toàn thân biến thành huyết nhân.

Đám người Hầu Minh bị cảnh tượng này dọa sợ, vội vàng lui về phía sau vài bước.

Nhưng Ngô Đạo Viễn làm như không thấy cảnh tượng đáng sợ như vậy, lại tiếp tục dùng nội lực dò xét thi thể Phương Đông Đình và cuối cùng hắn lạnh lùng nói: "Cung Thanh Phong là bị người ta dùng vũ kỹ cường đại chấn vỡ kinh mạch mà chết.

"Trước khi Phương Đông Đình chết đã bị người ta làm bị thương nặng, cuối cùng mới chét dưới thân kiếm, có người che giấu kiểu chết của bọn họ, quả nhiên là lớn mật, tâm tư thật sâu."

Kiếm thương là ngoài sáng, người bình thường nhìn thấy thương thế bề ngoài tuyệt đối không đi dò xét thi thể của người ta, đây là thói quen chủ quan, đặc biệt là thái điểu mới vào giang hồ giống nhưa đám người Hầu Minh.

Tô Tín dựa vào điểm này lừa bịp Hầu Minh, nếu không Ngô Đạo Viễn từ mới bắt đầu đã lập tức hoài nghi Tô Tín, hắn cũng sẽ không nghĩ tới sẽ dùng chân khí kiểm tra thi thể.

Biết rõ mình bị lừa gạt như kẻ đần, Hầu Minh quát lớn: “Tô Tín! Tất cả đều là tên Tô Tín kia! Dám giết người Thanh Thành kiếm phái chúng ta, còn dám tính kế lừa gạt, ta muốn bầm thây hắn thành vạn đoạn!”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 129 - Thanh Thành Kiếm Pháp Nghẹn Khuất (1)

Hầu Minh muốn bầy thây Tô Tín thành vạn đoạn, đáng tiếc suy nghĩ này không thể thực hiện được.

Đợi đến lúc Hầu Minh dẫn Ngô Đạo Viễn hùng hổ đi tới Phi Ưng Bang thì biết tin tức Tô Tín đã rời đi vào hôm qua.

Hầu Minh bắt lấy tên bang chủng thủ vệ và hét lên: “Tô Tín đã đi đâu?”

Tên bang chúng kia sợ hãi sắp khóc: “Ta thật không biết bang chủ đi đâu, ngày hôm qua trong bang tuyên bố Tô bang tặng vị trí cho Lý bang chủ, hắn suôt đêm cưỡi khoái mã ra khỏi thành.”

Ngô Đạo Viễn đứng sau lưng Hầu Minh và lạnh lùng nói: “Tô Tín đã dám tính toán chúng ta, chắc chắn sẽ không ngây ngốc ở chỗ này chờ chúng ta tới tìm hắn.”

Hầu Minh oán hận ném tên bang chúng qua một bên, tinh thần của hắn chấn động, nói: “Đúng rồi, Phi Ưng Bang là Tô Tín một tay thành lập, cho dù hắn chạy trốn khỏi hết, hắn cũng dàn xếp thỏa đáng truyền vị trí cho kẻ khá, hiện tại bang chủ là thân tín trước kia của hắn, hắn nhất định sẽ biết rõ Tô Tín đi đâu.”

Trong mắt Ngô Đạo Viễn bắn ra một tia sát cơ, nói: “Vậy thì tốt, tìm tên bang chủ hiện tại hỏi một câu, nếu như hắn không biết điều, chúng ta sẽ đồ sát Phi Ưng Bang!”

Tuy Thanh Thành kiếm phái bọn họ là danh môn chính phái nhưng trong lịch sử làm không ít việc đồ tông diệt môn.

Huống hồ đối phương chỉ là tiểu bang phái mà thôi, thanh danh bản thân bất chính, sau khi diệt đại khái sẽ nói bọn họ làm ác một phương, là bang phái bất lương, sẽ không có ai đứng ra nói chuyện vì bọn họ.

Một đám người xông thẳng vào đường khẩu Phi Ưng Bang, nhưng mặc dù bang chúng Phi Ưng Bang muốn chặn đường nhưng đều bị một kiếm của Hầu Minh chém bay, mắt thấy không sống nổi nửa, những người còn lại lập tức câm như hến, không dám nói nữa một câu.

Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi đã sớm nghe tin tức, vội vàng chạy ra đường khẩu.

Hầu Minh nhìn thấy hai người này, hắn lạnh lùng nói: "Nói, Tô Tín đi nơi nào! Đừng cho rằng ta không biết hai người các ngươi đều là tâm phúc của Tô Tín, khẳng định biết rõ hắn đi nơi nào! Nếu như không nói, hôm nay ta sẽ đồ sát Phi Ưng Bang."

Hoàng Bỉnh Thành khổ sở nói: "Ta thật không biết lão đại đi đâu ah, mấy vị là quý nhân Thanh Thành kiếm phái, lão đại đắc tội các ngươi, nhất định sẽ trốn càng xa càng tốt, cho dù chúng ta là tâm phúc của hắn, hắn cũng không nói chuyện này cho chúng ta biết."

Hầu Minh lạnh lùng nói: "Thời điểm này còn muốn ngoan cố, tìm chết."

Hắn vừa dứt lời liền chém một kiếm về phía Hoàng Bỉnh Thành, trên mũi kiếm còn có cương khí màu xanh tỏa sáng giống như cương phong, cách ba bước vẫn có thể cảm nhận được hàn ý trong đó.

Nhìn thấy Hầu Minh nói động thủ là động thủ, Lý Phôi lập tức rút trường kiếm bên hông ra, hắn hắn giống như quỷ mị, trong nháy mắt đã tới sau lưng Hầu Minh, thi triển bảy mười hai lộ Tịch Tà kiếm pháp, chiêu chiêu cay độc quỷ dị.

Hầu Minh cũng bị tốc độ quỷ dị của Lý Phôi dọa kêu to một tiếng.

Hắn chưa nhìn thấy tốc độ thân pháp như thế này, ngay cả võ giả Tiên Thiên

cũng không có bao nhiêu người có tốc độ như Tô Tín.

Hầu Minh lại không bối rối.

Tốcđoộ Lý Phôi nhanh hơn nữa cũng chỉ là võ giả Hậu Thiên trung kỳ mà thôi, không có lực lượng thì nhanh hơn nữa có thể làm gì?

Trường kiếm trong tay của hắn xẹt qua đường công quỷ dị, trong nháy mắt thay đổi phương hướng, vô số liệt phong kiếm cương bộc phát đáng sợ, công kích không có khe hở, Lý Phôi trốn cũng không trốn được, hắn bị đánh bay ra ngoài, khóe miệng chảy máu tươi.

Hầu Minh cười lạnh nói: "Hạt gạo mà dám so với ánh trăng, quả thực là muốn chết!"

Cho dù như thế nhưng Hầu Minh cũng kinh ngạc thực lực Lý Phôi còn mạnh hơn võ giả Hậu Thiên trung kỳ không ít.

Nếu đổi thành võ giả Hậu Thiên trung kỳ khác đã sớm chết dưới kiếm của hắn.

Đang lúc Hầu Minh muốn bổ sung Lý Phôi một kiếm, lúc này có giọng nói lạnh nhạt vang lên.

"Hầu Minh, Thanh Thành kiếm phái các ngươi có ân oán với Tô Tín thì ta mặc kệ, ngươi không thể động người Phi Ưng Bang."

Tạ Chỉ Yến chậm rãi đi vào đường khẩu, lúc này trong mắt Hoàng Bỉnh Thành, vị Tạ nữ hiệp chẳng khác gì thiên nữ, xuất hiện quá kịp thời.

Sắc mặt Hầu Minh lúc này vô cùng khó coi, Tạ Chỉ Yến không có nhìn hắn nhiều, lúc này gật đầu chào Ngô Đạo Viễn: "Ngô tiền bối ngài khỏe."

Sắc mặt Ngô Đạo Viễn m trầm nói: "Ta cũng không dám giả trang tiền bối trước mặt thiên nữ Dịch Kiếm Môn, ngươi ngăn cản chúng ta là có ý gì? Phi Ưng Bang Tô Tín dám giết đệ tử Dịch Kiếm Môn, chẳng lẽ ngươi muốn vì một tiểu bang phái muốn đối địch với Thanh Thành kiếm phái hay sao?"

Tạ Chỉ Yến lạnh nhạt nói: “Giết Phương Đông Đình là Tô Tín, ngươi i tìm hắn báo thì thì ta không xen vào. Nhưng Phi Ưng Bang đã từng giúp ta, cho nên ngươi không thể động nó.”

Ngô Đạo Viễn giận quá hóa cười, nói: “Hảo hảo hảo! Không hổ là đích truyền Dịch Kiếm Môn, đệ tử huyền tâm kiếm chủ Mạnh Kinh Tiên, quả nhiên có đảm lượng.”

“Nếu lời này của ngươi do sư phụ ngươi nói thì ta không nói hai lời lập tức xoay người rời đi, nếu đổi thành ngươi nói, ta chỉ muốn hỏi ngươi dựa vào cái gì?”

Thanh Thành kiếm phái vốn có quan hệ không tốt với Dịch Kiếm Môn, mặc dù Tạ Chỉ Yến là đệ tử chưởng môn Dịch Kiếm Môn nhưng hắn không có e ngại.

Vào lúc này bên ngoài có giọng nói vọng vào.

“Chỉ bằng nàng là đệ tử Dịch Kiếm Môn, ngươi có ý kiến?”

Một nam tử trung niên thân thể cao lớn, sau lưng cõng một thanh cự kiếm, gương mặt râu ria xồm xàm đi tới, hắn bước đi mỗi bước đều làm hào khí trong đường khẩu nặng hơn một phần.

Đợi đến lúc hắn đi đến bên cạnh Tạ Chỉ Yến thì Ngô Đạo Viễn khá tốt, đám đệ tử Tiên Thiên Khí Hải Cảnh như Hầu Minh suýt nữa bị khí thế cường đại ép quỳ rạp xuống đất.

Nhìn thấy nam tử trung niên, Tạ Chỉ Yến lập tức tươi cười ngọt ngào.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 130 - Thanh Thành Kiếm Pháp Nghẹn Khuất (2)

“Sở sư thúc ngươi cuối cùng đã đến, nếu không ta không trấn được mấy vị sư huynh và sư thúc Thanh Thành kiếm phái rồi.”

Trong tích tắc nhìn thấy nam tử trung niên, sắc mặt Ngô Đạo Viễn biến thành cực kỳ khó coi.

“‘ Thiết Huyết Kiếm Cuồng’ Sở Bất Phàm! Tại sao ngươi ở nơi này?”

Ngô Đạo Viễn âm trầm hỏi một câu.

Đối mặt Tạ Chỉ Yến, hắn có thể không đặt nàng vào trong mắt nhưng đối mặt Sở Bất Phàm, cho dù hắn có thêm mười lá gan cũng không dám chống đối.

Không chỉ bởi vì thực lực đối phương, cũng bởi vì đối phương chính là tên điên!

‘ Thiết Huyết Kiếm Cuồng’ Sở Bất Phàm, người này có danh khí lớn vào mười năm trước, hắn là cao thủ top mười Nhân Bảng đời trước, hiện tại đã đạt tới Thần Cung Cảnh đỉnh phong.

Vốn Sở Bất Phàm có thể trước ba mươi trùng kích Nguyên Thần Cảnh, trở thành một trong những võ đạo tông sư trẻ tuổi nhất.

Hắn cảm thấy tu vi của mình không viên mãn, hắn lại phế bỏ tu vi hai tiểu cảnh giới của mình, một lần nữa bắt đầu tu luyện từ Khí Hải Cảnh, không đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất tuyệt đối không đột phá nguyên thần.

Gia giả vì cầu viên mãn đã tự phế võ công của mình, nói hắn là tên điên đúng là còn nói tốt về hắn.

Nhưng Sở Bất Phàm đúng là làm được, hơn nữa sau khi trùng tu thực lực của hắn cường đại hơn, quả thực chính là vô địch trong cùng cấp.

Hắn có danh hiệu ‘ Thiết Huyết Kiếm Cuồng ’ càng thuyết minh dầy đủ tính cách của hắn.

Sở Bất Phàm làm việc thiết huyết, làm người càng liều lĩnh vô độ, không đặt ai vào trong mắt.

Hắn từng xung đột với một đường chủ Bách Huyết Thanh Sơn Đường trong thiên hạ thất bang, dưới sự giận dữ hắn đánh thẳng vào hơn ba mươi đường khẩu Bích Huyết Thanh Sơn Đường, trong cùng giai đoạn không người có thể địch, trực tiếp dẫn xuất mấy trưởng lão Nguyên Thần Cảnh của Bích

Huyết Thanh Sơn Đường xuât hiện, suýt nữa hai phái đại chiến với nhau.

Lúc này Sở Bất Phàm nhìn chằm chằm vào Ngô Đạo Viễnvà cười lạnh nói: “Chính ngươi muốn khi dễ đệ tử Thanh Thành kiếm phái chúng ta? Chỉ Yên ngươi không cần sợ, Thanh Thành kiếm phái tính toán là cộng lông gì, dám nói nhiều một câu lão tử bổ sống hắn.”

Ngô Đạo Viễn phẫn nộ nói: “Sở Bất Phàm ngươi có giảng quy củ hay không? Bang chủ Phi Ưng Bang giết đệ tử Thanh Thành kiếm phái, đệ tử Dịch Kiếm Môn lại giữ gìn Phi Ưng Bang, rốt cuộc là ai khi dễ ai?”

Sở Bất Phàm cười lạnh nói: “Lão tử không xen vào nhiều như vậy, ta quản cái gì a miêu a cẩu bị giết, dù sao đệ tử Dịch Kiếm Môn ta hôm nay bảo vệ Phi Ưng Bang, ai dám động thì ta bổ kẻ đó.”

“Còn nữa, ta nghe nói bảo tàng Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh bị đệ tử Dịch Kiếm Môn tìm được, nếu các ngươi dám duỗi móng vuốt loạn, cũng đừng trách lão tử không khách khí!”

Sở Bất Phàm một câu đều là ‘ lão tử ’, hoàn toàn không cho mặt mũi, không đặt Ngô Đạo Viễn vào trong mắt, sắc mặt hắn đỏ bừng nhưng cũng không dám nói nhiều một câu, cuối cùng tức giận xoay người rời đi.

Đều là Thần Cung Cảnh đỉnh phong nhưng hắn không có tự tin giao phong với Sở Bát Phàm.

Nghiêm khắc mà nói hắn là người cùng thời đại với Sở Bất Phàm, thậm chí tuổi của hắn còn lớn hơn Sở Bất Phàm một chút.

Nhưng thời điểm Sở Bất Phàm tiếu ngạo Nhân Bảng, dương danh giang hồ thì hắn còn không vào được top năm mươi Nhân Bảng.

Huống hồ dùng tính cách của Sở Bất Phàm, hôm nay hắn cố ý động thủ, Sở Bất Phàm dám can đảm động thủ giết hắn.

Trong mắt của tên điên này không bao giờ có cái gì là đại cục, lúc trước hắn dám đánh hơn ba mươi đường khẩu Bích Huyết

Thanh Sơn Đường, thiếu chút nữa làm hai phái đại chiến, hiện tại hắn đương nhiên dám động thủ giết mình.

Đợi đến lúc Ngô Đạo Viễn đi rồi, Tạ Chỉ Yến mới cười tủm tỉm nói với Sở Bất Phàm: "Sở sư thúc, ngươi tới quá kịp thời."

Sở Bất Phàm sờ râu ria bên cằm, nói: "Tiểu nha đầu ngươi đang cười trộm ah, may mắn lần này là ta trùng hợp có việc đến Tương Nam, nếu không ngươi phải ăn thiệt thòi rồi."

"Ta biết rõ tiểu tử Ngô Đạo Viễn kia, hắn không có bản sự nào khác, bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh hắn làm quá tốt."

"Chờ tiểu sư thúc xuất quan, chỉ liếc một cái cũng làm hắn sợ hãi quỳ rạp xuống đất."

Tạ Chỉ Yến cười cười, quay người nói với Hoàng Bỉnh Thành: "Các ngươi không cần lo lắng, sau lần này Thanh Thành kiếm phái chắc chắn không gây phiền toái với các ngươi, huống hồ bởi vì chuyện bảo tàng, chúng ta cũng sẽ ngây ngốc

trong Thường Ninh phủ một thời gian ngắn."

Hoàng Bỉnh Thành vội vàng nói: "Đa tạ đại ân cô nương, chúng ta nhất định ghi nhớ trong lòng."

Lý Phôi cũng chắp tay cảm tạ Tạ Chỉ Yến.

Nếu vừa rồi không có Tạ Chỉ Yến mở miệng, hắn sẽ bị Hầu Minh chém giết.

"Được rồi, không cần khách khí, những việc này là lão đại của các ngươi an bài tốt trước khi đi."

Nghe được Tạ Chỉ Yến vừa nói như vậy, đám người Hoàng Bỉnh Thành lập tức hiểu ra, thì ra là lão đại lưu lại chuẩn bị phía sau.

"Đúng rồi, vị tiền bối này vừa mới tới Thường Ninh phủ a? Ta sẽ mở tiệc rượu tẩy trần cho ngài tại Thịnh Long lâu."

Hoàng Bỉnh Thành tươi cười lấy lòng với Sở Bất Phàm.

Cần phải hầu hạ tốt vị đại gia này, đây chính là núi dựa lớn.

Tuy hắn không biết rõ võ công nhưng cũng nhìn ra Ngô Đạo Viễn chỉ là hạng người bất nạt kẻ yếu mà thôi, vị đại gia trước

mặt mới là cao thủ thật sự.

Sở Bất Phàm cũng không từ chối, hắn vung tay nói: “Dẫn đường cho ta, nhớ rõ phải chuẩn bị hảo tửu.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 131 - Người Tới Bất Ngờ (1)

Hoàng Bỉnh Thành chiêu đãi Sở Bất Phàm ăn uống thả cửa tại Thịnh Long lâu ăn, nhưng Ngô Đạo Viễn trên đường đi sắc mặt tối đen, đám người Hầu Minh sợ hãi không dám nói câu nào.

Mắt thấy sắp rời khỏi địa bàn Kim Nguyệt phường, Hầu Minh nhỏ giọng hỏi:

“Sư thúc, chúng ta làm sao bây giờ? Thả Tô Tín rời đi sao?”

Ba!

Ngô Đạo Viễn trực tiếp tát Hầu Minh một cái, mắng to: “Thả hắn rời đi? Giết người Thanh Thành kiếm phái còn muốn kết thúc như vậy, mặt mũi Thanh Thành kiếm phái đặt ở nơi nào?”

Hầu Minh bụm mặt ủy khuất nói: “Chúng ta làm sao bây giờ? Tô Tín ngày hôm qua đã cưỡi khoái ma ra khỏi thành, hiện tại chúng ta không biết hắn đi hướng nào.”

Hiện tại Hầu Minh cảm giác mình đến Tương Nam một chuyến là sai lầm, không có kiếm được chỗ tốt lại còn chọc ra một thân phiền toái.

Huống hồ chuyện này cũng không thể trách hắn.

Sau khi bọn họ vào Tương Nam nhưng vẫn mai phục bên ngoài Thường Ninh phủ, cũng chờ tin tức của Phương Đông Đình tại đây.

Nhưng lúc này Ngô Đạo Viễn vì việc riêng của mình nên rời đi.

Nếu lúc trước Ngô Đạo Viễn đi theo đám người bọn họ, nhất định có thể nhìn ra

quỷ kế của Tô Tín.

Kết quả hiện tại người đã chạy đi, Ngô Đạo Viễn không đề cập tới sai lầm của mình, lại cầm hắn trút giận, nội tâm Hầu Minh giận mà không dám nói gì.

Ngô Đạo Viễn hừ lạnh một tiếng: "Không biết hắn đi hướng nào liền không tra được sao? Cho dù cưỡi khoái mã, trong vòng một ngày hắn có thể chạy bao lâu? Đừng nói cho ta biết cước lực võ giả Tiên Thiên của ngươi lại thua một con ngựa bình thường a."

Đối với võ giả Tiên Thiên mà nói, cho dù bọn họ không có học qua kinh công nhưng chỉ cần quán thâu nội lực vào chân, tốc độ đi đường của hắn cũng nhanh hơn khoái mã.

Đương nhiên làm như vậy sẽ tiêu hao nội lực, nếu không phải trong tình huống khẩn cấp sẽ không ai liều mạng chạy đi như thế.

Ngô Đạo Viễn lạnh lùng nói: "Huyết Y Lâu có một phần đường tại Thường Ninh phủ, bảo hắn đi tìm người phụ trách Huyết Y Lâu tại Tương Nam, ta cần xác định vị trí của Tô Tín."

Hầu Minh lập tức kinh ngạc: "Sư thúc, ngươi muốn thuê sát thủHuyết Y Lâu đi giết Tô Tín?"

"Ngu ngốc!"

Ngô Đạo Viễn quát mắng: "Thanh Thành kiếm phái chúng ta nói như thế nào cũng là danh môn chính phái, đi thuê sát thủ Huyết Y Lâu, ngươi muốn người ngoài nhìn chúng ta thế nào? Chúng ta chẳng qua là dùng tiền mua tình báo của Tô Tín mà thôi."

"Huyết Y Lâu thân là tổ chức sát thủ tiếng xấu rõ ràng, tuy bọn họ không tới mức bị môn phái võ lâm chán ghét như môn phái ma đạo nhưng tóm lại thanh danh không tốt chút nào."

Nếu không phải Thanh Thành kiếm phái không có nhân thủ trong Tương Nam,

không tìm thấy nguồn tình báo cũng sẽ không hợp tác với bọn chúng.

Hầu Minh ngoan ngoãn gật gật đầu, Ngô Đạo Viễn lại chỉ vào tên đệ tử khác, nói: “Ngươi trực tiếp quay về tông môn báo tin, bảo tông môn treo thưởng đầu Tô Tín trên Hắc bảng, không nên keo kiệt.

Nghe được Ngô Đạo Viễn an bài, Hầu Minh lập tức kinh ngạc, chính mình đuổi giết không tính, lại còn treo thưởng cái đầu của Tô Tín trên Hắc bảng, sư thúc thật sự không tiếc giá nào cũng phải lấy magnj Tô Tín.

Cho dù lần này bọn họ không đuổi theo Tô Tín tại Tương Nam, cho dù hắn chạy đi nơi nào, có Hắc bảng treo giải thưởng, Tô Tín cũng tuyệt đối khó thoát khỏi cái chết!

Đám người Hầu Minh không dám trì hoãn, lập tức dựa theo Ngô Đạo Viễn phân phó mà làm việc.

Mà lúc này Tô Tín lại liều mạng chạy trốn.

Từ hôm qua hắn chạy trốn ra khỏi Thường Ninh phủ đã điên cuồng thúc dục cước lực của khoái mã chạy đi, một ngày sau con khoái mã sùi bọt mép kiệt sức mà chết.

Lúc này Tô Tín đã rời khỏi Thường Ninh phủ hơn ba trăm dặm nhưng trong nội tâm có cảm giác nguy cơ chưa từng biến mất, trong rừng rậm không có bóng người nhưng giống như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm vào Tô Tín.

Cho nên sau khi xuống ngựa Tô Tín lại bắt đầu đi một ít con đường nhỏ chuẩn bị rời khỏi Tương Nam.

Cả Tương Nam chi địa căn bản không có đường lớn, chỉ có những con đương nhỏ trong rừng mà thôi.

Có chút đường nhỏ khoảng cách gần nhưng Tương Nam chi địa có nhiều nhất chính là đạo phỉ phá núi lập trại.

Dùng thực lực của Tô Tín hiện tại không sợ đạo phỉ nhưng hắn không muốn lãng phí thời gian với bọn chúng, cho nên hắn tình nguyện đi đường nhỏ xa hơn một chút.

Liên tục ba ngày như thế, Tô Tín gần như không nghỉ ngơi bao lâu, rốt cục sắp rời khỏi rừng rậm, hắn sắp rời khỏi phạm vi Tương Nam.

Đang lúc Tô Tín nghỉ ngơi một lát, chuẩn bị muốn rời đi thì có sát cơ đậm đặc bao phủ, tâm thần hắn chấn động, một đạo kiêm khí chém vào vị trí của hắn.

Ngô Đạo Viễn và Hầu Minh và hai tên đệ tử Thanh Thành kiếm phái xuất hiện trước mặt Tô Tín, tên còn lại bởi vì quay về tông môn báo tin nên cũng không có đi theo.

Lúc này bộ dạng đám người Hầu Minh chật vật lợi hại.

Một đường truy tung Tô Tín, Ngô Đạo Viễn khá tốt, hắn là võ giả Thần Cung Cảnh đỉnh phong võ giả, chạy như bay cũng không làm hắn cảm thấy khó chịu.

Nhưng đám người Hầu Minh thì không giống.

Đoạn đường này phải hao tổn tâm lực rồi mới miễn cưỡng đuổi kịp tốc độ của Ngô Đạo Viễn.

Cho nên sau khi nhìn thấy đuổi kịp Tô Tín, Hầu Minh lúc này mới thở ra một hơi, thuận tiện thưởng cho Tô Tín một đạo kiếm khí, không nghĩ tới Tô Tín lại cảnh giác như vậy, không ngờ có thể né tránh.

“Ngươi chính là Tô Tín? Giết đệ tử Thanh Thành kiếm phái, lại lừa gạt chúng ta, ngươi đúng là to gan lớn mật.”

Ngô Đạo Viễn nhìn Tô Tín, hắn cũng kinh ngạc Tô Tín tuổi trẻ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 132 - Người Tới Bất Ngờ (2)

“Không phải ta gan lớn, mà là Phương Đông Đình muốn giết ta, ta đương nhiên phải phản kích, cho dù heo dê súc sinh cũng không đứng bất động cho người ta giết.”

Vụng trộm thở dài một hơi, Tô Tín đã làm tốt chuẩn bị dùng tiêu hao phẩm chạy trốn khỏi chết.

Đối mặt Thần Cung Cảnh đỉnh phong Ngô Đạo Viễn, Tô Tín không có âm tư chống cự.

Hắn nhìn thấy thực lực Giang Lăng, thủ đoạn Tạ Chỉ Yến ra hết, Tạ Chỉ Yến phải vận dụng át chủ bài bảo vệ tính mạng mới có thể giết Giang Lăng.

Nhưng Ngô Đạo Viễn này thực lực mạnh hơn Giang Lăng nhiều lắm, đối chiến với hắn thuần túy là muốn chết.

Tô Tín chỉ hi vọng vận dụng tiêu hao phẩm có thể kéo dài tơời gian ngắn, chính mình trốn chạy để khỏi chết.

Ngô Đạo Viễn cười dài hai tiếng, nói: “Đúng thế! Đúng thế, cho dù heo dê súc sinh cũng không tùy ý mặc người ta chém giết.”

“Chúng ta làm việc xưa nay không hỏi quá trình, chỉ nhìn kết quả. Ta chỉ biết ngươi đã giết đệ tử Thanh Thành kiếm chúng ta, lại lừa gạt chúng ta.

Sắc măt Ngô Đạo Viễn biến thầm âm trầm: “Hiện tại ta cho ngươi cơ hội, ngươi tự sát đi, nếu như mang ngươi về Thanh Thành kiếm phái thẩm phán, ngươi không

chế dễ dàng như vậy đâu.”

Hắn nói lời này không lừa gạt Tô Tín.

Tô Tín giết đệ tử Thanh Thành kiếm phái, Ngô Đạo Viễn chỉ cần giết hắn, thù này sẽ xóa bỏ.

Phương Đông Đình có thân nhân, đó chính là trưởng lão Phương Thụy.

Nếu như mang Tô Tín về đến Thanh Thành kiếm phái thẩm phán, có thể nghĩ Phương Thụy vì báo thù cho Phương Đông

Đình sẽ làm ra chuyện gì.

Đoán chừng đến lúc đó Tô Tín sẽ sống không bằng chết.

“Thật có lỗi, ta nói, ta không phải heo dê, sẽ không mặc người chém giết!”

Tô Tín thở dài ra một hơi, tay trái cầm du long kiếm.

“Gian ngoan mất linh! Đã như thế ta sẽ thành toàn cho ngươi.”

Ngô Đạo Viễn rút thanh trường kiếm sau lưng ra, đó là một thanh trường kiếm màu đỏ thẫm quỷ dị, thân kiếm vậy mà quanh co khúc khuỷu.

Hắn đâm một kiếm, trong chốc lát sóng nhiệt ập tới, hỏa diễm cuồng bạo ngưng tụ trên thân kiếm, nó tỏa ra nhiệt độ cực nóng giống như có thể phần thiên trữ hải.

Trong mắt Tô Tín hỏa diễm ngưng tụ thành hình dáng một con chu tước, nó ngửa mặt lên trời ngâm nga, đôi mắt Tô Tín bị hào quang chói mắt chiếu thẳng vào không mở mắt ra được.

“Đây là thực lực Thần Cung Cảnh đỉnh phong sao?”

Giang Lăng có thể dùng chân khí phóng ra ngoài ba trượng, trong vòng ba trượng có thể trảm địch.

Nhưng Tô Tín có thể cảm giác được “Đạo” trên người Ngô Đạo Viễn.

Một kiếm ngưng tụ ra chu tước đã có ‘ đạo ’ hình thức ban đầu, hắn có thể làm chu tước thực thể hóa, lúc đâm ra có chân ý của chu tước, khi đó hắn có thể đạt tới Nguyên Thần Cảnh, trở thành võ đạo tông sư chân chính.

Đối mặt với một kiếm có ‘ đạo ’ hình thức ban đầu, Tô Tín lập tức muốn đi vào trong hệ thống hối đoái tiêu hao phẩm, nhưng ngay lúc này có thân ảnh từ trên trời giáng xuống, một đao chém vỡ chu tước đang tới gần Tô Tín.

Ngô Đạo Viễn cảm giác lực lượng cường đại ập tới, trong tay hắn cầm trường kếu đỏ rực kêu ‘ ông ông ’ như muốn nghiền nát.

Tô Tín mở to mắt.

Người ra tay chính là tổng bộ đầu đông thập nhị phường, Thiết Vô Tình!

Lúc này Thiết Vô Tình cầm một thanh loan đao hình dáng quái dị, trên mặt hắn mang theo nụ cười nghiền ngẫm.

Tô Tín biết rõ thực lực Thiết Vô Tình rất mạnh, có lẽ có tu vi Tiên Thiên nhưng không biết đạt tới mức độ nào.

Tô Tín không nghĩ tới Thiết Vô Tình thậm chí có tu vi Thần Cung Cảnh, hơn nữa bộ dạng còn mạnh hơn Ngô Đạo Viễn rất nhiều.

"Ngươi là người phương nào? Vì sao phải ra tay giúp tiểu tử này. Người này giết đệ tử Thanh Thành kiếm phái, tội đáng tru.

Tròng mắt Ngô Đạo Viễn hơi híp, thực lực người thần bí không kém gì hắn, đề phòng có phức tạp, hắn trực tiếp nói ra thân phận và tội lỗi Tô Tín phạm phải, muốn người này biết khó mà lui.

Nhưng trên mặt Thiết Vô Tình vẫn treo nụ cười vui vẻ, hán nói:

"Ta là ai? Rất đơn giản, ta tới giết các ngươi."

Vừa mới dứt lời, Thiết Vô Tình rút loan đao ra, loan đao của hắn ghé hai làm

một..

Tạo hình loan đao của hắn vô cùng quái dị, hình dạng giống như cánh chim, đường cong rất lớn, hơn nữa chiều dài rất ngắn, chuôi đao còn có phần che tay quái dị, có thể ghép hai thanh đao làm một.

Nhìn thấy loan đao hình dạng quái dị, Ngô Đạo Viễn như nghĩ đến cái gì, Thiết Vô Tình lại không có cho hắn cơ hội, thân thể hắn biến mất và lao tới tấn công đám người Hầu Minh.

"Lớn mật!"

Ngô Đạo Viễn tức giận quát một tiếng nhưng cũng đã không kịp cứu viện, tốc độ thân pháp của Thiết Vô Tình thật sự quá nhanh.

Đám người Hầu Minh cũng không nghĩ tới người thần bí vừa rồi còn giằng co với sư thúc lại đột nhiên ra tay giết bọn họ.

Bọn họ vội vàng huy kiếm ngăn cản nhưng thân ảnh của Thiết Vô Tình giống như quỷ mị, chỉ thấy đao mang trong suốt xuất hiện, hai gã đệ tử Tiên Thiên Khí Hải Cảnh bị cắt yết hầu ngay tại chỗ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 133 - Lục Phiến Môn (1)

Trong nháy mắt chém giết hai người, không cho người ta cơ hội phản ứng, Thiết Vô Tình ra tay gọn gàng mà linh hoạt cùng với tàn nhẫn xâm nhập vào nhân tâm.

Còn lại một mình Hầu Minh không có chút tâm tư chống cự, lập tức quay người bỏ chạy.

Nhưng Thiết Vô Tình đã dung hợp loan đao làm một, nó giống như vòng xoáy quét qua Hầu Minh, ngay sau đó Thiết Vô Tình lật tay đánh một chưởng vào người Hầu Minh.

Kình phong lạnh buốt bao phủ toàn thân, Hầu Minh lập tức quay người né tránh.

Nhưng hai thanh loan đao quét qua quét lại, trong tích tắc hắn biến hướng né tránh và trực tiếp chém vỡ chân khí hộ thân của Hầu Minh, cũng chém ngang lưng hắn.

“Đáng chết! Rốt cuộc ngươi là ai?”

Nhìn thấy ba tên đệ tử Tiên Thiên bị đánh chết trước mặt mình, Ngô Đạo Viễn quả thực muốn điên lên.

Mặc dù nói đại tông môn như Thanh Thành kiếm phái, đệ tử cấp bậc Tiên Thiên không thiếu nhưng lại không có nghĩa là đệ tử Tiên Thiên không khác gì rau cải trắng, bị giết mấy người cũng không quan trọng.

Lần này chết ba người chính là đệ tử đích truyền, cho dù là trong Thanh Thành kiếm pháp cũng là đại sự a.

Hắn thật sự không thể ngờ đối phương là ai, không ngờ dám bỏ qua uy danh của Thanh Thành kiếm phái mà đại khai sát giới.

Ném thanh kiếm màu đỏ của mình đi, Ngô Đạo Viễn lại rút ra một thanh trường kiếm màu vàng lợt, kiếm quang lạnh thấu xương, hắn thi triển kiếm pháp mang theo sát cơ lăng lệ.

“Bạch Hổ chủ sát phạt, ngươi dùng Bạch Hổ đạo kiếm? Đáng tiếc, từ khi Thanh Thành kiếm phái các ngươi không còn Tứ Linh Tôn Giả thì không có kẻ nào tu hành Bạch Hổ đạo kiếm tới đại thành..

“Tuy ngươi có ngoại hiệu Tứ Linh Kiếm nhưng bốn môn đạo kiếm Chu Tước, Bạch Hổ, Thanh Long, Huyền Vũ này đều có chui vào, quả thực làm mất mặt Tứ Linh Tôn Giả.”

Trong nội tâm Ngô Đạo Viễn vô cùng kinh ngạc, người này rốt cuộc là ai, không ngờ lại thuộc bí vân của Thanh Thành kiếm phái như lòng bàn tay.

Phải biết rằng tuy hắn được truyền thừa Tứ Linh đạo kiếm của Tứ Linh Tôn Giả năm xưa nhưng Tứ Linh Tôn Giả đã vẫn lạc hơn ngàn năm rồi.

Ngô Đạo Viễn lúc trước chỉ vô tình phát hiện công pháp Tứ Linh Tôn Giả lưu lại trong Tàng Kinh Các Thanh Thành kiếm phái mới luyện thành Tứ Linh Đạo Kiếm.

Đừng nói người trong giang hồ hiện tại không nghe qua danh hào Tứ Linh Tôn Giả, ngay cả trong Thanh Thành kiếm cũng không có mấy người biết tới a.

Thiết Vô Tình lắc lắc đầu nói: “Ngươi năm đó cũng là chơi qua Nhân Bảng, cao thủ trẻ tuổi a? Chậc chậc, võ lâm đời trước càng lăn lộn càng thụt lùi, thậm chí ngay cả loại người phế vật như ngươi cũng có thể leo lên Nhân Bảng, luyện võ vài chục năm chỉ có trình độ này?”

Ngô Đạo Viễn không đến mức giống như đệ tử trẻ tuổi Hầu Minh, bị người nhục mạ một câu là nổi trận lôi đình.

Tuy nội tâm hắn hận không thể một chưởng đập chết Thiết Vô Tình nhưng không nói nhảm một câu, ngược lại Bạch Hổ đạo

kiếm tỏa ra sát cơ đậm đặc hơn trước một ít.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy, trong mắt Thiết Vô Tình lộ ra vẻ đùa cợt.

Hắn dùng thanh loan đao tạo hình kỳ quái chém giết Hầu Mình xong đã không còn binh khí.

Đối mặt với Ngô Đạo Viễn sử dụng Bạch Hổ sát phạt chi kiếm nhưng hắn vẫn dùng tay không đối chiến, hắn đánh ra một chưởng như bao hàm thiên địa trong đó.

Leng keng!

Tiếng kiếm minh thanh thúy vang lên.

Kiếm của Ngô Đạo Viễn thậm chí còn không phá được chân khí hộ thân của Thiết Vô Tình, hắn bị Thiết Vô Tình đánh một chưởng bay đi.

Tô Tín nhìn thấy cảnh này thì khóe mắt co giật vài cái, hắn nhớ tới lúc ở Thường Ninh phủ, Thiết Vô Tình thích vuốt vuốt thiết đảm.

Sắc mặt Ngô Đạo Viễn biến hóa.

Một chưởng che bầu trời, kiếm trong tay hắn vỡ vụn.

Chờ hắn muốn rút chuôi kiếm khác lần nữa, hắn lại kinh hãi phát hiện lực lượng to lớn hút hắn tới bên cạnh Thiết Vô Tình, hắn lại bị một chưởng đánh bay!

“Tu Di Đại Thủ Ấn! Phượng Dực Bát Trảm Đao! Ngươi là người Thiết gia Lục Phiến Môn!”

Ngô Đạo Viễn phun ra một ngụm máu tươi, rốt cục nghĩ đến xuất thân của Thiết Vô Tình.

Loan đao tạo hình kỳ dị nhưng lực như thái sơn áp định, một chưởng thu phóng tự nhiên, đây là vũ kỹ chiêu bài của Thiết gia Lục Phiến Môn!

Thiết Vô Tình thản nhiên nói: “Trả lời đúng, đáng tiếc không có ban thưởng.”

Vừa dứt lời, hắn lại vận dụng Tu Di Đại Thủ Ấn trực tiếp đánh Ngô Đạo Viễn là võ giả Thần Cung Cảnh đỉnh phong như giẻ

rách.

Oanh!

Tiếng nổ lớn vang lên, hấp lực và áp lực cường đại từ bàn tay Thiết Vô Tình ập tới, thân thể Ngô Đạo Viễn bị đánh nát không còn hình hài nguyên vẹn.

“Ha ha, rác rưởi ah.”

Thiết Vô Tình cười nói, Tô Tín sợ hãi nhìn hắn.

Môn vũ kỹ của Thiết Vô Tình tên là Tu Di Đại Thủ Ấn gì đó, cảm giác giống như vũ kỹ phật môn nhưng Tô Tín cảm giác nó rất tà môn, nói là ma công cũng không kém bao nhiêu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 134 - Lục Phiến Môn (2)

Cảm giác được ánh mắt Tô Tín, Thiết Vô Tình quay đầu lại tươi cười với Tô Tín: “Tô bang chủ, nhìn thấy ta rất bất ngờ sao?”

Tô Tín lập tức cười khổ: “Đâu chỉ bất ngờ, quả thực giống như đang nằm mơ. Thiết đại nhân, ngươi giấu diếm ta thật khổ, cái gì tổng bộ đầu đông thập nhị phường, chỉ sợ đây không phải thân phận chân thật của ngươi ah.”

Thiết Vô Tình vươn tay ra, hấp lực xuất hiện và thu hồi Phượng Dực Bát Trảm Đao bên cạnh thi thể Hầu Minh trở về.

Lại cẩn thận lau máu trên đao, hắn nói: “Có thể ngươi nói sai rồi, ta đúng là tổng bộ đầu đông thập nhị phường, thân phận này có công hàm cấp trên thừa nhận. Trước kia ta không phải là đầu mục bắt người, chỉ là tiểu bộ khoái truy phong tuần bổ của Lục Phiến Môn mà thôi.

Nghe được Thiết Vô Tình nói thế, Tô Tín âm thầm bĩu môi, truy phong tuần bổ nho nhỏ trong Lục Phiến Môn?

Cho dù chỉ là tiểu bộ khoái nhưng đó cũng thuộc về Lục Phiến Môn.

Lục Phiến Môn là nơi nào? Phụ trách giám sát tông môn võ đạo trong thiên hạ, dò hỏi tình báo đế quốc, chính là một trong những cơ cấu vũ lực cường đại của Đại Chu vương triều.

Cho dù làm tiểu bộ khoái trong cơ cấu này cũng có quyền hành lớn hơn đầu mục bắt người tại châu phủ cả vạn lần.

“Thiết đại nhân, ngươi dừng mang ta ra làm trò đùa, ta muốn biết tất cả đã xảy ra chuyện gì?”

Tô Tín không tin Thiết Vô Tình đường đường truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn lại nhàm chán tới Thường Ninh phủ làm đầu mục bắt người nhiều năm, cũng không rãnh rỗi tới cứu tiểu nhân vật như hắn.

Thu hồi hai thanh Phượng Dực Bát Trảm Đao, Thiết Vô Tình nói: “Chuyện dư nghiệt Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh thì ta đã sớm biết rồi, thậm chí chuyện tranh đoạt bảo tàng triều đình cũng sớm biết, thậm chí ngay cả thân phận chân chính của Cung Thanh Phong cũng đã bị điều tra ra.

Tô Tín lập tức sững sờ: “Vậy tại sao các ngươi không sớm tiêu diệt bọn chúng, không nên lưu đến hôm nay?”

Thiết Vô Tình nhún nhún vai nói: “Chúng ta biết rõ những chuyện này nhưng chúng ta không biết thân phận của kẻ khác, thậm chí Đỗ Nguyên Thánh còn có dư nghiệt khác hay không, chúng ta cũng không biết.”

“Cho nên cấp tren phát hiện bảo tàng và dư nghiệt của Đỗ Nguyên Thánh liền phái ta đến Thường Ninh phủ nằm vùng, hi vọng tìm được bọn chúng và một mẻ hốt gọn, vĩnh viễn tuyệt hậu hoạn.”

“Đáng tiếc ta không nghĩ tới Cung Thanh Phong và Giang Lăng nhẫn nhục như vậy, bọn chúng nhẫn nhịn hai năm mới động thủ.”

Nghe được Thiết Vô Tình nói thế, Tô Tín lập tức lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Cơ quan tính toán tường tận công dã tràng, Giang Lăng và Cung Thanh Phong đúng là không may.

Cho dù bọn chúng không chết trong cung điện dưới lòng đất, bọn chúng cũng không thoát khỏi Thường Ninh phủ.

Có cao thủ như Thiết Vô Tình ở đây, đoán chừng chờ tới lúc bọn chúng đi ra ngoài cũng không qua được cửa Thiết Vô Tình.

Đương nhiên mấy đại bang hội Thường Ninh phủ là nằm cũng trúng đạn.

Thiết Vô Tình vui vẻ nói: "Tô bang chủ, ngươi cũng đừng trách ta, kỳ thật trước kia ta đã nhắc nhở qua ngươi, ta hỏi ngươi Dịch Kiếm Môn đạt được chìa khóa lúc nào, kỳ thật ta cũng ám chỉ ngươi a."

"Ta vốn muốn giải quyết cả kẻ cấu kết với Cung Thanh Phong, không nghĩ tới ngươi lại mang theo một đám người giết bọn chúng trong cung điện dưới đất."

"Ngươi cũng biết trong cung điện dưới đất đóng lại, không qua một giờ là không mở ra, cho nên ta cũng không có biện pháp."

"Các ngươi làm vượt qua ta dự đoán, Giang Lăng và Cung Thanh Phong lại bị các ngươi tiêu diệt, cũng bớt cho ta không ít việc."

"Đáng tiếc khi ta nghĩ ra đã quá muộn."

Tô Tín lắc đầu, bây giờ hối hận không kịp.

Nếu như hắn có thể sớm nghĩ tới việc này, hoặc là không có gấp gáp tiền vào cung điện dưới đất như thế, đợi đến lúc Giang Lăng nhảy ra thì Thiết Vô Tình tự nhiên sẽ ra tay đánh chết hắn, như vậy cũng không phát sinh chuyện máu chó như bây giờ.

"Kỳ thật ta cũng không nghĩ tới Tô bang chủ ngươi lại hung tàn như thế ah, đối mặt với đại môn phái như Thanh Thành kiếm phái lại không sợ, có thể ra tay không nương tình."

"Chậc chậc, nhi tử cường giả Nguyên Thần Cảnh ' Thanh Khư Kiếm ' Phương Thị, nói giết liền giết, quả nhiên ta không nhìn lầm Tô Tín ngươi."

Thiết Vô Tình lộ ra vẻ mặt tán thưởng..

Tô Tín cười khổ lắc đầu: “Thiết đại nhân không nên gọi ta là bang chủ, ta đã sớm không phải bang chủ rồi. Nhưng lần này phải đa tạ Thiết đại nhân cứu mạng.”

Nếu như lần này không có Thiết Vô Tình, cho dù Tô Tín hối đoái tiêu hao phẩm bảo vệ tánh mạng, đoán chừng kết cục cũng cực kỳ thê thảm.

Thiết Vô Tình lắc lắc đầu nói: “Không nên vội cảm tạ ta, ta cứu ngươi không phải như vậy.”

Tô Tín gật đầu nói: “Thiết đại nhân có gì cần cứ nói thẳng, chỉ cần Tô Tín ta có thể làm được tuyệt dối không chối từ.”

Trên thế giới này không có cơm trưa miễn phí, cũng không có chuyện tốt bánh từ trên trời rơi xuống.

Từ khi hắn tiết lộ tin tức của Giang Lăng và Cung Thanh Phong cho Tạ Chỉ Yến, hơn nữa còn nói ra chuyện đánh chết đối phương, kỳ thật nhiệm vụ của Thiết Vô Tình đã hoàn thành.

Hắn chỉ cần trở lại tổng bộ Lục Phiến Môn tại thành Thịnh Kinh chờ lĩnh công là có thể.

Nhưng Thiết Vô Tình lúc này lại xuất hiện ở chỗ này cứu Tô Tín, không tiếc tiêu diệt đệ tử Thanh Thành kiếm phái, trong đó còn có ‘ Tứ Linh Kiếm ’ Ngô Đạo Viễn đại danh đỉnh đỉnh, nếu hắn không có cầu gì mới là quái sự.

Phải biết rằng Lục Phiến Môn mặc dù có quyền lợi giám sát tông môn trong thiên hạ nhưng đại môn phái như Thanh Thành kiếm phái từ trước tới nay không xem Lục Phiến Môn ra gì, địa vị song phương chỉ ngang hàng mà thôi.

Nếu tin tức này truyền đi khẳng định phải sẽ dẫn xuất phong ba to lớn, nói không chừng Thanh Thành kiếm phái sẽ trực tiếp phái người đi tổng bộ Lục Phiến Môn đòi công đạo a.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 135 - Leo Lên Hắc Bảng (1)

Thiết Vô Tình nhìn Tô Tín, cười ha hả nói: “Yên tâm đi, ta cứu ngươi cũng không phải bảo ngươi đi chịu chết, mà là muốn ngươi gia nhập Lục Phiến Môn.

“Ngươi đừng quên, ta cũng đã có nói ngươi không đi quan trường lăn lộn sẽ lãng phí tài năng của mình, hiện tại ngươi bị người Thanh Thành kiếm phái bức rời khỏi Thường Ninh phủ và chạy trốn chết khắp nơi. Lục Phiến Môn chính là lựa chọn tốt nhất của ngươi.”

Tô Tín lúc này trợn mắt há hốc mồm, hắn cũng không nghĩ tới Thiết Vô Tình cứu hắn là vì muốn hắn gia nhập Lục Phiến Môn.

“Thiết đại nhân, ta muốn biết tại sao lại là ta? Tô Tín ta chỉ là một tiểu võ giả Hậu Thiên mà thôi, chỉ sợ không đáng Thiết đại nhân ngươi đi tới đây giúp ta ngăn cản Thanh Thành kiếm phái đuổi giết ah?”

Thiết Vô Tình lắc đầu: “Tô Tín, ngươi quá xem nhẹ chính mình, không đến thời gian một năm nhưng ngươi từ một tên bang chúng nho nhỏ trở thành bang chủ đứng đầu tất cả bang phái trong Thường Ninh phủ, loại thủ đoạn này không phải người nào cũng có thể làm được.”

“Ta nhìn trúng cũng không phải thực lực ngươi, mà là thủ đoạn của ngươi, Lục Phiến Môn làm việc, trọng yếu nhất chính là năng lực làm việc, võ công chỉ là phụ.”

“Ta xem trọng điểm này của ngươi, đồng thời ta kéo ngươi vào Lục Phiến Môn, ngươi xem như người của Thiết gia nhất mạch chúng ta, tin tưởng tốc độ phát triển của ngươi nhất định mang cho ta kinh hỉ không nhỏ.

“Lục Phiến Môn tranh quyền đoạt lợi rất lợi hại hay sao?”

Tô Tín khó hiểu nên hỏi một câu.

Thiết Vô Tình cười lạnh nói: “Nơi nào không có tiết mục tranh quyền đoạt lợi chứ? Mặc dù Thiết gia ta là đệ nhất gia tộc Lục Phiến Môn nhưng những năm qua có không ít người ngấp nghé địa vị Thiết gia chúng ta.”

Tô Tín gật gật đầu nhưng nội tâm lại do dự.

Gia nhập Lục Phiến Môn không phải là không thể được, việc này liên quan tới con đường hắn phải đi sau này.

Từ xưa đến nay, mâu thuẫn giữa giang hồ và triều đình không điều hòa với nhau.

Triều đình không bao giờ tha thứ người giang hồ không tuân thủ kỷ luật và không nghe lời, cũng ra lệnh cấm võ.

Mà người giang hồ chán ghét có ngọn núi lớn áp lên đầu của mình, hạn chế tự do bản thân.

Cho nên từ trước đến nay giang hồ và triều đình, hoặc là triều đình suy thoái, triệt để biến thành khôi lỗi của các đại tông môn.

Hoặc là triều đình xuất hiện đại đế trấn áp tông môn, dùng thủ đoạn sắt máu triệt để trấn áp người giang hồ.

Hiện tại triều đình và giang hồ xem như có thế lực bình quân.

Triều đình có lực uy hiếp to lớn với các môn phái nhỏ nhưng không có chút biện pháp nào với các môn phái lớn.

Những đại tông môn nhất lưu cung không dám quá khiêu khích triều đình, tối thiểu ở ngoài mặt vẫn nghe theo triều đình.

Cho dù tình huống là như vậy, nếu Tô Tín gia nhập Lục Phiến Môn cũng sẽ có

danh hào ‘ tay sai triều đình’ trên người, loại thân phận này không dễ nghe trên giang hồ, cho dù là môn phái nào cũng không thích trêu vào người triều đình.

Thiết Vô Tình nhìn ra suy nghĩ của Tô Tín, hắn lập tức cười nói: “Ngươi lo lắng bản thân mình gia nhập Lục Phiến Môn sau đó không lăn lộn giang hồ nổi hay sao? Kỳ thật ngươi không cần lo lắng, cho dù ngươi gia nhập Lục Phiến Môn, về sau thanh danh của ngươi trên giang hồ không tốt, đoán chừng mỗi người nhìn thấy ngươi đều muốn cầm đầu ngươi đi nhận thưởng a.”

Tô Tín sững sờ, không biết vì sao Thiết Vô Tình nói như vậy.

Thiết Vô Tình tiếp tục nói: “Chỉ sợ ngươi không biết ngươi đã chọc giận Thanh Thành kiếm phái không nhẹ a, hiện tại Thanh Thành kiếm phái đã treo giải thưởng một thanh binh khí Hoàng cấp, một bộ kiếm pháp hạ phẩm, một vạn lượng hoàng kim mua cái đầu ngươi trên Hắc bảng.”

“Ta phải chúc mừng ngươi, ngươi bây giờ đã là người duy nhất có tu vi Hậu Thiên leo lên Hắc bảng, việc này có thể xem là kỷ lục a.”

“Đúng rồi, có khả năng ngươi không biết Hắc bảng là gì.”

“Hắc bảng phân thành ba bảng thiên, địa, nhân, tuy Hắc bảng không phải do triều đình tạo ra, mà là Thiên Cơ cốc trong tà đạo bát môn tạo ra”

“Nếu muốn lấy mạng người nào trên giang hồ cũng có thể đi Hắc bảng treo giải thưởng, bài danh Hắc bảng không sắp xếp theo thực lực, mà là căn cứ vào giá trị treo thưởng mà bài danh.”

“Hắc bảng chỉ treo thưởng ba trăm sáu mươi tên võ giả, chỉ ba trăm sáu mươi người giá trị cao nhất mới được đăng bảng và được người trong thiên hạ biết rõ, chúc mừng ngươi, ngươi bây giờ bài danh ba trăm bốn mươi lăm trên Hắc bảng, ta đoán ngươi là kẻ yếu nhất và cũng dễ giết nhất trên Hắc bảng.”

“Thanh Thành kiếm phái treo giải thưởng hoàng kim không đáng là gì, binh khí Hoàng cấp mới đáng giá, có lẽ ngươi cũng biết rõ nó là cái gì, dù sao thanh kiếm

của ngươi cũng là binh khí Hoàng cấp.”

Hơn nữa kiếm pháp hạ phẩm của Thanh Thành kiếm phái cũng không phải mặt hàng vĩa hè trên đại lục, kiếm pháp hạ phẩm trong mắt Thanh Thành kiếm phái chính là trân phẩm của tán tu và thế gia trong giang hồ, có hai thứ này, chậc chậc, ngươi hiện tại chính là bảo khố di động, người muốn giết ngươi cũng không ít.

Tô Tín cười khổ nói: “Thiết đại nhân ngươi không cần phải nói nữa, ta quyết định gia nhập Lục Phiến Môn.”

Hắn cũng không nghĩ tới Thanh Thành kiếm phái lại để mắt võ giả Hậu Thiên nho nhỏ như hắn, lại ra cái vốn gốc to lớn như vậy, dùng nhiều tiền đi Hắc bảng treo giải thưởng cái đầu của hắn như thế.

Kỳ thật chuyện này chỉ là trò hề mà thôi

Ngô Đạo Viễn vì phòng ngừa vạn nhất mới bảo người thông tri tông môn, cũng treo giải thưởng Tô Tín trên Hắc bảng.

Chỉ có điều Thanh Thành kiếm phái bên kia cho rằng Ngô Đạo Viễn ra tay thì Tô Tín khẳng định phải chết không thể nghi ngờ, cho nên bọn họ mới gia tăng treo thưởng gấp trăm lần, chính là muốn người khác nhìn hậu quả khi dám đắc tội với Thanh Thành kiếm phái.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 136 - Leo Lên Hắc Bảng (2)

Dù sao bọn họ cho rằn Ngô Đạo Viễn nhất định sẽ thu cái mạng Tô Tín cho nên bọn họ cũng không cần trả giá cái gì.

Nhưng hiện tại Ngô Đạo Viễn lại chết trong tay Thiết Vô Tình cho nên treo thưởng Hắc bảng đã được xác thực.

Treo thưởng trên Hắc bảng không riêng treo cái tên của ngươi lên, còn trao giải thưởng cho Thiên Cơ cốc làm bảo đảm mới được.

Nếu không đợi nhân gia giết người mang đầu tới nhưng ngươi không có tiền trả thưởng, khi đó Hắc bảng biến thành trò cười hay sao?

Cho nên hiện tại Thanh Thành kiếm phái cũng mang đồ giao cho Thiên Cơ cốc, đoán chừng lần này không thu về được rồi.

Thiết Vô Tình vỗ vỗ vai Tô Tín và cười to, nói: “Tốt lắm! Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ngươi yên tâm, trở thành người Lục Phiến Môn tuyệt đối không hỏng bét như ngươi suy nghĩ đâu.”

“Triều đình có bạc đãi ngươi hay không thì ta không dám cam đoan, Lục Phiến Môn và Thiết gia ta tuyệt đối không bạc đãi ngươi.”

Tô Tín hỏi: “Lục Phiến Môn có thể giúp ta xóa treo thưởng trên Hắc bảng hay không?”

Thiết Vô Tình lắc đầu: “Việc này không được, nếu như là Nhân Bảng thì ta có thể sửa chữa tư liệu giúp ngươi nhưng Hắc bảng thuộc về Thiên Cơ cốc.”

“Thân là một trong tà đạo bát môn, thực lực Thiên Cơ cốc cũng không yếu, Lục Phiến Môn cũng không thể ảnh hưởng tới bọn họ.”

“Ngươi cũng không cần lo lắng, Hắc bảng treo giải thưởng cũng không phải hình thành thì không thay đổi, chỉ cần người bị treo giải thưởng không có tung tích trong nửa năm cũng sẽ bị Hắc bảng nhận định là mất tích, do đó bị Hắc bảng xóa đi.”

“Tuy Lục Phiến Môn không thể xóa tên ngươi ra khỏi Hắc bảng nhưng cam đoan ngươi trong vòng nửa năm không bại lộ tin tức trong nửa năm quá dễ dàng, việc này không thành vấn đề.”

“Cho dù Thiên Cơ cốc xưng có tai mắt khắp thiên hạ, biết rõ chuyện thiên hạ, có tài năng tìm hiểu cơ mật mạnh nhất thiên hạ nhưng luận thu thập và che lấp tình báo thì Lục Phiến Môn không kém gì Thiên Cơ cốc.”

Tô Tín gật gật đầu, cũng chỉ tạm thời né tránh nửa năm sẽ có thể thoát khỏi Hắc bảng treo thưởng.

“Thiết đại nhân, chế độ đẳng cấp trong Lục Phiến Môn là thế nào, ta tiến vào Lục Phiến Môn sẽ có vị trí gì?”

Đối với tổ chức như Lục Phiến Môn, Tô Tín vẫn có cảm gaics nó giống Cẩm Y

Vệ.

Cẩm Y Vệ giám sát văn võ bá quan, Lục Phiến Môn lại nhắm vào đối tượng giang hồ.

Thiết Vô Tình nói: “Cũng đúng, ta phải nói những việc này với ngươi.”

“ Quản lý cao nhất Lục Phiến Môn chính là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, chỉ có một người, đó là gia chủ Thiết gia hiện tại, ‘ thần ưng ’ Thiết Ngạo.”

“Dưới tổng bộ đầu còn có tứ đại thần bộ, trong tứ đại thần bộ cũng có một người xuât thân Thiết gia chúng ta.”

Nghe đến đó Tô Tín lập tức hiểu ra vì sao có người vừa nhắc tới Lục Phiến Môn sẽ nghĩ tới Thiết gia, đó là do thế lực Thiết gia trong Lục Phiến Môn quá cường đại.

Trong năm người quyền lợi lớn nhất có hai người là người Thiết gia, trong đó còn có tổng bộ đầu thống lĩnh Lục Phiến Môn.

Thiết Vô Tình tiếp tục nói: “Dưới tứ đại thần bộ còn có tổng bộ đầu các đạo, Đại Chu vương triều chúng ta phân thành bốn mươi chín đạo, mỗi một đạo đều có một tổng bộ đầu và vài tên phó tổng bộ đầu.”

“Trong các đạo còn phân thành các châu phủ, những châu phủ cường đại cũng có phân phối người Lục Phiến Môn tới đảm đương chức tổng bộ đầu, có một ít không có phái người tới.”

“Ví dụ như Tương Nam đạo chúng ta hiện tại, đây là khu vực Nam Man chi địa, thực lực võ lâm yếu kém cho nên chỉ có tổng bộ đầu và hai gã phó tổng bộ đầu trong Tương Nam đạo, trong các châu phủ dưới trướng có hơn một nửa không có người Lục Phiến Môn.”

“Đương nhiên những việc này là lực lượng bề ngoài, lực lượng cường đại chân chính của Lục Phiến Môn đều được gâấu trong bóng tối.

“Trừ các đầu mục bắt người ra, Lục Phiến Môn còn có hai lực lượng không nghe tổng bộ đầu điều khiển, chỉ nghe lệnh từ tổng bộ. bọn họ phân biệt là tập sự mật thám cùng truy phong tuần bổ.”

“Tập sự mật thám phụ trách giám sát một ít nhân sĩ võ lâm không hợp pháp trong bóng tối, thu thập tư liệu tình báo, ở

mỗi một châu phủ đều có cứ điểm của bọn họ, bọn họ vào thời khắc mấu chốt sẽ ra tay giúp đỡ bộ khoái Lục Phiến Môn hành động.”

“Tập sự mật thám có thể nói là Lục Phiến Môn con mắt cùng lỗ tai, Lục Phiến Môn có thể có có thể so với Thiên Cơ Cốc truyền thừa mấy trăm năm tình báo thế lực, toàn dựa vào bọn họ để hoàn thành.”

“Tác dụng của truy phong tuần bổ cũng hơi giống tập sự mật thám, tương tự thu thập một ít tình báo nhưng đa số sẽ đuổi bắt đào phạm võ lâm, thậm chí còn phải đơn phương hoàn thành nhiệm vụ đơn độc, việc này yêu cầu thực lực và tố chất còn cao hơn tập sự mật thám rất nhiều.”

Thiết Vô Tình chỉ chỉ vào mình và nói: “Cũng như ta trước khi tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu Thường Ninh phủ có thân phận truy phong tuần bổ, nhiệm vụ chủ êếu của ta là tìm ra dư nghiệt Đỗ Nguyên Thánh và tung lưỡi bắt hết, lúc đang thi hành nhiệm vụ, toàn bộ lực lượng Lục Phiến Môn tại Tương Nam đạo sẽ cung cấp yểm hộ cho ta.”

“Tập sự mật thám và truy phong tuần bổ trong cùng một đạo sẽ không phát sinh quan hệ với thế lực Lục Phiến Môn, chỉ nghe lệnh từ tổng bộ, trong hai bộ ngành này trừ tuần bổ cùng mật thám ra còn có hơn ba mươi tập sự tổng bộ đầu và truy phong tổng bộ đầu.”

“Những tổng bộ đầu trưc tiếp nghe lệnh từ tứ đại thần bộ, các tổng bộ đầu các đạo trên danh nghĩa cũng như thế nhưng thực lực và quyền lực rất lớn, dù sao nhân gia cũng là thằng chột làm vua xứ mù.”

Thiết Vô Tình chỉ vào Tô Tín và nói:

“Với tư lịch của ngươi khi tiến vào Lục Phiến Môn nhiều nhất chỉ có thể tới Lục Phiến Môn các đạo trong Đại Chu tích lũy tư lịch, hoặc là đi làm tập sự mật thám, phụ trách tình báo.”

“Nhưng làm thế sẽ lãng phí tâm cơ và thủ đoạn của ngươi, vì lẽ đó ta quyết định cho ngươi đi làm truy phong tuần bổ.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 137 - Mật Thám Và Truy Tung Tuần Bổ (1)

Nghe được Thiết Vô Tình nói cho mình đi làm truy phong tuần bổ, Tô Tín lập tức đang sững sờ.

“Thiết đại nhân, ngươi đừng nói giỡn, ta chỉ là võ giả Hậu Thiên, ngươi bảo làm truy phong tuần bổ đi hoàn thành nhiệm vụ sao?”

Nghe được Thiết Vô Tình hỏi kỹ càng chức trách truy phong tuần bổ, Tô Tín lập tức biết cái gì gọi là truy phong tuần bổ, đó là chuyện như đặc công của kiếp trước, yêu cầu thực lực bản thân tương đối cao.

Cũng tỷ như Thiết Vô Tình chấp hành nhiệm vụ tại đây, mặc dù đối phương âm thầm tra xét dư nghiệt Đỗ Nguyên Thánh nhưng Giang Lăng lại có thực lực Thiên Thần Cung Cảnh, đối kẻ yếu tới chỉ đưa đồ ăn mà thôi.

Tô Tín chỉ có thực lực Hậu Thiên đỉnh phong đã có thể xưng vương xưng bá trong Thường Ninh phủ nhưng bên ngoài có vô số cao thủ võ đạo, thực lực của hắn không thể lên nổi mặt bàn.

Thiết Vô Tình lắc lắc đầu nói: “Ta nói rồi, đi làm truy phong tuần bổ cũng không phải chỉ dựa vào thực lực, phải dựa vào đầu óc.”

“Thực lực không đủ có thể luyện, dù sao tốc độ tu luyện của ngươi không chậm, không có đầu óc thì không thể luyện ra được.”

“Huống hồ ngươi đi làm truy tung tuần bổ cũng không phải không có lợi.”

“NHững vị khác của Lục Phiến Môn muốn tiến giai tương đối chậm, chỉ có truy

phong tuần bổ hoàn thành nhiệm vụ là có được công lao, có thể tấn chức, cũng không cần tích lũy tư lịch dần dần.”

Thiết Vô Tình nói tới mức này Tô Tín đành phải gật gật đầu: "Vậy thì tốt, ta tiếp vị trí truy phong tuần bổ."

Thiết Vô Tình cười to nói: "Tin tưởng ta, ngươi sẽ không hối hận khi gia nhập Lục Phiến Môn đâu, cao thủ trong Lục Phiến Môn đi ra ngoài có thực lực không kém gì cao thủ đại môn phái đâu."

Nói xong Thiết Vô Tình xuất ra một lọ đan dược giao cho Tô Tín, nói: "Đây là Thiên Trùng Đan huyền cấp do luyện đan đại sư trong Lục Phiến Môn luyện chế."

"Đan dược cũng giống như binh khí, đều chia thành bốn cấp thiên địa huyền hoàng, Thiên Trùng Đan chỉ đạt huyền cấp nhưng ngươi không thể xem nó như đan dược tu luyện Tiểu Hoàn Đan của Thiếu Lâm tự, Thiên Trùng Đan trợ giúp võ giả Hậu Thiên đột phá cảnh giới Tiên Thiên sử dụng."

Tô Tín tiếp nhận đan dược, đương nhiên hắn biết rõ đan dược trợ giúp đột phá trân quý cỡ nào.

Trong hệ thống có đan dược cùng loại với Thiên Trùng Đan nhị tinh nửa tới tam tinh, dựa theo công hiệu khác nhau nên có giá bán ba trăm tới năm trăm giá trị phản phái, tương đương với một nửa gia tài của Tô Tín, đương nhiên không rẻ.

Tô Tín nhú chắp tay nói: "Đa tạ Thiết đại nhân."

Thiết Vô Tình khoát khoát tay nói: "Đầu tiên không cần cảm tạ ta, đây chỉ là quà gặp mặt mà thôi, xem như Lục Phiến Môn sớm phát tiền lương cho ngươi."

"Đãi ngộ của truy phong tuần bổ là cao nhất trong Lục Phiến Môn, mỗi tháng sẽ có bổng lộc thấp nhất là mươi vạn lượng bạc trắng."

"Mười vạn lượng bạc trắng không dùng được gì, đến cảnh giới Tiên Thiên bạc chỉ là con số đếm mà thôi, cho dù những võ giả Tiên Thiên chán nản nhất, bọn họ đi áp tải hàng hóa cho tiêu cục hoặc thương hội cũng có giá mấy ngàn tới cả vạn lượng

bạc một lần."

"Nhưng mỗi tháng cấp điểm công tích lại có tác dụng lớn, ngươi có thể dùng điểm công tích điểm đổi các loại tài nguyên

tu luyện trong Lục Phiến Môn, cho dù đan dược, công pháp, vũ kỹ, binh khí đều có thể đổi.”

Điểm này ngươi còn tự do hơn so với đại môn phái.

“Những đại môn phái tiêu hao tài nguyên tu luyện vô cùng nhanh chóng, căn bản không có khả năng cho ngươi được quyền lựa chọn, toàn bộ là trưởng bối trong môn phái phân phối.”

Điểm công tích không chỉ đúng hạn cung cấp cho ngươi, chỉ cần ngươi hoàn thành một nhiệm vụ, cấp trên sẽ căn cứ vào độ khó nhiệm vụ ngươi hoàn thành mà cấp thêm điểm công tích ban thưởng.

Nghe Thiết Vô Tình vừa nói như vậy, đôi mắt Tô Tín lập tức sáng ngời.

Chế độ này của Lục Phiến Môn không tệ, tương đương với một cái ‘ đại phản phái hệ thống ’ khác trong hiện thực.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là có thể đổi được tài nguyên tu luyện, thuộc tính hai bên không khác gì nhau.

“Mỗi tháng ta được bao nhiêu điểm công tích? Còn chai đan dược này giá bao nhiêu?”

Thiết Vô Tình đáp: “Tiền lương điểm công tích của truy phong tuần bổ mỗi tháng chừng 50 điểm, về phần Thiên Trùng Đan nha, cần phải có một ngàn điểm công tích mới có thể đổi.”

Tô Tín lập tức mở to mắt nhìn Thiết Vô Tình: “Tại sao lại đắt như thế? Mỗi tháng mới 50 điểm, muốn đổi một viên Thiên Trùng Đan cần hai mươi tháng, thời gian gần hai năm a.”

Thiết Vô Tình lắc lắc đầu nói: “Không ít, bộ khoái Lục Phiến Môn đóng tại các

đạo mỗi tháng mới có 10 điểm mà thôi.”

“Làm như vậy có thể bớt được hiện tượng một đám người sợ chết không dám đi hoàn thành hoàn thành nhiệm vụ kiếm lấy công tích điểm, ngược lại muốn dựa vào thời gian tích lũy điểm công tích.”

“Cho nên hoàn thành nhiệm vụ đạt được điểm công tích còn nhiều hơn điểm công tích tiền lương mỗi tháng, ví dụ như nhiệm vụ của ta lần này hao phí thời gian gần hai năm, cuối cùng mặc dù không có ra tay nhưng dư nghiệt Đổ Nguyên Thánh lại bị giải quyết triệt để, cho nên ta có được tới năm ngàn điểm công tích.”

Tô Tín gật gật đầu, thì ra là thế, người đề xướng điểm công tích này đúng là am hiểu nhân tâm.

Cho dù là ở nơi nào cũng sẽ có một ít người trộm gian dùng mánh lới không làm việc, nếu như tiền lương một tháng của Lục Phiến Môn tương đối nhiều, chưa biết chừng có người cố ý không làm nhiệm vụ, chỉ ở nơi an toàn chiếm lấy điểm công tích.

Hiện tại Lục Phiến Môn chỉ cấp điểm công tích cố định nhỏ giọt, hoàn thành nhiệm vụ điểm công tích gia tăng, từ đó đám người này muốn làm gì cũng phải đi hoàn thành nhiệm vụ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 138 - Mật Thám Và Truy Tung Tuần Bổ (2)

Đợi đến lúc Thiết Vô Tình nói tất cả những việc cần nói liền đi vào chính đề: “Ngươi chờ ở nơi này vài ngày, ta đi tổng bộ Lục Phiến Môn tại Tương Nam đạo đăng ký tư liệu của ngươi, cũng cấp cho ngươi thân phận cần thiết, trong khoảng thời gian này ngươi có thể dựa vào Thiên Trùng Đan xung kích cảnh giới Tiên Thiên.”

“Ngươi đã đạt tới Hậu Thiên đại viên mãn đỉnh phong, hơn nữa đã giao thủ với võ giả Tiên Thiên, tin tưởng cửa ải này không làm khó được ngươi, đúng rồi, ta cũng nên xử lý những thi thể nơi đây một chút.”

Thiết Vô Tình móc trong lòng ngực một lọ thuốc bộ, đổ vào thân thể đám người Thanh Thành kiếm phái.

Thuốc bột chạm vào máu tươi liền hóa thành khí, chỉ chốc lát thi thê của đám người này đã hóa thành xương cốt sau đó lại biến thành nước vàng.

Tô Tín trừng to mắt: “Đây là Hóa Thi Phấn trong truyền thuyết?”

“Thứ này cũng chỉ là đồ chơi nhỏ mà thôi, thứ này chỉ có mười điểm một lọ rong Lục Phiến Môn mà thôi.”

“Nó cũng không phải không có lỗ thủng, sau khi hóa thi sẽ lưu lại dấu vết máu đen, phải cần một khoảng thời gian mới có thể biến mất, cũng dễ dàng bị người ta nhìn ra không ít dấu vết.”

Tô Tín gật gật đầu, cho dù có khuyết điểm như vậy, đồ chơi nhỏ cũng là hàng cao cấp của kẻ giết người cướp của, là đồ cần thiết của đám tội phạm.

Chờ sau khi Thiết Vô Tình rời đi, Tô Tín chém mấy cây và tạo thành một gian nhà gỗ và đi vào tu luyện.

Trong bình có một viên Thiên Trùng Đan, nói thật bề ngoài của nó không được tốt lắm, là hình tòn bất quy tắc, mặt ngoài cũng tối tăm như mực, nếu không có mùi thuốc nồng đậm chứng minh đồ chơi này không phải là đất thì nó sẽ bị người ta vứt bỏ.

Tô Tín nuốt vào nhưng lại có cảm giác như nuốt một ngọn lửa vào bụng, lực lượng cực nóng bao phủ thân thể Tô Tín.

Không có trì hoãn, Tô Tín lập tức vận chuyển Tử Hà Thần Công, nội lực xoay tròn trong người sau đó trùng kích đan điền khí hải, lúc này toàn thân Tô Tín đỏ bừng giống như con tôm sôi trào.

Tiên Thiên tam cảnh, theo thứ tự là: Khí Hải, Linh Khiếu và Thần cung.

Trong đó Khí Hải chính là đan điền khí hải.

Nội lực võ giả Hậu Thiên chạy trong kinh mạch, đả thông khiếu huyệt càng nhiều thì phạm vi hoạt động càng lớn.

Tiên Thiên Khí Hải Cảnh hội tụ tất cả nội lực trong người lại, mở đan điền khí hải, biến khí hải thành nơi chứa nội lực toàn

thân, về sau tất cả nội lực sẽ tồn tại trong khí hải va chạy khắp kinh mạch, cuối cùng quay về khí hải, tuần hoàn qua lại như thế càng làm nội lực lớn mạnh.

Bởi vì có được khí hải nên số lượng chân khí của võ giả Tiên Thiên nhiều hơn võ giả Hậu Thiên võ giả gấp vài chục lần.

Huống hồ khí hải còn có thể tiến hành áp súc nội lực, còn có tác dụng chiết xuất, từ phương diện chất lượng, võ giả Tiên Thiên phóng chân khí ra ngoài còn cường đại hơn võ giả Hậu Thiên rất lớn.

Không ngờ xung kích Tiên Thiên Khí Hải Cảnh cũng không phải đơn giản như vậy, quá tình mở khí hải cũng không phải không có nguy hiểm.

Dùng nội lực cường đại trùng kích khí hải bản thân tương đương với cưỡng ép mở không gian trong người và dung hợp chân khí, gây chuyện không tốt còn dễ dàng làm khí hải vỡ vụn, nhẹ thì võ công tận phế, nặng thì chết ngay tại chỗ.

Sau khi chuyển hóa nội lực thành chân khí và phóng ra ngoài cũng không có vấn đề gì, nhưng trong người lại sắc bén tới cực điểm, không cẩn thận có thể xé rách kinh mạch a.

Cho nên thời điểm võ giả trùng kích Khí Hải Cảnh cần thân thể cường đại ngăn cản chân khí trùng kích, đồng thời còn cần phải có chân khí mạnh mẽ chèo chống, không thể để độ trùng kích quá yếu.

Đây cũng là nguyên nhân Sa Phi Ưng dừng lại ở Hậu Thiên đại viên mãn vài chục năm mà không trùng kích cảnh giới Tiên Thiên.

Không phải hắn không muốn đi, mà là hắn không dám đi.

Sa Phi Ưng đã già nua, khí huyết bản thân đã suy bại, thời điểm này trùng kích Khí Hải Cảnh, cho dù hắn khống chế chân khí hợp cách nhưng thân thể hắn không chịu đựng nổi chân khí trùng kích.

Cho nên người như Sa Phi Ưng không phải là không muốn trùng kích Khí Hải Cảnh, mà là không dám trùng kích mà thôi.

Nhưng hiện tại Tô Tín trùng kích Khí Hải Cảnh đã nước chảy thành sông.

Hậu Thiên luyện thể, luêện thể này dùng làm chuẩn bị trùng kích cảnh giới Tiên Thiên.

Long Tượng Bàn Nhược Công của hắn đã tu luyện tới tầng thứ nhất, cường độ thân thể sánh ngang võ giả Tiên Thiên, thậm chí có thể nói hắn còn mạnh hơn một ít.

Mà chiến đấu chính là luyện tập khống chế chân khí tốt nhất, điểm ấy Tô Tín cũng không thiếu.

Cho nên hắn trùng kích Khí Hải Cảnh không có khả năng thất bại.

Chân khí không ngừng hội tụ trong thân thể Tô Tín, chân khí chậm chạp hội tụ thành một dòng sông, sau khi ngưng tụ cùng một chỗ sẽ xuyên thủng bình chướng cuối cùng.

Thân thể Tô Tín không ngừng run rẩy, chân khí điên cuồng dung nhập vào trong khí hải, khí thế bản thân hắn không ngừng tăng lên rất cao.

Chân khí quanh người Tô Tín bắn ra ngoài giống như thanh đao nhỏ cắn xé không khí, mặt ngoài của gian nhà gỗ bị cắt thành nhiều vết lõm nhỏ.

Tô Tín đứng lên và thu hồi khí thế, cảm giác lực lượng thân thể mình không ngừng bành trướng, hắn đã hoàn thành quá trình đột phá Tiên Thiên Khí Hải Cảnh!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 139 - Nhân Bảng Chấn Động (1)

Đại Chu vương triều, thành Thịnh Kinh.

Nơi này là trung tâm của Đại Chu vương triều nhưng lịch sử chưa tới hai mươi năm.

Hai mươi năm trước nơi này là thôn xóm hoang vu nhưng Vũ Long Đế ra lệnh xây dựng hoàng thành, chỉ dùng thời gian ba

năm nó dã biến thành Thịnh Kinh danh chấn thiên hạ.

Với tư cách là trung tâm của Đại Chu vương triều, nơi này có võ phong cực thịnh, đại đa số võ giả đều xuất thân tán tu hoặc là môn phái nhỏ mới tới thành Thịnh Kinh tìm nơi an thân tốt.

Rất ít gặp đệ tử đại môn phái trong thành Thịnh Kinh.

Dù sao triều đình và giang hồ cũng là hệ thống không giống nhau, đặc biệt đối với đại phái giang hồ mà nói đây là mâu thuẫn không cách nào điều hòa.

Lúc này tại cửa ra vào tổng bộ Lục Phiến Môn tại thành Thịnh Kinh có một nhóm lớn người giang hồ tụ tập, đại bộ phận là võ giả Hậu Thiên, số lượng võ giả Tiên Thiên cũng không ít.

Hình dạng tổng bộ Lục Phiến Môn cực kỳ bình thường và không có gì nổi bật, vách tường bốn phía đều là một màu đen kịt, trừ cửa ra vào có sư tử đá thủ vệ bằng kim loại vô cùng đồ sộ ra, những nơi còn lại không có chút gì thu hút người khác.

Vốn người giang hồ phải e ngại sự tồn tại của Lục Phiến Môn nhất, lúc này bọn

họ lại dùng ánh mắt chờ mong và cầm theo giấy bút đứng chờ đợi cái gì đó.

Qua chừng một phút sau, một tên bộ khoái mặc công phục đỏ thẫm đi tới, trong tay cầm một tờ giấy thông báo lớn, một đám người giang hồ lập tức kêu to và lách người về phía trước.

“Ra rồi! Ra rồi! Nhân Bảng tháng này đã ra rồi.”

“Ai ai ai, đừng chen lấn ah, có đạo đức nơi công cộng hay không? Lại chen lấn ta dội mực lên người của ngươi a.”

“Chen chết lão tử! Đồ con rùa nào dám chen lấn lão tử bổ một đao a.”

“Đclmm! Một tiểu lâu la Hậu Thiên đỉnh phong mà chảnh cái gì? Không phục sau khi sao chép xong Nhân Bảng, chúng ta đi ra ngoài luyện tập một chút.”

Bộ khoái dán Nhân Bảng đứng sang một bên, hắn thú vị nhìn cảnh này, phải nói mỗi tháng đều xảy ra việc như thế một lần.

Lục Phiến Môn sẽ công bố Nhân Bảng với giang hồ một tháng một lần, sẽ dán thông báo tại cửa ra vào tổng bộ, ai cũng có thể nhìn thấy.

Đại Chu vương triều bốn mươi chín đạo, địa vực đâu chỉ ngàn vạn dặm? Còn có Đông Tấn phía đông, Tây Vực ba mươi sáu quốc phía tây, còn có vài nơi tại thảo nguyên phương bắc, bọn họ muốn xem Nhân Bảng còn cần đám người này truyền bá a.

Những gia hỏa vội vàng sao chép Nhân Bảng chuyên môn làm việc như vậy.

Mỗi lần Nhân Bảng được công bố ra ngoài, bọn họ sẽ sao chéo Nhân Bảng sau đó công bố nó ra khắp thiên hạ.

Những đại môn phái cũng chú ý tới Nhân Bảng thay đổi, cũng sẽ không quá keo kiệt với đám người sao chép Nhân Bảng tại đây, sẽ tùy tiện ban thưởng một bình đan dược, đây là thứ bên ngoài có tiền mua không được, muốn mua cũng không có mà mua.

Huống hồ sau khi bán cho các đại môn phái nhận được ban thưởng, qua mấy ngày bọn họ sẽ in ra một bó to, tùy tiện tìm châu phủ kêu giá mười lượng bạc một tấm, đảm bảo những kẻ ưa thích bát quái không thiếu tiền sẽ xuất hiện mua một tấm.

Đáng tiếc người làm việc này quá nhiều, có đôi khi ngươi ý định đưa Nhân Bảng sao chép tới Dịch Kiếm Môn, kết quả lại phát hiện mình tới chậm, đã có người vượt lên trước, từ đó mua bán này không hoàn thành.

Cho nên những người tài giỏi liều mạng lách người về phía trước, cũng cướp ghi chép tin tức trước, ngàn vạn đừng cho kẻ khác đầu cơ.

Một đám người xem Nhân Bảng, vừa sao chép vừa chậc lưỡi tán thưởng.

“Thái Nhất Đạo Môn Đạo Si Lâm Trường Hà chiếm lấy đệ nhất Nhân Bảng năm năm a? Chậc chậc, đã sắp phá kỷ lục.”

“Đúng vậy, Kiếm công tử Hà Hưu và An Hầu Tiêu Hoàng bài danh hai ba năm qua không thay đổi, xem ra Nhân Bảng kỳ

này rất ổn định ah, với thực lực ba người này đoán chừng không người nào trong Nhân Bảng có thể thay thế.”

Mọi người đọc nhanh như gió, những bài danh không thay đổi sẽ không cần sao chép, bọn hắn chỉ ghi chép những bài danh có biến hóa là được, tốc độ sao chép như thế nhanh hơn không ít.

Lúc này có người đang sao chép hét lên.

“Chờ chút nào, có biến hóa lớn! Ông trời ơi! Dịch Kiếm Môn ‘ Thiên Nữ ’ Tạ Chỉ Yến lại từ vị trí bảy mươi tám nhảy lên vị trí ba mươi mốt trong Nhân Bảng!”

Mọi người lập tức hít sâu một hơi.

Người có thể bài danh trên Nhân Bảng không ai là người dễ chọc, Tạ Chỉ Yến trong một tháng vượt qua hơn ba mươi vị trí đúng là quá mức dọa người.

Mọi người vội vàng nhìn sang cũ, trực tiếp nhìn vào vị trí thứ ba mươi mốt.

Tính danh: Tạ Chỉ Yến

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 140 - Nhân Bảng Chấn Động (2)

Danh hiệu: Cửu Kiếp Việt Vũ (ban đầu là ‘ Thiên Nữ’)

Môn phái: Dịch Kiếm Môn

Võ công: Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật, Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm.

Thực lực: Tiên Thiên Khí Hải Cảnh

Chiến tích: từ khi rời núi bước vào trong giang hồ tới nay, một người một kiếm tiêu diệt Thái Hồ thập nhị phỉ, diệt Ô La Sơn tứ hung, Dịch Kiếm Vọng Khí Thuật tiểu thành không sơ hở, xông ra danh tiếng ‘ Thiên Nữ ’.

Ba ngày trước tại Thường Ninh phủ thi triển Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm phụ dùng kiếm ý Huyền Tâm Kiếm Chủ Mạnh

Kinh Tiên trảm giết võ giả Thần Cung Cảnh, Niên Bang đường chủ Hạ đàn lập hạ đường Giang Lăng.

Bài danh: ba mươi mốt.

Hí!

Mọi người lập tức hít sâu một hơi.

Dùng Tiên Thiên Khí Hải Cảnh vượt qua hai tiểu cảnh giới trảm giết võ giả Thần Cung Cảnh, loại chuyện này vài chục năm chưa chắc xảy ra một lần.

Về phần Tạ Chỉ Yến có phải mượn nhờ kiếm ý Mạnh Kinh Tiên hay không đã không trọng yếu.

Nếu thực lực bản thân Tạ Chỉ Yến không đủ, cho dù có kiếm ý Mạnh Kinh Tiên cũng không thể giúp nàng chém giết Giang Lăng.

Huống hồ Lục Phiến Môn xuất bản Nhân Bảng tương đối đáng tin cậy, nếu như tính toán kết quả Tạ Chỉ Yến tự tay giết chết Giang Lăng không mượn dùng thủ đoạn, khi đó nàng nhất định có thể bước vào vị trí hai mươi tới mười lăm trong Nhân Bảng.

Nhưng hiện tại nàng chỉ xếp hạng thứ ba mươi mốt, nhất định đã được Lục Phiến Môn xoa đi ngoại vật mới đánh giá như thế.

Mọi người hưng phấn sao chép, đây chính là đại tin tức, có thể đổi được không ít tiền thưởng.

“Ai ai ai, tại đây lại có biến hóa, thậm chí có võ giả Hậu Thiên lên bảng.”

Hinh Nhi ôm một thanh trường kiếm cao không kém gì nàng, trong mắt còn đẫm nước mắt gật đầu.

“Ân, Hinh Nhi không khóc, chờ Hinh Nhi luyện kiếm pháp thật tốt lại xuống núi bảo hộ ca ca.”

Lúc này tại Tương Nam, Tô Tín đã chờ tại nơi này ba ngày, rốt cuộc hắn cũng tìm được Thiết Vô Tình.

Vừa nhìn thấy Tô Tín, Thiết Vô Tình liền cười to nói: “Tô Tín tuấn kiệt Nhân Bảng, danh khí của ngươi không nhỏ đâu.”

Tô Tín nghi ngờ nói: “Cái gì tuấn kiệt Nhân Bảng?”

Thiết Vô Tình móc một tấm lệnh bài trong ngực giao cho Tô Tín, thuận tiện lại cầm Nhân Bảng sao chép đưa qua.

“Đây là lệnh bài thân phận của ngươi, còn có Nhân Bảng mới nhất, ngươi và Tạ Chỉ Yến đều là tin tức lớn trong Nhân Bảng a.”

Tô Tín mở Nhân Bảng ra xem một lần, cũng quan sát kỹ tin tức trong đó.

Thứ khác khá tốt, tạm thời ít xuất hiện cũng là việc Tô Tín cần.

Danh hiệu ‘ khoái kiếm ’ là cái quỷ gì? Nghe giống như người qua đường giáp, sử dụng danh hiệu không khác gì vai phụ.

Hơn nữa cũng may mắn Tô Tín chỉ dùng kiếm, nếu hắn dùng thương, Nhân Bảng một lần nữa đặt cho hắn danh hiệu ‘ khoái thương ’ mới làm Tô Tín khóc không ra nước mắt.

“Ta nói Thiết đại nhân, rốt cuộc là ai đặt danh hiệu cho ta? Người này có thù oán với ta sao? Tại sao cái tên lại nát như thế”

Bởi vì cái gọi là không so thì thôi, một khi so thì hàng sẽ kém hơn hàng, nhìn danh hiệu Tạ Chỉ Yến người ta xem, Cửu Kiếp Việt Nữ, chậc chậc, nghe trâu bò cỡ nào.

Cửu Kiếp chính là chỉ Tạ Chỉ Yến tu hành Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm, là một trong tứ đại kiếm đỉnh sinh, tử, huyễn, diệt của Dịch Kiếm Môn, cho dù là đệ tử đích truyền Dịch Kiếm Môn cũng không phải ai cũng có tư cách học, mỗi đời đệ tử có tư cách học tứ đại kiếm điển không vượt qua mười người.

Việt Nữ càng là nữ võ giả kiếm đạo tông sư thời xa xưa.

Võ lâm ít có nữ tử nổi danh, Việt Nữ có thể trở thành kiếm đao tông sư trong võ lâm lại càng hiếm thấy.

Danh hiệu Cửu Kiếp Việt Nữ càng là một lời khẳng định với Tạ Chỉ Yến, ý nói tương lai hắn có thể đạt tới độ cao của Việt

Nữ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 141 - Nhiệm Vụ Đầu Tiên (1)

Nghe được Tô Tín không hài lòng với danh hiệu, Thiết Vô Tình lắc lắc đầu nói: “Ngươi nên biết đủ ah, từ trước trên danh hồ có người mang danh hiệu khó nghe hơn ngươi nhiều.”

Danh hiệu giang hồ không phải do ngươi đặt, mà là dựa vào chiến tích của mình đánh ra, tối thiểu cũng người khác thừa nhận mới được.

“Tạ Chỉ Yến vốn có danh hiệu là ‘ Thiên Nữ ’, sau khi nàng dùng Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm giết Giang Lăng, lúc này mới biến thành ‘ Cửu Kiếp Việt Nữ ’.”

“Trên giang hồ có câu nói thế này, chỉ có đặt tên tồi chứ không có danh hiệu kém, nếu ngươi muốn đổi danh hiệu thì phải dùng chiến tích nói chuyện mới được.”

Tô Tín nhún nhún vai, khoái kiếm cũng là kiếm a, tối thiểu còn có thể nghe được.

Lúc này Thiết Vô Tình mới chú ý tới khí thế trên người Tô Tín sinh ra biến hóa, không ngờ hắn có thể đột phá Khí Hải Cảnh trong ba ngày.

Hắn lúc này cười nói: “Ta biết ngay ta không nhìn lầm ngươi, thực lực không có cứ dùng thời gian tích lũy là đạt được.”

Tô Tín nói: “Cũng phải đa tạ viên Thiên Trùng Đan của Thiết đại nhân ban cho mới được.”

Đan dược có tác dụng trợ giúp đột phá cảnh giới rất lớn, nếu Tô Tín không có Thiên Trùng Đan, tối thiểu hắn cần phải tích lũy thực lực vài tháng mới có thể đột

phá Khí Hải Cảnh.

Thiết Vô Tình thoả mãn gật gật đầu: “Vừa lúc ngươi thuận lợi đột phá Khí Hải Cảnh, ta cũng có một nhiệm vụ giao cho

ngươi đi làm, ngươi có tu vi Khí Hải Cảnh cũng có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ không ít.”

Tô Tín kinh ngạc nói: “Có nhiệm vụ nhanh như thế?”

“Lục Phiến Môn không thiếu nhất chính là nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ là gì?”

Tô Tín hỏi.

Nếu đã quyết định làm tay sai cho triều đình, vậy thì phải có giác ngộ làm tay sai, có nhiệm vụ thì cứ cầm là được, chỉ cần không phải nhiệm vụ chịu chết thì hắn không kén chọn.

Thiết Vô Tình thoả mãn gật gật đầu, hắn thưởng thức điểm này của Tô Tín nhất.

“Ngươi biết thành Thương Sơn không?”

Thiết Vô Tình hỏi.

Tô Tín gật gật đầu: “Nghe nói qua.”

Có thể nói chỉ cần là người Tương Nam không ai không biết thành Thương Sơn.

Thành Thương Sơn chính là đại tành lớn nhất Tương Nam, tòa thành này nằm giữa giao giới Tương Nam và Trung Nguyên, mỗi ngày đều có vô số thương nhân Trung Nguyên qua lại nơi này thu mua đặc sản Tương Nam, là đại thành thương nghiệp lớn nhất Tương Nam.

Không phải mỗi thương nhân Trung Nguyên đều có phách lực mời tiêu sư cảnh giới Tiên Thiên đi bảo hộ bọn họ tiến vào Thường Ninh phủ nội địa Tương Nam

đạo thu mua đặc sản Nam Man, kỳ thật đại bộ phận thương nhân Trung Nguyên đều tiến hành giao dịch tại thành Thương Sơn.

Mà thành Thương Sơn hàng năm cũng có rất nhiều thương nhân đi các châu phủ như Thường Ninh phủ thu mua đặc sản với số lượng to lớn, Tô Tín đã từng đánh giao tình với bọn họ.

Thiết Vô Tình nói ra: “Các ngươi biết rõ thành Thương Sơn chỉ vì thanh danh tòa thành lớn nhất Tương Nam hoặc nó là

mạch máu kinh tế của các ngươi, nhưng kỳ thật thành Thương Sơn không giống với các châu phủ khác như Thường Ninh phủ, nó thật ra không do triều đỉnh quản hạt.”

“Không do triều đình quản hạt?”

Tô Tín lập tức sững sờ.

Trong thiên hạ hẳn là vương thổ, người trên vương thổ là vương thần.

Tất cả các tông môn hiện tại đều dùng Đại Chu vương triều làm chủ trên danh nghĩa, tuy thành Thương Sơn là tòa thành lớn nhất Tương Nam nhưng nó không thể cuồng vọng tới mức này được.

Thiết Vô Tình nói: “Chính bởi vì không do triều đình quản hạt, bởi vì thành Thương Sơn tồn tại quá mức đặc thù, trước kia thành Thương Sơn không phải một tòa thành thị, vào vài chục năm trước, thành chủ thành Thương Sơn hiện tại chính là Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư Yến Hoàng Cửu một tay kiến lập.”

“Nguyên thần tam cảnh, Hóa Thần, Dung Thần, Dương Thần, Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư chính là bá chủ một phương, hơn nữa Yến Hoàng Cửu có chút thủ đoạn và địa vực thành Thương Sơn đặc thù, thành Thương Sơn dùng thời gian vài chục năm cũng trở thành tòa thành lớn nhất Tương Nam đạo.”

“Hơn nữa thành Thương Sơn chỉ là tòa thành buôn bán cũng bỏ đi, nhưng thành Thương Sơn lại là căn cứ của tán tu toàn Tương Nam.”

“Gần như tám thành tán tu không môn không phái trong Tương Nam đều tụ tập

tại thành Thương Sơn, có thể nói ngươi vào trong thành Thương Sơn, tùy tiện xách ra một người cũng là võ giả Hậu Thiên sơ kỳ hoặc Hậu Thiên trung kỳ.”

“Tùy tiện xách ra một người là Hậu Thiên sơ kỳ hoặc là trung kỳ? Chẳng phải nói đám đại đầu mục trong Thường Ninh phủ đi thành Thương Sơn còn không bằng một tiểu lâu la?”

Tô Tín nói thầm trong lòng.

“Vậy bây giờ thành Thương Sơn xảy ra vấn đề sao?”

Tô Tín hỏi.

Thiết Vô Tình gật gật đầu: “Cũng không tính xảy ra vấn đề, nhưng cũng có thể xảy ra vấn đề nguy hiểm.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 142 - Nhiệm Vụ Đầu Tiên (2)

“Tuy Yến Hoàng Cửu là nhân kiệt kiêu hùng một phương, hơn nữa còn là Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư, nhưng đáng tiếc hắn đã già, căn cứ tình báo chúng ta, mạng của Yến Hoàng Cửu không còn bao lâu.”

“Yến Hoàng Cửu cũng biết rõ điểm này cho nên trong một tháng hắn đã buông hơn phân nửa quyền lợi, hi vọng trong mười ba đứa con của mình có thể chọn lựa ra một người kế thừa vị trí của hắn.”

“Trước kia Yến Hoàng Cửu chưởng quản thành Thương Sơn, lúc đối mặt với giang hồ và triều đình, thành Thương Sơn chỉ là một tòa thành buôn bán.”

“Nhưng hiện tại Yến Hoàng Cửu sắp tới lúc đại nạn, trong những con cái của hắn có không ít người có bối cảnh đại tông môn võ lâm trong Tương Nam.”

“Nếu như đến phiên những người này chưởng quản thành Thương Sơn, bọn họ có thể bảo trì trung lập giữa triều đình và giang hồ như Yến Hoàng Cửu hay không còn khó nói.”

“Trong thành Thương Sơn có nhiều võ giả tán tu như vậy, hơn nữa có những môn phái võ lâm trợ giúp, nếu bọn chúng thành thành thật thật khá tốt, một khi làm loạn thì hậu quả không chịu nổi.”

Tô Tín nhíu mày hỏi: “Nhiệm vụ lần này là ra tay với người thừa kế thành Thương Sơn đúng không?”

Trong mắt Thiết Vô Tình sinh ra hàn quang, nói: “Tốt nhất lựa chọn một người có khuynh hướng triều đình làm thành chủ thành Thương Sơn.”

“Nếu như không làm được điểm này, như vậy cũng không thể những người có khuynh hướng võ lâm Tương Nam lên làm thành chủ, khi cần thiết có thể trực tiếp ám sát.”

Tô Tín gật đầu nói: “Ta hiểu này, nhiệm vụ lần này có thời hạn hay không?”

“Mạng Yến Hoàng Cửu không lâu vậy, tối đa chỉ có một năm mà thôi, cho nên thời gian nhiệm vụ cũng chỉ dài như thế, vừa vặn trong khoảng thời gian này ngươi có thể ở lại nơi đó né tránh Hắc bảng đuổi giết.”

“Đúng rồi, Nhân Bảng và Hắc bảng đều có tên của ta, ta đoán võ giả thành Thương Sơn không bao lâu sau sẽ biết rõ dung mạo của ta, như vậy ta tiến vào thành Thương Sơn chẳng phải đi tìm chết?”

Thiết Vô Tình cười hắc hắc nói: “Ta đã sớm chuẩn bị một thân phận cho ngươi, đầu tiên ngươi cần mang một cái mặt nạ da người, Lục Phiến Môn tại tổng bộ Tương Nam đạo có một cao thủ chuyên chế tác mặt nạ da người, ngươi đi theo ta, ta sẽ bảo hắn làm mặt nạ da người theo kích thước gương mặt của ngươi.”

Nói tới mặt nạ da người, Tô Tín lập tức nhớ tới bản thân mình còn có một đám mặt nạ da người của Vương Liên Hoa.

“Chờ chút, ta cũng có mặt nạ da người, không cần lại đi một chuyến.”

Tô Tín đưa tay vào trong lồng ngực nhưng trên thực tế lại lấy mặt nạ da người của người trẻ tuổi trong hệ thống ra.

Vừa mang mặt nạ lên mặt, Tô Tín lập tức từ tiếu niên thanh tú biến thành thanh niên tuấn tú mày kiếm mắt sáng.

Thiết Vô Tình kinh ngạc nhìn Tô Tín: “Mặt nạ da người của ngươi làm không tồi, thậm chí còn tốt hơn tên cao thủ tổng bộ Tương Nam đạo làm, ngươi lấy được từ nơi nào?”

Nếu không phải hắn tận mắt nhìn thấy Tô Tín mang mặt nạ da người lên, hắn thật sự hoài nghi Tô Tín là một người khác.

“Thiết đại nhân còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là lúc bắt hái hoa tặc không? Gia hỏa kia chính là cao thủ dịch dung, ta lục soat được mặt nạ da người này trong người hắn.”

Thiết Vô Tình vỗ đầu một cái, hiển nhiên cũng nhớ tới sự kiện lúc trước, tên hái hoa tặc kia có thuật dịch dung rất mạnh.

“Vậy thì tốt ngươi, ngươi cũng không cần lãng phí thời gian, trực tiếp chạy tới thành Thương Sơn đi.”

Thiết Vô Tình nói xong và xuất ra một chồng sách giao cho Tô Tín.

Hắn chỉ vào một quyển sách mỏng và nói: “Ta đã an bài thân phận mới của ngươi và ghi vào bên trong, ngươi trước đừng có vội tiến vào thành Thương Sơn, đầu tiên nhớ kỹ thân phận trước đã.”

“Số sách còn lại chính là Lục Phiến Môn sửa sang lại thế lực các môn phái nhất lưu, nhị lưu, tam lưu trong Tương Nam, trên cơ bản trừ một ít thế lực bất nhập lưu ra, còn lại đều có ghi chép, còn có một chút thường thức trong võ lâm, biết nhiều không có chỗ xấu.”

“Trong đó còn có một ít phương pháp liên êệ với mật thám Lục Phiến Môn, nếu có cần thì ngươi có thể dựa theo phương pháp liên hệ với bọn họ, thu hoạch một ít tình báo và trợ giúp.”

“Bên Tương Nam ta còn có chuyện khác cần xử lý, ta rời đi trước, nếu như gặp chuyện không đúng có thể đào tẩu, nhiệm vụ thất bại cũng thất bại, cấp trên sẽ phái người mạnh hơn ngươi tới giải quyết.”

Tô Tín gật đầu đồng ý, hắn đưa mắt nhìn Thiết Vô Tình rời đi, hắn lại biết câu nói cuối cùng của Thiết Vô Tình có chút không đúng.

Tuy nhiệm vụ thất bại hắn có thể rời đi, nhưng đoán chừng khi đó Thiết Vô Tình cũng không nói chuyện hòa ái với hắn.

Thiết Vô Tình cứu Tô Tín là vì hắn thưởng thức và xem trọng năng lực của Tô

Tín, Tô Tín là hắn kéo vào Lục Phiến Môn, ngày sau Tô Tín luận công nhận thưởng thì hắn cũng có một phần.

Nếu nhiệm vụ thất bại, mặt mũi Thiết Vô Tình mất lớn không nói, nói không chừng còn chịu các đầu mục bắt người khác công kích.

Dù sao Thiết Vô Tình đã từng nói qua, Lục Phiến Môn cũng không phải Thiết gia hắn nói được là được, tin tưởng sẽ có rất nhiều người hi vọng nhìn thấy hắn thất bại.

Cho nên lần này với tư cách là nhiệm vụ đầu tiên khi hắn gia nhập Lục Phiến Môn, Tô Tín không nghĩ sẽ thất bại, không phải vì Thiết Vô Tình, cũng là vì hắn muốn đứng vững gót chân trong Lục Phiến Môn.

Cầm chồng sách trong tay, đây là tư liệu nói rõ thế lực trong võ lâm Tương Nam, Tô Tín chỉ nhìn một phần tình báo Tương Nam, những thứ khác có thể xem sau.

Quyển sách này rất hữu dụng với Tô Tín, trước kia Tô Tín chỉ lục đục với người trong bang phái tại Thường Ninh phủ, hắn không có bao nhiêu hiểu biết về võ lâm Trung Nguyên, hắn cũng không biết bao nhiêu về võ lâm Tương Nam.

Hiện tại có Lục Phiến Môn đưa tin tức cho hắn, tối thiểu hắn có thể hiểu biết một cách đại khái.

Còn lại chính là tư liệu về thân phận mới, Tô Tín nhìn kỹ sau đó sắc mặt vô cùng cổ quái.

Lúc này Lục Phiến Môn đúng là tốn nhiều công phu giả mạo thân phận cho hắn, tuy thân phận là giả nhưng lai lịch không nhỏ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 143 - Huyết Hà Thần Kiếm (1)

Thiết Vô Tình giao cho Tô Tín là thân phận giả, nhưng Tô Tín xem ra nó không có gì khác sự thật.

Thân phận giả của Tô Tín chính là một cường giả tán tu danh tiếng, Mạnh Thanh Trạch là đệ tử thân truyền Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư ‘ Tứ Tuyệt Tán Nhân ’ Tông Hạo Dương.

Trong võ lâm có không ít võ giả tán tu không môn không phái, cũng rất khó tu luyện tới cảnh giới cao, ngay cả cảnh giới Tiên Thiên cũng chỉ là số ít, người như Tông Hạo Dương có thể một đường tu luyện tới Dung Thần Cảnh càng ít có.

Tông Hạo Dương am hiểu kiếm, thơ, rượu, đánh cờ, làm người phong nhã, thanh danh trên giang hồ rất tốt, vào mười năm trước tu vi, Tông Hạo Dương gặp bình cảnh, hắn kẹt tại Dung Thần Cảnh mấy năm không đột phá cho nên một đường đi ra hải ngoại tìm kiếm cơ duyên.

Nguyên thần tam cảnh, Hóa Thần, Dung Thần, Dương Thần, mỗi khi đột phá một cảnh giới cần rất nhiều thời gian tích lũy, hơn nữa cơ duyên ngộ tính, thiếu một thứ cũng không được.

Cho nên Tông Hạo Dương vừa đi là mười năm, từ nay về sau trên giang hồ không còn tin tức của hắn.

Gần đây người Lục Phiến Môn chấp hành nhiệm vụ tại hải ngoại ngoài ý muốn phát hiện thi thể Tông Hạo Dương, hắn đã sớm vẫn lạc tại hải ngoại vài năm trước, nhưng Lục Phiến Môn lại không truyền tin tức này ra bên ngoài.

Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư ngược lại đáng giá bọn họ coi trọng, võ đạo tông sư chết đi lại không đáng tiền.

Lục Phiến Môn cũng không phải mật thám giang hồ, cũng không lưu truyền tin tức bát quái, cho nên tin tức này không có lộ ra, hiện tại cũng dùng làm thân pâận của Tô Tín.

Thiết Vô Tình thiết kế thân phận của Tô Tín chính là Mạnh Thanh Trạch, là đệ tử thân truyền của Tông Hạo Dương tại hải ngoại, cũng truyền thụ võ công vài năm, sau khi đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên liền trở lại Trung Nguyên.

Dù sao Tông Hạo Dương đã chết, tin tức này chết không đối chứng, hơn nữa Thiết Vô Tình còn bảo Lục Phiến Môn giả tạo

ra một phần chiến tích trên Nhân Bảng.

Tính danh: Mạnh Thanh Trạch

Danh hiệu: không

Môn phái: đệ tử thân truyền ‘ Tứ Tuyệt Tán Nhân ’ Tông Hạo Dương.

Võ công: vô danh kiếm pháp, nghi là Tứ Tuyệt Tán Nhân truyền lại.

Thực lực: Tiên Thiên Khí Hải Cảnh

Chiến tích: một mình cỡi ngựa đánh chết toàn bộ Đông Sơn Tứ Hung cảnh giới Tiên Thiên Khí Hải Cảnh.

Bài danh: một trăm lẻ sáu.

Phần chiến tích Nhân Bảng này không chê vào đâu được, ‘ Đông Sơn Tứ Hung

’ là một truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn tiêu diệt, cũng không có người nào nhìn thấy.

Hiện tại phần này chiến tích an đến này ‘ Mạnh Thanh Trạch ’ trên đầu, chỉ cần Lục Phiến Môn người không từ lúc tự mặt, những người khác là sẽ không biết

được.

Tô Tín mang mặt nạ da người lên mặt, hắn lại vào trong trấn mua một bộ áo dài trắng, cầm trường kiếm trong tay và biến thành một thanh niên hiệp sĩ anh tuấn.

Nghĩ lại một lúc, Tô Tín lại đi quán rượu mua một hồ lô hảo tửu đặt bên hông, lập tức có cảm giác tiêu sái lưu lạc giang hồ.

Hắn hiện tại là ‘ Mạnh Thanh Trạch ’, như vậy tự nhiên cũng phải có bộ dạng Mạnh Thanh Trạch mới được.

Mạnh Thanh Trạch là đệ tư ‘ Tứ Tuyệt Tán Nhân ’ Tông Hạo Dương, kiếm, thơ, rượu, cờ cũng phải có một nửa tương tự với Tông Hạo Dương, lúc này mới không làm người khác hoài nghi.

Về phần phương diện võ công, Tô Tín không thể tiếp tục dùng khoái kiếm.

Miêu tả võ công của Mạnh Thanh Trạch trên Nhân Bảng chỉ nói hắn am hiểu kiếm pháp, cũng không ghi thứ khác, nhưng Tô Tín có danh xưng ‘ khoái kiếm ’ trong Nhân Bảng, nếu kiếm quá nhanh sẽ bị chú ý, hiển nhiên không thể dùng.

Nhưng võ công của hắn không có vấn đề, trên Nhân Bảng ghi lại mơ hồ, chỉ nói Mạnh Thanh Trạch am hiểu kiếm pháp mà thôi.

Trước kia ‘ Tứ Tuyệt Tán Nhân ’ Tông Hạo Dương bởi vì xuất thân tán tu, sở học bản thân rất hỗn tạp, hơn nữa không có chiêu thức vũ kỹ gì, cho nên cho dù Tô Tín dùng thân phận Mạnh Thanh Trạch sử dụng vũ kỹ gì cũng có thể đẩy lên người Tông Hạo Dương.

Ai biết thời gian mười năm qua Tông Hạo Dương gặp được cơ duyên gì? Hoặc là tự sáng tạo ra võ công gì và dạy cho Mạnh Thanh Trạch, những việc này không kỳ quái, có thể nghĩ thông suốt.

“Cũng nên tích lũy giá trị phản phái và rút thưởng rồi.”

Tô Tín nói thầm trong nội tâm.

Cảnh giới Tiên Thiên đại biểu Tô Tín có thể khống chế vũ kỹ mạnh hơn nữa, đặc biệt là kiếm pháp của hắn, hắn không thể sử dụng khoái kiếm được nữa, nhất định phải thu được một bộ kiếm pháp cao hơn nhị tinh nửa mới được.

Cho nên khi đi vào thành Thương Sơn, Tô Tín lại tìm một gian phòng trọ, sau đó tiến vào hệ thống.

“Hệ thống, ta bây giờ còn bao nhiêu điểm giá trị phản phái cùng cơ hội rút thưởng?”

Hệ thống đáp: “Kí chủ hiện tại có 1180 điểm giá trị phản phái, một trăm mười ba lần cơ hội rút thưởng sơ cấp.”

Hiện tại Tô Tín cũng xem như giàu có.

Nhưng làm sao dùng giá trị phản phái và rút thưởng cần phải suy nghĩ cho thật

kỹ.

Một trăm mười ba lần rút thưởng sơ cấp, có thể hối đoái thành mười một lần rút thưởng trung cấp, cũng có thể đổi thành một lần rút thưởng cao cấp.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 144 - Huyết Hà Thần Kiếm (2)

Tô Tín ngược lại sẽ không thử rút thưởng cao cấp, tuy rút thưởng cao cấp sẽ rút ra thứ ngoài tam tinh nhưng cần tiến hành chỉ định công pháp, như vậy cũng tiêu hao lớn lượng lớn giá trị phản phái.

Rút ra công pháp tam tinh cũng cần 800 điểm giá trị phản phái, tam tinh nửa cần 1600 điểm, nếu như Tô Tín rút ra được công pháp ngoài tam tinh thì hắn không đủ giá trị phản phái rút thưởng.

Nếu như không chỉ định rút thưởng, vạn nhất rút ra được công pháp cấp thấp của nhân vật, Tô Tín tùy cơ hội lấy ra, nếu như vận khí kém rút ra hàng nát gì đó, như vậy hắn sẽ không công lãng phí cơ hội rút thưởng cao cấp.

Cho nên rút thưởng cao cấp cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Đồ vật trong cửa hàng không tồi nhưng chỉ định công pháp rút ra cần trả giá gấp đôi, chỉ định rút công pháp tam tinh cần 800 điểm giá trị phản phái, hối đoái trong cửa hàng cần 1600 điểm, Tô Tín không có nhiều giá trị phản phái như vậy.

Dưới tam tinh lại rẻ hơn, với tầm mắt Tô Tín hôm nay không đặt chúng vào trong mắt.

Lúc này Tô Tín nghĩ tới cái gì đó, hắn nói: “Hệ thống, ngươi có thể đề cử một môn thích hợp với ta, hơn nữa là công pháp ta có thể thừa nhận được.

Đại phản phái hệ thống còn có nhiều chức năng không bị Tô Tín đào móc ra, ngươi không chủ động hỏi, hệ thống sẽ không nói cho ngươi biết.

Ví dụ như lần trước hắn phát hiện đồ vật bên ngoài có thể nhờ hệ thống giám định, hơn nữa hệ thống còn có thể căn cứ phương thức của đối phương mà đánh giá tổng hợp.

Quả nhiên, Tô Tín nghĩ đúng, hệ thống im lặng một lát và nói: "Căn cứ kí chủ yêu cầu, đề cử với kí chủ vũ kỹ Huyết Hà Thần Kiếm, nguyên chủ nhân Nguyên Ứng Khán."

Trên màn hình lớn xuất hiện một trung niên tuấn lãng, giơ tay nhắc chân mang theo khí chất cao quý,

Đây cũng là Phương Ứng Khán, hắn là một trong những đại nhân vật phản diện trong Anh Hùng Thuyết Anh Hùng của Ôn Thụy An, tiểu Hầu gia Phương Ứng Khán, là một trong sáu đại cao thủ những năm cuối Bắc Tống, là lãnh đạo chân chính của tổ chức Hữu Kiều tập đoàn.

Phương Ứng Khán có dã tâm bừng bừng, bản tính tham lam, ích kỷ, dối trá, âm hiểm, ngoan độc, hơn nữa vô cùng ẩn nhẫn, co được giãn được.

Lúc hắn còn trẻ lộ ra bản tính anh hùng, hào kiệt khí phái cùng kiêu hùng.

Tô Tín rất hài lòng khi hệ thống đề cử Phương Ứng Khán, hắn lại cau mày nói: "Hệ thống, ta xem qua tư liệu Phương Ứng Khán đánh giá nhân vật là tam tinh nửa, đãnh giá võ công thấp nhất là tam tinh, cho dù thế nào ta cũng không hối đoái nổi."

Hệ thống nói ra: "Phương Ứng Khán có Huyết Hà Thần Kiếm đặc thù, có thể chia ra hối đoái."

"Huyết Hà Thần Kiếm bản đầy đủ là kiếm pháp Huyết Hà Thần Kiếm và Huyết Hà Thần Kiếm diễn biến thành Huyết Hà Thần Chỉ, hơn nữa hắn còn sử dụng Huyết Hà thần kiếm, cả ba tổng hợp lại tạo thành Huyết Hà Thần Kiếm đẳng cấp tam tinh nửa."

"Huyết Hà Thần Kiếm bản đầy đủ cần 3200 điểm giá trị phản phái, kí chủ đầu tiên có thể hối đoái kiếm pháp Huyết Hà Thần Kiếm, chỉ cần tốn 1300 điểm giá trị

phản phái."

Tô Tín tối mặt, nói: “Hệ thống ngươi đang đùa nghịch ta sao? Cho dù là 1300 điểm giá trị phản phái, ta cũng không có đủ ah.”

Hệ thống giải thích nói: “Giá trị phản phái không đủ, hệ thống có thể thu hồi rút thưởng số lần bằng 60% giá trị ban đầu, như vậy kí chủ có thể hối đoái công pháp thành công.”

Rút thưởng còn có thể thu hồi đổi thành giá trị phản phái? Nhưng hệ thống thu hồi cũng quá đen, vậy mà chỉ thu về 60%.

Vốn 10 điểm giá trị phản phái mới có thể hối đoái một lần rút thưởng sơ cấp, bây giờ thu hồi cũng chỉ có 6 điểm mà thôi.

Sức hấp dẫn của Huyết Hà Thần Kiếm quá lớn, Tô Tín cuối cùng cắn răng nói:

“Hối đoái tám mươi lần rút thưởng sơ cấp thành giá trị phản phái.”

“Thu hồi rút thưởng sơ cấp, 80 lần rút thưởng sơ cấp giá trị giá trị phản phái 800 điểm,thu về 60% là 480 điểm, xin hỏi kí chủ có tiếp thu không?”

“Tiếp thu!”

“Chúc mừng kí chủ thu hồi thành công, hiện tại đã sở hữu 1660 điểm giá trị phản phái.”

“Hối đoái kiếm pháp Huyết Hà Thần Kiếm.”

Tô Tín không chút do dự lên tiếng.

“Leng keng, hối đoái kiếm pháp Huyết Hà Thần Kiếm thành công, khấu trừ 1300 điểm giá trị phản phái, kí chủ còn thừa 360 điểm giá trị phản phái.”

Tô Tín có ý thu về nhiều rút thưởng sơ cấp một ít chính là vì còn lưu lại giá trị phản phái, lưu làm ứng phó tình huống phát sinh.

Tiêu hao phẩm cấp bậc tam tinh nửa cần tới 320 điểm giá trị phản phái, Tô Tín

cần phải lưu lại đòn sát thủ bảo vệ tính mạng mới được.

Thu hồi mất tám mươi lần rút thưởng sơ cấp, còn lại ba mươi ba lần rút thưởng sơ cấp, Tô Tín cũng không muốn giữ lại, hắn nói thẳng: “Hệ thống, đổi rút thưởng sơ cấp còn thừa lại thành ba lượt rút thưởng trung cấp, xóa ô trống, tiến hành rút thưởng.”

Kim đồng hồ chậm rãi di chuyển, lần thứ nhất rút thưởng Tô Tín đạt được là một lọ đan dược đánh giá nhất tinh nửa, hiệu quả miễn cưỡng đủ với Tô Tín hiện tại, không hơn.

Lần thứ hai kim đồng hồ dừng lại ở ô tiêu hao phẩm, Tô Tín mở to mắt, trên màn hình xuất hiện một hòa thượng mặt trắng, tăng y thuần trắng, toàn thân tỏa ra khí chất phiêu miểu xuất trần.

“Chúc mừng kí chủ rút ra tiêu hao phẩm Nghênh Phong Nhất Đao Trảm, nhân vật tương ứng hòa thượng phá giới, đẳng cấp công pháp đánh giá nhị tinh.”

Tô Tín ngây ngốc một lát, cuối cùng lắc lắc đầu nói: “Gân gà.”

Lần rút thưởng này đúng là gân gà.

Tuy Nghênh Phong Nhất Đao Trảm là tuyệt kỹ của hòa thượng phá giới nhưng đây là một chiêu uy lực lớn nhất trong kiếm đạo Đông Doanh.

Nhưng đáng tiếc Sở Lưu Hương chính là thế giới võ hiệp cấp thấp, dù Nghênh Phong Nhất Đao Trảm có mạnh hơn nữa cũng chỉ đánh giá nhị tinh, dù cho độ thuần thục 100% cũng chỉ mạnh hơn một kích khoái kiếm của Tô Tín một ít mà thôi, cũng không đủ nhìn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 145 - Thành Thương Sơn (1)

Hai lần rút thưởng trung cấp đều không thu được thứ gì tốt, Tô Tín cũng không ôm hi vọng gì.

Nhưng lần thứ ba, kim đồng hồ lại chỉ vào ô công pháp, trên màn hình lớn xuất hiện một tên nam tử trung niên tướng mạo xấu xí, dáng người còng xuống, chống quải trượng, gương mặt đầy hung ác.

"Chúc mừng kí chủ rút thăm được nhân vật Đoàn Duyên Khánh, kèm theo ba môn vũ kỹ Nhất Dương Chỉ, Đoàn Gia Kiếm Pháp, Phúc Ngữ Thuật, đẳng cấp nhân vật đánh giá tam tinh, công pháp đánh giá nửa khỏa tinh đến tam tinh nửa. Kí chủ có thể tùy cơ hội tiến hành rút ra, cũng có thể tốn hao 1600 điểm giá trị phản phái tiến hành chỉ định rút ra.

Vẻ mặt Tô Tín tối sầm lại.

Hắn vốn cho rằng hưng phấn chính mình rút thăm được Đoàn Duyên Khánh đứng đầu tứ đại ác, hơn nữa trên người Đoàn Duyên Khánh có Đại Lý Đoàn thị tuyệt học Nhất Dương chủ.

Nhưng không nghĩ tới hệ thống còn thêm vào Phúc Ngữ Thuật, đồ chơi này là võ công sao?

Nói đạo lý với hệ thống là vô dụng, Tô Tín đành phải bất đắc dĩ nói: "Tùy cơ hội rút ra đi."

Kim đồng hồ đảo qua ba môn công pháp sau đó dừng lại trước Đoần Gia Kiếm Pháp.

"Chúc mừng kí chủ rút ra công pháp Đoàn Gia Kiếm Pháp, công pháp đẳng cấp nhị tinh."

Tô Tín cầm lấy Đoàn Gia Kiếm Pháp nhìn một chút, hắn phát hiện không có gì kinh điển

Kiếm thức Đoàn Gia Kiếm Pháp đại khai đại hợp, lại không mất nhẹ nhàng, kiếm chiêu cũng không có nhiều quỷ dị tàn nhẫn, có lẽ bởi vì Đại Lý Đoàn thị tốt xấu gì cũng là hoàng tộc cho nên Đoàn Gia Kiếm Pháp cũng mang theo khí tượng vương giả.

Nhưng kiếm pháp cấp bậc nhị tinh uy lực chỉ thường thường, đối với Tô Tín mà nói không phải không có chút chỗ tốt nào.

Xem khắp kiếm pháp thiên hạ, lấy thừa bù thiếu, đối với kiếm đạo của Tô Tín nó lại có trợ giúp không nhỏ.

Trước kia tại hậu thiên cảnh giới lúc, cái gọi là võ công chiêu thức vẫn chỉ là đâu ra a cố định chiêu thức, cũng tỷ như dưới tay hắn La Chấn chính là loại cứng nhắc phương pháp tu luyện.

Nhưng đến cảnh giới Tiên Thiên, cái gọi là võ công đã không câu nệ trong từng chiêu thức, đối với Tô Tín mà nói, hắn hoàn toàn có thể sử dụng khoái kiếm thi triển Đoàn Gia Kiếm Pháp, kiếm pháp đó mang theo khí độ vương giả nên không có quỷ dị tàn nhẫn, nhưng uy lực của nó vẫn cao như cũ.

Đây mới là phương thức vận dụng võ đạo chân chính, tùy tâm sở dục, chỉ truy cầu chiến lực.

So với Đoàn Gia Kiếm Pháp liếc mắt nhìn đã có thể thi triển, chính thức đáng giá Tô Tín xem trọng chính là Huyết Hà Thần Kiếm.

Cấp độ võ học trong tiểu thuyết Ôn Thụy An đại bộ phận miêu tả mơ hồ không rõ làm người ta không sờ rõ suy nghĩ.

Cũng tỷ như một người tu luyện Sơn Tự Kinh, như vậy võ công sẽ có khác

nhau theo lĩnh ngộ của từng người.

Huyết Hà Thần Kiếm của Phương Ứng Khán cũng như thế, có chút thậm chí xem hết một lần cũng không biết Huyết Hà Thần là chỉ pháp hay kiếm pháp.

Tô Tín cẩn thận phỏng doán Huyết Hà Thần Kiếm, sau đó hắn cho rằng nói Huyết Hà Thần Kiếm là kiếm pháp còn không bằng nói nó là phương thức sử dụng kiếm.

Huyết Hà Thần Kiếm dùng huyết khí dưỡng kiếm, thời điểm ra khỏi vỏ sẽ có huyết quang tràn ngập, lúc đỉnh phong khi xuất kiếm tạo thành huyết hà, uy lực vô cùng.

Trong nguyên tác Tô Tín không rõ Phương Ứng Khán tu hành Huyết Hà Thần Kiếm như thế nào, hắn xem ra phương thức tu luyện Huyết Hà Thần Kiếm chính là giết chóc! Không ngừng giết chóc, dùng huyết khí địch nhân uẩn dưỡng kiếm khí Huyết Hà Thần Kiếm.

Lúc này Tô Tín quả thật có một thanh binh khí hoàng cấp liền có thể dung nhập huyết khí vào trong kiếm, trở thành ‘ Huyết Hà Thần Kiếm ’ chân chính.

Hệ thống phân công pháp tam tinh nửa thành ba phần cũng không phải không có đạo lý, dạng kiếm pháp này có Huyết Hà thần kiếm mới thật sự là Huyết Hà Thần Kiếm.

Trước kia Tô Tín đã từng thẩm tra qua, Huyết Hà thần kiếm chính bản là binh khí địa cấp, theo hệ thống đánh giá thì đây là hàng cao cấp, muốn hối đoái nó cũng cần 1600 điểm giá trị phản phái.

Nhiều giá trị phản phái như vậy, hiện tại Tô Tín là không cần nghĩ cũng biết nên thành thật sử dụng Du Long Kiếm a.

Với cường độ của Du Long Kiếm không cách nào dung nhập huyết khí quá nhiều, tối thiểu Tô Tín phải có một thanh binh khí huyền cấp mới được.

Rút Du Long Kiếm ra, phía trên bao phủ một tầng huyết khí màu đỏ, kiếm khí

giống như phi huyết, đỏ tươi ướt át.

Tô Tín thu hồi huyết khí trên Du Long Kiếm, vũ kỹ tam tinh nửa tiêu hao nội lực không nhỏ, huống hồ Huyết Hà Thần Kiếm không phải võ công danh môn chính phái sử dụng.

Tô Tín hiện tại sử dụng thân phận ‘ Mạnh Thanh Trạch ’ cho nên phải ít dùng kiếm pháp này mới được, tối thiểu thời gian sử dụng cần phải che lấp một chút, huyết khí đỏ rực quá mức dọa người.

Thu kiếm vào vỏ, thanh trường kiếm nằm bên hông Tô Tín, bên kia là hồ lô rượu, hắn đi ra ngoài mua một con khoái mã, trực tiếp đi thẳng tới hướng thành Thương Sơn.

Dùng thời gian hai ngày, trong tình huống không có gì gấp, Tô Tín chậm rãi tiến tới cửa thành thành Thương Sơn.

Thân là đại thành lớn nhất Tương Nam, thành Thương Sơn được xây dựng vô cùng đồ sộ.

Thành Thương Sơn được đặt theo tên ngọn núi bên cạnh nó.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 146 - Thành Thương Sơn (2)

Thành Thương Sơn xây dựng dựa vào núi, nó ngọn núi này là Thương sơn.

Thương sơn cũng không cao nhưng lại thập phần hiểm yếu, ba mặt chung quanh là vách đá, chỉ có một mặt chính là quan đạo của Tương Nam và Trung Nguyên.

Cho nên thành Thương Sơn có hình dáng đặc biệt, ba mặt tường đều là tử lộ, cửa ra vào duy nhất nằm ở giao lộ.

Tô Tín đi tới thành Thương Sơn thì bốn cửa thành đều chặt kín thương nhân Tương Nam cùng Trung Nguyên, cảnh tượng náo nhiệt như chợ phiên.

Nhiều hơn những thương nhân kia chính là võ giả giang hồ, gần như ai cũng mang đao kiếm và vẻ mặt cao ngạo.

Người ra vào cửa thành quá đông, đặc biệt là một ít thương nhân từ Trung Nguyên đến mang theo xe ngựa hàng hóa vào trong thành cũng ảnh hưởng tiến độ, làm cho những võ giả chờ bên ngoài vô cùng không kiên nhẫn.

Nhưng dù cho không kiên nhẫn thì bọn họ cũng không dám phát tác tại cửa thành.

Có vài tên đệ tử thành Thương Sơn đang đóng bên ngoài với thực lực Hậu Thiên Đại viên mãn, đủ để chấn nhiếp đại đa số võ giả.

Huống hồ cho dù là võ giả Tiên Thiên muốn nháo sự cũng phải suy nghĩ tới sức nặng của mình, nhìn xem chính bản thân mình có tư cách lật cổ tay với thành

Thương Sơn hay không.

Tô Tín cau mày, hắn không biết còn phải chờ bao lâu mới có thể đi vào trong thành cho nên hắn trực tiếp ỷ vào thực lực của

mình và hóa thành tia chớp trực tiếp xuyên qua mấy đoàn xe và đi tới giữa cửa thành.

Những võ giả khác còn chưa kịp tỏ vẻ phẫn nộ khi Tô Tín xông vào, bọn họ lại cảm nhận được khí tức khủng bố của Tô Tín liền câm miệng không nói lời nào.

Hơn nữa những võ giả giữ cửa thành Thương Sơn làm như không nhìn thấy Tô Tín, cũng không ai nói một lời.

Võ giả Tiên Thiên đi tới nơi nào cũng có đặc quyền, huống hồ Tô Tín cũng không trêu chọc chuyện gì, chỉ là chen ngang mà thôi, ngươi có bản lĩnh không đụng phải một người cũng có thể chen vào, chúng ta sẽ không có ý kiến gì.

Không đề cập tới những gia hỏa ở cửa thành có oán khí với mình, Tô Tín chậm rãi đi vạo trong thành Thương Sơn.

Cả thành Thương Sơn vô cùng phồn hoa, đám người lui tới cộng thêm hàng loạt hàng hóa giao dịch cho nên trong thành Thương Sơn vô cùng chen lấn, khắp nơi đều là cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt.

Tô Tín đang suy nghĩ làm sao ra tay với chuyện người thừa kế thành Thương Sơn, bỗng nhiên hắn nhìn thấy trong đám người có võ giả liên tục chạy về một hướng, trên mặt bọn họ còn mang theo thần thái hưng phấn.

Hắn lập tức nghi hoặc nhìn sang võ giả kia, nói: “Vị huynh đài này, phía trước xảy ra chuyện gì sao? Vì sao mọi người đều hưng phấn chạy về hướng đó thế?

Tô Tín lúc này cũng không có phóng thích khí thế võ giả Tiên Thiên ra ngoài, không cẩn thận cảm giác sẽ không phát hiện hắn chính là võ giả Tiên Thiên.

Võ giả bị Tô Tín giữ chặt nhìn bộ dạng chừng hai mươi tuổi, thực lực Hậu Thiên trung kỳ, hắn không có khả năng phát hiện ra thực lực Tô Tín.

Vốn hắn bị Tô Tín giữ chặt còn có chút không vui, sau khi nhìn thấy người giữ mình là người trẻ tuổi anh tuấn, nho nhã lễ độ cho nên sinh ra hảo cảm, những lời oán hận cũng bị nghẹn,

hắn cười nói: “Huynh đệ ngươi hẳn lần đầu tiên tới thành thành Thương Sơn a?”

Tô Tín gật gật đầu, hỏi: “Huynh đài làm sao nhận ra?”

Võ giả kia hào sảng cười nói: “Đừng gọi ta là huynh đài, ta tên là Phương Hạo.”

Tô Tín cũng chắp chắp tay, khóe miệng còn cười vui vẻ, nói: “Phương huynh mời, tại hạ Mạnh Thanh Trạch.”

Phương Hạo vừa kéo Tô Tín vừa đi về hướng đám người đang đi.

“Chỉ cần người đã tới thành Thương Sơn sẽ không có ai không biết phong vân lôi, mỗi ngày vào thời điểm này là lúc phong vân lôi khai chiến, đương nhiên sẽ dẫn tới rất nhiều người vây xem.”

“Huống hồ phong vân lôi hôm nay đặc sắc, nghe nói nữ nhi của thành chủ thành Thương Sơn Yến sẽ phái người tới quan sát phong vân lôi.”

“Phong vân lôi này là chuyện gì?”

Tô Tín hỏi.

Phương Hạo xem như người ưa thích nói chuyện, có mấy lời muốn nói, nghe Tô Tín hỏi như vậy cũng bày ra bộ dạng hiểu rộng biết nhiều giảng giải với Tô Tín.

“Nhắc tới phong vân lôi cũng là một loại đặc sắc của thành Thương Sơn, chính là Yến thành chủ thành lập một tòa lôi dài lộ thiên giữa thành.”

“Phong vân lôi có một trăm bài danh, mỗi võ giả chỉ cần giao nạp phí tổn cũng có thể tiến hành tỷ thí trên phong vân lôi, khiêu chiến một người thành công, bài danh của ngươi sẽ tấn cấp, hơn nữa thắng được tiền thưởng lớn, hơn nữa ngươi còn có thể lựa chọn tiếp tục khiêu chiến hoặc bị khiêu chiến.”

“Tiếp tục khiêu chiến sẽ đạt được nhiều tiền thưởng hơn, nhưng thua sẽ không có gì, hơn nữa nếu có người khiêu chiến ngươi, ngươi đạt được tiền thưởng cũng thuộc về người nọ.

Nếu muốn dừng có thể bỏ ra một phần ba tiền thưởng là có thể an toàn rời khỏi.”

“Top ba mươi trên phong vân lôi chỉ cần bảo trì vị trí không lọt ra khỏi top ba mươi, Yến thành chủ sẽ ban cho bọn họ rất nhiều tiền thưởng.”

Tô Tín âm thầm gật gật đầu, Yến Hoàng Cửu không hổ là người có thể thành lập thành Thương Sơn lớn nhất Tương Nam, hắn quả nhiên có suy nghĩ hay.

Cho dù phong vân lôi thế nào cũng không thiệt thòi, rất nhiều võ giả giao nạp phí tổn tham gia phong vân lôi, chỉ có trước một trăm mới có tiền thưởng, hơn nữa cho dù ngươi thắng bao nhiêu, chỉ cần thua một hồi sẽ không còn vốn gốc.

Hơn nữa cho dù ngươi thắng muốn lấy tiền rời đi cũng cần giao ra một phần ba phí tổn mới được.

Yến Hoàng Cửu trả giá duy nhất chính là tiền thưởng cho top ba mươi, nhưng số tiền này so với lợi nhuận của phong vân lôi quả thực chỉ là mưa bụi mà thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 147 - Tranh Giành Người Thừa Kế (1)

Yến Hoàng Cửu kiến lập phong vân lôi làm cho Tô Tín cảm thấy hứng thú, tuy Tô Tín cảm thấy hắn hao tổn tâm cơ thành lập phong vân lôi tuyệt đối không phải vì vơ vét của cải đơn giản như vậy.

Nhân vật tới cấp bậc Yến Hoàng Cửu thì tiền tài với hắn chỉ là con số.

Hiện tại Tô Tín chỉ có thể nhìn thấy một chút chỗ tốt của phong vân lôi đó chính là hấp dẫn đại lượng tán tu tới thành Thương Sơn.

Phàm là võ giả có chút thực lực, truy cầu của bọn họ không phải là tiền tài, mà là hai chữ ‘ danh lợi ’.

Võ lâm Trung Nguyên có Nhân Bảng nhưng bọn họ trèo lên không nổi, nhưng ở thành Thương Sơn có phong vân bảng sẽ giúp bọn họ dương danh.

Đặc biệt là đãi ngộ của bài danh top ba mươi, quả thực chính là nhân vật giống minh tinh, chỉ cần có thể đứng vững gót hân trên phong vân lôi là có thể chứng minh thực lực của mình trong thành Thương Sơn.

Nhưng đánh ra danh tiếng trên phong vân lôi chỉ có lợi với đám võ giả, Yến Hoàng Cửu có thể được cái gì?

Hắn đang suy nghĩ thì nghe Phương Hạo dùng ngữ khí hâm mộ nói: “Nếu như ngươi có thể đạt được bài danh ngoài top mười dưới top ba mươi phong vân bảng, hoặc là trực tiếp giết vào top ba mươi sẽ dược thành chủ đại nhân tự mình mời chào.

“Đến lúc đó ngươi có thể chính thức gia nhập dưới trướng thành Thương Sơn, đây chính là đãi ngộ tốt hơn các tiểu tông môn, cũng có thể uy phong với người ta.”

Tô Tín nghe xong lập tức giật mình.

Đoán chừng đây mới là mục đích chính thức của Yến Hoàng Cửu khi thành lập phong vân lôi, kỳ thật hắn chỉ muốn tìm nhân tài mà thôi.

Thành Thương Sơn lớn như vậy, tám phần tán tu cả Tương Nam đang tập trung nơi này, nếu Yến Hoàng Cửu không muốn biến bọn họ thành chiến lực của mình, vậy hắn cũng cũng không phải là nhân vật kiêu hùng một phương.

Nếu đi tìm từng người, hoặc là chờ người ta chủ động gia nhập, như vậy không chỉ chậm không nói, còn dễ dàng không rõ thực lực và có thể nhìn lầm.

Có phong vân lôi sẽ dễ làm, tất cả chỉ nhìn chiến lực, chỉ cần ngươi có thực lực sẽ có tư cách được thành Thương Sơn mời chào, ưng thuận trọng thưởng, nhất phi trùng thiên.

Hai người nói chuyện cũng đi vào nội thành. Đồng thời Tô Tín cũng nhìn thấy phong vân lôi ở trung tâm tòa thành.

Phong vân lôi lớn chừng ngàn bước, bên cạnh còn có một ít lôi đài nhỏ hơn, thời điểm bình thường có thể cung cấp năm phe chiến đấu, do đó cũng làm tốc độ đổi mới của phong vân bảng nhanh hơn.

Trên phong vân lôi không thấy một người, ở dưới đài bày ra một đám ghế, hơn mười tên người trẻ tuổi ngồi tại đó, chung quanh còn có một đám võ giả bảo vệ chung quanh, từ đó nổi bật thân phận tôn quý của bọn họ.

Lúc này Phương Hạo nhỏ giọng nói: “Mạnh huynh, ngươi phải nhớ kỹ những người này, người trong thành Thương Sơn không ai muốn chọc bọn họ, bọn họ đều là con cái của Yến thành chủ. “

“Gần đây Yến thành chủ chuẩn bị chọn người thừa kế, hắn cho mười ba con cái của mình một tấm lệnh bài.”

“Mỗi tấm lệnh bài liền đại biểu ngươi nắm một đầu thương lộ, trong vòng một năm ai kiếm tiền nhiều hơn thì ngươi đó sẽ kế thừa thành Thiên Sơn.”

“Cũng có thể tặng lệnh bài, cũng có thể thông qua phong vân lôi tỷ thí cướp lấy.”

“Chỉ cần có thủ hạ của người này đánh bại tất cả thủ hạ của người khác là có thể đoạt được một tấm lệnh bài.”

“Cho nên trong khoảng thời gian này bọn họ đều hẹn nhau đi phong vân lôi đại chiến và đá vài người ra ngoài.”

“Những người này không phải dễ chọc, đã đánh vài ngày nhưng không có vị công tử nào có thể đánh phục đối phương, ngược lại có thể nhìn thấy vài trò hay nội đấu trong gia tộc.”

Trong mắt Tô Tín bắn ra tinh quang, không nghĩ tới ttranh đoạt người thừa kế hành Thương Sơn đã mở ra, hơn nữa Yến Hoàng Cửu nghĩ ra biện pháp tốt, vậy mà muốn thông qua thương lộ kiếm tiền khảo hạch người thừa kế.

Điểm này cũng hợp lý, dù sao thành Thương Sơn có thể sừng sững trên Tương Nam chính là dựa vào buôn bán nổi danh.

Đổi một người không hiểu gì về buôn bán làm thành chủ thành Thương Sơn thì nó sẽ mai một trong vài năm.

Cho dù hiểu buôn bán cũng không đạt yêu cầu, dù sao thành Thương Sơn là tòa thành buôn bán nhưng kỳ thật căn bản của thành Thương Sơn chính là vũ lực.

Nếu không có Yến Hoàng Cửu là Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư, nếu không có cao thủ do Yến Hoàng Cửu mời chào tọa trấn thành Thương Sơn, chỉ sợ thành Thương Sơn giàu có và đông đúc đã sớm bị các đại môn phái võ lâm Tương Nam chiếm đoạt không còn.

Chính bởi vì như thế, Yến Hoàng Cửu lúc này mới thêm một quy tắc, đó chính là thông qua phong vân lôi đoạt lệnh bài của người khác, đây chính là dùng vũ lực

chinh phục kẻ khác, gia tăng một thương lộ cho mình, cũng có thêm một phần thắng.

Dù sao những người này là con thân sinh của Yến Hoàng Cửu, cho dù hắn muốn tìm một người thừa kế hợp cách nhưng không đành lòng nhìn bọn họ tự giết lẫn nhau, cho nên lúc này mới có việc bảo thủ hạ của mình ra tay trên phong vân lôi..

Dù sao thực lực của thủ hạ cũng đại biểu thực lực người thừa kế, cũng thuận tiện khảo nghiệm năng lực khống chế nhân tâm của đối phương.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 148 - Tranh Giành Người Thừa Kế (2)

Tô Tín nhìn mười ba người con thừa kế của Yến Hoàng Cửu, đôi mắt hắn híp lại, nói: “Phương huynh, tại hạ mới đến, ngươi có thể giới thiệu kỹ càng cho ta về mấy vị công tử hay không?

Thiết Vô Tình cho Tô Tín tư liệu nhiệm vụ chỉ có ghi mười ba ngời thừa kế Yến Hoàng Cửu mà thôi.

Cho dù Tô Tín đã nhớ rõ những tin tức này trong lòng nhưng thế giới này cũng không có ảnh chụp, dựa vào miêu tả vẻ

ngoài như vậy, Tô Tín cũng không có biện pháp phân biệt bọn họ là ai với ai.

Tật xấu dong dài bát quái của Phương Hạo lại phát tác, hắn chỉ vào người ngồi ở giữa, đó là nam tử thân thể cao lớn.

“Đây là nhi tử đầu tiên của Yến thành chủ, Đại công tử Yến Thư Hằng.”

“Trong mười ba người con, Yến Thư Hằng lớn tuổi nhất, hắn tích lũy cũng sâu nhất trong thành Thương Sơn.”

Hắn lần lượt chỉ vào người trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn gần Yến Thư Hằng: “Đây là nhị công tử của Yến thành chủ, hắn là Yến Trọng Hằng, làm người âm tàn độc ác, ngang ngược càn rỡ.”

“Ngươi cũng phải cẩn thận chút ít, trong thành Thương Sơn có không ít võ giả không có mắt chọc nhị công tử và bị phế võ công ném ra khỏi thành Thương Sơn.”

Phương Hạo lại tiếp tục chỉ vào người trẻ tuổi áo trắng, nói: “Hắn là cửu công

tử của Yến thành chủ, Yến Thịnh Hằng, làm người phóng khoáng, trọng nghĩa khinh tài, thanh danh bên ngoài rất tốt, tính cách trái ngược với nhị công tử.

Phương Hạo cuối cùng chỉ vào người trẻ tuổi không kém Tô Tín bao nhiêu, thiếu niên này rất tuấn tú, nói: “Hắn là thập tam công tử của Yến thành chủ, Yến Kế Hằng, hắn là tiểu nhi tử được Yến thành chủ thích nhất, hộ vệ của hắn đều là thành chủ mời chào, chỉ có hắn là được Yến thành chủ ban cho ba tên hộ vệ cảnh giới Tiên Thiên.”

“Những chuyện khác ta không dong dài, trước mắt cũng chỉ có bốn công tử này có khả năng tranh đoạt vị trí thành chủ nhất, những người còn lại kém một chút, hơn nữa bọn họ cũng biết thực lực mình không được nên tám người khác phân biệt đầu nhập vào bốn người này, chờ mong tương lai không làm được thành chủ cũng có thể sống cuộc đời phú quý.”

Tô Tín nhìn về vào một hơi hẻo lánh, hắn sờ sờ cái mũi nói: “Yến thành chủ có mười ba người con, ngươi nói còn thiếu

một người ah.”

Phương Hạo cũng nhìn về nơi hẻo lánh, nơi đó có một nữ tử đại khái hai mươi tuổi đang ngồi, theo sau là một lão bộc và ba hộ vệ, so với những người khác sau lưng có mười mấy người thì như vậy quá chênh lệch.

Nữ tử này mặc áo trắng xinh đẹp, tuy dung mạo rất đẹp nhưng không thể nói nói nàng khuynh quốc khuynh thành.

Trên người nàng mang theo khí chất thanh nhã thoát tục làm nội tâm người đối diện thoải mái, cũng sinh ra cảm giác thân cận với nàng.

Nghe Tô Tín nhắc tới nữ tử áo trắng, Phương Hạo thở dài một tiếng và nói: “Đây là con gái thập nhị của Yến thành chủ, nàng là Yến Khuynh Tuyết Yến tiểu thư, không giống những người khác, nàng là con tư sinh.”

“Tuy các công tử tiểu thư khác là cùng cha khác mẹ nhưng mẫu thân đều xuất thân tiểu thư khuê các có bối cảnh, chỉ có mẫu thân Yến tiểu thư chỉ là người bình thường, cho nên trong mười ba người con của Yến thành chủ thì nàng là người bị

bài xích nhiều nhất.”

“Kỳ thật Yến tiểu thư làm người thực rất tốt, đối xử với những tán tu thành Thương Sơn như chúng ta không có ngạo khí. Có đôi khi chúng ta không cẩn thận chọc nhị công tử thì nàng còn có thể giúp chúng ta cầu tình.”

“Nhưng đáng tiếc xuât thân Yến tiểu thư đã định trước nàng không thể làm thành chủ thành Thương Sơn, nàng hiện tại còn chưa quyết định sẽ giúp đỡ vị công tử nào, hành động của nàng như thế làm đám đại công tử cực kỳ bất mãn”

“Kỳ thật hiện tại Yến tiểu thư lựa chọn tốt nhất là giao lệnh bài cho một vị công tử nào đó và đổi lấy hắn che chở, chờ những công tử này phân thắng bại mới đưa lệnh bài ra, sau này Yến tiểu thư khó mà sống tốt được.”

Tô Tín nhìn Yến Khuynh Tuyết cô đơn ngồi ở nơi hẻo lánh, trong mắt mang theo vẻ hân thưởng: “Vậy thì không nhất định,

dựa vào bố thí đạt được cái gì đó cũng không bảo đảm, có nhiều thứ phải do chính mình theo đuổi.”

Phương Hạo bĩu môi, cảm giác vị Mạnh huynh mới quen có phần lý tưởng hóa.

Đúng là có nhiều thứ phải theo đuổi nhưng điều kiện tiên quyết ngươi phải có thực lực theo đuổi ah.

Bản thân Yến Khuynh Tuyết chính là con tư sinh, không được các huynh đệ khác thích, bản thân cũng không có tài nguyên, căn bản không thể bồi dưỡng ra thủ hạ cường đại.

Thế lực của nàng hiện tại thậm chí còn không có khả năng thắng bất cứ người nào, nàng hiện tại không đầu hàng, nàng lấy cái gì đi tranh giành?

Phương Hạo đang muốn hảo hảo phản bác lời của vị đồng bạn bên cạnh mình, hắn phát hiện đối phương thất thần.

Không thể không nói sức quan sat của Phương Hạo rất mạnh, Tô Tín thật thất thần, đó là bởi vì hắn nghe được hệ thống tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến.

“Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến: thay lòng đổi dạ. Miêu tả nhiệm vụ: thắng được Yến Khuynh Tuyết yêu thương và rời đi, ban thưởng nhiệm vụ: 500 điểm giá trị phản phái, năm lần rút thưởng trung cấp, thời hạn một năm.”

“Thất bại trừng phạt: khấu trừ 500 điểm giá trị phản phái, thọ nguyên năm năm.”

Nói thật, Tô Tín nhận được nhiệm vụ này liền có cảm giác muốn thổ huyết, tại sao hệ thống cho nhiệm vụ không có tiết tháo gì cả?

Đùa bỡn tình cảm con gái người ta, Tô Tín không có hứng thú làm, cũng không muốn làm.

Nhưng nhiệm vụ này chính là nhiệm vụ chính tuyến, căn bản không cho phép ngươi từ bỏ nhiệm vụ, ngươi tiếp cũng phải tiếp, không tiếp cũng phải tiếp.

Trừng phạt của nhiệm vụ quá không thoải mái, 500 điểm giá trị phản phái cũng bỏ đi, về sau có thể chậm rãi tích lũy dần,

hắn không thể để mất năm năm thọ nguyên ah, dù sao không ai muốn chết sớm năm năm cả.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 149 - Nhiệm Vụ Phiền Toái (1)

Bình tĩnh mà xem xét, Yến Khuynh Tuyết tuyệt đối xem như mỹ nữ nhất lưu, Tô Tín là một đại nam nhân càng không thể không nhìn.

Nhưng nhiệm vụ lần này quá chó má, Tô Tín chỉ ngại phiền toái mà thôi.

Giống như lúc trước hắn thoát khỏi Thường Ninh phủ còn phải an bài Phi Ưng Bang thỏa đáng, hiện tại còn phải làm Yến Khuynh Tuyết yêu thương, nhưng nếu làm như hệ thống quá khốn kiếp, sau khi đạt được tình cảm của người ta liền bỏ đi.

Nhưng kiếp này trọng sinh, Tô Tín không muốn có một đoạn tình cảm với nữ tử giang hồ gì đó.

Kể cả nữ nhân ưu tú như Tạ Chỉ Yến, Tô Tín phần lớn thời gian cũng chỉ thưởng thức, hắn không có tâm tư khác.

Thế giới này càng tàn khốc hơn thế giới trước, ngươi không có thực lực, cho dù là nữ nhân khuê các dịu dàng hay nữ tử giang hồ hào khí bừng bừng cũng sẽ một cước đá ngươi văng xa.

Trước khi thực lực đại thành, Tô Tín không có thời gian nhàn đi duy trì một đoạn tình cảm, cũng không muốn làm.

Nhưng nhiệm vụ lần này thật sự là quá mức khốn kiếp, hắn không tiếp không được.

Nhìn thân thể nhu nhược của Yến Khuynh Tuyết, Tô Tín nói thầm: “Cũng được, nhiệm vụ Lục Phiến Môn lần này bắt đầu từ ngươi.”

“Nếu ta nhất định phải tổn thương ngươi, ta sẽ tặng ngươi một pâần đại lễ đền bù tổn thất, ngươi muốn cái gì ta sẽ đi tranh giúp ngươi.”

Yến Khuynh Tuyết nghĩ muốn cái gì? Kỳ thật nàng muốn rất đơn giản, chính là muốn thủ hộ tôn nghiêm bản thân mà thôi.

Nàng không muốn đi tranh vị trí thành chủ thành Thương Sơn, nàng cũng biết mình không có tư cách đi tranh.

Trong rất nhiều con cái của Yến Hoàng Cửu, mẫu thân của bọn họ đều là khuê các cưới hỏi đàng hoàng, cũng là đệ tử đại phái trong võ lâm Tương Nam.

Yến Hoàng Cửu có thể dùng thân phận tán tu sáng lập thành Thương Sơn lớn nhất Tương Nam, hắn dựa vào không chỉ thực lực bản thân mình, còn cần thế lực khác trong Tương Nam tương trợ.

Bất cứ địa phương nào, quan hệ thông gia đều là thủ đoạn kết minh thích hợp nhất, tất cả thế lực lớn trong Tương Nam xem trọng Yến Hoàng Cửu cho nên mới gả con gái hoặc để tử của mình đi thông gia.

Cho nên tất cả thê thất của Yến Hoàng Cửu đều có bối cảnh thế lực võ lâm Tương Nam, thời điểm bọn họ nhen nhóm dã tâm muốn làm thành chủ tự nhiên cũng phải sử dụng bối cảnh của mẫu thân mình.

Trong mười ba người con, chỉ có mẫu thân Yến Khuynh Tuyết là người bình thường mà thôi.

Thậm chí trước khi Yến Khuynh Tuyết mười tuổi đã theo sau mẫu thân sống trong một thị trấn nhỏ, sau khi mẫu thân của nàng qua đời, Yến Khuynh Tuyết mới được nhận trở về thành Thương Sơn.

Chính bởi vì như thế, nàng trời sinh liền bị các con cái khác của Yến Hoàng Cửu bài xích và khi dễ.

Hiện tại Yến Hoàng Cửu cho phép những người bọn họ tư cách tranh đoạt vị trí người thừa kế, Yến Khuynh Tuyết cũng không dám có chút suy nghĩ nào khác.

Nàng lại không muốn cầm lệnh bài của mình giao ra cho kẻ khác.

Có lệnh bài trong tay nàng chính là con của Yến Hoàng Cửu, là một trong những người thừa kế thành Thương Sơn.

Nếu giao lệnh bài ra, nàng chỉ có thể trở thành kẻ phụ thuộc kẻ khác, vận mệnh của mình sau này cũng giao vào trong tay người ta.

Yến Khuynh Tuyết không cho rằng các ca ca sẽ cho nàng cơ hội xoay người, sẽ đối xử tử tế với người đáng thương như nàng, thậm chí tới bây giờ bọn họ còn không đặt nàng vào trong mắt.

Cho nên nàng chỉ có thể dùng phương thức này chống cự tới cùng, tuy trong mắt những người khác nàng làm như vậy là quyết định sai lầm.

Trong những người thừa kế tại đây, lão nhị Yến Trọng Hằng làm người âm tàn nhất cười nói: "Ta nói các vị, chúng ta đánh phong vân lôi thời gian dài như vậy nhưng không ai có thể áp chế đối phương, có ý nghĩa hay sao?"

Lão cửu Yến Thịnh Hằng phe phẩy cây quạt vài cái, hắn lập tức cười nói: "Nếu như ta nhớ không lầm muốn dùng phong vân lôi quyết định thắng thua cũng là nhị ca ngươi nói nha."

Ánh mắt Yến Trọng Hằng lộ ra hào quang tàn nhẫn, đây cũng là điểm sai lầm của hắn.

Vốn Yến Hoàng Cửu ban bố quy tắc tranh đoạt người thừa kế thì bọn họ mơ hồ đi kinh doanh thương lộ của mình đầu tiên, cũng tích lũy một phần tài chính, sau đó lại đi phong vân lôi tranh đoạt lệnh bài của kẻ khác, thuận tiện tranh đoạt thương lộ của đối phương gia tăng tài chính cho mình.

hưng Yến Trọng Hằng lại ý định đầu tiênđoạt được lệnh bài, cướp đoạt thương lộ của kẻ khác, sau đó xác nhập mấy thương lộ và làm một chuyến buôn bán lớn.

Hắn tính toán cũng không có sai, nhưng thực lên phong vân lôi thì hắn lại biết có sai lầm, đó chính là vấn đề đứng thành hàng.

Yến Hoàng Cửu có mười ba đứa con, đương nhiên ai cũng mơ tưởng tranh đoạt vị trí người thừa kế thành Thương Sơn, với thế lực của bốn người Yến Trọng Hằng lớn như vậy, những người khác hoàn toàn không có cơ hội.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 150 - Nhiệm Vụ Phiền Toái (2)

Cho nên đã có tranh giành cũng sẽ có chủ động đầu nhập, đến tương lai bọn họ làm thành chủ cũng phân cho kẻ đầu nhập một chén canh.

Bọn họ đều là huynh đệ cùng cha khác mẹ, chính mình chủ động đầu nhập vào thì sau này không thiếu chỗ tốt.

Nhưng nếu đã lựa chọn đầu nhập thì phải lựa chọn kẻ có khả năng thành người thừa kế nhất.

Tại Yến Hoàng Cửu mặt khác con nối dõi không có đứng thành hàng thời điểm, lão Nhị Yến Trọng Hằng thực lực có lẽ xem như mạnh nhất.

Bản thân hắn có thực lực Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, cũng là người duy nhất trong con cái của Yến Hoàng Cửu đột phá Tiên Thiên Khí Hải Cảnh.

Hơn nữa mẫu thân của hắn là thánh hỏa Ly Hỏa giáo đại phái trong Tương Nam, năm đó bị Yến Hoàng Cửu hấp dẫn, gả cho Yến Hoàng Cửu, hơn nữa còn dùng thân phận bình thê xuất giá.

Trong tất cả con nối dõi của Yến Hoàng Cửu, thế lực sau lưng Yến Trọng Hằng thế lực mạnh nhất, trong tay hắn bồi dưỡng thế lực cũng là mạnh nhất, có đấu phong vân lôi cũng không ăn thiệt thòi.

Nhưng Yến Trọng Hằng có khuyết điểm lớn nhất chính là tính tình táo bạo và độc ác cho nên không ai dám tin tưởng, chờ tới lúc bốn người tranh đoạt với nhau vậy mà không có người nào đứng về phía hắn.

Mà lão đại Yến Thư Hằng lộ ra vẻ bình thương nhưng dù sao hắn là con trưởng, chiếm cứ danh phận đại nghĩa, hắn cũng bởi vì sinh ra sớm nên được một ít lão thủ hạ của Yến Hoàng Cửu tán thành, cho nên có ba người lựa chọn đứng về phía Yến Thư Hằng.

Lão cửu Yến Thịnh Hằng làm người hào sảng đại khí, giỏi về kết giao nhân sĩ giang hồ, có người giang hồ thậm chí đến thành Thương Sơn cũng chỉ vì muốn gia nhập dưới trướng hắn.

Trong các huynh đệ nơi này, Yến Thịnh Hằng làm người cũng không tệ, cho nên có ba người lựa chọn đứng về phía hắn.

Về phần tiểu Yến Kế Hằng chính là tiểu nhi tử Yến Hoàng Cửu thích nhất, từ trước đều nay hắn được sủng ái nhiều nhất, có hai người lựa chọn đứng về phía hắn.

Tuy thế lực tám người con khác đều kém xa bốn người Yến Trọng Hằng quá nhiều nhưng cũng là thế lực không tệ.

Bởi vậy thực lực ba người khác tăng nhiều và lập tức đuổi theo Yến Trọng Hằng, trong đó lão cửu Yến Thịnh Hằng thực lực thậm chí mơ hồ vượt qua Yến Trọng Hằng.

Vốn có thể thuận lợi cướp lấy lệnh bài của những người khác nhưng không nghĩ tới đánh vài ngày như vậy nhưng không chiếm được cái nào.

Yến Trọng Hằng cũng không muốn buông tha như vậy, những người khác đã đứng thành hàng nhưng có một người chưa lựa chọn a.

Ánh mắt Yến Trọng Hằng nhìn sang Yến Khuynh Tuyết, cười lạnh nói: “Tiểu muội, những người khác phái thủ hạ đến phong vân lôi tỷ thí, hiện tại chỉ còn ngươi mà thôi.”

“Không bằng như vậy, ta phái thủ hạ của mình đánh với thủ hạ của ngươi vài hiệp nhé? Ngươi yên tâm, Phiền Qua không có vào top ba mươi phong vân lôi, hắn ra tay sẽ không nặng.”

Nhìn thấy Yến Trọng Hằng vẫn chỉ đầu mâu vào chính mình, trong nội tâm Yến Khuynh Tuyết cười khổ một tiếng nhưng vẫn nói: “Nhị ca, ta hiện tại không muốn tranh đoạt lệnh bài, ngươi muốn khiêu chiến thì mời người khác đi.”

Phiền Qua thủ hạ của Yến Trọng Hằng không có tiến vào trong top ba mươi nhưng hắn có thực lực Hậu Thiên đỉnh phong, hơn nữa thủ đoạn tàn nhẫn, chiến lực thập phần cường hãn, đứng hàng ba mươi hai trong phong vân bảng.

“Người giao thủ với Phiền Qua trừ thắng ra, kẻ bại gần như không mất mạng cũng tàn phế, Yến Trọng Hằng phái Phiền Qua ra tay là không có ý tốt.”

Sắc mặt Yến Trọng Hằng lạnh lẽo: “Tiểu muội, ngươi không muốn phái người lên phong vân lôi cũng được, chỉ cần ngươi giao lệnh bài đại biểu thương lộ cho ta, ta cũng không làm khó ngươi.”

Yến Khuynh Tuyết lắc đầu: “Ta sẽ không giao lệnh bài ra, nhị ca, ngươi không nên làm khó ta.”

“Làm khó dễ ngươi?”

Yến Trọng Hằng cười lạnh một tiếng: “Ngươi cho rằng hiện tại là lúc nào? Ngươi muốn độc thân ra ngoài là được sao? Hoặc là giao lệnh bài, hoặc là lên phong vân lôi nhìn thủ hạ bị giết sạch.”

“Lão nhị, chuyện này là ngươi không đúng, làm gì hù dọa tiểu muội như thế?”

Lão đại Yến Thư Hằng mở miệng.

Yến Trọng Hằng khinh thường hừ lạnh một tiếng, hắn không có chút kính sợ với đại ca của mình.

Hắn cho rằng vị đại ca của mình chỉ là phế vật mà thôi, không duyên cớ chiếm vị trí con trưởng, kết quả làm việc lại lề mà lề mề không quả quyết.

Nếu như mình sinh sớm vài năm nhất định có thể áp chế các huynh đệ khác dưới chân.

Yến Thư Hằng hòa ái nói với Yến Khuynh Tuyết: “Tiểu muội, chỉ cần ngươi giao lệnh bài cho ta, sau này ta khong bạc đãi ngươi.”

“Mẫu thân ngươi là người Trữ Châu phủ sao? Ta trực tiếp mua lại thổ địa trống của Trữ Châu phủ sau đó xây nghĩa trang cho mẫu thân ngươi.”

Yến Khuynh Tuyết vẫn nhớ mẫu thân của nàng, đây là chuyện ai trong thành Thương Sơn cũng biết, Yến Thư Hằng dùng việc này dụ õỗ nàng, Yến Khuynh Tuyết nhất định sẽ đáp ứng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 151 - Bức Bách (1)

Yến Trọng Hằng cưỡng bức, Yến Thư Hằng lợi dụ, nhưng đối mặt với bọn họ Yến Khuynh Tuyết vẫn lăc đầu không đáp ứng.

Nhìn tâấy cảnh tượng như vậy, Yến Thịnh Hằng muốn nói gì cũng nghẹn lời.

Yến Khuynh Tuyết bày ra tư thái ngoan cố tới cùng làm người ta không có biện pháp.

Về phần Yến Kế Hằng, hắn căn bản sẽ không nghĩ sẽ đi lôi kéo Yến Khuynh Tuyết.

Trong mười hai người con khác của Yến Hoàng Cửu, những người này đa số đều xem thường Yến Khuynh Tuyết, trong đó có không ít người chán ghét và không đặt nàng vào trong mắt.

Từ nhỏ đến lớn, những người khác lớn tuổi hơn Yến Khuynh Tuyết, bởi vì làm bộ trước mặt Yến Hoàng Cửu cho nên mới thân thiết gọi nagnf một tiếng tiểu muội.

Yến Kế Hằng tuổi nhỏ nhất, hắn chưa từng gọi Yến Khuynh Tuyết một tiếng tỷ tỷ bao giờ, nguyên nhân là vì mẫu thân của hắn.

Mẫu thân Yến Kế Hằng là người cuối cùng gả cho Yến Hoàng Cửu, tuy nàng gả cho Yến Hoàng Cửu thì khi đó Yến Hoàng Cửu lại quanh năm ra ngoài, hơn nữa còn ăn nằm với mẫu thân Yến Khuynh Tuyết và sinh ra Yến Khuynh Tuyết.

Chính vì nguyên nhân này mẫu thân hắn rất hận mẫu thân Yến Khuynh Tuyết, cho rằng chính là hồ ly tinh này cản trở và lôi kéo Yến Hoàng Cửu không buông,

lúc này mới vắng vẻ nàng.

Cho nên mẫu thân Yến Kế Hằng từ nhỏ quán thâu cho hắn biết mẫu tử Yến Khuynh Tuyết đáng hận cỡ nào, làm cho Yến Kế

Hằng bây giờ cũng hận Yến Khuynh Tuyết rất sâu.

“Không biết sống chết!”

Yến Trọng Hằng hừ lạnh một tiếng: “Nếu như vậy ngươi cũng đừng có trách nhị ca nhẫn tâm, hôm nay ngươi phải lên phong vân lôi, không lên cũng phải lên!”

Yến Khuynh Tuyết lắc lắc đầu nói: “Nhị ca, ta sẽ không phái thủ hạ đi chịu chết.”

Khác với những người khác có cả đại đội vây quanh, sau lưng Yến Khuynh Tuyết chỉ có ba người.

Trong đó có một lão giả đã qua thất tuần, hắn là Yến Hoàng Cửu phái tới bảo hộ Yến Khuynh Tuyết, mặc dù có thực lực Tiên Thiên Khí Hải Cảnh nhưng bởi vì tuổi quá lớn, khí huyết suy bại, đã bắt đầu đi xuống dốc, thực lực không lớn bằng lúc trước.

Một người khác chính là thị nữ tuổi không kém gì Yến Khuynh Tuyết, nàng từ nhỏ lớn lên cùng Yến Khuynh Tuyết, tuy có học qua võ công nhưng cũng chỉ có thực lực Hậu Thiên sơ kỳ, chỉ đủ tự bảo vệ mình mà thôi.

Người cuối cùng còn đáng tin một chút, đó là thanh niên chất phác hơn hai mươi tuổi, xem ra cũng có thực lực Hậu Thiên đại viên mãn, đáng tiếc hắn chỉ có một người, Yến Trọng Hằng tùy tiện tìm một thủ hạ cũng mạnh hơn hắn.

Ba người nghe được Yến Khuynh Tuyết bảo vệ thủ hạ như vậy liền cảm động, nhưng đáng tiếc bọn họ chỉ có thể cảm động, bọn họ biết mình căn bản không phải đối thủ của Yến Trọng Hằng.

“Yến Khuynh Tuyết! Ngươi không nên rượu mời không uống muốn uống rượu phạt!”

Yến Trọng Hằng quát lớn một tiếng, thậm chí hắn còn không gọi tiểu muội, có lẽ trong lòng hắn cho tới bây giờ chưa bao giờ đối đãi với nàng như muội muội của mình.

“Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi chỉ là đứa con hoang mà thôi! Sau khi phụ thân rời khỏi mẫu thân của ngươi mới sinh ra ngươi, ai biết ngươi có phải là con cháu Yến gia hay không,

nói không chừng ngươi căn bản là nghiệt chủng của dã hán tử nào đó.”

“Hiện tại ngươi cũng dám không giao ra lệnh bài, ngươi muốn làm gì? Còn vọng tưởng lấy được vị trí kế thừa thành Thương Sơn hay sao? Hừ, ngươi mơ tưởng hay lắm.”

Yến Trọng Hằng nói ra lời ác độc như vậy nhưng các huynh đệ tỷ muội khác của Yến Khuynh Tuyết không có một ai lên tiếng nói giúp nàng câu nào, thậm chí trong mắt một ít người có trêu tức, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào nàng.

Mặc dù tâm Yến Thư Hằng có chút không đành lòng nhưng hắn không muốn nhìn thấy có người cầm lệnh bài lại thoát khỏi khống chế của mình.

Yến Kế Hằng hận Yến Khuynh Tuyết sâu nhất không cần nhiều lời, Yến Thịnh Hằng lúc này mỉm cười vui vẻ, hắn cũng không nói lời nào.

Lúc này người nơi đây không nhìn được, người Yến gia làm việc quá phận.

Yến Khuynh Tuyết có nhân duyên rất tốt trong thành Thương Sơn nhưng chưa bao giờ ỷ vào thân phận con cháu Yến gia làm ra chuyện ác gì, ngược lại mỗi người có phiền toái, chỉ có khả năng giúp đở thì nàng sẽ ra sức.

Nữ tử dịu dàng lương thiện như vậy chỉ muốn giữ vững vị trí của mình nhưng lại bị các ngươi bức bách nhục nhã như thế, các ngươi có không biết xấu hổ hay không?

Nhưng những người này chỉ dám khán nghị trong lòng mà thôi, thành Thương

Sơn chính là Yến gia độc đại, bọn họ đều là con nối dõi của Yến Hoàng Cửu, ai dám trêu?

Cho dù Yến Trọng Hằng lúc trước hoành hành bá đạo trong thành Thương Sơn nhiều năm như vậy, cũng có vài tên thương nhân Tương Nam cửa nát nhà tan nhưng hắn cũng chỉ bị Yến Hoàng Cửu răn dạy cấm túc mà thôi.

Một lần nữa mọi người biết rõ Yến Hoàng Cửu cũng là người, cũng sẽ bao che khuyết điểm, thiên tử phạm pháp cùng tội với thứ dân chỉ là lời nói suông, nó không thành hiện thực trong thành Thương Sơn.

Những người khác lạnh lùng như vậy, thanh niên đi theo bên cạnh Yến Khuynh Tuyết lại không nhịn được nữa.

Hắn đứng ra phẫn nộ quát: "Ngươi im miệng! Không cho phép ngươi nhục nhã tiểu thư, ngươi không phải muốn lên phong vân lôi sao? Ta sẽ đánh với các ngươi."

"A Nhượng! Đừng làm chuyện điên rồ!"

Yến Khuynh Tuyết lập tức kinh ngạc, hắn vội vàng hét lên.

Thanh niên A Nhượng hét lớn: "Tiểu thư, ngươi đối xử tốt với chúng ta, chúng ta biết nhưng chúng ta lại không thể nhìn bọn chúng vũ nhục ngươi như vậy."

"Nếu không có tiểu thư cứu ta, chỉ sợ ta đã sớm bị đám sơn tặc chém giết rồi."

"Cái mạng này là tiểu thư cho, hiện tại cho dù có liều cái mạng này thì ta cũng không thể nhìn bọn chúng khi dễ tiểu thư."

Lão giả đứng bên cạnh Khuynh Tuyết thở dài một hơi, hắn bất đắc dĩ lắc đầu.

A Nhượng vẫn còn quá trẻ tuổi, hắn không được.

Trước kia Yến Khuynh Tuyết vẫn không có tham dự tranh đoạt lệnh bài, cũng im lặng không nói cái gì nhưng kỳ thật cũng đã nghĩ tất cả biện pháp.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 152 - Bức Bách (2)

Hiện tại Yến Hoàng Cửu còn chưa có chết đâu, cho nên bọn họ còn không dám tự giết lẫn nhau, dù cho muốn động thủ cũng là thủ hạ động thủ, hơn nữa cũng hạn chế trong phạm vi phong vân lôi.

Nếu như Yến Khuynh Tuyết cắn răng chết sống không cho người lên phong vân lôi, đối phương cũng chỉ chiếm tiện nghi miệng lưỡi, không nói thủ đoạn vụng trộm, tối thiểu từ mặt ngoài đối phương không làm gì được Yến Khuynh Tuyết.

Hiện tại bị đối phương kích thích đã lỗ mãng lên đài, căn bản chính là đi cịu chết.

Yến Trọng Hằng lúc này cười lạnh lùng, nếu ngươi đã muốn chết thì ta thành toàn cho ngươi.

Chỉ cần có thể kích bác đám a miêu a cẩu bên cạnh Yến Khuynh Tuyết lên đài, cho dù nàng không giao lệnh bài, Yến Trọng Hằng cũng có một ngàn loại biện pháp ép Yến Khuynh Tuyết giao lệnh bài ra.

“Phiền Qua, ngươi đi lên hảo hảo chơi đùa với vị bằng hữu này, nhớ kỹ ra tay không nên ‘ quá nặng ’ nha.”

Yến Trọng Hằng ra lệnh một tiếng, lập tức có một tên nam tử dáng người cao gầy đi tới.

Phiền Qua cao chừng hai mét, hắn cao hơn nam tử trưởng thành khác ba cái đầu nhưng thân thể gầy yếu giống như cây tre.

Nhưng việc này không ảnh huongr tới thanh danh của hắn trong thành Thương Sơn, Phiền Qua trong mắt người thành Thương Sơn chính là một gia hỏa biến thái.

Từ khi thành lập phong vân lôi tới nay, người leo lên phong vân lôi hoặc là cầu tài hoặc là vì cầu thanh danh, cho nên mọi người trên cơ bản điểm tới là dừng, vết thương nhẹ va chạm nhiều, trọng thương rất ít.

Nhưng Phiền Qua lại không giống, hắn xem việc hành hạ đối thủ làm vui, chỉ cần người đối chiến với hắn, thắng còn dễ nói, một khi thua không chết cũng tàn phế, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn.

Rút loan đao ra khỏi vỏ, Phiền Qua cười dữ tợn.

“Đại nhân ngươi yên tâm đi, ta sẽ chơi với vị bằng hữu này một lúc.”

Hắn vừa dứt lời, Phiền Qua nhảy lên và thân ảnh nhanh chóng xuất hiện trên phong vân lôi.

“Tiểu tử, ta cho ngươi một cơ hội, ngươi xuất thủ trước đi.”

Phiền Qua trêu tức nhìn A Nhượng.

Cho dù đều là Hậu Thiên Đại viên mãn nhưng Phiền Qua căn bản không đặt A Nhượng vào trong mắt.

Đối phương chỉ là thái điểu không có kinh nghiệm chiến đấu mà thôi, dễ dàng hành hạ tới chết.

A Nhượng hừ lạnh một tiếng, hắn rút hai thanh đoản kiếm bên hông ra, song kiếm hợp hai làm một, một âm một dương và đâm thẳng về phía Phiền Qua.

“Chậc chậc, quá chậm, quả thực là quá chậm!”

Phiền Qua khinh miệt cười lạnh, thân thể giống như cá chạch và dễ dàng né qua song kiếm của A Nhượng.

“Tiểu tử, ngươi quả thực quá yếu, yếu tới mức ta không có hứng thú hành hạ

ngươi tới chết.”

Ánh mắt Phiền Qua sinh ra hung quang: “Phế vật như vậy giữ lại có giá trị gì, đã như thế ngươi đi chết đi.”

Leng keng!

Đao minh thanh thúy vang lên, loan đao trong tay Phiền Qua giống như cơn gió càn quét mọi hướng, công kích cuồng bạo làm A Nhượng khó có thể ngăn cản, thân thể không ngừng lui về phía sau.

Lúc này A Nhượng nghĩ muốn phản kích nhưng không tìm được chút sơ hở nào.

Đao pháp của Phiền Qua rất cường đại, không phải con đường âm độc quỷ dị, ngược lại là quang minh chính đạo, dùng đao thế cường đại trực tiếp bức người ta vào tuyệt địa.

Mỗi một đao đều đại khai đại hợp, khí thế vô song, hơn nữa chiến càng lâu khí tức trên người Phiền Qua càng cường đại,

thậm chí ngay cả đồng tử của hắn cũng sinh ra hào quang đỏ rực.

“Ảnh Nguyệt Trảm!”

Loan đao dài có đường cong kỳ dị nhìn có phần giống một phân thành hai, lúc chém lên thân kiếm làm cổ tay hắn đau đớn, binh khí trong tay bị chém bay ra xa.

Không phải mỗi võ giả đều giống với Tô Tín, binh khí và quyền cước đều không kém, đại bộ phận võ giả ỷ vào binh khí dài, chỉ cần mất đi binh khí thì kết cục chỉ có chết.

Thậm chí Yến Khuynh Tuyết có thể tưởng tượng ra được loan đao của Phiền Qua chém xuống sẽ chém đứt người A Nhượng.

“A Nhượng!”

Yến Khuynh Tuyết kêu lên một tiếng, lập tức muốn xông lên lôi đài nhưng bị tiểu nha đầu phía sau giữ lại.

“Tiểu thư, ngươi không thể đi lên, thành chủ có lệnh không cho phép đệ tử Yến gia leo lên phong vân lôi, ngươi bây giờ đi lên không chỉ không cứu A Nhượng, ngược lại càng làm hắn chết nhanh hơn.”

“Lương bá, ngươi nhanh cứu A Nhượng đi!”

Yến Khuynh Tuyết cầu khẩn lão giả bên cạnh.

Lão giả tên Lương bá chuẩn bị ra tay.

Lúc trước hắn phụng lệnh Yến Khuynh Tuyết đánh sơn tặc cứu A Nhượng, dạy A Nhượng võ công của hắn, cũng xem như một nửa đồ đệ, hắn đương nhiên sẽ không nhìn A Nhượng chết dưới đao của Phiền Qua.

Hắn vừa tiến lên một bước, Yến Trọng Hằng chú ý động tĩnh bên này cũng hành động.

Hắn trực tiếp đi vài bước tới trước mặt Lương bá, cười lạnh nói: “Lương bá, đây chính là phong vân lôi, nếu ngươi muốn nhúng tay vào là phạm quy củ.”

“Ngươi là lão nhân thành Thương Sơn, ta không muốn động thủ với ngươi, nhưng nếu ngươi không biết điều thì đừng trách

ta tâm ngoan thủ lạt.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 153 - Phương Thức Xuất Hiện Tiêu Sái (1)

Dưới phong vân lôi, Phương Hạo nhìn sang Phiền Qua đánh vài chiêu đã chém A Nhượng bay đi, hắn lắc lắc đầu nói: “Quả nhiên không hổ là Phiền Qua, nếu hắn tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, đừng nói top ba mươi phong vân bảng, hắn có khả năng tiến vào top hai mươi a.”

Mạnh huynh, sau khi ngươi đi vào thành Thương Sơn ngàn vạn phải chú ý một ít, không nên trêu chọc Phiền Qua, hắn giết người không chớp mắt, hơn nữa người này tâm lý biến thái, kẻ chọc giận hắn không chết cũng tàn phế.

Phương Hạo chậc chậc cảm thán vài câu, hắn không nghe Tô Tín trả lời cho nên quay người tìm kiếm: “Mạnh huynh ngươi nghe ta nói gì không? Mạnh huynh… Ồ? Người đâu?”

Phương Hạo quay người không có nhìn thấy thân ảnh Tô Tín, chờ hắn nhìn sang phong vân lôi liền há hốc mồm, một thân ảnh màu trắng lại trực tiếp nhảy lên giữa phong vân lôi, hắn đứng giữa A Nhượng và Phiền Qua!

Lúc này Phiền Qua đâng mỉm cười vui vẻ đầy dữ tợn, hắn đang tự hỏi mình nên chém đầu hoặc chém ngang lưng A Nhượng mới tốt?

Nếu đại nhân đã muốn giáo huấn nữ nhân Yến Khuynh Tuyết thì cứ chém ngang lưng đi, làm huyết tinh một chút mới có thể làm người ta nhớ lâu.

Vào lúc Phiền Qua chuẩn bị trực tiếp chém ngang lưng A Nhượng, hắn lại phát hiện có một người trẻ tuổi không biết lúc nào đã đứng trước mặt hắn, tay phải ngón út mau lẹ như sấm điểm lên thân đao của hắn, lúc này trên thân đao có lực lượng

lớn truyền về, hắn phun ra một ngụm máu tươi, loan đao trong tay vỡ nát không còn

hình dạng

“Lớn mật!”

Yến Trọng Hằng tức giận quát một tiếng, không nghĩ tới lại có kẻ dám nhúng tay vào việc Yến gia bọn họ.

“Còn đứng ngây đó làm gì? Còn không mau bắt giữ cuồng đồ này lại cho ta! Ta muốn xem là ai cho hắn lá gan, cũng dám nháo sự trên phong vân lôi.”

Ba tên thủ hạ sau lưng Yến Trọng Hằng lập tức xông lên, quyền cước đao kiếm tấn công Tô Tín.

Bọn họ đều có thực lực Hậu Thiên Đại viên mãn, mặc dù không có danh tiếng lớn như Phiền Qua nhưng cũng là nhân vật phong vân lôi top năm mươi, bọn họ cũng xem như có danh tiếng trong thành Thương Sơn.

Nhưng đáng tiếc bọn họ đụng phải Tô Tín.

Đối mặt ba người xông tới, Tô Tín không có rút kiếm, hắn điểm một chỉ về phía trước, lúc này khí tức lạnh buốt như tuyết rơi tháng sáu, Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ bắn ra ngoài khoảng cách một trượng, một tên võ giả phun máu tươi và bay ra khỏi phong vân lôi.

“Chân khí phóng ra ngoài!”

Đám người phía dưới mở to mắt, bọn họ vốn cho rằng tiểu tử này chết chắc rồi, nhưng không nghĩ tới hắn lại là võ giả Tiên Thiên.

Cho dù trong thành Thương Sơn có nhiều võ giả nhưng võ giả cảnh giới Tiên Thiên không khác gì phượng mao lân giác, phong vân lôi chỉ có top ba mươi mới có võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Hắn điểm một chỉ vào tên võ giả khác, Tô Tín cực kỳ tiêu sái quay người lại sau đó ngâm xướng: “Thiên hạ phong vân có bọn ta!”

Giẫm chận quay người tại chỗ, chỉ kính giống như bôn lôi, chỉ trong nháy mắt đánh bay một tên võ giả kia, trong nháy mắt hắn bị trúng mười bảy chỉ, kinh mạch vỡ vụn té xỉu trên đất.

“Giang hồ chốn ấy mới kinh qua!”

Tên võ giả cuối cùng nhìn thấy tình hình không đúng liền quay người bỏ chạy nhưng Tô Tín lại cách không điểm một chỉ, chỉ lực giống như sao băng hàng thế, xâm lược như lửa, thế không thể ngăn cản, trực tiếp đánh tên võ giả bay ra ngoài, nội phủ trọng thương.

“Ngai vàng bá nghiệp coi hư ảo!”

Yến Trọng Hằng xem xét tình hình không đúng liền rút kiếm ra, hắn thi triển Liệt Nhật Viêm Dương Kiếm Pháp của Ly Hỏa giáo do mẫu thân chỉ dạy, kiếm thế cuồng bạo như lửa, uy lực như bôn lôi.

Tô Tín quay người rút kiếm, hồ lô rượu và vỏ kiếm của Tô Tín bay lên cao, hắn cầm Du Long Kiếm chém một kích vào không gian, lập tức đánh vào giữa kiếm thế Liệt Nhật Viêm DƯơng Kiếm Pháp của Yến Trọng Hằng.

Kiếm quang mang theo hào quang màu đỏ yếu ớt xuất hiện, một kiếm quang minh chính đại đánh Yến Trọng Hằng không cách nào né tránh, trường kiếm trong tay bị đánh nát, trơ mắt nhìn kiếm này gác lên cổ của mình.

Dùng khoái kiếm làm cơ sở, dùng Huyết Hà Thần Kiếm làm cốt tủy, dùng Đoàn gia kiếm pháp làm hình, ba loại kiếm pháp hợp nhất liền một chiêu chiến bại Yến Trọng Hằng cảnh giới Tiên Thiên.

Trên trán Yến Trọng Hằng đổ mồ hôi lạnh, hồ lô rượu và vỏ kiếm của Tô Tín vừa lúc rơi xuống.

Tô Tín thu liền thu vỏ kiếm, hắn nhảy lên mở hồ lô rượu ra, rượu không ngừng bắn lên không trung và rơi vào trong miệng Tô Tín.

Sau khi uống rượu, Tô Tín lúc này mới ngâm ra một câu cuối cùng: “Một trận

cuồng say vẫn hơn là!”

Thiên hạ phong vân có bọn ta, giang hồ chốn ấy mới kinh qua, hoành đồ bá nghiệp coi hư ảo, một trận cuồng say vẫn hơn là.

Ngâm xướng bài thơ này, phối hợp với hình ảnh Tô Tín đánh bại bốn người trong nháy mắt, ngay cả Yến Trọng Hằng cảnh giới Tiên Thiên cũng không tiếp nổi một chiêu trong tay hắn làm mọi người nhìn hắn tiêu sái tới cực hạn.

Đặc biệt động tác Tô Tín thu kiếm vào vỏ lúc cuối cùng quả nhiên trang bức tới tận cùng.

Phối hợp câu thơ hắn ngâm xướng càng làm mọi người cảm giác hắn là người hào sảng tiêu sái không bị trói buộc.

Một ít võ giả trẻ tuổi nơi này mới ra đời nhưng có thể nhìn thấy hình ảnh đại tông môn và thế lực lục đục với nhau.

Hiện tại nhìn thấy Tô Tín thì bọn họ mới biết đây mới là giang hồ hào kiệt mà bọn họ nên cảm nhận, một kiếm quấy thiên hạ phong vân, một bình uống rượu cạn nhân sinh!

Các nữ đệ tử xuất thân tông môn dùng ánh mắt sáng ngời nhìn Tô Tín.

Trong mắt bọn họ Tô Tín trang bức tới cực hạn, thực lực cường đại cộng thêm dung mạo anh tuấn, phong thái tiêu sái không bị trói buộc giống như đúc thiếu niên hiệp sĩ trong tâm trí của bọn họ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 154 - Phương Thức Xuất Hiện Tiêu Sái (2)

Yến Khuynh Tuyết lo lắng an nguy của A Nhượng cũng thở ra một hơi, ánh mắt nhìn Tô Tín còn mang theo ý vị khác.

Nàng từng có mộng tưởng thiếu nữ, mộng tưởng có thiếu niên hiệp sĩ anh tuấn mang theo trường kiếm và nàng lưu lạc giang hồ xa xăm.

Đáng tiếc đó chỉ là mộng tượng lúc còn nhỏ thôi, trong hiện thực chỉ có hàng rào cây xanh dỗ dành nàng, chỉ có Lương bá che mưa chắn gió cho nàng lớn lên, Tô Tín xuất hiện đối với Yến Khuynh Tuyết chẳng khác gì mộng tưởng.

Nhìn Tô Tín thu kiếm, Yến Trọng Hằng lúc này thở ra một hơi.

Thời điểm kiếm gác lên cổ hắn vừa rồi, hắn thật có cảm giác có sát cơ lạnh lẽo xâm nhập vào tâm thần, dường như sau đó hắn sẽ bị cắt đứt cổ.

“Rốt cuộc ngươi là ai?”

Yến Trọng Hằng khàn khàn hỏi một câu.

Hắn không tin người trẻ tuổi có thể dùng một kiếm đánh bại mình là người vô danh.

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Ta là người nhìn thây chuyện bất bình nên đứng ra quản. Ta chẳng qua là người qua đường mà thôi, không quen nhìn đám đại nam nhân các ngươi ức hiếp một nữ tử yếu ớt..”

“Đại trượng phu phải tự cường, nên khoái ý ân cừu, hoành đao bá nghiệp, tiếu

ngạo giang hồ.”

“Một đám người các ngươi suốt ngày chỉ biết xu nịnh âm mưu quỷ kế, khi nhục một nữ tử yếu ớt có cảm thấy xấu hổ hay không?”

“Nhớ kỹ, ta là Mạnh Thanh Trạch, mấy ngày nay ta sẽ ở lại trong thành Thương Sơn, các ngươi muốn báo thù cứ tìm tới là được, ngươi tới bao nhiêu, Mạnh Thanh Trạch ta sẽ tiếp bao nhiêu.”

Nói xong Tô Tín quay người nhảy xuống lôi đài, đám người tự động nhường đường cho hắn đi, ánh mắt tất cả mọi người cả kinh nhìn Tô Tín.

Đặc biệt lúc Tô Tín nói câu: đại trượng phu phải tự cường, nên khoái ý ân cừu, hoành đao bá nghiệp, tiếu ngạo giang hồ.

Những lời này quả thực đã đi vào tâm khảm bọn họ, cho dù những võ giả xuất thân tán tu hay đệ tử danh môn, tin tưởng bọn họ lúc còn trẻ đều có mong muốn như vậy.

"Chỉ có điều gặp càng nhiều, nhận thức lợi ích ghê tơm càng nhiều, dần dần mộng tưởng lúc trước cũng mai một trong tâm bọn họ."

Phương Hạo nhìn Tô Tín với ánh mắt kích động.

"Bà mẹ nó! Thì ra là cao thủ huynh ah, quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng, cao thủ huynh chờ ta một chút."

Lúc này trên phong vân lôi, sắc mặt Yến Trọng Hằng biến thành khó coi, sắc mặt đám người Yến Thư Hằng cũng không tốt hơn chút nào.

Tô Tín nói là nói Yến Trọng Hằng nhưng chẳng khác gì mắng cả bọn họ vào.

Vừa rồi khí thế Tô Tín quá mạnh, một chiêu đánh bại Yến Trọng Hằng làm nội tâm bọn họ kinh hãi, cũng quên đi nơi này là thành Thương Sơn, là địa bàn của bọn họ.

Hiện tại bọn họ muốn gây phiền toái với Tô Tín, đáng tiếc người ta đã đi, nghe khẩu khí của hắn dường như ở lại trong thành Thương Sơn vài ngày, cho nên bọn họ muốn báo thù phải suy nghĩ kỹ hơn.

Yến Trọng Hằng hừ lạnh một tiếng quay người rời đi, đám thủ hạ của hắn mang theo đám người Phiền Qua trọng thương theo cùng.

Đám Yến Hoàng Cửu bên kia cũng nhanh chóng trở về, bọn họ hôm nay mất mặt quá lớn.

Đoán chừng không cần tới ngày mai, chuyện xảy ra trên phong vân lôi sẽ truyền khắp cả thành Thương Sơn, bọn họ cũng thành trò cười trong mắt dân chúng.

Đợi đến lúc tất cả mọi người rời đi, A Nhượng đi xuống lôi đài, hắn hổ thẹn với Yến Khuynh Tuyết: "Thực xin lỗi tiểu thư, là ta quá vô dụng."

Yến Khuynh Tuyết lắc lắc đầu nói: “Không có sao, kỳ thật ngươi không cần đi lên, bị bọn chúng mắng vài câu cũng không có mất miếng thịt nào.”

A Nhượng nói: “Ta thật không quen nhìn bọn chúng khi dễ tiểu thư.”

Lương bá lắc đầu: “Tiểu tử ngươi còn quá trẻ, không chịu nổi kích thích.”

Tiểu nha hoàn nói: “Đúng vậy, nếu Nhượng đại ca ngươi tu luyện tới mức của Mạnh thiếu hiệp vừa rồi thì có thể nói như vậy.”

Nói xong ánh mắt nha hoàn tỏa sáng như sao trời: “Vị Mạnh thiếu hiệp kia vừa rồi thật sự quá đẹp trai! Nếu ta có thể cưỡi ngựa theo hắn lưu lạc giang hồ thì quá tốt.”

A Nhượng buồn bã nói: “Vậy chờ ngươi học được cưỡi ngựa rồi nói sau, ngươi học cưỡi ngựa cả một năm nhưng không học được thì làm sao thúc ngựa lưu lạc giang hồ.”

Nha hoàn nghiến răng nghiến lợi giẫm chân A Nhượng một cái.

Lương bá quát lớn: “Đi, đi, hai người các ngươi đừng làm rộn, cũng không nhìn bây giờ là lúc nào.”

Nghe Lương bá quát lớn như thế làm hai người A Nhượng trung thực.

Lương bá quay người nói với Yến Khuynh Tuyết: “Tiểu thư, Mạnh Thanh Trạch xuất hiện đối với chúng ta mà nói là kỳ ngộ, chúng ta phải mời chào người này gia nhập chúng ta.”

“Ý của Lương bá là?”

Lương bá trầm giọng nói: “Nhất định phải mời chào Mạnh Thanh Trạch, chỉ cần có thể thành công mời chào Mạnh Thanh Trạch, chúng ta không những có thể tự bảo vệ mình, thậm chí có cơ hội cướp vị trí người thừa kế thành chủ.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 155 - Mãnh Long Quá Giang (1)

Lương bá nói chuyện dọa Yến Khuynh Tuyết kêu to một tiếng.

Tuy nàng rất muốn gặp mặt Tô Tín, rất muốn noi cảm ơn trước mặt đối phương nhưng lại chưa từng có tâm tư mời chào.

Không phải là không muốn, mà là không dám, Yến Khuynh Tuyết không có tự tin như vậy.

Yến Hoàng Cửu cũng không ngại con cái của mình phát triển thế lực, trái lại hắn còn cổ vũ điểm này.

Cho nên con cái hắn liên tục vận dụng nhà mạch và các loại tài nguyên của thành Thương Sơn mời chào cường giả.

Một ít võ giả âấp thấp không cần nói, những võ giả đứng hàng phong vân bảng chính là đối tượng của bọn họ.

Vị trí phong vân bảng trước hai mươi không ااần nghĩ, những võ giả âấp bậc này đều là Yến Hoàng Cửu tự mình mời chào làm khách khanh hoặc tu luyện một mình, căn bản không phải bọn họ có tư cách mời chào.

Cho dù dưới top hai mươi của phong vân bảng cũng có vài tên võ giả cảnh giới Tiên Thiên, còn cảnh giới Hậu Thiên như Phiền Qua cũng thể hiện thực lực cường đại.

Những người này đều bị đám người Yến Trọng Hằng thu vào trong tay của mình, chỉ có Yến Khuynh Tuyết những năm gần đây không có mời chào được ai.

Dưới trướng Yến Khuynh Tuyết cũng chỉ có nha hoàn cùng lớn lên với nàng và A Nhượng được Lương bá cứu ra khỏi tay sơn tặc, bọn họ vẫn đi theo bên cạnh nàng, những người khác chỉ alf một ít tùy tùng nàng dùng tiền chiêu mộ trong thành Thương Sơn mà thôi, thực lực không vượt qua Hậu Thiên đại viên mãn.

Không phải nàng không muốn đi mời chào, mà là cho dù nàng mời chào thì người ta không nguyện ý nhìn nàng a.

Trong mười ba đứa con của Yến Hoàng Cửu chỉ có ba người là nữ tử.

Đây là võ lâm của nam tử, nữ tử thuộc về quần thể yếu thế, cho nên thời điểm tranh đoạt vị trí người thừa kế sẽ kém hơn nam tử một bậc.

Trừ nguyên nhân giới tính ra, thứ hai chính là Yến Khuynh Tuyết căn bản không có đồ vật làm đám võ giả dộng tâm.

Yến Hoàng Cửu không thiếu tiền tài, hắn mỗi tháng cho các con của mình mười vạn lượng tiêu vặt.

Số tiền này có thể mời chào một ít võ giả cảnh giới Hậu Thiên sơ kỳ hoặc là Hậu Thiên trung kỳ, tuyệt đối không thể mời chào võ giả Hậu Thiên Đại viên mãn.

Chỉ cần võ giả trẻ tuổi có thể đột phá Hậu Thiên Đại viên mãn đều suy nghĩ biện pháp đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

Hậu Thiên cùng Tiên Thiên, kém nhau một chữ nhưng kém nhau như trời và

đất.

Cho dù cảnh giới Hậu Thiên mạnh hơn nữa, ngươi cũng chỉ là một tên giang hồ bình thường mà thôi, chỉ có Tiên Thiên mới có thể tính là bước chân vào võ đạo.

Nhưng Hậu Thiên tấn chức Tiên Thiên không cần tới bạc, mà là một ít tài nguyên tu luyện giống như đan dược.

Nhưng đan dược tu luyện đều là bí chế của các đại môn phái, những người khác cho dù có dược liệu cũng không chế tạo ra được

Đan dược như thế ít khi lưu truyền trên giang hồ, căn bản chính là thứ có tiền không mua được, ngươi cầm bạc cũng mua không được.

Sau lưng đám người Yến Trọng Hằng đều có được thế lực lớn trong Tương Nam ủng hộ, tìm một ít đan dược không thành vấn đề, nhưng Yến Khuynh Tuyết không có con đường như vậy.

Hơn nữa còn liên quan tới vấn đề đứng thành hàng.

Rốt cuộc người thừa kế thành Thương Sơn là ai không chỉ là việc của Yến gia, còn quan hệ đến tất cả võ giả thành Thương

Sơn.

Một khi đứng sai đội, nghênh đón bọn họ chính là đại tẩy trừ.

Cho nên đều đầu nhập vào công tử Yến gia, những võ giả thành Thương Sơn vô cùng thận trọng, cho dù số ít võ giả cũng không chọn Yến Khuynh Tuyết, bởi vì nàng có khả năng đạt được vị trí thành chủ quá nhỏ, thậm chí thấp tới mức không có khả năng.

Cho dù Yến Khuynh Tuyết ngày bình thường rất hòa ái và bình dị gần gũi, bọn họ vẫn không thể bỏ qua tiền đồ và mạng sống của mình đầu nhập vào Yến Khuynh Tuyết.

Ngay cả võ giả bản địa thành Thương Sơn cũng không lựa chọn đầu nhập vào nàng, huống chi lúc này Mạnh Thanh Trạch thực lực mạnh và tiêu sái thiên hạ.

Yến Khuynh Tuyết cười khổ nói: "Lương bá, ta biết rõ ngươi tốt với ta nhưng xem ra Mạnh công tử không phải là người chúng ta có thể trèo cao, dùng thực lực của hắn làm sao đứng về phía ta và lục đục với đám người trong thành Thương Sơn chứ, cần gì tham dự vào việc tranh đoạt vị trí thành chủ chứ?

Lương bá thở dài nói: "Điểm ấy ta cũng biết, hiện tại vị Mạnh công tử kia chính là hi vọng duy nhất của chúng ta."

"Hắn có thể một kiếm đánh bại Yến Trọng Hằng cũng đã có thực lực top mười phong vân bảng, nếu hắn giúp chúng ta, chúng ta không cần phải nhìn sức mặt Yến

Trọng Hằng."

"Ta cho ngươi mời chào hắn, ta nhìn ra Mạnh Thanh Trạch là người có chính nghĩa trong nội tâm, hắn biết rõ tiểu thư gặp khốn cảnh chắc có lẽ không bỏ qua."

Yến Khuynh Tuyết chần chờ một chút nhưng sau đó lắc đầu, nói: "Không được, như vậy không phải ta cố ý lợi dụng tâm đồng tình của Mạnh công tử với ta hay sao? Chuyện này không thể được."

Lương bá thở dài một hơi, tiểu thư cái gì cũng tốt nhưng lại quá lương thiện, nhưng không thể sống lâu trong thế đạo này.

Lúc này tiểu nha hoàn nói: “Vì sao cái tên Mạnh công tử quen thuộc như thế, dường như ta nghe nói qua ở đâu rồi.”

Tiểu nha hoàn vừa nói như vậy, Lương bá lúc này mới cảm giác được có chút không đúng.

Thực lực người trẻ tuổi tuấn kiệt mạnh và hung hãn như thế làm sao có thể là hạng người vô danh trong giang hồ cơ chứ?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 156 - Mãnh Long Quá Giang (2)

“Nhân Bảng sao? Nhân Bảng tháng này đâu? Nhanh tìm ra cho ta xem.”

Lương bá vội vàng nói với A Nhượng.

A Nhượng là người thích thu thập Nhân Bảng, hâm mộ nhìn những trẻ tuổi tuấn kiệt trên Nhân Bảng.

Đồng thời hắn cũng thích thu thập Nhân Bảng các kỳ.

Nghe vậy A nhượng lập tức cầm lấy Nhân Bảng trong ngực và mở ra, nhìn thấy dòng chữ bên trong, sắc mặt của hắn hưng phấn đỏ bừng.

“Thì ra Mạnh công tử chính là cường giả Nhân Bảng! Là đệ tử Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư ‘ Tứ Tuyệt Tán Nhân ’ ngày xưa!”

Nghe được A Nhượng nói như vậy, lúc này Lương bá thở dài.

Cường giả Nhân Bảng ah, là người trẻ tuổi nổi bật trong cả võ lâm a, nếu quả thật có cường giả Nhân Bảng trợ giúp, Yến Khuynh Tuyết tuyệt đối có thể đặt song song với Yến Trọng Hằng.

Nhưng sau khi biết Mạnh công tử là cao thủ Nhân Bảng, Lương bá cũng không muốn Yến Khuynh Tuyết đi mời chào Mạnh công tử.

Thiên nga không làm bạn với chim tước, đối phương thân là cường giả Nhân Bảng, lần này đoán chừng chỉ gặp chuyện bất bình mà thôi, miếu nhỏ của mình hoàn toàn không thể chứa người ta.

Lúc này đám người Yến Trọng Hằng cũng phái người thăm dò tin tức Tô Tín.

Sau khi biết được thân phận ‘ Mạnh Thanh Trạch ’ thì đám người Yến Trọng Hằng cũng há hốc mồm.

Thì ra chày gỗ không biết sống chết trong mắt bọn họ lại chính là mãnh long quá giang, đối phương có nội tình quá thâm hậu.

Bọn họ đều có xem qua Nhân Bảng, trong đó có hai tin tức lớn chính là Tạ Chỉ Yến và Tô Tín hấp dẫn ánh mắt người khác, tân tấn Nhân Bảng ‘ Mạnh Thanh Trạch ’ càng dễ dàng bị người ta xem nhẹ.

Ban đầu Yến Trọng Hằng ý định sau khi quay về sẽ dẫn người gây chuyện với Tô Tín, sau khi biết được thân phận chân chính của đối phương thì những thủ hạ của hắn do dự.

Trong đó võ giả trung niên bên cạnh hắn lên tiếng: “Công tử, ta đề nghị ngươi nên không đi gây phiền toái cho Mạnh Thanh Trạch mới tốt.”

Nếu là những người khác nói như vậy thì Yến Trọng Hằng đã sớm tát hắn bay ra xa, nhưng hắn không dám làm thế với người trung niên trước mặt.

Võ giả trung niên này tên là Trương Nghiễm, là một trong hai võ giả Tiên Thiên duy nhất trong tay hắn.

Trương Nghiễm bài danh hai mươi bảy trên phong vân bảng, trong mấy cao thủ thành Thương Sơn thì hắn là người mình phí nhiều khí lực mời chào nhất.

Một tên võ giả Tiên Thiên khác là mẫu thân phái tới bảo hộ hắn, là đệ tử Ly Hỏa giáo, tuy nhiên hệ thân cận nhưng không xem là tâm phúc, sau lưng đối phương chính là tông môn, người ta thuần phục đầu tiên chính là tông môn của mình.

Hiện tại tên võ giả Tiên Thiên Ly Hỏa giáo đã quay về tông môn, Trương Nghiễm có thể nói là đại tướng duy nhất trong

tay hắn, hắn nói chuyện Yến Trọng Hằng không thể không coi trọng.

“Vì sao!”

Yến Trọng Hằng căm hận nói: “Đám người Phiền Qua bị Mạnh Thanh Trạch trọng thương, thân thể suýt bị phế, hắn càng dám ra tay với người của ta như vậy, ngươi có biết ta suýt nữa bị hắn giết hay không?”

Vào thời khắc Tô Tín xuất thủ, Yến Trọng Hằng thật sợ Tô Tín một kiếm chém giết hắn.

Sát cơ lạnh như băng như hóa thành thực chất làm cho Yến Trọng Hằng cảm thấy có uy hiếp tử vong.

Trương Nghiễm trầm giọng nói: “Chúng ta phải nhịn xuống! Tuấn kiệt có thể đứng hàng Nhân Bảng tiền đồ tương lai bất khả hạn lượng, trừ phi nhất kích tất sát, nếu không sau khi đối phương phát triển tuyệt đối là tồn tại không thể tưởng tượng.”

“Huống hồ hôm nay ngươi cũng nhìn thấy thực lực Mạnh Thanh Trạch, trong cùng giai tối thiểu ta không phải đối thủ của hắn, hơn nữa hắn đã từng một mình cỡi ngựa đánh chết qua Tiên Thiên Khí Hải Cảnh ‘ Đông Sơn tứ hung ’.”

“Bốn tên này là đại khấu thành danh trên giang hồ đã lâu, trên tay có không ít nhân mạng, hơn nữa bốn người quanh năm tập trung với nhau, thuật hợp kích đã đại thành, Mạnh Thanh Trạch có thể trảm giết bọn họ cũng chứng minh thực lực rất mạnh.”

Nói đến đây nội tâm Trương Nghiễm thầm than một tiếng và hâm mộ.

Trong giang hồ hiện tại có không ít võ giả cảnh giới Tiên Thiên, cho dù không có người thống kê qua nhưng không có trên trăm vạn cũng có hơn mười vạn.

Nhiều võ giả Tiên Thiên như thế chỉ có một trăm lẻ tám người có bài danh trên Nhân Bảng, có thể nghĩ thực lực của bọn họ mạnh cỡ nào.

Huống hồ sau khi leo lên Nhân Bảng, một khi thành danh thiên hạ biết, đây mới là chuyện võ giả Tiên Thiên như Trương

Nghiễm hâm mộ nhất.

Sắc mặt Yến Trọng Hằng m lãnh nói: “Cho dù thực lực hắn mạnh thì như thếnào? Cường long không áp rắn rít địa phương, hắn có thể giết được ‘ Đông Sơn tứ hung ’ nhưng hắn có thể giết được bốn mươi sao?”

“Cùng lắm ta trả cái giá lớn nhờ mẫu thân đi tìm tiền bối Ly Hỏa giáo, xuất động hơn mười tên võ giả Tiên Thiên, ta cũng không tin như vậy còn không thể giết hắn!”

Trương Nghiễm đổ mồ hôi lạnh và nói: “Công tử! Ngàn vạn không thể làm như vậy ah!”

“Mạnh Thanh Trạch cũng không phải là người không có gốc rễ, sư phụ của hắn chính là ‘ Tứ Tuyệt Tán Nhân ’ Tông Hạo Dương!”

“Mặc dù Tông Hạo Dương không có tên trong Địa Bảng nhưng thực lực Dung Thần Cảnh hàng thật giá thật, không thua kém gì thành chủ đại nhân.”

“Hiện tại hắn đi xa hải ngoại tìm kiếm cơ duyên đột phá Dương Thần Cảnh, ai biết hắn có đột phá hay không? Trước mắt hắn có lòng dạ thanh thản dạy bảo đồ đệ như Mạnh Thanh Trạch, hắn hơn phân nửa đã đột phá.”

“Một cường giả Dương Thần Cảnh không phải thành chủ có thể trêu chọc, giết hắn mà dẫn tới Đông Hải Tứ Tuyệt Tán Nhân báo thù, đến lúc đó thành Thương Sơn chúng ta cũng gặp nạn theo.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 157 - Biến Khéo Thành Vụn (1)

Không thể không nói Lục Phiến Môn an bài thân phận giả cho Tô Tín vô cùng dụng tâm.

Sư phụ sớm chết nhiều năm vẫn có lực uy hiếp đủ để chấn nhiếp không ít bọn đạo chích.

Tối thiểu Yến Trọng Hằng được Trương Nghiễm khuyên bảo cũng bỏ qua tâm tư gây phiền toái cho Tô Tín.

Trương Nghiễm cũng âm thầm thở ra một hơi, đối phương là mãnh long quá giang, chính mình là rắn rít địa phương, tuy không thể làm gì đối phương nhưng tốt nhất không xung đột mới là tốt nhất.

Rắn rít địa phương trong thành Thương Sơn cũng không chỉ có một mình Yến Trọng Hằng, hắn cũng không liều lưỡng bại câu thương với Mạnh Thanh Trạch, làm như vậy chỉ làm đám người Yến Thư Hằng chiếm lấy đại tiện nghi.

Lúc này Tô Tín còn không biết ý định của Yến Trọng Hằng, hắn đang ở khách sạn tốt nhất trong thành, tùy thời chuẩn bị xin đợi bọn họ tới.

Tô Tín nhất định đợi không được, đối tượng chính của hắn chính là Yến Khuynh Tuyết sẽ đích thân đến mời chào, vậy mà cũng không có thực hiện.

Tô Tín vuốt cằm lẩm bẩm: “Chẳng lẽ ta trang bức quá mức làm cho đối phương không dám tới? Nếu như vậy chẳng phải ta biến khéo thành vụng?”

Tô Tín cân nhắc nhân tâm vô cùng thấu triệt, hắn cũng phân tích ra suy nghĩ

của Yến Khuynh Tuyết hiện tại, sau khi có kết quả Tô Tín lại cười khổ.

Hắn dùng hết tâm tư chế tạo ra hình tượng thực lực cường đại, thiếu niên hiệp sĩ lưu lạc chân trời xa xăm, ngực có chính khí và không bị trói buộc.

Hình tượng này chính là hình tượng đại đa số thiếu nữ vẫn si mê, hắn tin tưởng Yến Khuynh Tuyết nhất định sẽ có hảo cảm với hắn.

Không biết làm sao hắn làm quá mức, vậy mà làm cho đối phương không dám tới cửa mời chào, việc này làm cho kế hoạch tiếp cận Yến Khuynh Tuyết của hắn thất bại thảm hại.

Nếu hêện tại hắn chủ động đưa tới cửa nhất định sẽ làm người khác hoài nghi.

“Bỏ đi, cùng lắm ta suy nghĩ biện pháp khác tới gần Yến Khuynh Tuyết là được.”

“Thời điểm Tô Tín muốn nghỉ ngơi, bên ngoài có tiếng đập cửa vang lên, Tô Tín mở cửa, ở trước cửa chính là võ giả Phương Hạo hắn gặp lúc ở phong vân lôi.”

Vừa nhìn thấy Tô Tín, Phương Hạo lập tức tươi cười nịnh nọt, hắn nói: “Cao thủ huynh, ngươi gạt ta thật khổ ah, sao ngươi không nói sớm mình là Mạnh Thanh Trạch cường giả Nhân Bảng chứ?”

Tô Tín khoát tay nói: “Lúc vừa gặp mặt ta có nói mình là Mạnh Thanh Trạch, chẳng lẽ ta còn cần phải ồn ào lớn tiếng nói cho tất cả mọi người biết mình có tên trong Nhân Bảng sao?”

Phương Hạo lập tức nghẹn lời, khi đó Tô Tín cũng không có lộ ra khí tức võ giả Tiên Thiên, người bình thường ai có thể kéo suy nghĩ lên cường giả Nhân Bảng cơ chứ?

Lúc này Phương Hạo cũng bỏ những suy nghĩ khác qua một bên, những chuyện này không phải trọng điểm.

Hắn nhìn qua Tô Tín và khát vọng nói: “Cao thủ huynh, ngươi có thu thủ hạ

hay không? Ngươi chưa quen cuộc sống trong thành Thương Sơn này, ta có thể làm tiểu đệ dẫn đường cho ngươi ah.”

Tô Tín giống như cười mà không phải cười nói: “Miễn phí?”

Phương Hạo xấu hổ chà tay vào nhau, nói: “Cao thủ huynh là người hào phóng như vậy, nhất định sẽ cho ta một ít thù lao đúng không?”

“Cao thủ huynh là người tiêu sái, nhất định sẽ không quan tâm tục vật như bạc, đan dược gì đó, công pháp cấp thấp các loại, tiện tay khen thưởng ta một ít là được, ta không kén ăn.”

Tô Tín nhìn Phương Hạo, hắn mỉm cười, người này đúng là thú vị.

Hắn vốn cho rằng Phương Hạo sẽ nói lời gì đó đại nghĩa, không nghĩ tới da mặt hắn dày như vậy, hơn nữa còn tự nói

công pháp và đan dược nữa chứ, Tô Tín mới lần âầu gặp võ giả da mặt dầy như vậy.

Da mặt Phương Hạo dày thì dày nhưng hắn không ngu, không phải mỗi tên võ giả đều dám làm như hắn.

Hắn dám như vậy là vì Tô Tín có thân phận Mạnh Thanh Trạch hiện tại mà thôi.

Sư phụ Mạnh Thanh Trạch là ‘ Tứ Tuyệt Tán Nhân ’ Tông Hạo Dương, đây chính là nhân vật hiệp sĩ giao du rộng rãi, hắn có danh tiếng tốt trong võ lâm, Mạnh Thanh Trạch thân là đồ đệ của hắn thì phẩm hạnh không kém chút nào.

Trước kia Tô Tín trượng nghĩa ra tay cứu Yến Khuynh Tuyết, Phương Hạo cũng nhìn vào trong mắt, dù sao hắn xem ra Mạnh Thanh Trạch là cao thủ Nhân Bảng, thực lực cường đại, có tâm tư hiệp nghĩa.

Như vậy Mạnh Thanh Trạch có cự tuyệt hắn cũng sẽ không quá mức, nếu đổi thành một gia hỏa hung thần ác sát thì Phương Hạo không dám tìm tới cửa.

Nếu hắn biết thân phận chân chính của Tô Tín là Tô Tín trong Hắc bảng, càng

là bang chủ tâm ngoan thủ lạt nổi danh Thường Ninh phủ thì hắn chắc chắn không cười nổi.

“Đi, trong khoảng thời gian ta ở thành Thương Sơn này, ngươi đi theo ta.”

Tô Tín suy nghĩ và quyết định lưu hắn lại.

Hắn cũng chưa quen thuộc người hoặc việc trong thành Thương Sơn, có Phương Hạo là rắn rít địa phương ở bên cạnh giảng giải cũng dễ làm hơn nhiều.

Huống hồ Phương Hạo này nhìn rất thông minh, bảo hắn xử lý một ít việc cũng dễ dàng.

Nghe được Tô Tín đáp ứng nhận lấy hắn, Phương Hạo lập tức đại hỉ nói: “Ha ha! Ta biết ngay cao thủ huynh ngươi nhất định sẽ nhận lấy ta, Phương Hạo ta làm được cái gì lớn nhưng có

thể xem như mật thám trong thành Thương Sơn, thậm chí là cả Tương Nam không có gì ta không biết.

Tô Tín ném cho hắn một lọ đan dược và nói: “Đừng gọi ta cao thủ huynh, ta nghe không được tự nhiên, đây là đan dược ứng trước cho ngươi, chờ tới lúc ta rời khỏi thành Thương Sơn sẽ cho ngươi một ít.”

Tô Tín cho hắn là Thiếu Lâm Tiểu Hoàn đan, lần trước hắn rút thưởng đạt được một ít, dùng một bộ phận còn thừa lại ba viên đủ cho Phương Hạo dùng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 158 - Biến Khéo Thành Vụn (2)

Quả nhiên, Phương Hạo mở đan dược ra xem xét, gương mặt hắn mừng rỡ như điên.

“Thiếu Lâm Tiểu Hoàn đan, hàng cao cấp ah! Đa tạ cao thủ huynh… Không đúng, ta vẫn gọi ngươi là công tử đi, xưng hô này được chứ?”

Tô Tín gật đầu nói: “Tùy ý, ngươi đi khách sạn đặt phòng đi, bắt đầu ngày mai đi theo ta.”

Phương Hạo lập tức gật gật đầu, hắn mang theo Thiếu Lâm Tiểu Hoàn đan chạy ra ngoài.

Đối với võ giả Hậu Thiên mà nói, đan dược như Tiểu Hoàn đan với bọn họ mà nói nó không khác gì thần dược.

Lúc trước Tô Tín đạt được Tiểu Hoàn đan có thể trong mười ngày trùng kích Hậu Thiên trung kỳ, dược tính thập phần cường đại.

Thậm chí với võ giả Tiên Thiên mà nói, Tiểu Hoàn đan cũng có thể sử dụng làm đan dược tu luyện hàng ngày, chỉ có điều dược tính yếu đi không ít mà thôi.

Lúc này trong phủ thành chủ thành Thương Sơn, trong đại sảnh âm u có lão giả đang ngồi trên ghế rồng làm bằng hoàng

kim.

Tướng mạo của hắn thập phần già nua, tóc đã hoa râm, trên mặt đầy nếp nhăn nhưng không thể che giấu ánh mắt như hùng ưng của hắn..

Lão giả này chính là thành chủ thành Thương Sơn, Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư, Yến Hoàng Cửu một đời kiêu hùng!

Yến Hoàng Cửu thiếu niên xuất thân nghèo khổ, thanh niên bừa bãi vô danh, thẳng đến trung niên mới có thể phát triển, hắn có thể mở đường máu trong tất cả đại tông môn Tương Nam và thành lập thành Thương Sơn.

Hiện tại hắn đã già nua, thậm chí thọ nguyên tới gần nhưng trên người mang theo uy thế không giảm, hắn vẫn là Yến Hoàng Cửu kiêu hùng một đời, hùng bá thành Thương Sơn nhiều năm.

Lúc này Yến Hoàng Cửu nhìn một tên hắc y nhân không rõ dung mạo, hắn cung kính giap quyển sách cho Yến Hoàng Cửu, trong đó có ghi chép tất cả mọi chuyện diễn ra tại phong vân lôi ngày hôm nay.

Thời điểm hắn nhìn thấy những lời Yến Trọng Hằng nhục nhã Yến Khuynh Tuyết lúc đó, ánh mắt Yến Hoàng Cửu lúc này đầy lạnh lẽo.

“Lão nhị đúng là quá không tưởng tượng nổi mà.”

Hắn có thể cho phép con cái của mình cạnh tranh với nhau, thậm chí hắn còn cổ vũ bọn chúng đi cạnh tranh nhưng loại nhục nhã và khi dễ hiển nhiên như vậy làm hắn không nhịn được.

Chờ sau khi Tô Tín xuất hiện thì ánh mắt hắn khác thường.

Lúc hắn nhìn thấy bài thơ ‘ thiên hạ phong vân có bọn ta ’ của Tô Tín, cảm xúc của hắn lúc này hơi kích động.

Bài thơ này mang theo ý cảnh tiêu sái tiếu ngạo giang hồ, đủ để dẫn động bản tâm của nhiều võ giả.

“Đệ tử Tông Hạo Dương? Kiếm, thơ, rượu, cờ, hắn lại truyền thừa ba loại, thực lực cũng không tồi.”

Với tầm mắt của Yến Hoàng Cửu, Mạnh Thanh Trạch có thể một kiếm đánh bại

Yến Trọng Hằng kỳ thật thực lực khẳng định không chỉ xếp hàng một trăm lẻ sáu Nhân Bảng đơn giản như vậy.

Hiện tại chiến tích của hắn quá ít cho nên mới làm cho bài danh của hắn trong Nhân Bảng bị đánh giá thấp như vậy.

“Khuynh Tuyết có tìm Mạnh Thanh Trạch không?”

Yến Hoàng Cửu hỏi.

Hắc y nhân lắc đầu.

“Lương Hạc có đề nghị tiểu thư đi tìm Mạnh Thanh Trạch nhưng lại bị tiểu thư cự tuyệt.”

Lương Hạc chính là tên của Lương bá.

“Da mặt Khuynh Tuyết quá mỏng.”

Yến Hoàng Cửu thở dài một hơi, nội tâm hắn có cảm giác áy náy.

Đời này hắn có mười ba con cái nhưng chính thức làm hắn cảm thấy mình thua thiệt cũng chỉ có Yến Khuynh Tuyết mà thôi.

Những năm gần đây Yến Hoàng Cửu vẫn đối xử với con cái của mình như nhau, cho bọn họ tài nguyên như nhau nhưng Yến Khuynh Tuyết trên tiên thiên có phần không đủ.

Nàng không có ưu thế nhà mẫu thân như những người khác, cũng bị các con cái khác xa lánh, hơn nữa hắn làm phụ thân chẳng quan tâm mới dẫn tới tình cảnh hôm nay của Yến Khuynh Tuyết.

Lúc trước hắn muốn tìm ra người thừa kế một cách công chính, nhưng nhìn thấy tình cảnh này thì làm gì có công chính đáng nói chứ?

Nghĩ đến Yến Khuynh Tuyết, Yến Hoàng Cửu lại không tự chủ nhớ tới mẫu thân Yến Khuynh Tuyết, đó là nữ nhân làm hắn động tâm.

Người ở bên ngoài xem ra Yến Hoàng Cửu cả đời này diễm phúc không ngừng, tới trung niên có hơn mười mỹ nhân thê thiếp, hơn nữa đều có lai lịch bất phàm.

Nhưng kỳ thật chỉ có hắn tự mình biết, hắn cưới mười hai nữ nhân kia chỉ vì thành Thương Sơn có thể đứng vững gót chân tại Tương Nam mà thôi.

Một người đơn thương độc mã thành lập thành trì lớn nhất Tương Nam, cho dù Yến Hoàng Cửu có thực lực Dung Thần Cảnh cũng không có khả năng, tất cả thế lực võ lâm Tương Nam không trơ mắt nhìn hắn quật khởi, bọn họ có thể lựa chọn hai con đường, một đường là chèn ép, một đường là kết minh.

Muốn kết minh thì quan hệ thông gia là lựa chọn tốt nhất, mà Yến Hoàng Cửu lúc trước không phải lựa chọn quan hệ thông gia, khi đó hắn chờ bị chín thành thế lực võ lâm Tương Nam chèn ép.

Cho nên cuối cùng Yến Hoàng Cửu lựa chọn thỏa hiệp, lựa chọn cưới đối tượng tới từ các thế lực lớn tại Tương Nam.

Như vậy thành Thương Sơn của hắn mới có thể phát triển thuận lợi tại Tương Nam, biến thành đệ nhất đại thành Tương Nam hiện tại, Yến Hoàng Cửu hắn cũng trở thành kiêu hùng Tương Nam, trong đó mất cái gì cũng chỉ có hắn tự biết.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 159 - Cái Gì Là Hiệp? (1)

Người già nhớ chuyện cũ, cho dù Yến Hoàng Cửu kiêu hùng cũng như thế.

Nhớ ngày đó hắn bị đối thủ trọng thương ẩn cư tại tiểu thành, lại gặp gỡ mẫu thân Yến Khuynh Tuyết, đối phương dốc lòng chăm sóc hắn nên động tâm.

Dù sao hắn không phải người bình thường, hắn là thành chủ thành Thương Sơn, hắn không thể rời khỏi cơ nghiệp do mình tự tay sáng lập.

Khi đó thành Thương Sơn đang gặp đại kiếp, ngay cả Yến Hoàng Cửu cũng bị người ta đánh trọng thương.

Vốn Yến Hoàng Cửu muốn ổn định thành Thương Sơn lại tới đón mẫu thân Yến Khuynh Tuyết tới thành Thương Sơn, không nghĩ tới vừa đi là mười năm.

Chờ lúc địa vị thành Thương Sơn triệt để đứng vững hót chân tại Tương Nam, lúc này mẫu thân Yến Khuynh Tuyết bệnh chết ngoài ý muốn.

Nội tâm hắn vốn áy náy với mẫu thân Yến Khuynh Tuyết, hiện tại nhìn thấy hoàn cảnh Yến Khuynh Tuyết thì hắn bắt đầu hoài nghi mình làm lúc trước có đúng hay không.

“Khuynh Tuyết, phụ thân sẽ giúp ngươi một lần, cho dù ngươi thật sự không tranh lại lão đại và lão nhị thì lão phu cũng giúp ngươi cả đời không lo.”

Trong mắt Yến Hoàng Cửu xuất hiện nhu hòa liền biến mất, sau đó ánh mắt biến thành sắc bén.

“Gọi Lương Hạc tới cho ta.”

“Vâng!”

Hắc bào nhân cung âm thanh đáp.

Không qua một phút, hắc bào nhân đã mang Lương bá tới.

Lương bá cung kính thi lễ với Yến Hoàng Cửu: “Tham kiến thành chủ.

Hắn là lão nhân thành Thương Sơn, đi theo Yến Hoàng Cửu bắt đầu thành lập thành Thương Sơn và ở bên cạnh hắn.

Về sau lớn tuổi, cũng không có dã tâm gì nên bị Yến Hoàng Cửu phái đi chiếu cố Yến Khuynh Tuyết.

“Lương Hạc, ngươi thấy Mạnh Thanh Trạch thế nào?”

Yến Hoàng Cửu nhàn nhạt hỏi.

Lương bá suy nghĩ nửa ngày hắn thật không nghĩ ra Mạnh Thanh Trạch như thế nào, một lúc sau hắn mới nói: “Rât có phong phạm sư phụ hắn.”

Yến cửu hoàng mỉm cười, rất có phong phạm sư phụ? Có lời này là đủ rồi.

Mặc dù hắn không kết giao với Tứ Tuyệt Tán Nhân Tông Hạo Dương nhưng hắn cũng biết người này chính là người hiền lành hiếm có trong võ lâm, không ai không nói hắn tốt.

Mạnh Thanh Trạch thân là đệ tử của hắn, nói như thế nào tính tình cũng không quá kém, nếu hắn ở bên cạnh Yến Khuynh Tuyết thì Yến Hoàng Cửu cũng yên tâm.

“Lương Hạc, ta chuẩn bị bảo Khuynh Tuyết mời chào Mạnh Thanh Trạch.”

Yến Hoàng Cửu nói.

Lương bá cười khổ sau đó cẩn thận nói: “Thành chủ, với tình cảnh của tiểu thư

hiện tại không thể mời chào cường giả Nhân Bảng như Mạnh Thanh Trạch.”

Hắn cẩn thận nhìn Yến Hoàng Cửu, hiện tại Yến Khuynh Tuyết như vậy cũng là do thành chủ tạo thành.

Lương bá lúc trước theo Yến Hoàng Cửu, nhưng về sau bị phái đến bên cạnh Yến Khuynh Tuyết và nhìn nàng phát triển, hắn ở bên cạnh nàng hơn mười năm, thậm chí hắn đã đối đãi với Yến Khuynh Tuyết như con gái ruột của mình.

Cho nên hắn biết rõ mình nói lời này có thể làm Yến Hoàng Cửu phẫn nộ nhưng hắn vẫn nói.

Nhưng ra ngoài ý muốn là Yến Hoàng Cửu không có tức giận, hắn nói

“Không có sao, ta cho ngươi một món đồ, ngươi nhất định phải mời chào Mạnh Thanh Trạch thành thủ hạ của nàng.”

Nghe được Yến Hoàng Cửu nói như vậy, Lương bá mừng rỡ không nhỏ, rốt cuộc thành chủ suy nghĩ cẩn thận, thành chủ muốn chiếu cố tiểu thư?

Yến Hoàng Cửu vung tay lên, một tên hạ nhân nâng cái hộp lên và giao cho Lương bá.

Yến Hoàng Cửu ý bảo Lương bá mở cái hộp, nó là bức tranh cuộn.

Lương bá mở ra xem, trên bức họa này là hình dáng thiếu nữ vô cùng xinh đẹp động lòng người, tay cầm cây dù xanh trông rất sống động, thập phần động lòng người.

Nhưng cho dù họa sĩ vẽ có tốt cũng chỉ là bức họa bình thường mà thôi, thành chủ dựa vào cái gì cho rằng chỉ bằng vào nó là có thể đả động Mạnh Thanh Trạch, làm cho hắn biến thành thủ hạ của nàng?

Yến Hoàng Cửu thản nhiên nói: "Ngươi có nghe qua danh hào sư phụ Mạnh Thanh Trạch là' Tứ Tuyệt Tán Nhân ' Tông Hạo Dương."

"Tông Hạo Dương lúc còn ở cảnh giới Tiên Thiên đã từng yêu nữ tử Trầm gia Trầm Tích Quân ở Kiếm Nam đạo, đáng tiếc Trầm gia vì nịnh nọt nên gả Trầm Tích Quân cho một đại gia tộc Tư Đồ gia tại Kiếm Nam đạo."

Cuối cùng thời điểm Trầm gia đại hôn với Tư Đồ gia, Tông Hạo Dương đại náo hôn lễ, lúc này hắn bị người Trầm gia trọng thương, Trầm Tích Quân lấy cái chết bức bách mới làm người Trầm gia buông tha Tông Hạo Dương.

"Nhưng cuối cùng Trầm Tích Quân chết sống không muốn gả cho Tư Đồ gia, cuối cùng làm cho phụ thân Trầm Tích Quân bị tức giận bệnh nặng mà chết, Trầm Tích Quân chết tâm, nàng lúc này xuất gia, hai người cuối cùng chỉ có thể chỉ xích thiên nhai, không thể đến được với nhau."

Lương bá không nghĩ tới Tứ Tuyệt Tán Nhân đại danh đỉnh đỉnh có một đoạn nhân duyên như vậy, nhưng bức họa này liên quan gì tới Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 160 - Cái Gì Là Hiệp? (2)

Yến Hoàng Cửu nói tiếp: "Bức họa này là Tông Hạo Dương tự mình vẽ, nữ tử trong bức tranh này chính là Trầm Tích Quân,

Tông Hạo Dương tặng cho Trầm Tích Quân xem như tín vật đính ước.”

“Chỉ có điều bởi vì chuyện này Trầm gia giận dữ nên ném Tông Hạo Dương ra khỏi Trầm gia, đại bộ phận đã hư hao, bức họa này vô tình truyền ra ngoài và bị ta đoạt được.”

“Bức họa này có ý nghĩa không bình thường với Tông Hạo Dương, Mạnh Thanh Trạch là đệ tử Tông Hạo Dương, chỉ cần ngươi cầm bức họa này, dùng tính cách Mạnh Thanh Trạch sẽ vì bức họa này mà đồng ý làm việc.”

Nghe xong điển cố này, Lương bá vô cùng mừng rỡ, hắn có nắm chắc chín thành chín mời chào Mạnh Thanh Trạch gia nhập dưới trướng tiểu thư.

Sau khi Lương bá rời đi Yến Hoàng Cửu lạnh lùng nói: “Đi giám thị đám lão nhị, bọn chúng mượn lực lượng những tông môn Tương Nam. Chuyện thành Thương Sơn chúng ta không tới phiên bọn chúng nhúng tay vào.”

Hắc bào nhân sau lưng Yến Hoàng Cửu gật gật đầu, tiếp tục biến mất trong bóng tối.

Mặc dù hắn có con cái liên quan tới thế lực lớn trong Tương Nam, cũng có quan hệ thông gia với bọn họ nhưng hắn không cho phép thành Thương Sơn biến thành thế lực phụ thuộc của thế lực võ lâm Tương Nam.

Yến Hoàng Cửu âm thầm thở dài một hơi, tiếp cận giờ tý hắn cảm thấy ngực

đau đớn.

Hiện tại Yến Hoàng Cửu chỉ mới bảy mươi mấy tuổi, cường giả Dung Thần Cảnh có hai trăm năm thọ nguyên, dựa theo tính toán bình thường, Yến Hoàng Cửu vẫn còn tráng niên.

Bởi vì trước kia trọng thương chưa lành, làm cho thọ nguyên giảm mạnh, hiện tại đã tiếp cận dầu cạn đèn tắt, nếu không hắn cũng không lo lắng vấn đề người thừa kế thành Thương Sơn.

Sau khi Lương bá trở về, hắn nói lai lịch và ý đồ của Yến Hoàng Cửu với Yến Khuynh Tuyết, lúc này nha hoàn và A Nhượng mừng rỡ

Bọn họ nhìn thấy Mạnh Thanh Trạch cường đại rõ như ban ngày, đây chính là cường giả Nhân Bảng trong truyền thuyết, có hắn gia nhập thì ai dám khi dễ chúng ta?

Chỉ có Yến Khuynh Tuyết chần chờ, nàng nói: “Làm thế chúng ta không phải hiệp ân báo đáp sao? Sẽ làm cho Mạnh công tử bất mãn?”

Lương bá cười nói: “Tiểu thư ngươi không cần lo lắng, xem biểu hiện của Mạnh công tử hôm nay thì hắn không phải người hẹp hòi như thế.

Nghe được Lương bá khẳng định như vậy, Yến Khuynh Tuyết cũng chỉ có thể gật gật đầu.

Tuy nàng thiện tâm nhưng không phải người cổ hủ.

Nếu Mạnh Thanh Trạch gia nhập dưới trướng của nàng, chỗ tốt của nàng có thể nghĩ, nàng không hy vọng xa vời có thể đoạt được vị trí thành chủ, chỉ hi vọng cầu tự bảo vệ mình trước đám người Yến Trọng Hằng hùng hổ hung ác mà thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai, bốn người Yến Khuynh Tuyết mang theo bức họa đi tìm Tô Tín, trên đường đi cũng không có che lấp, đây là Lương bá đề nghị, hắn muốn đám người Yến Trọng Hằng nhìn thấy mình hiện tại có lực chống lại bọn họ.

Trong thành Thương Sơn có không ít tai mắt của đám người Yến Trọng Hằng, Yến Khuynh Tuyết các nàng hành động thì có tin tức truyền vào tay đám người Yến Trọng Hằng.

Nhất có bốn người có thực lực không kém gì nhau, toàn bộ đều cho rằng Yến Khuynh Tuyết điên rồ mới đi mời chào cường giả Nhân Bảng.

Lão đại Yến Thư Hằng đạt được tin tức này liền không quan tâm, chỉ phân phó đám thủ hạ chú ý và tùy thời truyền tin tức.

Yến Trọng Hằng lại cười lạnh không thôi, nữ nhân ngu ngốc tự tìm khổ, cho nàng đi đi, nàng cho rằng hôm qua người ta cứu ngươi thì sẽ đầu nhập vào ngươi hay sao?

Yến Thịnh Hằng lại nghĩ Yến Khuynh Tuyết không mời chào được Mạnh Thanh Trạch, chính hắn có thể tiến hành mời chào đối phương hay không? Hắn rất tự tin với mị lực của mình.

Về phần Yến Kế Hằng suy nghĩ càng hung ác, hắn thậm chí đang suy nghĩ mình có nên mang người đi qua hay không, sau khi đám người Yến Khuynh Tuyết thất bại thì mình có thể ác ý trào phúng một phen.

Lúc này Tô Tín vừa mới thức dậy, Phương Hạo rất cơ linh đã sớm chuẩn bị điểm tâm cho Tô Tín.

Ngày hôm qua hắn ăn một viên Tiểu Hoàn đan đã mở ra vài khiếu huyệt, hắn càng ra sức phụ thị Tô Tín thoải mái.

Lúc này bên ngoài phòng khách có giọng nói dịu dàng vang lên.

"Yến Khuynh Tuyết đến đây cảm tạ Mạnh công tử viện thủ hôm qua."

Tô Tín vốn ngạc nhiên, ngay sau đó hắn mỉm cười vui vẻ.

Chính mình ngày hôm qua đùa giỡn không có phí công, Yến Khuynh Tuyết đã tới tìm.

Lúc này hắn phát hiện tình cảm của Yến Khuynh Tuyết không thấp, nàng không nói tới một câu mời chào nào, chỉ nói là muốn cảm tạ ân cứu viện của Tô Tín ngày hôm qua, việc này làm Tô Tín không cách nào cự tuyệt.

Tô Tín dùng ngữ khí ôn hòa nói: "Thì ra là Yến tiểu thư, mời vào!"

Yến Khuynh Tuyết mang theo đám người Lương bá đi vào và thi lễ với Tô Tín, nói: "Đa tạ Mạnh công tử hôm qua xuất thủ tương trợ, nếu không A Nhượng đã gặp nguy hiểm."

A Nhượng đỏ mặt chắp tay với Tô Tín, lịch duyệt giang hồ của hắn tương đối thấp, lần đầu nhìn thấy nhân vật truyền kỳ nổi danh Nhân Bảng như Tô Tín liền khẩn trương.

Tiểu nha hoàn cởi mở hơn nhiều, mắt to không ngừng bắn ra hào quang như ngôi sao nhỏ nhìn Tô Tín.

"Ha ha, Yến tiểu thư không cần đa lễ như vậy, ngày hôm qua ta cũng đã nói thấy việc bất bình cho nên đứng ra giúp đỡ mà thôi. Ta chẳng qua không quen nhìn bọn chúng nhiều người khi dễ nữ tử yếu đuối."

Đôi mắt Yến Khuynh Tuyết híp lại thành hình trăng rằm nói khẽ: “Hiện tại người có tâm hiệp nghĩa như Mạnh công tử thật rất ít, ban đầu ở nơi đó có nhiều võ giả như vậy nhưng chỉ có một mình Mạnh công tử ra tay,.”

Tô Tín ung dung cười nói: “Yến tiểu thư đừng cất nhắc ta, ta không tính là người hiệp nghĩa, ta làm tất cả chỉ vì tùy tâm sở dục mà thôi.”

Yến Khuynh Tuyết ngạc nhiên nói: “Cái gì mới xem như người chính trực hiệp nghĩa?”

Tô Tín nghiêm mặt nói: “Hiệp giả vì nước vì dân. Đại trượng phu sống đương thời chỉ cầu đỉnh thiên lập địa, không thẹn với lương tâm.”

“Ngày xưa hội chủ Anh Hùng hội Mạc Vong Thiên Hạ Mạc Thanh Hồi vì bách tính Trung Nguyên đã đơn thương độc mã xâm nhập thảo nguyên ám sát quốc sư

Tát Cách Nhĩ của Kim Trướng Hãn Quốc, tự toái Chân Vũ pháp tướng đồng quy vu tận với Tát Cách Nhĩ, lôi kéo hơn vạn xạ điêu kỵ của Kim Trướng Hãn Quốc chôn cùng, làm choKim Trướng Hãn Quốc nguyên khí đại thương vô lực xâm lấn Trung Nguyên, có thể giúp Trung Nguyên vượt qua thời khắc nguy nan nhất, người như vậy mới có thể xưng là người hiệp nghĩa.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 161 - Tặng Ngươi Một Phần Đại Lễ (1)

Đám người Yến Khuynh Tuyết nghe Tô Tín nói lời hiên ngang như vậy càng cảm động, đặc biệt là A Nhượng.

Nội tâm hắn còn cảm thán, quả nhiên không hổ là thiếu niên anh hiệp đứng hàng Nhân Bảng, giác ngộ thật cao, ‘ hiệp giả vì nước vì dân ’, những lời này đúng là chuẩn xác.

“Mạnh công tử quả nhiên cao thượng, tiểu nữ tử bội phục.”

Nghe được Tô Tín nói như vậy, Yến Khuynh Tuyết càng không nói tới những lời mời chào lúc trước

Lương bá lúc này sốt ruột nháy mắt, hiện tại không nói còn chờ cái gì?

Đương nhiên Tô Tín cũng nhìn ra, lần này hắn cũng không giả bộ, hắn nói: “Yến tiểu thư, lần này ngươi tới đây cũng không chỉ vì cảm tạ ta ah? Ngươi có chuyện gì cứ việc nói đi, chỉ cần không vi phạm điểm mấu chốt của tại hạ, tại hạ nhất định sẽ hỗ trợ.”

Yến Khuynh Tuyết chần chờ sau đó nói: “Mạnh công tử, mặc dù ta thỉnh cầu có chút đường đột nhưng ta vẫn muốn mời ngươi giúp ta một tay.”

Nàng còn không nói muốn Mạnh Thanh Trạch làm thủ hạ, đối với cường giả trên Nhân Bảng mà nói, ngươi có thể cầu hắn hỗ trợ nhưng tuyệt đối không có tư cách bảo nhân gia làm thủ hạ của ngươi.

Nàng nói uyển chuyển, Tô Tín đương nhiên cũng không thể một lời đáp ứng

ngay được.

“Thật có lỗi Yến tiểu thư, nếu là chuyện khác ta còn có thể giúp đỡ nhưng kế tiếp ta chuẩn bị du lịch Tương Nam, thật sự là không có có bao nhiêu thời gian ở lại thành Thương Sơn.”

“Còn nữa, đây là chuyện trong thành Thương Sơn, ta một người ngoài xen vào không tốt đâu.”

Lương bá vội vàng nói: “Mạnh công tử ngươi đừng vội cự tuyệt, nếu như ngươi đáp ứng giúp tiểu thư chúng ta, bức họa này là của ngươi.”

Lương bá mở bức họa ra, đó là bức họa Tông Hạo Dương tự tay vẽ Trầm Tích Quân.

Tô Tín vốn là sững sờ, sau khi nhớ tới lai lịch bức họa này, trên mặt cố ý làm ra vẻ khiếp sợ: “Đây là bức họa sư phụ ngươi vẽ sư mẫu.”

Tô Tín lúc này lau mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa đã lòi đuôi.

Ban đầu hắn còn không hiểu bức họa này có ý nghĩa gì.

May mà Thiết Vô Tình cho hắn tư liệu có nhiều tin tức về Tông Hạo Dương, phòng ngừa sau này có người dùng Tông Hạo Dương thăm dò hắn làm lòi đuôi.

Trong đó có miêu tả bức họa này, tuy chỉ có một câu nhưng Tô Tín liên hệ cả hai với nhau, có chín thành chín chuôi nắm chắc chính là nó.

Quả nhiên Yến Khuynh Tuyết lúc này mới nói: “Đúng là Tông Hạo Dương tiền bối đưa tặng bức họa cho mối tình đầu của mình, nhưng nếu như Mạnh công tử không muốn tới giúp ta, ta cũng sẽ tăng bức họa cho Mạnh công tử ngươi, xem như cảm tạ ân Mạnh công tử viện thủ. “

Tô Tín tiếp nhận bức hoạ sau đó nói: “Không cần như thế, bức họa này vô cùng trọng yếu với sư phụ ta, hắn năm đó tìm kiếm đã lâu không có kết quả, còn tưởng rằng là bị người Trầm gia phá hủy.”

“Hiện tại ta mang bức họa này về thì sư phụ rất vui vẻ, chỉ bằng điểm này ta nguyện ý trợ giúp Yến tiểu thư.”

Nghe được Tô Tín hứa hẹn, nội tâm đám người Lương bá vô cùng vui vẻ,đoôi mắt Yến Khuynh Tuyết lúc này sáng ngời, nàng vội vàng nói: “Mạnh công tử đừng nói như vậy, ngươi tới giúp thì Khuynh Tuyết vô cùng cảm tạ, làm sao có thể thu Mạnh công tử làm thủ hạ chứ.”

Tô Tín cười cười lắc lắc đầu, nói: “Không quy củ không thành vuông tròn, bất kỳ địa phương nào cũng phân chủ yếu và thứ

yếu, ta gia nhập dưới trướng Yến tiểu thư thì chính là thủ hạ của ngươi nếu không những người khác hội nghĩ như thế nào?”

Lương bá nhìn Tô Tín, quả thực hắn có hảo cảm với vị cường giả Nhân Bảng này rất lớn.

Lúc trước hắn còn thật lo lắng Mạnh Thanh Trạch nếu quyết định trợ giúp tiểu thư vậy nên an bài địa vị hắn thế nào?

Nếu như song phương đối đãi ngang hàng, đối với những người gia nhập tiểu thư sau đó thì sao, ai nói bọn họ nghe đây?

Hiện tại Mạnh Thanh Trạch biết tiến thoái như vậy, suy nghĩ vì Yến Khuynh Tuyết cũng làm cho Lương bá sinh lòng cảm kích với hắn.

Mà lúc này đám thám tử theo sau Yến Khuynh Tuyết nghe được tin tức như thế liền tranh thủ truyền tin cho đám người Yến Trọng Hằng.

Nghe tin tức như thế, mọi người phản ứng đầu tiên chính là không tin, nhưng sau khi biết được nguyên nhân thì sắc mặt bon họ biến thành tái nhợt..

Đầu năm nay tôn sư trọng đạo chính là chuẩn tắc lớn nhất giang hồ, một ngày là thầy cả đời là cha, những lời này không phải nói cho có.

Trừ những ma đầu khi sư diệt tổ, những người khác sẽ giữ nghiêm chuẩn tắc này, càng không cần nói Mạnh Thanh Trạch.

Biết được Yến Khuynh Tuyết xuất ra bức họa thì bọn họ biết rõ chuyện này không thể vãn hồi, Mạnh Thanh Trạch đầu nhập Yến Khuynh Tuyết là chuyện ván đã đóng thuyền.

Sau khi Yến Trọng Hằng biết chuyện này liền gọi Trương Nghiễm tới, hắn tức giận nói: “Ngày hôm qua ngươi không cho ta đi đối phó Mạnh Thanh Trạch, hôm nay tốt rồi, hắn trực tiếp bị nữ nhân Yến Khuynh Tuyết kia mời chào tới tay.”

“Còn nữa, nữ nhân này làm cách nào có được bức họa Tông Hạo Dương tự tay vẽ? Tại sao chúng ta không biết chút tin tức nào?”

Sắc mặt Trương Nghiễm lúc này hết sức khó coi, hắn làm sao biết trong tay Yến Khuynh Tuyết có bức họa do Tông Hạo Dương vẽ cơ chứ?

“Công tử, Tông Hạo Dương cũng đã mất tích hơn mười năm, cho dù có người đạt được bức họa của hắn vẽ thì ai còn chú ý tới? Ai có thể nghĩ đến hơn mười năm sau hắn lại dạy dỗ ra một đệ tử đưa về võ lâm Trung Nguyên?”

Sắc mặt Yến Trọng Hằng m lãnh nói: “Mang người đi giáo huấn Mạnh Thanh Trạch, ta muốn hắn biết kết cục dám nhúng tay vào sự vụ thành Thương Sơn là như thế nào.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 162 - Tặng Ngươi Một Phần Đại Lễ (2)

Trương Nghiễm gật đầu nói: “Ta sẽ đi gọi người, công tử ngươi cũng không cần phải gấp, hiện tại đoán chừng đám người đại công tử còn sốt ruột hơn chúng ta a, bọn họ khẳng định cũng mang người đi qua.”

“Hiện tại có Mạnh Thanh Trạch gia nhập, bọn họ khẳng định cũng sẽ lấy át chủ bài che giấu ra.”

Yến Trọng Hằng gật gật đầu, vấn đề này cũng không phải là chuyện của rieng hắn, các huynh đệ khác không thể không quan tâm.

Bốn huynh đệ Yến Trọng Hằng lúc này kéo người đánh tới khách sạn, lúc này Yến Khuynh Tuyết ngồi giữa khách sạn ôn nhu nói: “Nếu Mạnh công tử muốn gia nhập chúng ta, ta sẽ đi triệu tập tất cả thủ hạ tới gặp Mạnh công tử, cũng thuận tiện tổ chức bữa cơm tẩy trần.”

Có Mạnh Thanh Trạch gia nhập, Yến Khuynh Tuyết lập tức cảm giác sức ép của mình nhẹ đi rất nhiều.

Tô Tín lúc này mỉm cười nói: “Đầu tiên không cần nóng nảy, ta nghĩ những cái đuôi theo sau lưng ngươi hiện tại đã truyền

tin tức trở về rồi, chỉ sợ có ít người không nhịn được chạy tới đây.”

“Chúng ta cũng không cần đi, cứ chờ tại nơi này, Mạnh mỗ sẽ chiếu cố bọn họ trước, thuận tiện tặng Yến tiểu thư một phần đại lễ.”

Yến Khuynh Tuyết hiếu kỳ nói: “Đại lễ gì?”

“Làm cho người cả thành Thương Sơn đều biết, ngươi đã có thực lực tranh phong với đám người Yến Trọng Hằng.”

Lúc này ánh mắt tiểu nha hoàn sáng lên như ngôi sao, quả nhiên không hổ là tuấn kiệt Nhân Bảng, hắn quá khí phách.

Oanh!

Cửa khách sạn bị đá văng ra, đám người Yến Trọng Hằng mang theo thủ hạ lục tục đi tới, nhìn thấy Yến Khuynh Tuyết cùng Tô Tín đang ngồi ở giữa khách sạn, trên mặt hắn tươi cười âm trầm.

Yến Trọng Hằng cười lạnh nói: “Mạnh Thanh Trạch, ngày hôm qua ngươi quấy nhiễu phong vân lôi tỷ thí cũng bỏ đi, hiện tại ngươi còn chộn rộn vào sự vụ thành Thương Sơn, thật nghĩ có thể đứng hàng Nhân Bảng thì ngươi muốn làm gì thì làm hay sao?”

“Cho dù sư phụ ngươi ‘ Tứ Tuyệt Tán Nhân ’ Tông Hạo Dương, hắn cũng không dám dễ dàng giương oai tại thành Thương Sơn, Mạnh Thanh Trạch ngươi dựa vào cái gì?”

Yến Thư Hằng thở dài một hơi, nói: “Tiểu muội, sao ngươi phải khổ vậy chứ? Ngươi giao lệnh bài ra đây, ta tự nhiên sẽ bảo vệ ngươi cả đời phú quý, có nhiều thứ ngươi tranh giành là tranh không được.”

Tô Tín muốn nói cái gì đó nhưng Yến Khuynh Tuyết lúc này đứng ra, nói: “Đại ca, không phải ta muốn tranh giành, mà là ta chỉ muốn bảo trụ thứ mình có mà thôi.”

“Còn nữa nhị ca, Mạnh công tử cũng không phải quấy nhiễu sự vụ thành Thương Sơn, hắn tới trợ giúp ta.”

“Các ngươi cũng có thể mời người tông môn sau lưng mình trợ giúp, vì sao ta không thể?”

Đám người Yến Trọng Hằng đều kinh ngạc nhìn sang Yến Khuynh Tuyết, ngày

thường đối mặt với bọn họ khi dễ, Yến Khuynh Tuyết chỉ biết trầm mặc mà chống đỡ, nàng lúc nào dám đứng tra tranh luận phản bác bọn họ?

Tô Tín lúc này âm thầm gật gật đầu, xem như hắn không có nhìn lầm người.

Tính cách Yến Khuynh Tuyết chỉ là dịu dàng lương thiện cứ không phải mềm yếu có thể khi dễ.

Nếu nàng thật mềm yếu có thể khi dễ, lệnh bài của nàng không thể bảo toàn tới bây giờ, chỉ sợ đã sớm bị Yến Trọng Hằng hoặc là người nào đó cướp lấy.

Trước kia Yến Khuynh Tuyết đối mặt đám người Yến Trọng Hằng không dám phản bác, chỉ có thể ẩn nhẫn, đó là bởi vì trong tay nàng không có thực lực, căn bản không có tư cách khiêu chiến người ta.

Hiện tại có Tô Tín ở đây nên lá gan của nàng cũng lớn hơn trước.

Yến Kế Hằng lúc này lạnh lùng nói: “Yến Khuynh Tuyết, ngươi chỉ là một nữ nhân mà dám tranh đoạt vị trí thành chủ sao? Quả thực là si tâm vọng tưởng!”

“Tiểu thí hài, ngươi xem thường nữ nhân như vậy, mẫu thân ngươi biết được sẽ thương tâm a.”

Tô Tín thản nhiên nói.

Hắn đã nói muốn tặng Yến Khuynh Tuyết một phần đại lễ, đương nhiên sẽ không nhìn nàng bị đám người Yến Trọng Hằng nhục nhã.

Hắn không vừa mắt tiểu tử Yến Kế Hằng này từ lâu rồi, mặc dù nói Tô Tín hiện tại tuổi không lớn bằng đối phương nhưng tâm lý thành thục vượt xa Yến Kế Hằng.

Quả nhiên Yến Kế Hằng bị Tô Tín chọc giận, sắc mặt hắn đỏ lên và quát Tô Tín: “Ngươi nói ai là tiểu thí hài? Nổi danh Nhân Bảng thì thế nào chứ? Chỉ là xếp hạng cuối Nhân Bảng mà thôi, có tư cách gì hung hăng càn quấy? Có tin ta làm ngươi hôm nay không thể rời khỏi thành Thương Sơn hay không?”

Đám người Yến Kế Hằng gây ra động tĩnh lớn như thế, trực tiếp làm võ giả trong thành Thương Sơn quanh khách sạn bị hấp dẫn tới xem.

Đương nhiên bọn họ không dám tới gần xem náo nhiệt chỉ dám đứng ở xa vây xem.

Nghe Yến Kế Hằng nói thế mọi người âm thầm bĩu môi, nói thầm tiểu nhi tử của thành chủ còn quá trẻ, kinh nghiệm giang hồ quá nhỏ bé, nói cái gì cũng dám nói.

Mạnh Thanh Trạch xếp cuối Nhân Bảng là không sai, nhưng Nhân Bảng là cái gì? Đó là bảng bài danh của tất cả người trẻ tuổi tuấn kiệt.

Trên giang hồ có có gần trăm vạn võ giả Tiên Thiên, số lượng này lớn lắm, nhưng võ giả Tiên Thiên dưới ba mươi lăm có bao nhiêu người? Tối thiểu có chừng mười vạn.

Trong mười vạn người này chỉ lấy một trăm lẻ tám người đứng hàng Nhân Bảng, mặc dù chỉ là cuối cùng thì đó cũng là thực lực người ta.

Tối thiểu nhị ca Yến Trọng Hằng của ngươi cũng là võ giả Tiên Thiên, hơn nữa tuổi cũng mới qua ba mươi nhưng còn không thể sờ tới Nhân Bảng a, còn bị Mạnh Thanh Trạch dùng một kiếm đánh bại trước mặt mọi người.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 163 - Như Sấm Bên Tai (1)

Tô Tín quyết định muốn giúp Yến Khuynh Tuyết triệt để nổi danh tại thành Thương Sơn thì nhất đinh phải đánh, phải dột

nhiên nổi tiếng.

Đám người Yến Trọng Hằng mang theo không ít người tới đây, có vài võ giả Tiên Thiên, vừa vặn hôm nay mình mượn bọn chúng khai đao.

“Ta cũng biết chủ ý của các ngươi, cũng không cần nói nhảm nữa, vừa vặn các ngươi dẫn tới không ít người, đánh với ta một hồi đi, đánh thắng ta, Mạnh Thanh Trạch ta sẽ lập tức rời khỏi thành Thương Sơn, lệnh bài của Yến tiểu thư cũng giao ra.”

“Nhưng nếu như các ngươi đánh thua, vậy thì đừng có lải nhải nữa, nhanh cút về nhà đi, có dám hay không?”

Nghe được Tô Tín nói như thế đám người Yến Trọng Hằng lập tức đông tâm.

Có thể một trận chiến giải quyết Mạnh Thanh Trạch còn liên quan tới Yến Khuynh Tuyết thì đương nhiên quá tốt, cho dù ngày hôm qua Mạnh Thanh Trạch có thể đánh bại Yến Trọng Hằng nhưng không đại biểu cái gì cả.

Yến Trọng Hằng vừa mới đột phá Tiên Thiên Khí Hải Cảnh chưa tới nửa năm, dưới trướng bọn họ có võ giả Tiên Thiên còn mạnh hơn Yến Trọng Hằng quá nhiều.

Yến Trọng Hằng lúc này nhìn chằm chằm vào Yến Khuynh Tuyết: “Tiểu muội, hắn nói chuyện ngươi có thể nhận hay không? Đừng có chờ chúng ta đánh bại hắn, kết quả các ngươi lại quỵt nợ.”

Yến Khuynh Tuyết thản nhiên nói: “Mạnh công tử nói đại biểu cho ta.”

Yến Khuynh Tuyết rất tín nhiệm thực lực Tô Tín, huống hồ nàng hiện tại đã đặt cược lên người Tô Tín, dù cho đánh bạc thì nàng cũng đánh bac Tô Tín sẽ thắng.

Yến Trọng Hằng cười lạnh nói: “Vậy là tốt rồi, như vậy chúng ta có thể bắt đầu.”

Tô Tín khoát khoát tay nói: “Không vội, đi ra bên ngoài trước đã, nơi này không phải nơi có thể động thủ, phá hư khách sạn của người ta thì không hay.”

Chưởng quầy khách sạn đang trốn ở một bên không dám nói gì lại âm thầm cảm kích Tô Tín.

Đây mới là phong độ mà cường giả Nhân Bảng nên có ah, thời điểm này vẫn suy nghĩ vì tiểu nhân vật như hắn, dáng vẻ này nhìn đám người Yến Trọng Hằng không khác gì thổ phỉ, lúc đi vào còn đạp tung cửa khách sạn.

“Bên ngoài thì bên ngoài, chúng ta đi.”

Yến Trọng Hằng vung tay lên, hắn mang người rời khỏi khách sạn.

Trên con đường dài bị thanh lý một đoạn rộng trăm trượng, đầy đủ bọn họ thi triển.

Yến Kế Hằng nói trước: “Người của ta lên trước.”

Yến Trọng Hằng cười ha hả nói: “Nếu như thập tam đệ muốn lên thì ta sẽ nhường.”

Ngày hôm qua hắn đã giao thủ với Tô Tín cho nên biết rõ thế nào là khủng bố.

Hơn nữa Trương Nghiễm thủ hạ của hắn còn không nắm chắc thắng Tô Tín, Yến Kế Hằng muốn xung phong thì hắn cầu còn không được.

“Chung thúc, xem ngươi rồi.”

Yến Kế Hằng nói với tráng hán bên cạnh mình.

Tên tráng hán kia ước chừng bốn mươi tuổi, sau lưng còn cõng một thanh quỷ đầu đao to lớn, nhìn nó cương mãnh tới cực điểm.

“Công tử ngươi yên tâm, Nhân Bảng thì thế nào? Nếu không phải Chung Cuồng ta lớn tuổi, nói không chừng cũng có thể bước vào Nhân Bảng a.”

Tráng hán tên Chung Cuồng cười to.

Đám người bên ngoài nhìn tâấy Chung Cuồng ra tay liền hưng phấn không nhỏ.

Chung Cuồng người cũng như tên, hắn cực kỳ cuồng vọng.

Cho dù hắn cuồng vọng nhưng đúng là có tư cách cuồng vọng.

Chung Cuồng bài danh hai mươi lăm trên phong vân bảng, hắn còn cao hơn Trương Nghiễm hai vị trí.

Hơn nữa tiến vào top ba mươi phong vân bảng cũng không dễ dàng khiêu chiến bài danh cao hơn, mỗi ngày chỉ chờ người khác khiêu chiến bọn họ, sau đó ngồi đợi lấy tiền là đủ.

Nhưng Chung Cuồng không giống, mỗi tháng hắn sẽ chủ động khiêu chiến võ giả cao hơn, tuy mỗi lần sẽ tổn thất rất nhiều tiền tài nhưng hắn vẫn không thèm quan tâm.

Một là cường giả Nhân Bảng trẻ tuổi, một là võ giả Tiên Thiên bài danh phong vân bảng lâu năm, là cuồng nhân chiến đấu, hai người bọn họ đại chiến rất đáng xem.

Chung Cuồng cười lạnh đi tới, hắn rút quỷ đầu đao trên vai ra, khí thế toàn thân biến thành cuồng bạo.

Nói thật hắn không đặt võ giả Nhân Bảng vào trong mắt.

Hắn cho rằng tại sao triều đình hạn chế tuổi tiến vào Nhân Bảng chứ? Việc này

với tán tu và võ giả tiểu môn tiểu phái như bọn họ là hành vi không công bằng.

Những võ giả đại môn phái tập võ từ nhỏ, có danh sư dạy bảo, còn có đại lượng dược liệu cung cấp, khởi điểm khẳng định cao hơn so với bọn họ.

Nếu Nhân Bảng làm thành như Địa Bảng, chỉ có thực lực đầy đủ là lên bảng, vậy Chung Cuồng hắn cũng có tư cách bài danh Nhân Bảng a.

“Tiểu tử, hôm nay ta muốn xem võ giả Nhân Bảng như ngươi mạnh ở điểm nào.”

Chung Cuồng quát lớn, hắn lập tức lao tới gần Tô Tín như trâu điên động đực.

Mỗi khi hắn bước một bước, khí thế trên người sẽ mạnh hơn một phần, lực lượng dưới chân hắn còn dẫm nát cả đá lót đường, sau khi vượt qua mười bước chân, đường đi dưới chân hắn tan nát thành mảnh nhỏ..

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 164 - Như Sấm Bên Tai (2)

Võ công của Chung Cuồng dùng khí thế thủ thắng, đao đầu tiên của hắn ngưng tụ toàn bộ tinh khí thần, đạt tới đỉnh phong mạnh nhất của hắn.

Trên phong vân lôi ngày xưa không biết có bao nhiêu võ giả bị một đao đầu tiên của hắn chém trọng thương hắn chém chết, một đao qua đi, đối thủ chưa chết cũng không còn lực lượng chiến đấu.

Lúc này Tô Tín đối diện với một đao kinh thiên kia, thậm chí có thể mơ hồ nhìn thấy trong quỷ đầu đao có chân khí ngưng tụ thành hình ác quỷ với uy thế hết sức kinh người.

Nhưng đáng tiếc Chung Cuồng đối mặt với Tô Tín.

Cho dù là lực lượng hay vũ kỹ, tất cả mọi thứ đều là Tô Tín mạnh hơn hắn nhiều.

Chung Cuồng chém một đao với khí thế vô song nhưng Tô Tín nhưng chỉ duỗi một ngón tay và điểm vào thân đao.

Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ có hai mươi bốn cách dùng khác nhau, trong nguyên tác Bạch Sầu Phi dùng Kinh Trập nhiều nhất, Tô Tín cũng sử dụng Kinh Trập nhiều nhất.

Kinh Trập như nghe lôi, chỉ kình như lôi đình, động như bôn lôi, mau lẹ vô cùng, uy lực cường đại nhất.

Nhưng trừ Kinh Trập ra, Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ còn có các biến

hóa khác cũng cường đại, hiện tại Tô Tín dùng chính là Đại Hàn, ngày đông giá rét cực kỳ đại hàn!

Chỉ kình lạnh như băng đông cứng đao thế, lực lượng cực kỳ khủng bố ập tới làm đao thế của Chung Cuồng giảm đi một nửa.

Kinh Thần chỉ cường đại chỉ lực cộng thêm Long Tượng Bàn Nhược Công mang tới lực lượng cơ thể đáng sợ, Tô Tín chỉ

dùng một ngón tay tiếp lấy đao của Chung Cuồng.

Người ngoài nhìn thấy Tô Tín sử dụng ngón tay tiếp đao, ngón tay ngang với một đao của Chung Cuồng, bọn họ cảm thấy kinh hãi và khủng bố, nếu như Tô Tín xuất một quyền chẳng phải có thể đánh chết Chung Cuồng?

Đương nhiên những võ giả Tiên Thiên như Trương Nghiễm sẽ không nông cạn giống như những võ giả bình thường chung quanh.

Sắc mặt Trương Nghiễm ngưng trọng nói với Yến Trọng Hằng: "Đây là môn công pháp chỉ pháp cường đại, thiên biến vạn hóa, dung hợp thiên địa ảo diệu, nền móng tuyệt đối không đơn giản, cũng không biết Tông Hạo Dương ra hải ngoại đạt được cơ duyên gì, vậy mà có thể có công pháp chỉ pháp cường đại như thế."

"Võ lâm Trung Nguyên có rất ít công pháp chỉ pháp như thế, Thiếu Lâm tự có bảy mười hai tuyệt kỹ nhưng chỉ có Niêm Hoa Chỉ, Vô Tướng Kiếp Chỉ, Đa La Diệp Chỉ là chỉ pháp, trong tà ma có Hoàng Tuyền giáo sử dụng Hoàng Tuyền chỉ, nhưng ta cảm giác uy lực của môn chỉ pháp này phát huy tới tận cùng thậm chí không kém hơn chúng!"

Nhãn lực của võ giả Tiên Thiên đều không kém, nhìn thấy uy lực chỉ pháp đã đoán ra nhiều thứ, bản thân Chung Cuồng là người thấu hiểu nhiều nhất.

Chỉ pháp lạnh buốt như băng không ngừng rót kình lực vào người hắn, kinh mạch của hắn không thông thuận, Sở Cuồng tức giận quát một tiếng và quay người thu đao, chân khí như liệt hỏa bạo phát bức chỉ lực của Tô Tín ra khỏi thân thể.

Hắn lui, Tô Tín liền tiến lên!

Chỉ phong điểm liên hoàn như bôn lôi, Kinh Trập nghe thấy lôi, sét đánh im ắng!

Chung Cuồng vội vàng vung đao ngăn cản, chỉ phong cường đại được chân khí gia trì đánh vào quỷ đầu đao và sinh ra tiếng nổ lớn, đánh xuyên qua thân đao và chung quanh có vô số vết rách.

Chỉ phong như sét đánh, trực tiếp trấn áp Chung Cuồng không ngốc đầu lên

nổi.

Những người đang xem cuộc chiến đều nói thầm trong lòng: Chung Cuồng sắp thua!

Bản thân Chung Cuồng là võ giả có sức bật cường đại, con đường võ công của hắn là nhất cổ tác khí nghiền áp tất cả.

Nếu như hắn lâm vào hạ phong cũng rất khó lật bàn, thậm chí có khả năng càng đánh càng yếu, nhất cổ tác khí, nhị mà suy, tam mà kiệt.

Hiện tại bộ dạng hắn thê thảm như vậy, nhuệ khí trong lòng bị Tô Tín đánh tan, rốt cục lúc hắn không cẩn thận bị một chỉ của Tô Tín điểm và vai phải, quỷ đầu đao trong tay hắn rời tay, một chỉ cuối cùng điểm vào ngực hắn, trực tiếp đánh hắn thổ huyết bay xa.

Mọi người xem Tô Tín công kích liền si mê, trước kia Chung Cuồng dùng khí thế áp người, không nghĩ tới hôm nay hắn bị người khác nghiền áp.

Tô Tín đứng chắp tay, thản nhiên nói: “Còn ai nữa?

Thần thái lạnh nhạt của Tô Tín làm đám người chung quanh tán thưởng không thôi, quả nhiên không hổ là cường giả Nhân Bảng, khí độ quá cao.

Tiểu nha hoàn kéo cánh tay Tạ Chỉ Yến và đong đưa không ngừng: “Tiểu thư ngươi nhìn xem! Mạnh công tử đúng là quá đẹp trai.”

A Nhượng ở bên cạnh ghen ghét: “Mạnh công tử mạnh thì mạnh nhưng đánh thắng bày tư thái thì ta cũng biết làm.”

Tiểu nha hoàn lườm hắn, nói: “Được rồi, Mạnh công tử người ta là cao thủ tịch mịch, ngươi chính là dương dương đắc ý.”

A Nhượng nghẹn lời không nói được gì.

Yến Kế Hằng mặt đen bảo người mang Chung Cuồng quay về, hận không thể rời đi lập tức.

Thật sự là quá mất mặt!

Vừa rồi còn cướp lên đầu tiên, kết quả bị người ta giải quyết dễ dàng.

Hắn không phải võ giả Tiên Thiên cho nên tầm mắt còn chưa đủ, không nhìn ra Tô Tín cường đại, hắn chỉ nhìn thấy Chung Cuồng không dùng được.

Cho nên Yến Kế Hằng âm thầm quyết định, trở về sẽ đuổi Chung Cuồng đi, cầm nhiều tiền tài và tài nguyên tu luyện của ta như vậy mà không được việc, đúng là phế vật.

Yến Thư Hằng và Yến Thịnh Hằng liếc nhau, ánh mắt lộ ra một tia khó khăn.

Bọn một là con trưởng Yến Hoàng Cửu, thủ hạ không ít.

Một là giao du rộng rãi, hào sảng đại khí nổi danh, thủ hạ võ giả không ít…

Nhưng hiện tại Tô Tín bày ra thực lực đã hù bọn họ, bọn họ mời chào võ giả thành Thương Sơn nhưng không có ai có thể vững vàng áp chế Tô Tín.

Tông môn sau lưng bọn họ có không ít võ giả Tiên Thiên, tuy trở ngại Yến Hoàng Cửu cho nên không dám hiển nhiên mang theo bên người, trong lúc nhất thời không tìm ra người xuất đầu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 165 - Các Ngươi Cùng Lên Đi (1)

Một trận chiến chấn nhiếp toàn trường, loại uy thế này không kém nhưng Tô Tín lại cảm giác còn chưa đủ.

Hắn hôm nay nhất định phải đánh ra danh hào cho toàn thành biết tới ‘ Mạnh Thanh Trạch ’, chỉ đánh một trận là không đủ.

Cho nên Tô Tín trực tiếp nói với Yến Trọng Hằng: “Như thế nào, không dám đánh sao? Cũng được, ta cũng không khi dễ

các ngươi, các ngươi cùng lên đi, có bao nhiêu người ta tiếp hết.”

Yến Thư Hằng nhìn Tô Tín thật sâu, nói: “Đây là ngươi nói, ngươi không nên đổi ý a.”

“Nơi này có nhiều người nhìn như vậy, Mạnh Thanh Trạch ta làm sao đổi ý?”

Tô Tín thản nhiên nói.

Đám người Yến Thư Hằng nhìn nhau, lại phái một người tới.

Thủ hạ của Yến Thư Hằng là một trung niên cầm song kiếm, nhìn hắn không có gì khác thuongf.

Người này cũng là cao thủ nổi danh trên phong vân bảng, đứng hàng hai mươi ba, hắn còn mạnh hơn Chung Cuồng nhiều.

Mà Yến Thịnh Hằng phái một người Hồ ở Tây Vực tới.

Người Hồ ở Tây Vực có tóc vàng mắt xanh, trong tay không có cầm binh khí

nhưng thần thái của hắn cực kỳ âm trầm.

Yến Thịnh Hằng giao du rộng lớn, hắn có nhiều thủ hạ nhất trong các huynh đệ, cũng là người có lai lịch phức tạp nhất.

Mặc dù người Hồ Tây Vực không có bài danh trên phong vân bảng nhưng chính là võ giả Tiên Thiên hàng thật giá thật.

Yến Trọng Hằng phái Trương Nghiễm xuất chiến.

Vốn Trương Nghiễm khẳng định không muốn đánh với Tô Tín không phải vì hắn nhát gan, mà là vì trong trận chiến vừa rồi hắn nhìn ra mình tuyệt đối không phải đốit hủ của Tô Tín, đi lên cũng chỉ tự rước lấy nhục.

Hiện tại ba người vây công một Tô Tín đã khác với lúc đầu, nói không chừng có cơ hội đánh bại Tô Tín.

“Chỉ có ba người các ngươi sao? Vậy thì tốt, các ngươi ra tay đi.”

Tô Tín cầm trường kiếm đứng đó, thần sắc không chút sợ hãi.

Ba người Trương Nghiễm nhìn nhau sau đó cùng ra tay.

Ra tay đầu tiên chính là trung niên cầm song kiếm.

Võ công của hắn chính là đạo gia nhất mạch, song kiếm trong tay thập phần vững vàng và có xu thế âm dương, Thái Cực thay đổi liên tục, phân hoá Tứ Tượng, kiếm quang giống như vô cùng vô tận muốn vây khốn người ta vào trong và chém giết tại chỗ.

Trương Nghiễm tức giận quát lớn, sóng âm cường đại bộc phát, cho dù những võ giả chung quanh đứng cách xa bọn họ một chút lại cảm giác đôi tai ù ù, màng tai đau đớn, chung quanh Trương Nghiễm có sóng âm hóa thành thực chất và uy lực hết sức kinh người.

Cuối cùng người Hồ Tây Vực không hành động, hắn chờ võ giả song kiếm và

và Trương Nghiễm ra tay thì thân ảnh hắn hơi chấn động, hắn hóa thành một bóng đen biến mất trong đám người.

Ba người bọn họ ra tay nhưng lúc này Tô Tín lại nhắm mắt.

Đồng thời đối mặt ba tên võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh công kích, muốn nói không có một chút áp lực nào là gạt người.

Trong võ đạo, phương pháp phát triển nhanh nhất chính là sinh tử chém giết.

Không ngừng tạo áp lực lên bản thân, bản thân mới có thể không ngừng phát triển trong chém giết sinh tử.

Nhắm mắt lại, Tô Tín cảm giác nguyên khí thiên địa chung quanh mình không ngừng biến hóa, chân khí ba gã võ giả xen lẫn với nguyên khí thiên địa, chấn động thập phần hỗn loạn.

Tiên Thiên luyện khí, võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh không chỉ cảm thụ khí hải trong cơ thể của mình, còn phải đi thu nạp nguyên khí thiên địa bên ngoài, cảm thụ lực lượng trong đó mới có thể xem như chạm tới ý nghĩa chân chính của cảnh giới Tiên Thiên.

Leng keng!

Tiếng kiếm minh không ngừng vang lên, Du Long Kiếm trong tay Tô Tín ra khỏi vỏ, thi triển Đoàn gia kiếm pháp bộc phát kiếm quang tung hoành, khí tượng vương giả không mất đi linh động sinh ra.

Nhưng biểu tượng chỉ xuất hiện trong cảm giác của Tô Tín, kiếm thế của võ giả song kiếm như âm dương ngư xoay tròn, ở giữa là điêm bắt đầu cũng là điểm kết thúc.

Du Long Kiếm mau lẹ như gió, nó tinh chuẩn điểm vào trung tâm, lực lượng Huyết Hà Thần Kiếm bộc phát và huyết quang nhàn nhạt xuất hiện.

Tô Tín không dám quá mức vận dụng lực lượng Huyết Hà Thần Kiếm, hắn chỉ

dám sử dụng một phần mười lực lượng cũng đủ sức phá vỡ kiếm thế của tên võ giả song kiếm.

Ầm ầm…

Âm thanh kim loại va chạm sinh ra, tên võ giả song kiếm khiếp sợ phát hiện một kiếm kia mang theo lực lượng khổng lồ phá vỡ kiếm thế của hắn, thậm chí còn đánh nát một thanh kiếm trong tay hắn.

Lúc này Trương Nghiễm đã giết đến bên cạnh, lực lượng sóng âm kéo binh khí nát vỡ của võ giả song kiếm tới bên cạnh hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 166 - Các Ngươi Cùng Lên Đi (2)

Võ công của Trương Nghiễm gần giống với Thiếu Lâm Sư Tử Hống, đều dùng sóng âm để đạt tới mục đích chấn nhiếp, một tiếng rống của hắn có thể đánh bại đối thủ.

Đáng tiếc Tô Tín tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ nhất viên mãn, căn cơ ổn như bàn thạch, tiếng rống của hắn không tạo thành bất cứ hiệu quả gì lên Tô Tín.

Trương Nghiễm thấy thế vội vàng đánh một chưởng, lòng bàn tay có lôi quang óng ánh, âm thanh sét đánh nổ vang ầm ầm.

Tay phải Tô Tín cầm kiếm, tay trái dùng Kinh Thần chỉ, chỉ phong mau lẹ như sấm và không lâm vào hạ phong chút nào.

Ngay sau đó Tô Tín đối kháng với Trương Nghiễm, sau lưng hắn có cát vàng bay bay, tên người Hồ Tây Vực biến mất lại xuất hiện sau lưng hắn, hai tay tất cầm lấy năm thanh độc châm tối tăm như mực và ném về phía Tô Tín.

Nhìn thấy cảnh tượng này mọi người đều mắng to tên người Hồ vô cùng hèn

hạ.

Bất kể lập trường song phương như thế nào, nói như thế nào Tô Tín cũng là người Trung Nguyên, hiện tại người Hồ Tây Vực tấn công cũng không có gì nhưng lại chơi đánh lén như thích khách, lại còn dùngc châm ám khí, hắn không biết xấu hổ mà.

Vào lúc này Tô Tín không có chút bối rối, hắn nhìn rõ hành động của người Hồ

Tây Vực, thời thời khắc khắc vẫn chú ý tới động tác của hắn, vừa rồi hắn vừa xuất hiện đã bị Tô Tín phát hiện ra, chân khí hộ thể ngăn cản độc châm.

Đồng thời tay phải Tô Tín cầm Du Long Kiếm đánh nát thanh kiếm còn thừa của tên võ giả song kiếm, kiếm quang xẹt qua không gian đánh tên võ giả bay ra ngoài.

Kinh Thần chỉ điểm ra liên tục, chỉ phong cường đại áp Trương Nghiễm không ngẩng đầu lên được, hắn hiện tại xem như biết rõ thống khổ của Chung Cuồng vừa rồi, chèo chống dưới thế công liên miên không dứt quả thực làm người ta tuyệt vọng, đừng nói phản kích, không bị đánh bại là tạ trời đất rồi.

Lúc này người Hồ Tây Vực không có bỏ trốn, hắn hú lên quái dị và tấn công Tô

Tín.

Hai tay hắn quấn như rắn, bỗng nhiên dài ra vài phần và đánh vào khí hải và ngực Tô Tín.

Nói thật Tô Tín nhìn võ công Tây Vực thật phiền toái, cũng chỉ là một chút phiền toái mà thôi.

Võ công Tây Vực quỷ dị mà tàn nhẫn nhưng uy lực không mạnh.

Du Long Kiếm quay về phòng thủ, kiếm quang tăng vọt ngăn cản thế công như nước của tên người Hồ, Tô Tín trực tiếp buông tha công kích Trương Nghiễm.

Tên võ giả Tây Vực nhìn thấy Tô Tín buông tha tấn công Trương Nghiễm thì hắn sợ hãi kêu lên một tiếng.

Bản thân hắn không phải người am hiểu chiến đấu chính diện, vừa rồi hắn nhìn thấy Tô Tín cùng Trương Nghiễm đối kháng mới dám âm thầm đánh lén.

Hiện tại nhìn thấy Tô Tín vậy mà buông tha tấn công Trương Nghiễm và định giải quyết hắn, hắn lập tức kêu lớn và hóa thành bóng đen vội vàng lui về phía sau, kiếm quang của Tô Tín đảo qua vị trí hắn vừa đứng, bỗng nhiên thân thể hán hóa thành cát vàng và biến mất không còn gì nữa.

Loại tình huống này rát quỷ dị, Tô Tín cảm giác tên võ giả Tây Vực thật biến thành cát vàng và biến mất không thấy đâu nữa, cũng không phải sử dụng chướng nhãn pháp.

Trong truyền thuyết có một ít võ công có thể luyện thành thân thể không tồn tại, ví dụ như Tây Cương Mật Tông có một môn công pháp có thể luyện mình thành sắt thép, đao chém vào tận xương cũng không thấy máu tươi, nhưng chỉ có cường giả trên Nguyên Thần Cảnh mới có thể tu luyện.

Một võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh cũng có loại thực lực như vậy, chỉ sợ Tây Vực ba mươi sáu nước không có yếu ớt giống như hiện tại, mà là đã sớm tiến công xâm lược Trung Nguyên.

Tô Tín nhắm mắt lại, dùng Kinh Thần chỉ bị động chống cự công kích của Trương Nghiễm, tinh thầ bản thân không ngừng điều tra chung quanh, tuy không thu hoạch được gì nhưng có linh quang xuất hiện trong đầu Tô Tín, rốt cuộc hắn nghĩ ra át chủ bài của đối phương là gì.

“Ảo thuật! Dĩ nhiên là ảo thuật!”

Ảo thuật trong lời của võ giả chính là tinh thần công kích.

Luyện hóa tinh thần bản thân, dùng tinh thần lực bản thân ảnh hưởng đối thủ thậm chí trực tiếp công kích đối thủ, ảo thuật chính là một loại phương thức biểu đạt của tinh thần lực mà thôi.

Nhưng nói như vậy chỉ có Thần Cung Cảnh mới có thể bắt đầu tu luyện tinh thần lực, Nguyên Thần Cảnh mới bắt đầu lĩnh ngộ tinh thần lực công kích hoặc phương pháp vận dụng.

Trước mắt võ giả Tây Vực có thực lực thường thường, nhưng thủ đoạn quỷ dị kỳ lạ đúng là quá nhiều.

Tô Tín mở to mắt, Du Long Kiếm mang theo vào kiếm dài vài thước chém chung quanh, giống như hắn nôn nóng vì không tìm được bản thân tên võ giả Tây

Vực.

Nhưng lúc này Trương Nghiễm không cách nào thở ra một hơi, hắn cảm giác Tô Tín hiện tại còn đáng sợ hơn vài phần.

“Ngươi cho rằng hơi biến hóa là có thể chính thức ảnh hưởng tới ta sao?”

Phát giác được kiếm quang đảo qua một nơi liền có không gian chấn động rất nhỏ, Tô Tín lại đi về phía trước, trực tiếp vứt bỏ Trương Nghiễm không để ý, Kinh Thần chỉ điểm ra như sấm sét, lúc này một dòng máu tươi bắn tung tóe, tên võ giả Tây Vực xuất hiện và bụm lấy chân trái gào thét.

Du Long Kiếm công kích đường đường chính chính nhưng ép tên võ giả Tây Vực không còn không gian né tránh, kiếm thế linh động không ngừng bao phủ không gian ép buộc tên võ giả Tây Vực phải đối chiến, lúc này nửa người hắn máu tươi đầm đìa bay ra ngoài.

Trương Nghiễm đuổi theo phía sau, bàn tay có lôi đình lóng lánh đánh vào hậu tâm Tô Tín.

Tô Tín điểm Kinh Thần chỉ bằng tay trái như trường hồng quán nhật, mặt trời lên cao, khí thế vô cùng bá đạo.

Nhị Thập Tứ Tiết Khốc Liệt Đại Thứ, Viêm Nhật Sinh Huy.

Trương Nghiễm cảm giác tay phải tê rần, lực lượng nóng rực đánh vào kinh mạch của hắn, hắn vừa định ra tay hóa giải kình lực, kiếm của Tô Tín đã dâm tới, hắn thậm cảm giác được lực lượng sắc bén và sát cơ trên thân kiếm.

“Chờ chút, đừng đánh, ta nhận thua!”

Trương Nghiễm vội vàng lui về phía sau và hét lớn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 167 - Phỏng Đoán Công Pháp Biến Hóa (1)

Ba người cùng vây công Tô Tín, kết quả lại bị Tô Tín một người một kiếm trọng thương hai người, còn lại một Trương Nghiễm bị dọa nhận thua, loại kết quả này làm cho đám người Yến Trọng Hằng xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu.

Đám người vây xem tại nơi này, mặc kệ là võ giả thành Thương Sơn hay võ giả tên ngoài đều trầm trồ khen hay, bọn họ chỉ nghị luận Tô Tín cường đại đến cỡ nào cỡ nào, cường giả Nhân Bảng không hổ với danh xưng các loại, những việc này càng làm sắc mặt Yến Trọng Hằng càng thêm khó coi.

Tô Tín thu kiếm, hắn mỉm cười nói: “Như thế nào đây? Còn muốn đánh nữa hay không? Nếu muốn đánh nữa Mạnh Thanh Trạch ta tùy thời phụng bồi, cho dù sáu người ta cũng tiếp hết”

“Đi!”

Yến Trọng Hằng oán hận nhìn Tô Tín sau đó quay người rời đi.

Những người khác cũng biết hiện tại có đánh với Tô Tín cũng không chiếm được tiện nghi, ngược lại còn làm bản thân mình mất mặt cho nên rời đi.

Tô Tín quay người trở lại bên cạnh đám người Yến Khuynh Tuyết và cười ha ha nói: “Được rồi, bọn chúng đã biết lợi hại,

ta đoán trong thời gian ngắn bọn chúng cũng không dám gây ra chuyện gì đâu.

Yến Khuynh Tuyết gật đầu, trên mặt nở nụ cười sáng lạn.

Trải qua thời gian rất lâu, nàng không có cảm thấy nhẹ nhõm như hiện tại.

Đám người Lương bá vô cùng hưng phấn, quả nhiên thực lực Tô Tín danh bất hư truyền, đám cường giả thủ hạ Yến Trọng Hằng chỉ là gà đất chó kiểng mà thôi, hoàn toàn không chịu nổi một kích.

Nơi này không phải là nơi nói chuyện, Yến Khuynh Tuyết quay trở lại trạch viện và bảo A Nhượng cùng tiểu nha hoàn tổ chức tiệc rượu tẩy trần cho Tô Tín=, nàng cùng Lương bá đang nói chuyện với Tô Tín.

Dọc theo con đường này Tô Tín cũng không có nhàn rỗi, hắn có rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu cần học hỏi, cũng làm cho hắn hoàn toàn nắm giữ lực lượng cảnh giới Tiên Thiên.

Đồng thời Tô Tín cũng chứng minh là đúng một phỏng đoán của hắn, đó chính là công pháp vũ kỹ mình rút thưởng cũng có sinh ra biến hóa nhất định.

Công pháp vũ kỹ là chết, người là sống.

Cùng một bộ công pháp mà người luyện không giống nhau sẽ có kết quả khác nhau, càng không cần nói hoàn cảnh tu luyện cũng khác nhau.

Cũng tỷ như Đoàn gia kiếm pháp trong nguyên tác tính toán là một bộ kiếm pháp không tệ, trong tay Tô Tín lại kiếm khí tung hoành, gần như không nhìn thấy bóng dáng ban đầu, vũ kỹ như vậy có thể gọi là Đoàn gia kiếm pháp sao?

Nhưng trên thực tế kiếm pháp vẫn là kiếm pháp, sử dụng trong hoàn cảnh khác nhau sẽ có hoàn cảnh khác nhau.

Trong thế giới Thiên Long Bát Bộ, Lục Mạch Thần Kiếm, Hỏa Diễm Đao có thể làm chân khí người sử dụng phóng ra ngoài, thực lực những người thi triển sẽ thế nào? Nhân vật chính Đoàn Dự, Thổ Phiên quốc sư Cưu Ma Trí…

Ném những võ giả thế giới này đạt cảnh giới Tiên Thiên chân khí phóng ra ngoài vào trong thế giới Thiên Long Bát Bộ, bảo bọn họ đối chiến với Cưu Ma Trí, chết nhất định là bọn họ.

Bởi vì nội lực của bọn họ áp súc tới mức độ của thế giới Thiên Long Bát Bộ

nhưng thực lực của bọn họ phát huy không tới cảnh giới nhị lưu.

Đẳng cấp năng lượng của cảnh giới khác nhau, phương pháp sử dụng năng lượng khác nhau, đây cũng là lý giải của Tô Tín.

Trong cùng cảnh giới Hậu Thiên, hắn sử dụng tiêu hao phẩm Hỏa Diễm Đao phóng ra đao mang vài thước, một kích miểu sát võ giả Tiên Thiên.

Hắn hiện tại có được Hỏa Diễm Đao thậm chí có thể chém ra đao mang dài một trượng.

Nếu là nguyên thần tam cảnh thi triển Hỏa Diễm Đao có thể chém đứt núi sông.

Hiện tại Tô Tín đã cơ bản xác nhận hệ thống đánh đánh đẳng cấp công pháp cũng chỉ phát huy ra uy năng của vũ kỹ tại thế giới này.

Công pháp cũng như thế, phải biết rằng thế giới này còn có nguyên khí thiên địa tồn tại.

Võ giả Tiên Thiên có thể thu nạp nguyên khí thiên địa cho mình dùng, cường giả nguyên thần tam cảnh có thể mượn uy năng thiên địa gia tăng thực lực bản thân mình.

Nội công tâm pháp được nguyên khí thiên địa gia trì cho nên nó càng ngày càng cường đại hơn, đương nhiên đây chỉ là sử dụng, ví dụ như Long Tượng Bàn Nhược Công chính là như thế.

Trong thế giới Anh Hùng Xạ Điêu, nơi đó nguyê khí thiên địa liên hệ với thọ nguyên, Long Tượng Bàn Nhược Công không cách nào tu luyện đến đại thành, nhưng ở chỗ này có đầy đủ nguyên khí thiên địa cung cấp võ giả hấp thụ, hơn nữa không cần lo lắng thọ nguyên.

Nếu thọ nguyên võ giả Tiên Thiên không có ngoài ý muốn sẽ hơn trăm năm, càng có một ít võ giả bước vào Thiên Thần Cung nếu không bị trọng thương, thậm chí có thể đạt tới gần hai trăm năm.

Cường giả Nguyên Thần Cảnh khẳng định có thọ nguyên hơn hai trăm năm, có thời gian dài như vậy, cho dù người có tư chất ngu dốt cũng có thể tu hành Long Tượng Bàn Nhược Công tới đại thành.

Nghĩ thông suốt điểm này, về sau Tô Tín chọn lựa chông pháp liền có thể tận lực chọn lựa những công pháp thích hợp với bản thân, có khả năng phát huy tác dụng lớn nhất.

Trên đường đi tự hỏi cũng tới nhà Yến Khuynh Tuyết.

Nơi ở của Yến Khuynh Tuyết chỉ là phủ đệ nhỏ mà thôi.

Trong nơi này có mười tòa nhà, còn có các loại đình đài lầu các, hoa viên nước chảy, cái gì cần có đều có.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 168 - Phỏng Đoán Công Pháp Biến Hóa (2)

Tại thành Thương Sơn là nơi tấc đắc tấc vàng lại có nơi ở như thế, giá trị căn bản không cách nào đánh giá.

Yến Hoàng Cửu rất công bằng với các con của mình, cho dù là ai cũng có nhà cửa to lớn.

Sau khi tới nhà, Yến Khuynh Tuyết đã an bài xong yến hội và mời Tô Tín dùng cơm tẩy trần, chủ yếu là muốn Tô Tín làm quen với thủ hạ của Yến Khuynh Tuyết.

Nhưng đợi đến lúc chính thức gặp được thủ hạ của Yến Khuynh Tuyết, Tô Tín không khỏi lắc đầu, quả thật còn yếu hơn so với Tô Tín suy nghĩ.

Thủ hạ của Yến Khuynh Tuyết trừ Lương bá là võ giả Tiên Thiên ra, mạnh nhất chính là A Ngượng tu vi Hậu Thiên Đại

viên mãn.

Dưới A Nhượng có năm võ giả Hậu Thiên trung kỳ, trong đó chỉ có một người là do Yến Khuynh Tuyết mời chào được, người nọ từng đắc tội với Yến Trọng Hằng, bị Yến Khuynh Tuyết thù hận nên sinh ra cảm kích ở lại nơi này.

Bốn người khác là Yến Khuynh Tuyết dùng bạc mời chào, đều là võ giả thực lực không tính là mạnh.

Võ giả hơi có lòng cầu tiến sẽ đi tới chỗ đám người Yến Trọng Hằng, tối thiểu bọn họ còn có udowcj đan dược tu hành nhanh hơn.

Nhưng bọn họ lựa chọn Yến Khuynh Tuyết tiều lường hàng tháng cao nhưng không có tài nguyên tu luyện, những người này có thể nghĩ.

Nhưng võ giả Hậu Thiên sơ kỳ không cần phải nói, những người này có thể nắm một bó to trong thành Thương Sơn, tùy thời có thể mời chào được.

Sau khi ăn xong, Tô Tín bảo người khác đi ra ngoài, chuẩn bị một mình nói chuyện với Yến Khuynh Tuyết.

Một mình đối mặt Tô Tín, trên mặt Yến Khuynh Tuyết có một tia không tự nhiên.

“Mạnh công tử, thủ hạ của ta có chút thực lực quá yếu ah.

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Thực lực thủ hạ yếu có thể nghĩ biện pháp nhưng ta muốn biết Yến tiểu thư muốn như thế nào?

“Ta?”

Yến Khuynh Tuyết chỉa chỉa chính mình, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Đúng thế, chính là ngươi, rốt cuộc ngươi muốn tự bảo vệ mình hay muốn tranh vị trí thành chủ?”

Tô Tín nhìn đôi mắt Yến Khuynh Tuyết, nói: “Yến tiểu thư, nếu như ngươi muốn tự bảo vệ mình thì hiện tại ngươi đã làm được, ta dám cam đoan, sau cuộc chiến ngày hôm nay đám người Yến Trọng Hằng tuyệt đối không dám trêu chọc ngươi.”

“Sau này thì sao? Chờ đợi đám người Yến Trọng Hằng kế thừa vị trí thành chủ, bọn chúng sẽ đối xử với ngươi như thế nào?”

“Bên cạnh giường sao cho phép có người ngủ ngáy, đoán chừng tới lúc đó trong tất cả con nối dõi của phụ thân ngươi đoán chừng chỉ có thể lưu lại một, những người khác sẽ bị thanh lý, ngươi đương nhiên cũng không chạy thoát một kiếp này.”

Yến Khuynh Tuyết vừa muốn nói gì đó liền bị Tô Tín trực tiếp cắt lời

“Yến tiểu thư, ngươi không cần phải nói cái gì ‘ bọn họ chắc có lẽ không ngoan

độc như thế ’, những huynh đệ tỷ muội của ngươi thế nào thì ngươi không hiểu rõ sao? Bọn họ tuyệt đối có thể làm được.”

Tô Tín nói chuyện và cười vui vẻ: “Yến thành chủ cả đời gây dựng nên cơ nghiệp này, Mạnh Thanh Trạch ta rất bội phục, ta lại không dám gật bừa phương thức hắn bồi dưỡng con cái.”

“Hắn từ nhỏ nuôi ý thức cạnh tranh với con cái của mình, thậm chí bồi dưỡng bọn họ như sâu độc, còn kém cho bọn họ tự giết alanx nhau, làm cho những huynh đệ tỷ muội không có than tình gì đáng nói, thậm chí còn nghĩ biện pháp trừ khử đối phương.”

“Hiện tại có hắn tọa trấn, những mầm mống này chỉ có thể thông qua phương thức cạnh tranh, hoặc là do thủ hạ đọ sức,, nhưng đợi đến lúc hắn chết thì ai tuân thu quy củ này chứ?”

Yến Khuynh Tuyết im lặng, nàng biết rõ những việc này nhưng nàng tới hiện giờ không dám thừa nhận mà thôi.

Phương thức Yến Hoàng Cửu giáo dục con cái đúng là có vấn đề, hơn nữa là vấn đề lớn, cũng may mắn Yến Khuynh Tuyết khi còn bé không theo chân bọn họ, mà là sinh sống cùng mẫu thân lương thiện, mới không thay đổi thành bộ dạng áạm người Yến Trọng Hằng.

Trước kia Tô Tín bôi phục Yến Hoàng Cửu là giả, hắn khinh bỉ phương thức đào tạo con cái mới là thật.

Yến Hoàng Cửu cũng chỉ là người xuất thân tán tu, mặc dù có chút tư thái kiêu hùng nhưng khí lượng vãn quá nhỏ.

Phương thức nuôi dưỡng con cái của hắn là bồi dưỡng ra người mạnh nhất, nhưng làm như vậy được cái gì? Thành Thương Sơn sẽ không bởi vì một người mà phát sinh biến hóa, phương thức bồi dưỡng con cái của hắn chẳng khác gì hoàng thất cạnh tranh, trình độ tàn nhẫn chỉ chứa một người.

GIang hồ nơi này không thuộc về hoàng tộc, thành Thương Sơn cũng không phải sở hữu của hoàng thất Đại Chu, thủ hạ cường giả vô số, chỉ cần hoàng đế không tìm đường chết thì giang sơn không lo.

Nếu Thành Thương Sơn muốn phất triển, có lẽ nên đi học từ mấy đại thế gia lTương Nam, phát triển thành hình thức gia tộc.

Hiện tại hình thức gia tộc cạnh tranh ác liệt nhưng tối thiểu vẫn có thể bảo trì đoàn kết nhất trí.

Hơn nữa hình thức gia tộc như quả cầu tuyết lăn, chỉ cần không có xuất hiện biến cố quá lớn sẽ chậm rãi tăng trưởng.

Như hiện thành Thương Sơn, mọi người có đôi khi gọi Yến Hoàng Cửu là thành chủ, có lẽ nên gọi Yến Kế Hăng là người Yến gia, là Yến gia thành Thương Sơn.

Đáng tiếc con đường này lại bị Yến Hoàng Cửu chôn vùi triệt để, vết rách từ các con hắn dã hình thành, căn bản có không khả năng đoàn kết hình thành Yến gia thành Thương Sơn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 169 - Thái Độ Yến Hoàng Cửu (1)

Tô Tín nhìn thẳng ánh mắt Yến Khuynh Tuyết, hắn cũng đã nói rõ quan hệ lợi hại vớ Yến Khuynh Tuyết, hiện tại hắn muốn xem nàng sẽ lựa chọn như thế nào?

Yến Khuynh Tuyết bị ánh mắt Tô Tín nhìn chằm chằm vào nàng, cảm giác được nội tâm của mình bị Tô Tín nhìn thấu cho nên có phần bối rối.

Tô Tín nói những lời kia không ngừng quanh quẩn trong nội tâm Yến Khuynh Tuyết, tại sao mình không đi tranh giành?

Chính mình không tranh giành thì đám người Yến Trọng Hằng sẽ không bỏ qua chính mình. Chính mình đi tranh giành tất nhiên sẽ xung đột vũ lực với các huynh đệ tỷ muội khác.

Nhưng không tranh giành thì bị liên lụy không chỉ một mình nàng.

Nha hoàn Lục Ly sống với nàng từ nhỏ tới lớn tình như tỷ muội, còn có Lương bá chiếu cố nàng như trưởng bối, một lòng giữ gìn nàng, còn có A Nhượng bảo vệ nàng giống như huynh trưởng, còn có những thủ hạ nguyện ý theo sau mình, nếu như liên lụy bọn họ thì mình có day dứt hay không?

Yến Khuynh Tuyết thở dài môt hơi, nàng gian nan nói: “Ta muốn đi tranh giành!”

Nghe được nàng trả lời, Tô Tín lúc này mỉm cười.

“Biết rõ đáp án là tốt rồi, Yến tiểu thư ngươi yên tâm đi, ngày mai ta sẽ cho ngươi một câu trả lời thuyết phục.

Yến Khuynh Tuyết phiền muộn rời đi, Tô Tín bắt đầu suy nghĩ về kế hoạch của hắn.

Hắn muốn giúp Yến Khuynh Tuyết đoạt được vị trí thành chủ của thành này không đơn giản chút nào.

Yến Khuynh Tuyết khởi điểm quá thấp, chính mình nhất định phải hảo hảo mưu đồ một phen mới được.

Huống chi địch nhân của mình cũng không phải là đám người Yến Trọng Hằng, những người này chỉ là quân cờ nhỏ mà thôi, địch nhân chân chính của hắn chính là toàn bộ võ lâm Tương Nam.

Thành Thương Sơn sừng sững tại Tương Nam, có thể làm đại thành lớn nhất Tương Nam, cho dù là buôn bán lợi nhuận

không đếm hế được và võ giả tán tu lưu trú đều làm thế lực trong Tương Nam đỏ mắt.

Dĩ vãng có Yến Hoàng Cửu tọa trấn, bọn họ chỉ có thể hợp tác với Yến Hoàng Cửu, hơn nữa Yến Hoàng Cửu cũng không phải người ngu, thành Thương Sơn cũng không có đảo hướng võ lâm Tương Nam, cũng sẽ không đảo hướng triều đình.

Hiện tại Yến Hoàng Cửu sắp vẫn lạc, người thừa kế thành Thương Sơn phải nằm trong tay của đại môn phái võ lâm Tương Nam, chính mình sớm muộn gì cũng phải giao đấu với bọn họ.

Cùng lúc này Lương bá cũng bị Yến Hoàng Cửu gọi tới báo cáo tình huống xảy ra vào ngày hôm qua.

Kỳ thật tình huống hôm qua đã bị thám tử của Yến Hoàng Cửu lấy được nhưng khẳng định không có chân thật như Lương bá đứng gần quan sát.

Sau khi nghe Lương bá kể lại, Yến Hoàng Cửu gật gật đầu, Mạnh Thanh Trạch coi như không tệ, biết rõ đánh một trận khai hỏa thanh danh cho Yến Khuynh Tuyết mang đến chỗ tốt, đáng tiếc thực lực Yến Khuynh Tuyết hiện tại vẫn quá kém.

“Thời điểm trở về ngươi mang theo những đan dược này về, đan dược cao giai

đưa cho Mạnh Thanh Trạch, những đan dược cấp thấp dùng mời chào võ giả cấp thấp.

Yến Hoàng Cửu vung tay lên, lúc này có người mang cái rương lớn tới, bên trong có đủ các loại đan dược tu luyện.

Dùng tài lực thành Thương Sơn, Yến Hoàng Cửu cũng không thiếu các dược liệu trân quý, những năm qua hắn cũng mời chào một ít luyện dược sư, hơn nữa dùng nhiều tiền mua được đan phương từ các tiểu tông môn trong Tương Nam, tự luyện chế những đan dược này cho nên sản xuất không ít, nhưng tối thiểu không cần giống như những lần trước bỏ giá cao mua sắm đan dược của người ta.

Trên mặt Lương bá xuất hiện vui mừng và sợ hãi, Yến Hoàng Cửu cho hắn những tài nguyên tu luyện này, chẳng phải nói

hắn có khuynh hướng tiểu thư hay sao?

Đương nhiên Lương bá không dám nói lời này ra khỏi miệng, tâm tư thượng vị giả vĩnh viễn khó phỏng đoán nhất, hắn chỉ cần ngoan ngoãn phục tùng mệnh lệnh là được rồi.

“Ai!”

Đợi đến lúc Lương bá đi rồi Yến Hoàng Cửu mới thở dài một hơi, hắn cũng cảm giác được quyết sách của mình lúc trước sai rồi.

Chỉ bằng đám người Yến Trọng Hằng có thể bảo trụ thành Thương Sơn sao? Chỉ sợ chờ bọn chúng vừa mới kế vị thành chủ, thành Thương Sơn sẽ trở thành phụ thuộc của các tông môn Tương Nam.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Tín vừa thức dậy, Yến Khuynh Tuyết đã phái người tới mời hắn.

Tô Tín đi tới phòng khách đã nhìn thấy đám người Lương bá vây quanh một cái rương và hưng phấn nói chuyện với nhau.

Nhìn thấy Tô Tín tới, Yến Khuynh Tuyết tự nhiên cười nói: “Mạnh công tử,

dùng một bức họa lừa gạt ngươi tới chỗ của ta, ta cũng có cảm giác băn khoăn, vừa vặn những thứ này đền bù tổn thất cho ngươi.”

Yến Khuynh Tuyết cầm mấy bình đan dược đưa qua, Tô Tín cầm trong tay xem xét, không ngờ là đan dược tu luyện, hắn lặng lẽ tiến vào hệ thống đánh giá, đan dược được đánh giá đẳng cấp nhị tinh, xem như không tệ.

“Không có gì lừa gạt hay không lừa gạt, bức họa kia đủ làm ta ra tay, ta hiếu kỳ những đan dược này tới từ nơi nào?”

Lương bá đứng bên cạnh giải thích: “Ngày hôm qua thành chủ bảo ta mang cho ngươi, trong đó mấy bình đan dược cao cấp là thành chủ điểm danh muốn giao cho Mạnh công tử ngươi, những đan dược khác dùng mời chào võ giả.”

Tô Tín gật gật đầu, cũng không từ chối, hắn trực tiếp đem đan dược vào trong ngực: “Ta từ chối thì bất kính.”

Đan dược nhị tinh có giá trị hơn trăm giá trị phản phái, mấy bình đan dược này không rẻ, Tô Tín sẽ không có ngu ngốc đi từ chối.

Hắn ngạc nhiên chính là Yến Hoàng Cửu đổi tính tử, hắn lại âm thầm ủng hộ Yến Khuynh Tuyết.

Đương nhiên đây là chuyện tốt, chỉ cần Yến Hoàng Cửu còn bảo trì trung lập, cũng không có đảo hướng thế lực võ lâm Tương Nam thì hắn có thể thi triển kế hoạch của mình.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 170 - Thái Độ Yến Hoàng Cửu (2)

Yến Khuynh Tuyết kiểm tra số lượng đan dược một chút, nàng nói: “Có số đan dược này, ta ước chừng có thể mời chào hai mươi tên võ giả Hậu Thiên Đại viên mãn, trăm tên võ giả Hậu Thiên trung kỳ, võ giả Tiên Thiên không phải ta có thể chiêu mộ được.”

Võ giả Tiên Thiên cũng đã được xem là cao thủ trong thành Thương Sơn, muốn dùng những đan dược này kéo bọn họ đứng thành hàng không dễ dàng như vậy.

Nhưng võ giả Tiên Thiên mới là vũ lực trọng yếu khi tranh đoạt vị trí thành chủ.

Đừng nhìn hiện tại đám người Yến Trọng Hằng bị một mình Tô Tín áp chế không ngẩng đầu lên được, thủ hạ có một đám võ giả Tiên Thiên không phải đối thủ, nhưng kỳ thật đây không phải át chủ bài của bọn họ.

Đám người Yến Trọng Hằng dựa vào chính là lực lượng tông môn sau lưng, bọn họ không thiếu võ giả Tiên Thiên.

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Ta nói rồi, những việc này giao cho ta giải quyết.”

Lương bá kinh ngạc nói: “Mạnh công tử, không phải ta hoài nghi ngươi, nhưng võ giả Tiên Thiên trong thành Thương Sơn không phải chúng ta có thể chiêu mộ.”

“Hiện tại đại đa số võ giả Tiên Thiên trong thành Thương Sơn đều tụ tập dưới trướng thành chủ, còn lại cũng đều bị đại công tử, nhị công tử mời chào, không còn người nào gia nhập chúng ta.”

Tô Tín khẽ cười nói: “Vậy thì không nhất định, có thể mời chào võ giả Tiên Thiên trên phong vân bảng chứ? Khẳng định sẽ còn thừa những người khác.”

Lương bá nói: “Những võ giả này căn bản không phải chúng ta có khả năng mời chào, những người này trời sinh tính tình không thích bị người khác câu thúc, cho nên cho dù là thành chủ mời chào hay đại công tử và nhị công tử mời chào đều không đáp ứng.”

Tô Tín duỗi ngón tay lắc lắc trước mặt bọn họ, nói;

“

“Rất đơn giản ah, bọn họ không đáp ứng thì ta đánh bọn họ đáp ứng mới thôi.

Mọi người lập tức trợn mắt há hốc mồm, đây chính là Mạnh thiếu hiệp thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ sao? Vì sao hắn lại giống như ác bá thế?

Yến Khuynh Tuyết do dự nói: “Chúng ta làm vậy có phải không tốt hay không?”

Lục Ly nhỏ giọng nói: “Đúng vậy Mạnh công tử, người khác nói ngươi làm việc bá đạo thẹn với danh tiếng hiệp nghĩa.”

Tô Tín lúc này nở nụ cười nhạt, hắn nói: “Các ngươi còn nhớ ta đã từng nói với các ngươi hay không? Hiệp giả, vì nước vì dân. Ta cho tới bây giờ chưa từng nói bản thân mình là người hiệp nghĩa.”

“Làm đại hiệp quá mệt mỏi, sư phụ ta không phải đại hiệp, ta cũng không phải, ta nhiều nhất chỉ là người thích xen vào việc của người khác mà thôi.

“Ngày đó ta nhìn thấy đám người Yến Trọng Hằng khi dễ Yến tiểu thư, cho nên ta không quen nhìn nên ra tay.”

“Nếu hôm đó không phải Yến tiểu thư bị ta khi dễ, mà là một dại hán gãy chân, ha ha, cho dù hắn bị đánh chết ta cũng không quản.”

Nghe Tô Tín nói thú vị, Lục Ly lúc này cười khẽ, Yến Khuynh Tuyết cũng buồn cười.

“Cho nên nói muốn hành hiệp trượng nghĩa, muốn gặp chuyện bất bình cũng phải xem đối tượng là ai, Mạnh Thanh Trạch ta nhiều lắm không làm ra chuyện khi dễ người khác, cho dù ta có áp chế người khác cũng không có gánh nặng tâm lý đâu.”

“Chuyện này giao cho ta là được rồi, cam đoan trong vòng ba ngày sẽ mang người trở lại.”

Nói xong Tô Tín đi khỏi nơi này.

Nhìn thấy bóng lưng Tô Tín, mấy người lập tức nhìn nhau.

Nhìn thần thái Tô Tín tự tin như vậy, hắn có nắm chắc nhất định mới có thể làm, trải qua trận chiến lần trước, Tô Tín đã có thể nhất chiến chấn nhiếp toàn trường, bọn họ cũng sinh ra tín nhêệm mù quáng với Tô Tín.

Sau khi rời khỏi nhà, Tô Tín đi tới khách sạn tìm Phương Hạo.

Gia hỏa này ngây ngốc trong thành Thương Sơn nhiều năm, hắn quen thuộc người và chuyện trong thành Thương Sơn như lòng bàn tay, mang theo hắn đi nơi nào cũng có thể được vieejce.

Trong khách sạn, Phương Hạo vừa nhìn thấy Tô Tín đến thì hắn cung kích cúi chào.

“Công tử, ta còn tưởng rằng ngươi vứt bỏ ta a.”

Tô Tín giả bộ như không phát hiện, hắn chỉ trầm giọng nói: “Ngày hôm qua không mang ngươi theo chính là muốn tốt cho ngươi, ngươi cũng nhìn thấy chuyện ngày hôm qua, ta chuẩn bị đi giúp Yến Khuynh Tuyết, ta đang đối địch với đám người Yến Trọng Hằng.”

“Hiện tại không nói trước, về sau chắc chắn có không ít phiền toái, cho nên

hôm qua ta không mang ngươi tới nhà Yến Khuynh Tuyết.”

0 Hiện tại ta cho ngươi một lựa chọn, ngươi chuẩn bị têếp tục đi theo ta hay rời

đi?

“Ngươi muốn rời đi, ta sẽ không thu hồi bình đan dược, hơn nữa ngươi cũng không cần lo lắng, ngày hôm qua ngươi theo ta cũng không có ai nhìn thấy, sẽ không lọt vào lỗ tai đám người Yến Trọng Hằng.”

Đám người Yến Trọng Hằng có hung danh hiển hách trong thành Thương Sơn, đi theo Tô Tín gia nhập Yến Khuynh Tuyết có nguy hiểm cỡ nào không cần hắn nhiều lời thì Phương Hạo cũng rõ.

Nhưng Phương Hạo nghĩ tới tình cảnh của mình bây giờ, tu luyện hơn mười năm vẫn là Hậu Thiên trung kỳ, mỗi ngày sinh hoạt không lý tưởng trong thành Thương Sơn, cho dù mình gia nhập dưới trướng đám người Yến Trọng Hằng thì người ta cũng chướng mắt mình.

Thật vất vả ỷ vào da mặt dày dính lên cường giả Nhân Bảng Mạnh công tử,, nếu bởi vì mình nhát gan rời đi như vậy thì hắn sẽ xem thường mình.

Cho nên Phương Hạo cũng chỉ do dự một lúc, hắn nói: “Phương Hạo ta cũng không phải tiểu nhân bội bạc, ta lấy đan dược của công tử sẽ đi theo công tử, cho dù công tử bảo ta lên núi đao xuống vạc đầu ta cũng đi.

Tô Tín lúc này tươi cười, Phương Hạo ngày bình thường ưa thích miệng lưỡi trơn tru nhưng cũng là người thông minh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 171 - Mời Chào (1)

“Phương Hạo, võ giả Tiên Thiê trên phong vân bảng có thực lực như thế nào? Có bao nhiêu người không bị Yến thành chủ vàđaám người Yến Trọng Hằng mời chào?”

Tô Tín hỏi.

Hắn muốn đánh chủ ý lên phong vân bảng, đương nhiên hắn phỉa thu thập tư liệu trước tiên, bằng không lèm nhèm sẽ hỏng đại sự.

Nhữngviệc này với Phương Hạo sống trong thành Thương Sơn hơn mười năm lại rõ như lòng bàn tay, hắn không hề suy nghĩ liền nói: “Võ giả top mười phong vân bảng đều là Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, nhưng cụ thể đả thông mấy khiếu thì không ai biết.”

“Đệ nhất phong vân bảng ‘ đoạn phong đao ’ Liệt Tử Trọng vào hai năm trước đã thất khiếu viên mãn, cảnh giới Linh Khiếu đỉnh phong, hiện tại Liệt Tử Trọng được thành chủ thu vào dưới trướng, cũng là đệ nhất cao thủ của thành chủ.”

“Trên Tiên Thiên Khí Hải Cảnh chính là Linh Khiếu Cảnh, Linh Khiếu Cảnh chủ êếu đả thông ‘ tai mắt mũi miệng ’ thất khiếu, khi đó linh giác bản thân tăng vọt, đợi tới khi thất khiếu viên mãn là có được lực lượng câu thông thiên địa, luyện hóa thần cung trong mi tâm, tiến vào Thần Cung Cảnh.”

Tô Tín kinh ngạc nói: “Phong vân bảng không có võ giả Thần Cung Cảnh?”

Phương Hạo giải thích: “Trước kia cũng có nhưng sau khi tấn thăng đến Thần Cung Cảnh sẽ không ở lại thành Thương Sơn, bọn họ đều đi vào Trung Nguyên tìm

cơ duyên đột phá Thần Cung Cảnh, cho nên bọn họ vừa đi thì tên của bọn họ cũng biến mất khỏi phong vân bảng.”

Tô Tín gật gật đầu, Thần Cung Cảnh tấn chức Nguyên Thần Cảnh cũng không phải dựa vào khổ tu mà hoàn thành, nhất định phải cơ duyên đốn ngộ mới được.

Cho dù đệ tử đại phái cũng cần du lịch giang hồ, tìm kiếm cơ duyên đột phá Nguyên Thần Cảnh.

Ngồi trong nhà bế tử quan, cho dù ngươi bế đến chết cũng không thể bước vào Nguyên Thần Cảnh.

Cho nên chỉ cần có bước vào Thần Cung Cảnh lại muốn đột phá Nguyên Thần Cảnh chắc chắn sẽ không ngây ngốc tại một nơi quá lâu.

Phương Hạo tiếp tục nói: "Top ba tới top hai mươi phong vân bảng đều là võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, trong đó đại bộ pâận bị thành chủ và các công tử mời chào, không có bị mời chào chỉ có ba người."

"Trong đó một người xếp thứ mười sáu ' Đoạn Đao Thủ ' Niếp Phương, người này xuất thân thợ rèn nhưng thiên phú vô cùng tốt, được một dị nhân giang hồ thu làm đệ tử và truyền thụ võ nghệ."

"Sau khi dị nhân giang hồ chết đi liền tới thành Thương Sơn pha trộn, ngày bình thường hắn chế tạo binh khí đặc thù, không thu bạc, chuyên thu các loại tài nguyên đan dược, hắn sống rất giàu có, cho nên ai đến mời chào thì hắn cũng không đáp ứng."

"Thứ hai là Đông Lâm võ quán quán chủ Đào Thiên, hắn bài danh hai mươi mốt trong phong vân bảng. "

"Đông Lâm võ quán lúc trước chính là võ quán lớn nhất đại thành ở Đông Lâm phủ Tương Nam đạo, trong Đông Lâm phủ cũng là thế lực không kém, nếu không cũng không dám lấy tên là Đông Lâm võ quán."

"Hắn năm đó không cẩn thận đắc tội với Tương Nam đại phái Thiên Cơ Thần

Đao môn, bị người ta làm tan nhà nát cửa, bản thân hắn trọng thương thoát khỏi Đông Lâm phủ và đi vào thành Thương Sơn kiếm ăn."

"Ah, đúng rồi, hiện tại mẫu thân Cửu công tử Yến Thịnh Hằng xuất thân từ Thiên Cơ Thần Đao môn."

"Đào Thiên hiện tại trùng kiến Đông Lâm võ quán, bởi vì hắn có thực lực Tiên Thiên và danh tiếng cường giả phong vân bngr, có không ít người tới học võ, cho nên cho dù là tài

nguyên tu luyện hay bạc dều không thiếu, hắn cũng cự tuyệt những người khác mời chào.”

Tô Tín như có điều suy nghĩ và gật gật đầu, hai người này cự tuyệt thành chủ cùng Yến Trọng Hằng mời chào đều có điểm giống nhau, nguyên nhân là do bọn họ có thể tự cấp tự túc, thành chủ và đám người Yến Trọng Hằng không có lấy ra đồ vật làm cho bọn họ động tâm.

Chính ởi vì như vậy mới có tin tưởng cự tuyệt thành chủ và đám người Yến Trọng Hằng mời chào.

“Người thứ ba có tình huống như thế nào?”

Sắc mặt Phương Hạo cổ quái nói: “Người thứ ba không bị mời chào là Hồng Liệt Đào, thực lực mạnh nhất, hắn bài danh thứ mười ba trên phong vân bảng, danh hiệu là ‘ khi bại khi thắng ’, làm người tương đối cổ quái.”

Tô Tín kỳ quái hỏi: “Danh hiệu này thú vị, tại sao hắn có cái tên cổ quái như vậy?”

Lũ chiến lũ bại không có gì phải nói nhưng khi bại khi thắng dùng để hình dung người có tính tình bất khuất nhưng đặt lên người võ giả lại có phần không ổn.

Mặc kệ người này khi bại khi thắng hay lũ chiến lũ bại cũng không phải lời gì hay, dù sao danh hiệu này cũng chứng minh hắn phế vật, là kẻ thường xuyên bại.

Phương Hạo nói ra: “NGười trên phong vân bảng khiêu chiến người bài danh cao hơn mình là bình thường nhưng người ta bình thường chỉ khiêu chiến người cao

hơn mình một vị trí.”

“Mà hắn không làm vậy, hắn không nên đi khiêu chiến cường giả top mười, nói là cái gì có thắng cùng giai cũng không vẻ vang, hắn muốn khiêu chiến vượt cấp”

“Hắn dùng tu vi Khí Hải Cảnh khiêu chiến Linh Khiếu Cảnh, tự nhiên không thắng qua trận nào nhưng hắn hết lần này tới lần khác không biết mệt, cho nên liền bị người ta gọi là khi bại khi thắng.”

“Hơn nữa hắn cũng không phải cự tuyệt mời chào, điều kiện mời chào rất cổ quái, ngươi nhất định phải đánh thắng hắn thì hắn mới đồng ý gia nhập dưới trướng đối phương”

Tô Tín kinh ngạc: “Chuyện này có gì khó chứ? Chẳng lẽ thành chủ hay đám người Yến Trọng Hằng không tìm ra một cường giả Linh Khiếu Cảnh hay sao?”

Phương Hạo cười khổ nói: “Tìm ra thì tìm ra, cho dù ngươi dùng thực lực Linh Khiếu Cảnh đánh thắng hắn, hắn cũng không phục, hắn nói phải là võ giả đồng cấp đánh thắng hắn thì hắn mới chịu phục.”

“Về sau nhị công tử mời một võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh của Ly Hỏa giáo tới, thật vất vả đánh thắng đối phương, kết quả hắn nói điều kiện của đối phương tốt hơn hắn, dùng binh khí tốt hơn hắn, sử dụng vũ kỹ tốt hơn hắn, bảo tên võ giả Ly Hỏa giáo thay đổi binh khí bình thường, không cho phép dùng những vũ kỹ cường đại đánh với hắn.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 172 - Mời Chào (2)

“Đệ tử Ly Hỏa giáo cũng là người, bảo hắn ném binh khí chuyên môn thích hợp với mình đi, lại không cho phép dùng vũ kỹ cường đại của Ly Hỏa giáo thì làm sao đánh thắng Hồng Liệt Đào.”

“Hắn có thể xếp thứ mười ba phong vân bảng, thực lực Hồng Liệt Đào kém hơn những đệ tử đại phái nhưng cũng không kém quá nhiều.”

“Bởi như vậy hắn trực tiếp chọc gâận đám người nhị công tử, những người khác biết rõ đức hạnh của hắn nên không ai mời chào.”

Tô Tín gật gật đầu, hắn đẩy cửa đi ra ngoài.

“Đi trước dẫn đường, đầu tiên đi gặp Đông Lâm võ quán Đào quán chủ.”

Phương Hạo gật gật đầu, hắn đi trước dẫn đường tới Đông Lâm võ quán.

Diện tích Đông Lâm võ quán không nhỏ, nhìn quy mô chừng bốn tòa nhà lớn, bên trong có thể thu nạp hơn năm trăm người luyện võ.

Lúc này ở giữa sân có hơn trăm đệ tử đang tu luyện, nhỏ nhất chỉ có bảy, tám tuổi, lớn chừng hai mươi tuổi.

Lúc này có một võ giả trung niên chừng bốn năm mươi tuổi đang đi lại xem xét, không ngừng chỉ ra chỗ sai lầm của đệ tử, người này chính là Đông Lâm võ quán quán chủ Đào Thiên.

Kỳ thật võ quán này không tốt lắm, biết võ công rất nhiều nhung không có bao

nhiêu người biết dạy người khác.

Biết luyện sẽ không dạy, đây là vấn đề của rất nhiều võ giả, cho nên thậm chí có chút ít võ giả cả đời không thu đồ đệ, không phải bọn họ không thu, mà là bọn họ nhưng không biết dạy.

Giống như Tô Tín kiếp trước, chức nghiệp giáo viên không phải ai cũng làm được, bằng cấp cao nhưng không có nghĩa ngươi là giáo viên tốt.

Đám người Tô TÍn đi vào trong võ quán, Đào Thiên đã phát giác, đồng thời hắn cũng nhận ra khí tức trên người Tô Tín hoàn toàn không kém gì hắn.

Đào Thiên lập tức đi tới, chắp tay nói: “Không biết hai vị tới võ quán có chuyện gì không?”

Dĩ vãng trong thành Thương Sơn có võ giả Tiên Thiên đưa đệ tử của mình tới đây nhờ hắn dạy trụ cột cho bọn họ, dù sao hắn có nhiều kinh nghiệm.

Nhưng hai vị này cho thấy một là tùy tùng, một mới hơn hai mươi tuổi nhưng khí thế không kém, hiển nhiên không phải tùy tùng.

Tô Tín cười ha hả nói: “Ta tới đây muốn mời Đào quán chủ hiệu lực tiểu thư

ta..”

Đào Thiên hóp mắt: “Không biết tiểu thư của ngươi là ai?”

“Yến Khuynh Tuyết.”

Đào Thiên lập tức mở to mắt: “Ngươi là Mạnh Thanh Trạch! Cường giả Nhân Bảng Mạnh Thanh Trạch?”

Ngày hôm qua Mạnh Thanh Trạch gia nhập dưới trướng Yến Khuynh Tuyết, hơn nữa dùng lực lượng một người độc chiến ba tên võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh lại thắng dễ như trở bàn tay, tin tức này đã truyền khắp thành Thương Sơn, Đào Thiên cũng biết tới.

Tô Tín chắp tay nói: “Cường giả Nhân Bảng thì không dám, không biết ngươi có bằng lòng hiệu lực vì tiểu thư nhà ta hay không?”

Đào Thiên không hề suy nghĩ nói thẳng: “Đào Thiên ta tâm lĩnh hảo ý của Yến tiểu thư, tại hạ thật sự không muốn gia nhập vào tranh đấu của thành Thương Sơn, mời Mạnh công tử ngươi trở về đi.”

Tô Tín cười lạnh nói: “Không muốn liên lụy vào tranh đấu thành Thương Sơn? Đào quán chủ, vấn đề này không đơn giản như ngươi tưởng tượng đâu, ngươi đã liên lụy vào trong đó rồi.”

Đào Thiên biến sắc: “Ngươi có ý gì?”

Tô Tín nhìn qua phần đông đệ tử đang luyện võ, thản nhiên nói: “Bí mật khó giữ khi nhiều người biết, có nơi nào nói chuyện không?”

Đào Thiên nhìn Tô Tín thật sâu, hắn dẫn hai người Tô Tín vào trong phòng khách: “Mạnh công tử, người sáng mắt không nói tiếng lóng, ngươi có ý gì?”

Tô Tín dừng trước mặt Đào Thiên, nói: “Đào quán chủ, ta đã từng nghe nói qua chuyện của ngươi.”

“Lúc trước Đông Lâm võ quán của ngươi là một trong mấy thế lực lớn nhất Đông Lâm phủ, kết quả lại bởi vì ngươi đắc tội

người Thiên Cơ Thần Đao môn nên cửa nát nhà tan, cuối cùng trọng thương chạy trốn tới thành Thương Sơn.”

“Bởi vì đang ở trong thành Thương Sơn nên Thiên Cơ Thần Đao môn cũng không dám làm ẩu, kỳ thật ngươi vốn có thể mai danh ẩn tích nhưng ngươi lại xây dựng võ quán lần nữa, hơn nữa còn gọi là Đông Lâm võ quán, chỉ sợ ngươi còn chưa bỏ qua chuyện lúc trước ah?”

Nghe được Tô Tín nhắc tới chuyện cũ, trong mắt Đào Thiên bắn ra hào quang đỏ rực.

Phá gia diệt tộc, hắn có thù không đội trời chung với Thiên Cơ Thần Đao môn.

Nhưng đáng tiếc song phương chênh lệch thật sự quá lớn, đối phương chính là danh môn đại phái trong Tương Nam đạo, thủ hạ võ giả Tiên Thiên có hơn trăm người, trong tông môn còn có Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư tọa trấn, hắn một ít tiểu quán chủ võ quán vốn không cùng một cấp bậc với dối phương.

Cho nên cho dù nội tâm hận đối phương thật sâu nhưng Đào Thiên cũng chỉ có thể kéo dài hơi tàn tại thành Thương Sơn.

Nhưng đúng như Tô Tín nói, hắn không cam lòng buông tất cả, cho nên hắn mới dùng tất cả tích lũy của mình trùng kiến Đông Lâm võ quán tại thành Thương Sơn, hơn nữa còn lấy tên giống như đúc.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 173 - Thuyết Phục (1)

Tô Tín nhìn bộ dạng Đào Thiên thì hận như thế nên mỉm cười.

Chỉ cần đối phương vẫn còn có hận ý trong lòng thì dễ xử lý.

Đào Thiên lạnh lùng nói: “Mạnh công tử, ngươi có ý gì? Ngươi nói những lời này là vạch trần vết sẹo của ta sao?”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Đương nhiên không phải, ta cũng chỉ nhắc nhở Đào quán chủ ngươi thôi, nếu ngươicho rằng tranh

đoạt người thừa kế thành Thương Sơn không liên quan gì tới ngươi, sau này ngươi chắc chắn sẽ gặp đại sự.”

“Ngươi có ý gì?”

Tô Tín trầm giọng nói: “Đào quán chủ ngươi nên biết, mẫu thân cửu công tử Yến Thịnh Hằng xuất thân Thiên Cơ Thần Đao môn.”

“Nếu chờ tới lúc Yến Thịnh Hằng kế thừa thành Thương Sơn, cả thành Thương Sơn sẽ trở thành thế lực phụ thuộc Thiên Cơ Thần Đao môn.”

“Lúc trước ngươi có thể tránh được Thiên Cơ Thần Đao môn đuổi giết đi vào thành Thương Sơn, đó là vì còn có lão thành chủ còn sống nên bọn chúng không dám làm càn.”

“Nhưng nếu chờ tới lúc Yến Thịnh Hằng kế vị thành chủ, Thiên Cơ Thần Đao môn triệt để nhập chủ thành Thương Sơn, ngươi cho rằng ngươi có thể sống tốt hay sao?”

“Ngươi không có quên chuyện lúc trước, ta đoán chừng Thiên Cơ Thần Đao môn cũng không có quên, hơn nữa ngươi còn đặt tên võ quán của mình là Đông Lâm võ quán, đây chính là khiêu khích với Thiên Cơ Thần Đao môn, dù sao không ai giữ một gia hỏa thù hận bên cạnh mình mà không làm gì.”

“Ngươi nói tới lúc đó Thiên Cơ Thần Đao môn có thể chấm dứt hậu hoạn, triệt để giải quyết ngươi hay không?”

Trên trán Đào Thiên đổ mồ hôi lạnh như mưa.

Mười mấy năm qua Yến Hoàng Cửu che chở thành Thương Sơn trung lập với tông môn, các tông môn võ lâm Tương Nam không dám tới đây nháo sự nên hắn cũng xem nhẹ việc này.

Nhưng hiện tại trả qua Tô Tín nhắc nhở thì hắn suy nghĩ cẩn thận, hiện tại thành Thương Sơn thật an toàn nhưng sau này không nói trước được.

o Thiên lại cũng không có đáp ứng, hắn trấn định nói: “Ngay cả như vậy ta cũng không cần phải gia nhập dưới trướng Yến tiểu thư.”

“Nói không dễ nghê, trong tất cả người thừa kế thì thực lực Yến tiểu thư là yếu nhất, nếu ta gia nhập đại công tử và nhị công tử, khả năng bọn họ trở thành thành chủ cũng cao hơn Yến tiểu thư.”

“Dù sao chỉ cần không phải Yến Thịnh Hằng trở thành thành chủ, ta đầu nhập vào ai cũng như nhau, cần gì phải đầu nhập vào Yến tiểu thư yếu nhất?

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Không phải vậy, Đào quán chủ, ngươi suy nghĩ thế lực võ lâm Tương Nam quá mức đơn giản.”

“Tuy các đại phái Tương Nam ngày bình thường có ma sát không nhỏ với nhau nhưng chỉ cần là chuyện không liên quan tới lợi ích thì bọn họ sẽ cho nhau mặt mũi.”

“Cho dù Yến Thịnh Hằng không có lên làm thành chủ nhưng chỉ cần Thiên Cơ Thần Đao môn muốn tính mệnh của ngươi, chỉ cần nói với người khác một tiếng,

cho dù thế lực nào chiếm cứ thành Thương Sơn thì bọn họ sẽ cho Thiên Cơ Thần Đao môn mặt mũi.”

“Cho nên nói trừ Yến Khuynh Tuyết sau lưng không có thế lực võ lâm Tương Nam lên làm thành chủ mới có thể bảo hộ ngươi an toàn.”

“Đương nhiên ngươi có thể không tin Mạnh mỗ nói chuyện, cũng có thể gia nhập đại công tử, nhị công tử, Mạnh mỗ ta xoay người rời đi.”

Đào Thiên giãy dụa suy nghĩ cả buổi, Tô Tín nói có lý có cứ làm hắn không thể không tin tưởng.

Nếu lựa chọn sai, Đào Thiên hắn sẽ trả giá chính là tính mạng của mình.

Sau nửa ngày, dường như Đào Thiên cũng nghĩ tới cái gì đó và nói: “Mạnh công tử, ngươi bảo ta lựa chọn Yến tiểu thư cũng có thể, nhưng ta không nhìn ra Yến tiểu thư dựa vào cái gì có thể lên làm thành chủ?

Nữ nhân này ưu thế tiên thiên đã kém nam nhân một bậc, huống hồ thủ hạ thế lực trong tay đều kém xa đại công tử và nhị công tử.

“Ha ha, dựa vào cái gì?”

Tô Tín chỉa chỉa chính mình nói: “Chỉ bằng Mạnh Thanh Trạch ta đang giúp nàng!”

Tô Tín nói một câu đầy khí phách.

Đào Thiên sững sờ, sau đó hắn cười ha ha nói: “Tốt! Ta sẽ gia nhập dưới trướng Yến tiểu thư.”

Hắn đáp ứng thống khoái như vậy ngược lại làm Tô Tín sững sờ.

Tô Tín vốn còn cho rằng hắn còn phải khoa tay múa chân thêm nữa, còn phải dựa vào nắm đấm nói chuyện với nhau, không nghĩ tới Đào Thiên đáp ứng thống kóoái như vậy.

Nhìn ra suy nghĩ của Tô Tín, Đào Thiên cười khổ nói: “Nói thật, ta đến bây giờ cũng không thể nào tin được Yến tiểu thư có thể đoạt được vị trí thành chủ.”

“Mạnh công tử ngươi cũng đã nói, không chọn Yến tiểu thư thì ta cũng không thể chọn người khác, huống hồ ta không tin được Yến tiểu thư,nhưng ta tin tưởng ngươi.”

Cường giả Nhân Bảng không phải là kẻ đần, ngươi đã có tin tưởng, ta cũng sẽ theo ngươi liều một lần.

Tô Tín vỗ vai Đào Thiên và nói: “Đào quán chủ ngươi yên tâm đi, ta cam đoan ngươi sẽ không hối hận vì quyết định hôm nay.”

“Mạnh công tử, vậy kế tiếp ngươi định làm như thế nào?”

Nếu đã hạ quyết tâm đầu nhập dưới trướng Yến Khuynh Tuyết, Đào Thiên cũng nhanh chóng điều chỉnh tư thái nên có.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 174 - Thuyết Phục (2)

Tô Tín nói: “Cường giả dưới trướng Yến tiểu thư quá ít, võ giả Tiên Thiên chỉ có ta và ngươi là không đủ dùng, cho nên ta ý

định đi mời chào thêm vài người, tiếp theo ta chuẩn bị đi tìm ‘ Đoạn Đao thủ ’ Niếp Phương.”

Đào Thiên trầm giọng nói: “Ta có kết giao với Niếp Phương, binh khí trong võ quán của ta đều đặt hàng trong cửa hàng binh khí của Niếp Phương.”

“Tuy tay nghề của hắn không bằng những luyện khí đại sư chế tạo binh khí hoàng cấp nhưng binh khí qua tay hắn đều là tinh phẩm khi so với những loại khác.”

Tô Tín gật đầu, nếu như vậy phương diện luyện khí của Niếp Phương còn không tệ, còn kém một bước có thể xưng là đại sư.

Binh khí chia làm bốn đẳng cấp thiên địa huyền hoàng nhưng binh khí có phẩm cấp như thế rất hiếm thấy, trong giang hồ đã ít càng ít.

Binh khí có phẩm cấp đều là luyện khí đại sư luyện ra, hơn nữa sẽ có tên của binh khí, chúng có đủ loại kỳ dị giống như Du Long Kiếm trong tay Tô Tín, đây là binh khí hoàng cấp.

Có thể chế tạo ra một thanh binh khí hoàng cấp, người chế tạo ra binh khí có tư cách đặt tên cho binh khí của mình, cũng trở thành luyện khí đại sư.

Tuy Niếp Phương không phải luyện khí đại sư nhưng tay nghề của hắn rất têếp cận, thiếu một kiện binh khí đánh ra uy danh mà thôi.

“Đào quán chủ, tính tình Niếp Phương như thế nào? Có khả năng bị ta mời chào hay không?”

Tô Tín hỏi.

Đào Thiên suy nghĩ một lát, lắc lắc đầu nói: “Rất khó, Niếp Phương người này nói khách khí là chất phác, nói không khách khí là cứng đầu, hắn không có hứng thú với chiến đấu, hắn chỉ cảm thấy hứng thú với luyện khí mà thôi.”

“Cho dù gia nhập phong vân lôi, hắn cũng vì đạt được tiền tài từ phong vân lôi.”

“Hắn có danh hiệu ‘ Đoạn Đao Thủ ’ càng thú vị, hắn tu luyện một môn võ công luyện tay, dùng nội công hỏa hệ tạo ra đôi tay vô kiên bất tồi, lúc luyện tới đại thành có thể dung kim luyện thiết cho nên bị luyện thành thiết thủ.”

“Hắn tham gia phong vân lôi dùng võ công này nhiều nhất, hắn sẽ mau chóng đánh nát binh khí trong tay đối thủ, sau đó nhanh chóng chấm dứt chiến đấu.”

“Đến cuối cùng hắn nói với nhân gia có thể nhờ hắn luyện lại binh khí, giảm giá 80%, cam đoan sẽ không gãy như thế nữa.”

Nghe được Đào Thiên nói như vậy, Tô Tín lập tức cảm thấy cổ quái.

Dựa theo lời hắn nói, Niếp Phương này là người thú vị, đánh gãy binh khí của người ta còn làm sinh ý, thật sự làm người ta dở khóc dở cười.

“Nếu như vậy ngươi dẫn ta đi gặp hắn đi.”

Tô Tín nói.

“Mạnh công tử xin chờ một chút, ta dàn xếp đệ tử võ quán đã.”

Đào Thiên nói.

Hắn bỗng nhiên gia nhập dưới trướng Yến Khuynh Tuyết, hắn tạm thời không thể quản lý Đông Lâm võ quán, hắn cũng cần phải giải thích với đám đệ tử mới

được, dù sao người ta tới võ quán học võ công mà.

Đợi đến lúc Đào Thiên bảo đám đệ tử rời đi, hắn đi phía trước dẫn đường, đi vào cửa hàng binh khi của Niếp Phương.

Niếp Phương mở cửa hàng binh khí rất đơn sơ, thậm chí cũng không thể gọi cửa hàng binh khí, còn không bằng gọi là tiệm rèn thì đúng hơn.

Mặt tiền cửa hàng dài hơn mười trượng không có tên, cửa lớn mở rộng, bảy, tám bếp lò thợ rèn nằm bên trái, trên mặt đất bày các loại khoáng thạch lộn xộn, trên tường bên phải treo đầy đủ các loại binh khí.

Nếu như đổi các loại binh khí này các loại nông cụ thì nó biến thành cửa hàng thợ rèn.

Lúc này trong cửa hàng có một người chừng ba mươi, thân hình cao lớn đang vung vẩy thiết chùy chế tạo kiếm phôi, hắn ở trần, từng khối cơ bắp nổi lên vô cùng uy mãnh.

Bên cạnh hắn có hai tên thợ rèn học đồ đang thổi gió, bổ sung nguyên liệu, một tên học đồ khác ở bên cạnh chiêu đãi khách nhân.

Đừng nhìn tiệm rèn của Niếp Phương vẻ ngoài không được tốt lắm nhưng khách nhân ra vào không dứt, gần như không có lúc nào không có khách.

Hơn nữa giá cả binh khí của Niếp Phương cũng không rẻ, thanh kiếm bằng thép tinh bình thường giá vạn lượng, hơn nữa đều không trả giá, ngươi thích mua thì mua.

Nhiếp phương có thể nói là luyện khí sư nổi danh nhất thành Thương Sơn, binh khí chính là cái mạng thứ hai của võ giả.

Niếp Phương chế tạo ra đồ vật có danh tiếng không cần phải bàn, những võ giả này có nghèo hơn nữa cũng phải tích lũy mua binh khí, sẽ không ai keo kiệt ở phương diện này.

Đứng quan sát trước cửa hàng cả buổi, Tô Tín kinh ngạc nói: “Sinh ý cửa hàng của Niếp Phương tốt như vậy, tại sao hắn không chuẩn bị mặt tiền cửa hàng tốt hơn một chút? Chẳng phải như vậy càng kiếm lời nhiều hơn…”

Đào Thiên cười khổ nói: “Mạnh công tử có chỗ không biết, tốc độ kiếm tiền của Niếp Phương không chậm nhưng hắn dùng tiền còn nhanh hơn.”

“Từ xưa tới nay luyện khí sư và luyện đan sư tiêu tiền nhiều nhất, luyện đan sư còn có thể tốt hơn một chút, một ít đan dược có thể dựa vào đan phương luyện ra, sẽ ít khi có thất bại.”

“Nhưng luyện khí sư không giống, muốn chế tạo ra một thanh binh khí không phẩm cấp dễ dàng, mỗi một thanh binh khí có phẩm cấp đều là độc nhất vô nhị.”

“Cho dù luyện khí đại sư có thể luyện ra một thanh, nhưng nếu ngươi bảo hắn chiếu vào thanh thứ nhất luyện thêm thanh thứ hai, như vậy thanh thứ hai sẽ sinh ra biến hóa, không có khả năng giống như đan dược, chỉ cần chiếu vào đan phương luyện chế dược hiệu liền giống như đúc.”

“Cho nên Niếp Phương kiếm lời đều sử dụng vào mua khoáng thạch để luyện ra một thanh binh khí có phẩm cấp chân chính, đáng tiếc hắn vẫn không thành công, hơn nữa hắn ngày bình thường còn mua sắm không ít tài nguyên tu luyện, cũng không thừa nổi bao nhiêu tiền lại cửa hiệu mặt tiền.”

“Dù sao thanh danh Niếp Phương đã nổi danh khắp thành Thương Sơn, người người đều biết, cũng không cần làm ra nhiều thứ bài biện như vậy.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 175 - Chiêu Số Vô Lại (1)

Đám người Tô Tín đứng ở cửa ra vào cửa hàng binh khí cả buổi, đợi đến lúc Niếp Phương hoàn thành kiếm phôi trong tay triệt để thì bọn họ mới đi vào.

Nhìn thấy Đào Thiên, Niếp Phương tùy tiện nói: “Lão Đào, lần trước ngươi vừa mới mua một đám binh khí cho võ quán, vì sao hiện tại lại muốn nữa?”

Đào Thiên lắc lắc đầu nói: “Không phải ta tìm ngươi, mà là vị Mạnh công tử này tìm ngươi.”

Tô Tín nhú chắp tay nói: “Tại hạ Mạnh Thanh Trạch, bái kiến Nhiếp huynh.”

“Mạnh Thanh Trạch?”

Niếp Phương lập tức nhăn cau mày, đương nhiên hắn có nghe qua đại danh của Mạnh Thanh Trạch, hắn và mình bắn đại bác cũng không kéo nổi quan hệ với nhau, hắn tìm đến mình làm gì vậy?

“Không biết Mạnh công tử tìm ta có chuyện gì?”

Niếp Phương cũng chắp tay nói với Tô Tín, ngữ khí rất khách khí.

Dù sao đối phương cũng là tuấn kiệt Nhân Bảng, tương lai thành tựu bất khả hạn lượng, Niếp Phương cũng không muốn trêu vào người ta.

Tô Tín cười cười nói: “Rất đơn giản, ta muốn mời Nhiếp huynh gia nâập dưới trướng Yến tiểu thư, đến lúc đó tài liệu luyện khí của Nhiếp huynh sẽ do Yến tiểu thư bao toàn bộ.”

Nghe xong lời này ngữ khí của Niếp Phương cũng không khách khí nữa, nói thẳng: “Thật có lỗi, ta Niếp Phương chỉ là thợ rèn, ta chỉ muốn rèn sắt mà thôi, ta không muốn dính vào lục đục trong thành Thương Sơn, Mạnh công tử mời ngươi trở về đi.”

Tô Tín trầm giọng nói: “Niếp huynh, loại chuyện này không phải ngươi nói không chộn rộn là được, dùng thực lực ngươi đã xem như nhân vật một phương trong thành Thương Sơn, tương lai ngươi nhất định phải lựa chọn đứng thành hàng, ngươi trốn không thoát.”

Niếp Phương cười lạnh nói: “Chuyện tương lai chờ tương lai nói sau, dù sao hiện tại ta không đứng thành hàng với ai.”

“Vậy thì thật có lỗi, tại hạ chỉ có thể sử dụng một ít thủ đoạn phi thường.”

Tô Tín thản nhiên nói.

“Ngươi muốn như thế nào?”

Tô Tín chỉ vào cửa hàng binh khí nói: “Nếu ngươi không đáp ứng, ta sẽ đứng ở đây không đi, khách của ngươi tới ta sẽ bức rời đi, ngươi phải tin tưởng, ta có thực lực này.”

“Mạnh Thanh Trạch! Ngươi quả thực quá vô sỉ!”

Niếp Phương bị tức giận đỏ mặt.

Tô Tín thân là võ giả Tiên Thiên, hơn nữa đứng hàng Nhân Bảng, hắn đương nhiên có thực lực như vậy.

Nếu Tô Tín làm như vậy, cửa hàng binh khí của hắn đừng mong khai trương nữa.

Đào Thiên và Phương Hạo đứng sau lưng Tô Tín cũng sững sờ, bọn họ dùng ánh mắt khó tin nhìn Tô Tín, không nghĩ tới hắn lại dùng chiêu số thiếu đạo đức như vậy, cũng quá mức bỉ ổi rồi.

Tô Tín nói: "Nhiếp huynh, ta đã đủ khách khí, trên giang hồ còn có nhiều thủ đoạn không biết xấu hổ hơn ta, còn có nhiều biện pháp hơn nữa."

Niếp Phương tức giận bàn tay run rẩy: "Mạnh Thanh Trạch! Ngươi uổng là tuấn kiệt Nhân Bảng! Loại chuyện này ngươi cũng làm được, ngươi còn có xấu hổ hay không? Ngươi quả thực làm mất mặt sư phụ ngươi."

Tô Tín lắc lắc đầu nói: "Nhiếp huynh, ngươi nói sai rồi, Nhân Bảng chỉ xem thực lực, cũng không phải nhân phẩm? Thứ tư Nhân Bảng là ' Hỏa Vực Ma Thần ' Diễn Na La từng tàn sát một tộc hơn vạn người tại Tây Vực, người ta cũng đứng top mười Nhân Bảng a."

"Tuy ta không phải ma đầu nhưng cho tới bây giờ cũng không phải hiệp sĩ, sư phụ ta cũng giống như vậy, lão nhân gia từng làm ra chuyện cướp dâu, ta làm đệ tử nâẫu nhiên đùa nghịch xỏ lá thì có gì lạ chứ"

Niếp Phương lập tức nói không ra lời, người ta đã nói rõ không biết xấu hổ, bản thân mình có thể làm gì?

Lúc này Tô Tín nói: "Như vậy đi Niếp huynh, ta cũng không muốn quá mức bức ngươi, chúng ta lập một đổ ước, hiện tại chúng ta đấu một hồi, ta đứng bất động tiếp mười chiêu mà di động nửa bước thì ta sẽ rời đi. Nếu như không thể, ngươi đáp ứng ta gia nhập dưới trướng Yến tiểu thư."

Nội tâm Niếp Phương tính toán thực lực của hai bên, hắn biết rõ Tô Tín rất mạnh, thậm chí ba người Trương Nghiễm liên thủ cũng không đánh lại Tô Tín.

Hắn cũng không phải đám người Trương Nghiễm có thể so sánh, hắn đứng thứ mười sáu tên phong vân bảng a.

Hơn nữa hiện tại cũng không phải bảo hắn đánh bại Tô Tín, chỉ cần trong mười chiêu bức Tô Tín di động nửa bước thì hắn tin tưởng mình vẫn có thể làm được.

“Được, đổ ước này ta tiếp.”

Niếp Phương một lời đáp ứng.

Tô Tín cười tủm tỉm nói: “Niếp huynh ngươi tìm địa phương đi, nơi này là đường cái không tiện đâu.”

Vốn đường phố thành Thương Sơn có không ít người qua đường, hơn nữa có không ít võ giả tới đây mua binh khí của Niếp Phương, hai người nói chuyện cũng hấp dẫn không ít người chung quanh.

Một bên là thứ mười sáu phong vân bảng ‘ Đoạn Đao Thủ ’ Niếp Phương, một là cường giả Nhân Bảng Mạnh Thanh Trạch, hai người đều là nhân vật được không ít người chú ý.

Niếp Phương hừ lạnh một tiếng nói: “A Sáng, đóng cửa hàng lại, chúng ta đi hậu viện.”

Một gã học đồ lập tức đóng cửa hàng binh khí, những người còn lại cũng đi tới hậu viện của Niếp Phương.

Hậu viện cửa hàng binh khí là nơi chứa đựng khoáng thạch nó rộng chừng trăm bước, hơn nữa Tô Tín đổ ước là hắn không thể di động, nơi này đủ cho hai người tỷ thí rồi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 176 - Chiêu Số Vô Lại (2)

Tô Tín đứng lại, hắn dùng Du Long Kiếm vẽ một vòng tròn dưới chân.

“Được rồi, Niếp huynh, ngươi có thể ra tay.”

“Ta cũng không khách khí.”

Bỗng nhiên hai tay Niếp Phương sinh ra màu đỏ như lửa, nhiệt lực nóng bỏng cực kỳ đáng sợ.

Đây chính là tuyệt kỹ Luyện Thiết Thủ thành danh của Niếp Phương, đao kiếm bình thường bị hắn chạm vào sẽ đứt gãy.

Thời điểm lên phong vân lôi Niếp Phương luôn đánh gãy binh khí của đối phương, cũng không phải chỉ vì làm sinh ý, mà là hắn không muốn thật liều chết với đối phương.

Nếu không một khi đánh thật, một kích Luyện Thiết Thủ của hắn có uy lực cực kỳ khủng bố, có khả năng đánh chết đối thủ.

Niếp Phương đánh một chưởng về phía Tô Tín, nhiệt lực Luyện Thiết Thủ không khác gì lò rèn nóng bỏng nện vào ngực Tô TÍn.

Nhưng Tô Tín lại không chút hoang mang, Du Long Kiếm trong tay đâm ra, lực lượng nặng nề đánh lên Luyện Thiết Thủ của Niếp Phương, hoa lửa bắn tung tóe, vị trí bàn tay và mũi kiếm tương giao còn sinh ra tiếng nổ lớn.

Sau khi tiếp một kiếm này, Niếp Phương cảm giác được có lực lượng đáng sợ

ập tới, hắn cảm thấy đối phương không phải dùng kêếm mau lẹ tấn công hắn, mà là một thanh đại đao nặng nền oanh kích.

Tô Tín mỉm cười vui vẻ, Long Tượng Bàn Nhược Công của hắn tiếp cận tầng

hai.

Lực lượng của hắn không phải không lớn, chỉ có điều Tô Tín vẫn thờ phụn tín điều xuất ra khí lực nhỏ nhất tạo thành tổn thương lớn nhất.

Nếu có thể công kích vào nhược điểm của đối phương, hết lần này tới lần khác lại chính diện đón đỡ đối phương công kích, lựa chọn cứng đối cứng, đó không phải là cương mãnh, là ngươi có bệnh.

Lực lượng của Tô Tín hiện tại thừa sức cứng đối cứng.

Một kích của Niếp Phương không đắc thủ, hắn không ngừng vung song chưởng, phạm vi vài bước quanh hắn 8nóng bỏng như lò lửa, Luyện Thiết Thủ công kích mang theo sóng nhiệt

rất mạnh, thậm chí còn có hoa lửa bắn ra ngoài dọa đám học đồ nhanh chóng dời các khoáng thạch trân quý ra xa.

Nếu làm tổn hại những bảo bối này, sư phó có thể lột da bọn họ, mặc dù nói đây là Niếp Phương tạo thành.

Tô Tín không có nửa phần né tránh, Du Long Kiếm bộc phát kiếm quang sáng ngời, động tác nhìn như chậm chạp đâu ra a, mỗi một kiếm cũng có thể đánh thẳng vào Luyện Thiết Thủ của Niếp Phương, làm cho chưởng của đối phương không tới gần mình ba bước, thiếu chút nữa làm Niếp Phương nghẹn thổ huyết.

Kỳ thật Tô Tín xem ra Niếp Phương có ưu điểm và nhược điểm rõ ràng.

Ưu điểm chính là Luyện Thiết Thủ có uy lực khủng bố.

Tô Tín ỷ vào lực lượng của Long Tượng Bàn Nhược Công mới dám cứng đối cứng với hắn.

Hơn nữa Du Long Kiếm trong tay hắn cũng chiếm đại tiện nghi, nếu không

phải Tô Tín sử dụng Du Long Kiếm mà là binh khí nào khác đã không ngăn được Luyện Thiết Thủ oanh kích.

Nhược điểm của Niếp Phương cũng nằm trong Luyện Thiết Thủ.

Cái gọi là Luyện Thiết Thủ alfm Tô Tín cảm giác nó là phương bản tiến hóa của Thiết Sa Chưởng, hơn nữa Niếp Phương quá mức chú trọng vào tu luyện hai tay làm thân pháp, chưởng pháp của hắn vô cùng bình thường, thậm chí còn không tinh diệu bằng võ giả Hậu Thiên.

Niếp Phương càng đánh càng đổ mồ hôi, Phương Hạo lúc này hô to: “Đã đến mười chiêu! Mười chiêu đã qua, đã là mười ba chiêu.

Niếp Phương uể oải dừng tay, mười chiêu đã qua nhưng hắn không có làm Tô Tín di động nửa bước.

Lúc này hắn sững sờ nhìn Du Long Kiếm trong tay Tô Tín, thất thanh nói:

“Kiếm của ngươi là binh khí hoàng cấp?”

Vừa rồi khi tỷ thí hắn không chú ý, hiện tại hắn hắn nhớ tới binh khí bình thường khẳng định không thể nào ngăn cản mười chưởng của hắn.

“Kêếm trong tay ta đúng là binh khí hoàng cấp.”

Tô Tín nhìn Niếp Phương, không rõ vì sao hắn kích động như thế.

Hai mắt Niếp Phương tỏa sáng nhìn Du Long Kiếm trong tay Tô Tín: “Mạnh công tử, chỉ cần ngươi đáp ứng cho ta mượn kiếm trong tay nghiên cứu vài ngày, ta không nói hai lời sẽ đi theo ngươi.”

Tô Tín sững sờ, nói: “Cho ngươi nghiên cứu vài ngày đương nhiên không có vấn đề, ngươi mượn Du Long Kiếm của ta làm gì?”

Niếp Phương hưng phấn nói: “Đương nhiên là nghiên cứu phương thức rẻn thanh kiếm này, nghiên cứu vì sao đại sư luyện chế nó có thể rèn ra Du Long Kiếm.”

“Ta đã từng thử qua vô số lần rèn binh khí hoàng cấp, đáng tiếc lúc nào cũng thất bại, cho nên ta vẫn muốn quan sát binh khí hoàng cấp một cách trực tiếp, rốt cuộc hôm nay cũng có cơ hội.”

Nhiếp Viễn muốn đạt được một thanh binh khí hoàng cấp nghiên cứu trong thời gian dài, đáng tiếc hắn vẫn không tìm được.

Trong binh khí có phẩm cấp, cho dù binh khí hoàng cấp là cấp thấp nhất,nhưng cũng không phải dễ có được như thế.

Chỉ có luyện khí đại sư mới có thể luyện chế ra binh khí có phẩm cấp, mỗi một kiện đều là độc nhất vô nhị, sản lượng hàng năm cực thấp, cho dù là luyện khí đại sư luyện chế số lượng cao nhất, tác phẩm hàng năm tuyệt đối không vượt qua ba kiện.

Huống hồ muốn luyện chế binh khí huyền cấp, địa cấp hay thiên cấp, bọn họ càng hao phí thời gian dài hơn, ngươi còn

phải tìm kiếm tài liệu, một vị luyện khí đại sư thậm chí có thể hao phí thời gian cả đời cho tác phẩm của mình.

Cho nên trên giang hồ hàng năm có sản lượng binh khí có phẩm cấp ít tới mức đáng thương, đại bộ phận binh khí của mọi người là truyền thừa.

Dù sao người sẽ chết nhưng binh khí trong tình huống bình thường sẽ không hư hao.

Trong cả thành Thương Sơn, chỉ có thành chủ Yến Hoàng Cửu có một thanh binh khí huyền cấp thượng pâẩm.

Thế lực võ lâm Tương Nam truyền thừa hơn trăm năm, binh khí hoàng cấp của bọn họ không nhiều nhưng tuyệt đối không ít, đáng tiếc Niếp Phương không có quan hệ gì với bọn họ nên không thể mượn được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 177 - Hồng Liệt Đào (1)

Nếu là người biết rõ Niếp Phương chỉ cần nghiên cứu Du Long Kiếm liền đáp ứng gia nhập dưới trướng Yến Khuynh Tuyết thì Tô Tín cũng không phí nhiều sức lực đi khiêu khích Niếp Phương, sau đó còn đánh bạc với đối phương làm gì.

Sau đó Tô Tín nhớ tới một sự kiện, hắn nói với Niếp Phương: “Nhiếp huynh, ngươi cũng nhìn thấy Du Long Kiếm của ta, mỗi lần xuất kiếm đều có tiếng vang thật lớn, ngươi có thể làm cho tiếng vang của nó biến mất hay không? Hơn nữa có thể tháo đồ chơi này xuống không?”

Vấn đề Du Long Kiếm vẫn bị Tô Tín xem nhẹ.

Hiện tại thân phận của hắn là Mạnh Thanh Trạch, nó là đồ vật tiêu chí của Tô Tín lúc trước, tốt nhất không nên lộ ra.

Người ta biết danh hiệu của hắn trên Nhân Bảng chính là khoái kiếm, trên Hắc bảng cũng có tên của hắn.

Có người muốn giết hắn lãnh thưởng nhất định sẽ đi tới Thường Ninh phủ điều tra mọi việc về hắn.

Du Long Kiếm của Tô Tín xuất hiện không ít, đặc biệt là âm thanh Du Long Kiếm quả thực là độc nhất vô nhị, rất có thể sẽ bị người ta nhắm vào.

Cho nên Tô Tín nghĩ tới sự kiện này liền muốn giấu Du Long Kiếm đi, nếu không cũng chỉ có thể tạm thời không dùng nó.

Nếu không bị người nhìn ra mánh khóe, tất cả bố trí của hắn tại thành Thương

Sơn đều uổng phí, hơn nữa bản thân còn có thể lâm vào đuổi giết vô tận.

Hiện tại nhìn thấy Niếp Phương, thủ đoạn luyện khí của hắn gần với các luyện khí đại sư, không biết hắn có thể cải tạo Du Long Kiếm hay không..

Niếp Phương tiếp nhận Du Long Kiếm trong tay Tô Tín, cẩn thận tra xét chừng một phút đồng hồ, lúc này hắn chặc lưỡi thở dài: “Quả nhiên là suy nghĩ thiên tài, tiểu cầu che tay sẽ tiêu trừ lực phản chấn, lúc đối diện đối địch sẽ gia tăng độ bén của Du Long Kiếm, có thể dễ dàng chặt đứt binh khí đối thủ.”

“Vì sao Mạnh công tử ngươi muốn nó không phát ra âm thanh? Đặc điểm của Du Long Kiếm chính là phát ra tiếng long ngâm, xóa âm thanh đi chẳng phải hữu dah vô thực.”

Tô Tín nói: “Đối địch chính diện tự nhiên không sợ tuy âm thầm đánh lén thì âm thanh chính là nét bút hỏng.”

Nghe cường giả Nhân Bảng, thanh niên tuổi trẻ tuấn kiệt nói ra bốn chữ ‘ âm thầm đánh lén ’ làm mọi người không kịp thích ứng.

Loại chuyện âm thầm đánh lén này không phải bị người ta phỉ nhổ sao? Tại sao vị này lại nói ra quang minh chính đại như vậy.

Tô Tín khẽ cười nói: “Các vị cũng đều là người từng trải, các ngươi nên biết lúc chém giết sinh tử thì đâu thèm quan tâ là đánh lén hay đánh chính diện.”

“Người ta đã muốn giết ngươi, ngươi còn chơi quang minh chính đại như vậy, loại người ngu ngốc như thế chết cũng đáng đời.”

Niếp Phương và Đào Thiên đều cười, đúng là đạo lý như vậy.

Bọn họ bước chân vào giang hồ không ít thời gian, nếu vào thời điểm đối địch chém giết lẫn nhau đều sẽ dùng một ít thủ đoạn đánh lén âm thầm.

Chuyện này nói ra không dễ nghe, âm thầm đánh lén là hành vi bỉ ổi, chỉ những người tà phái mới làm, cho dù bọn họ dùng cũng là bất đắc dĩ.

Đây là cách các danh môn chính phái nói thường xuyên, mục đích là muốn sửa hành vi của người ta, Tô Tín nói quang minh chính đại như vậy đúng là hiếm thấy.

Bởi vì như thế, Niếp Phương và Đào Thiên ngược lại cảm giác vị Mạnh công tử nàyquang minh lỗi lạc, không có giống với một đám tiểu nhân dối trá làm ra nhiều chuyện che dấu mục đích của mình.

Niếp Phương suy nghĩ chốc lát, nói: “Ta có thể chế tạo một tầng ngăn cách âm thanh, chỉ có thể làm âm thanh giảm tới mức thấp nhất, không có khả năng hoàn toàn không có âm thanh, trong khoảng cách một bước mới có thể nghe thấy âm thanh.”

Tô Tín gật đầu nói: “Vậy thì đa tạ Niếp huynh.”

Niếp Phương nói: “Việc rất nhỏ, hiện tại ra có thể làm giúp Mạnh công tử, A Sáng, chuẩn bị lò”

Tên học đồ cơ linh lập tức châm lửa và thông gió, Niếp Phương đi vào hậu viện tìm một khối khoáng thạch màu đen giống như tổ ong.

Hai tay của hắn huy động đại chùy và đập nát khoáng thạch cùng tinh luyện, sau đó hắn lại đổi một cái chùy nhỏ và khoan sắt không ngừng đục lỗ trên khoáng thạch, bắt chước hình dạng quả cầu che tay Du Long Kiếm, hắn chế tạo với tốc độ thật nhanh, từ khi bắt đầu tới kết thúc không dùng tới một phút đồng hồ.

Quả cầu này có màu bạc, mặt ngoài hơi gồ ghề, Niếp Phương đánh bóng sau đó lại đặt lên che phủ tiểu cầu trên Du Long Kiếm, vậy mà kín kẽ không có khe hở nào.

Niếp Phương giao Du Long Kiếm cho Tô Tín, Tô Tín múa hai cái, quả nhiên âm thanh cực kỳ bé nhỏ, ngoài một bước không thể nghe được âm thanh

Niếp Phương nói: “Ta dùngThâm Hải Trầm Ngân chế tạo, nó có hiệu quả cách âm rất tốt, rất nhiều người đều ưa thích dùng nó chế tạo dao găm, dùng đánh lén ám sát.”

Màu sắc của nó không tương xứng với Du Long Kiếm nên cần phải mạ màu đồng cho nó.

Màu của Du Long Kiếm là màu đồng thau mang theo đỏ thẫm, hoàn toàn tương phãn với phần che tay màu bạc.

Đây chính là điểm Tô Tín muốn, không chỉ âm thanh giảm bớt còn cải biến cả ngoại hình, việc này càng làm người ta khó nhận ra.

“Không cần, cứ như vậy là tốt rồi.”

Tô Tín nói ra.

Niếp Phương lắc đầu đáng tiếc, đối với luyện khí sư như hắn mà nói, một kiện tác phẩm nhất định phải hoàn mỹ vô khuyết mới được.

“Đi thôi, còn thiếu một người cuối cùng, chúng ta đi tìm vị ‘ khi bại khi thắng ’ Hồng Liệt Đào a.”

Niếp Phương cùng Đào Thiên chưa từng tiếp xúc với Hồng Liệt Đào, không biết hắn ở địa phương nào, có Phương Hạo ở đây nên chuyện này rất đơn giản, hắn có rất nhiều hồ bằng cẩu hữu trong thành Thương Sơn, sẽ hỏi thăm ra ngay thôi.

“Công tử, Hồng Liệt Đào đang uống rượu trong tửu lâu trên phượng nhai, chúng ta đi qua là gặp được hắn.”

Tô Tín gật gật đầu, cả đám đi tới phượng nhai ở phía tây.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 178 - Hồng Liệt Đào (2)

Phương Hạo nói Hồng Liệt Đào đang ở tửu lâu, kỳ thật nó chỉ là tửu quán thấp bé mà thôi.

Cho dù là võ giả Hậu Thiên bình thường cũng không muốn đến đây, nhưng hết lần này tới lần khác Hồng Liệt Đào thân là cường giả Tiên Thiên lại uống rượu tại nơi này.

Hồng Liệt Đào ước chừng hơn bốn mươi tuổi, trên mặt râu ria xồm xàm có phần lôi thôi.

Bên cạnh hắn có trường đao tối như mực, hắn uống rượu hâm nóng với đậu tằm, uống thập phần thích ý.

Ba người Tô Tín đi đến đây, Hồng Liệt Đào sớm phát hiện ra khí tức của ba người thuộc về khí tức võ giả Tiên Thiên.

Hắn làm như không nhìn thấy, vẫn ăn uống như ban đầu.

Tô Tín cất cao giọng nói: “Hồng huynh, tại hạ Mạnh Thanh Trạch, đại biểu Yến Khuynh Tuyết Yến tiểu thư tới đây mời ngươi cùng cộng sự.”

Hồng Liệt Đào lười biếng uống cạn rượu và nói: “Lão tử cũng mặc kệ ngươi là đại biểu ai đến, nếu ngươi có thể đánh phục lão tử, ngươi bảo lão tử làm cái gì lão tử làm cái gì.”

Trong ba người, Hồng Liệt Đào cho ra điều kiện mời chào rõ ràng nhất.

Người này chính là người hồ đồ, là kẻ thích dùng nắm đấm nói chuyện.

Tô Tín híp mắt nói: “Chỉ cần đánh phục ngươi thì nói gì ngươi cũng nghe?”

Hồng Liệt Đào cười hắc hắc và nói: “Lão tử còn có thể lừa ngươi hay sao? Trước kia đám người Yến gia đều tới mời chào lão tử, đáng tiếc đám người kia không dùng được, nếu không thể đánh lão tử phục, cho dù lão tử dốc sức liều mạng cũng không đầu nhập bọn chúng.”

“Ngươi cũng giống như vậy, lão tử biết rõ Mạnh Thanh Trạch ngươi là cường giả Nhân Bảng, thanh kiếm của ngươi là binh khí hoàng cấp sao? Nếu ngươi dùng nó động thủ với lão tử, lão tử không phục.”

“Sư phụ của ngươi là Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư khẳng định truyền cho ngươi không ít vũ kỹ cường đại, những thứ này ngươi dùng thì lão tử không phục.”

Phương Hạo đứng sau lưng lầm bầm nói: “Cái này không cho dùng, cái kia

không cho dùng, ngươi dứt khoát bảo công tử dùng hai tay đánh với ngươi cho rồi.”

Hồng Liệt Đào người này không có chút phong phạm cao thủ gì, ngay cả Phương Hạo cũng nhìn không được.

Tuy Phương Hạo lầm bầm, Hồng Liệt Đào làm như không thấy, hắn chỉ nhìn Tô

Tín.

“Thế nào, điều kiện này Mạnh công tử ngươi đáp ứng hay không?”

“Không có vấn đề, ta đáp ứng.”

Tô Tín ném Du Long Kiếm trong tay cho Niếp Phương, hắn nói với Đào Thiên nói: “Đào quán chủ, cho ta mượn dùng bội kiếm của ngươi một lát.”

Đào Thiên lập tức ném trường kiếm cho Tô Tín.

Tuy bội kiếm của hắn không phải binh khí hoàng cấp nhưng cũng là Long

Tuyền Kiếm do Niếp Phương tỉ mỉ chế tạo, thân kiếm dài hẹp, chất lượng thép sắc

bén.

“Đi ra ngoài đánh đi, phá hỏng tửu quán của người ta là không tốt.”

Tô Tín thản nhiên nói.

Hồng Liệt Đào nói: “Đương nhiên phảii ra ngoài, đánh ở nơi này không thích hợp lão tử phát huy.”

Vị trí tửu quán này vô cùng vắng vẻ nhưng cũng có một ít người, Phương Hạo lại đi ra ngoài xua đuổi người qua đường và dọn ra một nơi cho hai người.

Tô Tín đứng lại, Hồng Liệt Đào rút trường đao bên hông ra.

Đó là trường đao giống như trảm mã đao nhưng không có chuôi dài như trảm mã đao.

Cầm chặt trường đao trong tay, khí thế trên người Hồng Liệt Đào sinh ra biến hóa nhanh chóng.

Bộ dáng chán chường lôi thôi ban đầu biến thành cực kỳ sắc bén, hắn cầm thanh trường đao trong tay tỏa ra khí tức rét lạnh thấu xương!

Quát lớn một tiếng, Hồng Liệt Đào đã ra tay, trong nháy mắt đao ảnh phô thiên cái địa bao phủ Tô Tín vào trong.

Đào Thiên cùng Niếp Phương đứng xem cuộc chiến và biến sắc.

Đều là cường giả phong vân bảng, cho dù chưa giao thủ với Hồng Liệt Đào nhưng cũng từng xem hắn ra tay.

Nhưng hôm nay Hồng Liệt Đào hoàn toàn không giống Hồng Liệt Đào dĩ vãng, cho dù khí thế trên người hay đao ảnh kinh thiên đều giống như người khác.

Bọn họ hiện tại mới biết được đối địch lúc trước căn bản không phải toàn bộ thực lực của Hồng Liệt Đào, hôm nay nhìn thấy cường giả Nhân Bảng Mạnh Thanh Trạch liền xuất ra chiến ý của mình.

Thân ở giữa đao ảnh, Tô Tín cảm giác sâu nhất, hắn có thể cảm giác được đao ý trong đao của Hồng Liệt Đào.

Đao ý sắc bén vô kiên bất tồi.

Võ đạo phát huy đến mức tận cùng sẽ lĩnh ngộ ra áo nghĩa võ đạo, kiếm có kiếm ý, quyền có quyền ý, đao cũng có đao ý.

Vô tình ý chỉ có hình, tương đương với người không có hồn phách, chỉ là cái xác không hồn.

Đại bộ phận võ giả cảnh giới Tiên Thiên chỉ có thể luyện vũ kỹ đạt tới mức ‘ hình ’, ngay cả Phương Đông Đình của Thanh Thành kiếm phái cũng như vậy, đừng nhìn hắn có thể tiến vào Nhân Bảng nhưng hắn chỉ có thể luyện đạo kiếm của Thanh

Thành kiếm phái tới mức hình mà thôi, cũng không có lĩnh ngộ kiếm ý trong đó.

Không nghĩ tới một võ giả Tiên Thiên không nổi danh trong thành Thương Sơn lại có thể lĩnh ngộ đao ý.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 179 - Tâm Phục Khẩu Phục (1)

Hồng Liệt Đào có được đao ý, kỳ thật Tô Tín cũng có được.

Hận Cực Quyền và Cừu Cực Chưởng của hắn đều là vũ kỹ có được võ đạo tinh nghĩa, chỉ có điều Tô Tín chỉ tu luyện đạt tới 40% độ thành thục, cũng không thể phát huy võ đạo tinh nghĩa của chúng tới mức tận cùng.

Trừ hai môn quyền chưởng này có võ đạo tinh nghĩa, Tô Tín cũng có được kiếm ý của mình.

Tô Tín tu hành khoái kiếm, Huyết Hà Thần Kiếm còn có Đoàn Gia Kiếm Pháp hợp ba thành một và hắn phát hiện công pháp trong tay mình chính là của mình, cũng không có nghĩa hình thành là không thay đổi, chỉ cần chính mình có năng lực, hoàn toàn có thể phát huy ra lực lượng còn mạnh hơn nguyên bản.

Ba loại kiếm pháp hợp nhất, Tô Tín giao phó hình cho kiếm pháp nhưng ẩn chứa kiếm ý, không phải là khoái kiếm âm độc tàn nhẫn, cũng không phải khí tượng vương giả như Đoàn Gia Kiếm Pháp, cũng không có dùng mãu dưỡng kiếm như Huyết Hà Thần Kiếm.

Tô Tín truy cầu kiếm ý chính là “Diệt”! Phá diệt tất cả!

Tất cả võ đạo của hắn chỉ truy cầu lực lượng mạnh nhất, phá diệt tất cả ngăn cản!

Tuy kiếm ý này mơ hồ mới hình thành nhưng nó chỉ là kiếm ý thuộc về một mình Tô Tín, có thể dung nạp bất cứ kiếm ý nào dung nhập vào trong đó.

Long Tuyền Kiếm đâm ra, một kiếm kia nhìn như chậm chạp nhưng lại như mặt trời trực chỉ Hồng Liệt Đào!

Đào Thiên cũng dùng kiếm, hắn nhìn thấy Tô Tín xuất kiếm liền thở dài: "Quả nhiên không hổ là cường giả nổi danh Nhân Bảng, đại đạo tối giản, một kiếm phá vạn pháp nhưng còn tốt hơn quá nhiều kiếm pháp lòe loẹt không cần thiết.

Nếu nói trước kia Đào Thiên từng có suy nghĩ tỷ thí với Tô Tín một phen, nhưng nhìn thấy một kiếm này thì hắn liền bỏ qua ý niệm tranh phong trong đầu.

Đều là tu vi Tiên Thiên Khí Hải Cảnh nhưng Tô Tín chiếm cứ ưu thế không chỉ là tuổi ah.

Trong chiến đấu hiện tại, Tô Tín không có sử dụng lực lượng Huyết Hà Thần Kiếm, hắn chỉ dùng kiếm ý thuần túy của mình ma diệt đao ý của đối phương, thậm chí còn không dùng tới chân khí.

Mà Hồng Liệt Đào bên kia cũng như thế, không phải hắn không dùng, mà là hắn xuất thân tán tu, các loại đao pháp là hắn nghĩ ra, hắn căn bản không có đao pháp cao thâm gì.

Hắn dựa vào đao pháp đơn giản như vậy nhưng ẩn chứa đao pháp sắc bén, lúc này một đường giết tới vị trí thứ mười ba phong vân bảng, thậm chí còn dám vượt cấp khiêu chiến võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh.

Song phương giao thủ hơn trăm chiêu, đánh tới cuối cùng ngay cả Đào Thiên cũng xem không hiểu.

Bọn họ ban đầu còn co rút lực lượng của mình, thậm chí đao kiếm hai bên tương giao đều không nhìn ra dấu vết chân khí, hai người thậm chí còn không dùng cả nội lực, nhìn qua không khác gì hai võ giả Hậu Thiên dang so chiêu nhưng tốc độ nhanh hơn gấp trăm lần.

Dùng tầm mắt của hai người Đào Thiên còn có cảm giác hoa mắt.

Niếp Phương thở dài một hơi và nói: "Bọn họ đã ném đi tất cả nhân tố bên

ngoài, hoàn toàn so đấu võ đạo tinh nghĩa và khống chế đao pháp cùng kiếm pháp cơ bản nhất.

“Hồng Liệt Đào có thể làm được điểm ấy không kỳ quái, bởi vì hắn trừ đao pháp trụ cột ra cũng không có đao pháp cao cấp hơn để tu luyện.”

“Nhưng Mạnh công tử có sư phụ Nguyên Thần Cảnh lại rèn luyện kiến thức cơ bản và võ đạo tinh nghĩa của bản thân tới mức sâu sắc như hiện tại mới khó có được.”

“Những đệ tử đại pháp trong Tương Nam mà ta từng quen biết kém Mạnh công tử quá xa.”

Giao thủ với người như Hồng Liệt Đào, Tô Tín cũng hiểu vì sao lúc trước Yến Trọng Hằng mang theo đệ tử tông môn Tương Nam đánh bại Hồng Liệt Đào nhưng đối phương không phục.

Luận trụ cột, Hồng Liệt Đào không kém hơn bất cứ kẻ nào, có thể ở tu vi Tiên Thiên Khí Hải Cảnh liền lĩnh ngộ ra võ đạo tinh nghĩa, cho dù là cường giả Nhân Bảng cũng không phải ai cũng có thể làm được, tối thiểu nhất Phương Đông Đình làm không được.

Nhưng đáng tiếc hắn trừ đao pháp trụ cột thì không còn cái gì khác, thậm chí Tô Tín có chút hoài nghi, rốt cuộc hắn làm cách nào đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

Hồng Liệt Đào bị người tông môn Tương Nam đánh bại nên hắn không chịu phục, hắn nghĩ đến mình có được tài nguyên và công pháp như đối phương khẳng định mạnh hơn đối phương cả vạn lần.

Lúc đối mặt với Tô Tín, Hồng Liệt Đào lại không sinh ra suy nghĩ này.

Trụ cột kiếm đạo của Tô Tín không kém gì hắn, song phương giao thủ đã mấy trăm chiêu, Tô Tín trừ kiếm pháp cơ bản ra liền không dùng kiếm pháp nào khác, không chỉ có không có bị hắn áp chế, hắn còn bị Tô Tín áp chế ngược lại.

Cuối cùng giao thủ gần ngàn chiêu, trảm mã đao trong tay Hồng Liệt Đào bị Tô

Tín đánh mười sáu kiếm bay ra xa.

Hồng Liệt Đào xoa cổ tay đang run rẩy, cười khổ nói: “Là ta thua, về sau Mạnh công tử ngươi có gì cần phân phó, Hồng Liệt Đào ta khẳng định nghe theo, đương nhiên nếu ngươi bảo ta đi chịu chết thì ta không đáp ứng.

Lúc chưa bị Tô Tín đánh bại thì hắn vô cùng ngạo khí, nói câu nào cũng có ‘ lão tử ’, cho dù Tô Tín là cường giả Nhân Bảng cũng không đặt vào trong mắt.

Hiện tại Tô Tín lại dùng thứ hắn am hiểu nhất đánh bại hắn, hành động này làm Hồng Liệt Đào triệt để tâm phục khẩu phục.

Kỳ thật Tô Tín nói thầm một câu may mắn, hắn thắng cũng không có dễ dàng như vậy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 180 - Tâm Phục Khẩu Phục (2)

Luận trụ cột võ đạo, Hồng Liệt Đào tu hành trảm mã đao vài chục năm, mà Tô Tín lại tu hành chưa tới một năm.

Bình thường mà nói cho dù thiên phú Tô Tín rất tốt cũng không thể bằng Hồng Liệt Đào.

Mỗi lần đạt được vũ kỹ mới thì hệ thống sẽ đưa tặng Tô Tín 5% độ thuần thục.

Không nên xem thường 5% độ thuần thục, điều này đại biểu Tô Tín đạt được bât cứ môn vũ kỹ nào cũng có thể thi triển sơ bộ, tương đương với Tô Tín không duyên cớ đạt được kinh nghiệm vũ đạo và tu hành mấy tháng trời.

Một môn công pháp là 5%, độ thành thục, tích lũy nhiều loại như thế, hơn nữa còn là chủng loaij khác nhau, nhưng bởi vì cái gọi là nhất pháp thông vạn pháp thông, con đường võ đạo trăm sông đổ vào một biển, như vậy tính toán ra trụ cột bản thân Tô Tín cũng không kém.

Huống hồ Tô Tín có thể tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, hắn có thể không cần vào thứ gì khác nhưng lực lượng thân thể rất mạnh, so sánh ra hắn đã chiếm tiện nghi.

Đương nhiên hắn không nói ra việc này, Tô Tín chỉ cười nói: "Hồng huynh không cần lo lắng, ta mời ngươi tới là muốn ngươi giúp Yến tiểu thư tranh đoạt vị trí thành chủ, ta cũng không bảo ngươi đi chịu chết."

"Nếu Yến tiểu thư thật dạt được vị trí thành chủ, thành Thương Sơn tích lũy công pháp trong nhiều năm qua, trong đó có không ít đao pháp, Hồng huynh có thể

lựa chọn thỏa thích."

Tô Tín lại quay người nói với Niếp Phương và Đào Thiên: "Nhiếp huynh và Đào quán chủ cũng như thế, Nhiếp huynh cần tài liệu luyện khí, Đào quán chủ có Đông Lâm võ quán, chỉ cần Yến tiểu thư lên làm thành chủ, các vị cần gì cũng có thể được thỏa mãn."

Ba người Đào Thiên chắp tay với Tô Tín, có lẽ bọn họ không tin Yến Khuynh Tuyết, nhưng tối thiểu thực lực Mạnh công tử trước mặt đã thuyết phục được bọn họ.

Phương Hạo cũng vui mừng và gật đầu.

Hiện tại hắn là người bên phía Yến Khuynh Tuyết, nhìn thấy thực lực người mình mạnh lên cũng làm hắn hưng pâấn không thôi.

Đợi đến lúc Tô Tín dẫn ba người quay về, Tạ Chỉ Yến và Lương bá ngây người không nói thành lời.

Bọn họ không nghĩ tới Tô Tín đi ra ngoài một chuyến liền dẫn ba võ giả Tiên Thiên trên phong vân bảng quay về.

Đặc biệt là Hồng Liệt Đào bài danh mười ba trên phong vân bảng, đây chính là người khó đối phó nhất, Tô Tín làm cách nào mới thu phục hắn?

Tô Tín không có giải thích nhiều như vậy, dù sao thủ đoạn hắn đối phó Niếp Phương quá ám muội.

Hắ giới thiệu ba người Hồng Liệt Đào với Yến Khuynh Tuyết, cũng bảo

Phương Hạo gia nhập dưới trướng Yến Khuynh Tuyết, có một ít chuyện trong thành

Thương Sơn cũng có thể hỏi hắn.

Vào đêm khuya, Lương bá lại một lần nữa bị Yến Hoàng Cửu bảo tới gặp thuật lại chuyện mời chào cao thủ Tiên Thiên.

Tuy hôm nay hắn không tự mình tham dự, hắn biết rõ đều là Phương Hạo nói

cho hắn biết, Phương Hạo cũng không có khoa trương quá phận, chỉ miêu tả Tô Tín càng anh minh thần võ một ít mà thôi, ngược lại xem như chân thật.

Sau khi Yến Hoàng Cửu nghe xong liền bảo Lương bá rời đi, hắn khục khục hai tiếng và nói: “Tử Trọng, ngươi cảm giác Mạnh Thanh Trạch thế nào?”

Một trung niên mang đao đứng trong bóng tối đi tới, hắn mặt trắng không râu, hai mắt vô thần, thần sắc có pâần ngây ngốc như chưa tỉnh ngủ

Nhìn vẻ ngoài có lẽ người ta cho rằng hắn như người ngớ ngẩn, đao trong tay hắn chính là bá đao mạnh nhất thành Thương Sơn, hắn chính là cao thủ đứng đầu phong vân bảng, ‘ Đoạn Phong Đao ’ Liệt Tử Trọng! Cũng là đệ nhất cao thủ dưới trướng Yến Hoàng Cửu.

Liệt Tử Trọng xuất đao cực nhanh, thậm chí lời đồn đao của hắn có thể bổ cuồng phong, cho nên hắn mới có danh hiệu Đoạn Phong Đao.

So sánh với đao của hắn, người khác lại chậm hơn một nhịp, Yến Hoàng Cửu hỏi xong một lúc lâu, dường như Liệt Tử Trọng đang suy nghĩ nên nói gì, lại thêm một lúc mới nói: “Rất không tệ, căn cơ võ công vững vàng, không phụ danh tiếng Nhân Bảng. Làm người tâm tư kín đáo, khẩu tài không tồi.

“Trọng yếu nhất là hắn không cổ hủ, không có bị những lời lẽ giả nhân giả nghĩa chỗ ràng buộc. Chỉ cần hắn phát triển thì

chính là nhân tài không tồi.”

Yến Hoàng Cửu gật gật đầu, thập phần đồng ý cách nói của Liệt Tử Trọng.

Hôm nay Tô Tín dùng ba phương thức khác nhau mời chào ba người, việc này thể hiện ra phong cách hành sự và tính cách Tô Tín.

Đối mặt Đào Thiên, Tô Tín dùng ngôn ngữ công tâm, không dùng một đao một kiếm liền thu phục đối phương, thể hiện rõ tâm tư hắn kín đáo, khẩu tài rất tốt.

Lúc đối mặt Hồng Liệt Đào, Tô Tín không nói nhảm nhiều, đao thật thương thật thuyết phục Hồng Liệt Đào.

Loại thủ đoạn thuyết phục này còn tốt hơn bất cứ lời lẽ hứa hẹn nào khác, võ giả Tiên Thiên đã rất ít tin vào những lời hứa hẹn.

Thủ đoạn Tô Tín đối phó Niếp Phương mới được Yến Hoàng Cửu thưởng thức.

Mặc dù không từ thủ đoạn, hành vi bỉ ổi nhưng trên giang hồ ngươi thành thành thật thật nói chuyện quang minh chính đại, giảng nhân nghĩa đạo đức với người khác, kẻ chết cuối cùng là ngươi.

Liệt Tử Trọng lại nói: “Còn tưởng rằng Tông Hạo Dương sẽ dạy ra đệ tử võ công tốt nhưng tính tình không khác gì hủ nho, không nghĩ tới hắn lại có thủ đoạn dạy bảo tốt như vậy.”

Yến Hoàng Cửu cười to nói: “Ngươi nghĩ sai rồi, tuy thanh danh của Tông Hạo Dương trong võ lâm không tệ nhưng hắn không phải là người cổ hủ.”

“Có thể dùng thân phận tán tu tiến vào Nguyên Thần Cảnh không có ai là người đơn giản, tuy Tông Hạo Dương hành hiệp trượng nghĩa cứu người nhiều, hắn giết người cũng không ít.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 181 - Lũng Đoạn Sinh Ý (1)

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Tín vừa mới ra khỏi phòng đã bị nha hoàn Lục Ly kéo tới phòng khách, nói là có chuyện xảy ra.

Tô Tín đi vào phòng khách, tất cả mọi người đang ở nơi này, Yến Khuynh Tuyết nói khẽ: “Mạnh công tử, vừa rồi đại ca phái người đến nói cho chúng ta biết, bảo chúng ta giữa trưa tới phong vân lôi, chuẩn bị dùng phương thức phong vân lôi tranh thương lộ.”

“Ah? Đây là ý gì?”

Tô Tín cau mày.

Yến Khuynh Tuyết giải thích cặn kẽ với Tô Tín, đây cũng là một phần của khảo nghiệm.

Yến Hoàng Cửu cho mười ba con cái mỗi người một tấm lệnh bài, đại biểu cho mười ba thương lộ.

Mười ba đầu thương lộ cũng không quy định ngươi đi con đường nào, hoàn toàn cần nhờ chính bọn họ định đoạt.

Nhưng mười ba thương lộ này cũng không phải hoàn toàn giống nhau, trong đó có đi thông Tương Nam, cũng có Tương Tây, có tiến về Trung Nguyên, xa nhất thậm chí có tiến về Tây Vực.

Những thương lộ này, mấy thương lộ đi Trung Nguyên là tốt nhất, không riêng gì Trung Nguyên cần một ít đặc sản Tương Nam, Tương Nam cũng cần tài nguyên

sản xuất tại Trung Nguyên.

Thương lộ đi tới Tây Vực mới là nơi giàu có nhất, Tây Vực ba mươi sáu nước có sản vật phong phú, tùy tiện mang một ít trở về sẽ kiếm bộn.

Nhưng ngay cả như vậy mấy thương lộ Tây Vực ba mươi sáu nước lại được dánh giá là kém cỏi nhất.

Bởi vì Tây Vực cách Tương Nam thật sự quá xa, thời gian một năm các thương đội miễn cưỡng có thể đi một lần.

Thời gian khảo nghiệm chỉ có một năm mà thôi, nếu trên đường có ngoài ý muốn xuất hiện, như vậy khảo nghiệm xem như kết thúc.

Ban đầu đám người Yến Trọng Hằng bắt đầu tranh đoạt lệnh bài cũng tập hợp một ít lệnh bài, mấy thương đội cùng lúc xuất phát có thể sử dụng thời gian nhanh nhất đạt được tiền lời, còn nếu cướp đi tới Tương Nam, Tương Tây là thương lộ tương đối gần, như vậy có thể đi một hai lần.

Hiện tại Yến Khuynh Tuyết đã có thực lực chống lại bọn họ, có thực lực tương xứng cho nên không thể trì hoãn được nữa, còn không bằng nhanh chóng lựa chọn một thương lộ và xuất phát.

Tô Tín mỉm cười và nói: "Ta đoán đám người Yến Trọng Hằng khẳng định không biết ngày hôm qua chúng ta mời chào Đào quán chủ, nếu không bọn họ tuyệt đối không dám vào lúc này tổ chức phong vân lôi quyết định thương lộ đâu."

Lúc trước đám người Yến Trọng Hằng đã quyết định xong, phong vân lôi ba ván thắng hai, người thắng tới cuối cùng sẽ có tư cách lựa chọn thương lộ.

Bọn họ cho rằng Tô Tín cũng chỉ có một người, cộng thêm một Lương bá già nua là thua chắc rồi, hiện tại hắn có ba người Đào Thiên, đừng nói ba ván thắng hai, cho dù là năm ván thắng ba cũng có thể chơi.

"Chúng ta lựa chọn thương lộ nào tốt nhất?"

Yến Khuynh Tuyết nhíu mày hỏi: "Hiện tại mười ba thương lộ có sáu cái đi thông các đạo trong Trung Nguyên, bốn cái đi thông Tương Tây, một cái đi thông Tương Nam, hai cái cuối cùng đi thông Tây Vực ba mươi sáu nước."

phương diện thương lộ, Yến Khuynh Tuyết bên này trời sinh sẽ ăn thiệt thòi, bởi vì nàng chỉ có một thương lộ, những người khác trừ Yến Trọng Hằng đều có vài huynh đệ tỷ muội đầu nhập vào, trên người có vài thương lộ.

Tô Tín trầm giọng nói: "Chúng ta ăn thiệt thòi ở số lượng thương lộ, cho dù chúng ta lựa chọn thương lộ tốt nhất cũng

kém đối phương vài lần, cho nên khó khăn của chúng ta rất lớn.”

“Cho nên chúng ta bây giờ không chỉ lựa thương lộ, còn phải tìm thương phẩm, chúng ta mang thứ gì trở về, thứ chúng ta bán ra nhất định phải đạt được lợi nhuận lớn gấp vài lần bọn họ mới được.”

Vẻ mặt đám người Đào Thiên lúc này nghi hoặc nhìn sang Tô Tín, tuy bọn họ không hiểu buôn bán nhưng bọn họ cũng biết thế gian này làm gì có thứ gì đạt được lợi nhuận lớn như thế.

Lương bá là lão nhân thành Thương Sơn, lúc trước hắn cũng từng theo thương đội thành Thương Sơn đi qua không ít nơi, hắn không biết có đồ vật gì có thể giúp bọn họ tìm lợi nhuận lớn gấp vài lần các thương lộ khác..

Tô Tín thản nhiên nói: “Trên đời này cái gì đắt tiền nhất? Đồ vật mua không được mới đắt tiền nhất. Dạng sinh ý gì kiếm tiền nhiều nhất? Lũng đoạn sinh ý mới kiếm tiền nhiều nhất!”

“Độn hàng nâng giá?”

Yến Khuynh Tuyết lập tức kịp phản ứng.

Tô Tín gật gật đầu, không nghĩ tới Yến Khuynh Tuyết lại mẫn cảm với buôn bán như vậy.

“Chúng ta làm gì có đồ vật có thể lũng đoạn? Cho dù chúng ta muốn lũng đoạn,

thế lực khác chắc chắn cũng sẽ có hàng hóa như thế.”

Yến Khuynh Tuyết cau mày nói.

Tô Tín trầm giọng nói: “Yến tiểu thư ngươi có tin ta hay không?”

“Đương nhiên tin.”

Yến Khuynh Tuyết không chút do dự trả lời.

Nếu không có Tô Tín, chỉ sợ nàng hiện tại đã bị đám người Yến Trọng Hằng bức bách giao lệnh bài ra ngoài, triệt để mất đi thân phận người thừa kế, không tin Tô Tín thì nàng có thể tin ai?

“Yến tiểu thư đã tin ta, vậy ngươi lựa chọn thương lộ đi Tương Nam Thường Ninh phủ đi, ta cam đoan ngươi sẽ không hối hận.”

Yến Khuynh Tuyết cũng không có hỏi vì sao, dù sao nàng tin tưởng Mạnh Thanh Trạch, nam nhân này cho tới bây giờ chưa từng làm nàng hối hận bao giờ.

Vào lúc giữa trưa, đám người Yến Trọng Hằng đã tụ tập tại phong vân lôi, chỉ kém Yến Khuynh Tuyết không có mang người tới.

Yến Kế Hằng hừ lạnh một tiếng nói: “Cái giá đỡ của nữ nhân này thật lớn, lại dám để chúng ta chờ nàng.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 182 - Lũng Đoạn Sinh Ý (2)

Yến Thịnh Hằng bên cạnh thản nhiên nói: “Thập tam đệ, tiểu muội dù thế nào cũng là tỷ tỷ của ngươi, ngươi cứ xưng hô như vậy sao?”

Yến Kế Hằng cười lạnh nói: “Cửu ca, ngươi cũng đừng có giả vờ từ bi nữ, lúc trước có người nói nàng không phải con thân sinh của phụ thân không phải là ngươi nói sao?”

Yến Thịnh Hằng lạnh lùng nói: “Thập tam đệ, ăn có thể ăn bậy nhưng không thể nói lung tung.”

Yến Trọng Hằng thấy hai bên cãi nhau thì xem kịch vui.

Hai người này một ngụy quân tử thích làm ra vẻ hào sảng nghĩa khí mời chào nhân tâm, một là tiểu thí hài ỷ vào bản thân còn nhỏ tuổi được phụ thân sủng ái nên không đặt các huynh trưởng vào trong mắt, dù sao tại Yến Trọng Hằng xem ra cũng không thứ gì tốt.

“Đừng cãi, tiểu muội tới rồi.”

Yến Thư Hằng quát một tiếng, sắc mặt lập tức biến đổi.

Mọi người cùng nhìn sang đường cái, chỉ thấy bên phía Yến Khuynh Tuyết trừ Lương Bávà Mạnh Thanh Trạch ra, lúc này còn có thêm ba gương mặt quen thuộc.

Ba người này chính là‘ khi bại khi thắng ’ Hồng Liệt Đào thứ mười ba phong vân bảng, thứ mười sáu ‘ Đoạn Đao Thủ ’ Niếp Phương, thứ hai mươi mốt Đông Lâm võ quán quán chủ Đào Thiên!

Tại sao ba người này lại đi chung với Yến Khuynh Tuyết? Phải biết rằng bọn họ từng mời chào ba người này nhưng phí hết tâm cơ lại không thành công..

Cho dù nhìn từ phương diện nào thì bọn họ cũng mạnh hơn Yến Khuynh Tuyết rất nhiều, chẳng lẽ ba gia hỏa này mù mắt hay sao? Vậy mà lựa chọn Yến Khuynh Tuyết mà không phải lựa chọn bọn họ.

Hơn nữa bốn người đều âm thầm hối hận ngày hôm qua rút người giám thị trở về, bọn họ lại không biết được tin tức lớn như thế.

Từ lần trước Tô Tín đại phát thần uy cho nên đám người Yến Trọng Hằng thật sự có phần kiêng kị, cho nên cũng thu người giám thị Yến Khuynh Tuyết trở về.

Nhưng không nghĩ tới ngày hôm sau Yến Khuynh Tuyết đã làm ra chuyện lớn như thế, nếu biết rõ Yến Khuynh Tuyết có thể mời chào ba người này, bọn họ nhất định sẽ trì hoãn thời gian lựa chọn thương lộ, hơn nữa vận dụng át chủ bài của mình.

Hiện tại đã muộn rồi.

Thần sắc Yến Trọng Hằng âm lãnh nói: “Tiểu muội ah tiểu muội, ngươi chơi chiêu này rất tốt a, ta thật sự hiếu kỳ, rốt cuộc ngươi dựa vào cái gì mời chào bọn họ.”

Hồng Liệt Đào khinh thường nói: “Nhìn bộ dạng âm dương quái khí của ngươi hiện tại, lão tử lúc trước không chọn ngươi là đúng, lão tử nguyện ý đi theo ai thì theo ai, ngươi quản được sao?”

“Lớn mật!”

Võ giả áo đỏ sau lưng Yến Trọng Hằng tức giận quát một tiếng, trên người hắn sinh ra khí thế của cường giả Tiên Thiên sơ kỳ.

Yến Trọng Hằng bình thường mang theo Trương Nghiễm, còn có một võ giả mẫu thân mời từ Ly Hỏa giáo tới chính là kẻ này.

Hồng Liệt Đào khinh thường cười cười: "Ly Hỏa giáo Vương Thông Đảm ah, bại tướng dưới tay mà thôi, có bản lĩnh lên phong vân lôi đánh một trận, xem lão tử giáo huấn ngươi thế nào!"

Tên Ly Hỏa giáo Vương Thông Đảm tức giận sắc mặt tái nhợt nhưng không nói câu nào, bởi vì hắn thật sự không phải đối thủ của Hồng Liệt Đào.

Cho dù là đệ tử đại phái nhưng cũng có phân chia thực lực cao thấp Vương Thông Đảm không thể nghi ngờ thuộc về loại thực lực yếu kém.

Đệ tử thực lực cường đại chân chính, dù cho muốn tới trợ giúp Yến Trọng Hằng cũng chỉ ra tay vào lúc cần thiết, lúc bình thường tất cả mọi người sẽ tu luyện trong tông môn, nào có thời gian rỗi suốt ngày đi dạo sau lưng Yến Trọng Hằng?

Cho nên chỉ có đệ tử yếu kém và cho ra rìa như Vương Thông Đảm mới bị phái tới bảo hộ Yến Trọng Hằng, thuận tiện truyền tin tức cho bọn họ.

Lần trước Yến Trọng Hằng muốn mời chào Hồng Liệt Đào, người xuất thủ đầu tiên chính là hắn, kết quả bị Hồng Liệt Đào hung hăng giáo huấn nhục nhã một phen.

Cuối cùng Yến Trọng Hằng tìm đến đệ tử hạch tâm của Ly Hỏa giáo, tuy thắng Hồng Liệt Đào nhưng hắn không phục, rơi vào đường cùng Yến Trọng Hằng cũng đành phải buông tha mời chào.

"Tốt, rất tốt! Yến Khuynh Tuyết, ta thật sự xem thường ngươi."

Yến Trọng Hằng lạnh lùng ném ra những lời này liền giữ lấy Vương Thông Đảm đang tức sùi bọt mép.

Hiện tại không chỉ là chuyện của một mình hắn, vài huynh đệ khác cũng cảm nhận được nguy cơ nồng đậm.

Tính toán cả Lương bá, thủ hạ trong tay Yến Khuynh Tuyết có tới năm tên võ giả Tiên Thiên, hơn nữa trong đó còn có Mạnh Thanh Trạch là cường giả Nhân Bảng cường đại.

Có thể nói bọn họ không xin tông môn sau lưng giúp đỡ, như vậy thực lực thủ hạ do bọn họ mời chào trong thành Thương Sơn không phải là đối thủ của nàng.

Niếp Phương lười biếng nói: "Ta nói các ngươi có đánh nữa hay không? Ta còn có một kiện binh khí chưa có làm xong a, chẳng muốn lãng phí thời gian với các ngươi, không phải ba ván hai thắng sao? Trận đầu tiên do ta lên đi."

Niếp Phương nói xong liền leo lên phong vân lôi, cũng không cho đối phương thời gian phản ứng.

Yến Kế Hằng hung dữ nhìn Yến Khuynh Tuyết, hắn lạnh lùng nói: "Lão Cốc, ngươi lên!"

"Vâng, công tử."

Một tên võ giả trung niên với vẻ mặt sầu khổ đi lên phong vân lôi.

Hắn không phải Yến Kế Hằng mời chào đến, mà là được Yến Hoàng Cửu đưa tới bên cạnh Yến Kế Hằng, có thể nói là gia thần Yến gia, cho nên hắn dù cho muốn cự tuyệt cũng không thể không ra tay.

Về phần giao thủ với Niếp Phương, hắn không có một chút nắm chắc nào.

Hắn cũng đánh qua phong vân lôi, hắn dừng ở vị trí hai mươi tám liền rời khỏi, hắn còn kém Niếp Phương là võ giả xếp trong top hai mươi không nhỏ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 183 - Tranh Đoạt Thương Lộ (1)

Sau khi lên phong vân lôi, lão Cốc chắp tay với Niếp Phương, hắn cười khổ và nói: “Mong rằng Nhiếp huynh hạ thủ lưu tình. “

Niếp Phương cười hắc hắc nói: “Yên tâm đi, ta có khi nào không hạ thủ lưu tình? Chờ sau khi đánh xong ngươi cũng đi chiếu cố sinh ý của ta mà.”

Vừa mới dứt lời, Niếp Phương cũng đã ra tay, song chưởng tấn công tạo thành sóng nhiệt to lớn, hai tay Niếp Phương nóng như núi lửa phun trào oanh kích lão Cốc.

Niếp Phương ra tay đều ưa thích tốc chiến tốc thắng.

Niếp Phương xuất chưởng cũng không có lưu thủ, sóng nhiệt cường đại từ Luyện Thiết Thủ làm mọi người chung quanh cảm thấy nóng bức, hắn bước đi mỗi bước đều làm đá xanh dưới chân tan chảy thành nước xanh.

Thần sắc lão Cốc co rúm lại, thể xác và tinh thần suy giảm, đoản đao trong tay chém ra mười đạo hàn quang nhưng bị Luyện Thiết Thủ của Niếp Phương bóp nát ngay sau đó, cuối cùng cách không đánh một chưởng, lão Cốc vội vàng rút đao ngăn cản, đỏa đao bị Niếp Phương bóp nát ngay sau đó.

Oanh!

Đoản đao bắn ra tia lửa sau đó vỡ nát thành từng khúc, suýt chút nữa làm bị thương đám người xem náo nhiệt bên dưới.

Lão Cốc lúc này tay không và khóc không ra nước mắt, hắn cũng biết Niếp

Phương hạ thủ lưu tình.

Nếu không chỉ bằng vào một chưởng vừa rồi đánh lên người, lão Cốc không chết cũng trọng thương.

Niếp Phương cười hắc hắc nói: “Lão Cốc, ngơi có làm binh khí hay không? Binh khí của ngươi chế tạo không được tốt lắm, kém xa binh khí ta làm. Có rảnh đến chỗ ta, ta rèn cho ngươi binh khí mới, đương nhiên ngươi sẽ có ưu đãi.

Nhìn thấy sắc mặt Yến Kế Hằng đen như đáy nồi, lão Cốc đương nhiên không dám nói nhiều, miễn cưỡng chắp chắp tay

sau đó rời khỏi lôi đài.

Niếp Phương cười hắc hắc nói: “Không phải ba ván thắng hai sao? Lại phái một người tới ah.”

Yến Kế Hằng hừ lạnh một tiếng không nói gì, dưới trướng hắn có ba võ giả Tiên Thiên, đều là người địa phương thành Thương Sơn nhưng không có một ai có thể tranh phong cùng Niếp Phương.

Sắc mặt đám người Yến Trọng Hằng khó coi nhưng không có người nào đứng

ra.

Bọn họ vốn không đặt Yến Khuynh Tuyết vào trong mắt, lực lượng trong tay bọn họ tương đương nhau, hơn nữa cũng quá hiểu lẫn nhau, mọi người tám lạng nửa cân, cho nên không ai thông tri cao thủ tông môn sau lưng tới nơi này, bọn họ hạ quyết tâm sẽ phân ra thương lộ có lợi cho mình nhất.

Nhưng không nghĩ tới Yến Khuynh Tuyết lại mời chào ba người Niếp Phương, việc này làm bọn họ không kịp trở tay.

Lúc này bên người Yến Thư Hằng có một thanh niên gần ba mươi tuổi đứng lên, hắn lạnh lùng nói: “Một tên võ giả tán tu đã có thể dọa các ngươi thành thế này sao? Thực là vô dụng mà, nếu không có ai ra tay thì Mạc Trầm Đào ta đến!”

Mạc Trầm Đào nhảy lên phong vân lôi và thuận thế rút liễu miêu đao ra ngoài, hắn đứng ngạo nghễ.

Niếp Phương cười lạnh lại muốn ra tay nhưng Hồng Liệt Đào đứng dưới đài lại hô to: “Khoan đã…”

“Hắn nhìn sang Mạc Trầm Đào, lạnh giọng hỏi: “Ngươi là người Thương Lan cốc Mạc gia?”

Mạc Trầm Đào ngạo nghễ nói: “Đúng thì thế nào?”

Trong võ lâm Tương Nam chỉ có hơn mười thế lực lên mặt bàn, nhưng Thương Lan cốc Mạc gia là mạnh nhất trong số đó.

Tô Tín đã từng tiếp xúc qua Tương Nam ba đại thế gia có thể đứng hàng thế lực nhất lưu trong phần đông thế lực võ lâm

Tương Nam, cả ba gia tộc này cộng lại còn kém Thương Lan cốc Mạc gia một bậc.

Hồng Liệt Đào lãnh đạm nói: “Nửa năm trước, có phải ‘ khỉ bạch kiếm thủ ’ Công Dương Liễu bị người Mạc gia các ngươi giết?”

Mạc Trầm Đào suy nghĩ, qua một lúc hắn nhớ tới cái gì đó liền nói: “Thì ra ngươi nói chính là tên ngu xuẩn săn giết dị thú trong Thương Lan cốc?”

“Dám can đảm xông vào Thương Lan cốc, còn muốn săn trộm dị thú trong Thương Lan cốc, đương nhiên Mạc gia ta sẽ giết loại ngu xuẩn này.”

Trên mặt Hồng Liệt Đào mang theo tức giận phẫn nộ: “Săn trộm dị thú Thương Lan cốc? Công Dương Liễu vì đuổi theo Thất Thải Lộc, đã truy đuổi từ rừng rậm Tương Nam suốt ba tháng.”

“Cuối cùng Thất Thải Lộc chạy vào Thương Lan cốc, dị thú này là của Thương Lan cốc? Hơn nữa các ngươi đoạt dị thú không tính, lại còn giết hắn, các ngươi cũng được coi là danh môn chính phái?”

Nghe Hồng Liệt Đào nói thế mọi người hiểu rõ đã xảy ra chuyện gì.

Hồng Liệt Đào đang đòi lại công đạo cho hảo hữu của mình.

Bọn họ cũng biết khí bạch kiếm thủ Công Dương Liễu, đó là gia hỏa cổ quái, hắn không am hiểu lấy người đối chiến, lại am hiểu đi săn các loại dị thú.

Thất Thải Lộc chính là một loại dị thú đặc sản trong Tương Nam, thân hình nhẹ nhàng, đỉnh đầu có sừng bảy màu, đã từng bị người ta coi là biểu tượng điềm lành, ngày xưa Đại Chu vương triều còn bỏ cái giá trên trời mua Thất Thải Lộc con sống, chuẩn bị chăn nuôi trong lâm viên hoàng gia.

Đương nhiên loại dị thú này không chỉ đẹp mắt, sừng của Thất Thải Lộc chính là một loại dược liệu cực kỳ trân quý, một cân sừng hươu phải dùng mười lượng vàng mới có thể mua được, nhưng có tiền cũng không thể mua được.

Hơn nữa Thất Thải Lộc hành động như gió, am hiểu che giấu khí tức, thập phần khó bắt, cho dù ‘ khí bạch kiếm thủ ’ Công Dương Liểu am hiểu bắt dị thú cũng phải truy đuổi suốt ba tháng.

Con Thất Thải Lộc chạy vào Thương Lan cốc, cuối cùng người và lộc đều lưu lại Thương Lan cốc.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 184 - Tranh Đoạt Thương Lộ (2)

Mạc Trầm Đào cười lạnh nói: “Tiến vào Thương Lan cốc chúng ta thì nó là dị thú Thương Lan cốc, kẻ dám đi săn, giết cũng đã giết, nếu ngươi muốn báo thù, Mạc mỗ chờ ngươi lên phong vân lôi.”

Thương Lan cốc Mạc gia thân là thế lực võ lâm số một số hai trong Tương Nam cho nên sẽ không quan tâm tính mạng của một tên võ giả Tiên Thiên, huống hồ bọn họ xem ra Công Dương Liễu chỉ là con kiến.

Hiện tại cho dù Hồng Liệt Đào muốn báo thù Mạc gia, Mạc Trầm Đào cũng không đặt vào trong mắt.

“Niếp Phương! Ván này ta lên, hôm nay lão tử muốn báo thù cho huynh đệ của mình.”

Hồng Liệt Đào nói chuyện mang theo hận ý

Niếp Phương nhìn thấy hắn như vậy liền nhường vị trí.

“Tiểu thư, trạng thái Hồng Liệt Đào có chút không thích hợp ah, vạn nhất xảy ra vấn đề thì làm sao bây giờ?”

Lương bá lo lắng nói ra.

Nhìn thấy bộ dạng Hồng Liệt Đào như vậy, rất có thể sẽ biến tỷ thí thành đấu sinh tử.

Yến Khuynh Tuyết trầm giọng nói: “Hồng đại ca đã lựa chọn giúp ta, hắn là

người của ta, xảy ra chuyện gì thì chúng ta cùng chịu trách nhiệm.”

Tô Tín ở bên cạnh gật đầu, với tư cách người lãnh đạo, kiêng kỵ nhất chính là ném thủ hạ ra gánh tội thay, không chỉ có làm lạnh giá nội tâm người khác, càng làm người khác xem nhẹ.

Mặc dù Yến Khuynh Tuyết có chút xúc động nhưng lại làm rất tốt.

Nhìn thấy bộ dạng bọn họ lo lắng như thế, Tô Tín lập tức an ủi.

“Không cần lo lắng, cho dù muốn đánh sinh tử cũng không được, chúng ta không sao cả nhưng bọn chúng sẽ ngăn cản.

Trên lôi đài hiện tại, Mạc Trầm Đào nhìn thấy vẻ mặt đầy sát cơ của Hồng Liệt Đào nên không quá khinh địch, trong lòng hắn vẫn có phần khinh thường.

Đây không phải tự phụ, đó là thái độ của đệ tử đại phái khi đối mặt với tán tu.

Xuất thân đại phái, bản thân mình từ nhỏ có danh sư dạy bảo, không thiếu tài nguyên tu luyện và công pháp, nếu như vậy mà không thắng được võ giả tán tu chẳng phải hắn quá phế vật?

Nhưng đáng tiếc hắn tính toán sai một điểm, chém giết sinh tử không phải dựa vào gia thế và bối cảnh là thắng được người ta.

Hồng Liệt Đào xuất đao, hận ý ngập trời hóa thành đao mang chém về phía trước, đao mang rét lạnh thấu xương dọa Mạc Trầm Đào biến sắc.

“Đao ý! Ngươi vậy mà lĩnh ngộ ra đao ý!”

Hắn cũng dùng đao, đương nhiên có thể cảm giác được Hồng Liệt Đào dùng đao ý, cùng là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, Hồng Liệt Đào là võ giả tán tu lại có thể lĩnh ngộ đao ý.

Đối mặt với võ giả lĩnh ngộ đao ý, Mạc Trầm Đào không dám khinh thường, liễu miêu đao trong tay chém tới, chân khí trong cơ thể chấn động, chân khí băng

lam hóa thành hồng thủy ngập trời và biến thành dòng lũ càn quét Hồng Liệt Đào.

Những người từng quen biết Mạc Trầm Đào liền ngạc nhiên, Mạc Trầm Đào vừa mới lên đài đã sử dụng át chủ bài của bản thân.

Thương Lan cốc Mạc gia có công pháp Hãn Hải Nộ Đào Quyết vô cùng nổi danh, thời điểm ra tay rầm rộ, đại khí và hạo nhiên.

Hãn Hải Nộ Đào Quyết có một chiêu ‘ Nộ Lãng Kinh Đào’, chân khí toàn thân bộc phát trong nháy mắt, thế công không khác gì dòng lũ nghiền áp tất cả.

Sau khi sử dụng xong sẽ tiêu hao chân khí rất lớn nhưng sức bật kinh người.

Đệ tử Mạc gia đề xem chiêu này là đòn sát thủ, nhưng không nghĩ tới hôm nay vừa đối mặt Hồng Liệt Đào liền sử dụng chiêu này, có thể nghĩ hắn gặp áp lực lớn cỡ nào.

Nhưng đáng tiếc đao ý của Hồng Liệt Đào sắc bén chém đứt dòng lũ đang ập tới, trong nháy mắt đã tới trước mặt Mạc Trầm Đào, đao mang khủng bố chém xuống.

Mạc Trầm Đào kinh hãi dùng đao ngăn cản nhưng đáng tiếc cho dù kinh nghiệm chiến đấu hay lý giải đao pháp của hắn đều kém xa Hồng Liệt Đào, cho dù Hồng Liệt Đào chỉ sử dụng đao pháp cơ sở cũng áp chế hắn không ngẩng ااầu nổi.

Mạc Trầm Đào sử dụng đại lượng nội lực thi triển Nộ Lãng Kinh Đào cho nên hắn không có lực hoàn thủ khi Hồng Liệt Đào tấn công, sau mười mấy chiêu, liễu miêu đao trong tay hắn bị Hồng Liệt Đào chém bay.

Không do dự nửa phần, Hồng Liệt Đào lập tức chém một đao vào cổ Mạc Trầm Đào!

Hai tên võ giả Tiên Thiên đi theo bên cạnh Yến Thư Hằng nói thầm một tiếng không tốt, một người trong đó vội vàng ném binh khí trong tay đánh lên trường đao của Hồng Liệt Đào, làm cho đao của Hồng Liệt Đào thay đổi phương hướng, lúc này mới cứu Mạc Trầm Đào không bị Hồng Liệt Đào đánh chết.

Ngay cả như vậy một đao của Hồng Liệt Đào cũng chém ra vết thương lớn trên ngực Mạc Trầm Đào, Mạc Trầm Đào kêu lên đau đớn và bay ngược về phía sau.

Hồng Liệt Đào không muốn buông tha, còn muốn đi lên bồi thêm một đao nhưng hành động này chọc giận hai người khác.

Tuy bọn họ không phải người Thương Lan cốc Mạc gia nhưng cũng giống như Mạc Trầm Đào thuộc về dưới trướng Yến Thư Hằng, dám đuổi tận giết tuyệt trước mặt chúng ta, khi dễ chúng ta là không khí sao?

"Lớn mật!"

"Muốn chết!"

Hai người tức quát một tiếng, lúc này cùng xông lên phong vân lôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 185 - Chuẩn Bị Xuất Phát (1)

Hai người lên phong vân lôi liền muốn ra tay giáp công Hồng Liệt Đào nhưng Tô Tín làm sao có thể cho phép bọn họ được như nguyện.

Hắn sử dụng Kinh Thần chỉ, lúc này chỉ kình bay ra như bôn lôi, phát ra từng tiếng tiếng rít, trực tiếp nổ nát binh khí trong tay một người, đánh hắn lui về phía sau vài bước.

Một người khác bất đắc dĩ do không kịp chuẩn bị trúng chỉ kình của Tô Tín bức lui hơn mười bước, không dám tiến lên lần nữa.

Trong đó có một đạo chỉ kình bay tới trước mặt Yến Thư Hằng, chỉ kình bắn thủng gạch xanh trước mặt hắn sâu không thấy đáy, trong phạm vi vài bước đều là vết rạn.

Trên trán Yến Thư Hằng đổ mồ hôi lạnh, tuy hắn biết rõ Tô Tín không có khả năng giết hắn trước mặt mọi người nhưng hắn vẫn kinh hãi không nhỏ.

Hắn vẫn không phải võ giả Tiên Thiên, lúc đối mặt võ giả Tiên Thiên hắn liền có cảm giác vô lực, hắn không thích cảm giác này.

Tô Tín đi lên lôi đài, lạnh lùng nói: "Như thế nào, sửa quy củ phong vân lôi rồi sao? Đơn đấu không được liền quần đấu?"

Tên võ giả Tiên Thiên bị Tô Tín đánh nát binh khí quát lên: "Mạc Trầm Đào đã bại, Hồng Liệt Đào vẫn hùng hổ lấy tính mạng của hắn, hắn ra tay ngoan độc như thế không cho phép chúng ta cứu người?"

Tô Tín cười lạnh nói: "Chê cười! Đây là phong vân lôi, cũng không phải luận bàn tỷ thí, có người nào quy định không được giết người trên phong vân lôi hay không?"

"Tài nghệ không bằng người bị người bị đánh chết trên lôi đài cũng đáng đời, nếu sợ chết thì về nhà bú sữa mẹ đi, ra giang hồ lăn lộn làm gì?"

"Ngươi! Tên võ giả kia bị Tô Tín phản bác đỏ mặt, hắn không biết nên trả lời thế nào?"

Tô Tín nhìn sang đám người Yến Trọng Hằng đang rục rịch, lúc này nói: "Các ngươi không tuân thủ quy củ, Mạnh mỗ sẽ tiếp tất cả, xa luân chiến cũng không sợ, chết sống có số, lên lôi đài bỏ mệnh cũng không nên trách ta tâm ngoan thủ lạt!"

Thủ hạ của đám người Yến Trọng Hằng lúc này không nói câu nào.

Người trước mắt là cường giả Nhân Bảng, hắn có thể lấy một dịch ba với đám người Trương Nghiễm a.

Bọn họ cũng nhìn thấy hình ảnh Mạnh Thanh Trạch ra tay, một kích có thể bức hai tên võ giả Tiên Thiên lui lại, thực lực cùng giai vô địch.

Xa luân chiến, bên bọn họ có hơn mười võ giả Tiên Thiên, bọn họ đúng là có lực lượng đánh một trận nhưng vấn đề hiện tại Mạnh Thanh Trạch đã tức giận, nếu lên lôi đài chính là đấu sinh tử, ai dám lên chịu chết chứ?

Bởi vì có câu nói: đạo hữu chết bần đạo không chết, nếu bảo bọn họ lên đánh một trận, bọn họ cũng không ngại lên đại

chiến tiêu hao thực lực của cường giả Nhân Bảng, nhưng chiến đấu sinh tử không thể tính như vậy.

Yến Thư Hằng lạnh lùng nói: “Lui ra! Ván này xem như các ngươi thắng, các ngươi lựa chọn thương lộ đi.”

Đúng như lời Tô Tín nói lúc nãy, Yến Thư Hằng cũng không muốn nói nhảm với bọn họ làm gì.

Thời gian một năm, thương lộ của bọn họ có thể đi hai lần, hiện tại ngươi sống ta chết với thủ hạ của Yến Khuynh Tuyết không phải là lựa chọn khôn ngoan.

Hiện tại ngay cả người trong cuộc như Yến Thư Hằng cũng không có ý định tiếp tục náo loạn nữa, những người khác tự nhiên cũng không có ý kiến gì, ngoan ngoãn cho phép Yến Khuynh Tuyết lựa chọn.

“Ta lựa chọn thương lộ Tương Nam.”

Yến Khuynh Tuyết nói khẽ.

Đám người Yến Trọng Hằng lúc này sững sờ.

Thương lộ Tương Nam không phải nói không tốt, mà là quá mức bình thường.

Thương lộ đi thông Tương Nam cách thành Thương Sơn quá gần, cho dù có thương đội khổng lồ cũng cần thời gian ba bốn tháng mới đến nơi.

Nếu như tốc độ nhanh có thể một năm đi ba lần.

Chính bởi vì như thế làm cho đặc sản Tương Nam không có tiền lời cao trong thành Thương Sơn, dù sao hàng năm cũng có thương đội Trung Nguyên xâm nhập thành Thương Sơn, lại đi tới Nam Man Thường Ninh phủ thu mua đặc sản.

Chỉ có một thương đội năng lực không được tốt lắm, sợ xâm nhập Nam Man gặp phải cường đạo cướp đường nên mới lưu lại thành Thương Sơn mua sắm giao dịch những vật này.

Trong mười ba thương lộ, lợi nhuận cao nhất đương nhiên là thương lộ đi thông Trung Nguyên, tùy tiện chọn một nơi cũng có tiền lời cao hơn thương lộ Tương Nam gấp vài lần.

Như vậy tính toán ra, cho dù ngươi đi Tương Nam bốn lần cũng không bằng một lần đi Trung Nguyên.

Đám người Yến Trọng Hằng cảm thấy khó hiểu, có lẽ bản thân Yến Khuynh

Tuyết cũng biết nhưng vì sao nàng lựa chọn thương lộ đi Tương Nam? Chẳng lẽ trong đó có âm mưu gì hay sao?

Mọi người tạm thời không nghĩ ra điểm đáng ngờ trong đó liền thống khoái chia cắt thương lộ mà không nói thêm lời nào.

Trên đường quay về, Hồng Liệt Đào nói với Yến Khuynh Tuyết: “Yến tiểu thư, chuyện hôm nay thật có lỗi.

Mặc dù hắn lỗ mảng nhưng không phải người ngu.

Nếu như hắn hôm nay đánh chết Mạc Trầm Đào ngay trước mặt mọi người sẽ dẫn tới Thương Lan cốc Mạc gia đến gây phiền toái cho hắn, do đó sẽ liên quan tới Yến Khuynh Tuyết, rất có thể sẽ ảnh hưởng tới kế hoạch của bọn họ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 186 - Chuẩn Bị Xuất Phát (2)

Cho nên Hồng Liệt Đào cảm thấy xấu hổ vì bản thân mình xúc động.

Yến Khuynh Tuyết cười lắc lắc đầu, nói: “Hồng đại ca ngươi đừng nói như vậy, ngươi có thể lựa chọn tới giúp ta, ta đã rất cảm kích, nếu như ngươi ra tay, ta cũng sẽ gánh việc này giúp ngươi.

Hồng Liệt Đào lúc này cũng cảm động, tính cách của hắn cổ quái nên không có bao nhiêu bằng hữu, trước kia đám người Yến Trọng Hằng đến mời chào hắn cũng bi hắn chọc giận rời đi.

Yến Khuynh Tuyết làm như vậy hắn cảm thấy chân thành trong đó, so với việc đám người Yến Trọng Hằng chỉ muốn lợi

dụng lực lượng của hắn làm việc, Hồng Liệt Đào cảm giác mình không có nhìn lầm người.

Nội tâm Đào Thiên cùng Niếp Phương cũng cảm thấy ấm áp, tối thiểu đi theo Yến Khuynh Tuyết không cần lo lắng bị tính kế sau lưng, không cần đi quan tâm những chuyện tranh quyền đoạt lợi.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tô Tín lắc đầu.

Hắn không đồng ý phương thức đối xử chân thành với mọi người của Yến Khuynh Tuyết, bởi vì có chút thời điểm ngươi đối xử chân thành với người khác nhưng không có nghĩa người khác đối xử chân thành với mình.

Nhưng không thể phủ nhận phương thức của Yến Khuynh Tuyết làm nội tâm người ta cảm thấy thoải mái, nhưng tối thiểu loại phương thức này không phù hợp với Tô Tín.

Hắn vẫn tin tưởng vững chắc, muốn thủ hạ sẵn sàng đi theo mình, lợi ích mới là trọng yếu nhất.

Sau khi trở về, Yến Khuynh Tuyết cũng bắt đầu bảo Lương bá chuẩn bị thương

đội.

Đương nhiên đám người Tô Tín không giúp được cái gì, chỉ có thể đứng xem mà thôi.

Tổ kiến một thương đội chỉ cần một phần là võ giả, đại bộ phận còn cần đại lượng dân phu đến vận chuyển hàng hóa, còn có nhiều đoàn xe và xe ngựa.

Bởi vì Tô Tín muốn lũng đoạn tất cả đặc sản Nam Man cho nên thương đội rất khổng lồ, có trên trăm chiếc xe, la ngựa hơn một ngàn.

Mặt khác võ giả cảnh giới Hậu Thiên năm trăm người, Phương Hạo làm người cơ linh nên Lương bá cho hắn phụ trách câu thông với năm trăm tên võ giả, hơn nữa chính biên tốt đội ngũ chuẩn bị xuất phát.

Những việc này nghe thì đơn giản nhưng chi tiết và phương thức vô cùng phức

tạp.

Yến Khuynh Tuyết lúc trước đã được Lương bá truyền thụ các phương diện, lúc này mới trải nghiệm thực tế lần đầu tiên, nàng học tập rất nhanh, chỉ cần Lương bá dạy bảo một lần là nàng đã làm được.

Tô Tín cũng phát hiện Yến Khuynh Tuyết rất có thiên phú phương diện kinh thương, lần trước chính mình nói lũng đoạn thì những người khác nghe không hiểu, chỉ có Yến Khuynh Tuyết vừa nghe Tô Tín nói đã hiểu.

Sau khi mọi người đã chuẩn bị xong, Lương bá dẫn một tiên sinh phòng thu chi tới, hắn mang mười cái rương lớn đưa cho Yến Khuynh Tuyết, bên trong có một triệu lượng bạc.

Yến Hoàng Cửu cho bọn họ tài chính khởi động, mỗi người đều là một triệu lượng, tiên sinh phòng thu chi lại là tâm phúc của Yến Hoàng Cửu, lúc này cần bọn

họ đi theo.

Tác dụng của bọn họ là giám sát thương đội, mua sắm bất kỳ vật gì đều chỉ sử dụng một triệu lượng bạc, nếu vận dụng tiền của mình sẽ xem như thất bại.

Cho nên dù tiên sinh phòng thu chi chỉ là người bình thường, bọn họ cũng phải ngoan ngoãn đối đãi tốt mà không dám bất kính.

Yến Khuynh Tuyết hơi có chút lo lắng nói: “Chỉ có một triệu lượng bạc, mà chúng ta lại chuẩn bị nhiều xe ngựa như thế, ta vừa rồi tính toán một chút, một triệu lượng mua được đồ vật chưa chứa tới một phần mười xe ngựa.

Tô Tín nói khẽ: “Nếu như dùng giá cả bình thường mua sắm, một triệu lượng bạc không mua được bao nhiêu, lần này chúng ta đi không có mua sắm theo giá cả bình thường..”

Đặc sản Nam Man trong Thường Ninh phủ bán giá nào là do hắn quyết định nên hắn hiểu rõ nhất, hắn còn không biết trong đó lợi nhuận bao nhiêu sao? Lần này hắn không có ý định mua sắm theo giá cả bình thường.

Yến Khuynh Tuyết gật gật đầu, nếu Mạnh công tử có nắm chắc thì nàng cũng an tâm.

Tô Tín bên này chuẩn bị thỏa đáng, còn kém xuất phát, nhưng hào khí bên phía đám người Yến Thư Hằng vô cùng ngưng trọng.

Mạc Trầm Đào bị Hồng Liệt Đào chém một đao vào cơ thể, mặc dù không có chết nhưng bị thương nặng.

Sau đó Yến Thư Hằng lập tức tìm đến đại phu chữa trị cho Mạc Trầm Đào, sau khi chữa trị nhiều giờ, tên đại phu đi tới nhưng lắc đầu nói: "Đại công tử, tánh mạng hắn không đáng ngại nhưng một đao kia chém quá ác, trực tiếp chặt đứt xương ngực và kinh mạch của hắn rồi."

"Tuy lão phu có thể cứu mạng hắn nhưng đao khí đã xâm nhập thân thể, phá nát hơn phân nửa kinh mạch trong người hắn, muốn khép lại cực khó, tối thiểu lão phu

không có biện pháp."

Đại phu này chính là đại phu tốt nhất trong thành Thương Sơn, chuyên môn chữa trị thương thế cho võ giả, nếu hắn không trị hết cũng chỉ có thể chuyên môn đi tìm những thần y nổi danh trên giang hồ mà thôi.

Nhưng đáng tiếc những người kia đừng nói là Yến Thư Hằng, cho dù là Mạc gia chủ đi mời cũng không mời được.

Yến Thư Hằng tối mặt, hắn nói: "Thật không có biện pháp trị liệu sao? Vậy hắn sau này thế nào?"

Tên đại phu lắc lắc đầu nói: "Lão phu đã dùng hết thủ đoạn, thật không có biện pháp nào khác, về sau hắn chưa tính là phế nhân nhưng không thể phát huy ra lực lượng võ giả Tiên Thiên."

"Thậm chí hắn cũng không thể vận dụng chân khí, nếu không chân khí sẽ xé nát kinh mạch của hắn, như vậy sẽ không còn đường xoay chuyển."

Nói xong tên đại phu kia cáo biệt, lưu lại Yến Thư Hằng đang tức giận.

Tuy nói Mạc Trầm Đào sẽ không biến thành phế nhân nhưng không thể sử dụng chân khí thì có khác gì phế nhân? Chỉ bằng lực lượng thân thể, Mạc Trầm Đào nhiều lắm chỉ tương đương với võ giả Hậu Thiên sơ kỳ mà thôi, với Mạc Trầm Đào mới ba mươi tuổi mà nói chẳng khác gì phế nhân cả."

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 187 - Độc Kế (1)

Mạc Trầm Đào không chỉ là thủ hạ của Yến Thư Hằng, hắn còn là người Thương Lan cốc Mạc gia.

Bởi vì mẫu thân Yến Thư Hằng là con gái trưởng lão Thương Lan cốc Mạc gia, cho nên hắn có thể đạt được Mạc gia ủng hộ.

Nhưng chỉ là ủng hộ mà thôi, hiện tại Mạc Trầm Đào ở bên cạnh hắn bị tổn thương thành bộ dạng như vậy, hắn nhất định là phải cho Mạc gia một câu trả lời, việc này làm Yến Thư Hằng đau đầu.

Yến Trọng Hằng rất xem thường đại ca như hắn, cho rằng hắn làm việc không quả quyết, nhưng lần này Yến Thư Hằng lại quyết đoán hiếm có.

Nếu phải cho Thương Lan cốc một câu trả lời, mạng của Yến Khuynh Tuyết và mạng của Mạnh Thanh Trạch có đủ hay không?

Yến Thư Hằng âm thầm kêu một tâm phúc tới, hắn cải trang ăn mặc sau đó đi tới nơi ở của lão cửu Yến Thịnh Hằng.

Nhìn thấy đại ca của mình cải trang cách ăn mặc tới chỗ mình, Yến Thịnh Hằng kinh ngạc nói: "Đại ca ngươi tới gặp ta có việc gì?"

Yến Thư Hằng không có lòng dạ thanh thản nói nhảm với hắn, hắn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Lão cửu, đừng nói những lời vô dụng kia, ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có muốn đám người Yến Khuynh Tuyết chết hay không?"

Yến Thịnh Hằng chậc chậc thở dài: “Đại ca, là ngươi không đúng rồi, tiểu muội

nói thế nào cũng là muội muội của chúngta ngươi nhẫn tâm giết nàng?”

Yến Thư Hằng cười lạnh nói: “Lão cửu, ngươi thu lại bộ mặt giả nhân giả nghĩa trước mặt ta đi, ngươi chơi vui lắm sao?”

“Hiện tại ngươi cũng nhìn thấy tình huống của Yến Khuynh Tuyết, nàng có được Mạnh Thanh Trạch ủng hộ nên mời chào ba người Hồng Liệt Đào, nếu chúng ta không cầu thế lực võ lâm sau lưng thì chúng ta không phải đối thủ người ta.”

Yến Thịnh Hằng lười biếng nói: “Thế thì sao? Lần này chúng ta tranh đoạt là thương lộ, nàng chỉ có một thương lộ, ngươi cho rằng nàng sẽ thắng sao?”

“Ngươi thật cho rằng đám người chúng ta chỉ cần đạt được vị trí thứ nhất trong thương lộ là có thể thành người thừa kế sao? Ngây thơ!”

Yến Thư Hằng lạnh lùng nói: “Lần này người kiếm tiền nhiều nhât sẽ trở thành người thừa kế, nhưng ngươi cũng phải làm người khác phục mới được.”

“Lão nhị chỉ có một thương lộ nhưng thế lực dưới tay hắn là mạnh nhất, huống hồ mẫu thân hắn chính là thánh nữ Ly Hỏa giáo, Ly Hỏa giáo ủng hộ hắn còn mạnh hơn thế lực sau lưng chúng ta nhiều.”

“Lúc này cho dù lão nhị thua trong việc kiếm tiền nhưng ngươi có thấy hắn lo lắng hay không?”

“Người thừa kế không có nghĩa là thành chủ, chỉ cần không tới lúc cuối cùng, ai cũng có cơ hội trở thành thành chủ thành Thương Sơn, đương nhiên kể là Yến Khuynh Tuyết cũng như vậy!”

Yến Thịnh Hằng kinh ngạc nhìn đại ca mà hắn vẫn xem nhẹ, dường như đây là lần đầu tiên hắn phải dùng ánh mắt khác nhìn đại ca.

Thậm chí hắn còn không nghĩ tới điểm này, trải qua Yến Thư Hằng nhắc nhở nên kịp phản ứng.

Cho dù có kiếm tiền nhiều nhất trong đám người, đạt được vịt rí người thừa kế

thì như thế nào? Dưới tay của bọn họ đều có thế lực của mình, tương lai khẳng định còn phải có một phen tranh đoạt.

Bởi như vậy có được Mạnh Thanh Trạch và ba người Hồng Liệt Đào nên thực lực Yến Khuynh Tuyết rất khủng bố, tuyệt đối là đại địch của bọn họ.

Yến Thịnh Hằng thở dài một hơi, trầm giọng hỏi: "Vậy ngươi muốn thế nào?"

Yến Thư Hằng cười cười âm lãnh: "Không phải bọn chúng muốn đi Thường Ninh phủ hay sao, từ nơi này đến Thường Ninh phủ, trên đường đi có không ít cướp đường nha."

"Lão cửu ngươi giao du rộng lớn, ta biết rõ ngươi cũng có quen biết với các cường nhân phá núi lập trại tại rừng rậm Tương Nam."

"Như vậy ta xuất tiền, ngươi đi liên lạc bọn họ, chờ đối phương quay về sẽ cướp giết, cướp hàng và giết người."

Yến Thịnh Hằng không thể không thừa nhận Yến Thư Hằng dùng chiêu này rất hung ác.

Trong rừng rậm Tương Nam có không ít cường đạo hung ác, trong đó có thực lực yếu và thực lực mạnh.

Những người này chạy trốn vào trong rừng rậm Tương Nam, cho dù triều đình và tông môn võ lâm Tương Nam liên thủ cũng không thể tiêu diệt toàn bộ, bảo bọn họ ra tay là an toàn nhất, cũng không ai có thể tìm ra chứng cớ.

Những người này gan lớn dám ra tay với đoàn xe triều đình, ngẫu nhiên tiêu diệt một thương đội thành Thương Sơn thì tính là cái gì?

Yến Thịnh Hằng trầm giọng nói: "Đi mời những người kia ra tay không thành vấn đề, dùng thực lực đám người Yến Khuynh Tuyết hiện tại, đi tìm một ít võ giả Hậu Thiên dựng trại là vô dụng, nhất định phải tìm một ít đại trại có võ giả Tiên Thiên mới được, nhưng tiền này lại gia tăng vài chục lần."

Yến Thư Hằng nói thẳng: “Năm triệu lượng!”

“Không đủ.”

Yến Thịnh Hằng lắc lắc đầu nói: “Muốn động tới đám người Yến Khuynh Tuyết, tối thiểu phải là các đại trại liên thủ, năm triệu lượng chia cho đám người bọn chúng cũng không được bao nhiêu.”

“Vì một ít bạc đi động thương đội có võ giả Tiên Thiên, còn phải mạo hiểm đắc tội thành Thương Sơn thì không ai làm.”

“Ta nói mỗi người năm triệu lượng! Chỉ cần mời mười đại trận như vậy, bạc này là ta ra!”

Yến Thịnh Hằng hít sâu một hơi, quả nhiên nội tình của vị đại ca này không đơn giản.

Mười sơn trại chính là năm mươi triệu lượng bạc.

Số tiền này thành Thương Sơn có thể cầm ra được, nhưng tiền này là của thành Thương Sơn, không phải của bọn họ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 188 - Độc Kế (2)

Yến Thư Hằng dễ dàng cầm ra năm mươi trêệu lượng, Yến Thịnh Hằng mới không tin hắn dựa vào tiền tiêu vặt hàng tháng tích lũy được.

Có tiền giải quyết công việc, Yến Thịnh Hằng lạnh lùng nói: “Chỉ cần có tiền, sơn trại muốn tiếp việc này không phải ít, ngươi yên tâm đi, chỉ cần đám người Yến Khuynh Tuyết rời khỏi thành Thương Sơn thì bọn chúng sẽ không quay về.”

Ba ngày sau, thương đội những người khác trên cơ bản cũng đã xuất phát, Yến Khuynh Tuyết bên này cũng chuẩn bị òhoàn tất, mang theo đoàn xe đi tới Thường Ninh phủ.

Nếu như Tô Tín một người đi, hắn có thể trong vòng mười ngày thúc ngực đi từ thành Thương Sơn tới Thường Ninh phủ.

Lúc này mang theo một thương đội, bên trong còn có rất nhiều người bình thường, tốc độ này chậm hơn rất nhiều.

Lương bá đã từng đi thương lộ nhiều lần, hắn phân tích dựa theo tốc độ của mọi người muốn đi Thường Ninh cần nửa tháng hoặc hơn.

Đó là đi đường vô cùng bình an, cũng không có xảy ra chuyện gì.

Kỳ thật nghĩ lại cũng bình thường, trong rừng rậm Tương Nam có nhiều đạo phỉ phá núi lập trại nhưng người ta vì cầu tài mà không phải giết người.

Những thương nhân Trung Nguyên sẽ không mang số tiền lớn đi Tương Nam, đại bộ phận bọn họ chỉ mang theo ngân phiếu quan phủ theo, nếu không có bản thân

đồng ý, cho dù ngươi đoạt cũng vô dụng.

Cho nên đám đạo phỉ chờ những thương nhân này thu mua xong hàng hóa tại Thường Ninh phủ mới đi ra cướp.

Chuyến đi lần này kéo dài năm mươi ngày, sau khi nhìn thấy cửa thành Thường Ninh phủ, Tô Tín lúc này thổn thức không thôi.

Hơn hai tháng trước hắn còn bị truy đuổi như chó nhà có tang và chạy trốn khỏi Thường Ninh phủ, không nghĩ tới lúc này mới hai tháng hắn đã quay về.

Sau khi đi vào cửa thành, Lương bá trước an bài cả đám ở lại, cần thu mua cái gì chờ khỏe lại nói.

Dù sao mọi người hành tẩu gần hai tháng trong rừng rậm Tương Nam, thân thể rất mệt mỏi, cho dù thế nào cũng phải nghĩ ngơi một hai ngày.

Đêm khuya, Tô Tín mặc y phục dạ hành, tháo mặt nạ da người xuống và lẻn vào Phi Ưng Bang.

Nhìn thấy Phi Ưng Bang vẫn như thường, Tô Tín liền yên lòng.

Xem ra Tạ Chỉ Yến đã thực hiện lời hứa, cho dù người Thanh Thành kiếm phái tức giận treo thưởng hắn trên Hắc bảng

nhưng thật sự không liên quan tới Phi Ưng Bang.

Bên ngoài tổng đường có không ít bang chúng Phi Ưng Bang đang tuần tra, tuy dùng thực lực Tô Tín bây giờ đương nhiên sẽ không bị phát hiện.

Phía sau tổng đường có hậu viện, trước kia Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành đều

chỗ này, Tô Tín vừa mới đi tới cửa phòng Lý Phôi đã nhìn thấy một thân ảnh xuất hiện, một đạo phong mang sinh ra sát cơ đâm thẳng vào người Tô Tín!

Tô Tín lúc này mỉm cười, không có sử dụng quá nhiều nội lực, Kinh Thần chỉ điểm ra mau lẹ như sấm, trong nháy mắt trường kiếm bị đánh bật ra ngoài.

Thời điểm Lý Phôi còn muốn ra tay, Tô Tín không nể mặt kéo khăn xuống, nói:

“Lý Phôi, là ta.”

“Lão đại! Ngươi không có việc gì!?”

Gương mặt cứng ngắt của Lý Phôi lúc này vui mừng như điên.

“Hư, nói nhỏ chút, đi gọi Hoàng Bỉnh Thành tới đây.”

Tô Tín thấp giọng nói.

Lý Phôi gật gật đầu, hắn đi tới phòng bên cạnh gọi Hoàng Bỉnh Thành, sau đó trực tiếp khóa cửa phòng lại.

Nhìn thấy Tô Tín không có việc gì, Hoàng Bỉnh Thành vô cùng kích động.

Đối với bọn họ mà nói, mình chỉ làm chủ quản lý Phi Ưng Bang không có thoải mái bằng đi theo Tô Tín.

Lý Phôi là người chỉ một lòng tu luyện, bảo hắn quản lý Phi Ưng Bang, hắn thậm chí cũng không biết nên ra tay từ nơi nào, hắn hi vọng chính mình còn giống như trước kia làm thanh kiếm trong tay Tô Tín, Tô Tín bảo hắn giết ai thì hắn giết ai, như vậy quá thoải mái..

Mà Hoàng Bỉnh Thành xem như quen thuộc quản lý sự vụ bang phái nhưng hắn biết rõ bản thân mình chỉ có thể xử lý

công việc mà không phải người quyết sách.

Trước kia Tô Tín còn ở nơi này, hắn chỉ cần hoàn thành công việc thay Tô Tín là tốt rồi, vị lão đại mới là người quyết sách.

Nhưng hiện tại Tô Tín không còn, Lý Phôi tính cách cứng ngắt, hắn sẽ không có chủ ý gì, Hoàng Bỉnh Thành cũng chỉ có thể tự mình suy nghĩ, tốn sức suy nghĩ nhiều nhưng không có bao nhiêu chủ ý.

“Lão đại, người Thanh Thành kiếm phái không có làm gì ngươi chứ, ngươi chuẩn bị quay lại Thường Ninh phủ sao?”

Hoàng Bỉnh Thành hỏi.

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Tuy người Thanh Thành kiếm phái không làm gì được ta nhưng bọn chúng treo thưởng cái đầu ta trên Hắcbangr, tối thiểu trong vòng nửa năm ta không thể bại lộ thân phận.”

“Nhưng ta đã gia nhập Lục Phiến Môn, hiện tại thân phận là Nhân Bảng Mạnh Thanh Trạch, trước mắt đang đi theo Yến gia tiểu thư Yến Khuynh Tuyết thành Thương Sơn đến Thường Ninh phủ thu mua hàng hóa, ngày mai các ngươi nhìn thấy thân phận khác của ta không nên lộ ra cái gì.”

Hoàng Bỉnh Thành nói: “Thì ra lão đại gia nhập Lục Phiến Môn, vậy khẳng định là Thiết bộ đầu dẫn tiến ngươi rồi? Sau khi ngươi rời đi, Thiết bộ đầu cũng từ chức tổng bộ đầu đông thập nhị phường.”

Tô Tín gật gật đầu: “Vị trí tổng bộ đầu đông thập nhị phường do ai quản lý?”

Hoàng Bỉnh Thành cười hắc hắc nói: “Lão đại ngươi còn nhớ bộ khoái tiểu Trương tuần phố trong Vĩnh Lạc phường hay không? Đại ca của hắn trước kia chính là tuần khoái tuần phố Xương Đức phường, gần đây hắn vừa lúc đột phá Hậu Thiên đại viên mãn cho nên được bổ nhiệm làm tổng bộ đầu đông thập nhị phường. Có tầng quan hệ này chúng ta lăn lộn không kém đâu.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 189 - Không Biết Sống Chết (1)

Tô Tín lại hỏi Hoàng Bỉnh Thành tình huống trong Thường Ninh phủ gần đây, phát hiện không có bêến hóa quá lớn.

Thần Phong Hội sụp đổ sau sự kiện lần trước, địa bàn của nó bị Tam Anh hội, Phi Ưng Bang và Thiết Đao Hội chiếm đoạt.

Huyết Y Hội vẫn như cũ, bọn họ không có hứng thú với địa bàn.

Tô Tín hỏi: "Sau khi ta rời đi, Tam Anh hội sẽ không đến đánh chủ ý các ngươi chứ?"

Hoàng Bỉnh Thành đáp: "Đương nhiên đánh qua, bởi vì Lý Phôi đột phá đến Hậu Thiên Đại viên mãn cho nên có thực lực bảo vệ mình, thứ hai là Thiết Đao Hội Hạ Thiên cảm kích lão đại ngươi cứu hắn trong cung điện dưới lòng đất, cho nên hắn liên minh với chúng ta."

"Tam Anh hội Mạnh Trường Hà trọng thương, hiện tại còn chưa khỏi a, còn lại hai người kia cho dù mạnh bạo cũng không có lực."

Tô Tín nhìn về phía Lý Phôi: "Tốc độ đột phá của ngươi rất nhanh, lúc này mới hơn hai tháng mà ngươi đã có thể đột phá đến Hậu Thiên Đại viên mãn."

Lý Phôi nói: "Vẫn nhờ vào đan dược lão đại lưu lại, hơn nữa đề phòng người

Thanh Thành kiếm phái tới đây gây phiền toái với chúng ta, Tạ cô nương đã ở lại

Phi Ưng Bang vài ngày, chỉ điểm ta không ít võ đạo."

Tô Tín gật gật đầu, có đan dược và Tạ Chỉ Yến xuất thân đại phái chỉ điểm, hơn

nữa thiên phú bản thân Lý Phôi không tính là quá kém, hắn có thể nhanh chóng đột phá Hậu Thiên Đại viên mãn cũng bình thường.

Sau khi nói chuyện phiếm xong, Tô Tín lại nói tình huống thành Thương Sơn với Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành, cũng trầm giọng nói: “Lần này ta tới có ý dịnh lũng đoạn tất cả vật tư Tương Nam, cũng không phải vĩnh viễn, chỉ trong thời gian một năm.”

“Còn bốn tháng nữa là tới thời gian chúng ta giao dịch với dị tộc Nam Man, ta muốn các ngươi sớm phái người đi nói chuyện với dị tộc Nam Man, lần này chúng ta thu mua sớm, trả giá cao gấp hai lần, điều kiện tiên quyết chính là tới thời gian giao dịch bọn họ trốn sâu vào rừng rậm Nam Man không ló đầu ra ngoài.”

“Đúng rồi, các thủ lĩnh dị tộc Nam Man phải thề với thần linh của bọn chúng, nếu không ta sợ có ít người mang ý khác phá hoại ước định.”

Chiêu này của Tô Tín không có gì lạ, hắn đã chơi đùa tại Thường Ninh phủ một lần, lần này đổi thành thành Thương Sơn mà thôi.

Hoàng Bỉnh Thành chần chờ nói: “Chỗ dị tộc Nam Man không khó khăn, chỉ cần bọn chúng thề với thần linh sẽ không vi phạm.”

“Nhưng bang hội trong Thường Ninh phủ cũng có trữ hàng đặc sản Nam Man, chờ những thương nhân Trung Nguyên kia tới sẽ cùng giao dịch một lần.”

“Hiện tại Thiết Đao Hội, Tam Anh hội vẫn còn nắm giữ không ít đặc sản, Huyết Y Hội không cần bàn, bọn chúng chỉ cần độc vật.”

Tô Tín gõ gõ cái bàn, hắn phải cầm lấy đặc sản Nam Man trong tay các bang

hội.

Nếu không hắn không thu hết đồ vật dị tộc Nam Man sẽ làm giá cả những đặc sản này tăng mạnh, đám người Tam Anh hội sẽ thả vật tư trong tay bọn chúng ra, chẳng phải sẽ làm lợi cho bọn chúng hay sao?

“Như vậy ngày mai ngươi nói với bọn chúng, dựa theo giá thị trường cao hơn

hai thành thua mua lại, nếu bọn chúng đáp ứng thì khá tốt, nếu như không đáp ứng, ta cũng không ngại bàn với bọn chúng.”

Ánh mắt Tô Tín mang theo thần sắc lạnh lùng, hiện tại hắn có tu vi Tiên Thiên đã đủ sức vô địch trong Thường Ninh phủ, nếu đối phương không thức thời, Tô Tín sẽ không để ý lại giết người.

Ngày hôm sau Hoàng Bỉnh Thành liền dựa theo Tô Tín phân phó cho người đi vào trong rùng rậm Nam Man thông tri với dị tộc Nam Man sớm thu mua những đặc sản kia, cũng phái người đi thông tri với Thiết Đao Hội và Tam Anh hội, hi vọng dùng giá cao hơn thị trường hai thành thu mua vật tư.

Thiết Đao Hội Hạ Thiên nhận được thông tri không nói hai lời trực tiếp cho người thống kê vật tư trong bang bán cho Phi Ưng Bang, hơn nữa chỉ dùng giá thị trường thu mua.

Hạ Thiên làm đại khí như thế không chỉ bởi vì Tô Tín cứu hắn, cũng bởi vì hắn biết rõ trạng thái trong Thường Ninh phủ hiện tại phải phải quan hệ tốt và kết minh với Phi Ưng bang, nếu không trong Thường Ninh phủ thật không có nơi cho Thiết Đao Hội sống yên ổn.

Thời điểm có Tô Tín còn có thể ngăn chặn Tam Anh hội, hiện tại Tô Tín vừa đi, mặc dù có Lý Phôi thượng vị nhưng hắn còn kém hơn Tô Tín nhiều lắm.

Bởi như vậy hai người bọn họ phải liên hợp với nhau thật chặc chẽ, nếu không thật không thể ngăn cản Tam Anh Hội.

Bản thân Tam Anh hội nhận được tin tức của Phi Ưng Bang, Mạnh Trường Hà lại hừ lạnh và nói: “Phi Ưng Bang muốn nhận mua hàng hóa của chúng ta? Nằm mơ!

“

Sắc mặt hắn tái nhợt, lần trước bị Cung Thanh Phong làm bị thương, kiếm khí xâm nhập thân thể, cho dù hắn tu dưỡng thời gian dài nhưng không thể khỏi hẳn.

Ninh Lạc Quân cau mày nói: “Chờ chút đã, Phi Ưng Bang muốn thu mua hàng hóa dự trữ của chúng ta, thậm chí nguyện ý tiêu tốn cái giá cao hơn thị trường hai thành, ở trong đó có phải có âm mưu gì không?”

Mạnh Trường Hà nói: “Cho dù trong đó có âm mưu gì đi nữa, chúng ta không đáp ứng là xong, cần gì suy nghĩ nhiều như thế?”

Đoạn Kiêu cũng gật gật đầu, thản nhiên nói: “Dù sao Tô Tín đã rời đi, tiểu tử Lý Phôi không thể lật lên sóng gió gì.”

Sau khi phong ba lần trước qua đi, thế lực trong Thường Ninh phủ bị thanh tẩy không ít, Thần Phong Hội triệt để sụp đổ, Thiết Đao Hội Hạ Thiên trọng thương, Tô Tín đắc tội Thanh Thành kiếm phái nên bị ép rời khỏi Thường Ninh phủ.

Sau một loạt sự kiện, Ninh Lạc Quân phát hiện hiện tại cả Thường Ninh phủ trừ Huyết Y Hội ra chỉ có Tam Anh hội chịu tổn thất nhỏ nhất, chỉ có một Mạnh Trường Hà bị thương.

Nếu không phải Phi Ưng Bang cùng Thiết Đao Hội kịp thời liên thủ với nhau, bọn họ đã sớm xưng bá cả Thường Ninh phủ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 190 - Không Biết Sống Chết (2)

DTV EBOOK

Mạnh Trường Hà cười lạnh nói: “Ném tên đưa tin kia ra ngoài, dám chơi bịp bợm với chúng ta là tìm chết.”

Ninh Lạc Quân cau mày, tuy làm như vậy có chút không phóng khoáng nhưng hắn không nói cái gì.

Hắn biết rõ trong nội tâm Mạnh Trường Hà nghĩ cái gì, con mình bị Tô Tín giết, kết quả bây giờ người ta chạy trốn, đoán chừng đời này không có cơ hội báo thù, cũng khó trách trong lòng của hắn nghẹn khuất.

Lúc này trong Phi Ưng Bang, Hoàng Bỉnh Thành biết rõ Tam Anh hội làm gì liền mắng to: “Khinh người quá đáng!”

Nếu Tam Anh hội không muốn cho hắn mặt mũi này thì hắn chỉ có thể mời lão đại ra tay.

Hoàng Bỉnh Thành gọi một bang chúng tâm phúc tới, cho hắn tờ giấy bảo hắn đưa tới khách sạn.

Tô Tín nhận được tin tức liền cười lạnh, Tam Anh hội đã tìm chết thì không nên trách hắn.

Hắn vốn không muốn động thủ trong Thường Ninh phủ nhưng dù sao hắn có thù sâu với Tam Anh hội, hiện tại đám người Mạnh Trường Hà có chết cũng không ai hoài nghi lên đầu của hắn.

Nếu bọn chúng đã tìm chết như vậy, Tô Tín cũng không quan tâm ra tay một

lần.

Cùng lắm sau khi giết bọn chúng lại bảo Phi Ưng Bang liên hợp Thiết Đao Hội trực tiếp chia cắt Tam Anh hội, giải quyết dứt khoát sẽ hủy diệt tất cả chứng cớ.

Đêm khuya, Mạnh Trường Hà và ba người còn không có nghỉ ngơi, ngược lại đang nghiên cứu kế hoạch trong phòng nghị sự Tam Anh hội.

Chuyện ngày hôm nay làm bọn họ ý thức được Phi Ưng Bang và Thiết Đao Hội phải bị diệt trừ thật nhanh, đến lúc đó tất cả tài nguyên trong Thường Ninh phủ chính là của bọn họ.

Thời điểm giao dịch với thương nhân bên ngoài, bọn họ có thể hoàn toàn bỏ qua giá cả Tô Tín quy định và tùy ý nâng giá, đó mới là thời điểm kiếm lợi kếch sù.

Hiện tại cho dù Phi Ưng Bang hay là Thiết Đao Hội đều lâm vào yếu thế, nếu cho bọn chúng thời gian hòa hoãn, chỉ sợ về sau sẽ khó tìm được cơ hội ra tay.

Ninh Lạc Quân cau mày nói: “Diệt trừ Phi Ưng Bang và Thiết Đao Hội cũng không phải không được, làm như vậy chúng ta sẽ tổn thất không nhỏ.”

“Đầu tiên không nói tới Thiết Đao Hội, Phi Ưng Bang còn có nội tình Tô Tín lưu lại, cho dù không có Tô Tín cũng không dễ chọc, nếu chúng ta cường công, chỉ sợ bản thân cũng tổn thương nguyên khí to lớn.”

Mạnh Trường Hà trầm giọng nói: “Lão Tam, ngươi có quá nhiều băn khoăn, hiện tại chúng ta cường công hai bang này sẽ có tổn thất nhưng làm xong chúng ta chính là đại bang lớn nhất Thường Ninh phủ, Huyết Y Hội sẽ không quản những việc này, chúng ta thu nhập từ địa bàn sẽ tăng lên gấp mấy lần.”

“Thời điểm đám người này chết, tổn thất lớn một chút có là cái gì chứ? Đến lúc đó tu dưỡng một hai năm, chúng ta muốn người có người muốn tiền có tiền, hoàn toàn có thể bổ sung trở lại.”

“Chậc chậc, Mạnh hội chủ không hổ là Mạnh hội chủ, quả nhiên có tư thế kiêu hùng, vì nuốt vào cả Thường Ninh phủ, chỉ sợ dù cho ngươi hi sinh toàn bộ Tam

Anh hội cũng không nháy mắt cái nào ah.”

Bỗng nhiên một giọng nói vang lên.

“Ai?”

Sắc mặt Đoạn Kiêu biến hóa, hắn vội vàng rút trường kiếm và đứng lên.

Nơi này chính là tổng đường của Tam Anh hội, kết quả có người lẻn vào trong tổng đường, hơn nữa nếu người này không lên tiếng thì bọn họ còn không phát hiện người này, thực lực người tới khủng bố ra sao?

Lúc này sắc mặt Mạnh Trường Hà tái nhợt, hắn không bao giờ quên được giọng nói này, phải nói bao giờ hắn cũng nghĩ báo thù đối phương.

Nhưng chờ tới lúc đối phương dứng trước mặt mình, trong lòng hắn chỉ còn sợ

hãi.

Ba người cùng quay đầu lại, nhìn thấy Tô Tín đang mặt áo đen đứng ngay trước cửa, ánh mắt hắn nhìn bọn họ giống như người chết.

“Tô Tín! Ngươi còn dám quay về?”

Mạnh Trường Hà quát lên: “Ngươi giết đệ tử Thanh Thành kiếm phái, hiện tại Thanh Thành kiếm phái đang đuổi giết ngươi khắp thiên hạ, ngươi còn bị treo thưởng trên Hắc bảng, hiện tại ngươi trở lại không sợ tin tức truyền vào trong tai Thanh Thành kiếm phái sao?”

“Ha ha, muốn dùng Thanh Thành kiếm phái tới dọa ta?”

Tô Tín lúc này cười đầy khinh thường, nói: “Ta giết đệ tử Thanh Thành kiếm phái thì sao? Còn không phải sống rất tốt hay sao. Còn nữa, ta không chỉ nổi danh trên Hắc bảng, đừng quên ta hiện tại đứng hàng Nhân Bảng!”

Sắc mặt ba người Mạnh Trường Hà biến hóa.

Tô Tín nói đúng, hắn không chỉ bị người ta đuổi giết trên Hắc bảng, hắn chính

là người có thể giết cường giả Tiên Thiên có tên trong Nhân Bảng!

Phương Đông Đình cảnh giới Tiên Thiên còn bị Tô Tín chém giết, ba người bọn họ tính là cái gì?

Vừa rồi bọn ho còn tính toán nên làm thế nào tiêu diệt Phi Ưng Bang, hiện tại bọn họ đang suy nghĩ làm cách nào thoát mạng trong tay Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 191 - Quay Về (1)

Đối mặt Tô Tín, đám người Mạnh Trường Hà không có tâm tư chống cự, bọn họ đang suy nghĩ chạy như thế nào.

Tô Tín không nhanh không chậm sử dụng Kinh Thần chỉ điểm tới như bôn lôi.

Cho dù khoảng cách vài trượng nhưng chỉ kình đầy trời mang theo uy áp cường đại bao phủ khắp phòng.

Đoạn Kiêu rút kiếm ngăn cản nhưng bị chỉ kình đâm thủng ngực chết ngay tại chỗ.

Mạnh Trường Hà trọng thương chưa lành, thậm chí hắn còn không thể thi triển Đại Suất Bi Thủ đã bị một chỉ giết chết.

Chỉ có một mình Ninh Lạc Quân có thể thoát chết dưới Kinh Thần của Tô Tín.

Thân pháp của hắn cực nhanh, hiểm lại càng hiểm né qua chỉ kình đầy tơời, nhưng không đợi hắn thở ra một hơi, một đạo phong mang đáng sợ quét qua yết hầu của hắn, Ninh Lạc Quân mang theo thần thái không cam lòng ngã xuống đất.

Tô Tín nhún nhún vai, hắn lấy một bình dầu hỏa tưới lên thi thể ba người và đốt

lửa.

Giết người phóng hỏa, hủy thi diệt tích, trò này bị người giang hồ chơi chán rồi nhưng nó vô cùng thực dụng.

Mang khăn che mặt lên, Tô Tín lại lẻn vào trong bóng tối, đám người Hoàng

Bỉnh Thành đang chờ bên ngoài nhìn thấy ánh lửa xuất hiện trong Tam Anh hội liền hành động tổng lực, trong vòng một đêm tiêu diệt Tam Anh hội!

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Tín duỗi lưng mỏi rời khỏi phòng của mình, hắn đi ra ngoài đụng phải Yến Khuynh Tuyết.

“Mạnh công tử, nghỉ ngơi hai ngày, chúng ta cũng nên tìm người thu mua đặc sản Nam Man ah?”

Yến Khuynh Tuyết hỏi.

Tô Tín mỉm cười và nói: “Không cần phải gấp, ta cũng đã làm tốt, sẽ có người tới đây liên hệ với chúng ta.”

Yến Khuynh Tuyết nghiêng đầu nhìn Tô Tín, Mạnh công tử vẫn không có đi ra ngoài, hắn làm xong mọi chuyện từ khi nào?

Dường như sau khi đi tới Thường Ninh phủ thì hắn biến thành thần bí.

Bởi vì tín nhiệm Tô Tín cho nên Yến Khuynh Tuyết cũng không có hỏi nhiều cái gì, chỉ bảo Tô Tín xuống lầu ăn điểm tâm.

Dưới lầu lúc ăn cơm, Hồng Liệt Đào cầm một bánh bao và cười nói: “Các ngươi cũng nghe được động tĩnh đêm qua chứ? Hai tiểu bang phái Thường Ninh phủ đại chiến với nhau một hồi, vậy mà xuất động trên vạn người, chậc chậc, đánh nhau vô cùng huyết tinh ah, cảnh tượng như vậy vô cùng hiếm thấy.

Niếp Phương hiếu kỳ nói: “Động tĩnh lớn như vậy sao không thấy quan phủ quản?”

Đào Thiên nói: “Các ngươi không biết rồi, tiểu bang phái mới tranh đấu hung ác nhất, loại chuyện này đừng nói tại Thường Ninh phủ, tại vài châu phủ ở biên giới Tương Nam là vô cùng bình thường.”

“Về phần triều đình, nơi này là Nam Man, lực ảnh hưởng và uy hiếp của triều đình không bằng tông môn võ lâm, chỉ cần

bọn họ không náo quá mức sẽ không

quản. “

Niếp Phương và Hồng Liệt Đào trước kia là tán tu nhưng bọn họ không có đi tới Nam Man tiểu thành như Thường Ninh phủ, bọn phần lớn thời gian của bọn họ đều sống trong đại thành có quy củ như thành Thương Sơn.

Đào Thiên trước kia sống tại Đông Lâm Phủ còn lớn hơn Thường Ninh phủ, tranh đấu bang phái tại đó cũng không kém gì Thường Ninh phủ.

Nhìn thấy bọn họ bát quái, Lương bá chỉ thở dài một hơi và nói: “Hai tiểu bang phái đánh nhau thì đánh, chỉ hi vọng đừng ảnh hưởng tới chúng ta mới tốt.

Tô Tín nghe bọn họ thảo luận với nhau cũng không có xen vào, đợi đến lúc bọn họ sắp ăn xong, Phương Hạo đi tới và nói: “Có đường chủ Phi Ưng Bang tới cầu kiến, nói là Mạnh công tử bảo hắn đến.”

Ánh mắt mọi người nhìn sang Tô Tín, bọn họ vừa rồi còn bàn tán chuyện tiểu bang phái, không nghĩ tới Tô Tín đã tiếp xúc với người ta.

Lương bá kinh ngạc nói: “Mạnh công tử, ngươi tìm bọn họ tới làm gì?”

Tô Tín thản nhiên nói: “Chúng ta chưa quen cuộc sống tại Thường Ninh phủ, cho dù bảo các thủ hạ phân tán ra mua thì có thể mua được bao nhiêu hàng hóa?”

“Phi Ưng Bang là rắn rít địa phương, bảo bọn họ hỗ trợ sẽ giảm bớt không ít công sức cho chúng ta.”

Tất cả mọi người gật đầu, quả nhiên không hổ là Mạnh công tử, hắn suy nghĩ chu đáo.

Phương Hạo gọi Hoàng Bỉnh Thành đi vào, hắn vừa đi lên liền chắp tay với mọi người: “Các vị tiền bối thành Thương Sơn, ngày hôm qua Mạnh công tử đã nói chuyện giao dịch với chúng ta, hiện tại tất cả đặc sản Nam Man trong Thường Ninh phủ đều tập trung trong tay Phi Ưng Bang.”

“Hơn nữa Phi Ưng Bang chúng ta đã phái người thông tri dị tộc trong rừng rậm

Nam Man và thu mua hàng tồn trong tay bọn họ, đại khái chỉ hai ba ngày nữa liền có thể hoàn thành, các vị hiện tại có thể phái người chuẩn bị xe lớn chứa đồ.”

Tất cả mọi người sững sờ, phục vụ quá tận tâm ah?

Lương bá ho khan một tiếng nói: “Hoàng đường chủ, trước không nóng nảy, chúng ta nói chuyện giá cả đi.”

Tục ngữ nói xảy ra chuyện khác thường tất có yêu nghiệt, Phi Ưng Bang ân cần như vậy làm Lương bá cảm giác không đúng lắm, đầu tiên hắn phải xem qua giá cả trước, sau đó giao dịch cũng không muộn.

Hoàng Bỉnh Thành cười ha ha, nói: “Giá cả dễ nói, đây là danh sách giá cả, mời các ngươi xem.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 192 - Quay Về (2)

Nói xong Hoàng Bỉnh Thành liền giao một bảng danh sách cho Lương bá, mở ra xem xét, Lương bá liền sững sốt:

Đào Thiên ở bên cạnh hỏi: “Như thế nào? Là giá cả quá đắt sao?”

“Không phải quá đắt, mà là quá rẻ.”

Lương bá nghi hoặc nhìn Hoàng Bỉnh Thành: “Hoàng đường chủ, nếu quả thật dựa theo giá này giao dịch, Phi Ưng Bang các ngươi sẽ thâm hụt lợi nhuận to lớn, căn bản không lời một phân tiền nào, đây gần như là giá các ngươi thu mua từ dị tộc Nam Man.”

Hoàng Bỉnh Thành cười nói: “Mạnh công tử thân là cường giả Nhân Bảng, hắn tự mình mở miệng bảo chúng ta hỗ trợ đó là cho Phi Ưng Bang mặt mũi, nếu Phi Ưng Bang không lĩnh tình là chúng ta quá phận.”

“Tiền lời một năm tính là cái gì, đây chính là lễ gặp mặt Phi Ưng Bang tặng cho Mạnh công tử.”

Nghe được Hoàng Bỉnh Thành nói như vậy, nghi kỵ trên mặt Lương bá giảm bớt..

Dù sao Mạnh công tử là cường giả Nhân Bảng, rất nhiều người muốn nịnh nọt, tối thiểu những tiểu bang phái nịnh nọt hắn mới là bình thường.

Lương bá cẩn thận kiểm tra hàng hóa một chút, xác định không có vấn đề gì mới đưa lên xe.

Dùng tooi gian ba ngày tất cả hàng hóa cũng đã chứa lên xe, giao dịch kết thúc thuận lợi, cuối cùng tính toán ra một triệu lượng bạc không dùng tới một nửa, việc này làm Lương bá vui vẻ không ngậm miệng được.

Vốn hắn cho rằng hàng hóa Tương Nam buôn bán đến Trung Nguyên là một vốn bốn lời, hiện tại bọn họ thu mua với giá rau cải trắng.

Nếu như lại nghe lời Mạnh công tử nói là tiến hành trữ hàng, sau khi bán đi số hàng hóa này chính là con số khủng bố.

Trước khi rời khỏi Thường Ninh phủ, Tô Tín giao một bình đan dược cho Lý Phôi.

Trước kia Yến Khuynh Tuyết cho hắn mười bình đan dược nhị tinh nửa, đầy đủ hắn phục dụng nửa năm, tặng cho Lý Phôi một bình cũng không có gì.

Sau khi lên đường quay về, Lương bá gọi đám người Tô Tín tới, hắn nghiêm túc nói: “Mạnh công tử, trên đường chúng ta đi Thường Ninh phủ sóng êm gió lặng, nhưng chờ chúng ta quay trở lại thành Thương Sơn thì đoạn đường này không nhẹ nhõm đâu.”

Tô Tín trầm giọng nói: “Là những đạo phỉ kia sao?”

Lương bá gật đầu nói: “Chúng là bọn họ, đám đạo phỉ này to gan lớn mật, chúng dám động thủ với đoàn xe triều đình, cho dù thương đội nhà ai đi qua cũng bị chúng cắn một miếng thịt.”

“Lúc bình thường chúng ta đối phó thế nào?”

Tô Tín hỏi.

Thành Thương Sơn phái thương đội đi khác với những thương đội Trung Nguyên, với tư cách là đại thành lớn nhất Tương Nam, thế lực thành Thương Sơn gần với một ít thế lực võ lâm bản địa Tương Nam.

Nếu đám đạo phỉ này làm quá phận sẽ chọc cường giả Nguyên Thần cảnh ra

tay, cho dù ngươi trốn cũng khó thoát khỏi cái chết.

Cho nên Tô Tín cũng không tin với thực lực thành Thương Sơn, đám đạo phỉ kia còn không biết sống chết dám tới đánh cướp bọn họ.

Quả nhiên Lương bá nói ra: “Lúc dĩ vãng đám đạo phỉ sẽ cho thành Thương Sơn chúng ta một ít mặt mũi, chỉ cần chúng ta mang cờ hiệu thành Thương Sơn thì bọn chúng sẽ không dám động thủ.”

“Bọn chúng ta sẽ không đi tay không, mỗi khi gặp một đám đạo phỉ, ít thì hơn vạn lượng, nhiều thì hơn mười vạn lượng, chúng ta nhất định phải cho bạc, đây là phí đi đường.”

“Làm như vậy bọn chúng cũng rút lui, cũng không phát rồ ra tay với thương đội có trăm xe hàng hóa, cho nên chúng ta cẩn thận một ít là tốt rồi.”

Đám người Tô Tín gật gật đầu, Lương bá nói không sai, bọn họ hiện tại mang theo hơn trăm xe hàng hóa, đoàn xe không nhỏ.

Sau đó năm tên võ giả Tiên Thiên bọn họ tách ra, do Tô Tín và Hồng Liệt Đào thực lực mạnh nhất ngăn cản trước sau, những người còn lại ở giữa

Mà cùng lúc đó trong một sơn động trang hoàng thập phần hoa lệ trong rừng rậm Tương Nam, đây là hang ổ của một trong bảy đại trại, lúc này bảy người đang thảo luận chuyện cướp giết đoàn xe Yến Khuynh Tuyết.

Yến Kế Hằng giao du rộng lớn, tuy hắn không biết đám đạo phỉ này nhưng có người biết, có không ít người có thể bàn bạc với đạo phỉ.

Nghe được Yến Kế Hằng cho ra cái giá năm trêệu lượng bạc, những đạo phỉ nơi này động tâm.

Đương nhiên người nơi này không phải không có băn khoăn, trong đó có một tên tráng hán đầu trọc tướng mạo hung ác đang do dự: "Ta nói Lão Đao Bả Tử, chúng ta không phải cướp giết thương nhân bình thường, mà là đoàn xe Yến gia thành Thương Sơn."

Trong đó có con gái Yến Hoàng Cửu, vạn nhất chọc giận Yến Hoàng Cửu là cường giả Nguyên Thần Cảnh ra tay, ta và ngươi đều không thể tránh được một kiếp.

Tuy những người này phá núi lập trại trong rừng rậm Tương Nam, làm mua bán không vốn nhưng bọn họ biết quy củ, biết rõ người nào có thể cướp, người nào không thể cướp.

Nếu như cướp những thương nhân Trung Nguyên, bọn họ cam đoan không nói hai câu và hạ tử thủ ngay, ngay cả người lẫn của đều không còn.

Đối với với những thương nhân thế lực võ lâm Trung Nguyên, hăặc là tốn cái giá lớn mời võ giả cảnh giới Tiên Thiên hộ tống, cho dù biết có thể vơ vét tiền tài lớn hơn nữa cũng không ai xông ra cướp giết.

Về phần thế lực võ lâm bản địa Tương Nam, bọn họ càng không dám động, ngày bình thường vô tình gặp bọn họ, những người này cũng thức thời xông ra tìm phí qua đường, bọn họ cũng không quá mức khó xử người ta.

Dù sao đối phương cũng là rắn rít địa phương trong Tương Nam, nếu thật sự chọc giận bọn họ, đệ tử tinh anh dốc toàn bộ lực lượng cũng không phải những kẻ phá núi lập trại như bọn họ có thể ngăn cản.

Thực lực thành Thương Sơn cũng chỉ kém hơn các đại phái nhất lưu về nội tình mà thôi, hiện tại nghe thấy bọn họ sắp ra tay với thành Thương Sơn, những người này có cuồng vọng cũng do dự không quyết.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 193 - Cướp Giết (1)

Thế lực đạo phỉ ẩn nấp trong rừng rậm Tương Nam không một trăm cũng tám mươi, trong đó chỉ có hơn mười có võ giả Tiên Thiên, lần này Lão Đao Bả Tử gọi mọi người tới chính là thế lực mạnh nhất trong đó, dưới tay hắn có sáu tên võ giả Tiên Thiên.

Lần này cướp giết đám người Yến Khuynh Tuyết chính là Yến Thịnh Hằng tìm người liên hệ Lão Đao Bả Tử, hắn tiếp theo liên hệ với sáu đội ngũ khác

Lão Đao Bả Tử ân cần như vậy, đương nhiên không phải là vì năm triệu lượng bạc, thật ra hắn muốn tẩy trắng.

Những đạo phỉ phá núi lập trại trong rừng rậm Tương Nam như bọn họ đại bộ phận đều xuất thân tán tu, có người đắc tội thế lực võ lâm bản địa nên phải chạy tới rừng rậm Tương Nam kiếm ăn.

Đừng nhìn bọn họ biểu hiện uy phong lẫm lẫm, nhưng kỳ thật mỗi một bước đi đều phải cẩn thận, sợ không cẩn thận sẽ bị người ta tiêu diệt.

Hơn nữa loại chuyện này xảy ra với tỷ lệ không nhỏ, ai biết trong thương đội nào đó có cường giả đi theo thì sao? Cho nên mỗi lần động thủ đều phải phái người theo dõi thương đội vài ngày, xác nhận chi tiết của đối phương mới động thủ.

Ngay cả như vậy bọn họ cũng nhìn lầm không ít, hơn nữa một ngày nào đó có đệ tử đại phái Trung Nguyên có suy nghĩ thay trời hành động, thuận tiện tiêu diệt sơn trại bọn họ.

Lão Đao Bả Tử đã chịu đủ cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai.

Những năm gần đây hắn đánh cướp các loại tài nguyên tu luyện và đột phá tới Linh Khiếu Cảnh, còn muốn tu hành lên cao hơn nhưng tư chất có hạn, cho nên Lão Đao Bả Tử muốn tẩy trắng rời đi, đổi thân phận mới tái xuất giang hồ.

Những người làm đạo phỉ như bọn họ dều che lấp thân phận, đại bộ phận dùng đều dùng tên giả, Lão Đao Bả Tử cũng là như thế.

Cho nên hắn không lo lắng sau khi đổi thân phận sẽ bị người ta phát hiện, huống hồ sau khi tẩy trắng hắn sẽ đi tới thành Thương Sơn!

Hắn đã liên lạc với Yến Thịnh Hằng, chỉ cần cướp giết đám người Yến Khuynh Tuyết thì hắn có thể tẩy trắng, đổi thân phận đi vào thành Thương Sơn gia nhập vào thế lực Yến Thịnh Hằng, từ nay về sau thủ lĩnh đạo phỉ Lão Đao Bả Tử trong rừng rậm Tương Nam không còn quan hệ gì tới hắn.

Về phần thành Thương Sơn trả thù, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người gánh tội thay, chuyện này liên quan gì tới hắn?

Cho nên đối mặt mọi người nghi vấn, Lão Đao Bả Tử sẽ cực lực giải thích.

"Các ngươi quá lo lắng, rốt cuộc là ai tìm chúng ta ra tay, các ngươi biết không? Chính là cửu nhi tử của thành chủ thành Thương Sơn Yến Hoàng Cửu, Yến Thịnh Hằng!"

Lão Đao Bả Tử vẻ mặt thần bí nói: "Trong đó liên quan tới tranh đấu trong thành Thương Sơn, ta cũng có chút không rõ, nhưng đó là người nhà thành Thương Sơn chém giết nhau, chúng ta chỉ là người nhận tiền tài làm việc thay người khác, cho dù bọn họ muốn trả thù cũng không thể tính lên đầu chúng ta."

Trong bảy thế lực đạo phỉ, một võ giả trung niên dáng người cao gầy có một con mắt lên tiếng: "Bởi vì như thế chúng ta mới lo lắng, những người chúng ta không dám lộ ra ngoài sáng, vạn nhất cuối cùng giết người lại bị người ta đẩy ra gánh trách nhiệm, chết như vậy quá oan uổng."

Võ giả trung niên một mắt này tên là Quỷ Hồ, nghe nói lúc trước đắc tội võ giả

Nguyên Thần Cảnh nên bị kiếm khí lấy một mắt, dựa vào giả chết mới thoát được một kiếp.

Cho nên từ đó về sau Quỷ Hồ làm việc vô cùng cẩn thận, sơn trại của hắn cũng sừng sững trong rừng rậm Tương Nam hơn mười năm không ngã.

Lão Đao Bả Tử cười ha ha nói: "Quỷ Hồ lão đệ, ngươi lo ngại, Lão Đao Bả Tử ta cũng không phải kẻ ngu dốt, đương nhiên phòng bị chiêu qua sông đoạn cầu của bọn chúng."

Nói xong Lão Đao Bả Tử móc một phong thư trong ngực ra, nói: "Đây chính là thư Yến Thịnh Hằng liên lạc với ta, vạn nhất bọn chúng muốn qua sông đoạn cầu, ta sẽ tung phong thư này ra ngoài, như vậy võ lâm Tương Nam sẽ nhìn ra Yến Thịnh Hằng có đức hạnh gì."

"Yến Thịnh Hằng hắn không giống chúng ta, nếu như để cho người ngoài biết hắn ngày thường hào sảng, giao du rộng lớn chính là kẻ bỏ tiền ra mua mạng muội muội của mình, thanh danh của hắn thối cả đời."

"Đến lúc đó đừng nói hắn không thể làm thành chủ thành Thương Sơn, cho dù là Yến gia cũng không lưu hắn."

Nhìn thấy Lão Đao Bả Tử xuất ra chứng cớ có sức thuyết phục như vậy, mọi người lập tức yên tâm.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới Lão Đao Bả Tử căn bản sẽ không đứng chung với bọn họ, cái gọi là thư chỉ là giả dối mà thôi.

Lão Đao Bả Tử lúc này mỉm cười vui vẻ, hắn nói: "Vậy thì tốt, hành động lần này tốt nhất nên mang theo nhiều nhân thủ một chútdù sao đối phương có một cường giả Nhân Bảng tọa trấn, chúng ta cũng không thể phớt lờ."

Mọi người gật gật đầu, cho dù Lão Đao Bả Tử không nói thì bọn họ cũng biết cường giả Nhân Bảng có thể một địch mười trong cùng giai, việc này không phải khoa trương, không mang theo nhiều người thì bọn họ không có tự tin.

Tốc độ của đám người Lão Đao Bả Tử cũng không có nhanh như vậy, mỗi sơn trại đều cần tập kết nhân thủ, cũng phải xác định xem ai là người xuất chiến, dù sao bọn họ không có khả năng xuất động toàn bộ nhân thủ, cũng nên lưu lại mấy người giữ nhà mới được.

Cuối cùng dùng thời gian ba ngày tập kết, bảy sơn trại xuất động hai mơi võ giả Tiên Thiên, có hơn một ngàn võ giả Hậu Thiên, bọn họ tin tưởng cho dù đối phương là cường giả Nhân Bảng, chỉ dựa vào nhân số cũng có thể giết đối phương.

Lúc này trong rừng rậm, đám người Tô Tín đang gian nan kéo đoàn xe về phía trước.

Con đường trong rừng rậm Tương Nam gập ghềnh không chịu nổi, hơn nữa pâần lớn là đường núi.

Lúc đến hậu bởi vì đều là xe trống vẫn còn tương đối tạm biệt một ít, nhưng hiện tại bọn hắn mang đại lượng hàng hóa trở về, này tốc độ đi tới lập tức đã bị kéo chậm gấp đôi.

Chính vào lúc này Tô Tín đang đi đầu tiên lại có cảm giác không đúng.

Rửng rậm Tương Nam bình thường sẽ có dã thú gào thét, chim tước kêu to không dứt bên tai, nhưng nhưng bây giờ không nghe được âm thanh nào.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 194 - Cướp Giết (2)

Cả đường núi ngẫu nhiên có tiếng côn trùng kêu yếu ớt, còn lại nó vô cùng yên tĩnh, đây là điểm không đúng.

“Ngừng!”

Tô Tín khoát tay, cả đoàn xe lập tức dừng lại, đám người Đào Thiên cảnh giác nhìn bốn phía.

Bọn họ cũng là người từng trải, tự nhiên cũng phát hiện điểm không đúng.

“Ha ha ha! Quả nhiên không hổ là cường giả Nhân Bảng Mạnh Thanh Trạch, cảm giác rất nhạy cảm ah.”

Lúc này có tiếng cười to vang lên, chung quanh xuất hiện một đám đạo phỉ rậm rạp, trong tay cầm binh khí, càng có mấy trăm người cầm cung tiễn nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Hai mươi người đi đầu có khí thế kinh người, không ngờ toàn bộ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên cảnh giới võ ả.

Sắc mặt Lương bá lập tức biến đổi: “Là Lão Đao Bả Tử! Tại sao là bọn chúng?”

Tô Tín thấp giọng hỏi: “Như thế nào? Người này có cái gì không đúng sao?”

Lương bá trầm giọng nói: “Lão Đao Bả Tử là một trong những thế lực mạnh nhất trong đám đạo phỉ Tương Nam, chính bởi vì như thế nên thường độc lai độc

vãng, rất ít khi bọn chúng tụ tập với nhau như hiện tại!”

Nói xong Lương bá đi về phía trước, hắn chắp tay với Lão Đao Bả Tử: “Các vị đại đương gia vất vả, tại hạ nơi này có mười vạn lượng bạc, mời các vị cầm đi uống trà.”

Lương bá đã đi qua thương lộ này vài lần, cũng biết rõ quy củ, nói như vậy chỉ cần mình xuất tiền thì đám đạo phỉ sẽ ngoan ngoãn ròi đi.

Đáng tiếc hôm nay đám người Lão Đao Bả Tử không chỉ tới đây vì tiền.

Lão Đao Bả Tử cười lạnh một tiếng: “Mới mười vạn lượng bạc, ngươi xem chúng ta là ăn mày hay sao? Chúng ta xuất động nhiều huynh đệ như vậy, ngươi chỉ cho mười vạn lượng bạc?”

Lương bá hừ lạnh một tiếng: “Vậy ngươi muốn bao nhiêu?”

“Một triệu lượng!”

Lão Đao Bả Tử duỗi một ngón tay ra.

“Nơi này có bảy nhà, mỗi nhà một triệu lượng.”

Sức mặt Lương bá lập tức tối sầm, bọn họ đi ra ngoài chỉ mang theo một triệu lượng, hiện tại bọn họ còn muốn mỗi nhà một triệu lượng, có thể hay sao?

“Lão Đao Bả Tử! Ngươi có biết ngươi đang làm cái gì hay không? Đây chính là thương đội thành Thương Sơn, ngươi dám làm loạn?”

Lương bá lạnh lùng nói.

Lão Đao Bả Tử cười lạnh nói: “Lão tử mặc kệ ngươi có phải thương đội thành Thương Sơn hay không, dù sao không thể phá quy củ, ngươi nói có giao tiền ra hay không?”

Lương bá còn muốn nói cái gì đó nhưng bị Tô Tín cản lại.

“Lương bá, không cần nhiều lời, bọn chúng hôm nay muốn gây phiền toái cho chúng ta, cho dù ngươi có xuất ra mười triệu lượng cũng không xong việc.”

Tô Tín đứng ra, ánh mắt nhìn thẳng vào đám người Lão Đao Bả Tử: “Nói đi, rốt cuộc là ai bảo các ngươi tới?”

“Ha ha ha! Không hổ là cường giả Nhân Bảng Mạnh Thanh Trạch, hôm nay gặp mặt thật bất phàm, nhưng đáng tiếc từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ phải xóa tên khỏi Nhân Bảng!”

Lão Đao Bả Tử vừa nói ra lời này, võ giả bên phía Yến Khuynh Tuyết làm ra tư thái phòng ngự, đám người Niếp Phương cũng chạy tới và bảo Yến Khuynh Tuyết trốn vào trong xe.

Yến Khuynh Tuyết biết rõ mình lúc này chỉ là vướng víu, trợ giúp lớn nhất chính là chui vào trong xe nhưng trong mắt lại mang theo lo lắng.

Tô Tín chậm rãi lắc đầu: “Lão Đao Bả Tử đúng không? NGươi có thể xông ra danh khí lớn trong đám đạo phỉ rừng rậm Tương Nam như vậy, ngươi không phải là kẻ ngu ngốc, ta rất ngạc nhiên là ai cho ngươi dũng khí dám đứng ra cướp giết thương đội chúng ta?”

“Thế lực thành Thương Sơn tại Tương Nam cũng không phải các ngươi có thể chọc, Mạnh mỗ cũng là người có danh tiếng, cho dù như vậy các ngươi lại dám tập kết đội ngũ cướp giết chúng ta, chắc hẳn người sau lưng các ngươi ra giá không thấp ah.”

Thần sắc Lão Đao Bả Tử lạnh lẽo: “Thật có lỗi Mạnh công tử, có nhiều thứ ta thật không thể nói, nếu ngươi muốn biết có thể đi hỏi Diêm Vương, xông lên cho ta.”

Bọn họ là lấy tiền tài của người, thay người tiêu tai, không có thời gian rỗi nói nhảm với Tô Tín, nói càng nhiều thì chuyện càng lớn.

Từ khi Lão Đao Bả Tử hét lớn một tiếng, mũi tên bắn xuống đầy trời, những

thành viên thương đội không biết võ công trốn vào sau xe nhưng vẫn có không ít người bị bắn chết.

Hơn năm trăm tên võ giả Hậu Thiên chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ mình trước mưa tên mà thôi, dù sao đối phương bắn cung cũng là võ giả Hậu Thiên, mũi tên bay tới với lực lượng to lớn, bị bắn trúng bọn họ không chết cũng tàn phế.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 195 - Đá Trúng Cục Sắt (1)

Lão Đao Bả Tử cười lạnh cực kỳ vui vẻ, lúc này bọn họ ra tay không chút sơ hở nào.

Yến Thịnh Hằng đã báo tư liệu kỹ càng về thương đội của Yến Khuynh Tuyết cho bọn họ biết, vì nhắm vào cường giả Nhân Bảng Mạnh Thanh Trạch nên bọn họ tụ tập hai mươi tên võ giả Tiên Thiên ra tay.

Cường giả Nhân Bảng mạnh hơn nữa cũng là võ giả Tiên Thiên, Lão Đao Bả Tử không tin như vậy còn có thể có sai âầm.

Nhưng đáng tiếc hắn vẫn tính sai, hơn nữa còn tính sai không hợp thói thường.

Từ khi tấn chức Tiên Thiên đến bây giờ, Tô Tín vẫn đang trong quá trình quen thuộc lực lượng của mình, tuy nhiên hiện tại cảnh giới của Tô Tín không có một chút biến hóa nào nhưng sức chiến âấu của hắn không ngừng tăng lên.

Hơn nữa mấy trận chiến tại thành Thương Sơn cũng không phải thực lực chân chính của Tô Tín.

Động thủ trong thành Thương Sơn có quá nhiều hạn chế, hắn cũng không dám thi triển Huyết Hà Thần Kiếm một cách thản nhiên.

Huống hồ vì kế hoạch của mình nên Tô Tín cũng khắc chế độ mạnh yếu khi ra tay, lớn nhất cũng chỉ trọng thương đối thủ nhưng không có một lần ảnh hưởng tới mạng người.

Nhưng đối với đám đạo phỉ tại nơi này, Tô Tín cuối cùng là có quang minh

chính đại ra tay giết người.

“Đào quán chủ và Lương bá, các ngươi tới bảo hộ Yến tiểu thư, Nhiếp huynh và Hồng huynh theo ta lên!”

Tô Tín không lùi mà tiến tới.

Đào Thiên cùng Lương bá lão luyện thành thục, do bọn họ bảo hộ Yến Khuynh Tuyết sẽ không cho những đạo phỉ cảnh giới Hậu Thiên ảnh hưởng tới nàng.

Nhìn thấy Tô Tín rút kiếm xông lên, Hồng Liệt Đào và Niếp Phương khẽ cắn môi xông lên

Tuy bọn họ cho rằng dùng thực lực ba người đấu hai mươi người là hành vi muốn chết nhưng dù sao bọn họ đa đáp ứng gia nhập dưới trướng Yến Khuynh Tuyết, nếu như vừa gặp phải nguy hiểm gì đó mà bản thân chạy trước, chính bọn họ cũng không có mặt mũi gặp người.

Huống hồ nghe được Tô Tín cùng Lão Đao Bả Tử đối thoại, trong đó còn ẩn chứa chuyện ẩn không muốn người khác biết, Lão Đao Bả Tử lần này dẫn bảy đại trại và hai mươi tên võ giả Tiên Thiên tới đây cướp giết bọn họ cũng vượt qua Tô Tín suy tính.

Lúc này nội tâm Tô Tín không vui không buồn, ánh mắt hắn trống rỗng đạm mạc, Lão Đao Bả Tử nhìn thấy đôi mắt Tô Tín liền bị dọa kêu to một tiếng.

Cảm giác quỷ dị xuất hiện trong nội tâm hắn, nhưng nghĩ đến bên cạnh mình là hai mươi tên cao thủ cảnh giới Tiên Thiên thì hắn cắn răng xoogn lên.

Sở dĩ Lão Đao Bả Tử gọi là Lão Đao Bả Tử, đó là vì hắn luyện miêu cương đoản đao vài chục năm và đạt tới mức xuất quỷ nhập thần.

Thanh đoản đao vô cùng nhẹ nhàng, thi triển ra công kích như mưa to gió lớn, vô số ánh đao sáng lên, thế đao mãnh liệt tới mức tận cùng.

Người bình thường dùng đoản đao truy cầu càng hung mãnh độc ác, chỉ có Lão

Đao Bả Tử lại dùng doản đao chơi đao cương, hắn cũng tính là người tài ba.

Nhưng đáng tiếc hiện tại vô dụng với Tô Tín!

Tô Tín rút Du Long Kiếm ra khỏi vỏ, trên thân mang theo huyết quang mông lung, không nhìn gần căn bản không phát hiện.

Huyết Hà Thần Kiếm dùng máu dưỡi kiếm, môn công pháp này vẫn bị Tô Tín áp chế không phát huy ra, hiện tại kiếm của hắn có thể thấy máu.

Trong nháy mắt kiếm quang cường đại bạo phát, mặc cho đao thế của Lão Đao Bả Tử cương mãnh vô song nhưng một kiếm của Tô Tín lại trực chỉ bản chất, nhất kiếm phá vạn pháp.

Kiếm quang xé liệt trường không, Lão Đao Bả Tử cảm giác máu trong người mình sôi trào, máu tươi tron thân thể không tự chủ tiến vào trong kiếm của Tô Tín.

Trong nháy mắt Lão Đao Bả Tử đã có quyết định.

Lui!

Thu đao lui về phía sau!

“Còn đứng ngây đó làm gì! Còn không ra tay!?”

Lão Đao Bả Tử tức giận quát một tiếng, hắn đã sắp không chịu nổi kiếm ý pá diệt tất cả.

Những người còn lại đứng cách khá xa, không có cảm giác được áp lực cường đại từ Lão Đao Bả Tử, sau khi nghe hắn hô lên liền cảm giác có chút không đúng nhưng không kịp.

Kiếm khí gào thét, thân thể Tô Tín như dung hợp với thân kiếm, trong chốc lát trường kiếm bị nhuộm đỏ rực, đỏ tươi ướt át, kiếm khí như nhuộm máu bay thẳng về phía trước.!

Thời khắc sinh mệnh cuối cùng, Lão Đao Bả Tử chỉ cảm giác được trước mặt

mình đầy máu tươi!

Lão Đao Bả Tử lao nhanh về phía trước, cảnh tượng kinh diễm như vậy chỉ có một mình hắn nhìn thấy.

Du Long Kiếm trong tay Tô Tín đánh chết Lão Đao Bả Tử liền không còn máu tươi, chỉ còn lại tơ máu nhàn nhạt trên thân kiếm.

Lão Đao Bả Tử cho rằng tính toán không bỏ sót, bản thân hắn cho rằng mình có thể thuận lợi giết Tô Tín và Yến Khuynh Tuyết sau đó tẩy trắng, trở thành cường giả dưới trướng Yến gia thành Thương Sơn, nhưng không nghĩ tới Tô Tín chỉ dùng một kiếm đã chôn vùi tất cả mộng tưởng.

Các đạo phỉ khác hoảng sợ hét to lên.

Lão Đao Bả Tử mạnh nhất trong đám người bọn họ lại bị người ta dùng một kiếm tiêu diệt, cường giả Nhân Bảng thật sự mạnh như vậy ao? Hắn là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 196 - Đá Trúng Cục Sắt (2)

Nhưng bọn họ đã xông tới, hơn nữa cũng ra tay, nếu như bị một kiếm của Tô Tín dọa sợ lùi lại, không nói bản thân có thoát hay không nhưng dễ dàng rước lấy thành Thương Sơn trả thù, như vậy được không bù mất.

Cho nên mọi người vẫn cắn răng xông tới, trong nháy mắt hơn mười loại chân khí bộc phát, khí cơ cường đại khí bao phủ Tô Tín vào trong, uy áp vô hình ập tới, Tô Tín đứng giữa khí cơ cường đại liền bộc phát lực lượng mạnh hơn nữa.

Du Long Kiếm trong tay Tô Tín phát ra một tiếng kiếm minh kéo dài.

Đây không phải là âm thanh phần che tay Du Long Kiếm sinh ra, mà là chân khí của Tô Tín rót vào trong Du Long Kiếm làm nó chấn đọng và sinh ra kiếm minh.

Kiếm tùy tâm đi, trường kiếm của Tô Tín oanh kích đối thủ, Đoàn Gia Kiếm Pháp mang theo vương đạo chi khí đánh bay binh khí ba người, kiếm quang cường đại đánh bay đối thủ.

Lật tay điểm một chỉ trực tiếp đánh một tên đánh lén thổ huyết bay xa.

Hơn mười người đồng thời tiến công tạo thành áp lực lên đè ép Tô Tín, chính bởi vì có áp lực nên Tô Tín mới có thể không ngừng quen thuộc chiến đấu cường độ cao, trường kiếm trong tay như hóa thành du long bao phủ bốn phía, chỉ trong thời gian ngắn ngăn cản hơn mười người công kích.

Lúc này Niếp Phương và Hồng Liệt Đào cũng đã chạy đến.

Niếp Phương sử dụng Luyện Thiết Thủ chính là khắc tinh của binh khí, song chưởng oanh kích lại không có người nào dám đối chiến.

Mà Hồng Liệt Đào càng bá đạo, đao ý lạnh thấu xương bộc phát, chuyên môn chằm chằm vào một người giết, những người này chỉ có thể trốn mà không dám đánh trả, hắn chỉ nhìn chằm chằm một người, thẳng tới khi giết đối thủ mới thôi!

Có hai người này gia nhập, áp lực của Tô Tín giảm nhiều, dù không toàn lực vận dụng lực lượng Huyết Hà Thần Kiếm cũng đủ giải quyết đối thủ.

So sánh với võ giả thành Thương Sơn, những cường nhân phá núi lập trại trong rừng rậm Tương Nam đại đa số rất yếu ớt.

Có thể đánh ra danh khí lớn trong thành Thương Sơn, thực lực của Niếp Phương và Đào Thiên đã không kém đệ tử đại phái trong võ lâm Tương Nam bao nhiêu.

Thực lực bản thân Hồng Liệt Đào còn mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

Những cường nhân đạo phỉ đều là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, cho dù kinh nghiệm chiến đấu, công pháp tu luyện cũng không sánh bằng bọn họ.

Thì ra Tô Tín cho rằng kinh nghiệm chiến đấu và sát ks của đạo phỉ rất mạnh nhưng ai biết lại yếu ớt như thế.

Những đạo phỉ này ăn cướp thương nhân chỉ vì cầu tiền, mà không phải muốn chết.

Đầu tiên bọn họ sẽ nghe ngóng chi tiết của đối phương, bình thường chỉ lộ mặt ra ngoài khi vơ vét tiền bạc.

Nếu gặp người có thực lực rất yếu, bọn chúng mới ra tay cướp giết, bởi vì bọn chúng chỉ giao thủ với người quá yếu nên thực lực không có gì đáng khoe.

Một khi đụng với cường giả chân chính là lúc bọn chúng cách cái chết không

xa.

Cho nên này hai mươi người này cũng chỉ có Lão Đao Bả Tử thực lực xem như không tệ, những người còn lại nha, thực lực vô cùng yếu ớt.

Không đến nửa khắc đồng hồ đã có một nửa người chết trong tay ba người Tô

Tín.

Thực lực ba người cường đại làm bọn chúng sợ hãi không nhỏ, bọn chúng lúc này đã biết rõ đá trúng cục sắt.

Bọn chúng cố ý muốn trách Lão Đao Bả Tử, nhưng đáng tiếc Lão Đao Bả Tử đã chết, bọn họ chỉ có thể hoảng sợ bỏ trốn.

Nhưng bọn chúng muốn chạy trốn, Tô Tín sẽ không bỏ qua cho bọn chúng.

Tô Tín vận dụng Kinh Thần chỉ oanh kích, chỉ kình đầy trời như cửu thiên lôi kiếp nện xuống, lực lượng khủng bố bộc phát không phải đạo phỉ có thể ngăn cản.

Tô Tín tiến lên phía trước và chỉ kình bắn ra như mưa, lôi âm đầy trời mang theo sát cơ vô tận.

Chỉ kình như lôi đình, sét đánh vô song, hiện tại chỉ kình như hóa thành mưa xuân, biến hóa lớn như vậy làm nội tâm mọi người không kịp thích ứng.

Những người đứng mũi chịu sào trơn mắt nhìn chỉ kình đánh nát kinh mạch trong thân thể, tuyệt khí bỏ mạng tại chỗ!

Nhị Thập Tứ Tiết Kinh Thần Chỉ là hai mươi bốn loại biến hóa, trong tiểu thuyết, Bạch Sầu Phi thường dùng nhất là Kinh Trập, Tô Tín ưa thích dùng nhất cũng là Kinh Trập nhưng không đại biểu những biến hóa khác sẽ yếu.

Niếp Phương và Hồng Liệt Đào theo sau Tô Tín một đường đánh lén, rốt cục tiêu diệt mười chín người, về phần người cuối là Tô Tín cố ý lưu lại, chuẩn bị hỏi ra chân tướng sự việc.

Bọn chúng mang theo tiểu lâu la tới nơi này mặc dù không có tổn thất bao nhiêu, thời điểm bọn chúng nhìn thấy lão đại bị đánh chết và bắt sống, bọn họ đã

sớm kinh hồn táng đảm bỏ chạy thục mạng.

Tô Tín cũng không có phái người truy đuổi, dù sao cũng chỉ là một đám tiểu lâu la mà thôi, đuổi theo giết chúng cũng không dùng được gì.

Huống hồ hiện tại thương đội chỉ có năm trăm người, bảo hộ hàng hóa quan trọng hơn, cần gì toosnt hời gian đuổi giết đám chó nhà có tang chứ?

Mang theo gia hỏa xui xẻo bị bắt trở về thương đội, mọi người lập tức thở ra một hơi.

Một trận chiến này bọn họ chỉ tổn thất một ít nhân viên không có lực chiến đấu, chỉ có hơn mười võ giả Hậu Thiên mời chào không cẩn thận bị mũi tên gây thương tích, còn lại không có chuyện gì.

Đương nhiên ánh mắt mọi người nhìn Tô Tín đều mang theo vẻ sùng kính.

Trước kia lúc ở thành Thương Sơn, bọn họ chỉ nghe nói cường giả Nhân Bảng mạnh cỡ nào, nhưng trừ phi người từng nhìn thấy Tô Tín ra tay, nếu không bọn họ sẽ không có ấn tượng trực quan về Tô Tín.

Nhưng hôm nay nhìn thấy Tô Tín ra tay thì bọn họ biết vì sao đều là võ giả Tiên Thiên, có người có thể đứng hàng Nhân Bảng dương danh giang hồ, có người lại bừa bãi vô danh.

Cường giả Nhân Bảng và không phải cường giả Nhân Bảng là hai loại người khác nhau hoàn toàn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 197 - Đồ Sát (1)

Gia hỏa xui xẻo bị Tô Tín bắt sống chính là Quỷ Hồ một mắt.

Đáng tiếc hắn cẩn thận vài chục năm, lần này vốn tưởng rằng đi theo mọi người cùng hành động không có gì phải sợ, hắn không nghĩ tới đây chính là sai lầm lớn nhất.

“Nói đi, rốt cuộc là ai phái các ngươi tới, ta không tin tưởng đám đạo phỉ trà trộn trong rừng rậm Tương Nam mười mấy năm lại là một đám không có đầu óc như thế.”

Tô Tín lãnh đạm hỏi một câu.

Quỷ Hồ biết rõ mình bây giờ rơi vào trong tay người ta, trên cơ bản cũng chỉ có thể mặc người ta chém giết, hắn xem như cơ linh nên lập tức nói tất cả những gì mình biết.

Nghe được Quỷ Hồ nói bọn họ được Yến Thịnh Hằng tiêu tốn số tiền lớn mời tới, sắc mặt Yến Khuynh Tuyết tái nhợt.

Mặc dù nàng biết mấy ca ca và đệ đệ từ nhỏ tới lớn không có hảo cảm gì với nàng nhưng lại không nghĩ tới bọn họ có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy.

Tô Tín thở dài một hơi, những người khác cũng giống như vậy, đều không nói

gì.

Loại chuyện này không thể nào khuyên, chỉ có thể dựa vào Yến Khuynh Tuyết tự mình vượt qua mà thôi.

Gà nhà bôi mặt đá nhau, khi biết huynh trưởng cùng huyết mạch muốn lấy mạng của mình, i với Yến Khuynh Tuyết mà nói là đả kích không nhỏ.

Nha hoàn Lục Ly bận tâm nên kéo tay áo của nàng, Yến Khuynh Tuyết miễn cưỡng nở nụ cười, nói: "Yên tâm đi, ta không sao."

Nói xong Yến Khuynh Tuyết lại nhìn sang Tô Tín.

"Mạnh công tử, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Tô Tín trầm giọng nói: "Chuyện này chưa xong đâu, Yến Thịnh Hằng dám bỏ tiền mời đám người Lão Đao Bả Tử đối phó chúng ta, ai biết phía sau hắn còn có thủ đoạn nào khác hay không."

"Lộ trình quay về của chúng ta chưa tới một phần mười, vì phòng ngừa vạn nhất, ta chuẩn bị cho đam đạo phỉ này biết thế nào là lợi hại, thuận tiện nói cho bọn chúng biết một chút, năm triệu lượng bạc mặc dù nhiều nhưng muốn cầm phải suy nghĩ bản thân mình có mạng hưởng dụng hay không!"

Lương bá kinh ngạc: "Ý của Mạnh công tử là?"

Tô Tín thản nhiên nói: "Ta khẳng định đám người Lão Đao Bả Tử không có khả năng xuất động toàn bộ sào huyệt của mình, trong sơn trại của bọn chúng chắc chắn còn có người lưu thủ."

"Ta muốn đi tới sào huyệt của bọn chúng, cũng đánh đòn cảnh cáo với đạo phỉ khác, thuận tiện thay trời hành đạo."

"Nhưng sơn trại của đạo phỉ che giấu trong rừng sâu, ẩn núp cực kỳ bí mật, cho dù triều đình phái đại quân tới càn quét cũng không tìm thấy bọn chúng."

Tô Tín đá đá Quỷ Hồ dưới chân: "Có người biết đường, ta cần gì phải tìm?"

"Quỷ Hồ đại đương gia, không biết ngươi có nguyện ý làm dẫn đường cho ta hay không?"

Tô Tín nhàn nhạt hỏi nhưng ánh mắt nhìn Quỷ Hồ không khác gì nhìn người chết, Quỷ Hồ run rẩy.

“Nếu như ta nguyện ý dẫn đường, Mạnh công tử có thể tha ta một mạng hay không?”

Quỷ Hồ cẩn thận hỏi thăm.

“Không có vấn đề, chỉ có thể là mạng của ngươi, trong bảy sơn trại tham gia vào, kể cả sơn trại của ngươi cũng phải bị tiêu diệt.”

Quỷ Hồ liên tục gật đầu nói: “Không có vấn đề, ta nguyện ý dẫn đường.”

Bởi vì cái gọi là đạo hữu chết bần đạo không chết, chỉ cần Tô Tín đáp ứng tha hắn một lần, cho dù bảo hắn bán đứng người trong sơn trại của mình cũng không có gì.

“Rất tốt, ta sẽ mang theo hắn đi tới mấy sơn trại kia, các ngươi ở chỗ này chờ ta là tốt rồi.”

Hồng Liệt Đào nói: “Mạnh công tử, nếu không ta đi cùng ngươi một chuyến.”

Tô Tín lắc đầu: “Không cần, một mình ta là được rồi, dù sao nơi này là rừng rậm Tương Nam, ai biết Yến Thịnh Hằng trừ bảy sơn trại này còn có an bài thủ đoạn nào khác hay không. Các ngươi lưu lại sơn trại bảo vệ là tốt rồi.”

Nghĩ đến Tô Tín có sức chiến đấu vô địch cùng giai, tất cả mọi người gật gật đầu, không ai muốn đi cùng hắn.

Những đạo phỉ lưu lại thủ sơn trại chỉ là một hai tên võ giả Tiên Thiên và hơn mười tên võ giả Hậu Thiên, những người này không thể tạo thành tổn thương lên Tô Tín.

Huống hồ Tô Tín chỉ đi tới từng sơn trại chứ không phải xông vào cả bảy sơn trại một lúc.

Mang theo Quỷ Hồ, Tô Tín được Quỷ Hồ chỉ dẫn đi tới đi lui trong rừng rậm, cuối cùng đi vào cửa hang động đá.

Quỷ Hồ vội vàng nói: “Nơi này là sơn trại của Lão Đao Bả Tử.”

Tô Tín kinh ngạc nói: “Thủ hạ Lão Đao Bả Tử nhiều người như vậy có thể ngây ngốc trong sơn động sao?”

“Mạnh công tử ngươi đừng nhìn sơn động này nhỏ, bên trong chính là một sơn cốc, sơn cốc bốn phía không lọt gió, cũng chỉ có con đường ra vào là sơn động này, có thể nói là dễ thủ khó công.”

Tô Tín lúc này cười lạnh, cái gì dễ thủ khó công, nếu gặp phải địch nhân thực lực mạnh hơn ngươi nhiều lần, nơi này cũng bị người ta phá hủy dễ dàng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 198 - Đồ Sát (2)

Xuyên qua sơn động, quả nhiên một sơn cốc lớn xuất hiện trước mặt Tô Tín, phía trước đường ra là sơn trại lớn, lúc này cửa lớn sơn trại đóng kín, phía trên đang có vài tên đạo phỉ đang canh gác.

Nhìn thấy hai người Tô Tín cùng Quỷ Hồ bước ra khỏi sơn động, vài tên đạo phỉ tuần tra ngạc nhiên.

Với mức độ bí mật của nơi này, bọn họ không tin hai người đi lầm vào đây.

Một tên đạo phỉ trong đó quát lớn: “Các ngươi là người phương nào? Có biết nơi này là địa bàn Lão Đao Bả Tử hay không?

Tô Tín chẳng muốn nói nhảm với đạo phỉ, hắn nhìn cửa sơn trại trước mặt làm bằng gỗ cao mấy trượng, hắn cầm kiếm trong tay.

Trong chốc lát một đạo huyết khí nồng đậm xuất hiện trong tay Tô Tín, trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm kia như máu đúc thành, đỏ tươi ướt át và diễm lệ.

Kiếm quang đỏ như máu dài mấy trượng bay về phía trước, cửa sơn trại bị đánh thành gỗ vụn, một kiếm đánh nát cửa lớn thành vô số khối.

Quỷ Hồ đứng sau lưng Tô Tín mở to mắt ra nhìn, uy lực một kiếm này kinh người như thế, chẳng lẽ vừa rồi hắn còn không dùng toàn lực hay sao?

Tô Tín thản nhiên nói: “Đi theo sau ta, nếu ngươi dám chạy ta sẽ giết ngươi.”

Quỷ Hồ vội vàng gật đầu, hiện tại cho dù cho hắn thêm mười lá gan cũng

không dám chạy.

Tô Tín trực tiếp giết vào trong sơn trại, trong sơn trại Lão Đao Bả Tử còn một tên võ giả Tiên Thiên và gần trăm võ giả Hậu Thiên, Tô Tín giết vào chẳng khác gì đồ sát nghiêng về một bên.

Du Long Kiếm trong tay hắn nhiễm một tầng huyết khí nhàn nhạt, nhìn nó cực kỳ tà dị.

Huyết Hà Thần Kiếm dùng máu dưỡng kiếm, trong nguyên tác Huyết Hà Thần Kiếm giao thủ với Vương Tiểu Thạch, toàn thân đều bao phủ trong huyết khí, dường như hóa thành huyết hà ngập trời.

Tô Tín hiện tại mỗi khi giết một người, huyết khí trên thân kiếm nồng đậm hơn một phần, đợi đến lúc hắn đồ sát tất cả người nơi đây, huyết khí đậm đặc bao phủ thân kiếm Tô Tín cũng đã biến mất, hóa thành tơ máu bám vào trên thân kiếm.

Tô Tín nhìn tơ máu như có điều suy nghĩ.

Hệ thống từng nói qua, Huyết Hà Thần Kiếm là do ba bộ phận tạo thành, một phần chính alf phương tức tu luyện Huyết Hà Thần Kiếm, Huyết Hà Thần Kiếm cũng không phải kiếm pháp, xuất kiếm tùy tâm sở dục, đây chỉ là phương thức sử dụng kiếm mà thôi.

Bộ phận thứ hai là binh khí, Phương Ứng Khán dùng bội kiếm do nghĩa phụ hắn truyền lại: Huyết Hà thần kiếm, lúc này mới dùng nó làm cơ sở luyện thành Huyết Hà Thần Kiếm, cho nên thanh kiếm này có ảnh hưởng to lớn lên Huyết Hà Thần Kiếm.

Bộ phận thứ ba là Phương Ứng Khán quan sát Huyết Hà Thần Kiếm diễn biến thành Huyết Hà thần chỉ.

Tô Tín xem ra Huyết Hà thần chỉ là một loại biến hóa khác của Huyết Hà Thần Kiếm, Phương Ứng Khán trong nguyên tác sử dụng Huyết Hà thần chỉ là dùng tơ máu biến thành, nó có thể đồng thời công kích nhiều người, thậm chí chỉ pháp biến

hóa vô cùng quỷ dị.

Hiện tại nhìn thấy tơ máu trên thân kiếm, Tô Tín tin tưởng chúng là mấu chốt của Huyết Hà thần chỉ.

Nếu Huyết Hà thần chỉ là do Huyết Hà Thần Kiếm diễn biến mà đến, Tô Tín tại không có hối đoái Huyết Hà thần chỉ, tối thiểu hắn phải tu hành Huyết Hà Thần Kiếm đến đại thành mới có thể sử dụng Huyết Hà thần chỉ.

Sau khi đồ sát toàn bộ sơn trại Lão Đao Bả Tử, Tô Tín sưu tầm một lúc nhưng không tìm ra thứ tốt, kết quả trừ một ít vàng bạc tài bảo thì không còn cả cọng lông.

Tô Tín quay đầu hỏi Quỷ Hồ: “Lão Đao Bả Tử không phải là một trong vài thế lực đạo phỉ mạnh nhất Tương Nam hay sao? Tại sao sơn trại của hắn nghèo như thế, thậm chí không tìm được một ít đan dược.”

Quỷ Hồ cười khổ nói: “Làm sao dễ dàng đạt được đan dược chứ? Thứ này có tiền cũng không mua được, có bạc cũng không chỗ mua.”

“Chỉ có những thương hội của các đại phái mới có đan dược, đáng tiếc chúng ta không dám cướp đám người này, ngày bình thường cho dù ngẫu nhiên đạt được một viên đan dược cũng sẽ sử dụng ngay, chúng ta làm sao có thể bảo tồn cơ chứ?”

Tô Tín gật gật đầu, sinh hoạt của dạo phỉ không có gì đặc biệt, cho dù kiếm tiền nhanh hơn nữa cũng chỉ là một đám tán tu mà thôi.

Về sau Quỷ Hồ này dẫn đường tới sơn trại khác, Tô Tín liên tiếp tiêu diệt sạch sẽ bảy sơn trại.

Giết nhiều người như vậy, Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín có độ thuần thục tăng vọt tới 30%.

Tô Tín cũng phát hiện công pháp vũ kỹ càng cao cấp, muốn tăng độ thuần thục lên càng khó.

Hơn nữa độ thuần thục đến 50% cũng không phải liên tục sử dụng là có thể

tăng độ thuần thục, nhất định phải thể ngộ võ đạo chân ý trong công pháp vũ kỹ.

Thu hồi trường kiếm, huyết khí ngập trời trên kiếm biến mất, ngay cả tơ máu trên Du Long Kiếm cũng nhạt đi rất nhiều, nếu không phải cẩn thận xem xét sẽ không nhìn thấy.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy nội tâm Quỷ Hồ vô cùng nghi kỵ

Tô Tín sử dụng loại kiếm pháp khí huyết sát trùng thiên, thậm chí giết càng nhiều người huyết khí càng nồng đậm.

Loại này kiếm pháp này không quá giống công pháp ma đạo sát khí âm trầm nhưng cũng không phải là thứ gì tốt.

Quỷ Hồ suy nghĩ cả buổi cũng chỉ kết luận là công pháp của Tô Tín, đó là một môn công pháp tà ác.

Nhưng hắn khó hiểu một điểm, cho dù bọn họ là đạo phỉ trong rừng rậm Tương Nam nhưng không có nghĩa đoạn tuyệt liên hệ với bên ngoài, bọn họ đều cẩn thận quan sát Nhân Bảng mỗi tháng.

Nhân Bảng nói Mạnh Thanh Trạch là đệ tử của ‘ Tứ Tuyệt Tán Nhân ’ Tông Hạo Dương, công pháp hắn sử dụng không giống như Tông Hạo Dương truyền dạy.

Cho dù Tông Hạo Dương đạt được công pháp này tại hải ngoại, với tính cách làm người của Tông Hạo Dương cũng không đi tu hành công tà dị như thế.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 199 - Ngươi Biết Quá Nhiều (1)

Hắn không hiểu công pháp của Tô Tín nhưng Quỷ Hồ cũng không hề nghĩ nhiều.

Cái mạng nhỏ của hắn đang nằm trong tay Tô Tín, suy nghĩ nhiều như vậy làm

gì?

Quỷ Hồ cẩn thận nói: “Mạnh công tử, hiện tại bảy sơn trại cũng bị ngài tiêu diệt, có thể thả ta đi chứ?”

Tô Tín lúc này như cười mà không phải cười nói một câu: “Muốn ta thả ngươi đi ah, rất đơn giản, trả lời một câu của ta, ta sẽ thả ngươ đi.”

Quỷ Hồ nhìn thấy Tô Tín cười liền sợ hãi: “Câu hỏi gì?””

“Một cộng một bằng mấy?”

Tô Tín hỏi.

“Ah?”

Quỷ Hồ sững sờ nhưng hắn vô ý thức nói: “Hai!”

Phụt!

Một đạo chỉ kính xuyên qua ngực Quỷ Hồ, hắn mang theo ánh mắt khó hiểu và không cam lòng nhìn Tô Tín.

“Thật có lỗi, ngươi biết quá nhiều.”

Tô Tín sử dụng võ công Huyết Hà Thần Kiếm không thể lộ ra ngoài.

Làm người chính đạo phải có giác ngộ người chính đạo, vừa ra tay đã sử dụng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, cho dù nói ngươi hành hiệp trượng nghĩa cũng không có người tin tưởng.

Sau khi Tô Tín quay về, Yến Khuynh Tuyết lập tức thở ra một hơi.

Mặc dù nàng biết với thực lực của Mạnh công tử chắc chắn sẽ không có vấn đề, nội tâm nàng không nhịn được vẫn sinh ra một ít lo lắng.

Sau khi tiếp tục lên đường, đoạn đường tiếp theo không có chút phiền toái nào.

Những người Lão Đao Bả Tử mang tới bỏ chạy tán loạn, sau khi bọn chúng quay về sơn trại liền nhìn thấy sơn trại của

mình bị người ta đồ sát sạch sẽ..

Việc này dọa bọn chúng sợ hãi quá sức, hoặc là đầu nhập thế lực đạo phỉ khác, hoặc là trực tiếp rửa tay chậu vàng không làm những chuyện cướp bóc nữa.

Bọn họ không biết bảy sơn trại bị một mình Tô Tín đồ sát, bọn họ biết chắc chắn là thương đội thành Thương Sơn làm, cho nên tin tức này truyền vào tại têế lực đạo phỉ khác, đám đạo phỉ trên đoạn đường sau đó không dám ló mặt ra thu phí qua đường.

Trong đội ngũ của người ta có cao thủ ngăn cản được hai mươi tên cao thủ và Lão Đao Bả Tử liên hợp tấn công, ai dám đứng ra khiêu khích?

Vì vậy đoàn xe đi đường suốt hai tháng cũng thuận lợi trở lại thành Thương Sơn.

Một chuyến xuất hành qua lại đã kéo dài thời gian nửa năm, thuận lợi trở lại thành Thương Sơn, mọi người lập tức có cảm giác trút được gánh nặng.

Hơn nữa đám người Yến Trọng Hằng trong thành Thương Sơn cũng theo thương đội ra ngoài, cũng không có ai âm thầm tính kế bọn họ, việc này làm Yến Khuynh Tuyết có cảm giác nhẹ nhàng.

Vào đêm trong ngày đám người Yến Khuynh Tuyết trở lại thành Thương Sơn, Yến Hoàng Cửu cũng biết chuyện xảy ra trên đường.

Hắn trừ an bài Lương bá theo bên cạnh chiếu cố Yến Khuynh Tuyết, hắn cũng an bài vài người đi theo thương đội, giám thị tất cả tình báo của thương đội.

Lương bá theo bên cạnh Yến Khuynh Tuyết quá lâu, lập trường của hắn mơ hồ có khuynh hướng Yến Khuynh Tuyết, cho nên Yến Hoàng Cửu không quá tin tưởng.

Khi biết được Yến Thịnh Hằng cấu kết với đạo phỉ lấy mạng Yến Khuynh Tuyết, sắc mặt Yến Hoàng Cửu lúc này đen như đít nồi.

Lúc này hắc bào nhân xuất hiện bên cạnh Yến Hoàng Cửu, trong đó có ghi chép âất cả mọi chuyện Yến Thư Hằng hợp mưu với Yến Thịnh Hằng.

Tại thành Thương Sơn, chỉ cần chyện Yến Hoàng Cửu muốn biết thì không có gì không biết.

Hắn không muốn nhìn thấy chuyện hôm nay nhất.

“Hai tên hỗn đản!”

Yến Hoàng Cửu gầm lên một tiếng, trên người sinh ra khí thế đáng sợ, vài tên thám tử đang báo tin trước mặt hắn có cảm giác như bị núi đè lên người, bọn họ bị áp quỳ xuống, có mấy người bị nội thương phun máu tươi.

“Đều đi ra ngoài đi, lĩnh một pâần thuốc chữa thương và Tụ Khí Tán.”

Mấy người vội vàng hành lễ nói: “Đa tạ thành chủ.

Chờ đám người đi ra ngoài, Yến Hoàng Cửu thở dài một hơi.

Hắn muốn bồi dưỡng con mình trở thành một gã hợp cách thành chủ, nhưng lại không nghĩ đưa bọn chúng bồi dưỡng thành tàn sát thân nhân cầm thú!

Hắn bây giờ hoàn toàn thất vọng về đám con cái của mình, nếu như bọn chúng

lên nắm quyền, đoán chừng những người khác không ai sống sót.

Trái lại Yến Khuynh Tuyết hành động theo tình báo của thám tử báo lại, Yến Khuynh Tuyết có thiên phú buôn bán không tồi, hơn nữa làm việc ngay ngắn rõ ràng, đối xử mọi người ôn hòa chân thành, đoạn đường này người trong thương đội không ai nói bậy về Yến Khuynh Tuyết.

So sánh hai bên với nhau, Yến Hoàng Cửu lập tức có khuynh hướng về phía Yến Khuynh Tuyết.

Mặc dù nói Yến Khuynh Tuyết là nữ tử nhưng trên giang hồ không phải không có tiền lệ nữ tử làm chưởng khống giả, trong sáu đại thế gia có rất nhiều thời đại do nữ tử cầm quyền.

Trong tà đạo bát môn có Chiếu Ảnh Minh Nguyệt Cung là nữ tử cầm quyền.

Yến Khuynh Tuyết có một khuyết điểm duy nhất là võ đạo, nàng tu luyện tới hiện tại cũng chỉ là Hậu Thiên sơ kỳ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 200 - Ngươi Biết Quá Nhiều (2)

Trên giang hồ, thực lực vĩnh viễn là vương đạo, đây chính là khuyết điểm lớn nhất của Yến Khuynh Tuyết.

Nếu tìm cho nàng một phụ tá đáng tin cậy thì sao?

Trong đầu Yến Hoàng Cửu xuất hiện thân ảnh ‘ Mạnh Thanh Trạch ’.

Tuổi tác tương đương, đứng hàng Nhân Bảng, lòng mang hiệp nghĩa làm người tin cậy nhưng lại không cổ hủ.

Hơn nữa trên đường đi Tương Nam chém giết đạo phỉ cũng chứng minh Mạnh Thanh Trạch cũng không là người lòng dạ đàn bà.

Trong thành Thương Sơn, lúc tranh phong với đám người Yến Trọng Hằng cũng không có hạ tử thủ, hắn lại không hạ thủ lưu tình với đám đạo phỉ trong rừng rậm Tương Nam.

Đáng chết cứ giết, không nên giết sẽ không giết, từ đó biến tướng chứng minh tâm cơ và lòng dạ Mạnh Thanh Trạch cực sâu.

Nếu có người như vậy phụ tá Yến Khuynh Tuyết, thành Thương Sơn về sau không cần phải lo lắng.

“Nếu có khả năng nên lưu Mạnh Thanh Trạch vĩnh viễn tại thành Thương Sơn, dù sao Khuynh Tuyết chưa gả, hắn cũng chưa cưới.

Yến Hoàng Cửu sờ cằm suy nghĩ, hắn xem ra lưu Mạnh Thanh Trạch vĩnh viễn

lại thành Thương Sơn rất khó, dùng lợi dụ là hạ sách, biện pháp tốt nhất chính là quan hệ thông gia, nếu hắn lập gia đình

với Yến Khuynh Tuyết cũng triệt để trói hai người với nhau.

Lúc này Tô Tín cũng không biết Yến Hoàng Cửu đang đánh chủ ý lên hắn, hắn đang ở trong hệ thống suy nghĩ nên rút thưởng thế nào.

Hiện tại thành Thương Sơn không cần Tô Tín quan tâm, hắn hiện tại chờ tới năm tháng sau, khi đó thương đội đám người Yến Trọng Hằng trở lại, mà những thương nhân Trung Nguyên cũng đi tới Tương Nam thu mua đặc sản, đến lúc đó Tô Tín sẽ lũng đoạn và tiến hành nâng giá.

Cho nên trong thời gian năm tháng kế tiếp, Tô Tín chỉ một lòng tu luyện, không cần phải xen vào chuyện khác.

Trong tay Tô Tín hiện tại có 360 điểm giá trị phản phái, một trăm ba mươi tám lần rút thưởng sơ cấp.

Có ba trăm sáu mươi điểm giá trị phản phái không có thể động dụng, Tô Tín giữ chúng lại hối đoái tiêu hao phẩm bảo vệ tính mạng.

Một trăm ba mươi tám lần rút thưởng sơ cấp có thể hối đoái một lần rút thưởng cao cấp, mười ba lần rút thưởng trung cấp.

Tô Tín không định dùng rút thưởng cao cấp, trong tình huống không có điểm giá trị phản phái, cho dù rút được nhân vật cao cấp cũng chỉ có thể đánh bạc vận khí mà thôi.

Hắn trực tiếp đổi thành mười ba lần rút thưởng trung cấp, dựa theo xác suất phân tích lúc trước, cho dù thế nào hắn cũng có thể rút ra một ít công pháp nhị tinh nửa, còn có thể rút ra một ít đồ hữu dụng, trong đó có một nửa khả năng là rút ra một đống đồ vô dụng và công pháp vũ kỹ cấp thấp.

Nhưng biết rõ rút thưởng cũng có thể đổi thành giá trị phản phái, Tô Tín còn có một lựa chọn khác.

Hệ thống thu cơ hội rút thưởng với giá sáu giá gốc, Tô Tín có thể dùng một trăm lần rút thưởng sơ cấp hối đoái thành 600 điểm giá trị phản phái, từ đó hắn mua được hai viên Linh Thần Đan.

Linh Thần Đan là đan dược chuyên môn trợ giúp đột phá Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh.

Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh tu luyện tai mắt mũi miệng thất khiếu, sau khi nội lực bản thân viên mãn liền có thể thử trùng kích thất khiếu.

Nhưng thất khiếu không giống khiếu huyệt trong cơ thể, thất khiếu liên thông thần cung trong mi tâm, là giác quan cảm nhận bên ngoài, nếu không cẩn thận bị trọng thương sẽ mù, câm điếc.

Cho nên thời điểm trùng kích thất khiếu phải dùng mảnh hỏa chậm công, tìm nơi an toàn bế quan, cẩn thận tiến hành trùng kích, không có nắm chắc mười phần thì không ai dám tùy tiện trùng kích thất khiếu, như vậy thuần túy không khác gì muốn chết.

Cho nên trong Tiên Thiên tam cảnh, Khí Hải Cảnh là đơn giản nhất, chỉ cần không ngừng tu luyện tích lũy là đủ.

Linh Khiếu Cảnh cần tốn nhiều thời gian nhất, cần cẩn thận trùng kích cảnh giới.

Thần Cung Cảnh cần cảm ngộ nguyên thần luyện hóa thần cung mi tâm, không có cơ duyên ngộ tính khó mà đột phá.

Nếu Tô Tín dùng tu luyện bình thường, dùng tốc độ tu hành của hắn tối thiểu trong nửa năm mới có nắm chắc trùng kích hai mắt trong linh khiếu.

Nếu như dùng một viên Linh Thần Đan, dược lực sẽ cường hóa đôi mắt Tô Tín, tăng khả năng trùng kích hai mắt, Tô Tín có khả năng dùng hai tháng trùng kích thất khiếu.

Trong thời gian năm tháng tới, nếu Tô Tín hối đoái hai viên Linh Thần Đan, tối

thiểu hắn có thể hoàn thành trùng kích mắt và tai.

Lúc lựa chọn gia tăng thực lực hay công pháp, Tô Tín lựa chọn gia tăng thực lực đầu tiên.

Sau khi hối đoái hai viên Linh Thần Đan, hắn còn thừa ba mươi tám lần rút thưởng sơ cấp, Tô Tín nói: “Đổi thành ba lần rút thưởng trung cấp, tiến hành rút ra, xóa ô trống.

Kim đồng hồ xoay tròn rất nhanh, nó dừng lại ở ô binh khí, trên màn hình xuất hiện thiết trảo thiết trượng.

“Chúc mừng kí chủ rút ra binh khí thiết trảo thiết trượng, đánh giá đẳng cấp nửa tinh.

Miêu tả binh khí: là binh khí độc môn của Vân Trung trong tứ đại ác nhân, phối hợp Hạc Xà Bát Đả có thể gia tăng uy lực.

Tô Tín lắc đầu, hắn ném đồ vô dụng này sang một góc hẻo lánh.

Bàn quay chuyển động lần nữa, lần này rơi vào ô tạp vật.

Nhìn đến đây Tô Tín đã biết rõ lần này không tầm thường.

Cho tới nay hắn rút tạp vật trừ mặt nạ da người đang sử dụng hiện tại, những thứ khác đều là phế vật.

Quả nhiên màn hình xuất hiện kim tiền lóng lánh.

“Chúc mừng kí chủ rút ra tín vật tiền tài của Kim Tiền Bang. kim tiền rơi xuống đất, đầu người khó giữ. Vật ấy chính là biểu tượng thực lực cường đại của Kim Tiền Bang, đánh giá đẳng cấp tam tinh nửa.”

Tô Tín vuốt vuốt tiền tài được chế tác tinh xảo, nó chỉ là kim tệ tinh xảo mà thôi, đánh giá tam tinh nửa chỉ là trò đùa thuần túy mà thôi, không sử dụng được.

Ba lượt rút thưởng hai lần đều là phế vật, may mà một lần cuối cùng rút thưởng

xem như có lương tâm, Tô Tín rút ra đến một lọ Dưỡng Khí Đan cao cấp xem như không lỗ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 201 - Tin Tức Xấu (1)

Tô Tín tạm thời không thiếu đan dược bình thường.

Lần trước Yến Khuynh Tuyết được Yến Hoàng Cửu ban cho đan dược cao cấp cũng cung cấp Tô Tín mười bình.

Hơn nữa Tô Tín rút thưởng đạt được đan dược vẫn còn, hắn có mười ba bình đan dược nên đủ sức trùng kích mắt và tai.

Thời gian bế quan vô cùng buồn tẻ, tuy Tô Tín vẫn nhịn tịch mịch tu hành.

Võ đạo dài đằng đẵng, trừ một ít công pháp ma đạo học cấp tốc ra, các loại công pháp còn lại đều là đánh vững căn cơ bản thân.

Thời gian một tháng qua đi, Tô Tín liền cảm giác được nội lực của mình đã tích lũy viên mãn, hắn không chút do dự nuốt Linh Thần Đan vào bụng, ngay sau đó hắn cảm giác khí linh sinh ra trên đỉnh đầu, thị lực, thính giác, khứu giác, vị giác đều linh mẫn hơn không ít.

Tô Tín không hề do dự, chân khí trong cơ thể hội tụ thành hai dòng suối nhỏ tiến vào trong đôi mắt, trong thời gian ngắn hắn cảm giác mắt đau đớn kịch liệt, cảm giác thống khổ làm Tô Tín rên rỉ, ngay sau đó mắt của hắn sinh ra cảm giác mát lạnh.

Mở mắt ra lần nữa, Tô Tín chợt phát hiện cảnh vật trước mắt vô cùng rõ ràng, thậm chí bụi bậm trong phòng cũng hiện rõ trong mắt Tô Tín.

Ra khỏi phòng, Tô Tín đi trên đường, người đi đường trên đường cái làm cho

Tô Tín có cảm giác xa lạ, hắn nhìn thấy động tác của bọn họ rất chậm, Tô Tín nhìn rõ thần thái của mỗi người qua lại, bọn họ chậm chạp như tản bộ.

“Đây là hiệu quả khi đả thông mắt hay sao? Quả nhiên thật thần kỳ.

Tô Tín lẩm bẩm một câu.

Khó trách có người nói trong Tiên Thiên tam cảnh, Linh Khiếu Cảnh là cảnh giới gia tăng sức chiến đấu nhiều nhất.

Không nói chuyện khác, sau khi đả thông nhãn khiếu, ánh mắt giúp Tô Tín có cảm giác liệu địch tiên cơ, nắm được hành động của đối thủ.

Đương nhiên nhãn lực chỉ có tác dụng phụ trợ, thực lực của chính mình mới là trọng yếu nhất.

Nếu không ngươi nhìn thấy đối phương ra tay mà thân thể của mình phản ứng không theo kịp nhãn lực cũng vô dụng.

Tô Tín cho Lý Phôi Tịch Tà Kiếm Phổ chính là như thế, đó là kiếm pháp phát huy tốc độ nhanh tới mức tận cùng.

Nếu Lý Phôi có thể tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ đến đại thành, dùng tốc độ của hắn, cho dù đối phương nhìn rõ động tác của hắn, tìm được lỗ thủng trong kiếm pháp cũng vô dụng, bởi vì thân pháp hắn quá nhanh, cho dù ngươi tìm ra một trăm lỗ thủng, hắn cũng có thể bằng vào tốc độ đền bù.

Sau khi mở nhãn khiếu, Tô Tín cũng không trì hoãn, quay người trực tiếp tiếp tục bế quan tu luyện, lúc đám người Hồng Liệt Đào chạy tới thì Tô Tín đã biến mất.

Đào Thiên lắc đầu thở dài: “Khó trách Mạnh công tử tuổi còn trẻ đã có thực lực như thế, chỉ phần kiên trì và nghị lực như vậy cũng không phải chúng ta có thể so sánh.”

“Nếu không bền lòng khổ tu, cho dù thiên phú mạnh hơn nữa cũng không thể trở thành cao thủ, đối với Mạnh công tử, ta xem như chịu phục rồi.”

Võ giả tán tu như Đào Thiên khi tấn chức Tiên Thiên đã giảm bớt tu luyện, trong mỗi ngày đều phải rút thời gian ra xử lý những tạp vụ.

Như Đào Thiên muốn kinh doanh võ quán, Niếp Phương phải chế tạo binh khí, bọn họ nhất định là người không thể ngồi lâu tĩnh tu.

Hồng Liệt Đào ngược lại là người có tâm truy cầu võ đạo, đáng tiếc hắn truy cầu là chiến lực, nếu bảo hắn động thủ với người khác thì hắn vui vẻ lao tới, cho dù bị đánh mặt mũi bầm dập cũng nguyện ý, nếu bảo hắn tĩnh tọa khổ tu, hắn thậm chí không thể kiên trì quá nửa tháng.

Từ xưa đến nay, vì sao phật tông đạo môn đều là trở thành thủ lĩnh võ lâm? Đó là bởi vì bọn họ trước khi tập võ phải tu tâm.

Sau khi tán thưởng một phen, mọi người liền rời đi, cũng không có quấy rầy Tô Tín tu luyện.

Sau khi những đan dược kia tiêu hao không còn, Tô Tín phát hiện mình cách nhĩ khiễu viên mãn còn một đoạn, kết quả Tô Tín đau lòng cắn răng một cái, trực tiếp hối đoái rút thưởng sơ cấp hắn tích lũy trong thời gian quan thành giá trị phản phái, đổi lấy đan dược.

Thời gian một tháng trôi qua, Tô Tín liền dùng rút thưởng sơ cấp tích lũy được hối đoái giá trị phản phái, lại hối đoái thành đan dược, hắn chỉ còn lưu lại 320 điểm giá trị phản phái làm át chủ bài.

Rốt cục dùng thời gian ba tháng, toàn bộ gia sản của Tô Tín tiêu hao không còn, rốt cuộc hắn tu luyện nhĩ khiếu viên mãn, thuận lợi phá tan nhĩ khiếu.

Sau khi đột phá nhĩ khiếu, thính lực của Tô Tín bạo tăng hơn mười lần, trong chiến đấu chính diện nhĩ khiếu cũng không gia tăng sức chiến đấu rõ ràng, thời điểm ban đêm tầm mắt bị hạn chế, khi đó nhĩ khiếu sẽ phát huy công dụng vô cùng to lớn.

Sau khi sử dụng xong hai viên linh thần đan, đan dược bản thân và rút thưởng

tiêu hao sạch sẽ, chỉ còn lại 320 điểm giá trị phản phái làm át chủ bài, Tô Tín lại tiếp tục khổ tu cũng không có ý nghĩa, hắn không có khả năng đột phá trong thời gian ngắn, lần này hắn đã xuất quan, tin tưởng đám người Yến Trọng Hằng cũng sắp trở về.

Chờ tới lúc Tô Tín đi tìm đám người Yến Khuynh Tuyết, lại phát hiện đám người Đào Thiên ở nơi này, sắc mặt bọn họ không tốt chút nào.

“Mạnh công tử, ngươi lại xuất quan? Lần này ngươi lại đột phá nhĩ khiếu không?”

Yến Khuynh Tuyết miễn cưỡng cố nặn ra nụ cười hỏi thăm.

Tô Tín cười ha ha và nói: “Dùng chữ “Lại” không tốt, lần bế quan này rất thuận lợi, ta tu hành nhĩ khiếu viên mãn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 202 - Tin Tức Xấu (2)

Tê tê!

Đám người Đào Thiên hít khí lạnh, tốc độ tu luyện như thế quá mức khủng bố

rồi.

Có chút võ giả Tiên Thiên muốn đột phá Linh Khiếu Cảnh, cho dù làm thế nào cũng cần phải tốn thời gian hai năm trở lên, sau đó lại cẩn thận trùng kích khiếu huyệt, làm như vậy là vì muốn nhãn khiếu, nhĩ khiếu chậm rãi thích ứng với cường độ chân khí trùng kích, cuối cùng đợi đến lúc không sơ hở tý nào, có mười thành nắm chắc mới tiến hành trùng kích.

Quá trình này không có hai, ba năm hết là không thành công.

Như đám người Đào Thiên cũng đột phá Khí Hải Cảnh mấy năm cũng không dám đi trùng kích Linh Khiếu Cảnh, Tô Tín lại có thể trong năm tháng liên tục trùng kích nhãn khiếu và nhĩ khiếu, việc này quá không phù hợp với lẽ thường.

Đám người bọn họ chỉ cảm thán võ giả bình thường không thể so với cường giả Nhân Bảng như Mạnh công tử.

Tô Tín khoát khoát tay nói: “Không nói những chuyện này, các ngươi có chuyện gì? Xảy ra vấn đề gì sao?

Lương bá thở dài nói: “Ngày hôm qua thương đội đám người đại công tử trở lại, hơn nữa mang trở lại một xe Trọng Nguyên Huyền Thiết, chừng hơn vạn cân!”

“Trọng Nguyên Huyền Thiết? Sao bọn chúng mang thứ này về?”

Tô Tín nhíu mày hỏi.

Thiết Vô Tình cho hắn sách nhỏ tư liệu Lục Phiến Môn ghi về thế lực võ lâm, triều đình thậm chí là tin tức đại khái của các quốc gia chung quanh, trong đó có không ít thường thức võ

lâm bình thường, Tô Tín xem qua một lần, trong đó có tư liệu về Trọng Nguyên Huyền Thiết.

Trọng Nguyên Huyền Thuyết chính là một loại tài liệu luyện khí cực kỳ trân quý, một khối Trọng Nguyên Huyền Thiết như ngón cái cũng nặng mười cân.

Chỉ cần dung nhập nó vào trong binh khí, dộ cứng và sắc bén của binh khí sẽ tăng lên rất lớn, hơn nữa bởi vì đặc tính của Huyền Nguyên Trọng Thiết nên nó có thể giúp một thanh kiếm mỏng phát huy uy lực của trọng kiếm.

Cho nên Huyền Nguyên Trọng Thiết vô cùng quý giá, giá cả trên cơ bản tựu ngang với sức nặng hoàng kim.

Đây không phải nguyên nhân trọng yếu nhất, nguyên nhân chủ yếu là không thể mua được Huyền Nguyên Trọng Thiết.

Cả Đại Chu chỉ có một nơi sản xuất Huyền Nguyên Trọng Thiết, đó chính là Thanh Châu đạo Danh Kiếm Sơn Trang, thân là tông môn nhất lưu trong cầm kiếm ngũ phái.

Sản lượng Huyền Nguyên Trọng Thiết cực nhỏ, hàng năm cũng chỉ có mấy vạn cân mà thôi, Danh Kiếm Sơn Trang là võ giả dùng trọng kiếm, toàn bộ binh khí trong tay bọn họ đều pha Huyền Nguyên Trọng Thiết, trên bội kiếm của người khác cơ bản chỉ pha một ít mà thôi.

Bởi vậy Danh Kiếm Sơn Trang còn không đủ dùng, bọn họ làm sao lại bán Huyền Nguyên Trọng Thiết cho kẻ khác?

Hàng năm chỉ có một ít Huyền Nguyên Trọng Thiết chảy ra ngoài, đó là tông môn khác đi Danh Kiếm Sơn Trang làm khách và dùng đặc sản của mình đổi một ít từ Danh Kiếm Sơn Trang, khó khăn lắm mới có một ít chảy ra ngoài, căn bản có

tiền không mua được.

Niếp Phương đã từng có được một khối Huyền Nguyên Trọng Thiết lớn bằng ngón cái và nặng bảy tám cân, vì một khối này hắn dùng mười thanh binh khí chế tạo tỉ mỉ suốt mấy năm mới đổi được.

Hắn vốn còn muốn dùng khối Huyền Nguyên Trọng Thiết này chế tạo một thanh binh khí nhập phẩm, kết quả cuối cùng cũng

không có thành công, không công lãng phí một khối Huyền Nguyên Trọng Thiết.

Tô Tín nghi hoặc Yến Thư Hằng có thể dùng thủ đoạn gì có thể mua được Huyền Nguyên Trọng Thiết.

Một triệu lượng bạc đừng nói mua được vạn cân, cho dù mua mười cân người ta cũng không bán.

Lương bá cười khổ nói: "Sau lưng đại công tử là Thương Lan cốc Mạc gia, mà trưởng nữ Mạc gia có một người gả cho quản sự thực quyền của Danh Kiếm Sơn Trang."

"Có tầng quan hệ nàu, cũng không biết Mạc đã làm gì để Danh Kiếm Sơn Trang đồng ý, không ngờ Danh Kiếm Sơn Trang đáp ứng cho đại công tử hơn vạn cân Huyền Nguyên Trọng Thiết, một triệu lượng bạc chẳng qua dùng hối lộ người ta nói chuyện mà thôi."

Sắc mặt những người khác khó coi, Yến Thư Hằng làm như vậy kỳ thật đã xem như ăn gian nhưng mọi người không nói được cái gì.

Dù sao cũng chỉ là một triệu lượng bạc, chỉ cần các ngươi đừng sử dụng tiền khác, có thể mang bao nhiêu hàng hóa về phải xem tài năng của các ngươi.

Kỳ thật đám người Tô Tín cũng giống như vậy.

Hắn vụng trộm thông qua Phi Ưng Bang lấy được số hàng hóa kia, hơn nữa bắt đầu lũng đoạn trữ hàng.

Từ từ mặt ngoài là Phi Ưng Bang nịnh nọt hắn, dùng giá cả thâm thụt tiền bán cho hắn.

Hai bên một dựa vào Thương Lan cốc Mạc gia, một là dựa vào uy danh Nhân Bảng của Mạnh Thanh Trạch, dù sao người ngoài nhìn không có gì khác nhau, cho dù Yến Khuynh Tuyết đi kháng nghị với Yến Hoàng Cửu cũng không dùng được.

Lúc này Tô Tín không có kinh hoàng, hắn nói: "Ngàn cân Huyền Nguyên Trọng Thiết bán giá thị trường bao nhiêu tiền?"

Lương bá tính toán một cút và nói: “Ngàn cân Huyền Nguyên Trọng Thiết tương đương mười vạn lượng hoàng kim, hối đoái thành bạch ngân là triệu lượng bạch ngân nhưng đó chỉ là giá thấp nhất mà thôi.”

“Đồ vật cấp bậc như Huyền Nguyên Trọng Thiết căn bản không cách nào dùng giá trị đánh giá, đại đa số đều dùng vật phẩm trao đổi, dùng nó tính toán ra, này giá trị Huyền Nguyên Trọng Thiết đưa lên đấu giá hội có thể tăng gấp ba lần.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 203 - Yến Thư Hằng Biến Khéo Thành Vụng (1)

Lấy vật đổi vật, Huyền Nguyên Trọng Thiết có thể bán với giá gấp ba lần bình thường.

Nhưng gấp ba lần như vậy chính là ba triệu lượng bạch ngân, các châu phủ trong Tương Nam thu thuế một năm cũng chỉ có bao nhiêu đó, Yến Thư Hằng đi chuyến này có thể nói là một vốn bốn lời.

Tô Tín gõ gõ cái bàn, đột nhiên hỏi: “Ngàn cân Huyền Nguyên Trọng Thiết là một khối hay mấy khối?”

Lương bá có pâần không rõ vì sao Tô Tín nói như vậy, hắn vô ý thức nói: “Là một khối, không có bị chia nhỏ ra.

Nghe được Lương bá nói như thế, Tô Tín cười lớn, nói: “Lần này Yến Thư Hằng sẽ biến khéo thành vụng, hắn sẽ không bán được Huyền Nguyên Trọng Thiết, không, hẳn phải nói hắn không thể bán Huyền Nguyên Trọng Thiết trong năm nay.”

Vẻ mặt mọi người biến thành khó hiểu, không biết Tô Tín nói như vậy có ý gì, lúc này Niếp Phương lại cười ha ha nói: “Ta hiểu rồi, xem ra đại công tử lần này thông minh quá sẽ bị thông minh hại, không ngờ hắn lại xem nhẹ chuyện quan trọng như thế.”

“Ta nói các ngươi đừng có thừa nước đục thả câu, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Hồng Liệt Đào sốt ruột hỏi.

Tô Tín chỉa chỉa Niếp Phương: “Vấn đề này nên hỏi Nhiếp huynh đi, dù sao

hắn là chuyên gia mà.”

Niếp Phương dương dương đắc ý nói: “Nguyên nhân cụ thể nha, như vậy phải nói từ đặc tính của Huyền Nguyên Trọng Thiết, muốn đề luyện Huyền Nguyên Trọng Thiết trong khoáng thạch cũng chỉ có thể luyện chế mà thôi, sau khi luyện chế phải nấu lại, khi đó tính cứng rắn của Huyền Nguyên Trọng Thiết giảm mạnh, thậm chí cũng biến thành thép tinh bình thường.”

Hồng Liệt Đào nghi ngờ nói: “Chuyện này có quan hệ gì với việc bán Huyền Nguyên Trọng Thiết?”

Niếp Phương nói: “Đây chính là một vạn cân Huyền Nguyên Trọng Thiết, hơn nữa là một khối nguyên vẹn, cho nên căn bản không cách nào tiến hành dung luyện một lần sau đó luyện thành khối nhỏ, bọn chúng dám làm như thế, khối Huyền Nguyên Trọng Thiết này sẽ bị lãng phí.”

“Nếu như bọn chúng không dung luyện một lần, đợi đến lúc đám thương nhân Trung Nguyên tới nơi này, ai có thể tốn ba triệu lượng bạch ngân thậm chí là vật tư đồng giá trao đổi Huyền Nguyên Trọng Thiết chứ?”

“Chúng ta ngây ngốc trong thành Thương Sơn hơn mười năm nhưng chư bao giờ gặp qua thương nhân có thủ bút lớn như thế, thương nhân có cả triệu lượng bạch ngân trong tay chỉ là số ít.”

“Một ít thương đội có bối cảnh tông môn võ lâm Trung Nguyên đúng là có tiền, đáng tiếc bọn chúng đến Tương Nam chỉ mua được thứ trong quy định, bọn chúng muốn mua một khố Huyền Nguyên Trọng Thiết lớn như thế cũng phải quay về tông môn báo cáo, đến lúc đó nhanh cũng mất vài tháng, đến lúc đó việc tranh đoạt vị trí người thừa kế cũng kết thúc rồi.”

“Ta đoán khối Huyền Nguyên Trọng Thiết này là do Danh Kiếm Sơn Trang cố

đề luyện ra, bọn họ muốn sử dụng rèn ra hơn trăm thanh binh khí, lúc này mới làm ra một khối lớn như vậy.”

“Trong Danh Kiếm Sơn Trang cũng có Huyền Nguyên Trọng Thiết khối nhỏ,

dù sao một mình rèn binh khí cần gia nhận đồ vật có sức nặng khác nhau, không thể luyện chế binh khí giống nhau được.”

“Thật không biết có phải đại công tử và thủ hạ dưới trướng hắn muốn tạo thành hiệu quả rung động hay không, hắn lấy khối lớn nhất như vậy chẳng khác gì biến khéo thành vụn.”

Nghe Niếp Phương giải thích như vậy, mọi người lúc này mới chợt hiểu hiểu ra, thì ra Mạnh công tử nói là có ý này, hiệu quả đúng như Niếp Phương nói, như vậy Yến Thư Hằng thật sự biến khéo thành vụng.

Nhưng lúc này Đào Thiên lại nghi vấn nói: “Không thể dung luyên thành khối nhỏ, dùng binh khí cắt bỏ không được sao?”

Niếp Phương cười hắc hắc nói: “Lão Đào, ngươi nói là suy nghĩ của người bình thường, Huyền Nguyên Trọng Thiết là tài liệu luyện chế binh khí nhập phẩm, ngay cả binh khí hoàng cấp và huyền cấp đều cần có nó.”

“Muốn dùng binh khí cắt bỏ, cho dù ngươi cầm một thanh binh khí hoàng cấp cũng không thể cắt được một khối đâu.”

“Binh khí địa cấp còn có khả năng, ngươi nhìn khắp tông môn võ lâm Tương Nam có bao nhiêu nhà có binh khí địa cấp? Cho dù bọn họ có binh khí địa cấp nhưng cam lòng chém vào cục sắt hay không? Sẽ không sợ tổn thương binh khí? Binh khí địa cấp hư hao không dễ dàng sửa chữa đâu.”

Đào Thiên có chút không phục nói: “Vạn nhất Yến Thư Hằng lại nhờ Thương Lan cốc Mạc sau lưng hắn mua lại Huyền Nguyên Trọng Thiết thì sao?”

Niếp Phương không có trả lời, Yến Khuynh Tuyết đã nói trước: “Nếu như vậy phụ thân sẽ không bỏ qua cho hắn.”

“Nếu như Yến Thư Hằng thật bảo Thương Lan cốc Mạc gia ra tay, như âậy cũng không phải hắn so đấu năng lực kiếm tiền, mà là so đấu thế lực sau lưng cường đại, loại tình huống này xuất hiện, cái gọi là tỷ thí người thừa kế có ý nghĩa

hay sao?”

Nếu làm như vậy thì bọn họ cần tỷ thí làm gì, hiện tại mọi người lại bội phục tâm tư Mạnh công tử tinh tế.

Niếp Phương cũng biết đặc tính của Huyền Nguyên Trọng Thiết, đoán chừng người Yến Thư Hằng cũng biết nhưng bọn họ không kịp phản ứng, ngược lại Tô Tín là người ngoài nghề vừa nhìn đã nhận ra.

“Được rồi, chuyện này đã kết thúc, ngàn vạn đừng truyền tin tức này cho đám người Yến Thư Hằng biết rõ.”

Tô Tín dặn dò.

Nếu như hiện tại Yến Thư Hằng biết rõ chuyện này, khó bảo toàn hắn không mượn nhờ quan hệ của Mạc gia âm thầm liên lạc một ít đại phái Trung Nguyên kịp thời mang bạc hoặc vật tư đồng giá tới trao đổi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 204 - Yến Thư Hằng Biến Khéo Thành Vụng (2)

Hiện tại cứ mặc hắn sống mơ mơ màng màng đi.

Qua một tháng sau, đám người Yến Trọng Hằng lục tục trở về, mười ba thương lộ, lúc này thương lộ Tây Vực xa xôi cũng quay về.

Cửa thành, Yến Thịnh Hằng mang theo mấy trăm chiếc xe ngựa đi vào thành, vừa vặn trông thấy Yến Trọng Hằng mang người trở lại.

So sánh với Yến Thịnh Hằng, thương đội Yến Trọng Hằng chỉ có hơn mười chiếc xe, miễn cưỡng bằng một phần mười của Yến Thịnh Hằng.

Cho dù Yến Trọng Hằng mang đồ trân quý trở về cũng không thể kiếm lời bao nhiêu.

Nhìn thấy Yến Trọng Hằng giục ngựa quay về, Yến Thịnh Hằng cười ha hả chắp tay nói: “Nhị ca, không biết chuyến này ngươi mang thứ gì trở về?”

Yến Trọng Hằng lười biếng nói: “Nếu cửu đệ muốn xem thì cứ xem đi.”

Nói xong Yến Trọng Hằng vung tay lên, trực tiếp bảo thủ hạ xốc vải che chắn thùng hàng, hàng hóa bên trong xuất hiện.

Yến Trọng Hằng hành động như thế cũng làm Yến Thịnh Hằng sững sờ, hắn chỉ tùy tiện hỏi một câu mà thôi, căn bản không nghĩ tới Yến Trọng Hằng lại có thể cho hắn xem hàng hóa mình mang về.

Nếu Yến Trọng Hằng cho hắn xem, hắn ngu sao không xem chứ, hắn vừa nhìn

vào trong xe liền thất thần.

Yến Trọng Hằng mang đồ vật trở về không phải trân quý, ngược lại là quá bình thường.

Hắn chọn thương lộ đi Giang Nam đạo phồn hoa nhất Trung Nguyên, hắn mang đồ vật trở về chính là thảo dược và khoáng thạch thường thấy nhất tại Giang Nam đạo.

Nếu là bình thường Yến Trọng Hằng mang trở lại những vật này ngược lại là không có vấn đề gì, nhưng hắn hiện tại mang về những này bình thường thứ đồ vật đến, quả thực tựu cùng buông tha cho tỷ thí không có gì khác nhau.

Bản thân Giang Nam đạo chính là một đạo phồn hoa nhất tại Trung Nguyên, thương đội hàng năm đi vào thành Thương Sơn cũng là thương nhân Giang Nam đạo nhiều nhất, những vật này cũng là thứ bọn họ thường mang vào thành Thương Sơn, số lượng rất khổng lồ, căn bản không đáng tiền tại bản địa Tương Nam.

Mặc khác các thương nhân thành Thương Sơn căn bản không mua những vật này, hàng năm thương nhân Giang Nam đạo

cũng chạy tới đây một chuyến, những thứ này không bao giờ thiếu.

Đoán chừng chỉ có thương nhân Tương Tây đạo xa xôi có thể mua những vật này, giá cả cũng không cao.

Có thể nói Yến Trọng Hằng đi một chuyến này không phỉa đang kiếm tiền, hắn chủ động buông tha tranh giành hay sao?

Nhìn thấy Yến Thịnh Hằng không nói lời nào, Yến Trọng Hằng cười lạnh hai tiếng, mang người quay người vào thành, trong mắt Yến Thịnh Hằng đang suy nghĩ.

Trước kia Yến Thư Hằng nói qua với hắn, tư cách người thừa kế không đại biểu cái gì, cho dù ngươi đạt được tư cách người thừa kế cũng có khả năng bị người khác kéo xuống.

Bây giờ nhìn Yến Trọng Hằng làm tới mức độ hiển nhiên như thế đã không

định đi tranh giành vị trí người thừa kế nhưng hắn sẽ buông tha vị trí thành chủ hay sao?

Nội tâm Yến Thịnh Hằng lúc này cảnh giác, vào lúc này một hạ nhân trong phủ hắn chạy tới và nhỏ giọng nói: “Công tử cuối cùng đã trở về, việc lớn không tốt! Đám người Lão Đao Bả Tử đều chết trong tay Yến Khuynh Tuyết!

Sắc mặt Yến Thịnh Hằng lập tức biến đổi, hắn trực tiếp tát vào mặt tên hạ nhân một cái, lập tức giận dữ nói: “Ngươi ngu ngốc sao? Hô to gọi nhỏ tại nơi này làm gì? Có chuyện gì trở về lại nói!

Nơi này chính là cửa thành, người ra vào rất đông, nếu có người biết hắn cấu kết với đạo phỉ trong rừng rậm Tương Nam giết muội muội của mình, như vậy thanh danh Yến Thịnh Hằng hắn cũng thối không thể ngửi.

Tên hạ nhân cũng biết mình làm chuyện ngu xuẩn, vội vàng câm miệng, chờ tới lúc Yến Thịnh Hằng mang người trở lại phủ đệ của mình, lúc này tên hạ nhân mới nói rõ tin tức cho hắn biết.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Yến Thịnh Hằng càng âm trầm.

“Ta thật sự xem nhẹ Mạnh Thanh Trạch, cường giả Nhân Bảng đều mạnh như vậy sao?”

Hắn cũng cảm thấy may mắn, may mắn đám người Lão Đao Bả Tử đều chết, hơn nữa là chết không đối chứng.

Hắn thật không biết, tin tức này không chỉ bị Tô Tín ép hỏi ra được, ngay cả Yến Hoàng Cửu cũng có thể thông qua con đường khác nhau mà biết được tin tức.

Bốn huynh đệ Yến Trọng Hằng đều quay trở lại thành Thương Sơn, đại lượng thương đội cũng dần dần kéo tới thành Thương Sơn, hiện tại bọn họ cầm hàng hóa trong tay bán đi cũng là lúc phân thắng bại.

Trong bốn người Yến Trọng Hằng đã triệt để buông tha, nhưng những người khác lại nhân cơ hội này đều cầm vật tư bán cho các thương nhân.

Cho dù bọn họ không biết cái gì lợi nhuận cao nhưng thủ hạ của bọn họ đều phụ trách những việc này, một triệu lượng bạc trải qua tay của bọn họ bán ra kiếm lời gấp mấy lần thậm chí gấp mười lần cũng có thể.

Yến Thư Hằng nhìn Yến Trọng Hằng và Yến Kế Hằng bán hàng hóa trong tay mình lời gấp mười lần và đắc ý, nội tâm hắn cười lạnh không thôi, bán gấp mười lần rất tốt sao? Hắn mang đồ vật về không phải chỉ gấp mười lần đâu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 205 - Nâng Giá Lũng Đoạn (1)

Yến Thư Hằng cho rằng mình thắng chắc rồi, nhưng thật tình không biết đám người Tô Tín còn kém chờ chê cười hắn a.

Trên thực tế Yến Thư Hằng thật sự chọc ra trò cười lớn.

Vì muốn bán Huyền Nguyên Trọng Thiết trong tay của mình, hắn còn cố ý mời hơn mười thương đội có danh tiếng tới, nhưng đợi người ta hô giá tiền và chuẩn bị chia cắt với nhau,

vài tên thủ hạ của Yến Thư Hằng lúc này mới phát hiện không đúng.

Bọn họ không phải hai tai không nghe tin tức như Yến Thư Hằng, bọn họ biết rõ đặc tính của Huyền Nguyên Trọng Thiết, cho nên vừa nghĩ tới phải phân cách Huyền Nguyên Trọng Thiết thì bọn họ lập tức kịp phản ứng, bọn họ không ngờ phạm sai lầm to lớn như thế.

Hiện tại lâm vào tình huống thế này đương nhiên không ai có thể một ngụm nuốt nhiều Huyền Nguyên Trọng Thiết như thế, kết quả là Yến Thư Hằng chỉ có thể ai oán nhìn đồ vật giá trị nhất của mình, thương phẩm lãi lớn nhất không thể bán đi.

Tuy trong tay Yến Thư Hằng nắm mấy thương lộ nhưng mấy thương lộ này không có gì đặc biệt chú ý, hắn cho rằng Huyền Nguyên Trọng Thiết của mình vừa xuất hiện, những người khác khẳng định sẽ bị miểu sát, cho nên hắn cũng bảo thủ hạ tùy tiện xử lý mấy thương lộ kia.

Cho nên đồ vật của mấy thương lộ kia không cách nào sánh bằng đồ vật của đám người Yến Thịnh Hằng.

Ba ngày sau đó, đám người Yến Thịnh Hằng mang đồ trở về cũng bán sạch sẽ.

Thuộc hạ của Yến Thịnh Hằng có khá nhiều người tài ba, hắn mang vật tư trở về trải qua bọn họ thao tác đã bán được bảy trăm vạn.

Yến Kế Hằng bán đi hơn năm trăm vạn, giá cả kém quá nhiều.

Nhìn thấy kết quả như vậy, Yến Thịnh Hằng lúc này tươi cười vui vẻ.

Yến Thư Hằng đem đồ vật trở về là thứ tầm thường, Yến Trọng Hằng chủ động buông tha, mà đệ đệ chỉ là kẻ chí lớn tài mọn, lần này cũng chỉ còn một mình Yến Khuynh Tuyết.

Nhưng nàng đến bây giờ vẫn không bán hàng hóa trong tay ra, có lẽ cũng chủ động buông tha, vị trí người thừa kế cơ bản là vật trong tay của hắn.

Nhưng Yến Thư Hằng từng nói qua với hắn, dù cho có được vị trí người thừa kế cũng không có nghĩa lý gì, dù sao về sau còn

phải tranh đoạt một phen.

Nhưng ngay cả như vậy, hiện tại đạt được vị trí người thừa kế xem như kiếm trước tiên cơ, cho dù sau này có tranh đoạt một phen, thân phận này cũng trợ giúp hắn rất lớn.

Nhìn thấy đám người Yến Thịnh Hằng đã có kết quả, mà bọn họ không có động tĩnh nào, Yến Khuynh Tuyết cũng có chút lo lắng.

“Mạnh công tử, bây giờ còn còn ba tháng nữa là tới kỳ hạn một năm, chúng ta không bán hàng hóa ra ngoài có phải không kịp hay không?”

Tô Tín tự tin nói: “Yên tâm, cũng sắp rồi, khẳng định tới kịp, huống hồ tới thời điểm cho dù những thương nhân kia cầu chúng ta bán cho bọn họ, chúng ta cũng không dễ dàng bán ra đâu, tối thiểu cũng phải làm thịt bọn chúng một phen.”

Đã có ý định lũng đoạn, Tô Tín liền chuẩn bị chơi một đòn thật hung ác.

Kỳ thật trước kia tại Thường Ninh phủ, Tô Tín liên hợp tất cả đại bang phái

nâng giá cả đặc sản Nam Man cũng là hành vi lũng đoạn.

Chỉ có điều khi đó bọn họ không dám làm quá phận, Tô Tín chỉ tăng giá một chút mà thôi, cam đoan những thương nhân kia cũng có lợi nhuận, bọn họ cũng lười phí sức đi so đo với rắn rít địa phương như Tô Tín.

Nếu như khi đó Tô Tín dám tăng giá quá cao, nói không chừng đám thương nhân đó dám bỏ số tiền lớn mời võ giả Tiên Thiên trực tiếp tiêu diệt mấy đại bang hội tại Thường Ninh phủ.

Nhưng hiện tại không giống, Tô Tín hiện tại đại biểu cho Yến gia thành Thương Sơn cho dù hắn nâng giá lên cao nhất, những thương nhân kia hoặc là bóp mũi mua hàng, hoặc là tức giận rời đi mà thôi.

Thế lực thành Thương Sơn không là gì khi so với Trung Nguyên, nhưng nó là thế lực nhất lưu tại Tương Nam.

Lúc này những thương đội Trung Nguyên thiên tân vạn khổ đi vào Thường Ninh phủ, kết quả đến Thường Ninh phủ vừa hỏi, tất cả đặc sản Nam Man đều không còn, ngay cả cọng lông cũng không lưu cho bọn họ.

Những thương nhân kia lúc này tức giận, bởi vì cái gọi là đoạt tài lộ không khác gì thù giết phụ mẫu, bọn họ một năm mới tới Tương Nam một lần, chi phí mời hộ vệ cảnh giới Tiên Thiên cũng tốn hơn mười vạn lượng, hiện tại ngươi nói với ta là không còn đồ vật.

Hoàng Bỉnh Thành dựa theo Tô Tín phân phó, căn bản cũng không có giấu diếm, hắn nói đồ vật bị thành Thương Sơn Yến Khuynh Tuyết lấy đi nói với các thương nhân.

Nhưng những thương nhân này chưa từ bỏ ý đồ, đi Thiết Đao Hội hỏi thăm tình huống.

Huyết Y Hội cũng không cần hỏi, những thương nhân này cũng biết bối cảnh Huyết Y Hội, cũng biết người ta sẽ không tham dự vào chuyện này.

Những thương nhân kia còn muốn tự mình đi vào rừng rậm Nam Man tìm kiếm dị tộc Nam Man mua sắm đồ vật, đáng tiếc những dị tộc Nam Man cầm bạc của Tô Tín cho nên ngoan ngoãn trốn sâu vào trong rừng rậm..

Rừng rậm Nam Man nguy cơ tứ phía, cho dù võ giả Tiên Thiên cũng không dám dễ dàng tiến vào trong, những thương nhân kia chỉ có thể oán hận mà thôi.

Những châu phủ khác tại Tương Nam cũng có thể mua được một ít đặc sản, sức sản xuất của những địa phương này khi so sánh với Thường Ninh phủ chỉ là chín châu mất cọng lông.

Nếu là một thương đội thì số hàng này đủ rồi, nhưng thời điểm này thương đội đi Tương Nam lại là mười mấy nhà.

Rơi vào đường cùng, phần đông thương đội đành phải phẫn hận quay về thành Thương Sơn, đồng thời cũng mắng to Yến Khuynh Tuyết và Mạnh Thanh Trạch không thôi.

Các ngươi sớm thu sạch đồ vật tại Thường Ninh phủ nhưng không nói lời nào làm bọn họ phí công đi một chuyến, quả

thực làm bọn họ tức giận không nhỏ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 206 - Nâng Giá Lũng Đoạn (2)

Sau khi trở lại thành Thương Sơn, người cầm đầu những thương đội kia chen chúc tới trước cửa nhà Yến Khuynh Tuyết, hô to gọi nhỏ muốn mua sản vật Nam Man từ bọn họ.

Trên mặt Yến Khuynh Tuyết lúc này vui mừng, rốt cục không cần lại lo lắng, nàng muốn bảo Lương bá đi ra ngoài mời những thương nhân kia vào nhưng bị Tô Tín ngăn cản: "Không cần gấp gáp, lại cho bọn chúng chờ thêm hai ngày lại nói sau, đối với đám thương nhân kia, ngươi không thể cho bọn chúng sắc mặt tốt."

Tô Tín có không ít kinh nghiệm khi liên hệ với đám thương nhân.

Thời điểm tại Thường Ninh phủ hắn đã sửa trị đám thương nhân dễ bảo.

Những thương nhân có thực lực tới Thường Ninh phủ đều là đám người thực lực mạnh, thậm chí có người phát ngôn của các đại phái võ lâm, nhưng cuối cùng cũng là thương nhân cho nên có chung đức hạnh với nhau.

Quả nhiên sau khi chờ thêm hai ngày, những thương nhân kia càng sốt ruột, còn kém xông tới trước phòng ngủ Yến Khuynh Tuyết chờ đợi a.

Đợi đến lúc Tô Tín mở cửa ra, một đám người lập tức ào tới.

"Yến tiểu thư, ngươi bán đặc sản Nam Man cho ta đi, giá tiền thương lượng là được, sau này chúng ta sẽ hợp tác lâu dài."

"Yến tiểu thư, ta chỉ muốn một nửa, giá tiền có thể thương lượng. Còn nữa

Mạnh công tử, chúng ta có mang tới ba con Xích Diễm mã đặc sản Tây Lương, chỉ

cần Mạnh công tử ngươi mở miệng, ba con Xích Diễm mã giá trị liên thnfh sẽ là của ngươi.”

Một đám người kêu loạn, Tô Tín quát lên: “Đều yên tĩnh!

Võ giả Tiên Thiên gầm lên làm đám thương nhân yên tĩnh lại.

Tô Tín vung tay lên, đám người Đào Thiên đẩy đặc sản thu mua từ Nam Man ra ngoài.

“Các vị, đặc sản Nam Man năm nay đều tập trung tại chỗ của ta, các ngươi cần, rất đơn giản, người trả giá cao được, đây là giá quy định của ngày hôm nay, nếu ai muốn mua thì dựa theo giá tiến này, nếu có người cạnh tranh thì cần phải đấu giá.”

Tô Tín vừa dứt lời, Phương Hạo lập tức cơ linh dẫn mấy người cầm sách nhỏ giao cho đám thương nhân, những sách nhỏ này đều có đánh dấu giá cả các đặc sản Nam Man.

Đám thương nhân vừa nhìn giá cả đặc sản Nam Man liền cảm giác trời đất tối sầm.

Yến Khuynh Tuyết và Mạnh Thanh Trạch dôi cẩu nam nữ tâm quá đen ah? Quả thực là không lưu cho bọn họ chút cơ hội động tay chân.

Tỷ như một ít đặc sản Thất Diệp Thảo trong rừng rậm Nam Man, nó là tài liệu luêện chế đan dược huyền cấp, thứ này chỉ có rừng rậm Nam Man mới có thể sản xuất, sản lượng hàng năm không cao.

Trước kia bọn họ trực tiếp mua sắm trong tay dị tộc Nam Man có giá cả không ổn định, có đôi khi mấy túi gạo là có thể đổi láy một cây, có đôi khi cần phải dùng mười lượng vàng đổi.

Những dị tộc Nam Man rất hiếm thấy, giao dịch với bọn họ phải là thứ bọn họ cần, nếu giao dịch với đám thủ lĩnh Nam Man lại khác, người ta rất ưa thích vàng, không nhận bạc, không dùng vàng là không giao dịch.

Tuy giá cả rất không ổn định nhưng bọn họ cũng tính là kiếm được, về sau những đặc sản Nam bị bang phái trong Thường Ninh phủ lũng đoạn, giá cả Thất Diệp Thảo biến thành một ngàn lượng một cây.

Tuy cái giá này đắt một chút nhưng tối thiểu số lượng nhiều hơn trước kia nhiều, huống hồ này một cây Thất Diệp Thảo vận chuyển tới Trung Nguyên sẽ bán được với giá gấp mười lần.

Hơn nữa nếu vận chuyển tới Đông Tấn và Tây Vực ba mươi sáu nước lại tăng thêm gấp mười lần lần nữa cũng không phải không có khả năng.

Hiện tại Tô Tín giao cho bọn họ quyển sách, giá cả Thất Diệp Thảo biến thành tám ngàn lượng một cây.

Cái giá này quá đen, nếu mua với giá này, bọn họ đi tới Tương Nam hao phí tiền tài không nhỏ, sau khi trừ chi phí đi sẽ không còn lời bao nhiêu.

“Mạnh công tử, giá tiền của ngươi quá không hợp thói thường rồi.”

“Đúng thế, lão Chu ta lui tới thương lộ Tương Nam hơn mười năm, ta chưa bao giờ gặp cái giá không hợp thói thường như thế.”

“Đúng vậy! Lão tử không mua.”

Đám người phía dưới ồn ào nhao nhao, Yến Khuynh Tuyết cảm thấy bối rối, dù sao nàng chưa từng trải qua tình huống như vậy.

Nhưng Tô Tín lại cười cười lạnh lùng, nói: “Không mua? Có thể ah! Không mua thì cút cho ta, không ai ép các ngươi mua cả.”

Một đám thương nhân tức giận chỉ vào Tô Tín nhưng nói không ra lời, cũng không dám làm càn tại đây.

Nơi này không phải Trung Nguyên, nơi này là Tương Nam, là thành Thương Sơn, đối phương là cường giả Nhân Bảng, phía sau chính là con gái thành chủ thành Thương Sơn.

Nếu bọn họ dám nháo sự tại nơi này, đoán chừng ngày thứ hai đã bị treo đầu ngoài cửa thành.

Cho dù thương nhân có đại phái võ lâm Trung Nguyên sau lưng cũng giống như

vậy.

Dù sao nơi này cũng là Tương Nam, nếu là đệ tử đại phái võ lâm Trung Nguyên cũng bỏ đi, bọn họ chỉ là tiểu thương nhân mà thôi, tương đương với con chó đại phái võ lâm nuôi dưỡng.

Bọn họ bị giết tại Tương Nam, những đại phái võ lâm biết rõ chân tướng cũng sẽ mắng bọn họ một tiếng không hiểu chuyện, sau đó đổi một người phát ngôn, tuyệt đối không bao giờ phí công sức phái cường giả đi Tương Nam báo thù vì bọn họ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 207 - Người Thừa Kế (1)

Tô Tín bên này thanh thế náo lớn như vậy, đám người Yến Thịnh Hằng cũng đã sớm biết rõ.

Vốn Yến Thịnh Hằng lo lắng bọn họ sẽ bán đặc sản Nam Man, ai nghĩ tới Mạnh Thanh Trạch lại không biết tốt xấu, hắn định ra cái giá trên trời cho đám thương nhân.

Như vậy cũng tốt, những thương nhân kia đều phất tay áo rời đi, trong tay có lá bài tẩy tốt như thế nhưng lại bị Mạnh Thanh Trạch phá hủy.

Nghĩ tới đây Yến Thịnh Hằng liền cười lạnh, nữ nhân vẫn là nữ nhân, quả thật làm người không có chủ kiến.

Thực lực Mạnh Thanh Trạch rất mạnh, là cường giả Nhân Bảng không sai, điểm ấy Yến Thịnh Hằng cũng thừa nhận.

Nhưng thuật nghiệp có chuyên nghiệp, luận đạo kinh thương có lẽ bảo Lương bá lão đại thành thục ra giải quyết mới tốt, chuyện này bị Mạnh Thanh Trạch phá hư.

Chờ tới ngày hôm sau, kết quả làm hắn rớt cả tròng mắt ra ngoài.

Những thương nhân Trung Nguyên lại đồng ý mua đặc sản Nam Man với cái giá trên trời của Tô Tín báo ra.

Đương nhiên không phải một người bọn họ ăn, với tiền tài bọn họ mang theo không ăn vô.

Mười mấy thương đội bọn họ phân biệt ăn toàn bộ đặc sản Nam Man, có thể nói Tô Tín đã lấy sạch tiền tài của bọn họ.

Sau khi nghe được tin tức này, đám người Yến Thịnh Hằng có cảm giác đám thương nhân bị lừa đá vào đầu nên bị điên cả rồi.

Bọn chúng dám đáp ứng cái giá đen tối như thế, nếu bán hàng hóa này tại Trung Nguyên, đừng nói kiếm tiền, bọn họ không lỗ vốn mới là lạ.

Nguyên nhân là đi một chuyến tới Tương Nam, thương đội ở nơi xa nhất phải đi nửa năm, hơn nữa trừ một ít tiểu nhị thương đội ra còn phải mời một ít võ giả cảnh giới Tiên Thiên và Hậu Thiên làm tiêu sư, có thể nói đi một chuyến không làm cái gì cũng phí mấy chục vạn lượng.

Bọn họ nuốt cái giá trên tươi này, lại trừ đi phí tổn khác thì bọn họ sẽ lỗ to.

Nhưng kỳ thật đám thương nhân này còn tinh ranh hơn cả quỷ, bọn họ chắc chắn không bao giờ làm mua bán lỗ vốn.

Bọn họ cũng có thể kiếm tiền từ hàng hóa này, thậm chí còn kiếm lời không ít.

Đạo lý rất đơn giản, Tô Tín nâng giá với bọn họ, bọn hắn lại đi nâng giá với nguồn tiêu thụ tại Trung Nguyên, dù sao cũng không thể mua bán lỗ vốn được.

Trên trăm xe hàng hóa đều tiêu thụ sạch trong một ngày, cẩn thận tính toán ra, đám người Tô Tín mang hàng hóa từ Thường Ninh phủ kiếm được tới năm mươi triệu lượng.

Hơn nữa đây chỉ là bạc, bởi vì thương đội không đủ tiền cho nên xuất ra hàng hóa Trung Nguyên của bọn họ bù vào, những hàng hóa này cộng lại cũng mấy trăm vạn lượng.

Đương nhiên cho dù không tính giá trị hàng hóa này, Yến Khuynh Tuyết đã thắng chắc rồi.

Yến Hoàng Cửu phái tiên sinh đi theo thương đội tính toán một phen, ngay sau

đó kết quả đưa tới trước mặt Yến Hoàng Cửu, ngày hôm sau Yến Hoàng Cửu đã ra lệnh bảo Yến Khuynh Tuyết và những con cái khác tới gặp mặt hắn, hắn ở trước mặt tất cả người thành Thương Sơn tuyên bố vị trí người thừa kế của Yến Khuynh Tuyết.

Sau khi nhận được tin tức này, Yến Trọng Hằng cũng không tỏ vẻ cái gì, dù sao hắn đã chuẩn bị tâm lý là mình không chiếm được vị trí người thừa kế.

Nhưng Yến Thịnh Hằng tức giận ngã xuống đất.

Lần này hắn thắng chắc rồi, kết quả lại bị Yến Khuynh Tuyết cướp đi, hắn làm sao cam tâm chứ?

Vị trí người thừa kế không đại biểu tất cả, nhưng có được vị trí này sẽ chiếm được tiên cơ khi tranh vị trí thành chủ sau đó.

Khác với đám người Yến Thịnh Hằng đang có tâm trạng khác nhau, đám người Yến Khuynh Tuyết nhận được tin tức liền vui mừng phát khóc.

Nha hoàn Lục Ly hưng phấn ôm lấy Yến Khuynh Tuyết hô to, Lương bá tươi cười an ủi, mình nhìn thấy Yến Khuynh Tuyết lớn lên, thậm chí đối đãi nàng như con gái ruột, hiện tại Yến Khuynh Tuyết có được vị trí này thì hắn cũng yên lòng.

Nhìn Tô Tín không nói cười bên cạnh, không biết vì sao nội tâm Yến Khuynh Tuyết sinh ra một tia không bỏ.

Trước kia Mạnh công tử đã từng nói qua sẽ giúp nàng đạt được vị trí người thừa kế thành chủ, hiện tại vị trí đã tới tay, có phải Mạnh công tử sẽ rời đi hay không?

Nàng ở chung với Mạnh công tử cả năm qua, thời gian này xảy ra vấn đề đều là Mạnh công tử đứng trước che mưa chắn gió vì nàng.

Thậm chí hiện tại Yến Khuynh Tuyết đã quen có Mạnh công tử bên người, dường như chỉ cần có hắn thì nàng không cần lo lắng chuyện gì, giống như có bờ vai dựa vào.

Khi Yến Khuynh Tuyết còn bé, nàng cảm nhận đối tượng dựa vào chính là phụ thân, đó là hình tượng cao lớn trong tự thuật của mẫu thân.

Nhưng kết quả khi nàng nhìn thấy phụ thân trọng suy nghĩ của mình, phụ thân thật cao lớn uy mãnh nhưng không phải người nàng mong muốn, hơn nữa cũng không cho nàng dựa vào, ngược lại còn định ra quy củ lạnh như băng với nàng.

Bây giờ nàng có thể tìm được cảm giác dựa vào trên người Mạnh công tử.

“Tiểu thư, tiểu thư ngươi như thế nào?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 208 - Người Thừa Kế (2)

Nhìn thấy tiểu thư nhà mình ngây ngốc không nói lời nào, Lục Ly đẩy âẩy Yến Khuynh Tuyết.

Yến Khuynh Tuyết cười cười, nàng đi tới bên cạnh Tô Tín và nói: “Mạnh công tử, ta có thể đạt được vị trí người thừa kế thì công lao của ngươi lớn nhất, nói thật ta cũng không biết nên cảm tạ ngươi thế nào.”

Tô Tín nói khẽ: “Yến tiểu thư, ngươi đừng vội cảm tạ ta, vấn đề này còn chưa xong đâu.”

Yến Khuynh Tuyết sững sờ: “Ngày mai phụ thân muốn tuyên bố ta trở thành người thừa kế thành chủ, chẳng lẽ còn có biến cố hay sao?”

Tô Tín nói: “Ta nói một chuyện để các ngươi hiểu rõ, trước Đại Chu vương triều chính là Đông Tấn hùng bá thiên hạ tám trăm năm, nhưng sau Huệ Văn Đế bảy trăm năm trước, hoàng đế mỗi triều đại xuất thân không phải thái tử, mỗi lần hoàng quyền thay đổi đều là một lần giết chóc.”

Tô Tín nói ra lời này làm mọi người hiểu rõ.

Ngay cả vị trí thái tử còn bị lật đổ, huống chi chỉ là một cái vị trí người thừa kế thành chủ nhỏ nhoi.

Thực lực đám người Yến Trọng Hằng còn mạnh hơn Yến Khuynh Tuyết, bọn họ cam tâm nhìn thế hệ nữ lưu làm thành chủ ngồi lên đầu bọn họ?

Lục Ly và A Nhượng lo lắng nói: "Vậy làm sao bây giờ?"

Tô Tín không sao cả: "Binh tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn, cầm được vị trí thành chủ mới có lợi với chúng ta, tối thiểu trên danh phận chúng ta chiếm cứ đại nghĩa."

Yến Khuynh Tuyết nghe thấy tin tức này cũng không có lo lắng, ngược lại trong nội tâm nàng còn vui vẻ.

Nếu nguy cơ chưa giải trừ, chẳng phải nói Mạnh công tử vẫn ở lại thành Thương Sơn?

Giữa trưa ngày hôm sau, Yến Hoàng Cửu liền thông tri người cả thành Thương Sơn đến xem lễ, chuẩn bị chính thức thông tri tất cả mọi người, Yến Khuynh Tuyết trở thành người thừa kế thành Thương Sơn.

Phong vân lôi nằm ở trung ương thành Thương Sơn dựng lên cài cao thật lớn, mười ba con cái Yến Hoàng Cửu đều ngồi trên đài cao, lại phân biệt hai bên trái phải, một bên là đám người Yến Trọng Hằng, một bên chỉ có một mình Yến Khuynh Tuyết.

Tô Tín đứng dưới lắc đầu, Yến Hoàng Cửu làm như vậy vẫn có chút không phóng khoáng, hắn cho rằng đám người Yến Trọng Hằng sẽ buông tha vị trí thành chủ hay sao?

Hiện tại Yến Hoàng Cửu còn sống, nếu hắn lựa chọn trực tiếp thoái vị đỡ Yến Khuynh Tuyết lên vị trí thành chủ, sau đó hắn ở phía sau tọa trấn, qua vài năm Yến Khuynh Tuyết ngồi vững vàng vị trí này sẽ không có nhiều phiền toái như thế.

Hiện tại hắn hết lần này tới lần khác muốn lập người thừa kế gì đó, đương nhiên đám người Yến Trọng Hằng sẽ có ý khác.

Buổi trưa vừa đến, mấy trăm tên võ giả thành Thương Sơn mang theo cung liễn tới dưới phong vân lôi..

Cung liễn này có một cái ghế bằng vàng ròng, một lão giả áo đen ngồi trên đó với uy thế vô song.

Đây là âần đầu tiên Tô Tín nhìn thấy Yến Hoàng Cửu.

Tuy tướng mạo Yến Hoàng Cửu già nua nhưng ấn tượng của người ta nhìn hắn không phải già ua, mà là đôi mắt lợi hại có thể xé rách tất cả.

Đây là kiêu hùng tự tay sáng lập thành Thương Sơn, mặc dù già nua vẫn có uy thế vô thượng, hắn vừa ra xuất hiện làm tất cả võ giả thành Thương Sơn đều cúi đầu hỏi thăm, ngay cả những võ giả đại phái võ lâm Tương Nam cũng không dám làm càn.

Đương nhiên ngoại trừ Tô Tín, hắn cũng không có chút kính sợ nào với Yến Hoàng Cửu.

Nhìn thấy Yến Hoàng Cửu diễn xuất như vậy, Tô Tín đã biết rõ vù sao Lục Phiến Môn không muốn Yến Hoàng Cửu đầu nhập vào triều đình.

Tuy Yến Hoàng Cửu không muốn bị đại phái võ lâm Tương Nam biến thành khôi lỗi, hắn cũng không có tâm kính sợ nào với triều đình.

Ngươi nhìn hắn ngồi ghế rồng bằng vàng như thế, trang trí bàn long chính là tượng trưng cho hoàng gia, nhưng Yến Hoàng Cửu lại sử dụng nó trước mặt mọi người, nói rõ hắn căn bản không đặt hoàng thất vào trong mắt.

Yến Hoàng Cửu ho khan một tiếng, trầm giọng nói: “Thành Thương Sơn là ta một tay thành lập, thành Thương Sơn đại biểu công bằng tuyệt đối tại Tương Nam, cho dù là võ giả tán tu hay đệ tử tông môn, chỉ cần hắn ở trong thành Thương Sơn đều đố xử như nhau.”

Yến Hoàng Cửu nói lời này làm không ít võ giả tán tu cảm động, đúng thế, bất luận Yến Hoàng Cửu làm người như thế nào, nhưng tối thiểu ở điểm này võ giả tán tu Tương Nam đều cảm kích Yến Hoàng Cửu.

Nếu tại những thành thị khác, những võ giả tán tu chọc phải người đại phái Tương Nam cũng chỉ có thể trốn chết.

Cũng tỷ như Đào Thiên, hắn vốn là đại nhân vật tại Đông Lâm Phủ, kết quả bởi

vì chọc giận Thiên Cơ Thần Đao môn, cuối cùng náo tới kết cục cửa nát nhà tan, chỉ có hắn chạy trốn tới thành Thương Sơn, như vậy Thiên Cơ Thần Đao môn mới không dám làm càn trong thành Thương Sơn nên mới có thể sống tới bây giờ.

"Thành Thương Sơn thành lập hơn ba mươi năm, hiện tại ta cũng đã già, từ nay về sau nữ nhi Yến Khuynh Tuyết của ta sẽ là người thừa kế thành Thương Sơn, sau khi ta chết, nàng chính là thành chủ thành Thương Sơn."

Yến Hoàng Cửu vừa dứt lời làm người chung quanh thất kinh.

Tuy bọn họ biết chuyện tranh giành vị trí người thừa kế nhưng đại đa số chỉ biết chứ không phải hiểu kỹ càng.

Kế quả hôm nay nằm ngoài dự đoán của mọi người, không ai nghĩ tới người đạt được vị trí thừa kế chính là Yến Khuynh Tuyết.

Dù sao lúc trước bọn họ xem ra, cho dù đại công tử Yến Thư Hằng lớn tuổi nhất hay nhị công tử Yến Trọng Hằng thực lực mạnh nhất, ưu thế của bọn họ đều lớn hơn Yến Khuynh Tuyết, không nghĩ lúc quyết định người thừa kế lại là nữ nhân này.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 209 - Thế Lực Võ Lâm Tương Nam Xuất Động (1)

Lúc mọi người đang tuyên bố vị trí người thừa kế của Yến Khuynh Tuyết, Yến Hoàng Cửu lại giao một tấm lệnh bài cho Yến Khuynh Tuyết.

Tấm lệnh bài này đại biểu tất cả tài vụ của thành Thương Sơn sẽ do Yến Khuynh Tuyết quản lý.

Lệnh bài như vậy còn có một khối, nó đại biểu tất cả vũ lực thành Thương Sơn, tấm lệnh bài này còn giữ trong tay Yến

Hoàng Cửu, hắn tạm thời còn không có giao nó ra.

Sau khi nhìn sang mọi người nơi này, Yến Hoàng Cửu liền dẫn người rời đi, trước khi đi hắn thâm ý nhìn Tô Tín, người này có đáng giá hắn phó thác hay không?

Cùng lúc đó đám người Yến Thịnh Hằng cũng quay về nơi ở của mình, bọn chúng làm chính là thông tri thế lực sau lưng mình giúp đỡ.

Yến Hoàng Cửu đã tuyên bố Yến Khuynh Tuyết là người thừa kế thành Thương Sơn, tất cả lực lượng Yến Hoàng Cửu ban cho đều không thể dùng, vì kế hoạch hôm nay cũng chỉ có cầu trợ tông môn sau lưng bọn họ, xem thế lực có ý kiến gì hay không.

Đám người Yến Trọng Hằng cũng không phải người ngu, bọn họ cũng biết tông môn sau lưng cũng tham dự vào quá trình tranh đoạt vị trí thành chủ thành Thương Sơn, cho dù sau này bọn họ có thành thành chủ thành Thương Sơn cũng chỉ là khôi lỗi mà thôi, người cầm quyền chân chính là tông môn sau lưng bọn họ.

Nếu thế lực sau lưng bọn họ tham dự vào quá trình này, bọn họ đã có chút cơ hội trở thành thành chủ thành Thương Sơn.

Huống hồ bọn họ không phải Yến Hoàng Cửu, mẫu thân bọn họ xuất thân từ những tông môn thế lực kia, từ nhỏ đã dạy bảo bọn họ không có bài xích tông môn thống trị.

Bọn họ nghĩ tới bản thân mình thậm chí có thể trở thành một thành viên của tông môn võ lâm, làm thành Thương Sơn xích lại gần tông môn thì có là gì đâu?

Ôm loại ý nghĩ này, bốn người cùng phát tin tức về cho thế lực sau lưng, hi vọng bọn họ có thể nghĩ biện pháp giúp bọn họ tranh đoạt vị trí thành chủ.

Kết quả sau khi nhận được tin tức, bốn thế lực võ lâm sau lưng đám người Yến Trọng Hằng cùng hành động.

Bọn họ bắt buộc phải có vị trí thành chủ thành Thương Sơn, không chỉ vì tài phú bản thân thành Thương Sơn, còn có võ giả trong thành này.

Tương lai thành chủ thành Thương Sơn có tâm hướng về nhà của ai, như vậy thực lực của bọn họ gần như đủ xưng vương Tương Nam.

Ba ngày sau, tại cửa ra vào thành Thương Sơn có mười người cưỡi ngựa vào thành, một thanh niên niên anh tuấn tuổi chừng ba mươi dẫn đầu với khí thế bất phàm, hắn lẩm bẩm nói: "Đây chính là thành Thương Sơn? Bế quan năm năm, biểu đệ của ta vẫn không thể ngồi lên vị trí thành chủ thành Thương Sơn, còn cần Mạc gia chúng ta ra tay, đúng là phế vật mà"

Mười người này chính là người Thương Lan cốc Mạc gia tới đây sau khi Yến Thư Hằng gởi thư cầu viện.

Bọn họ vừa mới vào thành, Yến Thư Hằng đứng ngay cửa ra vào đón bọn họ.

Nhìn thấy thanh niên đầu lĩnh đám người, sắc mặt Yến Thư Hằng lập tức vui

vẻ.

Thanh niên này không đơn giản, hắn chính là Mạc Thiên Lan trưởng tôn dòng chínhThương Lan cốc Mạc gia, cũng là nhân vật thủ lĩnh thế hệ trẻ của Mạc gia.

Ngày xưa Mạc Thiên Lan hai mươi mấy tuổi đã đột phá Khí Hải Cảnh, thậm chí Mạc Thiên Lan còn cót thực lực đứng hàng Nhân Bảng.

Nhưng đáng tiếc Nhân Bảng chỉ dựa vào chiến tích sắp xếp, không đủ chiến tích, cho dù thực lực ngươi có mạnh hơn nữa cũng không cách nào đứng vào hàng ngũ Nhân Bảng.

Hiện tại Mạc Thiên lan trải qua bế quan năm năm, càng đột phá Linh Khiếu Cảnh, thực lực hắn càng thâm bất khả trắc, có Mạc Thiên Lan tới đây, Mạnh Thanh Trạch còn hung hăng càn quấy tới khi nào?

Yến Thư Hằng nghĩ như vậy liền tươi cười nghênh đón: "Biểu ca, không nghĩ tới lần này lại gặp ngươi."

Nhưng ai ngờ Mạc Thiên Lan không xuống ngựa, hắn nói: "Yến Thư Hằng, nhiều năm qua ngươi còn không có tiến bộ, thậm chí còn không đột phá cảnh giới Tiên Thiên."

Gương mặt tươi cười trên mặt Yến Thư Hằng lúc này cứng đờ, pha trò nói: “Ta đâu có thiên phú giống biểu ca, chỉ sợ thế hệ trẻ trong võ lâm Tương Nam cũng phải lấy biểu ca làm thủ lĩnh a.”

Hắn vừa mới nói xong, một bóng roi màu đỏ trực tiếp quất vào mặt Yến Thư Hằng, nửa gương mặt hắn dẫm máu đau đớn tới mức chết lặng.

“Lớn mật! Là ai!?”

Yến Thư Hằng gầm lên giận dữ, người dám ra tay với hắn trong thành Thương Sơn, kẻ này ăn gan hùm hay sao/

“Hừ! Yến Thư Hằng, ngươi tâng bốc Mạc Thiên Lan ta không xen vào nhưng nói hắn là thủ lĩnh thế hệ trẻ võ lâm Tương Nam là không đúng, hắn không có tư cách ngồi ở vị trí như vậy.”

Lúc này một nói thanh thúy như én bạc vang lên, cho dù lời nói tức giận nhưng mọi người lại có cảm giác mị hoặc vô cùng.

Một thớt tuấn mã đỏ rực như lửa lập tức dừng trước mặt Yến Thư Hằng.

Đó là đặc sản Xích Diễm mã của Tây Lương, một con giá trị ngàn vàng, vô cùng trân quý.

Trên Xích Diễm mã có một nữ tử mặc áo đỏ đang ngồi, bên hông còn lộ ra bông hoa rực rỡ, lông mày đen như vẽ, nàng như tinh linh giữa nhân gian.

Trong tay nàng cầm trường tiên màu đỏ, chính là nàng quất vào mặt Yến Thư Hằng vừa rồi, Yến Trọng Hằng lúc này theo sau lưng nàng, hắn tươi cười trào phúng nhìn Yến Thư Hằng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 210 - Thế Lực Võ Lâm Tương Nam Xuất Động (2)

Nhìn thấy nữ tử xuất hiện, Yến Thư Hằng lập tức thu liễm rất nhiều, lần này là hắn nói sai nên không có biện pháp.

Nữ tử này chính là người Ly Hỏa giáo thế lực sau lưng Yến Trọng Hằng, thân phận càng không tầm thường, chính là thánh nữ Ly Hỏa giáo.

Trong Ly Hỏa giáo, quyền lợi lớn nhất trừ giáo chủ và mấy vị phó giáo chủ, quyền lực cao nhất chính là thánh nữ.

Hơn nữa nếu thánh nữ vẫn không xuất giá, thậm chí có thể trực tiếp tấn cấp thành giáo chủ, trong lịch sử Ly Hỏa giáo có hơn mười vị thánh nữ thành công đảm nhận chức giáo chủ, có thể nói vị trí thánh nữ không khác gì người thừa kế.

Thánh nữ trước mắt tên là Lan Vũ Điệp, cho dù cái tên đẹp nhưng làm người nóng tính không dễ chọc.

Rõ ràng thân là nữ tử nhưng lại vô cùng tranh cường háo thắng, nhàn rỗi không có việc gì làm thì nàng có niềm vui lớn nhất chính là tìm đệ tử trẻ tuổi của các đại môn phái tỷ thí.

Có người từng tới Ly Hỏa giáo muốn cầu hôn Lan Vũ Điệp, nhưng mỗi người cầu hôn đều bị nàng đánh trọng thương.

Dựa theo cách nói của nàng, trừ phi có nam nhân có thể chính thức mạnh hơn nàng, nếu không bản thánh nữ cả đời không gả.

Lan Vũ Điệp năm nay còn chưa tới ba mươi nhưng đả thông nhãn khiếu, tốc độ

tu luyện thậm chí còn nhanh hơn Mạc Thiên Lan một bậc, thế hệ trẻ võ lâm Tương Nam không có người nào đánh bại nàng.

Yến Thư Hằng xoa xoa mặt, hắn xem như đau đớn uổng phí rồi, hắn ở trước mặt Lan Vũ Diệp nói Mạc Thiên Lan là thủ lĩnh thế hệ trẻ võ lâm Tương Nam, hắn không bị đánh mới là chuyện lạ.

Mạc Thiên Lan cau mày nói: “Lan Vũ Điệp, Yến Thư Hằng có phế vật cũng là biểu đệ của ta, ngươi đánh hắn ngay trước mặt ta không quá phận hay sao?”

Lan Vũ Điệp hừ nhẹ nói: “Bổn cô nương đánh a, ngươi có thể như thế nào? Không phục chúng ta so chiêu, ta muốn xem

ngươi bế quan năm năm có tiến bộ như thế nào.”

Mạc Thiên Lan lúc này đau đầu xoa xoa trán, hắn biết không thể giảng đạo lý với nữ nhân này.

Bọn họ lần này tới đây trợ giúp Yến Thư Hằng tranh đoạt vị trí thành chủ, hắn không có lòng dạ thanh thản động thủ với nữ nhân điên Lan Vũ Điệp.

“Ah, hôm nay rất náo nhiệt nha, các ngươi tới thật sớm.”

Lúc này một giọng nói giống như phù hoa vang lên.

Trong đó một nhóm người đi theo Yến Thịnh Hằng có vác song đao trên lưng, bọn họ là người Thiên Cơ Thần Đao môn.

Thủ lĩnh Thiên Cơ Thần Đao môn chính là thanh niên gương mặt cao ngạo, sau lưng hắn có một thanh kim đao và ngân đao thập phần bất phàm.

Ở bên khác có một thanh niên mặc áo bạc đang dẫn người đi tới.

Đó là công tử trẻ tuổi hào hoa tuấn tú, bên hông còn treo một thanh trường kiếm, vẻ ngoài thập phần không tệ, đôi mắt của hắn còn mang theo lỗ mảng, ánh mắt nhìn vòng eo nhỏ nhắn và bộ ngực cao vút của Lan Vũ Điệp không rời mắt.

“Thiên Cơ Thần Đao môn Lăng Đào, Cửu Hoa Kiếm Tông Phương Trầm Vũ, các ngươi tới không chậm ah.”

Mạc Thiên Lan thản nhiên nói một câu.

Hai nhóm người, một là Thiên Cơ Thần Đao môn sau lưng Yến Thịnh Hắn và Cửu Hoa Kiếm Tông sau lưng Yến Kế Hằng.

Lan Vũ Điệp cảm nhận được ánh mắt Cửu Hoa Kiếm Tông Phương Trầm Vũ nhìn mình, trong mắt mang theo chán ghét không nói thành lời, bàn tay cầm trường tiên sinh ra sóng nhiệt, trường tiên hất lên sau đó ánh lửa xuất hiện, trên mặt đất xuất hiện lỗ thủng sâu ba thước.

“Phương Trầm Vũ, thu hồi ánh mắt buồn nôn của ngươi đi, có tin bổn cô nương móc mắt của ngươi ra hay không?”

Lan Vũ Điệp lạnh lùng nói.

Nghe Lan Vũ Điệp cảnh cáo như thế, Phương Trầm Vũ lúc này mới cười ha ha và thu hồi ánh mắt.

Trừ Lan Vũ Điệp nữ nhân điên này ra, hiện tại bọn họ phải suy nghĩ làm thế nào tranh đoạt vị trí thành chủ thành Thương Sơn mới là mục đích chủ yếu, cũng không có lòng dạ thanh thản đi lãng phí thời gian với Lan Vũ Điệp.

Chỉ có một vị trí thành chủ thành Thương Sơn, họ thậm chí muốn ủng hộ người của mình vào vị trí thành chủ thành Thương Sơn, bọn họ không có khả năng hợp tác với nhau, sau khi nói nhảm vài câu tại cửa thành liền xoay người rời đi.

Yến Thư Hằng mang theo đám người Mạc Thiên Lan về nơi ở của mình, Mạc Thiên Lan thản nhiên nói: "Nói tình huống thành Thương Sơn hiện tại cho ta biết một chút, ta vừa mới xuất quan, ta không hiểu rõ tình huống bên ngoài.

Yến Thư Hằng lập tức nói rõ tình huống thành Thương Sơn cho Mạc Thiên Lan biết, chờ hắn nói chuyện.

Mạc Thiên Lan suy nghĩ chốc lát và nói: "Lần này ngươi thua không oan, ngươi biết Mạc gia chúng ta phí bao nhiêu khí lực mới cầu Danh Kiếm Sơn Trang bán ra vạn cân Huyền Nguyên Trọng Thiết hay không? Ai nghĩ tới ngươi lại phạm sai lầm cấp thấp như vậy, ngươi còn phá hư chuyện này."

Gương măt Yến Thư Hằng lộ ra thần thái xấu hổ, hắn phạm sai lầm quá mức cấp thấp, hơn nữa còn là sai lầm không ai ngờ.

Mạc Thiên Lan hừ lạnh một tiếng: "Nếu ngươi chiếm được vị trí người thừa kế và chiếm được tiên cơ, Mạc gia chỉ cần phái người tới giúp ngươi ổn định trật tự thành Thương Sơn, những người khác cũng không dám xằng bậy, đến lúc đó ngươi tự nhiên sẽ an an ổn ổn ngồi lên vị trí thành chủ."

"Hiện tại tốt rồi, ngươi không thu được vị trí người thừa kế, ta còn phải tới đây giải quyết Yến Khuynh Tuyết mới có thể nâng ngươi thượng vị, nhiều quá trình như vậy sẽ phí rất nhiều khí lực của ta."

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 211 - Kế Sách (1)

Mạc Thiên Lan cho rằng muốn đẩy Yến Thư Hằng thượng vị chỉ cần làm được hai điểm, một điểm chính là Yến Hoàng Cửu, một còn lại chính là cường giả Nhân Bảng Mạnh Thanh Trạch.

Thái độ của Yến Hoàng Cửu rất quan trọng yếu, với thực lực của hắn hiện tại không thể ảnh hưởng tới Yến Hoàng Cửu, cần cường giả Nguyên Thần Cảnh của Mạc gia ra tay mới có thể làm được.

Hắn chỉ có thể giải quyết một mình Mạnh Thanh Trạch.

Dù sao Mạc Thiên Lan xem ra, bên người Yến Khuynh Tuyết có vài tên võ giả Tiên Thiên đều không đáng giá nhắc tới, chỉ có Mạnh Thanh Trạch mới đáng giá hắn xem trọng.

“Cường giả Nhân Bảng ah, ha ha, nếu nh bại hắn có phải ta cũng có thể lên hàng Nhân Bảng hay không?”

Mạc Thiên Lan thì thào tự nói.

Hắn chưa bao giờ cho rằng mình sẽ kém cường giả Nhân Bảng, nếu hắn không bế quan năm năm trùng kích cảnh giới Linh Khiếu Cảnh, mà là lựa chọn lưu lạc võ lâm Trung Nguyên thì với thực lực của Mạc Thiên Lan hắn, hắn tự tin mình có thể đứng hàng Nhân Bảng.

Đương nhiên hắn còn chưa tới ba mươi lăm tuổi, lại trèo lên Nhân Bảng cũng không tính là trễ.

Người có suy nghĩ như Mạc Thiên Lan cũng không ít, Mạnh Thanh Trạch bên cạnh Yến Khuynh Tuyết giống như nhân vật giữ thể diện, chỉ cần giải quyết hắn là xong.

Lúc này những người khác đang ở nơi nghỉ ngơi của mình, chỉ có Cửu Hoa Kiếm Tông Phương Trầm Vũ bảo Yến Kế Hằng mang theo hắn đi vào thanh lâu lớn nhất thành Thương Sơn, trực tiếp bao toàn bộ thanh lâu sau đó gọi cô nương ra vui đùa.

Yến Kế Hằng cố tình cự tuyệt nhưng hắn không dám làm trái lời Phương Trầm Vũ, hắn phải ngoan ngoãn làm theo lời đối phương nói.

Trong võ lâm Tương Nam hiện tại, thanh danh Phương Trầm Vũ không được tốt lắm.

Cho dù hắn xuất thân danh môn chính phái nhưng Phương Trầm Vũ làm người âm tàn, hơn nữa hảo sắc như mệnh, cường đoạt phụ nữ đàng hoàng chỉ là chuyện nhỏ, thậm chí hắn cũng dám động nữ đệ tử của đại môn phái, không ít lần dẫn tai họa tới cho Cửu Hoa Kiếm Tông.

Vừa nghĩ tới Cửu Hoa Kiếm Tông lại phái người như thế tới trợ giúp mình, Yến Kế Hằng cũng có chút khó chịu.

Cho nên Phương Trầm Vũ lại tới vui đùa, hắn đẩy một cô nương đang tới gần mình ra, hắn buồn bực uống rượu một mình.

Phương Trầm Vũ nhìn thấy bộ dạng hắn như vậy, lúc này đẩy cô nương ra sau đó cười nói: “Tiểu tử, mất hứng? Cho rằng bổn công tử chỉ biết sống phóng túng không giúp ngươi tranh đoạt vị trí thành chủ có phải hay không?”

Yến Kế Hằng vội vàng lắc đầu, xấu hổ cười nói: “Phương sư huynh ngươi nhạy cảm, ta làm sao có thể nghĩ như thế?”

Phương Trầm Vũ vỗ vỗ đôi má Yến Kế, động tác này làm nội tâm Yến Kế Hằng giận dữ nhưng không dám phát tác.

Mẫu thân hắn trước kia là đệ tử bình thường trong Cửu Hoa Kiếm Tông, địa vị không cách nào so sánh với đệ tử dòng chính như Phương Trầm Vũ, huống hồ hắn hiện tại dựa vào người Cửu Hoa Kiếm Tông giúp hắn tranh đoạt vị trí thành chủ, hắn làm sao có thể đắc tội bọn họ cơ chứ/

“Tiểu tử, ngươi không phải nghe người bên ngoài nói Phương Trầm Vũ ta hảo sắc như mệnh, chuyên gây chuyện cho tông môn đúng hay không?”

Yến Kế Hằng vội vàng lắc đầu, nhưng Phương Trầm Vũ cười lạnh sau đó nói: “Những gia hỏa ngu ngốc kia biết rõ cái rắm! Bổn công tử đúng là ưa thích nữ nhân, nhưng thì thế nào? Chỉ

bằng ta gây ra những tai họa kia đủ làm tông môn phế võ công trục xuất sư môn nhưng tại sao bọn họ dễ dàng tha thứ cho ta?”

Ngón tay Phương Trầm Vũ điểm nhẹ, một đạo chân khí màu ngà sữa bắn ra ngoài và gọt sạch một góc của chén trà, miệng vết cắt vô cùng sáng bóng.

“ Bọn họ dễ dàng tha thứ ta, đó là bởi vì so sánh với tai hại do ta gây ra, Phương Trầm Vũ ta càng có giá trị hơn!”

“Thế hệ trẻ của Cửu Hoa Kiếm Tông có hơn ngàn người nhưng chỉ có Phương Trầm Vũ ta có thể trước ba mươi lăm tuổi đột phá bốn khiếu.”

Vẻ mặt Phương Trầm Vũ ngạo nhiên.

Hảo sắc như mệnh thì như thế nào? Biết gây tai hoạ thì sao? Chỉ cần có thể biểu hiện đầy đủ tiềm lực thì tông môn sẽ bảo hộ hắn.

Gương mặt Yến Kế Hằng đầy khiếp sợ, hắn không nghĩ tới Phương Trầm Vũ không được ai bình luận tốt vậy mà cũng là gia hỏa giả heo ăn thịt hổ, hắn đã đả thông mắt và tai.

Phải biết rằng với thực lực của Mạc Thiên Lan còn cần bế quan năm năm mới đả thông mắt, tai bốn khiếu mà thôi, mà năm năm qua Phương Trầm Vũ đang làm gì? Hắn không ngừng ra ngoài gây chuyện thị phi.

Nếu như hắn chuyên tâm tu luyện như Mạc Thiên Lan thì hêện tại có thể nổi

danh Nhân Bảng.

“Phương sư huynh, đến lúc đó chúng ta trực tiếp đánh đến tận cửa giải quyết Mạnh Thanh Trạch và nữ nhân kia hay sao?”

Yến Kế Hằng hưng phấn nói.

Phương Trầm Vũ dùng ánh mắt như nhìn thằng ngu nhìn Yến Kế Hằng.

“Nữ nhân kia thân phận là gì? Hắn là tỷ tỷ của ngươi, là người thừa kế thành Thương Sơn do Yến Hoàng Cửu chỉ định, chúng ta động tới nàng, lão gia hỏa của ngươi sẽ giết ta.”

Phương Trầm Vũ hừ lạnh một tiếng nói: “Ta không muốn chết sớm như vậy, cho nên sau này không cần phải ní chủ ý ngu ngốc nữa, hiện tại chúng ta nên gạt bỏ tất cả lực lượng bên cạnh Yến Khuynh Tuyết là được.”

“Đến lúc đó cho dù nàng lên làm thành chủ, bên người cũng không có tâm phúc, chỉ bằng Yến Hoàng Cửu tạm thời giao cho nàng những võ giả thành Thương Sơn, nàng có thể hàng phục hay không còn chưa biết, khi đó không cần ngươi ra tay cũng tự sụp đổ.”

“Phụ thân có nhúng tay vào chuyện của chúng ta hay không?”

Yến Kế Hằng lo lắng hỏi.

Phương Trầm Vũ cầm chén rượu uống cạn.

“Không biết, các ngươi sử dụng lực lượng lúc trước thì Yến Hoàng Cửu cũng không nói gì, đương nhiên khi đó chúng ta sẽ phái một đám võ giả Tiên Thiên đi theo các ngươi, hiện tại chúng ta đã xuất động toàn bộ tinh anh ra ngoài.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 212 - Kế Sách (2)

“Nếu như Yến Hoàng Cửu còn giống như lúc trước không tham dự vào, bằng vào người chúng ta mang tới đầy đủ diệt trừ những người bên cạnh Yến Khuynh Tuyết.”

“Nếu như hắn ra tay cũng không nhất định, bên người Yến Hoàng Cửu có không ít người tài ba, những năm qua cường giả trên phong vân lôi bị hắn mời chào không biết bao nhiêu người, nếu như hắn thực ra tay, chúng ta cũng chỉ có thể mời trưởng bối tham dự vào.”

Nghe hắn nói những lời như này, Yến Kế Hằng thật sự lau mắt mà nhìn Phương Trầm Vũ.

Có thể phân tích thế cục thành Thương Sơn có đạo lý và rõ ràng như vậy, Phương Trầm Vũ tuyệt đối không phải loại

người ngu ngốc chỉ biết gây tai họa.

Cho dù trước kia hắn bởi vì nữ nhân mà chọc vào những tông môn khác nhưng cuối cùng hắn không bị trừng phạt gì, việc này không chỉ liên quan tới tiềm lực, còn có nguyên nhân hắn biết người nào có thể chọc, người nào không thể chọc.

Ly Hỏa giáo thánh nữ Lan Vũ Điệp thậm chí được xưng là đệ nhất mỹ nữ Tương Nam nhưng Phương Trầm Vũ chỉ dám nhìn mà sinh ra ý dâm mà thôi, hắn không có đi trêu chọc nàng, thậm chí chưa từng nói lời đùa giỡn, đây chính là điểm thông minh của hắn.

Cúi đầu suy nghĩ một lát, Phương Trầm Vũ xoa cái cằm nói: "Ta đoán Lăng Đào ngu ngốc và Mạc Thiên Lan tu luyện ngu ngốc cũng nghĩ như vậy, đầu tiên phải thanh lý sạch sẽ vây cánh bên người Yến Khuynh Tuyết trước tiên."

"Bởi vì mọi người có khởi điểm như nhau, dù bài trừ Yến Khuynh Tuyết ra khỏi cuộc chơi, chúng ta muốn cạnh tranh với kẻ khác cũng phải chiếm tiên cơ."

"Tiên cơ? Tiên cơ gì?"

Yến Kế Hằng hỏi.

Phương Trầm Vũ cười lạnh nói: "Vị trí người thừa kế chính là tiên cơ, có nó sẽ có được danh phận đại nghĩa, về sau sẽ có ba thành cơ hội tranh cãi đoạt vị trí thành chỉ, đáng tiếc đám người các ngươi quá phế vật, vậy mà bị một nữ nhân vượt lên trước."

Yến Kế Hằng xấu hổ im lặng không nói, kỳ thật khi tranh đoạt vị trí người thừa kế thành chủ thì hắn là người xấu hổ nhất.

Bản thân hắn còn nhỏ, thế lực bản thân không được, Cửu Hoa Kiếm Tông ủng hộ hắn cũng không lớn, mặc dù Yến Hoàng Cửu thiên vị hắn, thậm chí còn cho hai tên võ giả Tiên Thiên đi theo nhưng hắn không có được hành động nào khác.

"Đúng rồi, Yến Khuynh Tuyết rất đẹp?"

Đột nhiên Phương Trầm Vũ hỏi.

Yến Kế Hằng chần chờ sau đó gật đầu.

Cho dù bởi vì mẫu thân châm ngòi, hắn rất phẫn hận Yến Khuynh Tuyết nhưng hắn không thể nói lời ác ý về tướng mạo của Yến Khuynh Tuyết.

“Phương sư huynh, ngươi sẽ không muốn động tới Yến Khuynh Tuyết a chứ? Nhưng ngươi vừa mới nói không động tới nàng mà.”

Yến Kế Hằng cẩn thận hỏi thăm.

Nghe nói Phương Trầm Vũ hảo sắc như mệnh, hắn là người thông mình, chẳng lẽ lúc này tinh trùng lên não hay sao?

Phương Trầm Vũ lườm hắn, nói: “Ta nói muốn động tới Yến Khuynh Tuyết lúc

nào? Nếu Yến Khuynh Tuyết xinh đẹp như thế, ta có một suy nghĩ.”

“Suy nghĩ gì?”

“Đến thăm cầu hôn, ta muốn cưới Yến Khuynh Tuyết!”

“Cái gì!?”

Yến Kế Hằng lập tức bị dọa kêu to một tiếng.

Phương Trầm Vũ bất mãn nói: “Hô to gọi nhỏ làm gì? Hãy nghe ta nói hết.”

“Yến Khuynh Tuyết thân là thân nữ nhi, nàng có khả năng đời này không gả hay sao?”

“Tuổi nàng xứng với ta, thân phận tương đối, hơn nữa nam chưa lập gia đình nữ chưa gả, rất phù hợp.”

“Chỉ cần nàng gả cho ta, Cửu Hoa Kiếm Tông chúng ta có thể lợi dụng điểm này mà khống chế cả thành Thương Sơn, trực tiếp chiến cứ danh nghĩa đại nghĩa, Mạc gia không thể tranh với chúng ta.”

Yến Kế Hằng nhìn Phương Trầm Vũ, hắn nghĩ ra được chủ ý này thật không tệ, xuất phát từ phương hướng khác, thậm chí có thể không uổng phí người nào đã độc chiếm thành Thương Sơn, nhưng vấn đề là mình thì sao?

“Ta phải làm sao bây giờ? Ta tranh hay không tranh vị trí thành chủ thành Thương Sơn?”

Yến Kế Hằng lập tức sốt ruột.

Phương Trầm Vũ vỗ vỗ vai hắn, nói: “Yên tâm đi, mẫu thân ngươi là người Cửu Hoa kiếm phái, ngươi đương nhiên cũng là người Cửu Hoa kiếm phái, chúng ta làm sao có thể thua thiệt ngươi chứ?”

“Nếu ta cưới Yến Khuynh Tuyết, Cửu Hoa Kiếm Tông chúng ta chiếm cứ thành Thương Sơn cũng phải lựa chon người tiến hành quản lý, người này trừ ngươi còn

có ai? Cho dù khi đó ngươi không phải thành chủ nhưng trên thực tế cũng có quyền lực thành chủ.”

Nghe được Phương Trầm Vũ nói như vậy, Yến Kế Hằng lúc này mới không cam lòng gật gật đầu.

Dù sao hắn mang thù hận với Yến Khuynh Tuyết, hắn suy nghĩ sau khi mình lên làm thành chủ sau đó giết chết Yến Khuynh Tuyết giúp mẫu thân hả giận mới tốt.

Hiện tại Phương Trầm Vũ đã muốn cưới Yến Khuynh Tuyết, hắn cũng phải buông tha suy nghĩ này, nếu không có Cửu Hoa Kiếm Tông chống đỡ, chỉ sợ hắn còn không có tư cách quản ls thành Thương Sơn.

“Không cần lo lắng, của ngươi sẽ là của ngươi, không thể cầm đi được.”

Phương Trầm Vũ an ủi vỗ vai Yến Kế Hằng, lúc này hắn kéo vài cô nương tới trắng trợn giở trò.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 213 - Đánh Tới Tận Cửa (1)

Tông môn sau lưng đám người Yến Trọng Hằng đều phái người tới thành Thương Sơn, tin tức này cũng vừa mới truyền vào tai đám người Tô Tín.

Dù sao thành Thương Sơn lớn như vậy, bọn chúng cao điệu vào thành như thế cũng truyền bá khắp nơi.

Ban đầu Tô Tín còn tưởng rằng Yến Hoàng Cửu cũng định ra Yến Khuynh Tuyết thành người thừa kế, nhìn thấy thế lực võ lâm Tương Nam ra tay trợ giúp đám người Yến Trọng Hằng thì hắn sẽ đứng ra xử lý một phen.

Không nghĩ tới một ngày qua đi, Yến Hoàng Cửu lại làm như không thấy, hắn vẫn không phát biểu ý kiến gì, việc này làm nội tâm Tô Tín rất khinh bỉ cách làm của Yến Hoàng Cửu.

Ngươi đã xác lập Yến Khuynh Tuyết thành người thừa kế, nói rõ chính là không muốn thế lực võ lâm Tương Nam nhúng tay vào trong thành Thương Sơn, nhưng ngươi hết lần này tới lần khác không quyết liệt với thế lực võ lâm Tương Nam, loại tư thái do dự không quyết này làm cho các thế lực võ lâm Tương Nam nhìn thấy cơ hội.

Cũng không biết có phải bởi vì già cả hay không, dù sao Tô Tín xem ra Yến Hoàng Cửu làm việc do dự đã không còn khí khái sát phạt quả quyết năm xưa.

Đúng lúc này Phương Hạo vội vàng hấp tấp chạy vào nói: “Công tử không tốt! Cửu công tử mang người đánh tới.”

Tô Tín lúc này cười vui vẻ: “Không chờ được nhanh như thế sao? Đi, đi chiếu

cố bọn chúng.”

Lúc này bên ngoài cửa, Yến Thịnh Hằng mang theo một đám đệ tử Thiên Cơ Thần Đao môn tới cửa ra vào, đầu lĩnh chính là Thiên Cơ Thần Đao môn Lăng Đào.

Lăng Đào suy nghĩ giống như đám người Mạc Thiên Lan, đầu tiên phải thanh trừ toàn bộ thế lực bên người Yến Khuynh Tuyết trước rồi nói sau.

Nhưng nơi này là thành Thương Sơn, cũng không phải là tông môn bọn họ, cho dù đánh tới tận cửa cũng phải tìm cái cớ thật tốt mới được.

Lăng Đào và đệ tử Thiên Cơ Thần Đao môn suy nghĩ cả buổi, rốt cục nghĩ đến một cái cớ không tồi chính là Đào Thiên.

Nói thật bọn họ suýt nữa quên đi tiểu nhân vật như Đào Thiên, trải qua Yến Thịnh Hằng nhắc nhở thì bọn họ mới biết thì ra có tiểu nhân vật như vậy từng có thù với bọn họ.

Như vậy càng dễ xử lý, bọn họ trực tiếp cái cớ Đào Thiên và đánh tới tận cửa.

Ngăn ở cửa ra vào, Lăng Đào lạnh lùng nói: "Yến tiểu thư, Đào Thiên có thù hận với Thiên Cơ Thần Đao môn chúng ta, ngươi có biết hay không? Ngươi thu lưu hắn chính là công khai đối địch với Thiên Cơ Thần Đao môn."

"Hiện tại ta cũng không làm khó ngươi, ngươi giao Đào Thiên cho ta, khi đó mọi người có thể hảo hảo nói chuyện với nhau."

Hai mắt Đào Thiên đỏ thẫm, hắn căm hận nói: "Lăng Đào! Thiên Cơ Thần Đao môn các ngươi khinh người quá đáng!"

"Lúc trước ta chỉ vô tình đánh nhi tử trưởng lão Thiên Cơ Thần Đao môn, các ngươi lại hại ta nhà tan cửa nát, thủ đoạn như thế còn không bằng cả ma đạo."

Lăng Đào căn bản không quan tâm tới hắn, hắn nói với Yến Khuynh Tuyết:

"Yến tiểu thư ngươi cũng nhìn thấy, Đào Thiên còn không phục lắm ah. "

"Ta vẫn câu nói kia, giao Đào Thiên ra đây, ta lập tức mang người rời đi, nhưng ngươi nếu không phải giao người thì đừng trách ta không khách khí."

Đào Thiên không đợi Yến Khuynh Tuyết trả lời đã nói: "Yến tiểu thư, ân tình của ngươi Đào Thiên ta ghi nhớ, hôm nay Thiên Cơ Thần Đao môn tới đây vì ta, ta không thể liên lụy tới các ngươi."

"Ta làm rùa đen rụt đầu nhiều năm như vậy, chỉ có thể kéo dài hơi tàn trong thành Thương Sơn quá lâu, hiện tại ta không muốn trốn nữa."

Yến Khuynh Tuyết kiên định lắc lắc đầu nói: "Không được! Đào quán chủ ngươi không thể đi! Cho dù không có ngươi, bọn chúng cũng tìm cớ đánh tới đây thôi."

Đào Thiên còn muốn nói cái gì đó nhưng có giọng nói từ phía sau vang lên: “Đào quán chủ, ngươi phải tin tưởng thế gian này vẫn có công đạo, có ít người muốn một tay che trời, bọn chúng muốn đùa nghịch uy phong giống như lúc còn ở tông môn, nhưng nơi này là thành Thương Sơn, còn không phải nơi bọn chúng hoành hành bá đạo.”

Tô Tín đẩy ra mọi người đi tới, nhìn thấy Tô Tín đi ra, không biết vì sao mọi người thở ra một hơi giống như tìm thấy người tâm phúc.

Trong mắt Lăng Đào bắn ra hàn quang lạnh buốt.

“Ngươi chính là Mạnh Thanh Trạch? Rất tốt ah, ngươi muốn xuất đầu vì Đào Thiên sao?”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Ta chỉ xuất đầu vì công đạo, Thiên Cơ Thần Đao môn các ngươi làm có chút quá phận, một lời không hợp muốn diệt cả nhà người ta, uy phong thật lớn, sát khí thật to.”

Lăng Đào lãnh đạm nói: “Mạnh Thanh Trạch, ít nói nhảm nhiều như vậy, ngươi nên biết ý đồ của ta khi tới đây, ngay ở chỗ này, chúng ta tranh tài một hồi, ngươi có dám hay không?”

Tô Tín thản nhiên nói: “Nếu ta thắng ngươi làm thế nào?”

Lăng Đào cười lạnh nói: “Nếu ngươi thắng, Thiên Cơ Thần Đao môn lập tức mang người rời đi, nếu ngươi thua, vị trí cường giả Nhân Bảng của ngươi phỉa nhường lại rồi.”

Nghe được Lăng Đào nói như vậy, Yến Thịnh Hằng bên cạnh lập tức hoảng

hốt.

Trong thế hệ trẻ trong Thiên Cơ Thần Đao môn hiện tại, Lăng Đào có thực lực mạnh nhất, hắn có một nhược điểm quá mức rõ ràng chính là bảo thủ.

Hắn làm người quá tự phụ, vạn nhất hôm nay hắn không thắng Tô Tín thì làm sao bây giờ? Thực mang người rời khỏi thành Thương Sơn sao?

Yến Thịnh Hằng nghĩ tới Thiên Cơ Thần Đao môn lần này phái tới hơn mười tên võ giả Tiên Thiên, một đám người xông lên giải quyết thủ hạ của Yến Khuynh Tuyết là xong việc, hiện tại bày ra đổ ước và một đấu một với Mạnh Thanh Trạch làm gì?

Yến Thịnh Hằng xem ra cách làm này quá ngu xuẩn.

Nhưng dù cho biết rõ như vậy, Yến Thịnh Hằng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đứng nhìn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 214 - Đánh Tới Tận Cửa (2)

Tính cách Lăng Đào nổi danh trong Thiên Cơ Thần Đao môn, hắn đã nhận chuẩn bị gì thì không ai có thể khuyên được, cho dù sư môn trưởng bối cũng có lúc không cản được.

Tô Tín đi đến đối diện Lăng Đào, lạnh nhạt nói: “Vị trí Nhân Bảng không phải ai muốn lên cũng có thể lên, ta đứng ở nơi này, ngươi có bản lĩnh thì đây lấy đi.”

Lăng Đào cười ngạo nghễ, hắn rút song đao vàng bạc ra.

Như nếu như đối phương là đệ nhất Nhân Bảng ‘ đạo si ’ Lâm Trường Hà, Lăng Đào không nói hai lời sẽ xoay người rời đi.

Uy danh Lâm Trường Hà là dùng chiến tích đánh ra, không ai có thể hoài nghi nữa phần.

Tuy Mạnh Thanh Trạch chỉ đánh một trận là có thể đứng hàng Nhân Bảng, việc này làm hắn không phục, huống hồ cảnh giới Mạnh Thanh Trạch còn thấp hơn hắn một bậc.

Lăng Đào sử dụng thủ pháp kỳ quái, tay trái kim đao chính nắm, tay phải ngân đao cầm ngược, song đao giao nhau bắn ra hai tia lửa màu vàng và bạc sau đó oanh kích Tô Tín!

Trong mắt Tô Tín hiện tại, hắn nhìn rõ động tác của Lăng Đào.

Song đao hắn giao nhau, đao thế một chính một phản, một âm một dương, cả hai hợp nhất dẫn phát biến hóa và dung hợp.

Thiên Cơ Thần Đao môn, cái gọi là thiên cơ chính là đao pháp thiên biến vạn hóa.

Leng keng!

Tô Tín dùng Kinh Thần chỉ, khí kình cường đại bộc phát đánh thẳng vào giữa kim đao của Lăng Dào, động tác Lăng Đào hơi dừng lại một lúc.

Lúc này chỉ kình oanh kích đầy trời giống như sấm sét mưa bão, đây là Kinh Chập.

"Hợp!"

Lăng Đào nổi giận gầm lên một tiếng, song đao xác nhập vào nhau, chân khí ầm ầm bộc phát tạo thành thái cực âm dương ngư sau đó nổ tung!

Đám người đứng ngoài cảm nhận được khí thế và chân khí bạo phát, đá xanh trên đường dài rạn nứt theo bước chân của hắn, phạm vi hơn mười trượng biến thành một đống bừa bộn.

Nhưng Tô Tín đứng ở trung tâm của khí tràng cường đại không biến sắc một chút, tay phải hắn sờ lên thanh kiếm, từng tơ máu xuất hiện ở mũi kiếm, bởi vì có chân khí hai màu vàng bạc của Lăng Đào sinh ra hào quang che lấp tơ máu nên không ai phát hiện ra.

"Âm dương tương hợp, thiên kỳ bách biến. Đao pháp này rất thú vị a, tuy đại đạo tối giản, muôn vàn biến hóa, một kiếm của ta có thể phá vạn pháp."

Huyết Hà Thần Kiếm ra khỏi vỏ!

Dùng máu dưỡng kiếm, lần trước Tô Tín đò sát bảy sơn trại trong rừng rậm Tương Nam cũng uẩn dưỡng ra huyết khí cường đại trong Huyết Hà Thần Kiếm.

Bởi vì che dấu tai mắt mọi người, Tô Tín không có toàn lực ra tay, hắn vừa sử dụng kiếm này, Lăng Đào lại cảm giác được sát cơ cường đại bao phủ hắn vào trong, dường như hắn đang rơi vào biển máu vô biên.

Mũi kiếm đánh thẳng vào trung tâm âm dương ngư, lực lượng Huyết Hà Thần Kiếm bộc phát đáng sợ, Du Long Kiếm sinh ra

kiếm khí bao phủ bốn phía, không chỉ đánh nát âm dương ngư, nó còn đánh nát cả song đao vàng bạc của Lăng Đào một cách dễ dàng, cổ tay của Lăng Đào rách tả tơi sau đó bay ra ngoài.

Hàn quang xuất hiện trong mắt Tô Tín, cho dù hắn thắng nhưng đối phương quá khinh địch, bằng không hắn cũng khó tháng dễ dàng như thế.

Yến Hoàng Cửu bây giờ không phải còn do dự sao? Ta sẽ đổ thêm dầu vào lửa.

Tô Tín âm thầm bắn ra một đạo chỉ kình, đây là Xuân Phân trong Nhị Thập Tứ Tiết Khí Chỉ, chỉ kình giống như gió xuân, nhu nhược và lặng lẽ, gần như không có người nào phát hiện bắn vào ngực Lăng Đào, thời điểm hắn bay ngược về phía sau đã thổ huyết rất nhiều.

Chỉ có điều người khác xem ra đây không phải Tô Tín cố ý nặng tay, chẳng qua là Lăng Đào bởi vì chân khí cắn trả mà bị thương, nhưng kỳ thật kinh mạch trong người hắn bị Tô Tín đánh nát một nửa, hắn xem như nửa phế nhân.

“Sư huynh!”

Nhìn thấy Lăng Đào bị Tô Tín dùng mười chiêu đánh trọng thương, đám đệ tử Thiên Cơ Thần Đao môn lập tức chạy tới xem thương thế Lăng Đào.

Phát hiện Lăng Đào không có nguy hiểm tính mạng, lập tức liền có người đề đao muốn xông lên dốc sức liều mạng với Tô Tín nhưng lại bị Yến Kế Hằng ngăn cản.

Nói đùa gì vậy? Lăng Đào đả thông nhãn khiếu còn không tiếp được mười chiêu của Mạnh Thanh Trạch, các ngươi đi lên chẳng phải chịu chết hay sao?

“Như thế nào? Một đánh một không lại nên muốn quần chiến sao?”

Tô Tín cười lạnh nói: “Sinh tử bất luận, Mạnh mỗ ta vô cùng hoan nghênh.”

“Ha ha ha! Nói đúng, Thiên Cơ Thần Đao môn các ngươi có Cửu Cung Thiên

Cơ Đao Trận rất nổi danh nha, hôm nay không định phơi bày một ít sao?”

Lúc này có một giọng nói trào phúng vang lên, lập tức làm rất nhiều đệ tử Thiên Cơ Thần Đao môn tức giận nhìn sang.

Phương Trầm Vũ mang theo Yến Kế Hằng chậm rãi đi tới, trên con phố bên kia, Mạc Thiên Lan cùng Lan Vũ Điệp cũng mang theo Yến Thư Hằng còn có Yến Trọng Hằng chạy đến.

Lăng Đào lỗ mãng đi xung phong không giấu diếm được tai mắt bọn họ, bọn họ càng không có lý do ngăn cản, vừa vặn bọn họ muốn xem Mạnh Thanh Trạch có bao nhiêu cân lương.

Nhưng sau khi nhìn thấy trận chiến thì bọn họ cả kinh, bọn họ chưa lộ diện thì trận đấu đã xong rồi.

Hơn nữa thực lực Mạnh Thanh Trạch tuyệt đối không phải Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, hắn đã tiến vào Linh Khiếu Cảnh, tối thiểu đả thông nhãn khiếu và nhĩ khiếu!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 215 - Có Ta Vô Địch (1)

Tuy thanh danh của Đại Chu vương triều không được tốt lắm nhưng Nhân Bảng vẫn có quyền uy a.

Lục Phiến Môn có mật thám tuần bổ trải rộng thiên hạ cũng không phải là ngồi không, trên cơ bản chỉ cần nơi có người động thủ thì mật thám tuần bổ của Lục Phiến Môn đã có thể căn cứ sức chiến đấu của ngươi mà chế định Nhân Bảng.

Trên Nhân Bảng viết rõ một năm trước Mạnh Thanh Trạch vẫn chỉ là Khí Hải Cảnh mà thôi, hiện tại hắn đả thông nhãn khiếu và nhĩ khiếu.

Thời gian một năm đả thông bốn khiếu, loại tốc độ này cũng không tránh khỏi quá mức khủng bố một ít, phải biết rằng cho dù với thiên phí của Mạc Thiên Lan và tài nguyên Thương Lan cốc Mạc gia ủng hộ, hắn phải bế quan suốt năm năm mới

có thể đả thông bốn khiếu, cường giả Nhân Bảng không thẹn với danh xưng.

Tô Tín nhìn sang đám người Phương Trầm Vũ và thản nhiên nói: “Các vị muốn tới thử một chút không?”

Phương Trầm Vũ nhìn sang Lăng Đào đã hôn mê và nói: “Chậc chậc, tại hạ

không dám dễ dàng tỷ thí với Mạnh huynh, Mạnh huynh ngươi ra tay quá nặng ah.”

Phương Trầm Vũ xoay người nói: “Hôm nay tại hạ không tới gây chuyện, tại hạ tới cầu hôn.”

“Cầu hôn? Ngươi tới cầu hôn?”

Phương Trầm Vũ cười to nói: “Đương nhiên là tới ââu hôn Yến tiểu thư, tại hạ

thành tâm muốn cưới Yến tiểu thư, kết làm tần tấn, cả đời không thay đổi.”

Tất cả mọi người sững sờ, bọn họ đều biết Phương Trầm Vũ yêu thích nữ sắc nhưng hắn tinh trùng lên não lúc này sao? Hiện tại bọn họ phải cướp lấy vị trí thành chủ thành Thương Sơn trong tay Khuynh Tuyết, ngươi bây giờ lại muốn cầu hôn nàng?

Người nơi này không phải người ngu, hơi suy nghĩ một lúc liền hiểu ra, Phương Trầm Vũ muốn mượn tay Yến Khuynh Tuyết triệt để khống chế thành Thương Sơn.

Chiêu này đúng là tốt, nhưng trong bốn người bọn họ cũng không phải chỉ có Phương Trầm Vũ mới nghĩ ra chủ ý này.

Tính cách Lăng Đào tự phụ, hắn thà dùng đao trong tay nói chuyện cũng không muốn dùng loại thủ đoạn này.

Hơn nữa Mạc Thiên Lan thân là con cháu đích hệ Mạc gia, trên người đã sớm có hôn ước với thế lực võ lâm khác trong Tương Nam, hắn căn bản không thể cưới Yến Khuynh Tuyết, cũng chỉ có Phương Trầm Vũ mới không cố kỵ dùng chiêu này.

Nhưng Yến Khuynh Tuyết không có do dự, nàng trực tiếp cự tuyệt: “Thật có lỗi Phương công tử, hôn nhân đại sự phải do phụ mẫu quyết định, không có phụ thân đồng ý, ta sẽ không đáp ứng ngươi.”

“Chính Yến thành chủ đồng ý, ngươi sẽ gả cho ta sao?”

Phương Trầm Vũ hỏi.

Yến Khuynh Tuyết lắc lắc đầu nói: “Thật có lỗi, cũng sẽ không.”

“Vậy ngươi đùa nghịch ta?”

Sắc mặt Phương Trầm Vũ âm trầm đáng sợ.

“Yến tiểu thư, làm người phải tự hiểu lấy mình, ngươi nên biết ngươi hiện tại lâm vào hoàn cảnh thế nào, nếu ngươi gả cho ta, Cửu Hoa Kiếm Tông sẽ làm hậu

thuẫn cho ngươi, ngươi còn có thể ngồi vững vàng vị trí thành chủ thành Thương Sơn, nếu không hậu quả ngươi không chịu nổi.”

Sắc mặt Phương Trầm Vũ âm lãnh nói.

Tô Tín vuốt cằm, hắn ngạc nhiên nói: “Vị Phương huynh Cửu Hoa Kiếm Tông kia, xin hỏi ngươi nói câu này ngươi có tin được hay không?”

“Yến tiểu thư có ngồi vững vị trí thành chủ thành Thương Sơn hay không cũng không phải ngươi nói mới tính, muốn nàng gả cho ngươi, ngươi đừng vọng tưởng nữa.”

Ánh mắt Phương Trầm Vũ lạnh lẽo, hắn âm tàn nói: “Mạnh Thanh Trạch, ta đang cầu hôn Yến tiểu thư, ngươi chỉ là thủ hạ của nàng làm gì có tư cách quản ta?”

Yến Khuynh Tuyết lúc này nhìn sang Tô Tín, nhưng đáng tiếc Tô Tín trả lời làm nàng thất vọng.

“Ta thu đồ vật của Yến tiểu thư, tự nhiên sẽ bảo vệ nàng ngồi vững vị trí thành chủ thành Thương Sơn, nếu ngươi lại dám dây dưa, đừng trách ta đánh gãy chi thứ năm của ngươi, ngươi đời này vĩnh viễn không có tư cách cầu hôn.”

Nghe nói như thế, Lan Vũ Điệp đang xem náo nhiệt lập tức buột miệng cười vang, nàng dựng ngón cái với Tín và nói: “Có sáng ý, lời này bổn cô nương rất thưởng thức.”

“Mạnh Thanh Trạch! Ngươi muốn chết!”

Nếu như Phương Trầm Vũ còn nhận được lời này thì hắn không còn là nam nhân.

Nghe vậy hắn lập tức rút kiếm, trường kiếm đâm nhanh về phía trước, kiếm thế của hắn nặng nề như núi.

Hắn làm người háo sắc nhưng khi thi triển kiếm pháp rất trầm ổn, không chê vào đâu được.

Tô Tín vận dụng Kinh Thần chỉ bắn liên tục, Kinh Trập chỉ lực bộc phát, mặc cho kiếm pháp Phương Trầm Vũ trầm ổn cỡ nào cũng không thể chịu được trong thời gian dài.

Tô Tín tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, sau khi đột phá cảnh giới Tiên Thiên cũng thuận lợi tiến vào tầng thứ hai, sau khi hắn thuận lợi đột phá nhãn khiếu và nhĩ khiếu liền tấn thăng tới tầng thứ tư.

Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ tư đã gia tăng cường độ thân thể Tô Tín không kém gì những võ tăng Thiếu Lâm chuyên tu hành Kim Chung Tráo, Thiết Bố Sam, Kinh Thần chỉ điểm lên thân kiếm Phương Trầm Vũ liền phát ra tiếng oanh minh như kim loại va vào nhau, cổ tay Phương Trầm Vũ đau đớn như sắp buôn kiếm.

“Hai người các ngươi còn đứng nhìn hay sao?”

Phương Trầm Vũ lập tức nổi giận gầm lên với Mạc Thiên Lan và Lan Vũ Điệp.

Một phát tay hắn tựu phát hiện mình vậy mà hoàn toàn không ngăn cản nổi Tô Tín thế công, thậm chí chỉ có thể ở Tô Tín cường đại thế công phía dưới miễn cưỡng ngăn cản mà thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 216 - Có Ta Vô Địch (2)

Hắn cũng không phải là gia hỏa tự phụ như Lăng Đào, sau khi thấy mình đánh không lại liền lên tiếng gọi người.

Mạc Thiên Lan không nói hai lời lập tức gia nhập chiến trường, song chưởng đánh ra, chưởng lực cường đại như biển cát ập thẳng về phía trước.

Tô Tín lại điểm một chỉ về phía hắn, Đông Hàn rét lạnh thấu xương, trực tiếp làm chưởng lực của hắn đông cứng lại như băng đá.

Gương mặt Lan Vũ Điệp lộ ra thần thái hưng phấn, lúc trước đám lão già trong tông môn không cho phép nàng động thủ với môn phái khác, hiện tại không có ai ngăn cản nàng ah?

“Mạnh Thanh Trạch, tuy bổn cô nương có cảm giác không tồi với ngươi nhưng ta sẽ không hạ thủ lưu tình đâu.”

Trường tiên trong tay Lan Vũ Điệp đánh tới, nàng quán thâu chân khí vào bên trong, trong nháy mắt bóng roi đầy trời và ập thẳng về phía trước, trường tiên bao phủ ba người vào trong.

“Lan Vũ Điệp ngươi là nữ nhân điên! Ngươi nhìn kỹ rồi đánh có được hay không?”

Phương Trầm Vũ tức giận chửi ầm lên.

Một kích của Lan Vũ Điệp tấn công phân biệt ai với ai, bóng roi đầy trời bao phủ hắn và Mạc Thiên Lan vào bên trong, tràng diện quả thật quá hỗn loạn.

Trong mắt Tô Tín bắn ra hàn quang đáng sợ, Du Long Kiếm trong tay ra khỏi vỏ và đâm về phía Lan Vũ Điệp.

Cho dù Du Long Kiếm sinh ra kiếm thế tàn nhẫn hay phong phạm vương giả, trong kiếm của hắn mang theo khí tức phá diệt đáng sợ.

Đây chính là kiếm đạo hình thức ban đầu Tô Tín mới lĩnh ngộ ra, cho dù Huyết Hà Thần Kiếm có huyết khí sát cơ hay kóoái kiếm Kinh Vô Mệnh chỉ là kỹ thuật giết người thuần túy đều dung nhập vào trong đó.

Hạch tâm của kiếm ý vô cùng đơn giản, chính là phá diệt tất cả, nhất kiếm xuất, vạn pháp diệt!

Trường tiên va chạm với thân kiếm của Tô Tín, kiếm quang Huyết Hà Thần Kiếm mang theo huyết quang bị che dấu đi nhưng trên thân kiếm được nhiều máu tươi uẩn dưỡng như vậy tỏa ra mùi máu tươi tanh nồng.

Trường tiên của Lan Vũ Điệp bị kiếm quang xé rách, trường tiên của nàng dùng tơ hỏa chu Nam Man kết hợp với thiên tầm ti Tây Vực và dây thép đặc thù bện thành, trường tiên này chính là binh khí hoàng cấp nhưng bị kiếm khí xé rách vài chỗ dường như sau đó sẽ đứt rời thành từng khúc.

Không phải binh khí nàng không bằng Tô Tín, mà là nàng không đánh bại kiếm của Tô Tín.

Lan Vũ Điệp lui! Lui cực nhanh.

Kiếm của Tô Tín quá mức xuất sắc, nàng không ngăn cản nổi.

Ánh mắt Phương Trầm Vũ bắn ra tinh quang, thừa dịp Tô Tín một kiếm bức lui Lan Vũ Điệp, thân kiếm của hắn nhộn nhạo, kiếm thế tập trung đánh lén Tô Tín.

Nhưng Tô Tín tu luyện khoái kiếm Kinh Vô Mệnh cho nên không chỉ rèn tốc độ xuất kiếm nhanh, hắn còn rèn luyện thủ đoạn sử dụng kiếm, cho dù không dùng kiếm vẫn có thể sử dụng chỉ pháp.

Tô Tín duỗi ngón tay nhỏ điểm lên thân kiếm Phương Trầm Vũ, một kích nhìn như nhẹ nhàng nhưng lại làm cho Phương Trầm Vũ phải biến sắc, hắn vội vàng buông tay nhưng trường kiếm trong tay bị đánh thành nát vụn!

Hắn không phải Lan Vũ Điệp có thân phận thánh nữ cao quý, dùng thực lực của hắn còn không có tư cách có được một thanh binh khí nâập phẩm

Cho nên Lan Vũ Điệp có thể đỡ được Du Long Kiếm của Tô Tín nhưng kiếm của hắn không thể ngăn cản chỉ lực Tô Tín.

Lực lượng khổng lồ từ thân kiếm truyền vào cổ tay, Phương Trầm Vũ kinh hãi rút lui.

Mạc Thiên Lan nhìn thấy không tốt liền dùng song chưởng điên cuồng tấn công Tô Tín.

Nhưng lúc này Tô Tín giống như chỉ nhìn Phương Trầm Vũ, hắn ỷ có Long Tượng Bàn Nhược Công mang đến thân thể cường đại nên không tránh né, hắn đón đở một chưởng của Mạc Thiên Lan, chân khí như biển cát tiến vào thân thể Tô Tín nhưng lại bị Tử Hà Thần Công trong cơ thể Tô Tín tiêu hóa mất chín thành lực lượng.

Một chưởng này chỉ làm sắc mặt Tô Tín ửng hồng một chút, thậm chí hắn còn không bị thương nhẹ.

Nhưng Phương Trầm Vũ không có nhẹ nhàng như vậy.

Tô Tín toàn lực chuyên tấn công một mình hắn, Kinh Thần chỉ toàn lực thúc dưới và bao phủ toàn thân Phương Trầm Vũ, đánh hắn thổ huyết rút lui.

Lấy một địch ba, Tô Tín cũng không có nhẹ nhàng như lúc đối địch với Lăng Đào, còn có thể cố tình khống chế thương thế Lăng Đào.

Tô Tín toàn lực dùng Kinh Thần chỉ công kích, kinh mạch toàn thân Phương Trầm Vũ đã đứt đoạn, trên người có máu tươi chảy ra như suối, thiếu chút nữa hắn bị Tô Tín giết chết tại chỗ.

Lan Vũ Điệp và Mạc Thiên Lan sau lưng đồng thời ra tay như hỏa diễm nóng rực, biển cát ầm ầm.

Tô Tín cười dài, kiếm khí tung hoành, chỉ kình như gió oanh kích hai người.

Từ khi hắn tiến vào cảnh giới Tiên Thiên đến nay, hắn chỉ giao thủ với cường giả tán tu như Hồng Liệt Đào mới có cảm giác áp lực, đám người Lão Đao Bả Tử và đạo phỉ Tương Nam quá yếu làm hắn không thể đánh thỏa thích.

Đám người Phương Trầm Vũ đều xuất thân đại phái Tương Nam, cho dù thực lực hay vũ kỹ không phải tán tu có thể so sánh, ba người vây công một mình hắn, nếu Tô Tín nói không có chút áp lực là không thể nào.

Sau khi hắn đột phá nhãn khiếu và nhĩ khiếu, đây là lần đầu tiên hắn có thể chiến đấu với người khác vui sướng như vậy,

hắn có thể rèn luyện vũ kỹ bản thân, Tô Tín có thể buông tha cơ hội này hay sao?

Sau khi giao thủ hơn mười chiêu, rốt cuộc Mạc Thiên Lan không ngăn cản nổi thế công của Tô Tín, hắn trúng ba chiêu Kinh Thần chỉ của Tô Tín liền thổ huyết bay ra sau.

Tuy Lan Vũ Điệp là nữ tử xinh đẹp nhưng Tô Tín hiện tại không có ý định lưu thủ, bốn người này không thể chết được nhưng nhất định phải trọng thương.

Nàng bị kiếm khí của Tô Tín đánh bay, kinh mạch trong cơ thể bị kiếm khí lạnh thấu xương xé rách, kém một chút nàng mất mạng tại chỗ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 217 - Có Thể Xem Cuộc Vui (1)

“Chậc chậc, Mạnh công tử có thể hạ thủ với nữ nhân xinh đẹp như vậy, tâm địa thật cứng rắn nha.”

Đám người Phương Hạo đứng sau xem cuộc chiến tặc lưỡi thở dài, vẻ mặt đáng tiếc.

Hồng Liệt Đào đứng bên cạnh cười hắc hắc nói với Phương Hạo: “Tiểu tử, ngươi có biết vì cái gì tuổi tác không kém nhau bao nhiêu nhưng Mạnh công tử có thể đứng hàng Nhân Bảng, ngươi chỉ có thể làm tùy tùng hay không?”

Phương Hạo kinh ngạc nói: “Mạnh công tử thiên phú tốt, có danh sư chỉ điểm, đương nhiên sẽ mạnh hơn ta rồi?”

Hồng Liệt Đào nghiêm mặt nói: “Trên đầu chữ sắc có đao, Mạnh công tử tâm địa đủ cứng rắn, thời điểm chém giết sinh tử thì quản khỉ gió nàng đẹp hay xấu, dù sao chỉ là hồng phấn khô lâu mà thôi. Người như tiểu tử ngươi có lẽ sẽ bị người ta đánh không biết trời nam đất bắc.”

“Vì sao hòa thượng Thiếu Lâm tự và đạo sĩ Tạo Hóa Đạo Môn mạnh như thế? Bởi vì người ta tứ đại giai không, nghĩ ít, dùng

thời gian tu luyện, một lòng chỉ muốn tăng thực lực mình lên cao hơn, người như thế có thể không mạnh sao?”

Phương Hạo sững sờ nói: “Chúng ta hiện tại chúng ta đi làm hòa thượng và đạo sĩ sao? Ta đoán người ta không thu ta.”

Hồng Liệt Đào cười xấu xa, nói: “Hiện tại ngươi muốn đi làm hòa thượng và đạo sĩ cũng muộn rồi, tuyngươi có thể cắt cái đó làm công công, trong hoàng cung

đại nội có không it cao thủ. Đi chỗ đó không cần nghĩ nhiều, cam đoan ngươi khám phá hồng trần, thực lực đột nhiên tăng mạnh.”

Phương Hạo lập tức nhụt chí, hắn hiểu Hồng Liệt đang trêu chọc hắn.

Tô Tín đại chiến và liên tiếp trọng thương người cầm đầu bốn đại phái, đệ tử bốn phái sớm không nhịn được, lúc này hơn ba mươi người cùng xông lên, rút binh khí trong tay vây quanh Tô Tín.

Hồng Liệt Đào cười hắc hắc nói: “Rốt cuộc tới thời điểm chúng ta lên đài rồi.”

Vừa dứt lời, đám người Hồng Liệt Đào cũng rút binh khí đứng sau lưng Tô Tín.

Đối mặt với đám người Mạc Thiên Lan xuất thân đại phái, cho dù cảnh giới bọn họ giống nhau nhưng đám người Hồng Liệt Đào không nắm chắc chiến thắng.

Nếu chỉ là đệ tử bình thường thì bọn họ cũng không ngại lên thử một phen.

Tô Tín thu hồi kiếm, thản nhiên nói: “Mang theo bọn chúng cút đi, nếu không Mạnh Thanh Trạch ta sẽ giết bọn chúng.”

Đệ tử bốn phái nhìn nhau, vẻ mặt giãy dụa.

Bọn họ nhìn rõ thực lực của Tô Tín mạnh như thế nào, ngay cả sư huynh mạnh nhất tông môn thế hệ trẻ còn thua thảm như vậy, chính mình nhiều người nhưng hữu dụng sao?

Nếu Tô Tín thật giết người, bọn họ cũng không có dũng khí đại chiến, đệ tử bốn phái chỉ có thể lưu lại vài câu oán hận sau

đó mang người rời đi.

Người thanh tỉnh đầu tiên trong bốn người là Lan Vũ Điệp, nàng che bả vai, sắc mặt tái nhợt nhưng trên mặt tươi cười thoải mái.

“Mạnh Thanh Trạch, ngươi quả nhiên không hổ là cường giả Nhân Bảng, bổn cô nương nhớ kỹ ngươi, chờ ta dưỡng tốt thương thế lại tới đấu với ngươi một hồi!”

Tô Tín không nói gì, mặc cho bọn họ mang đám người Lan Vũ Điệp rời đi.

Hồng Liệt Đào xoa xoa cái cằm nói: “Nữ nhân này quả nhiên là tiện, ngươi càng đánh nàng, nàng sẽ quên không ngươi, quả nhiên nữ nhân này thiếu quản giáo, quản giáo nhiều sẽ trung thực.”

Hắn vừa mới dứt lời liền cảm thấy có hai đạo sát cơ tập trung lên người hắn.

Nha hoàn Lục Ly phùng má trợn mắt nhìn chằm chằm vào hắn, ngay cả Yến Khuynh Tuyết cũng dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn sang.

Hồng Liệt Đào vội vàng khoát tay nói: “Ta cũng không có nói các ngươi, ta nói chính là thánh nữ Ly Hỏa giáo a, các ngươi cũng không nên nghĩ lung tung.”

“Đi, không nên vào, đều trở về đi.”

Tô Tín nói.

Yến Khuynh Tuyết hơi lo lắng nói: “Nhưng Mạnh công tử ngươi trọng thương đệ tử đích truyền bốn đại phái Tương Nam, vấn đề này sẽ náo lớn, bọn chúng sẽ không từ bỏ ý đồ.”

Cho dù là võ lâm Tương Nam hay là Trung Nguyên, địa vị đệ tử đích truyền sẽ cách biệt đệ tử bình thường một trời một vực.

Chỉ có những đệ tử được trưởng lão, chưởng môn tông môn thu làm đồ đệ, tỉ mỉ bồi dưỡng mới có thể trở thành đệ tử đích truyền.

Đệ tử như vậy chính là căn cơ tương lai của tông môn, loại đệ tử này trong tông môn không có nhiều, hiện tại bị Tô Tín trực

tiếp trọng thương thậm chí nửa phế, có thể nghĩ những tông môn võ lâm kia sẽ điên lên như thế nào.

“Yên tâm đi, ta còn lo lắng bọn họ không tới a, đi thôi, chúng ta hiện tại trở về tiếp tục xem trò hay.”

Tô Tín tách đám đông quay vào trong nhà, bộ dạng không có gì phải sợ hãi.

Tuy mọi người không biết hắn đánh chủ ý gì, vừa nhìn thấy Tô Tín tự tin như

vậy bọn họ cũng yên tâm hơn không ít.

Lúc này tại nơi ở của Yến Hoàng Cửu, mười hai nữ tử có tướng mạo tuyệt mỹ và khí chất cao ngạo đứng trước mặt Yến Hoàng Cửu, trên người sinh ra khí thế hừng hực.

Một người trong đó mặc sa y màu đỏ, nàng ăn mặc có ba phần tương tự với Lan Vũ Điệp, trên người lại có thần thái vũ mị thành thục, nàng càng mê người hơn cả Lan Vũ Điệp.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 218 - Có Thể Xem Cuộc Vui (2)

Nhưng hiện tại nữ nhân có cách ăn mặc ba phần tương tự Lan Vũ Điệp lại tức giận nói với Yến Hoàng Cửu.

“Yến Hoàng Cửu! Con gái của ngươi đánh thánh nữ Ly Hỏa giáo chúng ta trọng thương, ngươi còn muốn ngăn cản ta động thủ sao?”

Yến Hoàng Cửu mặt không biểu tình nói: “Là bọn chúng tới thành Thương Sơn sinh sự, các ngươi nên biết quy củ của ta, đối với con cái, ta không muốn ước thúc quá nhiều. Nhưng đồng thời ta hi vọng các ngươi không nên duỗi tay quá xa.”

Những người này không cần phải nói, các nàng chính là nữ nhân các thế lực tông môn Tương Nam gả tới thông gia cùng Yến Hoàng Cửu.

Từ khi các nàng sinh con cho Yến Hoàng Cửu, liền bị Yến Hoàng Cửu lệnh cưỡng chế không cho tham dự vào tranh đoạt của con cái.

Ngay cả như vậy, các nàng không chủ động tham gia vào tranh đấu nhưng chỉ cần thông qua các nàng sẽ tìm được quan hệ với tông môn sau lưng, đám người Yến Trọng Hằng cũng đạt được không ít tài nguyên và trợ giúp.

Nếu là tranh đấu bình thường, thủ hạ của đám người Yến Trọng Hằng bị Tô Tín đánh thảm cỡ nào, các nàng cũng không ra tay, chỉ im lặng ở trong nhà làm hiền thê lương mẫu.

Nhưng hiện tại đệ tử đích truyền tông môn của mình bị phế, cũng không trách các nàng nóng nảy như vậy.

Yến Hoàng Cửu lạnh lùng nói: “Ta đã nói rồi, ta không cần các ngươi xen vào việc này, Yến Khuynh Tuyết là con gái của ta, chẳng lẽ các ngươi cho rằng ta sẽ tự tay đối phó con gái mình hay sao?”

Tiền thánh nữ Ly Hỏa giáo hừ lạnh một tiếng, nói: “Không xử lý con gái của ngươi, vậy thì thanh lý đám thủ hạ của nàng.”

Yến Hoàng Cửu lắc đầu: “Như vậy có khác gì giết Khuynh Tuyết chứ? Nếu như ta thực thanh lý đám người Mạnh Thanh Trạch, Khuynh Tuyết dựa và ai quản lý thành Thương Sơn chứ?”

“Nhất dạ phu thê bách dạ ân, Yến Hoàng Cửu, chẳng lẽ ngươi muốn vì con gái của mình mà đối xử với chúng ta như vậy sao?”

Tiền thánh nữ Ly Hỏa giáo phẫn nộ hét lớn.

Thần sắc Yến Hoàng Cửu dần dần lạnh lẽo,nói: “Nhất dạ phu thê bách dạ ân? Các ngươi còn biết chúng ta là phu thê sao?”

“Những năm gần đây ta đối đãi với các ngươi không tê, nhưng kết quả các ngươi vẫn một lòng suy nghĩ vì tông môn của mình, các ngươi có từng nghĩ tới các ngươi trừ là đệ tử đích truyền của tông môn thì cũng là thê tử của Yến Hoàng Cửu ta hay không?”

Yến Hoàng Cửu thở dài một hơi nói: “Các ngươi quay về đi, sau này các ngươi không cần tới thành Thương Sơn nữa.”

Có thể cưới được những mỹ nữ tuyệt sắc Tương Nam không phải vì Yến Hoàng Cửu háo sắc, mà là vì hắn không thể không cưới.

Hắn vốn cho rằng phu thê vài chục năm thì hắn có thể cảm hóa các nàng, làm cho các nàng một lòng suy nghĩ vì thành Thương Sơn.

Nhưng đáng tiếc duyên phận phu thê vài chục năm còn không sánh bằng tông môn bồi dưỡng các nàng từ nhỏ.

Tiền thánh nữ Ly Hỏa giáo hừ lạnh một tiếng: “Yến Hoàng Cửu! Hi vọng ngươi không nên hối hận vì lựa chọn ngày hôm nay.”

Nói xong nàng vung tay nói ra những lời này, những người còn lại nhìn Yến Hoàng Cửu lựa chọn, nếu hắn không trừng phạt đám người Tô Tín thì bọn họ cũng rời đi.

Lần này các nàng không phải quay lại nơi ở của mình, mà là trở lại tông môn của mình, đi thông báo những chuyện xảy ra tại nơi này với tông môn.

Đã triệt để vạch mặt, cho nên tình cảm phu thê vài chục năm liền kết thúc.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Yến Hoàng Cửu thở dài một hơi nhưng trong ánh mắt hắn vô cùng lạnh lùng, nói: “Vì cái gì đều muốn bức bách ta chứ? Thành Thương Sơn là của Yến gia ta, nếu ai muốn thò tay vào sẽ bị chặt tay.”

Lúc các thế lực Ly Hỏa giáo phái đệ tử tới đây bị Tô Tín đánh trọng thương, bộ dạng vô cùng thê thảm.

Đặc biệt trong đó thương thế Phương Trầm Vũ nghiêm trọng nhất, hắn đã bị phế, muốn cứu trở lại cần hao phí nhiều dược liệu trân quý mới được.

Nhưng nếu tiêu hao tài nguyên cứu chữa Phương Trầm Vũ, tài nguyên này có thể bồi dưỡng ra hai, ba Phương Trầm Vũ, khoản mua bán này không có lời.

Cho dù buông tha Phương Trầm Vũ lại không có nghĩa bọn họ nhịn cơ tức này.

Mạnh Thanh Trạch khinh người quá đáng, lại dám đánh trọng thương đệ tử dòng chính của bọn họ, thực nghĩ đến ngươi là đệ tử ‘ Tứ Tuyệt Tán Nhân ’ Tông Hạo Dương liền có thể coi trời bằng vung? Phải biết rằng cho dù là Tông Hạo Dương cũng không dám hung hăng càn quấy trên địa bàn Tương Nam của bọn họ.

Trong địa hỏa động là thánh địa tu luyện trong Ly Hỏa giáo, một nam tử trung niên toàn thân bao phủ trong hỏa diễm rèn luyện thân thể của mình, đại hỏa đã hong khô nham thạch trong phạm vi trăm trượng.

Chờ tới khi hỏa diễm biến mất, người đã không thấy bóng dáng,, chỉ lưu lại tên đệ tử đưa tin đang đổ mồ hôi như mưa.

Thương Lan cốc Mạc gia, một lão giả nhìn thấy thương thế của Mạc Thiên Lan liền bộc phát khí thế như biển cát thâm bất khả trắc, dường như nơi này sắp nghênh đón phong bạo.

Trên đỉnh núi Cửu Hoa Kiếm Tông có một trung niên bộc phát kiếm khí vô cùng đáng sợ xé rách vách núi, nham thạch cứng rắn mềm như đậu hủ.

Thiên Cơ Thần Đao môn, một gã tráng hán quanh người có vài chục thanh đao to lớn, trong mắt hắn bắn ra thần thái giận dữ, mấy chục loan đao tan vỡ thành nhiều mảnh, một thanh Yển Nguyệt Đao bay ra khỏi đống mảnh vỡ và sinh ra sát cơ vô tận.

Đệ tử đích truyền trong tông môn bị Tô Tín tổn thương thành như vậy đã chọc giận bọn họ, bọn họ sẽ kết thúc thành Thương Sơn cùng Tô Tín.

Nếu đệ tử cảnh giới Tiên Thiên không làm gì được Tô Tín, vậy hãy cho cường giả Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư tới.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 219 - Hoàn Thành Kế Hoạch (1)

Ba ngày sau trong thành Thương Sơn, Tô Tín còn khoan thai ngồi đối diện uống trà với đám người Hồng Liệt Đào, hoàn toàn không lo lắng môn phái như Ly Hỏa giáo tới trả thù.

Thời gian tuy nhiên Yến Khuynh Tuyết bọn người có chút bận tâm, nhưng Tô Tín nhưng lại thập phần lạnh nhạt, nên làm gì làm gì.

Đám người Yến Trọng Hằng cũng không có gây phiền toái cho bọn họ, dù sao bọn họ xem ra, Tô Tín cách cái chết không xa, vị trí người thừa kế thành chủ của Yến Khuynh Tuyết cũng không kéo dài quá lâu.

Hồng Liệt Đào nghi vấn nói: "Mạnh công tử, không phải ta lắm miệng, các đại tông môn trong Tương Nam không dễ sống chung như vậy, ngươi trọng thương đệ tử bọn họ, bọn họ sẽ không từ bỏ ý đồ."

"Đánh nhỏ già tới, loại chuyện này bọn họ làm được, những đại tông môn nơi này không cần thể diện giống như tông môn võ lâm Trung Nguyên, bọn chúng làm việc lây lớn hiếp nhỏ cũng không ít."

Ánh mắt Tô Tín nhìn sang phương xa: "Tại sao ta phải sợ bọn chúng chứ, nếu như bọn chúng không tới thì ta cũng sẽ xem thường bọn chúng."

Hắn vừa mới dứt lời, hắn cũng cảm giác được bốn khí tức cường đại tập trung vào nhà của Yến Khuynh Tuyết, uy áp cường đại ập tới dọa bọn họ sợ hãi sắc mặt tái nhợt.

"Quả nhiên đến!"

Tô Tín ý bảo mọi người an tâm một chút chớ vội, hắn đi ra xem xét, bốn gã võ giả đứng trước cửa, trên người còn mang theo khí thế làm người ta sợ hãi.

Ánh mắt một người nóng rực như lửa, dường như có xu thế liệt hỏa liệu nguyên.

Khí têế người thứ hai như biển cát thâm thẳm, thâm bất khả trắc.

Người thứ ba sinh ra kiếm khí tung hoành bao quát thiên địa.

Người thứ tư lưng mang một thanh Yển Nguyệt Đao khí thế bá đạo vô song.

Cường giả Nguyên Thần Cảnh có thể mượn lực lượng thiên địa, bọn họ dung hợp khí thế bản thân vào trong thiên địa.

Uy áp cường đại bao phủ phạm vi mấy trăm trượng, rất nhiều võ giả trong thành Thương Sơn đều sợ hãi, không biết vì sao thành Thương Sơn nội lại có bốn cường giả Nguyên Thần Cảnh hàng lâm.

Cho dù tại Trung Nguyên cường giả xuất hiện lớp lớp, cường giả Nguyên Thần Cảnh cũng được xưng tụ là nhân vật tông sư.

Tại Tương Nam, võ giả Nguyên Thần Cảnh chính là bá chủ một phương, sẽ không dễ dàng xuất hiện cùng một chỗ với nhau.

“Mạnh Thanh Trạch! Ngươi trọng thương đệ tử Thương Lan cốc Mạc gia chúng ta, ngươi có biết tội của ngươi hay không?”

Lão giả khí thế sâu đậm như biển cát lên tiếng uy áp cường đại như hóa thành thực chất ập vào đầu Tô Tín.

Tô Tín vận chuyển Long Tượng Bàn Nhược Công, lại kích hoạt Tử Hà Thần Công, cả hai công pháp dung hợp với nhau tới mức tận cùng mới miễn cưỡng ngăn cản, trên người hắn đổ mồ hôi lạnh.

Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư, trước kia Tô Tín chỉ thấy qua một mình

Yến Hoàng Cửu.

Bởi vì trước mặt nhiều người nên Yến Hoàng Cửu thu hồi đại bộ phận khí thế bản thân, khí thế hắn tỏa ra giống như võ giả bình thường.

Lão giả Thương Lan cốc Mạc gia lại câu thông lực lượng thiên địa dung nhập khí thế bản thân áp chế Tô Tín, nếu đổi thành võ giả yếu kém khác đã bị khí thế làm trọng thương.

Nguyên Thần Cảnh và Tiên Thiên cảnh là hai cảnh giới khác nhau, quả thật là chênh lệch như trời và đất.

Trước kia Tô Tín chỉ nghe nói qua mà thôi, nhưng hôm nay hắn đã kêến thức uy áp của võ giả Nguyên Thần Cảnh, thậm chí không cần động thủ, bằng vào khí thế đủ sức áp chết võ giả Tiên Thiên!

“Võ giả đối chiến sinh tử bất luận. Mạc Thiên Lan ắn tài nghệ không bằng người, chẳng lẽ là lỗi của ta sao?”

Tô Tín vẫn nói chuyện rõ ràng dưới uy áp cường đại.

Nhìn thấy Tô Tín vẫn có thể biểu hiện lạnh nhạt dưới uy áp của mình, lão giả Thương Lan Cốc lúc này ngạc nhiên không nhỏ.

Hắn lạnh lùng nói: “Không nên nói xạo! Mạnh Thanh Trạch, ngươi cho rằng ngươi là đệ tử ‘ Tứ Tuyệt Tán Nhân ’ Tông Hạo Dương thì có thể làm xằng làm bậy trong Tương Nam sao? Cho dù sư phụ ngươi tự mình tới Tương Nam, hắn cũng không dám hạ thủ hung ác với đệ tử bốn nhà chúng ta.”

Tô Tín cười nhạo nói: “Sư phụ ta không ở nơi này nên ngươi dám nói như vậy, nhưng hắn đứng ở nơi này, ngươi cho rằng ngươi còn có tư cách nói ẩu nói tả với ta hay sao?”

Hắn vừa nói lời này cho dù lão giả Mạc gia hay ba tên võ giả Nguyên Thần Cảnh khác biến sắc.

Cùng là võ giả Nguyên Thần Cảnh nhưng thực lực Tông Hạo Dương mạnh hơn bọn họ một cảnh giới, hơn nữa thanh danh còn lớn hơn bọn họ quá nhiều.

Đừng nhìn Tông Hạo Dương xuất thân tán tu, hắn có thể xông ra thanh danh Tứ Tuyệt Tán Nhân trong võ lâm Trung Nguyên có nơi cường giả xuất hiện lớp cũng đủ thấy hắn không tầm thường.

Bốn người bọn họ chỉ có thể xưng vương xưng bá tại Tương Nam này mà thôi, nếu Tông Hạo Dương thực đứng ở chỗ này, bọn họ nói cái gì cũng phải suy nghĩ một phen, cũng không có khả năng đánh tới tận cửa.

Trung niên Cửu Hoa Kiếm Tông lúc này lạnh lùng nói: “Mạc huynh, kẻ này cuồng vọng như thế, ngươi cam tâm mặc hắn

nhục nhã sao? Mạc gia ngươi càng lăn lộn càng thụt lùi, chẳng lẽ ngươi sợ Tứ Tuyệt Tán Nhân hay sao?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 220 - Hoàn Thành Kế Hoạch (2)

Lão giả Mạc gia hừ lạnh nói: “Cho dù ta giết tiểu tử này, nhưng chuyện hôm nay các ngươi cũng có phần, nếu tương lai Tông Hạo Dương đánh đến tận cửa thì các ngươi đừng mong tách ra.”

Tô Tín hiện tại có thân phận ‘ Mạnh Thanh Trạch ’ làm bốn nhà rất kiêng kị.

Sau lưng hắn có một sư phụ ‘ Tứ Tuyệt Tán Nhân ’ Tông Hạo Dương, cho dù bọn họ giết Tô Tín cũng phải suy nghĩ hậu quả.

Kết tử thù với một cường giả Dung Thần Cảnh là cái giá to lớn không phải người nào cũng có thể thừa nhận được.

“Mạc gia các ngươi càng sống lâu lá gan càng nhỏ. Nơi này là Tương Nam, không phải nơi Tông Hạo Dương hắn có thể tùy ý giương oai! Ngươi không giết, ta tới giết!”

Ánh mắt trung niên Cửu Hoa Kiếm Tông mang theo sát cơ vô tận, Phương Trầm Vũ bị Tô Tín phế bỏ chính là đệ tử thân truyền của hắn.

Cho dù hắn buông tha cứu chữa Phương Trầm Vũ nhưng đó là suy nghĩ vì lợi ích của Cửu Hoa Kiếm Tông.

Nhưng Phương Trầm Vũ chính là đệ tử thân truyền của hắn, Tô Tín phế bỏ Phương Trầm Vũ, thù này không thể không báo.

Kiếm khí cường đại xông thẳng lên trời, trung niên Cửu Hoa Kiếm Tông không có xuất kiếm, hắn dùng chỉ thay kiếm nhưng kiếm khí dài hơn mười trượng và

mang theo uy áp vô tận giết tới.

Kiếm khí tung hoành ngang dọc và phong tỏa hư không, nhìn như chỉ là một đạo kiếm khí đơn giản nhưng ẩn chứa hơn mười loại biến hóa, cho dù Tô Tín trốn thế nào cũng không thể tránh được một kiếm này.

Tinh thần hắn căng cứng như dây đàn, hắn chuẩn bị tiến vào không gian hệ thống hối đoái tiêu haophamar, nhìn xem có thể

ngăn cản một kích này hay không.

Nhưng kiếm khí sắp đánh tới liền nghe một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Hàn Thính Lan, nơi này không phải Cửu Hoa Kiếm Tông, cũng không tới phiên ngươi tới giương oai!”

Một tiếng rống giận vang lên, Yến Hoàng Cửu xuất hiện trước mặt Tô Tín, hắn đánh ra một quyền như Thương Long giận dữ, quyền thế biến hóa khó lường, vô hình vô tung nhưng lại quấy loạn thiên địa, kiếm khí của Cửu Hoa Kiếm Tông Hàn Thính Lan bị đánh nát.

Sắc mặt Hàn Thính Lan trầm xuống, nói: “Cửu Biến Thương Long Quyền! Yến Hoàng Cửu, ngươi nhất định bao che tiểu tử này sao? Hắn phế đệ tử Cửu Hoa Kiếm Tông, lại còn đánh đệ tử ba tông môn khác trọng thương không nhẹ.”

Nhìn thấy Yến Hoàng Cửu xuất hiện, Tô Tín lập tức thở ra một hơi, xem ra kế hoạch của hắn cũng tới lúc hoàn thành.

Thế lực tông môn võ lâm Tương Nam thật sự quá mạnh mẽ, cho dù Tô Tín vẫn đứng bên người Yến Khuynh Tuyết nhưng đoán chừng đám người Yến Trọng Hằng đạt được đủ trợ giúp cũng có tư cách tranh đoạt vị trí thành chủ.

Muốn Yến Khuynh Tuyết ngồi vững vàng vị trí thành chủ thành Thương Sơn phải sau lưng nàng nhất định phải có người đầy đủ sức nặng tọa trấn mới được.

Người này vốn phải là Yến Hoàng Cửu, hắn đã lựa chọn Yến Khuynh Tuyết làm người thừa kế thành chủ, hắn nên triệt để đoạn tuyệt hi vọng của kẻ khác đến đỡ Yến Khuynh Tuyết thượng vị.

Nhưng đáng tiếc cũng không biết Yến Hoàng Cửu đã già hay không, hắn vẫn còn cho phép đám con cái khác ôm suy nghĩ làm loạn, hắn vẫn do dự như thế làm tông môn võ lâm Tương Nam sẽ tới nhúng chàm thành Thương Sơn, một mặt không có triệt để ủng hộ Yến Khuynh Tuyết.

Nếu như vậy Tô Tín cũng đành phải chế tạo một cơ hội, một cơ hội làm Yến Hoàng Cửu triệt để quyết liệt với mấy thế lực

lớn Tương Nam, làm cho hắn nhất định phải ủng hộ Yến Khuynh Tuyết ngồi trên vị trí thành chủ.

Đám người Mạc Thiên Lan bị Tô Tín cố ý trọng thương, nếu như không trọng thương bọn họ, cường giả Nguyên Thần Cảnh của bốn nhà Cửu Hoa Kiếm Tông làm sao rời khỏi tông môn đi giết hắn chứ?

Chỉ cần bọn họ vừa đến thành Thương Sơn cũng đã chọc tới điểm mấu chốt của Yến Hoàng Cửu.

Thành Thương Sơn tự thành một phương thế lực, cho tới bây giờ không có phụ thuộc vào thế lực võ lâm nào khác, cũng không ai dám làm càn tại thành Thương Sơn, đây chính là mấu chốt của Yến Hoàng Cửu.

Trước kia mấy thế lực lớn chỉ làm mờ ám và ít xuất hiện, chỉ phái đệ tử trong tông tới trợ giúp đám người Yến Trọng Hằng.

Càng về sau bọn chúng càng quá phận, mà ngay cả đệ tử dòng chính như Mạc Thiên Lan cũng dám hiển nhiên mang người tới nơi này đã chạm tới mấu chốt của Yến Hoàng Cửu, nhưng hắn vẫn nhịn xuống và không tỏ vẻ.

Đã như vậy Tô Tín chỉ có thể trọng thương và phế bỏ Mạc Thiên Lan, như vậy sẽ chọc cường giả Nguyên Thần Cảnh đi ra, hắn muốn xem Yến Hoàng Cửu có thẻ nhịn tiếp hay không?

Tại sao không có giết bốn người kia, đó là bởi vì Tô Tín còn không muốn làm cho thành Thương Sơn bị hủy diệt.

Trọng thương phế bỏ và trực tiếp giết người có tính chất hoàn toàn khác nhau.

Đệ tử dòng chính bị thương là cho bọn họ tức giận nhưng nếu như Tô Tín thực giết bọn họ, bốn thế lực sẽ không tức giận với thành Thương Sơn đơn giản như vậy.

Đệ tử dòng chính bị giết đủ làm bốn thế lực lâm vào trạng thái điên cuồng, Tô Tín phải chết, Yến Khuynh Tuyết thậm chí cũng khó trốn một kiếp, ngay cả thành Thương Sơn cũng gặp nạn.

Hiện tại thành Thương Sơn không kém nhưng tuyệt đối không thể ngăn cản bốn thế lực liên thủ tiêu diệt.

Tô Tín còn muốn Yến Khuynh Tuyết thuận lợi leo lên vị trí thành chủ, cho nên đám người Mạc Thiên Lan chỉ có thể trọng thương, thậm chí có thể phế bỏ nhưng không chết được.

Lúc này Tô Tín tính toán đúng, bốn gã võ giả Nguyên Thần Cảnh tùy tiện ra tay trong thành Thương Sơn đã chạm vào mấu chốt của Yến Hoàng Cửu.

Từ hôm nay trở đi, Yến Hoàng Cửu sẽ quyết liệt và vạch mặt với thế lực võ lâm Tương Nam.

Đồng thời đám người Yến Trọng Hằng là con nối dõi có bối cảnh thế lực võ lâm Tương Nam cũng không có một chút tư cách lên vị trí thành chủ, Yến Khuynh Tuyết trở thành thành chủ thành Thương Sơn là chuyện chắc chắn mười phần.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 221 - Vạch Mặt (1)

Yến Hoàng Cửu ra tay làm cho Cửu Hoa Kiếm Tông Hàn Thính Lan cảm thấy khó chịu.

Trong ấn tượng của hắn Yến Hoàng Cửu là người rất lý trí.

Chính vì hắn lý trí nên không có dùng thực lực thành Thương Sơn đi đối kháng với tất cả thế lực võ lâm Tương Nam.

Cuối cùng Yến Hoàng Cửu lựa chọn quan hệ thông gia với các thế lực võ lâm Tương Nam, dùng loại phương thức ôn hòa này xây dựng thành Thương Sơn.

Theo bọn họ suy nghĩ, cho dù hôm nay bọn họ ra tay tiêu diệt Tô Tín, Yến Khuynh Tuyết ngồi lên vị trí thành chủ thành Thương Sơn bất ổn, Yến Hoàng Cửu hơn phân nửa chỉ tức giận và ẩn nhẫn chứ không dám động thủ.

Nhưng đáng tiếc bọn họ không có hiểu Yến Hoàng Cửu sâu như Tô Tín, đối với nhân vật kiêu hùng như Yến Hoàng Cửu

mà nói, hắn có thể ẩn nhẫn vì lợi ích nhưng hắn vẫn có điểm mấu chốt của mình.

“Nơi này là thành Thương Sơn, hiện tại ta còn chưa có chết, không tới phiên các ngươi giương oai, cút cho ta.”

Yến Hoàng Cửu tức giận quát một tiếng, cuối cùng hắn rống một tiếng mang theo uy thế kinh thiên.

Sắc mặt Hàn Thính Lan âm trầm, hắn nói;

“Yến Hoàng Cửu, ngươ”i làm như vậy có suy nghĩ tới hậu quả hay không?

“Hậu quả? Hậu quả chính là các ngươi không cút sẽ chết!”

Với tính cách của Yến Hoàng Cửu, nếu như có thực lực quyết liệt với thế lực võ lâm Tương Nam thì hắn sẽ tiếp tục ẩn nhẫn mà không phát.

Nếu hiện tại đã vạch mặt, hắn sẽ không ẩn nhẫn làm gì.

Sắc mặt đám người Hàn Thính Lan âm trầm.

Thân là võ giả Nguyên Thần Cảnh, bọn họ cũng là nhân vật bá chủ một phương, lúc nào bị người ta quát lớn như thế?

Yến Hoàng Cửu là Dung Thần Cảnh, cao hơn bọn họ một cảnh giới nhưng hắn hiện tại đã già nua, huống hồ bọn họ có bốn người cũng không phải không thể địch lại hắn.

Kiếm quang mỹ lệ ra khỏi vỏ, trường kiếm trong tay Hàn Thính Lan hóa thành một ngọn núi nhỏ, kiếm thế bao phủ phạm vi vài dặm và áp xuống.

Kiếm pháp Cửu Hoa Kiếm Tông từ xưa tới nay đều là lấy thế đè người.

Nhưng Yến Hoàng Cửu càng cường ngạnh hơn.

Thân thể Yến Hoàng Cửu như hóa thành Thương Long sát phạt tận trời, chân khí bành trướng xé nát không gian, hóa thành hư ảnh Thương Long lớn không ngừng quay cuồng giữa không trung và xé nát kiếm thế.

Trong mắt Hàn Thính Lan mang theo kinh hãi, trường kiếm thay đổi và chém ra vài chục kiếm, mỗi một kiếm đều là một

loại biến hóa với kiếm khí tung hoành, phong mang vô tận bộc phát.

Trong mắt Yến Hoàng Cửu mang theo một tia đùa cợt, sau lưng có hư ảnh Thương Long xuất hiện, hắn đánh ra một quyền áp súc chân khí cường đại và nổ tung.

Nhất quyền phá vạn pháp!

Hàn Thính Lan phun máu tươi, cường giả Nguyên Thần Cảnh cũng không ngăn được một quyền của Yến Hoàng Cửu.

“Các ngươi còn không ra tay!?”

Hàn Thính Lan nhìn sang ba người khác và rống to.

Đương nhiên ba người khác cũng muốn ra tay, chỉ có điều Yến Hoàng Cửu thật sự mạnh hơn bọn họ dự đoán.

Vốn tưởng rằng hiện tại Yến Hoàng Cửu đã già nua suy yếu, không nghĩ tới Cửu Biến Thương Long Quyền vẫn cường đại như cũ.

Tên cường giả Nguyên Thần Cảnh Thương Lan cốc Mạc gia do dự một lúc nhưng cuối cùng hắn vẫn ra tay, hắn đánh ra một chưởng như biển cát cuồn cuộn, chưởng lực cường đại mang theo năm biến hóa, mỗi biến hóa ẩn chứa sát cơ cường đại.

Quyền thế Yến Hoàng Cửu lại biến hóa, Thương Long gào thét xé rách sóng

lớn.

Lúc này cường giả Nguyên Thần Cảnh của Thiên Cơ Thần Đao môn chém xuống một đao, đao mang xé nát không gian, mang theo cảm giác thảm thiết như xuất đao phải thấy máu!

Cường giả Nguyên Thần Cảnh của Ly Hỏa giáo đồng thời ra tay, hai tay của hắn mang theo quyền ấn, một đóa hoa sen nở rộ trong tay hắn, hắn nhẹ nhàng điểm ra một chỉ giống như mặt trời giữa trưa mang theo sức nóng cường đại bao phủ Yến Hoàng Cửu.

Đối mặt ba người vây công, Yến Hoàng Cửu ứng phó chính là xuất quyền.

Quyền toái thiên hạ!

Hắn tu luyện Cửu Biến Thương Long Quyền có chín loại biến hóa, cho dù là loại biến hóa nào cũng ẩn chứa khí thế cường đại.

Long chiến vu dã, máu tươi tung bay, đây cũng là quyền ý của Cửu Biến Thương Long Quyền!

Dưới Thương Long quyền, biển cát tan vỡ, ánh đao tan biến, hỏa diễm dập tắt.

Trong cùng giai lấy một địch ba, Yến Hoàng Cửu lại không lâm vào hạ phong chút nào, thậm chí ba người ăn thiệt thòi không nhỏ.

Nguyên Thần Cảnh đại chiến cũng làm Tô Tín mở rộng tầm mắt.

Nếu như nói nói cảnh giới Hậu Thiên tu luyện thân thể, khai phát chiêu thức võ công, cảnh giới Tiên Thiên chính là vận dụng chân khí.

Tới Nguyên Thần Cảnh, chính thức khống chế chiến lực chính là lĩnh ngộ thiên địa và cảm ngộ chân ý võ đạo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 222 - Vạch Mặt (2)

Một cảnh giới một trọng thiên, Hậu Thiên, Tiên Thiên, Nguyên Thần, mỗi cảnh giới đều là thể nghiệm mới.

Lúc này trong mắt bốn người mang theo kinh hãi, Yến Hoàng Cửu là người thọ nguyên sắp hết, thân thể mục nát còn có thể phát ra sức chiến đấu cường đại như vậy sao?

Hiện tại không cần phải đánh tiếp, thực lực Yến Hoàng Cửu không có suy yếu, tiếp tục đánh lâu hơn, Yến Hoàng Cửu ra tay hung ác thì bọn họ có thể không rời khỏi thành Thương Sơn.

“Yến Hoàng Cửu, hi vọng ngươi sẽ không hối hận vì lựa chọn hôm nay.”

Đám người Hàn Thính Lan nói xong lời này liền quay người rời đi.

Hiện tại bọn họ không đánh lại Yến Hoàng Cửu nhưng Yến Hoàng Cửu cũng không thể ngăn cản bọn họ.

Tin tức thọ nguyên Yến Hoàng Cửu không nhiều cũng truyền vào tai bọn họ, bọn họ không đáng liều chết với kẻ sắp chết.

Đám người Hàn Thính Lan rời đi, sắc mặt Yến Hoàng Cửu tái nhợt, Yến Khuynh Tuyết vội vàng lo lắng hỏi: "Phụ thân, ngươi không sao chớ?"

Từ nhỏ Yến Khuynh Tuyết không có cảm nhận được phụ thân yêu mến, trong ấn tượng của nàng, hình tượng Yến Hoàng Cửu cũng không phải phụ thân, mà là thành chủ thành Thương Sơn uy nghiêm.

Nhưng cho dù nói như thế nào, Yến Hoàng Cửu cũng là phụ thân của nàng, cho dù dĩ vãng có bị xem thường nhiều hơn nữa cũng không cải biến được sự thật này.

Yến Hoàng Cửu lắc đầu, miễn cưỡng cười cười nói: "Vi phụ không có chuyện gì, Khuynh Tuyết, bảy ngày sau ngươi chuẩn bị làm thành chủ thành Thương Sơn."

Không đợi Yến Khuynh Tuyết nghi vấn, Yến Hoàng Cửu liền trầm giọng nói: "Tử Trọng! Mang người đi khống chế lão đại lão nhị, tất cả người võ lâm tông môn Tương Nam bên cạnh bọn họ đều giết đi."

Đoạn Phong Đao Liệt Tử Trọng sắc mặt tái nhợt đi tới, hắn gật đầu với Yến Hoàng Cửu sau đó xoay người rời đi.

"Mạnh Thanh Trạch, trong khoảng thời gian này Khuynh Tuyết do ngươi chiếu cố, có ngươi bên cạnh, ta tin tưởng Khuynh Tuyết sẽ không có chuyện gì."

Yến Hoàng Cửu nhìn Tô Tín, trầm giọng nói.

Tô Tín gật đầu nói: "Xin thành chủ yên tâm, ta đáp ứng qua Yến tiểu thư, nhất định sẽ bảo hộ nàng chu toàn."

Yến Hoàng Cửu gật gật đầu, không để ý tới thương thế của mình, hắn đẩy hai tên võ giả thành Thương Sơn ra sau đó rời

đi.

Tròng mắt Tô Tín hơi híp lại, xem ra Yến Hoàng Cửu thật sự tiếp cận dầu hết đèn tắt, hắn muốn chuẩn bị an bài Yến Khuynh Tuyết thành người kế thừa thành Thương Sơn.

Tô Tín nghi hoặc là Yến Hoàng Cửu chuẩn bị át chủ bài gì có thể giúp Yến Khuynh Tuyết ngồi vững vàng vị trí thành chủ thành Thương Sơn.

Yến Hoàng Cửu kiêu hùng cả đời, hắn sẽ không cho rằng sau khi hắn chết những đại phái Tương Nam sẽ không xơi tái thành Thương Sơn.

Thời diểm hắn chết, các đại phái Tương Nam sẽ quang minh chính đại nhúng tay vào phân tranh, cuối cùng thậm chí cường giả Nguyên Thần Cảnh cũng xuất

động.

Cường giả Nguyên Thần Cảnh ra tay hơn phân nửa là vì Tô Tín cố ý ra tay độc ác phế truyền nhân của bọn họ, nếu không vì việc này cũng không xuất động cường giả Nguyên Thần Cảnh.

“Chúng ta quay về đi, mấy ngày nay thành Thương Sơn sẽ không bình yên.”

Tô Tín thản nhiên nói một câu.

Yến Hoàng Cửu kinh doanh thành Thương Sơn vài chục năm, thành lập phong vân lôi nên hắn thu phục võ giả Tiên Thiên không một trăm cũng tám mươi.

Cho dù có một ít người đột phá Tiên Thiên Thần Cung cảnh sau đó rời đi tìm cơ duyên đột phá Nguyên Thần Cảnh, dưới trướng hắn cũng có hơn sáu mươi võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh và Linh Khiếu Cảnh.

Hơn sáu mươi võ giả Tiên Thiên do Liệt Tử Trọng dẫn dắt, trực tiếp thanh trừ toàn bộ người do đám người Yến Trọng Hằng bố trí trong thành Thương Sơn, người dám phản kháng đều tru sát.

Những người này thực lực chỉ đạt tới Khí Hải Cảnh mà thôi, luận thực lực còn không bằng những võ giả xuất thân tán tu như Liệt Tử Trọng nhưng cũng dương danh phong vân lôi.

Hơn nữa bọn họ chỉ có hơn mười người mà thôi, chỉ dùng thời gian ba ngày liền thanh lý sạch sẽ.

Trong quá trình này các đại môn phái Tương Nam cũng nhận được tin tức nhưng bọn họ không đứng ra nháo sự.

Dù sao bọn họ nghĩ tới Yến Hoàng Cửu đã nỏ mạnh hết đà, sống không bao lâu.

Hiện tại vì mấy đệ tử cảnh giới Tiên Thiên đi đối đầu với Yến Hoàng Cửu sắp chết chính là hành vi ngu xuẩn.

Hổ chết dư uy vẫn còn, huống chi Yến Hoàng Cửu hiện tại còn chưa có chết đâu.

Hiện tại ai dám đứng ra gây phiền phức, nếu là Yến Hoàng Cửu hung ác trực tiếp xông tới tông môn đồng quy vu tận, người đó sẽ khóc không ra nước mắt.

Thân là cường giả Dung Thần Cảnh, Yến Hoàng Cửu không còn nhiều thọ nguyên nhưng muốn kéo theo một đám võ giả Hóa Thần Cảnh đồng quy vu tận cũng dễ dàng, Nguyên Thần tam cảnh, mỗi một cảnh giới có chênh lệch lớn hơn cảnh giới Tiên Thiên quá nhiều.

Thời điểm thế lực võ lâm Tương Nam đang chờ Yến Hoàng Cửu chết sớm một chút, khi đó bọn chúng sẽ danh chính ngôn thuận bắt đầu tranh đoạt quyền sở hữu thành Thương Sơn, lúc này có người đi vào thành Thương Sơn, bị Liệt Tử Trọng mang theo tất cả võ giả thành Thương Sơn cao điệu đón tiếp.

Đạo sĩ kia cách ăn mặc cực kỳ quái dị, thân mang đạo bào vàng kim óng ánh, trên đạo bào thiêu thái cực đồ cũng dùng hai màu vàng bạc bện thành.

Đầu đội bạch ngọc quan, chân đạp tiền tài lý, mười ngón tay mang theo ngọc phỉ thúy, ngay cả vỏ kiếm bên hông hắn cũng làm bằng phía trên còn khảm hồng bạch thạch Tây Vực.

Đạo nhân ăn mặc xa hoa nhưng quái dị đi vào thành Thương Sơn liền hấp dẫn võ giả chú ý, trong đó còn có thám tử các đại

phái Tương Nam giám thị thành Thương Sơn.

Nhìn thấy đạo nhân ăn mặc cực phẩm quái dị đi vào trong thành Thương Sơn, những người này hít sâu một hơi, lần này phiền toái lớn, Yến Hoàng Cửu mời vị này tới thành Thương Sơn, chẳng lẽ Yến Hoàng Cửu lưu lại chuẩn bị phía sau chính là hắn?

Đừng nhìn đạo nhân ăn mặc tục tằng, hắn chính là võ giả tán tu tiếng tăm lừng lẫy Tương Nam, cường giả Dung Thần Cảnh ‘ Tài Hữu Thông Thần ’ Tiền đạo nhân!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 223 - Yến Hoàng Cửu Tính Toán (1)

Tiền đạo nhân đã là cường giả Dung Thần Cảnh cấp tông sư nhưng hắn có yêu thích kỳ quái, hắn ưa thích vàng bạc tài bảo.

Với tư cách là Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư, vàng bạc tài bảo chỉ là tục vật nên bọn họ không có hứng thú với chúng, nhưng Tiền đạo nhân hết lần này tới lần khác cực kỳ yêu thích loại vật này.

Võ giả bình thường đều dùng tài bảo đi đổi lấy tài nguyên tu luyện, mà vị Tiền đạo nhân lại cầm binh khí hoàng cấp trân quý đi đổi bảo thạch tài bảo các loại.

Nhưng không thể phủ nhận thực lực Tiền đạo nhân phi thường cường đại, thậm chí Tiền đạo nhân có thanh danh rất lớn trong võ lâm Trung Nguyên.

Cường gả như vậy Liệt Tử Trọng tự mình tiếp vào thành Thương Sơn, loại tràng diện này làm người ta suy nghĩ sâu xa.

Chờ Tiền đạo nhân đi vào phủ thành chủ và nói chuyện với Yến Hoàng Cửu một giờ, Tiền đạo nhân trực tiếp đối ngoại tuyên bố một tin tức làm người ta khiếp sợ.

Hắn quyết định tọa trấn thành Thương Sơn một trăm năm, chỉ tôn mệnh lệnh một mình Yến Khuynh Tuyết, nếu ai dám động thành Thương Sơn chính là gây khó dê cho Tiền đạo nhân hắn.

Lời này vừa ra, tất cả những tông môn võ lâm Tương Nam chờ Yến Hoàng Cửu hao hết thọ nguyên mà chết liền có cảm giác như ăn con ruồi.

Một vị cường giả Dung Thần Cảnh đã đủ làm bọn họ kiêng kị, thật vất vả mới chờ tới lúc Yến Hoàng Cửu chết, không nghĩ tới Yến Hoàng Cửu lại mời Tiền đạo nhân tới nơi này giúp hắn.

Tuy Tiền đạo nhân yêu tiền nhưng hắn vẫn có một câu nói: quân tử yêu tiền, dùng tiền đúng chỗ.

Chỉ cần ngươi trả giá đủ lớn làm Tiền đạo nhân động tâm, cho dù hắn chết cũng sẽ hoàn thành ước hẹn.

Ngày xưa Tiền đạo nhân còn ở cảnh giới Tiên Thiên đã từng thua của một đôi huynh muội thế gia lụn bại một đồng tiền, đáp ứng tiễn đưa bọn họ tới Đông Tấn.

Thu một đồng tiền này, Tiền đạo nhân thật sự mang theo huynh muội đó từ Tương Nam đi thẳng đến Đông Tấn, cuối cùng đã hơn một năm, thậm chí thiếu chút nữa chết ở nửa đường nhưng hắn vẫn làm được.

Sau chuyện này thanh danh Tiền đạo nhân lên cao, hắn cũng không phải người tốt lành gì, ngẫu nhiên cũng chơi đùa làm sát thủ, ai muốn giết người, chỉ cần ngươi ngươi trả cái giá lớn thì Tiền đào nhận sẽ ra tay.

Cũng không biết Yến Hoàng Cửu đã dùng cái giá lớn thế nào lại nhờ được Tiền đạo nhân trấn thủ thành Thương Sơn trăm năm, nhưng tất cả tông môn võ lâm Tương Nam biết rõ mưu đồ thu lấy thành Thương Sơn của bọn họ đã phá sản.

Biết rõ Yến Hoàng Cửu tìm đến Tiền đạo nhân làm đường lui, Tô Tín cũng triệt để yên tâm.

Có Tiền đạo nhân tọa trấn thành Thương Sơn trăm năm, vị trí thành chủ của Yến Khuynh Tuyết cũng không có bất ổn.

Về phần trăm năm sau Tiền đạo nhân rời đi, khi đó thành Thương Sơn có nội tình vô cùng thâm hậu, thậm chí còn mạnh hơn so với hiện tại, trở thành một phương thế lực chân chính trong Tương Nam.

Yến Hoàng Cửu thành lập phong vân lôi, hắn cũng không phải nhìn những

cường giả này hiện tại, mà là nhìn tương lai của bọn họ.

Những võ giả tán tu này sau khi đạt tới Tiên Thiên Thần Cung Cảnh liền rời khỏi thành Thương Sơn, ra ngoài đi tìm cơ duyên tấn cấp Nguyên Thần Cảnh của bọn họ.

Đối với những người này yêu cầu rời đi, Yến Hoàng Cửu chưa bao giờ ngăn cản qua, chờ bọn họ đột phá Nguyên Thần Cảnh cũng nhớ rõ tình hương khói của Yến Hoàng Cửu và thành Thương Sơn.

Đột phá Nguyên Thần Cảnh không phải một sớm một chiều là có thể làm được, thậm chí có người lãng phí trăm năm trên cảnh giới Tiên Thiên Thần Cung Cảnh, thẳng tới khi thọ nguyên hao hết cũng không đột phá Nguyên Thần Cảnh.

Nhưng những năm gần đây Yến Hoàng Cửu biết hơn mười võ giả tán tu Thần Cung Cảnh rời đi, trong những người này có mấy người đột phá Nguyên Thần Cảnh thì địa vị thành Thương Sơn cũng sẽ vững chắc.

Qua thời gian bảy ngày, Liệt Tử Trọng tự mình đến thỉnh Yến Khuynh Tuyết vào phủ thành chủ.

Tô Tín vốn định muốn tạm thời lảng tránh nhưng lúc này Liệt Tử Trọng lại nói:

“Mạnh thiếu hiệp cũng đi theo ta một chuyến, thành chủ cũng muốn gặp mặt ngươi.

Nghe được Yến Hoàng Cửu muốn gặp chính mình, nội tâm Tô Tín vô cùng nghi hoặc, hắn cùng rời đi với Liệt Tử Trọng.

“Khuynh Tuyết vào trước, Mạnh Thanh Trạch ngươi ở bên ngoài chờ một lát, Tử Trọng, các ngươi đều đi ra ngoài đi..”

Giọng nói suy yếu của Yến Hoàng Cửu từ trong truyền ra.

Liệt Tử Trọng gật gật đầu, xem ra thành chủ muốn bàn giao di ngôn, có nhiều thứ không phải bọn họ nên biết, Liệt Tử Trọng vung tay lên, những võ giả ẩn nấp trong phủ thành chủ cũng rời đi.

Tại tiền điện, Yến Hoàng Cửu vốn ưa thích ngồi trên ghế rồng lúc này lại nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, khí tức suy yếu đến mức tận cùng.

Hắn bị vết thương cũ làm cho thọ nguyên hao hết, lần trước lại dốc sức liều mạng ra tay với bốn gã Nguyên Thần Cảnh cho nên hao tổn hết một tia khí lực cuối cùng.

Nhìn thấy bộ dạng phụ thân uy nghiêm ngày thường lại biến thành như vậy, cái mũi Yến Khuynh Tuyết đau xót không nói thành lời.

“Phụ thân.”

Yến Khuynh Tuyết kêu lên.

Yến Hoàng Cửu miễn cưỡng cười cười, giọng hắn khàn khàn nói: “Khuynh Tuyết, chớ có trách ta, thân là thành chủ thành Thương Sơn, trong thành có mười vạn tánh mạng đang nằm trong tay của ngươi, ta không thể không cẩn thận.”

“Những năm gần đây ta thua thiệt ngươi và mẫu thân ngươi quá nhiều, hi vọng ngươi không nên hận ta, hiện tại ta giao thành Thương Sơn cho ngươi, đây là cơ nghiệp ta dùng nửa đời dựng lên, vi phụ không cầu ngươi có thể phát triển thành Thương Sơn tiếp tục lớn mạnh, chỉ cầu ngươi giữ nó vững vàng.”

Yến Hoàng Cửu xuất ra một lệnh bài giao cho Yến Khuynh Tuyết, có tấm lệnh bài này, Yến Khuynh Tuyết liền có quyền điều động tất cả võ giả trong thành Thương Sơn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 224 - Yến Hoàng Cửu Tính Toán (2)

“Thành Thương Sơn sẽ không hủy diệt trong tay ta.”

Yến Khuynh Tuyết tiếp nhận lệnh bài, trong mắt tuy nhiên là bi thương tổn thương, nhưng cũng có được kiên nghị.

Yến Hoàng Cửu gật gật đầu, đột nhiên hỏi: "Khuynh Tuyết, ngươi rất ưa thích Mạnh Thanh Trạch? Ăn ngay nói thật, việc này rất trọng yếu."

Trên mặt Yến Khuynh Tuyết mang theo ý xấu hổ nhưng nghe Yến Hoàng Cửu nói trịnh trọng như vậy liền gật đầu.

"Vậy là tốt rồi, ngươi bảo Mạnh Thanh Trạch vào đi, ta có mầy lời muốn nói với hắn."

Yến Khuynh Tuyết mơ hồ nghe được Yến Hoàng Cửu muốn nói gì đó với Mạnh Thanh Trạch, nàng cũng không biết lúc này phụ thân còn muốn làm mai mối cho nàng hay là nên bi thương chính mình thật vất vả có được ấm áp thân tình nhưng phụ thân mất đi.

Sau khi Tô Tín tiến vào tiền điện, trong mắt của hắn Yến Hoàng Cửu còn trực quan hơn Yến Khuynh Tuyết.

Hắn cảm giác bản thân Yến Hoàng Cửu như ngọn đèn sắp tắt, chỉ có một ít ngọn lửa loe loét đang cháy mà thôi.

Sinh cơ trên người Yến Hoàng Cửu đang biến mất theo mỗi hơi thở của hắn, hiện tại hắn mỗi một câu nói đều hao phí tính mạng của hắn.

"Mạnh Thanh Trạch, ngươi rất là ưa thích Khuynh Tuyết?"

Biết rõ ngày giờ của mình không nhiều nên Yến Hoàng Cửu trực tiếp nói thẳng, không hề nói nhảm nhiều.

Tô Tín nói: "Yến tiểu thư làm người lương thiện ôn nhu, hơn nữa dung mạo xuất chúng, ta tin tưởng bất cứ nam nhân nào cũng ưa thích nàng, đương nhiên Mạnh mỗ cũng không ngoại lệ."

Yến Hoàng Cửu gật gật đầu: "Ưa thích là tốt rồi, hiện tại ta làm chủ gả Khuynh Tuyết cho ngươi, đứa con đầu tiên của các ngươi sẽ đổi họ Yến, hắn chính là người thừa kế thành Thương Sơn, những đứa con khác tùy ý."

"Chờ chút."

Tô Tín cau mày nói: “Thành chủ, tại hạ nói muốn cưới Yến tiểu thư lúc nào?”

Yến Hoàng Cửu nhắm mắt lại nói: “Khuynh Tuyết nàng dùng thân phận nữ tử tọa trấn thành Thương Sơn, cho dù có Tiền đạo nhân thủ hộ nhưng thủ đoạn vẫn còn non một chút, ngươi cho rằng nàng có thể quản lý tốt tất cả sao?”

“Mạnh Thanh Trạch, ta đã chú ý ngươi thật lâu, Tông Hạo Dương có thể bồi dưỡng ra đồ đệ như ngươi rất không tồi, cho dù ngươi có tâm tính hay thực lực đều là thượng phẩm, do ngươi tới trợ giúp Khuynh Tuyết thì ta cũng yên lòng.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Thật có lỗi thành chủ, cho dù trong nội tâm ta có hảo cảm với Yến tiểu thư nhưng chỉ có thể nói là yêu thích mà thôi, còn kém xa hai bên kết hôn với nhau.”

“Ta chí tại giang hồ, đáp ứng Yến tiểu thư giúp nàng chỉ vì nàng mang bức tranh của sư phụ trả lại cho ta, ta đã ở lại thành Thương Sơn gần một năm, ta sẽ không ngây ngốc lâu hơn nữa.”

Yến Hoàng Cửu mở to mắt, trầm giọng nói: “Mạnh Thanh Trạch, ngươi thật muốn cự tuyệt sao? Ở lại thành Thương Sơn, dùng tình cảm Khuynh Tuyết với ngươi, cho dù nàng làm thành chủ nhưng người cầm quyền chính là ngươi.”

“Hơn nữa thành Thương Sơn có mấy thương lộ ký kết hiệp nghị bí mật với tông môn Trung Nguyên, chúng ta cung cấp cho bon họ tài liệu trân quý, bọn họ cũng sẽ luyện các loại đan dược cho chúng ta.”

“Tuy giao dịch đan dược không cách nào so sánh với một ít đại phái Tương Nam nhưng đủ cho một mình ngươi sử dụng.”

“Có thể nói nếu ngươi cưới thành chủ thành Thương Sơn, ngươi có thể đạt được tài nguyên còn vượt qua các đệ tử đích truyền của tông môn.”

Tô Tín vẫn lắc đầu cự tuyệt, nói: “Thành chủ, chí ta không ở nơi này, ngươi chớ bức ta, vị trí quản lý thực tế thành Thương Sơn đúng là mê người nhưng đáng tiếc ta lại không nghĩ sẽ bị nhốt tại một góc ở nơi này.”

Trên mặt Yến Hoàng Cửu mang theo một tia lãnh ý: “Nếu như vậy ngươi đừng có trách ta.”

Vừa mới dứt lời, Yến Hoàng Cửu lại bắn ra một vật.

Hiện tại Yến Hoàng Cửu đã dầu hết đèn tắt, hắn dùng lực lượng cuối cùng ra tay, cho dù với tốc độ của Tô Tín hôm nay cũng không thể né tránh.

Yến Hoàng Cửu bắn đồ vật chính là một con tiểu trùng màu xanh, dường như nó chỉ là con tầm nhỏ, nó nhanh chóng chui vào trong cánh tay Tô Tín và biến mất không thấy gì nữa.

Yến Hoàng Cửu tươi cười nói: “Mạnh Thanh Trạch, việc này không phải do ngươi, vật ấy chính là Miêu Cương cổ sư luyện chế kỳ trùng thanh phát cổ.”

“Thanh phát cổ ta dùng một sợi tóc của Khuynh Tuyết nuôi nấng, chỉ cần nó đi vào trong người của ngươi, đời này ngươi đừng nghĩ rời xa Thanh Tuyết.”

“Về sau chỉ cần ngươi rời xa Thanh Tuyết mười ngày, thanh phát cổ sẽ phát tác, khi đó xương cốt của ngươi không còn.”

“Hơn nữa sau này ngươi không thể giao hợp với nữ tử khác, nếu không cũng

phải chết!”

“Mạnh Thanh Trạch, ngươi chớ có trách ta, thành Thương Sơn là tâm huyết cả đời ta, ta phải cam đoan thành Thương Sơn truyền thừa tiếp.”

“Người Tương Nam muốn mưu đoạt thành Thương Sơn, ta không cho phép, triều đình đến lấy lòng, ta cũng không quan tâm.”

“Chỉ có Mạnh Thanh Trạch ngươi xuất thân tán tu không liên hệ với các thế lực, thực lực cũng đầy đủ, hơn nữa Khuynh Tuyết cũng thích ngươi, ngươi nên vĩnh viễn lưu lại thành Thương Sơn đi.”

Yến Hoàng Cửu nói ra những lời này làm sắc mặt hắn đỏ rực, hiển nhiên hắn hiện tại đã chính thức dầu hết đèn tắt, lúc này đang hồi quang phản chiếu mà thôi.

Nhưng lúc này trên mặt Tô Tín lại tươi cười quái dị: “Yến thành chủ, ngươi cho rằng ngươi hiểu ta hay sao? Ngươi làm sao biết rõ ta không phải do người khác phái tới chứ?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 225 - Xử Lý Hậu Sự (1)

Trên mặt Tô Tín lúc này nở nụ cười quái dị, cơ bắp toàn thân hắn chấn động, trên người hắn xuất hiện gân xanh khủng bố.

Long Tượng Bàn Nhược Công tầng thứ tư viên mãn, Tô Tín tăng lên không chỉ sức lực to lớn, hơn nữa còn tăng mức độ khống chế cơ bắp thân thể.

Yến Hoàng Cửu lập tức mở to mắt.

Bộ dạng Tô Tín hiện tại rõ ràng đã tu luyện qua công pháp luyện thể vô cùng cường đại.

Nhưng vấn đề là Tông Hạo Dương chưa bao giờ tu hành công pháp luyện thể.

Cho dù Tông Hạo Dương đến hải ngoại đạt được công pháp luyên thể và dạy cho Mạnh Thanh Trạch, nhưng vì cái gì Mạnh Thanh Trạch không có sử dụng qua?

Tô Tín vận chuyển Tử Hà Thần Công trong cơ thể, bên ngoài thân thể Tô Tín xuất hiện hào quang màu tím nhạt.

Trên cánh tay hắn có một khối nhỏ gồ lên, khi cơ bắp không ngừng chấn động và chân khí bộc phát rất mạnh, một tiểu côn trùng bị chân khí đẩy ra ngoài.

Tô Tín giẫm mạnh, cái gọi là thanh cổ trùng Miêu Cương bị Tô Tín một cước giẫm thành thịt nát.

“Yến thành chủ, chẳng lẽ không có người nói cho ngươi biết, phương thức hạ độc chân chính phải là thần không biết quỷ không hay sao? Ngươi ở ngay trước mặt

ném nó như ám khí thế này đã lãng phí một con sâu độc.”

Tô Tín thản nhiên nói ra.

Thanh cổ trùng rất kỳ quái tối thiểu Tô Tín lần đầu tiên nhìn thấy loại sinh vật kỳ dị như thế.

Tuy Long Tượng Bàn Nhược Công chủ tu lực lượng mà không phải cường độ thân thể, nhưng hiện tại lực lượng thân thể Tô Tín vẫn vượt qua võ giả cùng giai mười mấy lần.

Nhưng Tô Tín không thể ngăn cản thanh phát trùng nửa phần, thân thể bị nó xuyên thấu qua.

Nhưng đáng tiếc Yến Hoàng Cửu chưa từng sử dụng thanh phát trùng, nếu như ném thanh phát trùng vào bụng Tô Tín, sâu độc sẽ xâm nhập vào trong tâm mạch thì không thể bức nó ra.

Nhưng hiện tại thanh phát trùng tiến vào cơ bắp của Tô Tín mà thôi, lập tức bị Tô Tín điều khiển cơ bắp cộng thêm Tử Hà Thần Công toàn lực thôi phát nên bức nó ra ngoài.

Yến Hoàng Cửu tính sót một điểm chính là Tô Tín tinh thông công pháp luyện thể cường đại.

“Ngươi… Ngươi là ai?”

Yến Hoàng Cửu chỉ vào Tô Tín và run rẩy nói một câu.

Hắn không thể tin nổi người mình chọn cùng chấp chưởng thành Thương Sơn với con gái mình suốt một năm qua vậy mà là kẻ lừa đảo, là người ôm mục đích tới đây ngay từ đầu.

Tô Tín xốc mặt nạ da người lên, lộ ra guowg mặt còn trẻ tuổi hơn cả ‘ Mạnh Thanh Trạch ’ một chút.

“Thật có lỗi Yến thành chủ, tại hạ Tô Tín, hiện là truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn.”

Tô Tín lãnh đạm nói ra.

Phốc!

Yến Hoàng Cửu phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt mang theo không cam lòng, hắn bị tức chết.

Mặc dù nói Yến Hoàng Cửu đã tiếp cận dầu hết đèn tắt, vừa rồi đã ở trạng thái hồi quang phản chiếu, dựa vào sinh mệnh

lực của Dung Thần Cảnh cũng không tới mức chết nhanh như vậy.

Nhưng vừa rồi Tô Tín vạch trần thân phận của mình làm cho tất cả tính toán trước khi chết của Yến Hoàng Cửu sụp đổ, hắn nộ khí công tâm, tâm huyết dâng trào nên tức chết tại chỗ.

Nhìn thấy bộ dạng Yến Hoàng Cửu chết không nhắm mắt, Tô Tín thở dài nói: "Ai, cần gì chứ? Cơ quan tính toán tường tận công dã tràng, ngươi tính toán xong tương lai thành Thương Sơn, con gái ngươi tương lai là người thừa kế tốt, nhưng đáng tiếc ngươi tính sai khâu quan trọng nhất."

Lại mang mặt nạ da người lên, Tô Tín nhìn Yến Hoàng Cửu chết không nhắm mắt, hắn hít sâu một hơi sau đó nói lớn: "Yến tiểu thư! Yến thành chủ hắn đi rồi!"

Yến Khuynh Tuyết vội vàng từ bên ngoài chạy vào, nàng ôm lấy thi thể Yến Hoàng Cửu khóc lớn, nhưng lúc này Tô Tín chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn mà thôi.

Yến Hoàng Cửu tử vong chính là đại sự của Tương Nam, càng là đại sự trong thành Thương Sơn.

Thành Thương Sơn không thuộc về triều đình, không thuộc về tông môn võ lâm Tương Nam, nó chỉ thuộc về Yến Hoàng Cửu.

Yến Hoàng Cửu vừa chết, cả thành Thương Sơn mặc đồ trắng.

Tô Tín không có nghĩa vụ cũng không có tâm tình đốt giấy tang cho Yến Hoàng Cửu, huống hồ hắn bị mình làm tức chết.

Tô Tín chuẩn bị giải quyết phiền toái cuối cùng giúp Yến Khuynh Tuyết trước khi rời đi, đó chính là huynh đệ tỷ muội của nàng.

Yến Hoàng Cửu biết rõ bọn họ cấu kết với tông môn võ lâm Tương Nam quá sâu, sau khi quyết định Yến Khuynh Tuyết làm thành chủ liền thanh trừ thế lực của bọn họ, đồng thời giam lỏng tất cả.

Hổ dữ không ăn thịt con, Yến Hoàng Cửu bồi dưỡng con cái như nuôi cổ nhưng thực sự không muốn tự tay chém giết bọn họ, cho dù kết quả cuối cùng chính là như vậy.

Nếu như bảo hắn hạ độc thủ giết đi con cái ruột thịt của mình, hắn không thể hạ

thủ.

Huống hồ hắn cũng biết với tính cách Yến Khuynh Tuyết, cho dù nàng lên làm thành chủ cũng không làm gì bọn họ, nhiều nhất cũng chỉ tiếp tục giam lỏng bọn họ mà thôi, có thể cho bọn họ sống an ổn nửa đời sau.

Nhưng đáng tiếc Tô Tín không phải Yến Khuynh Tuyết, hắn cũng sẽ không muốn lưu mấy gia hỏa hậu hoạn này tồn tại.

Cho dù trong thành Thương Sơn hiện tại có Tiền đạo nhân tọa trấn, Yến Khuynh Tuyết cũng nắm được lệnh bài điều động võ giả thành Thương Sơn, nhưng mấy người này chính là huyết mạch thân sinh của Yến Hoàng Cửu, nếu có người cầm bọn họ ra làm văn cũng tạo thành phiền toái không nhỏ trong thành Thương Sơn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 226 - Xử Lý Hậu Sự (2)

Chính là bởi vì như thế, Tô Tín mới chuẩn bị xử lý bọn họ, thanh trừ chướng ngại cuối cùng giúp Yến Khuynh Tuyết.

Trong nhà lão đại Yến Thư Hằng, Yến Thư Hằng lúc này đang bực bội đ tới đi lui trong nhà, miệng hùng hùng hổ hổ nói: “Dựa vào cái gì phụ thân lại lựa chọn tiện nhân Yến Khuynh Tuyết mà không chọn ta? Cho dù chết cũng trải sẵn con đường cho nàng.”

“Còn nữa, tiện nhân Yến Khuynh Tuyết kia không cho phép chúng ta tham gia tang lễ, nàng có ý gì? Còn có đặt huynh trưởng như ta vào trong mắt hay không?”

Hiện tại võ giả bên cạnh Yến Thư Hằng đều bỏ chạy mất dạng, trong trạch viện cũng chỉ còn lại vài tên hạ nhân lo liệu cuộc sống sinh hoạt hàng ngày mà thôi.

Ngoài cửa còn có hai tên võ giả Tiên Thiên nhưng hai tên này tới đây giám thị hắn.

“Không phải Yến Khuynh Tuyết không cho phép, mà là phụ thân của ngươi từng phân phó, sau khi hắn chết ai trong các ngươi dám bước ra khỏi nhà liền trực tiếp tru sát!”

Tô Tín thản nhiên đi từ cửa vào.

“Mạnh Thanh Trạch! Ngươi tới làm gì?”

Ánh mắt Yến Thư Hằng lộ ra vẻ oán độc.

Hắn cho rằng nhóm người mình thất bại hoàn toàn chính là vì nam nhân trước mặt.

Nếu không có hắn trợ giúp Yến Khuynh Tuyết, nữ nhân kia tuyệt đối không thể trở thành thành chủ thành Thương Sơn hiện tại.

“Ta tới làm gì? Ngươi nói ta tới là làm gì?”

Tô Tín rút Du Long Kiếm bên hông ra, trên mặt hắn tươi cười quái dị.

Ánh mắt Yến Thư Hằng lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Ngươi muốn giết ta? Không có khả năng! Yến Khuynh Tuyết nàng tuyệt đối sẽ không hạ mệnh lệnh này!”

Trước kia hắn chưa từng chú ý tới muội muội Yến Khuynh Tuyết nhưng hắn quá hiểu tính cách của Yến Khuynh Tuyết.

Cho dù bọn họ đã từng muốn lấy mạng Yến Khuynh Tuyết nhưng Yến Khuynh Tuyết cũng tuyệt đối sẽ không ra lệnh đuổi tận giết tuyệt.

Tô Tín thở dài lấy lắc đầu: “Tính cách Yến Khuynh Tuyết quá mức lương thiện một ít, những con trùng ngu xuẩn như các ngươi nên trực tiếp giết, như vậy có thể tránh phiền toái về sau.”

“Mạnh Thanh Trạch! Không có lệnh của Yến Khuynh Tuyết, ngươi dám giết

ta?”

Yến Thư Hằng lớn tiếng hét lên, kỳ thật hắn muốn hai tên võ giả Tiên Thiên ngoài cửa đi vào nhưng đáng tiếc cũng không có việc gì.

Hiện tại tất cả võ giả thành Thương Sơn đều biết, Yến Khuynh Tuyết dựa vào Mạnh Thanh Trạch trợ giúp mới có thể làm thành chủ thành Thương Sơn.

Hơn nữa Yến Hoàng Cửu sắp chết cũng chỉ triệu kiến hai người duy nhất, trừ con gái Yến Khuynh Tuyết ra, người còn lại chính là Mạnh Thanh Trạch.

Bọn họ xem ra, Yến Hoàng Cửu cũng đã tán thành quan hệ của hai người, về sau người có quyền nói chuyện trong thành Thương Sơn không chỉ có một Yến Khuynh Tuyết.

Yến tiểu thư tâm địa thiện lương, không đành lòng đi xử trí những huynh đệ tỷ muội dồn mình vào chỗ chết, nhưng Mạnh Thanh Trạch ra tay thanh lý phiền toái này thay nàng, những võ giả Tiên Thiên này xem ra đây chỉ là việc bình thường.

Cho nên cho dù bọn họ nghe được Yến Thư Hằng gào thét cũng không có ai đứng ra, ngược lại hai người làm như không nghe thấy.

Ánh mắt Yến Thư lộ ra vẻ tuyệt vọng, Tô Tín cũng lười nói nhảm với hắn, trực tiếp xuất kiếm.

Đi tới cửa sân, Tô Tín nói với hai võ giả Tiên Thiên: “Giải tán đi, từ nay về sau không cần ngươi trông coi nơi này nữa.”

Hai tên võ giả Tiên Thiên vội vàng chắp tay nói: “Vâng, Mạnh công tử.”

Mười hai đứa con của Yến Hoàng Cửu đều bị Tô Tín xử lý trong ca buổi.

Nhiệm vụ trong thành Thương Sơn đã hoàn thành, hiện tại hắn có thể rời đi.

Hắn hoàn thành nhiệm vụ Lục Phiến Môn nhưng không phải nhiệm vụ hệ thống.

Sau khi trở lại phủ thành chủ, Tô Tín phát hiện Yến Khuynh Tuyết không có ở phủ thành chủ, hỏi nha hoàn Lục Ly, hắn mới biết được Yến Khuynh Tuyết sau khi xử lý xong tang lễ Yến Hoàng Cửu đã một mình đi tới vách núi phía tây.

Thành Thương Sơn trừ một mặt là cửa thành, ba mặt khác đều là vách núi.

Tô Tín đi tới vách núi phía tây, Yến Khuynh Tuyết đang một người ngồi ôm gối trên vách núi nhìn phong cảnh phương xa.

Trước kia khi còn bé vào thời điểm không vui, Yến Khuynh Tuyết sẽ môt mình

tới nơi này ngồi nhìn cảnh tượng rừng rậm Tương Nam xa xôi, khi đó tâm tình của nàng tốt hơn rất nhiều.

Chỉ có điều sau khi nàng mười lăm tuổi, nàng liền rất ít tới nơi này, bởi vì sau khi hiểu chuyện, có chuyện không vui nàng cũng che dấu trong lòng.

Tô Tín thở dài sau đó nói khẽ: "Yến tiểu thư."

Nghe được Tô Tín nói chuyện, thân thể Yến Khuynh Tuyết chấn động, nàng đứng lên, lộ ra nụ cười miễn cưỡng, nói: "Mạnh công tử, sao ngươi tới đây."

Kỳ thật với trí tuệ của Yến Khuynh Tuyết đã sớm biết mục đích Tô Tín tìm nàng.

Nàng đoán không được Mạnh công tử tức chết phụ thân nhưng biết rõ phụ thân gọi hắn vào chính là nói chuyện hôn sự của nàng.

Cuối cùng Mạnh công tử cũng không có nói chuyện khác với nàng, Yến Khuynh Tuyết liền đoán được Mạnh công tử cuối cùng lựa chọn rời đi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 227 - Hoàn Thành Nhiệm Vụ (1)

Tô Tín lúc này cười ôn hòa, nói khẽ: "Yến tiểu thư, ta tới chào từ biệt, chuyện thành Thương Sơn đã xong, ta cũng nên rời đi."

Yến Khuynh Tuyết run rẩy hỏi: "Mạnh công tử, ngươi thực không thể lưu lại sao?"

Tô Tín thở dài một hơi: “Khuynh Tuyết.”

Một tiếng ‘ Khuynh Tuyết ’ làm cho Yến Khuynh Tuyết lập tức chấn động, trên mặt vui mừng lẫn sợ hãi.

Nhưng không nghĩ tới Tô Tín kế tiếp lại nói: “Ngươi cũng biết ta, nếu không có bức họa của sư tôn, ta căn bản không có khả năng ở lại thành Thương Sơn, tương cứu trong lúc hoạn nạn không bằng cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ, nếu có duyên, ngày sau chúng ta sẽ còn tươn kiến.”

Yến Khuynh Tuyết nghiến chặc hàm răng, cuối cùng nàng hạ quyết tâm to lớn nói một câu: “ta sẽ đi cùng ngươi lưu lạc giang hồ.”

Tô Tín vươn tay nhặt lá rụn trên vai Yến Khuynh Tuyết, nói khẽ: “Đừng làm rộn, thành Thương Sơn không thể rời khỏi ngươi.

“Phụ thân ngươi giao thành Thương Sơn cho ngươi, Lương bá, Lục Ly, đám người Hồng Liệt Đào đang giao tương lai cho ngươi, nếu ngươi đi thì bọn họ làm thế nào?”

“Cả đời của ngươi sẽ mang theo rất nhiều thứ, tương lai thành Thương Sơn,

tương lai võ giả trong thành đều đặt lên vai ngươi, cũng là trách nhiệm của ngươi. “

Tô Tín giao túi gấm vào trong tay Yến Khuynh Tuyết: “Ta đã đánh hạ căn cơ thành Thương Sơn cho ngươi, Đào Thiên và Lương bá lão luyện thành thục, Hồng Liệt Đào và Niếp Phương thiên phú không yếu, chỉ cần bọn họ có thể phát triển, nhất định sẽ trở thành phụ tác đắc lực của ngươi.”

“Mặc dù Liệt Tử Trọng trung thành nhưng chỉ có đám người Hồng Liệt Đào mới là thành viên hạch tâm.”

“Nếu ngươi gặp phải cửa ải khó khăn không thể vượt qua liền mở túi gấm, nhưng ta hi vọng ngươi đời này không cần dùng tới nó, Khuynh Tuyết, có duyên sẽ gặp lại.”

Sau khi nói xong Tô Tín quay người rời đi, áo trắng cầm kiếm tiêu sái như lúc

tới.

Nước mắt Yến Khuynh Tuyết không ngừng chảy dài.

Đối với nàng mà nói, cuộc đời này có hai nam nhân quan trọng nhất, trừ phụ thân đã rời khỏi nàng mà đi, một còn lại chính là Mạnh công tử che gió che mưa cho nàng, một đường bảo hộ nàng.

Thậm chí đối với Yến Khuynh Tuyết, Tô Tín còn quan trọng hơn cả phụ thân, bởi vì thời khắc nàng bất lực nhất, người ra tay cứu nàng không phải Yến Hoàng Cửu, mà là Mạnh công tử.

Sau khi rời khỏi thành Thương Sơn, trong đầu Tô Tín có âm thanh hệ thống vang lên.

"Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: thay lòng đổi dạ."

"Ban thưởng nhiệm vụ: 500 điểm giá trị phản phái, năm lần rút thưởng trung cấp."

"Nhiệm vụ chó má, ta cũng không muốn lại gặp lần thứ hai."

Tô Tín lắc đầu.

Kỳ thật Tô Tín rất ưa thích Yến Khuynh Tuyết, nhưng vẻn vẹn chỉ có ưa thích và thưởng thức, hoàn toàn không phải động tâm.

Hắn có ý định của mình, cho dù hắn nghe theo Yến Hoàng Cửu, hắn ở lại thành Thương Sơn làm thành chủ ẩn hình, Yến Khuynh Tuyết sẽ giao tất cả quyền lợi cho hắn nhưng thành Thương Sơn quá nhỏ nên không thể chứa nổi Tô Tín.

Lúc nãy hắn cho Yến Khuynh Tuyết túi gấm chính là phương thức liên hệ mật thám với mình tại Lục Phiến Môn, tương lai có thể không gặp lại, cũng như Tô Tín nói lúc trước, có duyên gặp lại.

Sau khi rời khỏi thành Thương Sơn, Tô Tín cũng tháo mặt nạ da người xuống, hắn vốn định đốt hủy nhưng Tô Tín lại thu nó vào trong không gian hệ thống.

Thân phận Mạnh Thanh Trạch đã thành sự thật, nói không chừng lúc nào đó sẽ dùng tới.

Hắn tháo phần che tay Niếp Phương chế tạo cho Du Long Kiếm xuống, Tô Tín lại thay võ sĩ phục màu đen, triệt để khôi phục tướng mạo ban đầu.

Chính vào lúc này Tô Tín cảm giác một tia không đúng, tay trái xuất kiếm, Du Long Kiếm phát ra âm thanh như long ngâm, trên thân kiếm xuát hiện huyết khí đậm đặc, kiếm đâm về sau lưng hắn.

Leng keng!

Âm thanh kim thiết vang lên, Thiết Vô Tình cầm Phượng Dực Bát Trảm Đao xuất hiện sau lưng Tô Tín, khẽ cười nói: "Tô Tín, quả nhiên ta không nhìn lầm ngươi, mới một năm ngươi đả thông mắt, tai, loại tốc độ này làm đám đệ tử đại phái Trung Nguyên phải xấu hổ a."

Tô Tín thu kiếm vào vỏ, kinh ngạc nói: "Thiết đại nhân, tại sao ngươi ở nơi này?"

Thiết Vô Tình thu hồi Phượng Dực Bát Trảm Đao, nói: "Chuyện thành Thương Sơn bên trong Lục Phiến Môn cũng là nhiệm vụ không nhỏ, trong thành Thương Sơn có không ít mật thám Lục Phiến Môn, sau khi Yến Khuynh Tuyết leo lên vị trí thành chủ thì ta đã chờ ngươi tại nơi này."

"Nhưng ta hiếu kỳ là ngươi có thể bỏ qua thành Thương Sơn và ôn nhu hương nhanh chóng rời đi như vậy. Ta nghe nói Yến Khuynh Tuyết có tình cảm và không muốn xa rời ngươi, chỉ cần ngươi tại thành Thương Sơn, thành Thương Sơn trên cơ bản chỉ có ngươi."

Tô Tín lắc lắc đầu nói: "Thiết đại nhân đừng nói giỡn, nếu ta ở lại thành Thương Sơn, chỉ sợ đời này tiến cảnh của ta sẽ dừng bước tại chỗ."

"Nói tốt lắm!"

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 228 - Hoàn Thành Nhiệm Vụ (2)

Thiết Vô Tình vỗ tay ba cái và nói: “Thành Thương Sơn quá nhỏ nên không thể chứa nổi ngươi, nếu ngươi ham an nhàn tại thành Thương Sơn, chỉ sợ ngươi cuối cùng có đột phá Nguyên Thần Cảnh thì thành tựu cũng có hạn.”

Sau khi nói lời này, Thiết Vô Tình nghiêm túc nói: “Tô Tín, lần này ngươi hoàn thành nhiệm vụ không tệ, cấp trên quyết định cho ngươi một ngàn điểm công tích điểm ban thưởng, hơn nữa cộng với bổng lộc mỗi tháng, điểm công tích của ngươi là một ngàn năm trăm điểm, khi nào ngươi đi thành Thịnh Kinh cũng có thể tới tổng bộ Lục Phiến Môn hối đoái.”

Tô Tín cau mày nói: “Hoàn thành nhiệm vụ mới có được một ngàn công tích điểm? Ta nhớ viên Thiên Trùng Đan lúc trước có giá hai ngàn điểm công tích mà?.”

Thiết Vô Tình cười lạnh nói: “Ngươi cũng đừng không biết đủ, một ngàn điểm chính là vì ngươi hoàn thành nhiệm vụ rất đẹp, không sử dụng tới bất cứ lực lượng nào của Lục Phiến Môn, là một mình ngươi tự giải quyết vấn đề, cho nên cấp trên quyết định cho ngươi một ngàn điểm công tích, nếu không loại nhiệm vụ này chỉ ban thưởng sáu trăm tới tám trăm điểm mà thôi.”

“Huống hồ ngươi cho rằng Thiên Trùng Đan là rau cải trắng sao? Thiên Trùng Đan là đan dược huyền cấp, đan dược đột phá là thứ cực kỳ khó kiếm trong các loại đan dược, giá cả của Thiên Trùng Đan có thể sánh ngang đan dược địa cấp, một ngàn điểm công tích điểm cũng không phải thiệt thòi.”

Thiết Vô Tình vỗ vỗ vai Tô Tín và nói: “Kỳ thật ta cố ý đến chờ ngươi cũng là vì muốn nói cảm tạ ngươi, lần này ngươi hoàn thành nhiệm vụ rất kịp thời, cấp trên

rất cao hứng, ta với tư cách là người tiến cử ngươi vào Lục Phiến Môn cũng thăng quan một cấp.”

“Thăng quan một cấp? Ngươi thăng nhiệm truy phong tổng bộ đầu?”

Tô Tín kinh ngạc nói.

Thiết Vô Tình lắc đầu, khóe miệng tươi cười vui vẻ: “Là tổng bộ đầu Tương Nam đạo.”

“Tổng bộ đầu Tương Nam đạo?”

Tô Tín kinh nghi bất định.

Hắn nhớ rõ Thiết Vô Tình từng nói qua với hắn, kết cấu của Lục Phiến Môn là dưới tổng bộ đầu cùng tứ đại thần bộ có bốn mươi chín tổng bộ đầu, mà truy phong tuần bổ và tập sự mật thám cũng có hơn ba mươi vị tổng bộ đầu.

Từ cấp bậc mà nói tập sự mật thám tổng bộ đầu và truy phong tuần bổ tổng bộ đầu tương đương với toognr bộ đầu bốn mươi chín đạo, nhưng dù sao người ta là thổ hoàng đế, quyền lợi chênh lệch nhau như trời và đất.

Thiết Vô Tình trực tiếp từ truy phong tuần bổ thăng nhiệm tổng bộ đầu Tương Nam đạo, thậm chí có thể nói là thăng liền hai cấp.

Quan trọng nhất là dựa theo truyền tống Lục Phiến Môn, tổng bộ đầu bốn mươi chín đạo đều do Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư đảm nhiệm, yếu nhất cũng là Hóa Thần Cảnh trong Nguyên Thần tam cảnh, điểm ấy mặc dù không có văn bản quy định rõ ràng nhưng là quy tắc ngầm.

Huống hồ tổng bộ đầu một đạo cũng là tổng bộ dầu, đại biểu cho thể dêện của Đại Chu vương triều.

Đại Chu vương triều thành lập tại mỗi đạo một vị trí hành quân đại tổng quản, ví dụ như Tương Nam đạo có người mạnh nhất đại biểu triều đình chính là Tương Nam đạo hành quân đại tổng quản, trong tay hắn chính là lực lượng tinh nhuệ nhất

triều đình, chuyên dùng trấn áp một đạo.

Trong một đạo có hành quân đại tổng quản, tổng bộ đầu phụ trách giám sát võ lâm tông môn, xử lý các loại vụ án đột biến.

Từ trên nhân số không thể so sánh với hành quân đại tổng quản có mấy vạn thậm chí hơn chục vạn quân dã chiến, nhưng

bộ khoái xuất thân Lục Phiến Môn cũng không phải kẻ yếu, kém nhất cũng co tu vi Hậu Thiên đại viên mãn.

Về phần nhân vật số ba trong các đạo chính là quan văn, tên án sát sứ, quan văn tại các châu phủ giám sát hành quân đại tổng quản, tổng bộ đầu có vi phạm kỷ cương hay không.

Bọn ho tương đương với tai mắt của triều đình, bọn họ không có quyền chấp pháp nhưng có quyền lợi trực tiếp thượng tấu Đại Chu Nhân Hoàng, cho nên đối mặt với các an sát sứ, cho dù là hành quân đại tổng quản và tổng bộ đầu các đạo vẫn khách khí với bọn họ.

Thiết Vô Tình nhíu mày, nói: "Không cần ngạc nhiên như vậy, ngươi không nên tưởng tượng chức tổng bộ đầu Tương Nam đạo là quan trọng như thế."

"Sau khi Đại Chu vương triều lập quốc vì gom góp tạo thành bốn mươi chín đạo liền tác Tam Tương đạo phân thành Tương Nam đạo, Tương Tây đạo, Tương Giang đạo."

"Hêện tại diện tích Tương Nam đạo chưa đủ một phần ba ban đầu, còn không bằng một phần năm các đạo ở Trung Nguyên, cho nên ta mới có thể dùng tu vi Tiên Thiên Thần Cung Cảnh, cộng thêm có công tiến cử ngươi mới có thể lên làm tổng bộ đầu."

Tô Tín gật gật đầu không có hỏi thêm cái gì, hắn khẳng định Thiết Vô Tình lên làm tổng bộ đầu Tương Nam đạo không chỉ riêng vì địa vực Tương Nam nhỏ hẹp và có công lao tiến cử, đoán chừng Thiết gia trong Lục Phiến Môn sinh ra tác dụng không nhỏ.

Thân là đệ tử Thiết gia, có Thiết gia trợ lực, Thiết Vô Tình thăng chức cũng nhanh hơn các bộ khoái khác trong Lục Phiến Môn rất nhiều.

Thiết Vô Tình nói: "Đúng rồi, treo thưởng ngươi trên Hắc bảng đã bị hủy bỏ, hiện tại ngươi có thể yên tâm lớn mật xuất hiện trên giang hồ, kế tiếp ngươi muốn đi đâu? Ngươi tốt nhất không nên đụng đám người Thanh Thành kiếm phái, nếu không khó bảo toàn bọn chúng nhận ra ngươi và ra tay."

Tô Tín suy nghĩ một lúc và nói: “Ta muốn đi Trung Nguyên xem sao, đặc biệt là Giang Nam đạo, nghe nói nơi này chính là một đạo có võ lâm mạnh nhất Trung Nguyên, còn có vô số cường giả.”

Tô Tín đã nghĩ kỹ nên đi tới võ lâm Trung Nguyên một chuyện, võ đạo một đường chỉ có gặp phải đối thủ cường đại mới có thể tấn cấp nhanh hơn.

Thiết Vô Tình gật đầu nói: “Đúng vậy, ngươi cũng nên đi Trung Nguyên xem một chút, Tương Nam chi địa vẫn quá nhỏ, cho dù ngươi xưng vương xưng bá tại nơi này, đến võ lâm Trung Nguyên cũng sẽ mò mẫn không biết gì, nhưng ta có một tin tức phải nói cho ngươi biết, ngươi có khả năng phải chậm tới võ lâm Trung Nguyên một thời gian.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Tô Tín kinh ngạc hỏi.

Thiết Vô Tình nói: “Ngươi một tay thành lập Phi Ưng Bang gặp chuyện không may.”

Tô Tín cau mày nói: “Có người bên ngoài muốn đối phó Phi Ưng Bang sao?”

Tam Anh hội đã bị diệt, Phi Ưng Bang đã thành bang phái lớn nhất Thường Ninh phủ, Lý Phôi cũng có thực lực Hậu Thiên đại viên mãn, hơn nữa hắn tu luyện Tịch Tà Kiếm Phổ, có thể nói vô địch dưới Tiên Thiên.

Trừ người bên ngoài ra, Tô Tín thật sự không nghĩ ra có người phương nào có thể uy hiếp tới Phi Ưng Bang.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 229 - Võ Lâm Tương Nam Mềm Yếu (1)

Thiết Vô Tình gật gật đầu: “Đúng là người bên ngoài, hơn nữa địa vị còn rất lớn, chính là thế lực võ lâm Trung Nguyên.”

Thế lực võ lâm Trung Nguyên?

Tô Tín kinh ngạc nói: “Thế lực võ lâm Trung Nguyên tới Tương Nam làm cái

gì?”

“Nói ra một phần nguyên nhân trong đó chính là vì ngươi a.”

“Ta?”

Tô Tín kinh ngạc chỉa chỉa chính mình.

Thiết Vô Tình gật đầu nói: “cũng bởi vì ngươi, ngươi nhớ rõ chuyện lũng đoạn đặc sản Nam Man tại thành Thương Sơn hay không, ngươi bán số hàng hóa đó với giá trên trời năm mươi triệu lượng bạc.”

“Ban đầu đặc sản Nam Man tại Tương Nam có thể kiếm tiền nhưng chỉ thu nhập không quá nhiều, còn không bị đại phái Trung Nguyên đặc trong lòng.”

“Hiện tại trải qua ngươi thao tác, giá cả đặc sản tăng lên gấp năm lần, cho nên có một ít người chú ý tới.”

Năm mươi trêệu lượng bạc chính là thuế thu một năm tại một đạo của Đại Chu vương triều, thậm chí loại địa phương nhỏ như Tương Nam đạo thu một năm không tới ba mươi triệu lượng.

Tô Tín cau mày nói: “Theo ta được biết đại phái võ lâm Trung Nguyên không thiếu tiền, ví dụ như Danh Kiếm Sơn Trang một năm sản xuất Huyền Nguyên Trọng Thiết đã có thể giá trị hơn cả tỷ lượng, bọn họ cần vì chút tiền này cố ý phái người đi ra tay với Tương Nam hay sao?”

Thiết Vô Tình sờ sờ cái mũi nói: “Đại phái như Danh Kiếm Sơn Trang thuộc về cầm kiếm ngũ phái, là đại phái nhất lưu đương nhiên cần vì chút lợi ích này mà đi tranh đoạt tới Tương Nam, kỳ thật đỏ mắt tiền của Tương Nam chỉ là những môn phái nhị lưu tam lưu mà hôi.”

“Chính thức khó giải quyết chính là Tranh Kiếm Minh, Niên Bang trong thiên hạ thất bang, Thượng Quan thế gia các thế lực phái đệ tử tới đây, bọn chúng phái đám đệ tử tới Tương

Nam tranh đấu một phen, tiền đặt cược nha, tất cả xem ai kinh doanh thế lực lớn tại Tương Nam, kẻ yếu sẽ bị đuổi ra khỏi Tương Nam."

"Phi Ưng Bang không may chính là vì bọn họ giúp ngươi lũng đoạn đặc sản Tương Nam, từ đó thế lực nhị lưu tam lưu đỏ mắt, sau đó cổ động đệ tử Tranh Kiếm Minh các thế lực hợp nhất bang phái trong tất cả châu phủ Tương Nam."

Thường Ninh phủ tới chính là châu phủ ở gần Nam Man nhất trong Tương Nam, Phi Ưng Bang cũng là bang phái lớn nhất Thường Ninh phủ, trong tay lại nắm tài lộ lớn như vậy, đương nhiên nó cũng biến thành nơi người ta tranh đấu.

Tô Tín cau mày nói: "Những thế lực võ lâm Trung Nguyên đúng là quá phận rồi, bọn chúng muốn tôi luyện đệ tử của mình, vì sao không tranh đấu trên địa bàn bản thân, hết lần này tới lần khác muốn tới Tương Nam? Thế lực võ lâm Tương Nam đạo cũng mặc kệ hay sao?"

Thiết Vô Tình nhún nhún vai nói: "Rất đơn giản, bởi vì thế lực võ lâm Tương Nam là kẻ yếu, đáng đời bị khi dễ."

"Ngươi biết ngày xưa Đông Tấn cường đại đã luyện binh như thế nào không? Hàng năm bọn họ phái đại lượng binh sĩ âm lấn các tiểu quốc, không phải vì cướp đoạt, chỉ vì luyện binh. "

"Hiện tại Tây Vực có ba mươi sáu nước, nhưng ngày xưa Tây Vực có tới hơn bảy mươi tiểu quốc, trong đó có hơn một nửa bị Đônn Tấn tiêu diệt vì luyện binh a."

"Đông Tấn hàng năm phái ra số lượng quân đội như nhau, ngươi ngăn cản được thì Đông Tấn sẽ không lại tiến công, ngăn không được thì diệt quốc."

Hiện tại Tương Nam đạo cũng tương đương với Tây Vực khi đó, thực lực không bằng người cũng chỉ có thể bị người ta khi dễ.

Trên mặt Thiết Vô Tình nở nụ cười lạnh.

"Võ lâm Tương Nam đạo từ sau Cuồng Sư Đỗ Nguyên Thánh và Tam Tương Vũ Lâm Minh sụp đổ đã không gượng dậy nổi.

“Cường giả chân chính hoặc chết trên đường tấn công Đông Tấn, hoặc sau đó bị triều đình thanh tẩy, còn lại là một ít phế vật hoặc kẻ nhu nhược, Tranh Kiếm Minh và Niên Bang phái đệ tử tôi luyện trên địa bàn bọn họ, bọn họ căn bản không dám phóng cái rắm.”

“Đừng nói là ngăn cản, chỉ sợ bọn họ hiện tại đã triệu tập đệ tử trong nhà quay về, sợ chọc tới mấy nhà này.”

Tô Tín suy nghĩ một phen, hắn nói: “Đa tạ Thiết đại nhân nói cho ta biết tin tức này, xem ra ta phải trở về Thường Ninh phủ một chuyến..”

Thiết Vô Tình nói: “Đừng quên ngươi bây giờ chính là người Lục Phiến Môn, nếu như đối phương náo quá phận, tổng bộ Lục Phiến Môn tại Tương Nam đạo cũng không ngồi nhìn.”

“Nhưng nếu như bọn chúng không quá mức phá hư quy củ, ta cũng không thể xuất thủ, dù sao sau lưng bọn chúng có thế lực làm Lục Phiến Môn cũng phải kiêng kị.”

Tô Tín gật gật đầu, hắn cũng hiểu ý của Thiết Vô Tình.

Tuy trên danh nghĩa Lục Phiến Môn giám sát tất cả thế lực tông môn võ lâm, thậm chí có thời điểm đồ tông diệt môn cũng không ít.

Nhưng chuyện gì cũng phải xem đối phương là ai, như nếu như đối phương là là thế lực nhị lưu tam lưu cũng bỏ đi, nhưng đối phương Tranh Kiếm Minh, Niên Bang là thế lực nhất lưu, Lục Phiến Môn không cẩn thận không được.

Nếu đối phương không làm quá phận mà Lục Phiến Môn lại ra tay, chỉ sợ đối phương sẽ không bỏ qua.

Thiết Vô Tình rời đi, Tô Tín cũng không sốt ruột đi tới Thường Ninh phủ, hắn tiến vào trong hệ thống.

Sau khi nhiệm vụ thành Thương Sơn kết thúc, Tô Tín hiện tại đã sở hữu 840 điểm giá trị phản phái, năm lần rút thưởng trung cấp và bảy lần rút thưởng sơ cấp.

Tô Tín suy nghĩ một phen, quyết định đổi ba lần rút thưởng trung cấp hối đoái thành giá trị phản phái, như vậy hắn có 1020 điểm giá trị phản phái.

Huyết Hà Thần Kiếm do ba bộ phận tạo thành, theo thứ tự là kiếm pháp, Huyết Hà thần chỉ, binh khí Huyết Hà thần kiếm tạo thành.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 230 - Võ Lâm Tương Nam Mềm Yếu (2)

Tô Tín lần trước tốn 1300 điểm giá trị phản phái hối đoái Huyết Hà Thần Kiếm, hiện tại chỉ cần tốn 700 điểm giá trị phản phái có thể hối đoái Huyết Hà thần chỉ, vừa vặn còn thừa lại 320 điểm giá trị phản phái lưu lại dùng hối đoái tiêu hao phẩm.

Bảy lần rút thưởng sơ cấp không cần dùng tới, chỉ còn lại hai lần rút thưởng trung cấp, Tô Tín nói: "Trực tiếp rút ra, bỏ ô trống!"

Màn hình lớn trong không gian hệ thống bắt đầu xoay tròn, lần thứ nhất rút thăm được một bình Dưỡng Khí Đan trung cấp, hệ thống đánh giá mới nhất tinh nửa mà thôi, đối với Tô Tín hiện tại mà nói không dùng được.

Rút thưởng lần thứ hai, bàn quay dừng lại ở ô tiêu hao phẩm, trên màn hình lớn xuất hiện một hoạn quan già áo bào đỏ.

"Chúc mừng kí chủ rút ra tiêu hoa phẩm sử dụng một lần, Triêu Thiên Nhất Côn, tương ứng nhân vật Mễ Thương Khung, đánh giá đẳng cấp công pháp tam tinh nửa."

Vẻ mặt Tô Tín cổ quái, không ngờ rút ra thái giám, thái giám chính là tồn tại khác loại trong tất cả tiểu thuyết võ hiệp.

Cao thủ trong hoàng cung mười thành có chín thành rưỡ là thái giám, Mễ Thương Khung chính là nhân vật trong Anh Hùng Thuyết Anh Hùng, là đệ nhất cao thủ nội cung, được hoàng đế tự mình ban tên Mễ Hữu Kiều, hắn kêt thành tập đoàn lợi ích với Phương Ứng Khán.

Nói Mễ Thương Khung khác loại là vì võ công cỏa hắn.

Võ công của thái giám trong tất cả tiểu thuyết võ hiệp đều thiên về hướng âm tà tàn nhẫn, chỉ có võ công như vậy mới phát huy ra tính cách vặn vẹo và thiếu thốn thân thể thái giám mà thôi..

Nhưng Mễ Thương Khung lại khác.

Hắn là đệ tử đích truyền của Trảm Kinh Đường tổng đường chủ Hoài Âm Trương Hầu, học được Phương Đao Sương Kiếm của Hoài Âm Trương Hầ và tổng kết thành ‘ Triêu Thiên Nhất Côn ’.

Luận bối phận, Mễ Thương Khung là đồng bối với Nguyên Thập Tam Hạn, Gia Cát Chính Ngã.

Biệt lão thái giám võ công âm tà ác độc nhưng Triêu Thiên Nhất Côn của Mễ Thương Khung khí thế kinh thiên, cương mãnh vô song.

Lần đầu ra tay liền đánh chết Thiên Cơ long đầu Trương Tam Phụ, uy chấn hắc bạch hai nhà, hắn dựa vào Triêu Thiên Nhất Côn khí thế kinh thiên.

Chỉ bằng vào đẳng cấp của Triêu Thiên Nhất Côn đạt tới tam tinh nửa, đã biết rõ uy lực của nó mạnh bao nhiêu.

Triêu Thiên Nhất Côn làm át chủ bài bảo vệ tính mạng đúng là không tồi, điểm không tốt duy nhất chính là vũ khí.

Trong nguyên tác Mễ Thương Khung sử dụng binh khí Triêu Thiên Nhất Côn, nhưng hiện tại người sử dụng là Tô Tín, muốn phát huy uy lực tới mức tận cùng, Tô Tín cần phải có một cây côn mới được.

Trong không gian hệ thống không thể bỏ đồ vật không thuộc hệ thống vào, Tô Tín cũng không có khả năng vì tiêu hao phẩm như vậy là chuẩn bị một cây côn.

Cho nên hắn có ý định thời điểm sử dụng Triêu Thiên Nhất Côn sẽ vào trong không gian hệ thống hối đoái một cây côn.

Cây côn bằng thép tinh đánh giá nửa tinh trong không gian chỉ cần 20 điểm giá

trị phản phái là có thể đổi.

Rời khỏi không gian hệ thống, Tô Tín xuyên qua rừng rậm Tương Nam và lên đường đi tới Thường Ninh phủ.

Cũng không biết có phải lần trước hắn giết chóc đã dọa đám đạo phủ rừng rậm Tương Nam sợ hãi run rẩy hay không, trên đường tới đây vô cùng yên ổn, ven đường không có gió thổi cỏ lay.

Đi ra khỏi rừng rậm Tương Nam, Tô Tín phát hiện có không ít võ giả đang đi lại trên đường.

Có một mình cỡi ngựa, có tốp năm tốp ba liên tục chạy tới hướng Đông Lâm phủ.

Tương Nam trừ Thường Ninh phủ đã từng là đô thành ra, diện tích Đông Lâm phủ còn lớn hơn Thường Ninh phủ gấp đôi, trước kia Đào Thiên mở võ quán tại Đông Lâm phủ.

Tô Tín tùy ý giữ một người và nói: "Tại sao trên đường có nhiều người đi tới Đông Lâm phủ thế? Tại Đông Lâm phủ xảy ra đại sự gì hay sao?"

Võ giả bị giữ lại chỉ có cảnh giới Hậu Thiên trung kỳ, mà Tô Tín tỏa ra uy áp Tiên Thiên không che giấu, thiếu chút nữa làm võ giả kia sợ hãi ngất đi.

Tên võ giả kia vội cung kính nói: "Tranh Kiếm Minh Địch Vân Phi Địch công tử ở tại Đông Lâm phủ quảng mời hào kiệt Tương Nam gia nhập dưới trướng hắn, hơn nữa lúc này trong Đông Lâm phủ còn có cường giả Nhân Bảng trẻ tuổi của Niên Bang, Nhữ Nam Thượng Quan thị, bọn họ đều nhận người tại đây, chúng ta đương nhiên phải đi tới gia nhập dưới trướng bọn họ."

Tô Tín cau mày nói: "Bọn chúng là võ giả Trung Nguyên, các ngươi an tâm đầu nhập bọn chúng?"

Tên võ giả kia cẩn thận nói: "Vị tiền bối này, lời nói không dễ nghe, võ giả tán tu chúng ta muốn gia nhập môn phái nhưng người ta trướng mắt, hiện tại thế lực võ

lâm như Tranh Kiếm Minh tới Tương Nam mời chào nhân thủ là hiếm thấy, huống hồ Địch Vân Phi Địch công tử người ta là cao thủ thứ năm mươi bảy trên Nhân Bảng a."

“Đi, ngươi đi đi.”

Tô Tín buông tên võ giả ra.

Hắn vẫn xem thường sức hấp dẫn của cường giả Nhân Bảng và đại phái Trung Nguyên với những tán tu này.

Căn cứ tư liệu của Thiết Vô Tình, những thế lực nhất lưu phái đệ tử tới Tương Nam tôi luyện, như vậy bọn họ sẽ ít trợ giúp.

Nếu không bên cạnh ngươi có Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư đi theo thiếp thân bảo hộ thì tôi luyện làm gì?

Có thể nói bọn họ chỉ có lẻ loi một mình đi vào Tương Nam, vài ngày qua chỉ bằng mượn thanh danh của mình tạo thành oanh động hấp dẫn nhiều võ giả Tương Nam tới đầu nhập, thanh danh có đôi khi cũng là một phần của thực lực.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 231 - Chuyện Qua Ba Lần, Không Nói Thì Giết (1)

Tô Tín chưa từng đi tới Đông Lâm phủ, nhưng hiện tại hào khí Đông Lâm phủ tuyệt đối không bình thường, số lượng võ giả không ít.

Trên đường cái võ giả Hậu Thiên cũng giống như thành Thương Sơn, tùy thời đều có thể gặp được, võ giả cảnh giới Tiên Thiên cũng không ít.

Tô Tín tìm một quán rượu và an vị, hắn quán chú nội lực vào nhĩ khiếu nghe ngóng võ giả nói chuyện, trong đó có một bàn võ giả làm Tô Tín chú ý.

Võ giả trong bàn này có một tên võ giả ba mươi mấy tuổi Hậu Thiên Đại viên mãn, sắc mặt hắn cao ngạo nghênh đón những võ giả khác lấy lòng, bộ dạng lâng lâng.

Trong đó một tên võ giả xấu xí, dáng người gầy yếu nịnh nọt: “Lưu sư huynh, nghe nói ngươi bây giờ đã gia nhập dưới trướng Tranh Kiếm Minh Địch Vân Phi Địch công tử, không

biết có thể dẫn tiến ta một phen, chúng ta cùng gia nhập dưới trướng Địch công tử.

Một tên võ giả có tướng mạo chất phác lên tiếng: “Đúng thế, Lưu sư huynh, dù gì chúng ta năm đó cũng xuất thân cùng võ quán, ngươi phát đạt cũng không thể quên người cũ ah.”

Lưu sư huynh ra vẻ khó xử nói: “Không phải vì huynh ta không dẫn tiến các ngươi, mà là các ngươi cũng biết, Địch công tử chính là thân đệ đệ của bang chủ Tranh Kiếm Minh Bích Nhãn Phi Long Địch Kinh Phi đại nhân ah?”

“Cho dù là ta cũng phí hết sức chín trâu mới được Địch công tử thưởng thức,

được hắn mời gia nâập dưới trướng. Thực lực các ngươi thật quá thấp, cho dù có ta tiến cử, chỉ sợ Địch công tử cũng không nhận các ngươi.

“Các ngươi cũng biết những ngày qua người chủ động gia nhập dưới trướng Địch công tử có bao nhiêu người không? Những nhân vật nổi danh trong khu vực Tương Nam có một nửa gia nhập dưới trướng Địch công tử a.”

“Thiên Vân Thương Lưu Bách Tuế, Âm Dương Quỷ Thủ Khổng Thu Nhân, Xích Âm Chưởng Đoạn Hành, tất cả đều là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy tại tất cả châu phủ Tương Nam.”

“Hơn nữa hai ngày trước Địch công tử tự mình mang người tới Ngũ Độc Sơn Trang một chuyến, cũng mời chào Bách Độc Đồng Tử và đồ tử đồ tôn của hắn.”

“Còn có thế lực đạo phỉ lớn nhất Tương Nam, đại đương gia Phi Vân trại Vụ Ẩn Phi Long Bàng Phi Vân, vừa nghe nói Địch công tử đến Tương Nam liền chủ đông giải tán sơn trại, mang theo thủ hạ tinh nhuệ gia hnapaj dưới trướng.”

“Chỉ có người thanh danh như vậy mới cần Địch công tử tự mình nghênh đón gia nhập dưới trướng, các ngươi nói dùng thực lực các ngươi có thể gia nhập dưới trướng Địch công tử hay không?”

Võ giả tướng mạo xấu xí và tên võ giả chất phác nhìn nhau không lên tiếng.

Thiên Vân Thương Lưu Bách tuế, Âm Dương Quỷ Thủ Khổng Thu Nhân, Xích Âm Chưởng Đoạn Hành đều là võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh tiếng tăm lừng lẫy trong khu vực Tương Nam, toàn bộ đả thông nhãn khiếu.

Mà Bách Độc Đồng Tử đả thông nhãn khiếu và nhĩ khiếu, tự xây dựng Ngũ Độc Sơn Trang, có hơn trăm thủ hạ đệ tử, võ công chỉ là phụ nhưng thân độc công có thể giết võ giả Thần Cung Cảnh, thập phần âm độc.

Mà Phi Vân trại chính là thế lực đạo phỉ lớn nhất Tương Nam, võ ỉa thủ hạ có sáu bảy Tiên Thiên, trại chủ Vụ Ẩn Giao Long Bàng Phi Vân chính là võ giả Linh Khiếu Cảnh đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là đột phá Thần cung, đạt tới Tiên Thiên

viên mãn.

Bọn họ chính là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy tại Tương Nam, so sánh với bọn họ thì những người nơi đây không coi vào đâu.

Lúc này Lưu sư huynh làm ra bộ dạng tươi cười, hắn nói: “Nhưng thủ hạ cường giả của Địch công tử rất nhiều nhưng võ giả Hậu Thiên cũng không ít, vi huynh có chút tình mọn với ĐỊch công tử, cũng có thể cố mà nói vài lời.

Nhìn bộ dạng của hắn như vậy, tên võ giả xấu xí lập tức hiểu ý của hắn, hắn đau lòng giao bình nhỏ cho Lưu sư huynh.

“Đây là lần trước ta áp tải thương đội cho Thiên Cơ Thần Đao môn, một quản sự của bọn họ khen thưởng cho ta, đây chính là đan dược hoàng cấp trung phẩm của bọn họ, chỉ có ba viên, ta chỉ ăn một viên, hai viên xem như tạ lễ cho Lưu sư huynh.”

Lưu sư huynh cười ha hả thu hồi bình đan dược, tên võ giả tướng mạo chất phác đau lòng nói: “Đây là đoản kiếm của Cửu Hoa Kiếm Tông cho đệ tử còn nhỏ sử dụng, tuy không phải binh khí nhập phẩm nhưng cũng là tinh phẩm.”

“Vi huynh vui lòng nhận lấy.

Lưu sư huynh tiếp nhận đoản kiếm, vẻ mặt đắc ý.

Hắn uống một chén rượu và sáng tên dáng người gầy yếu cuối cùng, đó là người trẻ tuổi vẫn không nói cái gì, cau mày nói:

“Phương sư đệ, như thế nào, chẳng lẽ ngươi “không muốn gia nhập dưới trướng Địch công tử sao?

Phương sư đệ xoắn xuýt nói ra: “Lưu sư huynh, không phải ta không muốn gia nhập dưới trướng Địch công tử nhưng nghe nói Địch công tử tới Tương Nam tranh đoạt thế lực với những người khác đều có lai lịch lớn.”

“Những tiểu nhân vật chúng ta tham gia vào trong đó có nguy hiểm gì hay không? Nếu như vậy ta còn không bằng trông coi võ quán thay sư phụ, an an ổn ổn cả ời này.

Lưu sư huynh hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt khinh thường nói: “Hừ! Tính cách đàn bà! Bởi vì cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, ngươi cả đời này trông coi phá võ quán của sư phụ lưu lại được cái gì chứ?”

“Huống hồ người tranh đoạt thế lực với Địch công tử đúng là có lai lịch lớn, ở trong đó có đệ tử dòng chính Nhữ Nam Thượng Quan thế gia, còn có đệ tử đàn chủ Hạ đàn Niên Bang Bất Nhị Đao Kim Khả Tín, tên là Tiêu Ma Vân.”

“Những người này có thể so sánh với Địch công tử hay sao? Địch công tử chính là thân đệ đệ của Tranh Kiếm Minh chi chủ ‘ Bích Nhãn Phi Long ’ Địch Kinh Phi, thậm chí tương lai có thể tiếp quản Tranh Kiếm Minh.”

“Nếu các ngươi gia nhập dưới trướng của hắn, đợi đến lúc Địch công tử đánh bại đám người Tiêu Ma Vân, hắn không đặt chút cơ nghiệp Tương Nam vào trong mắt, những thế lực Tương Nam hắn lưu cho ai chưởng quản? Đương nhiên là những người gia nhập dưới trướng hắn chứ ai?”

“Huống hồ chúng ta biểu hiện tốt, nói không chừng còn có thể đi theo Địch công tử tiến về Tranh Kiếm Minh, võ lâm Trung Nguyên còn phồn hoa hơn Tương Nam Nam Man tiểu địa nhiều, tương lai vô hạn ah.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 232 - Chuyện Qua Ba Lần, Không Nói Thì Giết (2)

Lưu sư huynh cổ động cho nên biểu hiện trên mặt Phương sư đệ đang dao động.

Trên mặt Lưu sư huynh đang tươi cười vì thực hiện được.

“Phương sư đệ, ta nhớ sư phụ lúc trước giao võ quán cho ngươi ah? Lão nhân gia có một bộ giáp mềm phòng đao kiếm, có lẽ cũng nằm trong tay ngươi ah?”

“Phương sư đệ, ngươi giao giáp mềm cho ta, ta khẳng định sẽ nói tốt vài câu cho ngươi với Địch công tử, ngươi có thể gia nhập dưới trướng.”

Vào lúc Phương sư đệ muốn đáp ứng lại có giọng nói nhàn nhạt vang lên.

“Địch Vân Phi bây giờ đang ở ở đâu?”

Lưu sư huynh quay đầu lại phẫn nộ quát: “Lớn mật! Tên của Địch công tử là ngươi có thể gọi bậy sao?”

Nhưng hắn vừa mới quay đầu lại liền đổ mồ hôi lạnh như mưa.

Đó là một người trẻ tuổi chừng hai mươi đang nhìn hắn, áo đen cầm kiếm, ánh mắt đạm mạc giống như không đặt hắn vào trong mắt.

Nếu như tình huống bình thường, đụng phải tiểu bối giang hồ còn trẻ như thế dám xem thường mình thì Lưu sư huynh đã sớm tức giận.

Nhưng người trẻ tuổi này chính là tiểu bối hay sao? Trên người hắn tỏa ra khí thế của Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, hơn nữa trong đó còn ẩn chứa máu tươi đậm đặc, có trời mới biết hắn đã giết bao nhiêu người mới có thể tạo thành huyết khí

mạnh như vậy.

Thời điểm trong rừng rậm Tương Nam, Tô Tín đồ sát đạo phỉ bảy đại trại, khí tức của hắn không phải tiểu bang chủ Thường Ninh phủ ngày xưa có thể so sánh.

Tại thành Thương Sơn, Tô Tín bởi vì muốn sắm vai ‘ Mạnh Thanh Trạch ’ thật tốt cho nên làm người luôn lưu lại một đường, ngay cả thực lực và sát khí bản thân cũng che giấu.

Hiện tại đã khôi phục thân phận thì không cần phải làm thế, dù sao hắn là người chơi qua Hắc bảng treo thưởng tru sát, khí huyết sát nồng đậm thì có gì khì quái?

Nhưng Lưu sư huynh đứng mũi chịu sào lại bị khí huyết sát dọa tiểu ra quần..

Người trẻ tuổi chừng hai mươi trước mặt có khí huyết sát mạnh đáng sợ như vậy, thậm chí không kém đám người Địch Vân Phi chút nào, rốt cuộc là ai? Cũng không có nghe nói qua còn có đệ tử đại phái tới Tương Nam tôi luyện ah.

Nhìn thấy Lưu sư huynh bị dọa sợ ngây người, Tô Tín không khỏi cau mày nói:

“Ta hỏi ngươi Địch Vân Phi hiện tại đang ở nơi nào?”

Đám võ giả quán rượu trốn qua một bên, giữ im lặng nhìn xem tất cả.

Việc không liên quan đến mình thì tránh ra, huống hồ còn trẻ như thế đã là võ giả Tiên Thiên, hơn nữa còn dám gọi thẳng tên Địch Vân Phi cũng nói rõ lai giả bất thiện.

Bọn họ hứng thú nhất với loại chuyện bát quái này, cho nên mọi người biểu hiện tránh ra xa xa nhưng vụng trộm chú ý động tĩnh của Tô Tín.

Lưu sư huynh cắn chặt hàm răng, hắn cố nặn ra nụ cười và nói: “Vị công tử này, ta chỉ là thủ hạ Địch công tử mới thu mà thôi, ta làm sao biết hắn ở nơi nào.”

Khí thế Tô Tín ép hỏi đè ép Lưu sư huynh nhưng hắn không phải xương cứng, mà là hắn không dám nói.

Lúc trước hắn gia nhập dưới trướng Địch Vân Phi, hắn cao điệu và hung hăng càn quấy khắp Đông Lâm phủ cho nên tất cả võ giả dều biết hắn.

Hiện tại có người một ép hỏi thì hắn liền tung chủ tử của mình ra, loại chuyện này truyền đi hắn có thể sống tốt hay sao?

Cho nên Lưu sư huynh không phải không nói, mà là không dám nói mà thôi.

Tô Tín rút Du Long Kiếm ra khỏi vỏ, hàn mang lóe lên, không có mấy người nhìn ra động tác xuất kiếm của hắn, một ngón tay của Lưu sư huynh bị cắt đứt.

Lưu sư huynh kêu đau một tiếng, tay trái máu tươi đầm đìa, vẻ mặt hoảng sợ.

Hắn không sợ đùa nghịch thủ đoạn quấn nhau với Tô, chỉ sợ chính là nhân vật một lời không hợp liền động thủ, quả thực không có nửa phần đạo lý đáng nói.

Tô Tín thản nhiên nói: “Có câu nói chuyện qua ba lần, ta hỏi ngươi hai lần, hiện tại ta hỏi lần thứ ba, Địch Vân Phi bây giờ đang ở đâu?”

So sánh với hai câu trước, ngữ khí câu thứ ba của Tô Tín thập phần bình tĩnh, không có nửa phần chấn động, cũng không có khí huyết sát.

Nhưng chính bởi vì như thế hiện tại Tô Tín mới làm Lưu sư huynh sợ hãi.

Chuyện qua ba lần, Tô Tín không có nói qua ba lần sẽ như thế nào nhưng Lưu sư huynh có thể khẳng định, nếu lần thứ ba mình không trả lời, kiếm của người này lần tiếp theo không có khả năng cắt ngón tay của hắn nữa.

Hiện tại chết và có khả năng sau này phải chết, Lưu sư huynh sẽ lựa chọn cái

sau.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 233 - Ngươi Nói Hết Chưa? (1)

Bởi vì cái gọi là kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, Lưu sư huynh tin tưởng mình không nói thì đối phương nhất định sẽ giết mình.

Cho nên Lưu sư huynh lập tức nói: “Địch công tử hiện tại không ở Đông Lâm phủ, hắn mang người đi Nam Ninh phủ mời chào người đại gia tộc Trần gia, Trần gia có mấy tên võ giả Tiên Thiên cho nên Địch công tử tự mình ra tay.”

“Ah? Đám người Tiêu Ma Vân đâu rồi?”

Lưu sư huynh vội vàng nói: “Lần trước đám người Tiêu Ma Vân xung đột với Địch công tử, tuy Địch công tử không có tự mình ra tay nhưng thủ hạ dưới trướng đối kháng một hồi, Tiêu Ma Vân mời thủ hạ bị Vụ Ẩn Giao Long lấy một địch ba, đánh bại dễ dàng.”

“Tiêu Ma Vân mất mặt cho nên rời khỏi Đông Lâm phủ, chuẩn bị đi địa phương khác lại mời chào cường giả đối phó Bàng Phi Vân.”

“Mà vị công tử Nhữ Nam Thượng Quan thị bởi vì tới Tương Nam muộn, cho nên không tham gia vào tranh đấu của bọn họ, hắn cũng ra ngoài mời chào thủ hạ a.”

“Không có trong ng Lâm phủ?”

Tô Tín nói thầm một tiếng, hỏi: “Ngươi có biết Thường Ninh phủ Phi Ưng Bang hiện tại như thế nào không?”

Lưu sư huynh kinh ngạc nói: “Chính là đám tiểu bang phái không biết sống

chết dám can đảm cự tuyệt Địch công tử mời chào sao?”

“Ta nghe Địch công tử đã từng nói qua, nếu không phải trong tay bọn chúng nắm giữ con đường giao dịch với đám Nam Man, mà những dị tộc Nam Man trừ tín vật ra sẽ không nhận người, bằng không tiểu bang phái như vậy đã sớm bị san bằng.”

“Hiện tại Địch công tử cũng không có nhiều kiên nhẫn kéo dài thời gian với bọn chúng, hắn cho Phi Ưng Bang một cơ hội cuối cùng.”

“Chờ lần này hắn đi Nam Ninh phủ mời chào người Trần gia sẽ lại đi Thường Ninh phủ một chuyến, nếu như đối phương không biết điều, Địch công tử thà rằng không muốn tiền lời của Nam Man cũng muốn xóa bỏ nó.”

Thiết Vô Tình đã từng nói qua, đám người Địch Vân Phi đúng là đi vào Tương Nam, đó là do Tô Tín nâng giá hàng hóa đặc sản Nam Man quá cao cho nên đám người Địch Vân Phi chú ý.

Chuyện này cũng chỉ là lời dẫn mà thôi, mặc dù hàng năm nâng giá đặc sản Nam Man lời rất nhiều nhưng còn không có bị các thế lực như Tranh Kiếm Minh đặt vào trong mắt, mục tiêu chủ yếu của bọn họ là tôi luyện đệ tử mà thôi.

Cho nên đám người Địch Vân Phi đi vào Tương Nam chi địa mời chào nhân thủ và tranh đấu lẫn nhau, đánh tới cuối cùng nói không chừng thủ hạ của bọn họ đều chết hết, nhưng bản thân bọn họ nhất định sẽ không có việc gì, cao nhất xem như thua một hồi mà thôi.

Cả Tương Nam chi địa cũng chỉ là bàn cờ bọn họ tôi luyện đệ tử mà thôi.

Tiền lời Thường Ninh phủ đối với Địch Vân Phi mà nói là thứ có cũng được không có cũng không sao, hắn càng để ý chính là thái độ của Phi Ưng Bang.

Nếu như đối phương thật nhiều lần cự tuyệt hắn mời chào, không thể nghi ngờ là đang khiêu chiến uy nghiêm của hắn, Địch Vân Phi tuyệt đối không đồng ý nhìn Phi Ưng Bang tiếp tục tồn tại.

Võ giả chung quanh nghe Tô Tín hỏi ba chữ Phi Ưng Bang, lại liên tưởng tới cách ăn mặc của hắn liền nghĩ đến cái gì đó.

Nhân Bảng tháng trước có thay đổi mới, mọi người chú ý tới chính là bài danh trên Nhân Bảng biến hóa xem ai tiến vào bảng.

Đối với Tô Tín là người tiến vào Nhân Bảng một năm nhưng vẫn là kế cuối cũng làm bọn họ quên đi.

Cũng cũng chỉ có mấy tháng khi Tô Tín mới vừa tiến vào Nhân Bảng còn làm mọi người ngạc nhiên vì có võ giả Hậu Thiên leo lên Nhân Bảng.

Hiện tại đã một năm không có tin tức của Tô Tín, chiến tích và bài danh của hắn không có biến hóa..

Có ít người thậm chí cho rằng Tô Tín đã sớm chết dưới Hắc bảng treo giải thưởng.

Đợi đến lúc Lục Phiến Môn tìm được thi thể Tô Tín và xác nhận tin hắn đã chết, hắn cũng bị đá ra khỏi Nhân Bảng.

Nhưng võ giả Tương Nam khác với võ giả Trung Nguyên, dù sao mười mấy năm qua thế lực võ lâm Tương Nam tàn lụi quá lợi hại, những đệ tử Tương Nam lại không dám đi Trung Nguyên lưu lạc, hơn mười năm qua võ giả Tương Nam không có một ai leo lên Nhân Bảng.

Tuy Tô Tín không phải xuất thân đại phái Tương nhưng dù sao hắn cũng là người Tương Nam, cho nên Tô Tín vừa bước vào Nhân Bảng cũng làm rất nhiều võ giả Tương Nam chú ý, thậm chí đến bây giờ vẫn có người nhớ rõ hắn.

Áo đen và cầm kiếm, là binh khí hoàng cấp mang theo tấn suất kỳ dị, còn có trẻ tuổi, khoái kiếm kinh người, hơn nữa hắn mới vừa hỏi Phi Ưng Bang cũng làm cho mọi người nơi đây biết hắn là Tô Tín!

Vừa nghĩ như vậy hắn thở ra, hơn nữa đám người trong quán rượu cũng nghe được.

Mọi người hơi đánh giá cẩn thận, người này có chín thành chín giống Tô Tín trên Nhân Bảng.

Về phần vấn đề thực lực càng đơn giản, một năm trước Tô Tín là có thể đánh chết Phương Đông Đình cảnh giới Tiên Thiên, hiện tại hắn trở thành võ giả Tiên Thiên có cái gì kỳ quái sao?

Nơi này có hai người thực lực mạnh nhất là cảnh giới Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, bọn họ còn chưa từng thử đột phá Linh Khiếu Cảnh, cũng không biết thời gian một năm đả thông bốn khiếu có ý nghĩa gì, loại tốc độ này cho dù là những đệ tử đích truyền của đại phái võ lâm Trung Nguyên cũng ít người làm được.

Lưu sư huynh nghe được người trước mặt là Tô Tín, hắn lập tức thở ra một hơi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 234 - Ngươi Nói Hết Chưa? (2)

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0 7 0 4 7 3 0 5 8 8

Đương nhiên hắn có nghe qua đại danh của Tô Tín, Tương Nam chi địa hơn mười năm qua chỉ có Tô Tín đứng hàng Nhân Bảng.

Lưu sư huynh sợ Tô Tín là đệ tử xuất thân đại phái võ lâm Trung Nguyên, như vậy cho dù Tô Tín giết hắn cũng là chết vô ích.

Vừa rồi hắn nói với Phương sư đệ cầu phú quý trong nguy hiểm, lời này không phải hắn lừa dối Phương sư đệ.

Hắn cũng lăn lộn giang hồ vài chục năm cho nên càng lão luyện, với ánh mắt hắn cugnx nhìn ra, trận phân tranh tại Tương Nam chỉ là trò chơi do các đại phái Trung Nguyên bài bố mà thôi, mục đích chỉ vì tôi luyện đám người Địch Vân Phi.

Chờ bọn họ tranh đấu tới cuối cùng nhất định phải phân ra thắng bại, mà sự thất bại ấy chẳng qua là mất mặt, cuối cùng xám xịt trở lại Trung Nguyên sau đó bị tông môn răn dạy nghiêm khắc mà thôi.

Nhưng hắn mời chào nhân thủ tại Tương càng thê thảm, nói không chừng thật sự đồ sát không còn.

Đối với đám người Địch Vân Phi mà nói, những võ giả Tương Nam chỉ là công cụ mà thôi, nếu như mình thất bại khó tránh sẽ bị sư môn trừng phạt, ai còn quản các ngươi chết sống?

Đám võ giả như Lưu sư huynh đi tìm nơi nương tựa Địch Vân Phi cũng nhìn ra điểm này, nhưng bọn họ đang đánh bạc.

Nếu đánh bạc thắng, chính mình đi theo chủ tử thắng được trận tranh đấu này, kết quả xấu nhất là ở lại tiếp nhận thế lực

của Địch Vân Phi lưu lại Tương Nam, tiếp tục xưng vương xưng bá tại bản địa.

Nếu tốt nhất có thể theo Địch Vân Phi gia nhập Tranh Kiếm Minh, từ nay về sau tiền đồ vô lượng.

Lần trước thủ hạ Vụ Ẩn Giao Long Bàng Phi Vân của Địch Vân Phi lấy một địch ba thủ hạ cảnh giới Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh của Tiêu Ma Vân, hắn ra tay không chút lưu tình, trực tiếp giết một người phế hai người.

Những người chết cũng chết, phế cũng phế, Tiêu Ma Vân không có chút tâm tư báo thù cho bọn họ.

Trước mặt người xuất thân đại phái Trung Nguyên như Địch Vân Phi, Lưu sư huynh hôm nay chết dưới kiếm của Tô Tín cũng tính là hắn không may.

May mắn đối phương chính là Tô Tín bang chủ Phi Ưng Bang cho nên mới dễ nói chuyện.

Bang chủ tiểu bang phái, cho dù đối phương leo lên Nhân Bảng cũng không cách nào so sánh với thân phận của Địch Vân Phi.

Lưu sư huynh nói lời thấm thía: “Tô bang chủ, Địch công tử hiện tại không ở Đông Lâm phủ, ngươi tìm hắn cũng vô dụng, không bằng ngươi trước thả ta, sau đó đi Thường Ninh phủ chờ hắn như thế nào?”

“Hơn nữa hiện tại Phi Ưng Bang gian ngoan mất linh, lại dám không cho Địch công tử mặt mũi, vừa vặn ngươi bây giờ trở lại, nếu như ngươi có thể thuyết phục Phi Ưng Bang gia nhập dưới trướng Địch công tử, lại giao tín vật giao dịch đặc sản Nam Man cho Địch công tử, ta cam đoan ngươi có chỗ cắm dùi dưới trướng Địch công tử.

Lưu sư huynh nói như vậy kỳ thật đang tính toán nhỏ nhặt.

Đừng nhìn hắn nói khoác mình có vài phần tình mọn với Địch Vân Phi, thậm

chí có thể nói mấy câu, nhưng kỳ thật hắn không gặp mặt Địch Vân Phi mấy lần.

Có thể gia nhập dưới trướng Địch Vân Phi cũng không phải do Địch Vân Phi tự mình đồng ý, mà là Địch Vân Phi muốn thu một đám võ giả Hậu Thiên, chỉ cần thực lực không phải quá kém cũng có thể gia nhập.

Hơn nữa phụ trách chiêu thu thủ hạ là võ giả Tiên Thiên có quen biết với Lưu sư huynh, cho nên hắn lúc này mới thuận lợi gia nhập dưới trướng Địch Vân Phi, nhưng trên thực tế thân phận là tiểu lâu la không lên nổi mặt bàn.

Nhưng Tô Tín trước mặt lại cho Lưu sư huynh nhìn ra cơ hội lập công.

Tô Tín là bang chủ trước của Phi Ưng Bang, hắn khẳng định có lực ảnh hưởng rất lớn với Phi Ưng Bang, chỉ cần hắn mở miệng, Phi Ưng Bang nhất định có thể thần phục Địch Vân Phi.

Hơn nữa bản thân Tô Tín có thực lực Linh Khiếu Cảnh, phải biết rằng thủ hạ Địch Vân Phi hiện tại chỉ có năm sáu võ giả Linh Khiếu Cảnh mà thôi.

Huống hồ Tô Tín còn đứng hàng Nhân Bảng, một võ giả Nhân Bảng đầu nhập vào thế lực Địch Vân Phi, uy thế của Địch Vân Phi chắc chắn phóng đại.

Đến lúc đó hắn thúc đẩy tất cả những chuyện này sẽ được trọng thưởng.

Nhưng ai biết Tô Tín lúc này không có nửa điểm thái độ, hắn nói: “Ngươi nói xong chưa?”

Lưu sư huynh sững sờ: “Nói… Nói xong rồi.”

Tô Tín gật gật đầu, ngữ khí lạnh nhạt nói: “Ngươi nói xong cũng tốt, hiện tại tới ta nói. Ta rất chán ghét người tự là thông minh, ta hỏi ngươi cái gì, ngươi đáp cái gì. Nhớ kỹ một câu, kẻ yếu không nên ý đồ phỏng đoán ý nghĩ của cường giả.”

Trong nội tâm Lưu sư huynh sinh ra cảm giác tim đập nhanh, nhưng không chờ hắn cái gì, chỉ thấy một đạo hào quang màu trắng xuất hiện và đầu hắn đã bay lên trời, vừa vặn rơi xuống mặt bàn.

Ba tên võ giả Hậu Thiên bên cạnh Lưu sư huynh sợ hãi ngây người, đặc biệt là Phương sư đệ, hắn tu luyện tới Hậu Thiên trung kỳ nhưng chưa giết qua người nào nên hét lớn.

Vừa rồi Lưu sư huynh còn nói cái gì cầu phú quý trong nguy hiểm, hiện tại xem ra quả nhiên đủ hiểm, hắn còn không có hưởng thụ qua phú quý đã bị người ta chém giết.

Sư phụ nói đúng, giang hồ hiểm ác, bản thân mình nên thành thập trông coi võ quán sư phụ lưu lại sống cả đời đi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 235 - Âm Dương Quỷ Thủ Khổng Thu Nhân (1)

Tô Tín một lời không hợp liền trảm Lưu sư huynh, hành động như thế dọa đám người trong quán rượu kêu to.

So sánh với cường giả Nhân Bảng Tô Tín trước mặt, Lưu sư huynh chỉ là tiểu nhân vật bất nhập lưu mà thôi.

Nhưng vấn đề là hắn hiện tại nói thế nào cũng là người của Địch Vân Phi Địch công tử, Tô Tín cứ giết hắn như vậy, hắn làm sao bàn giao với Địch công tử chứ?

Tô Tín vung máu tươi trên kiếm, trong nội tâm không có chút sợ hãi nào.

Địch Vân Phi muốn thu Tô Tín dưới trướng, nói đùa gì vậy?

Những đệ tử đại phái này xem võ giả Tương Nam như quân cờ, dùng để tôi luyện chính mình, nhưng thật đáng buồn là võ

giả Tương Nam đoán được nhưng vẫn chạy theo như vịt.

Nhưng Tô Tín khác với bọn chúng, cho dù hắn nhỏ yếu nhưng hắn không bao giờ cho rằng mình chính là quân cờ, hắn chỉ biết làm người đánh cờ mà thôi.

Tô Tín muốn cứu Phi Ưng Bang nhưng sẽ không ở lại Thường Ninh phủ chờ Địch Vân Phi tới.

Hắn muốn hóa bị động làm chủ động, Đông Lâm phủ không phải là đại bản doanh tạm thời của Địch Vân Phi hay sao? Vậy thì tốt, chính mình náo long trời lỡ đất, nhìn xem Địch Vân Phi có tâm tình đi hợp nhất Phi Ưng Bang hay không!

Vào lúc này bên ngoài có tiếng động huyên náo to lớn vang lên, hơn mười tên võ giả đẩy đám người đi tới.

Trong hơn mười người này có một tên võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, võ giả còn lại đều là cảnh giới Hậu Thiên.

Tên võ giả Tiên Thiên tướng mạo xấu xí, mắt lé miệng méo, kỳ lạ nhất chính là đôi tay vô cùng tối tăm, phía trên mơ hồ có mùi hôi thối.

Nhìn thấy người này tiến vào, võ giả trong quán rượu không dám lên tiếng, vị này không phải là nhân vật dễ sống chung.

Địch Vân Phi mời chào mười mấy võ giả Tiên Thiên trong Tương Nam, trong đó chỉ có năm sáu người là Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh mà thôi.

Âm Dương Quỷ Thủ Khổng Thu Nhân là một trong số đó.

Âm Dương Quỷ Thủ Khổng Thu Nhân có danh khí không nhỏ tại Tương Nam nhưng phần lớn là tiếng xấu.

Tên này trong tên có chữ Nhân nhưng hành vi của hắn không dính chut nào với chữ Nhân.

Khổng Thu Nhân xuất thân tán tu, ngày bình thường lấn thiện sợ ác, làm người âm hiểm xảo trá.

Hắn đã từng vô tình đắc tội đệ tử Ly Hỏa giáo, hắn chạy xa ngàn dặm tránh đuổi giết nhưng suýt chút nữa bị Ly Hỏa giáo chém giết tại chỗ, thời điểm hắn trọng thương được một tiểu thế gia Lưu gia tại Tương Nam cứu một mạng.

Không nghĩ tới chờ hắn chữa khỏi thương thế liền biết Lưu gia tổ truyền một quả linh dược trăm năm Chu Quả, hắn ám toán ân nhân, diệt cả nhà Lưu gia, đoạt được Chu Quả.

Dựa vào Chu Quả cho nên Khổng Thu Nhân mới thuận lợi đột phá tới Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh.

Danh hào Âm Dương Quỷ Thủ cũng không chỉ riêng võ công của hắn, còn nói rõ hắn ra tay ngoan độc, không để ý sẽ bị ‘ Quỷ Thủ ’ của hắn tiễn đưa đi âm phủ.

Tiến vào trong tửu lâu, Khổng Thu Nhân nhìn thấy Lưu sư huynh bị Tô Tín chém bay đầu, sắc mặt hắn lập tức lạnh lẽo.

Lúc đầu hắn nghe nói nơi này có người nháo sự, Địch Vân Phi trước khi đi bảo hắn trông coi Đông Lâm phủ, cho nên vừa nghe tin tức này, Khổng Thu Nhân lập tức mang người chạy tới.

Hắn có danh hiệu ‘ Âm Dương Quỷ Thủ ’, trong thời gian hắn quản lý Đông Lâm phủ không người nào dưới trướng Tiêu Ma Vân có thể đi vào Đông Lâm phủ, không ai dám nháo sự vào lúc này, không nghĩ tới hôm nay lại có gia hỏa muốn chết.

Chỉ có điều Khổng Thu Nhân không có ngờ tới vừa vào quán rượu đã thấy Lưu sư huynh bị chém giết.

Một tiểu võ giả Hậu Thiên giết cũng giết, nhưng đây là người của Địch công tử, hắn bị người ta giết phải đòi câu trả lời, bằng không chẳng phải mình vô dụng?

Khổng Thu Nhân ngữ khí âm lãnh nói: “Vị bằng hữu kia, ngươi biết người ngươi giết là ai hay không? Hắn là thủ hạ của Địch công tử, giết hắn, ngươi phải cho ta câu trả lời.

Tô Tín thản nhiên nói: “Ah? Ngươi muốn câu trả lời thế nào?”

Đối phương cũng là võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, cho nên Khổng Thu Nhân cũng không có vừa gặp mặt liền xông lên tấn công, nói: “Giết người của Địch công tử, có sai phải phạt, ngươi theo ta đi một chuyến, chờ Địch công tử trở lại sẽ xử lý.”

Nghe được Khổng Thu Nhân nói như vậy, Tô Tín lập cười lớn, tiếng cười rất càn rỡ.

Khổng Thu Nhân cau mày nói: “Ngươi có ý gì? Ta nói rất buồn cười sao?”

Tô Tín lắc đầu: “Buồn cười không phải lời ngươi nói, mà là bản thân ngươi, xin hỏi, ngươi tính là thứ gì cũng xứng phạt ta? Địch Vân Phi có tư cách xử trí ta sao?”

Sắc mặt Khổng Thu Nhân lập tức biến đổi, phẫn nộ quát: “Làm càn! Không chẳng cần biết ngươi là ai, hôm nay ngươi dám coi rẻ Địch công tử như vậy, hôm nay ngươi đừng mong ra khỏi Đông Lâm phủ!”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 236 - Âm Dương Quỷ Thủ Khổng Thu Nhân (2)

Nơi này có nhiều người đang nhìn như thế, đối phương cũng dám nói ra lời cuồng ngôn như vậy, nếu mình không tỏ thái độ, về sau hắn làm sao lăn lộn dưới trướng Địch công tử?

Tuy Khổng Thu Nhân âm hiểm ác độc nhưng hắn là người biết suy nghĩ.

Hắn có thanh danh thối trong Tương Nam chi địa, võ giả Hậu Thiên gặp hắn đều trốn, võ giả Tiên Thiên cùng giai chán ghét không làm bạn với hắn.

Nếu hắn lẻ loi một mình lưu lạc Trung Nguyên, hắn không có chỗ dựa nào cả, còn không bằng ở lại Tương Nam.

Huống hồ tại Trung Nguyên là nơi cường giả xuất hiện lớp lớp, với tính cách của hắn, nếu không cẩn thận làm ra chuyện người người oán hận, nói không chừng lúc nào đó hắn sẽ gặp được thiếu hiệp hành hiệp trượng nghĩa nào đó cho một kiếm tiễn lên đường.

Cho nên hắn nhất định phải ôm đùi Địch Vân Phi, hi vọng Địch Vân Phi tranh đấu thắng đám người Tiêu Ma La, sau đó bản thân hắn cũng thuận tiện gia nhập Tranh Kiếm Minh.

Cho nên trong những võ giả Tiên Thiên dựa vào Địch Vân Phi, thái độ của hắn ân cần nhất, nịnh bợ cũng nhiều nhất.

Khổng Thu Nhân hét lên đầy phẫn nộ, thân thể lao tới và vỗ một chưởng vào người Tô Tín.

Hắn tu luyện chính là công pháp cực kỳ độc ác, dùng tử thi luyện công, tinh luyện độc tố trong hủ thi vào trong đôi tay của mình, tương đương với một môn độc công khủng bố.

Hơn nữa khác với độc công chính diện, mặc dù công pháp của hắn có độc từ hủ thi, đồng thời cũng có thể ăn mòn chân khí của đối phương, đối thủ của hắn càng đánh càng yếu, cuối cùng chết dưới ‘ Quỷ Thủ ’.

Chân khí màu đen xuất hiện trên một chưởng của Khổng Thu Nhân, mang theo gió tanh gào thét, mùi tanh tưởi giống như một hủ thi người trưởng thành nổ tung, mùi vị thập phần buồn nôn.

Tô Tín điểm ra một chỉ như sương lạnh hàng lâm, không khí bốn phía đông cứng lại, chân khí màu đen cũng ngưng tụ trên không trung.

Chỉ kình từ Kinh Thần chỉ của Tô Tín bộc phát, chân khí màu đen nát bấy và rơi lả tả trên mặt đất chung quanh, mặt đất cũng bị ăn mòn..

Khổng Thu Nhân cũng bị Kinh Thần chỉ của Tô Tín đẩy lui, song chưởng chấn động, vậy mà cảm giác hai tay của mình đông cứng.

Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, Tô Tín đã sử dụng nhiều lần tại thành Thương Sơn, hiện tại dùng liên tục cũng không sợ bị người ta nhìn ra cái gì.

Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ có quá nhiều biến hóa, xuân, hạ, thu, đông, hai mươi bốn kiểu thời tiết biến hóa, Tô Tín chỉ dùng hai ba loại tại thành Thương Sơn mà thôi, hiện tại hơi chuyển hóa thành chiêu thức khác, nếu người không nghiên cứu cẩn thận sẽ không nhìn ra..

Nếu đám người Mạc Thiên Lan từng giao thủ với Tô Tín có mặt tại nơi này thì bọn họ chắc chắn sẽ nhìn ra.

Dù sao những người này đều bị Tô Tín trọng thương hoặc phế sạch, bọn họ có ấn tượng sâu sắc với chỉ pháp của hắn.

Đáng tiếc đám người Mạc Thiên Lan đừng nói dưỡng thương, cho dù thương

thế khỏi hẳn, Thương Lan cốc Mạc gia các tông môn vì ngăn ngừa bọn họ sinh ra xung đột với đám người Địch Vân Phi cũng sẽ làm rùa đen rút đầu, không cho đệ tử đi ra ngoài.

Khổng Thu Nhân hừ lạnh một tiếng: "Thực lực cũng không phải yếu, khó trách không đặt Địch công tử vào trong mắt."

"Đáng tiếc ngươi cuối cùng là tự cao tự đại mà thôi, Địch công tử cường đại không phải ngươi có thể tưởng tượng, ngươi cũng không có tư cách giao thủ với Địch công tử, hôm nay ta thu thập ngươi chờ Địch công tử xử lý!"

Song chưởng của Khổng Thu Nhân tràn ngập hủ thi độc màu đen, trong nháy mắt chưởng ấn bay đầy trời, song chưởng tấn công sinh ra tiếng ma quỷ gào góc thảm thiết.

Võ giả trong quán rượu kinh hô thành tiếng: "Khổng Thu Nhân đã sử dụng Hóa Cốt Quỷ Thủ Ấn rồi, Tô Tín lại có thể bức hắn tới mức này."

Môn công pháp của Khổng Thu Nhân giống như Luyện Thiết Thủ của Niếp Phương, nó lại thuộc về con đường tà đạo.

Luyện Thiết Thủ dùng chính chân khí của mình thôi phát, dung kim luyện thiết, là công pháp chính tông.

Môn võ công của Khổng Thu Nhân cần dùng hủ thi luyện công, thời điểm ra tay sẽ tiêu hao hủ thi độc trên đôi tay hắn.

Nói như vậy đụng phải võ giả bình thường, Khổng Thu Nhân chỉ cần dùng một ít hủ thi độc là đủ, nếu như tiêu hao quá lớn sẽ ảnh hưởng tới tiến cảnh tu luyện môn võ công này.

Hiện tại hắn sử dụng chiêu Hóa Cốt Quỷ Thủ Ấn chính là sát chiêu, trong nháy mắt bộc phát toàn bộ hủ thi độc trên tay, lực lượng cực kỳ cường đại.

Thậm chí sau khi sử dụng xong, qua vài ngày sau hắn cũng không thể sử dụng hủ thi độc, cho nên Khổng Thu Nhân trừ lúc liều mạng sẽ không dùng chiêu này.

Đương nhiên uy lực chiêu nảy rất lớn, Khổng Thu Nhân đã từng dùng chiêu này đuổi giết võ giả cùng giai, cũng đánh đối thủ chỉ còn xương trắng.

Hiện tại Khổng Thu Nhân chỉ giao thủ với Tô Tín vài chiêu đã sử dụng tới át chủ bài, có thể nghĩ Tô Tín tạo áp lực lên Khổng Thu Nhân lớn đến bao nhiêu.

Kỳ thật Khổng Thu Nhân làm như vậy cũng vì bảo hiểm àm thôi.

Hắn cũng không biết thân phận chân thật của Tô Tín, nhìn hắn còn trẻ như vậy đã là võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, hoặc hắn xuất thân đại phái võ lâm, từ nhỏ danh sư chỉ điểm, đan dược cung cấp đầy đủ, cho dù cảnh giới không thấp nhưng kinh nghiệm chiến đấu không tốt lắm.

Nhưng hiển nhiên Tô Tín cũng không phải loại võ giả này, từ khi giao thủ lâm trận tới giờ, Tô Tín nắm thời cơ ra tay và lực đạo mạnh yếu tinh chuẩn cũng nói rõ hắn là ngời thân kinh bách chiến.

Nếu như vậy Khổng Thu Nhân không thể không cẩn thận, hắn sử dụng toàn lực mới mới tốt.

Cho dù sau khi sử dụng Hóa Cốt Quỷ Thủ Ấn, qua vài ngày sau võ công bị phế sạch nhưng nơi này là Đông Lâm phủ, hắn là thủ hạ Địch Vân Phi cho nên không cần lo lắng có người gây phiền toái cho mình.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 237 - Tư Liệu Địch Vân Phi (1)

Chuyện Tô Tín giết chết Khổng Thu Nhân trong quán rượu đã truyền khắp Đông Lâm phủ trong nửa ngày, tiếp theo thân phận của Tô Tín và chuyện Phi Ưng Bang cũng bị người ta biết, bọn họ có cảm giác mưa gió sắp tới.

Một phương là thân đệ đệ Tranh Kiếm Minh chi chủ ‘ Bích Nhãn Phi Long ’ Địch Kinh Phi, một bên là võ giả trẻ tuổi duy

nhất tại Tương Nam leo lên Nhân Bảng suốt mười mấy năm qua, hai người đấu nhau không thua kém gì Địch Vân Phi đấu với Tiêu Ma Vân.

Mọi người xem trọng Địch Vân Phi nhiều hơn một ít, dù sao cho dù là thế lực hay thực lực thì hai người có chênh lệch không nhỏ.

Tô Tín nổi danh Nhân Bảng nhưng hắn chỉ có bài danh một trăm lẻ năm mà thôi, cho dù hắn tiến bộ không ít nhưng tiến bộ thế nào? Cao hơn nữa chỉ có thể vượt qua hai mươi bài danh mà thôi.

Huống hồ Địch Vân Phi cũng nổi danh Nhân Bảng, hơn nữa bài danh của hắn là năm mươi bảy, cấp bậc cao hơn Tô Tín quá nhiều.

Hơn nữa nếu như bàn về thế lực, Tương Nam có thế lực cỡ nào cũng không bằng thế lực Tranh Kiếm Minh hậu thuẫn Địch Vân Phi, Địch Vân Phi có thể mời chào võ giả Tương Nam cũng đủ sức toàn diệt Phi Ưng Bang của Tô Tín.

Võ giả Tiên Thiên trong tay Địch Vân Phi hiện tại nhiều hơn mười người, cao thủ tấn chức Linh Khiếu Cảnh cũng có năm sáu người, những người này cùng xông lên một lượt, Tô Tín hắn có thể đở nổi mấy người?

Tuy cũng không phải mỗi người đều nghĩ như vậy, vốn là muốn tìm nơi nương tựa Địch Vân Phi võ giả hiện tại cũng trở nên cẩn thận.

Đi theo Địch Vân Phi lăn lộn, tương lai có hi vọng rất lớn gia nhập Tranh Kiếm Minh, cũng có khả năng bị người ta tiêu diệt tại Tương Nam.

Dù sao Khổng Thu Nhân vừa mới bị tiêu diệt, Tô Tín nhìn thế nào cũng không giống người dễ chọc.

Mà lúc này tin tức Tô Tín tới Đông Lâm phủ cũng truyền khắp nơi, cũng giống như tin tức Địch Vân Phi tới Tương Nam cũng truyền khắp nơi, dân chúng bình thường cũng biết.

Địch Vân Phi đi Nam Ninh phủ mời chào người Trần gia gia nhập dưới trướng hắn, đương nhiên hắn không mang tất cả thủ

hạ cùng đi, như vậy cũng không phải là mời chào, mà là đánh tới tận cửa.

Hắn chỉ mang theo vài tên tùy tùng mạnh nhất như Vụ Ẩn Giao Long Bàng Phi Vân.

Những võ giả Linh Khiếu Cảnh khác như Bách Độc Đồng Tử, Thiên Vân Thương Lưu Bách Tuế, Xích Âm Chưởng Đoạn Hành đều ở lại Đông Lâm phủ.

Nhưng đám người này không có nịnh nọt giống như Khổng Thu Nhân, cũng không quá mức bám lấy Địch Vân Phi, cho nên ngày bình thường bọn họ vẫn an ổn tu luyện tại nơi của mình, không giống nhưlKhổng Thu Nhân mang theo chân chó đi dò xét khắp nơi.

Lúc này tại đại trạch tại trung tâm Đông Lâm phủ, nơi này có một quái nhân chỉ cao băng đứa trẻ năm sáu tuổi nhưng trên mặt lại đầy nếp nhăn, hắn đang cầm độc trùng tu luyện.

Những độc trùng này có con nhện, con rết, bò cạp và nhiều độc trùng không thể gọi tên, bên cạnh còn có rất nhiều thảo dược.

Quái nhân kia trực tiếp ném thảo dược vào trong nồi nước đã pha sẵn, trong nồi

nước có độc trùng đang điên cuồng hút những nước thuốc kia.

Gương mặt quái nhân mỉm cười, hai tay hắn đưa vào trong đỉnh, những độc trùng kia lập tức lao tới gặm cắn tay hắn.

Bỗng nhiên tay của quái nhân sinh ra hấp lực vô cùng to lớn, vậy mà trực hấp thu toàn bộ độc trùng.

Toàn bộ tinh hoa của những độc trùng này bị quái nhân hấp thu sạch sẽ, nếp nhăn trên mặt hắn bắt đầu biến mất, cuối cùng làn da biến thành trắng nõn, không tới một phút quái nhân già nua biến thành một tiểu đồng tử hồng hào.

Quái nhân này chính là võ giả Linh Khiếu Cảnh được Địch Vân Phi mời chào, Bách Độc Đồng Tử.

Bách Độc Đồng Tử cũng là truyền kỳ tại Tương Nam, nghe nói khi còn bé hắn mắc bệnh người lùn, từ nhỏ đã không cao,

vĩnh viễn chỉ có bộ dạng hài tử năm sáu tuổi, cho nên bị phụ mẫu ghét bỏ vứt bỏ.

Cuối cùng Bách Độc Đồng Tử lại ngoài ý muốn được dị nhan nhìn trúng và thu làm đệ tử, truyền thụ võ công.

Đừng nhìn hắn là người lùn nhưng tu luyện những độc công quái dị vô cùng thuận lợi.

Tu luyện độc công tương đương với tà môn ma đạo, trong quá trình tu luyện thập phần nguy hiểm, không cẩn thận sẽ luyện chết bản thân.

Như Khổng Thu Nhân thu nạp hủ thi độc luyện công nhưng hắn chỉ giấu độc trên tay của mình, nội lực bản thân vẫn là nội lực võ giả.

Mà Bách Độc Đồng Tử luyện võ công trực tiếp kết hợp chất độc với chân khí bản thân, thu nạp độc khí chính là luyện công.

Người bình thường gây chuyện không tốt sẽ bị độc phát thân vong, Bách Độc Đồng Tử lại dễ dàng khống chế chất độc, tu luyện độc công nhiều năm như thế

nhưng chưa một lần xuất hiện ngoài ý muốn.

Bách Độc Đồng Tử làm người vừa chính vừa tà, trước kia cũng có chuyện bắt người sống thử dộc.

Về sau hắn thành lập Ngũ Độc Sơn Trang, thu không ít đệ tử, độc công bản

thân tiếp cận tiểu thành nên ít làm chuyện như vậy để tránh dẫn xuất thù hận về sau.

Sau khi hắn thu công, một người trẻ tuổi mặc trang phục người Miêu của Tương Tây đi tới, cung kính hỏi: “Sư phụ, hiện tại chuyện của Tô Tín truyền khắp cả Thường Ninh phủ, chúng ta có nên ra tay giải quyết Tô Tín hay không?

“Dù sao hiện tại chúng ta nương tựa Địch công tử, Tô Tín dám hiển nhiên đối địch với Địch công tử, chúng ta giải quyết hắn chính là lập đại công với Địch công tử.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 238 - Tư Liệu Địch Vân Phi (2)

Tên võ giả này là một trong những đệ tử giỏi có thiên phú nhất của Bách Độc Đồng Tử, hai mươi mấy tuổi cũng đã là võ giả Hậu Thiên Đại viên mãn.

Hắn là người Miêu Tương Tây, vốn tinh thông cổ thuật gia truyền, sau khi được Bách Độc Đồng Tử truyền thụ độc công càng làm chơi ăn thật.

“Gấp làm gì? Nhớ kỹ, chúng ta bây giờ gia nhập thủ hạ Địch Vân Phi nhưng không phải con chó hắn nuôi.”

“Người như Khổng Thu Nhân đụng chuyện gì cũng xông lên đầu, ngươi nhìn thấy kết quả của hắn rồi a? Muốn chết cũng không nên làm như vậy.”

“Tô Tín thân là võ giả Nhân Bảng, thời gian một năm có thể đột phá Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, một kích miểu sát Khổng Thu Nhân, loại nhân vật này thực lực sâu không lường được, cho dù chúng ta gia nhập dưới trướng Địch công tử nhưng tốt nhất không thể đối địch với hắn.”

Tên đệ tử trẻ tuổi kinh ngạc nói: “Nếu như chúng ta không biểu hiện tích cực một chút, chờ tương lai Địch công tử tranh đấu với đám người Tiêu Ma Vân và thắng lợi, hắn làm sao cho chúng ta gia nhập Tranh Kiếm Minh?”

Bộ dạng Bách Độc Đồng Tử hiện tại giống như tiểu hài tử đáng yêu nhưng hắn nói chuyện rất tagn thương, hắn nghe tên đệ tử nói thế liền lắc đầu.

“A Quang, ngươi còn quá trẻ tuổi, ngươi cho rằng chúng ta có thân phận gì, có tư cách gia nhập Tranh Kiếm Minh?”

Bách Độc Đồng Tử tự giễu cười cười: “Đừng nhìn chúng ta là một nhân vật tại Tương Nam, nhưng nếu đặt trong Tranh Kiếm Minh thì không bằng cả cái rắm.”

“Thực lực của ta trong Tranh Kiếm Minh cũng chỉ sánh ngang hương chủ cấp thấp nhất, mà những võ giả Hậu Thiên như

ngươi càng không đáng nhắc tới.”

“Bang chúng dưới trướng Tranh Kiếm Minh nhiều hơn mười vạn, yếu nhất đều là cảnh giới Hậu Thiên trung kỳ, thực lực ngươi đến Tranh Kiếm Minh cũng chỉ xem như bang chúng cao cấp mà thôi.”

A Quang có chút không phục nói: “Nhưng chúng ta là những người đầu tiên gia nhập dưới trướng Địch công tử, hắn sẽ không cho chúng ta chút ưu đãi sao?”

Bách Độc Đồng Tử xùy cười một tiếng: “Ưu đãi? Chỉ cần ngươi có thực lực, ngươi muốn ưu đãi gì cũng có, nhớ kỹ, đừng xem mình là chuyện quá quan trọng, đối với Tranh Kiếm Minh mà nói, chúng ta chỉ là quân cờ mà thôi.

“Chúng ta gia nhập dưới trướng Địch Vân Phi cũng chỉ vì tạo thanh thế cho bọn họ, là kẻ phất cờ hò reo, đừng như Khổng Thu Nhân ngu ngốc kia, gặp chuyện gì cũng xông lên trước, nếu không ngươi cuối cùng chết như thế nào cũng không biết.”

A Quang ngây thơ gật gật đầu, hắn có phần không hiểu ý sư phụ nhưng hắn biết rõ sư phụ nói có đạo lý.

Kỳ thật Bách Độc Đồng Tử có một ít lời không có nói, hắn vốn không muốn tham dự vào tranh đấu giữa Địch Vân Phi cùng đám người Tiêu Ma Vân.

Đúng như hắn nói, thực lực của hắn có thể xưng vương xưng bá tại Tương Nam, nhưng đối với Tranh Kiếm Minh trong thiên hạ thất bang mà nói không là cái gì cả.

Thà làm đầu gà không làm đuôi trâu, hắn kinh doanh Ngũ Độc Sơn Trang tại Tương Nam rất tốt, cũng dần dần phát triển trở thành một phương tiểu thế lực, kẻ đần mới nguyện ý đi Tranh Kiếm Minh làm cháu trai của người khác.

Nhưng đáng tiếc Địch Vân Phi tìm tới tận cửa, nếu hắn không gia nhập Địch

Vân Phi, chỉ sợ Ngũ Độc Sơn Trang của hắn khó giữ được.

Đối với đệ tử đại phái như Địch Vân Phi mà nói, mặt mũi có đôi khi quan trọng hơn tất cả.

Nếu hắn dám ở ngay mặt cự tuyệt Địch Vân Phi, Địch Vân Phi cho rằng mình mất mặt sẽ ra tay đồ sát Ngũ Độc Sơn Trang, thuận tiện giết gà dọa khỉ với võ giả Tương Nam khác, muốn mọi người nhìn thấy kết cục của kẻ đối địch với Địch Vân Phi hắn.

Lúc này những người khác trong Đông Lâm phủ như Thiên Vân Thương Lưu Bách Tuế và Xích Âm Chưởng Đoạn Hành, hai người này cũng ôm tâm tư giống như Bách Độc Đồng Tử,.

Làm người phất cờ hò reo sau lưng Địch Vân Phi, hoặc ra chút lực thì bọn họ còn làm được, nhưng nếu muốn đi liều mạng với người ta thì phải nói xin lỗi rồi.

Bọn họ cũng không phải gia nô Địch Vân Phi nuôi, không có nghĩa vụ phải liều chết vì ngươi.

Bọn họ cho rằng, đối địch với Tô Tín là cường giả Nhân Bảng thực lực thâm bất khả trắc là chuyện tìm chết.

Nhưng bọn họ không muốn đối địch với Tô Tín, Tô Tín sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Hắn đã từng nói sẽ náo Đông Lâm phủ long trời lỡ đất, vậy thì nhất định phải làm đại bản doanh Địch Vân Phi không được an bình, nếu không hắn làm sao có thể buông tha Thường Ninh phủ chạy về Đông Lâm phủ?

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Tín liền khôi phục tướng mạo sẵn có đi ra khách

sạn.

Trên đường cái có không ít võ giả, những võ giả này nhìn thấy Tô Tín liền tránh đi như gặp thú dữ.

Dù sao hiện tại Tô Tín đã ra mặt đối địch với Địch Vân Phi, hơn nữa hắn ngày hôm qua vừa mới giết Khổng Thu Nhân, là lúc hung uy hiển hách, những võ giả Hậu Thiên kia không dám dễ dàng tiếp xúc với Tô Tín.

Nhưng Tô Tín hiện tại không quan tâm tới bọn chúng, cũng không có nghĩa hắn dễ tính.

Hắn đi tới trước mặt một tên võ giả, vươn tay bắt lấy hắn và nói: “Thiên Vân Thương Lưu Bách Tuế ở nơi nào?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 239 - Miểu Sát (1)

Võ giả bị Tô Tín giữ lại bị dọa run rẩy, nghe Tô Tín chỉ muốn hỏi đường, hắn lúc này mới run rẩy nói chỗ ở của Lưu Bách Tuế cho Tô Tín biết.

Những người khác nhìn thấy Tô Tín muốn đi tìm Lưu Bách Tuế, lập tức cảm giác trong đó sẽ có việc, lập tức đi theo sau lưng Tô Tín, bọn họ muốn xem Tô Tín sẽ làm gì.

Tô Tín ngày hôm qua xem tư liệu Lục Phiến Môn viết về Thiên Vân Thương Lưu Bách Tuế, tư liệu ghi rõ Địch Vân Phi đi vào Tương Nam liền tìm tới Bách Độc Đồng Tử, Lưu Bách Tuế, tất cả tư liệu ghi rất kỹ càng.

So với Khổng Thu Nhân làm người âm hiểm độc ác, Bách Độc Đồng Tử từng dùng người sống thử độc, Lưu Bách Tuế xem như một người tốt.

Võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh đi tới châu phủ nào trong Tương Nam cũng được xem là nhân vật cấp bá chủ.

Bách Độc Đồng Tử am hiểu dùng độc và xây dựng Ngũ Độc Sơn Trang, nếu hắn bồi dưỡng ra vài tên đệ tử cảnh giới Tiên Thiên, Ngũ Độc Sơn Trang của hắn khi đó sẽ được xem là thế lực võ lâm.

Thiên Vân Thương Lưu Bách Tuế còn kém xa Bách Độc Đồng Tử.

Hắn từng kinh doanh tiêu cục, cũng từng xây dựng võ quán, bởi vì không am hiểu kinh doanh cho nên sụp đổ, thậm chí đường đường võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh còn phải thiếu bạc người khác.

Kỳ thật với thực lực Lưu Bách Tuế trực tiếp kéo người thành lập bang phái, mỗi ngày thu tiền lệ cũng có thể xưng bá một châu phủ.

Cho dù hắn không am hiểu quản lý bang phái, tìm người am hiểu là đủ, hắn chỉ cần ngồi phía sau thu bạc là được, nhưng hắn lăn lộn thê thảm như vậy đúng là kỳ hoa.

Có thể nói Lưu Bách Tuế những năm qua không có làm chuyện tốt, không tính là hiệp sĩ giang hồ nhưng hắn cũng không làm ra chuyện ác gì, tại địa phương như Tương Nam không có làm qua chuyện ác đã xem như người tốt.

Hắn tốt hay xấu không có chút quan hệ gì với Tô Tín, hiện tại hắn đứng bên phía Địch Vân Phi cũng chỉ có thể trách hắn không biết nhìn người.

Địch Vân Phi chiếm cứ Đông Lâm phủ, thế lực Đông Lâm phủ đều bị quét dọn không còn, một nhóm nhà cửa ở trung tâm phường thị lớn nhất Đông Lâm phủ cũng bị Địch Vân Phi chiếm cứ, thủ hạ của hắn cũng vào ở lại, nhà của Lưu Bách Tuế cũng ở nơi này.

Tô Tín đứng ở cửa sân, hắn điểm ra một chỉ liền xuất hiện âm thanh hư bôn lôi, một đạo chỉ kình mang theo chân khí cường đại đánh nửa cửa sân lớn hơn một trượng.

“Ai! Là hỗn đản nào dám nháo sự trước phủ Lưu Bách Tuế ta?”

Trong trạch viện có một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Đổi thành ai sáng sớm bị đánh tới tận cửa đều không có tâm tình tốt.

Một tên trung niên tay cầm thương thép từ trong trạch viện xông ra ngoài, sau khi nhìn thấy Tô Tín đứng ở cửa liền sững sờ.

Chuyện ngày hôm qua truyền xôn xao cả Đông Lâm phủ, hắn tự nhiên cũng nghe người ta nói, hắn cũng nhận ra hình dạng Tô Tín.

Lưu Bách Tuế cau mày nói: “Tô Tín, ngươi tới chỗ của ta làm gì? Ngươi muốn

gây phiền toái cho Địch công tử thì ở lại Đông Lâm phủ mấy người, ngươi gây sự với ta được gì chứ?”

Tô Tín thản nhiên nói: “Chờ Địch Vân Phi trở lại liền nhìn một đám Linh Khiếu Cảnh các ngươi vây công ta sao? Ngươi cho rằng ta ngốc?”

“Hiện tại ta cho ngươi một cơ hội, rời khỏi Đông Lâm phủ, hoặc là chết tại đây, ngươi chọn một đi, cẩn thận một chút, cái mạng chỉ có một, trừ mẹ ruột lão tử, bán cho ai cũng thiệt thòi.”

“Cuồng vọng!”

Lưu Bách Tuế tức giận quát lớn, trong mắt sinh ra sát cơ.

Hắn là người thành thật nhưng cho dù vào lúc thất vọng nhất cũng không có làm ra chuyện quá phận gì.

Nhưng người thành thật không có nghĩa người ta dễ chọc.

Hôm nay Tô Tín ở trước mặt nhiều người bảo hắn cút ra khỏi Đông Lâm phủ, cho dù sau này Địch Vân Phi không tính sổ hắn lâm trận bỏ chạy, về sau Lưu Bách Tuế hắn cũng đừng nên lăn lộn tại Tương Nam chi địa nữa.

Bị một câu nói của hậu bối giang hồ liền xám xịt rời khỏi Đông Lâm phủ, sau này Lưu Bách Tuế hắn còn thể diện gì gặp người?

Tô Tín lắc đầu: “Nếu như vậy ta chỉ có thể tiễn ngươi lên đường.”

Lưu Bách Tuế cười lạnh một tiếng: “Ta thật muốn xem hôm nay là ai không biết sống chết! Thực nghĩ ngươi giết được phế vật Khổng Thu Nhân là có thể vô địch Linh Khiếu Cảnh?”

Thương thép điểm lên mặt đất, trên người Lưu Bách Tuế sinh ra khí thế đáng

sợ.

Lưu Bách Tuế không muốn động thủ với Tô Tín nhưng không có nghĩa hắn sẽ

sợ Tô Tín.

Tô Tín hôm qua đánh chết Khổng Thu Nhân nhưng Lưu Bách Tuế xem ra không phải chuyện quan trọng, dù sao trong mấy

võ giả Linh Khiếu Cảnh bọn họ, thực lực Khổng Thu Nhân là yếu nhất.

Luyện hai tay thành quỷ thủ, độc công không ra độc công, chưởng pháp không giống chưởng pháp, mỗi dạng đều dính một ít nhưng tổng kết lại tạp mà không tinh, cuối cùng không ra cái gì cả.

Đương nhiên Lưu Bách Tuế cũng không có xem thường Tô Tín, hắn dự tính mình giao thủ với Khổng Thu Nhân cũng cần hơn trăm chiêu mới có thể phân ra thắng bại.

Nhưng hắn nghe nói Tô Tín chỉ giao thủ hai chiêu với Khổng Thu Nhân, thậm chí chiêu thứ hai Khổng Thu Nhân đã sử dụng đòn sát thủ nhưng bị Tô Tín đánh chết, hắn không làm được việc này.

Chính bởi vì như vậy hắn không xem thường Tô Tín, Lưu Bách Tuế đoạt động thủ trước!

Thương thép trong tay đâm tới, Lưu Vân Thương đâm tới và khí thế bạo phát.

Mũi thương mang theo khí lưu cực kỳ cường đại, không khí chung quanh tụ tập trên đầu thương và hình thành khí xoáy như mũi khoan và bộc phát uy năng vô cùng khủng bố.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 240 - Miểu Sát (2)

Võ giả giang hồ sử dụng thương rất ít, bởi vì thương pháp nặng nhất khí thế, chém giết trên chiến trường, có ta vô địch.

Cho nên từ trước tới nay các chiêu thức thương pháp vô cùng đơn giản nhưng đại khí khoáng đạt và bá đạo tới cực điểm.

Lưu Bách Tuế có danh hiệu Thiên Vân Thương, đó là bởi vì lúc hắn mở tiêu cục hộ tống hàng hóa bị đạo phỉ Tương Nam ăn cướp, hắn trực tiếp một thương xuyên qua mười trượng, trực tiếp đánh chết hơn mười tên đạo phỉ.

Cho nên liền có người nói Lưu Bách Tuế tu hành thương pháp đại thành, thậm chí có thể một thương xuyên mây, từ nay về sau Lưu Bách Tuế bị người ta gọi là Thiên Vân Thương.

Tinh quang xuất hiện trong mắt Tô Tín, hai tay hắn như nhiễm một tầng huyết sắc đỏ rực, tay trắm cầm vỏ kiếm, tay phải xuất kiếm, Du Long Kiếm bị bao phủ trong một tầng huyết sắc, từng tơ máu bao phủ thân kiếm với màu sắc quỷ dị.

Trạng thái Tô Tín lúc này càng yêu dị hơn, không riêng gì tay hắn nhiễm một tầng huyết sắc, trong mắt hắn bao phủ trong một tầng huyết khí.

Tô Tín rút kiếm đỏ rực, mắt cũng đỏ rực, kiếm ra khỏi vỏ kiếm khí như máu.

Trong chớp mắt kiếm quang đỏ rực xuyên qua không gian, trong mắt mọi người không có thứ gì khác, chỉ có Tô Tín và kiếm trong tay hắn, còn có máu tươi đầy trời!

Xùy!

Tiếng vang nhỏ sinh ra, đó là âm thanh xé rách.

Huyết quang biến mất, trường thương trong tay Lưu Bách Tuế rơi xuống đất, trong mắt hắn mang theo thần thái không dám tin, mi tâm của hắn có một tơ máu chảy ra, thân thể lập tức ngã xuống đất.

Miểu sát!

Tất cả mọi người âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, không ngờ là miểu sát!

Một kiếm đầy yêu dị nhưng đó cũng là một kiếm vô cùng cường đại, không ngờ lại miểu sát Thiên Vân Thương Lưu Bách Tuế!

Cùng giai vô địch!

Không biết vì sao nội tâm tất cả mọi người sinh ra bốn chữ này.

Lưu Bách Tuế cũng là một nhân vật trong Tương Nam, hắn luyện võ cả đời nhưng không tiếp được một chiêu của tiểu bối như Tô Tín.

Tô Tín thu kiếm, huyết khí trong mắt và trên thân thể biến mất không thấy gì nữa.

Hắn rất hài lòng uy lực chiêu kiếm này, không biết có phải là do học được Huyết Hà thần chỉ hay không, hiện tại Huyết Hà Thần Kiếm của hắn có độ thuần thục đã đạt tới 50%.

“Nhà của Xích Âm Chưởng Đoạn Hành ở nơi nào?”

Tô Tín tùy tiện bắt một tên võ giả hỏi.

Tên võ giả kia thầm mắng một tiếng mình không may, nơi này có nhiều người như vậy, lão nhân gia chọn ai không chọn, chọn mình làm gì chứ?

Hiện tại hắn ở trước mặt nhiều người nói cho Tô Tín biết nhà của Xích Âm

Chưởng Đoạn Hành, về sau Địch Vân Phi mang thủ hạ về sẽ buông tha cho hắn?

Cho dù Địch Vân Phi không có chú ý tới tiểu nhân vật như hắn, nói không chừng thủ hạ của Địch Vân Phi muốn lập công đi gây phiền toái cho hắn a..

Hiện tại đối mặt hung nhân như Tô Tín nên hắn không dám có chút giấu diếm, ngoan ngoãn nói nơi ở của Xích Âm Chưởng Đoạn Hành cho Tô Tín biết, thuận tiện trực tiếp nói cả nơi ở của Bách Độc Đồng Tử ra.

Hắn đã hạ quyết tâm, hắn không thể sống tại Đông Lâm phủ được nữa, phải đi, nhất định phải đi, đi càng xa càng tốt!

Tô Tín buông tên võ giả ra, hắn đi tới nhà của Xích Âm Chưởng Đoạn Hành.

Đi tới trước cửa Đoạn Hành, Tô Tín trực tiếp đánh nát cửa Đoạn Hành, cũng dẫn Đoạn Hành ra ngoài.

Tô Tín đánh chết Lưu Bách Tuế trong thời gian quá ngắn, cho dù có người muốn đưa tin cho Đoạn Hành cũng không kịp.

Bị Tô Tín đánh phá cửa sân, sắc mặt Đoạn Hành âm trầm đi ra ngoài, hắn phát hiện là Tô Tín thì lạnh lùng nói: “Tô Tín, ngươi có ý gì?

“Ngươi giết Khổng Thu Nhân, đắc tội Địch công tử, chúng ta không gây phiền toái cho ngươi đã là may mắn cho ngươi rồi, kết quả hiện tại ngươi còn dám đánh tới tận cửa, chẳng lẽ ngươi muốn chết hay sao?”

Tô Tín lắc đầu: “Muốn chết không phải ta, hiện tại ta hỏi ngươi một câu, ta muốn đối phó Địch Vân Phi, hiện tại ngươi cút ra khỏi Đông Lâm phủ hay ta ném thi thể ngươi ra khỏi Đông Lâm phủ?”

Đoạn Hành không hiểu Tô Tín nói như vậy có ý nghĩa là gì, hắn sững sờ một lúc sau đó cười to.

“Ta vốn cho rằng Tô Tín ngươi là một nhân vật, không nghĩ tới lại là tiểu bối cuồng vọng vô tri như vậy!”

“Nếu ngươi không biết tốt xấu, hôm nay ta trói ngươi đưa tới trước mặt Địch công tử, nói không chừng còn có thể được ban thưởng không tồi a.”

Nếu như Tô Tín thật sự là người có tâm cơ âm trầm, là thiên tài tu hành trong núi và mới ra giang hồ, cho dù Tô Tín nói khó nghe hơn nữa Đoạn Hành cũng sẽ nhịn xuống.

Hiện tại hắn là người từng trải, Tô Tín là cường giả Nhân Bảng được mọi người biết tới, Tô Tín cũng là người duy nhất trong Tương Nam leo lên Nhân Bảng trong mười mấy năm qua, hắn không ngờ Tô Tín là kẻ cuồng vọng như vậy.

Đoạn Hành không biết rằng Tô Tín không phải cuồng vọng, mà là tự tin, bởi vì Tô Tín tin tưởng mình làm được.

“Vậy thì tốt, nếu ngươi đã lựa chọn thì hôm nay ta sẽ giết ngươi.”

Đối mặt Đoạn Hành, thực lực Đoạn Hành cao hơn Lưu Bách Tuế một đoạn, Tô Tín không có lựa chọn hậu phát chế nhân, hắn trực tiếp ra tay, khí huyết như cầu vồng, Tô Tín rút Du Long Kiếm ra khỏi vỏ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 241 - Bách Độc Đồng Tử (1)

Xích Âm Chưởng Đoạn Hành chính là cường giả Linh Khiếu Cảnh uy tín lâu năm.

Võ giả lớn tuổi như hắn đại bộ phận đều tử bỏ trùng kích Linh Khiếu Cảnh lên cảnh giới cao hơn, dù sao lấy tuổi bọn họ mà nói, dũng mãnh cấp tiến sẽ trả giá bằng tử vong.

Nhưng buông tha chuẩn bị trùng kích khiếu huyệt không có nghĩa bọn họ sẽ dừng tu luyện.

Sức chiến đấu có quan hệ với cảnh giới nhưng trong cùng cảnh giới sức chiến đấu lại là thứ phân thắng bại.

Loại người như Đoạn Hành đã chuẩn bị buông tha tiến lên thêm một bước, thời gian còn lại bọn họ sẽ tiến hành gia tăng sức chiến đấu của bản thân.

Có thể nói từ sức chiến đấu, cho dù bọn họ không có tư cách leo lên Nhân Bảng nhưng tự nhận sức chiến đấu của mình không kém cường giả Nhân Bảng bao nhiêu.

Cho nên đối mặt Tô Tín là cường giả Nhân Bảng tiếng tăm lừng lẫy tại Tương Nam, hắn sẽ không do dự ra tay, tay phải oanh kích phía trước, lúc này hỏa diễm nóng bỏng bao phủ chưởng lực của hắn, lúc đánh ra liền có hai lực lượng nóng lạnh đan xen dung hợp với nhau, từ đó chưởng lực sinh ra lực phá hoại cực lớn.

Oanh!

Tiếng long ngâm vang lên, kiếm quang huyết sắc của Tô Tín va chạm với Xích

Âm Chưởng nhưng kiếm quang vẫn không ngừng bay thẳng về phía Đoạn Hành.

Tô Tín phát huy lực lượng Huyết Hà Thần Kiếm đạt tới mức tận cùng, kiếm quang huyết sắc hóa thành huyết khí ngập trời và cuốn lấy Đoạn Hành.

Hắn liên tục sử dụng Xích Âm Chưởng oanh kích huyết khí, sắc mặt Đoạn Hành biến hóa liên tục, thực lực Tô Tín hoàn

toàn vượt qua hắn tưởng tượng, thậm chí thời điểm đối mặt Tô Tín thì hắn có cảm giác như đang đối mặt với Địch Vân Phi!

Đúng vậy, Đoạn Hành là thủ hạ bị Địch Vân Phi thu phục khi tới Tương Nam, hơn nữa là người duy nhất đã giao thủ với Địch Vân Phi.

Như Khổng Thu Nhân, Vụ Ẩn Giao Long Bàng Phi Vân đều chủ động tìm tới nương tựa, mà Bách Độc Đồng Tử, Lưu Bách Tuế nhìn thấy Địch Vân Phi tự mình tới mời chào cho nên đầu nhập dưới trướng.

Chỉ có Đoạn Hành là người độc hành trải qua giao thủ với Địch Vân Phi một phen mới đồng ý gia nhập dưới trướng.

Hiện tại đối mặt Tô Tín, Đoạn Hành lại có cảm giác đối mặt Địch Vân Phi, đều là người trẻ tuổi như vậy nhưng thực lực thâm bất khả trắc, trực tiếp đánh hắn không ngốc đầu lên nổi.

Kiếm quang tới trước người, Đoạn Hành tức giận quát một tiếng, hai tay bắn ra hào quang màu đỏ đầy yêu dị, biến đổi thành màu xanh lam rực rỡ.

Lúc này chưởng lực mang theo lực lượng âm dương đánh tới, nó đánh nát kiếm quang Huyết Hà Thần Kiếm nhưng tơ máu trên Du Long Kiếm giống như vật sống, tơ máu không ngừng vặn vẹo trên thân kiếm và đâm về phía Đoạn Hành, dường như trong tay Tô Tín không phải là kiếm, một đám tơ máu giống như con trùng còn sống.

“Ngừng cho ta!”

Đoạn Hành nổi giận gầm lên một tiếng, chân khí toàn thân bộc phát cực mạnh,

khí tức âm hàn cùng cực nóng bao phủ phạm vi mấy trượng chung quanh, ngọn lửa không tên màu đen xuất hiện, gạch xanh vỡ ra, bên ngoài gạch xanh còn có một đám băng sương lạnh giá bao phủ.

Hai tay hắn khép lại, hắn dùng tay không bắt lấy thân Du Long Kiếm.

Cảm nhận được lực lượng trên Du Long Kiếm dần dần suy yếu, Đoạn Hành lúc này thở ra một hơi.

Nhưng lúc hắn nhìn thấy Tô Tín vươn tay trái điểm tới một chỉ.

Trên ngón trỏ mang theo huyết quang sáng ngời và đâm thẳng về phía trước, đâm vào trán Đoạn Hành, lúc này tiếng trầm đục vang lên, chất lỏng màu trắng trong đầu hắn chảy ra khỏi lỗ thủng, thân thể Đoạn Hành ngã xuống đất.

Tô Tín thu kiếm, hắn quay người đi tới nhà Bách Độc Đồng Tử.

Những võ giả Tương Nam đang đứng xem cuộc chiến kinh ngạc đến ngây người, Tô Tín một chiêu miểu sát Lưu Bách Tuế có thể nói Lưu Bách Tuế khinh địch, hơn nữa thực lực Lưu Bách Tuế mạnh nhưng hắn chỉ xếp trung bình trong võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh trong Tương Nam mà thôi.

Nhưng Xích Âm Chưởng Đoạn Hành chính là độc hành khách đại danh đỉnh đỉnh, hắn cực kỳ cường đại trong cùng cấp bậc.

Hơn nữa mọi người đều biết hắn đã giao thủ với Địch Vân Phi, kết quả hiện tại Đoạn Hành bị Tô Tín giết quá dễ dàng, Tô Tín cường đại tới cỡ nào?

Có người nghi ngờ nói: “Tô Tín chẳng qua chỉ đứng một trăm lẻ năm trên Nhân Bảng mà thôi, hơn nữa hắn dùng khoái kiếm nổi danh, nhưng thực lực của hắn hiện tại quá mạnh, tại sao ta có cảm giác hắn có thể sánh ngang Địch công tử?”

“Hơn nữa kiếm quang màu đỏ kia quá mức khủng bố, Nhân Bảng lúc trước không có ghi lại những thứ này ah.”

Có người cười lạnh nói: “Nhân Bảng một tháng xuất bản một lần, Tô Tín đã có

một năm không xuất hiện trên giang hồ, ai biết hắn gặp được cái gì trong một năm qua, hắn có kỳ ngộ thì sao?”

“Huống hồ thời điểm hắn đứng vị trí một trăm lẻ năm trên Nhân Bảng cũng chỉ có cảnh giới Hậu Thiên mà thôi, nhưng hiện tại hắn đã là Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, việc này sẽ như nhau sao?”

Những võ giả khác cũng âm thầm gật đầu, trong lòng đang nói thầm Tô Tín một năm qua đã gặp được kỳ ngộ nào đó, nếu

không hắn cũng không có thực lực biến thái như vậy.

Trong truyền thuyết giang hồ, người bị kẻ thù đuổi giết đến tuyệt cảnh sau đó nhảy núi, nhảy sông, nhảy sơn động sẽ gặp được đủ loại kỳ ngộ, hoặc là linh đan diệu dược, hoặc là thần công bí tịch, còn có lão tiền bối ẩn cư giang hồ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 242 - Bách Độc Đồng Tử (2)

Dù sao gặp được những việc này, thực lực người bị đuổi giết tiến nhanh, tu luyện một thời gian ngắn liền thần công đại thành, sau đó rời núi đại sát tứ phương, đồ sát kẻ thù không còn, thành tựu một đời thần thoại giang hồ.

Loại truyền thuyết này truyền lưu rất rộng trong giang hồ, mặc dù có chút người biết rõ là lời nói vô căn cứ nhưng đại bộ phận người vẫn tin a.

Dù sao mọi người nhìn Tô Tín hiện tại liền có cảm giác như gặp truyền thuyết giang hồ.

Dù sao Tô Tín chỉ là bang chủ tiểu bang phái, một năm trước hắn còn bị Thanh Thành kiếm phái treo thưởng trên Hắc bảng, bị đuổi giết như chó nhà có tang, hiện tại võ công hắn tiến nhanh như vậy, cũng dám khiêu chiến với Địch Vân Phi, nếu hắn không có kỳ ngộ gì, ai mà tin chứ?

Nhìn thấy Tô Tín tiếp tục đi về hướng nhà của Bách Độc Đồng Tử, có người hiếu kỳ nói: “Các ngươi nói Bách Độc Đồng Tử sẽ tử chiến với Tô Tín hay rời đi, rời khỏi Đông Lâm phủ?”

“Nếu hắn không đi, Tô Tín dám hạ tử thủ a, Lưu Bách Tuế cùng Đoạn Hành chính là vết xe đổ ah.”

“Hắc hắc, việc này không giống nhau, Bách Độc Đồng Tử khác với Lưu Bách Tuế và Đoạn Hành, hắn cho tới bây giờ không phải người cô đơn, xem đi, kế tiếp sẽ có trò hay a.”

Tô Tín liền chiến hai trận, Bách Độc Đồng Tử tự nhiên sớm nghe nói qua.

Đệ tử A Quang của hắn phẫn hận nói: “Sư phụ, ta nói rồi, nếu lúc trước chúng ta chủ động ra tay giải quyết Tô Tín là xong việc.”

“Hiện tại ngươi xem hắn hung hăng càn quấy tới mức nào, không ngờ dám bảo chúng ta cút ra khỏi Đông Lâm phủ? Hắn quả thật quá cuồng vọng!”

Sắc mặt Bách Độc Đồng Tử lúc này biến thành màu đen, hắn cũng không có ngờ tới người mình không chọc Tô Tín nhưng Tô Tín lại tìm tới tận cửa.

Nếu như nghe theo lời hắn cút ra khỏi Đông Lâm phủ, hắn tuyệt đối không làm được, lý do chính là vấn đề mặt mũi giống như Lưu Bách Tuế và Đoạn Hành mà thôi.

Nếu như Bách Độc Đồng Tử hắn chỉ là tiểu nhân vật, vậy thì không sao cả, trước mặt thực lực tuyệt đối, người ta bảo ngươi cút thì ngươi phải cút.

Huống hồ Bách Độc Đồng Tử không phải chưa từng trải qua chuyện như thế.

Trước kia hắn dùng người sống thí nghiệm thuốc cho nên chọc không ít kẻ thù, bị người trả thù tìm tới cửa phải khúm núm cũng không ít.

Hiện tại hắn là nhân vật tọa trấn một phương, một tay sáng tạo Ngũ Độc Sơn Trang, là võ giả Linh Khiếu Cảnh, thủ hạ có vài chục võ giả Hậu Thiên.

Muốn lăn lộn giang hồ cần phải có thanh danh, hiện tại hắn cúi đầu trước Tô Tín, về sau Bách Độc Đồng Tử hắn làm gì có mặt mũi chứ?

Huống hồ Tô Tín còn không có tạo thành áp lực lớn lên hắn, cho dù Tô Tín giết Lưu Bách Tuế và Đoạn Hành, Bách Độc Đồng Tử hắn không giống với hai người kia.

Dưới tay hắn có một đám người, cho dù đám người này là võ giả cảnh giới Hậu Thiên nhưng tu luyện độc công, sức chiến đấu không thể dùng cảnh giới cân nhắc.

Có chút thời điểm cho dù là một võ giả Hậu Thiên sơ kỳ có chuẩn bị tốt cũng có thể hạ độc giết võ giả Tiên Thiên.

“Đi, thông tri các sư đệ của ngươi, nói cho bọn họ biết chuẩn bị vạn độc đại

trận, hôm nay vi sư muốn lĩnh giáo thực lực cường giả Nhân Bảng Tô Tín một hồi.”

A Quang hưng phấn chạy đi, hắn đi thông tri các huynh đệ của mình.

Hắn khác với các đệ tử khác của Bách Độc Đồng Tử, hắn năm nay còn mới hơn hai mươi tuổi, hắn còn muốn bò lên.

Nếu tiếp tục đi theo bên người Bách Độc Đồng Tử, kết quả tốt nhất hắn kế thừa Ngũ Độc sơn trang của Bách Độc Đồng Tử, trở thành trang chủ mới.

Tuy có thể xưng vương xưng bá tại Tương Nam, nhưng trước mặt nhân vật xuất thân đại phái võ lâm Trung Nguyên như Địch Vân Phi lại không ngốc đầu lên nổi, người ta nói một câu là mình phải ngoan ngoãn đầu nhập dưới trướng.

Nếu như hôm nay thật giết được Tô Tín, như vậy công lao của bọn họ to lắm, nói không chừng thật có thể đi theo Địch công tử tới Trung Nguyên, gia nhập Tranh Kiếm Minh.

Dưới trướng Bách Độc Đồng Tử có nhiều người, cho nên nơi ở của hắn không phải tòa nhà, mà là một tòa phủ đệ.

Tô Tín vừa mới đi tới trước cửa đã nhìn thấy cửa lớn mở rộng, có hơn sáu mươi tên võ giả Hậu Thiên đứng trước cửa, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tô Tín.

Thân mặc áo đen, Bách Độc Đồng Tử bộ dạng năm, sáu tuổi đáng yêu đứng trước cửa, hắn chắp tay nói với Tô Tín: “Tô công tử, hôm nay ngươi thật sự đối địch với ta sao?”

“Ngươi và Địch công tử đều là thiếu niên anh kiệt, các ngươi tranh chấp ta cũng không muốn quản, nếu hôm nay ngươi rút đi ta sẽ xem việc này chưa từng phát sinh qua.”

Tô Tín lắc đầu, thản nhiên nói: “Vẫn câu nói kia, cút ra khỏi Đông Lâm phủ hoặc là chết, ngươi chọn một đi.”

Bách Độc Đồng Tử hít sâu một hơi, lãnh đạm nói: “Nếu ngươi không chịu giảng quy củ như thế, Bách Độc Đồng Tử ta cũng chỉ có thể giết ngươi! Bố trí vạn độc đại trận cho ta.”

Hắn ra lệnh một tiếng, hơn sáu mươi tên võ giả Hậu Thiên lập tức đứng ở phương vị kỳ lạ vây quanh Tô Tín vào giữa, khí tức trên người bọn họ liên kết với nhau, sương mù màu đen bao phủ toàn thân bọn họ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 243 - Vạn Độc Đại Trận (1)

Nhìn thấy Bách Độc Đồng Tử lại cho đệ tử chơi quần công, đám võ giả phía sau hừ lạnh tỏ vẻ khinh bỉ.

Bọn họ xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, dù sao đối với bọn họ một đấu một sinh tử mới thú vị, Bách Độc Đồng Tử không nên chơi vây công gì đó, làm vậy quá phá hư phong cảnh.

Hơn nữa ngươi Bách Độc Đồng Tử còn là tiền bối giang hồ, làm như vậy cũng quá mức mất thân phận.

Bách Độc Đồng Tử tới bây giờ chưa từng xem mình là tiền bối giang hồ gì đó..

Đối với loại người trà trộn giang hồ vài chục năm như hắn, nhàn rỗi không có việc gì chơi tiền bối giang hồ là lúc cách cái chết không xa..

Hắn có lòng tin đánh một trận với Tô Tín nhưng không phải dựa vào thực lực của mình, mà là các đệ tử của hắn kết thành vạn độc đại trận.

Sức chiến đấu của Bách Độc Đồng Tử thật ra cao hơn Tô Tín một chút, hắn đả thông khẩu khiếu.

Cho dù nhiều hơn một khiếu nhưng không gia tăng bao nhiêu sức chiến đấu, át chủ bài của hắn chính là độc công.

Hắn mang độc công bản thân truyền thụ cho đệ tử, độc công cường đại phải xem ngươi có thể phối trí bao nhiêu chất độc, sau đó hấp thu bao nhiêu loại vào chân khí bản thân.

Sở dĩ Bách Độc Đồng Tử có thể xưng là Bách Độc Đồng Tử, độc trong người của hắn đã vượt qua một trăm.

Thời điểm hắn truyền thụ cho đệ tử cũng có giấu diếm, chỉ cho mỗi người chuyên tu một loại độc, cho dù như vậy thiếu biến hóa nhưng sở trường là độc công tiến nhanh.

Hơn nữa bọn họ lựa chọn độc công không giống nhau, chờ bọn họ kết thành vạn độc đại trận thì chân khí mọi người kết hợp với nhau, độc tố trong chân khí sẽ lên men trong vạn độc đại trận, tạo thành một loại độc tố cường đại hơn, thậm chí còn mạnh hơn cả độc công của hắn.

Vừa kết thành vạn độc đại trận, trên người mỗi võ giả có sương mù màu đen bay lên, tổ hợp với nhau tạo thành mùi hôi thối và mang theo khí tức tử vong.

Những võ giả đứng phía sau xem Tô Tín đấu với đám người, vừa nhìn thấy trận thế đã lập tức lui ra xa trăm trượng.

Người trong võ lâm kiêng kỵ nhất chính là người tu hành độc công như Bách Độc Đồng Tử.

Bọn họ nhét độc tố vào trong người và kết hợp với chân khí, từ đó toàn thân đều là độc.

Nếu bọn họ tới quán rượu ăn uống gì đó, đoán chừng người cả quán rượu nghe hơi liền chạy.

Tô Tín cau mày, hắn cảm giác vạn độc đại trận rất khó quấn.

Võ giả Hậu Thiên tuyệt đối không thể phóng thích chân khí như vậy, hiện tại có hơn sáu mươi tên võ giả Hậu Thiên liên thủ kết hợp độc tố với nhau mới đạt tới tình trạng như vậy.

Sau khi dung hợp rất nhiều độc tố, Tô Tín chỉ hấp thu một ít khói độc liền cảm giác thân thể tê rần, thậm chí có cảm giác ngất đi.

Hắn vội vàng ngừng thở, vận chuyển Tử Hà Thần Công trong người khu trừ khói độc.

Nếu là chân khí dị chủng sẽ bị đặc tính của Tử Hà Thần Công tan rã dễ dàng.

Nhưng độc tố chỉ dùng nội lực thôi phát ra, kỳ thật cũng không tính tính là chân khí, nó là độc tố mà thôi.

Cho nên Tô Tín chỉ có thể dùng chân khí chậm chạp bức nó ra ngoài, nếu như liều lượng độc tố quá lớn hắn không thể nhanh bức chúng ra khỏi thân thể.

Hiện tại ngừng thở nhưng hắn chưa từng luyện quy tức công, hắn không có khả năng vẫn nín thở ah?

Vừa suy nghĩ tới điểm này, Tô Tín lập tức xuất kiếm, hắn tấn công hơn sáu mươi tên võ giả Hậu Thiên.

Bách Độc Đồng Tử cười lạnh một tiếng, thân thể mau lẹ như gió tấn công Tô

Tín.

Đám đệ tử phía sau lập tức dùng qua lại các nơi kết thành vạn độc đại trận vây khốn Tô Tín, bọn chúng không có ra tay tấn công.

Độc tố trong vạn độc đại trận cùng nguồn gốc với Bách Độc Đồng Tử, đương nhiên không thể tổn thương hắn.

Nhưng đối thủ của hắn bởi vì hít độc tố càng ngày càng nhiều cho nên sẽ càng ngày càng yếu, thậm chí tới cuối cùng sẽ đặt toàn bộ tinh lực vào áp chế độc tố trong thân thể.

Đợi đến lúc này sẽ tới phiên Bách Độc Đồng Tử hạ sát thủ và giải quyết đối phương, trong khoảng thời gian này hắn không cần tấn công, chỉ cần phòng ngự tốt đừng để đối phương giết đám đệ tử là được.

Người khác không biết, Bách Độc Đồng Tử thậm chí từng dùng qua biện pháp này giết một tên võ giả Linh Khiếu Cảnh đỉnh phong, cho nên hắn mới có lòng tin ở

chỗ này chờ Tô Tín mà không chạy trốn.

Binh khí Bách Độc Đồng Tử sử dụng hết sức kỳ quái, không ngờ là cây sáo do xương động vật chế tạo mà thành.

Bởi vì mài vô cùng sắc bén, nó lóe sáng như màu ngà voi.

Bách Độc Đồng Tử toàn lực thúc dục độc công, cây sáo biến thành màu đen cực kỳ đáng sợ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 244 - Vạn Độc Đại Trận (2)

Dáng người Bách Độc Đồng Tử nhỏ gầy nhưng tốc độ thân pháp lại cực nhanh, hắn không ngừng lao tới trước mặt Tô Tín, tay trái đẩy Du Long Kiếm của Tô Tín, tay phải trực tiếp đánh một trảo vào người Tô Tín.

Không biết tài liệu của cây sáo làm bằng cái gì, vậy mà thập phần cứng rắn, Du Long Kiếm của Tô Tín Du chém vào chỉ phát ra âm thanh như kim loại va chạm nhưng không thể chém nát nó.

Quan trọng nhất độc công của Bách Độc Đồng Tử mang theo hiệu quả ăn mòn chân khí, huyết quang trên thân kiếm bị độc trảo đánh nát.

Tay trái Tô Tín sử dụng Kinh Thần chỉ, chỉ lực bàng bạc như sét đánh bức Bách Độc Đồng Tử rút lui.

Vừa rồi hơi khinh địch một ít lại có một tia độc tố xâm nhập vào trong cơ thểm Tô Tín không có trì hoãn nữa, hắn quay người tấn công đám võ giả Hậu Thiên phía sau.

Bách Độc Đồng Tử cười lạnh một tiếng, thân thể thấp bé nhanh nhẹn như gió, hắn không ngừng tấn công Tô Tín.

Bỗng nhiên trong tay áo có hai con rắn nhỏ màu vàng bay ra như mũi tên về phía Tô Tín.

Tô Tín sử dụng Kinh Thần chỉ điểm tới, chỉ phong cường đại lập tức đánh bay hai con rắn nhỏ.

Máu tươi của hai con rắn nhỏ chảy xuống đá xanh trên mặt đất, không ngờ mặt đất bị ăn mòn một lỗ thủng to, đám người xem cuộc chiến cảm thấy kinh hãi.

Nếu như độc tố này ăn mòn thân thể bọn họ, hậu quả sẽ như thế nào? Quả thật toàn thân là độc ah.

Bách Độc Đồng Tử cười lạnh một tiếng, lơ đễnh, hắn móc một cây trượng đầu người ra khỏi người, không biết hắn điểm cơ quan gì, một đám khói độc xì ra, còn có âm thanh ông ông vang lên, trong khói độc có vô số độc trùng còn sống xuất hiện

Đám người vây xem vô cùng kinh hãi.

Nói thật thực lực Bách Độc Đồng Tử không tính là mạnh, trừ thân pháp của hắn cực nhanh ra, hắn hoàn toàn không tinh thông các loại vũ kỹ khác.

Suy nghĩ như thế cũng thoải mái, phần lớn thời gian của Bách Độc Đồng Tử đều dùng nghiên cứu các loại độc vật, có thời gian tu luyện công pháp và thân pháp đã không tệ rồi, còn tu luyện vũ kỹ gì khác chứ? Dù sao hắn cũng không phải dựa vào vũ kỹ giết địch.

Bách Độc Đồng Tử dựa vào các loại độc công tầng tầng lớp lớp giết địch, quả thực làm người ta cảm thấy phiền, một khi đối thủ vô ý dính vào sẽ vô cùng phiền toái.

Huống hồ ngươi có thể tránh thoát các loại thủ đoạn công kích của Bách Độc Đồng Tử, vạn độc đại trận không ngừng phóng thích các loại khói độc suy yếu thưc lực đối thủ, Bách Độc Đồng Tử chỉ dựa vào dây dưa cũng có thể dần dần mài chết đối thủ.

Dù sao bọn họ xem ra, biện pháp tốt nhất phá thủ đoạn của Bách Độc Đồng Tử chính là dùng lực phá trận, mặc kệ Bách Độc Đồng Tử dây dưa, trực tiếp phá vỡ vạn độc đại trận là có thể đánh bại Bách Độc Đồng Tử.

Trong đại trận, Tô Tín cầm Du Long Kiếm, khí huyết sát bạo phát xoắn giết

đám côn trùng đang bay, nhưng Bách Độc Đồng Tử lại nhảy sáng nơi khác tránh thoát Huyết Hà Thần Kiếm xoắn giết.

“Phương thức chiến đấu chạy tới chạy lui như con khỉ thật chán ghét.”

Tô Tín thản nhiên nói.

Bách Độc Đồng Tử cười lạnh nói: “Quản nó là phương thức gì, có thể giết người là được. Tô Tín, hiện tại ngươi phế bỏ võ công đầu hàng, ta còn có thể tha ngươi một mạng, chờ Địch công tử về xử lý.”

“Nếu ngươi ngoan cố chống cự tới cùng, vậy thì đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi, chết dưới độc công của ta không dễ chịu, đến lúc đó ngươi sẽ sống không bằng chết.”

“Vậy sao? Ta thật muốn xem ta sống không bằng chết như thế nào.”

Tô Tín hừ lạnh một tiếng, hắn điểm ra ba chỉ, ba sợi tơ máu bay ra ngoài giống như kiếm quang bay về phía ba tên võ giả Hậu Thiên.

Bách Độc Đồng Tử lập tức sững sờ, hắn nhìn thấy chỉ pháp nhưng chỉ pháp như Tô Tín có thể một lần bắn ra ba chỉ thì chưa gặp baogiờ.

“Né tránh!”

Bách Độc Đồng Tử hô to một tiếng, bản thân đánh về phía một tơ máu, chân khí màu đen nồng đậm hội tụ vào hai tay hắn, hắn ngăn cản một sợi tơ máu.

Oanh, Huyết Hà thần chỉ có thể miểu sát Khổng Thu Nhân nhưng Bách Độc Đồng Tử lại đả thông nhiều hơn Khổng Thu Nhân hai khiếu huyệt.

Huyết Hà thần chỉ vẫn có thể quấy rối chân khí của hắn, chấn hai tay hắn run rẩy, cổ tay rách nát, một tia máu tươi chảy ra khỏi tay hắn.

Nội tâm Bách Độc Đồng Tử vô cùng hoảng sợ, nếu hắn không có sử dụng đoạn xương cốt được sư phụ cho chế tạo thành cây sói gần với binh khí huyền cấp, chỉ sợ

hắn đã bị một chỉ của Tô Tín phế bỏ.

Lúc này đám đệ tử Bách Độc Đồng Tử nghe sư phụ hét lớn liền tránh né.

Bọn họ có kinh nghiệm chiến đấu không thấp, trước kia cũng không ít lần đi theo Bách Độc Đồng Tử dùng vạn độc đại trận

chém giết võ giả khác, thậm chí là võ giả mạnh hơn cả Bách Độc Đồng Tử.

Tô Tín sử dụng Huyết Hà thần chỉ oanh kích, cho dù bọn họ né tránh nhưng Huyết Hà thần chỉ bay nửa đường liền đổi hướng, trực tiếp đánh vào thân thể hai gã võ giả Hậu Thiên.

Bách Độc Đồng Tử lập tức sửng sốt, các võ giả xem cuộc chiến cũng sững sốt, đây là chỉ pháp gì, tại sao có thể đổi hướng nửa đường?

Kỳ thật lúc Tô Tín đánh chết Khổng Thu Nhân cũng dùng qua chiêu này, tuy bởi vì lúc trước có không ít người nhìn thấy nên làm rất bí mật.

Nếu như Bách Độc Đồng Tử biết rõ Tô Tín còn có vũ kỹ quỷ dị như vậy, hắn sẽ không có tự tin bảo đệ tử bố trí vạn độc đại trận xoắn giết Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 245 - Kế Hoạch Thành Công (1)

Thân ở vạn độc đại trận, Tô Tín mặt không đổi sắc, kỳ thật lúc trước hắn đang đánh giá Bách Độc Đồng Tử.

Tuy độc công khó chơi nhưng thắng ở quỷ dị, âm thầm đánh lén có lẽ còn có kỳ hiệu nhưng chiến đấu chính diện sẽ yếu đi một bậc.

Đặc biệt là Bách Độc Đồng Tử còn không tu hành cả một thức vũ kỹ công kích nào, có lẽ cảnh giới Tiên Thiên còn có thể sử dụng các loại thủ đoạn loạn thất bát tao xưng vương xưng bá, nhưng đến Nguyên Thần Cảnh hắn còn dám sử dụng những thủ đoạn này chính là hành vi tìm chết.

Tô Tín nhìn thấy Yến Hoàng Cửu đại chiến với mấy Nguyên Thần Cảnh của các đại phái Thương Lan cốc Mạc gia với nhau, cảnh tượng đó mới gọi là kinh thiên động địa.

Độc vật phi trùng dùng uy thế của cường giả Nguyên Thần Cảnh có thể sử dụng một quyền xua tan, đến lúc đó cho dù dộc tố của ngươi có thể giết cường giả Nguyên Thần Cảnh nhưng căn bản hơn phân nửa không có đất dụng võ.

Tô Tín tự nhiên không biết suy nghĩ của Bách Độc Đồng Tử, người ta căn bản không muốn tu luyện tới Nguyên Thần Cảnh thì làm sao suy nghĩ tới việc này?

Nhược điểm của Bách Độc Đồng Tử quá mức rõ ràng, Tô Tín sử dụng chút Huyết Hà thần chỉ liền có điều khiển linh hoạt như cánh tay bản thân, chỉ dùng mấy đạo chỉ kình liền có thể tiêu diệt một phần ba đệ tử dưới trướng Bách Độc Đồng Tử, Tô Tín hiện tại đã giết hơn hai mươi người!

Vạn độc đại trận có tên là đại trận nhưng kỳ thật chỉ là một loại trận pháp đơn giản mà thôi, nó chỉ là phương thức liên kết nội lực của võ giả với nhau, làm cho một đám võ giả Hậu Thiên có thể phát huy lực lượng võ giả Tiên Thiên, cũng phóng thích độc tố trong người mình ra ngoài tạo thành sương độc.

Sau khi Tô Tín giết hơn hai mươi người, trận pháp này cũng đã bắt đầu trở nên không ổn định, khói độc suy êếu rất nhiều.

Trên mặt đám đệ tử Bách Độc Đồng Tử lộ ra thần thái kinh hoàng, có một gã đệ tử thật sự là không nhịn được nhìn sư huynh đệ bị đồ sát đơn giản như thế mà bọn họ không có chút biện pháp nào, tâm lý đệ tử này sụp đổ và lập tức bỏ chạy.

Sợ hãi sẽ lây lan, sau khi một người chạy đi thì có một đám người khác chạy đi, trong nháy mắt đã có hơn mười người chạy trốn, lúc này đại trận sụp đổ.

Tên đại đệ tử của Bách Độc Đồng Tử chính là A Quang hét lên giận dữ.

“Đều trở lại! Lâm trận bỏ chạy, các ngươi muốn chết hay sao?”

Nhưng hắn vừa dứt lời liền có một đạo chỉ kình xuyên qua ngực.

Những đệ tử khác nhìn thấy đại sư huynh mạnh nhất cũng không thể ngăn một kích của Tô Tín liền chạy càng nhanh.

Tô Tín giống như cười mà không phải cười nhìn Bách Độc Đồng Tử: “Như thế nào, hiện tại ngươi còn nói ta tự phế võ công chịu trói nữa không?”

Sắc mặt Bách Độc Đồng Tử lập tức tối sầm, hắn tính sai, tính sai Huyết Hà thần chỉ quỷ dị của Tô Tín, vũ kỹ có thể đánh chết đệ tử của hắn quá mức dễ dàng.

Tô Tín lúc này cũng không muốn nói nhảm với Bách Độc Đồng Tử, Du Long Kiếm mang theo âm thanh kiếm minh, huyết quang đỏ rực ập thẳng về phía Bách Độc Đồng Tử.

Đối địch chính diện, chỉ cần Tô Tín cẩn thận một ít, Bách Độc Đồng Tử trên cơ bản không thể tổn thương một cọng lông của Tô Tín.

Bản thân hắn vũ kỹ thường thường, nếu không phải cây sáo quá mức cứng rắn, thậm chí độ cứng còn vượt qua binh khí hoàng cấp thì Tô Tín đã sớm đánh chết hắn rồi.

Sau khi qua mười chiêu, hai tay Bách Độc Đồng Tử đổ máu tươi đầm đìa.

Mặc dù Du Long Kiếm không có làm hắn bị thương nhưng lực phản chấn cường đại cũng làm hai tay hắn máu tươi đầm đìa.

Lúc này chân khí hắn tiêu hao không ít, thậm chí gương mặt Bách Độc Đồng Tử biến thành già nua vô cùng quỷ dị.

Hắn lập tức áp chế trạng thái của mình, Bách Độc Đồng Tử biết rõ hôm nay mình không làm gì được Tô Tín, thậm chí có thể chạy thoát khỏi chết dưới kiếm Tô Tín đã là may mắn.

Cho nên Bách Độc Đồng Tử không chút do dự quay người bỏ chạy, đám võ giả phía sau xem thường không thôi.

Tốt xấu gì ngươi cũng là nhân vật thành danh tại Tương Nam, kết quả đệ tử của mình sắp bị giết sạch, chính mình không chết đi báo thù mà còn quay người bỏ chạy, làm người quá nhát gan rồi.

Nhưng lúc này Bách Độc Đồng Tử cũng mặc kệ người khác nhìn mình như têế nào.

Tuy thể diện quan trọng nhưng mạng sống càng quan trọng hơn.

Nhưng Tô Tín làm sao có thể cho phép hắn rời đi như vậy chứu?

Tốc độ của Bách Độc Đồng Tử rất nhanh, hắn chỉ chuyên tu thân pháp, nếu hắn bạo phát tốc độ còn nhanh hơn bản thân Tô Tín gấp mấy lần.

Nhưng ai biết lúc này Tô Tín làm ra động tác người ta không ngờ tới.

Hắn cầm Du Long Kiếm trong tay và ném đi như một đạo huyết quang ngập

trời, thanh kiếm đâm vào người Bách Độc Đồng Tử, Bách Độc Đồng Tử ngã xuống đất.

Một kiếm này không có đâm thủng ngực hắn cho nên Bách Độc Đồng Tử cũng không chết.

Trong mắt hắn mang theo vẻ kinh hãi, mặc hắn nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới Tô Tín lại ném trường kiếm trong tay đi.

Kiếm khách không phải chú ý kiếm còn người còn, kiếm mất người mất hay sao? Hắn chưa từng nhìn thấy có kiếm khách nào ném kiếm trong tay mình như ám khí.

Tô Tín không có nói nhảm với hắn, hắn sử dụng Huyết Hà thần chỉ điểm xuống, trực tiếp đánh chết Bách Độc Đồng Tử tại chỗ và rút Du Long Kêếm ra khỏi thi thể đối phương.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 246 - Kế Hoạch Thành Công (2)

Tuy Tô Tín chỉ dùng kiếm nhưng hắn chưa bao giờ cho rằng mình là kiếm khách thuần túy.

Cái gọi là kiếm còn người còn, kiếm mất người mất đối với hắn chỉ là trò cười mà thôi.

Chỉ cần có thể giết người, cho dù kiếm gãy cũng không sao cả.

Sau khi giết Bách Độc Đồng Tử, chiến lực cao cấp của Địch Vân Phi tại Tương Nam cũng bị Tô Tín tàn sát không còn, chỉ còn lại một mình Bàng Phi Vân đi theo hắn tới Nam Ninh phủ may mắn còn sống.

Trong Đông Lâm phủ còn thừa một ít võ giả Tiên Thiên do Địch Vân Phi lưu lại nhưng Tô Tín không có động tới đám người này.

Đối với Tô Tín hiện tại mà nói, võ giả thực lực Khí Hải Cảnh quá yếu, không tạo thành uy hiếp với hắn.

Huống hồ hiện tại Địch Vân Phi đi Nam Ninh phủ, cũng nên có người đưa tin cho hắn ah?

Lúc này tổng đường Phi Ưng Bang tại Thường Ninh phủ, Lý Phôi, Hoàng Bỉnh Thành và Lý Thanh là ba cao tầng Phi Ưng Bang đang cau mày suy nghĩ, không biết nên trả lời Địch Vân Phi như thế nào.

Phi Ưng Bang là Tô Tín lưu cho bọn họ, nếu bọn họ cứ giao ra như thế không chỉ xin lỗi chính mình, càng xin lỗi lão đại.

Nếu không giao ra, Địch Vân Phi tùy tiện phái vài tên võ giả Tiên Thiên dưới trướng cũng có thể tiêu diệt toàn bộ Phi Ưng Bang của bọn họ.

Dù sao nhân mạng quan thiên, không có ai là không sợ chết.

Lý Phôi khẽ cắn môi, sắc mặt âm trầm nói: “Thật sự không được thì chúng ta hủy diệt toàn bộ tín vật giao dịch với Nam Man dị tộc, chúng ta trực tiếp giải tán bang phái, chạy trốn vào trong rừng rậm Tương Nam, ta xem bọn chúng làm sao tìm được chúng ta.”

Hoàng Bỉnh Thành và Lý Thanh đều ngạc nhiên nhìn Lý Phôi, không nghĩ tới vị đại gia này trầm mặc ít nói lại có thể lựa chọn như vậy, hắn muốn chơi làm ngọc vỡ còn hơn làm ngói lành với Địch Vân Phi.

Nhưng nghĩ lại cũng có thể sử dụng biện pháp này.

Bọn họ trực tiếp giải tán Phi Ưng Bang và bản thân mình trốn vào trong rừng rậm suốt nửa năm, đợi đến lúc đám người Địch Vân Phi đi rồi vẫn có thể trọng kiến Phi Ưng Bang.

Nhưng khi đó Phi Ưng Bang sẽ không còn uy thế như ban đầu nhưng còn tốt hơn chờ chết bị Địch Vân Phi hợp nhất.

"Vậy thì tốt, chúng ta chú ý tới hướng đi của đám người Địch Vân Phi một chút, chỉ cần bọn chúng tới Thường Ninh phủ thì chúng ta chủ động giải tán bang phái!"

Hoàng Bỉnh Thành cắn răng nói.

Lúc này tại Nam Ninh phủ Trần gia cách Phi Ưng Bang cả trăm dặm, gia chủ Trần gia tươi cười nhưng kì thực nội tâm đắng chát đi theo Địch Vân Phi quay về Đông Lâm phủ.

Nói thật Trần gia không muốn lẫn vào tranh đấu của mấy đại phái Trung Nguyên.

Trần gia bọn họ an an ổn ổn phát triển tại Tương Nam, mặc dù là thế lực võ lâm tam lưu nhưng lại thắng ở vững chắc.

Hiện tại gia nhập dưới trướng Địch Vân Phi, hoàn toàn biến thành quân cờ nghe người ta sai sử, nói không chừng lúc nào đó mạng cũng không còn thì chơi cái gì chứ?

Trước mắt Địch Vân Phi tự mình tới, còn mang theo cao thủ Linh Khiếu Cảnh Vụ Ẩn Giao Long Bàng Phi Vân đến, bọn họ dám không đáp ứng sẽ bị diệt tộc, cho nên gia chủ Trần gia mang theo vài tên võ giả Tiên Thiên đầu nhập vào dưới trướng Địch Vân Phi.

Chính vào lúc này xa xa có võ giả cưỡi ngựa chạy tới, nhìn thấy đám người Địch Vân Phi thì kỵ sĩ hét lên: "Địch công tử không tốt! Đông Lâm phủ xảy ra đại sự!

Tướng mạo Địch Vân Phi hơn hai mươi, dung mạo cương nghị tuấn lãng, lúc này nhìn thấy gương mặt kỵ sĩ đầy kinh hãi thì hắn cau mày nói: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, ngươi từ từ nói."

"Thiên Vân Thương Lưu Bách Tuế, Âm Dương Quỷ Thủ Khổng Thu Nhân, Xích Âm Chưởng Đoạn Hành và Bách Độc Đồng Tử đều bị người ta giết! Nhân thủ chúng ta mời chào tại Đông Lâm phủ đã chạy trốn một nửa."

“Rốt cuộc là ai làm? Tiêu Ma Vân? Không đúng, tên này không ở Đông Lâm phủ, Thượng Quan Ngạn Khanh? Hắn mới đến Tương Nam, hiện tại còn chưa kịp mời chào nhân thủ, hắn tuyệt đối không thể gây chuyện với ta, rốt cuộc là ai?”

Địch Vân Phi âm trầm nói.

Tên kỵ sĩ nhanh chóng nói chuyện xảy ra tại Đông Lâm phủ suốt hai ngày qua cho Địch Vân Phi nghe, tin tức này lập tức làm sắc mặt Địch Vân Phi tối sầm như chảy ra nước.

Võ giả Khí Hải Cảnh trong Tương Nam không dễ tìm, đại bộ phận võ giả Thần

Cung Cảnh đều tìm kiếm cơ duyên đột phá Nguyên Thần Cảnh cũng càng khó tìm.

Kết quả nbonj họ tới Tương Nam chi địa chỉ có thể mời chào cao thủ mạnh nhất là Linh Khiếu Cảnh.

Bách Độc Đồng Tử có chút danh tiếng trong cao thủ Linh Khiếu Cảnh ở Tương Nam, hắn phải dùng mềm cứng mới có thể mời chào được, vốn muốn dùng bọn họ một lần hành động đánh tan Tiêu Ma Vân, không nghĩ tới hắn mới đi ra ngoài hai ngày thì đám người này bị giết không còn.

Làm cho Dịch Vân Phi phẫn nộ là, Tô Tín còn hủy diệt thành quả cả tháng của hắn, đây chỉ là tiểu nhân vật không lên nổi mặt bàn, điều này càng làm cho hắn phẫn nộ, nếu việc này bị đám người Tiêu Ma Vân biết rõ sẽ trào phúng hắn một phen.

“Tô Tín!”

Địch Vân Phi âm trầm nói một câu: “Trực tiếp trở lại Đông Lâm phủ!”

Đề phòng đám người Địch Vân Phi bỗng nhiên giết đến, Hoàng Bỉnh Thành đã sớm phái người nhìn chằm chằm các đại châu phủ trong Tương Nam và chú ý tới độ tính của Địch Vân Phi.

Nhưng không nghĩ tới đám người Địch Vân Phi không có tới, lại nghe được tin tức Địch Vân Phi trực tiếp dẫn quân quay về Đông Lâm phủ, điều này cũng làm cho Lý Phôi và Hoàng

Bỉnh Thành không hiểu cái gì, bọn họ thở ra một hơi, tối thiểu cũng tạm thời giải được nguy cơ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 247 - Công Tâm (1)

Trong Đông Lâm phủ, Tô Tín một mình ngồi trong tửu lâu uống rượu, cả tửu lâu lớn như thế chỉ có một mình hắn ngồi, những võ giả khác đều bồi hồi ngoài tửu lâu, cũng không có ai dám tiến vào.

Vị đại gia này nổi danh hung tàn, trực tiếp giết sạch chiến lực cao cấp của Địch Vân Phi tại Đông Lâm phủ a.

Chờ tới lúc Địch Vân Phi trở lại, hắn tất sẽ đánh với Tô Tín một trận, ai thắng ai thua thì không người nào biết rõ.

Bọn họ mà vào trong quán rượu, đợi đến lúc đánh nhau không có đường chạy thì khóc không ra nước mắt.

Lúc này bên ngoài có tiếng huyên náo ồn ào vang lên, có người thấp giọng nói:

“Địch Vân Phi trở lại! Hắn đã mang người vào thành!”

Khóe miệng Tô Tín nụ cười đầy lãnh ý, Địch Vân Phi quay trở lại nhanh như vậy, xem ra hắn quả nhiên không có đi Thường Ninh phủ, mà là trực tiếp điều quân trở về Đông Lâm phủ.

Một lúc sau, đám người bên ngoài tách ra, hơn mười tên võ giả đi tới, đầu lĩnh chỉ chừng hai mươi tuổi, tướng mạo dương cương tuấn lãng nhưng đang nhíu mày âm trầm, hiển nhiên hắn đang tức giận không nhỏ.

Bên trái hắn là đại hán râu quai nón, tướng mạo lỗ võ hữu lực, nhìn bộ dạng như vậy hắn chính là đại đương gia Phi Vân trại, Vụ Ẩn Giao Long Bàng Phi Vân.

Bên phải Địch Vân Phi chính là một lão giả, nhìn có vẽ không ngờ nhưng cũng có được thực lực Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, hắn chính là gia chủ Trần gia.

“Ngươi chính là Tô Tín?”

Địch Vân Phi đi đến trước người Tô Tín, lãnh đạm nói.

Tô Tín nâng chén rượu lên và lắc lắc trước mặt Địch Vân Phi: "Địch công tử nóng giận rất lớn ah, uống chén rượu hạ hỏa, không cần tức giận như thế."

Địch Vân Phi giận quá hóa cười, nói

"Tô Tín ah Tô Tín, ta thật không biết nên nói ngươi vô tri hay nên nói ngươi gan lớn."

"Ta muốn biết là ai cho ngươi dũng khí, thừa dịp ta không có mặt ở Đông Lâm phủ lại dám giết người của ta."

Tô Tín lắc đầu, ánh mắt biến thành lạnh lùng, nói: "Ta cũng muốn hỏi Địch công tử ngươi, rốt cuộc là ai cho ngươi dũng khí đi hợp nhất Phi Ưng Bang?"

"Tuy ta hiện tại không phải bang chủ nhưng ta một tay sáng lập Phi Ưng Bang, ngươi muốn hợp nhất nó có từng hỏi ý Tô mỗ hay không?"

"Địch Vân Phi ta muốn cái gì chưa từng không có chiếm được."

Thời điểm nói ra lời này vẻ mặt Địch Vân Phi mang theo không phải cuồng ngạo hung hăng càn quấy, mà là tự tin.

Đúng vậy, chính là tự tin.

Minh chủ Tranh Kiếm Minh Bích Nhãn Phi Long Địch Kinh Phi là thân ca ca của hắn, mà Địch Vân Phi từ nhỏ được bồi dưỡng thành người thừa kế Tranh Kiếm Minh.

Huynh bồi dưỡng đệ, loại chuyện này là tối kỵ của hoàng thất, loại chuyện này cũng là tối kỵ của thế gia, hết lần này tới lần khác Địch Kinh Phi làm như vậy.

Địch Kinh Phi vẫn chưa lập gia đình, cũng không muốn con nối dõi, tất cả mọi người có thể nhìn ra vị trí minh chủ Tranh Kiếm Minh chi khẳng định sẽ lưu cho Địch Vân Phi.

Chính bởi vì như thế, lần này mấy nhà bọn họ đưa đệ tử đi Tương Nam tôi luyện, thanh thế của Địch Vân Phi là lớn nhất, người tới nương tựa cũng nhiều nhất.

Tuy Tiêu Ma Vân là đệ tử một đàn chủ trong Niên Bang nhưng Niên Bang có tới bốn đàn chủ.

Một người khác là đệ tử Thượng Quan thế gia Thượng Quan Ngạn Khanh, hắn là đệ tử dòng chính của Thượng Quan thế gia nhưng dòng chính của Thượng Quan thế gia thế hệ này có hơn mười người.

Địa vị của Địch Vân Phi là duy nhất, chính bởi vì như thế nên hắn nắm chắc lớn nhất, chỉ cần Địch Vân Phi ta muốn thì không có không được.

Bỗng nhiên Tô Tín vỗ vỗ tay, khóe miệng tươi cười vui vẻ: "Đặc sắc! Lời này nói quả nhiên đặc sắc, có thể nói ra lời vô liêm sỉ tới cực điểm này, Địch công tử ngươi có thể nói tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả."

Bang Phi Vân đứng sau lưng Địch Vân Phi lạnh lùng nói: "Tô Tín, ngươi muốn chết phải không? Ngươi có tư cách gì vũ nhục Địch công tử?"

Trong vài thủ hạ Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh dưới trướng Địch Vân Phi, cũng chỉ có một mình Bàng Phi Vân chủ động tới tìm nơi nương tựa, những người khác đều là Địch Vân Phi ra tay tự mình thu phục.

Chính bởi vì như thế Bàng Phi Vân mới bị Địch Vân Phi xem như tâm phúc, lần này đi ra ngoài cũng chỉ mang theo một mình hắn.

Bởi vì cái gọi là chủ nhục thần chết, nhìn thấy Tô Tín cũng dám vũ nhục Địch Vân Phi, Bàng Phi Vân là người lên tiếng đầu tiên.

Tô Tín lãnh đạm nhìn hắn, nói: "Chủ nhân nói chuyện, chó cũng có tư cách kêu

gào?"

"Ngươi nói ai là chó?"

Bàng Phi Vân tức giận quát một tiếng, hắn đánh một quyền về phía Tô Tín.

Một quyền của hắn mang theo xu thế phong lôi, trong quyền ẩn chứa lôi đình.

Tô Tín điểm ra một chỉ như bôn lôi, ngón tay nhỏ nhắn va chạm với nắm đấm lớn, Tô Tín vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, Bàng Phi Vân là Linh Khiếu Cảnh đỉnh phong lại lui về phía sau ba bước, nắm đấm của hắn run rẩy liên tục.

Tô Tín thản nhiên nói: "Nói ngươi là chó là tiện nghi ngươi, những năm qua ngươi cướp bóc thương đội lui tới rừng rậm Tương Nam, dựa vào những thu nhập này tu hành tới Linh Khiếu Cảnh đỉnh phong."

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 248 - Công Tâm (2)

"Nhưng cuối cùng ngươi lại khiếp đảm, sợ hãi loại sinh hoạt ăn bữa nay lo bữa mai, lo lắng cảm giác đá trúng khối sắt hoặc bị hiệp sĩ môn phái nào đó tới tiêu diệt."

"Cho nên ngươi nghe tin Địch Vân Phi đến Tương Nam liền không chờ được tới nương tựa hắn, ý đồ gia nhập Tranh Kiếm Minh tẩy trắn thân phận của mình."

"Nhưng Phi Vân trại của ngươi có bao nhiêu người? Không có một ngàn cũng có tám trăm ah? Vài tên thủ hạ cảnh giới Tiên Thiên có thể gia nhập Tranh Kiếm Minh, nhưng những võ giả Hậu Thiên thì sao? Chỉ sợ sớm xem thành pháo hôi tự sinh tự diệt trong rừng rậm Tương Nam."

"Vì vinh hoa phú quý ngày sau của ngươi, ngươi liền bỏ qua huynh đệ theo ngươi hơn mười năm, loại người này, ha ha, heo chó không bằng!"

Những võ giả chung quanh nhìn Bàng Phi Vân với ánh mắt xem thường tới cực điểm.

Bọn họ vốn đang khó hiểu, đám người Bách Độc Đồng Tử đều là Địch Vân Phi chủ động mời chào mới gia nhập dưới trướng, chỉ có một mình Bàng Phi Vân là hấp tấp chủ động chạy tới.

Bọn họ hoài nghi một nhân vật như Bàng Phi Vân làm sao không có cốt khí như vậy?

Hiện tại bọn họ mới kịp phản ứng, không ngờ Bàng Phi Vân sớm có ý định, hắn lại vút bỏ huynh đệ thủ hạ dưới tay chạy đi, chính mình đi theo Địch Vân Phi gia

nhập Tranh Kiếm Minh.

Sắc mặt Bàng Phi Vân tái nhợt, Tô Tín nói mỗi câu không khác gì đại chùy đâm thẳng vào ngực hắn.

"Ngươi muốn chết!"

Bàng Phi Vân nổi giận gầm lên một tiếng muốn xông lên lần nữa nhưng bị Địch Vân Phi ngăn lại.

"Tô Tín, ngươi xảo biện có được gì chứ, ngược lại so võ công xem ai mạnh hơn

đi."

Địch Vân Phi lạnh lùng nói.

Tô Tín lắc đầu: "Ta cũng không có xảo biện, ta chỉ ăn ngay nói thật mà thôi, còn có Địch công tử ngươi, ngươi cho rằng tất cả những gì ngươi có được là ngươi đạt được sao?"

"Nếu không có Tranh Kiếm Minh sau lưng ngươi, ngươi cho rằng đại đương gia Phi Vân trại và đám người Bách Độc Đồng Tử sẽ gia nhập dưới trướng của ngươi?"

Địch Vân Phi lạnh lùng cười cười: "Muốn đả kích tâm thần ta? Đáng tiếc, tâm thần ta không có lỗ thủng, Tranh Kiếm Minh vốn chính là của ta, chờ ca ca ta thoái vị thì ta chính là minh chủ Tranh Kiếm Minh."

"Thế lực ban thân cũng là thực lực, có thế lực mà không vận dụng mới là ngu xuẩn, sẽ bị người ta đùa chết!"

"Tâm thần ngươi không có lỗ thủng?"

Tô Tín lúc này mặt cười nhưng lòng không cười, hắn nói: "Ta thấy không phải, cho dù Tranh Kiếm Minh là thế lực của ngươi nhưng cả Tranh Kiếm Minh, còn có ca ca Địch Kinh Phi

chính tâm ma của ngươi, cả đời này ngươi chỉ có thể sống dưới cái bóng ca ca ngươi!”

Sắc mặt Địch Vân Phi lập tức biến đổi, Tô Tín không xem ai ra gì và nói tiếp: “Địch công tử thực lực rất mạnh, đứng hàng năm mươi bảy trên Nhân Bảng, nhưng ca ca ngươi thì sao? Đây chính là kiêu hùng ‘ Bích Nhãn Phi Long ’ Địch Kinh Phi một tay sáng lập Tranh Kiếm Minh! “

“Người khác trên giang hồ nghĩ ngươi như thế nào? Bọn họ vừa nghĩ tới không phải cái tên Địch Vân Phi, mà là đệ đệ Địch Kinh Phi!”

“Vị trí người thừa kế tương lai của Tranh Kiếm Minh đúng là của ngươi nhưng nó lại không phải chính ngươi đạt được, mà là ca ca ngươi bố thí cho ngươi.”

“Địch Kinh Phi không có nhi tử, hắn không có ý định sinh ra, cũng không có truyền Tranh Kiếm Minh cho kẻ khác, nếu Địch Kinh Phi thực sự có nhi tử, ngươi cho rằng chỉ bằng ngươi còn có tư cách kế thừa vị trí minh chủ Tranh Kiếm Minh hay sao?”

“Địch Vân Phi ngươi cả đời sóng dưới bóng mờ của Địch Kinh Phi, cho dù ngươi làm chuyện gì thì người ta đầu tiên nghĩ tới chính là Địch Kinh Phi.”

“Cho dù ngươi thật thành minh chủ Tranh Kiếm Minh, nội tâm thủ hạ của ngươi cũng chỉ nghĩ tới Địch Kinh Phi, bọn họ sẽ so sánh quyết định của ngươi với Địch Kinh Phi, ngươi vĩnh viễn kém ca ca của ngươi!”

Tô Tín nói ra lời này làm sắc mặt Địch Vân Phi đen như đít nồi.

Cho dù lúc trước Tô Tín nói Địch Vân Phi vô liêm sỉ thì hắn không tức giận, nhưng hiên tại Tô Tín lại nói ra che giấu mà hắn không nguyện ý nghe nhất, làm cho Địch Vân Phi tức giận không kiềm chế được.

Tô Tín nhìn thấy vẻ mặt càng ngày càng khó coi của Địch Vân Phi, nụ cười trên mặt hắn càng ngày càng sáng lạn.

Giận, tức giận là tốt rồi, tức giận đại biểu công tâm kế của hắn thành công.

Trước kia Địch Vân Phi nói đúng, Tô Tín nói nhảm với hắn lâu như vậy là vì đả kích tâm thần hắn.

Võ giả đối chiến, cho dù chỉ chênh lệch một phần nhỏ cũng tạo thành biến hóa không ngờ tới, huống chi thời điểm tâm thần có lỗ thủng càng như vậy.

Địch Vân Phi đúng là rất ưu tú, nhưng đáng tiếc hắn chỉ là người trẻ tuổi hai mươi tuổi mà thôi, hắn còn chưa tới mức hỉ nộ không lộ ra,

Lần trước Tô Tín tra xét tư liệu của Địch Vân Phi cũng nhìn thấy chuyện rất thú

vị.

Một là ở trong Tranh Kiếm Minh, một khi Địch Vân Phi muốn làm chuyện gì, nếu có người đề cập Địch Kinh Phi đã phân phó bọn họ phải làm như thế nào thì Địch Vân Phi sẽ giận dữ.

Còn nữa, Địch Vân Phi không có danh hiệu cua mình, đại đa số người trên giang hồ không đặt danh hiệu cho bản thân, tất cả đều là người khác gọi mà thành.

Chính ngươi lấy danh hiệu, tên gì Vô Địch Kiếm Thần gì đó sẽ không tính, chỉ có thể làm người ta chế nhạo mà thôi.

Địch Vân Phi không có danh hiệu của mình, người trên giang hồ nhắc tới hắn chỉ nói là đệ đệ Địch Kinh Phi.

Cho nên sau khi nghe người khác lấy lòng hắn gọi là đệ đệ Địch Kinh Phi, Địch Vân Phi hoặc là giận dữ, hoặc là trực tiếp rời đi.

Hai sự kiện này rất nhỏ nhưng Tô Tín đã phân tích ra tính cách của Địch Vân Phi, còn có thể từ đó phân tích ra hắn ghét nhất và không nguyện ý đối mặt với cái gì nhất.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 249 - Chiến, Địch Vân Phi! (1)

Trước kia lúc Địch Vân Phi điều quân trở về Đông Lâm phủ, kỳ thật hắn không muốn giết chết Tô Tín.

Thân là đệ đệ Địch Kinh Phi, hắn vẫn được Địch Kinh Phi bồi dưỡng thành người kế thừa Tranh Kiếm Minh.

Địch Kinh Phi đã từng không chỉ một lầ nói với hắn, trên thế giới này không tồn tại địch nhân và bằng hữu, chỉ tồn tại hai loại người: người có thể cho ta sử dụng và người không thể cho ta sử dụng.

Mặc dù Tô Tín có thể giết đám người Bách Độc Đồng Tử và Lưu Bách Tuế, điểm ấy tuy đáng giận nhưng thật sự chứng minh Tô Tín mạnh hơn đám phế vật Bách Độc Đồng Tử.

Hơn nữa Tô Tín còn nổi danh Nhân Bảng, nếu có thể đủ thu phục Tô Tín đủ sức vượt qua mười người như Bách Độc Đồng Tử.

Nhưng hiện tại,Tô Tín vạch trần bí mật sâu nhất trong nội tâm hắn, chuyện này không chỉ làm Địch Vân Phi thẹn quá hoá giận, càng làm nội tâm hắn sinh kiêng kị.

Người có tâm cơ thâm trầm như vậy, đừng nói không thể lưu lại làm thủ hạ của hắn, càng phải trực tiếp diệt sát hắn, bằng không đợi hắn phát triển mới là chuyện khủng bố nhất!

“Tô Tín, ngươi đã muốn chết thì ta thành toàn cho ngươi.”

Địch Vân Phi nói ra từng chữ.

Bàng Phi Vân sau lưng hắn hừ lạnh một tiếng và đứng ra, lão giả Trần gia do dự một lúc nhưng cũng đứng ra.

Hắn thật không muốn tham dự vào tranh đấu của Địch Vân Phi cùng những người khác, hiện tại hắn đã đáp ứng gia nhập Địch Vân Phi, nếu lâm trận lùi bước, khó bảo toàn Địch Vân Phi sau này không gây phiền toái cho Trần gia.

Tô Tín giống như cười mà không phải cười, nói: “Như thế nào, Địch công tử hiện tại muốn chơi quần công sao? Tô mỗ chỉ có một người nhưng nhất định sẽ phụng bồi tới cùng.

“Các ngươi lui ra!”

Địch Vân Phi quát lớn một tiếng.

Địch Vân Phi muốn đơn đả độc đấu với Tô Tín, hắn cũng không phải giả vờ làm hảo hán với Tô Tín, hắn có kiêu ngạo của mình.

Cho dù bối cảnh, thân phận hay bài danh Nhân Bảng, hắn đều cao hơn so với Tô Tín.

Nếu động thủ với Tô Tín còn ỷ vào nhiều người cùng xông lên, cho dù thắng cũng quá mất mặt, không có gì có thể khoe, thậm chí Nhân Bảng còn không ghi chép chiến tích của hắn.

Đương nhiên hắn muốn giết Tô Tín cũng không quan tâm nhiều hay ít người, dùng kiêu ngạo của Địch Vân Phi, hắn cho rằng mình không thể giết Tô Tín hay sao?

"Địch công tử hảo khí phách, đáng tiếc ngươi vẫn không cách nào đi ra khỏi bóng mờ ca ca của mình, ' Bích Nhãn Phi Long ' Địch Kinh Phi cả đời kiêu hùng, cũng không biết Địch công tử ngươi được truyền thừa bao nhiêu phần hỏa hầu của hắn đây."

Tô Tín lại cho Địch Vân Phi thêm một mồi lửa.

Địch Vân Phi không có trả lời hắn, ánh mắt hắn bắn ra lửa giận, hiển nhiên hắn giận không nhẹ.

Chân khí màu xanh xuất hiện, bỗng nhiên Địch Vân Phi vươn tay chộp về phía Tô Tín, một trảo này là Vân Long Tham Trảo, trong tay Địch Vân Phi sinh ra hấp lực cường đại, Tô Tín cảm giác chân khí trong người mình bị Địch Vân Phi hút đi.

Tô Tín sử dụng Huyết Hà thần chỉ điểm ra, hai đạo tơ máu bay thẳng sang hai bên người Địch Vân Phi.

Cương khí màu xanh xuất hiện, hai đạo Huyết Hà thần chỉ bị hai tay Địch Vân Phi bóp nát.

Sắc mặt Tô Tín ngưng trọng, có lẽ thực lực Địch Vân Phi đã đả thông mắt, tai, miệng năm khiếu, hắn còn chưa đả thông mũi, vẫn chưa đạt tới Linh Khiếu Cảnh viên mãn.

Nhưng tùy tiện phá hủy hai tơ máu chứng tỏ Địch Vân Phi cường đại.

Bách Độc Đồng Tử cũng đả thông mắt, tai, miệng năm khiếu nhưng hắn vô cùng gian nan khi đỡ Huyết Hà thần chỉ của Tô Tín, Địch Vân Phi trước mắt làm vô cùng nhe nhõm.

"Có thể đứng thứ năm mươi bảy Nhân Bảng đúng là không dễ đối phó như vậy."

Thiết Vô Tình đã từng nói qua, mặc kệ Nhân Bảng có chút vị trí là xem mặt mũi người khác mà ghi lên, vị trí cuối Nhân Bảng có thể không chú ý tới, người như Phương Đông Đình có thực lực bình thường nhưng không có chiến tích vẫn có thể đứng hàng Nhân Bảng.

Địch Vân Phi trước mắt có thể xếp thứ năm mươi bảy trên Nhân Bảng, loại bài danh này trên cơ bản đều phải sử dụng chiến tích hoặc đánh bại cao thủ Nhân Bảng bài danh trước mình, căn bản không có khả năng dựa vào bối cảnh có thể đạt được.

Huyết Hà thần chỉ bị phá, Tô Tín trực tiếp xông tới, Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh

Thần Chỉ điểm liên hoàn, xuân, hạ, thu, đông bốn mùa biến ảo, chỉ kình như bôn lôi, khi thì như mùa đông giá rét, biến hóa vô cùng làm người xem hoa mắt.

Hai người tược tiếp đánh nhau trên phố dài trước tửu quán, mặt đất nơi hai người giao thủ vỡ vụn, tửu quán suýt nữa bị đánh thành cái sàng, lập tức làm cho lão bản tửu quán khóc không ra nước mắt.

Hai tay Địch Vân Phi hóa thành trảo, trên trảo có cương khí màu xanh, hắn đánh một trảo như cầm long khống hạc, nếu Tô Tín bị hắn đánh trúng có khả năng bị kéo đứt cả cánh tay.

Hai tên cao thủ Nhân Bảng giao thủ làm đám võ giả chung quanh xem đã ghiền, có người thấp giọng nói: "Địch Vân Phi thi triển chính là vũ kỹ Bích Thủy Thanh Long Quyết của Tranh Kiếm Minh ah? Nó rất giống Long Trảo Thủ nổi danh trong bảy mười hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm tự, cương mãnh bá đạo."

"Tô Tín thi triển chỉ pháp là gì, tại sao ta chưa nghe nói qua? Hắn sử dụng môn chỉ pháp này thi triển hơn mười loại biến

hóa, uy lực đúng là kinh người.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 250 - Chiến, Địch Vân Phi! (2)

Đám người phía dưới liên tục gật đầu, Địch Vân Phi ra tay uy thế đúng là kinh người nhưng không vượt qua bọn họ dự đoán.

Bởi vì trong bọn họ cảm nhận, Địch Vân Phi đứng năm mươi bảy trên Nhân Bảng, hắn thân là đệ đệ của Bích Nhãn Phi Long Địch Kinh Phi, Địch Vân Phi có thực lực như vậy là bình thường, nếu như hắn không có thực lực như vậy mới gọi là hữu danh vô thực a.

Nhưng thực lực của Tô Tín vượt qua bọn họ đoán trước.

Hắn thi triển Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ ẩn chứa thiên địa ảo diệu trong đó, biến ảo vô thường, toàn lực thi triển loại uy thế này chỉ sợ đám người Bách Độc Đồng Tử có thận trọng đối đãi Tô Tín cũng khó thoát kết cục miểu sát.

Đối mặt với đám võ giả nghị luận chung quanh, Tô Tín cảm thấy không sao cả nhưng tâm tình Địch Vân Phi lại nôn nóng.

Hắn là ai? Tô Tín là ai?

Thân phận Địch Vân Phi và Tô Tín không cùng một cấp bậc, kết quả hiện tại Tô Tín lại đánh ngang với hắn, loại kết quả này làm cho Địch Vân Phi không thể tiếp nhận được.

Đặc biệt vừa rồi Tô Tín còn điểm ra lỗ thủng trong tâm cảnh của hắn, từ đó càng làm nội tâm của hắn bực bội không thôi.

Hắn ghét nhất có người nào cầm ca ca so sánh với hắn, một khi có chuyện gì

hắn làm không tốt sẽ có người nói Địch Kinh Phi bằng tuổi hắn làm tốt hơn hắn rất nhiều.

Địch Vân Phi không phải người ngu, hắn sẽ không bởi vì những người khác nói chuyện mà oán hận thân ca ca của mình, nhưng tâm tình của hắn cũng khó tránh không tốt giống như hiện tại.

Thời điểm này không có người nào nói cái gì nhưng nội tâm hắn lại có suy nghĩ, lúc ca ca của mình có cảnh giới như mình

hiện tại có thể không nhanh chóng giải quyết Tô Tín hay không?

Càng nghĩ Địch Vân Phi càng vội vàng xao động, hắn tức giận quát một tiếng, song chưởng sinh ra hấp lực vô cùng cường đại, thân thể Tô Tín lập tức tiến lên phía trước, lúc này song chưởng của Địch Vân Phi sinh ra chân khí màu xanh và nổ tung giống như pháo hoa.

“Long Hấp Thủy!”

Chân khí trong người Địch Vân Phi không ngừng lưu chuyển như điên, ca ca hắn từng biểu thị chiêu này, Long Hấp Thủy, thậm chí có thể tạm thời hấp khô một con sông.

Thân thể Tô Tín bị hấp lực kéo tới gần hắn, hơn nữa bản thân hắn không biết công pháp kinh công cho nên không cách nào đào thoát.

Nhưng Tô Tín căn bản không có chạy trốn.

Hắn không tránh không né, hắn đánh ra một quyền với hận ý ngập trời.

Hận! Hận! Hận! Hận Cực Quyền!

Bởi vì Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ chỉ là vũ kỹ cấp bậc tam tinh, cho nênTô Tín rất ít dùng hai loại vũ kỹ Hận Cực Quyền và Cừu Cực Chưởng.

Trong tình huống cứng đối cứng, Hận Cực Quyền càng dùng tốt hơn Kinh Thần chỉ nhiều.

Huống hồ Tô Tín còn tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, hiện tại Long Tượng Bàn Nhược Công của hắn không tính là tiểu thành, hơn nữa lực lượng Hận Cực Quyền cũng đủ sức đánh cược cứng đối cứng với Địch Vân Phi một lần.

Quyền chưởng tương giao với nhau, lực lượng chấn động cường đại bạo phát, dùng Địch Vân Phi và Tô Tín làm trung tâm, mặt đất hơn mười trượng bị đánh thành đá vụn bắn tung tóe các nơi.

Địch Vân Phi và Tô Tín cùng lui về phía sau ba bước, lần này thế lực ngang nhau.

Loại kết quả này làm cho Địch Vân Phi không thể tiếp nhận, Bàng Phi Vân đang xem cuộc chiến cố ý muốn lên đi hỗ trợ, hắn biết rõ những đệ tử đại phái đều có kiêu ngạo của mình.

Địch Vân Phi đánh với Tô Tín thời gian dài nhưng không thắng được đã đủ mất mặt, hiện tại hắn xông lên cùng Địch Vân Phi giáp công Tô Tín, rất có thể làm Địch Vân Phi thẹn quá hoá giận, cho nên Bàng Phi Vân đành phải buông tha suy nghĩ này.

Trong mắt Địch Vân Phi bắn ra một tia tàn khốc, hắn đến Tương Nam tranh đấu với thế hệ trẻ tuấn kiệt Niên Bang là Tiêu Ma Vân và dòng chính ưu tú Thượng Quan gia.

Nhưng không nghĩ tới Tiêu Ma Vân và Thượng Quan Ngạn Khanh không thể làm hắn thế nào, hiện tại hắn không thể giải quyết một tiểu tử bài danh dưới chót của Nhân Bảng.

Trên người Địch Vân Phi sinh ra cương khí màu xanh, toàn thân hắn sinh ra khí thế đáng sợ giống như xương cốt toàn thân biến dạng.

Lúc này trong người Địch Vân Phi sinh ra âm thanh quỷ dị, hắn bày ra tư thế quỷ dị giống như giao long nhất phi trùng thiên!

Lúc này Tô Tín nhìn thấy Địch Vân Phi trước mặt như giao long lao về phía

hắn, một chưởng của hắn như giao long bắt sóng, long ngâm khiếu thiên.

Trong những võ giả đang vây xem chung quanh có người nói nhỏ: “Đây chính là bí kỹ Hóa Long do Bích Nhãn Phi Long Địch Kinh Phi sáng tạo ra! Bích Thủy Thanh Thiên Hóa Phi Long!”

“Địch Kinh Phi tự nghĩ ra Bích Thủy Thanh Long Quyết đã tu luyện tới cực hạn, dùng thân người hóa rồng, Địch Vân Phi không thể biến thành phi long nhưng hắn có ba phần giống giao long!”

Địch Kinh Phi đứng thứ bảy trên Địa Bảng, tư lêệu của hắn sớm ghi rõ trên Địa Bảng, võ công chiêu bài của minh chủ

Tranh Kiếm Minh cũng sớm bị người ta biết rõ.

Đối mặt Hóa Long của Địch Vân Phi, nội tâm Tô Tín không có chút gợn sóng nào, không buồn không vui, tâm như gương sáng.

Tay phải hắn cầm kiếm, đây là lần đầu tiên hắn dùng kiếm khi đối chiến đến bây giờ, trong lòng hắn chỉ tồn tại một thanh kiếm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 251 - Kiếm Xuất Huyết Hà Trảm Đại Long (1)

Trên thân kiếm Tô Tín có máu, vỏ kiếm cũng nhiễm một tầng máu tươi.

Trên người hắn cũng có máu.

Tay có máu, mắt có máu, kiếm ý cũng như máu.

Du Long Kiếm ra khỏi vỏ nhưng mọi người xem ra Tô Tín rút ra khỏi vỏ không phải thanh kiếm mà là một đám máu tươi! Máu tươi lưu động giống như có sinh mệnh.

Kiếm khí như máu, đỏ tươi ướt át.

Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín lần đầu tiên ra tay và không có lần cuối cùng.

Dùng máu dưỡng kiếm, hắn đã chuẩn bị kiếm này rất lâu, kiếm ý phá diệt làm cho người ta sợ hãi, Tô Tín xuất kiếm như biển máu đang lưu động cuốn lấy Địch Vân Phi.

Máu tươi va chạm với màn sáng màu xanh nhạt, trong nháy mắt chân khí tứ tán, kiếm khí bay tán loạn.

Kiếm quang đo rực xé nát Hóa Long của Địch Vân Phi, trong ánh mắt kinh hãi của hắn, kiếm quang chém thẳng vào ngực Địch Vân Phi, hắn phun ra một ngụm máu tươi và bay ngược về phía sau mười mấy trượng.

Kiếm xuất huyết hà trảm đại long.

Tô Tín thu kiếm vào vỏ, gương mặt hắn tái nhợt vì tiêu hao nội lực quá lớn.

Lúc này các võ giả đang xem cuộc chiến có cảm giác sắp phát điên.

Bọn họ nhìn thấy cái gì?

THân đệ đệ minh chủ Tranh Kiếm Minh Bích Nhãn Phi Long Địch Kinh Phi thua trong tay võ giả xuất thân Tương Nam chi địa?

Địch Vân Phi đứng thứ năm mươi bảy trên Nhân Bảng thua Tô Tín đứng một trăm lẻ năm Nhân Bảng?

Một kiếm kinh diễm như biển máu giống như mộng ảo, nó sáng chói mắt làm mọi người không mở mắt ra được.

Nhưng sự thật đúng là như thế, Địch Vân Phi bại, bại rất triệt để.

Từ hôm nay về sau, bài danh của Tô Tín trên Nhân Bảng sẽ không còn là dứng dưới chót, hắn sẽ xếp thứ năm mươi bảy thay thế vị trí Địch Vân Phi hiện tại.

Phương thức tấn chức trên Nhân Bảng nhanh nhất là cái gì? Rất đơn giản, đó là ngươi giẫm lên kẻ thi thể kẻ khác thượng vị.

Như Tạ Chỉ Yến vượt qua hai đẳng cấp chém giết Giang Lăng, khi đó bài danh Nhân của nàng tăng lên hơn ba mươi vị trí, võ giả bình thường tấn cấp Nhân Bảng chỉ có thể chậm rãi xoát chiến tích, tìm một ít ác nhân khai đao, dùng từng trận chiến gia tăng bài danh của mình.

Trừ phương pháp này ra còn có thể giẫm lên kẻ bài danh cao hơn thượng vị, chỉ cần ngươi đánh bại đối phương thì ngươi sẽ thay thế vào vị trí kẻ đó.

Tô Tín đánh bại Địch Vân Phi, lần này hắn tăng lên gần năm mươi vị trí, có thể nói đã phá kỷ lục tăng lên nhanh nhất của Nhân Bảng.

Đám người Bàng Phi Vân sững sờ một lúc nhưng không biết nên nói cái gì, lúc này đi lên đỡ Địch Vân Phi và cho hắn ăn đan dược chữa thương.

Kỳ thật Địch Vân Phi cũng không có bị thương nặng như người ta vẫn nghĩ.

Tô Tín dùng một kiếm phá Hóa Long của hắn xong cũng không cần bon nhiêu uy lực, kiếm kia chỉ có thể triệt tiêu chân khí hộ thân của hắn, chỉ làm nội tạng hắn bị thương nhưng không tính là quá nặng.

Về sau Bàng Phi Vân nâng hắn dậy, hắn không dám tin tưởng mình đã bại? Bị Tô Tín bài danh hơn một trăm Nhân Bảng đánh bại?

Nhìn thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của Địch Vân Phi hiện tại, Bàng Phi Vân lập tức sinh lòng khinh bỉ.

Hắn thừa nhận thực lực vị Địch công tử này rất mạnh nhưng tâm tính của hắn quá kém.

Từ khi hắn sinh ra tới bây giờ gặp quá ít khó khăn, thậm chí căn bản không gặp qua khó khăn bao giờ, hiện tại chẳng qua bại một trận đã thất hồn lạc phách như thế, đúng là vô dụng.

Bàng Phi Vân xem ra không phải bại một trận hay sao, hiện tại nội lực Tô Tín đã tiêu hao không còn bao nhiêu, đến lúc đó bọn họ xông lên một lượt trực đánh chết Tô Tín, vị trí năm mươi bảy Nhân Bảng vẫn là của ngươi, làm gì có ai có thể cướp được?

Ánh mắt Bàng Phi Vân xuất hiện hàn quang, hắn chỉ muốn thông qua quan hệ với Địch Vân Phi gia nhập Tranh Kiếm Minh, mưu đồ xuất thân tốt, tương lai thậm chí có hi vọng mượn nhờ tài nguyên của Tranh Kiếm Minh đột phá Thần Cung tấn cấp Nguyên Thần.

Cho nên Địch Vân Phi có thể thất bại nhưng hắn không thể nhìn Địch Vân Phi bại mà không đứng dậy được.

Giao Địch Vân Phi cho một tên võ giả Tiên Thiên, Bàng Phi Vân nhìn sang Trần gia chủ và cười nói: “Trần gia chủ, ngươi bây giờ đã là thủ hạ của Địch công tử, có câu chủ nhục thần

chết, Tô Tín hiện tại đã trọng thương Địch công tử, chẳng lẽ ngươi không tỏ vẻ gì hay sao?”

Gia chủ Trần gia khẽ cắn môi, hắn cầm binh khí đi tới.

Nếu không cần thiết hắn sẽ không chủ động đánh sống chết với Tô Tín.

Thực lực Tô Tín bày ra đó, hắn là người hung ác đánh bại Địch Vân Phi, hắn hắn là võ giả Linh Khiếu Cảnh lâu năm nhưng không có dũng khí đấu với Tô Tín.

Nhưng bây giờ nhìn bộ dạng Tô Tín như vậy, rõ ràng cho thấy quá trình giao thủ với Địch Vân Phi đã tiêu hao quá nhiều nội lực, cho nên hắn mới dám nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 252 - Kiếm Xuất Huyết Hà Trảm Đại Long (2)

Nhìn Bàng Phi Vân và Trần gia chủ đang đi tới gần mình, Tô Tín lúc này cười lạnh, chuẩn bị tùy thời tiến vào hệ thống hối đoái tiêu hao phẩm.

Mặc dù Tô Tín lúc trước nắm chắc đánh bại Địch Vân Phi nhưng hắn không có nắm chắ thanh lý đám thủ hạ của Địch Vân Phi như Bàng Phi Vân.

Nếu là lúc toàn thịnh, cho dù đám người này cùng tiến lên thì Tô Tín cũng không sợ, thời điểm này có hai tên võ giả Linh Khiếu Cảnh và hơn mười tên võ giả cảnh giới Tiên Thiên nhìn chằm chằm, như vậy hắn phải sử dụng át chủ bài.

Thời điểm Tô Tín muốn hối đoái một môn tiêu hao phẩm thì có một đạo kiếm khí đánh tới trước mặt Bàng Phi Vân và Trần gia chủ, kiếm ý cường đại làm da đầu hai người bọn họ như tróc ra ngoài.

Lúc này có một nữ tử khí chất xuất trần chậm rãi đi tới, nàng nói: “Đơn đấu không lại nên định quần công sao? Việc này

không hợp quy củ ah.”

Nhìn thấy nữ tử xuất hiện, Tô Tín lập tức sững sờ, tại sao nàng ở đây?

Đám người Bàng Phi Vân nhìn nữ tử và có cảm giác áp lực nặng nề, thậm chíáp lực còn lớn hơn cả khi đối mặt với Địch Vân Phi và Tô Tín!

Sau khi nữ tử hiện thân, dường như Địch Vân Phi cũng khôi phục tinh thần sau khi bị Tô Tín đánh bại, hắn lạnh lùng nói: “Tạ Chỉ Yến! Tại sao ngươi tới đây?”

Nữ tử áo vàng chính là Dịch Kiếm Môn Tạ Chỉ Yến, một năm không gặp, khí tức trên người nàng cường đại hơn không ít, thậm chí làm cho Tô Tín cảm giác một

tia áp lực.

Những người khác nghe tên Tạ Chỉ Yến liền hít sâu một hơi, đây chính là Tạ Chỉ Yến ah, Nhân Bảng bài danh hai mươi mốt ‘ Cửu Kiếp Việt Nữ ’ Tạ Chỉ Yến, đệ tử duy nhất của môn chủ Dịch Kiếm Môn ‘ Huyền Tâm Kiếm Chủ ’ Mạnh Kinh Tiên, địa vị không dưới Địch Vân Phi.

Quan trọng nhất là thực lực của nàng.

Người hiểu hiện chuyện tự phân chia bài danh Nhân Bảng thành mấy giai đoạn.

Một là bài danh sau bảy mươi đến một trăm lẻ tám, võ giả Nhân Bảng giai đoạn này biến hóa nhiều nhất, cho nên thực lực cũng là yếu nhất.

Giai đoạn hai là từ ba mươi tới bảy mươi, võ giả Nhân Bảng có thể đi vào giai đoạn này hoặc là nhân vật kinh tài tuyệt diễm, hoặc là sau lưng có bối cảnh thế lực cường đại.

Giai đoạn thứ ba là từ thứ mươi tới ba mươi, võ giả Nhân Bảng cấp âậc này không thể dùng cảnh giới mà cân nhắc, toàn bộ bằng vào thực lực bản thân nói chuyện.

Về phần top mười Nhân Bảng chính là nhân vật thủ lĩnh thời đại, từ trước tới nay, chỉ cần võ giả top mười Nhân Bảng

không chết trẻ thì chắc chắn mười phần đột phá Nguyên Thần Cảnh.

Tạ Chỉ Yến vào một năm trước bởi vì đánh chết Giang Lăng xếp hạng ba mươi mốt Nhân Bảng, thời gian một năm nàng xếp hạng hai mươi mốt, đây chính là nhân vật trẻ tuổi phong vân của võ lâm hiện tại.

Nhìn Địch Vân Phi, Tạ Chỉ Yến lạnh nhạt nói: "Tương Nam cũng không phải địa bàn của Tranh Kiếm Minh các ngươi, tại sao ta không thể tới?"

Vừa mới dứt lời, Tạ Chỉ Yến quay đầu nhìn Tô Tín, nàng tươi cười vui vẻ: "Tô Tín, lại gặp mặt, Hinh Nhi rất nhớ ngươi."

Nghe được Tạ Chỉ Yến nói như thế làm võ giả chung quanh trố mắt nhìn, Dịch Kiếm Môn ' Cửu Kiếp Việt Nữ ' Tạ Chỉ Yến vậy mà quen biết Tô Tín? Nghe ngữ khí nói chuyện giống như rất thân quen.

Địch Vân Phi hừ lạnh một tiếng, có Tạ Chỉ Yến ở nơi này, cho dù hắn muốn đối phó Tô Tín cũng không làm được.

Nữ nhân này cho hắn cảm giác còn đáng sợ hơn Tô Tín vừa đánh bại mình.

"Chúng ta đi!"

Địch Vân Phi nói một tiếng, hắn không cam lòng mang người rời đi.

Người chung quanh thấy Địch Vân Phi rời đi, bọn họ cũng giải tán.

Xem náo nhiệt xong còn không rời đi, khó bảo toàn Tô Tín sẽ không tức giận, bọn họ không có khả năng thừa nhận lửa giận của đại gia này, huống hồ bên cạnh hắn còn có một Tạ Chỉ Yến bài danh hai mươi mốt Nhân Bảng.

Trên đường cái không phải nơi nói chuyện, Tô Tín cùng Tạ Chỉ Yến tìm tửu quán, sau khi bao một gian phòng, hắn không kịp ngồi xuống liền hỏi: "Hinh Nhi tại Dịch Kiếm Môn như thế nào rồi?"

Tạ Chỉ Yến mỉm cười vui vẻ, nói: “Ngươi không cần lo lắng, Hinh Nhi tại Dịch Kiếm Môn rất tốt, sư phụ ta đang bế quan nên không tiện dạy đệ tử, hắn đã thu Hinh Nhi làm đệ tử chánh thức, nhưng trên thực tế là do mấy vị trưởng lão dạy bảo.”

“Thiên phú Hinh Nhi không tệ, nàng cũng thành thục nhu thuận, rất được các vị trưởng lão ưa thích, hơn nữa nàng bởi vì trời sinh kiếm tâm cho nên tu hành kiếm đạo rất nhanh, lúc này mới một năm đã có thể so sánh với đệ tử tu hành bốn năm a.”

Tô Tín gật gật đầu, biết được Hinh Nhi bình an vô sự thì hắn an tâm.

Kỳ thật hắn lúc trước giao Hinh Nhi cho Dịch Kiếm Môn, không chỉ vì Tạ Chỉ Yến, cũng bởi vì hắn từ trên người đám người Tiểu Thất liền nhìn thấy bầu không

khí chỉnh thể của Dịch Kiếm Môn.

Tiểu Thất trên người bọn họ tuy nhiên cũng có được cái loại nầy đại phái đệ tử ngạo khí, nhưng lại không như vậy làm cho người ta chán ghét, cũng nhìn không tới bao nhiêu lục đục với nhau hào khí.

Đám người Tiểu Thất là đệ tử trẻ tuổi có thể được Dịch Kiếm Môn dạy bảo xuất sắc như thế, Hinh Nhi gia nhập cũng làm Tô Tín an tâm.

Nếu bầu không khí trong Dịch Kiếm Môn giống như Thanh Thành kiếm phái, tràn ngập các loại lục đục với nhau, Tô Tín thà rằng mang theo Hinh Nhi chạy trốn tới chân trời góc biển cũng sẽ không cho nàng gia nhập Dịch Kiếm Môn.

“Đúng rồi, lần này ngươi tới Tương Nam làm cái gì?”

Tô Tín hỏi.

Tương Nam với những đại phái Trung Nguyên mà nói là nơi man hoang cằn cỗi, bọn họ phái người tới đây đều có mục đích.

Ví dụ như đám người Địch Vân Phi lần này, bởi vì đặc sản Nam Man tại Tương Nam tăng giá trên trời, tông môn sau

lưng bọn họ mượn Tương Nam tôi luyện đệ tử cũng là một nhân tố quan trọng nhất.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 253 - Tiêu Ma Vân (1)

Tạ Chỉ Yến nói: “Còn không phải bởi vì đám người Địch Vân Phi náo loạn hay sao, bọn chúng mượn Tương Nam chi địa tranh đấu tôi luyện bản thân nhưng lại liên lụy Dịch Kiếm Môn vào trong đó.”

Tô Tín ngạc nhiên nói: “Tại sao liên quan tới Dịch Kiếm Môn? Cầm kiếm ngũ phái các ngươi cũng không có thói quen bồi dưỡng đệ tử như thế ah.”

Tỏng thiên hạ có hơn mười thế lực đỉnh cấp nhưng mỗi nhà có phương thức bồi dưỡng đệ tử không giống nhau.

Tranh Kiếm Minh và Niên Bang đều là dùng số lượng thủ thắng, Tranh Kiếm Minh có hơn mười vạn võ giả dưới trướng, phân đường trải rộng khắp mười đạo trong Đại Chu.

Mà Niên Bang lũng đoạn thủy vận cả Đại Chu và Đông Tấn, bang húng có hơn trăm vạn, đây mới thật sự là đại bang trải rộng thiên hạ.

Đương nhiên chất lượng bang chúng Niên Bang không cách nào so sánh với Tranh Kiếm Minh, võ giả Tranh Kiếm Minh yêu nhất là Hậu Thiên trung kỳ, Niên Bang thu bang chúng rất loạn, võ giả đả thông mấy khiếu huyệt cũng tuyết nhận.

Mà Nhữ Nam Thượng Quan thị chỉ có hơn trăm đệ tử dòng chính, số lượng chi thứ không đến một ngàn nhưng Thượng Quan thị truyền thừa đã lâu, hiện tại bọn họ còn giữ truyền thống mời chào môn khác của thời thượng cổ a.

Tất cả võ giả tán tu, tiểu môn phái, tiểu gia tộc phụ thuộc Thượng Quan thế gia cộng lại chỉ có mấy vạn người.

Đặc điểm của mấy nhà này là có thủ hạ nhiều, rất nhiều, cho nên người thừa kế của bọn họ không chỉ cần thực lực, càng cần năng lực thống ngự tốt.

Cho nên bọn họ mới có truyền thống như vậy, sẽ phái một đám đệ tử kiệt xuất của mình và người khác đi tới nơi nào đó, cho phép bọn họ trong hoàn cảnh công bằng đấu với nhau để tìm ra người giỏi hơn.

Nhưng đây chỉ là truyền thống của bang phái như Tranh Kiếm Minh, nhiều người có chỗ tốt của nhiều người nhưng nhiều người lại không đại biểu tất cả.

Cầm kiếm ngũ phái đi con đường tinh anh, cho dù Thanh Thành kiếm phái nhân số nhiều nhất cũng không vượt qua vạn người, nhân số Dịch Kiếm Môn miễn cưỡng vượt qua ngàn người mà thôi.

Mặc dù Niên Bang có trăm vạn người nhưng bang chúng đều là võ giả Hậu Thiên, thậm chí là người vừa đả thông và khiếu huyệt, còn không tính là võ giả.

Một chú trọng chất lượng, một chú trọng số lượng, Tô Tín thật sự không cho rằng Dịch Kiếm Môn sẽ tham gia vào chuyện này.

Tạ Chỉ Yến nói: “Ngươi nghĩ nhiều, Dịch Kiếm Môn chúng ta không muốn tham gia vào chuyện của bọn họ, mà là người phát ngôn của Dịch Kiếm Môn tại Tương Nam chúng ta bị bọn chúng liên lụy.”

“Địch Vân Phi đã thả ra tiếng gió muốn hợp nhất bọn họ, không đáp ứng sẽ chết, người phát ngôn lâm vào đường cùng đành phải cầu bọn ta, cho nên lần này tông môn phái ta tới nơi này.”

Tô Tín gật gật đầu, tất cả thế lực lớn đều có người phát ngôn tại các nơi khác nhau, đây là việc bình thường.

Có vài nơi có đặc sản hiếm có, thuận tiện tiến hành thu mua, còn có thể thu thập và tìm hiểu tình báo.

Giống như Huyết Y Lâu thành lập phân hội tại Thường Ninh phủ có tác dụng như âậy.

Chỉ có điều Huyết Y Lâu làm chính là bày ra ngòai sáng, tông môn chính đạo tốt xấu gì cũng phải cho người ta mặt mũi, nhưng cũng có người phát ngôn nấp trong chỗ tối.

Dù sao bồi dưỡng người phát ngôn không phải địa bàn của ngươi, như vậy trong đó ẩn chứa đáng ngờ, nói ngươi xếp quân cờ trên địa bàn người khác vẫn còn nhẹ.

Loại địa phương như Tương Nam không có nhiều băn khoăn như vậy, võ lâm Tương Nam tàn lụi lợi hại, cũng không ai đặt bọn họ vào trong mắt, lúc này người phát ngôn của mình gặp chuyện không may, Dịch Kiếm Môn sẽ phái Tạ Chỉ Yến tới.

Tạ Chỉ Yến cười khẽ và nói: "Nhưng dường như ta đi tới nơi này uổng công rồi, ngươi đánh bại Địch Vân Phi, lại đồ sát thủ hạ dưới tay hắn gần như không còn, chúng ta bồi dưỡng tiểu thế lực cũng không cần lo lắng nữa rồi."

Tô Tín cau mày nói:

"Nói như vậy Địch Vân Phi đã bại triệt để? Bị ta đánh bại một lần thì hắn phải rời khỏi Tương Nam?"

Tạ Chỉ Yến gật đầu nói: "Không kém bao nhiêu đâu, lần này hắn bị ngươi đánh bại và bị thương, hơn nữa thế lực dưới tay tiêu hao nhiều, thanh danh hắn tại Tương Nam rớt xuống ngàn trượng."

"Võ giả tán tu bản địa Tương Nam sẽ không tiếp tục tìm tới hắn nương tựa, Tiêu Ma Vân cùng Thượng Quan Ngạn Khanh sẽ gia tăng thực lực của mình, Địch Vân Phi đã thua trong trận đấu này."

Tô Tín khinh thường lắc đầu: "Nói thật, trận đấu của bọn họ trong mắt ta chẳng khác gì tiểu hài tử đang chơi đất, chỉ phái thủ hạ dưới tay đi chịu chết, chính mình rất ít tham dự vào trong chém giết, có khả năng tôi luyện cái gì chứ?"

Tạ Chỉ Yến uống một ngụm trà, nói: "Không có không chịu nổi như vậy đâu,

dù sao bọn họ đều là đệ tử dòng chính được bồi dưỡng tỉ mỉ, là người nối nghiệp môn phái tương lai a."

“Nếu như bởi vì một hồi rèn luyện mà mất mạng, làm như vậy không đáng, thậm chí sẽ làm hai bên đại chiến.”

“Bởi vì là một đám ngậm thìa vàng mà lớn lên, bọn họ chỉ cần bồi dưỡng năng lực thống ngự của mình là đủ rồi.”

Tô Tín vẫn lắc đầu, hắn xem ra những thế lực này có phương thức bồi dưỡng quá bảo thủ.

Vào lúc này cửa phòng bọn họ bị đẩy ra, một tên nam tử trẻ tuổi bước vào, hắn cười nói: “Dịch Kiếm Môn ‘ Cửu Kiếp Việt Nữ ’ Tạ Chỉ Yến Tạ cô nương lại tới Tương Nam, đúng là hiếm thấy ah..”

Hắn nói xong liền nhìn sang Tô Tín, trong mắt bắn ra hào quang nguy hiểm.

“Vị này chính là Tô Tín đánh bại Địch Vân Phi sao? Ha ha, thật sự nằm ngoài dự đoán của mọi người.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 254 - Tiêu Ma Vân (2)

Tạ Chỉ Yến thản nhiên nói: “Tiêu Ma Vân, ta đến nơi nào còn cần phải báo cho ngươi biết sao?”

Tô Tín giật mình, nam tử trẻ tuổi này chính là đệ tử đàn chủ Hạ đàn Niên Bang

‘ Bất Nhị Đao ’ Kim Khả Tín, là Tiêu Ma Vân, cũng là một trong những nhân vật trẻ tuổi kiệt xuất của Niên Bang thế hệ này.

Nói về thực lực đơn thuần, Tiêu Ma Vân còn muốn mạnh hơn Địch Vân Phi, hắn đã là Linh Khiếu Cảnh viên mãn.

Bởi vì Tiêu Ma Vân trước kia vẫn bế quan tu hành trong Niên Bang, chiến tích của hắn còn kém Địch Vân Phi rất nhiều, cho nên bài danh của hắn trên Nhân Bảng thấp hơn Địch Vân Phi một ít, bài danh sáu mươi ba.

Lần trước hắn muốn khiêu chiến Địch Vân Phi, chuẩn bị triệt để đoạt lấy bài danh của hắn nhưng không nghĩ tới Địch Vân Phi không có ra tay, hắn bảo thủ hạ Vụ Ẩn Giao Long Bàng Phi Vân động thủ, một người liền giải quyết các cao thủ trong tay Tiêu Ma Vân.

Đối mặt Tô Tín, Địch Vân Phi một đấu một giao thủ với hắn, đó là bởi vì Tô Tín trong mắt Địch Vân Phi chỉ là kẻ yếu, nếu còn chơi quần công với Tô Tín, vậy Địch Vân Phi hắn cho dù thắng cũng sẽ bị người ta chê cười thắng không võ.

Nhưng đối chiến với Tiêu Ma Vân không cần chú ý nhiều như vậy, cho dù cùng xông lên một lần cũng phải làm Tiêu Ma Vân ăn thiệt thòi.

Cho nên lần trước hắn xám xịt rời đi, chuẩn bị mời chào mời chào một ít cường

giả cảnh giới Tiên Thiên mới đi tìm Địch Vân Phi báo thù, nhưng không nghĩ tới hôm nay hắn vừa mới quay về Đông Lâm phủ, chợt nghe thấy Địch Vân Phi bị Tô Tín đánh bại, hơn nữa thủ hạ dưới tay bị đồ sát gần như không còn.

Sau khi nghe được tin tức như thế, Tiêu Ma Vân lập tức tới tìm Tô Tín.

Đương nhiên hắn không phải tới cảm tạ Tô Tín, mà là vì đánh bại Tô Tín.

Tô Tín đánh bại Địch Vân Phi, sau khi Nhân Bảng tháng sau xuất bản thì hắn nhất định sẽ thay thế bài danh của Địch Vân Phi.

Lúc này Tiêu Ma Vân đánh bại Tô Tín, bài danh năm mươi bảy Nhân Bảng phải thuộc về Tiêu Ma Vân hắn.

Trong nội tâm có chủ ý như thế, Tiêu Ma Vân cười nói với Tạ Chỉ Yến: “Tạ cô nương đương nhiên có thể tới Tương Nam, nhưng tranh đấu giữa chúng ta với nhau, có lẽ Tạ cô nương không có hứng thú tham gia ah?”

Nói thật Tiêu ma Vân vô cùng kiêng kị nữ nhân như Tạ Chỉ Yến.

Cho dù hiện tại Tạ Chỉ Yến cũng chỉ là Linh Khiếu Cảnh, còn chưa đột phá Thần Cung Cảnh nhưng đã bài danh hai mươi mốt trên Nhân Bảng, thực lực của nàng bỏ qua Tiêu Ma Vân tám con phố.

Dịch Kiếm Môn có tứ đại kiếm điển sinh, tử, huyễn, diệt, bí quyết chữ diệt Thái Thượng Cửu Kiếp Kiếm có uy lực lớn nhất, đồng thời cũng là kiếm pháp nguy hiểm nhất.

Thái Thượng Cửu Kiếp, cửu kiếp này không phải chỉ nhắm vào địch nhân, còn nhắm vào mình.

Tu luyện môn này kiếm pháp này đến đại thành, trong Dịch Kiếm Môn từ trước tới nay không bao nhiêu người làm được, chín thành chín người đều bị kiếm pháp cắn trả và nửa đường vẫn lạc.

Nữ nhân này cũng dám tu luyện kiếm pháp không khác gì tự sát này, Tiêu Ma

Vân xem ra quả thật không khác gì kẻ điên.

Ra tay với Tô Tín rất đơn giản, Tô Tín chẳng qua là người cô đơn, nhưng nhìn bộ dạng Tạ Chỉ Yến quen thuộc Tô Tín như vây, nếu như nàng cùng xông lên, Tiêu Ma Vân cũng chỉ có thể nửa đường bỏ cuộc.

May mà Tạ Chỉ Yến chỉ lắc đầu, nàng nói: “Ta không có hứng thú tham dự vào chuyện của các ngươi tại Tương Nam, cũng không muốn tham dự, chỉ cần các ngươi đừng liên lụy đến Dịch Kiếm Môn ta là được.”

Tiêu Ma Vân cười to nói: “Đương nhiên ta biết rõ, ta cũng không ngu ngốc đi không động tới người phát ngôn của các ngươi.”

Tin tức của Niên Bang còn linh thông hơn Tranh Kiếm Minh nhiều, trước khi tới Tương Nam, Tiêu Ma Vân cũng biết rõ đại phái Trung Nguyên âm thầm bồi dưỡng thế lực tại Tương Nam, cho nên hắn cũng tránh đi mời chào những thế lực như vậy.

Đáng tiếc Địch Vân Phi không biết, hơn nữa còn đâm đầu vào và dẫn Dịch Kiếm Môn Tạ Chỉ Yến tới.

Kỳ thật nếu không có Tô Tín ra tay, Địch Vân Phi đoán chừng cũng thê thảm.

Với tính cách kiêu ngạo của hắn sẽ không phục Tạ Chỉ Yến, đến lúc đó vừa động thủ, Tạ Chỉ Yến sẽ hảo hảo dạy Địch Vân Phi nên làm người như thế nào.

Tiêu Ma Vân nhìn sang Tô Tín, trên mặt hắn lộ ra thần thái khác thường.

“Tô huynh ngươi đánh bại Địch Vân Phi, ngươi làm ta rất ngạc nhiên, không hổ là người dùng cảnh giới Hậu Thiên tiến vào Nhân Bảng, quả nhiên danh bất hư truyền, hôm nay ta muốn thỉnh giáo Tô huynh ngươi mấy chiêu, không biết Tô huynh có đáp ứng hay không?”

Nếu không có Tạ Chỉ Yến ở đây, Tiêu Ma Vân cũng không cần nói nhảm nhiều như vậy, hăn sẽ trực tiếp động thủ.

Có Tạ Chỉ Yến ở chỗ này, hắn cũng không dám quá mức bá đạo, chỉ có thể dùng cớ luận bàn động thủ với Tô Tín.

Huống hồ trong lòng của cũng không có nửa phần khinh thường Tô Tín.

Tô Tín có thể đánh bại Địch Vân Phi, cũng đã chứng minh Tô Tín có thực lực trước sáu mươi trên Nhân Bảng.

Thực lực võ giả Nhân Bảng giai đoạn này chênh lệch không nhiều, Tiêu Ma Vân tự tin có thể đánh bại Địch Vân Phi, nhưng đối mặt Tô Tín có thể đánh bại Địch Vân Phi thì hắn cũng không có khinh thường.

Địch Vân Phi đã được dự định là người thừa kế Tranh Kiếm Minh, hắn có rất nhiều người cạnh tranh trong Niên Bang, cho nên hắn làm việc cẩn thận hơn rất nhiều.

Địch Vân Phi bại nhưng hắn vẫn là người thừa kế Tranh Kiếm Minh, hắn bại, Niên Bang sẽ hạ thấp bồi dưỡng hắn một bậc.

Cho nên lần này động thủ cũng chỉ thăm dò thực lực Tô Tín, hắn sẽ không ngu xâẩn giống Địch Vân Phi, dám đơn đả độc đấu với Tô Tín trước mặt nhiều người, hơn nữa còn đại bại.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 255 - Bất Nhị Đao (1)

Sư phụ Tiêu Ma Vân chính là đàn chủ Hạ đàn Niên Bang ‘ Bất Nhị Đao ’ Kim Khả Tín.

Niên Bang có xuân, hạ, thu, đông tứ quý đàn, quyền hành rất lớn, bởi vì Niên Bang trải rộng khắp các nơi, từ cả Đại Chu vương triều đến Đông Tấn, chỉ cần là nơi có thủy vận thì ngươi có thể nhìn thấy thân ảnh Niên Bang.

Cho nên đàn chủ tứ quý đàn đều có quyền hành tương đối lớn trong Niên Bang, gần với bang chủ, thậm chí tương đương với thủ lĩnh của một tiểu bang.

Đàn chủ Hạ đàn Bất Nhị Đao Kim Khả Tín có ba danh hiệu thú vị.

Thú vị thứ nhất chính là, nói một không hai.

Thú vị thứ hai khi hắn động thủ sẽ không nói nhảm câu thứ hai, đề đao chém liền.

Thú vị thứ ba chính là đao pháp của hắn, Bất Nhị Đao!

Đã xuất một đao thì cần gì đao thứ hai?

Thiên hạ này người có thể đở nổi một đao của Kim Khả Tín không nhiều.

Tiêu Ma Vân thân là đệ tử đích truyền của Kim Khả Tín, hắn đương nhiên cũng học được Bất Nhị Đao của Kim Khả Tín.

Đao của Kim Khả chính là một thanh trảm mã đao, mà đao của Tiêu Ma chính là tiểu loan đao hơi cong, nó giống như cuối tháng.

Tiêu Ma Vân cầm lây thanh đao trong tay, ánh mắt hùng hổ dọa người nhìn Tô Tín: “Tô huynh, có thể chỉ giáo vài chiêu hay không?”

“Cam tâm tình nguyện phụng bồi.”

Tô Tín thản nhiên nói.

Tiêu Ma Vân đã cầm loan đao trong tay, hắn nhìn thấy Tô Tín không có cầm kiếm thì kinh ngạc nói: “Tô huynh, vì sao ngươi không dùng binh khí?”

“Kiếm của Tô mỗ ra khỏi vỏ nhất định thấy máu, chỉ là luận bàn mà thôi, không cần phải như vậy.”

Tô Tín nói.

Tiêu Ma Vân cười lạnh nói: “Tô huynh quả nhiên hảo khí phách, đao của tại hạ không có nhiều quy củ như vậy, Tô huynh, ngươi nên tiếp ta một đao đi.”

Vừa mới dứt lời, trong gian phòng có tiếng đao minh vang lên.

Đao của Tiêu Ma Vân không có động nhưng chân khí của hắn đã kết hợp với đao trong tay phát ra âm thanh đinh tai nhức óc, nhân đao hợp nhất, vào lúc này đao trong tay Tiêu Ma Vân vẫn bất động.

Tạ Chỉ Yến cau mày, đương nhiên nàng nghe qua thanh danh Bất Nhị Đao, Kim Khả Tín truyền thừa từ Bất Nhị Đao nhìn như đơn giản nhưng lại mang tinh khí thần bản thân rót vào trong đao, bạo phát ra một kích chí cường.

Người bình thường cho dù học đao hay học kiếm đều phải bắt đầu từ đao pháp trụ cột và kiếm pháp trụ cột.

Nhưng Bất Nhị Đao chỉ trực chỉ chân ý của đao, không có đao pháp gì cả, chỉ có một đao mạnh nhất.

Thậm chí nghe nói trước kia Kim Khả Tín dạy bảo Tiêu Ma Vân, hắn từng bảo Tiêu Ma Vân trong vòng năm năm không cho phép học tập bất cứ đao pháp hay

kinh nghiệm chiến đấu gì, chỉ cho hắn một thanh đao đứng từ bình minh tới khi mặt trời đã khuất, lúc nào cảm giác được ‘ âm thanh ’ của đao, lúc nào mới xem như hoàn thành bước đầu tiên.

Tiêu Ma Vân có tư cách hành tẩu giang hồ, như vậy Bất Nhị Đao của hắn đã là tiểu thành.

Hắn chém một đao không có cương khí hoa lệ, chỉ có đao cương.

Trước mặt Tô Tín không còn gian phòng, không còn Tạ Chỉ Yến, ngay cả Tiêu Ma Vân cũng không thấy, hắn chỉ nhìn thấy một đao xuyên qua thiên địa.

Tô Tín cũng ra tay, hắn không có xuất kiếm, hắn chỉ duỗi một chỉ, huyết quang xất hiện, ngón tay nhỏ nghênh đón một đạo này và bạo phát ra kiếm khí cực kỳ kinh người.

Huyết Hà thần chỉ vốn chính là Huyết Hà Thần Kiếm diễn biến mà thành, nó là kéo dài của kiếm, cho nên một ngón tay điểm ra huyết khí trùng thiên, kiếm ý ngập tời.

Đao kiếm tương giao như sét đánh nổ vang, lôi đình cuồn cuộn, cả tửu quán rung chuyển vài cái.

Sắc mặt Tiêu Ma Vân lúc này cứng lại, hắn thu đao và cười nói: “Thực lực Tô huynh quả nhiên bất phàm, khó rách Địch Vân Phi lại bại trong tay ngươi.”

Lúc này Tiêu Ma Vân đang tươi cười nhưng nội tâm hắn lại kinh hãi không thôi.

Trong cùng giai có rất nhiều người ngăn cản Bất Nhị Đao của hắn, tuy hắn có ý niệm dẫm Địch Vân Phi dưới chân nhưng không cho rằng mình vô địch cùng giai.

Nhưng mấu chốt ai cũng biết Tô Tín am hiểu là kiếm pháp! Binh khí của hắn là kiếm.

Vừa rồi Tô Tín còn không sử dụng kiếm đã có thể ngăn cản Bất Nhị Đao, loại

thực lực thâm bất khả trắc như vậy, tối thiểu Tiêu Ma Vân không có nắm chắc chính diện đánh bại Tô Tín.

Cho nên sau khi đánh một đao, Tiêu Ma Vân lập tức thu đao cười ha ha.

Tạ Chỉ Yến kinh dị nhìn Tô Tín, bang chủ tiểu bang phái bị Thanh Thành kiếm phái truy sát phải bỏ bang phái chạy trốn, hiện tại hắn đã phát triển tới mức đáng sợ như vậy.

“Tiêu huynh khách khí, nhưng ta cũng có một việc muốn nói với Tiêu huynh.”

Tô Tín nói ra.

Tiêu Ma Vân hỏi: “Chuyện gì?”

Tô Tín thản nhiên nói: “Thường Ninh phủ Phi Ưng Bang, các ngươi tốt nhất không nên động tới.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 256 - Bất Nhị Đao (2)

“Dựa vào cái gì?”

Thần sắc Tiêu Ma Vân lập tức lạnh lẽo.

Cho dù Tô Tín có thể tay không tiếp được Bất Nhị Đao của hắn, chuyện này chứng minh Tô Tín có thực lực đối chiến với hắn nhưng hắn cũng không sợ Tô Tín.

Niên Bang không thiếu tiền, nắm giữ thủy vận trong thiên hạ, hàng năm Niên Bang thu bạc với con số khổng lồ, thân là đệ tử đàn chủ Hạ đàn Niên Bang nên Tiêu Ma Vân không thiếu tiền.

Không thiếu tiền nhưng không có nghĩa không cần tiền.

Hắn mời chào không ít thủ hạ tại Tương Nam, đối với những võ giả Tương Nam đầu nhập hắn, bọn họ chỉ có một suy nghĩ cực kỳ đơn giản, đó là vì tiền và tài nguyên.

Gia nhập dưới trướng hắn cũng có thể đầu nhập vào Niên Bang.

Điểm ấy Tiêu Ma Vân không có lừa gạt bọn họ, dù sao Niên Bang nhiều người, cũng không sợ có thêm mấy người bọn họ, nhưng hắn phải nhờ vào bọn họ tranh đoạt địa vị trong Niên Bang.

Những thứ này chỉ là ngân phiếu khống, hiện tại hắn nắm được những đặc sản Thường Ninh phủ, trực tiếp đi thành Thương Sơn bán qua tay là có thể cam đoan đám thủ hạ trung thành với mình.

Tô Tín chỉa chỉa chính mình nói: “Chỉ bằng vào bản thân ta.”

Tiêu Ma Vân cười lạnh nói: “Tô Tín, ta thừa nhận thực lực ngươi không kém nhưng Tương Nam hiện tại không tới phiên ngươi làm chủ, Thường Ninh phủ hàng năm có lợi ích cả chục triệu lượng, ngươi nói độc chiếm là độc chiếm? Bằng ngươi, không được!”

Tô Tín thản nhiên nói: “Nếu các ngươi dám động Phi Ưng Bang, dám động Thường Ninh phủ, ta sẽ động thủ với các ngươi.”

“Với thực lực của ta hiện tại muốn giết các ngươi rất khó khăn nhưng ta muốn giết thủ hạ các ngươi vô cùng dễ dàng.”

“Các ngươi dám động tới Phi Ưng Bang, ta sẽ bắt đầu giết thủ hạ các ngươi, thẳng tới khi giết không còn một tên nào dám đầu nhập vào các ngươi.”

“Cao thủ của Địch Vân Phi đã bị ta giết hơn phân nửa, hắn cũng đã thảm bại rồi, ngươi nghĩ nếu như ta giết sạch thủ hạ của ngươi, ngươi làm sao đấu với Thượng Quan Ngạn Khanh? Đoán chừng đến lúc đó người thua thảm nhất không phải Địch Vân Phi, mà là ngươi!”

“Ngươi dám!”

Tiêu Ma Vân lập tức giân dữ quát lên, ánh mắt đầy sát cơ.

Tô Tín muốn làm như vậy thì hắn không ngăn cản được.

Dù sao vừa rồi hắn đã nhìn thấy thực lực Tô Tín, nếu Tô Tín muốn đánh lén những thủ hạ của hắn, cũng không có người nào ngăn cản một chiêu, ngay cả hắn cũng không thể.

Tiêu Ma Vân lạnh lùng nói: “Nếu ngươi dám động tới thủ hạ của ta, vậy tiểu bang phái ngươi thành lập tại Thường Ninh phủ cũng không cần tồn tại nữa.”

“Chỉ bằng vào lực lượng Phi Ưng Bang còn không đủ ta tiêu diệt, ngươi tin không?”

Tô Tín lạnh nhạt gật đầu nói: “Tin, ta đương nhiên tin, nhưng nếu ngươi dám động Phi Ưng Bang, ta dám động người của ngươi, ngươi giết một người, ta giết mười người, cùng lắm cá chết rách lưới, ta lại xây dựng một Phi Ưng Bang là được!”

Trong mắt Tô Tín bắn ra hào quang điên cuồng.

“Ta biết rõ mục đích ba nhà các ngươi tới Tương Nam làm gì, là tôi luyện, càng là một loại khảo nghiệm, Địch Vân Phi không cần lo lắng, hắn thua chỉ mất mặt, nhưng các ngươi thua chính là mất cả tương lai.”

“Địch Kinh Phi chỉ có một đệ đệ như Địch Vân Phi, nhưng xin hỏi Tiêu huynh, ngươi đứng thứ mấy trong thế hệ trẻ Niên Bang?

“

“Không tính cả Niên Bang, sư phụ Kim Khả Tín của ngươi cũng không chỉ có một đệ tử là ngươi ah.”

“Lãng phí nhiều tài nguyên và thời gian bồi dưỡng ngươi như vậy, ngươi ngã đầy bụi đất tại Tương Nam, thất bại quá thảm hại, chậc chậc, ngươi cho rằng Niên Bang, sư phụ của ngươi còn tiếp tục bồi dưỡng ngươi hay sao?”

“Nếu ngươi không sợ ta đánh cược với ngươi, dùng tương lai Tiêu Ma Vân

ngươi đi đánh bạc tồn vong của Phi Ưng Bang, ngươi dám cược với ta hay không?”

Đối mặt ánh mắt điên cuồng của Tô Tín, Tiêu Ma Vân do dự, hắn không dám đánh bạc!

Không có đặc sản Nam Man do Phi Ưng Bang lũng đoạn thì hắn chỉ thiếu chút bạc lung lạc nhân tâm mà thôi.

Nếu như Tô Tín giết tất cả thủ hạ trong tay hắn, chuyến đi Tương Nam của hắn lần này sẽ thất bại triệt để.

Niên Bang sẽ không quản ngươi làm cái gì tại Tương Nam, bọn họ chỉ nhìn

thấy ngươi mời chào nhân thủ tại Tương Nam, đánh hạ bao nhiêu địa bàn, mà Tiêu Ma Vân ngươi xám xịt trở lại Niên Bang, vừa đi, kết quả là một người trở về.

Kết quả như vậy đại biểu hắn thất bại thảm hại, thậm chí có thể kéo hắn ra khỏi vị trí đệ tử đích truyền của Niên Bang, trở

thành đệ tử bình thường không được xem trọng, đây là việc Tiêu Ma Vân không cách nào tha thứ.

Hắn đã nghe nói qua thanh danh của Tô Tín, chuyện hắn làm lớn nhất là dùng cảnh giới Hậu Thiên chém giết Phương Đông Đình của Thanh Thành kiếm phái.

Lúc trước Tô Tín chỉ là bang chủ tiểu bang phái đã dám đắc tội Thanh Thành kiếm phái, Tiêu Ma Vân không nghi ngờ Tô Tín hiện tại có can đảm đắc tội hắn hay không.

Tô Tín nhìn gương mặt Tiêu Ma Vân biến ảo bất định, hắn cũng không nói thêm cái gì.

Hắn vẫn vững tin một đạo lý, đối mặt người nào liền nói lời nào.

Đối mặt Địch Vân Phi kiêu ngạo nhưng tâm lý có lỗ thủng, Tô Tín có thể chọc giận hắn, dùng ngôn ngữ phá hư tâm thần hắn, dùng thực lực triệt để đánh bại hắn.

Đối mặt Tiêu Ma Vân, hắn chỉ cần nói rõ quan hệ lợi hại trong đó, hắn tự nhiên sẽ hiểu tình cảnh của mình.

Quả nhiên Tiêu Ma Vân thu hồi tức giận, lạnh lùng nói: “Tốt, ta đáp ứng ngươi, ta sẽ không động tới Phi Ưng Bang, ngươi cũng đừng quên, tham dự tranh đấu lần này còn có Thượng Quan gia Thượng Quan Ngạn Khanh.”

“Người kia càng khó chơi hơn ta, nếu hắn muốn hợp nhất Phi Ưng Bang, ta thật sự muỗn em ngươi làm sao ngăn cản.”

Tô Tín thản nhiên nói: “Chuyện này ta không cần ngươi quan tâm, đợi đến lúc Thượng Quan Ngạn Khanh xuất hiện, ta tự nhiên sẽ nói chuyện với hắn, ta tin tưởng người thông minh sẽ biết nên lựa chọn như thế nào.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 257 - Thượng Quan Ngạn Khanh (1)

Tiêu Ma Vân bị Tô Tín ép buộc tức giận rời đi, Tạ Chỉ Yến thì lắc lắc đầu nói:

“Lần này ngươi đắc tội thảm tuấn kiệt của Niên Bang rồi.”

Tô Tín cười cười không sao cả, hắn không đặt tuấn kiệt thế hệ trẻ Niên Bang vào trong mắt.

Có lẽ lúc trước Tô Tín còn có thể kiêng kỵ thế lực của Niên Bang nhưng hiện tại hắn không có gì phải sợ.

Lưng tựa đại thụ hóng mát, Tô Tín gia nhập Lục Phiến Mônvà trở thành ‘ tay sai triều đình ’ bị người giang hồ chén ghét, nói như thế nào cũng có chút đền bù tổn thất mới được.

Nếu Tiêu Ma Vân ra tay đối phó Tô Tín cũng bỏ đi, hắn vận dụng lực lượng Niên Bang để đối phó Tô Tín, Niên Bang nhất định sẽ điều tra chi tiết của Tô Tín, thân phận truy phong tuần bổ của hắn cũng không có tận lực che giấu, đến lúc đó Niên Bang sẽ biết nặng nhẹ.

Tiểu bối tranh chấp có thể tự mình đi giải quyết, một khi dựa vào thế lực sau lưng sẽ sinh ra tác dụng khác.

Tạ Chỉ Yến nói: “Ta xem như đã giải quyết chuyện bên phía Tương Nam, ngươi chuẩn bị ở lại Tương Nam sao?”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Đương nhiên là không, nơi này còn có một Thượng Quan Ngạn Khanh chưa giải quyết, chờ giải quyết hắn xong ta lại đi Trung Nguyên.”

“Nếu như ngươi muốn đối phó Thượng Quan Ngạn Khanh thì phải cẩn thận một chút, hắn khác với Địch Vân Phi và Tiêu Ma Vân.”

“Địch Vân Phi chỉ có tính cách cuồng ngạo, Tiêu Ma Vân làm người cẩn thận có chút tiểu thông minh nhưng Thượng Quan Ngạn Khanh lòng dạ lại sâu đậm.”

Tạ Chỉ Yến cau mày suy nghĩ một lúc mới nói tiếp: “Thượng Quan Ngạn Khanh bài danh năm mươi lăm trên Nhân Bảng, còn cao hơn cả Địch Vân Phi, nhưng người Thượng Quan gia từ xưa tới nay đều là kẻ tâm cơ thâm trầm, bình luận về bọn họ trên giang hồ cũng phân thành hai thái cực.”

“Có nói bọn họ hào sảng trượng nghĩa, có phong phạm thượng cổ. Còn có người nói bọn họ hèn hạ vô sỉ, tuy ta không có quen biết Thượng Quan Ngạn Khanh nhưng hắn có thể trở thành đệ tử kiệt xuất nhất thế hệ này của Thượng Quan thế gia, thứ hắn xuất chúng nhất không phải là thực lực, mà là tâm cơ thủ đoạn của hắn.”

“Đa tạ đã báo cho ta biết, ta sẽ cẩn thận, ngươi chuẩn bị trực tiếp quay trở lại Dịch Kiếm Môn sao?”

Tô Tín nói.

Tạ Chỉ Yến lắc lắc đầu nói: “Ta còn muốn chơi tại Tương Nam một lúc, Dịch Kiếm Môn bồi dưỡng thế lực còn có một ít sự vụ chưa xử lý.”

Tô Tín ngạc nhiên nói: “Ngươi là đệ tử đích truyền của Dịch Kiếm Môn còn phải tự tay xen vào những việc này sao?”

Đại phái nhất lưu như Dịch Kiếm Môn, đệ tử đích truyền chỉ phụ trách tu luyện là đủ, những tạp vụ này sẽ do đệ tử ngoại môn xửlys.

Tạ Chỉ Yến cười khổ lắc lắc đầu nói: “Dịch Kiếm Môn hiện tại nhân thủ không đủ, dù sao ta cũng tới Tương Nam một chuyến, thuận tiện giải quyết cho xong.”

Tô Tín cũng không có hỏi nhiều, từ biệt Tạ Chỉ Yến liền đi thẳng tới Thường Ninh phủ.

Lúc đi vào Phi Ưng Bang, Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành còn có Lý Thanh mang theo người chờ ở cửa, trông thấy Tô Tín đã đến thì mọi người hô lên: “Bang chủ!”

Tô Tín đi một năm nhưng uy tín của hắn tại Phi Ưng Bang không yếu bớt chút nào.

Huống hồ mấy ngày trước đó Tô Tín còn ở trước mặt nhiều người đánh bại Địch Vân Phi, tin tức này truyền khắp toàn bộ Tương Nam, Phi Ưng Bang cũng nghe được tin tức.

Sau khi đạt được tin tức, Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành lúc này mới hiểu ra, thì ra là Tô Tín ra tay làm Địch Vân Phi bất ổn từ nội bộ, từ đó Địch Vân Phi vội vàng chạy về Đông Lâm phủ.

“Đi, tất cả mọi người giải tán đi, ta không còn là bang chủ, đừng gọi sai.”

Tô Tín khoát khoát tay nói.

Lý Phôi trầm giọng nói: “Bang chủ Phi Ưng Bang vĩnh viễn là lão đại.”

Hoàng Bỉnh Thành và Lý Thanh cũng nói: “Đúng vậy lão đại, chúng ta cùng dẫn người tiếp tục xưng bá Tương Nam đi.”

Dám người Lý Phôi đã sớm thương lượng tốt trước khi Tô Tín quay về, lần này bọn họ nhất định sẽ theo Tô Tín trọng chưởng Phi Ưng Bang, dù sao Lý Phôi không lưu luyến chức bang chủ này.

Tô Tín bảo đám bang chúng giải tán đi, hắn mang theo đám người Lý Phôi đi vào tổng đường.

“Ta sẽ không ở lại Tương Nam, cho ta không ngồi vị trí bang chủ nữa.”

Hoàng Bỉnh Thành thất thanh nói: “Vì cái gì? Hiện tại Hắc bảng không còn trẻ thưởng từ Thanh Thành kiếm phái, vì cái gì lão đại không quay về?”

Lý Phôi trầm giọng nói: “Lão Hoàng ngươi không cần phải nói, ta hiểu ý lão đại, Phi Ưng Bang quá nhỏ, Tương Nam cũng quá nhỏ.”

Bọn họ cũng không phải võ giả, chỉ có Lý Phôi nghe hiểu ý trong lời Tô Tín.

Hiện tại Tô Tín đã có thể đánh bại Địch Vân Phi, hắn có thể tranh phong với thế hệ trẻ võ lâm Trung Nguyên, ngây ngốc tại nơi nhỏ bé như Tương Nam sẽ không phát triển được, dù cho Tô Tín có thể dẫn theo Phi Ưng Bang xưng vương xưng bá nhưng thành tựu cũng có hạn, khi đó Phi Ưng Bang cũng không còn là trợ giúp của Tô Tín, mà là vướng víu.

Gương mặt Hoàng Bỉnh Thành lộ ra vẻ thất vọng, không có Tô Tín dẫn đầu, Phi Ưng Bang phát triển có thể nói là cực kỳ chậm chạp, còn lâu mới bằng thời điểm Tô Tín chấp chưởng Phi Ưng Bang.

Đọc hiểu biểu hiện trên mặt Hoàng Bỉnh Thành, Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Lão Hoàng ngươi không cần thất vọng, cho dù ta không còn ở Phi Ưng Bang, với nội tình của Phi Ưng Bang cũng không mạnh hơn bao nhiêu đâu.

“Các ngươi không giống, tương lai ta sẽ không mang Phi Ưng Bang đi, nhưng tương lai các ngươi sẽ không ngây ngốc tại Thường Ninh phủ cả đời.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 258 - Thượng Quan Ngạn Khanh (2)

Đôi mắt đám người Hoàng Bỉnh Thành lập tức sáng ngời, nghe ý lão đại nói tương lái sẽ dẫn bọn họ ra khỏi Thường Ninh phủ?

Tô Tín giao Tử Hà Thần Công cho Lý Phôi và Lý Thanh, nói: “Các ngươi cất kỹ bộ công pháp này, sau khi học xong phải đốt hủy, không nên để kẻ khác nhìn thấy.”

Lý Phôi tiếp nhận công pháp, hắn liếc mắt nhìn, dùng tính tình của hắn cũng suýt kêu lên.

Cho dù kiến thức của hắn ít nhưng cũng phân biệt ra được Tử Hà Thần Công còn mạnh hơn công pháp nhập môn mình tu luyện một trời một vực..

Giao công pháp cho Lý Phôi, Tô Tín đã sớm cân nhắc tốt.

Sau khi gia nhập Lục Phiến Môn, đương nhiên Tô Tín sẽ không làm tiểu tuần bộ cả đời, hắn nhất định phải có được thành viên tổ chức của mình.

Nhưng Lục Phiến Môn khác với võ lâm Trung Nguyên, nhân số nhiều không đại biểu tất cả, Phi Ưng Bang có mấy vạn người thả đến võ lâm Trung Nguyên cũng chỉ là bang phái mạt lưu mà thôi.

Cho dù Niên Bang có được trên trăm vạn bang chúng nhưng chính thức chèo chống Niên Bang chính là những cao thủ nhị thập tứ tiết khí đường chứ không phải bang chúng bình thường.

Nội tình Phi Ưng Bang quá kém, cho dù Tô Tín bồi dưỡng thế nào cũng không

bồi dưỡng nó mạnh bao nhiêu.

Trong Phi Ưng Bang cũng chỉ có ba người Lý Phôi, Hoàng Bỉnh Thành và Lý Thanh là đáng bồi dưỡng.

Ba người này Lý Phôi có thiên phú võ đạo tốt nhất, hơn nữa Tô Tín xem ra, nếu Lý Phôi có tài nguyên chống đỡ sẽ không kém gì đệ tử những đại phái giang hồ..

Cho dù võ giả tán tu không mạnh bao nhiêu nhưng ngẫu nhiên cũng có vài thiên tài không tồi..

Ví dụ như Tô Tín tại thành Thương Sơn mời chào Hồng Liệt Đào giúp Yến Khuynh Tuyết, mà Lý Phôi cũng không kém gì.

Thiên phú Lý Thanh còn kém hơn Lý Phôi một chút nhưng hắn làm việc trầm ổn, bình thường không nói nhiều bao nhiêu nhưng tuyệt đối là mẫu thuộc hạ hoàn mỹ.

Hoàng Bỉnh Thành sở trường chính là hoàn thành thỏa đáng những việc Tô Tín phân phó, thiếu hắn cũng không được.

Có Tô Tín hứa hẹn, đám người Lý Phôi lúc này an tâm không ít.

Hoàng Bỉnh Thành hỏi: “Lão đại, ngươi tính ngây ngốc tại Tương Nam bao lâu?”

Tô Tín nói: “Trước khi chưa giải quyết phiền toái của các ngươi, Địch Vân Phi đã bị ta đánh bại, thể diện mất hết, đoán chừng hắn không có mặt mũi tiếp tục đấu với Tiêu Ma Vân và Thượng Quan Ngạn Khanh.”

“Tiêu Ma Vân bị ta cảnh cáo một phen, hắn trời sinh tính cẩn thận, biết rõ thực lực của ta cho nên không dám làm gì với các ngươi, hiện tại ta chỉ cần giải quyết Thượng Quan Ngạn Khanh là tốt rồi.

“Thượng Quan Ngạn Khanh? Căn cứ tin tức chúng ta nhận được, hắn hiện tại đang ở Hoa Âm sơn a.”

Hoàng Bỉnh Thành nói.

“Hoa Âm sơn? Hắn đang tới nơi nào?”

Tô Tín cảm giác kỳ quái.

Rất nhiều võ giả Tương Nam không biết Hoa Âm sơn nhưng những võ giả Tiên Thiên lại biết nó rất rõ.

Trong đám đạo phỉ tại rừng rậm Tương Nam, nổi danh nhất chính là võ giả Tiên Thiên, thủ lĩnh những đạo phỉ này đều là những kẻ như Bàng Phi vân, tu luyện tới Linh Khiếu Cảnh đỉnh phong nhưng không muốn lại tiếp tục làm hoạt động cường đạo cho nên đi vào Hoa Âm sơn.

Làm đạo phỉ rừng rậm Tương Nam cũng không phải việc gì an ổn, không cẩn thận đá trúng cục sắt, hoặc là đệ tử đại phái nào đó có hứng thú hành hiệp trượng nghĩa đều dễ dàng dẫn tới toàn trại bị diệt.

Muốn gia nhập Hoa Âm sơn cũng không phải dễ dàng như vậy, tối thiểu ngươi phải có được thực lực Linh Khiếu Cảnh như Bàng Phi Vân, hơn nữa phải là đạo phỉ nổi danh trong đám đạo phỉ Tương Nam mới được người ta tiếp nhận.

Hiện tại cả Hoa Âm sơn có chín tên võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, bọn họ phá núi lập trại tại Hoa Âm sơn, đệ nhất trại trại chủ thậm chí có được tu vi Thần Cung Cảnh.

Mặc dù nói những đạo phỉ Hoa Âm sơn thoái ẩn nhưng cũng chỉ là nửa thoái ẩn mà thôi, bọn ho phân phát phần lớn thủ hạ ra ngoài, chỉ lưu lại tinh nhuệ trấn thủ Hoa Âm sơn.

Phàm là thủ lĩnh phá núi lập trại trong rừng rậm Tương Nam, hàng năm đều phải tới Hoa Âm sơn giao nộp một bộ phận tiền lời mới được, nếu không chín vị trại chủ Hoa Âm sơn phái thủ hạ tinh nhuệ tới gặp, nói không chừng ngươi phải dẹp trại rồi.

Có thể nói Hoa Âm sơn chính là một lớp đạo phỉ mạnh nhất tại Tương Nam,

nhưng bọn chúng đã không cần tự mình ra tay, sẽ có tiểu đạo phỉ cung phụng và sống vô cùng thoải mái.

Thượng Quan Ngạn Khanh đi Hoa Âm sơn mời chào chín tên trại chủ?

Tô Tín lắc đầu, muốn mời chào chín tên đạo phỉ cũng không dễ dàng như thế, thực lực chín trại chủ Hoa Âm sơn yếu nhất cũng sánh ngang Bàng Phi Vân, bọn họ có thể tiêu dao khoái hoạt tại Hoa Âm sơn thì không cần gia nhập dưới trướng Thượng Quan Ngạn Khanh làm gì.

Có chín võ giả Linh Khiếu Cảnh, có thể nói Hoa Âm sơn đã là tiểu thế lực tam lưu tại Tương Nam.

Có lẽ thân phận đệ tử dòng chính Thượng Quan gia có thể làm những tiểu thế lực bất nhập lưu như Bách Độc Đồng Tử, Trần gia chủ thần phục, nhưng khó hù dọa những tội phạm hai tay đầy huyết tinh tại Hoa Âm sơn.

Hoàng Bỉnh Thành hỏi: “Lão đại, ngươi chuẩn bị đi Hoa Âm sơn tìm Thượng Quan Ngạn Khanh sao?”

Tô Tín lắc đầu, nói: “Không cần, ta nói những lời kia với Tiêu Ma Vân, hắn tự nhiên sẽ chuyển cáo tới chỗ Thượng Quan Ngạn Khanh.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 259 - Nhân Bảng Thay Đổi (1)

Tạ Chỉ Yến nói Tiêu Ma Vân làm người cẩn thận, có chút tiểu thông minh, Tô Tín xem ra không phải.

Tuy chính mình uy hiếp Tiêu Ma Vân, làm cho hắn sợ ném chuột vỡ bình không dám ra tay với Phi Ưng Bang nhưng không có nghĩa Tiêu Ma Vân sẽ nhịn cơn tức này xuống.

Tô Tín dám cam đoan, hắn khẳng định sẽ mang những lời của mình thêm mắm thêm muối nói với Thượng Quan Ngạn Khanh, khi đó cũng châm ngòi Thượng Quan Ngạn Khanh đi gây phiền toái cho mình.

Trong ba người thực lực Thượng Quan Ngạn Khanh là mạnh nhất, cho dù Thượng Quan Ngạn Khanh có tiếp thu Tiêu Ma Vân châm ngòi hay không, Tô Tín dám cam đoan hắn khẳng định sẽ đi Thường Ninh phủ một chuyến.

Thắng Tô Tín hắn liền có thể đoạt được tât cả đặc sản Nam Man tại Thường Ninh phủ, cũng có thể dùng tiền này mời chào thủ hạ.

Cho dù phát hiện Tô Tín có chút khó giải quyết, không phải hắn đủ khả năng chiến thắng, cùng lắm hắn buông tha Thường Ninh phủ lại tranh đấu với Tiêu Ma Vân là được, dù sao không ai lấy được tiền lời tại Thường Ninh phủ.

Ngày hôm sau khi Tô Tín đánh bại Địch Vân Phi vừa vặn là thời gian Lục Phiến Môn bắt đầu thay đổi Nhân Bảng, cũng không biết Lục Phiến Môn dùng phương pháp gì lại có thể trong một ngày truyền tư liệu Tô Tín từ Tương Nam vào kinh thành.

Lúc này trước cửa lớn Lục Phiến Môn tại thành Thịnh Kinh đã có một đám võ giả chờ Nhân Bảng xuất hiện và bắt đầu sao chép.

Nhân Bảng vừa dán lên, mọi người đầu tiên nhìn vào top mười.

Top mười Nhân Bảng chính là nhân vật thống lĩnh một thời đại của võ lâm, tương lai nhất định thành tựu Nguyên Thần Cảnh, khác nhau chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Trong một năm qua top mười Nhân Bảng ít phát sinh biến hóa, mỗi một lần biến hóa đều là một đại tin tức.

“Quả nhiên, top ba vẫn là ‘ Đạo Si ’ Lâm Trường Hà, ‘ Kiếm công tử ’ Hà Hưu, ‘ Tiểu An Hầu ’ Tiêu Hoàng ba người này.”

“Nghe nói ‘ Kiếm công tử ’ Hà Hưu một năm trước đã từng đốn ngộ kiếm ý và khiêu chiến ‘ Đạo Si ’ Lâm Trường Hà, kết quả hắn ở trước mặt Lâm Trường Hà lại không rút kiếm ra được, xem ra Nhân Bảng thế hệ này Kiếm công tử không có khả năng siêu việt Đạo Si.”

“‘ Hỏa Vực Ma Thần ’ Diễn Na La tăng bài danh rất nhanh suốt một năm qua, hắn dùng thời gian một năm từ bài danh hai mươi Nhân Bảng nhảy lên thứ tư Nhân Bảng, cho dù người này xuất thân Tây Vực ba mươi sáu nước, không bị vương đạo giáo hóa, ra tay độc ác âm hiểm khống khác gì ma đạo.”

Tên võ giả nói chuyện với vẻ mặt xem thường, cho dù đối phương đứng thứ tư Nhân Bảng nhưng hắn không có nửa phần kính trọng nào.

Thế lực các nước Tây Vực không tính là cường đại, thời điểm Đông Tấn cường đại nhất đã tùy ý tàn sát các nước Tây Vực, cũng giết các nước Tây Vực từ hơn bảy mươi biến thành ba mươi sáu như hiện tại.

Cho nên võ giả xuất thân Tây Vực ba mươi sáu nước không được võ giả Trung Nguyên xem trọng, cho dù Diễn Na La bài danh thứ tư Nhân Bảng cũng bị xem thường, trong nội tâm không ít người sinh ra ghen ghét không chịu nổi.

“Còn có ‘ Xích Tùng chân nhân ’ Phong Lâm Tử, ‘ Đại La Thiên Đao ’ Trần Kính, ‘ Thiên Diện Ma Nữ ’ Duẫn Tịch Tuyết, ‘ Thất Sát Thương ’ Diêm Đông Thần, ‘ Đoạn Thủ Bạch Ngọc ’ Nhạc Thanh Bình, ‘ Trí Kế Kinh Thiên ’ Chư Cát Thanh Thiên, bài danh của mấy vị này không có biến hóa.”

Bài danh không thay đổi nên bọn họ không sao chép, nhưng lúc này có một cái tên lạ lẫm xuất hiện trong mắt bọn họ, lập tức làm vô số người kinh hô thành tiếng.

“Trời ơi! Có người một lần vượt qua năm mươi bài danh, từ vị trí một trăm lẻ năm Nhân Bảng nhảy lên bài danh năm mươi bốn!”

Mọi người nhìn chằm chằm vào, mọi người lập tức nhìn vào vị trí năm mươi bốn Nhân Bảng, hiện tại vị trí năm mươi bốn Nhân Bảng đã đổi tên thành: Tô Tín!

Tính danh: Tô Tín

Danh hiệu: Huyết Kiếm Thần Chỉ (nguyên danh Khoái Kiếm)

Môn phái: không

Võ công: Huyết Hà Thần Kiếm, Huyết Hà thần chỉ, Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ

Thực lực: Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh (đả thông mắt, tai bốn khiếu)

Chiến tích: một ngày trước tại Tương Nam đánh chết bốn tên thủ hạ Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh của Địch Vân Phi Tranh Kiếm Minh, ở trước mặt mọi người đánh bại Địch Vân Phi bài danh năm mươi bốn Nhân Bảng, kiếm xuất huyết hà trảm đại long, phá vỡ bí thuật Hóa Long của Địch Vân Phi và kích thương hắn.

Bài danh: năm mươi bốn.

Nhìn thấy chiến tích nói rõ như vậy, mọi người lập tức hít sâu một hơi và hưng phấn không thôi.

Cái gì mới xem là đại tin tức trên Nhân Bảng? Đương nhiên là một vị tuấn kiệt

Nhân Bảng giãm lên một tuấn kiệt Nhân Bảng khác thượng vị, loại tin tức này rất được hoan nghênh.

Lúc trước ‘ Kiếm công tử ’ Hà Hưu đốn ngộ kiếm ý đi khiêu chiến ‘ Đạo Si ’ Lâm Trường Hà, lúc này hấp dẫn hơn vạn võ giả xem cuộc chiến, nếu như Tô Tín có ở đây nhất định cảm thán, cho dù đi tới nơi nào vẫn có vô số người hiếu kỳ.

Hiện tại Tô Tín đánh bại Địch Vân Phi, nhảy từ vị trí một trăm lẻ năm lên vị trí năm mười bốn, một lần vượt qua hơn năm mươi vị trí đã phá ghi chép của Tạ Chỉ Yến lập nên.

Huống hồ người có ý đã phát hiện Tô Tín đánh bại Địch Vân Phi, dựa theo lẽ thường Tô Tín hiện tại chỉ xếp vị trí năm mươi bảy mới đúng, triệt để thay thế danh ngạch của Địch Vân Phi.

Nhưng trên thực tế hiện tại Tô Tín lại xếp vị trí năm mươi bốn, danh ngạch cao hơn ba vị trí so với dự kiến, hiển nhiên Lục Phiến Môn đã phán định thực lực Tô Tín còn không có phát huy đến mức tận cùng cho nên tăng hắn thêm ba vị trí.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 260 - Nhân Bảng Thay Đổi (2)

Mọi người liền tranh thủ sao chép tin tức về Tô Tín, người thông minh liền đưa Nhân Bảng kỳ này tới Thanh Thành kiếm phái.

Bon họ không quên một năm trước Tô Tín có thể lên Nhân Bảng là vì giết Phương Đông Đình thượng vị.

Hiện tại qua một năm, Thanh Thành kiếm phái các ngươi nhiều tiền treo thưởng Hắc bảng lấy mạng người ta, kết quả người ta không có bị cái gì, còn luyện một thân võ công quay lại giang hồ, nhảy lên vị trí năm mươi bốn Nhân Bảng, loại chuyện này chính là vẽ mặt.

Đồng thời những người truyền bá Nhân Bảng này đưa tin, tin tức như vậy sẽ truyền khắp võ lâm trong thời gian mười ngày, cũng không biết bọn họ làm sao làm nhanh như vậy.

Lúc này tại phòng nghị sự Hoa Âm sơn tại Tương Nam, vài tên võ giả đang ngồi phía dưới, ở chủ vị không phải nhị trại chủ Hoa Âm sơn ‘ Âm Quỷ Đao ’ Hàn Nghiễm, mà là một người trẻ tuổi dung mạo như ngọc.

Người trẻ tuổi kia chỉ trên dưới hai mươi, mặc trên người một thân hoa phục màu vàng nhạt, đầu đội mũ miện, cách ăn mặc giống như triều đại khác.

Người này chính là đệ tử dòng chính Thượng Quan thế gia, Thượng Quan Ngạn Khanh.

Tam trại chủ ‘ Âm Quỷ Đao ’ Hàn Quang, tứ trại chủ ‘ Địa Lưu Nhận ’ Ngô Tam Trùng, bát trại chủ ‘ Dạ Lang ’ Chu Thắng đều có mặt tại đây.

Bên tai phải hắn còn có vài tên võ giả trẻ tuổi, xem ra tuổi tác không kém Thượng Quan Ngạn Khanh bao nhiêu nhưng đều có thực lực cảnh giới Tiên Thiên.

Kỳ thật những người này không phải võ giả Tương Nam, mà là võ giả Thượng Quan Ngạn Khanh chiêu mộ tại Hán Nam

đạo trước khi tới Tương Nam.

Từ lý luận mà nói Thượng Quan Ngạn Khanh dẫn người rất quy phạm, tuy Hán Nam đạo cách Tương Nam đạo gần, chỉ cách nhau vài tòa châu phủ mà thôi, nếu Thượng Quan Ngạn Khanh nói bọn họ là võ giả Tương Nam đạo cũng không ai phản bác.

Lúc này một võ giả trẻ tuổi cầm Nhân Bảng mới nhất liền không cam lòng.

“Chẳng lẽ đầu của đám người Lục Phiến Môn bị lừa đá sao? Lại đặt bài danh của Tô Tín lên vị trí năm mươi bốn, hắn dựa vào cái gì cao hơn công tử một vị trí?”

Người này tên là Chúc Ngôn Tính, chính là đệ tử Cửu Dương Kiếm Tông, bởi vì Cửu Dương Kiếm Tông vốn nằm gần Tương Nam đạo, hắn đầu tiên biết tin tức Thượng Quan Ngạn Khanh đến Tương Nam đạo cho nên tới tìm nơi nương tựa, muốn muốn gia nhập Thượng Quan thế gia.

Cửu Dương Kiếm Tông chỉ là tiểu tông môn tam lưu, người mạnh nhất trong tông chỉ là trưởng lão Tiên Thiên Thần Cung Cảnh, Chúc Ngôn Tín không muốn lăn lộn tại địa phương này cả đời, cho nên hắn nắm lấy cơ hội, lập tức đầu nhập dưới trướng Thượng Quan Ngạn Khanh.

Nếu không có cơ hội như vậy, dùng thực lực của hắn cho dù khóc hô cầu gia nhập làm môn khách Thượng Quan thế gia thì người ta cũng không thu đâu.

Cho nên trên đoạn đường này, Chúc Ngôn Tín đối đãi Thượng Quan Ngạn Khanh như chủ tử của mình, ân cần không thôi, trực tiếp kéo vào tên võ giả đi đầu nhập vào Thượng Quan Ngạn Khanh.

Bởi vì cái gọi là chủ nhục thần chết, hiện tại nhìn thấy bài danh Tô Tín còn cao hơn Thượng Quan Ngạn Khanh thì hắn phải tỏ vẻ một phen.

Kỳ thật đối với Nhân Bảng thay đổi kỳ này, Thượng Quan Ngạn Khanh cũng cảm thấy phiền muộn.

Hắn đứng thứ năm mươi lăm Nhân Bảng, cho dù Tô Tín đánh bại Địch Vân Phi cũng chỉ đứng thứ năm mươi bảy mà thôi.

Nhưng kết quả Lục Phiến Môn lần này xuất bài không theo động tác bình thường, trực tiếp tăng bài danh Tô Tín lên ba vị trí và vượt qua hắn.

Hắn vốn đứng vị trí năm mươi bốn nhưng hạ thấp một vị trí, những võ giả Nhân Bảng sau hắn cũng hạ thấp một vị trí.

Một vị trí bài danh Nhân Bảng không coi vào đâu nhưng bị hạ thấp khó hiểu như thé cũng làm cho người ta không cao hứng.

Lúc này có người đi vào đại sảnh bẩm báo, nói là Tiêu Ma Vân phái một gã thủ hạ tới muốn nói với Thượng Quan Ngạn Khanh một chuyện.

“Tiêu Ma Vân? Hắn muốn nói với ta cái gì?”

Thượng Quan Ngạn Khanh cau mày.

Thủ hạ Địch Vân Phi bị Tô Tín đánh chết bốn cao thủ, bản thân cũng bị Tô Tín đánh bại, không chừng không có khả năng tiếp tục tranh đấu với bọn họ tại Tương Nam.

Như vậy chuyến đi Tương Nam lần này sẽ là minh đấu với Tiêu Ma Vân, hiện tại hắn tìm mình làm cái gì?

Trong nội tâm nghĩ như vậy, Thượng Quan Ngạn Khanh vung tay lên nói: “Cho hắn vào đi, ta thật muốn xem Tiêu Ma Vân muốn nói cái gì.”

Một tên võ giả thủ hạ Tiêu Ma Vân bị dẫn tới, hắn chỉ có thực lực Hậu Thiên, nhìn thấy trước mắt là một đám võ giả Tiên Thiên liền run sợ.

“Nói đi, Tiêu Ma Vân phái ngươi tới muốn nói cái gì?”

Thượng Quan Ngạn Khanh thản nhiên hỏi.

Tên võ giả kia nhanh chóng nói lời Tô Tín đã từng đối với Tiêu Ma Vân và truyền đạt lại cho Thượng Quan Ngạn Khanh, trong đó không có thêm mắm thêm muối, chỉ đổi tên hắn thành Thượng Quan Ngạn Khanh mà thôi.

Tô Tín suy đoán đúng vậy, Tiêu Ma Vân nhất định sẽ nói những lời này với Thượng Quan Ngạn Khanh, hữu dụng cũng được, vô dụng không sao, dù sao những lời này Tô Tín đã từng nói qua, tuy đều là châm ngòi nhưng Thượng Quan Ngạn Khanh nghe xong không có một chút tức giận mới là chuyện kỳ quái.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 261 - Kiếm Tôn Giả La Vân Chi Mộ (1)

Người trong đại sảnh nghe những thủ hạ Tiêu Ma Vân nói những lời này liền nổ tung nồi.

Tô Tín cũng quá mức hung hăng càn quấy cuồng vọng, bọn họ chưa tìm tới đã chủ động khiêu khích bọn họ.

Chúc Ngôn Tín lúc này vung vẫy Nhân Bảng trong tay và lớn tiếng kêu gào: “Tô Tín cũng quá kiêu ngạo, hắn thật cho rằng leo lên vị trí năm mươi bốn Nhân Bảng là có thể không đặt chúng ta vào trong mắt sao?”

Đám thủ hạ Thượng Quan Ngạn Khanh lúc này xúc động, ba tên trại chủ Hoa Âm sơn vô cùng bình tĩnh.

Tô Tín đã từng nói qua Thượng Quan Ngạn Khanh không có khả năng thu phục đạo phỉ Hoa Âm sơn, hiện tại bọn họ ngồi ở nơi này, bản thân Thượng Quan Ngạn Khanh ngồi ở chủ vị, bọn họ lại không phải thủ hạ của Thượng Quan Ngạn Khanh, song phương chỉ có quan hệ hợp tác mà thôi.

Sắc mặt Thượng Quan Ngạn Khanh biến thành âm trầm, không nghĩ tới Tô Tín vừa lên Nhân Bảng đã đè mình xuống, Tiêu Ma Vân còn cho người truyền những lời này.

Nếu làbình thường, Thượng Quan Ngạn Khanh nhất định sẽ đi Thường Ninh phủ một chuyến gặp Tô Tín, xem hắn dựa vào lực lượng gì mà dám nói như vậy.

Hiện tại hắn phải tạm thời ẩn nhẫn, chỉ cần chuyện này làm thành, cho dù hắn thua trong tranh đấu với Tiêu Ma Vân, Thượng Quan thế gia cũng không trừng phạt

hắn, ngược lại sẽ ngợi khen hắn, thậm chí có khả năng đề bạt hắn thành một trong những người thừa kế gia chủ.

Đấu tranh với Tiêu Ma La tôi luyện chỉ là trò chơi của gia tộc mà thôi, nhưng chuyện này lại giúp thực lực Thượng Quan thế gia tăng lên rất lớn.

Cho nên Thượng Quan Ngạn Khanh trầm giọng nói: "Đều câm miệng! Bây giờ không phải là thời điểm đi tìm Tô Tín, tất cả thành thật cho ta.

Thượng Quan Ngạn Khanh vừa lên tiếng, Chúc Ngôn Tín đành phải hậm hực ngồi xuống.

"Hàn trại chủ, lăng mộ bên kia đào móc thế nào rồi?"

Thượng Quan Ngạn Khanh nhìn sang ' Âm Quỷ đao ' Hàn Nghiễm.

Hàn Nghiễm trầm giọng nói: "Có chút không quá thuận lợi, dù sao ngươi cũng biết, Hoa Âm sơn khong phải địa bàn của ba chúng ta, các trại chủ khác còn ở đây, cho dù bắt đầu đào móc tại địa phương chúng ta cũng phải cẩn thận một ít, không thể kinh động đối phương."

Thượng Quan Ngạn Khanh cau mày nói: "Vì sao chậm như vậy? Ta đã thông tri người Thượng Quan gia tới, đến lúc đó các ngươi còn không đào xong lăng mộ, người gia tộc tới sẽ làm cây to đón gió, sẽ dễ dàng bị người ta phát hiện."

Sắc mặt ba người Hàn Nghiễm lúc này biến đổi: "Thượng Quan công tử ngươi có ý gì? Lúc trước chúng ta đã nói tốt rồi, đồ vật sau khi đào móc lăng tẩm chúng ta bốn ngươi sáu, vì sao hiện tại ngươi thông tri người Thượng Quan gia tới?"

Thượng Quan Ngạn Khanh cười lạnh nói: "Chẳng lẽ các ngươi quên người trong lăng tẩm là ai sao? Đây chính là cường giả Dương Thần Cảnh ' Kiếm Tôn Giả ' La Vân!"

"Cho dù ' Kiếm Tôn Giả ' La Vân thân là kiếm tu, sẽ không bố trí bẫy rập độc ác trong lăng tẩm nhưng sau khi hắn tọa hóa

kiếm khí không tiêu tan, chúng sẽ tụ tập giữa lăng tẩm.”

“Chỉ bằng thực lực của các ngươi bị kiếm khí dính vào người là có thể chết tại chỗ, ta không tìm cao thủ gia tộc tới, các ngươi còn không thể bước vào cửa lớn a.”

Sắc mặt ba người Hàn Nghiễm vô cùng khó coi, Thượng Quan Ngạn Khanh nói

‘ Kiếm Tôn Giả ’ La Vân sau tọa hóa còn bảo tồn kiếm khí, bọn họ làm sao biết việc này?

Bọn hắn nói cho cùng chỉ xuất thân đạo phỉ mà thôi, đời này còn không có tư cách gặp mặt Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, làm sao biết cường giả Dương Thần Cảnh sau khi tọa hóa là cái dạng gì.

Hàn Nghiễm ho khan một tiếng nói: “Thượng Quan công tử, người Thượng Quan gia tiến vào cũng được, nhưng đồ vật trong lăng tẩm…”

Hắn còn chưa nói xong đã bị Thượng Quan Ngạn Khanh cắt đứt: “Hàn trại chủ, Thượng Quan gia ta lần này chuẩn bị phái Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư tới nơi này, việc phân chia đồ vật cũng phải thay đổi.”

“Phải biết rằng chuyện dưới Hoa Âm sơn có lăng tẩm ‘ Kiếm Tôn Giả ’ La Vân là ta mang tin tức tới, các ngươi chỉ phụ trách đào móc mà thôi, hơn nữa cuối cùng thăm dò lăng tẩm cũng là Thượng Quan gia ta làm.”

“Hàn trại chủ, nói chuyện cần phải bằng lương tâm, các ngươi cho rằng chuyện các ngươi đang làm có tư cách cầm bốn thành hay sao?”

Hàn Nghiễm đè nén lửa giận hỏi: “Chúng ta có thể cầm mấy thành?”

Thượng Quan Ngạn Khanh duỗi một ngón tay nói: “Một thành.”

“Thượng Quan Ngạn Khanh! Ngươi khinh người quá đáng.”

Tứ trại chủ ‘ Địa Lưu Nhận ’ Ngô Tam Trùng lúc này vỗ bàn đứng lên.

Từ bốn thành biến thành một thành, tướng ăn của Thượng Quan Ngạn Khanh quá mức khó nhìn rồi.

Hàn Nghiễm lão thành một ít, hắn không có xúc động giống như Ngô Tam Trùng, sắc mặt hắn khó nhìn và nói: “Thượng Quan công tử, đồ trong lăng tẩm chỉ phân cho chúng ta một thành, chúng ta làm sao chia?”

“Phải biết rằng Hoa Âm sơn là nơi của chúng ta, nhưng chờ tới lúc chúng ta đào xong, đám người đại trại chủ chắc chắn sẽ biết tin tức, tối thiểu chúng ta không thể sống tiếp tại Hoa Âm sơn, thậm chí chúng ta không thể tiếp tục lưu lại Tương Nam này.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 262 - Kiếm Tôn Giả La Vân Chi Mộ (2)

“Mấy người chúng ta tốn sức che giấu tin tức cho ngươi, cuối cùng thậm chí còn không có cả nơi trú chân, chỉ có thể chạy trốn đến tận đẩu tận đâu, chỉ cho chúng ta một thành đồ vật có phải quá phận hay không?”

Thượng Quan Ngạn Khanh cười lạnh nói: “Hàn trại chủ, nói cũng không thể nói như vây, ta vốn chuẩn bị hợp tác với chín trại chủ các ngươi, là các ngươi ngăn cản ta, bảo ta không nói với các trại chủ khác sẽ phân cho ta một phần tiền lời.”

“Như thế nào, lúc trước các ngươi lòng tham chưa đủ, hiện tại oán ta sao? Làm người nên biết đủ, cường giả Dương Thần Cảnh lưu đồ vật không phải các ngươi có thể tưởng tượng, cho dù một thành đủ các ngươi sống cả đời rồi.”

Bát trại chủ ‘ Dạ Lang ’ Chu Thắng vẫn không nói gì lại lên tiếng: “Thượng Quan công tử, làm người lưu một đường, ngày sau dễ tương kiến. Ngươi tự tiện thông tri người Thượng Quan gia tới, đây chính là lấy cớ ăn phần của chúng ta đúng không?”

“Nhưng ngươi bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa, nếu ta nói nơi này có lăng tẩm ‘ Kiếm Tôn Giả ’ La Vân và báo cho người khác biết, ngươi nghĩ kết quả sẽ thế nào?”

“Chúng ta thật sự bị đại trại chủ đuổi giết nhưng tin tức này vừa lộ ra ngoài, võ giả bản địa Tương Nam chen chúc tới, ngươi có chiếm được lăng mộ cũng không dùng được, khi đó chúng ta cá chết rách lưới.”

Thượng Quan Ngạn Khanh khinh thường cười lạnh một tiếng: “Cá chết rách lưới? Các ngươi cũng có tư cách cá chết rách lưới với ta? Nếu các ngươi lộ tin tức

ra ngoài, cường giả Hóa Thần Cảnh của Thượng Quan gia chúng ta tất diệt Hoa Âm sơn trước, cho dù các ngươi trốn tới chân trời góc biển cũng không dùng được, các ngươi tin hay không?”

Sắc mặt ba người Hàn Nghiễm ba người lập tức biến đổi, không nghĩ tới Thượng Quan Ngạn Khanh lại cường ngạnh như thế.

Thượng Quan thế gia thân là một trong sáu đại gia tộc, muốn giết những tiểu đạo phỉ Tương Nam như bọn họ là chuyện vô cùng dễ dàng.

Thượng Quan Ngạn Khanh thân là đệ tử dòng chính Thượng Quan thế gia, hắn diễn xuất còn tốt hơn Tiêu Ma Vân nhiều.

Tô Tín uy hiếp Tiêu Ma Vân, Tiêu Ma Vân cắn răng nhịn xuống.

Nhưng đổi đám người Hàn Nghiễm uy hiếp Thượng Quan Ngạn Khanh, chiêu này không dùng được.

Cá chết rách lưới, cũng phải nhìn lưới mình là gì, cá đối phương là cá gì mới được.

Thượng Quan Ngạn Khanh khinh thường cười nói: “Các vị, nhân tâm chưa đủ rắn nuốt voi ah, một thành chỗ tốt không ít, cho dù các ngươi trốn tới Trung Nguyên, nói không chừng có thể mượn đồ vật trong lăng tẩm tiến thêm một bước a.

Nói xong Thượng Quan Ngạn Khanh trực tiếp quay người rời đi.

Hắn không lo lắng đám người Hàn Nghiễm sẽ tiết lộ tin tức lăng tẩm ra ngoài, loại chuyện hại người không lợi mình này, chỉ cần người có đầu óc sẽ không làm.

Dựa theo biện pháp của Thượng Quan Ngạn Khanh, đám người Hàn Nghiễm còn có một thành chỗ tốt, nếu bọn họ dám tiết lộ ra ngoài không chỉ có không có lợi, còn có khả năng vứt bỏ tính mạng.

Chờ đợi đám người Thượng Quan Ngạn Khanh rời đi, ba người Hàn Nghiễm nhìn nhau, vẻ mặt biến thành bi phẫn.

Bọn họ lần này bị Thượng Quan Ngạn Khanh lừa gạt thảm.

Lúc bắt đầu Thượng Quan Ngạn Khanh đến tìm bọn họ, nói dưới Hoa Âm sơn bọn họ phá núi lập trại có lăng tẩm cường giả Dương Thần Cảnh, muốn tìm bọn họ hợp tác, Hàn Nghiễm thật động tâm.

Đại trại chủ Hoa Âm sơn đang bế quan, chín vị trại chủ đều ở Hoa Âm sơn nhưng kỳ thật bằng mặt không bằng lòng với nhau, dù sao bọn họ lúc trước đều là đạo phỉ cường đại nhất trong rừng rậm Tương Nam, đều có thế lực và bàn tính của mình.

Cho nên khi Thượng Quan Ngạn Khanh đưa ra vấn đề này, Hàn Nghiễm liền gạt các trại chủ khác, chỉ tìm đến Ngô Tam Trùng và Chu Thắng là hai người đáng tin cùng tiến hành hợp tác với Thượng Quan Ngạn Khanh.

Các trại chủ khác cho rằng Thượng Quan Ngạn Khanh muốn mời chào Hàn Nghiễm nên không quan tâm bọn họ, trong khoảng thời gian này Hàn Nghiễm phái người đào móc, quả nhiên bọn họ tìm được lăng tẩm.

Nhưng đám người Hàn Nghiễm không có nghĩ tới Thượng Quan Ngạn Khanh là tuấn kiệt xuất thân Nhân Bảng lại đen như thế, sau khi xác định dưới Hoa Âm sơn chính là lăng tẩm ‘ Kiếm Tôn Giả ’ La Vân liền dùng chiêu tá ma giết lừa, cự tuyệt phương án phân phối lúc trước.

Ngô Tam Trùng căm hận nói: “Thượng Quan Ngạn Khanh đúng là hảo tâm cơ, sớm biết như vậy lúc trước chúng ta không đáp ứng hắn.”

Ngay từ đầu Thượng Quan Ngạn Khanh cũng không xác định lăng tẩm ‘ Kiếm Tôn Giả ’ La Vân có ở dưới Hoa Âm sơn hay không, cho nên không dám tìm cường giả Nguyên Thần Cảnh của gia tộc tới.

Hiện tại Thượng Quan Ngạn Khanh đã xác định lăng tẩm ngay ở chỗ này, nội tâm cũng có nắm chắc nên mới gọi cường giả Thượng Quan gia tới, hiện tại bọn họ hối hận cũng đãmuộn.

Sắc mặt Chu Thắng Âm trầm nói: “Hàn nhị ca, chúng ta nhịn như vậy hay sao?”

Hàn Nghiễm thở dài nói: “Không nhịn chẳng lẽ ngươi mang tin tức truyền ra ngoài? Ta đang nghĩ tới trong lăng tẩm cường giả Dương Thần Cảnh sẽ có bao nhiêu thứ tốt? Thượng Quan Ngạn Khanh hắn có thể hào phóng cho chúng ta bốn thành hay sao?”

“Đáp ứng phương án phân phối của Thượng Quan Ngạn Khanh có thể cầm một thành chỗ tốt và chạy đi Trung Nguyên kiếm ăn, không đáp ứng, chúng ta đấu không lại Thượng Quan thế gia.”

Ngô Tam Trùng không phục nói: “Hiện tại chúng ta không biết trong lăng tẩm có cái gì, phân phối chỗ tốt khẳng định cũng phải do Thượng Quan Ngạn Khanh hắn đến phân phối, vạn nhất chỉ cho chúng ta vàng bạc tài bảo, cường giả Dương Thần Cảnh lưu lại công pháp, binh khí các loại đều bị hắn mang đi thì làm sao bây giờ?”

Bọn họ đã nhìn thấy nhân phẩm của Thượng Quan Ngạn Khanh, qua sông đoạn cầu, đây là kẻ lòng dạ đen tối, Ngô Tam Trùng lo lắng tuyệt đối có khả năng diễn ra.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 263 - Dẫn Tô Tín Tới (1)

Tỏng ba người Hàn Nghiễm có Chu Thắng nói ít nhất, nghe được Ngô Tam Trùng nói như vậy, Chu Thắng lúc này quả

quyết nói: “Hắn bất nhân cũng đừng trách chúng ta bất nghĩa, nếu hắn muốn độc chiếm lăng tẩm, chúng ta liều dẫn thêm mấy người tiến vào, mọi người cùng nhau chia đều bảo vật trong lăng tẩm.”

Hàn Nghiễm kinh hãi nói: “Ngươi điên sao? Nếu ngươi dám truyền tin tức ra ngoài, Thượng Quan Ngạn Khanh dám giết ngươi a.”

Chu Thắng lắc lắc đầu nói: “Ngươi nói sai, không phải truyền tin tức ra ngoài, mà là tăng thêm vài người tiến vào, mọi người biết tin tức cường giả Hóa Thần Cảnh của Thượng Quan gia chạy tới Tương Nam chia cắt bảo vật trong lăng tẩm, đến lúc đó ba người chúng ta có thể cướp đồ vật khẳng định phải nhiều hơn Thượng Quan Ngạn Khanh phân cho chúng ta.”

Hàn Nghiễm cau mày nói: “Ngươi nói rõ một ít, chúng ta còn chưa hiểu a.”

Bọn họ đều xuất thân đạo phỉ, thời điểm bình thường thích dùng nắm đấm nhất.

Nhưng Chu Thắng không giống, người này thực lực thường thường cho nên xếp thứ tám trong Hoa Âm sơn.

Nhưng hắn làm người âm tàn, ưa thích đùa nghịch một ít âm mưu quỷ kế, cho nên mới được danh hiệu Dạ Lang, ý tứ như con sói đói trong bóng tối, người ta không thể không phòng.

“Nếu chúng ta lộ tin tức ra ngoài, không chỉ có Thượng Quan Ngạn Khanh muốn mạng chúng ta, một đống võ giả Tương Nam xuất hiện sẽ tranh đoạt phần của

chúng ta.”

“Ta chỉ muốn dẫn một tên võ giả tới, làm cho hắn phát hiện lăng tẩm giữa Hoa Âm sơn, đến lúc đó kinh động đám người đại trại chủ, chúng ta có thể xem kịch vui.”

“Thêm mấy người kia tiến vào, dùng thực lực của đám người Thượng Quan Ngạn Khanh hiện tại tuyệt đối không ngăn cản được, trừ phi hắn quyết định giao trung tâm lăng tẩm cho đám người đại trại chủ, nhưng ngươi cho rằng với tính cách Thượng Quan Ngạn Khanh thì hắn sẽ đáp ứng hay sao?”

Ngô Tam Trùng bĩu môi: “Ngươi nói lời này quá mức nhẹ nhàng, chúng ta đưa một đám người tới thì có gì khác nhau chứ? Cuối cùng Thượng Quan Ngạn Khanh vẫn trách tội lên đầu chúng ta, ta cũng không muốn bị người Thượng Quan thế gia đuổi giết.”

Chu Thắng cười cười quỷ dị: “Ai nói chúng ta dẫn người ngoài tới đây chứ? Nếu thủ hạ Thượng Quan Ngạn Khanh tiết lộ tin tức cho người ngoài, như vậy không thể oán chúng ta.”

Nội tâm Hàn Nghiễm hơi động, hỏi: “Ngươi muốn làm như thế nào?”

Chu Thắng hỏi ngược lại: “Ngươi cảm thấy Chúc Ngôn Tín người này như thế nào?”

Hàn Nghiễm khinh thường cười nói: “Người này chí lớn tài mọn, thực lực thường thường, chỉ biết nịnh nọt mà thôi.”

Đối với loại người như Chúc Ngôn Tín, cho dù Hàn Nghiễm xuất thân đạo phỉ cũng thập phần xem thường.

Chúc Ngôn Tín xuất thân Cửu Dương Kiếm Tông chẳng qua là tiểu tông môn tam lưu mà thôi.

Loại tiểu tông môn tam lưu như vậy, nếu nói thực lực thậm chí còn không bằng đạo phỉ Hoa Âm sơn a.

Chu Thắng cười âm lãnh, nói: “Bởi vì hắn chí lớn tài mọn, nếu hắn nhân tinh mắt sáng sẽ phá hỏng kế hoạch của chúng ta a.”

“Ngươi muốn làm như thế nào?”

Chu Thắng nói: “Trước kia Chúc Ngôn Tín không phải kêu gào lấy muốn giáo huấn Tô Tín hả giận thay Thượng Quan Ngạn Khanh sao, chúng ta cho hắn một cơ hội, cho hắn đi đối phó Tô Tín, cuối cùng dẫn Tô Tín lên Hoa Âm sơn.”

“Tô Tín hiện tại đứng thứ năm mươi bốn trên Nhân Bảng, hắn còn cao hơn Thượng Quan Ngạn Khanh một vị trí nhưng hắn chỉ có một người, đám thủ hạ Phi Ưng Bang trong tay hắn không thể coi là uy hiếp.”

Chỉ cần hắn đi vào Hoa Âm sơn, một khi động thủ, chúng ta tự nhiên có biện pháp làm ra một ít ‘ sơ hở ’ bạo lộ lăng tẩm

trước mặt mọi người.

“Đến lúc đó đồ trong lăng tẩm thuộc về ai còn chưa biết đâu.”

Ngô Tam Trùng bĩu môi nhìn Chu Thắng, mặc dù hắn có chút để mắt tiểu thông minh của Chu Thắng nhưng hắn không thể không thừa nhận, hiện tại dựa theo phương pháp Chu Thắng làm mới có thêm lợi ích cho bọn họ.

Chỉ đưa tới một Tô Tín, với thực lực của Tô Tín có thể cướp đồ vật, nhưng so sánh với rắn rít địa phương Hoa Âm sơn như bọn họ chỉ là số lượng có hạn,

Huống hồ sau lưng Tô Tín không có thế lực gì, chỉ là tán tu không môn không phái, chỉ dẫn một Tô Tín sẽ không ảnh hưởng tới đại cục, nếu như dẫn Tiêu Ma Vân, thế lực của hắn hiện tại còn thắng Thượng Quan Ngạn Khanh a.

“Vậy ngươi ý định dùng Chúc NgônTín đối phó Tô Tín bằng cách nào? Chúc Ngôn Tín chỉ có thực lực Tiên Thiên Khí Hải Cảnh mà thôi, đừng nói Chúc Ngôn Tín chỉ là chí lớn tài mọn, cho dù hắn là kẻ đần cũng sẽ không đi.”

Chu Thắng cười nói âm trầm.

“Chuyện này còn không đơn giản? Chúng ta cho hắn cơ hội, một cơ hội cho

hắn một kích miểu sát Tô Tín.”

Lần này không đợi Hàn Nghiễm hỏi, Chu Thắng liền nói thẳng: “Hàn nhị ca, ngươi còn nhớ lần trước chúng ta mua được Xích Viêm Hỏa Liên củ Đường Môn tại thành Thương Sơn hay không?”

Hàn Nghiễm nghiến răng nghiến lợi nói: “Đương nhiên ta nhớ, đời này ta sẽ không quên.”

Hắn làm đạo phỉ nửa đời người nhưng Hàn Nghiễm trời sinh tính cẩn thận, hắn không ăn qua thiệt thòi lớn nào, chỉ có một lần bị lừa gạt thảm tại thành Thương Sơn.

Hắn tốn một nửa tích lũy đời mình vào trong thành Thương Sơn mua một kiện ám khí cực kỳ nổi danh của Đường Môn, Xích Viêm Hỏa Liên.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 264 - Dẫn Tô Tín Tới (2)

Xuyên Trung Đường Môn chính là một trong tà đạo bát môn.

Tà đạo bát môn có tên là tà đạo chính là vì bọn họ không thành thật tu luyện, như Đường Môn trực tiếp dùng cơ quan và độc dược làm chủ, vũ kỹ làm phụ, trên giang hồ chỉ có một Đường Môn.

Đường Môn am hiểu chế tạo các loại cơ quan, những cơ quan ám khí không phải mặt hàng ám khí trên đạilục, cho dù tiểu hài tử cầm ám khí của bọn họ cũng có thể miểu sát võ giả Tiên Thiên.

Đây không phải lời khoa trương, mà là có sự thật.

Đối mặt võ giả xuất thân Đường Môn, ngươi vĩnh viễn không nên dùng tuổi tác của đối phương để đánh giá độ nguy hiểm.

Cho dù một tiểu tử xuất thân Đường Môn, thực lực võ giả của hắn không cường đại cỡ nào nhưng uy hiếp chân chính chính là cơ quan độc dược của bọn họ.

Đường Môn đi ra ngoài hành tẩu giang hồ, vậy thì đại biểu trên người bọn họ khẳng định có ám khí khủng bố của Đường Môn, một khi ra tay không chết cũng tàn phế.

Chính bởi vì loại lời đồn này càng làm ám khí của Đường Môn thập phần trân quý, có chút ám khí tiêu hao phẩm có giá cả còn rẻ hơn binh khí hoàng cấp và huyền cấp.

Làm thủ đoạn giữ nhà của mình, đương nhiên Đường Môn rất ít án ra vũ khí do

mình chế tác tỉ mỉ, cho nên trên thị trường rất ít truyền lưu ám khí của Đường Môn.

Hàn Nghiễm nắm giữ Xích Viêm Hỏa Liên chính là một kiện ám khí rất nổi danh trong Đường Môn.

Xích Viêm Hỏa Liên là một loại kim loại hình thành sâu trong dung nham mà thành, trời sinh có thuộc tính nóng bỏng.

Bên trong Xích Viêm Hỏa Liên còn có cương châm rậm rạp chằng chịt, số lượng hơn một ngàn cây, nhiều tới lức khủng bố.

Nghe nói Xích Viêm Hỏa Liên nở rộ là thời khắc mỹ lệ nhất, vô số độc châm đỏ thẫm bay ra ngoài, dùng lực bắn ra của ám khí có thể giết võ giả Tiên Thiên.

Chính bởi vì như thế, Hàn Nghiễm lúc này mới cắn răng cầm ra tích lũy nửa đời người mua một kiện Xích Viêm Hỏa Liên.

Chỉ có điều không nghĩ tới hắn lăn lộn tại Tương Nam vài chục năm lại bị một thương nhân lừa gạt!

Xích Viêm Hỏa Liên không phải giả nhưng nó bị hư

Ám khí là thực, độc châm bên trong là thật, nhưng cơ quan trong đó mắc lỗi nên căn bản không cách nào phát động.

Phát hiện này làm Hàn Nghiễm thổ huyết, tích lũy nửa đường nhưng mua một phế vật, chờ hắn muốn quay lại thành Thương Sơn tính sổ với người ta, tên thương nhân Trung Nguyên đã sớm chạy mất dạng.

Vấn đề này hắn chỉ nói qua với Chu Thắng cùng Ngô Tam Trùng, những người khác cũng không biết.

Dù sao việc này không phải chuyện hay ho gì, huống chi giữ lại Xích Viêm Hỏa Liên cũng có thể bị người ta xem thành đòn sát thủ, do đó cũng sinh lòng kiêng kị.

Hiện tại Chu Thắng nói tới Xích Viêm Hỏa Liên, Hàn Nghiễm lập tức hiểu ra

hắn muốn làm gì.

“Ngươi muốn dùng Xích Viêm Hỏa Liên làm lời dẫn.”

Chu Thắng gật gật đầu: “Đúng thế, Hàn nhị ca, ngươi sẽ không nỡ Xích Viêm Hỏa Liên a chứ?”

Hàn Nghiễm hừ lạnh nói: “Ta không nỡ phế vật kia? Chỉ cần ngươi thật có thể làm Chúc Ngôn Tín dẫn Tô Tín tới, lãng phí

thứ đồ hư đó có là cái gì chứ?”

Chu Thắng gật gật đầu, Hàn Nghiễm đã đồng ý, như vậy có thể thực hành việc

này.

Đợi đến lúc đêm khuya, Chu Thắng cố ý đổi hai tên thủ vệ chỗ Chúc Ngôn Tín thành hai tên tâm phúc của mình.

Cho dù bọn họ hiện tại không làm đạo phỉ nhưng bọn hắn cũng phân phát thủ hạ đi các nơi, còn có một bộ phận tinh nhuệ lưu lại bên cạnh mình, những người này mới là tâm phúc của bọn họ.

Sau khi nhìn thấy Chúc Ngôn Tín trở lại gian phòng của mình, hai tên thủ vệ nhìn nhau, bắt đầu thấp giọng nói chuyện với nhau.

“Ta nói lão Trần, ngươi không phải ở hậu đường trông coi Xích Viêm Hỏa Liên hay sao? Vì sao hôm nay chạy tới nơi này?”

“Còn không phải vì Thượng Quan Ngạn Khanh mang theo vài tên võ giả náo loạn hay sao, đang yên lành lại đi đào ở sau núi, nhân thủ đã sớm không đủ, buổi tối còn phải phái thủ vệ bảo vệ bọn chúng, lão đại chỉ có thể điều ta tới đây.”

“Xích Viêm Hỏa Liên không cần trông coi sao? Nghe nói món đồ này là lão đại tốn nửa gia sản cả đời mình mua được từ thương nhân Trung Nguyen, hắn không sợ mất.”

“Hừ, cả Hoa Âm sơn lớn như vậy, đều là huynh đệ nhà mình, ai dám cầm? Dù sao ta trông coi nhiều năm như vậy cũng không gặp ai đến đánh chủ ý Xích Viêm

Hỏa Liên.”

“Đi, chúng ta nên ngoan ngoãn gác đêm đi, lúc nào hầu hạ đám đại gian này rời đi, lúc nào ta nhẹ nhõm.”

Hai người nói chuyện với nhau rất nhỏ nhưng những lời này đều bị Chúc Ngôn Tín nghe thấy rõ ràng, nội tâm hắn sinh ra suy nghĩ.

Do dự một lúc, Chúc Ngôn Tín thay đổi một thân hắc y, tùy tiện cầm tấm vải che mặt sau đó lặng lẽ nhảy ra từ cửa sổ, dùng thực lực của hắn có thể làm không phát ra chút tiếng động nào, hai người ở cửa ra vào tuyệt đối không thể phát hiện.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 265 - Chúc Ngôn Tín Bại Sự Có Thừa (1)

Chúc Ngôn Tín đi trộm Xích Viêm Hỏa Liên rất thuận lợi, thậm chí thuận lợi tới mức hắn không dám tin tưởng.

Sau khi cầm được Xích Viêm Hỏa Liên, Chúc Ngôn Tín còn cẩn thận nhìn thứ

này.

Bề ngoài Xích Viêm Hỏa Liên có màu đỏ thẫm do kim loại chế tạo thành, nó có hình dạng như hoa sen, bên trong có độc châm rậm rạp chằng chịt, cho dù mở cánh sen ra, bên trong còn có một ít cơ quan phức tạp làm người ta hoa mắt.

Xích Viêm Hỏa Liên là hàng cao cấp, Chúc Ngôn Tín chưa từng gặp qua, hán nhìn thấy Xích Viêm Hỏa Liên rất thật như vậy, cho dù mình không hiểu kết cấu nhưng nó tuyệt đối là thật.

Hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, cầm lấy Xích Viêm Hỏa Liên trực tiếp xuống núi, chuẩn bị mang đầu Tô Tín quay về.

Chúc Ngôn Tín một lòng muốn lập công trước mặt Thượng Quan Ngạn Khanh, đáng tiếc hắn cũng biết mình có bao nhiêu cân lượng.

Thời điểm Thượng Quan Ngạn Khanh không có mời chào nhân thủ ở Tương Nam thì hắn đã đi tới nịnh nọt Thượng Quan Ngạn Khanh trước, lưu một ấn tượng tốt.

Nhưng nếu Thượng Quan Ngạn Khanh mời chào võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, dùng thực lực Khí Hải Cảnh của hắn sẽ bị vứt bỏ sang một bên.

Chính bởi vì như thế, Chúc Ngôn Tín mới cần lập một đại công, như vậy có thể bảo trụ địa vị của mình trước mặt Thượng Quan Ngạn Khanh.

Cầm Xích Viêm Hỏa Liên xuống núi, Chúc Ngôn Tín đang nói thầm trong lòng: "Hàn Nghiễm ah Hàn Nghiễm, Xích Viêm Hỏa Liên của ngươi ta vui lòng nhận cho, dù sao ngươi co đầu rụt cổ tại Hoa Âm sơn, đoán chừng cả đời này không sử dụng tới bảo vật như vậy.

Lúc này ở Thường Ninh phủ, Tô Tín vẫn còn buồn bực chờ thời gian trôi qua, nhưng Thượng Quan Ngạn Khanh vẫn chưa tới tìm hắn.

Chẳng lẽ Thượng Quan Ngạn Khanh thật ẩn nhẫn hay có chuyện gì đó trì hoãn?

Tô Tín không định ngây ngốc lâu tại Tương Nam, cho nên có thể mau chóng giải quyết Thượng Quan Ngạn Khanh vẫn phải làm thỏa đáng một ít.

Lúc này bên ngoài đường khẩu có tiếng huyên náo xôn xao, một tên bang chúng vội vàng chạy vào bẩm báo: "Bang chủ, có người nháo sự ở bên ngoài!"

Tô Tín cùng Hoàng Bỉnh Thành nhìn nhau, là Thượng Quan Ngạn Khanh đến?

Nhưng chờ bọn họ đi ra liền phát hiện đó là một tên thanh niên Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, thần sắc hắn đầy ngạo nghễ.

Người này không cần hỏi, hắn chính là Chúc Ngôn Tín đi cả đêm tới Thường Ninh phủ.

Nhìn thấy đám người Tô Tín đi ra, Chúc Ngôn Tín lập tức làm ra vẻ ngạo nghễ, nói: "Ngươi là Tô Tín? Ha ha, ngươi vượt qua Thượng Quan công tử một vị trí trên Nhân Bảng còn chưa tính, lại còn uy hiếp Thượng Quan công tử, là ai cho ngươi lá gan này?"

Hai tay Chúc Ngôn Tín chắp sau lưng vẫn cầm chặt Xích Viêm Hỏa Liên, biểu hiện trên mặt càng liều lĩnh: “Hiện tại ta cho ngươi cơ họi, nếu ngươi ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, ta mang theo ngươi về Hoa Âm sơn thỉnh tội và đầu nhập vào Thượng Quan công tử, khi đó ngươi còn có thể lưu một mạng, nếu không hậu quả

chính ngươi cân nhắc!”

Tô Tín và đám người Lý Phôi nhìn nhau, đây là kẻ cực phẩm nào thế này?

Người này là tên điên hay sao?

Hắn chỉ có thực lực Tiên Thiên Khí Hải Cảnh mà thôi, hiện tại lẻ loi một mình tới Thường Ninh phủ nói lời này với Tô Tín, Tô Tín thật sự muốn hỏi là ai cho hắn lá gan này?

Mặt hàng với thực lực như thế, cho dù Tô Tín không tự mình ra tay, Lý Phôi mang theo hơn vạn bang chúng Phi Ưng Bang và dùng chiến thuật biển người vẫn có thể giết dễ dàng.

Nhưng trực giác Tô Tín nói cho hắn biết người này không đúng.

Có thể tu luyện tới cảnh giới Tiên Thiên đương nhiên không có ai là người ngu, gia hỏa này cuồng ngạo trước mặt hắn như vậy không phải hành vi người bình thường có thể làm ra được.

Nếu đối phương không phải người ngu ngốc vậy thì chứng minh hắn có lực lượng đầy đủ mới dám đứng ở đây nói lời cuồng vọng như vậy.

Thần sắc Tô Tín lạnh lẽo, vừa định ra tay, hắn nhìn thấy Chúc Ngôn Tín lấy Xích Viêm Hỏa Liên trong tay ra, cười lạnh và ấn cơ quan.

“Trốn!”

Tô Tín chưa từng tâấy qua Xích Viêm Hỏa Liên, nhưng nhìn bộ dạng Chúc Ngôn Tín thì biết đồ chơi này không phải thứ gì tốt, hắn đang chuẩn bị toàn lực ra tay ngăn cản thì cảnh tượng kế tiếp làm đám người Lý Phôi sửng sốt.

Bên cạnh mình lâm vào khẩn trương nhưng ngón tay Chúc Ngôn Tín đặt lên chốt mở cơ quan Xích Viêm Hỏa Liên nhưng không có gì xảy ra, chỉ có âm thanh cơ quan va chạm nhưng Xích Viêm Hỏa Liên lại không sinh ra biến hóa nào.

Chúc Ngôn Tín đổ mồ hôi lạnh như mưa, đồ chơi này bị hư.

Đám người Hoàng Bỉnh Thành lúc này cười lạnh, cả đám nhìn Chúc Ngôn Tín với ánh mắt không có hảo ý.

Làm chúng ta hoảng sợ một phen, bọn họ không nghĩ tới lại là phô trương thanh

thế.

Tô Tín điểm một chỉ về phía trước, trực tiếp đánh Chúc Ngôn Tín bay ra xa, chỉ lực cường đại rót vào trong kinh mạch Chúc Ngôn Tín, hắn phun máu tươi như mưa.

Hoàng Bỉnh Thành cười lạnh nói:

“Thượng Quan Ngạn Khanh cũng quá khôi hài, không ngờ phái tên phế vật tới nơi đây.”

“Ta nói bang chủ, nếu không chúng ta nên đánh tới tận cửa đi, thủ hạ Thượng Quan Ngạn Khanh toàn mặt hàng này thì chúng ta sợ gì chứ?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 266 - Chúc Ngôn Tín Bại Sự Có Thừa (2)

Tô Tín không có trả lời, hán đi tới bên cạnh Chúc Ngôn Tín, lập tức dọa Chúc Ngôn Tín hét lên một tiếng: “Ta là thủ hạ của Thượng Quan công tử! Ta là đệ tử đích truyền Cửu Dương Kiếm Tông! Ngươi không thể giết ta!”

Tô Tín lạnh lùng nhìn hắn một cái, nếu mình muốn giết hắn, hắn còn có thể sống tới bây giờ và nói nhảm được hay sao?

Hắn cầm lấy Xích Viêm Hỏa Liên trong tay Chúc Ngôn Tín, Tô Tín nghiên cứu một lúc và nội tâm ngạc nhiên.

Đương nhiên hắn có nghe qua đại danh ám khí Đường Môn, hắn xem cấu tạo của thứ này, trên giang hồ trừ Đường Môn ra không ai làm ra được.

Thứ này là thật nhưng nó bị hư rồi, gia hỏa ngu xuẩn này lại cầm tới đây, quả thật không khác gì tới tặng đầu người.

Cho dù tư liệu hắn có được này hay Tạ Chỉ Yến từng nói chuyện với hắn, Thượng Quan Ngạn Khanh không phải kẻ ngu xuẩn.

Chỉ cần trí thông minh của hắn bình thường tuyệt đối không cầm ám khí Đường Môn phế vật đi khiêu khích mình.

Nghĩ tới đây Tô Tín híp mắt lại, Tô Tín cúi đầu xuống hỏi: "Nói, là ai bảo ngươi tới nơi này?"

Đương nhiên Chúc Ngôn sẽ không nói mình tới khiêu khích Tô Tín, hắn sợ Tô Tín giận dữ giết mình, kết quả lại kéo Thượng Quan Ngạn Khanh vào chuyện này.

"Đương nhiên là Thượng Quan công tử phái ta đến!"

Tô Tín lạnh lùng cười cười, đầu ngón tay sinh ra kiếm khí và trực tiếp chặt đứt ngón tay Chúc Ngôn Tín, hắn gào thét thảm thiết như heo bị chọc tiết.

"Hiện tại ta hỏi một lần, là ai phái ngươi tới?"

Chúc Ngôn Tín bị ánh mắt không có tình cảm của Tô Tín hù dọa hoảng sợ.

Hắn cảm giác nếu mình không nói thật, Tô Tín có can đảm giết mình.

"Ta nói! Ta nói toàn bộ! Không có người phái ta đến, là ta tự mình tới!"

Chúc Ngôn Tín không cần Tô Tín ép hỏi, trực tiếp nói chuyện bên phía Thượng Quan Ngạn Khanh cho Tô Tín biết, một chút cũng không có giấu diếm, hắn nói rất sạch sẽ, thậm chí ngay cả lăng tẩm ' Kiếm Tôn Giả ' La Vân cũng nói.

Nói thật Tô Tín đạt được tin tức này hắn còn tưởng rằng Chúc Ngôn Tín đang lừa gạt mình, Tô Tín thiếu chút nữa lại chặt đứt một ngón tay của hắn.

Sau khi nhìn thấy Chúc Ngôn Tín bị dọa sợ như thế, cũng không giống nói dối, Tô Tín lúc này hơi tin tưởng.

Hơn nữa Tô Tín còn từ miêu tả của Chúc Ngôn Tín suy đoán ra có người đứng sau lưng dẫn đạo hắn tới đây, thậm chí còn muốn tính toán chính mình.

Chu Thắng thật sự nhìn rõ tám chín phần mười tính cách của Chúc Ngôn Tín, nhưng đáng tiếc hắn không nghĩ tớiChúc Ngôn Tín vô dụng như vậy, bị Tô Tín dọa sợ liền khai ra sạch sẽ.

Hoàng Bỉnh Thành hưng phấn nói: “Khó trách Thượng Quan Ngạn Khanh vừa tới Tương Nam liền chui vào Hoa Âm sơn, thì ra Hoa Âm sơn còn ẩn chứa bí mật như vậy, bây giờ chúng ta ra tay cướp lấy lăng tẩm ‘ Kiếm Tôn Giả ’ La Vân đi.”

Tô Tín thản nhiên nói: “Đoạt? Lấy cái gì đoạt? Hoa Âm sơn có chín trại chủ, tất cả đều có thực lực Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, thực lực của đại trại chủ nghe nói

là Thần Cung Cảnh.”

“Người tính kế Chúc Ngôn Tín hẳn là nhị trại chủ Hàn Nghiễm, hắn đoán chừng còn muốn ta đánh lên Hoa Âm sơn, như vậy hắn có thể thừa dịp loạn mà phân một chén canh.”

Hoàng Bỉnh Thành vẻ mặt đáng tiếc nói: “Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta ngồi nhìn bảo tàng biến mất hay sao?”

Tuy hắn không biết lăng tẩm của ‘ Kiếm Tôn Giả ’ La Vân đại biểu cho cái gì, nhưng nhìn thấy Thượng Quan Ngạn Khanh làm tầần bí như vậy, đã biết rõ trong lăng tẩm có chứa đồ vật không tầm thường.

Tô Tín lúc này cười lạnh và nói: “Đương nhiên không thể tín như vậy, nếu không biết rõ cũng bỏ đi, đã biết rõ tin tức này ta có thể bỏ qua hay sao?”

“Phái người dùng tốc độ nhanh nhất thông tri Tạ Chỉ Yến, Tiêu Ma Vân, Địch Vân Phi tin tức lăng tẩm ‘ Kiếm Tôn Giả ’

La Vân.”

Hoàng Bỉnh Thành lập tức trợn mắt há hốc mồm: “Lão đại, nếu như bọn họ biết rõ, chúng ta còn có thể đoạt được đồ vật trong lăng tẩm hay không? Chúng ta đang lãng phí thời gian a.”

Tô Tín lắc đầu: “Hiện tại Hoa Âm sơn trừ chín trại chủ và Thượng Quan Ngạn Khanh, ta đột nhiên gia nhập vào trong đó, khả năng lớn nhất là bọn chúng sẽ liên thủ đá ta ra ngoài đầu tiên.”

“Nhưng đã như vầy, ta lại tăng thêm vài người, mọi người cùng chơi tận hứng, Hoa Âm sơn có chín võ giả Linh Khiếu Cảnh, thế lực đám người Tiêu Ma Vân cộng vào cũng không bằng thực lực Hoa Âm sơn.”

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?”

“Đương nhiên là thừa dịp loạn ra tay, chúng ta cướp từ kẻ khác.”

Hàn Nghiễm muốn dùng hắn làm thương, Tô Tín liền đi con đường riêng, nhiều

người hắn cũng không sợ, Tô Tín có át chủ bài trong tay, hắn có thực lực phân chén canh với kẻ khác.

Cho dù là đám người Hàn Nghiễm hay là Thượng Quan Ngạn Khanh đều không muốn chuyện lăng tẩm ‘ Kiếm Tôn Giả ’ La Vân mọi người đều biết, Tô Tín lại phát tán tin tức ra ngoài.

Lúc này dám người Tiêu Ma Vân nhận được tin tức của Tô Tín, phản ứng đầu tiên bọn họ cho rằng Tô Tín lừa gạt mình.

Ngay sau đó mọi người bỏ qua suy nghĩ này.

Tô Tín không có nhàm chán như vậy, huống hồ Thượng Quan Ngạn Khanh ngay từ đầu đã chạy tới Hoa Âm sơn, bọn họ mang người đi tới Hoa Âm sơn một vòng là rõ thật giả.

Nếu như việc này là thật, bọn họ giằng co tại Tương Nam làm cái gì? Nếu đoạt được bảo vật của ‘ Kiếm Tôn Giả ’ La Vân mang về trong tông môn, đây mới là công lớn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 267 - Ta Không Có Tư Cách? (1)

Sáng sớm ngày thứ hai, Thượng Quan Ngạn Khanh đã sớm tỉnh lại, không biết vì sao, hắn có cảm giác trong lòng sinh ra bất an.

Bình thường Chúc Ngôn Tín sẽ tới nịnh nọt đã không thấy, Thượng Quan Ngạn Khanh cảm thấy không quen, hắn kéo một tên võ giả tới và hỏi: “Có nhìn thấy Chúc Ngôn Tín đi đâu không?”

Tên võ giả kia lắc đầu nói: “Không có nhìn thấy ah, hắn vẫn ở trong phòng không có đi ra.”

Thượng Quan Ngạn Khanh chau mày: “Đi tìm Chúc Ngôn Tín tới cho ta..”

Qua không có một hồi, tên võ giả kia quay lại và nói: “Thượng Quan công tử, Chúc Ngôn Tín mất tích! Người giữ cửa cũng không nhìn thấy hắn ra ngoài.”

Sắc mặt Thượng Quan Ngạn Khanh lúc này âm trầm nói: “Đồ ngu ngốc! Ta đã nói với hắn không nên ra ngoài gây chuêện.”

Chúc Ngôn Tín nói như thế nào cũng có thực lực Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, trong Hoa Âm sơn không có bao nhiêu người ngăn cản hắn được..

Người của chín đương gia Hoa Âm sơn biết rõ Chúc Ngôn Tín là người một nhà, bọn họ sẽ không động tới Chúc Ngôn Tín, vậy bây giờ Chúc Ngôn Tín đột nhiên biến mất, cách giải thích duy nhất là hắn đào tẩu.

Lúc này ba người Hàn Nghiễm đi tới, nhìn thấy Thượng Quan Ngạn Khanh tức giận như vậy thì bọn họ làm ra dáng vẻ ngạc nhiên: “Thượng Quan công tử, ngươi

sao thế?”

Thượng Quan Ngạn Khanh hừ lạnh nói: “Ngày hôm qua Chúc Ngôn Tín chạy xuống núi, các ngươi có biết hay không?”

Hoa Âm sơn là địa bàn củađaám người này, thủ hạ bọn họ không có nhiều như khi làm đạo phỉ trong rừng rậm Tương Nam nhưng cũng có tới cả trăm người, có thể nói thủ vệ Hoa Âm sơn chật như nêm cối.

Chúc Ngôn Tín một mình xuống núi, đám người này không có khả năng không biết.

Hàn Nghiễm sầu khổ nói: "Đương nhiên là biết rõ, khi đó cũng là đêm khuya, thủ hạ huynh đệ cho rằng Chúc Ngôn Tín nghe Thượng Quan công tử phân phó đi làm việc, cho nên cũng không có quấy rầy chúng ta, hiện tại biết rõ cũng đã muộn rồi."

Thượng Quan Ngạn Khanh hừ lạnh một tiếng, hắn biết rõ chính mình ngày hôm qua đắc tội đám đạo phỉ hung ác, cho dù bọn họ nhìn thấy Chúc Ngôn Tín chạy ra khỏi Hoa Âm sơn cũng không nói với mình.

Lúc này một tên đạo phỉ Hoa Âm sơn vội vàng chạy tới, nói: "Không tốt nhị trại chủ! Tiêu Ma Vân và Địch Vân Phi mang theo rất nhiều võ giả xông lên núi, nhân số tới mấy trăm người!"

Đám người Thượng Quan Ngạn Khanh và Hàn Nghiễm biến sắc.

Sắc mặt Thượng Quan Ngạn Khanh biến hóa, chuyện hắn lo lắng đã xảy ra, hắn cuối cùng vẫn kinh động người Tương Nam.

Nếu người tới là tiểu tông môn trong Tương Nam cũng bỏ đi, không nghĩ tới còn dẫn Địch Vân Phi và Tiêu Ma La tới nơi này.

Phải biết rằng thủ hạ của hắn có thể thắng tiểu tông môn Tương Nam, cho dù bị thủ hạ Địch Vân Phi bị Tô Tín đánh cho tàn phế cũng giống như vậy.

Sắc mặt đám người Hàn Nghiễm cảm giác không đúng.

Bọn họ chỉ muốn dẫn Tô Tín tới, tại sao đổi thành Địch Vân Phi cùng Tiêu Ma Vân?

Nếu như chỉ có Tô Tín, hắn chỉ có lẻ loi một mình đương nhiên không tranh lại đám người Hoa Âm sơn bọn họ.

Nhưng lần này chính là Tiêu Ma La cùng Địch Vân Phi, hai người này có thủ hạ đông dảo, tuyệt đối sẽ mạnh hơn Hoa Âm sơn nhiều.

Còn chưa chờ bọn họ kịp phản ứng, Tiêu Ma La cũng đã cười lớn mang người đi tới, nhìn thấy đám người Thượng Quan Ngạn Khanh liền như cười mà không cười nói một câu: "Ta nói Thượng Quan huynh, ngươi làm người không phúc hậu ah, chậc chậc, ngươi đào lăng tẩm ' Kiếm Tôn Giả ' La Vân nhưng giấu diếm chúng ta thật khổ mà."

Sau lưng hắn là Địch Vân Phi mang theo Bàng Phi Vân cùng một đám võ giả Tiên Thiên chạy tới.

Tuy hắn thua Tô Tín, đang muốn chuẩn bị quay về Tranh Kiếm Minh, nhưng khi phát hêện lăng tẩm của cường giả Dương Thần Cảnh liền không đi, phát hiện chỗ tốt như vậy chỉ có đồ ngốc mới rời đi.

Nhìn thấy nhiều người tới đây như vậy, sắc mặt Thượng Quan Ngạn Khanh đen như đáy nồi, nói: "Rốt cuộc là ai nói cho các ngươi biết tin tức này? Là đồ ngu ngốc Chúc Ngôn Tín nói hay sao?"

Tiêu Ma Vân kinh ngạc nói: "Chúc Ngôn Tín? Vậy là ai? Nói cho chúng ta biết tin tức là.."

"Là ta nói cho bọn họ biết."

Tô Tín mang theo Chúc Ngôn Tín đi tới Hoa Âm sơn, phía sau hắn còn có Tạ Chỉ Yến.

Ném Chúc Ngôn Tín tới trước mặt Thượng Quan Ngạn Khanh, Tô Tín thản nhiên nói: "Thượng Quan công tử, thủ hạ của ngươi to gan lớn mật nha, cầm một thứ đồ hư đi ám sát ta, cũng không biết ngươi cho hắn lá gan hay là hắn to gan?"

Thượng Quan Ngạn Khanh lạnh lùng nhìn Chúc Ngôn Tín, lúc này hận không thể giết hắn tại chỗ.

Đám thủ hạ hắn đều là người mời chào từ châu phủ giao giới Tương Nam đạo cùng Hán Nam đạo, có thể nói những người

này đồng khí liên chi với nhau.

Chính mình giết một Chúc Ngôn Tín dễ dàng, kế tiếp nha, chỉ sợ mình phải một mình đối phó đám người Tiêu Ma Vân.

“Chạy trở về đi!”

Thượng Quan Ngạn Khanh lạnh lùng quát.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 268 - Ta Không Có Tư Cách? (2)

Chúc Ngôn Tín cúi đầu đứng phía sau Thượng Quan Ngạn Khanh.

Đương nhiên hắn không phải ngu ngốc, chính mình gây ra mối họa lớn như vậy, Thượng Quan Ngạn Khanh không giết chính mình đã là đại vận.

Ba người Hàn Nghiễm đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, bọn họ không nghĩ tới Tô Tín lại dẫn đám người Tiêu Ma Vân tới.

Hiện tại Chúc Ngôn Tín chưa chết, nếu sau đó Thượng Quan Ngạn Khanh hỏi, hắn cũng không phải kẻ ngu ngốc như Chúc Ngôn Tín, hắn nhất định có thể đoán ra được bọn họ âm thầm tính kế, sau đó bọn họ sẽ bị Thượng Quan thế gia đuổi giết vô tận.

Nhưng lúc này bọn họ bất chấp Thượng Quan thế gia đuổi giết, bên này xảy ra động tĩnh lớn như thế, sáu trại chủ khác tại Hoa Âm sơn cũng nhận được tin tức.

Đại trại chủ Hoa Âm sơn là trung niên dáng người ục ịch, tướng mạo chất phác, hắn lúc nào cũng tươi cười hòa ái dễ gần.

Nưng có thể trở thành thủ lĩnh của đám đạo phỉ hung ác trong rừng rậm Tương Nam làm sao có thể là người hòa ái dễ gần chứ?

Vị đại trại chủ này tên là Tào Chính An, danh hiệu ‘ Tiếu Diện Dạ Xoa ’, hắn thích mỉm cười hành hạ người khác tới chết.

Đạo phỉ ăn cướp thương nhân lui tới Tương Nam, đại bộ phận chỉ lấy tiền, nếu đối phương không chống cự, bọn họ cũng sẽ không động thủ.

Nhưng Tiếu Diện Da Xoa Tào Chính An mỗi lần ra tay đều lưu lại một ít tính mạng, thủ đoạn tàn nhẫn đến cực điểm.

Người này làm quá phận như thế nhưng vẫn có thể hoàn hảo ẩn cư tại Hoa Âm sơn, hơn nữa một đường tu luyện tới Tiên Thiên Thần Cung Cảnh, đủ để thấy thực lực và thủ đoạn của hắn.

Tào Chính An nhìn Hàn Nghiễm, cười ha hả nói: "Lão nhị, ta đối đãi với ngươi không tệ nha, kết quả hiện tại ngươi liên thủ với Thượng Quan công tử gạt chúng ta lâu như vậy, vấn đề này ngươi nên nói thế nào đây?"

Năm trại chủ khác cũng nhìn sagn đám người Hàn Nghiễm.

Bọn họ ở trên Hoa Âm sơn không thể nói là đồng khí liên chi nhưng tối thiểu sẽ liên lụy lợi ích trong đó.

Lăng tẩm Kiếm Tôn Giả La Vân nằm ngay dưới chân bọn họ, kết quả đám người Hàn Nghiễm lại dấu diếm bọn họ và ăn mảnh cùng Thượng Quan Ngạn Khanh, tâm của bọn chúng đáng tru ah.

Hàn Nghiễm xấu hổ cười cười nhưng không có giải thích, tình huống trước mắt có giải thích cũng vô dụng.

Thượng Quan Ngạn Khanh hừ lạnh một tiếng: "Đừng nói nhảm, các ngươi có ý

gì?"

Tiêu Ma Vân cười ha hả nói: "Có ý gì? Việc này còn phải hỏi hay sao? Lăng tẩm Kiếm Tôn Giả La Vân ở đây, ta muốn tham gia náo nhiệt trong đó."

Tiếu Diện Dạ Xa Tào Chính An cũng cười nói: "Lăng tẩm Kiếm Tôn Giả La Vân nằm dưới Hoa Âm sơn của ta, muốn bỏ qua chúng ta là không có khả năng."

Sắc mặt Thượng Quan Ngạn Khanh đen như đáy nồi, hiện tại hắn không muốn buông lăng tẩm ra nhưng hắn có thực lực này

sao?

Thế lực mấy phương trước mặt đều mạnh hơn hắn.

Thượng Quan Ngạn Khanh hắn lại hận Tô Tín tiết lộ tin tức ra ngoài, hắn lạnh lùng nói: “Các ngươi muốn tham gia vào cũng được nhưng Tô Tín chỉ có một người, hắn dựa vào cái gì tranh đoạt lăng tẩm? Ngươi đủ này tư cách sao?”

Tô Tín giống như cười mà không phải cười nhìn mọi người: “Ta không đủ tư cách? Vậy thì tốt, hôm nay ai nói ta không đủ tư cách thì đứng ra đi, Tô mỗ ta cho hắn xem ta có tư cách tranh đoạt lăng tẩm hay không.”

Ánh mắt lợi hại đảo qua Tiêu Ma Vân,, Tiêu Ma Vân làm như không thấy, hắn dời ánh mắt sang nơi khác.

Hắn đã giao thủ với Tô Tín, biết rõ Tô Tín lợi hại, nếu bảo hắn phái người đánh với Tô Tín một trận chính là hành vi tìm chết.

Chờ đi vào trong lăng sẽ có một phen long tranh hổ đấu, hiện tại không phải lúc động thủ.

Những người khác cũng như thế, Địch Vân Phi thua trong tay Tô Tín, đương nhiên hắn sẽ không tự tìm mất mặt.

Thủ hạ của Thượng Quan Ngạn Khanh không có nổi một tên võ giả Linh Khiếu Cảnh, hắn có khả năng tự mình ra trận hay không?

Lúc này bên phía Hoa Âm sơn có một tên võ giả Linh Khiếu Cảnh đi ra, hắn cười lạnh nói: “Một đám người bị mao đầu tiểu tử dọa thành như vậy, các ngươi vô dụng ah, các ngươi không coi trọng ta, đồ vật trong lăng tẩm Kiếm Tôn Giả La Vân ta muốn cầm một thành.”

Tào Chính An muốn ngăn cản nhưng đã trễ, tên võ giả kia đứng ra suýt nữa làm Tào Chính An chửi ầm lên, gia hỏa này đúng là ngu ngốc.

Mặc dù nói đá Tô Tín ra thì đồ vật của mình sẽ nhiều hơn một phần, ngay cả như vậy còn phải tranh đoạt với kẻ khác, hiện tại động thủ với Tô Tín trừ hao tổn thực lực thì có tác dụng gì chứ?

Tên võ giả Hoa Âm sơn nói thẳng: “Nhớ kỹ, ta tên…”

“Thật có lỗi, ta không có hứng thú biết tên người chết.

Hắn còn chưa có nói xong đã bị Tô Tín cắt đứt, lúc này một bóng kiếm màu đỏ xuất hiện, kiếm khí tung hoành xé rách không khí, tên võ giả kia muốn né tránh nhưng phát hiện kiếm của Tô Tín quá nhanh, nhanh đến mức hắn vừa nhìn thấy bóng kiếm màu đỏ thì kiếm khí đã tới trước người!

Hắn không thể trốn, tên kia võ giả vội vàng dùng chân khí bao phủ toàn thân, hắn vươn tay muốn ngăn cản một kích này nhưng mọi người đã nghe tiếng phốc thật nhỏ, ngay sau đó thi thể không đầu và đầu lâu đẫm máu bay lên cao.

Cả Hoa Âm sơm im lặng, tất cả mọi người đều nhìn Tô Tín, cũng nhìn thanh kiếm đầy huyết khí của hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 269 - Tiến Vào Lăng Tẩm (1)

Tất cả chín trại chủ Hoa Âm sơn đều là Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, cho dù thực lực những đạo phỉ này không đủ nhưng cũng là Linh Khiếu Cảnh.

Kết quả hiện tại Tô Tín chỉ dùng một kiếm liền giết một người, thực lực khủng bố như vậy cũng làm không ít người cảnh giác.

Tiêu Ma Vân sử dụng ‘ Bất Nhị Đao ’ cũng có hiệu quả nhất kích tất sát, Bất Nhị Đao lại là đòn sát thủ của hắn, hắn có thể sử dụng mấy lần? Tô Tín chém một kiếm vừa rồi cũng không có dùng bao nhiêu khí lực cả.

Tạ Chỉ Yến đứng bên cạnh thản nhiên nói: “Có người nào muốn khảo nghiệm xem ta có tư cách tiến vào lăng tẩm hay không?”

Lần này không ai có thể nói chuyện.

Tạ Chỉ Yến đứng ba mươi mốt Nhân Bảng, đó là biểu tượng thực lực. (ps: chắc tác giả nhầm, những chương trước Tạ Chỉ

Yến đứng vị trí hai mươi mốt trên Nhân Bảng)

Huống hồ trước kia Tạ Chỉ Yến đã từng dùng thực lực Tiên Thiên Khí Hải Cảnh đánh chết võ giả Thần Cung Cảnh, vượt qua hai cảnh giới giết người, càng không cần nói Tạ Chỉ Yến hiện tại đã là Linh Khiếu Cảnh.

"Nếu không có ai động thủ vậy thì đừng nói nhiều, nếu không người gia tộc Thượng Quan công tử tới đây chúng ta không có canh uống đâu.."

Tô Tín thản nhiên nói.

Những người khác lúc này mới sững sờ, thì ra Thượng Quan Ngạn Khanh đã mời cao thủ Thượng Quan gia tới nơi này.

Lần này mọi người lập tức sinh lòng cảnh giác, vội vàng thúc giục đám người đi vào lăng tẩm Kiếm Tôn Giả La Vân.

Tào Chính An nhìn sang Hàn Nghiễm, lập tức làm đám người Hàn Nghiễm kịp phản ứng, lập tức mang người đi tới nơi có lăng tẩm.

Lăng tẩm La Vân chôn sâu giữa Hoa Âm sơn, diện tích của nó cũng không nhỏ.

Vài tên bang chúng đang đào móc ở hậu sơn nhìn thấy nhiều người như vậy lập tức sững sờ, Hàn Nghiễm hừ lạnh nói: "Nhìn cái gì vậy? Còn không tiếp tục đào? Tất cả mọi người cùng giúp đỡ, nếu không còn phải đào tới bao giờ?"

Tên thủ hạ vội vàng nói: "Vốn đã đào xong, nếu như tất cả mọi người cùng nhau động thủ là có thể đào xong trong một canh giờ."

"Vậy các ngươi chờ cái gì."

Hàn Nghiễm hừ lạnh một tiếng, hơn mười tên thủ hạ cầm công cụ đào móc tiếp, chỉ chốc lát đã đào ra một cánh cửa.

"Tránh ra!"

Hàn Nghiễm thản nhiên nói.

Hơn mười tên thủ hạ không biết là cái gì nhưng bọn họ có thể đoán được bên trong chắc chắn có nguy hiểm.

Nhưng Hàn Nghiễm đang nhìn chằm chằm, bọn họ cẩn thận mở cửa ra, may mắn không phát hiện nguy hiểm bên trong, bên trong có ánh sáng chói mắt xuất hiện mà thôi.

Hàn Nghiễm lạnh lùng nhìn sang Thượng Quan Ngạn Khanh, quả nhiên gia hỏa này ngay từ đầu lừa gạt bọn họ.

Hắn còn nói cái gì Kiếm tôn giả là cường giả Dương Thần Cảnh tọa hóa sẽ lưu lại kiếm khí gì đó, chỉ cần mở cửa sẽ bị kiếm khí đánh chết, hiện tại làm gì có kiếm khí chứ.

Thượng Quan Ngạn Khanh lúc này không thèm quan tâm, hắn hừ lạnh sau đó trực tiếp mang người tiến vào trong lăng mộ, những người khác cũng mang theo thủ hạ đi vào, sợ bị người khác chiếm trước tiên cơ.

Bốn nhóm người mang hơn năm trăm người đi vào, hiển nhiên bọn họ cũng không có ý định lúc cướp bảo vật sẽ một đấu một.

Tạ Chỉ Yến nghiêng đầu nhìn sang Tô Tín ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ ngươi không nóng nảy sao?"

Tô Tín nói: "Sốt ruột có thể dùng cái gì chứ? Dù sao chỉ cần không có ra khỏi lăng tẩm, đồ bên trong vẫn là đồ vô chủ, cầm bên trong lăng tẩm ra và đoạt trong tay kẻ khác có gì khác nhau sao?"

Tạ Chỉ Yến lúc này mỉm cười, nói: "Ngươi đúng là tự tin, nếu không hai chúng ta kết minh đi?"

"Ngươi nghĩ muốn cái gì?"

Tô Tín hỏi.

Hai người đã kết minh, tự nhiên cũng nên phân phối lợi ích thật tốt.

Tạ Chỉ Yến nói: "Ta chỉ muốn kiếm hoàn do Kiếm Tôn Giả La Vân lưu lại, những thứ khác thuộc về ngươi."

"Rốt cuộc Kiếm Tôn Giả La Vân có địa vị gì? Trong lăng tẩm của hắn có cái gì? Ta chỉ biết hắn là cường giả Dương Thần Cảnh, ta không biết tư liệu kỹ càng."

Tạ Chỉ Yến giải thích: "Vị Kiếm Tôn Giả này là kiếm giả nổi danh vào tám trăm năm trước, tuy hắn xuất thân tán tu nhưng

lại đứng đầu Địa Bảng, chỉ thiếu chút nữa bước vào Chân Vũ, trở thành võ đạo đại tông sư.”

“Về phần Kiếm Tôn Giả La Vân lưu lại cái gì, điểm ấy ta thật không nói chính xác, ta nhất định muốn kiếm hoàn trong đó.”

“Kiếm hoàn chính là tinh hoa kiếm ý của kiếm giả sau khi tọa hóa ngưng tụ mà thành.”

“Chỉ cần dung hợp kiếm hoàn tương đương bản thân thể ngộ kiếm ý của Kiếm Tôn Giả ngày xưa, có trợ giúp tu hành với kiếm tu rất lớn.”

“Những vật khác, ta bảo chừng bên trong có bội kiếm của Kiếm Tôn Giả, binh khí thiên cấp Cửu Tiêu Long Ngâm Kiếm.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 270 - Tiến Vào Lăng Tẩm (2)

“Binh khí thiên cấp khác nhau rất lớn với binh khí địa cấp, binh khí thiên cấp đã có một tia linh tính, mấy trăm năm không có trỉ qua chân khí võ giả tẩm bổ, đoán chừng một tia linh tính ngưng tụ ra đã biến mất, biến thành binh khí địa cấp.”

Đôi mắt Tô Tín lập tức sáng ngời, nếu quả thật có binh khí địa cấp cũng không

tồi.

Hiện tại hắn chỉ dùng binh khí hoàng cấp Du Long Kiếm, một thanh binh khí địa cấp với hắn mà nói có thể gia tăng chiến lực lên gấp mấy lần.

Sau khi hiểu rõ chi tiết của Kiếm Tôn Giả La Vân, Tô Tín lúc này mới đi theo Tạ Chỉ Yến vào trong lăng mộ.

Tràng diện khổng lồ tráng lệ trong tưởng tượng không xuất hiện, trong lăng mộ trắng xóa, hào quang màu trắng tới từ Dạ Minh Châu, còn có nhiều thanh kiếm đứt gãy nằm giữa lăng mộ.

Có cả vạn thanh kiếm đứt gãy như thế, chúng cắm đầy trong lăng mộ, chung quanh là tường đá màu nâu xanh giống như mê cung bao phủ cả lăng mộ.

Lúc này không nhìn thấy thân ảnh đám người Thượng Quan Ngạn Khanh, hiển nhiên bọn họ đã tiến vào trong mê cung.

“Chúng ta đi thế nào? Cũng tiến vào mê cung và chầm rãi tìm sao?”

Tạ Chỉ Yến lắc lắc đầu nói: “Không cần, ta có biện pháp.”

Nói xong Tạ Chỉ Yến rút một thanh kiếm bên hông ra và rót chân khí vào, trường kiếm phát ra tiếng vang cực kỳ dễ nghe.

“Bên này.”

Tạ Chỉ Yến chỉ vào một phương vị của mê cung.

“Chiêu này của ngươi là gì?”

Tô Tín hiếu kỳ hỏi.

Tạ Chỉ Yến nói: “Chẳng qua dùng kiếm của ta đi cảm thụ vị trí kiếm hoàn trong lăng mộ mà thôi, chiêu số rất đơn giản nhưng hạn chế duy nhất phải là kiếm tu thuần túy, như vậy mới có thể cảm nhận được kiếm hoàn cộng minh.”

Tô Tín sờ sờ cái mũi, tối thiểu hắn không học được chiêu này.

Tuy hắn sử dụng kiếm nhưng lại không phải kiếm tu thuần túy, hắn võ đạo của mình.

Chính bởi vì như thế hắn mới giao kiếm hoàn của La Vân cho Tạ Chỉ Yến mà không có ý kiến gì, đối với hắn mà nói, thanh binh khí thiên cấp Cửu Tiêu Long Ngâm Kiếm quan trọng hơn.

Từ xưa tới nay chỉ có hoàng thất mới tu kiếm lăng tẩm, tất nhiên sẽ bố trí bẫy rập cường đại trong lăng để ngăn cản kẻ trộm mộ.

Một ít võ giả võ lâm cường đại cũng có thói quen này, vị Kiếm Tôn Giả La Vân kia lại không có thói quen như vậy.

Trên đường đi tới trừ vách tường đá xanh và kiếm gãy ra, địa phương khác không có gì dị thường.

Bởi vì có Tạ Chỉ Yến sử dụng kiếm làm kim chỉ đường, cho dù đám người Tô Tín vào muộn hơn đám người Thượng Quan Ngạn Khanh cũng có thể tới chỗ chôn xương La Vân sớm nhất..

Kiếm Tôn Giả La Vân cũng không có nằm trong quan tài, mà là ngồi ngay ngắn ở giữa lăng tẩm.

Toàn thân hắn đã hóa thành xương khô nhưng xương cốt trắng muốt lại tỏa ra khí tức sắc bén, dường như ngồi trước mặt không phải xương khô, mà là một thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ.

Trước mặt Kiếm Tôn Giả La Vân là một viên đan dược màu vàng phiêu phù giữa không trung, bên trong tỏa ra kiếm ý, đó chính là kiếm hoàn của Kiếm Tôn Giả La Vân khi ngưng tụ võ đạo tinh nghĩa cả đời lưu lại.

Tô Tín nhìn sang bên cạnh Kiếm Tôn Giả, tay phải hắn cầm vỏ kiếm nhưng kiếm bên trong không cánh mà bay, việc này làm cho Tô Tín cùng Tạ Chỉ Yến đưa mắt nhìn nhau.

“Kiếm đã bị người lấy đi.”

Tô Tín trầm giọng nói.

Kiếm giả trọng kiếm như mạng, trừ phi mình đã chết, nếu không sẽ không ném kiếm đi.

Nhìn tư thế Kiếm Tôn Giả La Vân, cho dù trước khi tọa hóa hắn vẫn nắm kiếm trong tay, nhưng hiện tại binh khí đã mất đi, đây mới là điểm kỳ quái.

Trước khi vào đây bọn họ phát hiện lăng tẩm không có dấu vết trộm mộ, nếu có người lấy bội kiếm La Vân, vậy tại sao hắn không cầm những thứ khác?

Cũng tỷ như kiếm hoàn, đối với Tô Tín không chuyên tu kiếm đạo nên không có tác dụng quá lớn, chỉ có kiếm tu thâần túy như Tạ Chỉ Yến mới có thể sử dụng kiếm hoàn gia tăng thực lực rất mạnh.

Mặc dù không có Cửu Tiêu Long Ngâm Kiếm nhưng Tô Tín tự nhiên sẽ không đổi ý, hắn cầm lấy túi tiền bên cạnh La Vân và hỏi: “Thứ này làm gì?”

Tạ Chỉ Yến kinh ngạc nói: “Đây là túi giới tử, là thứ tốt a, sau này ngươi có

mang theo đồ vật nhưng ngại cầm cũng có thể đặt vào trong túi giới tử, vô cùng thuận tiện.”

Tô Tín sững sờ nói: “Đây là pháp khí không gian?”

Tạ Chỉ Yến lắc lắc đầu nói: “Đương nhiên không phải, cái gọi là không gian chỉ có cường giả Chân Vũ cảnh mới có tư cách tiếp xúc, túi giới tử là cường giả khắc phù văn vào sâu vào trong túi, có thể giúp đệ tử của mình mang đồ thuận tiện khi đi xa.”

“Bởi vì cái gọi là giới tử nạp tu di chính là dung nạp tiểu không gian vào trong, bất kỳ vật gì tiến vào trong túi đều nhỏ đi, cho nên dung lượng không gian có hạn.”

“Hiện tại túi giới tử là hàng hiếm, võ đạo tông sư am hiểu chế tác rất ít, nếu như mang ra ngoài đấu giá sẽ thu được cái giá khổng lồ.”

Tô Tín cầm túi giới tử xem xét, bên trong quả nhiên có hơn mười bình đan dược, Tô Tín cầm một bình ra xem, hắn lại nhét Du Long Kiếm vào trong túi, hắn đại khái tính toán một chút, túi giới tử này có diện tích ba trượng, tuy không lớn nhưng có tác dụng vào thời khắc mấu chốt.

Hệ thống chỉ có thể gửi vật phẩm xuất phát từ hệ thống, hoàn toàn không thể đặt đồ vật không phải hệ thống vào trong.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 271 - Bẫy Rập (1)

Có thể được túi giới tử, Tô Tín cũng cảm giác không lỗ.

Mặc dù không có đạt được một thanh binh khí địa cấp có phần đáng tiếc, dù sao hắn đã thương lượng tốt với Tạ Chỉ Yến khi ở bên ngoài, hiện tại không nên đổi ý.

Bên trong túi giới tử có đan dược Kiếm Tôn Giả La Vân tu luyện hàng ngày.

Tô Tín mở một bình ra xem, bên trong có dược hoàn khô quắt nhưng không có mùi thuốc, ngược lại phát ra mùi mục nát.

“Đan dược cũng có thời gian sử dụng sao?”

Tô Tín lúc này sững sờ.

Tạ Chỉ Yến nói: “Rất bình thường, có một ít đan dược bởi vì tài liệu và phương pháp luyện chế không giống nhau, thời gian chứa đựng cũng không giống nhau, đã qua tám trăm năm, trong túi giới tử của Kiếm Tôn Giả có một nửa đan dược sử dụng được là không tồi rồi.”

Tô Tín mang các bình đan dược trong túi giới tử ra xem, hơn hai mươi bình đan dược chỉ có chín bình dùng được, hơn nữa đại bộ phận đều là thuốc chữa thương, cấp bậc cũng không phải thấp, cao nhất có tam tinh nửa, thấp nhất cũng là nhị tinh.

Trong đó chỉ có một bình đan dược tu luyện cấp bậc tam tinh nhưng nó hoàn toàn không xứng với thân phận của Kiếm Tôn Giả La Vân.

Nhìn ra ý nghĩ trong lòng Tô Tín, Tạ Chỉ Yến nói: “Kiếm Tôn Giả La Vân là

cường giả Dương Thần Cảnh, tới cảnh giới của hắn, đan dược gia tăng thực lực cũng có hạn, cho nên trên người hắn ít đan dược dùng tu luyện là bình thường.”

“Huống hồ La Vân có là cường giả Dương Thần Cảnh, hắn đứng đầu Địa Bảng nhưng làm người cao ngạo, hắn không có quan hệ gì với các đại phái, muốn tìm một ít đan dược tốt cũng khó khăn, ta đoán đây là toàn bộ gia sản của La Vân.”

Tô Tín gật gật đầu, tán tu khó lăn lộn, đây là nhận thức chung của võ giả, tối thiểu tài nguyên tu luyện lúc đầu chắc chắn không bằng những người xuất thân đại phái.

Thu hồi túi giới tử, Tô Tín lại nhíu mày, hắn có cảm giác không đúng, cho tới bây giờ cảm giác này càng ngày càng mạnh.

Nhìn thấy bộ dạng hắn như vậy, Tạ Chỉ Yến hỏi: “Như thế nào?”

Tô Tín lắc đầu: “Có chút không đúng.”

“Không đúng chỗ nào?”

Tô Tín chỉ vào đằng sau mê cung nói: “Chẳng lẽ ngươi không phát hiện sao? Từ khi chúng ta tiến vào lăng tẩm Kiếm Tôn Giả La Vân tới nơi này quá mức thuận lợi hay sao?”

“Cho dù bên ngoài có mê cung, ngươi có thể sử dụng kiếm ý cảm giác, tầng mê cung kia không có chút tác dụng nào.”

“Hơn nữa cho dù lần này không có ngươi, đám người Thượng Quan Ngạn Khanh chỉ cần phí chút khí lực là có thể đi tới nơi này.”

“Cả lăng tẩm gần như không có phòng ngự gì, dường như đang chờ có người tới trộm mộ, điều này chẳng lẽ không kỳ quái sao?”

Tạ Chỉ Yến hơi nghi ngờ nói: “Kiếm Tôn Giả là võ giả tán tu nhưng hắn cũng không phải người ma đạo tâm tính độc ác, hắn sẽ bố trí cơ quan ác độc trong lăng tẩm của mình sao?”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Việc này không quan hệ với tâm tính, tiền bối Dịch Kiếm Môn các ngươi vẫn lạc, tự nhiên sẽ chôn cất trong tông môn các ngươi, không cần lo lắng có người đi trộm mộ.”

“Nhưng tán tu không giống, lăng tẩm vùi trên mặt đất, nói không chừng ngày nào đó có trộm mộ xuất hiện, dù sao không có người hi vọng sau khi mình chết không được an bình.”

Vừa nói tới chỗ này, kiếm hoàn trước mặt Tạ Chỉ Yến phát ra hào quang màu vàng, một đạo kiếm khí xuất hiện và kiếm hoàn thu nhỏ lại.

Trên mặt Tạ Chỉ Yến xuất hiện một tia kinh ngạc, kiếm hoàn chính là tinh hoa kiếm ý của kiếm tu lưu lại, nói thế nào nó cũng là tử vật, tại sao hiện tại có thể hoạt động?

Tô Tín phản ứng rất nhanh, hắn vội vàng nói: “Nếu ngươi không thu kiếm hoàn, nó sẽ biến mất không còn.”

Tạ Chỉ Yến cũng kịp phản ứng, liền tranh thủ phóng chân khí ra ngoài và bắt đầu kéo kiếm hoàn về phía mình không ngừng hấp thu kiếm ý trong đó.

Nội tâm Tô Tín sinh ra cảm giác bất an rất mạnh, trước kia kiếm hoàn bắn ra kiếm ý làm cho cả lăng tẩm sinh ra dị biến.

Nhung thanh kiếm gãy bốn phía không ngừng chấn động, những tường đá tạo thành mê cung cũng chấn động, một khôi lỗi kim loại chui ra và mê cung sụp đổ.

Nhưng xuất hiện trước mặt Tô Tín là cả vạn khôi lỗi, bọn chúng cầm kiếm gãy trong tay, trên người tỏa ra kiếm khí sắc bén.

Tạ Chỉ Yến đang hấp thu kiếm hoàn cũng phân ra một tia tâm thần nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nàng biến sắc và hoảng sợ nói: “Đây là Mặc môn kiếm khôi trong tà đạo bát môn.”

“Nghe nói ‘ Kiếm Tôn Giả ’ La Vân tương giao tâm đầu ý hợp với phản đồ Mặc môn ‘ Bách Biến Chân Quân ’ Mặc Trường Anh, lăng tẩm này có khả năng là Mặc

Trường Anh xây dựng cho hắn, hơn nữa còn chôn dấu hơn vạn kiếm khôi tại nơi này.”

Hiện tại nàng đã biết Tô Tín nói đúng, lăng tẩm Kiếm Tôn Giả La Vân quả nhiên không có đơn giản như vậy.

Thời điểm tiến vào không có chuyện gì, nhưng nàng động kiếm hoàn của La Vân không khác gì va chạm tới cơ quan gì đó, lập tức làm cả vạn kiếm khôi xuất hiện.

Sắc mặt Tô Tín lúc này biến thành ngưng trọng.

Mặc môn là một trong tà đạo bát môn, bọn họ là thế lực nhất lưu trong thiên hạ nhuwgn không phải dựa vào thực lực bản thân, mà là dựa vào ngoại vật nổi danh võ lâm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 272 - Bẫy Rập (2)

Trong Đường Môn có một ít cơ quan ám khí cao cấp cần phải có thực lực mới thi triển được.

Nhưng cơ quan thuật của Mặc môn lại không giống, cho dù ngươi là người bình thường, chỉ cần ngươi có bí quyết là có thể dùng được, thậm chí những kiêm khôi trước mặt, cho dù không có người vẫn có thể sử dụng.

Những kiếm khôi này không có tài năng nào khác, năng lực duy nhất của chúng là thi triển kiếm pháp đơn giản.

Nhưng toàn thân chúng đều là tinh thiết chế tạo thành, võ giả Hậu Thiên đánh nhau với những khối sắt như vậy sẽ có hại chịu thiệt rất, chỉ có võ giả Tiên Thiên, mới có thể tạo thành vết thương trí mạng lên chúng.

Nhưng vấn đề là nơi này có hơn vạn kiếm khôi như vậy, cho dù đứng bất động cho bọn họ giết cũng không thể giết sạch trong thời gian ngắn.

Hơn nữa Tô Tín đoán chừng uy lực của những kiếm khôi chưa phát huy tới mức tận cùng, vừa rồi kiếm hoàn của Kiếm Tôn Giả La Vân tán phát ra kiếm khí mới kinh động kiếm khôi.

Nếu như đợi đến lực lượng kiếm hoàn phát ra toàn bộ, nói không chừng kiếm khôi trong lăng tẩm sẽ khủng bố cỡ nào?

Hiện tại mê cung đang sụp đổ, đám người Thượng Quan Ngạn Khanh cũng xuất hiện trước mặt đám người Tô Tín.

Xuyên thấu qua kiếm khôi rậm rạp, đám người Thượng Quan Ngạn Khanh nhìn thấy Tạ Chỉ Yến đang thu kiếm hoàn, Tô Tín đứng bên cạnh thi thể Kiếm Tôn Giả La Vân.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đám người Thượng Quan Ngạn Khanh tức giận không nhỏ, bọn họ đi vào thời gian dài như vậy, nghĩ tới lại bị đám người Tô Tín chiếm tiên cơ.

Bọn họ lúc này bị kiếm khôi vây quanh, những kiếm khôi này hơi mạnh hơn võ giả Hậu Thiên một chút, chúng hành động sơ cứng, chỉ biết công kích võ giả gần mình nhất.

Mấy trăm kiếm khôi phóng về phía đám người Thượng Quan Ngạn Khanh, Thượng Quan Ngạn Khanh trực tiếp rút kiếm quét ngang, một đạo kiếm quang màu u lam tức đem chém

ngang lưng mấy chục kiếm khôi, cơ quan cấu kiện bay ra ngoài.

Trường kiếm thanh tịnh như thủy tinh, thập phần bất phàm, không ngờ là một thanh binh khí huyền cấp.

“Xông lên!”

Thượng Quan Ngạn Khanh quát một tiếng, cũng không có phóng về phía thi thể La Vân, mà là nhắm về phía Tô Tín và Tạ Chỉ Yến.

Bọn họ tới đây là vì bảo tàng Kiếm Tôn Giả La Vân, kết quả hiện tại bị hai người Tô Tín và Tạ Chỉ Yến chia cắt, bọn họ làm sao cam tâm?

Có võ giả Tiên Thiên mở đường, những kiếm khôi kia không thể ngăn cản đám người Thượng Quan Ngạn Khanh, trong nháy mắt bọn họ lao tới trước mặt Tô Tín.

Tô Tín quay đầu nói với Tạ Chỉ Yến: “Ta ngăn cản ở đây, ngươi hấp thu kiếm hoàn lại tới giúp ta.”

Tạ Chỉ Yến gật gật đầu, lúc này không phải thời điêm nói nhảm.

Thượng Quan Ngạn Khanh lạnh lùng nói: “Tô Tín, giao đồ vật ra đây, đồ trong lăng tẩm không có phần của ngươi.”

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Thật có lỗi, đồ đã rơi vào trong tay ta, ta không có thói quen lại giao cho kẻ khác, có bản lĩnh ngươi cũng có thể tới lấy đi.”

Thượng Quan Ngạn Khanh những kiếm khôi chung quanh một vòng, giống như cười mà không phải cười nói: “Ngươi muốn kéo dài thời gian sao? Si tâm vọng tưởng!”

Hắn vung tay lên, đám thủ hạ dưới tay hắn phân tán đối phó đám kiếm khôi..

Địch Vân Phi, Tiêu Ma Vân, Tào Chính An cũng phân ra hai tên thủ hạ đối kháng kiếm khôi.

Với thực lực của bọn họ không có khả năng toàn diệt kiếm khôi nhưng kéo dài tới lúc Thượng Quan Ngạn Khanh giải quyết Tô Tín cùng Tạ Chỉ Yến thì không thành vấn đề.

Bốn người bức về phía Tô Tín, Tào Chính An tươi cười chất phác nói: “Tô công tử, ta và ngươi cùng thuộc về người Tương Nam, ta không muốn động thủ với ngươi, ngươi nên thức thời giao đồ vật ra đây.”

Thượng Quan Ngạn Khanh nắm chặt kiếm trong tay, nội tâm sinh ra sát cơ.

Cho dù Tô Tín giao đồ vật ra hắn cũng không bỏ qua Tô Tín.

Vốn đồ vật trong lăng tẩm Kiếm Tôn Giả La Vân đều là của hắn, cao hơn nữa chia cho đám người Hàn Nghiễm một ít đồ vật đầu thừa đuôi thẹo, cũng bởi vì Tô TÍn cho nên kế hoạch của hắn thất bại.

Nghĩ tới đây Thượng Quan Ngạn Khanh còn lạnh lùng nhìn sang Chúc Ngôn Tín, còn có phế vật này, sau khi trở về nhất định không thể tha thứ cho hắn.

Chúc Ngôn Tín lúc này kêu gào: “Tô Tín, ngươi lúc này còn không thúc thủ chịu trói, chẳng lẽ còn muốn ngoan cố đến cùng sao?”

Tô Tín lúc này mỉm cười nói: “Các ngươi cho rằng ăn chắc ta sao?”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Tiêu Ma Vân ẩn ẩn tiến lên một bước, loan đao đã cầm trong tay.

Ba cường giả Nhân Bảng cộng thêm Thần Cung Cảnh Tào Chính An ở đây, loại thực lực này còn không sợ Tạ Chỉ Yến bài danh ba mươi mốt trên Nhân Bảng, huống chi chỉ là Tô Tón.

Trước mắt mọi người đều biết, dù cho giải quyết Tô Tín thì bọn họ cũng phải chém giết một phen mới có thể phân bảo vật, nhưng nếu không tiêu diệt Tô Tín, đợi đến lúc Tạ Chỉ Yến triệt để hấp thu kiếm hoàn và liên thủ với Tô Tín, khi đó không ai trong bọn họ có khả năng ngăn cản.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 273 - Triêu Thiên Nhất Côn, Nhất Côn Triêu Thiên (1)

Bốn người Thượng Quan Ngạn Khanh vây công Tô Tín nhưng bọn họ sẽ không thừa cơ đánh lén Tạ Chỉ Yến đang hấp thu kiếm hoàn, không phải là không muốn, chỉ là không dám mà thôi.

Giang hồ có quy củ giang hồ, tông môn chính đạo bọn họ cũng có quy củ tông môn chính đạo.

Vào lúc đối mặt với thế lực không bừng mình, những quy củ kia không cần nói cũng được, nhưng đối mặt Tạ Chỉ Yến có Dịch Kiếm Môn sau lưng, bọn họ không thể không giảng quy củ.

Vạn nhất họ ra tay đánh lén Tạ Chỉ Yến, nếu thật sự giết nàng khá tốt, nếu Tạ Chỉ Yến chưa chết, hai phái sẽ trực tiếp bộc phát đại chiến sinh tử với nhau.

Tào Chính An ngược lại không có bận tâm này, tuy hắn không phải người trong chính đạo nhưng cũng không phải đệ tử ma đạo người hô người giết, hắn cũng không muốn mình tuổi già phải sống mỗi ngày trong lo sợ vì bị Dịch Kiếm Môn đuổi giết.

Cho nên mọi người đành phải đặt mục tiêu lên người Tô Tín, phải giải quyết hắn trước mới giải quyết Tạ Chỉ Yến.

Nhưng lúc này đối mặt bốn người vây công, Tô Tín không có một chút kinh hoàng, ngược lại gương mặt hắn đầy lạnh nhạt.

Tuy Tô Tín vẫn nói mình nói chuyện rất đáng tin nhưng hắn không vì lời hứa mà liều mạng.

Nếu như mình dốc sức liều mạng có thể ngăn cản bốn người này, Tô Tín tuyệt đối sẽ không lựa chọn liều mạng với bọn họ.

Bốn người ẩn ẩn bức tới gần, Tô Tín không xuất thủ trước,hắn cũng không tấn công bốn người, hắn tấn công một tên thủ hạ Tiên Thiên của Thượng Quan Ngạn Khanh.

Dưới tay hắn có bảy tám tên Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, không có một tên võ giả Linh Khiếu Cảnh nào, Tô Tín vượt lên trước giết bọn họ, đám người Thượng Quan Ngạn Khanh sững sờ nhưng vẫn lao tới tấn công Tô tín.

Địch Vân Phi thi triển Vân Long Tham Trảo, Tiêu Ma Vân xuất đao kinh thiên, trường kiếm trong tay Thượng Quan Ngạn Khanh đâm thẳng như sông lớn chảy vào biển rộng, kiếm khí bàng bạc bộc phát.

Cuối cùng Tào Chính An chỉ đánh một quyền, lúc này tiếng gào khóc thảm thiết vang lên, quyền phong xé rách không khí và mang theo quỷ khí âm trầm bao phủ Tô Tín.

Tô Tín xuất chỉ liên tục, trong nháy mắt bốn đạo tơ máu bay ra khỏi ngón tay hắn và va chạm với bốn người.

Chỉ trong thời gian ngắn xuất bốn đạo Huyết Hà thần chỉ đã là cực hạn của Tô Tín, với thực lực của hắn hiện tại không thể dùng một địch bốn, một chiêu này chỉ tạm thời ngăn cản thế công của bốn người mà thôi, chính hắn lại bị lực phản chấn ép bay ra sau.

Hắn lợi dụng lực phản chấn này và vung Du Long Kiếm chém giết một tên võ giả Tiên Thiên cầm bàn long côn, thuận tiện cầm bàn long côn của hắn vào trong tay.

Bốn người ngạc nhiên khi nhìn thấy động tác của Tô Tín như vậy.

Ngươi phế khí lực lớn như vậy là vì một cây côn sao?

Binh khí võ giả trên giang hồ có ngàn vạn loại nhưng trừ Thiếu Lâm tự ra, võ

giả sử dụng côn pháp quá ít.

Bởi vì trong phần đông binh khí, côn pháp là khó luyện nhất, nó không có phong mang của đao kiếm, nếu như xem nó thành binh khí nặng còn không bằng dùng chùy thích hợp hơn nhiều.

Cho nên trong giang hồ rất ít khi nhìn thấy võ giả dùng côn, lúc còn ở cảnh giới Hậu Thiên và Tiên Thiên còn có thể tâấy người dùng côn, nhưng càng về sau võ giả dùng côn càng ít.

Trừ phi là những võ tăng Thiếu Lâm tự từ nhỏ học côn pháp, đối với bọn họ mà nói côn pháp mới là binh khí thích hợp nhất.

Tên võ giả đi theo Thượng Quan Ngạn Khanh xuất thên tiểu thế lực bất nhập lưu, sở học pha tạp, đoàn chừng đời này không thể đột phá Nguyên Thần Cảnh, cho nên ngày thường hắn sử dụng bàn long côn làm binh khí cho mình, không nghĩ tới lần này lại bị Tô Tín chọn làm mục tiêu.

Sau khi cầm lấy bàn long côn, ánh mắt Tô Tín hơi híp lại và sát cơ âm trầm bắn ra khắp bốn phía.

Lấy một địch bốn, Tô Tín sẽ không cuồng vọng cho rằng mình có thể đánh bại ba tên võ giả Nhân Bảng cộng thêm một tên võ giả Thần Cung Cảnh.

Loại người như Địch Vân Phi xuất thân đại phái có vô số át chủ bài, Tô Tín có thể đánh bại hắn nhưng không thể giết hắn.

Hiện tại bốn người vây công, Tô Tín có thể động dụng át chủ bài của mình mà thôi, lúc trước hắn rút thăm được tiêu hao phẩm Triêu Thiên Nhất Côn!

Triêu Thiên Nhất Côn chính là công pháp cường đại do Ttổng đường chủ Trảm Kinh Đường Hoài Âm Trương Hầu ngưng tụ ‘ Phong Đao Sương Kiếm ’ thành côn pháp khủng bố và truyền thụ cho đệ tử Mễ Thương Khung.

Một thức côn pháp này có khí thế vô song, Tô Tín cầm chặt bàn long côn trong tay, trong người hắn bộc phát khí thế hung tợn giống như quỷ, giống như yêu, giống

như ma, giống như thần!

Hắn múa bàn long côn, chín côn ảnh chỉ lên trời và chân khí cường đại ngưng tụ thành vòi rồng quah bàn long côn, cuồng phong lóe sáng, bàn long côn như ngưng tụ một con cự long chân thật.

Tô Tín sử dụng một côn này, khí tức trên người hắn biến hóa, không còn là ‘ hung ’, mà là ‘ không ’!

Tứ đại giai không!

Trong không giấu hung, đó chính là tứ đại hung!

Trường côn quét ngang, một kích mang theo khí thế vô song, lực lượng không người ngăn cản.

Không có người có dũng khí ngăn cản chính diện một chiêu Triêu Thiên Nhất Côn của Tô Tín, côn này như thần ma giáng lâm.

Thân thể Địch Vân Phi hóa thành giao long dữ tợn, côn phong quét qua liền bị đánh thổ huyết bay về phía sau như con có chạch.

Tiêu Ma Vân dùng Bất Nhị Đao chém ngang, côn rơi, đao toái!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 274 - Triêu Thiên Nhất Côn, Nhất Côn Triêu Thiên (2)

Thân thể Thượng Quan Ngạn Khanh như du long biến ảo thân ảnh khắp nơi, không ngờ là một môn thân pháp cao thâm.

Nhưng sau khi Tô Tín sử dụng một côn ‘ tứ đại hung ’ liền tạo thành gió lốc khủng bố đánh bay Thượng Quan Ngạn Khanh hơn mười trượng.

Côn ảnh rơi xuống, Tào Chính An là võ giả Thần Cung Cảnh nhưng hắn xuất thân tán tu, luận thực lực còn không mạnh hơn đám người Tiêu Ma Vân bao nhiêu.

Một côn khí thế vô song giáng xuống, hắn muốn chạy nhưng côn ảnh như ảnh tùy hình, cuối cùng bộc phát lực lượng khủng bố nện vào ngực hắn!

Tào Chính An không cam lòng vung vẩy hai tay nhưng Tô Tín lại cầm côn quét ngang, huyết vụ đầy trời bắn tung tóe, những thủ hạ của Thượng Quan Ngạn Khanh và cả kiếm khôi bị đánh nát bấy.

Tô Tín cầm côn đứng đó, lực lượng Triêu Thiên Nhất Côn biến mất nhưng khí thế trên người hắn như thần ma giáng lâm.

Thượng Quan Ngạn Khanh phun ra một ngụm máu tươi, không phải bị thương, mà là bị tức giận thổ huyết.

Tuy hắn bị Triêu Thiên Nhất Côn của Tô Tín đánh bay nhưng hắn sử dụng bí pháp Thượng Quan thế gia hộ thân, hắn bị thương không tính là nghiêm trọng.

Tô Tín cuối cùng đánh chết Tào Chính An cũng không tính, lại thuận tiện đánh chết toàn bộ thủ hạ của hắn, hành động này là nguyên nhân Thượng Quan Ngạn

Khanh tức giận thổ huyết.

Thủ hạ của hắn ít nhất, mỗi người Tiêu Ma Vân và Địch Vân Phi đều có hơn mười tên võ giả Tiên Thiên, vì cái gì lại giết thủ hạ của hắn?

Đương nhiên Tô Tín không cố ý nhắm vào Thượng Quan Ngạn Khanh, hắn chỉ giết đám thủ hạ của Thượng Quan Ngạn Khanh mới xem như hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi đánh chết những người kia, trong đầu Tô Tín có âm thanh hệ thống vang lên.

“Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh: chính đạo công địch, đạt được 800 điểm giá trị phản phái.”

Tô Tín nhận được nhiệm vụ chính đạo công địch khi còn ở Thường Ninh phủ, khi đó Tô Tín chỉ giết một mình Phương Đông Đình nên kiếm được 200 điểm giá trị phản phái.

Nhiệm vụ này có thời hạn một năm, về sau Tô Tín đến thành Thương Sơn, bởi vì đổi thân phận hơn nữa hạn chế quá nhiều, không thật ra tay giết người, hiện tại rốt cục tìm được cơ hội.

Thủ hạ Tiêu Ma Vân cùng Địch Vân Phi mạnh nhưng bọn họ xuất thân tán tu và tiểu thế lực tại Tương Nam, căn bản không tính là danh môn chính phái.

Đám thủ hạ của Thượng Quan Ngạn Khanh xuất thân không có gì đặc biệt nhưng dầu gì cũng xem như xuất thân chính phái, trên danh nghĩa là như vậy.

Tô Tín một hơi đánh chết bảy, tám người, vừa vặn hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh trong một năm.

Đám người Tiêu Ma Vân sợ hãi nhìn Tô Tín, ánh mắt còn mang theo khủng hoảng.

Bọn họ vẫn cho rằng võ công mạnh nhất của Tô Tín chính là kiếm pháp, là chỉ pháp, nhưng không nghĩ tới hôm nay Tô Tín ra tay lại dùng côn pháp.

Trên người gia hỏa này còn có bao nhiêu át chủ bài chưa sử dụng?

Vừa nghĩ tới một côn khủng bố vừa rồi, Triêu Thiên Nhất Côn sinh ra khí thế tận trời, Tiêu Ma Vân lập tức run rẩy.

Hắn cho rằng trên đời này không ai có khí thế bằng sư phụ Kim Khả Tín khi sử dụng ‘ Bất Nhị Đao ’, hôm nay gặp được Tô Tín hắn mới biết cái gì mới là khí thế.

Ngày xưa Mễ Thương Khung đã từng lợi dụng một côn này đánh chết cao thủ Bạch đạo, ‘ thiên cơ ’ long đầu Trương Tam Phụ, cho dù thành viên tổ chức thiên cơ có hận hắn nhưng không ai dám vọng động một bước.

Hiện tại tô tín cũng như thế.

Dưới uy thế Triêu Thiên Nhất Côn, bốn người Địch Vân Phi mạnh nhất đã một chết ba tổn thương, đám thủ hạ còn lại vừa chống cự kiếm khôi vừa sợ hãi nhìn Tô Tín, không ai dám vọng động một bước.

Lúc này Tạ Chỉ Yến cũng hấp thu toàn bộ kiếm ý trong kiếm hoàn, Tô Tín nhìn sang nàng, hai người trực tiếp quay người rời đi, đám người Tiêu Ma Vân không dám nói nhảm một câu.

Sau khi ra khỏi lăng tẩm, Tô Tín liền ném bàn long côn đi.

Sau khi không có Triêu Thiên Nhất Côn, cây côn này chính là phế vật.

Sắc mặt Tô Tín biến thành tái nhợt, vừa rồi sử dụng Triêu Thiên Nhất Côn đã tiêu hao bảy thành nội lực, loại này tiêu hao này không phải lớn.

Trên đoạn đường hai người quay về, Tạ Chỉ Yến lúc này mới nghi hoặc nhìn Tô Tín: “Ta phát hiện trên người ngươi có không ít bí mật, có lẽ ngươi chưa từng học qua côn pháp, nhưng ngươi vừa rồi sử dụng một côn kia khí têế ngập trời, uy lực của nó còn mạnh hơn cả Phục Ma Côn của thủ tọa giới luật đường Thiếu Lâm tự.”

Không đợi Tô Tín trả lời, Tạ Chỉ Yến liền nói: “Mỗi người đều có bí mật của mình, việc này rất bình thường, hôm nay đa tạ nguoi, nếu không có ngươi ngăn cản

bọn chúng, bọn chúng tuyệt đối không cho phép ta thuận lợi hấp thu kiếm hoàn như vậy.”

Tô Tín cười cười nói: “Không cần đa tạ, lần trước ngươi giúp ta đại ân tại Thường Ninh phủ, hẳn là ta đa tạ ngươi mới đúng.”

“Chuyện Tương Nam đã giải quyết xong, ngươi chuẩn bị đi Trung Nguyên sao?”

Tạ Chỉ Yến hỏi.

Tô Tín gật đầu nói: “Thượng Quan Ngạn Khanh gây ra trò cười to như vậy, bọn chúng cũng không còn mặt mũi chơi trò tranh đấu với nhau, cho nên ta chuẩn bị trực tiếp khởi hành đi Trung Nguyên.”

Vẻ mặt Tạ Chỉ Yến nghiêm túc nói:

“Nếu như ngươi đi Trung Nguyên nhất định phải cẩn thận một người, lần này ngươi giết một thủ hạ của Thượng Quan Ngạn Khanh liền có phiền toái không nhỏ a.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 275 - Đệ Tử Tục Gia Thiếu Lâm Tự (1)

Tạ Chỉ Yến nói câu này làm Tô Tín khó hiểu.

Từ khi hắn bước vào giang hồ tới bây giờ, hắn chọc ra không ít phiền toái, nhi tử trưởng lão Thanh Thành kiếm phái bị hắn

giết qua, hiện tại hắn đắc tội với đệ tử dòng chính Niên Bang, Thượng Quan thế gia, Tranh Kiếm Minh, giết một thủ hạ Thượng Quan Ngạn Khanh thì có phiền toái gì chứ?

Tạ Chỉ Yến nói: "Mặc dù những lần trước ngươi gây ra không ít phiền toái nhưng đám người Địch Vân Phi là đệ tử đích truyền trong tông môn nhưng bọn họ không thể đại biểu thế lực sau lưng mình."

"Cho dù là Tranh Kiếm Minh hay là Niên Bang cũng không xuất động toàn lực đối phó ngươi, ngươi lần này giết thủ hạ Thượng Quan Ngạn Khanh sẽ làm những kẻ khác nổi điên, thực lực sau lưng hắn không tính là mạnh nhưng cũng rất phiền toái."

"Ah, ngươi nói là ai?"

Nghe được Tạ Chỉ Yến nói nghiêm túc như vậy, Tô Tín hiếu kỳ hỏi.

"Chúc Ngôn Tín."

Tạ Chỉ Yến nói.

"Phế vật kia?"

Tô Tín lập tức nhíu mày.

Một gia hỏa bị đám người Hàn Nghiễm chơi xoay vòng vòng như thế, cầm Xích Viêm Hỏa Liên hỏng tới giết mình, Tô Tín thế vẫn còn ký ức mới mẻ về tên này.

"Theo ta được biết Chúc Ngôn Tín xuất thân từ tiểu tông môn bất nhập lưu Cửu Dương Kiếm Tông, nói không dễ nghe, ta hiện tại vận dụng hết át chủ bài cũng có thể tiêu diệt tông môn bất nhập lưu này."

Điểm ấy Tô Tín không phải nói khoác, người mạnh nhất Cửu Dương Kiếm Tông cũng chỉ là Thần Cung Cảnh mà thôi, Tô Tín vận dụng tiêu hao phẩm tam tinh nửa là có thể dễ dàng đánh chết đối phương.

Tạ Chỉ Yến lắc lắc đầu nói: "Cửu Dương Kiếm Tông chỉ là tiểu tông môn bất nhập lưu nhưng Chúc Ngôn Tín xuất thân gia tộc không đơn giản như vậy."

“Chúc Ngôn Tín xuất thân Hán Nam đạo Chúc gia trang, hắn là nhi tử duy nhất của trang chủ Chúc gia trang Chúc Trạch Phương.”

“Tuy Chúc Trạch Phương chỉ có tu vi Thần Cung Cảnh nhưng thân phận của hắn phiền toái, hắn đã từng là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm tự.”

Tô Tín nhăn cau mày, dường như hắn không phải mới liên hệ với đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, sư phụ Mạnh Trường Hà chính là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự.

Đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự cũng quá nhiều ah, giống như đi khắp đường cái.

“Cho dù Chúc Trạch Phương là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự thì thế nào? Ngươi đã nói, cho dù là Địch Vân Phi cũng không thể đại biểu thái độ của Tranh Kiếm Minh, Chúc Trạch Phương là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự còn có thể đại biểu Thiếu Lâm tự sao?”

Tạ Chỉ Yến nói: “Chúc Trạch Phương đương nhiên không thể đại biểu Thiếu Lâm tự, hắn có thể đại biểu đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, đám người này khó chọc nhất trên giang hồ.”

Tô Tín cau mày nói: “Đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự đại biểu cho cái gì?”

Trong tư liệu Thiết Vô Tình đưa cho hắn có không ít bí mật giang hồ.

Những tư liệu này chỉ thô sơ giảng lược về môn phái nhỏ, nếu quả thật cẩn thận đến mức tận cùng, chỉ sợ vết lịch sử một tông môn nhất lưu cũng cần mười quyển sách dày a.

Tạ Chỉ Yến giải thích: “Thiếu Lâm tự vốn không có đệ tử tục gia, về phần vì sao phải tuyển nhận đệ tử tục gia, đó là vì chủ trì Thiếu Lâm đời trước Già Diệp Tôn Giả Huyền Đàm vì chống lại một trong bốn đại đạo môn Tạo Hóa Đạo Môn quật khởi mà nghĩ ra sách lược này.”

“Từ xưa đến nay đạo phật bất lưỡng lập, trong phật môn tam tự, Mật Tông Kim Cương Tự nằm ở Tây Cương xa xôi, Liên Hoa Thiền Viện lánh đời quanh năm, có khi trên trăm năm

cũng không thấy có truyền nhân xuất thế, chỉ bằng một mình Thiếu Lâm tự lực áp bốn đại đạo môn.”

“Từ khi Tạo Hóa Đạo Môn trải qua mấy đời tích lũy, rốt cục quật khởi vào trăm năm trước, lúc này bắt đầu áp chế Thiếu Lâm tự.”

“Trong Tạo Hóa Đạo Môn có chưởng giáo Thuần Dương Đạo Tôn Lý Bá Dương một mình một kiếm đi vào Thiếu Lâm tự luận phật đàm đạo với phương trượng khi đó, Lý Bá Dương xuống núi thì phương trượng Thiếu Lâm đời trước viên tịch vào ba ngày sau, từ đó thế lực đạo phật bị phá vỡ triệt để.”

“Về sau thủ tọa giảng kinh đường Thiếu Lâm tự Già Diệp Tôn Giả Huyền Đàm kế vị phương trượng, khi đó Huyền Đàm niên kỷ vừa mới qua bất hoặc, trở thành Thiếu Lâm tự từ trước tới nay trẻ tuổi nhất Phương Trượng.”

“Sau khi Huyền Đàm trở thành phương trượng Thiếu Lâm đã tiến hành cải cách đại quy mô với Thiếu Lâm, có một việc quan trọng nhất là cải biến phương thức tuyển nhận đệ tử.”

“Không hạn thiên tư, không cần quy y, thậm chí không cần tuân thủ thanh quy giới luật, chỉ cần gia nhập Thiếu Lâm tự là trở thành đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, thậm chí có thể được truyền thụ ba mươi sáu môn trong bảy mười hai tuyệt kỹ.”

“Về sau Thiếu Lâm tự lựa chọn đệ tử thiên tư phẩm tính xuất chúng vào nội môn, những đệ tử tục gia muốn rời khỏi Thiếu Lâm tự cũng có thể nhưng không thể truyền võ công ra ngoài, nếu không một khi bị phát hiện sẽ bị Thiếu Lâm tự đuổi giết.”

“Sách lược này cũng giúp Thiếu Lâm tự trong thời gian hơn mười năm thu được mấy trăm đệ tử thiên tư xuất chúng, toàn lực bồi dưỡng đã có thực lực sánh vai Tạo Hóa Đạo Môn.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 276 - Đệ Tử Tục Gia Thiếu Lâm Tự (2)

“Nhưng đệ tử bị đuổi xuống núi có phẩm tính tốt xấu lẫn lộn, có phẩm hạnh thấp làm việc gian dâm trộm cướp, từ đó ảnh hưởng danh dự Thiếu Lâm tự nghiêm trọng, thiếu chút nữa làm danh dự mấy ngàn năm của Thiếu Lâm tự bị phá hủy trong chốc lát, Già Diệp Tôn giả Huyền Đàm cũng bởi vì thế sau khi ngồi lên vị trí phương trượng Thiếu Lâm tự ba mươi năm liền thoái vị.”

“Cho nên phương trượng thế hệ này là Độ Ách La Hán Huyền Khổ tiếp nhận vị trí phương trượng, hắn lập tức làm ra quyết định, Thiếu Lâm tự từ nay về sau không hề tuyển nhận đệ tử tục gia, đoạn tuyệt quan hệ với tất cả đệ tử tục gia, bất cứ đệ tử tục gia nào dùng thanh danh Thiếu Lâm tự làm ác sẽ bị Thiếu Lâm tự đuổi giết.”

“Những đệ tử tục gia bị Thiếu Lâm tự trục xuất có võ công không cao, hơn nữa sau lưng đã không có Thiếu Lâm tự che chở, bọn họ liền liên hợp với nhau, dùng thân phận đệ tử tục gia tạo thành một liên minh.”

“Bất cứ người nào dám khi nhục bọn họ đều bị hợp nhau tấn công, thập phần khó chơi, ngươi chọc một người nhưng thật ra là chọc một đám người.”

Về phần chuyện đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, Tô Tín cũng biết, vì đây không phải chuyện bí mật gì.

Phương trượng Huyền Khổ tại vị đã hơn ba mươi năm, Thiếu Lâm tự những năm qua cũng không quá tốt, ngay cả như vậy Tô Tín cùng âm thầm khinh bỉ Thiếu Lâm tự.

Cách làm của Già Diệp Tôn Giả Huyền Đàm là đúng, không nói công pháp

truyền thừa của Thiếu Lâm tự, chỉ tu hành bảy mười hai tuyệt kỹ tới đại thành cũng

có uy lực không tầm thường.

Già Diệp Tôn Giả Huyền Đàm chỉ tu thành một môn Niêm Hoa Chỉ tới mức xuất thần nhập hóa, uy năng như Già Diệp giáng lâm, cho nên hắn mới có danh hiệu như vậy.

Thiếu Lâm tự cho tới nay đi đều lộ tuyến tinh anh, đệ tử từ ngoại môn đã rèn luyện gân cốt, lại vào nội môn học tập kinh phật, sau khi tất cả hợp cách mới có thể nhập võ tăng viện bắt đầu tập võ.

Phương thức bồi dưỡng đệ tử như vậy cam đoan mỗi đệ tử xuất thân Thiếu Lâm đều là tinh anh, nhưng người thành công xuất sư lại quá ít.

Phải biết rằng thực lực Thiếu Lâm tự mạnh nhưng phải quy y phật môn, tuân thủ các loại thanh quy giới luật nghiêm khắc, chỉ điểm này đã ngăn cản không biết bao nhiêu thanh niên ưu tú.

Huyền Đàm làm như vậy có thể giúp Thiếu Lâm tự trong vài chục năm một lần nữa có thể sánh ngang Tạo Hóa Đạo Môn, cuối cùng vì vấn đề danh dự mà buông tha cho, đây là cách làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ.

Tạ Chỉ Yến nghiêm túc nói: “Ngươi không nên chủ quan, Chúc Trạch Phương là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự đời cuối cùng, thực lực bọn họ không được nhưng không yếu, cũng có võ giả Thần Cung Cảnh và Linh Khiếu Cảnh, thậm chí còn có vài thiên tài gia nhập Thiếu Lâm tự và đột phá tới Nguyên Thần Cảnh.”

Tô Tín gật đầu nói: “Đa tạ nhắc nhở, ta sẽ cẩn thận.”

Nhắc nhở tới đây thôi, Tạ Chỉ Yến cũng không nói nhiều.

Nàng hợp tác với Tô Tín hai lần, biết rõ Tô Tín không phải người cuồng vọng tự đại, nàng nói những gì mình biết nói cho Tô Tín nghe, Tô Tín tự nhiên sẽ có an bài.

…

Ba ngày sau, Hán Nam đạo Chúc gia trang, trang chủ Chúc gia trang Chúc Trạch Phương nghe được tin tức con trai duy nhất bị Tô Tín giết, thậm chí hài cốt không còn, ánh mắt hắn tối sầm suýt té xỉu.

Hắn xuất thân đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, mặc dù không có quy y nhưng cũng tu hành tại Thiếu Lâm tự nên không cưới vợ sinh cơ, hắn tu hành tới trung niên, Thiếu Lâm tự bắt đầu triệt

để khu trục tục gia đệ tử thì hắn mới quay về Kiếm Nam đạo, sáng tạo Chúc gia trang, cưới vợ sinh cơ khai chi tán diệp.

Nhưng đừng nhìn Chúc gia trang không nhỏ, toàn bộ cộng lại chỉ hơn trăm người, nhưng những người này đều là họ Chúc nhưng chỉ là thân thích, hắn chỉ có một đứa con nối dõi là Chúc Ngôn Tín mà thôi.

"Tô Tín! Ta thề phải bầm thây ngươi thành vạn đoạn."

Chúc Trạch Phương căm hận nói ra, thiếu chút nữa cắn vào lưỡi mình.

Đệ đệ Chúc Trạch Phương là Chúc Kỳ Phương an ủi nói: "Đại ca, a Tín không còn, ngươi cần phải nén bi thương ah."

Những người khác trong Chúc gia trang liên tục an ủi, Chúc Trạch Phương nhìn sang bọn họ, hai mắt hắn bắn ra hào quang màu đỏ.

"Con trai duy nhất của ta chết, các ngươi bảo ta nén bi thương thế nào? Có lẽ các ngươi hiện tại rất cao hứng a, a Tín đã chết, về sau Chúc gia trang cũng do hậu đại các ngươi kế thừa."

Chúc Kỳ Phương tránh né ánh mắt Chúc Trạch Phương, lúng túng nói: "Đại ca ngươi nói gì vậy? Chúng ta đều nhìn a Tín lớn lên, chúng ta cũng hi vọng a Tín có thể dẫn đầu Chúc gia trang chúng ta quật khởi huy hoàng, không nghĩ tới lại đột nhiên có tai họa xuất hiện."

Nhưng huynh đệ khác của Chúc Trạch Phương cũng không dám đối mặt với Chúc Trạch Phương, Chúc Trạch Phương nói cũng là lời trong nội tâm bọn họ.

Chúc gia trang nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, cũng là một phương thế

lực tại Hán Nam đạo, ai cũng mơ tưởng vị trí trang chủ tương lai.

Dựa theo trình tự bình thường, trang chủ tương lai chính là Chúc Ngôn Tín, dù sao thực lực Chúc Trạch Phương quá mạnh mẽ, thậm chí cả Chúc gia trang cũng nhờ hắn dẫn dắt mới có thể thành lập.

Nhưng hiện tại Chúc Ngôn Tín đã chết, mà Chúc gia trang sẽ không diệt, người thừa kế trang chủ tương lai thuộc về ai, việc này còn cần bọn họ đấu sức với nhau.

Chúc Trạch Phương hừ lạnh một tiếng, hắn quá hiểu tính tình của đám huynh đệ này, hiện tại nội tâm hắn bi thương nên không quan tâm chuyện khác.

"Hiện tại phái người đưa tin cho sư huynh Đoạn Thiên Nhai của ta, lần này ta nhất định phải bắt Tô Tín chôn cùng con ta."

Nghe được Chúc Trạch Phương nói như thế, đám người Chúc Kỳ Phương vội vàng hô lớn: "Đại ca! Không thể ah!"

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 277 - Quyết Ý Giết (1)

Nhìn thấy Chúc Trạch Phương đã muốn đối ااấu với, Chúc Trạch Phương lập tức ngăn cản.

Chúc Kỳ Phương van nài khuyên nhủ: "Đại ca, Tô Tín cũng không phải dễ chọc như vậy, đối phương chính là cường giả Nhân Bảng bài danh năm mươi bốn, tuy hắn chưa tới Thần Cung Cảnh nhưng nghe nói lúc giết a Tín đã đánh chết đại trại chủ Hoa Âm sơn Tào Chính An, kẻ này chính lf võ giả Thần Cung Cảnh ah!"

Vài tên huynh đệ khác cũng khuyên nhủ.

"Đúng thế đại ca, ngươi muốn báo thù chúng ta cũng không ngăn cản, nhưng cứ xông lên liều mạng với Tô Tín là không có lợi nhất."

"Không bằng như vậy, chúng ta tạm thời nhịn qua việc này, chờ khi có cơ hội nhất định sẽ cho Tô Tín đẹp mặt."

Kỳ thật đám người Chúc Kỳ Phương không hiểu suy nghĩ của Chúc Trạch Phương sao? Bọn họ không muốn không công lãng phí thực lực Chúc gia trang mà thôi..

Tìm người đối phó Tô Tín dễ dàng, Chúc Trạch Phương là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, hắn cũng quen không ít cao thủ, nhưng đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự cho dù đoàn kết cũng không có khả năng xuất đầu không công vì ngươi, ngươi cũng phải có tạ lễ ah?

Bản thân Chúc gia trang không có bao nhiêu nội tình, lúc này báo thù Chúc Trạch Phương cần phải lấy bảo bối ra cũng móc rỗng Chúc gia trang.

Mặc dù bọn họ có lòng với vị trí người thừa kế nhưng bọn họ cũng không muốn đi theo Chúc Trạch Phương tử chiến với Tô Tín.

Cả Chúc gia trang chỉ có ba bốn võ giả cảnh giới Tiên Thiên mà thôi, Chúc Trạch Phương có thực lực Tiên Thiên Thần Cung Cảnh mới là lực lượng giúp Chúc gia trang đứng vững tại Hà Nam đạo.

Về sau không nói trước, hiện tại Chúc Trạch Phương mà xảy ra chuyện gì, thực lực Chúc gia trang bọn họ cũng rớt xuống ngàn trượng.

Chúc Trạch Phương đã cực hận Tô Tín nên làm sao nghe bọn họ khuyên can, hắn trực tiếp hừ lạnh nói: “Ta giết nhi tử các ngươi, các ngươi có thể chịu? Các ngươi không đi thì ta đi.”

Hắn vừa dứt lời, Chúc Trạch Phương xoay người rời đi, căn bản không cho bọn họ cơ hội phản bác.

Đám người Chúc Kỳ Phương nhìn nhau, bọn họ bất đắc dĩ lắc đầu.

Chúc Trạch Phương là người nhất ngôn cửu đỉnh trong Chúc gia trang, hắn quyết định chuyện gì không cho người khác phản bác.

Huống hồ hiện tại mọi thứ trong Chúc gia trang từ vàng bạc cho tới tài nguyên tu luyện đều nằm trong tay Chúc Trạch Phương, hắn muốn động cũng không ai có thể ngăn cản.

Nhân số đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự rất nhiều, có chừng vạn người, hơn nữa đủ tư cách tự xưng đệ tử tục gia Thiếu Lâm, lại

có tu vi cảnh giới Tiên Thiên, trong cả Hán Nam đạo chỉ có vài chục người.

Chúc Trạch Phương xảy ra chuyện, trước tiên hắn sẽ đi tìm sư huynh Thiếu Lâm tự,‘ Nguyệt Nhận Đao Đoạn Thiên Nhai.

Đoạn Thiên Nhai và Chúc Trạch Phương đều xuất thân tại Hán Nam đạo, thời điểm học võ Thiếu Lâm tự cũng bái cùng sư phụ, cho nên hai người bọn họ có quan hệ thân cận, lần này hắn muốn đi báo thù Tô Tín, người đầu tiên hắn nghĩ tới là

Đoạn Thiên Nhai.

Cho dù nói thế nào võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh không quý hiếm, nhưng võ giả Tiên Thiên Thần Cung Cảnh đã là cao thủ một phương.

Trừ Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư ra, Tiên Thiên Thần Cung Cảnh đã là người mạnh nhất, cho dù trong thế lực nào cũng là nhân vật có thực quyền.

Đoạn Thiên Nhai không nghĩ thành lập gia tộc của mình, hắn cũng không am hiểu kinh doanh, may mà hắn tìm một gia tộc tam lưu làm khách khanh của người ta, mỗi tháng đều có bạc xa xỉ và tài nguyên tu luyện cung phụng, hắn chỉ phụ trách tọa trấn gia tộc, có tác dụng uy hiếp là đủ.

Chúc Trạch Phương tự mình tới tìm, Đoạn Thiên Nhai lập tức đi ra ngoài nghênh đón.

“Ha ha ha! Chúc huynh, mấy ngày nay ngươi không có tới ah, nghe nói lệnh lang gần đây đi theo một vị công tử Thượng Quan thế gia lưu lạc Tương Nam, tương lai tiền đồ vô lượng ah.

Chuyện ở Tương Nam đạo mới xảy ra ba ngày, đương nhiên không có khả năng truyền khắp nơi.

Chúc Trạch Phương nhận được tin tức nhanh như vậy, không biết có phải lương tâm Thượng Quan Ngạn Khanh áy náy hay thu mua lòng người, hắn cố ý phái người đi thông tri Chúc gia và những gia tộc môn phái có người bị Tô Tín giết chết.

Đoạn Thiên Nhai lúc này vô tình nhắc tới làm Chúc Trạch Phương thương tâm không thôi, đôi mắt đỏ rực.

“Chúc huynh, ngươi làm sao thế?”

Đoạn Thiên Nhai nhìn thấy chuyện không đúng nên nói vài câu.

Sau khi Chúc Trạch Phương nói rõ mọi chuyện với Đoạn Thiên Nhai, lập tức làm Đoạn Thiên Nhai tức giận vỗ bàn.

“Tô Tín cũng quá ngoan độc rồi! Ngươi đã lấy bảo tàng đi, thậm chí còn đánh bại đám người Thượng Quan công tử, cầm bảo cứ rời đi là được nhưng lại còn ra tay độc ác giết đám người a Tín, quả thực tàn nhẫn ác độc đến cực điểm!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 278 - Quyết Ý Giết (2)

“Chúc huynh ngươi không cần nhiều lời, ta cũng nhìn đứa bé a Tín lớn lên, hôm nay hắn bị người ta giết, thù này ta sẽ báo giúp ngươi.”

Đoạn Thiên Nhai lại nói: “Chúc huynh, ta có câu phải nói trước, chỉ bằng hai người chúng ta còn không có lực lượng đi báo thù Tô Tín ah.”

“Ta không biết thực lực Tô Tín như thế nào nhưng hắn đã đánh bại Thượng Quan công tử và Tranh Kiếm Minh Địch Vân Phi, ngay cả đại trại chủ Hoa Âm sơn Tiếu Diện Dạ Xoa Tào Chính An cũng chết trong tay hắn, có thể chứng minh thực lực kẻ này không yếu.”

“Ngày xưa chúng ta còn ở Thiếu Lâm tự, chúng ta đã nhìn thấy tư thế oai hùng của võ giả Nhân Bảng, phàm là người có thể bài danh trước sáu mươi Nhân Bảng đều không thể dùng cảnh giới mà suy đoán.”

“Cường giả Nhân Bảng thế hệ này được công nhận mạnh hơn Nhân Bảng đời trước, đừng nhìn Tô Tín hiện tại chỉ là Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, hai người chúng ta cùng xông lên đấu với hắn cũng không có bao nhiêu phần thắng đâu.”

Chúc Trạch Phương gật đầu nói: “Đương nhiên sẽ không bảo Đoàn huynh ngươi đi chịu chết với ta, ta đã sớm chuẩn bị tốt.”

Nói xong Chúc Trạch Phương mở hộp gỗ sau lưng mình ra, bên trong có một ít đồ vật, nó là giới đao đen kịt, năm bình đan dược và một khối đá màu lam nhạt.

Nhìn thấy những vật này, Đoạn Thiên Nhai lập tức hít sâu một hơi.

“Đây là binh khí hoàng cấp Phổ Giới Đao mà sư phụ Giác Nghiêm năm đó cho ngươi, năm bình Tiểu Hoàn đan là thứ ngươi tích lũy nhiều năm không dms dùng, còn có Tĩnh Tâm Thạch gia truyền của ngươi nữa, đây là tất cả nội tình của Chúc gia trang ah, ngươi đều lấy chúng ra, ngươi điên rồi sao?”

Đoạn Thiên Nhai và Chúc Trạch Phương tập võ trong Thiếu Lâm tự vài chục năm, hắn vô cùng rõ ràng gia sản của Chúc Trạch Phương là thế nào.

Phổ Giới Đao là sư phụ trong Thiếu Lâm tự, La Hán đường Hóa Thần Cảnh tông sư Trảm Ác Tăng Giác Nghiêm ban tặng.

Tuy đệ tử tục gia Thiếu Lâm bọn họ cuối cùng bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm nhưng đại bộ phận vẫn có tình hương khói với sư phụ trong Thiếu Lâm tự, cho nên lúc Chúc Trạch Phương rời khỏi Thiếu Lâm, Giác Nghiêm liền ban cho hắn binh khí hoàng cấp.

Năm bình Tiểu Hoàn đan Thiếu Lâm tự chính là gia sản Chúc Trạch Phương tích lũy cả chục năm tại Thiếu Lâm tự.

Bọn họ chỉ là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, đương nhiên không có chính thức quy y xuất gia nên không có đãi ngộ như đệ tử đích truyền, mỗi tháng phân đan dược tu luyện có hạn, những Tiểu Hoàn đan này là thứ Chúc Trạch Phương tích lũy từng viên một mới có được.

Tĩnh Tâm Thạch chính là tổ tiên Chúc Trạch Phương truyền lại, tuy không phải dị bảo trân quý nhưng cũng là kỳ vật giúp người ta ngưng thần tĩnh tâm, có tác dụng tốt khi tu luyện.

Hiện tại Chúc Trạch Phương mang tất cả tích lũy ra chính là muốn đối phó Tô Tín, hắn muốn cá chết rách lưới sao?

Chúc Trạch Phương thản nhiên nói: “Ta tích lũy những thứ này từng chút một, ta vốn chuẩn bị cho a Tín, hiện tại hắn chết rồi, ta còn có thể cho ai? May mà ta có thể dùng những thứ này muốn mạng Tô Tín, muốn hắn chôn cùng a TÍn.

“Đoàn huynh, năm bình Tiểu Hoàn đan cho ngươi, hai vật còn lại có thể mời hai võ giả cTiene Thiên Thần Cung Cảnh ra tay, ngươi lăn lộn võ lâm Hán Nam đạo nhiều năm, giao thiệp rộng rãi, ta muốn ngươi giúp ta một tay.”

Đoạn Thiên Nhai thở dài một hơi nói: “Chúc huynh ngươi cần gì chứ? Ngươi cầm đan dược về đi, ta không thu.”

Chúc Trạch Phương lắc đầu, nói: “Năm bình Tiểu Hoàn đan này ta vốn chuẩn bị cho a Tín, hiện tại hắn đã đi rồi, ta còn có thể cho ai? Cho những phế vật trong Chúc gia trang sao? Nhân tình là nhân tình, quy củ là quy củ, điểm ấy ta hiểu.”

Nghe được Chúc Trạch Phương nói như vậy, Đoạn Thiên Nhai cũng chỉ có thể cầm Tiêu Hoàn đan.

Tại võ lâm Hán Nam đạo, Đoạn Thiên Nhai có nhân mạch rộng hơn Chúc Trạch Phương, hắn hơi suy nghĩ nên đi tìm ai.

“Trong đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự chúng ta có sư huynh tên là Chu Thường Tín, danh hiệu ‘ Xích Hỏa Lôi Thương ’, hắn hiện tại đang làm tiêu sư cho tiêu cục, chúng ta mời hắn ra tay, còn có thể mượn nhờ tình báo của Thiên Hạ tiêu cục truy tìm Tô Tín.”

Cái tên Thiên Hạ tiêu cục rất đại khí, đương nhiên nó cũng có tư cách này, Thiên Hạ tiêu cục có thể nói là tiêu cục đứng đầu thiên hạ còn không đủ.

Tiêu cục bình thường có thể áp tải trong bốn mươi chín đạo Đại Chu vương triều nên nguy hiểm rất nhỏ.

Như Tương Nam là tuyến đường Nam Man chi địa đi thông Trung Nguyên cũng chỉ xem như gian nan mà thôi.

Thiên Hạ tiêu cục chuyên môn áp tải đi Đại Chu, Đông Tấn, Tây Vực ba mươi sáu nước, phương bắc thảo nguyên, trực tiếp vượt qua các quốc gia, tính nguy hiểm của nó rất cao.

Đặc biệt là Tây Vực ba mươi sáu nước, chủng tộc pha tạp, hỗn loạn không chịu

nổi, đạo phỉ vô số, thậm một ít tiểu quốc còn hóa thân thành đạo phỉ.

Thiên Hạ tiêu cục có dũng khí áp tải những nơi như vậy, dựa vào là thực lực của mình, cả Thiên Hạ tiêu cục có tới năm cường giả Nguyên Thần Cảnh, trong đó có một vị là Dung Thần Cảnh.

Võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh đi tiêu cục bình thường có thể làm tiêu đầu, nhưng ở Thiên Hạ tiêu cục chỉ có thể làm tiêu sư bình thường mà thôi.

Mà Xích Hỏa Lôi Thương Chu Trường Tín thực lực Tiên Thiên Thần Cung Cảnh có thể đảm nhiệm chức tiêu đầu trong tiêu cục nhiều năm, Đoạn Thiên Nhai và Chúc Trạch Phương tự mình đi tới phân bộ Thiên Hạ tiêu cục mời hắn rời núi, Chu Trường Tín không nói hai lời liền đồng ý.

Thứ nhất tự nhiên là bọn họ cùng thuộc đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự nhất mạch, thứ hai nha, chính là Chúc Ngôn Tín cầm thanh binh khí hoàng cấp Phổ Giới đao làm thù lao.

Tuy hắn không cần đao nhưng có thể dùng binh khí hoàng cấp đổi sang binh khí khác, một thanh binh khí nhập phẩm đặt ở nơi nào cũng vô cùng trân quý.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 279 - Ám Sát (1)

Chúc Trạch Phương vì muốn tuyệt sát Tô Tín cho nên sử dụng thủ đoạn đảm bảo nhất.

Hắn bảo Đoạn Thiên Nhai mời ‘ Xích Hỏa Lôi Thương ’ Chu Trường Tín không tính, hắn còn dùng khối Tĩnh Tâm Thạch mời thanh y sát thủ Huyết Y Lâu ra tay.

Sát thủ Huyết Y Lâu chia làm hắc y, lam y, thanh y, tử y, huyết y năm đẳng cấp, trong đó hắc y thực lực yếu nhất, chỉ có thực lực mới vào cảnh giới Tiên Thiên, dùng vàng bạc bình thường là có thể mời được.

Sát thủ thanh y là Thần Cung Cảnh, dựa theo Huyết Y Lâu tính ra, Chúc Trạch Phương cầm khối Tĩnh Tâm Thạch có thể mời sát thủ thanh y thực lực Thần Cung Cảnh, như vậy Tô Tín cần phải đối mặt với bốn tên võ giả Thần Cung Cảnh.

Chúc Trạch Phương chưa từng xem thường Tô Tín, hắn cho rằng bốn võ giả Thần Cung Cảnh tuyệt đối có thể tuyệt sát Tô Tín.

Cùng là Thần Cung Cảnh, không giống Tào Chính An bị Tô Tín đánh chết.

Tào Chính An xuất thân tán tu đạo phỉ, cho dù may mắn tu luyện tới Thần Cung Cảnh nhưng thực lực có hạn.

Ba người Chúc Trạch Phương xuất thân Thiếu Lâm tự, tuy đệ tử tục gia được truyền thụ một loại trong bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự nhưng không kém gì những đệ tử đại phái.

Về phần tên sát thủ thanh y Huyết Y Lâu càng phải như vậy, võ giả xuất thân Huyết Y Lâu không phải mạnh nhất trong cùng giai nhưng luận thủ đoạn sát nhân không có bao nhiêu người có thể sánh vai với bọn họ.

Thời điểm Chúc Trạch Phương bố trí thiên la địa võng muốn lấy mạng Tô Tín, Tô Tín không phát giác ra những việc này, hắn đang khoan thai tự đắc hành tẩu trên đại lộ Hán Nam đạo.

Tô Tín sẽ không xem lời nhắc nhở của Tạ Chỉ Yến như gió thoảng bên tai nhưng hắn không định trốn.

Lần trước đối mặt Thanh Thành kiếm phái, Tô Tín trốn, đó là vì với thực lực của hắn lúc trước căn bản không có một chút hi vọng phản kháng Thanh Thành kiếm phái.

Lúc này đối mặt Chúc Trạch Phương thì khác, Tạ Chỉ Yến nói rõ tất cả những gì mình biết với Tô Tín, Tô Tín rời khỏi Tương Nam đạo và tìm hiểu tư liệu Lục Phiến Môn về đệ tử tục gia

Thiếu Lâm tự, cuối cùng hắn có một kết luận, những người này chỉ là một đám chó điên đáng thương mà thôi.

Đúng vậy, người ngoài nhìn có vẻ đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự khó chơi nhưng Tô Tín lại cho rằng đây là một đám chó điên.

Bọn họ vốn có chủ nhân cường đại, kết quả bây giờ lại bị chủ nhân vứt bỏ vô tình, việc này làm bọn họ khó thích ứng thân pâận mới, bọn họ vẫn cho rằng mình là đệ tử đại phái tài trí hơn người.

Loại tâm lý này làm cho bọn họ không thể xem mình như tán tu không nơi nương tựa, cho nên bọn họ vô ý thức ôm thành một đám, bắt được ai thì cắn ai, làm ra bộ adngj ‘ chúng ta rất đoàn kết, đừng chọc chúng ta ’.

Nhưng kỳ thật đây là tổ chức liên minh rời rạc, Tô Tín căn bản không tinh bởi vì mình giết nhi tử của Chúc Trạch Phương thì bọn chúng sẽ xuất động đoàn thể đuổi giết mình không chết không thôi, nếu thật như vậy, những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự đã không sống được tới bây giờ.

Bởi vì cái gọi là không sợ tặc trộm chỉ sợ tặc nhớ thương, Chúc Trạch Phương thật sự tìm người đối phó hắn cũng bỏ đi, Tô Tín vừa vặn trảm thảo trừ căn, tránh lưu lại phiền toái ngày sau.

Nếu nhìn thấy kẻ thù của mình đang đi nhởn nhơ trên đường cái Hán Nam đạo, hắn còn ẩn nhẫn không xuất hiện, như vậy Tô Tín mới sinh lòng cảnh giác với hắn, người tính cách ẩn nhẫn như vậy, cho dù thực lực cũng không thể phớt lờ.

Hán Nam đạo nằm cạnh Tương Nam đạo, cũng không phải là một đạo quá phồn hoa, Tô Tín cưỡi khoái mã đi không nhanh không chậm đi về hướng Tương Dương phủ, chuẩn bị mua sắm thảo dược.

Hiện tại hắn đả thông mắt, tai bốn khiếu, bước tiếp theo hắn sẽ đả thông miệng.

Hiệu quả Linh Thần Đan rất tốt nhưng cái giá quá mắc, Tô Tín không muốn tốn hao vì đan dược cho nên không đi thẳng tới Trung Nguyên, dọc đường hắn đi tới Tung Dương phủ.

Tung Dương phủ sản xuất một loại thảo dược vô cùng thần kỳ, tên là Khai Thanh Thảo, loại thảo dược này làm cho vẹt nói chuyện, làm cho âm thanh của vẹt rõ ràng và học vẹt rất nhanh, lúc ban đầu còn là đồ chơi của công tử giàu có.

Càng về sau có người phát hiện tính chất kỳ lạ của Khai Thanh Thảo, sau khi ăn vào âm thanh to hơn và thập phần thú vị, hơn nữa võ giả phục dụng cũng có hiệu quả như thế, có thể tạm thời cường hóa khiếu huyệt trong miệng, trợ giúp võ giả trùng kích khẩu khiếu.

Công hiệu này là bản đơn giản hóa của Linh Thần Đan, Tô Tín ngoài ý muốn phát hiện trong tư liệu Lục Phiến Môn ghi lại việc này, hắn ghi nhớ trong lòng và muốn mua vài cây Khai Thanh Thảo thay thế Linh Thần Đan trùng kích khẩu khiếu.

Bởi vì có Khai Thanh Thảo cho nên nó còn phồn hoa hơn cả Thường Ninh phủ, thậm chí trong thành còn mở một tòa phường thị dùng để buôn bán Khai Thanh Thảo và đan dược luyện chế từ Khai Thanh Thảo.

Nhưng Khai Thanh Thảo tại nơi này đại đa số là đồ giả.

Khai Thanh Thảo là thảo dược trân quý nhưng không thể gieo trồng bằng nhân công, hơn nữa công hiệu của nó quan trọng như vậy, thời điểm thu hoạch Khai Thanh Thảo đều bị các thương nhân tranh mua không còn, làm sao còn có nhiều hàng tồn mà buôn bán trong phường thị?

Huống hồ những đan dược Khai Thanh Thảo càng thú vị, loại thảo dược này mới bị người ta phát hiện ra, tạm thì không có bất cứ thảo dược nào khác dung luyện chung với nó.

Điểm ấy cho dù một ít luyện đan tông sư còn đang nghiên cứu, cũng không biết những người này lấy đan dược từ đâu ra, chẳng lẽ bản lĩnh của bọn họ còn mạnh hơn luyện đan tông sư?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 280 - Ám Sát (2)

Tô Tín đi vào phường thị buôn bán Khai Thanh Thảo thì phát hiện nơi này náo nhiệt tới cực điểm, bên đường bày quầy bán hàng, trong tiệm đều bán Khai Thanh Thảo.

Loài cỏ này giống như cỏ dại nhưng màu sắc đỏ tươi nên hơi khác một chút.

Âm thanh rao hàng không dứt trên đường cái, chung quanh cũng có không ít người đang hỏi giá, Tô Tín xem qua vài lần nhưng không phát hiện thật hay giả, hắn cảm giác nguyên khí trong đó không có bao nhiêu, hơn phân nửa đều là một ít hàng nhái.

Hắn lắc đầu muốn rời đi, lúc này một võ giả thực lực Hậu Thiên sơ kỳ gương mặt hèn mọn bỉ ổi kéo ống tay hắn, nhỏ giọng nói: "Vị thiểu hiệp này muốn mua Khai Thanh Thảo? Chỗ của ta có hàng tồn, tuyệt đối đáng tin."

"Nhiều thương gia như thế, ngươi làm sao dám nói ngươi mình chính là thực?"

Tô Tín hứng thú hỏi.

Tên võ giả kia kéo Tô Tín đi vào một nơi hẻo lánh, nơi này không có bao nhiêu cửa hàng và võ giả, chỉ có một lão đầu đang bày hàng bán cháo bột.

Hắn cười hắc hắc nói: "Vị thiểu hiệp này hẳn là người biết chuyện, hàng năm Khai Thanh Thảo tại Tung Dương phủ bị thu mua gần hết, những người khác có cũng không lưu lại bao nhiêu hàng tồn, đương nhiên sẽ không xuất ra nhiều như thế."

"Nói thật ta cũng không có hàng tồn Khai Thanh Thảo, nhưng nó còn mới hơn hàng tồn kho nhiều."

Tên võ giả này nói xong, hắn cẩn thận xuất ra một cái hộp gỗ trong ngực áo, bên trong có năm gốc Khai Thanh Thảo.

Những Khai Thanh Thảo đang bán ngoài kia dài bảy thốn, tên võ giả này lấy ra chỉ là Khai Thanh Thảo dài ba bốn thốn.

Tô Tín cau mày nói: “Đây là Khai Thanh Thảo chưa trưởng thành?”

Tên kia võ giả vội vàng nói: “Công tử hảo nhãn lực, Khai Thanh Thảo chưa trưởng thành nhưng công hiệu chỉ yếu hơn Khai Thanh Thảo trưởng thành một ít mà thôi, hoàn toàn không ảnh hưởng công hiệu.”

Tô Tín giống như cười mà không phải cười nhìn hắn: “Ngươi thật lớn mật ah, vậy mà một mình hái trộm Khai Thanh Thảo, lại còn là cây non chưa trưởng thành nữa.”

Tô Tín đã từng gặp qua trong tư liệu Lục Phiến Môn, hắn biết thế lực trong Tung Dương phủ rất lớn.

Khai Thanh Thảo chính là đặc sản của Tung Dương phủ nhưng bọn họ không có độc chiếm, mà là quy định hàng năm chỉ có một tháng mới được hái Khai Thanh Thảo, hơn nữa chỉ hái Khai Thanh Thảo trưởng thành, không cho phép ai đào những cây chưa trưởng thành, tế thủy trường lưu mới là căn bản.

Hiện tại thời gian hái Khai Thanh Thảo đã qua, mà tên võ giả này còn có Khai Thanh Thảo tại, hơn nữa còn là loại chưa trưởng thành, hiển nhiên chính là hắn hái trộm mang ra, tính chất ác liệt tương đương đào góc tường Tung Dương phủ.

Nhưng việc này có quan hệ gì với Tô Tín? Dù sao hắn đến mua Khai Thanh Thảo, chỉ cần thu Khai Thanh Thảo tới tay là được, cho dù Tung Dương phủ có bị địa chấn hủy diệt cũng không có nửa phần quan hệ với hắn.

Cho nên Tô Tín trực tiếp liền hỏi: “Ra giá đi.”

Tên võ giả kia cắn răng nói: “Xem thiếu hiệp ngươi cũng là người biết hàng, ta cũng không nói nhiều, năm gốc Khai Thanh Thảo năm mươi vạn lượng, hoặc là năm viên đan dược tu luyện hoàng cấp.”

“Dù sao nếu bán thứ này bị người ta phát hiện, ta không chỉ không thể lăn lộn trong Tung Dương phủ, còn có khả năng rơi đầu.”

Tô Tín gật gật đầu, tên võ giả này ra giá không tính là quá đen, dù sao loại thảo dược này có thể thay thế Linh Thần Đan, là thứ có tiền không mua được.

Tô Tín cho hắn ngân phiếu năm mươi vạn lượng, hắn thu cái hộp có Khai Thanh Thảo vào trong tay.

Tên võ giả kia lập tức vui lên, hôm nay đụng phải khách hàng xa hoa, hoàn toàn không trả giá đã đáp ứng.

Tô Tín thu cái hộp vào trong túi giới tử, bỗng nhiên lão giả bán cháo bột bên cạnh hành động, bỗng nhiên hắn hất nồi cháo lên người Tô Tín, hắn rút thanh kiếm dưới nồi cháo đâm thẳng về phía Tô Tín.

Tên võ giả bên cạnh ngây ngốc, lão giả bán cháo bột cả đời trong Tung Dương phủ biến thành cao thủ từ khi nào thế?

Lúc này nội tâm Tô Tín rùng mình, hắn cảm giác mình đang bị coi sói cô độc hành tẩu trong bóng đêm nhìn chằm chằm vào, toàn thân hắn lạnh buốt.

Đừng nói là tên võ giả bán Khai Thanh Thảo không có phát giác được, cho dù là Tô Tín cũng không phát hiện lão giả bán cháo bột có gì không đúng, thẳng tới khi hắn ra tay Tô Tín mới phát hiện có sát cơ.

Tô Tín sử dụng Kinh Thần, trong nháy mắt lực lượng nóng bỏng bộc phát đánh cả nồi cháo bốc hơi.

Truong hơi nước mù mờ có một thanh kiếm mảnh mang theo hàn quang đâm tới cổ Tô Tín, kiếm khí lượn lờ nhưng không mang theo chấn động nào cả, thậm chí hơi nước không có rung động gì đáng nói, cho thấy sát thủ này có lực khống chế

kinh người.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 281 - Đánh Hợp Kích (1)

Bỗng nhiên bị người ra tay đánh lén, đây là việc Tô Tín không ngờ tới.

Đương nhiên cũng bởi vì thích khách che giấu quá tốt, nếu không phải vẻ mặt tên võ giả bán Khai Thanh Thảo kinh hãi quá mức chân thật, thậm chí Tô Tín nghĩ rằng hắn có tham dự vào trong đó.

Tô Tín lâm nguy không sợ hãi, Huyết Hà Thần Kiếm trong tay ra khỏi vỏ, huyết sát khí bao phủ không gian, thân thể hắn lui nhanh về phía sau.

Nhưng chính vào lúc này có ba đạo thân ảnh nhảy ra trong đám người, ánh đao, bóng kiếm, thương phong liên tục bao phủ Tô Tín.

"Tô Tín ngươi để mạng lại!"

Chúc Trạch Phương tức giận quát lớn, trường kiếm trong tay xuất hiện ba động và đâm thẳng vào thân thể Tô Tín.

Hai người khác cầm đao thương chính là ' Nguyệt Nhận đao ' Đoạn Thiên Nhai và ' Xích Hỏa Lôi Thương ' Chu Trường Tín.

Trên đường đi Tô Tín không có che dấu tung tích, tuy Thiên Hạ tiêu cục không phải làm công tác tình báo nhưng bọn họ giao thiệp rất rộng, Chu Trường Tín vừa phân phó, đám người ven đường lập tức báo cáo hành tung Tô Tín.

Bố người mưu đồ đã lâu, đã quyết định một kích tất sát do tên kia sát thủ thanh y Huyết Y Lâu bố trí, bốn gã cao thủ Thần Cung Cảnh liên thủ hợp kích với nhau, bọn họ không tin Tô Tín có thể tránh thoát.

Lúc này Tô Tín cũng cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì nhân mạch của Chúc Trạch Phương thật sự quá mạnh, có thể tìm đến ba gã võ giả Thần Cung Cảnh tới đây chặn giết mình.

Chúc Trạch Phương sử dụng Đạt Ma Kiếm trong bảy mười hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm tự.

Kiếm thức biến hóa khó lường, công thủ hợp nhất, nhìn không có vẻ gì đặc biệt nhưng ngươi nhất thời nửa khắc thật sự không tìm thấy lỗ thủng gì.

Đây là một thức trung dung tới cực điểm, cũng là kiếm pháp không chê vào đâu được.

Chúc Trạch Phương sử dụng Đạt Ma kiếm, Đoạn Thiên Nhai sử dụng đao pháp khó lường.

Danh hêệu của hắn là Nguyệt Nhận đao, hắn sử dụng binh khí kỳ môn, thân đao hẹp dài dường như nguyệt nhận.

Đao thế chém xuống kèm theo ý cảnh từ bi, nhìn như không có sát cơ gì nhưng lại ẩn chứa lực lượng phá diệt tất cả.

Từ bi độ thế lại dùng giết ngăn chặn cái ác! Đây cũng là đao ý của Từ Bi Đao!

Đoạn Thiên Nhai và Chúc Trạch Phương làm sư huynh đệ vài chục năm, hai người bọn họ tâm ý tương thông, đao kiếm có thể kết hợp lẫn nhau.

Ngón trỏ và ngón cái của Tô Tín khép lại, hai tơ máu bay ra khỏi ngón tay và đánh vào thân đao, thân kiếm, hai người cùng lui về phía sau.

Lúc này sát thủ thanh y Huyết Y Lâu đã giết tới, kiếm mảnh trong tay hắn như ảnh tùy hình, nó không khác gì giòi bọ trong xương chỉ nhắm thẳng vào Tô Tín

Cho dù hắn bị kiếm quang của Huyết Hà Thần Kiếm ngăn chăn tạm thời nhưng kiếm thế của hắn vẫn xé rách huyết quang và đâm thẳng vào cổ họng Tô Tín.

Ánh mắt Tô Tín bắn ra hàn quang, hắn không lùi mà tiến tới, Huyết Hà Thần Kiếm trong tay sinh ra hào quang sáng ngời, kiếm quang xoắn giết về phía trước.

Sát thủ thanh y không có bêến hóa gì, kiếm mảnh trong tay một phân thành hai tấn công Tô Tín.

Cả hai cứng đối cứng với nhau nhưng có hại chịu thiệt lại chính là Tô Tín, hắn lúc trước động thủ với Chúc Trạch Phương và Đoạn Thiên Nhai đã phân ra một phần tinh lực, hơn nữa lực lượng của sát thủ thanh y còn mạnh hơn hắn một bậc.

Nhưng Tô Tín vẫn không lui lại, kiếm quang trên Huyết Hà Thần Kiếm dài tới ba thước, phá diệt kiếm ý lạnh thấu xương đánh thẳng về phía trước, tên sát thủ Huyết Y Lâu kinh hãi không thôi.

Nếu hắn không lùi lại sẽ bị kiếm quang của Tô Tín đâm vào cổ họng, kế tiếp hắn không thể thoát khỏi kết cục bị Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín tiêu diệt.

Hắn là sát thủ, là thích khách chứ không phải tử sĩ.

Hêện tại mới bắt đầu xoắn giết Tô Tín, không phải là lúc đồng quy vu tận với Tô Tín.

Kết quả tên sát thủ thanh y ném kiếm mảnh tay trái ra ngoài, bỗng nhiên kiếm mảnh nổ tung, mảnh vỡ sắc bị kiếm quang của Tô Tín chém vỡ hơn phân nửa, còn lại bay qua người hắn và lưu lại vết máu trên thân..

Hai người giao thủ ưực nhanh, tất cả chỉ diễn ra trong một chớ mắt, lúc này trường thương mang theo khí tức nóng rực với xu thế phong lôi ập tới.

Cuối cùng Xích Hỏa Lôi Thương Chu Trường Tín cũng ra tay, hắn là kẻ mạnh nhất trong bốn người.

Cùng xuất thân đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, Chu Trường Tín được truyền thụ Đại Uy Phục Ma Côn trong bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự.

Sau khi hắn rời khỏi Thiếu Lâm liền dung nhập thương pháp gia truyền Hỏa

Lôi Thương vào trong Đại Uy Phục Ma Côn, tự nghĩ ra một tuyệt kỹ mới chính là Xích Hỏa Lôi Thương.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 282 - Đánh Hợp Kích (2)

Tuy chiêu này là thương pháp nhưng bởi vì dung hợp Đại Uy Phục Ma Côn của Thiếu Lâm tự cho nên cương mãnh đến cực

điểm, Chu Trường Tín vừa ra tay đã dùng đâm trong thương pháp, uy thế như mặt trời ban trưa, khí thế cường đại tới cực điểm.

Tô Tín hít sâu một hơi, hắn vận dụng Kinh Thần chỉ như mặt trời ngã về tây cứng đối cứng với Chu Trường Tín.

Ngón tay nhỏ bé va chạm với trường thương, chân khí cường đại bộc phát đáng sợ, phạm vi mười trượng chung quanh bọn họ đá vụn bay tán loạn.

Âm thanh giao thủ rất lớn, Tô Tín phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt đám người Chúc Trạch Phương lộ ra thần thái vui vẻ.

Không chờ bọn họ cười ra tiếng, bọn họ nhìn thấy thân ảnh phun máu tươi trên không trung mượn nhảy lên vách tường và biến mất không thấy gì nữa.

Nụ cười trên mặt đám người Chúc Trạch Phương biến mất, hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Đuổi theo!

Bốn người lập tức đuổi theo Tô Tín, bốn người bọn họ là võ giả Tiên Thiên Thần Cung Cảnh vây công một mình Tô Tín, nếu như nhìn Tô Tín bỏ chạy, vậy bọn họ trực tiếp đập đầu vào tường chết cho rồi.

Mấy người bọn họ nhìn như rất dài nhưng kỳ thật từ khi ra tay tới khi Tô Tín bỏ chạy và đám người Chúc Trạch Phương đuổi theo cũng chỉ diễn ra trong mười chiêu mà thôi.

Đám võ giả chung quanh sững sờ, thẳng đến khi đám người Chúc Trạch Phương biến mất không còn bóng dáng thì bọn họ mới khôi phục tinh thần, sau đó lập tức bàn tán xôn xao.

Bốn tên võ giả Tiên Thiên Thần Cung Cảnh đối chiến, loại chuyện này suốt mấy năm chưa chắc có một lần.

Hốn hồ bốn tên Tiên Thiên Thần Cung Cảnh không phải đánh nhau, mà là liên hợp với nhau ám sát một võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh.

Mọi người nhìn thấy cảnh này liền cảm thán không thôi, bốn gã Thần Cung Cảnh võ giả ám sát một võ giả Linh Khiếu Cảnh, thế giới này điên rồi sao?

Bỗng nhiên có người hô lên.

“Ta biết người bị ám sát và vây công là ai rồi, hắn chính là ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín đứng thứ năm mươi bốn Nhân Bảng!

Nghe hắn nói như vậy mọi người lập tức giật mình, nhớ lại đặc điểm của võ giả bị vây công đúng là Tô Tín đứng hàng Nhân Bảng.

Dù sao Tô Tín sử dụng Huyết Hà Thần Kiếm cũng đã ghi vào Nhân Bảng, vừa rồi hắn sử dụng Huyết Hà Thần Kiếm cho nên có người nhận ra.

Lần này mọi người càng hưng phấn, đây chính là võ giả Nhân Bảng a, hiện tại hắn bị nươời ta ám sát tại Tung Dương phủ, chuyện này truyền ra ngoài chính là tin tức lớn a..

Ban đầu bọn họ cho rằng bốn tên võ giả Thần Cung Cảnh vây công một tên võ giả Linh Khiếu Cảnh chính là chuyện bé xé ra to, nếu như đối phương là Huyết Kiếm Thần Chỉ Tô Tín đứng hàng cao thủ Nhân Bảng thì không có kỳ quái.

Người có thể đứng trong Nhân Bảng đã không thể dùng cảnh giới cân nhắc, tất cả đều dùng thực lực vi tôn.

Lúc này có người lẩm bẩm nói: “Tại sao người vây công Tô Tín lại quen mắt

như thế? Dường như ta gặp qua ở đâu rồi.

Nghe người này nói như vậy, mọi người nhớ lại cảnh đối chiến vừa rồi.

“Đó là trang chủ Chúc gia trang Chúc Trạch Phương, còn có cung phụng trưởng lão Minh Nhạc phái Nguyệt Nhận đao Đoạn Thiên Nhai, còn có tiêu đầu Thiên Hạ tiêu cục Xích Hỏa Lôi Thương Chu Trường Tín! Wow, không ngờ bọn họ muốn giết Tô Tín, thực lực Tô Tín khủng bố cỡ nào?”

Vừa rồi bọn họ nhìn thấy Tô Tín dễ dàng chạy thoát như vậy là vì bốn tên võ giả Thần Cung Cảnh quá mức phế vật, chờ tới lúc bọn họ nhận ra thân phận của đám người Chúc Trạch Phương thì không kẻ nào dám nói ẩu nói tả.

Ba người Chúc Trạch Phương chính là cao thủ thành danh tại Hán Nam đạo, bản thân Nguyệt Nhận đao Đoạn Thiên Nhai có được thanh danh không nhỏ, thanh danh Chu Trường Tín càng kinh hãi dọa người.

Mấy người kia đều xuất thân đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, một thân thực lực không kém gì đệ tử đại phái, cũng không phải những võ giả tán tu may mắn bước vào Tiên Thiên Thần Cung Cảnh.

“Các ngươi suy nghĩ một chút, thực lực tên thích khách kia còn mạnh hơn cả đám người Chu Trường Tín.”

“Nếu như ta không có đoán sai, tên sát thủ kia chính là sát thủ thanh y của Huyết Y Lâu, những việc bình thường không thể kinh động tới bọn họ, chậc chậc, cũng không biết Chúc Trạch Phương sử dụng thủ đoạn gì lại mời được sát thủ Huyết Y Lâu xuất thủ.”

Người trong giang hồ ưa thích những chuyện bát quái cũng không ít, khoảng cách Tô Tín đánh bại đám người Thượng Quan Ngạn Khanh tại Tương Nam đạo mới qua hơn mười ngày, tin tức đã sớm truyền vào trong Hán Nam đạo.

Đương nhiên Tô Tín đánh bại đám người Thượng Quan Ngạn Khanh cũng

thuận tiên đánh chết đám người Chúc Ngôn Tín cũng truyền ra ngoài, từ đó xem ra

Chúc Trạch Phương tới đây là vì báo thù cho con.

Bốn người có ba người xuất thân đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, phần đông võ giả có nghe đồn về đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, hiện tại xem ra quả nhiên không giả, chọc vào đám người này là ngươi không may.

Nếu như Tô Tín là đệ tử đại phái cũng bỏ đi, có lẽ đám người Chúc Trạch Phương sợ ném chuột vỡ bình, tạm thời nhẫn nhịn một hòi, Tô Tín nha, ai cũng biết hắn xuất thân tán tu, sau lưng không có thế lực gì.

Hiện tại bốn người cùng vây công một mình Tô Tín có chút ám muội nhưng hiện tại biết rõ Chúc Trạch Phương vì báo thù

cho con mới đi tìm Tô Tín, cho dù hắn có mang nhiều người tới hơn nữa cũng không làm mọi người kỳ quái.

Đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự chống trẻ tuổi tuấn kiệt bài danh năm mươi bốn Nhân Bảng là việc rất kích thích, cũng là đại sự kiện với đám người ưa thích bát quái, nói không chừng ngày mai sẽ truyền khắp giang hồ.

Cho nên một ít người nhàn rỗi theo sátđaám người Tô Tín, bọn chúng muốn xem kết quả.

Cho dù cước lực của bọn họ không thể đuổi kịp đám người Tô Tín nhưng trên đường còn có dấu vết truy đuổi dù sao bọn họ cũng chỉ cần xem kết quả mà thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 283 - Kim Cương Vi Đà, Diệt Thế Hàng Ma (1)

Lúc này Tô Tín đang lẩn trốn, hắn không ngừng lao như bay về phía trước.

Hắn tới bây giờ vẫn chưa từng tu hành qua vũ kỹ thân pháp, tốc độ của hắn xem như bình thường, căn bản không thể vứt bỏ đám người phía sau.

Huống hồ cho dù hắn có thể bỏ qua đám người Chúc Trạch Phương nhưng tên sát thủ Huyết Y Lâu lại am hiểu truy tung và thân pháp, cho nên đám người này không đến nửa khắc đã đuổi theo Tô Tín.

Chúc Trạch Phương cười lạnh nói: “Chạy sao? Ngươi còn có thể chạy sao? Tô Tín, ngươi giết con của ta có nghĩ tới sẽ có ngày hôm nay hay không?”

Tô Tín nói: “Thật có lỗi, ngươi nói là phế vật Chúc Ngôn Tín hay sao? Ta chỉ tùy tiện quét một côn, ai nghĩ tới lại đánh chết hắn cơ chứ, chậc chậc, tất cả là do Chúc trang chủ ngươi không biết dạy con, bằng không hắn cũng không yếu như thế.”

Chúc Trạch Phương thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Lão tử tân tân khổ khổ bồi dưỡng con mình là làm bao cát cho ngươi đánh sao?

Hắn vừa định nói cái gì đó, Tô Tín lại ra tay, Huyết Hà thần chỉ đánh thẳng vào Chu Trường Tín!

Chu Trường Tín cười lạnh một tiếng: "Xem ta làm mục tiêu, ngươi cho rằng ta dễ khi dễ hay sao?"

Lúc này trường thương bằng thép tinh đâm tới, ý đồ muốn ngăn tại Tô Tín.

Tô Tín rút Huyết Hà Thần Kiếm ra khỏi vỏ tất phải giết người thấy máu, ngươi dám ngăn cản ta, ta liền trảm ngươi.

Kiếm quang đỏ rực bao phủ một vùng trời, Chu Trường Tín cảm giác có lực lượng to lớn ập tới, tay cầm thiết thương cũng bất ổn, thiếu chút nữa rời tay.

Một kích này mới là lực lượng chân chính của Tô Tín, trong thành có quá nhiều người, có nhiều thứ hắn không muốn sử dụng.

Hiện tại không có người xem, Tô Tín tự nhiên sẽ ra tay, hắn ra tay toàn lực.

"Cuồng vọng!"

Chúc Trạch Phương hừ lạnh một tiếng, hắn thi triển Đạt Ma kiếm pháp, kiếm thế bao phủ Tô Tín vào trong.

Đoạn Thiên Nhai sử dụng Từ Bi Đao, nếu muốn phổ độ thế người, trước phải phá diệt hậu quả xấu!

Ba người liên thủ công kích ép Tô Tín lâm vào hạ phong nhưng đồng thời đám người Chúc Trạch Phương cũng kinh hãi không thôi.

Lần này may mắn Chúc Trạch Phương cẩn thận, hắn mời tới ba tên võ giả Thần Cung Cảnh hỗ trợ, nếu không đúng là không thể bắt được Tô Tín.

Tuy Tô Tín thấp hơn bọn họ một tiểu cảnh giới nhưng cho dù thực lực bản thân hay vũ kỹ, hoặc là kiến thức cơ bản khi tập võ đều mạnh hơn bọn họ quá nhiều, đơn đả độc đấu không kẻ nào trong bọn họ là đối thủ của Tô Tín.

Lúc này thừa dịp Tô Tín bị ba người Chúc Trạch Phương áp chế,tên sát thủ thanh y lập tức nhắm chuẩn thời cơ ra tay.

Kiếm mảnh trong tay hắn như độc xà nhắm vào Tô Tín, đợi đến lúc thời cơ đã đến liền đâm một kích trí mạng.

Cảm nhận được sát cơ sau lưng, tay trái Tô Tín sử dụng Huyết Hà thần chỉ bắn ra, ba sợi tơ máu bắn vào sát thủ thanh y.

Lúc này Chu Trường Tín lại thi triển Xích Hỏa Lôi Thương, mỗi một kích đại khai đại hợp uy thế kinh người, hỏa diễm và lôi quang cường đại, thân thể Tô Tín như con thuyền nhỏ trên biển rộng, chỉ kém nửa bước liền chìm nghỉm.

Trong mắt Đoạn Thiên Nhai bắn ra hàn quang, hắn cầm nguyệt nhận đao chém xuống, từ bi đao ý cùng diệt thế đao ý hợp hai làm một, lực lượng của đao ý xé rách không khí chung quanh, uy lực cường đại tới cực điểm.

Thiếu Lâm tự đã truyền thụ cho bọn họ không ít vũ kỹ, bảy mười hai tuyệt kỹ cũng không phải đã hình thành thì không thay đổi.

Cũng như Chu Trường Tín dung nhập thương pháp vào trong Phục Ma Côn, một đao của Đoạn Thiên Nhai cũng ngưng tụ võ đạo cả đời mình vào trong đao, không phải từ bi đao nhưng uy lực còn vượt qua Từ Bi Đao.

Song quyền nan địch tứ thủ, càng không cần nói Tô Tín đang đối địch với tám cánh tay.

Khóe miệng Chúc Trạch Phương cười lạnh, lần này Tô Tín không thể không chết!

Nội tâm Tô Tín lúc này không vui không buồn, trước mắt hắn không có lâm vào tuyệt cảnh, dù sao hắn còn át chủ bài chưa sử dụng.

Tinh thần tiến vào trong hệ thống, Tô Tín nhanh chóng hối đoái tiêu hao phẩm dùng một lần, vào lúc hắn hơi ngây người,

nguyệt nhận đao của Đoạn Thiên Nhai đã đánh tới.

Lúc này Tô Tín làm ra động tác không ai nghĩ tới, bỗng nhiên hắn thu kiếm và đánh ra một quyền, thân ảnh hắn như Kim Cương Vi Đà, Diệt Thế Hàng Ma!

Đại Vi Đà Xử! Đây là Đại Vi Đà Xử Mộ Dung Bác dùng qua, hơn nữa còn cường đại hơn cả tăng nhân Thiếu Lâm tự.

Quyền của Tô Tín không phải là quyền, mà là một đại chùy kim cương, Diệt Thế Hàng Ma Kim Cương Xử.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 284 - Kim Cương Vi Đà, Diệt Thế Hàng Ma (2)

Quyền phân đao toái, Đoạn Thiên Nhai phun máu tươi, hắn kinh hãi hét lớn.

“Đại Vi Đà Xử? Tại sao ngươi biết Đại Vi Đà Xử?”

Chu Trường Tín và Chúc Trạch Phương kinh hãi không thôi, thậm chí còn quên cả công kích, tràng cảnh trước mặt quỷ dị tới mức tận cùng.

Phải biết rằng bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự là bí mật bất truyền, trong đó cũng có phân chia mạnh yếu.

Bởi vì thân phận đệ tử tục gia chỉ đủ tư cách truyền thụ ba mươi sáu tuyệt kỹ sau, chỉ có đệ tử đích truyền xuất thân mới được truyền ba mươi sáu tuyệt kỹ trước.

Đã từng nhìn thấy thủ tọa giới luật viện thi triển Đại Vi Đà Xử cho nên bọn họ biết rõ Tô Tín dùng là Đại Vi Đà Xử chính tông, thậm chí nhìn còn khí thế mạnh hơn thủ tọa giới luật viện Thiếu Lâm tự sử dụng.

Bọn họ ngây người nhưng Tô Tín sẽ không ngây người.

Tiêu hao phẩm cũng có thời gian hạn chế, Đại Vi Đà Xử cấp bậc tam tinh nửa, thời gian hạn chế nửa khắc đồng hồ, những

vũ kỹ này đều tiêu hao nội lực của bản thân, cho nên hắn nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Quyền xuất diệt thế, Vi Đà là hộ pháp của phật môn, Đại Vi Đa Xử có uy lực cương mãnh tới cực điểm, Tô Tín mặc kệ người khác, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào Chu Trường Tín.

Sau khi khôi phục tinh thần ánh mắt Chu Trường Tín xuất hiện thần thái lạnh lùng, thực cho rằng mình là quả hồng mềm hay sao?

Xích Hỏa Lôi Thương trong tay bộc phát chân khí nóng bỏng, thiết thương nặng nề đâm mười chiêu về phía Tô Tín, nhưng Tô Tín không tránh không né, Đại Vi Đà Xử đánh tới, đánh thẳng vào thiết thương của Chu Trường Tín, thanh trường thương đầy vết rạn!

Loại vũ kỹ cương mãnh này phát huy độthành thục 100% sẽ có uy lực kinh người.

Hơn nữa Tô Tín tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công, hiện tại chỉ luyện tới tiểu thành nhưng lực lượng thân thể thuần túy mạnh hơn võ giả cùng cấp bậc một bậc, uy năng Đại Vi Đà Xử cũng phát huy vượt qua khả năng của nó..

Đại Vi Đà Xử đánh tới, thiết thương trong tay Chu Trường Tín vỡ vụn, Chúc Trạch Phương nhìn thấy biết không tốt liền thi triển Đạt Ma kiếm tấn công Tô Tín, tên sát thủ Huyết Y Lâu giống như giòi bỏ trong xương lao tới tấn công, hắn muốn ép Tô Tín phải phòng thủ.

Nhưng lúc này Tô Tín làm ra động tác hắn không ngờ tới.

Tô Tín không né không tránh, hắn sử dụng Huyết Hà thần chỉ bắn vào kiếm mảnh của sát thủ Huyết Y Lâu.

Đạt Ma kiếm của Chúc Trạch Phương vung vẩy như mưa, Tô Tín dùng Huyết Hà thần chỉ không ngăn được, hắn chỉ tránh được một phần, hắn cưỡng ép thừa nhận mấy đạo kiếm khí, hắn vẫn duy trì Đại Vi Đà Xử đánh thẳng vào ngực Chu Trường Tín, trực tiếp đánh nát trái tim đối phương.

Tổn thương mười ngón không bằng chặt một ngón của đối phương, bốn người vây công, Tô Tín nhất định phải đánh chết

một tên để chiếm thế chủ động, vì thế dù cho trả giá lớn hơn nữa cũng không hối tiếc.

Long Tượng Bàn Nhược Công gia tăng cường độ thân thể Tô Tín rất lớn, hắn

chỉ bị kiếm khí đánh bị thương nhẹ nhưng kiếm khí của Chúc Trạch Phương xâm nhập vào thân thể làm nội tạng Tô Tín tổn thương, hắn không thể không phun ra một ngụm máu tươi.

Sát thủ Huyết Y Lâu sau lưng nhìn thấy cơ hội, thân thể hóa thành một đạo thiểm điện, trong tay cầm hai thanh kiếm mảnh, song kiếm đâm liên tục, một thanh nhắm vào cổ họng, một thanh nhắm vào trái tim Tô Tín.

Sát thủ Huyết Y Lâu Thanh có vũ kỹ rất bình thường, hắn không có nội công và vũ kỹ cao cấp nhưng kỹ thuật giết người của hắn lại cường đại tới mức tận cùng.

Hiện tại Tô Tín trong mắt hắn đã lâm vào thời khắc suy yếu nhất, liên tiếp bị thương không tính, vừa rồi còn bị kiếm khí của Chúc Trạch Phương xâm nhập thân thể, đã xem như trọng thương, lúc này không động thủ còn chờ tới bao giờ?

Hắn lại tính sai một điểm, hiện tại Tô Tín cũng không phải thời khắc suy yếu nhất, mà là thời khắc mạnh nhất.

Tô Tín dùng hai tay bắt lấy kiếm mảnh của sát thủ Huyết Y Lâu, kình lực bộc phát bóp nát kiếm mảnh của đối phương!

Sát thủ Huyết Y Lâu kinh hãi muốn lui về phía sau nhưng Tô Tín làm sao cho hắn cơ hội.

Đại Vi Đà Xử đánh nát hai tay sát thủ Huyết Y Lâu, Tô Tín vận dụng Huyết Hà thần chỉ bắn xuyên qua đầu tên sát thủ.

Nội lực Tô Tín đã tiêu hao bảy thành, trước mắt Đoạn Thiên Nhai bị thương, Chúc Trạch Phương không có thương thế nhưng thực lực hắn yếu nhất trong bốn người, căn bản không tạo thành uy hiếp với Tô Tín.

Đột nhiên Chúc Trạch Phương cắn răng và hét lớn.

“Đoạn huynh ngươi đi trước! Đi tìm cao thủ trong đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự nhất mạch tới đây báo thù cho chúng ta.”

Hai người thực lực mạnh nhất chết trong tay Tô Tín, hiện tại hai người bọn họ một yếu một tàn làm sao thắng?

Dù sao Tô Tín hôm nay nhất định không bỏ qua cho bọn họ, Chúc Trạch Phương không ngại đồng quy vu tận với Tô Tín.

Đoạn Thiên Nhai là hắn mời đến nên bị liên lụy, nội tâm Chúc Trạch Phương tốt xấu gì cũng có chút lương tri, hắn thà rằng Đoạn Thiên Nhai chạy đi, nếu như Tô Tín chưa chết thì hắn cũng sẽ bị đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự nhất mạch đuổi giết vô cùng vô tận.

Trên mặt Tô Tín lộ ra nụ cười trào phúng: "Lương tâm Chúc trang chủ chưa bị chó ăn sao? Đáng tiếc hiện tại đã muộn! Muốn giết Tô Tín ta cần phải có giác ngộ bị giết, ngươi an tâm đi thôi, những người Chúc gia trang của ngươi sẽ nhanh chóng đi xuống địa ngục với ngươi."

Đại Vi Đà Xử oanh kích, trường kiếm trên tay Chúc Trạch Phương đứt đoạn, nhưng Đoạn Thiên Nhai vậy mà không đi, hắn đánh ra một chưởng, một chưởng mang theo lực lượng âm hàn đánh thẳng vào người Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 285 - Tuyệt Sát (1)

Đoạn Thiên Nhai sử dụng chưởng lực đầy hàn khí là võ công tà đạo, khẳng định không phải hắn học được từ Thiếu Lâm tự, nếu không phải tình thế hiện tại quá mức hung hiểm thì hắn cũng không sử dụng.

Công pháp vũ kỹ của tà ma ngoại đạo bị chính đạo phỉ nhổ, Đoạn Thiên Nhai đã không còn là đệ tử Thiếu Lâm tự nhưng hắn dám sử dụng võ công tà đạo trước mặt mọi người, Thiếu Lâm tự cũng không tha hắn.

Trước mắt Chúc Trạch Phương gần như đã chết, hắn cũng không biết mình có thể đào thoát hay không, còn không bằng sử dụng tất cả át chủ bài đánh cược sinh tử, huống hồ chỉ cần có thể giết Tô Tín, hắn cũng không cần lo lắng việc Chúc Trạch Phương sử dụng ma công lộ ra ngoài.

Tô Tín quay người đánh ra một quyền, Vi Đà hàng thế, xử toái hư không, hắn đánh Đoạn Thiên Nhai bay ngược về phía sau.

Đoạn Thiên Nhai bị thương nhưng Tô Tín không tốt chút nào.

Lực lượng âm tà xâm nhập vào thân thể Tô Tín, nó bắt đầu phá kinh mạch trong người hắn, tử khí xuất hiện trên mặt Tô Tín, Tử Hà Thần Công nhanh chóng trung hòa lực lượng kỳ quái trong người.

"Đi chết đi!"

Nhìn thấy Tô Tín bị chưởng lực của Đoạn Thiên Nhai trọng thương, ngay cả thế công cũng dừng lại, Chúc Trạch Phương ném kiếm gãy trong tay, hắn vận dụng toàn bộ chân khí và đánh một quyền vào đan điền khí hải của Tô Tín giống như La

Hán phục hổ.

Thân là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, Chúc Trạch Phương không chỉ học được Đạt Ma kiếm.

Một chiêu này chính là La Hán Quyền trụ cột của Thiếu Lâm tự, uy thế vô cùng kinh người.

Mặc dù Tử Hà Thần Công của Tô Tín có đặc hiệu khu trừ chân khí dị chủng nhưng cũng cần thời gian.

Hiện tại Chúc Trạch Phương ra tay vào thời điểm hắn yếu nhất, làm cho Tô Tín phòng không thể phòng.

Trong mắt Tô Tín xuất hiện hàn quang, chân khí toàn thân phá tan kinh mạch, hàn khí âm tà xuất hiện trên yết hầu của hắn và phun vào mặt Chúc Trạch Phương!

Tô Tín phun máu tươi xen lẫn vụn băng ra ngoài, vụn băng được nội lực thôi động nên bay đi như ám khí xuyên qua đầu Chúc Trạch Phương, máu tươi và óc trắng bắn tung tóe.

Thân thể Tô Tín hơi lắc lư, bên ngoài thân xuất hiện máu tươi, đây là dấu hiệu kinh mạch tan vỡ.

Đoạn Thiên Nhai bị Tô Tín đánh bay tức giận lao tới, chưởng ảnh đen kịt đánh thẳng vào Tô Tín, Tô Tín sử dụng Đại Vi Đà Xử tấn công, trong nháy mắt đánh mấy quyền liên tục.

Lúc này Đoạn Thiên Nhai đã bị Đại Vi Đà Xử của Tô Tín đánh trọng thương, Tô Tín cũng nỏ mạnh hết đà.

Trước kia bị thương còn dễ nói, nhưng vừa rồi Tô Tín bộc phát tất cả chân khí phun hàn băng ra ngoài, hành động này làm kinh mạch trong người hắn vỡ nát năm thành.

Tiêu hao phẩm cấp bậc tam tinh nửa đã hết thời gian, chân khí trong cơ thể Tô

Tín rút đi như tháo nước, hiện tại hắn cũng tám lạng nửa cân với Đoạn Thiên Nhai, hắn có ưu thế duy nhất là tu hành Long Tượng Bàn Nhược Công cho nên lực lượng thân thể mạnh hơn.

Một quyền một chưởng va chạm nhau, Tô Tín mặt không biểu tình nhưng gương mặt Đoạn Thiên Nhai lại đầy hoảng sợ.

Lực lượng cường đại đánh nát tay hắn, hắn cho rằng Tô Tín nỏ mạnh hết đà nhưng không nghĩ tới Tô Tín lại còn có thể bộc phát lực lượng cường đại như vậy.

Hắn muốn dùng chân khí hàn băng hao tổn chết Tô Tín nhưng cuối cùng bản thân hắn không chịu nổi đầu tiên.

Hai tay hắn bị Tô Tín đánh gãy, cuối cùng Đoạn Thiên Nhai không kiên trì được, hắn lập tức vận dụng chân khí cuối cùng của mình chạy trốn.

Tô Tín không có đuổi theo, hắn không còn khí lực rượt đuổi.

Tô Tín rút Du Long Kiếm bên hông ra, hắn ném phi kiếm như ám khí, Đoạn Thiên Nhai chạy được vài mét liền ngã xuống đất.

Bởi vì lực lượng tiêu hao quá nhiều nên lực đạo hơi sai lầm, kiếm chỉ xuyên qua hông Đoạn Thiên Nhai, hắn vẫn chưa chết.

Tô Tín lảo đảo đi qua, tay hắn bóp yết hầu Đoạn Thiên Nhai, nói nhỏ bên tai hắn: “Ta nói rồi, người chết không phải là ta.”

Hai tay dùng sức bóp nát yết hầu Đoạn Thiên Nhai, Tô Tín rút Du Long Kiếm, trước mắt tối sầm, hắn suýt ngã ngã xuống đất.

Hắn cầm đan dược chữa thương trong túi giới tử ra, đây là đan dược của ‘ Kiếm Tôn Giả ’ La Vân lưu lại, Tô Tín không nghĩ tới hắn lại phục dụng nó nhanh như vây.

Sau khi nuốt đan dược vào bụng, Tô Tín cường chống rời đi, hiện tại hắn đã tiếp cận dầu cạn đèn tắt, đừng nói là võ giả Tiên Thiên, cho dù là võ giả Hậu Thiên

cũng có thể giết hắn

Đợi đến lúc Tô Tín rời khỏi nơi này, nơi này có một đám khói đen xuất hiện, một người bước ra từ bên trong.

Người này mặc hắc kim cổn bào, trên mặt mang mặt nạ, mặt nạ Thôi Phán Quan dưới âm ti địa phủ như trong ca kịch!

Nhìn phương hướng Tô Tín rời đi, người thần bí mang mặt nạ lẩm bẩm: “Thiếu Lâm tự Đại Vi Đà Xử? Dùng còn chính tông hơn cả con lừa trọc Huyền Thông, đúng là kỳ quái ah.”

“Chậc chậc, dùng thực lực Linh Khiếu Cảnh chém giết bốn Thần Cung Cảnh, ta thật xem nhẹ ngươi, vốn bình xét cấp bậc hết hiệu lực lại phải gia tăng thêm một đẳng cấp.”

Vừa mới dứt lời, người thần bí mang mặt nạ lại biến mất không thấy đâu nữa.

Lại qua vài phút sau, từ hướng Tung Dương phủ có một đám võ giả chạy tới.

Sau khi bọn họ nhìn thấy tràng diện chiến đấu lập tức hít khí lạnh.

Trước kia ai dám nói Tô Tín nhất định sẽ chết, không có ai nghĩ tới Tô Tín lại đánh chết bốn tên võ giả Thần Cung Cảnh!

Đẳng cấp cảnh giới của võ giả không đại biểu thực lực hắn mạnh yếu thế nào Tô Tín có thực lực bài danh năm mươi bốn trên Nhân Bảng đệ, hắn đánh chết một tên võ giả Thần Cung Cảnh là rất bình thường.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 286 - Tuyệt Sát (2)

Hiện tại Tô Tín lại đánh chết bốn tên võ giả Thần Cung Cảnh, trong đó có ba tên xuất thân đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự và một tên sát thủ thanh y Huyết Y Lâu, bốn người này không có kẻ nào là hạng người vô danh.

Mọi người kinh hãi dò xét thi thể của bốn người một phen, bọn họ khiếp sợ và tặc lưỡi cảm thán, thông qua thi thể bốn người, còn có dấu vết giao thủ chung quanh, từ đó có thể nhìn thấy trận chiến thảm thiết cỡ nào.

Trong bốn người kẻ thê thảm nhất chính là Chúc Trạch Phương.

Hắn bị Tô Tín dùng chân khí ngưng tụ vụn băng bắn nổ đầu, óc và máu bắn tung tóe.

Hơn nữa Đoạn Thiên Nhai không biết học ma công từ đâu, trên người mang theo đặc tính võ công âm hàn tàn độc.

Chúc Trạch Phương bị Tô Tín bị đánh nát đầu, ngay cả gương mặt cũng bị ăn mòn không còn hình dáng, quả thực là rất đáng sợ.

Mọi người thông qua thi thể của bốn người và bài trừ đặc điểm, lúc này mới xác nhận người nọ là Chúc Trạch Phương.

“Nhân Bảng lại biến hóa!”

Có người lẩm bẩm nói một tiếng, Tô Tín có chiến tích khủng bố như vậy, bài danh của hắn trên Nhân Bảng chắc chắn sẽ biến hóa.

…

Ba ngày sau đó tại thành Thịnh Kinh lại tới ngày phát hành Nhân Bảng tháng mới nhất, vẫn có một đám lớn võ giả bao phủ trước Lục Phiến Môn, cả đám đang chờ Nhân Bảng xuất hiện.

Trong khoảng thời gian này gió êm sóng lặng, giang hồ cũng không có chuyện đặc biệt gì phát sinh, mọi người sao chép như thường lệ, đột nhiên lúc này có một cái tên quen thuộc đập vào trong mắt làm đám người xôn xao.

“Ông trời ơi! Có người nhảy vào top ba mươi Nhân Bảng!”

“Là Huyết Kiếm Thần Chỉ Tô Tín! Lần trước hắn từ dưới chót Nhân Bảng nhảy hơn năm mươi vị trí xếp hạng năm mươi bốn Nhân Bảng, lúc này hắn lại vượt qua hai mươi ba vị trí.”

Tại cửa lớn Lục Phiến Môn có tiếng huyên náo vang lên, mọi người vội vàng nhìn kỹ, sợ bản thân mình nhìn lầm.

Cho dù nhìn thế nào thì bài danh Tô Tín cũng không thay đổi, chỉ thấy trên bảng danh sách viết:

Tính danh: Tô Tín

Danh hiệu: Huyết Kiếm Thần Chỉ

Môn phái: không

Võ công: Huyết Hà Thần Kiếm (Kiếm Xuất Huyết Hà Trảm Đại Long, từng dùng chiêu này đánh tan bí thuật Hóa Long của Địch Vân Phi), Huyết Hà thần chỉ (bản tiến hóa của Huyết Hà Thần Kiếm, thay đổi thất thường, quỷ thần khó lường), Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ (dung nhập hai mươi bốn loại biến hóa của thời tiết, phi thường thần diệu)

Thực lực: Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh (đả thông mắt, tai bốn khiếu)

Chiến tích: trong lăng tẩm Tương Nam ‘ Kiếm Tôn Giả ’ La Vân bại Địch Vân Phi, Tiêu Ma Vân, Thượng Quan Ngạn Khanh, đánh chết đại trại chủ Hoa Âm Sơn Tiêu Diện Dạ Xoa Tào Chính An.

Ba ngày trước ở bên ngòi Tung Dương phủ Hán Nam đạo bị bốn võ giả Thần Cung Cảnh vây công đuổi giết, một trận chiến đánh chết đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự: trang chủ Chúc gia trang Chúc Trạch Phương, Nguyệt Nhận đao Đoạn Thiên Nhai, Xích Hỏa Lôi Thương Chu Trường Tín, sát ý thanh y Huyết Y Lâu.

Ghi chú: sau đó không hiện thân, nghi là sau khi trọng thương ẩn nấp hành tung.

Bài danh: hai mươi ba.

Bài danh Nhân Bảng càng về phía trước muốn tấn chức càng khó khăn, đặc biệt là trước top ba mươi, có chút thậm chí mấy

tháng một năm không có thay đổi.

Tô Tín lại đánh vỡ thông thường, hắn hai lần tấn chức Nhân Bảng đều là vượt qua mấy chục vị trí, có thể nói một bước lên trời.

Hơn nữa có phần chiến tích này, không có ai nghi vấn tính công bằng của Nhân Bảng.

Ba tên đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự và một tên sát thủ thanh y Huyết Y Lâu, đội hình này cho dù võ giả Linh Khiếu Cảnh khác trên Nhân Bảng cũng không có bao nhiêu người dám nói có thể đối phó.

Lần này Nhân Bảng sinh ra tin tức lớn, mọi người sợ hãi thán phục sau đó điên cuồng sao chép.

Đồng thời có ít người còn phát hiện Tô Tín từ kẻ bừa bãi vô danh nổi lên vị trí hai mươi ba Nhân đều là giẫm lên thi thể kẻ khác bước lên.

Lần thứ nhất cảnh giới Hậu Thiên bước vào Nhân Bảng, đó là lúc hắn giết Phương Đông Đình, đánh mặt mũi Thanh Thành kiếm phái.

Lần thứ hai đánh bại Địch Vân Phi bài danh năm mươi bảy Nhân Bảng, hắn giẫm lên Địch Vân Phi thượng vị.

Lần thứ ba giết đám người Chúc Trạch Phương và bước vào vị trí hai mươi ba Nhân Bảng, lần này hắn tát vào mặt đám đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự.

Các ngươi không phải được xưng đoàn kết không ai dám trêu chọc sao? Lần này có người dám chọc, hơn nữa còn giết ba người của các ngươi, các ngươi có thể thế nào?

Đại bộ phận võ giả trên giang hồ không có hảm cảm gì với đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự.

Đám người này suốt ngày giống như chó điên, ai chọc sẽ kéo cả đàn cả lũ đi cắn người.

Nếu như bọn chúng kiên cường cũng bỏ đi, hết lần này tới lần khác bọn chúng lại bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, gặp được tán tu yếu hơn trêu chọc bọn chúng, bọn chúng sẽ lao tới đồng

loạt. Nếu gặp tông môn nhất lưu, những người này quyết đoán im lặng không dám nói thêm nửa câu.

Hiện tại gặp gỡ Tô Tín, đám người này có lẽ sẽ khi dễ sau lưng Tô Tín không có tông môn, liền kéo vài tên đi vây công Tô Tín, nhưng kết quả bồi cả cái mạng mình vào là đáng đời.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 287 - Lăng Châu Phủ (1)

Tín tạm thời không biết Nhân Bảng chấn động, hắn cũng không có hứng thú biết rõ, chuyện duy nhất hắn muốn làm hiện tại chính là chữa thương thế của mình tốt lên đã.

TUy Tô Tín thắng trong trận chiến này nhưng là thắng thảm.

Những ngoại thương cũng bỏ đi, với cường độ thân thể Tô Tín hiện tại dưỡng vài ngày là có thể khỏi hẳn nhưng nội thương lại khó giải quyết.

Kinh mạch trong cơ thể Tô Tín hiện tại đã vỡ vụn, Tô Tín có thể điều động chân khí trong cơ thể không vượt qua Hậu Thiên sơ kỳ, chỉ cần vượt qua giới hạn thì kinh mạch vỡ ra, như vậy hắn cách cái chết không xa.

Hiện tại Tô Tín trên cơ bản nói là phế nhân cũng không sai, gần nửa kinh mạch đứt gãy, cho dù có thuốc chữa thương của Kiếm Tôn Giả La Vân nhưng khó có khả năng tốt lên trong thời gian ngắn.

Lúc này bị cướp giết, Tô Tín thừa nhận bản thân mình khinh địch, hắn không có khinh thường thực lực Chúc Trạch Phương nhưng khinh thường quyết tâm muốn giết mình của hắn.

Hai tên đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự không tính, hắn còn mời thêm sát thủ thanh y Huyết Y Lâu, điểm này làm Tô Tín lâm vào bị động ngay từ đầu, lúc này mới liều mạng như thế.

Đương nhiên nếu như được làm lại lần nữa, Tô Tín vẫn lựa chọn dẫn Chúc Trạch Phương xuát hiện.

Không sợ tặc trộm chỉ sợ tặc nhớ thương, có người đang âm thầm rình mò muốn lấy mạng mình, cảm giác này không tốt chút nào.

Nếu có thể làm lại lần nữa, Tô Tín nhất định sẽ bố cục một phen, đến lúc đó hắn không ngại ai tới giết mình cả

Tô Tín trọng thương nên không thể đi xa, hiện tại hắn ngây ngốc ở nơi hoang dã cách Tung Dương phủ không xa, hắn đã xử lý xong ngoại thương trên người, tối thiểu nhìn như bình thường và không có chật vật.

Thay bộ quần áo dự bị, Tô Tín lấy mặt nạ da người của Vương Liên Hoa mang lên mặt, hắn biến thành thanh niên tướng mạo văn nhã, hắn thu Du Long Kiếm vào trong túi giới tử, tối thiểu nhìn vẻ ngoài không có quan hệ gì với Tô Tín.

Trong Tung Dương phủ có không ít võ giả nên không thích hợp dưỡng thương, Tô Tín lựa chọn tạm thời đi tới Lăng Châu phủ bên cạnh Tung Dương phủ tạm lánh một thời gian.

Lăng Châu phủ chỉ là tiểu châu phủ bình thường tại Hán Nam đạo, thậm chí chung quanh còn không có tông môn, nơi này thích hợp mình dưỡng thương.

Tuy Hán Nam đạo là một phần của Trung Nguyên nhưng nó không phồn hoa, nhưng nếu so với Tương Nam đạo, tối thiểu châu phủ trong Hán Nam đạo còn lớn hơn rất nhiều, cho dù tiểu châu phủ như Lăng Châu phủ cũng có diện tích lớn hơn Thường Ninh phủ gần gấp đôi.

Tô Tín không bị ai chú ý và tiến vào trong Lăng Châu phủ, hắn chuẩn bị đi tìm nơi yên lặng dưỡng thương.

Nhưng lúc này Tô Tín lại nhìn thấy người đi trên đường không ngừng chỉ trỏ một căn trạch viện và vây chật như nêm cối.

Tô Tín vỗ vỗ một tên trung niên cõng kiếm bên cạnh và hỏi: “Vị huynh đài này, thỉnh hỏi nơi này đã xảy ra chuyện gì?”

Trung niên kia quya đầu lại, nhìn thấy là một thanh niên văn nhã, hắn kinh ngạc

nói: “Ngươi không phải người Lăng Châu phủ?”

Tô Tín cười lắc đầu.

Trung niên kia thần bí chỉ vào trạch viện và nói: “Tòa nhà trước mặt là trạch viện của Lăng gia đại tộc trong Lăng Châu phủ, hôm nay có nhiều người vây tại đây là vì có người muốn tìn lão sư võ đạo cho con trai Lâm gia chủ, Lâm Thanh, mỗi tháng ra giá mười lượng.”

Tô Tín lập tức sững sờ, Lâm gia cần vui đùa vậy không?

Một ít tiểu gia tộc trong châu châu thường thích mời võ giả bên ngoài về nhà dạy con cháu của mình, nguyên nhân rất đơn giản, cũng bởi vì dạy người khác cũng là nghệ thuật sống, người thực lực mạnh chưa hẳn là người am hiểu dạy người khác.

Giống như tại thành Thương Sơn, võ giả Tiên Thiên không chỉ có một mình Đào Thiên nhưng võ giả Tiên Thiên muốn sinh hoạt nhưng không có nghề nào đành phải đầu nhập dưới trướng Yến Hoàng Cửu hoặc con của hắn, hoặc chỉ có thể làm tiêu sư là những nghề có hàm lượng kỹ thuật thấp mà sống.

Đào Thiên lại có thể mở Đông Lâm võ quán, một đống võ giả có thực lực ngang hắn hoặc cao hơn đều gửi con cháu của mình cho hắn dạy.

Cho nên nói dạy võ công cho người khác cũng không phải ai cũng có thể làm được, đồng thời trả lương cũng không thấp, Lâm gia thân là đại tộc trong Lăng Châu phủ lại bỏ ra mười lượng bạc mời lão sư cho con của gia chủ, đây không phải đùa giỡn thì gọi là cái gì?

Chẳng lẽ cho rằng võ giả là rau cải trắng trên đường, có thể mua được bằng cân?

Trung niên nhân kia nhìn ra suy nghĩ của Tô Tín, hắn thở dài nói: “Cũng không phải Lâm gia cố ý trêu đùa người khác, người ta hoàn toàn bị buộc bất đắc dĩ ah.”

“Tuy Lâm gia là đại tộc trong Lăng Châu nhưng nhân khẩu không vượng, gia chủ thế hệ này là Lâm Vạn Trạch, tuy thực lực không tốt, chỉ có tu vi Hậu Thiên

Đại viên mãn nhưng cũng xem là người hiền lành, người khác bình luận không tệ.”

“Về sau Lâm Vạn Trạch cưỡi ba thê tử nhưng nửa đường chết non, liền có người nói Lâm Vạn Trạch có mệnh khắc thê, cuối cùng vẫn là mỹ nữ nổi danh phố đông, đậu hủ tây thi Phương Xảo Hoa vì an táng phụ thân nên gả cho Lâm Vạn trạch.”

“Không nghĩ tới Phương Xảo Hoa không có việc gì, lại còn sinh ra một đứa con trai cho Lâm Vạn Trạch, tên là Lâm Thanh.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 288 - Lăng Châu Phủ (2)

“Mọi chuyện vốn rất tốt nhưng ai biết Lâm Vạn Trạch luyện công xảy ra ngoài ý muốn, trùng kích Khí Hải Cảnh thất bại cho nên chết đi lưu lại hai mẫu tử.”

“Lâm gia chủ hiện tại do đệ đệ Lâm Vạn Trạch là Lâm Vạn Thành đảm đương, kẻ này không phải thứ tốt.”

Trung niên lúc này cười lạnh nói: “Lâm Vạn Thành lên làm gia chủ liền khi dễ đại tẩu, nhưng Phương Xảo Hoa liều chết phản kháng, cuối cùng náo toàn thành đều biết, Lâm gia mất sạch mặt mũi.”

Trung niên nhìn chung quanh, người Lăng Châu phủ đều nghe được hắn nói như vậy, cũng lộ ra thần sắc tán thành, liên tục phỉ nhổ cách làm người của Lâm Vạn Thành.

Vây xem ở nơi này không đơn thuần chỉ có đầu gấu, phần nhiều là võ giả tại Lăng Châu phủ, mặc dù đại bộ phận không tới Hậu Thiên sơ nhưng cũng tự nhận là người giang hồ, Lâm Vạn Thành làm ra hành vi không bằng súc sinh nên mọi người liên tục tỏ vẻ oán giận.

Trung niên kia tiếp tục nói: “Đây không phải là hành vi ác liệt nhất, lão bà Lâm Vạn Thành chính là Niếp Hàn Mai.”

“Nhìn thấy trượng phu của mình tinh trùng lên não khi dễ đại tẩu, nàng lại cho rằng là Phương Xảo Hoa câu dẫn trượng phu của mình, liền bắt đầu nhắm vào nàng ở mọi việc.”

Phụ thân Niếp Hàn Mai chính là quán chủ Chấn Uy võ quán tại Lăng Châu phủ,

là Bôn Lôi Kiếm Niếp Viễn, hắn là võ giả Tiên Thiên hàng thật giá thật.

Trước kia Lâm Vạn trạch còn sống, Niếp Hàn Mai còn không dám xằng bậy, hiện tại Lâm Vạn trạch chết, Niếp Hàn Mai có tiếng nói trong Lâm gia còn hơn cả Lâm Vạn Thành.

Từ nay về sau cuộc sống của Phương Xảo Hoa thê thảm, tiền lệ hàng tháng của hai mẫu tử chỉ hơn mười lượng bạc, ấm no đầy đủ nhưng muốn học võ cũng chỉ có võ công gia truyền Lâm gia nhưng hắn không có tư cách học.

Hiện tại Lâm Thanh đã mười tuổi, nếu còn không chính thức tu luyện võ đạo đã sắp hết tuổi tốt nhất.

Mặt khác các đệ tử Lâm gia đều tới Chấn Uy võ quán học tập võ công, Lâm Thanh chỉ có thể nhìn mà thôi, Phương Xảo Hoa không có biện pháp nào hơn, lại không đành lòng nhìn hài tử bị phế, nàng ra giá mười lượng bạc mời lão sư cũng là bị ép bất đắc dĩ.

Lâm dán bố cáo trên cửa lớn, có người bóc lấy và làm lão sư Lâm Thành, nơi này có không ít võ giả đồng tình với mẫu tử Phương Xảo Hoa, khinh bỉ phu thê Lâm Vạn Thành làm người đáng giận nhưng không dám làm gì.

Đồng tình và khinh bỉ là một việc, nhưng nếu bảo bọn họ công nhiên vì Phương Xảo Hoa mà đối đầu với Lâm gia, bọn họ không dám làm như vậy.

Dù nói thế nào Lâm gia cũng là đại tộc trong Lăng Châu phủ, những võ giả giang hồ như bọn họ không dám xen vào.

Huống hồ sau lưng Niếp Hàn Mai còn có Chấn Uy võ quán Bôn Lôi Kiếm Niếp Viễn, hắn là một trong số ít võ giả Tiên Thiên tại Lăng Châu phủ.

Bọn họ đi giúp Phương Xảo Hoa sẽ đắc tội với Niếp Hàn Mai, đắc tội Niếp Hàn Mai tương đương đắc tội Niếp Viễn, trừ phi ngươi không muốn lăn lộn tại Lăng Châu phủ, bằng không có ai dám trêu chọc Niếp Viễn?

Cửa lớn Lâm phủ mở ra, một phu nhân xinh đẹp chừng ba mươi dẫn theo một

tiểu hài tử mười tuổi đi ra, ánh mắt tha thiết nhìn võ giả túm tụm chung quanh Lâm phủ, nhưng mọi người xấu hổ cúi đầu xuống.

Phía sau còn có hai tên mặc trang phục gia đinh canh giữ cửa vào, trên mặt còn lộ ra ánh mắt cười cợt.

Có chủ mẫu ở đây, nữ nhân này còn muốn tìm lão sư cho con sao? Nằm mơ!

Lúc này trong mắt Tô Tín xuất hiện thần thái hứng thú.

Hắn muốn tìm nơi dưỡng thương mấy tháng tại Lăng Châu phủ, dưỡng thương không phải tu luyện, tìm một mật thất ngẩn người vận hành chân khí là được, quá trình này buồn tẻ, tối thiểu không có việc gì làm cả.

Với thương thế của Tô Tín, vận hành chân khí thì được nhưng nếu hơi vận hành chân khí thì kinh mạch sẽ có nguy hiểm vỡ ra.

Phương thức dưỡng thương của hắn là đi nằm ngủ ăn, ăn ngủ, ngẫu nhiên lại phục dụng đan dược thúc đẩy quá trình khôi phục nhanh hơn, từ đó làm kinh mạch trong người khép lại.

Suốt ngày ăn đi nằm ngủ, cũng không làm cái thì rất nhàm chán, hiện tại nhìn thấy chuyện tại Lâm phủ, ngược lại cũng làm Tô Tín hứng thú, hắn xem như giết thời gian.

Huống hồ Tô Tín cũng muốn thử một chút, chính mình có thể làm lão sư dạy người khác hay không.

Dù sao chính thức truyền thụ võ công không giống truyền thụ võ công cho bang chúng tại Thường Ninh phủ, thứ hai quá thô ráp, quả thực chính là nhét chiêu thức vào đầu của bang chúng, trên căn bản thì ai cũng có thể làm được.

Nghĩ như vậy kết quả trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Tô Tín đi lên bóc bố cáo và nói: “Ta tiếp phần việc này.”

Mọi người nơi này đều sững sờ, bọn họ không biết tiểu nhi này tới từ đâu mà

dám xen vào việc Lâm gia bọn họ?

Trung niên giải thích với Tô Tín chuyện Lâm gia lập tức vỗ đùi, hắn lại thở dài đáng tiếc.

Vị này nhìn còn không trẻ tuổi nhưng tại sao làm việc táo bạo như vậy chứ?

Loại chuyện này ngươi có tư cách tham dự hay sao?

Niếp Hàn Mai hận mẫu tử Phương Xảo Hoa rất lớn, Lâm Vạn Thành cũng không phải thứ gì tốt, hiện tại sinh lòng trắc ẩn trợ giúp hai mẫu tử này, tương lai không dễ dàng thoát thân ah.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 289 - Lộ Tuyến Võ Đạo (1)

Tô Tín bóc bố cáo, đây là việc không ai nghĩ tới.

Trên mặt Phương Xảo Hoa mang theo vui mừng lẫn sợ hãi, cầm thật chặt tay nhi tử, sau khi nhìn thấy bộ dáng Tô Tín thì nàng lại thất vọng.

Bộ dạng Tô Tín hiện tại giống như thanh niên nho sinh, dáng người gầy yếu, hào hoa phong nhã, nhìn thế nào cũng không giống võ giả.

Hai tên gia nô canh cổng sững sờ sau đó hung ác nói: “Tiểu tử, ngươi có biết ngươi đang làm gì hay không?”

Hai người bọn họ đều là người của Lâm Vạn Thành, đi theo Phương Xảo Hoa tới nơi này không phải vì bảo hộ nàng, mà là xem nàng chê cười, sau đó về bẩm báo với gia chủ.

Nhưng không nghĩ tới hôm nay có người không biết sống chết dám bóc bố cáo, đặc biệt gia hỏa này có bộ dạng tiểu bạch kiểm, nhìn bộ dạng không giống võ giả, chẳng lẽ bị sắc đẹp mê đảo nên lấy cớ làm lão sư Lâm Thanh tiếp cận Phương Xảo Hoa a?

Nghĩ đến đây hai tên gia nô càng dùng ánh mắt hung ác nhìn Tô Tín.

Quả phụ xinh đẹp này đã bị chủ nhân bọn họ độc chiếm, tuy nói chủ mẫu nhìn chằm chằm vào nhưng chủ nhân không cho phép ai nhúng chàm vào.

Tô Tín cầm bố cáo và thản nhiên nói: "Lâm gia các ngươi dán bố cáo thông báo tuyển dụng lão sư võ đạo, tại hạ tự nhận có thực lực không tệ cho nên mới tới đây,

có gì không ổn sao?"

Một gã gia nô hừ lạnh nói: "Nhìn bộ dạng ngươi yếu ớt như vậy cũng không biết xấu hổ tới đây xin làm lão sư võ đạo sao? Ta xem ngươi có tư cách này hay không?"

Vừa mới dứt lời tên gia nô lập tức ra tay, hắn đánh ra một quyền đầy uy vũ về phía Tô Tín.

Lâm gia thân là đại tộc tại Lăng Châu phủ, trong gia tộc không chỉ người Lâm gia biết võ, một ít gia nô thủ hạ trung tâm cũng có tư cách được truyền thụ võ công.

Hai tên gia nô này là tâm phúc của Lâm Vạn Thành, được hắn truyền thụ võ công trụ cột, tuy không tới Hậu Thiên sơ kỳ nhuwg cũng đả thông vài khiếu huyệt.

Phương Xảo Hoa kinh hô một tiếng: "Công tử cẩn thận!"

Người khác không đành lòng lắc đầu, vị này nhìn không giống võ giả, chỉ sợ trúng một quyền của gia nô Lâm gia sẽ bị đánh thổ huyết.

Tô Tín cười nhạt một tiếng, hắn duỗi ngón tay điểm tới, ngón tay chạm vào nắm đấm và tên gia nô kêu thảm thiết lui về phía sau, một cánh tay của hắn bị Tô Tín điểm nát.

Cho dù võ giả Tiên Tiên không còn chút nội lực nào cũng là võ giả Tiên Thiên.

Tô Tín không có sử dụng nội lực, đó là bởi vì thương thế của hắn đến là kinh mạch.

Nhưng xương cốt của Tô Tín vẫn hoàn hảo như cũ, lực lượng khi tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công vẫn là cường độ thân thể sánh ngang võ giả Thần Cung Cảnh.

Huống hồ kinh nghiệm chiến đấu của hắn phong phú, lúc động thủ khống chế phát lực không có vì bị thương mà sinh ra biến hóa, đừng nói đối phó tiểu lâu la chưa tới Hậu Thiên sơ kỳ, cho dù là Hậu Thiên Đại viên mãn cũng không thể thắng

Tô Tín.

Mọi người ở nơi này trố mắt nhìn, vị này nhìn từ trên xuống dưới không giống võ giả nhưng không nghĩ tới lại là người giả heo ăn thịt hổ, xem thực lực của hắn có lẽ là Hậu Thiên sơ kỳ ah.

Đại bộ phận võ giả đều dựa vào cường độ chân khí của đối phương mà phán đoán cấp độ, chân khí võ giả Hậu Thiên yếu, hơn nữa Tô Tín thật sự không có sử dụng chân khí, dù sao trong mắt bọn họ võ giả văn nhược này chính là võ giả Hậu Thiên sơ kỳ.

Tô Tín duỗi ngón tay điểm nhẹ vào sư tử đá trước cửa Lâm phủ, lập tức đâm vào như đâm đậu hủ, trên đầu sư tử đá xuất hiện lỗ nhỏ.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy tên gia nô sợ tới mức không dấm nói lời nào, mang theo tên gia nô bị Tô Tín đánh nát cánh tay chạy đi thật nhanh.

Nói như vậy cho dù người không tu hành nội công nhưng luyện Thiết Sa Chưởng đến đại thành cũng có thể dùng một chưởng đập nát sư tử đá.

Nhưng đập nát và giống Tô Tín như đâm vào đậu hủ là hai chuyện khác nhau, loại thực lực này vô cùng khủng bố.

Đám chân chó dã rời đi, những người khác cũng giải tán, Phương Xảo Hoa lôi kéo nhi tử tới thi lễ với Tô Tín, nàng cảm

kích nói: “Đa tạ đại ân của công tử, thiếp thân vô cùng cảm kích, xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?”

Phương Xảo Hoa biết rõ mười lượng bạc của mình không thể mời được võ giả tới làm lão sư, hành động hôm nay cũng bị buộc bất đắc dĩ, nàng dán hồ bố cáo cũng chỉ muốn xem có ai đồng tình với mẫu tử bọn họ mà duỗi tay viện thủ, không nghĩ tới thật sự có người giúp bọn họ, hơn nữa thực lực còn không yếu.

Tô Tín thản nhiên nói: “Phu nhân không cần phải khách khí, tại hạ Tô Thanh Trạch.”

“Thanh nhi, nhanh lên dập đầu bái sư.”

Phương Xảo Hoa thúc giục con mình.

Lâm Thanh ngơ ngác vội vàng muốn dập đầu nhưng bị Tô Tín ngăn lại.

“Ta chỉ là lão sư mà không phải sư phụ, tại hạ tạm thời không có ý thu đồ đệ.”

Tô Tín nói.

Lão sư và sư phụ, tuy khác nhau một chữ nhưng ý nghĩa khác nhau rất lớn, một gã võ giả có thể có nhiều lão sư nhưng chỉ có một sư phụ.

Phương Xảo Hoa không phải người trong giang hồ, nàng cũng không biết lễ bái sư chú ý nhiều như thế.

Lại bảo Lâm Thanh hành lễ với Tô Tín, nàng lập tức mang theo Tô Tín tiến vào Lâm phủ, an bài nơi ở cho hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 290 - Lộ Tuyến Võ Đạo (2)

Sau khi Lâm Vạn trạch chết, mẫu tử Phương Xảo Hoa được an trí tại nơi hẻo lánh nhất Lâm phủ, tuy cũng có mấy gian phòng nhỏ nhưng không thể so sánh với trước kia.

Nội tâm Phương Xảo Hoa vẫn có vài phần cảnh giác với Tô Tín, dù sao có chuyện của Lâm Vạn Thành lúc trước, nàng vẫn ôm thái độ cảnh giác với bất cứ nam tử xa lạ, cho nên cũng an bài Tô Tín ở nơi cách xa mẫu tử bọn họ.

Nhưng thật tình không biết Tô Tín hứng thú với nàng còn không lớn bằng với Lâm Thanh.

Lúc này tại đại trạch trung tâm Lâm gia, Lâm Vạn Thành và lão bà Niếp Hàn Mai của hắn đang nghe hạ nhân báo cáo.

Niếp Hàn Mai lạnh lùng mắng to: "Tiện nhân kia còn không biết tốt xấu, nàng còn muốn tìm lão sư cho con mình? Hôm nay ta sẽ triệt để đuổi bọn chúng ra khỏi Lâm phủ."

Lâm Vạn trạch vội vàng an ủi: "Phu nhân ngươi trước bớt giận, nữ nhân kia chỉ mời được một tên võ giả Hậu Thiên sơ kỳ mà thôi, hắn đi dạy Lâm Thanh thì có gì lớn chứ?"

Niếp Hàn Mai lạnh lùng nhìn hắn và nói: "Ngươi đang nói chuyện giúp nữ nhân kia, chẳng lẽ ngươi còn có ý gì với nữ nhân kia hay sao?"

Lâm Vạn Thành vội vàng thề thốt: "Đương nhiên không có khả năng! Tiện

nhân kia làm thanh danh ta thối khắp Lăng Châu phủ, ta làm sao có thể che chở tiện

nhân đó chứ?"

"Nhưng ngươi cũng biết nền móng Lâm gia chúng ta, Lâm Thanh nói như thế nào cũng là huyết mạch Lâm gia, nếu ta dám bức mẫu tử bọn họ đi, ngươi cũng biết gia chủ như ta cũng không may."

Niếp Hàn Mai khinh thường bỉu môi nói: "Ngươi nói gia chủ cái gì chứ, Lâm gia các ngươi ngây ngốc tại Lăng Châu phủ vài chục năm nhưng không có gặp ai như gia tộc các ngươi.."

Lâm Vạn Thành cười làm lành nói: "Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất ah, ngươi yên tâm, hiện tại ta làm Lâm gia chủ, tương lai cũng chỉ có nhi tử của ta làm gia chủ, Lâm Thanh muốn học võ thì cho võ giả Hậu Thiên dạy đi, có sóng gió gì chứ."

Lâm gia có thể dừng chân tại Lăng Châu phủ cũng dựa vào chủ gia hậu thuẫn, hiện tại phải nhờ vào lão bà Niếp Hàn Mai, cho nên Lâm Vạn Thành phải mềm giọng khuyên bảo Niếp Hàn Mai, cuối cùng hống nàng vui vẻ không đuổi mẫu tử Lâm Thanh ra khỏi Lăng Châu phủ.

Dù sao Lâm Vạn Thành xem ra mẫu tử kia không đáng lo, nếu bởi vì chút chuyện nhỏ mà trừng phạt nàng thì được không bù mất.

Nhất mạch bọn họ rời khỏi Lâm gia chủ gia hơn mười năm, nhưng ngay cả như vậy hắn vẫn không quên được gia quy sâm nghiêm của chủ gia..

Tô Tín được dàn xếp trong Lâm gia liền bắt đầu dạy bảo Lâm Thanh.

Đối với võ đạo trụ cột hắn có rất nhiều thứ cần xác minh thoáng một phát, dù sao hắn chỗ có võ công, đều không có trực tiếp đi học tập, mà là hệ thống trực tiếp đưa tặng 5% độ thuần thục.

Lâm Thanh vừa mới mười tuổi, cũng đến tuổi học tập võ đạo, Tô Tín cũng xem hắn như vật thí nghiệm xác minh một ít phỏng đoán của mình.

“Ngươi có học qua võ đạo trụ cột?”

Tô Tín hỏi.

Lâm Thanh trung thực đáp: ““Chỉ học qua nội công sơ cấp gia truyền, đả thông một khiếu huyệt, còn có kiếm pháp gia truyền.”

“Vậy ngươi thi triển ra cho ta xem.”

Lâm Thanh gật gật đầu, hắn cầm lấy kiếm và bắt đầu múa may đâu ra a, xem rất không tồi.

Tô Tín chỉ nhìn một hồi liền lắc đầu, bộ kiếm pháp này không cao minh nhưng bị Lâm Thanh thi triển đông cứng như thế quả thực không khác gì tập thể dục.

“Được rồi, dừng lại!”

Tô Tín bảo ngừng, cau mày nói: “Ai dạy ngươi phương thức dùng kiếm như vậy?”

“Phụ thân ta.”

Tô Tín nói: “Từ hôm nay trở đi, ngươi cũng đừng có luyện thêm bộ kiếm pháp đó nữa.”

Lâm Thanh sững sờ nói: “Vậy ta luyện cái gì, sư phụ ngươi muốn dạy ta kiếm pháp mới sao?”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Không, ta muốn dạy ngươi phương thức dùng kiếm.”

“Phương thức dùng kiếm?”

Tô Tín cầm lấy kiếm gỗ của Lâm Thanh, hắn bắt đầu dùng kiếm pháp Lâm Thanh vừa dùng nhưng cảm giác khi thi triển khác nhau hoàn toàn.

Lâm Thanh hơi ngơ ngác sờ sờ đầu, hắn không rõ lão sư dùng bộ kiếm pháp kia có phải kiếm pháp gia truyền hay không?

Tô Tín thu kiếm, chỉa chỉa vào ngực Lâm Thanh và nói: “Võ công là chết,

người là sống, một thức này kiếm pháp yêu cầu giơ lên thì tại sao lại đâm xuống? Trong chém giết sinh tử, địch nhân cũng không chiến đấu theo yêu cầu của ngươi.”

“Cho nên ngươi phải nhớ kỹ, khi đối chiến với người khác, động là tâm, biến là chiêu, tùy tâm sở dục, dẫn đối phương theo tiết tấu của ngươi mới thật sự là võ đạo của ngươi.”

Tô Tín hướng dẫn Lâm Thanh cũng đang đối chiếu với võ học của bản thân mình.

Sở học của hắn pha tạp, kiếm pháp, quyền pháp, chưởng pháp, chỉ pháp và công pháp luyện thể, đoán chừng trên giang hồ không tìm ra bao nhiêu người có sở học tạp như hắn.

Bởi vì biết nhiều môn không bằng tinh một môn, đây là thưởng thức, ngay cả tiểu hài tử cũng biết câu này.

Nhưng Tô Tín có hệ thống, trừ phi hắn có vô hạn điểm giá trị phản phái có thể mua sắm một loại vũ kỹ tạo thành hệ thống tu

luyện thống nhất, nếu không vẫn còn rút thưởng thì không cần nói tu luyện theo một hệ thống gì đó.

Nếu là vũ kỹ rác rưởi cũng bỏ đi, nhưng nếu như đẳng cấp đủ cao, cho dù không hợp với lộ tuyến của Tô Tín hiện tại thì hắn vẫn kiên trì tu luyện.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 291 - Rút Thưởng (1)

Tô Tín có sở học quá mức phức tạp, thời điểm truyền thụ cho Lâm Thanh thì hắn cũng chải vuốt võ đạo bản thân mình.

Nhiều loại võ đạo thậm chí là mấy chục loại võ đạo hợp nhất, Tô Tín muốn làm chính là tìm ra ‘ đạo ’ thuộc về hắn, cho dù ngày sau tu hành võ đạo gì cũng là ‘ đạo ’ của mình, sẽ không có đi lệch ra đường khác.

Tô Tín dạy Lâm Thanh rất đơn giản, hắn không có dạy Lâm Thanh bất cứ chiêu thức gì, hắn chỉ dạy Lâm Thanh quên đi bất cứ kiếm pháp gì, cho dù mình xuất kiếm ở bất cứ góc độ nào, Lâm Thanh nhất định phải hoàn toàn ngăn cản được.

Tính cách Lâm Thanh hơi ngốc, loại phương thức dạy bảo này trong mắt người ta là hồ đồ, Lâm Thanh cũng không có cảm giác có cái gì không đúng, ngược lại cảm thấy rất vui vẻ.

Phương Xảo Hoa chỉ là người bình thường, nàng cũng không nhìn ra cái gì, dù sao nhìn thấy nhi tử mỗi ngày vui vẻ học kiếm của Tô Tín thì nàng thỏa mãn rồi.

Trước kia tại Lâm gia, Lâm Thanh chỉ có thể dùng ánh mắt trông mong nhìn đệ tử Lâm gia khác học võ, đã sớm hâm mộ không chịu được, hiện tại hắn cũng rốt cục có lão sư dạy bảo mình.

Trong lúc đó Lâm Vạn Thành đã phái người giám thị bọn họ, thậm chí bản thân hắn cũng tự mình tới xem, hắn cũng không phát hiện có gì không đúng.

Hắn cũng hoài nghi ánh mắt mình có vấn đề, dù sao tập võ và dạy võ cho người khác là hai việc khác nhau.

Hắn mời lão sư tại Chấn Uy võ quán tới xem, cho hắn xem Tô Tín dạy bảo Lâm Thanh, kết quả tên lão sư kia khinh thường nói hai chữ hồ đồ!

Bởi như vậy Lâm Vạn Thành triệt để yên tâm, thậm chí hắn cũng bỏ cả người giám thị.

Như vậy Tô Tín an an ổn ổn ngây ngốc trong Lâm phủ tới bảy tháng.

Thời gian bảy tháng này hắn không chỉ dưỡng thương, còn dùng để đột phá cảnh giới.

Thương thế trong người Tô Tín có đan dược chữa thương lấy từ trong lăng tẩm của ‘ Kiếm Tôn Giả ’ La Vân, hắn đã khôi phục thương thế từ ba tháng đầu.

Thời gian còn lại Tô Tín dùng đả thông khẩu khiếu và tị khiếu.

Khẩu khiếu có Khai Thanh Thảo Tô Tín mang ra từ Tung Dương phủ, hắn chỉ dùng thời gian một tháng là đột phá, thời gian còn lại Tô Tín đều dùng để trùng kích tị khiếu.

Có kinh nghiệm trùng kích mấy khiếu khác lúc trước, Tô Tín lúc lúc này không có sử dụng Linh Thần Đan, hắn dựa vào lực lượng của mình trùng kích tị khiếu, Tô Tín dùng tơời gian ba tháng cũng đột phá tị kiếu, thất khiếu đã viên mãn

Thất khiếu viên mãn, Tô Tín lập tức cảm giác được có thanh khí dồn vào đỉnh đầu, chỉ kém một cơ hội là hắn có thể điều động lực lượng thiên địa, luyện hóa Tâần Cung mi tâm.

Một bước này có gấp cũng không được, Tô Tín cũng không có quá vì cái trước mắt.

Thời gian bảy tháng qua đi, Tô Tín tích lũy rất nhiều rút thưởng sơ cấp, cũng là thời đểm hắn nên thu hoạch.

Sau khi tiến và không gian hệ thống, Tô Tín hỏi: “Hệ thống, ta hiện tại có bao nhiêu giá trị phản phái và bao nhiêu lần rút thưởng?”

Hệ thống nói: “Kí chủ hiện tại có 800 điểm giá trị phản phái, hai trăm bốn mươi hai lần rút thưởng sơ cấp.”

Tích lũy hơn nửa năm cộng thêm lần trước hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh có ban thưởng, Tô Tín hiện tại đã tích lũy nhiều giá trị phản phái và rút thưởng, lại cân nhắc nên làm cái gì mới tốt.

Suy nghĩ thật lâu, Tô Tín quyết định nếm thử rút thưởng cao cấp.

Rút thưởng cao cấp có hai điểm không xác định, một là nhân vật cao cấp mang theo công pháp cấp thấp, nếu như không có giá trị phản phái tiến hành chỉ định rút ra, vạn nhất rút phải công pháp cấp thấp, như vậy rút thưởng cao cấp lần này sẽ uổng phí.

Điểm không xác định thứ hai là nếu như rút được nhân vật mang công pháp vượt qua tứ tinh nửa, như vậy có khả năng rút không được cái gì.

Bởi vì cái gọi là đạt được càng nhiều, nguy hiểm lại càng lớn, hệ thống thiết lập điểm này rất nghiêm khắc, không có lỗ thủng để hắn chui vào.

Hiện tại trong tay Tô Tín có hai trăm bốn mươi hai lần rút thưởng, hối đoái một lần rút thưởng cao cấp còn thừa một trăm bốn mươi hai lần, hắn mang số này hối đoái thành phản phái tr cũng đủ 1600 điểm.

Tô Tín chuẩn bị liều vận khí một lần, nếu như rút thăm được nhân vật dưới tứ tinh, nếu đối phương không mang công pháp cấp thấp thì hắn có thể tiết kiệm một ít giá trị phản phái.

Nếu như mang theo công pháp cấp thấp, hắn sẽ dùng 1600 điểm giá trị phản phái tiến hành chỉ định lựa chọn.

1600 giá trị phản phái có thể chỉ định lựa chọn một công pháp cấp bậc tam tinh nửa, trong cửa hàng công pháp tam tinh nửa cũng cần 3200 điểm giá trị phản phái, bởi như vậy không có lời cũng không lỗ.

Hiện tại Tô Tín hi vọng sẽ rút được nhân vật thượng đẳng, nếu không một khi

tới đó có công pháp hắn cần, giá trị phản phái của hắn không đủ gia tăng xác suất thành công.

“Hệ thống, đổi một trăm lần rút thưởng sơ cấp thành một lần rút thưởng cao cấp, chỉ định lựa chọn công pháp, tiến hành rút ra.

Bàn quay trên màn hình lớn hoạt động, không biết có phải là rút thưởng khác nhau hay không, tốc độ quay của rút thưởng cao cấp tốc độ còn nhanh hơn rút thưởng trung cấp và rút thưởng sơ cấp rất nhiều.

Cuối cùng bàn quay cũng dừng lại, trên màn hình lớn xuất hiện một thân ảnh cao lớn, khí tức bá đạo ập vào mặt.

Áo tím áo đen, ba sợi râu dài tung bay dưới cằm, lông mày như kiếm và đen như mực che dấu đôi mắt bá đạo vô song, đôi mắt sắc bén như mắt ưng.

Hùng Bá!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 292 - Rút Thưởng (2)

Bang chủ Thiên Hạ Hội, là nhân vật phản diện trong Phong Vân I, Hùng Bá bế nghễ thiên hạ.

Tô Tín trố mắt nhìn, hắn không nghĩ tới lần đầu tiên rút thưởng cao cấp lại rút ra Hùng Bá.

Đồng thời hắn có cảm giác không tốt quanh quẩn trong lòng.

Quả nhiên âm thanh hệ thống vang lên: “Chúc mừng kí chủ rút ra nhân vật Hùng Bá, kèm theo năm môn công pháp Thiên Sương Quyền, Bài Vân Chưởng, Phong Thần Thối, Tam Phân Thần Chỉ, Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Đánh giá đẳng cấp nhân vật tứ tinh nửa, đẳng cấp công pháp từ tam tinh nửa tới tứ tinh nửa.

Chú ý: bởi vì kí chủ rút ra nhân vật mang theo hai công pháp tứ tinh và tứ tinh nửa cho nên hệ thống không ủng hộ dùng giá

trị phản phái tiến hành chỉ định rút ra, hơn nữa có 40% tỷ lệ rút không trúng.

“Mỗi gia tăng 1000 điểm giá trị phản phái có thể gia tăng 10% tỷ lệ trúng thưởng, xin hỏi kí chủ có gia tăng hay không?”

Tô Tín lúc này cười khổ, quả nhiên khởi điểm rất cao cũng không phải chuyện

tốt.

Tỷ lệ 40% rút không trúng cái gì đã gần một nửa, hoàn toàn là đánh bạc nhân phẩm.

Nếu là đánh bạc, vậy thì đánh bạc lớn một chút, nếu có thể rút thăm được Tam Phân Quy Nguyên Khí hoặc là Tam Phân Thần Chỉ, Tô Tín sẽ lời lớn.

“Gia tăng 10% xác xuất thành công.”

“Gia tăng 10% xác xuất thành công hoàn thành, hiện tại bắt đầu rút ra.”

Kim đồng hồ đảo qua năm môn công pháp, cuối cùng dừng lại ở một bộ công pháp.

“Chúc mừng kí chủ rút ra vũ kỹ Phong Thần Thối, đánh giá dẳng cấp tam tinh nửa.”

Tô Tín lập tức thở ra một hơi, xem như cũng được, lần này không lỗ.

Vũ kỹ tam tinh nửa trong thương thành cần 3600 điểm giá trị phản phái, hiện tại Tô Tín dùng gần 2000 điểm giá trị phản phái đã có được công pháp này.

Còn thừa lại một ít rút thưởng sơ cấp, Tô Tín dùng hối đoái thành giá trị phản phái, hiện tại trên người Tô Tín lại có 652 điểm giá trị phản phái.

Phong Thần Thối đầy đủ Tô Tín tiêu hóa một hồi, số lần rút thưởng còn lại tiến hành rút thưởng trung cấp nhưng Tô Tín lựa chọn ổn thỏa nên đổi thành giá trị phản phái.

Nên lưu át chủ bài mới tốt, 652 điểm giá trị phản phái có thể hối đoái hai lần tiêu hao phẩm tam tinh nửa.

Huống hồ hệ thống còn có thuốc chữa thương, có thể tạm thời khôi phục chiến lực, giá tiền cũng rất đắt.

Lần này đối chiến với đám người Chúc Trạch Phương, Tô Tín có thể thắng được nhưng hắn vẫn tốn mấy trăm điểm giá trị phản phái hối đoái một viên đan dược dốc sức liều mạng với người ta.

Hối đoái xong những vật này, Tô Tín cầm lấy điển tịch Phong Thần Thối,

chuẩn bị nghiên cứu một phen.

Mặc dù nói hệ thống tặng 5% độ thuần thục, nhưng chút độ thành thục này chỉ miễn cưỡng sử dụng vũ kỹ, muốn phát huy uy năng công pháp mạnh hơn nữa còn cần thông qua bản thân lý giải và tìm hiểu chân ý võ đạo của công pháp này.

Cẩn thận nghiên cứu Phong Thần Thối một phen, Tô Tín cảm giác uy lực Phong Thần Thối cũng không có cường đại như tưởng tượng.

Luận công kích đơn thuần, Phong Thần Thối cấp bậc tam tinh nửa không kém gì Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, nhưng nó so ra kém Huyết Hà Thần Kiếm tam tinh nửa bản đầy đủa.

Phong Thần Thối chính thứ cóc giá trị tam tinh nửa bởi vì tốc độ thân pháp của nó mang lại.

Thối pháp Phong Thần Thối mau lẹ lăng lệ ác liệt, thức thứ nhất ‘ Bộ Phong Tróc Ảnh ’ chuyên tu luyện thân pháp tốc độ, có thể thấy được tốc độ có tầm quan trọng thế nào với Phong Thần Thố.

Chỉ có phát huy tốc độ đến mức tận cùng, uy lực của Phong Thần Thối mới xứng đôi với đẳng cấp tam tinh nửa.

Đương nhiên đối với Tô Tín mà nói, giá trị của Phong Thần Thối có thể so sánh với công pháp tứ tinh, bởi vì có Phong Thần Thối cũng đền bù nhược điểm của Tô Tín.

Cho tới nay Tô Tín chỉ thiếu công pháp thân pháp tốc độ, hiện tại Phong Thần Thối xuất hiện quá đúng lúc, võ công thiên hạ

duy nhanh bất phá, có chút thời điểm tốc độ sẽ thay đổi cả cuộc chiến.

Thời điểm Tô Tín đang bế quan thời điểm, Lăng Châu phủ lại nghênh đón sự kiện trọng đại, đó chính là tất cả võ quán, thế gia Lăng Châu phủ sẽ liên hợp luận võ.

Vật tư võ lâm Trung Nguyên phong phú, cạnh tranh không có tàn khốc và kịch

liệt như Tương Nam, cả Lăng Châu phủ cũng không trông thấy một bang phái nào, thế lực võ lâm mạnh nhất chính là võ quán và thế gia.

Nhưng mấy thế lực võ lâm Lăng Châu phủ không giống mấy bang phái Thường Ninh phủ, động một chút liền đánh ngươi chết ta sống nhưng tranh đấu trong bóng tối rất gay gắt.

Tất cả mọi người lại làm ra vẻ văn minh, dùng võ kết bạn nha, cho nên mỗi ba năm một lầ, Lăng Châu phủ liên hợp luận võ chính là nơi mọi người khoe khoang vũ lực.

Tất cả đệ tử dưới mười lăm tuổi đều tham gia, mỗi nhà sẽ cho ra phần thưởng như nhau, người thắng là có thể cầm phần thưởng đi, đồng dạng cũng có thể tranh mặt mũi cho thế lực của mình, như vậy quá vui vẻ.

Hơn nữa bởi vì cần đệ tử dưới mười lăm tuổi tham gia, loại đệ tử này này nhiều nhất chỉ đạt tới Hậu Thiên sơ kỳ, lực phá hoại có hạn, có vài tên võ giả Tiên Thiên trông chừng, cho dù đánh thế nào cũng không xảy ra chuyện lớn, cho nên loại phương thức thi đấu này rất được thế lực trong Lăng Châu phủ ưa thích.

Lúc vừa tới kỳ hạn ba năm, chủ sự lần luận vũ Lăng Châu phủ lần này chính là Chấn Uy võ quán, Lâm gia cũng phải tham gia vào trong đó.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 293 - Luận Võ (1)

Luận võ liên hợp tại võ lâm Lăng Châu phủ sắp bắt đầu, Lâm gia tự nhiên cũng phải tham gia.

Nhưng mà nhân khẩu Lâm gia thật sự là quá ít, thế hệ trẻ tuổi cũng chỉ có năm người mà thôi, so với những thế gia và võ quán khác có hơn mười người cũng không tránh khỏi quá tàn lụi một ít.

Huống hồ thời điểm luận võ thời điểm, yêu cầu tất cả đệ tử các nhà là số chẵn, nếu không tất nhiên sẽ xuất hiện một trận không có đối thủ, đề phòng tình huống như thé cho nên lúc ban đầu bọn họ mới chế định ra yêu cầu số chẵn.

Nhân số Lâm gia vốn ít đi, chẳng lẽ còn muốn giảm xuống một mới được?

Lâm Vạn Thành cũng hơi phát sầu, một gã hạ nhân đề nghị: "Lão gia, nếu không cho Lâm Thanh thiếu gia cũng gia nhập vào đi thôi, vừa vặn thêm một mình hắn là sáu người."

Lâm Vạn Thành vô ý thức chau mày muốn cự tuyệt, hắn suy ngĩ Lâm Thanh đi theo lão sư hồ đồ kia học võ hơn nửa năm nhưng không học được cái gì, nếu như cho hắn tham dự góp cho đủ số cũng được, dù sao cũng không lật nổi sóng gió gì.

Nghĩ như vậy Lâm Vạn Thành liền bảo hạ nhân thông tri Lâm Thanh cũng tham gia vào luận võ lần này.

Phương Xảo Hoa nhận được tin tức này nội tâm khó nén vui sướng, nàng chỉ là phu nhân bình thường mà thôi, trong nội tâm không có nhiều tính toán như vậy, nàng xem ra thế lực võ lâm Lăng Châu phủ tổ chức võ đài như thế, nếu Lâm Thanh

xuất hiện chính là việc rất vinh quang.

"A Thanh, ngươi nói tin tức cho lão sư biết đi, hắn sẽ chỉ điểm ngươi thời điểm lâm trận sẽ làm thế nào."

Phương Xảo Hoa dặn dò.

Lâm Thanh ngơ ngác gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói: "Không được, lão sư hiện tại đang bế quan, không thể quấy rầy hắn, không có sao, lão sư không có mặt nhưng ta vẫn sẽ thắng."

Phương Xảo Hoa yêu thương sờ sờ đầu Lâm Thanh, nàng không cầu Lâm Thanh có thể đạt được thứ tự tốt, chỉ cần không làm Lâm gia mất mặt là được.

Nếu như hơi lộ mặt một ít, thời gian mẫu tử bọn họ ở Lâm gia sẽ tốt hơn một ít.

Chờ tới ngày hôm sau, thế lực võ lâm Lăng Châu phủ liên hợp tổ chức võ đài cũng bắt đầu, cho dù là tổ chưc luận võ của một châu phủ nhưng phô trương cũng không nhỏ, có tới năm sáu ngàn người xem, đệ tử trẻ tuổi của các thế lực nhiều hơn trăm..

Lôi đài được dựng tại khu vực trung tâm Lăng Châu phủ, chung quanh là võ giả vây xem.

Tại vị trí cao nhất có ba người, trong đó một người là Chấn Uy võ quán, võ giả Tiên Thiên ‘ Bôn Lôi Kiếm ’ Niếp Viễn.

Hai người khác là đương gia Thắng Viễn tiêu cục Khâu Minh, một người là gia chủ Lý gia Lý Hạc Thanh.

Ba người này là võ giả Tiên Thiên duy nhất trong phạm vi Lăng Châu phủ, tự nhiên có tư cách ngồi lên vị trí cao nhất.

Nhìn võ giả trẻ tuổi của các thế lực lớn, Khâu Minh vuốt râu nói: “Niếp huynh và Lý huynh, hai vị cũng tốn nhiều sức trong lần luận võ này ah.”

“Cháu ngoại Niếp huynh ngươi mới mười ba tuổi cũng đã đột phá Hậu Thiên sơ kỳ, trong nhà Lý huynh ngươi mới mười hai tuổi đã có thể giết đạo phỉ hung hãn, đúng là khó lường ah.”

Trong ba thế lực Lăng Châu phủ, Thắng Viễn tiêu cục không tranh quyền thế nhất, bởi vì tiêu cục chỉ nhận tiêu sư trưởng thành, hắn không có hứng thú tham dự vào tranh đấu của người trẻ tuổi, lần luận võ này hắn chỉ xem náo nhiệt, căn bản không có phái người tham gia.

Nghe Khâu Minh lấy lòng, Niếp Viễn và Lý Hạc Thanh tươi cười không thôi nhưng vụng trộm đang âm thầm so sánh với nhau, chuẩn bị xem đệ tử nhà ai bồi dưỡng được người kiệt xuất nhất.

Đệ tử trẻ tuổi của phần đông thế lực lúc này rút thăm, Lâm Thanh cũng đi theo đệ tử Lâm gia khác rút thăm.

Chủ lực của Lâm gia lần này chính là nhi tử Lâm Thịnh của Lâm Vạn Thành và Niếp Hàn Mai.

Mười ba tuổi tuổi liền đột phá đến Hậu Thiên sơ kỳ, hơn nữa Niếp Viễn không con trai, hắn cũng ra sức bồi dưỡng cháu ngoại của mình, làm cho Lâm Thịnh có thể nói là thủ lĩnh thế hệ trẻ của Lâm gia hiện tại.

Những đệ tử Lâm gia khác đều là thân thuộc huynh đệ phương xa của Lâm Vạn Thành, cũng không được coi trọng thế nào, thực lực cũng thường thường, bọn họ hiện tại túm tụm quanh Lâm Thịnh và lấy lòng hắn không thôi.

Tuy tuổi bọn họ không lớn nhưng cũng biết về sau Lâm gia nhất định sẽ do Lâm Thịnh làm đương gia, hiện tại đánh tốt quan hệ với hắn sẽ không sai.

Lúc này một đệ tử Lâm gia nhìn thấy Lâm Thanh lại còn đần độn đứng sau lưng bọn họ rút thăm, hắn cười nhạo nói: “Lâm Thanh, ngươi không có học một bộ kiếm pháp nào của Lâm gia mà cũng dám lên đây tỷ thí hay sao?”

Lâm Thanh ngây ngốc nói: “Ta học rồi.”

Các đệ tử Lâm gia khác lập tức cười ha ha, trào phúng không chút lưu tình.

Hiện tại tất cả người Lâm gia đều biết Lâm gia hiện tại là Lâm Vạn Thành đương gia, mẫu tử này chính là cây đinh trong mắt hắn, ngay cả đệ tử trẻ tuổi Lâm gia cũng không biết nên dùng thái độ gì đối đãi với huynh đệ Lâm Thịnh và Lâm Thanh này.

Lâm Thịnh phất phất tay nói: “Được rồi, đừng cười, bắt đầu rút thăm đi.”

Trên mặt hắn mang theo cao ngạo, hoàn toàn không đặt Lâm Thanh vào trong mắt.

Nếu phụ thân Lâm Thanh là Lâm Vạn Trạch còn sống, vị trí gia chủ Lâm gia đời sau đoán chắc chính là của Lâm Thành.

Nhưng hiện tại nha, Lâm Thanh đã phế, không duyên cớ chiếm được thanh danh con trai trưởng Lâm gia nhưng không có chút tác dụng nào.

Đối với loại người không có uy hiếp, Lâm Thịnh đều chẳng muốn đi chèn ép.

Một đám người trẻ tuổi không ngừng rút thăm, một tên võ giả Chấn Uy võ quán đứng giữa lôi đài hét lớn.

“Hai võ giả số hai mươi ba xuất chiến.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 294 - Luận Võ (2)

Hai đệ tử trẻ tuổi cùng rút được số hai mươi ba bắt đầu tỷ thí.

Những võ giả trẻ tuổi tỷ thí không có gì đẹp mắt, bọn họ đều dưới mười lăm tuổi, tại Lăng Châu phủ này có thể ở tuổi như vậy đột phá Hậu Thiên sơ kỳ đều là tồn tại phượng mao lân giác.

Những võ giả cấp thấp này thi triển chiêu thức đâu ra a, người trên khán đài có chút nhàm chán ngược lại đám tiểu bối như xem được mùi ngon, vẫn còn hô hào người nhà cố gắng lên.

“Hai võ giả số ba mươi bảy xuất chiến.”

Bên phía Lâm gia, Lâm Thịnh và Lâm Thanh đồng thời đi lên phía trước một bước, tất cả mọi người sửng sốt, hai đồng tộc rút thăm giống nhau.

Nghĩ tới cũng rất bình thường, những thế lực này đều phái võ giả luận võ nhiều thì hơn mười người, Lâm gia ít nhất cũng chỉ có sáu người nhưng vẫn có tỷ lệ lớn rút trúng người nhà.

Lâm Thịnh thản nhiên nói: “Lâm Thanh, đừng lãng phí thời gian, ngươi bỏ quyền đi.”

Hắn nói lời này không có vênh váo, mà là hiển nhiên.

Trong tình huống này đã xảy ra nhiều lần trong lịch sử lôi đài, võ giả cùng thế lực rút thăm trúng nhau, đại bộ phận đều có một chủ động bỏ quyền.

Mọi người đều cùng một nhà, đánh tiếp cũng không có ý gì, hơn nữa lên đài đánh một hồi sẽ hao phí khí lực, sẽ bất lợi

trong tỷ thí lúc trước, cho nên trong tình huống bình thường sẽ có một phương bỏ quyền.

Nhưng Lâm Thanh còn nghĩ đến mẫu thân dặn dò, hắn muốn dương danh trên lôi đài a, cho nên hắn trực tiếp lắc lắc đầu nói: “Không, ta không bỏ quyền.”

Sắc mặt Lâm Thịnh và đệ tử Lâm gia khác thay đổi, bọn họ không nghĩ tới Lâm Thanh không biết tốt xấu như vậy.

“Lâm Thanh! Việc này quan hệ tới thể diện của Lâm gia chúng ta, đừng hồ đồ, cút trở về cho ta!”

Lâm Thịnh quát một câu.

Lâm Thanh vẫn lắc lắc đầu nói: “Không, ta nhất định phải tham gia luận võ.”

Động tĩnh bên phía bọn họ hơi lớn, Lâm Vạn Thành lập tức đi tới nói: “Lâm Thanh ngươi đang làm cái gì? Người phải lấy đại cục làm trọng có biết không?”

“Ngươi là đệ tử Lâm gia, Lâm Thịnh cũng là đệ tử Lâm gia, các ngươi ai lên đài không giống nhau sao?”

“Ngươi không bỏ quyền lại muốn đánh với Lâm Thịnh một trận, chỉ có thể không công tiêu hao khí lực của hắn làm người khác chiếm tiện nghi.”

Lâm Vạn Thành nói câu sau cùng sắc mặt hắn bặm trợn muốn đe dọa Lâm Thanh.

Nhưng Lâm Thanh có phần sợ hãi nhưng hắn vẫn quyết lắc đầu cự tuyệt.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy, Lâm Vạn Thành tức giận muốn động thủ, hắn lần này dời đá nện chân mình.

Nếu không phải hắn lúc trước quyết định cho Lâm Thanh gia nhập danh sách tỷ thí cũng không xảy ra loại chuyện hiện tại.

Hơn nữa Lâm Vạn Thành cho rằng Lâm Thanh cố ý làm thế.

Tiểu tử này rõ ràng đang trả thù hắn, trả thù Lâm gia những năm qua bất công với mẫu tử bọn họ.

Tiểu tử này nhìn như chất phác nhưng tâm cơ rất sâu ah.

Lúc này Lý Hạc Thanh ngồi trên cao như cười mà không cười nói một câu: “Niếp huynh, đây là ý gì? Luận võ không phải trên lôi đài sao, tại sao ta thấy con rể ngươi muốn động thủ dưới lôi đài thế?”

Sắc mặt Niếp Viễn tái nhợt, hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Trở lại! Bảo bọn chúng lên tỷ thí một lần.”

Lâm Vạn Thành hậm hực thu tay lại, Lâm Thịnh và Lâm Thanh trèo lên lên lôi

đài.

Niếp Viễn trừng hắn, này con rể này cho tới bây giờ vẫn đức hạnh như thế, thành sự không có, bại sự có dư!

Lúc trước hắn vốn muốn gả con gái cho Lâm Vạn Trạch, Lâm Vạn Trạch chết sớm kia cho dù thực lực hay tâm tính đều thuộc về thượng phẩm, hơn nữa làm người biết điều.

Nhưng đáng tiếc Lâm Vạn Trạch tuổi quá lớn, hắn chỉ có một con gái nên không muốn ủy khuất nàng, huống hồ Lâm Vạn Trạch liên tiếp cưới lão bà đều chết oan chết uổng, đây chính là việc rất tà tính, cho nên Niếp Viễn không gả con gái cho Lâm Vạn Trạch mà là Lâm Vạn Thành.

Đáng tiếc gia hỏa này kém quá xa đại ca của hắn, quả thực là bùn nhão không nặn được thành tường.

Lâm Thịnh trèo lên lên lôi đài, ngữ khí âm trầm nói: “Lâm Thanh, nếu ngươi không biết tốt xấu như vậy thì đừng trách ta tàn nhẫn.”

Hắn vốn không muốn chấp nhặt với Lâm Thanh nhưng Lâm Thanh lại muốn

động thủ với hắn, tiêu hao khí lực của hắn, làm ra chuyện hại người không lợi mình, như vậy không nên trách hắn độc ác.

Khi tên trọng tài Chấn Uy võ quán hô lên bắt đầu, Lâm Thịnh lập tức tiện tay cầm trường kiếm giết tới, kiếm thế như gió giống như muốn đánh thẳng vào ngực Lâm Thanh!

Mọi người nơi này lập tức xôn xao.

Tuy Lâm Thịnh chỉ dùng kiếm pháp nhập môn của Lâm gia nhưng trong đó cũng có mấy sát chiêu a.

Hiện tại Lâm Thịnh dùng một thức sát chiêu, sát cơ âm trầm, hiển nhiên hắn không định nương tay.

Huynh đệ đồng tộc mà ra tay hung tàn trong tỷ thí như vậy, hắn không cảm thấy quá phận hay sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 295 - Ngươi Nói Ai Hồ Đồ? (1)

Lâm Thịnh vừa vào đã dùng sát chiêu, hiển nhiên hắn đã hận Lâm Thành tới cực điểm.

Trong mắt mọi người mang theo không đành lòng nhưng không có người đi lên ngăn cản.

Bọn họ đều biết tình cảnh mẫu tử Lâm Thanh tại Lâm gia, nhưng đây là chuyện nhà của người ta, người ngoài như bọn họ làm sao quản? Làm như vậy còn chọc Niếp Viễn mất hứng.

Trên lôi đài lúc này, đối mặt sát chiêu của Lâm Thịnh, Lâm Thanh giống như bị dọa sợ không nhúc nhích.

Đợi đến lúc trường kiếm Lâm Thịnh đã đâm từ trên cao xuống hắn mới xuất kiếm đó đỡ, kiếm của Lâm Thịnh bị gạt sang một bên.

Lâm Thanh hiện tại chưa tới Hậu Thiên sơ kỳ, nửa năm qua Tô Tín không dạy nội công cho hắn, chỉ dạy hắn phương thức lý giải võ công, cho nên suốt nửa năm qua thực lực Lâm Thanh chỉ đả thông hai mươi khiếu huyệt mà thôi.

Một kiếm của Lâm Thịnh vừa rồi có lực lượng lớn hơn hắn nhưng Lâm Thanh miễn cưỡng đẫy kiếm này ra, sau đó lập tức xuất một chiêu kiếm pháp Lâm gia đâm thẳng vào Lâm Thịnh.

Lâm Thịnh sững sờ, hắn không nghĩ tới Lâm Thanh lại có thể ngăn một kiếm của hắn.

Lâm Thịnh cũng không có để ý, tùy ý muốn ngăn một kiếm của Lâm Thanh nhưng không nghĩ tới kiếm của Lâm Thanh lại biến chiêu, cũng là một chiêu kiếm pháp nhập môn Lâm gia ‘ Liễu Tùy Phong ’.

Chiêu kiếm pháp này ý cảnh mau lẹ nhẹ nhàng, trong nháy mắt đánh ra vài kiếm công vào mấy khiếu huyệt trí mạng.

Kiếm của Lâm Thanh lại công ba đường bên dưới Lâm Thịnh, lúc này Lâm Thịnh có chút không biết làm sao, luống cuống tay chân mới ngăn cản được mấy chiêu.

Kế tiếp kiếm pháp của Lâm Thanh quả thật không thể tìm ra, biểu hiện đều là dùng kiếm pháp tổ truyền Lâm gia nhưng sử dụng không cùng cấp bậc.

Mỗi một kiếm đều tùy tâm sở dục, tuy thực lực Lâm Thịnh cao hơn Lâm Thành nhưng hắn căn bản bị dẫn vào thế cục theo ý của lâm Thành.

Người ngoài nhìn ra Lâm Thịnh đã rơi vào thế cục do Lâm Thanh bày ra, Lâm Thanh muốn chạy đi nhưng không được.

Sức mặt Lâm Vạn Thành tái nhợt, hiện tại Lâm Thanh sử dụng kiếm pháp đều lão sư dạy cho hắn.

Cuối cùng Lâm Thanh biến chiêu, trực tiếp đánh rơi kiếm trong tay Lâm Thịnh, hiện tại Lâm Thịnh sững sờ, toàn trường lúc này xôn xao.

Kết quả luận võ hoàn toàn khác với dự tính ban đầu, trước đó mọi người cho rằng người thắng lôi đài lần này chỉ có thể là Lâm Thịnh cháu ngoại do Niếp Viễn tỉ mỉ bồi dưỡng hoặc thiên tài Lý gia.

Nhưng hiện tại một tiểu tử tùy tiện nhảy ra lại đánh bại Lâm Thịnh, chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của mọi người.

Niếp Viễn ngồi trên đài cao, chén trà trong tay hắn rơi xuống đất, hắn lạnh lùng nói: “Lâm Vạn Thành! Đây là đệ tử Lâm gia của ngươi sao? Hắn dùng là kiếm pháp gì? Đây là kiếm pháp Lâm gia sao?”

Niếp Viễn không có nhi tử, hắn chỉ có cháu ngoại Lâm Thịnh, hắn quả thực đối đãi như cháu trai của mình.

Hắn từ bên ngoài đạt được một viên đan dược, hắn đều không nỡ ăn muốn cho Lâm Thịnh, nhưng kết quả hôm nay lại bại trong tay Lâm Thanh phế nhân một cách khó hiểu như vậy, hắn làm sao nhịn được cơn tức này?

Phải biết rằng trước khi luận võ hắn âm thầm tranh đấu gay gắt với Lý Hạc Thanh, muốn xem nhà ai bồi dưỡng đệ tử mạnh hơn, kết quả người ta còn chưa lên lôi đài thì cháu trai của mình đã bại rồi.

Con mình thua, Lâm Vạn Thành cũng rất biệt khuất, hắn lạnh lùng nói: “Lâm Thanh! Rốt cuộc ngươi dùng kiếm pháp gì? Đây là kiếm pháp tổ truyền Lâm gia sao? Ngươi dùng kiếm pháp người khác dánh bại kiếm pháp Lâm gia, quả thực chính là khi sư diệt tổ!”

Các võ giả Lăng Châu phủ khác đều bĩu môi, Lâm Vạn Thành quả nhiên không có nhân phẩm như trong lời đồn.

Khi dễ cô nhi quả mẫu mà thôi, hiện tại còn chụp mũ bậy bạ.

Dùng kiếm pháp người khác đánh bại kiếm pháp tổ truyền là khi sư diệt tổ? Nếu như nhà ai tuân theo gia huấn cổ hủ này, chỉ sợ gia tộc đó cách bị diệt không xa.

Lâm Thanh ngẩng lên đầu nói: “Ta dùng chính là kiếm pháp Lâm gia, chỉ có điều lão sư đã dạy ta, võ đạo tùy tâm mà không câu nệ chiêu thức, da cốt đều là biểu tượng, chỉ có võ đạo chân ý mới là hồn.”

Lời này làm mọi người nơi đây sững sờ, những võ giả Hậu Thiên cũng bỏ đi, nhưng Lý Hạc Thanh các võ giả Tiên Thiên lại rất có cảm thụ.

Tuy bọn họ không có lĩnh ngộ võ đạo chân ý nhưng bọn họ thân là võ giả Tiên Thiên, cũng đi lưu lạc giang hồ rồi, biết rõ võ đạo chân ý là cái gì.

Nhưng hiện tại võ đạo chân ý lại bị một đứa bé mười tuổi nói ra làm bọn họ có

cảm giác không ổn, rốt cuộc lão sư của tiểu tử này là ai? Võ giả tán tu có ai nói ra những lời trực chỉ bản tâm như vậy?

Lâm Vạn Thành không nghĩ tới Lâm Thanh lại dám phản bác, lúc này hắn lạnh lùng nói: "Không biết là kẻ hồ đồ nào dám nói xàm nói bậy, rốt cuộc ngươi có đặt gia quy vào trong mắt hay không? Đã như vậy ta phế tu vi của ngươi sau đó gia quy xử trí."

Lâm Thanh biểu hiện quật cường nhưng giấu hoảng sợ.

Tuy hắn tuổi nhỏ nhưng cũng biết phế bỏ võ công có ý nghĩa gì với hắn.

Các nhân sĩ võ lâm khác tại Lăng Châu phủ đều im lặng, đây là việc nhà của Lâm gia, bọn họ có lòng đồng tình cũng không nên quản ah.

Thời điểm Lâm Vạn Thành muốn ra tay liền có một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Ngươi nói ta dạy võ công hồ đồ?"

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 296 - Ngươi Nói Ai Hồ Đồ? (2)

Giọng nói không lớn nhưng lại truyền rõ vào tai mỗi người nơi này giống như ngươi nọ đang nói bên tai.

Sắc mặt ba tên Tiên Thiên như Niếp Viễn biến sắc, đây là cao thủ.

Tô Tín đẩy đám người ra, hắn thản nhiên nói: "Chính ngươi nói ta dạy võ công là hồ đồ sao?"

Lúc này uy áp đáng sợ bao phủ trên người Lâm Vạn Thành, Tô Tín đi càng gần uy áp càng lớn, cuối cùng như thái sơn áp đỉnh bao phủ thân thể hắn, toàn thân hắn đổ mồ hôi lạnh đầm đìa.

Tô Tín đi đến trước mặt hắn, mặt không biểu tình nhìn chằm chằm vào Lâm Vạn Thành: "Trả lời ta, có hay không?"

Bịch!

Rốt cuộc Lâm Vạn Thành không chịu nổi uy áp cường đại trực tiếp quỳ rạp xuống đất run rẩy không thôi.

Mặc dù hắn có cảnh giới Hậu Thiên đại viên mãn nhưng loại người này với Tô Tín mà nói nhỏ yếu như con kiến, tùy thời cũng có thể nghiền chết.

Từ khi xuất đạo đến nay, người đối địch với Tô TÍn không phải võ giả Tiên Thiên cũng là thanh niên tuấn kiệt nổi danh Nhân Bảng, một võ giả Hậu Thiên đại viên mãn thì có tư cách gì nói Tô Tín dạy võ công hồ đồ.

Lâm Thanh dùng ánh mắt sùng bái nhìn Tô Tín.

Hắn vẫm cảm giác lão sư của mình rất lợi hại nhưng hắn bất thiện tại ngôn từ, vẫn không biết lão sư lợi hại ra sao.

Hiện tại nhìn thấy nhị thúc ngày bình thường diễu võ dương oai lại bị sư phụ dọa sợ quỳ xuống, so sánh với hắn, Lâm Thành cảm thấy thực lực lão sư cao tới đáng sợ.

Hắn là tiểu hài tử không nhìn ra cái gì nhưng võ giả phía dưới không giống.

Lâm Vạn Thành làm người bị người ta khinh thường nhưng hắn dù gì cũng là võ giả Hậu Thiên đại viên mãn, cho dù không có Niếp Viễn làm hậu thuẫn thì hắn cũng là nhân vật có số má tại Lăng Châu phủ, hiện tại hắn bị khí thế bức bách quỳ xuống, người tới kinh khủng cỡ nào?

Lúc này sắc mặt Niếp Viễn đen như đáy nồi.

Lâm Vạn Thành là con rể của hắn, kết quả hiện tại quỳ trước mặt người ta như chó chết, đây quả thực là đánh mặt hắn mà.

Niếp Viễn rút trường kiếm trong tay ra, hắn quát lớn: “Giả thần giả quỷ! Ngươi là người phương nào, cũng dám tới Lăng Châu phủ giương oai?”

Hắn không đề cập tới chính mình, hắn nói là cả Lăng Châu phủ, rõ ràng là muốn mượn thế, mượn lực lượng Lý Hạc Thanh và Khâu Minh.

Chút tâm tư của hắn làm sao gạt được Lý Hạc Thanh và Khâu Minh cơ chứ, nhưng bọn họ nghe Niếp Viễn nói như vậy vẫn

rút binh khí ra đứng cạnh hắn.

Thực lực Lăng Châu phủ vốn yếu, cho nên mấy nhà bọn họ âm thầm ước định, chính bọn họ ngày bình thường ma sát thì ma sát, tranh đấu thì tranh đấu nhưng một khi xuất hiện kẻ địch bên ngoài sẽ liên thủ đối ngoại, hiện tại có Tô Tín xuất hiện nên bọn họ phải liên thủ với nhau.

Tô Tín nhướng mày, hừ lạnh nói: “Ồn ào!”

Hắn điểm một chỉ, một sợi tơ máu như vậy sống không ngừng vặn vẹo giữa không trung, nó không ngừng oanh kích Niếp Viễn.

Niếp Viễn có danh hiệu ‘ Bôn Lôi Kiếm ’, cũng không phải nói kiếm pháp của hắn, còn nói kiếm hắn nhanh như sấm sét.

Nhưng đáng tiếc kiếm của hắn không nhanh bằng Huyết Hà thần chỉ của Tô

Tín.

Thời điểm này hắn không có rút kiếm ra, tơ máu đã gia tốc và trực tiếp xuyên qua mi tâm hắn, Niếp Viễn ngã xuống.

Đánh chết Niếp Viễn trong nháy mắt, hai người Khâu Minh và Lý Hạc Thanh bên cạnh hoàn toàn không kịp phản ứng.

Nghiền áp! Nghiền áp tuyệt đối!

Nhìn thấy một chiêu của Tô Tín, Lý Hạc Thanh và Khâu Minh lập tức không còn dũng khí đối chiến.

Đối phương và mình không phải người cùng cấp bậc, là hai thế giới khác nhau.

Khâu Minh là người cầm lái tiêu cục, cho dù lớn tuổi vẫn thường xuyên ra ngoài áp tiêu, tin tức của hắn tốt hơn người khác.

Nhìn thấy một chỉ Tô Tín đánh chết Niếp Viễn làm hắn nhớ lại cái gì đó, Khâu Minh cả kinh kêu lên: “Đó là Huyết Hà thần chỉ! Tô Tín! Ngươi là Tô Tín! Bài danh hai mươi ba Nhân Bảng, Huyết Kiếm Thần Chỉ Tô Tín!

Hắn vừa nói lời này làm người chung quanh xôn xao, tất cả mọi người dùng ánh mắt không dám tin nhìn Tô Tín.

Bế quan dưỡng thương hơn nửa năm, cái tên Tô Tín đã lâu không có xuất hiện trên giang hồ nhưng không có nghĩa người giang hồ sẽ quên hắn.

Phải nói mỗi võ giả bài danh top ba mươi Nhân Bảng là nhân vật không ai dám

quên.

Huống chi lần trước Tô Tín lấy một địch bốn, vượt cấp đánh chết bốn tên võ giả Thần Cung Cảnh, chiến tích khủng bố này phát sinh cách Lăng Châu phủ không xa cho nên bọn họ càng có ấn tượng sâu sắc.

Nhưng ấn tượng sâu sắc cũng không bằng bọn họ gặp được nhân vật truyền kỳ tại đây, Tô Tín xuất thân tán tu lại có thể sánh vai cùng trẻ tuổi tuấn kiệt của đại phái, bọn họ không ngờ hắn ẩn nấp trong Lăng Châu phủ lâu như vậy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 297 - Không Nên Động Tâm Tư Không Nên Có (1)

Nếu đã bị nhận ra, Tô Tín cũng không cần thiết phải che giấu.

Hắn trực tiếp tháo mặt nạ da người xuống và để lộ gương mặt thật của mình.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mọi người không có nửa phần hoài nghi người này thật sự là Tô Tín, bài dnh hai mươi ba Nhân Bảng, Huyết Kiếm Thần Chỉ Tô Tín!

“Bây giờ ngươi còn dám nói võ công của ta hồ đồ hay không?”

Tô Tín thản nhiên hỏi.

Lúc này đám người nhìn nhau nhưng không ai nói nên lời.

Đối với Lăng Châu phủ nho nhỏ của bọn họ mà nói, tùy ý một cường giả Nhân Bảng cũng có thể làm thịt tất cả cao thủ tại đây, càng không cần phải nói vị hung nhân trước mặt đánh chết bốn võ giả Thần Cung Cảnh, Huyết Kiếm Thần Chỉ Tô Tín.

Khâu Minh và Lý Hạc Thanh âm thầm mắng Niếp Viễn và Lâm gia ngu ngốc, không ngờ lại trêu vào vị hung thần này.

Bọn họ hiện tại đang lo lắng Tô Tín vì che dấu hành tung của mình mà giết người diệt khẩu.

Từ khi vị này xuất đạo tới nay, hắn là người dựa vào giết người mà tăng bài danh, mỗi lần leo lên Nhân Bảng đều dùng mạng người làm bậc thang bước lên.

Khâu Minh cẩn thận chắp tay nói: "Tô công tử võ công kinh diễm tuyệt luân, tại sao có thể là hồ đồ cơ chứ? Là Niếp Viễn không nhìn được hàng cho nên nói ra lời buồn cười như thế, chúng ta tuyệt đối không có ý này."

Tô Tín lãnh đạm nhìn bọn họ và nói: "Ta không muốn ở lại Lăng Châu phủ lâu, ta dạy Lâm Thanh một thời gian ngắn xem như cũng có một phần tình hương khói, các ngươi xem mà xử lý chuyện Lâm gia."

Đối với những người Lăng Châu phủ mà nói đây là chuyện tốt.

Tô Tín căn bản không có ý định che dấu hành tung, huống hồ cho dù hắn ý định che dấu cũng không có khả năng tiêu diệt toàn bộ võ giả ở Lăng Châu phủ.

Không phải Tô Tín không đành lòng, mà là làm thế không có ý nghĩa gì cả.

đây có hơn ngàn võ giả, không có ai địch nổi Tô Tín nhưng hơn ngàn người không phải cây cối gạch đá chờ ngươi tới giết, chỉ cần có một người chạy đi sẽ có tin tức truyền ra ngoài.

Huống hồ có giết sạch những võ giả này cũng vô dụng, hắn không có khả năng đồ sát cả một châu phủ ah, nếu có người điều tra, cho dù hỏi thăm người bình thường cũng có thể phân tích ra hung thủ là Tô Tín.

Lúc này nghe Tô Tín nói như thế, Lâm Vạn Thành đang quỳ cảm giác lạnh lẽo.

Niếp Viễn là chỗ dựa lớn nhất của hắn tại Lăng Châu phủ, hiện tại Niếp Viễn bị Tô Tín đánh chết, Tô Tín còn lưu lại một câu như vậy, có trời mới biết kết cục của hắn như thế nào.

Tô Tín vỗ vỗ đầu Lâm Thanh, nói: "Tiểu tử, ngươi muốn đi xa hơn phải nhớ kỹ một câu, võ đạo tùy tâm, tâm ngươi lớn bao nhiêu, ngươi đi xa bấy nhiêu."

Lâm Thanh tỉnh tỉnh hiểu hiểu gật gật đầu, hắn có chút không kịp thích ứng khi lão sư thay đổi gương mặt a.

Sau khi nói xong, Tô Tín bước một bước, thân thể như gió, mọi người chỉ cảm

thấy có kình phong vang lên nhưng không thấy bóng dáng Tô Tín đâu nữa

Nhìn thấy Tô Tín rời đi, Lý Hạc Thanh và Khâu Minh lập tức thở ra một hơi, bọn họ dùng ánh mắt âm lãnh nhìn Lâm Vạn Thành.

Bọn họ cũng nhìn ra Tô Tín xuất hiện tới Lăng Châu phủ chỉ vì dưỡng thương mà thôi.

Vào Lâm gia, thu Lâm Thanh làm đệ tử cũng chỉ là chuyện trùng hợp rãnh rỗi không có gì làm, dù sao cũng không mang theo mục đích.

Tô Tín về sau sẽ không tới nơi nhỏ bé như Lăng Châu phủ này nữa, Lâm Thanh cũng như lời Tô Tín nói, chỉ là một phần tình hương khói mà thôi.

Nhưng ngay cả như vậy bọn họ cũng sẽ hoàn thành Tô Tín phân phó, tuyệt đối không thể cho Lâm gia sống khá giả.

Tuy nói Tô Tín về sau không tới Lăng Châu phủ nhưng phàm là chuyện gì, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Vạn nhất Tô Tín ngày nào đó quay lại Lăng Châu phủ đi bộ một vòng, nhìn thấy bọn họ không làm việc theo lời mình nói thì hắn sẽ nghĩ cái gì?

Dù sao hiện tại không có Niếp Viễn làm chỗ dựa, Lâm Vạn Thành đã không đáng để lo, đối phó một Lâm gia cũng không phải chuyện gì khó.

Lúc này Tô Tín đã xuất hiện bên ngoài Lăng Châu phủ, vừa rồi hắn sử dụng uy lực của Phong Thần Thối liền cảm giác sức bật rất mạnh, tốc độ nhanh kinh người, môn công pháp này không am hiểu đi đường dài.

Phong Thần Thối tiêu hao nội lực không kém gì vũ kỹ Huyết Hà Thần Kiếm tam tinh nửa, nếu dùng tốc độ Phong Thần Thối chạy đi, đoán chừng chưa tới mười dặm đã hao sạch nội lực.

Thời điểm Tô Tín rời khỏi Lăng Châu phủ từ thành bắc, có ba người ăn mặc quái dị đi vào Lăng Châu phủ từ thành nam.

Ba người này có cách ăn mặc khá giống Thượng Quan Ngạn Khanh, đều là cách ăn mặc thượng cổ.

Cổ bào mũ cao, khuôn mặt lạnh lùng không mang theo chút cảm tình.

Ba người này một người cầm kiếm, một người xách đao, một người còn mang cung săn sau lưng dài chừng nửa trượng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 298 - Không Nên Động Tâm Tư Không Nên Có (2)

Người cầm kiếm nhìn tường thành Lăng Châu phủ, lạnh nhạt nói: “Thật không biết gia lão đang giở trò quỷ gì, lại muốn mang một bàng chi bị đuổi đi mười mấy năm trước về Uy Viễn Đường.”

Người xách đao nói: “Uy Viễn Đường chúng ta mấy năm gần đây cho dù chủ mạch hay bàng chi, nhân số cũng bắt đầu giảm mạnh, nếu không tìm một ít tộc nhân quay về, Uy Viễn Đường chúng ta từ lánh đời sẽ thành biến mất.

Người cầm kiếm nói: “Nhưng thực lực bàng chi nơi này không được, hiện tại càng trà trộn vào trong tiểu thành, cho dù mang về có thể dùng làm gì? Dưỡng vài con trùng mà thôi.”

Người vác cung trầm giọng nói: “Cho dù là phế vật hơn nữa cũng là huyết mạch Lâm gia chúng ta, bọn họ phế vật, chỉ cần con cháu không phế vật là được, vào thành thôi.

Đương nhiên Tô Tín không có nhìn thấy việc này, hắn vừa rời khỏi Lăng Châu phủ không lâu liền có cảm giác có người theo sau.

Tô Tín không nói gì, chờ sau khi đi vào đường nhỏ vắng vẻ Tô Tín quay trở lại, thân ảnh như cuồng phong giận dữ, hào quang đỏ rực ra khỏi vỏ chém về phía sau.

“Tô đại nhân chậm động thủ!”

Bỗng nhiên tại nơi trống rỗng không người có tiếng nói vang lên, một thân ảnh xuất hiện, đó là một người tuổi tác chừng ba mươi, hắn có thực lực Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, lúc này Du Long Kiếm của Tô Tín gác lên cổ hắn, kiếm quang sắc bén

như muốn cắt yết hầu của hắn.

Tên thanh niên kia vội vàng nói: “Tô đại nhân, ta chính là tập sự mật thám Lục Phiến Môn tại Hán Nam đạo, tên là Trần Kiều, không nên hiểu lầm, ta đưa tin cho ngươi.”

Trên mặt Tô Tín cười cười, hắn gác Du Long Kiếm trên cổ đối phương không có dời đi chút nào.

Công pháp ẩn nấp của Trần Kiều không kém vậy mà có thể dùng chân khí mô phỏng hoàn cảnh chung quanh và có hiệu quả như tàng hình.

Nhưng đáng tiếc công pháp của hắn có lỗ thủng rất lớn, có thể che dấu thân thể nhưng không che dấu khí tức, hắn chỉ cần đứng bất động tại chỗ, chân khí phát sinh chấn động liền bị Tô Tín phát hiện.

Trần Kiều nói đưa tin cho hắn nhưng Tô Tín từ đi ra khỏi Lăng Châu phủ đã có cảm giác có người theo dõi, nếu là đưa tin, tại sao hắn không hiện thân khi đó, thật cho rằng mình là người ngu hay sao?

Trong mắt Tô Tín mang theo đùa cợt càng ngày càng đậm cũng làm Trần Kiều xấu hổ không thôi.

Thân phận chân thật của hắn không có giả vờ, hắn thật sự là tập sự mật thám Lục Phiến Môn.

Trước đó hắn cố ý ẩn nấp thân thể theo sau Tô Tín chỉ vì muốn đột nhiên xuất hiện làm Tô Tín khó chịu thôi.

Lý do hắn làm vậy rất đơn giản, cũng bởi vì hắn không phục Tô Tín.

Trần Kiều hắn trà trộn trong Lục Phiến Môn hơn mười năm, bò từ bộ khoái cấp thấp tại châu phủ, cuối cùng trở thành tổng bộ đầu châu phủ, cuối cùng bị người tổng bộ Lục Phiến Môn chọn trúng trở thành tập sự mật thám.

Trần Kiều hắn tân tân khổ khổ cả chục năm mới đạt tới vị trí hiện tại, Tô Tín

dựa vào cái gì vừa gia nhập Lục Phiến Môn đã thành truy phong tuần bổ? Địa vị còn cao hơn hắn một mảng lớn.

Chính bởi vì này không phục, Trần Kiều lúc này mới sinh ra tâm tư trêu đùa Tô Tín, hắn không nghĩ tới lại bị phát hiện.

Hơn nữa Tô Tín công kích một kiếm vừa rồi hắn căn bản không có cơ hội phản ứng, nếu không phải hắn nhanh miệng, nói không chừng đã bị Tô Tín chém giết.

Trần Kiều lúng túng nói: “Tô đại nhân, ta thật sự là tập sự mật thám, không tin ta lấy lệnh bài cho ngươi xem.”

Tô Tín dời Du Long Kiếm trên cổ hắn, Trần kiều lập tức thở ra một hơi, Tô Tín lại dùng Du Long Kiếm vỗ lên mặt hắn, động tác mang tính vũ nhục này làm Trần Kiều giận dữ, thiếu chút nữa hắn muốn động thủ với Tô Tín.

“Lần tới nhớ kỹ, không nên động tâm tư không nên có, nếu không ngươi sẽ chết.”

Tô Tín lạnh lùng nói: “Ta không hoài nghi ngươi có phải tập sự mật thám hay không, cho dù thực lực hay bối cảnh, ngươi cho rằng ngươi có tư cách gì đấu với ta? Có tin ta giết ngươi tại đây, Lục Phiến Môn nhiều lắm chỉ cảnh cáo ta không?”

Lửa giận trong mắt Trần Kiều biến mất, ngay sau đó hắn sợ hãi vô tận.

Tập sự mật thám yêu cầu tâm tư nhẫn nhụinhưng lần này hắn bị ghen ghét mê đảo tâm thần.

Hắn đi khiêu khích Tô Tín, đúng như Tô Tín đã nói, cho dù Tô Tín giết hắn ngay tại đây, Lục Phiến Môn cùng lắm chỉ cảnh cáo hắn mà thôi.

Hắn đã nhìn thấy thực lực Tô Tín, hai người cùng cảnh giới nhưng thực lực lại cách biệt một trời một vực, Tô Tín không thẹn với thực lực bài danh hai mươi ba Nhân Bảng.

Còn nói tới bối cảnh, hắn càng không sánh bằng Tô Tín.

Hắn chỉ là tiểu bộ khoái cấp thấp từng bước bò lên vị trí tập sự mật thám mà thôi, hắn không có quan hệ cấp cao hơn.

Tô Tín lại do đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất Thiết gia nâng lên, tổng bộ đầu Tương Nam đạo Thiết Vô Tình tự mình đề cử gia nhập Lục Phiến Môn, có Thiết gia làm hậu thuẫn cho hắn, một tiểu tập sự mật thám như hắn tính là cái rắm gì?

Trần Kiều thanh tỉnh và nội tâm hắn không có nửa phần oán hận Tô Tín, ngoan ngoãn đứng ở một bên nghe Tô Tín phân phó.

Tô Tín thu hồi kiếm, hỏi: “Ngươi mới nói tới đưa tin cho ta sao? Tin là gì?”

Trần kiều vội vàng móc trong lồng ngực một thiết bài không biết do kim loại nào chế thành giao cho Tô Tín, nói: “Đây là thư mời Giang Nam hội năm nay.”

“Giang Nam hội không riêng một mình Giang Nam Tiêu thị phụ trách tổ chức, triều đình cũng phái hành quân đại tổng quản Giang Nam đạo ‘ Huyết Khí Trường Hà ’ Cổ Đông Lai tham dự, cho nên thiệp mời do Lục Phiến Môn phụ trách giao cho ngài.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 299 - Giang Nam Hội (1)

Tô Tín cầm thư mời Giang Nam hội trong tay, trên mặt lại lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn thiếu chút nữa quên mình bài danh hai mươi ba trên Nhân Bảng, có tư cách được Giang Nam hội mời.

Cái gọi là Giang Nam hội chính là một trong sáu đại thế gia Giang Nam Tiêu thị tổ chức thịnh hội võ lâm.

Trong lục đại thế gia, Giang Nam Tiêu thị không có lịch sử lâu đời như Nhữ Nam Thượng Quan thị nhưng nó lại có thực lực mạnh nhất trong các thế gia, hơn nữa địa vị kinh người.

Nghe nói vào ngàn năm trước, khi đó thiên hạ hỗn loạn, bá chủ Tấn quốc ngày xưa trong phần đông tiểu quốc, khi đó Tiêu thị cũng xưng vương Giang Nam, quốc hiệu Đại Lương.

Tỏng thiên hạ tranh bá sau đó, Tấn quốc quật khởi, tất cả tiểu quốc đều bị diệt, tuy Đại Lương bị diệt nhưng hậu nhân Tiêu thị liền lưu lạc tại giang hồ, trở thành một trong lục đại thế gia Giang Nam Tiêu thị.

Giang Nam Tiêu thị xuất thân hoàng tộc, thân phận quý không thể tả, Đông Tấn trở thành bá chủ Trung Nguyên cũng kiêng kị thực lực còn lại của Tiêu thị, sợ Tiêu thị ngọc thạch câu phần cho nên phong Tiêu thị là Bình Hầu, thừa kế thế tập.

Đến bây giờ Đại Chu vương triều hùng bá Trung Nguyên cũng phải trấn an Tiêu thị, liền phong Tiêu thị là An Hầu, cũng là thừa kế thế tập.

Chính bởi vì như thế, Tiêu Hoàng đứng thứ hai Nhân Bảng có danh hiệulà ‘

Tiểu An Hầu ’.

Phụ thân hắn là Tiêu gia chủ chính là An Hầu thế hệ này, thực lực hắn đứng thứ hai Nhân Bảng, thế hệ trẻ Tiêu gia không người tranh phong, gia chủ đời sau nhất định là hắn, cho nên hắn mới được xưng là ‘ Tiểu An Hầu ’.

Tô Tín xem ra, cái gọi là Bình Hầu, An Hầu gì đó nói là vinh dự, không bằng nói là châm chọc đúng hơn

Cho dù Đông Tấn hay là Đại Chu, cho dù bọn họ phong Bình Hầu, An Hầu, ý nghĩa nói rõ Tiêu gia các ngươi trước kia là hoàng tộc, thiên hạ hiện tại không có phần cho các ngươi, cho các ngươi tước vị thì phải thành thành thật thật, bình an đứng ở Giang Nam và đừng ra nhiều trò làm gì.

Đương nhiên người giang hồ xem phong hầu này là biểu tượng thực lực, cho dù là triều đình cũng phải lung lạc Tiêu gia.

Ban đầu Giang Nam hội chính là nơi Tiêu gia mời chào môn khách, về sau biến thành thịnh hội của thế hệ trẻ trong võ lâm tranh phong với nhau.

Thế gia có lộ tuyến phát triển khác với tông môn, huyết mạch gia tộc có thể cam đoan gia tộc đoàn kết trung tâm, lực ngưng tụ còn mạnh hơn so với tông môn, nhưng một nhà tộc có bao nhiêu thiên tài? Tông môn võ lâm đã tung lưới thu gần hết thiên tài rồi.

Chính bởi vì như thế những đại thế gia mới có truyền thống mời chào môn khách, Tiêu gia mở ra lối khác, cử hành Giang Nam hội, mời chào thiên tài tiểu môn tiểu phái hoặc tán tu có tiềm lực gia nhập Tiêu gia bọn họ.

So với môn khách bồi dưỡng tử nhỏ, nếu mời chào môn khách khi người ta đã trưởng thành thì cái giá phải lớn hơn nhiều.

Hơn nữa bọn họ có thể hôn phối với con cái Tiêu gia, sau mấy đời sẽ triệt để dung nhập vào Tiêu gia, trở thành một thành viên Tiêu gia, chính bởi vì có sách lược như vậy, Tiêu gia mới dần dần lớn mạnh, trở thành đứng đầu trong lục đại thế

gia.

Lúc bắt đầu Giang Nam hội có mục đích như thế, về sau Tiêu gia cũng mời chào một ít trẻ tuổi tuấn kiệt trên giang hồ tham dự bình xét Giang Nam hội, người tới tham gia càng ngày càng nhiều nên Giang Nam sinh ra một ít biến hóa.

Khi Lục Phiến Môn sáng lập Nhân Bảng, thế hệ trẻ trên giang hồ tranh đấu càng lợi hại hơn xưa.

Võ lâm Trung Nguyên lớn như vậy, có đôi khi có người muốn khiêu chiến và giẫm lên đối phương thượng vị nhưng không

tìm được người, trạch nam bế quan quanh năm trong tông môn không nhiều.

Cho nên có chút võ giả liền hội tụ tại Giang Nam hội, Tiêu gia mời chào môn khách cũng bảo bọn họ tỷ thí, cường giả Nhân Bảng muốn động thủ cũng có thể xuất thủ trên Giang Nam hội và thay đổi bài danh của mình trên Nhân Bảng.

Về sau quy mô Giang Nam hội càng lúc càng lớn, trẻ tuổi tuấn kiệt tham gia càng ngày càng nhiều, Tiêu gia phát hiện đây là cơ hội gia tăng thanh danh Tiêu gia, cho nên cũng triệt để dùng Giang Nam hội làm nơi cho thế hệ trẻ tuổi tuấn kiệt tranh đấu.

Tất cả võ giả dưới ba mươi lăm tuổi đều có thể tham gia, cuối cùng ba người top ba có lựa chọn gia nhập Tiêu gia hay không đều có lễ vật, những võ giả trước top mười đều có cơ hội được Tiêu gia mời chào.

Võ giả Nhân Bảng muốn động thủ cũng cung cấp lôi đài tỷ thí chuyên môn, võ giả top ba mươi Nhân Bảng sẽ có tư cách được Tiêu gia phát thiệp mời tham dự Giang Nam hội, trở thành một trong những giám khảo đánh giá tán tu, địa vị giống như trưởng lão Nguyên Thần Cảnh của Tiêu gia.

Tô Tín xem ra chiêu này rất tốt, nắm kỹ tâm tư của các võ giả.

Vì sao võ giả Nhân Bảng cạnh tranh kịch liệt như thế? Đơn giản là vì danh lợi mà thôi.

Hiện tại hắn tham gia Giang Nam hội đánh giá những người khác, những người nổi bật sẽ được Tiêu gia chú ý và mời chào thành môn khách Tiêu gia.

Nhưng bọn họ ngồi trên đài cao, có thể tiến hành bình xét như trưởng lão Nguyên Thần Cảnh của Tiêu gia, rất nhiều võ giả đều muốn phần hư vinh này.

Cho nên người được Tiêu gia phát thiệp mời tham dự Giang Nam hội chính là một việc vinh quang.

Nhưng Giang Nam hội lần này có khác biệt, triều đình lại tham dự vào trong đó, lại còn phái hành quân đại tổng quản

Cổ Đông Lai tọa trấn Giang Nam đạo liên hợp với Tiêu gia tổ chức Giang Nam hội.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 300 - Giang Nam Hội (2)

Cũng không biết có phải triều đình nhìn thấy Tiêu gia hàng năm mời chào không ít võ giả tiềm lực nên đỏ mắt hay không, cho nên lúc này mới đột nhiên nhúng tay vào trong đó.

Nhưng việc này không có quan hệ với Tô Tín hắn, hắn phải đi Trung Nguyên một chuyến.

Hiện tại hắn đột phá đến Linh Khiếu Cảnh đỉnh phong, muốn đột phá Thần Cung Cảnh còn cần cơ duyên mới được, Trung Nguyên không thể nghi ngờ là một nơi để đi.

Thu hồi thiệp mời và đuổi Trần Kiều đi, Tô Tín liền quyết định lên đường đi Trung Nguyên, nhưng lúc này tin tức Tô Tín lộ diện tại Lăng Châu phủ cũng truyền ra ngoài.

Lúc trước Tô Tín đánh chết đám người Chúc Trạch Phương, tất cả mọi người cho rằng Tô Tín nhất định sẽ tìm nơi nào đó dưỡng thương nhưng chẳng ai ngờ tới lá gan của hắn lớn như vậy, không ngờ hắn dưỡng thương tại Lăng Châu phủ cách nơi cũ không xa.

Phải biết rằng hắn đã tiêu diệt đám người Chúc Trạch Phương nhưng khó nói đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự có tới tìm hắn báo thù hay không, hơn nữa Chúc gia trang còn có người đang mưu đồ to gan lớn mật a.

Tô Tín còn sống, còn sống rất tốt, tin tức này truyền vào tai các tử tục gia Thiếu Lâm tự nhưng bọn họ không nói gì.

Đúng như trước kia có chút võ giả trào phúng bọn họ bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, là bị Tô Tín đánh sợ.

Đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự là một đoàn thể nhưng không phải đoàn thể chặt chẽ, trừ phi là chuyện uy hiếp sự tồn tại của bọn

họ, nếu không ai xảy ra chuyện gì đều tìm mấy bằng hữu quan hệ thân cận và xuất ra một ít chỗ tốt mời giúp đỡ.

Cũng tỷ như lúc này Chúc Trạch Phương đi tìm Đoạn Thiên Nhai còn cầm một thanh binh khí hoàng cấp mời Chu Trường Tín.

Đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự đúng là cùng đối ngoại nhưng điều kiện tiên quyết là trong tình huống nhất trí đối ngoại, cho dù không được lợi cũng không thể tổn thương lợi ích của bọn họ.

Hiện tại thực lực của Tô Tín đủ mạnh, bốn năm cường giả Thần Cung Cảnh cũng không làm gì được hắn, bởi vậy bọn họ đi lên chịu chết hay sao?

Trừ phi có người đột phá Nguyên Thần Cảnh xuất thân đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự cầm đầu thì bọn họ mới hành động.

Nhưng đáng tiếc mấy tồn tại Nguyên Thần Cảnh không biết vì nguyên nhân gì đều không có lên tiếng, bọn họ cũng chỉ có thể giả câm vờ điếc xem như không biết tin này.

Những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự giả bộ như không biết nhưng Chúc gia trang không thể như vậy được.

Từ khi Chúc Trạch Phương chết được nửa năm, Chúc gia trang bọn họ thê thảm tới cực điểm.

Ban đầu thực lực Chúc gia trang không quá mạnh, thẳng tới khi Chúc Trạch Phương từ Thiếu Lâm tự trở về, tăng thêm hắn có tu vi Thần Cung Cảnh cho nên Chúc gia trang mới có thể quật khởi tại Hán Nam đạo, trở thành một phương tiểu thế lực.

Nhưng hiện tại Chúc Trạch Phương bị giết, các đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự tại

Hán Nam đạo đến đây phúng viếng cũng không ít, tất cả đều là võ giả Tiên Thiên nhưng kết quả thì sao?

Sau khi phúng viếng xong không dám phóng cái rắm liền vỗ vỗ bờ mông rời đi, từ đó làm đám người Chúc gia trang nghiến răng nghiến lợi.

Các ngươi tốt xấu gì cũng nên lưu chút đan dược công pháp chiếu cố hậu nhân đồng nhân ngày xưa phát triển ah, cứ đi như

vậy sao?

Nhưng đáng tiếc bọn họ oán cũng vô dụng, tuy đều là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự nhưng những người này không có quan hệ thân cận với Chúc Trạch Phương như Đoạn Thiên Nhai, cao lắm chỉ là tình hương khói mà thôi, có thể tới phúng viếng cũng đã xem như không tệ, còn muốn đồ vật, nói đùa gì vậy?

Bởi vì thái độ những người này như thế làm cho tình cảng Chúc gia trang hiện tại cực kỳ không ổn.

Trước kia người Chúc gia trang có uy thế của Chúc Trạch Phương trấn áp, Chúc gia trang chiếm được không ít thổ địa và sinh ý.

Các thế lực võ lâm khác cho Chúc Trạch Phương mặt mũi, phải nói rằng là cho đoàn thể đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự sau lưng hắn mặt mũi, cho nên mới lui một bước.

Mà bây giờ Chúc Trạch Phương đã chết, xem thái độ các đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự khác hiển nhiên không có suy nghĩ sẽ giúp Chúc gia trang, vậy bọn họ còn do dự cái gì? Nửa năm qua thổ địa và sinh ý của Chúc gia trang gần như bị xơi tái không còn..

Người Chúc gia trang đã không nhịn được nữa, kết quả tên trưởng lão tiền bối còn sót lại của Chúc gia trang phải rời núi, hắn là người đời thứ hai của Chúc gia.

Chúc lão gia tử cũng đã già bảy tám mươi tuổi, hắn không phải võ giả Tiên Thiên, hiện tại hắn đã già nua không chịu nổi, hơn mười năm trước khi Chúc Trạch Phương trở lại Chúc gia thì hắn cũng mặc kệ mọi chuyện.

Nhưng tình huống hiện tại hắn không thể không xuất đầu, trang chủ Chúc gia trang hiện tại chính là Chúc Kỳ Phương, căn bản không thể chèo chống nổi Chúc gia trang.

Cho dù là những người đời thứ hai Chúc gia trang lên làm trang chủ, bọn họ có cảnh giới Tiên Thiên nhưng thực lực hay phách lực đều kém xa Chúc Trạch Phương.

Tuy Chúc lão gia tử không phải cảnh giới Tiên Thiên nhưng hắn bồi dưỡng ra Chúc Trạch Phương, Chúc Kỳ Phương đều là

võ giả Tiên Thiên, đây là điểm không tầm thường.

Hơn nữa luận uy vọng, Chúc lão gia tử mới là tồn tại cao nhất của Chúc gia trang, cho nên Chúc gia lão gia tử nói một câu, đám người Chúc Kỳ Phương không thể không ngoan ngoãn đứng nghe phân phó.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 301 - Trảm Ác Tăng Giác Nghiêm (1)

Lúc này trong phòng nghị lâận của Chúc gia trang, Chúc Kỳ Phương bất mãn nói: “Phụ thân, ngươi muốn làm gì?

Hiện tại Chúc Kỳ Phương là trang chủ Chúc gia trang một lời cửu đỉnh, đương nhiên hắn không muốn muốn những người khác đứng trên đầu mình chỉ trỏ.

Chúc lão gia tử phụ thân Chúc Kỳ Phương hừ lạnh và nói: “Nếu lão đầu tử ta còn không xuất hiện, chỉ sợ cơ nghiệp trăm năm của Chúc gia trang cũng hủy trong tay các ngươi.”

“ Tô Tín giết đại ca ngươi, hêện tại hắn xuất hiện lần nữa, các ngươi liền định nhịn xuống hay sao?”

Chúc Kỳ Phương bất đắc dĩ nói: “Phụ thân, các ngươi cũng cũng biết, Tô Tín thân là cường giả Nhân Bảng, căn vốn không phải dùng cảnh giới cân nhắc.”

“Lúc trước đại ca liên hợp với ba người khác vây giết Tô Tín đều bị Tô Tín giết chết, chúng ta có bêện pháp nào hay sao? Nếu có thể báo thù, ta còn có thể bỏ mặc kẻ thù lắc lư trước mặt mình hay sao?”

Chúc lão gia tử nhìn hắn và nói: “Trước không nói chuyện báo thù hay không, hiện tại Chúc gia trang chúng ta bị người ta xơi tái từng bước, các ngươi không muốn nói cái gì sao?”

Chúc Kỳ Phương lập tức im lặng, tình huống hiện tại là hắn tạo thành, hắn có thể nói như thế nào?

Thực lực Chúc gia trang cũng không có cao, nguyên nhân bởi vì sau lưng Chúc Trạch Phương có đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự làm hậu thuẫn, những thế lực võ lâm khác cũng phải cho ba phần tình mọn.

Nhưng hiện tại thì sao? Chúc Trạch Phương vừa chết, người đi trà lạnh, những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự khác có quan hệ gì với Chúc gia hắn chứ?

Chúc lão gia tử hừ lạnh một tiếng, hắn dùng sức nện thiết trượng xuống sàn, quát lớn: "Tốt xấu ngươi cũng là võ giả Tiên Thiên, tại sao ngươi không biết suy nghĩ một chút?"

"Chúng ta không thể tìm đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, chẳng lẽ chúng ta không thể tiếp tục tìm người khác chiếu khán Chúc gia trang sao?"

Chúc Kỳ Phương sững sờ nói: "Trừ những đồng môn của đại ca ra, chúng ta còn có thể tìm ai? Với chút thực lực Chúc gia trang chúng ta, cho dù tìm tới cửa cũng không gặp được người ta."

Chúc lão gia tử buồn bả nói: "Chúc gia trang chúng ta hiện tại nguy cấp nhất là cái gì? Chính là không có chỗ dựa, cho nên các thế lực khác đụng vào chúng ta cũng không cần suy nghĩ nhiều."

"Cho nên chúng ta bay giờ quan trọng nhất không phải giết Tô Tín, mà là đi tìm chỗ dựa, như vậy mới có thể vượt qua cửa ải khó hiện tại, cho dù kéo da hổ của chỗ dựa thì chúng ta cũng phải làm."

"Đi đâu tìm chỗ dựa đây?"

Chúc Kỳ Phương hỏi.

Hắn không vui khi phụ thân không nhúng tay vào gia sự mười mấy năm qua chỉ trỏ này nọ nhưng hắn cũng biết, luận tâm cơ thì hắn thua xa phụ thân mình.

Chúc gia lão gia tử thản nhiên nói: "Đại ca ngươi có lão sư tại Thiếu Lâm tự chính là cường giả Nguyên Thần Cảnh La Hán đường ' Trảm Ác Tăng ' Giác Nghiêm."

“Tính cách của Giác Nghiêm người này táo bạo dễ giận, ghét ác như thù, chỉ cần hắn xuống núi du lịch, gặp phải người cả gan làm loạn thì có đuổi theo ngàn dặm cũng quyết chém cho được, cho nên mới có danh hiệu ‘ Trảm Ác Tăng ’.”

Chúc Kỳ Phương sờ sờ đầu, hắn đương nhiên biết lão sư ngày xưa của đại ca, chẳng lẽ phụ thân muốn mượn lực lượng Giác Nghiêm đối phó Tô Tín hay sao?

Quả nhiên Chúc lão gia tử nói: “Giác Nghiêm rất ưa thích đại ca ngươi, dù sao cũng là sư đồ một hồi, nếu như không phải đại ca ngươi tư chất thật sự không được, hắn thậm chí có khả năng bị Giác Nghiêm chính thức thu làm đệ tử.”

“Hiện tại đại ca ngươi chết, vừa vặn ta nhận được tin tức Giác Nghiêm thời gian này đi tới Hán Nam đạo làm việc, ngươi phái đệ tử thông minh một chút đi khóc hô cầu Giác Nghiêm báo thù cho đại ca ngươi, nói thê thảm một chút, ta có chín thành nắm chắc Giác Nghiêm nhất định sẽ ra tay.”

Chúc Kỳ Phương mở to mắt, lão gia tử tính toán thật tốt.

Kỳ thật Chúc Kỳ Phương cũng có suy nghĩ này, hắn lại không có quyết đoán như Chúc gia lão gia đi tính toán người Thiếu Lâm tự.

Tô Tín giết phụ tử Chúc Trạch Phương không sai, ‘ Trảm Ác Tăng ’ Giác Nghiêm cũng là lão sư Chúc Trạch Phương không giả, nhưng Giác Nghiêm làm người táo bạo cứng nhắc, hắn giết chết đều là những kẻ đại gian đại ác.

Lần này Chúc gia trang bọn họ có ân oán với Tô Tín nói trắng ra là có thù oán với nhau, người còn sống dương danh lập vạn, người chết bừa bãi vô danh, Giác Nghiêm không nhúng tay vào loại chuyện này.

Nếu nói như vậy cũng là bọn họ lừa gạt Giác Nghiêm đi đối phó Tô Tín, tính kế một Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư, nếu như bị nhìn thấu, như vậy Chúc gia trang sẽ phải diệt tộc.

Dám tính kế Thiếu Lâm tự, Chúc gia trang các ngươi có chán sống hay không?

Nhưng hiện tại Chúc lão gia tử quyết đoán bỏ qua Chúc Kỳ Phương hạ quyết

định, hắn cũng đành phải đáp ứng, chuẩn bị phái đệ tử cơ linh đi làm việc này.

Chúc Trạch Phương lập tức nói: “NHưng phụ thân,ngươi vừa rồi cũng đã nói Chúc gia chúng ta cần làm chính là phải ngăn cản các thế lực khác xơi tái, nếu không cho dù tru sát Tô Tín cũng vô dụng ah.”

Chúc gia lão gia tử lắc lắc đầu nói: “Đây chính là một việc, ‘ Trảm Ác Tăng ’ Giác Nghiêm ra tay giúp chúng ta đánh chết Tô Tín, người ở bên ngoài xem ra chúng ta còn có mầy phần liên hệ với Thiếu Lâm tự.”

“Một cường giả Nguyên Thần Cảnh của Thiếu Lâm tự có lực uy hiếp còn mạnh hơn những đệ tử tục gia nhiều, làm theo lời ta nói, cho dù kéo da hổ làm cờ cũng phải kéo, phải kéo da hổ Thiếu Lâm tự mới được.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 302 - Trảm Ác Tăng Giác Nghiêm (2)

Chúc Kỳ Phương không thể không thừa nhận quả nhiên gừng càng già càng cay, tuy tính kế lần này hung hiểm nhưng nếu quả thật thành công không chỉ bảo trụ vị trí Chúc gia trang hiện tại, còn có thể trừ bỏ Tô Tín, quả thực chính là nhất cử lưỡng tiện.

Kết quả Chúc Kỳ Phương phái nhi tử Chúc Ngôn Thành của mình đi tìm ‘ Trảm Ác Tăng ’ Giác Nghiêm.

Trong đời ba của Chúc gia, Chúc Ngôn Thành hắn mới mười lăm tuổi mà thôi.

Nhưng hắn làm người cơ linh, thích hợp làm chuyện này nhất, hơn nữa tiểu hài tử xuất hiện trước mặt Giác Nghiêm lại chiếm cảm tình không nhỏ.

Dù sao ngươi là người lớn nói chuyện, Giác Nghiêm còn có thể hoài nghi ngươi cố ý châm ngòi, nhưng tiểu hài tử sẽ làm người ta cảnh giác nhỏ hơn nhiều.

Thiếu Lâm tự thân là tồn tại đứng đầu Phật môn tam tự, cơ cấu cấp dưới phức tạp, quan trọng nhất chính là một các, ba đường, bốn viện.

Một các chính là Tàng Kinh Các.

Ba đường theo thứ tự là: La Hán đường, Giảng Kinh đường, Bát Nhã đường.

Bốn viện là: Đạt Ma viện, Giới Luật viện, Dược Vương viện, Xá Lợi viện.

Giác Nghiêm xuất thân từ La Hán đường, chính là nơi chuyên môn bồi dưỡng võ tăng của Thiếu Lâm tự, Giác Nghiêm có thực lực Hóa Thần Cảnh sơ kỳ nên

không có tư cách đảm nhận chức thủ tọa La Hán đường, hắn lại là một trong những tổng giáo đầu của võ tăng La Hán đường.

Từ khi Thiếu Lâm tự bắt đầu buông tha chính sách tuyển nhận đệ tử tục gia, Thiếu Lâm tự thu nhận đệ tử hàng năm giảm mạnh.

Cho nên cao thủ tất cả các viện hàng năm xuống núi mấy lần tìm kiếm một ít đệ tử có thiên phú trở về bồi dưỡng, tuy chậm chạp nhưng cam đoan chất lượng cao.

Hán Nam, Tương Nam, Giác Nghiêm đã tới nơi này vài lần, hắn lờ mờ còn nhớ rõ mình ngày xưa dạy dỗ vài tên đệ tử tục gia xuất thân Hán Nam đạo.

Đêm đã khuya, Giác Nghiêm đi suốt đêm tới Hán Nam đạo, hắn tùy tiện tìm một khách sạn và lớn tiếng nói: “Tiểu nhị mang rượu lên, lại mang mười cân thịt bò!”

Lúc này khách nhân trong khách sạn thập phần rất thưa thớt, nghe tiếng hét lớn liền quay đầu nhìn sang người nói chuyện, vài tên thực khách lập tức vội vàng tính tiền rời đi, bởi vì bộ dạng Giác Nghiêm không giống người tốt.

Giác Nghiêm thân hình cao lớn, cao gần hai mét, gương mặt là râu quai nón dữ tợn, nơi khóe mắt còn có vết sẹo màu đỏ dài, sau lưng còn cõng them trảm mã đao to lớn, khí tức hung tàn ập vào mặt.

Tuy hắn cạo đầu và có chấm nhan nhưng bộ dạng không giống cao tăng đắc đạo, ngược lại càng giống tội phạm Phật môn.

Huống hồ hòa thượng hung tàn này không tuân thủ giới luật, vừa đi vào đã ăn thịt uống rượu phá liền hai giới, khẳng định có vấn đề!

Nhưng điểm này bọn họ oan uổng Giác Nghiêm, hắn uống rượu ăn thịt chỉ là thói quen mà thôi.

Võ tăng Thiếu Lâm tự khi ở cảnh giới Hậu Thiên luyện thể phải phục dụng nhiều đồ ăn cung âấp tinh khí, nâng cao sức chụ đựng thân thể.

Sau khi tấn chức Tiên Thiên, những đồ ăn chứa tinh khí không còn tác dụng gì, cho nên giai đoạn này võ tăng Thiếu Lâm đều ăn chay.

Đương nhiên bọn họ ăn chay cũng là lúa rau do Thiếu Lâm tự tỉ mỉ đào tạo còn kèm theo linh khí trong đó, tinh hoa trong đó còn nhiều hơn ăn thịt.

Giác Nghiêm ở cảnh giới Hậu Thiên uống rượu ăn thịt thành thói quen, Thiếu Lâm tự cũng bỏ đi, nhưng ở bên ngoài, hắn không có ý định tuân theo giới luật.

Tiểu nhị quán rượu cẩn thận mang theo rượu thịt tới cho Giác Nghiêm, hắn bắt đầu ăn thịt uống rượu.

Vào lúc này cửa lớn khách sạn bị người ta đẩy ra, một thiếu niên tuấn tu đi vào khách sạn, hắn trực tiếp quỳ rạp trước mặt Giác Nghiêm và dập đầu như băm tỏi, Giác Nghiêm ngây người vì sao thiếu niên dập đầu với hắn, hắn nhìn thấy trán thiếu niên đỏ rực.

Giác Nghiêm cau mày, chân khí cường đại cuốn thiếu niên đứng lên, hỏi: “Tiểu oa nhi ngươi là ai? Dập đầu với ta là có ý gì?”

Thiếu niên này không cần phải nói, hắn chính là nhi tử Chúc Kỳ Phương, Chúc Ngôn Thành.

Giác Nghiêm đi vào Hán Nam đạo cũng không che giấu hành tung, Chúc Ngôn Thành dễ dàng tìm được Giác Nghiêm là vì cố ý đi theo xa xa, lúc này hắn một mình một người đi gặp Giác Nghiêm.

Hiện tại nhìn thấy Giác Nghiêm nâng mình lên, Chúc Ngôn Thành cười trong lòng, lão gia tử phân phó việc cho mình đã thành công một nửa.

Trong lòng hắn tuy hưng phấn nhưng trên mặt lại đầy bi thương: "Giác Nghiêm đại sư, ta tới xin ngài báo thù cho đại ca và đại bá của ta."

Giác Nghiêm kinh ngạc hỏi: "Đại bá của ngươi là?"

Chúc Ngôn Thành nói: "Đại bá ta ngày xưa là đệ tử tục gia học võ công của

ngài, trang chủ Chúc gia trang Chúc Trạch Phương!"

Dù sao đã hơn mười năm không có liên hệ qua, Giác Nghiêm cũng quên bộ dáng đệ tử ngày xưa của mình.

Chúc Ngôn Thành nói tới tên Chúc Trạch Phương, Giác Nghiêm lập tức liền kịp phản ứng, dù sao vị đệ tử này từng là đệ tử tục gia hắn thích nhất.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 303 - Thiếu Lâm Tự Bá Đạo (1)

Chúc Ngôn Thành còn nhỏ cơ linh, hắn giả vờ đáng thương nói rất bi thảm: "Hơn nửa năm trước đại ca ta đi theo tùy tùng công tử Thượng Quan thế gia lưu lạc Tương Nam, kết quả đụng phải Tô Tín bài danh hai mươi ba trên Nhân Bảng."

"Tô Tín bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, hắn không dám động Thượng Quan công tử nhưng giết đại ca ta hả giận."

“Đại bá ta mang theo vài huynh đệ xuất thân đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự đi đòi công đạo nhưng thực lực Tô Tín cường đại, bản tính lại hung tàn, cho nên bọn họ đã bị Tô Tín giết chết.”

“Chúc gia trang ta nhân khẩu đơn bạc, chỉ sợ cả đời này không thể báo thù, cho nên hôm nay chỉ có thể cầu đại sư lấy công đạo cho Chúc gia trang chúng ta.”

Oanh!

Giác Nghiêm lập tức đánh nát bình rượu trên bàn, râu dựng đứng, gương mặt đầy giận dữ.

Giác Nghiêm phẫn nộ không riêng vì Tô Tín giết đệ tử hắn từng ưa thích, hắn còn cho rằng Tô Tín khiêu khích uy nghiêm Thiếu Lâm tự!

Mặc dù nói phương trượng Thiếu Lâm tự hiện tại ‘ Độ Ách La Hán ’ Huyền Khổ ra lệnh trục xuất tất cả đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, hơn nữa nghiêm cấm đệ tử dòng chính Thiếu Lâm tự có liên quan gì với bọn họ, nhưng lệnh cấm này chỉ lưu truyền trong Thiếu Lâm tự, vẫn có rất nhiều người bất mãn, Giác Nghiêm là một trong số đó.

Những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự đều tu hành trong Thiếu Lâm tự vài chục năm, Giác Nghiêm và nhiều tăng nhân khác dạy bọn họ vài chục năm, tình sư đồ nhiều năm như vậy có thể nói buông là buông hay sao?

Cho nên cho dù Thiếu Lâm tự nghiêm cấm đệ tử dòng chính không thể liên quan với đệ tử tục gia, nhưng kỳ thật song phương vẫn còn vươn vấn tình nghĩa nhiều năm với nhau.

Hơn nữa Giác Nghiêm xem ra, cho dù có chút đệ tử tục gia phẩm hạnh không đoan chính phạm sai lầm, vậy thì nghiêm khắc trừng phạt những người này răn đe, thuận tiện cảnh cáo những đệ tử tục gia khác là xong, tội gì phải trục xuất tất cả đệ tử tục gia khác cơ chứ?

Hắn xem ra đại đa số đệ tử tục gia phẩm không tệ, hành vi của phương trượng không khác gì tự hủy tường thành.

Hắn chỉ là một giáo đầu võ tăng La Hán đường, đương nhiên hắn không có tư cách và can đảm nói này nói nọ về phương trượng, nhưng trong lòng của hắn vẫn xem đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự chính là người Thiếu Lâm tự bọn họ.

Chúc Ngôn Thành miêu tả sống động, ân oán giữa Tô Tín và Chúc gia trang không phải giang hồ báo thù bình thường, mà là Tô Tín vênh váo hung hăng, ỷ vào thực lực của chính mình lấy mạnh hiếp yếu, hơn nữa đối tượng còn là một đám đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, hắn phải quản chuyện này.

Nhìn thấy bộ dạng của Giác Nghiêm như hiện tại, khóe miệng Chúc Ngôn Thành lộ ra nụ cười bí hiểm, hắn xem ra việc này đã thành.

Đừng nhìn Giác Nghiêm bộ dạng tục tằng nhưng hắn là võ giả Nguyên Thần Cảnh có giác quan nhạy cảm, nếu bị hắn phát hiện mình không đúng thì không xong.

“Tô Tín ở nơi nào? Dẫn ta đi qua.”

Giác Nghiêm lạnh lùng nói.

Chúc Ngôn Thành vội vàng gật đầu, hắn đã sai người mượn tình báo Thiên Hạ tiêu cục tìm vị trí Tô Tín.

Chu Trường Tín chết chinh là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự làm việc cho Thiên Hạ tiêu cục.

Tuy bọn họ không quản chuyện Chúc gia trang cùng Tô Tín nhưng giúp một ít tình báo thì không thành vấn đề gì.

Một ngày sau đó, Tô Tín giục ngựa đi không nhanh không chậm trên đường lớn, dù sao cách Giang Nam hội còn thời gian hơn ba tháng, hắn cũng không cần phải gấp, từ Hán Nam đạo đến Giang Nam đạo cần nửa tháng là đủ.

Đường xá Trung Nguyên cũng không giống như Tương Nam đầy núi lớn và đường nhỏ trong rừng rậm, mà là quan đạo rộng rãi.

Đúng lúc này trên đường cái có một võ tăng cầm trảm ma đao cao lớn cùng người trẻ tuổi mười lăm tuổi đứng trên đường lớn.

Có một ít người lập tức hoảng hốt tránh né, bọn họ cảm nhận khí tức khắc nghiệt trên người của hòa thượng cho nên tránh trước khỏi họa.

Tô Tín không muốn gây chuyện, loại chuyện giang hồ báo thù này mỗi ngày xảy ra rất nhiều, vừa gặp sẽ đánh nhau đó mới là phiền toái không ngừng, cho nên Tô Tín liền muốn lách qua.

Nhưng lúc này người tuổi trẻ kia chỉ vào Tô Tín và quát lớn: "Đại sư! Hắn chính là Tô Tín!"

"Nhắm vào ta hay sao?"

Tròng mắt Tô Tín híp lại, nắm chặt dây cương và nhảy xuống ngựa.

NHững người chung quanh nhìn thấy cảnh tượng giang hồ báo thù, cả đám không dám xem náo nhiệt, lập tức tránh ra xa xa.

Võ giả Hậu Thiên cũng bỏ đi, nhưng cường giả cảnh giới Tiên Thiên có lực phá hoại thật sự quá lớn, vạn nhất ngộ thương bọn họ thì khóc không ra nước mắt.

Giác Nghiêm đang nhắm mắt lại mở ra, sát khí hung tàn bộc phát, hắn lúc này không giống hòa thượng, mà là giống một sát thần.

Trảm Ác Tăng Giác Nghiêm cả đời giết người vô số, các lộ đạo phỉ, hung nhân, ác đồ chết trong tay hắn không có một vạn cũng có tám ngàn, sát khí trên người hắn nhiều hơn các nhân sĩ võ lâm nhiều lắm.

"Tô Tín, ngươi giết đệ tử Thiếu Lâm tự chúng ta, ngươi có biết tội hay không?"

Giác Nghiêm nói chuyện như sấm làm màng tai đám người chung quanh chấn động.

Người trẻ tuổi áo đen kia chính là Tô Tín? Tại sao cái tên này quen thuộc như vậy?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 304 - Thiếu Lâm Tự Bá Đạo (2)

Có chút giang hồ hơi suy nghĩ liền giật mình tỉnh ngộ.

Tại Hán Nam đạo còn có ai tên Tô Tín? Đương nhiên là bài danh hai mươi ba Nhân Bảng, Huyết Kiếm Thần Chỉ Tô Tín!

Hơn nữa vừa rồi hòa thượng kia nói cái gì ‘ giết đệ tử Thiếu Lâm tự ’, hắn chính là người Thiếu Lâm tự.

Phần đông người giang hồ lập tức hưng phấn, cường giả Nhân Bảng chống lại đệ tử Thiếu Lâm tự, lần này có trò hay xem rồi.

Tô Tín thản nhiên nói: “Thiếu Lâm tự không phải đã trục xuất đệ tử tục gia ra khỏi Thiếu Lâm sao? Tại sao còn là người Thiếu Lâm tự?

Giác Nghiêm niệm phật hiệu và nói: “Học công pháp Thiếu Lâm tự chính là người Thiếu Lâm tự, Tô Tín ta chỉ hỏi ngươi, ngươi động thủ với Thượng Quan Ngạn Khanh, vì sao lại còn giết Chúc Ngôn Tín?”

Tô Tín rất kinh ngạc vì sao Giác Nghiêm phải hỏi như vậy, dù sao hắn có thù oán với Chúc gia cũng là do Chúc Ngôn Tín dẫn ra, việc này người ngoài ít khi biết tới.

Tô Tín kinh ngạc nhìn Chúc Ngôn Thành bên cạnh Giác Nghiêm, càng nhìn càng thấy có mấy phần giống Chúc Ngôn Tín.

Liên tưởng đến Giác Nghiêm bỗng nhiên xuất hiện ở chỗ này, Tô Tín nghĩ tới Chúc gia còn chưa từ bỏ ý đồ, lại dám mượn tay Thiếu Lâm tự động với mình.

Nhìn thấy Tô Tín không nói lời nào, Chúc Ngôn Thành lập tức nói: “Tô Tín! Ngươi giết đại ca ta, chẳng lẽ hiện tại còn còn không dám thừa nhận sao?”

Tô Tín lạnh lùng cười nói: “Có gì không dám thừa nhận? Chúc Ngôn Tín là ta giết thì sao chứ? Hắn đứng bên Thượng Quan Ngạn Khanh là địch nhân của ta, chẳng lẽ đối mặt hắn ta còn phải hạ thủ lưu tình sao?”

Ánh mắt Giác Nghiêm bắn ra hàn quang, quả nhiên kẻ này đúng như lời Chúc Ngôn Thành nói, bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, hắn là địch với Thượng Quan Ngạn Khanh, lại chỉ dám

giết thủ hạ của người ta nhưng Thượng Quan Ngạn Khanh hiện tại vẫn sống rất tốt.

“Ta lại hỏi ngươi, Chúc Trạch Phương có phải ngươi giết không?”

“Là ta giết thì sao?”

Tô Tín thản nhiên nói.

Hắn không biết Chúc Ngôn Thành nói gì với hòa thượng này, hoặc là bẻ cong một ít sự thật nhưng hắn không muốn giải thích, huống hồ giải thích cũng vô dụng.

Thiếu Lâm tự đã nghiêm cấm đệ tử dòng chính liên hệ với đệ tử tục gia, nhưng tên hòa thượng này vẫn tới đây, hiển nhiên hắn căn bản đứng về phía đệ tử tục gia, thậm chí hắn không xem lệnh cấm Thiếu Lâm tự là cái gì cả.

Dù sao Tô Tín giết phụ tử Chúc Ngôn Tín và Chúc Trạch Phương là chuyện ván đã đóng thuyền, cho dù hắn giải thích cũng không dùng được, cũng không cách nào cải biến ý thức của hòa thượng này, đã như vậy cần giải thích làm gì chứ?

Giác Nghiêm hít sâu một hơi và nói: “Tô Tín, trên người của ngươi lệ khí quá nặng, theo ta về Thiếu Lâm tự, phế bỏ võ công tu thân trong Trấn Ma Tháp năm mươi năm, chờ ngươi tẩy đi lệ khí trên người, ta liền thả ngươi rời đi.”

Thiếu Lâm tự được xưng thủ lĩnh chính đạo, kể cả đệ tử bọn họ cũng cho rằng như thế.

Giác Nghiêm danh hiệu ‘ Trảm Ác Tăng ’, hắn tự hào sát khí mình quá nặng là do giết người đáng chết.

Lần này hắn đối phó Tô Tín, nguyên nhân căn bản cũng bởi vì Tô Tín giết đệ tử hắn từng yêu thích nhất, hơn nữa hắn còn cho rằng Tô Tín khiêu khích uy nghiêm Thiếu Lâm tự nên mới ra tay.

Công phẫn là công phẫn, tư oán là tư oán, Giác Nghiêm phân rất rõ ràng.

Tuy hắn hận không thể giết Tô Tín tại chỗ nhưng vẫn dựa theo mấu chốt của mình mà làm việc, Tô Tín tội không đáng chết

nhưng nhất định phải trừng phạt.

Phế bỏ võ công, giam giữ Trấn Ma Tháp năm mươi năm tẩy đi một thân lệ khí, hắn xem ra làm như vậy là đúng đắn.

Nhưng Tô Tín nghe xong liền cười lớn, hắn cười lạnh và nói: "Phế bỏ võ công trấn áp năm mươi năm? Chê cười! Quả thực chính là chê cười!"

Trong mắt Tô Tín bắn ra hàn quang lạnh lùng.

"Cho dù ta lệ khí ngập trời thì mắc mớ gì tới ngươi? Phàm là kẻ xen vào chuyện người khác đều không có kết cục tốt, ngươi thực nghĩ Thiếu Lâm tự chính là võ lâm chí tôn trong thiên hạ hay sao?"

Những võ giả chung quanh gật đầu, bọn họ cũng không có hảo cảm gì với Thiếu Lâm tự cả, bởi vì đám người Thiếu Lâm tự ưa thích xen vào việc của người khác.

Bọn chúng thích xen vào mọi việc, còn làm ra bộ dạng chính nhân quân tử, kỳ thật còn không phải đang mua danh chuộc tiếng, muốn biểu hiện ra thực lực và địa vị Thiếu Lâm hay sao?

Ánh mắt Giác Nghiêm bắn ra sát cơ lạnh giá: "Nếu ngươi gian ngoan mất linh, bần tăng cũng chỉ có thể tự mình bắt giữ ngươi, phế bỏ võ công và đưa vào Trấn Ma Tháp."

"Ngươi tuổi còn nhỏ thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, lại còn hung hăng càn quấy cuồng vọng, không biết hối cải, hiện tại ngươi còn đứng thứ hai mươi ba Nhân Bảng, chờ ngươi trưởng thành chắc chắn đứng hàng Hắc bảng làm hại võ lâm."

Tô Tín cười lạnh và nói: "Thật có lỗi đại sư, tại hạ đã sớm dạo qua Hắc bảng nhưng không có việc gì."

Giác Nghiêm hừ lạnh một tiếng, hắn rút trảm mã đao trong tay và sát khí ngập trời bộc phát dữ dội, quanh người tràn ngập phật quang, sát cơ cùng từ bi dung làm một thể, quanh người có phật âm và tiếng ma quỷ kêu gào, loại tràng diện này nhìn thế nào cũng không tự nhiên.

Nhưng lúc này Tô Tín và những võ giả đang đứng xem chung quanh ngạc nhiên không thôi, hòa thượng này chính là võ giả

Nguyên Thần Cảnh.

“Là Trảm Ác Tăng Giác Nghiêm! Hắn là Nguyên Thần Cảnh tông sư của La Hán đường Thiếu Lâm tự, Trảm Ác Tăng Giác Nghiêm!”

Nhìn thấy Giác Nghiêm lộ ra tu vi Nguyên Thần Cảnh, những võ giả tren đường đi lập tức nhận ra thân phận của hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 305 - Lần Đầu Chiến Nguyên Thần (1)

Trước mặt những người chung quanh và Tô Tín, Giác Nghiêm không có bạo lộ tu vi mình ra ngoài, mọi người cho rằng Giác Nghiêm chỉ là võ giả Thần Cung Cảnh rất mạnh mà thôi.

Nhưng hiện tại Giác Nghiêm bạo lộ thực lực và thân phận làm mọi người sợ hãi, vẻ mặt Tô Tín biến thành ngưng trọng.

Với thực lực của hắn hiện tại, cho dù võ giả Tiên Thiên Thần Cung Cảnh, chỉ cần không vào Nhân Bảng, cho dù không dùng tiêu hao phẩm thì Tô Tín cũng có thể đối chiến một phen.

Nhưng võ giả Nguyên Thần Cảnh không giống, tồn tại cấp bậc như thế, cho dù Tô Tín có tiêu hao phẩm cũng không thể đánh bại đối phương.

Chênh lệch to lớn như vực sâu không phải sức người có thể vượt qua.

Những người chung quanh dùng ánh mắt đồng tình nhìn Tô Tín, vị cường giả Nhân Bảng này đoán chừng sẽ thành cường giả Nhân Bảng có bài danh ngắn nhất trong lich sử.

Bọn họ thừa nhận Tô Tín rất mạnh, cho dù là võ giả Tiên Thiên nào đối mặt với Nguyên Thần Cảnh đều không có tư cách xưng là mạnh.

Cho dù đệ nhất Nhân Bảng Đạo Si Lâm Trường Hà, hắn có thể ngồi nói suông làm cường giả Nguyên Thần Cảnh á khẩu không trả lời được nhưng không cách nào mạnh bằng Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư.

Võ đạo tông sư, danh xưng này thuyết minh thực lực cường giả Nguyên Thần Cảnh.

Chỉ có đạt tới Nguyên Thần Cảnh mới xem như chính thức lĩnh ngộ võ đạo, trở thành tồn tại cấp tông sư.

Giác Nghiêm không có nói nhảm với Tô Tín, hắn cầm đao chém xuống.

Hắn cho rằng Tô Tín đã có ý niệm nhập ma trong đầu, hơn nữa ma tính sâu nặng, đã không cách nào dựa vào lời lẽ có thể hóa giải.

Nếu đã không thể khuyên bảo thì hắn chỉ có thể dùng đao trong tay độ hóa mà thôi.

Thân là cường giả Nguyên Thần Cảnh, Giác Nghiêm chém một đao mang theo uy thế thiên địa khiếp quỷ thần, phật quang mang theo sát cơ vô tận.

Nội tâm Tô Tín rùng mình, thực lực Giác Nghiêm chỉ là Hóa Thần Cảnh trong Nguyên Thần Cảnh nhưng thực lực của hắn có thể sánh ngang Yến Hoàng Cửu thực lực Dung Thần Cảnh!

Ngày xưa tại thành Thương Sơn, Yến Hoàng Cửu già nua có thể dùng một địch bốn gã Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư của võ lâm Tương Nam, nhưng bốn người kia so sánh với Giác Nghiêm có chênh lệch như ngày và đêm.

Tô Tín đối mặt với một đao của đối phương nhung không có dũng khí đón đỡ, cho nên hắn trực tiếp lui lại thật nhanh.

Hắn thi triển Phong Thần Thối, trong nháy mắt thi triển Phong Quyển Tàn Vân không phải tiến công, mà là lui về phía sau.

Trong lúc rút lui, hai chân Tô Tín đá liên kích vào không khí, dùng lực lượng Phong Thần Thối mượn lực đánh tan đao mang, miệng hắn chảy một dòng máu tươi.

“Công pháp khinh công thật kỳ diệu.”

Giác Nghiêm thì thào một tiếng, cảm giác mình có chút xem thường Tô Tín.

Từ trước sẽ không có võ giả Tiên Thiên nào có thể ngăn một đao của hắn, nhưng Tô Tín không chỉ ngăn được, hơn nữa nhìn bộ dáng của hắn còn không tổn thương quá nặng.

Công pháp khinh công không bỏ qua công lao, nó bạo phát tốc độ cực kỳ nhanh chóng, hơn nữa còn có lực công kích không tầm thường nên mới có thể đánh tan đao mang.

Đương nhiên Giác Nghiêm chỉ hơi ngạc nhiên một chút mà thôi, võ giả Tiên Thiên có võ công huyền diệu, trong tình huống chênh lệch đẳng cấp to lớn cũng không có chút tác dụng nào.

Giác Nghiêm cầm trảm mã đao trong tay chém xuống, trảm mã đao đen kịt như thôn phệ tất cả ánh sáng, hào quang chung quanh trảm mã đao bị thôn phệ không còn, nó như ác quỷ đang cắn nuốt Tô Tín.

“Trảm tất cả tà ác trên thế gian, trảm phiền não của chúng sinh.”

Bóng tối tới gần, bên trong ẩn chứa phật quang vô tận nhưng phật quang lại ẩn chứa sát cơ đáng sợ.

Từ bi độ ách, dùng giết ngăn giết. Đây cũng là đao ý của Giác Nghiêm!

Thân nhr Tô Tín rút lui thật nhanh, Phong Thần Thối nhanh nhẹn như gió, bước chân của hắn đầy hư ảnh, hắn không ngừng lui về phía sau.

Đao thế của Giác Nghiêm giống như giòi bọ trong xương không bỏ qua, Tô Tín đành phải ra tay.

Du Long Kiếm chém ra một đám huyết quang ngập trời, kiếm quang như nhuộm máu người, toàn thân Tô Tín bị huyết sắc bao phủ, huyết khí trùng thiên!

Giác Nghiêm hừ lạnh nói: “Kiếm pháp tà dị như thế, ngươi đã đi lên con đường tà đạo, nát cho ta!

Huyết quang bị đao thế chém nát thành mảnh nhỏ, lực lượng còn thừa đánh Tô Tín bay ra xa, Tô Tín phun máu tươi.

Lúc bay về phía sau, Tô Tín liên tục bắn ra ba chỉ, một chỉ nhanh lẹ như sấm, một chỉ mang theo nóng bỏng của lửa, một chỉ băng hàn lạnh buốt.

Ba loại chỉ kính bắn về phía Giác Nghiêm, Giác Nghiêm há miệng gào thét một tiếng thật to, chính là Sư Tử Hống của Thiếu Lâm.

Sóng âm cường đại lập tức đánh nát Kinh Thần chỉ của Tô Tín, thuận thế bao phủ Tô Tín, mũi miệng và lỗ tai Tô Tín đều có máu tươi chảy ra.

Giao thủ mấy chiêu, Tô Tín ra tay đều khó ngăn công kích, ngay cả tránh né cũng không được.

Tô Tín híp mắt lại, hắn mượn lực lượng Phong Thần Thối không lùi mà tiến tới, hắn lại phóng thẳng về hướng Giác Nghiêm.

Giác Nghiêm sững sờ, tiểu tử này điên rồi sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 306 - Lần Đầu Chiến Nguyên Thần (2)

Nhưng Tô Tín lúc này không phải nhắm mục tiêu là Giác Nghiêm, mà là Chúc Ngôn Thành đang xem náo nhiệt!

Huyết Hà thần chỉ điểm ra, tơ máu như kiếm quang bắn thẳng vào Chúc Ngôn Thành.

Thục lực Chúc Ngôn Thành còn chưa tới Tiên Thiên thì làm sao có thể tránh được Huyết Hà thần chỉ của Tô Tín? Huống hồ cho dù hắn là Tiên Thiên cũng không thể tránh thoát.

Nhìn thấy Tô Tín lúc này còn to gan ra tay đả thương người khác, Giác Nghiêm lập tức giận dữ.

Hiện tại Tô Tín đã sử dụng Huyết Hà thần chỉ, Giác Nghiêm ra tay có thể đánh chết Tô Tín, Chúc Ngôn Thành cũng không sống được.

Đối với Giác Nghiêm mà nói, đương nhiên cứu người là quan trọng nhất, cho nên hắn đành phải buông tha Tô Tín và quay người cứu Chúc Ngôn Thành.

Nhưng lúc này trong mắt Tô Tín lộ ra hung quang, hắn ra tay đối phó Chúc Ngôn Thành thì hắn cũng đổi tiêu hao phẩm, vừa vặn có thể sử dụng hiện tại.

Tô Tín thu kiếm xuất đao, trong tay hắn không có đao cho nên dùng cổ tay chém ra.

Chỉ trong chốc lát hỏa diễm bộc phát giống như diệt thế, cho người ta cảm giác hủy thiên diệt địa.

Một đao vạch phá không gian, một đao phần thiên trữ hải!

Tô Tín từng thi triển Hỏa Diễm Đao ở cảnh giới Hậu Thiên nhưng hắn dùng thực lực Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh viên mãn thi triển ra hoàn toàn khác xa lúc còn ở cảnh giới Hậu Thiên, uy lực khác nhau một trời một vực.

“Mật Tông Hỏa Diễm Đao!”

Ánh mắt Giác Nghiêm sinh ra một tia kinh hãi, đối mặt với đao thế kinh thiên động địa, ngay cả hắn cũng có cảm giác bị hủy diệt.

Giác Nghiêm vội vàng ngăn cản, quanh người bộc phát cương khí màu vàng, hào quang màu vàng bao phủ quanh người hắn, ngay sau đó chân khí và Hỏa Diễm Đao va chạm với nhau.

Người qua đường chung quanh nhìn thấy Giác Nghiêm là võ giả Nguyên Thần Cảnh liền không tự giác tránh né xa xa mấy trăm trượng, lúc này nhìn thấy Tô Tín lại có thể giao thủ với cường giả Nguyên Thần Cảnh còn đánh ra uy thế mạnh như vậy, bọn họ lập tức trợn mắt há hốc mồm.

Qua chừng vài chục dây sao, ánh lửa biến mất, tuy Giác Nghiêm không bị Hỏa Diễm Đao của Tô Tín làm bị thương nhưng vô cùng chật vật.

Tăng y màu đỏ cháy đen, chòm râu quai nón của hắn cũng khét lẹt.

Sắc mặt Giác Nghiêm tối tăm, cũng không phải bị Hỏa Diễm Đao ảnh hưởng, mà là hắn tức giận.

Trên trán Chúc Ngôn Thành bên cạnh hắn bị Huyết Hà thần chỉ xuyên qua đầu chết tại chỗ

Trước mắt không có thân ảnh Tô Tín đâu cả, hiển nhiên hắn bị Tô Tín đùa giỡn.

Hắn đường đường võ giả Nguyên Thần Cảnh xuất thân Thiếu Lâm tự lại bị Tô Tín một võ giả cảnh giới Tiên Thiên đùa nghịch xoay vòng vòng, nếu không phải nơi này có quá nhiều người, chỉ sợ Giác Nghiêm hận không thể ngửa mặt lên trời

thét lên đầy giận dữ mới giải hận.

Giác Nghiêm muốn tiếp tục truy tung Tô Tín thì ở phương xa có một lão tăng đi tới, bước chân chỉa xuống đất, mỗi một bước vượt qua hơn mười trượng, trong nháy mắt hắn đã xuất hiện trước mặt Giác Nghiêm.

Nhìn thấy lão tăng xuất hiện, Giác Nghiêm vội vàng chắp tay trước ngực thi lễ nói: “Tham kiến Huyền Minh sư thúc.”

Lão tăng này này thuộc chữ Huyền của Thiếu Lâm tự, hắn là tồn tại cùng trang lứa với phương trượng Huyền Khổ Thiếu Lâm tự thế hệ này.

Hơn nữa hắn chính là thủ tọa La Hán đường Thiếu Lâm tự, là cường giả Dương Thần Cảnh, cũng là lãnh đạo trực tiếp của Giác Nghiêm.

Nhìn thấy Giác Nghiêm chật vật như thế, còn có thi thể Chúc Ngôn Thành trên mặt đất, Huyền Minh thở dài nói: “Ngươi đã giao thủ với Tô Tín? Kết quả như thế nào?”

Giác Nghiêm đỏ mặt nói: “Tô Tín quá giảo hoạt, hắn đã trốn rồi.”

Huyền Minh lại là thở dài một hơi, gương mặt nghiêm túc nói: “Giác Minh, trước kia ta nói với các ngươi thế nào? Phương trượng ra lệnh cấm ngươi xem như trò đùa sao? Hiện tại Thiếu

Lâm tự chúng ta triệt để không có liên quan với đệ tử tục gia, vì sao ngươi phải xuất đầu vì bọn họ?”

Giác Nghiêm trầm mặc chốc lát nói: “Ta không có xuất đầu vì bọn họ, lệ khí của Tô Tín quá nặng, thủ đoạn tàn nhẫn, tâm tư ác độc, huống hồ hắn là võ giả tán tu, đã có manh mối đi lên con đường tà đạo, ta muốn mang hắn về Trấn Ma tháp, bằng không khó bảo toàn tương lai hắn làm ác.”

“Hồ đồ!”

Huyền Minh chỉ vào Giác Nghiêm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nói: “Ít dùng bộ dạng này gạt ta, Tô Tín có thể giống những người khác sao?”

“Hắn mới qua tuổi hai mươi đã có thể đứng top ba mươi Nhân Bảng, chính là nhân vật thiên kiêu thế hệ trẻ trong võ lâm, tương lai không có ngoài ý muốn chắc chắn sẽ thành một trong những cường giả Nguyên Thần.”

“Nếu lần này ngươi đánh chết hắn cũng bỏ đi, nhưng ngươi lại để cho hắn trốn thoát, từ đó càng chứng minh Tô Tín ưu tú và khó chơi.”

“Sau lần này Tô Tín nhất định sẽ hận Thiếu Lâm tự rất sâu, ngươi dẫn đại địch như thế cho Thiếu Lâm tự chúng ta, ngươi còn không biết tội hay sao?”

Giác Nghiêm lại mạnh miệng nói: “Hắn chỉ là Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh mà thôi, có thể gây ra sóng gió gì? Cùng lắm ta lại ra tay một lần, lần này nhất định có thể giết hắn.”

Huyền Minh lắc đầu thở dài nói: “Ngươi còn không hiểu ý ta hay sao? Tô Tín cảnh giới Tiên Thiên đã có thể làm ngươi chật vật như thế, chờ hắn đến Nguyên Thần Cảnh, hai người các ngươi ai thắng ai thua còn không biết đâu.”

“Huống hồ hắn có thể đào thoát khỏi tay ngươi một lần, liền có thể đào thoát lần thứ hai.”

“Hơn nữa theo ta được biết, lần này Tô Tín được Giang Nam hội mời nên chuẩn bị đi Giang Nam.”

“Chờ Tô Tín thành danh tại Giang Nam hội, hành động của Thiếu Lâm tự chúng ta hôm nay có khác gì chèn ép tiểu bối?

Có phải bị người ta chê cười hay không?”

“Giác Nghiêm, lần này ngươi gây ra chuyện quá lớn, vi phạm lệnh cấm của phương trượng không tính, còn ném thể diện Thiếu Lâm tự, theo ta về chùa nhận phạt.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 307 - Người Thần Bí (1)

Tuy cuối cùng Giác Nghiêm vẫn không ủng hộ lời của Huyền Minh nhưng hắn cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đi cùng Huyền Minh trở lại Thiếu Lâm tự tiếp nhận trừng phạt.

Trong Thiếu Lâm tự môn quy sâm nghiêm, cho dù hắn là cường giả Nguyên Thần Cảnh, nếu phạm phải sai lầm vẫn bị trừng phạt.

Giác Nghiêm bị Huyền Khổ mang về Thiếu Lâm tự, lúc này Tô Tín đã chạy đi đi hơn trăm dặm.

Hắn không xác định Giác Nghiêm có đuổi theo hay không cho nên hắn toàn lực chạy đi cho tới lúc chân khí hao hết, lúc này hắn mới dừng lại.

Hắn ăn một viên thuốc chữa thương, Tô Tín khôi phục chân khí trong người một ít.

Vừa rồi đối chiến với Giác Nghiêm chỉ một hồi, hắn cũng đánh ra vài ngụm máu tươi nhưng thương thế không có nặng như lúc tử chiến với đám người Chúc Trạch Phương.

Trận chiến khi đó kinh mạch hắn vỡ vụn thiếu chút nữa đã biến thành phế nhân, còn lần này Tô Tín chỉ bị lực lượng của Giác Nghiêm đánh tổn thương nội tạng, chỉ phun vài ngụm máu, nghỉ ngơi vài ngày là thương thế không còn.

Vào lúc Giác Nghiêm ra tay cũng làm cho Tô Tín nhìn thấy sự khủng bố của cường giả Nguyên Thần Cảnh.

Cho dù mình có hệ thốn làm át chủ bài nhưng không có thực lực tuyệt đối không có khả năng sánh bằng võ giả Nguyên

Thần Cảnh.

Lần này hắn hối đoái tiêu hao phẩm cấp bậc tam tinh nửa, toàn lực ra tay cũng chỉ làm đối phương chật vật mà thôi, căn không có làm Giác Nghiêm bị thương.

Cho dù mình hối đoái tiêu hao phẩm cấp bậc tứ tinh cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Cho dù có tồn tại chuyện vượt cấp giết địch nhưng cũng phải xem đẳng cấp của ngươi và đối phương như thế nào.

Tối thiểu Tiên Thiên và Nguyên Thần Cảnh là hai cảnh giới khác nhau, chưa từng có người nào vượt qua mấy cấp bậc và khiêu chiến thành công.

Thời điểm Tô Tín khôi phục hơn phân nửa khí lực, vào lúc hắn muốn chạy đi, bỗng nhiên trước mặt hắn xuất hiện một đám khói đen bay lên, một người thần bí mặc cổn bào, đầu đội mặt nạ phán quan bước ra, trên trán Tô Tín đổ mồ hôi lạnh như mưa.

Nếu như nói Giác Nghiêm toàn lực ra tay đã làm Tô Tín cảm thấy áp lực rất lớn, trên người thần bí mang mặt nạ lại sinh ra uy áp vô tận, khí tức của hắn sâu đậm như biển, khủng bố đến mức Tô Tín không cách nào tưởng tượng nổi.

Tô Tín tin tưởng, chỉ cần hắn muốn giết mình cũng chỉ cần dùng một ngón tay là đủ.

Người thần bí mang mặt nạ phán quan tặc lưỡi, hắn nói: “Tô Tín ah Tô Tín, ta vẫn xem nhẹ ngươi, vốn cho rằng lần trước ngươi lấy một địch bốn đánh chết bốn tên võ giả Thần Cung Cảnh cũng là cực hạn, không nghĩ tới ngươi hôm nay lại có thể làm võ giả Nguyên Thần Cảnh chật vật như thế, đúng là khó lường.”

Tô Tín không có nói tiếp, hắn chỉ trầm giọng nói: “Các hạ là người phương nào? Muốn làm gì?”

Thực lực giữa hắn và người thần bí khác biệt quá lớn, người ta đã tìm tới tận

cửa, Tô Tín tin tưởng hắn khẳng định không phải tới nói chuyện phiếm với mình.

Tô Tín lên liền nói thẳng, người thần bí kia sững sờ, ngay sau đó hắn cười nói: "Được, ta cũng không thừa nước đục thả câu, ta sẽ nói đơn giản, ta xme trọng ngươi, muốn ngươi gia nhập tổ chức của chúng ta."

Tô Tín hơi kinh ngạc và nói: "Ta muốn biết ngươi nói là tổ chức gì?"

Người thần bí mang mặt nạ phán quán lắc đầu và nói: "Thật có lỗi, ta sẽ không nói cho ngươi biết, nếu ngươi gia nhập tổ chức thì ngươi sẽ biết."

Tô Tín cười khổ nói: "Ta có thể cự tuyệt sao?"

Người thần bí gật đầu: "Đương nhiên có thể, ta tới mời ngươi gia nhập, cũng không phải đến bắt buộc ngươi gia nhập."

Tô Tín sững sờ, thực có thể cự tuyệt?

Hắn vừa rồi nói câu kia cũng chỉ thuận miệng mà thôi, nếu như người thần bí cường ngạnh một chút thì Tô Tín chọn đáp ứng.

Thực lực đối phương chỉ cần dùng một ngón tay là giết mình, nếu như Tô Tín không đáp ứng, khó bảo toàn đối phương không động thủ.

Tô Tín lại không nghĩ tới đối phương chỉ ra mặt mời chào chứ không có ép buộc, việc này làm Tô Tín không kịp trở tay.

Nhìn thấy vẻ mặt Tô Tín như thế, người thần bí mang mặt nạ phán quan nói:

Toàn bộ gương mặt của hắn bị mặt nạ phán quan che đậy nhưng Tô Tín vẫn có thể cảm giác hắn đang cười.

"Ta nói rồi, ta tới mời ngươi gia nhập, đương nhiên ngươi cũng có thể lựa chọn cự tuyệt."

"Trước kia ta không nói tin tức rõ ràng cho ngươi biết là vì muốn tốt cho ngươi, có nhiều thứ ngươi biết quá nhiều sẽ không có chỗ tốt với ngươi đâu."

"Huống hồ ngươi không muốn gia nhập tổ chức chúng ta, ta lại nói rõ lai lịch tổ chức cho ngươi biết, ngươi biết nhiều thứ như vậy chẳng phải đang ép ta giết ngươi?"

Người thần bí nói chuyện thú vị, Tô Tín sững sờ nhưng sau đó cảm giác hợp lý.

Người thần bí bước lên phía trước một bước và nói: “Tuy ta không thể nói lai lịch tổ chức cho ngươi biết nhưng ta có thể cho ngươi một cam đoan, ngươi gia nhập tổ chức, ngươi không bao giờ còn là người không có chỗ dựa.”

“Hôm nay Giác Nghiêm muốn phế bỏ võ công của ngươi và mang về Thiếu Lâm tự trấn áp, nếu ngươi gia nhập tổ chức của ta, ta cam đoan đến lúc đó tự nhiên sẽ có người lên Thiếu Lâm tự tìm Huyền Khổ và mang ngươi trở lại.”

Nội tâm Tô Tín lập tức chấn kinh, nếu như người thần bí không có khoác lác, thực lực tổ chức sau lưng hắn quá khủng bố rồi.

Phương trượng Thiếu Lâm là ‘ Độ Ách La Hán ’ Huyền Khổ là người thế nào? Hắn chính là Chân Vũ cảnh võ đạo đại tông sư, là cao thủ nổi danh Thiên Bảng, chính là một trong những người mạnh nhất trên giang hồ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 308 - Người Thần Bí (2)

Người thần bí lại nói tổ chức sau lưng có thể đi lên Thiếu Lâm tự tìm Huyền Khổ đòi người, thực lực như vậy cũng quá khủng bố rồi.

“Thế nào, hiện tại ngươi có quyết định gia nhập tổ cức hay không?”

Người thần bí hỏi.

Cảm giác người thần bí không có sát tâm, Tô Tín lắc đầu.

Nhìn thấy Tô Tín tỏ thái độ, người thần bí cũng không thất vọng, hắn nói: “Nếu ngươi không muốn gia nhập thì ta cũng không miễn cưỡng ngươi, ta muốn tìm chính là thành viên

cùng chung chí hướng, mà không phải bức bách làm ngươi mang nhị tâm.”

Người thần bí móc một tấm lệnh bài giao cho Tô Tín: “Ngươi thu lệnh bài này, nếu như ngươi gặp được nguy hiểm gì liền quán chú chân khí vào trong lệnh bài, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người xuất hiện cứu ngươi.”

“Đương nhiên lệnh bài này không phải dùng không, ngươi mượn lực lượng tổ chức cứu ngươi, vậy ngươi cần phải trả giá thật nhiều mới được.”

“Ngươi nhìn thấy lực lượng tổ chức, hoặc là gia nhập tổ chức, hoặc là ngươi cũng chết đi.”

Sau khi giao lệnh bài, người thần bí kia quay người liền đi, thời điểm thân thể hắn dung nhập vào trong khói đen, hắn nhớ tới cái gì đó lại ném ra một câu và biến mất không thấy gì nữa.

“Đúng rồi, vừa rồi quên nói cho ngươi biết, Giác Nghiêm đã bị thủ tọa La Hán đường ‘ Đại Bi Thủ ’ Huyền Minh mang về Thiếu Lâm tự trừng phạt, ngươi không cần trốn đông trốn tây.”

Đợi đến lúc người thần bí biến mất, Tô Tín cầm lệnh bài sau đó ngồi xuống đất, trên mặt hắn mang theo thần thái suy nghĩ.

Chuyện xảy ra hôm nay quá khó lường, thậm chí làm cho hắn không kịp phản ứng.

Nhìn lệnh bài không có văn tự gì nhưng lại có hoa văn kỳ dị, Tô Tín có suy đoán với thực lực thế lực sau lưng người thần bí.

Đầu tiên, thực lực của đối phương rất mạnh, thậm chí mạnh tới mức có thể khiêu chiến Thiếu Lâm tự, nghe ý của người thần bí, dường như hắn không có xem Thiếu Lâm tự là chuyện gì quan trọng.

Thứ hai, tổ chức này là tổ chức ngầm, căn bản không muốn người khác biết tổ chức mình là gì, càng không lộ ra ngoài sáng.

Chính bởi vì như thế Tô Tín mới có thể mở miệng cự tuyệt, nếu như thần bí nhân kia hơi cường ngạnh một chút, Tô Tín

khẳng định lập tức gật đầu gia nhập, về sau lại nghĩ biện pháp thoát khỏi.

Nhưng vượt quá Tô Tín dự đoán, người thần bí không có ép hắn, chỉ cho hắn tấm lệnh bài, dường như thập phần có lòng tin sau này hắn sẽ sử dụng lệnh bài.

Thu hồi lệnh bài, Tô Tín cũng không nghĩ nhiều như thế.

Giang hồ còn lớn hơn bản thân mình suy nghĩ, tối thiểu Tô Tín không tìm thấy tư liệu của tổ chức thần bí trong Lục Phiến Môn.

Hiện tại Giác Nghiêm đã bị thủ tọa La Hán đường Huyền Minh mang đi, Tô Tín có thể an tâm đi Giang Nam đạo, hiện tại Tô Tín không vội đi như thế, hắn còn có một việc phải làm xong mới rời khỏi Hán Nam đạo.

Nắm chặt kiếm trong tay, trong mắt Tô Tín sinh ra sát cơ đáng sợ, hắn đi về hướng Chúc gia trang!

Lần này Tô Tín không ngờ tới Chúc gia trang có phách lực như vậy, cũng dám châm ngòi Giác Nghiêm đối phó chính mình.

Hắn xem ra Chúc gia trang trừ một Chúc Trạch Phương đáng giá coi trọng thì còn lại đều là phế vật.

Nhưng chính đám phế vật này lại tính kế suýt làm Tô Tín ngã nhào.

Tô Tín gõ vỏ kiếm, lẩm bẩm nói: “Ta biết vấn đề nằm ở nơi nào rồi.”

Thông qua sự kiện Chúc gia trang lần này, Tô Tín phát hiện mình có một tệ nạn, đó chính là sau khi hắn gia tăng bài danh trên Nhân Bảng quá nhanh làm cho người ngoài không hiểu Tô Tín hắn.

Tư liệu cường giả Nhân Bảng kỹ càng, không chỉ có võ công, trong đó còn có đặc điểm tính cách của Tô Tín

Thực lực Tô Tín không cần nhiều lời, chiến tích còn ở đó nhưng hắn đặc điểm tính cách của hắn mơ hồ, bề ngoài giống như hắn cho người ta ấn tượng là người thích trêu chọc tai họa.

Cảnh giới Hậu Thiên giết Phương Đông Đình đạp vào Nhân Bảng, về sau lại liên tục nh bại đám người Địch Vân Phi tại Tương Nam, là người to gan không bận tâm tới hậu quả.

Đối với Tô Tín, to gan cũng vô dụng, bởi vì to gan không thể chấn nhiếp kẻ khác.

Hỏa Vực Ma Thần Diễn La Na bài danh thứ tư Nhân Bảng trời sinh tính hung tàn, giết chóc vô số, đã từng đồ sát qua một đại tộc trong Tây Vực.

Đối với loại người như Diễn Na La, ngươi có thể tính kế hắn, sau khi tính kế hắn không chết thì ngươi phải suy nghĩ có chịu đựng nổi hậu quả hắn trả thù hay

không.

Hiện tại Tô Tín cũng cần uy danh như thế, hoặc nói nó là hung danh mới đúng.

Ngươi muốn tới tính toán ta thì chuẩn bị chờ ta báo thù.

Tô Tín muốn người ta biết rõ sau khi khiêu chiến Tô Tín sẽ có hậu quả gì, sẽ có kết cục thê thảm ra ra sao.

Lần này Chúc gia trang nho nhỏ dám tính kế hắn, Tô Tín muốn biến nó thành điển hình.

Nắm chặt kiếm trong tay, Tô Tín ngồi tới nửa đêm mới khôi phục chân khí trong người tới đỉnh phong, sau đó hắn đứng lên rroiwf đi..

Trước khi rời khỏi Hán Nam đạo, hắn muốn làm xong một chuyện, hắn muốn đi huyết tẩy Chúc gia trang!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 309 - Diệt Môn (1)

Lúc này trong Chúc gia trang, Chúc gia lão gia tử và đám người Chúc Kỳ Phương không có ngủ, bọn họ đang chờ đợi trong lo lắng.

Tuy Chúc Ngôn Thành bên kia đã truyền tin tứ nói hắn đã thành công gây xích mích Giác Nghiêm đi tìm Tô Tín trả thù, nhưng không biết vì sao nội tâm bọn họ vẫn sinh ra một tia bất an khó xóa đi được.

Thời gian hiện tại đã qua gần một ngày, tại sao bọn họ còn chưa quay về?

Tô Tín chỉ là võ giả Tiên Thiên mà thôi, Giác Nghiêm là cường giả Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư, chỉ một chiêu là có thể miểu sát hắn, không cần kéo dài tới bây giờ ah? Có thể xảy ra biến cố gì hay không?

Trong lòng mọi người đều có lo lắng, đặc biệt là Chúc Kỳ Phương, hắn không ngừng ra vào đại sảnh, Chúc lão gia tử nhìn thấy cũng phiền muộn không thôi.

“Được rồi! Đừng đi vòng vòng nữa, đi nữa ánh mắt ta hoa lên.”

Chúc lão gia tử quát lớn.

Chúc Kỳ Phương dừng lại, trong miệng lầm bầm: “Ta đã sớm nói, chúng ta không nên dùng chiêu hiểm như vậy.”

“A Thành hắn chỉ là tiểu hài tử, vạn nhất Giác Nghiêm nhìn ra sơ hở thì sao bây giờ?”

“Hơn nữa vạn nhất không giết được Tô Tín thì sao? Chẳng phải sẽ bị Tô Tín

báo thù?”

Chúc lão gia tử hừ lạnh một tiếng nói: “Ngươi thân là gia chủ, tại sao không có một chút phách lực như vậy? Dù sao đã làm rồi, hiện tại ngươi lo lắng có dùng được gì hay không?”

“Giác Nghiêm thân là cường giả Nguyên Thần Cảnh, Tô Tín cũng chỉ có cảnh giới Tiên Thiên mà thôi, hơn nữa sau lưng hắn không có thế lực nào hỗ trợ, lúc Tô Tín hẳn phải chết không thể nghi ngờ!”

Thời điểm hắn vừa mới nói xong, chỉ nghe ngoài có tiếng nổ ầm ầm vang lên, cửa lớn Chúc gia trang bị đánh nát.

Nội tâm người Chúc gia chấn động mạnh, bọn họ vội vàng chạy ra đi, nhìn thấy cửa lớn bị kiếm quang đánh nát, ngay cả đệ tử Chúc gia cũng nằm trong vũng máu, Tô Tín đang mỉm cười như ác ma.

“Làm sao có thể!? Làm sao có thể! Tại sao ngươi còn chưa chết?”

Trên mặt Chúc lão gia tử lộ ra vẻ kinh hãi, cường giả Nguyên Thần Cảnh ra tay lại không thể đánh chết hắn?

Gương mặt Chúc Kỳ Phương lúc này bêến thành chán nản, lẩm bẩm nói: “Ta đã nói không nên trêu chọc Tô Tín, các ngươi lại không nên đi nước cờ hiểm như thế, lần này xong rồi, Chúc gia trang xong rồi!”

Tô Tín thản nhiên nói: “Tại sao ta phải chết? Thực cho rằng các ngươi mượn tay võ giả Nguyên Thần Cảnh ra tay thì ta phải chết chắc hay sao?”

Chúc lão gia tử run rẩy nói: “Vậy ngươi muốn cái gì?”

“Làm gì? Ha ha, ngươi nói ta muốn làm gì?”

Tô Tín lúc này cười mỉa mai, nói: “Làm người nên gánh lấy hậu quả do mình làm ra, làm sai chuyện phải bị phát, chẳng lẽ ngươi không biết đạo lý này sao?”

“Các ngươi có lá gan châm ngòi Giác Nghiêm đi đối phó ta, các ngươi cũng nên chuẩn bị tâm lý bị trả thù.”

Chúc lão gia tử thở dài một hơi, nói: “Được, ta biết rồi.”

Vừa mới dứt câu, Chúc lão gia tử vậy mà trực tiếp quỳ trên mặt đất, trầm giọng nói: “Tất cả mọi chuyện đều là lão phu bài ra, ta nguyện ý tự sát tạ tội, hi vọng Tô công tử ngươi có thể buông tha người Chúc gia trang.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Không đủ.”

Trong mắt Chúc lão gia tử bắn ra một tia, hắn chỉ vào Chúc Kỳ Phương và đời thứ hai của Chúc gia trang: “Bọn họ sẽ cùng chết với ta, chỉ cầu Tô công tử ngươi có thể buông tha già yếu, phụ nữ và trẻ con Chúc gia trang, lưu cho Chúc gia một tia huyết mạch!”

Đám người Chúc Kỳ Phương dùng ánh mắt không dám tin nhìn vào mắt mình, hắn nói cái gì? Muốn bọn họ tự sts tạ tội?

Vài tên đời hai của Chúc gia muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng vẫn chán nản im lặng.

Người là dao thớt ta là thịt cá, hiện tại tính mạng tất cả người Chúc gia trang đều nằm trong tay Tô Tín, cho dù bọn họ không tự sát thì Tô Tín sẽ buông tha sao?

Nhưng kết quả Tô Tín vẫn lắc đầu, nói: "Vẫn không đủ."

Chúc lão gia tử lúc này ngẩng đầu lên:

"Vậy ngươi muốn như thế nào?"

Ánh mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh lùng.

"Rất đơn giản, ta muốn Chúc gia trang chó gà không tha!"

"Chúng ta liều với ngươi"

Đám người Chúc Kỳ Phương nghe xong lời này cảm thấy điên cuồng.

Tô Tín đã muốn tiêu diệt cả gia tộc bọn họ, còn có cái gì có thể nói? Trừ dốc sức liều mạng thì bọn họ có những phương pháp khác hay sao?

Trong mắt Tô Tín bắn ra thần thái đùa cợt, Huyết Hà Thần Kiếm bộc phát kiếm quang lạnh thấu xương, trực tiếp chém ngang lưng đám người Chúc Kỳ Phương.

Hiện tại người có thực lực mạnh nhất trong Chúc gia trang chính là Chúc Kỳ Phương và một đám đời thứ hai có thực lực Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, những người này trong mắt Tô Tín không đáng nhắc tới.

Nửa canh giờ sau, hơn ba trăm nhân khẩu Chúc gia trang bị Tô Tín đồ sát không còn.

Trên thân kiếm bắn ra máu tươi tung tóe, Tô Tín trực tiếp quay người rời đi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 310 - Diệt Môn (2)

Hắn cũng không có hạ thủ lưu tĩnh với phụ nữ và trẻ em Chúc gia trang.

Lý Trầm Chu khí phách vô song, hắn có thể cho địch nhân cơ hội phát triển nhưng Tô Tín sẽ không.

Không phải hắn không dám, mà là hắn sợ phiền toái.

Rõ ràng có thể giết và không giết, Tô Tín nghĩ tới ánh mắt hận ý ngập trời của đám người trẻ tuổi trong Chúc gia trang, nếu lưu đám người này lại tương lai có khả năng rước lấy phiền toái không cần thiết.

Trong tiểu thuyết có rất nhiều nhân vật phản diện bình thường sẽ không uổi tận giết tuyệt, mà là cho nhân vật chính cơ hội quật khởi, sau đó thần công đại thành sẽ đi tìm nhân vật phản diện báo thù, nhưng đáng tiếc Tô Tín không có hứng thú làm vậy, hắn sẽ không cho phép kẻ nào hận mình có cơ hội làm nhân vật chính.

Chúc gia trang có thế lực không nhỏ tại Hán Nam đạo, cho dù vị trí của nó không nằm ở trung tâm của Hán Nam đạo nhưng cũng nằm trên đường cái châu phủ.

Tô Tín đồ sát Chúc gia trang không còn, cả Chúc gia trang bêến thành tĩnh mịch, người giang hồ lui tới đều cảm giác được một tia không đúng, hơn nữa trong Chúc gia trang có mùi máu tươi tỏa ra chung quanh.

Có người hiểu chuyện tiến vào xem xét, sau khi nhìn thấy cảnh tượng như địa ngục, toàn bộ Chúc gia trang bị người ta tru diệt cả nhà.

Hiện nay võ lâm Trung Nguyên xem như an ủi, mặc dù đại tông môn có ma sát nhỏ không ngừng, đệ tử dưới trướng cạnh tranh kịch liệt nhưng đã rất lâu không có phát sinh chuyện diệt vong cả nhà.

Kết quả hiện tại Chúc gia trang là thế lực có danh tiếng trong Hán Nam đạo bị người ta diệt môn trong một đêm, đây chính là tin tức to lớn.

Mây đại tông môn tại Hán Nam đạo phái người tới điều tra, chuẩn bị nhìn xem có phải đệ tử ma đạo rời núi làm ra chuyện người người oán trách hay không.

Từ xưa đến nay chánh tà bất lưỡng lập, gần vài năm qua cửu ngục tà ma là chín thế lực ma đạo lớn nhất bị chính đạo đè ép, hơn nữa bản thân bọn họ cũng có vấn đề, ngược lại đã lâu không có phái đệ tử hung hăng càn quấy rời núi.

Nếu như một khi xác định chuyện này là tông môn ma đạo làm, vậy võ lâm Hán Nam đạo bọn họ sẽ tuyên bố lệnh truy nã, tuyệt đối sẽ toàn lực xoắn giết đối phương mới thôi.

Nhưng đợi đến lúc khám nghiệm tử thi kết quả bày ra trước mặt, tất cả mọi người cũng sửng sốt.

Người ra tay chính là nhân vật bài danh hai mươi ba Nhân Bảng, ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín!

Tô Tín đồ sát Chúc gia trang, mặc dù có ý trả thù hả giận trong đó nhưng dụng

sâu nhất là chấn nhiếp mọi người, cũng làm cho đám người tính kế hắn phải suy nghĩ hậu quả hắn trả thù.

Cho nên Tô Tín khi ra tay cũng không có tính toán che dấu tung tích, hắn dùng vũ kỹ thành danh của mình nên rất dễ dàng nhìn ra manh mối.

Bởi như vậy nhân sĩ võ lâm Hán Nam đạo cũng không có cách nào, vấn đề này chỉ có thể đặt qua một bên.

Ân oán giữa Tô Tín và Chúc gia trang đã sớm truyền khắp Hán Nam đạo thời gian gần đây, đơn giản là giang hồ báo thù mà thôi.

Tô Tín giết Chúc Ngôn Tín, Chúc Trạch Phương mang người đến báo thù, kết quả bị Tô Tín giết ngược.

Rồi sau đó Chúc gia trang không phục, lại châm ngòi Thiếu Lâm tự Giác Nghiêm đi đối phó Tô Tín nhưng vẫn không thể giết Tô Tín, ngược lại bị Tô Tín trả thù diệt môn.

Loại chuyện này nói không rõ ai đúng ai sai, dù sao là oan oan tương báo, hiện tại đã có một phương chết sạch, vấn đề này

cũng không tính là triệt để chấm dứt.

Mặc dù nói Tô Tín ra tay tàn nhẫn một ít nhưng song phương đã kết thành sinh tử đại thù, hắn làm như vậy cũng không gì đáng trách, tông môn võ lâm Hán Nam đạo không có thù oán với Tô TÍn, đương nhiên không có hứng thú chụp mũ ma đạo lên đầu Tô Tín, sẽ không xuất số tiền lớn truy nã Tô Tín, cho nên chuyện này cũng chỉ như thế mà thôi.

Thời gian Nhân Bảng đổi mới vào một tháng sau, Tô Tín lại tăng thêm một vị

trí.

Tính danh: Tô Tín

Danh hiệu: Huyết Kiếm Thần Chỉ

Môn phái: không

Võ công: Huyết Hà Thần Kiếm (Kiếm Xuất Huyết Hà Trảm Đại Long, từng dùng chiêu này phá bí thuật Hóa Long của Địch Vân Phi), Huyết Hà thần chỉ (bản tiến hóa của Huyết Hà Thần Kiếm, thay đổi thất thường, quỷ thần khó lường), Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ (dung nhập hai mươi bốn biến hóa của thời tiết, uy năng vô cùng)

Thực lực: Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh đại viên mãn

Chiến tích: tại lăng mộ Kiếm Tôn Giả La Vân tại Hán Nam, bại Địch Vân Phi, Tiêu Ma Vân, Thượng Quan Ngạn Khanh, đánh chết đại đương gia Hoa Âm sơn Tiếu Diện Dạ Xoa Tào Chính An.

Bên ngoài Hán Nam đạo Tung Dương phủ bị bốn tên võ giả Thần Cung Cảnh vây công, một trận chiến đánh chết đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự Chúc gia chủ Chúc Trạch Phương, Nguyệt Nhận đao Đoạn Thiên Nhai, Xích Hỏa Lôi Thương Chu Trường Tín, sát thủ thanh y Huyết Y Lâu.

Một tháng trước võ giả Nguyên Thần Cảnh Thiếu Lâm tự La Hán đường ‘ Trảm Ác Tăng ’ Giác Nghiêm bị Chúc gia trang châm ngòi ra tay trấn áp Tô Tín, giao thủ mấy chiêu và Tô Tín đào thoát.

Ghi chú: ngày thứ hai Tô Tín ra tay diệt hơn ba trăm nhân khẩu Chúc gia trang.

Bài danh: hai mươi hai.

Nhìn thấy bài danh Tô Tín lại tăng thêm một vị trí, đám võ giả sao chép Nhân Bảng cảm thấy cổ quái.

Không chỉ vì Tô Tín lại tăng thêm một vị trí, lý do Tô Tín tấn cấp Nhân Bảng lần này làm người ta không nói thành lời.

Những võ giả Nhân Bảng khác tấn cấp dựa vào chiến tích, ví dụ như lại đánh bại ai, đánh chết ai đó.

Nhưng lần này Tô Tín tấn chức Nhân Bảng là vì hắn tránh được Giác Nghiêm đuổi giết, dường như đây là lần đầu Nhân Bảng xảy ra chuyện như vậy.

Lại không có ai mở miệng phản bác lý do này cả.

Dùng thực lực Linh Khiếu Cảnh viên mãn đối chiến vài chiêu với Giác Nghiêm là cao thủ Hóa Thần Cảnh và đào thoát thành công, phần thực lực như vậy, trong võ giả Nhân Bảng có bao nhiêu người làm được?

Huống hồ Giác Nghiêm cũng không phải là võ giả Hóa Thần Cảnh bình thường, hắn là La Hán đường ‘ Trảm Ác Tăng ’ Giác Nghiêm của Thiếu Lâm tự, là nhân vật đại danh đỉnh đỉnh trên giang hồ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 311 - Giang Nam Phủ (1)

Đối với tin tức Tô Tín diệt cả nhà Chúc gia trang, bởi vì Nhân Bảng công bố trên giang hồ nên sinh ra xôn xao.

Tuyệt đại đa số tông môn chính đạo xì mũi coi thường Tô Tín, cho rằng hắn tâm tính hung tàn cực đoan, hiện tại còn chưa đoa nhập ma dạo nhưng cũng đã có dấu hiệu báo trước.

Thiếu Lâm tự Giác Nghiêm đại sư như muốn mang hắn về Thiếu Lâm tự trấn áp tẩy đi một thân lệ khí là đúng.

Nhưng mặc dù có người nói như vậy nhưng đại bộ phận chỉ là nói nhảm mà thôi, cũng không có ai nóng đầu đi tìm Tô Tín làm hiệp sĩ trừ ma vệ đạo.

Dù sao Chúc gia trang bị diệt không có một chút quan hệ nào với hắn, thời điểm này chỉ có đồ ngu xuẩn mới đúng ra trêu chọc Tô Tín.

Huống hồ trải qua chuyện này mọi người cũng đại khái nhìn ra tính cách của Tô

Tín.

Hắn xuất thân tán tu, tính cách có thù tất báo, tuyệt đối là ngươi đánh ta một quyền, ta đâm ngươi một đao.

Loại nhân vật này có thể không trêu chọc thì không trêu chọc, một khi trêu chọc thì phải diệt sát hắn triệt để, bằng không sẽ hậu hoạn vô cùng.

Tô Tín không biết những chuyện này, cho dù biết hắn cũng cao hứng.

Bởi vì có người kiêng kị hắn đã chứng minh hắn thị uy thành công, về phần thanh danh giang hồ gì đó, Tô Tín không quan tâm thứ hai.

Giết Phương Đông Đình bị treo thưởng trên Hắc bảng chỉ là chuyện nhỏ, hiện tại hắn là truy phong tuần bổ của Lục Phiến Môn, là tay sai triều đình hàng thật giá thật.

Thân phận này không thể dấu diếm cả đời, sau khi bị người khác biết rõ, khi đó thanh danh của Tô Tín trên giang hồ càng thối không thể ngửi.

Một đường đi tới, Tô Tín vừa bắt đầu đã chuẩn bị đi đường bộ tới Giang Nam đạo, nhưng đường bộ lại dài nhất, hơn nữa trên ngựa bất tiện tu luyện, cho nên Tô Tín liền lựa chọn đi đường thủy, chỉ dùng thời gian một tháng sẽ tới Giang Nam phủ tại Giang Nam đạo.

Vùng sông nước Giang Nam xưa nhay phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, Giang Nam phủ thân là châu phủ hạch tâm của Giang Nam đạo thì càng phải như vậy.

Cả Giang Nam phủ có thể nhìn thấy nhiều cầu nhỏ nước chảy, từng chiếc thuyền không ngừng qua cầu, trên đườn phố có hiệp sĩ đội mũ vành rộng, công tử thế gia phong lưu phóng khoáng, thanh niên hiệp sĩ anh tuấn tiêu sái đi lại không ngớt, từ đó có thể thấy phong vị của sông nước Giang Nam đạo.

Tô Tín rời thuyền tùy tiện dò xét chung quanh, quả nhiên Giang Nam phủ không hổ là nơi có võ phong cực thịnh tại Trung Nguyên, có thể nói Hậu Thiên đi đầy đất, Tiên Thiên nhiều như chó cũng không đủ.

Tô Tín có tu vi Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh đỉnh phon, hắn có thể xem là cao thủ tại Tương Nam đạo và Hán Nam đạo, nhưng ở Giang Nam phủ chỉ có thể xem là người bình thường.

Tối thiểu Tô Tín vừa rồi nhìn thấy mấy võ giả đi ngang qua có tu vi Tiên Thiên.

Du Long Kiếm bị Tô Tín tìm da cá mập nhét vào, tùy ý đọng bên hông.

Bên hồ có từng chiếc từng chiếc thuyền buồm đang đậu treo bảng giá chờ người

thuê, ở nơi xa hơn có thể nhìn thấy từng tòa hoa thuyền cũng có thể cung cấp người thuê, giá tiền nha, cũng không phải những thuyền buồm có thể so sánh.

Tô Tín tùy ý đi tới trước một chiếc thuyền buồm, chủ thuyền là lão hán chừng sáu mươi nhưng tinh thần khí không tồi, trong thuyền có một nữ ngư dân chừng mười lăm, sáu tuổi, bộ dáng thanh tú, còn mang theo khí chất hàm xúc của vùng sông nước Giang Nam.

“Lão bá, ta muốn đi xem Giang Nam phủ một vòng, ngài muốn bao nhiêu tiễn?”

Lão hán mở miệng nói: “Vị công tử này cứ xem mà cho là được, lão hán ta cũng nhân nghiệp nghỉ đánh cá cho nên ngồi không, lời thêm một ít tiền cải thiện bữa ăn.”

Tô Tín cười cười, hắn nhảy lên thuyền và ném cho nữ tử mười lượng bạc, lập tức làm cho nàng cười nheo mắt lại.

Nội tâm Tô Tín cười thầm người Giang Nam phủ đúng là biết tính toán, lại dám chơi thủ đoạn nhỏ này với võ giả, tại địa phương khác hiếm khi thấy việc như vậy.

Vừa rồi lão hán nói hắn tùy ý cho là được thật ra đang chờ hắn vì mặt mũi mà cho nhiều tiền a.

Vừa nhìn đã biết hắn là nhân sĩ giang hồ, lão hán mang theo cháu gái tân tân khổ khổ đánh cá thuê thuyền trợ cấp gia dụng, nếu ngươi cho ít tiền, ngươi không biết xấu hổ ném ra mấy văn tiền hay sao?

Đương nhiên Tô Tín không quan tâm chút thủ đoạn này, trực tiếp ném ra mươi lượng bạc xem như tiêu khiển.

Lão hán khua động mái chèo, thuyền buồm lúc này rời bến, nữ tử nhỏ giọng nói: "Vị công tử này cần ăn cái gì không? Ta có cá tươi vừa đánh bắt được vào buổi sáng, còn có hoàng tửu do gia đình tự nhưỡng, công tử cần nếm thử?"

Nữ tử nhỏ nhọ nói với hắn thập phần dễ nghe, Tô Tín nói: "Được, ngươi xem

mà làm."

Tô Tín nhìn nữ tử mang các loại dụng cụ làm bếp ra, hắn lắc đầu cười thầm.

Nếu mình thật móc mười văn tiền ra, đoán chừng sẽ không có đãi ngộ này.

Dáng người nữ tử nhỏ nhắn nhưng quanh năm sinh hoạt trên thuyền, tay chân lại vô cùng nhanh nhẹn.

Cá tươi được đánh bắt vào buổi sáng, chứa trong giỏ cá đọng ở đuôi thuyền, sọt cá chìm vào trong nước nên cá tươi vẫn sống.

Nữ tử thuần thục mở bụng cá và làm sạch, sau đó đặt vào nước sôi và tăng thêm gia vị, lúc này mới hầm cách thủy, bên cạnh còn có một bình rượu màu vàng, bình rượu có mùi thơm ngạt ngào.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 312 - Giang Nam Phủ (2)

Thịt cá được bưng lên, Tô Tín ăn thử một miếng cũng ngon miệng, hoàng tửu được nhưỡng cẩn thận và mạnh hơn rượu khác.

Nữ tử đang nhìn thẳng Tô Tín, thẳng đến khi Tô Tín nói ‘ không tồi ’ thì nàng mới híp mắt vui vẻ.

Tỏng Giang Nam phủ có rất nhiều nhân sĩ võ lâm, tuy nữ tử là ngư dân bình thương, mặc dù đã gặp những nhân sĩ võ lâm nhưng rất ít khi tiếp xúc gần gũi, cả hai giống như người hai thế giới.

Những nhân số vĩ lâm này vì mặt mũi, đại đa số đều hô bằng hữu gọi hữu tốn giá tiền cao thuê thuyền du lịch Giang Nam phủ, đi thuê thuyền buồm nhỏ của bọn họ chỉ là số ít.

Tô Tín vừa nhấm nháp rượu và thức ăn, hắn vừa đánh giá cảnh tượng Giang Nam phủ.

Giang Nam phủ võ phong thịnh hành như thế, đối với Đại Chu vương triều đình mà nói đây không phải chuyện tốt.

Võ giả Giang Nam phủ nhiều như thế nhưng không có bao nhiêu thuộc về Đại Chu vương triều đình, đều là thành phần không bị khống chế.

Truy tìm căn nguyên nguồn gốc, Giang Nam phủ biến thành bộ dạng như hiện tại, nguyên nhân căn bản chính là vì Giang Nam Tiêu thị.

Lịch đại vương triều Trung Nguyên thành lập thay đổi, trong đó không ít bóng

dáng tông môn võ lâm.

Thậm chí có rất nhiều vương triều sau lưng có tông môn võ lâm hậu thuẫn.

Đại đa số kết quả sau khi vương triều vững chắc liền bắt đầu qua sông đoạn cầu, cũng bắt đầu lục đục với tông môn võ lâm sau lưng, thậm chí trực tiếp tru sát.

Ví dụ như Vũ Long Đế và Đỗ Nguyên Thánh Tam Tương Vũ Lâm Minh chính là như vậy.

Trong đó chỉ có trường hợp đặc biệt là Giang Nam Tiêu thị thành lập Đại Lương.

Đại Lương là thế lực võ lâm tổ kiến vương triều, về sau thời điểm tranh bá thiên hạ, Đại Lương trừ đệ tử Tiêu gia cũng tiếp nhận người võ lâm khác, thành phần hết sức phức tạp.

Đáng tiếc vương triều tranh bá không phải giang hồ tông môn chém giết, Tiêu gia có thể bảo trụ địa vị đứng đầu trong lục đại thế gia cũng là vì có thực lực một vương triều..

Sau đó Tiêu gia có thể thuận lợi từ vương triều xuống dốc thành thế gia, từ đó có thể thấy được đặc tính Tiêu gia.

Dù sao Tô Tín xem ra, Tiêu gia còn có mấy phần tặc tính chưa có chết, nếu không bọn họ cũng không hàng năm thu nhiều tán tu Giang Nam như vậy.

Tiêu gia đã là một trong lục đại thế gia, hắn lại mời chào nhiều môn khách như vậy, triều đình cho rằng đã phạm húy kỵ.

Giang Nam đạo là đại bản doanh của Tiêu gia, các thế lực võ lâm khác tại Giang Nam đạo cũng có người phát ngôn của mình, triều đình cũng sợ ném chuột vỡ bình, nhất thời nửa khắc không dám hành động.

Trong nội tâm Tô Tín trong nghĩ tới những việc này hơi có chút phân tâm, chợt nghe lão hán chèo thuyền và nữ tử ngư dân hét lên, chiếc thuyền nhỏ vội vàng

chuyển hướng.

Tô Tín nhìn lên, hắn nhìn thấy một chiếc thuyền hoa lớn đang lao tới, mắt thấy sắp đụng vào thuyền nhỏ.

Kỳ thật đường sông Giang Nam không có nhỏ như vậy, đặc biệt là bọn họ sắp đi vào trong hồ lớn, lúc này đường sông đủ sức dung nhập năm xe ngựa cùng chạy song song mà không ảnh hưởng tới nhau.

Không biết có phải thuyền hoa trước mặt cố ý hay không, bọn họ không có tránh sang một bên và đi giữa đường sông, mắt

thấy sắp đụng nát chiếc thuyền buồm nhỏ.

Đường sông nơi này không sâu, cho dù rớt xuống nước cũng không có chết người.

Nhưng với lão hán và nữ tử ngư dân mà nói, chiếc thuyền buồm nhỏ này chính là nhà của bọn họ, tuyệt đối không thể có việc gì.

Cho nên lão hán không ngừng khua máy chèo, muốn đổi hướng thuyền buồm sang một bên, nhưng không biết làm sao tốc độ thuyền hoa nhanh hơn, trong nháy mắt muốn đâm nát thuyền buồm nhỏ.

Lúc này mọi người có thể nghe được âm thanh nam nữ cười đùa trên thuyền hoa, dường như đâm chìm thuyền buồm là chuyện thú vị.

Bởi vì thuyền buồm chuyển hướng vội vã cho nên chấn động mạnh, bàn rượu của Tô Tín rơi vãi khắp nơi, Tô Tín cau mày.

Hắn muốn thanh thản ổn định ngắm phong cảnh lại bị phá hỏng, hắn đã tức giận.

Bỗng nhiên thân thể Tô Tín hơi động, hắn như hóa thành cuồng phong biến mất ở đầu thuyền.

Nữ tử nhìn thấy Tô Tín nhảy ra khỏi thuyền, đảo mắt Tô Tín đã biến mất, lúc

ngẩng đầu đã kinh hô, Tô Tín lúc này xuất hiện trước thuyền hoa, chân của hắn nhanh như gió và đá một cước.

Oanh!

Tiếng nổ lớn vang lên, tốc độ thuyền hoa lao nhanh cũng dừng lại.

Nhưng động tác của Tô Tín không ngừng, hai chân hắn không ngừng đá mạnh, hắn dùng Phong Thần Thối đệ tam thức ‘ Cuồng Phong Sậu Vũ ’, cước lực không ngừng và đánh liên tục như mưa rào bão tố.

Tô Tín đá ra mỗi bước, thân thể bản thân tiến lên một bước, dường như hắn đang lăng không giẫm vào thuyền hoa.

Hơn nữa tốc độ của thuyền hoa không chỉ bị Phong Thần Thối đá dừng lại, cuối cùng còn bị Tô Tín đá lui về phía sau vài trượng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 313 - Xung Đột (1)

Tô Tín dùng Phong Thần Thối đá dừng thuyền hoa trước mặt, tràng diện này không chỉ làm lão hán và nữ ngư dân sững sờ, càng làm cho không ít võ giả trên bờ trố mắt nhìn không dám tin vào mắt mình.

Chẳng lẽ gia hỏa này xuất thân Thiếu Lâm tự sao? Khí lực hắn lớn như vậy?

Phải biết rằng thuyền hoa nặng mấy vạn cân a, hơn nữa trên thuyền còn có rất nhiều vật phẩm trang sức và người cùng hàng hóa, nó lại lao đi với tốc độ nhanh nhất, muốn triệt để dừng nó lại cần phải tốn bao nhiêu sức lực mới được?

May mắn thuyền buồm được cứu, nữ ngư dân nhìn Tô Tín với ánh mắt sùng

bái.

Trước kia nàng không có tiếp xúc nhiều với người giang hồ, đại bộ phận là công tử thế gia cao cao tại thượng, căn bản sẽ không đặt tiểu nữ nhân như nàng vào mắt.

Hoặc là những hiệp sĩ võ lâm thô cuồng, bộ dạng thiên là lão đại, địa là lão nhị, ta là lão tam.

Nhưng vị công tử trẻ tuổi anh tuấn này còn có thực lực cường đại lại làm người bình dị dễ gần, người giang hồ như vậy quá ít.

Vốn nữ ngư dân không quá hướng tới giang hồ, hôm nay nhìn thấy Tô Tín đại phát thần uy liền có tâm tư muốn học võ, có xúc động muốn bước vào giang hồ.

Lúc này trên thuyền hoa có tiếng kinh hô vang lên, hiển nhiên bọn họ còn

không nghĩ tới có người đánh thuyền hoa dừng lại và đẩy nó lui về phía sau.

Tô Tín dọc theo thân thuyền nhảy lên thuyền hoa, hắn lạnh lùng nhìn người trên thuyền.

Trên thuyền có mười mấy tên võ giả, tất cả mặc cẩm y, cách ăn mặc đẹp đẽ quý

giá.

Trừ những võ giả này ra còn có hơn hai mươi tên ca cơ, tất cả đều có dáng người uyển chuyển khí chất bất phàm, thanh lâu tầm thường không thể có ca cơ như vậy.

Tô Tín nhảy lên đầu thuyền, hắc y cầm kiếm mang theo khí chất lạnh lùng bao phủ toàn bộ thuyền hoa..

Trên thuyền hoa có một tên công tử quát lớn: “Lớn mật! Ngươi là người phương nào? Chưa được chúng ta cho phép liền leo lên thuyền hoa, cút xuống cho ta.”

Tô Tín cười lạnh nói: “Vừa rồi các ngươi suýt đụng thuyền của ta, ngươi nói ta là người như thế nào? Còn nữa, nhớ rõ kiếp sau miệng lưỡi sạch sẽ một chút.

Vừa dứt lời, Tô Tín thi triển Huyết Hà thần chỉ, tơ máu như sợi tơ bay tới trước mặt người trẻ tuổi, lập tức làm đám ca cơ thét lên.

Mặc dù công tử trẻ tuổi có tu vi Tiên Thiên Khí Hải Cảnh nhưng Huyết Hà thần chỉ của Tô Tín có tốc độ quá nhanh quá hung, thậm chí hắn không thể tránh né, đợi đến lúc hắn kịp phản ứng thì Huyết Hà thần chỉ đã tới trước người.

Lúc này bên cạnh có tên thanh niên trẻ tuổi rút kiếm chém ra, kiếm quang như một dòng sông đánh nát huyết chỉ bay tới.

Cho dù như thế người này cũng bị lực lượng Huyết Hà thần chỉ đánh lui vài bước mới dừng lại.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy đám người chung quanh lập tức kinh hãi không

nhỏ, ánh mắt nhìn Tô Tín biến hóa.

Đám người bọn họ đều là thế hệ trẻ thế lực bản địa và tông môn tại Giang Nam đạo, bởi vì Giang Nam hội cho nên cùng tụ tập chèo thuyền du ngoạn, thuận tiện tiếp đãi những đồng đạo giang hồ.

Tên trẻ tuổi khẩu xuất cuồng ngôn với Tô Tín là đệ tử Hàn gia, hắn tên là Hàn Thành, người xuất thủ ngăn cản Huyết Hà thần chỉ của Tô Tín càng khó lường.

Hắn tên là Bùi Ngạn Quân, là đệ tử đại phái Tinh Nguyệt Tông tại Giang Nam đạo, sư phụ hắn là tông chủ Tinh Nguyệt Tông, là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư duy nhất của Tinh Nguyệt Tông.

Hắn vốn có thực lực Linh Khiếu Cảnh, hơn nữa còn bài danh bảy mươi tám trên Nhân Bảng.

Có thể nói Bùi Ngạn Quân thực lực mạnh nhất trong đám người nơi đây, thân phận địa vị cũng cao nhất, hơn nữa lúc này bọn họ tổ chức du ngoạn và ăn uống trên thuyền hoa cũng là hắn chủ động liên hệ.

Hiện tại đứng vị trí bảy mươi tám Nhân Bảng như Bùi Ngạn Quân vì tiếp một kích tiện tay của đối phương còn bị phản chấn lui lại, thực lực đối phương mạnh bao nhiêu?

Sắc mặt Bùi Ngạn Quân lúc này ngưng trọng.

Một chỉ vừa rồi chỉ là một kích tiện tay nhưng hắn cũng có nhận thức mới về thực lực của Tô Tín.

Người trước mặt tuyệt đối là võ giả Nhân Bảng, hơn nữa bài danh tuyệt đối còn cao hơn hắn nhiều.

Vừa rồi đối phương chỉ dùng một kích tiện tay mà thôi, bản thân mình phải xuất kiếm toàn lực, kết quả bản thân mình bị phản chấn lui lại vài bước, hiện tại cánh tay còn đang run rẩy a.

Nhìn thấy thực lực Tô Tín như vậy, Hàn gia Hàn Thành và những người khác không nói ra lời.

Có ít người thậm chí lườm Hàn Thành.

Bởi vì gia hỏa này tự tìm việc cho mình, vì thu ca cơ vui vẻ liền ra lệnh thuyền hoa đụng thuyền buồm nhỏ, kết quả hiện tại tốt rồi, tự rước lấy phiền toái.

Bùi Ngạn Quân hít sâu một hơi, thu hồi trường kiếm và chắp tay nói với Tô Tín: "Xin lỗi vị huynh đài này, đám người tại hạ không cố ý đụng thuyền buồm, nếu như có mạo phạm kính xin huynh đài thứ lỗi."

"Không biết tôn tính đại danh, có thể hãnh diện nhập tọa uống một chén? Xem như chúng ta bồi tội huynh đài."

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 314 - Xung Đột (2)

Thân là cường giả Nhân Bảng, Bùi Ngạn Quân nổi danh không phải thực lực của hắn, mà là hắn mạnh vì gạo, bạo vì tiền, giao du rộng lớn.

Toàn bộ Giang Nam đạo, tông môn nổi danh không một trăm cũng tám mươi, Tinh Nguyệt Tông hắn chỉ có một võ giả Hóa Thần Cảnh, cao hơn nữa cũng chỉ đứng hàng trung bình mà thôi.

Tỷ như Lang Khâu Hàn gia có tới ba võ giả Hóa Thần Cảnh, thực lực vượt qua Tinh Nguyệt Tông.

Nhưng nhiều người như vậy, thế lực sau lưng còn mạnh hơn Bùi Ngạn Quân nhưng lại rất nghe theo lời hắn, Bùi Ngạn Quân dựa vào thủ đoạn mạnh bạo vì tiền.

Trước mắt hắn nhìn thấy thực lực Tô Tín thâm bất khả trắc, bài danh Nhân Bảng hơn xa mình, nếu thật phát sinh xung đột với đối phương, thắng bại hai bên còn không biết.

Huống hồ bọn họ lần này chèo thuyền du ngoạn hồ chính là vì nghênh đón đồng đạo võ lâm, kết giao với nhau một phen, có phần nhân tình như vậy, tương lai nói không chừng sẽ có lúc dùng tới.

Hiện tại thực lực người trước mắt mạnh như thế, đây là đối tượng phỉa kết giao, Bùi Ngạn Quân có thể buông tha sao?

Một câu liền hóa thù thành bạn, lại tìm được cái cớ không tồi, lúc này mọi người cảm thán Bùi huynh quả nhiên giỏi giao du, khó trách có nhiều bằng hữu tại Giang Nam đạo như vậy.

Tô Tín lúc này cười lạnh trào phúng, bọn chúng thật sự cho rằng hắn không nghe thấy tiếng cười nói trên thuyền hoa lúc nãy hay sao?

Tô Tín cũng lười dong dài với đối phương, hắn nói thẳng: "Tại hạ Tô Tín, rượu này không uống cũng được, về phần bồi tội nha, các ngươi muốn bồi tội cái gì thì ta tiếp hết."

Ánh mắt Tô Tín đảo qua những người này, lập tức làm bọn họ giận dữ, người này cũng quá mức không biết tốt xấu rồi.

Bùi Ngạn Quân chỉ tìm cho ngươi bậc thang hạ đài thôi, cũng bày tư thái rất đủ, ngươi còn không nhận lấy còn muốn uống rượu phạt?

Nhưng lúc này Bùi Ngạn Quân không kịp tức giận, hắn nhớ tới cái gì đó liền cả kinh kêu lên: "Tô Tín! Ngươi là ' Huyết Kiếm Thần Chỉ ' Tô Tín bài danh hai mươi hai Nhân Bảng!"

Lời này toàn trường sợ hãi, chẳng ai ngờ rằng nam tử áo đen trước mắt chính là người top ba mươi Nhân Bảng.

Nhân Bảng có một trăm lẻ tám bài danh, người trong top ba mươi Nhân Bảng và những bài danh phía sau là hai thế giới.

Tô Tín giống như cười mà không phải cười nói: "Như thế nào, Bùi huynh hiện tại còn muốn mời ta uống rượu không?"

Bùi Ngạn Quân vội vàng xấu hổ lắc đầu, hắn không dám đùa nghịch tiểu thông minh.

Hiện tại cho dù Tô Tín muốn uống rượu du hồ với bọn họ, đoán chừng Bùi Ngạn Quân cũng chối từ, không chỉ có hắn, Tô Tín thanh danh không tốt lắm, hơn nữa làm người quá nguy hiểm.

Top ba mươi Nhân Bảng đều bị người võ lâm nghiên cứu tỉ mỉ, Tô Tín tự nhiên cũng bị nghiên cứu kỹ càng

Việc hắn làm ngươi ta lên án nhất không phải giết Phương Đông Đình, mà là hắn diệt toàn bộ Chúc gia trang.

Trên giang hồ có quy củ giang hồ, động cái là diệt cả nhà người ta, hành vi này trừ người ma đạo ra, người bình thường sẽ rất ít làm, tất cả mọi người thừa hành chuẩn tắc làm người lưu một đường, ngày sau dễ tương kiến, có rất ít người như Tô Tín, trực tiếp giết đến tận nhà và đồ sát sạch sẽ.

Bọn họ là đệ tử xuất thân danh môn chính phái, nếu như lăn lộn chung với gia hỏa thanh danh xấu xa như Tô TÍn, thấy thế nào cũng không được tự nhiên.

Huống hồ Tô Tín làm người lệ khí quá nặng, đây là nguyên nhân Bùi Ngạn Quân không muốn tiếp tục trêu chọc hắn.

Vừa rồi hắn cảm giác Tô Tín sử dụng Huyết Hà thần chỉ tấn công Hàn Thành có uy lực quá mạnh.

Lúc trước hắn còn cảm thấy Tô Tín tùy tiện ra tay, kết quả không có tận lực khống chế lực đạo bản thân.

Hiện tại biết rõ thân phận Tô Tín thì hắn hiểu ra, Tô Tín không phải không khống chế lực đạo bản thân, hắn căn bản cũng không có đi khống chế, hắn muốn tru sát Hàn Thành tại chỗ!

Hắn đã thử qua uy lực Huyết Hà thần chỉ, Hàn Thành tuyệt đối không có cơ hội ngăn cản, nếu không có hắn ra tay, hôm nay Hàn Thành đã không thấy mặt trời ngày mai.

Đối với gia hỏa một lời không hợp liền ra tay giết người, mọi người chỉ có thể đứng xa mà nhìn.

Tô Tín vụng trộm cười lạnh một tiếng, xem ra thanh danh của mình trên giang hồ không được tốt lắm, hắn cũng không muốn nói nhảm với đám người này cho nên hắn quay người muốn rời thuyền.

Vào lúc này có giọng nói lạnh lùng vang lên: “Không hổ võ giả xuất thân Nam

Man tiểu địa, không hiểu một chút cấp bậc lễ nghĩa gì cả, Bùi huynh mời ngươi uống rượu là cho ngươi mặt mũi, nhưng ngươi lại cho mặt không biết xấu hổ thì chính là ngươi không biết tốt xấu.

Nghe xong lời này, Bùi Ngạn Quân ngây người, thật vất vả mới đuổi sát thần này đi, kẻ nào can thiệp vào chuyện này làm gì?

Mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong phòng nhỏ thuyền hoa có một người trẻ tuổi áo trắng, mày kiếm mắt sáng, hai mắt mang theo lạnh lùng nhìn về phía Tô Tín, ánh mắt hắn đầy cừu thị.

Tô Tín vừa chuẩn bị đi dừng bước lại, hắn khó hiểu nhìn sang tên thanh niên

kia.

Tô Tín cam đoan mình tuyệt đối không biết người này, tại sao hắn nhắm vào mình: "Thật có lỗi, tại hạ không hiểu cấp bậc lễ nghĩa cái gì đó, nhưng bỗng nhiên xuất hiện a miêu a cẩu sủa loạn tại nơi này chẳng phải càng không hiểu cấp bậc lễ nghĩa hay sao?"

Người trẻ tuổi lạnh lùng nói: "Tô Tín! Nơi này không phải Nam Man tiểu địa cho phép ngươi hung hăng càn quấy, nơi này là võ lâm Trung Nguyên, là Giang Nam đạo! Cho dù ngươi đứng thứ hai mươi hai Nhân Bảng cũng không có tư cách hung hăng càn quấy tại nơi này."

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 315 - Võ Thám Hoa Lý Trần Phong (1)

Người trên thuyền hoa cơ bản đều nhìn ra người này căn bản nhắm vào Tô Tín.

Bùi Ngạn Quân vội vàng kéo hắn và nói: "Lý huynh, đây chỉ là hiểu lầm mà thôi, tất cả mọi người đã nói qua rồi, ngươi không nên nghiêm túc như vậy."

Bùi Ngạn Quân cũng nói với Tô Tín: "Tô huynh, vị này chính là Lũng Tây Lý gia Lý Trần Phong, đồng thời cũng là Vũ Thám Hoa Đại Chu vương triều, nói tới Lý huynh có duyên

với Tô huynh a, ngươi đứng bài danh hai mươi hai Nhân Bảng, mà Lý huynh lại đứng hai mươi ba Nhân Bảng…”

Lại nói đến một nửa, Bùi Ngạn Quân lập dừng nói, vẻ mặt hắn xấu hổ.

Hiện tại hắn kịp phản ứng vì cái gì Lý Trần Phong chưa từng tiếp xúc với Tô Tín nhưng vẫn nhằm vào Tô Tín.

Từ xưa tới nay cạn tranh Nhân Bảng đều rất tàn khốc, đạp lên người khác thượng vị chính là cách làm tốt nhất.

Bùi Ngạn Quân xếp thứ bảy mươi tám Nhân Bảng thuộc về tầng dưới chót, cho dù so với Tô Tín hay Lý Trần Phong đều có chênh lệch rất lớn, cho nên hắn không có hi vọng xa vời đánh thắng hai vị này thượng vị, cho nên biểu hắn mới không có tỏ ra hung hăng càn quấy.

Nhưng Lý Trần Phong lại không giống, hắn cách Tô Tín chỉ một vị trí mà thôi.

Huống hồ vị trí của Tô Tín hiện tại vốn thuộc về Lý Trần Phong.

Lần trước Tô Tín tránh được Giác Nghiêm đuổi giết, không nghĩ tới Nhân Bảng lại tăng hắn lên một vị trí, trực đẩy Lý Trần Phong về phía sau, việc này làm Lý Trần Phong thập phần không cam lòng.

Hơn nữa trong nội tâm Lý Trần Phong biệt khuất còn không chỉ như vậy, hắn giảm xuống một vị trí đó là vì các thế hệ trẻ tuổi tuấn kiệt khác đều cho rằng Lý Trần Phong hắn lên được Nhân Bảng chỉ nhờ vào quan hệ, cho nên hắn mới dễ dàng bị Tô Tín đá xuống.

Nói ‘ lại ’ nguyên nhân là do Lý Trần Phong đứng vị trí hai mươi ba Nhân Bảng nhưng nhiều người đều trào phúng hắn không có năng lực.

Lý Trần Phong chính là đệ tử Lũng Tây Lý thị, Lũng Tây Lý thị không thuộc lục đại thế gia nhưng cũng là đại thế gia số một số hai tại Trung Nguyên.

Hơn nữa Lũng Tây Lý thị có quan hệ khong tệ với Đại Chu vương triều, bản thân Lý thị cũng là thế gia giang hồ hai mặt

hợp ý đều không đắc tội.

Đại Chu vương triều mỗi ba năm tổ chức thi văn và thi võ, thi võ chính là khoa cử, chia làm trạng nguyên, bảng nhãn và thám hoa.

Võ hội của Đại Chu vương triều võ chỉ nhắm vào một ít vương công quý tộc trong Đại Chu vương triều và một ít võ giả tán tu.

Nhưng lần trước Đại Chu vương triều mở võ hội có ý tưởng đột phát, một ít thế gia tông môn võ lâm thân cận Đại Chu vương triều đều có thể tới tham gia khoa cử, Lý Trần Phong trong lần võ hội này trổ hết tài năng, một lần hành động đoạt được vị trí Vũ Thám Hoa

Bởi vì Nhân Bảng là thuộc về giang hồ, Vũ Trạng Nguyên và Vũ Thám Hoa là quý tộc hậu duệ Đại Chu vương triều cho nên không đứng hàng Nhân Bảng.

Lý Trần Phong xuất thân Lũng Tây Lý thị lại tiến vào Nhân Bảng, bằng vào vị trí Vũ Thám Hoa của hắn đứng vị trí hai mươi ba Nhân Bảng.

Nhưng việc này có rất nhiều người không phục, cho rằng Lý Trần Phong thuần

túy dựa vào thân phận Vũ Thám Hoa mới có thể đứng vị trí hai mươi ba Nhân Bảng, hắn thuần túy chính là đền thờ bị Đại Chu vương triều đình đẩy ra.

Bởi vì với thực lực Lý Trần Phong xếp thứ hai mươi ba Nhân Bảng, như vậy Vũ Trạng Nguyên và Vũ Bảng Nhãn đều có thể đứng top mười hay sao? Tất cả là do Đại Chu vương triều khoe khoang thực lực mà thôi.

Cho nên Lý Trần Phong bị gọi là võ giả Nhân Bảng phóng nước lớn nhất từ xưa tới nay, việc này cũng làm Lý Trần Phong tức giận không thôi.

Tô Tín chẳng qua chỉ tránh được cường giả Nguyên Thần Cảnh đuổi giết liền đạp hắn xuống, việc này làm Lý Trần Phong càng thêm không phục.

Bùi Ngạn Quân mời hắn đến du hồ, Lý Trần Phong bởi vì tâm tình không tốt liền đáp ứng, hắn chỉ muốn giải sầu mà thôi.

Không nghĩ tới nửa đường đụng phải Tô Tín, hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội lần này.

Lý Trần Phong đẩy Bùi Ngạn Quân, cười lạnh nói: "Bài danh hai mươi hai Nhân Bảng, hắn cũng xứng sao? Bị người đuổi giết như chó nhà có tang cũng có thể lên Nhân Bảng, quả thực chính là chê cười!"

"Cũng không biết đầu óc đám người Lục Phiến Môn có phải bị lừa đá hay không, loại chuyện này cũng có thể làm ra được."

Ánh mắt Tô Tín lạnh lẽo: "Chó nhà có tang? Ha ha, nói nhiều như vậy, ngươi không phải là không phục khi bị ta dẫm dưới chân sao? Vậy thì tốt, hôm nay ta cho ngươi một cơ hội, nhìn xem ngươi có thể thắng được chó nhà có tang hay không."

Lý Trần Phong cười lớn một tiếng, hắn đang chờ lời này của Tô Tín.

Chân khí bao phủ toàn thân, bỗng nhiên thân thể Lý Trần Phong bành trướng, hắn như hung thần hàng lâm, khí tức khắc nghiệt xuất hiện.

Có người nhỏ giọng nói: "Đây là Hỗn Nguyên Kiền Khôn Quyết của Lý gia?

Nhìn nó giống công pháp luyện thể ah."

Tô Tín híp mắt nhìn Lý Trần Phong.

Thực lực Lý gia gần với lục đại thế gia, Lý gia có công pháp gia truyền cực kỳ thú vị.

Hỗn Nguyên Kiền Khôn Quyết có thể dung nạp tất cả chân khí thiên hạ vào trong người và gia trì bản thân, điên đảo càn khôn, dung hợp vạn pháp mà bất diệt.

Thần dị nhất chính là chân khí của người khác đánh lên người họn họ cũng có một bộ phận có thể bị đồng hóa thậm chí là thu nạp, cuối cùng càng đánh càng mạnh.

Tô Tín xem ra cái gọi là Hỗn Nguyên Kiền Khôn Quyết chính là Hấp Tinh Đại Pháp hoặc là Bắc Minh Thần Công phiên bản

bị động.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 316 - Võ Thám Hoa Lý Trần Phong (2)

Nhưng võ công này có một nhược điểm, nếu thực lực người cao hơn ngươi động thủ, ngươi còn lấy cái gì đi hấp thu?

Lý Trần Phong đánh một quyền, quyền pháp hung mãnh như ma thần hàng lâm.

Một quyền này không có gì ngoài sức tưởng tượng, chỉ dùng lực lượng thuần túy nhất và khu động chân khí toàn thân bộc phát ra ngoài, nếu là người bình thường thi triển sẽ tiêu hao sạch chân khí.

Nhưng đối với Lý gia tu luyện Hỗn Nguyên Kiền Khôn Quyết mà nói, bọn họ sẽ càng đánh càng mạnh, hoàn toàn không cần lo lắng điểm này.

Tô Tín không tránh không né, toàn thân hắn bao phủ trong huyết sắc.

Kiếm trong tay hắn đỏ rực, bản thân hắn đỏ rực, đôi mắt như máu.

Lúc này kiếm khí như cầu vồng, huyết hà ẩn hiện, kiếm quang như biển máu ngập trời ập tới va chạm với quyền phong Lý Trần Phong, bộc phát lực trùng kích to lớn.

Âm thanh nổ mạnh vang lên, thuyền hoa làm bằng gỗ không thể chịu được chấn động khi hai người giao thủ, đầu thuyền hoa vỡ vụn.

Những ca cơ trên thuyền liên tục thét lên, thuyền hoa bị tổn thương lớn cho nên nó sẽ chìm trong thời gian ngắn.

Bùi Ngạn Quân nói một tiếng, những võ giả khác khác ôm lấy ca cơ bên cạnh

và nhảy lên thuyền..

May mắn đây là đường sông, cách bờ bên cạnh cũng không phải rất xa, người nơi đây chỉ cần chạy lấy đà vài bước là có thể nhảy lên bờ, ngược lại không có ai rơi xuống nước.

Lúc này chiến đấu trên thuyền hoa chưa chấm dứt.

Tô Tín sử dụng Huyết Hà Thần Kiếm oanh kích, Lý Trần Phong kinh hãi phát hiện Hỗn Nguyên Kiền Khôn Quyết của mình không thể thu nạp kiếm khí của đối phương, ngược lại bị kiếm khí đối phương suy yếu chân khí, lúc này thân thể như ma thần của hắn nhỏ đi một ít.

Tô Tín cầm kiếm lao tới, tay trái điểm ra ba chỉ Huyết Hà thần chỉ, kiếm quang công kích cùng, kiếm quang đỏ rực bao phủ toàn thân Lý Trần Phong, kiếm khí vô tận xé rách chân khí hộ thể của Lý Trần Phong.

Hỗn Nguyên Kiền Khôn Quyết của hắn đúng là khó chơi, mười phần chân khí bị hấp thu năm phần.

Nhưng ta ra tay sẽ chỉ dùng hai mươi phần chân khí thì sao? Hỗn Nguyên Kiền Khôn Quyết của ngươi có thể hấp thu không?

Tô Tín am hiểu chính là dùng lực lượng cường đại đè người, công pháp có sức bật cực lớn.

Tay phải sử dụng kiếm quang đáng sợ, tay trái dùng chỉ kình liên phát, Hỗn Nguyên Kiền Khôn Quyết trên người Lý Trần Phong hình thành chân khí bảo vệ nhưng hắn khong khác gì thùng nước nhỏ đã bị đổ đầy nước, ngay sau đó thùng nước nổ tung.

Oanh!

Hai tay Lý Trần Phong kết xuất ấn pháp bảo hộ, kiếm quang Huyết Hà Thần Kiếm chém lên liền bị tiêu hao đại bộ phận uy lực, ấn pháp cũng sụp đổ, Lý Trần Phong lui ba bước và miệng phun máu tươi.

Không chờ hắn bắt đầu phòng ngự lần nữa, thân ảnh Tô Tín như gió, trong nháy mắt hắn tới trước mặt Lý Trần Phong và

đá một cước như cuồng phong, ngay sau đó là liên kích hơn mười cước đá Lý Trần Phong bay xuống hồ.

Hai người bọn họ giao thủ cũng làm kinh động không ít võ giả chung quanh.

Nhìn thấy Tô Tín dễ dàng đánh bại Lý Trần Phong như vậy, trực tiếp đá Lý Trần Phong xuống hồ, đám võ giả vây xem sợ hãi thán phục.

Một số ít nói Tô Tín thực lực cường đại như thế nào, đại bộ phận lại nói Lý Trần Phong phế vật cỡ nào, quả nhiên là võ giả phóng nước lớn nhất trong lịch sử Nhân Bảng, bị Tô Tín đánh bại dễ dàng như thế.

Lý Trần Phong rơi xuống hồ trồi lên lần nữa, hắn không nói nhảm câu nào liền quay người rời đi.

Vừa rồi Tô Tín làm hắn bị thương nhưng Lý gia tu luyện Hỗn Nguyên Kiền Khôn Quyết có thể dung nạp vô số chan khí dị chủng tôi luyện thân thể, cho nên cường độ thân thể hắn trúng hơn mười Phong Thần Thối của Tô Tín chỉ bị thương nhẹ mà thôi, cũng không có vết thương nghiêm trọng trên người.

Lý Trần Phong lại không gánh nổi mất mặt như hiện tại.

Trước kia hắn bị người ta nói là kẻ phóng nước trên Nhân Bảng, hiện tại hắn bị Tô Tín đánh bại dễ dàng càng nghiệm chứng cách nói này.

Tô Tín nhẹ nhàng nhảy lên bờ hồ, thuyền hoa kia dần dần chìm xuống và biến mất trong nước.

Sau khi giao thủ một phen, Tô Tín cũng cảm giác thực lựcLý Trần Phong phóng nước quá lớn.

Dùng thực lực của hắn đừng nói là đứng vị trí hai mươi ba Nhân Bảng, chỉ sợ hắn còn không thể lọt vào top ba mươi Nhân Bảng.

Chỉ sợ đúng như những người khác suy đoán, Lý Trần Phong chỉ là đền thờ do

Đại Chu vương triều dựng lên mà thôi, chính là vì muốn làm nổi bật Vũ Trạng Nguyên và Vũ Bãng Nhãn mạnh cỡ nào.

Danh hiệu của hắn là ‘ Vũ Thám Hoa ’, hiện tại xem ra danh hiệu này có ý mỉa mai lớn hơn

Bùi Ngạn Quân chắp tay nói với Tô Tín: “Chuyện hôm nay xin Tô huynh đừng để trong lòng, Lý huynh chỉ xúc động tức giận mà thôi, nếu như Tô huynh có thể hãnh diện, không bằng theo chúng ta đi Thiên Phong lâu trong Giang Nam phủ uống một chén chứ?”

Tô Tín nhìn Bùi Ngạn Quân, trong lòng cười lạnh không thôi, người này nói hắn mạnh vì gạo bạo vì tiền còn không bằng nói hắn hai mặt, nếu ai thâm giao với hắn chỉ sợ sẽ bị bán mà không biết.

Vừa rồi bởi vì thân phận của mình nên không muốn tiếp xúc quá nhiều, hiện tại nhìn thấy thực lực của chính mình liền mời đi uống rượu, cũng không biết hắn đánh chủ ý gì.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 317 - Bài Danh Nhân Bảng (1)

Với loại người như Bùi Ngạn Quân, Tô Tín cũng chẳng muốn lá mặt lá trái với hắn, chỉ cười lạnh hai tiếng sau đó xoay người ơời đi.

Một tên võ giả đi theo đám người Bùi Ngạn Quân liền khinh thường nói: “Quả nhiên là người đi ra từ nơi nhỏ bé như Tương Nam, không biết cấp bậc lễ nghĩa, Bùi huynh hai ba lần mời hắn, hắn lại không hiểu tốt xấu lập tức cự tuyệt.”

Sắc mặt Bùi Ngạn Quân lúc này âm trầm, hắn rất ẩn nhẫn nhưng Tô Tín hai lần ba phen làm hắn mất mặt, cho dù hắn ẩn nhẫn cũng không nhịn được.

Thời điểm này bọn họ gây ra động tĩnh lớn như thế, cách bọn họ vài dặm có một thuyền hoa xinh đẹp quý khí, một công tử trẻ tuổi cầm kính viễn vọng trong tay quan sát những gì diễn ra vừa rồi.

Công tử trẻ tuổi ăặc quần áo trắng, dung mạo tuấn lãng, khóe miệng luôn nở nụ cười nhạt và mang theo một chút tự tin, hoặc có thể nói hắn tự phụ mới đúng.

“Kính thiên lý mang tới từ Tây Vực thật thú vị, cách xa nhau vài dặm vẫn có thể nhìn rõ như thế, hoàn toàn không kém gì bí pháp Thông Thiên Nhãn của Phật môn, nếu như có thể sản xuất số lượng lớn, thời điểm hành quân tác chiến nhất định có thể liệu địch tiên cơ, làm ít công nhiều.”

Sau lưng hắn có một thị nữ cười nói: “Suy nghĩ của công tử thật hão huyền, kính thiên lý này là món đồ một tông sư ở Tây vực dùng thời gian vài năm chế tạo thành, trong đó mài hư mười cân bảo thạch mới làm ra được, làm sao có thể sản xuất trong quân được chứ?”

Công tử trẻ tuổi lắc đầu, nói: “Vì sao không thể sản xuất số nhiều? Cẩm Nhi, phải biết võ giả quan trọng nhất là phải tưởng tượng, thế gian vạn vật không có gì là không thể nào, nếu không võ đạo cũng không phồn hoa như thế.”

Thị nữ Cẩm Nhi le lưỡi sau lưng công tử, nàng biết rõ công tử không phải nói nàng, nàng lại biết trong thiên hạ không có âấy người có thể như công tử.

Bởi vì công tử của nàng tên là Chư Cát Thanh Thiên, bài danh thứ mười Nhân Bảng, Trí Kế Kinh Tiên Chư Cát Thanh Thiên!

Người khác leo lên Nhân Bảng, người ngoài nghĩ tới đầu tiên là thực lực, mà Chư Cát Thanh Thiên không giống, ai nói tới hắn đều nói hắn mưu trí siêu quần.

Chư Cát Thanh Thiên xuất thân Chư Cát thị trong lục đại thế gia, Chư Cát thị có quan hệ mật thiết với Đại Chu vương triều, phải nói Chư Cát thị có quan hệ mật thiết với các hành vi thay triều đổi đại trong Trung Nguyên.

Trên là bá chủ thiên hạ, dưới là tiểu quan lại các châu phủ, những địa phương này đều có thể nhìn thấy bóng dáng Chư Cát thị.

Có thể nói Chư Cát Gia là thế lực võ lâm duy nhất không dựa vào vũ lực nổi danh.

Người Chư Cát thị cho dù trị quốc luận đạo hay tâm kế mưu trí đều không kém, với tư cách là đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất của Chư Cát thị thế hệ này, Chư Cát Thanh Thiên đã phát huy diểm này tới cực hạn.

Mười năm trước hắn vừa tới tuổi trưởng thành liền làm tham tán dưới trướng Tây Lương đạo hạnh quân đại tổng quản bàn về việc quân cơ, giúp bình định Tây Lương đạo, hắn dùng cái miệng gây xích mích làm dị tộc Tây Lương tàn sát lẫn nhau, thây ngang khắp đồng.

Cuối cùng lại bố trí sát cục, một trận chiến chôn giết mấy chục vạn dị tộc Tây Lương, từ đó dị tộc Tây Lương muốn đi theo Kim Trướng Hãn Quốc tiến công Trung Nguyên cũng triệt để trung thực.

Về sau Chư Cát Thanh Thiên được đặt danh hiệu Trí Kế Kinh Tiên.

Thế nhân chỉ biết Chư Cát Thanh Thiên có tu vi Tiên Thiên Thần Cung cảnh, từ khi hắn xuất đạo tới nay chưa từng giao thủ với ai nhưng vẫn đứng thứ mười Nhân Bảng, cả giang hồ không ai dị nghị.

Cầm kính thiên lý nhìn đám người Tô Tín đánh nhau trên thuyền hoa, Chư Cát Thanh Thiên lẩm bẩm nói: “ Huyết Kiếm Thần Chỉ Tô Tín bài danh hai mươi hai Nhân Bảng, trên người hắn có không ít bí mật, có thể từ tán tu không xu dính túi bò lên vị trí hai mươi hai Nhân Bảng trong thời gian hơn hai năm, ta không tin hắn chỉ dựa vào mình mà làm được.”

“Bích Nhãn Phi Long Địch Kinh Phi chỉ có một, cả giang hồ trong trăm năm sau khó xuất hiện người thứ hai.”

“Ngươi cũng xem như không may, vậy mà bị Giang Nam hội năm nay mời, Giang Nam hội năm nay không bình an ah.”

“Đại bộ phận những cường giả Nhân Bảng trước hai mươi đều nghe được tiếng gió, Đạo Si Lâm Trường Hà thứ nhất lại đi bế sinh tử quan, Kiếm công tử Hà Hưu thứ hai còn ngộ kiếm ý, Hỏa Vực Ma Thần Diễn Na La thứ tư không có lấy cớ nhưng cho dù Tiêu gia hay là triều đình cũng khó phát thiệp mời cho hắn.”

Thị nữ Cẩm Nhi hiếu kỳ nói: “Vì cái gì công tử ngươi lại tới đây, lần này ngài không phải nói tam công tử thành Bạch Đế mời ngươi đi giám định Tam Nhân Kiếm Điển thượng cổ hay sao, vì sao ngài lại tới Giang Nam hội.”

Chư Cát Thanh Thiên lắc đầu: “Người trong giang hồ thân bất do kỷ, có người muốn tính toán ngươi, ngươi trốn cũng trốn không khỏi.”

Cẩm Nhi lắc đầu, nàng cảm thấy công tử là người thông minh nhất trên đời, có ai còn có thể tính toán hắn chứ?

Chư Cát Thanh Thiên mỉm cười, hắn bắt đầu chơi đùa kính thiên lý trong tay

Lúc này trời đã tối, Tô Tín tùy tiện tìm tửu quán ăn cơm chiều..

Giang Nam hội sẽ bắt đầu vào nửa tháng sau, Tô Tín có rất nhiều thời gian du lãm Giang Nam phủ một phen.

Sáng ngày thứ hai, Tô Tín liền đứng dậy đi tới Thiên Phong lâu của Giang Nam phủ.

Giống như Thịnh Long lâu là tửu quán lớn nhất Thường Ninh phủ, Thiên Phong lâu cũng là tửu quán lớn nhất Giang Nam phủ..

Hơn nữa Thiên Phong lâu không chiêu đãi người bình thường, nó chiêu đãi võ

giả.

Thiên Phong lâu cùng sở hữu chín tầng, ba tầng trước có tu vi Hậu Thiên có thể đi vào, ba tầng giữa Tiên Thiên có thể đi vào.

Về phần ba tầng sau không mở ra với bên ngoài, chính là phòng khách quý chuyên cung cấp một ít cường giả Nhân Bảng và cao thủ nổi danh trên giang hồ vào ở.

Tô Tín đứng vị trí hai mươi hai Nhân Bảng, kỳ thật hắn cũng có tư cách đi vào phòng khách quý nhưng Tô Tín ngại phiền toái, hắn cũng không muốn đánh quan hệ gì với lão bản Thiên Phong lâu, liền tùy ý vào tầng thứ tư ngồi xuống.

Tô Tín vừa ngồi xuống liền hấp dẫn ánh mắt người khác.

Không có biện pháp, Tô Tín đứng vị trí hai mươi hai Nhân Bảng nhưng hắn lần đầu tiên chính thức xuất hiện tại Trung Nguyên.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 318 - Bài Danh Nhân Bảng (2)

Huống hồ Tô Tín xuất hiện lần đầu tiên biểu hiện vô cùng kinh diễm, hắn đánh Vũ Thám Hoa Lý Trần Phong bài danh hai mươi ba Nhân Bảng rơi xuống nước, làm đối phương mất mặt không nhỏ.

Trong Thiên Phong lâu, trên một mặt vách tường có bài danh Nhân Bảng.

Thời điểm tại Tương NamTô Tín chỉ xem bài danh Nhân Bảng một lần tại thành Thương Sơn, về sau hắn chỉ nghe người ta nói, cả năm qua không xem, ngay cả top mười Nhân Bảng cũng thay đổi vài lần.

Hiện tại bài danh Nhân Bảng theo thứ tự là:

Một trong đạo môn tứ tông, Thái Nhất Đạo Môn Đạo Si Lâm Trường Hà đứng thứ nhất.

Một trong cầm kiếm ngũ phái Danh Kiếm Sơn Trang Kiếm công tử Hà Hưu đứng thứ hai.

Một trong lục đại thế gia, Giang Nam Tiêu thị Tiểu An Hầu Tiêu Hoàng đứng thứ ba.

Tây Vực ba mươi sáu nước, Hỏa Vực Ma Thần Diễn Na La đứng thứ tư.

Một trong đạo môn tứ tông, Tạo Hóa Đạo Môn Xích Tùng Chân Nhân Phong Lâm Tử đứng thứ năm.

Xuất thân môn phái nhỏ La Thiên tông, Đại La Thiên Đao Trần Kính đứng thứ

sáu.

Một trong cửu ngục tà ma Huyễn Ma Đạo Thiên Diện Ma Nữ Duẫn Tịch Tuyết đứng thứ bảy.

Xuất thân Đông Tấn triều đình Thất Sát thương Diêm Đông Thần đứng thứ tám.

Xuất thân tán tu Đoạn Ngọc Thủ Nhạc Thanh Bình đứng thứ chín.

Một trong lục đại thế gia Lang Gia Chư Cát thị Trí Kế Kinh Tiên Chư Cát Thanh Thiên đứng thứ mười.

Một trong cầm kiếm ngũ phái Dịch Kiếm Môn Cửu Kiếp Việt Nữ Tạ Chỉ Yến đứng thứ mười một.

Một trong cầm kiếm ngũ phái Kiếm Thần Sơn Vô Song Kiếm Lâm Cửu đứng thứ mười hai.

Một trong cửu ngục tà ma Thiên Ma Cung Xích Nguyệt Nhân Ma Tả Phong đứng thứ mười ba.

Một trong phật môn tam tự Thiếu Lâm tự Bồ Đề tăng Minh Huệ đứng thứ mười bốn.

Một trong tà đạo bát môn Xuyên Trung Đường Môn Thiên Thủ Diêm La Đường Sâm đứng thứ mười lăm.

Một trong cầm kiếm năm phái Ba Thục Kiếm Các Bách Luyện Thành Kiếm Hoàng Tỉ đứng thứ mười sáu.

Một trong lục đại thế gia Tạ Quận Vương thị Hạo Nhiên Kiếm Khí Vương Thế Phong đứng thứ mười bảy.

Xuất thân tán tu Đao Kiếm Song Tuyệt Trầm Tấn đứng thứ mười tám.

Đông Tấn Tống gia Ngũ Tuyệt Kiếm Tống Tam Si đứng thứ mười chín.

Một trong đạo môn tứ tông Long Hổ Đạo Môn Phong Vân Thủ Phùng Tử Trùng đứng thứ hai mươi.

Một trong thiên hạ thất bang Thất Hùng Hội Trấn Đông Các Vu Phong đứng thứ hai mươi mốt.

Xuất thân tán tu, Huyết Kiếm Thần Chỉ Tô Tín đứng thứ hai mươi hai.

Lũng Tây Lý thị Vũ Thám Hoa Lý Trần Phong đứng thứ hai mươi ba.

Tô Tín nhìn tới chỗ Lý Trần Phong liền không xem tiếp, dù sao người sau đó không mạnh hơn mình, hoàn toàn không cần phải biết.

Hai mươi ba bài danh Nhân Bảng chính thế hệ trẻ manh nhất giang hồ, Tô Tín cảm thấy không công bằng.

Trong thế hệ trẻ tuổi thế hệ này, lục đại thế gia, cầm kiếm ngũ phái và đạo môn tứ tông có quá nhiều người, đặc biệt là cầm kiếm ngũ phái, năm nhà này trừ Thanh Thành kiếm phái ra, bốn nhà còn lại đều có võ giả đứng trong top hai mươi.

Làm cho Tô Tín kinh ngạc là Tạ Chỉ Yến tiến bộ không chậm hơn hắn, bây giờ đã nhảy lên vị trí mười một Nhân Bảng.

Mà phật môn tam tự, khôi thủ phật môn là Thiếu Lâm tự chỉ có một tăng nhân vào bảng, thậm chí còn không tiến vào top mười, việc này làm Tô Tín suy nghĩ sâu xa.

Dù sao Tô Tín xem ra, Thiếu Lâm tự đã có xu thế suy sụp.

Vốn bởi vì Tạo Hóa Đạo Môn quật khởi, Thiếu Lâm tự cũng bị áp một đầu.

Thật vất vả có một phương trượng dũng mãnh cấp tiến thượng vị, kết quả còn không có ngồi quá lâu đã bị kéo xuống, Thiếu Lâm tự lại hồi phục trạng thái lúc trước, làm cho đệ tử trong chùa rơi vào thời kỳ giáp hạt, thế hệ trẻ bị áp một đầu là bình thường.

Thiếu Lâm tự thanh quy giới luật không phải người bình thường có thể thừa nhận được, còn muốn gia nhập Thiếu Lâm tự, đầu tiên phải học kinh phật trước sau đó mới học võ công.

Phương thức này làm căn cơ võ học của đệ tử đích truyền Thiếu Lâm vô cùng kiên cố nhưng đồng thời tốc độ bồi dưỡng đệ tử sẽ chậm hơn các môn phái khác gấp mấy lần, những người muốn gia nhập Thiếu Lâm tự cũng chùn bước vì khuyết điểm này.

Nhân Bảng trước hai mươi có ít tán tu, cũng chỉ có hai người mà thôi, bởi vậy có thể thấy được sau lưng không có thế lực

ủng hộ, muốn dựa vào thực lực bản thân tiến vào Nhân Bảng khó khăn cỡ nào.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 319 - Con Ruồi Đáng Ghét (1)

Đối với võ giả xuất thân Nhân Bảng trước hai mươi, Tô Tín cẩn thận phân tích một phen, cuối cùng hắn lắc đầu cho ra kết luận.

Với cầm kiếm ngũ phái là thế lực giang hồ uy tín lâu năm, cho dù cao thủ hàng đầu hay đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất đều không chê vào đâu được.

Ví dụ thế lực khác như tà đạo bát môn hoặc là thiên hạ thất bang… Đại bộ phận nội tình nông cạn, chỉ có Thất Hùng Hội cùng Xuyên Trung Đường Môn là có người tiến vào top hai mươi Nhân Bảng.

Tô Tín lắc đầu, không có lại đi chú ý Nhân Bảng, hắn bảo tiểu nhị bưng rượu thịt lên.

Nếu Thiên Phong lâu là tửu quán, như vậy sẽ có người tới đây ăn cơm.

Nếu Thiên Phong lâu không có mấy thứ gì ngon mang ra cũng không hấp dẫn nhiều võ giả như vậy, cuối cùng thậm chí biến thành tửu quán lớn nhất Giang Nam phủ.

Ví dụ như Thiên Phong lâu có món ăn chiêu bài là cá trích bạc.

Cá trích nhiều gai nhưng đầu bếp Thiên Phong chính là cao thủ dùng đao, có thể lấy tất cả gai của cá ra mà không ảnh hưởng tới chỉnh thể con cá, chỉ lưu lại vết đao mỏng cắt vào thịt, lại cho vào canh loãng đun sôi, đợi đến lúc mang lên bàn vẫn có hình dạng cá trích.

Món ăn này chỉ có số lượng một trăm, Tô Tín tới sớm, nếu không hắn cũng

không ăn được món này.

Trong Thiên Phong lâu trừ võ giả bản địa Giang Nam ra, còn có bánh thịt dê, thịt ngựa Mạc Bắc nướng… Có hơn trăm món ăn đặc sắc.

Tô Tín lên lầu tùy ý ngồi vào một bàn, hiện tại đồ ăn vừa bưng lên, hắn vừa mới hưởng dụng một phen liền nhìn thấy có võ gia cầm kiếm trực tiếp đi tới chỗ Tô Tín.

“Tô công tử, tại hạ Tĩnh Châu Lưu Thiên Nguyên, muốn lãnh giáo Tô công tử một phen.”

Tên võ giả này trực tiếp ôm quyền nói.

Tô Tín đặt đũa xuống, vẻ mặt kinh ngạc nhìn người này: “Ngươi xác định ngươi nói lời này với ta?”

Thực lực Lưu Thiên Nguyên chỉ mới đột phá Linh Khiếu Cảnh, đoán chừng hắn chỉ mới đả thông nhãn khiếu, còn dám tới khiêu chiến hắn?

Một tên tiểu bối không có danh tiếng muốn tới khiêu chiến võ giả Nhân Bảng như hắn, còn lãnh giáo, dạy hắn thế nào?

Hết lần này tới lần khác Lưu Thiên Nguyên còn gật đầu nói: “Đương nhiên là nói với Tô công tử ngươi.”

Người chung quanh nhìn thấy cảnh tượng như vậy cũng tập mãi thành thói quen, cũng không có vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên bọn họ không phải mới nhìn thấy chuyện này lần đầu.

Tô Tín lúc mới bắt đầu tới đây còn không hiểu những việc như thế, sau khi nhìn vẻ mặt đám người chung quanh, Tô Tín lúc này mới biết gia hỏa này đánh chủ ý gì.

Kỳ thật Lưu Thiên Nguyên suy nghĩ rất đơn giản, hắn chỉ muốn mượn danh khí Tô Tín thượng vị mà thôi.

Người trong giang hồ chỉ cầu hai chữ danh lợi, có thực lực tự nhiên không cần nhiều lời, nhưng không có thực lực sẽ đùa nghịch một ít thủ đoạn nhỏ, đặc biệt là võ giả tán tu hoặc xuất thân thế lực nhỏ.

Những võ giả trước mắt không ngu, dùng thực lực của hắn muốn khiêu chiến Tô Tín là chuyện không có phần thắng.

Hắn giao thủ với Tô Tín có bại cũng có thể dùng việc này nói khoác, ví dụ như hắn đã giao thủ với cường giả Nhân Bảng Tô Tín mấy trăm chiêu, đánh thiên hôn địa ám các loại, dù sao Tô Tín cũng không có khả năng phản bác hắn, tự nhiên hắn cũng có thể nổi danh.

Loại chuyện này phát sinh không ít, hàng năm Giang Nam hội có rất nhiều võ giả làm như vậy, đối tượng đều là những võ giả nổi danh Nhân Bảng hoặc có danh tiếng lớn.

Nhưng bọn họ sẽ lựa chọn đối tượng, võ giả như Tiểu An Hầu Tiêu Hoàng là những người bọn họ không dám động, nếu không Tiêu gia sẽ trực tiếp ra tay đuổi đám con ruồi này đi.

Võ giả độc hành như Tô Tín chính là mục tiêu khiêu chiến tốt nhất.

Tô Tín đã đoán được ý đồ của hắn, cũng không kiên nhẫn nói nhảm nhiều với đối phương.

Tô Tín trực tiếp lạnh lùng nói: “Cút, đừng quấy rầy ta ăn cơm.”

Đối với những kẻ muốn mượn danh tiếng hắn thượng vị, đương nhiên Tô Tín sẽ không cho hắn như nguyện.

Lưu Thiên Nguyên biến sắc: “Tô công tử, tại hạ thành tâm muốn thỉnh giáo ngươi, chẳng lẽ ngươi đối đãi với đồng đạo giang hồ như thế? Hay là ngươi sợ không dám tỷ thí?”

Nghe được Lưu Thiên Nguyên nói như thế, Tô Tín giận quá hóa cười.

Thủ đoạn của người đúng là không ít, đều là nói những lời đường hoàng, thỉnh giáo không thành liền bắt đầu khích tướng, Tô Tín không ng chiến thì đoán chừng hôm sau trên giang hồ nói rằng Tô Tín sợ hắn không dám ứng chiến các loại…

Để đũa xuống, Tô Tín đứng lên nói: “Vậy thì tốt, ngươi đã đã muốn chiến thì ta thành toàn ngươi, hi vọng ngươi không hối hận mới tốt.”

Lưu Thiên Nguyên lập tức vui mừng, hắn rút kiếm bên hông ra và nói: “Vậy thì mời Tô công tử chỉ giáo.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 320 - Con Ruồi Đáng Ghét (2)

Nói xong hắn còn muốn tấn công, vừa định đâm vào chỗ yếu hại của Tô Tín, chỉ thấy thân thể Tô Tín biến thành cuồng phong biến mất tại chỗ, chỉ trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn đá ra một cước xé rách cuồng phong chung quanh, tiếng nổ lớn vang lên, Lưu Thiên Nguyên trực tiếp kêu thảm một tiếng và bay ra xa, ngực lõm xuống một khối lớn, hắn lăn xuống lầu ba liền tuyệt khí, hiển nhiên không sống nổi.

Ánh mắt người trong lầu ba và lầu bốn Thiên Phong lâu đều nhìn lên người Tô Tín, phần đông võ giả đều âm thầm nuốt nước bọt, Tô Tín cũng quá hung ác rồi, vậy mà trực tiếp một cước đá chết một tên võ giả Linh Khiếu Cảnh.

Phải biết rằng hàng năm trong Giang Nam hội có không ít võ giả tới khiêu chiến, mặc dù có chút võ giả Nhân Bảng cảm thấy phiền nhưng không có một lần động thủ giết người.

Mọi người đều biết quy củ, người ta chỉ muốn mượn thế mà thôi, ngươi cũng không ăn thiệt thòi gì thì hạ sát thủ làm gì?

Tất cả mọi người là đồng đạo võ lâm, tối thiểu tại Giang Nam phủ này ai làm việc cũng lưu một đường, nếu không thanh danh giang hồ sẽ biến thành cái gì? Dù sao bọn họ là thanh niên hiệp sĩ Nhân Bảng, có đôi khi thanh danh còn quan trọng hơn cả thực lực.

Tô Tín không có nhiều băn khoăn như thế, quy củ là võ giả Giang Nam phủ các ngươi định, lại không phải quy củ của Tô Tín hắn.

Với gia hoa quấy rầy hắn ăn cơm, Tô Tín cũng không ý định hạ thủ lưu tình, nếu không còn có không biết bao nhiêu người tới khiêu chiến.

Quả nhiên vài tên võ giả Tiên Thiên kích động muốn đi lên khiêu chiến Tô Tín, hiện tại nhìn thấy Lưu Thiên Nguyên thê thảm như vậy liền cúi đầu xuống.

Thanh danh thật sự quan trọng không sai, cái mạng nhỏ của mình còn quan trọng hơn.

Nếu không cho dù nổi danh ngươi cũng mất mạng, từ đó sẽ không thể hưởng thụ thanh danh.

Tô Tín trở lại vị trí của mình và tiếp tục ăn, vẻ mặt bình tĩnh giống như hắn chưa từng giết người.

Vừa giết người lại còn bình tĩnh ăn cơm, quả nhiên vị Tô công tử này xem như mạng như cỏ rác

Lúc này mọi người nhớ lại, vị đại gia này chính là người tức giận dã đồ sát toàn bộ Chúc gia trang.

Có thể làm ra việc tiêu diệt cả nhà người ta, những người kia lại dám lên môn khiêu chiến chính là tìm cái chết.

Tô Tín một lời không hợp liền đánh chết Lưu Thiên Nguyên, vấn đề này bị đám tán tu tuyên dương ra ngoài, chỉ dùng đến trưa đã truyền khắp Giang Nam phủ.

Gần như tất cả mọi người đều nói Tô Tín tâm tính ngoan độc tàn nhẫn, một lời không hợp liền muốn động thủ giết người, quả thực không khá hơn những võ giả xuất thân ma đạo chút nào.

Càng có người nói Tô Tín xuất thân Tây Vực ba mươi sáu nước giống Hỏa Vực Ma Thần Diễn Na La, là kẻ tới từ vùng đất coi trời bằng vung, đoán chừng hắn cũng cũng là sát thần coi trời bằng vung.

Chỉ có điều người bên ngoài thống mạ hắn rất nhiều nhưng bên tai Tô Tín vô

cùng thanh tĩnh, cũng không có ai dám giống như Lưu Thiên Nguyên dùng cái cớ đường hoàng tới thỉnh giáo, cho nên Tô Tín mấy ngày nay vô cùng nhàn nhã.

Chạng vạng tối, Tô Tín mang theo bầu rượu đi dạo bên đường, tùy tiện tìm tới một cầu nhỏ và ngồi đó.

Vùng sông nước Giang Nam có rất nhiều cầu, tại Giang Nam phủ không có một ngàn cũng có tám trăm con sông, mặc dù cầu nhỏ tinh xảo nhưng kiến tạo rất chắc chắn.

Tô Tín dựa vào cầu nhỏ uống rượu, bên cạnh hắn có hai ông cháu hát rông, Tô Tín cũng không nghe hiểu tiếng địa phương.

Giọng hát của ông lão tang thương, tiểu cô nương mới mười lăm mười sáu tuổi, nàng hát cũng bi thương, hiển nhiên hát bi kịch.

Tô Tín không nghe hiểu nhưng lại cảm thấy khúc hát tràn ngập bi thương và bắc đắc dĩ, hắn như bị cái gì đó hấp dẫn, hắn đang suy nghĩ "Đạo" của mình là cái gì.

Tô Tín đăm chiêu nghĩ tới đạo, đó là võ đạo của hắn, cũng là đạo hắn sẽ đi trong tương lai.

Ngay từ đầu đi vào trên thế giới này, Tô Tín chỉ muốn sống đơn giản, muốn trở nên mạnh mẽ, có hệ thống trong tay đã là kỳ ngộ lớn lao.

Hiện tại Tô Tín đứng top ba mươi Nhân Bảng, một khi thành danh thiên hạ biết, trong Lục Phiến Môn còn có Thiết gia chống lưng nên lăn lộn phong sinh khởi thủy.

Hắn bằng vào thực lực và tiềm lực của mình chỉ cần hắn để lộ ra suy nghĩ muốn gia nhập thế lực võ lâm nào đó, đoán chừng cho dù là Thượng Quan thế có thù hận với hắn, Thượng Quan Ngạn Khanh tự mình tươi cười tới mời chào hắn.

Nhưng những chuyện này cũng không phải Tô Tín muốn, hắn phải đi lộ tuyến nhân vật phản diện, đó là đạo chỉ thuộc về hắn.

Cả giang hồ đều bị một quy tắc bao phủ, giống như vài ngày trước Tô Tín đánh chết Lưu Thiên Nguyên, từ đó hắn biến thành kẻ tội ác tày trời.

Kỳ thật cường giả Nhân Bảng như Lý Trần Phong cũng bị quấy rầy không ít, bởi vì trở ngại những quy tắc kia cho nên bọn họ chỉ có thể nhịn.

Tô Tín muốn làm chính là đánh vỡ những quy tắc này, không có bất kỳ quy tắc nào có thể trói buộc hắn, quyền khuynh thiên

hạ cũng tốt, làm hại giang hồ cũng được, hắn sẽ không cúi đầu với quy tắc nào, trái lại hắn muốn trở thành người chế định quy tắc.

Nghĩ thông suốt những điểm này, trong đầu Tô Tín như đả thông cái gì đó, cảm giác khoan khoái dễ chịu sinh ra.

Nguyên khí thiên địa chung quanh không ngừng tiến vào trong người hắn, thần cung mi tâm Tô Tín sinh ra cảm giác mát lạnh, dường như có thể cảm nhận được quỹ tích vận hành của nguyên khí thiên địa.

Tiểu cô nương hát rong bên cạnh hiếu kỳ nhìn sang Tô Tín, người này giống như biến mất, thật kỳ quái, nếu không phải ánh mắt nàng nhìn Tô Tín, nàng thật sự không biết trên cầu còn có người.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 321 - Hủ Nho Vương Thế Phong (1)

Linh Khiếu trùng kích Thần Cung cần cơ duyên đốn ngộ, hiện tại Tô Tín không thể nghi ngờ đang tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Thần Cung mi tâm chính là nơi thân thể tiếp cận thiên địa nhất, cảm ngộ nguyên khí thiên địa lưu động luyện hóa Thần Cung mi tâm, đây cũng là Thần Cung Cảnh.

Một bước này nói khó cũng khó, nói đơn giản cũng đơn giản.

Có ít người đột phá Linh Khiếu Cảnh sau đó không lâu liền đột phá Thần Cung Cảnh, nhưng có ít người khổ tâm tìm kiếm nhưng không cách nào làm được.

Tô Tín xem như may mắn, ngẫu nhiên một lần đi dạo nghe hai ông cháu hát ca khúc buồn liền xúc động nội tâm, minh tâm kiến tính, ý niệm trong đầu hiểu rõ cho nên tiến vào trạng thái này.

Nhưng đáng tiếc hào quang may mắn của Tô Tín không kéo dài bao lâu liền bị cắt đứt.

Hai ông cháu hát rong cũng dừng hát, ngay sau đó tiểu cô nương thét lên.

Tô Tín mở to mắt xem xét, chỉ thấy hai tên lãng nhân giang hồ chừng bốn mươi tuổi đầy mùi rượu lôi kéo tiểu cô nương kia cười toe toét dâm đãng, không coi ai ra gì.

“Tiểu nương tử, ngươi ở chỗ này hát rong cả đêm có thể kiếm được bao nhiêu tiền? Nếu ngươi ngủ với hai huynh đệ ta một lần, ta cho ngươi một trăm lượng bạc,

như thế nào?”

Tiểu cô nương hát rong ngây ngốc, nàng không ngừng lớn tiếng kêu khóc, gia gia của nàng vội vàng kéo hai tên lãng nhân giang hồ và cầu khẩn: “Hai vị đại gia hãy bỏ qua chúng ta đi,, chúng ta không muốn bạc, ngài muốn tiền của chúng ta hôm nay cứ lấy cả đi, buông tha cháu gái lão hủ có được hay không?”

Một người trong đó ném lão hán xuống đất, hắn hùng hổ nói: “Lão bất tử cút sang một bên! Ai mà thèm chút tiền của các ngươi chứ.”

Chung quanh có không ít người vây xem nhưng đáng tiếc chính thức đi ra hành hiệp trượng nghĩa lại không có một ai.

Người bình thường không dám quản, những võ giả tán tu không muốn quản, hai người này rõ ràng đã uống nhiều, quản nhiều chỉ gây phiền toái.

Nếu lúc này có đệ tử đại phái ở đây ngược lại rất có thể đứng ra hành hiệp trượng nghĩa một phen, cho dù thật cứu người hay tìm danh vọng cũng sẽ đứng ra, tối thiểu đại bộ phận bọn họ sẽ làm thế.

Nhưng đáng tiếc nơi này là thuộc về nơi tương đối vắng vẻ trong Giang Nam phủ, không có bao nhiêu phồn hoa, những đệ tử đại phái cũng không có đi ngang qua nơi này.

Hai tên giang hồ nhìn thấy không có người quản, khí thế lập tức hung hăng càn quấy, lúc này bọn chúng cảm giác có đôi

mắt lạnh buốt nhìn bọn chúng, bọn chúng run rẩy và tỉnh rượu hơn một nửa.

Hai người ngẩng đầu nhìn sang, nhìn thấy người trẻ tuổi mặc y phục trẻ tuổi đang ngồi trên cầu lạnh lùng nhìn bọn họ.

Không rõ có phải hai tên gia hỏa này uống nhiều không chú ý hay không, căn bản không có điều tra thực lực Tô Tín.

Nhìn thấy Tô Tín lạnh lùng nhìn sang bọn chúng, một người trong đó khinh thường và nói: "Tiểu tử ngươi nhìn cái rắm gì? Có tin lão tử móc mắt ngươi hay

không?

Một cơn gió lạnh thấu xương thổi qua, Tô Tín lại xuất hiện trước mặt tên võ giả giống như thuấn di, lập tức dọa hắn lui về phía sau vài bước.

"Nói đi, các ngươi muốn chết như thế nào?"

Tô Tín nói rất thản nhiên, trên mặt không có chút biểu lộ nào.

"Khốn kiếp! Ngươi dọa lão tử sợ sao?"

Hai gã võ giả lập tức rút binh khí muốn nhào tới.

Thiếu nữ hát rong kinh hô, vừa muốn nhắc nhở, chỉ thấy Tô Tín giống như nhàn nhã đi dạo vượt qua hai người này, hai tên giang hồ đứng ngây ngốc tại chỗ không nhúc nhích.

Tô Tín trực tiếp rời đi, hai người này còn đứng ở nơi đó, hai ông cháu hát rong sợ hãi, vội vàng thu dọn đồ đạc rời đi, hai người này cũng không có ngăn cản.

Lúc này những người khác cũng cảm thấy không ổn, có người đi tới đẩy hai người một cái, bỗng nhiên đầu lâu hai người lăn xuống đất, thi thể không đầu và máu tươi tuôn ra như suối dọa người nọ ngây ngốc.

Võ giả chung quanh hít sâu một hơi, hai tên gia hỏa ngu ngốc kia đa trúng cục sắt, bị giết cũng chỉ có thể nói là đáng đời.

Lúc này Tô Tín đã đi xa nhưng lửa giận của hắn không giảm xuống.

Ngoài ý muốn tiến vào cảnh giới không linh, chỉ thiếu chút nữa có thể luyện hóa thần cung mi tâm, nhưng hết lần này tới lần khác lại bị cắt đứt, đổi thành ai cũng cảm thấy không thoải mái.

“Bằng hữu xuất hiện đi, ngươi đi chung đường với ta.”

Tô Tín thản nhiên nói một câu.

Trong hẻm nhỏ sau lưng có một người trẻ tuổi mặc áo bào màu trắng đi tới.

Tướng mạo của hắn tuấn tú nho nhã không giống như võ giả, ngược lại hắn càng giốn nho sinh hơn.

Người tuổi trẻ kia đi tới và chắp tay nói: “Tô huynh linh giác rất nhạy cảm ah.”

Tô Tín xoay người lại nói: “Không phải ta linh giác nhạy cảm, vừa rồi ta mới ra tay ngươi cũng ở đó, vì sao ngươi không ra tay?”

Người tuổi trẻ kia sờ sờ cái mũi, cười khổ nói: “Ta cũng muốn ra tay, đáng tiếc tốc độ Tô huynh ngươi quá nhanh, ta còn chưa kịp cứu người thì ngươi đã giết người rồi.”

Tô Tín cau mày nói: “Ngươi nói ta giết người không đúng?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 322 - Hủ Nho Vương Thế Phong (2)

Người tuổi trẻ kia lắc lắc đầu nói: “Không phải không đúng, mà là ta cảm giác hai người kia tội không đáng chết mà thôi.”

Trên mặt Tô Tín sinh ra biểu lộ hứng thú.

“Bài danh mười bảy Nhân Bảng, Tạ Quận Vương thị Hạo Nhiên Kiếm Khí Vương Thế Phong?”

Vương Thế Phong kinh ngạc nói: “Ngươi làm sao nhận ra ta?”

“Rất đơn giản, có thực lực Nhân Bảng nhưng lại nói ra lời nhân nghĩa dối trá như vậy cũng chỉ có hủ nho đệ tử Tạ Quận

Vương thị Vương Thế Phong chuyên nghiên cứu điển tịch mà thôi.”

Tạ Quận Vương thị là một trong lục đại thế gia, bọn họ định vị cùng loại như Chư Cát thị, Chư Cát thị từ xưa tới nay dựa vào triều đình, mà tạ Quận Vương thị lại đại biểu Nho học.

Nếu như hoàng triều đương thời tôn kính Nho gia, Tạ Quận Vương thị sẽ hợp tác với triều đình, thái độ cũng thân mật.

Nếu như hoàng triều không cần Nho gia, Tạ Quận Vương thị là thế lực giang hồ, thậm chí còn áp dụng thái độ chống lại triều đình.

Hiện tại hoàng đế của Đại Chu có chung cái nhìn với Nho gia, cho nên hợp tác vui vẻ với Tạ Quận Vương thị, đệ tử Nho gia và đệ tử Vương thị có không ít người vào đại Chu vương triều đảm đương các loại quan viên.

Nghe được Tô Tín nói hắn nhân nghĩa đối trá, Vương Thế Phong cau mày nói: “Tô huynh có ý gì? Ngươi có ý kiến với Nho gia hay sao? Tại sao ta lại nhân nghĩa dối trá?”

“Hai người kia chỉ đùa giỡn nữ hài, cũng không tạo thành tổn thương quá lớn, Tô huynh ngươi ra tay đánh bọn chúng chạy đi là được, ngươi lại ra tay giết người như thế quá mức tàn nhẫn”

Tô Tín cười lạnh nói: “Như vậy là tàn nhẫn? Nói thiệt cho ngươi biết, ta không có nghĩ nhiều như vậy, nếu như ta học không phải kiếm mà là đao, ta thậm chí sẽ phanh thây xé xác và lăng trì bọn chúng.”

Vương Thế Phong lập tức sững sờ nói: “Vì cái gì? Hai người này không có đại thù với ngươi ah?”

Tô Tín thản nhiên nói: “Ta ngồi trên cầu đã tiến vào trạng thái không linh, nếu không phải hai người kia cắt ngang trạng thái của ta, nói không chừng ta hiện tại đã luyện hóa Thần Cung.”

Nghe được Tô Tín nói như vậy, Vương Thế Phong lập tức im lặng.

Đối với thương nhân mà nói, đoạt tiền tài của hắn chẳng khác nào giết phụ mẫu, đối với võ giả mà nói, ngăn người tu hành

còn có đại thù lớn hơn cả diệt môn.

Thân là cường giả thứ mười bảy Nhân Bảng, Vương Thế Phong có được tu vi Thần Cung Cảnh, hắn đương nhiên biết rõ đột phá cảnh giới này khó như thế nào.

Vấn đề này đừng nói là Tô Tín, cho dù đôi thành Vương Thế Phong thì hắn cũng muốn giết người.

Nhìn Vương Thế Phong im lặng không nói, người này ngược lại rất thú vị, hắn còn tưởng rằng Vương Thế Phong đi ra tìm mình gây phiền toái, không nghĩ tới hắn lại nói hành vi của mình quá mức tàn nhẫn.

Tô Tín vẫn cho rằng Nho gia nhận định nhân nghĩa đạo đức là chó má, kiếp trước như thế, kiếp nầy vẫn như thế.

Tuy Vương Thế Phong là đệ tử Nho gia, ngược lại không có dối trá như những nho sinh kia, hắn cũng đủ cổ hủ, lại chạy ra nói đám người kia không đáng chết, chẳng lẽ hắn không biết thanh danh của mình trên giang hô là cái gì hay sao?

Vương Thế Phong lắc lắc đầu nói: “Nếu thật là như vậy ta vẫn trách oan Tô huynh ngươi, nhưng nếu bọn chúng không cắt ngang ngươi tấn cấp Thần Cung Cảnh, ngươi có ra tay giết bọn chúng không?”

“Chiếu giết không tha.”

“Vì sao?”

Vương Thế Phong kinh ngạc hỏi.

Tô Tín hỏi ngược lại: “Vì cái gì không thể giết? Ngươi nói không thể lý do không giết bọn chúng là phạm tội không thành, tội không đáng chết, nhưng quy củ này là ai định ra? Ngươi hay sư môn của ngươi? Hay đây là quy củ giang hồ?”

“Với ta thì khác, ta chỉ tuân thủ quy củ do ta định ả, ta cảm giác bọn chúng đáng chết cho nên giết bọn chúng.”

Vương Thế Phong cười khổ nói: “Lời này của ngươi quá mức cưỡng từ đoạt

lý.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Không cưỡng từ đoạt lý chút nào, ngày hôm qua ta giết Lưu Thiên Nguyên muốn mượn thanh danh của ta thượng vị, một đám người giang hồ đã bắt đầu nói ta thủ đoạn tàn nhẫn…”

“Nhưng ta dám đánh cuộc, thời điểm ngươi bị bọn chúng quấy rối và làm phiền có nghĩ tới dùng một kiếm giết bọn chúng không? Đừng phủ nhận, ngươi khẳng định nghĩ như vậy.”

Vương Thế Phong lập tức im lặng.

Trong cường giả Nhân Bảng, Vương Thế Phong là người nổi danh tốt tính, đi khiêu chiến hắn không có chút nguy hiểm nào, hơn nữa có đôi khi Vương Thế

Phong còn chỉ điểm bọn chúng vài câu.

Cho nên một khi hắn xuất hiện tại Giang Nam hội sẽ có một đống lớn tán tu nhào tới yêu cầu khiêu chiến hắn, nhưng trở ngại những quy củ này nên hắn không thể cự tuyệt, nhưng có khi trong nội tâm đúng là rất chán ghét.

Tô Tín khoát tay nói: “Vương huynh, người khác nói ngươi là người tính tình tốt, ngươi tính tình tốt cũng sẽ tức giận, càng không cần phải nói Tô Tín ta không phải là người biết kiên nhẫn.”

Vương Thế Phong vẫn lắc đầu nói: “Nhưng quá mức tùy ý làm bậy, giết chóc qua thịnh sẽ đọa nhập ma đạo?”

“Cái gì là chính? Cái gì là ma?”

Tô Tín xùy cười một tiếng: “Đều là người ta nói mà thôi, bọn chúng nói ta là chính ta là chính, bọn chúng nói ta là ma thì ta là ma, nhưng trên thực tế ta chỉ là ta mà thôi.”

Nghe cách nói của Tô Tín như vậy, Vương Thế Phong cảm giác được có chút không đúng nhưng hắn không biết phản bác từ đâu.

Kỳ thật khẩu tài của hắn không kém, thời điểm ở trong nhà hắn có thể nói suông với các trưởng bối, nhưng hôm nay lại bị Tô Tín nói không cách nào phản bác được, thậm chí trong nội tâm lại ẩn ẩn có chút đồng ý.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 323 - Trả Thù (1)

Vương Thế Phong bị Tô Tín phản bác không trả lời được, Tô Tín lại cầm bầu rượu và khoát tay nói: “Vương huynh, nếu ngươi không có chuyện gì thì ta phải đi rồi.”

Vương Thế Phong chỉ tươi cười chắp tay nói: “Vậy thì tốt,Tô huynh có duyên gặp lại.”

Nhìn bóng lưng Tô Tín rời đi, Vương Thế Phong có cảm giác Tô Tín không có hung tàn âm độc giống như giang hồ đồn đĩa, bởi vì phong cách hành sự cực đoan mà thôi

Tô Tín nói ra những lời vừa rồi không được Vương Thế Phong tán thành nhưng hắn không có lý do phản bác.

Tách ra khỏi Vương Thế Phong, Tô Tín quay lại đi tới chỗ hôm nay giết người nhưng trong lòng của hắn không có chút thống khoái nào.

Cơ duyên đột phá tốt như vậy bị hai tên hỗn đản kia phá hư, nếu Tô Tín thật tinh thông lăng trì thì hắn thật sư sẽ làm hai người kia sống không bằng chết, hắn nói những lời kia không phải nói đùa.

Thời điểm Tô Tín đã nằm ngủ, tại thanh lâu lớn nhất Giang Nam phủ hiện tại, ‘ Vũ Thám Hoa ’ Lý Trần Phong đang buồn bực uống rượu một mình, bên cạnh hắn là những vũ cơ thanh lâu xinh đẹp.

Mấy ngày nay Lý Trần Phong xem như hiểu cảm giác nhân tâm hiểm ác.

Hắn chẳng qua bị Tô Tín đánh bại một lần mà thôi nhưng liên tục có người nói hắn hữu danh vô thực, bài danh hai mươi ba Nhân Bảng bijd đánh rơi xuống nước.

Một ít võ giả tán tu còn không biết điều nhào tới khiêu chiến hắn, những người này cho rằng Lý Trần Phong hắn là bùn nặn,

hắn đánh không lại Tô Tín còn không đánh lại đám phế vật này hay sao?

Lý Trần Phong còn biết bảo vệ thể diện Lý gia và thanh danh của mình, không có giống Tô Tín đánh chết đối phương, nếu không trên giang hồ lại truyền Lý Trần Phong thẹn quá hoá giận tàn sát võ giả khiêu chiến hắn, khi đó thanh danh hắn thối không ngửi nổi.

Nhưng đám con ruồi kia quá đáng ghét, đều muốn giẫm lên hắn thượng vị, Lý Trần Phong tức giận trọng thương một ngườ, nhưng cũng bị nói là khí lượng hẹp hòi.

Lúc ấy Lý Trần Phong hận không thể biến mình thành Tô Tín, trực tiếp không quan tâm đại khai sát giới mới tốt, may mắn hắn vẫn còn lý trí nên nhịn xuống, cho nên buổi tối hôm nay mới buồn bực uống rượu, nhưng kỳ thật trong lòng của hắn đã hận Tô Tín thấu xương.

Dù sao hắn cho rằng đều là Tô Tín tạo thành, nếu không có Tô Tín đạp hắn xuống một vị trí Nhân Bảng cũng không biến thành như hiện tại.

Mặc dù nói loại ý nghĩ này thập phần cực đoan nhưng Lý Trần Phong không thể lấn át suy nghĩ như vậy, hắn đang tìm lý do bao biện cho mình.

Thời điểm hắn đang nghiến răng nghiến lợi một mình, đột nhiên có giọng nói vang lên: “Lý huynh ngươi uống rượu giải sầu tại nơi này sao? Việc này không giống tính cách của ngươi ah.”

Lý Trần Phong ngẫng đầu, trước mặt hắn là đạo nhân chừng ba mươi, dung mạo tuấn lãng phiêu dật.

“Hồ huynh? Tại sao ngươi ở nơi này?”

Lý Trần Phong kinh ngạc hỏi.

Đạo nhân này có danh khí rất lớn, hắn đã gặp lúc trước.

Đạo nhân này tên là Hồ Kính Ngôn, danh hiệu ‘ Ảnh Lưu Đạo Kiếm ’, hắn là đệ tử Thanh Thành kiếm phái, chính là cường giả bài danh mười tám Nhân Bảng thế hệ trước.

Đừng nhìn Hồ Kính Ngôn tướng mạo mới ba mươi nhưng kỳ thật hắn đã gần bốn mươi, về sau bởi vì tuổi quá lớn cho nên rời khỏi Nhân Bảng.

Mấy năm gần đây Hồ Kính Ngôn đều tu luyện trong Thanh Thành kiếm phái, rất ít nhìn thấy bộ dạng hắn trên giang hồ, Lý Trần Phong có thể quen hắn tại Lũng Tây Hồ gia trước khi gia nhập Thanh Thành kiếm phái.

Thực lực Hồ gia không bằng Lý gia, chỉ có một võ giả Hóa Thần Cảnh, là gia tộc nhị lưu, nhưng quan hệ giữa Hồ gia và Lý gia không tệ, cho nên khi còn bé thường xuyên luận bàn với nhau.

Hồ Kính Ngôn cũng không khách khí, trực têếp ngồi trước mặt Lý Trần Phong, cầm lấy bầu rượu rót cho mình một chén sau đó uống cạn, hắn nói: "Ta vốn bế quan tại Thanh Thành kiếm phái, ngươi cũng biết, Thanh Thành kiếm phái chúng ta thế hệ này không có đệ tử nổi bật nhưng vẫn có thư mời tham gia Giang Nam hội, cho nên chưởng môn đành phải gọi ta tham gia Giang Nam hội."

Lý Trần Phong gật gật đầu, sắc mặt hắn tối tăm khi nghĩ về Tô Tín.

Thanh Thành kiếm phái thế hệ này không có nhân vật kiệt xuất nổi bật nhưng tốt xấu gì cũng có một Phương Đông Đình đã từng tiến vào Nhân Bảng.

Hơn hai năm trước Phương Đông Đình cũng đã bị Tô Tín giết, lần này Hồ Kính Ngôn bị phái xuống núi cũng có quan hệ với việc Tô Tín, điểm này làm Lý Trần Phong thập phần khó chịu.

Nhìn thấy Lý Trần Phong như vậy, Hồ Kính Ngôn nói: "Lý huynh, ngày xưa ngươi chính là đệ nhất thiên tài trẻ tuổi tại Lũng Tây, lại có thể động võ tranh hùng

với con cháu quan lại Đại Chu vương triều, cuối cùng thất bại nhưng cũng có chức Vũ Thám Hoa, nhưng ngươi hiện tại không hề có ý chí chiến đấu ah."

"Có chuyện gì cứ nói với vi huynh, không nên giấu ở trong lòng, nếu không sẽ nghẹn khó chịu lắm."

Lý Trần Phong quen biết Hồ Kính Ngôn thuở nhỏ, khi còn bé Hồ Kính Ngôn lớn tuổi nhất, thậm chí còn mang theo hắn đi chơi, cho nên Lý Trần Phong cũng không có gạt hắn, trực nói chuyện của mình cho Hồ Kính Ngôn nghe.

Nhưng Hồ Kính Ngôn nghe xong lại lắc lắc đầu nói: "Lý huynh ah Lý huynh, lần này ngươi quá lỗ mãng.

"Cuộc chiến Nhân Bảng không đơn giản như ngươi tưởng tượng đâu, động một cái sẽ động òoàn thân, người thua cút xuống cho kẻ khác thượng vị.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 324 - Trả Thù (2)

"Cho nên mỗi cường giả Nhân Bảng đều tu luyện không ngừng, không cần phải nói bò lên trên, tối thiểu nhất phải bảo trị vị trí bản thân mình hiện tại."

"Ngươi muốn bò lên cao càng phải cẩn thận mới được, bởi vì cái gọi là biết mình biết người trăm trận trăm thắng, ngươi không có tư liệu kỹ càng của đối phương mà dám lao ra khiêu chiến, ngươi không thua mới là lạ."

Lý Trần Phong nghe Hồ Kính Ngôn nói sắc mặt ủng đỏ, lúc ấy hắn không có suy nghĩ nhiều như thế, vừa nhìn thấy Tô Tín đạp mình xuống Nhân Bảng thì hắn lập tức đi lên khiêu khích, kích đối phương đánh với mình một trận, hiện tại xem ra, là do bản thân mình quá lỗ mãng.

Nhưng Lý Trần Phong thật sự không có kinh nghiệm phương diện này, hắn leo lên Nhân Bảng thuần túy là một bước lên trời.

Ngày xưa lúc tại Lý gia hắn một lòng tiềm tu, thẳng đến năm trước có võ hội và được gia tộc báo danh đi tham gia, hơn nữa hắn bỗng nhiên nổi tiến trong võ hội, đoạt được vị trí Thám Hoa, từ kẻ vô danh biến thành cường giả bài danh hai mươi

hai Nhân Bảng, đây chính là nguyên nhân người giang hồ không phục Lý Trần Phong.

Ngươi là một vô danh tiểu tốt nhảy vào trong Nhân Bảng, thậm chí còn không có quá đột nên làm người ta không kip thích ứng..

Chờ tới lúc Lý Trần Phong tham gia xong võ hội liền chuẩn bị đột phá Linh Khiếu viên mãn, cũng không có tiếp tục trao đổi hay giao thủ với võ giả Nhân Bảng khác, cho nên hắn không có hiểu bằng Hồ Kính Ngôn là ‘ lão tiền bối ’ Nhân Bảng

trà trộn hơn mười năm.

Lý Trần Phong lúc này lại hỏi

“Hồ huynh, vậy ngươi nói ta nên làm sao bây giờ? Ta không nuốt trôi ác khí này.”

Hồ Kính Ngôn trầm ngâm chốc lát nói: “Muốn báo thù cũngn giản thôi, Lý huynh, ta thật hỏi ngươi, đối mặt với Tô Tín, rốt cuộc ngươi có thể thắng hắn hay không?”

Lý Trần Phong muốn nói có nhưng cuối cùng hắn lắc đầu nói: “Không thắng!”

Cho dù hắn không muốn thừa nhận nhưng thực lực Tô Tín thật sự vượt qua hắn tưởng tượng, cho dù mình thật sự xuất hết thủ đoạn cũng không thể làm gì được người ta.

“Hồ huynh, ta không có nhưng ngươi có ah, ngày xưa ngươi bài danh mười tám trên Nhân Bảng, Ảnh Lưu Đạo Kiếm phân hoá ngàn vạn, quỷ dị khó lường, hiện tại ngươi đã là Thần Cung Cảnh đỉnh phong a? Chẳng lẽ ngươi còn không thắng nổi Tô Tín sao?”

Lý Trần Phong lập tức hỏi thăm.

Hồ Kính Ngôn lắc lắc đầu nói: “ Tô Tín giết đệ tử Thanh Thành kiếm phái chúng ta, đã có thù oán với Thanh Thành kiếm phái, ta đương nhiên cũng muốn đối phó hắn nhưng bây giờ đang có Giang Nam hội loại nên không thể ra tay.”

“Trong Giang Nam hội hiện tại, chúng ta đại biểu thế lực sau lưng của mình.”

“Nơi này là thịnh hội của người trẻ tuổi trong giang hồ, ta chính là nhân vật Nhân Bảng thế hệ trước, nếu ta ra tay chính là chèn ép hậu bối, sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của ta và Thanh Thành kiếm phái mà.”

“Chẳng lẽ chúng ta không có biện pháp đối phó Tô Tín hay sao?”

Lý Trần Phong vẫn còn có chút không cam lòng.

Ánh mắt Hồ Kính Ngôn sáng ngời, lẩm bẩm nói: “Cũng không phải không có biện pháp, ta công nhiên ra tay đối phó hắn nhất định là không được, nhưng nếu ta có cái cớ quang minh chính đại ra tay, không chỉ làm đồng đạo giang hồ khác không nói được gì, thậm chí còn phải tán dương ta một phen, khi đó ta ra tay không có băn khoăn chút nào.”

“Vậy lấy cớ là gì?”

Lý Trần Phong hỏi.

Hồ Kính Ngôn cười lạnh hai tiếng nói: “Tô Tín vài ngày trước không phải giết một tên võ giả tán tu khiêu chiến hay sao? Tên gia hỏa này tuy chán ghét nhưng vẫn có chút tác dụng…”

Nói xong Hồ Kính Ngôn kéo Lý Trần Phong và thì thầm vào tai của hắn vài câu, Lý Trần Phong lập tức bừng tỉnh đại ngộ, hắn giơ ngón cái với Hồ Kính Ngôn.

Sau đó hai người uống rượu một lúc, Hồ Kính Ngôn trực tiếp rời đi, Lý Trần Phong lại đi tới khách sạn của những võ giả tán tu kia.

Nói thật Lý Trần Phong không thế nào để ý tới đám võ giả tán tu kia, những người này trong mắt hắn chỉ là con ruồi buồn nôn mà thôi.

Võ giả tán tu trên giang hồ chia ra làm hai chủng loại, một loại là có thực lực có thiên phú, bởi vì nguyên nhân nào đó nên yêu thích tự do, không muốn bị trói buộc nên không gia nhập thế lực võ lâm.

Loại thứ hai thực lực thường thường, thế lực võ lâm hơi lớn không quan tâm bọn chúng, cho nên những người này muốn tự tìm đường ra cho mình.

Đại bộ phận võ giả tán tu không ngừng dốc sức tạo danh tiếng cho mình.

Chỉ có một số ít kẻ như Lưu Thiên Nguyên bị Tô Tín đánh chết, kẻ này có ý đồ ngoi đầu trên Giang Nam hội, muốn giao thủ với võ giả Nhân Bảng vài chiêu trộn

lẫn tư lịch, sau đó đi địa phương nhỏ bé lừa gạt một ít đồ nhà quê địa phương, trở thành trưởng lão khách khanh của tiểu tông môn hoặc gia tộc nào đó, lúc này có thể xưng vương xưng bá.

Đám con ruồi như vậy đáng ghét nhất, nếu như lúc khác bọn chúng mặt dày mày dạn như vậy, Lý Trần Phong đã kết liễu bọn chúng rồi.

Nhưng ở Giang Nam hội có vô số ánh mắt đang đứng chung quanh nhìn bọn họ, hắn cũng không thể hoặc không dám làm quá phận để tránh bị người ta chỉ trích.

Cũng chỉ có gia hỏa như Tô Tín không thèm quan tâm thanh danh của mình mới dám trực tiếp một chiêu đánh chết Lưu Thiên Nguyên, từ đó không có kẻ nào dám tới quấy rối hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 325 - Đòi Công Đạo (1)

Trong tửu lâu không lớn, mười mấy tên võ giả đều ngồi đối diện nhau uống rượu, tiếng động lớn huyên náo ồn ào rất rối loạn.

Lúc Giang Nam hội bắt đầu, tửu lâu và thanh lâu ở trung tâm Giang Nam phủ chỉ cho phép võ giả nổi danh vào ở, hoặc là bị những đại phái bao toàn bộ, những võ giả tán tu như bọn họ chỉ có thể tới tửu lâu uống rượu.

Nhìn thấy Lý Trần Phong tới đây, những võ giả tán tu này ngạc nhiên.

Vị cao thủ bài danh hai mươi ba Nhân Bảng này gần đây bị chỉ trích nhiều nhưng hắn vẫn là dòng chính Lũng Tây Lý thị, là Vũ Thám Hoa của Đại Chu vương triều, những võ giả tán tu như bọn họ có bắn đại bác cũng không thể kéo quan hệ với hắn, hắn tới nơi này làm gì?

“Tôn Cửu Thần là ai?”

Lý Trần Phong nhíu mày hỏi.

Trên một cái bàn có đại hán lưng cõng trường đao chắp tay với Lý Trần Phong, hắn cung kính nói: “Tại hạ là Tôn Cửu Thần, không biết Lý công tử tìm ta có chuyện gì?”

“Ngươi và những bằng hữu của ngươi đi theo ta, ta có lời muốn nói với các ngươi.”

Tôn Cửu Thần có chút không rõ nhưng Lý Trần Phong đã ờời, hắn và ba bằng hữu ngồi cùng bàn đi theo Lý Trần Phong.

Dù sao hiện tại đang tổ chức Giang Nam hội, võ giả trẻ tuổi trong thiên hạ tụ tập nơi này, nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm vào như têế nên hắn không cần lo lắng Lý Trần Phong gây bất lợi cho mình.

Huống hồ đối phương chính là dòng chính Lũng Tây Lý thị, cường giả Nhân Bảng ’ Vũ Thám Hoa ‘ Lý Trần Phong, hắn cũng không nghĩ ra lý do gì Lý Trần Phong phải tự mình ra tay đối phó bọn họ..

Sau khi đi theo đối phương tới hẻm nhỏ, Lý Trần Phong hỏi: “Lưu Thiên Nguyên bị Tô Tín đánh chết là bằng hữu các ngươi?”

Tôn Cửu Thần cẩn thận trả lời: “Cũng không thể xem như bằng hữu, chỉ có thể nói là người cùng chí hướng mà thôi.”

Lý Trần Phong khoát khoát tay nói: “Đừng khẩn trương như vậy, ta không có quan hệ gì với Lưu Thiên Nguyên, tìm các ngươi tới là chỉ vì muốn hỏi các ngươi, Lưu Thiên Nguyên đã chết trong tay Tô Tín, các ngươi là bằng hữu của hắn, có nghĩ báo thù cho hắn không?”

Bốn người Tôn Cửu Thần nhìn nhau, cuối cùng Tôn Cửu Thần cười khổ nói: “Tô Tín chính là cường giả bài danh hai mươi

hai Nhân Bảng, hung uy hiển hách, nếu chúng ta đi tìm hắn không phải là báo thù mà là đi chịu chết.”

Kỳ thật Tôn Cửu Thần còn có một câu chưa nói, cho dù Tô Tín không phải cường giả Nhân Bảng, bọn họ cũng sẽ không báo thù vì Lưu Thiên Nguyên.

Mặc dù những võ giả như bọn họ có chút giao tình nhưng còn kém xa mới thành tri kỷ sinh tử.

Vì một tên bằng hữu quen biết một hồi đi dốc sức liều mạng với kẻ khác, bọn họ không có giác ngộ lớn như thế.

Lý Trần Phong thản nhiên nói: “Các ngươi không dám đối địch với Tô Tín cũng không có gì, nhưng ta dám, các ngươi chỉ cần phối hợp với ta, ta sẽ phế bỏ Tô Tín.”

Tôn Cửu Thần hỏi: “Lý công tử muốn chúng ta phối hợp như thế nào?”

Lý Trần Phong nói: “Rất đơn giản, ngày mai các ngươi chỉ cần đi tìm Tô Tín, nói muốn đòi công đạo cho Lưu Thiên Nguyên, ngôn từ càng kịch liệt càng tốt, nhất định phải khích Tô Tín động thủ với các ngươi.”

Sắc mặt đám người Tôn Cửu Thần tái nhợt, hắn vội vàng nói: “Lý công tử, ngươi làm như vậy còn không bằng trực tiếp giết chúng ta cho thống khoái!”

“Tô Tín là nhân vật nào? Một lời không hợp lập tức giết người, quả thực không khác gì người trong ma đạo cho lắm, chỉ bằng thực lực chúng ta đi chọc hắn, còn chưa đủ người ta xuất một kiếm.”

“Sợ cái gì!”

Lý Trần Phong quát lớn: “Ta nói sẽ bảo các ngươi đi chịu chết hay sao? Các ngươi chỉ cần làm Tô Tín động thủ là đủ, có ta và cao thủ khác ở cạnh cam đoan các ngươi an toàn.”

Cho dù Lý Trần Phong nói như vậy nhưng đám người Tôn Cửu Thần vẫn do

dự.

Cho dù bọn họ chưa từng thấy Tô Tín ra tay nhưng bọn họ quen biết Lưu Thiên Nguyên vài năm, bọn họ sớm hiểu thực lực Lưu Thiên Nguyên, thực lực đối phương không khác gì bọn họ.

Lưu Thiên Nguyên không tiếp nổi một kích đã bị Tô Tín đánh chết, thậm chí còn không có cơ hội phản kháng, có thể nghĩ bọn họ đi lên sẽ có hậu quả gì.

Cho dù Lý Trần Phong nói sẽ bảo hộ bọn họ nhưng đám người Tôn Cửu Thần cũng không dám giao tính mạng của mình vào tay kẻ khác.

Nhìn thấy bộ dạng bọn họ như thế, Lý Trần Phong nói: “Các ngươi bồi hồi tại Giang Nam trong hội không phải vì muốn gia tăng thanh danh, tương lai tìm một nơi để đi hay sao?”

“Nếu các ngươi đáp ứng việc của ta, ta lập tức tiến cử các ngươi làm môn khách Lý gia, từ nay về sau chung thân không lo, chẳng phải phong quang hơn các ngươi

đi làm trưởng lão khách khanh tiểu môn phái hay sao?”

Gương mặt đám người Tôn Cửu Thần xuất hiện thần thái vui mừng, Lý Trần Phong ưng thuận hứa hẹn đánh động bọn họ.

Những võ giả tán tu như bọn họ không có tài nguyên tu luyện ủng hộ, có thể tu luyện tới cảnh giới Tiên Thiên xem như không dễ dàng, muốn tiến thêm một bước quá khó khăn.

Hiện tại Lý Trần Phong ưng thuận bọn họ thân phận môn khách, đám người Tôn Cửu Thần không có lý do gì không động tâm.

Tuy Lý gia không phải một trong lục đại thế gia nhưng cũng xem như nhất lưu trên giang hồ.

Gia nhập môn khách gia tộc như vậy còn không phong quang hơn làm khách khanh môn phái nhỏ sao?

Đám người Tôn Cửu Thần suy nghĩ một lúc liền đáp ứng.

Bởi vì cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, thân pâận môn khách Lý gia đủ làm bọn họ động tâm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 326 - Đòi Công Đạo (2)

Lý Trần Phong và Hồ Kính Ngôn tính toán, Tô Tín tự nhiên không biết, hắn hiện tại đang bế quan trong khách sạn, thử muốn thử trùng kích Thần Cung Cảnh.

Nhưng đáng tiếc đã qua một lần, Tô Tín cũng không tìm được cảm giác không linh như trước, Thần Cung của hắn như ngăn cách với thiên địa bằng lớp màng mỏng, mặc cho Tô Tín trùng kích như thế nào cũng không thể phá được.

Tô Tín cũng nghĩ qua thương thành hệ thống tìm kiếm một phen, nhưng đáng tiếc trùng kích Thần Cung Cảnh không phải cần chân khí nội lực, mà là cơ duyên, trước mắt không có đan dược gì có thể giúp hắn đột phá cảnh giới Thần Cung Cảnh.

Trùng kích Thần Cung Cảnh không có kết quả, Tô Tín liền không lãng phí thời gian, hắn ra khỏi khách sạn chuẩn bị đi dạo giải sầu.

Hắn vừa rời khỏi khách sạn liền có cảm giác có người nhìn chằm chằm vào mình.

Nội tâm Tô Tín cười lạnh không quan tâm tới, tại Giang Nam phủ có thù oán với mình chỉ có một Lý Trần Phong mà thôi, không đủ gây sợ.

Thực lực Lý gia đúng là mạnh, thực lực cũng gần với lục đại thế gia nhưng đáng tiếc cho dù Lý Trần Phong tìm được người Lý gia trợ giúp, trong thời điểm hiện tại Lý gia cũng không ra mặt giúp Lý Trần Phong đối phó hắn, nguyên nhân chỉ có một, đó chính là bởi vì quy củ.

Danh môn chính phái khác với ma đạo ở cái gì?

Vấn đề này mười người có chín người sẽ nói danh môn chính phái hành hiệp trượng nghĩa, tà ma ngoại đạo tàn nhẫn hiếu sát các loại…

Nhưng từ khi Tô Tín bước vào giang hồ đến nay, hắn nhìn thấy đệ ử danh môn chính phái không có mấy người hành hiệp

trượng nghĩa, bọn họ động thủ đại bộ phận đều là vì tông môn đấu tranh hoặc là bởi vì tranh cường háo thắng mà thôi.

Cho nên tại Tô Tín xem ra, cái gọi là danh môn chính phái khác ma đạo lớn nhất chính là một có quy củ, một không giảng quy củ.

Danh môn chính phái muốn giết người sẽ an bài cho ngươi một cái cớ đường đường chính chính, ta giết ngươi thậm chí là diệt cả nhà của ngươi cũng có lý do, cho nên ta đứng ở chính nghĩa trừ hại cho dân.

Mà ma đạo muốn giết người sẽ không có băn khoăn nhiều như vậy, muốn giết cứ giết, làm việc không kiêng nể gì cả, thủ đoạn tàn nhẫn hơn nhân sĩ chính phái một ít, hung ác và làm rất tuyệt tình, cho nên mới bị gọi là ma đầu.

Chính là bởi vì quy củ, võ giả thế hệ trước không được phép ra tay trong ngày diễn ra Giang Nam hội, bởi vì đây là thịnh hội của người trẻ tuổi.

Võ giả lớp già ra tay trong ngày diễn ra Giang Nam hội chính là ra tay chèn ép tiểu bối, đây chính là việc làm thế lực võ lâm phỉ nhổ, không người nào dám mạo hiểm làm loại chuyện này.

Hồ Kính Ngôn muốn ra tay đối phó Tô Tín cũng phải tìm cái cớ tốt, hắn không tính là tiền bối giang hồ nhưng lại là Nhân Bảng thế hệ trước, tự tiện ra tay sẽ phạm kiêng kị.

Đương nhiên cho dù trưởng bối Lý gia thực sự ra tay, Tô Tín cũng có thể đối phó bọn họ.

Đừng quên Tô Tín bây giờ còn có một thân phần chính là truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn, trực tiếp thuộc tổng bộ Lục Phiến Môn quản lý.

Lý gia là thế gia võ lâm nhưng có quan hệ mật thiết với triều đình.

Lục Phiến Môn thân là một trong hai cơ cấu vũ lực lớn nhất của Đại Chu vương triều, Lý gia dám không cho Lục Phiến Môn mặt mũi hay sao?

Chỉ cần Tô Tín lộ ra thân phận truy phong tuần bổ, chỉ cần người Lý gia không điên tuyệt đối không dám động tới mình.

Tiểu bối tranh đấu với nhau, Lý gia dám không cho Lục Phiến Môn mặt mũi, vấn đề này to lắm.

Về phần bạo lộ thân phận truy phong tuần bổ có ảnh hưởng tới thanh danh hay không, Tô Tín đã sớm không quan tâm việc này.

Dù sao từ khi hắn làm diệt cả nhà Chúc gia trang, thanh danh của Tô Tín hắn trên giang hồ không khác gì tà ma ngoại đạo.

Chỉ cần hắn hiện tại liên lụy với người ma đạo, bảo đảm ngày hôm sau trên giang hồ sẽ có lời đồn Tô Tín triệt để đọa nhập ma đạo.

Chính vào lúc này trên đường dài trước mặt Tô Tín có đám người tách ra, bốn gã võ giả hùng hổ đi tới, đôi mắt Tô Tín híp lại, hắn nhìn bốn người này!

Bốn gia hỏa vừa xuất hiện chính là đám người Tôn Cửu Thần.

Tô Tín ngây ngốc trong khách sạn hai ngày, đám người Tôn Cửu Thần chờ ở ngoài hai ngày, Lý Trần Phong vẫn chờ ở nơi đây, cho tới bây giờ bọn họ cũng chờ được Tô Tín đi ra ngoài.

Đám người Tôn Cửu Thần đi tới trước mặt Tô Tín và thần sắc bi phẫn nói: “Tô Tín, cho dù ngươi là cường giả Nhân Bảng cũng không thể làm việc quá phận như vậy ah.”

“Huynh đệ Lưu Thiên Nguyên của ta thành tâm thành ý muốn lãnh giáo ngươi, kết quả ngươi lại ra tay ác độc sát hạt hắn, không oán không cừu, thiên lý ở đâu! Hôm nay chúng ta nhất định phải đòi công đạo cho huynh đệ của mình.”

Người chung quanh nghe đám người Tôn Cửu Thần tới tìm Tô Tín đòi công

đạo cho Lưu Thiên Nguyên bị đánh chết thì sững sờ.

Thực lực đám võ giả tán tu này khác Tô Tín một trời một vực, bọn họ cũng dám khiêu chiến Tô Tín, chán sống hay sao?

Đương nhiên cũng có người thầm than bốn người này đủ nghĩa khí, vì huynh đệ đã chết mà đòi công đạo hung nhân như Tô Tín.

Ánh mắt Tô Tín còn mang theo thần thái đùa cợt.

Đòi công đạo cho Lưu Thiên Nguyên? Kẻ đần mới tin lời này.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 327 - Ta Rất Giận Dữ (1)

Nhìn đám người Tôn Cửu Thần diễn trò trước mặt mình, Tô Tín thản nhiên nói:

“Đòi công đạo? Các ngươi nghĩ muốn công đạo gì?”

Tôn Cửu Thần nói: “Rất đơn giản, ta cũng không muốn ngươi đền mạng, chúng ta cũng không có thực lực này. “

“Nhưng ngươi phải dập đầu nhận lỗi trước mộ Lưu huynh đệ, thành tâm sám hối!”

Dập đầu nhận lỗi? Đám người vây xem lắc đầu.

Loại chuyện này đối với Tô Tín mà nói là không thể nào, đối với những võ giả bình thường, hành vi đập đầu nhận lỗi chính là nhục nhã bọn họ.

Tô Tín híp mắt nhìn bốn người Tôn Cửu Thần: “Ta rất ngạc nhiên, rốt cuộc là ai cho các ngươi dũng khí nói câu này với ta?”

“Các ngươi biết vì sao ta giết Lưu Thiên Nguyên hay không? Là vì hắn chậm trễ ta ăn cơm, cho nên ta rất phẫn nộ.”

“Hiện tại các ngươi cũng không tồi, các ngươi đã chọc ta tức giận, ngươi nói, các ngươi sẽ như thế nào?”

Hiện tại trên người Tô Tín không có một chút sát khí nào, ngay cả nói chuyện cũng rất nhỏ nhẹ.

Nhưng bộ dạng như vậy lọt vào mắt đám người Tôn Cửu Thần như biến thành

ác ma, nội tâm bọn họ sinh ra hàn khí cực kỳ đáng sợ, cũng tự nhiên sinh ra cảm giác sợ hãi bao phủ tâm thần.

Nếu không phải có Lý Trần Phong hứa hẹn lát nữa bảo hộ bọn họ, chỉ sợ bọn họ sẽ bỏ chạy.

Tôn Cửu Thần cả gan hừ lạnh nói: “Tô Tín! Chẳng lẽ ngươi còn dám giết chúng ta hay sao? Ở đây có nhiều đồng đạo nhìn như thế, nếu ngươi dám tạo sát nghiệt…”

Hắn còn chưa có nói xong, trước mặt hắn đã xuất hiện hào quang màu đỏ, bốn đạo tơ máu như có tính mạng bay thẳng tới trước mặt bọn họ, tơ máu mang theo sát cơ vô tận.

Hắn còn chưa nói dứt câu, Tôn Cửu Thần đã kêu gào kinh hãi.

Tô Huyết Hà thần chỉ của Tô Tín rất nhanh nhưng quan trọng nó rất quỷ dị.

Tơ máu chẳng khác gì có được tính mạng của mình, trực tiếp tập trung vào động tác của bốn người Tôn Cửu Thần, chỉ cần bọn họ hơi động thì chúng sẽ đuổi theo bọn họ.

Chỉ trong nháy mắt tơ máu đã tới trước mặt bốn người.

Lúc này ngay cả Hồ Kính Ngôn cùng Lý Trần Phong đang ẩn nấp cũng bị dọa kêu to một tiếng.

Bọn họ dự đoán Tô Tín ra tay nhưng lại không nghĩ tới Tô Tín ra tay nhanh và đột ngột như vậy.

May mắn bọn họ ra tay cũng không chậm.

Lý Trần Phong phẫn nộ quát một tiếng, hắn thi triển Hỗn Nguyên Kiền Khôn Quyết và thân thể như hóa thành ma thần oanh kích, trực tiếp đánh một quyền nổ tan một tơ máu.

Hồ Kính Ngôn ra tay còn nhanh hơn hắn.

Hồ Kính Ngôn danh hiệu ‘ Ảnh Lưu Đạo Kiếm ’, danh hiệu này liên quan tới võ công của hắn.

Trường kiếm của hắn không chút thu hút nhưng phân ra mấy trăm bóng kiếm chém thẳng vào tơ máu.

Bóng kiếm quỷ dị chính là hư ảo nhưng khi xuất kiếm lại từ hư ảo hóa thành thực chất, chúng biến hóa thành kiếm quang chân chính và trực tiếp đánh nát ba tơ máu.

Tô Tín híp mắt nhìn Lý Trần Phong: “Ha ha, tìm giúp đỡ đến ah.”

Hồ Kính Ngôn thu kiếm, hắn lạnh lùng nói một câu.

“Tô Tín! Nơi này là Giang Nam hội, cũng không phải nơi ngươi có thể giương oai, ngươi giết Lưu Thiên Nguyên không tính, lần này còn dám ra tay giết bốn người bọn họ, ngươi muốn làm gì?”

Tô Tín thản nhiên nói: “Ta chỉ muốn hỏi hai người các ngươi muốn làm gì a? Bí pháp đạo kiếm của Thanh Thành kiếm rất thần dị ah, theo ta được biết, Thanh Thành kiếm phái thế hệ này trừ tên phế vật Phương Đông Đình ra thì không còn kẻ nào có thể lên hàng Nhân Bảng.”

Hắn vừa nói câu này, những võ giả vây xem dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Tô Tín, cái gia hỏa này thật sự dám nói.

Lúc trước Tô Tín leo lên Nhân Bảng như thế nào? Còn không phải dựa vào đánh chết Phương Đông Đình mà leo lên Nhân Bảng hay sao?

Giết Phương Đông Đình không tính, hiện tại ngươi còn dám ở trước mặt công nhiên trào phúng đệ tử Thanh Thành kiếm phái, chẳng lẽ muốn đắc tội chết với Thanh Thành kiếm phái hay sao?

Đương nhiên cho dù đắc tội lớn hơn nữa Tô Tín cũng không quan tâm.

Dù sao cũng đã đắc tội, nếu có cơ hội hắn cũng không buông tha đệ tử Thanh

Thành kiếm phái lắc lư trước mặt hắn, nói không chừng người ta đã sớm tính toán sẽ đánh chết hoặc bắt giữ hắn mang về tông môn tìm Phương trưởng lão lãnh thưởng a.

Sắc mặt Hồ Kính Ngôn âm trầm nói: “Nhân Bảng thế hệ này không có ta, ta là người Nhân Bảng thế hệ trước.”

“Hành vi Tô Tín ngươi đúng là quá phận, quả thật phá hư quy củ Giang Nam hội.”

“Giang Nam hội chính là nơi võ giả trẻ tuổi võ lâm Trung Nguyên trao đổi võ công và luận bàn với nhau, kết quả hiện tại ngươi lại trắng trợn giết chóc ở nơi này.”

“Nếu như mỗi người giống như ngươi giết tới giết lui, Giang Nam hội sẽ thành tu la tràng, tất cả mọi người chém giết sinh

tử lẫn nhau, còn muốn tổ chức Giang Hội hội có ý nghĩa gì chứ?”

“Đặc sắc! Thật là đặc sắc.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 328 - Ta Rất Giận Dữ (2)

Tô Tín vỗ vỗ tay và cười lạnh nói: “Nhưng đáng tiếc ngươi nói nhảm.”

“Ta giết một bị người khác chỉ trích thành giết chóc trắng trợn, ngươi dùng hình tượng rất tốt.”

“Giang Nam hội có quy củ Giang Nam hội, Tô Tín ta cũng có quy củ của Tô Tín ta.”

“Quy củ của ta là, ta muốn giết người, người nào cũng không cản nổi.”

Vừa mới dứt câu, thân thể Tô Tín biến mất và xuất hiện trước mặt đám người Tôn Cửu Thần.

Trong mắt Hồ Kính Ngôn bắn ra hào quang kinh hãi, tốc độ của Tô Tín thật sự quá nhanh, công pháp khinh thân sức bật cường đại như thế quá đáng sợ.!

Trước khi Hồ Kính Ngôn rút kiếm, Tô Tín đã điểm Kinh Thần chỉ.

Phong Thần Thối mau lẹ như gió cộng thêm Kinh Thần chỉ thế như bôn lôi, cả hai hợp nhất với nhau tạo thành tốc độ khủng bố.

Trong nháy mắt Hồ Kính Ngôn vừa mới rút kiếm ra thì đầu của Tôn Cửu Thần đã ỏổ tung, máu và óc trắng văng tứ tung.

Lý Trần Phong phẫn nộ quát một tiếng, hắn xuất quyền ngăn cản nhưng không thấy bóng dáng Tô Tín nơi nào.

Lúc này Tô Tín đã tới trước mặt ba tên võ giả còn lại, hắn sử dụng Nhị Thập Tứ

Tiết Khí Kinh Thần Chỉ dung nhập ảo diệu thiên địa vào trong đó.

Ba tên võ giả không có lực hoàn thủ ngăn cản một chiêu liền bị Tô Tín đánh chết từng người.

Đúng lúc này Hồ Kính Ngôn rút kiếm của hắn ra, Ảnh Lưu Đạo Kiếm!

Hóa hư thành thật, trường kiếm của hắn vung vẩy tạo thành đạo kiế, thiên địa chung quanh như tối sầm lại, dường như một kiếm Hồ Kính Ngôn có uy năng thôn phệ thiên địa.

Cùng lúc đó Lý Trần Phong cũng vận chuyển Hỗn Nguyên Kiền Khôn Quyết giống như ma thần hàng lâm nhân gian, hắn đánh một quyền vào lưng Tô Tín.

Tô Tín mặt không đổi sắc, Huyết Hà Thần Kiếm xé liệt không khí, kiếm quang đỏ rực, người đỏ rực, không gian bị huyết hà bao phủ, kiếm của Hồ Kính Ngôn thôn phệ ánh sáng, Tô Tín sử dụng Huyết Hà Thần Kiếm xé rách hắc ám.

Huyết quang bộc phát, bóng kiếm của Hồ Kính Ngôn liên tục vỡ vụn, ngay cả ảo ảnh trên binh khí hoàng cấp đều xuất hiện vết rạn, hắn phun máu tươi và bay ra xa.

Lý Trần Phong đánh úp sau lưung, Tô Tín quay người dùng Phong Thần Thối oanh kích, cuồng phong phẫn nộ không ai có thể ngăn cản.

Quyền cước chạm vào nhau, cho dù Lý Trần Phong có Hỗn Nguyên Kiền Khôn Quyết gia trì cũng không chịu nổi lực lượng cường đại, hai tay hắn sinh ra tiếng xương cốt rạn nứt, thân thể hắn cũng bay về phía sau.

Đồng thời nội tâm hắn vô cùng kinh hãi, lúc trước đối mặt với Tô Tín trên thuyền hoa, cho dù hắn không thể ngăn cản nhưng còn không có biến thái như hôm nay, bọn họ một Thần Cung một Linh Khiếu liên thủ nhưng không thể địch nổi Tô Tín.

Lúc này mới qua vài ngày, thực lực Tô Tín không có khả năng tăng vọt đến loại trình độ này, chẳng lẽ Tô Tín trên thuyền hoa còn ẩn giấu thực lực.

Kỳ thật Lý Trần Phong đoán đúng, thực lực Tô Tín đã tăng vọt trong mấy ngày hôm nay.

Cho dù hắn không thành công phá tan bình cảnh Thần Cung Cảnh, nhưng cũng tiến vào cảnh giới kia, đã có một tia cảm ngộ.

Thần Cung mi tâm chính là nơi cách thiên địa gần nhất, luyện hóa Thần Cung là có thể cảm ngộ thiên địa.

Mặc dù Tô Tín không có chính thức cảm ngộ lực lượng thiên địa nhưng ngày đó ngẫu nhiên tiến vào cảnh giới không linh, cảm nhận được một tia lực lượng trong đó, thời điểm hắn ra tay lực lượng thiên địa không tự chủ hội tụ chung quanh, uy lực khi hắn công kích tăng lên rất lớn.

Trong nháy mắt bại hai tên võ giả Nhân Bảng, đặc biệt trong đó còn có Ảnh Lưu Đạo Kiếm Hồ Kính Ngôn chính là võ giả Nhân Bảng bài danh mười tái thế hệ trước, lúc này mọi người càng có nhận thức trực quan về thực lực của Tô Tín.

Mặc dù lú trước Hồ Kính Ngôn không có nói hắn là ai nhưng Thanh Thành kiếm phái thế hệ trước chỉ có một người tiến vào Nhân Bảng, sau khi hắn sử dụng đạo kiếm của mình, mọi người liền biết rõ hắn chắc chắn chính là Hồ Kính Ngôn.

Nhân Bảng cách một thế hệ bình thường là mười năm tới mười lăm năm, hơn nữa thế hệ trước không được công nhân mạnh hơn thế hệ hiện tại, ngay cả như thế Hồ Kính Ngôn vẫn có thể bài danh thứ mười tám cũng chứng minh thực lực hắn không tầm thường.

Nhưng ngay cả như vậy hắn cũng không địch nổi Tô Tín, phải biết rằng Hồ Kính Ngôn hiện tại chính là Thần Cung Cảnh đỉnh phong, so với lúc mới vào Nhân Bảng còn mạnh hơn rất nhiều.

Hồ Kính Ngôn lau máu tươi trên khóe miệng, hắn kéo Lý Trần Phong rời đi:

“Chúng ta đi!”

Lúc này hai người xem như mất mặt rất lớn.

Hai người liên thủ đối phó Tô Tín vẫn thất bại.

Đặc biệt là Hồ Kính Ngôn hắn, trong Giang Nam phủ hiện tại có hơn vạn võ giả đang nhìn chằm chằm vào trận chiến này, hắn bài danh mười tám Nhân Bảng thế hệ trước ra tay vậy mà bại trong tay bài danh hai mươi hai Nhân Bảng thế hệ này, như vậy càng chứng tỏ Nhân Bảng thế hệ trước vô năng.

Sau trận chiến ngày hôm nay, đoán chừng những võ giả Nhân Bảng thế hệ trước sẽ oán hận vì hắn làm mất mặt những võ giả Nhân Bảng như bọn họ.

Hai người chật vật rời đi, Tô Tín bị bọn chúng phá hoại tâm tình nên không có tâm tư ngắm phong cảnh, chuẩn bị quay người trở lại khách sạn nghỉ ngơi.

Chờ hắn đẩy cửa phòng đi vào trong, lúc này trong phòng có một nữ tử trẻ tuổi mặc trang phục võ sĩ đang ngồi.

Trang phục võ sĩ gọn gàng mà linh hoạt, Tô Tín bình thường ưa thích mặc y phục như thế nhưng là trang phục tiêu chuẩn nam tính, hôm nay nữ tử cũng mặc như thế càng lộ ra khí chất hiên ngang, không có cảm giác xốn mắt.

Mái tóc dài của nàng cột thành đuôi ngựa, dung mạo không trang điểm nhưng khó dấu dung nhan tú lệ.

Dù sao nữ nhân này cho người ta ấn tượng đầu tiên không phải là thanh tú động lòng người, ngược lại càng có khí chất hào khí bừng bừng ập tới, Tô Tín có cảm giác kỳ lạ.

Tô Tín vốn cho rằng đi nhầm phòng, nhưng nhìn kỹ thì hắn xác định đây là phòng mình, nữ tử khí khái bừng bừng này là ai?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 329 - Thiết Dao Hoa (1)

Nữ tử khí khái bừng bừng nhìn sang Tô Tín, nàng tươi cười hào sảng nhưng âm thanh thanh thúy dễ nghe.

“Tô đại nhân không cần nhìn, nơi này đúng là phòng của ngươi..”

“Ngươi là người Lục Phiến Môn?”

Tô Tín hỏi.

Nữ tử vừa nói chuyện thì Tô Tín liền biết rõ nàng hơn phân nửa chính là người Lục Phiến Môn, chỉ có người Lục Phiến Môn mới gọi hắn là đại nhân.

Nàng kia gật gật đầu, lúc này đứng lên ôm quyền nói với Tô Tín: “Tập sự mật thám Lục Phiến Môn Thiết Dao Hoa tham kiến Tô Tín đại nhân.”

Tô Tín hơi thi lễ, kinh ngạc nói: “Thiết Dao Hoa? Ngươi là người Thiết gia?”

Trong Lục Phiến Môn có vô số đệ tử Thiết gia, chỉ cần nói tới Thiết gia, người giang hồ nghĩ đến là Lục Phiến Môn Thiết gia.

Thiết Dao Hoa gật đầu nói: “Ta là người Thiết gia, Thiết Vô Tình là đường huynh của ta.”

Tô Tín gật gật đầu, hỏi: “Ngươi thân là tập sự mật thám lại tới nơi này, chẳng lẽ Giang Nam phủ xảy ra vấn đề gì sao?”

Thân phận tập sự mật thám khác với thân phận truy phong tuần bổ của Tô Tín, bọn họ đại đa số ẩn nấp trong bóng tối tìm hiểu tin tức, bình thường sẽ không ngoi

đầu lên.

Hiện tại Thiết Dao Hoa thân là tập sự mật thám lại hiện thân tìm mình, rất có thể Giang Nam phủ xảy ra vấn đề gì đó.

Sắc mặt Thiết Dao Hoa sắc mặt nghiêm túc nói: “Không phải Giang Nam phủ xảy ra vấn đề, mà là cả Giang Nam đạo đều xảy ra vấn đề!”

“Từ ba tháng trước, tất cả cứ điểm bí mật của Lục Phiến Môn tại Giang Nam đạo liên tục mất đi liên lạc với tổng bộ, đến ba ngày trước, cứ điểm bí mật cuối cùng cũng mất đi liên lạc.”

“Lúc này người tổng bộ phát hiện có vấn đề cho nên chuẩn bị phái vài tên truy phong tuần bổ đến dò xét tình huống một phen, nếu phát hiện không đúng sẽ lập tức bẩm báo tổng bộ.”

“Sau đó có đại nhân biết Tô đại nhân ngươi đang ở tại Giang Nam phủ, liền trực bảo ta tới thông tri ngươi dò xét việc này, dù sao với thực lực Tô đại nhân đủ sức bằng vài tên truy phong tuần bổ.”

Thiết Dao Hoa nói chuyện rất chân thành, ngược lại không nhìn ra có ý lấy lòng Tô Tín.

Tô Tín lại cau mày nói: “Tổng bộ đầu tổng bộ Lục Phiến Môn nghĩ như thế nào? Cứ điểm bí mật tại Giang Nam đạo mất đi liên lạc cả ba thang nhưng tới hiện tại bọn họ mới phát hiện không đúng?”

Thiết Dao Hoa cười khổ nói: “Không thể trách những đại nhân, cứ điểm bí mật đều tồn tại một mình, hoàn toàn không phát sinh quang hệ với tổ chức Lục Phiến Môn tại địa phương, bọn họ chỉ phụ trách với tổng bộ.”

“Hơn nữa những cứ điểm bí mật truyền tình báo trở về, cũng không phải mỗi ngày đều có, chỉ có đại sự hoặc tình báo bọn họ cảm thấy là quan trọng mới truyền về tổng bộ.”

“Cho nên cứ điểm bí mật không liên lạc thì chúng ta cũng không biết, thẳng đến

khi tất cả cứ điểm bí mật tại Giang Nam đạo đều yên lặng không có tin tức truyền về mới cảm thấy không đúng.”

Tô Tín nhíu mày nói: “Các ngươi không có liên hệ với tổng bộ Lục Phiến Môn tại Giang Nam đạo Lục Phiến Môn sao?”

Giang Nam đạo có võ phong thịnh hành nhất, võ đạo phồn hoa nhất, triều đình chắc chắn sẽ lưu lại thực lực không yếu trấn thủ Giang Nam đạo.

Hành quân đại tổng quản Giang Nam đạo ‘ Huyết Khí Trường Hà ’ Cổ Đông Lai chính là cường giả Dung Thần Cảnh, là nhân vật võ đạo tông sư.

Tổng bộ đầu Giang Nam đạo ‘ Quyền Hám Sơn Hà ’ Kim Vũ Lâm cũng là cường giả Hóa Thần Cảnh, có hắn ra mặt còn cần

võ giả Tiên Thiên như hắn đi điều tra sao?

Thiết Dao Hoa lắc lắc đầu nói: “Ta cũng không biết vì cái gì, có thể bởi vì hệ thống khác nhau, dù sao tập sự mật thám chúng ta chỉ là một phần của tổng bộ, hoàn toàn tách ra khỏi truy phong tuần bổ, tổ chức Lục Phiến Môn khác nhau sẽ không quan hệ với nhau.”

Tô Tín gật gật đầu, Thiết Dao Hoa không biết nên hắn không hỏi nhiều.

Chờ qua đêm hôm nay, Tô Tín hỏi những địa điểm bí mật trong miệng Thiết Dao Hoa, chuẩn bị đi dò xét với nàng.

Cứ điểm bí mật của Lục Phiến Môn tại mỗi một đạo đều không ít, thậm chí tại Giang Nam phủ có vài nơi như thế.

Tô Tín biết rõ cứ điểm bí mật Lục Phiến Môn tại Tương Nam đạo, bởi vì Thiết Vô Tình đã nói với hắn, nhưng Giang Nam đạo nha, Tô Tín không biết.

Thiết Dao Hoa mang theo Tô Tín một đường đi tới hẻm nhỏ Giang Nam phủ và rẽ bảy tám nơi.

“Đây là cứ điểm bí mật mất liên lạc với chúng ta trong thời gian gần nhất, cứ

điểm bí mật này không truyền tin trong ba ngày qua, cho nên nó có mất liên lạc hay không thì chúng ta không biết.”

Thiết Dao Hoa mang theo Tô Tín đi tới cứ điểm bí mật nhưng sắc mặt Tô Tín kỳ quái, bởi vì nơi này là nơi của kỹ nữ tại Giang Nam phủ.

Muốn mở thanh lâu kinh doanh tại Giang Nam phủ, chỉ khu đất trống cũng có giá trên trời.

Đồng thời những ca cơ vũ cơ tài mạo song tuyệt không thể bồi dưỡng trong một hai ngày, tại phường thị vắng vẻ của Giang Nam phủ có nhiều nơi cung cấp cho kỹ nữ hành nghề, thậm chí không cần giao cả thuế, những nơi như vậy nằm trong khu dân cư.

Lần trước Tô Tín tìm cứ điểm bí mật tại Đông Lâm phủ chính là một tiệm bán thuốc, cũng xem như bình thường, tại nơi này

thì quá hiếm thấy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 330 - Thiết Dao Hoa (2)

Khu dân cư đóng chặt cửa, bốn phía im lặng không tiếng động.

Những kỹ nữ này không mở cửa ra ngoài, bên trong trang bị tấm ván cách âm, chỉ có người quen đến mới biết làm sao đi vào, dù sao bọn họ đang làm mua bán trái pháp luật.

Thiết Dao Hoa đi tới trước một căn nhà, thò tay gõ vài cái có tiết tấu ba lượt nhiều lần, bên trong lại không có người nào nhúc nhích.

Sắc mặt Tô Tín và Thiết Dao Hoa lúc này biến thành ngưng trọng, Thiết Dao Hoa lại dựa theo tiết tấu gõ vài lần, nhưng trong đó vẫn không ai trả lời..

Nhìn thấy loại tình huống này, Tô Tín trực tiếp ra tay, hắn đá văng cửa phòng, trong phòng có động tĩnh truyền tới.

Tròng mắt Tô Tín híp lại, thân ảnh hắn xâm nhập vào trong phòng, thân ảnh tối sầm lao ra từ cửa sau với thân pháp cực nhanh, lại không cho Tô Tín cơ hội ra tay.

“Còn kẻ nào không?”

Thiết Dao Hoa cũng vào trong phòng.

Sắc mặt Tô Tín ngưng trọng lắc đầu, nói: “Không biết, dù sao không phải nhân vật dễ chọc, tốc độ thân pháp không dưới ta, nếu vừa rồi chúng ta vào sớm còn tốt, hiện tại đã chậm rồi.”

Lúc này trong phòng tối tăm nhưng Tô Tín cùng Thiết Dao Hoa cũng là võ giả

Linh Khiếu Cảnh đỉnh phong, chút bóng tối như vậy không làm gì khó bọn họ.

Trong gian phòng không lớn, một cánh cửa ngầm bị mở ra, căn phòng này vốn đặt văn kiện bí mật, bây giờ lại bị lục tung ra, trong đó rõ ràng thiếu một bộ phận.

Bên cạnh cửa ngầm có thi thể đang nằm, mặt cúi xuống đất, Tô Tín nhìn thân thể thi thể lại có cảm giác quen mắt.

Hắn xốc thi thể lên, lập tức sững sờ, thi thể này chính là Lý Trần Phong.

Không đợi Tô Tín suy nghĩ cẩn thận, lúc này ngoài cửa có tiếng nói vang lên: "Lý huynh, ta đã nói qua, Tô Tín xuất thân Tương Nam đạo, ngươi bảo tới Lục Phiến Môn Giang Nam đạo tìm hiểu tin tức kỹ càng."

Tô Tín còn chưa kịp phản ứng, Hồ Kính Ngôn đã bước vào trong phòng.

Nhìn thấy thi thể Lý Trần Phong trong tay Tô Tín, Hồ Kính Ngôn sững sờ, ngay sau đó hắn gào lên giận dữ: "Tô Tín! Ngươi cũng dám giết Lý Trần Phong! Ngươi giết con trưởng Lũng Tây Lý thị, chẳng lẽ ngươi điên rồi sao?

Bỗng nhiên Hồ Kính Ngôn xuất hiện tại chỗ này, Tô Tín cảm giác đầu tiên chính là mình bị người ta hãm hại.

Dù sao loại chuyện này không phải xảy ra lần âầu tiên, ban đầu ở Thường Ninh phủ hắn cũng bị Giang Lăng hãm hại như thế này.

Từ vẻ mặt của Kính Ngôn khi đi vào, hắn thật ngạc nhiên khi mình giết Lý Trần Phong, loại vẻ mặt này tuyệt đối không phải giả ra, nếu không Hồ Kính Ngôn đúng là vua diễn xuất.

Thiết Dao Hoa bên cạnh cầm đoản đao nhưng hành động này kích thích Hồ Kính Ngôn, hắn nói: "Dám ở Giang Nam hội tập sát cường giả Nhân Bảng, ngươi không chỉ đắc tội Lũng Tây Lý thị, ngươi cũng dắc tội cả Giang Nam Tiêu thị."

"Qua nhiều năm như vậy không người nào dám tự tiện ra tay trong Giang Nam hội, cho dù Diễn Na La chuyên đồ môn diệt tộc cũng không dám, hôm nay Tô Tín

ngươi xem như thành danh rồi, ngươi cách cái chết không xa đâu Giang Nam hội chính là thịnh hội của người trẻ tuổi, nếu tùy ý giết chóc trả thù thì thành cái gì?"

Tô Tín giết mấy võ giả tán tu cũng bỏ đi, một đống con ruồi phiền toái mà thôi, không có người nào xuất đầu vì bọn chúng,

nhiều lắm chỉ khiển trách Tô Tín, thuận tiện bỏ đá xuống giếng hủy hoại thanh danh của hắn.

Nhưng Lý Trần Phong thân là võ giả Nhân Bảng, còn là người được Tiêu gia tự mình phát thiếp mời mời đến đây, bây giờ bị Tô Tín giết trong Giang Nam phủ, việc này đã đánh vào mặt Tiêu gia.

Hồ Kính Ngôn biết rõ mình không phải dối thủ của Tô Tín, bên cạnh còn có nữ tử thực lực không rõ sâu cạn.

Nơi này im lặng như thế, gần như không có võ giả đi qua, hắn sợ hãi Tô Tín giết mình diệt khẩu, cho nên trực tiếp rút kiếm trong tay sau đó bộc phát chân khí toàn thân và đánh lên tooi.

Một kiếm này không phải vì giết người, chỉ hấp dẫn người khác chú ý mà thôi.

Kiếm sáng tỏa sáng như pháo hoa, nó dễ dàng làm người ta chú ý trong bóng đêm, hơn nữa bản thân Hồ Kính Ngôn có thực lực Thần Cung Cảnh đỉnh phong đột nhiên bộc phát cũng làm không ít võ giả Giang Nam phủ chú ý tới.

Nhìn Hồ Kính Ngôn muốn dẫn người khác tới, Tô Tín không có động thủ, đương nhiên hắn cũng không cần thiết phải động thủ.

Hắn không phải là bang chủ ở Thường Ninh phủ tùy tiện ai cũng có thể vu oan.

Lúc này khí tức bàng bạc bạo phát, một lão giả mặc hoa phục như con chim lớn từ giữa không trung lao xuống nơi này.

“Xảy ra chuyện gì?!?”

Hồ Kính Ngôn gây ra động tĩnh lớn như thế đã kinh động toàn bộ Giang Nam phủ.

Hiện tại đang diễn ra Giang Nam hội, có không ít trưởng lão Tiêu gia đang trông coi các nơi tại Giang Nam phủ phòng bị có bất trắc xảy ra.

Nhìn thấy Hồ Kính Ngôn bạo phát kiếm khí, không đến mười giây đã có trưởng lão Tiêu gia ở gần đó chạy tới.

Lúc này ở gần có võ giả chú ý cho nên chạy tới xem náo nhiệt, hơn mười giây sau đã có hơn mười người tập trung nơi đây.

Nhìn thấy nhiều người chạy tới như thế, Hồ Kính Ngôn lập tức thở ra một hơi, hắn thật sự sợ Tô Tín giết hắn diệt khẩu, dù sao Tô Tín là người nổi danh to gan lớn mật.

Khi hắn còn là tiểu bang chủ đã dám giết Phương Đông Đình, hiện tại muốn giết hắn diệt khẩu, đối với Tô Tín mà nói không phải việc gì khó.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 331 - Giác Ngộ Khi Làm Tay Sai Triều Đình (1)

Hồ Kính Ngôn thi lễ với trưởng lão Tiêu gia và nói:

“Vị tiền bối này, Tô Tín làm người hung tính không thay đổi, thời điểm Giang Nam hội sắp bắt đầu ra tay giết vài tên võ giả tán tu cũng bỏ đi, ngay cả võ giả Nhân Bảng có thù oán với Lý Trần Phong cũng chết trong tay hắn.”

Những người khác lập tức hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn về phía Tô Tín tràn ngập kinh hãi.

Dám giết võ giả Nhân Bảng thời điểm Giang Nam hội sắp bắt đầu chính là không đặt Tiêu gia vào mắt, Tô Tín quá to gan lớn mật rồi.

Ánh mắt tên trưởng lão Tiêu gia nhìn ang Tô Tín, trên người bộc phát uy áp đáng sợ.

“Tô Tín! Lý Trần Phong có phải ngươi giết không?”

Tên trưởng lão Tiêu gia có thực lực Hóa Thần Cảnh sơ kỳ, Tô Tín đã từng giao thủ vói Hóa Thần Cảnh hậu kỳ ‘ Trảm Ác Tăng ’ Giác Nghiêm, khí thế trưởng lão Tiêu gia không có tác dụng với Tô Tín.

“Nếu ta nói Lý Trần Phong không phải ta giết, ngươi tin sao?”

Tô Tín thản nhiên nói.

Hắn lcos thể cảm giác được trưởng lão Tiêu gia không có thích mình chút nào, thậm chí còn có cảm giác cực kỳ chán ghét.

Tiêu gia chính là người tổ chức Giang Nam hội, hơn nữa Tiêu gia thân là hậu duệ hoàng tộc, coi trọng nhất chính là quy củ lễ nghĩa, trưởng lão Tiêu gia ghét nhất loại người tùy ý phá hư quy củ như Tô Tín.

Trước kia hắn cũng biết việc Tô Tín đánh chết vài tên võ giả tán tu, y chỉ là việc nhỏ, mặc dù không có chạm đến mấu chốt của Tiêu gia nhưng cũng làm cho tên trưởng lão này sinh lòng chán ghét.

Hiện tại nhìn thấy nhân vật chính của việc này chính là Tô Tín, trưởng lão Tiêu gia lập tức sinh ra cảm xúc quả nhiên là hắn làm nên cực kỳ chán ghét.

“Lý Trần Phong có phải ngươi giết hay không ta nói không tính, ngươi theo ta về Tiêu gia thẩm phán rồi nói sau.”

Tên trưởng lão Tiêu gia lập tức lạnh lùng nói: “Thẩm phán? Thật có lỗi, xin hỏi vị trưởng lão này, Tiêu gia ngươi dựa vào cái gì thẩm phán ta? Có tư cách gì đến thẩm phán ta?”

Tô Tín lạnh lùng hỏi vài câu.

Tên trưởng lão Tiêu gia lập tức sững sờ, dựa vào cái gì? Còn phải hỏi dựa vào cái gì sao?

Tên trưởng lão Tiêu gia rất muốn nói bởi vì Tiêu gia chính là đứng đầu lục đại thế gia, là thế lực võ lâm đỉnh cấp nên có tư cách thảm phán Tô Tín.

Nhưng lời này quá mức liều lĩnh, ảnh hưởng danh tiếng Tiêu gia quá lớn, cho nên vị trưởng lão Tiêu gia này chỉ hừ lạnh một câu.

“Ngươi không cần xảo ngôn giải thích, dù sao ngươi bây giờ có hiềm nghi giết Lý Trần Phong, nhất định phải theo ta về Tiêu gia tiếp nhận thẩm phán.”

“Ta khuyên ngươi nên ngoan ngoãn theo ta quay về Tiêu gia mới tốt, nếu ngươi ép ta ra tay chỉ sợ ngươi sẽ hối hận.”

“Hối hận?”

Tô Tín lắc đầu: “Ta sẽ không hối hận, ta nói rồi, Tiêu gia các ngươi không có tư cách thẩm phán ta, cho dù Lý Trần Phong là ta giết, các ngươi cũng không có tư cách thẩm phán ta.”

Tên trưởng lão Tiêu gia lúc này tức giận không nhỏ: “Hảo hảo hảo, hôm nay ta thật cho ngươi xem Tiêu gia ta có tư cách thẩm phán ngươi hay không?”

Cường gia Nguyên Thần Cảnh giận dữ liền làm lực lượng thiên địa chấn động, lúc này phạm vi mười trượng quanh trưởng lão Tiêu gia sinh ra cuồng phong, sấm sét nổ vang vô cùng khủng bố.

Tiêu gia trưởng lão khẽ vươn tay, hắn ngưng tụ chân khí trên bàn tay và chụp xuống, đám người bên cạnh lập tức hoảng sợ kêu lên.

“Là Già Thiên Đại Thủ Ấn của Tiêu gia.”

Tên trưởng lão Tiêu gia đang vận lực vào tay và chụp xuống, Tô Tín lấy ra một tấm lệnh bài và lạnh lùng nói: “Ta chính là truy phong tuần bổ của Lục Phiến Môn, trực tiếp thuộc tổng bộ Lục Phiến Môn quản hạt, cả thiên hạ trừ triều đình, trừ Lục Phiến Môn, ai có tư cách thẩm phán ta?”

Tên trưởng lão Tiêu gia lập tức dừng tay, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi nhìn tấm lệnh bài trong tay Tô Tín.

Hắn thân là Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư, lại là trưởng lão Tiêu gia cho nên hắn rất quen thuộc Lục Phiến Môn, cũng nhận ra lệnh bài này.

Hắn cho rằng Tô Tín là võ giả bình thường không có nền móng, nhưng không nghĩ tới hắn đã biến thành truy phong tuần bổ của Lục Phiến Môn!

Tô Tín cười nhạt lấy: “Vị trưởng lão này, hiện tại ngươi còn muốn thẩm phán ta sao? Lý Trần Phong là Vũ Thám Hoa của triều đình, ta chính là truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn, vì một ít tranh giành khí phách, ta có lý do đi giết hắn sao?”

“Cho dù hắn thật do ta giết cũng không tới phiên Tiêu gia các ngươi thẩm phán ah? Lý gia có ý kiến gì, các ngươi có thể tìm lãnh đạo trực tiếp của ta tại Lục Phiến

Môn mà nói lí lẽ.”

Sắc mặt trưởng lão Tiêu gia lúc này biến thành khó coi, hiện tại hắn thật không biết làm sao với Tô Tín, thân phận truy phong tuần bổ rất khó giải quyết.

Lục Phiến Môn thân là một trong hai cơ cấu vũ lực lớn nhất triều đình, đặc điểm lớn nhất của nó là bao che khuyết điểm, đặc biệt là đối với truy phong tuần bổ số lượng thưa thớt càng phải như vậy.

Thực lực Tiêu gia bọn họ mạnh, thậm chí được phong An Hầu nhưng còn chưa tới mức có thể dùng lực một nhà đi khiêu chiến Lục Phiến Môn.

Hồ Kính Ngôn và đám võ giả chung quanh khiếp sợ không ngậm miệng được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 332 - Giác Ngộ Khi Làm Tay Sai Triều Đình (2)

Cường giả Nhân Bảng Tô Tín lại biến thành truy phong tuần bổ của Lục Phiến Môn, đây chính là đại tin tức ah.

Đối với việc thân phận Tô Tín chuyển biến, những võ giả này xem thường không thôi.

Khó trách hắn xuất thân tán tu nhưng tu hành lại nhanh như vậy, trong hai năm từ kế cuối Nhân Bảng nhảy lên vị trí hai mươi hai Nhân Bảng.

Vốn là bọn họ cho rằng Tô Tín có thiên phú cường ngộ tính tốt, hiện tại xem ra không có gì hơn thế này, Tô Tín hắn còn không phải nương tựa vào Lục Phiến Môn, trở thành tay sai triều đình mới có được tài nguyên tu luyện hay sao?

Võ giả trên giang hồ, bất cứ tông môn hay tán tu nào đều ôm thái độ không tốt với Lục Phiến Môn.

Trong đó có một gã võ giả thậm chí khinh thường nói: “Võ giả Nhân Bảng lại cam nguyện làm tay sai của triều đình, quả nhiên là buồn cười.

Tròng mắt Tô Tín híp lại, tay trái xuất kiếm, một đạo hào quang màu đỏ xuất hiện, đầu lâu tên võ giả mỉa mai bay lên cao, máu tươi từ thi thể của hắn bắn lên cao như suối.

Tên trưởng lão Tiêu gia không ngờ Tô Tín lại dám hành hung giét người ngay trước mắt hắn, hắn giận dữ râu tóc dựng đứng và quát: “Tô Tín! Ngươi thật cho rằng là truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn liền dám giương oai tại Giang Nam phủ hay sao? Ngươi cho rằng Tiêu gia ta thật không dám làm gì ngươi sao?

“Cho dù tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo Kim Vũ Lâm cũng không dám làm càn trước mặt ta, ngươi cũng quá không đặt Tiêu gia vào trong mắt rồi.”

Nội tâm Tô Tín cười lạnh, thân là tay sai triều đình phải có giác ngộ tay sai triều đình, có quyền không cần phải lo lắng, lưng tựa đại thụ Lục Phiến Môn, hắn có thể làm được rất nhiều việc.

Thu tay lại, Tô Tín lạnh lùng nói: “Trong thiên hạ đều là vương thổ, người trên vương thổ là vương thần.”

“Thiên hạ này đều thuộc triều đình, kết quả người này nói ta là tay sai triều đình, vậy hắn xem triều đình là cái gì?”

“Ăn lộc vua lo việc cho vua, Tô Tín ta thân là truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn làm sao cho phép kẻ này chửi bới triều đình?”

“Giết hắn đã xem là nhẹ, nếu ta làm tới, tại hạ còn muốn xem hắn xuất thân môn phái nào mà dám nói như vậy, có phải trưởng bối tông môn hắn dạy bảo hay không, có phải tông môn sau lưng hắn cũng không đặt Đại Chu vương triều vào trong mắt hay không.”

Ánh mắt vài tên võ giả chung quanh lập tức khiếp sợ.

Thanh danh Lục Phiến Môn rất thối, bởi vì Đại Chu vương triều vừa mới lập quốc là lúc thiên hạ bất ổn, có rất nhiều môn

phái không phục vương đạo giáo hóa cho nên công nhiên phản đối Đại Chu.

Thời điểm này Lục Phiến Môn hành động với thân phận đao phủ, đồ tông diệt môn vô số.

Cho dù đã qua vài chục năm, loại chuyện này đã thật lâu không có phát sinh nhưng rất nhiều võ giả vẫn sợ hãi không quên được việc này.

Cho tới bây giờ Tô Tín ra tay thì bọn họ mới nhớ tới Lục Phiến Môn không chỉ là tay sai đáng ghét của triều đình, nó càng là máy móc chuyên đi đồ tông diệt môn, ngươi có thể chán ghét nó nhưng không thể không sợ nó.

Tô Tín nói câu này làm trưởng lão Tiêu gia không phản bác được, hắn chỉ có thể phất tay áo rời đi.

Hồ Kính Ngôn muốn mang thi thể Lý Trần Phong đi nhưng Tô Tín lại tiến lên ngăn cản hắn lại.

“Tô Tín! Ngươi không nên quá phận!”

Hồ Kính Ngôn tức giận nói: “Lý Trần Phong cũng đã chết, ta nhặt xác cho hắn còn không được sao?”

Biết rõ Tô Tín có thân phận truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn, Hồ Kính Ngôn cũng bỏ đi suy nghĩ đối nghịch với Tô Tín.

Nhưng Lý Trần Phong nói thế nào cũng là hảo hữu của hắn, hiện tại người Lý gia không ở Giang Nam phủ, hắn cũng không thể nhìn Lý Trần Phong phơi thây nơi hoang dã.

Tô Tín thản nhiên nói: “Lý Trần Phong bị giết, hắn chết trong cứ điểm bí mật của Lục Phiến Môn chúng ta, vấn đề này rất kỳ quặc, ta thân là tuần bổ Lục Phiến Môn cần phải điều tra một phen, thi thể của hắn còn hữu dụng, sau khi điều tra xong ta sẽ đưa hắn tới nghĩa trang.”

Hồ Kính Ngôn không thể làm gì, cuối cùng đành phải oán hận rời đi, các võ giả khác cũng như vậy, bọn họ liên tục rời đi và thông báo những chuyện xảy ra tại đây.

Đám người rời đi, Thiết Dao Hoa đi tới nói: “Tô đại nhân, thân phận của ngươi bạo lộ, sẽ không ảnh hưởng gì chứ?”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Không có sao, thân phận Lục Phiến Môn dấu diếm nhất thời nhưng không thể dấu diếm cả đời, ta tại Tương Nam tiếp xúc với Thiết Vô Tình đại nhân, nếu có người muốn điều tra tuyệt đối không khó phát hiện dấu vết trong đó, hiện tại chỉ sớm bại lộ ra mà thôi, không có gì lớn.”

Thiết Dao Hoa gật gật đầu, nàng móc bao tay tơ tằm ra, lật xem thi thể Lý Trần Phong, không phải thủ pháp nghiệp dư của Tô Tín, nàng làm vô cùng chuyên

nghiệp.

Tô Tín kinh ngạc nói: “Ngươi còn có thể khám nghiệm tử thi?”

“Việc này người giang hồ bình thường đều biết, sanh ra trong Lục Phiến Môn, đương nhiên muốn phải tinh thông nhiều thứ.”

Thiết Dao Hoa nói.

Sau khi xem xét một phen, Thiết Dao Hoa nói: “Không nhìn ra dị thường gì, Lý Trần Phong bị người ta đánh vỡ kinh mạch mà chết, nhất kích tất sát, thực lực người nọ rất mạnh, hơn nữa từ thương thế của hắn không nhìn ra võ công là gì.”

Tô Tín gật gật đầu, hắn cũng thấy qua, hắn cảm giác khinh công của đối phương nhanh tới cực điểm, thậm chí còn không kém gì Phong Thần Thối của hắn.

“Nhưng ta từ thi thể Lý Trần Phong tìm được một thứ, dường như nó là mảnh vỡ.”

Thiết Dao Hoa vươn tay ra, trong lòng bàn tay có mảnh vỡ màu xanh nhỏ như ngón tay, xem chất liệu là ngọc thạch, phía trên còn có một ít hoa văn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 333 - Tuyên Bố Nhiệm Vụ (1)

Thi thể Lý Trần Phong trừ mảnh vỡ không rõ là cái gì ra liền không còn thứ gì giá trị nữa.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tô Tín và Thiết Dao Hoa lại không biết mảnh vỡ kia là cái gì.

Tư liệu trong cứ điểm bí mật chỉ toàn thứ loạn thất bát tao, hiện tại Tô Tín và Thiết Dao Hoa có thể khẳng định chỗ này mất đi cái gì.

Bộ khoái trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo cũng không phải người ngu, nhiều cứ điểm bí mật mất đi liên lạc như thế, bọn họ khẳng định phát hiện cái gì đó không đúng, hoặc tra ra dấu vết lưu lại nhưng đáng tiếc đã bị kẻ thù giết người diệt khẩu.

Tô Tín trầm giọng nói: "Nghe Hồ Kính Ngôn nói vừa rồi, Lý Trần Phong đã sớm tới nơi này hơn hắn, hắn đến cứ điểm bí mật Lục Phiến Môn là vì tra tư liệu của ta, dễ tìm ra nhược điểm và đối phó ta."

"Nhưng hắn không ngờ vừa lúc trong cứ điểm bí mật Lục Phiến Môn có người, không đúng, hắn bị diệt khẩu mới đúng, nơi này sớm có thi thể mật thám Lục Phiến Môn nhưng đã bị người nọ hủy thi diệt tích.

"Mà trùng hợp Lý Trần Phong không may nhìn thấy chuyện không nên thấy, lúc này mới bị người kia đánh chết."

Thiết Dao Hoa gật gật đầu, Tô Tín phân tích không khác gì những việc xảy ra tại đây.

Lúc này Tô Tín lại lạnh cười: "Nhưng có một điều, Lý Trần Phong là Vũ Thám Hoa của triều đình, bản thân hắn lại không có chức quan, hắn căn bản không có nửa điểm quan hệ với Lục Phiến Môn chúng ta, tại sao hắn lại biết cứ điểm bí mật của Lục Phiến Môn?"

"Hơn nữa không chỉ Lý Trần Phong biết rõ, Hồ Kính Ngôn cũng biết, dương như tất cả mọi người biết rõ, cứ điểm bí mật như vậy gọi là cứ điểm sao? Trực tiếp treo biển Lục Phiến Môn trên đường cái Giang Nam phủ là được, cần gì phải giấu chứ?"

Sắc mặt Thiết Dao Hoa lúng túng nói: “Ta cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng bình thường mà nói cứ điểm bí mật của Lục Phiến Môn chỉ có truy phong tuần bổ như đại nhân hoặc đầu mục bắt người cấp cao mới có tư cách biết rõ, đám người Lý Trần Phong tuyệt đối không có khả năng biết.”

Tô Tín cười lạnh nói: “Lục Phiến Môn Giang Nam đạo giống như cái sàng, tất cả đều là lỗ thủng, ngay cả vị trí của cứ điểm bí mật cũng bị lộ, cũng khó trách bọn họ bị người ta diệt khẩu.”

Tiết lộ vị trí cứ điểm bí mật ra ngoài tự nhiên không cần phải nói, hơn phân nửa còn là người tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

Những cứ điểm bí mật này không phải bộ khoái bình thường có thể biết, mặc dù truy phong tuần bổ và tập sự mật thám biết nhưng không có khả năng tiếp xúc với Lý Trần Phong.

Người duy nhất Lý Trần Phong có thể tiếp xúc và có tư cách biết rõ vị trí cứ điểm bí mật của Lục Phiến Môn chỉ có mấy cao tầng tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo mà thôi.

Tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo bỏ rơi nhiệm vụ hay cố ý lộ ra, điểm ấy không có quan hệ gì với Tô Tín, hắn cũng không xen vào.

Người trong cứ điểm bí mật đều bị giết, Tô Tín và Thiết Dao Hoa lại chạy suốt đêm tới cứ điểm bí mật khác, kết quả cũng giống nhau, người đã bêến mất tất cả, tư

liệu bí mật trong đó cũng biến mất không còn lại gì.

Hiện tại trên người Tô Tín có manh mối duy nhất chính là mảnh vỡ trong tay Lý Trần Phong.

Thiết Dao Hoa ngẫm lại và nói: “Nếu là đồ của mật thám Lục Phiến Môn, dùng tư liệu Lục Phiến Môn chúng ta có thể tra ra lai lịch của mảnh vỡ.”

“Nhưng đáng tiếc mật thám trong các cứ điểm bí mật không còn lại người nào, nếu chúng ta muốn tra những tư liệu kia cũng không tra được.”

Tô Tín kinh ngạc nói: “Ngươi không phải tập sự mật thám sao? Chẳng lẽ tư liệu bình báo Lục Phiến Môn không phải do ngươi quản?”

Thiết Dao Hoa trợn mắt, cho dù nàng làm ra động tác hờn dỗi nhưng tràn đầy khí khái hào hùng.

“Ta là tập sự mật thám không sai, ta chỉ phụ trách tìm hiểu tin tức, cũng không phải phụ trách thu thập sửa sang tin tức, loại công việc này đều có người chuyên môn trong Lục Phiến Môn làm.”

“Phân loại tư liệu cũng có chú ý, chúng ta đọc qua cũng chỉ có thể dùng phương pháp ngốc nhất là tự nghiệm chứng.”

Thiết Dao Hoa dừng một chút, hắn như nhớ tới cái gì đó và nói: “Ta nghĩ tới có một người có thể giúp chúng ta, với kiến thức và tài lêệu trong gia tộc của hắn mới có thể tra được mảnh vỡ này là gì.”

“Ai?”

Tô Tín hỏi.

“Vương Thế Phong.”

Sắc mặt Tô Tín lập tức bêến thành kỳ quái.

“Bài danh mười bảy Nhân Bảng ‘ Hạo Nhiên Kiếm Khí ’ Vương Thế Phong?

Ngươi bảo hủ nho Tạ Quận Vương thị tới giúp Lục Phiến Môn làm việc sao?

Tô Tín xem như có ấn tượng sâu về Vương Thế Phong, người này xuất thân Nho gia, tính cách hiền lành lại cổ hủ.

Nhưng đối phương xuất thân Nho gia cũng xuất thân thế gia võ lâm, đối phương sẽ giúp tay sai triều đình hay sao?

Cho dù bản thân Tạ Quận Vương thị có nhiều đệ tử nhậm chức trong triều đình, Tô Tín cũng không cho rằng hắn sẽ giúp mình.

Thiết Dao Hoa giải thích: “Tạ Quận Vương thị có quan hệ sâu với Lục Phiến Môn chúng ta, kỳ thật phải nói là bọn họ có

quan hệ sâu với Thiết gia.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 334 - Tuyên Bố Nhiệm Vụ (2)

Lúc trước sau khi Đại Chu vương triều lập quốc, Nho gia có rất nhiều người vẫn tùy tùng Đông Tấn, bệ hạ đã từng giận dữ muốn tuyên bố huyết đồ Nho gia, Tạ Quận Vương thị là kẻ đứng mũi chịu sào.

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Không dễ dàng như vậy, Tạ Quận Vương thị thân là một trong lục đại thế gia, truyền thừa mấy trăm năm, hơn nữa còn đại biểu Nho môn nên rất khó bị diệt.”

“Dùng thực lực Đại Chu vương triều thật sự có thể diệt Tạ Quận Vương thị nhưng tông môn võ lâm sẽ không ngồi nhìn không quan tâm.”

Thiết Dao Hoa nói: “Đúng là như thế, nhưng Đại Chu vương triều tuyệt đối sẽ không bại, kết quả cuối cùng lưỡng bại câu thương nhưng Đại Chu vương triều vẫn đóng đô Trung Nguyên, Tạ Quận Vương thị nguyên khí đại thương sau đó sẽ xuống dốc.”

“Cuối cùng là gia chủ Thiết gia ‘ Trần Ưng ’ Thiết Ngạo ra mặt thuyết phục bệ hạ hợp tác với Tạ Quận Vương thị, lúc này mới né qua qua một tâận hạo kiếp, cho nên Tạ Quận Vương thị vẫn ôm cảm kích với Thiết gia.”

Tô Tín cau mày, đây là một việc bí mật, đoán chừng trừ người Thiết gia và Tạ Quận Vương thị thì rất ít người biết.

Nọi tâm Tô Tín đúng là khinh thường Tạ Quận Vương thị, nếu bọn họ trung thành tận tâm với tiền triều Đông Tấn tới cuối cùng, Tô Tín sẽ bội phục bọn họ.

Nhưng kết quả nhìn thấy Nhân Hoàng Đại Chu giận dữ huyết đò Nho môn, đám

người này lập tức sợ hãi, vừa vặn lúc này ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo đứng ra nói chuyện, Tạ Quận Vương thị liền có bậc thang đi xuống, lại làm ra bộ dạng ủy khuất gia nhập Đại Chu vương triều.

Hơn nữa bởi như vậy trên giang hồ cũng không ai nói bọn họ là tay sai triều đình, ngược lại còn ôm thái độ đồng tình với bọn họ.

Nhưng hành vi này với Nho gia trong kiếp trước của Tô Tín có cách làm khác nhau nhưng kết quả giống tới kỳ diệu.

Sở Hán tranh hùng, Nho gia đứng bên phía Hạng lại xưng nói tử trung với Hạng vương, kết quả đại quân Lưu Bang vừa tới liền đầu hàng.

Khác nhau duy nhất chính là người sáng tạo Nho gia ở kiếp này không phải hủ nho tay trói gà trong chặt.

Tạ Quận Vương thị thân là một chi lớn nhất của Nho môn, trong tộc vô số cao thủ, Vương gia tu hành Hạo Nhiên Chính Khí quyết song tu với Nho đạo nên uy lực vô song.

Tô Tín và Thiết Dao Hoa đi xem các cứ điểm bí mật khác đã là đêm khuya, lúc này lại đi tìm Vương Thế Phong là không thỏa đáng, cho nên hai người quay về khách sạn và sáng mai lại đi tìm Vương Thế Phong.

Sau khi quay về khách sạn, trong đầu Tô Tín có âm thanh hệ thống vang lên.

Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến: tay sai triều đình.

Mô tả Nhiệm vụ: nho dùng văn loạn pháp, hiệp dùng võ phạm cấm. Thân là tay sai triều đình phải có giác ngộ của tay sai triều đình, người không tuân theo kỷ cương, giết giết giết!

Dùng thân phận tay sai triều đình diệt năm thế lực võ lâm (ngoài nhị lưu), thời hạn hai năm.

Ban thưởng nhiệm vụ: ba lần rút thưởng cao cấp, hai mươi lần rút thưởng trung

cấp, giá trị phản phái dựa theo thực lực tổng hợp của tông môn, thấp nhất 1000 điểm.

Thất bại trừng phạt: thực lực bản thân mất một tiểu cảnh giới, tùy ý cướp đoạt một môn công pháp dưới tứ tinh.

“Ha ha, thời gian dài như vậy không có nhiệm vụ chính tuyến, bỗng nhiên lại có một, khó giải quyết sao?”

Nụ cười trên mặt Tô Tín lập tức cứng đờ.

Lần này hệ thống ban thưởng quá phong phú, so sánh với ban thưởng phong phú, độ khó của nhiệm vụ không hề nghi ngờ sẽ tỷ lệ thuận với ban thưởng.

Diệt năm thế lực võ lâm không khó, Tô Tín cũng không phải chưa làm qua việc diệt cả nhà người ta, tìm năm thế lực không khác gì Chúc gia trang, tùy tiện chụp tội danh là có thể.

Dù sao hắn hiện tại là người Lục Phiến Môn, hắn nói ai phạm pháp làm rối loạn kỷ cương, người đó sẽ là kẻ phạm pháp làm rối loạn kỷ cương. Hắn nói ai mưu phản, người đó là mưu phản.

Loại chuyện này Lục Phiến Môn làm rất nhiều, cho dù hắn làm quá phận cũng không có ai ngu ngốc đứng ra thay trời hành đạo.

Nhưng nhiệm vụ này khó khăn ở chỗ phải tiêu diệt thế lực ngoài nhị lưu.

Thế lực võ lâm trong giang hồ có một hệ thống đẳng cấp sâm nghiêm, chỉ có phật môn tam tự, đạo môn tứ tông hơn mười thế lực mới xem như tồn tại đỉnh cấp.

Trừ việc này ra, đối với thế lực tam lưu, nhị lưu, nhất lưu lại không phân quá rõ ràng.

Một thế lực muốn được đánh giá là tam lưu, tối thiểu cần phải có mấy võ giả Linh Khiếu hoặc Thần Cung Cảnh, còn phải có hơn mười tên đệ tử Hậu Thiên trẻ tuổi trở lên, như vậy mới xem như có thể kéo dài thế lực.

Võ giả Thần Cung Cảnh đại biểu hi vọng trùng kích Nguyên Thần Cảnh, võ giả Linh Khiếu Cảnh đại biểu lực lượng trung kiên của thế lực, mà những võ giả Hậu Thiên trẻ tuổi đại biểu cho hi vọng.

Như vậy phải có lớp già, lớp trung niên và lớp trẻ đầy đủ mới được tính là thế lực tam lưu, có hi vọng truyền thừa nhiều đời.

Trước kia Chúc gia trang bị Tô Tín diệt môn có thể xem là thế lực tam lưunhưng lại không hoàn chỉnh.

Cả Chúc gia trang trừ Chúc Trạch Phương là võ giả Thần Cung Cảnh ra đã không có võ giả Linh Khiếu Cảnh, nếu không phải Chúc Trạch Phương là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, Chúc gia trang căn bản chỉ là thế lực bất nhập lưu mà thôi.

Thế lực nhị lưu sẽ mạnh hơn thế lực tam lưu một đường, định vị cũng rất mơ hồ, có một tên võ giả Nguyên Thần Cảnh xem như thế lực nhị lưu, cho dù là Hóa Thần Cảnh thấp nhất cũng là thế lực nhị lưu. Có hơn mười tên võ giả Thần Cung Cảnh cũng có thể xem là thế lực nhị lưu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 335 - Chư Cát Thanh Thiên (1)

Định vị thế lực nhất lưu rõ ràng hơn nhiều, tối thiểu cũng phải có hơn năm tên võ giả Hóa Thần Cảnh hoặc một gã võ giả Dung Thần Cảnh đã có thể xem là thế lực nhất lưu, ví dụ như Lũng Tây Lý thị cũng là thế lực nhất lưu, hơn nữa còn tương đối cường đại.

Bảo Tô Tín đi diệt năm thế lực nhị lưu, điều này đại biểu hắn thậm chí phải giao thủ với võ giả Hóa Thần Cảnh.

Thế lực võ lâm có hơn mười tên Tiên Thiên Thần Cung Cảnh cũng khó đối phó, trừ phi Tô Tín vận dụng giá trị phản phái hối đoái tiêu hao phẩm tứ tinh mới giết được nhiều Tâần Cung Cảnh như thế.

Nhưng cho dù Tô Tín hối đoái vũ kỹ tiêu hao phẩm nhưng tông môn nhị lưu lại không chỉ có hơn mười tên võ giả Thần Cung Cảnh, nội lực của hắn không phải vô hạn, sau khi đánh chết hơn mười võ giả Thần Cung Cảnh nhưng không thể đánh bại những võ giả Tiên Thiên khác.

Như vậy tính toán ra Tô Tín cảm giác nhiệm vụ này không có khả năng òoàn thành trong thời gian ngắn, may mà nhiệm vụ cho hắn thời gian đủ dài, hắn có thời gian hai năm chuẩn bị.

Sáng sớm ngày thứ hai Tô Tín liền dẫn theo Thiết Dao Hoa đi tới nơi ở của Vương Thế Phong.

Vừa ra khỏi khách sạn, Tô Tín cũng cảm giác được có rất nhiều ánh mắt đang đánh giá mình.

Có người cảm thấy quái dị, có người khinh bỉ, còn có chút ánh mắt mang theo hận ý, Tô Tín cũng không quan tâm bọn chúng.

Thời gian mới qua một đêm nhưng thân phận chân thật của Tô Tín thâncũng truyền khắp cả Giang Nam phủ.

Thân phận tay sai triều đình nói không dễ nghe, có rất nhiều người đang âm thầm nói thầm, thật vất vả tán tu mới có một cường giả, kết quả còn vì ham phú quý đầu nhập vào Lục Phiến Môn, trở thành tay sai triều đình.

Trách không được gia hỏa này ra tay tàn nhẫn với tán tu như thế, thì ra hắn không phải người cùng một đường với bọn họ.

Những người này chỉ dám nghĩ trong lòng chứ không dám nói ra.

Tối hôm qua đã có người nói Tô Tín giết võ giả nói năng lỗ mảng tại chỗ, căn bản không có cố kỵ, cuối cùng ngay cả trưởng lão Tiêu gia chỉ có thể tức giận phất tay áo bỏ đi, bọn hắn cũng không dám nói những lời như thế trước mặt Tô Tín.

Vương Thế Phong thân là đệ tử Tạ Quận Vương thị, đương nhiên không có khả năng ở trong khách sạn, Vương gia có nhà cửa tại Giang Nam phủ.

Đợi đến lúc Tô Tín và Thiết Dao Hoa đến cầu kiến, đệ tử Vương gia thủ vệ không tình nguyện, không muốn cho bọn họ đi vào.

Hắn cũng không tính là ngu ngốc, Vương gia bọn họ có quan hệ với Lục Phiến Môn thì những đệ tử cấp thấp không biết, nhưng bọn họ lại biết Vương gia nói như thế nào cũng có nhiều tộc nhân làm quan trong Đại Chu vương triều, trở mặt với Lục Phiến Môn cũng không phải hành vi sáng suốt.

Cho nên hắn cũng dẫn Tô Tín và Thiết Dao Hoa vào trong đại sảnh, sau đó bản thân đi mời Vương Thế Phong đến đây.

Một lúc sa Vương Thế Phong liền đi vào đại sảnh, hắn đang tươi cười.

“Tô huynh, không nghĩ tới chúng ta gặp mặt nhanh như thế, lần trước ngươi nói

những lời kia làm ta suy nghĩ rất nhiều, ta trở về cẩn thận suy nghĩ thật lâu, hôm nay chúng ta ngồi nói suông xem ai nói đúng.”

Tô Tín lúc này đau đầu vỗ đầu mình một cái, hắn không phải tới nơi này chơi biện luận với Vương Thế Phong.

“Vương huynh, hôm nay ta còn có việc tìm ngươi hỗ trợ, luận đạo gì đó chờ sau

đi.”

Nói xong Tô Tín chỉ vào Thiết Dao Hoa nói: “Vị này là đệ tử Thiết gia Lục Phiến Môn, tập sự mật thám Thiết Dao Hoa Thiết cô nương.”

Vừa nghe đến Thiết Dao Hoa là người Lục Phiến Môn, Vương Thế Phong lập tức chắp tay nói: “Thì ra là Thiết cô nương, thật sự thất kính, không biết hai vị tới đây có việc gì không?”

Thân là đệ tử đích truyền Tạ Quận Vương thị, đương nhiên Vương Thế biết rõ chuyện Lục Phiến Môn và Thiết gia năm xưa.

Đệ tử Thiết gia và Tô Tín truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn cùng tới tìm hắn, trong đó chắc chắn có chuyện quan trọng đang diễn ra.

Tô Tín xuất ra mảnh vỡ kia giao cho Vương Thế Phong, nói: “Chúng ta muốn mượn tài nguyên tình báo Vương gia điều tra một chút, chúng ta muốn biết mảnh vỡ này là thứ gì.

Vương Thế Phong cầm mảnh vỡ và quan sát cẩn thận, một lúc sau hắn mới nói: “Thứ này là một góc của lệnh bài hoặc thẻ bài, xem chất liệu không phải ngọc thạch, mà là ngà voi hoặc

sừng tê chế tạo mà thành, giá cả còn đắt hơn ngọc thạch nhiều, phía trên còn có dấu vét thời gian, hiển nhiên là vật xưa cũ.”

Nói xong Vương Thế Phong cau mày nói: “Ta nhìn hoa văn trên lệnh bài có phần quen mắt, nhưng ta lại nhớ không ra, ta bảo người tra một chút xem.”

Vương Thế Phong quay người hô: “Trung thúc, tiến vào!”

Một lão bộc tuổi chừng năm mươi đi vào, nói: “Thiếu gia có gì phân phó?”

Vương Thế Phong nói: “Đi mời Cửu thúc trông coi Văn Uyên các tới đây, hắn kiến thức rộng rãi, hắn là người khống chế tư liệu tình báo của Vương gia ta tại Giang Nam đạo.”

Lão bộc trung thúc cười khổ nói: “Thiếu gia, này chỉ sợ không được, Cửu tiên sinh ba ngày trước đã quay về gia tộc báo cáo rồi, cũng không ở chỗ này.”

Vương Thế Phong nói thầm: “Có tình báo gì cần Cửu thúc tự mình hộ tống?”

Hắn quay người ngẫm lại và nói với Thiết Dao Hoa và Tô Tín: “Cửu thúc ta không có ở đây cũng không sao, ta mang các ngươi đi tìm hảo hữu khác, hắn mới thật sự là kiến thức rộng rãi, hắn sẽ nhận ra thứ này là gì.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 336 - Chư Cát Thanh Thiên (2)

Thiết Dao Hoa hiếu kỳ nói: “Đệ tử Tạ Quận Vương thị học cứu thiên nhân, ai có thể kiến thức rộng rãi hơn ngươi chứ?”

Vương Thế Phong cười nói: “Thứ mười Nhân Bảng, Lang Gia Chư Cát thị Chư Cát Thanh Thiên.”

Tô Tín có nghe nói qua Lang Gia Chư Cát thị, Chư Cát thị cho Tô Tín cảm giác đơn giản hơn Vương thị nhiều, chỉ là gia tộc thông minh nước chảy bèo trôi mà thôi.

Lang Gia Chư Cát thị quật khởi không phải dựa vào võ công, mà bọn họ dựa vào tài cán và mưu lược nổi danh, cho nên mỗi một thời đại hoàng triều Trung Nguyên thành lập đất nước sẽ trọng dụng Chư Cát gia.

Hơn nữa Chư Cát thị biểu hiện rất rõ ràng, gia tộc này có tính chất như gia tộc lính đánh thuê, vương triều ngươi vững chắc thì ta đầu nhập dưới trướng của ngươi, tận tâm tận lực làm việc vì ngươi.

Trái lại tình trạng vương triều của ngươi vô vọng, thật có lỗi, Chư Cát thị ta cũng không ngu trung với ngươi, nhiều lắm chúng ta không bỏ đá xuống giếng là được.

Chư Cát thị loại có thái độ nửa công khai như thế làm cho vương triều Trung Nguyên không phẫn nộ, ngược lại bọn họ càng yên tâm về Chư Cát thị, tối thiểu lý do của bọn họ rất đơn giản, còn đơn thuần hơn Tạ Quận Vương thị nhiều.

Vương Thế Phong một đường mang theođám người Tô Tín đi tìm Chư Cát

Thanh Thiên, vị cường giả Nhân Bảng này rất biết hưởng thụ cuộc sống, hắn trực tiếp ngồi trên thuyền hoa xa hoa.

Trên thuyền hoa trừ người trèo thuyền ra, tất cả còn lại là thị nữ xinh đẹp, có khí tức hái hoa ngắt cỏ bao phủ cả con thuyền.

Vương Thế Phong tương giao với Chư Cát Thanh Thiên không phải một hai ngày, hắn vừa mới tới, thị nữ Cầm Nhi của Chư Cát Thanh Thiên lập tức đón bọn họ lên thuyền hoa.

Chư Cát Thanh Thiên mặc áo trắng đang ở mũi thuyền uống trà, bộ dạng phong thần tuấn lãng, dung mạo bất phàm, ngay cả Tô Tín cũng không thể không thừa nhận diện mạo vẻ ngoài của đối phương rất tốt.

“Vô sự không lên điện tam bảo, Vương huynh, sao hôm nay ngươi tới tìm ta?”

Khóe miệng Chư Cát Thanh Thiên nở nụ cười vui vẻ.

Vương Thế Phong không có trả lời hắn, hắn chỉ vào Tô Tín cùng Thiết Dao Hoa và giới thiệu với Chư Cát Thanh Thiên.

“Vị này bài danh hai mươi hai Nhân Bảng ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín Tô huynh ah, vị cô nương này hính là Lục Phiến Môn Thiết gia Thiết Dao Hoa.”

“Hai vị hữu lễ, mời ngồi.”

Chư Cát Thanh Thiên vung tay lên, làm ra tư thế mời.

Trước mặt hắn có cái lò nhỏ đang nấu trà.

Đợi đến lúc đám người Tô Tín an vị, Chư Cát Thanh Thiên mới nói: “Tô huynh ngươi có khả năng không biết, kỳ thật chúng ta cũng không là lần đầu tiên gặp mặt, kỳ thật ngươi cùng Lý Trần Phong giao thủ thời điểm, ta cũng đã nhìn thấy, chỉ có điều ngươi không có nhìn thấy ta mà thôi.”

“Lý Trần Phong là đền thờ được Đại Chu vương triều dựng lên, thực lực của

hắn không mạnh, không xứng với vị trí hai mươi ba Nhân Bảng, nhưng ta cảm thấy bài danh của Tô huynh ngươi cũng không đúng.”

Vương Thế Phong bên cạnh lại sững sờ, hắn và Chư Cát Thanh Thiên xem như tâm giao tương đầu ý hợp, mặc dù gia hỏa này có nhiều tật xấu, nói chuyện bình thường ừa thích nửa giấu nửa mở, ưa nói lời sắc bén nhưng hắn chưa từng não tàn đắc tội người khác, tại sao hiện tại hắn nói như thế?

Tô Tín mỉm cười hỏi ngược lại: “Bài danh của ta không đúng thế nào?”

Chư Cát Thanh Thiên nghiêm túc nói: “Lục Phiến Môn tuyệt đối đánh giá thấp bài danh của ngươi.”

Vương Thế Phong lập tức thở ra một hơi, thì ra gia hỏa này thổi phồng Tô Tín, vì sao hắn thổi phồng Tô Tín? Chỉ sợ cho dù đệ nhất Nhân Bảng ‘ Đạo Si ’ Lâm Trường Hà ở nơi này, Chư Cát Thanh Thiên cũng sẽ không thổi phồng hắn như thế.

“Ah? Vậy ngươi cho rằng ta nên xếp vị trí thứ mấy?”

Lò than đang nấu trà, hương trà bay chung quanh, Chư Cát Thanh Thiên rót một ly trà đặt trước mặt Tô Tín, Tô Tín vừa định muốn tiếp nhận, hắn cảm giác trong tay Chư Cát Thanh

Thiên có lực lượng lớn ập tới làm hắn suýt chút nữa rơi chén trà.

Tô Tín cau mày, hắn hắn triển Long Tượng Bàn Nhược Công và lực đạo hai tay biến thành khủng bố giống như thái sơn áp đỉnh ập tới Chư Cát Thanh Thiên.

Gương mặt Chư Cát Thanh Thiên quái dị, hai tay trắng noãn như ngọc bật ra và không làm gì được Tô Tín, làm cho hắn kinh hãi chính là năng lực khống chế lực đạo của Tô Tín.

Lực lượng hai bên giằng co rất cường đại nhưng chén trà không bị hư hao chút nào, ngay cả nước trà cũng không đổ ra một giọt.

Chư Cát Thanh Thiên mỉm cười, hắn thu lực lượng trên tay và nói: "Dùng thực lực Tô huynh đừng nói vị trí hai mươi hai, ta thấy mười hai là ổn thỏa.

Tô Tín tiếp nhận trà uống một ngụm, nói: "Chư Cát huynh khen nhầm, lại nói bài danh Nhân Bảng là do Lục Phiến Môn quyết định, tại hạ không dám nghi vấn lãnh đạo trực tiếp của mình.

Tô Tín nói thú vị, Chư Cát Thanh Thiên lập tức cười, hắn cười nhưng chưa bao giờ cười to khoa trương, vẫn là nụ cười phong đạm vân khinh.

Vương Thế Phong chen miệng nói: "Chư Cát huynh, lần này chúng ta tới tìm ngươi là có việc cần hỗ trợ, ngươi nhìn thứ này một chút, lai lịch của nó thế nào?

Nói xong Vương Thế Phong tiếp nhận mảnh vỡ trong tay Thiết Dao Hoa và đưa vào trong tay Chư Cát Thanh Thiên.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 337 - Giang Nam Nhân Nghĩa Trang (1)

Chư Cát Thanh Thiên cầm mảnh vỡ kia, hắn ma sát hoa văn phía trên, trên mặt hắn lộ ra một tia vui vẻ.

Vương Thế Phong hỏi: “Chư Cát huynh, ngươi cũng không nhìn ra lai lịch mảnh vỡ hay sao?”

Chư Cát Thanh Thiên lắc lắc đầu nói: “Nếu ta không nhìn ra, đoán chừng thiên hạ này cũng sẽ không có ai nhìn ra,”

“Mảnh vỡ này là thứ gì? Ta chỉ nhìn quen mắt nhưng không nhớ.”

Vương Thế Phong.

Chư Cát Thanh Thiên nói: “Ngươi nhìn nó quen mắt cũng là bình thường, bởi vì đây chính là Nhân Nghĩa Lệnh của Giang Nam Nhân Nghĩa Trang.”

Vương Thế Phong lúc này nói: “Không có khả năng! Ta đương nhiên gặp qua lệnh bài Nhân Nghĩa Trang, cho dù là chất liệu hay hoa văn không giống nhau ah.”

Chư Cát Thanh Thiên lắc lắc đầu nói: “Vương huynh, ngươi chưa thấy qua không có nghĩa là giả, Giang Nam Nhân Nghĩa Trang sáng lập hơn mười năm, Nhân Nghĩa Lệnh cũng thay đổi mấy đời.”

“Lệnh bài đời đầu tiên chỉ hơn hai mươi cái, thời điểm thành lập Nhân Nghĩa Trang cũng phát hết, ngươi không gặp qua là bình thường.”

Chư Cát Thanh Thiên nói xong liền nói với nha hoàn Cầm Nhi.

“Mang thùng chứa số chín chữ Giáp tới đây.”

Cẩm Nhi gật gật đầu, lập tức đi vào trong khoang thuyền cầm rương nhỏ ra.

Chư Cát Thanh Thiên mở rương nhỏ ra, hắn cầm ra một tấm lệnh bài làm bằng ngà voi, phía trên có ba chữ ‘ Nhân Nghĩa Trang ’, chung quanh còn có hoa văn nhỏ giống như đúc mảnh vỡ Tô Tín lấy được từ chỗ Lý Trần Phong.

Chư Cát Thanh Thiên nói: “Nhân Nghĩa Trang mới thành lập đã từng mời Chư Cát thế gia cũng gia nhập trong đó, lúc trước thế lực Nhân Nghĩa Trang nhỏ bé, chúng ta cũng không xem đây là việc quan trọng.”

“Nhưng trang chủ của bọn họ là ‘ Nhân Nghĩa Vô Song ’ Giang Hạc Lưu lại cầu đưa cho Chư Cát gia chúng ta một khối Nhân Nghĩa Lệnh của Nhân Nghĩa Trang, bởi vì ngại thanh danh Giang Hạc Lưu nên Chư Cát gia cũng cố mà nhận lấy.”

Tô Tín cùng Thiết Dao Hoa liếc nhau, không ngờ mảnh vỡ này tới từ Giang Nam Nhân Nghĩa Trang, vấn đề này vượt qua dự đoán của bọn họ.

Giang Nam Nhân Nghĩa Trang là nơi kỳ lạ, nói là thế lực võ lâm nhưng cũng không phải, nói không phải cũng không đúng.

Người sáng lập Giang Nam Nhân Nghĩa Trang là ‘ Nhân Nghĩa Vô Song ’ Giang Hạc Lưu, hắn là võ giả Tiên Thiên Thần Cung Cảnh, hắn làm người cũng giống danh hiệu, làm người nhân nghĩa vô song.

Giang Hạc Lưu xuất thân tán tu, cho dù là đệ tử môn phái lớn cũng phải tôn xưng hắn mộ tiếng Giang đại hiệp, thái độ thập phần cung kính.

Hơn mười năm trước, Giang Hạc Lưu liền sáng lập Nhân Nghĩa Trang, hắn có ý muốn trợ giúp đồng đạo võ lâm gặp khó khăn, điều giải tranh chấp giang hồ, cho dù ai đến cầu Nhân Nghĩa Trang, chỉ cần chuyện của ngươi hợp tình hợp lý, Giang Hạc Lưu liền nhất định sẽ hỗ trợ.

Nhân Nghĩa Trang không có thành viên cố định, Giang Hạc Lưu liền chế tác

một ít lệnh bài tên là ‘ Nhân Nghĩa Lệnh ’, chỉ cần cầm lệnh bài trong tay liền xem như thành viên Nhân Nghĩa Trang, thời điểm đồng đạo giang hồ gặp phiền toái có thể ra tay giúp đỡ thì ra tay giúp một lần, nếu như không thể cũng không bắt buộc.

Nhân Nghĩa Trang mới thành lập thanh thế không tốt lắm, hai mươi ấấm lệnh bài kia Giang Hạc Lưu giao cho một ít hảo hữu cầm, còn lại đều bị Giang Hạc Lưu dùng phương thức quấn quít đưa ra ngoài, ví dụ như khối lệnh bài trong tay Chư Cát Thanh Thiên hiện tại.

Giang Hạc Lưu có danh khí lớn tại Giang Nam đạo, nhân nghĩa vô song, là điển hình của chính đạo, những thế lực lớn

không cự tuyệt, mặc dù không có mấy người muốn giúp đỡ nhưng cũng vui lòng nhận lấy xem như gia tăng thanh thế Nhân Nghĩa Trang.

Bởi như vậy người ngoài nhìn thấy có vài thế lực nhất lưu và đỉnh âấp nhận lấy lệnh bài Nhân Nghĩa Trang, xem như thành viên của Nhân Nghĩa Trang, bởi như vậy Giang Nam Nhân Nghĩa Trang cũng có thanh danh rất lớn.

Chính thức làm thanh danh Giang Nam Nhân Nghĩa Trang lan truyền lớn tại Giang Nam đạo chính là có một tiểu thế gia đắc tội với một đường chủa Hoàng Tuyền Giáo trong cửu ngục tà ma, bị Hoàng Tuyền giáo điểm danh muốn tru diệt cả nhà.

Gia chủ tiểu thế gia không có đường nào khác liền cầu Nhân Nghĩa Trang trợ giúp, Giang Hạc Lưu lúc này đáp ứng, hiệu triệu hơn trăm cao thủ nắm giữ lệnh bài Nhân Nghĩa Trang đến hỗ trợ, trong đó thậm chí có võ giả Nguyên Thần Cảnh.

Mọi người đồng tâm hiệp lực, trực tiếp giết lùi một phân đường Hoàng Tuyền giáo tiến công, huống tên đường chủ Nguyên Thần Cảnh trọng thương, sau trận chiến này thanh danh Giang Nam Nhân Nghĩa Trang truyền rất lớn, trở thành tồn tại không ai không biết, không ai không hiểu trong võ lâm.

Trước kia không người nhận lấy lệnh bài Nhân Nghĩa Trang, tất cả mọi người ngại phiền toái, hiện tại lệnh bài Nhân Nghĩa Trang trở thành một loại thân phận, nếu ngươi là vô danh tiểu bối, thậm chí còn chưa đủ tư cách cầm lệnh bài Nhân

Nghĩa Trang a.

Trang chủ Nhân Nghĩa Trang ‘ Nhân Nghĩa Vô Song ’ Giang Hạc Lưu vốn có hy vọng đột phá Nguyên Thần Cảnh, cũng bởi vì sự kiện lần đó nên trọng thương, từ đó hắn đột phá vô vọng, chung thân dừng ở Thần Cung Cảnh.

Nhưng việc này không chỉ không ảnh hưởng tới địa vị Giang Hạc Lưu, ngược lại càng làm vô số nhân sĩ kính trọng.

Hiện tại Nhân Nghĩa Trang có quan hệ mật thiết hơn năm võ giả Nguyên Thần Cảnh, võ giả cảnh giới Tiên Thiên vượt qua ngàn người.

Những lệnh bài Nhân Nghĩa Trang xuất hiện trong tay võ giả Nhân Nghĩa Trang tạm thời không tínhhiện tại Nhân Nghĩa Trang có gần trăm võ giả Tiên Thiên đến đầu nhập vào, uy thế thập phần cường đại.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 338 - Giang Nam Nhân Nghĩa Trang (2)

Chính bởi vì như thế cho nên chuyện này càng khó giải quyết.

Cho dù người giết Lý Trần Phong không phải người Giang Nam Nhân Nghĩa Trang nhưng khẳng định có quan hệ mật thiết với Nhân Nghĩa Trang, nếu không phải còn lưu lại mảnh vỡ lệnh bài Nhân Nghĩa Trang thì việc này không có sơ hở.

Cho dù nói như thế nào, Tô Tín và Thiết Dao Hoa đều phải đi tới Nhân Nghĩa Trang một chuyến.

Tô Tín đứng lên chắp tay nói với Chư Cát Thanh Thiên: “Đa tạ Chư Cát huynh giải thích nghi hoặc thay tại hạ, chúng ta cáo từ trước.

Chư Cát Thanh Thiên mỉm cười gật đầu nói: “Cho dù thế nào mọi người xem như đồng liêu, vừa vặn ta còn mang quan hàm triều đình, hỗ trợ chỉ là chuyện nhỏ, Cầm Nhi, tiễn khách.

Sau khi Tô Tín nói cảm tạ liền quay người rời đi, bàn tay Chư Cát Thanh Thiên hơi động, một đạo bạch mang không thể phát hiện bắn vào trong tay Tô Tín.

Ánh mắt Tô Tín lộ ra một tia dị sắc, hắn cũng không có quay đầu lại, mà là trực tiếp đi theo Vương Thế Phong và Thiết Dao Hoa rời thuyền.

Đợi đến lúc đám người Tô Tín rời thuyền, Chư Cát Thanh Thiên lại tươi cười vui vẻ trào phúng.

“Trùng chết trăm chân vẫn còn cương, huống hồ hiện tại Đại Chu vương triều còn chưa có chết, tại sao lại có nhiều người

thích nhảy ra làm mưa làm gió như thế?

Ha ha, ngu ngốc!”

Sau khi rời thuyền, Tô Tín và Thiết Dao Hoa muốn đi Giang Nam Nhân Nghĩa Trang, Vương Thế Phong chắp tay cáo từ.

Tuy Tạ Quận Vương thị bọn họ có không ít người vào triều làm quan nhưng khác với Lục Phiến Môn thanh danh bại hoại rất nhiều.

Nếu hắn theo Tô Tín và Thiết Dao Hoa đi tới Nhân Nghĩa Trang hưng sư vấn tội, việc này làm thanh danh Tạ Quận Vương thị không tốt chút nào.

Giang Nam Nhân Nghĩa Trang được kiến tạo bên ngoài Giang Nam phủ, trên đường đi Thiết Dao Hoa lo lắng nói: “Tô đại nhân, chúng ta trực tiếp đi lên tới cửa hưng sư vấn tội có phải không tốt hay không? Thanh danh Giang Nam Nhân Nghĩa Trang không kém gì các đại phái tại Giang Nam đạo.

Tô Tín thản nhiên nói: “Thanh danh Nhân Nghĩa Trang với chúng ta mà nói chỉ là chó má mà thôi, đừng quên thân phận của chúng ta hiện tại. Chúng ta là người Lục Phiến Môn, ta nói Nhân Nghĩa Trang có hiềm nghi giết người, Nhân Nghĩa Trang sẽ có hiềm nghi giết người.”

“Lệnh bài đời thứ nhất của Nhân Nghĩa Trang giao cho ai, chỉ sợ trừ Giang Hạc Lưu ra không có ai biết, nếu chúng ta không tới hỏi tội, cho dù có tư liệu cơ mật của Lục Phiến Môn cũng không thể ghi chép toàn bộ.”

Nhân Nghĩa Trang ở ngoài Giang Nam phủ, hai người Tô Tín dẫn ngươi ra khỏi thành nửa canh giờ liền nhìn thấy sơn trang lớn nằm tại đó, nơi này chính là Giang Nam Nhân Nghĩa Trang.

Cửa ra vào Nhân Nghĩa Trang ngựa xe như nước, có không ít võ giả ra ra vào vào, cảnh tượng cực kỳ náo nhiệt.

Nguyên nhân là Nhân Nghĩa Trang xảy ra đại sự.

Giang Nam hội chưa bắt đầu nhưng thế hệ trẻ tuổi tuấn kiệt trên giang hồ tụ tập nơi đây, Giang Nam Nhân Nghĩa Trang thân là một trong những chiêu bài của võ

lâm Giang Nam đạo cho nên có không ít đệ tử trẻ tuổi tới đây.

Giang Hạc Lưu giao du rộng lớn, không riêng gì tông môn võ lâm bản địa Giang Nam đạo, hắn cũng có quen biết các thế lực võ lâm các đạo khác, hiện tại Giang Nam hội sắp bắt đầu, những dệ tử tông môn này đi vào Giang Nam đạo cũng tới đây bái kiến một phen.

Hai người Tô Tín đi tới cửa ra vào Nhân Nghĩa Trang, lập tức có võ giả mặc quần áo gia đinh đi tới, hắn cung kính hỏi: "Xin hỏi hai vị xuất thân môn phái nào, tiểu tốt đi vào bẩm báo."

Trước kia tiến vào Nhân Nghĩa Trang cũng không cần tự giới thiệu, hiện tại người ra vào Nhân Nghĩa Trang quá nhiều, Giang Hạc Lưu đang tiếp đãi đệ tử đại phái và giang hồ hào kiệt trong đại sảnh.

Nếu hai vị này cũng xuất thân đại phái, hắn tự nhiên sẽ dẫn bọn họ đi gặp Giang Hạc Lưu, nếu hai người xuất thân tán tu, vậy hắn sẽ dẫn bọn họ tới bên cạnh đại sảnh, đến lúc đó tự nhiên có người chiêu đãi bọn họ.

Tô Tín lạnh nhạt nói: "Lục Phiến Môn, Tô Tín."

Thiết Dao Hoa cũng nói: "Lục Phiến Môn, Thiết Dao Hoa."

Gia đinh lập tức sững sờ, hắn không bao giờ nghĩ tới người Lục Phiến Môn lại đến Nhân Nghĩa Trang.

Tên gia đinh cảm thấy khó khăn, trong tình huống hiện tại, hắn mời hai người Tô Tín đi vào cũng không phải, không mời cũng không phải.

Thân phận hai người này quá mức mẫn cảm, hai tay sai triều đình Lục Phiến Môn lại tới Nhân Nghĩa Trang làm gì vậy? Chắc chắn không phải chuyện tốt.

Tô Tín thản nhiên nói: "Như thế nào, ta đường đường truy phong tuần bổ chính ngũ phẩm Lục Phiến Môn liền không thể bước vào cửa lớn Nhân Nghĩa Trang các ngươi hay sao?"

Tên gia đinh nở nụ cười còn khó cơi hơn cả khóc, nói: "Đương nhiên có thể đi, Tô đại nhân ngài chờ một chốc, ta đi vào bẩm báo."

Lúc này trên hành lang Nhân Nghĩa Trang có hào khí vô cùng náo nhiệt, mười mấy tên võ giả tụ tập trò chuyện vui vẻ, tất cả đều là đệ tử đại phái với nhau.

Mọi người nói chuyện với nhau chuyện lạ giang hồ và tiếng lòng của mình, cảnh tượng náo nhiệt tới cực điểm.

Lúc này ở hậu đường có một trung niên đi tới, mọi người lập tức dừng nói chuyện phiếm, sau đó cung kính chào hỏi trung niên, trung niên nhân này không cần phải nói cũng biết là trang chủ Nhân Nghĩa Trang Giang Hạc Lưu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 339 - Nhân Nghĩa Vô Song Giang Hạc Lưu (1)

Trang chủ Nhân Nghĩa Trang Giang Hạc Lưu có dáng vẻ chừng năm mươi tuổi, tướng mạo đường hoàng, ba sợi râu đọng ở dưới cằm, càng làm hắn trở nên bất phàm trong mắt kẻ khác.

Nhìn thấy Giang Hạc Lưu đi ra, một đám nhân sĩ võ lâm chắp tay chào.

“Mấy năm không gặp, phong thái Giang trang chủ vẫn như xưa.”

“Lần trước Trần gia ta có ân oán với Hải Sa Bang, cũng may nhờ có Giang trang chủ ngươi điều tiết, lúc này mới miễn cho hai bên đại chiến một hồi, Trần mỗ vô cùng cảm kích ah.”

“Giang thế bá, gia sư phân phó ta khi tới đây đưa tặng cho ngài một vò rượu trăm năm, dùng cảm tạ ân viện thủ của ngài năm xưa.”

Một đám người chào hỏi thì chào hỏi, nói cảm tạ thì nói cảm tạ, Giang Hạc Lưu đáp lễ từng người và ngồi xuống chủ vị.

Ho khan một tiếng, Giang Hạc Lưu lúc này nói: “Hôm nay các vị có thể tới Nhân Nghĩa Trang gặp nhau, đó chính là duyên

phận, đều là đồng dạo giang hồ, không cần giữ lễ tiết, tất cả mọi người an vị đi.”

Cả đám người chắp tay sau đó dều ngồi xuống trong đại sảnh.

Giang Hạc Lưu cười nói: “Giang Nam hội năm nay lại tới gần, thế hệ trẻ của võ lâm tề tụ tại đây, những tuấn kiệt trẻ tuổi thế hệ này mạnh hơn trước rất nhiều.”

“Nhìn thế hệ trẻ không ngừng phát triển, ta liền cảm giác mình lại già đi một năm, hiện tại nhìn thấy nhiều tuấn kiệt võ lâm đang tập trung nơi này ta cũng cảm thấy an ủi, những người này chính là trụ cột chính đạo ah.”

Trong Nhân Bảng có không ít võ giả tu vi Thần Cung cảnh giống Giang Hạc lưu, với thân phận của hắn nói ra lời này làm người ta không cảm thấy có gì không ổn.

Giang Hạc Lưu vốn là tiền bối giang hồ, hắn sáng tạo Giang Nam Nhân Nghĩa Trang, luận địa vị giang hồ cũng không kém gì các Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư, thậm chí có danh khí còn lớn hơn rất nhiều.

Huống hồ đừng nhìn Giang Hạc Lưu chỉ là võ giả Thần Cung Cảnh, thực lực của hắn đã được công nhận a, qua ba mươi tuổi đã đột phá Thần Cung Cảnh đỉnh phong, tương lai đột phá Nguyên Thần Cảnh cũng không phải việc khó gì, nếu không bởi vì cứu người mà bị Hoàng Tuyền giáo trọng thương, nói không chắc hiện tại hắn đã là Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư.

Sau khi Giang Hạc Lưu nói xong, một tên trung niên cầm kiếm thở dài nói: “Thực lực tuấn kiệt võ lâm thế hệ này mạnh hơn thế hệ trước không ít, nhưng đáng tiếc những năm gần đây người trong ma đạo tro tàn lại cháy.”

“Thiên Phong kiếm phái chúng ta nằm bên cạnh Thất Sát Ma Cung, đệ tử ma đạo tâm ngoan thủ lạt, một lời không hợp liền động thủ giết người, người Thiên Phong kiếm phái chết trong tay bọn chúng không một trăm cũng tám mươi.”

“Gần đây chưởng môn đều suy nghĩ rất nhiều, nếu thật không được thì Thiên Phong kiếm phái cũng chỉ có thể dọn đi, không thể trêu vào, chúng ta trốn còn không được sao?”

Những người khác cũng tiếp lời: "Đúng vậy a, những năm gn đây thiên hạ thái bình, cường giả chính đao chung ta nhân tài xuất hiện lớp lớp, nhưng đám ma đạo cũng không nhàn rỗi, gần đây ta nghe nói Bạch Liên giáo biến mất vài chục năm lại ló đầu ra, đây không phải việc tốt ah."

"Ngày xưa Đông Tấn suy bại cũng là do Bạch Liên giáo âm thầm gây sóng gió, nếu như Bạch Liên giáo có xu thế tro tàn lại cháy lần nữa, việc này với chính đạo chúng ta cũng không phải chuyện may mắn."

Đối với người võ lâm chính đạo, bọn họ chán ghét võ giả ma đạo chính là vì bọn họ không tuân thủ quy củ, tùy ý giết chóc.

Nhưng cửu ngục tà ma xưa nay đồng khí liên chi, thời điểm thực lực ma đạo mạnh nhất thậm chí áp đảo chính đạo không ngẩng đầu lên được.

Tuy những năm gần đây ma đạo suy bại nhưng cửu ngục tà ma lại vĩnh viễn sẽ không biến mất, sau khi an ổn vài chục năm, những ma đầu kia bắt đầu làm ầm ĩ.

Mắt thấy chủ đề biến thành nặng nề, Giang Hạc Lưu cười ha hả nói: "Chỉ cần võ lâm chính đạo chúng ta một lòng, cho dù tà ma ngoại đạo càn rỡ thế nào cũng vô dụng."

"Vừa vặn thừa dịp hôm nay mọi người tụ tập tại đây, ta sẽ giới thiệu với các vị hai trẻ tuổi tuấn kiệt, về sau chính đạo chúng ta cũng phải do những người trẻ tuổi chèo chống rồi."

Mọi người đều hiếu kỳ nhìn sang Giang Hạc Lưu, không hai vị trẻ tuổi tuấn kiệt kia là ai mà Giang Hạc Lưu tôn sùng như thế.

Giang Hạc Lưu vỗ vỗ tay, lúc này ở hậu đường có hai người trẻ tuổi đi ra, một người Thần Cung Cảnh, một người Linh Khiếu Cảnh.

Võ giả Linh Khiếu Cảnh mặc cẩm y đẹp và quý giá, tay cầm quạt xếp, dung mạo tuấn lãng, khóe miệng luôn nở nụ cười tà dị.

Võ giả Thần Cung Cảnh có thần thái và dáng vẻ rất bình thường, hắn mặc áo vải xanh rất mộc mạc, tướng mạo cũng là

thường thường, sau lưng hắn cõng một thanh đao và một thanh kiếm, tất cả đều dùng tơ lụa quấn quanh.

Giang Hạc Lưu chỉ vào tên võ giả Linh Khiếu Cảnh và nói: “Vị này chính là con trai độc nhất của đại đương gia Kim Ngọc Lâu trong thiên hạ thất bang, ‘ Hoa

Khai Mãn Đường ’ Lưu Thiên Phóng, bài danh bốn mươi ba Nhân Bảng ‘ Dạ Lưu Thủ ’ Lưu kiêu.”

Vừa nghe được Giang Hạc Lưu giới thiệu, mọi người lập tức kinh ngạc, địa vị của người này quá kinh người..

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 340 - Nhân Nghĩa Vô Song Giang Hạc Lưu (2)

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Žalo: 0 7 0 4 7 3 0 5 8 8

Kim Ngọc Lâu là một trong thiên hạ thất bang, đại đương gia ‘ Hoa Khai Mãn Đường ’ Lưu Thiên Phóng chính là cường giả Dương Thần Cảnh xếp thứ hai mươi bảy Địa Bảng.

Trong cường giả Dương Thần Cảnh, Lưu Thiên Phóng còn là người tương đối trẻ tuổi, hắn không háo nữ sắc, tuổi gần sáu mươi mới sinh ra con trai độc nhất là Lưu Kiêu

Nhưng hắn cũng không sủng ái con mình, mười lăm tuổi bảo hắn giấu diếm thân phận và ném vào làm bang chúng tầng dưới chót tại phân đường Kim Ngọc Lâu lịch lãm rèn luyện, thẳng tới khi thực lực của hắn tấn chức Linh Khiếu Cảnh, được vị trí đường chủ Kim Ngọc Lâu, hơn nữa còn xông ra danh hiệu ‘ Dạ Lưu Thủ ’ mới lộ ra thân phận chân chính.

Giang Hạc Lưu lúc này chỉ vào võ giả Thần Cung Cảnh và nói: “Vị này bài danh mười tám Nhân Bảng ‘ Đao Kiếm Song Tuyệt ’ Trầm Tấn.”

Nghe người này chính là ‘ Đao Kiếm Song Tuyệt ’ Trầm Tấn, mọi người lập tức dò xét hắn vài lần.

Đối với võ giả tham gia Giang Nam hội đều biết cường giả Nhân Bảng không quý hiếm, thậm chí có đôi khi bọn họ còn nhìn thấy cường giả top mười Nhân Bảng, Trầm Tấn lại đặc thù, hắn chính là võ giả xuất thân tán tu leo lên Nhân Bảng.

Võ giả tán tu lọt vào top hai mươi Nhân Bảng chỉ có hai người, một người đứng thứ chín ‘ Đoạn Ngọc Thủ ’ Nhạc Thanh Bình, người còn lại chính là ‘ Đao Kiếm Song Tuyệt ’ Trầm Tấn.

Hơn nữa Trầm Tấn có nhiều khúc chiết hơn Nhạc Thanh Bình, từ đó mới làm cho nhiều người hứng thú với hắn.

Nhạc Thanh Bình là tán tu, trước kia hắn được tán tu Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư thu làm đệ tử, sau khi được dạy bảo tỉ mỉ tiến vào Nhân Bảng, cho dù hắn là tán tu nhưng xuất thân không kém gì các đệ tử đại tông phái.

Trầm Tấn là tán tu hàng thật giá thật.

Nghe nói lúc trước hắn xuất thân một nhà bình thường, trong nhà chịu khổ tai họa bất ngờ, hắn chỉ có thể bán mình làm nô, bị chủ nhân ngược đãi sau đó đào thoát, ngoài ý muốn tiến vào mộ địa, đó là lăng tẩm của cường giả Nguyên Thần Cảnh lưu lại, bên trong cũng không có cơ quan ám khí gì, bị hắn ngoài ý muốn đạt được một bộ kiếm pháp và một ít tài nguyên tu luyện.

Trầm Tấn chưa từng học qua võ công, tất cả đều dựa vào chính hắn lĩnh ngộ luyện tập, hơn nữa về sau hắn cơ duyên xảo hợp đạt được đao pháp không tầm thường, không có thường thức võ đạo nên hắn đao kiếm song tu.

Hành động hồ đồ như vậy nhưng cuối cùng Trầm Tấn cũng học tập thành công, hơn nữa còn xông ra danh hiệu ‘ Đao Kiếm Song Tuyệt ’, hắn đứng vị trí mười tám Nhân Bảng.

Loại câu chuyện dốc lòng tu hành như vậy được nhiều người giang hồ thích nghe nhất, thậm chí cũng có không ít người xem Trầm Tấn như thần tượng.

Một ít võ giả trẻ tuổi đi theo trưởng bối tới chỗ Giang Hạc Lưu đang đánh giá Trầm Tấn, trong mắt bọn họ, Trầm Tấn có gương mặt bình thường lại biến thành không quan tâm hơn thua, thần thái trấn định tự nhiên.

Võ giả trong đại sảnh chào hỏi Trầm Tấn và Lưu Kiêu, đồng thời cũng cảm thán uy thế Nhân Nghĩa Trang càng lúc càng lớn, thậm chí ngay cả người thừa kế Kim Ngọc Lâu cũng tới tới nơi này bái phỏng hắn một phen.

Phải biết rằng hơn mười năm trước Nhân Nghĩa Trang mới thành lập, mặc dù

danh khí Giang Hạc Lưu lớn nhưng hắn đi bái phỏng thế lực đỉnh cấp giang hồ như Kim Ngọc Lâu, đừng nói người thừa kế

như Lưu Kiêu, cho dù gặp được một tên đường chủ đã là chuyện khó khăn rồi.

Đang lúc võ giả trong Nhân Nghĩa Trang đang nói chuyện vui vẻ với nhau, gia đinh thủ vệ đi vào bẩm báo: “Trang chủ, Lục Phiến Môn Tô Tín và Thiết Dao Hoa cầu kiến.”

Hắn vừa nói câu này làm cả đại sảnh im lặng, trên mặt tất cả mọi người biến thành quái dị, người Lục Phiến Môn đến Nhân Nghĩa Trang làm gì?

Bọn họ biết rõ Tô Tín, ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín bài danh hai mươi hai Nhân Bảng, thực lực không tầm thường, thủ đoạn tàn nhẫn.

Mặc dù chưa nghe nói qua Thiết Dao Hoa nhưng nghe họ của nàng liền biết rõ nhất định là người xuất thân Lục Phiến Môn Thiết gia.

Hai người này không phải lần lượt tới Nhân Nghĩa Trang, tại sao bọn họ đột nhiên cùng tới?

Giang Hạc Lưu ho khan một tiếng nói: “Mời bọn họ vào.”

Một là truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn, một là Lục Phiến Môn Thiết gia, người ta đều tự mình đến thăm, cho dù người Nhân Nghĩa Trang không chào đón bọn họ nhưng cũng không có não tàn nói bọn họ là tay sai triều đình gì đó.

Tên gia đinh kia dẫn Tô Tín và Thiết Dao Hoa đi vào trong đại sảnh, nhìn trận thế lớn trong đại sảnh, Tô Tín chỉ ngạc nhiên mà thôi, mà Thiết Dao Hoa không có ảm giác khẩn trương gì, hiển nhiên là người đã trải qua các mặt xã hội.

Giang Hạc Lưu cười lớn đi tới chắp tay với hai người.

“ ‘Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín Tô thiếu hiệp và Thiết cô nương có thể tới Nhân Nghĩa Trang, quả nhiên là vẻ vang cho kẻ hèn này, tăng thêm Tô thiếu hiệp, hôm nay Nhân Nghĩa Trang của ta có nhiều võ giả Nhân Bảng tại đây, ngươi có thể làm quen một lần.”

Tô Tín lúc này mỉm cười nhìn Giang Hạc Lưu, hắn không thể không thừa nhận, không nói tới Giang Hạc Lưu làm người nhân nghĩa hay không nhân nghĩa, tối thiểu hắn không làm cho

người ta chán ghét, mỗi lời ăn tiếng nói của hắn đều nhìn ra điểm này.

Mọi người nơi này không quan tâm tới hai người Tô Tín, chỉ có Giang Hạc Lưu là không nhìn ra dị thường gì.

Hơn nữa Giang Hạc Lưu đi tới liền gọi Tô Tín là ‘ Tô thiếu hiệp ’, chỉ nói tới Nhân Bảng, không đề cập tới ba chữ Lục Phiến Môn, hiển nhiên muốn hắn dung nhập vào những võ giả nơi này, tiêu trừ một ít xấu hổ.

Nhưng đáng tiếc Tô Tín hôm nay lại là lai giả bất thiện, dù cho đối phương khách khí thế nào Tô Tín cũng sẽ không khách khí với hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 341 - Nhân Nghĩa Hay Không Nhân Nghĩa Do Ta Nói Mới Tính (1)

“Nếu như Giang Nam Nhân Nghĩa Trang mà tính là tiểu thôn trang, ta đoán cả Giang Nam sẽ không có bao nhiêu thế lực lên được mặt bàn.”

Tô Tín vừa cười vừa nói.

Giang Hạc Lưu làm thủ têế mời Tô Tín: “Tô thiếu hiệp đừng có lấy lòng ta, hôm nay ngươi tới đây chính là duyên phận của ta, hai vị an vị, ta đi an bài yến hội, chờ một lúc nữa các thanh niên trẻ tuổi tuấn kiệt tham gia chúng ta sẽ thân cận với nhau hơn.”

Nhưng lúc này Tô Tín lại vung tay lên và nói: “Ăn cơm không nóng nảy, hôm nay tại hạ mang theo nhiệm vụ Lục Phiến Môn tới đây.”

“Bởi vì cái gọi là lấy tiền của ngươi phải tiêu tai thay người, tại hạ âầm bộng lộc triều đình, cũng không phải tới đây vui chơi giải trí.”

Mọi người nghe câu này liền biến sắc, quả nhiên hai người này đang nhắm vào Nhân Nghĩa Trang!

Hai người Tô Tín tới nơi này không đúng lúc, hết lần này tới lần khác lại tới vào lúc sắp diễn ra Giang Nam hội, rõ ràng là lai giả bất thiện, tới đây là có mục đích.

Giang Hạc Lưu miễn cưỡng cười nói: “Ah? Không biết Tô thiếu hiệp muốn hoàn thành nhiệm vụ gì? Chỉ cần Nhân Nghĩa Trang có thể làm được, tại hạ nhất định sẽ không chối từ.”

Tô Tín xuất ra mảnh vỡ và nói: “Buổi tối hôm qua Lý Trần Phong bị giết tại cứ điểm bí mật của Lục Phiến Môn tại Giang Nam đạo, chúng ta tìm được mảnh vỡ này nằm trong thi thể của Lý Trần Phong.”

“Nếu như ta không nhìn lầm thì mảnh vỡ này chính là Nhân Nghĩa Lệnh đời thứ nhất của Nhân Nghĩa, cho nên hiện tại ta hoài nghi người giết Lý Trần Phong có quan hệ với Nhân Nghĩa Trang các ngươi!”

Tô Tín vừa nói ra lời này làm cho những người chung quanh biến sắc, bọn họ kinh hãi nhìn Tô Tín, không ngờ hắn tới hưng sư vấn tội, lại đòi người trong Giang Nam Nhân Nghĩa Trang!

Hôm qua tin tức đệ tử Lũng Tây Lý thị ‘ Vũ Thám Hoa ’ Lý Trần Phong bị giết cũng truyền vào tai bọn họ, thậm chí có người nghe nói chi tiết, trong đó hiềm nghi lớn nhất chính là Tô Tín trước mặt.

Chờ tới lúc Tô Tín lộ ra thân phận Lục Phiến Môn thì nghi kị biến mất.

Tô Tín có bối cảnh Lục Phiến Môn thì hắn không có lý do gì giết Lý Trần Phong, hơn nữa cho dù là hắn giết, tự nhiên cũng có người Lý gia đi phân trần với Lục Phiến Môn, những người khác không xen vào.

Nhưng mặc cho bọn họ nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới Tô Tín lại dùng việc này làm cớ hưng sư vấn tội Nhân Nghĩa Trang.

Giang Hạc Lưu không còn cười nữa, hắn vẫn tuân thủ lễ tiết và nói: “Người xuất thân Giang Nam Nhân Nghĩa Trang đều là người hiệp nghĩa vô song, tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy.”

“Mảnh vỡ đúng là một phần trên Nhân Nghĩa Lệnh của Nhân Nghĩa Trang, nhưng nó chỉ là một tấm lệnh bài mà thôi, ta lúc đầu chỉ dùng ngà voi và thuê vài tượng sư bình thường tại bản địa Giang Nam đạo điêu khắc mà thành, ai cũng có thể tùy tiện phỏng chế, có phải có người cố ý hãm hại Nhân Nghĩa Trang hay không?”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Người Nhân Nghĩa Trang các ngươi có phải hiệp nghĩa hay không không phải do ngươi nói tính toán, mà là do Lục Phiến Môn ta nói tính toán.”

“Nếu Giang trang chủ ngươi không thẹn với lương tâm, vậy thì giao những người có Nhân Nghĩa Lệnh đời thứ nhất của Nhân Nghĩa Trang ra đây, chúng ta lần lượt đối chiếu với nhau, xem nhân nghĩa của bọn họ có lỗ hổng hay không.”

“Về phần những Nhân Nghĩa Lệnh do ngươi tặng ra ngoài, cũng thỉnh Giang trang chủ ngươi cho ta danh sách để điều tra.”

Hắn vừa nói xong lời này võ giả trong đại sảnh bạo phát.

Một lão giả mặc đạo bào hừ lạnh và nói: “Tiểu tử thật lớn mật! Ngươi cho rằng Nhân Nghĩa Trang là địa phương nào, có thể cho phép ngươi làm càn?”

“Chỉ bằng ngươi là một tiểu truy phong tuần bổ cũng muốn điều tra Nhân Nghĩa Trang? Cho dù tổng bộ đầu Giang Nam đạo Kim Vũ Lâm đi tới Nhân Nghĩa Trang cũng phải khách khí với Giang trang chủ, ngươi tính là thứ gì?”

Lão đạo này nói chuyện cũng là tiếng lòng của bọn họ.

Giang Nam Nhân Nghĩa Trang phát triển đến bây giờ, Nhân Nghĩa Trang chính thức mạnh không phải thực lực của những võ giả nơi này, mà là thanh danh và nhân mạch của Nhân Nghĩa Trang.

Chỉ cần trang chủ Giang Hạc Lưu hiện tại vung tay hô lên, khiđoó ít nhất có năm võ giả Nguyên Thần Cảnh và hơn trăm võ giả Tiên Thiên đứng ra ỗộ trợ.

Loại nhân mạch này không dưới thế lực nhất lưu, thậm chí còn mạnh hơn nữa.

Tô Tín vẫn tươi cười không thay đổi.

“Xin hỏi ngài là?”

Lão đạo kia hừ lạnh một tiếng và nói: “Ta chính là quán chủ Thượng Thanh

quan Thanh Mộc tán nhân, như thế nào, chẳng lẽ ngươi cũng muốn điều tra lão phu sao?”

Tô Tín ‘ ah ’ một tiếng, trên mặt hắn nở nụ cười vui vẻ, hắn nói ra một câu vô cùng kinh người: “Nếu ngươi không phải người Nhân Nghĩa Trang, vậy ngươi lải nhải cái gì đó? Bắt chó đi cày xen vào việc của người khác.”

Thanh Mộc tán nhân tức giận râu tóc dựng đứng, chỉ vào Tô Tín phẫn nộ quát: “Cuồng đồ lớn mật! Ngươi cũng dám vũ nhục lão phu như thế, có tin lão phu hôm nay…”

Hắn còn chưa có nói xong, tay trái Tô Tín điểm một cái và huyết quang sắc bén bay tới, mọi người chỉ một kiếm mang theo màu đỏ như máu bay tới trước mặt Thanh Mộc tán nhân.

Lưu Kiêu và Trầm Tấn đều giật mình, một kiếm này quá nhanh, nhanh đến mức bọn họ là võ giả Nhân Bảng cũng không nhìn thấy Tô Tín xuất kiếm.

Có ít người lúc này mới nghĩ tới danh xưng Tô Tín trước kia không phải là ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’, mà là ‘ Khoái Kiếm’!

Có thể dùng danh xưng Khoái Kiếm trên Nhân Bảng, có thể nghĩ kiếm của hắn nhanh cỡ nào, trong khoảng cách ba bước không ai có động tác nhanh hơn kiếm Tô Tín, trong nháy mắt đã tới gần người.

Không có người tới kịp cứu viện, Thanh Mộc tán nhân chỉ có thể tự cứu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 342 - Nhân Nghĩa Hay Không Nhân Nghĩa Do Ta Nói Mới Tính (2)

Thượng Thanh quan hắn cũng xem như thế lực nhị lưu không nhỏ trong Tương Nam đạo, trong quan có hơn mười võ giả Thần Cung Cảnh, phía trên còn có trưởng lão Hóa Thần Cảnh giữ thể diện, tuy sắp già nhưng dư uy vẫn còn.

Thanh Mộc tán nhân thân là quán chủ Thượng Thanh quan, thực lực bản thân hắn tương đối mạnh trong võ giả Thần Cung Cảnh.

Đối mặt Tô Tín chém một kiếm, Thanh Mộc tán nhân lập tức vận dụng cương khí, Hỗn Nguyên cương khí ngưng tụ thành thất tinh thuẫn trước mặt, thất tinh liên châu tuần hoàn qua lại, là công pháp hộ thân đạo gia chính tông.

Tô Tín sử dụng Huyết Hà Thần Kiếm sinh ra huyết quang vặn vẹo, sát cơ phát diệt ngưng tụ vào trong đó, kiếm quang đỏ rực đánh vào thất tinh thuẫn trước người Thanh Mộc tán nhân, chân khí hộ thể bị phá, Thanh Mộc tán nhân lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Mắt thấy một kiếm ủa Tô Tín sắp đâm vào ngực Thanh Mộc tán nhân, Lưu Kiêu đứng bên cạnh lập tức ra tay.

Ngón tay hắn hết sức nhỏ, màu da tinh tế tỉ mỉ, dường như không phải tay nam nhân, mà là tay của nữ nhân.

Nhưng lúc này tay hắn kết ấn quyết, cương khí đen kịt ngưng tụ thành một đóa hoa mai và điểm vào mũi kiếm của Tô Tín.

Trong nháy mắt cương khí và huyết khí va chạm với nhau, Lưu Kiêu biến sắc, thân thể hắn lui lại ba bước nhưng kiếm thế của Tô Tín không thay đổi.

Lưu Kiêu vội vàng ra tay lần nữa, hai tay của hắn như nhặt hoa, từng múi hoa đen kịt nở rộ và thay nhau oanh kích vào mũi kiếm Tô Tín, nó giống như đóa hoa tử vong nở rộ trong bóng tối.

Đây cũng là nguyên nhân Lưu Kiêu có thành danh ‘ Dạ Lưu Thủ ’, nền tản của hắn được truyền thừa Vạn Hoa Khai Quyết của phụ thân Lưu Thiên Phong.

Chỉ có điều Lưu Thiên Phóng ra tay hoa nở cả sảnh đường, ngàn vạn đóa hoa thuộc tính cương khí khác nhau nở rộ uy thế

kinh thiên động địa, cuối cùng càng ngưng tụ thành Vô Tướng Hoa trong truyền thuyết.

Lưu Kiêu tu hành Vạn Hoa Khai Quyết chỉ mới nhập môn, hắn am hiểu nhất chính là sử dụng Dạ Lưu Hoa.

Mấy chục đóa Dạ Lưu Hoa nở rộ, lúc này mới miễn cưỡng ngăn được lực lượng một kiếm của Tô Tín, Lưu Kiêu lúc này mới lui về phía sau, tay phải của hắn đặt sau lưng, trên thực tế hắn đang che dấu sự thật cổ tay đang rách tả tơi.

"Ha ha, quả nhiên thực lực Tô huynh cường đại, tiểu đệ bội phục."

Lưu Kiêu cười ha ha, thân thể hắn không tự chủ lui về phía sau một bước.

Hắn mới vừa xuất thủ cứu Thanh Mộc tán nhân chẳng qua thuận tiện thắng được hảo cảm của người trong Nhân Nghĩa Trang mà thôi.

Dù sao Nhân Nghĩa Trang có thanh thế to lớn tại Giang Nam, Kim Ngọc Lâu của hắn gần đây đang khuếch trương tại Giang Nam đạo, có quan hệ tốt với Nhân Nghĩa Trang cũng dễ làm việc hơn nhiều.

Nhưng nếu vì đánh tốt quan hệ với Nhân Nghĩa mà tử đấu với một cao thủ như Tô Tín, hắn chắc chắn không làm loại chuyện ngu xuẩn như vậy.

Nhưng Lưu Kiêu không lên không có nghĩa người khác không lên.

Nhìn thấy Tô Tín một lời không hợp liền động thủ, võ giả trong đại sảnh tức giận.

Cả đám liên tục vỗ bàn gầm lên.

"Tiểu bối cuồng vọng!"

"Lý nào lại như vậy, Nhân Nghĩa Trang cũng không phải nơi Tô Tín ngươi giương oai."

Tô Tín lạnh nhạt nhìn đám người chung quanh.

“Đất trong thiên hạ là vương thổ, chẳng lẽ Nhân Nghĩa Trang các ngươi không phải đang ở trên lãnh thổ Đại Chu, Lục Phiến Môn còn không thể làm gì được hay sao?”

“Hôm nay ta nói rõ tại đây, ta phải tra Nhân Nghĩa Trang, nếu như ai dám đứng ra ngăn cản chính là ảnh hưởng công vụ của ta, lão lỗ mũi trâu này chính là vết xe đổ!”

Nghe hắn nói như vậy, vài tên võ giả lập tức xông lên, có một tên hừ lạnh và nói: “Cuồng vọng! Cho dù tổng bộ đầu Giang Nam đạo Kim Vũ Lâm cũng không dám nói.”

Tô Tín lạnh nhạt nhìn tên nói chuyện, đều là Thần Cung Cảnh, hơn nữa thực lực không kém, hiển nhiên đều là cao thủ võ lâm hoặc người thế gia.

Thiết Dao Hoa rút đao muốn lên nhưng Tô Tín ngăn cản.

Ngày xưa đối mặt bốn tên Thần Cung Cảnh như Chúc Ngôn Tín, Tô Tín sử dụng át chủ bài mới liều lưỡng bại câu thương đánh chết bọn chúng.

Hiện tại đánh với sáu người cũng không phải khó khăn gì.

Trong phòng có ngàn vạn đạo kếếm quang xuất hiện, chỉ phong bắn ra bốn phía, trong đại sảnh cương khí bạo phát đáng sợ.

Tô Tín sử dụng Phong Thần Thối trong cự ly ngắn với tốc độ vô địch, xê dịch né tránh phối hợp khoái kiếm ép sáu tên Thần Cung Cảnh không ngẩng đầu lên

được.

Nhìn cảnh tượng chiến đấu trước mặt, đám người trong đại sảnh lúng túng.

Sáu người này đều là tiền bối giang hồ, mà Tô Tín chỉ là một tiểu bối mà thôi.

Kết quả sáu người vây công một người còn không làm gì được Tô Tín, ngược lại bị hắn đè đánh mất mặt không thôi.

Mất mặt là vây công, càng mất mặt chính là vây công còn không đánh lại người

ta.

Mọi người nơi này có người muốn xông lên vây công Tô Tín, lại nghĩ mình có xông vào cũng không làm gì được người ta, trái lại còn làm môn phái mất mặt, bọn họ không dám lỗ mảng.

Cho nên nội tâm mọi người nghĩ như thế liền trơ mắt nhìn Tô Tín đánh sáu người không ngừng lui về phía sau, triệt để chiếm cứ thượng phong.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 343 - Phó Tổng Bộ Đầu Giang Nam Đạo (1)

Thời điểm đối chiến với người khác, Tô Tín từ trước đến nay không thích hạ thủ lưu tình, từ khi hắn bước vào giang hồ tới nay toàn đấu sinh tử với người khác, hắn cũng không biết hạ thủ lưu tình là gì.

Hiện tại lấy một địch sáu càng phải như vậy, huống hồ không biết thực lực Tô Tín tăng quá nhanh hay thực lực của những người này không đủ, Tô Tín có cảm giác sức chiến đấu của bọn họ còn không bằng đám người Chúc Trạch Phương.

Chỉ kình Kinh Thần chỉ điểm ra ngoài như cuồng phong bạo vũ, một gã võ giả chịu đựng không nổi nên bị trúng một chỉ vào ngực, hắn phun ra một ngụm máu tươi và bay ra ngoài.

Giang Hạc Lưu biến sắc, hắn vội vàng gọi một tên hạ nhân và nói nhỏ vào tai của hắn.

Võ giả trong đại sảnh lập tức còn lại năm người, bọn họ cách bị thua không xa, thời điểm này mọi người không nói mất mặt hay không mất mặt, nếu như bọn họ thua trong tay Tô Tín, như vậy mặt mũi những thế lực võ lâm có mặt trong Nhân Nghĩa Trang cũng không còn.

Nhiều tiền bối võ lâm có mặt ở đây đây, kết quả lại nhìn một tên hậu bối giang hồ đại sát tứ phương không kiêng nể gì, về sau truyền đi người khác sẽ nói bọn họ thế nào? Bọn họ sẽ nói người trong Nhân Nghĩa Trang đều là phế vật!

Nhưng bọn họ muốn lên lại không lên được.

Vốn Thiết Dao Hoa nhìn thấy Tô Tín bị nhiều người vây công còn muốn ra tay

hỗ trợ, sau đó nàng lại ngạc nhiên phát hiện rất nhiều người nơi đây không có khả năng vây công một mình Tô Tín.

Đại sảnh chỉ lớn như thế mà thôi, cho dù vây công thế nào cũng chỉ có sáu bảy người ra tay, nhiều người thương nữa sẽ ngộ thương người nhà.

Kết quả một đống người ở bên ngoài nhìn Tô TÍn sính uy nhưng chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi không thể làm gì.

Lưu Kiêu và Trầm Tấn đứng phía sau không có ra tay, Lưu Kiêu nói nhỏ với

Trầm Tấn: “Tại sao ngươi không ra tay? Tuy thực lực Tô Tín đứng thứ hai mươi hai

Nhân Bảng nhưng ta có cảm giác hắn không dưới ngươi.”

“Hiện tại ngươi không ra tay đối phó hắn, ngày sau trên Giang Nam hội khó bảo toàn hắn không khiêu chiến ngươi, đến lúc đó vị trí mười tám Nhân Bảng của ngươi khó giữ ah.”

Trầm Tấn thản nhiên nói: “Ngươi cũng không cần châm ngòi, cho dù hắn ra tay trên Giang Nam hội đánh bại ta, đó cũng là ta tài nghệ không bằng người mà thôi, hiện tại ta sẽ không ra tay.”

Xuất thân tán tu, Trầm Tấn cẩn thận hơn Tô Tín rất nhiều.

Hắn chưa bao giờ đi đánh nhau với người khác mà không có lý do, hắn phi thường giữ gìn thanh danh bản thân, cẩn trọng đi tới ngày hôm nay, lúc này hắn mới có được danh hào ‘ Đao Kiếm Song Tuyệt ’ Trầm Tấn.

Hắn đứng thứ mười tám Nhân Bảng, Tô Tín đứng vị trí hai mươi hai Nhân Bảng, hắn động thủ thắng hay thua đều có thanh danh không tốt.

Huống hồ sau lưng Tô Tín còn có Lục Phiến Môn, hôm nay hắn ra tay đối phó Tô Tín, trên danh nghĩa là trợ giúp Nhân Nghĩa Trang, tương lai Lục Phiến Môn trả thù, Nhân Nghĩa

Trang tự nhiên không cần sợ nhưng tiểu tán tu như hắn không thể không sợ.

Lưu Kiêu khinh thường bĩu môi, lúc này Tô Tín càng giết không kiêng nể gì.

Hắn chọn thời điểm hôm nay rất tốt, bình thường Nhân Nghĩa Trang chắc chắn sẽ có một tên võ giả Nguyên Thần Cảnh tới làm khách, nhưng hôm nay lại trùng hợp không có người nào, chỉ bằng những võ giả Thần Cung Cảnh nơi đây còn không thể trị được Tô Tín.

Nhưng ngay lúc này ngoài cửa có tiếng hét lớn vang lên.

“Dừng tay! Dừng tay cho ta!”

Tiếng rống như lôi âm, âm thanh vang lên như sấm sét, uy năng lại không kém gì Thiếu Lâm Sư Tử Hống.

Mọi người vô ý thức dừng tay nhưng Tô Tín không có bận tâm như vậy, Du Long Kiếm trong tay chém xuống không chút do dự.

Ngươi bảo ta dừng tay thì ta phải dừng ai, ai biết ngươi là cái rễ hành gì?

Người nọ lại bị hắn chọc giận, một thanh đại hổ kim đao mang theo khí tức nóng bỏng ập tới giống như ngôi sao băng.

Mũi kiếm Tô Tín đảo ngược, huyết hà ngập trời lập tức đánh thẳng vào đại hổ kim đao, lực chấn động cường đại bạo phát, mấy tên võ giả Thần Cung Cảnh liên tục lui về phía sau, thậm chí ngay cả bọn họ cũng bị chấn động ảnh hưởng.

Võ giả đột nhiên xuất hiện là một trung niên dáng người tục tằng, khí thế quanh người giống như dung nham bạo phát, hắn cũng là võ giả Thần Cung Cảnh nhưng có thể đánh với Tô Tín không lâm vào hạ phong..

Tô Tín nói thầm trong lòng, võ giả Thần Cung Cảnh này rất không tầm thường, hắn dĩ nhiên đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất, sơ bộ cảm ứng lực lượng thiên địa, là nửa bước Nguyên Thần Cảnh.

Võ giả tu luyện tới Thần Cung Cảnh đỉnh phong, nếu không trùng hợp tiến vào cảnh giới đốn ngộ liền có thể đạt tới thiên nhân hợp nhất, sơ bộ lĩnh ngộ nguyên lực thiên địa.

Cho dù không cách nào luyện hóa nguyên thần nhưng bản thân lại có thể tương tác với lực lượng thiên địa, lúc ra tay nguyên lực trong thiên địa bị dẫn động nên uy lực tăng lên rất lớn.

Đương nhiên võ giả đạt tới Thần Cung Cảnh viên mãn hơn nữa nước chảy thành sông cũng có thể luyện hóa nguyên thần tấn chức Hóa Thần Cảnh, nếu đạt tới thiên nhân hợp nhất trước, cảm ngộ tu vận luật của thiên địa, lúc tấn chức Nguyên Thần Cảnh sẽ mạnh hơn nữa, hơn nữa võ giả như vậy ngày sau có trăm phần trăm đột phá Nguyên Thần Cảnh.

Tô Tín còn không có chính thức đạt tới Thần Cung Cảnh, hắn hiện tại chỉ xem như nửa bước Thần Cung mà thôi, hắn dựa vào vũ kỹ cường đại và lực chiến đấu cực mạnh ngăn cản người này.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 344 - Phó Tổng Bộ Đầu Giang Nam Đạo (2)

Kinh Thần chỉ bộc phát kinh thiên phối hợp với Huyết Hà Thần Kiếm làm tên võ giả ứng phó mệt mỏi, hắn càng đánh càng kinh hãi, cuối cùng hắn đành phải thu đao lui về phí sau và quát lớn:“Tô Tín! Ngươi muốn dã hạ phạm thượng hay sao?”

Tô Tín cũng thu kiếm và nói: “Dĩ hạ phạm thương? Ngươi là ai?”

Tên võ giả kia hừ lạnh một tiếng, hắn móc lệnh bài trong ngực ra và nói: “Ta chính là một trong những phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo, ‘ Liệt Diễm Đao ’ Lôi Viễn!”

Tô Tín kinh ngạc nhìn Giang Hạc Lưu, giống như cười mà không phải cười nói: “Giang trang chủ quả nhiên bản lãnh ah,

giao du rộng lớn, ngay cả người triều đình cũng muốn đứng bên ngươi a.”

Lôi Viễn lạnh lùng nói: “Tô Tín, đừng chỉ cây dâu mắng cây hòe, ta không có đứng bên phía Giang trang chủ, ngươi hôm nay làm quá phận rồi.”

“Chỉ là hoài nghi mà thôi, ngươi liền xông vào Nhân Nghĩa Trang, còn đánh nhau tại nơi này, ngươi có biết ngươi mang tới bao nhiêu phiền toái Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hay không?”

“Lại nói ngươi chỉ là truy phong tuần bổ, là ai cho ngươi tư cách dám tra Nhân Nghĩa Trang? Ngươi có lập hồ sơ với Kim Vũ Lâm đại nhân hay không? Không hiểu quy củ!”

Tô Tín lúc này cười khinh thường và nói: “Lôi Viễn phó tổng bộ đầu đúng không? Ta thực hoài nghi thân phận của ngươi có phải là thật hay không, thân là

người Lục Phiến Môn, ngươi không phân rõ chức trách của Lục Phiến Môn hay sao?”

“Dĩ hạ phạm thượng, xin hỏi ngươi tính là cái gì, cũng dám nói ta dĩ hạ phạm thượng? Ngươi là phó tổng bộ đầu một đạo mà thôi, ta là truy phong tuần bổ, Lục Phiến Môn có quy định nào nói địa vị ta dưới ngươi?”

“Ngươi…”

Lôi Viễn chỉ vào Tô Tín, hắn lập tức nghẹn lời.

Quy củ Lục Phiến Môn không có nói địa vị phó tổng bộ một đạo cao hơn truy phong tuần bổ, đây là quy tắc ngầm được hiểu với nhau.

Địa vị truy phong tổng trong Lục Phiến Môn thấp hơn tổng bộ đầu một đạo, đây là quy tắc ngầm, thực lực ngươi mạnh hơn nữa, thế lực cũng không coskhar năng sánh bằng tổng bộ đầu một đạo trong Đại Chu vương triều.

Tổng bộ đầu một đạo có được từ một tới hai phó tổng bộ đầu, địa vị thực tế của bọn họ còn trên truy phong tuần bổ, đương nhiên loại chuyện này là quy tắc ngầm, không có khả năng nói rõ.

Tô Tín tiếp tục lạnh lùng nói: “Còn nữa, truy phong tuần bổ chúng ta tự thành hệ thống, cho dù phá an hay làm nhiệm vụ, phân bộ Lục Phiến Môn các đạo còn phải hỗ trợ vô điều kiện.”

“Ta cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua truy phong tuần bổ phá án còn phải lập hồ sơ với tổng bộ đầu một đạo, Kim Vũ Lâm kim tổng bộ đầu uy phong thật to ah.”

“Hắn muốn làm gì? Hắn cho rằng tại Giang Nam đạo thiên là lão đại, hắn là lão nhị, có thể bỏ qua mệnh lệnh tổng bộ Lục Phiến Môn, hay hắn cho rằng mình mới là đương gia của Lục Phiến Môn?”

Sắc mặt Lôi Viễn biến hóa.

“Tô Tín ngươi ít chụp mũ người khác! Kim tổng bộ đầu nói qua lời này lúc nào?”

Tô Tín kinh ngạc nói: “Không phải ngươi vừa mới nói hay sao? Như thế nào, hiện tại ngươi không muốn nhận sao?”

Lôi Viễn hừ lạnh nói: “Tô Tín, truy phong tuần bổ có chức trách của truy phong tuần bổ, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo cũng có chúc trách Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.”

“Ngươi hô phong hoán vũ trong Nhân Nghĩa Trang là làm võ lâm Giang Nam đạo hỗn loạn, kết quả không phải Lục Phiến Môn Giang Nam đạo chúng ta chùi đít cho ngươi sao?”

Tô Tín chỉ vào đám võ giả trong đại sảnh và cười lạnh nói: “Ta điều tra một người ở đây liền làm võ lâm Giang Nam đại loạn? Chỉ bằng đám phế vật này cũng có thể làm võ lâm Giang Nam đại loạn? Lục Phiến Môn Giang Nam đạo các ngươi đúng là quá phế vật rồi.”

Hắn vừa nói ra lời này làm võ giả trong đại sảnh và Lôi Viễn tức giận và trợn mắt nhìn Tô Tín.

Lúc này Thiết Dao Hoa vẫn không nói gì lại ném lệnh bài dưới chân Lôi Viễn, ngữ khí lạnh lùng nói: “Lôi phó tổng bộ đầu, ta nghĩ ngươi nên biết lệnh bài này đại biểu cho cái gì, quyền tự chủ Lục Phiến Môn các đạo rất lớn nhưng các ngươi đừng quên chức trách của mình là cái gì?”

Lôi Viễn nhặt tấm lệnh bài kia lên, sắc mặt hắn lập tức biến đổi, hắn muốn nói cái gì đó nhưng nghẹn lời, cung kính giao lệnh bài vào trong tay Thiết Dao Hoa sau đó quay người rời đi.

Hắn có quan hệ không tệ với trang chủ Nhân Nghĩa Trang Giang Hạc Lưu không sai, trong những năm tại nhiệm, Giang Hạc Lưu đã giúp hắn không ít chỗ tốt, càng có quan hệ với Nhân Nghĩa Trang cho nên thế lực võ lâm khách khí với hắn rất nhiều.

Nhưng tấm lệnh bài của Thiết Dao Hoa có địa vị thật quá lớn, thậm chí có thể nói muốn lăn lộn trong Lục Phiến Môn thì không thể đắc tội đối phương.

So sánh với tiền đồ tương lai của mình, chút giao tình giữa hắn và Giang Hạc Lưu không tính là cái gì.

Tô Tín kinh ngạc nhìn Thiết Dao Hoa, địa vị Thiết cô nương không chỉ là người Thiết gia đơn giản như vậy.

Xoay đầu lại, Tô Tín như cười mà không cười nói với Giang Hạc Lưu: “Giang trang chủ, không biết chúng ta hiện tại có thể đối chiếu mảnh vỡ lệnh bài kia hay không?

“Có người dám làm càn trong Nhân Nghĩa Trang như vậy đúng là quý hiếm, cũng may mắn hôm nay không có đại ca ta ở đây, nếu có đại ca ta ở đây, một gia hỏa không tiến vào top mười Nhân Bảng cũng dám hung hăng càn quáy ở đây sao?”

Trong phòng có giọng nói hung hăng càn quấy vang lên.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 345 - Có Vấn Đề (1)

Lúc này có một người trẻ tuổi mặc quần áo quý giá đi vào trong đại sảnh, hắn thi lễ với Giang Hạc Lưu: “Bái kiến Giang thế bá. “

Sắc mặt Giang Hạc Lưu hơi biến hóa, nói: “Nhạc Phương, tại sao ngươi tới nơi này?”

Người trẻ tuổi Nhạc Phương lập tức nói: “Đại ca ta có việc nên không thể tham gia Giang Nam hội, ta tự tới đây xem một chút, đương nhiên nếu hôm nay có đại ca ta ở đây làm sao cho phép cuồng đồ này làm loạn tại nơi đây?”

Tô Tín nhìn hắn một chút, lập tức hỏi Giang Hạc Lưu: “Tên ngu ngốc này là

ai?”

Gương mặt Nhạc Phương lộ ra thần thái giận dữ, hắn quát: “Ngươi nói ai là ngu ngốc!”

Giang Hạc Lưu vội vàng nói: “Vị này chính là đệ đệ ‘ Đoạn Ngọc Thủ ’ Nhạc Thanh Bình đứng thứ chín Nhân Bảng, Nhạc Phương trẻ tuổi không hiểu chuyện, còn hi vọng Tô đại nhân ngươi chớ so đo với hắn.”

Tô Tín lạnh lùng nhìn Giang Hạc Lưu, Giang Hạc Lưu lộ ra thần sắc khẩn trương khi gặp Nhạc Phương, hắn thân là trang chủ Nhân Nghĩa Trang, cho dù lúc trước khách khí với mình nhưng lần âầu tiên vì Nhạc Phương mà xưng hô mình là Tô đại nhân.

Nhưng đáng tiếc Nhạc Phương lại không cảm kích, hắn trực tiếp hừ lạnh nói với Tô Tín: “Tay sai Lục Phiến Môn mà thôi, có tư cách gì hung hăng càn quấy?

Ngươi còn muốn tra kẻ có được Nhân Nghĩa Lệnh quả thực không biết điều! Trong tay đại ca ta cũng có Nhân Nghĩa Lệnh, ngươi cứ việc tra hắn đi.”

“Lần này đại ca ta không tham dự Giang Nam hội, hêện tại còn không nhất định. Tô Tín, nếu ngươi có gan tranh tài với đại ca ta trên Giang Nam hội một hồi thì đừng có kêu gào tại đây.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Đệ tử của thứ chín Nhân Bảng có địa vị rất lớn nha, đáng tiếc đại ca ngươi mới là thứ chín Nhân Bảng chứ không phải ngươi, nếu lời này do đại ca ngươi nói còn xem được, ngươi tính là cái gì?”

“Hôm nay vừa vặn dạy ngươi một đạo lý, cáo mượn oai hùm không phải không thể được, nhưng nếu nơi trò này trước mặt

lão hổ chính là tìm chết.”

Đột nhiên Tô Tín ra tay, tay phải xuất chỉ như kiếm, chỉ kình như máu bay thẳng về phía Nhạc Phương.

Mọi người nơi này cau mày, quả nhiên Tô Tín ra tay không hề cố kỵ, cho dù là đệ đệ của ‘ Đoạn Ngọc Thủ ’ Nhạc Thanh Bình cũng dám hạ tử thủ, thực chọc giận Nhạc Thanh Bình, hắn cũng không sợ Nhạc Thanh Bình ra tay với hắn trên Giang Nam hội hay sao?

Phải biết rằng trên Giang Nam hội cấm đấu sinh tử nhưng cường giả Nhân Bảng luận bàn là bình thường.

Mặc dù nói Nhạc Thanh Bình thân là thứ chín Nhân Bảng, Tô Tín mới được thứ hai mươi hai Nhân Bảng, nhưng Nhạc Thanh Bình muốn lâận bàn với Tô Tín một phen, ngươi có đáp ứng hay không?

Không đáp ứng là ngươi sợ hãi, thanh danh quét rác, bị người giang hồ chế nhạo.

Đáp ứng khó bảo toàn Nhạc Thanh Bình sẽ không âm thầm ra tay thật nặng với Tô Tín.

Vào lúc Huyết Hà thần chỉ sắp bay tới ngươi, đột nhiên Giang Hạc Lưu ra tay.

Từ khi tiến vào Nhân Nghĩa Trang tới bây giờ, cho dù Tô Tín hùng hổ dọa người muốn kiểm tra người có Nhân Nghĩa Lệnh là ai, cho dù tơời điểm hắn ra tay đấu với quần hùng làm mặt mũi võ giả trong Nhân Nghĩa Trang mất hết, Giang Hạc Lưu vẫn ẩn nhẫn không ra tay.

Nhưng lúc này đây Tô Tín đối với Nhạc Phương ra tay, Giang Hạc Lưu nhưng lại không nhịn được.

Tay phải hắn mang theo xu thế cầm long, nội lực cường đại bộc phát, cương khí màu xanh bóp nát Huyết Hà thần chỉ của Tô Tín.

Tô Tín kêu một tiếng cũng không có tiếp tục ra tay, hắn và Thiết Dao Hoa rời

đi.

Mọi người lúc này sững sốt, rốt cuộc Tô Tín làm trò quỷ gì?

Lúc trước hắn hùng hổ dọa người như vậy, dường như hôm nay sẽ phải đại náo Nhân Nghĩa Trang một phen, không đạt mục thề không bỏ qua.

Nhưng kết quả sau khi Giang Hạc Lưu vừa ra tay thì hắn quay người rời đi, chẳng lẽ hắn biết khó mà lui?

Giang Hạc Lưu đứng nguyên tại chỗ, sắc mặt hắn âm tình bất định, Nhạc Phương lúc này kịp phản ứng, hắn chửi Tô Tín ầm lên nhưng kỳ thật nội tâm hắn sợ hãi.

Tô Tín ra tay thật sự quá nhanh, Nhạc Phương cũng có thực lực Tiên Thiên Khí Hải Cảnh nhưng Tô Tín sử dụng Huyết Hà thần chỉ nhanh như tia chớp, hắn không kịp tránh né, nếu không phải Giang Hạc Lưu bỗng nhiên ra tay thì hắn có thể bị Tô Tín đánh chết.

Sau khi ra khỏi Nhân Nghĩa Trang, Thiết Dao Hoa kinh ngạc nói: “Vì sao ngươi đột nhiên thu tay lại? Hiện tại người trong Nhân Nghĩa Trang không ai ngăn được ngươi, là lúc dễ dàng bức bách Giang Hạc Lưu giao danh sách người có Nhân Nghĩa Lệnh a.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Đã không có ý nghĩa, tối thiểu ta bây giờ có thể xác định Nhân Nghĩa Trang nhất định có vấn đề, chuyện này chắc chắn có quan hệ với bọn chúng.”

“Tại sao ngươi khẳng định như vậy?”

Thiết Dao Hoa hiếu kỳ hỏi.

“Bởi vì Giang Hạc Lưu là Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư! Yếu nhất cũng có tu vi Hóa Thần Cảnh sơ kỳ!”

Thiết Dao Hoa lập tức kinh ngạc: “Hắn đã là Nguyên Thần Cảnh!?”

Tô Tín trầm giọng nói: “Giang Hạc Lưu che dấu rất tốt nhưng lúc hắn vừa ra tay đã lộ ra một tia khí cơ.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 346 - Có Vấn Đề (2)

“Một tia khí cơ này rất nhỏ, nếu không phải ta đã giao thủ với cường giả Nguyên Thần Cảnh thì ta không thể phát hiện ra được.”

“Hắn thân là trang chủ Giang Nam Nhân Nghĩa Trang, trước kia còn lấy cớ trọng thương nên cả đời này không thể đột phá Nguyên Thần Cảnh, tu vi của hắn hiện tại giải thích như thế nào?”

“Nếu hắn thật ngoài ý muốn khôi phục thương thế và có kỳ ngộ đột phá Nguyên Thần Cảnh, có lẽ Giang Hạc Lưu nên công bố trước mặt mọi người mới đúng.”

“Dù sao sao có một Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư tọa trấn, Giang Nam Nhân Nghĩa Trang bọn họ sẽ có thanh danh lớn hơn nữa, thế lực cũng mạnh hơn hiện tại nhiều.”

“Nhưng hắn lại gạt đi, ngươi cảm giác trong đó không có vấn đề hay sao?”

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm cái gì?”

Thiết Dao Hoa hỏi.

Tô Tín chỉa chỉa lên trên và nói: “Nhiệm vụ của chúng ta hoàn thành rồi, hiện tại nên do người cấp trên quan tâm, báo cáo với người tổng bộ Lục Phiến Môn đi, chúng ta không nên quản những chuyện khác.”

Thiết Dao Hoa nói: “Thế nhưng mà…

Nàng còn chưa nói xong đã bị Tô Tín cắt ngang: “Không có thế nhưng mà, trước kia ngươi nói cho ta nhiệm vụ Lục Phiến Môn là cái gì? Chỉ là thám thính tin tức mà thôi.”

“Hiện tại đã dò xét tin tức xong rồi, ta có thể trăm phần trăm cam đoan Nhân Nghĩa Trang tuyệt đối có quan hệ với chuyện lúc trước, mà bây giờ trang chủ Nhân Nghĩa Trang Giang Hạc Lưu chính là Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư, hắn không phải chúng ta có thể giải quyết, cho nên nhất định phải nhờ cấp trên phái người tới.”

“Ta là người tự biết bản thân mình, có bao nhiêu khẩu vị thì ăn nhiều bao nhiêu chén cơm, nếu không sẽ bị no chết, cũng không có người nào nhặt xác cho ngươi.”

Thân phận của Tô Tín hiện tại chính là người Lục Phiến Môn, hắn cũng sẽ không bán cái mạng của mình vì Lục Phiến Môn.

Cho nên vừa rồi trong Nhân Nghĩa Trang phát hiện Giang Hạc Lưu có tu vi Nguyên Thần Cảnh thì hắn lập tức xoay người rời đi, sẽ không trì hoãn chút nào.

Thiết Dao Hoa còn muốn nói cái gì đó nhưng thấy thái độ kiên quyết của Tô Tín cho nên nàng đành phải thôi.

Sau khi trở lại khách sạn, Tô Tín liền tự giam mình trong phòng, nói là muốn viết báo cáo cho Lục Phiến Môn, nhưng hắn không có viết, ánh mắt nhìn cửa phòng giống như chờ cái gì đó.

Thẳng tới khi nửa đêm, bên tai Tô Tín có động tĩnh nhỏ, hắn lập tức mặc theo y phục dạ hành và đi ra ngoài, hắn đi không xa, thình lình phía trước có một thân ảnh đang lao đi, người nọ chính là Thiết Dao Hoa!

Tốc độ Thiết Dao Hoa rất nhanh, nhưng Tô Tín có Phong Thần Thối cho nên tốc độ không chậm hơn Thiết Dao Hoa bao nhiêu, hắn sợ bị Thiết Dao Hoa phát giác cho nên vẫn âm thầm theo sau nàng..

Một đường bay nhanh, Thiết Dao Hoa đi vào một thanh lâu trong phường thị

Giang Nam phủ, thân hình ẩn vào trong chỗ tối, nếu không phải Tô Tín vẫn đi theo sau nàng, hắn thậm chí còn không phát hiện ra Thiết Dao Hoa đang nấp trên mái nhà thanh lâu.

Thiết Dao Hoa ẩn nấp thân hình, sau khi dò xét mỗi phòng của thanh lâu, dường như nàng tìm được mục tiêu, thân thể hành động chui vào bên trong, thanh lâu đèn đuốc sáng trưng nhưng không có người nào phát hiện ra thân ảnh của nàng.

Lúc này trong thanh lâu có tiếng nói của Nhạc Phương gặp tại Nhân Nghĩa Trang vang lên, Tô Tín phát hiện Nhạc Phương đang chiêu đãi những võ giả trẻ tuổi trong thanh lâu.

Thân phận Nhạc Phương không coi vào đâu nhưng ca ca Nhạc Thanh Bình của hắn là nhân vạt thành danh.

Tuy Nhạc Thanh Bình là tán tu nhưng sư phụ hắn là Dung Thần Cảnh, địa vị cũng không kém gì đệ tử đại phái.

Hơn nữa hắn làm người phóng khoáng, giao du rộng lớn, vẫn tâm đầu ý hợp với võ giả khác, người này nhân mạch còn lớn hơn cả ‘ Đao Kiếm Song Tuyệt ’ Trầm Tấn nhiều lắm.

Nhạc Phương thân là đệ đệ Nhạc Thanh Bình, hắn mở miệng mời mọi người uống rượu, đại bộ phận võ giả sẽ cho hắn mặt mũi.

Trong quán rượu, một gã võ giả rót rượu cho Nhạc Phương và nói: “Nhạc huynh, nghe nói hôm nay Tô Tín xông vào trong Nhân Nghĩa Trang, lại còn đại náo trong Nhân Nghĩa Trang một hồi, làm cho mấy tiền bối Giang Nam đạo bị thương, chuyện này là thật sao?

Nhạc Phương hừ lạnh một tiếng nói: “Là thật, lúc ấy ta cũng ở đó, nếu không phải đại ca ta không có mặt, Tô Tín chắc chắn không dám hung hăng càn quấy như vậy.”

“ Đao Kiếm Song Tuyệt ’ Trầm Tấn và ‘ Dạ Lưu Thủ’ Lưu kiêu căn bản chính

là phế vật, hoàn toàn không dám động thủ, nếu có đại ca ta ở đó sẽ phế Tô Tín rồi.”

Nghe hắn nói lời này đám người lập tức xem thường.

Cùng là hai huynh đệ, Nhạc Phương làm và nói chuyện hoàn toàn kém xa đại ca của hắn.

Nhạc Thanh Bình giao du rộng lớn, Nhạc Phương đang làm chính là dựng lên địch nhân thay ca ca của mình.

Chuyện xảy ra trong Nhân Nghĩa Trang hôm nay đã truyền ra ngoài, nhưng truyền từ miệng người khác và từ miệng Nhạc Phương lại không giống nhau, ngươi bây giờ công khai nói ra, những tông môn có mặt tại đó mất mặt sẽ oán hận ngươi, thậm chí còn ảnh hưởng tới Nhạc Thanh Bình.

Hơn nữa vừa rồi Nhạc Phương còn trực tiếp nói thẳng tên của Trầm Tấn cùng Lưu Kiêu, đây là hành vi đắc tội người ta rất lớn.

Lưu Kiêu chính là thiếu chủ Kim Ngọc Lâu, ngươi nói người ta là phế vật, còn trào phúng hắn không bằng Nhạc Thanh Bình, cho dù hai người chưa gặp mặt nhưng đã kết thù với nhau.

Mặc dù địa vị Trầm Tấn không lớn bằng Lưu Kiêu nhưng nươời ta bài danh mười tám Nhân Bảng hàng thật giá thật, nếu hắn sinh lòng oán hận sẽ có một đống rắc rối sinh ra.

Nhạc Phương nói vài câu đã dựng lên không ít đại địch cho đại ca hắn, cũng không biết Nhạc Thanh Bình biết được sẽ có cảm tưởng gì.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 347 - Thân Phận Thiết Dao Hoa (1)

Nhạc Phương và một đám võ giả ở trong thanh lâu thóa mạ Tô Tín hung hăng càn quấy cuồng vọng, lại vừa uống rượu nói nhảm, nhưng lúc này có một thân ảnh xông vào trong phòng, lúc này có một đạo kiếm quang huyết sắc bộc phát.

Dưới sát cơ đáng sợ, Nhạc Phương không kịp phản ứng liền bị kiếm quang huyết sắc xé rách.

Bên cạnh hắn còn có vài tên võ giả cũng bị tai bay vạ gió, bọn chúng đều bị một kiếm chém giết.

Sau khi dùng một kiếm chém giết Nhạc Phương, thân ảnh kia lập tức thoát ra khỏi nơi này.

Động tác của người này quá nhanh, nhanh tới mức tất cả mọi người không kịp phản ứng.

Đợi đến vài tên ca cơ trong phòng kinh hãi kêu lên, mọi người lúc này mới kịp phản ứng và biết rõ xảy ra chuyện gì.

“Huyết Hà Thần Kiếm, là Huyết Hà Thần Kiếm! Đó là Tô Tín!”

Có người cả kinh nói ra.

Kiếm quang huyết sắc quá dễ làm người ta chú ý, không phải Huyết Hà Thần Kiếm là cái gì?

Nhạc Phương vừa rồi mới mắng chửi Tô Tín phế vật, kết quả đảo mắt hắn đã bị

Tô Tín giết.

Đây chính là đại sự kiện, mọi người hiện tại không còn tâm tư uống rượu, vội vàng đứng dậy chuẩn bị đứng lên quay về bẩm báo tông môn của mình.

Lúc này trong hẻm nhỏ bên ngoài thanh lâu, Thiết Dao Hoa một thân áo đen, sau khi giết Nhạc Phương thì nàng rời đi nhưng có một người xuất hiện trước mặt làm nàng sững sờ.

Tô Tín từ trong bóng tối đi ra, hắn thản nhiên nói: “Thiết cô nương, ah, không đúng, hiện tại ta nên xưng hô ngươi là cái gì?”

Trên mặt Thiết Dao Hoa tươi cười, cũng không còn tư thế hiên ngang như trước, nàng lập tức biến thành mị hoặc hơn trước.

“Tên chỉ là cách gọi mà thôi, tên gì còn không giống nhau? Ta nghi hoặc tại sao ban đầu ngươi lại hoài nghi ta?”

“Kỳ thật ta cho tới bây giờ không hoài nghi thân phận của ngươi, cho dù ngươi hiểu Lục Phiến Môn hay lệnh bài thân phận đều là thật, ngày hôm qua ở trong Nhân Nghĩa Trang ngươi lộ ra hai sơ hở nho nhỏ.”

“Ah? Là hai sơ hở nào?”

Thiết Dao Hoa ca mày hỏi.

Tô Tín duỗi ra hai ngón tay: “Đầu tiên, thời điểm ngươi tiến vào Nhân Nghĩa Trang quá trấn định, trấn định giống như thường xuyên gặp đại tràng diện.”

“Thân phận của ngươi là tập sự mật thám, chức trách chủ yếu là thu thập tình báo, phần trấn định như vậy xuất hiện trên truy

phong tuần bổ còn không có gì, nhưng ngươi một tập sự mật thám lại có trấn định như thế là không đúng.”

Thiết Dao Hoa cười nói: “Ta thân là người Thiết gia, nhìn thấy đại tràng diện không bình thường sao?”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “ Người Thiết gia rất nhiều, thân là đệ nhất gia tộc trong Lục Phiến Môn, người Thiết gia ở trong Lục Phiến Môn sẽ có ưu đãi nhưng phần ưu đãi như vậy có liên quan tới năng lực bản thân.”

“Thiết Vô Tình có thể dùng tu vi Thần Cung Cảnh đỉnh phong đảm nhiệm chức tổng bộ đầu Tương Nam đạo, nguyên nhân trong đó có Thiết gia nâng đỡ, nhưng quan trọng hơn hắn có năng lực đảm nhiệm.”

“Nếu ngươi thật sự có năng lực, thân phận một tiểu tập sự mật thám không xứng với ngươi, dùng năng lực Thiết gia tại Lục Phiến Môn nâng ngươi thành truy phong tuần bổ là không thành vấn đề.”

Không đợi Thiết Dao Hoa nói chuyện, Tô Tín liền nói tiếp: “Về phần sơ hở thứ hai càng rõ ràng hơn.”

“Ở bên ngoài Nhân Nghĩa Trang, ta đã nói ra Giang Hạc Lưu là Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư nhưng ngươi vẫn cổ động ta đi đại náo Nhân Nghĩa Trang, dường như e sợ thiên hạ không loạn.”

“Thân là tập sự mật thám, bình tĩnh tỉnh táo chính là yếu tố hàng đầu, ngoài sáng biết không địch thế nào lại muốn đi đại náo Nhân Nghĩa Trang, làm cho Giang Hạc Lưu ra tay, đây không phải hành vi tập sự mật thám nên làm, huống chi ngươi còn là người Thiết gia.”

Tô Tín nói với Thiết Dao Hoa: “Cho nên ta hoài nghi ngươi có ẩn đề, khả năng lớn nhất thân phận Thiết Dao Hoa là thực, Lục Phiến Môn ra nhiệm vụ là thật nhưng ngươi là người giả.”

“Ta thật sự không rõ, vì cái gì ngươi lại dùng thân phận của ta đi giết Nhạc Phương, ta có thể cảm giác được mục tiêu của ngươi không phải là ta, hãm hại ta như vậy có ý nghĩa sao?”

Thiết Dao Hoa cười hì hì nói: “Không có gì ý nghĩa ah, chỉ bởi vì Nhạc Phương ban ngày đắc tội ngươi, hiện tại hắn lại chết trong tay ‘ ngươi ’ càng hợp lý hơn trước.”

“Như vậy có con mồi lớn là ngươi, người sau lưng Nhạc Phương mới chịu hiện thân, nếu không cho dù ta giết hắn, người nọ sau lưng hắn không biết hung thủ cũng rất có thể ẩn nhẫn nha.”

Tô Tín rút Du Long Kiếm bên hông ra, hắn lắc lắc đầu nói: “Nhưng đáng tiếc, ta là ghét nhất bị người ta dùng làm vũ khí.”

Thiết Dao Hoa cười khanh khách hai tiếng: “Nhưng ngươi không nhất định thắng được ta ah.”

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy thân ảnh Thiết Dao Hoa động hai cái, dáng người của nàng cao hơn vài phần, dáng người nhỏ nhắn yểu điệu, làn da càng trắng, bộ dạng khí khái hào hùng lúc ban đầu đã tràn ngập mị lực và mê hoặc, khí chất thay đổi đột ngột.

Tô Tín không nháy mắt nhìn chằm chằm vào ‘ Thiết Dao Hoa ’, loại thủ đoạn này đã vượt qua phạm vi dịch dung, khó trách với thực lực của hắn cũng không nhìn ra gương mặt nàng có gì không đúng.

‘ Thiết Dao Hoa ’ sử dụng thủ đoạn giống như ảo thuật, hơn nữa còn liên tục thi triển ảo thuật.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 348 - Thân Phận Thiết Dao Hoa (2)

Lúc này khí chất trên người Thiết Dao Hoa không ngừng phát sinh biến hóa, thực lực từ Linh Khiếu Cảnh lập tức tăng lên Thần Cung Cảnh, hơn nữa nguyên khí thiên chung quanh không ngừng tụ tập lên người nàng, nguyên khí thiên địa chung quanh nàng nồng đậm hơn không ít.

Võ giả Thần Cung Cảnh có thể tạo ra các dị tượng, cách giải thích duy nhất là tu vi ‘ Thiết Dao Hoa ’ cũng giống như Lôi Viễn phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo, đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất!

Tuổi còn trẻ, thực lực đã đạt tới Thần Cung Cảnh đỉnh phong, hơn nữa còn lĩnh ngộ thiên nhân hợp nhất, am hiểu các loại ảo thuật kỳ dị.

Nhiều đặc điểm như thế kết hợp với nhau, nêus Tô Tín còn không biết người trước mặt là ai thì hắn quá đần rồi.

Tô Tín thở dài một hơi và nói: “Thứ bảy Nhân Bảng, đệ tử Huyễn Ma Đạo trong cửu ngục tà ma, ‘ Thiên Diện Ma Nữ ’ Duẫn Tịch Tuyết, đúng không?”

Duẫn Tịch Tuyết cười hì hì nói: “Nói đúng rồi nhưng đáng tiếc không có ban thưởng, hiện tại ngươi còn muốn động thủ với ta không?”

“Tại sao lại không? Thứ bảy Nhân Bảng ah, ta muốn nhìn chính mình kém cường giả top mười Nhân Bảng bao xa.”

Vừa mới dứt lời, một đạo kiếm quang huyết sắc bao phủ phía trước.

Trong bóng tối hiện tại, toàn thân Tô Tín nhiễm một tầng huyết sắc đỏ rực, Du

Long Kiếm trong tay như máu tươi tạo thành và chém một kích.

Tô Tín vừa ra tay liền dùng toàn lực ứng phó, Tô Tón chưa từng tiếp xúc với top mười Nhân Bảng bao giờ, những võ giả như vậy chính là cường giả trong thế hệ trẻ hiện tại, không có một ai là người đơn giản.

Duẫn Tịch Tuyết cười hì hì và điểm một chỉ, lập tức hào quang như trăm hoa đua nở, kiếm quang huyết sắc bị hào quang của nàng đánh tan.

Thân là một trong cửu ngục tà ma, Tô Tín có không ít tư liệu về Huyễn Ma Đạo.

Cửu ngục tà ma những năm gần đây rất ít xuất hiện nhưng lúc Đại Chu vương triều đóng đô thiên hạ, Trung Nguyên đại loạn lại xuất hết danh tiếng, thậm chí dùng lực lượng chín phái áp chế hơn mười tông môn đỉnh cấp của Trung Nguyên.

Trong cửu ngục tà ma, Huyễn Ma Đạo tinh tu ảo thuật và công kích tinh thần, phàm là võ giả xuất thân Huyễn Ma Đạo đều có thực lực gây loạn thiên hạ.

Duẫn Tịch Tuyết thân là đệ tử kiệt xuất nhất của Huyễn Ma Đạo thế hệ này, đứng thứ bảy Nhân Bảng nên thực lực vô cùng khủng bố.

Nàng vừa thi triển một chỉ chính là sát chiêu Huyễn Thần Chỉ của Huyễn Ma Đạo, như ảo mộng, như trong mơ, lúc thức tỉnh tất cả đã tan biến.

Tô Tín toàn lực thi triển Huyết Hà Thần Kiếm cũng bị Huyễn Thần Chỉ của Duẫn Tịch Tuyết phá tan, hắn toàn lực thi triển thứ thứ nhất Phong Thần Thối tấn công.

Nhưng thân thể Duẫn Tịch Tuyết bay lên cao, mặc cho tốc độ Tô Tín nhanh như thế nào cũng không thể sánh bằng Duẫn Tịch Tuyết.

Tô Tín cảm giác có một tia không đúng.

Phong Thần Thối có sức bật vô cùng cường đại, tối thiểu trong võ giả Tô Tín gặp qua không có ai tránh thoát sức bật của Phong Thần Thối.

Hiện tại tốc độ Duẫn Tịch Tuyết thật sự quá nhanh, dường như nàng có thể ngự không phi hành.

Đôi mắt Tô Tín khép lại, hắn cảm ngộ thiên địa biến hóa, chân khí toàn thân bắn ra ngoài.

“Toái!”

Không gian chung quanh đảo ngược, Tô Tín ngừng thi triển Phong Thần Thối, hắn cũng không có tấn công Duẫn Tịch Tuyết, bởi vì nãy giờ hắn đang đi lòng vòng tại chỗ.

“Ảo thuật thật cường đại.”

Ánh mắt Tô Tín mang theo kinh hã, hắn vốn cho rằng ảo thuật và tinh thần công kích chỉ là tiểu đạo mà thôi.

Nhưng hôm nay hắn nhìn thấy Duẫn Tịch Tuyết thi triển ảo thuật cường đại thì hắn mới biết khi tu hành ảo thuật tới đại thành còn có thể giết người trong vô hình!

Vừa rồi Tô Tín căn bản không có cảm giác có cái gì không đúng, hắn đã lâm vào trong ảo thuật, nếu không phải hắn kịp phản ứng và toàn lực đánh mị hoặc tinh thần của đối phương, chỉ sợ hắn hiện tại còn đang bị đùa giỡn trong ảo thuật a.

“Tô Tín, ngươi phải cẩn thận a.”

Giọng nói Duẫn Tịch Tuyết vang lên sau lưng Tô Tín, ngay sau đó có khí tức kinh khủng ập tới.

Tô Tín quay người sử dụng Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, tiếng nổ lớn vang lên..

Hắn quay người nhìn sang, chỉ thấy thân thể Duẫn Tịch Tuyết như tiên tử, nàng đang nhảy múa mỹ lệ, quyền chưởng oanh ra mang theo sát cơ, Tô Tín cảm giác có thiên ma đang nhảy trước mặt mình, từng bước từng đạo sát cơ.

Đây là Thiên Ma Vũ của Huyễn Ma Đạo, Tô Tín nghe nói qua môn vũ kỹ này, thiên ma nhảy múa, nhiếp hồn mê tâm.

Hiện tại Duẫn Tịch Tuyết thi triển Thiên Ma Vũ không có mang theo bao nhiêu lực lượng mị hăặc, chỉ uy lực khi ra tay cũng không phải Tô Tín có thể đỡ nổi.

Duẫn Tịch Tuyết che miệng cười nói: “Hiện tại biết rõ thực lực top mười Nhân Bảng chưa? Thật có lỗi, ta cũng không chơi tiết với ngươi, ngươi yên tâm, ta sẽ không nhìn ngươi chết, đợi đến lúc người sau lưng Nhạc Phương xuất hiện thì ta sẽ cứu ngươi.

Nói xong thân ảnh Duẫn Tịch Tuyết muốn rời đi, nhưng lúc này có thất tinh kiếm chém thẳng vào nàng và tỏa ra hàn khí đáng sợ, cũng ngăn cản Duẫn Tịch Tuyết trong hẻm nhỏ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 349 - Huyễn Ma Đạo Và Bạch Liên Giáo (1)

Trên mặt đất có thanh Thất Tinh kiếm làm cho Duẫn Tịch Tuyết thập phần quen mắt, nàng kinh ngạc nói: “Chư Cát Thanh Thiên! Tại sao ngươi ở nơi này?”

Một nam tử mặc hoa phục đi trong hẻm nhỏ ra ngoài, hắn cười nói: “Vì sao ta không thể ở nơi đây?”

Tô Tín cũng mang theo Du Long Kiếm đi tới: “A…, quên nói cho ngươi biết, kỳ thật ta đã phát hiện sơ hở của ngươi nhưng kỳ thật trước khi ngươi đi Nhân Nghĩa Trang thì có người nhắc nhở ta, ta mới có thể thời thời khắc khắc đều chú ý ngươi, nếu không ta chưa chắc nhìn ra hai sơ hở của ngươi.”

Từ lúc Tô Tín sắp rời khỏi hoa thuyền của Chư Cát Thanh Thiên, Chư Cát Thanh Thiên đã lặng lẽ đưa cho Tô Tín một tờ giấy, trong đó có ghi: Thiết Dao Hoa giả vờ.

Tô Tín và Chư Cát Thanh Thiên chỉ có duyên gặp mặt một lần, hắn đương nhiên sẽ không dễ dàng tin tưởng Chư Cát Thanh Thiên nói chuyện.

Đương nhiên không tin là một việc, không đi chú ý lại là việc khác, sau khi hắn quan sát cẩn thận, Duẫn Tịch Tuyết vẫn lộ ả sơ hở.

Chư Cát Thanh Thiên đã nhìn ra Duẫn Tịch Tuyết không thoải mái, nụ cười trên mặt nàng biến mất và nói: “Chư Cát Thanh Thiên, Huyễn Ma Đạo chúng ta không oán không thù với Chư Cát thế gia các ngươi, tại sao ngươi lại muốn phá hư chuyện của ta? Ngươi nghĩ muốn ngăn cản ta hay sao?”

Chư Cát Thanh Thiên lúc này tươi cười vui vẻ, tay phải hắn thu Thất Tinh kiếm

trở về, lúc này trên người tỏa ra hào quang sáng ngời.

Lực lượng Bắc Đẩu Thất Tinh không ngừng rót vào trong kiếm Chư Cát Thanh Thiên, trong đó có ngôi sao sáng nhất, chính là Dao Quang tinh, lại tên Phá Quân!

Công pháp truyền thừa của Chư Cát thế gia tên là Chu Thiên Tinh Thần Quyết, môn công pháp này cực kỳ cổ quái, có thể nói rất mạnh, cũng có thể rất yếu, phải xem cố gắng và tư chất của võ giả, hơn nữa còn có cơ duyên bản thân.

Bước đầu tiên khi tu luyện Chu Thiên Tinh Thần Quyết là phải lĩnh ngộ chu thiên tinh dấu chi lực, ngươi cảm ngộ ngôi sao nào đầu tiên thì đó sẽ là chủ tinh, từ nay về sau ngươi phải đi lộ tuyến võ đạo cùng một nhịp thở với ngôi sao đó.

Cho nên nói bước đầu tiên khi tu luyện Chu Thiên Tinh Thần Quyết cũng quyết định cơ duyên và thành bại trong tương lai.

Chư Cát Thanh Thiên thiên phú dị bẩm, hắn ngộ ra bảy chủ tinh, chính là Bắc Đấu Thất Tinh.

Hắn có thê mượn lực cả bảy ngôi sao, Dao Quang Phá Quân có uy lực công phạt mạnh nhất, hắn vừa ra tay đã bộc phát lực lượng không dưới Duẫn Tịch Tuyết.

Sắc mặt Duẫn Tịch Tuyết dần dần ngưng trọng, bài danh Nhân Bảng của nàng cao hơn Chư Cát Thanh Thiên nhưng có đôi khi bài danh không nói lên tất cả.

Người trong giang hồ cũng biết Chư Cát Thanh Thiên rất ít động thủ với người khác, việc này không thể nói Chư Cát Thanh Thiên không am hiểu chiến đấu, chỉ có thể nói đối phương không thích chiến đấu mà thôi, đại đa số thời điểm Chư Cát Thanh Thiên đều có thói quen dùng đầu óc giải quyết vấn đề.

Tô Tín cũng cầm kiếm đi tới sau lưng Duẫn Tịch Tuyết, chân khí bao phủ quanh người chờ phát động.

Duẫn Tịch Tuyết giao thủ với Tô Tín hai chiêu liền rời đi, tuy chỉ hai chiêu nhưng nàng từ tràng cảnh ra với Tô Tín đã nhìn ra thực lực của hắn, nàng có thể thắng nhưng rất miễn cưỡng.

Hôm nay hai người Tô Tín và Chư Cát Thanh Thiên một trước một sau ngăn cản nàng, Duẫn Tịch Tuyết cũng không có nắm chắc tuyệt đối thong dong rời đi.

Kết quả nộ khí trên mặt nàng biến mất, nàng trở mặt nhanh như lật sách, lúc này nở nụ cười dễ thương.

“Hai đại nam nhân các ngươi vây công nữ tử yếu ớt như ta, các ngươi thực không biết xấu hổ, nói ra không sợ người giang hồ chế nhạo sao?”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Đương nhiên không sợ, đoán chừng những người giang hồ kia vỗ tay khen hay còn không kịp.”

Trên mặt Chư Cát Thanh Thiên mỉm cười vui vẻ: “Duẫn cô nương, ngươi cũng không nên vu tội ah, ta vẫn không có động thủ a.”

Mặc dù nói Chư Cát Thanh Thiên vẫn không có động thủ nhưng tay hắn chưa từng buông Thất Tinh kiếm trong tay, hắn vẫn phòng bị Duẫn Tịch Tuyết đột nhiên ra tay.

Võ công Huyễn Ma Đạo quỷ dị khó lường, nói không chừng lúc nào đó ngươi thả lỏng liền trúng chiêu.

Thời điểm không có người cảm giác, kỳ thật người ta cũng đã ra tay.

Duẫn Tịch Tuyết hừ lạnh một tiếng: “Được rồii, chuyện lần này tính là bổn cô nương ăn thiệt thòi, các ngươi đến muốn muốn thế nào?”

Chư Cát Thanh Thiên không nói gì, Tô Tín lại nói: “Rất đơn giản, trao đổi tình báo mà thôi, ta muốn biết tất cả đã xảy ra chuyện gì, ta tin tưởng ngươi biết rõ người sau lưng Nhân Nghĩa Trang là ai ah?”

Tô Tín lại quay đầu nhìn sang Chư Cát Thanh Thiên: “Còn Chư Cát huynh nữa, ngươi dấu diếm ta không ít chuyện a.”

Chư Cát Thanh Thiên cười cười, hắn cũng không có phủ nhận.

Từ khi Chư Cát Thanh Thiên truyền tin tức cho Tô Tín, Tô Tín cũng đã có hoài nghi Chư Cát Thanh Thiên chắc chắn biết gì đó.

Hắn và Chư Cát Thanh Thiên không có lui tới, chút quan hệ với Vương Thế Phong cũng không coi vào đâu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 350 - Huyễn Ma Đạo Và Bạch Liên Giáo (2)

Thân phận trong triều đình của hai bên không giống nhau, Chư Cát Thanh Thiên là người của quân đội, hắn là người Lục Phiến Môn, cho nên hắn không tin Chư Cát Thanh Thiên sẽ hảo tâm nhắc nhở hắn Thiết Dao Hoa không đúng, cũng hảo tâm giúp hắn ngăn chặn Duẫn Tịch Tuyết tại nơi này.

Duẫn Tịch Tuyết hừ lạnh một tiếng xem như đáp ứng, Chư Cát Thanh Thiên cười nói: "Nơi này không phải nơi nói chuyện, đi tới chỗ ta rồi nói sau."

Ba người tới hoa thuyền của Chư Cát Thanh Thiên, Cẩm Nhi pha trà cho mọi người và lui ra ngoài.

Tô Tín khoát tay và nói: "Các ngươi nói trước đi, dù sao ta biết ít nhất, hiện tại ta chỉ lắng nghe thôi."

Duẫn Tịch Tuyết lườm Chư Cát Thanh Thiên, nói: "Ta nói trước, kỳ thật ta cũng không biết nhiều lắm, ta tới đây là vì phá hư việc của Bạch Liên giáo mà thôi, hẳn là các ngươi cũng biết rõ ân oán giữa Huyễn Ma Đạo và Bạch Liên giáo ah?"

Tô Tín và Chư Cát Thanh Thiên đều gật đầu, đương nhiên bọn họ nghe nói qua việc lớn như thế.

Trong tông môn chính đạo cũng không hòa thuận êm thắm với nhau, càng không cần nói tông môn ma đạo, tối thiểu cửu ngục tà ma có vài tông môn có đại thù sinh tử với nhau, trong đó Bạch Liên giáo và Huyễn Ma Đạo là một trong số đó mà thôi.

Vào mấy ngàn năm trước, thời điểm đó Huyễn Ma Đạo cùng Bạch Liên giáo

thật ra là một nhà.

Nhưng lúc này trong Huyễn Ma Đạo xuất hiện một kẻ điên, một kẻ điên thực lực cường dại.

Kẻ điên này là thánh nữ Huyễn Ma Đạo, thiên phú dị bẩm, đã được nhận định là tông chủ kế tiếp của Huyễn Ma Đạo.

Nhưng nàng lại giả chết hơn nữa dùng ảo thuật bái nhập vào Thiếu Lâm tự, đánh cắp điển tịch kinh phật, hơn nữa biến ảo

thân phận câu dẫn đệ tử đích truyền Thái Nhất Đạo Môn, cũng xem qua Thái Nhất Quy Nguyên Đại Đạo Tàng của Thái Nhất Đạo Môn.

Từ nay về sau nàng liên tục biến ảo thân phận vài lần hô phong hoán vũ trong võ lâm Trung Nguyên, thậm chí cũng không tha tông môn ma đạo, cuối cùng tập hợp bí tàng ba nhà đạo, phật, ma vào một thân, sáng chế một môn công pháp kinh thiên địa quỷ thần khiếp, tên là Bạch Liên Hàng Thế Độ Ách Chân Giải.

Nàng càng tự phong mình là ‘ Vô Sinh lão mẫu ’, bằng vào công pháp này làm hại võ lâm, cuối cùng dẫn tới tất cả thế lực võ lâm đỉnh cấp liên thủ tru sát.

Đây cũng là lần duy nhất chính ma hai đạo liên thủ với nhau, cuối cùng vẫn đánh chết Vô Sinh lão mẫu triệt để.

Xui xẻo nhất trong trận chiến này chính là Huyễn Ma Đạo.

Huyễn Ma Đạo kịp thời trục xuất Vô Sinh lão mẫu nhưng cũng lâm vào tai vạ.

Võ lâm thiên hạ liên thủ với nhau, cho dù chỉ giết tới gần cũng làm Huyễn Ma Đạo chịu không nổi, lần đó Huyễn Ma Đạo lâm vào nguy cơ suốt vài chục năm.

Hơn nữa nghiêm trọng hơn không phải chỉ như thế.

Lúc trước những người võ lâm Trung Nguyên liên thủ đánh chết Vô Sinh lão mẫu đánh chết nhưng không biết nàng dùng thủ đoạn gì lại bảo lưu một tia chân linh ẩn nấp trong Bạch Liên tàn phá, bị đệ tử Huyễn Ma Đạo tìm được, sau đó hắn

đạt được mọi thứ của Vô Sinh lão mẫu.

Đệ tử Huyễn Ma Đạo này không phải kẻ điên như Vô Sinh lão mẫu, nàng âm thầm tu hành Bạch Liên Hàng Thế Độ Ách Chân Giải, lại dùng năng lực mê hoặc lòng người của Huyễn Ma Đạo phát triển tín đồ.

Đợi đến lúc Huyễn Ma Đạo phát hiện âm mưu của nàng thì đã chậm, đệ tử này xưng là ‘ Bạch Liên Thánh Mẫu ’, trực tiếp dẫn đầu đệ tử bị nàng đầu độc thoát khỏi Huyễn Ma Đạo, tự kiến nhất tông môn tên là Bạch Liên giáo.

Bạch Liên giáo làm việc ít xuất hiện và bí ẩn, võ lâm Trung Nguyên ra sức chém giết nhưng thực sự giết không hết, mỗi lần vương triều Trung Nguyên biến ảo, võ lâm thiên hạ chấn động chắc chắn sẽ có giáo đồ Bạch Liên giáo xuất thế hô phong hoán vũ.

Huyễn Ma Đạo càng thê thảm, thật vất vả khôi phục một ít nguyên sau trận chiến lần trước, kết quả lại bị Bạch Liên Thánh Mẫu tính toán một phen, làm cho đệ tử tông môn bị Bạch Liên giáo đào đi hơn phân nửa, từ đó Huyễn Ma Đạo triệt để té ra khỏi vị trí cửu ngục tà ma, biến thành tông môn ma đạo bình thường.

Cũng may mắn Huyễn Ma Đạo nội tình thâm hậu, sau khi trải qua vài trăm năm và các đời tông chủ Huyễn Ma Đạo nỗ lực, Huyễn Ma Đạo này mới một lần nữa đứng hàng cửu ngục tà ma, tuy Huyễn Ma Đạo cũng đã kết thành tử thù với Bạch Liên giáo, cả hai không chết không thôi.

Nghe nói hiện tại trong pháp điển tông môn Huyễn Ma Đạo có ghi điều thứ nhất là: gặp đệ tử Bạch Liên giáo là phải giết.

Hai tông môn ma đạo còn muốn đối phương chết còn lớn hơn cả chính đạo, đây chính là chuyện lý thú.

Cho dù Tô Tín hay Chư Cát Thanh Thiên đều biết rõ việc này, Duẫn Tịch Tuyết lại nói tiếp: “Huyễn Ma Đạo gần đây nhận được tin tức người Bạch Liên giáo chuẩn bị ra tay tại Giang Nam hội.”

“Vừa vặn cứ điểm bí mật của Lục Phiến Môn tại Giang Nam đạo gặp chuyện không may, cho nên ta liền hoài nghi có phải động tác của Bạch Liên giáo hay không.”

“Dù sao mặc kệ Bạch Liên giáo muốn làm gì, ta chỉ cần phá hư kế hoạch của bọn chúng là được.”

“Ta đã xác định người sau lưng Nhân Nghĩa Trang và Giang Hạc Lưu chắc chắn là người Bạch Liên giáo.”

“Dùng ẩn nhẫn của Bạch Liên giáo và thủ đoạn mê hoặc lòng người, cho dù Giang Hạc Lưu nửa đường gia nhập Bạch Liên giáo cũng được, cho dù hắn là người Bạch Liên giáo cũng

không sao, dù sao Nhân Nghĩa Trang nhất định có liên quan với Bạch Liên giáo.”

Tô Tín cười lạnh nói: “Cho nên thời điểm tại Nhân Nghĩa Trang ngươi liền đầu độc ta truy tra tiếp, tốt nhất náo long trời lỡ đất, llàm cho Giang Hạc Lưu thân phận bạo lộ tốt nhất, hiện tại ngươi giết Nhạc Phương cũng vì muốn Bạch Liên giáo ra tay?”

Tô Tín cũng có hoài nghi thân phận Nhạc Phương, hắn hoặc là đại ca Nhạc Thanh Bình của hắn khẳng định không phải võ giả tán tu bình thường đơn giản như vậy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 351 - Dư Nghiệt Ngô Quốc (1)

Ban đầu khi ở trong Nhân Nghĩa Trang, Giang Hạc Lưu phi thường ẩn nhẫn, hắn cũng biết thân phận của mình mẫn cảm, cho nên mặc cho Tô Tín khiêu chiến thế nào cũng không xuất hiện

Nhưng lúc Nhạc Phương xuất hiện Giang Hạc Lưu đã khẩn trương hơn không ít, Tô Tín muốn ra tay đánh chết Nhạc Phương, Giang Hạc Lưu vậy mà không nhịn được liền ra tay.

Có thể nghĩ thân phận Nhạc Phương rất trọng yếu, tối thiểu hắn có quan hệ thân mật với nhân vật trọng yếu trong Bạch Liên giáo, mà người này có thể là thứ chín Nhân Bảng ‘ Đoạn Ngọc Thủ ’ Nhạc Thanh Bình.

Sau khi Duẫn Tịch Tuyết nói xong liền nhìn sang Chư Cát Thanh Thiên, ý nói ngươi nên nói.

Chư Cát Thanh Thiên cười nói: “Nghe Duẫn cô nương nói như vậy ta cũng rõ ràng hơn nhiều.”

“Kỳ thật lần này ta tới đây cũng bởi vì có một ít người muốn gây chuyện, không biết các ngươi có nghe nói qua Ngô quốc hay không?”

Tô Tín và Duẫn Tịch Tuyết đều lắc đầu.

Hai người bọn họ đều là người trong giang hồ, những bí mật bọn họ biết là về giang hồ, Duẫn Tịch Tuyết không có hứng thú tìm hiểu lịch sử vương triều Trung Nguyên.

Tô Tín muốn biết nhưng trước kia không có tiếp xúc, đương nhiên tổng bộ Lục Phiến Môn sẽ có những tư liệu này, nếu Tô Tín muốn biết cũng không khó.

Chư Cát Thanh Thiên giải thích: "Ngày xưa Đông Tấn vô cùng cường đại, hùng bá Trung Nguyên mấy trăm năm, đáng tiếc về sau hoàng đế Đông Tấn ngu ngốc làm cho quần hùng thiên hạ nổi dậy, đều tranh giành thiên hạ, Đại Chu hiện tại chẳng qua chỉ là một tiểu quốc ít người biết tới khi đó mà thôi."

"Ngô quốc trong lời ta nói cũng là một tiểu quốc, Ngô quốc lúc trước quật khởi tại Giang Nam đạo, thời điểm thanh thế lớn nhất đã từng quét qua toàn bộ Giang Nam đạo, Giang Hoài đạo, Sơn Nam đạo, Lâm Nguyên đạo."

"Còn không chờ Ngô quốc triệt để đả đảo triều Tấn, Đại Chu xuất thân Nam Man tiểu quốc, một đường vùng dậy trực tiếp đánh Đại Tấn vương triều năm đó thành Đông Tấn hiện tại, Ngô quốc tự nhiên cũng bị Đại Chu tiêu diệt."

"Sau đó Ngô quốc bị Đại Chu xóa sổ nhưng dư nghiệt vẫn còn, hơn nữa bọn chúng rất không cam lòng."

"Cho nên hiện tại bọn chúng nhìn thấy thấy Vũ Long Đế của Đại Chu đã già, thái tử vô đức, phần đông hoàng tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mà đả đảo lẫn nhau, đã có xu thế rối loạn, những dư nghiệt Ngô quốc động tâm tư, chuẩn bị muốn khởi sự tại Giang Nam đạo lần nữa."

Tô Tín hỏi: "Tại sao ngươi biết những chuyện này rõ như vậy? Nếu những dư nghiệt Ngô quốc còn tồn tại, bọn chúng phải âm thầm vụng trộm như chuột, nếu kế hoạch của bọn chúng đều bị ngươi biết rõ cảẳng phải biến thành trò cười hay sao?"

Chư Cát Thanh Thiên chỉa chỉa chính mình và nói: "Ta biết rõ rất bình thường, bởi vì trong những dư nghiệt Ngô quốc kia có người Chư Cát gia."

“Các ngươi cũng nghe nói qua truyền thống Chư Cát gia, từ trước tới nay chỉ giúp vương triều hưng thịnh và nắm đại nghĩa.”

“Ngô quốc quật khởi Giang Nam đạo, chúng ta đương nhiên sẽ trợ giúp Ngô

quốc, ngày xưa người Chư Cát gia từng làm tới vị trí Tể Tướng và Đại Tư Mã trong triều đình Ngô quốc.”

“Chuyện sau đó các ngươi cũng biết rõ, Đại Chu chúa tể thiên hạ là xu thế không ai cản nổi, chúng ta tự nhiên sẽ không chôn cùng với Ngô quốc.”

“Hiện tại những dư nghiệt Ngô quốc muốn phục quốc, liền nhìn trúng năng lực Chư Cát thế gia chúng ta, muốn chúng ta ra tay giúp đỡ, cho nên bọn chúng phải nói những kế hoạch này với Chư Cát thế gia.”

Duẫn Tịch Tuyết kinh ngạc nói: “Ngươi nói tới mức này, thì chứng minh Chư Cát thế gia các ngươi đáp ứng những dư nghiệt Ngô quốc kia, nhưng ta nghĩ người Chư Cát thế gia các ngươi không có ngu xuẩn như vậy ah.”

“Hiện tại Đại Chu hiện tại không có khả năng sụp đổ, hoàng đế Đại Chu già nua nhưng những người đi theo hoàng đế Đại Chu giành chính quyền vẫn còn sống, hiện tại muốn dao động căn cơ Đại Chu là chuyện không thực tế.

Chư Cát Thanh Thiên nhún nhún vai nói: “Đương nhiên chúng ta biết rõ, Chư Cát thế gia chúng ta vài chục năm trước liên lụy với Ngô quốc quá sâu, cho nên có một ít bí mật bị bọn chúng nắm giữ, nếu nói ra sẽ làm cho Chư Cát thế gia thân bại danh liệt.”

“Hiện tại những dư nghiệt Ngô quốc mang những bí mật này uy hiếp chúng ta, nếu gia chủ không đồng ý thì kết quả lưỡng bại câu thương.”

Nói ra chuyện làm cho Chư Cát thế gia thân bại danh liệt, Chư Cát Thanh Thiên vẫn bình thản và lạnh nhạt, Tô Tín cùng Duẫn Tịch Tuyết không cảm thấy kỳ quái chút nào.

Lục đại thế gia là thế gia võ lâm, ngươi nói bọn họ là chính đạo cũng có thể, nhưng một thế gia võ lâm suy nghĩ đầu tiên vĩnh viễn đều là gia tộc của chính mình, nếu như vì thế mà làm ra chút chuyện nhân thần cộng phẫn là rất bình thường, cũng không có kỳ phải kỳ quái.

Chư Cát Thanh Thiên tiếp tục nói: “Ta vốn còn kỳ quái vì sao dư nghiệt Ngô quốc như con chuột trốn đông trốn tây hơn mười năm, bây giờ lại dám công nhiên ngoi đầu lên, ta còn buồn bực là ai có thể giúp bọn chúng hô phong hoán vũ.”

“Hiện tại ta đã hiểu, Bạch Liên giáo khẳng định cấu kết với đám dư nghiệt Ngô quốc.”

“Hai thế lực này cùng xuất hiện cùng thời gian, nếu như nói không có liên quan thì ta không tin.”

Tô Tín gật gật đầu, hắn hiện tại đã chải vuốt suy nghĩ mạch lạc.

Hắn ban đầu nghĩ dư nghiệt Ngô quốc liên hợp Bạch Liên giáo muốn làm ra chút ít chuyện tại Giang Nam hội là cái gì, hiện tại hắn biết rồi, mục tiêu chính là Đại Chu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 352 - Dư Nghiệt Ngô Quốc (2)

Hơn nữa bọn chúng đã ra tay, tất cả cứ điểm bí mật của Lục Phiến Môn tại Giang Nam đạo đều bị tẩy trừ, làm cho Lục Phiến Môn tại Giang Nam đạo trực tiếp biến thành mù lòa chính là chứng cớ mạnh nhất.

Đương nhiên những việc này không quan hệ với Tô Tín, hắn chỉ phụ trách tìm hiểu tin tức mà thôi, hơn nữa với thực lực Tô Tín hiện tại dám nhúng tay vào, kết quả duy nhất chính là hắn phải chết.

Hắn sẽ không ngu xuẩn đi làm chuyện mình phải chết, có bao nhiêu khẩu vị thì ăn bao nhiêu chén cơm, lòng tham không đủ chỉ làm bản thân chết no.

Với thân phận Tô Tín hiện tại, hắn có thể tranh một ít chỗ tốt, Lục Phiến Môn ban thưởng là một trong số đó.

Kết hợp tư liệu của Duẫn Tịch Tuyết và Chư Cát Thanh Thiên hiện tại, Tô Tín báo cáo rõ tình hình tại Giang Nam đạo chính là công lao không nhỏ.

Hiện tại Giang Nam hội sắp bắt đầu, Bạch Liên giáo và dư nghiệt Ngô quốc nhảy ra làm khó dễ cũng tốt.

Huống hồ Tô Tín phát hiện không chỉ như thế, hắn còn suy đoán ra vấn đề khác trong những manh mối đã biết.

Giang Nam Tiêu thị và tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo tuyệt đối có vấn đề.

Ngô quốc quật khởi tại Giang Nam, hiện tại dư nghiệt của nó tồn tại vài chục

năm không bị tiêu diệt, hơn nữa hiện tại những dư nghiệt Ngô quốc đặt mục tiêu là Giang Nam hội, nếu nói Tiêu thị không có phát giác thì Tô Tín không tin.

Ngay cả Lục Phiến Môn Giang Nam đạo cũng có hiềm nghi.

Lục Phiến Môn một đạo không có khả năng đều là phế vật, Bạch Liên giáo và dư nghiệt Ngô quốc hoạt động thời gian dài tại Giang Nam đạo, thậm chí còn gây ra động tĩnh lớn như thế, Tô Tín cũng không tin Lục Phêến Môn Giang Nam đạo không phát hiện ra manh mối nào.

Huống hồ cứ điểm bí mật tại Giang Nam đạo chắc chắn là do tổng bộ Lục Phiến Môn lộ ra, hơn nữa từ việc phó tổng bộ đầu Lôi Viễn đứng về phía Nhân Nghĩa Trang đã nói rõ vấn đề, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có liên lụy quá sâu với thế lực tông môn tại đây.

Không nói Lôi Viễn có biết chi tiết Nhân Nghĩa Trang và Giang Hạc Lưu hay không, chỉ nói đối phương vì Giang Hạc Lưu đã kết thù oán với truy phong tuần bổ như Tô Tín, có thể nghĩ trong lòng đối phương địa vị thủ lĩnh các thế lực võ lâm còn cao hơn đồng liêu Lục Phiến Môn, đây chính là chuyện không tốt.

Đương nhiên Tô Tín không có chứng cớ trong hai điểm này, hắn sẽ viết tất cả và báo lên.

Dù sao đều là suy đoán, đoán sai không sao cả, nếu như hắn đoán đúng, Lục Phiến Môn ban thưởng sẽ không ít đâu.

Sau khi câu thông với Duẫn Tịch Tuyết và Chư Cát Thanh Thiên, dêm dài đã qua, Duẫn Tịch Tuyết và Tô Tín không có rời đi, đều ngủ lại trên thuyền hoa của Chư Cát Thanh Thiên.

Dù sao thuyền hoa rất xa hoa, còn tốt hơn cả ở phòng trọ.

Tô Tín thức đêm viết báo cáo cho Lục Phiến Môn, hơn nữa còn viết tới hai phần.

Một phần trong đó giao cho Lục Phiến Môn, phần còn lại giao cho hành quân

đại tổng quản Cổ Đông Lai tọa trấn Giang Nam đạo.

Theo lý mà nói Tô Tín làm như vậy là vượt quyền, quân đội và Lục Phiến Môn là hai ngành khác nhau.

Hiện tại trừ quân đội ra, Tô Tín cũng không có con đường tin tức truyền ra ngoài.

Cứ điểm bí mật Lục Phiến Môn đã bị thanh lý, Lục Phiến Môn tại Giang Nam đạo bị Tô Tín liệt vào đối tượng hiềm nghi, cho nên Tô Tín cũng chỉ có thể tìm người quân đội đưa tin.

Thứ hai nha, Tô Tín cảm thấy vị hành quân đại tổng quản Giang Nam đạo, ‘ Huyết Khí Trường Hà ’ Cổ Đông Lai có lẽ có quan hệ không tệ với Lục Phiến Môn, thuộc về người đứng chung thuyền.

Còn về nguyên nhân, đó là vì lúc hắn nhận được thiệp mời tham gia Giang Nam hội chính là Cổ Đông Lai nhờ người Lục Phiến Môn đưa tới.

Lúc ấy tin tức Tô Tín gia nhập Lục Phiến Môn còn giữ bí mật, có thể nói trừ đám người Thiết Vô Tình, cho dù là người Lục Phiến Môn cũng không biết thân phận Tô Tín.

Cổ Đông Lai lại biết rõ hắn là truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn, còn cố ý nhờ con đường Lục Phiến Môn đưa thiệp mời vào trong tay Tô Tín, có thể tra được nhiều thứ như thế đủ để

chứng minh Cổ Đông Lai có quan hệ không cạn với Lục Phiến Môn.

Chư Cát Thanh Thiên và Duẫn Tịch Tuyết cũng trở về nghỉ ngơi, Chư Cát Thanh Thiên không biết tính toán cái gì, hiện tại những dư nghiệt Ngô quốc nắm chỗ đau của Chư Cát thế gia, nhưng hiển nhiên Chư Cát thế gia không muốn bị bọn chúng nắm mũi dắt đi, hắn cần phải giải quyết những chuyện này, việc như thế không phải Tô Tín nên quan tâm.

Duẫn Tịch Tuyết suy nghĩ rất đơn giản, dù sao nàng đã bạo lộ, vậy thì tốt, chờ ở

đây tới khi Giang Nam hội chấm dứt, dù sao cho dù Bạch Liên giáo muốn làm gì, nàng chỉ cần phá hư là đủ.

Sau khi viết tình báo suốt đêm, Tô Tín lập tức đi tới nơi đóng quân của triều đình tại Giang Nam phủ.

Cổ Đông Lai cũng không có mặt ở đây, đương nhiên dùng thân phận Tô Tín hiện tại, cho dù Cổ Đông Lai có ở đây thì hắn cũng không gặp được.

Tô Tín chỉ có thể dùng thân phận truy phong tuần bổ nhờ giáo úy chuyển giao tin tức cho Cổ Đông Lai.

Người đóng quân nơi này đều là thành viên dòng chính của Cổ Đông Lai, mấy năm trước đi theo Cổ Đông Lai tới thảo nguyên phương bắc chém giết Kim Trướng Hãn Quốc, gần đây mới theo Cổ Đông Lai cùng điều nhiệm đến Giang Nam đạo, Tô Tín cũng không lo lắng bọn họ bị Bạch Liên giáo đầu độc.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 353 - Đoạn Ngọc Thủ Nhạc Thanh Bình (1)

Giang Nam Nhân Nghĩa Trang, Giang Hạc Lưu đi vào gian phòng của mình, hắn đẩy mật thất ra, bên trong có càn khôn khác, không ngờ là tòa nhà không nhỏ.

Căn nhà này đèn đuốc sáng trưng giống như ban ngày, nó đủ sức chứa vài chục người sinh sống.

Ở cửa chín căn nhà có một người đang ngồi, đó là một người trẻ tuổi.

Gương mặt hắn bình thường nhưng mặc cho ai nhìn thấy hắn lần đầu tiên cũng không bị tướng mạo của hắn âấp dẫn, ngược lại sẽ nhìn vào hai tay của hắn.

Hai tay có khớp xương thô to, to lớn mức không giống người thường nhưng lại óng ánh giống như ngọc đúc thành, quỷ dị nhưng tràn ngập mỹ cảm.

Tiêu chí rõ ràng như thế nên người giang hồ đều nhìn ra người này chính là cao thủ thứ chín Nhân Bảng, ‘ Đoạn Ngọc Thủ ’ Nhạc Thanh Bình.

Trước kia Nhạc Thanh Bình từng nói qua, hắn sẽ không tham gia Giang Nam hội lần này, mà bây giờ hắn công khai xuất hiện trong mật thất Nhân Nghĩa Trang, từ đó thân phận của hắn có thể nghĩ.

“Đệ đệ của ta đã chết.”

Nhạc Thanh Bình thản nhiên nói một câu.

Ngữ khí của hắn bình thản giống như chết không phải là đệ đệ, chỉ là a miêu a cẩu mà thôi..

“Là Tô Tín giết.”

Nhạc Thanh Bình tiếp tục nói.

Ngữ khí vẫn bình thản giống như đang nói chuyện xưa.

Nhìn thấy Nhạc Thanh Bình như vậy, Giang Hạc Lưu đau đầu vỗ lên âầu một

cái.

bên ngoài Nhạc Thanh Bình đều lộ ra dáng vẻ hào sảng, nhưng kỳ thật Giang Hạc Lưu biết rõ Nhạc Thanh Bình hiện tại mới thật sự là Nhạc Thanh Bình, không quan tâm hơn thua, bình tĩnh tới mức làm người ta lạnh buốt, hắn lại cố chấp tới mức người ta đau đầu.

“Điện hạ ngươi hãy nghe ta nói, đệ đệ của ngươi có khả năng không phải Tô Tín giết, ban ngày hắn náo Nhân Nghĩa Trang, buổi tối lại dùng Huyết Hà Thần Kiếm giết Nhạc Phương, có ngu ngốc cũng biết trong đó có ẩn tình.”

“Huống hồ hiện tại Nhạc Phương thực bị Tô Tín giết, ngươi cũng không thể vọng động, kế hoạch của chúng ta còn kém một bước cuối cùng là hoàn thành, nếu như nửa đường xảy ra sự cố sẽ thất bại trong gang tấc.”

Hai tay Nhạc Thanh Bình khép lại, hắn chỉ hơi xiết chặc đã có âm thanh như kim loại vang lên: “Huyết mạch dòng chính hoàng tộc Ngô quốc chỉ còn lại ta và đệ đệ mà thôi, hắn chết, cho dù có phải Tô Tín giết hay không ta cũng cần một câu trả lời.

“Có được hay không là một chuyện, có đi hay không là chuyện khác, nếu không ta không cách nào bàn giao với tổ tiên dưới cửu tuyền.”

Nói đến đây Nhạc Thanh Bình lại ngẩng đầu lên nhìn Giang Hạc Lưu: “Ngươi nói đúng không? Hoàng thúc.”

Giang Hạc Lưu phát sầu xoa xoa đầu, lúc trước hắn giao Nhạc Thanh Bình cho mấy lão bất tử dạy bảo chính là sai lầm, những người này thật dạy bảo hắn như hoàng tử sao?

Cái gì liệt tổ liệt tông Ngô quốc, lăng tẩm tổ tiên Ngô quốc đã bị người ta đào không còn, còn bàn giao cái rắm.

“Đại cục làm trọng! Dù sao ta sẽ không cho ngươi đi ra ngoài.”

Giang Hạc Lưu cường ngạnh nói.

Nhạc Thanh Bình mặt không biểu tình nói: “Hoàng thúc, chẳng lẽ ngươi quên thân pâận chân chính của mình hay sao? Hay những năm qua ngươi gia nhập Bạch Liên giáo nên bị bọn chúng đồng hóa triệt để rồi.”

“Ta không xen vào đại cục Bạch Liên giáo, ta muốn quản chỉ có đại cục Ngô quốc chúng ta mà thôi.”

Giang Hạc Lưu hừ lạnh một tiếng nói: “Nói bậy! Làm sao quên thù hận quốc gia? Ta gia nhập Bạch Liên giáo cũng

không phải muốn nhờ thực lực bọn chúng phục quốc hay sao.”

“Bị người ta đuổi bắt như chuột suốt vài chục năm, hoàng thất Ngô quốc chúng ta hiện tại còn bao nhiêu người? Chỉ sợ tiếp qua vài năm, thiên hạ này không còn ai nhớ tới Ngô quốc.”

Nhạc Thanh Bình nói: “Hoàng thúc ngươi khổ tâm ta hiểu, ta hi vọng ngươi phải hiểu ta, ngươi yên tâm, ta sẽ không làm quá phận, chỉ cần có chuyện thì ta quay về, tuyệt đối sẽ không tạo thành phiền toái phá hoại kế hoạch.”

Nghe được Nhạc Thanh Bình nói như vậy, Giang Hạc Lưu cũng biết chính mình không thể ngăn hắn nên phất phất tay.

Sáng sớm ngày thứ hai, tin tức Tô Tín ngày hôm qua giết Nhạc Phương cũng truyền đi xôn xao.

Mặc dù không có người nhìn thấy Tô Tín động thủ, nhưng kết hợp chuyện sáng ngày hôm qua, cộng thêm kiếm quang huyết sắc đánh chết Nhạc Phương cũng bị nhiều người nhìn thấy, Tô Tín là hung thủ.

Đương nhiên cũng có chút người không tin, dựa theo cách làm việc của Tô Tín dĩ vãng, người này có lẽ tàn nhẫn nhưng không phải người không có đầu óc, ngược lại tâm kế rất sâu, hắn sẽ ngu xuẩn ban ngày có xung đột ban đêm đi giết người sao? Hơn nữa còn dùng công pháp bắt mắt của mình.

Tô Tín có Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ biến hóa vô cùng, trên giang hồ người am hiểu chỉ pháp nhiều không kể xiết, Tô Tín tùy tiện bắt chước một loại còn mạnh hơn khi dùng Huyết Hà Thần Kiếm, cho nên vấn đề này không phải do Tô Tín làm.

Đại bộ phận người giang hồ không quản những chuyện này, bọn họ thích nhất là những chuyện bát quái như thế này.

Cửa thành phía nam Giang Nam phủ, Nhạc Phương thân mặc xiêm y vải thô mộc mạc đi vào trong Giang Nam phủ.

Bộ dạng của hắn vô cùng dễ làm người ta chú ý, lần đầu tiên nhìn sang ai cũng biết hắn là ‘ Đoạn Ngọc Thủ ’ Nhạc Thanh Bình.

Võ giả nhìn thấy liền hít sâu một hơi, Nhạc Phương vừa chết vào ngày hôm qua thì hắn vào thành hôm nay, xem ra hắn muốn đi báo thù.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 354 - Đoạn Ngọc Thủ Nhạc Thanh Bình (2)

Còn có người cảm thấy khó hiểu, không phải Nhạc Thanh Bình nói hắn không tham gia Giang Nam hội sao? Tại sao Nhạc Phương chết vào ngày hôm qua thì hắn nâận được tin tức, chẳng lẽ hắn vẫn ở bên ngoài Giang Nam phủ hay sao?

“Vị huynh đài này, xin hỏi ngươi biết Tô Tín hiện tại đang ở đâu không?”

Ngữ khí Nhạc Thanh Bình ôn hòa hỏi một võ giả bên đường, gương mặt của hắn hiện tại và lúc ở Nhân Nghĩa Trang hôm qua chẳng khác gì hai người khác nhau.

Nghe được Nhạc Thanh Bình tự mình hỏi mình, tên võ giả cảnh giới Hậu Thiên thụ sủng nhược khinh và nói: “Nghe nói Tô Tín đang ở trên thuyền hoa của Chư Cát Thanh Thiên.”

Nhạc Thanh Bình gật gật đầu: “Đa tạ huynh đài chỉ đường.”

Đợi đến lúc Nhạc Thanh Bình đi rồi mọi người mới kịp phản ứng, vội vàng đi theo sau hắn chuẩn bị xem náo nhiệt

Thuyền hoa của Chư Cát Thanh Thiên đang nằm giữa hồ, Nhạc Thanh Bình cũng không có gọi thuyền, hắn trực tiếp đạp lên nước lạnh vài bước đã leo lên trên thuyền hoa.

Có võ giả Tiên Thiên nhìn kỹ thì phát hiện Nhạc Thanh Bình đạp lên nước nhưng giày không dính nước, từ đó có thể thấy lực khống chế chân khí của hắn mạnh cỡ nào.

Trên thuyền hoa, đám người Tô Tín cũng đang chờ Nhạc Thanh Bình đến.

Ngày hôm qua Duẫn Tịch Tuyết giết Nhạc Phương thì bọn họ biết rõ Nhạc Thanh Bình sẽ tìm tới nơi đây.

Đông!

Trên mặt thuyền hoa có tiếng nổ lớn vang lên, cả thuyền hoa rung động hai cái, đám người Tô Tín đi ra ngoài liền nhìn thấy Nhạc Thanh Bình đứng ở đầu thuyền, mặt không biểu tình nhìn bọn họ.

Chư Cát Thanh Thiên cười nói: "Nhạc huynh, thuyền hoa nhỏ bé của ta không chịu được giày vò đâu, ngươi nên nhẹ một chút."

Nhạc Thanh Bình lạnh nhạt nói: "Chư Cát huynh, lần này ta không phải tới tìm ngươi, chút nữa ta hi vọng ngươi không nhúng tay vào."

Vừa dứt câu, Nhạc Thanh Bình lại đưa mắt nhìn sang Tô Tín: "Tô Tín, ngươi giết đệ đệ của ta, hôm nay ngươi phải cho ta một câu bàn giao."

"Ah? Ngươi muốn ta bàn giao cái gì?"

Tô Tín cau mày nói.

Nhạc Thanh Bình nói: "Ta nói muốn mạng ngươi, ngươi sẽ cho sao?"

Tô Tín lắc lắc đầu nói: "Ngươi cứ nói đi? Mạng của ta ông trời cũng không lấy được, ngươi càng không có khả năng."

"Thế thì tốt, nếu ngươi không cho thì ta tự lấy."

Thân thể Nhạc Thanh Bình hơi động và hắn đánh ra một chưởng như che khuất cả bầu trời.

Thời điểm tối qua đám người Tô Tín cũng đã đoán được Nhạc Thanh Bình khẳng định có quan hệ với Bạch Liên giáo, thậm chí bản thân hắn có thể được Bạch Liên giáo bồi dưỡng bí mật a.

Hiện tại Nhạc Thanh Bình tới đây, Tô Tín sớm có đoán trước, căn cứ vào thương lượng ban đêm, Chư Cát Thanh Thiên và Duẫn Tịch Tuyết lúc này nên ra tay mới đúng, nhìn bọn họ hêện tại dường như không có ý định ra tay.

Nội tâm Tô Tín cười lạnh hai tiếng, hắn biết rõ hai người này sẽ không có hảo tâm giúp đỡ hắn ngăn chặn Nhạc Thanh Bình, Tô Tín cũng có át chủ bài bản thân, cũng không cần phải liều chết với Nhạc Thanh Bình làm cái gì.

Đương nhiên không liều chết thì Tô Tín sẽ trốn, hắn vẫn muốn giao thủ với Nhạc Thanh Bình vài chiêu.

Ngày hôm qua hắn đã giao thủ với Duẫn Tịch Tuyế, công pháp Huyễn Ma Đạo thật sự quá chán ghét, các loại ảo thuật tầng tầng lớp lớp, làm cho Tô Tín am hiểu chiến đấu chính diện lại cực kỳ nghẹn khuất.

Hiện tại đối mặt với Nhạc Thanh Bình, Tô Tín muốn biết mình so với cường giả top mười Nhân Bảng còn có chênh lệch bao nhiêu.

Nhạc Thanh Bình sử dụng Đoạn Ngọc Thủ giống Niếp Phương thành Thương Sơn tu hành Luyện Thiết Thủ, nhìn giống nhau nhưng hai môn võ công khác nhau rõ ràng, Nhạc Thanh Bình tu hành Đoạn Ngọc Thủ chính là một bộ chưởng pháp kèm nội công, bởi vì đặc tính kỳ dị mới có thể làm hai tay của hắn sinh ra biến hóa như thế, nền móng của hắn còn tốt hơn Niếp Phương sử dụng chưởng pháp thô ráp.

Hắn đánh một chưởng, Tô Tín cảm giác chung quanh hai tay của hắn có chân khí đáng sợ không ngừng hội tụ, dường như trong đó ẩn chứa chân khí vô cùng cường đại.

Sau khi đánh một chưởng với uy thế che khuất bầu trời, uy áp cường đại bao phủ Tô Tín giống như muốn đánh hắn thành thịt nát.

“Thiên nhân hợp nhất, lại là thiên nhân hợp nhất!”

Tô Tín liếc cái liền nhìn ra Nhạc Thanh Bình cũng lĩnh ngộ thiên nhân hợp nhất, sơ bộ cảm ngộ lực lượng thiên địa.

Duẫn Tịch Tuyết đã đặt chân qua cảnh giới này, Nhạc Thanh Bình cũng thế, đoán chừng Chư Cát Thanh Thiên cũng thế, tồn tại top mười Nhân Bảng đều bước vào cảnh giới này.

Kiếm của Tô Tín ra khỏi vỏ, Huyết Hà Thần Kiếm diễn biến khí huyết sát khôn cùng, kiếm quang huyết sắc va chạm với

Đoạn Ngọc Thủ, lúc này lực lượng khổng lồ bộc phát, cũng đánh nát toàn bộ thuyền hoa.

Chư Cát Thanh Thiên đang xem cuộc chiến phía sau cười lạnh, bỗng nhiên hắn có cảm giác mình vừa rồi không có ra tay mà lại lựa chọn xem cuộc chiến là sai lầm.

Duẫn Tịch Tuyết bên cạnh nhíu mày, hắn khó hiểu nhìn Nhạc Thanh Bình.

Huyễn Ma Đạo của nàng giao thủ với Bạch Liên giáo suốt mấy trăm năm qua, quả thực lâm vào cục diện không chết không thôi, nàng quen thuộc tư liệu của Bạch Liên giáo, quả thật còn quen thuộc hơn cả công pháp của Huyễn Ma Đạo.

Công pháp Bạch Liên giáo thoát thai từ Huyễn Ma Đạo, hơn nữa lại dung nhập chân ý võ đạo ba nhà đạo phật ma, tinh thần công kích và các loại vũ kỹ kỳ dị tầng tầng lớp lớp, trong đó khẳng định không có công pháp cương mãnh bá đạo như Nhạc Thanh Bình tu luyện.

Duẫn Tịch Tuyết lập tức hoài nghi mình có đoán sai hay không, cái kia Nhạc Phương và Bạch Liên giáo không có liên hệ trực tiếp với nhau.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 355 - Giang Nam Hội (1)

Tô Tín giao thủ với Nhạc Thanh Bình một chiêu đã cảm giác đối phương cường đại, đó là một loại man lực cương mãnh không nói lý giống như che khuất cả bầu trời, khí thế rộng rãi, trực tiếp dùng lực áp người.

Bởi vì dốc hết sức thì lực lượng suy giảm, điểm ấy Nhạc Thanh Bình phát huy tới mức tận cùng.

Sau khi giao thủ một kích, Tô Tín liền lùi lại mấy bước, thậm chí Du Long Kiếm của hắn phát ra âm thanh buồn bã, trong va chạm vừa rồi, binh khí hoàng cấp trong tay Tô Tín có cảm giác không chịu nổi.

Trên ngón tay Tô Tín có năm tơ máu bay ra ngoài, phân biệt công thẳng vào các khiếu huyệt trí mạng trên người Nhạc Thanh Bình.

Nhưng Nhạc Thanh Bình tiện tay một trảo phá đi, Huyết Hà thần chỉ vô cùng sắc bén lại biến thành yếu ớt, Nhạc Thanh Bình bóp nát trực tiếp!

Một chưởng lại tiếp một chưởng, Tô Tín không ngừng lui về phía sau, lúc này Tô Tín cảm giác thân thể chấn động, lực lượng cường đại ảnh hưởng tới thân thể, đồng thời cũng cảm cho hắn cảm giác được uy năng thiên địa.

Lực lượng nhân thể có hạn, lực lượng thiên địa là vô hạn, trong quá trình võ giả khai phá bản thân, bộ phận trọng yếu chính là mượn lực lượng thiên địa.

Vốn chỉ có tấn chức Nguyên Thần Cảnh mới có thể cảm ứng được nhưng võ giả Tiên Thiên đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất sẽ sơ bộ cảm nhận được lực lượng thiên địa cũng có thể làm được điểm này.

Tô Tín giao thủ với Nhạc Thanh Bình, dường như hai tay Nhạc Thanh Bình hóa thành thiên địa, Tô Tín cảm thấy không thoải mái nhưng lại có cảm ngộ.

Ngày xưa Tô Tín đã từng tiến vào cảnh giới không linh, Thần Cung mi tâm của hắn sơ bộ lĩnh ngộ lực lượng thiên địa, chỉ thiếu chút nữa đã dẫn động thiên địa nguyên lực luyện hóa Thần Cung, nhưng đáng tiếc lại bị người ta cắt ngang.

Hiện tại Tô Tín lại có cảm giác này, chỉ thiếu một ít là hắn có thể luyện hóa Thần Cung mi tâm.

Hiện tại Tô Tín đang chiến đấu, hắn không có khả năng đột phá lúc này, hắn vẫn tích lũy cảm giác như vậy, một khi thoát ly chiến đấu hắn có thể tiếp tục tìm hiểu cảm giác đang có.

Tô Tín vừa đánh vừa lui, thuyền hoa dưới chân hai người nổ nát một nửa, nó đang chậm chạp chìm xuống nước.

Nhìn thấy Tô Tín không phải đối thủ của Nhạc Thanh Bình, Chư Cát Thanh Thiên cầm Thất Tinh kiếm, Dao Quang Phá

Quân Tinh tỏa sáng, kiếm khí như cầu vồng tấn công Nhạc Thanh Bình.

Đương nhiên hắn không có khả năng nhìn Tô Tín bị Nhạc Thanh Bình đánh chết, lúc trước không ra tay là vì hắn muốn xem thực lực Tô Tín mạnh bao nhiêu mà thôi.

Bỗng nhiên Chư Cát Thanh Thiên tiến công làm Nhạc Thanh Bình bất đắc dĩ buông tha Tô Tín và quay người phòng thủ, Tô Tín cảm thấy áp lực giảm nhiều và dùng ánh mắt bất mãn nhìn sang Chư Cát Thanh Thiên, gia hỏa này ra tay không phải lúc.

Cơ duyên cảm ngộ của Tô Tín tấn chức Thần Cung Cảnh chỉ còn kém một tia là viên mãn nhưng lại bị Chư Cát Thanh Thiên ra tay cắt đứt.

Lợi ích duy nhất chính là Tô Tín tích lũy không kém bao nhiêu, nói không chừng lúc nào đó linh quang lóe lên là có thể trực tiếp đột phá Thần Cung Cảnh.

Chư Cát Thanh Thiên bỗng nhiên ra tay làm cho Nhạc Thanh Bình tức giận và khó hiểu.

Mặc dù nói Tô Tín là người Lục Phiến Môn nhưng Chư Cát thế gia đã đáp ứng việc của hắn, chắc có lẽ không để ý tới chuyện của Tô Tín mới đúng.

Hơn nữa Nhạc Thanh Bình là huyết mạch dòng chính hoàng tộc Ngô quốc ngày xưa, Chư Cát gia ngày xưa chỉ là thần tử Ngô quốc mà thôi, bây giờ dám bỏ qua mệnh lệnh của bọn họ và làm rối.

Nhạc Thanh Bình cũng biết thân phận của mình không thể lộ ra ngoài ánh sáng, trước kia hắn từng nói qua với Giang Hạc Lưu, nếu như thật sự không thể lấy mạng Tô Tín, vậy thì chờ sau khi kết thúc Giang Nam hội sẽ tính tiếp, hiện tại có Chư Cát Thanh Thiên nhúng tay cho nên hắn không ra tay nữa.

Hắn đánh một chưởng phá tan lực lượng kiếm quang Phá Quân tinh của Chư Cát Thanh Thiên, Nhạc Thanh Bình nói với Tô Tín: “Mạng của ngươi tạm thời sống lâu thêm một chút, có cơ hội ta sẽ tới lấy.”

Tô tin cũng thản nhiên nói: “Ta chờ!”

Những người đứng trên bờ cảm thấy chuyện này kết thúc đầu voi đuôi chuột như vậy liền cảm thấy thất vọng.

Đương nhiên thu hoạch duy nhất chính là bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy Chư Cát Thanh Thiên động thủ, hơn nữa thực lực của hắn còn mạnh hơn tưởng tượng.

Cường giả top mười Nhân Bảng trừ top ba đứng đầu ra, những vị trí khác những năm qua không biến hóa, Chư Cát Thanh Thiên là người có ít chiến tích nhất nhưng bài danh cũng rất cao.

Lúc Tô Tín đấu với Nhạc Thanh Bình một trận đã phá tan thuyền hoa, nó đã sắp chìm xuống nước, ba người Tô Tín thi triển khinh công rời đi.

Chư Cát Thanh Thiên đã bảo người chèo thuyền lên bờ trước, chỉ có tiểu nha hoàn Cầm Nhi không biết võ công bị hắn mang theo bên người.

Nhìn tâấy thuyền hoa bị chìm, Cẩm Nhi lườm Tô Tín.

Tuy Chư Cát Thanh Thiên mới mua thuyền hoa khi tới Giang Nam phủ, nàng lại tốn nhiều tâm tư bố trí, hiện tại bởi vì hai gia hỏa Tô Tín đánh tới đánh lui, kết quả cũng đánh chìm thuyền hoa.

Sau trận chiến hôm nya, Nhạc Thanh Bình liền trực tiếp ở lại Giang Nam phủ, cũng không có lại gây phiền toái cho Tô Tín, hắn vẫn ở lại chờ Giang Nam hội, cường giả trẻ tuổi không ngừng chạy tới Giang Nam phủ tham gia thịnh hội.

Giang Nam hội chính là thịnh hội của những người trẻ tuổi, tràng diện không thể quá keo kiệt.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 356 - Giang Nam Hội (2)

Giang Nam phủ đã thanh lý con đường trung tâm tạo thành quảng trường lớn, đủ để dung nạp mấy vạn người.

đó có ba mươi sáu lôi đài, lôi đài trung tâm lớn nhất, nó rộng ba trăm trượng. Diện tích lớn như vậy chuyên môn cung cấp cường giả Nhân Bảng dộng thủ.

So với việc sân bãi, Tiêu gia càng phí khí lực lớn tạo ban thưởng, trước mỗi lôi đài có bày đầy tài nguyên tu luyện trân quý.

Các loại đan dược là bình thường nhất, trong đó có hơn mười bản bí tịch công pháp vũ kỹ, đều là Tiêu gia tích lũy qua nhiều năm.

Tiêu gia thân là hoàng tộc ngày xưa, thời điểm huy hoàng nhất đã thu thập mấy ngàn bộ điển tịch, hiện tại lấy ra hơn mười bộ cũng không cảm thấy đau lòng.

Trừ công pháp ra, phía trên còn có các loại binh khí đao thương kiếm kích, có thể bị Tiêu gia lấy ra làm ban thưởng đương nhiên đều là binh khí nhập phẩm.

Trừ những vật này, trong đó còn có cơ quan Mặc môn, ám khí Đường Môn và một số vật phẩm thưa thớt, hơn nữa còn có một ít ban thưởng khác, ví dụ như được cường giả Nguyên Thần Cảnh chỉ điểm, tiến vào mật địa Tiêu gia tu luyện một tháng…

Sau khi ba người Tô Tín và Chư Cát Thanh Thiên đi tới nơi này nhìn thấy tràng cảnh người Tiêu gia bày các loại vật phẩm ban thưởng lên bàn, cảnh này cũng hấp dẫn ánh mắt rất nhiều võ giả.

Tô Tín không thể không thừa nhận gia chủ Tiêu gia không đơn giản chút nào, Giang Nam hội bị Tiêu gia chơi rất tốt.

Võ giả trẻ tuổi trổ hết tài năng trên Giang Nam hội sẽ được Tiêu gia mở miệng mời chào, đương nhiên người ta không nguyện ý tự nhiên cũng có thể căn cứ bài danh của người ta mà ban thưởng, trực tiếp rời đi là được.

Những võ giả cầm đồ của Tiêu gia nhưng không gia nhập Tiêu gia, tối thiểu bọn họ vẫn có một ít tình hương khói lưu lại.

Có phần tình hương khói này không chỉ giúp thanh danh Tiêu gia trên giang hồ càng ngày càng tốt, nếu tên võ giả này ngày

sau đột phá Nguyên Thần Cảnh, Tiêu gia tương đương đầu tư sớm, khi đó lợi nhuận to lắm.

Nhìn thấy đám người Tô Tín đến đây, một tên võ giả Tiêu gia lập tức cung kính nghênh đón, dẫn bọn họ vào vị trí của mình.

Duẫn Tịch Tuyết có thiếp mời nhưng nàng muốn che giấu tung tích, liền biến thành bộ dạng Thiết Dao Hoa đi theo Tô Tín.

Dù sao Tiêu gia đưa thiếp mời có thể dẫn ba người tham gia Giang Nam hội.

Chung quanh lôi dài trung tâm có mấy chục bộ bàn ghếnơi này cung cấp cho cường giả Nhân Bảng và một ít Nguyên Thần Cảnh tham dự Giang Nam hội, tên võ giả dẫn đám người Tô Tín vào chỗ ngồi, lập tức có võ giả đi tới gặp bọn họ.

Bộ dạng tên võ giả này chừng hai mươi tuổi, tướng mạo tuấn lãng, mày kiếm mắt sáng, hắn mặc y phục màu vàng quý giá.

Chư Cát Thanh Thiên nói khẽ bên tai Tô Tín: “Hắn là ‘ Tiểu An Hầu ’ Tiêu Hoàng bài danh thứ ba Nhân Bảng, vị này là nhân vật không đơn giản.

Tô Tín nhẹ nhàng gật gật đầu, hắn đánh giá Tiêu Hoàng.

Hắn từng nghe nói một chuyện kỳ thú, trên giang hồ đã có gia hỏa làm ra bảng đơn: nữ hài hi vọng được gả cho cường giả Nhân Bảng nào nhất, cũng không biết là

gi hỏa nào nhàm chán làm ra, Tiêu Hoàng đã từng liên tục đứng đầu trong năm năm.

Top ba Nhân Bảng nhiều năm không thay đổi đủ chứng minh ba người này khủng bố.

Một bảng đơn không có quan trọng gì nhưng Tiêu Hoàng đứng thứ ba Nhân Bảng liên tục đứng đầu bảng trong năm năm cũng không phải không có nguyên nhân.

Top ba Nhân Bảng, Đạo Si Lâm Trường Hà là người không được nữ hài ưa thích nhất.

Tuy hắn có thực lực cường dại, xuất thân tướng mạo đều không kém nhưng tính cách của hắn không được người ta ưa thích.

Từ danh hiệu Đạo Si của Lâm Trường Hà đã thấy được hắn là loại người gì, đó là người trừ "Đạo" ra sẽ không còn ưa thích thứ gì khác.

Lâm Trường Hà cầu đạo cả đời, ngay cả chưởng giáo Thái Nhất Đạo Môn từng nói qua, Lâm Trường Hà là người cách đạo gần nhất hắn từng gặp.

Trong nội tâm Đạo Si Lâm Trường Hà trừ đạo ra sẽ không có thứ khác, đương nhiên cũng không có tình yêu nam nữ.

Cho nên trong bảng xếp hạng kia, đệ nhất Nhân Bảng Lâm Trường Hà chỉ xếp hơn chín mươi, hắn chỉ tốt hơn một ít võ giả tán tu và ma đạo.

Thứ hai Nhân Bảng Kiếm công tử Hà Hưu bài danh cũng không cao, miễn cưỡng đứng trước hai mươi mà thôi, nguyên nhân cũng bởi vì tính cách Hà Hưu không được người ta ưa thích.

Thực lực Hà Hưu cường đại, là người thừa kế Danh Kiếm Sơn Trang nhưng hắn có chấp niệm quá sâu, cho dù nhìn trúng thắng bại hay tính cách cũng không được người ta thích.

Vì đệ nhất Nhân Bảng, Hà Hưu khiêu chiến Lâm Trường Hà không dưới mười lần, từ đó có thể thấy Hà Hưu chấp nhất thắng bại cỡ nào.

Người như vậy xem thành thần tượng và sùng bái không co gì, nếu xem là đối tượng kết hôn tương lai thì thôi đi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 357 - Huyết Khí Trường Hà Cổ Đông Lai (1)

Bài trừ Lâm Trường Hà và Hà Hưu, trong Nhân Bảng chỉ còn lại ' Tiểu An Hầu ' Tiêu Hoàng được nữ hài si mê nhất.

Tướng mạo thân thế không thể địch nổi, hơn nữa làm người khiêm tốn nho nhã lễ độ, mọi cử động đều thuyết minh cho

bốn chữ ‘ công tử như ngọc ’.

Hơn nữa Lâm Trường Hà chỉ biết tu luyện, Hà Hưu có tâm tư thắng bại quá nặng, Tiêu Hoàng không thể nghi ngờ thành thục hơn rất nhiều.

Tiêu Hoàng vừa bước vào Nhân Bảng hắn đã bắt đầu quản lý một ít sự vụ Tiêu gia, cho tới bây giờ Tiêu Hoàng nắm giữ quyền lợi thực tế trong Tiêu gia chỗ không kém gì trưởng lão Nguyên Thần Cảnh.

Người thành thục một ít tự nhiên sẽ hấp dẫn nữ hài chú ý, cho nên Tiêu Hoàng không có khuyết điểm gì, không ngờ trở thành tình nhân trong mộng của thiếu nữ.

“Hoan nghênh Tô huynh và Chư Cát huynh đến tham gia Giang Nam hội, vị này chính là Thiết Dao Hoa Thiết tiểu thư a? Xin thay ta hỏi thăm các vị thần bộ của Thiết gia.”

Giọng nói Tiêu Hoàng ôn hòa, sắc mặt tươi cười ấm áp, kêu gọi ba người nhập

tọa.

Vài ngày trước Tô Tín có xung đột với Tiêu gia, nhưng lúc này trên mặt Tiêu Hoàng không nhìn ra bất mãn gì, nếu không phải Tiêu Hoàng thực không thèm để ý thì công phu hỉ nộ không lộ ra của hắn quá tốt, Tô Tín cũng không nhìn ra nửa điểm sơ hở.

Tiêu Hoàng nói với bọn họ vài câu sau đó nói còn phải đi chào hỏi người khác liền rời đi, Chư Cát Thanh Thiên nói khẽ: “Tô huynh, ngươi cảm giác vị nhân huynh này thế nào?”

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Nhìn không thấu, hắn mang mặt nạ che giấu mặt thật của mình, thậm chí hắn mang mặt nạ biến thành người khác, Tiêu gia không hổ đã từng là hoàng tộc, nếu ngươi nói Tiêu Hoàng là đương kim hoàng tử, ta sẽ không có cảm giác không tự nhiên.”

Vừa mới gặp mặt Tô Tín cũng cảm giác Tiêu Hoàng thật sự quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức hắn không phải con người.

Nói chuyện cẩn thận, trên mặt hỉ nộ không lộ ra, ngay cả mỉm cười nhưng cơ bắp trên mặt không cải biến chút nào, quả thực giống như mang mặt nạ.

Tô Tín gặp qua không ít cường giả Nhân Bảng nhưng mỗi nười đều có đặc điểm rõ ràng.

Ví dụ như Vương Thế Phong cổ hủ, Trầm Tấn cẩn thận, Chư Cát Thanh Thiên bề ngoài giống như lười nhác nhưng kỳ thật tâm cơ thâm trầm.

Chỉ có biểu hiện của Tiêu Hoàng là vô cùng hoàn mỹ, mọi cử động giống như khuôn mẫu khắc ra, thật tình không biết hắn càng như vậy lại càng làm người ta có cảm giác không tự nhiên.

Đám người Tô Tín tới nơi này tương đối sớm, chờ thêm nửa canh giờ, cường giả Nhân Bảng tại Giang Nam phủ đều xuất hiện.

Vương Thế Phong là người quen biết, hắn hàn huyên với đám người Tô Tín vài câu sau đó ngoan ngoãn ngồi vào chỗ của mình.

Lần này võ giả top ba mươi Nhân Bảng tới tham gia Giang Nam hội rất ít, những năm qua thế nào cũng có một phần ba tới đây, nhưng lần này chỉ có bốn người.

Trừ ‘ Tiểu An Hầu ’ Tiêu Hoàng ra, chỉ có ‘ Đoạn Ngọc Thủ ’ Nhạc Thanh Bình, ‘ Trí Kế Kinh Thiên ’ Chư Cát Thanh Thiên, ‘ Đao Kiếm Song Tuyệt ’ Trầm Tấn, ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín bốn người mà thôi.

Duẫn Tịch Tuyết giấu trong bóng tối không tính, vốn có ‘ Vũ Thám Hoa ’ Lý Trần Phong nhưng đáng tiếc hắn chết rồi.

Còn lại những võ giả sau top ba mươi Nhân Bảng có hơn mười người tới đây, ví dụ như đám người ‘ Dạ Lưu Thủ ’ Lưu Kiêu.

Bài danh của bọn họ không đủ, chỉ có thể ngồi ở phía dưới xem cuộc chiến, bọn họ không có tư cách nói lời bình.

Lại nửa canh giờ, lúc này từ đằng xa có tiếng ngựa ý vang lên, nhiều đội binh sĩ đi mở đường, ngay sau đó khí tức thiết huyết ập tới.

Lần này không cần nói cũng biết người tới chính là hành quân đại tổng quản Giang Nam đạo ‘ Huyết Khí Trường Hà ’ Cổ Đông Lai.

Lai lịch hành quân đại tổng quản Giang Nam đạo không nhỏ, trước kia hắn từng đảm nhiệm chức Trấn Bắc đại tướng quân.

Hắn tập trung quân lực tại Bắc Nguyên, giao thủ với tinh nhuệ Kim Trướng Hãn Quốc mấy lần, thắng nhiều thua ít, chính là một trong những danh tướng nổi danh của quân đội Đại Chu vương triều, hắn có thực lực Dung Thần Cảnh đỉnh phong, bài danh ba mươi ba Địa Bảng.

Những năm gần đây Kim Trướng Hãn Quốc yên tĩnh không ít, ma sát biên giới với Đại Chu vương triều giảm nhiều, cho nên Cổ Đông Lai mới bị điều nhiệm tới Giang Nam đạo làm hành quân đại tổng quản.

Hành quân đại tổng quản các đạo cùng cấp nhưng kỳ thật nó đủ loại khác biệt, hành quân đại tổng quản Giang Nam đạo là nơi có võ phong rất mạnh.

Với thân phận của Cổ Đông Lai lúc trước chỉ có hành quân đại tổng quản Giang Nam đạo mới xứng với hắn.

Tô Tín còn không có gặp Cổ Đông Lai, trước kia hắn chỉ gặp thân vệ Cổ Đông

Lai.

Hơn trăm thân vệ mở đường, thực lực bọn họ đều ngoài Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh.

Trong môn phái bình thường, võ giả Tiên Thiên là lực lượng trung kiên, nhưng hơn trăm võ giả Tiên Thiên dưới trướng Cổ Đông Lai chỉ có thể làm thân vệ, từ đó có thể thấy thực lực Giang Nam đạo khủng bố.

Hơn nữa trên trăm thân vệ cảnh giới Tiên Thiên không giống với võ giả Tiên Thiên bình thường, trên người bọn họ mang theo sát cơ và huyết khí đáng sợ, hiển nhiên trên tay nhiễm vô số máu tươi, đều là những tinh nhuệ giết ra từ núi thây biển máu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 358 - Huyết Khí Trường Hà Cổ Đông Lai (2)

Võ công những võ giả cảnh giới Tiên Thiên không nói trước, nếu như võ giả Tiên Thiên đấu sinh tử với nhau, chết tuyệt đối sẽ là võ giả Tiên Thiên giang hồ.

Những người này chính là sát thủ Huyết Y Lâu, học không phải võ công, mà là kỹ thuật giết người.

Những thân vệ mở đường, một võ giả trung niên mặc minh quang khải, sau lưng còn có áo choàng màu đỏ tung bay, hắn cưỡi chiến mã tiến lên phía trước.

Một thân huyết sắc giống như sao trời trong đêm, hắn chính là hành quân đại tổng quản Giang Nam đạo ‘ Huyết Khí Trường Hà ’ Cổ Đông Lai!

Cổ Đông Lai tướng mạo tục tằng, từ khí chất của hắn làm người ta cảm thấy hắn cực kỳ phóng đãng.

Hơn nữa thấy Cổ Đông Lai, Tô Tín mới biết vì cái gì gọi hắn là ‘ Huyết Khí Trường Hà ’.

Huyết khí không phải khí huyết sát trên người Cổ Đông Lai, mà là huyết khí kinh thiên trên thân thể hắn bay thẳng vào tầng mây.

Hiện tại cho dù Tô Tín nhắm mắt vẫn có thể nhìn thấy huyết khí kinh thiên như song lớn, nó cực kỳ kinh người.

Lần đầu tiên Tô Tín nhìn thấy có võ giả tu hành thân thể khủng bố như vậy, chỉ sợ Cổ Đông Lai đánh ra một quyền không mang chân khí cũng có thể đánh nát ngọn núi nhỏ.

Nhìn thấy Cổ Đông Lai đến đây, Tiêu Hoàng bước tới nghênh đón.

“Cung nghênh Cổ đại nhân, lần này Giang Nam có Cổ đại nhân và Tiêu gia đồng thời chủ trì, kính xin Cổ đại nhân tới nói chuyện trước mặt mọi người mới được.”

Cổ Đông Lai khoát khoát tay nói: “Tiêu công tử khách khí, Cổ mỗ chỉ là thường dân, tất cả nên dựa theo quy củ Giang Nam hội lúc trước là được, nên làm thế nào thì làm thế nào.”

Nói xong Cổ Đông Lai trực tiếp ngồi lên chủ vị được an bài cho hắn, tỏ vẻ tất cả đều nghe Tiêu gia an bài.

Cổ Đông Lai trừ giám sát trọng tài Giang Nam hội cho những võ giả top ba mươi như Tô Tín ra, còn lại do trưởng lão Tiêu gia và vài tên Nguyên Thần Cảnh của thế lực địa phương Giang Nam đạo làm trọng tài.

Hiện tại có một ít cường giả Nguyên Thần Cảnh thế lực địa phương ở đây, lại không tìm thấy Nguyên Thần Cảnh của Tiêu gia.

Tiểu An Hầu Tiêu Hoàng không chờ đợi nữa, hắn trực tiếp đi lên lôi đài và cao giọng nói: “Tiêu gia không phải lần đầu tiên tổ chức Giang Nam hội, ta không nói nhiều về quy củ, chỉ cần võ giả phù hợp điều kiện tuổi tác cso thể lên đài tỷ thí, trước top ba có trọng thưởng.”

“Trừ võ giả trước top ba ra, chỉ cần tại võ giả bài danh trước ba mươi lăm trên Giang Nam hội có thể lựa chọn một loại phần thưởng.”

Tô Tín cùng Chư Cát Thanh Thiên liếc nhau, đồng đều cảm giác có một tia không đúng.

Giang Nam hội bắt đầu đơn giản như thế? Chẳng lẽ không có võ giả Nguyên Thần Cảnh Tiêu gia tới sao?

Dùng thực lực Tiêu gia, cho dù bận rộn nhưng trường hợp như Giang Nam hội cũng cần có võ giả Nguyên Thần Cảnh giữ thể diện.

Huống hồ lúc này còn có Cổ Đông Lai tham gia, kết quả Tiêu gia không phái người nào tới, làm như vậy quá mức thất lễ rồi.

Tô Tín âm thầm nhìn Cổ Đông Lai, hắn ngược lại không tỏ vẻ gì, hắn ngồi ngay ngắn trên chủ vị nhìn Giang Nam hội.

Sau khi Giang Nam hội chính thức bắt đầu, trừ tòa lôi đài lớn ra, những lôi đài khác đều có võ giả thi đấu, dưới lôi đài mặt

có vài tên võ giả Tiêu gia trông coi để tránh nặng tay náo chết người.

Tô Tín có thói quen quyết đấu với cao thủ, hiện tại nhìn những võ giả Tiên Thiên tầm thường thi đấu với nhau, Tô Tín không sinh ra chút hứng thú nào cả.

Lưu Kiêu và một đám võ giả sau top ba mươi Nhân Bảng hào hứng bừng bừng.

Dùng thời gian nửa ngày, có mấy ngàn tên võ giả lên đài, ba mươi lăm tòa lôi đài đều có một tên võ giả lưu lại, ba mươi lăm người này có người có thực lực Thần Cung Cảnh.

Theo lý mà nói tuổi dưới ba mươi lăm, chỉ cần bước vào Thần Cung Cảnh, thực lực không phải cặn bã trên cơ bản đều tiến vào Nhân Bảng.

Nhưng Nhân Bảng dựa vào chiến tích bài danh, hàng năm đều có một ít võ giả tiềm tu xuất quan hoặc gặp kỳ ngộ, liền chuẩn bị bỗng nhiên nổi tiếng trên Giang Nam hội.

Loại chuyện này không phải mới phát sinh lần đầu, dù sao chỉ có trên Giang Nam hội, phần đông võ giả Nhân Bảng mới có thể tụ tập tại đây.

Leo lên Nhân Bảng, giẫm lên kẻ khác thượng vị không nghi ngờ là biện pháp nhanh nhất.

Lần này có sáu võ giả thực lực Thần Cung Cảnh, toàn bộ xuất thân tông môn, không có tán tu.

Trong tán tu có không ít người thiên phú không tồi, nhưng lúc ban đầu công

pháp không mạnh, không có tài nguyên tu lyện ủng hộ nên tốc độ tu luyện không cách nào so sánh với những võ giả xuất thân tông môn.

Tiêu Hoàng đứng trên đài cao và nói: “Ba mươi lăm võ giả đã xuất hiện, hiện tại các vị không muốn động thủ cũng có thể cầm ban thưởng của Tiêu gia.”

“Đương nhiên nếu ai muốn tranh thêm ban thưởng có thể trực tiếp mở miệng khiêu chiến bất cứ kẻ nào, ba người cuối cùng

sẽ là top ba Giang Nam hội.”

Sau khi tuyên bố quy tắc kết thúc, Tiêu Hoàng cố ý nói thêm một câu: “Đương nhiên các ngươi có thể lựa chọn khiêu chiến cường giả Nhân Bảng, ví dụ như các ngươi mạnh hơn ta, đệ nhất Giang Nam hội không cần phải cạnh tranh gì nữa…”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 359 - Khiêu Chiến (1)

Trước kia Giang Nam hội cũng từng phát sinh cảnh tượng võ giả vô danh tiểu tốt khiêu chiến thắng cường giả Nhân Bảng, hơn nữa không chỉ một lần.

Cho nên loại chuyện này càng nhiều, Tiêu gia liền tăng thêm một quy tắc, cho các ngươi cơ hội, các ngươi có thể tùy ý khiêu chiến.

Bài danh Nhân Bảng vô cùng tàn khốc, tất cả dùng thực lực vi tôn, chỉ có đạp người ta thượng vị, người thua phải ngoan ngoãn lui xuống.

Lần này Giang Nam hội có sáu võ giả Thần Cung Cảnh, ánh mắt bọn họ vô cùng kích động.

Một khi thành danh thiên hạ biết, hôm nay bọn họ nổi danh trên Giang Nam hội, trừ võ giả Giang Nam đạo biết tên của bọn họ, những cao thủ các đạo khác sẽ nói: ah, chính là vị này đoạt được đệ nhất Giang Nam hội, thành công gia nhập Tiêu gia.

Nhưng đối với những võ giả trẻ tuổi của bọn họ cảm thấy làm như vậy còn không đủ.

Nhân Bảng mới là nơi người trong thiên hạ biết tới.

Nghĩ như thế có người không nhịn được đứng ra nói: “Tại hạ Yến Nam đạo Trần Huyền Thành muốn khiêu chiến ‘ Dạ Lưu Thủ ’ Lưu Kiêu Lưu công tử.”

Trong rất nhiều võ giả Nhân Bảng nơi này, Lưu Kiêu bài danh bốn mươi ba thuộc về giữa dòng, không cao không thấp, Trần Huyền Thành cũng có chút lực

lượng cho nên mới dám khiêu chiến Lưu Kiêu.

Năm tên võ giả Thần Cung Cảnh còn lại cẩn thận quan sát đám người.

Dù sao bọn họ không có tư cách ra tay với võ giả Nhân Bảng, hiện tại có cơ hội tự nhiên phải lựa chọn cẩn thận, cũng thuận tiện từ Lưu Kiêu phân tích thực lực cường giả Nhân Bảng, khi đó có thể xác định mục tiêu khiêu chiến.

Lưu Kiêu cười nhẹ cau mày và nói: “Ha ha, chọn ta? Rất tốt, ta tiếp ngươi vài chiêu là được.”

Lưu Kiêu cười quái dị, người quen thuộc sẽ biết hắn đang tức giận.

Trần Huyền Thành chọn ai không tốt, hết lần này tới lần khác lại lựa chọn mình, đây là ý gì? Nhiều võ giả Nhân Bảng như vậy mình dễ khi dễ sao?

Leo lên lôi đài trung ương, sau khi song phương hành lễ Trần Huyền Thành đoạt xuất thủ trước.

Trần Huyền Thành không có binh khí, hắn sử dụng quyền pháp đại khai đại hợp.

Quyền thế cương mãnh bá đạo vô song giống như mặt trời nóng rực, chân khí nóng bỏng tạo thành bùng nổ và đốt lôi đài háy đen.

Trần Huyền Thành cương mãnh tục tằng, Lưu kiêu là âm trầm tỉnh táo, Dạ Lưu Thủ tạo thành hoa nở, những đóa hoa tử vong không ngừng xuất hiện, ngón tay nhỏ nhắn va chạm với quyền pháp, chân khí nổ tung, rất nhiều đóa Dạ Lưu Hoa nở rộ trước người Trần Huyền Thành.

Quyền phong táo bạo tan rã, chân khí cực nóng bị Dạ Lưu Hoa thôn phệ, sắc mặt Trần Huyền Thành tái nhợt, vội vàng lui về phía sau và lớn tiếng nói: “Quả nhiên thực lực Lưu công tử cường đại, tại hạ không phải đối thủ, cam nguyện nhận thua.

Nhìn thấy Trần Huyền Thành nhận thua, Lưu Kiêu lúc này mới thu tay.

Hắn còn muốn nặng tay giáo huấn đối phương nhưng không nghĩ tới tiểu tử này phản ứng nhanh như vậy, vừa mới cảm thấy không đúng đã lui về phía sau, cho dù Lưu Kiêu muốn nặng tay cũng không được.

Nơi này là Giang Nam hội, đối phương đã nhận thua nên Lưu Kiêu không có khả năng đuổi theo giết đối thủ, hắn đành phải hậm hực quay về chỗ của mình.

Lúc này một tên võ giả trẻ tuổi thần phong tâấn lãng đi ra và nói: "Tại hạ Trung Sơn đạo Hạ Hầu Trường Thanh, muốn khiêu chiến ' Đao Kiếm Song Tuyệt ' Trầm Tấn bài danh mười tám Nhân Bảng."

Hắn vừa nói lời này toàn trường sợ hãi.

Phải biết rằng Trầm Tấn là võ giả Nhân Bảng trước hai mươi, tồn tại cấp bậc này là thiên kiêu của võ lâm hiện tại, không có một ai không cường đại.

Tuy Trầm Tấn xuất thân tán tu nhưng hắn đứng trong Nhân Bảng hơn mười năm a.

Hắn không giống Tô Tín, mỗi lần đại chiến vượt qua mười vị trí, ba lượt chiến đấu đã nhảy lên vị trí hai mươi hai Nhân Bảng.

Trầm Tấn bước vào Nhân Bảng từ tầng dưới chót, sau đó một bước một bước vững vàng, mỗi lần vượt qua hai, ba vị trí, hắn từng bước bò lên vị trí mười tám Nhân Bảng, có thể nói vô cùng kiên cố.

Hạ Hầu Trường Thanh muốn khiêu chiến Trầm Tấn, hoặc hắn alf tên điên, hoặc hắn là người có lực lượng.

Trầm Tấn thân là cường giả bài danh mười tám Nhân Bảng, đương nhiên hắn phải khiêm tốn một ít.

Nghe được Hạ Hầu Trường Thanh khiêu chiến hắn, Trầm Tấn cũng chỉ cười cười nói: "Vậy thì tốt, tại hạ sẽ tiếp vài chiêu của Hạ Hầu huynh."

Trầm Tấn trèo lên lôi dài, hắn chậm rãi rút đao và kiếm của mình ra.

Dưới lôi đài, Tô Tín hỏi: “Hạ Hầu Trường Thanh có địa vị gì?”

Dám đi khiêu chiến Trầm Tấn, nhìn khí chất của Hạ Hầu Trường Thanh thì thấy rõ hắn không giống võ giả xuất thân tầm thường.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 360 - Khiêu Chiến (2)

Hiện tại trừ thế lực võ lâm đỉnh cấp, Tô Tín chỉ biết một ít thế lực võ lâm Tương Nam mà thôi, Tô Tín không hiểu những thế lực các đạo khác.

Chư Cát Thanh Thiên cười nhạt nói: “Cũng không có bối cảnh gì quá kinh người, Hạ Hầu Trường Thanh hắn xuất thân Hạ Hầu gia Trung Sơn đạo, có vài tên Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, cũng là thế lực hùng bá một phương tại Trung Sơn đạo.”

“Hạ Hầu gia trước kia có một cường giả Địa Bảng, đáng tiếc hậu bối đệ tử bất tranh khí, chỉ có thể miễn cưỡng bảo trì trạng thái hiện tại mà thôi.”

“Nhìn bộ dạng Hạ Hầu Trường Thanh hiện tại, hiển nhiên lần đầu tiên bị Hạ Hầu thế gia thả ra ngoài, đoán chừng hắn là vũ khí bí mật được Hạ Hầu thế gia bồi dưỡng, chuẩn bị bỗng nhiên nổi tiếng trên Giang Nam hội.”

Nói tới chỗ này, Chư Cát Thanh Thiên lập tức cười khinh thường, Tô Tín cũng cười lạnh.

Nếu như Hạ Hầu thế gia thực đánh chủ ý này, như vậy Hạ Hầu thế gia sẽ phải té ngã rồi.

Giang Nam hội lần này không có đơn giản như vậy, nếu như dư nghiệt Ngô quốc và Bạch Liên giáo thật muốn làm ra

chuyện gì đó trên Giang Nam hội, cho dù Hạ Hầu Trường Thanh thật bỗng nhiên nổi tiếng trên Giang Nam hội cũng sẽ bị tin tức to lớn hơn lấn át.

Trên lôi đài hiện tại, Trầm Tấn tháo đao và kiếm xuống.

Trầm Tấn làm người rất tự hạn chế, với thân phận Nhân Bảng của hắn không thiếu những thứ như vàng bạc, hắn tùy tiện đi ngang qua một môn phái nhỏ, người ta cũng sẽ mang vàng bạc ra tặng hắn.

Nhưng Trầm Tấn chưa bao giờ thu những thứ này, thời điểm hắn thiếu tiền sẽ đi áp tải, thời điểm hắn sinh hoạt khốn khổ nhất sẽ ăn cơm rau dưa, mặc áo vải thô.

Chính bởi vì như thế, Trầm Tấn mới có thể dùng thân phận tán tu đứng thứ mười tám Nhân Bảng, những người khác có thể không nhìn nhận thực lực của hắn nhưng bội phục cách làm người của hắn.

Đặc biệt Trầm Tấn lúc này dùng vải quấn lấy đao kiếm, hắn lại ăn mặc quần áo đơn giản, loại cảm giác này càng đậm đặc.

Trầm Tấn danh hiệu ‘ Đao Kiếm Song Tuyệt ’, trái đao phải kiếm, phối hợp vô cùng ăn ý.

Lúc này Trầm Tấn cầm đao kiếm tương giao, hắn làm ra thủ thế mời Hạ Hầu Trường Thanh xuất thủ trước.

Hạ Hầu Trường Thanh cũng không khách khí, trong tay áo của hắn có một thanh loan đao rơi xuống sau đó tấn công Trầm Tấn.

Đao thế phiêu miểu vô ảnh, mọi người cảm thấy ánh sáng biến mất, một đao của Hạ Hầu Trường Thanh giống như hấp thu hào quang chung quanh, chỉ có ánh đao ngân nguyệt chói mắt xuất hiện.

Một đao kia xác thực kinh diễm, cường giả Nguyên Thần Cảnh các thế lực lớn Giang Nam đạo cũng phải tán thưởng, nói Hạ Hầu Trường Thanh có tư cách bước vào vị trí trước ba mươi Nhân Bảng.

Nhưng Tô Tín dưới đài khinh bỉ không thôi.

Tô Tín nhìn đao của Hạ Hầu Trường Thanh rất quen mắt, nó rất giống Tiêu Ma Vân thi triển ‘ Bất Nhị Đao ’ khi hắn còn ở Tương Nam đạo.

Tô Tín nói rất giống không phải vẻ ngoài, mà là thủ pháp thi triển, đều là ngưng tụ tinh khí thần bản thân chém ra một đao dỉnh phong.

Nhưng một đao của Hạ Hầu Trường Thanh không bằng Tiêu Ma Vân dùng Bất Nhị Đao, hoa lệ có thừa, uy thế chưa đủ.

Đừng nhìn thực lực Hạ Hầu Trường Thanh hiện tại còn mạnh hơn Tiêu Ma Vân nhiều, nhưng đơn thuần đao pháp, đao của hắn không cách nào sánh bằng Bất Nhị Đao.

Ngân nguyệt hàng lâm, Trầm Tấn không có nửa phần bối rối, trường đao tay trái chém tới, đao mang xé rách không khí, đao thế quỷ dị tàn nhẫn giống như phong bạo, nó đánh tan ngân nguyệt đang giáng xuống.

Cùng lúc đó trường kiếm tay phải Trầm Tấn đâm tới.

Khác với đao tay trái quỷ dị mà tàn nhẫn, kiếm tay phải Trầm Tấn lại đường đường chính chính, kiếm quang hạo nhiên tung hoành trời cao, sắc mặt Hạ Hầu Trường Thanh lập tức biến hóa.

Một bên đao pháp quỷ dị tàn nhẫn, một bên là kiếm khí đường đường chính chính oanh kích, cho dù là đao pháp hay kiếm pháp cũng hoàn mỹ tới mức Hạ Hầu Trường Thanh không tìm ra một tia sơ hở nào, hắn chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ và tránh né càng ngày càng vô lực.

Trái đao phải kiếm, không chỉ một cộng một bằng hai đơn giản như vậy, hai chủng đấu pháp, thậm chí hai chủng lộ tuyến võ đạo, có trời mới biết Trầm Tấn làm sao dung hợp chúng với nhau như vậy.

Nhưng chính vì như thế mới làm người ta không ứng phó xuể, sau mười mấy chiêu, Hạ Hầu Trường Thanh đã đổ mồ hôi lạnh.

Hắn suýt nữa bị một đao của Trầm Tấn đánh nát chân khí hộ thân, Hạ Hầu Trường Thanh vội vàng hô lớn: “Nhận thua! Ta

nhận thua!”

Nghe được Hạ Hầu Trường Thanh nhận thua, Trầm Tấn lập tức thu tay lại, hắn

gật đầu với Hạ Hầu Trường Thanh sau đó quay người rời đi.

Hắn không phải Lưu kiêu, đương nhiên không thể đả thương người trên Giang Nam hội, nếu không thanh danh hắn tích lũy vài chục năm sẽ tan thành mây khói.

Tiêu Hoàng khẽ cười nói: “Hạ Hầu huynh không cần nhụt chí, thực lực Trầm huynh ngày đêm khổ tu mười mây năm mới có thể đạt tới cảnh giới này, Hạ Hầu huynh còn trẻ, Giang Nam hội tiếp theo sẽ có cơ hội.”

Tiêu Hoàng cũng cho Hạ Hầu Trường Thanh một bậc thang đi xuống nhưng ánh mắt Hạ Hầu Trường Thanh bắn ra một tia dị sắc.

“Tiêu công tử, không cần lần sau, lần này là được rồi, ta thắng không nổi Trầm huynh nhưng ta còn muốn khiêu chiến ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín bài danh hai mươi hai Nhân Bảng.”

Lời này vừa xuất hiện đã làm mọi người sững sờ, bọn họ cũng không phải người ngu, hơi suy nghĩ một chút liền hiểu ý Hạ Hầu Trường Thanh muốn làm gì, trên mặt hắn lộ ra thần sắc xem thường, cách làm của hắn quá ác tâm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 361 - Muốn Thượng Vị, Có Thực Lực Hay Sao? (1)

Mọi người biết rõ Hạ Hầu Trường Thanh muốn cái gì, hắn chỉ muốn thiên hạ biết tiếng của hắn mà thôi.

Cho nên lần thứ nhất hắn baijt rong tay Trầm Tấn, cảm giác hắn không đối phó được top hai mươi Nhân Bảng cho nên lui mà cầu tiếp theo, hắn lựa chọn Tô Tín bài danh hai mươi hai.

Nếu hắn không thắng nổi Tô Tín thì sao? Có phải ngươi sẽ đi chọn đám người Lưu Kiêu hay không? Ngươi xem cường giả Nhân Bảng thành cái gì, là đá đặt chân của ngươi sao?

Mọi người có tâm hiệu quả và lợi ích, khác nhau chỉ có người che dấu tốt, có người che dấu không tốt mà thôi.

Ví dụ như Trầm Tấn, hắn là người bước từng bước bò lên trên Nhân Bảng, mặc cho ai gặp hắn đều nói Trầm Tấn khiêm tốn hữu lễ.

Hạ Hầu Trường Thanh tướng ăn quá khó nhìn, thậm chí có thể nói triệt để xem cường giả Nhân bảng là đá đặt chân, làm mặt mũi cường giả Nhân Bảng lúng túng, ngay cả Tiêu Hoàng biểu hiện hoàn mỹ cũng biến sắc.

Đánh một người không lại thì đánh người khác, ngươi xem Giang Nam hội thành trò đùa sao?

Hạ Hầu Trường Thanh cũng biết như vậy không ổn, nhưng hiện tại hắn không có biện pháp, muốn bỗng nhiên nổi tiếng trên Giang Nam hội thì hắn phải chiến thắng một võ giả Nhân Bảng mới được.

Cho nên Hạ Hầu Trường Thanh nhìn Tiêu Hoàng nói: “Tiêu công tử, Giang Nam hội không có quy định nào nói chỉ được khiêu chiến một lần ah?

Sắc mặt Tiêu Hoàng hơi khó coi, đương nhiên quy tắc thi đấu của Giang Nam hội không có việc này, đoán chừng cho dù tiền bối Tiêu thị sáng lập Giang Nam hội cũng không nghĩ tới còn có gia hỏa cực pâẩm như vậy tham gia Giang Nam hội ah.

Thời điểm Tiêu Hoàng còn muốn nói cái gì đó, Tô Tín lúc này tươi cười đứng lên, nói: “Nếu vị Hạ Hầu huynh này muốn khiêu chiến ta, ta cũng không thể nhìn hắn thất vọng ah.”

Tiêu Hoàng nhìn thấy Tô Tín chủ động đứng ra, hắn tự nhiên cũng không nói thêm cái gì, lập tức rời khỏi lôi đài nhường chỗ cho hai người động thủ.

Hạ Hầu Trường Thanh nhìn thấy Tô Tín chủ động xuất chiến, trong mắt hắn vui vẻ, lúc này chắp tay nói: “Tô huynh, tại hạ sắp ra tay.”

Tô Tín hất cằm lên, ý bảo đối phương có thể xuất thủ.

Hạ Hầu Trường Thanh hít sâu một hơi, hắn lập tức chém xuống một đao, đao quang lạnh tấấu xương, trước mắt Tô Tín biến thành đen kịt, chỉ có ánh trăng mông lung và đao quang xẹt qua mà thôi.

Tô Tín không có động, ánh mắt hắn vẫn nhìn chằm chằm vào ánh trăng đang hạ xuống.

Người chung quanh đều kỳ quái nhìn Tô Tín, bọn họ tuyệt đối không tin với thực lực Tô Tín sẽ đứng ngây người trong trường hợp nhất, nhưng hết lần này tới lần khác Tô Tín vẫn không nhúc nhích, đợi đến lúc ánh đao tới trước người vẫn không có động.

Hạ Hầu Trường Thanh cũng có cảm giác không ổn.

Dù nói thế nào Tô Tín cũng là cường giả bài danh hai mươi hai Nhân Bảng, làm sao có thể bị một đao của hắn dọa thành như vậy chứ? Chẳng lẽ trong đó có bẫy rập gì hay sao?

Hạ Hầu Trường Thanh càng nghĩ càng khả nghi, tay cầm đao của hắn run run, lúc này Tô Tín ra tay.

Hắn điểm ngón tay trái về phía trước, chung quanh ngón tay có thiên lôi xuất hiện xé rách bầu trời.

Hắn điểm ra một chỉ giống như cự long xé rách bầu trời, lôi đình vô tận nổ vang, sấm sét làm điếc tai mọi người chung quanh.

Dưới uy thế một chỉ này, Tô Tín như lôi thần đầy uy nghiêm không thể mạo phạm!

Đây là một chỉ có uy lực nhất trong Kinh Thần chỉ, Kinh Trập!

Kinh Trập nghe lôi, trong nguyên tác Bạch Sầu Phi thường dùng chiêu Kinh Trập chỉ, Tô Tín cũng thường xuyên dùng, cho nên trong Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, Tô Tín thuần thục nhất một thức Kinh Trập.

Sử dụng nhiều lần như vậy, mỗi khi dùng một lần, Tô Tín cũng gia tăng độ thuần thục của Kinh Trập.

Vốn Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ là một thể, nhưng hiện tại độ thuần thục của Kinh Thần chỉ chỉ có 60%, hơn nữa chiêu Kinh Trập của Tô Tín có thể phát huy 99% độ thuần thục của Kinh Thần chỉ.

Việc này khác với hối đoái tiêu hao phẩm cấp bậc tam tinh nửa.

Trước mặt một chỉ như lôi thần hàng lâm nhân giang, ánh trăng biến mất, loan đao nghiền nát, trong ánh mắt kinh hãi của Hạ Hầu Trường Thanh kin, Tô Tín lại vươn tay phải cầm Huyết Hà Thần Kiếm chém ra!

Kiếm xuất như huyết hà phá diệt thiên địa!

Huyết quang biến mất, Hạ Hầu Trường Thanh ngã xuống, âm thanh thân thể va chạm vào mặt lôi đài rất nặng nề.

“Lần sau muốn tìm cơ hội thượng vị cần phải suy nghĩ kỹ mình có tư cách hay không.”

Tô Tín thu kiếm, Hạ Hầu Trường Thanh lúc này không nghe được hắn nói chuyện, Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín, Hạ Hầu Trường Thanh có thể giữ được tính mạng là không tệ rồi.

Hai chiêu trọng thương Hạ Hầu Trường Thanh, mọi người nơi này dùng ánh mắt quái dị nhìn Tô Tín cùng Trầm Tấn.

Tuy hai vị này đều đánh bại Hạ Hầu Trường Thanh, nhưng phương thức Tô Tín đánh bại đối thủ không thể nghi ngờ là gọn gàng và linh hoạt hơn nhiều, chỉ hai chiêu đã trọng thương đối thủ.

So sánh với nhau như vậy, chẳng lẽ Tô Tín còn mạnh hơn Trầm Tấn hay sao?

Nhưng không đợi mọi người suy nghĩ cẩn thận, chỉ thấy hai gã trung niên võ giả Thần Cung Cảnh đỉnh phong chạy lên lôi đài, bọn họ lo lắng xem xét thương thế Hạ Hầu Trường Thanh, lúc này cho hắn ăn vài viên đan dược.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 362 - Muốn Thượng Vị, Có Thực Lực Hay Sao? (2)

Một người trong đó phát hiện khí tức sinh mệnh của Hạ Hầu Trường Thanh yếu ớt, hắn phẫn nộ đứng ra chỉ vào Tô Tín và quát: "Tô Tín! Tỷ thí lôi đà Giang Nam hội mà thôi, kết quả ngươi lại suýt phế đệ tử Hạ Hầu gia, ngươi muốn làm gì?

Tô Tín cười lạnh nói: "Đấu lôi đài sinh tử bất luận, ta không cẩn thận nặng tay còn không được sao?"

"Có lẽ ngươi nên may mắn nơi này là Giang Nam hội, nếu ở bên ngoài ai quản hắn sống hay chết? Đương nhiên các ngươi không quen nhìn có thể ra tay, có thể động thủ dưới lôi đài cũng được."

Vừa nghe lời này hai tên võ giả Hạ Hầu gia lập tức im lặng, chỉ có thể tức giận ôm Hạ Hầu Trường Thanh đi xuống lôi đài.

Có lẽ bọn họ ở Trung Sơn đạo còn là một nhân vật, nhưng so với Tô Tín là cường giả trẻ tuổi tuấn kiệt lại không so sánh nổi.

Hơn nữa võ giả phía dưới nhìn thấy Tô Tín trọng thương Hạ Hầu Trường Thanh, không chỉ không giống lúc trước lên án Tô Tín ra tay tàn nhẫn, ngược lại nội tâm còn khen Tô Tín làm quá tốt.

Đối với những người như bọn họ mà nói, bọn họ ghét nhất chính là người phá hư quy củ, dĩ vãng đều là Tô Tín phá hoại quy củ nhưng ầần này thì ngược lại.

Sau trận chiến này, vài tên võ giả xuất sắc của Giang Nam hội cũng không động thủ tiếp.

Nhìn thấy thực lực Tô Tín, bọn họ lập tức biết rõ cường giả Nhân Bảng khủng

bố.

Tuy trước kia Trầm Tấn ra tay nhìn như thường thường không có gì lạ, đó là bởi vì người ta không xuất thủ nặng tay, vạn nhất gặp phải người hung ác như Tô Tín thì bọn họ khóc không ra nước mắt.

Lúc này Tiêu Hoàng ở trước mặt mọi người chọn ra ba người xuất sắc của Giang Nam hội tiến vào top ba, Nhạc Thanh Bình lúc này lại mở miệng nói: “Tiêu huynh, ta nhớ cường giả Nhân Bảng trên Giang Nam hội có thể tùy ý khiêu chiến lẫn nhau ah? Hôm nay ta muốn động thủ với Tô Tín, không biết có được hay không?”

Ánh mắt mọi người lập tức nhìn sang Nhạc Thanh Bình và Tô Tín, mọi người biết rõ Nhạc Thanh Bình tới đây là vì báo thù.

Trước kia Nhạc Thanh Bình đã đi báo thù Tô Tín nhưng bị Chư Cát Thanh Thiên ngăn lại, hiện tại trên Giang Nam hội, trước mắt bao người, Tô Tín còn có thể trốn sau lưng Chư Cát Thanh Thiên hay sao?

Giang Nam hội không có quy định võ giả bài danh cao không thể ước chiến võ giả bài danh thấp, Giang Nam hội cấm chế giết người nhưng võ giả Nhân Bảng vẫn có thể giải quyết ân oán với nhau, phải xem song phương có ý gì.

Phần đông võ giả đều nhìn Tô Tín, hiện tại xem Tô Tín muốn nói như thế nào.

Dù sao hắn không đáp ứng Nhạc Thanh Bình cũng bình thường, dù sao hai người kém nhau một tiểu cảnh giới.

Võ giả bình thường kém một cảnh giới không xem vào đâu, nhưng phải biết rằng người trên Nhân Bảng kém một tiểu cảnh giới là khác biệt to lớn.

Cho nên Tô Tín cự tuyệt cũng bình thường, cùng lắm có vài người nhìn không thuận mắt nói hắn sợ chêến mà thôi.

Nhưng vạn nhất Tô Tín đáp ứng Nhạc Thanh Bình, hậu quả khi đó sẽ không

đoán trước.

Giang Nam hội không cho phép giết người, chẳng lẽ còn không cho phép phế ngươi sao?

Nhạc Thanh Bình lúc này nhìn chằm chằm vào Tô Tín, trong mắt còn mang theo đùa cợt, ngươi dám đánh hay không?

Tô Tín cười khẽ sau đó đứng lên, nói: “Nhạc huynh muốn chỉ giáo, như vậy ta sẽ lĩnh giáo Đoạn Ngọc Thủ của Nhạc huynh.”

“Yên tâm, lúc này ta sẽ cho ngươi nhìn thấy cái gì là Đoạn Ngọc Thủ.”

Trên lôi đài, Nhạc Thanh Bình vươn tay ra, ý bảo Tô Tín xuất thủ trước.

Đương nhiên Tô Tín sẽ không khách khí với hắn, hắn điểm ra một chỉ, phong lôi xuất hiện, khí thế một chỉ như xé rách bầu trời, cả lôi đài chấn động ầm ầm.

Một chỉ vừa rồi trực tiếp đánh nát đao của Hạ Hầu Trường Thanh, mọi người vẫn chưa quên uy thế khi đó.

Đối mặt với một chỉ khí thế kinh người, Nhạc Thanh Bình chỉ duỗi tay sử dụng Đoạn Ngọc Thủ!

Bàn tay cực lớn ngưng tụ thiên địa nguyên lực chung quanh giống như thái sơn áp đỉnh, nó đánh nát lực lượng Kinh Trập, Tô Tín lui về phía sau một bước.

Thân ảnh Nhạc Thanh Bình giống như ma thần, hắn không ngừng lui bước và khí thế hung tàn bạo phát, song chưởng oanh kích, chưởng lực cuồng bạo làm lôi đài rung động không nhỏ.

Sắc mặt võ giả chung quanh tái nhợt, bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy Nhạc Thanh Bình như thế.

Thân là cường giả thứ chín Nhân Bảng, chiến tích của Nhạc Thanh Bình không ít, huống hồ hắn cũng tiến vào Nhân Bảng hơn mười năm, có không ít võ giả nhìn

thấy hắn ra tay.

Võ công Nhạc Thanh Bình trước kia cường đại nhưng không có uy têế như thần ma hiện tại, đúng là quá hiếm thấy.

Kiếm xuất huyết hà, trên người Tô Tín có một tầng huyết sát khí, kiếm quang huyết sắc kinh thiên mang theo cảnh tượng đồ sộ.

Nhưng lực lượng của Nhạc Thanh Bình quá mạnh mẽ, Đoạn Ngọc Thủ ngưng tụ chưởng ảnh lớn mấy trượng và đánh nát kiếm quang huyết sắc bay tới.

Đoạn Ngọc Thủ như che khuất cả bầu trời.

Dưới một chưởng này, Tô Tín lại rút lui một bước, ý nghĩ của hắn vô cùng thanh minh, cảm giác chung quanh Đoạn Ngọc Thủ ngưng tụ lực lượng thiên địa, Tô Tín như bắt được cái gì đó nhưng chỉ kém một tia lĩnh ngộ.

Lúc này Nhạc Thanh Bình không ngừng ra tay, hai tay biến chưởng thành trảo như Thiên Bằng cầm Long đánh thẳng vào người Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 363 - Thần Cung Cảnh (1)

Tô Tín trước khi đánh với Nhạc Thanh Bình trên thuyền hoa, khi đó hắn cảm giác trên người của Nhạc Thanh Bình có khí tức Thần Cung Cảnh, do đó mình cũng dần dần tiến vào cảnh giới này.

Chỉ có điều lúc ấy còn đang chiến đấu, hơn nữa giữa đường bị Chư Cát Thanh Thiên cắt ngang, cho nên Tô Tín không có đột phá Thần Cung.

Trong giao thủ hiện tại, Tô Tín lại có thể càng cảm ngộ rõ ràng khí thế Thần Cung Cảnh của Nhạc Thanh Bình.

Thần Cung Cảnh dẫn thiên địa nguyên lực luyện hóa Thần Cung mi tâm, Thần Cung mi tâm chính là khiếu huyệt tinh thần của võ giả, cũng là khiếu huyệt yếu ớt nhất, cũng là khiếu huyệt tiếp cận thiên địa nhất.

Luyện hóa Thần Cung mi tâm, có nghĩa là ngươi có thể mượn lực lượng thiên địa, nhưng nguyên lực thiên địa chung quanh lại chấn động, Tô Tín đang cảm ngộ chấn động trong thiên địa.

Hậu Thiên luyện thể, Tiên Thiên luyện khí.

Cả hai đều là tu luyện thân thể, đạt tới Thần Cung Cảnh, ngươi mới có thể cảm giác được lực lượng thiên trợ giúp bản thân mình thế nào, tuy rất nhỏ bé nhưng phiến thiên địa này đang trợ giúp ngươi.

Ví dụ như Tô Tín hiện tại đang đối địch với Nhạc Thanh Bình cho nên hắn có thể cảm ngộ nguyên lực thiên địa đang bài xích hắn, mặc dù chỉ là cảm giác nhỏ bé nhưng trong cảm giác của Tô Tín vẫn cảm giác được nguyên lực thiên địa tồn tại.

Vừa cảm giác, Tô Tín lại vừa giao thủ với Nhạc Thanh Bình, Nhạc Thanh Bình đánh một kích thì Tô Tín lui về phía sau một bước, chỉ bằng vào lực lượng hắn căn bản không cách nào so sánh với Nhạc Thanh Bình.

Đợi đến lúc Nhạc Thanh Bình bức Tô Tín đi tới nơi hẻo lánh, ngọc thủ của hắn bộc phát hào quang sáng ngời, hiển nhiên thời điểm hắn định hạ sát thủ thì bước chân Tô Tín di chuyển cực nhanh, Phong Thần Thối như xuyên qua cuồng phong, thâ thể Tô Tín lui lại thật nhanh, trong nháy mắt hắn đã rời khỏi phạm vi lôi đài.

“Ta nhận thua!”

Tô Tín hô to ba chữ này, tất cả mọi người sững sờ, chẳng lẽ sợ chiến như vậy?

Huống hồ vừa rồi Nhạc Thanh Bình ước chiến ngươi thì ngươi đi lên, kết quả đánh không lại liền nhận thua dứt khoát như thế, việc này tính là gì? Con vịt mạnh miệng?

Người cảm thấy khó chịu nhất chính là Nhạc Thanh Bình trên lôi đài.

Hắn chuẩn bị thi triển sát chiêu, kết quả Tô Tín lại nhảy ra khỏi lôi đài nhận thua, việc này tính là gì?

Nhạc Thanh Bình lạnh lùng nhìn Tô Tín, hiện tại vẫn chưa phải thời điểm hắn ra tay, chờ một chút nữa hắn sẽ không cho Tô Tín cơ hội.

Tô Tín lạnh nhạt đi trở về vị trí của mình, hắn nhắm mắt lại và cảm nhận huyền ảo của thiên địa.

Thiên địa nguyên lực như dòng nước chảy vào trong Tâần Cung của Tô Tín, lực lượng tinh thần của Tô Tín kết hợp với nguyên lực thiên địa liền ngưng tụ thành thực chất, lần thứ nhất Tô Tín cảm nhận tinh thần lực tồn tại.

Tinh thần lực là thứ vô cùng huyền diệu, Tô Tín trước kia cũng không tiếp xúc qua, có rất nhiều công pháp liên êệ với tinh thần lực, víví dụ như Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, Biến Thiên Kích Tinh Thần Đại Pháp.

Lúc này đột phá Thần Cung Cảnh, lần đầu tiên Tô Tín cảm giác tinh thần lực tồn tại, từ đó chứng minh hắn bước vào cảnh giới hoàn toàn mới.

Chư Cát Thanh Thiên và Duẫn Tịch Tuyết là người đầu tiên phát hiện dị tượng của Tô Tín.

Bọn họ đều là võ giả Thần Cung Cảnh, đã sớm hoàn thành một bước này, tự nhiên có thể nhìn ra được Tô Tín đang làm gì.

Lúc này Tô Tín đang thu nạp nguyên lực thiên địa luyện hóa Thần Cung, từ đó nguyên lực thiên địa quanh người hắn dậm đặc, hơn nữa chân khí trong người hắn vận chuyển, hiện tại Tô Tín như bóng đèn trong đêm tối, cho dù là ở ban ngày cũng tỏa sáng chói mắt.

Nơi này có không ít võ giả Thần Cung Cảnh nhìn ra Tô Tín đang làm cái gì, trên mặt bọn họ mang theo thần thái quái dị.

Bọn họ cho rằng Tô Tín chủ động nhận thua là vì sợ hãi, nhưng không nghĩ tới hắn lại mượn áp lực cường đại khi giao thủ với Nhạc Thanh Bình lĩnh ngộ khí tức Thần Cung Cảnh, do đó chính mình trùng kích Thần Cung Cảnh.

Thời điểm giao thủ với người khác thể công pháp và vũ kỹ của đối phương không phải là chuyện hiếm trên giang hồ, sư phụ dạy bảo đệ tử cũng thường dùng chiêu này.

Sư phụ có kinh nghiệm nói chuyện đều là mẫu mực, lại bảo đệ tử tự thể ngộ cảnh giới, loại phương thức này còn trực quan hơn bế quan tu hành nhiều..

Chuyện này chỉ hoàn thành trong điều kiện sư phụ dạy đệ tử, khi ra tay cũng có chừng mực.

Hiện tại Nhạc Thanh Bình lại có đại thù sinh tử với Tô Tín, Tô Tín lại dám phân tâm trong đấu sinh tử thể ngộ cảnh giới, mọi người cũng không biết nên nói Tô Tín to gan hay không muốn sống.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 364 - Thần Cung Cảnh (2)

Tô Tín tích lũy cảm ngộ Thần Cung Cảnh đạt tới viên mãn, hiện tại hắn chỉ ااần luyện hóa khiếu huyệt Thần Cung là đủ, thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ dùng nửa phút đồng hồ là hoàn thành.

Triệt để trùng kích Thần Cung Cảnh thành công, Tô Tín lập tức ôm quyền với Nhạc Thanh Bình, tỏ vẻ lòng biết ơn đối phương, nhưng mọi người nơi này nhìn ra đây là giễu cợt trần trụi.

Trong mắt Nhạc Thanh Bình sinh ra sát cơ lạnh như băng, không có người nào trải qua việc này còn vui vẻ nổi.

Tô Tín và Nhạc Thanh Bình đánh nhau một trận, ngược lại cũng không có cường gia Nhân Bảng nào đứng ra khiêu chiến, còn lại là lúc chọn ra ba mười xuất sắc trong Giang Nam hội.

Ba mươi lăm tên võ giả thắng trên Giang Nam hội, top ba khẳng định là võ giả Thần Cung Cảnh, cho nên võ giả không có thực lực Thần Cung Cảnh đều buông tha tư cách tỷ thí, nên do vài tên Thần Cung Cảnh đấu với nhau đi.

Trừ Hạ Hầu Trường Thanh bị Tô Tín phế bỏ, còn lại năm tên Thần Cung Cảnh tỷ thí thay phiên lẫn nhau tìm ra top ba, còn lại chính là tiết mục chính của Giang Nam hội, bọn họ có gia nhập Tiêu gia hay không.

Loại chuyện này vốn nên do trưởng lão Tiêu gia tự mình lên tiếng, hiện tại không có trưởng lão Tiêu gia nào xuất hiện.

Tiêu Hoàng lúc này đứng trên võ đài chắp tay với Cổ Đông Lai: “Giang Nam

hội lần này do Tiêu gia cùng triều đình liên hợp tổ chức, cho nên ta phải mời đại tổng quản nói trước.

Gương mặt những võ giả Giang Nam hội biến thành quái dị, hiển nhiên bọn họ hiện tại có suy nghĩ là gia nhập Tiêu gia hay triều đình.

Luận thế lực, Đại Chu vương triều cũng là Đại Chu vương triều, khẳng định không phải Tiêu gia có thể so sánh.

Nhưng gia nhập triều đình về sau cạnh tranh không thể nghi ngờ sẽ nhiều hơn một chút, cho dù là quân đội hay Lục Phiến Môn đều có cường giả xuất hiện lớp lớp, muốn xuất đầu không có thực lực cơ duyên cùng với tâm cơ thủ đoạn là không có khả năng, hơn nữa gia nhập triều đình còn phải gánh cái thanh danh tay sai triều đình.

Nhìn Tô Tín đều đứng vị trí hai mươi hai Nhân Bảng, thời điểm bình thường không ai dám nói gì trước mặt hắn, sau lưng lại khinh thường thân phận tay sai triều đình và nhục mạ hắn không thôi.

Đương nhiên gia nhập triều đình cũng không phải không có chỗ tốt, gia nhập Tiêu gia kết cục tốt nhất sẽ làm trưởng lão khách khanh, sau đó quan hệ thông gia với Tiêu gia, triệt để trở thành phụ thuộc Tiêu gia, đương nhiên sẽ trở thành người Tiêu gia.

Nhưng gia nhập triều đình, nếu có một ngày làm tổng bộ đầu một đạo hoặc hành quân đại tổng quản một đạo, khi đó có thể bình khởi bình tọa với trưởng lão Tiêu gia, thậm chí người ta còn phải khách khí đối đãi ngươi.

Những võ giả này đang suy nghĩ thật nhiều, hiện tại Cổ Đông Lai lên tiếng: “Đại Chu vương triều đình không bám vào nhân tài hình mẫu nào, các vị đều là trẻ tuổi tuấn kiệt của giang hồ, chỉ cần chịu gia nhập Đại Chu ta, cho dù là quân đội hay Lục Phiến Môn, tùy ý các ngươi chọn lựa.”

“Các ngươi không cần lo lắng tài nguyên tu luyện, các ngươi giao ra bao nhiêu công lao sẽ đạt được bao nhiêu tài nguyên, chắc chắn các ngươi biết rõ điểm này.”

Đám võ giả đều gật gật đầu, Đại Chu vương triều có điểm này còn tốt hơn các tông môn thế gia, tối thiểu sẽ không xuất hiện phân biệt đối xử, tất cả tài nguyên đều khống chế trong tay cao tầng tông môn và thế gia.

Đại bộ phận trưởng lão tông môn đều lựa chọn một ít đệ tử, trưởng lão cho rằng đệ tử này có tiền đồ, vậy ngươi sẽ có các loại tài nguyên nhiều hơn người khác, một ít võ giả nhìn như bình thường có khả năng đạt được tài nguyên rất ít.

Chế độ Đại Chu vương triều ngược lại với tông môn võ lâm, tất cả đều tuân theo quy tắc người có tài thì lên, ngươi lập nhiều công lao liền có thể đạt được bao nhiêu tài nguyên, nếu có người âm thầm cắt xén tài nguyên của ngươi, một khi thẩm tra lập tức tru sát, quyết không lưu tình.

Loại chính sách này chính là mấu chốt giúp Đại Chu vương triều có thể lấy được địa vị ngang nhau với nhiều tông môn võ lâm, bọn họ sẽ không cho phép có người phá hư nó.

Nhưng lúc này trang chủ Nhân Nghĩa Trang Giang Hạc Lưu lại đứng ra.

“Ha ha, Đại Chu vương triều? Đại Chu vương triều các ngươi công bình thật sao?”

Giang Hạc Lưu lúc này cười lạnh, nói: “Nếu như Đại Chu vương các ngươi thật công bằng, Lục Phiến Môn Thiết gia có thể chiếm cứ một nửa Lục Phiến Môn hay sao?”

“Hơn nữa trong quân đội, hành quân đại tổng quản mỗi đạo đều mời chào thân tín, tài nguyên các ngươi có thể phân xuống một nửa đã là không tệ rồi, đại bộ phận tài nguyên tu luyện còn không phải nằm trong tay hành quân đại tổng quản và thủ hạ thân tín các ngươi sao? Như vậy là công bằng?”

Mọi người tại đây đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Giang Hạc Lưu, không rõ vị trang chủ nổi danh người hiền lành này đang làm cái gì?

Giang Hạc Lưu thân là trang chủ Nhân Nghĩa Trang, hắn kết giao vô số hảo

hữu giang hồ, thanh danh của hắn lớn kinh người trong Giang Nam đạo.

Thậm chí có thể nói Giang Hạc Lưu đắc tội Cổ Đông Lai đều không có việc gì, Giang Nam Tiêu thị và rất nhiều thế lực võ lâm sẽ xin tội thay hắn.

Nhưng hiện tại Giang Hạc Lưu đang nói cái gì? Hắn lại nói những lời công kích triều đình trước cả vạn người trên Giang Nam hội, đây là hành vi đại nghịch bất đạo, cho dù đại quân Cổ Đông Lai có tiêu diệt Nhân Nghĩa Trang, võ lâm Giang Nam cũng không nói cái gì.

Có nhiều thứ ngươi biết thì biết, ngươi nói âm thầm không ai quản ngươi, nhưng Giang Hạc Lưu hôm nay nói ra trước mặt mọi người, quả thực đang đánh vào thể diện Đại Chu vương triều, là xé da mặt với triều đình, Giang Hạc Lưu điên rồi hay sao?

Tô Tín và Chư Cát Thanh Thiên liếc nhau, ánh mắt bọn họ mang theo khó hiểu, quả nhiên đám người này muốn động thủ trên Giang Nam hội, hơn nữa còn là đại động tác.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 365 - Tạo Phản (1)

Giang Hạc Lưu công nhiên khiêu chiến triều đình, ánh mắt mọi người lập tức nhìn sang Cổ Đông Lai.

Vị hành quân đại tổng quản Giang Nam đạo này dùng thiết huyết nổi danh.

Ngày xưa hắn trấn thủ thảo nguyên lúc phương bắc, từng có một tiểu đội dưới trướng bị kỵ binh Kim Trướng Hãn Quốc đánh lén hành hạ đến chết, hắn liền dẫn theo đại quân xâm nhập vào thảo nguyên báo thù, hắn tiêu diệt một trăm đội xạ điêu giả của Kim Trướng Hãn Quốc mới từ bỏ ý đồ.

Trên mặt Cổ Đông Lai lúc này tươi cười, nụ cười vô cùng vui vẻ nhưng mọi người lại có thể cảm giác được Cổ Đông Lai rất

phẫn nộ, vô cùng phẫn nộ.

“Trang chủ Nhân Nghĩa Trang? Ha ha, ngươi có ý gì? Nhân nghĩa của ngươi là điều tra bóng tối của Đại Chu vương triều hay sao?”

Hắn nói câu sau cùng, huyết khí chung quanh người Cổ Đông Lai bay lên trời, võ giả trong phạm vi trăm dặm sẽ cảm giác nội tâm rét lanh, quả thực thực giống như ma tâần.

Giang Hạc Lưu cười lạnh sau đó nói:

“Đại Chu vương triều không có bóng tối sao?”

Vừa mới dứt lời, Giang Hạc Lưu trực tiếp đứng dậy, từng bước đi lên trên lôi đài trê, khí tức của hắn sinh ra biến hóa, cũng không phải là Thần Cung, mà là nguyên thần!

Tất cả mọi người mở to mắt, bọn họ không kịp phản ứng, không phải nói Giang Hạc Lưu trọng thương nên không thể đột phá Nguyên Thần Cảnh hay sao? Vậy bây giờ xảy ra chuyện gf?

Giang Hạc Lưu đứng giữa lôi đài và cao giọng nói: “Đại Chu vương triều dừng chân Trung Nguyên hơn hai mươi năm, nhưng các ngươi nhìn xem, hơn hai mươi năm Đại Chu vương triều đã làm võ lâm Trung Nguyên biến thành bộ dạng gì.

“Lập ba bảng thiên địa nhân, châm ngòi quan hệ võ lâm Trung Nguyên, từ dó các tông môn công phạt nhau không ít.”

“Sáng lập Lục Phiến Môn giám sát thiên hạ võ lâm, phàm là người vi phạm sẽ đồ tông diệt môn!”

“Đại Chu Nhân Hoàng Cơ Hạo Điển càng thích việc lớn công to, cực kì hiếu chiến, dù cho Đại Chu vương triều đã xưng bá Trung Nguyên nhưng hơn hai mươi năm qua không ngừng chinh phạt các nước chung quanh!”

Giang Hạc Lưu nhìn võ giả chung quanh và nói: “Vương thất kỳ lộc, thiên hạ cộng trục chi.”

“Hiện nay Cơ Hạo Điển đã già nua, hoàng tử không ngừng tranh quyền đoạt lợi, thậm chí vị trí thái tử không vững chắc, Đại Chu vương triều tất diệt vong.”

“Đến lúc đó vương triều tranh bá, võ lâm Trung Nguyên vùng lên, các vị đi con đường nào?”

Giang Hạc Lưu vung tay nói lớn: “Trăm năm trước Đông Ngô xưng bá Giang Nam nhưng lại không hề hạn chế võ lâm Giang Nam, ngược lại còn liên hợp với đồng đạo võ lâm Giang Nam đối địch.”

“Chỉ tiếc lúc trước Đại Chu thế lớn, Đông Ngô chỉ có thể ẩn núp trong bóng tối, hiện tại thiên hạ rung chuyển, Đông Ngô chúng ta chuẩn bị tự lập khởi binh tại Giang Nam, các vị đồng đạo võ lâm gia nhập Đông Ngô, tương lai trong thiên hạ này có chỗ cắm dùi cho các vị.”

Vừa nói ra lời này toàn trường sợ hãi, cả Giang Nam hội như sắp nổ tung, chẳng ai ngờ rằng cuối cùng lại xuất hiện việc như thế.

Dư nghiệt Đông Ngô chưa chết, ngược lại công nhiên ngoi lên tạo phản tại Giang Nam hội, còn quảng mời nhiều thế lực võ lâm Giang Nam cùng gia nhạp, đây chính là chuyện lớn ngập trời.

Kỳ thật một ít thế lực võ lâm Giang Nam không xa lạ gì với Đông Ngô.

Từ khi Đông Ngô lập quốc thời gian đã qua trăm năm, võ giả cũng phát triển vài thế hệ, một ít võ giả Tiên Thiên ngày xưa hợp tác với Ngô quốc hiện tại đã trưởng thành, là trưởng lão hoặc chưởng môn Nguyên Thần Cảnh, bọn hắn đối với Ngô quốc ấn tượng thật đúng là không sai.

Ngày xưa võ lâm Giang Nam thật sự chú ý hợp tác với Ngô quốc, Ngô quốc cũng không phạm tới võ lâm Giang Nam, mục tiêu song phương liên hợp với nhau xưng bá Trung Nguyên, nó là quốc gia nhưng chí tại giang hồ.

Đương nhiên nguyên nhân trong đó cũng do quốc quân của nó phúc hậu và giữ chữ tín.

Lúc trước ‘ Cuồng Sư ’ Đỗ Nguyên Thánh sáng lập Tam Tương Vũ Lâm Minh, dẫn theo cả cường giả Tam Tương đi giúp nhân hoàng Đại Chu tranh bá thiên hạ, lúc đó hai người sẽ hợp tác vui vẻ.

Nhưng cuối cùng Đỗ Nguyên Thánh còn không phải bị nhân hoàng Đại Chu chơi trò qua sông đoạn cầu hài cốt không còn sao, Tam Tương Vũ Lâm Minh cũng sụp đổ sau đó.

Đừng nhìn lúc ấy đám người Ngô quốc ở chung với võ lâm Giang Nam không tệ, nếu khi đó người thắng tranh bá Trung Nguyên là Ngô quốc, nói không chừng võ lâm Giang Nam sẽ biến thành cái dạng gì.

"Ta tưởng là ai, nguyên thì ra bại tướng dưới tay vài chục năm trước, chậc chậc, bị truy đuổi như chuột chạy qua đường lâu như vậy, ta rất ngạc nhiên hiện tại là ai

cho các ngươi dũng khí xuất đầu ra như thế?

Cổ Đông Lai không có nửa phần ngạc nhiên, Tô Tín mật báo đã giao cho hắn, hắn cũng biết rõ thân phận của đối phương.

Giang Hạc Lưu thản nhiên nói: "Thắng bại là chuyện bình thường của binh gia, huống hồ Đại Chu thắng thật sự vinh quang sao?"

"Lúc trước Đông Tấn chiến loạn khắp nơi, phương bắc có Kim Trướng Hãn Quốc xâm lấn, phía tây có Tây Vực ba mươi sáu nước làm loạn, Tây Lương dị tộc cũng bắt đầu tự lập tạo phản, phía nam có Ngô quốc khởi nghĩa, bốn phương tám hướng đều là mưa dột, thế lực Đông Tấn chín thành chín bị chúng ta liên lụy."

"Đại Chu các ngươi khởi nghĩa trễ nhất, kết quả các ngươi xuất hiện là lúc Đông Tấn không có lực lượng kiềm chế các ngươi, từ đó Đại Chu dễ dàng đánh vào nội dịa Trung Nguyên, nuốt tích lũy Đông Tấn mấy trăm năm."

Nếu không các ngươi cho rằng Đại Chu là một Nam Man tiểu quốc có thể trở thành bá chủ Trung Nguyên hay sao?

Nói tới chỗ này nội tâm Giang Hạc Lưu tràn ngập phẫn hận, Đại Chu vương triều quật khởi thật sự quá mức trùng hợp, đối với bọn họ mà nói là không công bằng.

Kim Trướng Hãn Quốc cũng không tính, bọn họ không phải khởi nghĩa hoặc phản kháng, mà là trực tiếp xâm lấn, bọn họ đã đánh nhau với Đông Tấn vài trăm năm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 366 - Tạo Phản (2)

Nhưng thế lực khác lại tìm cơ hội tốt, vốn chuẩn bị trực tiếp tiêu diệt Đông Tấn, sau đó bọn họ sẽ tranh bá Trung Nguyên, nhưng lại không nghĩ tới nửa đường bị Đại Chu cướp hết.

Cổ Đông Lai thản nhiên nói: "Được làm vua thua làm giặc, ngươi cho rằng bây giờ nói những lời này hữu dụng sao? Bại chính là bại, cần nhiều lý do như vậy làm gì?"

Trên mặt Giang Hạc Lưu cười quỷ quyệt.

"Ngươi nói đúng, bại chính là bại, đúng là không có gì có thể nói, nhưng lúc này Ngô quốc không bại hoàn toàn."

Hắn vừa dứt lời, ánh mắt Giang Hạc Lưu nhìn sang người thế lực võ lâm chung quanh.

"Các vị nghĩ kỹ chưa? Có gia nhập Ngô quốc chúng ta hay không?"

Phần đông đương gia thế lực võ lâm cảm thấy khó khăn, tuy bọn họ bất mãn Đại Chu nhưng loại chuyện công nhiên tạo phản sẽ chết người đây, một gây chuyện không tốt chính là diệt môn.

Lúc trước bọn họ chịu theo Ngô quốc khởi sự đó là bởi vì lúc trước Đông Tấn đã có quá nhiều lỗ thủng, thậm chí tới mức một tiểu châu phủ cũng dám khởi binh.

Nhưng hiện tại không giống, Đại Chu vương triều chính thức lập quốc cũng chỉ hơn trăm năm mà thôi, hùng bá Trung Nguyên chỉ hơn hai mươi năm.

Hiện tại Đại Chu vương triều đã có một ít xu thế suy tàn nhưng khoảng cách thảm hại như Giang Hạc Lưu nói còn kém quá nhiều, tối thiểu chỉ cần Cơ Hạo Điển còn sống thì Đại Chu sẽ không loạn.

Thời điểm này bọn họ không dám đánh cược tính mạng cả nhà đi theo Giang Hạc Lưu tạo phản.

Có người muốn xem ý kiến Tiêu gianhưng lúc này Tiêu gia tổ chức Giang Nam hội lại không phái cường giả Nguyên Thần Cảnh tới tham gia.

Thậm chí Tiêu Hoàng chủ trì Giang Nam hội lúc nãy đã không thấy, ở đây cũng chỉ còn lại có một ít hạ nhân Tiêu gia và võ giả chi thứ, ngay cả một quản sự dòng chính cũng không có mặt, lúc này mọi người lập tức thóa mạ Tiêu gia.

Đoán chừng Tiêu gia đã sớm nghe được vấn đề hôm nay, bọn họ đã sớm biết rõ xảy ra chuyện gì nên mới không có một tên võ giả Nguyên Thần Cảnh xuất hiện tại đây, bọn họ đề phòng Giang Hạc Lưu bức vui thoái vị.

Nhìn mọi người nơi đây, Giang Hạc Lưu biết rõ bọn họ đang suy nghĩ cái gì và cười nói: “Các vị đừng do dự, các ngươi có gia nhập hay không?”

“Giang Nam Nhân Nghĩa Trang đừng chân tại Giang Nam đạo vài chục năm, các vị có giao tình vài chục năm với ta, nếu như khởi sự tạo phản, các ngươi không đi theo cũng là đối tượng bị Đại Chu đả kích.”

“Huống hồ cho dù Đại Chu không động tới các ngươi, Đông Ngô chúng ta cũng không lưu thế lực không đồng lòng với mình ở lại bên cạnh mình!”

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt Giang Hạc bắn ra thần thái âm tàn, so với bộ dạng người tốt hắn vẫn dùng như hai người khác nhau.

Giang Hạc Lưu cười dài nói: “Các vị suy nghĩ kỹ càng đi, chờ ta đánh chết Cổ Đông Lai, nếu các ngươi còn không quyết định, như vậy đừng trách chúng ta có giao tình vài chục năm lại hạ thủ với các ngươi!”

Cổ Đông Lai bước tới một bước, thân thể bay lên cao, huyết khí dòng sông bay

thẳng tận trời.

“Chỉ bằng ngươi cũng muốn giết ta?”

Trên mặt Cổ Đông Lai lộ ra thần thái xem thường.

TạiTrong rất đông hành quân đại tổng quản triều đình, thực lực Cổ Đông Lai tuyệt đối có thể xếp vào top năm, huống hồ hắn là cường giả bài danh ba mươi ba trên Địa Bảng, có thực lực Dung Thần Cảnh, Giang Hạc Lưu thực lực Hóa Thần Cảnh không có khả năng chống lại hắn.

Giang Hạc Lưu lập tức tươi cười vui vẻ.

“Ta không đủ, thêm mấy vị ở đây thì thế nào?”

Giang Hạc Lưu vừa dứt lời, hai võ giả trong một đám người Nhân Nghĩa Trang bước về phía trước, khí thế trên người hắn tăng lên, thực lực không kém gì Cổ Đông Lai, người xuất hiện là hai cao thủ Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư!

“Đám dư nghiệt Đông Ngô các ngươi tích lũy thực lực không kém nha, thậm chí có hai cao thủ Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư.”

Cổ Đông Lai nói chuyện rất thản nhiên, trong lời nói còn mang theo một ít ngạc nhiên.

Tô Tín mật báo cho hắn dư nghiệt Ngô quốc có cấu kết với Bạch Liên giáo, cũng không nói thực lực của đối phương, hắn lại không ngờ dư nghiệt Đông Ngô bị Đại Chu vương triều đuổi giết vài chục năm lại có được hai tên võ giả Dung Thần Cảnh.

“Hiện tại đủ không?”

Giang Hạc Lưu hỏi.

“Vẫn không đủ.”

Cổ Đông Lai lắc đầu.

Giang Hạc Lưu cau mày nói: “Nếu như vậy Chư Cát huynh ngươi không cần ẩn nấp nữa, xuất hiện đi.”

Giang Hạc Lưu vừa dứt lời đã có một võ giả mặc áo bào trắng từ trên cao đáp xuống lôi đài.

Nhìn thấy võ giả vừa xuất hiện, mọi người chung quanh xôn xao, đặc biệt

những thế lực võ lâm Giang Nam đều dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Giang Hạc Lưu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 367 - Phản Bội (1)

Nhìn võ giả mặc áo trắng kia rất quen mắt, bởi vì hắn là trưởng lão Lang Gia Chư Cát thị, đứng thứ ba mươi mốt Địa Bảng, ‘ Nhất Chỉ Càn Khôn ’ Gia Cát Lưu Vân!

Gia Cát Lưu Vân xuất hiện ở chỗ này ý vị như thế nào tự nhiên không cần nói cũng biết, Chư Cát gia trong lục đại thế gia đã đứng về phía Ngô quốc, lúc này mọi người cảm thấy ngoài ý muốn.

Tô Tín quay đầu nhìn Chư Cát Thanh Thiên, sắc mặt Chư Cát Thanh Thiên không có nửa phần biến hóa, hắn vẫn dùng nụ cười nhàn nhạt đối mặt tất cả.

Giang Hạc Lưu lúc này cười nói:

“Những thứ này không đủ sao? Nếu như không đủ ta còn có một người giới thiệu với ngươi a.”

Nói xong, Giang Hạc Lưu vỗ vỗ tay, từ xa có khí tức hung ác ập tới, đó là một thân ảnh mặc quang phục và lao tới như cuồng phong, đột nhiên đáp xuống trên lôi đài và cả lôi đài chấn động.

“Kim Vũ Lâm! Tại sao lại là hắn?”

Rất nhiều thế lực võ lâm Giang Nam lập tức ngạc nhiên không nói thành lời.

Xuất hiện trước mặt mọi người không phải người khác, chính là tổng bộ đầu Giang Nam đạo ‘ Quyền Hám Sơn Hà ’ Kim Vũ Lâm!

Hiện tại Kim Vũ Lâm đứng bên phía Ngô quốc, tổng bộ đầu một đạo của Đại Chu vương triều làm phản sao? Nội tâm không ít nhân sĩ võ lâm tại nơi này cảm thấy dao động.

Lúc này Tô Tín lại cảm thấy có chút không đúng.

Hắn đoán được Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có phản đồ, nếu không đám người Giang Hạc Lưu không có khả năng nhanh chóng và chính xác thanh trừ tất cả mật thám trong Giang Nam đạo.

Hắn không nghĩ tới người phản bội lại chính là tổng bộ đầu Kim Vũ Lâm.

Hơn nữa bộ dạng Kim Vũ Lâm hiện tại ngây ngốc không giống như Kim Vũ Lâm làm việc phóng khoáng như trong lời đồn.

Duẫn Tịch Tuyết thấp giọng nói nhỏ bên tai Tô Tín:

"Là Bạch Liên giáo ra tay, đây là bí pháp Hoặc Tâm Đại Pháp trong bí điển Bạch Liên Hàng Thế Độ Ách Chân Giải của Bạch Liên giáo, Kim Vũ Lâm đã bị Bạch Liên giáo khống chế hoàn toàn, nội tâm hắn đã cam tâm làm tay sai của bọn chúng."

Tô Tín lập tức kinh ngạc:

"Có thể biến cường giả Nguyên Thần Cảnh thành chó như vậy, Hoặc Tâm Đại Pháp của Bạch Liên giáo mạnh như vậy hay sao?"

Duẫn Tịch Tuyết lắc lắc đầu nói:

"Đương nhiên không có đơn giản như vậy, Hoặc Tâm Đại Pháp chỉ dùng tốt với võ giả cấp thấp mà thôi. "

"Với tồn tại Nguyên Thần Cảnh như Kim Vũ Lâm phải kiên trì dùng Hoặc Tâm Đại Pháp liên tục và không gián đoạn trong thời gian dài mới làm được như hiện tại."

"Hơn nữa thực lực Kim Vũ Lâm chính là Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, muốn sử dụng Hoặc Tâm Đại Pháp với hắn tối thiểu cần phải sử dụng cường giả Dung Thần Cảnh đỉnh phong mới làm được."

"Một Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư đỉnh phong trợ giúp Ngô quốc, lại ở bên cạnh Kim Vũ Lâm nhiều năm và sử dụng Hoặc Tâm Dại Pháp, Bạch Liên giáo phí rất nhiều công sức."

Lúc này hoàn cảnh đã biến háo thất thường.

Cổ Đông Lai mạnh nhưng hắn chỉ có một người mà thôi.

Nhưng bên phía Ngô quốc có năm cường giả Nguyên Thần Cảnh.

Kim Vũ Lâm và Giang Hạc Lưu chỉ là Hóa Thần Cảnh nhưng cũng tạo thành uy hiếp lớn với Cổ Đông Lai.

Hai tên võ giả Dung Thần Cảnh bên phía Ngô quốc không có nổi danh, cho dù

Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư bừa bãi vô danh nhưng có thể yếu hơn Cổ Đông

Lai bao nhiêu chứ?

Trọng yếu nhất Gia Cát Lưu Vân xuất hiện, một mình hắn có thể địch lại Cổ Đông Lai.

Gia Cát Lưu Vân chính là trưởng lão Lang Gia Chư Cát thị, hắn năm đó có hi vọng trở thành người thừa kế vị trí gia chủ, cũng bởi vì hắn ngày bình thường ưa thích du sơn ngoạn thủy, không muốn quản những tạp vụ kia cho nên ném vị trí gia chủ trân quý cho kẻ khác, chính mình trở thành trưởng lão nhàn tản.

Cho nên trong giang hồ hiện tại, thanh danh bản thân Gia Cát Lưu Vân rất lớn, bản thân hắn trong phần đông thế lực là người duy nhất dùng thân phận trưởng lão lên lên vị trí Địa Bảng.

Cổ Đông Lai đứng thứ ba mươi ba Địa Bảng, Gia Cát Lưu Vân lại đứng thứ ba mươi mốt Địa Bảng, trên lý luận một mình hắn có thể giải quyết Cổ Đông Lai.

Cổ Đông Lai cau mày nói:

“Chuẩn bị rất đầy đủ nha, may mắn ta không phải người cô đơn. Lão Thiết, ngươi tới đây lâu rồi đúng không? Đi ra đi!”

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy chân trời có một tia sáng từ đằng xa bay tới gần, mang theo chân khí như cuồng phong bao phủ lôi đài.

Đó là hổ kim đao tạo hình vô cùng uy mãnh, thanh đao này rất sống động, ánh mắt của nó giống như muốn ăn tươi nuốt sống

kẻ khác.

Lúc này một trung niên mặc quan phục Lục Phiến Môn màu đen ngự không phi hành đáp xuống lôi đài, hắn bước mỗi bước giống như đi lên thang trời đáp xuống lôi đài, chỉ chiêu này đã làm rất nhiều người khiếp sợ.

Ngự không phi hành là việc không quá sự thật, muốn một người đứng giữa không trung không có nơi mượn lực tiến lên phía trước sẽ tiêu hao chân khí vô cùng kinh người.

Võ giả thực lực Tiên Thiên Cảnh như Tô Tín cũng có thể đứng giữa không trung trong thời gian ngắn, phải nói là rất ngắn mới đúng.

Nhưng võ giả vừa xuất hiện đi giữa không trung như đi trên đất bằng, hơn nữa lúc này hắn cầm theo hổ kim đao và dùng một ít chân khí đã có thể tiến lên năm trượng mỗi bước, cường độ chân khí thâm hậu tới mức người ta không dám tin tưởng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 368 - Phản Bội (2)

Duẫn Tịch Tuyết nói khẽ bên tai Tô Tín:

“Nhìn rõ chứ, vị này chính là lãnh đạo trực tiếp của ngươi, một trong tứ đại thần bộ ‘ Cửu Ngự Cuồng Đao ’ Thiết Chiến.”

Tô Tín gật gật đầu, xem ra mật báo của hắn có tác dụng, tổng bộ Lục Phiến Môn lại phái một trong tứ đại thần bộ Thiết Chiến tới.

Nội tâm Tô Tín cũng là nghi hoặc, nếu Lục Phiến Môn nhận được tin tức, vì cái gì chỉ phái Thiết Chiến tới đây?

Tứ đại thần bộ Thiết Chiến rất mạnh nhưng theo Tô Tín biết thực lực Thiết Chiến chỉ là Dung Thần Cảnh mà thôi, còn mạnh hơn Cổ Đông Lai nhưng không mạnh hơn bao nhiêu, đối phương có tới năm người, trong đó còn có ‘ Nhất Chỉ Càn Khôn ’ Gia Cát Lưu Vân, trận chiến này hi vọng xa vời.

Trên lôi đài, nội tâm Giang Hạc Lưu cũng suy nghĩ giống Tô Tín.

Hắn cũng kinh ngạc tại sao Thiết Chiến lại xuất hiện ở chỗ này, dáng tiếc hắn không xem Thiết Chiến xuất hiện là chuyện quan trọng.

Dùng năm đấu hai, cho dù đối phương có Huyết Khí Trường Hà Cổ Đông Lai cùng một trong tứ đại thần bộ Thiết Chiến, Giang Hạc Lưu cũng không đặt bọn họ vào trong mắt.

"Quả nhiên Đại Chu vương triều không có người, Lục Phiến Môn chỉ phái một mình Thiết Chiến tới, xem ra các ngươi đã suy yếu hơn chúng ta tưởng tượng.

Giang Hạc Lưu lắc đầu nói ra."

Bỗng nhiên Thiết Chiến tươi cười và nói:

"Một người có thể giải quyết vấn đề, tại sao phải phái hai người tới? Huống chi ai nói với ngươi biết lần này ta tới một mình?"

Thiết Chiến vừa dứt lời, Giang Hạc Lưu lập tức cảm giác được một tia không đúng, cảm giác nguy hiểm bao phủ nội tâm, hắn không kịp phản ứng, lúc này có tinh quang xuất hiện sau lưng hắn.

"Gia Cát Lưu Vân!"

Giang Hạc Lưu lúc này nổi giận gầm lên một tiếng.

Không cần quay đầu lại Giang Hạc Lưu cũng có thể cảm giác được là Gia Cát Lưu Vân động thủ, mục tiêu không phải đám người Thiết Chiến, mà là võ giả Dung Thần Cảnh của Ngô quốc bọn họ!

Danh hiệu Gia Cát Lưu Vân chính là Nhất Chỉ Càn Khôn, hắn tự nghĩ ra công pháp và kết hợp với Chu Thiên Tinh Thần Quyết của Chư Cát gia, dùng chủ tinh của mình làm dẫn và điểm ra một chỉ định càn khôn.

Chủ tinh của Gia Cát Lưu Vân là Tham Lang, Tham Lang trong tam tinh Sát Phá Lang!

Tham Lang tinh hiện, điên đảo càn khôn!

Trong tinh không vô tận, Tham Lang đại biểu hỗn loạn, hủy diệt, lực lượng khủng bố bị Gia Cát Lưu Vân dẫn động và oanh kích một tên Dung Thần Cảnh khác, kẻ này thổ huyết trọng thương.

Uy thế một kích cường đại không ai có thể ngăn cản nổi.

“Cho dù cường giả Nhân Bảng ra tay toàn lực cũng không thể phá hoại lôi đài quá lớn.”

Gia Cát Lưu Vân sử dụng một chỉ đánh nát nửa lôi đài, uy thế khủng bố đến cực điểm.

Những võ giả dưới lôi đài bị dọa sợ kêu to một tiếng.

Võ giả Nguyên Thần Cảnh ra tay đã đủ kinh người, hơn nữa mấy vị này đều là tồn tại Dung Thần Cảnh, cường giả nổi danh Địa Bảng ra tay, nếu không trốn xa một chút, bọn họ bị ngộ thương sẽ khóc không ra nước mắt.

Gia Cát Lưu Vân sử dụng một chỉ, thân thể trực tiếp bay tới bên người Cổ Đông Lai, áo trắng bồng bềnh và khí thế kinh người.

“Gia Cát Lưu Vân! Chẳng lẽ Chư Cát gia các ngươi không sợ chúng ta mang những chuyện ác Chư Cát gia các ngươi làm ngày xưa công bố ra ngoài hay sao, chúng ta vẫn còn bảo lưu chứng cớ ngày xưa a.”

Giang Hạc Lưu nghiến răng nghiến lợi quát lớn.

Gia Cát Lưu Vân không nói chuyện, Thiết Chiến liền cười lạnh nói:

“Ngươi không phải hiếu kỳ vì sao ta tới đây một mình hay sao? Ta sẽ nói cho ngươi biết, ngươi có thể âm thầm diệt sát cứ điểm bí mật Lục Phiến Môn, ta đương nhiên cũng có thể động tới ổ chuột của ngươi.”

“Ngươi cho rằng truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn là bất tài sao? Chỉ sợ những chứng cớ kia đã hóa thành tro tàn rồi.”

Gia Cát Lưu Vân thản nhiên nói:

“Người không phạm ta, ta không phạm người, Giang Hạc Lưu, Chư Cát thế gia chúng ta đã không còn liên hệ với Ngô quốc

các ngươi, nhưng các ngươi lại dùng những việc này uy hiếp chúng ta, như vậy đừng trách Chư Cát thế gia chúng ta trở mặt. Chư Cát thế gia chúng ta ghét nhất là có người uy hiếp chúng ta.”

Trong lục đại thế gia, Chư Cát thế gia vẫn luôn là gia tộc dựa vào đầu óc ăn cơm, nếu như Chư Cát thế gia dễ dàng uy hiếp bị Giang Hạc Lưu uy hiếp mới là

việc kỳ quái.

“Chư Cát thế gia! Các ngươi làm rất tốt, lần này Ngô quốc ta khởi sự thành công, tương lai ta nhất định huyết tẩy Lang Gia Chư Cát thị!”

Giang Hạc Lưu tức giận gào lên.

Gia Cát Lưu Vân lắc lắc đầu nói:

“Xem ra các ngươi làm con chuột chạy trốn vài chục năm đã trốn tới ngu ngốc rồi, huyết tẩy Lang Gia Chư Cát thị, chỉ bằng vào các ngươi? Ha ha ha ha…”

Thiết Chiến cười khinh thường, nói:

“Đừng nói nhảm nữa, sớm giải quyết bọn chúng rồi quay về báo cáo công tác, Lục Phiến Môn còn nhiều việc lắm.”

Vừa mới dứt lời, hổ kim đao trong tay Thiết Chiến chém xuống một đao kinh thiên giống như khai thiên tích địa, khí thế vô song.

Cổ Đông Lai lắc đầu, hắn chỉ đánh ra một quyền đơn giản nhưng một quyền này làm không khí chung quanh vỡ nát không chịu nổi, một quyền dẫn động thiên địa nguyên lực chung quanh, đủ sức đánh nát cả ngọn núi lớn, từ đó có thể thấy uy lực kinh người.

Gia Cát Lưu Vân lại điểm một chỉ, lúc này hào quang tỏa sáng và uy lực kinh người.

Ba tên Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư Địa Bảng cùng ra tay đã mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, võ giả chung quanh trợn mắt há hốc mồm, đồng thời sinh lòng hướng tới.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 369 - Kết Thúc (1)

Đám người Cổ Đông Lai dùng ba ba địch bốn nhưng bọn họ vẫn chiếm cứ thế thượng phong.

Xem xét vài tên võ giả Nguyên Thần Cảnh cùng động thủ, lúc này dư nghiệt Ngô quốc trong Nhân Nghĩa Trang cũng bắt đầu động thủ.

Nhạc Thanh Bình hừ lạnh một tiếng, hắn trực tiếp lướt qua mọi người, hắn sử dụng Đoạn Ngọc Thủ oanh kích Tô Tín.

Du Long Kiếm trong tay Tô Tín bộc phát tơ máu đáng sợ, kiếm xuất huyết hà thôn thiên phệ địa!

Va chạm với chưởng ấn to lớn, lúc này Tô Tín không có lui, hắn chỉ hơi lảo đảo vài bước mà thôi.

Nhạc Thanh Bình đã đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất nửa bước Nguyên Thần Cảnh, Tô Tín hiện tại kém hơn hắn một bậc nhưng chênh lệch không có lớn bao nhiêu.

Hiện tại Cổ Đông Lai mang theo những thân vệ cảnh giới Tiên Thiên cũng động thủ.

Bọn họ đều là võ giả tinh nhuệ phát triển từ chém giết tại Mạc Bắc thảo nguyên và Kim Trướng Hãn Quốc, đặc biệt sức chiến đấu của bọn họ còn mạnh hơn đám dư nghiệt Ngô quốc trong Nhân Nghĩa Trang.

Những thế lực võ lâm Giang Nam đạo nhìn thấy tình huống không tốt liền lui ra

xa.

Bọn họ tới bây giờ vẫn còn mơ mơ hồ hồ không rõ ra làm sao, bọn họ chỉ muốn an an ổn ổn phát triển thế lực mình tại Giang Nam đạo mà thôi, triều đình và dư nghiệp Ngô quốc đánh nhau liên quan gì tới bọn họ chứ?

Chư Cát Thanh Thiên cầm Thất Tinh kiếm sau đó chém ra một đạo kiếm quang về phía Nhạc Thanh Bình.

Duẫn Tịch Tuyết lúc này khôi phục tướng mạo sẵn có, thân thể nàng như tinh linh đang nhảy điệu múa đưa tiễn người khác đi hoàng tuyền, nhìn như xinh đẹp nhưng ẩn chứa sát cơ vô tận.

Nhạc Thanh Bình tức giận quát một tiếng, Đoạn Ngọc Thủ oanh kích liên tục phá vỡ ảo thuật của Duẫn Tịch Tuyết, hoàng tuyền cũng biến mất, giữa không trung chỉ có chân khí va chạm sinh ra nổ lớn.

Thất Tinh kiếm trong tay Chư Cát Thanh Thiên bộc phát tinh thần chi lực mạnh mẽ, Dao Quang Phá Quân chiến trận vô song!

Lực lượng Phá Quân tinh chính là chủ tinh mạnh nhất mà Chư Cát Thanh Thiên có thể điều động, Nhạc Thanh Bình lại duỗi tay phải đánh xuyên qua tinh quang, bàn tay nắm lấy Thất Tinh kiếm của Chư Cát Thanh Thiên sau đó kéo mạnh.

Lấy một địch hai, Nhạc Thanh Bình toàn lực ra tay đã bộc phát thực lực vượt qua bọn họ dự đoán.

Dù sao đám người Tô Tín cùng vây công một mình hắn, nếu như còn không làm gì được Nhạc Thanh Bình, sau này bọn họ không cần đi giang hồ lăn lộn nữa.

Trong tích tắc Nhạc Thanh Bình tấn công Chư Cát Thanh Thiên, Kinh Thần Chỉ của Tô Tín đã xuất hiện.

Tiếng sấm sét nổ vang trời, Kinh Trập!

Oanh!

Chân khí cường đại nổ tung làm gạch đá màu xanh dưới chân ba người vỡ vụn, trong phạm vi hơn mười trượng hóa thành một đống bừa bộn.

Đón đỡ một kích Kinh Trập của Tô Tín, Nhạc Thanh Bình phun máu tươi, trên gương mặt không thần thái của hắn xuất hiện phẫn nộ.

“Duẫn Tịch Tuyết! Vì sao Huyễn Ma Đạo ngươi lại tham dự vào chuyện này?”

Nhạc Thanh Bình quát lớn.

Duẫn Tịch Tuyết cười khẽ và nói:

“Vậy phải hỏi các ngươi rồi, dư nghiệt Ngô quốc các ngươi nấp trong bóng tối gây chuyện không liên quan gì tới ta, nhưng các ngươi lại cấu kết với Bạch Liên giáo đã phạm vào tối kỵ của Huyễn Ma Đạo.”

Nói tới chỗ này dung nhan kiều mị của Duẫn Tịch Tuyết biến thành sương lạnh.

“Cho dù kẻ nào cấu kết với Bạch Liên giáo đều kết thù hận không chết không thôi với Huyễn Ma Đạo.”

Nhạc Thanh Bình lúc này cười to, đám người Ngô quốc bọn họ thật vất vả đạp lên con thuyền Bạch Liên giáo, đạt được Bạch Liên giáo ủng hộ, kết quả lại kết thành tử thù với Huyễn Ma Đạo, cuộc mua bán như vậy dáng hay không đáng?

Thời điểm đám người Tô Tín đang giao thủ, Cổ Đông Lai bên kia sắp phân thắng bại.

Cường giả Nguyên Thần Cảnh ra tay gọn gàng linh hoạt, chiến đấu kết thúc nhanh hơn đám người Tô Tín.

Đương nhiên cũng bởi vì thực lực ba người Cổ Đông Lai quá cường đại.

Thực lực ba Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư bài danh Địa Bảng ra tay, lực lượng như vậy nghiền áp đám người Giang Hạc Lưu, chỉ qua vài chiêu Gia Cát Lưu Vân sử dụng một chỉ đánh lén trọng thương võ giả Dung Thần Cảnh, tên này bị

Thiết Chiến cầm đao chém chết, đám người Giang Hạc Lưu cũng trọng thương.

Gương mặt Giang Hạc Lưu xám như tro tàn, vì khởi sự cho nên bọn họ mưu đồ vài chục năm, lại trả cái giá lớn gia nhập Bạch Liên giáo, thậm chí còn trở thành thế lực phụ thuộc Bạch Liên giáo nhưng không ngờ bọn họ vẫn thất bại.

Giang Hạc Lưu có thể sáng lập Nhân Nghĩa Trang, ẩn nhẫn tại Giang Nam đạo vài chục năm cũng không phải người thua không nổi.

Lúc trước đám người Ngô quốc còn sống sót bị Đại Chu vương triều đuổi giết thảm nhất, thậm chí có một tên Nguyên

Thần Cảnh đã chết, hiện tại có thua nhưng tối thiểu còn tốt hơn nhiều so với trước kia.

Cho nên Giang Hạc Lưu quyết định thật nhanh:

“Rút lui!”

Giang Hạc Lưu hét lớn một tiếng, thân thể hắn tiến tới bên người Nhạc Thanh Bình sau đó kéo hắn rời đi.

Kim Vũ Lâm bị khống chế và võ giả Dung Thần Cảnh Ngô quốc bỏ chạy, không có đi quản những người khác trong Nhân Nghĩa Trang bị thân vệ Cổ Đông Lai tiêu diệt.

Võ giả Nguyên Thần Cảnh đối chiến, muốn đánh bại đối phương dễ dàng, kích thương đối phương cũng dễ dàng, nếu đối phương một lòng bỏ chạy sẽ không dễ dàng giữ lại.

Trong trận chiến này chém giết một tên võ giả Dung Thần Cảnh cũng bởi vì Gia Cát Lưu Vân ra tay trọng thương hắn từ trước mới có thể chém giết.

Cho nên đám người Cổ Đông Lai không có đuổi theo, bởi vì đuổi theo không

kịp.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 370 - Kết Thúc (2)

Về phần dư nghiệt Ngô quốc ở hiện trường, nhìn thấy Giang Hạc Lưu bỏ chạy, một ít người nhát gan sợ chết liền đầu hàng, chỉ có mấy người vẫn còn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại đều bị chém chết.

Những người này là dư nghiệt Ngô quốc nhưng không phải thành viên hoàng thất, thậm chí đại bộ phận là đám người Giang Hạc Lưu đầu độc gia nhập.

Những người này cũng không biết quá nhiều bí mật cho nên thời khắc mấu chốt bị Giang Hạc Lưu quyết đoán vứt bỏ, đương nhiên bọn họ cũng không có trung tâm với Giang Hạc Lưu bao nhiêu.

Lúc này Giang Nam hội đã kết thúc qua loa, những thế lực Giang Nam đạo cáo từ rời đi.

Cũng may mắn lúc này triều đình thắng được, nếu không bọn họ vẫn còn xoắn xuýt nên gia nhập Ngô quốc hay không.

Cổ Đông Lai phân phó những người khác quét dọn chiến trường, lúc này cùng Thiết Chiến đi về phía Tô Tín.

“Bái kiến Thiết đại nhân, Cổ đại tổng quản.”

Tô Tín chắp tay chào.

Thiết Chiến cười ha ha vỗ vai Tô Tín, nói:

“Không hổ là người được tiểu tử Thiết Vô Tình giới thiệu, quả nhiên không có

làm ta thất vọng, lúc này ngươi lập công rất lớn, có thể nói không có ngươi truyền tin tức kịp thời, lúc này Lục Phiến Môn chúng ta không thể chuẩn bị chu toàn tại Giang Nam hội.”

Cổ Đông Lai cũng gật đầu nói:

“Đúng vậy, ta vẫn xem thường đám chuột Ngô quốc, mấy năm qua ta cảm giác Giang Nam đạo có chút không đúng, không nghĩ tới Lục Phiến Môn Giang Nam đạo bị bọn chúng ăn mòn không còn, cũng làm chúng ta mù lòa triệt để.”

“Tin tức của ngươi tới rất kịp thời, nếu muộn một ít, chúng ta có được tin tức cũng không kịp hành động.”

Dư nghiệt Ngô quốc đang quật khởi nhưng cả Giang Nam đạo to như thế, cấp dưới Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đã bị giết không còn bao nhiêu người.

Về sau Kim Vũ Lâm bị Bạch Liên giáo khống chế, trên cơ bản bỏ mặc đám dư nghiệt Ngô quốc phát triển, thậm chí còn âm thầm truyền tin tức, cho nên mấy năm qua thực lực dư nghiệt Ngô quốc phát triển rất nhanh, thực lực mạnh tới mức Lục Phiến Môn và Cổ Đông Lai cũng phải kinh hãi.

“Hai vị đại nhân khen nhầm, ta chỉ làm việc ta nên làm thôi.”

Tô Tín khiêm tốn.

Lúc này Duẫn Tịch Tuyết bên người Tô Tín lại làm ra bộ dạng con gái ngoan thi lễ với Thiết Chiến:

“Tham kiến nghĩa phụ.”

Nghe thấy Duẫn Tịch Tuyết gọi như thế, Tô Tín lập tức sững sờ.

Hắn vẫn cho rằng Duẫn Tịch Tuyết lúc trước giết Thiết Dao Hoa, hơn nữa dùng ảo thuật đạt được tin tức và lệnh bài Lục Phiến Môn trên người Thiết Dao Hoa, sau đó giả mạo Thiết Dao Hoa xuất hiện ở trước mặt mình.

Hiện tại xem ra không giống như hắn suy đoán.

Nhìn thấy Thiết Chiến, Duẫn Tịch Tuyết không chỉ không có trốn, nàng còn gọi Thiết Chiến là nghĩa phụ, chẳng phải nói rõ nàng có quan hệ với Lục Phiến Môn hay sao?

Duẫn Tịch Tuyết khẽ cười nói:

“Là ngươi vẫn nói ta giả trang, ta cho tới bây giờ vẫn không có nói thân phận mình là giả, Thiết Dao Hoa là ta, Duẫn Tịch Tuyết cũng là ta, không được sao?”

Thiết Chiến khoát khoát tay nói:

“Được rồi, đừng làm rộn, lúc trước ta bảo ngươi đi giúp Tô Tín, cũng không nghĩ tới ngươi còn dùng thân phận khác lừa

bịp hắn, vạn nhất phá hư đại sự làm sao bây giờ?”

Duẫn Tịch Tuyết cười hì hì nói:

“Người có thể được Thiết Vô Tình tôn sùng như vậy không thể là kẻ vô dụng, nếu hắn vô dụng cần dùng hắn làm gì?”

Tô Tín lườm Duẫn Tịch Tuyết, nữ nhân này không hổ là ma nữ, hắn cũng không nghĩ tới đối phương dùng hai thân phận lừa hắn.

Thiết Chiến giải thích:

“Thiết gia ta thế lớn trong Lục Phiến Môn nhưng nhân khẩu không thịnh vượng, cho nên hàng năm đều chọn lựa một ít hài đồng mồ côi thiên phú không tệ làm nghĩa tử nghĩa nữ, bọn họ cũng gia nhập Thiết gia, Tịch Tuyệt là một trong số đó.”

“Chỉ có điều về sau bởi vì Lục Phiến Môn có giao dịch với Huyễn Ma Đạo, nàng mới đổi tên gia nhập Huyễn Ma Đạo.”

Tô Tín gật gật đầu, Thiết Chiến không nói giao dịch cụ thể là gì, hắn cũng

không có tư cách hỏi.

Thời điểm Gia Cát Lưu Vân ra mặt thì Tô Tín biết rõ Lục Phiến Môn không phải không chết không thôi với các thế lực giang hồ.

Tất cả mọi người là tồn tại đỉnh cấp, không ai có thể diệt đối phương, chỉ cần có cơ hội cũng có thể hợp tác, lúc này là như vậy, Chư Cát thế gia liên thủ với Lục Phiến Môn đào cái hố to cho dư nghiệt Ngô quốc nhảy vào.

“Đi, thu thập các đồ vật, chúng ta ta đi địa phương khác nói chuyện, những dư nghiệt Ngô quốc bị bắt giữ phải phong bế võ công, còn lại giao cho Lục Phiến Môn ngươi xử lý.”

Cổ Đông Lai vung tay nói một câu.

Thiết Chiến gật gật đầu, hắn dẫn Tô Tín cùng Duẫn Tịch Tuyết đi tới phủ đệ Cổ Đông Lai.

Sau khi nhập tọa, Thiết Chiến móc trong ngực hai thiết đảm và xoay xoay trong

tay.

Tô Tín vẫn buồn bực Thiết Vô Tình có thói quen xoay thiết đảm từ đâu, thì ra là Thiết gia nhất mạch tương thừa.

Chỉ có điều Thiết Vô Tình xoay thiết đảm dùng thép tinh chế tạo mà thành, Tô Tín nhìn thiết đảm trong tay Thiết Chiến rất quen mắt, không ngờ dùng Huyền Nguyên Trọng Thiết làm thành.

Đồ chơi này nhỏ như ngón cái cũng nặng vài chục cân, Thiết Chiến đang cầm hai thiết đảm xoay xoay cũng nặng hơn năm trăm cân.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 371 - Ta Tiếp Vị Trí Này (1)

Sau khi mấy người nhập tọa, Thiết Chiến nói với Tô Tín:

“Ngươi thấy chuyện dư nghiệt Ngô quốc như thế nào?”

Chuyện này đã kết thúc nhưng Thiết Chiến vẫn hỏi Tô Tín thấy thế nào, điểm này kỳ quái nhưng Tô Tín lại nghe rõ ý khác trong lời Thiết Chiến.

Dư nghiệt Ngô quốc thất bại trong lần này nhưng bộc lộ không ít vấn đề.

Lục Phiến Môn Giang Nam đạo bị ăn mòn không còn, ngay cả tổng bộ đầu một đạo lại bị khống chế, trở thành tay sai trong tay Bạch Liên giáo, việc này tát mạnh vào mặt Lục Phiến Môn và triều đình.

Huống chi vấn đề không đơn giản như thế, phía sau việc Ngô quốc trừ Bạch Liên giáo còn có người khác.

Tô Tín trầm giọng nói:

“Trước kia ta mật báo lên, Giang Nam Tiêu thị rất khả nghi, Nhân Nghĩa Trang thành lập sơn trang tại Giang Nam đạo vài chục năm, hơn nữa những dư nghiệt Ngô quốc này phát triển

tại Giang Nam đạo thời gian dài như thế, Tiêu thị là rắn rít địa phương Giang Nam đạo làm sao không phát hiện ra chứ?”

“Nếu trước khi diễn ra Giang Nam hội còn có thể nói Tiêu thị sơ sẩy không phát hiện ra.”

“Hiện tại nhìn hành động của bọn chúng đã nói rõ Tiêu thị biết rõ kế hoạch của

đám người Giang Hạc Lưu, cho nên Giang Nam hội lần này không có tên võ giả Nguyên Thần Cảnh nào tham dự, thậm chí cuối cùng Tiêu Hoàng cũng biến mất không thấy.”

Thiết Chiến gật đầu nói:

“Ngươi nói đúng, chúng ta cũng nghĩ như vậy.”

Thiết Chiến lúc này tươi cười ý vị thâm trường:

“Nhưng ngươi suy nghĩ quá đơn giản, ngươi cho rằng Tiêu thị biết rõ kế hoạch dư nghiệt Ngô quốc, tại sao bọn chúng mặc kệ?”

“Phải biết rằng vài chục năm trước Ngô quốc bị chúng ta chém giết nhưng không có nhìn thấy một tên võ giả Nguyên Thần Cảnh nào.”

Về sau Đại Chu định đô Thịnh Kinh, hơn nữa bệ hạ dùng tinh lực tiêu diệt Đỗ Nguyên Thánh và Tam Tương Võ Lâm Minh, cho nên đám dư nghiệt Ngô quốc mới có hi vọng thoát chết.

Nhưng vài chục năm sau, bọn chúng tuyệt đối không thể bồi dưỡng ra hai tên Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư.

“Thần Cung Cảnh đỉnh phong đột phá đến Hóa Thần Cảnh cần cơ duyên còn dễ nói, nói không chừng lúc nào cũng có thể đột phá.

“Nhưng Hóa Thần Cảnh đột phá đến Dung Thần Cảnh không đơn giản như vậy, tài nguyên, khổ tu, đốn ngộ… thiếu một thứ cũng không được.”

Những dư nghiệt Ngô quốc chỉ mới cấu kết với Bạch Liên giáo thời gian gần đây, trước kia bọn chúng dựa vào tài nguyên gì lớn mạnh bản thân, điểm ấy rất đáng suy nghĩ nha.

Tô Tín gõ gõ cái bàn nói:

“Tiêu gia muốn biến dư nghiệt Ngô quốc thành khôi lỗi, bản thân mình làm

người giật dây?”

Thiết Chiến cười lạnh nói:

“Đương nhiên bọn chúng có ý này, nhưng bọn chúng càng muốn từ hành động này nhìn ra thực lực Đại Chu có tới mức dầu cạn đèn tắt hay không.”

“Nếu như lần này đám dư nghiệt Ngô quốc thực hiện kế hoạch thành công, nói không chừng Tiêu gia thực có khả năng sẽ từ phí sau nhảy ra, cũng chơi tụ tập thành lập quốc gia gì đó.”

Nói đến đây Thiết Chiến quay đầu nhìn sang Tô Tín, hỏi:

“Biểu hiện của ngươi lần này rất tốt, cho nên ta và đại ca thương lượng với nhau một chút, chúng ta chuẩn bị cho ngươi một lựa chọn.”

Tô Tín hơi sững sờ, đại ca Thiết Chiến là ai? Đó là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, cường giả Dương Thần Cảnh ‘ Thần Ưng’ Thiết Ngạo!

Hiện tại Thiết Chiến lại nói thương lượng với Thiết Ngạo vì chuyện của mình, Tô Tín cảm thấy bất ngờ.

Cho dù thực lực Tô Tín mạnh hơn nữa cũng chỉ là người trẻ tuổi có chút danh tiếng giang hồ mà thôi, chút thực lực và danh khí như vậy không được ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo coi trọng mới đúng.

“Lựa chọn gì?”

Tô Tín hỏi.

Thiết Chiến trầm giọng nói:

“Kim Vũ Lâm bị Bạch Liên giáo khống chế, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại bị ăn mòn, chỉ là thùng rỗng mà thôi.”

“Lục Phiến Môn Giang Nam đạo lớn như thế lại cấu kết với Bạch Liên giáo loại bỏ mật thám, thực lực còn không bằng cả một đạo xa xôi như Tương Nam đạo và

Hán Nam đạo.”

“Cho nên ta và đại ca thương lượng chuẩn bị cho ngươi tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo, ngươi hiện tại thành công đột phá Thần Cung nên thích hợp với vị trí này.”

Thiết Chiến nói một câu làm Tô Tín cả kinh.

Cho dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới Thiết Chiến lại cho hắn làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo.

Phải biết rằng tổng bộ một đạo chính là nhân vật số má số một số hai của triều đình tại một đạo, gần với vị trí hành quân đại tổng quản.

Trước kia Thiết Vô Tình dùng thực lực Thần Cung Cảnh tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu Tương Nam đạo cũng bỏ đi, trong đó có nhiều nhân tố.

Thiết Vô Tình thân là đệ tử đích truyền của Thiết gia là một nhân tố, hơn nữa thực lực Tương Nam đạo căn bản không thể so sánh với Giang Nam đạo.

Cho dù là một đạo của Đại Chu nhưng thực lực hai đạo khác biệt như trời và đất, hơn nữa Thiết Vô Tình trước kia đã đảm nhiệm vị trí truy phong tuần bổ và lập không ít công huân, hắn lúc này mới có thể dùng thực lực Thần Cung Cảnh đảm nhiệm tổng bộ đầu Tương Nam đạo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 372 - Ta Tiếp Vị Trí Này (2)

Nhưng Tô Tín hiện tại được xem là người một hệ Thiết gia, nhưng nói như thế nào cũng là người ngoài, huống chi tổng bộ đầu Giang Nam đạo là vị trí trọng yếu, Thiết gia bảo mình là võ giả Thần Cung Cảnh dảm nhiệm vị trí này là không ổn, tối thiểu phải có Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư mới tọa trấn được.

Cho nên Tô Tín cũng không có bị cái bánh lớn nện vào đầu choáng váng đầu óc, hắn ngưng trọng hỏi:

“Ta muốn biết tại sao lại chọn ta? Vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo phải do võ giả Nguyên Thần Cảnh mới có thể đảm nhận được.”

Duẫn Tịch Tuyết ở bên cạnh cũng khiếp sợ nhìn sang Thiết Chiến, tuy nàng học nghệ tại Huyễn Ma Đạo nhưng khi còn nhỏ lớn lên trong Lục Phiến Môn, nàng hiểu rõ chế độ Lục Phiến Môn.

Đường ca Thiết Vô Tình của nàng thực lực Thần Cung Cảnh đỉnh phong đảm nhiệm vị trí tổng bộ đầu Tương Nam đạo đã là chuyện không thể tưởng tượng nổi, hiện tại Tô Tín lại sắp làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo, Duẫn Tịch Tuyết cảm giác nghĩa phụ và cao tầng Lục Phiến Môn có phải bị mê muội đầu óc hay không.

Thiết Chiến thở dài một hơi nói:

“Chọn ngươi làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo là vì hai điểm, một chính là ngươi có năng lực, điểm thứ hai bởi vì trong Lục Phiến Môn hiện tại không tìm ra người tọa trấn Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.”

“Giang Hạc Lưu nói đúng một điểm, Đại Chu vương triều hiện tại đã suy yếu,

Lục Phiến Môn bận rộn sứt đầu mẻ trán.”

“Nếu như Lục Phiến Môn lần này có thể rút nhân thủ ra, không cần ta ra tay, hơn mười tên tổng bộ đầu truy phong tuần bổ Nguyên Thần Cảnh cũng có thể hốt gọn dư nghiệt Ngô quốc.

Nói tới chỗ này sắc mặt Thiết Chiến lại khó coi.

“Các ngươi đều là người một nhà, ta cũng không cần giấu diếm các ngươi.”

“Đại Chu vương triều lập quốc không tới trăm năm, khi xưng bá Trung Nguyên đến thành lập thủ đô hơn hai mươi năm, thời điểm Đại Chu vương triều nhất hưng thịnh nhất là hơn hai

mươi năm trước, sau khi thiên hạ vững chắc thì Đại Chu vương triều cũng suy yếu.”

Thiết Chiến dùng sức xoay thiết đảm và nói:

“Bệ hạ hùng tài vĩ lược, nhưng đáng tiếc hậu nhân bất tranh khí, nội đấu vô cùng lợi hại.”

“Hơn nữa sau khi thành lập thủ đô lần trước, bệ hạ có phần nóng vội, ra tay với Đỗ Nguyên Thánh quá sớm, thực lực tiêu hao quá lớn, từ đó Đông Tấn, dư nghiệt Ngô quốc mới không bị tiêu diệt hoàn toàn, thiên hạ này nhìn như thái bình nhưng có quá nhiều nhân tố bất ổn.”

“Phía bắc có Kim Trướng Hãn Quốc, phía tây có Tây Vực ba mươi sáu nước, tây bắc còn có thảo nguyên dị tộc không an phận, phía đông có Đông Tấn kế thừa của cải Đại Tấn năm xưa, cho dù như chó nhà có tang nhưng hiện tại cũng hòa hoãn không ít.”

“Hiện tại Đại Chu có thể nói là loạn trong giặc ngoài không ngừng, thời điểm Lục Phiến Môn ngày xưa cường thế nhất, tổng bộ đầu một đạo đều là võ giả Nguyên Thần Cảnh, có hơn một trăm truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu, tất cả đều là Nguyên Thần Cảnh.”

“Nhưng đến bây giờ nhân số giảm gấp đôi, mấy năm trước chúng ta còn điều

nhiệm truy phong tổng bộ đầu đảm nhiệm tổng bộ đầu một đạo.”

“Truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu càng điều càng ít, những người còn lại đều chấp hành nhiệm vụ, lại điều nhiệm, Lục Phiến Môn thật không tìm ra người.”

Tô Tín cũng không có nghĩ tới thực lực Lục Phiến Môn hiện tại quẫn bách như vậy, thậm chí ngay cả điều một cường giả Nguyên Thần Cảnh đến làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo còn tốn sức như thế.

Ánh mắt Thiết Chiến nhìn thẳng Tô Tín, trầm giọng nói:

“Thế nào, ngươi tiếp vị trí này hay không?”

Tô Tín đón ánh mắt Thiết Chiến, hỏi:

“Thiết đại nhân cũng biết tình huống phức tạp trong Giang Nam đạo, thế lực nhất lưu có ba võ giả Dung Thần Cảnh, thế lực nhị lưu có hơn mười võ giả Hóa Thần Cảnh, thế lực tam lưu nhiều không kể xiết, trong đó còn có Tiêu gia đứng đầu lục đại thế gia.”

“Ta chỉ có thưc lực Thần Cung Cảnh, lại phải dẫn theo Lục Phiến Môn Giang Nam đạo rách nát quần nhau với bọn chúng, nếu thất bại sẽ như thế nào?

Thiết Chiến thản nhiên nói:

“Rất đơn giản, cho dù Lục Phiến Môn hoặc Thiết gia ta không nuôi phế vật.”

Tô Tín gật gật đầu, nói:

“Ta tiếp vị trí này.”

Thiết Chiến lập tức cười lớn:

“Tô Tín a Tô Tín, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi, ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi tiếp nhận Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, chỉ cần yêu cầu của ngươi ta có thể làm được, ta nhất định sẽ thỏa mãn ngươi.”

Tô Tín dùng ngón tay gõ gõ cái bàn nói:

“Ta muốn rất đơn giản, thứ nhất, Lục Phiến Môn nhất định phải giúp ta trông coi Tiêu gia, nếu như Tiêu gia nhúng tay sự vụ Giang Nam đạo, cho dù ta có thủ đoạn cao siêu cũng vô dụng.”

Thực lực Tiêu gia quá cường đại, thân là một trong lục đại thế gia, Tiêu gia những năm qua mời chào không ít võ giả tiềm lực trong Giang Nam hội gia nhập gia tộc, trải qua tích lũy và bồi dưỡng nhiều năm, có không ít người trở thành cường giả Nguyên Thần Cảnh.

Có thể nói võ giả Nguyên Thần Cảnh của Tiêu gia còn nhiều hơn Tô Tín dự kiến, nếu như Tiêu gia nhúng tay sự vụ võ lâm Giang Nam đạo, Tô Tín không có khả năng chống cự.

Thiết Chiến gật đầu nói:

“Điểm ấy không cần ngươi nói ta cũng cân nhắc đến, Tiêu gia lúc này làm quá rõ ràng, bọn chúng cho rằng đẩy một khôi lỗi lên phía trước là xong việc sao? Không có đơn giản như vậy.”

“Cổ Đông Lai chính là Trấn Bắc đại tướng quân, cấp bậc giống hành quân đại tổng quản một đạo nhưng quân quyền trong tay hắn to lớn.”

“Hắn bỗng nhiên bị điều tới đảm nhiệm chức hành quân đại tổng quản Giang Nam đạo không phải thăng quan, chủ yếu vì phòng bị Tiêu gia.”

“Về sau Cổ Đông Lai sẽ không quản, hắn sẽ nhìn chằm chằm vào Tiêu gia sít sao, nếu như Tiêu gia có một tia dị động, đương nhiên Lục Phiến Môn chúng ta không từ bỏ ý đồ.”

Ánh mắt Thiết Chiến sinh ra lãnh ý.

Hiện tại Lục Phiến Môn không đủ nhân thủ, xử lý công việc thua chị kém em nhưng nếu như Tiêu gia thực có can đảm nhảy ra gây chuyện, cho dù Lục Phiến

Môn bỏ mặc không quan tâm chuyện khác cũng phải làm Tiêu gia tổn thương nguyên khí to lớn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 373 - Rút Thưởng (1)

Có Cổ Đông Lai trấn thủ Giang Nam đạo nhìn chằm chằm vào Tiêu gia, Tô Tín cảm thấy áp lực giảm lớn, hắn gật gật đầu tiếp tục nói với Thiết Chiến:

“Ta còn có một yêu cầu, ta cần mấy người.”

Nghe Tô Tín đòi người, Thiết Chiến lập tức lắc đầu:

“Ngươi không cần nghĩ đòi người, truy phong tuần bổ và tập sự mật thám Lục Phiến Môn khó có khả năng cho ngươi, bọn họ có nhiệm vụ cả rồi.”

“Huống chi cứ điểm bí mật Giang Nam đạo bị đám dư nghiệt Ngô quốc xóa sổ, tổng bộ còn cần rất nhiều người bổ sung a,

căn bản không thể phân người cho ngươi.”

“Tài nguyên Lục Phiến Môn Giang Nam đạo không phải là ít, ngươi muốn mời chào bồi dưỡng người tại Giang Nam đạo cũng dễ dàng, việc này phải xem ngươi rồi.”

Tô Tín khẽ cười nói:

“Thiết đại nhân ngươi hiểu lầm ý ta, ta cũng không nói muốn truy phong tuần bổ cùng tập sự mật thám.”

“Ah? Ngươi muốn ai?”

Thiết Chiến kinh ngạc hỏi.

Truy phong tuần bổ cùng tập sự mật thám Lục Phiến Môn đều là tinh nhuệ

trong tinh nhuệ, nói như thế nào tổng bộ đầu một đạo đều có vài tên truy phong tuần bổ và tập sự mật thám làm tâm phúc của mình.

Tô Tín đã không muốn bọn hắn, vậy hắn còn muốn ai? Bộ khoái bình thường của Lục Phiến Môn không ít nhưng chẳng qua là võ giả Hậu Thiên và Tiên Thiên Khí Hải Cảnh mà thôi, những người này không có tác dụng trợ giúp Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

“Có lẽ Thiết đại nhân nghe qua xuất thân của ta, ta xuất thân tiểu bang phái Thường Ninh phủ tại Tương Nam, những người kia đều là thủ hạ của ta, ta có thói quen dùng người của mình, cho nên ta muốn điều mấy người tới trực tiếp gia nhập Lục Phiến Môn, không biết được hay không được.”

Tô Tín muốn điều đám người Hoàng Bỉnh Thành.

Tổng bộ Lục Phiến Môn Tương Nam đạo đã rách nát, nhưng lạc đà chết gầy còn lớn hơn ngựa, trong đó bộ khoái Lục Phiến Môn còn rất nhiều, Tô Tín là người cô đơn tiền nhiệm, muốn dùng tốc độ nhanh nhất chỉnh hợp thế lực tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo mà không có tâm phúc thì không làm được.

Thiết Chiến nghe Tô Tín nói như vậy liền phất tay nói:

“Chỉ điều hai người mà thôi, không có vấn đề, đừng nói hai người, hai mươi người cũng được.”

“Thế lực mật thám tại Giang Nam đạo không còn, muốn điều nhiệm ai có thể trực tiếp tìm Cổ Đông Lai, mượn lực lượng quân đội báo tin thay ngươi.”

Tô Tín yêu cầu Thiết Chiến đều đáp ứng, hắn cũng không nói gì liền trực tiếp liền mở miệng cáo từ, chờ đám người Hoàng Bỉnh Thành tới thì hắn có thể đi tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo tiền nhiệm.

Thiết Chiến mang theo Duẫn Tịch Tuyết về thành Thịnh Kinh làm việc, đồng dạng hắn cũng hạ lệnh với Lục Phiến Môn Giang Nam đạo và các bộ đầu bộ khoái còn sót lại, nói với những người này có tổng bộ đầu sắp tới tiền nhiệm.

Tô Tín rời khỏi cửa lớn, trong đầu hắn nghe âm thanh hệ thống vang lên.

“Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến: tay sai triều đình (2)”

Miêu tả nhiệm vụ: trong ba năm tấn thăng đến cấp bậc tứ đại thần bộ, có thể lấy được ban thưởng cao cấp.

Trong ba năm tấn thăng cấp bậc tổng bộ đầu Lục Phiến Môn có thể lấy được ban thưởng đỉnh cấp.

Ghi chú: hoàn thành bất cứ nhiệm vụ nào nêu trên đều tính là hoàn thành, nếu như trong thời hạn nhiệm vụ hoàn thành hai nhiệm vụ đều có thể đạt được ban thưởng cao cấp và đỉnh cấp.

Ban thưởng cao cấp: năm lần rút thưởng cao cấp, năm mươi lần rút thưởng trung cấp, 2000 điểm giá trị phản phái.

Ban thưởng đỉnh cấp: đặc quyền chỉ định rút trúng nhân vật một lần (cấp bậc tứ tinh nửa), sáu lần rút thưởng cao cấp, tám mươi lần rút thưởng trung cấp, 3000 điểm giá trị phản phái.

Trừng phạt thất bại: khấu trừ 5000 điểm giá trị phản phái, hơn nữa về sau giảm 30% tỷ lệ rúng trúng rút thưởng cao cấp.

Ghi chú: xét thấy hệ thống đồng thời tuyên bố hai nhiệm vụ gia tăng độ khó cho kí chỉ, kí chủ có thể sớm nhận một phần

ba ban thưởng cao cấp và đỉnh cấp, nhưng nếu như nhiệm vụ không có hoàn thành, lúc thất bại sẽ trừng phạt gấp đôi.

Trên đường đi trở về khách sạn, sắc mặt Tô Tín lúng túng, hệ thống lúc này gia tăng độ khó không thể nói không lớn.

Sau khi rời khỏi thành Thương Sơn, hệ thống vẫn không tuyên bố nhiệm vụ, kết quả chờ mình tới hiện tại sao? Hai nhiệm vụ chính tuyến liên tiếp, hơn nữa độ khó cũng không thấp.

Đặc biệt là thứ hai, trong ba năm phải ngồi lên vị trí tứ đại thần bộ chẳng khác

gì nói đùa cả.

Đương nhiên còn có trở thành tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, Tô Tín trực tiếp coi như không có nhìn thấy, đây là việc không có khả năng.

Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo thân là người sáng lập Lục Phiến Môn, hắn là tồn tại không thể thay thế.

Huống chi bản thân Thiết Ngạo có thực lực Dương Thần Cảnh, hắn bài danh top mười Địa Bảng, Tô Tín có ăn Vô Cực Tiên Đan cũng không nhất định có thể địch nổi người ta.

Muốn trở thành tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn cũng không phải chuyện đơn giản.

Tuy Lục Phiến Môn thành lập đến nay gần trăm năm, vị trí tứ đại thần bộ thay phiên mấy lần nhưng mỗi người kế thừa vị trí này đều có thực lực Dung Thần Cảnh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 374 - Rút Thưởng (2)

Hơn nữa bọn họ đều là tồn tại có tư cách lão làng trong Lục Phiến Môn, cho dù nhân mạch hay thủ đoạn cũng không phải bộ đầu bình thường có thể so sánh, Tô Tín muốn thượng vị cũng khó khăn.

Hệ thống biết nhiệm vụ lần này quá phận cho nên còn cho ứng trước ban thưởng, ngược lại Tô Tín đang cần gấp.

Tiến vào không gian hệ thống, Tô Tín nói:

“Hệ thống, ta muốn dự chi ban thưởng nhiệm vụ cao cấp.”

Hệ thống nói:

“Kí chủ thành công dự chi một phần ba ban thưởng cao cấp, 5 lần rút thưởng cao cấp không cách nào chia một phần ba thành số nguyên, cho nên hối đoái thành rút thưởng trung cấp, ban thưởng tổng cộng là: một lần rút thưởng cao cấp, ba mươi ba lần rút thưởng trung cấp, 667 điểm giá trị phản phái. Nếu như nhiệm vụ thất bại sẽ nhân đôi số lượng đã dự chi.”

Sau khi đạt được rút thưởng, Tô Tín tính toán của cải bản thân mình, tổng cộng có 999 điểm: giá trị phản phái, một lần rút thưởng cao cấp, ba mươi ba lần rút thưởng trung cấp, năm mươi hai lần rút thưởng sơ cấp.”

Đương nhiên Tôn Tín cảm thấy tê răng khi nhìn số giá trị phản phái đang có, chỉ cần một điểm là được một ngàn điểm.

Hắn nên sử dụng số lần rút thưởng cao cấp như thế nào cũng cần phải suy nghĩ

một phen, Tô Tín cuối cùng cẩn thận suy nghĩ một lúc, hắn chuẩn bị thử rút thưởng cao cấp.

Nếu như không phải hai nhiệm vụ đang áp lên người, Tô Tín chọn dùng phương thức ổn thỏa nhất, tích lũy đến đầy đủ giá trị phản phái sau đó tiến hành rút thưởng cao cấp.

Hiện tại có hai nhiệm vụ độ khó cao áp lên đầu mình, Tô Tín cũng chỉ có thể tạm thời liều mạng mà thôi.

Nếu như rút ra thứ không tốt, dù sao còn có thời gian ba năm, Tô Tín suy nghĩ biện pháp giải quyết, nếu quả thật có thể rút thăm được công pháp cường đại, tiến độ nhiệm vụ của Tô Tín về sau sẽ dễ làm hơn rất nhiều.

“Hệ thống, cho nên hắn hối đoái rút thưởng trung cấp thành rút thưởng cao cấp, có bốn lần rút thưởng cao cấp cùng tiến hành rút ra, lựa chọn công pháp.”

Tô Tín không có ý định sử dụng 999 điểm giá trị phản phái, hắn rút công pháp bốn lần dựa vào vận khí.

Lúc trước hệ thống cho ra cái giá khi rút trúng Hùng Bá, trên lý luận mà nói vận khí Tô Tín sẽ tốt, hắn có khả năng rút ra hai công pháp cường đại.

Kim đồng hồ bàn quay xoay tròn, nó dừng lại trước thân ảnh một người.

Đó là người mặc cẩm bảo đỏ rực, mái tóc xanh rối tung trên vai, tướng mạo nhu hòa giống như nam không phải nam, giống như nữ không phải nữ, trong tay cầm tú hoa châm, hiển thị rõ khí chất âm nhi.

"Chúc mừng kí chủ rút ra nhân vật Đông Phương Bất Bại, kèm theo công pháp Quỳ Hoa Bảo Điển, đánh giá đẳng cấp nhân vật tam tinh nửa, công pháp đánh giá đẳng cấp tam tinh nửa."

Khóe miệng Tô Tín co giật vài cái, hắn thu Quỳ Hoa Bảo Điển vào túi giới tử, đợi đến lúc Lý Phôi đến sẽ cho hắn tu luyện.

Kỳ thật đối với Tô Tín giai đoạn hiện tại mà nói, rút thưởng cao cấp rút thăm được công pháp tam tinh nửa và tứ tinh là tốt nhất.

Tô Tín có thể sử dụng công pháp cấp bậc như thế, cũng không cần lo lắng bởi vì đẳng cấp công pháp quá cao mà có khả năng rút không trúng.

Nhưng đáng tiếc thật vất vả rút thăm được nhân vật tam tinh nửa lại là Đông Phương tỷ tỷ.

Lần rút thứ hai bắt đầu, lúc trên màn hình lớn xuất hiện nam tử trung niên, tướng mạo đường đường, khí chất uy nghiêm, trong tay cầm một thanh Toái Kim Kiếm và Loan Nguyệt Miêu Đao.

Tô Tín không nhận ra người này, trong đầu hắn không có hình tượng của nhân vật phản diện như vậy.

Sau đó hệ thống nói:

"Chúc mừng kí chủ rút ra nhân vật Hoài Âm Trương Hầu, kèm theo công pháp Phong Đao Sương Kiếm ngàn lẻ một thức,

nhân vật đánh giá đẳng cấp tứ tinh, đẳng cấp công phá đánh giá tứ tinh nửa.”

Chú ý: bởi vì kí chủ rút ra nhân vật kèm theo một môn tứ tinh nửa cho nên lần rút thưởng này không ủng hộ dùng giá trị phản phái tiến hành chỉ định rút ra, hơn nữa có 40% tỷ lệ rút không trúng cái gì.

Mỗi khi gia tăng 1000 điểm giá trị phản phái có thể gia tăng 10% tỷ lệ trúng thưởng, xin hỏi kí chủ có gia tăng hay không?

Nói cái tên Hoài Âm Trương Hầu thì có nhiều người không biết nhưng sư đệ hắn thanh danh rất lớn, hắn chính là Vi Thanh Thanh Thanh, người sáng lập Tự Tại Môn, sư phụ Gia Cát Thần Hầu cùng Nguyên Thập Tam Hạn.

Vi Thanh Thanh Thanh xuất thân Trảm Kinh Đường, mà Hoài Âm Trương Hầu là đường chủ Trảm Kinh Đường thế hệ này, thanh danh và địa vị trên giang hồ rất lớn, đều trên cả Vi Thanh Thanh Thanh.

Nhưng kết quả cuối cùng Vi Thanh Thanh Thanh bỗng nhiên nổi tiếng, đánh bại Hoài Âm Trương Hầu, mang theo lão bà Lương Nhâm Hoa của hắn mới bước chân vào giang hồ.

Đối với đường chủ Trảm Kinh Đường không may, trong tiểu thuyết Ôn Thụy An không có miêu tả thực lực hắn cẩn thận, chỉ có đoạn hắn bị Vi Thanh Thanh Thanh đánh bại.

Trảm Kinh Đường có Phong Đao Sương Kiếm ngàn lẻ một thức lại được xếp vào đẳng cấp tứ tinh nửa, Tô Tín xem ra có chút hư danh.

Tô Tín suy nghĩ nó là hư danh nhưng Phong Đao Sương Kiếm ngàn lẻ một thức trong tay Hoài Âm Trương Hầu không đạt tới tứ tinh nửa, trong tay Vi Thanh Thanh Thanh lại không giống.

Vi Thanh Thanh Thanh từng dùng Phong Đao Sương Kiếm ngàn lẻ một thức ngưng tụ thành một chiêu Thiên Nhất đánh bại Nhất Lưu Lưu Kiếm Tuyết Thanh Hàn, từ nay về sau dương danh thiên hạ.

Cùng một chiêu vũ kỹ trong tay hai người khác nhau sẽ có uy lực khác nhau, chỉ có thể nói Hoài Âm Trương Hầu cũng

không có phát huy tiềm lực Phong Đao Sương Kiếm ngàn lẻ một đến mức tận cùng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 375 - Sơn Tự Kinh (1)

Lúc này kết quả rút thưởng lại làm Tô Tín phiền muộn, môn công pháp này có tới 40% rút không trúng làm cho Tô Tín cũng không thể không than thở.

“Tiến hành rút ra a.”

Tô Tín nói.

Tiêu chí công pháp trên màn hình lớn cuối cùng biến thành màu xám.

“Rút ra thất bại, lần rút thưởng cao cấp này hết hiệu lực.”

Tô Tín mặt không đổi sắc, nói:

“Tiếp tục rút ra.”

Lúc này trên màn hình lớn rút ra nhân vật quen thuộc, ba sợi râu dài tung bay dưới hàm, khí thế khí phách vô song và cực kỳ bá đạo, hắn chính là Hùng Bá.

“Chúc mừng kí chủ rút ra nhân vật Hùng Bá, kèm theo năm môn công pháp Thiên Sương Quyền, Bài Vân Chưởng, Phong Thần Thối, Tam Phân Thần Chỉ, Tam Phân Quy Nguyên Khí.”

Đánh giá đẳng cấp nhân vật tứ tinh nửa, đánh giá đẳng cấp công pháp từ tam tinh nửa đến tứ tinh nửa.

Ghi chú: bởi vì Phong Thần Thối đã bị kí chủ rút ra, nếu như rút ra Phong Thần Thối sẽ dùng một nửa giá cửa hàng hối đoái thành giá trị phản phái.

Chú ý: bởi vì kí chủ chỗ rút ra đến nhân vật kèm theo hai môn tứ tinh nhiều hơn phân nửa công pháp, cho nên lần này rút thưởng không ủng hộ dùng giá trị phản phái tiến hành chỉ định rút ra, hơn nữa có 40% tỷ lệ rút sạch.

Mỗi gia tăng 1000 điểm giá trị phản phái có thể gia tăng 10% tỷ lệ trúng thưởng, xin hỏi kí chủ có gia tăng hay không.

Tô Tín nói:

“Không, trực tiếp rút ra.”

Tiêu chí công pháp trên màn hình lớn hết hiệu lực, cuối cùng tiêu chí công pháp biến thành màu xám.

“Rút ra thất bại, lần rút thưởng cao cấp này hết hiệu lực.”

Tô Tín cau mày, vận khí hắn lần này không quá tốt.

Lần rút thưởng cuối cùng mở ra, lúc này trên màn hình lớn xuất hiện một lão giả, hai mắt lạnh lùng giống như lưỡi đao, hắn lộ ra thần thái hung tàn.

“Chức mừng kí chủ rút ra nhân vật Mộ Dung Bác, kèm theo Đấu Chuyển Tinh Di, Tham Hợp Chỉ, Long Thành Kiếm Pháp, bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự, tổng cộng năm bộ công pháp.”

Đánh giá đẳng cấp nhân vật tam tinh nửa, đẳng cấp công pháp từ nhị tinh đến tứ tinh, kí chủ có thể lựa chọn tùy cơ hội rút ra, cũng có thể tốn hao 3200 điểm giá trị phản phái tiến hành chỉ định lựa chọn.

Ghi chú: bởi vì số lượng bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm quá khổng lồ cho nên quy về một loại, nếu như kí chủ rút trúng bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm cần phải lựa chọn tuyển định một loại trong đó.

“Lần này thiệt thòi.”

Tô Tín lẩm bẩm.

Kỳ thật chỉ cần không rút trúng bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự thì Tô Tín xem như có lời.

Bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm có mạnh có yếu, trong đó có vũ kỹ tứ tinh nhưng lại có gân gà nhị tinh nửa.

Huống chi cho dù Tô Tín rút một loại thượng đẳng trong bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự thì hắn cũng không thể thi

triển quang minh chính đại, dù sao Thiếu Lâm tự rất xem trọng công pháp bí truyền của mình.

Hai lần trước Tô Tín vận dụng bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự bởi vì không có người chứng kiến, hiện tại hắn công nhiên sử dụng trước mặt người khác, đảm bảo qua không bao lâu sẽ cos Giới Luật đường Thiếu Lâm tự phái người tới tâm sự với Tô Tín.

“Tiến hành rút ra.”

Tô Tín nói.

“Chúc mừng kí chủ rút ra công pháp Đấu Chuyển Tinh Di, đánh giá đẳng cấp tam tinh nửa.”

Ánh mắt Tô Tín biến thành vui mừng, tuyệt học gia truyền Mộ Dung gia có trợ giúp gia tăng chiến lực của Tô Tín.

Đương nhiên Đấu Chuyển Tinh Di có khuyết điểm trí mạng, nếu không nó cũng không bị xếp vào cấp bậc tam tinh nửa.

Đấu Chuyển Tinh Di đối phó võ giả ngang cấp còn hữu dụng, dùng đạo của người trả cho người có uy lực to lớn.

Đối phó với một ít võ giả thực lực cao hơn mình thì hiệu quả bắn ngược kém rất nhiều.

Ví dụ như trong nguyên tác Đinh Xuân Thu đối phó Mộ Dung Phục, Mộ Dung Phục chỉ có thể chuyển dời độc công Đinh Xuân Thu lên người đệ tử của hắn nhưng

không cách nào chuyển dời lên người Đinh Xuân Thu, đơn giản là vì Đinh Xuân Thu mạnh hơn hắn một ít.

Hơn nữa đối mặt với võ giả có thực lực cao hơn mình quá nhiều, vận dụng Đấu Chuyển Tinh Di chỉ có thể toonr thương bản thân, nhất định phải dùng cẩn thận.

Cho nên Tô Tín đánh giá công pháp này gia tăng thực lực của hắn không kém nhưng tiềm lực có hạn.

Bốn lần rút thưởng hai lần rút không trúng, xác suất này không tính thấp nhưng

Tô Tín không dám dùng Quỳ Hoa Bảo Điển, chân chính có thể dùng chính là Đấu

Chuyển Tinh Di cấp bậc tam tinh nửa, kỳ thật Tô Tín ăn thiệt thòi.

Không còn bốn lần rút thưởng cao cấp, Tô Tín còn có ba lần rút thưởng trung cấp và năm mươi hai lần rút thưởng sơ cấp.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 376 - Sơn Tự Kinh (2)

Tô Tín đổi chúng thành tám lần rút thưởng trung cấp và rút một lần.

Rút thưởng trung cấp có tính vô định rất lớn, tám lần rút thưởng trung cấp, Tô Tín tổng cộng rút được ba bình đan dược, đều là cấp bậc nhị tinh và nhị tinh nửa.

Còn có một loại binh khí, chính là thiết trượng Đoàn Duyên Khánh dùng, là thứ vô dụng.

Tô Tín rút được hai món vô dụng từ tạp vật, Tô Tín xem ra tạp vật trên cơ bản là thứ không có tác dụng, hắn rút ra một thứ có thể dùng được chính là mặt nạ Vương Liên Hoa lần trước.

Hai lần còn lại Tô Tín rút được công pháp, một trong đó chính là Huyền Minh Thần Chưởng của Huyền Minh nhị lão, đánh giá đẳng cấp nhị tinh nửa, nó với Tô Tín hiện tại là gân gà.

Huống chi Tô Tín đi theo lộ tuyến võ đạo đại khai đại hợp, Huyền Minh Thần Chưởng cũng không thích hợp Tô Tín.

Lần rút thưởng cuối cùng Tô Tín lại gặp kinh hỉ.

Người trên màn hình lớn là thanh niên trẻ tuổi, mày rậm mắt tinh, mặt như quan ngọc, quần áo hoa phục, thần thái quý khí.

“Chúc mừng kí chủ rút ra nhân vật Phương Ứng Khán, kèm theo công pháp Huyết Hà Thần Kiếm, Ô Thiên Thần Thương, Thương Tâm Tiểu Tiễn, Nhẫn Nhục Thần Công, Sơn Tự Kinh bản Nguyên Thập Tam Hạn.”

Đánh giá đẳng cấp nhân vật tam tinh nửa, đánh giá đẳng cấp công pháp từ tam tinh nửa đến tứ tinh, kí chủ có thể lựa chọn tùy cơ hội rút ra, cũng có thể tốn hao 3200 điểm giá trị phản phái tiến hành chỉ định lựa chọn.

Ghi chú: Bởi vì kí chủ đã có được một phần kiếm pháp và Huyết Hà thần chỉ trong Huyết Hà Thần Kiếm, hệ thống sẽ dùng một nửa giá bán trong cửa hàng trả cho kí chủ.

“Tiến hành rút ra.”

Tô Tín nói.

“Chúc mừng kí chủ rút ra Sơn Tự Kinh bản Nguyên Thập Tam Hạn, đánh giá đăng cấp tam tinh nửa.”

Tô Tín cau mày, lần rút thăm này lại là công pháp hiếm thấy như Sơn Tự Kinh.

Nói Sơn Tự Kinh hiếm thấy là vì người đạt được và tu hành Sơn Tự Kinh đều có khác nhau, cho nên hệ thống mới có thể kèm theo mấy chữ phía sau Sơn Tự Kinh là ‘ bản Nguyên Thập Tam Hạn ’.

Đương nhiên Sơn Tự Kinh phiên bản Nguyên Thập Tam Hạn mới là thứ Tô Tín muốn nhất, trải qua Đại Ma Thần Nguyên Thập Tam Hạn sửa đổi Sơn Tự Kinh, có thể nói Sơn Tự Kinh phiên bản này mới là mạnh nhất.

Sơn Tự Kinh lúc ban đầu nằm trong tay cục chủ Kim Hoa tiêu cục Kim Tiểu Đồ, nó là đạo tàng chính thống, trong đó có phù chú Vân Cấp Thất Giám.

Rơi vào trong tay Ôn Xà tiểu thuyết “Độc bộ thiên hạ” của Ôn Thụy An lại dung nhập độc công.

Sau đó Sơn Tự Kinh này lại rơi vào tay Tam Tiên đạo nhân, bị Tam Tiên đạo nhân sử dụng vô cùng tà dị, quả thực là hai công pháp khác nhau.

Phiên bản Sơn Tự Kinh cuối cùng bị Tam Tiên đạo nhân xuyên tạc rơi vào trong tay Nguyên Thập Tam Hạn.

Nguyên Thập Tam Hạn kinh tài tuyệt diễm, hắn luyện thành Sơn Tự Kinh do Tam Tiên đạo nhân xuyên tạc lung tung, sau

đó sử dụng kèm với Thương Tâm Tiểu Tiễn liền có uy năng kinh thiên động địa.

Phương Ứng Khán truyền thừa chính là Sơn Tự Kinh phiên bản Nguyên Thập Tam Hạn, nhưng kỳ thật Sơn Tự Kinh này có khác biệt lớn với Sơn Tự Kinh ban đầu, quả thực là hai loại công pháp khác nhau.

Tô Tín cầm lấy Sơn Tự Kinh và nghiên cứu công pháp quỷ dị này, đơn thuần dựa theo uy lực mà nói uy lực Sơn Tự Kinh chỉ thường thường, nhưng nó kết hợp với võ công nào đều có thể phát huy ra uy năng kinh dị đáng sợ.

Độc công trong tay Ôn Xà, và ma công tà dị trong tay Tam Tiên đạo nhân, khi nó nằm trong tay Nguyên Thập Tam Hạn lại có thể dung nhập vào Thương Thiên Tiểu Tiễn Quyết, là mấu chốt luyện thành Thương Tâm Tiểu Tiễn.

Tô Tín xem ra, thần dị chân chính của Sơn Tự Kinh chính là phương pháp hành công của nó khác với lộ tuyến chính tuyến, công pháp vũ kỹ khác nhau dung hợp với Sơn Tự Kinh sẽ có thần dị khác nhau.

Phương Ứng Khán truyền thừa Sơn Tự Kinh từ Nguyên Thập Tam Hạn nhưng kết quả Phương Ứng Khán sử dụng không có thần dị giống như Nguyên Thập Tam Hạn.

Tô Tín hiện tại cũng muốn nhìn sau khi mình đạt được Sơn Tự Kinh sẽ tu luyện ra cái gì.

Rời khỏi hệ thống, Tô Tín cảm giác trong cơ thể có khí tức thần dị.

Sơn Tự Kinh không có tu luyện ra chân khí nhưng nó lại gia trì lên chân khí trong người Tô Tín, dung làm một thể, làm cho chất lượng chân khí trong cơ thể Tô Tín tăng lên một mảng lớn, hơn nữa còn ẩn chứa khí tức kỳ quái trong đó.

Tô Tín thi triển Huyết Hà thần chỉ, Huyết Hà thần chỉ vốn mau lẹ sắc bén lại biến thành yêu dị.

Tơ máu không ngừng vặn vẹo giống như sinh vật còn sống, huyết quang vô tận bộc phát chiếu sáng cả gian phòng như hóa thành huyết vực.

Loại tràng diện này chưa từng xuất hiện bao giờ, trước kia Tô Tín thi triển Huyết Hà thần chỉ ẩn chứa sắc bén linh hoạt, tương đương với kiếm chỉ, chẳng qua có thể sai sử kiếm khí như cánh tay mà thôi.

Huyết Hà thần chỉ hiện tại vô cùng thần dị, hiển nhiên nó là hiệu quả của Sơn Tự Kinh.

Tô Tín điểm nhẹ một chút, Huyết Hà thần chỉ chui vào mặt đất và lưu một lỗ nhỏ không biết sâu bao nhiêu, dị tượng cũng biến mất.

Tô Tín lại toàn lực vận chuyển chân khí trên người mình, chỉ thấy một đạo hào quang bộc phát xuất hiện sau đầu Tô Tín, hắn chắp tay trước ngực, hào quang lưu chuyển khắp toàn thân giống như phật đà.

“Như mộng như ảo sao? Thì ra là thế, đây chính là dị năng sau khi ta dung nhập Sơn Tự Kinh.”

Tô Tín thì thào một câu, uy lực Huyết Hà thần chỉ đã mạnh hơn trước rất nhiều nhưng loại dị tượng nó xuất hiện lại ảnh hưởng tinh thần đối thủ.

Giống như hư không phải hư, giống như thực không phải thực, lại như ảo ảnh trong mơ. Thật thật giả giả, giả giả thực thực, tạicó hiệu quả cùng loại với ảo thuật của Duẫn Tịch Tuyết.

Ảo thuật của Duẫn Tịch Tuyết trước tiếp ảnh hưởng lên tinh thần đối phương, Sơn Tự Kinh lại giúp Tô Tín ra tay mang theo ảo giác, thật và giả dung hợp với nhau, sự thật cùng ảo ảnh kết hợp dồn đối thủ vào chỗ chết.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 377 - Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo (1)

Hao phí tất cả của cải thu được hai bộ công pháp như vậy Tô Tín cũng hài lòng.

Đấu Chuyển Tinh Di có thể gia tăng chiến lực của mình vào lúc này, Sơn Tự Kinh lại gia tăng thực lực trụ cột của hắn.

Đương nhiên Tô Tín xem ra cùng là công pháp cấp bậc tam tinh nửa nhưng Sơn Tự Kinh còn mạnh hơn Đấu Chuyển Tinh Di nhiều, không phải mạnh ở uy lực mà là ở tiềm lực.

Chuyện ở Giang Nam đạo bây giờ rối loạn, Tô Tín phải chờ tới lúc đám người Hoàng Bỉnh Thành tới thì hắn mới đi Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

Trong khoảng thời gian này Tô Tín cũng không có nhàn rỗi, hắn đòi Thiết Chiến tư liệu thành viên Lục Phiến Môn Giang Nam đạo và sau đó ngồi trong khách sạn suy nghĩ một phen, hơn nữa hắn cũng tu hành Đấu Chuyển Tinh Di và Sơn Tự Kinh.

Tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có tình huống vô cùng phức tạp, Tô Tín cũng biết rõ việc này, có thể nhìn ra từ trên người phó tổng bộ đầu Lôi Viễn của Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

Giang Hạc Lưu là dư nghiệt Ngô quốc, nếu như Lôi Viễn biết rõ thân phận của hắn còn dễ nói, nhưng vấn đề là Lôi Viễn thật không biết thân phận của hắn, trải qua điều tra, Lôi Viễn là người vô tội nhưng ý vị rất sâu xa.

Lôi Viễn thân là phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo nhưng hắn lại giao hảo với Giang Hạc Lưu, thậm chí có can đảm đắc tội truy phong tuần bổ như Tô TÍn, có thể

nghĩ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo cấu kết với thế lực địa phương sâu tới mức nào.

Một tháng qua đi, cũng không biết Lục Phiến Môn đã dùng phương pháp gì lại có thể trong thời gian một tháng đưa Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi tới trước mặt Tô Tín.

Lại nhìn thấy Tô Tín, Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành kích động không nhỏ.

Tô Tín đã từng nói qua sau này sẽ dẫn bọn họ tới Trung Nguyên nhìn tràng diện lớn, bọn cũng không nghĩ tới ngày hôm nay nhanh như vậy.

“Bang chủ! Ách, không đúng, hiện tại có lẽ đổi giọng gọi đại nhân mới đúng.”

“Được rồi, ngươi gọi ta là lão đại đi, ta nghe như vậy quen thuộc hơn.”

Tô Tín nói.

Hoàng Bỉnh Thành cười hắc hắc nói:

“Không nghĩ tới lão Hoàng ta có một ngày có thể mặc quan phục, các ngươi nói ta hiện tại quay về Thường Ninh phủ, vị tri phủ đại nhân kia nhìn thấy ta có hành lễ hay không?”

Lý Phôi nói:

“Ngươi rãnh rỗi sao?”

Sau khi khinh bỉ Hoàng Bỉnh Thành một câu, Lý Phôi lúc này mới chính thức thi lễ với Tô Tín.

“Lão đại.”

Tô Tín cười gật đầu nói:

“Không tệ, thực lực tiến bộ rất lớn.”

Lần trước Tô Tín rời đi không chỉ cho Lý Phôi đan dược, còn có Tử Hà Thần Công.

Qua thời gian không tới một năm, Lý Phôi đã đột phá đến Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, hơn nữa còn đả thông bốn khiếu, có thể nói tiềm lực kinh người.

“Hiện tại Phi Ưng Bang giao do Lý Thanh chưởng quản sao?”

Tô Tín hỏi.

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu nói:

“Ân, bang chủ Phi Ưng Bang hiện tại đã là Lý Thanh, hắn cũng có thực lực Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, đầy đủ dẫn theo Phi Ưng Bang tiếp tục xưng hùng Thường Ninh phủ.”

Tô Tín gật gật đầu, lúc trước hắn bảo đám người mang tin tức bảo Hoàng Bỉnh Thành tới cũng đã nói cho Lý Thanh tiếp tục chưởng quản Phi Ưng Bang, hơn nữa cũng cho bọn họ biết thân phận Lục Phiến Môn của mình.

Tô Tín cũng không muốn vứt bỏ Phi Ưng Bang, sau này sẽ có tác dụng, cho nên Tô Tín muốn lưu lại một người đáng tin chưởng quản Phi Ưng Bang.

Vừa vặn thực lực Lý Thanh hơi yếu một chút, Tiên Thiên Khí Hải Cảnh tại địa phương như Giang Nam đạo không coi vào đâu cho nên hắn lại bảo Lý Phôi cùng Hoàng Bỉnh Thành tới, lưu Lý Thanh ở lại Phi Ưng Bang.

Tô Tín ném tư liệu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo cho Hoàng Bỉnh Thành.

"Ngày mai chúng ta sẽ đi tới tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo tiền nhiệm, nơi này là tư liệu bộ đầu thực quyền của Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, ngươi xem trước đi."

Sau khi ném tư liệu cho Hoàng Bỉnh Thành, Tô Tín lại giao Quỳ Hoa Bảo Điển cho Lý Phôi tu luyện.

Thiên phú Lý Phôi rất mạnh, thậm chí không kém hơn những đệ tử xuất thân đại phái, Quỳ Hoa Bảo Điển cấp bậc tam tinh nửa trong tay hắn mới có thể phát huy ra uy lực cường đại, hơn nữa lúc trước hắn còn học qua Tịch Tà kiếm pháp, tu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển sẽ nước chảy thành sông.

Ngày hôm sau Tô Tín rời đi, Cổ Đông Lai an bài người đưa tới một đồ vật, đó là bài danh Nhân Bảng mới nhất.

Nhân Bảng sau Giang Nam hội phát sinh không ít biến hóa, hơn nữa còn là top hai mươi, biến hóa lớn nhất là Tô Tín nhảy lên vị trí mười lăm Nhân Bảng.

Trừ Tô Tín ra, biến hóa khác chính là Tạ Chỉ Yến.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 378 - Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo (2)

Thì ra Tạ Chỉ Yến bài danh mười một là vào nửa tháng trước đã một người một kiếm xông vào một đao đường Thái Hành sơn trại tại Hà Nam đạo, vị trí thứ mười của Chư Cát Thanh Thiên bị nàng thay vào.

Thu hồi Nhân Bảng, Tô Tín nói với Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi:

“Đi thôi, đi xem địa bàn sau này của chúng ta là thế nào.”

Tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo tự nhiên nằm ở giữa khu vực phồn hoa nhất Giang Nam phủ, nó là một khu nhà lớn ở trung tâm châu phủ, bên ngoài nhìn như bình thường, tường gạch có màu đen kịt, lộ ra khí chất nghiêm túc và trang trọng.

Tòa nhà này khác với những tòa nhà chung quanh, thủ vệ trước cửa không phải hai sư tử đá, mà là hai điêu khắc hùng ưng đen kịt, điều này đại biểu người sáng lập Lục Phiến Môn, tổng bộ đầu ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo.

Trang trí của tất cả Lục Phiến Môn tại Đại Chu vương triều giống nhau, chỉ khác nhau về độ lớn nhỏ.

Lúc này trong hành lang tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có hơn ba mươi võ giả tập trung, ngồi ở chủ vị trung ương chính là phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo Lôi Viễn từng giao thủ với Tô Tín.

Những người ngồi ở giữa đều có được thực lực Tiên Thiên Thần Cung Cảnh, trừ phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo chính là nhân vật thực quyền lớn nhất sau tổng bộ đầu, trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo trừ tổng bộ đầu ra, những người còn

lại đều phải nhìn sắc mặt bọn họ.

Bọn họ vẫn còn nhớ rõ phong bạo đáng sợ vào một tháng trước, bởi vì cơn phong bạo này làm thực lực Lục Phiến Môn Giang Nam đạo giảm mạnh.

Phải biết rằng phó tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có tới bốn người, hiện tại chỉ còn một mình Lôi Viễn.

Giang Nam phủ tám mươi ba châu phủ, mỗi một châu phủ có một tổng bộ đầu Thần Cung Cảnh, hiện tại chỉ còn lại ba mươi ba người.

Trong thời gian ngắn giảm hơn một nửa ghế trống phải làm bọn họ cao hứng mới đúng, dù sao thế lực trực thuộc của bọn họ sẽ gia tăng gấp đôi, nhưng trên thực tế bọn họ lại bận sứt đầu mẻ trán.

Phong bạo lần trước không chỉ liên quan tới tổng bộ đầu Thần Cung Cảnh các châu phủ, ngay cả bộ khoái Tiên Thiên Khí Hải Cảnh và Linh Khiếu Cảnh và cả Hậu Thiên cũng bị liên lụy không ít.

Hiện dưới người dưới tay bọn họ không đủ dùng, phân quận cực kỳ lớn nhưng không có người quản lý, huống chi hôm nay còn có đại sự phát sinh.

Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn một đạo có quyền tự chủ khá lớn, ví dụ như cấp công lao các loại đều là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn tự mình chủ trì, nếu như vị tổng bộ đầu hào phóng, đám người phía dưới sẽ ăn sung mặc sướng.

Nếu như tổng bộ đầu quá mức keo kiệt, phần đông bộ khoái cấp dưới sẽ tạo phản, dù sao bọn họ tân tân khổ khổ gia nhập Lục Phiến Môn làm tay sai triều đình là vì tài nguyên tu luyện.

Trước kia tổng bộ đầu Kim Vũ Lâm bị Bạch Liên giáo khống chế, nhưng chính bởi vì như thế cho nên háo rất hào phóng với thủ hạ vì tránh lộ bí mật.

Hiện tại cấp trên đã phái một tổng bộ đầu tới nơi đây, việc này không xử lý theo quy củ trước kia, còn không biết sau này sẽ như thế nào.

Phần đông tổng bộ đầu đều nhìn chằm chằm vào Lôi Viễn, thần sắc khác nhau.

Bốn phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo hiện tại chỉ còn một Lôi Viễn, có thể nói hắn chính là người quyền lợi lớn nhất hiện tại.

Vốn Lôi Viễn không có suy nghĩ với vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo, dù sao hắn cũng biết vị trí tổng bộ đầu một đạo cũng không tới phiên võ giả Thần Cung Cảnh như mình đảm đương.

Nhưng ai nghĩ tới một tháng trước cấp trên ra lệnh cho Tô Tín đảm đương chức tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, làm cho người trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo ngạc nhiên không thôi, nhưng nội tâm Lôi Viễn vô cùng tức giận.

Hắn là lão nhân Lục Phiến Môn, ngây ngốc trong Lục Phiến Môn vài chục năm, luận công lao, luận khổ lao, luận tư lịch,

luận mức độ quen thuộc với Giang Nam đạo còn không bằng Tô Tín sao?

Đã muốn chọn võ giả Thần Cung Cảnh đảm đương tổng bộ đầu Giang Nam đạo, dựa vào cái gì chọn Tô Tín mà không chọn Lôi Viễn?

Dù sao Lôi Viễn cảm thấy mình mạnh hơn Tô Tín ở tất cả phương diện.

Huống chi hắn làm phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo vài chục năm, hắn biết rõ tất cả thế lực võ lâm trong Giang Nam đạo.

Hiện tại là thời điểm Lục Phiến Môn Giang Nam đạo suy yếu nhất, chỉ có hắn mới có thể ổn định thế lực võ lâm Giang Nam, người ta sẽ cho hắn mặt mũi, vạn nhất Tô Tín lên đài làm loạn gây rối loạn Giang Nam đạo thì làm sao bây giờ?

Lôi Viễn xem ra Tô Tín có thể trở thành tổng bộ đầu Giang Nam đạo là vì hắn dựa vào quan hệ Thiết gia mà thôi.

Người nào không biết Tô Tín hắn là người Thiết gia nâng lên vị trí này? Những năm gần đây Thiết gia không ngừng bồi dưỡng đệ tử mới.

Trước có Thiết Vô Tình dùng tu vi Thần Cung Cảnh đảm đương tổng bộ đầu

Tương Nam đạo, hiện tại Tô Tín vậy cũng dùng tu vi Thần Cung Cảnh đảm nhiệm vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo làm cho Lôi Viễn tức giận.

Tức giận thì tức giận nhưng hắn không dám nói gì với Thiết Chiến.

Thiết Chiến ngây ngốc tại Giang Nam đạo nửa tháng mới rời đi, trong thời gian nửa tháng qua Lôi Viễn bực tức mà không dám nói gì, thẳng đến khi Thiết Chiến rời khỏi Giang Nam đạo thì hắn mới sinh động trở lại.

Lúc này bọn họ ở trong đại sảnh tổng bộ Lục Phiến Môn cũng không phải nghênh đón Tô Tín.

Nếu nghênh đón thì bọn họ sẽ ra ngoài nghênh đón, mà không phải thản nhiên ngồi trong đại sảnh, đặc biệt Lôi Viễn hiện tại

đang ngồi lên chủ vị thuộc về tổng bộ đầu Tô Tín, hắn làm như vậy nói rõ muốn ra oai phủ đầu với Tô Tín.

Về phần tất cả tổng bộ đầu các châu phủ nghĩ như thế nào cũng chỉ có bọn họ biết rõ, dù sao ủng hộ Lôi Viễn muốn ra oai phủ đầu với Tô Tín không ít.

Từ trong nội tâm mà nói, Tô Tín là một hậu bối lại ngồi lên vị trí bọn họ ước mơ nhất, lúc này rất nhiều người không phục.

Từ trên lợi ích mà nói, tổng bộ Lục Phiến Môn mỗi tháng chia tài nguyên tu luyện tới phân bộ Lục Phiến Môn phong phú kinh người, nếu bọn họ có thể làm mất quyền lực của Tô Tín thì có thể độc hưởng tài nguyên, chỗ tốt trong đó có thể nghĩ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 379 - Ra Oai Phủ Đầu (1)

Tô Tín mang theo Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành đi vào tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, kết quả không thấy có người nào nghênh đón, khóe miệng hắn lập tức nở cười lạnh.

Hoàng Bỉnh Thành tặc lưỡi thở dài:

“Bọn chúng muốn ra oai phủ đầu với chúng ta.”

Tô Tín thản nhiên nói:

“Rất bình thường, chúng ta nói thế nào cũng là người bên ngoài tới, đột nhiên nhảy lên đầu thành lãnh đạo trực tiếp của Giang Nam đạo, đám người này nhắc tay hoan nghênh mới là chuyện kỳ quái.”

Ba người đi vào đại sảnh, Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành nhìn thấy Lôi Viễn ngồi ở chủ vị, trên mặt lập tức giận dữ.

Vị trí đó thuộc về lão đại, kẻ này dựa vào cái gì ngồi lên đó?

Tô Tín vươn tay bảo Lý Phôi đừng hành động thiếu suy nghĩ, hắn thản nhiên đi vào trong đại sảnh.

Nhìn thấy ba người Tô Tín đi tới, ánh mắt rất nhiều tổng bộ đầu nơi này thay đổi, bọn họ chưa gặp qua Tô Tín nhưng sớm

nghe qua chiến tích của hắn, nhưng hiện tại bọn họ vẫn ngạc nhiên Tô Tín quá trẻ tuổi

Lôi Viễn cười lớn nói:

“Tô huynh, ban đầu gặp ở Nhân Nghĩa Trang ta không có nghĩ tới có ngày chúng ta cùng cộng sự với nhau.”

“Ngươi yên tâm, mọi người không đánh nhau thì không quen biết, cũng là người quen, nếu ngươi có gì không rõ tại Giang Nam đạo này có thể đi hỏi ta, Lôi Viễn ta nổi danh phúc hậu, sẽ không giấu diếm ngươi đâu.”

Lý Phôi bên cạnh Tô Tín nhìn chằm chằm vào Lôi Viễn, hắn nói như vậy là không đặt Tô Tín vào trong mắt.

Trông thấy Tô Tín tiến vào trong đại sảnh, hắn không có xuống khỏi chủ vị, còn nữa, Tô Tín chính là lãnh đạo trực tiếp của hắn nhưng hắn vẫn dùng huynh đệ tương xứng, còn bảo Tô Tín thỉnh giáo hắn, nếu Tô Tín làm như vậy chức tổng bộ đầu của hắn sẽ biến thành trang trí.

Bỗng nhiên Lôi Viễn cười cười nhưng có chút không tự nhiên, bởi vì Tô Tín không có cười, Tô Tín chỉ lãnh đạm nhìn hắn, thẳng tới khi Lôi Viễn cảm thấy sợ hãi.

“Tô huynh, ngươi nhìn ta như vậy là có ý gì?”

Lôi Viễn lập tức hỏi.

Ánh mắt Tô Tín bắn ra một tia lãnh ý:

“Xin hỏi ngươi gọi ai là Tô huynh? Một tháng trước ta được phong làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo, ngươi cũng xứng xưng huynh gọi đệ với ta? Hay Lôi Viễn lôi phó tổng bộ đầu vẫn luôn không hiểu quy củ như vậy?”

Tô Tín nói chữ ‘ phó ’ rất nặng, ý tứ chính là muốn Lôi Viễn đừng quên thân phận của mình là cái gì.

Lôi Viễn tức giận đứng lên, hắn quát:

“Tô Tín! Ngươi cũng đừng quá phận!”

“Cho dù ngươi là tổng bộ đầu Giang Nam đạo thì sao? Hiện tại Giang Nam đạo do ta chèo chống, ngươi bỗng nhiên nhảy

tới ngồi mát ăn bát vàng cũng bỏ đi, hiện tại còn tìm khuyết điểm trên xưng hô của ta sao, trên đời này có đạo lý kia sao? Các vị, các ngươi nói có đúng không?”

Đám võ giả chung quanh lập tức hùa theo:

“Đúng thế Tô đại nhân, Lôi tổng bộ đầu tuyệt đối không có ý xem nhẹ ngài.”

Một tên bộ đầu dáng vẻ nhỏ gầy cười hắc hắc lên tiếng:

“Chúng ta cũng là người Lục Phiến Môn cho nên nói chuyện với nhau phải nho nhã lễ độ.”

“Tất cả mọi người pha trận giang hồ đã quen, cho dù gia nhập Lục Phiến Môn nhiều năm như vậy cũng khó sửa trở về, đồng liêu chúng ta đều xưng hô huynh đẹ, Tô đại nhân ngươi không quen cũng đừng để ý tới.”

Tô Tín lạnh nhạt nhìn gia hỏa này, ý của hắn nói chính là Tô Tín chuyện bé xé ra to, sinh sự không đâu.

Tô Tín biết rõ tư liệu của tên bộ đầu này, hắn là tổng bộ đầu Thành Châu phủ ‘ phật liễu đao ’ Vương Kinh BÌnh, ngày bình thường giao hảo với Lôi Viễn, lần này hắn là người đầu tiên nhảy ra làm khó dễ Tô Tín.

Còn có một tên võ giả nói chuyện thay Lôi Viễn khác chính là lão đầu mục tuổi chừng năm sáu mươi.

Nhìn thấy Tô Tín và Lôi Viễn đối chọi gay gắt, hắn vội vàng nói:

“Hai vị, nơi này là tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, nếu như hai vị động thủ tại đây sẽ làm cho người khác chế giễu chúng ta, thậm chí cấp trên sẽ khuyển trách a.

“Lục Phiến Môn chúng ta là người một nhà, một xưng hô mà thôi, cũng không nên làm quá như vậy.”

Hắn là tổng bộ đầu Tùng Giang phủ Trần Bách, cũng là bộ đầu lâu năm trong Lục Phiến Môn, trong tư liệu của Tô Tín, tên này đi lại tương đối gần với Lôi Viễn.

“Đúng thế Tô đại nhân, chỉ là một xưng hô mà thôi, mọi người không nên gây chuyện với nhau.”

Một tên bộ đầu tướng mạo anh tuấn nói chuyện.

Hắn là tổng bộ đầu Tĩnh Châu phủ, ‘ Hỗn Nguyên Chưởng ’ Lưu Hạo, hắn xem như người trẻ tuổi trong các tổng bộ đầu Giang Nam đạo, trong tư liệu Tô Tín kẻ này không có quan hệ quá lơn với Lôi Viễn.

Ba người nói chuyện giúp Lôi Viễn đều là những tổng bộ đầu ở những châu phủ thực lực tương đối mạnh, bọn họ vừa nói chuyện thì Lôi Viễn cũng lên tiếng:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 380 - Ra Oai Phủ Đầu (2)

“Tô huynh, ngươi mới đến, có chút quy củ ngươi không biết cũng bình thường, chúng ta sẽ không biết trách tội ngươi.”

“Dù sao tất cả mọi người là đồng liêu một hồi, về sau chúng ta nhất định sẽ toàn lực ủng hộ Tô huynh ngươi, mọi người cùng hợp sức với nhau khôi phục vinh quang Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.”

Lôi Viễn nói rất đường hoàng nhưng thực tế hắn vượt quyền quá nhiều.

Hắn nói lời này là cảnh cáo Tô Tín, nếu ngươi an an ổn ổn cũng bỏ đi, chúng ta sẽ ủng hộ ngươi đứng vững gót chân tại Giang Nam dạo, ngươi được chiến tích, chúng ta được chỗ tốt, nhưng ngươi không an ổn thì nên cân nhắc ngày sau sống thế nào mới tốt.

Trong tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo trừ ba người thực lực tương đối mạnh ra, còn có hai người thực lực không kém.

Một là tổng bộ đầu Uy Châu phủ ‘ Lưu Quang Đao ’ Lục Tục, người này cực kỳ ít xuất hiện, gia tộc hắn có ba đời làm việc cho Lục Phiến Môn.

Gia gia hắn là một trong những người gia nhập Lục Phiến Môn sớm nhất và đi theo ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo tranh đấu giành thiên hạ, cho nên đến thế hệ Lục Tục, nhất mạch hắn có danh vọng rất cao tại Uy Châu phủ, đừng nhìn hắn không chút thu hút trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo nhưng thế lực xếp vào tốp ba a.

Một người khác là ‘ Nhật Nguyệt Kiếm ’ Triệu Nhất Minh, người này xuất thân tán tu, gia nhập Lục Phiến Môn mấy năm, hắn có tính khí táo bạo, không có mấy

người trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo nguyện ý tương giao với hắn, nhưng thực lực của hắn cũng rất mạnh, một chọi một có thể tiến vào top ba Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

Hai người này vẫn không lên tiếng, Vương Kinh Bình và Lưu Hạo dẫn dắt, có một nửa tổng bộ đầu còn lại ủng hộ Lôi Viễn.

Lục Tục và Triệu Nhất Minh và những người khác không nói chuyện, bọn họ đang treo cao tư thế việc không liên quan tới mình.

Bọn hắn không muốn đi giúp Lôi Viễn mất quyền lực Tô Tín, cũng không ôm thái độ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi với Tô Tín, đối với Lôi Viễn thì như vậy đủ rồi.

Lôi Viễn còn chỉa chỉa vị trí bên cạnh mình, nói:

“Tô huynh ngươi an vị tại đây, vừa vặn hôm nay có đủ người, chúng ta cũng nên bàn thảo kế hoạch phát triển Lục Phiến Môn Giang Nam đạo sau này.

Chủ vị chỉ có một, hắn ở chủ vị và bảo Tô Tín ngồi bên cạnh, nói rõ hắn muốn bình khởi bình tọa với Tô Tín, cũng trực tiếp cướp đi quyền lực.”

Nếu Tô Tín không ngồi, bằng vào nhân mạch Lôi Viễn tích lũy tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có thể làm cho Tô Tín không thể làm gì trong Lục Phiến Môn.

Nếu Tô Tín ngồi, vậy thì tỏ vẻ Tô Tín đã thỏa hiệp, quyền lợi của hắn cũng bị Lôi Viễn cướp đi.

Cho dù mất quyền lực cũng không có gì, dù sao Tô Tín cũng là tổng bộ phái làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo, hắn không

thể làm gì Tô Tín, nếu không tổng bộ Lục Phiến Môn sẽ không tha hắn.

Lôi Viễn biểu diễn như thế, Tô Tín đều nhìn rõ và nói:

“Lôi Viễn a Lôi Viễn, xem ra ngươi còn không biết rõ tình thế của mình, ngươi cho rằng tổng bộ Lục Phiến Môn dựa vào cái gì phái ta làm tổng bộ đầu mà không

cho ngươi làm tổng bộ đầu?”

Nội tâm Lôi Viễn nói thầm, còn không phải bởi vì ngươi có quan hệ với Thiết gia sao.

Tô Tín chỉ vào chính mình nói:

“Bởi vì ta mạnh hơn ngươi!”

Vừa mới dứt lời, Tô Tín cũng đã ra tay!

Trong tay Tô Tín ngưng tụ hào quang vô tận giống như mặt trời mọc và bộc phát ngay sau đó.

Lôi Viễn nhìn thấy cảnh này liền kêu to, hắn kịp rút đại đao và chém vào khí tức nóng bỏng đang bay tới, xẹt qua khí tức nóng bỏng bị đánh bay, Lôi Viễn thở ra một hơi.

Nhưng không đợi hắn thở xong, bỗng nhiên khí tức nóng bỏng như mặt rời nổ tung, chân khí cuồng bạo áp chế Lôi Viễn té trên mặt đất, tay Tô Tín xuất hiện và bóp cổ Lôi Viễn!

Đây chính là tà dị sau khi Tô Tín tu hành Sơn Tự Kinh, cảnh tượng như thật như ảo.

Mọi người nơi này nhìn thấy Tô Tín ra tay đột ngột liền sợ hãi kêu to một tiếng, không ai nghĩ tới Tô Tín lại trực tiếp như vậy, vừa đi vào đã động thủ, hơn Lôi Viễn lĩnh ngộ cảnh giới thiên nhân hợp nhất không tiếp được hai chiêu của Tô Tín liền bị chế phục!

Lúc này mọi người lập tức nhớ tới bài danh Nhân Bảng của Tô Tín đã tăng lên, hắn hiện tại đứng vị trí mười lăm Nhân Bảng.

Kỳ thật Lôi Viễn cũng khinh địch, hắn không nghĩ tới Tô Tín lại dám ra tay trong trường hợp này, hơn nữa còn dám ra tay khi có hơn phân nửa tổng bộ đầu ủng hộ mình.

Vương Kinh Bình có quan hệ mật thiết với Lôi Viễn phản ứng, hắn nhìn thấy Tô Tín ra tay, vô ý thức rút liễu diệp đao bên hông.

Vương Kinh Bình danh hiệu ‘ Phật Liễu Đao ’ là vì đao của hắn thật nhanh, xuất đao như phật liễu phất phơ trong gió, nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa sát cơ vô tận.

Hắn nhanh nhưng Lý Phôi còn nhanh hơn hắn.

Mọi người nhìn thấy bóng đen xuất hiện, vài âm thanh kim loại va chạm với nhua vang lên, trường kiếm trong tay Lý Phôi đã gác lên cổ Vương Kinh Bình.

Mọi người nơi này ngạc nhiên, loại tốc độ này có thể nói khủng bố, Tô Tín tìm quái vật như vậy ở nơi nào?

Ban đầu lúc Lý Phôi cùng Hoàng Bỉnh Thành vào nơi này không có ai xem bọn họ là việc gì đó quan trọng.

Chỉ là một Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, một tên cảnh giới Hậu Thiên mà thôi, bọn họ cho rằng hai người này là tùy tùng Tô Tín.

Nhưng không nghĩ tới Lý Phôi xuất hiện liền nổi tiếng, không nói tốc độ của hắn dã hoàn toàn có thể sánh vai với võ giả Nhân Bảng, Lý Phôi hiện tại ra tay đánh bại võ giả Nhân Bảng thì hắn hiện tại có thể đứng trong Nhân Bảng.

Tô Tín bóp cổ Lôi Viễn, hắn không thở nổi nên sắc mặt đỏ bừng, dường ngay sau đó Tô Tín sẽ bóp nát yết hầu của hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 381 - Các Vị Ngồi Đây Đều Là Rác Rưởi (1)

Bị Tô Tín bóp cổ, ánh mắt Lôi Viễn sinh ra hoảng sợ vô tận.

Hắn liều mạng giãy dụa, chân khí trong người bị Tô Tín áp chế gắt gao, hắn không có chút năng lực phản kháng.

“Tô Tín! Ta là phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo, cho dù ngươi là tổng bộ đầu Giang Nam đạo cũng không có quyền lợi giết

ta! Cho dù ta phạm sai lầm, chỉ có tổng bộ hạ lệnh mới có tư cách giết ta!”

Lôi Viễn gian nan nói ra một câu.

Lúc này Lôi Viễn đã sợ rồi, sợ Tô Tín không biết quy củ mà ra tay giết hắn.

Kỳ thật có quy củ như vậy là do tổng bộ Lục Phiến Môn sợ tổng bộ đầu một đạo độc tài ra tay áp chế mọi người, cho dù ngươi muốn bài trừ đối lập cũng không thể dễ dàng động thủ giết người.

Tô Tín biết rõ quy củ này, hắn không có ý buông Lôi Viễn ra.

Nhìn thấy Tô Tín làm như vậy, Lôi Viễn lúc này mới nhứ vị đại gia này nổi danh to gan lớn mật, hắn phát triển tới hiện tại có ai mà không dám giết? Lệnh cấm của Lục Phiến Môn có thể ngăn cản hắn sao?

Nghĩ tới đây Lôi Viễn cảm thấy hối hận, hắn quá nóng vội.

Lôi Viễn hắn ngây ngốc tại Giang Nam đạo vài chục năm, quan hệ nhân mạch phức tạp, nếu hắn muốn làm mất quyền lực Tô Tín cũng có vô số loại phương pháp

thực hiện, nhưng hắn vẫn lựa chọn phương pháp mạo hiểm nhất, đó chính là ra oai phủ đầu Tô Tín sau đó trực tiếp bức vua thoái vị.

Đương nhiên hắn ra oai phủ đầu thành công còn dễ nói, phần đông tổng bộ đầu các châu phủ Giang Nam đạo ra mặt, Tô Tín mất hết mặt mũi, đoán chừng sau này không ai nghe lời hắn nói.

Làm như vậy sẽ không như hiện tại, Tô Tín triệt để tức giận giết hắn tại chỗ.

“Lôi Viễn, ngươi thực cho rằng quy củ Lục Phiến Môn có thể giữ được ngươi sao?”

Trong mắt Tô Tín bắn ra một tia cười cợt:

“Ta giết ngươi thật sự vi phạm quy củ Lục Phiến Môn, thậm chí mất đi vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo, nhưng trừ việc

này ra, ta sẽ không bị trừng phạt nào khác, bởi vì sau lưng ta chính là Thiết gia, Lục Phiến Môn Thiết gia!”

“Ta mất vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo nhưng ngươi mất mạng, ngươi nói hai chúng ta ai lỗ lớn? Huống chi chỉ bằng hành vi của ngươi vừa rồi, ta có giết ngươi đi nữa, lại báo cáo với cấp trên ngươi dĩ hạ phạm thượng, cấu kết dư nghiệt Ngô quốc, thậm chí ta còn không bị trừng phạt.”

Lôi Viễn lập tức lớn tiếng nói:

“Ta không có cấu kết dư nghiệt Ngô quốc.”

“Hiện tại ta là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, ta nói ngươi cấu kết thì ngươi cấu kết, ngươi muốn thử hay sao?”

Tô Tín cười nói.

Rất nhiều tổng bộ đầu nơi này không ai lắm miệng.

Mặc dù Tô Tín không phải võ giả Nguyên Thần Cảnh nhưng đúng như lời hắn nói, Tô Tín lưng tựa Thiết gia.

Bọn họ so thủ đoạn kêu gào với Tô Tín, nếu như chọc Tô Tín tức giận giết bọn họ, lại chụp mũ cấu kết dư nghiệt Ngô quốc, nói không chừng Tô Tín sẽ không có việc gì.

Buông Lôi Viễn ra, Tô Tín ném hắn sang một bên, lúc này ngồi lên chủ vị và lạnh lùng nói:

“Cấp trên phái ta tới đảm nhiệm tổng bộ đầu Giang Nam đạo, ta biết rõ có rất nhiều người trong các ngươi không phục, nhưng không phục cũng vô dụng, cho dù cấp trên không phái ta đến, đám phế vật các ngươi đừng mong thượng vị.

Hắn vừa nói ra lời này các tổng bộ đầu lập tức giận dữ, ánh mắt lộ ra thần sắc không cam lòng.”

Cho dù là Triệu Nhất Minh và Lục Tục không muốn chộn rộn vào tranh đấu tổng bộ đầu giữa Tô Tín cùng Lôi Viễn cũng phải trợn mắt nhìn Tô TÍn.

Không có người nào nguyện ý bị mắng là phế vật.

Tô Tín chỉ vào đám người và nói:

“Như thế nào? Nói các ngươi là phế vật các ngươi còn không vui?”

“Dư nghiệt Ngô quốc hoạt động tại Giang Nam đạo hơn mười năm, thậm chí Lục Phiến Môn cũng bị bọn chúng thẩm thấu không sót chỗ nào, hầu như một nửa bộ khoái và bộ đầu bị dư nghiệt Ngô quốc khống chế, xin hỏi những người còn lại như các ngươi làm được cái gì? Đều đang xem trò vui hay sao?”

“Đừng nói với ta các ngươi trong thời gian dài như thế không nhìn ra dư nghiệt Ngô quốc dị động, nếu thật là như vậy, các ngươi quả thật còn không bằng cả phế vật!”

“Dư nghiệt Ngô quốc an tâm phát triển trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo vài chục năm, thậm chí dám can đảm cung cấp trợ giúp cho Lục Phiến Môn, cho dù đám người còn lại trong các ngươi không cấu kết với dư nghiệt Ngô quốc, các ngươi cho rằng tổng bộ Lục Phiến Môn sẽ giao vị trí tổng bộ đầu cho các ngươi?”

Mọi người nơi này không nói lời nào, bởi vì Tô Tín nói không sai chút nào, nếu nói bọn họ không phát hiện ra một chút động tĩnh dư nghiệt Ngô quốc, vậy Lục Phiến Môn Giang Nam đạo bọn họ quá mức phế vật rồi, cho dù phát hiện ra nhưng không ai báo lên.

Nguyên nhân có thể là do Kim Vũ Lâm bị Bạch Liên giáo khống chế, đổi thành bọn họ cũng không muốn chọc ra chuyện lớn như vậy.

Mọi người có tính trơ, đám người Lục Phiến Môn Giang Nam đạo quá an nhàn.

Luận thực lực, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có thể nói là một đạo mạnh nhất trong các Lục Phiến Môn của Đại Chu, bọn họ không thiếu tài nguyên tu luyện.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 382 - Các Vị Ngồi Đây Đều Là Rác Rưởi (2)

Hơn nữa Kim Vũ Lâm tận lực lung lạc và phóng túng bọn họ, bầu không khí cả Lục Phiến Môn Giang Nam đạo thập phần bại hoại, những bộ đầu chuyên tâm tra án không được khen thưởng, những người ngày bình thường cấu kết làm bậy với tông môn võ lâm lại thành tâm phúc của Kim Vũ Lâm.

Bởi như vậy cả Lục Phiến Môn không có người chuyên tâm đi tra án, càng mặc kệ với những tông môn võ lâm, làm cho cả Lục Phiến Môn Giang Nam đạo biến thành thùng rỗng kêu to.

Tô Tín gõ gõ cái bàn nói:

“Hiện tại tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo là ta, quy củ sẽ phải sửa lại.”

“Từ nay về sau tất cả tài nguyên tu luyện của các châu phủ đều phải phân phát dựa theo công lao, hơn nữa người ghi chép các công lao của các ngươi chính là hắn, Hoàng Bỉnh Thành.”

Tô Tín chỉ chỉ Hoàng Bỉnh Thành sau lưng, nội tâm các tổng bộ đầu châu phủ cực kỳ không vui.

Ban đầu có thể dễ dàng đạt được tài nguyên tu luyện, bây giờ lại còn phải phân phối dựa theo công lao, mỗi ngày làm việc mệt nhọc muốn chết, hoàn thành nhiệm vụ còn không biết có bao nhiêu thứ khác phải quan tâm, bọn họ làm sao cam tâm tình nguyện chứ?

Nhìn thấy gương mặt đám tổng bộ đầu phía dưới, nội tâm Tô Tín cười lạnh

không thôi, quả nhiên Lục Phiến Môn Giang Nam đạo nát tới tận gốc rễ.

Lục Phiến Môn luận công lĩnh thưởng và phân phát tài nguyên là bình thường, nhưng phóng tới Giang Nam đạo biến thành mọi người phân bánh ngọt, khôi phục chế độ bình thường lại không vui.

Nếu như Thiết Chiến nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đoán chừng hắn hận lập tức thay máu Lục Phiến Môn Giang Nam

đạo a.

Tô Tín gõ gõ cái bàn:

“Dù sao chuyện này tạm thời định ra như vậy, đương nhiên các ngươi cũng có thể lựa chọn không tiếp thu, có thể đi tổng bộ Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh phản ứng, nhưng ta có một câu phải nói, không làm thì cút.”

“Đừng tưởng rằng trở thành tay sai triều đình là chuyện ủy khuất, các ngươi không muốn làm, bên ngoài còn có người xếp hàng chờ gia nhập Lục Phiến Môn a, Giang Nam đạo cái gì cũng thiếu nhưng không thiếu nhất là võ giả.”

Tô Tín nói rất ác liệt, sắc mặt các tổng bộ đầu nơi này khó coi nhưng không có người nào muốn rời đi.

Tuy tiến vào Lục Phiến Môn thành tay sai triều đình nhưng tài nguyên đãi ngộ còn tốt hơn các đại môn phái nhiều, bọn họ có thể dùng xuất thân tán tu phát triển tới bây giờ đều dựa vào tài nguyên Lục Phiến Môn.

Cho nên mặc dù Lôi Viễn oán độc nhìn Tô Tín, hận không thể lập tức đi Lục Phiến Môn tố cáo Tô Tín nhưng hắn không có ý định cởi quan bào trên người..

“Nếu không ai muốn rời đi, ta trước cho các ngươi một nhiệm vụ, dùng thời gian năm ngày báo cáo tất cả sự vụ khó khăn trong châu phủ các ngươi, đặc biệt là những tông môn võ lâm kia, ta đúng là muốn xem những năm qua các ngươi làm gì trong Giang Nam đạo.”

“Đương nhiên các ngươi cũng đừng nghĩ giấu diếm, tổng bộ Lục Phiến Môn đã một lần nữa phái mật thám tới Giang Nam đạo, ta sẽ tìm mật thám xác minh việc

các ngươi báo cáo, nếu quả thật để cho ta điều tra ra có người báo cáo sai vấn đề, vậy thì đừng trách ta không cho mặt mũi.”

Nói xong Tô Tín còn nhìn sang Lôi Viễn:

“Dù sao không phải mỗi người đều có thân phận phó tổng bộ đầu.”

Nội tâm các tổng bộ đầu châu phủ lạnh buốt, đúng như Tô Tín nói, Lôi Viễn bị hắn giết có khả năng còn có chút phiền toái, nhưng nếu hắn giết những tổng bộ đầu châu phủ lại không có băn khoăn gì.

Cuối cùng cả đám người mang theo tâm tư rời đi, đương nhiên Lôi Viễn nhất định sẽ mang theo lời oán độc.

Hôm nay hắn muốn ra oai phủ đầu với Tô Tín, ai ngờ Tô Tín lại ra oai phủ đầu với hắn, hơn nữa còn lập uy trước mặt mọi người, quả thực chính là giết gà dọa khỉ, mà hắn chính là con gà bị giết.

Đợi đến lúc tất cả mọi người đi rồi, Hoàng Bỉnh Thành khó hiểu hỏi:

"Lão đại, tại sao ngươi không tiêu diệt Lôi Viễn luôn?"

"Ngươi cầm hắn lập uy trước mặt mọi người, xem bộ dạng lão tiểu tử kia chắc chắn mang theo oán hận muốn giết chúng ta, ta thấy còn không bằng chụp mũ tội danh cho hắn và làm thịt giải quyết hậu hoạn."

Tô Tín hỏi ngược lại:

"Giết xong thì sao? Ngày đầu tiên tiền nhiệm liền giết người, Thiết gia có thể giúp ta gánh tội danh này nhưng trong Lục Phiến Môn nhất định sẽ có người cầm việc này công kích ta, dù sao Lục Phiến Môn không phải chỉ có một mình người Thiết gia, làm như vậy sẽ chỉ làm ta giảm địa vị trong lòng Thiết gia mà thôi."

"Huống chi giết hắn có thể uy hiếp các tổng bộ đầu châu phủ, đám người Vương Kinh Bình nói rõ đứng chung với Lôi Viễn, ta giết Lôi Viễn vạn nhất hù hắn, hắn không dám ngoi đầu lên thì làm sao bây giờ?"

"Lục Phiến Môn có quy củ Lục Phiến Môn, cho dù ta phá quy củ một lần, nhưng nếu phá lần hai thì khó nói."

"Thời điểm chúng ta tại Phi Ưng Bang giết người thượng vị còn phải lấy cớ đường hoàng, càng không cần nói trong Lục Phiến Môn, nếu không tìm được cớ xóa sổ đám người Vương Kinh Bình thì vấn đề càng khó xử lý."

Hoàng Bỉnh Thành gãi gãi đầu, Phi Ưng Bang xưng bá Thường Ninh phủ thời gian quá dài, hiện tại hắn từ người bang phái đổi thành quan gia, hắn còn chưa kịp thích ứng với thân phận, suy nghĩ vấn đề còn quá đơn giản.

“Lão đại, chẳng lẽ chúng ta bỏ qua bọn chúng sao?”

Hoàng Bỉnh Thành không cam lòng hỏi một câu.

Trong mắt Tô Tín bắn ra hào quang sáng ngời.

“Đương nhiên không thể dễ dàng buông tha bọn chúng như thế, có câu nói đã nói, muốn trấn áp bên ngoài phải yên ổn bên trong, không giải quyết bọn chúng trước, sau này chúng ta khó làm xong việc khác.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 383 - Tính Toán (1)

Thực lực tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo sau sự việc lần trước đã tổn thương nguyên khí, hiện tại còn nội đấu không ngớt, càng không có thực lực trấn áp các đại tông môn Giang Nam đạo.

Trong tình huống hiện tại, Tô Tín nhất định phải tìm hiểu kỹ tin tức Giang Nam đạo, lúc này mới có thể nhất trí đối ngoại.

Lúc này các tổng bộ đầu rời khỏi tổng bộ Lục Phiến Môn liền mang tâm tư khác nhau, dù sao không có một ai vui vẻ.

Ban đầu bọn họ cho rằng Tô Tín thực lực Thần Cung Cảnh nhất định sẽ yếu thế, nhưng không nghĩ tới Tô Tín còn mạnh hơn bọn họ suy nghĩ nhiều, suýt chém giết Lôi Viễn tại tổng bộ.

Thậm chí bọn họ còn nhìn thấy quang cảnh nhẹ nhõm dưới thời Kim Vũ Lâm sẽ không quay về.

Lúc này Lôi Viễn rời khỏi tổng bộ liền trực tiếp đi tới nơi ở của Vương Kinh Bình.

Tuy Vương Kinh Bình là tổng bộ đầu châu phủ nhưng Giang Nam phủ với tư cách là châu phủ phồn hoa nhất Giang Nam đạo, hơn nữa còn là vị trí tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo cho nên bọn họ đều có nhà của mình.

Quan hệ Lôi Viễn và Vương Kinh Bình rất gần, phải nói trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, mấy vị phó tổng bộ đầu đều có thủ hạ của mình.

Nếu đổi lại các tổng bộ đầu khác khẳng định phải phòng bị thủ hạ phát triển thế lực, không nói xa lánh chèn ép nhưng tối thiểu phải cảnh giác.

Nhưng lúc này Kim Vũ Lâm đã bị Bạch Liên giáo đầu độc, hắn ước gì Lục Phiến Môn Giang Nam đạo càng tán loạn càng tốt, sau đó hắn nhân dịp này đưa dư nghiệt Ngô quốc vào ăn mòn lực lượng Lục Phiến Môn.

Dưới bối cảnh như thế, lúc này Vương Kinh Bình mới thông đồng với Lôi Viễn.

Hai người tiến vào trong một phòng nhỏ, Vương Kinh Bình đuổi tất cả hạ nhân đi và nói:

“Lôi huynh, hôm nay ngươi làm việc quá mức rồi.”

“Tô Tín là người nào ngươi cũng không phải không biết, ngươi làm ra hành vi bức vua thoái vị không chỉ làm hắn đâm lao phải theo lao, hơn nữa cũng làm ngươi không có đường lùi.”

Đương nhiên Lôi Viễn biết hành vi của mình hôm nay là sai lầm nhưng hắn vẫn hừ lạnh và nói:

“Một hậu bối cuồng vọng mà thôi, cho rằng ôm đùi Thiết gia thì muốn làm gì thì làm sao? Thời điểm lão tử tu luyện võ đạo thì hắn còn chưa sinh ra a.”

Vương Kinh Bình không nói chuyện, hắn nhìn Lôi Viễn chỉ dám ở chỗ này hùng hùng hổ hổ phát tiết oán hận bản thân, dù sao nơi này là nhà mình, muốn mắng ai cũng không sợ người ta nghe thấy.

Đợi đến lúc Lôi Viễn mắng mệt mỏi, Vương Kinh Bình lúc này mới nói:

“Lôi huynh, chúng ta nên suy nghĩ làm sao ứng phó Tô Tín.”

“Đừng nói đối phương có thực lực Nhân Bảng, chỉ bằng vào việc hắn có Thiết gia làm chủ sau lưng đã khó đối phó rồi.”

“Hắn tức giận ra tay chém giết chúng ta cũng chỉ rời khỏi vị trí tổng bộ đầu

Giang Nam đạo mà thôi, nếu như Thiết gia thật muốn ủng hộ hắn, thậm chí hắn cũng chỉ bị khiển trách mà thôi, bởi như vậy chúng ta quá thiệt thòi.”

Lôi Viễn cười lạnh nói:

“Lúc này ta quá nóng vội, không nên làm khó dễ hắn trước mặt mọi người, ngươi cũng không cần lo lắng nhiều, chỉ bằng những lời Tô Tín nói vào hôm nay, bộ khoái và bộ đầu cả Giang Nam đạo sẽ không có bao nhiêu người đứng bên phía hắn.”

“Trước kia Kim Bộ đầu còn dã không quản chuyện phía dưới, mỗi tháng thanh thản ổn định nhận lấy tài nguyên tu luyện là đủ, thời gian an nhàn như thế đã quá lâu, không phải dễ dàng thay đổi như vậy đâu.”

Vương Kinh Bình vội vàng nói:

“Lôi huynh ngươi nên nói cẩn thận, Kim Vũ Lâm đã là phản đồ triều đình, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo chúng ta bởi vì hắn mà chết không ít người, ngươi đừng nói mê sảng gì đó, vạn nhất bị người ta chụp mũ cấu kết dư nghiệt Ngô quốc cũng không phải việc nhỏ đâu.”

Lôi Viễn cười ha hả nói:

“Đương nhiên ta biết rõ, hiện tại chỉ có hai chúng ta thì sợ gì.”

Vương Kinh Bình nói thầm, ta sợ ngươi đi ra ngoài nói loạn a, như vậy Tô Tín không cần phải tìm cớ gì đó, trực tiếp bắt giữ hắn giao cho tổng bộ Lục Phiến Môn cũng là công lao lớn a.

Sắc mặt Lôi Viễn lại nghiêm túc, nói:

“Hôm nay Tô Tín nói ngươi cũng nghe thấy, hắn bảo chúng ta mang những sự vụ khó giải quyết báo lên, hắn không phải muốn những việc này sao? Ta cũng hung ác với hắn một hồi,

dù sao chuyện này ta không giải quyết được, ta muốn xem Tô Tín có thể giải quyết hay không.”

“Là chuyện đó?”

Vương Kinh Bình kinh ngạc hỏi.

“Chuyện Niên Bang hay sao?”

Lôi Viễn nói ra.

Vương Kinh Bình lập tức hít sâu một hơi, ánh mắt hắn nhìn về phía Lôi Viễn biến hóa.

Hắn nói nhỏ:

“Lôi Viễn! Ngươi điên hay sao? Chuyện Niên Bang chính là chúng ta tới xử lý, chúng ta thu đồ của Niên Bang nhiều năm như thế, chúng ta không nói, không có người biết rõ chuyện này, ngươi bây giờ lại muốn chọc ra, ngươi điên sao?”

Lôi Viễn không quan tâm nói:

“Chuyện này lúc trước là Kim Vũ Lâm quyết định, mọi người cũng biết, nêu như có người thật báo lên, đại khái có thể đẩy lên người Kim Vũ Lâm.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 384 - Tính Toán (2)

Vương Kinh Bình chần chờ nói:

“Vạn nhất Niên Bang bên kia nói ra thì làm sao bây giờ? Dù sao những năm qua đều là chúng ta giao dịch với Niên Bang.”

Lôi Viễn lắc lắc đầu nói:

“Ngươi nói sai rồi, ta nói rồi, giao dịch với Niên Bang chính là Kim Vũ Lâm, chuyện này có quan hệ gì với chúng ta chứ?”

“Trừ phi người Niên Bang đứng về phía Tô Tín và xác nhận là chúng ta làm, nếu không chuyện này không có người biết rõ, nhưng ngươi cho rằng người Niên Bang sẽ giúp Tô Tín sao?”

Vương Kinh Bình suy nghĩ và lắc đầu, nói:

“Dường như không thể, ta nghe nói Tô Tín từng xung đột với Tiêu Ma Vân đệ tử đàn chủ Hạ đàn Bất Nhị Đao Kim Khả Tín tại Tương Nam đạo, Niên Bang không có khả năng giúp hắn.”

Lôi Viễn cười lạnh nói:

“Vậy mới đúng, ngươi còn lo lắng cái gì chứ? Ta nói ra chuyện này chỉ muốn Tô Tín đi gây phiền toái với Niên Bang, ta cũng muốn xem Tô Tín có đi hay không?”

“Không đi Tô Tín mất hết hi vọng, mọi người cũng có thể nhìn rõ Tô Tín chỉ

dám bạo ngược trong Lục Phiến Môn mà thôi.”

“Nếu như đi, ta đoán Tô Tín còn không thể vào được cửa Thu đàn Niên Bangđối phương chính là đàn chủ Thu đàn Niên Bang Cửu Sơn Thần Đồng Bất Nghi, chỉ bằng thực lực của Tô Tín, cho dù hắn là tổng bộ đầu Giang Nam đạo cũng vô dụng.”

Vương Kinh Bình suy nghĩ chốc lát liền nói:

“Được, nhưng chúng ta còn phỉa đi tìm vài người sau đó nói rõ vấn đề này trước mặt tất cả mọi người, bọn họ cũng biết việc này từ trước, bọn họ lại không biết chúng ta có giao dịch với Niên Bang mà thôi.”

Lôi Viễn nghĩ lại và nói:

“Không cần tìm Triệu Nhất Minh làm gì, tính tình hắn quá thối, trước kia ta từng có thù với hắn, hắn sẽ không tới giúp ta.”

“Lục Tục cũng vậy, gia tộc hắn kinh doanh tại Giang Nam đạo còn dài hơn ta, cho dù người nào làm tổng bộ đầu cũng phải trọng dụng hắn, cho nên hắn cũng không tham dự vào tranh đấu giữa chúng ta và Tô Tín.”

Lão giả hỏa trần Bách và Lưu Hạo còn có thể lôi kéo một phen, cho bọn họ một ít chỗ tốt, bọn họ chắc chắn đảo hướng chúng ta.

Hai người thương lượng xong sau đó lập tức quyết định đi tìm hai người Trần Bạch và Lưu Hạo.

Trần Bách là lão tổng bộ đầu trong Lục Phiến Môn lão, hắn có thể từng bước bò lên vị trí tổng bộ đầu châu phủ, dựa vào không phải thực lực, hắn dựa vào quan hệ và kinh doanh thế lực nhiều năm.

Chính bởi vì như thế, Trần Bách có giao hảo với Lôi Viễn nhưng hắn không có triệt để đầu nhập vào Lôi Viễn, đương nhiên hắn cũng thập phần mâu thuẫn với Tô Tín.

Hắn là võ giả đã già, hắn đi mỗi bước đều phải suy nghĩ, đời này hắn không có hi vọng tấn chức Nguyên Thần Cảnh, quan chức cao hơn nữa cũng chỉ làm tới vị trí tổng bộ đầu châu phủ mà thôi.

Cho nên hắn thà rằng an an ổn ổn giống như trước đồng dạng không lý tưởng, mà không phải như là Tô Tín theo như lời như vậy, trong mỗi ngày liều chết liều sống hoàn thành nhiệm vụ, mạo hiểm cùng Giang Nam đạo võ lâm thế lực trở mặt phong hiểm đi giám sát bọn hắn để đổi lấy tu luyện tài nguyên.

Đợi đến lúc Lôi Viễn và Vương Kinh Bình tìm tới nói chuyện với Trần Bách, Trần Bách không chút suy nghĩ lập tức lắc đầu cự tuyệt.

“Lôi huynh, không phải ta không giúp ngươi, mà là Tô Tín quá mức cường thế, ngươi cũng nhìn thấy bộ dạng hắn ngày hôm nay, thực chọc giận hắn, ngươi cho rằng hắn không dám giết ngươi?”

“Trần Bách ta đã già, không muốn giày vò, đứng phía sau phất cờ hò rao giúp các ngươi còn được, bảo ta ló mặt đứng ra tranh đấu thì thôi đi.”

Lôi Viễn thản nhiên nói:

“Trần huynh, ngươi đến bây giờ còn chưa suy nghĩ cẩn thận sao? Tổ chim bị phá không có trứng lành, hiện tại không làm Tô Tín mất quyền lực hoặc đuổi hắn đi, ngươi còn nghĩ sống an nhà đươc hay sao?”

Trần Bách lắc lắc đầu nói:

“Cường giả bài danh mười lăm Nhân Bảng dễ dàng mất quyền lực như vậy sao? Chọc giận Tô Tín, người ta cùng lắm cá chết

lưới rách, chúng ta bồi tính mạng của mình, dù sao ta không dám đi đánh bạc.”

“Còn ngươi nói đuổi hắn đi, lấy cái gì đuổi? Tô Tín là cấp trên bổ nhiệm làm tổng bộ đầu, sau lưng có quan hệ Thiết gia, đuổi hắn đi dễ dàng hay sao?”

Lôi Viễn lắc lắc đầu nói:

“Trần huynh nói lời này là nói sai rồi, mặc dù sao lưng Tô Tín có người Thiết gia, nhưng Thiết gia không thể một nhà độc đại trong Lục Phiến Môn, còn có những người khác nhìn chằm chằm vào a.”

“Tô Tín dùng thực lực Thần Cung Cảnh có thể ngồi lên vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo, Lục Phiến Môn có nhiều lão nhân bất mãn.

“Nếu như trong thời gian ngắn Tô Tín còn không làm ra thành tích gì trong Giang Nam đạo, còn làm Lục Phiến Môn Giang Nam đạo rối loạn không chịu nổi, cấp trên chắc chắn có người lên tiếng, đến lúc đó không cần chúng ta ra tay, Tô Tín sẽ xéo đi.”

Lôi Viễn nói đúng là có đạo lý, nhưng Trần Bách cẩn thận thành quen, hắn vẫn còn do dự.

Nhìn thấy Trần Bách vẫn không quyết định, Lôi Viễn lạnh lùng nói:

“Trần huynh, ngươi cũng đừng quên tình huống bản thân ngươi, ngươi không phải người cô đơn, Trần gia các ngươi còn khai chi tán diệp tại Giang Nam đạo, không có tài nguyên Lục Phiến Môn thì có thể làm sao?”

“Những năm qua tài nguyên Lục Phiến Môn chia đều cho mọi người, không cần phế một tia khí lực vẫn có thể nhận nhiều tài nguyên tu luyện, hơn nữa ngươi còn tham ô trong đó không ít, bộ khoái thủ hạ dưới tay oán hận nha.”

“Thời điểm Kim Vũ Lâm tại vị không quản những chuyện này, nhưng hiện tại Tô Tín thượng vị, ngươi nói hắn có quản hay không?”

“Nếu chuyện ngươi làm bị Tô Tín phát hiện, tùy tiện một tội cũng có thể lấy đầu ngươi, thuận tiện giết gà dọa khỉ, ngươi bây giờ còn cho rằng việc này không liên quan tới ngươi, có thể an an ổn ổn ngồi trên cao sao?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 385 - Lôi Kéo (1)

Trần Bách cuối cùng vẫn đồng ý lời Lôi Viễn, hiển nhiên những lời Lôi Viễn uy hiếp lúc ban đầu cũng có tác dụng.

Mà cuối cùng bọn họ đả động Lưu Hạo càng đơn giản hơn.

Lưu Hạo người này gia nhập Lục Phiến làm bộ đầu, trước kia hắn xuất thân tán tu thực lực bất phàm, danh khí trên giang hồ không nhỏ, về sau bởi vì đắc tội thế lực cho nên lúc này mới gia nhập Lục Phiến Môn tị nạn.

Lưu Hạo làm người lười nhác, ngày bình thường ghét nhất là đi chấp hành các loại nhiệm vụ Lục Phiến Môn, cho nên khi Tô Tín đến đây hắn mới chống lại, nhưng nếu như bảo hắn làm bia đỡ đạn đi đối địch với Tô Tín thì Lưu Hạo lập tức quyết đoán lắc đầu cự tuyệt.

Hắn băn khoăn cũng giống với Trần Bách, hắn tự mình có bao nhiêu cân lượng,

phía sau phất cờ hò reo có thể, bảo hắn xông lên chọc Tô Tín là không có khả năng.

Đối với Lưu Hạo, Lôi Viễn vẫn dùng biện pháp cũ, bởi vì nhược điểm của Lưu Hạo càng rõ ràng, hắn tin tưởng chỉ cần mình ném ra mồi câu thì Lưu Hạo nhất định sẽ đón lấy, bởi vì Lưu Hạo có nhược điểm là háo sắc.

Lưu Hạo tướng mạo anh tuấn, bộ dáng công tử phong lưu nhưng ngươi không có thân thể.

Nhưng không thể phủ nhận Lưu Hạo vẫn có nhân duyên với nữ nhân, hơn nữa thân phận tổng bộ đầu Tĩnh Châu phủ của

hắn trợ giúp Lưu Hạo tìm được không ít

nữ nhân ưu ái.

Mặc dù nữ nhân bên cạnh hắn nhiều nhưng ánh mắt hắn rất cao, hắn khôn muốn một ít dong chi tục phấn bình thường.

Gần đây Lưu Hạo liền mê luyễn hoa khôi đầu bảng của Thanh Phong lâu, đáng tiếc người bị công tử Đông Lăng Phùng gia nhìn trúng, Lưu Hạo không tranh lại người ta.

Tuy hắn là tổng bộ đầu Tĩnh Châu phủ nhưng Phùng gia lại là thế lực nhị lưu, hơn nữa còn có một võ giả Hóa Thần Cảnh tọa trấn, vì thế Lưu Hạo âm thầm cắn răng thật lâu.

Tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo suy thoái, ngày bình thường tổng bộ âầu châu phủ như hắn không ngóc đầu lên được, vị Phùng công tử kia cho tới bây giờ không có đặt tổng bộ đầu châu phủ như hắn vào mắt.

Lôi Viễn cười nói với Lưu Hạo:

“Lưu huynh, lần này ngươi chịu ra tay giúp ta, ta sẽ giúp ngươi đi hòa giải chuyện Phùng gia, ta là bằng hữu cũ của gia chủ Phùng gia, hắn nhất định sẽ cho ta mặt mũi.”

Đôi mắt Lưu Hạo sáng ngời:

“Lời này là thật?”

“Đương nhiên là thật, ta cần lừa ngươi sao?”

Lôi Viễn nói lời này không có lừa gạt Lưu Hạo, hắn kinh doanh tại Giang Nam đạo vài chục năm, nhân mạch của Lôi Viễn còn mạnh hơn Lưu Hạo nhiều, đặc biệt hắn quen biết với các thế lực võ lâm, một nữ nhân mà thôi, đối phương nhất định sẽ cho hắn mặt mũi.

Lưu Hạo cắn răng một cái, hung ác nói:

“Được! Ta sẽ giúp ngươi một lần, nhưng ngươi không nên quên chuyện hôm nay.”

Lôi Viễn và Vương Kinh Bìnhlập tức mỉm cười vui vẻ, như vậy có hơn phân nửa tổng bộ đầu thực quyền của Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đứng về phía bọn họ.

Những tổng bộ đầu còn lại có thực quyền ít tới đáng thương, hoặc giống như Lục Tục và Triệu Nhất Minh bảo trì trung lập, sẽ không giúp bọn họ, cũng không nói chuyện vì Tô Tín.

Lôi Viễn và Vương Kinh Bình đang tính toán Tô Tín, Tô Tín cũng sớm đã ngờ

tới.

Nếu như bọn họ không âm thầm làm ra mờ ám mới là không bình thường a.

Bọn họ càng làm như vậy Tô Tín càng vui vẻ.

Không tìm một cái cớ đường hoàng hốt gọn bọn chúng, về sau sẽ có phiền toái không nhỏ.

Hoặc là không động, muốn động thì phải một lần nhổ sạch những gia hỏa lòng mang dị tâm, như vậy Tô Tín mới có tinh lực đi xử lý sự vụ bên ngoài.

Nhưng trong khoảng thời gian này Tô Tín cũng không có nhàn rỗi, người trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo không thể chết hết, mọi người chết hết chỉ còn cái xác khôgn, cho dù Tô Tín có thủ đoạn nhưng không bột đố gột nên hồ.

Huống chi Tô Tín dùng sức một mình đối địch với cả đám người mới gọi là đồ ngu, chính trị là trò chơi đoàn kết một đám người, chèn ép một đám người, tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo tổng bộ có một ít người đáng để Tô Tín lôi kéo.

“Lão Hoàng, mời Lục Tục tới gặp ta.”

Tô Tín phân phó một câu.

Hắn muốn đoàn kết chỉ có hai người, một là Lục Tục, một là Triệu Nhất Minh.

Tô Tín nhìn trúng không phải bọn họ không đi chung đường với đám người Lôi Viễn bọ, mà là nhìn trúng bọn họ còn trẻ, bối cảnh trong sạch, tối thiểu có giá trị bồi dưỡng.

Tô Tín là tổng bộ đầu Giang Nam đạo mời, Lục Tục không muốn cũng phải chạy tới.

Cho nên không đến nửa canh giờ, Lục Tục đã bị Hoàng Bỉnh Thành dẫn tới trước mặt Tô Tín, hắn không kiêu ngạo không siểm nịnh thi lễ:

“Không biết đại nhân tìm ta có chuyện gì không?”

“Lục Bộ bộ đầu ngồi đi.”

Tô Tín chỉ vào cái ghế bên cạnh Lục Tục.

Lục Tục cũng không có khách khí, sau khi ngồi xuống hắn không nói một câu nào, hạ quyết tâm muốn xem Tô Tín làm gì để mời chào hắn.

Tô Tín bảo Hoàng Bỉnh Thành đi tìm hắn tới đây, Lục Tục đại khái cũng đoán được xảy ra chuyện gì, không có việc gì khác ngoài việc Tô Tín muốn lôi kéo hắn mà thôi.

Nhưng nội tâm Lục Tục đã sớm hạ quyết tâm không tham dự vào chuyên hư hỏng của Tô Tín cùng Lôi Viễn.

Tô Tín là tổng bộ đầu Giang Nam đạo cũng được, hắn bị Lôi Viễn đuổi đi hoặc bị mất quyền lực cũng không sao, dù sao Lục gia hắn có thế lực thâm canh cố đế trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, cho dù ai lãnh đạo Lục Phiến Môn Giang Nam đạo cũng không thể không quan tâm tới Lục gia.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 386 - Lôi Kéo (2)

“Lục bộ đầu, ngươi theo ta, vị trí phó tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo sẽ có một chỗ cho ngươi.”

Tô Tín thản nhiên nói.

Nghe được Tô Tín nói như vậy, Lục Tục lập tức sửng sốt, hắn không kịp phản ứng, bởi vì Tô Tín nói chuyện quá mức trực tiếp.

Theo lộ tuyến bình thường phải là tâm sự việc nhà, sau đó hiểu dùng tình, động dùng lợi, nói nhảm cả buổi sau đó mới vào chủ đề, lại ném ra ngoài lớn nhất mồi nhử dụ hắn gia nhập.

Hiện tại không có một chút làm nền nào khác, vừa vào đã nói ra kết quả, Lục Tục có chút không thích ứng với phương thức nói chuyện như vậy..

Nhìn thấy bộ dáng Lục Tụcnhư vậy, Tô Tín cười nói:

“Như thế nào? Ta nói có cái gì không đúng sao? Ta mới tới Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, trừ hai thủ hạ liền không có người nào khác.”

“Lục gia ngươi ba đời làm trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, đặc biệt phụ thân và gia gia ngươi có danh vọng rất lớn, có một phần năm bộ khoái cấp thấp Lục Phiến Môn Giang Nam đạo là do phụ thân và gia gia ngươi dạy dỗ ra.”

“Thế lực mạnh như vậy, ta là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo phải tranh thủ nắm trong tay ah.”

“Thế lực Lục gia ngươi cũng là thực lực của Lục Tục ngươi, đáng giá ta đưa ra bảng giá này, ta cũng không cần phải ném ra một đống lời nói nhảm với ngươi làm gì, ngươi nói đúng không?”

Lục Tục gật gật đầu, phương thức nói chuyện công bằng như thế mới lạ, hắn cũng lâm vào tiết tấu của Tô Tín.

“Nếu như Tô đại nhân ngươi nói rõ như vậy, ta cũng không giấu diếm, Lục gia ta thật không muốn cuốn vào tranh đấu quyền lợi trong Lục Phiến Môn, cho nên cho dù có vị trí phó tổng bộ đầu cũng không thể lay động ta.”

Lục Tục thành khẩn nói một câu.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Sai rồi, ngươi không phải đang giúp ta, ngươi đang giúp chính ngươi a.”

“Tô đại nhân ngươi có ý gì?”

Tô Tín thản nhiên nói:

“Lục Tục, ngươi năm nay mới ba mươi bảy tuổi đã đạt tới Thần Cung Cảnh đỉnh phong, thậm chí ngươi nhỏ tuổi hơn một chút cũng có thể bước vào Nhân Bảng dương danh giang hồ.”

Nhưng kết quả hiện tại ngươi bị nhốt vào nơi nhỏ hẹp như hiện tại, kinh doanh cái gọi là Lục gia an ổn, ngươi cho rằng đáng giá sao?

Thần sắc Lục Tục biến hóa, cuối cùng hắn vẫn lắc đầu nói:

"Tô đại nhân, ta tâm lĩnh hảo ý của ngươi, nhưng Lục gia ta còn có các huynh đệ khác đều lựa chọn ổn thỏa làm chủ."

Lục Tục còn chưa tới bốn mươi tuổi, đối với võ giả Tiên Thiên mà nói tuổi này còn là thanh niên, chính là thời khắc đỉnh phong nhất, đúng như Tô Tín nói, hắn không có leo lên Nhân Bảng chính là tiếc nuối lớn nhất.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

"Lục Tục, ngươi còn không hiểu, cái gọi là giàu không quá ba đời, Lục gia ngươi kinh doanh thế lực tại Giang Nam đạo thật sự vững chắc sao?"

"Lục gia của ngươi, nếu như gia gia ngươi còn sống kinh doanh nhân mạch cùng trang lứa còn có tác dụng, nhưng gia gia của ngươi và phụ thân đã chết nhiều năm như vậy, hiện tại bọn họ chỉ còn chút tình hương khói với Lục gia mà thôi, ngươi vận dụng quan hệ này một lần còn có thể, nhưng nếu ngươi vận dụng lần thứ hai, ngươi cho rằng bọn họ còn tiếp tục giúp ngươi sao?"

"Ngươi nhất định sẽ nói ngươi còn trẻ tuổi và kết bạn không ít nhân mạch trong Lục Phiến Môn, thực lực bộ khoái trẻ tuổi còn thấp, bọn họ có quyền nói chuyện trong Lục Phiến Môn sao?"

Tô Tín chỉ vào ngực Lục Tục và nói:

"Thế lực người khác cho không phải thế lực cảu mình, thực lực của ngươi mới thật là của ngươi."

Lục Tục làm người có tính ổn thỏa quá nặng, cho nên trước khi hắn tới gặp Tô Tín đã có quyết định, hắn sẽ không tham dự vào tranh quyền đoạt lợi giữa Tô Tín và Lôi Viễn.

Nhưng hiện tại Tô Tín chỉ nói vài câu và điên đảo trình tự lại quấy rầy tiết tấu của hắn, còn đánh thẳng vào tâm tư Lục Tục.

Dệt hoa trên gấm dễ dàng, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi khó.

Hiện tại dưới trướng Tô Tín không có người sử dụng, nếu mình đầu nhập vào hắn chính là công lao to lớn a.

Lục Tục nghĩ như vậy, Tô Tín lại nói:

“Lục bộ đầu, ta mời chào ngươi trước không cần đáp ứng, chờ mấy ngày nữa ngươi liền biết rõ ta xám xịt rời khỏi Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hay nơi này

do ta làm chủ.”

Lục Tục sững sờ, Tô Tín đến mời chào chính mình chẳng lẽ không phải muốn mình giúp đối phó đám người Lôi Viễn sao?

Dù sao hiện tại trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có quá nhiều người ôm tâm tư căm thù Tô Tín, hơn nữa đám người này giao hảo với Lôi Viễn, có thể nói mệnh lệnh của Tô Tín không thể ra khỏi tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

Tô Tín thản nhiên nói:

“Ta nói rồi, Lôi Viễn không coi vào đâu, nếu ta muốn giết hắn thì hôm nay đã giết hắn.”

“Mục đích cấp trên phái ta tới Lục Phiến Môn Giang Nam đạo không phải tranh quyền đoạt lợi với Lôi Viễn, trọng chấn uy danh Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, giám sát tông môn Giang Nam đạo mới là việc ta phải làm.”

“Nếu ta không thể giải quyết một việc nhỏ như Lôi viễn, ta cũng không cần ngươi giúp ta, Tô Tín ta sẽ cuốn gói rời đi.”

Tô Tín nói những lời này lại làm Lục Tục ngạc nhiên, Tô Tín đã nói như vậy, hắn cũng không cần phải xoắn xuýt nữa, hắn bái biệt Tô Tín và rời đi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 387 - Ta Làm Chỗ Dựa Cho Ngươi (1)

Đối với người thông minh như Lục Tục, Tô Tín không cần nhiều lời, hắn tự nhiên sẽ phân biệt rõ tình huống.

Đợi đến lúc Lôi Viễn rơi đài, hơn nữa hôm nay Tô Tín nói những lời kia thì hắn cũng biết nên làm như thế nào.

Triệu Nhất Minh có một chút vấn đề, Hoàng Bỉnh Thành tự mình đi mời Triệu Nhất Minh nhưng hắn không tới.

Hoàng Bỉnh Thành tức giận nói:

"Triệu Nhất Minh thật sự không thức thời, hắn cho rằng mình là thứ gì, lão đại tự mình mời mà hắn không tới."

Vừa rồi Hoàng Bỉnh Thành đi mời Lục Tục, thái độ Lục Tục với hắn không tệ, kết quả đến mời Triệu Nhất Minh bị người ta đuổi đi.

Tô Tín khoát khoát tay nói:

"Bỏ đi, ta tự mình đi một chuyến, nói với người như Triệu Nhất Minh có mạnh bạo vô dụng thôi."

Tô Tín đã xem qua tư liệu Triệu Nhất Minh, dựa theo tư liệu thì biết thực lực hắn rất mạnh.

Tuy hắn xuất thân tán tu nhưng đã từng gia nhập thế lực, về sau phản bội, hình như hắn xung đột với người khác trong thế lực này, cuối cùng mới phải chạy tới gia

nhập Lục Phiến Môn.

Tô Tín xem ra Triệu Nhất Minh là người kiêu ngạo, hắn không đặt Lôi Viễn vào trong mắt, hắn cũng không đặt Tô Tín vào trong mắt, đương nhiên Triệu Nhất Minh cũng có ưu điểm, đó chính là hắn rất chân thành.

Kim Vũ Lâm thống lĩnh Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, tất cả bộ đầu và bộ khoái dưới trướng đều sinh ra tính trơ, ngày bình thường biếng nhác lãnh tài nguyên tu luyện, dựa vào cái gì còn muốn tân tân khổ khổ đi chấp hành nhiệm vụ chứ?

Cả Lục Phiến Môn cũng chỉ có Triệu Nhất Minh và bộ khoái trong tay hắn làm như vậy, không riêng không có người khen ngợi bọn họ, mọi người nói hắn đầu óc có vấn đề, nhưng Triệu Nhất Minh vẫn làm như cũ.

Một ít bộ khoái dưới trướng hắn bởi vì việc này mà rời đi, Triệu Nhất Minh vẫn làm theo ý mình, hắn cẩn thận hoàn thành chức trách bản thân.

Loại người này tục xưng ngu xuẩn, nhưng đối với thượng vị giả mà nói hắn cần chính là loại người như Triệu Nhất Minh.

Đi vào nhà của Triệu Nhất Minh, vài tên bộ khoái thủ vệ cửa nhìn thấy Tô Tín đến liền vội vàng mời Tô Tín vào trong.

Bọn họ không biết cao tầng tổng bộ tranh đấu gay gắt, bọn họ biết rõ thân phận và thực lực của vị này rất cao, lãnh đạo của bọn họ cũng không dám lãnh đạm.

Nhìn thấy Tô Tín đến đây, Triệu Nhất Minh cau mày nói:

“Tô đại nhân, ta đã nói trước rồi, ta không có hứng thú tham gia tranh đấu của các ngươi, ngươi đi đi.”

Tô Tín cười nói:

“Triệu bộ đầu không chào đón ta sao?”

Triệu Nhất Minh gật gật đầu, trầm giọng nói:

“Thật không chào đón, Tô đại nhân, thực lực ngươi mạnh, ta thừa nhận điểm này, bài danh mười lăm Nhân Bảng rất cao, ta không tiếp được mười chiêu của ngươi.”

“Cho dù ngươi hiện tại dùng thực lực hay địa vị áp ta một đầu, Triệu Nhất Minh ta cũng không nguyện ý làm tay sai cho kẻ khác, ta cũng không muốn chơi trò tranh quyền đoạt lợi trong Lục Phiến Môn!”

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Ta đã bao giờ nói cần ngươi gia nhập vào nội đấu giữa ta và Lôi Viễn sao? Hoàng Bỉnh Thành đã từng nói qua lời này sao?”

Triệu Nhất Minh sững sờ, Hoàng Bỉnh Thành trước kia đi tìm hắn, Triệu Nhất Minh cho rằng Tô Tín nhất định muốn lôi kéo hắn đối phó đám người Lôi Viễn, dù sao rất nhiều người chơi trò này, Tô Tín mới đến khẳng định phải lôi kéo một nhóm người.

Ánh mắt Tô Tín nhìn thẳng Triệu Nhất Minh:

"Dùng thực lực của ngươi nếu chỉ lục đục với người trong Lục Phiến Môn là hành vi lãng phí, trong cả Lục Phiến Môn cũng chỉ có một mình ngươi kiên trì làm nhiệm vụ và thực hiện chức trách Lục Phiến Môn."

Triệu Nhất Minh cười lạnh nói:

"Nhưng làm được gì chứ? Trước kia vào lúc Lục Phiến Môn Giang Nam đạo cường thịnh nhất, giám sát tất cả tông môn Giang Nam đạo, có tông môn nào không nom nớp lo sợ phòng bị chúng ta?"

"Kết quả hiện tại thì sao? Bộ khoái Lục Phiến Môn Giang Nam đạo lăn lộn giang hồ còn không bằng tán tu."

"Tháng trước một tiểu tông môn tam lưu còn dám ra tay với thủ hạ của ta, thậm chí đánh người xong còn giam lại, thậm chí còn muốn ta đi lĩnh người thì bọn họ mới chịu thả, Lục Phiến Môn cả thiên hạ đoán chừng cũng chỉ có Giang Nam đạo

mới nghẹn khuất như vậy."

Triệu Nhất Minh bình thường nói không nhiều, đoán chừng hắn nghĩ việc này đã lâu, đã sớm không chịu đựng nổi.

Tô Tín hỏi:

"Với thực lực của ngươi và những bộ khoái dưới tay mình phất tay là có thể diệt tông môn tam lưu, tại sao ngươi lại nghẹn khuất như thế?"

Sắc mặt Triệu Nhất Minh âm trầm nói:

"Ta đương nhiên không đặt tiểu tông môn tam lưu vào mắt, nhưng thế lực võ lâm cả Giang Nam đạo rắc rối khó gỡ, tiểu

tông môn tam lưu này có giao hảo với không ít thế lực nhị lưu và nhất lưu.”

“Thời điểm ta đi lĩnh người, đối phương có hai tên võ giả Thần Cung Cảnh xuất thân thế lực nhị lưu ‘ trùng hợp ’ tọa trấn trong tông môn này.”

Đối phương có người làm chỗ dựa, ai làm chỗ dựa cho ta? Là Kim Vũ Lâm bị Bạch Liên giáo mê hoặc thần chí sao, hay là Lôi Viễn phế vật xách giày cho đám tông môn còn phải tươi cười lấy lòng?

Tô Tín thản nhiên nói:

“Ta nói sau này ta làm chỗ dựa cho ngươi, ngươi tin không?”

Triệu Nhất Minh trực tiếp lắc lắc đầu nói:

“Không tin, tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo không phải người bình thường ngồi vững vàng, cho dù Tô đại nhân ngươi bài danh mười lăm Nhân Bảng cũng không được.”

“Không nói tới Tiêu gia có thực lực hùng ba cả Giang Nam đạo, tất cả thế lực lớn nhỏ trong Giang Nam đạo có thể xếp vào thế lực nhập lưu cũng hơn trăm, trừ phi có võ giả Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư tọa trấn thì bọn chúng mới kiêng kị

không làm gì, nếu đổi thành ai tới cũng vô dụng.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 388 - Ta Làm Chỗ Dựa Cho Ngươi (2)

Tô Tín cười cười nói:

“Chúng ta đánh bạc với nhau đi? Nếu ta khôi phục vinh quang ngày xưa của Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, ngươi phải vô điều kiện đầu nhập vào ta, thế nào?”

Triệu Nhất Minh lắc lắc đầu nói:

“Ngươi không có khả năng.”

Tô Tín nói:

“Dù sao chỉ đánh bạc mà thôi, bất kể ta làm được hay không, ngươi đáp ứng đầu nhập vào ta chứ?”

Triệu Nhất Minh gật đầu nói:

“Đương nhiên ta đáp ứng, huống chi ngươi thật sự có thể dẫn Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hồi phục vinh quang ngày xưa, ngồi vững vàng vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, ta chính là thủ hạ của ngươi, cần gì đầu nhập chứ?”

Tô Tín đứng lên nói:

“Thế thì tốt, ngươi liền chờ xem ngày đó tới là được.”

Sau khi Tô Tín rời đi, Triệu Nhất Minh lắc đầu, nếu như Tô Tín là Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư, có lẽ hắn tin tưởng, Tô Tín chỉ là Thần Cung Cảnh, ha ha, đây là việc không thể nào.

Ngoài cửa, Hoàng Bỉnh Thành chờ Tô Tín đi ra liền khó hiểu hỏi:

“Lão đại, hai gia hỏa này đều không biết tốt xấu như vậy, vậy chúng ta làm sao đối phó Lôi Viễn?”

Tô Tín thản nhiên nói:

“Từ xưa đến nay đều là dệt hoa trên gấm dễ dàng, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi khó khăn, ai cũng biết rõ đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi sẽ có hồi báo cao, vì cái gì không có bao nhiêu người làm như vậy?”

Hoàng Bỉnh Thành chần chờ nói:

“Là tính không xác định?”

Tô Tín gật đầu nói:

“Ai cũng đặt cược bên phía có phần thắng lớn, nhưng ngươi xem phần thắng của ta lớn không?”

Ách.

Hoàng Bỉnh Thành lập tức im lặng.

Ném đi tin tưởng của hắn với Tô Tín từ trước tới nay, hiện tại Tô Tín không có bao nhiêu ưu thế.

Tuy Tô Tín biểu hiện rất cường thế nhưng không dùng được, ngươi mạnh hơn nữa cũng chỉ là thực lực mạnh mà thôi, thủ hạ không có người nào, Lôi Viễn dễ dàng làm mất quyền lực của Tô Tín.

Tô Tín thẹn quá hóa giận giết Lôi Viễn cũng vô dụng, đến cuối cùng các ngươi nội loạn quá mạnh, đối ngoại Tô Tín không có thành tích gì khi giám sát thế lực võ lâm Giang Nam đạo, đoán chừng không bao lâu Tô Tín sẽ phải xéo đi, lúc này có người nào chủ động đi liên hệ với Tô Tín mới là kẻ đần.

“Lão đại, chúng ta làm sao bây giờ?”

Hoàng Bỉnh Thành hỏi.

“Chỉ một chữ: chờ!”

Tô Tín nhìn nhìn vào tổng bộ Lục Phiến Môn vắng vẻ, nói:

“Chờ tới năm ngày sau, ta thật sự muốn xem có bao nhiêu ngươi sẽ cùng ngoi lên với Lôi Viễn.”

“Còn có những thế hệ ngồi không ăn bám cũng phải thanh lý sạch sẽ, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đã nát lắm rồi, vậy thì chung ta phải móc những khối thịt thối ra, đau nhất thời nhưng có thể không đau lâu dài.”

Tô Tín nói một câu mang theo mùi máu tươi đậm đặc, Hoàng Bỉnh Thành lập tức run rẩy, lão đại không phải mới lần đầu làm việc như vậy.

Lúc đầu là ở Phi Ưng Bang, Tô Tín vừa mới tiêu diệt Sa Phi Ưng tiếp nhận bang chủ, những lão nhân trong Phi Ưng Bang trừ một ít người chủ động dung nhập vào chiến đường của Phi Ưng Bang ra, những kẻ còn lại đều bị mất quyền lực, thậm chí còn đi về dưỡng lão.

Nhưng khi những lão nhân Phi Ưng Bang không tạo thành uy hiếp gì với Tô Tín, hơn nữa Tô Tín chỉ cần lấy cái cớ tốt cho nên cả đám đều về nhà dưỡng lão.

Hiện tại đám người Lục Phiến Môn Giang Nam đạo cũng như thế, Tô Tín sẽ không lưu đám người này ở lại, những kẻ nhảy càng mạnh vào năm ngày sau sẽ chết càng thảm.

Đương nhiên Tô Tín sẽ không nhàn rỗi trong năm ngày qua, cứ điểm bí mật của Lục Phiến Môn Giang Nam đạo vừa kiến lập, tập sự mật thám mới cũng vào chỗ của mình, tốc độ của tổng bộ Lục Phiến Môn rất nhanh.

Tô Tín cầm một ít tư liệu các môn phái Giang Nam đạo, hắn và Hoàng Bỉnh Thành nghiên cứu qua một lần, muốn đối ngoại phải an đối nội, sau khi chỉnh hợp nội bộ Lục Phiến Môn sẽ động thủ với bọn chúng.

Năm ngày sau tổng bộ đầu các châu phủ tới trình lên những sự vụ mà bọn họ cảm thấy khó khăn không giải quyết được.

Lúc này trong đại sảnh tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo im lặng, Tô Tín ngồi ở chính giữa, Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành đứng sau lưng hắn.

Tất cả tổng bộ đầu đều trình lên, Tô Tín cẩn thận xem xét.

Càng xem sắc mặt Tô Tín càng âm trầm, hắn nghĩ tới tình huống Giang Nam đạo rất không xong, xem tình huống Giang Nam đạo hiện tại càng không xong hơn cả tưởng tượng của hắn, cả Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hoàn toàn không có lực ước thúc với tông môn trong Giang Nam đạo..

Chức trách của Lục Phiến Môn châu phủ là giám sát, giám sát các tông môn địa phương có làm loạn hay làm chuyện mờ ám nhắm vào triều đình hay không.

Một là giám sát, một là phán xét.

Nếu như một tông môn phạm thượng làm loạn hoặc làm ra chuyện gì làm người người oán trách, như vậy Lục Phiến Môn sẽ ra tay thẩm phán bọn chúng.

Bộ khoái trong châu phủ nhắm vào người bình thường, mà bộ khoái Lục Phiến Môn nhắm vào các võ giả và tông môn.

Vương tử phạm pháp đồng tội với thứ dân, cho dù ngươi là tông môn võ lâm, phạm vào quy củ triều đình sẽ nhận phạt.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 389 - Tô Tín Bành Trướng (1)

Lục Phiến Môn Giang Nam đạo những năm qua bị Kim Vũ Lâm tận lực phóng túng, cho dù thực lực hay uy phong không cách nào thực hiện nhiệm vụ giám sát, cũng chỉ có Triệu Nhất Minh có thể làm được.

Về phần phán xét nha, việc như vậy càng không cần phải nói.

Chuyện uy danh Lục Phiến Môn tại Giang Nam đạo rớt xuống ngàn trượng, ngay cả một tông môn tam lưu cũng có thể không đặt Lục Phiến Môn vào trong mắt, như đám người Lục Tục, Triệu Nhất Minh chỉ có thể nén giận.

Lôi Viễn còn tốt hơn một chút, dù sao hắn cũng giao hảo với các tông môn võ lâm, đổi lấy được một ít ‘ tôn trọng ’, nhưng kỳ thật người ta vẫn không có đặt ngươi vào trong mắt.

Tô Tín cầm hồ sợ vụ án trong tay và ném đi, hắn lạnh lùng nói:

“Phế vật! Người bên ngoài nói chúng ta tay sai triều đình nhưng cho dù là tay sai triều đình tối thiểu cũng phải có bộ dạng tay sai triều đình mới được.”

“Không nói đi làm mưa làm gió tại các tông môn, ngược lại người ta còn dám khi dễ cả triều đình, tay sai triều đình mà có đức hạnh như các ngươi, ta nói thật hiếm thấy trong cả Đại Chu vương triều.”

Mọi người tại đây trừ đám người Lôi Viễn ra sắc mặt lập tức đỏ bừng.

Tuy bọn họ tức giận Tô Tín gọi bọn họ là phế vật, trong lòng có nghẹn khuất cũng có vài phần ủy khuất.

Hiện tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo thành bộ dạng như vậy cũng không thể trách bọn họ, còn không phải Kim Vũ Lâm tận lực phóng túng tạo thành hay sao?

Trước kia bọn họ xung đột với các tông môn, thế lực sau lưng người ta rắc rối khó gỡ, nói không chừng sẽ có cường giả tới làm chỗ dựa cho bọn chúng.

Kết quả đến phiên mình, Kim Vũ Lâm chỉ có làm việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không, cuối cùng làm cho uy nghiêm Lục Phiến Môn Giang Nam đạo mất sạch, cũng biến thành đức hạnh hiện tại.

Hiện tại cho dù biết rõ Kim Vũ Lâm cố ý làm như vậy cũng vô dụng, người ta đã bị Bạch Liên giáo mê hoặc tâm trí, hành vi chỉ muốn tai họa căn cơ Lục Phiến Môn, bọn họ hiện tại đều mang đầu mâu đẩy lên người Kim Vũ Lâm.

Lôi Viễn cùng Vương Kinh Bình liếc nhau, hắn đứng ra đầu tiên, nói:

“Đại nhân, những chuyện này chỉ là việc nhỏ, trước mắt còn có một đại sự, là thời điểm Kim Vũ Lâm tại vị lưu lại.”

Nhìn thấy Lôi Viễn mở miệng, Tô Tín liếc hắn một cái, nhàn nhạt hỏi:

“Đại sự gì?”

Lôi Viễn trầm giọng nói:

“Thu đàn Niên Bang bắt đầu vận chuyển thủy vận tại Giang Nam đạo chúng ta từ vài năm trước nhưng không giao một đồng thuế nào cho chúng ta.”

Nói xong Lôi Viễn còn đưa mắt nhìn sang vị trí tổng bộ đầu.

“Chuyện này tất cả mọi người đều biết, ta cũng báo cáo cho Kim Vũ Lâm.”

“Nhưng khi đó Kim Vũ Lâm đã triệt để rơi vào trong tay dư nghiệt Ngô quốc, hắn đã áp chuyện này xuống, cũng giao việc giám sát tất cả thuế má thủy vận tại Giang Nam đạo cho Niên Bang, hơn nữa cũng thu tất cả giám sát của Lục Phiến Môn tại bến tàu trở về.”

“Phải biết rằng trong đó không chỉ là thuế đơn giản như vậy, nó còn ẩn chứa an nguy của triều đình.”

“Không có Lục Phiến Môn chúng ta giám sát, ai biết Niên Bang làm cái gì trong lúc thủy vận? Nếu có chút đồ vật vi phạm lệnh cấm chảy vào Đông Tấn hoặc là Kim Trướng Hãn Quốc tại phương bắc, chúng ta sẽ thành tội nhân của triều đình.”

Nói tới chỗ này Lôi Viễn làm ra bộ dạng hiên ngang lẫm liệt, nói:

“Cho nên kính xin Tô đại nhân ra tay, phải lấy lại quyền giám sát thuế má và thủy vận trong tay của Niên Bang.”

Hắn vừa nói ra lời này làm sắc mặt đám tổng bộ đầu nơi đây thay đổi, Lôi Viễn chơi chiêu này đúng là hung ác, hắn sẽ không sợ chọc giận Tô Tín và trực tiếp đánh chết hắn tại chỗ hay sao?

Phần đông tổng bộ đầu nơi này còn không biết chuyện Niên Bang, nhưng thực sự có nghe qua một ít tiếng gió.

Dù sao Lục Phiến Môn Giang Nam đạo trước kia còn có người chuyên môn giám sát vận chuyển thủy đạo, về sau mọi người bị rút trở lại, cho dù không biết tình hình cụ thể nhưng cũng đoán được gần hết.

Mấu chốt vấn đề là qua nhiều năm như vậy, Lôi Viễn hiện tại mới nói ra, hơn nữa còn muốn Tô thu hồi quyền thu thuế và giám sát của Lục Phiến Môn, làm như vậy không phải muốn buộc Tô Tín đi đối đầu với Niên Bang hay sao?

Niên Bang có một phân đàn tại Giang Nam đạo, nhưng Niên Bang có thực lực sánh ngang tông môn nhất lưu.

Đàn chủ Thu đàn ‘ Cửu Sơn Thần ’ Đổng Bất Nghi là một trong số ít cường giả Hóa Thần Cảnh có tên trong Địa Bảng, muốn thu thuế và quyền giám sát trong tay Thu đàn Niên Bang, đừng nói là Tô Tín, đổi lại Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư tới cũng không có tác dụng.

Lôi Viễn đang bức bách Tô Tín, hắn sẽ không sợ Tô Tín trở mặt hay sao?

Thật tình không biết Lôi Viễn hiện tại rất khẩn trương, dù sao Tô Tín nổi danh to gan lớn mật, lần trước mình ra oai phủ đầu,

kết quả lại thiếu chút nữa bị hắn giết, lúc này Lôi Viễn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu Tô Tín dám động tay, hắn lập tức bỏ chạy, huống hồ hiện tại Trần Bách và Lưu Hạo đã nói rõ ủng hộ hắn, nếu Tô Tín lại dám động thủ, hắn liền trực tiếp kiện lên tổng bộ Lục Phiến Môn.

Dù sao có nhiều người làm chứng như thế, hắn chỉ ‘ đề nghị ’ thay đổi tổng bộ đầu chỉ là quyền lợi Lục Phiến Môn Giang Nam đạo mà thôi, việc này có gì không đúng.

Lôi Viễn và đám người Vương Kinh Bình nhìn nhau, đám người Vương Kinh Bình lúc này cũng đứng ra, nói:

“Đúng thế Tô đại nhân, đi thu thuế thủy vận của Niên Bang cần phải giao một phần cho quan phủ, nhưng còn có một bộ phận chính là tài chính lưu động của Lục Phiến Môn chúng ta.”

“Không thu thuế thủy vận trở về, tài chính của các huynh đệ Lục Phiến Môn căng thẳng ah.”

“Được rồi, các ngươi nói xong chưa?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 390 - Tô Tín Bành Trướng (2)

Tô Tín giương mắt hỏi.

Lôi Viễn sững sờ, Tô Tín phản ứng quá bình tĩnh, bình tĩnh vượt qua bọn họ tưởng tượng.

Tô Tín thản nhiên nói:

“Ta nhớ kỹ việc này, ngày sau ta sẽ đi nói chuyện với Niên Bang.”

“Vừa vặn ta cũng nhìn ra các tông môn có vấn đề, Lục Phiến Môn chúng ta không còn bao nhiêu uy danh tại Giang Nam đạo, nói dễ nghe một chút Lục Phiến Môn chúng ta hiện tại nói chuyện trong Giang Nam đạo không có người nào nghe.”

“Cho nên lần này ta ý định phát thiệp mời tất cả thế lực Giang Nam đến và chế định quy củ cua mình, chỉ có tất cả mọi người tuân thủ quy củ thì Giang Nam đạo chúng ta mới có thể an ổn.”

“Ngày mai ta sẽ phát thiếp mời, các ngươi giao thiệp mời cho các đại môn phái đi, nói rõ lần này mời bọn họ tới, bên Niên Bang ta sẽ đi mời, Tiêu gia thì không cần.”

Tô Tín nói xong câu đó, mọi người nơi này đều dùng ánh mắt quái dị nhìn Tô

Tín.

Vị đại nhân này có lòng tin bành trướng đến mức làm ra chuyện này sao? Hắn chỉ có bài danh mười lăm Nhân Bảng mà thôi, không phải mười lăm Địa Bảng, tại sao hắn dám nói ra lời này?

Bộ dạng Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại còn giao thiệp mời cho người ta, cho dù ngươi tự mình cầm thiệp mời đi tới người ta có gặp ngươi hay không còn không biết a.

Tô Tín tốt xấu gì cũng tự hiểu lấy mình, hắn còn cố ý phân phó không mời Tiêu

gia.

Bọn họ thật tình không biết Tô Tín không phát thiệp mời Tiêu gia bởi vì Thiết Chiến đã nói, hiện tại Cổ Đông Lai đang nhìn chằm chằm vào Tiêu gia mỗi thời khắc a.

Tiêu gia lần này làm quá rõ ràng, cũng làm triều đình bất mãn, đương nhiên Tiêu gia cũng biết điểm này cho nên trung thực hơn rất nhiều.

Tô Tín nhìn phần đông tổng bộ đầu các châu phủ phía dưới và nói:

“Như thế nào, bảo các ngươi dốc sức liều mạng với tông môn giang hồ thì các ngươi không dám, bảo các ngươi đưa thiệp mời các ngươi cũng không dám hay sao?”

Lôi Viễn không biết Tô Tín đang làm cái quỷ gì nhưng hắn hiểu lần này Tô Tín sẽ mất hết mặt mũi.

Trong tình huống hiện tại, những thế lực võ lâm sẽ không cho Tô Tín mặt mũi, lúc này hắn chắc chắn sẽ mất mặt.

Cho nên Lôi Viễn và đám người Vương Kinh Bình thống khoái chắp tay nói:

“Cẩn tuân mệnh lệnh đại nhân.”

Lục Tục và Triệu Nhất Minh cảm thấy thất vọng.

Bọn họ vốn cho rằng Tô Tín chỉ quá mức tự phụ một chút mà thôi, hiện tại xem ra Tô Tín đâu chỉ tự phụ, hắn quá ngốc nghếch thì có.

Hắn còn không biết bản thân mình có thực lực gì, tình huống của Lục Phiến

Môn hiện tại như vậy, ngươi bảo muốn chế định quy củ với người ta, có thể sao?

Mang theo tâm tư của mình rời đi, các tổng bộ đầu châu phủ đều thành thật đưa thiệp mời tới các tông môn, cho dù người căm thù hoặc thờ ơ với Tô Tín cũng thành thật giao thiệp mời.

Tổng bộ đầu các châu phủ trong Giang Nam đạo không ngừng thông tri mấy môn phái chung quanh Giang Nam phủ, trong đó Hoàng Bỉnh Thành tự mình đi thông tri.

Giang Nam phủ chính là trung tâm của Giang Nam đạo, nó là châu phủ phồn hoa nhất, có bảy tám thế lực võ lâm tam lưu, ví dụ như Giang Nam Nhân Nghĩa Trang nằm ngay bên ngoài Giang Nam phủ thành, hiện tại Giang Hạc Lưu thân phận bạo lộ, Nhân Nghĩa Trang cũng vứt đi.

Các môn phái tại Giang Nam phủ thu được thiếp mời của Hoàng Bỉnh Thành đều lộ ra thần sắc xem thường, hiển nhiên cho rằng vị tổng bộ đầu Giang Nam đạo mới tiền nhiệm bị điên rồi.

Nếu khinh thường ra mặt cũng bỏ đi, tối thiểu người ta không có nói ra, Hoàng Bỉnh Thành đi tới bên cạnh Giang Nam phủ, nơi này có Tốn Phong kiếm phái thực lực gần đạt tới nhị lưu, hắn đi tới đưa thiệp mời còn bị người ta vũ nhục.

Người thế lực khác nghe chuyện giao thiệp mời là lệnh từ tổng bộ đầu Giang Nam đạo, tối thiểu còn phái người trong môn phái nói chuyện vài câu, cho dù trong nội tâm khinh thường nhưng biểu hiện khách khí một ít.

Hoàng Bỉnh Thành đưa thiệp mời tới Tốn Phong kiếm, lúc này tiếp đãi hắn chính là nhi tử chưởng môn Tốn Phong kiếm phái Ngũ Thanh Vân.

Nghe được ý đồ Hoàng Bỉnh Thành đến, Ngũ Thanh Vân trực tiếp cười lạnh

nói:

"Tô Tín tính toán là cái gì, hắn cho rằng làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo thì có thể kéo da hổ làm đại kỳ, xem mình thành đại nhân vật sao?"

"Còn muốn tất cả thế lực võ lâm Giang Nam đạo tuân thủ quy củ của hắn, Tô Tín hắn xứng sao? Quả thực chính là chê cười!"

"Thống khoái cút trở về đi, nghị sự chó má gì đó, Tốn Phong kiếm phái sẽ không đi."

Hoàng Bỉnh Thành tức giận đỏ mặt, trực tiếp chỉ thẳng vào mặt Ngũ Thanh Vân và lạnh lùng nói:

"Tuổi lão đại ta nhỏ hơn ngươi, hắn lại đứng thứ mười lăm Nhân Bảng."

"Nếu lão đại ta không tính là thứ gì, ngươi vậy là cái thứ gì chứ? Huống hồ ngươi nói có ý gì? Lão đại ta là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, đại biểu chính là triều đình."

"Tốn Phong kiếm phái không đặt lão đại chúng ta vào mắt, chính là không đặt triều đình vào mắt, ngươi muốn tạo phản hay sao?"

Sắc mặt Ngũ Thanh Vân trầm xuống, hừ lạnh nói:

"Đánh hắn ra ngoài cho ta."

Hoàng Bỉnh Thành mới miễn cưỡng đạt tới Hậu Thiên sơ kỳ mà thôi, hai tên đệ tử Tốn Phong kiếm phái động thủ đuổi

Hoàng Bỉnh Thành gào khóc thảm thiết ra khỏi Tốn Phong kiếm phái.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 391 - Không Một Bóng Người (1)

Chờ Hoàng Bỉnh Thành bị đuổi ra Tốn Phong kiếm phái, Ngũ Thanh Vân lúc này mới khinh thường cười cười.

Tô Tín cho rằng lên làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo thì có thể giễu võ giương oai tại Giang Nam đạo? Quả thực nằm mơ.

Ngũ Thanh Vân làm quá phận như vậy đương nhiên không phải là không có đạo lý, dù sao thế gian không có vô duyên vô cớ yêu, cũng không có vô duyên vô cớ hận.

Ban đầu Tô Tín vừa mới đến Giang Nam đạo đã từng xung đột với đám người Bùi Ngạn Quân, có lẽ Tô Tín không có chú ý tới, Ngũ Thanh Vân lúc trước chính là một trong những người lăn lộn chung với Bùi Ngạn Quân.

Ngũ Thanh Vân đã sớm khó chịu Tô Tín, một võ giả xuất thân Nam Man tiểu địa lại có thể tiến vào tốp hai mươi Nhân Bảng, hơn nữa còn làm việc cao ngạo như vậy.

Trước kia hắn không có việc gì liên hệ với Tô Tín, cho dù thực lực của hắn hay thế lực Tốn Phong kiếm phái cũng khó có khả năng gây phiền toái cho Tô Tín.

Nhưng hiện tại có thể nói Tô Tín tự mình đưa tới cửa tự rước lấy nhục, việc này không thể trách hắn.

Chờ đến khi Hoàng Bỉnh Thành bị đuổi đi, phụ thân Ngũ Thanh Vân, chưởng môn Tốn Phong kiếm phái Ngũ Nguyên Đình lại đi ra và nói:

“Ngươi đánh bộ khoái Tô Tín phái tới ra ngoài?”

Ngũ Thanh Vân không thèm quan tâm gật đầu nói:

“Đúng thế, Tô Tín quả thực không biết tốt xấu là gì, hắn cho rằng mình là thứ gì, lại còn muốn lập quy củ với tất cả thế lực

võ lâm Giang Nam đạo.”

“Tiêu gia thực lực mạnh như vậy cũng không dám nói lời này, thời điểm Kim Vũ Lâm còn tồn tại, Lục Phiến Môn càng trung thực rất nhiều, hết lần này tới lần khác đến phiên hắn lại làm ra nhiều việc ngu xuẩn như thế, ta đương nhiên phải giáo huấn hắn một phen.”

Ngũ Nguyên Đình chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói:

“Ngươi a, ta đã dạy ngươi bao nhiêu lần, làm việc phải trầm ổn một chút, ngươi nhìn xem môn phái khác nhận được tin tức thì thế nào?”

“Cho dù người ta không xem Tô Tín là việc chuyện quan trọng, tối thiểu cũng không có đánh người giao thiếp mời của Tô Tín ra ngoài, bởi như vậy Tốn Phong kiếm phái ta biến thành cái dạng gì?”

Ngũ Thanh Vân không quan tâm vung tay lên, nói:

“Ta không tin một võ giả xuất thân Nam Man tiểu địa có thể làm được cái gì, tự cho rằng có chút cơ duyên liền không biết trời cao đất rộng.”

“Ta biết rõ chi tiết của hắn, bởi vì là bộ khoái của hắn nên ta mới đánh ra ngoài, đổi người khác ta đương nhiên không làm như vậy.”

Ngũ Nguyên Đình hừ lạnh một tiếng:

“Nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, đừng ỷ vào chính mình là võ giả xuất thân võ lâm Trung Nguyên thì xem thường võ giả địa vực khác, Nam Man tiểu địa thì như thế nào? Đại Chu vương triều quật khởi từ Nam Man tiểu địa a.”

“Thanh Vân, sau khi trải qua Giang Nam hội, ngươi đã bắt đầu bực bội không

ít, những việc ta dạy ngươi lúc trước ngươi quên rồi sao?”

“Nói qua với ngươi, ngươi ít giao du với đám người Bùi Ngạn Quân đi, những người kia tâm cơ gấp mười lần ngươi, ngươi đi theo bọn chúng sẽ có ngày bị người ta tính kế mà ngươi còn kiếm tiền cho người ta a.”

Ngũ Nguyên Đình quở mắng Ngũ Thanh Vân một trận, hắn sau đó đi về bế quan.

Ngũ Nguyên Đình mình cũng không có đặt Tô Tín trong mắt, hắn tức giận không phải vì Ngũ Thanh Vân đánh Hoàng Bỉnh Thành ra ngoài đắc tội Tô Tín, hắn chỉ tức giận con mình bất tranh khí, tâm cơ quá nhỏ bé mà thôi.

Tốn Phong kiếm phái chỉ là một môn phái, không phải thế gia, vị trí chưởng môn không có khả năng nhiều đời tương truyền.

Đương nhiên Ngũ Nguyên Đình sẽ suy nghĩ vì con của mình, hắn muốn mình trước khi chết tốt nhất có thể bồi dưỡng Ngũ Thanh Vân, muốn hắn thuận lợi tiếp nhận vị trí chưởng môn Tốn Phong kiếm phái.

Cùng lúc đó tất cả thế gia và môn phái trong Giang Nam đạo nhận được thiệp mời của Tô Tín, tất cả thế lực võ lâm Giang Nam đạo đều có chung một phản ứng, đó là Tô Tín điên rồi.

Lục Phiến Môn Giang Nam đạo bị Kim Vũ Lâm tận lực phóng túng bại hoại uy danh khong còn sót lại cái gì, trừ phi Lục Phiến Môn phái đống lớn cường giả đến trấn thủ Giang Nam đạo trọng chấn uy danh, nếu không Lục Phiến Môn Giang Nam đạo sẽ không thể ngóc đầu lên được.

Hiện tại Lục Phiến Môn lại phái Tô Tín là một võ giả Thần Cung Cảnh đảm đương tổng bộ đầu, người thế lực võ lâm lập tức ngửi được khí tức khác thường, Lục Phiến Môn Đại Chu vương triều có thực lực không đủ.

Nếu Tô Tín thành thành thật thật làm tổng bộ đầu của hắn cũng bỏ đi, dù sao có cấp trên ủng hộ, an tâm xây dựng Lục Phiến Môn lần nữa mới là chuyện quan trọng

nhất.

Nhưng hắn lại tự đại muốn chế định quy củ với thế lực võ lâm Giang Nam đạo, hắn thật không biết điều.

Gần như tất cả mọi người cho rằng Tô Tín hoặc là bị điên, hoặc là bị danh tiếng quá lớn làm mê muội đầu óc, thanh danh bài top top hai mươi Nhân Bảng làm hắn quên đi trời nam đất

bắc, cho rằng danh hào tổng bộ đầu một đạo có thể làm cường giả Nguyên Thần Cảnh tránh lui.

Hơn nữa đám người Lôi Viễn truyền tin tức cũng hữu ý vô ý lộ ra chuyện Niên Bang, phần đông thế lực liền cười nhạo Tô Tín không hiểu chuyện và ngu xuẩn.

Thế lực như Niên Bang không giống với thế lực nhị lưu tam lưu như bọn họ, cho dù là một phân đàn Niên Bang cũng có được thực lực sánh ngang thế lực nhất lưu a, Tô Tín muốn đi tìm gây phiền toái cho Niên Bang mới thật sự là muốn chết.

Đợi đến lúc Hoàng Bỉnh Thành trở lại tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, nhìn thấy hắn bị thương chật vật như thế, Lý Phôi lập tức nổi giận muốn giết tới Tốn Phong kiếm phái báo thù.

Hai người bọn họ trước kia cũng xem như lão đại trong Phi Ưng Bang, đã khi nào ăn thiệt thòi như vậy.

Không chờ Lý Phôi ra tay, Tô Tín đã lạnh lùng bảo hắn bình tĩnh lại, nói:

“Ngươi muốn làm gì? Chưởng môn Tốn Phong kiếm phái Ngũ Nguyên Đình có thực lực Hóa Thần Cảnh, ngươi muốn đi báo thù, lấy cái gì báo thù?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 392 - Không Một Bóng Người (2)

Lý Phôi oán hận nói:

“Chẳng lẽ chúng ta nhịn hay sao?”

Tô Tín lúc này cười lạnh và nói:

“Nhịn? Đương nhiên không thể nhẫn nhịn! Người đánh mặt ta, Tốn Phong kiếm phái thì sao? Ta sẽ ghi nhớ trong lòng, lão Hoàng ngươi yên tâm, thù này ta sẽ báo giúp ngươi.”

Hoàng Bỉnh Thành cười lạnh và nói:

“Chờ tới ngày nào đó báo thù, lão đại ngươi nên cho ta lên đài, con mẹ nó, đại gia ta chưa bao giờ ăn thiệt thòi lớn như vậy.”

Hoàng Bỉnh Thành chỉ bị thương ngoài da mà thôi, từ khi Hoàng Bỉnh Thành đi theo Tô Tín đến nay hắn chưa từng chịu ủy khuất lớn như thế.

Quân tử báo thù mười năm không muộn, Tốn Phong kiếm phái, hãy đợi a!

Tô Tín phát thiệp mời tất cả các thế lực qua ba ngày sau sẽ tiến hành nghị sự tại tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, mời tất cả thế lực võ lâm tới dự.

Sau khi tới thời hạn ba ngày, Tô Tín ngồi ngay ngắn trên chủ vị, tổng bộ đầu các châu phủ đều tới dự, chờ tới khi mặt trời lên cao vẫn không có người nào tới, nội tâm đám người Lôi Viễn cười lạnh không thôi.

Bọn họ đã sớm đoán được, lần này căn bản không có thế lực nào tới tham dự,

cho dù là thế lực tam lưu cũng không xuất hiện.

Thế lực võ lâm Giang Nam đạo rắc rối khó gỡ, cho dù là tiểu tông môn tam lưu sau lưng cũng có quan hệ không nhỏ, kể từ đó mấy đại môn phái không ai tới, những tông môn nhỏ không tới cũng là đương nhiên.

Huống hồ bọn họ cho rằng Tô Tín làm như vậy là hồ đồ mà thôi, nếu ai thật sự tới tham dự mới là có bệnh.

Chờ tới giữa trưa không có người đến, Lôi Viễn đứng lên chắp tay nói:

“Tô đại nhân, đã chờ tới lúc này không có người nào tới, có lẽ chúng ta giải tán thôi.”

“Đúng rồi, trước kia ta phụ trách đưa thiệp mời tới Niên Bang, bởi vì thủ hạ thực lực không đủ, thậm chí còn không thể gặp mặt đàn chủ Thu đàn Niên Bang ‘ Cửu Sơn Thần ’ Đổng Bất Nghi, chỉ gặp được một tên đường chủ mà thôi.”

“Thiếp mời cũng bị người ta tịch thu, nếu không Tô đại nhân ngài nên tự mình đi cầu kiến Đổng Bất Nghi đi, dù sao ta có sử

dụng hết thủ đoạn cũng không thể gặp được vị kia.”

Lôi Viễn lúc này tươi cười đắc ý, dù sao hắn hiện tại bày khó khăn trước mặt Tô TÍn, hắn xem Tô Tín chuẩn bị tiếp hay không tiếp.

Hắn tình nguyện Tô Tín không tiếp, như vậy không phải động thủ, hắn có thể bằng vào việc này đi tổng bộ Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh cáo trạng, thậm chí cũng có thể kéo Tô Tín rời khỏi vị trí tổng bộ đầu.

Thời điểm mọi người cho rằng Tô Tín sắp nhận thua, nhưng ai nghĩ tới Tô Tín lại nói thẳng:

“Thu đàn Niên Bang Đổng Bất Nghi sao? Được, chuyện này không cần các ngươi quản, ta tiếp.”

Mọi người nơi này sững sờ, Tô Tín muốn đâm đầu vào tường sao?

Lôi Viễn giày vò nửa đời người tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, tích lũy quan hệ nhân mạch lớn như thế nhưng không thể gặp mặt Đổng Bất Nghi, Tô Tín ngươi dựa vào cái gì có thể gặp Đổng Bất Nghi?

Huống hồ cho dù ngươi gặp được Đổng Bất Nghi, dựa vào cái gì nhổ răng cọp, lấy cái gì thu lại quyền thu thuế và giám sát thủy vận trong tay Niên Bang?

Đám người Lôi Viễn lúc này cười lạnh không thôi, vị Tô tổ tông này đúng là nói chuyện không đau eo.

Tô Tín thân có chức vị tổng bộ đầu Giang Nam đạo trên người, Đổng Bất Nghi thật không dám giết Tô Tín, dù sao làm như vậy là tát vào mặt Lục Phiến Môn.

Không giết không có nghĩa là không thể làm gì, tối thiểu có thể nhục nhã một phen.

Sau lần này Tô Tín không còn uy vọng cơ bản gì trong Lục Phiến Môn, thậm chí danh dự Tô Tín cũng không còn sót lại chút nào.

Vài ngày trước ngươi còn hung hăng càn quấy chửi chúng ta là phế vật, uy hiếp chúng ta hô đánh kêu giết, kết quả hiện tại tất

ả thế lực võ lâm Giang Nam đạo đều không xem ngươi mời là chuyện gì quan trọng, nếu như Tô Tín lại mất mặt trước Niên Bang, vị trí của hắn trong lòng mọi người có thể nghĩ.

Chỉ dám bạo ngược trong nội bộ mà thôi, cũng chỉ dám ỷ vào cái mũ quan của mình mà lấn áp chúng ta, chỉ là kẻ nhát gan khi đối ngoại

Sau khi bọn họ rời đi, Hoàng Bỉnh Thành u sầu đi tới và nói:

“Lão đại, ngươi đáp ứng việc này quá lỗ mảng, chúng ta hiện tại không có một chút thực lực lực đấu với Thu đàn Niên Bang, đặc biệt đàn chủ Thu đàn ‘ Cửu sơn Thần ’ Đổng Bất Nghi là người tính khí táo bạo không dễ chọc.”

Tô Tín gõ gõ cái bàn nói:

“Thu đàn Niên Bang không dễ chọc, Tô Tín ta cũng không dễ chọc.”

“Trước khi đến tổng bộ Lục Phiến Môn tiền nhiệm, Thiết Chiến nói với ta không cần lo lắng Tiêu gia, bởi vì Tiêu gia có người nhìn chằm chằm rồi, nhưng hắn không giúp ta giải quyết Thu đàn Niên Bang.”

“Cho nên hiện tại rất nhiều môn phái trong Giang Nam đạo có thể để sau, nơi phải giải quyết đầu tiên chính là Thu đàn Niên Bang, cho dù thế nào nó cũng là nơi khó quấn nhất.”

Nhìn thấy Tô Tín đã hạ quyết tâm, Hoàng Bỉnh Thành không nói gì nữa.

Hắn biết rõ thói quen lão đại nhà mình, hắn gõ bàn có tiết tấu như vậy, hoặc lão đại đang tự hỏi, hoặc là nội tâm lão đại có đối sách, bây giờ xem ra thuộc về loại thứ hai.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 393 - Cửu Sơn Thần Đổng Bất Nghi (1)

Thiên hạ thất bang, nếu như nói ai có thể xếp hạng thứ nhất vậy khẳng định là Niên Bang không thể nghi ngờ.

Niên Bang có thể xếp thứ nhất không chỉ riêng nhân số Niên Bang nhiều nhất, mà là vì tứ quý đàn Xuân Hạ Thu Đông và nhị thập tứ tiết khí đường có cao thủ nhiều như mây.

Đám người Lôi Viễn tận lực truyền bá tin tức, Tô Tín chuẩn bị muốn một mình xông Niên tìm đàn chủ Thu đàn ‘ Cửu Sơn Thần ’ Đổng Bất Nghi đòi hỏi quyền thu thuế thủy vận.

Sau khi những tông môn võ lâm Giang Nam đạo biết tin tức như vậy liền cười lạnh, bọn họ chỉ nói bốn chữ: không biết sống chết!

Cho dù chỉ là một phân dàn của Niên Bang nhưng thực lực của nó không kém gì tông môn nhất lưu.

Đàn chủ Thu đàn Đổng Bất Nghi chính là tồn tại Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, hắn chỉ kém một bước là có thể bước vào Dung Thần Cảnh, đứng thứ sáu mươi mốt tren Địa Bảng, chính là một trong số ít cao thủ tu vi Hóa Thần Cảnh tiến vào Địa Bảng.

Tô Tín ngươi có dũng khí đòi thuế má với Đổng Bất Nghi sao? Nếu đổi lại là Thiết Chiến còn không kém bao nhiêu.

Tô Tín vẫn đi, hắn không dẫn Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành đi theo, hắn đi một mình vào trong Niên Bang.

Trong thiên hạ thất bang, tất cả bang phái dựa vào địa bàn mà sống, đồng thời bọn họ sẽ nắm giữ sinh ý nào đó, Niên Bang cũng như vậy.

Niên Bang thân là đệ nhất thiên hạ đại bang, bọn họ khống chế một sinh ý duy nhất, không phải thủy vận Đại Chu, mà là thủy vận toàn thiên hạ.

Đại Chu vương triều quản lý thuỷ vận, Niên Bang có thể lợi nhuận là bạc, quản lý thủy vận thiên hạ Niên Bang có thể thu tài nguyên tu luyện toàn thiên hạ.

Đại Chu và Đông Tấn đối địch với nhau, song phương cần tài nguyên tu luyện, khoáng thạch rèn binh khí sẽ không bán cho nhau.

Nhưng Niên Bang nhưng lại âm thầm làm những hoạt động buôn lậu, dù sao bọn họ khống chế thủy vận lưu thông khắp nơi, làm việc này là phạm huý nhưng Niên Bang là đại bang lớn nhất thiên hạ, ai dám quản?

Đại Chu vương triều biết rõ việc buôn lâu của bọn họ nhưng không thể quản, một khi quản sẽ động tới căn cơ Niên Bang, sẽ kết tử thù với Niên Bang, huống hồ Đại Chu vương triều cũng cần từ Niên Bang đạt được không ít tài nguyên từ Đông Tấn cho nên cũng chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt.

Mặc dù nói như thế nhưng cũng cần giám sát mới được.

Cho nên mỗi bến cảng có Niên Bang hoạt động thủy vận sẽ có nhân viên Lục Phiến Môn giám sát, Niên Bang vận chuyển tài nguyên tu luyện bình thường cũng bỏ đi, bọn họ có thể xem như không nhìn thấy, nhưng vạn nhất có đồ vật vi phạm đặc biệt nghiêm trọng thì bọn họ ra tay niêm phong.

Chính bởi vì như thế, sau khi Tô Tín biết rõ Niên Bang hoạt động tại Giang Nam đạo nhiều năm qua không bị giám sát, Tô Tín chắc chắn phải đi một chuyến giải quyết việc này.

Không riêng gì dọn dẹp Niên Bang, còn phải cho Lục Phiến Môn một câu trả

lời.

Lần trước Thiết Chiến nói Tô Tín cũng đã nghe được, Thiết gia có thể nâng hắn

lên vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo, nhưng nội bộ tổng bộ Lục Phiến Môn vẫn phê bình kín đáo việc này.

Tô Tín hiện tại tiền nhiệm Giang Nam đạo chưa tới mười ngày đã gây ra việc chê cười, đoán chừng hiện tại tổng bộ Lục Phiến Môn đã nhận được tin tức, hắn cần phải cho Thiết Chiến một câu trả lời.

Phân đàn Thu đàn Niên Bang nằm bên ngoài Giang Nam phủ, nó cũng là bến tàu to lớn.

Niên Bang tài đại khí thô, ngay cả bến cảng thủy vận khổng lồ như vậy cũng là bọn họ bỏ tiền tu kiến, trên sông lớn có tàu thuyền to lớn ra vào tấp nập.

Thu đàn Niên Bang là mộ tòa lầu các to lớn cải tạo mà thành, điểm kỳ lạ chính là trên mỗi lầu các đều có trang trí một phiến lá héo úa, hiển lộ rõ thân phận Thu đàn.

Tô Tín đi tới cửa ra vào Thu đàn, lập tức có một đệ tử Niên Bang ôm quyền hỏi thăm:

"Xin hỏi thiếu thiếu hiệp đến Niên Bang làm gì?"

Thân là một trong thiên hạ thất bang, đương nhiên Niên Bang không thể so sánh với các đại tông môn, các đệ tử trong đại tông môn thực lực không tốt lắm nhưng cả đám vênh váo trùng thiên."

Đệ tử thủ vệ trước cửa Niên Bang chính là bộ mặt của Niên Bang, ngày bình thường gặp đại nhân vật cũng không khách khí, không siểng nịnh, cũng không cậy thế khinh người.

Tô Tín nói:

"Tại hạ tổng bộ đầu Giang Nam đạo Tô Tín, cầu kiến đàn chủ Thu đàn Đổng Bất Nghi."

Nghe Tô Tín tự giới thiệu, sắc mặt tên đệ tử biến hóa, hắn không biết nói cái gì

mới phải.

Hai ngày trước cũng có người Lục Phiến Môn Giang Nam đạo tới đây, thời điểm chờ Đổng Bất Nghi thông tri lại bị Đổng Bất Nghi nói một câu đuổi đi.

Thời điểm hắn mang tin tức báo lại với Đổng Bất Nghi, Đổng Bất Nghi chỉ nói một chữ: cút.

Vừa nghe chữ này, hắn lập tức hiểu nên làm thế nào, nhưng hắn không nghĩ tới lần này người Lục Phiến Môn Giang Nam đạo tới chính là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Tô Tín, hắn cố ý tới tìm không thoải mái hay sao?

Cho dù nội tâm nghĩ như thế nhưng tên thủ vệ vẫn đi tìm Đổng Bất Nghi báo cáo tình hình.

Dù sao vị này chính là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, hắn cũng phải cho người ta mặt mũi? Có gặp hay không cũng nên do đàn chủ quyết định.

Hắn bảo Tô Tín chờ đợi, lúc này chạy đi báo tin với Đổng Bất Nghi có Tô Tín cầu kiến.

Nghe được là Tô Tín đến, trên mặt Đổng Bất Nghi lộ ra một tia đăm chiêu, hắn có phần không hiểu nổi tổng bộ đầu Giang Nam đạo trẻ tuổi suy nghĩ cái gì.

Nói thật Đổng Bất Nghi rất ít chú ý tới võ giả trẻ tuổi nổi danh như Tô Tín, bởi vì hắn không đặt người ta vào trong mắt.

Hắn thân là đàn chủ Thu đàn Niên Bang, hắn là người từ bang chúng cấp thấp giết tới vị trí đàn chủ Thu đàn hiện tại.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 394 - Cửu Sơn Thần Đổng Bất Nghi (2)

Nhớ ngày đó Đổng Bất Nghi mười mấy tuổi gia nhập Niên Bang, tuổi gần hai mươi mới có tư cách học tập một môn công pháp cấp thấp.

Qua nhiều năm như vậy hắn không có leo lên Nhân Bảng, cũng không có so đấu với tuấn kiệt Nhân Bảng, kết quả không phải hắn vẫn lên được vị trí hiện tại hay sao?

Cho nên hắn cảm thấy Nhân Bảng quá vô nghĩa, thiên tài phát triển là thiên tài, nửa đường chết, ai nhớ rõ ngươi có chơi qua Nhân Bảng hay không? Có chiến tích to lớn thế nào chứ.

Nội tâm hắn nghĩ như vậy nhưng Đổng Bất Nghi vẫn bảo bang chúng dẫn Tô Tín tới.

Dù sao đối phương cũng là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, người ta đã tự mình đến này, nếu mình không gặp mặt mà đuổi đi là hắn quá phận.

Tên bang chúng tuân lệnh, lập tức cung kính dẫn Tô Tín vào trong đại sảnh nghị sự.

Tô tín lần đầu tiên nhìn thấy đàn chủ Thu đàn danh chấn thiên hạ Đổng Bất Nghi.

Nói thật tướng mạo Đổng Bất Nghi rất bình thường, hơn nữa ăn mặc cũng rất tùy ý giống như lão nông.

Ai gặp Đổng Bất Nghi ấn tượng đầu tiên cũng không phải tướng mạo hắn, mà

là khí thế rộng lớn như biển và thâm trầm trên người Đổng Bất Nghi.

Bốn đàn chủ Niên Bang đều xuất thân lùm cỏ, một đường giết ra từ bang chúng cấp thấp, bọn họ không ai là nhân vật tầm thường.

Trong Thu đàn trừ Bất Nghi ra còn có vài tên phó đàn chủ Hóa Thần Cảnh, hôm nay bọn họ không có mặt, chỉ có Đổng Bất Nghi ra mặt.

Tô Tín chắp tay nói:

“Bái kiến Đổng đàn chủ.”

Đổng Bất Nghi cười lạnh nói:

“Người trẻ tuổi hiện tại không lễ phép như vậy sao? Thời gian ta tu luyện võ đạo còn lớn tuổi hơn phụ thân ngươi, ngươi còn không gọi một câu tiền bối.”

Tô Tín thản nhiên nói:

“Nếu ta dùng thân phận Tô Tín Nhân Bảng tới đây gặp Đổng đàn chủ ngươi, đương nhiên ta sẽ tôn xưng một tiếng tiền bối.”

“Hiện tại ta dùng thân phận tổng bộ đầu Giang Nam đạo tới gặp ngươi, đương nhiên phải tương xưng ngang hàng, chẳng lẽ Đổng đàn chủ cho rằng mình có thể vượt qua tổng bộ đầu Lục Phiến Môn một đạo một cấp bậc hay sao?”

Đổng Bất Nghi hơi kinh ngạc một lúc, Tô Tín thật to gan, còn dám chơi trò văn tự trước mặt võ giả Nguyên Thần Cảnh như hắn.

Đổng Bất Nghi nghĩ lại cũng thoải mái, nếu như Tô Tín là loại phế vật run rẩy trước khí thế võ giả Nguyên Thần Cảnh, cho dù hắn là con riêng tổng bộ đầu Lục Phiến Môn ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo cũng không có khả năng lên làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo.

Ánh mắt Đổng Bất Nghi quan sát Tô Tín thật kỹ:

“Không biết tổng bộ đầu hôm nay tới đây tìm ta có việc gì không?”

Tô Tín trầm giọng nói:

“Rất đơn giản, ta hi vọng Niên Bang trả thu thuế thủy vận cho Lục Phiến Môn, hơn nữa từ hôm nay trở đi bộ khoái Lục Phiến Môn sẽ giám sát thủy vận lần nữa.”

Nghe Tô Tín nói thế, Đổng Bất Nghi lập tức cười lớn, hắn vui vẻ liều lĩnh như vậy là không đặt Tô Tín vào trong mắt, dường như hắn đang nghe chuyện buồn cười.

Sau khi cười xong Đổng Bất Nghi lập tức đứng dậy, khí thế như hồng hoang mãnh thú áp đảo Tô Tín.

“Tiểu tử, ngươi biết ngươi đang nói gì hay không? Muốn thu hồi thuế má thủy vận và quyền giám sát Lục Phiến Môn, ngươi biết nó có ý gì hay không?”

“Cho tới bây giờ chỉ có Niên Bang đoạt đồ của người khác, người khác đừng mơ tưởng móc được đồ của Niên Bang.”

Khí tức trên người Đổng Bất Nghi kinh người, khí cơ cả đại sảnh biến hóa, dường như sau đó sẽ nổ tung.

Đây cũng là thực lực võ giả Nguyên Thần Cảnh, bản thân có thể mượn nguyên lực thiên địa, khí thế bản thân có thể ảnh hưởng thiên địa.

Dưới khí thế áp bách to lớn như sóng thần ập đến, Tô Tín lặng le vận dụng Sơn Tự Kinh đại pháp, quanh người hắn tỏa ra ánh sáng chói lọi giống như phật quang, lại giống như khong phải phật quang, nó như mộng như ảo và mỹ lệ đến cực điểm.

Nhìn thấy Tô Tín vận dụng công pháp không biết tên có thể ngăn cản khí thế của mình, nội tâm Đổng Bất Nghi ngạc nhiên không nhỏ.

Môn công pháp kia như ảo như mộng, thật thật giả giả đã rất tà dị, thậm chí có khí chất của đạo gia chính thống, Đổng Bất Nghi cảm thấy rất kỳ quái.

Thân là võ giả Nguyên Thần Cảnh, hắn bắt buộc phải nghiên cứu võ đạo của

các nhà, bản thân hắn tuyệt đối khẳng định mình chưa từng gặp qua công pháp kỳ quái như vậy.

Đổng Bất Nghi không quá để ý như vậy.

Lục Phiến Môn có vô số công pháp, thậm chí còn toàn diện hơn các môn phái nhiều, số lượng công pháp còn nhiều hơn cả tàng kinh các Thiếu Lâm tự.

Lúc trước Đại Chu vương triều tiến công Trung Nguyên, bọn họ chiếm lấy vô số công pháp của Đại Tấn cất chứa, hơn nữa bọn họ đồ tông diệt môn cướp lấy vô số công pháp, con số chắc chắn rất khổng lồ.

Tô Tín thân là tổng bộ đầu một đạo Lục Phiến Môn, nói không chừng hắn đã hối đoái một loại công pháp trong đó.

Nhìn thấy khí thế của mình không thể ép được Tô Tín, Đổng Bất Nghi không phí nhiều công phu, hắn thu hồi khí têế bản thân, Tô Tín dừng sử dụng Sơn Tự Kinh, hắn nói một câu làm Đổng Bất Nghi nổi giận không nhỏ.

“Đổng đường chủ, ta phải thu hồi thuế thủy vận và quyền giám sát Lục Phiến Môn cũng vì muốn tốt cho ngươi, nếu không Niên Bang các ngươi tai vạ tới nơi rồi.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 395 - Đổng Đàn Chủ, Ngươi Đại Họa Lâm Đầu (1)

Tô Tín nói một câu Đổng Bất Nghi lập tức giận quá hóa cười, hắn tức giận khong nhỏ:

“Niên Bang ta tai vạ đến nơi? Tiểu tử, ngươi có biết ngươi đang nói gì hay không, võ lâm thiên hạ hiện tại có ai dám nói Niên Bang tai vạ tới nơi chứ?

Đổng Bất Nghi không phải tự phụ, mà là tự tin.”

Niên Bang thân là một trong thiên hạ thất bang, là thế lực đỉnh cấp trong giang hồ, muốn triệt để bị diệt Niên Bang, Thiếu Lâm tự làm không được, Thái Nhất Đạo Môn đứng đầu đạo môn làm không được, Tạo Hóa Đạo Môn mới quật khởi cũng làm không được.

Đại Chu vương triều tập hợp tất cả lực lượng còn có thể làm được, trừ phi nhân hoàng Đại Chu bị điên, nếu không hắn tuyệt đối không động thủ với Niên Bang.

Bởi vì làm như vậy sẽ dẫn tới võ lâm Trung Nguyên chấn động, thậm chí làm cho Đông Tấn, Kim Trướng Hãn Quốc thừa dịp i Chu suy yếu mà hợp nhau tấn công.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Thật có lỗi, là ta nói sai, tai vạ đến nơi không phải Niên Bang, mà là Thu đàn Niên Bang các ngươi.”

Thần sắc Đổng Bất Nghi lạnh lẽo, ánh mắt âm trầm nhìn Tô Tín:

“Tiểu tử, ngươi nói có ý gì? Ngươi nói ta không giao thuế thủy vận và quyền giám sát Lục Phiến Môn ra, ngươi có thể làm ta đại họa lâm đầu sao?”

“Không phải ta làm cho ngươi đại họa lâm đầu, mà là Lục Phiến Môn sẽ làm ngươi đại họa lâm đầu.”

Tô Tín đứng dậy, trầm giọng nói:

“Đổng đường chủ, ngươi cũng biết chuyện xảy ra trên Giang Nam hội, dư nghiệt Ngô quốc nổi loạn tại Giang Nam đạo đã triệt để chọc giận triều đình, thậm chí một trong tứ đại thần bộ ‘ Cửu Ngự Cuồng Đao ’ Thiết Chiến cũng tự mình chạy tới đây.”

“Triều đình lần này đã quyết tâm trọng chỉnh Giang Nam đạo, ngươi là đường chủ Thu đàn chắc chắn cũng biết tình hình Tiêu gia, Tiêu gia bị Cổ Đông Lai nhìn chằm chằm vào, hiện tại Tiêu gia không dám có một chút động tác nhỏ nào, Thu đàn Niên Bang ngươi mạnh hơn Tiêu gia sao?”

Sắc mặt Đổng Bất Nghi hơi âm trầm, hắn đã sớm nghe nói qua chuyện của Tiêu gia, hiện tại Cổ Đông Lai đang canh chừng

Tiêu gia, song phương bắt đầu giương cung bạt kiếm, cuối cùng Tiêu gia vẫn thỏa hiệp, võ giả Nguyên Thần Cảnh an ổn ở lại trong Tiêu gia không ra khỏi cửa.

Tô Tín tiếp tục nói:

“Nếu nói chuyện Giang Nam hội không có bóng dáng Tiêu gia là không thể nào, nói ra quỷ cũng không tin, cho nên lần này triều đình tức giận không nhỏ.”

“Thu đàn Niên Bang cũng như thế, những năm gần đây các ngươi thiếu nợ thuế thủy vận và khống chế quyền giám sát không có gì.”

“Nếu hiện tại các ngươi không buông việc trả thuế và quyền giám sát, xin hỏi Đổng đàn chủ ngươi có mục đích gì? Có phải những lâu thuyền ở bên ngoài đang vận chuyển đồ vật không được phép vận chuyển hay không?”

“Lớn mật!”

Đổng Bất Nghi tức giận quát một tiếng, khí thế hắn như núi lửa sắp bộc phát tại chỗ.

Đối mặt Đổng Bất Nghi nổi giận,Tô Tín lại thản nhiên nói:

“Đổng đàn chủ ngươi nên biết ta nói không phải không có chứng cớ.”

“Hiện tại ta ở nơi này nói rõ với ngươi mọi việc, nếu ngươi gian ngoan mất linh, nói không chừng tương lai sẽ đổi thành người khác a.”

“Triều đình không định động thủ với Niên Bang nhưng với một Thu đàn nho nhỏ, ta tin tưởng không cần triều đình ra tay, Lục Phiến Môn sẽ tự mình giải quyết.”

Hắn nói tới đây, ngữ khí Tô Tín nặng nề hơn trước:

“Huống hồ Lục Phiến Môn muốn đối phó cũng không phải Thu đàn, mà là Đổng đàn chủ ngươi!”

“Là ngươi không giao ra thuế má thủy vận, ngăn cản Lục Phiến Môn giám sát, cuối cùng náo vạch mặt, ngươi nói Niên Bang có thể vì ngươi mà cá chết rách lưới với triều đình hay không?”

“Ta tin tưởng trong Niên Bang sẽ có người giữ gìn ngươi nhưng chắc chắn sẽ có người bỏ đá xuống giếng, hơn nữa có không ít kẻ đang nhìn chằm chằm vị trí đàn chủ Thu đàn.”

“Mặc dù Niên Bang có vài phó bang chủ nhưng ai cũng biết rõ vị trí béo bở nhất chính là tứ quý đàn Xuân Hạ Thu Đông!”

“Đổng đàn chủ, ngươi nói vạn nhất ngươi xảy ra chuyện, Thu đàn vô chủ, các phó bang chủ trong Niên Bang sẽ nghĩ như thế nào? Những phó đàn chủ dưới tay ngươi sẽ nghĩ như thế nào?”

Đổng Bất Nghi mặt không biểu tình nhưng hắn thu hồi khí thế cường đại, dường như hắn biến thành lão nông bình thường.

Tô Tín cứ như vậy lẳng lặng nhìn ng Bất Nghi, hắn nói thật thật giả giả, kéo da hổ làm cờ, đánh cuộc tín nhiệm của Niên Bang với Đổng Bất Nghi.

Cho dù là thế lực võ lâm nào cũng có nội đấu, ngay cả Thiếu Lâm tự và Thái Nhất Đạo Môn được xưng thanh tịnh vô vi cũng giống như vậy.

Niên Bang là đệ nhất thiên hạ đại bang nội đấu càng lợi hại, hơn nữa căn nguyên nội đấu nằm ở chế độ phân quyền của Niên Bang, thậm chí Niên Bang nội đấu còn kịch liệt hơn các thế lực khác.

Nếu như không phải bang chủ Niên Bang có thể trấn áp tứ quý đàn, nói không chừng cả Niên có khả năng phân liệt.

Im lặng suốt nửa ngày, Đổng Bất Nghi mở miệng nói:

“Nếu quả thật như lời ngươi nói, triều đình cố ý muốn trọng chỉnh Giang Nam đạo, vì sao Lục Phiến Môn lại phái ngươi tới làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo?”

“Nguyên Thần và Tiên Thiên, chênh lệch một bước như trời và đất, bọn họ phái ngươi tới Giang Nam đạo đảm nhiệm chức tổng bộ đầu, ta có cảm giác bọn họ không đủ thực lực, chuẩn bị ngựa chết xem thành ngựa sống.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Có đôi khi thực lực cảnh giới không đại biểu tất cả.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 396 - Đổng Đàn Chủ, Ngươi Đại Họa Lâm Đầu (2)

Đổng Bất Nghi đứng dậy, lắc lắc nắm đấm của mình và nói:

“Nhưng nhiều thời điểm nắm đấm lại đại biểu tất cả.”

“Nếu như ngươi có thể tiếp được ba chiêu của ta, ta sẽ tin tưởng ngươi nói chuyện, ta sẽ giao thuế cho triều đình, ngươi cũng có thể phái người đến giám sát thuỷ vận bến tàu.”

Đổng Bất Nghi lại lạnh lùng nói:

“Nếu ngươi không tiếp được, hôm nay ngươi sẽ phải chết ở đây! Đã thật lâu không người nào dám tính toán và chơi mưu trí thủ đoạn trước mặt Đổng Bất Nghi ta, cho dù Lục Phiến Môn Thiết gia tới đòi công đạo với ta, Đổng Bất Nghi ta cũng không sợ, nhưng ngươi có dám hay không?”

Tô Tín lúc này tươi cười vui vẻ:

“Có gì không dám?”

Bỗng nhiên Đổng Bất Nghi đứng lên, khí thế trên người hắn như ngọn núi khủng bố đang áp xuống, khí tức cường đại và cảm giác áp bách không ngừng đè lên người Tô Tín.

“Chiêu thứ nhất!”

Hắn lạnh lùng nói một câu, Đổng Bất Nghi đã ra tay, hai tay hắn kết thành ấn quyết, ấn quyết như ngọn núi nhỏ nện thẳng vào người Tô Tín!

Trong nháy mắt cả đại sảnh rung động rất mạnh, cái bàn trước mặt Đổng Bất Nghi vỡ vụn liên tục, mặt đất đại sảnh bị nện nát bấy và bắt đầu nứt vỡ thành từng khúc.

Hai tay Đổng Bất Nghi ngưng tụ khí thế như núi lớn, chân khí kết hợp với lực lượng thiên địa quanh người, hư ảnh ngọn núi tuyết và băng hàn nặng nề bộc phát uy thế khủng bố.

Tô Tín cẩn thận nghiên cứu qua Đổng Bất Nghi, đương nhiên hắn biết tuyệt kỹ thành danh của Đổng Bất Nghi chính là Cửu Ngự Sơn Thần Ấn.

Đổng Bất Nghi rất ít khi sử dụng vũ kỹ này, ấn quyết hóa thân sơn thần, kết xuất sơn thần ấn ngưng tụ lực lượng chín ngọn núi áp chế đối thủ, uy thế vô cùng cường đại, cương mãnh dữ tợn tới cực điểm.

Hơn nữa uy lực Cửu Ngự Sơn Thần Ấn cực kỳ khủng bố, một ấn mạnh hơn một ấn, trong thiên hạ hiếm khi tìm được người cùng giai mạnh hơn Đổng Bất Nghi.

Sắc mặt Tô Tín không thay đổi, tay trái giữ vỏ kiếm, hắn không ngừng vận chuyển Sơn Tự Kinh đại pháp, sau lưng Tô Tín xuất hiện huyết nguyệt, ánh sáng chói lọi chói mắt xen lẫn mơ hồ.

Trong mắt Đổng Bất Nghi xuất hiện một tia kinh dị, Tiên Thiên vẫn là Tiên Thiên mà thôi, công pháp thần dị vẫn cần thực lực chèo chống.

Cho nên Đổng Bất Nghi không do dự dùng ấn quyết tấn công Tô Tín.

Đối mặt cự sơn đánh xuống, Tô Tín ra tay, rút kiếm, huyết nguyệt đảo ngược, khí huyết ngập trời.

Trong nháy mắt cả đại sảnh biến thành huyết hà, đây là một kiếm toàn lực của Tô Tín, cũng là một kiếm cường đại nhất sau khi hắn đột phá Thần Cung Cảnh!

Huyết hà không ngừng ngăn cản cự sơn giáng lâm, huyết nguyệt tỏa sáng bao phủ cả đại sảnh.

Động tĩnh hai người giao thủ quá lớn, làm, một ít võ giả Niên Bang vội vàng chạy tới xem động tĩnh là gì.

Chờ thời điểm bọn họ nhìn thấy huyết hà ngăn cản cự sơn khủng bố kinh người, mặt đất bị chân khí hai người xé nát, những người này sợ hãi không dám xông vào trong đại sảnh, sợ bị chân khí cuồng bạo tổn thương.

Có người nhận ra Tô Tín liền ngạc nhiên không nhỏ.

Tô Tín lại có thể dùng thực lực Tiên Thiên Thần Cung Cảnh đối chiến đàn chủ của bọn họ, Đổng Bất Nghi chính là Hóa Thần Cảnh đỉnh phong a.

Nhưng sự thật đặt ở trước mắt, Tô Tín giao thủ với Đổng Bất Nghi không lâm vào hạ phong.

Kỳ tâật tình huống chính thức không phải như vậy, Tô Tín toàn lực đánh một kiếm đã có chút không chịu nổi.

Sơn Thần Ấn của Đổng Bất Nghi thế lớn lực nặng gần như có thể xé rách huyết

hà.

Sơn Hải kinh đại pháp vô cùng thần dị, huyết nguyệt sau lưng Tô Tín vô cùng kỳ bí nhưng khó ngăn cản lực lượng Đổng Bất Nghi.

Ngay cả như vậy thân thể Tô Tín trải qua Long Tượng Bàn Nhược Công cường hóa cũng xuất hiện chấn động rất mạnh, hiện tại chỉ cần lực lượng đối phương mạnh hơn một chút thì Tô Tín sắp không ngăn cản nổi.

May mà Đổng Bất Nghi chỉ sử dụng lực lượng một ấn mà thôi, Tô Tín thở ra một hơi.

Đương nhiên sự việc chỉ mới bắt đầu mà thôi, ai cũng biết Sơn Thần ấn của Đổng Bất Nghi một ấn mạnh hơn một ấn, hiện tại chỉ là mở màn, phía sau mới là việc chính.

Đổng Bất Nghi ngạc nhiên nói:

“Rất tốt, ta thật sự xem thường ngươi, Lục Phiến Môn tuyển ngươi tới làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo quả nhiên không phải hồ đồ, còn có hai ấn, ta sẽ không lưu thủ.”

Đổng Bất Nghi dứt lời, bàn tay hắn lại kết ấn quyết, lần này hư ảnh sau lưng Đổng Bất Nghi chính là ngọn núi lửa đỏ rực, ngọn núi sắp bộc phát nên tích lũy khí thế kinh người, chỉ chờ bộc phát liền sinh ra uy thế kinh thiên động địa.

Tuyết sơn rét lạnh thấu xương, núi lửa bùng nổ sinh ra lực lượng đáng sợ, đây chính là Hỏa Sơn Ấn.

Tô Tín mặt không đổi sắc, nhưng hắn biết rõ mình phải tiếp được một ấn này.

Lúc trước Tô Tín giao thủ với Giác Nghiêm, tuy Giác Nghiêm và Đổng Bất Nghi đều là Hóa Thần Cảnh nhưng tối thiểu TÔ

Tín có thể sử dụng Phong Thần Thối dây dưa với Giác Nghiêm mấy chiêu.

Khi đối mặt với Cửu Sơn Thần Đổng Bất Nghi, Tô Tín không ra tay toàn lực thì hắn có khả năng thịt nát xương tan.

Cho nên Tô Tín không chút do dự lập tức têến vào hệ thống hối đoái tiêu hao phẩn, dưới uy thế Sơn Thần Ấn, Tô Tín chỉ có thể vận dụng tiêu hao phẩm mới có thể tiếp được hai chiêu còn lại.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 397 - Tam Chỉ Đạn Thiên (1)

Đổng Bất Nghi kết Hỏa Sơn Ấn, khí thế ấn quyết vô song, Tô Tín thu kiếm duỗi ngón tay ra dùng chỉ pháp.

Đệ tử Niên Bang bên ngoài chấn động, Tô Tín có danh hiệu ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’, hắn là cường giả Nhân Bảng dương danh nhờ vào kiếm pháp tà dị và chỉ pháp huyền diệu.

Hỏa Sơn Ấn hàng lâm, Tô Tín điểm một chỉ thường thường không có gì lạ vào trong hư không, hư không như mặt nước bình tĩnh bị chấn động, lực lượng vô tận không ngừng tan rã Hỏa Sơn Ấn.

Phá Sát!

Phá Sát trong Tam Chỉ Đạn Thiên!

Tô Tín hối đoái chính là Tam Chỉ Đạn Thiên trong Kinh Thần Chỉ.

Tu luyện Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ tới đại thành sẽ tự hành lĩnh ngộ Tam Chỉ Đạn Thiên, Bạch Sầu Phi trong nguyên tác đã sử dụng Tam Chỉ Đạn Thiên tuyệt kỹ dốc sức chiến đấu với Quan Thất.

Chỉ pháp là áp nghĩa cuối cùng trong võ học của Bạch Sầu Phi, Phá Sát đánh Hỏa Sơn Ấn nổ tung nhưng chân khí trong người Tô Tín đã rút sạch một nửa!

Lần này Đổng Bất Nghi thật sự ngạc nhiên, hắn cũng không nghĩ tới Tô Tín còn có chỉ pháp quái dị như vậy, thậm chí có thể sánh ngang Hỏa Sơn Ấn.

Nhưng vấn đề hiện tại hắn là cường giả Nguyên Thần Cảnh, mà Tô Tín vẫn chỉ là Tiên Thiên Thần Cung Cảnh, nếu Tô Tín cũng đến Nguyên Thần Cảnh, Sơn Thần Ấn của hắn giao thủ với chỉ pháp Tô Tín, ai thắng ai thua thật sự khó nói trước.

"Đây là chỉ pháp gì?"

Đổng Bất Nghi hỏi.

Tô Tín cười nói:

"Tam Chỉ Đạn Thiên."

"Ha ha ha! Tốt một Tam Chỉ Đạn Thiên!"

Đổng Bất Nghi cười to và nói:

"Huyết Kiếm Thần Chỉ, danh hiệu của ngươi không có sai, kiếm pháp tà dị nhưng chỉ pháp mới gọi là thần dị, ta còn một ấn không dễ tiếp đâu."

Hai tay Đổng Bất Nghi kết thành ấn pháp thần kỳ, tướng mạo như lão nông của hắn hiện tại sinh ra mỹ cảm kỳ quái, hai tay giao thoa như tinh linh nhảy múa.

Trong nháy mắt kết thành ấn pháp, trong tay Đổng Bất Nghi như nắm lấy ngọn núi, ngọn núi như nhật nguyệt.

"Đây là Tây Lương Nhật Nguyệt phong!"

Tô Tín trầm giọng nói.

Đổng Bất Nghi gật đầu nói:

"Chính là Nhật Nguyệt phong, công pháp Sơn Thần Ấn của ta là một vị tiền bối đi khắp các ngọn núi trong thiên hạ sáng tạo ra."

"Ta lấy tinh hoa của hắn, kết hợp lịch duyêt du lịch giang hồ của ta, cảm ngộ ý cảnh Trung Sơn phong trong ấn pháp của hắn, đây là ấn pháp mạnh nhất trong Cửu Ngự Sơn Thần Ấn, Nhật Nguyệt Ấn."

“Nhật Nguyệt Ấn của ta lĩnh ngộ nguyên khí thiên địa, dung luyện ý cảnh vào Hóa Thần tấn chức Nguyên Thần Cảnh, nó chính là ngọn núi ta dung luyện vào trong nguyên thần bản thân, ngươi có thể tiếp được ân này hay không?”

Đổng Bất Nghi vừa mới dứt lời, hắn tay nắm nhật nguyệt, lực lượng thiên địa không ngừng rót vào trong hư ảnh Nhật Nguyệt Phong, cả ngọn núi sinh ra quỹ tích kỳ lạ phụ trợ được Đổng Bất Nghi như thần ma hái sao bắt trăng.

Nhật Nguyệt Phong nện xuống với cảnh tượng diệ thế, nhật nguyệt không ngừng rơi rụng, thái ân thái dương sáng ngời, đệ tử Niên Bang nhìn thấy liền lâm vào mê say.

Trong mắt Tô Tín sinh ra một tia ngưng trọng, một ấn này quá khó tiếp, Tam Chỉ Đạn Thiên vừa rồi đã nhắc nhở Đổng Bất Nghi cảnh giác, hắn nhất định sẽ đổi trình tự Sơn Thần Ấn, mà Nhật Nguyệt Ấn chính là một trong ba ấn sau cùng trong vũ kỹ của hắn.

Vũ kỹ như Cửu Ngự Sơn Thần Ấn, một ấn mạnh hơn một ấn, một ấn cuối cùng mới là mạnh nhất.

Băng Sơn Ấn và Hỏa Sơn Ấn lúc trước chỉ là ấn pháp bình thường, Nhật Nguyệt Ấn mới là thứ không bình thường.

Nghe nói Tây Lương Nhật Nguyệt phong chính là thần phong của dị tộc Tây Lương, dị tộc mỗi ngày triều bái, cũng là nơi ký thác tinh thần của bọn họ, cũng là nơi Đổng Bất Nghi luyện hóa nguyên thần chứng đạo, ký thác đạo của hắn, chính là ấn mạnh nhất trong Sơn Thần Ấn.

Đối mặt một ấn khủng bố như vậy, chân khí trong người Tô Tín không ngừng chấn động, cho dù Tử Hà Thần Công hay Sơn Tự Kinh đại pháp đều bị Tô Tín điều động đến mức tận cùng, hắn muốn vận dụng một kích mạnh nhất hiện tại của mình, Kinh Mộng!

Tất cả mọi thứ chỉ là giấc mộng.

Trong nháy mắt Tô Tín sử dụng Kinh Mộng Chỉ, cho dù chân khí cuồng bạo hay Nhật Nguyệt Phong khủng bố áp xuống biến mất như mây khói, Nhật Nguyệt Phong bị phá.

Im lặng, Nhật Nguyệt phong cùng Kinh Mộng Chỉ va chạm vào nhau và biến mất..

Cột đá và vách tường trong đại sảnh xuất hiện vết rách và rơi xuống, vết nứt lan rộng các nơi, một cơn gió bên ngoài thổi tới liền thổi đất đá thành bụi.

Đổng Bất Nghi và Tô Tín đứng giữa phế tích, các đệ tử Niên Bang ngây ngốc nhìn Tô Tín.

Thân là bang chúng đại bang đệ nhất thiên hạ, bọn họ cũng không phải không nhìn thấy cường giả Nhân Bảng ra tay, nhưng bọn họ chưa từng nhìn thấy võ giả Nhân Bảng giao thủ với Nguyên Thần Cảnh lại sinh ra uy thế đáng sợ như vậy, quả thực không cách nào dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Trên mặt Đổng Bất Nghi xuất hiện nụ cười, hắn nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 398 - Tam Chỉ Đạn Thiên (2)

“Quả nhiên trường giang sóng sau đè sóng trước, ta thật sự xem thường cường giả Nhân Bảng thế hệ này, cũng xem thường Tô Tín ngươi. “

“Xem ra Lục Phiến Môn điều ngươi làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo không phải có ý ngựa chết chữa thành ngựa sống, mà là ngươi thật sự có thực lực như vậy.”

“Ngươi yên tâm, Đổng Bất Nghi ta nguyện đánh bạc chịu thua, ta sẽ giao thuế thủy vận cho triều đình trước, ngày mai ngươi có thể phái người tới giáng sát thủy vận.”

Tô Tín cũng cười cười, hắn chắp tay nói:

“Đổng đàn chủ hảo khí phách, vậy thì đa tạ Đổng đàn chủ, ta cáo từ trước.”

Tô Tín chắp chắp tay quay người rời đi, nhưng lúc này Đổng Bất Nghi lại nói:

“Chờ chút.”

“Đổng đàn chủ còn có gì phân phó sao?”

Tô Tín quay đầu lại hỏi.

Trước mặt nhiều người như thế, Tô Tín không tin tưởng Đổng Bất Nghi đổi ý.

“Nói thế nào ngươi cũng tới Niên Bang một chuyến, ta sẽ giao đồ đánh cược cho ngươi, cho ngươi thêm một kiện lễ vật, ngươi xem như không tay không mà về.”

Đổng Bất Nghi gọi một bang chúng tới, phân phó hắn một câu sau đó bang chúng chạy đi, chỉ chốc lát đã giao một tập sách cho Tô Tín.

Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Tô Tín, Đổng Bất Nghi nói:

“Niên Bang ta có quan hệ không tốt với triều đình nhưng cũng không phải là quá xấu.”

“Mấy năm trước Kim Vũ Lâm còn tại vị, ta không biết hắn đã bị Bạch Liên giáo khống chế, lại bỗng nhiên đoạt đi quyền thu thuế của Lục Phiến Môn Giang Nam đạo các ngươi, còn khu trục bộ khoái giám sát trở về, cách làm của Kim Vũ Lâm chẳng khác gì tự chặt tay mình, ta đã khó hiểu rất lâu nên sinh ra phòng bị.”

Tô Tín sững sờ, hắn cho rằng Kim Vũ Lâm phóng túng võ lâm Giang Nam đạo xằng bậy, mà Niên Bang là thế lực bá đạo nhất, lúc này mới gây ra sự kiện ác liệt như thế, bây giờ nghe Đổng Bất Nghi nói như vậy thì hắn cũng nhìn ra nội tình.

Đổng Bất Nghi thản nhiên nói:

“Nguyên nhân là do Kim Vũ Lâm chủ động tìm tới ta, lại đạt thành giao dịch với ta, từ nay về sau Niên Bang ta không cần giao thuế thủy vận, cũng thu hồi bộ khoái giám sát, nhưng mỗi tháng đều phải giao tài nguyên tu luyện cho Kim Vũ Lâm.”

“Tập sách này ghi chép giao dịch với Kim Vũ Lâm, ta còn cố ý đề phòng Kim Vũ Lâm qua sông đoạn cầu làm ra hành vi gài bẫy ta, không nghĩ tới hắn đang đào căn cơ của Đại Chu vương triều”

“Ah, đúng rồi, những giao dịch này cho tới nay đều là Lôi Viễn cùng Vương Kinh Bình tiếp nhận, có một phần đồ vật trong đó nằm trong tay bọn họ.”

“Đám tiểu tử phía dưới báo cáo, tháng trước cũng đã giao dịch xong, Đổng Bất Nghi ta già trẻ không gạt, cho dù Kim Vũ Lâm đi, ta cũng sẽ giao tài nguyên tu luyện cho đám người Lôi Viễn.”

Cầm lấy tập sách giao dịch, nội tâm Tô Tín liên tục cười lạnh.

Kỳ thật Tô Tín có kế hoạch mượn kịch chiến với Đổng Bất Nghi thu lại thuế thuỷ vận và quyền giám sát đại thế, cũng chụp mũ đám người Lôi Viễn hành sự bất lực, trực tiếp lột quan phục, phế bỏ võ công, dám có phản kháng sẽ giết chết.

Hiện tại dễ dàng hơn nhiều, có thể chụp tội danh câu kết dư nghiệt Ngô quốc, đám người Lôi Viễn có đi bẩm báo Lục Phiến Môn cũng vô dụng, hơn nữa Tô Tín có giết nhiều người trongLục Phiến Môn Giang Nam đạo hơn nữa, cấp trên cũng không có kẻ nào dám lắm miệng nửa câu.

Lần trước Lục Phiến Môn Giang Nam đạo thanh trừ người cấu kết dư nghiệt Ngô quốc nên giết hơn một nửa, cao tầng lần trước không có giết sạch, hiện tại Tô Tín giúp bọn hắn thanh lý một lần, việc này có thể xem như công lao của Tô Tín.

Tội danh lần này quá lớn, hơn nữa chứng cớ vô cùng xác thực, cho dù đám người Lôi Viễn có đổ tội lên người Kim Vũ Lâm cũng không dùng được.

Phó tổng bộ đầu một đạo và tổng bộ đầu một châu có quyền lợi trực tiếp mật báo lên tổng bộ, Kim Vũ Lâm bán đứng lợi ích triều đình, các ngươi biết rất rõ ràng nhưng không báo, lại còn chia chỗ tốt trong đó, ngươi nói các ngươi không cấu kết dư nghiệt Ngô quốc thì ai tin.

Huống chi giao dịch một tháng trước không có Kim Vũ Lâm xen vào, các ngươi thu đồ vật nhưng không có nộp lên, các ngươi nói các ngươi oan uổng, ai tin tưởng?

Tô Tín cầm tập sách sau đó chắp tay với Đổng Bất Nghi:

“Đổng đàn chủ, đa tạ.

Nói lời cảm tạ xong sau Tô Tín quay người rời đi, những đệ tử Niên Bang nhường đường Tô Tín, ánh mắt lộ ra vẻ sùng kính.

Không quan hệ với thân phận, bọn họ đang tôn kính cường giả.

Đổng Bất Nghi nhìn bóng lưng Tô Tín, thầm nghĩ Lục Phiến Môn hiện tại, hoặc nói Thiết gia nhặt được bảo.

Tô Tín hiện tại chính là giao long vào biển lớn, Thiết gia các ngươi bám vào ao nhỏ trieuef đình có thể chứa nổi người ta sao?

Lúc này Tô Tín rời khỏi Niên Bang một đoạn lập tức nuốt hai viên đan dược vào miệng, hắn ngồi xếp bằng khôi phục chân khí và nội lực tiêu hao.

Tam Chỉ Đạn Thiên tiêu hao quá lớn, hai chiêu đã rút sạch chín thành chín nội lực trong người Tô Tín, thậm chí làm hắn đứng không vững, thừa dịp nói chuyện với Đổng Bất Nghi mới khôi phục một ít lực lượng.

Sau khi vận dụng Tam Chỉ Đạn Thiên, Tô Tín lại phát hiện một chuyện hắn xem nhẹ, đó chính là sau khi vận dụng tiêu hao phẩm nhất mạch tương thừa, độ thuần thục Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ của hắn gia tăng một mảng lớn.

Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ của Tô Tín chỉ có Kinh Trập độ thuần thục đạt tới 99%, gần như lĩnh ngộ tới mức tận cùng, các loại khác chỉ đạt tới 60%.

Hiện tại độ thuần thục Kinh Trập triệt để đạt tới 100%, hắn lĩnh ngộ ra chân ý võ đạo của chiêu này, những chiêu khác đạt tới 80%, độ thuần thục gia tăng rất lớn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 399 - Hỏi Tội (1)

Vũ kỹ nhất mạch tương thừa không cần hối đoái, theo dựa vào bản thân mình tu luyện cũng lĩnh ngộ ra, Tô Tín sớm biết việc này.

Ban đầu khi hối đoái Huyết Hà Thần Kiếm, hệ thống đã từng nói qua Huyết Hà Thần Kiếm tu luyện đến đại thành có thể tự hành lĩnh ngộ Huyết Hà Thần Chỉ.

Hiện tại Tô Tín sử dụng Tam Chỉ Đạn Thiên cũng gia tăng đột thuần thục của Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, nó cũng có chung ý nghĩa với Huyết Hà Thần Kiếm.

Tam Chỉ Đạn Thiên vốn chính là áo nghĩa cuối cùng khi tu hành Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ đến đại thành, hiện tại Tô Tín sử dụng tiêu hao phẩm nhưng bởi vì có nội tình Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ nên sinh ra không ít lĩnh ngộ.

Tương đương với lão sư tinh thông vũ kỹ này thi triển trước mặt ngươi, hơn nữa còn sinh động hơn rất nhiều, dù nó chỉ là tiêu hao phẩm cũng do thân thể Tô Tín thi triển ra, cho dù không còn sử dụng được nữa nhưng cảm ngộ không có biến mất.

Việc này chính là đường tắt của hệ thống, có chút công pháp không cần hối đoái vẫn có thể tự mình lĩnh ngộ ra, cũng giống như tình huống Tam Chỉ Đạn Thiên.

Tô Tín gia tăng độ thành thục Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ lên tiếp cận 100%, tu luyện một thời gian ngắn có khả năng sẽ lĩnh ngộ Tam Chỉ Đạn Thiên, cũng là áo nghĩa cuối cùng của Kinh Thần chỉ.

Tô Tín khôi phục thể lực không bao lâu, tin tức hắn một mình xông Thu đàn Niên Bang và đón đở ba chiêu của Đổng Bất Nghi, lại giành được thuế má và quyền giám sát thủy vận cũng truyền đi khắp Giang Nam đạo, lập tức dẫn tới hơn phân nửa Giang Nam đạo chấn động.

Bọn họ nghe nói qua thực lực của Đổng Bất Nghi, hiện tại Tô Tín có thể đơn thương độc mã đoạt thức ăn trong miệng hắn,

điều này cũng làm cho một ít tông môn võ lâm Giang Nam đạo kinh nghi không thôi.

Nhưng cả Giang Nam đạo trừ những thế lực tam lưu cảm giác không tốt, các thế lực nhị lưu trở lên không thèm quan tâm tin tức này.

Đón đở ba chiêu Nguyên Thần Cảnh cũng không phải đối chiến sinh tử với Nguyên Thần Cảnh, việc này khó khăn nhưng không phải không làm được.

Khả năng lớn nhất Đổng Bất Nghi sợ ra tay trọng tướng Tô Tín và giết hắn tại chỗ, vì ngăn việc vạch mặt với Lục Phiến Môn cho nên hắn lưu thủ, lúc này Tô Tín mới có thể giao thủ ba chiêu với hắn.

Hiện tại mọi người khó hiểu không phải việc Tô Tín đón ba chiêu của Đổng Bất Nghi, mà là Đổng Bất Nghi lại giao thuế và quyền giám sát thủy vận trả lại cho Lục Phiến Môn, bọn họ khó hiểu việc này nhất.

Dù sao đàn chủ Thu đàn Niên Bang ‘ Cửu Sơn Thần ’ Đổng Bất Nghi là người nổi danh không dễ nói chuyện.

Nhưng bọn họ không biết Tô Tín có thể đoạt được thuế và quyền giám sát trong miệng Đổng Bất Nghi cũng không phải vì hắn tiếp ba chiêu của đối phương.

Tô Tín nói những câu thật thật giả giả mới nói động Đổng Bất Nghi, nhưng cuối cùng Tô Tín không tiếp nổi ba chiêu của Đổng Bất Nghi thì Đổng Bất Nghi nhìn ra hắn ngoài mạnh trong yếu, chỉ sợ hắn không bước ra khỏi Niên Bang.

Đúng như Đổng Bất Nghi đã nói, nắm đấm có thể chứng minh tất cả.

Tin tức truyền khắp Giang Nam đạo trong nửa ngày, trong Giang Nam phủ Lục

Phiến Môn, tin tức vẫn chưa truyền vào nơi đây.

Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi chờ đợi trong lo lắng, Lôi Viễn lại gọi Lưu Hạo cùng Trần Bách tới chỗ mình.

Lôi Viễn lúc này vui vẻ nói:

“Hai vị, Tô Tín đã tiến vào Thu đàn Niên Bang, ta đoán thời điểm hắn có thể nhảy nhót không còn bao lâu, chúng ta chuẩn bị đi.”

Lưu Hạo lười biếng nói:

“Ngươi còn muốn chuẩn bị cái gì? Đánh nhau ngươi đánh không lại Tô Tín, ngươi còn muốn chúng ta dĩ hạ phạm thượng làm loạn sao? Ta cũng không muốn cùng chết với ngươi.”

Sắc mặt Lôi Viễn trầm xuống, hắn cười nói:

“Không phải chơi mạnh bạo, sau lần này uy danh Tô Tín tổn hao nhiều, hắn làm những việc kia tại Giang Nam đạo đã làm mất mặt Lục Phiến Môn chúng ta.”

“Ta chuẩn bị liên hợp cùng mọi người trực tiếp báo cáo vạch tội Tô Tín tới tổng bộ Lục Phiến Môn tại thành Thịnh Kinh.”

“Ta là phó tổng bộ đầu một đạo, cộng thêm các ngươi là tổng bộ đầu châu phủ, ta kéo thêm những tổng bộ đầu khác cũng có hơn mười người liên doanh tố cáo.”

“Gần một nửa số người vạch tội Tô Tín, cộng thêm chúng ta nói là sự thật, cấp trên có thể tùy thời bảo mật thám tại Giang Nam đạo chứng thực.”

Lôi Viễn cười lạnh nói:

“Kể từ đó, cho dù Tô Tín thật sự là con riêng của Thiết Ngạo, cấp trên cũng không nhìn Tô Tín làm xằng làm bậy tại Giang Nam đạo, cho dù không tháo cái mũ tổng bộ đầu của hắn cũng sẽ dời hắn khỏi Giang Nam đạo.”

Trần Bách gật đầu gật đầu, kế hoạch của Lôi Viễn rất hợp lý nghiêm cẩn, việc

này hơn phân nửa có thể thành.

Lưu Hạo không quan tâm, nói:

“Ngươi đừng quên điều kiện đáp ứng ta lúc trước, ta muốn tên họ Phùng kia xéo khỏi tiểu Ngọc, cũng đừng có dây dưa với nàng.”

Lôi Viễn cười nói:

“Lưu huynh ngươi yên tâm tốt, chờ chuyện này hoàn thành, ta sẽ đi Phùng gia nói chuyện, thuận tiện chuộc thân hoa khôi kia tặng ngươi.”

Thời điểm bọn họ nói chuyện, một tên bộ khoái của Lôi Viễn xông vào và nói:

“Không tốt! Tô Tín trở lại!”

Lôi Viễn nhíu mày quát lớn:

“Ai bảo ngươi đi vào! Tô Tín trở lại thì trở lại, ngươi vội cái gì?”

Tên bộ khoái lo lắng nói:

“Bên ngoài đã truyền khắp nơi, Tô Tín độc thân xông vào Thu đàn Niên Bang, đón đở ba chiêu của ‘ Cửu Sơn Thần ’ Đổng Bất Nghi mà bất bại, hắn cầm lại tiền thuế và quyền giám sát của Lục Phiến Môn.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 400 - Hỏi Tội (2)

Đám người Lôi Viễn không có tin tưởng, bởi vì việc này không khác gì đầm rồng hang hổ.

“Ngươi xác định tin tức này không phải Tô Tín tự thuê dệt vô cớ truyền ra?”

Lôi Viễn hỏi.

Tên bộ khoái kia vội vàng lắc đầu nói:

“Tin tức này là Niên Bang truyền ra, hơn một nửa Giang Nam đạo cũng biết, Giang Nam trong phủ chúng ta biết trễ nhất, hiện tại Tô Tín đã trở lại, đang muốn mời các vị đi sang gặp hắn.”

Đám người Lôi Viến suýt nữa thổ huyết, bọn họ đang ở nơi này tính kế Tô Tín, không nghĩ hắn hoàn thành chuyến đi Niên Bang và đạt được mục đích.

Lôi Viễn có thể tưởng tượng được, sau khi việc này qua đi, Tô Tín sẽ có uy danh to lớn trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, loại người như Triệu Nhất Minh chắc chắn sẽ đầu nhập vào Tô Tín.

Lúc này trong đại sảnh nghị sự Lục Phiến Môn, trừ Lôi Viễn mấy người ra, tất cả bộ khoái Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đều tới đông đủ, ánh mắt mọi người nhìn Tô Tín mang theo kinh hãi xen lẫn kính sợ.

Tất cả mọi người chờ chê cười Tô Tín sau chuyến đi Niên Bang, kết quả cuối cùng mới biết được thì ra kẻ đáng bị cười là bọn họ.

Đặc biệt là Lục Tục và Triệu Nhất Minh, hiện tại bọn họ đã biết rõ vì sao Tô Tín đi mời chào bọn họ lại có tự tin như vậy.

Chỉ bằng việc Tô Tín một thân một mình xông vào Niên Bang, cướp lấy lợi ích vốn thuộc về Lục Phiến Môn, Lục Tục và Triệu Nhất Minh lập tức không do dự đầu nhập vào Tô Tín.

Tăng thêm trước kia Tô Tín thành tâm thành ý mời chào, bọn họ có cảm giác tự nhiên, cũng tận lực liều mạng vì Tô Tín.

Lúc này đám người Lôi Viễn đi vào đại sảnh, sắc mặt bọn họ cực kỳ không tự nhiên, Lôi Viễn chắp tay nói:

“Chúc mừng Tô đại nhân kỳ khai đắc thắng, hắng ngay trận đầu, không ngờ ngươi có thể cướp được lợi ích thuộc về Lục Phiến Môn trong miệng Niên Bang.”

Trong mắt Tô Tín hiện ra một tia đăm chiêu:

“Ngươi chúc mừng ta? Ha ha, ta cũng không có gì đáng chúc mừng, ta phải chúc mừng Lôi phó tổng bộ đầu ngươi mới đúng, tháng trước ngươi đạt được không ít tài nguyên tu luyện từ Niên Bang a? Sao không phân cho mọi người một ít?”

Nghe được Tô Tín nói câu này, trên đầu hai người Lôi Viễn và Vương Kinh Bình đổ mồ hôi lạnh như mưa, ánh mắt kinh hãi nhìn Tô Tín.

“Tô đại nhân, ngươi có ý gì? Tại sao ta không hiểu?”

Lôi Viễn miễn cưỡng cười cười nói.

“Nghe không rõ? A.”

Tô Tín cười lạnh và nói:

“Hai người các ngươi có quan hệ mật thiết với Kim Vũ Lâm làm phản triều đình, bán đứng lợi ích triều đình cho Niên Bang đổi được tài nguyên tu luyện, vấn đề này các ngươi cho rằng có thể dấu diếm cả đời sao?”

Các tổng bộ đầu châu phủ lập tức sững sờ nhìn hai người, liên tục dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Lôi Viễn và Vương Kinh Bình, nếu thật là như vậy lá gan hai người quá lớn.

Lúc trước bọn họ đều cho rằng Niên Bang bỗng nhiên nuốt thuế của triều đình, đuổi bộ khoái giám sát thủy vận trở về là vì suy yếu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, là Niên Bang quá mức bá đạo.

Hiện tại xem ra là có ẩn tình, Lôi Viễn và Vương Kinh Bình quá to gan lớn mật, một khi vạch tội chắc chắn sẽ bị tru diệt cửu tộc.

Lôi Viễn nhìn thấy tình hình không đúng, vội vàng quát lớn:

“Vu oan! Tô Tín ngươi đang vu oan! Ngươi có chứng cớ gì nói chuyện này là chúng ta làm?”

“Ngươi đang kiếm cớ bài trừ đối lập, ta muốn đi tổng bộ Lục Phiến Môn tại thành Thịnh Kinh vạch tội ngươi.”

Tô Tín xuất ra tập sách Đồng Bất Nghi cho hắn và nói:

“Mỗi lần Niên Bang giao dịch đều có ghi chép lại, nếu ngươi không tin ta có thể tìm vài bang chúng Niên Bang giao dịch với các ngươi tới đây đối chứng, các ngươi thấy thế nào?”

Nhìn thấy tập sách trong tay Tô Tín, sắc mặt Lôi Viễn cùng Vương Kinh Bình xám như tro tàn.

Bọn họ giao dịch với người Niên Bang lâu như vậy, đương nhiên biết rõ Niên Bang làm sổ sách là có ý gì.

Cho dù thế nào bọn họ cũng không ngờ Tô Tín lại có thể nhổ răng cọp Niên Bang và thu lợi ích trở về, Niên Bang phải hận hắn thấu xương mới đúng, tại sao giao chứng cớ cho hắn?

Lúc này các tổng bộ đầu châu phủ nhìn thấy sắc mặt Lôi Viễn và Vương Kinh

Bình thay đổi liền biết rõ Tô Tín làm những việc này không phải bài trừ đối lập, mà là chuyện thật.

Tất cả mọi người lập tức lắc đầu, đám người Lôi Viễn không còn cơ hội xoay người.

Chuyện dư nghiệt Ngô quốc náo xôn xao, cấp trên chỉ một lần diệt hơn một nửa người Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, lúc này đám người Lôi Viễn lại có vấn đề tới việc này, bọn họ không có khả năng thoát chết.

Lúc này Lôi Viễn vẫn cúi đầu giống như tuyệt vọng lại hành động, hắn lập tức chạy ra bên ngoài.

Tất cả mọi người trong đại sảnh không kịp phản ứng, đặc biệt là đám người Vương Kinh Bình còn mang theo thần thái tuyệt vọng nên không kịp chạy cùng Lôi Viễn.

Lôi Viễn chạy cũng vô dụng, hắn nhanh, có người còn nhanh hơn hắn.

Thời điểm Lôi Viễn vừa mới chạy đi không bao lâu, bên người Tô Tín có một thân ảnh màu đen đi sau mà đến trước, kiếm quang lạnh thấu xương chém về phía Lôi Viễn!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 401 - Bài Trừ Đối Lập (1)

Người đột nhiên ra tay là Lý Phôi, hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Lôi Viễn, nhìn thấy Lôi Viễn hơi động, Lý Phôi lập tức ra tay, sau khi hắn tu hành Quỳ Hoa Bảo Điển thì tốc độ cũng làm Tô TÍn kinh hãi.

“Cút ngay!

Lôi Viễn tức giận quát một tiếng, hắn trực tiếp rút đao chém, đao mang ẩn chứa chân khí cực nóng đánh tới, nhưng Lý Phôi trước mặt đột nhiên biến mất, kiếm phong đáng sợ quét qua Lôi Viễn

Cương khí đỏ rực bao phủ quanh người Lôi Viễn, trường đao trong tay vung vẩy như điên, cương khí cực nóng bao phủ các nơi nhưng không có tổn thương tới Lý Phôi, cũng bức hắn vào một góc.

Mọi người nơi này hít sâu một hơi.

Bọn họ cho rằng Lý Phôi chẳng qua là tùy tùng của Tô Tín mà thôi, thực lực Linh Khiếu Cảnh có bao nhiêu tư cách chứ?

Hiện tại nhìn thấy Lý Phôi bộc lộ tốc độ của mình ra ngoài quả thực làm bọn họ kinh hãi không thôi, tốc độ Lý Phôi nhanh tới mức tận cùng, bọn họ cũng phải kinh hãi!

Những người nơi này đều không có nắm chắc có thể ngăn cản Lý Phôi, Lôi Viễn lại là tồn tại nửa bước Thần Cung Cảnh lại bị Lý Phôi đánh nghẹn khuất vô cùng, hắn có cảm giác mình sắp phát điên.

Đám người Vương Kinh Bình sau kinh hãi đã kịp phản ứng, mắng to một tiếng Lôi Viễn vô sỉ, không ngờ hắn bỏ chạy một mình lưu bọn họ ở lại chịu tội.

Thời điểm này Lục Tục và Triệu Nhất Minh cũng kịp phản ứng, vội vàng mang người ngăn ở cửa ra vào.

Bọn họ nhìn ra Tô Tín hôm nay chuẩn bị thanh lý Lục Phiến Môn Giang Nam đạo lần nữa, lúc này không tỏ ra trung tâm thì chờ tới khi nào?

Tô Tín đứng dậy điểm một chỉ, chỉ lực mang theo lực lượng phong lôi bay tới, trực tiếp đánh Lôi Viễn đang đối chiến Lý Phối phun máu tươi như mưa.

Lý Phôi thừa dịp này vận dụng Tịch Tà kiếm pháp, chiêu thức hắn sử dụng vô cùng tàn nhẫn, chỉ trong nháy mắt xuất hơn mười chiêu cắt đứt yết hầu Lôi Viễn.

Nhìn thấy Lôi Viễn cũng đã chết, đám người Vương Kinh Bình lập tức mất đi tâm tư phản kháng, lập tức thúc thủ chịu trói mở miệng đầu hàng.

Tô Tín đứng dậy hắn đọc từng cái tên, phàm là người đừng cùng chỗ với Lôi Viễn đều bị Lục Tục và Triệu Nhất Minh mang người chế trụ, người dám dị động tru sát tại chỗ.

Vương Kinh Bình vẻ mặt đưa đám nói:

“Tô đại nhân, vấn đề này đều là Lôi Viễn xử lý, ta chỉ làm tay chân mà thôi, việc này không liên quan tới ta.”

Tô Tín thản nhiên nói:

“Ngươi đã thu đồ của Niên Bang, kết quả ngươi hiện tại nói mình không tham dự, ngươi cho rằng ta sẽ tin sao?”

Vương Kinh Bình vừa định nói cái gì đó nhưng Tô Tín đã sử dụng Huyết Hà thần chỉ điểm ra, tơ máu sắc bén đâm xuyên qua đầu Vương Kinh Bình.

Mọi người nơi này run rẩy, Tô Tín có chứng cớ cho nên không cần bận tâm

nhiều.

Hắn có thân phận tổng bộ đầu Giang Nam đạo, muốn đánh chết hai tên phản đồ cấu kết dư nghiệt Ngô quốc bán đứng lợi ích Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, chỉ cần sau đó báo lên với cấp trên là có thể không có việc gì.

Tô Tín đưa mắt nhìn sang hai người Trần Bách và Lưu Hạo, Trần Bách vội vàng nói:

“Tô đại nhân, ta không có ý định đối địch với ngươi, tất cả đều là Lôi Viễn đầu độc ta ah! Tô đại nhân ngươi thả ta một lần, từ nay về sau ta sẽ xông pha khói lửa vì ngài, toàn tâm toàn ý trung với ngài.”

Tô Tín cau mày nói:

“Hắn đầu độc và ngươi đáp ứng, từ đó chứng minh tâm trí của ngươi không kiên định, ngươi sớm muộn gì cũng bị người khác đầu độc mà phản bội ta, giống như Kim Vũ Lâm uy hiếp tới an toàn của Lục Phiến Môn, ta muốn phế vật như ngươi làm gì?”

Vừa mới dứt lời, Tô Tín cũng trực tiếp điểm một chỉ giết Trần Bách.

Tô Tín tin tưởng Trần Bách bị Lôi Viễn đầu độc, ngay cả như vậy Trần Bách cũng phải chết, bởi vì hắn và thủ hạ của hắn

đều vô dụng, còn sống cũng lãng phí tài nguyên Lục Phiến Môn.

Trần Bách đã lớn tuổi, những bộ khoái bộ đầu dưới trướng hắn là người cũ trong Lục Phiến Môn, cũng đã sớm không còn nhuệ khí, làm người láu cá và khôn lõi.

Những năm qua Kim Vũ Lâm phóng túng, Trần Bách âm thầm tham ô các loại tài nguyên tu luyện trong triều đình, tài nguyên tu luyện trong tay nhiều hơn những kẻ khác nhiều.

Tô Tín không sợ dùng người tham lam, người tham lam có dục vọng mới dễ khống chế.

Nhưng loại người tham lam mà ngu xuẩn Trần Bách, gia hỏa bị tham lam mê đảo đầu óc thì Tô Tín cũng không muốn dùng, đương nhiên hắn không thể thoát khỏi, cứ giết hắn cho bớt việc.

Lưu Hạo nhìn thấy Tô Tín không chút do dự đánh chết Vương Kinh Bình và Trần Bách, nội tâm hắn trầm xuống.

Chính mình cũng bị Lôi Viễn đầu độc đến giúp hắn đối phó Tô Tín, Trần Bách đều chết, bản thân mình may mắn thoát khỏi hay sao?

Nội tâm Lưu Hạo cười khổ một tiếng, hắn không có cầu xin tha thứ và nói thẳng:

“Tô đại nhân ngươi muốn giết cứ giết đi, kẻ thắng làm vua, ánh mắt ta không tốt nên đứng bên phía Lôi Viễn đối nghịch với ngươi, có chết cũng đáng đời.”

“Những huynh đệ thủ hạ của ta không có vấn đề gì, ta quyết định không nói với bọn họ, kính xin Tô đại nhân ngươi buông tha bọn họ.”

Lúc này Lục Tục do dự một chút, hắn nói bên tai Tô Tín:

“Tô đại nhân, nếu Lưu Hạo có thể lưu thì lưu hắn lại đi.”

“Hắn không chung đường với Lôi Viễn là sự thật, hơn nữa thực lực của hắn cũng không tệ, hiện tại thực lực tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo tàn lụi, giữ hắn lại còn tốt hơn giết hắn nhiều.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 402 - Bài Trừ Đối Lập (2)

Lưu Hạo nghe được Lục Tục, đôi mắt hắn đang tuyệt vọng lại sáng ngời, vội vàng nói:

“Tô đại nhân, chỉ cần ngươi không giết ta, cái mạng Lưu Hạo ta sau này là của đại nhân.”

“Ah? Vậy ngươi không hận ta sao?”

Tô Tín cau mày nói.

Lưu Hạo lắc lắc đầu nói:

“Tại sao phải hận? Các ngươi cũng biết ta xuất thân tán tu, nhưng kỳ thật trước kia ta là đạo phỉ chuyên cướp bóc thương đội.”

“Loại người như ta chỉ tin tưởng người thắng là vua, ta mắt mù đi theo Lôi Viễn phản đối ngài, đó là ta không có ánh mắt, nếu muốn hận thì phải hận ta, hận ngài làm gì?”

Tô Tín nhìn Lưu Hạo, thẳng tới khi toàn thân Lưu Hạo phát lạnh thì hắn mới

nói:

“Đứng lên đi, nhớ kỹ lời ngươi nói, đi theo ta, sửa tính xấu lúc trước của ngươi, nếu không hậu quả ngươi biết.”

Lưu Hạo như được đại xá, hắn gật đầu như gà mổ thóc.

“Đương nhiên, về sau đại nhân bảo ta giết ai ta sẽ giết kẻ đó, cho dù đại nhân

bảo ta giết Tiêu gia chủ ta xông lên đầu tiên.”

Tô Tín giết Trần Bách thả Lưu Hạo không phải là không có nguyên nhân, Lưu Hạo có thực lực là một nguyên nhân, còn có một nguyên nhân là tính cách của hắn khác biệt.

Trần Bách đã không có nhuệ khí, thủ hạ dưới tay hắn là người tham lam láu cá, cho dù huấn luyện lần nữa cũng không có tác dụng gì.

Tô Tín đã nghiên cứu qua tư liệu của Lưu Hạo, Lưu Hạo có đủ các khuyết điểm, ví dụ như hắn lười nhác, háo sắc nhưng bản thân hắn còn trẻ, vẫn còn nhuệ khí của người trẻ tuổi.

Huống chi hắn cũng không phải Trần Bách là kẻ có lòng tham không đáy.

Trước kia mỗi tháng Lưu Hạo nhận lấy vật tư tu luyện cũng không có cắt xén bao nhiêu, mà là chia đều cho thủ hạ dưới tay, cho nên thủ hạ trong tay hắn có lực ngưng tụ tương đối mạnh, cho nên hắn mới có thể trở thành một trong mấy tổng bộ đầu châu phủ mạnh nhất Giang Nam đạo.

Người như vậy còn có khả năng cứu chữa, tối thiểu Tô Tín có lòng tin khống chế được hắn, cho nên Tô Tín mới không có giết Lưu Hạo.

Lúc này những tổng bộ đầu các châu phủ đi theo Lôi Viễn nhìn thấy Tô Tín buông tha Lưu Hạo, trong mắt mang theo hi vọng.

Bởi vì cái gọi là pháp không trách chúng, bọn họ cho rằng Lôi Viễn đã chết, bọn họ chỉ cần đầu nhập vào Tô Tín, thực lực của bọn họ chiếm một nửa lực lượng Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, Tô Tín không có lý do gì không tiếp thu bọn chúng.

Nhưng kết quả Tô Tín chỉ nhìn bọn họ sau đó cười lớn, mọi người lúc này mừng rỡ, Tô Tín lại thản nhiên nói:

“Còn lại đều giết đi.”

Mọi người lập tức sững sờ, ngay cả đám người Lục Tục còn không kịp phản ứng.

Nơi này có hơn mười mấy tên tổng bộ đầu Tiên Thiên Thần Cung Cảnh, là một nửa lực lượng Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại, hơn nữa thủ hạ bộ khoái trong tay bọn họ có hơn ngàn người, nhiều người như vậy là lực lượng lớn, giết hết có đáng tiếc không?

Tô Tín thản nhiên nói:

“Ta nói giết hết, các ngươi không nghe sao?”

Tô Tín vừa mới dứt lời, Lý Phôi cũng đã ra tay, các tổng bộ đầu các châu phủ kêu thảm thiết, bọn họ bị Tịch Tà kiếm pháp quỷ dị của Lý Phôi chém giết hai người.

Những người còn lại nhìn thấy Tô Tín muốn đuổi tận giết tuyệt nên liều mạng ra tay phản kháng, đám người Lục Tục đành phải ra tay đồ sát những người còn lại.

Thời điểm này Lưu Hạo dốc sức nhiều nhất, hắn cũng biết chính mình vừa mới đầu nhập vào Tô Tín, đương nhiên hắn phải quăng đầu danh trạng, cho nên một mình hắn đánh bốn tổng bộ đầu Thần Cung Cảnh châu, cũng bộc lộ thực lực phi phàm.

Không đến một phút đồng hồ, hơn mười tên tổng bộ đầu châu phủ bị tàn sát không còn, đám người Lục Tục sợ hãi nhìn Tô Tín.

Vị đại nhân này quá mức độc ác, không chỉ hung ác với người khác, hắn còn hung ác với bản thân mình.

Cả Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có bốn tên phó tổng bộ đầu, hiện tại không còn người nào.

Vốn có hơn bảy mươi tên tổng bộ đầu châu phủ, sau sự việc lần trước bị thanh lý mất một nửa chỉ còn lại hơn ba mươi, hiện tại lại bị Tô Tín giết hơn mười người, lúc này còn mười bảy người.

Tô Tín ngồi ngay ngắn trên chủ vị, Hoàng Bỉnh Thành lập tức đi tơi ra lệnh đám thủ hạ thanh lý sạch sẽ thi thể trong đại sảnh.

“Những người này cấu kết dư nghiệt Ngô quốc, phán xử tội phản quốc, thủ hạ bọn họ cũng phải tru sát, những chuyện này giao cho Lưu Hạo ngươi xử lý.

Tô Tín nói.”

Lưu Hạo lập tức vui mừng gật gật đầu, hắn sợ Tô Tín không cần hắn, hiện tại Tô Tín dùng hắn đã chứng minh Tô Tín xem hắn như người mình.

Nhìn thấy nhân số trong đại sảnh giảm bớt một nửa, Tô Tín thoả mãn gật gật đầu, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đã nát

tới gốc rễ, chỉ cần cắt bỏ những khối thịt thối này đi mới có thể đạt được tân sinh.

Những tổng bộ đầu châu phủ đi theo Lôi Viễn đều là kẻ mục nát, bọn họ còn có một tính chất đặc biệt, tuổi của bọn họ đã lớn tuổi, tư lịch lâu năm trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo nhưng thực lực không tốt lắm, tất cả vô cùng láu cá và lòng tham không đáy.

Loại người này biểu hiện thần phục ngươi nhưng tối đa chỉ có thể hò reo phía sau và đánh những trận dễ dàng, muốn bọn họ liều mạng là chuyện khó khăn.

Tô Tín cũng không muốn phế khí lực đi thu phục bọn họ, hiện tại giết đi cho xong việc, lưu bọn họ cũng chỉ lãng phí tài nguyên.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 403 - Biện Pháp Lớn Mạnh Lục Phiến Môn (1)

Tô Tín một lần chém giết nửa số người còn lại trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, những tổng bộ đầu châu phủ còn lại nom nóp lo sợ không dám có nửa phần bất mãn.

Hiện tại bọn họ xem ra Tô Tín căn bản không xem bọn họ là việc quan trọng.

Hắn căn bản không xem xét giết những ngời bọn họ ảnh hưởng tới thực lực Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hay không, dù sao Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại đã thành đức hạnh như vậy, có kém hơn nữa cũng có thể kém cỡ nào chứ?

Những tổng bộ đầu châu phủ khác bị Tô Tín cho đi, Lục Tục, Triệu Nhất Minh, Lưu Hạo là ba tổng bộ đầu thực lực mạnh nhất được lưu lại.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, không biết Tô Tín lưu bọn họ làm gì.

Tô Tín gõ gõ cái bàn nói:

“Đừng khẩn trương như vậy, ta lưu các ngươi chính là muốn thương lượng một chút nên làm thế nào mới có thể bổ khuyết những vị trí còn trống trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.”

“Lục Phiến Môn Giang Nam đạo chúng ta có hơn bảy mươi châu phủ, kết quả hiện tại chỉ có hơn mười tên tổng bộ đầu Thần Cung Cảnh, số lượng này quá ít ah.”

Ba người thở ra một hơi, vừa rồi ngươi giết mười mấy người không nháy mắt, hiện tại muốn bổ sung?

Bọn họ chỉ dám nghĩ những lời này trong lòng mà thôi, trên mặt còn mang theo thần thái suy nghĩ.

Lục Tục lắc lắc đầu nói:

“Với điều kiện Lục Phiến Môn chúng ta ban cho hiện tại, chúng ta không thiếu võ giả cơ sở, tùy tiện chiêu nạp sẽ có một đống võ giả Hậu Thiên nhào vào.”

“Võ giả cảnh giới Tiên Thiên không dễ mời chào, đặc biệt là Thần Cung Cảnh, bởi vì người như vậy đặt ở đâu cũng là cao thủ một phương.”

“Cho dù là tán tu cũng không dễ dàng gia nhập Lục Phiến Môn, dù sao cái danh tay sai triều đình không dễ nghe, hơn nữa hiện tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo chúng ta thế yếu, đoán chừng sẽ ít có người nguyện ý gia nhập chúng ta.”

Tô Tín cau mày nói:

“Ah? Vậy ý ngươi là?”

Lục Tục cẩn thận nói:

“Ý của ta dùng tài nguyên hiện có của Lục Phiến Môn toàn lực bồi dưỡng bộ khoái cấp thấp Lục Phiến Môn, đồng thời chọn một ít võ giả Tiên Thiên bổ khuyết vào, chỉ cần không có gì ngoài ý muốn, trong vòng mười năm chúng ta sẽ có một đám võ giả Tiên Thiên.”

Tô Tín lắc đầu, phương pháp của Lục Tục có tính trầm ổn quá nặng, quả thực chỉ cầu không qua không cầu có công, chỉ có

thể phát triển an ổn, dùng tài nguyên của Lục Phiến Môn Giang Nam đạo thật sự có thể từ từ khôi phục nguyên khí.

Việc này không phải Tô Tín mong muốn, cũng không phải tổng bộ Lục Phiến Môn muốn, thời gian mười năm quá dài.

Tô Tín lại đưa mắt nhìn sang hai người Triệu Nhất Minh và Lưu Hạo, bọn họ một người trời sinh tính trầm mặc cứng nhắc có thể so sánh với Lý Phôi, một người rất lười nhác, bọn họ đương nhiên không có chủ ý gì hay.

Nhìn thấy bọn họ như vậy, Tô Tín gõ gõ cái bàn và nói:

"Võ giả tán tu thực lực mạnh không muốn gia nhập Lục Phiến Môn, ghét bỏ thanh danh Lục Phiến Môn chúng ta không tốt, nếu như vậy chúng ta trực tiếp tìm những kẻ có thanh danh còn nát hơn cả Lục Phiến Môn chúng ta.

Ba người đều sững sờ, không rõ Tô Tín nói có ý gì."

"Lão Hoàng, giao địa đồ cho ta."

Tô Tín nói ra.

Hoàng Bỉnh Thành lập tức móc địa đồ Giang Nam đạo giao cho Tô Tín, phía trên có những đốm nhỏ được Tô Tín đánh dấu sẵn.

Tô Tín chỉ vào những đốm nhỏ và nói:

"Những đánh dấu này chính là đỉnh núi có một ít đạo phỉ hung nhân trong Giang Nam đạo, bọn chúng là mục tiêu của chúng ta."

"Võ đạo Giang Nam đạo phồn hoa hưng thịnh, cho nên hoàn cảnh sinh tồn của đạo phỉ không tốt, nói không chừng có một ngày nào đó sẽ bị đệ tử trẻ tuổi của tông môn nào đó chọn làm mục tiêu hành hiệp trượng nghĩa và tiêu diệt, cho nên bọn họ sinh tồn gian nan trong Giang Nam đạo."

"Chính bởi vì như thế, những đạo phỉ Giang Nam đạo có số lượng ít một chút nhưng thực lực không kém."

"Trong tình huống như vậy, thực lực ngươi quá yếu đoán chừng không qua vài ngày đã bị tiêu diệt, có thể còn sống sót đều là tinh anh."

“Ta đánh dấu mấy thế lực này, trong mỗi nhóm đạo phỉ, bọn chúng tối thiểu có vài võ giả Linh Khiếu Cảnh và Thần Cung Cảnh, các ngươi xem lực lượng này có đủ hay không?”

Mấy người sững sờ, bọn họ không nghĩ tới Tô Tín lại ý tưởng đột phá đi mời

chào đạo phỉ.

Lục Tục là người phản đối đầu tiên:

“Đại nhân, ngàn vạn không được đâu, những đạo phỉ Giang Nam đạo đốt giết đánh cướp việc ác bất tận, thanh danh rất xấu, chúng ta ngày bình thường muốn tiêu diệt còn không có dịp, tại sao chúng ta đi mời chào bọn chúng?”

Tô Tín nói:

“Bởi vì ngày bình thường còn phải đi tiêu diệt bọn chúng, hiện tại mới chịu đi mời chào bọn chúng, chẳng lẽ ngươi chưa nghe qua cách nói chiêu an không?

Các triều đại kiếp trước của Tô Tín dùng chiêu này rất thuần thục, biến những kẻ thù khó chơi nhất thành thủ hạ dưới tay, dùng bọn chúng đi giải quyết những kẻ thù khó giải quyết khác.”

Biến địch nhân thành chó của mình và dẫn đi cắn kẻ khác, cách này rất cao minh, tối thiểu không cần tổn thương tới khí lực của mình.

“Chiêu an?”

Trong mắt Lục Tục bắn ra một tia nghi hoặc, chỉ từ mặt chữ thì hắn cũng hiểu hàm nghĩa của nó.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 404 - Biện Pháp Lớn Mạnh Lục Phiến Môn (2)

Nhưng Lục Tục vẫn lắc đầu nói:

“Tô đại nhân, mời chào những đạo phỉ kia không phải là không thể được, đầu tiên, nếu chúng ta làm như thế thanh danh sẽ bất hảo.”

“Thứ hai những đạo phỉ này không nhu thuận, bỗng nhiên biến thành bộ khoái Lục Phiến Môn, có thể gây ra nhiễu loạn lớn hay không?”

Tô Tín cười lạnh nói:

“Thanh danh? Chúng ta đã thành tay sai triều đình còn muốn thanh danh cái gì? Đạo phỉ thì sao? Thậm chí ta muốn nói rõ với các tông môn võ lâm kia, ta chính là quan phỉ cấu kết, bọn chúng trừ mắng chửi bên miệng, chẳng lẽ còn dám đến tổng bộ Lục Phiến Môn hành hiệp trượng nghĩa hay sao?”

“Huống chi địch nhân chân chính của chúng ta từ xưa tới nay không phải là đám đạo phỉ kia, mà là toàn bộ thế lực võ lâm Giang Nam đạo, những đạo phỉ kia ngày bình thường căm thù nhất chính là thế lực võ lâm Giang Nam đạo, như vậy xem ra chúng ta có chung địch nhân.”

Nói xong Tô Tín quay đầu nhìn về phía Lưu Hạo:

“Ngươi xuất thân đạo phỉ, ngươi hẳn hiểu rõ tâm lý của đạo phỉ nhất, nếu như ta mang theo thành ý mời chào bọn chúng, ngươi nói xác xuất thành công sẽ bao nhiêu thành?”

Lưu Hạo nghiêm túc nói:

“Rất lớn, nói thật, trừ những kẻ bình thường hiếu sát ra, có kẻ nào vừa ra đời đã muốn làm đạo phỉ người hô người đánh sao? Đều là bị buộc bất đắc dĩ mà thôi.”

“Đặc biệt là tại loại địa phương như Giang Nam đạo, nói không chừng đệ tử thế lực võ lâm nào đó vừa ra đời muốn tìm thanh danh cho bản thân đi tới tiêu diệt, đụng phải đệ tử đích truyền tông môn đi hành hiệp trượng nghĩa, trên cơ bản ngươi trừ chạy trốn sẽ không có biện pháp nào khác, cho dù thực lực ngươi có thể thắng được người ta cũng vô dụng.”

“Những đại môn phái này đều là đánh nhỏ già đến, cho nên đụng phải loại đệ tử đại phái không thể trêu vào kia, những

đạo phỉ kia chỉ có thể dọn nhà bỏ đi, bị người đuổi giết giống như chó nhà có tang.”

“Ta tin tưởng rất nhiều đạo phỉ chịu đủ sinh hoạt như thế rồi, chỉ cần Tô đại nhân ngươi tiến tới mời chào, những đạo phỉ bị áp bách hung ác nhất sẽ đầu nhập.”

“Tính cách đám đạo phỉ không ổn định, tất cả đều là kẻ to gan lớn mật, nếu như tiến vào trong Lục Phiến Môn, nói không chừng thực sự gây ra tai họa.”

Tô Tín vung tay lên nói:

“Không cần suy nghĩ chuyện khác, chỉ cần có thể mời chào những người này là được, tiến vào Lục Phiến Môn cũng không gây sóng gió gì, không cần lo lắng việc như vậy, sau khi Lục Phiến Môn cũng không tới phiên bọn chúng giễu võ giương oai.”

Nhìn thấy Tô Tín đã quyết định, mấy người liền không nói thêm gì nữa, Tô Tín nói với Hoàng Bỉnh Thành:

“Lão Hoàng, ngươi lại đi tổ chức nhân thủ đưa tin các thế lực võ lâm Giang Nam đạo, bảo bọn chúng mười ngày sau tới Giang Nam phủ nghị sự.”

Hoàng Bỉnh Thành sững sờ:

“Còn đi?”

Tô Tín gật đầu nói:

“Cũng nên cho bọn chúng thêm một cơ hội.”

Lục Tục bọn người sắc mặt có chút quái dị, vị đại nhân này đến tột cùng lại nghĩ cái gì, bọn hắn thế nhưng mà thực đoán không ra.

“Đi, lão Hoàng ngươi phụ trách chuyện này, những người khác đi với ta tới địa bàn tất cả đạo phỉ Giang Nam đạo một vòng, nhìn xem có thể mang ra bao nhiêu người.”

Đám người Lưu Hạo chắp tay nói:

“Vâng, đại nhân!”

Ngày hôm sau tất cả tông môn võ lâm Giang Nam đạo đều biết tin tức Tô Tín tẩy trừ gần một nửa lực lượng Lục Phiến Môn hiện tại, tin tức cũng truyền khắp Giang Nam đạo.

Một ít tiểu thế lực âm thầm cười nhạo Tô Tín quả thực nội đấu thành thạo, người ngoài chê cười.

Lúc này mới tiếp nhận Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đã bắt đầu thanh trừ đối lập, trực tiếp phế bỏ một nửa lực lượng Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, người lỗ mảng như vậy không thể thành đại khí.

Những người đại phái có kiến thức lại không nghĩ như thế, bọn họ đã coi trọng Tô Tín hơn không ít.

Người này một mình xông Niên Bang, đón đở Đổng Bất Nghi ba chiêu đoạt lại thuế và quyền giám sát cho Lục Phiến Môn, đây là dũng.

Dựa thế một lần hành động diệt trừ đối lập, quyết đoán giải quyết đám người Lôi Viễn, đây là mưu.

Xem ra Tô Tín là kẻ hữu dũng hữu mưu quả quyết, Lục Phiến Môn phái võ giả

Thần Cung Cảnh như hắn đảm đương chức tổng bộ đầu Giang Nam đạo cũng không phải làm ẩu.

Kế tiêp bọn họ nhận được thiệp mời của Tô Tín, những người của đại môn phái lúc này cười lạnh không thôi.

Bọn họ vừa mới nghĩ không tồi về Tô Tín, nhưng không nghĩ tới Tô Tín lại không hiểu chuyện như vậy, còn dám mưu toan nhúng tay vào sự vụ võ lâm Giang Nam đạo.

Ngươi có thể đón đở ba chiêu của Đổng Bất Nghi thì như thế nào? Chỉ bằng Tô Tín ngươi và thực lực Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại còn muốn nhúng tay vào sự vụ võ lâm Giang Nam đạo, ngươi còn lém xa lắm!

Cho nên phần đông môn phái vẫn không có xem thiệp mời của Tô Tín là chuyện quan trọng, trực tiếp vứt bỏ như phế vật.

Lúc này Tô Tín đang dẫn theo đám người Lưu Hạo đi tới địa bàn những đạo phỉ Giang Nam đạo.

Lưu Hạo xuất thân tán tu gia nhập Lục Phiến Môn, thời điểm trước khi thành tán tu đã có thời gian làm đạo phỉ Giang Nam đạo, cho nên hắn tương đối quen thuộc thế lực đạo phỉ Giang Nam đạo.

Tô Tín hỏi qua Lưu Hạo vì cái gì không tiếp tục làm đạo phỉ, Lưu Hạo đáp án cũng rất đơn giản, đầu tiên bởi vì hắn lười.

Đạo phỉ Giang Nam đạo cũng không phải công tác nhẹ nhõm, nơi này có thế lực võ lâm cường đại và tán tu ra vào lớp lớptrước khi động thủ phải trả rõ chi tiết của đối phương nên vô cùng phiền toái.

Thứ hai nha, cũng bởi vì Lưu Hạo sợ, nói không chừng khi nào đó bị đệ tử dại môn phái tới thay trời hành đạo, Lưu Hạo không muốn sống cả đời trong hoàn cảnh ăn bữa nay lo bữa mai.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 405 - Chiêu An (1)

Lưu Hạo mang theo Tô Tín đi vào sơn trại chính là thế lực đạo phỉ lớn nhất Giang Nam đạo, đầu lĩnh có bảy tên võ giả Thần Cung Cảnh, thủ hạ có vài chục võ giả Tiên Thiên, còn có hơn mấy trăm võ giả Hậu Thiên, thực lực tiếp cận thế lực nhị lưu.

Đạo phỉ trên giang hồ mạnh nhất cũng chỉ có Thái Hành sơn trại tại Hà Nam đạo, ba mươi sáu đao đường tung hoành Hà Nam đạo, cho dù đại phái giang hồ cũng không dám dễ dàng trêu chọc.

Cho nên Thái Hành sơn trại cũng đặt tổng bộ tại Thái Hành sơn, mấy trăm năm qua cũng gặp có người nào không có mắt dám lên hành hiệp trượng nghĩa.

Những sơn trại đạo phỉ Giang Nam đạo thì ít xuất hiện hơn nhiều.

Đám người Tô Tín đi vào sơn trại cũng không có tên, nó chỉ tọa lạc trên Bắc Lăng sơn liền bị người ta gọi là Bắc Lăng sơn

trại, đầu lĩnh đạo phỉ chính là ‘ bắc lăng hổ ’ Trương Khiếu, thực lực cũng là Thần Cung Cảnh đỉnh phong.

Đám người Tô Tín đi theo Lưu Hạo cong quấn nhiều lần trong Bắc Lăng sơn, lúc này mới đi đến một sơn cốc, sơn trại Trương Khiếu nằm ở trong đó.

Vài tên thủ vệ sơn trại nhìn thấy đám người Tô Tín đến đây, đặc biệt trên người bọn họ mặc quan phục Lục Phiến Môn liền kinh hãi không nhỏ, vội vàng gõ vang cảnh báo bên người.

Lúc tiếng trống vang lên, chỉ qua mười mấy giây đã có mấy trăm đạo phỉ toàn sơn trại hoàn thành tập kết, tốc độ nhanh kinh người.

Tô Tín thoả mãn gật gật đầu, không hổ là một trong mấy thế lực đạo phỉ lớn nhất Giang Nam đạo, tối thiểu tố chất đạo phỉ không tồi.

Cửa sơn trại mở ra, đầu lĩnh là đại hán tướng mạo hơn bốn mươi và gương mặt hung ác, hắn còn vác đại quan đao to lớn.

Bên cạnh hắn còn có sáu võ giả Thần Cung Cảnh, đều là mấy vị đương gia của Bắc Lăng sơn trại, bọn họ ngưng trọng nhìn đám người Tô Tín.

Từ khi Kim Vũ Lâm đảm đương tổng bộ đầu Giang Nam đạo, bởi vì Kim Vũ Lâm cố ý phóng túng cho nên không có ai đi tiêu diệt sơn tặc và đạo phỉ, cho nên những năm qua đám đạo phỉ Trương Khiếu sống rất thoải mái, bọn hắn chỉ cần đi phòng bị những tông môn võ lâm là đủ.

Mà gần đây Tô Tín tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo, bọn họ cũng nghe việc này nhưng thực sự không quan tâm.

Những đạo phỉ này ẩn nấp trong thâm sơn cùng cốc nhưng vẫn có thám tử ra ngoài tìm hiểu tin tức, cho nên bọn họ rất hiểu tình huống Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại.

Dựa theo đám người Trương Khiếu suy nghĩ, Tô Tín đầu tiên diệt trừ đối lập, cũng triệt để nắm giữ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo trong tay, sau đó liền chuẩn bị đối phó những tông môn giang hồ.

Chính mình chỉ là đạo phỉ, nói như thế nào cũng không uy hiếp tới Tô Tín, bọn họ không nghĩ ra tại sao Tô Tín đã diệt trừ đối lập lại chạy tới sơn trại bọn họ.

Trương Khiếu cẩn thận chắp tay nói:

"Tô đại nhân, Bắc Lăng sơn trại chúng ta gần đây rất trung thực, ngài công vụ bề bộn, cần gì phải gây khó dễ với chúng ta chứ?"

"Dù sao đạo phỉ chúng ta chỉ là tiểu nhân vật, có lẽ ngài nên nhắm vào những tông môn võ lâm mới đúng, không nên tiêu diệt chúng ta, hành vi như vậy là không khôn ngoan."

Trương Khiếu nói rất uyển chuyển, ngữ khí dần dần sâm lãnh, nói:

"Bắc Lăng sơn trại chúng ta người ít thế yếu, nhưng Tô đại nhân muốn tiêu diệt chúng ta, chúng ta cũng không thúc thủ chịu trói."

"Mặc dù hôm nay sơn trại bị diệt, nói không chừng cũng sẽ làm Tô đại nhân rớt vài cây răng, làm cho thực lực Lục Phiến Môn Giang Nam đạo giảm mạnh."

"Tô đại nhân ngươi cần phải suy nghĩ kỹ càng, dù sao cái mạng chúng ta rất tiện, ai muốn mạng chúng ta, chúng ta sẽ liều mạng với kẻ đó."

Ánh mắt mấy đương gia và phần đông đạo phỉ sau lưng Trương Khiếu biến thành hung ác, dám ở chỗ này phá núi lập trại làm đạo phỉ cũng không có ai là kẻ hiền lành.

Đặc biệt là tại Giang Nam đạo, nói không chừng lúc nào đó sẽ bị đệ tử đại phái tiêu diệt, nếu ngươi không có quyết tâm liều chết đánh một trận thì sớm đừng làm đạo phỉ.

Tô Tín cau mày, hắn lạnh lùng nói:

"Ngươi đang uy hiếp ta sao?"

Sắc mặt Trương Khiếu trầm tĩnh nói:

"Tô đại nhân có thể giao thủ với đàn chủ Nguyên Thần Cảnh của Thu đàn Niên Bang, ta làm sao dám uy hiếp ngươi chứ? Chẳng qua ta nói một sự thật mà thôi."

Trên mặt Tô Tín vẫn mang theo nụ cười thản nhiên, nói:

“Trương đại đương gia không cần khẩn trương, ta không phải đến tiêu diệt các ngươi, nếu ta tới tiêu diệt các ngươi cũng không mang bao nhiêu người như vậy.

Trương Khiếu khó hiểu nhìn Tô Tín, hắn nhìn thấy nơi này có Lưu Hạo và mười mấy bộ khoái cảnh giới Tiên Thiên, loại lực lượng này không có thực lực tiêu diệt sơn trại của hắn.”

Tô Tín thân là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, hắn là đạo phỉ phá núi lập trại, Trương Khiếu cũng không tin Tô Tín lần này tới nói chuyện phiếm với hắn, Trương Khiếu cẩn thận chắp tay nói:

“Không biết Tô đại nhân ngươi tới đây vì cái gì?”

Tô Tín cao giọng nói với tất cả đạo phỉ Bắc Lăng sơn trại.

“Rất đơn giản, lần này ta tới đây là muốn cho các ngươi một con đường ra.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 406 - Chiêu An (2)

“Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại đang lùc dùng người, cầu hiền như khát nước, chỉ cần các vị gia nhập Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, cũng có thể trở thành người triều đình, có được một xuất thân tốt.”

Tô Tín nói câu này làm tất cả đạo phỉ nơi đây xôn xao, Lục Phiến Môn lại mời chào đạo phỉ, bọn họ chưa từng nghe nói qua việc này bao giờ.

Loại chuyện này là đầm rồng hang hổ, lần đầu tiên mọi người nghe thấy không phải động tâm, mà là cảnh giác, cảnh giác thật sâu, ai biết Tô Tín có phải đang làm bọn họ mất cảnh giác hay không, dẫn sơn trại ra ngoài sau đó tiêu diệt.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Các ngươi lo lắng ta lừa gạt các ngươi? Ta tin tưởng sơn trại các ngươi có thám tử ở bên ngoài, bộ đầu và bộ khoái Lục Phiến Môn Giang Nam đạo ở các đại châu phủ Giang Nam đạo không có dị động gì, cho dù ta muốn tiêu diệt các ngươi, ta dùng lực lượng đến tiêu diệt các ngươi? Chỉ bằng mười mấy người chúng ta sao?”

“Hôm nay ta mang bao nhiêu người tới đây như vậy là vì ta thành tâm mời chào các ngươi, các ngươi có thể làm việc vì triều đình, chẳng lẽ không tốt hơn việc các ngươi sống lo lắng trong rừng sâu hay sao?”

Nghe Tô Tín nói như vậy, mọi người nghĩ lại cũng phải, Tô Tín không phải kẻ ngu dốt, hiện tại tiêu diệt bọn họ với Lục Phiến Môn Giang Nam đạo mà nói không phải chuyện tốt.

Như vậy Tô Tín nói thật? Bọn họ có thể không làm đạo phỉ?

Kể từ đó mọi người động tâm không thôi.

Bọn họ làm đạo phỉ muốn tẩy trắng quá khó khăn, thanh danh của bọn họ chỉ tốt hơn những đệ tử ma đạo làm việc ác bất tận một chút mà thôi, cho dù bọn họ tẩy trắng cũng ít có người tiếp thu bọn họ.

Cũng tỷ như Lưu Vân trại chủ Bàng Vân Phi tại Tương Nam đạo muốn đầu nhập vào Địch Vân Phi, thực lực của hắn không tồi, muốn gia nhập tông môn trong Tương Nam nhưng cho dù là tông môn tam lưu yếu ớt cũng không thu hắn.

Cuối cùng hắn muốn dựa vào việc Địch Vân Phi đến Tương Nam, hắn đầu nhập vào Địch Vân Phi chỉ vì muốn tẩy trắng gia nhập Tranh Kiếm Minh.

Lúc này Trương Khiếu nhìn thấy đám thủ hạ dưới tay động tâm, hắn thầm kêu một tiếng không tốt.

Trương Khiếu không có hứng thú với việc Tô Tín mời chào.

Tại Bắc Lăng sơn trại hắn thống lĩnh mấy trăm thủ hạ, nói một không hai, xưng vương xưng bá tiêu dao khoái hoạt, tội gì phải gia nhập Lục Phiến Môn đi làm chó săn cho Tô Tín, trở thành tay sai triều đình.

Có ít người chính là như thế, thà làm đầu gà không làm đuôi trâu, Trương Khiếu là như thế.

Cho nên nhìn thấy cảnh tượng như vậy Trương Khiếu lập tức nói:

“Tô đại nhân, ngươi đang dùng chúng ta làm pháo hôi ah.”

“Hiện tại cả Giang Nam đạo người nào không biết, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo thế yếu, ngươi khẳng định sẽ tranh đấu với võ lâm Giang Nam đạo một phen, chúng ta gia nhập Lục Phiến Môn thời điểm này nhất định sẽ đối địch với tông môn Giang Nam đạo, chúng ta không làm chuyện này..

Dạo phỉ thủ hạ Trương Khiếu lập tức kịp phản ứng, bọn họ còn buồn bực Tô Tín thân là người Lục Phiến Môn còn muốn mạo hiểm sơ suất lớn đi mời chào đạo phỉ bọn họ làm gì, thì ra chờ bọn họ chính là làm pháo hôi đối kháng thế lực võ lâm Giang Nam đạo.

Nghĩ như thế phần đông đạo phỉ Bắc Lăng sơn trại nhìn Tô Tín với ánh mắt bất thiện.

Tô Tín cười lạnh hai tiếng nói:

“Các ngươi cho rằng không gia nhập chúng ta, các ngươi không phải là địch với các tông môn võ lâm sao?”

“Các ngươi biết rõ các ngươi trong mắt tông môn võ lâm là cái gì hay không? Các ngươi chỉ là đá đặt chân giúp đệ tử bọn họ tìm danh vọng mà thôi.”

“Thực lực Bắc Lăng sơn trại các ngươi không kém, thậm chí đã có thể so sánh với một ít thế lực nhị lưu yếu kém.”

“Nhưng bất cứ tông môn nhị lưu nào trong Giang Nam đạo ra tay với các ngươi, các ngươi đều hẳn phải chết không thể nghi ngờ, tại sao các ngươi còn có thể sống lâu như thế, các ngươi cho rằng là vì cái gì? Đó là bởi vì các đại phái võ lâm cố ý giữ các ngươi, biến các ngươi thành đá mài dao cho đệ tử.”

“Môn phái nào có đệ tử trẻ tuổi mới bước ra hành tẩu giang hồ sẽ tới sơn trại các ngươi hành hiệp trượng nghĩa một phen, giết mấy đạo phỉ hung nhân, tích lũy một ít danh vọng để làm hiệp sĩ giang hồ.”

“Nếu không có đám đạo phỉ hung nhân các ngươi tồn tại, bọn họ đi nơi nào hành hiệp trượng nghĩa? Cho nên các ngươi suy nghĩ xem, những năm gần đây người của các ngươi chết trong tay đại phái ít lắm sao? Cho dù không đối địch với bọn chúng, bọn chúng sẽ tha các ngươi sao?”

“Cho tới nay các ngươi chỉ là con mồi giúp đệ tử của bọn họ hành hiệp trượng nghĩa, nếu các ngươi dám động tới đệ tử đích truyền của tông môn nào đó, có tin

hôm sau sơn trại các ngươi biến thành lịch sử hay không?”

“Hiện tại chờ đợi trong lo lắng, sợ có ngày nào đó sơn bị bị diệt, chẳng bằng gia nhập chúng Lục Phiến Môn chúng ta.”

“Cho dù Lục Phiến Môn chúng ta bị người ta gọi là tay sai triều đình nhưng tối thiểu chúng ta sống có tôn nghiêm, ngươi có nhìn thấy đệ tử tông môn nào dám chỉ vào mặt chúng ta mắng tay sai triều đình hay không?”

Tô Tín nói xong rất nhiều đạo phỉ đang âm thầm suy nghĩ, có chút người càng nghĩ càng nổi giận, bởi vì Tô Tín nói sự thật.

Những năm gần đây người của bọn họ chết trong tay đệ tử đại phái ít lắm sao?

Có đôi khi bọn họ rõ ràng có thể ỷ vào người đông thế mạnh báo thù nhưng lão đại đều bảo bọn họ tỉnh táo, bởi vì một khi ngươi giết những đệ tử đích truyền các tông môn sẽ rước lấy đại họa cho sơn trại.

Bọn họ sống nghẹn khuất tới cực điểm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 407 - Ngăn Tiền Đồ Của Người Như Giết Phụ Mẫu (1)

Nhìn thấy đạo phỉ thủ hạ Trương Khiếu lộ ra bộ dạng đầy căm phẫn, Tô Tín lúc này cười vui vẻ và nói:

“Dù lựa chọn thế nào cũng là đối địch với tông môn võ lâm, ta có thể bảo chứng các ngươi gia nhập Lục Phiến Môn có khả năng đạt được tài nguyên còn tốt hơn khi làm đạo phỉ nhiều lắm.. “

“Các ngươi cũng biết rõ chế độ Lục Phiến Môn chúng ta, người có công sẽ đạt được pâần thưởng hắn nên có, trừ mỗi tháng có bổng lộc và tài nguyên nhất định ra, các ngươi còn có thể đạt được thêm nhiều tài nguyên tu luyện hơn nữa, chỉ cần các ngươi lập nhiều công huân đầy đủ, tài nguyên tu luyện gì cũng có.”

“Đột phá cảnh giới Tiên Thiên, các ngươi sẽ trở thành bộ khoái châu phủ, đột phá Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, các ngươi chính là bộ đầu, đột phá trước Thiên Thần Cung cảnh, các ngươi chính là tổng bộ đầu châu phủ.”

“Chỉ cần thực lực các ngươi đủ, lập đủ công huân, chức vị trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đang chờ các ngươi lấy, hơn nữa có tài nguyên tu luyện, các ngươi sẽ có vô hạn khả năng.”

Tô Tín nói chuyện mang theo ý đầu độc, mọi người nơi đây động tâm.

Tuy Lục Phiến Môn bị chửi là tay sai triều đình nhưng tối thiểu Lục Phiến Môn cấp tài nguyên tu luyện không ít, thậm chí còn tốt hơn đại tông môn nhiều.

Dù sao gánh danh xưng tay sai triều đình thì phải liều sống liều chết vì triều đình, phúc lợi đãi ngộ không cao, như vậy ai bán mạng cho Lục Phiến Môn chứ?

Một tên võ giả Thần Cung Cảnh bên cạnh Trương Khiếu chắp tay hỏi:

“Xin hỏi Tô đại nhân, nếu chúng ta gia nhập Lục Phiến Môn, như vậy chúng ta làm chức gì?”

Tô Tín nói:

“Ta nói rồi, ngươi có thực lực gì ta sẽ cho ngươi vị trí gì, võ giả Thần Cung Cảnh gia nhập Lục Phiến Môn sẽ là tổng bộ đầu châu phủ.”

Trong mắt tên võ giả Thần Cung Cảnh lập tức sinh ra dị sắc, tổng bộ đầu châu phủ là vị trí có thực quyền, có hơn trăm bộ khoái và bộ đầu trong tay, cũng là nhân vât số hai trong một châu phủ.

Đương nhiên đó là trên danh nghĩa, tri phủ châu phủ là nhân vật số má nhưng hắn không thể quản người Lục Phiến Môn.

Trương Khiếu nhìn thấy đã biết không tốt, Tô Tín không chỉ thực lực mạnh, hơn nữa năng lực mê hoặc lòng người rất mạnh, những lời hắn vừa nói cũng làm rất nhiều đạo phỉ động tâm.

Kỳ thật không phải Tô Tín có năng lực mê hoặc lòng người mạnh bao nhiêu, mà là vì cơ hội không dễ dàng.

Sống mỗi ngày trong lo lắng và gia nhập Lục Phiến Môn, lưng tựa triều đình, hai điểm này đã tốt hơn làm đạo phỉ nhiều lắm.

Huống hồ bọn họ trông mà thèm tài nguyên tu luyện của Lục Phiến Môn.

Những võ giả có gan làm đạo phỉ hung tàn hay ngoan độc gì đó, trên người bọn họ vẫn còn nhuệ khí, những võ giả tuổi già nhát gan đã sớm rời khỏi nơi này.

Võ giả trẻ tuổi đều có dã tâm, muốn bò rất cao, đương nhiên hi vọng đột phá vài cảnh giới, không muốn cứ đần độn sống hết quãng đời còn lại như thế.

Có chút võ giả thiên phú không đủ nhưng có tài nguyên tu luyện điệp gia, nói

không chừng còn có thể tiến thêm một bước a.

Loại cơ hội như thế không thường có, nói cách khác Lục Phiến Môn không đến tiêu diệt những đạo phỉ như bọn họ là không tệ, căn bản không có khả năng dung nạp bọn họ.

Hiện tại là lúc nhân tài Lục Phiến Môn Giang Nam đạo tàn lụi, như vậy bọn họ mới có thể gia nhập Lục Phiến Môn, đổi thời điểm khác bọn họ muốn vào cũng không được.

Nhưng lúc này Trương Khiếu lại nói:

“Tô đại nhân mời trở về đi, Lục Phiến Môn tranh đấu với thế lực võ lâm Giang Nam đạo là chuyện của các ngươi, Bắc Lăng sơn trịa không tham dự vào trong đó.

“Mặc dù tài nguyên tu luyện và vị trí tổng bộ đầu châu phủ rất không tồi, nhưng có nhiều thứ phải có mạng mới cầm được, không còn mạng thì không có gì cả.”

Tô Tín híp mắt nói:

“Ý của Trương trại là không đồng ý sao? Trương trại chủ ngươi không đồng ý không có sao, ta không phải chỉ mời chào mình ngươi, không biết những huynh đệ sau lưng ngươi có đồng ý hay không?”

Trương Khiếu hừ lạnh nói:

“Không cần hỏi, Trương Khiếu ta có thể làm chủ vì bọn họ, sơn trại của ta không chộn rộn vào đại sự bên ngoài, cho nên kính xin Tô đại nhân ngươi trở về đi.”

Nghe được Trương Khiếu vừa nói như vậy, những đạo phỉ sau lưng Trương Khiếu sinh ra bất mãn nhưng không có người nào đi ra phản bác Trương Khiếu.

Sơn trại bọn họ vốn là do Trương Khiếu một tay sáng lập, còn xông ra danh hiệu ‘ bắc lăng hổ ’, thời gian hơn mười năm uy thế của Trương Khiếu quá mạnh, hắn nói chuyện không ai dám phản bác, hắn mới mở miệng làm những người chung

quanh bất mãn nhưng không dám nói gì.

Trên mặt Trương Khiếu xuất hiện một tia thần sắc tốt một ít, hắn kinh doanh Bắc Lăng sơn trại hơn mười năm, làm sao có thể bị người ta dùng vài câu làm phân liệt?

Nhưng lúc này Tô Tín lại lộ mỉm cười:

“Trương trại chủ ah trại chủ, ngươi có nghe qua một câu nói hay không, ngăn tiền đồ của người như giết phụ mẫu. Ta đang mời chào những huynh đệ sau lưng ngươi, ngươi không thể đứng ra ngăn cản tiền đồ của bọn họ ah.”

“Huống hồ hôm nay ta muốn mời chào bọn họ, ngươi ngăn cản không buông, việc này là cản đường của ta, ta phải làm

sao bây giờ?”

Nội tâm Trương Khiếu sinh ra cảm giác nguy cơ đáng sợ, hắn vừa định nói gì đó nhưng Tô Tín đã ra tay!

Hắn điểm ra một chỉ, sau lưng xuất hiện một vòng huyết nguyệt, hơn mười đạo tơ máu bắn ra từ trong huyết nguyệt, mỗi sợ tơ máu giống như có sinh mệnh đi tìm mục tiêu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 408 - Ngăn Tiền Đồ Của Người Như Giết Phụ Mẫu (2)

Được Sơn Tự Kinh đại pháp gia trì, uy lực Huyết Hà thần chỉ càng mạnh hơn nữa, tràng cảnh như mộng như ảo quá thần kỳ, hoàn toàn khác với Huyết Hà thần chỉ ban đầu.

Trong cảm giác Trương Khiếu hơn mười sợi tơ máu là giả nhưng không biết cái nào là thật, cái nào là giả, hoặc toàn bộ đều là giả.

Thật thật giả giả, như mộng như ảo, Sơn Tự Kinh đại pháp gia trì uy năng quỷ dị, quả thực còn khó giải quyết hơn ảo thuật.

Trương Khiếu tức giận quát một tiếng, hắn cầm đại quan đao trong tay quét qua, âm thanh như hổ gầm thét, đao mang sắc bén khí thế tung hoành.

Tây phương bạch hổ thuộc kim, sau lưng Trương Khiếu xuất hiện hư ảnh Bạch Hổ, đao mang ẩn chứa khí tức vô cùng nồng đậm, muốn chặt đứt Huyết Hà thần chỉ của Tô Tín.

Thời điểm này hơn mười tơ máu tới gần Trương Khiếu và hợp lại làm một, tốc độ đột nhiên nhanh hơn, trực tiếp đánh nát đại quan đao trong tay Trương Khiếu và đâm xuyên qua ngực hắn.

Trương Khiếu mang theo ánh mắt không cam lòng ngã xuống, sáu tên võ giả Thần Cung Cảnh bên cạnh hắn làm ra tư thái muốn ra tay nhưng nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền thu tay lại.

Tô Tín nhìn thấy bộ dạng bọn họ như vậy liền cười lạnh.

Huyết Hà thần chỉ của hắn nhanh và hung ác nhưng bảy tên Tiên Thiên Thần Cung Cảnh cùng ra tay có thể ngăn cản được.

Những người này cố ý chậm một nhịp làm cho Trương Khiếu bị giết, trong đó ẩn chứa ý nghĩa sâu xa ah.

Giống như Tô Tín nói lúc trước, ngăn tiền đồ của người như giết phụ mẫu.

Trương Khiếu cản con đường tiến lên của bọn họ, đạo phỉ cấp thấp cũng bỏ đi, những võ giả Thần Cung Cảnh làm sao có thể bỏ qua cơ hội làm tổng bộ đầu châu phủ cơ chứ, chẳng lẽ ở lại trong sơn trại nhỏ làm nhị đương gia cả đời?

“Các vị, hiện tại các ngươi nguyện ý gia nhập Lục Phiến Môn không?”

Tô Tín cười hỏi.

Còn sáu tên võ giả Thần Cung Cảnh liếc nhau, lúc này chắp tay nói với Tô Tín:

“Thuộc hạ tham kiến đại nhân!”

Những đạo phỉ khác nhìn thấy đại đương gia đã chết, mấy vị đương gia khác cũng quy thuận Lục Phiến Môn, bọn họ cũng cung kính gọi Tô Tín một tiếng đại nhân, tỏ vẻ nguyện ý gia nhập Lục Phiến Môn.

Lục Tục có phần không dám tin nói:

“Thu phục đạo phỉ đơn giản như vậy? Có chút không có lập trường ah.”

Lưu Hạo nghe hắn nói như thế liền cười khinh thường, nói:

“Lập trường chính là cái rắm! Lúc ban đầu ta thoát ly đạo phỉ, ta phải che lấp thân phận vài năm mới có thể gia nhập Lục Phiến Môn a.”

“Hiện tại đại nhân cho bọn họ cơ hội quang minh chính đại gia nhập Lục Phiến Môn, bọn họ cự tuyệt mới là ngu ngốc.”

“Ngươi không làm đạo phỉ nên không biết, phàm là người có một ít đường ra,

những người này không ai lựa chọn làm đạo phỉ đâu.”

Lục Tục ngạc nhiên nói:

“Thiên phú và thực lực của ngươi không yếu, tại sao lúc trước làm đạo phỉ?”

Lưu Hạo thản nhiên nói:

“Lúc trước ta cảnh giới Hậu Thiên, dạy võ công cho ta cũng chỉ là lão tiêu sư tại quê nhà.”

“Sau khi hắn chết ta bái nhập một môn phái nhỏ, sau đó ta đoạt nữ nhân của nhi tử trưởng lão cho nên bị hắn ám toán, khi đó ta quyết định hoặc không làm, đã làm thì cho xong, ta làm thịt hắn, không chỗ nào dung thân mới đi làm đạo phỉ.”

“Huống hồ làm đạo phỉ vài năm ta có được tài nguyên tu luyện nhiều hơn trong môn phái, nếu không ta có thiên phú mạnh hơn nữa cũng không tu luyện đến cảnh giới Tiên Thiên.”

Lục Tục lúc này mới biết Lưu Hạo còn có chuyện cũ nhấp nhô như vậy, hắn nghe được Lưu Hạo lại gây họa vì nữ nhân nên im lặng một lúc.

Hắn cảm giác đời này Lưu Hạo sớm muộn gì cũng hủy trong tay nữ nhân.

Cảnh giới Hậu Thiên đã cướp đoạt nữ nhân nhi tử trưởng lão, còn giết người phản tông, lúc này hắn lại vì nữ nhân đáp ứng hợp tác với Lôi Viễn, thiếu chút nữa bị Tô Tín giết, xem ra gia hỏa này không học khôn.

Những đạo phỉ sơn trại đồng ý gia nhập Lục Phiến Môn, Tô Tín bảo một tên bộ khoái dẫn những đạo phỉ cảnh giới Hậu Thiên tới tổng bọ Lục Phiến Môn đăng ký tạo sách, võ giả Tiên Thiên đi theo hắn tới sơn trại khác tiếp tục thu phục đạo phỉ chung quanh.

Dùng thời gian mười ngày, đám người Tô Tín chạy khắp tất cả sơn trại đạo phỉ Giang Nam đạo, Tô Tín cũng không khách khí với các sơn trại phía sau làm gì.

Mỗi thu phục một sơn trại, thực lực bên người Tô Tín càng mạnh, Tô Tín đến những sơn trại sau chỉ hỏi đạo phỉ một câu

có nguyện ý gia nhập Lục Phiến Môn hay không?

Nguyện ý chiêu an thì hợp nhất, không muốn trực tiếp tiêu diệt.

Những đạo phỉ bị Tô Tín lưu lại bên người vì lưu lại ấn tượng tốt trước mặt đại nhân nên liên tục đoạt xuất thủ trước, những sơn trại không biết tốt xấu liền bị bọn họ ra tay đồ diệt sạch sẽ.

Cứ tiếp tục như vậy, trong thời gian mười ngày Tô Tín tổng cộng hợp nhất hơn tám mươi đạo phỉ Thần Cung Cảnh, đạo phỉ các cảnh giới Tiên Thiên còn lại hơn bảy trăm người, võ giả Hậu Thiên hơn vạn, loại thế lực này đã vượt qua thời gian Kim Vũ Lâm chưởng quản Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 409 - Nháo Sự (1)

Đám người Tô Tín hành động lớn như thế, hắn hợp nhất tất cả têế lực đạo phỉ trong Giang Nam đạo làm một ít thế lực võ lâm ngạc nhiên, đồng thời cũng rất phẫn nộ.

Bọn họ xem những thế lực đạo phỉ này chính là đối tượng hành hiệp trượng nghĩa, kết quả đều bị Lục Phiến Môn các ngươi cướp đi, sau này chúng ta làm sao hành hiệp trượng nghĩa?

Đương nhiên một ít môn phái đồng thời cũng kiêng kị thế lực Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại.

Những đạo phỉ này tách ra, trong đó mạnh nhất chính là Bắc Lăng sơn trại có thực lực tiếp cận tông môn nhị lưu, đại đa số đạo phỉ có thế lực sánh ngang tông môn tam lưu và bất nhập lưu.

Những đạo phỉ như thế xem như rất ít, cũng không chịu nổi góp gió thành bão, hiện tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo trừ không có cường giả Nguyên Thần Cảnh ra, quả thực còn mạnh hơn cả Kim Vũ Lâm còn tại vị.

Nhưng thời điểm Kim Vũ Lâm tại vị sẽ không nhúng tay vào sự vụ võ lâm Giang Nam đạo mảy may, mà bây giờ Tô Tín không giống, gia hỏa này có tính xâm lược còn mạnh hơn Kim Vũ Lâm quá nhiều.

Phần đông tông môn giang hồ bất mãn cũng không thể làm gì, dù sao cũng là việc của Lục Phiến Môn người ta, những tông môn các ngươi quan tâm tới làm gì?

Phần đông thế lực giang hồ không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Tín

phát triển thực lực Lục Phiến Môn, nhưng một ít tông môn nhị lưu và nhất lưu cảm giác không sao cả.

Những đạo phỉ kia mạnh hơn nữa cũng chỉ là Tiên Thiên Thần Cung cảnh mà thôi, dưới trướng Tô Tín không có một tên võ giả Nguyên Thần Cảnh nào, lấy cái gì đấu với bọn họ bây giờ?

Huống hồ thế lực võ lâm Giang Nam đạo rắc rối khó gỡ, cho dù Tô Tín muốn ra tay với tiểu tông môn tam lưu, bọn họ quyết không cho phép Tô Tín thực hiện được, bọn họ muốn Tô Tín nửa bước khó đi tại Giang Nam đạo.

Hiện tại Tô Tín cũng không có khả năng quản khỉ gió bọn họ nghĩ gì, hắn đang an bài những đạo phỉ mời chào được, ah không, hiện tại phải gọi bọn họ là bộ khoái Lục Phiến Môn.

Việc an trí bọn họ như thế nào, Tô Tín trừ bố trí tổng bộ đầu châu phủ ra, còn lại có nguyện ý đi theo hắn thì cứ theo hắn, tài nguyên tu luyện của hắn còn nhiều hơn tổng bộ đầu châu phủ nhiều, hơn nữa còn có thể được Tô Tín tùy thời chỉ điểm.

Ví dụ như Triệu Nhất Minh buông tha vị trí tổng bộ đầu châu phủ của mình, mang theo thủ hạ đi bên người Tô Tín, trong đạo phỉ có không ít người lựa chọn như thế.

Dù sao có ít người ưa thích quyền thế, có một ít người mê đắm võ đạo, cơ hội có thể tăng thực lực lên còn hấp dẫn hơn làm tổng bộ đầu châu phủ nhiều lắm.

Mà trừ những tổng bộ đầu Thần Cung Cảnh ra, những võ giả cảnh giới Tiên Thiên khác và võ giả Hậu Thiên, Tô Tín làm một quyết định, đó là đánh tan bọn họ an bài lần nữa.

Những đạo phỉ này ở trên núi tiêu dao khoái hoạt đã quen, mỗi người đều có được đỉnh nủi nhỏ, Tô Tín không đánh tan bọn chúng ra, bọn chúng sẽ biến thành nhân tố không ổn định.

Hơn nữa Tô Tín vừa mới thu phục Bắc Lăng sơn trại hắn cũng đã phân phó

Hoàng Bỉnh Thành làm việc này tại Giang Nam phủ.

Hắn phân phó những võ giả Thần Cung Cảnh đi theo hắn thu phục sơn trại, thủ hạ của bọn họ tiến về Giang Nam phủ đều bị đánh tan an bài nơi khác, đợi đến lúc bọn họ trở về liền nhìn thấy thủ hạ của mình đã mới hoàn toàn.

Hoàng Bỉnh Thành lo lắng nói:

“Lão đại, người đã bị đánh tan ra cả rồi, ngươi nói bọn họ có gây nhiễu loạn hay không? Dù sao chiêu của chúng ta không phúc hậu ah.”

Lục Tục cũng nói:

“Đúng vậy a, đối với những đạo phỉ, thủ hạ chính là căn cơ của bọn họ, chúng ta làm như vậy bọn họ sẽ nháo sự.”

So với việc đám người Hoàng Bỉnh Thành lo lắng, Tô Tín trầm ổn hơn rất nhiều.

“Muốn nháo sự thì cho bọn họ nháo đi, bọn họ cho rằng hiện tại đang ở sơn trại sao? Nơi này chính là Lục Phiến Môn, ta là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, ta nói cái gì là cái gì.”

“Huống hồ bọn họ có nháo sự, có bao nhiêu thủ hạ thật sự sẽ theo bọn họ chứ? Trong thời gian mấy ngày qua, những võ giả cấp thấp sau khi đi vào Giang Nam phủ đều nhận lấy một pâần vật tư tu luyện mình nên có, việc này còn tốt hơn thời gian làm đạo phỉ nhiều.”

“Người sống qua vài ngày tốt lành, có mấy người nguyện ý sống trong thời gian gian khó? Ngươi cho rằng có bao nhiêu người tình nguyện bỏ qua tài nguyên tu luyện, không muốn thân phận Lục Phiến Môn, tình nguyện cỡi quan phục trên người đi nháo sự, có baonhieue người?”

Đám người Hoàng Bỉnh Thành hai mặt nhìn nhau, đám đạo phỉ tụ tập vì lợi ích, có thể nói căn bản không có kẻ nào là người tốt, có thể nói đều là kẻ hám lợi, từ đó có thể nghĩ lòng trung thành của bọn họ ít tới đáng thương cỡ nào.

Lục Tục cười khổ nói:

"Đại nhân, ngươi đang qua sông đoạn cầu ah, ta đoán bọn họ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu."

Mấy người khác cũng gật gật đầu, chiêu này của Tô Tín không quá quang minh chính đại.

Thời điểm mời chào bọn họ ngược lại làm ra bộ dạng hùng hồn, đồng ý tài nguyên tu luyện và tương lai mỹ hảo nào đó, kết quả đến bây giờ bày ra trước mặt bọn họ là đánh tan, với tính cách đám thủ lĩnh đạo phỉ đương nhiên không có khả năng bỏ qua như vậy.

Lúc bọn họ muốn nói cái gì đó, bên ngoài có một bộ khoái chạy vào nói:

"Đại nhân không tốt! Những dạo phỉ kia… Ah không, tổng bộ đầu mới của Tấn Châu phủ đang vây quanh cửa ra vào tổng bộ, bọn họ bảo đại nhân phải cho bọn họ một câu trả lời."

Đám người Hoàng Bỉnh Thành liếc nhau, những người này quá nhanh, sau khi phát hiện tình hình không đúng lập tức tới tìm Tô Tín đòi một câu trả lời.

"Muốn câu trả lời? Đi, ta sẽ cho bọn họ câu trả lời."

Tô Tín cau mày đi ra khỏi cửa, đám người Hoàng Bỉnh Thành cũng đi theo Tô Tín ra ngoài.

Lúc này cửa ra vào tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo tổng có hơn mười tên võ giả Thần Cung Cảnh vây quanh, sau khi nhìn thấy Tô Tín đi ra liền kích động và ồn ào.

"Tô đại nhân ngươi có ý gì? Dựa vào cái gì đánh tan huynh đệ thủ hạ của ta?"

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 410 - Nháo Sự (2)

“Đúng vậy, những huynh đệ của ta có giao tình hơn mười năm, dựa vào cái gì đưa bọn họ tới châu phủ khác?”

“Tô Tín! Ngươi ddangqua sông đoạn cầu! Lúc trước mời chào chúng ta đã nói rõ, kết quả chúng ta vừa gia nhập Lục Phiến Môn thì ngươi bắt đầu phân tán quyền lợi trong tay chúng ta, có ý gì?”

Một đám người không ngừng xon xao, có bộ dạng Tô Tín không cho bọn họ câu trả lời thì bọn họ sẽ đại náo Giang Nam phủ.

Tô Tín lạnh lùng nhìn bọn họ, hắn quát lớn:

“Đều câm miệng!”

Tiếng quá chói tai, âm thanh như sấm nổ bên tai làm bọn họ cảm thấy đau đớn, cho thấy nội lực Tô Tín cường đại làm bọn họ biến sắc.

“Cho câu trả lời? Các ngươi muốn câu trả lời gì?”

Tô Tín lạnh lùng nói:

“Trong Lục Phiến Môn đổi bộ khoái sang nơi khác là bình thường, chẳng lẽ hôm nào các ngươi bị điều nhiệm làm tập sự mật thám và truy phong tuần bổ còn có thể mang theo các thủ hạ đi hay sao?”

“Các ngươi cho rằng hiện tại còn ở trong sơn trại không có quy củ hay sao? Nơi này là Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, muốn lăn lộn ở nơi này phải tuân thủ quy củ

của Tô Tín ta, tuân thủ quy củ Lục Phiến Môn!”

Lúc này có người lạnh lùng nói:

“Ngươi đang chèn ép quyền lợi trong tay chúng ta, kéo quy củ Lục Phiến Môn làm gì?”

Người nói chuyện tương đối trẻ tuổi, đại khái chỉ có hơn ba mươi tuổi, biểu lộ bướng bỉnh, kỳ lạ nhất hắn còn mang bao

tay bằng thép, tất cả các đốt ngón tay còn có gai ngược đâm ra, nhìn bao tay vô cùng dữ tợn.

Tất cả mọi người đều nhận ra hắn, hắn chính là Tê Thiên Thủ Hàn Thiên, đầu lĩnh đạo phỉ Thanh Long sơn.

Hắn có tính tình vô cùng bướng bỉnh và hung tàn, trong sơn trại của hắn không có nhị đương gia, tất cả đều là hắn quyết định, hiện tại cũng chỉ có người như hắn mới dám đứng ra chất vấn Tô Tín đầu tiên.

“Ngươi rất bất mãn?”

Tô Tín hỏi Hàn Thiên.

Hàn Thiên bị ánh mắt Tô Tín nhìn liền sợ hãi, hắn vẫn hừ lạnh và onis:

“Đương nhiên bất mãn, trước kia ngươi mời chào chúng ta đã nói rõ, kết quả ta vừa mới gia nhập Lục Phiến Môn thì ngươi đã phân thủ hạ ta đi nơi khác.”

“Hiện tại ta không nhận ra tên nào trong đám bộ khoái thủ hạ, ngươi bảo ta làm sao chấp hành nhiệm vụ Lục Phiến Môn?”

Tô Tín thản nhiên nói:

“Nếu không có bộ khoái quen thuộc thì không thể làm nhiệm vụ? Dùng thực lực Thần Cung Cảnh của ngươi còn sợ thủ hạ làm mất quyền lực sao?”

“Hay nói ngươi không có thủ hạ quen thuộc sẽ chậm trễ việc các ngươi làm mưa làm gió trong châu phủ?”

Hàn Thiên bị câu nói của Tô Tín chấn trụ, bởi vì hắn có ý như vậy.

Quyền lợi tổng bộ đầu châu phủ rất không tồi, những môn phái kia không dám động bọn họ, bọn họ lại dám động tới những tiêu cục và võ quán gì đó trong châu phủ mình quản lý.

Hơn nữa hàng tháng còn có tài nguyên tu luyện phân phát xuống, hắn cũng dám một mình giữ lại một ít, còn lại phân ra cho thủ hạ một ít.

Nhưng những việc này còn phải có người một nhà quen thuộc tình huống mới có thể làm như thế.

Nếu không bị thủ hạ chọc chuyện lên cấp cao hơn, khi đó bọn họ ăn không tiêu.

Lục Phiến Môn đều có quyền lợi cấp một cấp báo lên trên a, ví dụ như những bộ khoái, bộ đầu có bất mãn với những tổng bộ đầu châu phủ liền có thể báo cáo với tổng bộ đầu Giang Nam đạo.

Hơn nữa phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo và tổng bộ đầu châu phủ có bất mãn gì với tổng bộ đầu cũng có thể báo cáo lên tổng bộ Lục Phiến Môn, những việc này nhằm chế ước bọn họ chuyên quyền.

Tô Tín nhìn Hàn Thiên và nói:

“Ta nói rồi, Lục Phiến Môn có quy củ Lục Phiến Môn, nếu ngươi không tuân quy củ có thể cởi quan phục và xéo đi.”

Sắc mặt Hàn Thiên đỏ bừng, hắn trực tiếp ném mũ cánh chuồn xuống đất, hừ lạnh nói:

“Lão tử không làm, trở về tiếp tục làm đạo phỉ tiêu dao khoái hoạt! Ngươi trả những thủ hạ kia cho ta.”

Thủ hạ Hàn Thiên đều bị đưa tới các châu phủ khác, trong vài trăm thủ hạ bên người Tô Tín có vài tên thủ hạ của Hàn Thiên.

Tô Tín trực tiếp bảo người dẫn bọn họ tới, hắn lại nói với Hàn Thiên:

“Những người này là thủ hạ của ngươi, ngươi có thể hỏi bọn họ có nguyện ý theo ngươi về sơn trại làm đạo phỉ hay không.”

Hàn Thiên nhìn sang quả nhiên là người sơn trại của hắn, trong đó một gã võ giả Khí Hải Cảnh là hắn tự mình đề bạt thành tiểu đầu mục, nói:

“Cốc lão nhị, các ngươi cởi cái tấm da chó trên người ra và theo ta về Thanh Long sơn, chúng ta không ở lại nơi này làm chó săn của Tô Tín nữa.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 411 - Lợi Ích (1)

Người có thể được Tô Tín giữ ở bên người đều là người trẻ tuổi trong đạo phỉ, hơn nữa có tâm truy cầu võ đạo cao hơn quyền thế, chỉ có người như vậy mới có thể ở bên người Tô Tín.

Tô Tín có ấn tượng với Cốc lão nhị bị Hàn Thiên điểm danh chất vấn, hắn vốn tên là Cốc Thịnh, đại khái chừng ba mươi tuổi, thực lực Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, sau khi hắn biết rõ đãi ngộ ở bên cạnh Tô Tín, hắn lập tức chủ động thỉnh cầu ở lại bên người Tô Tín.

Bây giờ nghe lão đại của mình hỏi như vậy, Cốc Thịnh lập tức do dự.

Hắn thật sự được Hàn Thiên đề bạt nhưng khi làm thủ hạ của Hàn Thiên không có quyền lợi gì, hơn nữa hắn tu tập công pháp muộn, cũng không có công pháp gì tốt, cho nên mặc dù thiên phú của hắn tốt hơn nhiều so với võ giả khác cũng phải gần ba mươi tuổi mới đột phá Tiên Thiên Khí Hải Cảnh.

Vào tổng bộ Lục Phiến Môn mấy ngày, hắn nhìn thấy những công pháp cất chữa trong tổng bộ Lục Phiến Môn, chỉ cần ngươi đủ công lao sẽ có tư cách hối đoái.

Hơn nữa đi theo bên người Tô Tín còn có thể đạt được cường giả Nhân Bảng như Tô Tín chỉ điểm và truyền thụ tu hành, những việc này hấp dẫn Cốc Thịnh hơn nhiều.

Lại nhìn quan phục màu đỏ uy phong lẫm lẫm trên người, Cốc Thịnh lúc này quyết đoán lắc đầu, nói:

“Thật có lỗi Hàn trại chủ, ta không muốn trở về, ta muốn ở bên Tô đại nhân.”

Nhìn thấy Cốc Thịnh lên tiếng, những tên võ giả Hậu Thiên còn lại chắp tay nói với Hàn Thiên:

“Hàn trại chủ, ân tình ngày xưa ngươi bồi dưỡng chúng ta nhớ kỹ, nhưng chúng ta muốn ở lại trong Lục Phiến Môn.”

Nghe được bọn họ nói như vậy, Hàn Thiên thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt phóng hỏa nhìn mấy người bọn họ.

Đối với bọn họ mà nói, trở về cùng Hàn Thiên tiếp tục làm đạo phỉ, tương lai cao lắm chỉ làm thủ lĩnh đạo phỉ mà thôi.

Hiện tại đi theo Tô Tín gia nhập Lục Phiến Môn, mặc dù bọn họ chỉ là tiểu bộ khoái nhưng không chừng tương lai có thể làm bộ đầu, tổng bộ đầu châu phủ, thậm chí còn rất cao, một là quan, một là tặc, không cần nghĩ cũng biết nên chọn cái nào.

Những võ giả Thần Cung Cảnh kéo tới đây đòi câu trả lời lập tức cảm giác không tốt, chuyện bọn họ lo lắng nhất vẫn xảy ra, hiện tại cho dù bọn họ mang theo thủ hạ trở về phá núi lập trại, đoán chừng cũng không có mấy người nguyện ý đi theo bọn họ, bởi vì không có tiền đồ.

Hàn Thiên chỉ vào đám người Cốc Thịnh và nói:

“Hảo hảo hảo, các ngươi rất tốt! Một đám tham lợi vong nghĩa!”

Hàn Thiên xem như vẫn còn lý trí, nơi này là Giang Nam phủ, nếu như hắn dám động thủ với đám Cốc Thịnh, Tô Tín luyệt đối sẽ không buông tha hắn.

Cho nên Hàn Thiên đành phải hậm hực lên tiếng sau đó quay người rời đi.

Nhưng hắn vừa mới quay người, Tô Tín đã rút Du Long Kiếm ra khỏi vỏ, kiếm quang huyết sắc xuyên qua không khí, Hàn Thiên vừa mới kịp phản ứng, đôi bao tay thép trong tay nâng lên muốn ngăn cản kiếm này.

Nhưng dưới Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín, đôi bao tay của hắn bị kiếm quang cắt nát cực nhanh, dư uy kiếm quang đâm xuyên qua ngực hắn, Hàn Thiên khí tuyệt bỏ mình.

Những võ giả Thần Cung Cảnh còn lại dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Tô Tín, Hàn Thiên đã muốn rời đi, tại sao ngươi còn động thủ giết người.

Tô Tín thu kiếm, thản nhiên nói:

“Cởi quần áo Lục Phiến Môn chính là đạo phỉ tội ác tày trời, ta đương nhiên phải giết loại người như vậy.”

Mọi người nơi đây run rẩy, sau khi nhìn thấy hai việc tại đây, bọn họ không có tâm tư kháng nghị gì đó.

“Các vị, gia nhập Lục Phiến Môn thì phải tuân thủ quy củ Lục Phiến Môn, ngươi thủ quy củ, chỗ tốt không thiếu ngươi, trái lại các ngươi cũng nhìn thấy hậu quả.”

Tô Tín duỗi ba ngón tay ra, nói:

“Ta không biết quy củ Lục Phiến Môn nơi khác, ta không muốn biết, trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, các ngươi chỉ cần làm tốt ba điểm, đó chính là phục tùng, phục tùng, lại phục tùng!”

Đôi mắt Tô Tín nhìn sang mọi người, tâm thần bọn họ run rẩy.

“Ta không ghét người có lòng tham, ta chỉ chán ghét kẻ lòng tham không đáy, các ngươi phục tùng ta trong Lục Phiến Môn, thứ các ngươi nên có sẽ không thiếu bao giờ.”

“Ta đã sớm ứng một tháng bổng lộc cho các ngươi, các ngươi có thể nhìn ra đồ vật các ngươi đạt được còn nhiều hơn khi làm đạo phỉ nhiều.”

Mọi người im lặng, Tô Tín đã sớm tính kỹ mọi bước đi, bọn họ đều nhận được bổng lộc một tháng, lúc bọn họ làm đạo phỉ cũng không thể tích lũy bằng tài

nguyên vừa nhận được, đặc biệt có một ít đan dược bí chế, bọn họ lúc trước chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Bọn họ rất hài lòng với đãi ngộ Lục Phiến Môn, lần này tới đây là vì tức giận Tô Tín phân tán quyền lợi trong tay bọn họ mà thôi.

Tô Tín tiếp tục nói:

“Cho nên được cái này sẽ mất cái khác, các ngươi đạt được còn nhiều hơn mất đi…, tương lai các ngươi có thể đạt được nhiều hơn nữa, nếu các ngươi lòng tham không đáy muốn có nhiều hơn nữa, vậy thì đừng trách Tô Tín ta không cho mặt mũi.”

Phần đông võ giả Thần Cung Cảnh lập tức hành lễ với Tô Tín:

“Vâng, đại nhân!”

Về sau bọn họ thế nào còn chưa biết, tối thiểu hiện tại bọn họ không có tâm tư tiếp tục đối nghịch với Tô Tín.

Đợi đến lúc tất cả mọi người đi rồi, Lục Tục do dự nói:

“Đại nhân, hôm nay ngươi bức bách bọn họ nhìn rõ hiện trạng, bọn họ biểu hiện trung thực nhưng ta đoán có không ít người không phục, sau này sẽ là hậu hoạn ah.”

Tô Tín nhìn Lục Tục, hắn cũng tính là thủ hạ không tồi, không phải loại người a dua nịnh hót.

Đổi lại Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi sẽ không hỏi việc này, bởi vì bọn họ tin tưởng vào Tô Tín trăm phần trăm, lão đại làm việc gì cũng là chân lý.

Tô Tín hỏi Lục Tục:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 412 - Lợi Ích (2)

“Ngươi biết loại người nào trung thành nhất hay không?”

“Người được bồi dưỡng từ nhỏ.”

Lục Tục suy nghĩ và nói.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Không, người thủ hộ lợi ích bản thân sẽ trung thành nhất, bọn họ không phải trung thành với ta, bọn họ trung với lợi ích.”

“Làm tổng bộ đầu châu phủ Lục Phiến Môn, trên trên người mang thanh danh tay sai triều đình, nhất định phải trở mặt với các thế lực võ lâm nhưng tối thiểu còn tốt hơn làm đạo phỉ người hô người đánh như chuột chạy qua đường, hơn nữa bọn họ có thể đạt được lợi ích còn lớn hơn nữa.”

“Chính bởi vì như thế bọn họ sẽ dùng lực lượng lớn nhất bảo vệ lợi ích của mình, chờ thêm một thời gian ngắn, cho dù ta đuổi bọn họ đi, bọn họ cũng không đi, ngược lại sẽ liều mạng thủ hộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, bởi vì nơi này là lợi ích của bọn họ.”

“Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi, Tô Tín ta vẫn tin tưởng chỉ có lợi ích mới có thể ràng buộc mọi người, nếu không các loại khẩu hiệu và tẩy não cũng sẽ có người sinh ra nhị tâm.”

“Lão Hoàng, lần trước ngươi đi thông tri những tông môn võ lâm tông môn đến Giang Nam phủ nghị sự, có người đến không?”

Tô Tín hỏi.

Hoàng Bỉnh Thành cười khổ lắc đầu:

“Không có thế lực nào tới, lần này ta thậm chí còn không gặp được đương gia của bọn họ.”

“Vậy thì tốt, ngươi đưa thiệp mời cho bọn họ lần nữa.”

Tô Tín nói.

“Còn đưa lần nữa?”

Sắc mặt Hoàng Bỉnh Thành lúc này suy sụp, lần thứ hai còn không gặp được người chủ sự nói chuyện, còn phải đưa lần ba, không phải tự tìm phiền phức cho mình hay sao?

“Quá tam ba bận, dù thế nào cũng phải cho người ta ba cơ hội.”

Tô Tín thản nhiên nói một câu.

Nghe được Tô Tín nói như thế, Hoàng Bỉnh Thành đành phải đi giao thiếp mời cho các tông môn lần thứ ba.

Sau khi nhận được những thiếp mời kia, đám cao tầng các tông môn võ lâm lập tức ngạc nhiên không thôi.

Tô Tín đưa thiếp mời lần đầu, bọn họ cho rằng Tô Tín quá cuồng vọng không biết mình là ai.

Tô Tín đưa thiếp mời lần hai, bọn họ cho rằng Tô Tín còn chưa từ bỏ ý định, quá mức xem trọng chính mình.

Sau khi nhận được thiệp mời lần thứ ba, lúc này mọi người không rõ nó ra làm sao, chẳng lẽ Tô Tín thật sự ngu ngốc hay sao? Tất cả tông môn Giang Nam đạo hoàn toàn không xem hắn là việc quan trọng, hắn còn chấp nhất đưa thiệp mời làm gì.

Lúc này có người cảm giác không đúng.

Sau khi nhìn thấy Tô Tín xử lý vài việc sau khi đến Giang Nam đạo, cho dù một mình xông Niên Bang thu hồi thuế và quyền giám sát thủy vận Giang Nam đạo, hay thủ đoạn tàn nhẫn quả quyết bài trừ đối lập, hoặc là gần đây hắn đi lối tắt khác mời chào đạo phỉ Giang Nam đạo, từ những việc này thấy rõ Tô Tín không phải người ngu, thậm chí hắn hữu dũng hữu mưu, là kẻ thủ đoạn khá cao.

HIện tại hắn lại làm ra chuyện chỉ có kẻ ngu si cuồng vọng tự đại mới làm, hiện tại nhiều người cảm thấy không đúng.

Đáng tiếc mọi người không nghĩ nhiều, dù sao thực lực đại phái bọn họ vẫn còn đó, cho dù Tô Tín mời chào nhiều đạo phỉ như vậy, đối với bọn họ mà nói không có tác dụng gì.

Tất cả đại tông môn Giang Nam đạo quan hệ rắc rối khó gỡ, Tô Tín đối phó một môn phái, hắn sẽ gặp phải tất cả thế lực võ lâm Giang Nam đạo chống cự.

Cho nên trừ khi hắn có thể một mẻ hốt gọn tất cả thế lực võ lâm Giang Nam đạo, nếu không hắn nửa bước khó đi trong Giang Nam đạo.

Tô Tín đưa thiếp mời cho bọn họ hạn trong thời gian mười ngày, qua mười ngày vẫn không có người nào xuất hiện tại Lục Phiến Môn, trong đại sảnh nghị sự to như vậy chỉ có đám người Tô Tín đang chờ đợi.

“Ta thật không nghĩ tới tông môn võ lâm Giang Nam đạo rất đoànkết với nhau

a.”

Trên mặt Tô Tín không có một chút thần sắc khó chịu, hắn mỉm cười vui vẻ.

Sau khi chiêu an các đạo phỉ, thực lực Lục Phiến Môn Giang Nam đạo trừ không có võ giả Nguyên Thần Cảnh ra, những phương diện khác đã sánh bằng thế lực nhị lưu, thậm chí có thể so sánh với thế lực nhất lưu yếu nhất.

Thực lực như vậy dễ dàng tiêu diệt thế lực tam lưu, kết quả Tô Tín đưa thiếp

mời vẫn không có người nào tới, có thể nghĩ ngay cả thế lực tam lưu cũng không đặt Tô Tín vào trong mắt.

Nếu Lục Phiến Môn dám đối phó bọn họ, thế lực giang hồ Giang Nam đạo sẽ không đứng ngoài quan sát.

Cho nên hiện tại thế lực võ lâm Giang Nam đạo không thể bị công phá từ bên ngoài, trừ phi ngươi có thể trực tiếp tiêu diệt thế lực võ lâm Giang Nam đạo.

“Lão Hoàng, lần trước môn phái đánh ngươi có phải tên là Tốn Phong kiếm phái hay không?”

Đột nhiên Tô Tín hỏi.

Hoàng Bỉnh Thành sững sờ một lúc, sau đó gật gật đầu.

Tô Tín vung tay lên nói:

“Vậy thì tốt, chuyện này các ngươi cũng không cần quản, thời gian kế tiếp các ngươi phụ trách giám sát các võ giả mới gia nhập Lục Phiến Môn, hảo hảo dạy bọn họ quy củ và chức trách Lục Phiến Môn, đừng cho bọn chúng gây ra nhiễu loạn gì đó.”

Đám người Hoàng Bỉnh Thành không hiểu hắn định làm gì, nếu lão đại nói như thế thì bọn họ cứ làm theo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 413 - Tốn Phong Kiếm Phái Và Ôn Gia (1)

Lại bảo đám người Hoàng Bỉnh Thành đi mang những võ giả mới gia nhập Lục Phiến Môn tới chỗ mình, Tô Tín cầm các loại tài lêệu mật báo về Tốn Phong kiếm phái, mật thám hai ngày trước nhận được thông báo, sau đó phân phó Lý Phôi tự mình đi ra ngoài vài ngày cho nên trực tiếp rời khỏi tổng bộ Lục Phiến Môn.

Nếu như thế lực võ lâm Giang Nam đạo đoàn kết và thế lực rắc rối khó rỡ, như vậy Tô Tín chỉ có thể nghĩ biện pháp giải quyết bọn chúng từ bên trong, Tốn Phong kiếm phái chính là nơi hắn chọn đầu tiên.

Tốn Phong kiếm phái chính là thế lực giang hồ uy tín lâu năm tại Giang Nam đạo, Tốn Phong chính là một trong bát quái.

Võ công Tốn Phong kiếm phái xuất phát từ đạo gia nhất mạch, tuy không có vẻ gì yếu kém nhưng lại kết thừa đặc điểm công chính bình thản của đạo gia, cho nên đệ tử Tốn Phong kiếm phái có thực lực cực kỳ ổn định.

Tốn Phong kiếm phái nằm giữa Giang Nam phủ cùng Trạch Châu phủ, hôm nay Tốn Phong kiếm phái đã có rất nhiều võ giả tụ tập tại Trạch Châu phủ, nguyên nhân là do Tốn Phong kiếm phái và Trạch Châu phủ Ôn gia hàng năm đều phải tiến hành một lần tỷ thí, dùng tranh đoạt quyền sử dụng linh nhãn.

Cái gọi là linh nhãn chính là sơn cốc bên ngoài phủ, bởi vì thiên địa tạo hóa cho nên nguyên lực thiên địa tại đó vô cùng đậm đặc, thậm chí giữa sơn cốc có thảo dược, linh quả sinh trưởng và dược lực nồng đậm hơn ở bên ngoài

Thế lực võ lâm đều có một hai linh nhãn, một nhà là Trạch Châu phủ Ôn gia, mà đổi thành một nhà còn lại là Tốn Phong kiếm phái.

Hai thế lực võ lâm xem như thế lực nhị lưu, thế lực đều không kém gì nhau, hơn nữa võ lâm Giang Nam đạo cũng rất ít khi vạch mặt với nhau, khó đánh không chết không thôi.

Bởi vì mỗi khi xảy ra chuyện như vậy, một ít tông môn nhất lưu của võ lâm Giang Nam đạo sẽ đứng ra điều đình.

Ôn gia và Tốn Phong kiếm phái cũng là như thế, bởi vì có tông môn nhất lưu điều đình, bọn họ hàng năm sẽ tổ chức tỷ

thí cho những võ giả trẻ tuổi, ba ván thắng hai, người thắng sẽ dạt được quyền sử dụng linh nhãn trong thời gian một năm..

Hiện tại cũng là thời điểm tranh đoạt quyền sử dụng linh nhãn, cho nên đệ tử hai phái tự tập đông đủ, còn có một chút nhân sĩ võ lâm tới Trạch Châu phủ xem náo nhiệt.

Trung ương Trạch Châu phủ, Ôn gia và Tốn Phong kiếm phái đã tới, võ giả Nguyên Thần Cảnh của hai bên không tới, chỉ phái vài tên trưởng lão Thần Cung Cảnh tới xem.

Dù sao là thế hệ trẻ tỷ thí, đại bộ phận là Khí Hải Cảnh mà thôi, Linh Khiếu Cảnh và Thần Cung Cảnh hiếm như phượng mao lân giác, cấp bậc tỷ thí không phải đánh sinh tử, có vài tên võ giả Thần Cung Cảnh quan sát.

Ôn gia và Tốn Phong kiếm phái đã đấu vài chục năm, đệ tử hai bên cũng thù địch lẫn nhau.

Đệ tử Tốn Phong kiếm phái dương dương đắc ý, đệ tử Ôn gia rất phẫn hận, nguyên nhân là do Ôn gia đã thua liền hai năm.

Lúc này Ôn gia gia chủ Ôn Ngự Minh có nhi tử Ôn Thanh Hòa đột phá Linh Khiếu Cảnh, lần này có thể dễ dàng rửa sạch hổ thẹn và giành được linh nhãn.

Thời điểm này mọi người chung quanh nghị luận, thậm chí còn mở ván đánh bạc Ôn gia cùng Tốn Phong kiếm phái ai sẽ thắng.

“Chậc chậc, lần này nghe nói Ôn gia Ôn Thanh Hòa đột phá đến Linh Khiếu

Cảnh, xem ra Ôn gia thắng chắc rồi.”

Có người phản bác nói:

“Không nhất định, đừng quên Tốn Phong kiếm phái Ngũ Thanh Vân đã sớm đột phá Linh Khiếu Cảnh, ai thắng ai thua còn không nhất định.”

“Nhưng tuyệt kỹ gia truyền Ôn gia Đại Triền Ti Thủ là chủ pháp rất nổi danh, Tốn Phong kiếm phái Tốn Phong kiếm pháp thường thường không có gì lạ, trong cùng giai vẫn do Ôn gia chiếm ưu thế.”

Một đám người không ngừng nghị luận lẫn nhau.

“Hôm nữa Ôn gia đại thiếu gia Ôn Thanh Hòa và Tốn Phong kiếm phái Thiếu chưởng môn đều ưa thích tiểu thư Trần gia, nghe nói bọn họ còn xung đột rất nhiều lần.”

Lúc này hai bên ra tay không chỉ tranh đoạt linh nhãn, còn tranh đoạt Trần tiểu thư kia.

“Chậc chậc, này Trần gia sinh con gái tốt.”

“Trần gia chỉ là tiểu thế lực bất nhập lưu, thực lực võ giả trong nhà mạnh nhất chỉ là Linh Khiếu Cảnh mà thôi, hết lần này tới lần khác làm Ôn gia đại thiếu gia cùng Tốn Phong kiếm phái thiếu chưởng môn đều si mê, cho dù Trần gia đại tiểu thư gả cho ai thì Trần gia cũng phát.”

Những người giang hồ nhàn rỗi không có việc gì nên ưa thích việc bát quái, vừa nghe nói như thế, mọi người lập tức xoay chuyển chủ đề lên Trần đại tiểu thư.

Chỉ trong chốc lát đám người tụ tập trên lôi đài, lập tức có người nhỏ giọng nói:

“Nhìn kìa, đó là Trần gia đại tiểu thư, khó trách làm hai tên đệ tử trẻ tuổi tranh đoạt, quả nhiên dung mạo bất phàm.”

Trong đám người có một mỹ nhân đang đứng xem lôi đài, đôi mắt như làn

nước, tướng mạo dịu dàng khả ái, cũng là mỹ nhân nhất đẳng.

Nhìn thấy Trần gia đại tiểu thư đi ra, một người trẻ tuổi tuấn tú bên Ôn lập tức cao hứng bừng phất tay với Trần gia đại tiểu thư, Trần gia đại tiểu thư cũng chỉ nhoẻn miệng cười, người trẻ tuổi Ôn Thanh Hòa kích động không thôi.

Tốn Phong kiếm phái bên kia có một người trẻ tuổi cười lạnh khinh thường.

Người trẻ tuổi này chính là Ngũ Thanh Vân đánh Hoàng Bỉnh Thành khi Tô Tín phái đi dưa thiệp mời tại Tốn Phong kiếm phái.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 414 - Tốn Phong Kiếm Phái Và Ôn Gia (2)

Một gã đệ tử Tốn Phong kiếm phái cười lạnh nói:

“Đám ngu ngốc Ôn gia còn cho rằng lần này có thể đạt được linh nhãn, thật tình không biết đại sư huynh ngươi đã sớm đả thông mắt, tai bốn khiếu, cho dù linh nhãn Ôn gia hay Trần đại tiểu thư đều là của đại sư huynh ngươi cả rồi.”

Ngũ Thanh Vân khinh thường cười cười:

“Ôn Thanh Hòa vài ngày trước còn kêu gào với ta, hôm nay bổn công tử sẽ giáo huấn hắn cách làm người, cho hắn biết rõ biết nhiều vũ kỹ loạn thất bát tao rất mạnh nhưng cảnh giới mới là trọng yếu nhất.”

Một đám võ giả Tốn Phong kiếm phái đều lấy lòng Ngũ Thanh Vân, qua một phú sau trưởng lão Thần Cung Cảnh hai bên lên đài, tuyên bố tỷ thí chính thức bắt đầu.

Tỷ thí trận đầu chính là đệ tử Ôn gia và đệ tử Tốn Phong kiếm phái hành lễ và đánh nhau kịch liệt, không tới mười phút sau là Ôn gia thắng.

Đệ tử Ôn gia không cần binh khí, vũ kỹ gia truyền Đại Triền Ti Thủ của bọn họ chuyên khắc chế vũ kỹ.

Tốn Phong kiếm phái có Tốn Phong kiếm pháp hơi có vẻ bình thản, chỉ có điều chiếm Tốn Phong sắc bén, kiếm pháp lạnh thấu xương, trong cùng cấp bậc hắn không thể thắng Ôn gia.

Thắng trận đầu tiên, lúc này người Ôn gia mừng rỡ, liên tục thua hai năm,

những năm qua đệ tử Ôn gia khổ tu vũ kỹ, cho tới hôm nay đã tới thời điểm rửa nhục.

Trận chiến đấu thứ hai, hai tay tên đệ tử Ôn gia xuất thủ liên tục, Đại Triền Ti Thủ quấn quanh giống như tơ nhện, một khi bị hắn quấn lấy sẽ càng quấn càng chặt, thậm chí người sử dụng có chân khí cường đại sẽ trực tiếp xé nát binh khí đối phương.

Nhưng đệ tử Tốn Phong kiếm phái lại cười lạnh xem thường, kiếm quang như cuồng phong gào thét, kiếm thế cuồng bạo và kiếm cương tung hoành xe rách chân khí Đại Triền Ti Thủ của Ôn gia, làm cho hắn không ngừng lui về phía sau.

“Linh Khiếu Cảnh! Tốn Phong kiếm phái lại có đệ tử đột phá Linh Khiếu Cảnh!”

Cho dù là người Ôn gia hay đám võ giả đang xem cuộc chiến bên dưới đều ngạc nhiên, Tốn Phong kiếm phái lại nắm chắc bài như vậy, trong đệ tử thế hệ trẻ của bọn họ vậy mà xuất hiện hai tên võ giả Linh Khiếu Cảnh.

Bởi như vậy trận đấu này không cần xem nữa, Ôn gia thua chắc rồi, mọi người lại ném ánh mắt đồng tình về phía Ôn gia.

Ôn gia so với Tốn Phong kiếm phái có được vũ kỹ lợi hại hơn nhiều nhưng Tốn Phong kiếm phái tu luyện là công pháp đạo gia công chính bình thả, tốc độ tu luyện tiến hành theo chất lượng, bình cảnh nhỏ hơn rất nhiều, nội công Ôn gia chỉ là tâm pháp nội công bình thường, không có gì thần kỳ.

Cho nên hai thế lực từ cảnh giới tu luyện đều là Tốn Phong kiếm phái cao hơn một bậc.

Trong cùng cấp bậc, đệ tử Ôn gia ỷ vào vũ kỹ có thể áp đảo đệ tử Tốn Phong kiếm phái một bậc, nếu như gặp người cảnh giới cao hơn, chút ưu thế từ vũ kỹ mang đến không thừa lại cái gì.

Quả nhiên đệ tử Ôn gia chèo chống trên đài không bao lâu và bị ép xuống lôi

đài.

Hiện tại hai bên một thắng một thua, trận chiến thứ ba sẽ quyết thắng bại của hai bên, do Ôn gia đại thiếu gia Ôn Thanh Hòa đối chiến Tốn Phong kiếm phái thiếu chưởng môn Ngũ Thanh Vân.

Hai người leo lên lôi đài, Ngũ Thanh Vân cười lạnh nói:

“Ôn Thanh Hòa, đừng quên mấy ngày hôm trước ngươi nói chuyện thế nào, nếu thua thì cách Thanh nhi xa một chút, đừng như con chó ghẻ dính bên người nàng.”

Ôn Thanh Hòa tướng mạo thanh tú, bởi vì quanh năm tu luyện trong Ôn gia nên lòng dạ nông cạn, nghe Ngũ Thanh Vân trào phúng như vậy lập tức giận dữ đỏ mặt.

“Ngươi nói ai là chó ghẻ? Có bản lĩnh hôm nay chúng ta đấu sinh tử không chết không thôi.”

Ngũ Thanh Vân nhún nhún vai nói:

“Tốt, ta không sao cả.”

Lúc này võ giả Thần Cung Cảnh hai bên có pâần không nhìn được, đều ho khan một tiếng, nhắc nhở hai người không nói nhảm trên lôi đài, lập tức động thủ đi.

Nơi này có võ giả khác đang xem a, hai người các ngươi cãi nhau trên lôi đài còn ra thể thống gì.

Ôn Thanh Hòa hừ lạnh một tiếng, hắn đoạt xuất thủ trước và thi triển Đại Triền Ti Thủ tấn công Ngũ Thanh Vân.

Ôn gia sử dụng Đại Triền Ti Thủ nhìn như mềm mại nhưng vô cùng cứng cỏi, chỉ cần cuốn lấy đối phương, kình lực càng quấn càng nhiều, đối phương như con mồi rơi vào mạng nhện không thoát ra được.

Nhưng lúc này Ngũ Thanh Vân lại cười lạnh xem thường, hắn rút kiếm ra, cương khí màu xanh xuất hiện, Tốn Phong Đoạn, Liệt Phong Trảm!

Dưới thân kiếm, Ngũ Thanh Vân sử dụng kiếm phong chấn vỡ chân khí quấn quanh, Ngũ Thanh Vân trực tiếp cầm kiếm chém xuống, kiếm cương tung hoành, khí khí cuồng bạo thủ vững tới mức giọt nước không lọt, chỉ cần Ôn Thanh Hòa vừa sử dụng chân khí quấn quanh đều bị chém nát.

“Tai mắt bốn khiếu! Ngũ Thanh Vân đả thông bốn khiếu!”

Mọi người nơi này ngạc nhiên, khó trách Tốn Phong kiếm phái bình thản như vậy, thì ra Ngũ Thanh Vân lại đả thông tai

mắt bốn khiếu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 415 - Người Nhu Nhược (1)

Ôn gia và Tốn Phong kiếm phái tỷ thí hàng năm một lần, năm trước Ngũ Thanh Vân chỉ mới đả thông nhãn khiếu mà thôi, hiện tại mới qua một năm hắn cũng đã đả thông bốn khiếu.

Bản thân Ôn Thanh Hòa chỉ đả thông nhãn khiếu mà thôi, chỉ có một tia chênh lệch nhỏ bé như vậy nhưng Ngũ Thanh Vân hoàn toàn chiếm cứ thượng phong.

Kiếm khí cuồng bạo trực tiếp áp chế Ôn Thanh Hòa, Đại Triền Ti Thủ không thể dính tới bên cạnh Ngũ Thanh Vân.

Hơn nữa Ôn gia có vũ kỹ thành danh là Đoạn Mạch thần chỉ lại sử dụng kèm theo với Đại Triền Ti Thủ.

Ban đầu sẽ dùng Đại Triền Ti Thủ vây khốn đối thủ, sau đó dùng Đoạn Mạch thần chỉ cắt đứt kinh mạch đối phương, đây chính là sát chiêu.

Nhưng không biết tại sao hiện tại Ôn Thanh Hòa không thể tới gần đối phương, càng không cần nói thi triển Đoạn Mạch thần chỉ.

Mọi người lúc này lắc đầu, xem ra lần này Ôn Thanh Hòa thua chắc rồi.

Ngũ Thanh Vân vẫn bình thản không có việc gì, Tốn Phong kiếm phái đối nghịch với Ôn gia thời gian rất lâu, hơn nữa Ôn Thanh Hòa hai ngày trước còn khiêu khích hắn, nói muốn hắn đẹp mặt trên lôi đài.

Tuy trở ngại tông môn võ lâm Giang Nam nên không thể giết hắn, nếu không sẽ làm hai phái kết đại thù sinh tử không chết không thôi, nhưng Ngũ Thanh Vân lại

không nghĩ sẽ buông tha hắn.

Thời điểm bức Ôn Thanh Hòa đến biên giới lôi đài, bỗng nhiên kiếm thế của Ngũ Thanh Vân xoay chuyển, tốn phong xé rách chân khí hộ thân của Ôn Thanh Hòa, trường kiếm trực tiếp đâm vào đan điền khí hải của Ôn Thanh Hòa!

Ngũ Thanh Vân vừa làm như vậy liền có người Ôn gia kêu to.

Nếu trúng một kiếm này, nặng thì khí hải Ôn Thanh Hòa bị phế, đời này chỉ có thể thành phế nhân, nhẹ thù phải tu dưỡng vài năm khôi phục thực lực nhưng chậm trễ mấy năm chẳng khác gì phế cả đời.

Mọi người ở đây không ai nghĩ tới Ngũ Thanh Vân lại ra tay hạ sát thủ, ngay cả tên trưởng lão Thần Cung Cảnh của Ôn gia cũng không nghĩ tới.

Dù sao hai người bọn họ đã phái người điều tiết, ngày bình thường có ma sát là thật nhưng không xuất thủ quá nặng.

Hiện tại Ngũ Thanh Vân đột nhiên ra tay độc ác nên võ giả Thần Cung Cảnh Ôn gia không kịp phản ứng.

Mắt thấy kiếm của Ngũ Thanh Vân sắp đâm vào đan điền khí hải Ôn Thanh Hòa, một thân ảnh xuất hiện trước mặt Ôn Thanh Hòa, hắn duỗi ngón tay trực tiếp kẹp lấy trường kiếm trong tay Ngũ Thanh Vân, thanh kiếm không cách nào tiến thêm mảy may.

Người vừa xuất hiện là một trung niên tuổi chừng bốn mươi, gương mặt đường hoàng, râu dài phất phơ, thân mặc áo bào màu trắng mang theo khí chất tiên phong đạo cốt.

Đạo nhân này chính là Tô Tín dịch dung cách ăn mặc, hắn đã giấu mình trong đám người từ trước, thẳng tới khi nhìn thấy Ngũ Thanh Vân ra tay độc ác thì hắn mới ra tay cứu Ôn Thanh Hòa.

Lúc này mọi người nhìn thấy Tô Tín xuất thủ liền sững sờ, sau đó đám người chung quanh xôn xao.

Tô Tín sử dụng Phong Thần Thối tốc độ quá nhanh, nhanh tới mức hai tên trưởng lão Thần Cung Cảnh không có nhìn thấy Tô Tín ra tay thế nào trên lôi đài.

Hơn nữa Tô Tín lại dùng hai ngón tay kẹp lấy trường kiếm, dễ dàng đánh tan kiếm cương của Ngũ Thanh Vân mà không hề hấn gì, thực lực như vậy mạnh bao nhiêu?

Tối thiểu trưởng lão Thần Cung Cảnh Ôn gia và Tốn Phong kiếm phái không nhìn thấu thực lực Tô Tín, cũng không cảm thấy khí tức của đối phương, chẳng lẽ người nọ là cường giả Nguyên Thần Cảnh hay sao?

Hiển nhiên mọi người nhìn ra điểm này nên khiếp sợ không thôi.

Ngũ Thanh Vân lúc này mặc kệ người nọ có phải cường giả Nguyên Thần Cảnh hay không, mục đích của hắn là phế Ôn Thanh Hòa, kết quả lại có người chọc vào một tay, Ngũ Thanh Vân làm sao cam tâm chứ?

Hắn cũng không có nghĩ nhiều như vậy, còn muốn ra tay nhưng Tô Tín kẹp lấy trường kiếm của hắn và dùng lực một chút, trường kiếm làm bằng thép tinh nát vỡ tung tóe.

Ngũ Thanh Vân lập tức sợ hãi kêu to một tiếng, hắn vội vàng lui về phía sau.

Tên trưởng lão Thần Cung Cảnh Tốn Phong kiếm phái cũng đi tới trước người

Ngũ Thanh Vân, hắn cảnh giác chắp tay với Tô Tín:

“Vị tiền bối này, đây là Tốn Phong kiếm phái tỷ thí với Ôn gia, kính xin tiền bối không nên nhúng tay, nếu sau này tiền bối có thể đến Tốn Phong kiếm phái làm khách.”

Tốn Phong kiếm phái của bọn họ chỉ có chưởng môn Ngũ Nguyên Đình là cường giả Nguyên Thần Cảnh, hắn nói lời này cũng muốn đối phương biết khó mà lui.

Tô Tín hất tay áo lên, dùng chân khí kích thích khẩu khiếu mô phỏng giọng nói trung niên.

“Các ngươi cũng không cần khẩn trương, chẳng qua thấy hắn ra tay độc ác cho nên mới đi ra ngăn lại mà thôi.”

“Tốn Phong kiếm phái các ngươi có ân oán với Ôn gia thế nào ta cũng mặc kệ, đều là đồng đạo võ lâm Giang Nam, có thể hạ

thủ lưu tình thì ngươi không nên tuyệt tình như thế.”

Nói xong Tô Tín nhìn Ngũ Thanh Vân thật sâu, trưởng lão Tốn Phong kiếm phái vội vàng chắp tay nói:

“Tiền bối nói đúng, vừa rồi Thanh Vân chẳng qua không thu lực đạo kịp thời thiếu chút nữa ngộ thương Ôn công tử.”

“Các ngươi tự giải quyết cho tốt, tỷ thí lôi đài chứ không phải đấu sinh tử, có thể lưu một đường thì lưu một đường.”

Tô Tín đi một bước thân thể đã ở cách đó mười trượng, hắn thi triển khinh công cường đại làm đám người chung quanh khẳng định hắn là võ giả Nguyên Thần Cảnh.

Đợi đến lúc Tô Tín rời đi, tên trưởng lão Thần Cung Cảnh Tốn Phong kiếm phái thở ra một hơi, xem như tốt, thì ra là cường giả Nguyên Thần Cảnh đi ngang qua, hắn còn tưởng rằng người nọ là Ôn gia tìm tới giúp đỡ.

Giang Nam đạo võ phong hưng thịnh, Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư không ít, tán tu cũng có vài người là Nguyên Thần Cảnh, ngẫu nhiên gặp được võ đạo tông sư tiềm tu nhiều năm mà mình không biết cũng bình thường.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 416 - Người Nhu Nhược (2)

Cho nên trưởng lão Thần Cung Cảnh Tốn Phong kiếm phái không có ý đắc tội, hắn đắc ý nói với Ôn gia:

“Thật có lỗi chư vị, lần này lại do Tốn Phong kiếm phái đắc thắng, Tốn Phong kiếm phái chúng ta phải dùng linh nhãn một năm rồi.”

Sắc mặt đám người Ôn gia hết sức khó coi, linh nhãn có hay không chỉ là chuyện nhỏ, dù sao linh nhãn cũng chỉ có nguyên lực thiên địa nồng đậm hơn bên ngoài một ít mà thôi, tu luyện bên trong cũng không có nhanh bằng ăn đan dược tu luyện, Ôn gia không dùng một năm cũng chẳng có gì lớn.

Nhưng vấn đề Ôn gia đã thua liền hai năm, tính cả năm nay chính là ba năm, Ôn gia thua Tốn Phong kiếm phái trong ba năm như vậy quá mất mặt, nội tâm bọn họ không thoải mái.

Tên trưởng lão Thần Cung Cảnh Ôn gia không có trả lời, hắn chỉ hừ lạnh sau đó kéo Ôn Thanh Hòa rời đi, nhưng lúc này Ôn Thanh Hòa lại ngơ ngác đứng ở nơi đó, dường như bị đả kích và vẻ mặt đờ dẫn.

"Thiếu gia, không có sao, ngươi hiện tại kém hắn nửa bước mà thôi, chờ ngươi đột phá bốn khiếu, Đại Triền Ti Thủ Ôn gia chúng ta còn mạnh hơn kiếm pháp Tốn Phong kiếm phái nhiều."

Nhưng Ôn Thanh Hòa vẫn không nghe thấy, hắn chỉ theo tên trưởng lão Thần Cung Cảnh đờ đẫn đi xuống lôi đài.

Nhưng lúc này Ngũ Thanh Vân lại lớn tiếng nói:

"Chờ chút!"

Ôn Thanh Hòa quay người lại, đã thấy Ngũ Thanh Vân trực tiếp đi đến bên người Trần gia tiểu thư, một tay ôm nàng vào ngực và cười nói:

"Đừng quên ngươi nói với ta cái gì, nếu ta thắng thì ngươi cút xa một chút, đừng có lắc lư trước mặt Thanh Nhi như con ghẻ ký sinh."

Tiểu thư Trần gia Trần Thanh Nhi bị Ngũ Thanh Vân ôm vào trong ngực, nàng hơi giãy dụa một chút nhưng không thoát liền không lộn xộn nữa, nàng chỉ đỏ mặt mắt cỡ nhưng kiều diễm không nói thành lời.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy Ôn Thanh Hòa lập tức bộc phát, hắn quay người gào thét:

"Hỗn đản! Buông Thanh Nhi ra!"

Ngũ Thanh Vân cười lạnh nói:

"Tại sao phải buông ra? Nói cho ngươi biết, ta đã bảo phụ thân đặt sính lễ với Trần gia, qua ít ngày ta sẽ cưới Thanh Nhi về nhà, ngươi dây dưa nữa không ngớt cũng vô dụng."

Võ giả chung quanh lắc đầu, Ôn Thanh Hòa còn quá non, nhìn bộ dạng Trần Thanh Nhi như vậy, hiển nhiên đã sớm ái mộ Ngũ Thanh Vân, Ngũ Thanh Vân đang cố ý chọc giận ngươi, ngươi có náo thì được cái gì chứ?

Tên trưởng lão Thần Cung Cảnh Ôn gia ngăn cản Ôn Thanh Hòa, tận tình khuyên bảo an ủi:

"Thiếu gia, đại trượng phu lo gì không có thê tử? Ta sẽ bảo gia chủ lựa chọn hôn sự cho ngươi, cam đoan tốt hơn Trần gia trăm lần."

Ôn Thanh Hòa nhưngkhông nghi lọt những lời như vậy, hắn nhìn chằm chằm vào Ngũ Thanh Vân đang dương dương đắc ý, hắn đẩy trưởng lão Thần Cung Cảnh ra sau đó chạy đi.

Tên trưởng lão Thần Cung Cảnh Ôn gia lắc đầu, cũng không có đuổi theo, việc này đả kích Ôn Thanh Hòa rất lớn, hắn cần yên tĩnh một lúc.

Ôn Thanh Hòa một đường chạy tới sơn cốc bên ngoài Trạch Châu phủ, nội tâm bi phẫn và khuất nhục khó nói thành lời.

Bị người mình hận nhất nhục nhã, còn bị hắn cướp đi nữ nhân mình thích nhất, đả kích như thế đối với Ôn Thanh Hòa ngại ngùng hướng nội mà nói đã làm hắn nổi điên.

Ôn Thanh Hòa điên cuồng dùng nắm đấm đánh vào tảng đá trong sơn cốc, không có sử dụng bất cứ chân khí nào, hắn chỉ dùng tay nện vào tảng đá mà thôi.

Bởi vì hắn không tu hành công pháp luyện thể, sau khi đánh ra một cái hố to thì tay cũng đẫm máu, hắn không có phát giác, tiếp tục phát tiết tại chỗ đó, dường như tảng đá trước mặt chính là Ngũ Thanh Vân.

"Thật sự là buồn cười ah, đánh không lại người khác cho nên bản thân mình chạy đi đánh nhau với tảng đá, dùng phương thức thương tổn bản thân để phát tiết, ha ha, người nhu nhược!"

Một giọng nói khinh thường mang theo trào phúng vang lên bên tai Ôn Thanh Hòa.

"Ai!"

Ôn Thanh Hòa quay người lại nhìn thấy trung niên mặc áo bào trắng với khí chất bất phàm, hắn nhận ra người này là người cứu mình trên lôi đài.

“Da tạ tiền bối viện thủ lúc nãy.”

Sắc mặt Ôn Thanh Hòa khó coi chắp tay hành lễ với Tô Tín.

Hắn cũng không phải loại người thị phi bất phân, nếu không có Tô Tín ra tay trên lôi đài thì hắn đã biến thành phế nhân.

Vừa rồi Tô Tín trào phúng hắn là người nhu nhược, Ôn Thanh Hòa vẫn nói cảm tạ Tô Tín.

Tô Tín gật gật đầu, hắn nhìn Ôn Thanh Hòa và nói:

“Ngươi hận Ngũ Thanh Vân?”

Ôn Thanh Hòa căm hận nói:

“Đương nhiên hận!”

Tô Tín khinh thường cười lạnh nói:

“Ngươi đã hận hắn thì càng phải khắc khổ tu luyện, chờ mong một ngày kia dùng thực lực của chính mình đến đánh bại đối phương, kết quả ngươi hiện tại chạy tới nơi này dùng phương pháp tự thương tổn phát tiết, loại hành vi như vậy nhu nhược tới cực điểm.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 417 - Lực Lượng Thù Hận (1)

Ôn Thanh Hòa nghe Tô Tín kích thích nên hai mắt đỏ bừng, hắn nắm chặt nắm đấm muốn nói cái gì đó nhưng cuối cùng chán nản cúi đầu xuống.

Tô Tín nói đúng, hắn chính là người nhu nhược.

Ôn gia bọn họ nằm gần Tốn Phong kiếm phái, cho nên từ nhỏ đã có người cầm hắn so sánh với Ngũ Thanh Vân, kết quả hắn vẫn không sánh bằng đối phương, kể cả hiện tại cũng là như thế.

Đặc biệt một trận chiến hôm nay, tin tưởng của hắn đều bị Ngũ Thanh Vân một kiếm trảm phá, cho nên hắn không còn tâm tư đánh một trận với Ngũ Thanh Vân, chỉ có thể chạy vào trong sơn cốc phát tiết phẫn hận của bản thân.

Nhìn thấy bộ dạng của ngươi như vậy, Tô Tín cười nhạt và nói:

"Bị ta nói trúng sao? Thừa nhận chính mình nhu nhược sao? Nếu thật là như vậy, ngươi đổi nắm đấm nện vào tảng đá bằng đầu được rồi."

Ôn Thanh Hòa nhìn chằm chằm vào Tô Tín, hắn không cam lòng nói:

"Ta cũng muốn hơn Ngũ Thanh Vân, nhưng nội công của Ôn gia chúng ta kém hơn Tốn Phong kiếm phái một bậc, trong cùng giai ta không sợ, vũ kỹ Ôn gia có thể chiếm cứ ưu thế."

"Nhưng càng về sau chênh lệch giữa ta và Ngũ Thanh Vân liền càng lớn, chúng ta chỉ kém một tiểu cảnh giới, cho dù ta tu hành Đại Triền Ti Thủ tới đại thành cũng không thể đánh thắng hắn."

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

"Ai nói vũ kỹ không thể đền bù cảnh giới chênh lệch? Trên Nhân ảng dùng thực lực Linh Khiếu chiến Thần Cung, thậm chí là dùng Khí Hải chiến Thần Cung còn ít hay sao?"

Ôn Thanh Hòa ủ rũ nói:

"Nhưng ta đi nơi nào tìm vũ kỹ như thế?"

Tô Tín nhìn hắn và nói:

"Nếu ngươi muốn học, ta có thể dạy ngươi."

Vừa nói ra lời này, Ôn Thanh Hòa lập tức cảnh giác nhìn Tô Tín.

Phải biết rằng vũ kỹ cũng giống như nội công, chính là bí mật bất truyền của võ giả, cho dù sư phụ dạy đồ đệ cũng lưu một tay a.

Hiện tại hắn đụng phải võ giả Nguyên Thần Cảnh tùy tiện truyền cho hắn vũ kỹ cường đại, cho dù Ôn Thanh Hòa đơn thuần nhưng nội tâm vẫn có hoài nghi, sợ đối phương có tâm làm loạn tỏng đó.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Đừng khẩn trương như vậy, ta chỉ nhìn thấy ngươi giống như ta lúc trẻ mà thôi, cho nên mới chuẩn bị giúp ngươi một tay, hơn nữa ta chỉ truyền thụ cho ngươi hai môn vũ kỹ, cũng không cần ngươi bái sư, càng không liên quan tới Ôn gia, ngươi cũng không cần lo lắng ta có mưu đồ với Ôn gia.”

Nghe Tô Tín nói như vậy, Ôn Thanh Hòa cảm thấy xấu hổ.

Dù sao bái sư không tính là việc nhỏ, một ngày làm sư cả đời là phụ, trong đó có rất nhiều liên quan, không cẩn thận sẽ bị tính toán.

“Tiền bối ngươi khi còn trẻ bị người ta khi nhục thế nào?”

Ôn Thanh Hòa hiếu kỳ hỏi.

Vẻ mặt Tô Tín quái dị sau đó nghiêm túc nói:

“Không kém bao nhiêu đâu, khi ta còn trẻ xuất thân bàng chi đại tộc, nhưng bởi vì phụ mẫu mất sớm nên không có tư cách học võ, bị người bắt nạt.”

“Cuối cùng may mắn được dị nhân truyền thụ võ công, lúc này mới có thể nhất phi trùng thiên, tu luyện tới cảnh giới hiện tại.”

“Hiện tại ta đã thoát ly thế gia tiêu dao giang hồ, vừa rồi nhìn thấy Ngũ Thanh Vân ra tay quá mức tàn nhẫn cho nên mới cứu ngươi một lần.”

Ôn Thanh Hòa ngây thơ gật gật đầu, xem ra vị tiền bối này khi còn trẻ thê thảm hơn mình, tối thiểu mình bây giờ còn có ngươi thân tốt với mình.

Tô Tín ho khan một tiếng nói:

“Ta chỉ muốn truyền cho ngươi hai môn vũ kỹ chính là vì tình huống của ngươi hiện tại.”

“Ta hỏi ngươi, Ngũ Thanh Vân nhục nhã ngươi trước mặt mọi người, hơn nữa cướp đi nữ nhân ngươi thích nhất, ngươi có hận hắn hay không, có nghĩ giết hắn không?”

Ôn Thanh Hòa đỏ mắt nói:

“Dĩ nhiên muốn!”

“Rất tốt, trong lòng ngươi có thù hận, như vậy phải lợi dụng thù hận hóa thành thực lực bản thân, dùng thù hận trong lòng ngươi đánh bại Ngũ Thanh Vân.”

Tô Tín giảng giải với Ôn Thanh Hòa, bộ dạng hắn hêện tại cao thâm mạt trắc.

Ôn Thanh Hòa kinh ngạc nói:

“Thù hận làm sao biến thành lực lượng bản thân? Cho dù trong lòng ta hận Ngũ

Thanh Vân, liều chết tu luyện nhưng ta không có khả năng đột phá Linh Khiếu Cảnh viên mãn đánh bại hắn ah.”

Tô Tín cười cười nói:

“Ngươi hiện tại cảm thụ lực lượng của ta, ta sẽ giúp ngươi nhìn lực lượng thù hận lớn bao nhiêu.”

Khí thế trên người Tô Tín biến đổi, hắn áp chế khí tức bản thân làm người khác không phát hêện ra, hiện tại Tô Tín khống chế thực lực bản thân ở mức Linh Khiếu Cảnh sơ kỳ, bộ dạng vừa mới đả thông nhãn khiếu giống Ôn Thanh Hòa.

“Xem đây, đây mới là lực lượng thù hận.”

Vừa mới dứt lời, Tô Tín liền đánh một quyền vào tảng đá.

Hận! Hận! Hận! Hận ý ngập trời!

Hận thương thiên bất công, hận thiên địa không có mắt!

Hận Cực Quyền!

Dưới Hận Cực Quyền, vách núi rộng mười trượng bị Tô Tín đánh nát một trượng, hố nhỏ sâu năm sáu trượng, vách núi chung quanh còn đầy vế rạn nứt, ngay cả mặt đất cũng bị đánh nát.

Ôn Thanh Hòa trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả, thực lực Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh có thể tạo thành lực phá hoại như vậy sao?

Nhưng còn chưa xong, Tô Tín quay người đánh một chưởng, chưởng lực vô cùng cường đại, Cừu Cực Chưởng! Thù sâu như biển!

Oanh!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 418 - Lực Lượng Thù Hận (2)

Tiếng nổ lớn lại xuất hiện, khối đá vụn lớn rơi xuống, cả vách núi bị Tô Tín sử dụng Hận Cực Quyền và Cừu Cực Chưởng đánh sập một nửa.

Tô Tín kéo Ôn Thanh Hòa lui về phía sau tránh bị những đá vụn kia ảnh hưởng

tới.

Ôn Thanh Hòa trợn mắt há hốc mồm không dám tin vào mắt mình, Tô Tín cười

hỏi:

“Hiện tại ngươi cho rằng lực lượng thù hận không lớn sao?”

Ôn Thanh Hòa đã hoàn toàn khiếp sợ, cho dù thế nào hắn cũng không ngờ một quyền một chưởng dùng lực lượng thù hận lại có thể bộc phát uy năng mạnh như vậy.

Nếu như lúc ở lôi đài hắn có thể sử dụng Hận Cực Quyền và Cừu Cực Chưởng, Ngũ Thanh Vân căn bản không đỡ nổi một quyền.

Khiếp sợ qua đi, Ôn Thanh Hòa mừng rỡ như điên, hắn kéo tay áo Tô Tín và

hỏi:

“Tiền bối, ngươi chuẩn bị dạy ta hai chiêu này sao?”

Tô Tín gật gật đầu, hắn còn cười vui vẻ khó lường:

“Đúng vậy, ta chuẩn bị truyền hai chiêu vũ kỹ này cho ngươi, chúng có thể phóng thích lực lượng thù hận trong lòng ngươi lên mức lớn nhât, đồng thời ta chỉ

truyền hai chiêu này cho người có thù hận trong lòng.”

Kết quả chỉ một buổi chiều, Ôn Thanh Hòa đã theo Tô Tín học tập này hai chiêu Hận Cực Quyền và Cừu Cực Chưởng.

Thời điểm mặt trời ngã về tây, Tô Tín nói:

“Được rồi, ngươi có thể trở về đi, buổi trưa ngày mai có thể đi tới nơi này học tập.”

Ôn Thanh Hòa do dự nói:

“Tiền bối, chuyện ta học tập hai chiêu vũ kỹ của ngươi có thể nói với phụ thân không?”

Tô Tín không có trả lời mà là hỏi ngược lại:

“Ngươi có muốn học xong sau đó đi báo thù Ngũ Thanh Vân hay không?”

Ôn Thanh Hòa nói:

“Dĩ nhiên muốn!”

Tô Tín nói:

“Ngươi cho rằng ngươi nói với phụ thân ngươi biết, hắn sẽ cho phép ngươi động thủ với Ngũ Thanh Vân sao?”

Ôn Thanh Hòa suy nghĩ sau đó ủ rũ.

Phụ thân hắn bình thường rất cưng chiều hắn nhưng cưng chiều cũng có hạn độ, hắn sẽ không cho phép Ôn Thanh Hòa xằng bậ, ảnh hưởng đến lợi ích Ôn gia.

Ôn gia chỉ có ma sát nhỏ với Tốn Phong kiếm phái mà thôi, nếu như Ôn Thanh Hòa ra tay, cho dù là Ôn Thanh Hòa bị thương hay Ngũ Thanh Vân bị thương, hai thế lực khó tránh khỏi sẽ động thủ với nhau, lúc này được không bù mất.

Trọng yếu nhất nếu như Ôn gia cường thế cũng bỏ đi, dù sao đánh nhau người ăn thiệt thòi chính là bọn họ.

Vấn đề là hiện tại Ôn gia yếu thế, Tốn Phong kiếm phái có thực lực mạnh hơn Ôn gia một bậc.

Đây mới là nguyên nhân Ngũ Thanh Vân dám ra tay độc ác với Ôn Thanh Hòa, bởi vì cho dù có đánh nhau, Tốn Phong kiếm phái cũng không sợ.

Nghĩ tới đây Ôn Thanh Hòa quyết định không nói việc này cho phụ thân biết.

Trước khi đi Ôn Thanh Hòa nghĩ tới cái gì đó, hắn nói với Tô Tín:

"Đúng rồi tiền bối, ta còn không có hỏi danh hào của ngài."

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

"Tên chỉ là ngoại vật, ta và ngươi có duyên gặp nhau, ta dạy ngươi hai chiêu này xong sẽ rời đi, cần gì so đo một cái tên chứ? Ngươi nên gọi ta là tiền bối là được."

Ôn Thanh Hòa lập tức kính nể Tô Tín vô hạn, lúc trước hắn còn hoài nghi vị tiền bối này lòng mang làm loạn, hiện tại hắn cảm thấy suy nghĩ như vậy thật đáng xấu hổ.

Sau khi cáo biệt Tô Tín, Ôn Thanh Hòa liền trực tiếp rời đi, Tô Tín cũng rời đi, trên mặt hắn nở nụ cười nghiền ngẫm.

Ôn Thanh Hòa trở lại Ôn gia, Ôn gia chủ Ôn Minh Ngự nghe được tin tức liền chạy tới.

Lúc trước hắn nghe tin Ôn Thanh Hòa sau tỷ thí liền rời đi một mình nên lo lắng.

Cho dù nơi này là Giang Nam phủ, là nội địa Trung Nguyên, On Thanh Hòa cũng có tu vi Linh Khiếu Cảnh cho nên hắn không phái người đi tìm, chỉ hi vọng

Ôn Thanh Hòa đi ra phát tiết tâm tình sau đó sẽ tốt hơn một ít.

Mẫu thân Ôn Thanh Hòa chết sớm nhưng Ôn Minh Ngự vẫn không cưới thêm người nào, có thể nói tình cảm sâu đậm.

Hơn nữa đứa con của hắn, Ôn Minh Ngự càng tận tâm tận lực bồi dưỡng, nhưng đáng tiếc Ôn Thanh Hòa lòng dạ quá nông

cạn, sau khi bị Ngũ Thanh Vân trào phúng liền kích thích lớn như vậy.

Chờ Ôn Minh Ngự nhìn thấy Ôn Thanh Hòa không có việc gì quay về thì hắn thở ra một hơi, an ủi một câu:

“Thanh Hòa, không cần lo lắng, linh nhãn thua thì thua, trước kia không có linh nhãn thì Ôn gia còn không phải vẫn tu luyện được hay sao?”

“Về phần nữ nhân thì đừng có buồn, ta cố ý cho người đi tìm nữ tử không tệ, trong đó có con gái cốc chủ Thiên Phong Cốc tuổi vừa mười tám, dung mạo xinh đẹp, tuyệt đối tốt hơn nữ nhân Trần gia là tiểu gia tộc bất nhập lưu kia.”

Vẻ mặt Ôn Thanh Hòa hơi thay đổi, hắn nói:

“Không, ta đời này chỉ ưa thích một mình Trần Thanh Nhi, phụ thân ngươi không cần phải xen vào chuyện này, sớm muộn gì ta sẽ dùng thực lực của mình đoạt Thanh Nhi trở lại!”

Nói xong Ôn Thanh Hòa liền trực tiếp vung tay đóng cửa ở trong phòng mình.

Nhìn thấy thái độ của Ôn Thanh Hòa như vậy, Ôn Minh Ngự đau đầu không thôi.

Hắn bảo hộ nhi tử quá tốt, làm cho tâm tính Ôn Thanh Hòa không xứng với thực lực cực kỳ nghiêm trọng, như vậy tương lai hắn khẳng định sẽ ăn thiệt thòi.

Hơn nữa Ôn Thanh Hòa có tính tình si tình di truyền từ hắn, kết quả bây giờ thành phiền toái.

Nếu là nữ nhân khác còn dễ nói, nhưng hiện tại nữ nhân Trần gia đã bị Tốn Phong kiếm phái hạ sính lễ, cho dù hắn muốn ra mặt hóa giải thì Tốn Phong kiếm phái cũng sẽ không đáp ứng, nguyên nhân không đơn thuần là nữ nhân, còn quan hệ tới mặt mũi Tốn Phong kiếm phái.

Ôn Minh Ngự thở dài một hơi, quay người rời đi, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 419 - Hận Ý Ngập Trời (1)

Ôn Thanh Hòa lấy cớ muốn đi ra ngoài giải sầu, mỗi ngày đều chạy đi học tập Hận Cực Quyền và Cừu Cực Chưởng từ Tô Tín.

Hai môn vũ kỹ cấp bậc nhị tinh nửa với Tô Tín hiện tại chính là gân gà, nhưng đối với Ôn Thanh Hòa mà nói nó là trân bảo.

Hơn nữa hắn học tập rất nhanh, chỉ học hai ba ngày là có thể sử dụng bình thường, Tô Tín dựa theo độ thuần thì tối thiểu độ thuần thục đạt tới 5%.

Hai môn võ công Hận Cực Quyền và Cừu Cực Chưởng là do Nguyên Thập Tam Hạn sáng chế, bên trong ẩn chứa tính cách thù hận rất mạnh.

Nguyên Thập Tam Hạn hận Gia Cát Chính Ngã, hận thiên địa bất công.

Nội tâm Ôn Thanh Hòa cũng có hận cho nên mới học nhanh như thế.

Từ cường độ vũ kỹ đơn thuần, Hận Cực Quyền và Cừu Cực Chưởng còn mạnh hơn Đại Triền Ti Thủ và Đoạn Mạch thần chỉ mạnh hơn không chỉ một bậc, cho nên Ôn Thanh Hòa có đầy đủ tin tưởng hiện tại có thể đánh bại Ngũ Thanh Vân.

“Thanh Hòa, hiện tại Hận Cực Quyền của ngươi đã nhập môn, kế tiếp ngươi cần chuyên cần luyện tập và tỷ thí với người khác, hơn nữa hiện tại ngươi đối đầu với Ngũ Thanh Vân, chỉ cần ngươi phát huy bình thường thì phần thắng cao hơn bảy thành.”

Tô Tín nói ra.

Ôn Thanh Hòa cũng tràn ngập tin tưởng gật đầu:

“Chờ ta trở về sẽ bảo mọi người và ước chiến Ngũ Thanh Vân một hồi, lúc này ta có thể đánh bại hắn và đoạt lại Thanh Nhi.”

Vẻ mặt Tô Tín biến thành quái dị?

“Ngươi muốn đánh bại hắn và đoạt lấy tiểu thư Trần gia?”

Ôn Thanh Hòa nói:

“Đương nhiên, Thanh Nhi không biết Ngũ Thanh Vân có đức hạnh gì, ta còn không biết sao? Hắn chính là hoa hoa công tử, những năm qua hắn chà đạp không biết bao nhiêu cô nương, Thanh Nhi đi theo hắn đời này không có hạnh phúc.”

Tô Tín dùng ánh mắt thương cảm nhìn Ôn Thanh Hòa, đứa nhỏ này quá đơn thuần, thậm chí Tô Tín cảm thấy xấu hổ khi tính kế hắn.

Tô Tín lắc đầu và nói:

“Nếu như ta nói Thanh Nhi cô nương của ngươi đã bị Ngũ Thanh Vân chà đạp, ah, không đúng, dùng từ không thỏa đáng, phải nói là hai người đã cùng giường chung gối, ngươi còn muốn đoạt trở về hay không?”

Ôn Thanh Hòa như bị sét đánh trúng, hắn sững sờ một lúc và tức giận nói:

“Không có khả năng! Hai người bọn họ còn chưa lập gia đình, Thanh Nhi không phải loại người này.”

Tô Tín mỉa mai:

“Thật uổng ngươi lớn như thế này mà không hiểu gì, ai nói với ngươi chưa kết hôn thì không thể chung phòng?”

“Đầu tiên, Trần Thanh Nhi căn bản không thích ngươi, luận gia thế, Tốn Phong kiếm phái còn cao hơn Ôn gia ngươi một bậc.”

“Luận thực lực, Ngũ Thanh Vân ở trên lôi đài đánh bại ngươi trước mặt mọi người.”

“Cuối cùng thủ đoạn hống nữ nhân của một kẻ không hiểu đời như ngươi làm sao bằng Ngũ Thanh Vân là lão luyện tình trường? Một nữ nhân xuất thân thế lực bất nhập lưu mà thôi, bị hắn lừa gạt có gì khó khăn?”

“Sau đó lại càng tàn khốc, Trần gia căn bản chỉ là thế lực bất nhập lưu, Trần Thanh Nhi trừ tướng mạo còn có cái gì?”

“Sơm chung giường với Ngũ Thanh Vân, nàng sớm một ngày gạo nấu thành cơm, triệt để trói chặt Ngũ Thanh Vân, đây là

việc Trần gia muốn và Trần Thanh Nhi muốn.”

Ôn Thanh Hòa ngày bình thường bị Ôn Minh Ngự bảo hộ quá tốt, Tô Tín nói với hắn những việc tàn khốc như vậy hắn căn bản không thể ngờ tới, hôm nay Tô Tín dùng sự thật máu chảy đầm đìa nói rõ trước mặt hắn.

“Không! Không có khả năng! Thanh Nhi không phải người như vậy.”

Ôn Thanh Hòa điên cuồng gào lên trước mặt Tô Tín, cũng bất chấp hắn là tiền bối hắn vô cùng kính trọng.

Tô Tín cau mày nói:

“Ah, ngươi không tin? Vậy thì tốt, ta mang ngươi đi xem.”

Nói xong Tô Tín trực tiếp mang Ôn Thanh Hòa một đường chạy nhanh về Trạch Châu phủ, lập tức đi vào Phụng Tiên lâu là thanh lâu lớn nhất Trạch Châu phủ.

Bước vào Phụng Tiên lâu, Tô Tín trực tiếp ném ra một thỏi vàng, chỉ vào một giang phòng, hắn và Ôn Thanh Hòa đi vào nhưng không muốn cô nương.

Tú bà nhìn thấy Tô Tín là trung niên nhưng khí chất bất phàm, mà Ôn Thanh Hòa tướng mạo anh tuấn, nàng lập tức cười khanh khách, trên mặt lộ ra nụ cười

mập mờ, Tô Tín cảm thấy buồn nôn.

Hắn chán ghét phất phất tay đuổi tú bà ra sau đó đóng cửa lại, hắn điểm lên người Ôn Thanh Hòa vài cái và phong bế huyệt đạo của hắn.

Nhìn thấy Ôn Thanh Hòa nghi hoặc nhìn mình, Tô Tín nói:

“Ta sợ chút nữa ngươi sẽ bị kích thích cho nên tạm thời phong bế nội lực của ngươi, tránh cho ngươi làm việc ngu ngốc.”

Ôn Thanh Hòa bị Tô Tín phong bế tất cả huyệt đạo lớn nhỏ toàn thân, không riêng không thể động, ngay cả nói cũng không nói được, chỉ có thể dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Tô Tín.

Tô Tín cầm bầu rượu trong tay tự uống một mình, dựa theo tình báo mật thám tại Trạch Châu phủ báo về, đoán chừng qua một lúc đám Ngũ Thanh Vân sẽ tới đây.

Quả nhiên, qua thời gian không tới nửa khắc đồng đồ, chợt nghe dưới lầu có tiếng huyên náo xôn xao vang lên, đó là tiếng gọi ỏn ẻn của tú bà dẫn đám người vào phòng bên cạnh phòng Tô Tín.

Nội lực Tô Tín kéo dài qua vách tường, vách tường cách âm không tốt cho nên biến thành thứ có cũng được không có cũng không sao, giọng nói phía đối diện vang lên rất rõ ràng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 420 - Hận Ý Ngập Trời (2)

Vừa nghe một giọng nói trong đó, hai mắt Ôn Thanh Hòa lập tức đỏ bừng, bởi vì giọng nói này là của Ngũ Thanh Vân!

Hắn cũng đã chuẩn bị cưới Thanh Nhi còn đi tới địa phương như thanh lâu, hắn quả nhiên là hỗn đản!

Người phòng bên nói chuyện ầm ĩ,, hẳn là những đệ tử trẻ tuổi các thế lực chung quanh Trạch Châu phủ đi cùng với Ngũ Thanh Vân uống rượu mua vui.

Một người trong đó nói:

“Ngũ huynh, nghe nói Tốn Phong kiếm phái các ngươi đã đặt sính lễ với Trần gia chuẩn bị lúc nào cưới Trần Thanh Nhi kia?”

“Đúng thế Ngũ huynh, ngươi cần phải mời chúng ta a, chúng ta cũng chuẩn bị đại lễ tặng các ngươi.”

Ngũ Thanh Vân cười nói:

“Lập gia đình vội như vậy làm gì? Ta còn chưa có chơi chán a, Trần gia chủ nhìn thấy phụ thân ta đặt sính lễ liền có bộ dạng khó kiềm nén được, đúng là buồn nôn mà.”

Ôn Thanh Hòa nghe nói như thế hai tay hắn xiết chặc.

Một người khác cười nói:

“Ngũ huynh, ngươi đừng nói như vậy, Trần Thanh Nhi có thể được gọi là đệ

nhất mỹ nhân Trạch Châu phủ chúng ta, hiện tại Ngũ huynh lấy được người, cho Trần gia một chút lợi ích thì có làm sao?”

Ngũ Thanh Vân cười lạnh nói:

“Ta thât không quen nhìn bộ dạng không biết xấu hổ của Trần gia chủ kia, nói thật, tư sắc Trần Thanh Nhi không tệ nhưng những năm qua ta du lịch bên ngoài nhìn thấy mỹ nhân không ít.”

“Tỷ như lúc Giang Nam đại hội, ta và đám người Tinh Nguyệt Tông Bùi Ngạn Quân Bùi huynh mời hơn mười hoa khôi khắp Giang Nam phủ đi dạo hồ, những hoa khôi kia cho dù kỹ thuật hay dung mạo đều tốt hơn Trần Thanh Nhi nhiều.”

“Nếu không phải ta muốn chọc giận phế vật Ôn Thanh Hòa thì ta chẳng muốn cưới Trần Thanh Nhi kia đâu.”

Nghe được Ngũ Thanh Vân nói lời này, có người cười dâm nói:

“Nói đến kỹ thuật, Ngũ huynh cảm thấy tư vị của đệ nhất mỹ nhân Trạch Châu phủ thế nào? Cảm giác ra sao?”

Ngũ Thanh Vân cũng cười dâm nói:

“Đương nhiên, ta ra tay thì Trần Thanh Nhi cũng nhu thuận nằm ra giường mặc ta hưởng lạc.

“Nói thật luận cảm giác còn không bằng hoa khôi Giang Nam phủ, nữ nhân này quá non, kỹ thuật quá kém cỏi, điểm không tồi chính là thân thể không tệ.”

Đám người Ngũ Thanh Vân nói chuyện đều truyền vào lỗ tai Ôn Thanh Hòa.

Hiện tại hắn đã tức giận đỏ mặt, máu huyết toàn thân sôi trào, hai mắt đã biến thành đỏ thẫm và không ngừng thở hổn hển, nếu không phải Tô Tín phong bế huyệt đạo thì hắn đã lao lên.

Tô Tín đứng sau lưng Ôn Thanh Hòa, hai tay kết xuất thủ ấn kỳ quái, trong tay

Tô Tín có ánh trăng mông lung bay lên như mộng như ảo, mỹ lệ tới cực điểm.

“Hiện tại ngươi nhìn thấy chưa?”

Tô Tín nói chuyện bên tai Ngũ Thanh Vân, giọng nói nhẹ nhưng có ánh trăng bao phủ, những lời Tô Tín nói chậm rãi dung nhập vào tâm trí Ôn Thanh Hòa.

“Nữ nhân ngươi thích đối với Ngũ Thanh Vân chỉ là đồ chơi mà thôi, cũng là công cụ hắn sử dụng chế nhạo ngươi.”

“Hiện tại trong lòng ngươi đang hận mình vô dụng, phải chăng hận ông trời bất công, phải chăng hận không thể ngay lập tức giết Ngũ! Thanh! Vân!”

Khi Tô Tín nói mỗi câu như thế, trong mắt Ôn Thanh Hòa dần dần sinh ra phẫn nộ và điên cuồng, hắn hiện tại đã có hận ý ngập trời!

Sơn Tự Kinh đại pháp mang lại thần thông như ảo thuật, nó lại là phương thức vận dụng với chân khí, từ bề ngoài nó giống như ảo thuật mà thôi.

Tô Tín thi triển Sơn Tự Kinh đại pháp với Ôn Thanh Vân cũng không phải muốn dùng ảo thuật mê hoặc hắn, Sơn Tự Kinh đại pháp cũng không có uy năng mê hoặc lòng người như công pháp Huyễn Ma Đạo.

Tô Tín chỉ mượn lực lượng Sơn Tự Kinh đại pháp làm hận ý của Ôn Thanh Hòa lên mem mà thôi, hận ý tăng lên tới cực điểm.

Ánh trăng mông lung dung nhập vào trong người Ôn Thanh Hòa, trong khoảng khắc chân khí Tô Tín phong tỏa thân thể Ôn Thanh Hòa bị phá tan, hắn đánh một quyền phá vỡ vách tường trước mặt.

Đám người Ngũ Thanh Vân đang uống rượu mua vui rất thích ý, đột nhiên vách tường sụp đổ làm bọn họ hoảng hốt kêu to.

Chờ sau khi Ngũ Thanh Vân nhìn thấy Ôn Thanh Hòa đi vào thì hắn còn cười lạnh đầy khinh thường.

“Thì ra là ngươi, nghe nói lần trước ngươi bại trong tay ta trên lôi đài liền chạy tới nơi khác khóc nhè, không ngờ lúc này còn dám xuất hiện trước mặt ta, như thế nào, còn muốn động thủ với ta?”

Ngũ Thanh Vân không có đặt kẻ bị mình đánh bại vài lần vào trong mắt, mấy tên võ giả đi theo bên cạnh Ngũ Thanh Vân lại cảm giác Ôn Thanh Hòa hiện tại không đúng.

Khí tức trên người qua cường đại, thậm chí làm bọn họ có cảm giác tim đập chân run.

Bọn họ cũng không phải mới gặp Ôn Thanh Hòa, Ôn Thanh Hòa trước mặt còn khác với Ôn Thanh Hòa trước kia, thậm chí bọn họ nhắm mắt lại vẫn có thể cảm ứng khí tức nguy hiểm trên người Ôn Thanh Hòa đang bộc phát.

Ngũ Thanh Vân còn muốn nói cái gì đó, lúc này Ôn Thanh Hòa đã ra tay, hắn xuất một quyền với hận ý ngập trời!

Hận! Hận! Hận! Hận Cực Quyền!

Quyền pháp tà dị làm Ngũ Thanh Vân không kịp phản ứng, ngay sau đó hắn vội vàng huy kiếm ngăn cản quyền pháp đang đánh tới trước mặt.

Dưới một quyền mang theo hận ý ngập trời, kiếm nát, người bay, Ngũ Thanh Vân phun máu tươi như suối, một quyền của Ôn Thanh Hòa đã đánh Ngũ Thanh Vân trọng thương.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 421 - Báo Thù (1)

Tất cả mọi người bị một quyền mang theo hận ý ngập trời của Ôn Thanh Hòa dọa sợ.

Thân là võ giả Trạch Châu phủ, bọn họ biết rõ thực lực Ôn Thanh Hòa, Ôn Thanh Hòa trước mắt vô cùng bình thường, Ôn Thanh Hòa trước kia và hiện tại như hai người khác nhau.

Một quyền đánh Ngũ Thanh Vân bay đi, Ôn Thanh Hòa không có dừng lại, hai mắt hắn đỏ rực như máu lao thẳng về phía Ngũ Thanh Vân.

Hắn hiện tại không có suy nghĩ nào khác, trong lòng chỉ có hận!

Chỉ có dùng máu của Ngũ Thanh Vân mới rửa sạch mối hận trong lòng mình.

Võ giả chung quanh nhìn thấy tình cảnh không đúng liền quát to:

"Ôn Thanh Hòa ngươi điên sao? Ngươi dám giết Ngũ Thanh Vân, Tốn Phong kiếm phái nhất định không chết không thôi với Ôn gia! Chẳng lẽ ngươi muốn rước đại họa cho Ôn gia? Mau dừng tay!"

Nhưng Ôn Thanh Hòa lúc này đã bị hận ý làm mê thất thần trí, trừ Ngũ Thanh Vân ra thì hắn không quan tâm ai khác.

Những võ giả khác nhìn thấy sự việc không đúng, bọn họ nhìn nhau sau đó vây công Ôn Thanh Hòa.

Những người này là hảo hữu của Ngũ Thanh Vân, hơn nữa thế lực phía sau có

giao hảo với Tốn Phong kiếm phái, bọn họ không thể nhìn Ngũ Thanh Vân chết ở chỗ này.

Mọi người đồng loạt ra tay, Ôn Thanh Hòa tức giận quát lớn:

"Cút!"

Hắn xuất một chưởng, chưởng lực cường đại đánh bay một người, Cửu Cực Chưởng, thù sâu như biển!

Những võ giả nơi này thực lực thấp nhất là Khí Hải Cảnh, trong đó vài tên có thực lực Linh Khiếu Cảnh, mấy người liên thủ không tiếp được một chiêu của Ôn Thanh Hòa, bọn họ lập tức sợ hãi không nhỏ.

Mọi người nhìn nhau, hôm nay Ôn Thanh Hòa quá mức tà dị, một quyền mang theo hận ý ngập trời, một chưởng thù sâu như biển, bọn họ chưa từng nghe qua Ôn gia có vũ kỹ cường đại như thế.

Chỉ một quyền và một chưởng vô cùng đơn giản như thế lại vô cùng tà dị, bọn họ không ngờ Ôn Thanh Hòa có ngày sẽ biến thành người khủng bố như thế.

Vài tên võ giả không nói hai lời liền xoay người rời đi.

Cho dù bọn họ là hảo hữu Ngũ Thanh Vân nhưng không có nghĩa sẽ vì Ngũ Thanh Vân mà ném tính mạng bản thân.

Trạng thái Ôn Thanh Hòa hiện tại không phải bọn họ có thể đối địch, bọn họ phải quay về bẩm báo tông môn, nếu như Ngũ Thanh Vân có thể sống qua thời gian hiện tại là tạo hóa của hắn, nếu như hắn sống không nổi, bọn họ chỉ có thể nói xin lỗi hắn mà thôi.

Nhìn Ôn Thanh Hòa đi từng bước về phía mình, ánh mắt Ngũ Thanh Vân lộ ra thần thái hoảng hốt, hắn bất chấp thương thế của mình, hắn vận dụng chân khí toàn thân muốn quay người bỏ chạy.

Ôn Thanh Hòa mặt không biểu tình xuất ra một quyền, quyền phong cuồng bạo

bao phủ mấy trượng, trực tiếp dung nhập vào thân thể Ngũ Thanh Vân, cũng đánh hắn không đứng lên nổi.

Mặc dù Ôn Thanh Hòa tu luyện Hận Cực Quyền và Cừu Cực Chưởng vài ngày nhưng tâm cảnh của hắn quá phù hợp với chân ý võ đạo của Hận Cực Quyền và Cừu Cực Chưởng, cho nên khi Ôn Thanh Vân thi triển chẳng khác gì người tu hành nhiều năm.

Ngũ Thanh Vân trúng một quyền của Ôn Thanh Hòa nên kinh mạch trong người nát hơn phân nửa, hắn không thể đứng nổi.

Ngũ Thanh Vân nhìn Ôn Thanh Hòa đi từng bước về phía mình, hắn hoảng hốt

nói:

“Ôn Thanh Hòa ngươi điên hay sao? Ngươi biết ngươi giết ta sẽ có hậu quả gì hay không? Tốn Phong kiếm chúng ta nhất định không chết không thôi với Ôn gia các ngươi!”

“Đều là thế lực nhị lưu nhưng cho dù nhân mạch hay thực lực, Ôn gia các ngươi đều không bằng Tốn Phong kiếm phái chúng ta, ngươi mà giết ta sẽ liên lụy toàn bộ Ôn gia!”

Ôn Thanh Hòa không có nghe thấy Ngũ Thanh Vân nói, hắn trực tiếp đi tới và xuất thêm một quyền, lần này có tiếng xương cốt nứt vỡ vang lên, máu tươi bắn tung tóe, dưới lực lượng khủng bố nện vào người, Ngũ Thanh Vân đã không sống nổi.

Ôn Thanh Hòa làm như không nhìn thấy, hắn liên tục xuất quyền và chưởng liên tiếp, bộ dáng khủng bố đến cực điểm, thẳng tới khi Ngũ Thanh Vân đã không còn hình người, nửa người trên máu tươi tung tóe, Ôn Thanh Hòa mới dừng tay.

Đôi mắt đỏ rực của hắn đã biến mất, thân thể như không còn khí lực, hắn cố đứng vững mới không ngã xuống đất.

Tô Tín chậm rãi đi tới bên cạnh hắn và hỏi:

“Như thế nào? Cảm giác ra sao?”

Ôn Thanh Hòa nhìn hai tay đầy máu của mình và mê man nói:

“Không biết.”

Kẻ thù từ nhỏ khi nhục mình, cướp đi nữ nhân mình yêu thương đã chết, nhưng kỳ quái nội tâm hắn không có chút hưng phấn nào, ngược lại còn vô cùng mê man.

“Tiền bối, hiện tại ta phải làm gì?”

Ôn Thanh Hòa hỏi.

“Làm sao bây giờ? Đương nhiên là chạy trốn, ngươi còn lưu lại nơi này chuẩn bị chờ người Tốn Phong kiếm phái tới tìm ngươi báo thù sao?”

Nghe Tô Tín nói như vậy, Ôn Thanh Hòa lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng chạy ra ngoài cửa, hắn vừa chạy hai bước liền nói:

“Tiền bối ngươi làm sao bây giờ?”

Tô Tín lúc này cười nói:

“Chẳng lẽ ngươi cho rằng đám phế vật kia có thể làm gì ta sao? Hơn nữa chúng ta có duyên sẽ gặp lại.”

Ôn Thanh Hòa suy nghĩ một lúc, với thực lực tiền bối không cần sợ đám người Tốn Phong kiếm phái, cho nên lúc này hắn lập tức quay người chạy đi.

Tô Tín đứng tại chỗ một hồi, hắn xoay người biến mất như cơn gió.

Qua không bao lâu, trên đường cái đã có tiếng huyên náo xôn xao vang lên, một đám đệ tử Tốn Phong kiếm phái đẩy đám người xông vào thanh lâu.

Sắc mặt chưởng môn Tốn Phong kiếm phái Ngũ Nguyên Đình âm trầm chảy ra nước, vài tên võ giả uống rượu chung với Ngũ Thanh Vân lúc trước cẩn thận xuất hiện trong thanh lâu.

Đẩy cửa phòng ra không thấy bóng người, chỉ còn lại vách tường bị Ôn Thanh Hòa đánh sập, trên mặt đất còn có thi thể Ngũ Thanh Vân bị đánh không còn hình dáng.

Vài tên võ giả trẻ tuổi nhìn nhau, bọn họ không ngờ Ôn Thanh Hòa ác như vậy, giết người còn không tính, thậm chí còn không lưu Ngũ Thanh Vân toàn thây.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 422 - Báo Thù (2)

Bởi vì người hiền lành bị lấn biến thành ác nhân, Ôn Thanh Hòa bình thường nhìn trung thực nhu nhược nhưng không ngờ khi hắn hung ác lại khủng bố như vậy, quả thực còn ra tay hung ác hơn cả người trong ma đạo.

Nhìn thi thể không còn hình dạng nằm trên mặt đất, Ngũ Nguyên Đình cắn chặt hàm răng và nói:

“Ôn gia! Ta sẽ không chết không thôi với các ngươi.”

Thân thể vài tên võ giả trẻ tuổi run rẩy, đều lặng lẽ rời xa Ngũ Nguyên Đình vài bước.

Lúc này tại Ôn gia, Ôn Minh Ngự đang đi tới đi lui trong phòng khách, cảm giác nội tâm bồn chồn, không biết vì sao hôm nay tâm thần hắn không yên.

Lúc này lão quản gia Ôn gia đẩy cửa đi vào và hô lớn:

“Gia chủ không tốt! Thiếu gia đánh chết Tốn Phong kiếm phái Ngũ Thanh Vân!”

Ôn Minh Ngự lập tức kinh hãi:

“Ngươi nói cái gì? Điều đó không có khả năng! Ta biết rõ thực lực Thanh Hòa, hắn làm sao có thực lực giết Ngũ Thanh Vân?”

Lão quản gia lo lắng nói:

“Là thật! Hiện tại tin tức đã truyền khắp Trạch Châu phủ, vài tên võ giả thế lực

khác trong Trạch Châu phủ đã nhìn thấy.”

Đúng lúc này vừa vặn Ôn Thanh Hòa cũng trở về Ôn gia, Ôn Minh Ngự nhìn thấy hắn toàn thân là máu liền lo lắng.

Quả nhiên Ôn Thanh Hòa đi vào và nói:

“Phụ thân, ta đã giết Ngũ Thanh Vân.”

Ôn Minh Ngự vẻ mặt không dám tin nói:

“Ngươi giết Ngũ Thanh Vân? Dùng thực lực ngươi muốn giết Ngũ Thanh Vân vô cùng khó khăn, chẳng lẽ ngươi dụng độc?”

Nếu như Ôn Thanh Hòa thật sự dùng độc giết Ngũ Thanh Vân thì có phiền toái

lớn.

Trong tông môn chính đạo việc võ giả dùng độc giết người khác là chuyện cực kỳ trơ trẽn, trong tất cả thế lực trong thiên hạ, thế lực dám dùng độc quang minh chính đại chỉ có Xuyên Trung Đường Môn mà thôi.

Nhưng vấn đề là đệ tử Đường Môn từ xưa tới nay tính tình quái gở, người ta căn bản không quan tâm cái nhìn của người ngoài.

Nhưng Ôn gia bọn họ không giống, nếu như Ôn Thanh Hòa thật sự dụng độc giết Ngũ Thanh Vân, Ôn gia bọn họ không cách nào dừng chân tại Giang Nam đạo.

Ôn Thanh Hòa lắc lắc đầu nói:

“Ta không có dùng độc, ta chỉ dùng thực lực của mình giết hắn.”

Ôn Minh Ngự quát lớn:

“Ngươi tới bây giờ còn không nói thật? Dùng thực lực của ngươi có thể chính diện đánh chết Ngũ Thanh Vân?”

Ôn Thanh Hòa ủy khuất nói:

“Là thật, vị tiền bối cứu ta trên lôi đài lần trước truyền cho ta hay chiêu vũ kỹ, ta dùng hai chiêu vũ kỹ mới đánh chết Ngũ Thanh Vân.”

Nói xong Ôn Thanh Hòa trực tiếp thi triển Hận Cực Quyền trước mặt Ôn Minh Ngự, uy thế của quyền pháp làm Ôn Minh Ngự hoảng sợ.

“Ah!”

Ôn Minh Ngự thở dài một hơi.

Hắn không phải loại thái điểu mới ra đời như Ôn Thanh Hòa, đương nhiên hắn biết rõ trên đời này không có cơm trưa miễn phí.

Thức vũ kỹ kia còn mạnh hơn Đại Triền Ti Thủ của Ôn gia nhiều lắm, đối phương dễ dàng truyền nó cho Ôn Thanh Hòa, nếu như nói không có ý đồ gì, đánh chết Ôn Minh Ngự hắn cũng không tin.

Hiện tại biết rõ cũng đã muộn, Ngũ Thanh Vân cũng đã chết, cho dù biết thì làm thế nào?

Ôn Minh Ngự biết rõ hiện tại Ngũ Nguyên Đình muốn làm thế nào, hắn nhất định hận lập tức kéo Ôn gia chôn cùng con mình.

Ngũ Thanh Vân là nhi tử duy nhất của Ngũ Nguyên Đình, cũng là người nối nghiệp hắn bồi dưỡng hơn hai chục năm.

Ôn gia khác với Tốn Phong kiếm phái, dòng chính Ôn gia chỉ có một mạch Ôn Minh Ngự, có thể nói chỉ cần chi thứ Ôn gia không xuất hiện cường giả Nguyên Thần Cảnh, Ôn Thanh Hòa tương lai nhất định sẽ là Ôn gia chủ.

Tốn Phong kiếm phái là tông môn, cho nên yêu cầu với chưởng môn cực kỳ nghiêm khắc.

Ngũ Nguyên Đình nghĩ mọi cách giúp Ngũ gia hai đời làm chưởng môn Tốn Phong kiếm phái, cho nên lúc này mới xuất lực lượng lớn nhất bồi dưỡng Ngũ Thanh Vân, kết quả bây giờ lại bị Ôn Thanh Hòa giết, nội tam hắn tức giận có thể

nghĩ.

Ôn Minh Ngự quyết định thật nhanh, hắn trực tiếp nói với Ôn Thanh Hòa:

“Thanh Hòa, thu thập hành lý đi, ngươi lập tức đi theo đại quản gia rời khỏi Giang Nam đạo.”

Ôn Thanh Hòa bất mãn nói:

“Vì cái gì?”

Ôn Minh Ngự thở dài nói:

“Ngũ Thanh Vân vừa chết, Tốn Phong kiếm phái khẳng định sẽ không chết không thôi với Ôn gia chúng ta, nhưng ta lại không thể giao ngươi ra, cho nên ngươi nhất định phải đi, đi càng xa càng tốt.”

“ Ôn gia làm sao bây giờ?”

Ôn Thanh Hòa hiện tại mới nghĩ tới Ngũ Thanh Vân lúc trước từng nói lời uy hiếp hắn.

Ngũ Thanh Vân vừa chết, Tốn Phong kiếm phái nhất định sẽ không chết không thôi với Ôn gia.

Khi đó hắn bị hận ý che mờ tâm trí nên không nghe được gì.

Huống hồ cho dù hắn nghe vào, dùng tâm cơ và lòng dạ của Ôn Thanh Hòa, hắn cũng không cho rằng Ôn gia kém Tốn Phong kiếm phái bao nhiêu, hắn sẽ giết kẻ đáng chết.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 423 - Nhẫn! Nhẫn! Nhẫn! (1)

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Zalo: 0 7 0 4 7 3 0 5 8 8

Ôn Minh Ngự thở dài nói:

"Ôn gia chúng ta và Tốn Phong kiếm phái nhìn từ bề ngoài không kém gì nhau, cho dù nội tình hay quan hệ nhân mạch trong võ lâm Giang Nam đạo đều thua kém đối phương một bậc."

"Vì kế hoạch hôm nay, Ôn gia chỉ có thể nhường lợi ích lớn mời một ít đại tông môn Giang Nam đạo đứng ra hỗ trợ điều tiết."

"Sau đó Ôn gia chúng ta lại đi xin lỗi, Tốn Phong kiếm phái cũng không dám làm tuyệt, phải biết rằng đã vài chục năm chưa từng có chuyện diệt môn xảy ra tại Giang Nam đạo."

Vừa nghe đến chính mình giết Ngũ Thanh Vân tạo thành hậu quả nghiêm trọng như thế, Ôn Thanh Hòa vô cùng hối hận, hơn nữa còn có phẫn nộ.

Hắn không cam lòng nói:

"Dựa vào cái gì chúng ta phải nhường nhịn? Cùng lắm là chiến mà thôi, Ôn gia sợ thực lực bị hao tổn, chẳng lẽ Tốn Phong kiếm phái sẽ không sợ Ôn gia cá chết lưới rách sao?"

Ôn Minh Ngự khiển trách:

"Nói hưu nói vượn cái gì đó? Hiện tại nhịn có thể giúp Ôn gia còn sinh cơ, nếu quả thật không chết không thôi với Tốn Phong kiếm phái, Ôn gia chúng ta có thể bị diệt môn!"

"Đi, ngươi cũng không cần nói, hiện tại ta an bài đại quản gia mang ngươi đi, nhớ kỹ, không tu luyện đến Hóa Thần Cảnh, đời này ngươi không được quay về Giang Nam đạo!"

Ôn Thanh Hòa muốn nói cái gì đó, lúc này có giọng nói từ ngoài truyền vào:

“Ôn gia chủ, không biết ngươi có nghe qua một câu, vẫn nhường nhịn chỉ có thể làm cho đối phương được một tấc muốn tiến một tươớc, Thanh Hòa nói đúng, vì cái gì ngươi không có dũng khí ngọc đá cùng nát?”

“Ai! Đi ra!”

Khí thế trên người Ôn Minh Ngự lập tức biến đổi, toàn thân hắn như núi lửa phun trào.

Trong Ôn gia hắn có không ít võ giả Tiên Thiên, có thể giấu diếm được cảm giác nhiều người như thế và đi tới nơi này, thực lực như vậy có thể nghĩ.

Một trung niên mặc áo bào trắng bước vào trong phòng, Ôn Thanh Hòa kinh hỉ

nói:

“Tiền bối!”

Ôn Minh Ngự sững sờ sau đó lạnh lùng nói:

“Chính ngươi dạy hắn hai thức vũ kỹ chính là vì muốn giết Ngũ Thanh Vân?”

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Ôn gia chủ, ngươi đã hiểu lầm ta, ta dạy Thanh Hòa hai thức vũ kỹ thì ngươi cũng biết, vũ kỹ là chết, người là sống, hắn dùng vũ kỹ thế nào là việc của hắn.”

“Ta cũng không có bảo hắn không truyền hai thức vũ kỹ này ra ngoài, hắn có thể giao hai thức vũ kỹ này cho gia tộc nhưng hắn hết lần này tới lần khác dùng hai thức vũ kỹ báo thù, có thể nghĩ thù hận trong nội tâm hắn lớn cỡ nào.”

Ôn Minh Ngự lập tức nghẹn lời, hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Tô Tín.

Nếu như không phải Tô Tín dạy Ôn Thanh Hòa hai thức vũ kỹ, hắn làm sao đi báo thù Ngũ Thanh Vân? Hắn làm sao có thể giết Ngũ Thanh Vân?

Nhưng vào lúc này Ôn Minh Ngự cảm giác có chút không đúng, khí tức của người này không đúng.

Tô Tín bỗng nhiên xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa Ôn Thanh Hòa miêu tả hắn vô

thức cho rằng đối phương là võ giả Nguyên Thần Cảnh, tối thiểu cũng là Hóa Thần Cảnh trong Nguyên Thần tam cảnh, thậm chí có thể là Dung Thần Cảnh.

Nhưng hiện tại xem ra khí tức đối phương nội liễm nhưng còn kém hơn Hóa Thần Cảnh sơ kỳ một bậc.

"Đừng giả thần giả quỷ, nói, rốt cuộc ngươi là ai!"

Cảm giác được Tô Tín lừa gạt hắn, chân khí trên người Ôn Minh Ngự bắn ra ngoài, khí thế cường đại bao phủ toàn bộ phòng khách.

Tô Tín cười nói:

"Ôn gia chủ nóng tính quá lớn nha, nếu ban đầu ta lộ tướng mạo sẵn có đi tìm ngươi, đoán chừng ta không gặp được mặt ngươi a."

Tô Tín tháo mặt nạ da người xuống và khôi phục tướng mạo sẵn có, lúc này Ôn Ngự Minh ngạc nhiên không dám tin tưởng.

Ôn Thanh Hòa ngạc nhiên, với chút tâm tư ít tới đáng thương của hắn đến bây giờ còn không nghĩ ra tại sao tiền bói thực lực cường đại lại biến thành người trẻ tuổi, thậm chí còn nhỏ tuổi hơn mình một ít.

Ôn Minh Ngự khiếp sợ không nói nên lời, cuối cùng hắn có thể khẳng định nhi tử ngu ngốc của mình đã bị đối phương lừa gạt, bị người ta tính kế mà vẫn không biết gì cả.

"Nói! Ngươi là ai?"

Khí thế trên người Ôn Minh Ngự như sắp bùng nổ.

Tô Tín nhú chắp tay nói:

"Tổn bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo Tô Tín bái kiến Ôn gia chủ."

Khí thế trên người Ôn Minh Ngự biến mất, hắn cười khổ nói:

“Ta biết ngay dưới Nguyên Thần có thưc lực như thế, lại còn trẻ tuổi như vậy, cả Giang Nam đạo trừ Tô Tín ngươi thì không có ai khác.”

Lúc này sắc mặt Ôn Minh Ngự lại biến đổi.

“Ngươi cải trang cách ăn mặc lừa gạt Thanh Hòa vào bố cục giết Ngũ Thanh Vân, ngươi muốn lợi dụng thù hận hai nhà phân liệt võ lâm Giang Nam đạo?”

Tô Tín biểu hiện rõ ràng như vậy, nếu Ôn Minh Ngự còn không đoán ra thì hắn chính là kẻ đần.

Tô Tín gật đầu nói:

“Ah, không kém bao nhiêu đâu, Ôn gia chủ, đây là cục diện cùng thắng, vừa rồi ngươi lo lắng bằng vào thực lực Ôn gia không thắng nổi Tốn Phong kiếm phái, nếu như tăng thêm Lục Phiến Môn Giang Nam đạo thì sao?”

“Lục Phiến Môn Giang Nam đạo ta hiện tại có hơn trăm võ giả Thần Cung Cảnh, chỉ cần ngươi có thể kéo Ngũ Nguyên Đình một lát, ta cam đoan Tốn Phong kiếm phái sẽ biến thành lịch sử.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 424 - Nhẫn! Nhẫn! Nhẫn! (2)

Ôn Minh Ngự cười lạnh nói:

“Tô tổng bộ đầu, ngươi quá biết tính kế, muốn Ôn gia đầu nhập Lục Phiến Môn làm tay sai cho ngươi nào có dễ dàng như vậy?”

“Hiện tại ta sẽ mang vấn đề này nói với Tốn Phong kiếm phái, nói cho thế lực võ lâm toàn Giang Nam đạo, đến lúc đó ngươi làm thế nào?”

Tô Tín nhún nhún vai nói:

“Không sao cả ah, ngươi nói ra đi, thế lực võ lâm Giang Nam đạo sẽ thông cảm cho ngươi nhưng ngươi cho rằng Tốn Phong kiếm phái sẽ thông cảm sao? Ngũ Nguyên Đình sẽ thông cảm cho ngươi sao?”

“Ngươi phải biết rằng giết Ngũ Thanh Vân không phải là ta, mà là con của ngươi, đến lúc đó Tốn Phong kiếm phái nên tìm ngươi báo thù hay tìm ta báo thù?.”

“Ôn gia chủ sẽ làm chuyện hại người không lợi mình sao?”

Ôn Minh Ngự không phản bác được, Tô Tín nói đúng, nó như thế nào cũng là Ôn Thanh Hòa giết, Tốn Phong kiếm phái hoặc phải nói Ngũ Nguyên Đình sẽ không buông tha Ôn gia.

“Như thế nào? Ôn gia chủ quyết định hợp tác với ta không? Không nên nói tay sai khó nghe như vậy, ngươi là thế lực giang hồ, ta là Lục Phiến Môn, giữa chúng ta không có quan hệ thượng hạ cấp, chỉ là hợp tác mà thôi.”

Còn chưa chờ Ôn Minh Ngự trả lời, Tô Tín lại nói tiếp:

“Hơn nữa Ôn gia chủ ngươi mới quyết định nhường nhịn, nhưng ngươi cho rằng nhường nhịn thực sự dùng được sao?”

“Tốn Phong kiếm phái thế lớn hơn ngươi, những năm gần đây Ôn gia vẫn nhường nhịn, mỗi một lần xung đột đều có người tông môn nhất lưu phái người điều tiết, nhưng kết quả điều tiết là gì? Còn không phải mỗi lần là Ôn gia có hại chịu thiệt, dùng Ôn gia nhường nhịn lui bước mà chấm dứt!”

Tô Tín cười lạnh nói:

“Trước kia Ôn gia lui bước rất ít, lúc này ngươi chuẩn bị lui bước dài, có lẽ Tốn Phong kiếm phái sẽ vì miệng lưỡi giang hồ mà không diệt Ôn gia, nhưng Ôn gia nhượng xuất lợi ích lớn như vậy sẽ càng ngày càng suy yếu.”

“Quân tử báo thù mười năm không muộn, chờ qua vài năm thậm chí vài chục năm, thời gian dài như vậy đầy đủ Tốn Phong kiếm phái xơi tái Ôn gia các ngươi.”

“Ngươi nhẫn nhường một bước có lẽ có thể giúp Ôn gia có vài chục năm an ổnnhưng thực sự lưu lại cho Ôn gia mối họa diệt môn.”

Tô Tín nói lời này làm Ôn Minh Ngự đổ mồ hôi lạnh, Tô Tín lại tiếp tục nói:

“Ôn gia chủ, ngươi nhường nhịn cả đời, Ôn gia trong tay ngươi không có suy sụp nhưng thực sự không có chút tiến triển nào.”

“Ngươi có thể diện đi đối mặt liệt tổ liệt tông Ôn gia sao? Ngươi còn tiếp tục nhường nhịn sao? Ta có một lời tặng cho ngươi, ngươi như quyết định tiếp tục nhường nhịn, vài chục năm sau ngươi có thể mang nó đi gặp liệt tổ liệt tông.”

Sắc mặt Tô Tín âm u phiêu hốt, ngữ khí trầm thấp mà tà dị:

Nhẫn, nhẫn, nhẫn! Thiên hạ bất bình nhiều cỡ nào? Mở một mắt, nhắm một mắt, đều có ông trời thẩm tra!

Nhẫn, nhẫn, nhẫn! Mặc cho số phận không ai đấu hung ác. Lui một bước, nhẫn nhất thời, trời cao biển rộng được an ổn!

Nhẫn, nhẫn, nhẫn! Có thể nhẫn nại, ai có thể nhẫn! Hiện tại có thể nhẫn, sau này có thể nhẫn! Oán có thể nhẫn, nộ có thể nhẫn!

Gió êm sóng lặng toàn bộ bằng nhẫn, thăng chức rất nhanh càng cần nhẫn!

Cổ kim vương hầu tướng lĩnh có thể nhẫn! Thảo dân dám không nhẫn?

Là vách tường bị phá nhất thời, rồng vào nước cạn cá tôm đùa giỡn?

Vừa đi giang hồ nhiều mưa gió, nơi này có chốn yên vui?

Như hoa mỹ quyến, đầu gối trước trẻ con, cao đường tóc trắng, cầm tú tiền đồ…

Nhẫn —— nhẫn —— nhẫn!

Ánh mắt Tô Tín âm u nhìn thẳng Ôn Minh Ngự:

“Nếu như nhẫn tới mức không thể nhẫn, ngươi… Còn muốn nhẫn sao?”

“Đủ rồi!”

Ôn Minh Ngự tức giận quát một tiếng, không muốn tiếp tục nghe Tô Tín nói.

Lúc này Ôn Thanh Hòa vẫn im lặng lại lên tiếng:

“Phụ thân! Ôn gia chúng ta nhẫn nhịn tới khi nào?”

“Trạch Châu phủ là địa bàn Ôn gia chúng ta nhưng Tốn Phong kiếm phái có uy thế còn lớn hơn Ôn gia chúng ta, nếu cứ tiếp tục nhẫn nhịn thì sớm muộn Ôn gia cũng xong đời.”

Sau khi giết người, tính cách nhu nhược của Ôn Thanh Hòa trước kia giảm đi rất nhiều, thậm chí tính cách càng ngày càng sắc bén.

Tô Tín tính toán hắn không quan tâm, hắn còn cảm kích Tô Tín dạy hắn hai môn vũ kỹ cường đại giúp hắn báo thù rửa hận.

Hiện tại hắn không thể chịu nổi gia tộc cứ nhẫn nhịn lùi bước, thậm chí một khi xảy ra tình huống không thể đối kháng vẫn suy nghĩ nhường lợi ích cầu hòa đầu tiên.

Ôn Thanh Hòa nói giống như cọng rơm đè chết lạc đà, Ôn Minh Ngự tỉnh táo lại, hắn nhìn Tô Tín sau đó bất đắc dĩ nói:

“Tô Tín, ngươi thắng, ta xem thường ngươi, toàn võ lâm Giang Nam đạo đều xem thường ngươi.”

Nhớ ngày đó Tô Tín phát thiếp mời cho hắn, Ôn Minh vô cùng khinh thường, quay người liền tiện tay ném đi, không nghĩ tới hôm nay hắn phải hợp tác với Tô Tín, hợp tác với Lục Phiến Môn Giang Nam đạo mà hắn từng không đặt vào mắt, việc này giống như trò cười.

Không chỉ riêng bản thân hắn không nhìn ra thủ đoạn của Tô Tín, hắn đoán tất cả thế lực võ lâm Giang Nam đạo còn không nghĩ tới Tô Tín đã bắt đầu phân liệt bọn họ.

Đại đa số người đều cho rằng Tô Tín sẽ không thể mở cục diện tại Giang Nam đạo, cuối cùng xám xịt rời đi, tổng bộ Lục Phiến Môn sẽ phái cường giả Nguyên Thần Cảnh đến trấn áp Giang Nam đạo.

Hoặc là Tô Tín triệt để buông tha giống như Kim Vũ Lâm, hoàn toàn không có lý tưởng gì, đứng ở Giang Nam đạo lăn lộn tư lịch không lý tưởng, nước sông không phạm nước giếng với tông môn võ lâm Giang Nam đạo.

Nhưng hôm nay Tô Tín cho Ôn Minh Ngự một bài học rất lớn, có đôi khi thực lực cũng không thể đại biểu tất cả.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 425 - Đánh Tốn Phong Kiếm Phái (1)

Ôn Minh Ngự là người rất thực tế, hắn biết rõ một khi mình hợp tác với Tô Tín cơ hồ tự tuyệt với võ lâm Giang Nam đạo nhưng hắn nhất định phải làm như vậy, hơn nữa còn phải tự mình làm nhân vật chính.

“Tô đại nhân, chúng ta nên làm sao bây giờ?”

Ôn Minh Ngự hỏi.

Tô Tín hỏi:

“Tốn Phong kiếm phái có bao nhiêu võ giả Thần Cung Cảnh? Mấy hay hơn mười?”

Ôn Minh Ngự nhớ lại và nói:

“Có lẽ có chín người.”

Tô Tín cười nói:

“Chỉ có chín người ah, trước mắt thực lực chúng ta chiếm cứ ưu thế tuyệt đối thì cần gì phải tính kế nhiều như vậy?”

“Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại có hơn trăm võ giả Thần Cung Cảnh, võ giả cảnh giới Tiên Thiên gần ngàn, cho dù chỉ điều một phần mười cũng có thể tiêu diệt toàn bộ Tốn Phong kiếm phái.”

Sau khi quyết định xong, Tô Tín suốt đêm đi tìm mật thám Lục Phiến Môn tại Trạch Châu phủ đưa tin cho Hoàng Bỉnh Thành, bảo Lý Phôi dẫn đội bí mật dẫn

người tới Trạch Châu phủ.

Mặc dù nói chỉ cần điều động một phần mười nhân thủ là có thể diệt Tốn Phong kiếm phái, đương nhiên Tô Tín không có khả năng mang theo nhiều người như thế.

Hắn trực tiếp phân phối bộ đầu Giang Nam phủ Lục Phiến Môn và bộ khoái bộ đầu hơn mười châu phủ chung quanh Giang Nam phủ tập hợp, trong vòng một đêm Lục Phiến Môn tập hơn gần một nửa lực lượng chạy tới Trạch Châu phủ.

Chờ tới sáng sớm ngày thứ hai, Ôn Minh Ngự nhìn thấy trước cửa Ôn gia trang có mấy trăm bộ khoái Lục Phiến Môn thì nội tâm hắn ngạc nhiên, mấy trăm người nơi đây đều có cảnh giới Tiên Thiên!

Một lần xuất động mấy trăm võ giả Tiên Thiên, trừ những thế lực nhất lưu và thế lực đỉnh cấp ra, cũng cũng chỉ có triều đình có thể làm được.

Đồng thời nội tâm Ôn Minh Ngự thầm than, triều đình hiện tại cường đại không phải không có đạo lý, những tông môn võ lâm chọn đệ tử có tính hạn chế quá lớn, có phải xem xuất thân, như Thiếu Lâm tự lại còn xem cả tâm tính, nếu như phật hiệu không hợp cách sẽ không truyền thụ võ công.

Triều đình càng đơn giản, chỉ cần có thực lực và trung thành với triều đình là đủ, mặc kệ ngươi là hái hoa tặc nổi danh giang hồ hay là đệ tử ma môn làm ác bất tận cũng không sao.

Tối thiểu Tô Tín dám mời chào tất cả đạo phỉ Giang Nam đạo gia nhập Lục Phiến Môn.

Lần này động thủ với Tốn Phong kiếm phái, Tô Tín vì bày ra thành ý, Ôn gia chỉ xuất ra một mình Ôn Minh Ngự, đệ tử khác không cần ra tay, dù sao cũng không cần bọn họ.

Ôn Minh Ngự vẫn mang theo một đám đệ tử Ôn gia theo, hơn nữa còn dẫn Ôn Thanh Hòa bên người.

Dựa theo hắn thấy, thời điểm này cũng nên để Ôn Thanh Hòa và các đệ tử Ôn

gia thấy máu, nhìn thấy giang hồ tàn khốc.

Những năm qua Ôn gia do hắn dẫn dắt chỉ bước nhường bước nhẫn nhịn, làm cho tâm huyết đệ tử Ôn gia không đủ, hiện tại Ôn gia đã hợp tác với Lục Phiến Môn, đã đứng ở đầu sóng ngọn gió, đệ tử Ôn gia phải sửa bản tính lại.

Lúc này trong Tốn Phong kiếm phái, Ngũ Nguyên Đình và một ít trưởng lão Tốn Phong kiếm phái đang thương nghị với nhau làm thế nào đối phó Ôn gia.

Tông môn không phải thế gia, Ngũ Nguyên Đình là chưởng môn nên bị kiềm chế quá nhiều.

Thế gia chỉ nói huyết mạch, trừ phi xuất hiện huyết mạch chi thứ có thực lực áp đảo dòng chính, nếu không quyền uy huyết mạch dòng chính cao hơn tất cả.

Trong tông môn không có việc như vậy, Ngũ Nguyên Đình là chưởng môn nhưng trong tông môn có mấy trưởng lão Thần Cung Cảnh bối phận cao hơn hắn.

Thời điểm bình thường mọi người tự nhiên tôn kính ngươi là chưởng môn Hóa Thần Cảnh, nhưng vạn nhất nếu xảy ra đại sự thì bọn họ cũng sẽ có quyền lợi nghị sự, cho dù ngươi là chưởng môn cũng không có khả năng chuyên quyền độc đoán.

Làm phụ thân, Ngũ Nguyên Đình tự nhiên hi vọng người Ôn gia chết đi, hận không thể hiện tại đi diệt môn Ôn gia, thế nhưng hắn biết rõ những trưởng lão kia không cho phép hắn làm như vậy.

Quả nhiên trong đó một gã trưởng lão ho khan một tiếng nói:

“Chưởng môn, Thanh Vân chết chúng ta cũng rất khổ sở, hắn là đệ tử kiệt xuất nhất của Tốn Phong kiếm phái chúng ta hiện tại, vấn đề này không thể kêt thúc như thế.”

“Cho dù chúng ta muốn báo thù cũng không thể làm quá phận, nếu quả thật bức Ôn gia vào đường cùng, bọn chúng cá chết rách lưới với Tốn Phong kiếm phái chúng ta, cho dù chúng ta có thể tiêu diệt Ôn gia cũng hao tổn không ít thực lực.”

“Huống hồ một khi xuất hiện đại sự diệt môn, phía trên sẽ có người tới điều đình, nếu chúng ta không cho tông môn điều tiết mặt mũi thì sẽ có chuyện gì?”

“Cho nên ý kiến của ta chính là nhân việc này lần này cắn Ôn gia một cái thật hung ác, trực tiếp lấy một nửa lợi ích Ôn gia, khi đó thưc lực Tốn Phong kiếm phái chúng ta cso thể tăng nhiều, về sau lại từng bước xơi tái, khi đó có thể triệt để chiếm đoạt Ôn gia.”

Những trưởng lão khác cũng gật đầu, biện pháp của trưởng lão vừa nói là ổn thỏa nhất, đã có thể phòng ngừa Ôn gia chó cùng rứt giậu, cũng có thể mang tới đầy đủ lợi ích cho Tốn Phong kiếm phái.

Tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Ngũ Nguyên Đình, dù sao Ngũ Nguyên Đình hận Ôn gia tận xương, hận không thể hiện tại diệt môn Ôn gia, hắn nguyện ý thì không có vấn đề.

Cảm nhận được ánh mắt mọi người, nội tâm Ngũ Nguyên Đình cười lạnh một tiếng, hắn sớm biết kết quả như vậy, hắn cũng biết mình muốn một lần diệt môn Ôn gia là chuyện không có khả năng.

Cho nên Ngũ Nguyên Đình nói thẳng:

“Có thể, nhưng ta có một điều kiện, đó chính là Ôn Thanh Hòa nhất định phải chết! Ta muốn hắn chôn cùng con ta!”

Rất nhiều trưởng lão gật đầu, nói:

“Đương nhiên không có vấn đề, Ôn Thanh Hòa thân là hung thủ giết người, Ôn gia nhất định phải giao hắn ra.”

Ngũ Nguyên Đình đã thỏa hiệp, vậy bọn họ khẳng định phải cho Ngũ Nguyên Đình một câu trả lời, dù sao người ta vừa mất nhi tử, cần phải có người thừa nhận lửa giận của hắn.

Nhưng ngay lúc này một đệ tử Tốn Phong kiếm phái đẩy cửa lớn Tốn Phong kiếm phái đi vào, vẻ mặt bối rối.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 426 - Đánh Tốn Phong Kiếm Phái (2)

Một gã trưởng lão quát lớn:

“Vội vàng hấp tấp còn ra thể thống gì! Huống hồ chúng ta đang nghị sự, ai cho phép ngươi đi vào?”

Tên đệ tử kia vội vàng nói:

“Chưởng môn, trưởng lão không xong rồi! Ôn gia mang người muốn đánh lên tông môn!”

Ngũ Nguyên Đình và phần đông trưởng lão Tốn Phong kiếm phái sững sờ, Ôn gia ngày bình thường cẩn thận sợ phiền phức, tại sao lại có can đảm như vậy?

Huống hồ bọn chúng lấy lý do gì đánh tới tận cửa?

Lần này người chết là Ngũ Thanh Vân cũng không phải Ôn Thanh Hòa, Ôn gia bọn họ đánh tới tận cửa làm gì?

Ngũ Nguyên Đình vung tay lên nói:

“Đi, đi ra xem.”

Tốn Phong kiếm phái tọa lạc trên ngọn núi vô danh nhưng phong thủy không tệ, trên núi có vô số đình đài lầu các, cửa ra vào sơn môn nằm ở sườn núi, vào lúc này cửa sơn môn đóng kín, từng đệ tử Tốn Phong kiếm phái đang cảnh giác nhìn người Lục Phiến Môn cùng Ôn gia bên ngoài.

Mấy trăm tên võ giả Tiên Thiên ah, phải biết rằng toàn bộ Tốn Phong kiếm phái

bọn họ cũng chỉ có hơn một ngàn đệ tử, trong đó chỉ có gần mười võ giả Tiên Thiên.

Đám người Ngũ Nguyên Đình đi tới trước cửa sơn môn và sắc mặt biến hóa.

Tô Tín và thủ hạ đều mặc quan phục màu đỏ Lục Phiến Môn, rất dễ dàng phân biệt ra, đám người Ngũ Nguyên Đình lập tức có phản ứng, Ôn gia lại cấu kết với Lục Phiến Môn.

Ngũ Nguyên Đình phẫn nộ quát:

“Ôn Minh Ngự! Ngươi lại cấu kết với Lục Phiến Môn, ngươi đang tự tuyệt với võ lâm Giang Nam đạo, ngươi điên hay sao?”

Ôn Minh Ngự còn không nói chuyện, Tô Tín đứng ra nói:

“Ngũ chưởng môn, ăn có thể ăn bậy nhưng không được nói lung tung, cái gì gọi là cấu kết với Lục Phiến Môn? Lục Phiến Môn chúng ta cần cấu kết với người khác sao?”

Ngũ Nguyên Đình nhìn chằm chằm vào người trẻ tuổi trước mặt và nói:

“Tô Tín! Ta không biết ngươi làm cách nào có thể lung lạc Ôn Minh Ngự ngu ngốc đối phó ta, ngươi tự tiện mang ngươi đánh Tốn Phong kiếm phái, chẳng lẽ ngươi ngươi muốn đối địch với võ lâm Giang Nam đạo hay sao?”

“Thân là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, khơi màu đấu tranh giữa thế lực võ lâm Giang Nam đạo với Lục Phiến Môn, ngươi gánh nổi tội danh này hay sao?”

Tô Tín xùy cười một tiến, hắn khinh thường đối phương, nói:

“Ngũ chưởng môn, làm người phải tự hiểu bản thân mình, một Tốn Phong kiếm phái cũng có thể đại biểu võ lâm Giang Nam đạo hay sao, huống hồ ta cũng không muốn khơi mào đấu tranh giữa Lục Phiến Môn với võ lâm Giang Nam đạo.”

Ngũ Nguyên Đình chỉ vào mấy trăm tên võ giả Tiên Thiên của Lục Phiến Môn

và quát lên:

“Ngươi mang nhiều người tới Tốn Phong kiếm phái làm gì vậy? Đừng nói với ta ngươi dẫn bọn họ tới đây ngắm cảnh.”

Gương mặt Tô Tín nghiêm túc và nói:

“Trả qua thẩm tra, Tốn Phong kiếm phái cấu kết dư nghiệt Ngô quốc làm loạn Giang Nam đạo, phạm tội đáng tru!”

Tô Tín quay người nói với đám bộ đầu Lục Phiến Môn và nói:

“Ta nói rồi, gia nhập Lục Phiến Môn sẽ không thiếu chỗ tốt cho các ngươi.”

“Hôm nay tiêu diệt phản tặc Tốn Phong kiếm phái, tất cả đồ vật đạt được nộp một thành lên tổng bộ Lục Phiến Môn, tất cả còn lại đều là của các ngươi.”

“Ta sẽ nói trước, không nên nghĩ giấu diếm, trong các ngươi có mật thám âm thầm tồn tại, một khi bị ta phát hiện tư tàng thu hoach, hậu quả các ngươi có thể nghĩ.”

“Hiện tại giết cho ta! Tốn Phong kiếm phái là nghịch tặc giang hồ cả gan làm loạn chết không đáng tiếc, tru tuyệt cả nhà.”

Vừa mới dứt lời, Tô Tín lập tức cầm kiếm xông lên, kiêm quang đỏ rực dài hơn mười trượng biến thành huyết hà đánh nát cửa sơn môn.

Một đám bộ đầu Lục Phiến Môn đỏ mắt xông lên phía trước, sát khí xông lên trời, trong mắt những bộ đầu mang theo hưng phấn.

Lúc trước khi bọn họ còn làm đạo phỉ, bọn họ không dám chọc tông môn nhị lưu như Tốn Phong kiếm phái, hiện tại bọn họ có thể xông vào tông môn chém giết, còn có việc nào sảng khoái hơn nữa chứ?

Huống hồ Tô Tín đại nhân còn hứa hẹn có thể tùy ý dốt giết cướp trong Tốn Phong kiếm phái, như vậy càng hợp khẩu vị của bọn họ, bọn họ đều xuất thân đạo

phỉ nên vô cùng quen thuộc khi làm việc như vậy.

Về phần giao một thành tiền lời cho Lục Phiến Môn, trừ khi là kẻ vô cùng tham lam, võ giả còn lại không có dị nghị.

Thời điểm bọn họ làm đạo phỉ phải giao bảy thành tiền lời lên cho lão đại, hiện tại Tô Tín chỉ lấy một thành, quả thực là lương tâm trong lương tâm.

Nhìn đám bộ đầu Lục Phiến Môn xông lên chém giết, trên mặt Tô Tín không có chút thần thái nào khác.

Đối với những bộ đầu xuất thân đạo phỉ mà nói, chỉ dùng pháp luật triều đình hạn chế là vô dụng, chỉ có lợi ích mới có thể làm bọn chúng động tâm.

Đều là đốt giết đánh cướp, thời điểm còn là đạo phỉ làm còn lo lắng, sợ những đại tông môn gây phiền toái cho bọn họ.

Hiện tại có thể làm quang minh chính đại, hơn nữa đối tượng đánh cướp là đại tông môn, so sánh với nhau, Tô Tín đoán sau này hắn muốn bọn họ rời đi, bọn họ cũng sẽ ôm chân Tô Tín không buông a.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 427 - Tru Tuyệt Toàn Gia (1)

Ngũ Nguyên Đình nhìn đám bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo xông lên liền đỏ mắt.

Tô Tín muốn hủy cơ nghiệp hơn trăm năm của Tốn Phong kiếm phái!

Hắn thét lên giận dữ, Ngũ Nguyên Đình lập tức cầm kiếm tấn công Tô Tín, kiếm phong đáng sợ kích phát cuồng phong chung quanh hóa thành một con phong long tấn công Tô Tín

Lúc Ôn Minh Ngự đứng bên cạnh Tô Tín liền ra tay.

Hắn xuất một chưởng liền đánh tan phong long đáng sợ đang bay tới gần Tô Tín, sau đó hai tay Ôn Minh Ngự như bắt trăng hái sao, chân khí như tơ nhện vây khốn Ngũ Nguyên Đình vào bên trong.

Tô Tín híp mắt nhìn sang, Ôn gia có Đại Triền Ti Thủ rất thú vị, có thể làm cho nội lực biến thành cứng cỏi, thời điểm ra tay nhìn như mềm yếu nhưng lại có cuốn lấy người và binh khí của đối phương, từ đó mài đối phương tới chết.

Môn vũ kỹ này rất thần dị nhưng không tính là cường đại, có lẽ một đấu một sẽ rất mạnh, có thể dùng nhiều công phu từ từ mái chết đối thủ, nó có nhược điểm quần chiến cực kỳ yếu ớt.

Hai người Ôn Minh Ngự và Ngũ Nguyên Đình đánh thế lực ngang nhau, mặc dù nói vũ kỹ Ôn Minh Ngự chiếm cứ ưu thế tuyệt đối nhưng cả hai có cảnh giới giống nhau, đều là Hóa Thần Cảnh sơ kỳ, nhất thời nửa khắc khó phân ra thắng bại.

Lúc này Tô Tín híp mắt nhìn, thân thể hắn xuất hiện sau lưng Ngũ Nguyên Đình, Kinh Trập chỉ xuất hiện với xu thế lôi đình, uy lực vô song.

“Còn chưa tới Nguyên Thần còn dám hung hăng càn quấy! Muốn chết!”

Ngũ Nguyên Đình xoay kiếm chém về phía sau, lập tức dọa Ôn Minh Ngự kêu to một tiếng, Tô Tín làm người to gan lớn mật, hắn dám nhúng tay vào Nguyên Thần Cảnh chiến đấu với nhau.

Nhưng làm cho Ôn Minh Ngự ngoài ý muốn là, Ngũ Nguyên Đình chém một kiếm chỉ có thể đánh vỡ Kinh Trập chỉ của Tô Tín, hơn nữa đánh hắn bay đi, Tô Tín không bị vết thương nhẹ nào khác, việc này đại biểu Tô Tín thực lực kinh người.

Ôn Minh Ngự không nghĩ nhiều như vậy, thân là võ giả Nguyên Thần Cảnh thân kinh bách chiến, hắn sẽ không ngây người khi chiến đấu.

Thừa dịp Ngũ Nguyên Đình phân tâm tấn công Tô Tín, Ôn Minh Ngự đã toàn lực vận dụng Đại Triền Ti Thủ phong tỏa không gian quanh người Ngũ Nguyên Đình, cũng hạn chế hành động đối thủ.

Tô Tín bị đánh bay, chân khí trong cơ thể rối loạn một lúc liền ổn định lại, hắn lập tức xông vào tham chiến lần nữa.

Tô Tín cho tới bây giờ đã giao thủ với hai võ giả Nguyên Thần Cảnh, một chính là ‘ Trảm Ác Tăng ’ Giác Nghiêm danh chấn giang hồ, một là ‘ Cửu Sơn Thần ’ Đổng Bất Nghi nổi danh Địa Bảng.

Hai người đã tạo áp lực lớn lên Tô Tín, thậm chí không sử dụng tiêu hao phẩm, Tô Tín không có cả lực lượng đấu với bọn họ.

Hiện tại Ngũ Nguyên Đình yếu hơn hai người kia quá nhiều, Tô Tín đánh không lại hắn nhưng phối hợp Ôn Minh Ngự âm thầm hạ độc thủ vẫn có thể làm được.

Cho nên Tô Tín lại xông lên lần nữa, ngẫu nhiên đánh lén Ngũ Nguyên Đình vài chiêu, chỉ cần hắn hơi phân tâm một lúc sẽ bị

Đại Triền Ti Thủ của Ôn Minh

Ngự quấn chặt.

Ngũ Nguyên Đình càng đánh càng nóng vội, đã qua một phút đồng hồ, đoán chừng Tốn Phong kiếm phái đã bị hủy triệt để, nhưng Ngũ Nguyên Đình hắn không muốn chôn cùng với Tốn Phong kiếm phái tại nơi đây.

Cho nên hắn quyết định thật nhanh, Ngũ Nguyên Đình cầm kiếm quét ngang, cuồng phong ngăn cản Tô Tín và Ôn Minh Ngự, hắn xoay người bỏ chạy.

Cho dù là Ôn Minh Ngự hay Tô Tín đều không có khả năng buông tha hắn.

Tô Tín dùng Huyết Hà Thần Kiếm chém tới, phối hợp Sơn Tự Kinh đại pháp tạo thành huyết nguyệt bay lên cao, cảnh tượng như ảo như mộng.

“Cút ngay!”

Ngũ Nguyên Đình tức giận quát một tiếng, huyết nguyệt vỡ vụn, kiếm cương cuồng bạo xé rách không gian và tấn công Tô Tín.

Nhìn thấy mình không thể ngăn cản công kích, Tô Tín lập tcs thi triển Phong Thần Thối bỏ chạy và tránh né phong mang.

Nhờ có Tô Tín kéo dài thời gian qua một lát, hai tay Ôn Minh Ngự vung vẩy như hái trăng bắt sao, trường kiếm trong tay Ngũ Nguyên Đình bị kình lực quấn quanh thật nhiều sau đó xé nát thanh kiếm, ngay cả bản thân Ngũ Nguyên Đình cũng bị Ôn Minh Ngự kéo tới bên người.

Ôn Minh Ngự vẫn không ra tay quá nhiều liền xuất thủ hung ác.

Hắn vươn ngón tay điểm tới, cường khí sáng ngời mang theo lực lượng cường đại quán chú vào kinh mạch Ngũ Nguyên Đình, kinh mạch trong người hắn nổ tung như đậu rang.

Vũ kỹ gia truyền Ôn gia gia Đoạn Mạch thần chỉ!

Đoạn mạch thần chỉ thời kỳ Tiên Thiên có thể cắt đứt kinh mạch đối thủ, làm

chân khí vận chuyển không thông và càng đánh càng yếu.

Vào trong tay Ôn Minh Ngự, Đoạn Mạch thần chỉ có thể gián đoạn chân khí trong kinh mạch đối thủ sau đó dẫn nổ!

Ngũ Nguyên Đình gào lên giận dữ, hắn muốn giãy dụa nhưng Ôn Minh Ngự phát huy Đại Triền Ti Thủ đã đến mức tận cùng, cương khí quanh người hắn như hóa thành thực chất cuốn lấy Ngũ Nguyên Đình, hắn không thể hoạt động thân thể mình chút nào.

Đoạn Mạch thần chỉ liên tục điểm ra, kinh mạch quanh người Ngũ Nguyên Đình nổ tung, cảnh tượng khủng bố tới cực điểm, hơn mười chỉ qua đi, Ngũ Nguyên Đình biến thành huyết nhân.

Cuối cùng Ôn Minh Ngự lại điểm vào tâm mạch Ngũ Nguyên Đình, Đoạn Mạch thần chỉ dẫn nổ chân khí trong tâm mạch đối phương, vị cường giả Nguyên Thần Cảnh, chưởng môn Tốn Phong kiếm phái chết trước cửa tông môn.

Tiêu diệt Ngũ Nguyên Đình, Ôn Minh Ngự cũng không dám tin tưởng.

Dù sao Ôn gia bọn họ ma sát với Tốn Phong kiếm phái suốt vài chục năm, hắn giao thủ với Ngũ Nguyên Đình không phải mới một hai lần, hắn biết rõ dùng thực lực của mình không dễ dàng giết Ngũ Nguyên Đình.

Lần này có thể đánh chết hắn là nhờ vào Tô Tín ở bên cạnh hỗ trợ mới có thể làm được.

Tô Tín cười nói:

“Ôn gia chủ, đại thù được báo cảm giác như thế nào?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 428 - Tru Tuyệt Toàn Gia (2)

Ôn Minh Ngự cười khổ lắc đầu:

“Không được tốt lắm, sau việc hôm nay, Ôn gia ta triệt để quyết tuyệt với thế lực võ lâm Giang Nam đạo.”

Tô Tín khinh thường bỉu môi nói:

“Thế lực võ lâm Giang Nam đạo? Một đống ao tù nước đọng mà thôi, ngươi cho rằng bọn họ có thể tồn tại bao lâu? Huống hồ ngươi cho rằng ta chỉ diệt một Tốn Phong kiếm phái là thỏa mãn sao?”

Ôn Minh Ngự cảm giác ngạc nhiên không nhỏ, Tô Tín điên hay sao? Diệt một Tốn Phong kiếm phái không tính, hắn còn muốn diệt tông môn khác?

Phải biết rằng Tô Tín lần này liên hợp Ôn gia ra tay đánh lén, những thế lực võ lâm nhất lưu tại Giang Nam đạo vẫn còn mơ mơ màng màng, cho nên bọn họ mới có thể nhìn Tô Tín đắc thủ dễ dàng.

Nhưng hiện tại Tô Tín trực tiếp diệt Tốn Phong kiếm phái, những thế lực nhất lưu Giang Nam đạo chắc chắn không từ bỏ ý đồ.

Ôn Minh Ngự còn muốn nói cái gì đó, nhưng lúc này chiến đấu trong Tốn Phong kiếm phái đã kết thúc.

Lý Phôi mang người càn quét dọn sạch toàn bộ Tốn Phong kiếm phái, ba người Lục Tục, Lưu Hạo cùng Triệu Nhất Minh lại trói mấy trăm dệ tử Tốn Phong kiếm phái.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy Tô Tín lắc đầu, Lý Phôi đi theo hắn thời gian dài nhất, cũng là người hiểu tâm tư hắn nhất.

Tô Tín nhìn ba người Lục Tục, hắn lạnh lùng nói:

“Ai bảo các ngươi bắt những người này làm gì? Vừa rồi ta nói không rõ ràng sao? Ta muốn tru tuyệt toàn bộ Tốn Phong kiếm phái!”

“Chẳng lẽ các ngươi không hiểu ta nói gì hay sao? Có cần ta biểu thị lần nữa hay không?”

Ba người Lục Tục lập tức nuốt nước bọt, mấy trăm cái mạng, Tô Tín nói giết là giết sao?

Tô Tín thản nhiên nói:

“Từ bi không phải dùng ở loại địa phương này, vừa rồi ta nói muốn diệt toàn bộ Tốn Phong kiếm phái, như vậy một con chuột cũng không được phép tồn tại trong Tốn Phong kiếm phái.”

Nghe được giọng diệu Tô Tín lạnh nhạt nhưng đầy máu tươi, Ôn Minh Ngự và đám người Lục Tục run rẩy.

Lưu Hạo khá tốt, hắn xuất thân đạo phỉ, hắn đã giết qua không ít người, huống hồ hắn là người có khuyết điểm nằm trong tay Tô Tín, hắn càng không muốn chọc giận Tô Tín.

Nghe được Tô Tín phân phó nên hắn trực tiếp ra tay, hắn xuất một chưởng đánh chết võ giả Tốn Phong kiếm phái gần hắn nhất.

Lục Tục và Triệu Nhất Minh có phần không thích ứng.

Đặc biệt là Lục Tục, hắn từ nhỏ lớn lên trong Lục Phiến Môn, bậc cha chú đều là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, hơn nữa mười mấy năm qua sống an nhàn thái bình, có thể nói từ khi Lục Tục hiểu chuyện chưa từng trải qua chuyện huyết tinh như thế.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Tô Tín, hắn đành phải vung đao chém giết một tên võ giả Tốn Phong kiếm phái không có năng lực chống cự.

Mấy trăm người không phải heo, đương nhiên không có khả năng đứng nguyên tại chỗ chờ người Lục Phiến Môn đi giết.

Hiện tại nhìn thấy Lục Phiến Môn muốn đuổi tận giết tuyệt, bọn họ sẽ phản kháng nhưng bất đắc dĩ thực lực chênh lệch quá lớn, mấy trăm người bị tru sát trong thời gian mười phút.

Toàn bộ sơn môn Tốn Phong kiếm phái tràn ngập máu tươi, huyết khí xông lên tận trời.

Nhìn thấy tông môn đối nghịch với gia tộc vài chục năm bị tru diệt không còn, nội tâm Ôn Minh Ngự thở dài và tâm thần lạnh buốt không còn cảm giác.

Tô Tín đứng bên người Ôn Minh Ngự và nói khẽ:

“Ôn gia chủ cảm thấy ta tàn nhẫn sao?”

Ôn Minh Ngự không phải thủ hạ của Tô Tín, hắn chỉ có quan hệ hợp tác với Tô Tín, cho nên hắn không cần như đám người Lục Tục đi nịnh nọt Tô Tín, hắn ăn ngay nói thật gật đầu.

Tô Tín thấy thế liền cười nói:

“Ôn gia chủ, cũng không nên trách ta tâm ngoan thủ lạt, phải biết rằng trước kia ta phát thiệp mời cho bọn họ ba lần, kết quả thì sao? Có người nào quan tâm tới không, bọn chúng đánh vào mặt ta, còn đánh tới ba lần.”

“Hơn nữa người Tốn Phong kiếm phái đánh tàn nhẫn nhất, bọn chúng đánh người đưa thiếp mời của ta một trận, nếu ta không diệt toàn tông của bọn chúng, chẳng phải nói rõ Tô Tín ta vô dụng.”

Nội tâm Ôn Minh Ngự lạnh như băng, phải biết rằng Ôn gia hắn cũng là một trong những thế lực đánh Tô Tín ba bạt tai.

Nhìn thấy Ôn Minh Ngự như vậy, Tô Tín cười nói:

“Ôn gia chủ, không cần khẩn trương như vậy, ta và ngươi có quan hệ hợp tác, ta xem những chuyện nhỏ trước kia không là gì.”

“Nói ra ngươi vận khí tốt, ta muốn đối phó Tốn Phong kiếm phái, vừa vặn Ôn gia các ngươi đối địch với Tốn Phong kiếm phái.”

“Hiện tại Tốn Phong kiếm phái đã bị tru diệt toàn tông, Ôn gia các ngươi có thể phái người tới tiếp thu địa bàn Tốn Phong kiếm phái, đúng rồi, còn có sơn môn Tốn Phong kiếm phái cũng thuộc về ngươi, phong thủy nơi này không tồi, non xanh nước biếc.”

Ôn Minh Ngự nghe xong lắc đầu, hắn mới không cần sơn môn Tốn Phong kiếm phái a.

Cho dù nơi này có phong thủy không tồi nhưng nhuốm máu cả ngàn người, ai muốn sống ở đây?

Chỉ sợ qua vài năm nơi này không còn là phong thủy bảo địa, nơi này sẽ biến thành quỷ vực ah.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 429 - Lòng Tham Không Đáy (1)

Tô Tín liên hợp Ôn gia tiêu diệt Tốn Phong kiếm phái, việc này chỉ dùng thời gian một ngày truyền khắp Giang Nam đạo, lập tức dẫn tới toàn bộ võ lâm Giang Nam đạo chấn động, đương nhiên càng có nhiều người bất an.

Tốn Phong kiếm phái có thực lực không kém tại Giang Nam đạo, nhưng kết quả chỉ một ngày bị Ôn gia liên hợp Lục Phiến Môn tiêu diệt, loại thực lực này làm cho tất cả têế lực Giang Nam đạo khiếp sợ không nhỏ.

Hôm nay Tô Tín có thể diệt Tốn Phong kiếm phái, ngày hôm sau hắn có thể diệt môn phái nào?

Phải biết rằng lúc trước Tô Tín phát thiệp mời tất cả thế lực ngoài tam lưu của Giang Nam đạo, kết quả không có thế lực nào tới.

Hiện tại những môn phái kia hối hận, đặc biệt là những tiểu tông môn tam lưu.

Sớm biết Tô Tín làm việc quỷ dị khó lường và tàn nhẫn như vậy, bọn họ lúc trước đã mang theo thiệp mời tới Lục Phiến Môn nghị sự.

Dù sao đối với những tiểu tông môn không quan trọng như bọn họ, người ta cũng chỉ để ý thái độ mà thôi, nhưng hiện tại đắc tội Tô Tín sẽ có nguy cơ tùy thời bị diệt môn.

Sau khi trải qua việc hôm qua, phần đông thế lực võ lâm Giang Nam đạo thần hồn nát thần tính, ba tông môn nhất lưu trong Giang Nam đạo cũng phái người tới Giang Nam phủ đòi Tô Tín cho bọn họ công đạo.

Giang Nam đạo võ phong hưng thịnh, trừ một Giang Nam Tiêu thị ra, Lạc Vũ Sơn Trang, Cửu Huyền Kiếm Tông, Khúc Châu Công Dương thị, ba nhà này đều là thế lực nhất lưu số

một số hai Giang Nam đạo, trong tông môn có cường giả Dung Thần Cảnh tọa trấn, còn có mấy võ giả Hóa Thần Cảnh.

Trước kia tại Giang Nam đạo, Tiêu thị cùng ba nhà bọn họ chế định quy tắc Giang Nam đạo, hiện tại có người đánh vỡ quy củ, ba nhà bọn họ mới là người tức giận đầu tiên.

Hiện tại trước sơn môn Tốn Phong kiếm phái, Lạc Vũ Sơn Trang, Cửu Huyền Kiếm Tông, Khúc Châu Công Dương thị đều phái một võ giả Hóa Thần Cảnh đến đây, sắc mặt ba người kho coi sau khi nhìn thấy thảm trạng tại Tốn Phong kiếm phái.

Sau nửa ngày, tên võ giả trung niên mang đeo kiếm của Cửu Huyền Kiếm Tông cảm thán nói một câu:

“Ta xem thường Tô Tín, có thể được Lục Phiến Môn Thiết gia nhìn trúng, hơn nữa phái đến Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đảm nhiệm tổng bộ đầu, hắn làm sao có thể là người vô năng chứ.”

Người của Lạc Vũ Sơn Trang chừng ba mươi tuổi, nhìn như trẻ tuổi nhưng ánh mắt lại mang theo tang thương.

Hắn nghe vậy lắc lắc đầu nói:

“Tôn huynh, việc này cũng không thể trách ngươi, quán tính cho phép mà thôi, cho dù Tô Tín mời chào tất cả đạo phỉ Giang Nam đạo, khi đó chúng ta cũng không đặt hắn vào trong mắt, bởi vì hắn không phải Nguyên Thần Cảnh. “

“Nguyên Thần và Tiên Thiên, kém nhau một bước chênh lệch như trời và đất, chúng ta đều cho rằng không có cường giả Nguyên Thần Cảnh, Tô Tín có mời chào nhiều võ giả Thần Cung Cảnh cũng vô dụng.”

“Nhưng không nghĩ tới hắn lại dùng xung đột giữa Ôn gia và Tốn Phong kiếm

phái thành điểm đột phá, tính kế ép hai nhà bọn họ biến thành tử thù, một lần hành động diệt sạch Tốn Phong kiếm phái.”

Khúc Châu Công Dương thị phái một lão giả râu quai nón tới, tính tình của hắn có pâần táo bạo, nghe vậy liền hừ lạnh và nói:

“Tính sai là tính sai, các ngươi tìm nhiều lý do làm cái gì? Vấn đề hiện tại chúng ta nên làm sao bây giờ.”

Trong mắt thanh niên Lạc Vũ Sơn Trang biến thành âm lãnh.

“Đương nhiên phải bắt Tô Tín cho chúng ta một câu trả lời, tông môn nhị lưu hơn ngàn người, hắn nói diệt là diệt, nói giết liền giết, cho dù hắn là tổng bộ đầu Giang Nam đạo cũng không có khả năng bỏ qua dễ dàng như vậy.”

…

Trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, sau trận chiến Tốn Phong kiếm phái qua đi, Tô Tín bảo Hoàng Bỉnh Thành và hai người Lục Tục kiểm kê vật tư các bộ khoái nên nộp lên trên, Lưu Hạo cùng Triệu Nhất Minh đang âm thầm tra rõ có người nào lén lưu đồ lại hay không.

Thu chín thành nộp lên trên một thành đã xem như trọng thưởng, nếu có người còn lòng tham không đáy, vậy thì đừng trách hắn không cho mặt mũi.

Tô Tín cũng biế lòng tham lam của con người là vô tận, ngươi cho hắn một phần, hắn tưởng tượng ngươi sẽ cho hai phần, nếu ngươi không cho hắn sẽ trộm và cướp.

Sau khi tra rõ cả buổi, Lưu Hạo cùng Triệu Nhất Minh đi vào đại sảnh, sắc mặt hơi khó coi.

Tô Tín lạnh nhạt hỏi:

“Có bao nhiêu người không thành thật?”

Lưu Hạo trầm mặt nói:

“Hai mươi ba.”

Đám người Lý Phôi hừ lạnh một tiếng, quả nhiên lòng tham không đáy, thậm chí có hai mươi ba người tay chân không sạch sẽ, âm thầm lấy thêm đồ vật.

Phải biết rằng tài nguyên của tông môn nhị lưu như Tốn Phong kiếm phái cho dù chia đều có mấy trăm người cũng đủ giúp bọn họ nằm mơ cũng mỉm cười.

Hiện tại chỉ bảo ngươi giao nộp một thành, đám người này còn dám âm thầm gian lận, quả thực là kẻ không biết sống chết.

Tô Tín cau mày, so với hắn suy nghĩ còn ít hơn, cho dù như thế đám người này xuất thân đạo phỉ, Tô Tín cũng không cho rằng tiết tháo của bọn chúng ttoos hơn nơi nào.

“Trong đó có tổng bộ đầu châu phủ hay không?”

Lưu Hạo lắc lắc đầu nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 430 - Lòng Tham Không Đáy (2)

“Không có!”

Tô Tín gật gật đầu xem như thoả mãn.

Có thể đảm nhiệm tổng bộ đầu châu phủ đều là võ giả Thần Cung Cảnh, trước kia cũng là cao tầng sơn trại hoặc là đương gia, nói như thế nào cũng là người thấy qua các mặt xã hội.

Hiện tại gia nhập Lục Phiến Môn, bọn họ nhìn thấy tương lai tốt đẹp đang ở phía trước, chỉ cần thành thật đi theo Tô Tín lăn lộn thì sớm muộn gì cũng có ngày nổi danh, thậm chí có thể sánh vai với chưởng môn các môn phái, chỉ có kẻ đần mới có vì lợi ích cực nhỏ mà phá hủy tương lai của mình.

“Đi, mang hai mươi ba tên tay chân không sạch sẽ kia đi tới diễn võ trường.”

Tô Tín phân phó.

Tổng bộ Lục Phiến Môn có diện tích rất lớn, trừ những nơi như văn phòng có thể dung nạp năm ngàn bộ khoái ở lại, đồng thời đằng sau còn có diễn võ trường cực lớn đồng thời dung nạp mấy trăm người cũng không thành vấn đề.

Lúc này trong diễn võ trường có mấy trăm tên bộ đầu và bộ khoái tham gia lần hành động vừa rồi, trải qua đám người Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành thao luyện, những đạo phỉ mới gia

nhập Lục Phiến Môn không còn tản mạn như trước, bọn họ đã có chút dáng vẻ nghiêm túc.

Nhìn thấy đám người Tô Tín đi vào diễn võ trường, vẻ mặt mọi người nghiêm

túc, ánh mắt mang theo tôn kính và sợ hãi.

Trải qua trận chiến hôm trước, nội tâm những đạo phỉ dang bất định cũng triệt để an tâm lại, bọn họ đã triệt để thừa nhận thân phận tay sai triều đình..

Vì sao bọn họ tôn kính Tô Tín rất đơn giản, đi theo đại nhân như vậy mới có thể đạt được chỗ tốt, chẳng lẽ như vậy còn không đáng ngươi tôn kính hay sao?

Bọn họ kính sợ, sau khi Tô Tín đại khai sát giới tại Tốn Phong kiếm, trực tiếp giết tông môn hơn ngàn người chó gà không tha.

Phong cách hành sự sát phạt quả quyết và huyết tinh cũng lưu lại ấn tượng đáng sợ trong lòng đạo phỉ.

Phải biết rằng khi bọn họ còn làm đạo phỉ, chỉ cần không phải người tâm lý biến thái và khát máu, mọi người cũng chỉ cầu tài, sẽ không giết sạch đối tượng đánh cướp, Tô Tín vừa mở miệng liền có vô số đầu người rơi xuống đất, tông môn bị diệt, việc này hù bọn họ sợ hãi.

Nhìn thấy mọi người đến đủ, Tô Tín trầm giọng nói:

“Thời điểm các ngươi gia nhập Lục Phiến Môn ta đã đồng ý qua, muốn tài nguyên tu luyện, có. Muốn vinh hoa phú quý, cũng có. Ngươi muốn bò rất cao, ta cũng cho ngươi cơ hội.”

“Lần này mọi người làm không tệ, ta cũng rất hài lòng, có một ít người bị tham lam mê muội đầu óc, cầm cầm đồ ăn ta cho nhưng không nghe lời ta nói, đối với hạng người như vậy đừng trách Tô Tín ta không khách khí.”

Tô Tín vừa nói ra lời này mọi người cảm thấy không đúng, dường như sắp xảy ra đại sự.

Quả nhiên Tô Tín vung tay lên, Lưu Hạo và Triệu Nhất Minh dẫn hai mươi ba tên bộ khoái và bộ đầu tay chân không sạch

sẽ đi tới, cả đám bị phong bế nội lực, toàn thân bị xích sắt trói chặt.

Những người phạm tội bị giải lên diễn võ trường liền hô to:

“Lão đại cứu chúng ta.”

Lão đại bọn họ vừa gọi không phải Tô Tín, mà là những đại đương gia đạo phỉ lúc trước.

“Câm miệng!”

Lưu Hạo hừ lạnh một tiếng đánh mấy bạt tay trực tiếp đánh vài tên bộ khoái phun máu, lúc này bọn họ mới không dám nói thêm lời nào, lão đại của những bộ khoái bị trói biến sắc.

Tô Tín trầm giọng nói:

“Ban đầu trước khi đánh Tốn Phong kiếm phái ta đã từng nói qua, chín thành tiền lời chính các ngươi cầm, một thành tiền lời nộp lên cho tổng bộ, các ngươi cho rằng có nhiều không?”

Phần đông bộ khoái bộ đầu đều lắc đầu, cầm chín nộp lên một, cách làm Tô Tín quá lương tâm rồi.

Tô Tín cười lạnh, nói:

“Đã không nhiều lắm, tại sao các ngươi còn nổi lòng tham âm thầm giữ lại.”

“Trước kia ta đã nói qua, nếu như phát hiện có người giở trò âm thầm giữ lại cũng đừng trách Tô Tín ta không cho mặt mũi! Theo quy củ Lục Phiến Môn, người không tôn pháp lệnh, ăn hối lộ trái pháp luật, giết!”

Lúc này có lão đại của vài tên bộ khoái phạm tội nói:

“Đại nhân, mấy người bọn họ không lấy bao nhiêu bảo vật, nhất thời nổi lòng tham, chúng ta nguyện ý đền bù gấp hai lần thu hoạch của bọn họ, đại nhân nguyện

trừng phạt bọn họ thì trừng phạt, chỉ mong đại nhân lưu bọn họ một mạng.” Những bộ khoái phạm tội từng là thủ hạ của bọn họ, nói như thế nào cũng có

một tia hương khói, hiện tại bọn họ bị đánh tan đưa sang các nơi khác nhưng nói không chừng tương lai còn gặp lại.

Tô Tín đánh tan những thủ hạ ban đầu của bọn họ, chiêu này rất hung ác, những tổng bộ đầu châu phủ còn đang thu nhân tâm của bộ đầu bộ khoái dưới trướng, chuyện tranh quyền đoạt lợi với nhau đang nảy sinh.

Dù sao trước kia bọn họ là đại đương gia một trại, hiện tại đã đầu hàng Tô Tín, trở thành tổng bộ âầu một châu phủ nhưng tranh đấu và ma sát không thiếu.

Dù sao trên tổng bộ đầu châu phủ còn có phó tổng bộ đầu tổng bộ, người muốn bò lên cao liền đấu với nhau.

Hiện tại bọn họ ra mặt bảo hộ thủ hạ ngày xưa, tất nhiên có thể làm những người này mang ơn, sẽ trung thành với mình, sau đó thuận lợi trở thành cây đinh trong đám thủ hạ đối phương.

Đương nhiên bọn họ có ý định không tồi, một phương diện thể hiện mình là người nhớ tình nghĩa ngày xưa, một phương diện cũng che lấp tội lỗi về sau, nhưng đáng tiếc Tô Tín tuyệt đối không cho phép.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 431 - Đòi Công Đạo (1)

Có vài tên tổng bộ đầu châu phủ cầu tình, gương mặt những kẻ phạm tội hòa hoãn lại.

Bởi vì cái gọi là pháp không trách chúng, những tổng bộ đầu châu phủ chính là trụ cột vững vàng của Lục Phiến Môn, Tô Tín muốn giết bọn họ, những tổng bộ đầu châu phủ cầu tình, có lẽ Tô Tín sẽ mở một mặt lưới.

Nhưng đáng tiếc bọn họ xem nhẹ quyết tâm của Tô Tín, hiện tại Tô Tín muốn giết gà dọa khỉ, cho dù Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành cầu tình cũng vô dụng.

úuốn khống chế thủ hạ, rất nhiều người đều ưa thích đánh một cái tát và cho ăn táo ngon ngọt.

Nhưng Tô Tín ngược lại, hắn ưa thích cho đối phương ăn táo ngọt trước, sau khi bọn họ lại mùi vị táo ngọt thì tát cho bọn họ tỉnh, nói cho bọn họ biết, muốn tiếp tục ăn táo ngọt phải tuân thủ quy củ của ta, nếu không lần tiếp theo không phải chỉ ăn tát đâu.

Đối với những bộ khoái kia mà nói, cho dù gia nhập Lục Phiến Môn, Tô Tín cho bọn họ đãi ngộ và ban thưởng khi diệt Tốn Phong kiếm phái đã làm bọn họ hài lòng.

Sau khi chờ bọn họ thỏa mãn, Tô Tín lại lập quy củ với bọn họ.

Ăn của ta, cầm của ta, đương nhiên phải nghe ta nói chuyện, nếu không ta nuôi các ngươi làm gì?

Tô Tín lạnh lùng nhìn vài tên tổng bộ đầu đứng ra, hắn nói:

“Bọn họ hiện tại là thủ hạ các ngươi sao? Tại sao các ngươi đừng ra nói chuyện thay bọn họ?”

“Xem ra các ngươi rất hoài niệm thời gian làm sơn đại vương, như vậy rất tốt, ta thành toàn các ngươi, cởi quần áo trên người ra, các ngươi có thể trở về phá núi lập trại.”

“Bởi vì cái gọi là huynh đệ đồng lòng, huynh đệ đồng tâm, các ngươi có mấy huynh đệ sinh tử tốt, lão đại tốt, nhất định có thể xông xáo một phen tại Giang Nam đạo, hiện tại ta thành toàn các ngươi được không?”

Tô Tín nói xong lời này các tổng bộ đầu châu phủ hối hận không thôi, vội vàng lắc đầu:

“Đại nhân thứ tội! Chúng ta không có ý như vậy!”

Tô Tín lạnh lùng nhìn bọn họ:

“Không có ý như vậy? Các ngươi có ý gì?”

“Lần sau nói chuyện chú ý một chút, các ngươi phải biết rõ thân phận của mình là gì mới nói chuyện, cơ hội, ta cho các ngươi một lần, lần thứ hai sẽ không đơn giản như thế. “

Vài tên tổng bộ đầu liên tục gật đầu, bọn họ lập tức quay về.

“Động thủ đi.”

Tô Tín thản nhiên nói.

Lưu Hạo vung tay lên, hai mươi ba tên bộ đầu đứng ra, bọn họ âầm đao chém xuống, đám bộ khoái bị trói không kịp kêu thảm thiết đã bị chém đầu.

Bộ khoái hành hình cũng xuất thân đạo phỉ, nhiều đạo phỉ gia nhập Lục Phiến Môn, Lưu Hạo cũng thu không ít bộ đầu dưới trướng, nhân thủ trong tay hắn cũng

tăng lên rất nhiều.

Lưu Hạo xem như cơ linh, an bài người hành hình đều xuất thân đạo phỉ, như vậy cũng tránh những bộ khoái xuất thân đạo phỉ khác sinh lòng khác thường.

Nếu như như đạo phỉ bị hành hình xuất thân đạo phỉ, người hành hình là bộ khoái xuất thân Lục Phiến Môn, bởi như vậy không thể nghi ngờ phân Lục Phiến Môn Giang Nam đạo thành hai giai cấp, hành vi như vậy bất lợi cho việc Lục Phiến Môn dung hợp với nhau.

Trong nháy mắt đầu lâu hơn hai mươi người rơi xuống đất, nội tâm những bộ khoái khoái và bộ đầu khác lạnh buốt.

Chỉ vì một thành tài nguyên tu luyện mà rời đầu, bọn họ làm như vậy quá không đáng.

Tuy tài nguyên tu luyện quý giá nhưng tối thiểu ngươi cũng phải có mạng mới hưởng thụ được, nếu không còn mạng có thể hưởng thụ sao?

Sau tiết mục giết gà dọa khỉ kết thúc, Tô Tín bảo người quét dọn diễn võ trường, mang thi thể ra ngoài chôn, vào lúc này có ba tiếng nói điếc tai avng lên.

“Cửu Huyền Kiếm Tông Tôn Càn!”

“Lạc Vũ sơn trang Quý Vô Không!”

“Khúc Châu Công Dương Vô Toán!”

“Cầu kiến tổng bộ đầu Giang Nam đạo!”

Ba giọng nói vang lên như sấm, chờ nói xong câu cuối cùng chẳng khác gì sấm sét bên tai, sắc mặt mọi người nơi đây biến

đổi, thậm chí có chút ít bộ khoái cảnh giới Hậu Thiên nghe xong liền ôm tai đầy thống khổ.

Sắc mặt Tô Tín trầm xuống, làm vậy gọi là cầu kiến sao? Cầu kiến như vậy quá kiêu ngạo rồi.

“Đi, theo ta gặp ba nhà kia.”

Tô Tín nói rất thản nhiên.

Đám người Lý Phôi còn không có gì nhưng sắc mặt đám người Lục Tục lại phát sinh một ít biến hóa nhỏ, thần thái hoảng sợ không giấu đi được.

Tại Giang Nam đạo trừ Giang Nam Tiêu thị danh chấn thiên hạ ra, ba thế lực còn lại đều rất mạnh, mỗi nhà đều truyền thừa mấy trăm năm, trong thế lực đều có cường giả Dung Thần Cảnh tọa trấn.

Ba đại thế lực xây dựng ảnh hưởng đã lâu, Lục Tục là võ giả lớn lên trong Giang Nam đạo cho nên sớm nghe qua uy danh bọn họ, hiện tại nội tâm bọn họ vô cùng sợ hãi.

Tô Tín mang người đi ra cửa lớn, ba gã tên Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư đứng trước Lục Phiến Môn, phần đông võ giả Giang Nam phủ đang vây xem.

Đương nhiên bọn họ biết rõ tại sao đám người Cửu Huyền Kiếm Tông đến nơi này, Tô Tín vừa mới diệt Tốn Phong kiếm phái thì bọn họ liền đến, đương nhiên muốn Tô Tín cho bọn họ công đạo.

Đi ra ngoài nhìn ba người trước mặt, trên mặt Tô Tín tươi cười sáng lạn và chắp tay nói:

“Ba vị tiền bối đến Lục Phiến Môn muốn làm gì? Đứng ở cửa không lễ phép, mời vào trong uống chén trà.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 432 - Đòi Công Đạo (2)

Công Dương Vô Toán tính tình táo bạo nhất liền hừ lạnh và nói:

“Không cần uống trà, hôm nay chúng ta tới đây là muốn Tô tổng bộ đầu cho một công đạo.”

“Tông môn nhị lưu Tốn Phong kiếm phái có hơn một ngàn người, Lục Phiến Môn nói diệt liền diệt, hơn nữa còn giết toàn bộ, giết Tốn Phong kiếm phái thây ngang khắp đồng, vấn đề này không thể bỏ qua như vậy.”

Nụ cười trên mặt Tô Tín lập tức biến mất, hắn trở mặt nhanh như lật sách, lúc này nói:

“Nói dễ nghe gọi các ngươi một tiếng tiền bối, nói khó nghe các ngươi tính là cái gì, cũng xứng đến Lục Phiến Môn ta đòi công đạo?”

“Tốn Phong kiếm phái cấu kết dư nghiệt Ngô quốc, đại nghịch bất đạo, đương nhiên phải giết sạch toàn bộ, các ngươi đòi công đạo cho bọn chúng, chẳng lẽ ba nhà các ngươi cũng cấu kết dư nghiệt Ngô quốc?”

Nghe Tô Tín chụp mũ như thế, khí thế trên người Công Dương Vô Toán tăng vọt, khí tức kinh khủng trên người hắn bộc phát nhưng bị Tôn Càn của Cửu Huyền Kiếm Tông áp chế.

Tôn Càn lạnh lùng nói với Tô Tín:

“Ngươi nói Tốn Phong kiếm phái cấu kết dư nghiệt Ngô quốc, chứng cớ đâu?”

Tô Tín xùy cười một tiếng nói:

“Đương nhiên chứng cớ đã mang tới tổng bộ Lục Phiến Môn tại thành Thịnh Kinh.”

“Huống hồ cho dù có chừng cớ, ta dựa vào cái gì phải cho các ngươi kiểm tra? Các ngươi xem mình là cái gì, có tư cách khoa tay múa chân với Lục Phiến Môn?”

“Có phải sau này Đại Chu vương triều muốn lập thái tử cũng phải hỏi các ngươi thái tử là người thế nào mới quyết định?”

Tô Tín vừa nói như thế Tôn Càn là người đầu tiên không nhịn được nữa.

Tô Tín đang không nói đạo lý, lúc trước hắn thanh trừ đối lập đã chụp tội danh cấu kết dư nghiệt Ngô quốc lên đám người Lôi Viễn, hiện tại diệt Tốn Phong kiếm phái hay vẫn là cấu kết dư nghiệt Ngô quốc.

Dư nghiệt Ngô quốc thật trâu như vậy, có thể cấu kết nhiều người như vậy còn cần chờ đám người Thiết Chiến tới Giang Nam hội phá tan âm mưu hay sao? Bọn họ vung tay hô Giang Nam đạo trực tiếp từ lập được không?

Tôn Càn bước tới một bước, trường kiếm phong cách cổ xưa sau lưng hắn phát ra tiếng kiếm minh vang dội.

Khí thế bàng bạc bao phủ Tô Tín, đám người Lý Phôi sau lưng không ngăn cản nổi, vì không muốn xảy ra việc xấu nên lui về phía sau.

Tô Tín vẫn đứng bất động, hắn vận chuyển Sơn Tự Kinh đại pháp, quanh người có một đạo hào quang triệt tiêu khí thế Tôn Càn.

“Như thế nào, ngươi muốn giết ta?”

Tô Tín lúc này cười vui vẻ đầy trào phúng, hắn bước lên một bước:

“Ba vị Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư muốn giết ta, ta là một hậu bối Thần Cung Cảnh không thể ngăn cản được.”

“Ta muốn hỏi ba người các ngươi, hôm nay ta đứng tại chỗ cho các ngươi giết, các ngươi dám giết hay không?”

Tô Tín đi từng bước tới trước mặt ba người, hắn chỉ là Thần Cung Cảnh nhưng khí thế không rơi vào hạ phong.

Tô Tín chỉa chỉa mặt đất nói:

“Luận thực lực và bối phận ta không bằng các ngươi, ta thân là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, ta là người đại biểu triều đình tại Giang Nam đạo!”

Sắc mặt ba người Tôn Càn cực kỳ khó coi, Tô Tín nói đúng, bọn họ không dám giết Tô Tín.

Nếu như triều đình không trực tiếp vạch mặt với các thế lực võ lâm, cho dù muốn động thủ cũng làm âm thầm, hơn nữa cũng

không phải mấy tông môn bọn họ có thể chọc nổi triều đình.

Tô Tín thân là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, hắn đại biểu thể diện Đại Chu vương triều tại Giang Nam đạo, nếu bọn họ thật dám giết Tô Tín, Đại Chu vương triều tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

Công Dương Vô Toán hừ lạnh một tiếng nói:

“Tô Tín, ngươi cũng đừng quá cuồng vọng, ngươi thực cho rằng triều đình có thể bảo vệ ngươi cả đời?”

Tô Tín nhìn ba người, hắn cười lạnh và nói:

“Trong Giang Nam đạo có rất nhiều tông môn muốn giết ta, nhưng các ngươi nên suy nghĩ cẩn thận hậu quả khi giết ta.”

“Tô Tín ta đi từ Tương Nam đến Giang Nam, đi từ Hắc bảng lên bài danh mười lăm Nhân Bảng, có lần đại chiến nào không phải tìm đường sống trong cõi chết? Có lẽ các ngươi phải tin tưởng Tô Tín ta không sợ chết.”

“Nếu các ngươi muốn cược mạng, ta nguyện dùng cái mạng mình đánh cược với các ngươi! Ta chết, tông môn của các ngươi biến thành lịch sử.”

“Không nên trông cậy vào Tiêu gia giúp đỡ các ngươi, Tiêu gia thật có thực lực khiêu chiến Đại Chu vương triều nhưng đáng tiếc các ngươi không có.”

“Đương nhiên các ngươi cảm thấy ta đang phô trương thanh thế, vậy thì thử xem, dùng mạng Tô Tín ta đánh cược cơ nghiệp mấy trăm năm của các ngươi, dù sao ta cảm thấy rất đáng.”

Tô Tín nói câu này ba người suýt thổ huyết, hắn làm như vậy đã dồn ba người vào góc tường, bọn họ có thể làm thế nào?

Tuy bọn họ tin tưởng Tô Tín chỉ phô trương thanh thế nhưng ai dám động thủ? Bọn họ không thừa nhận nổi lửa giận của triều đình.

Thực lực ba nhà bọn họ mạnh, mỗi thế lực đều có Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư tọa trấn, nhưng ở Giang Nam đạo không

cần triều đình lại phái người đến, chỉ bằng vào hành quân đại tổng quản Cổ Đông Lai ra tay là có thể diệt ba nhà bọn họ.

Cùng là Dung Thần Cảnh, Cổ Đông Lai đứng hàng Địa Bảng cũng không phải võ giả Dung Thần Cảnh ba nhà bọn họ có thể so sánh.

Huống hồ Giang Nam đạo hiện tại lâm vào thời kỳ phi thường, Giang Nam Tiêu thị lần này chọc giận Đại Chu vương triều, chuyên môn phái Cổ Đông Lai canh giữ trước cửa nhà Tiêu gia, Tiêu gia hiện tại lựa chọn nhẫn nhịn không ra ngoài.

Nguyên nhân thế lực Giang Nam đạo đồng khí liên chi là vì có thế lực võ lâm đỉnh cấp như Tiêu gia tọa trấn.

Không có Tiêu gia làm chỗ dựa, ba nhà bọn họ không đủ lực lượng trấn áp toàn Giang Nam đạo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 433 - Ba Thế Lực Nghẹn Khuất (1)

Tô Tín lúc này bức bách ba gã Nguyên Thần Cảnh vào góc tường, làm bọn họ không thể nói được lời nào.

Hiện tại Tô Tín nói rõ dùng thân phận của mình đánh bạc mạng với thế lực bọn họ, bọn hắn còn có thể làm thế nào bây giờ? Hiện tại xông lên giết Tô Tín?

Ba người hừ lạnh sau đó quay người rời đi, Quý Vô Không trước kia vẫn không nói gì, vào lúc hắn gần đi đã nói với Tô Tín một câu:

“Tô Tín, ngươi không nên đắc ý quá sớm, vấn đề này không dễ dàng kết thúc như vậy đâu.”

Khi ba cường giả Nguyên Thần Cảnh rời đi, nhiều võ giả chung quanh sững sốt không nhỏ.

Hiện tại bọn họ không biết nên nói Tô Tín to gan lớn mật hay nói hắn đã tính trước, hắn thật không sợ đám người Tôn Càn

giết mình hay sao?

Tô Tín khoát khoát tay, ý bảo đám người Lý Phôi dều trở về.

Vừa rồi hắn nói lời dồn ép như thế nhưng cũng không phải thật muốn liều mạng với ba người Tôn Càn, hắn không có trung thành tới mức tận trung vì Đại Chu vương triều mà đánh bạc mạng bản thân.

Nếu như ba người Tôn Càn muốn động thủ, Tô Tín đành phải chạy trối chết, dù sao Giang Nam đạo còn có Cổ Đông Lai tọa trấn, đối phương mưu toan tập sát tổng bộ đầu Giang Nam đạo, mặc kệ thành không hay không thành công, tội danh như

vậy đủ ba thế lực không chịu nổi.

Đương nhiên làm như vậy vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo của Tô Tín cũng tới cuối cùng.

Trước kia Thiết Chiến đã nói qua, Lục Phiến Môn có thể cho Tô Tín trợ giúp có hạn, Cổ Đông Lai chỉ phụ trách trông coi Tiêu gia mà thôi.

Hiện tại Tô Tín đối phó tông môn Giang Nam đạo không được, cần mượn lực lượng Cổ Đông Lai, hành vi như vậy là biểu hiện hắn vô năng, cho nên dù Lục Phiến Môn hay Thiết gia cũng không cho phép Tô Tín tiếp tục ngồi trên vị trí tổng bộ đầu.

Cho nên nói gặp phải tình huống như thế, ba người Cửu Huyền Kiếm Tông ra tay đối phó Tô Tín, cho dù có giết Tô Tín hay không đều là cục diện lưỡng bại câu thương, hai phe không ai có thể gánh nổi.

Tô Tín sẽ không liều mạng mình vì người khác, hắn đang đánh cược đầu óc ba kẻ này không phải chỉ toàn đậu hủ, mà là những người làm việc thông minh.

Bởi vì bọn họ thông minh cho nên bọn họ nghĩ nhiều, sẽ không dễ dàng mạo hiểm liều mạng như thế.

Cho nên lần này Tô Tín thành công, ba người Tôn Càn, cho dù Công Dương Vô Toán tính tình táo bạo cũng không phải loại người ngu ngốc.

Lúc này sắc mặt ba người Tôn Càn âm trầm đáng sợ, bọn họ bị ép không có biện pháp xuống đài trước mặt nhiều người nên vô cùng tức giận..

Quý Vô Không cười lạnh nói:

“Ta đoán được hắn dám to gan lớn mật liên hợp Ôn gia đi bị diệt Tốn Phong kiếm phái thì làm sao không có kế sách đối phó chúng ta.”

Tôn Càn trầm giọng nói:

“Cho dù biết hắn giả vờ thì có thể làm gì? Chúng ta dám ra tay giết hắn sao? Kéo da hổ làm cờ, chiêu này vô cùng đơn giản nhưng chúng ta không dám động, không thể không nói Tô Tín chọn thời điểm rất tốt.”

“Hiện tại dư nghiệt Ngô quốc vừa mới qua, triều đình thần hồn nát thần tính với toàn Giang Nam đạo, lúc này ai dám ra tay với tổng bộ đầu Giang Nam đạo kết quả có thể nghĩ, lừa giận của triều đình không phải ba thế lực chúng ta có thể thừa nhận.”

Công Dương Vô Toán lạnh lùng nói:

“Cho dù như thế chúng ta không dễ dàng buông tha hắn, nếu không quy củ Giang Nam đạo sẽ rách nát không còn hình dáng.”

Ánh mắt Quý Vô Không bắn ra một tia hàn quang.

“Chúng ta không động thủ, chẳng lẻ không thể phái tông môn khác động thủ sao?”

Tôn Càn do dự nói:

“Ngươi muốn châm ngòi môn phái có võ giả Nguyên Thần Cảnh ra tay với Tô Tín hay sao? Nhưng bởi vì như thế, cho dù môn phái nào ra tay với Tô Tín sẽ nghênh đón lửa giận của triều đình, kết quả tuyệt đối là diệt môn.”

Quý Vô Không không nói gì nhìn Tôn Càn, Cửu Huyền Kiếm Tông là tông môn chính đạo nhưng hắn Lạc Vũ sơn trang có thể không hoàn toàn xem như thế lực chính đạo.

Quý giá sáng lập Lạc Vũ sơn trang mấy trăm năm, kỳ thật chỉ xem như một gia tộc, chẳng qua là gia tộc có nhiều môn khách mà thôi, so với Cửu Huyền Kiếm Tông, Lạc Vũ sơn trang bọn họ chỉ suy nghĩ tới lợi ích bản thân.

Quý Vô Không cũng không có tranh luận với Tôn Càn quá nhiều, thời điểm hiện tại không phải lúc nội loạn.

Lúc này trong Lục Phiến Môn, Hoàng Bỉnh Thành vô cùng kinh hãi nói với Tô

Tín:

"Lão đại ngươi thật dám nói, cho dù bọn chúng rời đi nhưng chắc chắn không từ bỏ ý đồ."

Tô Tín nhìn Hoàng Bỉnh Thành và mọi người chung quanh, hắn nói:

"Bọn chúng không bỏ qua cũng là bình thường, bởi vậy các ngươi nên cẩn thận."

"Ta có thân phận tổng bộ đầu Giang Nam đạo cho nên bọn chúng không dám động tới ta, nhưng các ngươi thì khác, về sau đi ra ngoài nên cẩn thận một chút, nói không chừng sẽ có người nói các ngươi là tay sai triều đình nên lao tới chém giết a."

Đám người Hoàng Bỉnh Thành lập tức co rụt cổ, Lục Tục xấu hổ cười cười nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 434 - Ba Thế Lực Nghẹn Khuất (2)

"Đại nhân đừng dọa bọn ta sợ."

Tô Tín nói rõ:

"Ta cũng không có hù dọa các ngươi, các ngươi khả năng chưa nghe nói qua chuyện tổng bộ đầu các đạo khác vẫn lạc nhưng

cấp dưới tổng bộ đầu từ phó tổng bộ đầu tới tổng bộ đầu châu phủ lại chết không ít.”

“Trước kia các ngươi không có việc gì là do Kim Vũ Lâm cố ý phóng túng, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo căn bản không có một tia ảnh hưởng lên võ lâm Giang Nam đạo, những tông môn võ lâm kia cũng không ăn no rách việc đi động thủ với Lục Phiến Môn không có lực uy hiếp.”

“Hiện tại chúng ta đã bắt đầu nhúng tay vào võ lâm Giang Nam đạo, hơn nữa còn dùng phương thức tru tuyệt toàn môn như hiện tại, ngươi nói bọn chúng có thể động thủ hay không?”

Nội tâm mọi người lạnh buốt, đừng nhìn bọn họ là Thần Cung Cảnh thì không lo lắng tính mạng, vạn nhất ngày nào đó sơ hơ bị người ta giết, khi đó mới thật sự là khóc không ra nước mắt.

Đặc biệt là Hoàng Bỉnh Thành, hắn đã hạ quyết tâm thời thời khắ khắc theo sát Lý Phôi, nếu không dùng thực lực thâp tới đáng thương của hắn, người ta tùy tiện xuất một kiếm cũng lấy mạng hắn.

“Đương nhiên các ngươi cũng không cần khẩn trương, bọn chúng không bỏ qua, ta làm sao có thể bỏ qua?”

Ánh mắt Tô Tín bắn ra hào quang nguy hiểm.

Một Tốn Phong kiếm phái chỉ là bắt đầu mà thôi, cho dù là mượn bối cảnh Lục Phiến Môn bò lên hay hoàn thành nhiệm vụ, Tô Tín sẽ nghĩ tất cả biện pháp tiêu diệt thêm mấy tông môn nữa.

Lần trước diệt Tốn Phong kiếm phái, hệ thống đã ban thưởng Tô Tín 1200 điểm giá trị phản phái, chờ đến lúc nhiệm vụ hoàn thành, thực lực Tô Tín sẽ tăng vọt một mảng lớn.

Tô Tín mang người trở lại tổng bộ Giang Nam đạo, hắn lưu đám người Lý Phôi lại, thuận bảo người đi gọi Ôn Minh Ngự tới.

Ôn Minh Ngự biết rõ từ khi mình đứng về phía Tô Tín sẽ trực tiếp quyết liệt với võ lâm Giang Nam đạo.

Cho nên hắn hiện tại cũng lưu manh, hắn và vài hạch tâm dòng chính trực tiếp

lại Giang Nam phủ, bên Trạch Châu phủ cho những chi thứ và môn khách Ôn gia quản lý gia nghiệp.

Hắn trốn đến Giang Nam phủ, những tông môn kia muốn gây phiền toái cho hắn cũng không dám tới náo Giang Nam phủ.

Cho dù những tông môn võ lâm kia tức giận hắn không nhỏ cũng không dám trúc giận lên đệ tử bình thường, nếu không bọn họ khác gì Ôn gia và Tô Tín chuyên đi đồ tông diệt môn?

Đợi đến lúc Ôn Minh Ngự đến nơi, Tô Tín gõ gõ cái bàn nói:

"Các vị, ba thế lực nhất lưu Giang Nam đạo đã phái người tới, lần này vì bọn họ kinh ngạc nhưng có thể tưởng tượng kế tiếp bọn chúng sẽ có hành động, xem ra chúng ta đã bức bọn họ gấp gáp."

Hoàng Bỉnh Thành gãi gãi đầu nói:

"Nói thật ta cảm giác đương gia ba thế lực có bệnh, ba nhà bọn họ là thế lực

nhất lưu truyền thừa mấy trăm năm, trong tông môn có vô số cao thủ, cho dù chúng ta diệt những thế lực nhị lưu nhưng còn kém xa mới có thể uy hiếp tới bọn họ, bọn họ gấp làm cái gì?"

Hoàng Bỉnh Thành vừa nói như vậy đám người Lục Tục cũng cảm giác không đúng, các thế lực Cửu Huyền Kiếm Tông quá sốt ruột, dường như Tô Tín diệt không phải Tốn Phong kiếm phái, chỉ là phân đường cấp dưới của bọn họ mà thôi.

Nếu như nói ba tông môn thuần túy đòi công đạo cho Tốn Phong kiếm phái, lời này có quỷ mới tin.

Bọn họ ngây ngốc tại Giang Nam đạo thời gian dài như vậy, Cửu Huyền Kiếm Tông có đức hạnh gì, bọn họ còn không biết? Người ba phái không cao thượng như vậy.

"Rất đơn giản, bởi vì chúng ta động đến lợi ích của bọn chúng mà thôi."

Tô Tín giải thích.

Nhìn ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Tô Tín gõ cái bàn và nói:

“Quy tắc Giang Nam đạo do ai chế định? Chính là Tiêu gia cùng ba thế lực nhất lưu Cửu Huyền Kiếm Tông.”

Với tư cách thế lực võ lâm đỉnh cấp trong Giang Nam đạo, bọn họ đóng vai trò điều giải trong Giang Nam đạo, tất cả thế lực võ lâm không thể tùy ý làm bậy, một khi hai tông môn có xung đột, bọn họ sẽ chủ động điều tiết với tư cách là đại nhân vật.

“Biểu hiện ra bọn họ đang suy nghĩ vì Giang Nam đạo nhưng trên thực tế bọn họ đang suy nghĩ vì lợi ích của mình.”

Vừa nghe Tô Tín nói như vậy, ngay cả Ôn Minh Ngự cũng khó hiểu, bởi vì ngay cả hắn cũng không nhìn ra Tiêu gia hoặc ba nhà kia có lợi ích ở điểm nào.

Bởi vì muốn Tiêu gia hay ba thế lực nhất lưu xuất hiện với tư cách đại nhân vật,

tông môn điều giải phải xuất ra một ít lễ vật.

Nhưng vật này chỉ là cảm tạ và giao hảo với ba thế lực nhất lưu mà thôi, đều là thế lực võ lâm chủ động lấy ra, không phải ba đại môn phái yêu cầu, cũng không phải thứ gì quá quý giá.

Trừ những tạ lễ, ba đại môn phái điều tiết tranh chấp giang hồ cũng không có tính chất lợi ích trong đó.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Các ngươi suy nghĩ sai rồi, Tiêu gia và ba đại môn phái vững chắc thế lực võ lâm Giang Nam đạo chính là vì không muốn có môn phái vùng lên ảnh hưởng tới địa vị của mình mà thôi.”

“Cho nên Giang Nam đạo càng ổn càng tốt, không khí càng trầm lặng càng tốt, tốt nhất tất cả thế lực phát triển an ổn, như vậy địa vị bọn họ càng chắc chắn.”

Trong mắt đám người Hoàng Bỉnh Thành vẫn khó hiểu, địa vị và tầm mắt bọn họ còn thấp cho nên nghe không hiểu, trong mắt Ôn Minh Ngự lại lộ ra lo lắng.

Hắn làm Ôn gia chủ vài chục năm nên có chút tầm mắt và kiến thức, nghe Tô Tín giải thích mới hiểu rõ những điểm mình nghĩ mãi mà không hiểu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 435 - Bí Mật Giang Nam Đạo (1)

Nhìn thấy đám người Hoàng Bỉnh Thành vẫn còn không hiểu, Tô Tín liền giải thích cặn kẽ:

“Tông môn phát triển dựa vào cái gì? Dựa vào thời gian tích lũy sao?”

Đám người Hoàng Bỉnh Thành vô ý thức gật gật đầu, không dựa vào tích lũy còn dựa vào cái gì?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Dựa vào tích lũy có thể gia tăng thực lực tông môn lên nhưng nội tình một tông môn dù tăng lên cỡ nào cũng có hạn, trừ phi tông môn đó xuất hiện thiên tài kinh diễm, nếu không tốc độ phát triển sẽ chậm chạp.”

“Thứ chính thức giúp tông môn phát triển nhanh nhất là cướp đoạt.”

“Đại tông môn chiếm đoạt tông môn cỡ trung, tông môn cỡ trung chiếm đoạt tông môn cỡ nhỏ, chiếm đoạt đệ tử, công pháp, tài nguyên tu luyện của đối phương, dùng đối phương làm chất dinh dưỡng gia tăng thực lực của mình, điểm ấy Ôn gia chủ ngươi là người thấu hiểu sâu nhất.”

Ôn Minh Ngự gật đầu nói:

“Đúng là như thế, Ôn gia ta có sở đoản là nội công tâm pháp bình thường, cho nên tốc độ tu luyện chậm chạp.”

“Hiện tại chúng ta chiếm được nội công của Tốn Phong kiếm phái, bản nội

công này là đạo gia chính tông, có thể đền bù khuyết điểm Ôn gia triệt để.”

Tô Tín nói tiếp:

“Chuyện của Ôn gia chủ là ví dụ tốt nhất, mỗi một lần chiếm đoạt sẽ gia tăng thực lực bản thân lên cao hơn, cũng như thế, chiến đấu nhiều sẽ giúp đệ tử bản thân gia tăng sức chiến đấu.”

“Hiện tại Giang Nam đạo không có một chút quy củ, tất cả đại tông môn võ lăm giết chóc lẫn nhau, chiếm đoạt lẫn nhau, đoán chừng không qua bao lâu Giang Nam đạo sẽ sinh ra thế lực nhất lưu mới..”

“Không cần hoài nghi, Giang Nam đạo võ phong hưng thịnh, tông môn và thế gia võ lâm nhiều gấp ba lần các đạo khác, lực lượng nhiều như vậy, bồi dưỡng thêm ba thế lực nhất lưu cũng không phải việc khó gì.”

“Cho nên đám người Cửu Huyền Kiếm Tông sợ nhất khi nhìn thấy tình huống như vậy diễn ra, có thêm thế lực nhất lưu liền có thêm đối thủ cạnh tranh, cho nên bọn họ tình nguyện làm bầu không khí Giang Nam đạo trầm lắng và hòa bình cũng không muốn xuất hiện thêm đối thủ.”

Hoàng Bỉnh Thành nghi ngờ nói:

“Nhưng dùng thực lực đám người Cửu Huyền Kiếm Tông, cho dù võ lâm Giang Nam đạo công phạt chiếm đoạt lẫn nhau đi nữa, bọn họ cũng có thể càng ngày càng mạnh, có cái gì phải lo lắng?”

Tô Tín lắc đầu nói:

“Là có khả năng mạnh hơn, nhưng tông môn nhất lưu như bọn họ đã phát triển tới mức tận cùng rồi, muốn phát triển thành thế lực đỉnh cấp càng khó khăn hơn nữa.”

“Những thế lực nhị lưu muốn bình khởi bình tọa với bọn họ, nếu như một đường dũng mãnh cấp tiến sẽ có thể làm được trong thời gian vài chục năm, thậm chí thời gian có thể ngắn hơn nhiều. “

“Nói tóm lại, một khi làm cho cả Giang Nam đạo trở nên hỗn loạn, như vậy đại biểu mọi việc đều có hi vọng.”

“So sánh với việc này, duy trì Giang Nam đạo ổn định, võ lâm Giang Nam đạo phát triển cực kỳ chậm chạp, tình huống như vậy mới có lợi nhất với các tông môn nhất lưu.”

Nghe Tô Tín phân tích, Ôn Minh Ngự cảm thán không thôi, Tô đại nhân có cái nhìn đại cục rất mạnh, hắn chỉ có thực lực Thần Cung Cảnh nhưng góc độ suy nghĩ còn cao hơn Hóa Thần Cảnh như mình.

Tô Tín vừa mới giải thích với bọn họ, thế lực võ lâm Giang Nam đạo không có nghĩ tới.

Như Ôn Minh Ngự hắn, bình thường hắn cũng cảm thấy khó hiểu nhưng không dám suy nghĩ sâu hơn, bởi vì cho dù nghĩ cũng vô dụng, chẳng lẽ bọn họ dám can đảm đi làm trái lệnh Tiêu gia và ba tông môn nhất lưu.

Hiện tại Tô Tín nói toạc những việc này ra ngoài cũng làm cho Ôn Minh Ngự hiểu ra những suy đoán lúc trước, quả nhiên cũng không khác bao nhiêu, cho dù nội tâm hắn hận nhưng không thể tránh được.

Nếu như hắn không bị Tô Tín ép đến tuyệt lộ, hắn không có khả năng liều chết đánh với Tốn Phong kiếm phái.

Ôn Minh Ngự không ngừng vuốt chòm râu suy nghĩ, hắn nói:

“Tô đại nhân, chẳng lẽ ngươi muốn làm Giang Nam đạo đại loạn?”

Tô Tín lập tức mỉm cười vui vẻ, nói:

“Tại sao lại không chứ? Có nhiều thứ bị phong tỏa quá lâu, một khi bộc phát sẽ cực kỳ khủng bố.”

“Võ giả vốn nên dũng mãnh cấp tiến, nhưng Tiêu gia và ba tông môn nhất lưu áp chế thế lực võ lâm Giang Nam đạo không ngừng nhường nhịn, muốn biến bọn

họ thành cừu non, ngươi cho rằng có khả năng sao?”

“Nếu như vẫn áp chế như vậy cũng bỏ đi, nhưng hiện tại đã xuất hiện ngươi là bất ngờ ngoài ý muốn, nếu như đã có bất ngờ xảy ra, như vậy quy củ của bọn họ không cần chúng ta đánh phá, nó sẽ tự động bị phá vỡ.”

“Giang Nam đạo nhiều thế lực võ lâm sống hòa bình với nhau sao? Nói ra cả quỷ cũng không tin tưởng.”

“Chỉ cần là thế lực võ lâm thì sẽ có ma sát, ma sát nhỏ có thể sẽ phát triển trở thành xung đột, xung đột lớn sẽ thăng cấp thành chiến đấu.”

Ba thế lực nhất lưu sẽ xuất hiện trước khi hai thế lực đại chiến với nhau, sẽ ngăn cản bọn họ chiến đấu sống chết, biểu hiện ra ngoài mọi việc bình an vô sự nhưng trên thực tế nội tâm hai bên đã chôn giấu mầm mống thù hận.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 436 - Bí Mật Giang Nam Đạo (2)

Hơn nữa mỗi lần trải qua ma sát với nhau, hạt giống thù hận sẽ dần dần trưởng thành.

Tỷ như Ôn gia cùng Tốn Phong kiếm phái, hai bên đã căm thù nhau vài chục năm, kết quả trong thời gian đó đệ tử hai bên có trọng thương lẫn nhau nhưng không có ai chết trong tay đối thủ.

Với hai thế lực xung đột nhau đây là việc không thể tưởng tượng nổi, đổi thành nơi khác đã sớm tử chiến với nhau.

Cho nên đến cuối cùng Ôn Minh Ngự cố ý bảo đệ tử Ôn gia cùng tham dự chiến đấu với Tốn Phong kiếm phái, cho dù ngoài miệng hắn nói là tôi luyện sức chiến đấu đệ tử Ôn gia nhưng trên thực tế muốn mượn chuyện này báo thù rửa hận.

Một Ôn gia và một Tốn Phong kiếm phái đã như vậy, trong Giang Nam đạo có nhiều thế lực cũng lâm vào tình trạng của Ôn gia và Tốn Phong kiếm phái.

Huống hồ sau khi diệt đối phương sẽ thu được không ít chỗ tốt, một khi mở lỗ thủng ra, cả Giang Nam đạo sẽ lâm vào điên cuồng.

“Ôn gia chủ, vấn đề hiện tại còn cần ngươi đứng ra a.”

Tô Tín nói.

Ôn Minh Ngự gật đầu nói:

“Có điểm nào dùng tới ta, Tô đại nhân cứ việc nói là được.”

Hiện tại Ôn gia đã triệt để đắc tội Tiêu gia và ba thế lực nhất lưu, đã tự tuyệt với võ lâm Giang Nam đạo, nếu hắn còn không theo sát Lục Phiến Môn, vậy Ôn gia bọn họ không có khả năng có hỗ dung thân trong Giang Nam đạo.

Tô Tín nói:

"Giang Nam đạo có thế lực võ lâm nào thù hận lớn với nhau hay không, có lẽ Ôn gia chủ ngươi biết rõ việc này nhất, chúng ta sẽ bắt đầu từ điểm này."

Ôn Minh Ngự suy nghĩ và nói:

"Hạ Châu phủ Thiết Kiếm môn cùng Lãnh Nguyệt đường có đại thù với nhau, thời điểm hai bên chọn đệ tử gần Hạ Châu phủ thường xuyên sinh ra xung đột, Thiết Kiếm môn ăn thiệt thòi khá nhiều."

"Đặc biệt có một lần Thiết Kiếm môn phát hiện đệ tử thiên phú không tồi nhưng người Lãnh Nguyệt đường trực tiếp trọng thương đệ tử Thiết Kiếm môn và cướp đi."

"Sau đó trải qua Lạc Vũ sơn trang điều tiết chuyện này nhưng Lãnh Nguyệt đường chỉ bồi thường một ít thuốc trị thương và tài nguyên cho Thiết Kiếm môn, cũng không trả tên đệ tử kia."

"Qua mười năm sau, tên đệ tử bị đoạt đi kia trở thành đệ nhất nhân thế hệ trẻ của Lãnh Nguyệt đường, đánh tế hệ trẻ Thiết Kiếm môn không ngóc đầu lên nổi, việc này càng làm Thiết Kiếm môn hận Lãnh Nguyệt đường thấu xương."

Nghe Ôn Minh Ngự giảng giải, đám người Hoàng Bỉnh Thành tặc lưỡi cảm thán và lắc đầu, nội tâm cảm thấy Thiết Kiếm môn quá không may.

Bọn họ tức giận vì đối phương đoạt đệ tử của mình nhưng bởi vì có Lạc Vũ sơn trang ra mặt điều đình, hơn nữa đối phương cũng đưa thuốc trị thương và một ít tài nguyên nhưng không trả đệ tử nên việc này không tính là trôi qua.

Bọn họ càng không ngờ tới tên đệ tử bị cướp lúc trước có thiên phú mạnh như vậy, mười năm sau đã đánh đệ tử Thiết Kiếm môn không thể ngóc đầu lên nổi, việc

này mới làm bọn họ oán hận nhất.

Tô Tín vung tay lên nói:

“Vậy thì tốt, mục tiêu tiếp theo chính là Thiết Kiếm môn, xuất động toàn bộ, chuẩn bị động thủ.”

Sau khi Tô Tín ra lệnh một tiếng, đám người Hoàng Bỉnh Thành cũng nhận lệnh rời đi.

Lúc trước bọn họ mang theo một nửa bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo rời đi, những người không đi nhìn thấy người khác thu hoạch to lớn nên đỏ mắt.

Cho nên lần này Tô Tín không có bên nặng bên nhẹ, hắn ra lệnh bọn họ tập hợp lực lượng bên ngoài Giang Nam phủ, chỉ cần hắn ra lệnh liền xuất động.

Hạ Châu phủ nằm cách Giang Nam phủ không xa, đám bộ khoái đều là võ giả Tiên Thiên cước lực kinh người, chỉ dùng thời gian nửa ngày đã tới bên ngoài Hạ Châu phủ, Ôn Minh Ngự chỉ dẫn nên nhanh chóng đi tới trước sơn môn Thiết Kiếm môn.

Thủ hạ Lục Phiến Môn của Tô Tín đều là tinh nhuệ cảnh giới Tiên Thiên, cộng thêm đệ tử Ôn gia có hơn ngàn người, nhiều võ giả Tiên Thiên như vậy bằng tổng nhân số người Thiết Kiếm môn tổng cộng lại.

Thiết Kiếm môn không phải bang phái như Lãnh Nguyệt đường, nó là tông môn quy củ và uy tín lâu năm, cho nên mỗi đệ tử đều được lựa chọn kỹ càng, tối thiểu tương lai cũng phải có tiềm lực đột phá Tiên Thiên mới có thể bị bọn họ thu làm đệ tử.

Ngay cả như vậy võ giả Tiên Thiên của Thiết Kiếm môn chỉ miễn cưỡng đạt tới trăm người mà thôi, còn không bằng một phần mười thủ hạ Tiên Thiên của Tô Tín dẫn tới.

Nhiều võ giả Tiên Thiên đứng dưới chân núi Thiết Kiếm môn, võ giả trông coi sơn môn sợ tới mức chạy vào núi bẩm báo, cả sơn môn to như vậy không có người

nào thủ vệ.

Môn chủ Quang Kiếm Không Thiết Kiếm môn nhận được tin tức liền cười khổ không thể làm gì.

Thiết Kiếm môn bọn họ thật không may, tại sao Tô Tín lại tới tìm Thiết Kiếm môn?

Buổi sáng còn nghe nói ba thế lực nhất lưu Giang Nam đạo đi tìm Tô Tín đời công đạo, kết quả buổi chiều người ta trực tiếp đánh tới tận cửa của mình.

Hơn một ngàn tên võ giả Tiên Thiên, Thiết Kiếm môn căn bản không có lực địch, cho dù Quang Kiếm Không hắn có tu vi Hóa Thần Cảnh, đối phương còn có Ôn gia chủ Ôn Minh Ngự hỗ trợ, chỉ cần Ôn Minh Ngự có thể ngăn cản mình một lúc, khi đó Thiết Kiếm môn sẽ không tồn tại.

Một ít chấp sự và trưởng lão Thiết Kiếm môn đều nhìn sang môn chủ, Quan Kiếm Không đau đầu xoa trán, hắn nói:

“Là họa thì tránh không khỏi, đi nghênh đón tổng bộ đầu Giang Nam đạo đi, đối phương không có trực tiếp đánh vào Thiết Kiếm môn, chứng minh chuyện lần này còn có khả năng vượt qua.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 437 - Ức Hiếp (1)

Sau đó Quan Kiếm Không mang theo một đám đệ tử Thiết Kiếm môn tới sơn môn, nhìn thấy hơn một ngàn tên bộ khoái Lục Phiến Môn đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, dường như trong mắt bọn họ không có Thiết Kiếm môn, chỉ có một đống thịt mỡ thơm ngon.

Lần trước bọn họ tấn công Tốn Phong kiếm phái đạt được quá nhiều chỗ tốt, những bộ khoái không có tham gia muốn thu hồi cho đủ vốn, những kẻ đã nếm qua tư vị chỗ tốt liền tích cực hơn trước rất nhiều.

Nội tâm Quan Kiếm Không rùng mình, vội vàng hướng chắp tay nói với Tô

Tín:

“Không biết Tô đại nhân đến Thiết Kiếm môn chúng ta có chuyên gì không?”

“Nếu như bởi vì chuyện lần trước ngài mời chúng ta tới Giang Nam phủ mà không tới, tại hạ nói một tiếng xin lỗi với Tô đại nhân.”

“Trong khoản thời gian đó Thiết Kiếm môn có chuyện quan trọng trên người, thật sự không thể rút ra thời gian, nếu như Tô đại nhân có gì cần, Thiết Kiếm môn ta tuyệt đối nghe theo lệnh Tô đại nhân làm việc.”

Quan Kiếm Không bày tư thái cực thấp trước mặt tô Tín, người không biết còn tưởng rằng Tô Tín là cường giả Nguyên Thần Cảnh mà hắn là Tiên Thiên a.

Trước mặt thực lực tuyệt đối áp bách, Quan Kiếm Không tiếp tục bày ra cái giá đỡ cường giả Nguyên Thần Cảnh chính là muốn chết, hắn là người thông minh nên không làm ra chuyện tự tìm cái chết.

Những đệ tử trẻ tuổi Thiết Kiếm môn nhìn thấy môn chủ hạ thấp tư thái xin lỗi tay sai triều đình như vậy, nội tâm bọn họ cực kỳ không cam lòng, nếu không phải có trưởng lão tông môn đang nhìn chằm chằm thì bọn họ đã sớm mắng chửi rồi.

Nhìn thấy đối phương cúi đầu nhận lỗi như vậy, Tô Tín cười ha hả nói:

“Quan chưởng môn, xem ra đệ tử Thiết Kiếm môn các ngươi còn có tâm huyết a, vẫn biết phẫn nộ ah.”

Quan Kiếm Không biến sắc, vội vàng nói:

“Các đệ tử không hiểu chuyện, Tô đại nhân ngài chớ trách.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Có tâm huyết là chuyện tốt, ta trách làm gì? Nhưng ta không hiểu đệ tử Thiết Kiếm môn còn có một chút tâm huyết như thế, vì cái gì không dám ra tay với Lãnh Nguyệt đường, lại đứng nhìn người Lãnh Nguyệt đường bắt nạt các ngươi như vậy?”

Nghe Tô Tín nhắc tới ba chữ Lãnh Nguyệt đường, sắc mặt đệ tử Thiết Kiếm môn lập tức biến thành khó coi.

Thiết Kiếm môn bọn họ đã kết thành đại thù sinh tử với Lãnh Nguyệt đường.

Nhưng không biết tại sao, sau khi trải qua sự kiện cướp đệ tử, thực lực Thiết Kiếm môn đã rớt phía sau Lãnh Nguyệt đường một đoạn, hơn nữa Lạc Vũ sơn trang điều tiết áp chế cho nên bọn họ mới không dám can đảm đi báo thù.

Tô Tín nhìn Quan Kiếm Không, trầm giọng nói:

“Quan chưởng môn, hôm nay ta cũng không tới gây phiền toái với các ngươi, ta chuẩn bị tặng ngươi đại cơ duyên.”

“Chỉ cần ngươi gật đầu, hôm nay Lục Phiến Môn ta sẽ giúp ngươi diệt Lãnh Nguyệt đường, tài nguyên tu luyện trong Lãnh Nguyệt đường chính là thù lao của

ta, mà công pháp địa bàn gì đó sẽ do Thiết Kiếm môn tiếp quản, ngươi xem coi thế nào?”

Sắc mặt Quan Kiếm Không lập tức biến đổi, Tô Tin dùng sách lược đối phó Ôn gia với hắn.

Lôi kéo Thiết Kiếm môn bọn họ đánh Lãnh Nguyệt đường, sau đó Thiết Kiếm môn bọn họ triệt để tự tuyệt với võ lâm Giang Nam đạo, Thiết Kiếm môn bọn họ làm như vậy có thể nói triệt để đắc tội Tiêu gia và ba thế lực nhất lưu tại Giang Nam đạo.

Nhìn thấy bộ dạng do dự của Quan Kiếm Không, Tô Tín thản nhiên nói:

“Quan chưởng môn, nói không dễ nghe, lần này ta mang theo hơn ngàn bộ đầu tinh nhuệ Lục Phiến Môn tới nơi này sao có thể đi không, mọi người cũng không thể tay không mà về ah.”

“êếu ngươi không đáp ứng, sẽ diệt Thiết Kiếm môn các ngươi, dù sao thực lực Thiết Kiếm môn không kém gì Lãnh Nguyệt đường, chúng ta đạt được cũng không ít đâu.”

Sắc mặt đám người Quan Kiếm Không lập tức biến đổi, một tên trưởng lão nóng tính lập tức quát lớn:

“Ngươi dám!”

Trên mặt Tô Tín xuất hiện nụ cười vui vẻ, nói:

“Ngươi nói ta dám hay không? Nếu không ta đánh cược với ngươi một hồi, đánh cược ta dám diệt Thiết Kiếm môn hay

không?”

Hai mắt tên trưởng lão đỏ thẫm và phẫn nộ nhìn chằm chằm vào Tô Tín, hắn không dám nói nhảm nửa câu.

Dùng sinh tử tồn vong Thiết Kiếm môn đánh bạc, hắn không có điên như vậy.

Tô Tín nhìn Quan Kiếm Không, thản nhiên nói:

“Quan chưởng môn, ta cho ngươi cơ hội lựa chọn, là Thiết Kiếm môn diệt vong hay là Lãnh Nguyệt đường diệt vong, ta cho phép ngươi được lựa chọn, ta tin tưởng ngươi sẽ đưa ra lựa chọn chính xác.”

Quan Kiếm Không cười khổ và nói:

“Căn bản không cần phải lựa chọn, ta không có lựa chọn nào khác.”

Không đi đối phó Lãnh Nguyệt đường thì diệt Thiết Kiếm môn, hắn chọn thế nào? Hắn còn không biết chọn hay sao?

Tâm tư các đệ tử trẻ tuổi Thiết Kiếm môn rất khác nhau.

Bọn họ không có nhiều tâm tư như Quan Kiếm Không, dù sao bọn họ xem ra Lãnh Nguyệt đường có đại thù với Thiết Kiếm môn như vậy, hiện tại có cơ hội tiêu diệt đối phương đương nhiên phải nắm chặt, môn chủ có cái gì phải do dự chứ?

Quan Kiếm Không gật đầu vấn đề này dễ làm hơn nhiều, Thiết Kiếm môn liên hợp tinh nhuệ Lục Phiến Môn kéo đi tấn công Lãnh Nguyệt đường.

Lúc này đám người Tôn Càn bọn hắn cũng nhận được tin tức Tô Tín tiến về Thiết Kiếm môn, ba người lập tức chạy tới Thiết Kiếm môn cứu viện.

Tô Tín muốn trắng trợn giết chóc tại Giang Nam đạo, bọn họ sẽ không cho phép Tô Tín được như ý.

Có ba võ giả Hóa Thần Cảnh xuất hiện, hơn nữa tại Hạ Châu phủ còn có tông môn nhị lưu chính là Lãnh Nguyệt đường.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 438 - Ức Hiếp (2)

Đám người Tôn Càn đã quyết định lúc đến Hạ Châu phủ sẽ bảo Lãnh Nguyệt đường ra tay, như vậy cho dù không đánh lại tinh nhuệ Lục Phiến Môn của Tô Tín nhưng tối thiểu có thể phòng ngự.

Hiện tại Tô Tín bên đã mang theo tinh nhuệ giết vào trong Hạ Châu phủ.

Lãnh Nguyệt đường chính là bang phái lớn nhất trong Hạ Châu phủ, đường khẩu nằm ở địa vực trung tâm Hạ Châu phủ.

Tô Tín muốn đánh Lãnh Nguyệt đường, lại không muốn Hạ Châu phủ trở nên rối loạn, cho nên hắn an bài tổng bộ đầu Hạ Châu phủ và tri phủ Hạ Châu phủ Tri Phủ sơ tán người chung quanh Lãnh Nguyệt đường.

Đám người Tô Tín gây ra động tĩnh lớn như thế, muốn dấu diếm Lãnh Nguyệt đường là chuyện không có khả năng.

Tô Tín đã an bài đệ tử Thiết Kiếm môn bao vây Lãnh Nguyệt đường, không thể buông tha một người nào thoát đi.

Thực lực Lãnh Nguyệt đường tương đương với Tốn Phong kiếm phái bị Tô Tín diệt qua, dù sao Lãnh Nguyệt đường cũng là bang hội, cho nên đệ tử trong bang rất nhiều, cả Hạ Châu phủ có tới mấy vạn bang chúng.

Đương nhiên mấy vạn người đa số là bang chúng cấp thấp, có chút thậm chí không tới Hậu Thiên sơ kỳ, Tô Tín sẽ không quản những kẻ này.

Tinh nhuệ chân chính của Lãnh Nguyệt đường đều tập trung tại tổng đường, nơi

này có hơn ba nghìn tên võ giả Hậu Thiênvà hơn hai trăm võ giả Tiên Thiên, Tô Tín sẽ không bỏ qua những kẻ này.

Đường chủ Lãnh Nguyệt đường Liên Minh Sơn là trung niên chừng bốn mươi tuổi.

Hắn nhìn thấy Quan Kiếm Không lại đi chung với Tô Tín thì biết rõ đã xảy ra chuyện gì.

Liên Minh Sơn chỉ vào Quan Kiếm Không quát lên:

“Quan Kiếm Không! Thiết Kiếm môn ngươi tâm tư độc ác, liên hợp với Lục Phiến Môn để đối phó Lãnh Nguyệt đường chúng ta, ngươi sẽ không sợ Lạc Vũ sơn trang trách phạt sao?”

Quan Kiếm Không hừ lạnh nói:

“Trách phạt? Hiện tại ta đã đứng ở nơi này thì sợ gì trách phạt?”

“Lãnh Nguyệt đường các ngươi úc trước gây thù với Thiết Kiếm môn có nghĩ tới việc hôm nay không? Lần trước Lãnh Nguyệt đường các ngươi đoạt đệ tử Thiết Kiếm môn có biết sẽ có hôm nay?”

Liên Minh Sơn hít sâu một hơi, Lãnh Nguyệt đường kết thù với Thiết Kiếm môn vài chục năm, đặc biệt sự kiện cướp đoạt đệ tử mười mấy năm trước đã thành đại thù sinh tử, hiện tại Thiết Kiếm môn có cơ hội nhất định sẽ động tay chân với Lãnh Nguyệt đường.

Nhưng lúc này Liên Minh Sơn lại dõi mắt nhìn sang Tô Tín, trầm giọng nói:

“Tô tổng bộ đầu, ta không biết ngươi liên hợp Thiết Kiếm môn tiến công Lãnh Nguyệt đường ta đạt được bao nhiêu chỗ tốt.”

“Tô tổng bộ đầu ngươi bây giờ nếu có thể liên hợp với ta tiêu diệt Thiết Kiếm môn, Lãnh Nguyệt đường chúng ta không lấy một phần lợi ích nào từ Thiết Kiếm, ta sẽ giao một nửa tích lũy của Lãnh Nguyệt đường cho Tô tổng bộ đầu làm tạ lễ.”

Tô Tín kinh ngạc nhìn Liên Minh Sơn, xem ra lão đại bang phái trước mặt là người hung ác, lập tức nghĩ ra nhiều biện pháp ứng phó như vậy..

Quan Kiếm Không nghe Liên Minh Sơn nói lời này liền sợ hãi.

Tô Tín giống như cười mà không phải cười nhìn Quan Kiếm Không:

“Quan chưởng môn ngươi cũng đã nhìn thấy, ta tìm ngươi hợp tác mà ngươi còn không vui, hiện tại còn có người vội vàng muốn hợp tác với ta a.”

Quan Kiếm Không muốn nói cái gì đó nhưng Tô Tín vung tay cắt ngang.

“Quan chưởng môn ngươi không cần lo lắng, Tô Tín ta nói rất đáng tin, nếu hợp tác với ngươi thì không đổi ý.”

Tô Tín xoay đầu nhìn sang Liên Minh Sơn:

“Thật có lỗi, Liên đường chủ, ta chỉ có thể nói ngươi tới muộn, lúc trước ngươi nhận thiếp mời của ta tới Giang Nam phủ, như vậy bối cảnh ngày hôm nay đã thay đổi.”

Ánh mắt Liên Minh Sơn biến thành đỏ rực, hắn quát:

“Đệ tử Lãnh Nguyệt đường! Liều chết đánh cược một lần! Các ngươi cũng nhìn thấy kết cục của Tốn Phong kiếm phái, Lục Phiến Môn sẽ không lưu người sống.”

Liên Minh Sơn muốn liều chết đánh cược một lần nhưng đáng tiếc thực lực Lãnh Nguyệt đường kém xa người Tô Tín mang tới.

Cho dù không có thủ hạ tinh nhuệ của Tô Tín, chỉ bằng người Ôn gia và người Thiết Kiếm môn cũng đủ diệt Lãnh Nguyệt đường.

Về phần đối phó Liên Minh Sơn lại càng đơn giản.

Ôn Minh Ngự và Quan Kiếm Không đều có được thực lực Hóa Thần Cảnh sơ kỳ, Liên Minh Sơn cũng giống như vậy.

Hai người liên thủ đánh hợp kích cho nên áp chế Liên Minh Sơn.

Tô Tín không có đứng nhìn, hắn liền ra tay đối phó Liên Minh Sơn.

Hắn không phải lo lắng hai người Ôn Minh Ngự liên thủ không thể đối phó Liên Minh Sơn, mà là hắn muốn tôi luyện vũ kỹ bản thân một chút.

Dùng thực lực Tô Tín hiện tại có thể tiến vào top mười Nhân Bảng, gần như khó có đối thủ.

Chính bởi vì như thế, Tô Tín muốn tôi luyện vũ kỹ bản thân cũng hông tìm thấy ngươi, dù sao tồn tại top mười Nhân Bảng cũng không làm người bồi luyện với hắn.

Hiện tại đối mặt với những Hóa Thần Kỳ thực lực không quá mạnh như hiện tại, Tô Tín có thể đối chiên vài chiêu với bọn họ, huống hồ có hai người Ôn Minh Ngự liên thủ áp chế, Tô Tín cũng không cần lo lắng không làm gì được đối phương.

Đoán chừng cả trên giang hồ, có thể trong đối chiến sinh tử với Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư còn tôi luyện vũ kỹ bản thân cũng chỉ có một mình Tô Tín.

Cả cuộc chiến tiếp tục hơn hai mươi phút liền kết thúc, Liên Minh Sơn bị Quan Kiếm Không cầm thiết kiếm đánh nát kinh mạch mà chết.

Những bang chúng Lãnh Nguyệt đường cũng bị bộ khoái thủ hạ Tô Tín tàn sát không còn bao nhiêu, chỉ có một ít người dựa vào nơi hiểm yếu chống cự, dù sao cũng hơn ba nghìn người, dù cho đại bộ phận đều là võ giả Hậu Thiên nhưng đủ bọn họ tốn thời gian chém giết một lúc.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 439 - Mồi Lửa Đốt Thảo Nguyên (1)

Lần trước Tô Tín diệt sạch Tốn Phong kiếm phái, đám người Lục Tục không có đuổi tận giết tuyệt đệ tử Tốn Phong kiếm phái mà bj Tô Tín răn dạy một phen, lần này bọn họ đã học nghe lời, trực tiếp làm như Lý Phôi, không muốn tù binh, gặp người liền giết, trực tiếp tru sát toàn bộ.

Lúc này trong đám người Lãnh Nguyệt đường có một tên đệ tử trẻ tuổi cầm hai thanh loan đao màu vàng giết ra, đao cương lạnh thấu xương, đao mang trực tiếp chém giết hai tên bộ

khoái cảnh giới Tiên Thiên sau đó đỏ mắt xông về phía Tô Tín.

Ánh mắtTô Tín sinh ra một tia hứng thú, tên đệ tử trẻ tuổi kia chừng hai mươi tuổi mà thôi, hắn có được thực lực Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh, rất hiếm gặp trong thế lực nhị lưu như Lãnh Nguyệt đường.

Cho nên Tô Tín đoán hắn chính là đệ tử thiên tư không kém bị Lãnh Nguyệt đường cướp từ tay Thiết Kiếm môn.

Hai mắt tên đệ tử đỏ thẫm, hắn cầm song đao xông về phía Tô Tín và gào thét:

“Ác tặc! Đi chết đi!”

Tô Tín điểm một chỉ nhẹ nhàng, lực lượng khủng bố đánh nát song đao trong tay hắn, hai tay tên đệ tử biến thành màu đỏ thẫm, hắn phun máu tươi và uể oải ngã xuống đất.

Nhưng ngay cả như vậy hai mắt hắn cũng lộ ra hàn ý ngập trời, hắn nhìn chằm chằm vào đám người Tô Tín:

“Đám ác tặc các ngươi tiêu diệt Lãnh Nguyệt đường, ngày sau ta tất giết tất cả các ngươi.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Ngày sau? Thật không biết Lãnh Nguyệt đường dạy bảo ngươi như thế nào, luyện võ tới mê muội đầu óc? Ngươi cho rằng ngươi hiện tại còn có ngày sau sao?”

Tô Tín không có đi phản ứng đến hắn, hắn xoay đầu nhìn sang Quan Kiếm Không:

“Quan chưởng môn, ta đoán hắn chính là tên đệ tử bị Lãnh Nguyệt đường cướp đi lúc trước, hiện tại ta giao hắn cho ngươi xử trí, ngươi giải quyết đi.”

Nhìn thấy hận ý trong mắt tên đệ tử trẻ tuổi, Quan Kiếm Không âm thầm thở dài một hơi.

Kẻ này ngày xưa vốn có thể trở thành đệ tử kiêu ngạo của Thiết Kiếm môn, kết quả lại thành đại địch sinh tử với Thiết Kiếm môn, việc này không thể nói không phải là châm chọc.

Quan Kiếm Không có tâm không đành lòng nhưng hắn vẫn đi tới, hắn xuất một chưởng đánh gục tên đệ tử trẻ tuổi.

Mặc dù nói Tô Tín giao tên đệ tử trẻ tuổi cho hắn xử lý, nhưng trên thực tế hắn cần phải quăng đầu danh trạng, sau trận chiến này Thiết Kiếm môn sẽ không có đường quay về.

Thời điểm đám người Tô Tín sắp kết thúc chiến đấu thì đằng xa có tiếng gầm vang lên:

"Dừng tay!"

Ba người Tôn Càn từ đằng xa bay nhanh về phía nơi này, nhìn thấy tràng cảnh trong Lãnh Nguyệt đường liền đỏ mắt xông tới ngăn cản Tô Tín.

Bọn họ đuổi tới thật nhanh nhưng vẫn chậm.

Ba người Tôn Càn bao rằng Tô Tín đi tới Thiết Kiếm môn, không nghĩ tới Tô Tín lại cải biến chủ ý liên hợp Thiết Kiếm môn diệt Lãnh Nguyệt đường.

Đối tượng cứu viện ban đầu lại biến thành đồng lõa, ba người Tôn Càn suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi vì tức giân.

Công Dương Vô Toán nhìn hai người Ôn Minh Ngự và Quan Kiếm Không, hắn lạnh lùng nói:

"Rất tốt, hai người các ngươi rất tốt, cấu kết Lục Phiến Môn giết hại đồng đạo giang hồ, về sau võ lâm Giang Nam đạo chắc chắn không dung hai phái các ngươi."

Tô Tín thản nhiên nói:

"Công Dương Vô Toán đúng không? Nói chuyện chú ý một chút, cái gì gọi là cấu kết? Thiết Kiếm môn và Ôn gia đang trợ giúp Lục Phiến Môn chém giết phản nghịch, phải khen ngợi bọn họ mới đúng."

"Còn nữa, ngươi nghĩ ngươi là ai? Ngươi cho rằng võ lâm Giang Nam đạo không dung bọn họ thù võ lâm Giang Nam đạo sẽ làm theo sao?"

"Hai nói Công Dương thế gia các ngươi có tư cách nói chuyện thay võ lâm Giang Nam đạo?"

Công Dương Vô Toán còn muốn nói cái gì đó nhưng Quý Vô Không ngăn hắn lại, hắn lạnh lùng nói:

“Chúng ta đi.”

Lãnh Nguyệt đường đã bị diệt, hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, vì kế hoạch hôm nay còn không bằng nghĩ cách làm sao ngăn cản Tô Tín.

Ban ngày bọn họ còn suy nghĩ mượn tay thế lực nào đó tiêu diệt Tô Tín, kết quả hiện tại Tô Tín dạy bọn họ một bài học về cái gọi là giải quyết dứt khoát.

Thời gian một ngày diệt thế lực nhị lưu, Tôn Càn không kịp trở tay.

Trên thực tế Tô Tín cũng nghĩ như vậy, căn bản không cho ba tông môn nhất lưu có thời gian phản ứng, trực tiếp làm cả Giang Nam đạo loạn, huống hồ Tô Tín đã thành công.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 440 - Mồi Lửa Đốt Thảo Nguyên (2)

Liên hợp Ôn gia diệt sạch Tốn Phong kiếm phái làm cho võ lâm Giang Nam đạo khiếp sợ, Tô Tín lần hai liên hợp Thiết Kiếm môn tiêu diệt Lãnh Nguyệt đường, việc này làm tông môn Giang Nam đạo sinh ra tâm tư khác.

Đặc biệt sau khi Ôn gia và Thiết Kiếm môn chiếm đoạt thế lực đối thủ, thực lực bản thân bọn họ tăng lên rất lớn, những tông môn võ lâm khác trông mà thèm.

Thiên hạ rộn ràng vì lợi, Ôn gia và Thiết Kiếm môn hợp tác với Tô Tín đã chọc giận ba thế lực nhất lưu nhưng cũng đạt được lợi ích to lớn, cũng khó trách các tông môn khác động tâm không thôi.

Tham lam là bản tinh con người, những thủ hạ xuất thân đạo phỉ dưới trướng Tô Tín cũng bởi vì một thành lợi ích đã có thể

làm việc nguy hiểm, những tông môn võ lâm cũng có thể vì lợi ích to lớn khi chiếm đoạt thế lực khác mà xông vào nguy hiểm.

Tô Tín diệt hai tông môn biến thành hai dây dẫn nổ, chính thức kíp nổ toàn bộ võ lâm Giang Nam đạo, việc ba thế lực nhất lưu lo lắng đã xảy ra.

Trong Giang Nam đạo có rất nhiều thế lực tam lưu, không có một ngàn cũng có tám trăm, trong đó tại Lâm Hạ phủ có hai thế tiểu thế gia tam lưu là Lâm gia và Chu gia căm thù lẫn nhau.

Song phương đánh nhau vài chục năm, đặc biệt hai nhà cũng đều ở chung tại châu phủ, căm thù lẫn nhau càng lớn.

Hai nhà bọn họ trải qua thế lực khác điều đình nên bình an vô sự, Lâm gia thế

hệ này có thực lực mạnh hơn Chu gia rất nhiều, trong thế hệ hiện tại có vài đệ tử thiên phú không tệ, một khi phát triển có thể áp thể Chu gia dưới thân.

Bởi vì trở ngại quy tắc Giang Nam đạo cho nên Lâm gia cũng không cách nào triệt để chiếm đoạt Chu gia, thẳng đến khi Tô Tín liên hợp Ôn gia cùng Thiết Kiếm môn diệt hai thế lực nhị lưu, Lâm gia chủ nghe tin tức liền động tâm.

Dù sao hắn suy nghĩ rất bình thường, hiện tại ánh mắt ba thế lực nhất lưu đặt lên người Tô Tín và Lục Phiến Môn, cho dù mình động thủ đối phương cũng không quan tâm tới tiểu châu phủ xa xôi làm gì.

Bởi vì cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, Lâm gia chủ lập tức triệu tập tất cả thế lực Lâm gia tiến công Chu gia, trực tiếp đánh Chu gia không kịp trở tay sau đó chiếm đoạt Chu gia.

Bởi vì thật vất vả diệt đi thế lực đối địch kéo dài suốt vài chục năm, Lâm gia bởi vì chiếm đoạt thế lực Chu gia cho nên thực lực tăng vọt không nhỏ.

Cho nên ý niệm Lâm gia chủ sáng tỏ, hắn lập tức tấn chức Nguyên Thần Cảnh trong một đêm, thành tựu Hóa Thần Cảnh,

từ đó Lâm gia từ thế lực tam lưu biến thành thế lực nhị lưu.

Lâm gia chủ cho rừng mình là thế lực tam lưu nên không bị chú ý, nhưng thật tình hắn không biết bởi vì Lâm gia động thủ đã kíp nổ toàn bộ thế lực võ lâm Giang Nam đạo.

Ôn gia và Thiết Kiếm môn còn dễ nói, có thể nói là Tô Tín châm ngòi.

Nhưng lần này Lâm gia không có ai châm ngòi, hoàn toàn là chính bản thân hắn động thủ, hơn nữa sau khi động thủ Lâm gia đạt được thắng lợi lớn, trong mắt người khác Lâm gia đã đạt được lợi ích to lớn.

Mọi người có thiên tính mù quáng, chỉ cần có người đánh trận đầu, mọi người sau đó sẽ xông lên không dứt.

Đúng như Tô Tín phân tích, võ lâm Giang Nam đạo bị áp chế quá lâu, ba đại

tông môn nhất lưu áp chế nên thế lực võ lâm Giang Nam đạo vẫn nhường nhịn, nhường nhịn tới mức bộc phát dữ dội.

Huống hồ có ba thế lực nhất lưu điều tiết cũng không hoàn toàn công bằng.

Một phương gặp đãi ngộ không công bằng nhưng ngại uy thế của thế lực nhất lưu nên không dám nói cái gì, hận ý trong nội tâm bọn họ tích lũy càng lúc càng lớn.

Những tông môn chiếm được lợi ích trong điều tiết cũng bất mãn, ta rõ ràng có thể đoạt được nhiều lợi ích hơn nữa, ngươi đột nhiên xuất hiện bảo ta ngừng ta, ta làm sao cam tâm chứ?

Ba thế lực nhất lưu xuất hiện điều đình mới là bất công lớn nhất.

Phương thức điều đình như vậy càng làm cho các thế lực tích lũy oán hận càng sâu, bất mãn càng lúc càng lớn, trải qua một thời gian dài như vậy, chỉ cần một mồi lửa là có thể đốt cháy cả thảo nguyên, như vậy sẽ lâm vào cục diệncàng cháy càng lớn.

Kết quả bắt đầu từ ngày thứ hai, võ lâm Giang Nam đạo lâm vào lộn xộn.

Những thế lực nhị lưu có thù hận với nhau cũng công phạt lẫn nhau, ba đại thế lực nhất lưu vội vàng phái võ giả Hóa Thần Cảnh tiến tới điều đình, nhưng bên này chưa điều đình xong, bên kia lại có người động thủ.

Những thế lực động thủ đều là thế lực nhị lưu có võ giả Hóa Thần Cảnh tọa trấn, ba thế lực nhất lưu phái võ giả Thần Cung Cảnh đi điều đình là vũ nhục người ta, người ta sẽ không cho ngươi mặt mũi.

Hiện tại bốn phía Giang Nam đạo đều xảy ra hỏa hoạn, ba thế lực nhất lưu có bao nhiêu võ giả Hóa Thần Cảnh? Cho dù Cửu Huyền Kiếm Tông nhân số nhiều nhất cũng mới chỉ có năm người mà thôi, căn bản không đủ dùng.

Lúc này Tô Tín đang ở tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, Tô Tín cầm tình báo Hoàng Bỉnh Thành giao cho liền mỉm cười.

Cho đến hôm nay mưu đồ của hắn tại Giang Nam đạo đã hoàn thành, chỉ kém một bước cuối cùng có thể thu quan.

Tô Tín muốn quấy rối quy tắc vốn có tại Giang Nam đạo, do đó xác định quyền uy Lục Phiến Môn tại Giang Nam đạo.

Cho nên hiện tại Giang Nam đạo đại loạn, Tiêu gia và ba thế lực nhất lưu chế định quy củ bị đánh nát, bước cuối cùng của Tô Tín là chế tạo quy củ.

Ôn Minh Ngự chắp tay nói với Tô Tín:

“Chúc mừng Tô đại nhân, kế hoạch của ngươi xem như hoàn thành, thế lực nhất lưu không có khả năng khống chế Giang Nam đạo, bọn chúng thất bại rồi.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Bọn chúng không thua trong tay ta, mà là thua bởi quy củ do bọn chúng chế định ra, cho nên hiện tại bị ta đâm phá dễ dàng như vậy.”

“Hơn nữa lúc trước bọn họ chế định quy củ thành lập dựa trên quyền uy vô thượng của Tiêu gia.”

“Nhưng kết quả hiện tại chúng ta diệt hai thế lực nhị lưu, tông môn khác tại Giang Nam đạo rối loạn, Tiêu gia lại không ra mặt cho nên thế lực võ lâm khác nhìn thấy ba thế lực nhất lưu vô năng, nguyên nhân này mới là trọng yếu nhất.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 441 - Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí (1)

Ôn Minh Ngự lúc trước bị Tô Tín tính toán, lúc này mới bị bức bách bất đắc dĩ liên hợp với Tô Tín và đối địch với cả võ lâm Giang Nam đạo.

Càng tiếp xúc với Tô Tín thì hắn càng cảm giác Tô Tín đáng sợ, người trẻ tuổi kia mạnh nhất không phải thực lực của hắn, mà là năng lực bố cục của hắn.

Tuy Tô Tín nói ba thế lực nhất lưu thất bại bởi chính kế hoạch của mình nhưng nếu không có Tô Tín châm ngòi, ba thế lực nhất lưu vẫn an ổn không có việc gì.

Hiện tại Ôn Minh Ngự cũng cảm thấy mya mắn, may mắn Tô Tín vừa bắt đầu lựa chọn chính mình.

Vạn nhất Tô Tín vừa bắt đầu lựa chọn hợp tác với người khác thì đoán chừng Tốn Phong kiếm phái đã sớm động thủ với Ôn gia.

“Tô đại nhân, kế tiếp ngươi chuẩn bị như thế nào?”

Ôn Minh Ngự hỏi.

Trong mắt Tô Tín bắn ra hàn quang, nói:

“Đương nhiên là diệt thêm vài thế lực, nếu không làm sao thành lập uy nghiêm Lục Phiến Môn?”

Ôn Minh Ngự biến sắc, uy nghiêm Lục Phiến Môn lúc ban đầu tới từ đâu? Đương nhiên là từ đồ tông diệt môn mà ra.

Chỉ có điều thiên hạ những năm gần đây vô cùng thái bình, không có kẻ nào tự

tìm đường chết uy hiếp Đại Chu vương triều thống trị, cho nên Lục Phiến Môn ít xuất hiện hơn trước, cũng không có liên tục làm ra chuyện đồ tông diệt môn.

Hiện tại nhìn thấy Tô Tín như vậy, hiển nhiên hắn muốn phát dương quang đại truyền thống tốt đẹp của Lục Phiến Môn.

Nhưng kỳ thật Tô Tín chuẩn bị đồ sát vài tông môn không chỉ vì gia tăng uy danh Lục Phiến Môn, còn vì hoàn thành nhiệm vụ hệ thống giao cho.

Diệt năm thế lực ngoài nhị lưu, còn ba thế lực chưa diệt a.

Dựa theo lời hệ thống nói, dựa theo thực lực thế lực bị diệt mà ban cho giá trị phản phái, nếu như có thể diệt một trong ba thế lực nhất lưu, đoán chừng giá trị phản phái sẽ lớn hơn không ít.

Đương nhiên chỉ là phán đoán mà thôi, hiện tại thực lực Tô Tín căn bản không có khả năng động tới mấy tông môn nhất lưu truyền thừa vài trăm năm và có được cường giả Dung Thần Cảnh tọa trấn.

Giống như những thế lực nhất lưu không dám động tới Tô Tín, Tô Tín cũng không động người ta, hơn nữa cho dù ra tay trong bóng tối cũng vô dụng.

Trước mặt thực lực tuyệt đối, ba thế lực nhất lưu không sợ người ta ám toán, cho nên hắn phải đưa mắt nhìn vào thế lực nhị lưu mà thôi.

Với thực lực thủ hạ Tô Tín hiện tại có thể trong ba ngày diệt ba thế lực nhị lưu, lúc này người trong Giang Nam đạo cảm thấy bất an.

Nhưng hiện tại không có người nào dám nhảy ra kêu đánh hô giết, bởi vì Tô Tín vẫn liên hợp với ba thế lực tiêu diệt ba thế lực đối địch khác.

Nhìn thấy người ta thu lợi, bản thân mình sợ hãi và đỏ mắt, nếu như Tô Tín hợp tác với bọn họ, rất có thể bọn họ cũng không uổng phí khí lực tính kế tiêu diệt đối thủ làm gì cho tốn sức, cứ nhờ Lục Phiến Môn là xong.

Ôn gia vừa mới hợp tác với Tô Tín diệt Tốn Phong kiếm phái, lúc đó pâần đông

thế lực võ lâm Giang Nam đạo đều thóa mạ Ôn gia vô sỉ, không ngờ Ôn gia lại hợp tác với tay sai triều đình ra tay với tông môn võ lâm.

Hiện tại rất nhiều thế lực võ lâm hợp tác với Tô Tín, cũng không còn kẻ nào ngu xuẩn nói những câu như lúc trước.

Tô Tín hoàn thành nhiệm vụ liền không động thủ tiếp.

Uy thế đã lập đủ nhiều, nếu như lại giết thì hắn biến thành công địch của cả Giang Nam đạo, hắn không muốn như vậy.

Sau khi òoàn thành nhiệm vụ, Tô Tín tách ra khỏi những người khác, hắn tiến vào trong không gian hệ thống.

“Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: tay sai triều đình.”

Ban thưởng nhiệm vụ: ba lần rút thưởng cao cấp, hai mươi lần rút thưởng trung cấp, diệt năm thế lực nhị lưu ban thưởng 5800 điểm giá trị phản phái.

“Chậc chậc, mùa thu hoạch lớn ah.”

Tô Tín cảm thán.

Lần thứ nhất đạt được nhiều giá trị phản phái và rút thưởng cao cấp như thế, nội tâm Tô Tín cảm thán và hưng phấn không nhỏ.

Có được 5800 điểm giá trị phản phái, rút thưởng cao cấp biến thành lựa chọn tốt nhất.

Hiện tại Tô Tín có nhiều công pháp nhưng hắn cần công pháp mạnh hơn, hơn nữa còn thiếu tài nguyên tu luyện.

Đối với Tô Tín mà nói, đan dược không còn là thứ làm hắn phát sầu, có bổng lộc Lục Phiến Môn cấp cho, cho dù Tô Tín không âm thầm giữ lại tham ô một ít vẫn có thể sử dụng dư dả.

Hiện tại Tô Tín thiếu binh khí.

Du Long Kiếm chỉ là binh khí hoàng cấp, có lẽ với võ giả Tiên Thiên bình thường mà nói có thể có binh khí hoàng cấp đã là không tồi, nhưng đối với Tô Tín mà nói nhưng lại không đủ.

Đối mặt với top mười Nhân Bảng như Nhạc Thanh Bình, binh khí hoàng cấp đã không chịu nổi thực lực của đối phương, tùy thời có thể vỡ vụn, cho nên Tô Tín phải lựa chọn binh khí mới, tối thiểu nhất cũng phải là binh khí huyền câp.

phương diện công pháp, Tô Tín cần cường hóa kiếm đạo của bản thân, phương diện khác cũng cần nhưng không gấp như vậy.

Cho nên số lần rút thưởng trung cấp không ít, Tô Tín quyết định trước cầm chúng hối đoái thành rút thưởng cao cấp, tổng cộng năm cơ hội, hắn xem mình có khả năng rút ra công pháp gì tốt hay không.

Nếu quả thật thích hợp Tô Tín sử dụng hiện tại, cho dù vận dụng giá trị phản phái tiến hành lựa chọn chỉ định thì Tô Tín nhất định phải nắm bắt tới tay.

Số giá trị phản phái còn lại, Tô Tín tiến vào trong cửa hàng đổi binh khí huyền cấp hoặc địa cấp.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 442 - Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí (2)

Không phải Tô Tín không muốn dùng rút thưởng rút binh khí nhưng rút thưởng cao cấp cần binh khí gì cũng có, Tô Tín chỉ cần một thanh kiếm mà thôi, thậm chí rút thăm được cự kiếm và kiếm mảnh lại không được.

Cho nên Tô Tín quyết đoán buông tha suy nghĩ rút thưởng binh khí, hắn trực tiếp dùng giá trị phản phái mua sắm

Trong cửa hàng hệ thống, giá binh khí địa cấp là 3200 điểm, giá binh khí huyền cấp là 1600 điểm, giá cả không rẻ cho nên Tô Tín tối thiểu còn phải lưu 1600 điểm giá trị phản phái làm dự bị mới được.

“Sử dụng rút thưởng cao cấp, chỉ định lựa chọn công pháp, xóa không.”

Tô Tín nói.

Bàn quay trên màn hình xoay tròn, nó quay gần một phút chưa dừng lại, gương mặt Tô Tín chấn động.

Theo kinh nghiệm của Tô Tín dĩ vãng, bàn quay trên màn hình lớn xoay càng dài đại biểu lần này rút ra nhân vật cao cấp.

Bàn quay đình chỉ chuyển động, trên màn hình xuất hiện thân ảnh to lớn, khuôn mặt tuổi trẻ nhưng ánh mắt tang thương, đôi mắt cũng là điểm thu hút nhất trên người hắn.

Đôi mắt không mang theo chút tình cảm nào, không chỉ không có tình cảm còn không có linh động, không có quá khứ, hiện tại và tương lai, thậm chí không có tất

cả mà giống như lỗ đen, người nào lâm vào trong đó đều không tự kiềm chế được.

Tâm thần Tô Tín rung động, hắn mơ hồ đoán được cái gì nhưng lại không có nói ra.

Lúc này hệ thống lại nói:

“Chúc mừng kí chủ rút ra nhân vật Quan Thất, kèm theo công pháp Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, Đại Giang Nam Bắc Khí Công, Tiểu Cầm Nã Thủ.”

Đánh giá đẳng cấp nhân vật tứ tinh nửa, đánh giá đẳng cấp công pháp từ tam tinh nửa đến tứ tinh.

Chú ý: bởi vì kí chủ rút ra nhân vật có kèm theo một môn công pháp tứ tinh nửa cho nên lần rút thưởng này không ủng hộ dùng giá trị phản phái tiến hành chỉ định rút ra, hơn nữa có 60% tỷ lệ rút không trung.

Tô Tín thật sự khiếp sợ, hắn cũng không nghĩ tới lần rút thưởng hiện tại có thể rút trúng Quan Thất trong tứ đại cao thủ, Quan Mộc Đán!

Mê Thiên Minh Thất Thánh chủ, hắn xứng đáng là người mạnh nhất trong tiểu thuyết Ôn Thụy An.

Hắn đã từng dùng thân trọng thương, lợi dụng nội lực tuyệt thế phá tan cổ thuật, kịch độc cấm chế, nghênh chiến Mễ Thương Khung, Ngô Kinh Đào, Vô Tình, Thích Thiếu Thương, Chu

Nguyệt Minh, Phương Ứng Khán, Địch Phi Kinh hơn mười cao thủ, có thể nói đương thời vô địch.

Trong võ công của Quan Thất, Tô Tín rất muốn nhất chính là Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí.

Quan Thất kinh tài tuyệt diễm, hắn phát huy kiếm khí tới mức tận cùng, cũng là Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí trong truyền thuyết.

Tô Tín nguyện nhất định phải có công pháp này nhưng đáng tiếc là công pháp tứ tinh nửa nên không thể dùng giá trị phản phái lựa chọn, hơn nữa tỷ lệ thất bại cao

tới 60%, Tô Tín nhớ rõ lần trước hắn rút được Hùng Bá chỉ có 40% thất bại mà thôi.

Tô Tín nghi vấn điểm này, hệ thống giải thích:

“Đều là công pháp tứ tinh nửa nhưng uy lực khác nhau, tiềm lực cũng khác nhau, cho nên tỷ lệ thất bại cũng sẽ biến hóa.”

Tô Tín cau mày, hắn nhất định phải có Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, nếu như vậy chỉ có thể đánh cược vận khí, là một phần ba vận khí.

“Dùng 6000 điểm giá trị phản phái gia tăng 60% xác xuất thành công.”

Tô Tín cắn răng nói.

“Gia tăng 60% xác xuất thành công hoàn thành, hiện tại bắt đầu rút ra.”

Trên màn hình lớn, kim đồng hồ qua lại tại ba môn công pháp bên trong chuyển động, cuối cùng rơi ở trong đó một môn công pháp phía trên, cũng làm cho Tô Tín tim đập nhanh mấy nhịp.

Tô Tín đầu nhập vào lần rút thưởng này cao nhất từ trước đến nay, hắn dùng tới 6000 ngàn điểm giá trị phản phái đánh cược Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí.

“Chúc mừng kí chủ rút Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, đánh giá đẳng cấp tứ tinh nửa.”

Nghe âm thanh hệ thống, Tô Tín lập tức thở ra một hơi, hệ thống cũng không có hãm hại hắn.

Trước kia Tô Tín rút ra Hùng Bá, rút ra Hoài Âm Trương Hầu nhưng không có rút trúng công pháp tứ tinh nửa.

Lúc này Tô Tín đầu nhập nhiều như vậy mới thành công một lần.

Sau khi đạt được Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, Tô Tín xem công

pháp.

Dựa theo công pháp miêu tả, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí có năm trọng cảnh giới.

Thời điểm bắt đầu là: Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí.

Về sau tiến hóa gọi là: Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, cũng không phân biệt hậu thiên hay tiên thiên.

Về sau gọi là: Vô Hình Kiếm Khí, không cực hạn trong hay ngoài cơ thể, kiếm khí dung nhập không gian.

Kế tiếp là: Kiếm Khí, lúc này một cái nhíu mày cũng có thể dùng kiếm khí, tùy tâm sở dục, kiếm khí tùy tâm mà sinh.

Đến cảnh giới cuối cùng không còn là kiếm, chỉ còn lại ‘ khí ’ đầy trời tràn ngập thiên địa, có thể nói tạo thành lĩnh vực như thần ma.

Tô Tín có được 5% độ thuần thục, cảnh giới của hắn hiện tại là Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí.

Tô Tín đạt được ước muốn nhưng phải thay đổi cách dùng rút thưởng cao cấp.

Trong lần rút thưởng hiện tại, Tô Tín đã ném sạch tích lũy của mình, cho dù cuối cùng đạt được Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí nhưng chỉ còn lại 479 điểm giá trị phản phái, còn kém xa lắm mới có thể hối đoái binh khí huyền cấp.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 443 - Sắc Vi Kiếm (1)

Ban đầu Tô Tín muốn hối đoái một thanh binh khí địa cấp cần 3200 điểm giá trị phản phái.

Hiện tại trong tay Tô Tín còn bốn lần rút thưởng cao cấp, có thể hối đoái thành 2400 điểm giá trị phản phái, hơn nữa còn thừa 479 điểm, nhưng không gom đủ 3200 điểm.

Tô Tín còn thừa ba mươi hai lần rút thưởng sơ cấp nhưng đáng tiếc cũng không

đủ.

Cho nên Tô Tín đành phải lui mà cầu tieps thep, hắn đổi ba lần rút thưởng cao cấp đổi thành 1800 điểm giá trị phản phái, hối đoái một thanh binh khí huyền cấp và còn thừa lại 679 điểm, hắn sẽ dùng giá trị phản phái liền đổi tiêu hao phẩm vào lúc nguy cơ, cho nên Tô Tín không định vận dụng.

Hắn còn một lần rút thưởng cao cấp, Tô Tín chỉ có thể cược vận may.

“Đổi ba lần rút thưởng cao cấp hối đoái thành giá trị phản phái, còn thừa một lần tiến hành rút ra, chỉ định lựa chọn công pháp.”

Bàn quay lại xuất hiện trên màn hình lớn, lúc lần này xuất hiện hình tượng phiên tăng.

Ban đầu Tô Tín tưởng rằng rút trúng Cưu Ma Trí, sau khi Tô Tín nhìn thấy tướng mạo phiên tăng liền bỏ đi suy nghĩ lúc trước.

Dung mạo phiên tăng tuấn tú yêu dị, hai khép hờ bắn ra hàn quang kinh người,

người nào nhìn hắn cũng có cảm giác hắn là phật đà, hắn đứng ở nơi nào cũng sinh ra khí chất siêu phàm thoát tục.

“Chúc mừng kí chủ rút ra nhân vật Bát Sư Ba, kèm theo hai môn công pháp Diệt Thần Chưởng, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp.”

Đẳng cấp nhân vật tứ tinh, đẳng cấp công pháp từ tam tinh nửa đến tứ tinh, kí chủ có thể lựa chọn tùy cơ hội rút ra, cũng có thể lựa chọn tốn hao 3200 điểm giá trị phản phái tiến hành chỉ định rút ra.

“Bát Sư Ba!”

Tô Tín lập tức vui mừng, xem ra hôm nay nhân phẩm bộc phát.

Bát Sư Ba mang hai chủng công pháp, Tô Tín thấy uy lực Diệt Thần Chưởng còn không tệ nhưng không mạnh bao nhiêu, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp lại rất hữu dụng.

Thần Cung Cảnh dẫn lực lượng thiên địa luyện hóa Thần Cung mi tâm, hiện tại Tô Tín đã có thể sơ bộ cảm giác tinh thần lực bản thân, vừa vặn hắn hắn có sở đoản là tinh thần.

Trong giang hồ có không ít công pháp tu luyện tinh thần nhưng nổi danh nhất nhất định là Huyễn Ma Đạo và Bạch Liên giáo.

Tô Tín đã giao thủ với Duẫn Tịch Tuyết, ảo thuật của nàng rất mạnh, mạnh đến mức chỉ cầnTô Tín hơi không chú ý sẽ lâm vào trong đó.

Tô Tón chưa từng giao thủ với người Bạch Liên giáo nhưng từ việc Kim Vũ Lâm là cao thủ Hóa Thần Cảnh bị mê hoặc thành tay sai, có thể nghĩ tâm pháp Bạch Liên giáo cường đại cỡ nào.

Trước kia không có bí pháp tinh thần, Tô Tín rất cẩn thận khi gặp đối thủ am hiểu tinh thần, cẩn thận, lại cẩn thận.

Nếu hiện tại có được Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, Tô Tín sẽ đền

bù được sở đoản của bản thân.

Tô Tín chuẩn bị dùng giá trị phản phái còn lại lựa chọn binh khí huyền cấp.

Trong cửa hàng hệ thống có nhiều binh khí huyền cấp, đao thương kiếm kích và các loại binh khí kỳ môn cộng lại có hơn trăm loại, tìm cả buổi cuối cùng Tô Tín tìm được binh khí mình cần.

“Hối đoái Sắc Vi Kiếm.”

“Chúc mừng kí chủ hối đoái Sắc Vi Kiếm thành công, khấu trừ 1600 điểm giá trị phản phái.”

Một thanh kiếm đỏ như máu xuất hiện trong tay Tô Tín, thanh kiếm có vỏ kiếm cũng đỏ thẫm như máu, nó tỏa ra màu sắc đầy yêu dị..

Thanh Sắc Vi Kiếm là bội kiếm của nhân vật phản diện thế thân Yến Nam Phi trong Thiên Nhai Minh Nguyệt Đao.

Sắc Vi Kiếm không chỉ vô cùng sắc bén, kiếm không ra khỏi vỏ vẫn có thể giết người.

Vỏ kiếm sử dụng Huyết Sắc Tường Vi thấm nước đổi thành màu đỏ nhuộm thành, Huyết Sắc Tường Vi chính là hoa Tường Vi dùng năm loại độc huyết nuôi dưỡng mà thành.

Yến Nam Phi dùng Huyết Sắc Tường Vi nhuộm đỏ Sắc Vi Kiếm, trên vỏ kiếm cũng có độc tính mãnh liệt.

Lần này thu hoạch tương đối khá, Tô Tín trực tiếp rời khỏi hệ thống.

Sắc Vi Kiếm bị Tô Tín treo bên hông, về phần lai lịch, hắn cũng không sợ người khác hoài nghi, hắn nói thành chiến lợi phẩm khi đồ tông diệt môn.

Sau khi đồ diệt năm tông môn, trong đó hắn tìm được một thanh binh khí huyền

cấp.

Thanh kiếm này là kiếm mảnh, nó không hợp với thói quen của Tô Tín, hắn liền ban thanh kiếm cho Lý Phôi.

Chỉ có điều Lý Phôi trước kia dùng trường kiếm, bỗng nhiên hiện tại thay đổi mảnh kiếm lại phải quen thuộc lần nữa, nó không hợp với võ đạo đã định hình của Lý Phôi, cho nên Lý Phôi liền không muốn.

Trong thủ hạ Tô Tín, người sử dụng kiếm mảnh duy nhất chính là Triệu Nhất Minh, Nhật Nguyệt song kiếm của hắn vốn là một ăm một dương, một kiếm đại khai đại hợp, một kiếm mau lẹ tàn nhẫn.

Triệu Nhất Minh dùng kiếm mảnh làm ‘ Nguyệt Kiếm ’ nên rất thích hợp khi sử dụng, Triệu Nhất Minh béo phệ thu được binh khí huyền cấp dẫn tới các tổng bộ đầu châu phủ khác ghen ghét.

Phải biết rằng binh khí huyền cấp quá khó có được, hơn nữa cho dù đạt được chưa chắc thích hợp với mình, cho nên có một ít võ giả Hóa Thần Cảnh chưa chắc có binh khí huyền cấp tiện tay, hiện tại bị Triệu Nhất Minh đạt được xem như vận khí hắn tốt.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 444 - Sắc Vi Kiếm (2)

Tô Tín đi ra ngoài gọi đám người Hoàng Bỉnh Thành, hắn thuận tiện giao Du Long Kiếm cho Lý Phôi, nói:

“Thanh kiếm này thuộc về ngươi.”

Đám người Lý Phôi cũng nhìn thấy Sắc Vi Kiếm đỏ rực bên hông Tô Tín, biết rõ Tô Tín có bội kiếm mới cho nên giao Du Long Kiếm cho Lý Phôi, trong mắt mọi người sinh ra thần thái hâm mộ.

Binh khí hoàng cấp cũng phân tốt xấu, thanh Du Long Kiếm của Tô Tín chính là hàng cực phẩm trong binh khí hoàng cấp, thậm chí công hiệu của nó còn vượt qua binh khí huyền cấp.

Mọi người hâm mộ thì hâm mộ nhưng không có ai ghen ghét.

Lý Phôi đi theo Tô Tín từ Tương Nam tới nơi này, có thể nói là tâm phúc trong tâm phúc, thực lực bản thân cũng rất mạnh.

Đừng nhìn Lý Phôi hiện tại mới có thực lực Linh Khiếu Cảnh, đám người Lục Tục từng âm thầm giao thủ với Lý Phôi nhưng kết quả lại một đấu một không có người nào thắng nổi Lý Phôi.

Chính bởi vì như thế mọi người chỉ có thể hâm mộ Lý Phôi, đồng thời cảm thán lão đại ra tay hào phóng, binh khí hoàng cấp trân quý như vậy tiện tay là có thể tặng người.

Lý Phôi rất lạnh nhạt, hắn tiếp nhận trường kiếm của Tô Tín sau đó chắp tay

cảm tạ.

Lý Phôi sớm biết Tô Tín hào phóng, Tử Hà Thần Công dư sức làm công pháp trấn tông ở thế lực nhất lưu, kết quả lại bị Tô Tín giao cho hắn học tập, binh khí hoàng cấp tính là cái gì chứ?

“Lão Hoàng, lại đi giao thiếp mời tới tất cả thế lực võ lâm Giang Nam đạo, mười ngày sau đến Giang Nam phủ nghị sự, ta xem lần này không có bao nhiêu thế lực dám không tới dâu.”

Tô Tín phân phó nói.

Nghe xong lời này Hoàng Bỉnh Thành lập tức đắc ý cười lớn.

Hắn đi giao thiệp mời ba lần trước quá mức nghẹn khuất, lần thứ nhất người ta chỉ lá mặt lá trái, lần thứ hai người ta cho rằng hắn bệnh, chờ tới lần thứ ba còn lười gặp mặt hắn, hơn nữa hắn còn bị người ta đánh một trận.

Lúc này Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đã đánh ra uy danh khắp võ lâm Giang Nam đạo, uy danh hiển hách sau khi diệt năm đại tông môn còn dó, Hoàng Bỉnh Thành đi giao thiếp mời lần này sẽ có đãi ngộ khác biệt.

Phân phó Hoàng Bỉnh Thành đi giao thiếp mời, Tô Tín lại nhìn sang đám người Lý Phôi.

“Các ngươi nhân thời gian này chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ chọn đệ tử thiên tư, tâm tính tốt khắp Lục Phiến Môn các châu phủ, cũng tập trung bồi dưỡng bọn họ, nhớ kỹ, thà thiếu không ẩu, ta cần tinh nhuệ.”

Lý Phôi gật gật đầu, dù sao hắn chỉ cần chấp hành nhiệm vụ Tô Tín bàn giao là

đủ.

Nhưng đám người Lục Tục vẫn không hiểu Tô Tín làm thế để làm gì.

Tô Tín gõ cái bàn thản nhiên nói:

“Trọng chấn uy danh Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đã hoàn thành, cấp trên cũng cần ban thưởng cho chúng ta.”

“Hơn nữa ta nói rồi, đi theo ta các ngươi sẽ không hối hận, hiện tại vị trí phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo vẫn còn trống, ta chuẩn bị đề nghị với cấp trên nâng các ngươi lên vị trí phó tổng bộ đầu.”

“Cho nên các ngươi nhất định phải bồi dưỡng một đám tinh nhuệ cho mình với tư cách là chiến lực mạnh nhất Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.”

Nghe xong lời này, Triệu Nhất Minh có tâm hướng võ đạo còn dễ nói, hắn vốn không có hứng thú với quan chức nhưng đám người Lục Tục và Lưu Hạo hưng phấn nhất.

Lục Tục xuất thân thế gia Lục Phiến Môn, gia gia hắn theo Thiết Ngạo từ ngày đầu thành lập Lục Phiến Môn, cũng là nhóm bộ đầu đầu tiên của Lục Phiến Môn.

Cuối cùng Lục gia hắn chỉ có thể làm tới vi trí tổng bộ đầu châu phủ mà thôi, hắn hiện tại có khả năng đột phá cực hạn Lục gia nhà hắn.

Về phần Lưu Hạo càng thụ sủng nhược khinh.

Kỳ thật trong thủ hạ của Tô Tín, Lưu Hạo là người cẩn thận nhất.

Tô Tín đưa ra quyết định gì, Lưu Hạo chỉ cần trung thực đi chấp hành mệnh lệnh của Tô Tín là tốt rồi, ai bảo hắn lúc

trước thu chỗ tốt của Lôi Viễn đối nghịch với Tô Tín?

Mặc dù nói Tô Tín tha hắn một lần, Lưu Hạo vẫn bận tâm địa vị của mình trong suy nghĩ Tô Tín, cho nên hắn vẫn biểu hiện cẩn thận.

Hắn trông mà thèm vị trí phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo nhưng lại không nghĩ rằng có một ngày sẽ rơi vào đầu mình.

Đối với Tô Tín mà nói, hắn không có ý định vẫn nắm vị trí phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo trong tay không buông, Lục Phiến Môn các đạo khác vẫn thường

xảy ra phó tổng bộ đầu tranh quyền đoạt lợi với tổng bộ đầu, bằng mặt không bằng lòng các loại, Tô Tín không cần lo lắng việc này.

Những người khác không dám nói nhưng đám người Lục Tục được Tô Tín lựa chọn bồi dưỡng, tối thiểu hiện tại bọn họ không dám mượn vị trí tổng bộ đầu châu phủ của mình đòi hỏi cái gì.

Về phần bồi dưỡng một đám tinh nhuệ, Tô Tín đã sớm muốn làm việc này.

Giống như khi hắn còn ở Thường Ninh phủ Phi Ưng Bang, chiến đường là nơi chuyên phụ trách chiến đấu, quản lý địa bàn giao cho người rãnh rỗi làm.

Hiện tại đổi thành Giang Nam đạo cũng giống như vậy, Giang Nam đạo địa bàn lớn như thế đương nhiên không thể mỗi lần ra tay đều tập kết lực lượng từ các châu phủ, như vậy không chỉ chậm mà còn dễ phạm sai lầm.

Cho nên Tô Tín mới chuẩn bị bồi dưỡng một chi tinh nhuệ, một chi tinh nhuệ chỉ phụ trách chiến đấu, bổng lộc mỗi tháng còn cao hơn các bộ khoái bình thường nhiều, đương nhiên tính nguy hiểm cũng cao hơn các bộ khoái ở châu phủ nhiều lắm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 445 - Xin Tiêu Gia Giúp Đỡ (1)

Tô Tín đang ở chỉnh hợp chế độ Lục Phiến Môn, ba thế lực nhất lưu Cửu Huyền Kiếm Tông đã sắp buồn bực tới chết.

Toàn bộ Giang Nam đạo rối loạn, hiện tại lực khống chế của bọn họ với Giang Nam đạo đã không còn, cho dù bọn họ phái võ giả Hóa Thần Cảnh đi điều tiết xung đột nhưng có chút thế lực bằng mặt không bằng lòng.

Ba thế lực các ngươi mạnh, ta biểu hiện khách khí với ngươi nhưng nên đánh vẫn phải đánh, ngươi có thể cầm ta làm sao bây giờ?

Nếu như chỉ một thế lực làm như vậy không dễ nói, ba thế lực nhất lưu dùng lực áp người cũng không sợ người ta không phục.

Nhưng bất đắc dĩ tất cả thế lực võ lâm Giang Nam đạo đều làm như vậy, bởi vì cái gọi là pháp không trách chúng, ba thế lực nhất lưu các ngươi mạnh hơn nữa chẳng lẽ còn có thể mạnh tới mức đối địch với toàn bộ võ lâm Giang Nam đạo hay sao?

Rơi vào đường cùng, ba thế lực võ lâm chỉ có thể cầu viện Tiêu gia, dù sao Tiêu gia mới là người cầm quyền Giang Nam đạo chân chính, Tiêu gia chỉ cần vừa lên tiếng, võ lâm Giang Nam đạo ai dám nói chữ không?

Cuối cùng việc cầu viện Tiêu gia rơi vào đầu ba người Tôn Càn.

Mấy ngày qua các võ giả Hóa Thần Cảnh đi tới các thế lực Giang Nam đạo điều tiết tranh chấp, căn bản không có người phái đi, cho nên nhiệm vụ này rơi xuống đầu bọn họ.

Đám người Tôn Càn đành phải buông suy nghĩ đối phó Tô Tín lúc trước, ba người chuyên tâm cầu trợ Tiêu gia.

Tiêu gia thân là thế gia đứng đầu lục đại thế gia, đệ tử gia tộc và môn khách đông đảo, cho nên nơi ở chân chính của Tiêu gia không nằm tại Giang Nam phủ, mà là tại sơn trang to lớn nằm bên ngoài Giang Nam phủ.

Sơn trang trang hoàng xinh đẹp quý khí, hoa văn trang trí vàng bạc, minh châu đính kèm, sơn trang còn khí khái hơn cả hoàng cung.

Nhưng kỳ thật sơn trang của Tiêu gia được bố trí theo phong cách hoàng thất.

Nói như thế nào Tiêu gia cũng từng là hoàng tộc, sơn trang này ban đầu là nơi bọn họ tu kiến du ngoạn nghỉ lại, chỉ là nơi nghỉ ngơi ăn chơi của hoàng thất mà thôi.

Về sau Tiêu thị từ hoàng thất biến thành thế gia giang hồ nhưng sơn trang vẫn còn, hơn nữa quy mô khá lớn, kết quả liền bị Tiêu gia biến thành căn cơ của mình.

Kỳ thật sơn trang tư quy cách hay ngoại hình đều thuộc hoàng thất, Tiêu gia không phải hoàng thất nhưng ở trong sơn trang quy cách hoàng thất, việc này đã phạm húy.

Cho dù là Đông Tấn lúc trước hay Đại Chu hiện tại đều không muốn bởi vì chuyện nhỏ mà đấu sinh tử với Tiêu gia, cho nên về sau cũng không ai quản những việc như vậy.

Ba người Tôn Càn đi tới trước Tiêu gia, lập tức cung kính đưa bái thiếp cầu kiến Tiêu gia chủ.

Ba người khi ở trong tông môn chính là trưởng lão Nguyên Thần Cảnh cao cao tại thượng, đi vào trong tông môn nhị lưu nào cũng được đối đãi như khách quý, chút thực lực bọn họ lại không là gì trong mắt Tiêu gia.

Ngoài sáng Tiêu gia có hơn mười võ giả Nguyên Thần Cảnh, hơn nữa âm thầm nói không chừng còn có cường giả Dương Thần Cảnh tiềm tu.

Gia đinh Tiêu gia đón khách đã nhìn thấy đại nhân vật, thái độ khi tiếp ba cường giả Hóa Thần Cảnh vẫn không kiêu ngạo không siểm nịnh, sau khi dẫn bọn họ chờ trong phòng khách sau đó đi thông tri gia chủ..

Ba người Tôn Càn chờ một lát liền có hai người di tới, một người trung niên dáng gầy gò, trên môi hắn còn có hai hàng ria mép đi tới.

Người trẻ tuổi tuấn tú là ‘ Tiểu An Hầu ’ Tiêu Hoàng, đám người Tôn Càn không xa lạ gì người trung niên kia, hắn chính là một trong những người cầm quyền Tiêu gia hiện tại, ‘ Thất gia ’ Tiêu Vô Cực.

Tiêu Vô Cực xếp thứ bảy trong dòng chính Tiêu gia thế hệ hiện tại, cho nên được mọi người gọi là Thất gia.

Trong người cầm quyền Tiêu gia thế hệ hiện tại, kỳ thật Tiêu Thất gia có cảm giác tồn tại cực thấp, bởi vì hắn chỉ chuyên môn tiếp khách nhân và dạy bảo đệ tử vũ kỹ mà thôi, nhìn từ bên ngoài Tiêu thất gia không quản sự.

Nhìn thấy người tiếp đãi lần này chính là Tiêu Thất gia chuyên xử lý ngoại vụ, còn có thế hệ trẻ Tiêu Hoàng, trong lòng ba người lập tức mát lạnh.

Ngay cả như vậy bọn họ cũng phải làm cho xong việc tông môn giao phó, ba người Tôn Càn lập tức chắp tay nói:

“Bái kiến Tiêu Thất gia.”

Tiêu Vô Cực lúc này tươi cười mời ba người ngồi xuống:

“Ba vị không cần đa lễ, đều ngồi đi, không biết ba vị tới nơi này cần gì hay sao?”

Tôn Càn ho khan một tiếng nói:

“Tiêu Thất gia, Tô Tín thống lĩnh Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đã qâấy rối võ lâm Giang Nam đạo.”

“Hiện tại võ lâm Giang Nam đạo đều hỗn loạn, tất cả thế lực võ lâm đều công phạt lẫn nhau, xung đột không ngừng, Tô Tín càng tàn nhẫn trực tiếp diệt năm nhị lưu thế lực, còn chụp mũ bọn họ là cấu kết dư nghiệt Ngô quốc.”

“Nếu bọn họ cấu kết dư nghiệt Ngô quốc thì đám dư nghiệt Ngô quốc cũng không thảm bại thê thảm trên Giang Nam hội ah.”

“Giang Nam đạo là Giang Nam đạo của chúng ta, Tô Tín lúc này hô phong hoán vũ, chúng ta cũng không thể bỏ mặc mặc kệ ah!”

Tôn Càn nói xong lời này liền nhìn sang Tiêu Vô Cực, ai ngờ Tiêu Vô Cực vẫn cười tủm tỉm nhìn hắn mà không nói chuyện.

Rơi vào đường cùng Tôn Càn đành phải nói rõ một ít:

“Thất gia, ta nói rõ, hiện tại ba nhà chúng ta không trấn áp được các thế lực võ lâm khác..”

“Với uy danh của Tiêu gia tại Giang Nam đạo, chỉ cần Tiêu gia mới mở miệng, Giang Nam đạo không có thế lực nào không cho Tiêu gia mặt mũi.”

“Cho nên chúng ta muốn mời Tiêu gia đi ra chủ trì đại cục, nếu không tiếp tục đánh nữa, võ lâm Giang Nam đạo chắc chắn sẽ bị phế.”

Nghe được Tôn Càn nói như vậy, Tiêu Vô Cực bất đắc dĩ nói:

“Tôn huynh, Quý huynh, Công Dương huynh, ta nói rõ với các ngươi một chút, nếu Tiêu gia ta có thể quản thì sớm quản rồi.”

“Nhưng hiện tại hành quân đại tổng quản Cổ Đông Lai đang nhìn chằm chằm vào cửa Tiêu gia, ngay cả quân doanh của hắn cũng nằm cách Tiêu gia ta không xa, ngươi bảo chúng ta nên làm thế nào?”

“Tiêu gia ta thật sự không quản được việc lần này, cho nên ba vị nên quay về

đi.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 446 - Xin Tiêu Gia Giúp Đỡ (2)

Ba người Tôn Càn nhìn nhau, cho dù Tiêu gia không muốn quản hay không quản được, bọn họ cũng không có khả năng buộc ba người làm gì, ba người rơi vào đường cùng đành phải chắp tay cáo từ rời đi.

Đợi đến lúc ba người đều đi rồi, nụ cười ấm áp trên mặt Tiêu Vô Cực cũng biến mất, trong mắt hắn mang theo thần thái lạnh lùng, Tiêu Thất gia như vậy mới thật sự là Tiêu Thất gia.

Tiêu Hoàng vẫn không nói chuyện đột nhiên hỏi:

“Thất thúc, lần này chúng ta thật không có biện pháp ra tay sao?”

Tiêu gia chúng ta là người cầm quyền chân chính tại Giang Nam đạo, nếu Tiêu gia thật có thể ra tay, bọn họ cũng không ngồi xem Tô Tín làm rối loạn Giang Nam đạo.

Tiêu Vô Cực lắc lắc đầu nói:

“Không thể, lần này Tiêu gia chúng ta thăm dò đã chọc giận triều đình, triều đình sẽ không nhả ra nếu không nhìn chằm chằm chúng ta một thời gian.”

“Nhân sinh như ván bài, thua phải bị phạt, chúng ta đánh giá sai lực lượng triều đình, hiện tại giám thị ngay trước cửa cũng bình thường.”

Tiêu Hoàng chắp tay hỏi:

“Tiêu gia chúng ta thua?”

Tiêu Vô Cực cười lắc lắc đầu nói:

“Không tính thua nhưng không tính thắng, chúng ta đánh giá sai lực lượng triều đình nhưng cũng biết tình hình triều đình hiện tại, xem như trao đổi ah.”

“Ngươi không cần nghĩ quá nhiều, chuyện tại Giang Nam đạo nên do bọn họ giải quyết là tốt rồi, thế lực Tiêu gia chúng ta quá lớn làm người ta bất an, nếu như lại nắm lấy Giang Nam đạo sẽ càng làm lòng người bất ổn.”

Tiêu Vô Cực quay người rời đi, Tiêu Hoàng đứng tại chỗ sau đó phân phó hạ nhân.

“Công tử có gì phân phó?”

Hạ nhân cung kính hỏi.

“Phái người đi Kiếm Thần Sơn đưa thiếp mời với ‘ Vô Song Kiếm ’ Lâm Khiếu, nói ta có kiếm điển thượng cổ mời hắn xem xét.”

Tiêu Hoàng thản nhiên nói.

Lúc này bên ngoài Tiêu gia, đám người Tôn Càn rất phiền muộn, TIêu gia không muốn quản, Giang Nam đạo sẽ rối loạn không chịu nổi.

Lúc này Quý Vô Không lại nói:

“Tiêu gia mặc kệ, chúng ta chỉ có thể nghĩ biện pháp, các ngươi còn nhớ rõ ta nói kế hoạch lần trước hay không?”

Tôn Càn và Công Dương Vô Toán lập tức kinh ngạc:

“Ngươi nói muốn mượn tay người khác tiêu diệt Tô Tín hay sao?”

Quý Vô Không gật gật đầu.

Tôn Càn lắc lắc đầu nói:

“Muộn rồi, hiện tại đại thế của Tô TÍn đã thành, cả Giang Nam đạo bị hắn làm rối loạn, lúc này giết hắn thì có thể làm được gì?”

“Huống hồ Tô Tín huyết tẩy năm thế lực nhị lưu đã sớm hù dọa thế lực võ lâm Giang Nam đạo, thời điểm này còn có kẻ ngu ngốc nào nghe khích bác?”

Quý Vô Không cười âm lãnh nói:

“Tại sao không dùng được? Tô Tín muốn võ lâm Giang Nam đạo đại loạn từ trên xuống dưới, nếu như chúng ta giết hắn, sau đó lại trấn áp từng nhà một, không hắn đứng sau quấy rối, cho dù khống chế cả Giang Nam đạo cũng phải trấn áp một nửa Giang Nam đạo mới được.”

Tôn Càn cau mày nói:

“Vậy ngươi chuẩn bị đi tìm ai bây giờ? Dùng thực lực Tô Tín hiện tại, trừ võ giả top mười Nhân Bảng ra, chỉ sợ không còn kẻ nào làm gì được hắn.”

“Ngươi tìm võ giả Nguyên Thần Cảnh ra tay áo? Tô Tín thân phận quá mức mẫn cảm, hơn nữa hiện tại ánh mắt triều đình đang tập trung vào Giang Nam đạo, có võ giả Nguyên Thần Cảnh nào mạo hiểm chọc giận triều đình đi giết Tô Tín chứ?”

“Cho dù thời điểm hiện tại xuất số tiền lớn mời sát thủ Huyết Y Lâu đến, Huyết Y Lâu cũng sẽ không nhận tờ đơn này”

Tôn Càn lắc đầu, nếu có thể giết, bọn họ đã sớm giết Tô Tín rồi, cần gì phải chờ tới bây giờ?

Quý Vô Không cười lạnh một tiếng nói:

“Ai nói với các ngươi thực lực không đủ còn có thể giết người? Ám khí Đường Môn, cơ quan thuật Mặc môn, những thứ này cho người thực lực không đủ cũng có thể giết người.”

Tôn Càn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Quý Vô Không:

“Ngươi chuẩn bị sử dụng những thứ này? Người nọ làm sao bây giờ?”

Ám khí Đường Môn và cơ quan Mặc môn rất thưa thớt nhưng vẫn có thể tìm được trên giang hồ, đặc biệt đối với đại phái nhất lưu muốn thu những thứ như vậy không khó khăn.

Có một ít con cái trưởng lão hoặc là chưởng môn thực lực còn yếu, những đại nhân vật như vậy sẽ nghĩ biện pháp giao ám khí Đường Môn hoặc cơ quan Mặc môn hộ thân.

Cho dù có ám khí và cơ quan nhưng vẫn có một vấn đề lớn.

Gia tộc bọn họ còn có tử sĩ trung với bọn họ, nếu vận dụng tử sĩ sẽ liên quan tới bọn họ cho nên không thể thực hiện được.

Tìm người bên ngoài sao, cả Giang Nam đạo người nào không biết uy danh Tô Tín? Muốn tìm võ giả Tiên Thiên ám sát Tô Tín khó càng thêm khó.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 447 - Không Quy Củ Không Thành Vuông Tròn (1)

Tôn Càn và Công Dương Vô Toán đều đưa mắt nhìn sang Quý Vô Không, nếu hắn chuẩn bị kỹ càng cho kế hoạch như vậy, người này phải tìm hiểu kỹ càng mới đúng.

Quý Vô Không gật gật đầu nói:

“Ta thật tìm được ngươi, các ngươi có nhớ việc Tô Tín từng diệt Lãnh Nguyệt đường hay không?”

Tôn Càn cùng Công Dương Vô Toán gật gù, vừa mới qua đi mấy ngày, bọn họ làm sao có khả năng đã quên.

Quý Vô Không nói:

“Lãnh Nguyệt đường Liên Minh Sơn cũng xem như một nhân vật, kỳ thực Lãnh Nguyệt đường của hắn thế hệ này có hai đệ tử thiên phú không tồi, một tên trong đó cướp được từ Thiết Kiếm Môn, mà một người khác chính là con trai hắn, Liên Nguyệt Hải.”

“Liên Minh Sơn dã tâm rất lớn, con trai của hắn thiên phú còn cao hơn tên đệ tử cướp được nhưng hắn lại không lưu con trai bên cạnh mình, trái lại hắn đưa con trai đi Thất Hùng Hội trong thiên hạ thất bang học nghệ.”

“Hiện tại con trai độc nhất của hắn đột phá Thần Cung cảnh, đồng thời trở thành một hương chủ Thất Hùng Hội, ngày thứ hai Lãnh Nguyệt đường bị diệt, ta đã phái người đi thông báo cho hắn, hiện tại Liên Nguyệt đang ở Lạc Vũ sơn trang của ta.”

Tôn Càn và Công Dương Vô Toán đều nhìn thẳng vào Quý Vô Không một chút, đồng thời nội tâm sinh ra cảnh giác.

Quý Vô Không tính toán quá nhiều rồi, quan trọng nhất hắn còn làm những việc này sau lưng bọn họ.

Hiện tại ba thế lực nhất lưu bọn họ liên hợp với nhau hắn còn có thể tính toán như thế, càng không nói những thời điểm khác Quý Vô Không hoặc nói Lạc Vũ sơn trang sẽ làm ra bao nhiêu mờ ám.

Cùng lúc đó Hoàng Bỉnh Thành cũng bắt đầu phát thiệp mời trong Giang Nam đạo, lần này toàn bộ thế lực võ lâm Giang Nam đạo không kẻ nào dám không cho Tô Tín mặt mũi, nhìn thấy Hoàng Bỉnh Thành đến đưa thiệp mời, thái độ bọn họ tốt tới mức như đối đãi với Tô Tín.

Hiện tại toàn bộ võ lâm Giang Nam đạo đều nhìn rõ ràng, Tiêu gia không muốn quản sự, ba đại thế lực nhất lưu không thể áp chế Tô Tín, dùng thực lực Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có thể nói muốn diệt thế lực nhị lưu nào liền diệt thế lực nhị lưu nào.

Đừng xem Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại không có cường giả Nguyên Thần cảnh, nhưng Ôn Minh Ngự cùng Quan Kiếm Không và mấy thế lực khác hợp tác với Tô Tín.

Huống hồ cho dù không có đám người Ôn Minh Ngự, Tô Tín chỉ cần tùy tiện tìm thế lực võ lâm nói muốn hợp tác với bọn họ diệt thế lực khác, chưởng môn của bọn họ sẽ không nói điều kiện và đáp ứng.

Kết quả sau mười ngày, toàn bộ Giang Nam đạo từ thế lực tam lưu nhỏ bé đến mấy chục thế lực nhị lưu đều phái người đi tới Giang Nam phủ tham gia nghị sự, thậm chí gia chủ những thế lực tam lưu tự mình tới bày tỏ thành ý.

Người thế lực võ lâm quá nhiều, chỉ có người thế lực nhị lưu phái tới mới có tư cách vào trong đại sảnh, người thế lực tam lưu chỉ có thể đứng ngoài nghe mà thôi.

Mọi người chờ thêm một lúc, Tô Tín mang theo Lý Phôi và một đám tổng bộ đầu châu phủ Lục Phiến Môn châu đi vào, bọn họ đứng thủ hộ bên cạnh.

“Xin chào Tô đại nhân.”

Các thế lực võ lâm vội vàng đứng chắp tay chào, thậm chí có một ít cường giả Nguyên Thần cảnh không có chút bất mãn nào.

Thấy cảnh như vậy, những bộ đầu cũ trong Lục Phiến Môn như Lục Tục cảm khái không thôi.

Trong trí nhớ Lục Tục, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có cảnh tượng uy phong như thế là vào thời đại gia gia của hắn, Đại Chu vương triều công chiếm Giang Nam đạo, là thời điểm sắp bình định Trung Nguyên mới có uy thế như hiện tại.

Nhìn thấy cảnh tượng vài chục năm không nhìn thấy, những việc này chỉ diễn hơn hơn một tháng sau khi Tô Tín đến đây

mà thôi, điều này làm cho Lục Tục cảm khái, quả nhiên bọn họ không theo lầm người.

Có điều lúc này có một ít chưởng môn thế lực võ lâm cảm thấy không thoải mái.

Nhớ lúc đầu bọn họ không đặt Tô Tín vào trong mắt, ba lần trước Tô Tín đưa thiệp mời đến nhưng bọn họ vẫn ôm thái độ xem thường, kết quả hiện tại ngược lại tốt rồi, bản thân mình còn phải đích thân tới gặp Tô Tín

Trên người Tô Tín mặc quan phục màu đỏ đen của tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, hắn phất tay bảo mọi người ngồi xuống, hắn cũng ngồi trên chủ vị, khí thế trên người không kém gì những cường giả Nguyên Thần cảnh.

Khí thế không phải chỉ dựa vào thực lực, hơn nữa còn liên quan đến tâm tình.

Tô Tín cho rằng mình không kém hơn võ giả Nguyên Thần cảnh bao nhiêu cho nên khí thế của hắn cũng biến hóa rất lớn.

Cũng không phải hắn tự phụ mà là tự tin, huống hồ chiến tích Tô Tín hiện tại có tư cách tự tin như vậy.

“Chư vị, ngày hôm nay gọi mọi người tới đây chỉ có một nguyên nhân đơn giản, Giang Nam đạo chúng ta nên có quy củ mới.”

Tô Tín nhìn mọi người chung quanh và nói:

“Không có quy củ không thành vuông tròn, võ lâm Giang Nam thế lớn, các thế lực công phạt lẫn nhau làm hỗn loạn không chịu nổi, chuyện này cũng không tốt đẹp gì cho lắm.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 448 - Không Quy Củ Không Thành Vuông Tròn (2)

Nghe được Tô Tín nói chuyện vô liêm sĩ như vậy, chưởng môn đông đảo thế lực mắng to chửi trong lòng không dứt.

Giang Nam đạo hỗn loạn như hiện tại còn không phải Tô Tín ngươi làm ra sao? Kết quả hiện giờ ngươi nói mọi người thảo phạt lẫn nhau hỗn loạn không ngừng, việc này không phải Lục Phiến Môn Giang Nam đạo muốn hay sao?

Lúc này Ôn Minh Ngự đứng hàng đầu tiên mở miệng cười hỏi:

"Không biết Tô đại nhân muốn lập quy củ là cái gì?"

Ôn Minh Ngự hiện tại trong mắt thế lực giang hồ tương đương với chó săn triều đình.

Mặc dù nói nếu thay đổi vị trí của bọn họ với Ôn Minh Ngự, bọn họ cũng sẽ lựa chọn như Ôn Minh Ngự nhưng việc này không trở ngại bọn họ mắng chửi Ôn Minh Ngự để biểu hiện nghẹn khuất của bản thân.

Những thứ đồ này Ôn Minh Ngự đều biết, vì lẽ đó hắn lúc này mới đi sát đằng sau Tô Tín bước chân, chỉ cần Lục Phiến Môn Giang Nam đạo còn tồn tại trong Giang Nam đạo một ngày, như vậy Ôn gia sẽ không suy sụp.

Vì lẽ đó Tô Tín vừa mở miệng, Ôn Minh Ngự đã lập tức tiếp lời, lúc này đám người Quan Kiếm Không cũng phụ họa chờ Tô Tín nói tiếp.

Tô Tín gõ gõ bàn nói:

"Quy củ của ta rất đơn giản, phải dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục trật tự Giang Nam đạo, cũng không thể hạn chế mọi người quá nhiều."

"Hiện tại hỏa khí của các vị trong Giang Nam đạo rất lớn, cả ngày đánh tới đánh lui, nếu như thật sự đánh ra kết quả tốt thì tốt, nếu như đụng phải hai thế lực ngang nhau, đánh tới đánh lui đánh thành giằng co sẽ lâm vào cục diện lưỡng bại câu thương."

Vừa nghe Tô Tín nói lời này, mọi người nhất thời gật đầu, những ngày qua bọn họ phát hiện một vấn đề lớn.

Toàn bộ võ lâm Giang Nam đạo bị kíp nổ đánh nhau, các nhà có oán báo oán, có thù báo thù, có một ít thế lực nhìn thấy lợi ích trước mắt liền khai chiến.

Trong đó nếu có người chiếm đoạt thế lực khác thành công thì thực lực tăng lên rất mạnh, nhưng cũng có càng nhiều môn phái đánh tới đánh lui chỉ tiêu hao tài nguyên và đệ tử nhưng không thể diệt đối phương, dẫn đến lưỡng bại câu thương, từ đó không ai đạt được chỗ tốt.

Chuyện như vậy cũng chỉ có võ lâm Giang Nam đạo bị trấn áp tới tận cùng mới phát sinh.

Trong Giang Nam đạo, mỗi thế lực võ lâm đều có ân oán với nhau, nhất định sẽ xung đột ma sát với nhau một trận, chiến đấu chân chính còn phải chờ một phương có đủ tự tin mới bắt đầu.

Võ lâm Giang Nam đạo đã bị trấn áp thời gian quá lâu, bọn họ bỏ qua mấy bước trung gian, vừa bắt đầu đã thảo phạt không ngừng nghỉ, tiếp tục như vậy kết quả là lưỡng bại câu thương.

Chủ sự các thế lực không phải người ngu, trừ một ít thế lực đã giết đỏ mắt ra, đại đa số thế lực võ lâm đã bắt đầu giảm bớt tiết tấu công kích.

Nhưng nếu như thật sự từ bỏ thì bọn họ còn không cam lòng, dù sao thù hận quá lớn, đệ tử song phương chết nhiều như vậy, hiện tại bỗng nhiên dừng tay đổi

thành ai cũng không cam lòng.

Tô Tín nhìn sang mọi người phía dưới và cao giọng nói:

“Bởi vì như vậy ta mới nghĩ ra một biện pháp, nếu như hai bên thế lực ngang nhau không phân thắng bại, lại không cam lòng bỏ qua như thế, như vậy có thể mời Lục Phiến Môn chủ trì đánh cược sinh tử lôi.”

“Quy mô sinh tử lôi sẽ do các vị tự mình thương lượng và quyết định, thế hệ tuổi trẻ có thể, lực lương trung kiên tông môn cũng được, thậm chí cường giả Nguyên Thần cảnh đối chiến cũng không sao, chỉ một trận chiến phân thắng thua.”

“Tiền đặt cược giao cho Lục Phiến Môn giữ, sau khi sinh tử lôi kết thúc sẽ do Lục Phiến Môn giao cho tông môn thắng lợi, các ngươi cũng biết tín dự của Lục Phiến Môn chúng ta, tiền

đặt cược do Lục Phiến Môn giữ vô cùng an toàn, các vị thấy quy củ như thế nào?”

Đông đảo môn phái liếc mắt nhìn nhau, phát hiện Tô Tín nói quy củ này không tồi, sinh tử lôi sẽ chết người nhưng chỉ chết một hai người liền kết thúc chiến đấu, còn có thể thu được tiền đặt cược của đối phương, tổn thất còn nhỏ hơn tông môn đại chiến.

Những võ giả tông môn khác có lòng đồng ý nhưng người ba thế lực nhất lưu lại âm thầm lo lắng.

Ba thế lực nhất lưu cũng có phái người tới tham gia nghị sự, bọn họ phái tới không phải võ giả Nguyên Thần cảnh, chỉ là vài tên võ giả Thần Cung cảnh mà thôi.

Phái võ giả Nguyên Thần cảnh đến nói rõ bọn họ để mắt Tô Tín, bọn họ lại không phải đám người Ôn Minh Ngự, đương nhiên sẽ không tới tham gia nghị sự do Tô Tín tổ chức.

Tô Tín quyết định nhìn từ bề ngoài như đang suy nghĩ vì võ lâm Giang Nam đạo, nhưng kỳ thực đang nắm thế lực võ lâm Giang Nam đạo trong tay, triệt để gia

tăng sức ảnh hưởng của Lục Phiến Môn.

Thân là người chủ trì lôi đài, bản thân Lục Phiến Môn sẽ đứng ở địa vị siêu nhiên, tương đương trở thành người chấp chưởng võ lâm Giang Nam đạo chân chính.

Trước kia ba thế lực nhất lưu chưởng khống Giang Nam đạo đã chơi qua chiêu này, có điều khác biệt duy nhất bọn họ không có tổ chức sinh tử lôi, chỉ tổ chức võ đài phổ thông mà không thể giết người, cũng bỏ tiền đánh cuộc cho nên rất nhiều người cảm thấy uất ức.

Bọn họ từng có kinh nghiệm phương diện này, biết nếu như do Lục Phiến Môn trở thành người chủ trì tỷ thí lôi đài, Lục Phiến Môn trong cảm nhận của thế lực võ lâm Giang Nam đạo sẽ tăng lên rất lớn, nội tâm sinh ra cảm giác kính nể đối phương.

Thanh thế vô hình này từng thuộc về Tiêu gia và ba thế lực nhất lưu, có điều hiện tại lại thuộc về Lục Phiến Môn.

Có thể nói Tô Tín đang giẫm lên ba thế lực nhất lưu thượng vị nên bọn họ sẽ không đồng ý.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 449 - Lập Quy Củ (1)

Tô Tín đưa ra mới quy củ làm phần đông thế lực động tâm, nhưng không đợi đám người Ôn Minh Ngự phụ họa theo đuôi, tên đại biểu Cửu Huyền Kiếm Tông đã lạnh lùng nói:

"Ta không đồng ý!"

Ánh mắt mọi người nhìn sang võ giả Thần Cung Cảnh đại biểu Cửu Huyền Kiếm Tông, vừa thấy hắn lên tiếng bọn họ liền im lặng.

Ba thế lực nhất lưu hùng bá Giang Nam đạo trên trăm năm, xây dựng ảnh hưởng đã lâu.

Cho dù hiện tại bởi vì Tô Tín xuất hiện triệt để đánh vỡ quy củ đối phương định ra nhưng trước mắt bao người, mọi người vẫn kiêng kị ba thế lực nhất lưu không thôi, nghe được đối phương mở miệng nên mọi người lựa chọn im lặng là vàng.

Tên đại biểu Cửu Huyền Kiếm Tông lạnh lùng nói:

"Võ lâm Giang Nam đạo tự nhiên có võ lâm Giang Nam đạo đến phụ trách, quy củ cũng phải do võ lâm Giang Nam đạo tự quyết định, tay Lục Phiến Môn các ngươi duỗi quá dài rồi a.

Trên mặt Tô Tín bắn ra một tia lạnh lùng, hắn nói:

"Quản quá rộng? Trong thiên hạ đều là vương thổ, Lục Phiến Môn không có tư cách quản Giang Nam đạo?"

"Đương nhiên Tô Tín ta chế định quy củ ngươi cũng có thể không tuân thủ, nhưng kết quả không tuân thủ chính là chết."

Vừa mới dứt lời, Tô Tín sử dụng kiếm chỉ, kiếm khí bàng bạc bay ra từ ngón tay Tô Tín, kiếm khí vô hình nhưng không thể vô tướng, dù sao nó cũng là kiếm khí!

Tên võ giả Thần Cung Cảnh của Cửu Huyền Kiếm Tông không nghĩ tới Tô Tín bá đạo như vậy, hắn là người một lời không hợp liền động thủ, tên Thần Cung Cảnh vội vảng rút kiếm ngăn cản.

Kiếm pháp Cửu Huyền Kiếm Tông vô cùng thâm ảo và biến hóa phức tạp, trường kiếm trong tay hắn bắn ra kiếm cương vô tận, muốn ngăn cản kiếm khí vô hình nhưng hắn lại cảm giác kiếm khí mang theo lực lượng kinh thiên.

Hai bên đối lập với nhau, kết quả kiếm khí cuồng bạo đánh nát trường kiếm trong tay hắn, kiếm khí xông vào kinh mạch hắn và nổ tung, tên võ giả Thần Cung Cảnh ngã xuống đất.

Mọi người trong đại sảnh khiếp sợ khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đặc biệt là một ít võ giả Nguyên Thần Cảnh dùng ánh mắt khó tin nhìn Tô Tín.

Tô Tín danh hiệu Huyết Kiếm Thần Chỉ, tất cả mọi người biết rõ kiếm pháp Tô Tín lợi hại nhưng lại không nghĩ rằng Tô Tín có thể lĩnh ngộ kiếm pháp tới cảnh giới thâm hậu như vậy.

Trên giang hồ có nhiều người sử dụng kiếm, có không ít người sử dụng kiếm khí kiếm cương thiên biến vạn hóa.

Nhưng trong cảm giác của bọn họ vừa rồi, Tô Tín sử dụng kiếm khí vô cùng thuần túy, dường như bản thân Tô Tín chính là một thanh kiếm ra khỏi vỏ, trong cơ thể thai nghén kiếm khí đáng sợ vô cùng vô tận.

Nhìn thấy kiếm khí đánh tên võ giả Thần Cung Cảnh trọng thương, Tô Tín rất hài lòng về uy lực Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí có năm trọng cảnh giới, hiện tại Tô Tín chỉ mới nhập môn mà thôi.

Hơn nữa cho dù là Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí đệ nhất trọng hiện tại cũng không phải đao kiếm bình thường có thể ngăn cản, đợi đến lúc đối chiến chính thức, hơn mười đạo kiếm khí tung hoành, kiếm khí phát huy tới mức tận cùng, như vậy mới thật sự là Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí.

Chờ tới lúc đạt tới ngũ trọng, khi khí tràng bao phủ không gian, trong không gian không đâu không có kiếm khí, uy thế như thần ma giáng lâm.

“Các ngươi không cần phải tuân thủ quy củ của ta, bảo Nguyên Thần Cảnh của Cửu Huyền Kiếm Tông các ngươi tới nói chuyện với ta, chỉ là gia hỏa phái tới tìm hiểu tin tức cũng dám kêu gào với ta, ngươi xứng sao?”

Tô Tín lạnh lùng nhìn sang vị trí Lạc Vũ sơn trang và Công Dương thế gia, hai gia hỏa chuẩn bị đứng ra kháng nghị cũng rụt cổ trở về.

Tô Tín nói đúng, hắn là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, người có tư cách nói chuyện với hắn chỉ có Nguyên Thần cảnh như Tôn Càn mà thôi, bọn họ không có tư cách nói chuyện.

Bọn họ cũng biết tông môn phái đến đây làm gì, bọn họ chỉ tới nơi đây tìm hiểu tin tức, Tô Tín nói cái gì bọn họ trở về báo lại là được, như tên gia hỏa Cửu Huyền Kiếm Tông tùy tiện xuất đầu liền có kết cục thê thảm.

Tô Tín gõ gõ cái bàn nói:

“Được rồi, hiện tại chúng ta bắt đầu lập quy củ, ai tán thành, ai phản đối?”

Rất nhiều người có quyền nói chuyện tại đây lắc đầu, bọn họ không thấy quy củ của Tô Tín có chỗ hỏng gì, tại sao bọn họ phải phản đối? Dù sao chỉ cần người chủ trì sinh tử lôi không thiên vị, bọn họ sẽ không có ý kiến gì.

Thấy không người phản đối, Tô Tín gật gật đầu, quy củ của hắn chỉ làm tổn hại lợi ích ba thế lực nhất lưu nhưng có lợi với thế lực nhị lưu và tam lưu.

Mục đích Tô Tín đến Giang Nam đạo là vì trọng chấn uy danh Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, mục đích của hắn không phải hủy Giang Nam đạo, cho nên không cần phải tiếp tục châm ngòi rối loạn, từ đó làm cả Giang Nam đạo chinh chiến không ngớt.

Huống chi nếu quả thật chinh chiến tới cuối cùng, nói không chừng khi đó cả Giang Nam đạo sẽ sinh ra vài thế lực nhất lưu

a.

Đến lúc đó thực lực mọi người cân đối với nhau, vậy thì nhất định không đánh nữa, ngược lại đối mặt với mấy thế lực nhất lưu cùng tồn tại, khi đó Lục Phiến Môn khó ra tay tại Giang Nam đạo, có khả năng biến khéo thành vụng.

Nhìn thấy tất cả mọi người đồng ý, Tô Tín nói tiếp:

"Nếu như vậy ta sẽ tuyên bố quy củ thứ hai, ta chuẩn bị phái bộ khoái Lục Phiến Môn tùy thời tiến hành giám sát đại tông môn."

"Phải biết rằng gần đây Giang Nam đạo thần hồn nát thần tính, có những dư nghiệt Ngô quốc đang không ngừng hô phong hoán vũ, thậm chí đầu độc một ít thế lực võ lâm đối địch với Đại Chu, làm ra ít chuyện kẻ thù vui vẻ người thân đau lòng, ta không muốn nhìn thấy việc như thế nữa."

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 450 - Lập Quy Củ (2)

Nói xong Tô Tín còn làm ra bộ dạng khổ sở, đám người Ôn Minh Ngự nhìn thấy cảnh này, khóe miệng co giật không thôi.

Những tông môn bị tiêu diệt đều bị ngươi chụp mũ tội danh câu kết dư nghiệt Ngô quốc, đám dư nghiệt Ngô quốc đã sớm chạy không thấy bóng dáng, bọn họ muốn cấu kết cũng phải tìm được người đã.

Tô Tín nghiêm túc và nói:

"Cho nên thiết lập bộ khoái Lục Phiến Môn giám sát tông môn là tốt cho các vị, như vậy có thể ngăn chặn dư nghiệt Ngô quốc thẩm thấu, có những bộ khoái giám sát cũng có thể chứng minh các vị trong sạch."

Tô Tín vừa nói xong lời này, tất cả thế lực võ lâm và thế gia lắc đầu phản đối, cả đại sảnh lập tức rối loạn.

Mỗi thế lực võ lâm đều có bí mật che giấu, làm sao có thể tùy tiện cho người khác xem? Huống hồ người này còn là người Lục Phiến Môn.

Niên Bang chịu cho Lục Phiến Môn tiến vào chiếm giữ giám sát là vì thủy vận quá mức mẫn cảm, chỉ cần Niên Bang muốn lăn lộn trong Đại Chu vương triều thì phải tuân thủ quy tắc.

Hơn nữa bộ khoái chỉ giám sát bộ thủy vận của Niên Bang mà thôi, bon họ sẽ không động hay đi xem những nơi khác.

Thế lực bọn họ không giống, trong tông môn bọn họ có gì đẹp mắt, vì sao phải

có bộ khoái giám sát?

Cho nên không ai đồng quy việc này, thậm chí đám người Ôn Minh Ngự cũng có chút bài xích.

Dù sao không có người ưa thích một gia hỏa không nghe khống chế lắc lư trong nhà của mình.

Nhìn thấy mọi người nơi đây không ngừng ồn ào, Tô Tín gõ gõ cái bàn và nói:

“Câm miệng!”

“Xem ra các vị không đồng ý với quy củ của ta rồi.”

Tô Tín nhìn mọi người và lên tiếng.

Một gia chủ thế lực nhị lưu chắp tay nói:

“Tô đại nhân, không phải chúng ta không đồng ý, mà là điểm này quá mức bất tiện.”

“Ngươi cũng biết trong thế lực võ lâm chúng ta đều có một ít cấm kỵ không cho người khác xem, nếu bộ khoái của ngài đi vào giám sát, vạn nhất hắn muốn cưỡng bức chúng ta cho xem thứ không nên xem, ngươi nói chúng ta cho hắn xem hay không cho hắn xem?”

“Hơn nữa trong tông môn chúng ta có một ít vũ kỹ bất truyền, thời điểm truyền thụ võ công cho đệ tử không thể có người ngoài, nếu như những bộ khoái giám sát nhìn thấy thì thế nào? Bất tiện quá nhiều.”

Gia chủ này vừa lên tiếng, những người cầm quyền thế lực võ lâm khác cũng lên tiếng, cho dù Lục Phiến Môn thời điểm mạnh nhất cũng không thể phái bộ khoái tới giám sát bọn họ.

Tô Tín gõ gõ cái bàn nói:

“Là ta cân nhắc việc này không chu toàn, như vậy đi, bộ khoái Lục Phiến Môn

giám sát sẽ không tiến vào tông môn các vị, bọn họ chỉ tiến hành giám sát bên ngoài, nếu như phát hiện có cái gì không đúng cần hỏi thăm các vị, cũng xin chư vị phối hợp.”

“Tô Tín ta là người trọng chữ tín, chỉ cần các ngươi tuân thủ quy củ của ta, làm việc theo quy củ, các ngươi có thể yên tâm, bộ khoái Lục Phiến Môn giám sát chỉ giám sát mà thôi, sẽ không làm việc khác.”

Nhìn thấy Tô Tín dễ nói chuyện như thế, mọi người lập vui mừng, ngoài miệng nói không thành vấn đề, chờ tới lúc ngồi xuống liền cảm thấy không đúng, ngay sau đó bọn họ lập tức cười khổ.

Nghìn tính vạn tính cuối cùng vẫn bị Tô Tín tính kế.

Tô Tín căn bản không có hi vọng xa vời tiến vào thế lực bọn họ giám sát từ bên trong, hắn chỉ hi vọng khôi phục quyền giám sát mà thôi.

Lúc trước Lục Phiến Môn Giang Nam đạo yếu nhất nên không có quyền giám sát trụ cột như vậy.

Khi đó bộ khoái Lục Phiến Môn tiến hành giám sát ở bên ngoài, bị phát hiện nhẹ thì đuổi đi, nặng thì trực tiếp đánh đòn hiểm, thủ hạ của Triệu Nhất Minh đã đụng phải việc này, nhưng bởi vì lúc ấy Lục Phiến Môn thế yếu nên phải nhường nhịn.

Quyền uy Lục Phiến Môn đã đủ, quyền lợi vốn có cũng nên cầm trở về.

Các ngươi không cho giám sát bên trong, ta thỏa hiệp, nếu các ngươi không cho giám sát ngoài cửa chính là không cho Tô Tín ta mặt mũi, các ngươi phải suy nghĩ kỹ hậu quả sau đó ah.

Người nơi này không phải người ngu, chiêu này của Tô Tín không có gì mới cho nên bọn họ hiểu nhưng không ai ngu xuẩn phản đối.

Từ khi uy thế Lục Phiến Môn càng ngày càng mạnh, uy danh càng lúc càng lớn, sớm muộn gì cũng thu hồi quyền lợi của mình, hiện tại dù ngăn cản cũng không

dùng được, xem như cho Tô Tín mặt mũi đi.

Tô Tín mỉm cười và nói:

“Các vị, Lục Phiến Môn tuyên bố quy củ mới chỉ có hai việc như vậy, ta cũng không ước thúc các vị nhiều.”

“Giang Nam đạo không riêng gì là Giang Nam đạo của các vị, cũng là Giang Nam đạo của Lục Phiến Môn, cũng là Giang Nam đạo của triều đình, chúng ta sẽ cùng các vị thống trị tốt nơi đây, hẳn các vị cũng hi vọng nhìn thấy điểm này.”

Sau khi nói giọng quan một hồi, Tô Tín khoát tay tiễn khách, người thế lực võ lâm thở ra một hơi sau đó cáo từ rời đi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 451 - Đấu Tranh Quyền Lợi Trong Tổng Bộ Lục Phiến Môn (1)

Lần này các tông môn võ lâm tới tham gia không nghĩ tới Tô Tín chỉ ra hai quy củ sau đó bảo bọn họ rời đi, quá khác so với bọn họ suy nghĩ.

Quy củ đầu tiên do Lục Phiến Môn ra mặt tổ kiến sinh tử lôi, hơn nữa với tư cách công chứng viên quan sát hai bên tranh chấp, Lục Phiến Môn có đủ quyền uy thực hiện quy củ này, người hai thế lực cũng không cần đánh lưỡng bại câu thương.

Quy củ thứ hai không tính là quá phận, dù sao Lục Phiến Môn lúc trước có quyền giám sát, chỉ có điều về sau Kim Vũ Lâm cố ý thao túng cho nên quyền uy cuar Lục Phiến Môn tại Giang Nam đạo mất hết, lúc này mới có việc các thế lực võ lâm không xem Lục Phiến Môn ra ngoài.

Cho nên Tô Tín định ra hai quỷ củ này đều có lợi cho bọn họ, cũng không ai phàn nàn cái gì.

Kỳ thật lúc bọn họ đến đã chuẩn bị chờ Tô Tín dùng công phu sư tử ngoạm.

Dù sao Tô Tín phát thiệp mời ba lần nhưng bọn họ không xem là chuyện gì to tát, hiện tại Tô Tín đã chiếm cứ ưu thế tuyệt thế, nếu hắn không há miệng cắn một cái thật ác thì không bỏ qua, không nghĩ tới Tô Tín không có đưa ra điều kiện quá phận gì.

Chờ tới lúc những người này đi rồi, Ôn Minh Ngự mới cảm thán nói với Tô

Tín:

"Tô đại nhân hôm nay làm vượt qua ta suy nghĩ, ta còn tưởng rằng hôm nay sẽ có tràng diện giương cung bạt kiếm, không nghĩ tới chuyện này dễ giải quyết như

vậy."

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

"Địch nhân Lục Phiến Môn cho tới bây giờ không phải là các thế lực nhị lưu, bọn họ cũng không có tư cách khiêu chiến Lục Phiến Môn, vì một ít việc nhỏ chọc giận bọn họ là hành vi không khôn ngoan."

Hiện tại địch nhân chân chính của Tô Tín tại Giang Nam đạo chính là ba thế lực nhất lưu, đoạn thời gian trước nhất diệt năm thế lực nhị lưu đã lập uy đủ nhiều rồi, lại tiếp tục lập uy chẳng khác gì vật cực tất phản, làm cho thế lực võ lâm Giang Nam đạo đứng ra phản kháng Lục Phiến Môn.

Tô Tín thật vất vả mới dùng kế phân liệt bọn họ, làm sao có thể bức bọn họ tạo phản chứ?

"Được rồi, hiện tại chúng ta có thể cho báo cáo với cấp trên, chúng ta đã bình định Giang Nam đạo."

Tô Tín vừa cười vừa nói.

Thời gian kế tiếp Tô Tín cũng không có nhàn rỗi, hắn chuẩn bị dẫn theo đám người Lý Phôi chọn lựa ra một đám tinh nhuệ,

dù sao những kẻ này là thành viên dòng chính của mình nên phải lựa chọn kỹ càng.

Hiện tại tình báo Giang Nam đạo không chờ Tô Tín báo cáo lên cấp trên, tổng bộ Lục Phiến Môn đã thông qua mật thám Giang Nam đạo chiếm được tình báo kỹ càng.

Cho dù nói toàn bộ mật thám ở Giang Nam đạo bị phá hủy nhưng lúc này tổng bộ Lục Phiến Môn đã hạ quyết tâm, trực tiếp điều tổ chức mật thám tinh nhuệ nhất từ nơi khác tới gây dựng lại thế lực mật thám Giang Nam đạo, cho nên lực lượng tình báo ở Giang Nam đạo còn mạnh hơn trước kia vài lần.

Lúc này trong tổng bộ Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, trong một đại sảnh lờ mờ, một người ngồi trong thủ vị giấu trong bóng tối, hắn ngồi trên cái ghế do thanh

đồng tạo thành và điêu khắc hình dạng diều hâu giương cánh.

Trong đại sảnh tối tăm nhưng không che lắp được đôi mắt ưng lợi hại.

Nơi này có bốn người đều giấu trong bóng tối, cho dù khí thế trên người nội liễm nhưng ai cũng có thể cảm nhận được lực lượng đáng sợ đang ẩn chứa trong người bọn họ.

Người ngồi ở thủ vị cẩn thận xem tình báo, tình báo như vậy phân thành bốn phần phân biệt nằm trong tay bốn người.

Sau một lúc lâu liền nghe một người nói:

“Tình báo Giang Nam đạo đã truyền tới, các vị cho rằng Tô Tín làm như thế nào?”

Hắn vừa mới nói xong phía dưới có tiếng cười to vang lên.

“Còn có thể thế nào? Đương nhiên phải trọng thưởng rồi.”

“Chỉ không không đến hai tháng đã có thể đùa bỡn tông môn võ lâm Giang Nam đạo trong lòng bàn tay, không chỉ có trọng chấn uy danh Lục Phiến Môn, càng gia tăng thực lực Lục Phiến Môn Giang Nam đạo mạnh hơn trước nhiều.”

“Thành tích như vậy cho dù phái võ giả Hóa Thần Cảnh đảm đương tổng bộ đầu cũng không làm được.”

Lúc này trong đại sảnh có giọng nói vang lên:

“Thiết Chiến, ngươi không thể bởi vì Tô Tín là người ngươi giới thiệu thì thiếp vàng lên mặt hắn, Tô Tín thật sự làm ra thành tích tại Giang Nam đạo nhưng hắn cũng ảnh hưởng không nhỏ tới thanh danh Lục Phiến Môn.”

“Đầu tiên hắn lớn mạnh thực lực bản thân đã mời chào những kẻ xuất thân đạo phỉ gia nhập, rất nhiều tông môn võ lâm nói Lục Phiến Môn chúng ta quan phỉ cấu kết, ngay cả đại thần trong triều cũng có không ít người chỉ trích.”

“Thứ hai hắn đồ sát năm thế lực nhị lưu tại Giang Nam đạo, làm như vậy là quá phận, thực lực Lục Phiến Môn chúng ta không đủ, nên giấu tài mới đúng.”

“Hắn đồ sát năm thế lực nhị lưu đã kích thích các thế lực võ lâm khác.”

“Các thế lực võ lâm ôm thái độ cảnh giác với Lục Phiến Môn, quan hệ song phương càng thêm khẩn trương, nhiệm vụ của Lục Phiến Môn các đạo khác cũng khó khăn hơn trước.”

Mấy người ngồi trong bóng tối đối diện Thiết Chiến, cho dù cách nhau một cái màn nhưng ai cũng có thể cảm nhận được Thiết Chiến đang tức giận..”

“Lưu Phượng Vũ, chẳng lẽ ngươi quên ngươi xuất thân gì hay sao? Ngày xưa Ngô Đồng sơn ngươi tranh phong với Thái Hành sơn, bị cao thủ ba mươi sáu đao đường Thái Hành sơn đuổi giết như chó nhà có tang, bị buộc không còn đường mới gia nhập Lục Phiến Môn.”

“Đều xuất thân đạo phỉ, kết quả ngươi bây giờ còn xem thường người ta, cũng quá buồn cười!”

“Về phần những người kia chỉ trích, cũng chỉ là một ít hủ nho mà thôi, nghe bọn chúng nói chuyện còn không bằng đánh rắm.”

Thiết Chiến dùng giọng điệu âm lãnh nói:

“Về phần ngươi nói Tô Tín huyết tẩy năm thế lực nhị lưu làm xấu thanh danh Lục Phiến Môn, ngươi nói xàm, thối không thể ngửi.”

“Lục Phiến Môn dựa vào cái gì lập nghiệp? Không phải nhân nghĩa đạo đức, mà là đao kiếm dính máu!”

“Lục Phiến Môn địa phương khác mềm yếu vô năng bị thế lực võ lâm cưỡi lên đầu, hiện tại thật vất có một nơi khống chế cục diện, các ngươi lại chỉ trích hắn ra tay quá ác, việc này tính là cái gì?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 452 - Đấu Tranh Quyền Lợi Trong Tổng Bộ Lục Phiến Môn (2)

Thiết Chiến trực tiếp nói tục nhưng Lưu Phượng Vũ cũng không có tức giận, hắn nhìn mấy người khác và nói:

“Đại nhân, Lục Phiến Môn cho tới bây giờ cũng không phải không mặc cả, đã có ý kiến không đồng ý thì giơ tay biểu quyết đi.”

Một người trầm thấp nói:

“Có thể.”

Lưu Phượng Vũ khẽ cười một tiếng nói:

“Vậy thì tốt, ta đề nghị chuyện ban thưởng Tô Tín tranh luận quá nhiều, cho nên áp lại bàn sau, các vị thấy thế nào?”

Ba người còn lại trừ Thiết Chiến không có động, hai người khác thản nhiên giơ tay lên.

Thiết Chiến giấu mặt trong bóng tối, tuy hắn không nói gì nhưng hào khí ngưng trọng ai cũng biết cảm xúc của hắn, cảm xúc này mang tên tức giận.

Trên mặt Lưu Phượng Vũ cười khẽ, hắn thi lễ với hai người khác sau đó quay người rời khỏi đại sảnh tối tăm.

Thiết Chiến trầm mặc sau nửa ngày, nói:

“Ta không phục, lúc này ta đẫn Tô Tín lên vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo, kết quả hắn làm ra thành tích, ta lại muốn

nuốt lời thì làm sao có thể ăn nói với thủ

hạ.”

Người nọ ngồi trên thủ vị sau đó nói:

“Nhẫn!”

Thiết Chiến gật gật đầu, hắn im lặng rời khỏi đại sảnh, trong đại sảnh không có ánh sáng lại khôi phục trầm tĩnh.

Lúc này Tô Tín cũng không biết cao tầng Lục Phiến Môn đang đánh cờ việc khen thưởng hắn thế nào, hắn hiện tại chạy khắp các châu phủ trong Giang Nam đạo tìm tinh nhuệ thích hợp với mình.

Tô Tín chọn lựa nhân thủ trước hết không xem võ công hay tiềm lực, hắn xem tâm tính.

Tô Tín không muốn thế hệ ngu trung, hắn muốn là người có dã tâm.

Có dã tâm mới có động lực tiến lên, cho dù thiên phú ngươi không đủ, Lục Phiến Môn có đầy đủ tài nguyên tu luyện đền bù.

Đương nhiên ngươi có dã tâm nhưng không nên có lòng tham không đáy, kẻ tham lam chẳng qua là đồ ngu xuẩn mà thôi, ngươi tham càng nhiều sẽ chết càng nhanh, Tô Tín nhất định phải bài trừ những người này.

Cho nên đám người Tô Tín lựa chọn tốc độ phi thường chậm, dùng hơn mười ngày chỉ miễn cưỡng chạy một nửa Giang Nam đạo mà thôi.

Trong Khánh Dương phủ, đám người Tô Tín vừa mới đi vào lựa chọn được mấy bộ khoái đáng giá bồi dưỡng tại Khánh Dương phủ, Hoàng Bỉnh Thành liền nói nhỏ bên tai Tô Tín:

“Lão đại, Phí gia Khánh Dương phủ biết rõ ngài tới nên bày tiệc mừng.”

Tô Tín cau mày nói:

“Ah, bọn họ có địa vị gì?”

Trong khoảng thời gian này Tô Tín và đám người Lý Phôi đi khắp các châu phủ lớn nhỏ trong Giang Nam đạo, tự nhiên cũng có tiếp xúc với một ít thế lực địa phương.

Mặc dù đại bộ phận thế lực võ lâm đều nói bọn họ là tay sai triều đình, mọi người nước giếng không phạm nước sông.

Nhưng có bộ phận thế lực võ lâm không sợ bêu danh này, những người chạy tới tiếp xúc Tô Tín đều muốn hợp tác đối địch.

Thế lực như vậy đều là một ít thế lực tam lưu, bọn họ càng quan tâm tới tương lai thế lực của mình, bọn họ không quan tâm tới bêu danh.

Bọn họ không quan tâm nhưng Tô Tín thực sự không đặt bọn họ vào trong mắt.

Trong thế lực tam lưu cũng chỉ có một hai tên võ giả Thần Cung Cảnh mà thôi, thực lực quá yếu, Tô Tín phất tay là diệt, có ai nhìn thấy con voi hợp tác với con kiến hay không?

Đối với những người này, Tô Tín đều giao cho Hoàng Bỉnh Thành đuổi đi, cũng lười gặp người ta.

Hiển nhiên Phí gia không giống, nếu không Hoàng Bỉnh Thành cũng không tới bẩm báo với mình.

“Lão đại, Phí gia là đệ nhất thế gia tại Khánh Dương phủ, hai huynh đệ Phí gia là Tiếu Diện Quỷ Phí La và Dạ Khốc Thần Phí Mặc đều là võ giả Hóa Thần Cảnh, thực lực Phí gia có thể nói là đỉnh cấp trong thế lực nhị lưu Giang Nam đạo.”

Tô Tín cau mày nói:

“Bọn họ nói mời ta làm gì?”

Hoàng Bỉnh Thành lắc lắc đầu nói:

“Bọn họ chỉ nói mời ngài tới dự tiệc.”

Tô Tín ngẫm lại nói:

“Đi, chúng ta đi xem.”

Nếu thực lực Phí gia xem như thượng lưu trong Giang Nam đạo, lần này cố ý tìm hắn chắc chắn không phải chuyện nhỏ,

Tô Tín cũng muốn xem Phí gia muốn làm gì.

Kết quả Tô Tín trực tiếp mang theo đám người Hoàng Bỉnh Thành chạy đi Phí gia chứ không tới châu phủ tiếp theo.

Lúc bọn họ đi về Phí gia, trong đám người ở góc đường có một người dùng ánh mắt âm lãnh nhìn Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 453 - Phí Gia Thỉnh Cầu (1)

Dám người Tô Tín đi vào Phí gia, hai võ giả Hóa Thần Cảnh Phí gia tự mình tới nghênh đón cũng làm Tô Tín sững sờ.

Hai vị Tiếu Diện Quỷ Phí La và Dạ Khốc Thần Phí Mặc tướng mạo không giống người Trung Nguyên thuần túy, mà là giống dị tộc Tây Vực ba mươi sáu nước, hốc mắt hãm sâu, sống mũi cao.

Nhìn thấy Tô Tín kinh ngạc, Phí La cười nói:

“Tô đại nhân không cần kinh ngạc, tổ tiên chúng ta là người Tây Vực ba mươi sáu nước, Phí gia ta an cư tại Giang Nam đạo từ thời Đông Tấn.”

Tô Tín gật gật đầu, hàn huyên vài câu sau đó hắn đi vào Phí gia, đồng thời hắn cũng cảm thán Phí gia có thể sống yên tại Giang Nam đạo thật không dễ dàng.

Ngày xưa Đông Tấn hùng bá Trung Nguyên chính là thời điểm hắc ám nhất của Tây Vực ba mươi sáu nước, cả Tây Vực ba mươi sáu nước bị Đại Tây đánh liên tục.

Ah, đúng, khi đó Tây Vực cũng không có ba mươi sáu nước, còn có hơn ba mươi quốc gia bị Đại Tấn tiêu diệt.

Cho nên khi đó dị tộc Tây Vực bị người Trung Nguyên khinh miệt, thậm chí cho rằng là chủng tộc thấp hèn không xứng làm bạn với bọn họ.

Phí gia có thể cắm rễ tại Giang Nam đạo trong thời gian đó có thể nghĩ chịu bao nhiêu khuất nhục.

Đương nhiên hiện tại tốt hơn rất nhiều, sau khi Đại Chu vương triều lập quốc cũng chỉ đánh Tây Vực ba mươi sáu nước hai lần, nhưng bởi vì đại bộ phận lực chú

đều bị Đông Tấn cùng Kim Trướng Hãn Quốc liên lụy, cho nên cũng không có nhiều tinh lực đặt vào Tây Vực.

Từ đó bọn họ cũng dần dần sống tốt hơn trước, trong đó có một số võ giả lưu lạ Trung Nguyên, ví dụ như Hỏa Vực Ma Thần Diễn Na La đứng thứ tư Nhân Bảng.

Sau khi vào phủ, Phí La lập tức an bài người bày tửu yến, hiển nhiên đã chuẩn bị thật tốt, hơn nữa hắn còn chuẩn bị ca cơ Tây Vực múa trợ hứng, phong tình dị vực như vậy quá hiếm thấy.

Sau khi ăn cơm xong Tô Tín trực tiếp hỏi:

“Phí gia chủ, các ngươi có chuyện gì cứ nói thẳng đi.”

Chờ một chút Tô Tín còn phải đi châu phủ khác tìm nhân thủ, hắn cũng không có thời gian lá mặt lá trái với Phí gia.

Phí La và Phí Mặc liếc nhau, trong đó Phí La nói:

“Vậy được, ta cũng nói thẳng với Tô đại nhân, chuyện là như thế này.”

“Phí gia ta xuất thân Tây Vực ba mươi sáu nước, công pháp tu luyện cần có đan dược phụ trợ mới được, hơn nữa Phí gia chúng ta tinh thông luyện đan khác với Trung Nguyên, cần một ít dược liệu tới từ Tây Vực ba mươi sáu nước mới được.”

“Nhưng bởi làm vậy tiêu hao quá nhiều nhân lực, vật lực, hơn nữa Tô đại nhân cũng biết Tây Vực ba mươi sáu nước quá loạn.”

“Chúng ta cũng bồi dưỡng một ít tộc nhân ở đó thu mua dược liệu nhưng qua vài năm liền bị diệt, cho nên chúng ta muốn tìm một khu đất tại Giang Nam đạo gieo trồng những dược liệu kia.”

“Hoàn cảnh địa vực Tây Vực ba mươi sáu nước khác với Giang Nam đạo, cho nên chúng ta hao phí tâm cơ tìm được nơi như vậy, cũng là nơi duy nhất tại Giang

Nam đạo thích hợp gieo trồng dược liệu.”

“Địa phương đó không nằm cùng châu phủ với Phí gia, bị thế lực địa phương là Thanh Bình Phái nắm giữ, Phí gia ta từng muốn thu mua thổ địa nhưng Thanh Bình Phái dùng công phu sư tử ngoạm, yêu cầu bảo giáp và binh khí huyền cấp của tổ tiên chúng ta.”

Nói đến đây sắc mặt hai huynh đệ Phí La và Phí Mặc tức giận, Thanh Bình Phái cố ý bắt nạt bọn họ.

Tuy thổ địa nằm trên địa bàn Thanh Bình Phái nhưng kỳ thật chính là khu đất hoang, căn bản không có tác dụng gì.

Nếu như Thanh Bình Phái cần một ít tài nguyên tu luyện cũng bỏ đi, Phí gia cũng cố mà giao cho.

Nhưng Thanh Bình Phái muốn bảo giáp và binh khí huyền cấp tổ truyền của bọn họ.

Tài nguyên tu luyện không có còn có thể tiếp tục sản xuất, bảo giáp và binh khí huyền cấp là đồ truyền thừa, chỉ cần Phí gia không xuống dốc vẫn có thể truyền thừa xuống, ai lại mang đi đổi bao giờ?

Phí La cười khổ nói:

“Cho nên ta muốn mời Tô đại nhân ngài hỗ trợ giúp Phí gia chúng ta thu mua thổ địa từ Thanh Bình Phái, đương nhiên chúng ta cũng không phải nhờ đại nhân hỗ trợ không công.”

“Võ công Phí gia chúng ta cần có đan dược chuyên môn phối hợp nhưng võ giả khác cũng có thể hấp thu đan dược tu hành mà không có việc gì.”

“Cho nên sau khi có được mảnh đất kia và luyện thành đan dược, một nửa đan dược sẽ giao cho Tô đại nhân.”

Tô Tín hỏi:

“Ta nhớ thực lực Thanh Bình Phái không bằng Phí gia các ngươi ah.”

“Cho dù công pháp hay vũ kỹ của Thanh Bình Phái chỉ thường thường không có gì đặc sắc, hơn nữa tông môn chỉ có một Hóa Thần Cảnh già nua, dùng thực lực Phí gia các ngươi dễ dàng chiếm đoạt đối phương, vì cái gì cần ta giúp đỡ?”

Trên mặt Phí La nở nụ cười khổ, hắn nói:

“Tô đại nhân, ngươi đừng xem Phí gia chúng ta có thể cắm rễ tại Giang Nam đạo, nhưng kỳ thật không có một tông môn thế lực nào giao hảo với chúng ta, có thể nói tứ cố vô thân.”

“Nếu Phí gia khai chiến Thanh Bình Phái, đảm bảo những thế lực võ lâm giao hảo với Thanh Bình Phái sẽ đứng ra, dù sao chúng ta chỉ có một mình.”

“Cho nên hiện tại Giang Nam đạo đã không hạn chế ra tay với tông môn khác nhưng Phí gia ta vẫn không dám ra tay, nếu có thể tự bảo vệ mình đã cảm tạ trời đất rồi.”

Tô Tín gật gật đầu, Phí gia sinh hoạt không dễ dàng.

Lúc này nội tâm Tô Tín sinh ra tâm tư khác, có lẽ có thể kéo Phí gia tới bên cạnh mình.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 454 - Phí Gia Thỉnh Cầu (2)

Đương nhiên chỉ là Tô Tín suy nghĩ tạm thời mà thôi, Phí gia không giống Ôn gia, Ôn gia không có đường lui cho nên nhất định phải hợp tác với Tô Tín.

Phí gia đã quen sinh hoạt cẩn thận từng chút một, bọn họ tuyệt đối không cầm tương lai gia tộc đi đánh cược.

Tô Tín quay người nói với tổng bộ đầu Khánh Dương phủ:

“Ngày mai ngươi đi nói với Thanh Bình Phái một tiếng, bảo bọn họ giao mảnh đất kia ra.”

Tô Tín lại nói với Phí La:

“Ngươi không cần giao đan dược cho ta, trực tiếp giao cho Lục Phiến Môn

Khánh Dương phủ là được, hơn nữa là bọn họ hỗ trợ các ngươi chứ không phải ta.”

Tổng bộ đầu Khánh Dương phủ mừng rỡ đứng lên nói:

“Đa tạ đại nhân ban thưởng.”

Không ai ngại tài nguyên tu luyện của mình nhiều, Tô Tín thân là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, cấp trên phát tài nguyên tu luyện đều nằm trong tay hắn, mặc dù nói Lục Phiến Môn cấm không cho phép tham ô nhưng Tô Tín cũng không ngốc thật thanh liêm.

Dù sao hắn phải thỏa mãn tài nguyên tu luyện cho mình và dòng chính của mình, sau đó hắn mới phát xuống dưới, cho nên hắn không đặt đan dược của Phí gia

vào trong mắt.

Huynh đệ Phí gia mừng rỡ cảm tạ Tô Tín, hơn nữa tự mình tiễn hắn ra ngoài phủ mới quay về, hơn nữa vì tỏ vẻ coi trọng, bọn họ còn cố ý phái quản gia đi theo Tô Tín bọn hộ tống ra khỏi thành mới thôi.

“Lão Hoàng, tiếp theo chúng ta đi châu phủ nào?”

Tô Tín hỏi.

Hoàng Bỉnh Thành vừa đi vừa nhìn một quyển sách, nói:

“Có lẽ đi Nam Ổ phủ.”

“Vậy thì tốt, chúng ta trực tiếp đi thôi, những người chúng ta chọn ra tại Khánh Dương phủ bảo đi tới Giang Nam phủ đưa tin đi.”

Tô Tín đi thẳng tới thành nam, đuổi tổng bộ đầu Khánh Dương phủ đi.

Hắn chọn mấy người tại Khánh Dương phủ, tư liệu của bọn họ cũng cần thay đổi một phen.

Nhưng ngay lúc này Tô Tín cảm giác có sát cơ ập vào mặt.

Trước mặt hắn chính là dân chúng Khánh Dương phủ chuẩn bị ra khỏi thành, chung quanh có tới mấy trăm người, nhiều người đang ở bên cạnh nên hắn không biết sát cơ tới từ nơi nào.

Cho nên sau khi Tô Tín cảm nhận được sát cơ liền quát lớn.

“Coi chừng!”

Lúc này trong đám người có ba người đi ra.

Ba tên hắc y nhân mang mũ vành rộng lao tới, trên người chúng không có khí tức, trong tay cầm ba thanh kiếm đen nhánh tấn công Tô Tín.

Lý Phôi dẫn đầu lao ra, trong nháy mắt hắn tới trước mặt một tên hắc y nhân, trong tay cầm Du Long Kiếm tấn công, hăn thi triển Tịch Tà kiếm pháp đâm ra ba mươi sáu kiếm.

Lúc trường kiếm đâm vào hắc y nhân lại sinh ra âm thanh kim loại, chỉ miễn cưỡng có thể ngăn cản một chút mà thôi.

Sắc mặt Lý Phôi thay đổi, hắn y nhân mạnh như võ tăng Thiếu Lâm tu hành Kim Chung Tráo, kiếm của hắn không đâm thấu da đối phương

Lúc này hắc y nhân chậm nửa nhịp, trường kiếm hắn đảo ngược đánh bay Lý Phôi, Lý Phôi trúng lực lượng cường đại nên không chịu nổi.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy Triệu Nhất Minh cũng cầm song kiếm giết tới hỗ trợ Lý Phôi, hắn giao chiến với hắc y nhân, hai người liên thủ mới miễn cưỡng ngăn cản hắc y nhân tấn công Tô Tín.

Lục Tục và Lưu Hạo còn có tổng bộ đầu Khánh Dương phủ nhìn thấy tình hình không tốt cũng nghênh đón một hắc y nhân, bọn họ vừa mới giao thủ đã cảm thấy khó giải quyết.

Những võ công hắc y nhân đơn giản nhưng thân thể quá mạnh.

Lưu Hạo tu hành Hỗn Nguyên Chưởng thế lớn lực trầm đánh lên người hắc y nhân liền cảm thấy hai tay run rẩy, cảm giác như đánh vào Huyền Nguyên Trọng Thiết.

Tên hắc y nhân cuối cùng không ai ngăn cản đã trực tiếp tấn công Tô Tín.

Quản gia do Phí La phái tới hộ tống Tô Tín ra khỏi thành nhìn thấy tình hình không tốt liền chạy về Phí gia cầu viện.

Không phải hắn không muốn hỗ trợ, thực lực của hắn chỉ là Hậu Thiên đại viên mãn mà thôi, đi lên nhất định sẽ bị miểu

sát, hắn thấy nên nhanh chóng quay về bẩm báo gia chủ thì tốt hơn.

Lần này Phí gia nhờ vả rất thuận lợi, Tô Tín không làm khó dễ liền đòng ý thỉnh cầu của bọn họ.

Nhưng kết quả hiện tại Tô Tín vừa rời khỏi Phí gia liền bị ám sát, Tô Tín có nghĩ Phí gia có tham gia vào việc ám sát hay không?

Vạn nhất bởi vì việc này làm cho Tô Tín giận chó đánh mèo lên Phí gia, vậy bọn họ khóc không ra nước mắt.

Đối mặt với hắc y nhân cuối cùng tấn công, Tô Tín vẫn bình thản, hắn chờ hắc y nhân xuất hiện trước mặt liền ra tay.

Năm ngón tay tạo thành một trảo, năm đạo kiếm khí bàng bạc vô hình vô tướng, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 455 - Ám Sát (1)

Năm đạo Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí trực tiếp phong tỏa năm phương vị của hắc y nhân.

Kiếm khí cuồng bạo xé rách không khí, nó không chỉ đánh hắc y nhân lui về phía sau, càng đánh nát quần áo và mũ rộng vành lộ ra dung mạo của đối thủ, lúc này mọi người chung quanh sợ hãi.

Bởi vì hắc y nhân không phải là nhân loại, mà là người máy do kim loại chế tạo mà thành.

Lúc này đám người Lý Phôi mới kịp phản ứng, cũng biết rõ vì sao đám hắc y nhân đao thương bất nhập.

“Mặc môn Thiên Khu kiếm khôi?”

Tô Tín nhận ra thứ này.

Mặc môn dùng cơ quan khôi lỗi nổi danh thiên hạ, trong đó thậm chí có tồn tại sánh ngang võ giả Nguyên Thần Cảnh.

Trước kia Tô Tín từng nhìn thấy qua cả vạn kiếm khôi trong lăng tẩm Kiếm Tôn Giả La Vân, chẳng qua chúng chỉ là tồn tại cấp thấp.

Ba khôi lỗi trước mặt chính là cơ quan khôi lỗi cao cấp của Mặc môn, chúng là Thiên Khu kiếm khôi, thực lực của chúng có thể sánh ngang nửa bước nguyên thần nên cực kỳ trân quý, muốn chế tạo một con cần dùng thời gian mấy nămcho nên không cách sản xuất hàng loạt.

“Vận dụng ba bộ Thiên Khu kiếm khôi tới giết ta, đúng là đại thủ bút ah.”

Tô Tín cười lạnh một tiếng, Sắc Vi Kiếm ra khỏi vỏ, lúc này huyết quang óng ánh hóa thành huyết hà đầy trời bao phủ Thiên Khu kiếm khôi.

Thân thể Thiên Khu kiếm khôi dùng tài liệu kim loại hiếm thấy trên đời, Tô Tín cũng không tin nó có thể ngăn cản binh khí Huyền cấp công kích.

Quả nhiên Sắc Vi Kiếm chém vào người Thiên Khu kiếm khôi, thân kiếm chém trúng cánh tay Thiên Khu kiếm khôi liền cắt đứt cả cánh tay, từ đó lộ ra cơ quan cấu kiện bên trong.

Ngay cả như vậy Thiên Khu kiếm khôi vẫn có thể hành động và tiếp tục tấn công Tô Tín.

Nhưng vào lúc này sau lưng Tô Tín có sát khí bộc phát, một tên võ giả Thần Cung Cảnh bỗng nhiên nhảy ra khỏi đám người, hắn dùng song chưởng mang theo cương khí cường đại đánh vào hậu tâm Tô Tín!

Không ai nghĩ tới trừ ba bộ Thiên Khu kiếm khôi ra còn có một người khác đột nhiên hạ độc thủ vào lúc mấu chốt.

Người xuất thủ cảm thấy vui vẻ, hắn cho rằng mình có thể báo đại thù, đột nhiên trên người Tô Tín xuất hiện kình lực vô cùng huyền diệu, lực lượng dẫn chưởn lực tấn công hậu tâm Tô Tín vào người của kẻ tấn công.

Đấu Chuyển Tinh Di!

Tô Tín dùng kiếm chém nát ngực Thiên Khu kiếm khôi sau đó vận dụng Kinh Trập chỉ, âm thanh nổ vang như sấm sét bắn

thẳng lên người Thiên Khu kiếm khôi, kiếm khôi sinh ra khói đen sau đó ngã xuống đất.

Lúc này Tô Tín quay người nhìn sang gia hỏa mới đánh lén mình.

Tên võ giả tuổi chừng ba mươi, tướng mạo đường hoàng, thực lực Thần Cung Cảnh đỉnh phong nhưng Tô Tín không nhận ra hắn.

Vừa rồi hắn bị Tô Tín sử dụng Đấu Chuyển Tinh Di dẫn chưởng lực làm hắn bị thương, hắn vẫn không buông tha công kích, lần này hắn lao tới tấn công Tô Tín, không giết Tô Tín thề không bỏ qua.

Nhưng đáng tiếc Tô Tín không cho hắn cơ hội, ba đạo kiếm khí bay tới đánh nát chân khí hộ thân đối phương.

Kiếm khí tiến vào cơ thể, tên võ giả Thần Cung Cảnh không đứng dậy nổi, kinh mạch trong người hắn nổ tung, máu tươi chảy khắp người, bộ dạng hắn thê thảm không chịu nổi.

Đám người Lý Phôi đã giải quyết hai con Thiên Khu kiếm khôi còn lại, Tô Tín phân phó Hoàng Bỉnh Thành nói:

“Đi tìm người chữa thương cho hắn, đừng cho hắn chết, ta muốn biết là ai muốn giết ta.”

Tô Tín không cảm thấy ngạc nhiên khi bị ám sát, người muốn giết hắn quá nhiều, tối thiểu hắn phải biết rõ là ai muốn giết hắn tại Giang Nam đạo.

Lúc này Phí gia Phí La và Phí Mặc đã chạy tới, hai người bọn họ là võ giả Hóa Thần Cảnh biểu hiện hoảng hốt trước mặt Tô Tín, sợ Tô Tín bởi vì chuyện này mà liên lụy tới Phí gia.

“Hai vị không cần khẩn trương, Tô Tín ta không phải người không phân biệt phải trái, cho dù các ngươi muốn giết ta cũng không phải ngu xuẩn động thủ với ta trong Khánh Dương phủ.”

Phí La và Phí Mặc gật đầu sau đó thở ra một hơi.

Tô Tín nói:

“Đi, hôm nay không đi nơi khác, chúng ta đi tổng bộ Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ, đầu tiên phải thẩm vấn xem kẻ nào sai sử hắn ám sát ta.”

Thiên Khu kiếm khôi có giá trị không kém gì binh khí hoàng cấp, hàng năm

còn phải trả giá lớn mang Thiên Khu kiếm khôi đi Mặc môn bảo dưỡng giữ gìn, giá cả của nó cực cao.

Có đôi khi thứ này có tiền không mua được, thế lực có thể một lần mua được ba bộ Thiên Khu kiếm khôi không thể nào là tiểu thế lực.

Lúc này Phí La nói ra:

“Tô đại nhân không chê thì chúng ta cùng đi, bí điển Phí gia ta có không ít thủ đoạn tra tấn, nói không chừng có thể dùng tới.”

Hai huynh đệ Phí gia hận thích khách nghiến răng nghiến lợi.

Ngươi muốn ám sát liền ám sát, ngươi ám sát trên địa bàn Phí gia là có ý gì? Không phải muốn hãm hại Phí gia ta sao, cho nên hai người bọn họ cũng muốn xem là vương bát đản nào dám hãm hại bọn họ.

Sau khi đi vào Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ, Tô Tín dẫn thích khách tới.

Hắn bị Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín đánh nát kinh mạch, hiện tại trải qua trị liệu đơn giản không nguy hiểm tính mạng nhưng hắn bị phế rồi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 456 - Ám Sát (2)

Ngay cả như vậy hắn vẫn dùng ánh mắt hận ý ngập trời nhìn Tô Tín, hận ý lớn tới mức mọi người nơi đây cảm thấy lạnh buốt.

Tô Tín thản nhiên nói:

“Nói đi, ngươi có ương ngạnh cũng vô dụng, nói ra ta sẽ cho ngươi thống khoái.”

Tên thích khách nhếch miệng cười nói:

“Ta sẽ không nói, hơn nữa ngươi phải cẩn thận một chút, cho dù ta rơi vào trong tay ngươi nhưng không có nghĩa người khác sẽ thất bại.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Ngoan cố đến cùng sao? Thật không có ý nghĩa.”

Phí La nói:

“Tô đại nhân, ta tới thử xem.”

Tô Tín gật đầu đồng ý, Phí La lập tức tươi cười đi tới.

Hắn bảo quản gia giao cái túi cho mình, hắn mang bao tay tơ tằm lên, hắn cầm con rắn ra khỏi túi vải.

Con rắn nhỏ vô cùng đẹp mắt, lân giáp toàn thân có bảy màu giống như tác phẩm nghệ thuật.

Phí La đặt con rắn nhỏ lên cánh tay thích khách, con rắn nhỏ lập tức quấn quanh tay hắn và bò quanh, lúc ày tên thích khách kêu gào thống khổ, mọi người nghe tiếng la liền cảm thấy rét run.

Nhìn thấy tràng cảnh trên cánh tay thích khách thật đáng sợ, mọi người than

thở.

Lân phiến con rắn nhỏ sắc bén như dao găm, từng lân phiến mở ra, chỉ cần nơi nó bò qua da thịt tan nát, máu tươi bắn ra tung tóe.

Phí La cười lạnh nói:

“Tiểu gia hỏa rất đáng yêu, kỳ thật nó không có tính công kích nhưng lại ưa thích quấn quít người khác.”

“Lân phiến trên người nó sẽ làm người ta sinh ra thống khổ như bị lăng trì, cho nên nó được gọi là hành hình xà.”

“Hơn nữa lân phiến hành hình có chứa một ít chất nhầy, những chất nhầy này chính là thánh dược chữa thương, có thể làm nơi bị thương khỏi hẳn nhanh chóng.”

Mọi người đều nhìn cánh tay bị cắt nát không thành bộ dáng, lúc này chất nhầy trên lân phiến con rắn chảy xuống da thịt đông cứng, hơn qua mười giây sau liền kết vảy.

Người có kinh nghiệm sẽ biết vết thương kết vẩy sẽ là lúc ngứa nhất.

Tên thích khách không thể nhúc nhích, miệng vết thương kỳ ngứa khó nhịn, hành hình xà không ngừng lăng trì trên người hắn, loại tra tấn như vậy suýt làm thích khách ngất đi.

Cho dù tra tấn như thế, thậm chí đến cuối cùng thích khách kia không còn khí lực kêu thảm thiết, chỉ còn lại thân thể không ngừng run rẩy, cho dù như vậy hắn không nói ra chữ nào.

Sắc mặt Phí La khó coi, hắn cảm giác mình mất mặt trước mặt Tô Tín, cho nên

hắn bắt hành hình xa ra và dùng thủ đoạn khác.

Nhưng lúc này Tô Tín lại nói:

“Được rồi, ta thử xem.”

Nghe được Tô Tín nói như vậy, Phí La đành phải không cam lòng lui sang một bên, hắn còn nhiều thủ đoạn hành hình khác, hắn cũng không tin mình sử dụng mà tên thích khách không nói ra.

Tô Tín đi đến trước mặt thích khách và lẳng lặng nhìn hắn, tên thích khách cười khinh thường.

Khi tới đây hắn đã ôm quyết tâm phải chết, nếu như kế hoạch chưa thành công, chỉ cần mình không nói ra người sau lưng, vậy bọn họ sẽ tiếp tục dùng thủ đoạn đối phó Tô Tín, thẳng đến khi đánh chết hắn mới thôi.

Cho nên mình thất bại không sao cả, chỉ cần người sau lưng không bại là được.

Nhưng hắn cảm giác hai mắt Tô Tín giống như vực sâu vô tận có thể thôn phệ hắn, hắn cảm giác mình như bị cuốn đi..

Thích khách kia nghi hoặc mở to mắt nhìn chung quanh, đây là cảnh tượng Lãnh Nguyệt đường hắn sống từ nhỏ, hắn là ai? Ah, đúng rồi, hắn là nhi tử Liên Minh Sơn, Liên Nguyệt Hải,

hắn được vinh dự là đệ nhất nhân thế hệ trẻ Lãnh Nguyệt đường, cũng là hi vọng tương lai của Lãnh Nguyệt đường.

Chung quanh là ánh mắt ân cần của phụ thân và các vị trưởng lão, bọn họ không ngừng nói lời cổ vũ hắn nhưng nội tâm hắn lại cảm thấy đau đớn, chẳng lẽ mình không thuộc về nơi đây?

Nhưng không đợi hắn nghĩ nhiều, Liên Minh Sơn đã nói:

“Hải nhi, với thiên phú của ngươi tiếp tục tu luyện tại Lãnh Nguyệt đường sẽ lãng phí tài năng của ngươi.”

“Cho nên vi phụ dùng hết nhân mạch đưa ngươi vào trong Thất Hùng Hội, chờ tương lai tại Thất Hùng Hội đột phá đến Nguyên Thần Cảnh, triệt để đứng vững gót chân thì quay về Lãnh Nguyệt đường, khi đó ngươi mới có thể mang lại tương lai huy hoàng cho Lãnh Nguyệt đường.”

Liên Nguyệt Hải kiên định gật đầu, đúng rồi, đây là mộng tưởng của hắn, tiếp nhận vị trí phụ thân và dẫn Lãnh Nguyệt đường quật khởi, trở thành một trong những thế lực cầm quyền chân chính tại Giang Nam đạo.

Vì mộng tưởng nên khi hắn vào Thất Hùng Hội bị người khác khinh bỉ, bị người bắt nạt, cuối cùng hắn dùng thiên phú và nhân mạch lên được vị trí hương chủ, trở thành một trong những hương chủ trẻ tuổi nhất trong lịch sử Thất Hùng Hội.

Nhưng hình ảnh lại thay đổi, Liên Nguyệt Hải đứng trước phế tích Lãnh Nguyệt đường, nhìn máu tươi trên mặt đất mà gào thét không cam lòng.

Hắn muốn báo thù, nhưng thực lực không đủ, kết quả có người xuất hiện cho hắn ba bộ Thiên Khu kiếm khôi, bảo hắn dùng chúng đi báo thù rửa hận.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 457 - Thất Hùng Hội (1)

Trong phòng tra tấn của Lục Phiến Môn, tất cả mọi người dùng ánh mắt quái dị nhìn Tô Tín, không biết hắn đang làm gì với thích khách kia.

Mọi người chỉ nhìn thấy Tô Tín đứng trước người thich khách sau đó thích khách dường như lâm vào thì thào tự nói, hắn nói tất cả thân phận bản thân, lúc này mọi người mới biết rõ hắn là dư nghiệt của Lãnh Nguyệt đường, lại là một hương chủ của Thất Hùng Hội.

Đợi đến cuối cùng Liên Nguyệt Hải nói rõ tất cả mọi việc, ánh mắt đám người Lý Phôi bắn ra một tia hàn quang, Lạc Vũ sơn trang, Quý Vô Không!

Quả nhiên ba thế lực nhất lưu không bỏ qua, vào thời điểm bọn chúng không còn uy tín trong Giang Nam đạo lại còn muốn nhảy ra gây sự với bọn họ.

Hai người Phí La và Phí Mặc dùng ánh mắt kinh dị nhìn sang Tô Tín, hai người bọn họ thân là võ giả Hóa Thần Cảnh nên kiến thức rộng rãi, đương nhiên biết rõ Tô Tín đang dùng thủ đoạn gì, không ngờ lại là pháp môn công kích tinh thần.

Hơn nữa pháp môn công kích tinh thần bá đạo như thế.

Bí pháp công kích tinh thần bình thường sẽ không ngừng ám chỉ và dẫn đối phương vào trong bẫy rập.

Tô Tín thi triển bí pháp tinh thần không phải loại như vậy, nó đơn giản mà thô bạo.

Trực tiếp xâm lấn tinh thần đối thủ, thu suy nghĩ trong đầu đối phương, chỉ cần

ngươi không xông phá tinh thần lực của Tô Tín thì ngươi không thể thoát khỏi, tất cả bí mật của bản thân đều bị Tô Tín phát hiện ra.

Bí pháp tinh thần như thế cực kỳ tà dị, Phí La và Phí Mặc cũng buồn bực, xem ra trên người Tô đại nhân còn có rất nhiều thứ cổ quái.

Tô Tín lui ra khỏi thế giới tinh thần của Liên Nguyệt Hải, hắn rất hài lòng với uy năng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp.

Tô Tín chưa từng nghiên cứu bí pháp tinh thần, hiện tại cho dù có Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp nhưng tác dụng chỉ phòng bị người khác dùng bí pháp tinh thần với hắn và bức cung, nhưng tiềm lực Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp khẳng định không chỉ có một ít như thế, còn cần Tô Tín chậm rãi đào móc.

Bị Tô Tín triệt để thu hết tất cả suy nghĩ, Liên Nguyệt Hải giống như người sắp chết, hắn nằm tại chỗ không nhúc nhích, chỉ còn lại sinh mệnh lực mong manh.

Hoàng Bỉnh Thành hỏi:

“Lão đại, hiện tại giết hắn sao?”

Trong mắt Tô Tín bắn ra một tia hàn quang.

“Cứ giữ hắn lại, chờ chúng ta mang hắn đi Lạc Vũ sơn trang một chuyến, vừa vặn tặng bọn chúng đại lễ.”

“Đúng rồi, còn có những Thiên Khu kiếm khôi bị hư kia cũng giữ lại, đến lúc đó cùng mang lên Lạc Vũ sơn trang.”

Hoàng Bỉnh Thành gật gật đầu, lão đại nhà mình không phải người ăn thiệt thòi, Lạc Vũ sơn trang đã âm thầm đùa nghịch những thủ đoạn nhỏ kia, hậu quả cũng chỉ có thể nói bọn chúng quá tự phụ.

Lúc này trong Lạc Vũ sơn trang, Quý Vô Không sớm biết rõ tin tức.

Ba bộ Thiên Khu kiếm khôi vô cùng trân quý nên Quý Vô Không không có khả năng cứ như vậy giao cho Liên Nguyệt Hải, vạn nhất Liên Nguyệt Hải cầm ba bộ Thiên Khu kiếm khôi chạy trốn làm sao bây giờ?

Cho nên Quý Vô Không đã sớm phái người thời thời khắc khắc nhìn chằm chằm vào Liên Nguyệt Hải, thuận tiện nhìn xem kết quả việc này thế nào.

Nhưng không nghĩ tới Liên Nguyệt Hải thực lực Thần Cung Cảnh đỉnh phong cộng thêm ba bộ Thiên Khu kiếm khôi lại không thể làm gì Tô Tín.

“Liên Nguyệt Hải đúng là ngu ngốc, ngươi không thể lại ẩn nhẫn một thời gian ngắn, chờ tới khi bên người Tô Tín không có ai lại động thủ hay sao? Bên cạnh hắn đang có binh cường tướng mạnh, hai Thiên Khu kiếm khôi tương đương vô dụng, thời điểm như vậy đi ám sát hắn mới là kẻ ngu ngốc.”

Sau khi tìm hiểu tình cảnh khi đó, Quý Vô Không phiền muộn không nhỏ.

Liên Nguyệt Hải không phải kẻ ngu dốt, hắn có thể trở thành hương chủ trẻ nhất trong Thất Hùng Hội chắc chắn tâm cơ thủ đoạn không kém đi nơi nào.

Lần này không biết hắn sốt ruột báo thù hay tính sai thực lực Tô Tín, dù sao hắn chọn thời cơ cực kỳ không thỏa đáng.

Lúc này có một hạ nhân đi vào bẩm báo:

“Trưởng lão, bên ngoài có người tự xưng là Thất Hùng Hội Viên Đông Thiên muốn gặp người cầm quyền Lạc Vũ sơn trang.”

Vừa nghe thấy người Thất Hùng Hội tới nơi này, nội tâm Quý Vô Không chấn động không nhỏ.

Là hắn nói với Liên Nguyệt Hải tin tức Lãnh Nguyệt đường bị diệt môn, cho dù hắn chỉ phái người thông tri Liên Nguyệt Hải nhưng ba bộ Thiên Khu kiếm khôi đều là hắn giao cho Liên Nguyệt Hải kh đi vào Giang Nam đạo, hắn có thể nói là đồng phạm.

Lúc này người thông tri Liên Nguyệt Hải cũng không phải người Lạc Vũ sơn trang người, hắn chỉ tùy tiện tìm một tên võ giả tán tu mà thôi, mà ngay cả hắn cũng không biết tán tu kia là ai.

Cho nên theo lý Thất Hùng Hội không biết Lạc Vũ sơn trang phái người châm ngòi Liên Nguyệt Hải ra tay.

Quý Vô Không ngẫm lại nói:

“Dẫn Viên Đông Thiên vào phòng tiếp khách đi.”

Đối phương là người Thất Hùng Hội trong thiên hạ thất bang, cho dù người tới là người nào Quý Vô Không cũng không thể

lãnh đạm người ta.

Trong phòng khách, nơi này có một nam tử hơn ba mươi tuổi đang ngồi đợi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 458 - Thất Hùng Hội (2)

Quý Vô Không không biết người Thất Hùng Hội tới đây làm gì, cứ gặp đối phương sẽ biết.

Đối phương là cường giả Nhân Bảng của Thất Hùng Hội thế hệ trước, ‘ Thần Tiêu Bách Luyện ’ Viên Đông Thiên, đã từng đứng thứ mười sáu Nhân Bảng, bởi vì hắn quá tuổi nên rời bảng.

Đừng nhìn Viên Đông Thiên hiện tại hơn ba mươi nhưng kỳ thật tuổi thật của hắn đã hơn bốn mươi.

Quý Vô Không đi qua chắp tay nói với Viên Đông Thiên:

“Viên huynh có thể đến Lạc Vũ sơn trang quả nhiên là vinh hạnh của Lạc Vũ sơn trang chúng ta.”

Viên Đông Thiên là Thần Cung Cảnh, mà Quý Vô Không đã là Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư, khi hắn đối mặt Viên Đông Thiên lại không có chút cảm giác ưu việt nào.

Một là vì thực lực Viên Đông Thiên, hắn thật sự có hi vọng trước bốn mươi tuổi đột phá Nguyên Thần Cảnh, bởi vì hắn truy cầu viên mãn cảm ngộ cảnh giới thiên nhân hợp nhất mới đột phá Nguyên Thần Cảnh.

Hiện tại Viên Đông Thiên đã đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất, tương lai trăm phần trăm có thể tấn chức Nguyên Thần Cảnh, hơn nữa tiềm lực và thực của hắn đều mạnh hơn Quý Vô Không rất nhiều.

Cho nên Quý Vô Không cũng không dám bày ra cái giá đỡ Nguyên Thần Cảnh tiền bối với Viên Đông Thiên, huống hồ Quý Vô Không tuổi cũng không tính lớn, hắn còn chưa tới sáu mươi, bởi vì thời gian đột phá Nguyên Thần Cảnh càng sớm cho nên tướng mạo chỉ hơn ba mươi, ngang hàng luận giao với Viên Đông Thiên cũng không thiệt thòi.

Nguyên nhân thứ hai chính là vì thân phận Viên Đông Thiên, hắn chính là nhi tử của ‘ Đông Hoa Thần Tướng ’ Viên Vô Lượng, một trong các hội chủ Thất Hùng Hội hiện tại.

Thất Hùng Hội tên như ý nghĩa, nó là bảy người sáng tạo ra, thời điểm Thất Hùng Hội mạnh nhất, tất cả bảy hội chủ đều bài danh trên Địa Bảng, uy thế thậm chí đuổi kịp Niên Bang.

Về sau truyền thừa hai đời, uy thế Thất Hùng Hội cũng suy yếu dần, hậu đại bảy người xưa đã có ba chi xuông dốc, cho nên hiện tại Thất Hùng Hội có tên là Thất Hùng Hội nhưng chỉ có bốn hội chủ.

Dùng thiên phú và thực lực của Viên Đông Thiên thể hiện ra, tương lai nhất định sẽ là một trong bốn hội chủ, Quý Vô Không sẽ không lãnh đạm đối phương.

Nhìn thấy Quý Vô Không đến đây, Viên Đông Thiên cũng không có lộ ra thần thái kiêu ngạo, hắn tươi cười chắp tay nói:

“Quý huynh khách khí, tại hạ lần này đến đây, muốn nhờ Quý huynh hỗ trợ.”

“Ah? Có chuyện gì Viên huynh cứ nói là được, chỉ cần việc Lạc Vũ sơn trang có thể giúp đỡ thì chúng ta không từ chối.”

Quý Vô Không lập tức cam đoan.

Viên Đông Thiên nói:

“Là có việc thế này, không biết vì sao một hương chủ Thất Hùng Hội đột nhiên mất tích, về sau có người nhìn thấy hắn là đi vào Giang Nam đạo.”

“Vốn cũng không có gì, tên hương chủ kia có giao hảo với sư muội Trầm Thiên Dao của ta, cho nên sư muội ta dẫn vài tên đệ tử trẻ tuổi Thất Hùng Hội đi vào Giang Nam đạo tìm kiếm tên hương chủ kia.”

“Sư muội ta là con gái đại hội chủ Thất Hùng Hội ‘ Bình Thiên Vương ’ Trầm Vô Danh, lão nhân gia lo lắng an nguy con gái nên bảo ta tới tìm kiếm.”

“Nhưng Giang Nam đạo lớn như vậy, Thất Hùng Hội ta không có tin tức gì ở nơi này cho nên cũng chỉ có thể xin Lạc Vũ sơn trang giúp đỡ.”

Quý Vô Không thở ra một hơi, thì ra là nghe ngóng tình báo, nội tâm hắn có chủ ý sau đó liền cười nói:

“Không có vấn đề, Viên huynh chờ một chút, ta sẽ bảo thủ hạ đi hỏi tin tức.”

Sau khi Quý Vô Không rời đi không có tìm người hỏi thăm, hắn chỉ đi vào phòng khác sau đó đi ra, hắn nói với Viên Đông Thiên:

“Thủ hạ nhận được tin tức, nói là nhìn thấy có nữ tử tướng mạo giống Trầm tiểu thư đi tới Khánh Dương phủ, cũng không dám xác định có phải là Trầm tiểu thư hay không.”

Viên Đông Thiên chắp tay nói với Quý Vô Không:

“Đa tạ Quý huynh báo cho, ta sẽ đi thăm dò thử xem.”

Viên Đông Thiên rời đi sau đó, Quý Vô Không đứng trong đại sảnh im lặng nửa ngày, người Thất Hùng Hội tìm tới cửa là cơ hội tốt, nếu như có thể châm ngòi Thất Hùng Hội xung đột với Tô Tín mới là tốt nhất.

Hắn cũng không xác định Trầm Thiên có phải đi tới Khánh Dương phủ hay không, nếu như nàng thực đuổi theo Liên Nguyệt Hải đến Khánh Dương phủ, nói không chừng thật sự xung đột với Tô Tín, như vậy càng tốt.

Cho nên Quý Vô Không suy nghĩ nên tiễn Viên Đông Thiên một đoạn đường, lúc này hắn theo sau lưng Viên Đông Thiên xa xa, chuẩn bị xem tình hình sẽ như

thế nào.

Trong một tửu lâu xa hoa tại Khánh Dương phủ, một thiếu nữ ngây thơ khả ái và ba thanh niên tuổi không lớn nhưng đều có cảnh giới Tiên Thiên đang nói nhỏ với nhau.

Một tên võ giả trong đó khổ sở nói;

“Thiên Dao, ngươi đi tìm Liên Nguyệt Hải làm gì? Ta đã sớm nói với ngươi, Liên Nguyệt Hải chỉ là đồ nhà quê xuất thân địa phương nhỏ bé, gia nhập Thất Hùng Hội ta đã có rắp tâm bất lương, hiện tại đột nhiên biến mất, nói không chừng hắn cầm thứ gì đó và đột nhiên chạy mất a.”

Hai tên võ giả khác phụ họa:

“Đúng vậy, Thiên Dao, ngươi dẫn theo chúng ta vụng trộm chạy tới nơi này, nếu như hội chủ phát hiện sẽ trừng phạt chúng ta, nếu không chúng ta nhân dịp hội chủ không phát hiện đi về thôi.”

Ba người trẻ tuổi đều là tuấn kiệt của Thất Hùng Hội thế hệ hiện tại, hơn nữa bậc cha chú cũng là lão nhân trong Thất Hùng Hội, cho nên từ nhỏ lớn lên cùng với Trầm Thiên Dao, trong lòng sớm sinh tâm ái mộ.

Nhưng làm người ta tức giận chính là ba người không có cạnh tranh với nhau, Trầm Thiên Dao lại ái mộ Liên Nguyệt Hải xuất thân tầm thường, từ đó Trầm Thiên Dao thanh mai trúc mã với ba người ném bọn họ đi tìm Liên Nguyệt Hải.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 459 - Thái Điểu Giang Hồ (1)

Đối với ba người trẻ tuổi Thất Hùng Hội, bọn họ hận Liên Nguyệt Hải chết càng sớm càng tốt, tốt nhất vĩnh viễn không trở mới là tốt nhất.

Phải biết rằng bọn họ ở trong Thất Hùng Hội liên tục ngang chân Liên Nguyệt Hải.

Nhưng thực lực và thủ đoạn của Liên Nguyệt Hải rất tốt và dễ dàng phá giải thủ đoạn của bọn họ, còn từng bước trở thành hương chủ Thất Hùng Hội, từ đó bọn họ không thể nhắm vào.

Những người cầm quyền Thất Hùng Hội đều là hậu bối của những tiền bối sáng lập Thất Hùng Hội nhưng không có nghĩa không cho người khác cơ hội.

Những năm gần đây Thất Hùng Hội không ngừng hấp thu dòng máu mới, Liên Nguyệt Hải chính là một trong những thế hệ trẻ bọn họ bồi dưỡng được, cũng là một trong những tượng đài bọn họ dựng lên, cho nên bọn họ không cách nào nhắm vào Liên Nguyệt Hải, nếu không trưởng bối bọn họ sẽ ra tay giáo huấn.

Cũng may mắn Liên Nguyệt Hải có tâm lợi ích quá nặng, ngày bình thường hắn không ngừng quản lý sự vụ và tu luyện, không có phản ứng tới Trầm Thiên Dao, nếu vạn nhất hai người triệt để xác lập quan hệ, như vậy bọn họ sẽ không có cơ hội nào.

Lần này Liên Nguyệt Hải đột nhiên mất tích làm bọn họ vỗ tay khen hay và cảm thấy may mắn, nhưng kết quả Trầm Thiên Dao lại vụng trộm chạy đi tìm, ba người rơi vào đường cùng phải đi theo nàng tới nơi đây.

Hiện tại Trầm Thiên Dao nhìn thấy ba người muốn rời đi, nàng cau mày sau đó vểnh môi nói:

“Hừ! Muốn đi các ngươi đi đi! Không tìm thấy Liên đại ca ta sẽ không quay

về.”

Một người trong đó không tình nguyện nói:

“Ngươi mang tin tức hắn mất tích nói với hội chủ, đến lúc đó hội chủ sẽ phái người đi tìm.”

Trầm Thiên Dao dùng ngữ khí hùng hồn nói:

“Nếu ta nói với phụ thân, vạn nhất Liên đại ca vì việc gì đó nên mất tích thì sao? Hắn sẽ bị phụ thân trách phạt, hiện tại ta đi tìm Liên đại ca trước, hỏi vì sao hắn mất tích mới đi cầu tình với phụ thân.”

Ba người suýt nữa thổ huyết, ngươi lo lắng Liên đại ca bị trừng phạt nên một mình đi tìm hắn, tại sao ngươi không lo lắng bọn ta bị hội chủ sẽ trách phạt chứ?

Ba người liếc nhau nhưng đành phải hồ đồ với nàng mà thôi, nếu bọn họ lưu Trầm Thiên Dao ở lại nơi này một mình sẽ có lỗi càng lớn.

Sau khi bốn người ăn uống no đủ, Trầm Thiên Dao bắt đầu chỉ huy:

“Chương Khải, lần này nên đến phiên ngươi đi tìm những môn phái kia tìm hiểu tin tức của Liên đại ca.”

Bọn dọc theo con đường này dùng thân phận Thất Hùng Hội hỏi thăm một ít tông môn giao hảo với Thất Hùng Hội, hỏi xem có nhìn thấy người tướng mạo tương tự Liên Nguyệt Hải hay không.

Bọn họ đều là đệ tử đích truyền Thất Hùng, lại hỏi thăm người mà thôi, cho nên những môn phái kia rất nể tình, cho dù Liên Nguyệt Hải quay về Giang Nam đạo chỉ che lấp dung mạo chứ không có dịch dung, rất dễ dàng bị rắn rít địa phương lưu ý.

Chỉ bằng mượn chiêu này bốn người bọn họ đi từ Thất Hùng Hội Nhữ Nam đạo tới thẳng Giang Nam đạo mà không gặp chuyện gì.

Người trẻ tuổi Chương Khải gật đầu nói:

“Chuyện này khó làm, Thất Hùng Hội chúng ta không có giao tình với các thế lực Giang Nam đạo, ngươi bảo ta hỏi tông môn nào bây giờ?”

Trầm Thiên Dao lại đưa mắt nhìn sang hai người trẻ tuổi khác:

“Lục Thần, Trần Bá Ngọc, hai người các ngươi có biện pháp nào?”

Ba người trẻ tuổi liếc nhau, đều khoát tay tỏ vẻ chính mình cũng không thể làm

gì.

Ba người bọn họ từ nhỏ tu luyện trong Thất Hùng Hội, vẫn tu luyện đến cảnh giới Tiên Thiên, còn chưa chính thức bước vào trong giang hồ, có thể nói không một chút kinh nghiệm gì cả, lần này có thể đi xa tới Giang Nam đạo đã xem như vận khí, bọn họ có biện pháp nào chứ?

Trầm Thiên Dao tức giận nói:

“Phế vật! Đều là phế vật! Nếu như có Liên đại ca ở đây hắn đã có biện pháp.”

Chương Khải nhỏ giọng nói:

“Nếu tên khốn Liên Nguyệt Hải kia ở nơi này, chúng ta cần phải khổ cực như vậy hay sao?”

Trầm Thiên Dao lập tức cau mày nói:

“Ngươi nói cái gì?”

Chương Khải vội vàng lắc lắc đầu nói:

“Ta không nói cái gì.”

Lúc này có một trung niên tướng mạo hèn mọn bỉ ổi đứng lên, hắn nói:

“Mấy vị muốn hỏi thăm người sao? Tại hạ Trương Bất Tam, ta lăn lộn trong Giang Nam đạo nhiều năm, có thể nói là mật thám Giang Nam đạo, các ngươi muốn tìm ai, chỉ cần nói thực lực, tướng mạo đặc thù, ta cam đoan có thể tìm ra cho các ngươi.”

Lục Thần chau mày nói:

“Ngươi nghe trộm chúng ta nói chuyện?”

Trương Bất Tam há miệng lộ ra hàm răng vàng khè và nói:

“Vị công tử này, ngươi nói vậy là oan uổng ta rồi, ta uống rượu bên cạnh các ngươi, các ngươi nói chuyện không che lấp gì cả nên ta phải nghe thấy rồi.”

Nghe được Trương Bất Tam nói như vậy gương mặt bốn người đỏ bừng.

Người giang hồ bình thường muốn nói chuyện trong tửu lâu đều chọn phòng riêng hoặc áp thấp giọng nói, dù sao võ giả đả thông nhĩ khiếu có thể nghe được động tĩnh rất nhỏ.

Kinh nghiệm giang hồ của bọn họ bằng không, lòng dạ cũng nông cạn cho nên mới phạm sai lầm cấp thấp như thế.

Lục Thần cũng không có thả lỏng cảnh giác.

“Chúng ta làm sao có thể tin tưởng ngươi nói thật? Vạn nhất ngươi dối gạt chúng ta thì làm sao?”

Nội tâm Trương Bất Tam cười thầm hai tiếng thái điểu, hắn vẫn lấy lòng:

“Ba vị công tử và vị tiểu thư này đều là cường giả cảnh giới Tiên Thiên, tại hạ miễn cưỡng chỉ là Hậu Thiên trung kỳ mà thôi, làm sao có thể lừa gạt các vị.”

Đám người Lục Thần suy nghĩ một lúc cũng cảm thấy không sai, Trương Bất Tam nói có lý nên nói:

“Ta muốn tìm Liên Nguyệt Hải, tướng mạo thực lực đều nói cho ngươi biết, ngươi nhanh chóng tìm tung tích hắn nói với chúng ta.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 460 - Thái Điểu Giang Hồ (2)

Trương Bất Tam cười hắc hắc nói:

“Trước không vội, chúng ta nói giá cả trước, dù sao thu thập tin tức cũng phải nhờ nhân lực vật lực đúng không? Mấy vị công tử tiểu thư cũng không thể bảo ta làm không công được.”

Ba người Trần Bá Ngọc hào sảng ném ra một thỏi vàng hơn mười lượng, hắn phóng khoáng vung tay lên nói:

“Dễ nói, chỉ cần ngươi động tác nhanh nhẹn chút, vàng này cho ngươi.”

Nhìn thấy thỏi vàng trước mặt, trên mặt Trương Bất Tam lộ ra một tia xem thường, hắn nói:

“Mấy vị cho rằng Trương mỗ là ăn mày hay sao?”

“Trương mỗ ta tốt xấu gì cũng có thực lực Hậu Thiên trung kỳ, đi đầu nhập tiểu gia tộc làm môn khách mỗi tháng còn kiếm thù lao nhiều hơn số này, hiện tại vất vả buôn bán tình báo chỉ có giá trị chút vàng này sao?”

Trần Bá Ngọc bất mãn nói:

“Ngươi muốn cái gì?”

Trương Bất Tam cười hắc hắc nói:

“Ta cũng là người võ lâm, ta muốn chính là vật tư tu luyện.”

“Linh đan diệu dược có thể, kỳ trân dị bảo cũng có thể, bảo giáp binh khí cầu mà không được, các ngươi có hay không?”

Bốn người nhìn nhau, cả đám sững sốt.

Bậc cha chú bọn họ là cao tầng Thất Hùng Hội cho nên không thiếu những thứ

này.

Nhưng hiện tại bọn họ lén lút đi theo Trầm Thiên Dao vào Giang Nam đạo, bọn họ cũng không phải cuồng nhân tu luyện, hơn nữa kinh nghiệm giang hồ nông cạn, ngay cả đan dược tu luyện và đan dược chữa thương cũng không có mang theo a.

Nhìn bốn người như thế, Trương Bất Tam cười lạnh nói:

"Các vị, đừng trách ta không có nhắc nhở các ngươi, ta làm tình báo đều là tin tức thật, cũng công khai ghi giá, buôn bán nhỏ không thể thiếu nợ, nếu như các ngươi không cầm ra đồ vật hữu dụng thì ta cũng không bán tình báo cho các ngươi."

Trầm Thiên Dao cắn răng nói:

"Trần Bá Ngọc! Giao giao bội kiếm ra."

Sắc mặt Trần Bá Ngọc biến hóa, vội vàng nói:

"Không được, đây là quà phụ thân ta ban thưởng khi tấn chức cảnh giới Tiên Thiên, nó là binh khí hoàng cấp, tại áo có thể đổi tình báo?"

Cho dù Trần Bá Ngọc có ngốc cũng biết binh khí hoàng cấp trân quý, tuy phụ thân hắn chính là cao tầng Thất Hùng Hội cũng không phải thiếu binh khí hoàng cấp, nhưng nếu hắn cầm binh khí hoàng cấp đổi tình báo, đoán chừng phụ thân hắn không đánh chết cũng đánh hắn tàn phế.

Trầm Thiên Dao hừ lạnh nói:

"Ta hỏi ngươi có giao hay không! Nếu ngươi không giao thì hiện tại biến mất

khỏi mắt ta, ta sau này không muốn nhìn thấy ngươi nữa."

Trần Bá Ngọc giãy dụa nửa ngày, cuối cùng hắn cắn răng giao bội kiếm cho

Trương Bất Tam, hung ác nói:

"Nếu tình báo của ngươi sai, ta khẳng định ngươi sẽ hối hận."

Trương Bất Tam vội vàng cầm bội kiếm, hắn rút thân kiếm xem xét, lúc này hàn khí ập tới, trên chuôi kiếm còn có hai chữ Trầm Sương nhỏ.

Nội tâm hắn vui vẻ, là hàng thật a, một tin tức đổi lấy binh khí hoàng cấp, Trương Bất Tam hắn lần này đụng phải dê béo rồi.

Thu hồi cái thanh Trầm Sương Kiếm, Trương Bất Tam nghiêm túc nói:

"Mấy vị xin yên tâm, các ngươi có thể hỏi thăm một chút, tình báo Trương Bất Tam ta có khi nào sai không? Nếu sau một phần hoàn lại mười lần."

Hắn dứt lời, Trương Bất Tam liền lấy giấy bút giữa tay áo ra, viết rõ tướng mạo, thực lực của Liên Nguyệt Hải sau đó cho vào ống đồng nhỏ.

Hắn lại móc trong tay áo một con bồ câu nhỏ, lại cột ống đồng lên chân bồ câu và thả đi.

Động tác của hắn linh hoạt như hành vân lưu thủy, đám người Trầm Thiên Dao là thái điểu giang hồ sững sờ, bọn họ ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào ống tay áo Trương Bất Tam, trong nội tâm suy đoán trong ống tay áo rộng thùng thình kia còn có bao nhiêu thứ.

Qua không đến một phút bồ câu quay về, Trương Bất Tam dương dương đắc ý cầm tình báo trên chân bồ câu, hắn xem xong liền biến sắc vội vàng muốn xé tờ giấy.

Nhưng Lục Thần nhanh tay lẹ mắt, ỷ vào thực lực cảnh giới Tiên Thiên cho nên cầm lấy tờ giấy, hắn hừ lạnh và nói:

"Ngươi có ý tứ gì? Chúng ta trả thù lao thì tình báo là của chúng ta, ngươi còn muốn giấu diếm hay sao?"

Nói xong hắn cúi đầu nhìn nội dung mảnh giấy, sắc mặt lập tức biến đổi.

Trầm Thiên Dao nhìn thấy bộ dạng hắn như vậy liền sốt ruột hỏi:

"Ngươi nói mau! Nội dung tình báo viết gì?"

Lục Thần do dự sau đó nói:

“Trên đó nói có nam tử tướng mạo giống Liên Nguyệt Hải đi ám sát tổng bộ đầu Giang Nam đạo Tô Tín, bị Tô Tín đánh trọng thương mang về Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ thẩm vấn.”

“Cái gì! Liên đại ca hắn bị thương?”

Sắc mặt Trầm Thiên Dao biến thành lo lắng, lôi kéo đám người Lục Thần rời

đi.

Trương Bất Tam đứng sau lưng bọn họ hối hận:

“Xong rồi, vốn cho rằng làm thịt mấy dê béo, kết quả lại chọc phải hung thần, lỗ lớn ah.”

Trương Bất Tam buôn bán tình báo tại Giang Nam đạo, hắn làm sao không biết uy thế Tô Tín hiện tại?

Hắn dám ra tay độc ác làm thịt đám người Lục Thần là vì hắn là rắn rít địa phương, sau lưng cũng có người, không thể trêu vào thì tránh né.

Nếu việc này liên quan tới hung thần Tô Tín, người ta ở ngay Giang Nam đạo thì hắn làm sao trốn?

Không biết Tô Tín có biết chuyện ngày hôm nay hay không, Trương Bất Tam đều quyết định rời khỏi Giang Nam đạo tránh đầu sóng ngọn gió trước mới được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 461 - Đòi Người (1)

Đám người Lục Thần lúc này bị Trầm Thiên Dao kéo đi tổng bộ Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ, bọn họ cũng biết làm như vậy có phần không ổn.

Lục Thần do dự nói:

“Thiên Dao, chúng ta không hỏi tại sao Liên Nguyệt Hải lại đi ám sát Tô Tín hay sao? Lại nói hiện tại chúng ta vội vàng cũng

vô dụng, vạn nhất hắn chết thì sao?”

“Câm miệng!”

Trầm Thiên Dao phẫn nộ lườm Lục Thần:

“Nếu ngươi không đi thì ta đi!”

Một nhìn thấy vị đại tiểu thư này nổi giận, mọi người lập tức im lặng không nói lời nào, chỉ có thể đi theo Trầm Thiên Dao đ tới tổng bộ Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ đòi người.

Lúc này Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ đang giới nghiêm, những bộ khoái Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ đã bị tinh nhuệ Tô Tín mang theo thay thế.

Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo bị ám sát bên đường, việc này nhỏ hay sao?

Hiện tại Trầm Thiên Dao mang theo đám người Lục Thần đi tới tổng bộ Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ nhưng bị người cản lại.

“Lục Phiến Môn trọng địa không được tự tiện xông vào!”

Bộ khoái cầm đầu quát lớn.

Trầm Thiên Dao hừ lạnh một tiếng nói:

“Gọi Tô Tín ra đây, bảo hắn thả Liên đại ca ra.”

Tên bộ khoái Lục Phiến Môn lập tức quát to:

“Lớn mật! Tên của Tô đại nhân là ngươi có tư cách gọi hay sao?”

Mặc dù nói khí chất đám người Trầm Thiên Dao xuất thân đệ tử đại phái nhưng đám bộ khoái nơi này không đặt bọn họ vào trong mắt.

Nếu là bọn họ lúc trước sẽ không dám như vậy nhưng hiện tại đã khác.

Lục Phiến Môn hiện tại cũng không phải là Lục Phiến Môn nghẹn khuất cầu toàn lúc trước.

Phải biết rằng ngay cả cường giả Nguyên Thần Cảnh cũng phải khách khí với đại nhân mình, ba đại thế lực nhất lưu thì

sao? Đại nhân đánh mặt bọn họ nhưng không dám thả cái rắm.

Bốn tiểu bối bị làm hư mà thôi, bộ khoái không xem bọn họ là việc quan trọng, bảo trưởng bối các ngươi đi tới đây còn không kém bao nhiêu.

Trong mắt Trầm Thiên Dao mang theo phẫn nộ và ủy khuất, từ nhỏ đến lớn nàng chính là tiểu công chúa trong Thất Hùng Hội, được mọi người sủng ái nhất, ai dám lớn tiếng quát nạt nàng?

Đám người Lục Thần nhìn thấy Trầm Thiên Dao ủy khuất liền tức giận khôn nhỏ.

Chương Khải chỉ vào mũi tên bộ khoái và mắng:

“Là ngươi ớn mật! Có tin ta lột bộ da chó trên người ngươi hay không! Một tay

sai triều đình hung hăng càn quấy cái gì? Nhanh bảo Tô Tín cút ra đây cho ta.”

“Ranh con không biết sống chết!”

Trong mắt bộ khoái bắn ra lửa giận, trực tiếp gọi ba bộ khoái thủ vệ khác ra tay với đám người Trầm Thiên Dao.

Trong bốn người chỉ có Lục Thần tính tình cẩn thận, nội tâm hắn mắng chửi Chương Khải không dứt.

Bọn họ tới đòi người hay tới cướp người, còn dám đánh nhau với Lục Phiến Môn?

Đương nhiên hắn cũng chỉ oán trách Chương Khải mà thôi, hắn sẽ không dám nói Trầm Thiên Dao hung hăng vênh váo đi chọc tên bộ khoái.

Bốn đấu bốn nhưng đám người Lục Thần sẽ không cho Trầm Thiên Dao ra tay, bọn họ bao vây Trầm Thiên Dao vào giữa, dùng ba đấu bốn.

Cho dù như thế đám người Lục Thần cũng không lâm vào hạ phong.

Cho dù kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ ít ỏi nhưng dầu gì cũng là đệ tử đích truyền của Thất Hùng Hội, cho dù vũ kỹ

truyền thừa hay binh khí đều mạnh hơn các bộ khoái bình thường.

Cửa ra vào có động tĩnh lớn như thế đương nhiên đã kinh động Tô Tín.

Tô Tín còn cho rằng là người Lạc Vũ sơn trang cho nên tới đây đòi ngươi, hắn không nghĩ lại là bốn thái điểu.

“Dừng tay cho ta!”

Tô Tín quát lớn một tiếng, bốn tên bộ khoái thu tay lại nhưng đám người Lục Thần đang giết cao hứng, thấy bốn bộ khoái thu tay thì bọn họ vẫn muốn ra tay.

Ánh mắt Tô Tín sinh ra một tia hàn quang, hắn duỗi ngón tay điểm ra ba chỉ, ba sợi tơ máu như có sinh mạng đánh vào ba thanh binh khí, thân thể ba người chấn

động lùi bước.

Đặc biệt là Trương Bá Ngọc, binh khí hoàng cấp của hắn đã giao cho Trương Bất Tam, bản thân hắn dùng thanh đoản kiếm trang trí bình thường nên không chịu nổi lực lượng Huyết Hà thần chỉ.

Cổ tay hắn bị đánh rách tả tơi, máu tươi chảy ra như suối, hắn thê thảm không chịu nổi.

Sắc mặt Lục Thần biến đổi, chỉ vào Tô Tín và quát lớn:

“Tô Tín! Ngươi có ý gì? Ngươi dám đả thương người!”

Tô Tín lạnh lùng nhìn hắn, nói:

“Vừa rồi ta bảo ngươi dừng tay ngươi không nghe sao?”

“Chúng ta không phải thủ hạ của ngươi tại sao phải nghe ngươi nói?”

Chương Khải miệng thối đáp trả.

Tô Tín lạnh lùng nói:

“Thủ hạ ta nghe lệnh lui về phía sau, các ngươi còn không buông tha dám tấn công, nếu như bọn họ bị thương, các ngươi cho rằng mình còn hoàn hảo đứng nói chuyện với ta sao?”

Nội tâm bốn tên bộ khoái lập tức cảm động không nhỏ, bọn họ có cảm giác đi theo đại nhân như vậy không lỗ.

Lục Thần còn muốn nói cái gì đó nhưng Trầm Thiên Dao lại nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 462 - Đòi Người (2)

“Tô Tín, ngươi mau thả Liên đại ca ra.”

Tô Tín híp mắt nói:

“Liên đại ca? Ngươi nói là Liên Nguyệt Hải? Các ngươi là người Thất Hùng Hội?”

Lục Thần vội vàng nói:

“Đúng thế, chúng ta đều là đệ tử Thất Hùng Hội, Thiên Dao chính là con gái đại hội chủ Thất Hùng Hội ‘ Bình Thiên Vương ’ Trầm Vô Danh.”

Tô Tín biết rõ Bình Thiên Vương Trầm Vô Danh là ai, hắn là người mạnh nhất trong bốn hội chủ Thất Hùng Hội, là cường giả Dương Thần Cảnh đứng thứ tám Địa Bảng.

Chỉ có điều Tô Tín nhớ rõ Trầm Vô Danh tuổi cũng không nhỏ, dựa theo thọ nguyên cường giả Dương Thần Cảnh thì hắn đang tráng niên, hắn năm nay đã gần trăm tuổi.

Nhìn tuổi Trầm Thiên Dao cũng chỉ hơn mười lăm một ít, vị này có vài chục cơ thiếp nhưng con cái không vượn, ‘ Bình Thiên Vương ’ đúng là người già nhưng tâm không già.

Gương mặt Tô Tín không có chút biến hóa nào làm cho Lục Thần không biết nên nói thế nào.

Đổi thành ai nghe nói bọn họ nói đại danh Thất Hùng Hội và Bình Thiên Vương Trầm Vô đều khiếp sợ một hồi.

Tô Tín lại không có chút sợ hãi nào, hắn chỉ lẳng lặng nhìn bọn họ.

Thẳng tới khi Tô Tín nhìn đám người Lục Thần sợ hãi thì hắn mới nói:

“Thất Hùng Hội? Ah, biết rõ, thế thì sao?”

“Các ngươi biết rõ Liên Nguyệt Hải phạm tội gì không? Hắn ám sát bổn quan trên đường phố, ý vị như thế nào? Ý nghĩa Liên Nguyệt Hải hắn bỏ qua pháp luật chịu tội đáng tru!”

Sắc mặt đám người Lục Thần biến hóa, Trầm Thiên Dao chỉ vào Tô Tín và quát

lớn:

“Nếu ngươi dám làm gì Liên đại ca, ta sẽ không tha cho ngươi.”

Lục Thần âm trầm nói:

“Tô Tín, ngươi giao Liên Nguyệt Hải ra đây, xem như cho Thất Hùng Hội mặt mũi, Liên Nguyệt Hải nói như thế nào cũng là hương chủ Thất Hùng Hội, xảy ra chuyện sẽ do Thất Hùng Hội trừng phạt.”

Chương Khải và Trần Bá Ngọc lạnh lùng uy hiếp Tô Tín.

“Đúng thế, giao Liên Nguyệt Hải ra chúng ta sẽ rời đi, nếu không ngươi phải suy nghĩ kỹ hậu quả.”

Nghe được bọn họ nói lời này, Tô Tín lập tức cười lớn:

“Chỉ sợ các ngươi lần đầu tiên bước ra giang hồ ah?”

Sắc mặt đám người Lục Thần hơi mất tự nhiên, bọn họ vẫn hừ lạnh và nói:

“Thế thì sao?”

Tô Tín chỉ chỉ vào đầu mình và nói:

“Phàm là người có chút đầu óc sẽ không nói những lời tuyệt đường lui như vậy, cái gì gọi là ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu? Hiện tại ta mạnh hơn ngươi, ngươi bức ta, các ngươi cho rằng mình có thể an ổn rời khỏi Giang Nam đạo?”

“Các ngươi hung hăng càn quấy trong Thất Hùng Hội thành thói quen nhưng thật tình không biết ở bên ngoài không ai

nuông chiều các ngươi, cũng không phải mỗi người đều sợ Thất Hùng Hội.”

“Các ngươi còn chưa đủ tư cách đòi người, đổi thành cường giả Nguyên Thần Cảnh của Thất Hùng Hội tới đây còn không kém bao nhiêu đâu.”

Sắc mặt đám người Lục Thần bêến thành khó coi, bọn họ từ nhỏ đến lớn đã khi nào chịu ủy khuất như hiện tại? Ai dám uy hiếp bọn họ chứ?

Tô Tín vỗ vỗ tay nói:

“Mang Liên Nguyệt Hải ra đây cho ta.”

Hoàng Bỉnh Thành gật gật đầu, hắn bảo hai tên bộ khoái mang Liên Nguyệt Hải nửa sống nửa chết tới.

Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Liên Nguyệt Hải, nội tâm đám người Lục Thần sinh ra khoái ý nhưng Trầm Thiên Dao khóc lớn:

“Liên đại ca, ngươi thế nào rồi? Tô Tín! Nếu Liên đại ca có chuyện gì ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

Nghe tiểu cô nương uy hiếp như thế, Tô Tín không đặt nàng vào trong mắt nhưng vấn đề hôm nay không thể tín như vậy được.

Liên Nguyệt Hải đến ám sát hắn, cho dù trong đó có phải Lạc Vũ sơn trang châm ngòi hay không đều là ân oán giữa hai người.

Mặc kệ Liên Nguyệt Hải trước kia là hương chủ Thất Hùng Hội cũng tốt,

đường chủ Thất Hùng Hội cũng được.

Dù sao hắn là thủ phạm ám sát Tô Tín trước mặt nhiều người, nếu Tô Tín giao kẻ uy hiếp mình ra cho kẻ khác, như vậy thanh danh hắn tại Giang Nam đạo chắc chắn sẽ mất sạch như quét rác, rất nhiều môn phái cho rằng Tô Tín hiếp yếu sợ mạnh, đụng phải đại phái như Thất Hùng Hội liền biến thành mềm yếu.

Cho nên Tô Tín sẽ không giao Liên Nguyệt Hải ra.

“Thả hay không thả ngươi nói không tính, bảo người cầm quyền Thất Hùng Hội tới nói đi.”

“Hiện tại cho các ngươi cơ hội rời khỏi Giang Nam đạo, ta còn có thể xem như không có chuyện gì xảy ra, nếu không các ngươi chờ Thất Hùng Hội đến lĩnh người đi.”

Tô Tín nói rất bình thản.

Lục Thần bọn người hai mặt nhìn nhau, bọn hắn có lẽ có chút ít cuồng vọng, nhưng lại không phải người ngu, dưới mắt Tô Tín cường ngạnh vượt quá bọn hắn đoán trước, lúc này thời điểm lại cùng Tô Tín chết dập đầu xuống dưới vậy bọn họ tựu thật muốn chuẩn bị lại để cho bọn hắn Thất Hùng Hội trưởng bối đến lĩnh người.

Nhưng lúc này Trầm Thiên Dao hô lớn:

“Thả Liên đại ca ra, ta liều với ngươi!”

Nói xong nàng rút kiếm mảnh thanh tú tấn công Tô Tín.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Tô Tín càng khinh thường, lại là đại tiểu thư bị làm hư, hoàn toàn không cân nhắc cảm thụ của kẻ khác.

Tô Tín nhìn ra ba người Lục Thần ái mộ Trầm Thiên Dao, kết quả trong lòng nàng chỉ nghĩ tới Liên Nguyệt Hải, hoàn toàn không quan tâm tới cảm thụ ba người Lục Thần, nàng vừa ra tay như vậy sẽ liên quan tới ba người Lục Thần, hại người

hại mình.

Kiếm chỉ của Tô Tín điểm ra, kiếm khí bàng bạc vô hình vô tướng.

Thương hương tiếc ngọc cũng phải nhìn đối tượng, đối mặt với đại tiểu thư điêu ngoa dám cầm kiếm xông lên giết mình như hiện tại, Tô Tín sẽ không có tâm tư thương hoa tiếc ngọc.

Vào lúc này có một thân ảnh mau lẹ từ đằng xa lao tới ngăn cản trước mặt Trầm Thiên Dao, một tay tiếp lấy Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí của Tô Tín!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 463 - Ngươi Còn Chưa Đủ Tư Cách (1)

Bóng người đột nhiên ngăn cản trước mặt Trầm Thiên Dao chính là Thất Hùng Hội Thần Tiêu Bách Luyện Viên Đông Thiên.

Hắn nhận được tin tức từ chỗ Quý Vô Không liền không ngừng chạy thẳng tới Khánh Dương phủ, cũng lao thẳng tới tổng bộ Lục Phiến Môn.

Đương nhiên hắn không biết đám người Trầm Thiên Dao đến Lục Phiến Môn đòi người, hắn chỉ muốn nhờ tình báo của Lục Phiến Môn tìm đám người Trầm Thiên Dao, hắn hoàn toàn không nghĩ lại nhìn thấy tình cảnh hiện tại.

Đối mặt Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín, hai tay Viên Đông Thiên xuất hiện lôi đình giống như lôi thần hàng lâm nhân gian, hắn trực tiếp vươn tay xé rách vô hình kiếm khí.

Trong nháy mắt hai tay hắn tiếp xúc vô hình kiếm khí liền khiếp sợ không nói thành lời, với thực lực của hắn đột nhiên tiếp xúc với kiếm khí thuần túy như thế cũng phải kinh hãi không nhỏ.

Lôi đình nổ vang, kiếm khí biến mất, thân thể Viên Đông Thiên lui về phía sau một bước, ánh mắt đầy kiêng kị nhìn về phía Tô Tín.

Hắn bài danh mười sáu Nhân Bảng thế hệ trước, cho dù không bằng Tô Tín hiện tại nhưng đã qua hơn mười năm, hiện tại Viên Đông Thiên cũng không phải không có tiến bộ, kết quả hắn tiếp một chiêu của Tô Tín liền ăn thiệt thòi không nhỏ.

Viên Đông Thiên đẩy Trầm Thiên về phía sau, hắn chắp tay nói với Tô Tín:

“Tô huynh động thủ với nữ nhân không phải thói quen tốt.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Thật có lỗi, trong mắt ta không có phân nam nữ, chỉ cần nàng dám xuất kiếm với ta chính là địch nhân của ta.”

Viên Đông Thiên liếc mắt nhìn bộ dạng đám người Trầm Thiên Dao, lại nhìn thấy Liên Nguyệt Hải nửa chết nửa sống bên cạnh, Viên Đông Thiên đã đoán được tình huống đại khái.

Trầm Thiên Dao nhìn thấy Liên Nguyệt Hải bị Tô Tín bắt cho nên nàng tức giận mang theo đám người Lục Thần đến đòi người, cuối cùng sinh ra xung đột với Tô Tín mà thôi.

Hắn biết rõ tính tình của Trầm Thiên Dao, nàng bị người Thất Hùng Hội làm

hư.

Đám người Lục Thần đều có tính tình ngang ngược càn rỡ, bọn họ chạy tới đòi người từ trong tay Tô Tín, kết quả không cần nói hắn cũng biết.

Viên Đông Thiên đến Giang Nam đạo, hắn đương nhiên nghe ngóng qua đại nhân vật trong Giang Nam đạo một phen, bản thân Tô Tín là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, còn là tổng bộ đầu Thần Cung Cảnh, hắn có tính cách vô cùng cứng rắn cho nên không dễ dàng tha thứ đám người Trầm Thiên Dao hung hăng càn quấy.

Lúc Viên Đông Thiên muốn nói cái gì đó lại nghe Trầm Thiên Dao hô lớn;

“Viên nhị ca! Mau giúp ta mang Liên đại ca trở về, Tô Tín đánh Liên đại ca thành như vậy, ngươi cần phải báo thù hắn ah.”

Viên Đông Thiên lập tức che đầu, hắn không có biện pháp nào với tiểu tổ tông

này.

Lúc này còn muốn báo thù Tô Tín? Điên sao?

Không nói thực lực bản thân Tô Tín như thế nào, nơi này chính là Giang Nam đạo, đại bản doanh của Tô Tín, hắn vung tay lên liền có mấy trăm tên bộ khoái cảnh giới Tiên Thiên lao

lên chém giết hắn, cho dù thực lực hắn mạnh cũng không đánh lại người ta.

“Thiên Dao! Chớ nói lung tung! Ta sẽ giúp ngươi mang Liên Nguyệt Hải trở

về.”

Hắn quát Trầm Thiên Dao một tiếng, Viên Đông Thiên lúc này mới nhìn về phía Tô Tín:

“Tô huynh, Liên Nguyệt Hải là hương chủ Thất Hùng Hội chúng ta, không biết hắn phạm sai lầm gì mà Tô huynh đánh hắn thành như vậy, lại còn giam giữ hắn?”

Tô Tín thản nhiên nói:

“Liên Nguyệt Hải ám sát ta bên đường, ngươi nói chuyện này có tính là lớn hay không?”

Nghe được Tô Tín nói như vậy, Viên Đông Thiên lập tức khó hiểu.

Quan hệ giữa Liên Nguyệt Hải và Tô Tín dùng tám cây gậy tre cũng kéo không tới, Liên Nguyệt Hải chạy tới ám sát hắn làm gì?

Tô Tín lạnh nhạt nói:

“Chuyện này không quan hệ với Thất Hùng Hội các ngươi, Liên Nguyệt Hải là hương chủ Thất Hùng Hội nhưng hắn cũng là nhi tử Liên Minh Sơn đường chủ Lãnh Nguyệt Đường Giang Nam đạo.”

“Ta giết Liên Minh Sơn, hắn muốn báo thù ta, cho nên đây là ân oán cá nhân giữa hai người chúng ta, cũng không có liên quan gì tới Thất Hùng Hội các ngươi.”

Viên Đông Thiên lập tức cau mày, nếu là như vậy càng không dễ làm.

Đúng như Tô Tín nói, việc này là ân oán cá nhân giữa hắn và Liên Nguyệt Hải,

nếu như là vô danh tiểu bối thì hắn còn có thể dùng thế đè người cưỡng ép đối phương thả người.

Nhưng đáng tiếc đối phương là Tô Tín, tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, cho dù người ta nể tình cũng chỉ cho Tiêu gia địa đầu xà mặt mũi, Thất Hùng Hội ngươi xa tại Nhữ Nam đạo, người ta cần gì cho ngươi mặt mũi?

Liên Nguyệt Hải mơ mơ hồ hồ tỉnh lại và nhìn thấy mấy người trước mặt hắn miễn cưỡng khoát tay nói với bọn họ:

"Đi! Đi mau!"

Liên Nguyệt Hải thật sự xem Thất Hùng Hội thành ngôi nhà thứ hai của mình..

Cho nên sau khi biết tin tức Giang Nam đạo, Liên Nguyệt Hải cũng không mượn lực lượng Thất Hùng Hội để đối phó Tô Tín, ngược lại tự mình lặng lẽ rời đi.

Hắn làm như vậy nguyên nhân là cố kỵ lực lượng Lục Phiến Môn sau lưng Tô Tín, sợ dẫn phiền toái liên quan đến Thất Hùng Hội.

Nhưng không nghĩ tới cuối cùng bọn họ vẫn đến, tiểu sư muội vẫn ái mộ mình tới nơi đây, còn có mấy sư đệ vẫn đối nghịch với mình cũng có mặt, còn có Viên sư huynh ngày bình thường chiếu cố chính mình, nội tâm hắn cảm động không thôi, hắn càng không muốn bọn họ nhúng tay vào vũng nước đục này.

Bọn họ đã tới còn có thể rời đi hay sao?

Đặc biệt là Trầm Thiên Dao nhìn thấy Liên Nguyệt Hải lúc này còn bảo bọn họ rời đi, nước mắt không ngừng rơi lả chả.

Nàng phẫn hận nhìn Tô Tín và nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 464 - Ngươi Còn Chưa Đủ Tư Cách (2)

"Ngươi phải như thế nào mới chịu thả Liên đại ca? Chỉ cần ta có thể lấy ra, ngươi cứ nói đi."

Viên Đông Thiên cũng nói:

“Tô huynh, ngươi ra giá đi, buông tha Liên Nguyệt Hải, giá tiền mặc ngươi nói.”

Thất Hùng Hội bọn họ làm việc điệu thấp?

Nhìn bộ dạng Trầm Thiên Dao hiện tại, hiện tại không mang Liên Nguyệt Hải về không được, Viên Đông Thiên phải nghĩ biện pháp cứu Liên Nguyệt Hải ra khỏi tay Tô Tín.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Thật có lỗi, ta sẽ không thả Liên Nguyệt Hải, nếu những người khác cũng bỏ đi, nhưng Liên Nguyệt Hải là người muốn giết ta, hắn lại tâm ta bất an.”

Viên Đông Thiên áp chế tức giận nói:

“Hiện tại Liên Nguyệt Hải đã phế, ngươi đường đường tổng bộ đầu Lục Phiến Môn một đạo còn sợ hắn báo thù hay sao?”

“Thật có lỗi, hắn bây giờ đã phế nhưng sau này có thể chữa khỏi hay không còn chưa biết a.”

“Chỉ cần hắn còn sống chính là ẩn họa, thế gian này thủ đoạn báo thù cũng

không phải chỉ chém chém giết giết chính diện, ta sẽ không lưu ẩn họa sau lưng.”

Tô Tín nhìn Viên Đông Thiên và nói:

“Cũng bởi vì Liên Nguyệt Hải là người Thất Hùng Hội, kết quả ta phải giao hắn ra sao? Bất kể có trao đổi hay không, người ngoài nghĩ ta thế nào? Nghĩ Tô Tín ta sợ Thất Hùng Hội các ngươi? Cho nên ta sẽ không giao Liên Nguyệt Hải.”

“Tô Tín, ngươi thật không cho ta mặt mũi?”

Sắc mặt Viên Đông Thiên âm trầm nói.

Tô Tín gật gật đầu:

“Đúng vậy, mặt mũi ngươi không đủ, muốn đòi người và nói điều kiện với ta phái đường chủ chính thức của Thất Hùng Hội tới đây.”

Lúc này Trầm Thiên Dao dùng ánh mắt đầy hận ý nhìn Tô Tín, hắn nói:

“Tô Tín! Ngươi đả thương Liên đại ca thành bộ dạng như vậy! Ta sẽ không buông tha ngươi! Ngươi đối sử với Liên đại ca như vậy, tương lai ta sẽ hoàn trả lại cho ngươi gấp trăm lần.”

Nàng từ nhỏ đến lớn sinh hoạt trong nhà kính, có người sủng ái, có người nuông chiều, nàng làm nũng hay tức giận sẽ có người dỗ nàng, đây là lần đầu tiên trong đời nàng có cảm xúc hận ai đó.

Tô Tín nhìn Trầm Thiên Dao, ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn sang Lục Thần và quát lớn:

“Lục Thần!”

Lục Thần vô ý thức nhìn về phía Tô Tín, trong tích tắc hắn nhìn Tô Tín lập tức bị vực sâu bao phủ, tinh thần hắn lâm vào vực sâu không thể động đậy, chỉ thể trầm luân không thể tự kiềm chế.

Thân thể Lục Thần không tự chủ đi tới bên cạnh Trầm Thiên Dao sau đó đánh

ra một tát, trực tiếp đánh Trầm Thiên Dao phun máu tươi, việc này làm mọi người sững sờ.

Sắc mặt Viên Đông Thiên lập tức biến đổi, hắn lập tức hét lớn một tiếng:

“Tỉnh lại!”

Âm thanh như lôi đình và nổ vang bên tai Lục Thần, Lục Thần chấn động tỉnh táo lại, hắn nhìn thấy Trầm Thiên Dao khóc lớn thì hắn ngẩn người, hắn không biết nên làm thế nào mới tốt.

Tô Tín âm thầm gật đầu, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp dùng đối phó người có tinh thần lực kém xa mình có công hiệu rất lớn.

Trầm Thiên Dao lần đầu tiên bị đánh trong đời nên khóc lê hoa đái vũ, Viên Đông Thiên quát lớn:

“Tô Tín! Ngươi muốn chết!”

Trong cảm giác của hắn đương nhiên biết Tô Tín dùng bí pháp tinh thần mê hoặc Lục Thần, từ đó Lục Thần mới động thủ đánh Lục Thiên Dao.

Tô Tín thản nhiên nói:

“Cơm có thể ăn bậy nhưng không thể nói lung tung.”

“Trước mặt bao người uy hiếp tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, trừng phạt nho nhỏ chẳng lẽ không được sao?”

Viên Đông Thiên hít sâu một hơi, cương khí quanh người bùng nổ như sấm sét.

Kỳ thật Viên Đông Thiên không muốn động thủ tại nơi này, dù sao nơi này là Giang Nam đạo, là sân nhà của Tô Tín, hắn động thủ tại nơi này không có chút chỗ tốt nào.

Hiện tại có động thủ hay không cũng không phải do hắn quyết định.

Cũng giống như Tô Tín không muốn giao dịch Liên Nguyệt Hải là vì thể diện của mình, Viên Đông Thiên động thủ là vì thể diện Thất Hùng Hội.

Con gái hội chủ Thất Hùng Hội bị tát một cái, nếu như mình chỉ phóng ngoan thoại rời đi, tất cả mọi người trên giang hồ sẽ cho rằng Viên Đông Thiên là phế vật, người xuất thân Thất Hùng Hội không có cốt khí, bị đánh cũng không dám hoàn thủ.

Đối với người đại thế lực như bọn họ, có đôi khi danh dự còn quan trọng hơn tất cả, huống hồ hắn cũng phải cho Trầm Vô Danh công đạo.

Dù sao vị đại tiểu thư này từ nhỏ tới lớn được nuông chiều thành quen, sau khi trở về nói không chừng sẽ khóc lóc nói gì đó với phụ thân nàng a.

khí thế trên người Viên Đông Thiên vô cùng đáng sợ, hắn bước một bước và lôi đình bao phủ thân thể, đá xanh chung quanh vỡ vụn sau đó bị lôi đình đánh thành tro bụi.

Từ xưa tới nay công pháp lôi thuộc tính khó khống chế nhất, nhưng Viên Đông Thiên từ khi bắt đầu xuất đạo đã tu hành lôi

pháp, dùng lôi pháp rèn luyện thân thể, danh hiệu hắn là ‘ Thần Tiêu Bách Luyện ’, bách luyện chính là thân thể của hắn.

Hắn như lôi thần hàng lâm, Viên Đông Thiên bước về phía trước, đá xanh chung quanh tan nát, lúc đến trước mặt Tô Tín, Viên Đông Thiên xuất chỉ như kiếm, lôi đình vô tận ngưng tụ giữa ngón tay, Lôi Kiếp Chỉ!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 465 - Chiến! (1)

Tô Tín sử dụng Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ danh chấn giang hồ, Kinh Trập chỉ có thể lực địch thứ chín Nhân Bảng‘ Đoạn Ngọc Thủ ’ Nhạc Thanh Bình mà bất bại.

Lôi Kiếp Chỉ của Viên Đông Thiên va chạm với Kinh Trập, hai chỉ pháp giống nhau, đều là chỉ pháp phát huy lực lượng lôi đình tới mưc tận cùng, người bên ngoài cảm thấy Viên Đông Thiên đang khiêu chiến Tô Tín.

Viên Đông Thiên không có ý như vậy, thanh danh của hắn còn nổi hơn cả Tô Tín, Lôi Kiếp Chỉ là một trong những đòn sát thủ của hắn, nhưng hắn là cường giả Nhân Bảng thế hệ trước, hơn nữa danh khí Viên Đông Thiên cũng không lớn hơn Tô Tín.

Lôi Kiếp Chỉ của Viên Đông Thiên đánh tới, ánh mắt Tô Tín híp lại, hắn vận dụng Kinh Trập ngăn cản.

Trong nháy mắt ở giữa hai người bộc phát vô số tiếng nổ, lực lượng lôi đình đánh nát tất cả đất đá chung quanh, ở giữa hai người xuất hiện hố to vài trượng.

Đám người Lục Thần lúc này trợn mắt há hốc mồm, đồng thời nội tâm nghĩ mà

sợ.

Phải biết rằng lúc bọn họ vừa tới trong nội tâm cũng không có suy nghĩ động thủ trong đầu, bằng không bọn họ hiện tại đã

chết rất thảm.

Lôi Kiếp Chỉ va chạm Kinh Trập chỉ, hai bên cân sức ngang tài.

Lúc này Viên Đông Thiên há miệng phát ra âm thanh kỳ quái giống như lôi đình nổ vang, toàn thân Tô Tín chấn động mạnh, chân khí không ngừng bảo hộ thân thể.

Trong mắt Viên Đông Thiên bắn ra hàn quang, hai tay hắn kết xuất ấn quyết, trong ấn quyết xuất hiện lôi quang ấn vào ngực Tô Tín.

Thời điểm lôi ấn của hai người va chạm vào nhau, hai tay Tô Tín kết ấn quyết sau đó va chạm với lực lượng lôi đình của đối phương.

Ánh mắt Viên Đông Thiên sinh ra thần thái kinh hãi, hắn quan sát ấn pháp của Mật Tông sau đó có linh cảm nghĩ ra lôi ấn, cả thiên hạ trừ chính hắn không ai biết dùng, Tô Tín học được như thế nào?

Hai thức lôi ấn va chạm vào nhau, lực lượng cường đại truyền vàm chân thể, Viên Đông Thiên lui về phía sau ba bước, Tô Tín cũng lui về phía sau ba bước.

Sau khi giao thủ Viên Đông Thiên đã biết rõ Tô Tín không phải sử dụng lôi ấn, thậm chí kể cả Tô Tín kết xuất ấn pháp đều là sai.

Hắn đã mô phỏng tám thành uy năng của lôi ấn, hơn nữa lực lượng bản thân Tô Tín gia trì cho nên uy lực không kém chính bản bao nhiêu.

“Có thể bắt chước bí pháp độc môn của ta võ công của ngươi thật kỳ quái, nó gọi là gì?”

“Dùng đạo của người trả cho người, Đấu Chuyển Tinh Di.”

Tô Tín lạnh nhạt nói.

Đấu Chuyển Tinh Di trong đối chiến cùng giai có thể phát huy tác dụng rất lớn, nếu như biết con đường võ công của đối phương, Đấu Chuyển Tinh Di đủ khả năng phát huy tác dụng

cực lớn, thậm chí mô phỏng ra vũ kỹ của đối phương đánh trả cũng có thể.

Nhưng muốn làm được điểm này là không có khả năng, thế giới này còn lớn

hơn thế giới Thiên Long Bát Bộ rất nhiều, tông môn lớn nhỏ và võ công bí pháp nhiều vô số kể, thậm chí nếu thống kê cũng đủ làm Tô Tín mệt chết, hắn không có khả năng biết rõ tất cả võ công một lần.

“Dùng đạo của người trả cho ngươi? Rất hình tượng ah, nhưng có nhiều thứ ngươi không bắt chước hết được.”

Thân thể Viên Đông Thiên sinh ra lôi đình cuồng bạo, trong nháy mắt hắn xuất hiện trước mặt Tô Tín sau đó xuất một quyền cường đại.

Thân thể là điểm mạnh nhất của Viên Đông Thiên, Thần Tiêu Bách Luyện, thân thể hắn trải qua vô số thiên lôi rèn luyện mà thành, đã không thua gì khổ hạnh tăng chuyên tu thân thể của Thiếu Lâm tự.

Tô Tín chỉ dùng quyền và Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ oanh kích, ngón tay nhỏ va chạm với Viên Đông Thiên nhưng không lâm vào hạ phong chút nào.

Thời gian dài như vậy, Tô Tín tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công đạt tới tầng thứ sáu, cường độ thân thể của hắn không thua gì Viên Đông Thiên, thậm chí lực lượng thân thể còn mạnh hơn nữa.

Tay phải sử dụng Nhị Thập Tứ Tiết Khí Chỉ, tay trái thúc dục năm đạo kiếm khí vô tướng vô hình quấn quanh chân khí hộ thân của Viên Đông Thiên, trực tiếp đánh vào các khiếu huyệt trí mạng.

Viên Đông Thiên quát chói tai, cương khí lôi đình quanh người bộc phát muốn đánh nát vô hình kiếm khí.

Nhưng vô hình kiếm khí chính là kiếm đạo và khí đạo dung hợp với nhau dễ phá như vậy sao? Năm đạo vô hình kiếm khí đánh nổ quanh người Viên Đông Thiên, Viên Đông Thiên bay ngược về phía sau.

Sắc mặt Viên Đông Thiên lúc này biến hóa nhanh chóng.

Lúc trước hắn trúng một đạo kiếm khí đáng sợ của Tô Tín, hiện tại hắn mới biết

kiếm khí của Tô Tín đáng sợ nhất không phải là lực lượng mà là số lượng.

Đánh bay Viên Đông Thiên, Tô Tín không cho hắn cơ hội, hắn thi triển Phong Thần Thối đạp vào không trung, hai tay vung vẩy giống như vẩy mực múa bút ưu nhã đến cực điểm.

Trong ưu nhã tới cực hạn lại có hơn mười đạo kiếm khí trí mạng bộc phát bay thẳng về phía Viên Đông Thiên!

Viên Đông Thiên lại khiếp sợ, thân thể hắn như bị sét đánh và lui nhanh về phía

sau.

Hắn không có lòng tin hoàn toàn tiếp được kiếm khí khủng bố như vậy.

Nếu như nói trước khi Viên Đông Thiên biến sắc là vì hắn kinh ngạc thực lực Tô Tín, hiện tại hắn đã sợ hãi thực lực Tô Tín.

Đám người Lục Thần đang vây xem vô cùng lo lắng, Viên sư huynh chính là thế hệ trẻ vô địch thủ trong Thất Hùng Hội bọn họ.

Bắt dầu Viên Đông Thiên và Tô Tín chiến thành thế lực ngang nhau nhưng bọn họ vẫn cho rằng đánh bại Tô Tín, kết quả hiện tại, sư huynh bị áp chế vô tình.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 466 - Chiến! (2)

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí bao phủ, Lôi Viễn cảm nhận áp lực thật lớn, hắn vung vẩy nắm đấm, lôi đình vô tận nổ vang, kiếm khí tay trái không ngừng quấy phá chân khí hộ thân.

Tay phải Tô Tín cầm thanh kiếm, là Sắc Vi Kiếm đỏ như máu!

Trong nháy mắt huyết khí ngập trời, Tô Tín vận chuyển Sơn Tự Kinh đại pháp tới cực hạn, chân khí vô tận bốc lên, một đạo huyết nguyệt bay giữa bầu trời, mỹ lệ lại ẩn chứa sát cơ vô tận!

Viên Đông Thiên tức giận quát một tiếng, tay trái kết ấn tay phải thành quyền, cả hai cùng nhau oanh kích, lúc này thiên địa chung quanh sáng ngời, nó như sao băng hàng lâm và mỹ lệ tới cực điểm.

Tô Tín toàn lực thôi phát Huyết Hà Thần Kiếm sử dụng chiêu thức hoa lệ nghiền áp đối thủ.

Lôi đình bị huyết hà bao phủ, lôi quang không cách nào phát ra hào quang liền mang theo huyết quang dữ tợn thôn phệ tất cả!

Trên đường phố toàn kiếm khí rậm rạp, huyết sắc dữ tợn không ngừng rút lui, đám người Lục Thần mang theo ánh mắt kỳ quái nhìn sang, nhưng chờ bọn họ nhìn thấy bộ dạng Viên Đông Thiên thì nội tâm chìm xuống đáy cốc.

Lúc này Viên Đông Thiên thập phần thê thảm, hoa phục quý giá rách nát lộ ra thần thể sáng bóng óng ánh, hắn hiện tại đã biến thành ăn mày.

Biểu hiện ra Viên Đông Thiên không bị thương thế quá nặng nhưng miệng hắn không ngừng có máu tươi chảy ra ngoài, khí tức suy yếu tới cực điểm.

Thân thể hắn ngăn cản kiếm quang của Tô Tín nhưng nội tạng không thể ngăn cản chấn động cho nên bị kiếm quang đả thương không nhẹ.

“Trường giang sóng sau đè sóng trước, rất tốt, ta xem như biết được thực lực Nhân Bảng hiện tại mạnh cỡ nào.”

Viên Đông Thiên tươi cười thảm đạm, hắn bại rất triệt để.

Chính hắn cũng là nhân vật Nhân Bảng, tuy không thể nói tiền bối thế hệ trước quá kém nhưng hắn hắn động thủ với Tô Tín liền cảm giác uy hiếp to lớn cỡ nào.

Nhưng mấu chốt hắn thắng cũng bỏ đi, hết lần này tới lần khác hắn lại thua, hắn cảm thấy mất mặt không nhỏ.

Lúc này có giọng nói vang lên:

“Tô tổng bộ đầu, Thất Hùng Hội Viên huynh tốt xấu gì cũng là khách, ngươi đối đãi với khách như vậy sao?”

Quý Vô Không từ xa đi tới, gương mặt hắn hiện tại lúng túng.

Hắn muốn châm ngòi Tô Tín động thủ với Thất Hùng Hội nhưng kết quả không chờ hắn châm ngòi, đại tiểu thư ngực không lớn nhưng không có não của Thất Hùng Hội đã động thủ, quá trình đúng như hắn tưởng tượng nhưng kết cục không giống chút nào.

Tô Tín không có mất mặt trước mặt mọi người, ngược lại đánh bại Viên Đông Thiên gia tăng uy danh rất lớn, hắn không muốn nhìn thấy điểm này nhất.

Tô Tín thản nhiên nói:

“Hắn là khách của Lạc Vũ sơn trang các ngươi, cũng không phải khách của Lục Phiến Môn chúng ta, chẳng lẽ Lạc Vũ sơn trang muốn đòi người thay Thất Hùng

Hội sao?”

Quý Vô Không cười lắc đầu, hắn mới không đi lên đấu tranh anh dũng vì Thất Hùng Hội, hắn đi ra chính là vì sợ Tô Tín giết đỏ mắt và làm thịt đám người Viên Đông Thiên tại nơi đây.

Mấy vị kia của Thất Hùng Hội nổi danh bao che khuyết điểm và không nói đạo lý, nếu Tô Tín thật sự giết Viên Đông Thiên, biểu hiện không có chút quan hệ với Quý Vô Không hắn nhưng Thất Hùng Hội sẽ tính toán sổ sách lên đầu Lạc Vũ sơn trang.

Về phần lý do nha, rất đơn giản, ngươi đã biết rõ Viên Đông Thiên muốn tới Khánh Dương phủ, vì cái gì không đi theo chiếu cố một hai? Mặt mũi Thất Hùng Hội chúng ta không đáng ngươi xem trọng?

Lý do như vậy rất không nói đạo lý nhưng hết lần này tới lần khác trong lịch sử Thất Hùng Hội lại rất nhiều lần dùng lý do không nói đạo lý như thế, cho nên Quý Vô Không không dám xem thường.

“Thiên Dao, chúng ta đi.”

Sắc ăặt Viên Đông Thiên âm trầm nói một câu.

Trầm Thiên Dao không cam lòng nói:

“Chúng ta không cứu Liên đại ca sao?”

Viên Đông Thiên quát lớn:

“Chúng ta lấy cái gì cứu? Ai đi cứu? Ngươi đi hay ta di? Có phải ngươi muốn thế chấp ta tại Lục Phiến Môn đổi lấy Liên Nguyệt Hải mới cam tâm?”

Viên Đông Thiên hiện tại hận không thể lập tức giết Liên Nguyệt Hải, mọi chuyện đều là hắn gây ra, ngươi báo thù liền báo thù, trước đó ngươi nói với Thất Hùng Hội một tiếng thì không gây ra động tĩnh lớn như thế.

Huống hồ nếu không phải vì Trầm Thiên Dao, Liên Nguyệt Hải đi không lời chào có chết thì chết, cho dù bọn họ biết rõ Liên Nguyệt Hải chết trong tay Tô Tín thì bọn họ cũng không gây phiền toái với Tô Tín.

Tuy Liên Nguyệt Hải là đệ tử Thất Hùng Hội bồi dưỡng tỉ mỉ, lại là một trong những hương chủ trẻ tuổi nhất, nhưng đừng quên Thất Hùng Hội bọn họ thế hệ này không chỉ bồi dưỡng một mình Liên Nguyệt Hải.

Hắn chỉ là một trong những hương chủ trẻ tuổi nhất, nhiều hắn cũng không nhiều, ít hắn cũng không ít.

Vì một người như vậy đi kết thù kết oán với Lục Phiến Môn, hơn nữa còn là Lục Phiến Môn một đạo, Thất Hùng Hội mới không làm việc như vậy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 467 - Cái Mông Quyết Định Cái Đầu (1)

Trầm Thiên Dao ngày bình thường được che chở quá tốt, nàng chỉ mới nói một câu nhưng không ngờ Viên Thiên Đông lại nổi giận với nàng, nàng hiện tại ủy khuất đến mức tận cùng, nước mắt không tự chủ rơi xuống như mưa.

Nàng cũng biết sự tình tính nghiêm trọng, dù sao hôm nay đoán chừng là không cách nào dẫn Liên Nguyệt Hải rời đi.

Cho nên nàng oán độc nhìn sang Tô Tín, lạnh lùng nói:

"Tô Tín! Trước lưu Liên đại ca ở đây, nếu như hắn lại thụ thương, ta nhất định sẽ làm cho Lục Phiến Môn Giang Nam đạo chó gà không tha! Liên đại ca mất một sợi tóc, ta liền giết một người Lục Phiến Môn Giang Nam đạo các ngươi!"

Hận ý của nữ nhân rất đáng sợ, ba người Lục Thần nhìn thấy bộ dạng oán độc của Trầm Thiên Dao liền cảm thấy lạnh toàn thân, nàng còn là Trầm Thiên Dao đáng yêu của ngày xưa hay sao?

Tô Tín lắc đầu, không biết vì sao nội tâm Viên Đông Thiên chấn động vài lần, dường như cảm giác được sẽ có gì đó xảy ra.

"Viên huynh, ngươi trở về tốt nhất nên nhắn lại vài câu với Trầm Thiên Vương, cho dù hắn sinh con gái cũng không nên nuôi thành ngu ngốc như vậy, đầu óc là thứ tốt, thật hi vọng con gái hắn có thứ này."

Tô Tín đặt tay lên đầu Liên Nguyệt Hải, ngay sau đó có tơ máu bắn ra ngoài và xuyên qua đầu Liên Nguyệt Hải, máu tươi và óc trắng chảy ra từ lỗ nhỏ nhưng không có bắn ra chung quanh.

Tô Tín nhìn Trầm Thiên Dao, hắn thản nhiên nói:

"Nhớ kỹ, lần sau đi thì đi, trước khi đi phóng ngoan thoại rất dễ dàng chọc giận địch nhân, trùng hợp Tô Tín ta ghét nhất chính là kẻ uy hiếp ta."

"Tô Tín, ta giết ngươi!"

Đôi mắt Trầm Thiên Dao đỏ rực, nàng vừa muốn nhào đầu lên liều mạng với Tô Tín, Viên Đông Thiên lúc này dùng tay đánh vào cổ của nàng, nàng lập tức ngất đi.

"Đi!"

Nhìn Tô Tín thật sâu, Viên Đông Thiên trực tiếp mang theo đám người Lục Thần rời đi.

Quý Vô Không lại cười nói nhìn Tô Tín:

"Tô đại nhân ngươi thật dám xuống tay, đệ tử Thất Hùng Hội nói giết liền giết, hiện tại ngươi đắc tội thất Hùng Hội Thảm rồi."

Tô Tín thản nhiên nói:

"Chẳng phải ta làm vậy mới đúng ý ngươi sao? Nếu như không có ngươi, Liên Nguyệt Hải sẽ xuất hiện tại Giang Nam đạo?"

Quý Vô Không sững sờ, hắn cho rằng mình làm không chê vào đâu được mới đúng, Tô Tín biết mình là ngòi châm ngòi Liên Nguyệt Hải?

"Ba bộ Thiên Khu kiếm khôi giá cả xa xỉ a? Vừa vặn ngươi mang về đi, nói không chừng còn có thể sử dụng lại."

Tô Tín bảo người ném Thiên Khu kiếm khôi tan nát trước mặt Quý Vô Không, cũng mặc kệ sắc mặt hắn khó coi và quay người vào trong Lục Phiến Môn.

Hoàng Bỉnh Thành sau lưng nhỏ giọng hỏi Tô Tín:

"Lão đại, kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

"Đương nhiên tiếp tục lựa chọn bộ khoái tinh nhuệ sau đó tặng Lạc Vũ sơn trang một phần đại lễ, bởi vì có nhận mà không trả là thất lễ. Bọn họ tặng ta ba bộ Thiên Khu kiếm khôi, tại sao ta không đáp lễ chứ?"

Tô Tín nói.

Hoàng Bỉnh Thành chần chờ nói:

"Chúng ta không cần đề phòng Thất Hùng Hội? Ta thấy ánh mắt của nữ nhân kia dường như hận muốn ăn tươi nuốt sống

chúng ta.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Đúng là cần phòng bị Thất Hùng Hội nhưng không phải hiện tại, tối thiểu ta còn ở Giang Nam đạo một ngày, Thất Hùng Hội sẽ không dám đến đụng đến ta, thậm chí bọn họ còn không phái người tới gây phiền phức cho ta.”

“Vì cái gì?”

Hoàng Bỉnh Thành hỏi.

Đám người Lục Tục đều nhìn sang Tô Tín, hiển nhiên bọn họ hiếu kỳ vì cái gì Tô Tín tự tin nói Thất Hùng Hội sẽ không tới gây phiền toái cho hắn.

Phải biết rằng lần này Tô Tín đã đắc tội Thất Hùng Hội rất hung ác,nếu đối phương có cơ hội chắc chắn sẽ không tha hắn.

Hơn nữa nghe nói con cái ‘ Bình Thiên Vương ’ Trầm Vô Danh rất ít, Trầm Thiên Dao cũng là đứa con hắn sủng ái nhất, nói không chừng hắn sẽ vì con gái mà đi nói chuyện với Tô Tín.

Tô Tín chỉ vào đầu mình nói:

“Cái mông quyết định cái đầu, người cầm quyền Thất Hùng Hội cũng không phải nữ nhân không ngực không não, thân là một trong thiên hạ thất bang, bọn họ

muốn làm cái gì sẽ suy nghĩ còn nhiều hơn người khác…”

“Hiện tại Giang Nam đạo chính là vòng xoáy lớn, dư nghiệt Ngô quốc tạo phản tự lập đã kích thích đến dây thần kinh yếu ớt của triều đình, cho nên triều đình lần này rất tức giận nhưng biểu hiện rất yên tĩnh, triều đình vẫn thời thời khắc khắc ngó chừng Giang Nam đạo a.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 468 - Cái Mông Quyết Định Cái Đầu (2)

“Nếu không các ngươi cho rằng Tiêu gia sẽ thành thật như vậy, sẽ thanh thản bế quan tiềm tu? Chúng ta biết rõ triều đình tức giận thật sự, bọn họ sẽ không muốn đi chọc triều đình, cho nên bọn chúng mới trung thực lâu như thế.”

“Nếu không Tiêu gia thật sự có mờ ám gì đó, cho dù Cổ Đông Lai không ở nơi đây, Tiêu gia cũng không chỉ có một Dung Thần Cảnh, bọn họ còn có gia chủ Dương Thần Cảnh, thậm chí Tiêu gia còn có lão quái vật Chân Vũ Cảnh lục địa thần tiên tọa trấn.”

“Tiêu gia còn phải ít xuất hiện như vậy, càng không cần nói Nhữ Nam đạo Thất Hùng Hội, nếu bọn chúng dám chộn rộn vào vòng xoáy Giang Nam đạo thì đầu óc bọn chúng đều làm bằng đậu hủ.”

Đám người Hoàng Bỉnh Thành cái hiểu cái không, bọn họ không dám suy nghĩ nhiều, đúng như Tô Tín đã nói, cái mông quyết định cái đầu, bọn họ không ngồi lên vị trí đó thì tại sao phải suy nghĩ nhiều như vậy? Thành thành thật thật làm tốt việc của mình là tốt rồi.

Trong mười ngày kế tiếp, Tô Tín mang theo đám người Hoàng Bỉnh Thành chạy khắp tất cả châu phủ Giang Nam đạo, Tô Tín chỉ chọn ra hơn trăm người phù hợp yêu cầu của mình mà thôi.

Đừng nhìn nhân số như vậy thì ít nhưng những người này đều là tinh nhuệ sẽ được Tô Tín ra sức bồi dưỡng thành dòng chính bản thân.

Nội tình đám người Phi Ưng Bang quá kém, về võ công, cả Phi Ưng Bang chỉ có Lý Phôi cùng Lý Thanh đáng bồi dưỡng mà thôi, có thể nói thiên phú những

người còn lại khó đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

Bộ khoái trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo không giống, không quản khỉ gió bọn họ có phải xuất thân đạo phỉ hay xuất thân bộ khoái Lục Phiến Môn lúc trước, cho dù thế nào cũng sẽ có người có thiên phú tốt hơn kẻ khác.

Cho nên Tô Tín mới có thể chọn ra hơn trăm người có thiên phú và tâm tính đạt yêu cầu trong hơn cả ngàn người Lục Phiến Môn.

Trong võ lâm, thế lực võ lâm cũng phân ra lựa chọn số lượng và chất lượng, hay cách làm sẽ có lợi khác nhau.

Từ hiện tại, chất lượng đều tốt hơn số lượng, không thấy Liên Hoa Thiện Viện trong phật môn tam tự sao, mỗi đời đệ tử không cao hơn ba người, kết quả bọn họ vẫn nằm trong phật môn tam tự.

Thân vệ của Cổ Đông Lai lúc trước đều có cảnh giới Tiên Thiên, từ Khí Hải đến Thần Cung nhưng bọn họ đều có thể lấy một địch bốn, Tô Tín muốn bồi dưỡng chính là tinh nhuệ như vậy.

Hắn đã quyết định sau khi làm xong việc lựa chọn tâm phúc, Tô Tín cũng chuẩn bị tặng đại lễ cho Lạc Vũ sơn trang.

Sau sự kiện lần trước, nghe nói ba nhà bọn họ đã tìm Tiêu gia ra mặt, kết quả Tiêu gia không quan tâm tới bọn họ và ba nhà tay không quay về.

Sau đó Cửu Huyền Kiếm Tông và Công Dương thị thành thật một chút, Lạc Vũ sơn trang bỗng nhiên nhảy ra kêu gào buồn nôn hắn.

Ba thế lực nhất lưu có võ giả Dung Thần Cảnh tọa trấn, Tô Tín tạm thời không làm gì được đối phương nhưng Lạc Vũ sơn trang buồn nôn Tô Tín, Tô Tín tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy.

“Lão Hoàng, ngươi báo vị trí tất cả cửa hàng dưới trướng Lạc Vũ sơn trang cho

ta.”

Tô Tín nói.

Hoàng Bỉnh Thành do dự nói:

“Lão đại, có tới mấy ngàn cửa hàng, chẳng lẽ đều báo sao?”

Tô Tín nói:

“Ai bảo ngươi tính cả những cửa hàng bình thường làm gì? Ta chỉ muốn cửa hàng bán tài nguyên đặc sản tu luyện của Lạc Vũ sơn trang.”

Mỗi thế lực nhất lưu đều có sinh ý của mình, nếu không bọn chúng lấy tài nguyên tu luyện từ nơi nào?

Lạc Vũ sơn trang thân là thế lực nhất lưu tại Giang Nam đạo, sinh ý của bọn chúng không ít, trong đó có một bộ phận sinh ý chuyên chuẩn bị cho võ giả.

Đặc sản Lạc Vũ sơn trang có tên là lá Hồng Phong kỳ thụ, trên mỗi cây có chín phiến lá đỏ rực như lửa, trực tiếp ăn vào có thể kích thích kinh mạch trong người, từ đó đạt tới hiệu quả tu luyện nhanh hơn, lá này có hữu dụng với võ giả Hậu Thiên và võ giả Tiên Thiên.

Cho nên tiền bối Lạc Vũ sơn trang mời mấy luyện đan sư nghiên cứu đan phương Cửu Diệp Xích Phong, cuối cùng nghiên cứu thành đan dược Huyền cấp ‘ Xích Linh Đan ’.

Tô Tín đã từng gặp qua đan dược kia, dược hiệu còn yếu hơn Thiếu Lâm tự Tiểu Hoàn đan một ít, dựa theo hệ thống đánh giá cũng chỉ nhị tinh mà thôi.

Lạc Vũ sơn trang luyện chế Xích Linh Đan tiêu hao rất nhỏ, trong phạm vi Lạc Vũ sơn trang có một đống lớn Xích Phong kỳ thụ, có hơn cả ngàn cây, cho dù mỗi cây hàng năm chỉ sản xuất chín phiến lá cũng có hơn cả vạn lá.

Lúc luyện chế Xích Linh Đan, nếu như mỗi bình đan dược gia nhập một lá Xích Linh kỳ thị, dược lực nhất định sẽ tăng lên một cấp bậc.

Nhưng Lạc Vũ sơn trang tự mình sử dụng chính là đan dược như thế, bọn họ bán ra chỉ là phiên bản đơn giản, một lá có thể luyện chế năm bình, dược hiệu hạ thấp rất nhiều.

Lạc Vũ sơn trang chỉ mượn vào đan dược như vậy đã mở rất nhiều cửa hàng chi nhánh trong Giang Nam đạo, từ đó kiếm lời đầy bồn đầy bát.

Những đan dược kia phẩm chất kém cỏi, trong quá trình luyện chế xảy ra vài vấn đề làm dược hiệu suy yếu cũng bán ra, dùng

bạc có thể mua được, chỉ cần một vạn lượng bạc một bình, dược lực còn thừa bao nhiêu phải xem vận khí người mua.

Đan dược thượng phẩm phải cầm tài nguyên cùng giá trị mới có thể mua được.

Cả Giang Nam đạo lớn như thế, các loại vật tư tu luyện tầng tầng lớp lớp, Lạc Vũ sơn trang chỉ bằng buôn bán đan dược đã bù đắp được tiêu hao, bọn họ không chỉ kiếm đủ tài nguyên tu luyện hàng năm, trong đó còn thừa một phần rất lớn.

Dù sao Tô Tín xem ra Lạc Vũ sơn trang có tiềm chất gian thương, Xích Linh Đan còn kém hơn đan dược Huyền cấp bình thường, dược hiệu cũng kém quá nhiều, chỉ bằng vào giá rẻ cho nên Lạc Vũ sơn trang liền chiếm được thị trường Giang Nam đạo.

Dù sao bạc trên người võ giả tán tu không nhiều, người có thể mang ra đổi tài nguyên tu luyện càng ít, bọn họ thường xuyên thiếu đan dược cao cấp, cho nên Xích Linh Đan giá rẻ đánh trúng tâm lý của bọn họ.

Ánh mắt Tô Tín nhìn vào những tiệm đan dược của Lạc Vũ sơn trang.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 469 - Tặng Lạc Vũ Sơn Trang Một Phần Đại Lễ (1)

Những cửa hàng đan dược của Lạc Vũ sơn trang mở khắp tất cả châu phủ phồn hoa của Giang Nam đạo, chuyên môn thiết lập nhắm vào võ giả.

Tô Tín đầu tiên mang người đi tới tới cửa hàng tại Giang Nam phủ.

Mặc dù cửa hàng chỉ bán đan dược nhưng Lạc Vũ sơn trang lại xây dựng nơi này rất hoa lệ.

Cửa hạng tên là Xích Phong Các, nó cao hai tầng, tầng thứ hai chuyên môn thiết lập phòng khách quý.

Dù sao mua sắm đan dược trừ một ít võ giả tán tu còn có các tiểu tông môn tam lưu, bọn họ ra tay xa xỉ hơn so với tán tu nhiều, số lượng cũng nhiều, giá tiền cũng giảm hơn một chút.

Tô Tín mang người đi vào trong này Xích Phong Các, trong cửa hàng có hơn mười tên võ giả đang mua đan dược..

Bọn họ đều là võ giả tán tu, bọn họ đều dùng bạc mua sắm đan dược thấp kém, giá tiền như nhau nhưng dược hiệu khác nhau, cho nên bọn họ phải lựa chọn thật khéo léo.

Tiểu nhị cửa hàng có phần khinh thường những tán tu nơi đây, cũng không có ý chiêu đãi.

Dù sao đan dược Lạc Vũ sơn trang cũng không lo không bán được, cho dù là khách hàng thì thế nào? Có bản lĩnh các ngươi không mua.

Lúc này Tô Tín mang theo một đám bộ khoái Lục Phiến Môn đi vào trong cửa hàng lại làm tiểu nhị sững sờ, hắn nói:

“Các vị đại nhân muốn mua đan dược?”

Tô Tín cười nói:

“Không, ta tới niêm phong Xích Phong Các các ngươi.”

Sắc mặt tên tiểu nhị biến hóa.

“Đại nhân ngươi đừng nói giỡn, việc này đùa không vui đâu.”

Tô Tín đứng trước mặt tiểu nhị và thản nhiên nói:

“Ngươi thấy ta giống đang nói đùa hay sao?”

Tiểu nhị Xích Phong Các chỉ có thực lực Hậu Thiên sơ kỳ, chỉ là đệ tử ngoại môn Lạc Vũ sơn trang, suốt ngày chỉ có thể lăn lộn tại nơi này nên hắn không biết Tô Tín.

Hắn biết rõ đối phương là người Lục Phiến Môn nhưng không có đặt bọn họ vào trong mắt, Lạc Vũ sơn trang chính là thế lực nhất lưu tại Giang Nam đạo, cho dù là Lục Phiến Môn cũng không thể khinh thường.

Sắc mặt tiểu nhị trầm xuống, hắn nói:

“Vị đại nhan này, ngươi phải biết rõ Xích Phong Các chính là sản nghiệp của Lạc Vũ sơn trang, không phải a miêu a cẩu có tư cách tới nháo sự.”

Bốp!

Lưu Hạo sau lưng Tô Tín lập tức ra tay, hắn xuất một cước đá tên tiểu nhị bay về phía sau, Lưu Hạo tức giận nói:

“Dám nói với đại nhân như vậy, ngươi thật chán sống mà.”

Mọi người nơi này run rẩy, những võ giả tán tu lập tức đi ra ngoài, dám động thủ trong Xích Phong Các chẳng khác gì đánh vào mặt Lạc Vũ sơn trang.

Cho dù Lục Phiến Môn Giang Nam đạo uy danh kinh người hay Lạc Vũ sơn trang cũng không phải tán tu bọn họ có thể trêu vào, cho nên bọn họ thành thành thật thật rời đi, nếu đứng gần sẽ có chuyện liên lụy tới bọn họ.

Động tĩnh lớn như thế đã hấp dẫn không ít võ giả chung quanh vây xem, lúc này chưởng quầy từ lầu hai chạy xuống xem, sắc mặt hắn thay đổi khi nhìn thấy tình hình.

Hắn biết Tô Tín, cũng biết rõ ân oán phân tranh giữa Lạc Vũ sơn trang và Lục Phiến Môn, chưởng quầy Xích Phong Các chỉ có thể cười khổ mà thôi.

Những người bị phái tới quản lý cửa hàng như bọn họ chỉ là đệ tử ngoại môn không có thiên phú, Lục Phiến Môn muốn gây sự với Lạc Vũ sơn trang cũng không nên nhắm vào chúng ta ah.

Chưởng quầy Xích Phong Các chắp tay nói với Tô Tín:

“Không biết Tô đại nhân tới đây có việc gì không?”

Tô Tín cười tủm tỉm nói:

“Rất đơn giản, bổn quan nghe người ta báo Xích Phong Các tự tiện cung cấp đan dược cho dư nghiệt Ngô quốc, cho nên hôm nay ta tới xem xét, ta muốn tìm xem trong Xích Phong Các có chứng cớ liên quan tới dư nghiệt Ngô quốc hay không, hiện tại chúng ta muốn dò xét nơi này.”

Vừa nghe Tô Tín nói như thế, chưởng quầy Xích Phong Các muốn mắng người, đám võ giả chung quanh im lặng.

Mỗi lần Lục Phiến Môn ra tay đều dùng tội danh cấu kết dư nghiệt Ngô quốc, nhà này cấu kết dư nghiệt Ngô quốc, nhà kia cũng cấu kết dư nghiệt Ngô quốc.

Nếu dư nghiệt Ngô quốc có năng lực như vậy đã sớm lật tung trời rồi, toàn bộ

Giang Nam đạo đều là dư nghiệt Ngô quốc, còn cấu kết làm gì?

Mặc dù chưởng quầy biết rõ kết cục cự tuyệt Tô Tín rất thê thảm nhưng nếu hắn đồng ý cho Tô Tín tiến vào Xích Phong Các điều tra, kết cục của hắn chắc chắn sẽ thảm hơn, dù sao cửa hàng thuộc về Lạc Vũ sơn trang.

Hắn tin tưởng vững chắc Tô Tín nhất định sẽ mượn cơ hội điều tra, tùy tiện ném ra một ít thứ gì đó sau đó vu oan hãm hại sau đó niêm phong Xích Phong Các.

Cho nên chưởng quầy Xích Phong Các cắn răng nói:

“Không được! Ta Xích Phong Các không có cấu kết dư nghiệt Ngô quốc, Tô đại nhân ngươi muốn dò xét phải bước qua thi thể của ta!”

Chưởng quầy Xích Phong Các bất chấp giá nào, dù sao Tô Tín giết hắn trước mặt mọi người, cho dù hắn có chết cũng được thanh danh mẫu mực giữ gìn mặt mũi Lạc Vũ sơn trang.

Bởi vậy người nhà hắn trong Lạc Vũ sơn trang sẽ được chiếu cố, nếu không những đệ tử ngoại môn Lạc Vũ sơn trang khác sẽ thất vọng đau khổ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 470 - Tặng Lạc Vũ Sơn Trang Một Phần Đại Lễ (2)

Sắc mặt Tô Tín âm trầm, nói:

“Ngươi thật không cho ta vào điều tra?”

Chưởng quầy Xích Phong Các nói:

“Không cho!”

Tô Tín khoát tay nói:

“Không cho? Vậy được, chúng ta đi.”

Tất cả mọi người chung quanh sững sờ, ngay cả chưởng quầy Xích Phong Các hùng hồn chuẩn bị hi sinh cũng không ngờ tới.

Ta nói không cho điều tra thì ngươi không điều tra? Hắn là Tô Tín bá đạo liều lĩnh của Lục Phiến Môn sao? Hôm nay ngươi mang một đống người tới nơi này làm cái gì? Trêu chọc ta sao?

Đám võ giả vây xem bên ngoài buồn bực, Tô Tín mới đi đến Giang Nam đạo mấy tháng nhưng mọi người có nhận thức rõ về tính cách của Tô Tín.

Tô Tín chưa bao giờ làm chuyện vô dụng, hắn làm chuyện gì đều có ý nghĩa của nó.

Hôm nay Tô Tín vận dụng trận thế lớn như vậy nhưng kết quả đầu voi đuôi chuột, thật sự tới đây hù dọa chưởng quầy Xích Phong Các sao?

Nhưng Tô Tín đi ra ngoài cũng không có rời đi, hắn ở trước mặt mọi người lớn tiếng tuyên bố:

“Có người báo Xích Phong Các cấu kết dư nghiệt Ngô quốc, nhưng hiện tại không có chứng cớ, Lục Phiến Môn chúng ta coi trọng nhất là chứng cớ, cho nên cũng không thể tùy tiện niêm phong cửa hàng của người ta.”

Nội tâm mọi người chung quanh lập tức mắng Tô Tín vô sỉ, không ngờ ngươi dám nói ra lời này tại đây.

Lục Phiến Môn coi trọng chứng cớ? Nói đùa gì vậy, nếu Lục Phiến Môn coi trọng chứng cớ thì heo mẹ cũng có thể tu luyện nội công.

Lúc trước ngươi diệt Tốn Phong kiếm phái, diệt Lãnh Nguyệt đường có cần chứng cớ không? Không phải chụp mũ người ta sau đó phái người lao lên đồ sát hay sao.

Tô Tín cũng mặc kệ người chung quanh suy nghĩ thế nào, hắn nói tiếp:

“Cho dù không niêm phong cũng không có nghĩa Xích Phong Các đã thoát ly hiềm nghi, cho nên Lục Phiến Môn ta quyết định liệt Xích Phong Các vào đối tượng giám sát trọng điểm, mỗi ngày đều có bộ khoái chuyên môn trông coi cửa ra vào.”

“Bất cứ kẻ nào tiến vào Xích Phong Các mua đan dược đều có hiềm nghi là dư nghiệt Ngô quốc.”

“Cho nên chỉ cần người đi vào Xích Phong Các mua đan dược phải đi Lục Phiến Môn một chuyến, sau khi thoát khỏi hiềm nghi lại thả ngươi ra ngoài cũng không muộn.”

“Các ngươi yên tâm, Lục Phiến Môn sẽ không oan uổng người tốt, cũng không bỏ qua người xấu nào, chỉ cần các ngươi trong sạch vô tội thì chúng ta sẽ thả các ngươi ra ngoài.”

Tô Tín vừa nói lời này ánh mắt chưởng quầy Xích Phong Các tối sầm suýt ngất

đi.

Đám người chung quanh giật mình, bọn họ đã biết rõ việc này không đơn giản như thế, Tô Tín chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tô Tín làm như vậy đang nói rõ với người chung quanh: ta đang nhắm vào Lạc Vũ sơn trang, các ngươi ai dám đi Xích Phong Các mua đan dược chính là kẻ địch của Tô Tín ta, ngươi có hiềm nghi là dư nghiệt Ngô quốc, như vậy nên theo ta về Lục Phiến Môn một chút.

Về phần Tô Tín nói cái gì chỉ cần ngươi trong sạch Lục Phiến Môn sẽ thả các ngươi ra ngoài, lời này có quỷ mới tin tưởng.

Tiến vào Lục Phiến Môn còn có thể cho phép ngươi ra ngoài sao? Lục Phiến Môn nói ngươi là dư nghiệt Ngô quốc, ngươi chính là dư nghiệt Ngô quốc.

Tô Tín nói như vậy chẳng khác gì uy hiếp trần trụi.

“Đi, ta nói cũng nói thế thôi, các vị nên suy nghĩ cẩn thận mới được, ta còn phải đi tới châu phủ khác một chuyến.

Đợi đến lúc Tô Tín rời đi, phần đông võ giả nơi này nhìn nhau sau đó rời đi, đặc biệt những người mua đan dược tại Xích Phong Các rời đi còn nhanh hơn ai khác.

Còn có thế lực tam tưu đã sớm bàn tốt giá cả với chưởng quầy Xích Phong Các, hắn muốn mua Xích Linh Đan số lượng lớn và giao tiền đặt cọc cũng lặng lẽ quay người rời đi, hắn cũng không muốn thu hồi tiền đặt cọc lúc nãy.

Tô Tín đã nói rõ, nếu ai dám mua đan dược của Xích Phong Các chẳng khác gì không muốn sống.

Bọn họ đều là tiểu thế lực tam lưu và võ giả tán tu không thế lực, đối mặt với tồn tại như Lục Phiến Môn liền tránh né thật xa.

Chưởng quầy Xích Phong Các nhìn cửa hàng vắng bóng người liền khóc không ra nước mắt, hắn biết rõ Tô Tín đã sử dụng độc kế thành công, về sau Xích Phong Các hắn sẽ không bán được viên đan dược nào.

Khách hàng chính của Xích Phong Các chính là tiểu thế lực tam lưu và tán tu.

Thế lực nhị lưu và nhất lưu tự nhiên có con đường tìm tài nguyên tu luyện cho mình, người ta cũng không thèm Xích Linh Đan bản đơn giản hóa của Lạc Vũ sơn trang.

Tiểu thế lực tam lưu và võ giả tán tu không dám chọc Lục Phiến Môn, uy hiếp của Lục Phiến Môn chẳng khác gì bùa đòi mạng, không có kẻ nào không sợ chết dám đi vào mua đan dược, bởi vì ngươi vừa ra ngoài liền bị mời đi Lục Phiến Môn uống trà.

Kế hoạch của Tô Tín không có đình chỉ, một Xích Phong Các tại Giang Nam phủ còn không đủ, Tô Tín muốn Lạc Vũ sơn trang không bán được viên đan dược nào trên toàn Giang Nam đạo.

Trong Lạc Vũ sơn trang, đám người Quý Vô Không còn không biết Tô Tín trả

thù.

Thời điểm rời khỏi Khánh Dương phủ lần trước, Tô Tín uy hiếp muốn tặng cho hắn một phần đại lễ, Quý Vô Không cũng không có xem lời này là việc quan trọng.

Trên người Tô Tín có hào quang Lục Phiến Môn che chở, Lạc Vũ sơn trang không cách nào đối phó Tô Tín quá hiển nhiên, Tô Tín cũng không thể làm gì Lạc Vũ sơn trang.

Lạc Vũ sơn trang có mấy tên võ giả Hóa Thần Cảnh và một võ giả Dung Thần Cảnh, bọn họ có thực lực nghiền áp tất cả, những mưu kế của Tô Tín có thể đối phó thế lực nhị lưu nhưng không thể đối phó Lạc Vũ sơn trang, bởi vì Tô Tín làm thế không có tác dụng gì.

Cho nên Quý Vô Không cho rằng Tô Tín chỉ thuận miệng nói lời uy hiếp mà thôi, hiện tại đã qua hơn mười ngày, Lục Phiến Môn còn không có động tĩnh nào khác, điều này cũng làm Quý Vô Không triệt để yên tâm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 471 - Quý Vô Không Thất Bại (1)

Tô Tín châm ngòi làm toàn bộ Giang Nam đạo triệt để lộn xộn, quy củ do ba thế lực nhất lưu định ra biến thành nói nhảm, phần đông võ giả Hóa Thần Cảnh của bọn họ ra ngoài điều tiết nhưng tác dụng quá nhỏ bé.

Lúc này Tô Tín thừa cơ xuất động định ra quy củ mới làm tất cả mọi người trong võ lâm Giang Nam đạo không thiệt thòi, từ đó phân tranh trong võ lâm Giang Nam đạo cũng ít đi rất nhiều.

Trừ khi có nắm chắc tuyệt đối diệt được đối phương, thế lực khác đều lựa chọn dùng sinh tử lôi do Lục Phiến Môn quy hoạch tiến hành quyết thắng thua.

Thời điểm hiện tại võ lâm Giang Nam đạo cũng không khác các nơi khác, bọn họ đều có ma sát, đều có tranh chấp thậm chí kịch chiến đẫm máu nhưng trên đại thể vẫn bảo trì hòa bình với nhau.

Biểu hiện êm thấm như lúc trước không tồn tại, bởi vì bên trong lại đựng một thùng thuốc súng có thể nổ bất cứ lúc nào, như vậy mới thật sự là bệnh trạng.

Qua việc hiện tại, ba thế lực nhất lưu triệt để nhận mệnh, Tô Tín như chỉ là một tiểu bối chưa tới Nguyên Thần Cảnh, bọn họ có tức giận cũng không thể làm gì.

Cho nên Cửu Huyền Kiếm Tông và Công Dương thế gia đã rút người quay về, dù sao hiện tại thế lực võ lâm Giang Nam đạo không nghe bọn họ, lại phái người đi điều đình có tác dụng gì?

Chỉ có Lạc Vũ sơn trang vẫn không có bỏ xuống, bởi vì Quý Vô Không lúc trước bố trí Liên Nguyệt Hải xông lên tuyến đầu nhưng không thể làm gì, ngược lại

còn mất đi ba bộ Thiên Khu kiếm khôi quý giá.

Có thể nói kế hoạch của Quý Vô Không đã thất bại triệt để nhưng hắn vẫn không thu tai, lão trang chủ Dung Thần Cảnh của Lạc Vũ sơn trang phát mệnh lệnh cho hắn dừng lại.

Lúc này lão trang chủ Dung Thần Cảnh Hải Sơn tiềm tu đã lâu tự mình gọi Quý Vô Không tới giáo huấn, muốn hắn thu tay đừng làm việc vô dụng.

Trang chủ Lạc Vũ sơn trang Quý Hải Sơn năm nay đã hơn hai trăm tám mươi tuổi, thọ nguyên của hắn đang tới gần, hiển nhiên không sống được bao lâu nữa.

Võ giả Nguyên Thần Cảnh muốn đột phá, cho dù Hóa Thần Cảnh hay Dung Thần Cảnh, mốc trăm tuổi vẫn còn tráng niên, sau khi vượt qua trăm tuổi, cho dù thể lực hay khí huyết đều suy bại, tuy chậm chạp nhưng có thể phát hiện ra.

Cho nên Quý Hải Sơn hi vọng lúc mình còn sống tốt nhất có thể giúp Lạc Vũ sơn trang lại bồi dưỡng một võ giả Dung Thần Cảnh, như vậy hắn mới có thể an tâm.

Trong mấy võ giả Hóa Thần Cảnh của Lạc Vũ sơn trang hiện tại, hắn xem trọng nhất chính là Quý Vô Không, bởi vì Quý Vô Không là võ giả Hóa Thần Cảnh trẻ tuổi nhất trong Lạc Vũ sơn trang, tuổi trẻ đại biểu hắn có hi vọng.

Hơn nữa Quý Vô Không có tâm cơ hay thực lực đều không tệ, còn mạnh hơn những đầu gỗ chỉ một lòng tu luyện, Quý Hải Sơn muốn nhìn thấy hắn tiếp quản Lạc Vũ sơn trang nhất.

Nhưng đáng tiếc Quý Vô Không làm những việc kia bị người Lạc Vũ sơn trang lên án không thôi.

Ngươi đi tính toán Tô Tín có thể, nhưng kết quả lại mất đi ba bộ Thiên Khu kiếm khôi trân quý, hiện tại ngươi thất bại cho nên người khác tìm cớ công kích.

Mỗi thế lực võ lâm không có khả năng êm thấm với nhau tối thiểu trong Lạc Vũ sơn trang có không ít người nhìn chằm chằm vào vị trí trang chủ.

Mặc dù bọn họ điều tiết thế lực võ lâm phân tranh thất bại nhưng tối thiểu không có tổn thất gì.

Nhưng Quý Vô Không ngươi lại làm Lạc Vũ sơn trang mất mặt, lỗi như vậy to lắm.

Cho nên lần này Quý Hải Sơn mới chuẩn bị cẩn thận nói chuyện với Quý Vô Không, bảo hắn thu tay sau đó giáo huấn một chút xem như cho người khác trong Lạc Vũ sơn trang một công đạo.

“Vô Không, ngươi làm việc không thỏa đáng, Lạc Vũ sơn trang chúng ta đồng khí liên chi với Cửu Huyền Kiếm Tông và Công Dương thị, kết quả ngươi lại một mình hành động, âm thầm cổ động Liên Nguyệt Hải đi ám sát Tô Tín, loại chuyện này khó bảo toàn hai thế lực kia không có suy nghĩ khác.”

Quý Hải Sơn thở dài một hơi.

Quý Vô Không lắc đầu nói:

“Trang chủ, lần này là ta cố ý tự chủ trương dứt bỏ Cửu Huyền Kiếm Tông và Công Dương thị, ta làm như vậy là vì tốt cho Lạc Vũ sơn trang.”

“Lạc Vũ sơn trang chúng ta hiện tại có thực lực tương tự Công Dương thị còn có Cửu Huyền Kiếm Tông nhưng nếu như chúng ta diệt trừ Tô Tín, uy danh tất nhiên sẽ tăng nhiều, từ nay về sau ba thế lực nhất lưu Giang Nam đạo sẽ do Lạc Vũ sơn trang chúng ta cầm đầu.”

Quý Hải Sơn thở dài nói:

“Ngươi vẫn không hiểu, cho dù Lạc Vũ sơn trang thực trở thành đứng đầu ba phái thì sao?”

“Có Tiêu gia áp trên đầu chúng ta, chúng ta cũng chỉ có thể trở thành thế lực phụ thuộc Tiêu gia, chỉ cần Tiêu gia mở miệng, chúng ta nhất định phải đi theo bước chân Tiêu gia, nếu không ba thế lực nhất lưu phải thay đổi một lần, thực lực Giang Nam đạo không tệ, thế lực nhị lưu có tiềm lực tấn thăng nhất lưu cũng không

ít.”

“Tiêu thị xưng bá Giang Nam đạo thời gian quá dài, làm cho cả Giang Nam đạo không ai dám vi phạm mệnh lệnh Tiêu gia.”

Cho nên sau khi đám người Tôn Càn biết rõ thái độ của Tiêu gia liền chuẩn bị thu tay về, nhưng Quý Vô Không ngươi lại âm thầm ra tay, dấu diếm bọn họ báo cho Liên Nguyệt Hải tới báo thù.

Nhìn thấy Quý Vô Không vẫn còn không phục, Quý Hải Sơn phải nói:

“Vô Không, ta biết rõ tính cách ngươi cấp tiến nhưng ngươi muốn chấp chưởng thế lực nhất lưu, chỉ có cấp tiến là không đủ, đầu tiên ngươi phải suy nghĩ nhiều hơn những kẻ khác.”

“Không lo thắng trước đã lo bại, nếu ngươi quá cấp tiến Lạc Vũ sơn trang trong tay ngươi có thể giương cánh trời cao nhưng khả năng lớn nhất chính là diệt vong.”

Thần sắc Quý Hải Sơn nghiêm túc, hắn nói:

“Trên giang hồ xưa nay người thắng làm vua, ngươi thắng cái gì cũng tốt, nếu ngươi bại sẽ có rất nhiều người xông lên đạp ngươi một cước, giẫm ngươi lâm vào vạn kiếp bất phục.”

“Việc lần này cũng giống như vậy, cũng như lời ngươi nói, nếu Liên Nguyệt Hải thật sự giết được Tô Tín, chúng ta trốn sau lưng tự nhiên thu được chỗ tốt.”

“Nhưng đáng tiếc Tô Tín không chết, Lạc Vũ sơn trang còn tổn thất ba bộ Thiên Khu kiếm khôi, cho nên ngươi lưu lại sơ hở cho kẻ khác chỉ trích.”

“Hiện tại có người đang nói ngươi khư khư cố chấp phá hoại quy củ Lạc Vũ sơn trang, nhất định phải khiển trách ngươi, nhưng ta ngăn cản những kẻ này, ngươi cần phải bị phạt cấm đoán một năm, xem như ta giáo huấn ngươi.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 472 - Quý Vô Không Thất Bại (2)

“Đa tạ trang chủ.”

Quý Vô Không không có phản bác, bởi vì phản bác cũng vô dụng.

Đúng như Quý Hải Sơn nói, được làm vua thua làm giặc, lần này hắn thua nên phải bị phạt.

Hơn nữa Quý Hải Sơn cũng chỉ cấm đoán hắn một năm đã xem như rất nhẹ rồi, đặc biệt đối với võ giả Nguyên Thần Cảnh bế qua cũng tính bằng năm.

Quý Vô Không bị cấm đoán một năm chẳng khác gì một lần bế quan mà thôi.

Nhưng lúc này hạ nhân Lạc Vũ sơn trang ở bên ngoài gõ cửa, bộ dạng hắn gấp gáp.

Quý Hải Sơn Đốn cau mày, hắn nói chuyện với Quý Vô Không, nếu như không có việc gì gấp chắc chắn sẽ không có ai đi tới làm phiền vào lúc này.

“Vào đi!”

Một hạ nhân đi tới lo lắng nói:

“Trang chủ, Tô Tín niêm phong cửa hàng Xích Phong Các, không đúng! Không phải niêm phong, hắn uy hiếp…”

Nhìn thấy hạ nhân nói chuyện không rõ đầu đuôi, Quý Hải Sơn quát lớn:

“Ngươi nói chậm một chút, vội như vậy làm cái gì?”

Tên hạ nhân thở ra, hắn từ từ nói chuyện Tô Tín tại Giang Nam đạo uy hiếp cửa hàng của bọn họ.

Sắc mặt Quý Vô Không lập tức biến đổi, không phải Tô Tín nói tặng đại lễ cho hắn sao? Lễ lần này quá nặng rồi.

Tên hạ nhân tiếp tục nói:

“Quý Lâm thiếu gia vừa biết rõ việc này nên đã đi xử lý.”

Quý Hải Sơn quát lớn:

“Hắn đi xử lý cái gì? Vấn đề này hắn xử lý được sao? Hồ đồ.”

Quý Lâm là nhân vật thiên kiêu của Lạc Vũ sơn trang hiện tại, hắn có tu vi Thần Cung Cảnh, hơn nữa bài danh ba mươi bảy Nhân Bảng.

Hiện tại đối mặt với Tô Tín, phần đông thế lực Giang Nam đạo sẽ không đối đãi với hắn như tiểu bối, bởi vì người làm như vậy đã chết sạch.

Nếu việc bình thường Quý Lâm đi xử lý còn có thể, nếu nhưu hắn chạm mặt Tô Tín, cái kia kết cục có thể nghĩ.

Quý Hải Sơn nói với Quý Vô Không:

“Ngươi đi xử lý việc này, không cho phép Quý Lâm xảy ra chuyện gì, dù sao chuyện này cũng là ngươi gây ra.”

Sắc mặt Quý Vô Không âm trầm, hắn biết rõ sau chuyện này sẽ có không ít người trong Lạc Vũ sơn trang nhảy ra tiếp tục chỉ trích hắn.

Tô Tín lúc này đã chạy đi niêm phong vài Xích Phong Các tại các châu phủ, mỗi lần tới đều có lý do sau đó trực tiếp quẫy nhiễu sinh ý Lạc Vũ sơn trang.

Thời điểm Tô Tín đi vào Xích Phong Các tại Trạch Châu phủ, còn chuẩn bị đi vào liền phát hiện có một đám võ giả đứng ở cửa ra vào Xích Phong Các, đám võ giả này có hơn mười người, đều là cảnh giới Tiên Thiên, người trẻ tuổi đi đầu có

thực lực Thần Cung Cảnh.

“Tô đại nhân, xem ra ngươi muốn triệt để quẫy nhiễu sinh ý Lạc Vũ sơn trang chúng ta.”

Người tuổi trẻ kia lạnh lùng nói.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Bổn quan từ xưa tới nay chỉ luận người không luận sự, ah, thật có lỗi, ta nói ngược rồi, là luận sự không luận người.”

“Ta đang chấp hành theo luật pháp Đại Chu, cũng không có nhằm vào ai, còn nữa, xin hỏi ngươi là người phương nào?”

“Lạc Vũ sơn trang, bài danh ba mươi bảy Nhân Bảng, Quý Lâm!”

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Thật có lỗi, ta chưa nghe nói qua, hiện tại các ngươi nên rời đi, nếu không ta sẽ tính các ngươi ảnh hưởng tới công vụ.”

Quý Lâm ca mày, cho dù Tô Tín là cường giả bài danh mười lăm Nhân Bảng nhưng mình cũng bài danh ba mươi bảy, hắn cũng không tin Tô Tín chưa nghe qua tên mình.

Kỳ thật hắn đã oan uổng Tô Tín ở điểm này, Tô Tín thật sự không biết hắn.

Đối với bài danh Nhân Bảng, Tô Tín chỉ nhớ những người cao hơn mình mà thôi, cho tới bây giờ hắn chưa từng nhớ tới người bài danh thấp hơn mình.

Tô Tín rất tự tin với việc này, bởi vì bài danh ngươi thấp hơn ta chắc chắn thực lực không bằng ta.

Thân là người Lục Phiến Môn, Tô Tín đã leo lên Nhân Bảng, tuy không thể trực tiếp sửa bài danh Nhân Bảng nhưng hơi cải biến tư liệu của hắn vẫn có thể.

Tỷ như hắn có một ít đòn sát thủ và vũ kỹ không muốn Nhân Bảng ghi rõ ràng, hắn chỉ cần đưa phong thư cho Thiết Chiến, tư liệu hắn không muốn ghi lên Nhân Bảng sẽ không bao giờ xuất hiện.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 473 - Hung Uy (1)

Quý Lâm nhìn chằm chằm vào Tô Tín, lần này hắn một mình chạy ra khỏi Lạc Vũ sơn trang cũng có tâm tư phân cao thấp với Tô Tín.

Dù sao đều là cường giả Nhân Bảng, hắn nhìn thấy Tô Tín đã đuổi kịp cường giả tốp mười Nhân Bảng, trong nội tâm hắn khó tránh khỏi cảm thấy không công bằng.

Đáng tiếc hắn muốn phân cao thấp với nhưng Tô Tín lại không có tâm tư hồ đồ với hắn.

Ánh mắt Tô Tín bắn ra hung quang, hắn lạnh lùng nói:

"Ngươi không tránh cũng không sao, người chung quanh nghe đây, bất cứ kẻ nào dám mua đan dược trong Xích Phong Các có thể là dư nghiệt Ngô quốc, ai dám tiến cửa thì phải theo chúng ta về Lục Phiến Môn bàn giao rõ ràng, chứng minh ngươi là trong sạch, tự nhiên sẽ thả ngươi ra ngoài."

Những võ giả chung quanh lập tức cười khổ.

Lục Phiến Môn các ngươi và Lạc Vũ sơn trang chính là hai quái vật khổng lồ, các ngươi đánh nhau liên quan gì tới chúng ta?

Thần tiên đánh nhau phàm nhân gặp nạn, bọn họ nhìn thấy không đúng liền rời đi thật nhanh.

Lúc này Quý Lâm lại cường ngạnh kéo một tên võ giả đang vây xem vào trong cửa hàng, lại giao cho hắn một bình đan dược, tên võ giả kia lập tức khóc không ra

nước mắt.

"Dẫn hắn về Lạc Vũ sơn trang, ta muốn xem ai dám động tới khách hàng Lạc Vũ sơn trang."

Quý Lâm khiêu khích nhìn Tô Tín.

Tuy hắn xúc động nhưng không ngốc, hắn căn bản không muốn mạnh bạo với Tô Tín.

Ngươi không phải nói muốn mang người mua đan dược Lạc Vũ sơn trang mang về Lục Phiến Môn sao? Vậy thì tốt, ta bảo hộ bọn họ trong Lạc Vũ sơn trang, nhìn ngươi dám bắt hay không.

Đến lúc đó ngươi là tổng bộ đầu Giang Nam đạo nói chuyện không khác gì đánh rắm, kết quả vẫn không dám tới Lạc Vũ sơn trang bắt người, ngươi còn uy tín sao?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Tiểu thông minh không có tác dụng.”

Tô Tín gặp nhiều võ giả Nhân Bảng, có người tâm cơ lòng dạ thâm trầm, ví dụ như Bùi Ngạn Quân và Tiêu Hoàng.

Còn có những người nóng giận ngốc nghếch, ví dụ như Lý Trần Phong.

Hiển nhiên Quý Lâm nằm ở giữa hai loại này, có lẽ có tiểu thông minh nhưng tầm mắt và lịch duyệt không đủ, nói ngắn lại cần phải rèn luyện một thời gian mới có thể tự mình đảm đương một phía.

Đáng tiếc đây là chuyện trưởng bối trong Lạc Vũ sơn trang suy nghĩ, cũng không liên quan gì tới Tô Tín.

“Động thủ! Bắt tất cả mọi người cho ta.”

Tô Tín quát chói tai, đám người Lý Phôi sau lưng hắn lao vào đám người Lạc

Vũ sơn trang.

Quý Lâm sững sờ, hắn không nghĩ tới Tô Tín còn dám động thủ với người Lạc Vũ sơn trang.

“Ta hoài nghi ngươi cấu kết dư nghiệt Ngô quốc, các ngươi che chở hắn là có ý gì? Cấu kết dư nghiệt Ngô quốc chịu tội đáng tru!”

Một Quý Lâm không thể ngăn cản Tô Tín, hắn đã từng nói qua muốn tặng Lạc Vũ sơn trang một phần đại lễ thì nhất định phải tặng đại lễ cho bọn họ, về phần này Quý Lâm nha, hắn chỉ là tặng kèm.

Nếu người Lạc Vũ sơn trang đã dám châm ngòi người đến ám sát hắn, như vậy phải chuẩn bị chờ hắn trả thù sau đó.

Năm ngón tay Tô Tín bắn ra năm đạo kiếm khí, vài tên đệ tử Lạc Vũ sơn trang yếu ớt như búp bê vải, thân thể bị bắn thủng.

Đám người Lý Phôi cũng nhào tới, các đệ tử Lạc Vũ sơn trang đã bắt đầu giao thủ, hắn trong nháy mắt đã xông tới ngăn chặn.

Quý Lâm chỉ là thế hệ trẻ của Lạc Vũ sơn trang nên không có nắm giữ quyền lực thực tế gì, hắn mang đến người tự nhiên không phải tinh nhuệ Lạc Vũ sơn trang, kết quả có thể nghĩ.

Quý Lâm nhìn thấy kết quả như vậy liền giận dữ hét lên:

"Tô Tín! Ngươi dám giết người Lạc Vũ sơn trang chúng ta, chẳng lẽ ngươi thật muốn không chết không thôi với Lạc Vũ sơn trang hay sao?"

Hắn đánh giá sai quyết tâm của Tô Tín, cũng bởi vì tình báo của hắn không đủ, không biết Quý Vô Không đã từng tính kế Tô Tín một lần, vấn đề này chỉ có cao tầng Lạc Vũ sơn trang biết với nhau mà thôi.

Nếu như Quý Lâm biết rõ những lời này sẽ không tự tin xuất hiện trước mặt Tô

Tín.

Mắt thấy lui không thể lui, thậm chí người bên phía Lạc Vũ sơn trang bị Tô Tín giết không còn bao nhiêu, hắn đành phải cắn răng lao ra.

Trong ống tay áo Quý Lâm xuất hiện một thanh liễu diệp đao và chém vào đầu Tô Tín, trong nháy mắt đao thế như mưa, đao cương đầy trời và mỹ lệ tới cực điểm.

Tô Tín không có xuất kiếm, hắn dùng chỉ thay kiếm và kiếm khí thuần túy bắn tới quấy toái đao cương của Quý Lâm, trong nháy mắt Tô Tín nhàn nhã như dạo chơi, trong nháy mắt kiếm khí vô hình vô tướng đã ép Quý Lâm vào góc, hắn không còn đường lui.

Vào lúc này Quý Lâm mới nhận ra chênh lệch giữa mình và Tô Tín.

Quý Lâm là người rất tự ngạo, cho rằng những đệ tử môn phái đỉnh cấp cũng không bằng mình.

Kết quả hiện tại đối mặt Tô Tín nhưng hắn không có chút lực hoàn thủ nào, thậm chí còn bị ép vào góc tường.

Lúc này Tô Tín nghe được tiếng hét chói tai, thân thể Quý Vô Không như gió, thân thể hắn như súc địa thành thốn xuất hiện trước mặt Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 474 - Hung Uy (2)

Quý Vô Không cũng không nghĩ tới Quý Lâm lại động thủ với Tô Tín nhanh như vậy, hơn nữa nhìn bộ dáng Tô Tín muốn hạ sát thủ.

Quý Lâm có hại chịu thiệt không sao, nếu hắn chết chính là đại sự.

Quý Lâm không chỉ là một trong những đệ tử kiệt xuất của Lạc Vũ sơn trang thế hệ này, hắn còn là nhi tử của đại ca hắn.

Chuyện này do hắn dẫn ra, nếu là Quý Lâm vì vậy mà chết, hắn trở về sẽ không bị người trong Lạc Vũ sơn trang chỉ trích và bế quan đơn giản như thế.

“Thì ra là Quý tiền bối, ta nói sẽ tặng cho ngươi một phần đại lễ, hiện tại lễ nặng tới mức ngươi xuất hiện trước mặt ta, ngươi thu hay không thu?”

Tô Tín nói xong liền vươn tay trái sử dụng Huyết Hà thần chỉ bắn ra sợi tơ máu bắn về phía Quý Lâm.

Tay phải hắn hóa thành trảo, năm đạo kiếm khí bay ra ngoài, kiếm khí vô hình vô tướng xé rách hư không, kiếm khí thuần túy tới mức Quý Vô Không cũng phải khiếp sợ.

Trong tay không có kiếm nhưng có thể làm kiếm khí phá thể ra ngoài, vận dụng tùy tâm sở dục, tu vi kiếm đạo của Tô Tín mạnh như vậy? Cho dù Kiếm công tử Hà Hưu xếp thứ hai Nhân Bảng cũng không thể làm được.

Phải biết rằng kiếm là kiếm, khí là khí, tại sao có thể có kiếm khí?

Sử dụng kiếm kết hợp khí của bản thân gọi là kiếm khí, không có kiếm ngươi thả khí ra ngoài gọi là cương khí, cương khí cũng là khí, dù sao cũng không thể gọi là kiếm khí.

Hiện tại Tô Tín sử dụng kiếm khí thuần chính nhất.

Dường như thân thể Tô Tín là một thanh kiếm, trong nháy mắt mấy trăm đạo kiếm khí thoát ra khỏi thân thể Tô Tín, kiếm khí vô hình vô tướng lại quấy hư không nổ tung không dứt, kiếm khí nổ tung giữa không trung, phạm vi mười trượng quanh người Tô Tín hóa thành kiếm vực!

Những võ giả đứng xem cũng ngơ ngác, bọn họ sớm nghe qua Tô Tín cường đại, nhưng tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, trong lời đồn cũng không có nói Tô Tín thực lực Thần Cung Cảnh lại có thể đối chiến với võ giả Nguyên Thần Cảnh mà bất bại như hiện tại.

Ngàn vạn kiếm khí bay đầy trời, Tô Tín sử dụng từng chiêu từng thuất đều có quy luật, mỗi lần hắn thi triển sẽ có kiếm khí mang theo sát cơ bộc phát

Dù sao Hóa Thần Cảnh cũng là Hóa Thần Cảnh, Tô Tín sử dụng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí uy thế kinh người nhưng hắn thực lực bản thân hắn chỉ là Thần Cung Cảnh mà thôi.

“Phá!”

Quý Vô Không quát một tiếng, hắn dùng đại đao chém phá kiếm khí, trực tiếp ngăn cản ngàn vạn kiếm khí đang oanh kích.

Tô Tín đối kháng một chiêu với Quý Vô Không mà bất bại, hắn không ngờ lại có kết cục như vậy.

Sau khi qua một chiêu, trong nháy mắt Quý Vô Không mượn cơ hội hiện tại lui về phía sau, tay trái Tô Tín xuất kiếm, một đạo huyệt nguyệt xuất hiện, huyết hà ngập trời tấn công Quý Lâm!

Lúc trước Quý Lâm nhìn thấy Quý Vô Không đến đây nên thở ra một hơi, có

cường giả Nguyên Thần Cảnh ở đây nên hắn không sợ Tô Tín giết mình.

Hắn không nghĩ tới hung uy của Tô Tín quá lớn, cho dù có cường giả Nguyên Thần Cảnh trước mặt cũng dám ra tay giết hắn.

Nghĩ tới đây Quý Lâm tức giận.

Quý Lâm ta thật không đánh lại Tô Tín ngươi, ngươi cho rằng có thể dùng một chiêu giết ta sao?

Chỉ cần hắn ngăn cản chiêu này, đến lúc đó Quý Vô Không sẽ cứu hắn.

Quý Lâm cầm liễu diệp đao trong tay chém về phía trước, đao cương màu đỏ va chạm với huyết hà ngập trời sau đó biến mất.

Âm thanh chân khí nổ mạnh vang lên, liễu diệp đao binh khí hoàng cấp trong tay Quý Lâm nát vụn, thân thể hắn lui về phía sau, miệng phun máu tươi như suối.

Sắc mặt Quý Vô Không âm trầm, uy năng một kiếm của Tô Tín vừa rồi rất mạnh, Quý Lâm cũng bị thương.

Cũng không sao, hắn biết rõ thực lực Quý Lâm, hắn trúng một kêếm vừa rồi chỉ bị thương nhẹ mà thôi, còn chưa chết người.

Cho nên Quý Vô Không đánh tan kiếm khí của Tô Tín liền xuất hiện trước mặt Quý lâm, hắn muốn nói gì đó nhưng sắc mặt lại thay đổi, bởi vì hắn cảm giác sinh cơ trên người Quý Lâm đang biến mất nhanh chóng.

Quý Vô Không nhìn sang, thân thể Quý Lâm đỏ thẫm, một bông hoa đỏ rực do chân khí tạo thành xuất hiện và nhanh chóng thôn phệ sinh cơ Quý Lâm.

Quý Vô Không vội vàng đánh tan bông hoa đỏ rực nhưng không nó tan biến thành không khí và dung nhập vào người Quý Lâm, Quý Lâm phun máu tươi và chết tại chỗ.

Giống như độc nhưng không phải độc, giống như khí không phải khí, chiêu này

Tô Tín kết hợp vỏ kiếm Sắc Vi Kiếm với Sơn Tự Kinh và dùng Huyết Hà Thần Kiếm thi triển tạo thành dị năng quái dị.

Vỏ kiếm Sắc Vi Kiếm do năm loại độc huyết nhuộm đỏ Sắc Vi Hoa tạo thành, cho nên kiếm không ra khỏi vỏ cũng có thể giết người

Độc tố Sắc Vi Kiếm cường đại nhưng tác dụng của nó lên võ giả thế giới này rất nhỏ.

Hắn đã thấy độc công của Bách Độc Đồng Tử, độc tính trên Sắc Vi Kiếm còn mạnh hơn rất nhiều, đối mặt với võ giả Thần Cung Cảnh cùng giai lại kém hơn một bậc.

Cho nên Tô Tín không có khả năng buông tha Sắc Vi Kiếm sắc bén mà lựa

chọn độc trên kiếm giết người, cho nên Tô Tín vẫn không sử dụng dị năng từ kiếm.

Về sau Tô Tín nghiên cứu Sơn Tự Kinh đã phát hiện chân khí Sơn Tự Kinh có thể dung nhập vào trong độc tố diễn biến thành một loại chân khí giống độc mà không phải độc dung nhập với Huyết Hà Thần Kiếm tấn công đối thủ, uy năng của nó cực kỳ cường đại.

Chính bởi vì như vậy Quý Lâm mới không thể ngăn cản chất độc xâm nhập vào người, chỉ có thể nhìn nó thôn phệ sinh cơ, người ngoài ra tay càng thôi thúc độc tố bộc phát nhanh hơn mà thôi.

Giang hồ đồn đãi vỏ Sắc Vi Kiếm gặp kẻ gian ác có thể phục sinh hồn của Huyết Sắc Hoa, lời này do chủ nhân Sắc Vi Kiếm là Yến Nam Phi bịa ra mà thôi.

Hôm nay Tô Tín kết hợp Sơn Tự Kinh và Huyết Hà Thần Kiếm có thể thúc dục hồn Huyết Sắc Hoa phục sinh, nó cũng không phải lời nói dối, mà là sát chiêu trí mạng!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 475 - Vô Song Kiếm Lâm Khiếu (1)

“Tô Tín! Ngươi dám giết đệ tử đích truyền Lạc Vũ sơn trang, chẳng lẽ ngươi thật muốn vạch mặt với Lạc Vũ sơn trang hay sao?”

Hai mắt Quý Vô Không đỏ thẫm, hắn làm người trầm ổn nhưng hiện tại đã giận thật sự.

Tô Tín thu kiếm, cười lạnh nói:

“Vạch mặt? Không không không, ta chỉ vạch mặt với ngươi mà thôi, ngươi khích bác Liên Nguyệt Hải ám sát ta, hiện tại ta tặng đại lễ cho ngươi, không thể sao?”

“Huống hồ ngươi thật cho rằng ta không biết tình hình Lạc Vũ sơn trang hay sao?”

“Lạc Vũ sơn trang các ngươi tổn thất là do ngươi gây ra, Quý Lâm chết cũng là ngươi gây ra.”

“Ngươi có thời gian nói nhảm với ta tại nơi này, còn không bằng nên suy nghĩ nên giải thích với võ giả Hóa Thần Cảnh trong Lạc Vũ sơn trang như thế nào đi.”

Hiện tại Tô Tín không có thực lực dọn dẹp ba thế lực nhất lưu Giang Nam đạo, Cửu Huyền Kiếm Tông và Công Dương thị lựa chọn ít xuất hiện và ẩn nhẫn, Lạc Vũ sơn trang nhảy ra gây chuyện, đương nhiên Tô Tín phải nghiên cứu tình hình Lạc Vũ sơn trang, nhìn xem môn phái này có lỗ thủng gì hay không.

Kết quả xem xong tình báo về nó, Tô Tín lại nhìn ra không ít tin tức.

Lão trang chủ Lạc Vũ sơn trang Quý Hải Sơn thọ nguyên đã không nhiều lắm, vì vị trí trang chủ của hắn, mấy võ giả Hóa Thần Cảnh trong Lạc Vũ sơn trang không ngừng cạnh tranh lẫn nhau.

Nếu như lúc này Lạc Vũ sơn trang có thể xuất hiện võ giả Dung Thần Cảnh sẽ không xảy ra tình huống như vậy, thực lực có thể trấn áp tất cả.

Lão trang chủ lại có thiên hướng về Quý Vô Không, hành vi của hắn dẫn tới các võ giả Hóa Thần Cảnh còn lại bất mãn.

Thời khắc mấu chốt tranh vị trí trang chủ, đại đa số người lựa chọn không cầu công lao chỉ cầu không thất bại, Quý Vô Không quá mức cấp tiến, cấp tiến cần trả giá lớn, hắn sẽ bị các võ giả Hóa Thần Cảnh khác bỏ đá xuống giếng.

Đoán chừng tình cảnh Quý Vô Không hiện tại rất không tốt, trừ phụ thân Quý Lâm ra, những người khác cực kỳ nguyện ý nhìn thấy.

Sắc mặt Quý Vô Không âm lãnh nhìn Tô Tín, hắn mang theo thi thể Quý Lâm xoay người rời đi.

Tô Tín nhìn sự việc rất chuẩn, hiện tại xảy ra việc lần này, kẻ địch lớn nhất của hắn không phải là Tô Tín, mà là nội bộ Lạc Vũ sơn trang.

Đương nhiên võ giả vây xem không biết việc này, bọn họ chỉ nhìn thấy Tô Tín giết thiên kiêu Quý Lâm của Lạc Vũ sơn trang trước mặt Quý Vô Không, kết quả Quý Vô Không không dám phóng cái rắm liền rời đi, hành vi như vậy đại biểu hắn sợ.

Võ giả tán tu và tiểu thế lực càng sợ hãi Tô Tín tăng thêm một bậc.

Hoàng Bỉnh Thành đi tới hỏi Tô Tín:

“Lão đại, còn tiếp tục niêm phong hay không?”

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Không cần, đoán chừng không qua vài ngày tin tức này truyền khắp Giang Nam đạo, khi đó chúng ta không phái người trông coi cũng không ai mua đan dược của Lạc Vũ sơn trang.”

Chuyện kế tiếp đúng như Tô Tín suy nghĩ, sau sự việc lần này nghe nói Quý Vô Không bị Lạc Vũ sơn trang chấp hành gia pháp, hơn nữa giam giữ mấy năm không được ra ngoài.

Lạc Vũ sơn trang cũng không có lựa chọn vạch mặt với Tô Tín.

Hiện tại uy thế Lục Phiến Môn tại Giang Nam đạo đã vững chắc, trang chủ Quý Hải Sơn của Lạc Vũ sơn trang có thể ra

tay đánh chết Tô Tín, nhưng giết Tô Tín làm được cái gì?

Uy thế đã kiến lập thì không dễ đánh phá như vậy.

Huống hồ giết Tô Tín chẳng khác gì đánh vào mặt triều đình, Lạc Vũ sơn trang không phải Tiêu gia, còn chưa có tư cách trở mặt với triều đình, bọn họ chỉ có thể lựa chọn ẩn nhẫn mà thôi.

Tất cả Xích Phong Các của Lạc Vũ sơn trang tại Giang Nam đạo đều đóng cửa trong một ngày, đương nhiên cũng không có nghĩa Lạc Vũ sơn trang không bán Xích Linh Đan.

Lạc Vũ sơn trang giao hảo không ít tông môn nhị lưu, cùng lắm âm thầm bán Xích Linh Đan cho bọn họ, chỉ có điều giá tiền sẽ thấp hơn rất nhiều, Lạc Vũ sơn trang tổn thất khách hàng tán tu và tiểu thế lực mà thôi.

Trong Tiêu gia hiện tại, Tiêu Hoàng đang đứng bên bờ hồ nuôi cá chép xinh đẹp, hắn lại nghe hạ nhân bẩm báo chuyện xảy ra trong Giang Nam đạo.

Sau khi nghe tin tức Lạc Vũ sơn trang thì hắn cười đầy khinh thường.

Đánh rắn không chết bị rắn cắn chết, Quý Vô Không làm người cấp tiến nhưng hắn không phóng khoáng.

Nếu đã hạ quyết tâm đối phó Tô Tín, ba bộ Thiên Khu kiếm khôi còn quá ít.

Huống hồ cho dù hắn có thể dùng ba bộ Thiên Khu kiếm khôi giết Tô Tín, chờ đợi Lạc Vũ sơn trang chính là tai họa ngập đầu.

Bởi vì Kim Vũ Lâm, những thế lực kia đã quên mật thám Lục Phiến Môn là tồn tại khủng bố cỡ nào.

Quý Vô Không cho Liên Nguyệt Hải ba bộ Thiên Khu kiếm khôi, ngay cả Tiêu Hoàng bằng vào tình báo Tiêu gia tại Giang Nam đạ cũng có thể tra ra được.

Mật thám Giang Nam đạo lần này chính là tinh anh từ các nơi khác điều tới, cho dù không có mạng lưới tình báo thâm canh cố đế như Tiêu gia nhưng thừa sức tra rõ việc này.

“Công tử, Kiếm Thần Sơn Lâm Khiếu Lâm công tử tới chơi.”

Một hạ nhân bẩm báo.

“Mời Lâm công tử đến phòng khách.”

Tiêu Hoàng phân phó một câu.

Kiếm Thần Sơn là một trong cầm kiếm ngũ phái, ngày xưa cường thế nhất đã đứng đầu cầm kiếm ngũ phái, đáng tiếc võ giả Kiếm Thần Sơn chấp niệm với kiếm quá sâu, nếu xuất hiện nhân vật kinh tài tuyệt diễm còn khá tốt, mà trái lại Kiếm Thần Sơn đã yên lặng hơn trước rất nhiều.

Kiếm Thần Sơn thế hệ hiện tại đang ở trạng thái không nói không lạnh, luận chất lượng không sánh bằng Dịch Kiếm Môn, luận số lượng còn không bằng Thanh Thành kiếm phái.

Tiêu Hoàng đi vào phòng tiếp khách liền nhìn thấy thanh niên cõng kiếm đứng chắp tay giữa phòng, Lâm Khiếu có gương mặt góc cạnh nhưng không mất đi hào hùng.

Võ giả Kiếm Thần Sơn chấp niệm với kiếm sâu nhất, thậm chí đạt tới trạng thái kiếm không rời tay.

Với địa vị của Lâm Khiếu sẽ có túi giới tử, hắn chưa bao giờ thu kiếm vào trong túi giới tử, bởi vì hắn xem ra làm như vậy là vũ nhục với kiếm.

Nhìn thấy Tiêu Hoàng đến đây, Lâm Khiếu mở miệng nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 476 - Vô Song Kiếm Lâm Khiếu (2)

“Không phải ngươi mời ta tới đây quan sát kiếm điển thượng cổ sao? Hiện tại kiếm điển thượng cổ đâu?”

Giọng nói của hắn khàn khàn và đông cứng, hơn nữa giống như kim loại va chạm với nhau, ai nghe cũng cảm thấy chói tai.

Tiêu Hoàng cười cười nói:

“Lâm huynh làm gì gấp gáp như vậy? Ta và ngươi lâu ngày không gặp, chúng ta không thể nói chuyện với nhau được hay sao?”

Cho dù nói như thế nhưng Tiêu Hoàng vẫn sai người mang kiếm điển chế tác trên thanh đồng ra, cũng đưa đến trước mặt Lâm Khiếu.

Nhìn thấy kiếm điểm trước mặt, Lâm Khiếu không chờ được liền quan sát.

Chiêu thức kiếm điển thượng cổ đơn giản hơn hiện tại rất nhiều, cũng ẩn chứa biến hóa tinh diệu, cho nên nói hậu nhân chưa hẳn mạnh hơn tiền nhân những không có nghĩa kiếm điển thượng cổ là thần công tuyệt thế gì đó.

Bởi vì kiếm giả thượng cổ đều như vậy cho nên bọn họ lý giải về kiếm đạo càng thuần túy, cho nên có rất nhiều kiếm điển phản phác quy chân, rất đáng hậu nhân tham khảo.

Lâm Khiếu chỉ lo quan sát kiếm điển, hắn cũng không trả lời với Tiêu Hoàng, nhìn hắn giống như người không thông hiểu câu thông với người khác, Tiêu Hoàng biết rõ tính cách Lâm Khiếu là như thế.

Cho nên Tiêu Hoàng ngồi bên cạnh Lâm Khiếu, hắn nhàn nhã thưởng thức trà, hắn vẫn chờ như vậy, đợi đến lúc Lâm Khiếu đặt kiếm điển xuống, lúc này Tiêu Hoàng mới cười nói:

“Lâm huynh, thu hoạch như thế nào?”

Lâm Khiếu thở dài ra một hơi nói:

“Thu hoạch kiếm đạo không ít, chủ nhân bộ kiếm điển này đi con đường tâm kiếm chi đạo, dùng tâm ngự kiếm, tâm lớn bao nhiêu, kiếm ý sẽ lớn bao nhiêu, cho dù không giống đạo của ta nhưng cũng có thể đối chiếu lẫn nhau.”

Nói xong Lâm Khiếu ngẩng đầu lên nói:

“Nói đi, lần này ngươi mời ta đến đây làm gì? Ta cũng không tin ngươi chỉ đơn thuần xuất ra kiếm điển thượng cổ cho ta quan sát.”

Tiêu Hoàng mỉm cười nói:

“Ta trong lời Lâm huynh là người không lợi không dậy sớm sao?”

Nhìn thấy sắc mặt đương nhiên của Lâm Khiếu, Tiêu Hoàng bất đắc dĩ lắc đầu đầu, nói:

“Được rồi, ta thật sự có chuyện muốn thỉnh cầu Lâm huynh ra tay.”

“Chuyện gì?”

Tiêu Hoàng trầm giọng nói:

“Ta muốn Lâm huynh ngươi đi ước chiến Tô Tín một hồi?”

“Bài danh mười lăm Nhân Bảng, Huyết Kiếm Thần Chỉ, tổng bộ đầu Giang Nam đạo Tô Tín?”

Lâm Khiếu nghi vấn nói.

Tiêu Hoàng đáp:

“Trừ hắn còn ai đáng giá ta mời Lâm huynh ta ra tay.”

Lâm Khiếu hỏi:

“Ta muốn biết vì cái gì, mọi người đều biết tình huống Tiêu gia các ngươi, cho dù ta đánh bại Tô Tín nhưng Tiêu gia cũng sẽ bị triều đình giám thị một thời gian ngắn, căn bản không có khả năng làm gì.”

Tiêu Hoàng lắc lắc đầu nói:

“Không có nhiều vì cái gì như vậy, chỉ bởi vì Tô Tín quá thuận lợi, hắn cần một trận thất bại mà thôi.”

“Thời gian chưa đến nửa năm, Tô Tín đã lập nên uy tín cao như vậy tại Giang Nam đạo, phần đông thế lực nhị lưu bị uy thế của hắ đè ép mà không dám nói gì, ba thế lực nhất lưu ẩn nhẫn tránh né, hơn nữa Tiêu gia ta không thể ra mặt nên mọi người xem hắn thành tồn tại bất bại, việc này không tốt một chút nào cả.”

Lâm Khiếu bỗng nhiên nói:

“Ngươi ghen ghét Tô Tín?”

Tiêu Hoàng sững sờ, lắc lắc đầu nói:

“Ta cần ghen ghét người khác sao?”

Đúng thế, người như Tiêu Hoàng khi còn trẻ đã là thiên kiêu võ lâm, sau này hắn sẽ kế vị An Hầu và thống lĩnh Tiêu gia, cũng sẽ là cự phách giang hồ, loại nhân vật như hắn cần phải ghen ghét người khác sao? Chỉ sợ đệ nhất Nhân Bảng Đạo Si Lâm Trường Hà cũng không thể làm hắn ghen ghét.

Về phần tại sao ra tay với Tô Tín, bản thân Tiêu Hoàng cũng nói không rõ, dù sao hắn sẽ không thừa nhận mình ghen ghét Tô Tín, thiên hạ này không ai có thể làm Tiêu Hoàng hắn ghen ghét.

Lâm Khiếu nói:

“Ngươi đố kị ghen ghét Tô Tín hay không ta mặc kệ, ngươi muốn vì một bản kiếm điển thượng cổ mà bắt ta ra tay với Tô Tín còn chưa đủ, thân phận của hắn mẫn cảm, ta không muốn gây phiền toái cho Kiếm Thần Sơn.”

Tiêu Hoàng nói:

“Thân phận Tô Tín mẫn cảm chỉ nhắm vào thế lực võ lâm Giang Nam đạo, người khác không nằm trong diện này.”

“Ngươi dùng thân phận cường giả Nhân Bảng hạ chiến thiếp ước chiến Tô Tín, như vậy không ai nói được cái gì.”

Tiêu Hoàng nói đúng, võ giả Nhân Bảng ước chiến với nhau vô cùng bình thường, thậm chí không có bất kỳ lý do, chỉ cần đối phương đồng ý, muốn chiến là có thể chiến.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết thực lực hai bên không kém nhau quá nhiều, nếu không ngươi là đệ nhất Nhân Bảng đi khiêu chiến nhân vật bài danh một trăm lẻ tám Nhân bảng, ngươi làm như vậy là bắt nạt người ta.

Vô Song Kiếm Lâm Khiếu đứng thứ mười hai Nhân Bảng, hắn chủ động đi ước chiến Tô Tín sẽ biến thành hành vi quái dị nhưng không ai nói cái gì.

Cho dù Tiêu Hoàng nói như vậy nhưng Lâm Khiếu vẫn lắc đầu nói:

“Không đi.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 477 - Ước Chiến (1)

Vô Song Kiếm Lâm Khiếu là người kiêu ngạo, top mười Nhân Bảng có nhiều người dùng kiếm nhưng hắn chưa từng phục người nào.

Tu vi kiếm đạo và thực lực là hai việc khác nhau, Lâm Khiếu thừa nhận ‘ Kiếm công tử ’ Hà Hưu thực lực rất mạnh nhưng không thừa nhận tạo nghệ kiếm đạo của Hà Hưu mạnh hơn hắn.

Đừng nói Tô Tín hiện tại bài danh Nhân Bảng còn thấp hơn hắn, cho dù tu vi cao hơn hắn nhưng Lâm Khiếu không có nhàm chán đi khiêu chiến người ta.

Đột nhiên Tiêu Hoàng nói:

“Lâm huynh, ta nhớ cách đây không lâu ngươi tỷ thí với Tạ Chỉ Yến, nhưng kết quả lại thua?”

Trên gương mặt không bận tâm của Lâm Khiếu lại phát sinh một ít biến hóa, hắn vẫn gật đầu nói:

“Là thua, Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm uy thế vô song, nó đả thương người cũng đả thương mình, chính là một loại kiếm đạo cực đoan.”

Tiêu Hoàng lúc này cười nói:

“Ta nghe nói Kiếm Thần Sơn muốn tác hợp ngươi và Tạ Chỉ Yến và kết thành thông gia, Dịch Kiếm Môn bên kia đã có chút đồng ý, kết quả Tạ Chỉ Yến nói muốn đánh với ngươi một trận, kết quả là ngươi thua.”

“Nhưng ngươi có biết hay không, Tô Tín từng có quan hệ thân mật với Tạ Chỉ Yến, đã quen biết khi còn ở Tương Nam, Tạ Chỉ Yến từng trợ giúp Tô Tín đối địch với Thanh Thành kiếm phái.”

“Về sau cùng xuất hiện trong lăng tẩm ‘ Kiếm Tôn Giả ’ La Vân, hai người liên thủ gài bẫy đám người Thượng Quan Ngạn Khanh, quan hệ hai người không đơn giản ah.”

Ánh mắt Lâm Khiếu hơi chấn động nhưng hắn vẫn lắc đầu, nói:

“Ngươi có châm ngòi cũng vô dụng, ta chỉ gặp qua Tạ Chỉ Yến một lần, cũng không có tình yêu nam nữ, nàng và Tô Tín có quan hệ thế nào thì liên quan gì tới ta.”

“Huống hồ Tạ Chỉ Yến say mê kiếm đạo, nàng cũng không giống nữ nhân khác, đời này nàng chỉ có kiếm, tình yêu nam nữ không trói được nàng.”

Tiêu Hoàng hơi ngạc nhiên nhìn Lâm Khiếu, hắn dám cam đoan Lâm Khiếu động tâm Tạ Chỉ Yến.

Lâm Khiếu nói Tạ Chỉ Yến cả đời chỉ có kiếm nhưng kỳ thật hắn cũng cả đời chỉ có kiếm, chỉ có điều hắn phát hiện có người tu vi kiếm đạo vượt qua hắn, mà người nọ lại là nữ nhân, hắn không động tâm là không thể nào.

Nếu là lúc bình thường, Lâm Khiếu bại bởi đám người Hà Hưu cũng không có lấy cớ nhiều như vậy, nhưng vừa rồi Lâm Khiếu lại không biết nên ứng phó Tạ Chỉ Yến như thế nào, chỉ nói Thái Thượng Cửu Kiếp kiếm tổn thương người cũng tổn thương mình quá mức nguy hiểm mà thôi.

Sau khi hắn bại trong tay một nữ nhân lại không nghĩ trực tiếp chịu thua, là lòng tự trọng của nam nhân quấy phá mà thôi.

Tiêu Hoàng tự cho rằng mình nhìn người tuyệt đối không sai, Lâm Khiếu sinh ra cảm xúc như vậy hắn chắc chắn động tâm Tạ Chỉ Yến.

Chỉ có điều Tiêu Hoàng không cho rằng Lâm Khiếu lại sinh ra tình nam nữ với

Tạ Chỉ Yến, động tâm chỉ động tâm, hắn cũng không ngu xuẩn dựng lên cảnh tượng tranh giành tình nhân, đối với Lâm Khiếu, kiếm đạo chính là truy cầu lớn nhất của hắn.

May mà Tiêu Hoàng sớm có lưu chuẩn bị, hắn vỗ vỗ tay, hạ nhân lập tức mang cái hộp đến, trong đó có một khối thủy tinh

trong suốt.

“Lâm huynh, ngươi xem xong liền biết rõ,Tô Tín tuyệt đối đáng giá ngươi đi khiêu chiến.”

“Huyễn ảnh thạch?”

Lâm Khiếu hơi kinh ngạc.

Thứ này là vật do thiên địa tạo thành, có thể hấp thu ánh sáng nhét vào trong bảo thạch, ban đêm phóng xuất ra hình ảnh viễn cổ tiên dân đã từng sống như thế nào.

Về sau có võ giả phát huyễn ảnh thạch dùng chân khí thúc dục không chỉ hấp thu ánh sáng, nó còn có thể hấp thu hình ảnh hiện tại và phóng thích ra.

Cho nên thứ này đã bị tất cả đại môn phái võ lâm cầm đi ghi chép công pháp hoặc vũ kỹ không thể ghi lại trên giấy, cho nên thứ này lập tức biến thành đồ trân quý.

Tiêu Hoàng rót chân khí vào trong huyễn ảnh thạch, một bộ hình ảnh xuất hiện, đó là khung cảnh kiếm khí tung hoành, ánh đao tràn ngập, chính là cảnh tượng Tô Tín giao thủ với Quý Vô Không.

Tiêu Hoàng đã sớm phái người nhìn chằm chằm vào Tô Tín, lúc Tô Tín giao thủ Quý Vô Không đã có người Tiêu gia cầm huyễn ảnh thạch ghi lại.

Lâm Khiếu hiện tại mặc kệ như thế nào, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào Tô Tín vận dụng kiếm khí mà thôi.

Kiếm khí vô hình vô tướng nhưng sắc bén tới cực điểm, thậm chí có thể tranh

phong với võ giả Nguyên Thần Cảnh võ giả một phen, cho dù chỉ một chiêu cũng đủ kinh diễm.

Hình ảnh rất ngắn, nó chỉ duy trì vài giây liền biến mất, bởi vì Tô Tín chỉ giao thủ với Quý Vô Không một chiêu là dừng.

Lâm Khiếu nhắm mắt lại, sau nửa ngày hắn mở mắt ra:

“Giúp ta ước chiến Tô Tín, xem như ta trả nhân tình cho ngươi, kiếm pháp của hắn tên là gì?”

Tiêu Hoàng cười cười nói:

“Nghe người bên cạnh hắn nói tên là Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí.”

Lâm Khiếu đáp ứng ước chiến Tô Tín, Tiêu Hoàng cũng an bài người hạ chiến thiếp, đồng thời cũng an bài nơi Lâm Khiếu nghỉ ngơi.

Lúc này Tiêu Vô Cực Tiêu thất giai phụ trách dạy đệ tử Tiêu gia đi tới, hắn vuốt ria mép và cười nói;

“Ta đã nói việc này đã chấm dứt, Tiêu gia trong khoảng thời gian này sẽ không nhúng tay vào việc Giang Nam đạo, tại sao ngươi không nghe ta nói?”

Ngữ khí Tiêu thất gia ôn hòa nhưng không biết vì sao ngữ khí của hắn lại làm cho người ta có cảm giác không rét mà run.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 478 - Ước Chiến (2)

Tiêu Hoàng lắc lắc đầu nói:

“Có lẽ bởi vì không cam lòng, ta chỉ động thủ lần này, cho dù thắng hay thua ta sẽ thu tay, ta đã cảm giác cơ hội đột phá Nguyên Thần Cảnh, sau việc này ta sẽ bế quan trùng kích Nguyên Thần.”

Tiêu thất gia nhìn Tiêu Hoàng một hồi lâu, lúc này mới nói:

“Tương lai Tiêu gia do ngươi chưởng quản, cho nên ta hi vọng ngươi có thể nhớ kỹ, ngươi làm bất cứ chuyện gì cũng ảnh hưởng tới Tiêu gia, dù chuyện này nhỏ như thế, người bình thường suy nghĩ một lần thì chúng ta phải suy nghĩ bảy tám lần.”

“Tiêu gia chúng ta không giống những tông môn kia, bọn họ thua được mà Tiêu gia chúng ta thua không nổi, cho nên khi đi một bước sẽ phải cân nhắc hậu quả rất nhiều.”

“Ngươi vẫn không cách nào khắc chế suy nghĩ trong nội tâm của ngươi, ngươi bảo ta làm sao yên tâm giao Tiêu gia cho ngươi?”

Tiêu Hoàng trầm mặc nửa ngày, hắn thi lễ với Tiêu thất gia:

“Đa tạ thất thúc đề điểm, Tiêu Hoàng thụ giáo.”

Có lẽ người khác không biết, phụ thân Tiêu Hoàng là An Hầu Tiêu Vô Lượng còn không khủng bố bằng vị thất thúc trước mặt hắn.

……

Ba ngày sau, đệ tử Kiếm Thần Sơn, bài danh mười hai Nhân Bảng ‘ Vô Song Kiếm ’ Lâm Khiếu ước chiến Tô Tín, tin tức này truyền khắp Giang Nam đạo, thậm chí trong thời gian ngắn tất cả thế lực võ lâm Giang Nam đạo đều biết.

Võ giả Nhân Bảng đánh nhau là bình thường, đáng tiếc hai năm gần đây ít có võ giả ước chiến với nhau.

Kiếm công tửHà Hưu thường xuyên ước chiến Đạo Si Lâm Trường Hà, đáng tiếc hắn căn bản không thắng một lần, hơn nữa hắn đã ước chiến nhiều lần.

Cho nên bọn họ ước chiến không có người xem, bởi vì bọn họ đã xem chán, huống hồ bọn họ đã sớm biết rõ kết cục chiến đấu cho nên không có hứng xem.

Lâm Khiếu đánh với Tô Tín không giống, một là bài danh mười hai Nhân Bảng, một là bài danh mười lăm Nhân Bảng, huống hồ là bài danh cao ước chiến bài danh thấp mới thú vị.

Cũng có một ít người đang suy đoán Tô Tín đắc tội Lâm Khiếu ở điểm nào, nếu không hắn bài danh cao hơn đi ước chiến với Tô Tín làm gì?

Nhưng người suy nghĩ như vậy chỉ là những võ giả tán tu không có kiến thức mà thôi.

Vô Song Kiếm Lâm Khiếu là thế hệ trẻ giang hồ có thanh danh tốt, hắn sẽ không đi làm chuyện chèn ép người khác như vậy.

Huống chi Kiếm Thần Sơn xa tận Liêu Đông, Tô Tín chỉ xuất hiện tại Tương Nam cùng Giang Nam, một đông một nam, hai người căn bản là không hề xuất hiện cùng nhau thì kết thù thế nào?

Cho nên có khả năng duy nhất là kiếm đạo của Tô Tín được Lâm Khiếu tán thành, lúc này mới dẫn tới Lâm Khiếu ước chiến Tô Tín.

Dù sao Lâm Khiếu có tính cách si mê kiếm đạo, việc này người trên giang hồ

đều biết, hắn ước chiến với người nào, người đó chắc chắn có tu vi kiếm đạo không kém gì Lâm Khiếu.

Hiện tại mỗi người đang chờ đợi, chờ Tô Tín có tiếp chiến thiếp của Lâm Khiếu hay không.

Trong ở Giang Nam đạo, tất cả thủ hạ của Tô Tín đều phản đối trận chiến này, đặc biệt là Ôn Minh Ngự, sau khi nhận được tin tức hắn từ Ôn gia chạy đi tìm Tô Tín, ngàn vạn không muốn Tô Tín tiếp khiêu chiến.

Ôn Minh Ngự nói lời thấm thía:

“Tô đại nhân, chúng ta đã là minh hữu, ta khuyên ngươi một câu, ngươi tốt nhất nên cự tuyệt ước chiến lần này, nếu không sẽ tạo thành đả kích lớn với uy vọng của Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.”

Tô Tín vẫn thản nhiên hỏi thăm:

“Vì sao?”

Ôn Minh Ngự trầm giọng nói:

“Bởi vì thân phận của ngươi hiện tại! Võ giả Nhân Bảng ước chiến rất bình thường, tự nhiên có thể tùy ý, thân phận của ngươi lại không được.”

“Võ giả Nhân Bảng Tô Tín có thể thua nhưng tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo lại không thể thua!”

“Ngươi bây giờ đã xác lập hình tượng vô hình tại Giang Nam đạo, tiểu tông môn sợ ngươi, tông môn nhị lưu sợ ngươi, cho dù là ba đại tông môn nhất lưu cũng tạm thời ẩn nhẫn.”

“Thời điểm này Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đại biểu thế lực cường đại nhất Giang Nam đạo, cũng không ai xem Tô Tín ngươi là tiểu bối giang hồ.”

“Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có thể bình khởi bình tọa với võ

giả Nguyên Thần Cảnh.”

“Nếu ngươi thua lần ước chiến này sẽ đánh vỡ hình tượng vô địch của ngươi, mọi người sẽ không lại chú ý tới thân phận tổng bộ đầu Giang Nam đạo, ngươi chỉ là võ giả tiểu bối, là Nhân Bảng Tô Tín.”

Loại lý do này mặc dù có chút không nói đạo lý nhưng sự thật là vậy, Nhân Bảng Tô Tín thua một lần không có gì, nhưng tổng bộ đầu Giang Nam đạo Tô Tín lại không thể thua.

Đám người Hoàng Bỉnh Thành cũng gật gật đầu, thập phần đồng ý lời của Ôn Minh Ngự.

Lần này Lâm Khiếu ước chiến không có gì tốt với Tô Tín.

Thắng Lâm Khiếu chỉ tiến lên ba vị trí Nhân Bảng mà thôi, cũng không phải top mười Nhân Bảng, ngươi vẫn nằm trong top hai mươi nên không có ý nghĩa quá lớn.

Thắng chỉ là dệt hoa trên gấm, nếu như thua đúng như Ôn Minh Ngự nói, uy danh vô địch của Tô Tín tại Giang Nam đạo sẽ bị phá vỡ, cũng ảnh hưởng toàn cục, sẽ dẫn tới rất nhiều phiền tái không cần thiết lên kế hoạch của bọn họ.

Cho nên vì suy nghĩ ổn thỏa, Tô Tín tốt nhất không nên tiếp khiêu chiến, tùy tiện dùng lý do qua loa tắc trách là được.

Về phần có người nói Tô Tín e sợ chiến thì không cần quản, dù sao cũng không có tỷ thí, e sợ chiến cũng không phải bại, rất nhiều tông môn Giang Nam đạo nhìn Tô Tín không vừa mắt nên nhất định sẽ có người nói như vậy, đến lúc đó cho bọn họ chút giáo huấn là yên chuyện.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 479 - Cuộc Chiến Kiếm Đạo (1)

Tất cả mọi người khuyên bảo Tô Tín không nên đáp ứng Lâm Khiếu ước chiến,

Tô Tín nghe xong lại nói:

“Lão Hoàng, nói cho bọn chúng biết, ta tiếp bọn chúng ước chiến, ba ngày sau sẽ đánh trên sinh tử lôi của Lục Phiến Môn. “

Đám người Hoàng Bỉnh Thành lập tức sững sờ, không ngờ bọn họ nói nhiều như thế nhưng lão đại không nghe một câu sao?

Nhìn thấy thái độ Tô Tín kiên quyết như thế, bọn họ cũng không khuyên nữa.

Bọn họ đều là thủ hạ Tô Tín, bọn họ không có tư cách phản đối quyết định của Tô Tín, nếu không là bọn họ không hiểu chuyện.

Ôn Minh Ngự cũng giống như vậy, Tô Tín nói Ôn gia chính là minh hữu Lục Phiến Môn nhưng Ôn Minh Ngự lại bày ra tư thái mình là thủ hạ.

Như lúc trước còn bỏ đi, với uy thế Lục Phiến Môn hiện tại, Ôn gia cũng không có tư cách đi làm minh hữu Lục Phiến Môn, cho nên hắn phải thả tư thái thật thấp.

Tô Tín đáp ứng ước chiến đương nhiên không phải là không có lý do, hơn nữa lý do rất đơn giản, đơn giản là hắn muốn chiến.

Vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo đúng là rất cao, cao đến có thể biến thành uy thế vô lượng tại Giang Nam đạo, mọi người đều phải sợ hãi thán phục.

Hắn hiện tại chỉ là võ giả Thần Cung Cảnh, chờ tới lúc Tô Tín đột phá Nguyên

Thần Cảnh, vị trí của hắn sẽ càng vững chắc hơn trước.

Cho nên nói Tô Tín lập nhiều công lao như vậy, cộng thêm tiềm lực Tô Tín, chỉ cần vững vàng không đi tìm đường chết,

vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo vẫn là hắn làm.

Nhưng việc này không phải Tô Tín muốn.

Thân là võ giả, quá mức an nhàn sẽ làm cho ngươi quên đi khổ cực, quên đi dốc sức làm việc lúc gian khổ.

Ai không muốn quyền thế vô song? Như đàn chủ Thu đàn Đổng Bất Nghi nói, hắn chỉ tin vào nắm đấm của mình, quyền thế vô song cũng chỉ dùng nắm đấm đổi lấy.

Quá mức an nhàn hưởng thụ sinh hoạt sẽ mài đi nhuệ khí bản thân, như Trầm Tấn vị trí mười tám Nhân Bảng, tuy hắn xuất thân tán tu nhưng có thực lực Nhân Bảng, tối thiểu hắn muốn vinh hoa phú quý cả đời không khó khăn, hắn muốn cuộc sống tốt một chút cũng không khó.

Nhưng kết quả Trầm Tấn vẫn mặc áo vải thô, ăn cơm dưa.

Tô Tín cũng giống như vậy, hắn sẽ không cự tuyệt quyền thế và vinh hoa phú quý, hắn cũng không buông nắm đấm của mình, cho nên hắn phải tiếp khiêu chiến, không cân nhắc thắng bại, chỉ cầu đánh với Lâm Khiếu một trận ma luyện nhuệ khí bản thân.

Sau khi Tô Tín bên này truyền tin tức ra ngoài, cả Giang Nam đạo lập tức sôi trào, chờ ba ngày sau tất cả tông môn võ lâm Giang Nam đạo đều phái người đến đứng ngoài quan sát thắng bại của cuộc chiến.

Tô Tín lựa chọn sinh tử lôi điều tiết tranh chấp của thế lực Giang Nam đạo, nơi này đã sớm có võ giả gia cố qua, phòng khi đánh nhau sẽ phá hủy nó.

Võ giả Tiên Thiên tạo thành lực phá hoại cực kỳ cường đại, như hai thế lực có võ giả Thần Cung Cảnh thật đánh nhau, một lúc sau hủy diệt một con phố không

thành vấn đề.

Cho nên lôi đài sử dụng kim loại cứng rắn làm khung sườn, bề mặt khảm vật liệu đá chắc chắn, võ giả Tiên Thiên quyết đấu không thành vấn đề.

Lúc Tô Tín đến thì Lâm Khiếu đã lên lôi đài, hắn có dáng người cao lớn và đeo kiếm, hắn đứng trên lôi đài giống như thanh kiếm sinh ra kiếm khí trùng thiên.

Tô Tín cũng đạp lên lôi đài, hai người chắp tay đơn giản và báo tên của mình.

“Lâm Khiếu.”

“Tô Tín.”

Trên lôi đài cũng không có trọng tài hay người chủ trì, dùng thân phận của hai người bọn họ đoán chừng không ai có tư cách chủ trì vì bọn họ.

Đặc biệt là Tô Tín, tối thiểu cả Giang Nam đạo tông môn trừ Tiêu gia gia, còn lại không ai có thể đứng ra chủ trì.

Nhưng lần này Tiêu gia chỉ phái một hạ nhân tới ghi lại hình ảnh trận đấu mà thôi.

Cho nên sau khi hai người bào danh liền động thủ ngay sau đó, dù sao nơi này có nhiều người xem như vậy, sau khi phân thắng bại sẽ không ai có thể dùng thủ đoạn ăn gian.

Lâm Khiếu rút trường kiếm sau lưng ra, đó là thanh kiếm như sương tuyết tạo thành, dùng da xích sa nam hải tạo thành vỏ, trường kiếm ra khỏi vỏ liền có hàn khí lạnh thấu xương ập vào mặt.

Mục đích Lâm Khiếu khiêu chiến Tô Tín rất đơn thuần, Tô Tín ứng chiến Lâm Khiếu cũng có mục đích đơn thuần, cho nên hai người không nói nhảm và lập tức ra tay!

Trường kiếm sương tuyết trong tay Lâm Khiếu đánh thẳng về phía trước,

trường kiếm như xuyên qua hư không, trong nháy mắt đã tới trước mặt Tô Tín.

Tròng mắt Tô Tín hóp lại, Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí bộc phát giống như thần ma, hắn vung hai tay và có vô số kiếm khi bộc phát vô tướng vô hình, không gì không phá.

Nhìn thấy Tô Tín vận dụng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, nội tâm Lâm Khiếu sinh ra thần thái hưng phấn.

Kiếm hắn như xuyên qua không gian không thể tìm ra, những nơi mũi kiếm đi qua lại bộc phát cương khí vô cùng cường đại, lực lượng kia mang theo vận luật cực kỳ quái lạ, vậy mà trực tiếp đánh tan Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín.

Trong cầm kiếm ngũ phái cũng cũng chỉ có Kiếm Thần Sơn có công pháp vũ kỹ hiếm thấy nhất, kỳ thật hiếm thấy chủ yếu là vũ kỹ, bởi vì điển tịch vũ kỹ của Kiếm Thần Sơn không có chữ nào.

Công pháp điển tịch của Kiếm Thần Sơn chỉ có một bộ tên viết Kiếm Điển, nó là ba mươi sáu tảng đá lớn tạo thành, phía trên không có một chữ, chỉ có từng vết kiếm, chính là lão tổ sáng lập Kiếm Thần Sơn lưu lại.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 480 - Cuộc Chiến Kiếm Đạo (2)

Lão tổ sáng lập Kiếm Thần Sơn được tôn xưng là Kiếm Thần, danh hiệu cũng không phải do hắn tự phong, mà là những người giang hồ cùng thời đại Kiếm Thần tôn xưng hắn như thế.

Trong thời đại Kiếm Thần, tất cả võ giả sử dụng kiếm đều ảm đạm thất sắc trước Kiếm Thần, thậm chí đến cuối cùng mọi người cũng quên tên họ Kiếm Thần, chỉ nhớ rõ hắn là Kiếm Thần!

Kiếm Điển của Kiếm Thần Sơn là Kiếm Thần ngưng tụ kiếm ý cả đời chém một kiếm vào vách đá, truyền thừa cả đời của Kiếm Thần nằm trong đó, ngươi có thể lĩnh ngộ bao nhiêu phải xem ngộ tính, hơn nữa mỗi kiếm giả lĩnh ngộ ra cái gì cũng có khác nhau.

Chính bởi vì điểm ấy nên võ giả Kiếm Thần Sơn ít khi đi lại giang hồ, thực lực Kiếm Thần Sơn cực kỳ không ổn định, có một thế hệ xuất hiện vài tên thiên tài kinh diễm lĩnh ngộ kiếm

ý, khi đó Kiếm Thần Sơn phồn hoa hưng thịnh, về sau sẽ lại suy sụp.

Hiện tại Kiếm Thần Sơn vẫn thuộc về thời kỳ suy sụp nhưng Lâm Khiếu vẫn có thể rời núi, hơn nữa còn đạt được bài danh mười hai Nhân Bảng, từ đó đủ chứng minh thực lực của hắn.

Tô Tín không phải kiếm giả thuần túy nhưng Lâm Khiếu sử dụng kiếm pháp kỳ dị nhưng phát huy ra chân ý của mình, đó chính là tan rã!

Kiếm thức của Lâm Khiếu ẩn chứa lực lượng tan rã, trường kiếm chấn động sinh ra vận luật kỳ dị, trực tiếp tan rã kiếm khí của Tô Tín, mặc dù mềm mại như

nước nhưng nó là lực lượng cực kỳ cường đại.

Đôi mắt Tô Tín bắn ra hào quang sáng ngời, dưới chân hắn có kiếm khí ẩn hiện, lực lượng Phong Thần Thối bộc phát giống như ngự kiếm mà đi, lực lượng cả hai gia trì và xuất hiện trước mặt Lâm Khiếu.

Năm đạo kiếm khí bay ra khỏi tay trái, kiếm khí bá đạo cương mãnh mang theo khí thế vô song.

Tay phải bắn ra năm đạo kiếm khí như phong nhu thực cốt, mềm mại như cây roi, linh xảo mau lẹ như rắn.

Một chính một tà, một cương một nhu, một loại kiếm khí ẩn chứa hai loại lực lượng và bộc phát lực lượng làm Lâm Khiếu không kịp nhìn, nhưng trong mắt hắn mang theo hưng phấn càng đậm.

“Đây mới là Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí mà ta muốn nhìn thấy!”

Lâm Khiếu hưng phấn nói một câu, giọng nói của hắn như kim loại va chạm vào nhau, thậm chí còn mang theo âm thanh kiếm ngân.

“Chiêu này là sát chiêu ta lĩnh ngộ Kiếm Điển mười bảy, chỉ có nó mới xứng tranh phong với Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí của ngươi!”

Trường kiếm sương tuyết trong tay Lâm Khiếu cuốn qua, kiếm quang giống như thần quang sáng ngời, nó lại phân hóa ngàn vạn, hóa phong mang bách luyện, trong nháy mắt lực kéo vô hạn xuất hiện, Tô Tín như con mồi dính vào mạng nhện không cách nào thoát ra được!

“Chiêu này tên là Kiếm Dẫn!”

Lâm Khiếu vừa dứt lời, vô số đạo kiếm quang liên tục bắn ra ngoài, nguyên khí thiên địa chung quanh Tô Tín không còn thừa chút nào, chúng bị những kiếm quang này rút sạch.

Hai tay Tô Tín vung vẩy liên tục, hơn mười đạo kiếm khí bộc phát cực kỳ

cường đại, hoặc phong nhu thực cốt, kiếm khí vô hình vô tướng, bị Tô Tín hợp lại làm một, kiếm khí kinh thiên xuất hiện, kiếm quang tạo thành lưỡi và đánh nát tất cả.

Chân khí cuồng bạo bao phủ lôi đài, ngay cả mọi người chung quanh lôi đài ngàn trượng cũng có thể cảm nhận được áp lực.

Hai người giao thủ với nhau làm các võ giả Tiên Thiên dưới đài tắc luỡi không thôi, uy lực như thế thật sự do võ giả cảnh giới Tiên Thiên tạo thành hay sao?

Chân khí biến mất, lúc này trên lôi đài chính là cảnh tượng hoang tàn.

Phải biết rằng những thứ này đều dùng thép luyện tạo thành, thậm chí mặt lôi đài đều là đá xanh cứng rắn cũng không thừa nhận nổi uy lực như thế, hai người này tạo thành lực phá hoại quá lớn.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, những võ giả đang xem cuộc chiến lui về phía sau, đối mặt với hai tồn tại không phải nhân loại như thế, bọn họ không thể không cảm thán.

Trên lôi đài, trong mắt Lâm Khiếu mang theo khiếp sợ không che dấu được.

“Tại sao trong tay ngươi không có kiếm lại có thể sử dụng kiếm khí, hơn nữa còn có cương mãnh của trọng kiếm, có mềm mại của tế kiếm, còn có sắc bén của trường kiếm, rốt cuộc ngươi làm sao lĩnh ngộ nhiều loại kiếm đạo như thế?”

Không đợi Tô Tín trả lời, Lâm Khiếu lại nói:

“Tu vi kiếm đạo của ngươi kinh người như thế nhưng ngươi cần gì dùng chỉ pháp vận dụng? Ngươi có danh hiệu là Huyết Kiếm Thần Chỉ, đặt ở trên người của ngươi quả thật vũ nhục kiếm đạo.”

Nghe Lâm Khiếu nói thế, hắn thật vô cùng đau đớn vì kiếm đạo của Tô Tín.

Có thiên phú kiếm đạo cường đại như thế lại đi luyện chỉ pháp, làm như vậy đúng là phá hoại của trời.

Nếu như hắn có thể một lòng tu luyện kiếm đạo, thực lực bản thân hắn mạnh bao nhiêu?

Tô Tín cười cười nói:

“Thật có lỗi, tại hạ cho tới bây giờ không phải kiếm tu, đối với ta, kiếm đạo chỉ là một loại võ đạo, cái gì có thể gia tăng thực lực của ta, ta sẽ tu luyện cái đó.”

Trong mắt Lâm Khiếu bắn ra thần thái giận dữ:

“Ngươi đang vũ nhục kiếm đạo! Kiếm giả vi vương, võ đạo khác làm sao vượt qua kiếm đạo?”

Nếu như nói Lâm Trường Hà là đạo si, Lâm Khiếu chính là kiếm si.

Đối với hắn, cuộc đời này chỉ có kiếm, kiếm là tất cả.

Cho nên Tô Tín nói như vậy đã chọc giận Lâm Khiếu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 481 - Thắng (1)

Lâm Khiếu có kiếm đạo của Lâm Khiếu, Tô Tín có võ đạo của Tô Tín.

Lâm Khiếu cả đời chỉ có kiếm, Tô Tín chỉ có chiến lực xưng tôn.

Chỉ cần công pháp có thể tăng cường sức chiến đấu, cho dù là công pháp đạo gia hay tà ma ngoại đạo, Tô Tín đều nguyện ý

học.

Lâm Khiếu nói một câu kiếm đạo vi vương đã làm rất nhiều người bất mãn.

Trên giang hồ có rất nhiều võ giả sử dụng kiếm nhưng ngươi không thể vì có nhiều người sử dụng kiếm thì kiếm giả mạnh nhất, nói như thế võ công của bọn họ là rác rưởi?

Hiện tại đã có không ít người hi vọng Tô Tín có thể dùng võ đạo bản thân giáo huấn Lâm Khiếu, phải cho hắn biết rõ thế gian này cũng không phải chỉ có kiếm đạo mới là võ công mạnh nhất.

Sắc mặt Lâm Khiếu nghiêm túc, trường kiếm trong phóng thích bốn loại kiếm

ý.

Xuân, hạ, thu, đông, lực lượng kiếm ý cường đại không gì sánh được

Bốn mùa luân hồi, tất cả cuối cùng chỉ còn tịch diệt.

Dưới kiếm ý cường đại của Lâm Khiếu, lực lượng thiên địa cũng bị kiếm ý cường đại phá tan.

Tô Tín thân ở giữa kiếm ý, sắc mặt không thay đổi, hai tay như hóa thành nhật

nguyệt, cảnh tượng mỹ lệ phồn hoa bao phủ chung quanh.

Oanh!

Tiếng nổ lớn vang lên, nhật nguyệt biến mất, kiếm khí vô hình vô tướng bộc phát cực kỳ cường đại, lực lượng nó ẩn chứa khủng bố tới cực điểm, những kiếm khí kia mang theo uy thế kinh thiên động địa.

Trường kiếm trong tay Lâm Khiếu cuốn lấy và bộc phát kiếm ý đáng sợ, bốn mùa thay đổi liên tục tan rã kiếm ý của Tô Tín.

Ngay lúc này bàn tay trắng noãn như ngọc vươn ra, trong nháy mắt thế như bôn lôi, lôi đình vô tận hơi động và lập tức bạo phát ra uy thế Lâm Khiếu cũng phải sợ hãi, kiếm ý của hắn có thể tan rã lực lượng lôi đình cuồng bạo hay không?

Trường kiếm sương tuyết trong tay Lâm Khiếu hơi động, một đám kiếm khí ngưng tụ thành đóa hoa khô héo trên mũi kiếm của hắn, cánh hoa úa tàn ẩn hiện ngăn cản lôi đình sau đó tấn công Tô Tín.

Trong mắt Tô Tín bắn ra hào quang, kiếm khí ngưng tụ thành đóa hoa trước mặt cũng là lúc Tô Tín xuất kiếm, một đóa hoa héo úa ngưng tụ trên mũi kiếm, Lâm Khiếu nhìn thấy cũng ngạc nhiên.

Đấu Chuyển Tinh Di!

Tô Tín giao thủ với Lâm Khiếu mấy chiêu, Đấu Chuyển Tinh Di mô phỏng bảy thành uy năng kiếm ý của Lâm Khiếu, trong đó còn ẩn chứa lực lượng bản thân Tô Tín.

Hai đóa hoa úa tàn va chạm nhau, kiếm khí bắn ra khắp chung quanh nhưng kinh hãi trong mắt Lâm Khiếu vẫn không che giấu được.

Tuy kiếm ý của Tô Tín là kiếm ý bản thân hắn nhưng đã có bảy thành giống nhau, hắn không tin Tô Tín giao thủ mấy chiêu ngắn ngủi có thể học xong kiếm ý của mình.

Nếu là như vậy thiên phú của Tô Tín còn khủng bố hơn cả Kiếm Thần lão tổ Kiếm Thần Sơn, bởi vì đó là việc không có khả năng.

Cách giải thích duy nhất là công pháp của Tô Tín tá lực đả lực, có bắn ngược hơn một nửa lực lượng chiêu thức trở về.

Không thể không nói trực giác chiến đấu của Lâm Khiếu rất nhạy cảm, chỉ giao thủ vài chiêu hắn liền phát hiện ra sự tồn tại của Đấu Chuyển Tinh Di tồn tại.

Hắn đang tự hỏi nhưng Tô Tín không có ngừng.

Trong nháy mắt huyết hà ngập trời, một huyết nguyệt bay lên từ huyết hà, kiếm khí huyết sắc cường đại bay thẳng vào người Lâm Khiếu.

Tô Tín thi triển kiếm pháp tà dị nhưng có uy thế vô song, làm cho Lâm Khiếu không dám không cẩn thận ứng phó.

Nhưng ngay lúc này huyết nguyệt vỡ vụn, Tô Tín vươn tay đưa vào trong vị trí huyệt nguyệt tan vỡ, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm bộc phát, hơn mười đạo kiếm khí lưu chuyển, ngay sau đó Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ đã tiếp cận viên mãn cũng thi triển ra, chỉ kình bay đầy trời và bao phủ Lâm Khiếu.

Những vũ kỹ này được Sơn Tự Kinh đại pháp gia trì cho nên như mộng như ảo, giống như thực không phải thực, thế công cuồng bạo không gì sánh nổi nghiền áp Lâm Khiếu.

Đều nói thông nhiều môn không bằng tinh một môn, trước kia Lâm Khiếu nói muốn chứng minh Tô Tín không chuyên tâm kiếm đạo là sai.

Nhưng hiện tại Tô Tín đã biểu thị với Lâm Khiếu một lần cái gì gọi là thế công như bão táp mưa rào.

Khóe miệng võ giả dưới đài co giật liên tục, đặc biệt là những võ giả Thần Cung Cảnh đổi bản thân mình thành Lâm Khiếu, bọn họ có thể tiếp được mấy chiêu dưới thế công đáng sợ của Tô Tín?

Lâm Khiếu quát một tiếng, trường kiếm sương tuyết bộc phát hào quang màu lam, kiếm khí rét lạnh bay đi phá tan thế công của Tô Tín và tiến lên phía trước.

Hào quang bao phủ òoàn thân Tô Tín, hắn thi triển Đấu Chuyển Tinh Di có thể hậu phát chế nhân, mọi người chỉ thấy kiếm quang vô cùng óng ánh tấn công Lâm Khiếu.

Kết quả trên lôi đài diễn ra hai cảnh tượng giống nhau, Lâm Khiếu thi triển kiếm pháp gì, Tô Tín liền có thể hậu phát chế nhân cũng thi triển kiếm pháp gì.

Điểm khác nhau duy nhất Tô Tín có át chủ bài khác phụ trợ nhưng Lâm Khiếu đã kỹ cùng.

Một ít võ giả Nguyên Thần Cảnh dưới đài dùng ánh mắt kiêng kị nhìn Tô Tín, mặc dù kẻ này chỉ là Thần Cung Cảnh nhưng chỉ bằng vào thực lực có thể giao thủ vài chiêu với võ giả Nguyên Thần Cảnh cũng không phải khoa trương.

Đặc biệt công pháp thần dị có thể bắn ngược thế công của đối thủ, nếu như cường giả Nguyên Thần Cảnh động thủ, hắn thi triển công pháp này bắn ngược trở lại, nếu đối phương không có phòng bị thì hậu quả có thể nghĩ.

Nhưng bọn họ không biết khuyết điểm trí mạng của Đấu Chuyển Tinh Di, bởi vì Tô Tín gặp đối thủ mạnh hơn mình, Đấu Chuyển Tinh Di sẽ mất đi hiệu lực, hơn nữa thực lực đối phương mạnh hơn Tô Tín quánhiều, hắn dám thi triển Đấu Chuyển Tinh Di sẽ khiến công pháp phản phệ, hành vi như vậy tương đương với tự sát.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 482 - Thắng (2)

Lúc này Lâm Khiếu đã bị Tô Tín bức vào trong góc.

Nếu bình tĩnh ma xem xét, Lâm Khiếu bài danh Nhân Bảng cao hơn Tô Tín ba vị trí nhưng thực lực trụ cột lại không kém gì nhau.

Nhưng Lâm Khiếu cả đời chỉ có kiếm nên hắn không cách nào sán bằng Tô Tín.

Bị nhiều vũ kỹ của Tô Tín áp chế, rốt cuộc Lâm Khiếu cũng xuất hiện lỗ thủng.

Cho dù chỉ là sơ hở nhỏ trong thời gian rất ngắn vẫn bị Tô Tín tìm ra cơ hội.

Bàn tay Tô Tín xuất hiện cuồng phong, Kinh Trập chỉ mang theo lôi đình đánh

tới.

Xu thế phong lôi chấn động, Tô Tín điểm ba chỉ liên tục, lực lượng lôi đình cuồng bạo bức Lâm Khiếu lui về phía sau ba bước.

Kiếm tay trái chém sang, trên Sắc Vi Kiếm còn amng theo hào quang đỏ rực sáng ngời, nó như sóng lớn khôn cùng bao phủ

Lâm Khiếu.

Một bước sai từng bước sai, Lâm Khiếu lộ ra một sơ hở liền bị Tô Tín ra tay bức ép liên tục lộ ra sơ hở, hắn chỉ có thể phòng ngự trong bị động.

Trong huyết hà xuất hiện một đóa tương vi nở rộ, tường vi là độc không phải độc ăn mòn chân khí trên người Lâm Khiếu, ngay sau đó một nửa chân khí hộ thân của Lâm Khiếu bị ăn mòn, không chỉ như thế, tường vi còn thôn phệ sinh cơ lâm khiếu.!

Lâm Khiếu sử dụng bắn ra kiếm quang sáng ngời, hắn vừa chống cự Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín, hắn dùng tay trái vận dụng kiếm chỉ ngưng tụ đóa hoa héo úa đánh nát tường vi do Tô Tín tạo thành.

Dù sao hắn không phải Tô Tín có thể nhất tâm nhị dụng, động tác của hắn hơi chậm liền bị Tô Tín nắm cơ hội.

Trong nháy mắt nội lực Tô Tín bộc phát toàn bộ, hơn trăm đạo vô hình kiếm khí phá thể bay ra tạo thành kiếm vực đánh nát kiếm quang, cũng đánh nát chân khí hộ thể trên người Lâm Khiếu, trực tiếp đánh Lâm Khiếu bay xuống đài, ngay cả trường kiếm sương tuyết chưa từng rời khỏi người cũng rời tay.

Mọi người sững sờ, Lâm Khiếu bại như vậy?

Mọi người vô cùng ngạc nhiên nhưng sau đó không cảm thấy ngạc nhiên nữa

Trong tiềm thức của bọn họ đã sớm có ấn tượng Tô Tín sẽ chiến thắng.

Tô Tín sớm có chiến tích hai lần giao phong với võ giả Nguyên Thần Cảnh, Tô Tín đi vào Giang Nam đạo đến hiện tại chưa bại bao giờ, đó là những chiến tích huy hoàng ai cũng nhìn thấy, bản thân Lâm Khiếu lại không có bao nhiêu chiến tích nên bị bọn họ xem nhẹ.

Sau khi nhìn thấy Tô Tín lại chiến thắng, đám người Hoàng Bỉnh Thành thở ra một hơi, Tô Tín đánh thắng, đoán chừng cả

Giang Nam đạo không còn ai dám gây sự, uy danh của Tô Tín và Lục Phiến Môn sẽ triệt để vững chắc tại Giang Nam đạo.

Lâm Khiếu cầm trường kiếm của mình, hắn dùng chân khí không ngừng ổn định khí huyết và nội tạng bản thân, hắn khàn khàn nói với Tô TÍn:

“Hiện tại ta thua, ta không phải thua dưới kiếm đạo của ngươi, là ta thua nhưng kiếm đạo của ta không thua.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Ta không so đấu kiếm đạo với ngươi.”

Lâm Khiếu trầm mặc nửa ngày mới nói:

“Uy lực Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí của ngươi không thể chỉ có như thế, ta phải về Kiếm Thần Sơn bế sinh tử quan lĩnh ngộ Kiểm Điển, đợi đến lúc ta đột phá Nguyên Thần Cảnh, ta còn có thể đánh với ngươi một trận.”

“Ta sẽ chờ!”

Lâm Khiếu đi rồi, lôi đài giải tán, Tô Tín vừa mới đi xuống lôi đài, Hoàng Bỉnh Thành liền chạy tới đưa phong thư cho hắn và nói nhỏ:

“Vừa rồi Cổ Đông Lai đại nhân phái người đưa tin.”

Tô Tín mở phong thư ra xem, chỉ thấy trên đó viết:

“Tiêu Hoàng đã bế quan.”

Chỉ có sáu chữ người khác đọc sẽ không có đấu mồi nhưng Tô Tín lại hiểu ý của Cổ Đông Lai.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của mình chỉ thi triển vài lần tại Giang Nam đạo mà thôi, tuyệt đối không truyền vào tai Lâm Khiếu, cho nên lần này Lâm Khiếu tới khiêu chiến là có người truyền tin tức ra ngoài, người kia là ai không cần nói cũng biết.

Dù sao cũng là Cổ Đông Lai phụ trách trông chừng Tiêu gia, kết quả người Tiêu gia làm ra việc mờ ám như thế, Cổ Đông Lai có khả năng cảm giác có chút băn khoăn cho nên mới đưa phong thư cho Tô Tín.

Cổ Đông Lai thân là cường giả Dung Thần Cảnh, thực lực và địa vị cao hơn Tô Tín, đương nhiên không có khả năng đi xin lỗi hắn, cho nên chỉ nói cho hắn kẻ chủ mưu là Tiêu Hoàng, hắn đã đi bế quan cho nên không thể làm ra chuyện mờ ám gì đó.

Sau khi trở về Giang Nam đạo, Tô Tín liền bắt tay vào huấn luyện những bộ khoái dòng chính của mình

Lục Phiến Môn không thiếu công pháp vũ kỹ, Tô Tín chủ yếu dạy bọn họ hai chữ chiến đấu.

Thực lực và cảnh giới cũng không có nghĩa là chiến lực, Tô Tín muốn bồi dưỡng là thân vệ thiết huyết giống Cổ Đông Lai chứ không phải một đống phế vật, cho nên thời điểm huấn luyện Tô Tín sẽ hạ tử thủ.

Nhưng đồng thời Tô Tín cũng cho những bộ khoái này đãi ngộ tổng bộ đầu châu phủ, đây mới là nguyên nhân bọn họ cam tâm tình nguyện huấn luyện.

Cho dù làm như vậy không hợp quy củ, văn bản Lục Phiến Môn đã quy định rõ tham ô tài nguyên sẽ trọng phạt, với uy thế của Tô Tín tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại cũng không có kẻ nào dám đi cáo trạng.

Huống hồ chỉ cần ngươi không phải làm quá phận, có thể bảo chứng công bằng với đại bộ phận thủ haj, cũng không có người nào đi tố cáo tổng bộ đầu báo cáo láo nhân số và giữ lại tài nguyên.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 483 - Hái Quả Đào (1)

Tô Tín trong khoảng thời gian này trừ huấn luyện những bộ khoái kia, còn lại hắn đang suy nghĩ con đường phía sau Thần Cung Cảnh sẽ đi như thế nào.

Thần Cung tấn chức Nguyên Thần cần phải lựa chọn vật hóa thần và tiến hành luyện hóa, võ giả dùng những thứ này tiến vào Hóa Thần.

Tinh thần bản thân vốn vô hình vô chất, chỉ có dựa vào kết hợp với hóa thần mới có thể câu thông thiên địa nguyên lực, luyện hóa tinh thần bản thân tiến vào Nguyên Thần Cảnh.

Hóa Thần dựa vào rất nhiều thứ, có thể là mưa gió lôi điện, cũng có thể là đao thương kiếm kích, dù sao chỉ cần trong đầu của ngươi nghĩ cái gì thì nó sẽ sẽ dựa vào đó Hóa Thần, đồng dạng cũng là con đường tu luyện võ đạo của ngươi sau này, cho nên một bước này cực kỳ quan trọng.

Tỷ như Niên Bang ‘ Cửu Sơn Thần ’ Đổng Bất Nghi, Hóa Thần của hắn là núi, nguyên thần hạch tâm cũng là núi.

Lâm Khiếu lựa chọn Hóa Thần không cần nói cũng biết, thứ này nhất định là kiếm.

Võ đạo của những người này chỉ có một, cho nên lựa chọn Hóa Thần dựa vào rất đơn giản, thậm chí bọn họ không có khả năng có thêm lựa chọn.

Nhưng Tô Tín muốn lựa chọn cái gì? Cũng lựa chọn kiếm?

Hắn hiện tại biết rất nhiều kiếm đạo, có Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm

Khí, có Huyết Hà Thần Kiếm, thậm chí hắn đã lĩnh ngộ kiếm ý.

Thời điểm tỷ thí trên lôi đài với Lâm Khiếu, Tô Tín đã từng suy nghĩ qua, hắn tu luyện kiếm đạo nhưng kiếm đạo không phải võ đạo duy nhất của hắn, cho nên lựa chọn kiếm để Hóa Thần không thích hợp chút nào.

Cho nên Tô Tín càng nghĩ càng cảm thấy không có lựa chọn thích hợp.

Tô Tín cũng không nóng nảy, những võ giả khác lúc lựa chọn thứ Hóa Thần và luyện hóa vào nguyên thần nhưng Tô Tín không như thế..

Tô Tín chuẩn bị đạt tới tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất, bản thân phải viên mãn lại bước vào Nguyên Thần Cảnh.

Cảnh giới thiên nhân hợp nhất cũng không dễ dàng đạt tới như vậy, mười tên võ giả Thần Cung Cảnh đỉnh phong chỉ có một

người đi vào cảnh giới này đã là nhiều.

Nhưng đạt tới thiên nhân hợp nhất sau đó đột phá Nguyên Thần Cảnh, con đường tu luyện sau này của bản thân một đường tươi sáng.

Thậm chí có một ít võ giả có cơ hội cảm ngộ Nguyên Thần Cảnh nhưng không muốn đột phá, bọn họ sẽ trùng tu bản thân một lần nữa đạt tới viên mãn mới đi đột phá Nguyên Thần Cảnh.

Cho nên Tô Tín còn có rất nhiều thời gian suy nghĩ mình nên dựa vào cái gì Hóa Thần để tiến hành đột phá Nguyên Thần Cảnh..

Thời gian một tháng trôi qua, Tô Tín huấn luyện những bộ khoái kia xong và quay về phòng mình, đột nhiên hắn phát hiện có người đang uống trà trong phòng mình.

“Ngươi ưa thích không thông qua chủ nhân cho phép tiến vào phòng người khác hay sao?”

Tô Tín nhìn nữ nhân tươi cười mị hoặc, toàn thân tỏa ra khí chất yêu mị.

Nữ nhân này không cần phải nói, nàng chính là ‘ Thiên Diện Ma Nữ ’ Duẫn Tịch Tuyết.

Duẫn Tịch Tuyết lườm hắn sau đó nói:

“Đại nhân nam không nên nhỏ mọn như vậy nha, huống hồ ta cố ý đi đường vòng tới đây báo tin tức cho ngươi biết.”

Tô Tín cau mày nói:

“Là tổng bộ Lục Phiến Môn xảy ra biến cố gì hay sao?”

Ban đầu khi rời khỏi Giang Nam hội, Duẫn Tịch Tuyết đi theo Thiết Chiến trở lại thành Thịnh Kinh xử lý một ít sự vật, hiện tại nàng tới nơi này hiển nhiên có liên quan tới tổng bộ Lục Phiến Môn.

Duẫn Tịch Tuyết gật đầu nói:

“Nghĩa phụ nói ngươi làm tại Giang Nam đạo rất không tệ, đáng tiếc có người không thích nhìn ngươi như vậy, cho nên

kẻ này đã làm ra chuyện không nên làm.”

Nói đến đây Duẫn Tịch Tuyết cười lạnh và nói:

“Lần này tổng bộ Lục Phiến Môn quyết định sẽ phái một tuần sát sứ tới tiến hành giám sát Giang Nam đạo, lấy cớ chưa tiêu diệt dư nghiệt Ngô quốc, sợ ngươi ở nơi này thực lực không đủ cho nên phái người đó đến đây ‘ giúp ’ ngươi.”

Nghe được Duẫn Tịch Tuyết nói như vậy, Tô Tín lập tức hiểu ra hàm nghĩa trong lời nàng nói.

“Giúp ta? Sợ là đến đây hái quả đào ah.”

Tô Tín lạnh lùng nói:

“Thời điểm Lục Phiến Môn Giang Nam đạo suy yếu nhất không giúp, kết quả hiện tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đã ổn định thì bọn chúng lại phái người tới hỗ trợ, thật cho rằng ta ngốc sao?”

Duẫn Tịch Tuyết khoát tay nói:

“Chỉ có một việc này.”

“Ta nhớ Lục Phiến Môn không có chức vị tuần sát sứ ah? Hắn và ta ai lớn ai nhỏ?”

Duẫn Tịch Tuyết nói:

“Vốn không có nhưng chức quan chỉ cần ngươi muốn tùy tiện nói tiếng sẽ có, chức vị tuần sát sứ đặt song song với tổng bộ đầu Lục Phiến Môn.”

Trong mắt Tô Tín bắn ra một tia hàn quang.

Một tuần sát sứ đặt song song với tổng bộ đầu, chờ hắn tới Lục Phiến Môn này, mọi sẽ nghe ai? Là nghe Tô Tín hay nghe tuần sát sứ mới đến?

“Chẳng lẽ Thiết gia các ngươi không có người đứng ra hay sao? Lúc trước Thiết Chiến đại nhân hỏi ta dám tiếp vị trí này hay không, cũng một lần nữa đánh ra uy vọng Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, nhưng kết quả cấp trên ban thưởng cho ta chính là kẻ tới hái quả đào sao?”

Sắc mặt Tô Tín lạnh giá, trong mắt bắn ra hàn quang làm Duẫn Tịch Tuyết kinh

hãi.

Trầm mặc sau nửa ngày, Duẫn Tịch Tuyết lúc này mới nói:

“Thiết Ngạo đại nhân bị thương.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 484 - Hái Quả Đào (2)

Một câu nói làm Tô Tín hiểu ra tất cả, thì ra căn nguyên nằm ở điểm này.

Theo lý thì hắn chính là người được Thiết Chiến đề cử, Thiết Ngạo đồng ý, như vậy có thể nói hắn là người phát ngôn Thiết gia tại Giang Nam đạo.

Nếu như Tô Tín không làm ra thành tích còn dễ nói, đến lúc đó nhất định sẽ có người mượn việc này công kích Tô Tín, do đó dẫn tới người Thiết gia.

Vấn đề hiện tại Tô Tín quản lý Lục Phiến Môn Giang Nam đạo ngay ngắn rõ ràng, hắn xông ra uy danh vô thượng tại Giang Nam đạo, lúc này bọn chúng lại phái người tới hái quả đào, việc này đánh vào mặt Thiết gia hay sao?

Thiết Chiến không nói, Thiết Ngạo chính là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, bọn họ dám làm quá phận như vậy sẽ không sợ Thiết Ngạo tức giận sao?

Bây giờ nghe Duẫn Tịch Tuyết nói như thế Tô Tín liền hiểu ra, bởi vì Thiết Ngạo bị thương cho nên kẻ khác động tiểu tâm tư, muốn khiêu chiến điểm mấu chốt của Thiết gia.

Lục Phiến Môn không riêng gì Thiết gia một nhà độc đại, tứ đại thần bộ có tới ba người không phải Thiết gia.

Đương nhiên Tô Tín cũng không muốn biết ai tổn thương Thiết Ngạo.

Phải biết rằng lúc trước Đại Chu vương triều lập quốc, Thiết Ngạo đã là tồn tại Dương Thần Cảnh.

Tuy trên Địa Bảng không có tên Thiết Ngạo nhưng thực lực Thiết Ngạo đủ sức tiến vào top mười Địa Bảng.

Đến hiện tại, chỉ sợ Thiết Ngạo đã có thể ổn thỏa đứng top ba Địa Bảng, đạt tới nửa bước Chân Vũ cảnh, chỉ thiếu một ít là có thể thành tựu cảnh giới lục địa thần tiên, khi đó có thể sánh vai với những lão quái vật trong truyền thuyết.

Với thái độ của vài tên thần bộ, lần này Thiết Ngạo bị thương chỉ sợ không nhẹ, có thể làm Thiết Ngạo bị thương như thế, cả thiên hạ có mấy người? Chẳng lẽ là là lão quái vật trong truyền thuyết ra tay sao?

Những nhân vật như thế đẳng cấp quá cao, không phải Tô Tín hiện tại có lẽ cân nhắc, cho nên hắn cũng không quan tâm.

Duẫn Tịch Tuyết nói:

“Lúc này người tới đảm nhận vị trí tuần sát sứ Giang Nam đạo chính là đệ tử của một trong tứ đại thần bộ Cửu Dực Hỏa Hoàng Lưu Phượng Vũ, Trích Tinh Thủ Duẫn Tịch.”

“Hắn trước kia là truy phong tuần bổ lâu năm tại Lục Phiến Môn, lập được không ít công tích, chính là người mạnh nhất trong các đệ tử Lưu Phượng Vũ, có cảnh giới thiên nhân hợp nhất, thực lực nửa bước Thần Cung Cảnh.”

“Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, chờ qua vài năm hắn tấn chức Nguyên Thần Cảnh, nhất định có thể đưa tới các đạo khác làm tổng bộ đầu.”

Tô Tín hỏi Duẫn Tịch Tuyết:

“Hắn cũng họ Duẫn?”

Duẫn Tịch Tuyết thản nhiên nói:

“Không có gì kỳ quái, nghĩa phụ đã nói với ta, Thiết gia hàng năm đều chọn lựa một ít hài đồng mồ côi tiến hành bồi dưỡng.”

“Ta họ Duẫn chẳng qua bởi vì lão sư dạy ta lúc đó họ Duẫn mà thôi, chỉ có lúc Thiết gia thu làm nghĩa tử nghĩa nữ mới được

ban cho họ Thiết.”

“Duẫn Tịch xuất sư sớm hơn ta nhưng lão sư chúng ta cùng là một người, cho nên hắn cũng họ Duẫn nên không có gì kỳ quái.”

“Người Thiết gia bồi dưỡng bị người khác thu làm đệ tử?”

Tô Tín thâm ý nhìn Duẫn Tịch Tuyết, Thiết gia không quá thuận lợi trong Lục Phiến Môn.

Hơn nữa Tô Tín ác ý suy nghĩ phải chăng sau lưng ba thần bộ khác có lực lượng khác? Nhân hoàng Đại Chu cũng tham dự vào trong đó?

Trong Đại Chu vương triều có hai ngành vũ lực quan trọng nhất, một là quân đội, một khác là Lục Phiến Môn.

Kết quả hiện tại trong Lục Phiến Môn có Thiết gia một nhà độc đại, đoán chừng nhân hoàng không muốn nhìn thấy, đặc biệt là Lục Phiến Môn còn thường xuyên phụ trách làm một ít sự vụ che giấu.

“Được rồi, nên nói cho ngươi biết ta cũng đã nói cho ngươi biết, bổn cô nương cũng muốn quay trở lại Huyễn Ma Đạo, ngươi cứ đối phó gia hỏa hái quả đào đi.

Duẫn Tịch Tuyết nói xong thân ảnh hóa thành bóng đen bay ra khỏi cửa sổ.

Nhưng lúc này trong đầu Tô Tín xuất hiện tinh thần luật với vận luật kỳ quái, giống như trái tim nhảy lên nhưng tai không nghe được gì cả.

Dưới tinh thần lực kia, Duẫn Tịch Tuyết hóa thành bóng đen cũng hiện hình, nàng lúc này căn bản không có ra từ cửa sổ, tay nàng vừa chạm vào tay nắm cửa liền ngạc nhiên nhìn sang Tô Tín.

“Ảo thuật đã chơi một lần rồi, hiện tại ngươi đi ra ngoài cần làm bộ như thế sao?”

Tô Tín thản nhiên nói với nàng.

Ngạc nhiên trên mặt Duẫn Tịch Tuyết lập tức biến mất, nàng tươi cười dễ thương và nói:

“Quả nhiên sĩ biệt tam nhật phải lau mắt mà nhìn, chỉ trong thời gian ngắn như vậy ngươi tu thành bí pháp tinh thần như thế, chỉ sợ ta hiện tại không đánh lại ngươi rồi.”

Tô Tín thản nhiên nói:

“Ngã một lần khôn hơn một chút mà thôi, sau khi ta biết sự khủng bố của ảo thuật từ lần trước, nếu như không đề phòng một chút, nói không chừng lúc nào đó bị ngươi bán kiếm tiền mà không biết.”

“Yên tâm, với thực lực của Tô đại nhân sẽ không có ai bán đâu.”

Duẫn Tịch Tuyết cười nũng nịu sau đó đi ra ngoài, vừa mới bước ra ngoài nụ cười của nàng biến mất.

Bí pháp tinh thần chính là khắc tinh Huyễn Ma Đạo, nếu không có ảo thuật thì thực lực đệ tử Huyễn Ma Đạo giảm đi sáu thành.

Nàng biết rõ vừa rồi Tô Tín đang trả thù nàng, bởi vì lần trước nàng biến thành bộ dạng Thiết Dao Hoa lừa hắn đã làm hắn tức giận.

Lúc trước Duẫn Tịch Tuyết còn có thể bằng vào ảo thuật không đặt Tô Tín vào trong mắt, hiện tại nha, Tô Tín có bí pháp tinh thần hoàn toàn bỏ qua ảo thuật của nàng, dù cho nàng dùng bí kỹ Huyễn Ma Đạo nhưng đối mặt với Tô Tín cũng yếu đi rất nhiều.

Nghĩ đến sức chiến đấu cường đại của Tô Tín, Duẫn Tịch Tuyết không có nắm chắc sau khi mất đi ảo thuật còn có thể thắng được hắn.

“Hừ, nam nhân keo kiệt.”

Lầm bầm một câu, Duẫn Tịch Tuyết trực tiếp quay người rời đi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 485 - Đoạt Quyền (1)

Nếu đã có người muốn hái quả đào, Tô Tín cũng sẽ không khách khí với hắn.

Duẫn Tịch Tuyết sớm nhắc nhở Tô Tín, Tô Tín cũng thả tin tức ra ngoài, từ đó tất cả tổng bộ đầu châu phủ cũng biết, hắn cũng không nói thêm cái gì.

Tô Tín không nói thêm lời nào nhưng đám thủ hạ cũng hiểu xảy ra chuyện gì.

Nghe cấp trên lấy cớ, còn sợ lực lượng của Tô Tín không đủ nên phái người tới đây, đám thủ hạ cũng không có mù, bọn họ quá hiểu tình huống Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại như thế nào, Tô Tín cần người giúp sao? Duẫn Tịch.

Ba ngày sau liền có mật thám Lục Phiến Môn truyền tin tức nói tuần sát sứ Duẫn Tịch đã đến.

Tô Tín cố ý bảo các tổng bộ đầu châu phủ tập trung tới, chuẩn bị ‘ hoan nghênh ’ vị tuần sát sứ thật tốt.

Đương nhiên Tô Tín sẽ không giống Lôi Viễn ra oai phủ đầu gì đó, làm như vậy quá không phóng khoáng, tất cả mọi người là đồng liêu Lục Phiến Môn, tối thiểu biểu hiện phải hài hòa với nhau.

Qua không đến nửa canh giờ, mật thám Lục Phiến Môn dẫn dắt một nam tử trung niên mặc quan phục Lục Phiến Môn đi vào trong đại sảnh.

Nam tử trung niên tuổi chừng bốn mươi, tướng mạo rất trẻ tuổi, điểm kỳ dị chính là hai tay của hắn mang bao tay tơ tằm không tháo xuống.

“Hoan nghênh Duẫn Tịch Duẫn đại nhân tới Giang Nam đạo, mọi người nên làm quen với nhau.”

Tô Tín đứng lên cười nói.

Đám tổng bộ đầu châu phủ khác đứng lên chắp chắp tay, trong ánh mắt mang theo suy nghĩ.

DuẫnTịch cũng chắp chắp tay đáp lễ, hắn cười nói ôn hòa:

“Các vị khách khí, hiện tại chúng ta là đồng liêu, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

DuẫnTịch cũng không có làm ra bộ dạng hung hăng vênh váo, hắn làm ra dáng vẻ hòa ái dễ gần.

Tô Tín chỉ một ngón tay xuống dưới và nói:

“Hôm nay tất cả tổng bộ đầu châu phủ Giang Nam đạo đang tập trung tại đây, Duẫn đại nhân trước an vị, ta phái người đi chuẩn bị tiệc tối, đến lúc đó mời Duẫn đại nhân dùng cơm tẩy trần.”

Duẫn Tịch dõi mắt nhìn đại sảnh, trong đại sảnh chỉ có một chủ vị là của Tô Tín, mình ngồi nơi nào?

Trên danh nghĩa vị trí tuần sát sứ của hắn bình khởi bình tọa với tổng bộ đầu một đạo, hiện tại nếu ngồi dưới Tô Tín chẳng phải thấp hơn Tô Tín sao?

Cho nên trong lòng Duẫn Tịch cười lạnh một tiếng, hắn không có ngồi xuống.

Kỳ thật hắn cũng oan uổng Tô Tín, Tô Tín không có suy nghĩ ra oai phủ đầu với Duẫn Tịch.

Tất cả tổng bộ đầu Lục Phiến Môn tại Đại Chu vương triều đều phối trí như thế, tổng bộ đầu một đạo đều là tồn tại nói một không hai, cho nên trong phòng nghị sự cũng chỉ có một chủ vị đứng trên kẻ khác.

Lần trước Lôi Viễn làm ra hai chủ vị chỉ vì ra oai phủ đầu với Tô Tín mà thôi,

về sau vị trí chẳng ra gì, thậm chí còn bị người ta kéo xuống.

Duẫn Tịch thở dài một hơi nói:

“Không cần dùng cơm tẩy trần đâu, cấp trên phái ta tới đây cũng không phải vì sống phóng túng.”

“Tình thế Giang Nam đạo nghiêm trọng, Tô đại nhân nên nói tình huống Giang Nam đạo trước đi, chỉ cần mọi người hoàn thành nhiệm vụ mới không phụ bệ hạ và Lục Phiến Môn bồi dưỡng.”

Những tổng bộ đầu châu phủ cười lạnh không thôi.

Duẫn Tịch nói giọng quan rất đường hoàng, đáng tiếc mọi người nơi này không nghe lời hắn.

Đại đa số tổng bộ đầu châu phủ nơi này đều xuất thân đạo phỉ, ngươi dùng giọng quan nói với bọn họ có quỷ mới nghe.

Ngay cả tổng bộ đầu châu phủ xuất thân bản địa cũng vậy, bọn họ rất không ưa người tới tổng bộ phái xuống đoạt quyền như Duẫn Tịch.

Tô Tín lạnh lùng nhìn Duẫn Tịch, nụ cười trên mặt hắn biến mất.

“Duẫn đại nhân nói có ý gì? Vấn đề Giang Nam đạo hiện tại rất nghiêm trọng sao? Ý ngươi nói Tô Tín ta vô năng cho nên không thể giải quyết vấn đề Giang Nam đạo?”

DuẫnTịch lắc lắc đầu nói:

“Ta không nói như vậy, Tô đại nhân, có một số việc dấu diếm không được, vấn đề Giang Nam đạo hiện tại còn không giải quyết toàn bộ, nếu không cấp trên cần gì phái ta xuống giám sát và trợ giúp Tô đại nhân quản lý Giang Nam đạo.”

Hắn vừa nói lời này Hoàng Bỉnh Thành lập tức nhảy ra nói:

“Thả con mẹ nó cái rắm! Lục Phiến Môn Giang Nam đạo bây giờ có uy thế cỡ

nào, có ai trong Giang Nam đạo không biết?”

“Những thế lực nhị lưu, tam lưu gặp người Lục Phiến Môn Giang Nam đạo còn không phải khách khí? Con mắt nào ngươi thấy tình hình Lục Phiến Môn Giang Nam đạo nghiêm trọng?”

“Lão Hoàng, nói chuyện khách khí một chút.”

Tô Tín quát lớn một câu nhưng không có nửa phần uy lực, Hoàng Bỉnh Thành vẫn dùng ánh mắt xem thường nhìn Duẫn Tịch.

Sắc mặt Duẫn Tịch lập tức âm trầm xuống.

Lâu la cảnh giới Tiên Thiên có tư cách nói chuyện với hắn như vậy sao?

Duẫn Tịch lạnh lùng nói:

“Tô đại nhân, dĩ hạ phạm thượng trong Lục Phiến Môn phải bị tội gì?”

Tô Tín cười ha hả nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 486 - Đoạt Quyền (2)

“Duẫn đại nhân không cần tích cực như vậy, người trong Giang Nam đạo chẳng qua nhanh mồm nhanh miệng, nói chuyện hơi thô lỗ một chút mà thôi, cũng không có ác ý gì, kính xin Duẫn đại nhân ngươi đừng nên trách, bọn họ ngày bình thường nói chuyện với ta cũng như vậy.”

Nói xong Tô Tín hỏi đám thủ hạ dưới tay:

“Các ngươi nói đúng hay không?”

Đám tổng bộ đầu châu phủ đồng thanh nói:

“Đúng vậy, ngày bình thường chúng ta đều nói như vậy.”

“Tô đại nhân không ngại, như vậy ngươi làm cấp trên làm gì?

“Nếu như chỉ mắng một câu con mẹ nó là phạm thượng, vậy chẳng phải người Lục Phiến Môn chúng ta chết sạch cả sao?”

Tô Tín khoát khoát tay làm ra biểu lộ ngươi nên tự hiểu, gương mặt Duẫn Tịch âm trầm hơn trước.

Hắn có thể được Lưu Phượng Vũ phái tới Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hái quả đào, Duẫn Tịch cũng không phải loại người ngu xuẩn đụng chuyện liền nổi giận.

Cho dù nội tâm tức giận nhưng hắn vẫn biểu hiện tươi cười vui vẻ.

“Các vị nói đúng, là bổn quan tích cực rồi.”

“Nhưng tổng bộ Giang Nam đạo thật có vấn đề nghiêm trọng, điểm ấy ta cũng không phải đang lừa gạt mọi người.”

“Lục Phiến Môn phải có quyền giám sát thế lực võ lâm trong thiên hạ, hiện tại ba thế lực nhất lưu Giang Nam đạo vẫn bai xích Lục Phiến Môn chúng ta, tình báo của chúng ta về ba thế lực nhất lưu con rất ít.”

“Hơn nữa còn phải thẩm phán những võ giả vi phạm pháp luật, kết quả hiện tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo còn không làm được, ngược lại làm ra cái gì sinh tử lôi cung cấp môn phái khác giải quyết phân tranh, mời Lục Phiến Môn chúng ta tới làm trọng tài cho bọn chúng? Vì sao chúng ta phải làm trọng tài giúp những tông môn võ lâm đó?”

Nghe xong lời này đám người Hoàng Bỉnh Thành muốn mắng chửi đối phương, Duẫn Tịch căn bản không có việc gì đi ra tìm việc.

Hắn nói không có sai nhưng phải biết nơi này là nơi nào.

Nơi này chính là Giang Nam đạo, là nơi võ phong hưng thịnh nhất của Đại Chu vương triều, thế lực võ lâm nhiều gấp hai gấp ba các đạo khác, nếu như làm theo lời ngươi nói, chỉ sợ hiện tại Giang Nam đạo sẽ hỗn loạn không chịu nổi.

Ba thế lực nhất lưu co đầu rụt cổ là vì người ta nhường nhịn, nếu như lại từng bước ép sát chính là cục diện lưỡng bại câu thương.

Về phần sinh tử lôi, tổng bộ Lục Phiến Môn có đần cũng biết đây đây là phương pháp Tô Tín cố ý thiết lập tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

Tất cả thế lực võ lâm đạt được thuận tiện, Lục Phiến Môn cũng thu hoạch uy danh danh vọng.

Nếu thật làm như Duẫn Tịch nói, làm việc dựa theo pháp luật, Tô Tín thật vất vả phân liệt thế lực võ lâm Giang Nam đạo sẽ cùng liên hợp với nhau, đến lúc đó ba thế lực nhất lưu sẽ xuất đầu.

Pháp luật Lục Phiến Môn hiện tại đại đa số đã quá hạn rồi.

Những luật pháp kia là Đại Chu vương triều biên soạn sau khi xưng bá Trung Nguyên, là thời điểm thực lực hùng mạnh nhất.

Hiện tại đã qua vài chục năm, thực lực Lục Phiến Môn phát sinh biến hóa, thực lực tất cả thế lực võ lâm cũng biến hóa, nếu như còn làm việc theo luật pháp lúc trước chính là hành vi tìm chết.

Tô Tín nhiều hứng thú nhìn Duẫn Tịch:

“Duẫn đại nhân muốn làm sao bây giờ?”

DuẫnTịch nói:

“Rất đơn giản, đương nhiên dùng thực lực chấn nhiếp những tông môn kia, giết gà dọa khỉ, làm bọn chúng phục tùng Lục Phiến Môn giáo hóa, phương pháp kia đều đúng sau ngày thành lập Lục Phiến Môn đến nay.”

Duẫn Tịch vẫn nhìn chằm chằm vào Tô Tín, hắn không phải ngu ngốc, đương nhiên hắn biết biện pháp của mình vô dụng với Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, hơn nữa còn làm Giang Nam đạo rối loạn.

Hắn đến Lục Phiến Môn Giang Nam đạo là vì cái gì? Sư phụ Lưu Phượng Vũ không có nói rõ nhưng nói gần nói xa để lộ ra ý đồ đến nơi này là vì đoạt quyền!

Không cầu tước quyền lực Tô Tín và đuổi ra khỏi Giang Nam đạo, tối thiểu cũng phải đào người, lấy được một pâần thực lực Giang Nam đạo, khi đó Tô Tín không thể một nhà độc đại tại Giang Nam đạo.

Nếu muốn hái quả đào, như vậy nhất định cần phải khống chế một phần thực lực Giang Nam đạo mới được, hiện tại hắn là tuần sát sứ ngang hàng tổng bộ đầu, tối thiểu từ đại nghĩa hắn bình khởi bình tọa với Tô Tín.

Hắn nói như vậy chính là vì ép Tô Tín mà thôi.

Nếu Tô Tín nói hắn làm không được, vậy thì tốt, ngươi cho ta nhân thủ, ta đi làm, như vậy hắn có thể tiếp thu một bộ phận nhân lực Lục Phiến Môn Giang Nam

đạo.

Nếu như Tô Tín dựa theo Duẫn Tịch nói xử lý,vậy rất tốt, hắn sẽ tự hủy tường thành Tô Tín, sau đo có thể thừa cơ đoạt quyền.

Đương nhiên Duẫn Tịch cho rằng Tô Tín sẽ không có lựa chọn khác.

Duẫn Tịch đã nghiên cứu các hành động của Tô Tín sau khi đi vào Giang Nam đạo, người này không riêng thực lực cường đại, hơn nữa tâm cơ lòng dạ vô cùng sâu.

Dùng sức một mình gây xích mích võ lâm Giang Nam đạo đại loạn, Duẫn Tịch không dám làm ra hành vi điên cuồng như thế.

Phải biết rằng lúc trước Tô Tín là Nguyên Thần Cảnh cũng bỏ đi, hắn hết lần này tới lần khác chỉ là Thần Cung Cảnh.

Vạn nhất gây chuyện không tốt làm cho tông môn bị tiêu diệt thẹn quá hóa giận trực tiếp đồng quy vu tận với Tô Tín, khi đó chơi lớn lắm a.

Tô Tín nhìn Duẫn Tịch nửa ngày, cuối cùng cười ha hả nói:

“Duẫn đại nhân mệt mỏi, chúng ta trước mời Duẫn đại nhân dùng cơm tẩy trần sau đó nghỉ ngơi đi thôi.”

Tô Tín vừa dứt lời tổng bộ đầu châu phủ rời đi không có nửa phần do dự.

Nhìn xem đại sảnh trống rỗng trong nháy mắt, sắc mặt Duẫn Tịch trầm xuống, hắn có cảm giác như đánh vào bông.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 487 - Lỗ Thủng Trong Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo (1)

DTV EBOOK

Trong hậu đường tổng bộ Lục Phiến Môn, đám người Hoàng Bỉnh Thành tâm phúc của Tô Tín đều tập trung tại đây.

Lúc này cấp trên phái người xuống hái quả đào làm cho đám người Hoàng Bỉnh Thành không vui, hôm nay Hoàng Bỉnh Thành cố ý nói những lời như vậy là vì ra oai phủ đầu với Duẫn Tịch.

Hoàng Bỉnh Thành bỉu môi nói:

“Nhìn bộ dạng Duẫn Tịch ngày hôm nay còn muốn chỉ điểm chúng ta, nếu không chúng ta tìm cơ hội trực tiếp tiêu diệt hắn đi, nói hắn là dư nghiệt Ngô quốc sau đó động thủ.”

Hoàng Bỉnh Thành vừa nói ra lời này đám người Lục Tục đồng ý.

Nếu chúng ta quang minh chính đại không được, chẳng lẽ không thể làm mờm hay sao?

Dù sao sự kiện dư nghiệt Ngô quốc vừa mới qua không bao lâu, tất cả đều đẩy lên người bọn chúng là được.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Không nên xem người tổng bộ Lục Phiến Môn thành những người ngu ngốc, chuyện đơn giản như thế chúng ta có thể làm, tại sao bọn họ không phòng?”

“Giết Duẫn Tịch đơn giản, các ngươi cam đoan không tiết lộ tin tức ra ngoài

sao?”

“Đừng quên mật thám trong Giang Nam đạo hiện tại đã thay đổi rồi, nói không chừng trong đó có ánh mắt đang chờ chúng ta động thủ a.”

“Bất kỳ địa phương nào đều có quy củ của mình, Lục Phiến Môn càng phải như vậy.”

“Các ngươi trước kia không đặt hắn vào trong mắt, mắng hai câu cũng thôi, nếu quả thật động thủ tiêu diệt hắn, cấp trên sẽ tìm được cớ động chúng ta.”

Mấy người liếc nhau, đúng là không có khả năng động thủ với Duẫn Tịch mà không tiết lộ tin tức, vạn nhất bị phát hiện thì người ta sẽ lấy cớ a.

“Chúng ta làm sao bây giờ? Nhìn tên kia gây sự trong Lục Phiến Môn hay sao?”

Hoàng Bỉnh Thành không cam lòng nói một câu.

Lần này đám người Lưu Phượng Vũ buồn nôn Thiết gia, lại nặn ra chức tuần sát sứ địa vị ngang với tổng bộ đầu.

Duẫn Tịch vận dụng thân phận này gây sự tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, nói không chừng thật có một ít người mang dị tâm muốn làm chuyện mờ ám gì đó.

Tô Tín nói:

“Các ngươi cho rằng tổng bộ đầu châu phủ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại có nhị tâm hay không?”

Đám người Hoàng Bỉnh Thành nhìn nhau, cho dù không muốn thừa nhận nhưng vẫn gật đầu.

Tình huống Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại, những tổng bộ đầu châu phủ không có nhị tâm mới là kỳ quái.

Hiện tại tổng bộ đầu châu phủ Lục Phiến Môn chia làm hai bộ phận, một phần

là đạo phỉ, một phần là tổng bộ đầu châu phủ lâu năm của Lục Phiến Môn.

Tô Tín mời chào đám đạo phỉ đều dùng ân uy tịnh thi, cộng thêm trước kia giết gà dọa khỉ một đám đui mù nên bọn chúng trung thực rất nhiều, dù sao Lục Phiến Môn hiện tại có nhiều hạn chế nhưng tối thiểu còn tốt hơn lúc làm đạo phỉ ăn bữa nay lo bữa mai nhiều lắm.

Mặc dù nói như vậy nhưng nói không chừng trong đó sẽ có một đám lòng tham không đáy cũng không chừng.

Hơn nữa tổng bộ đầu bảo tồn của Lục Phiến Môn chính là tai họa càng lớn.

Lúc trước Tô Tín ra tay ác độc thanh trừ đám người Lôi Viễn, đám người Lục Tục cờ xí rõ ràng đứng về phía mình, còn thừa lại hơn mười người kỳ thật lựa chọn trung lập, bọn họ cũng không có đứng về phía Tô Tín, càng không đi giúp Lôi Viễn.

Cho nên về sau dù Tô Tín bỏ qua cho bọn họ nhưng nội tâm vẫn có cảm giác không an toàn, sợ Tô Tín thu tính sổ.

Đặc biệt sau khi Lục Phiến Môn Giang Nam đạo cường đại, cảm giác không an toàn càng lớn hơn trước, bởi vì Lục Phiến Môn Giang Nam đạo nhiều người, như vậy bọn họ càng biến thành không trọng yếu.

Hơn nữa hiện tại Lục Phiến Môn cho bọn họ đãi ngộ còn không bằng thời kỳ Kim Vũ Lâm.

Khi Kim Vũ Lâm chưởng quản Lục Phiến Môn, bọn họ không cần chấp hành nhiệm vụ vẫn có thể cầm tài nguyên tu luyện, hiện tại đãi ngộ không thay đổi nhưng tài nguyên tu luyện khó gia tăng.

Hơn nữa hiện tại còn có một chuyện quan trọng hơn, tổng bộ đầu châu phủ xuất thân đạo phỉ cũng không có biểu hiện hòa thuận với bọn họ.

Những tổng bộ đầu châu phủ Giang Nam đạo xuất thân tán tu sau đó gia nhập Lục Phiến Môn, hoặc là dòng chính Lục Phiến Môn bồi dưỡng mà thành đều có một đặc điểm, đó chính là bọn họ chướng mắt những tổng bộ đầu xuất thân đạo phỉ.

Trong mắt bọn họ, đạo phỉ chính là đối tượng bị bọn họ tiêu diệt, kết quả nhưng bây giờ bình khởi bình tọa với mình, bọn chúng dựa vào cái gì?

Cho nên song phương ngày bình thường không ngừng ma sát với nhau.

Tô Tín biết rõ những chuyện này, cũng phái người điều tiết qua, ngươi có thể cường thế áp chế nhưng không cách nào cải

biến suy nghĩ trong lòng bọn họ, cho nên chỉ cần bọn họ không náo quá lớn Tô Tín cũng không quản khỉ gió bọn họ thế nào.

May mà những người này cũng biết nặng nhẹ không dám làm quá phận, tới hiện tại cũng không gây ra động tĩnh gì quá lớn, hiện tại có Duẫn Tịch tới đây chọc một gậy khuấy đục nước sẽ có biến hóa khác.

Tô Tín gõ gõ cái bàn nói:

“Nếu như trong Lục Phiến Môn còn có nhân tố không ổn định tồn tại, vậy cũng không thể trách người ta lợi dụng sơ hở.”

“Nếu có người thật không có mắt đi theo Duẫn Tịch giở trò, ta cần đồ ngu như vậy làm gì?”

Nội tâm Hoàng Bỉnh Thành rùng mình, xem ra Tô Tín lại chuẩn bị động thủ giết người.

Chỉ hi vọng Lục Phiến Môn hiện tại không có quá nhiều đồ ngu, nếu không Lục Phiến Môn Giang Nam đạo lại nghênh đón gió tanh mưa máu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 488 - Lỗ Thủng Trong Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo (2)

Duẫn Tịch hiện tại suy nghĩ đúng như Tô Tín đã đoán trước, chuyện đầu tiên hắn muốn làm là phân liệt thế lực Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

Thời điểm ban ngày hắn muốn ép Tô Tín lên tiếng, Tô Tín lại không thèm quan tâm hắn, Duẫn Tịch tức giận nhưng không thể làm gì.

Tô Tín không cho nhưng không có nghĩa hắn không tìm thấy.

Tô Tín tiếp quản Lục Phiến Môn Giang Nam đạo chưa tới nửa năm, Duẫn Tịch thừa nhận thủ đoạn của Tô Tín rất cường đại,

hắn có thể sửa trị Lục Phiến Môn Giang Nam đạo và võ lâm Giang Nam đạo ngay ngắn rõ ràng.

Những trật tự như vậy duy trì trên thực lực cường đại của Tô Tín, hơn nữa thời gian nửa năm quá ngắn, Duẫn Tịch cũng không tin Tô Tín có thể triệt để chỉnh hợp toàn bộ lực lượng Lục Phiến Môn, từ đó làm cho một đám tổng bộ đầu trung thành và tận tâm không dám phản bội.

Chỉ cần có thể phân ra một hai người, như vậy hắn có thể cạy ra một khe hở từ cái thùng sắt của Tô Tín, với hắn mà nói như vậy đủ rồi.

Cho nên sau khi trời tối Duẫn Tịch liền cầm tư liệu tất cả tổng bộ đầu Giang Nam đạo và bắt đầu lựa chọn, cũng cẩn thận nghiên cứu tổng bộ đầu nào có mức trung thành với Tô Tín thấp nhất.

Chờ tới khi Duẫn Tịch nghiên cứu những tài liệu kia hắn liền nghi ngờ.

Dựa theo tư liệu mật thám Lục Phiến Môn giao cho hắn, những đạo phỉ sau khi

gia nhập Tô Tín có lòng trung thành rất cao, mà những tổng bộ đầu còn sót lại bực tức với Tô Tín không ít, thậm chí bọn họ oán hận không nhỏ.

Mặc kệ đối tượng là ai, có lỗ thủng là được rồi.

Vì nghênh đón tuần sát sứ như hắn tới tiền nhiệm, hiện tại tất cả tổng bộ đầu Giang Nam đạo đang tập trung tại Giang Nam phủ, đây là thời cơ tốt nhất hắn ra tay.

Cho nên Duẫn Tịch trực tiếp đi suốt đêm chọn ra một người trong đó.

……

Tổng bộ đầu Tây Hà phủ Trịnh Thiên Hòa gần đây rất phiền muộn, nguyên nhân là do những thủ hạ của hắn xung đột với bộ khoái xuất thân đạo phỉ.

Lần trước Tô Tín đánh tan và an bài những đạo phỉ cấp thấp đã nhét trong tay hắn không ít đạo phỉ, thậm chí bọn chúng

còn chiếm đa số.

Trịnh Thiên Hòa là võ giả xuất thân Lục Phiến Môn chính gốc, hiện tại những đạo phỉ vốn phải bị mình tiêu diệt lại thành đồng liêu ngang hàng, Trịnh Thiên có phê bình kín đáo.

Trở ngại uy thế của Tô Tín nên hắn giận mà không nói gì, không, hắn giận mà không dám biểu hiện mình giận.

Lần trước Tô Tín bài trừ đối lập, trực tiếp giết Lục Phiến Môn Giang Nam đạo máu chảy thành sông, hắn vẫn không quên cảnh ngày đó.

Cho dù như thế hắn vẫn chướng mắt những bộ khoái xuất thân đạo phỉ.

Bộ khoái thủ hạ của hắn có đãi ngộ rất tốt.

Bộ khoái của hắn làm nhiệm vụ ít nhất nhưng cuối cùng đạt được ban thưởng nhiều nhất.

Hơn nữa những bộ khoái đạo phỉ chấp hành nhiệm vụ nhiều nhất, đạt được đồ

vật lại ít nhất.

Bởi vì bọn họ vốn không cùng sơn trại cũng phải đoàn kết cùng một chỗ phản kháng Trịnh Thiên hòa, động tĩnh lớn tới mức Tô Tín chú ý và phái Hoàng Bỉnh Thành đến răn dạy hắn một phen, lúc này hắn mới thu liễm một ít.

Cho dù như thế Trịnh Thiên Hòa vẫn không sửa bao nhiêu, hắn tăng ban thưởng cho bộ khoái đạo phỉ lên một ít nhưng vẫn đối đãi hai cấp.

Từ xưa tới nay có câu nói chỉ sợ hàng so với hàng, mọi người đều ít như nhau cũng bỏ đi nhưng dựa vào cái gì ngươi nhiều ta ít?

Cho nên trong thời gian gần đây bộ khoái dưới trướng Trịnh Thiên liên tục làm ầm ĩ, điều này cũng làm cho Trịnh Thiên Hòa chán ghét không thôi, đồng thời trong nội tâm cũng oán hận Tô Tín.

Dù sao lần trước Tô Tín bảo Hoàng Bỉnh Thành tới trách phạt hắn, Trịnh Thiên Hòa thập phần không phục, hắn không cho

rằng mình khắt khe, hắn chỉ khắt khe với đạo phỉ mà thôi.

Trịnh Thiên Hòa xem ra, mình và huynh đệ thủ hạ lao tâm lao lực nhiều năm, cũng lập không ít công lao cho Lục Phiến Môn, dựa vào cái gì không thể cầm nhiều hơn so với đám đạo phỉ kia chứ? Lấy thêm là quá phận sao?

Cho dù nội tâm nghĩ như vậy nhưng Trịnh Thiên Hòa không dám nói trước mặt Tô Tín, hắn bình thường chỉ càu nhàu với đám tâm phúc mà thôi.

Thời điểm Trịnh Thiên Hòa sắp đi ngủ, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng đập cửa làm cho Trịnh Thiên Hòa nhướng mày.

“Lão gia ta đang nghỉ ngơi, các ngươi gõ cái gì mà gõ?”

Trịnh Thiên Hòa tức giận nói ra.

Tòa phủ đệ tại Giang Nam phủ ngày thường không có người ở lại, hắn chỉ bảo vài tên thủ hạ quản lý mà thôi.

Hiện tại có người không hiểu quy củ, đêm hôm khuya khoắt còn tới quấy rầy hắn.

Trịnh Thiên Hòa mở cửa ra, hắn nhìn thấy người trước mặt liền sững sờ, nói:

“Duẫn… Duẫn đại nhân?”

Duẫn Tịch cười ha hả nói:

“Trịnh bộ đầu, như thế nào, không mời ta vào ngồi một chút sao?”

Trịnh Thiên Hòa lập tức chấn động, hắn nhanh chóng mời Duẫn Tịch vào trong nhà, hắn lại nhìn ra bên ngoài sau đó mới đóng cửa phòng.

Duẫn Tịch đến Lục Phiến Môn Giang Nam đạo là vì cái gì không cần nói cũng biết, tin tức hắn một mình tiếp xúc Duẫn Tịch, nếu tin tức truyền ra hậu quả có thể nghĩ.

Duẫn Tịch nhìn bộ dạng bối rối của Trịnh Thiên Hòa liền cười nói:

“Trịnh bộ đầu làm gì kinh hoàng như thế? Ta đến nơi đây chính là vì muốn cho ngươi kinh hỉ a.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 489 - Phản Cốt (1)

Những tổng bộ đầu châu phủ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đều biết ý đồ khi Duẫn Tịch tuần sát sứ tới tìm mình là gì, đơn giản chính là muốn đoạt quyền.

Cho dù Duẫn Tịch có bối cảnh cấp trên, còn cố ý làm ra chức quan tuần sát sứ nhưng mọi người vẫn cho rằng Duẫn Tịch không được việc.

Uy tín của Tô Tín tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo quá cao.

Trịnh Thiên Hòa vốn chính là người cũ trong Lục Phiến Đạo, bọn họ sớm bị thủ đoạn giết chóc của Tô Tín hù sợ nên không dám sinh ra nhị tâm.

Những tổng bộ đầu và bộ khoái xuất thân đạo phỉ đã sớm bị thủ đoạn cây gậy và củ cà rốt của Tô Tín thuyết phục, trừ những kẻ ngu xuẩn mà lòng tham không đáy ra, thật sự không còn kẻ nào dám có nhị tâm.

Cho nên ngày đầu tiên Duẫn Tịch tới đây, đám người này không dám thân cận với hắn.

Thậm chí Duẫn Tịch đột nhiên tới tìm Trịnh Thiên Hòa đã dọa Trịnh Thiên Hòa kêu to một tiếng, hắn sợ bị người khác phát hiện và báo với Tô Tín.

Trịnh Thiên Hòa chắp tay nói với Duẫn Tịch:

“Duẫn đại nhân, ta cầu ngài rời khỏi nơi đây đi, Tô tổng bộ đầu có uy tín tại Giang Nam đạo cao tới mức ngài không tưởng tượng nổi đâu, ta không cảm giác kinh hỉ gì cả, ta hiện tại rất sợ hãi.”

Duẫn Tịch lắc lắc đầu nói:

“Trịnh bộ đầu, lá gan của ngươi cũng quá nhỏ rồi, Tô Tín chỉ là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, cũng không phải tổng bộ đầu

Lục Phiến Môn, cấp trên có nhiều thủ đoạn trừng trị hắn, ngươi có gì phải sợ?”

Trịnh Thiên Hòa cười khổ nói:

“Tại hạ đa tạ Duẫn đại nhân để ý tới ta, nhưng Trịnh mỗ biết rõ bản thân mình có bao nhiêu cân lượng, Lục Phiến Môn quyền lợi đấu tranh tại hạ không có tư cách tham dự, cũng không dám tham dự, cho nên doãn đại nhân ngươi hay vẫn là mời trở về đi.”

Duẫn Tịch thản nhiên nói:

“Nếu ta có thể bảo vệ ngươi không có việc gì thì sao? Các ngươi cũng biết sau lưng Tô Tín là Thiết gia giúp đỡ, sau lưng ta không có người hay sao?”

“Một trong tứ đại thần bộ ‘ Cửu Dực Hỏa Hoàng ’ Lưu Phượng Vũ chính là sư phụ ta, ta hạ quyết tâm bảo vệ ngươi, Tô Tín cũng không dám động tới ngươi.”

Tuy Duẫn Tịch nói như vậy nhưng Trịnh Thiên Hòa vẫn không động tâm.

Ngươi bây giờ không có một chút căn cơ thế lực tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, muốn chống lại Tô Tín quả thực không có chút phần thắng nào, theo ngươi lăn lộn không có ngày nổi danh.

Tuy Trịnh Thiên Hòa bởi vì chuyện lần trước nên bất mãn với Tô Tín, hắn bị Tô Tín huyết tẩy Lục Phiến Môn lần trước dọa sợ rồi.

Hắn lăn lộn tại Lục Phiến Môn vài chục năm, Trần Bách và Vương Kinh Bình có thực lực mạnh hơn hắn nhưng Tô Tín nói giết liền giết, hắn không cho rằng mình có thể tránh một kiếp trong tay Tô Tín.

Nhìn thấy Trịnh Thiên Hòa bộ dạng sợ sệt như vậy, Duẫn Tịch thở dài một hơi

nói:

“Trịnh bộ đầu, ngươi vẫn không rõ ah, ta tới tìm ngươi cũng không chỉ vì chính mình, ta cũng muốn tốt cho ngươi, ta nói

rồi, ta muốn chuẩn bị tặng ngươi kinh hỉ.”

Lần này không chờ Trịnh Thiên Hòa mở miệng cự tuyệt, Duẫn Tịch nhân tiện

nói:

“Trịnh bộ đầu, với tình cảnh của ngươi hiện tại, ngươi tiếp tục lăn lộn dưới trướng Tô Tín sẽ không có kết cục tốt, ta cũng không nói chuyện giật gân, mà là trên tư liệu nói cho ta biết.”

“Ngươi là lão nhân Lục Phiến Môn nhưng không có nghĩa là tư lịch, ngươi lại không phải là thủ hạ dòng chính của Tô Tín.”

“Khi Tô Tín mới vừa tới đến Giang Nam đạo, nếu ngươi chủ động đầu nhập vào hắn có lẽ ngươi còn có một tia cơ hội, nhưng ngươi hiện tại xem đám người bên cạnh Tô Tín có cho ngươi cơ hội hay không?”

“Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành đều là thân tín của Tô Tín tại Tương Nam đạo, ngày sau đề bạt phó tổng bộ đầu sẽ có một phần của bọn họ.”

“Mà Lục Tục và Triệu Nhất Minh đều đầu nhập vào Tô Tín khi hắn vừa mới tới Giang Nam đạo tiền nhiệm, hai người này cũng là thân tín của Tô Tín.”

“Lưu Hạo ban đầu đối nghịch với Tô Tín nhưng hắn là người thông minh, sau khi gia nhập dưới trướng Tô Tín liền cố gắng bán mạng cho hắn, hiện tại cũng thành một trong những thân tín của Tô Tín.”

“Phải biết rằng vị trí phó tổng bộ đầu một đạo chỉ có bốn người, ngươi cho rằng mình có cơ hội khi so với những người này sao?”

Trịnh Thiên Hòa lập tức im lặng không nói.

Hắn năm nay còn chưa tới năm mươi tuổi đã có tu vi Thần Cung Cảnh, hắn không tính là già, ngược lại còn đang lúc tráng niên.

Hắn cảm thấy vị trí phó phó tổng bộ đầu quá xa vời với mình, từ những tình

hình biểu hiện ra, hắn thật sự vô duyên với vị trí này.

Duẫn Tịch tiếp tục nói:

“Hơn nữa Trịnh bộ đầu, ta nghe nói thời điểm đứng thành hàng lúc trước ngươi cũng không đứng về phía Tô Tín.”

“Cho dù Tô Tín rộng lượng bỏ qua chuyện cũ đi, nhưng ta nghe nói ngươi bởi vì cắt xén ban thưởng cho đám thủ hạ xuất thân đạo phỉ khi làm nhiệm vụ, do đó bị Tô Tín trách phạt, chuyện này thì thật sao?”

“Ngươi là gia hỏa không thuộc dòng chính Tô Tín, lại còn đã từng làm sai đội, hiện tại còn không nghe lời mình, làm ra nhiều chuyện như vậy, ngươi cho rằng ngươi có hình tượng thế nào trong lòng Tô Tín.”

“Hiện tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo không thiếu người, trước kia những võ giả tán tu không muốn gia nhập Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, hiện tại uy thế Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có thể hấp dẫn không ít người, trong những người này võ giả Thần Cung Cảnh nhiều tới mấy chục người.”

“Giang Nam đạo tổng cộng cũng chỉ có hơn bảy mươi châu phủ, cũng chỉ có thể dung nạp hơn bảy mươi tổng bộ đầu châu phủ.”

“Người mới gia nhập nguyện ý đầu nhập Tô Tín cũng hi vọng mình có thể trở thành tổng bộ đầu châu phủ, trở thành bá vương một phương.”

“Trong tình huống như vậy, Trịnh bộ đầu ngươi còn cho rằng mình có thể giữ được vị trí hay sao? Chờ ngày nào đó Tô Tín nhìn ngươi không vừa mắt liền nhắm vào ngươi, thay đổi một dòng chính thân tính của mình vào thì thế nào?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 490 - Phản Cốt (2)

Duẫn Tịch nói dọa Trịnh Thiên Hòa sợ hãi đổ mồ hôi ròng ròng.

Hắn biết rõ Duẫn Tịch đang châm ngòi nhưng hiển nhiên Duẫn Tịch nói như dao đâm vào tim hắn.

Thậm chí Duẫn Tịch nói chính là những lo lắng trong nội tâm hắn.

Sau khi im lặng một lúc lâu, Trịnh Thiên Hòa lúc này mới hỏi:

“Duẫn đại nhân, nếu ta giúp ngươi, ngươi thật có thể bảo vệ ta không chết?”

Duẫn Tịch nói thầm một tiếng:

“Thành công!”

Trịnh Thiên Hòa hỏi như vậy chỉ đại biểu một ý tư, đó chính là hắn động tâm.

Duẫn Tịch khẽ cười nói:

“Lục Phiến Môn có quy củ Lục Phiến Môn, muốn tùy tiện tru sát một tổng bộ đầu châu phủ không có đơn giản như vậy.”

“Thời điểm không có ta hắn tùy ý chụp mũ tội danh cấu kết dư nghiệt Ngô quốc, nếu có ta ở đây, hắn muốn giết ngươi không dễ như vậy đâu.”

“Lục Phiến Môn có quy củ Lục Phiến Môn, muốn giết tổng bộ đầu châu phủ tối thiểu phải có chứng cớ xác thực mới được.”

“Huống hồ ngươi giúp ta không chỉ né qua những nguy cơ ta vừa nói, ta nói rồi, ta sẽ cho ngươi kinh hỉ.”

“Ngươi có thể tiến thêm một bước là phó tổng bộ đầu một đạo, trong tình hình Giang Nam đạo hiện tại, nói thật, ta rất khó đoạt quyền lợi nên có trong tay Tô Tín.”

“Ngươi yên tâm, không thể làm phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo thì ta cũng có thể an bài ngươi sang một đạo khác.”

“Thậm chí ta có thể điều nhiệm ngươi về tổng bộ Lục Phiến Môn làm truy phong tuần bổ.”

“Ngươi cũng biết giá trị của truy phong tuần bổ, đó mới là tinh nhuệ chân chính của Lục Phiến Môn.”

“Tô Tín xuất thân truy phong tuần bổ, ta cũng xuất thân truy phong tuần bổ, chờ tới lúc ngươi đảm nhiệm chức vụ truy

phong tuần bổ phẩm cấp không thay đổi nhưng bổng lộc cao hơn hiện tại quá nhiều, thậm chí chờ ngươi đột phá đến Nguyên Thần Cảnh, cũng có thể bằng vào tư lịch trở thành tổng bộ đầu một đạo."

Duẫn Tịch nói câu này làm ánh mắt Trịnh Thiên Hòa lóe sáng động tâm, vị trí truy phong tuần bổ rất mê người.

Tuy phẩm cấp truy phong tuần bổ không khác gì tổng bộ đầu châu phủ như hắn nhưng địa vị lại không giống, có thể đảm nhiệm truy phong tuần bổ, chứng minh thực lực của hắn đã được cao tầng Lục Phiến Môn tán thành, có tư lịch như vậy tương lai sẽ bò lên vị trí cao hơn.

Có thể nói tổng bộ đầu một đạo Lục Phiến Môn có tám phần đều xuất thân truy phong tuần bổ.

"Tốt! Duẫn đại nhân, ta đồng ý giúp ngươi, ta không nói quá nhiều, ta chỉ cầu ngươi có thể thực hiện điều kiện ngươi nói là được."

Trịnh Thiên Hòa cắn răng nói.

"Tô Tín, không phải ta muốn phản ngươi, mà là ta bị bất đắc dĩ ah!"

Trịnh Thiên Hòa nói thầm trong lòng một tiếng.

Duẫn Tịch tươi cười, cả Lục Phiến Môn Giang Nam đạo từ rách nát tới huy hoàng tổng cộng mới dùng chưa tới nửa năm, biểu hiện vô cùng phồn hoa nhưng trên thực tế thì sao? Còn không phải lỗ thủng khắp nơi.

Huống chi Tô Tín dùng giết trấn áp người khác, cách làm này căn cơ không vững chắc, Giang Nam đạo có hơn bảy mươi tổng bộ đầu châu phủ, có bao nhiêu ngươi mang nhị tâm với Tô Tín? Duẫn Tịch phát hiện mình đã tìm được nơi đột phá.

Sáng sớm ngày thứ hai Duẫn Tịch chủ động tìm đến Tô Tín, lần nữa triệu tập tất cả tổng bộ đầu châu phủ nghị sự, nghị, vẫn là chuyện Duẫn Tịch nói ngày hôm qua.

Tô Tín ngồi trên chủ vị nhìn sang Duẫn Tịch, mặt không biểu tình.

Hoàng Bỉnh Thành đứng ngáp sau đó dùng ánh mắt xem thường nhìn Duẫn Tịch, nếu quả đào dễ hái như thế chẳng phải Tô Tín biến thành kẻ đần?

Nhìn thấy người tới đông đủ, Duẫn Tịch đi đến vị trí trung ương và cao giọng

nói:

“Các vị, ta đã nói ngày hôm qua, Lục Phiến Môn còn chưa tăng mạnh mức độ quản lý những tông môn vi phạm kỷ cương, cho nên ngày hôm qua ta thu thập tư liệu, chuẩn bị tự mình dẫn người đến bắt đệ tử những tông môn vi phạm pháp luật kỷ cương.”

Nghe xong hắn nói lời này mọi người lộ ra ánh mắt xem thường.

Còn bắt? Ngươi chỉ là tư lệnh không quân, có bản lĩnh tự mình đi những tông môn kia bắt người đi, nếu ngươi không có thanh danh Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, chỉ sợ vừa ra ngoài đã bị đánh chết.

Tô Tín uống một ngụm trà, thản nhiên nói:

“Thật có lỗi Duẫn đại nhân, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo ta mới hòa hoãn một ít nguyên khí, còn không chịu nổi giày vò như vậy.”

“Hiện tại Giang Nam đạo có hơn bảy mươi tổng bộ đầu châu phủ đều ở nơi này, kỳ thật châu phủ bọn họ còn có không biết bao nhiêu việc chưa xử lý, căn bản không có thời gian theo ngươi đi xử lý những người vi phạm kỷ cương.”

“Bên người Tô đại nhân không phải còn nhiều người hay sao? Chẳng lẽ bọn họ đều cần xử lý công vụ?”

Sắc mặt Duẫn Tịch lạnh nhạt hỏi lại.

“Ah, ngươi nói bọn họ sao, những bộ khoái này ta lựa chọn kỹ càng nhưng công pháp bọn họ tu luyện có phần kỳ lạ, một khi tiến vào trạng thái tu luyện có thể lâm trận làm phản, đặc biệt thời điểm động thủ sẽ ra tay giết người.”

Nội tâm Duẫn Tịch mắng Tô Tín một tiếng vô sỉ, hắn ở trong Lục Phiến Môn nhiều năm như vậy sao chưa từng nghe qua công pháp quái dị như thế?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 491 - Vạch Mặt (1)

Tô Tín nói rõ không muốn cho Duẫn Tịch một người, nhưng Duẫn Tịch cũng đồng dạng không có hy vọng xa vời Tô Tín hội cấp.

Duẫn Tịch đi đến đại sảnh chính giữa nói:

“Tô đại nhân không muốn nói gì với ngươi sao, trong phần đông tổng bộ đầu có mấy người chưa xử lý xong công vụ, hoàn toàn có thể theo ta đi chấp hành nhiệm vụ, các vị, các ngươi nói có đúng hay không?”

Duẫn Tịch vừa mới dứt lời, Trịnh Thiên Hòa khác với bảy tên tổng bộ đầu khác và đi tới sau lưng Duẫn Tịch.

Lúc này tổng bộ đầu châu phủ khác cũng yên tâm, không nghĩ tới lại có nhiều người đứng bên cạnh Duẫn Tịch như vậy.

Phải biết rằng Duẫn Tịch mới đến Giang Nam đạo một ngày mà thôi, không ngờ có thể làm cho một phần mười tổng bộ đầu châu phủ Giang Nam đạo đứng về phía hắn, rốt cuộc là Duẫn Tịch mị lực quá mạnh hay nhân tâm Giang Nam đạo thật bất ổn?

Duẫn Tịch cười nhạt nói:

“Tô đại nhân, tám vị hiện tại công vụ bận rộn, ta muốn bọn họ cùng đi chấp hành nhiệm vụ lần này, ta làm vậy có quá phận hay không?”

Tô Tín đã giết ra uy danh Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, tất cả đều là giết chóc.

Bọn họ có Duẫn Tịch cam đoan, Tô Tín không dám giết bọn họ nhưng sự đáo lâm đầu, nội tâm bọn họ không ngừng run

lên, đây là sợ hãi từ bản năng.

Nhìn thấy tám người kia, nội tâm Tô Tín tức giận không nói thành lời.

Bởi vì như hắn đoán trước, trong Lục Phiến Môn đã sớm có người mang nhị tâm bất mãn với hắn, không ngờ cũng có hơn mười người, hiện tại mới có tám xem như đã rất ít.

Nếu như không có Duẫn Tịch, có lẽ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo lại trải qua vận chuyển trong vài năm sẽ chuyển biến, hiện tại Duẫn Tịch dụ dỗ làm bọn họ động tâm không thôi.

Đối với những người này, Tô Tín cũng không có tức giận gì, Tô Tín cũng chỉ đối đãi với bọn họ như công cụ mà thôi.

Ngươi phục tùng ta, ta sẽ tốt với ngươi, nếu ngươi không phải phục tùng ta, ta nuôi dưỡng ngươi làm cái gì?

Hiện tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo không phải Tô Tín tiếp nhận, rách nát tàn lụi, thậm chí hơn bảy mươi châu phủ tổng bộ đầu gom góp lại không đồng đều.

Dùng thực lực Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại không muốn làm tổng bộ đầu châu phủ tổng bộ đầu thì phía sau còn có rất nhiều người a.

Tô Tín đứng lên, cũng không để ý tới đám người Duẫn Tịch, lúc này nhỏ giọng nói với đám người Trịnh Thiên Hòa:

“Đời người như đánh bạc, cũng nên lựa chọn trả giá vì lựa chọn của mình.”

“Kỳ thật ta rất dễ nói chuyện, các ngươi có bất mãn gì cứ nói với ta, vì cái gì lại biến thành như vậy?”

Tô Tín nói chuyện như đấm vào tai đám người Trịnh Thiên Hòa, nó khủng bố giống như ác ma làm cho bọn họ phải đưa mắt nhìn sang Duẫn Tịch.

Duẫn Tịch hừ lạnh một tiếng nói:

“Tô đại nhân ngươi có ý gì?”

Tô Tín thản nhiên nói:

“Ta nói chuyện với thủ hạ, ngươi có ý kiến gì không?”

Duẫn Tịch chỉ sang đám người Trịnh Thiên Hòa và nói:

“Bọn họ không chỉ là thủ hạ Tô Tín ngươi, càng là người Lục Phiến Môn, thân là tuần sát sứ Lục Phiến Môn, tổng bộ đầu các đạo không thể chuyên quyền độc đoán.”

Duẫn Tịch lạnh lùng nhìn sang Tô Tín:

“Tô đại nhân, ngươi vừa nói không phải uy hiếp a chứ? Ngươi nên chú ý ngôn từ của mình, Lục Phiến Môn cũng không phải là nơi ngươi nói một không hai.”

Tô Tín cười khinh miệt, nói:

“Lục Phiến Môn thật sự không phải do ta nói một không hai, nhưng tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo là do Tô Tín ta nói mới tính.”

Duẫn Tịch quát lên:

“Tô Tín ngươi thật lớn mật, ý của ngươi là trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo này, cho dù là Thiết Ngạo đại nhân nói chuyện cũng không có tác dụng bằng ngươi sao?”

Tô Tín nhìn sang Duẫn Tịch sau đó lạnh lùng nói:

“Ta chỉ nói huy hoàng Lục Phiến Môn Giang Nam đạo là ta cho, nếu như không có ta, hiện tại cũng không có tuần sát sứ như ngươi ở đây nói ẩu nói tả.”

Không đợi Duẫn Tịch trả lời, Tô Tín nhìn sang đá người Trịnh Thiên Hòa và lạnh lùng nói:

“Kỳ thật ta là người giảng quy củ.”

“Ngươi làm việc cho ta, ta cho ngươi chỗ tố, chỉ cần là đi theo ta Tô Tín người, ta khi nào bạc đãi các ngươi chưa? Nhưng lòng tham không đáy là thói quen không tốt.”

“Nếu như không có Tô Tín ta, các ngươi cho rằng mình thế nào? Là một Lục Phiến Môn không có chút uy tín nào, làm tổng bộ đầu kéo dài hơi tàn, ngay cả tông môn tam lưu cũng dám chỉ vào mặt các ngươi mắng. Còn tiếp tục phá núi lập trại làm đạo phỉ, trải qua cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai?”

Ngữ khí của Tô Tín dần dần trầm thấp, trong mắt không mang theo chút sắc thái nào.

“Ta cho các ngươi tôn nghiêm, cho các ngươi lợi ích, hiện tại các ngươi phản bội ta là vì sao? Có người hứa cho các ngươi vị trí phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo sao?”

“Vị trí này chỉ ta có thể cho, các ngươi phải biết có những thứ ta cho ngươi mới là của ngươi. Ta không cho ngươi không thể muốn.”

Sắc mặt đám người Trịnh Thiên Hòa lập tức tái nhợt, dường như Tô Tín trước mặt như biến thành hung thú thượng cổ.

“Tô Tín!”

Duẫn Tịch phẫn nộ quát:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 492 - Vạch Mặt (2)

“Ngươi hiện tại đang uy hiếp nhiều tổng bộ đầu châu phủ a, ta hiện tại có thể thượng tấu tổng bộ Lục Phiến Môn nói ngươi chuyên quyền độc đoán ngang ngược.”

Tô Tín lại nhìn sang Duẫn Tịch, thản nhiên nói:

“Duẫn đại nhân, làm người phải có biết mình là ai, ta cho mặt mũi ngươi nhưng ngươi không nhận, nhưng ngươi muốn đánh mặt ta, ngươi suy nghĩ kỹ hậu quả chưa.”

“Cấp trên phái người tới hái quả đào, ngươi vươn tay với bọn họ, ngươi nói ta băm cánh tay của ngươi thì cấp trên sẽ thế nào?”

“Ngươi dám!”

Trong lòng Duẫn Tịch nói ra hai chữ từ kẽ răng.

Tô Tín thản nhiên nói:

“Ngươi có thể nếm thử một chút nhìn xem ta dám hay không, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo ta nói tính toán, cho ngươi

mặt mũi là tuần sát sứ, là Duẫn đại nhân. Không cho ngươi mặt mũi, ta xin hỏi ngươi tính là cái gì?”

Bị người mắng chửi như vây không dễ chịu, dù cho Duẫn Tịch lòng dạ sâu hơn nữa cũng không được.

Duẫn Tịch có thể được Lưu Phượng Vũ phái tới hái quả đào, đương nhiên hắn

không thiếu tâm cơ và lòng dạ.

Chỉ có việc duy nhất là Duẫn Tịch không ngờ rằng Lục Phiến Môn địa phương và tổng bộ Lục Phiến Môn có quy củ khác nhau như vậy.

Thủ đoạn Duẫn Tịch trong tổng bộ Lục Phiến Môn xem như không tệ, lưng tựa tứ đại thần bộ Lưu Phượng Vũ, cho dù tâm cơ quyền mưu, vu oan hãm hại cũng rất tốt.

Nơi này là Giang Nam đạo, quy tắc trò chơi khác xa tổng bộ.

Tại tổng bộ Lục Phiến Môn có tứ đại thần bộ và các truy phong tổng bộ đầu tọa trấn cho nên ngươi muốn chơi một ít thủ đoạn cũng phải âm thầm mới được, lòng mang sát cơ cũng cần phải có gương mặt tươi cười, cho dù trong nội tâm hận không thể bằm thây đối phương thành vạn đoạn vẫn phải biểu hiện hòa hòa khí khí.

Nhưng ở Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hoặc nói là Lục Phiến Môn các đạo khác có khác nhau rõ ràng, một lời không hợp vạch mặt là chuyện bình thường, tối thiểu tại tổng bộ Lục Phiến Môn có tranh đấu kịch liệt cũng không ai dám chỉ vào mặt Duẫn Tịch mắng hắn là cái gì.

Leng keng!

Âm thanh kim thiết giao nhau vang lên, không phải Tô Tín xuất kiếm, mà là Duẫn Tịch xuất thủ.

Hắn trên hai tay cái kia một mực đều không có hái xuống tơ tằm cái bao tay vậy mà phảng phất là kim thiết chỗ chế tạo mà thành, theo Duẫn Tịch ra tay, phát ra từng tiếng đao kiếm va chạm thanh âm.

Duẫn Tịch danh hiệu Trích Tinh Thủ, một thân công phu của hắn tự nhiên bằng vào đôi tay của mình.

Hắn vươn tay ra, trong tay hắn có chân khí cường đại mang theo uy thế vô tận.

Trích Tinh Thủ!

Duẫn Tịch ra tay với uy thé kinh người, nhưng không đợi Trích Tinh Thủ của hắn rơi xuống, hắn lập tức thu hồi thủ đoạn.

Bởi vì Tô Tín đối diện đã vung tay lên, hơn mười đạo kiếm khí vô hình vô tướng phá thể bay ra ngoài và vờn quanh người hắn, kiếm quang mang theo chân khí rét lạnh thấu xương bao phủ thân thể Duẫn Tịch, hắn cũng tỉnh táo lại.

Thực lực Tô Tín là dựa vào chiến tích đánh ra, việc này không cần phải hoài nghi.

Cho dù Duẫn Tịch là võ giả Thần Cung Cảnh uy tín lâu năm, đã đạt tới cảnh giới thiên nhân hợp nhất, cũng đạt tới nửa bước Nguyên Thần, hắn không tin tưởng bằng vào ưu thế này có thể thắng được Tô Tín.

Huống hồ nơi này chính là Giang Nam đạo, lý trí nói Duẫn Tịch mình động thủ với Tô Tín tại đây không có phần thắng.

Trích Tinh Thủ sinh ra chân khí cuồng bạo và biến mất, sắc mặt Duẫn Tịch âm lãnh nói:

“Tô Tín! Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Tô Tín đưa mắt nhìn sang đám người Trịnh Thiên Hòa:

“Ta nói rồi, có nhiều thứ ta không cho, các ngươi không thể đoạt.”

“Không động tâm tư không nên có, bằng không sẽ trả giá thật nhiều, bắt bọn chúng lại cho ta.”

Tô Tín dứt lời, đám người Lý Phôi lập tức động thủ, trong nháy mắt vài thanh binh khí đặt lên cổ Trịnh Thiên Hòa, hắn không có dũng khí phản kháng.

Nơi này chính là Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, có Tô Tín ở nơi này, chỉ bằng tám người bọn họ không thể phản kháng.

Đám người Trịnh Thiên Hòa dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Duẫn Tịch, ngày hôm

qua ngươi đáp ứng bảo vệ chúng ta không chết, hiện tại ngươi muốn nuốt lời sao?

Duẫn Tịch quát lên:

“Tô Tín ngươi có ý gì? Ngươi muốn bài trừ đối lập trước mặt tuần sát sứ ta hay sao? Ngươi còn không đặt pháp luật Lục Phiến Môn vào trong mắt sao?”

Tô Tín cười lạnh nói:

“Pháp luật? Ngươi muốn pháp luật? Vậy thì tốt, hôm nay ta sẽ cho ngươi pháp luật, lão Hoàng, dẫn mọi người tới đây.”

Mười mấy tên bộ khoái Lục Phiến Môn nối đuôi nhau đi vào trong phòng, đám người Trịnh Thiên Hòa có cảm giác không tốt, những bộ khoái này đều là bộ khoái dưới trướng bọn họ, hơn nữa còn là người không hợp với bọn họ nữa chứ.

Tô Tín nhìn sang các bộ khoái cấp thấp Lục Phiến Môn, trong đám người này không có ai là tâm phúc của đám tổng bộ đầu.

Những bộ khoái trước mắt hoặc không hợp hoặc có mâu thuẫn với bọn họ, là những kẻ không chung đường với mình, dù sao mỗi tên như thế sẽ không nói tốt vì bọn họ.

Tô Tín chỉ vào đám bộ khoái và nói:

“Hiện tại những bộ khoái này tố cáo các ngươi ăn hối lộ trái pháp luật, vi phạm pháp luật Lục Phiến Môn, lừa trên gạt dưới, hơn nữa còn có chứng cứ vô cùng xác thực, nhân chứng vật chứng đều đủ!”

“Các ngươi không phải muốn pháp luật hay sao? Hiện tại dựa theo pháp luật mà tính, các ngươi cũng phải chết, hơn nữa chết còn thảm hơn nhiều.”

Nghe Tô Tín nói như vậy, sắc mặt đám người Trịnh Thiên Hòa biến thành trắng bệch.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 493 - Duẫn Tịch Không Cam Lòng (1)

Phàm là người dám nhảy ra đứng bên Duẫn Tịch đều là những kẻ tham lam.

Nếu không phải lòng tham của bọn họ không đáy thì làm sao đồng ý với điều kiện của Duẫn Tịch, vì một chút bất mãn đi đối đầu Tô Tín?

Người có lòng tham không đủ, bọn họ ngày thường không có mờ ám gì mới là chuyện lạ.

Trong tám người nơi này, mông của bọn họ không ai sạch sẽ.

Tổng bộ đầu châu phủ như bọn họ có rất nhiều tài nguyên, tất cả tổng bộ đầu châu phủ trong Giang Nam đạo hoặc nhiều hoặc ít sẽ giữ tài nguyên tu luyện cấp trên phát xuống, chỉ có điều đại đa số đều giữ số lượng ít, chỉ cần ngươi không có gây ra công phẫn thì Tô Tín không quản.

Nước quá trong sẽ không có cá, đối với loại chuyện nhỏ nhặt này, Tô Tín từ xưa tới nay mở một mắt nhắm một mắt.

Nếu ngươi cho rằng Tô Tín thật sự phóng túng vậy ngươi sai rồi.

Giống như hiện tại, chỉ dùng thời gian cả đêm mà Tô Tín đã tập trung xong tất cả chứng cớ phạm tội của bọn họ.

Hơn nữa những kẻ không có đứng ra cảm thấy may mắn không thôi.

Tô Tín trước kia không biết ai đầu nhập vào Duẫn Tịch, cho nên hắn không thể nào thu thập chứng cớ hiện tại, giải thích duy nhất là trong tay Tô Tín đã có sẵn, đợi

đến lúc ai nhảy ra gây sự thì chính là lúc tính sổ với kẻ đó.

“Nhân chứng vật chứng đều ở đây, dựa theo quy củ Lục Phiến Môn, chịu tội đáng tru!”

Tô Tín dứt lời, Lý Phôi trực tiếp ra tay cắt đứt yết hầu của Trịnh Thiên Hòa, hắn mang theo ánh mắt không cam lòng nhìn ngã xuống.

Về sau những người khác cũng là ra tay, trong nháy mắt tám người đi theo Duẫn Tịch tranh quyền đoạt lợi đã bị Tô Tín giết chết.

Sau đó Tô Tín lại chọn ra tám tên võ giả Thần Cung Cảnh bên cạnh mình làm tổng bộ đầu thay thế.

Mọi người cảm thấy nội tâm lạnh buốt.

Bọn họ còn cho rằng địa vị của mình quan trọng cỡ nào, nhưng hiện tại bọn họ mới xem như biết rõ người như bọn họ không thiếu trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, chết một sẽ có kẻ khác thay thế ngay sau đó.

Tô Tín ra lệnh một tiếng cả đại sảnh nghị sự Giang Nam đạo sẽ chảy máu không ngừng, Duẫn Tịch chỉ vào Tô Tín và lạnh lùng nói:

“Tám tổng bộ đầu châu phủ Thần Cung Cảnh nói giết liền giết, trong mắt ngươi có pháp luật Lục Phiến Môn hay không?”

Tô Tín cười lạnh nói:

“Pháp luật? Nhân chứng vật chứng đều đủ, dựa theo quy củ Lục Phiến Môn ta hoàn toàn có thể không thông qua tổng bộ tru sát bọn họ, cho dù cấp trên tra xét thì, như thế nào, ngươi có ý kiến gì không?”

Sắc mặt Duẫn Tịch âm trầm chảy ra nước, ngươi đã giết người rồi, ta còn có thể thế nào?

Duẫn Tịch đến bây giờ mới xem như biết rõ, trong Giang Nam đạo hắn không

thể vật cổ tay với Tô Tín, những tâm cơ hắn chơi tại tổng bộ Lục Phiến Môn không thể sử dụng trên người Tô Tín.

Tô Tín nhìn Duẫn Tịch và cười lạnh nói:

“Duẫn đại nhân ngươi không phải muốn đi tất cả đại phái võ lâm Giang Nam đạo chấp hành nhiệm vụ sao? Vậy thì tốt, ta cho ngươi cơ hội, nơi này có nhiều tổng bộ đầu châu phủ như thế, chỉ cần có người đáp ứng ngươi, hắn là thủ hạ của ngươi, có thể nghe theo Duẫn đại nhân điều động.”

Nghe xong Tô Tín nói lời này, tất cả tổng bộ đầu các châu phủ đều nói:

“Thật có lỗi Duẫn đại nhân, châu phủ tại hạ còn có sự vụ bận rộn chưa xong, chỉ sợ không thể đi chấp hành nhiệm vụ với Duẫn đại nhân được.”

Tô Tín vừa mới giết người xong, chỉ cần đầu óc của bọn họ không động kinh tuyệt đối sẽ không đứng chung chỗ với Duẫn Tịch.

Tô Tín khoát tay nói:

“Xem ra không có ai rút thời gian đi cùng Duẫn đại nhân được, như vậy phiền toái, nếu không như vậy đi, ta phái hai thủ hạ tinh nhuệ đi cùng Duẫn đại nhân, thuận tiện bảo hộ Duẫn đại nhân an toàn.”

Tô Tín vỗ vỗ tay nói:

“Lý Phôi, Lưu Hạo, từ giờ hai người các ngươi đi theo Duẫn đại nhân.”

Sắc mặt Duẫn Tịch biến hóa, hắn tức giận nói:

“Tô Tín ngươi có ý gì? Phái người giám sát ta sao?”

Lý Phôi và Lưu Hạo đều là tâm phúc của Tô Tín, Tô Tín bảo hai người thời khắc chú ý động tĩnh của hắn, cho dù Duẫn Tịch dùng ngón chân nghĩ cũng biết Tô Tín muốn làm gì.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

“Không nên nói khó nghe như vậy, không phải giám thị, ta chỉ bảo vệ mà thôi.”

“Hiện tại Giang Nam đạo không an toàn, những dư nghiệt Ngô quốc qua lại thất thường, cho nên phải cẩn thận một ít mới tốt.”

Duẫn Tịch hừ lạnh một tiếng, hắn trực tiếp xoay người rời đi.

Mà Lý Phôi và Lưu Hạo nhìn nhau, bọn theo theo sát sau lưng Duẫn Tịch, làm cho Duẫn Tịch nghiến răng nghiến lợi, hận không thể động thủ với hai người tại chỗ, cuối cùng Duẫn Tịch cũng nhịn xuống.

Lúc này đám người thanh lý thi thể và máu tươi trong đại sảnh, Tô Tín không quan tâm tới Duẫn Tịch.

Người tổng bộ Lục Phiến Môn đã làm quá lên như thế, cho rằng tùy tiện phái một tên như vậy tới là có thể hái quả đào, thật không biết làm như thế là duỗi tay quá dài hay sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 494 - Duẫn Tịch Không Cam Lòng (2)

Dưới Tô Tín thống trị, Lục Phiến Môn căn cơ bất ổn nhưng không phải một Duẫn Tịch có thể lay động, vừa vặn thừa dịp Duẫn Tịch đến nơi này một lần, Tô Tín cũng thuận tiện cạy ra nhân tố bất ổn trong Lục Phiến Môn ra ngoài, tránh sau này bọn chúng gây phiền toái cho mình.

Mà lúc này Duẫn Tịch quay lại nơi ở của mình, Lý Phôi và Lưu Hạo vẫn theo sau hắn.

May mà hai người cũng lưu cho Duẫn Tịch một ít mặt mũi, không có têến vào trong nhà của hắn, bọn họ chỉ thủ bên ngoài mà thôi.

Tô Tín đang nói rõ với Duẫn Tịch, ngươi tốt nhất nên trung thực trong Giang Nam đạo một ít, nếu không nói không chừng lúc nào đó có ” dư nghiệt Ngô quốc ” sẽ xuất hiện làm ra chuyện không tốt gì đó.

Mặc dù như thế nhưng Duẫn Tịch vẫn không buông tha.

Lưu Phượng Vũ thân là một trong tứ đại thần bộ, đệ tử của hắn cũng không chỉ có một mình Duẫn Tịch, thậm chí có mấy người thực lực không kém hơn hắn.

Hắn hao tổn tâm cơ tự đề cử trước mặt Lưu Phượng Vũ, thủ đoạn ra hết mới cướp được vị trí tuần sát sứ, hắn nhất định phải có được thành tích.

Lưu Phượng Vũ đã đồng ý với hắn, sau khi hắn có vị trí tuần sát sứ, hắn có thể đoạt được bao nhiêu quyền lợi trong tay Tô Tín thì đó là quyền lợi của ngươi.

Nếu như ngươi có thể đá Tô Tín xuống đài, vậy ngươi chính là tổng bộ đầu

Giang Nam đạo.

Vị trí hắn lúc trước tại Lục Phiến Môn là truy phong tuần bổ, địa vị cũng giống Tô Tín.

Người trong tổng bộ Lục Phiến Môn cũng biết, truy phong tuần bổ địa vị cao nhưng địa vị cao thì thế nào? Đương nhiên không có quyền lợi lớn như làm thổ hoàng đế một phương như tổng bộ đầu.

Tô Tín có thể dùng thực lực Thần Cung Cảnh liền đảm nhiệm tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, đó là trải qua nhiều trùng hợp tạo thành, Duẫn Tịch hắn muốn đi tới nơi khác làm tổng bộ đầu có phần khó khăn, tiếp qua vài năm chờ hắn đột phá Nguyên Thần Cảnh còn không sai biệt lắm.

Cho nên hiện tại có cơ hội tốt như thế, Duẫn Tịch cũng không muốn buông tha.

Hôm nay tổng bộ đầu châu phủ Lục Phiến Môn đều nhìn thấy kết cục của kẻ tỏ thái độ là thế nào, bọn họ cũng bị thủ đoạn của Tô Tín chấn nhiếp, làm cho tổng bộ đầu châu phủ không dám nói một câu oán hận, nội tâm Duẫn Tịch mắng bọn chúng là phế vật.

Cho dù hắn không thể lôi kéo tổng bộ đầu châu phủ đi chăng nữa, việc này không đại biểu Duẫn Tịch sẽ không có biện pháp khác.

Sáng sớm ngày thứ hai, Duẫn Tịch đi ra khỏi trạch viện, nhìn thấy Lý Phôi và Lưu Hạo còn đứng ở cửa ra vào thì hắn bực mình.

Lưu Hạo càng cười tủm tỉm chào hỏi Duẫn Tịch một tiếng:

“Duẫn đại nhân tối hôm qua ngủ ngon hay không?”

Duẫn Tịch cười lạnh và nói:

“Lưu Hạo, ta nghe nói ngươi trước kia là nhân vật số má, có thể đứng top năm trong các tổng bộ đầu châu phủ Giang Nam đạo, ngươi tội gì ở chỗ này làm tay sai cho Tô Tín?”

Lưu Hạo cười tủm tỉm nói:

“Những tông môn võ lâm kia thường xuyên mắng chửi chúng ta là tay sai triều đình, dù sao đều là làm chó, tối thiểu làm chó cho Tô đại nhân ta đạt được không ít thứ mình cần.”

Duẫn Tịch hừ lạnh một tiếng sau đó trực tiếp xoay người rời đi.

Vừa rồi hắn chẳng qua muốn châm ngòi một ít mà thôi, nhưng không nghĩ tới Lưu Hạo là kẻ có thù cũ với Tô Tín lại trung tâm với Tô Tín như vậy.

Duẫn Tịch quay người rời đi, hắn không có đi tổng bộ Lục Phiến Môn, mà là trực tiếp tiến ra bên ngoài Giang Nam phủ, chuẩn bị đi tìm những thế lực võ lâm bản địa ở Giang Nam đạo.

Đêm qua Duẫn Tịch suy nghĩ cả buổi, hắn nghĩ ra chủ ý chính là tìm thế lực khác hỗ trợ.

Hắn không tìm thấy minh hữu trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo nhưng võ lâm Giang Nam đạo lại không giống.

Tô Tín lúc trước huyết tẩy năm tông môn, trong võ lâm Giang Nam đạo có không ít tông môn có thù oán với Tô Tín.

Hợp tác với thế lực võ lâm cũng không làm Duẫn Tịch cảm thấy có áp lực tâm

lý.

Đừng nhìn có đôi khi Lục Phiến Môn thủy hỏa bất dung với thế lực võ lâm, kỳ thật song phương hợp tác với nhau không ít.

Trong Lục Phiến Môn một đạo ít khi nhìn thấy, nhưng ở tổng bộ Lục Phiến Môn lại có rất nhiều môn phái giang hồ hợp tác với Lục Phiến Môn.

Về phần Lý Phôi còn có Lưu Hạo đi theo phía sau, Duẫn Tịch cũng không có để ý tới hai người.

Các ngươi muốn giám thị thì cứ giám thị đi, muốn báo cáo với Tô Tín thì cứ tùy

ý.

Duẫn Tịch chỉ cần tranh thủ thế lực võ lâm trợ giúp, cho dù Tô Tín biết thì thế nào? Hắn còn có thể diệt tông môn võ lâm giống như giết tổng bộ đầu châu phủ sao?

Cho dù Tô Tín muốn báo cáo tổng bộ Lục Phiến Môn hành vi của hắn cũng không có cớ.

Mục đích của Lục Phiến Môn là giám sát tông môn võ lâm, quy củ Lục Phiến Môn cũng không có lệnh cấm hợp tác với tông môn võ lâm, nếu làm thế kẻ bị nghiêm trị chính là Tô Tín.

Dù sao trong kế hoạch đảo loạn Giang Nam đạo, Tô Tín liên hợp với Ôn gia đầu tiên.

Duẫn Tịch đi tới Minh Nguyệt kiếm phái đầu tiên bên ngoài Giang Nam phủ.

Minh Nguyệt kiếm phái là thế lực nhị lưu không tồi tại Giang Nam phủ, Duẫn Tịch đi tới Minh Nguyệt kiếm phái đầu tiên là vì Minh Nguyệt kiếm phái có giao hảo với Tốn Phong kiếm phái bị Tô Tín tiêu diệt.

Lúc trước Tốn Phong kiếm phái bị diệt, Minh Nguyệt kiếm phái là thế lực đầu tiên kêu oan vì Tốn Phong kiếm phái, lại nhờ Lạc Vũ sơn trang xuất hiện chủ trì công đạo.

Về sau Tô Tín trực tiếp dùng thủ đoạn lôi đình diệt Lãnh Nguyệt đường và ba thế lực khác, từ đó thể hiện ra lực lượng đáng sợ của Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, Minh Nguyệt kiếm phái cũng đã trung thực rất nhiều.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 495 - Bí Mật Của Duẫn Tịch (1)

Duẫn Tịch đi Minh Nguyệt kiếm phái, Lý Phôi và Lưu Hạo không có đi lên, bọn họ chỉ đứng bên ngoài sơn môn Minh Nguyệt kiếm phái.

Tô Tín bảo bọn họ giám thị Duẫn Tịch chẳng qua là muốn tạo áp lực lên Duẫn Tịch một ít mà thôi.

Về phần hắn muốn làm gì Tô Tín đều đã phân phó, hai người bọn họ không cần ngăn cản, cứ mặc hắn yên tâm lớn mật hành động, Tô Tín cũng muốn xem có bao nhiêu nhân tố không ổn định trong Giang Nam đạo.

Mà lúc này trong Minh Nguyệt kiếm phái, sau khi biết Duẫn Tịch đến tìm hiểu tin tức, chưởng môn Lâm Vô Phong tu vi Hóa Thần Cảnh của Minh Nguyệt kiếm phái tự mình nghênh đón, khách khí dẫn Duẫn Tịch vào trong phòng nghị sự tông môn.

Dùng uy danh Lục Phiến Môn Giang Nam đạo tại Giang Nam đạo hiện tại, một vị tổng bộ đầu châu phủ Thần Cung Cảnh cũng đáng cho bọn họ lễ ngộ, càng không cần nói là đệ tử của tứ đại thần bộ ‘ Cửu Dực Hỏa Hoàng ’ Lưu Phượng Vũ.

Lâm Vô Phong bảo đệ tử dâng trà mời Duẫn Tịch, hắn cười nói:

“Không biết Duẫn đại nhân tới tiểu tông môn như Minh Nguyệt kiếm phái ta có chuyện gì hay không?”

Duẫn Tịch uống một ngụm trà và nói:

“Lâm chưởng môn cũng không nên tự coi nhẹ mình, Minh Nguyệt kiếm phái

ngươi mà gọi là tiểu tông môn, cả Giang Nam đạo cũng chỉ có Tiêu gia mới xứng gọi là đại tông môn mà thôi.”

Duẫn Tịch đặt chén trà xuống, thần sắc nghiêm túc nói:

“Lâm chưởng môn, ngươi cũng biết thân phận ta, ta chính là tuần sát sứ tổng bộ Lục Phiến Môn phái tới, trong đó trách nhiệm chủ yếu của ta chính là giám sát tổng bộ đầu một đạo có làm ra chuyện vi phạm kỷ cương hay không.”

“Những việc này ta có khả năng không biết nhưng Lâm chưởng môn ngươi là người Giang Nam đạo, không biết ngươi thấy Lục Phiến Môn Giang Nam đạo thế nào?”

“Lâm chưởng môn không cần sợ, có vấn đề gì, ngươi cứ việc nói ra đi, ta khẳng định sẽ phản ánh lên cấp trên giúp ngươi, tuyệt đối sẽ không dung túng những người làm xằng bậy tại Giang Nam đạo.”

Nụ cười trên mặt Lâm Vô Phong dần dần biến mất, hắn hiểu ý của Duẫn Tịch, vị tuần sát sứ Lục Phiến Môn muốn kéo hắn đi đối phó Tô Tín, Lâm Vô Phong lập tức cảm thấy dở khóc dở cười.

Nếu là lúc bình thường, hắn là người võ lâm sẽ cam tâm tình nguyện nhìn thấy Lục Phiến Môn nội đấu.

Nhưng vấn đề là việc này lại liên quan đến mình, Lâm Vô Phong không cười

nổi.

Mục đích Duẫn Tịch tới nơi này, chỉ cần không phải kẻ đần đều có thể nhìn ra, giúp đỡ hắn đối địch với Tô Tín khác gì chán sống?

Duẫn Tịch địa vị lớn, là tuấn sát sứ Lục Phiến Môn, quan chức tương đương với tổng bộ đầu một đạo, hơn nữa bản thân hắn là đệ tử của một trong tứ đại thần bộ

‘ Cửu Dực Hỏa Hoàng ’ Lưu Phượng Vũ, nhưng việc này có quan hệ gì với hắn chứ?

Duẫn Tịch vốn có thế lực tại tổng bộ Lục Phiến Môn nhưng hắn không có khả

năng mời Lưu Phượng Vũ đến diệt tông môn nhất lưu.

Nhưng Tô Tín thì khác, dùng thủ đoạn tàn nhẫn của Tô Tín, nếu mình dám đối địch với hắn, nói không chừng Minh Nguyệt kiếm phái ngày hôm sau sẽ trở thành lịch sử.

Bởi vì sự kiện Tốn Phong kiếm làm cho Lâm Vô phê bình kín đáo nhưng Tốn Phong kiếm phái chỉ có giao hảo với Minh

Nguyệt kiếm phái mà thôi, cũng không phải tồn tại nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn.

Nếu vì ân oán nhỏ lúc trước đi đối địch với Tô Tín, vậy Lâm Vô Phong hắn không cần làm chưởng môn nhiều năm như vậy.

Cho nên đối mặt Duẫn Tịch ám chỉ, Lâm Vô Phong giả ngu nói:

“Duẫn đại nhân xin yên tâm, Tô đại nhân thống lĩnh Lục Phiến Môn Giang Nam đạo không có sai lầm gì, võ lâm Giang Nam đạo không ai oán thán, tuyệt đối không có tính huống như Duẫn đại nhân nói.”

Duẫn Tịch biến sắc, hắn âm trầm nói:

“Lâm chưởng môn ngươi cần phải nghĩ kỹ, cơ hội chỉ có một lần, ngươi giúp ta, ta có thể cam đoan lợi ích của Minh Nguyệt kiếm phái tại Giang Nam đạo.”

Lâm Vô Phong cười ha hả nói:

“Minh Nguyệt kiếm phái chỉ là tiểu tông môn nhị lưu mà thôi, không chịu nổi giày vò như vậy, tại hạ tâm lĩnh hảo ý Duẫn đại nhân, ta đi an bài tiệc rượu mời Duẫn đại nhân dùng cơm tẩy trần.”

“Không cần, tại hạ còn có công vụ trên người, không phiền toái Lâm chưởng môn.”

Sắc mặt Duẫn Tịch khó coi chắp tay cáo từ, hắn nói xong trực tiếp rời đi.

Nhìn bóng lưng Duẫn Tịch rời đi, ánh mắt Lâm Vô Phong lộ ra vẻ khinh

thường và nói:

Hắn cho rằng mình là Tô Tín, còn dám một thân một mình chơi xiếc hợp tung liên hoành?

Đương gia thế lực võ lâm vô cùng cẩn thận, không có nắm chắc vạn toàn, bọn họ sẽ không cầm thân gia tính mạng của mình ra quyết định.

Phải biết rằng lúc trước Ôn gia liên hợp với Tô Tín là vì Tô Tín dùng độc kế bức Ôn gia vào đường cùng, lúc này Ôn gia mới liên thủ với Tô Tín.

Hiện tại Duẫn Tịch ngươi muốn bằng vào miệng lưỡi bảo Minh Nguyệt kiếm phái ta cùng ngươi đối kháng Tô Tín, ngươi quá xem thường ta rồi.

Lúc này bên ngoài sơn môn Minh Nguyệt kiếm phái, Lưu Hạo nhìn Duẫn Tịch một mình một người đi xuống núi liền cười mỉa mai.

"Duẫn đại nhân, Lâm chưởng môn không lưu ngươi ăn cơm sao?"

Duẫn Tịch mặt mặt đen không phản ứng tới hắn, ngay sau đó lại có đi vài tông môn nhưng kết quả lại giống Minh Nguyệt kiếm phái, không phải giả vờ ngây ngốc chính là trực tiếp cự tuyệt.

Giang Nam đạo hiện tại có quy củ mới, là quy củ do Tô Tín định ra.

Cho dù nương theo quy củ mới sinh ra đã chết không ít người nhưng tối thiểu thế lực võ lâm khác cũng không có cảm lợi ích của mình bị hao tổn, ngược lại tông môn còn đạt được chỗ tốt.

Kể từ đó có ai ăn no không có việc gì làm đi chọc Tô Tín?

Thời gian một ngày, Duẫn Tịch mũi dính đầy tro bụi, hiện tại hắn mới biết hái quả đào cũng không dễ dàng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 496 - Bí Mật Của Duẫn Tịch (2)

Chỉ dùng thời gian chưa tới nửa năm, Tô Tín đã đánh ra uy thế như vậy tại Giang Nam đạo làm cho Duẫn Tịch kinh hãi không thôi.

Hiện tại Duẫn Tịch rất bi ai, những bộ khoái Lục Phiến Môn Giang Nam đạo không cần phải nghĩ, trải qua chuyện Tô Tín

giết gà dọa khỉ ngày hôm qua căn bản không khả năng đứng về phía mình.

Duẫn Tịch cũng thử qua tất cả tông môn võ lâm Giang Nam đạo, đám gia hỏa đều không cho rằng Duẫn Tịch có thể thắng trong trận đấu với Tô Tín, liên tục giả vờ ngây ngốc hoặc trực tiếp cự tuyệt.

Duẫn Tịch đến Giang Nam đạo là vì đoạt quyền, như vậy rất tốt, hắn không có đoạt được một chút quyền lực nào, ngược lại bản thân còn bị Tô Tín tước quyền lực, có thể nói cái gọi là ‘ tuần sát sứ ’ của hắn thật sự chỉ có quyền lợi điều tra mà thôi.

Hắn bây giờ còn có thể làm gì? Xin sư phụ giúp đỡ? Không chừng Lưu Phượng Vũ sẽ phế hắn.

Duẫn Tịch cũng nghe nói qua đấu tranh trong cao tầng Lục Phiến Môn, bởi vì Thiết Ngạo bị thương bế quan, Lưu Phượng Vũ phải đấu tranh kịch liệt mới có được vị trí tuần sát sứ cho hắn, còn có thể quang minh chính đại phái tới Giang Nam đạo đoạt quyền.

Nhưng làm thế đã là hạn độ lớn nhất, nếu như làm quá phận một ít, chọc Thiết gia tức giận thì không ai có kết cục tốt.

Phí nhiều khí lực lớn như vậy mới tranh thủ được chức vị tuần sát sứ, kết quả Duẫn Tịch nhưng lại cho hỏng chuyện, chờ sau khi hắn trở lại tổng bộ Lục Phiến Môn sẽ nhận kết quả không tốt.

Sư phụ hắn không chỉ có một đệ tử như hắn, có không ít người đang đứng sau chờ đạp lên hắn thượng vị a.

Vào lúc nội tâm Duẫn Tịch đang buồn rầu, bỗng nhiên trong phòng có giọng nói vang lên, hắn ngẩng đầu lên phát hiện trong phòng có thêm hai người, nhìn thấy tướng mạo hai người kia thì nội tâm hắn ngạc nhiên không nhỏ.

Hai người này một người trung niên với tướng mạo đường hoàng, ba chòm râu dài dưới cằm.

Tên thanh niên còn lại tướng mạo chừng ba mươi, dung mạo bình thường, đôi tay hắn óng ánh như bảo thạch.

Nếu như Tô Tín có mặt ở nơi này, hắn nhất định sẽ rất quen thuộc, bởi vì hai người này chính là hoàng tộc dư nghiệt Ngô quốc, Giang Hạc Lưu và Nhạc Thanh Bình!

Nhìn thấy hai người này, Duẫn Tịch cả kinh nhưng kiềm lòng không kêu lên:

“Hiện tại cả Giang Nam đạo đang giới nghiêm, những mật thám đang âm thầm tra xét dư nghiệt Ngô quốc, bên ngoài còn có tâm phúc Tô Tín trông coi, các ngươi còn dám tới nơi này, các ngươi bị điên hay sao?”

Giang Hạc Lưu thản nhiên nói:

“Yên tâm, chỉ bằng vào hai tiểu bối cảnh giới Tiên Thiên không thể phát hiện chúng ta.”

Duẫn Tịch cau mày nói:

“Lý Phôi và Lưu Hạo không phát hiện được ngươi, nhưng mật thám Lục Phiến Môn thì sao? Đừng nhìn bọn chúng không có ai bước vào trong Nguyên Thần

Cảnh, khứu giác của bọn họ rất nhạy cảm, gây chuyện không tốt còn liên lụy tới ta.”

Sắc mặt Giang Hạc Lưu trầm xuống, hắn lạnh lùng nói:

“Hiện tại ngươi trách ta sao? Duẫn Tịch, làm người phải tự hiểu cảm ơn, nếu lúc trước không có chúng ta trợ giúp, đời này ngươi cao lắm chỉ làm được tiểu bộ khoái Lục Phiến Môn mà thôi.”

“Lúc này trở thành đệ tử một trong tứ đại thần bộ Lưu Phượng Vũ, có vị trí tuần sát sứ sánh ngang tổng bộ đầu Lục Phiến Môn một đạo, đừng quên tất cả là ai cho ngươi.”

Nghe Giang Hạc Lưu nói như thế, sắc mặt Duẫn Tịch âm trầm bất định, hắn im lặng nửa ngày và nói:

“Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì?”

Sắc mặt Giang Hạc Lưu biến thành thản nhiên, nói:

“Rất đơn giản, chúng ta đến đây giúp ngươi.”

“Giúp ta?”

Duẫn Tịch cau mày không thôi.

Giang Hạc Lưu cười lạnh nói:

“Như thế nào, chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi hiện tại không cần trợ giúp sao?”

“Dùng uy vọng Tô Tín tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại, ngươi căn bản không có một chút khả năng đoạt quyền từ trong tay hắn.”

“Ngươi có đi khắp toàn bộ Giang Nam đạo hiện tại cũng không nắm được chút quyền lợi nào trong tay, chúng ta không giúp ngươi, ngươi chuẩn bị bàn giao với Lưu Phượng Vũ thế nào?”

Duẫn Tịch tức giận nói:

“Các ngươi có ý định giúp ta như thế nào? Đừng quên thân phận các ngươi hiện tại, chỉ cần các ngươi dám mạo hiểm xuất đầu, triều đình sẽ phát động tất cả lực lượng tại Giang Nam đạo và đuổi bắt các ngươi.”

Giang Hạc Lưu nhìn vào mặt mình, tướng mạo hắn từ trung niên biến thành thanh niên nhã nhã lễ độ.

Nhạc Thanh Bình cũng biến hóa, tướng mạo bình thường của hắn lúc này biến thành một người anh tuấn, diện mạo khác hẳn lúc trước.

Duẫn Tịch thân là truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn, hắn có thân phận hiện tại cũng không phải dựa vào tranh quyền đoạt lợi mà có, bản thân hắn cũng có một ít tài năng làm truy phong tuần bổ, điểm này không thể giả tạo mà có.

Ví dụ như hiện tại hắn liếc mắt nhìn Giang Hạc Lưu và Nhạc Thanh Bình giả dạng thành ai.

“Một trong năm trang chủ Nhân Nghĩa Trang, phó minh chủ Tam Giang Thuỷ Bộ Phần Hỏa Gao Long Đái Vạn Xuân.”

“Bài danh hai mươi ba Nhân Bảng thế hệ trước, nghĩa tử Đái Vạn Xuân Cầm Long Thủ Phương Khiếu Vân.”

Duẫn Tịch nói ra hai cái tên, trên mặt hắn vẫn còn kinh hãi không thôi.

Giang Hạc Lưu cùng Nhạc Thanh Bình cũng quá lớn mật rồi, hai vị này đến bây giờ vẫn còn sống rất tốt, không ngờ hai người dám thay đổi tướng mạo thành bọn họ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 497 - Mưu Đồ Bí Mật (1)

Nhìn thấy Giang Hạc Lưu và Nhạc Thanh Bình dịch dung thành hai người này,

Duẫn Tịch nói:

“Các ngươi điên hay sao? Hai người này hiện tại đang ở đây, ngươi cải trang cách ăn mặc thành hai người và đi vào Giang Nam đạo, ngươi cho rằng mật thám Giang Nam đạo là ngốc không nhìn ra?”

Giang Hạc Lưu thản nhiên nói:

“Ai nói với ngươi chúng ta giả ra? Chỉ cần chúng ta đi vào Giang Nam đạo, Đái Vạn Xuân và Phương Khiếu Vân chính thức sẽ ẩn nấp, cho dù chúng ta là giả cũng biến thành sự thật.”

Duẫn Tịch dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Giang Hạc Lưu, nghe khẩu khí hắn như vậy, Đái Vạn Xuân và Phương Khiếu Vân lại là người của bọn họ.

Ngũ Nghĩa Trang Giang Hoài là thế lực gần với tông môn đỉnh cấp, năm vị trang chủ có hai Dung Thần và ba Hóa Thần.

Mà Đái Vạn Xuân chính là phó minh chủ Tam Giang Thủy Bộ, thống lĩnh tất cả trăm bang phái lớn nhỏ trong Giang Hoài đạo, quyền lợi vô cùng to lớn.

“Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì? Ta cần làm như thế nào?”

Duẫn Tịch hít sâu một hơi hỏi.

Duẫn Tịch biết rõ Giang Hạc Lưu đã xuất hiện trước mặt liền không cho hắn tư

cách cự tuyệt.

Lúc trước Duẫn Tịch chỉ là cô nhi bình thường được Thiết gia thu dưỡng mà thôi, thực lực và thiên phú xem như trung thượng.

Dựa vào phát triển bình thường, hắn căn bản không có khả năng trở thành nghĩa tử Thiết gia như Duẫn Tịch Tuyết, cao hơn nữa trở thành tiểu bộ khoái tầm thường trong Lục Phiến Môn.

Chính bởi vì như thế, Duẫn Tịch rất không cam lòng, hắn tiếp nhận Giang Hạc Lưu trợ giúp, hắn được tặng cho rất nhiều tài nguyên tu luyện, về sau lại được Giang Hạc Lưu dùng bí pháp Bạch Liên giáo tẩy mao phạt tủy cho nên có thiên phú cường đại.

Hắn biết rõ Giang Hạc Lưu hao tổn tâm cơ bồi dưỡng hắn làm gì, không có gì khác là cắm một cây đinh vào trong Lục Phiến Môn mà thôi.

Từ khi thực lực Duẫn Tịch đại tiến, hơn nữa bái Lưu Phượng Vũ làm sư phụ, khi đó hắn muốn rời khỏi đám người Giang Hạc Lưu.

Lần trước hắn nghe âm mưu đám người Giang Hạc Lưu thất bại tại Giang Nam hội liền âm thầm cao hứng, hắn nghĩ tới kết quả Giang Hạc Lưu đã chết, như vậy bí mật của hắn không còn ai biết rõ.

Hôm nay Giang Hạc Lưu lại xuất hiện trước mặt Duẫn Tịch, điều này cũng làm cho Duẫn Tịch biết rõ đời này mình không nhất định thoát khỏi bọn họ.

Duẫn Tịch là người thông minh, nếu biết rõ không cách nào thoát khỏi đối phương, như vậy hắn chỉ có thể toàn lực ứng phó đối phương, nếu không chết thảm nhất sẽ là mình.

Sau lưng Giang Hạc Lưu còn có dư nghiệt Ngô quốc, kinh khủng hơn nữa chính là người Bạch Liên giáo.

Thân là người Lục Phiến Môn, Duẫn Tịch đã xem qua các tư liệu cơ mật của Lục Phiến Môn, đương nhiên hắn biết rõ Bạch Liên giáo là tồn tại kinh khủng cỡ

nào.

Thậm chí thiên phú của hắn còn được bí pháp của Bạch Liên giáo cải biến tư chất trở thành thượng thừa.

Giang Hạc Lưu rất hài lòng với thái độ Duẫn Tịch, hắn gật đầu nói:

“Chúng ta muốn làm rất đơn giản, chính là bồi dưỡng ngươi leo lên vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo, người Ngô quốc cũng có thể âm thầm phát triển tại Giang Nam đạo.”

Duẫn Tịch lắc lắc đầu nói:

“Tô Tín có uy tín rất cao trong Giang Nam đạo, cho dù từ phương diện nào ta cũng không thể lấy được quyền lợi trong tay hắn, càng không cần nói phải tranh đoạt vị trí tổng bộ đầu.”

“Nếu Tô Tín chết thì sao?”

Trong mắt Giang Hạc Lưu bắn ra một tia hàn quang, trong mắt Nhạc Thanh Bình còn mang theo hận ý.

Kế hoạch của bọn họ tại Giang Nam đạo có thể thành công, khi đó bọn họ sẽ kéo thế lực võ lâm Giang Nam đạo cùng khởi nghĩa tạo phản, cho dù không thành công cũng sẽ đánh một kích trí mạng vào Đại Chu vương triều.

Cho dù một tia lửa nhỏ cũng có thể biến thành đám cháy lớn, chỉ cần có một mồi lửa xuất hiện sẽ kíp nổ rất nhiều thứ.

Ngày xưa Đông Tấn còn mạnh hơn Đại Chu nhiều, nhưng Đông Tấn vẫn bại trong tay một tiểu thế lực tam lưu bị thế lực đóng quân địa phương áp bách tuyệt vọng, bọn họ đã giết quan tạo phản, làm cho cả Đông Tấn nội loạn.

Kế hoạch của đám người Giang Hạc Lưu hoàn hảo, chỉ cần Giang Nam đạo sinh ra rối loạn, như vậy cả Đại Chu cũng lâm vào đại loạn.

Đáng tiếc suy nghĩ không tệ nhưng cuối cùng lại bị Tô Tín do thám ra tin tức, từ đó Lục Phiến Môn có chuẩn bị, kết quả thất bại trong gang tấc.

“Các ngươi muốn đi giết Tô Tín? Việc này không có khả năng.”

Vừa nghe kế hoạch điên cuồng của Giang Hạc Lưu thì Duẫn Tịch lắc đầu, nói:

“Giết Tô Tín đơn giản, các ngươi phải biết rằng hiện tại Giang Nam đạo hành quân đại tổng quản Cổ Đông Lai đang ở trong Giang Nam phủ.”

“Tin tức các ngươi động thủ không thể thoát khỏi mật thám Giang Nam đạo trải rộng khắp nơi dò xét, chỉ cần những mật thám kia mang tin tức báo lại cho Cổ Đông Lai, như vậy các ngươi có giết được Tô Tín cũng đừng mong chạy đi, ta sẽ bị cấp trên hoài nghi.”

Kỳ thật cả Lục Phiến Môn làm cho các thế lực võ lâm tông môn khó giải quyết nhất không phải truy phong tuần bổ, mà là những tập sự mật thám thực lực bình thường.

Số lượng tập sự mật thám còn nhiều hơn truy phong tuần bổ, hơn nữa cấp dưới

có không ít mật thám làm thủ hạ….

Đừng nhìn thực lực bọn họ không có đạt tới Nguyên Thần Cảnh, thậm chí thực lực Tiên Thiên Thần Cung Cảnh chỉ là số ít, nhưng cho dù cường giả Nguyên Thần Cảnh muốn che giấu tai mắt của bọn họ lại không đơn giản như vậy.

Giang Hạc Lưu thản nhiên nói với Duẫn Tịch:

“Theo ta được biết, Lưu Phượng Vũ ban đầu cho ngươi quyền lợi rất lớn, có quyền điều động mật thám Giang Nam đạo thượng tấu cấp trên, có lẽ cấp bậc của ngươi cao hơn Tô Tín.”

“Chỉ cần ngươi có thể nhúng tay bảo những mật thám dời đi là được, còn có ai thông tri Cổ Đông Lai?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 498 - Mưu Đồ Bí Mật (2)

Chờ giết được Tô Tín, ta và Nhạc Thanh Bình tự nhiên sẽ biến thành Đái Vạn Xuân và Phương Khiếu Vân gia nhập Lục Phiến Môn.

Chúng ta sẽ giúp thế lực Lục Phiến Môn lớn mạnh, người Ngô quốc sống sót chúng ta cũng có thể gia nhập Lục Phiến Môn.

“Bởi vì cái gọi là dưới chân đèn sẽ tối, Đại Chu vương triều sẽ không nghĩ tới, bọn chúng không ngờ dư nghiệt Ngô quốc đang bị mình đuổi bắt lại ở dưới mí mắt của mình.”

“Nhưng làm như thế cấp trên sẽ hoài nghi ta.”

Duẫn Tịch nhỏ giọng nói.

Dựa theo lời Giang Hạc Lưu thật sự có thể vô thanh vô tức giết Tô Tín, nhưng cao tầng Lục Phiến Môn không phải người ngu, trên đời này làm sao có chuyện trùng hợp như thế?

Ngươi bên này vừa mới điều mật thám Lục Phiến Môn đi, bên kia đã có dư nghiệt Ngô quốc đến ám sát Tô Tín, nếu nói trong đó không có chuyện ma quỷ thì không ai tin tưởng.

Giang Hạc Lưu hừ nhẹ một tiếng nói:

“Ngươi cũng nói chỉ là hoài nghi mà thôi, cũng không đủ chứng cớ, cao tầng Lục Phiến Môn sẽ không làm gì ngươi cả.”

“Đừng quên, ngươi bây giờ chính là đệ tử tứ đại thần bộ Lưu Phượng Vũ, xảy ra chuyện hắn sẽ bỏ mặc sao?”

“Huống chi ngươi đoạt được vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo là có thể dựa vào quan hệ ngồi vững vàng, sau đó triệt để nhét Giang Nam đạo vào phạm vi thế lực của mình.”

Duẫn Tịch còn muốn nói cái gì đó nhưng Giang Hạc Lưu đã vung tay nói:

“Được rồi, ngươi không cần nhiều lời, nếu việc này thành công ngươi chính là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, uy thế còn vượt qua cả Tô Tín.”

“Dùng thực lực Thần Cung Cảnh trở thành tổng bộ đầu, hơn nữa sau lưng ngươi có sư phụ Lưu Phượng Vũ dẫn dắt, tiền đồ của ngươi trong Lục Phiến Môn bất khả hạn lượng, ngươi nên nắm chắc cơ hội như vậy.”

Nghe Giang Hạc Lưu nói như thế Duẫn Tịch gật đầu đồng ý.

Bởi vì tất cả có Giang Hạc Lưu an bài, Duẫn Tịch thành thật ở lại trong căn nhà Tô Tín an bài cho hắn, làm như hắn thật buông tha tranh quyền đoạt lợi với Tô Tín.

Tô Tín có phần khó hiểu, Duẫn Tịch cũng không giống người dễ dàng buông

tay.

Hiện tại hắn thành thật như thế, Tô Tín muốn gây phiền toái cho hắn cũng không được, liền tiếp theo cứ bảo Lý Phôi cùng Lưu Hạo trông chừng hắn, chính mình tiến vào bế quan tu luyện.

Tô Tín lúc này đây bế quan chưa tới nửa tháng, hắn liền bị Hoàng Bỉnh Thành gọi ra ngoài.

“Lão đại, mật thám Giang Nam đạo phát tin tức nói phát hiện hành tung dư nghiệt Ngô quốc.”

Hoàng Bỉnh Thành mang theo tin tức đến tìm Tô Tín.

Tô Tín kinh ngạc nói:

“Những mật thám kia truyền tin tức tới chỗ ta làm gì? Diệt trừ dư nghiệt Ngô quốc trừ Nhạc Thanh Bình, thấp nhất đều có thực lực Hóa Thần Cảnh, loại chuyện này trực tiếp tìm Cổ Đông Lai là được rồi, tìm ta làm gì?”

Hoàng Bỉnh Thành giải thích:

“Lão đại ngươi hiểu lầm, không phải dư nghiệt Ngô quốc thực lực Hóa Thần Cảnh như Giang Hạc Lưu, mà là người Nhân Nghĩ Trang.”

“Những người này không biết lúc trước vô tội bị đầu độc hay bị dư nghiệt Ngô quốc hoặc là Bạch Liên giáo ảnh hưởng, dù sao Nhân Nghĩa Trang trước kia liên lụy quá nhiều người giang hồ, cho nên mật thám Lục Phiến Môn điều tra một phen.”

Mấy người kia bị mật thám Lục Phiến Môn tới dò xét tin tức liền bỏ chạy, xem ra trong nội tâm bọn chúng đều có quỷ.

“Có lẽ bọn chúng có năm bảy người, đều có được thực lực Thần Cung Cảnh, cho nên những mật thám mới báo cho chúng ta biết.”

“Những dư nghiệt Ngô quốc ở đâu?”

Tô Tín hỏi.

Hoàng Bỉnh Thành nói:

“Theo tin tức của bọn họ thì bọn chúng nấp tại Lập Dương phủ, hiện tại còn chưa biết mình bại lộ.”

Tô Tín gật gật đầu, nói:

“Vậy ngươi bảo Lục Tục và đám người Triệu Nhất Minh mang theo người đi cùng ta.”

Tô Tín không động tới Lý Phôi và Lưu Hạo, Duẫn Tịch trung thực làm nội tâm

Tô Tín sinh ra cảm giác bất an, cho nên hắn tiếp tục lưu hai người Lý Phôi tại Giang Nam phủ nhìn chằm chằm vào Duẫn Tịch.

Sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực, cho dù mật thám truyền tin tức đối phương có bảy tên Thần Cung Cảnh nhưng Tô Tín lại mang hơn hai mươi thủ hạ Thần Cung Cảnh tới nơi, là những người hắn bồi dưỡng trong thời gian qua.

Thời điểm Tô Tín ra khỏi Giang Nam phủ không lâu, trong mắt Duẫn Tịch sinh ra một tia dị sắc, hắn móc ống trúc nhỏ trong ngực ra ngoài, ngay sau đó có một con trùng màu xanh vô thanh vô tức bay ra ngoài.

Con trùng bay không tới mấy phút, cửa phòng bị đẩy ra, trước mắt có khí tức người sống nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng.

Một tên võ giả mặc áo đen với bộ dạng bình thường xuất hiện, hắn chắp tay nói với Duẫn Tịch:

“Giang Nam phủ tập sự mật thám Trần Tầm tham kiến đại nhân.”

Phàm là tập sự mật thám, võ công của bọn họ sẽ không cao, khinh công, liễm tức thuật, dịch dung thuật thậm chí ảo thuật của bọn họ nhất định vô cùng xuất sắc.

Trần Tầm thân là tập sự mật thám tại Giang Nam phủ, hắn có thể vào ban ngày vượt qua dò xét của Lý Phôi và Lưu Hạo tiến vào trong phòng Duẫn Tịch, từ đó thủ đoạn của hắn có thể nghĩ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 499 - Xuất Động (1)

Duẫn Tịch dùng bí pháp gọi Trần Tầm tới đây, hắn giao tờ giấy cho đối phương và nói:

“Ta nhận được tin tức nói vị trí này có dư nghiệt Ngô quốc xuất hiện, hơn nữa đối phương còn là tồn tại Nguyên Thần Cảnh.”

“Ngươi lập tức thông tri mật thám ba mươi sáu phủ ở phương bắc Giang Nam phủ điều động tới nơi này phân biệt tin tức thật giả cho ta.”

“Nếu quả thật có dư nghiệt Ngô quốc Nguyên Thần Cảnh tại đó, lập tức thông tri Cổ Đông Lai Cổ đại nhân.”

Mặc dù nói Giang Hạc Lưu bảo Duẫn Tịch điều toàn bộ mật thám Giang Nam đạo đi nhưng Duẫn Tịch không có làm như vậy.

Giang Hạc Lưu không phải người Lục Phiến Môn, hắn không hiểu tình huống của Lục Phiến Môn.

Cho dù những tập sự tình mật thám động tác nhanh hơn nữa cũng không có khả năng trong một ngày tập trung mật thám tới Giang Nam phủ.

Điều động mật thám ba mươi sáu phủ ở phương bắc là đủ, Tô Tín sắp đi Lập Dương phủ là một trong ba mươi sáu phủ phía bắc, cho nên Duẫn Tịch chỉ điều động mật thám tại nơi đó.

Trần Tầm chắp tay nói:

“Không cần tốn nhiều sức như vậy, chỉ cần mật thám Giang Nam phủ đi do thám tin tức là đủ rồi.”

Sắc mặt Duẫn Tịch trầm xuống và nói:

“Ta làm chuyện gì còn cần ngươi dạy hay sao? Vậy không bằng ngươi ngồi lên vị trí của ta đi.”

Sắc mặt Trần Tầm biến hóa sau đó chắp tay nói:

“Duẫn đại nhân thứ tội, thuộc hạ tuân lệnh.”

Nhìn bóng lưng Trần Tầm rời đi, Duẫn Tịch lúc này không có bình tĩnh như hắn biểu hiện ra ngoài.

Việc này mà thành, như vậy đúng như lời Giang Hạc Lưu nói, hắn có tới chín thành nắm chắc thuận lợi tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo.

Nhưng nếu chưa thành công thì hắn không dám làm cái gì quá phận.

Lục Phiến Môn sẽ không dễ dàng tha thứ cây đinh của dư nghiệt Ngô quốc ẩn nấp trong Lục Phiến Môn lâu như vậy.

Làm như vậy chẳng khác gì tát vào mặt Lục Phiến Môn, đến lúc đó chỉ sợ Lục Phiến Môn sẽ xuất động cao thủ đi chém giết hắn, như vậy hắn thật sự lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Bên ngoài Lập Dương phủ, Tô Tín mang theo một đám bộ khoái Lục Phiến Môn chỉ dùng nửa ngày là chạy tới nơi này, tất cả mọi người đổi quần áo mới đi vào thành.

Quan phục Lục Phiến Môn dễ dàng làm người khác chú ý tới, đối phương phát giác chạy trốn thì không tốt.

“Lão Hoàng, đi liên hệ với mật thám Lập Dương phủ xác định người còn nơi đây hay không.”

Tô Tín nói.

Bọn họ đi từ Giang Nam phủ tới Lập Dương phủ mất nửa ngày, trong khoảng thời gian này đối phương có việc đi ra ngoài sẽ không tìm thấy người.

Hoàng Bỉnh Thành gật gật đầu, hắn cũng mở ống trúc nhỏ giống như Duẫn Tịch, nhưng bên trong không có phi trùng, mà là một đạo hào quang mắt thường có thể nhìn thấy bay lên không trung.

Có rất nhiều phương thức liên hệ mật thám của Lục Phiến Môn, trước kia Duẫn Tịch sử dụng phi trùng báo tin là một, Hoàng Bỉnh Thành cầm ống trúc pháo sáng trong tay là một, cho dù là ban ngày hay đêm tối đều không thể tra, chỉ có mật thám Lục Phiến Môn dùng công cụ đặc thù mới phát hiện.

Đám người Tô Tín chờ thêm một lúc nhưng không có nhìn thấy người tới, cảnh này làm Tô Tín cau mày.

Hoàng Bỉnh Thành ngẫm lại nói:

“Dường như mật thám Lập Dương phủ đều đi ra ngoài, bọn họ ngày bình thường sự vụ bận rộn hiện tại hẳn là đi châu phủ khác chấp hành nhiệm vụ.”

“Vậy được, không chờ bọn họ, chúng ta trực tiếp đi vào.”

Tô Tín gật gật đầu, hắn mang người đi vào Lập Dương phủ.

Căn cứ tin tức mật thám Lục Phiến Môn, lần này bọn họ phát hiện dư nghiệt Ngô quốc là một tòa võ quán trong Lập Dương phủ, là Thanh Sơn võ quán.

Quán chủ Thanh Sơn võ quán Liễu Thanh Sơn chính là võ giả Thần Cung Cảnh đỉnh phong, ngày bình thường giao du rộng rãi, hắn có thanh danh rất tốt tại Lập Dương phủ.

Vài tên dư nghiệt Ngô quốc có quan hệ không cạn với Nhân Nghĩa Trang, hơn nữa còn không dễ dàng bị người ta nhận ra.

Cho nên bọn họ phải thay hình đổi dạng giả trang thành đệ tử Liễu Thanh Sơn nấp trong võ quán, hơn nữa có đám người Liễu Thanh Sơn yểm hộ cho nên khó bị người ta phát hiện ra.

Một đoàn người Tô Tín đi tới Thanh Sơn võ quán, mặc dù bọn hắn không có mặc quan phục nhưng vẫn có không ít người chú ý.

Lập Dương phủ chỉ là tiểu châu phủ, trong châu phủ không có thế lực nhị lưu, cho nên võ giả Thần Cung Cảnh đồng loạt

xông lên, hiển nhiên đây không phải việc nhỏ.

Liễu Thanh Sơn thành lập Thanh Sơn võ quán trong Lập Dương phủ, nơi này chỉ có mấy trăm đệ tử, cả võ quán chiếm cứ một khu phố lớn trên đường chính.

Đám người Tô Tín đi tới cửa võ quán, lúc này có không ít đệ tử võ quán chú ý.

Hai tên đệ tử thủ vệ nhìn thấy khí thế đám người Tô Tín cường đại và bộ dạng hùng hổ, bọn họ lập tức nói:

"Các vị đến Thanh Sơn võ quán có gì muốn làm? Kính xin các vị chờ ở đây ta đi bẩm báo gia sư."

Tô Tín không ngừng lại, hắn phất phất tay, lúc này trực tiếp xuyên quađaám người và và bắn ra hai đạo kiếm khí vô hình, trực tiếp cắt hai đệ tử thành hai nửa, đám đệ tử võ quán còn lại sợ tới mức kêu nhao nhao.

"Lục Phiến Môn làm việc, người không có phận sự tránh lui! Thanh Sơn võ quán cấu kết dư nghiệt Ngô quốc, tru diệt tất cả."

Tô Tín lạnh lùng lên tiếng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 500 - Xuất Động (2)

Mật thám Lục Phiến Môn đã nói Thanh Sơn võ quán có năm bảy người nghi là dư nghiệt Ngô quốc.

Nhưng Tô Tín cũng không có nhiều thời gian nhàn rỗi đi phân biệt ai là dư nghiệt Ngô quốc, ai không phải oan uổng.

Mấy người kia lúc trước có quan hệ mật thiết với Giang Nam Nhân Nghĩa Trang, hiện tại ở lại trong Thanh Sơn võ quán và cải trang cách ăn mặc, Tô Tín cũng không tin tưởng bọn chúng không lộ ra một chút dấu vết nào.

Dù sao quán chủ Thanh Sơn võ quán Liễu Thanh Sơn không thể thoát khỏi hiềm nghi, những đệ tử Thanh Sơn võ quán có

chín thành chín là oan uổng nhưng Tô Tín không có rãnh đi phân biệt ai oan ức, hắn cứ giết sạch toàn bộ là nhanh nhất.

Những võ giả đang xem náo nhiệt nghe Tô Tín nói xong liền lui ra ngoài hơn mười trượng, sợ Lục Phiến Môn sẽ giết tới mình.

Trong khoảng thời gian qua Lục Phiến Môn làm không ít việc đồ tông diệt môn, mỗi lần đều dùng tội danh cấu kết dư nghiệt Ngô quốc, bọn họ đã sớm nghe chán rồi nhưng lần này lại là thật.

Những đệ tử trong võ quán có Hậu Thiên, cũng có cảnh giới Tiên Thiên, nghe Tô Tín nói xong lời này liền chạy ra cửa sau.

Tô Tín vung tay lên, đám người Triệu Nhất Minh và Lục Tục lập tức giết vào, những nơi đi qua không lưu người sống.

Những người này đều là bộ khoái được bồi dưỡng tỉ mỉ, một mình đấu bốn năm võ giả Tiên Thiên cùng Hậu Thiên vô cùng dễ dàng.

Tô Tín tiện tay bắt một tên võ giả Hậu Thiên nói:

“Quán chủ các ngươi ở đâu?”

Tên võ giả Hậu Thiên chừng hai mươi tuổi bị Tô Tín bắt lại liền hoảng sợ hô:

“Không biết! Ta thật không biết! Ta thật không có cấu kết dư nghiệt Ngô quốc!”

Xùy!

Tiếng vang nhỏ sinh ra, tên võ giả Hậu Thiên liền bị vô hình kiếm khí của Tô Tín đánh chết tại chỗ.

Bước chân Tô Tín hơi động, hắn nhanh chóng bước tới trước mặt một tên võ giả Tiên Thiên sau đó bóp cổ hắn.

“Quán chủ các ngươi ở nơi nào?”

Tên võ giả Tiên Thiên nhìn thấy sư huynh sư đệ của mình hơn mười giây đã bị

Lục Phiến Môn giết hơn trăm người, đôi mắt hắn đỏ rực mắng chửi:

“Tô Tín! Tay sai triều đình! Các ngươi chết không yên lành!”

Nói xong tên võ giả Tiên Thiên còn phun nước bọt vào Tô Tín.

Tô Tín lập tức phát lực bóp nát cổ tên võ giả trong tay.

Tô Tín quay người lại nhìn một tên võ giả Hậu Thiên khác sau đó hỏi:

“Quán chủ các ngươi ở nơi nào?”

Tên võ giả Hậu Thiên đã bị Tô Tín giết người như giết gà hù sợ, hắn nghe Tô Tín hỏi liền chỉ vào một hướng.

“Sư phụ đang ở hậu đường! Là ở chỗ này! Van cầu ngươi không nên giết ta, ta thật không có cấu kết dư nghiệt Ngô quốc!”

Tô Tín gật đầu nói:

“Đa tạ ngươi báo cho ta biết, muốn oán thì oán sư phụ ngươi đi, cũng không sao, hắn sẽ nhanh chóng xuống hoàng tuyền với các ngươi.”

Tô Tín quay người rời đi, tên võ giả Hậu Thiên bị cắt thân thể thành hai nửa, hắn không cam lòng chết đi.

Tô Tín đi về hướng tên võ giả Hậu Thiên vừa chỉ, vừa vặn lúc này có bảy tên võ giả Thần Cung Cảnh đi tới, một người trong đó ăn mặc y phục Thanh Sơn võ quán, hắn là quán chủ Liễu Thanh Sơn.

Mấy người này đều là tồn tại Thần Cung Cảnh đỉnh phong, hiển nhiên những kẻ này chính là dư nghiệt Ngô quốc.

“Ồ? Không có trốn? Thật lớn mật nha.”

Nhìn thấy trong võ quán thi thể nằm khắp nơi, máu chảy thành sông, Liễu Thanh Sơn đỏ mắt nói:

“Tô Tín! Ngươi chết không yên lành!”

Tô Tín lắc đầu:

“Ngơi rất thích áp sai lầm của mình lên người khác, nếu ngươi không cấu kết với dư nghiệt Ngô quốc thì ta ăn no không việc gì làm đi diệt môn ngươi sao?”

“Đúng rồi, ta đáp ứng một người phải tiễn ngươi đi gặp hắn, ta là người vô cùng xem trọng chữ tín cho nên ngươi đi chết đi.”

Vừa mới dứt lời, quanh người Tô Tín xuất hiện rất nhiều kiếm khí vô hình vô tướng, ngàn vạn kiếm khí xé rách không gian đánh thẳng vào đám người Liễu Thanh Sơn.

Kiếm khí xé rách không khí như phong nhu thực cốt, có cương mãnh dữ dằn, đám người Liễu Thanh Sơn phát hiện mình muốn ngăn cản kiếm khí nhưng công kích của bọn họ bị xé rách giống như đậu hủ, bị xé rách quá dễ dàng.

Điểm sáng duy nhất khi Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín cắt vào người một tên võ giả có thân thể cường đại, cơ bắp toàn thân hắn như kim thiết tạo thành, màu da sáng bóng như kim loại, nhưng ngay cả như vậy ngực của hắn cũng bị kiếm cắt vào ngực sâu thấy xương.

Vào lúc Tô Tín chuẩn bị dùng kiếm khí chém giết kẻ này, sau lưng Tô Tín có chấn động khủng bố xuất hiện.

Hai bàn tay như bạch ngọc đánh vào lưng Tô Tín, chân khí cường đại bộc phát đáng sợ, chưởng lực như che khuất bầu trời!

Nhạc Thanh Bình mặt không biểu tình mỉm cười, hắn muốn tự tay báo thù, hắn đã sớm nói với Giang Hạc Lưu từ trước cho nên Giang Hạc Lưu mới đồng ý cho hắn xuất thủ.

Nếu không dựa theo ý kiến của Giang Hạc Lưu, hắn sẽ trực tiếp ra tay đánh chết Tô Tín sau đó chạy đi xa, sẽ không lãng phí thời gian tại nơi này.

Nhưng thời điểm chưởng của Nhạc Thanh Bình sắp đánh vào hậu tâm Tô Tín, trên người hắn có tinh quang xuất hiện, lúc này chưởng lực bộc phát đánh tên võ giả còn sót lại thành thịt nát!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 501 - Phục Giết (1)

Bỗng nhiên Nhạc Thanh Bình đánh tới làm Tô Tín không kịp trở tay.

May mắn mỗi lần Tô Tín đều có thói quen chú ý động tĩnh chung quanh, lúc này hắn mới có thể sử dụng Đấu Chuyển Tinh Di vào thời khắc mấu chốt dời chưởng lực của Nhạc Thanh Bình đi.

Quay người quay đầu, Tô Tín không nói hai lời vận dụng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí oanh kích, trong nháy mắt trên trăm đạo kiếm khí được Tô Tín phát huy tới mức tận cùng tấn công đối thủ.

Nhạc Thanh Bình cũng bị chiêu này dọa sợ hãi kêu lên một tiếng.

Hắn và Giang Hạc Lưu trở về Giang Nam đạo nhưng không có tìm hiểu về Tô

Tín.

Dù sao dựa theo kế hoạch Giang Hạc Lưu ra tay trực tiếp đánh chết Tô Tín, Thần Cung Cảnh chống lại Hóa Thần Cảnh đỉnh phong là không thể nào, kém nhau tới một đại cảnh giới cho nên không cách nào so sánh nổi.

Nhưng hiện tại đổi thành Nhạc Thanh Bình ra tay, hắn chỉ còn nhớ Tô Tín thời khắc ở Giang Nam hội mà thôi, lúc này Tô Tín bộc phát thực lực cường đại dọa hắn sợ hãi.

Vô hình kiếm khí bao phủ toàn bộ không gian, kiếm khí hoặc cương hoặc nhu, Nhạc Thanh Bình có cảm giác mình như đối chiến với mười đối thủ.

Đoạn Ngọc Thủ của hắn bóp nát mấy đạo kiếm quang, chưởng ảnh vô tận tỏa ra

hào quang sáng ngời, lúc này hắn chật vật ngăn cản kiếm khí oanh kích nhưng kết quả chờ hắn muốn ra tay đã mất đi bóng dáng của Tô Tín.

Vừa rồi Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí ra tay toàn lực và Tô Tín bắt đầu bỏ trốn.

Nhạc Thanh Bình vừa xuất hiện Tô Tín đã dự liệu được không tốt.

Những dư nghiệt Ngô quốc là thực nhưng nơi này chỉ là mồi nhử mà thôi.

Hơn nữa vấn đề mấu chốt chính là Nhạc Thanh Bình, Tô Tín còn chưa thể đánh bại Nhạc Thanh Bình nhưng đối phương không thể làm gì được hắn.

Vấn đề là Nhạc Thanh Bình ở chỗ này, Giang Hạc Lưu ở nơi đâu?

Cho nên sau khi ra tay Tô Tín trực tiếp toàn lực thi triển Phong Thần Thối quay người liền chạy.

Hắn còn chưa đi được bao xa đã có uy áp đáng sợ bao phủ thân thể hắn vào trong.

Giang Hạc Lưu rơi xuống giữa không trung, một tay kết ấn, một đóa bạch iên xuất hiện với phật quang diệu thế vô cùng thần thánh.

Dưới phật quang hiện tại Tô Tín cau mày, hắn có cảm giác như bị hung thú viễn cổ nhìn chằm chằm vào, nội tâm lạnh buốt không nói thành lời.

Ban đầu ở Giang Nam hội, Tô Tín từng nhìn thấy Giang Hạc Lưu ra tay, khi đó hắn đang giao thủ với Nhạc Thanh Bình cho nên có cảm giác không thấy gì.

Hiện tại hắn phải đối mặt với Giang Hạc Lưu, hắn cảm giác thực lực Giang Hạc Lưu không kém gì đàn chủ Thu đàn ‘ Cửu Sơn Thần ’ Đổng Bất Nghi, tuyệt đối có thực lực đứng hàng Địa Bảng.

Tô Tín không có nửa phần do dự hối đoái Tam Chỉ Đạn Thiên, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, hắn điểm một chỉ giống như bão táp, chỉ phong đánh tan phật

quang đang tới gần.

Phá Sát Chỉ đánh tan phật quang.

Giang Hạc Lưu kêu lên một tiếng đầy ngạc nhiên.

Hắn cũng nghe nói Tô Tín đã từng đón đở qua ba chiêu của Đổng Bất Nghi, Giang Hạc Lưu cũng cho rằng Đổng Bất Nghi kiêng kị bối cảnh của Tô Tín cho nên không muốn vạch mặt với triều đình, từ đó ra tay hạ thủ lưu tình.

Hiện tại nhìn thấy Tô Tín bày ra thực lực như thế hắn thật cho rằng Tô Tín có thực lực ngăn cản ba chiêu của Đổng Bất Nghi.

Hai người giao thủ chỉ một chiêu nhưng một chiêu này sinh ra uy thế không khác gì hai võ giả Hóa Thần Cảnh động thủ, trong nháy mắt đám người Hoàng Bỉnh Thành đang giết chóc trong Thanh Sơn võ quán cũng bị chấn nhiếp.

Cho dù bọn họ nghĩ thế nào cũng không ngờ nhiệm vụ nhẹ nhàng kết quả lại xuất hiện một tên dư nghiệt ngô quốc Hóa Thần Cảnh đỉnh phong.

Tô Tín toàn lực thi triển Phong Thần Thối chạy ra khỏi Lập Dương phủ, Giang Hạc Lưu đuổi theo không bỏ.

Mặc dù nói mật thám trong Lập Dương phủ bị Duẫn Tịch điều đi nhưng hắn ra tay trước mặt nhiều người liền không thể giấu diếm người khác.

Vạn nhất bị Cổ Đông Lai kịp thời chạy đến ngăn cản thì hắn sẽ thất bại trong gang tấc.

Lần trước mọi người liên thủ thoát được một mạng trong tay Cổ Đông Lai, hiện tại đổi thành bản thân hắn lại không có tự tin thoát khỏi tay Cổ Đông Lai.

Trì hoãn một thời gian ngắn liền có thêm nguy hiểm, Nhạc Thanh Bình thấy thế vội vàng đuổi theo, trừ thuận tay giết hai tên bộ khoái Lục Phiến Môn chặn đường liền không quan tâm tới đám người Hoàng Bỉnh Thành.

Dù sao đám người Nhạc Thanh Bình cũng chỉ là mặt hàng bất nhập lưu mà thôi, giết Tô Tín mới là việc trọng yếu nhất.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đám bộ khoái Lục Phiến Môn không biết làm sao, ngay cả Lục Tục và Triệu Nhất Minh đều nhìn Hoàng Bỉnh Thành, bọn họ không biết nên làm sao bây giờ.

“Khốn kiếp! Các ngươi nhìn ta làm cái gì? Nhanh chóng đi về Giang Nam phủ tìm Cổ Đông Lai đại nhân cầu viện, bắt sống tất cả số còn lại cho ta! Khốn nạn, lão tử muốn xem là ai dám tính kế lão đại ta.”

Hoàng Bỉnh Thành hùng hùng hổ hổ nhưng an bài tất cả thỏa đáng, mọi người lập tức dựa theo hắn phân phó làm việc, lúc này mới không bối rối như vừa rồi.

Lục Tục và Triệu Nhất Minh dùng ánh mắt phức tạp nhìn Hoàng Bỉnh Thành.

Nói thật ban đầu bọn họ còn không có đặt Hoàng Bỉnh Thành vào trong mắt.

Nhưng Tô Tín tới nơi này tiền nhiệm chỉ mang theo hai người, bọn họ rất phục Lý Phôi, người này tuyệt đối có thực lực tiến vào top năm mươi Nhân Bảng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 502 - Phục Giết (2)

Mà Hoàng Bỉnh Thành nha, mọi người rất có ý kiến với hắn.

Nguyên nhân là do thực lực Hoàng Bỉnh Thành quá thấp mà thôi.

Trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có mấy ngàn bộ khoái cảnh giới Hậu Thiên, Hoàng Bỉnh Thành dựa vào cái gì có thể bình khỏi bình tọa với các tổng bộ đầu châu phủ như bọn họ.

Hơn nữa Hoàng Bỉnh Thành làm thủ hạ Tô Tín bày ra tư thái rất đơn giản, chỉ có hai chữ nghe lời mà thôi.

Tô Tín bảo hắn làm cái gì, hắn liền làm cái gì, cộng thêm ngày bình thường nịnh nọt cho nên mọi người có ấn tượng không tốt về Hoàng Bỉnh Thành.

Mọi người cho rằng người như thế có thể bình khởi bình tọa với mình là quá mất mặt bọn họ, điều này cũng làm cho đám người Lục Tục oán thầm đại nhân tâm cơ thâm trầm nhưng lại

có một ít tật xấu giống như các đại nhân vật, đều ưa thích lưu người bên cạnh nịnh nọt mình.

Hiện tại bọn họ biết rõ vì cái gì Hoàng Bỉnh Thành có tư cách ở lại bên người Tô Tín và làm tâm phúc của hắn.

Thời điểm có Tô Tín, Hoàng Bỉnh Thành chính là nhân vật chấp hành hoàn mỹ, Tô Tín bảo hắn làm gì thì hắn làm gì, sẽ không nói hai lời kén ba chọn bốn.

Nhưng vấn đề nếu như Hoàng Bỉnh Thành chỉ như vậy cũng bỏ đi, tìm người như thế dễ dàng.

Thời điểm này mọi người vô cùng bối rối nhưng chỉ có một mình Hoàng Bỉnh Thành có thể xếp đặt công việc đâu ra a, nhưng bọn họ lại không đặt Hoàng Bỉnh Thành vào trong mắt, điều này cũng làm cho đám người Lục Tục cảm thấy xấu hổ không thôi.

Lúc này Tô Tín đang liều mạng chạy trối chết, hắn thi triển Phong Thần Thối nhanh tới mức tận cùng, làm cho Tô Tín có cảm giác như ngự không phi hành, thân ảnh hắn hóa thành tàn ảnh trên bình nguyên.

Loại tốc độ như thế cho dù Giang Hạc Lưu là Hóa Thần Cảnh đỉnh phong cũng khó đuổi kịp hắn trong thời gian ngắn, nhưng vấn đề là Tô Tín không thể bảo trì tốc độ như vậy mãi.

Phong Thần Thối có thể nói là một môn vũ kỹ, nó dùng bộc phát tốc độ gia tăng chiến đấu, dùng nó với tư cách công pháp khinh thân chạy trốn thì không thích hợp.

Tô Tín lúc này mới lao đi hơn mười dặm thì chân khí trong người chỉ còn một phần ba.

Không thể làm gì cho nên Tô Tín đành phải dừng lại, lúc này Giang Hạc Lưu lại đuổi theo.

“Tô Tín, ngươi đúng là một nhân vật, nếu ngươi không gia nhập vào Lục Phiến Môn, ta nhất định dùng toàn lực mời chào ngươi, ngày khác Ngô quốc phục quốc ngươi sẽ gia nhập triều đình và đứng trên vạn người.”

Giang Hạc Lưu lắc đầu, hắn làm ra bộ dạng tiếc hận nhưng thân thể không ngừng tới gần Tô Tín.

Tô Tín cười lắc lắc đầu nói:

“Nhưng đáng tiếc cho dù ta không gia nhập Lục Phiến Môn cũng không đi theo các ngươi lăn lộn.”

“Vì sao?”

Sắc mặt Giang Hạc Lưu bình tĩnh hỏi.

Tô Tín lắc đầu nói:

“Bởi vì không có tiền đồ, từ xưa đến nay người đoạt thiên hạ đều là xây tường cao, tích lương thực, chậm xưng vương, kẻ nào nhảy nhót càng dữ dội lúc ban đầu sẽ chết càng nhanh.”

“Lúc trước Đại Tấn suy sụp, mấy thế lực tranh giành thiên hạ nhưng đạt được giang sơn Trung Nguyên cuối cùng chính là Nam Man tiểu quốc mới khởi nghĩa, những thế lực đối kháng Đại Tấn ban đầu thế nào?”

“Các ngươi hiện tại cũng như thế, Đại Chu vương triều như trùng trăm chân chết vẫn còn cương, thiên hạ còn chưa triệt để đại loạn mà ngươi đã nhảy ra phục quốc, ngươi nằm mơ đi.”

Sắc mặt Giang Hạc Lưu âm trầm xuống, cười lạnh nói:

“Ngụy biện tà thuyết! Ngươi mang những thứ này xuống địa ngục nói với diêm vương đi.”

Vừa mới dứt lời, hai tay Giang Hạc Lưu kết ấn và xuất hiện từng đóa bạch liên giáng lâm, phật âm vô cùng vô tận bạo phát chấn nhiếp nhân tâm, cảnh tượng thần dị không nói thành lời.

Công pháp Bạch Liên giáo thoát thai từ ba nhà đạo phật ma, chính là công pháp thần dị nhất trên giang hồ.

Dùng ma làm xương cốt, dùng phật làm huyết nhục, dùng đạo làm tinh thần, ba nhà hợp nhất cho nên công pháp Bạch Liên giáo đều là chân truyền của ba nhà.

Phật âm nhiễu loạn tinh thần, Tô Tín vận dụng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp cho nên đầu óc thanh tỉnh, tinh thần lực như tấm lưới lớn kết thành dây sau đó ngăn cản phật âm ra ngoài.

Giang Hạc Lưu nhìn thấy cảnh tượng như vậy càng kinh ngạc, hắn tinh thông bí

pháp tinh thần, tiểu tử này có bao nhiêu át chủ bài còn chưa xuất ra.

Bạch liên mang theo sát cơ giáng xuống, một chỉ của Tô Tín điểm xuống tan rã thiên địa, Tam Chỉ Đạn Thiên tan rã bạch liên.

Nhất chỉ Kinh Mộng.

Trong nháy mắt bạch liên tỏa ra phật quang như mộng như ảo, Tô Tín sử dụng Kinh Mộng chỉ phá tan ảo cảnh và cương khí bắn ra khắp bốn phía.

Cho dù Tô Tín phát vỡ một chiêu của Giang Hạc Lưu nhưng cũng rút sạch chân khí toàn thân, sắc mặt Tô Tín tái nhợt dọa người, thân thể hắn lắc lư và đứng không vững.

Tô Tín lẩm bẩm:

“Dùng át chủ bài? “

“Hiện tại ngươi đi chết đi!”

Giang Hạc Lưu điểm ra một chỉ thiên địa biến hóa, phong vân bắt đầu chuyển động, phật quang vô tận mang theo một thế giới như ẩn như hiện.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 503 - Hoan Nghênh Đi Vào Địa Phủ (1)

Ngày xưa Tô Tín đối chiến với Duẫn Tịch Tuyết, Duẫn Tịch Tuyết đã từng dùng sát chiêu Thần Huyễn Chỉ của Huyễn Ma Đạo.

Hiện tại Giang Hạc Lưu sử dụng một chỉ chính là Vô Sinh Chỉ thoát thai từ Thần Huyễn Chỉ của Huyễn Ma Đạo.

Vô Sinh lão mẫu, chân không gia hương.

Một chỉ làm thế giới ẩn hiện, từ đó thành tựu chân không gia hương tịch diệt thế gian!

Một chỉ mang theo uy thế tịch diệt giáng lâm, Tô Tín sử dụng tất cả át chủ bài của mình.

Uy lực một chỉ này không kém gì ấn pháp cuối cùng của Đổng Bất Nghi ngày đó, Tô Tín phải sử dụng tiêu hao phẩm mới có thể thoát khỏi, hiện tại hắn muốn dùng tiêu hao phẩm cũng phải chờ thêm một giờ mới được.

Sát cục đã định, trên mặt Giang Hạc Lưu xuất hiện nụ cười.

Kế hoạch hiện tại không có ai cắt ngang ah?

Gương mặt Tô Tín bình tĩnh giống như tính mạng không phải thuộc về hắn, nhưng kỳ thật hắn còn có át chủ bài chưa dùng, là át chủ bài hắn không biết kết cục sẽ ra sao.

Ban đầu Tô Tín đấu với Giác Nghiêm một trận đã gặp được người mang mặt nạ

thần bí mời Tô Tín gia nhập tổ chức.

Khi đó Tô Tín dùng ổn thỏa làm chủ liền trực tiếp cự tuyệt, người thần bí lại giao cho hắn một tấm lệnh bài, nói chỉ cần hắn dùng chân khí quán chú vào lệnh bài sẽ có người tiếp hắn đi.

Nhưng vấn đề hiện tại là lúc ngàn cân treo sợi tóc, cho dù có người cứu hắn nhưng đã muộn rồi.

Tô Tín lúc này cũng chỉ có thể sử dụng át chủ bài này mà thôi, hắn nhanh chóng lấy lệnh bài trong túi giới tử ra, hắn quán chú chân khí còn thừa vào trong đó, trên lệnh bài sinh ra chấn động kỳ dị.

Chấn động kỳ dị rất nhỏ yếu, nó xé rách hư không chung quanh, trong nháy mắt không gian vỡ ra một khe hở và thu Tô Tín vào bên trong.

bên ngoài, Giang Hạc Lưu dùng Vô Sinh Chỉ đánh tới, trạng thái chân không làm hư không nát bấy, trong nháy mắt cảnh tượng tịch diệt như diệt thế xuất hiện, trong khoảng khắc cảm thấy sinh cơ của Tô Tín biến mất.

Bụi mù do chân khí cuồng bạo đánh bay lên cao cũng biến mất, thổ địa phạm vi trăm trượng lõm xuống vài mét, hơn nữa cũng không có bất cứ người nào tồn tại.

“Hài cốt không còn?”

Giang Hạc Lưu ngạc nhiên.

Chiêu này của hắn có uy lực cường đại, nếu như võ giả Thần Cung Cảnh đỉnh phong khác trúng một chỉ này sẽ hài cốt không còn.

Nhưng khi hắn biết Tô Tín tu luyện công pháp luyện thể, cho dù bị Vô Sinh Chỉ giết cũng sẽ tàn lưu thi thể nhưng lại biến mất quỷ dị.

Lúc này Nhạc Thanh Bình cũng đuổi theo, hắn nhìn chung quanh và hỏi:

“Hoàng thúc, Tô Tín đã chết?”

Giang Hạc Lưu chần chờ nhưng sau đó gật đầu, hài cốt không còn cũng không phải không được, Tô Tín trước kia sử dụng hai chiêu chỉ pháp cường đại đã tiêu hao chân khí trong người rất lớn, thậm chí còn không có khả năng dùng chan khí hộ thân, cho nên hắn bị Vô Sinh Chỉ đánh hài cốt không còn cũng không có gì lạ.

Hiện tại đoán chừng đám người Lục Phiến Môn đã đi truyền tin tức cho Cổ Đông Lai, bọn họ không có khả năng ở lại nơi này lâu, Giang Hạc Lưu lập tức kéo Nhạc Thanh Bình rời đi.

Thời điểm đám người Giang Hạc Lưu rời đi, Tô Tín lại lâm vào trong hắc ám khôn cùng, hắn cảm giác có thứ gì đó đang kéo hắn đi nhưng hắn không có cảm giác đau đớn gì cả.

Cảm giác như thế tiếp tục một lúc thân thể của hắn nhẹ đi, hắn ngã xuống mặt đất, chờ hắn mở mắt lần nữa liền nhìn thấy người thần bí mặc cổn bào màu vàng và mang mặt nạ phán quan.

Cho dù hắn mang mặt nạ nhưng ai cũng có cảm giác hắn đang cười ôn hòa.

Nhìn thấy Tô Tín người thần bí mang mặt nạ cười nói:

“Hoan nghênh đi vào Địa phủ.”

Tô Tín cười khổ lắc đầu, trước kia Giang Hạc Lưu bảo hắn đi Địa phủ nói chuyện với Diêm La Vương, hiện tại người thần bí nói nơi này là Địa phủ không phải đang đùa hắn sao?

Tô Tín dò xét bốn phía chung quanh, dường như nơi này là thế giới trong lòng đất, cả không gian đều tối như mực, trên đỉnh đầu chỉ có ánh sáng yếu ớt tỏa ra hào quang màu xanh.

Thứ tỏa ra hào quang màu xanh giống như thực vật bồ công anh, nó phiêu động chậm chạp trên bầu trời, không gian trong lòng đất tối tăm như mực.

Dường như không gian rất lớn, trên mặt đất có địa phương là đường núi đá vụn, có địa phương là gạch đá đen kịt xây thành, Tô Tín còn có thể nhìn thấy kiến trúc

kỳ dị ở nơi xa hơn.

“Nơi này là nơi nào? Là không gian khác hay sao?”

Tô Tín hỏi.

Người thần bí đội mũ phán quan lắc đầu nói:

“Ta nói nơi này là Địa phủ, ngươi có thể gọi ta là phán quan, Thôi Phán Quan.”

“Nơi này có phải không gian khác hay không ta cũng nói không chính xác, ngươi có thể xem thế giới này như quả trứng gà, hơn nữa trung tâm là lòng đỏ quả trứng, bên ngoài lòng đỏ trứng là lòng trắng trứng bao quanh.”

Vị trí nơi này không phải lòng trắng hay lòng đỏ, nó là lớp màn ở giữa.

“Đương nhiên những việc này không phải trọng điểm, trọng điểm là ngươi dùng tấm lệnh bài kia tránh né sát kiếp một lần, vậy ngươi thiếu nợ Địa phủ một cái mạng, ngươi có hai lựa chọn, một là gia nhập Địa phủ, một khác là trả mạng cho Địa phủ.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 504 - Hoan Nghênh Đi Vào Địa Phủ (2)

Tô Tín nghe vậy lập tức chắp tay hành lễ với Thôi Phán Quan:

“Bái kiến phán quan đại nhân.”

Người trọng yếu nhất là nhận rõ sự thật, nếu Tô Tín dùng lệnh bài Địa phủ thoát sát kiếp, nếu hắn còn không biết tốt xấu sẽ vô cùng thê thảm.

Thôi Phán Quan thoả mãn gật gật đầu, lúc trước hắn lựa chọn Tô Tín là vì Tô Tín tiềm lực phi thường cao, hiện tại hắn càng xem trọng tâm tính Tô Tín.

Biết tiến thối điểm ấy nói rất đơn giản nhưng có thể làm được lại không nhiều.

“Nếu đã gia nhập Địa phủ, chúng ta là người một nhà, ngươi không cần đa lễ.”

Thôi Phán Quan phất phất tay nói ra.

Tô Tín hỏi:

“Nếu ta đã gia nhập Địa phủ, hiện tại ta có thể biết Địa phủ là tồn tại thế nào hay không?”

Thôi Phán Quan mang theo Tô Tín vừa đi vừa nói:

“Đừng tưởng chúng ta là tà giáo như Bạch Liên giáo, Địa phủ vô cùng đơn thuần, ngươi chỉ cần nhớ rõ một câu là đủ: trong Địa phủ đều là người thương tâm.”

Nội tâm Tô Tín kinh ngạc không thôi, trong Địa phủ đều là người thương tâm, Tô Tín nhìn Thôi Phán Quan trước mắt không kém gì Cổ Đông Lai, cường giả cấp

bậc này có cái gì mà thương tâm?

Thôi Phán Quan tiếp tục nói:

“Có ít người không nên tồn tại trên thế gian, giang hồ xưa nay có nhiều việc bất đắc dĩ, có nhiều thứ không phải thực lực có thể giải quyết.”

“Cho dù ngươi là Hóa Thần cũng tốt, Dung Thần cũng được, thậm chí là cường giả Chân Vũ Cảnh cũng không dám nói mình không có gánh nặng khoái ý ân cừu tung hoành thiên hạ.”

Thôi Phán Quan gõ gõ mặt nạ phán quan bản thân, nó phát ra âm thanh đinh đinh.

“Trên đời có nhiều việc bất đắc dĩ, những người thương tâm trên giang hồ như chúng ta tụ tập lại tạo thành Địa phủ, cũng không phân chính tà phật đạo, mặc kệ ngươi có xuất thân gì, chỉ cần ngươi mang mặt nạ Địa phủ đều là người Địa phủ.”

“Sau khi gia nhập Địa phủ, tổ chức sẽ không cường ngạnh ép ngươi làm cái gì, mọi người bù đắp lẫn nhau, nếu ngươi muốn hỗ trợ cần phải đưa ra thù lao tương ứng.”

“Thành viên Địa phủ có thể phát nhiệm vụ với nhau, tiếp được nhiệm vụ có thể đạt được treo thưởng của đối phương, Địa phủ cũng tự công bố nhiệm vụ, không có tính cưỡng chế, toàn bộ bằng tự nguyện, hàng năm phải hoàn thành một nhiệm vụ hoặc tuyên bố nhiệm vụ, như vậy mới tính toán công bình.”

Thôi Phán Quan quay đầu nhìn Tô Tín, ánh mắt sau mặt nạ nhìn Tô Tín.

“Tổ chức Địa phủ rất rời rạc, không có quy củ nhiều như vậy, những người như chúng ta rất chán ghét bị quy củ trói buộc cho nên sẽ không lập ra nhiều quy củ chó má như thế.”

“Chỉ có một quy củ ngươi cần phải nhớ, Địa phủ không tha người phản bội, phàm là người phản bội Địa phủ, mặc dù chúng ta có đuổi giết tận bích lạc hoàng tuyền cũng phải đánh chết kẻ phản bội.”

Tô Tín gật gật đầu, hắn cũng không bị lời nói của Thôi Phán Quan hù dọa.

Hắn vừa mới gia nhập Địa phủ cho nên không có tâm tư phản bội, như vậy có gì phải sợ?

“Phán quan đại nhân, ta muốn hỏi Địa phủ có bao nhiêu người?”

Thôi Phán Quan nói:

“Người trong Địa phủ không nhiều lắm,chia làm thành viên vòng trong và vòng ngoài, chỉ có đạt tới Nguyên Thần Cảnh hơn nữa đạt được mấy vị đại nhân đồng thời xét duyệt mới có thể thành thành viên vòng trong, hiện tại thành viên vòng trong có hơn ba mươi người.”

“Thành viên vòng ngoài không nhất định, những thành viên vòng trong Địa phủ chúng ta đều cẩn thận chọn lựa một ít người có tâm tính tiềm lực phù hợp đưa vào làm thành viên vòng ngoài.”

“Bởi vì mỗi người chọn trúng người không giống nhau, chúng ta cũng không có thống kê cẩn thận, dù sao đại khái cũng hơn trăm người.”

“Những người này là thành viên Địa phủ nhưng chưa thành tựu Nguyên Thần Cảnh, còn chưa có tư cách tiến vào trung tâm Địa phủ, ngươi là thành viên vòng ngoài ta lựa chọn lúc trước.”

Tô Tín kinh ngạc nói:

“Nếu ta là thành viên vòng ngoài, vậy tại sao ta có thể tiến vào nơi này?”

Thôi Phán Quan cười cười nói:

“Ngươi khác với những người khác, dùng thanh danh và địa vị của ngươi trên giang hồ, ai dám đối đãi với ngươi như võ giả Thần Cung Cảnh?”

“Với tiềm lực của ngươi chắc chắn sẽ đột phá Nguyên Thần Cảnh, cho nên ta và các thành viên Địa phủ khác thương lượng với nhau, trải qua Địa Tạng Vương

đồng ý liền cho ngươi gia nhập vòng trong.”

“Thành viên vòng trong chúng ta gồm có ai? Phân chia như thế nào?”

Tô Tín hỏi.

Mỗi địa phương đều có phân thượng hạ cấp, thành viên vòng trong Địa phủ có hơn ba mươi người, dựa theo cách nói của Thôi Phán Quan đều là tồn tại Nguyên Thần Cảnh.

Nguyên Thần tam cảnh Hóa Thần, Dung Thần, Dương Thần, mọi người đạt tới bước nào trong tam cảnh sẽ có địa vị khác nhau, Tô Tín tối thiểu phải biết rõ cấp bậc bọn họ mới được.

Thực lực của Địa phủ cũng dọa Tô Tín sợ hãi không nhỏ, chỉ là bước vào Nguyên Thần Cảnh cũng có hơn ba mươi người, thực lực như vậy còn khủng bố hơn cả Tiêu gia.

Hơn nữa Địa phủ có gần trăm thành viên vòng ngoài, lấy Tô Tín làm tiêu chuẩn, những thành viên vòng ngoài được Địa phủ chọn trúng không kém đi nơi nào.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 505 - Phúc Lợi Địa Phủ (1)

Tâm tư của Tô Tín không thể gạt được Thôi Phán Quan, hắn cười cười nói:

“Địa phủ cấu thành rất đơn giản, tất cả thành viên vòng trong đều dùng thân phận Địa phủ mệnh danh, mang mặt nạ lên sẽ có thân phận của mặt nạ.”

“Trong Địa phủ cấp bậc cao nhất là Địa Tạng Vương đại nhân, hắn chính là người thành lập Địa phủ.”

“Bởi vì Địa Tạng Vương đại nhân bế quan nhiều năm cho nên Địa phủ do Mạnh bà đại nhân cùng Hậu Thổ đại nhân thay nhau chấp chưởng.”

“Trừ ba người này ra, các thành viên Địa phủ còn lại thân phận ngang hàng, hơn nữa cho dù ba vị đại nhân muốn nhờ ta hỗ trợ cũng sẽ dùng hình thức nhiệm vụ tuyên bố, cũng không ra lệnh trực tiếp.”

Tô Tín hỏi:

“Thực lực Địa Tạng Vương đại nhân mạnh bao nhiêu?”

Trí nhớ Tô Tín rất tốt, hắn nhớ rõ Thôi Phán Quan lần thứ nhất mời chào hắn đã từng nói qua, Địa phủ có thực lực đến Thiếu

Lâm tự tìm phương trượng Độ Ách La Hán Huyền Khổ đòi người.

Độ Ách La Hán Huyền Khổ chính là cường giả Chân Vũ Cảnh hàng thật giá thật, là tồn tại nổi danh Thiên Bảng, Địa phủ có thể đòi người từ hắn, thực lực Địa Tạng Vương đại nhân chấp chưởng Địa phủ mạnh bao nhiêu có thể nghĩ.

Thôi Phán Quan cười cười nói:

"Ngươi đoán đúng, thực lực Địa Tạng Vương chính là Chân Vũ Cảnh võ đạo đại tông sư."

Nghe được Thôi Phán Quan thừa nhận, Tô Tín hít sâu một hơi.

Không phải hắn không có kiến thức, mà là Chân Vũ Cảnh là nhân vật trong truyền thuyết, có chút người trong võ lâm cả đời còn không có tư cách gặp cường giả Chân Vũ Cảnh một lần.

Người trong giang hồ đã từng có người dùng một câu hình dung cường giả Chân Vũ Cảnh, đó chính là: Chân Vũ lâm không, lục địa thần tiên!

Cường giả Chân Vũ Cảnh có thể lâm không phi hành, ngưng tụ Chân Vũ Pháp Tướng bản thân, cách xa nhau ngàn vạn dặm cũng có thể Pháp Tướng hàng lâm, Tịch Diệt đương thời.

Uy năng như thế không khác gì lục địa thần tiên trong truyền thuyết, cho nên cường giả Chân Vũ Cảnh mới có danh xưng là lục địa thần tiên.

Địa phủ có cường giả trong truyền thuyết tọa trấn, khó trách có tư cách nói đi khiêu chiến Thiếu Lâm tự.

"Đi, đi theo ta, ngươi mới tới Địa phủ, có lẽ ngươi nên nhận phúc lợi từ Địa phủ."

"Phúc lợi?"

Tô Tín kinh ngạc nhìn Thôi Phán Quan.

Thôi Phán Quan giải thích nói:

"Thành viên vòng trong Địa phủ có thân phận không thể lựa chọn lung tung, mà là công pháp căn cơ Địa phủ quyết định

thay ngươi.”

“Lai lịch Địa phủ chúng ta là di tích thượng cổ tông môn cường đại do Địa

Tạng Vương đại nhân phát hiện ra, không gian này chính là di tích tông môn kia lưu lại.. “

“Trong tông môn chí cường có trên trăm môn công pháp đều mệnh danh theo thần chức của thành viên Địa phủ, ngươi lựa chọn công pháp âm thần trong Địa phủ, sau này ngươi sẽ có thân phận của công pháp.”

“Địa phủ chúng ta không dung nhập thế gian, cho nên ngươi đạt được công pháp chỉ có mang mặt nạ âm thần lên mới có thể sử dụng để tránh bị những người khác phát hiện.”

“Đồng thời sau khi ngươi mang mặt nạ âm thần lên, tốt nhất không nên sử dụng công pháp thật của mình, nếu không sẽ bị người khác nhìn thấu.”

Thôi Phán Quan mang theo Tô Tín đi vào một cung điện và nói:

“Mạnh bà đại nhân, ta dẫn Tô Tín đến, ngài chuẩn bị cho hắn lựa chọn công pháp đi.”

Tô Tín cảm thấy trước mặt có hào quang lóe sáng, trước mặt hắn là một nữ nhân mang mặt nạ Mạnh bà.

Nữ nhân này dáng người cao gầy, mặc bộ áo bào màu đen rộng thùng thình nhưng không thể che dấu được thân thể lồi lõm mê người, nàng như quả đào mật nóng bỏng mang theo sức hấp dẫn rất lớn.

“Ồ? Lần này động tác tiểu Thôi ngươi thật nhanh nha.”

Mạnh bà tán thưởng một câu, giọng nói kiều mỵ tận xương, cho dù Tô Tín nghe cũng cảm giác thân thể chấn động.

Tô Tín vội vàng vận chuyển Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp mới miễn cưỡng chống lại âm thanh mị hoặc của Mạnh bà.

Mạnh bà hơi kinh ngạc nhìn Tô Tín, sau đó nàng cười khanh khách nói:

“Tiểu Thôi, lần này ngươi làm không tệ, tìm cho chúng ta một tiểu suất ca tuấn tú như thế, nếu không suốt nhìn mặt mo của các ngươi cũng làm lão nương chán muốn chết.”

Thôi Phán Quan cười khổ nói:

“Mạnh bà đại nhân không nên ồn ào, trước mang Tô Tín đi chọn công pháp

đã.”

Tô Tín cẩn thận nhìn Mạnh bà, nữ nhân này nhìn hơi điên nhưng thực lực sâu không lường được.

Dựa theo Tô Tín đoán, Thôi Phán Quan đã có thực lực Dung Thần Cảnh, hơn nữa còn là Dung Thần cảnh chí cường giống Cổ Đông Lai, có tư cách đứng hàng Địa Bảng.

Mạnh bà trước mặt có thể chấp chưởng Địa phủ khi không có mặt Địa Tạng Vương, thực lực nàng có thể nghĩ, hơn phân nửa là cường giả Dương Thần Cảnh.

Mạnh bà nhìn thấy ánh mắt Tô Tín nhìn nàng lâu như vậy, nàng cong thân thể làm bộ ngực no đủ nổi rõ lên, nàng cười nói:

“Tô tiểu đệ không cần nhìn lén, nhìn đường đường chính chính là được, tỷ tỷ không trách ngươi.”

Lúc này một giọng nữ băng lãnh vang lên:

“Đã là lão thái bà mấy chục tuổi còn xưng tỷ tỷ? Ngươi có thể làm mẫu thân hắn a.”

Trong cung điện bên cạnh có một nữ tử mặc hoa phục màu vàng, mặt mang mặt nạ Hậu Thổ đi ra ngoài.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 506 - Phúc Lợi Địa Phủ (2)

Thôi Phán Quan vội vàng chắp tay nói:

“Bái kiến Hậu Thổ đại nhân.”

Tô Tín cũng thi thể theo Thôi Phán Quan.

Thực lực người Địa phủ cao hay thấp không liên quan gì tới mặt nạ bọn họ đang đeo.

Ví dụ như Mạnh Bà trong Địa phủ chỉ là một tiểu thần bình thường mà thôi, Hậu Thổ lại là đại thần khống chế u minh nhưng thật ra hai người bình khởi bình tọa với nhau.

Mạnh bà hừ lạnh một tiếng nói:

"Liên quan gì đến ngươi chứ? Tỷ tỷ ta thiên sinh lệ chất, có bản lĩnh so một lần, có dám hay không?"

Hậu Thổ lạnh lùng nhìn nàng, nói

"Nhàm chán."

Nói xong Hậu Thổ nói với Thôi Phán Quan:

"Tiểu Thôi, Địa Tạng Vương đại nhân có cảm ngộ nên bế sinh tử quan, hắn phân phó nhân vật mới giao cho ngươi mang tới, ngươi giới thiệu cho hắn biết là hoàn thành nhiệm vụ."

Thôi Phán Quan nói:

"Việc này là đương nhiên, Tô Tín là do ta chọn đầu tiên, ta sẽ nói với những những việc này."

Hậu Thổ gật gật đầu, nàng gật đầu chào Tô Tín sau đó xoay người rời đi.

Mạnh bà ở sau lưng Hậu Thổ bỉu môi nói:

"Hừ! Tánh tình!"

Thôi Phán Quan đau đầu không thôi, hai vị này tạm thời chấp chưởng Địa phủ nhưng ngày thường không nghiêm, Địa Tạng Vương đại nhân vừa đi bế quan thì hào khí Địa phủ cũng biến dị.

Sau đó Tô Tín lại cảm giác Địa phủ có phần thú vị.

Ban đầu Thôi Phán Quan mời chào hắn, Tô Tín thật sự cho rằng Địa phủ là tổ chức tà giáo giống như Bạch Liên giáo.

Dù sao lần trước Thôi Phán Quan xuất hiện làm hắn quá kinh hãi, hơn nữa hắn còn mang mặt nạ Địa phủ, lại nói chuyện

dong dòng không thôi, cũng khó làm cho người ta suy nghĩ khác.

Hiện tại xem ra thuộc tính thần bí của Địa phủ không còn thưa bao nhiêu, ngược lại có phần thoải mái hơn rất nhiều.

Sau khi Mạnh bà lầm bầm hai câu liền vươn bàn tay trắng nõn ấn lên người Tô Tín hai cái, cũng không biết nàng đang làm gì.

“Chậc chậc, thân thể tu luyện không tệ, còn không kém nhiều võ giả chuyên tu thân thể, như vậy có thể chịu đựng được, chúng ta đi thôi.”

Không đợi Tô Tín kịp phản ứng, Mạnh bà vung tay lên và hoa đào bay đầy trời.

Nhưng không đợi Tô Tín nhìn kỹ, cảnh vật chung quanh biến hóa nhanh chóng, cuồng phong đáng sợ thổi qua người Tô Tín.

Hiện tại Tô Tín mới hiểu được Mạnh bà bảo hắn đứng vững là thế nào, nàng lại mang theo Tô Tín bay đi nhanh hơn vận tốc âm thanh, thậm chí phía sau còn nhìn thấy vòng sáng xuyên qua bức tường âm thanh

Trong nháy mắt Tô Tín như bị hai thanh đại chùy đánh trúng, thiếu chút nữa phun ra hai ngụm máu tươi.

Cũng may chỉ kéo dài vài giây thì Mạnh bà dừng lại.

Thân thể Tô Tín lắc lư hai cái, hai tay Thôi Phán Quan bên cạnh hắn run run, hiển nhiên dùng thực lực của hắn khó chịu nổi khi tiến hành xuyên qua không gian nhanh hơn vận tốc âm thanh.

Thôi Phán Quan báo oán nói:

“Mạnh bà đại nhân, U Minh đài cách cung điện của ngươi nửa khắc đi đường mà thôi, tại sao lại dùng thủ đoạn Tam Thế Hoa như vậy?”

Mạnh bà lườm hắn một cái nói:

“Tiểu Thôi ah tiểu Thôi, ngươi nên tu luyện thân thể một chút, như Tô tiểu đệ kìa, thân thể, nội lực, tinh thần đồng tu mới là vương đạo, ngươi có thiên hướng một phía quá lợi hại.”

Thôi Phán Quan im lặng, nói nhiều lời vô dụng làm gì? Ngươi nói thẳng ngươi lười đi.

Tô Tín lúc này không quan tâm hai người bọn họ, hắn đang đánh gía cảnh tượng chung quanh.

Hiện tại ba người Tô Tín đứng trên bệ đá hình vuông dài hơn mười trượng, điểm kỳ dị là nó phiêu phù trên không trung, phía dưới chính là vực sâu không đáy, phía sau cách bệ đá hơn mười trượng mới có thể nhìn thấy lục địa.

Lúc này ở trung ương bệ đá có đồ vật đang lơ lửng, nó là quyển sách bằng đá,

nó có hơn trăm trang, mỗi một trang sách đều có độ dày như ngón cái.

Lúc này quyển ách đã đóng, bìa quyển sách có ký hiệu kỳ lạ nhưng Tô Tín không hận ra, ở trung ương còn có ấn ký bàn tay.

Mạnh bà thả một đám hào quang bay vào trong quyển sách, dường như phong ấn trên quyển sách được mở ra, ngay sau đó lực lượng kỳ dị xuất hiện bao phủ đám người Tô Tín vào trong.

Mạnh bà thoả mãn vỗ vỗ tay nói:

“Đi, Tô tiểu đệ đặt bàn tay lên thủ ấn bìa sách, không cần vận dụng nội lực, cứ đặt như thế là đủ.”

Tô Tín đặt tay phải lên bìa sách, lập tức cảm giác có hào quang màu xanh xuất hiện, trong sách sinh ra hào quang bao phủ tay hắn.

Lúc này quyển sách bắt đầu lật sách, cuối cùng nó dừng ở một trang chính giữa và dừng lại, lúc này trong đầu Tô Tín xuất hiện từng ký hiệu kinh văn.

Mạnh bà nhìn nội dung trên sách sau đó kinh ngạc nói:

“Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải, ngươi rút được Sở Giang Vương?”

Nghe được Mạnh bà nói như vậy, Thôi Phán Quan cũng kinh ngạc nhìn Tô Tín, không nghĩ tới quyển sách phán định tiềm

lực hắn cao như vậy, trực tiếp cho hắn công pháp Sở Giang Vương trong Thập Điện Diêm La.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 507 - Địa Phủ Và Thiên Đình (1)

Tô Tín rút thăm công pháp, nhìn thấy Mạnh bà và Thôi Phán Quan ngạc nhiên như thế liền nói:

“Như thế nào, ta rút thăm được môn công pháp này rất mạnh sao?”

Mạnh bà chậc chậc thở dài:

“Sở Giang Vương là một trong Thập Điện Diêm La, công pháp sẽ sáng tạo theo nguyên hình, tiểu Thôi, ngươi giải thích với tiểu Tô một chút.”

Thôi Phán Quan nói:

“Bệ đá này chính là truyền công đài do ‘ Địa phủ ’ thượng cổ lưu lại, nó sẽ từ căn cứ vào căn cơ tiềm lực của ngươi mà quyết định.”

Mặc dù nói một môn công pháp không thể quyết định võ giả sống như thế nào, trong tất cả công pháp Địa phủ hiện tại, công pháp Thập Điện Diêm La là một trong những công pháp cao cấp nhất, tối thiểu còn cao cấp hơn công pháp của ta nhiều lắm.

Mạnh bà chen miệng nói:

“Công pháp cao cấp hơn ta nhiều, lại nói ta cũng hâm mộ ngươi a.”

Mạnh bà nói như vậy nhưng Tô Tín thực sự nhìn ra nữ nhân này khủng bố.

Công pháp Mạnh bà tuyệt đối không tính là cao cấp nhất trong Địa phủ, có thể nói quyển sách phán định thiên tư của Mạnh bà chỉ nằm ở tầng giữa mà thôi.

Nhưng nàng lại dựa vào thiên phú như thế tu hành đến Dương Thần Cảnh, trở thành một trong hai chấp chưởng giá của Địa phủ dưới Địa Tạng Vương, cho dù thân phận của nàng tại đây hay thế giới bên ngoài đều rất khủng bố.

Mạnh bà lấy túi giới tử trong tay áo của mình ra ngoài, nàng đào móc cả buổi cuối cùng ném mặt nạ Sở Giang Vương cho Tô Tín.

"Được rồi, ta hoàn thành nhiệm vụ, hai người các ngươi làm gì thì làm đi."

Sau khi dứt lời, không chờ Tô Tín cùng Thôi Phán Quan nói chuyện đã bay đi cực nhanh, ngay sau đó đã không thấy bóng dáng của Mạnh bà.

Thôi Phán Quan cười khổ một tiếng nói:

"Được rồi, tiếp theo ta sẽ nói tình huống Địa phủ cho ngươi biết, ngươi mang mặt nạ Sở Giang Vương lên, từ nay về sau ngươi là thành viên chính thức của Địa phủ, trừ Địa Tạng Vương đại nhân và hai vị đại nhân Mạnh bà Hậu Thổ ra, những người khác sẽ gọi thẳng tên của ngươi."

Tô Tín gật gật đầu, hắn cầm mặt nạ Sở Giang Vương trong tay, hắn phát hiện mặt nạ dùng kim loại kỳ dị chế tạo mà thành, nó phi thường cứng rắn và nhẹ như giấy.

Tạo hình mặt nạ Sở Giang Vương có cảm giác rất trừu tượng, vừa liếc mắt đã nhìn ra đây là mặt nạ Sở Giang Vương trong ca kịch nhưng nhìn vào diện mạo sẽ cảm thấy sương lạnh, làm cho người ta nhìn vào sẽ có cảm giác rét run.

Phải nói mặt nạ người trong Địa phủ đều là thế này, hẳn là luyện khí đại sư cố ý chế tạo mà thành.

Ví dụ như mặt nạ Mạnh bà chính là như thế, không phải tướng mạo bà lão, mà là nữ tở mơ hồ giấu sau hoa đào, không biết vì sao vừa nhìn vào đã biết nàng là Mạnh bà.

Tô Tín mang mặt nạ lên, hắn có cảm giác mát lạnh bao phủ tâm thần, tinh thần lực đều phóng đại một đoạn.

Tô Tín đoán đúng, mặt nạ là do luyện khí đại sư chế tạo mà thành, nó có hiệu quả tăng cường tinh thần lực, có lẽ còn có

thể chống cự một ít ảo thuật, chỉ bằng vào điểm ấy cũng có thể so với binh khí Địa cấp.

Đám người Tô Tín hiện tại đi vào quảng trường trống trải, trung ương có một thanh đồng trụ.

Chung quanh quảng trường là từng dãy đại điện, trước khi Mạnh bà và Hậu Thổ đều ở giữa đại điện.

Thôi Phán Quan dẫn Tô Tín vào giữa đại điện và nói:

"Thành viên vòng trong Địa phủ đều có một gian cung điện thuộc về mình, sau khi đi vào Địa phủ đều có thể nghỉ ngơi và tu hành, gian phòng này là đại điện của ngươi."

Thôi Phán Quan lại giao cho Tô Tín một tấm lệnh bài nói:

"Lệnh bài này là tiêu chí người Địa phỉ, dùng nó có thể ra vào Địa phủ, đương nhiên ngươi phải tìm nơi không có người mới được."

"Hơn nữa chỉ cần ngươi rót chân khí vào trong lệnh bài, chỉ cần thành viên Địa phủ trong phạm vi ngàn dặm đều có thể cảm giác được và tới cứu viện kịp thời."

Tô Tín tiếp nhận lệnh bài gật gật đầu, lúc trước hắn dựa theo tấm lệnh bài của Thôi Phán Quan và đi vào không gian Địa phủ, đó là hàng nhái chỉ dùng một lần duy nhất mà thôi, dùng qua một lần sẽ vỡ vụn.

Thôi Phán Quan lại chỉ vào thanh đồng trụ kia và nói:

"Nếu thành viên Địa phủ có nhiệm vụ gì cần tuyên bố sẽ ghi tin tức nhiệm vụ và ban thưởng lên giấy và dán vào thanh đồng trụ, người muốn tiếp nhận nhiệm vụ sẽ tháo nó xuống."

"Chờ ngươi hoàn thành nhiệm vụ sẽ có một người trong hai người Mạnh bà hoặc là Hậu Thổ hai xét duyệt xem ngươi hoàn thành chưa, sau khi chứng minh

ngươi hoàn thành nhiệm vụ liền nhận ban thưởng."

"Đúng rồi, nhiệm vụ thanh đồng trụ độ khó càng lớn, cho dù có ban thưởng kinh người cũng không phải ngươi có thể hoàn thành, ngươi nhìn chứ đừng động tâm tư bậy bạ."

Tô Tín gật gật đầu, hắn hiện tại có cảm giác Địa phủ như hiệp hội các xí nghiệp, mọi người củng cố lợi ích nhưng không can thiệp chuyện lẫn nhau, tất cả toàn bộ bằng tự do, không có phân đẳng cấp quá nhiều, làm như vậy được chỗ tốt rất lớn, nhìn như rời rạc nhưng thật ra rất chặc chẽ.

Thôi Phán Quan tiếp tục nói:

"Đại bộ phận thành viên Địa phủ bình thường không sống tại đây, cho nên nhìn có phần quạnh quẽ nhưng rằm tháng bảy hàng năm các thành viên Địa phủ sẽ tập hợp hội nghị với nhau, có thể giao dịch hoặc trao đổi tâm đắc."

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 508 - Địa Phủ Và Thiên Đình (2)

"Đương nhiên những thứ này chỉ là bổ sung, thời điểm này hàng năm Tạng Vương đại nhân đều xuất hiện diễn giải với mọi người, hơn nữa mỗi người đều có tư cách cầu Địa Tạng Vương đại nhân giải nghi hoặc, Địa Tạng Vương đại nhân cũng sẽ giải nghi hoặc cho mọi người."

Đôi mắt Tô Tín sáng ngời, đây mới là phúc lợi lớn nhất của Địa phủ, Chân Vũ Cảnh võ đạo đại tông sư trong truyền thuyết diễn giải mới thật sự là có thể ngộ mà không thể cầu, hàng năm Địa phủ đều có.

Mang theo Tô Tín đi vào khu vực người Địa phủ thường xuyên hoạt động xem một vòng, Thôi Phán Quan nói:

"Nên nói thì cũng nói cho ngươi biết cả rồi, hiện tại còn có một việc cũng cần nói với mọi người, một chuyện cực kỳ nghiêm túc."

Nghe được Thôi Phán Quan dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với mình, Tô Tín lập tức hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề.

Thôi Phán Quan hỏi:

“Phật môn tam tự, đạo môn tứ tông, trì kiếm ngũ phái, lục đại thế gia, thiên hạ thất bang, tà đạo bát môn, cửu ngục tà ma.”

“Có lẽ ngươi đã sớm nghe qua những thế lực đỉnh cấp này, đã có từ ba đến chín, như vậy một và hai là thế nào?”

Tô Tín lắc đầu, hắn cũng khó hiểu vấn đề này cho nên từng hỏi qua Thiết Vô

Tình, Thiết Vô Tình giải thích hắn cũng không biết.

sau đó hắn trở thành tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo và mượn tư liệu mật thám Lục Phiến Môn tra xét một chút, kết quả được báo rằng tại tổng bộ Lục Phiến Môn mới có, tại Giang Nam đạo không có, chỉ có đi thành tổng bộ Lục Phiến Môn thành Thịnh mới có tư cách xem.

Thôi Phán Quan trầm giọng nói:

“Hai cái còn lại theo thứ tự là nhất thế hoàng triều, thiên địa nhị cung.”

“Nhất thế hoàng triều không cần nhiều lời, trước kia chính là Đông Tấn, mà bây giờ là Đại Chu.”

“Lực lượng nhất thế hoàng triều không cần nhiều lời, hoàng triều mỗi thời đại không tồn tại vĩnh viễn nhưng không phải một thế lực giang hồ có thể đả đảo.”

“Mà thiên địa hai cung, ‘ địa ’ chính ta Địa phủ, mà ‘ thiên ’ là Thiên đình! Cũng là tử địch của Địa phủ chúng ta!”

Nói đến đây ánh mắt Thôi Phán Quan bắn ra thần sắc lạnh lùng và nói:

“Sự tồn tại của Thiên đình cũng giống như Địa phủ chúng ta, đều là thế lực võ lâm đỉnh cấp truyền thừa từ lâu.”

“Thời gian Thiên đình xuất thế rất sớm, từ lúc Đông Tấn thành lập đất nước đã có Thiên đình tồn tại, lịch sử Địa phủ chúng ta chỉ xuất hiện vài chục năm gần đây mà thôi, chính là Địa Tạng Vương đại nhân tìm được di tích ‘ Địa phủ ’ và thành lập.”

“Thiên đình cũng giống như Địa phủ chúng ta, dùng Thiên đình trong thần thoại và dùng thần chức làm danh hiệu, Thiên

đình trước kia gọi là Thiên Đạo minh, nó là một đám tên điên tạo thành.”

“Đám điên này vọng tưởng mô phỏng thế thượng cổ thiên đình, thời điểm mạnh nhất ‘ Thiên đình ’ trấn áp cả hoàng triều, trở thành võ lâm chí tôn.”

“Kết quả Đông Tấn bị diệt, thời điểm thiên hạ đại loạn lại bị người ta hợp nhau tấn công, đám điên này chết không còn bao nhiêu.”

“Chỉ có điều những người trong Thiên Đạo minh lúc trước cũng có người thông minh.”

“Hắn lại thu nạp thế lực còn sót lại của Thiên Đạo minh, lại làm việc ít xuất hiện và tự xưng là Thiên Đế, hơn nữa còn đổi tên Thiên Đạo minh thành Thiên đình, lúc này tạo thành quật khởi mới.”

“Nếu như vậy cũng bỏ đi, nhưng đám vương bát đản Thiên đình lại muốn hợp nhất Địa phủ chúng ta, đúng là chê cười.”

Ánh mắt Thôi Phán Quan lộ ra một tia khinh thường.

“Đám ngu xuẩn này làm việc điên khùng, kết quả bị người trong thiên hạ hợp nhau tấn công nhưng bây giờ đánh chủ ý Địa phủ chúng ta, quả thực chính là không biết sống chết.”

“Địa phủ chúng ta đánh với Thiên đình mấy trận, bọn chúng không chiếm được tiện nghi mới biết Địa phủ lợi hại nên mới thôi.”

“Cho dù dừng chiến nhưng hai thế lực đã kết thành đại thù sinh tử, Thiên đình không muốn có thể lực sánh vai với bọn họ nên toàn lực chèn ép.”

“Cho nên về sau chỉ cần ngươi gặp được võ giả xuất thân Thiên đình, nếu ngươi đánh không lại, vậy ngươi liền lập tức bỏ chạy, có thể chạy được bao xa thì chạy bao xa.”

Ánh mắt Thôi Phán Quan bắn ra sát cơ đáng sợ.

“Nếu ngươi có thể đánh thắng vậy thì giết cho ta! Địa phủ và Thiên đình không chết không ngớt!”

Tô Tín gật gật đầu, hắn cũng hiểu đại khái về hai thế lực.

Cho dù là Địa phủ và Thiên đình đều là thế lực ẩn danh ít người biết, đoán chừng những thế lực đỉnh cấp cũng không muốn đệ tử của mình biết trên giang hồ còn có hai thế lực vượt qua bọn họ.

Thiên đình và Địa phủ đều có nguyên nhân của mình nên ít xuất hiện.

Thiên đình không cần nói, đời trước của bọn họ là Thiên Đạo minh làm việc người người oán trách, bị cả giang hồ hợp nhau tấn công.

Mà nguyên nhân Địa phủ ít xuất hiện, Tô Tín đoán cũng đúng như Thôi Phán Quan nói, người Địa phủ đều là người thương tâm.

Những người này tụ tập cùng một chỗ, cho dù thiện ác chính tà, dù sao người giang hồ chính thống cũng không phải ai cũng tốt đẹp.

Hơn nữa dựa theo Tô Tín thấy, mục đích Địa phủ tồn tại cũng không có mục tiêu to lớn như Thiên đình, tất cả mọi người tụ tập vì lợi ích, ít xuất hiện mới là vương đạo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 509 - Hiện Trạng Giang Nam Đạo (1)

Thôi Phán Quan cảm giác mình nên nói cũng đã nói với Tô Tín, hắn lại nói:

“Được rồi, ngươi nên nhân thời gian này tu luyện đi, tối thiểu phải tu hành Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải tới nhập môn mới được.”

“Dù sao ngươi dùng thân phận Địa phủ đối mặt kẻ thù ở bên ngoài, đề phòng bạo lộ thân phận bản thân nên phải sử dụng môn công pháp này mới tốt.”

“Hiện tại ngươi chưa làm nhiệm vụ nào, đợi đến lúc tu hành công pháp nhập môn, ta sẽ an bài ngươi đi làm nhiệm vụ.”

Tô Tín kinh ngạc nói:

“Nhiệm vụ gì?”

Thôi Phán Quan giải thích nói:

“Cái gọi là nhiệm vụ nhập môn kỳ thật tương đương với quăng đầu danh trạng.”

“Cho dù kẻ nào sau khi gia nhập Địa phủ đều phải hoàn thành nhiệm vụ mới xem là thành viên chính thức của Địa phủ, cho dù thành viên vòng trong hay vòng ngoài đều như thế, chỉ có điều độ khó nhiệm vụ không giống nhau mà thôi.”

“Với thân phận của ngươi phải đi hoàn thành nhiệm vụ vòng trong nhưng ngươi bây giờ còn chưa tới Nguyên Thần, chỉ có thể đi hoàn thành nhiệm vụ vòng ngoài mà thôi.”

“Những nhiệm vụ này rất đơn giản, dùng thực lực ngươi không thành vấn đề, chỉ là thủ tục mà thôi.”

Tô Tín gật gật đầu, hắn nói với Thôi Phán Quan:

“Phán quan đại nhân, ngươi có thể giúp ta xem một chút tình hình Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại thế nào không?”

Sau khi đi vào Địa phủ, Tô Tín càng ngày càng cảm giác không đúng, chuyện Giang Hạc Lưu và Nhạc Thanh Bình phục giết hắn không có đơn giản như thế.

Hiện tại những dư nghiệt Ngô quốc tại Giang Nam đạo cơ bản đã tuyệt tích, có Cổ Đông Lai trấn thủ Giang Nam đạo và tai mắt triều đình nhìn chằm chằm vào, chỉ cần đám người Giang Hạc Lưu dám mạo hiểm xuất hiện, trên cơ bản lập tức bị mật thám phát hiện và báo Cổ Đông Lai xoắn giết.

Nhưng kết quả đám người Giang Hạc Lưu phục giết nhưng không thấy bóng dáng mật thám Giang Nam đạo ở đâu, đây là điểm có vấn đề.

Hơn nữa nhìn bộ dạng Giang Hạc Lưu yên tâm có chỗ dựa vững chắ, lúc này mới dám bỏ mặc Nhạc Thanh Bình tới trước

giết chính mình, xem ra hắn ăn chắc mình nên mới dám làm như thế.

Trong đó không có chuyện ẩn bên trong, đánh chết Tô Tín cũng không tin.

Thôi Phán Quan gật đầu nói:

“Đương nhiên không có vấn đề, nhưng ta từng nói qua, ngươi đã là thành viên Địa phủ chính thức, không cần phải gọi ta là đại nhân, trực tiếp xưng hô tên ta là được.”

Tô Tín chắp tay nói:

“Vậy thì đa tạ Thôi Phán Quan. “

Đợi đến lúc Thôi Phán Quan đi rồi, Tô Tín lúc này mới quan sát Hàn Băng Địa

Ngục Chân Giải.

Bộ công pháp này là sáng tạo cho nguyên hình Sở Giang Vương trong Thập Điện Diêm La.

Sở Giang Vương chúa tể hàn băng địa ngục, bộ công pháp này có hạch tâm là hàn băng.

Hơn nữa công pháp này là công pháp thượng cổ, cho nên nó có khác nhau với công pháp hiện tại.

Công pháp của võ lâm hiện tại công pháp là công pháp, vũ kỹ là vũ kỹ, cả hai ít khi dính với nhau.

Tông môn thời kỳ thượng cổ thì khác, phương thức tu luyện của bọn họ cứng nhắc hơn nhiều, mỗi một môn vũ kỹ đều phải có công pháp tương xứng mới có thể sử dụng.

Loại phương thức này không thể nói là yếu nhưng quá cứng nhắc, không đủ linh hoạt, cho nên võ đạo diễn biến và loại bỏ nó đi.

Hiện tại Tô Tín tu hành Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải có công pháp, có kiếm pháp, thậm chí chưởng pháp, chỉ pháp các loại đều có, có hơn mười loại vũ kỹ phối hợp.

Nhưng lần này không có hệt hống hỗ trợ, Tô Tín không có đường tắt để đi nên âm thầm lục lọi.

Nghĩ đến hệ thống, Tô Tín linh cơ khẽ động, sau khi tiến vào hệ thống và đánh giá đẳng cấp Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải, kết quả hệ thống đánh giá Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải đẳng cấp tứ tinh nửa.

Phải biết rằng Tô Tín hiện tại chỉ có một môn Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí đạt tới tứ tinh nửa mà thôi, Tô Tín cảm thấy phúc lợi Địa phủ quá tốt.

Tô Tín ngẫm lại cũng thoải mái, thành viên vòng trong Địa phủ chỉ có hơn ba

mươi người, trong đó còn có Địa Tạng Vương lục địa thần tiên và Dương Thần Cảnh như Mạnh bà cùng Hậu Thổ.

Bọn họ có thể bằng vào công pháp Địa phủ tu hành tới cảnh giới hiện tại, Tô Tín rút được Thập Điện Diêm La Sở Giang Vương khẳng định không kém.

Thời điểm Tô Tín bế quan khổ tu trong Địa phủ, hắn thật không biết Giang Nam đạo đang nổ tung nồi.

Dư nghiệt Ngô quốc đột nhiên xuất hiện, tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo Tô Tín chết không toàn thây, tin tức này chỉ trong nửa ngày truyền khắp Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, làm cho người Giang Nam đạo lập tức sợ hãi và cả kinh.

Không thể trách bọn họ ngạc nhiên, vấn đề này quá đột ngột làm mọi người không kịp chuẩn bị, thế lực khắp nơi đều có tâm tư khác nhau.

Cổ Đông Lai nghe xong tin tức này lập tức nện phủ đại tổng quản.

Đương nhiên hắn không có bao nhiêu hảo cảm với Tô Tín, bởi vì hắn chết mà tức giận.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 510 - Hiện Trạng Giang Nam Đạo (2)

Cổ Đông Lai tức giận Giang Nam đạo do mình trấn thủ nhưng đám dư nghiệt Ngô quốc lại dám nhảy múa trên đầu của mình, hơn nữa còn ám sát tổng bộ đầu Giang Nam đạo ngay trước mặt mình, hành vi này tương tương đánh vào mặt Cổ Đông Lai.

Hơn nữa mật thám Lục Phiến Môn tại Giang Nam đạo chỉ là bài trí, động tĩnh lớn như thế không phát hiện ra, lúc này Cổ Đông Lai trực tiếp trở mặt.

Những mật thám kia hô to oan uổng, dù sao bọn họ phụng lệnh Duẫn Tịch đi địa phương khác điều tra dư nghiệt Ngô quốc.

Hơn nữa dư nghiệt Ngô quốc cũng là thực, thậm chí đối phương còn là cường giả Dung Thần Cảnh chờ bọn họ báo tin thì Dung Thần Cảnh dư nghiệt Ngô quốc trực tiếp thoát đi.

Vừa nghe là lệnh của Duẫn Tịch hạ, Cổ Đông sẽ không đi hưng sư vấn tội Duẫn Tịch.

Đối phương nói như thế cũng là tuần sát sứ tương đương với tổng bộ đầu một đạo, Cổ Đông Lai tùy hỏi tội sẽ làm Lục Phiến Môn bất mãn, hắn có quan hệ không cạn với Thiết gia nhưng Lục Phiến Môn không phải do Thiết gia nói tính toán.

Cho nên Cổ Đông Lai trực tiếp phái người đến tổng bộ Lục Phiến Môn hỏi cho rõ ràng.

Hiện tại trong tổng bộ Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh lại bất lợi với Thiết

gia.

Thiết Ngạo bị thương, hắn bàn giao công việc sau đó đi dưỡng thương.

Còn lại chỉ có một mình Thiết Chiến không thể chống vững cục diện, hiện tại Lưu Phượng Vũ lại toàn lực muốn bảo vệ Duẫn Tịch, hơn nữa còn muốn Duẫn Tịch lên làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo.

Vốn Lưu Phượng Vũ bảo Duẫn Tịch đi Giang Nam đạo chính là có ý đoạt quyền.

Kỳ thật Lưu Phượng Vũ đoán chừng Duẫn Tịch có thể đoạt được bốn thành quyền lợi trong tay Tô Tín tại Giang Nam đạo là đủ rồi, tối thiểu đừng làm cho Giang Nam đạo trở thành nơi Tô Tín nói một không hai.

Không nghĩ tới sự việc lần này tới kịp thời như vậy, Tô Tín lại bị dư nghiệt Ngô quốc giết, Lưu Phượng Vũ không ủng hộ Duẫn Tịch thì hắn mới là kẻ ngốc.

Về phần hoài nghi Duẫn Tịch có quan hệ với việc này hay không, Lưu Phượng Vũ cũng có hoài nghi dấy.

Biểu hiện Duẫn Tịch không có vấn đề gì nhưng tất cả quá trùng hợp.

Trong mắt những lão nhân Lục Phiến Môn như bọn họ, trên đời này không đáng tin nhất chính là trùng hợp.

Cho dù như thế Lưu Phượng Vũ cũng ủng hộ Duẫn Tịch, cũng giống như Giang Hạc Lưu đã nói, Lưu Phượng Vũ không có khả năng đoạt Giang Nam đạo trong tay Thiết gia.

Thiết Ngạo bế quan, Lưu Phượng Vũ và các thần bộ khác áp chế Thiết Chiến, trực tiếp hạ quyết định, không chỉ không có trừng phạt Duẫn Tịch, còn trực tiếp nâng hắn làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo.

Quyết định được đưa xuống, tổng bộ Lục Phiến Môn dùng tốc độ nhanh nhất và trong ba ngày đưa tới tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, điều này cũng làm cho cả Lục Phiến Môn Giang Nam đạo xôn xao.

Sau khi nhận được tin tức, Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành, còn có Lục Tục, Lưu Hạo, Triệu Nhất Minh năm người cùng thương lượng đối sách với nhau.

Lý Phôi nói trước:

“Ta không tin lão đại sẽ chết.”

Ba người Lục Tục nhìn nhau, bọn họ không biết Lý Phôi lấy tự tin như vậy từ đâu, phải biết rằng đối phương chính là tồn

tại Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, hơn nữa mang ý quyết giết thi cốt không còn, như vậy còn không chết sao?

Nhưng lúc này Hoàng Bỉnh Thành cũng nói:

“Ta cũng tin tưởng lão đại sẽ không chết, ba vị có ý kiến gì không?”

Triệu Nhất Minh hừ lạnh một tiếng, nói:

“Ngươi có ý gì? Ta đương nhiên cũng không nói đại nhân đã chết, hiện tại triều đình đã cắt cử tổng bộ đầu Giang Nam đạo mới, ngươi bảo chúng ta làm sao bây giờ.”

Trong mắt Lý Phôi bắn ra hàn quang.

Cho dù hắn trong thời gian này sống chung không tệ với Triệu Nhất Minh, nếu như ngươi có nhị tâm thì đừng quản kiếm hắn không nhận ngươi.

Nhìn hào khí giương cung bạt kiếm, Lưu Hạo vội vàng áp chế Triệu Nhất Minh xuống, Lục Tục nói:

“Tình thế trước mắt cực kỳ nghiêm trọng, nếu chúng ta nội loạn càng không thể cứu chữa.”

“Kỳ thật ta cũng không tin đại nhân chết, trước kia đại nhân động thủ với Thiếu Lâm tự ‘ Trảm Ác Tăng ’ Giác Nghiêm, lại động thủ với ‘ Cửu Sơn Thần ’ Đổng Bất Nghi, thậm chí gián tiếp chết vài tên Hóa Thần Cảnh.”

“Nhưng hiện tại đại nhân sống chết không biết, cấp trên làm như vậy là muốn

Duẫn Tịch tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, trước kia chúng ta có mâu thuẫn với Duẫn Tịch, hiện tại hắn sẽ nhắm vào chúng ta.”

“Chúng ta đều là dòng chính của đại nhân, chỉ cần chúng ta còn ở Lục Phiến Môn một ngày, không cần nghĩ cũng biết Duẫn Tịch nhất định sẽ xem chúng ta là cái gai trong mắt.”

Sau khi Lục Tục nói xong, mọi người lập tức im lặng.

Hắn nói đúng, Duẫn Tịch trở thành tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, chuyện đầu tiên hắn làm là bái trừ đối

lập, mà bọn họ với tư cách là tâm phúc của Tô Tín nên sẽ bị bài trừ.

Lúc này Hoàng Bỉnh Thành lại nói:

“Kỳ thật mọi người cũng không cần bi quan như vậy, Duẫn Tịch cũng không phải là lão đại, lão đại có thể dùng thực lực Thần Cung Cảnh khống chế cả Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, uy áp võ lâm Giang Nam đạo nhưng Duẫn Tịch hắn không thể!”

Nói đến đây Hoàng Bỉnh Thành khinh thường cười nói:

“Chuyện lão đại làm không phải ai cũng có thể làm, Duẫn Tịch muốn chơi, chúng ta chơi với hắn, Lục Phiến Môn có quy củ Lục Phiến Môn, hắn có thể bài trừ đối lập nhưng ta không tin hắn dám trực tiếp giết chúng ta?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 511 - Tiểu Tâm Tư Của Duẫn Tịch (1)

Hoàng Bỉnh Thành nói không sai, đám người Lục Tục lâm vào nhầm lẫn, cho rằng Duẫn Tịch là Tô Tín.

Lúc trước Tô Tín chỉ mang theo hai người Hoàng Bỉnh Thành cùng Lý Phôi xông xáo Lục Phiến Môn, trực tiếp thanh trừ toàn bộ đám người Lôi Viễn, uy áp võ lâm Giang Nam đạo, phần thủ đoạn và thực lực như vậy mới là nguyên nhân Lục Tục đi theo Tô Tín.

Duẫn Tịch không giống.

Cho dù Duẫn Tịch mới đến Giang Nam đạo không bao lâu, bất cứ người nào trong bọn họ cũng nhìn ra chi tiết của Duẫn Tịch.

Tuy không hiểu thực lực của gia hỏa này nhưng tâm cơ thủ đoạn hắn đã sử dụng trong tổng bộ Lục Phiến Môn, quy củ

như vậy không thể áp dụng trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

Huống hồ hiện tại Duẫn Tịch đối mặt vấn đề còn khó hơn Tô Tín lúc trước.

Lúc trước ngăn cản trước mặt Tô Tín chỉ có một Lục Viễn mà thôi, hơn phân nửa tổng bộ đầu thực quyền Giang Nam đạo như Lục Tục đều bảo trì trung lập.

Hiện tại những tổng bộ đầu mạnh như Lục Tục tại Giang Nam đạo đoàn kết với nhau, hơn nữa trước kia Tô Tín còn điều tất cả bộ khoái tinh nhuệ ở châu phủ tới bên cạnh mình và tỉ mỉ bồi dưỡng thành tâm phúc dòng chính, cho nên bọn họ càng mạnh hơn nữa.

Có thể nói Duẫn Tịch lần này đối mặt không phải một người, mà là tất cả lực lượng Tô Tín lưu lại.

Đúng như Hoàng Bỉnh Thành đã nói, bọn họ cũng có thể chơi với Duẫn Tịch một chút, Duẫn Tịch dám giết bon họ hay sao?

Lúc trước Tô Tín to gan như vậy cũng phải tìm cái cớ, sau khi có chứng cớ vô cùng xác thực mới dám bài trừ đối lập giết đám người Lôi Viễn.

Hiện tại Duẫn Tịch có thực lực mạnh hơn nữa cũng không dám hiển nhiên giết bọn họ, nếu không Lục Phiến Môn Giang Nam đạo chắc chắn lâm vào đại loạn, khi đó cho dù Lưu Phượng Vũ cũng sẽ không bỏ mặc, nếu không căn bản không thể bàn giao với cấp cao hơn.

Mà lúc này tông môn võ lâm Giang Nam đạo nhận được tin tức liền có người vui và có người buồn.

Đương nhiên ba tông môn nhất lưu có thù với Tô Tín vui mừng nhất.

Bọn họ ước gì tay sai triều đình kia chết sớm một chút, hắn chết rồi ai dám gây tai hại trong Giang Nam đạo sao?

Người buồn chính là Ôn gia và Thiết Kiếm môn có quan hệ hợp tác với Tô Tín.

Bọn họ hợp tác với Lục Phiến Môn tương đương với tự tuyệt với võ lâm Giang Nam đạo, cho nên bọn họ chỉ có thể theo sát phía sau Tô Tín, ôm chặt đùi hắn.

Nhưng vấn đề lúc này bọn họ hợp tác với Tô Tín, kết quả hiện tại Duẫn Tịch tiếp nhận tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, những ước định hợp tác lúc trước sẽ như thế nào có thể nghĩ.

Đương nhiên so với vui và buồn còn có không sao cả.

Đối với võ lâm Giang Nam đạo, Tô Tín chỉ cấp bọn họ hai quy củ, một là xác lập uy nghiêm của Lục Phiến Môn, chỉ cần các ngươi không gây chuyện, Lục Phiến Môn ta cũng không gây phiền toái cho các ngươi.

Mà trên thực tế cũng đúng là như thế, từ lần trước đại đồ sát trong Giang Nam đạo một hồi, Tô Tín cũng không tiếp tục đả kích các tông môn.

Về sau Tô Tín thành lập sinh tử lôi, càng làm cho những tông môn kia đạt được lợi ích thực tế và thuận tiện, thậm chí còn đường người ta tán thưởng a.

Cho nên võ lâm Giang Nam đạo hiện tại đã thích ứng với quy củ của Tô Tín lưu lại, hắn có chết hay không, chỉ cần Lục Phiến Môn đừng có làm ra việc ngu xuẩn gì đó cũng không có quan hệ gì với bọn họ.

Lúc này trong tổng bộ Lục Phiến Môn, Duẫn Tịch hưng phấn kích động khi nhìn sắc lệnh triều đình.

Kế hoạch thập phần thuận lợi, Tô Tín chết, Lưu Phượng Vũ bảo vệ hắn trở thành tổng bộ đầu Giang Nam đạo, về sau Giang Nam đạo là thiên hạ của hắn.

Lúc này trong phòng Duẫn Tịch còn có Giang Hạc Lưu và Nhạc Thanh Bình.

Hai người hiện tại dịch dung thành ‘ Phần Hải Giao Long ’ Đái Vạn Xuân và ‘ Cầm Long Thủ ’ Phương Khiếu Vân.

Nhìn thấy Duẫn Tịch hưng phấn như thế, Giang Hạc Lưu lại nói:

“Duẫn Tịch, đừng quên chuyện ngươi đáp ứng chúng ta lúc trước, trong khoảng thời gian này ta sẽ mang từng nhóm người Ngô quốc sống sót đến, ngươi phụ trách xếp bọn họ vào Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.”

Nội tâm Duẫn Tịch rung động, hắn nói:

“Việc này không có vấn đề, hiện tại tình thế Lục Phiến Môn Giang Nam đạo vô cùng nghiêm trọng.”

“Các ngươi biết rõ, cho dù Tô Tín chết nhưng tâm phúc của hắn vẫn còn, thế tất sẽ ảnh hưởng chúng ta, thậm chí tranh quyền đoạt lợi với chúng ta.”

“Nhưng bởi vì có quy củ Lục Phiến Môn cho nên ta không thể hạ sát thủ với

bọn chúng, còn phải làm phiền hai vị ra tay giải quyết.”

Giang Hạc Lưu cười lạnh nói:

“Ngươi không cần suy nghĩ nhiều việc này, bởi vì căn bản không có khả năng!”

“Giết bọn chúng đơn giản, nhưng vài tên tổng bộ đầu châu phủ bị giết, hơn nữa còn diễn ra trong thời kỳ thần hồn nát thần tính hiện tại, tổng bộ Lục Phiến Môn nhất định sẽ phái người điều tra.”

“Mà thời điểm đó sẽ không phải là người Lưu Phượng Vũ, mà là người Thiết gia.”

“Ngươi không cần nghĩ, chờ ngươi mượn tay ta giết tâm phúc Tô Tín, sau đó tổng bộ Lục Phiến Môn phái người đến điều tra, ta chỉ có thể tránh lui, sau đó Lục Phiến Môn Giang Nam đạo sẽ do ngươi làm chủ có đúng hay không?”

Duẫn Tịch xấu hổ cười cười nói:

“Tiền bối lo ngại, ta làm sao có thể nghĩ như vậy?”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 512 - Tiểu Tâm Tư Của Duẫn Tịch (2)

Cho dù nói như thế nhưng Duẫn Tịch thật sự có ý mượn đao giết người.

Dù sao không ai muốn lưu người khoa tay múa chân bên cạnh mình, huống hồ hiện tại tâm phúc Tô rất khó chơi, vừa vặn cho bọn chúng cơ hội chắc chắn sẽ nhảy ra tranh quyền với mình.

Đáng tiếc Giang Hạc Lưu sống vài chục năm, hắn sẽ không bị một tiểu bối như Duẫn Tịch lừa gạt dễ dàng như thế.

"Ngươi yên tâm, ta sẽ không nhúng tay nhiều vào việc Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, chỉ cần ngươi dựa theo chúng ta phân phó xếp người vào trong Lục Phiến Môn, ta sẽ không quản chuyện khác trong Lục Phiến Môn."

Giang Hạc Lưu trấn an Duẫn Tịch một câu.

Duẫn Tịch cũng không phải cấp dưới của hắn, hắn chỉ cuốn cắm cây đinh vào Lục Phiến Môn mà thôi.

Lần này hắn bức bách Duẫn Tịch đã thành công nhưng nội tâm Duẫn Tịch nhất định có oán hận.

Cho nên Giang Hạc Lưu cũng không muốn bức hắn quá ác, trấn an lúc thích hợp là việc phải làm.

Nghe Giang Hạc Lưu nói như vậy, sắc mặt Duẫn Tịch lúc này tốt hơn một ít, hắn nói:

"Chúng ta cũng nên đi gặp tổng bộ đầu Giang Nam đạo, thuận tiện giới thiệu hai người chúng ta với bọn họ, dù sao các ngươi về sau muốn xếp nhân thủ vào khó tránh khỏi sẽ liên hệ với những kẻ này."

Giang Hạc Lưu gật gật đầu, Duẫn Tịch lập tức đi ra ngoài triệu tập tất cả tổng bộ đầu Lục Phiến Môn tới nghị sự.

Sau khi tất cả mọi người đến đông đủ, Duẫn Tịch ngồi trên chủ vị của Tô TÍn nhìn mọi người phía dưới, hiện tại hắn tươi cười vừa lòng đắc ý.

Không nói vị trí tổng bộ đầu một đạo là như thế nào, chỉ nói quyền lợi đã không phải thời điểm hắn còn ở tổng bộ Lục Phiến Môn có thể so sánh được.

Chưởng quản sinh tử Lục Phiến Môn một đạo, thủ hạ bộ khoái ngàn vạn, uy thế và quyền lợi như vậy không phải ai cũng có thể hưởng thụ.

Khó trách những bộ khoái đột phá Nguyên Thần Cảnh trong Lục Phiến Môn đều mơ tưởng được thả ra ngoài làm tổng bộ đầu một đạo, Duẫn Tịch cảm thấy si mê khi nắm quyền sinh sát và sự vụ một đạo trong tay.

Đặc biệt trước kia Duẫn Tịch vẫn ở trong tổng bộ Lục Phiến Môn, thủ hạ bộ khoái trong tay hắn không bao giờ vượt qua một trăm, so sánh với nhau sẽ có chênh lệch rõ ràng.

Nhìn mọi người phía dưới, Duẫn Tịch ho khan hai tiếng nói:

“Các vị, bởi vì Tô đại nhân bị dư nghiệt Ngô quốc ám sát mà hi sinh, bổn quan cũng cảm thấy đau lòng sâu sắc.”

“Nhưng Lục Phiến Môn một đạo không thể vô chủ, cho nên cấp trên phái ta làm tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, một lần nữa trấn thủ Giang Nam đạo.”

Phía dưới đám người Hoàng Bỉnh Thành lại bĩu môi, bọn họ cũng không nhìn ra Duẫn Tịch đau lòng chỗ nào, nhìn bộ dạng của ngươi ngủ cũng có thể cười a.

Những tổng bộ đầu khác tâm thần bất định không biết nên làm thế nào.

Tô Tín mời chào bọn họ chưa tới nửa năm, những người này căn bản không có trung tâm gì với Tô Tín.

Cho dù bởi vì thủ đoạn của Tô Tín làm đại bộ phận tổng bộ đầu sợ hãi, thời điểm Tô Tín còn thì bọn họ sợ thủ đoạn của hắn.

Nhưng hiện tại Tô Tín không còn, không biết hắn sống chết thế nào, ngày lúc này tâm thần mọi người bất định không thôi, sợ Duẫn Tịch tính nợ cũ.

Dù sao Duẫn Tịch vừa tới Giang Nam đạo thì những người bọn họ không đứng về phía hắn.

Duẫn Tịch cũng không phải ngu ngốc, hắn không muốn tính sổ với bọn họ, phải nói người cả Giang Nam đạo không có ai dám đứng bên hắn, mấy người bị hăn nói động đều bị Tô Tín giết.

Cho nên Duẫn Tịch không có khả năng thanh toán bộ khoái và bộ dầu Giang Nam đạo.

Hiện tại bọn họ là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, tự nhiên cũng phân thân sơ, đám người Hoàng Bỉnh Thành Lý Phôi lúc trước chắc chắn sẽ bị cô lập vào một góc!

Nhìn sang mọi người, Duẫn Tịch nói:

"Quy củ Giang Nam đạo trước kia không còn phù hợp với hiện tại, tất cả tu luyện tài nguyên không thể từ một người thống kê và cấp cho."

"Cho nên hiện tại ta quyết định về sau cấp trên phát tài nguyên tu luyện nhất định phải do ta xét duyệt mới có thể cấp xuống các châu phủ."

Hoàng Bỉnh Thành nghe vậy hừ lạnh một tiếng, vấn đề này trước kia hắn đã làm, hiện tại Duẫn Tịch đang thu hồi quyền trong tay hắn.

Hoàng Bỉnh Thành đã sớm ngờ tới điểm này, cấp trên phát tài nguyên tu luyện cho một đạo và phát xuống các châu phủ, hiện tại Duẫn Tịch làm tổng bộ đầu, hắn

muốn thu hồi cũng không ai có thể ngăn cản được.

Duẫn Tịch nhìn đám người Lý Phôi và cười lạnh nói:

"Còn có một việc cần phải sửa, đó chính là bộ khoái tổng bộ Giang Nam đạo quá nhiều cho nên cấp dưới không đủ, cho nên ta quyết định đánh tan bộ khoái hiện tại đưa xuống các châu phủ."

Hắn vừa nói lời này Lý Phôi biến sắc.

Tổng bộ Giang Nam đạo đều là người Tô Tín lựa chọn tỉ mỉ, nếu như Duẫn Tịch đánh tan như vậy những cố gắng của bọn

họ lúc trước sẽ uổng phí.

Nhưng lúc này Hoàng Bỉnh Thành lại đè tay Lý Phôi xuống, hắn cươi nói:

“Tuân lệnh đại nhân, chờ ta đi an bài sau đó sẽ cấp phát xuống các châu phủ.”

Đám người Lý Phôi và Lục Tục kinh ngạc nhìn Hoàng Bỉnh Thành, không biết vì sao hắn đáp ứng dễ dàng như vậy.

Nếu không phải biết rõ Hoàng Bỉnh Thành sẽ không phản bội Tô Tín, thậm chí bọn họ sẽ hoài nghi Hoàng Bỉnh Thành đã âm thầm đầu nhập vào Duẫn Tịch.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 513 - Bằng Mặt Không Bằng Lòng (1)

Nhìn thấy Hoàng Bỉnh Thành đáp ứng dứt khoát như vậy, ngay cả Duẫn Tịch cũng hoài nghi mình có làm sai không.

Bởi vì chuyện khác thường sẽ có quỷ dị, hắn không tin Hoàng Bỉnh Thành là tâm phúc Tô Tín sẽ không đầu hàng mình nhanh như vậy, nếu quả thật như vậy chứng minh Tô Tín mù mắt.

Hoàng Bỉnh Thành đáp ứng dứt khoát như vậy Duẫn Tịch không cần nghĩ nhiều, hắn nói:

“Kế tiếp còn phải điều động và an bài một phen, cần điều động tổng bộ đầu châu phủ tới các nơi.”

Duẫn Tịch đã chuẩn bị điều lệnh rõ ràng, mọi người xem xong sau đó ánh mắt đăm chiêu.

Duẫn Tịch gọi là điều lệnh đều nhắm vào đám người Lục Tục và bộ khoái của bọn họ.

Trên cơ bản bộ đầu cảnh giới Tiên Thiên của đám người Lục Tục sẽ bị điều đi không còn, lại điều bộ khoái cảnh giới Hậu Thiên cũng không ít.

Đám người Lục Tục tức giận không nhỏ nhưng Hoàng Bỉnh Thành vẫn áp chế bọn họ, không cho phép bọn họ phát tác.

Bởi vì ngày hôm qua bọn họ đã thương nghị với nhau, sẽ nghe Hoàng Bỉnh Thành, cho nên đám người Lục Tục có tức giận nhưng vẫn áp chế hoàn toàn, chuẩn

bị chờ khi ra ngoài Hoàng Bỉnh Thành sẽ nói rõ.

Nhìn thấy không người dám phản đối, Duẫn Tịch lập tức mỉm cười và vỗ tay,

nói:

“Kế tiếp giới thiệu hai vị này với mọi người, hai vị này chính là bộ khoái danh dự của Lục Phiến Môn.”

Duẫn Tịch vừa dứt lời, Giang Hạc Lưu và Nhạc Thanh Bình đều đi tới.

Bộ khoái danh dự chẳng khác gì môn khách của các thế lực, đều là loại lấy tiền làm việc.

Bộ khoái danh dự của Lục Phiến Môn còn không bằng những môn khách khí, những môn khách tối thiểu xem như gia nhập thế gia, mà bộ khoái danh dự không phải là bộ khoái của Lục Phiến Môn, cao hơn nữa chỉ hỗ trợ và thuê mà thôi.

Giang Hạc Lưu và Nhạc Thanh Bình cải trang thành nhân vật khác đi tới Giang Nam đạo, ngày bình thường cũng không có ma sát gì với Lục Phiến Môn, Duẫn Tịch đối ngoại nói hắn dùng tiền và nhân tình mời người đến tọa trấn cũng nói được thông.

Nhưng Duẫn Tịch biến bọn họ thành người Lục Phiến Môn chân chính thì quá giả, mặc cho ai nhìn cũng thấy sơ hở.

Tổng bộ đầu châu phủ không biết Giang Hạc Lưu dịch dung Đái Vạn Xuân nhưng khí thế Hóa Thần Cảnh đỉnh phong của hắn không thể ngụy trang được, phần đông tổng bộ đầu châu phủ rùng mình.

Có một Hóa Thần Cảnh đỉnh phong trợ giúp Duẫn Tịch, át chủ bài trong tay hắn còn mạnh hơn Tô Tín lúc trước.

Giang Hạc Lưu đi ra có mục đích tỏ thái độ sẽ trợ giúp Duẫn Tịch lập uy, nhìn thấy ánh mát mọi người kinh hãi thì Duẫn Tịch hài lòng.

“Vậy thì tốt, hôm nay nghị sự đến đây thôi, nhưng ta vừa đến Giang Nam đạo,

ta còn không hiểu tình huống các châu phủ, chư vị ai muốn cẩn thận báo cáo với ta thì nên nói đi.”

Duẫn Tịch nói rất thản nhiên.

của hắn rất rõ ràng, muốn đầu nhập vào ta thì lưu lại, chỗ tốt cái gì đó từ từ nói chuyện, sau này ngươi là dòng chính của ta.

Hắn vừa nói ra lời này nhiều người xoắn xuýt, không biết có nên lưu lại hay không.

Đám người Hoàng Bỉnh Thành không nói nhảm nhiều như thế, trực tiếp quay người rời đi.

Về phần những tổng bộ đầu châu phủ khác lề mề một lúc, bốn mươi người chỉ có hơn hai mươi người lưu lại.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy sắc mặt Duẫn Tịch biến thành âm trầm.

Hắn không nghĩ tới mình đã trở thành tổng bộ đầu Giang Nam đạo nhưng vẫn có nhiều người không biết điều như thế.

Kỳ thật Duẫn Tịch nên cảm thấy may mắn vì có hơn hai mươi người lưu lại, phải biết rằng lúc trước Tô Tín mới tới Giang Nam đạo không có kẻ nào đứng bên hắn a.

Kỳ thật hiện tại những người này cũng không nhắm vào Duẫn Tịch, đại bộ phận tổng bộ đầu châu phủ muốn bảo trì trung lập mà thôi.

Nếu như ngươi có thể bày ra thực lực cảu mình, không nói sánh bằng Tô Tín, tối thiểu không nên làm chúng ta ăn thiệt thòi, chúng ta khi đó cũng không làm trái ý ngươi.

Duẫn Tịch nha, hắn lý giải những người này chính là kẻ đứng về phía Tô Tín, chờ hắn tiếp nhận hơn hai mươi tên tổng bộ đầu thuần phục liền phân phó một bộ khoái tâm phúc và nói:

“Ghi nhớ tên của những người này, nhiệm vụ tháng tiếp theo ghi không hợp cách, giữ lại toàn bộ bổng lộc!”

Tên bộ khoái kia lập tức kinh ngạc, vội vàng nói:

“Nhưng đại nhân, toàn bộ không hợp cách có thể thực hiện nhưng bổng lộc cắt xén thế nào?”

“Từ xưa tới nay quy củ Lục Phiến Môn chính là hoàn thành nhiệm vụ sẽ ban thưởng cao hơn bổng lộc mỗi tháng, cho nên toàn bộ nhiệm vụ đối phương không hợp cách là lỗi nghiêm trọng, cắt xén chút bổng lộc có là gì?”

Duẫn Tịch nhìn hắn và nói:

“Chuyện đơn giản như thế còn cần ta dạy ngươi hay sao? Tùy tiện viết lý do vào đánh giá nhiệm vụ sau đó cắt đi, chuyện sau đó càng đơn giản, ngươi còn cần ta dạy hay sao, nếu làm không xong đừng theo ta nữa.”

“Vâng! Vâng! Thuộc hạ biết rõ.”

Tên bộ khoái vội vàng nói.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 514 - Bằng Mặt Không Bằng Lòng (2)

Duẫn Tịch hừ lạnh một tiếng, hắn thật cảm giác mình nên thay đổi tâm phúc, người này cũng quá ngu dốt một chút.

Nhìn Hoàng Bỉnh Thành bên cạnh Tô Tín xem, cho dù không có thực lực nhưng lại có thể giúp đỡ Tô Tín xử lý tất cả sự vụ thỏa đáng, mình cũng phải tìm một người như vậy mới được.

Nghĩ như vậy, Duẫn Tịch lắc đầu rời đi.

Sau khi Duẫn Tịch rời khỏi, sau lưng hắn ngồi có khói đen bốc lên, thân ảnh

Thôi Phán Quan bước ra khỏi sương khói sau đó lắc đầu nói:

“Lòng dạ khí lượng quá nhỏ hẹp, chỉ hiểu uy bức lợi dụ mà không biết thi ân, thủ đoạn còn non.”

Sau khi dứt lời Thôi Phán Quan liền biến mất lần nữa.

Hắn đã đáp ứng giúp Tô Tín tìm hiểu tin tức, đương nhiên cũng phải tìm hiểu tin tức toàn diện mới được.

Dù sao gần đây hắn không có việc gì, có thể xem trò vui.

Lúc này ra ngoài Lục Phiến Môn, đám người Hoàng Bỉnh Thành vừa ra khỏi Lục Phiến Môn, đám người Lục Tục liền bắt đầu ép hỏi Hoàng Bỉnh Thành vì sao lại không phản bác trong phòng nghị sự, cứ như vậy đồng ý Duẫn Tịch chèn ép quyền lợi trong tay bọn họ.

Trừ Lý Phôi ra, ba người khác há mồm hỏi, Hoàng Bỉnh Thành vội vàng nói:

“Các vị đừng kích động nghe ta giải thích.”

“Chúng ta là đáp ứng Duẫn Tịch giao quyền lợi trong tay ra, nhưng dù đổi nhân viên thế nào cũng cần một ít thời gian đúng không?”

“Thời gian này do chúng ta nói mới tính, sợ rằng chúng ta muốn chuẩn bị một năm cũng là chúng ta nói tính toán.”

Nghe Hoàng Bỉnh Thành vừa nói như vậy đám người Lục Tục liền hiểu ra.

Suy nghĩ của hắn rất đơn giản, chính là bằng mặt không bằng lòng mà thôi.

Ngươi nói phân tán thuộc hạ của ta tới các châu phủ, ta đồng ý, ta sẽ lựa chọn thời gian mà làm.

Như vậy cao lắm chỉ có tội danh làm việc bất lợi, ngươi có thể làm khó dễ được

ta?

Dù sao trước khi Duẫn Tịch tìm được lý do sẽ không động thủ với bọn họ, một tội danh làm việc bất lợi không thể giết bọn họ.

Về phần khai trừ bọn họ ra khỏi Lục Phiến Môn càng thêm khôi hài, người tiến vào Lục Phiến Môn không thể ra ngoài, trong quy củ Lục Phiến Môn không có điều nào nói khai trừ.

Đám người Lục Tục dùng ánh mắt phức tạp nhìn Hoàng Bỉnh Thành, lúc này đám người bọn họ xem như biết rõ mình xem thường Hoàng Bỉnh Thành.

Trước kia Hoàng Bỉnh Thành xuất thân tiểu bang phái, cho dù thực lực hay tầm mắt đều bình thường.

Mỗi người đều có tiến bộ, Hoàng Bỉnh Thành cũng có tiến bộ.

Hắn biết rõ thiên phú võ đạo của mình kém nhưng hiện tại hắn không thiếu tài nguyên tu luyện, nếu như hắn cố gắng một chút đoán chừng không khó đột phá

cảnh giới Tiên Thiên, dù sao đan dược quản đủ, trực tiếp chồng lên là được rồi.

Nhưng Hoàng Bỉnh Thành biết rõ sở trường và khuyết điểm của mình ở đâu, thực lực với Hoàng Bỉnh Thành mà nói trừ cường thân kiện thể ra còn không dùng được, hắn cũng không phải dựa vào thực lực ăn cơm.

Cho nên cho tới nay Hoàng Bỉnh Thành đều đi theo sau lưng Tô Tín học tập, học tập phương thức suy nghĩ của Tô Tín, học tập phương thức Tô Tín xử lý công việc.

Cho tới nay Hoàng Bỉnh Thành đều nấp sau lưng Tô Tín, yên lặng hoàn thành các nhiệm vụ Tô Tín bàn giao, sau khi Tô Tín đi rồi, kỳ thật Hoàng Bỉnh Thành cũng có thể đơn độc đảm đương một phía.

Dù sao ban đầu ở Thường Ninh phủ, khi đó Lý Phôi là bang chủ nhưng kỳ thật chủ nhân chính thức của Phi Ưng Bang chính là Hoàng Bỉnh Thành.

Sau khi định ra kế sách liền quyết định hành động.

Qua vài ngày sau Duẫn Tịch nhìn thấy đám người Hoàng Bỉnh Thành không có động tĩnh liền phái người đi thúc giục nhưng đều bị đám người Hoàng Bỉnh Thành qua loa.

Cứ mấy lần như thế Duẫn Tịch cũng phát hiện mục đích của bọn họ, lúc này đại phát lôi đình, hắn ở trước mặt các tổng bộ đầu trách cứ bọn họ một phen nhưng cũng vô dụng.

Ngươi mắng ta, ta nghe, dù sao ta không làm theo lời ngươi nói, ngươi có thể làm gì ta sao?

Thậm chí Duẫn Tịch mấy lần xúc động muốn trực tiếp động thủ nhưng đều nhịn xuống.

Phát biết rằng Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại không chỉ có người Lưu Phượng Vũ, còn có người của Thiết gia ở đây.

Lúc trước Tô Tín tiêu diệt đám người Lôi Viễn đều phải lấy cớ đường đường chính chính.

Hơn nữa về sau hắn mở rộng thế lực trong Lục Phiến Môn, uy áp cả võ lâm Giang Nam đạo, có thể nói dùng lực lượng một người trọng trấn uy danh Giang Nam đạo, nhưng ngay cả như vậy còn bị Lưu Phượng Vũ làm ra một ít lý do gượng ép công kích, ngay cả khen thưởng vốn có cũng không còn.

Hiện tại Duẫn Tịch không có lý do tốt mà động thủ bài trừ đối lập, đoán chừng Thiết gia sẽ trực tiếp phái người đến lấy cái mũ tổng bộ đầu Giang Nam đạo của hắn, ngay cả Lưu Phượng Vũ cũng không thể bảo vệ hắn.

Thủ đoạn kém cỏi như thế, dùng phế vật ngươi làm gì? Lưu Phượng Vũ sẽ trực tiếp thay đổi tâm phúc khác làm tổng bộ đầu.

Có nhiều băn khoăn như vậy, Duẫn Tịch đành phải oán hận mà thôi, sau khi các tổng bộ đầu châu phủ khác biết rõ ẩn ẩn có chút khinh bỉ Duẫn Tịch.

Sau khi trải qua việc này, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo lại nghênh đón đại phong bạo, nguyên nhân chính là Duẫn Tịch khấu trừ toàn bộ bổng lộc của tât cả tổng bộ đầu châu phủ không hoàn thành nhiệm vụ.

Thời điểm cấp phát bổng lộc và ban thưởng mỗi tháng, kết quả những người này lại phát hiện mình không chỉ không phát ban thưởng, thậm chí bổng lộc cũng không có, những người này lập tức nổ tung nồi, trực tiếp xông thẳng vào tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo tìm Duẫn Tịch nói lý lẽ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 515 - Nháo Sự (1)

Hơn bốn mươi tên tổng bộ đầu châu phủ nháo sự không phải việc nhỏ, Lưu Hạo cười lạnh nói:

“Những kẻ này xuất thân đạo phỉ tham lam thành tính, lúc trước Tô đại nhân dùng lợi ích và thủ đoạn thiết huyết mới có thể lung lạc bọn họ, Duẫn Tịch không biết sống chết cắt đi lợi ích của người ta ah.”

Thủ đoạn của Tô Tín chính là cho bọn họ ăn quả táo ngon ngọt, sau khi bọn họ nếm được ngon ngọt của quả táo, chờ bọn họ phạm tội liền tát một cái thật ác, cũng nói cho bọn họ biết thế nào là quy củ.

Thời điểm này bọn họ đã nếm ngon ngọt, về sau muốn tiếp tục ăn táo sẽ thành thành thật thật, sẽ không dám nháo sự cái gì.

Duẫn Tịch không làm thế, hắn còn dám động vào lợi ích trực tiếp của người ta, cũng khó trách những người này đi nháo sự.

Lục Tục đề nghị nói:

“Chúng ta nên theo chân bọn họ, thuận tiện cường tráng thanh thế.”

Hoàng Bỉnh Thành lắc lắc đầu nói:

“Chúng ta nên ít xuất hiện đi, hiện tại Duẫn Tịch xem chúng ta như cây đinh trong mắt cây gai trong thịt, chút tài nguyên như vậy không cần cũng được, chỉ cần đừng bị bọn chúng bắt được sai lầm là đủ.”

Nói đến tài nguyên tu luyện, hiện tại đám người Lý Phôi không thiếu thứ này.

Tô Tín rất hào phóng với thủ hạ của mình, cấp trên phát tài nguyên tu luyện xuống Tô Tín đương nhiên sẽ giữ lại cho người mình.

Tuy không đi phất cờ hò reo cùng nhưng không có nghĩa không xem náo nhiệt.

Kết quả mấy người này chuẩn bị nhìn Duẫn Tịch chuẩn bị xử lý việc này thế nào.

Lúc này Duẫn Tịch nhận được tin tức đám tổng bộ đầu châu phủ tới tìm tới nháo sự, Duẫn Tịch lúc này cười lạnh.

Hắn đang chờ lúc này, những người này không đến nháo sự, tại sao hắn không thể ra oai phủ đầu?

Không giết gà dọa khỉ thì đám người này sẽ ôm hi vọng vào Tô Tín.

Vừa vặn hắn sẽ cho đám người này biết Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại do ai làm chủ.

Duẫn Tịch đi tới cửa, một đám tổng bộ đầu châu phủ liên tục kháng nghị.

“Duẫn đại nhân ngươi có ý gì? Dựa vào cái gì không cho ban thưởng nhiệm vụ của chúng ta? Thậm chí còn không phát bổng lộc hàng tháng.”

Duẫn Tịch lạnh lùng nhìn bọn họ và nói:

“Dựa vào cái gì? Chỉ bằng ta là tổng bộ đầu Giang Nam đạo! Ta nói các ngươi hoàn thành nhiệm vụ không hợp cách, các ngươi liền không hợp cách!”

“Không hoàn thành nhiệm vụ chẳng lẽ không bị phạt? Lần này khấu trừ bổng lộc các ngươi là nhẹ, lần sau còn dám đến nháo sự, toàn bộ đánh rớt một cấp! Trong Lục Phiến Môn có không ít người muốn làm tổng bộ đầu châu phủ ah.”

Lời này làm toàn trường xôn xao.

Bọn họ hiện tại xem như biết rõ Duẫn Tịch ghi hận bọn họ không có trực tiếp đầu nhập vào hắn, cho nên lúc này mới nhắm vào bọn họ như vậy.

Điều này cũng làm rất nhiều tổng bộ đầu châu phủ không cam lòng.

Trước kia Tô Tín còn tại vị chưa từng thiếu tài nguyên của bọn họ, cho nên dùTô Tín giết không ít người nhưng bọn họ vẫn nhận.

Trước kia đi theoTô Tín lăn lộn, có sai bị phạt, có ít người lòng tham không đáy chết cũng đáng đời.

Hiện tại Duẫn Tịch cắt xén tất cả tài nguyên tu luyện của bọn họ vì không đầu nhập vào hắn là làm quá rồi, cách làm như vậy quá quắt lắm rồi.

Trong những tổng bộ đầu châu phủ có tám phần đều xuất thân đạo phỉ, tính tình táo bạo.

Lúc trước bọn họ gia nhập Lục Phiến Môn cũng bị Tô Tín dùng lợi ích hấp dẫn và cưỡng bức mới đáp ứng.

Vốn đi theo Tô Tín cũng bỏ đi, dù sao Tô Tín thật mang chỗ tốt cho bọn họ, bọn họ cũng nguyện ý đi theo đại nhân như vậy.

Kết quả hiện tại đối mặt với Duẫn Tịch, cũng bởi vì một chuyện nhỏ mà hắn ghi hận bọn họ, cắt xén tài nguyên không còn, người bụng dạ hẹp hòi như thế còn chơi cái trò gì chứ.

Cho nên có tổng bộ đầu châu phủ ném cái mũ xuống đất và hùng hùng hổ hổ

nói:

“Khốn nạn! Lão tử không thèm! Tiểu nhân đắc chí mà thôi, lúc trước Tô đại nhân tại vị chưa từng đụng tới tài nguyên và bổng lộc của chúng ta.”

Trong mắt Duẫn Tịch bắn ra hàn quang:

“Ngươi rất hoài niệm Tô Tín sao? Ta cho ngươi cơ hội, ngươi đi gặp hắn đi.”

Vừa mới dứt lời, Duẫn Tịch trực tiếp ra tay, lúc này hắn bộc phát khí tức kinh người tấn công tên tổng bộ đầu.

Duẫn Tịch nói như thế nào cũng là võ giả Thần Cung Cảnh đỉnh phong thành danh đã lâu, hắn đi vào Lục Phiến Môn Giang Nam đạo nhưng không có ra tay, nhưng lúc này chứng minh hắn sợ hãi

Hai tay Duẫn Tịch mang theo bao tay tơ tằm, nó là binh khí độc môn của hắn, thậm chí có thể tay không đỡ binh khí.

Chân khí cuồng bạo bao phủ bàn tay Duẫn Tịch, ngay sau đó có khí thế cường đại bộc phát dữ dội.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 516 - Nháo Sự (2)

Tên tổng bộ đầu châu phủ không phải bất tài, bản thân hắn cũng có được tu vi

Thần Cung Cảnh đỉnh phong, chẳng qua hắn kém Duẫn Tịch là võ giả nửa bước

Nguyên Thần Cảnh một bậc mà thôi.

Nhìn thấy Duẫn Tịch ra tay, hắn rút trường đao bên hông ra, lập tức vận dụng lực lượng hàn băng tấn công đối thủ.

Tổng bộ đầu châu phủ ra tay cũng là cường nhân phá núi lập trại, trong tay cũng có tuyệt kỹ ẩn giấu.

Hắn không ngờ Duẫn Tịch nói ra tay là ra tay nhưng cho dù phản kích vội vàng vẫn có uy lực không kém.

Nhưng trong mắt Duẫn Tịch xuất hiện một tia khinh thường, Trích Tinh Thủ giáng xuống, bao tay tơ tằm đánh thanh đao của đối phương vỡ vụn và sau đó móc trái tim hắn ra.

Trích Tinh Thủ cũng có thể hái tim.

Bao tay tơ tằm tuyết trắng của Duẫn Tịch còn nắm lấy trái tim đang đập nhưng bao tay của hắn không nhiễm một giọt máu nào, máu tươi chảy xuống theo đường vân tơ tằm.

Ném trái xuống đất, Duẫn Tịch dùng ánh mắt âm lãnh nhìn đám người.

“Các ngươi cho rằng Lục Phiến Môn là địa phương nào? Là nơi các ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao? Kết cục không hiểu quy củ nháo sự là như

hiện tại, đừng ép ta ra tay, nếu không hậu quả các ngươi sẽ giống tên ngu ngốc này.”

Tất cả mọi người rùng mình, sát tính của Duẫn Tịch không thua gì Tô Tín, cũng là loại người một lời không hợp liền động thủ.

Chỉ có điều Tô Tín giết người chỉ làm bọn họ kinh sợ mà thôi, đối với Duẫn Tịch, bọn họ trừ sợ ra còn có tức giận không nhỏ.

Võ giả Thần Cung Cảnh không phải heo chó, căn bản không phải chỉ dựa vào vũ lực là có thể chấn trụ.

Hôm nay Duẫn Tịch ra tay ác độc giết một người có thể hù bọn họ, không có người còn dám đưa ra ý kiến gì nhưng lại chôn hạt giống thù hận vào nội tâm bọn họ.

Duẫn Tịch nhìn đám người giải tán liền thỏa mãn, chiêu giết gà dọa khỉ lúc nào cũng đúng, đám gia hỏa này đi theo Tô Tín lăn lộn đã lâu nên không hiểu mình là ai.

Chỉ có điều Duẫn Tịch cảm thấy đáng tiếc là đám người Hoàng Bỉnh Thành không đến.

Nếu như bọn họ cũng dám đến nháo sự thì đám người Hoàng Bỉnh Thành mới là kẻ bị giết gà dọa khỉ.

Duẫn Tịch làm tất cả mọi chuyện, đám người Giang Hạc Lưu tại Giang Nam đạo cũng nhìn thấy nhưng hắn không nói gì.

Hơn nữa Giang Hạc Lưu xem ra thủ đoạn dùng cường lực trấn áp là bình thường.

Khi hắn ở trong Bạch Liên giáo, đối phó đệ tử không nghe lời đều trấn áp, sau đó dùng hoặc tâm đại pháp tẩy não, làm cho đám đệ tử sợ hãi và trung thực rất nhiều.

Thôi Phán Quan đứng trong bóng tối quan sát nhìn tất cả mọi việc, hắn đã ở nơi

này vài ngày, hắn ghi nhớ tất cả sau đó quay về Địa phủ.

Trong Địa phủ hiện tại, Tô Tín đã mấy ngày không ra khỏi cửa một bước.

Tô Tín tu hành Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải đã nhập môn sơ bộ nhưng bên trong ẩn chứa các loại vũ kỹ còn cần không ngừng thi triển mới có thể thuần thục.

Cho nên hiện tại Tô Tín mới biết được có hệ thống đã giảm bớt bao nhiêu công

sức.

5% độ thuần thục không nhiều nhưng tiết kiệm thời gian Tô Tín nhập môn mấu chốt, từ đó hắn có thể tiến nhanh hơn kẻ

khác.

Phải biết rằng một môn nội công chỉ có thể sử dụng khi nhập môn, hơn nữa ít thì dùng thời gian bảy, tám ngày, nhiều thì mười ngày nửa tháng, một môn còn dễ nói, công pháp nhiều sẽ lãng phí rất nhiều thời gian.

Thân ảnh Thôi Phán Quan xuất hiện trước đại điện của Tô Tín, Tô Tín nghe động tĩnh liền mở mắt ra, Thôi Phán Quan nói:

"Ta mới từ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đi ra, ngươi yên tâm đi, thủ hạ của ngươi tạm thời không có đại sự gì."

Nói xong Thôi Phán Quan cũng nói những gì nhìn thấy trong Lục Phiến Môn với Tô Tín.

Sau khi nghe xong, Tô Tín lập tức cười lạnh không thôi, Duẫn Tịch đang tìm chết.

Vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo không phải ai cũng có thể ngồi, cũng không phải ai cũng có tư cách ngồi.

Chắn không bằng sơ, hắn một mặt cường lực trấn áp làm nội tâm đám tổng bộ đầu xuất thân đạo phỉ oán hận không nhỏ, thậm chí cuối cùng làm cho Lục Phiến Môn làm phản từ bên trong.

Đối nội đều là như thế, cũng không biết Duẫn Tịch có thể bành trướng dã tâm đối ngoại hay không, nếu quả thật như vậy chờ thời điểm hắn quay về Lục Phiến Môn Giang Nam đạo sẽ nhìn thấy trò hay.

"Đúng rồi, lại miễn phí tặng ngươi một tin tức, gia hỏa Bạch Liên giáo đuổi giết ngươi lúc trước đang ở bên trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, tuy hắn hiện tại dịch dung thành một trong phó trang chủ Ngũ Nghĩa Trang Phần Hải Giao Long Đái Vạn Xuân, trở thành bộ đầu danh dự của Lục Phiến Môn Giang Nam đạo."

Có lẽ Giang Hạc Lưu dịch dung lừa được người khác nhưng nhưng không thể lừa được Thôi Phán Quan đã phát hiện khí tức của hắn từ trước.

Lúc trước Tô Tín bóp nát lệnh bài phá vỡ không gian đi vào Địa phủ, vừa vặn Giang Hạc Lưu dùng Vô Sinh Chỉ tấn công

Tô Tín, trong nháy mắt đó khí tức phá vỡ không gian đi vào Địa phủ và bị Thôi Phán Quan cảm giác được, hắn sẽ không nhớ lầm.

Nghe tin tức như thế, trong mắt Tô Tín bắn ra một tia hàn quang.

Lúc trước hắn hoài nghi sự việc quá trùng hợp, mật thám Lập Dương phủ bị điều đi, Giang Hạc Lưu và Nhạc Thanh Bình lại vừa vặn mai phục kích giết hắn, thì ra là có nội ứng.

Duẫn Tịch có quan hệ với dư nghiệt Ngô quốc, Tô Tín không nghĩ tứi điểm này bao giờ.

Dù sao Duẫn Tịch xuất thân dòng chính Lục Phiến Môn, trước kia từng được Thiết gia cố ý bồi dưỡng, nhìn thế nào cũng không có quan hệ với dư nghiệt Ngô quốc, không nghĩ tới hắn đã sớm là kẻ phản cốt.

Đoán chừng trong thời gian rất dài trước kia Duẫn Tịch đã có liên hệ với đám người Giang Hạc Lưu, chỉ có điều không biết Giang Hạc Lưu để mắt tới hắn làm gì, hiện tại vì phục giết Tô Tín cho nên sử dụng tới cây đinh vùi xuống không biết bao nhiêu năm qua.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 517 - Nhiệm Vụ Nhập Môn (1)

Chờ sau khi Thôi Phán Quan nói tất cả mọi việc cho Tô Tín biết, hắn hỏi:

“Ngươi tu luyện Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải như thế nào rồi?”

Tô Tín gật đầu nói:

“Nội công vừa mới nhập môn, vũ kỹ còn kém hơn nhiều, chỉ mới luyện được ba môn.”

Thôi Phán Quan kinh ngạc nhìn Tô Tín, tốc độ này đã không chậm, xem ra quyển sách của Địa phủ đoán đúng, thiên tư ngộ

tính của Tô Tín thuộc về nhất lưu.

“Ân, xem ra cũng không kém bao nhiêu, ta mang ngươi đi làm nhiệm vụ a, dùng thực lực của ngươi hiện tại muốn làm nhiệm vụ dễ dàng.”

Thôi Phán Quan nói.

Tô Tín gật gật đầu, hắn cũng là chuẩn bị hãy mau đem hoàn thành nhiệm vụ về sau trở lại Giang Nam đạo, cầm lại thuộc về mình vị trí.

Thôi Phán Quan mang theo Tô Tín đi đến quảng trường có thanh đồng trụ, ở nơi đó có treo nhiệm vụ tít bên ngoài, là chuyên môn tuyên bố với thành viên vòng ngoài.

Tuy thành viên vòng ngoài không có tư cách đến Địa phủ, cho nên những nhiệm vụ này liền do những thành viên vòng trong lựa chọn họt tuyên bố, sau đó đưa cho thành viên vòng ngoài của mình.

Thôi Phán Quan nhìn sau đó tháo một tờ giấy xuống.

“Nhiệm vụ này giá trị cao, độ khó cũng không quá lớn, vừa vặn giao cho ngươi, ngươi đặt lệnh bài vào lỗ khảm, người tuyên bố nhiệm vụ sẽ biết ngươi nhận nhiệm vụ của hắn.”

“Chờ ngươi hoàn thành nhiệm vụ cũng có thể thao tác như vậy, đến lúc đó người tuyên bố nhiệm vụ sẽ biết ngươi hoàn thành nhiệm vụ, đồng thời Hậu Thổ và Mạnh bà hai vị đại nhân cũng sẽ được nhắc nhở, đợi các nàng dựa theo quy củ xét duyệt sau khi hoàn thành thì ngươi sẽ nâận được ban thưởng.”

Tô Tín gật gật đầu, hắn liếc mắt nhìn trang giấy nhiệm vụ.

Người phát nhiệm vụ là Tất An, hắn là Bạch vô thường trong truyền thuyết.

Trong nhiệm vụ là muốn Tô Tín đi cứu viện vài tên thành viên vòng ngoài của hắn, bởi vì hắn gần đây có chuyện quan trọng không thể phân thân, cho nên chỉ có thể mời người Địa phủ ra mặt.

Làm cách nào liên hệ với thành viên vòng ngoài cũng có nói rõ, dường như Bạch vô thường thật sự có việc gấp cho nên viết

rất xiêu vẹo.

Về phần nhiệm vụ ban thưởng cũng thú tu vị, có thể lựa chọn một thanh binh khí huyền cấp trong bảo khố của hắn.

Thôi Phán Quan cười nói:

“Tất An là gia hỏa có sở thích thu thập các thứ kỳ quái, hắn đi khắp trời nam biển bắc, trong bảo khố của hắn thật có không ít thứ tốt, đương nhiên có rất nhiều phế vật, điểm này ngươi cần phải chú ý, ta có thể tham khảo giúp ngươi.”

Tô Tín gật gật đầu đặt lệnh bài vào trụ đá, phía trên có ánh sáng sáng ngời.

Thôi Phán Quan nói:

“Lệnh bài Địa phủ chúng ta vô cùng thần dị, không chỉ là chứng minh thân

phận, nó còn là chìa khóa Địa phủ.”

“Hơn nữa nếu ngươi có chuyện quan trọng không đến Địa phủ tuyên bố nhiệm vụ cũng có thể viết nhiệm vụ và quán chú chân khí vào, lệnh bài sẽ tự động truyền tống trang giấy lên thanh đồng trụ.”

“Làm như vậy rất tiêu hao nội lực, đối với chúng ta không xem vào đâu, ngươi nha, đoán chừng sẽ rút sạch một nửa nội lực.”

Tô Tín gật gật đầu, vuốt vuốt lệnh bài trong tay, hắn cũng không nghĩ tới thứ nhỏ bé này thần dị như vậy.

Trận pháp thượng cổ không trọn vẹn không được đầy đủ, lệnh bài này có kém theo trận pháp không gian, thế lực võ lâm hiện tại không có truyền thừa thứ này.

Chỉ có những tông môn đỉnh cấp trong võ lâm mới có nghiên cứu trận pháp, nghiên cứu sâu nhất chính là Mặc môn và Thiên Cơ cốc.

Nhưng đoán chừng cho dù dùng thực lực Mặc môn và Thiên Cơ cốc cũng không thể làm nhỏ nhắn khắc lên lệnh bài thế này.

Lúc này trong động quật tại Nam Man, một người mặc áo bào trắng, đầu mang mặt nạ Bạch vô thường không ngừng đào xới xuống dưới.

Bàn tay của hắn quán chú nội lực và hấp mạnh một cái, một khối đất lớn hơn mười trượng bị hắn kéo bay ra ngoài, trực tiếp nghiền nát thành bột mịn.

Lúc này lệnh bài bênh hông hắn sáng lên, Bạch vô thường sững sờ:

“Ồ? Nhiệm vụ của Tất An ta có người tiếp nhanh như vậy sao? Còn là Sở Giang Vương? Ta nhớ vị trí Sở Giang Vương hiện tại không có người ah, lại có thành viên mới gia nhập?”

“Cứ mặc kệ trước đã, những ranh con kia do vị huynh đệ kia xử lý, ta cứ đào ah, nếu không thời gian đến có móc ra cũng vô dụng.”

“Mụ nội nó, muốn chết thì chết, còn chôn bản thân sâu như vậy, ngươi còn muốn tiếp tục làm hoàng đế dưới nền đất hay sao?”

Bạch vô thường hùng hùng hổ hổ tiếp tục đào xới đất.

Tô Tín bên này chuẩn bị rời khỏi Địa phủ, lệnh bài hắn có lực lượng phá vỡ không gian nhưng không có nghĩa ngươi muốn đi đâu thì đi.

Không gian này do tông môn thượng cổ ‘ Địa phủ ’ lưu lại, chỉ cần trong phạm

‘ Địa phủ ’ bao trùm đều có thể qua lại tự nhiên, nhưng có vài nơi xa xôi lại không được.

Lần này Tô Tín muốn đi giúp vài thanh viên vòng ngoài lại đang ở Giang Đông đạo, cách Giang Nam đạo không xa, Thôi Phán Quan chỉ Tô Tín sử dụng tọa độ lệnh bài sau đó hắn rời đi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 518 - Nhiệm Vụ Nhập Môn (2)

Tô Tín đưa chân khí vào lệnh bài, lần nữa thể nghiệm cảm giác xuyên qua không gian, chờ hắn mở mắt ra lần nữa đã đi tới một ngọn núi hoang tại Giang Đông.

Mang mặt nạ Sở Giang Vương lên, Tô Tín lại lấy y phục hắc kim hoa mặc lên người.

Hắc kim hoa phục cũng là phúc lợi của thành viên Địa phủ, mặc dù không có lực lượng phòng ngự nhưng có thể che lấp khí tức, nghe nói chỉ cần mặc hắc kim hoa phục vào, võ giả Dương Thần Cảnh cũng không nhìn thấu tu vi khí tức của ngươi..

Sau khi mặc xong, Tô Tín trực tiếp đi thẳng tới vị trí nhiệm vụ.

Lúc này trong khách sạn tại Giang Đông đạo Cao Dương phủ, ba gã võ giả Thần Cung Cảnh đang chờ đợi trong lo lắng.

Một võ giả trẻ tuổi tướng mạo tuấn tú thở dài nói:

“Đại ca, thời gian hiện tại còn một ngày, nếu chúng ta không giao đồ ra tam đệ sẽ mất mạng.”

Nữ tử tướng mạo xinh đẹp trong ba người khóc nức nở:

“Đều tại ta, nếu lúc trước ta không dễ dàng tin tưởng vương bát đản kia, lại mời hắn cùng gia nhập vào thì chuyện đã không biến thành bây giờ.”

Người trẻ tuổi tướng mạo tuấn tú nói:

“Chính Thanh Liên ngươi thích tin tưởng người ngoài, lúc trước ta cùng tam đệ đã nói tiểu tử kia cũng không phải người tốt lành gì.”

“Xuất thân tán tu lại rất nịnh bợ đệ tử đại phái, bộ dạng khúm núm không có cốt khí, thế mà ngươi không tin, hiện tại tốt rồi, bị người ta đen ăn đen.”

“Nhưng vấn đề là chúng ta có giao đồ ra đổi lấy tam đệ, ta cũng không cầm ra được, ai nghĩ đến thứ kia là yêu linh tự mình bỏ chạy.”

Nghe được người trẻ tuổi kia nói như vậy, nữ tử tướng mạo xinh đẹp thảm đạm, thiếu chút nữa đã khóc lớn.

Nhìn thấy hai người như thế, thanh niên thứ ba vẫn không nói gì lên tiếng:

"Được rồi, Thanh Liên cũng không phải cố ý, ta cũng không nghĩ tới tiểu tử kia tham như vậy, không ngờ hắn còn có quan hệ với Kim Ngọc Lâu."

Người thanh niên này tướng mạo chừng ba mươi, tướng mạo lại rất quái dị, có vài phần giống dị tộc Tây Vực, hiển nhiên là con lai.

Thời điểm Đại Tấn, bộ dạng con lai như vậy bị người Trung Nguyên chỗ xem thường, cho rằng hắn là man di tạp chủng.

Khi đó trong các đại thế gia đều có nuôi vài vũ cơ Tây Vực, nếu ngoài ý muốn sinh con thì con của vũ cơ chắc chắn không có tư cách học võ đạo.

Hiện tại bởi vì Tây Vực ba mươi sáu nước đã tự lập, Đại Chu vương triều cũng không thể uy hiếp người ta, cho nên địa vị những người này cao hơn không ít, xưng hô cũng từ man di biến thành người Hồ.

Cho dù như thế, tướng mạo thanh niên đi ra ngoài vẫn không thể thiếu bị người ta chế nhạo.

Nhìn thấy Thanh Liên khóc sướt mướt, thanh niên này nói:

"Không cần lo lắng, ta đã thông tri Tất An đại nhân tới giúp chúng ta, đại nhân từng nói qua, một khi chúng ta có việc có thể thông tri hắn, nếu hắn không thể tới thì người tổ chức sẽ tới."

"Dùng thực lực thành viên vòng trong, đừng nói đối phương chỉ là một đường chủ Kim Ngọc Lâu, cho dù là cả tổ chức Kim Ngọc Lâu cũng không đặt vào trong mắt."

Nhưng lúc này người tuổi trẻ kia ôm thái độ hoài nghi nói:

"Đại ca ngươi tin người nọ nói sao? Hắn nói tổ chức có bao nhiêu lợi hại, thậm chí không đặt Thiếu Lâm tự, Tạo Hóa Đạo Môn vào mắt."

“Nhưng tổ chức hắn mạnh như đã nói, tại sao chúng ta chưa từng nghe nói qua? Thậm chí chúng ta chưa từng gặp qua người thành viên tổ chức kia.”

Nghe được người trẻ tuổi kia nói như vậy, tên thanh niên kia lập tức quát to:

“Nhị đệ nói cẩn thận! Thực lực Tất An đại nhân không phải ngươi có thể tưởng tượng!”

“Huống hồ chúng ta đã nhận công pháp, cũng đã đồng ý gia nhập tổ chức, chúng ta cũng đều là người tổ chức, lại phân ta và ngươi là có ý gì?”

Thanh niên này xem như trầm ổn và có uy nghiêm trong ba người, hắn vừa quát to như vậy tên thanh niên tuấn tú không dám nói lời nào.

Hắn còn lầm bầm cái gì đó nhưng không chịu phục.

Nhưng chờ hắn ngẫng đầu lên liền sợ hãi kêu to một tiếng.

Không biết khi nào trong phòng của hắn có một người mặc hắc kim hoa phục ngồi trên ghế, hắn còn mang mặt nạ Sở Giang Vương, quanh người tỏa ra khí tức lạnh buốt thấu xương dọa bọn họ sợ hãi.

Lúc này nữ tử Thanh Liên và thanh niên kia nhìn trước mặt, bọn họ lập tức run

rẩy.

Phải biết rằng bọn họ nói chuyện cả buổi nhưng không phát hiện người thần bí ngồi đó từ bao giờ, thực lực người này khủng bố ra sao?

Thanh niên kia ngạc nhiên khi nhìn Tô Tín mang mặt nạ, lập tức hành lễ nói:

“Thái Lô Tây tham kiến Sở Giang Vương đại nhân!”

Nhưng hắn nhớ rõ Tất An đại nhân đã nói tổ chức của bọn họ là Địa phủ, tất cả mọi người sẽ dùng danh xưng địa phủ xưng hô.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 519 - Phế Vật (1)

Người mang đặc điểm Tây Vực tên là Thái Lô Tây, hắn cung kính hành lễ với

Tô Tín, sau đó nhìn thấy người tuổi trẻ kia và Thanh Liên vẫn còn ngơ ngác nhìn

Tô Tín thì hắn quát lớn.

“Các ngươi thất thần làm gì? Còn không mau tới bái kiến đại nhân!”

Lúc này người tuổi trẻ kia và Thanh Liên mới kịp phản ứng, bọn họ cung kính hành lễ với Tô Tín, hô một tiếng Sở Giang Vương đại nhân.

Đặc biệt là người tuổi trẻ kia, vừa rồi hắn còn nghi vấn Tất An có lừa gạt bọn họ hay không, sau lưng của hắn đổ mồ hôi lạnh như mưa, kết quả hiện tại người ta đã đi tới trước mặt.

Nội tâm Thái Lô Tây có phần tâm thần bất định.

Phụ thân hắn là võ giả Tây Vực, hắn cũng xuất thân đại tộc nhưng từ nhỏ bị người ta khinh bỉ và nhục mạ cho nên mới dưỡng thành tính cách cẩn thận, hắn vô cùng sợ Sở Giang Vương đại nhân sẽ trách tội hắn.

Nhưng may mắn vị đại nhân trước mặt không có so đo với bọn họ làm gì.

Tô Tín mô phỏng ra giọng nói khàn khàn:

“Được rồi, không cần đa lễ, các ngươi là người Bạch vô thường chọn trúng, đều là thành viên vòng ngoài Địa phủ, cũng xem như người một nhà, nói đi, các ngươi hiện tại gặp chuyện gì.”

Thái Lô Tây gật gật đầu, hắn lớn tuổi nhất cũng trầm ổn nhất, hắn liền giới thiệu đám người mình sau đó mang sự việc giảng giải một lần.

Đám người Thái Lô Tây vốn có bốn người, bọn họ có xuất thân của mình, về sau bởi vì cơ duyên xảo hợp tiến chân vào trong giang hồ.

Thái Lô Tây chính là đệ tử đại tộc Sơn Nam đạo, mẫu thân của nàng chính là trưởng nữ dòng chính đại tộc, nhưng phụ thân hắn chính là nô lệ Tây Vực, hai người mến nhau sau đó có hắn.

Phụ thân hắn về sau bị đại tộc chém giết, mẫu thân sau khi sinh hạ hắn không lâu liền buồn bực mà chết, cảnh này càng làm hắn từ nhỏ bị nhục mạ và khinh bỉ lớn lên, thẳng đến sau khi thành niên mới thoát ly gia tộc bước chân vào giang hồ, cũng nhận được một ít cơ duyên.

Người trẻ tuổi kia tên là Phương Tầm, trước kia hắn là đạo tặc tại Giang Dương đạo, thân thủ không tệ, kết quả bởi vì trộm đồ nhìn thấy chuyện không nên nhìn thấy nên bị Nguyên Thần Cảnh của tông môn nhị lưu đuổi giết mấy trăm dặm, cuối cùng bị Thái Lô Tây cứu.

Nữ tử tên là Địch Thanh Liên, bản thân thiên phú không tệ nhưng sinh ra trong tiểu gia tộc nhỏ bé.

Phụ mẫu trưởng bối không muốn bồi dưỡng nàng, lại muốn dùng nàng thông gia với một tên đệ tử phế vật của gia tộc khác, Địch Thanh Liên vẫn nhẫn nhục chịu đựng đã phản kháng, nàng thành công đào hôn trước khi tổ chức hôn lễ, về sau gặp được nguy hiểm và được hai người Thái Lô Tây cứu.

Trong bọn họ còn có một người tên là Sở Lâm, thân thế của hắn không có gì kỳ lạ, từ nhỏ theo sau một sư phụ tán tu hành tẩu giang hồ, thậm chí sư phụ hắn còn là võ giả Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, về sau trùng kích Dung Thần Cảnh thất bại mà tử vong.

Về sau Sở Lâm hành tẩu giang hồ một mình và gặp được đám người Thái Lô Tây, bởi vì tính cách tương hợp cho nên theo đám người bọn họ hành tẩu giang hồ.

sau khi nghe được thân thế của đám người này, Tô Tín cảm giác ngạc nhiên, một đám gia hỏa có quan hệ đại bác bắn không tới lại tụ tập với nhau.

Một là hậu duệ người Hồ thân thế thê thảm, một là đạo tặc bị người ta đuổi giết không đường để đi, còn có một nữ tử ngoan ngoãn có can đảm đào hôn, cộng thêm một thái điểu giang hồ, tổ hợp như vậy quá ly kỳ.

Thật hiếm thấy khi Bạch vô thường lại tìm được bọn họ, còn phát triển bọn họ thành thành viên vòng ngoài.

Tô Tín nhìn ra thực lực đám người không tệ, có lẽ tương lai có một hai người bước vào Nguyên Thần.

Chuyện của bọn họ càng đơn giản, có thể nói bằng một câu, bọn họ bị người ta gài bẫy.

Bốn người này trước kia du lịch giang hồ, trong lúc vô tình đạt được tin tức một vị thượng cổ luyện khí tông sư lưu lại truyền thừa, bọn họ muốn đi thử thời vận một lần, vạn nhất đạt được mấy thanh binh khí thượng đẳng thì lời lớn.

Truyền thừa chôn sâu trong núi, nhất định phải có người tinh thông ngũ hành khảo sát mới tìm được địa điểm, nếu không ngươi cũng chỉ có thể ngây ngốc đào rỗng nửa ngọn núi mới được.

Bọn họ có ý định đào rỗng nửa ngọn núi, kết quả lúc này Địch Thanh Liên lại mang đến một người, nói hắn am hiểu khảo sát, có thể giúp bọn họ, bọn họ đạt được chỗ tốt phải phân cho hắn một phần..

Người nọ gọi là Lâm Nguyệt Minh, tự xưng xuất thân tán tu, dung mạo tuấn mỹ, tính cách hào sảng, hơn nữa tự xưng tương giao với mấy đệ tử đại môn phái, Địch Thanh Liên cũng sinh ra một ít ái mộ với hắn.

Nhưng không có nghĩ tới tên này sau khi đạt được chỗ tốt liền liên lạc với một đường chủ Kim Ngọc Lâu trong thiên hạ thất bang mai phục bên ngoài, chuẩn bị hốt gọn bọn họ.

Sau khi bọn họ tìm được nơi truyền thừa, quả nhiên bên trong là nơi luyện khí tông sư lưu lại truyền thừa, còn có năm thanh binh khí hoàng cấp do luyện khí tông sư tự tay chế tạo, hơn nữa còn có hài cốt Thiên binh trân quý!

Binh khí chia làm bốn đẳng thiên địa huyền hoàng, binh khí ba đẳng cấp dưới Thiên binh đều là chắc chắn và mang theo một ít công năng kỳ dị, Thiên binh đã có khí linh.

Bởi vì cái gọi là Thiên binh có linh, trong binh khí có khí linh là thứ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Tuy binh khí Thiên binh chỉ còn là hài cốt nhưng khí linh không mất đi, chỉ cần tu bổ nó trọn vẹo, cho dù uy lực có hạ thấp nhưng thừa sức trở thành bảo vật trấn tông.

Kết quả chờ bọn họ đi ra liền bị người Kim Ngọc Lâu vây công, Địch Thanh Liên yếu nhất bị bọn chúng đả thương, Sở Lâm vẫn ái mộ Địch Thanh Liên vì cứu nàng mà bị người Kim Ngọc Lâu bắt làm tù binh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 520 - Phế Vật (2)

Kim Ngọc Lâu ý định trắng trợn lùng bắt đám người Thái Lô Tây, đám người Thái Lô Tây là võ giả Thần Cung Cảnh, hơn nữa Phương Tầm khi còn là đạo tặc thường xuyên bị người khác đuổi giết rất có kinh nghiệm chạy trốn, lực lượng một đường Kim Ngọc Lâu không thể bắt được bọn họ.

Về sau Lâm Nguyệt Minh sử dụng độc kế, hắn biết rõ đám người Thái Lô Tây tình như huynh muội, cho nên dùng Sở Lâm làm mồi nhử, buộc bọn họ phải giao hài cốt Thiên binh và binh khí hoàng cấp ra.

Vốn dựa theo tính cách đám người Thái Lô Tây, cho dù hài cốt Thiên binh giá trị liên thành cũng không bằng Sở Lâm.

Nhưng không nghĩ tới hài cốt Thiên binh được thiên địa nguyên lực tẩm bổ nên do đó tiến hóa thành yêu linh có ý thức tự chủ, vậy mà thừa dịp bọn họ không chú ý chạy đi, mấy người bọn họ lâm vào đường cùng chỉ có thể cầu viện Tất An.

Tô Tín nghe xong sự việc xảy ra hắn liền hứng thú với hài cốt Thiên binh.

Nhớ rõ Tạ Chỉ Yến từng nói qua với hắn, sau khi binh khí thiên cấp rời khỏi chủ nhân, đại bộ phận đều bởi vì thời gian dài không có chân khí tẩm bổ mà linh trí biến mất, từ đó trở thành binh khí địa cấp.

Nhưng có một số nhỏ binh khí thiên cấp được thiên địa nguyên khí tẩm bộ nên sinh ra ý thức tự chủ, do đó không còn là binh khí của người khác và biến thành yêu linh.

Bất kể yêu linh hay là khí linh, chỉ cần có thể dung nhập chúng vào binh khí địa

cấp và luyện hóa, vậy nó lập tức có thể trở thành binh khí thiên cấp.

Đáng tiếc đám người Thái Lô Tây quá mức phế vật, bọn họ lại thả thứ tốt như vậy chạy mất.

Hơn nữa bọn họ còn muốn dùng nó đổi lấy Sở Lâm phế vật lại ngu xuẩn, Tô Tín cũng phải im lặng không thể nói gì với đám người này.

Sau khi nói xong tất cả, tâm thần đám người Thái Lô Tây bất định nhìn Tô Tín, không biết trước vị đại nhân này có ý định gì.

Nhìn đám người nơi này, Tô Tín cười quái dị một tiếng sau đó nói:

“Bốn tên phế vật! Thật không biết lúc trước Bạch vô thường làm sao nhìn trúng các ngươi, lại còn phát triển các ngươi thành thành viên vòng ngoài.”

Tô Tín vừa nói lời này sắc mặt đám người Thái Lô Tây lập tức biến thành khó coi, dù sao không có người nguyện ý bị người khác nói là phế vật.

Phương Tầm tuổi trẻ khí thịnh, lúc này muốn đứng lên phản bác nhưng lại bị Thái Lô Tây đè xuống.

Hắn biết rõ Bạch vô thường tạ Tất An khủng bố, vị đại nhân kia tính cách khó sống chung nhưng tuyệt đối là võ giả Nguyên Thần Cảnh mạnh nhất hắn từng nhìn thấy.

Thân phận của vị đại nhân này chính là Thập Điện Diêm La Sở Giang Vương, có thể nghĩ thực lực và địa vị của hắn cỡ nào.

Tuy đám người Thái Lô Tây cũng xem như thành viên tổ chức ĐỊa phủ nhưng thành viên vòng ngoài và thành viên vòng trong có khác nhau lớn.

Những thành viên vòng ngoài của bọn họ bị người Địa phủ xem trọng, cho bọn họ một ít cơ duyên, xem ngày sau có quật khởi hay không, cho nên có nhiều thứ đương nhiên không thể như Thôi Phán Quan nói với Tô Tín, sẽ không ai nói kỹ càng với bọn họ.

Cho nên Thái Lô Tây không biết trong Địa phủ danh xưng không có quan hệ với địa vị và thực lực.

"Như thế nào, nói các ngươi phế vật còn không đúng sao?"

Tô Tín cười lạnh chỉ vào Địch Thanh Liên nói:

"Đều nói nữ nhân ngực to không có não, đáng tiếc ngươi ngực không lớn, đầu óc không dùng được."

"Thượng cổ luyện khí tông sư truyền thừa đại biểu cho khả năng vô hạn, ngươi lại nói tin tức với người ngoài, như vậy ngươi đang đánh đồng người ngươi ái mộ với những người đồng sanh cộng tử với ngươi."

"Chẳng lẽ trong cảm nhận của ngươi sẽ có một nam nhân vì ngươi mà bỏ qua tất cả hay sao?"

Địch Thanh Liên vội vàng khóc lóc lắc đầu:

"Đương nhiên không có khả năng! Ta cũng không biết Lâm Nguyệt Minh là loại người này."

Tô Tín lại quay sang nhìn Thái Lô Tây và Phương Tầm:

"Các ngươi là phế vật lại ngu xuẩn! Vì một kẻ gọi là huynh đệ lại giao ra hài cốt Thiên binh trân quý, đầu óc các ngươi bị nước vô sao? Huynh đệ giá trị mấy đồng tiền? Có trân quý bằng Thiên binh không?"

Thái Lô Tây hít sâu một hơi và nói:

“Đại nhân, trong lòng ta, huynh đệ chính là vô giá, ta thuở nhỏ bị người kỳ thị khi dễ, chỉ có đám người Phương Tầm xem ta như huynh trưởng, cũng không có ý kỳ thị, đừng nói là Thiên binh không trọn vẹn, cho dù là thần binh không trọn vẹn ta cũng giao ra.”

Phương Tầm và Địch Thanh Liên cảm động, bọn họ ở chung lâu như vậy,

đương nhiên biết rõ Thái Lô Tây không phải nói suông.

Tô Tín cười lạnh nói:

“Cho nên ta nói các ngươi là phế vật lại ngu xuẩn, ngươi vì cứu một huynh đệ liền muốn cầm Thiên binh không trọn vẹn đi đổi, nhưng chờ ngươi giao Thiên binh không trọn vẹn ra là lúc các ngươi chết trong tay người ta.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 521 - Lan Hoa Đường (1)

Nhìn bốn người Thái Lô Tây, Tô Tín rất ngạc nhiên khi Bạch vô thường chọn bọn họ thành thành viên vòng ngòai Địa phủ, quả thực ngây thơ mà ngu xuẩn.

Nghe được Tô Tín nói như vậy, Thái Lô Tây vẫn hỏi:

“Vì sao? Bọn họ động thủ giết chúng ta làm gì?”

Tô Tín cười lạnh nói:

“Bằng không ngươi cho rằng sẽ làm gì? Thiên binh không trọn vẹn vẫn là Thiên binh, nó có thể làm chí bảo truyền thừa a.”

“Ngươi nói đối phương chỉ là một đường chủ Kim Ngọc Lâu vạn nhất đối phương khởi lòng tham không muốn giao Thiên binh cho Kim Ngọc Lâu, chuẩn bị lưu cho mình, mấy người các ngươi đương nhiên sẽ bị diệt khẩu.”

“Nói thêm một câu, cho dù hắn không tham thứ này, lần này hắn cũng kết thành đại thù với các ngươi, hơn nữa Lâm

Nguyệt Minh tính kế các ngươi, hắn nhất định sẽ cổ động người Kim Ngọc Lâu giết các ngươi.”

“Các ngươi là tán tu thiên phú kém cỏi cũng bỏ đi, nhưng hết lần này tới lần khác các ngươi đều là Thần Cung Cảnh, thiên tư cũng không tính yếu, tương lai đều có cơ hội đột phá Nguyên Thần Cảnh.”

“Ngươi sẽ an tâm khi bỏ mặc kẻ thù như vậy lắc lư bên ngoài sao? Đương nhiên phải diệt trừ các ngươi càng sớm càng tốt.”

Tô Tín nói vài câu đã dọa đám người Thái Lô Tây sợ hãi.

Trước kia bọn họ đều lo lắng an toàn của Sở Lâm, cho nên đều nghĩ làm sao cứu Sở Lâm, cho nên căn bản không có suy nghĩ chuyện sau này, bây giờ nghe Tô Tín nói như vậy bọn họ mới kịp phản ứng, bọn họ cũng hiểu ra hành vi của mình lúc trước nguy hiểm cỡ nào.

“Đại nhân, chúng ta nên làm sao bây giờ?”

Đám người Thái Lô Tây dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Tô Tín.

Tô Tín thản nhiên nói:

“Ta đáp ứng Bạch vô thường sẽ giúp các ngươi, đương nhiên cũng sẽ cứu Sở Lâm ra ngoài, các ngươi cần phải phối hợp với ta mới được.”

Nghe Tô Tín nói một lúc đám người đã phục Tô Tín, bọn họ quá mức bối rối và khẩn trương, hiện tại có cao thủ như Tô Tín ở đây nên phải nghe theo người ta.

Tô Tín gật gật đầu, hắn nói kế hoạch với đám người Thái Lô Tây, bọn họ khó hiểu nhưng gật đầu, không biết tại sao vị đại nhân này phí sức như thế.

Bọn họ cho rằng tực lực Tô Tín đủ mạnh có thể trực tiếp xông vào Kim Ngọc Lâu và tiêu diệt mọi người và cứu Sở Lâm ra, cần gì phải làm ra việc tốn sức như thế?

Nội tâm bọn họ khó hiểu nhưng tín nhiệm Sở Giang Vương hoặc phải nói là tín nhiệm Địa phủ, bọn họ không suy nghĩ nhiều và ngoan ngoãn làm theo kế hoạch của Tô Tín.

Kỳ thật Tô Tín cũng không muốn phiền toái như vậy, nhưng vấn đề độ khó nhiệm vụ tuyệt đối bị đánh giá thấp, cũng chỉ trách đám người Thái Lô Tây không nói rõ.

Lần này bọn họ đối mặt với một phân đường Kim Ngọc Lâu, có lẽ trong đó không có Nguyên Thần Cảnh nhưng sẽ có không ít Thần Cung Cảnh.

Nếu Tô Tín đi, như vậy sẽ biến thành xông vào.

Tô Tín không đặt võ giả Thần Cung Cảnh vào trong mắt, nhưng vấn đề là nhiệm vụ của hắn chỉ cứu Sở Lâm mà thôi.

Nếu hiện tại hắn xông vào cứu người, người Kim Ngọc Lâu sẽ giết người, nhiệm vụ Tô Tín lần này không hoàn thành.

Thôi Phán Quan đã nói, nhiệm vụ lần này chỉ là thủ tục mà thôi nhưng nếu mình không làm xong nhiệm vụ như vậy, người trong Địa phủ sẽ đối đãi với mình thế nào?

Lúc này trong Kim Ngọc Lâu Lan Hoa Đường, Lan Hoa Đường đường chủ ‘ Cửu Phần Đao ’ Trần Hiển đang hứng thú nhìn Sở Lâm.

Kim Ngọc Lâu có hơn trăm đường khẩu, mỗi đường khẩu đều dùng một loại hoa làm tên, Lan Hoa Đường là đường khẩu có thực lực trước mười trong tất cả đường khẩu của Kim Ngọc Lâu.

Lần này Lâm Nguyệt Minh ra tay cổ động hắn ra tay với vài tên võ giả tán tu, ban đầu Trần Hiển không quan tâm tới.

Dù sao đối phương là bốn võ giả Thần Cung Cảnh, Lan Hoa Đường hắn tếế lớn nhưng lại không muốn chọc người ta, nhưng Lâm Nguyệt Minh nói chuyện này có lợi lớn nên hắn mới bán tín bán nghi động thủ, không nghĩ tới hắn kinh hỉ lớn.

Sở Lâm muốn tự sát không muốn liên lụy đám người Thái Lô Tây cho nên Trần Hiển lắc đầu thở dài, nói:

“Ngươi hiện tại không thể chết, ta còn phải dùng ngươi đổi hài cốt Thiên binh

a.”

Một võ giả dung mạo trẻ tuổi xuất hiện bên cạnh Trần Hiển, nhìn hắn ăn mặc như công tử thế gia.

Nhưng hắn chỉ xuất thân tán tu, hơn nữa sở học có phần tạp, thứ loạn thất bát

tao gì cũng học một ít, hắn cũng giao hảo với đệ tử thế lực lớn nhưng kỳ thật lại nịnh bợ người ta, mượn nhờ những đệ tử đại môn phái tạo uy thế cho mình

Lần này Lâm Nguyệt Minh đã giúp mình đại ân nhưng Trần Hiển lại chướng mắt loại người này.

“Trần đường chủ, gia hỏa này muốn chết cứ mặc hắn chết đi, đợi đến lúc đám người Thái Lô Tây tới đây liền ra tay hốt gọn.”

Lâm Nguyệt Minh đề nghị.

Sở Lâm hiện tại như muốn ăn tươi nuốt sống Lâm Nguyệt Minh, ngay cả Lâm Nguyệt Minh cũng cảm thấy thập phần không thoải mái.

Trần Hiển ra hừ lạnh một tiếng:

“Ngươi ngu ngốc à, không có nhìn thấy Sở Lâm, ngươi cho rằng đám người Thái Lô Tây sẽ giao hài cốt Thiên binh ra sao?”

“Vạn nhất chọc giận bọn chúng, bọn chúng trực tiếp cá chết rách lưới thì làm sao? Ngươi có bảo bối bồi thường cho ta? Muốn giết cũng phải chờ ta lấy được hài cốt Thiên binh đã.”

Lâm Nguyệt Minh lập tức lấy lòng:

“Vẫn là Trần đường chủ nhìn lâu dài, tại hạ không bằng.”

Nhìn thấy Lâm Nguyệt Minh có đức hạnh như vậy, nếu không phải bị bịt miệng, chỉ sợ Sở Lâm hiện tại đã lao lên xé xác hắn rồi.

Lúc trước hắn lừa gạt Địch Thanh Liên nên giả trang thành công tử hào sảng, thậm chí ngay cả hắn cũng không nhìn ra bộ mặt kẻ này, hiện tại Sở Lâm biết hắn chỉ là đồ dối trá mà thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 522 - Lan Hoa Đường (2)

Đúng lúc này một tên thủ hạ báo lại:

“Đường chủ, Lưu Kiêu thiếu chủ tới chơi.”

Sắc mặt Trần Hiển thay đổi, nói:

“Lưu Kiêu? Hắn tới làm gì?”

Lúc này Lưu Kiêu đột nhiên tới chơi, Trần Hiển lại nghĩ tới hắn tới vì hài cốt Thiên binh.

Kỳ thật Trần Hiển đã có ý dịnh độc chiếm hài cốt Thiên binh cho mình, về sau lại bỏ qua suy nghĩ như vậy.

Hài cốt Thiên binh xuất hiện tổn hại, như vậy nhất định cần có luyện khí đại tông sư tu bổ.

Trên luyện khí chi đạo, có thể luyện chế thành binh khí hoàng cấp đã xưng là đại sư, nhưng ba chữ đại tông sư không phải người bình thường có thể gọi.

Chỉ có tồn tại luyện chế Thiên binh thành công mới dám xưng là đại tông sư, loại nhân vật như thế tìm khắp giang hồ cũng chỉ có vài người, thậm chí lâu chủ Kim Ngọc Lâu Lưu Thiên Phóng tự mình đến gặp cũng phải khách khí với người ta.

Bản thân Trần Hiển hắn tìm một vị luyện khí đại sư hỗ trợ còn miễn cưỡng có thể, luyện khí đại tông sư nha, ngươi nên bỏ đi suy nghĩ không thực tế này được rồi.

Cho nên Trần Hiển quyết định giao hài cốt Thiên binh lên cấp trên, như vậy hắn

có thể được ban thưởng không ít.

Bình thường Trần Hiển quyết định giao hài cốt Thiên binh lên, như thế Lưu Kiêu tới hắn phải cao hứng mới đúng, bởi vì hắn có thể khoe khoang chiến tích với Lưu Kiêu, hiện tại Trần Hiển không vui nổi.

Bởi vì Trần Hiển không phải là người lâu chủ Kim Ngọc Lâu Lưu Thiên Phóng, mà là người của phó lâu chủ ‘ Thất Tinh Hải Đường ’ Lê Vạn Thành.

Kim Ngọc Lâu cũng không phải một mình Lưu Thiên Phóng một nhà độc đại, phó lâu chủ ‘ Thất Tinh Hải Đường ’ Lê Vạn Thành không phải Dương Thần Cảnh nhưng hắn đã là Dung Thần Cảnh đỉnh phong, chỉ thiếu chút nữa là có thể bước vào Dương Thần Cảnh.

Hơn nữa hắn có tư lịch trong Kim Ngọc Lâu còn dài hơn Lưu Thiên Phóng, cho nên thế lực của hắn đủ sức ngang với Lưu Thiên Phóng.

Hiện tại nhi tử Lưu Thiên Phóng đến vào lúc này, cũng khó trách Trần Hiển quái dị như vậy.

Cho dù như thế Lưu Kiêu chính là thiếu chủ Kim Ngọc Lâu, hắn chỉ là phân đường cấp dưới, chính mình cũng không thể đuổi người ta ra ngoài ah.

Cho nên Trần Hiển đành phải nói:

“Còn không mau mời thiếu chủ vào đây.”

Qua một lúc Lưu Kiêu thản nhiên đi tới, Trần Hiển vội vàng chắp tay nói với hắn:

“Nghe nói thiếu chủ gần đây đột phá đến Thần Cung Cảnh, quả nhiên đáng mừng, chỉ có điều tại hạ cách tổng bộ quá xa, bằng không nhất định sẽ đến chúc mừng.”

Lưu Kiêu tùy ý khoát khoát tay nói:

“Trần đường chủ nói giỡn, một Thần Cung Cảnh mà thôi, ta còn cảm thấy chậm đó, có gì đáng mừng chứ?”

Lâm Nguyệt Minh vội vàng nói:

“Đúng vậy, võ giả Tiên Thiên tầm thường xem đột phá Thần Cung Cảnh là chuyện lớn, nhưng đối với Lưu công tử mà nói chỉ là nước chảy thành sông, tương lai đột phá Nguyên Thần cũng giống như vậy.”

Lưu Kiêu nhíu mày nói:

“Ngươi là người phương nào?”

Lâm Nguyệt Minh vội vàng nói:

“Lần trước Lưu công tử ngươi đi lên Lưu Khê tông viết chữ trên tượng phật, lúc uống rượu với đệ tử Nam Ninh Trương gia, khi đó tại hạ cũng đi theo người Trương gia.”

“Thật có lỗi, không nhớ.”

Ánh mắt Lưu Kiêu mang theo xem thường, thì ra là tiểu nhân vật muốn nịnh nọt kéo quan hệ với hắn mà thôi.

Đối với hắn Trương gia chỉ là thế lực nhị lưu Giang Đông đạo mà thôi, Lưu Kiêu căn bản chướng mắt đệ tử của bọn họ thế hệ hiện tại, uống rượu với bọn chúng chỉ vì mở rộng thế lực Kim Ngọc Lâu mà thôi.

Lâm Nguyệt Minh chỉ là tùy tùng của đám người kia, Lưu Kiêu sẽ không ghi nhớ tiểu nhân vật này, huống hồ hôm nay hắn tới đây là có việc cần làm.

Lưu Kiêu nhìn Trần Hiển sau đó cười ha hả nói:

“Trần đường chủ, nghe nói trong tay ngươi có hài cốt Thiên binh có khí linh, việc này có thật hay không?”

Phụ thân ta nghe xong rất vui vẻ, liền khen Trần đường chủ ngươi làm xong

việc này, bài danh Lan Hoa Đường của ngươi sẽ tăng lên, trong hội nghị Kim Ngọc Lâu lần sau, ta cam đoan đường khẩu của ngươi đứng trong top năm tất cả đường khẩu Kim Ngọc Lâu!

Lưu Kiêu biết rõ ràng như thế, hiển nhiên có người đã báo tin tức cho hắn, nội tâm Trần Hiển mắng thầm, chờ sau khi kết thúc việc này hắn sẽ thẩm tra toàn bộ Lan Hoa Đường, hắn muốn biết là ai phản bội hắn.

Trong nội tâm nghĩ như vậy, Trần Hiển ra cười khổ nói:

“Thiếu chủ, cho dù ta muốn lưu hài cốt Thiên binh cho mình hoặc cho ngươi cũng không được, hiện tại hài cốt Thiên binh không nằm trong tay ta, mà là trong tay một đám võ giả tán tu.”

“Nhưng ta bắt người này vừa vặn bảo bọn chúng dùng hài cốt Thiên binh đổi, nhưng không khẳng định bọn chúng có làm vậy hay không, cho nên thiếu chủ về nghỉ ngơi trước đi, chờ có tin tức ta sẽ thông tri với thiếu chủ.”

Lúc này một tên võ giả Lan Hoa Đường chạy vào và nói lớn:

“Đường chủ! Đám người Thái Lô Tây đến rồi.”

Lưu Kiêu như cười mà không cười nhìn Trần Hiển:

“Đúng lúc, xem ra Trần đường chủ không cần nói cho ta biết, đã có người thông tri rồi.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 523 - Lừa Dối (1)

Sắc mặt Trần Hiển biến thành lúng túng, hắn mới nói với đối phương nhất thời nửa khắc không có tin tức, nhưng kết quả đối phương vừa tới đã có tin tức, hắn không chịu được mất mặt như vậy.

“Bảo bọn chúng vào đi.”

Trần Hiển hừ lạnh nói một câu.

Qua một hồi có người dẫn đám người Thái Lô Tây đ vào trong đường khẩu, bọn họ một nhìn thấy Sở Lâm thê thảm liền đỏ mắt.

Thái Lô Tây chỉ vào Trần Hiển tức giận nói:

“Ngươi có ý gì?”

Trần Hiển nhún nhún vai nói:

“Chuyện này không liên quan tới ta, đều là bản thân hắn làm thôi.”

Bởi vì Sở Lâm muốn tự sát không liên lụy bọn họ đã nghĩ ra không ít biện pháp, cho nên bộ dạng hắn cực kỳ thê thảm, đám người Trần Hiển tâật không có nghiêm hình tra tấn bức cung gì đó, đương nhiên cũng không cần thiết phải làm như vậy.

“Được rồi, không nói nhảm nữa, ta hỏi các ngươi, các ngươi có mang hài cốt Thiên binh tới đây không?”

Trần Hiển hừ lạnh một tiếng hỏi.

Thái Lô Tây lắc lắc đầu nói:

“Không có.”

Sắc mặt Trần Hiển biến hóa, hắn lạnh lùng nói:

“Ngươi đùa bỡn ta? Có tin ta làm các ngươi không thể rời khỏi Lan Hoa Đường hay không!”

Trần Hiển vừa nói câu này đã có hơn mười võ giả Tiên Thiên đi tới bao vây cả đám vào giữa.

Trong Lan Hoa Đường có bảy tám tên võ giả Thần Cung Cảnh, còn có lại có vài chục võ giả Khí Hải và Linh Khiếu Cảnh, lực lượng này đủ sức nghiền áp đám người Thái Lộ Tây.

“Khẩu khí rất lớn nha, ngươi nói không cho người nào rời khỏi Lan Hoa Đường?”

Một giọng nói trầm thấp vang lên, Tô Tín mặc hắc kim hoa phục, đầu đội mặt nạ Sở Giang Vương đi vào trong hành lang, khí tức âm hàn bộc phát đáng sợ.

Lan Hoa Đường thân là đường khẩu Kim Ngọc Lâu, đẳng cấp sâm nghiêm, không có khả năng cho người không thông báo đi vào.

Nhưng quỷ dị là những đệ tử thủ vệ thấy Tô Tín đi tới vậy mà ngơ ngác ngây ngốc nhìn Tô Tín, cũng không kẻ nào nói chuyện.

Tô Tín đã vận dụng uy năng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Pháp, có lẽ thi triển uy năng tinh thần lực trong cùng giai không thể dễ dàng như vậy, nếu đối mặt với võ giả cảnh giới Hậu Thiên và Tiên Thiên Khí Hải Cảnh liền nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Xin hỏi các hạ là người phương nào?”

Trần Hiển cẩn thận chắp chắp tay hỏi.

Hắn không cảm nhận chút khí tức nào trên người Tô Tín, xem khí thế và diễn xuất rất có thể là tồn tại Nguyên Thần Cảnh!

Hắn là đường chủ Kim Ngọc Lâu, võ giả bình thường khó gặp được Nguyên Thần Cảnh nhưng nếu gặp được sẽ bị uy thế của đối phương dọa sợ.

“Ta là người phương nào? Các ngươi bắt người của ta, còn muốn cướp đồ của ta, hiện tại biết rõ ta thì thế nào?”

Tô Tín lạnh lùng nói.

Trần Hiển lại đưa ánh mắt nhìn sang đám người Thái Lô Tây, vị võ giả Nguyên Thần Cảnh trước mặt có quan hệ với bọn chúng?

Qua một lúc Trần Hiển đã bỏ qua suy nghĩ không thực tế này.

Hắn làm người cẩn thận, đang chuẩn bị ra tay đối phó Thái Lô Tây thì bọn họ đã từng điều tra qua đám người này là tán tu, cũng không có bối cảnh kinh người gì cả.

Cũng chỉ có Sở Lâm có sư phu Hóa Thần Cảnh, còn là Hóa Thần Cảnh đỉnh phong nhưng đã sớm chết từ lâu rồi.

Hiện tại bỗng nhiên có người thần bí xuất hiện nói đám người Thái Lô Tây có quan hệ với hắn, việc này đã làm Trần Hiển có cảm giác không đúng.

Trần Hiển thân là người từng trải nên hiểu người đột nhiên nhảy ra là có vấn đề.

Đối phương căn bản không có quan hệ với đám người Thái Lô Tây, chẳng qua ngoài ý muốn biết rõ tin tức hài cốt Thiên binh cho nên sinh ra suy nghĩ về nó mà thôi, cũng muốn bức đối phương giao hài cốt Thiên binh cho mình.

Dù sao hài cốt Thiên binh có lực hấp dẫn lớn với võ giả Nguyên Thần Cảnh, mặc kệ đối phương là Hóa Thần Cảnh hay là Dung Thần Cảnh đều động tâm.

Nghĩ thông suốt tất cả, Trần Hiển chắp tay nói:

“Vị tiền bối này, giang hồ đều có quy củ giang hồ, hài cốt Thiên binh thuộc về Kim Ngọc Lâu chúng ta, ngươi mở miệng muốn cướp thì nói không qua.”

Tô Tín nghe vậy lập tức cười lạnh nói:

“Thuộc về Kim Ngọc Lâu sao? Khẩu khí của ngươi thật lớn nha.”

“Hiện tại hài cốt Thiên binh trong tay ta, thứ này cũng là ta bảo đám người Thái Lô Tây đi tìm, nếu không ngươi cho rằng bọn họ chỉ là võ giả Thần Cung Cảnh có thể có cơ duyên tìm được di tích thượng cổ luyện khí đại tông sư lưu lại?”

“Hiện tại ta cho ngươi cơ hội, thả Sở Lâm, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ, nếu không ngươi đừng trách bổn tọa lấy lớn hiếp nhỏ.”

Sắc mặt Trần Hiển trầm xuống, hắn cũng không có bị Tô Tín hù sợ.

Hắn thân là đường chủ Kim Ngọc Lâu, hắn có sóng gió gì mà chưa gặp qua.

Cho dù hắn không phải Nguyên Thần Cảnh nhưng đã tiếp xúc qua không ít võ giả Nguyên Thần Cảnh, huống hồ sau lưng hắn chính là Kim Ngọc Lâu trong thiên hạ thất bang, cho dù là võ giả Nguyên Thần Cảnh thế lực nhị lưu gặp hắn cũng phải khách khí.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 524 - Lừa Dối (2)

“Vị tiền bối này, ngươi muốn động thủ cũng có thể nhưng phải suy nghĩ tố hậu quả.”

Trần Hiển trầm giọng nói:

“Kim Ngọc Lâu chúng ta nhất định phải có được hài cốt Thiên binh, chỉ cần ngươi giao hài cốt Thiên binh cho chúng ta, chúng ta sẽ thả Sở Lâm ra, tại hạ cũng chuẩn bị một phần hậu lễ bày tỏ áy náy.”

“Nếu như ngài muốn động thủ, những người chúng ta không phải đối thủ của ngài, nhưng từ nay về sau Kim Ngọc Lâu sẽ

kết thù hận không chết không thôi với ngài! Điểm ấy ngài cần phải cân nhắc tốt.”

Trần Hiển ý định đúng như Tô Tín suy đoán, chờ sau khi đám người Thái Lô Tây giao hài cốt Thiên binh ra hắn sẽ lập tức giết người diệt khẩu, hắn sẽ giết kẻ nào biết tin tức.

Hiện tại trước mặt có võ giả Nguyên Thần Cảnh thần bí xuất hiện, hắn cũng không dám làm như thế, cho nên hắn chuẩn bị tạo lối thoát cho Tô Tín, chúng ta thả người, ngươi phải giao hài cốt Thiên binh ra đây.

Hắn là tâm phúc của phó lâu chủ Kim Ngọc Lâu ‘ Thất Tinh Hải Đường ’ Lê Vạn Thành, lần này hắn thành công giao hài cốt Thiên binh cho Lê Vạn Thành, có thể nói tiền đồ của hắn trong Kim Ngọc Lâu sau này sẽ tươi sáng hơn nhiều.

Nhưng Tô Tín trước mặt lại cười quái dị, trên người hắn phóng thích khí tức băng hàn làm cho người trong đại sảnh run rẩy.

“Nói như thế ngươi muốn uy hiếp ta sao?”

Hàn khí quanh người Tô Tín bộc phát, băng sương vô tận tỏa ra bao phủ toàn bộ đại sảnh vào trong, nơi này như biến thành băng sương địa ngục.

Nhìn thấy uy thế đáng sợ như vậy, Trần Hiển sợ hãi không nhỏ:

“Tiền bối, ta không có ý này…”

Còn không chờ hắn nói xong, Tô Tín vươn tay ngưng tụ chân khí thành bàn tay băng sương bắt lấy Trần Hiển, dường như sau đó sẽ trực tiếp bóp nát hắn.

“Đã rất lâu rồi không có kẻ nào dám nói chuyện với ta như vậy, ngươi chỉ là một tiểu võ giả Tiên Thiên, con sâu cái kiến mà dám nói với ta như vậy hay sao?”

Trong mắt Tô Tín không mang theo chút cảm tình nào, hắn nói chuyện như ma thần bao quát chúng sinh, vô tình lại khủng bố!

Hắn vô thành vô tức thi triển Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Pháp, tinh thần lực yếu ớt thăm dò trong đầu Trần Hiển, cũng cắm cảm xúc khủng bố vào lòng hắn, làm cho hắn không dám vọng động và sợ Tô Tín giết mình.

“Cho dù là phó lâu chủ Kim Ngọc Lâu ‘ Thất Tinh Hải Đường ’ Lê Vạn Thành cũng không dám nói với ta như vậy, ngươi có dũng khí làm như vậy sao? Có tin hiện tại ta giết ngươi, Lê Vạn Thành còn phải đích thân tới xin lỗi ta hay không?”

Trong mắt Trần Hiển xuất hiện một tia hoảng sợ, chẳng lẽ đối phương không phải là Hóa Thần Cảnh, mà là Dung Thần Cảnh hay sao?

Hơn nữa nhìn khẩu khí của hắn vậy mà biết rõ lãnh đạo trực tiếp của mình, vậy hắn lần này chết cũng là chết vô ích, nói không chừng Lê Vạn Thành còn thóa mạ hắn ngu xuẩn gây phiền toái cho hắn.

Trần Hiển không có hoài nghi Tô Tín nói thật hay giả, dù sao bây giờ trong cảm nhận của Trần Hiển, Tô Tín đã là cường giả Dung Thần Cảnh, cường giả như thế cần phải lừa gạt hắn sao?

Lúc này Lưu Kiêu vẫn không nói chuyện lại cẩn thận hỏi thăm một câu:

“Có phải tiền bối là người thuộc thiên địa nhị cung?”

Tô Tín buông Trần Hiển ra, ánh mắt lạnh như băng nhìn sang Lưu Kiêu, hắn thản nhiên nói:

“Ngươi biết thiên địa hai cung?”

Lưu Kiêu vội vàng nói:

“Nghe gia phụ nói một lần, lần này là Kim Ngọc Lâu ta làm không đúng, kính xin tiền bối thứ tội, tại hạ sẽ lập tức thử vị tiểu ca này ra, hơn nữa ta lập tức bảo người chuẩn bị hậu lễ tạ lỗi với ngài.”

Cũng chỉ có một ít đại nhân vật trên giang hồ mới biết tới thiên địa nhị cung, tối thiểu cũng phải là tồn tại ngoài Hóa Thần Cảnh mới biết, thậm chí trong đó một ít võ giả Hóa Thần Cảnh xuất thân thế lực nhị lưu hoặc tán tu đều không biết.

Lưu Kiêu thân là nhi tử lâu chủ Kim Ngọc Lâu Lưu Thiên Phóng, cho dù hắn không biết tin tức thiên địa nhị cung kỹ càng nhưng khẳng định nghe Lưu Thiên Phóng nói qua, Tô Tín cũng bớt việc.

Tô Tín thu hồi bàn tay chân khí của mình, Trần Hiển ngã xuống đất, băng sương trong đại sảnh biến mất, đám võ giả Lan Hoa Đường lúc này thở ra một hơi.

"Không cần tạ lễ gì đó, ta có chút giao tình với người Kim Ngọc Lâu các ngươi, chuyện lần này xem như kết thúc, sau này con mắt sáng một chút, không nên động người không thể động."

Tô Tín thản nhiên nói.

Lưu Kiêu và Trần Hiển vội vàng gật đầu, lúc này bảo người thả Sở Lâm ra.

Sau khi Sở Lâm bị thả ra, hắn thất tha thất thiểu đi về phía Thái Lô Tây, hắn dùng ánh mắt thù hận nhìn Lâm Nguyệt Minh.

Tô Tín cũng nhìn thấy nên chỉ vào Lâm Nguyệt Minh, nói:

"Giết kẻ này cho ta."

Hắn không nói lý do, nhưng một cường giả Dung Thần Cảnh muốn giết người còn cần lý do hay sao? Trần Hiển nghe xong lập tức rút đao tấn công Lâm Nguyệt Minh.

Hắn hiện tại cũng hận Lâm Nguyệt Minh, nếu không phải hỗn đản này cổ động thì hắn làm sao lâm vào tình cảnh hiện tại?

Hiện tại không chỉ không kiếm được hài cốt Thiên binh, ngược lại còn đắc tội một cường giả thần bí.

Cho dù hắn không biết thiên địa nhị cung có ý gì nhưng hiển nhiên Lưu Kiêu biết rõ địa vị của đối phương cao không hợp thói thường.

Hơn nữa đối phương còn quen biết lãnh đạo trực tiếp của mình là Lê Vạn Thành, như thế rất tốt, không cần nói ban thưởng, sau này hắn không bị Lê Vạn Thành phạt là may mắn lắm rồi.

Lâm Nguyệt Minh kêu thảm một tiếng:

“Thanh Liên cứu ta!”

Sở học của hắn pha tạp, thực lực bản thân bình thường, hắn còn không phải đối thủ của Trần Hiển, chỉ qua vài chiêu đã bị Trần Hiển bức vào góc tường.

Ánh mắt Địch Thanh Liên mang theo chán ghét, trực tiếp nghiêng đầu sang một bên, đao thế lạnh giá của Trần Hiển chém xuống liên tục, Lâm Nguyệt Minh không ngăn nổi mười chiêu đã bị Trần Hiển chém chết.

Tô Tín thoả mãn gật gật đầu, mang theo đám người Thái Lô Tây rời đi, Lưu Kiêu và Trần Hiển thở ra một hơi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 525 - Tung Tích Hài Cốt Thiên Binh (1)

Sau khi rời khỏi Lan Hoa Đường, bốn người Thái Lô Tây lập tức nói lời cảm tạ Tô Tín nhưng Tô Tín chỉ nói với bọn họ đừng làm việc ngu xuẩn là rời đi, hơn nữa bọn họ một lần nữa phát tin tức tới Bạch vô thường, chứng minh chính mình đã tới, bọn họ cũng không gặp nguy hiểm gì.

Tô Tín thật không xem trọng bốn người này, tán tu rất khó lăn lộn trên giang hồ, cho nên tâm tính nghị lực là thứ không thể thiếu.

Bốn người có thể làm được sinh tử gắn bó với nhau nhưng bọn họ quá trọng cảm tình, thậm chí đã trọng tới mức mê muội đầu óc, bởi như vậy chỉ cần một người nào trong bọn họ xảy ra chuyện, những người khác sớm muộn gì cũng bị liên lụy.

Cho nên Tô Tín rất hoài nghi bọn họ có thể sống đến ngày đột phá Nguyên Thần Cảnh hay không.

Những việc này hoàn toàn không quan hệ gì với Tô Tín, dù sao những kẻ này không phải thành viên vòng ngoài do mình phát triển, về sau cứ để Bạch vô thường đau đầu đi.

Hiện tại Tô Tín đang tìm nơi khôi phục chân khí của mình.

Vừa rồi hắn tạo ra uy thế võ giả Nguyên Thần Cảnh trong Lan Hoa Đường đã rút sạch một nửa chân khí trong cơ thể, hơn nữa khó khăn lắm mới có thể duy trì hàn băng địa ngục.

May mà hiệu quả thực không tệ, gần như không ai hoài nghi thực lực của Tô

Tín.

Diễn trò phải làm nguyên bộ, cho dù thế nào cũng phải làm chân thật một chút.

Vừa rồi Trần Hiển nói năng lỗ mãng, nếu như không có Lưu Kiêu tại đó, Tô Tín thật sự không tìm thấy bậc thang thả Trần Hiển, đối phương sẽ sinh ra lòng nghi kỵ.

Hơn nữa Lưu Kiêu còn biết thiên địa nhị cung, việc này càng diệu, với thân phận của Lưu Kiêu nói ra còn đáng tin cậy hơn so với việc hắn tự mình nói ra.

Khôi phục nội lực bản thân một chút, Tô Tín cũng không sốt ruột về Địa phủ bàn giao nhiệm vụ, hắn chuẩn bị đi Giang Nam đạo xem một chút.

Trước kia Thôi Phán Quan đã nói tình huống Giang Nam đạo cho hắn biết, Tô Tín biết nhưng hắn phải đi về xem mới được, sau đó lại quyết định mình nên lựa chọn thời gian nào đi về Giang Nam đạo.

Tô Tín nhất định phải hốt gọn đám người Duẫn Tịch và Giang Hạc Lưu trong một lần.

Tô Tín nghĩ như vậy, lúc này ánh mắt hắn sinh ra hàn quang.

Trên đường quay về Giang Nam phủ, Tô Tín không có dùng thân phận Sở Giang Vương, đương nhiên hắn cũng sẽ không dùng thân phận của mình, hắn dịch dung thành một trung niên tiên phong đạo cốt khi tính kế Ôn gia.

Tô Tín đã từng dùng qua thân phận này khi vừa tới GIang Nam.

Mặc dù đại bộ phận người biết Tô Tín tính toán Ôn gia bức bách hắn liên hợp, mọi người không biết tường tận trong đó, trong Ôn gia cũng chỉ có phụ tử Ôn Minh Ngự biết rõ thân

phận này chính là Tô Tín dịch dung, cho nên Tô Tín cũng không lo lắng trên đường đi có ai phát hiện ra mình.

Sau khi rời khỏi Cao Dương phủ, Tô Tín trực tiếp vận dụng nội lực chạy đi, hắn đi cả buổi mới tới nơi khác là Giang Ninh phủ.

Tô Tín chỉ có ý định ăn cơm tại Giang Ninh phủ sau đó rời đi, trong lúc dùng cơm hắn nghe được tin tức thú vị.

Trong thế lực võ lâm Giang Ninh phủ có nhiều thế gia, tông môn rất ít.

Giang Ninh phủ đã là phủ lớn trong Giang đạo, nơi này có năm thế lực nhị lưu.

Trong năm thế lực nhị lưu, trong đó Đỗ gia cùng Trương gia là kẻ thù truyền kiếp, nhưng Đỗ gia vẫn luôn là bên yếu thế, trong khoảng thời gian gần đây Đỗ gia lại quật khởi.

Đỗ gia và Trương gia là hai thế lực nhị lưu có chung đặc điểm, đó chính là không có võ giả Nguyên Thần Cảnh, trong gia tộc có tới tám chín võ giả Thần Cung Cảnh, trong đó Trương gia có mười hai võ giả Thần Cung Cảnh.

Trong khoảng thời gian gần đây, Đỗ gia chủ ngẫu nhiên đốn ngộ tiến vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất, trở thành tồn tại nửa bước Nguyên Thần Cảnh, việc này đã dọa Trương gia.

Phàm là võ giả Thần Cung Cảnh đốn ngộ cảnh giới thiên nhân hợp nhất, tương lai gần như có thể trăm phần trăm đột phá đến Nguyên Thần Cảnh, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, có khả năng là mấy tháng, một năm hoặc là mấy năm.

Vạn nhất Đỗ gia chủ bỗng nhiên đột phá đến Nguyên Thần Cảnh, khi đó chính là tai nạn cho Trương gia.

Hơn nữa trong khoảng thời gian gần đây, con riêng Đỗ gia Thần bỗng nhiên đại phát thần uy, thực lực bản thân đại tiến, dùng thực lực Khí Hải Cảnh liên tục đánh bại mấy tên đệ tử Linh Khiếu Cảnh của Trương gia, hắn cầm một thanh đoản đao xuất thần nhập hóa làm cho trưởng lão gia tộc thán phục không thôi.

Đỗ Thần chẳng qua là con riêng Đỗ gia mà thôi, thiên phú của hắn bình thường, hai mươi tuổi mới miễn cưỡng đột phá đến Khí Hải Cảnh, hắn không được xem trọng trong Đỗ gia.

Sau lần hắn đại phát thần uy, thậm chí Đỗ Thần còn bị liệt vào hàn ngũ người

thừa kế Đỗ gia, việc này làm võ giả Giang Ninh phủ nói Đỗ gia may mắn, mộ tổ bốc khỏi thơm.

Hấp dẫn Tô Tín chú ý không phải Đỗ gia chủ bước vào nửa bước nguyên thần, mà là Đỗ Thần lại bỗng nhiên gia tăng thực lực, có thể dùng tu vi Khí Hải Cảnh đánh bại mấy tên võ giả Linh Khiếu Cảnh.

Dùng Khí Hải Cảnh đánh bại Linh Khiếu Cảnh không có gì lớn, rất nhiều võ giả Nhân Bảng đều làm được.

Nhưng vấn đề là Đỗ Thần quật khởi có chút quá đột ngột, có thể nói một đêm thực lực tiến nhanh, nếu nói trong đó không có dị thường thì Tô Tín không tin.

Nếu nói Đỗ Thần ẩn nhẫn thì không đúng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 526 - Tung Tích Hài Cốt Thiên Binh (2)

Gia tộc như Đỗ gia chỉ chú ý sự thật trước mắt, chỉ cần ngươi biểu hiện ra thực lực kinh người, khi đó ngươi sẽ có địa vị tương ứng.

Đỗ Thần trước kia chẳng qua chỉ lo ăn no và không bị người khác khinh bỉ mà thôi, tài nguyên cũng không được gia tộc trợ giúp bao nhiêu, cho đến lúc này mới bỗng nhiên nổi tiếng, hắn thích ngược đãi hay thích giả heo ăn thịt hổ?

Sau khi nghe tin tức như thế, Tô nghĩ tới đầu tiên chính là hài cốt Thiên binh hóa thành yêu linh.

Tô Tín đã từng hỏi Thái Lô Tây hình dạng hài cốt Thiên binh là cái gì, Thái Lô Tây đã từng nói qua, hài cốt Thiên binh

chính là một thanh đoạn đao bình thường không có gì lạ, cho nên nghe nói Đỗ Thần dùng đoạn đao đại phát thần uy, Tô Tín không có lý do không hoài nghi phương diện này.

Cho nên Tô Tín quyết định tạm thời không quay về Giang Nam phủ, nếu như Đỗ Thần cầm đoạn đao thật sự là hài cốt Thiên binh, Tô Tín nhất định phải đoạt nó vào trong tay của mình.

Mặc dù nói hài cốt Thiên binh là đao nhưng Tô Tín có thể dùng nó giao dịch với kẻ khác lấy được đồ vật mình cần.

Thành viên Địa phủ thích bù đắp thứ thiếu hụt cho nhau, một đám Nguyên Thần Cảnh trong Địa phủ đều trao đổi với nhau, cũng không cần lo lắng đen ăn đen gì đó.

Đêm xuống, Tô Tín vốn muốn lẻn tới xem Đỗ Thần đang làm gì, hắn lại nghĩ

sau khi Đỗ Thần thể hiện thực lực bản thân, thậm chí có ba tên võ giả Thần Cung Cảnh đang thời khắc bảo hộ hắn.

Nghĩ lại cũng bình thường, hiện tại Đỗ gia cùng Trương gia giương cung bạt kiếm, Đỗ gia cũng lo lắng người Trương gia đột nhiên ra tay đâm giết đệ tử thiên tài mới đột nhiên quật khởi của Đỗ gia, cho nên cố ý phái người đến bảo hộ thiếp thân.

Bởi như vậy có phiền toái xuất hiện.

Tô Tín không đặt ba tên võ giả Thần Cung Cảnh xuất thân thể lực nhị lưu vào trong mắt, nhưng vấn đề là hắn ra tay sẽ tạo động tĩnh làm Đỗ gia chú ý.

Ba gã võ giả Thần Cung Cảnh không phải heo chó mặc Tô Tín ra tay chém giết.

Xông vào Đỗ gia, dùng thực lực Tô Tín hiện tại có nắm chắc sẽ diệt môn Đỗ gia, thậm chí nếu như vận dụng tiêu hao phẩm sẽ làm rất nhanh.

Nhưng hắn gây ra động tĩnh quá lớn sẽ làm các thế lực trong Giang Ninh phủ chú ý.

Khi đó Trương gia vẫn ngó chừng Đỗ gia nhất định sẽ đến, mặt khác người thế lực gần Đỗ gia cũng tới, đến lúc đó Tô Tín ở trước mặt nhiều người cướp đoạn đao trong tay Đỗ Thần sẽ bị phát hiện, cho dù độ khó không lớn nhưng phải suy nghĩ kỹ hơn

Trong Đỗ gia, Đỗ Thần được Đỗ gia cố ý an bài ở lại trong gian phòng ở giữa Đỗ gia, ngoài cửa có ba võ giả Thần Cung Cảnh đang thủ hộ nên hắn rất an tâm.

Mẫu thân hắn chỉ là nha hoàn bình thường mà thôi, Đỗ gia chủ sau một lần say rượu mê muội mất lý trí nên mới có hắn.

Thân pâận này không được gia tộc xem trọng, hơn nữa thiên phú của hắn thường thường, điều này càng làm cho hắn bị người Đỗ gia khinh bỉ và trào phúng.

Có người nói thiên phú là vật trời sinh, mặc dù có chút mê tín nhưng sự thật không giả.

Võ giả càng cường đại càng khó sinh ra dòng dõi, nếu có con nối dõi chắc chắn sẽ có thiên phú rất mạnh.

Hơn nữa nếu như phụ mẫu đều là võ giả, tỷ lệ sinh con thiên phú tốt rất lớn, cho nên trong võ giả tán tu rất ít có người thiên tư xuất chúng, đại đa số võ giả có thiên phú thường thường không có gì lạ.

Mẫu thân Đỗ Thần là người bình thường, cho nên không có ngoài ý muốn thiên phú của hắn sẽ không tốt, vào nửa năm trước hắn miễn cưỡng đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

Phụ thân hắn thấy mấy huynh đệ tỷ muội hắn đều đột phá cảnh giới Tiên Thiên mấy năm, hơn nữa hắn khi đó còn kẹt ở Hậu Thiên đại viên mãn nên mới phá lệ ban cho hắn một viên đan dược, lúc này hắn mới có thể đột phá Tiên Thiên Khí Hải Cảnh.

Nếu hắn không có thân phận Đỗ gia, đan dược trân quý như thế không có phần cho hắn.

Đỗ Thần bị người khác khinh bỉ suốt hai mươi năm qua nên hắn chịu đủ rồi, thời điểm hắn sắp không chịu được thì ông trời ban cho hắn cơ duyên.

Đỗ Thần vỗ đoạn đao bình thường không có gì lạ bên hông, trên đao còn có dấu vết thời gian.

Nếu không có nó, có khả năng mình cả đời này sẽ thường thường không có gì

lạ.

Đỗ Thần không thể quên đoạn đao đã cung cấp lực lượng cho hắn, hơn nữa nó còn dạy đao pháp cho mình trong mộng, đao pháp cường đại tới mức vũ kỹ của Đỗ gia so với đao pháp nó dạy đều là rác rưởi.

Đỗ Thần vĩnh viễn không quên được lúc hắn cầm đao chiến với người mạnh nhất thế hệ trẻ của Trương gia, lại nhớ ánh mắt người Đỗ gia nhìn mình khi đó.

Ánh mắt của những người trẻ tuổi cùng thế hệ với hắn khi đó ngạc nhiên không

nói thành lời.

Ánh mắt của đám tiểu bối hâm mộ và sùng bái, phụ thân mừng rỡ không thôi, mừng rỡ Đỗ gia lần này thực quật khởi, trừ hắn sắp đột phá Nguyên Thần Cảnh ra, Đỗ Thần lại đột nhiên nổi tiếng.

Cảm thụ ý tứ mừng rỡ trong đoạn đao truyền vào tâm thần, Đỗ Thần nắm chặt chuôi đao và nói thầm trong lòng:

“Ngày sau Đỗ Thần ta nhất định sẽ dùng ngươi dương danh thiên hạ, du ngoạn Nhân Bảng, giẫm nát toàn bộ tuấn kiệt võ lâm dưới chân mình.”

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 527 - Môn Khách (1)

Ngày hôm sau, trước cửa lớn Đỗ gia, một võ giả Đỗ gia đi tới dán bố cáo, bọn họ dùng số tiền lớn mời chào môn khách, Hậu Thiên Tiên Thiên không hạn chế, nếu có môn khách Thần

Cung Cảnh tới đây, Đỗ gia thậm chí nguyện ý xuất ra bảo vật truyền thừa mời bọn họ gia nhập.

Nhìn đến đây, tất cả thế lực võ lâm Giang Ninh phủ kịp phản ứng, chỉ sợ hai nhà Đỗ, Trương chuẩn bị đại chiến với nhau.

Hai gia tộc tại tại trong Giang Ninh phủ thời gian không ngắn, hai, cũng có hơn ba trăm năm, dù sao đó là ân oán mấy đời người, người hai nhà bọn họ chết trong tay đối phương không ít, cũng đã sớm kết thành thù hận không chết không thôi.

Lần này Đỗ gia chủ đột phá đến nửa bước nguyên thần, con riêng Đỗ gia Đỗ Thần bỗng nhiên nổi tiếng đã triệt để kích thích Trương gia.

Thân là đối thủ một mất một còn với Trương gia, đương nhiên Đỗ gia biết rõ bọn chúng suy nghĩ như thế nào, bọn họ tùy thời sẽ tiến công đánh Đỗ gia.

Cho nên lúc này Đỗ gia đánh đòn phủ đầu, vượt lên trước mời chào một ít môn khách thực lực cường đại.

Đỗ gia có số lượng võ giả Thần Cung Cảnh ít hơn Trương gia mấy người, nếu không có đầy đủ thực lực, một khi khai chiến, cho dù Đỗ gia chủ là nửa bước Nguyên Thần cũng không có nắm chắc đáh lại vài tên võ giả Thần Cung Cảnh vây công, khi đó Đỗ gia sẽ thua không nghi ngờ.

Một ít thế lực võ lâm Giang Ninh nhìn thấy đều lắc đầu, chuẩn bị trở về bảo đệ

tử trong gia ít đi ra ngoài, tránh khỏi bị cuốn vào hai thế lực đánh nhau.

Đỗ gia và Trương gia quyết sinh tử, ba thế lực nhị lưu khác không dám chiếm tiện nghi, hai bên đều giết đỏ mắt, trừ phi ngươi có nắm chắc triệt để giải quyết cả hai gia tộc, nếu không ngươi dám đi đi chiếm tiện nghi sẽ dễ dàng bị phản công.

Những thế lực tam lưu càng như thế, sợ cuốn vào chêến đấu của hai thế lực, bọn họ trốn còn không kịp chứ làm sao chủ động tham gia vào trong đó chứ.

Mà một ít võ giả tán tu hứng thú không nhỏ.

Vào lúc bình thường Đỗ gia xét duyệt môn khách rất nghiêm khắc, xuất thân, tâm tính và một ít yêu cầu, phải thông qua Đỗ gia xét duyệt và khảo nghiệm thời gian dài mới có thể gia nhập Đỗ gia.

Nhưng bây giờ là thời khắc nguy cơ, Đỗ gia cũng không cần quản nhiều, chỉ cần ngươi có thực lực thì Đỗ gia sẽ thu.

Lần này Đỗ gia vì quyết sinh tử với Trương gia cho nên trừ điều kiện môn khách phóng khoáng, càng trực viết ra một ít thù lao của môn khác, trong đó thậm chí có vài thanh binh khí hoàng cấp.

Đây chính là trí bảo truyền thừa của Đỗ gia, nói không chừng đã truyền mấy đời rồi, bọn họ vì quyết tử chiến với Trương gia nên lấy ra.

Đỗ gia chủ cũng có phách lực, dù sao không nỡ hài tử làm sao bắt được sói, hiện tại xuất ra binh khí hoàng cấp, nếu quả thật diệt được Trương gia, tài nguyên của Trương gia sẽ thuộc về bọn họ.

Vài tên trưởng lão Đỗ gia và một ít thế hệ trẻ Đỗ gia đứng ở cửa lớn, trước cửa có một sân bãi lớn dùng làm nơi thử thân thủ môn khách gia nhập.

Lần này Đỗ gia mời chào môn khách mặc kệ những chuyện khác, cửa thứ nhất chính là thực lực vượt qua kiểm tra mới được.

Rất nhiều võ giả tán tu kích động không nhỏ.

Mặc dù nói cuốn vào trong tranh đấu giữa Đỗ gia cùng Trương gia có thể sẽ phải chết, nhưng vạn nhất Đỗ gia thắng thì mình sẽ có đại cơ duyên.

Không chỉ có thể gia nhập Đỗ gia thực lực tăng mạnh, còn có thể có được nhiều tài nguyên tu luyện hơn, khoản mua bán này lời lớn lắm.

Cho nên có không ít võ giả Hậu Thiên và Tiên Thiên đứng ra.

- Tại hạ muốn gia nhập Đỗ gia và.trở thành môn khách.

Võ giả Hậu Thiên đối với Đỗ gia cũng chỉ là pháo hôi mà thôi, cho dù là pháo hôi đi nữa Đỗ gia cũng cần tới, dù sao mời chào bọn họ làm môn khách chỉ lãng phí một ít tài nguyên mà thôi.

Cho nên một trưởng lão Đỗ gia gật đầu hòa ái nói.

- Vậy thì tốt, mời vị tráng sĩ này sang đây thử thân thủ.

Trưởng lão Đỗ gia vung tay lên, một đệ tử trẻ tuổi của Đỗ gia đi tới.

Đệ tử trẻ tuổi này còn chưa tới hai mươi tuổi nhưng cũng đã đạt tới Hậu Thiên Đại viên mãn, khác với võ giả vừa đứng ra đã hơn ba mươi.

Việc này ở bên ngoài là việc bình thường, võ giả cảnh giới Hậu Thiên tiến bộ rát nhanh, hơn nữa có công pháp tốt và tài nguyên đầy đủ, lại có danh sư chỉ điểm cũng có thể trước hai mươi tuổi đột phá Hậu Thiên đại viên mãn.

Tên đệ tử Đỗ gia trẻ tuổi cao ngạo, hắn chắp chắp tay sau đó giao thủ với võ giả

kia.

Đệ tử Đỗ gia dùng kiếm, kiếm pháp phiêu dật linh động, nhìn ra hình ra dáng nên rất không tồi.

Tên võ giả tán tu xuất thân dã lộ, hắn cầm một thanh đại hoàn đao trong tay, đao thế cương mãnh bạo liệt và vô cùng hung ác.

Hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu của hắn rất mạnh, còn mạnh hơn đệ tử Đỗ gia

chưa từng trải qua chiến đấu sinh tử còn mạnh hơn không ít, hơn nữa hắn còn tu hành công pháp luyện thể, chỉ qua hơn mười chiêu đã đè đánh võ giả Đỗ gia.

trước mặt trưởng bối và nhiều võ giả đang vây xem như vậy, sắc mặt tên đệ tử Đỗ gia đỏ bừng, hắn đã có phần thẹn quá hóa giận.

Bỗng nhiên võ giả tán tu dừng thế đao, tên đệ tử Đỗ gia cầm kiếm đâm tới bức thẳng trung tâm, tên võ giả tán tu đón đỡ và

lui về phía sau, hắn nói:

- Công tử Đỗ gia hảo công phu, tại hạ tự thẹn không bằng.

Tên đệ tử Đỗ gia lúc này cũng biết là người ta đang nhường mình, tên võ giả tán tu đã lưu mặt mũi cho mình cho nên hắn cũng sinh ra chút hảo cảm, hắn cũng chắp tay nói:

- Đâu có, đại ca hảo công phu.

Trưởng lão phụ trách mời chào môn khách lập tức cười nói, người này thực lực không tệ, lại hiểu nhân tình, là nhân tuyển không tệ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 528 - Môn Khách (2)

Hắn gật đầu nói:

- Mời vị tráng sĩ này qua bên kia đăng ký, về sau ngươi chính là thành viên Đỗ

gia.

Tên võ giả kia vội vàng chắp tay nói:

- Đa tạ trường lão.

Những người khác thấy thế liên tục châu đầu ghé tai cảm thán tán tu kia thông minh, mới vừa vặn gia nhập Đỗ gia đã nịnh nọt được đệ tử đích truyền và trưởng lão Đỗ gia..

Đỗ gia muốn thử thân thủ chỉ vì muốn xem môn khách có phải kẻ thật giả lẫn lộn hay không, căn bản không có ý phân thắng thua.

Chỉ cần thực lực ngươi không tệ thì có thể gia nhập Đỗ gia.

Cho nên tên võ giả kia đã thắng nhưng hắn cố ý thua đệ tử Đỗ gia, cũng làm người ta thiếu nhân tình của mình, bản thân mình cũng lọt vào trong mắt trưởng lão Đỗ gia, việc này không có hại gì cả.

Có tên võ giả này dẫn đầu cho nên có rất nhiều người đều báo danh, dù sao cầu phú quý trong nguy hiểm, chờ sau khi qua

được đại chiến giữa Đỗ gia cùng Trương gia, tương lai bọn họ sau này sẽ rất tốt.

Đợi đến lúc mặt trời lên cao, Đỗ gia hiện tại mới mời chào hơn trăm người, lúc

này vài tên thành viên Đỗ gia phụ trách đăng ký cũng làm việc đổ mồ hôi.

Cho tới giữa trưa chỉ có ba người cảnh giới Tiên Thiên tiến lên báo danh, đều là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, việc này hoàn toàn kém hơn bọn họ suy nghĩ nhiều.

Đến thực lực của Đỗ gia cùng Trương gia, quyết định thắng bại chủ yếu là võ giả Tiên Thiên, những võ giả Hậu Thiên chỉ có thể đánh những trận chiếm cứ thượng phong mà thôi.

Ba tên trưởng lão Đỗ gia nhìn nhau, tuy lo lắng nhưng không nói ra khỏi miệng.

Kỳ thật bọn họ cũng mơ hồ đoán được nguyên nhân, bởi vì những võ giả Tiên Thiên kia không xem trọng Đỗ gia.

Đỗ gia chủ đã là nửa bước Nguyên Thần nhưng nửa bước là nửa bước, cũng không phỉa Nguyên Thần Cảnh chân chính nên không dọa ai sợ hãi.

Hiện tại có Đỗ Thần bỗng nhiên nổi tiếng nhưng thực lực cũng chỉ là Khí Hải Cảnh mà thôi, hắn muốn tỏa sáng còn phải chờ thêm thời gian thật lâu.

Cho nên Đỗ gia còn có tiềm lực lớn hơn so với Trương gia nhiều, nhưng so với Trương gia thì Đỗ gia có thể phá triển hơn sao? Nhìn thấy Đỗ gia hiện tại thần hồn nát thần tính là biết rồi.

Những võ giả Tiên Thiên vô cùng tiếc mạng.

Dùng thực lực của bọn họ đi tiểu thành cũng có thể xưng vương xưng bá, nếu như muốn tiến thêm một bước liền có thể gia nhập thế lực nhỏ làm khách khanh, hiện tại gia nhập Đỗ gia không an toàn chút nào.

Đúng lúc này một đạo nhân trung niên mặc đạo bào tiên phong đạo cốt đi tới.

Bần đạo muốn gia nhập Đỗ gia đảm nhiệm môn khách, không biết có thể không?

Ba trưởng lão Đỗ gia lập tức vui mừng, không ngờ là võ giả Thần Cung Cảnh!

Không nói huyện khác chỉ cần nói thực lực Thần Cung Cảnh đã rất mạnh, chỉ cần gia nhập Đỗ gia thì phần thắng của bọn họ sẽ lớn hơn Trương gia một ít.

Đạo nhân áo trắng chính là Tô Tín, hắn đã tới nơi này từ đêm qua, cuối cùng hắn vẫn quyết định trước lẫn vào Đỗ gia nói sau, nếu như không có cơ hội sẽ chờ Đỗ gia và Trương gia đại chiến làm chút việc là được

Nhưng không nghĩ tới Đỗ gia lại phối hợp như thế, hiện tại đã mời chào môn khách, Tô Tín sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế đâu.

Trưởng lão Đỗ gia lúc này chắp tay nói:

Không biết xưng hô đạo trưởng như thế nào? Tô Tín khẽ cười nói:

Dễ nói, tại hạ đạ sĩ du phương dã hạc, đạo hiệu Thanh Huyền tử. Trưởng lão Đỗ gia kia nói:

Thanh Huyền tử đạo trưởng thứ lỗi, mặc dù ngươi có thực lực Thần Cung Cảnh cũng phải thử thân thủ mới có thể gia nhập môn khách Đỗ gia.

Mặc dù nói tên trưởng lão Đỗ gia biết rõ võ giả Thần Cung Cảnh trên cơ bản không cần thử, mỗi người đều không phải đơn giản, nhưng nơi này có nhiều người xem như vậy, hắn không thể mở ra trường hợp đặc biệt.

Tô Tín cười nói:

Đương nhiên có thể nhưng phải có yêu cầu.

Thanh Huyền tử đạo trưởng có yêu cầu gì cứ việc nói, chỉ cần không quá phận, Đỗ gia ta đều có thể đáp ứng.

Tên trưởng lão Đỗ gia lập tức nói.

Một võ giả Thần Cung Cảnh có trợ giúp lớn vỡi Đỗ gia hiện tại, chỉ cần đối

phương không quá phận thì việc gì bọn họ cũng đáp ứng.

Tô Tín nói:

Rất đơn giản, trở thành môn khách Đỗ gia các ngươi, ta không muốn thù lao khác, ta chỉ muốn một quả viên Thiếu Lâm tự Đại Hoàn đan của Đỗ gia các ngươi.

Hắn nói lời này làm mọi người chung quanh cảm thấy quái dị, ba tên trưởng lão Đỗ gia cũng giận dữ không thôi, đạo nhân này tới gây phiền toái hay sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 529 - Ta Đáng Giá Như Vậy (1)

Tô Tín nói lời này làm bọn họ biến sắc, cũng làm ba trưởng lão Đỗ gia vô cùng tức giận, kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, Tô Tín đưa ra điều kiện không khác gì sư tử ngoạm.

Lần này Đỗ gia vì mời chào một ít môn khách cường đại nên cắn răng mang vài thanh binh khí hoàng cấp trong gai tộc làm thù lao, dùng thực lực Tô Tín, trưởng lão Đỗ gia chuẩn bị đưa cho hắn lựa chọn binh khí hoàng cấp..

Mà Thiếu Lâm tự Đại Hoàn đan là vật gì? Đây chính là đan dược bí truyền của Thiếu Lâm tự, một viên gia tăng mười năm công lực, mặc dù nói phục dụng một viên phải dùng thời gian một năm luyện hóa nhưng loại dược lực như âậy đủ kinh người.

Thiếu Lâm tự Đại Hoàn đan không giống Tiểu Hoàn đan, căn bản không bán ra ngoài, cho dù bên trog Thiếu Lâm tự cũng chỉ co võ giả Nguyên Thần Cảnh mới có tư cách hưởng dụng.

Đỗ gia có Đại Hoàn đan trân quý là việc ai trong Giang Ninh phủ đều biết, có thể nói Đỗ gia trừ công pháp trân quý ra, thứ quý nhất chính là Đại Hoàn đan, ngày xưa trong lão tổ Đỗ gia

có một người giúp cao tăng Thiếu Lâm tự đại ân, được hắn tặng cho một viên nhưng không cam lòng sử dụng.

Hiện tại Đại Hoàn đan Đỗ gia đang chuẩn bị cung cấp cho Đỗ gia chủ đột phá Hóa Thần Cảnh sau đó phục dụng, như vậy có thể trực tiếp gia tăng công lực mười năm, từ Hóa Thần Cảnh sơ kỳ tấn thăng đến trung kỳ.

Bọn họ sẽ không lấy chí bảo như vậy ra cho kẻ khác, Tô Tín mới mở miệng đã

làm cho ba tên trưởng lão tức giận, cho rằng hắn đang cố ý phá hoại.

Trong đó một tên trưởng lão Đỗ gia lạnh lùng nói:

Thanh Huyền tử đạo trưởng, khẩu vị của ngươi quá lớn rồi, sẽ không sợ ăn nhiều no chết?

Thứ như Thiếu Lâm Đại Hoàn đan là ngươi có thể ngấp nghé sao? Quả thực không biết điều.

Tô Tín thản nhiên nói:

Khẩu vị bần đạo rất tốt, không sợ chết no, huống hồ một viên Thiếu Lâm Đại Hoàn đan cũng không coi vào đâu, giá trị bằng đao cao hơn nhiều, các ngươi có thể thử.

Cuồng vọng!

Một trưởng lão Đỗ gia hừ lạnh một tiếng, hắn lập tức xông lên động thủ với Tô

Tín.

Những người khác thấy thế vội vàng lui về phía sau hơn mười trượng, cung cấp sân bãi cho hai người chiến đấu..

Hai người này đều là võ giả Thần Cung Cảnh, lực phá hoại bọn họ tạo thành vô cùng to lớn.

Nhưng lúc này Tô Tín lại lắc lắc đầu nói:

- Một không đủ, các ngươi cùng lên đi.

Nghe xong lời này, tên trưởng lão Đỗ gia giận quá, hắn hừ lạnh nói:

- Cuồng vọng! Chờ ngươi đánh thắng lão phu nói sau.

Tên trưởng lão Đỗ gia này không tin mình không đánh thắng một tên đạo sĩ vân du tứ phương.

Trưởng lão Đỗ gia cầm lấy binh khí trong tay đệ tử, đó là hai thanh trọng kiếm.

Đại đa số người dùng trọng kiếm đều là dùng lực áp người, cho nên một thanh cũng đủ dùng, dùng hai thanh trọng kiếm, hoặc là thiên phú dị bẩm, hoặc là tu luyện vũ kỹ đặc thù.

Trưởng lão Đỗ gia vô cùng uy mãnh và đáng sợ, dường như hắn tu hành qua công pháp luyện thể, khí huyết trên người mạnh hơn võ giả cùng giai không ít, nhưng tu vi Long Tượng Bàn Nhược Công của Tô Tín đạt tới tầng sáu, thực lực mạnh hơn đối phương một mảng lớn, như vậy không cần phải nói, hắn có thực lực rất mạnh.

- Tránh ra.

Tên trưởng lão Đỗ gia tức giận quát một tiếng, khí tức trên người tăng vọt, cánh tay nổi giân xanh, thậm chí đánh áo của hắn rách nát.

Hai thanh trọng kiếm giống như hai tòa cự sơn ầm ầm chém về phía Tô Tón, cuồng phong vô tận nện thẳng xuống dưới, thậm chí có hương vị trấn giết trong đó.

Tay phải Tô Tín khẽ động, một thanh kiếm bằng thép tinh xuất hiện trong tay hắn.

Hắn sẽ không dùng Sắc Vi Kiếm, nhưng đối phó những võ giả Thần Cung Cảnh bình thường như vậy dùng kiếm bằng thép tinh là đủ rồi.

Mũi kiếm Tô Tín điểm nhẹ, hắn không có sử dụng bất cứ kiếm pháp gì, chỉ đâm ra một kiếm đơn giản, thanh kiếm mang theo uy thế kinh người, uy thế chênh lệch trưởng lão Đỗ gia không nhỏ.

Nhưng những võ giả Hậu Thiên và những võ giả Tiên Thiên yếu kém không nhìn ra cái gì, trưởng lão Đỗ gia Thần Cung Cảnh nhìn thấy Tô Tín ra tay liền biến sắc!

Bởi vì Tô Tín vận dụng kiếm pháp vô cùng đơn giản nhưng có thể cảm nhận được kiếm ý!

Người tập kiếm có mộng tưởng cuối cùng chính là tập được kiếm ý, võ giả chỉ có có được kiếm ý mới có tư cách xưng là kiếm tu, tự nhận kiếm giả.

Như Kiếm Thần Sơn là tông môn cố chấp với kiếm đến biến thái, thậm chí lĩnh ngộ kiếm ý mới xem như nhập môn.

Tô Tín chém ra một kiếm vô cùng đơn giản, trên mũi kiếm không thấy có chút cương khí nhưng lại có vận luật cực kỳ cổ quái, vận luật này rất đáng sợ.!

Trong nháy mắt kiếm ý phá diệt bộc phát, mặc cho trưởng lão Đỗ gia có kiêm thế hung hãn cỡ nào nhưng dưới kiếm ý phá diệt của Tô Tín đều bị tiêu diệt sạch sẽ.

Thậm chí ngay cả hai thanh trọng kiếm của trưởng lão Đỗ gia cũng bị thanh kiếm chém thành hau đoạn.

Trường kiếm thép tinh đánh thẳng vào cổ trưởng lão Đỗ gia, sau đó lại thu hồi trở về.

Những võ giả vây xem đều sững sốt, dùng tầm mắt của bọn họ không thể nhìn ra cái gì.

Bọn họ xem ra Tô Tín chỉ đâm ra một kiếm vô cùng đơn giản, trưởng lão Đỗ gia không thể công kích, thế công bị phá tan, hai thanh trọng kiếm bị cắt đứt giống như đậu hủ.

Nếu không biết thân phận của hai người này, bọn họ còn tưởng hai người liên hợp diễn trò.

Tô Tín cười nhạt nói:

- Hiện tại ta có tư cách có được Đại Hoàn đan chưa?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 530 - Ta Đáng Giá Như Vậy (2)

Trừ kiếm ý của Tô Tín đánh trưởng lão Đỗ gia ngây người ra, hai trưởng lão Đỗ gia còn lại không nói thành lời.

Thực lực Tô Tín đã vượt qua bọn họ tưởng tượng, đối phương alf kiếm tu ngộ ra kiếm ý, việc này đã quá kinh khủng một ít.

Vừa rồi Tô Tín bảo bọn họ cùng tiến lên không phải mạnh miệng, người ta chỉ dùng kiếm ý đơn giản đã làm mình không ngăn được, nếu Tô Tín vận dụng kiếm pháp, ba người bọn họ có xông lên cùng lúc cũng không thể ngăn cản.

Nhưng bọn họ không dám mở miệng đáp ứng cấp Đại Hoàn đan.

Dù sao thứ này là chí bảo Đỗ gia bọn họ, tương lai gia chủ đột phá Hóa Thần Cảnh còn phải sử dụng, bọn họ làm sao có thể hứa cho người khác.

Đúng lúc này có giọng nói từ phía sau truyền đến:

Đạo trưởng xứng đáng với Đại Hoàn đan, nhưng ta không tin được đạo trưởng ngươi.

Ba tên trưởng lão Đỗ gia nghe xong quay đầu lại và hành lễ:

- Gia chủ.

cửa Đỗ gia có một nam tử trung niên đang đứng, hắn có khí thế vô cùng bất

phàm.

Hắn phất phất tay ý bảo ba gã trưởng lão Đỗ gia không cần đa lễ, ánh mắt nhìn

Tô Tín không nháy mắt, hắn nói:

Thanh Huyền tử đạo trưởng, Đại Hoàn đan trân quý có thể nghĩ, hiện tại là thời điểm Đỗ gia sinh tử tồn vong, ta làm sao có thể tin tưởng ngươi không phải người Trương gia phái tới nằm vùng?

Nếu như ngươi là người Trương gia phái tới, cầm đan dược rồi lại âm thầm đào ngũ, Đỗ gia ta sẽ mất vốn gốc sao?

Đang ở trước mặt mọi người, Đỗ gia chủ không có nói trắng ra tình hình với Trương gia, thật ra cũng làm Tô Tín ngạc nhiên.

Mà những võ giả khác tưởng tượng cũng đúng, nếu như người trước mắt là người Trương gia phái tới nằm vùng, khi đó Đỗ gia sẽ thảm, đâu chỉ không có vốn gốc, còn có khả năng gặp tai họa.

Tô Tín cười cười nói:

Điểm ấy Đỗ gia chủ hoàn toàn không cần lo lắng, Trương gia không thuê ta nổi, bọn họ cũng không cần ta nằm vùng.

Đỗ gia chủ ngẫm lại, bỗng nhiên cười nói:

Đúng vậy, Trương gia không thể thuê nổi Thanh Huyền tử đạo trưởng, nhưng Đỗ gia ta thuê rất tốt, một viên Thiếu Lâm Đại Hoàn đan, tại hạ chính thức mời Thanh Huyền tử đạo trưởng trở thành môn khách Đỗ gia ta, không biết Thanh Huyền tử đạo trưởng nguyện ý hay không?

Mọi người lập tức xôn xao, đạo nhân chỉ nói một câu đã làm Đỗ gia chủ tin tưởng.

Có một ít người nghe hiểu ý trong lời Tô Tín nói, câu thứ hai mới là trọng điểm, Trương gia không cần thiết bảo Tô Tín nằm vùng.

Vừa rồi Tô Tín bày ra thực lực kiếm ý tối thiểu cũng có thể trah phong với Thần Cung Cảnh đỉnh phong, thậm chí còn có thể tranh phong với nửa bước

Nguyên Thần Cảnh như hắn.

Nếu Trương gia có thể thuê hắn, còn cần phái hắn đi nằm vùng sao? Trực tiếp mang người đánh đến tận cửa là có thể diệt Đỗ gia, còn cần tốn sức vậy sao?

Đương nhiên những lời này nói quá rõ rệt sẽ làm Đỗ gia thẹn quá hóa giận, cho nên Tô Tín nói tương đối mịt mờ một chút, nhưng Đỗ gia chủ là người thông minh, hắn tự nhiên sẽ nghe rõ.

Quả nhiên Đỗ gia chủ nghe rõ ý như vậy liền gật đầu.

Một cường giả Thần Cung Cảnh như vậy không thể để vuột mất.

Nhưng ba trưởng lão Đỗ gia vội vàng nói:

Gia chủ không thể ah! Ngươi mang Đại Hoàn đan cho hắn, sau khi ngươi đột phá Hóa Thần Cảnh thì làm sao bây giờ?

Chúng ta phải giữ lại Đại Hoàn đan, Thanh Huyền tử đạo trưởng cần thứ gì khác, chỉ cần Đỗ gia ta có sẽ cung cấp cho ngươi.

Đỗ gia chủ lắc lắc đầu nói:

Ngũ trưởng lão, đừng xem đại Hoàn đan trở thành đường tắt, nó chỉ là vật dệt hoa trên gấm mà thôi.

Nêu Đỗ gia ta không vượt qua kiếp này, ngươi cho rằng ta còn có cơ hội đột phá Hóa Thần sao?

Trái lại nếu Đỗ gia có thể gắng gượng vượt qua, nhất định có thể hưng thịnh vài chục năm, khi đó ta có rất nhiều thời gian bế quan tích lũy thực lực, không cần Đại Hoàn đan cũng có thể.

Nghe được gia chủ nói như thế ba trưởng lão đành thôi.

Đỗ gia chủ quay đầu chắp tay với Tô Tín:

Thanh Huyền tử đạo trưởng, ta đáp ứng điều kiện của ngươi, hiện tại ngươi cân nhắc như thế nào? Có nguyện ý gia nhập Đỗ gia ta không?

Tô Tín tươi cười chấp tay:

Như ta mong muốn.

Vậy được, mời đạo trưởng vào trong. Đỗ gia chủ mời Tô Tín vào trong.

Hắn xem ra chỉ cần mời chào một mình Tô Tín còn vượt qua mời chào mười võ giả Tiên Thiên.

Có thể tu luyện ra kiếm ý chứng minh tu vi kiếm đạo của Tô Tín kinh người, thậm chí thực lực không kém gì Đỗ gia chủ hắn.

Cho nên lần này chỉ cần Tô Tín thật muốn gia nhập Đỗ gia hắn, một khi khai chiến với Trương gia, hắn và Tô Tín có thể ngăn cản một nửa thực lực Trương gia, còn lại người Đỗ gia còn không thể giải quyết sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 531 - Ngụy Trang (1)

Đỗ gia chủ khách khí mời Tô Tín vào trong phòng khách, lúc này trong đại sảnh có một đám trưởng lão Đỗ gia và các võ giả tán tu vừa chiêu mộ.

Đỗ gia chủ chỉ vào Tô Tín nói:

Vị này chính là Thanh Huyền tử đạo trưởng, là môn khách Đỗ gia ta mới chiêu mộ, thực lực cường đại, hắn là kiếm tu lĩnh ngộ kiếm ý cường đại, cho dù là ta cũng chưa chắc thắng hắn.

Lời này vừa ra, người Đỗ gia lập tức vui vẻ, lần này bọn họ mở cửa mời chào môn khách lại có thể mời chào được cường giả như thế.

Những võ giả Đỗ gia vốn có chút tâm thần bất định, sau khi nhìn thấy có cường giả như thế gia nhập Đỗ gia, điều này hiển nhiên là có lòng tin vào Đỗ gia, bọn họ nhìn thấy cảnh tượng như vậy lập tức an tâm lại.

Đỗ gia chủ lập tức bảo người chuẩn bị yến hội, chuẩn bị mời Tô Tín và đám môn khách khác dùng cơm tẩy trần.

Trên yến tiệc, Tô Tín được mọi người chiếu cố trọng điểm, không chỉ có Đỗ gia chủ cùng trưởng lão liên tiếp mời rượu, những môn khách khác đều lấy lòng Tô Tín, từ đó đánh tốt quan hệ

Cả yến hội chỉ có trưởng lão Thần Cung Cảnh của Đỗ gia là khác người.

Võ giả Thần Cung Cảnh này đại khái hơn bốn mươi tuổi, trên trán mang theo một khí tức âm lệ, hắn không phải là người dễ sống chung.

Tuy hắn ngồi trong đám trưởng lão Đỗ gia nhưng không phải người Đỗ gia, hắn là môn khách Đỗ gia.

Hắn tên là Ngụy Trường Phong, gia nhập Đỗ gia làm môn khách đã có hơn mười năm, có thể nói đã dung làm một thể với Đỗ gia, thậm chí thân phận của hắn không còn là môn khách Đỗ gia, mà là trưởng lão Đỗ gia, các môn khách mời chào được đều nghe lệnh của hắn.

Vốn Ngụy Trường Phong vẫn hưởng thụ cuộc sống như vậy nhưng Tô Tín xuất hiện làm cho hắn cảm nhận được nguy cơ tới gần.

Thân phận của hắn đặc thù, hắn là người ngoài phải dùng thời gian cả chục năm mới có được Đỗ gia tán thành.

Đạo nhân kia vừa mới gia nhập đã cướp hết danh tiếng, hơn nữa Đỗ gia chủ còn tôn sùng hắn như thế, Ngụy Trường Phong lo lắng Đỗ gia có thể giao quyền lợi quản lý môn khách cho đối phương hay không.

Loại chuyện này không phải là không được, Đỗ gia là nơi rất sự thật, chỉ cần thực lực đầy đủ, Đỗ gia sẽ cấp cho ngươi vị trí nên có.

Cũng tỷ như Đỗ gia vốn không xem trọng con riêng Đỗ Thần, hắn vừa thể hiện ra thực lực của mình, trực tiếp bị Đỗ gia liệt vào một trong những người kế thừa gia chủ, đãi ngộ quả thực nghiêng trời lệch đất.

Hiện tại gia chủ nói đạo nhân kia không kém gì hắn, thực lực của đạo nhân có thể nghĩ, nói không chừng vị trí của mình phải đổi cho đạo nhân kia.

Kết quả nhì thấy mọi người không ngừng lấy lòng đạo nhân kia, Ngụy Trường Phong càng ngày càng khó chịu, trong một đống lời lấy lòng hắn lại lên tiếng:

Không biết Thanh Huyền tử đạo trưởng trước kia tu hành ở đâu? Có thể ở Thần Cung Cảnh liền có thể lĩnh ngộ kiếm ý cả Giang Đông không có bao nhiêu người, tại sao ta chưa từng nghe nói qua đạo trưởng?

Nghe có người lên tiếng chất vấn Tô Tín, mọi người nơi này sửng sốt, cũng im

lặng như tờ.

Đỗ gia chủ dẫn Tô Tín tới nơi này, rõ ràng cho thấy đã tán thành hắn gia nhập môn khách Đỗ gia, ngươi vừa nói như vậy chẳng khác gì thẩm vấn người ta, rõ ràng chính là lai giả bất thiện ah.

Sắc mặt Đỗ gia chủ trầm xuống nói:

Ngụy trưởng lão, Thanh Huyền tử đạo trưởng là ta tự mình mời gia nhập Đỗ gia, thân phận của hắn tuyệt đối không có vấn đề, ngươi đừng quá phận.

Ngụy Trường Phong đứng chắp tay nói:

Gia chủ, ta Ngụy Trường Phong ta đến Đỗ gia vài chục năm, ta là người thế nào ngươi không biết sao? Ta đang toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì Đỗ gia ah.

Đương nhiên ta cũng không có hoài nghi Thanh Huyền tử đạo trưởng, hiện tại là thời khắc mấu chỗ Đỗ gia đấu tranh với Trương gia, chúng ta không nên chủ quan ah.

Đỗ gia chủ xoa xoa đầu, hắn cũng biết Ngụy Trường Phong đang suy nghĩ vì Đỗ gia.

Hắn có chín thành nắm chắc Tô Tín không phải Trương gia phái tới, nếu như Trương gia có võ giả mạnh như vậy hỗ trợ đã sớm đánh tới diệt Đỗ gia rồi, còn chơi cái gì nằm vùng? Đây không phải thoát quần nói láo vẽ vời cho thêm chuyện?

Cho nên cho dù biết rõ Ngụy Trường Phong đang cân nhắc vì an toàn của Đỗ gia nhưng hắn hỏi như ậy không khác gì đắc tội Tô Tín.

Tô Tín cười nhẹ lắc lắc đầu nói:

Đỗ gia chủ không cần để ý, Ngụy trưởng lão cũng suy nghĩ vì an toàn Đỗ gia mà thôi, tại hạ lai lịch cũng không phải không thể cho ai biết, không có gì không thể nói.

Tại hạ là người Giang Đông nhưng cũng rất ít xuất hiên trên giang hồ cho nên chư vị chưa từng nghe qua tên của tại hạ là bình thường, bởi vì tại hạ tu luyện chính là thái thượng vong tình đạo.

Nghe được Tô Tín nói như vậy, trên mặt mọi người lộ ra thần thái hiểu ra.

Đạo gia có vô số chi nhánh, trong đó có một đạo tên là thái thượng vong tình đạo, chính là chi nhánh của Thái Thượng Đạo môn hiện tại.

Thái Thượng Đạo môn ngộ đạo tu tâm, tiến cảnh chậm chạp nhưng một khi đốn ngộ thực lực gia tăng rất lớn.

Mà thái thượng vong tình nhất mạch càng cực đoan hơn, được xưng muốn quên mất tất cả tình cảm thế gian, đạt tới không vui không buồn, không sợ không lo, như vậy mới có thể tiếp cận Thiên Đạo, sẽ lĩnh ngộ Thiên Đạo.

Nhân số mạch này rất ít, đại bộ phận người tu đạo đều trốn trong rừng rậm lĩnh ngộ Thiên Đạo, cho nên thực lực không tầm thường nhưng không có ai biết, việc này rất bình thường.

Tô Tín tiếp tục nói:

Về phần vấn đề kiếm ý càng đơn giản, bần đạo tuy lĩnh ngộ kiếm ý nhưng thật sự đụng ai cũng khoe khoang mình lĩnh ngộ kiếm ý sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 532 - Ngụy Trang (2)

Mọi người nơi đây lập tức cười vang, nhưng Ngụy Trường Phong vẫn không buông tha.

Đạo trưởng lão sao có thể chứng minh mình tu hành thái thượng vong tình

đạo?

Tất cả mọi người lập tức chau mày, Ngụy Trường Phong cũng quá phận rồi, người ta đã giải thích với ngươi, ngươi lại còn không thuận theo không buông tha.

Đặc biệt là những trưởng lão Đỗ gia nhìn chằm chằm vào Ngụy Trường Phong.

Chúng ta bây giờ nhìn Ngụy Trường Phong ngươi mới giống nằm vùng Trương gia, ngươi làm môn khách cường đại chạy đi thì làm sao bây giờ?

Lúc này Tô Tín không thèm để ý khoát khoát tay nói:

- Nếu Ngụy trưởng lão muốn nhìn cũng không có gì.

Sau khi dứt lời ánh mắt Tô Tín biến thành trống rỗng, trong mắt hắn bắn ra khí tức lạnh buốt như băng.

Trong mắt Tô Tín hiện tại không có chút cảm tình, không vui không buồn, không sợ không lo, dường như hắn là thiên đạo đang quan sát chúng sinh như sâu kiến.

Loại ánh mắt này quá đáng sợ, mọi người nơi này run rẩy.

Lúc này đám người Đỗ gia chủ không còn hoài nghi, mặc dù bọn họ chưa từng

gặp qua người tu hành thái thượng vong tình đạo nhưng ánh mắt như Tô Tín trừ những tên điên tu hành thái thượng vong tình đạo ra, còn ai có thể có được chứ?

Đồng thời Đỗ gia chủ cảm thấy may mắn, may mắn lúc trước hắn không động thủ với Tô Tín.

Kỳ thật lúc trước Đỗ gia chủ đã chuẩn bị đấu với một lúc kiểm tra thân thủ.

Nhưng khi đó trước mặt nhiều người, hắn đối mặt kiếm ý của Tô Tín lại không nắm chắc thắng được, vạn nhất hắn thua thì mặt mũi ilúng túng, dù sao môn khách thực lực mạnh hơn gia chủ là không nói nổi.

Hiện tại Đỗ gia chủ nhìn thấy cảnh tượng như vậy càng khẳng định hơn trước, vừa rồi Tô Tín không có thi triển toàn bộ át chủ bài, đối phương lại là đạo sĩ tu hành thái thượng vong tình đạo, tu vi huyền công khẳng định mạnh hơn so với kiếm pháp.

Ánh mắt Tô Tín trống rỗng nhưng sau đó âm trầm rút lui.

Đương nhiên hắn sẽ không tu luyện thái thượng vong tình đạo bỏ đi kia, Tô Tín tu hành Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải lại có phần tương tự với thái thượng vong tình đạo.

Sở Giang Vương khống chế hàn băng địa ngục, thẩm phán vô số ác quỷ âm phủ, hắn chính là nhân vật đại biểu Thiên Đạo, cho nên mới có ánh mắt quan sát chúng sinh như sâu kiến.

Hơn nữa Tô Tín còn có Sơn Tự Kinh, cảm giác như vậy càng mở rộng tới tận cùng, hắn không thể lừa gạt cường giả tinh tu thái thượng vong tình đạo nhưng lừa gạt đám người Đỗ gia quá dễ dàng.

Tô Tín nhìn Ngụy Trường Phong nói:

- Ngụy trưởng lão còn có nghi vấn gì không?

Ngụy Trường Phong còn muốn nói cái gì đó nhưng lúc này Đỗ gia chủ đã nói:

- Ngụy trưởng lão, chuyện này nên dừng ở đây.

Nhìn thấy sắc mặt Đỗ gia chủ, Ngụy Trường Phong biết rõ Đỗ gia chủ thực tức giận, cho nên hắn đành phải hậm hực trở về..

Tô Tín ngược lại rất cảm kích hắn, hắn náo như vậy càng làm người Đỗ gia tin tưởng.

Sau khi Yến hội tiến hành đến một nửa, Đỗ gia chủ cố ý gọi thế hệ trẻ Đỗ gia hiện tại xuất hiện.

Đỗ gia tất cả dùng thực lực vi tôn, cho nên người thừa kế Đỗ gia chủ không chỉ có một, chỉ cần là dòng chính Đỗ gia, hơn nữa thực lực đầy đủ liền có thể trở thành người thừa kế gia chủ.

Người thừa kế gia chủ thế hệ này có tới tám người, nhưng trong đó một võ giả mang đoạn đao, thực lực chỉ có Khí Hải Cảnh đứng trong đám đệ tử Linh Khiếu Cảnh nên cực kỳ dễ thấy.

Nội tâm Tô Tín khẽ động, người này chính là Đỗ Thần bỗng nhiên nổi tiếng..

Tô Tín cẩn thận dò xét đoạn đao sau lưng hắn nhưng không có gì dị thường.

Đương nhiên Tô Tín chưa thấy qua mặt hàng như Thiên binh, cho nên hắn cũng không thể xác định đoạn đao này là hài cốt

Thiên binh hay là không phải, nhất định phải tới gần quan sát mới tốt.

Đi, bái kiến các vị tiền bối, lần này Đỗ gia chúng ta sẽ đánh một trận với Trương gia, còn cần dựa vào thực lực các vị tiền bối.

Đỗ gia chủ phân phó nói.

- Vâng!

Đám người Đỗ Thần ứng một tiếng, liên tục tới hành lễ với các môn khách cảnh giới Tiên Thiên như Tô Tín.

Đợi đến lúc Đỗ Thần đến trước mặt hành lễ với Tô Tín, Tô Tín nói với Đỗ gia chủ.

Đỗ gia chủ, nhi tử này của ngươi không tầm thường ah, hai đầu lông mày tinh huy chói mắt, sợ rằng có đại khí vận và tạo hóa gia thân, kẻ này tương lai định không phải hạng người bình thường.

Đỗ gia chủ cũng không tin cái gọi là số mệnh và tạo hóa của đạo môn, nhưng vừa nghe đến Tô Tín khen con mình, Đỗ gia chủ vẫn phải tận ý.

Đạo trưởng khen nhầm, nhi tử ta tư chất ngu dốt, may mà hậu tích bạc phát, những ngày qua mới bộc lộ thanh danh mà thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 533 - Thu Đồ Đệ Thất Bại (1)

Đối với nhi tử như Đỗ Thần, Đỗ gia chủ rất hài lòng.

Đỗ Thần là con riêng của hắn nhưng Đỗ gia chủ lại không có cảm giác chán ghét gì.

Đỗ gia bọn họ chỉ nhìn sự thạt, chỉ cần ngươi có thể biểu hiện ra thực lực xứng đáng, mặc kệ ngươi có phải con riêng hay không đều đạt được địa vị nên có.

Nhưng Đỗ Thần trước kia biểu hiện thật sự không tốt, chỉ có thể nói là thường thường không có gì lạ.

Trong thời gian gần đây nhi tử của mình bỗng nhiên nổi tiếng, tích lũy thâm hậu và bùng phát, hơn nữa còn đuổi kịp những người được bồi dưỡng tỉ mỉ, hơn nữa còn giẫm nát thế hệ trẻ Trương gia dưới chân, Đỗ gia chủ vô cùng hài lòng.

Dù sao hai mươi năm qua hắn cũng không có đầu tư tài nguyên gì cho đứa con này, không nghĩ tới đối phương vẫn có thể làm được như vậy.

Đỗ gia chủ nhìn Đỗ Thần nói:

Đạo trưởng coi trọng ngươi như thế, ngươi nên cảm tạ đạo trưởng. Đỗ Thần nhu thuận chắp tay với Tô Tín và nói:

Đa tạ đạo trưởng khen ngợi.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, những đệ tử Đỗ gia khác ghen ghét.

Vốn chỉ là đứa con riêng trong mắt bọn họ, kết quả bỗng nhiên giẫm lên đầu bọn họ không nói, còn được phần đông trưởng lão và gia chủ xem trọng.

Hiện tại còn được cường giả không kém gì gia chủ khen ngợi con riêng như Đỗ Thần, nội tâm bọn họ không cam lòng.

Dùng mức độ xem trọng của gia chủ với vị môn khách này có thể thấy được, sau khi được đạo trưởng khen ngợi, địa vị Đỗ Thần tại Đỗ gia khẳng định sẽ tăng lên một đoạn.

Tô Tín gật gật đầu, hắn nhận Đỗ Thần thi lễ, bỗng nhiên nói:

Đỗ gia chủ, bần đạo vừa rồi phúc chí tâm linh, bỗng nhiên có suy nghĩ, nếu hắn có duyên với ta, ta muốn thu hắn làm đồ đệ, không biết Đỗ gia chủ nghĩ như thế nào?

Được cường giả Thần Cung Cảnh vừa ý muốn thu con mình làm đồ đệ, điểm ấy Đỗ gia chủ sẽ không phản đối.

Bản thân Tô Tín là môn khách Đỗ gia, quan hệ song phương là một thuê một thu lợi ích, chỉ là một trận giao dịch mà thôi.

Hiện tại Tô Tín muốn thu nhi tử của mình làm đồ đệ, quan hệ giữa hai bên sẽ tiến thêm một bước dài, chính mình hoàn toàn có thể bằng vào tầng quan hệ này giữ chặt đối phương tại Đỗ gia.

Phải biết rằng lúc này trên giang hồ danh phận sư đồ vô cùng quan trọng.

Sư phụ sư phụ, như thầy như cha.

Ngươi thu một đồ đệ tương đương thu nhi tử, ngươi có thể mắt nhìn con mình xảy ra chuyện sao?

Cho nên Đỗ gia chủ lập tức muốn mở miệng đáp ứng, lúc này Ngụy Trường Phong im lặng một hồi lại bỗng nhiên nói:

Đỗ Thần dùng là đao, Thanh Huyền tử đạo trưởng ngươi dùng là kiếm, ngươi thu hắn làm đồ đệ có phải quá không phù hợp hay sao?

Nhìn thấy Ngụy Trường Phong bỗng nhiên nhảy ra gây sự, Tô Tín cũng không bỏ qua.

Lần thứ nhất cũng thôi, đối phương hoài nghi nhưng lại lại để cho thân phận của mình càng thêm vững chắc, nhưng lúc này đây hắn nhưng lại thiếu chút nữa xấu chính mình đại sự.

Tô Tín nhìn hắn sau đó thản nhiên nói:

Ngụy trưởng lão nói sai rồi, ai nói sử dụng kiếm không thể dạy sử dụng đao? Võ công trong thiên hạ trăm sông đổ vào một biển, nhất pháp thông vạn pháp thông, ta muốn dạy Đỗ Thần cũng không phải đao pháp, mà là võ đạo.

Ngụy Trường Phong cười nhạo nói:

Thanh Huyền tử đạo trưởng nói thật hay, không biết còn tưởng rằng ngài là Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư đấy.

Còn võ đạo? Ngươi tu thái thượng vong tình đạo là vong tình, nhưng ngươi mạnh hơn nữa cũng chỉ là Thần Cung Cảnh mà thôi, nói cái gì nhất pháp thông vạn pháp thông võ đạo, ngươi nói chuyện quá khoác lác.

Ngụy trưởng lão, có chút thời điểm không nên nói quá vẹn toàn, có nhiều thứ ngươi làm không được nhưng không có

nghĩa người khác không làm được.

Tô Tín duỗi một tay ra, hắn dùng chỉ thay kiếm bắn ra kiếm khí dài cả thước.

- Đây là kiếm, sắc bén quả quyết chủ sát phạt, phá diệt tất cả cản trở!

Một đạo kiếm khí bay lên cao nhưng lại mang theo lực lượng khủng bố, phía trên còn mang theo phát diệt kiếm ý.

Dùng chưởng làm đao, một đám đao mang bay ra, thế lớn lực trầm vô cùng sắc

bén, một đao có thể diệt vạn vật thế gian.

Đây là đao, đao thế vô song, tận trảm thương sinh, nó cũng có thể phá diệt thiên hạ.

Tô Tín lại nắm tay thành quyền đấm về phía trước, đồng thời có được quyền thế hạo nhiên.

Đây là quyền, quyền thế ngập trời, phá diệt chư thiên, mặc ngươi ngàn vạn võ đạo, ta một quyền là phá được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 534 - Thu Đồ Đệ Thất Bại (2)

Tô Tín biến ảo bàn tay của mình, đao, kiếm, quyền, chỉ, mười tám món binh khí nhìn như hoàn toàn khác nhau nhưng trong đó chỉ có một võ đạo chân ý, chính là phá diệt.

Tô Tín cho tới bây giờ không chỉ tu hành kiếm đạo, cho nên thời điểm ngộ ra phá diệt kiếm ý cũng dung nhập phá diệt kiếm ý vào những thứ khác..

Điểm này với Tô Tín chỉ là chuyện rất đơn giản, rất nhiều võ giả Đỗ gia không nói lời nào, một đám người ngây ngốc, thì ra kiếm ý và võ đạo còn có thể chơi như vậy.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Không biết ta bây giờ có tư cách dạy Đỗ Thần hay không?

Sắc mặt Ngụy Trường Phong vô cùng khó coi, nhưng Đỗ gia chủ lúc này hưng phấn, hắn phát hiện mình vẫn còn xem thường Thanh Huyền tử.

Hắn vội vàng nói với Đỗ Thần:

- Thần nhi ngươi còn không mau bái sư, còn chờ cái gì?

Trong mắt Đỗ Thần lộ ra thần thái vui mừng, đối với thái điểu vừa đặt chân võ đạo như thế, Tô Tín vừa rồi biểu thị võ đạo chính là thứ thần kỳ.

Hơn nữa vị đạo trưởng này được phụ thân là nửa bước Nguyên Thần Cảnh tôn sùng như thế, thực lực của hắn có thể nghĩ, nếu như thật bái đạo trưởng làm sư, con

đường võ đạo tương lai của mình sẽ tăng mạnh.

Nhưng thời điểm Đỗ Thần muốn bái sư, đoạn đao sau lưng lập ức cảnh báo, đoạn đao muốn hắn không báo đạo trưởng trước mặt làm sư..

Đỗ Thần sững sờ, hắn muốn bái sư lại biến thành do dự.

Thanh đoạn với hắn không chỉ là binh khí, càng là lão sư của hắn, chính là hi vọng tương lai.

Cho nên đoạn đao cảnh báo, Đỗ Thần chỉ hơi do dự một chút nhưng vẫn tin đoạn đao phán đoán, hắn thi lễ với Thanh Huyền tử đạo trưởng và nói:

Thật có lỗi đạo trưởng, tiểu tử đi con đường võ đạo khác ngài cho nên không thể bái ngài làm sư.

Nghe được Đỗ Thần nói têế mọi người sững sờ.

Những đệ tử Đỗ gia lúc này không ngừng cười thầm vui vẻ, Đỗ Thần đúng là cuồng vọng tới cực điểm, không ngờ hắn buông tha cơ hội tốt như thế.

Đỗ gia chủ nhưng lại giận dữ:

- Đỗ Thần! Ngươi nói cái gì?

Tô Tín hòa ái khoát khoát tay nói:

- Người có chí riêng, Đỗ gia chủ không cần để ý.

Nghe được Tô Tín nói như vậy, Đỗ Thần như trút được gánh nặng, hắn lại có cảm giác tốt với vị đạo trưởng này, hắn khó hiểu tại sao đoạn đao không đồng ý Tô Tín thu hắn làm đồ đệ..

Hắn biết đoạn đao có linh tính, có thể truyền cảm tình nhưng không thể nói chuyện, cho nên dù hắn có hỏi cũng không hỏi được, hắn chỉ có thể nghe theo đoạn đao, dù sao đoạn đao không lừa gạt hắn.

Đỗ gia chủ vẫn nhìn chằm chằm Đỗ Thần rời đi, Tô Tín lúc này híp mắt nhìn đoạn đao sau lưng Đỗ Thần.

Hiện tại hắn mười phần xác định đoạn đao kia chính là hài cốt Thiên binh hóa thành yêu linh..

Vừa rồi hắn cảm nhận được trên đoạn đao có sóng tinh thần truyền cho Đỗ Thần, nếu Tô Tín không tu hành Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Pháp sẽ không nhận ra.

Song tinh thần trực tiếp câu thông với Đỗ Thần, lúc này mới làm Đỗ Thần có ý bái sư lập tức cự tuyệt.

Điều này cũng làm cho Tô Tín cảm thấy hứng thú với yêu linh, đối phương linh trí không kém gì người bình thường, linh giác rất mạnh.

Trời sinh vạn vật đều có linh, nhưng chỉ có nhân loại mới có linh trí, biết suy nghĩ, mà những sinh vật khác có được linh trí được gọi là yêu.

Tô Tín từng trong tư liệu Lục Phiến Môn xem qua một ít tư liệu, nghe nói thời kỳ viễn cổ cách thượng cổ xa xôi, khi đó thế gian còn có hồng hoang dị thú hoành hành, nhưng những tồn tại có linh trí được gọi là Yêu tộc.

Lúc ấy Nhân tộc vô cùng gầy yếu, chỉ có một ít thông ngộ lực lượng thiên địa, có thể mượn lực lượng thiên địa mới có thể sánh ngang Yêu tộc.

Hơn nữa những người này chính là võ giả hình thức ban đầu, khi đó võ giả không có phân Tiên Thiên Hậu Thiên, muốn cất bước vào võ đạo phải thông hiểu lực lượng thiên địa, mượn thiên địa chi uy giúp mình cường đại hơn, có thể nói võ giả khi đó đều là Nguyên Thần Cảnh.

Chỉ có điều sau này Nhân tộc bằng vào ưu thế nhân số to lớn, hơn nữa cũng quy phạm hóa võ đạo, từ bắt đầu Hậu Thiên luyện thể đến Tiên Thiên luyện khí, cuối cùng thông ngộ nguyên thần thành tựu võ đạo tông sư, như vậy mới làm thực lực Nhân tộc tăng vọt, cuối cùng được Nhân Hoàng dẫn dắt đánh bại Yêu tộc, giành

được chính thống trong thiên địa.

Trong tư liệu của Lục Phiến Môn có nói, cho dù trong võ lâm hiện tại còn có chút Yêu tộc nhưng bọn chúng đều lánh đời không xuất hiện, chúng ẩn nấp trong mật địa, sẽ không dễ dàng xuất hiện.

Mà những hồng hoang dị thú đã sớm bị tiễu trừ không còn.

Hiện tại cũng chỉ có sâu trong Nam Man hoặc là Bắc Cương mới có thể nhìn thấy một ít, hơn nữa huyết thống không còn thuần túy, cũng đã sớm mất đi uy năng như tổ tiên xa xưa, có chút thậm chí đã trở thành thứ bị bắt giữ cho nhân loại tham quan.

Hiện tại Tô Tín có thể để xác định, yêu linh trừ không có thân thể ra, chúng đã không khác gì Yêu tộc trong truyền thuyết, giá trị của nó không chỉ là khí linh đơn giản như thế, dù sao từ khí linh chuyển hóa thành yêu linh, khả năng mấy trăm năm cũng khó gặp một lần.

Nghĩ tới đây ánh mắt Tô Tín nhìn Đỗ Thần biến thành nhìn trân bảo.

Người ngoài cho rằng hắn đáng tiếc không thu được đệ tử thiên phú ưu dị như Đỗ Thần làm đồ đệ, nhưng chỉ có Tô Tín mới biết rõ hắn đang nhìn đoạn đao.

Đoạn đao cảm nhận được ánh mắt không hảo ý của Tô Tín, nó vội vàng lộ ra tín hiệu cảnh báo Đỗ Thần, nhưng đáng tiếc Đỗ Thần cũng không hiểu nó có ý gì, cẩn thận ngẫm lại mình cũng không có gặp nguy hiểm ah.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 535 - Chuẩn Bị Khai Chiến (1)

Sau yến hộ, Đỗ gia chủ liền an bài Tô Tín và những môn khách mới gia nhập đi nghỉ ngơi.

Bởi vì Tô Tín thân phận khác biệt nên hắn đi vào đại trạch trung ương của Đỗ gia, hắn có đãi ngộ không khác gì trưởng lão Đỗ gia.

Trong môn khách Đỗ gia cũng chỉ có một mình Ngụy Trường Phong có đãi ngộ giống Tô Tín, điều này cũng làm cho Ngụy Trường Phong càng không cam lòng.

Sau khi nghỉ ngơi một đêm, sáng ngày thứ hai tỉnh lại, Tô Tín vừa ra khỏi sân nhỏ đã thấy Đỗ Thần luyện đao.

Từ khi hắn đạt được đoạn đao, tuy hắn có thể mượn lực lượng đoạn đao nghiền áp võ giả cùng giai, thậm chí nghiền áp võ giả cảnh giới cao hơn hắn không nói chơi nhưng hắn vẫn chuyên cần không ngớt.

Bởi vì lực lượng đoạn đao dù sao không phải lực lượng của hắn, chính mình tu luyện ra mới là lực lượng của mình.

Đỗ Thần hiện tại luyện đao pháp phong cách cổ xưa, đao thế nhìn thường thường không có gì lạ nhưng lại ẩn chứa hàm súc trong đó.

Tô Tín nhìn ra đao pháp này là đao pháp truyền thừa từ thượng cổ.

Trong Lục Phiến Môn có rất nhiều công pháp điển tịch, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo tự nhiên cũng có Tàng Kinh Các của mình.

Tất cả công pháp trong Lục Phiến Môn một đạo có hạn, đại bộ phận đều thích hợp võ giả Tiên Thiên tu luyện.

Công pháp Nguyên Thần Cảnh quá mức trân quý, nhất định phải đi tổng bộ Lục Phiến Môn, hơn nữa chức vị công huân đều đầy đủ mới có thể hối đoái.

Tô Tín hiện tại cũng là Tiên Thiên nhưng hắn không đặt công pháp dành cho võ giả Tiên Thiên vào mắt, cho nên hắn chỉ lật xem những công pháp này một lần chứ không học,.

Trong những tàng thư này có công pháp điển tịch và vũ kỹ từ thượng cổ, từ trong đó cũng có thể nhìn ra võ đạo thượng cổ khác với hiện tại.

Võ đạo phát triển đến nay, thời kỳ viễn cổ đừng nói, khi đó võ đạo mơ hồ, thậm chí toàn bộ nhờ người lĩnh ngộ, trên cơ bản không có gì công pháp điển tịch lưu truyền tới nay.

Thời điểm thượng cổ vạn năm trước mới là thời điểm võ đạo hưng thịnh.

Khi đó Trung Nguyên thậm chí cả Tây Vực, Nam Man, Bắc Nguyên mấy chục quốc gia tranh bá, nhiều loại lưu phái võ đạo bị khai sáng ra, trải qua nhiều năm diễn biến hình thành như hiện tại.

Võ đạo thời kỳ thượng cổ chưa chắc mạnh hơn võ đạo hiện tại, khi đó võ đạo công pháp đều đơn giản, có thể nói dùng bốn chữ ‘ đại đạo tối giản ’ để hình dung.

Nhưng võ đạo đơn giản như thế lại khảo nghiệm tư chất và ngộ tính của người tu luyện, không giống công pháp và vũ kỹ hiện tại, thậm chí trước khi tu luyện sẽ luyện kinh mạch, cuối cùng lựa chọn kinh mạch nào, vận hành một chu thiên cần bao nhiêu thời gian đều có viết ra.

Tô Tín đứng xem Đỗ Thần luyện đao cả buổi, hắn lúc này mới phát hiện Tô Tín đứng bên cạnh, lập tức bị dọa kêu to một tiếng.

Phải biết rằng đao pháp là đoạn đao biểu thị trong mộng cho hắn xem, Đỗ gia cũng không có vũ kỹ này, cho nên hắn bình thường luyện đao vào rất sớm, một khi

nhìn thấy người khác tới thì hắn sẽ dừng luyện.

Chờ Đỗ Thần nhìn thấy người đến là Tô Tín thì hắn thở ra một hơi, dù sao Tô Tín là người ngoài, hắn cũng không biết đao pháp của Đỗ gia là cái gì.

Đỗ Thần thu hồi đoạn đao, hắn hành lễ với Tô Tín:

Bái kiến Thanh Huyền tử đạo trưởng. Tô Tín vuốt râu gật đầu nói:

Không tệ, võ đạo một đường thiên phú tuy quan trọng nhưng quan trọng hơn lại là nghị lực, nhìn bộ dạng của ngươi hiển nhiên đã quên tu luyện từ sớm.

Đỗ Thần cười gãi gãi đầu nói:

Thiên tư ta ngu dốt, thiên phú không sánh bằng người khác, cũng chỉ có thể chăm chỉ một chút, dù sao ta tin tưởng mình không kém cỏi.

Tô Tín gật đầu nói:

Nói đúng, cần cù có thể đền bù kém cỏi, đao pháp của ngươi không tệ nhưng ta thấy thiếu cái gì đó.

Đỗ Thần hiếu kỳ nói:

- Thiếu cái gì?

Đao pháp này là đoạn đao dạy cho hắn trong mơ, tuy hắn không biết đao pháp này cấp bậc thế nào nhưng chắc có lẽ không phải rất yếu mới đúng.

Tô Tín chỉ vào bản thân Đỗ Thần và nói:

Sát khí và chiến ý, đao pháp của ngươi không có sát ý và chiến ý, vấn đề không phải ở đao pháp, mà là bản thân ngươi.

Sát khí và chiến ý?

Đỗ Thần lẩm bẩm nói hai chữ.

Tô Tín nói tiếp:

Ngươi luyện võ là vì cái gì? Nếu như cường thân kiện thể kéo dài tuổi thọ thì ta không nói thêm.

Nhưng nếu ngươi muốn mạnh hơn nữa, vậy ngươi nhất định phải có được sát khí và chiến ý mới được, nếu không võ công của ngươi không có linh hồn, chỉ là động tác mềm yếu và múa mai đẹp mắt.

Võ đạo, cho dù chính hay tà đều là giết chóc công phạt chi đạo, vì truy cầu lực lượng cường đại hơn, vì bản thân mình cường đại hơn nữa.

Nếu như ta không có đoán sai, từ khi ngươi luyện võ tới bây giờ chưa từng giết người, cũng không đấu sinh tử với ai.

Thực lực ngươi mạnh hơn thế hệ trẻ Đỗ gia, cho nên ngươi có thể dễ dàng nghiền áp bọn họ, đồng thời đệ tử Trương gia không đánh lại ngươi, cho nên ngươi mới có thể thắng nhẹ nhàng như vậy.

Một khi ngươi gặp cường giả chính thức, khuyết điểm của ngươi hiện tại sẽ bị phóng đại vô hạn, cho dù thực lực của đối phương kém hơn ngươi, đối phương có được sát ý kinh người và chiến ý vô song, người chết cuối cùng chính là ngươi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 536 - Chuẩn Bị Khai Chiến (2)

Tô Tín nói không phải lừa dối Đỗ Thần, hắn đang nói sự thật.

Loại tình huống này hắn không chỉ gặp trên người Đỗ Thần, Ôn gia Ôn Thanh Hòa vừa bắt đầu cũng là như vậy.

Ôn gia chủ Ôn Minh Ngự bảo hộ Ôn Thanh Hòa quá tốt, làm cho hắn có được thực lực Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh nhưng không có bao nhiêu kinh nghiệm chiến đấu, càng không có trải qua đấu sinh tử.

Về sau hắn bị Tô Tín tính kế giết Ngũ Thanh Vân, từ đó đánh vỡ gông xiềng bản thân hắn, từ đó tính cách Ôn Thanh Hòa biến thành cực đoan và khát máu.

Trong trận chiến tiêu diệt Tốn Phong kiếm phái, Ôn Thanh Hòa ra tay độc ác giết vài chục đệ tử Tốn Phong kiếm phái

Về sau Ôn gia đi theo Tô Tín đồ sát bốn tông môn, những trận chiến đấu này đều có Ôn Thanh Hòa tham gia, cho nên một khi hắn đấu sinh tử với người khác quả thực giống như tên điên, không chết không ngớt, từ đó đệ tử Ôn gia không kẻ nào dám luận bàn với thiếu gia.

Bởi như vậy thực lực Ôn Thanh Hòa đại tiến, Ôn Ngự Minh nhìn thấy bộ dạng của hắn hiện tại không biết nên khóc hay cười.

Hiện tại vấn đề trên người Đỗ Thần hiển nhiên giống Ôn Thanh Hòa lúc trước.

Nghe được Tô Tín giải thích, đôi mắt Đỗ Thần sáng ngời sau đó hành lễ với Tô

Tín:

- Đa tạ đạo trưởng giải thích nghi hoặc.

Vào lúc này đoạn đao trong tay hắn sinh ra cảnh báo cũng làm hán không hiểu ý của đoạn đao là gì.

Đạo trưởng trước mặt thật không tệ, ngày hôm qua hắn khen mình trên yến tiệc, hơn nữa còn muốn thu chính mình làm đệ tử.

Hơn nữa chính mình cự tuyệt nhưng hắn không tức giận, bây giờ còn chỉ điểm mình, Đỗ Thần không rõ vì cái gì đoạn đao lại phát ra cảnh báo.

Cho dù không rõ nhưng Đỗ Thần vẫn quyết định tin tưởng đoạn đao phán đoán, hắn chắp tay cảm tạ Tô Tín sau đó muốn rời đi, lúc này lại nhìn thấy Đỗ gia chủ đi tới cười to nói:

Thanh Huyền tử đạo trưởng nói không sai, võ đạo chính là công phạt chi đạo, không có chiến ý cùng sát khí thì làm sao thành?

Việc này không cần lo lắng, chờ ngày đại chiến giữa Đỗ gia cùng Trương gia diễn ra, những đệ tử Đỗ gia trải qua huyết chiến sẽ biến thành tinh nhuệ!

Đỗ gia chủ nói với Tô Tín:

Thanh Huyền tử đạo trưởng, Đỗ gia ta đã chuẩn bị trận chiến với Trương gia, cho nên kính xin Thanh Huyền tử đạo trưởng di giá cùng ta thương nghị làm sao đánh với Trương gia.

Tô Tín gật gật đầu, Đỗ gia chủ ngẫm lại và nói với Đỗ Thần:

- Thần nhi, ngươi cũng đi theo.

Vốn loại đại sự này chỉ có người thừa kế gia chủ chân chính mới có tư cách tham dự, mà bây giờ đệ tử Đỗ gia có tới tám

người thừa kế, trong đó Đỗ Thần thực lực mạnh nhất nên được ưu đãi.

Sau khi Đỗ Thần nghe được liền hưng phấn, hắn vội vàng đi theo Tô Tín và Đỗ

gia chủ đi vào đại sảnh nghị sự.

Lúc này trong phòng nghị sự, tất cả võ giả Thần Cung Cảnh của Đỗ gia đang ở nơi này, trừ bốn trưởng lão Đỗ gia đi ra ngoài, Tô Tín và một tên Thần Cung Cảnh được mời chào sau đó cũng tham dự, có tổng cộng mười một người.

Cho dù có mười một võ giả Thần Cung Cảnh nhưng thực lực bọn họ vẫn kém Trương gia một bậc.

Tuy nói Đỗ gia có Đỗ gia chủ là nửa bước Nguyên Thần Cảnh, về sau có Tô Tín là cường giả lĩnh ngộ kiếm ý nhưng Trương gia có thực lực thể hiện ra ngoài là mười hai tên võ giả Tiên Thiên, lực lượng ẩn núp trong bóng tối có bao nhiêu?

Đỗ gia chủ có thể khẳng định, thời điểm hắn giống trống khua chiêng mời chào môn khách, Trương gia cũng không có nhàn rỗi, nói không chừng đang sử dụng thủ đoạn nào đó.

Đỗ gia chủ ho khan một tiếng nói:

Các vị, hiện tại đã đến thời khắc sinh tử tồn vong của Đỗ gia, nên làm sao ứng phó Trương gia, tất cả mọi người nói đi, chúng ta sẽ tiếp thu ý kiến mọi người và làm ra chuẩn bị tốt nhất.

Phần đông trưởng lão Đỗ gia cau mày, Đỗ gia bọn họ đấu với Trương gia mấy thế hệ, bắt đầu từ khi kết oán tới hiện tại đều là Trương gia áp chế bọn họ.

Thực lực chênh lệch không dễ dàng bài trừ như vậy, trừ chờ đợi Trương gia tiến công ra bọn họ có thể nghĩ ra cái gì?

Lúc này Ngụy Trường Phong lại nói:

Gia chủ, ta có một kế. Đỗ gia chủ nói:

Ngụy trưởng lão, ngươi có đối sách gì cứ nói thẳng.

Ngụy Trường Phong nói:

Đỗ gia cùng Trương gia có chênh lệch không dễ dàng đền bù, cho nên tùy tiện tiến công là không khôn ngoan, nên dùng bất biến ứng vạn biến.

Rất nhiều người Đỗ gia đều bĩu môi, hắn không phải nói nhảm hay sao, loại kế sách ai ai cũng nghĩ ra, còn cần ngươi nói sao?

Ngụy Trường Phong lại nói tiếp:

- Đương nhiên chúng ta cũng không thể chỉ ngồi chờ Trương gia tiến công.

Cho nên chúng ta nên cho thám tử nghe ngóng động tĩnh của Trương gia, xem thực lực của bọn chúng như thế nào, có âm mưu như thế nào, Đỗ gia chúng ta cũng nên bố trí cơ quan bẫy rập.

Nếu có con đường, tốt nhất mua rất nhiều cơ quan Mặc gia bố trí bẫy rập chung quanh, tốt nhất lại mua ám khí Đường Môn cho các hậu bối âm thầm đánh lén.

Sau khi bố trí không có sơ hở tí nào, ta tin người Trương gia có đi không về.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 537 - Chủ Động Xuất Kích (1)

Ngụy Trường Phong nói ra kế hoạch của bản thân, phần đông trưởng lão nơi này cau mày suy nghĩ.

Đỗ gia chủ đã lắc đầu, biện pháp Ngụy Trường Phong không thể nói không tốt nhưng không hợp tâm ý bọn họ.

Cho dù cơ quan Mặc gia hay là ám khí Đường Môn cũng không dễ lấy như thế.

Huống hồ cho dù có được tác dụng không lớn, dùng thực lực và tài lực Đỗ gia không mua được hàng cao cấp, có thể đối phó cảnh giới Tiên Thiên là quá sức.

Lúc này Tô Tín bỗng nhiên nói:

Đỗ gia chủ, kỳ thật cho dù kế sách gì, nếu bị động phòng ngự đều là hạ sách, chúng ta còn không bằng chủ động xuất kích,

hóa bị động thành chủ động.

Đỗ gia chủ lập tức kinh ngạc:

- Ngươi muốn chủ động xuất kích?

Các trưởng lão Đỗ gia khác kinh hãi, bọn họ không nghĩ tới biện pháp của Tô Tín, hơn nữa không có suy nghĩ như vậy.

Thưc lực đã không bằng người ta, còn chủ động xuất kích, không phải muốn chết sao.

Ngụy Trường Phong cười nhạo nói:

Thanh Huyền tử đạo trưởng, chủ ý của ngươi quá không đáng tin cậy.

Lúc nào phòng ngự biến thành hạ sách, Đỗ gia chúng ta vốn đã lâm vào yếu thế, kết quả còn chủ động xuất kích, chẳng phải chúng ta sẽ mất đi ưu thế hay sao?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Nói không thể nói vậy, phàm là chuyện gì luôn có ngoại lệ.

Cho dù Đỗ gia chúng ta chuẩn bị nhiều thủ đoạn phòng ngự hơn nữa cũng chẳng qua bị động chống cự thế công mà thôi, nói một cách khác chúng ta sẽ bị nắm mũi dắt đi.

Trái lại chúng ta chủ động xuất kích thì không giống, tối thiểu chúng ta đánh đòn phủ đầu, đánh đối phương không kịp trở tay.

Ngay cả chúng ta cũng không nghĩ sẽ chủ động xuất kíc, ta nghĩ người Trương gia cũng không nhất định.

Huống hồ hiện tại người Trương gia không biết đang âm thầm mưu đồ cái gì, vạn nhất bọn chúng mưu đồ thành công thì Đỗ gia không xong.

Tô Tín vừa nói xong, Ngụy Trường Phong lập tức phản bác:

Ngươi đang cầm an nguy của Đỗ gia đánh cược! Vạn nhất xảy ra chuyện gì thua thì làm sao?

Tô Tín khoát tay nói:

- Cuộc chiến diệt tộc nào có kết cục tất thắng mười phần? Việc này vốn là đánh

bạc.

Dù sao bần đạo đã nói ra suy nghĩ, Đỗ gia chủ và các vị trưởng lão có dùng hay không cũng không phải việc bần đạo quan tâm.

Đỗ gia chủ suy đi nghĩ lại cuối cùng cắn răng nói:

Xử lý theo lời Thanh Huyền tử đạo trưởng, buổi tối hôm nay chúng ta tiến hành tập kích Trương gia!

Ngụy Trường Phong há hốc mồm nhưng không nói gì.

Đỗ gia chủ đã làm ra quyết định, hắn phản đối nữa cũng không được gì.

Kết quả đêm xuống, Đỗ gia trực tiếp xuất động tất cả võ giả từ Hậu Thiên Đại viên mãn trở lên tập kích Trương gia.

Trương gia nằm ở thành nam, mà Đỗ gia nằm ở thành bắc, khoảng cách xa như thế, Đỗ gia xuất động không có khả năng không bị thế lực khác trong Giang Ninh phủ phát hiện.

Nhưng nội tâm bọn họ kinh ngạc, không nghĩ tới Đỗ gia yếu thế lại tấn công trước, việc này nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Với bọn họ không sao cả, biết rõ buổi tối hôm nay Đỗ gia muốn quyết sinh tử với Trương gi, về sau thế gia trong Giang Ninh phủ thu tất cả thế lực trở về, sợ hai nhà đầu sinh tử sẽ ngộ thương người mình.

Dù sao kết quả sẽ xuất hiện vào sáng hôm sau, đây cũng là kết quả Tô Tín muốn.

Một đoàn mấy trăm người đi vào cửa Trương gia chỗ, Đỗ gia chủ đánh nát cửa lớn, chưởng lực cực nóng phát ra tiếng nổ rất mạnh.

Nhưng ngay sau đó có trận mưa tên từ bên trong bắn vào người Đỗ gia.

Không, không nên nói là mũi tên, mà là mưa.

Lúc này ở cửa ra vào có cự nó dài một trượng chính là cự nỏ công thành và thủ thành của Đại Chu vương triều, ai biết Trương gia lại chuẩn bị thứ này chứ.

Đỗ gia cũng không phải không hề phòng bị.

Bọn họ tập kích Trương gia, đương nhiên biết rõ nhóm người mình không có

khả năng bị Trương gia phát hiện nhanh như vậy.

Kết quả bên trong có tên nỏ bắn ra, một đám trưởng lão cảnh giới Tiên Thiên lao lên trước tạo thành trận pháp kỳ diệu.

Tám trưởng lão Đỗ gia dùng chân khí liên hợp với nhau, lập tức có vòng xoáy chân khí kinh người bao phủ trước mặt, những cung nỏ do thép tinh chế tạo bị đánh nát.

Trong cửa lớn, gương mặt Trương gia chủ âm trầm đi ra, những đệ tử khác ném cung nỏ đi.

Thứ này lên dây cung chậm chạp, cần năm tên binh sĩ khỏe mạnh liên hợp với nhau, tuy võ giả cảnh giới Hậu Thiên Đại viên mãn có thể một người lên dây cung nhưng tốc độ không nhanh đi nơi nào.

Những tên nỏ này đều là đồ dự bị của Trương gia, khi đó bọn họ là bên tấn công tự nhiên cần thời gian thao túng công kích.

Hiện tại nha, những cự nỏ này chỉ bắn được một lần liền xem như phế, Đỗ gia cũng không cho bọn họ cơ hội thao túng dây cung.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 538 - Chủ Động Xuất Kích (2)

Đỗ gia, ta không nghĩ tới các ngươi lại đánh tới cửa nhanh chóng như vậy! Sắc mặt Trương gia chủ âm trầm sắp chảy ra nước.

Bọn họ đã có ý định tốt, đợi thời gian hai ngày trận pháp hoàn thành thì bọn họ sẽ mang theo trận pháp tấn công Đỗ gia.

Đợi đến khi bố trí đại trận xong, lại dùng thực lực cường đại của Trương gia nghiền áp đối phương, thậm chí có thể bằng vào trận chiến này xóa sổ Đỗ gia, không cho Đỗ gia chủ và Đỗ Thần thời gian quật khởi.

Nhưng hắn nghìn tính vạn tính không tính được Đỗ gia lại đánh tới, từ đó triệt để phá hư kế hoạch của hắn.

Nhìn thấy ánh mắt Trương gia chủ nhìn mình, Đỗ gia chủ lập tức nghĩ tới cái gì đó và cười ha ha.:

- Giết cho ta!

Một đám đệ tử Đỗ gia nghe lệnh lao lên giết tới tận cửa.

Trương gia chủ hừ lạnh một tiếng:

Cho dù không sử dụng trận pháp, chỉ bằng vào thực lực Trương gia cũng đủ sức diệt sạch đám gà đất chó kiểng các ngươi.

Trước kia Trương gia chủ quyết định vận dụng sát trận, hiện tại uổng phí và không thể dùng với Đỗ gia.

Dù sao nếu cường công, cho dù Trương gia diệt được Đỗ gia cũng tiêu hao không nhỏ.

Hiện tại Đỗ gia đã đánh đến tận cửa, bọn họ chỉ có thể cứng đối cứng với Đỗ gia, điều này cũng làm Trương gia chủ oán hận không thôi.

Mấy trăm tên đệ tử Đỗ gia và gần ngàn đệ tử Trương gia bắt đầu giao thủ với nhau, đừng nhìn người Trương gia nhiều nhưng đó là một ít võ giả Hậu Thiên sơ kỳ cùng Hậu Thiên trung kỳ mà thôi, bên Đỗ gia yếu nhất cũng là Hậu Thiên đại viên mãn.

Cho nên đừng nhìn người Trương gia nhiều, nhưng kỳ thật không có bao nhiêu tác dụng, tối thiểu hai thế lực nhị lưu đấu sinh tử sẽ không dùng bọn họ phân thắng thua.

Tô Tín trước khi động thủ nói với Đỗ Thần:

Cẩn thận chút, tốt nhất ở bên cạnh ta. Đỗ Thần vội vàng cảm kích nói:

Đa tạ tiền bối.

Hắn vừa có ý định xông lên theo Tô Tín, bỗng nhiên đoạn đao trong tay hắn phát cảnh báo tránh xa Tô Tín ra.

Đỗ Thần sờ sờ cái mũi, hắn đành dừng bước và theo trưởng lão Đỗ gia xông

lên.

Đoạn đao trong tay hắn phát cảnh báo không có tiêu trừ, còn tiếp tục bảo hắn rời đi, hiển nhiên muốn hắn rời khỏi chiến đấu.

Đỗ Thần lập tức lắc lắc đầu nói:

Không được, ta không thể rời đi, thời điểm này rời đi sẽ thành phản đồ Đỗ gia. Chuyện khác hắn sẽ nghe đoạn đao nhưng lần này hắn không nghe.

Hắn biết rõ tư chất của mình bình thường, dù cho có đoạn đao trợ giúp và mình khổ luyện cũng chỉ hơn những người khác một ít.

Hiện tại hắn thật vất vả trở thành một trong những người thừa kế Đỗ gia, còn được phụ thân xem trọng, đạt được người khác tôn kính và đại lượng tài nguyên tu luyện, hắn sẽ không buông tha tất cả.

Tô Tín cũng không có quản Đỗ Thần, hắn cầm kiếm giết vào.

Nói thật, dùng thực lực trước hai mươi Nhân Bảng của hắn chiến đấu với võ giả Thần Cung Cảnh chẳng khác gì hai cảnh giới khác nhau.

Cho nên Tô Tín cũng không có sử dụng kiếm pháp cao siêu gì, hắn chỉ sử dụng kiếm pháp cơ sở và kiếm ý liền có thể tùy ý tung hoành trong cảnh giới Tiên Thiên.

Lúc này võ giả hai người đánh nhau sống chết, từ tổng thể thì Đỗ gia kém hơn một bậc.

Phương diện Thần Cung Cảnh, bởi vì có Tô Tín cùng Đỗ gia chủ là hai cao thủ tọa trấn nên thế lực ngang nhau.

Nhưng số lượng võ giả Tiên Thiên và võ giả Hậu Thiên chênh lệch nhiều, làm cho bọn họ đánh nhau mười phút vẫn không thể giết vào trạch viện Trương gia.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy Tô Tín lập tức cau mày, hắn không thể không thêm sức, trường kiếm trong tay bộc phát kiếm ý xoắn giết một võ giả Thần Cung Cảnh.

Thân thể Tô Tín xông tới, hắn sử dụng kiếm cương mang theo sát khí đáng sợ giết mấy tên võ giả Tiên Thiên.

Có Tô Tín hỗ trợ, người Đỗ gia cũng giết vào trong Trương gia, đến lúc này nhìn thấy cảnh tượng trong đình viện Trương gia thì Đỗ gia chủ và trưởng lão hít khí lạnh.

Trong đình viện Trương gia có một tòa trận pháp to lớn tới mức trăm trượng.

Cơ sở trận pháp to lớn là không trụ thạch, bên trong cắm một thanh trường kiếm, chính giữa trân pháp có nhiều máu tươi, khí huyết sát bao phủ toàn bộ Trương gia, nếu không có trận pháp áp chế đã bộc phát ra ngoài.

Huyết Sát kiếm trận! Không nghĩ tới Trương gia ngươi lại làm ra thứ này, êếu như thứ này bại lộ ra ngoài, chỉ sợ đồng đạo Giang Ninh phủ sẽ phỉ nhổ các ngươi.

Đỗ gia chủ giọng tức giận, đồng thời trong nội tâm cũng hoảng sợ không nhỏ.

May mắn bọn họ dựa theo lời Tô Tín nói đánh lén phủ đầu, nếu như chờ người Trương gia hoàn thành Huyết Sát kiếm trận và đối phó Đỗ gia bọn họ, khi đó Đỗ gia thập tử vô sinh.

Trương gia chủ cười lạnh một tiếng nói:

Có cái gì phải sợ? Đợi đến lúc Trương gia diệt Đỗ gia các ngươi, cuộc chiến diệt môn từ xưa tới nay huyết quang trùng thiên, sử dụng một chút huyết sát chi lực có gì chứ.

Chờ sau khi diệt Đỗ gia các ngươi ta hủy diệt Huyết Sát kiếm trận thì ai phát

hiện?

Chỉ có điều ta không ngờ Đỗ gia các ngươi lần này quả quyết như vậy, lại dám đá đòn phủ đầu, làm cho tính toán của Trương gia ta không thành công.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 539 - Chậm (1)

Cái gọi là Huyết Sát kiếm trận chính là trận pháp tà đạo tiếng tăm lừng lẫy, bởi vì bố trí đơn giản uy lực cường đại.

Nguyên lý Huyết Sát kiếm trận kỳ thật rất đơn giản, bố trí bốn mươi chín trận khôi cơ sở, dùng máu tươi của võ giả Tiên Thiên làm cơ sở bồi dưỡng trường kiếm

khu vực trung tâm, cuối cùng lại dùng bí pháp hấp thu máu tươi võ giả Tiên Thiên sẽ biến thành huyết kiếm cường đại.

Đợi đến lúc tất cả hoàn thành, chỉ cần bố trí xong Huyết Sát kiếm trận, Huyết Sát kiếm trận sinh ra huyết khí trùng thiên, máu tươi của võ giả Tiên Thiên sẽ uẩn dưỡng trường kiếm, nó xoắn giết tất cả vật sống, thẳng tới khi huyết khí trong kiếm tiêu hao hết mới thôi.

Trương gia có ý định đánh Đỗ gia từ trước, trước tiên sẽ bố trí HUyết Sát kiếm trận chung quanh Đỗ gia.

Sau khi khởi động trận pháp xoắn giết tám thành đệ tử Trương gia, sau đó lại dùng cự nỏ bắn chết người còn lại, cuối cùng người Trương gia lại xuất động tiêu diệt võ giả Đỗ gia còn thừa.

Nhưng Đỗ gia lại tập kích trước làm ý định của Trương gia thất bại, lúc này Trương gia chủ oán hận không thôi.

Phải biết rằng hắn còn chưa nhét đầy máu tươi vào ba cơ sở còn lại của Huyết Sát kiếm trận.

Trương gia bọn họ có hơn trăm tên võ giả Tiên Thiên, bọn họ không ngừng

dùng máu tươi uẫn dưỡng Huyết Sát kiếm trận.

Muốn nhét đầy ba cơ sở cần một ngày, liền có ba võ giả Tiên Thiên Trương gia phải đi uẩn dưỡng máu huyết, không nghĩ tới chỉ kém ngày hôm nay lại làm hắn thất bại trong gang tấc, hắn có thể không hận hay sao?

Hiện tại nói cái gì cũng muộn rồi, chỉ có thể dốc sức chiến đấu đến cùng, người Trương gia bi ai phát hiện cho dù là dốc sức chiến đấu nhưng bọn họ hiện tại đánh không lại người Đỗ gia.

Không biết đạo nhân áo trắng lai lịch gì, thực lực mạnh kinh người, lại có thực lực khủng bố hơn cả Đỗ gia chủ, một mình hắn ngăn cản ba tên võ giả Thần Cung Cảnh của Trương gia cho nên kết quả trận chiến biến hóa.

Sau khi chiến đấu tới giai đoạn gay cấn, Tô Tín phát hiện Trương gia có xu thế không ngăn cản nổi nên hắn liền giảm thế công, tận lực để cho hai tên Thần Cung Cảnh của Trương gia đi hỗ trợ.

Người Đỗ gia bên kia cho rằng Tô Tín có phần kiệt sức cho nên không quan tâm lắm.

Dù sao Tô Tín lúc trước lấy một địch ba đã ra sức rất đủ, dù sao Đỗ gia bọn họ hiện tại chiếm cứ thượng phong, lần này chắc sẽ thắng.

Do Tô Tín tận lực khống chế, Đỗ gia cuối cùng cũng triệt để diệt Trương gia.

Cuộc chiến diệt môn vô cùng thê thảm, hơn hai ngàn nhân khẩu của Trương gia đều bị Đỗ gia chủ tàn nhẫn chém giết.

Có chút đệ tử trẻ tuổi Đỗ gia không đành lòng nhưng Đỗ gia chủ lạnh lùng nói:

Hiện tại không phải lúc các ngươi tâm địa bồ tát, nếu như chúng ta thua, Trương gia cũng sẽ làm với chúng ta như vậy.

Hiện tại ta không giết bọn chúng, sau khi hậu nhân của bọn chúng phát triển chính là đại địch Đỗ gia.

Sau khi dừng giáo huấn đám đệ tử trẻ tuổi, Đỗ gia chủ cũng bắt đầu kiểm kê đệ tử Đỗ gia còn sót lại.

sau khi xem xét, đôi mắt Đỗ gia chủ đỏ rực, Đỗ gia bọn họ thắng nhưng thắng thảm, vô cùng thảm!

Đỗ gia bọn họ hiện tại mang tới hơn trăm người, kết quả hiện tại chỉ còn lại tám mươi.

Trong đó chỉ còn lại hai trưởng lão Thần Cung Cảnh Đỗ gia, còn có một Ngụy Trường Phong.

Võ giả Tiên Thiên hơn hai mươi người, còn lại sáu mươi võ giả Hậu Thiên Đại viên mãn còn sống sót.

Khá tốt căn cơ Đỗ gia vẫn còn, trong Đỗ gia còn có rất nhiều đệ tử trẻ tuổi.

Chờ bọn họ triệt để chiếm đoạt tài nguyên Trương gia, lại giấu tài mười năm, chờ hắn tấn chức Hóa Thần Cảnh, Đỗ gia sẽ có thế hệ trẻ mới quật khởi, đến lúc đó Đỗ gia bọn họ sẽ mạnh hơn trước.

Nghĩ tới đây Đỗ gia chủ lại nghe Ngụy Trường Phong kêu to.

- Thanh Huyền tử! Mau dừng tay! Ngươi đang làm gì đó?!

Lúc này Đỗ gia chủ đang kiểm kê nhân số còn thừa lại, Tô Tín hiện tại đã đứng bên ngoài Huyết Sát kiếm trận, hắn mang theo thi thể võ giả Tiên Thiên Đỗ gia và Trương gia và rót máu vào trong đó.

Máu tươi nhanh chóng nhét đầy cơ sở trường kiếm đều thấm máu tươi và tỏa ra hào quang sáng bóng yêu dị.

Nghe được Ngụy Trường Phong hô lên, Đỗ gia chủ lúc này mới kịp phản ứng, liên tục quay đầu nhìn sang Tô Tín đang đổ máu tươi vào cơ sở, chẳng biết tại sao nội tâm mọi người lạnh buốt và sinh ra cảm giác không tốt.

Thanh Huyền tử đạo trưởng mau dừng tay! Huyết Sát kiếm trận không phải thứ tốt.

Đỗ gia chủ vội vàng hô lớn.

Nhưng động tác của Tô Tín không có dừng lại, hắn nhanh chóng nhét đầy cơ

sở.

Cảm giác máu tươi từ thi thể trong tay ít đi, Tô Tín lập tức chau mày, hắn bắn ra vài đạo kiếm khí cắt thi thể thành vài khối, máu tươi còn lại đều chảy ra ngoài nhưng không nhiễm một giọt lên người Tô Tín.

Nhìn thấy Tô Tín mặt không biểu tình bầm thây kẻ khác, đám người Đỗ gia có ngốc cũng biết việc không đúng.

Chỉ có ác ma biến thái mới làm thế, Tô Tín lúc này làm sao giống cao nhân tu hành thái thượng vong tình trong núi rừng chứ?

- Nhanh! Đi mau! Lao ra!

Đỗ gia chủ điên cuồng gào thét.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 540 - Chậm (2)

Một đám người Đỗ gia vẫn còn ngây ngốc, nhưng Ngụy Trường Phong phản ứng nhanh nhất và lao ra khỏi cửa.

Nội tâm hắn không ngừng mắng Đỗ gia chủ ngu ngốc, chính mình đã sớm nói kẻ này có vấn đề, hắn còn hết lần này tới lần khác không tin, hiện tại nhìn thấy chưa? Các ngươi bị người ta đùa giỡn.

Nhưng lúc này Tô Tín lại cười nói:

- Thật có lỗi, chậm rồi.

Hắn vừa mới nói xong, hai tay cũng đã liên tục kết ấn, chân khí cường đại quán chú vào trong Huyết Sát kiếm trận, ngay sau đó ánh sáng đỏ kết nối với bốn mươi chín trận cơ, khí huyết sát phóng lên trời và phong tỏa Đỗ gia vào trong!

Tiếng kiếm minh vang lên, trường kiếm cơ sở cắn nuốt tất cảhuyết kiếm thu nạp máu võ giả Tiên Thiên sau đó biến thành đỏ rực.

Từ khi Tô Tín quán chú nội lực vào, bốn mươi chín thanh trường kiếm lập tức bay lên và hóa thành từng đạo tia máu,

chúng lập tức xoắn giết người Đỗ gia.

Huyết Sát kiếm trận cấu tạo đơn giản uy lực cường đại, cho nên cũng không phải trận pháp khó điều khiển, trong tàng thư Lục Phiến Môn Giang Nam đạo cũng có ghi chép, Tô Tín chỉ hơi nhìn vào và thao tác dễ dàng.

Dùng máu võ giả Tiên Thiên tế luyện Huyết Sát kiếm trận, võ giả Trương gia chuẩn bị tặng Đỗ gia, kết quả hiện tại bọn họ chỉ còn lại không bao nhiêu người nên

càng không thể ngăn cản, đám võ giả Hậu Thiên bị xoắn giết không còn.

Đỗ gia chủ nhìn Tô Tín với ánh mắt như muốn ăn người, hắn quát:

- Thanh Huyền tử! Đỗ gia ta đối đãi với ngươi không tệ, vì sao ngươi hại Đỗ

gia.

Đối đãi với ta không tệ? Một viên Đại Hoàn đan cũng muốn ta bán mạng cho Đỗ gia? Chớ ngu, cái giá lớn ta bán mạng cho Đỗ gia, Đỗ gia các ngươi không trả nổi, về phần tại sao xuống hỏi diễm vương đi.

Lúc này Tô Tín mỉm cười:

- Có lẽ ta có quan hệ không tệ với diêm vương, ngươi hỏi hắn cũng vô dụng.

Sau khi hắn nói xong, hắn dùng toàn bộ uy lực Huyết Sát kiếm trận xoắn giết, Đỗ gia chủ chỉ ngăn cản được vài kiếm đã bị kiếm khí xoắn thành thịt nát.

Dùng uy năng của Huyết Sát kiếm trận, võ giả Thần Cung Cảnh hoàn toàn không ngăn cản nổi, nhiều lắm chỉ tiêu hao một ít chân khí mà thôi.

Trương gia vốn chuẩn bị Huyết Sát kiếm trận bổ khuyết hơn trăm cung nỏ bắn ra, cuối cùng lại tự mình ra tay giải quyết.

Do Tô Tín cố ý làm, những người Đỗ gia còn sót lại sau khi diệt Trương gia đã tiêu hao hết nội lực, cho nên Huyết Sát

kiếm trận lập tức phanh thây mọi người, cho dù Đỗ gia chủ mạnh nhât cũng không thể ngăn cản.

Lực lượng Huyết Sát kiếm trận tiêu hao không còn, lúc này chỉ có một người của Đỗ gia còn sống, đó là Đỗ Thần.

Đương nhiên hắn không có năng lực sống sót dưới Huyết Sát kiếm trận xoắn giết, hắn nhờ vào đoạn đao mới làm được.

Huyết kiếm tấn công nhưng đoạn đao như vật sống, đao cương sắc bén chém vào đỉnh đầu Đỗ Thần, huyết sắc kiếm bị đao cương đánh nát không còn cho nên

Đỗ Thần mới có thể còn sống.

- Vì cái gì!

Đỗ Thần nhìn chằm chằm vào Tô Tín, hai mắt đỏ thẫm giống như nhỏ máu.

Hắn không rõ vì cái gì tiền bối tán thưởng thiên phú hắn tốt, muốn thu chính mình làm đồ đệ, hòa ái dạy bảo võ đạo lại biến thành ác ma muốn giết mình.

Thật có lỗi, bởi vì vật trong tay ngươi. Tô Tín chỉa chỉa đoạn đao.

Yêu linh rất thần dị, uy lực Huyết Sát kiếm trận đủ diệt sát võ giả Tiên Thiên bình thường nhưng đoạn đao lại dễ dàng ngăn cản.

Đỗ Thần khóc khi biết nguyên nhân.

Từ khi bắt đầu đoạn đao đã bảo hắn cảnh giác vớiTô Tín, kết quả hắn nhưng vẫn không để ý, cho tới bây giờ đã trả giá.

Đoạn đao trong tay Đỗ Thần vô cùng phẫn nộ, trên người nó tỏa ra hào quang lờ mờ, ngay sau đó đao khí bắn ra bốn phía, nó không phải chém Tô Tín, mà là mang theo Đỗ Thần ngự không trốn đi.

Nhìn cảnh này ánh mắt Tô Tín bắn ra hàn quang.

Không ăn qua thịt heo cũng nhìn thấy heo chạy, binh khí thiên cấp là cái gì thì Tô Tín cũng biết, nó có rất nhiều thần dị.

Mặc dù Thiên binh có linh nhưng chỉ là một kiện binh khí, cũng không phải vật sống chân chính, khí linh chỉ có thể là binh khí võ giả sai sử như cánh tay của mình.

Hiện tại đoạn đao biểu hiện giống như vật sống, chỉ thiếu một bộ thân thể mà thôi.

Tô Tín đã phí nhiều công sức như vậy làm sao có thể thả nó chạy đi, hắn làm

sao có thể nhìn nó bay mất?

Tô Tín đạp mạnh xuống đất, Phong Thần Thối thức thứ nhất phát huy tới mưc tận cùng, thân thể bay lên không trung, ngay sau đó hắn đạp mạnh đoạn đao và Đỗ Thần rơi xuống đất.

Đao cương vô tận biến mất nhưng vẫn trảm phá chân khí hộ thể của Tô Tín.

Tử Hà Thần Công sinh ra chân khí không tính cường đại, chỉ có thể xem như trung thượng mà thôi, sau khi tu tập Sơn Tự Kinh nên chân khí của Tô Tín tăng rất nhiều.

Hiện tại Tô Tín tu hành Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải, có Tử Hà Thần Công dung hợp hàn băng chân khí cho nên nội lực Tô Tín thâm hậu hơn rất nhiều.

Đao cương có thể dễ dàng chém giết Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh nhưng không thể tổn thương tới Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 541 - Trở Về (1)

Nhìn thấy đoạn đao không ngừng phản kháng, nắm ngón tay Tô Tín sinh ra kiếm khí vô hình nắm lấy đoạn đao.

Tô Tín không ngừng áp chế đoạn đao nhưng lại phát hiện tay Đỗ Thần cầm chặt đoạn đao không buông, trong đôi mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm vào Tô Tín.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Cần gì chứ? Bỏ đi, ta tiễn đi gặp Đỗ gia.

Hắn điểm Huyết Hà thần chỉ, tơ máu trực tiếp xuyên qua đầu Đỗ Thần, tay hắn vô lực và buông đoạn đao ra.

Trong đoạn đao có cảm xúc phẫn nộ truyền ra ngoài, trên thân đao bộc phát hào quang màu xám nhưng Tô Tín hừ lạnh một tiếng, chân khí hàn băng màu lam trong nháy mắt, đoạn đao bị đóng băng triệt để và bị Tô Tín ném vào trong túi giới tử.

Tô Tín sớm nhìn quen thi thể đầy đất, con đường võ đạo của hắn là đạp lên thi thể kẻ khác tiến lên, khác nhau chính là giết nhiều hay giết ít mà thôi.

Từ xưa đến nay giang hồ chính là như thế, dù sao Tô Tín không phân thiện ác, hắn chỉ phân lợi ích.

Cho dù Thiếu Lâm tự không ngừng nói từ bi nhưng máu tươi trong tay còn không ít hơn người ma đạo, khác nhau chính là máu tươi trong tay bọn họ đa số là nhắm vào người ma đạo mà thôi.

Thất phu vô tội hoài bích có tội, Đỗ gia muốn trách cũng chỉ có thể trách bọn họ cầm thứ không nên cầm nhưng không có thực lực thủ hộ mà thôi.

Đi ra lăn lộn sớm muộn phải trả, Tô Tín rất đồng ý quan điểm như vậy.

Hôm nay hắn vì hài cốt Thiên binh đã diệt hai thế lực nhị lưu, ngày sau nói không chừng sẽ có thế lực chú ý và cướp đoạt, cho nên việc này tránh không khỏi.

Cho nên Tô Tín cảm giác thực lực của mình chưa đủ, hắn còn phải mạnh hơn nữa, mạnh hơn tất cả mọi người, sau này ai nghe tới tên hắn liền không kẻ nào dám đánh chủ ý lên hắn.

Huyết khí trùng thiên bao phủ ban đêm, thân thể Tô Tín ẩn nấp rời khỏi Trương

gia.

Lúc này người trong Giang Ninh phủ còn không rõ tình huống trong Trương gia, bọn họ cũng không muốn pha trộn vào trong

đó cho nên đêu đứng xa quan sát, đợi đến lúc sáng sớm ngày sẽ biết rõ kết quả.

sáng sớm ngày thứ hai mọi người lại phát hiện trong đình viện Trương gia vẫn im ắng nhu trước, nơi này tịch mịch không có âm thanh vang lên.

Người thế lực khác nhìn nhau, đã xảy ra chuyện gì?

Nếu Đỗ gia đánh thắng trận chiến này sẽ giống trống khua chiêng chiếm lĩnh tài nguyên.

Nếu Trương gia thắng sẽ xuất động giải quyết dứt khoát, trực tiếp tiến vào Đỗ gia sau đó tiêu diệt những người già và trẻ em đoạn tuyệt căn cơ Đỗ gia mới đúng.

Cho dù phương nào thắng cũng không thể im lặng như thế.

Qua một lúc ba võ giả Hóa Thần Cảnh đi vào cổng chính Trương gia, bọn họ là người cầm quyền ba thế lực nhị lưu của Giang Ninh phủ.

Sau khi ba người tới nơi này liền cau mày.

Cảm giác của Nguyên Thần Cảnh cùng cảnh giới Tiên Thiên không giống nhau, trong cảm giác của bọn họ trong Trương gia không có sinh cơ, hoàn toàn tịch mịch.

- Mở cửa ra.

Một gã võ giả Hóa Thần Cảnh phân phó một câu.

Vài tên võ giả đi qua mở cửa ra, lúc này khí huyết sát bao phủ người bọn họ, sắc mặt bọn họ tái nhợt, hai tên võ giả Hậu Thiên nôn ngay sau đó.

Thời điểm này mọi người nhìn cảnh tượng trước trong Trương gia liền chấn động không ít.

Cảnh tượng bên trong như tu la địa ngục, trong đình viện chỉ toàn thi thể, có chút thậm chí trọng điệp lên nhau không rõ là của Trương gia hay Đỗ gia.

Ba võ giả Hóa Thần Cảnh nhìn nhau, bọn họ không rõ tình hình.

Nếu nói là đồng quy vu tận, nơi này có hơn ngàn người chiến đấu, bọn họ không cho rằng không ai sống sót.

Mặc dù biết lúc này không đúng nhưng bọn họ không có quan hê gì với Đỗ gia và Trương gia, tự nhiên cũng không đi điều tra làm gì.

Sau khi bọn họ phái người thu dọn thi thể, trực tiếp tuyên bố Trương gia vận dụng trận pháp Huyết Sát kiếm trận đã xảy ra vấn đề, cuối cùng người hai phe đồng quy vu tận, hơn nữa khuyên nhủ mọi người ngàn vạn chớ liên quan tới tà đạo.

Về phần những thi thể này không có đạo nhân áo trắng thì ai còn quản những chuyện này? Bọn họ đang thương lượng với nhau chia cắt tài nguyên và địa bàn của Đỗ gia và Trương gia.

Mà lúc này Tô Tín đang trên đường đi Giang Nam đạo.

Đỗ gia cho Tô Tín viên Thiếu Lâm tự Đại Hoàn đan làm thù lao thì hắn cũng ăn vào.

Thiếu Lâm tự Đại Hoàn đan có tác dụng chủ yếu là gia tăng tu vi, kỳ thật Tô Tín sau khi tấn chức Hóa Thần sẽ phục dụng sẽ có hiệu quả lớn nhất, dù sao hắn hiện tại đã là Thần Cung Cảnh đỉnh phong.

Hắn hiện tại như cái bình nước đầy, hiện tại nước đã đầy nên đổ thêm nước cũng tràn ra ngoài, cho nên ăn đan dược vào sẽ lãng phí.

Còn không bằng đợi đến lúc Hóa Thần Cảnh, sau khi đổi cái thùng nước khác lại phục dụng Đại Hoàn đan.

Hiện tại Tô Tín còn không sờ tới cánh cửa Hóa Thần Cảnh, hắn còn không biết đột phá Hóa Thần Cảnh cần bao nhiêu thời gian, cho nên hiện tại còn không phục dụng bao nhiêu.

Hơn nữa hắn phục dụng Đại Hoàn đan còn cần thời gian một năm mới có thể hấp thu toàn bộ dược lực của Đại Hoàn đan.

Nhưng hiện tại Tô Tín sẽ không có nhiều băn khoăn như thế, chỉ dùng thời gian mấy ngày đã luyện hóa dược lực Đại Hoàn đan.

Bởi như vậy tối thiểu có ba thành dược lực bị lãng phí, bảy thành còn lại đều bị Tô Tín hấp thu.

Tô Tín có nội lực phi thường hùng hậu, Đại Hoàn đan có dược lực kinh người, chân khí Tô Tín hùng hậu tới mức kinh khủng, thậm chí đối mặt võ giả cùng giai tầm thường, hắn thậm chí vũ kỹ đều có thể sử dụng, trực tiếp dùng lực áp người là được.

Dùng thời gian gần mười ngày Tô Tín chạy trở về Giang Nam đạo, vừa mới đến Giang Nam đạo hắn liền cảm giác được tòan bộ Giang Nam đạo thần hồn nát thần tính, phần đông võ giả đều cảm thấy bất an.

Tô Tín ngây ngốc trong quán rượu một hồi, hắn giả thành người bên ngoài nghe ngóng một hồi, liền biết rõ Giang Nam đạo hiện tại biến thành như vậy là do Duẫn Tịch tạo thành.

Sau khi hiểu những việc xảy ra, Tô Tín trợn mắt há hốc mồm, hắn không biết nên hình dung Duẫn Tịch thế nào mới tốt, hắn không thể nói là ngu xuẩn, chỉ có thể nói hắn quá vì cái trước mắt và tâm tư bành trướng.

Không đó không lâu Duẫn Tịch đưa ra quy củ mới, vậy mà bảo tông môn Giang Nam đạo phải nộp thuế lên triều đình, hơn nữa còn phải giao tài nguyên tu luyện.

Quy củ này làm tất cả tông môn tức giận.

Như Niên Bang là thế lực thủy vận còn dễ nói, dù sao bọn họ kiếm lời từ bạc của Đại Chu vương triều.

Như một ít đạo quan tu hành trong núi chỉ chuyên tâm tu hành, dựa vào cái gì? Từ khi Đại Chu vương triều lập quốc đến nay chưa từng có quy củ như thế.

Ngày xưa lúc Đại Tấn cường thịnh nhất đã làm như vậy, kết quả như thế nào? Hiện tại còn không phải thiếu chút nữa bị diệt, trở thành Đông Tấn kéo dài hơi tàn.

Cho nên quy củ này vừa xuất hiện cả Giang Nam đạo không ai không phản đối, tiếng mắng chửi dậy trời.

Duẫn Tịch nhất định phải làm việc này, nguyên nhân có quan hệ với Tô Tín.

Tô Tín làm ra thành tích rõ ràng tại Giang Nam đạo như vậy, xông ra uy danh Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, trọng chấn thế lực tại Giang Nam đạo, nhưng cao tầng Lục Phiến Môn như đám người Lưu Phượng Vũ không thừa nhận nhưng những kẻ khác đều nhìn vào trong mắt.

Hiện tại đổi Duẫn Tịch làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo, kỳ thật biện pháp ổn thỏa nhất chính là không cầu có công chỉ cầu không thất bại, chỉ cần ổn định Lục Phiến Môn Giang Nam đạo là tốt rồi.

Tô Tín định ra quy củ, những tông môn Giang Nam đạo cũng không ăn no không việc gì làm đi ra ngoài khu trục bộ khoái Lục Phiến Môn đang giám sát ngoài cửa.

Duẫn Tịch lại không nghĩ làm như vậy, bởi vì hắn không muốn bị so sánh với Tô Tín, cho nên hắn nhất định phải muốn làm ra thành tích của mình.

Cho nên hắn có kế hoạch thu thuê tất cả thế lực võ lâm Giang Nam đạo.

Chỉ cần kế hoạch này thành công, đừng nói là tại Giang Nam đạo, còn là độc nhất trong toàn bộ Lục Phiến Môn Đại Chu vương triều, có thể nói Lục Phiến Môn đều biết uy danh của hắn, cho nên phần công lao này sẽ vượt qua Tô Tín.

Nhưng Duẫn Tịch không nghĩ tới võ lâm Giang Nam đạo phản kháng kịch liệt như thế, nội tâm Duẫn Tịch mắng thầm không thôi, tại sao lúc trước Tô Tín huyết tẩy năm tông môn Giang Nam đạo không thấy các ngươi phản ứng kịch liệt như thế?

Hắn thật tình không biết Tô Tín đồ diệt năm tông môn cũng cần điều kiện tiên quyết.

Một là vì Tô Tín diệt một thế lực đều tìm thế lực khác hợp tác, bởi vì có người chia lợi nên tiếng nghị luận nhỏ hơn rất nhiều.

Nguyên nhân thứ hai Tô Tín huyết tẩy năm thế lực không có chút quan hệ gì với bọn họ, dù sao bị diệt cũng không phải bọn họ.

Đại đa số mọi người là ích kỷ, dù sao chuyện không ảnh hưởng đến mình, bản thân mình đi chọc Tô Tín làm gì?

Những người này cao hơn nữa chỉ có cảm giác một con ngựa đau cả tàu được ăn thêm cỏ mà thôi, sau đó Tô Tín thu tay lại, bọn họ lại càng không thèm quan tâm tới.

Duẫn Tịch sử dụng biện pháp không giống Tô Tín, Duẫn Tịch đang cướp đoạt lợi ích của bọn họ, là đao cùn cắt thịt, mỗi tháng đều phải giao một lần, việc này làm bọn họ tức giận.

Cho nên phần đông thế lực võ lâm liên thủ kháng nghị.

Duẫn Tịch cũng muốn học Tô Tín giết gà dọa khỉ, hắn muốn đồ diệt vài tông môn cho bọn chúng xem, kết quả sau đó biến khéo thành vụng.

Tô Tín kinh doanh thế lực Giang Nam đạo không kém, tối thiểu dêệt tông môn vô cùng đơn giản..

Hiện tại bộ khoái tinh nhuệ của Lục Phiến Môn đều bị đám người Hoàng Bỉnh Thành nắm trong tay không buông, nhưng đại bộ phận tổng bộ đầu châu phủ bị Duẫn Tịch gây áp lực phải thỏa hiệp, cho dù nội tâm tức giận nhưng vẫn nhận mệnh.

Chỉ bằng vào những bộ khoái bộ đầu các châu phủ cũng có thể làm nên việc, mấy trăm tên võ giả Tiên Thiên cùng xông lên, diệt thế lực nhị lưu vô cùng dễ dàng.

Cương 309: Giang Nam đạo chương khí mù mịt

Vốn Tô Tín đi rồi, chiến lực cao cấp của Lục Phiến Môn lại thiếu thốn.

Đám người Ôn Minh Ngự và Quan Kiếm Không tự nhiên sẽ trợ giúp Duẫn Tịch, từ lần trước Lục Phiến Môn đã tổn thất mấy Nguyên Thần Cảnh.

Cũng không sao, trong tay Duẫn Tịch còn có Giang Hạc Lưu.

Giang Hạc Lưu dịch dung Đái Vạn Xuân có thực lực Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, có hắn ra tay, trong cùng giai không người địch lại..

Dù sao bản thân Giang Hạc Lưu chính là hoàng tộc Ngô quốc, công pháp điển tịch của Ngô quốc ngày xưa đều nằm trong tay hắn.

Hơn nữa hắn còn là người Bạch Liên giáo, các thần thông bí kỹ Bạch Liên giáo cũng giống như vậy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 542 - Trở Về (2)

Giang Hạc Lưu ra tay, Duẫn Tịch thật sự diệt một tông môn nhị lưu, hắn vừa làm như vậy đã chọc tổ ong vò vẽ.

Võ lâm Giang Nam đạo trực tiếp liên hợp phản đối Duẫn Tịch, làm cho Duẫn Tịch sợ nên hắn bất đắc dĩ phải thỏa hiệp.

Đồng thời hắn không thể không thỏa hiệp, ngay cả Giang Hạc Lưu cũng oán trách hắn làm việc lỗ mảng, mặc dù nói trong đó có một phần công lao của hắn.

Duẫn Tịch ngẫm lại đồng ý dùng trăm tên dư nghiệt Ngô quốc xếp vào trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, trong đó thậm chí có cả tổng bộ đầu châu phủ.

Dù sao hiện tại đám người Lý Phôi bị chèn éo co đầu rút cổ, bọn họ lưu lại địa bàn đều bị dư nghiệt Ngô quốc chiếm làm của riêng.

Cho nên hiện tại Giang Hạc Lưu phải dùng ổn thỏa làm chủ, đám người Ngô quốc đã cắm rễ vào Lục Phiến Môn Giang Nam đạo lần nữa.

Hơn nữa lần này còn khó phát hiện hơn lần trước, dù sao tổng bộ Lục Phiến Môn không đoán được bọn họ ngóc đầu lần nữa, hơn nữa nữa còn là bên trong Lục Phiến Môn.

Cho nên Giang Hạc Lưu cảnh cáo Duẫn Tịch một phen, chính mình cùng ra tay giúp hắn và giải quyết đám người nhiễu loạn.

Duẫn Tịch rơi vào đường cùng đành phải thỏa hiệp, thuế má cũng phải giao, chỉ có điều biến thành phi thường nhỏ mà thôi, chỉ có thể đưa ra một ít vật tượng trưng

là được.

Một thế lực võ lâm một tháng giao một viên đan dược cấp thấp, một cây thảo dược cũng có thể, dù sao hắn cung cần mặt mũi.

Kể từ đó các thế lực lớn đều cười nhạo Duẫn Tịch.

Cho dù chỉ giao thuế má trên mặt mũi, ba thế lực nhất lưu không muốn cho, cũng đóng cửa không tiếp.

Về phần Tiêu gia nha, Duẫn Tịch cũng tự hiểu lấy mình, hắn trực tiếp lược qua Tiêu gia, cũng không có ngu xuẩn chạy đi Tiêu gia thu thuế má.

Việc này cũng huyên náo bộ khoái Lục Phiến Môn Giang Nam đạo tiếng than dậy trời đất.

Công tác thu thuế má cũng rơi xuống đầu bọn họ, kết quả nhìn thấy những tông môn kia tùy tiện ném một viên đan dược cấp thấp là được, thái độ giống như đuổi ăn mày, những bộ khoái kia như nổ tung.

Bọn họ cũng không nói được gì, dù sao đại nhân của bọn họ cũng không giải quyết được.

Bởi vì bọn họ phải làm chuyện mất mặt cho nên càng oán hận Duẫn Tịch không nhỏ.

Trước kia Tô Tín chấp chưởng Lục Phiến Môn Giang Nam đạo những bộ khoái này uy phong lẫm lẫm, cho dù người thế lực lớn nói chuyện với bọn họ cũng phải khách khí.

Kết quả hiện tại không có việc gì lại biến thành ăn mày đi xin kẻ khác.

Tổng bộ Lục Phiến Môn nhận được tin tức từ Giang Nam đạo liền xì mũi xem thường hành vi của Duẫn Tịch.

Nếu ngươi thật có thể thu được thuế từ tất cả đại tông môn Giang Nam mới

được tính là công lớn, chúng ta sẽ cấp phần thưởng cho ngươi.

Nhưng vấn đề ngươi thu đồ vật nhưng võ giả Hậu Thiên còn chướng mắt, ngươi thu thuế hay đang làm ăn mày? Quả thật là ném mặt mũi Lục Phiến Môn.

Tạo ra một thứ hình thức muốn lừa gạt bọn họ, ngươi cho rằng người tổng bộ Lục Phiến Môn đều là người ngu hay sao?

Bởi vì việc này cho nên Thiết Chiến không ít lần trào phúng Lưu Phượng Vũ, ngay cả bản thân Lưu Phượng Vũ cũng hoài nghi Duẫn Tịch có năng lực quản lý tốt Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hay không, thậm chí hắn đã sinh ra tâm tư thay người.

Hiện tại võ lâm Giang Nam đạo bêến thành chướng khí mù mịt, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo nhân tâm tan rã nên Tô Tín cũng phải lắc đầu ngao ngán.

Duẫn Tịch trước kia chính là truy phong tuần bổ, đương nhiên hắn không phải ngu xuẩn, thậm chí có đặt một tên ngu xuẩn làm tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo còn làm tốt hơn hắn nhiều.

Đáng tiếc Duẫn Tịch quá vì cái trước mắt, trong tình huống như vậy hắn phải trả giá vì hành vi của mình.

Tô Tín uống cạn chén rượu trước mặt và quay người rời khỏi quán rượu trước mắt, hắn tìm nơi yên lặng không người sau đó quán chú chân khí vào trong lệnh bài Địa phủ, thông đạo den kịt xuất hiện thô phệ Tô Tín, chờ tới lúc hắn mở mắt ra đã đi tới giữa Địa phủ, cũng đi vào một gian đại điện.

Bước ra khỏi đại điện, Tô Tín phát hiện quảng trường rất náo nhiệt, có ba người đang nói chuyện với nhau.

Tô Tín chỉ quen một người trong đó, Thôi Phán Quan đang nói chuyện với một người đội mặt nạ Thưởng Thiện Phán Quân, người còn lại là Ngưu Đầu.

Nhìn thấy Tô Tín bước ra khỏi đại điện, Thôi Phán Quan lập tức nói:

Vị này chính là Sở Giang Vương thành viên mới Địa phủ. Thưởng Thiện Phán quân cười nói:

Địa phủ chúng ta đã nhiều năm không có thành viên mới gia nhập, lần này lại có nhân vật mang tư chất Thập Điện Diêm La, thật đáng mừng, ngươi gọi ta là Thưởng Thiện Phán Quan là được.

Người đội mặt nạ Ngưu Đầu có thân thể cao lớn, thân thể cường hãn huyết khí trùng thiên còn không kém Cổ Đông Lai bao nhiêu.

Hắn ồm ồm nói:

Không sai, ngươi còn mạnh hơn so với lão Ngưu, lão Ngưu ta lúc trước nhìn trúng Luân Chuyển Vương Luân Chuyển Địa Ngục Kinh, không nghĩ tới Địa phủ lại cho ta công pháp Ngưu Đầu, quả thật không nói nổi mà.

Thôi Phán Quan cười nói:

Tư chất của ngươi muốn đạt tới cấp độ Luân Chuyển Địa Ngục Kinh? Ngươi đã tìm hiểu xong công pháp của mình chưa?

Cho dù là Thưởng Thiện Phán Quan hay Ngưu Đầu, hai ngườ đều là cấp dưới Thập Điện Diêm La nhưng thực lực vô cùng khủng bố.

Thưởng Thiện Phán Quân có thực lực Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, hơn nữa Ngưu Đầu có thực lực Dung Thần Cảnh.

Tô Tín cũng tới chào hỏi:

- Bái kiến hai vị tiền bối.

Thưởng Thiện Phán Quan cười ha hả nói:

Sở Giang Vương không cần đa lễ, nếu đã gia nhập Địa phủ chính là người đồng đạo, trực tiếp xưng hô tên chúng ta là được rồi.

Ngưu Đầu cũng nói:

Đúng vậy, ngươi trực tiếp gọi ta là lão Ngưu, lão Ngưu ta phiền nhất chính là tiền bối hậu bối gì đó, những năm qua có hơn mười gia hỏa muốn làm tiền bối lão Ngưu đã nằm xuống.

Đều là thành viên trong Địa phủ, cho dù Tô Tín có mặt nạ che lấp thực lực nhưng Thưởng Thiện Phán Quan và Ngưu Đầu vẫn cảm giác được thực lực cụ thể của Tô Tín.

Đối với bọn họ thì thực lực là cái rắm.

Thành viên vòng trong Địa phủ chỉ có hơn ba mươi người, có tư cách trở thành thành viên vòng trong Địa phủ không ai không phải là nhân vật kinh tài tuyệt diễm.

Cho dù có thành viên vòng ngoài may mắn đột phá Hóa Thần Cảnh, chỉ cần Địa Tạng Vương và Mạnh bà cùng Hậu Thổ không xẹt duyệt thông qua vẫn chỉ làm thành viên vòng ngoài, chẳng qua có thêm tư cách trao đổi các loại tài nguyên và tự chủ xác nhận nhiệm vụ mà thôi.

Tô Tín thực lực Thần Cung Cảnh lại được các đại nhân tán thành và phá lệ thu làm thành viên vòng trong, có thể thấy được mấy vị đại nhân tán thành hắn cao cỡ nào.

Nói không chừng qua vài năm hắn sẽ bình khởi bình tọa với bọn họ.

Thôi Phán Quan nói với Tô Tín:

Đúng rồi, lần này ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ không tệ, Bạch vô thường đã nhận được tin tức, hắn đang bận việc cho nên bảo ta nói với ngươi không nên gấp gáp, chờ hắn có rảnh sẽ thông tri ngươi đi vào bảo khố hắn lựa đồ vật.

Tô Tín kinh ngạc nói:

- Không cần Mạnh bà hoặc là Hậu Thổ đại nhân xét duyệt sao?

Thôi Phán Quan nói:

Dưới tình huống bình thường sẽ do một trong hai vị đại nhân cộng thêm hai thành viên vòng trong xác nhận, thành viên vòng trong Địa phủ chỉ có bao nhiêu đó, mọi người đều biết rõ nhau cho nên không cần phải phiền toái như vậy.

Chỉ cần đối phương đã xác nhận ngươi hoàn thành nhiệm vụ cũng không cần hai vị đại nhân xét duyệt, cho nên chúc mừng ngươi, ngươi đã là thành viên chính thức của Địa phủ.

Tô Tín gật gật đầu, bỗng nhiên nói:

- Đúng rồi, ta có một kiện đồ vật không biết mấy vị có hứng thú hay không?

Người Địa phủ thường xuyên trao đổi những thứ mình không dùng được với người khác.

Cho dù là đồ quý giá cũng không ai dám đen ăn đen, nếu không ngươi chờ bị Địa phủ đuổi giết đi, đoán chừng trên toàn giang hồ không ai có thể thoát được Địa phủ đuổi giết.

Nghe được Tô Tín nói như vậy, đám người Thưởng Thiện Phán Quan còn có chút khinh thị.

Dù sao thực lực Tô Tín yếu như vậy, có lẽ hắn đạt được một ít thứ tốt nhưng mấu chốt bọn họ đều là cao thủ Nguyên Thần Cảnh, một ít đồ chơi Tô Tín cho rằng là thứ tốt, trong mắt bọn họ lại là phế vật.

Xét thấy Tô Tín lần đầu tiên giao dịch trong Địa phủ, mọi người cũng không có đả kích hắn, lúc này đều muốn xem hắn mang thứ gì trao đổi.

Sau khi Tô Tín cầm hài cốt Thiên binh bị băng phong ra khỏi túi giới tử, ba người nơi đây sợ hãi kêu to.

- Hài cốt Thiên binh!

Thưởng Thiện Phán Quan lập tức kinh hô, với thực lực của hắn tự nhiên nhìn ra được hài cốt Thiên binh vẫn còn linh tính.

Bọn họ vừa kinh hô, bên cạnh Tô Tín đã có hai cơn gió thổi qua, hai thân ảnh đã xuất hiện sau lưng hắn, một xinh đẹp vũ mị, một cao gầy nhỏ nhắn, hai người là Mạnh bà và Hậu Thổ.

Mạnh bà kinh ngạc nói:

Tiểu Sở ngươi vận khí không tồi nha, không ngờ có được hài cốt Thiên binh, nếu ngươi tìm người chữa trị thứ này, nếu như khí linh bên trong không bị tổn hại quá lớn hoàn toàn có thể sử dụng như Thiên binh thông thường.

Khóe miệng Tô Tín hơi co giật, nàng gọi Thôi Phán Quan là tiểu Thôi, chính mình là Sở Giang Vương gọi tiểu Sở, nàng gọi Ngưu Đầu là gì?

Quả nhiên Mạnh bà nói xong lại nhìn sang Ngưu Đầu:

Nghé con, huynh đệ kia của ngươi không có Thiên binh tiện tay hay sao? Vừa vặn hắn cũng dùng đao, ngươi gọi hắn tới giao dịch với tiểu Sở đi.

Nghe được xưng hô nghé con, khóe miệng Tô Tín co giật, Ngưu Đầu dáng người cường tráng cao hai mét, hắn thật sự không tưởng tượng lại bị gọi là nghé con.

Thôi Phán Quan và Thưởng Thiện Phán Quan đã nghe Mạnh bà gọi Ngưu Đầu nhiều lần nhưng vẫn muốn cười thành tiếng, cho dù bọn họ mang mặt nạ nhưng Tô Tín vẫn cảm nhận bọn họ đang kìm nén dữ dội.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 543 - Giao Dịch (1)

Ngưu đầu đeo mặt nạ nên không nhìn ra vẻ mặt của hắn, Tô Tín có thể tưởng tượng tâm tình Ngưu Đầu sẽ là dạng gì.

Mạnh bà đại nhân, hoặc là ngươi gọi ta là lão Ngưu, hoặc là bảo ta Ngưu Đầu đều được, có thể không gọi ta như vậy hay không?

Ngưu Đầu dùng ngữ khí khẩn cầu nói:

Hắn là lão nhân sớm nhất gia nhập Địa phủ, kết quả Địa phủ mới gia nhập một người hắn đều mất mặt một lần, hiện tại cái tên của Ngưu Đầu đã biến thành trò cươi trong Địa phủ.

Mạnh bà hừ lạnh một tiếng nói:

Như thế nào, bảo ngươi nghé con ngươi còn không vui? Có phải ngươi muốn động thủ với ta hay không?

Ngưu Đầu vội vàng lắc đầu, hắn đã từng dùng vũ lực nhưng đáng tiếc hắn thua thê thảm trước mặt Mạnh bà.

Tô Tín ho khan một tiếng nói:

- Lão Ngưu ngươi có hứng thú với hài cốt Thiên binh sao??

Nhìn thấy Tô Tín mở miệng kéo chủ đề sang chỗ khác, Ngưu Đầu vội vàng nói:

Đúng vậy, huynh đệ Mã Diện của ta dùng đao, thanh đao này được chữa trị sẽ do hắn sử dụng.

Tô Tín hơi ngạc nhiên nhìn Ngưu Đầu, Ngưu Đầu Mã Diện trong truyền thuyết như hình với bóng, hiện tại ở trong Địa phủ là như thế, không biết quan hệ giữa Hắc Bạch vô thường sẽ như thế nào.

Lúc này Hậu Thổ dùng giọng điệu lạnh lùng nói:

Mã Diện dùng liễu diệp đao, mà cây đao này lại là nhạn linh đao, đao hình không nhất trí.

Thực lực võ giả càng mạnh thì yêu cầu vũ khí phù hợp càng cao, kém hơn một chút cũng không được.

Cho nên hơn phân nửa võ giả không có vũ khí trong tay.

Ví dụ như võ giả Hóa Thần Cảnh dù như thế nào cũng phải có vũ khí huyền cấp mới được, kết quả bởi vì không có binh khí tiện tay, thậm chí có nửa số người trong đó chỉ sử dụng binh khí hoàng cấp.

Đến cấp độ cao thủ bọn họ như hiện tại, binh khí huyền cấp còn không sánh bằng binh khí hoàng cấp.

Ngưu Đầu cười hắc hắc:

Đến lúc đó còn phải phiền toái Hậu Thổ đại nhân tố hình hài cốt Thiên binh lần nữa, có lẽ không thành vấn đề phải không?

Hậu Thổ gật gật đầu, nói:

- Ngươi trả thù lao cho ta đầy đủ là được.

Tô Tín dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Hậu Thổ đại nhân, xem ra Dương Thần Cảnh đại nhân chính là luyện khí đại tông sư.

Có thể tu bổ binh khí thiên cấp cũng chỉ có người sáng tạo ra binh khí thiên cấp, nhân vật cấp bậc như thế chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, Tô Tín còn không ngờ đại nhân vật như vậy lại có nữ nhân.

Ngưu Đầu cười hắc hắc nói:

Sở Giang Vương ngươi ra giá đi, Mã Diện có việc nên không đến được, dù sao ta cũng biết hắn có bao nhiêu của cải, ngươi ra giá đi.

Tô Tín gật gật đầu, xem ra hai vị Ngưu Đầu và Mã Diện rất thân quen nhau, cả hai không khác gì một người.

- Đầu tiên không vội, trong tay ta không chỉ là hài cốt Thiên binh đơn giản đâu.

Nói xong Tô Tín lại bỏ băng sương bao phủ quanh hài cốt Thiên binh, đoạn đao phát ra âm thanh như long ngâm vang vọng không gian, đao cương bay khắp nơi và chém về phía Tô Tín, Tô Tín dùng chân khí cường đại trấn áp nó nó lần nữa.

Tô Tín cười ha hả nói:

- Ta đoạn được thanh đao này trong tay thế lực nhi lưu cho nên nó có địch ý với

ta..

Mọi người chung quanh nghe Tô Tín đồ sát một thế lực nhị lưu chỉ vì thanh đoạn đao, thần thái trên mặt mọi người điềm nhiên không có việc gì.

Địa phủ không phải ma đạo nhưng cũng không phải chính đạo, bọn họ chỉ quan tâm tới lợi ích thành viên trong Địa phủ, Tô Tín dồ diệt một hay hai thế lực nhị lưu thì liên gì đến bọn họ chứ?

Hậu Thổ quan sát hình thái đoạn đao và bỗng nhiên nói:

Đây là yêu linh! Tô Tín nói:

Hậu Thổ đại nhân quan sát rất chính xác, nó chính là yêu linh.

Mọi người nơi này ngạc nhiên nhìn thẳng vào đoạn đao, bọn họ nghe nói qua yêu linh nhưng hiện tại mới được gặp lần đầu tiên.

Bọn họ vừa rồi đánh gia đại khái hài cốt Thiên binh mới ra giá cả, sau khi phát hiện hài cốt Thiên binh chính là yêu linh cho nên giá cả tăng lên bao nhiêu thì bọn họ không dễ đánh giá, dù sao đồ chơi này mấy trăm năm khó gặp một lần.

Mọi người chuyển hướng nhìn sang Hậu Thổ, dù sao Hậu Thổ mới là hành gia phương diện này.

Trầm ngâm một lát, Hậu Thổ nói:

Linh tính của yêu linh lớn hơn kiếm linh, cho nên muốn luyện nó thành Thiên binh lần nữa cần phải phong ấn một phần linh tính của nó mới được.

Nhưng ngay cả như vậy luyện chế lại thanh đoạn đao còn không bằng luyện thành binh khí hoàn toàn mới, ta lấy giá ba thành.

Ngưu Đầu lập tức gật đầu nói:

Hậu Thổ đại nhân nói ba thành nhất định là ba thành, cứ dựa theo giá này. Mạnh bà ngáp một cái và nói:

Được rồi, ta không quan tâm việc của các ngươi, các ngươi xem giao dịch mà xử lý cho tốt, ta phải đi về ngủ bù.

Hậu Thổ vừa nói xong cũng biến mất không thấy bóng dáng, nàng cảm thấy hứng thú với yêu linh, dù sao thứ này nhất định sẽ nằm trong tay nàng nên nàng có nhiều thời gian nghiên cứu.

Ngưu Đầu nói với Tô Tín:

Muốn đổi cái gì ngươi ra giá là được, chỉ cần tổng giá trị ngang nhau, ngươi muốn lấy vài món cũng không sao.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 544 - Giao Dịch (2)

Đại đa số tình huống lấy vật đổi vật đều xảy ra khi trao đổi vật phẩm vô cùng trân quý, hiện tại hài cốt Thiên binh cũng giống như vậy.

Nếu ở nơi khác, giao dịch vật phẩm quý giá như thế sẽ phải tranh cãi một hồi mới có thể định giá.

Trong Địa phủ không có việc này xảy ra, tất cả mọi người là thành viên Địa phủ thành viên, về sau sẽ không ngừng giao dịch với nhau, không cần phải phải dây dưa không ngớt vì một ít lợi ích như vậy, tất cả mọi người sẽ chủ động nhường một bước.

Huống hồ với thực lực của bọn họ hiện tại thật không có thứ gì đáng giá bọn họ tính toán chi ly.

Đương nhiên Tô Tín sẽ không ngu xuẩn dùng công phu sư tử ngoạm, hắn nói:

Ta muốn trao đổi hai đồ vật, đó là lão Ngưu ngươi ra tay một lần, ta còn muốn bảo giáp hộ thân mang tính phòng ngự cường đại.

Ngưu Đầu hỏi:

- Ra tay đối phó ai?

Trong Địa phủ không thiếu người cầu trợ chiến đấu, đương nhiên phải dùng nhiệm vụ tuyên bố và ghi rõ giá cả.

Địa phủ có chỗ tốt như thế, trừ Địa Tạng Vương và hai vị Mạnh bà Hậu Thổ ra,

ngươi muốn đối phó ai cũng có thể mời người đến hỗ trợ, điều kiện tiên quyết là ngươi có thể trả nổi thù lao.

Nhưng hỗ trợ không phải chịu chết, cho nên loại nhiệm vụ như thế đại đa số đều có ghi rõ tư liệu địch nhân như thực lực, thân phận và thế lực, dùng những tư liệu này phán định giá cả giao dịch.

Hiện tại Ngưu Đầu hỏi là có ý này, dù sao đối phương là Hóa Thần Cảnh hay Dung Thần Cảnh sẽ có giá tiền khác nhau.

Tô Tín nói:

Đối phương là dư nghiệt Ngô quốc, đồng thời cũng là đệ tử Bạch Liên giáo, hắn tên Giang Hạc Lưu, thực lực Hóa Thần Cảnh đỉnh phong.

Ngưu Đầu khinh thường nói:

- Thì ra là Hóa Thần Cảnh ah, việc này rất đơn giản.

Tuy Giang Hạc Lưu là cường giả trong Hóa Thần Cảnh nhưng người Địa phủ là tinh anh trong tinh anh, một Giang Hạc Lưu không đủ người ta giết.

Ta có không ít bảo giáp hộ thân, hiện tại ta dẫn ngươi đi xem, về sau ta sẽ đòi lão Mã trả lại.

Ngưu Đầu tu luyện công pháp luyện thể, thân thể hắn vô cùng cường đại, phối hợp với bảo giáp phòng ngự cho nên càng mạnh hơn nữa, cho nên hắn sẽ cất giữ không ít bảo giáp.

Hắn móc trong túi giới tử của mình và ném một đống bảo giáp ra ngoài, chỉ chốc lát các loại khôi giáp và nội giáp thiếp thân xếp thành núi nhỏ nhưng Ngưu Đầu lại dùng không bao lâu đã xếp đặt phân loại xong.

Ngưu Đầu chỉ vào đống khôi giáp và nói:

- Những vật này là cất giữ của ta, khôi giáo các quốc gia thượng cổ và hiện tại

đều có, lực phòng ngự không được tốt lắm nhưng có giá trị sưu tập rất cao.

Thôi Phán Quan buồn bực nói:

Những thứ rác rưởi này là đồ trân quý của ngươi sao? Đừng làm rộn, nhanh lấy đồ tốt chân chính ra đây.

Ngưu Đầu hừ lạnh một tiếng nói:

Ngươi biết cái gì? Nơi này có chút ít khôi giáp không xuất thế đấy, ngươi lật tung cả giang hồ cũng không tìm thấy bao nhiêu bộ.

Thôi Phán Quan bĩu môi, người bình thường cũng không sưu tầm thứ này.

Sau khi đấu khẩu với Thôi Phán Quan một lúc, Ngưu Đầu lúc này mới chỉ vào áo giáp hoa lệ và nói:

Thứ này là Đông Tấn uy viễn đại tướng quân lưu lại trạm kim minh quang khải, binh khí huyền cấp chém vào không lưu dấu vét, chỉ có binh khí địa cấp mới tạo thành tổn thương.

Ngưu Đầu lại chỉ vào bảo giáp tạo hình uy mãnh, màu sắc đen kịt, trên ngực giáp có điêu khắc hắc long:

Áo giáp này càng không tầm thường, nó là hắc long khải do Tần quốc thời thượng cổ tinh chế, không chỉ có lực phòng ngự kinh người, trong đó còn cất dấu một loại trận pháp giúp chân khí người sử dụng bộc phát chân khí vài lần, cho dù sau khi sử dụng sẽ hao tổn một ít khí huyết, có thể sử dụng nó làm đòn sát thủ.

Còn có món này.

Ngưu Đầu lại chạy tới áo giáp đỏ rực và nói:

Ngày xưa có một tướng quân chinh tây của Đông Tấn huyết tẩy một tiểu quốc tại Tây Vực, dùng máu mười vạn người luyện thành tà khải.

Uy lực khải giáp kinh người, sau khi mặc lên người khí huyết bộc phát trùng

thiên, tương đương với Huyết Sát kiếm trận.

Tác dụng phụ của nó rất lớn, nếu không cẩn thận sẽ bị khí huyết sát cắn trả biến thành kẻ điên, cho nên người có lực ý chí không đủ không nên chọn nó.

Chỉ qua một lúc Ngưu Đầu đã đề cử với Tô Tín vài kiện áo giáp, tất cả đều có lai lịch kinh người, yếu nhất cũng có thể chống cự binh khí huyền cấp.

Nhưng đáng tiếc hắn tạm thời không dùng được.

Hắn cũng không phải người quân đội suốt ngày ăn mặc bộ giáp chạy khắp nơi, làm như vậy không hợp quy củ, huống hồ quá mức trương dương.

Tô Tín muốn bảo giáp có thể mặc thiếp thân, chỉ cần mặc vào người khác không nhìn thấy là được.

Bảo giáp như thế rát ít, có thể mê hoặc đối thủ đạt tới hiệu quả xuất kỳ bất ý.

Nghe được Tô Tín yêu cầu, lão Ngưu sờ sờ mặt nạ và nói:

Như vậy đi, loại bảo giáp thiếp thân như thế ta không sưu tập bao nhiêu, cũng không có gì trân quý, ồ, có, ngươi xem nó có được hay không?

Ngưu Đầu giống như nghĩ đến cái gì đó, hắn cầm một món đồ trong túi giới tử ném ra ngoài.

Nó là áo lót như dùng tơ mỏng luyện chế mà thành, áo giáp vô cùng mềm mại nhẹ nhàng nhưng lại tỏa ra cảm giác sắc bén của kim loại.

Ngưu Đầu giới thiệu:

Thứ này tên là kiếm vũ giáp, nó là kim loại kỳ dị luyện chế mà thành

Kỳ thật nó là áo lót trong khải giáp nhưng ta tìm trong vài ngồi mộ không phát hiện ra khải giáp, cũng chỉ tìm được áo lót mà thôi.

Luận lực phòng ngự, nó có thể phòng bị binh khí huyền cấp trảm kích, hơn

nữa công kích nội lực sẽ suy yếu hai phần.

Kiếm vũ giáp có khuyết điểm duy nhất chính là phòng ngự công kích quá nhiều sẽ dễ dàng tạo thành sợi tơ đứt đoạn, lực phòng ngự sẽ càng ngày càng thấp.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 545 - Thêm Mồi Lửa (1)

Ngưu Đầu cầm kiếm vũ giáp đúng như tâm ý của Tô Tín, thứ này đơn giản mà ít nổi bật, đồng thời cũng có lực phòng ngự không kém.

Về phần khuyết điểm cũng rất bình thường, dù sao kiếm vũ giáp có mục đích chính là áo lót trong khải giáp, nếu khải giáp bên ngoài còn không ngăn cản nổi công kích, có thể nghĩ cường độ công kích lớn bao nhiêu, khi đó cho dù tài liệu chế tạo kiếm vũ giáp cứng cũng vô dụng.

Tô Tín hài lòng với kiếm vũ giáp cho nên hắn gật đầu nói:

- Không có vấn đề, chính là nó.

Tô Tín đáp ứng thống khoái như vậy làm Ngưu Đầu cảm thấy xấu hổ.

Từ xưa đến nay bảo giáp phòng ngự ít ỏi, tối thiểu nó thưa thớt hơn binh khí cùng giai nhiều, cho nên giá cả đắt hơn một ít.

Nhưng bảo giáp của hắn có đặc tính nhiều lắm tương đương binh khí địa cấp, Tô Tín cho hắn hài cốt Thiên binh trải qua tu bổ vẫn vượt qua Thiên binh bình thường, dù cho trả phí tổn sửa chữa không ít nhưng Ngưu Đầu vẫn có lợi.

Huống hồ Ngưu Đầu vốn không thích bảo giáp thiếp thân cho nên kiếm vũ giáp trong mắt hắn chính là phế vật.

Dùng một kiện phế vật đi trao đổi bảo vật của người ta, vấn đề này Ngưu Đầu nghĩ thế nào cũng cảm thấy không tốt.

Về phần Tô Tín bảo hắn ra tay đối phó Giang Hạc Lưu, Ngưu Đầu cho rằng yêu cầu như vậy không đáng nhắc tới.

Giang Hạc Lưu chỉ có thực lực Hóa Thần Cảnh mà thôi, cho dù Tô Tín không cầm đồ vật giao dịch với hắn, chỉ bằng vào thân phận đồng đạo Địa phủ, chỉ cần Tô Tín mở miệng thì hắn sẽ giúp một tay xem như lễ gặp mặt với người mới.

Cho nên Ngưu Đầu rất xấu hổ chắp tay với Tô Tín:

Ta và lão Mã ghi nhớ nhân tình của Sở Giang Vương, về sau có việc gì cứ lên tiếng là được.

Tô Tín cười ha hả chắp tay nói:

- Trao đổi đồng giá mà thôi, không cần chú ý như vậy.

Hiện tại Tô Tín xem như cảm nhận được chỗ tốt của Địa phủ.

Nếu ở ngoại giới, hắn không có tư cách nói chuyện ngang hàng với võ giả Dung Thần Cảnh, người ta cũng không nhận nhân tình của hắn.

Song phương giao dịch xong, chờ Ngưu Đầu thu thập xong những bảo vật của hắn, hắn hỏi Tô Tín:

Đúng rồi, ngươi chuẩn bị ra tay với Giang Hạc Lưu lúc nào? Ta sẽ đi ngay bây giờ sao?

Trong mắt Tô Tín sinh ra tia sáng, hắn nói:

Không nóng nảy, thời cơ không đúng, ta còn phải chờ thêm thòi gian mới

được.

Hiện tại Giang Nam đạo thế cục đã đủ loạn nhưng chưa tới lúc đại loạn, chính mình còn có thể châm thêm mồi lửa vào trong.

Nếu không chờ thế cục bết bát nhất và nhảy ra ngăn cơn sóng dữ thì làm sao thể hiện ra giá trị của bản thân hắn.

Ngưu Đầu gật đầu, hắn nói:

Như vậy thì tốt, dù sao ta cũng chuẩn bị tiềm tu trong Địa phủ một thời gian, ngươi muốn hành động khi nào cứ báo cho ta biết là được.

Nói xong Ngưu Đầu liền quay về cung điện của mình tiềm tu, đám người Thôi Phán Quan giải tán, Tô Tín chuẩn bị quay về Giang Nam đạo trù tính việc ném thêm mồi lửa.

Hiện tại Tô Tín đã biết rõ, hắn không biết vì sao Duẫn Tịch lại cấu kết với dư nghiệt Ngô quốc, hiện tại Giang Hạc Lưu và Nhạc Thanh Bình ngụy trang thân phận trà trộn vào trong Lục Phiến Môn.

Muốn giải quyết bọn chúng rất đơn giản, với lực lượng Tô TÍn đang nắm giữ trong tay, hắn có thể nhờ Ngưu Đầu âm thầm ra tay đuổi giết Giang Hạc Lưu, bản thân mình nhảy ra vạch trần diện mạo của Duẫn Tịch và đoạt lại vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo.

Đối với người ưa thích truy cầu lợi ích lớn nhất như Tô Tín, hắn làm như vậy còn chưa đủ.

Sự việc lần này do Lưu Phượng Vũ muốn phái người đến hái quả đào, Tô Tín không dạy dỗ bọn chúng thật ác, khó bảo toàn không có người lại đến hái quả đào, dù sao tứ đại thần bộ không chỉ có một mình Lưu Phượng Vũ.

Hắn muốn người tổng bộ Lục Phiến Môn biết rõ Giang Nam đạo không thể thiếu Tô Tín, chỉ có Tô Tín mới có tư cách trấn áp Giang Nam đạo, những người khác xằng bậy chỉ hủy Giang Nam đạo.

Sau khi trở lại Giang Nam đạo, Tô Tín che dấu tung tích ẩn nấp hành tung, chuẩn bị tùy thời tìm cơ hội châm thêm một mồi lửa vào thế cục hiện tại.

Toàn bộ võ lâm Giang Nam đạo và bản thân Lục Phiến Môn bị Duẫn Tịch gây rối thần hồn nát thần tính, muốn tìm một cơ hội thêm mồi lửa rất dễ dàng.

Đợi không đến mười ngày, Tô Tín tìm được một cơ hội.

Mặc dù nói Duẫn Tịch tạo ra hình thức thu thuế, cho dù tổng bộ Lục Phiến Môn hay Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đều thập phần chán ghét.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 546 - Thêm Mồi Lửa (2)

Dù sao việc này liên quan đến thể diện Duẫn Tịch, hắn cũng đã thu thuế một tháng, nếu tháng thứ hai không thu chẳng phải tự tát vào mặt mình hay sao?

Cho nên làm như vậy quá mức mất mặt, cho nên Duẫn Tịch đành phải phái người đi tới các tông môn thu ‘ thuế ’.

Bộ khoái cấp dưới hận nghiến răng nghiến lợi nhưng thực sự không có biện pháp, chỉ có thể làm ‘ ăn mày ’, đi tới ” xin ” các đại tông môn.

Lúc này tại Khánh Dương phủ, sau khi nhận được lệnh Duẫn Tịch, tổng bộ dầu Trương Trạch của Khánh Dương phủ bất đắc dĩ phái người đi thu thuế.

Kỳ thật Trương Trạch là người của Tô Tín, ban đầu Tô Tín bị ám sát tại Khánh Dương phủ, Trương Trạch còn tưởng rằng Tô Tín nhất định sẽ trách mình, nhưng không nghĩ tới Tô Tín còn không nhiều lời một câu.

Hơn nữa trước kia Tô Tín bảo hắn dùng thân phận Lục Phiến Môn giúp Phí gia thu mảnh đất, hơn nữa hứa hẹn Phí gia thu dược liệu trên mảnh đất đó luyện thành đan dược sẽ có một phần cho hắn.

Hắn biết rõ Tô Tín không đặt đan dược vào trong mắt, bản thân hắn không phải tâm phúc Tô Tín, kết quả Tô Tín mở miệng ném hạn ngạch đan dược cho hắn, Trương Trạch vô cùng cảm động Tô Tín hào phóng.

Cho dù trong lòng hắn hướng về Tô Tín, nhưng bất đắc dĩ người ở mái hiên không thể không cúi đầu, Tô Tín sinh tử không biết.

Hơn nữa tổng bộ Lục Phiến Môn cho rằng hắn đã chết, Duẫn Tịch độc tài quyền hành, ngay cả đám người Hoàng Bỉnh Thành là tâm phúc của Tô Tín cũng im lặng, hắn không có biện pháp nào khác nên chỉ có thể nước chảy bèo trôi.

Hắn phải hoàn thành nhiệm vụ mới được, Trương Trạch gọi bộ khoái dưới tay tới và nói:

Thời điểm này phải đi tông môn thu thuế, như vậy đi, vì công bằng, mọi người sẽ rút thăm quyết định, mỗi tông môn đi hai người, chung quanh Khánh Dương phủ có chín thế lực nhị lưu và tam lưu cho nên cần mười tám người, các ngươi rút đi.

Trương Trạch bảo người mang cái thùng rút thăm tới, sắc mặt đám bộ khoái dưới trướng hắn tối tăm như phụ mẫu chết.

Bọn họ không có quên lần trước mình đi tới tông môn thu thuế và bị người ta đối đãi như thế nào, quả thực chẳng khác gì đuổi ăn mày.

Nếu như việc này xảy ra trong thời kỳ Kim Vũ Lâm cũng bỏ đi, tất cả mọi người có thói quen nhường nhịn.

Trong thời gian nửa năm Tô Tín chưởng quản Lục Phiến Môn suốt, hắn trọng chấn uy danh Lục Phiến Môn và mọi người

cảm thấy uy phong không thôi, kết quả hiện tại giả đáng thương với người a, ai cam tâm tình nguyện?

Nhưng mệnh lệnh cấp trên như thế, bọn họ không thể không làm, đành phải kiên nhẫn rút thăm, sau đó mười tám gương mặt ỉu xìu đứng ra, người không rút trúng cảm thấy may mắn chính mình không cần mất mặt.

Nhưng không thể nói mười tám người đều không may, tối thiểu người rút thăm được Phí gia còn có thể kiếm được chỗ tốt.

Những bộ khoái này xem ra Phí gia là người Hồ nên có thể kiếm được một ít.

Lúc trước Tô Tín giúp bọn họ thu được mảnh đất kia, bọn họ cũng giao hao với Khánh Dương phủ Lục Phiến Môn.

Về sau có tin tức Tô Tín đã chết, hơn nữa Lục Phiến Môn Giang Nam đạo lại làm ra nhiều việc mất mặt như vậy nhưng thái độ Phí gia không thay đổi, bọn họ vẫn cung kính không thôi.

Lần trước khi bọn họ đi thu thuế các đại tông môn đều bị đối xử lạnh nhạt, cuối cùng lại giống như đuổi ăn mày, tùy tiện ném ra một cây thảo dược hoăc viên đan dược báo cáo kết quả.

Chỉ có Phí gia cho bộ khoái đãi ngộ tốt.

Lúc bọn họ nom nóp lo sợ đi Phí gia nhưng đạt được chiêu đãi tỉ mỉ, ngay cả hai cường giả Hóa Thần Cảnh Phí gia cũng nói với bọn họ vài câu, an bài yến hội tiễn bọn họ rời đi.

Hơn nữa bọn họ còn sợ hai bộ khoái chạy tới xấu hổ, trực tiếp cấp bọn họ một bao tài nguyên xem như lễ vật.

Những tài nguyên tu luyện kia đủ sánh ngang bổng lộc bọn họ tân tân khổ khổ hoàn thành nhiệm vụ trong ba tháng, kết quả hiện tại đi Phí gia một chuyến đã có thu hoạch.

Về phần nộp lên cho cấp trên càng đơn giản, tùy tiện nộp lên một chút theo lệ là

đủ.

Cho nên những người khác hâm mộ hai bộ khoái rút được Phí gia, người ta không phải đi chịu khinh bỉ, mà là đi làm thượng khách.

So sánh với hai tên được đi Phí ga, hai tên bộ khoái Diêu An và Bàng Khiêm phải đi Thanh Bình Phái có mặt mũi như phụ mẫu chết, nguyên nhân là do Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ có thù oán với Thanh Bình Phái.

Lần trước Tô Tín lên tiếng bảo Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ dùng danh nghĩa tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo yêu cầu Thanh Bình Phái giao mảnh đất cho Phí gia, lúc ấy Thanh Bình Phái sợ uy thế Lục Phiến Môn Giang Nam đạo nên đã giao ra nhưng nội tâm vô cùng không cam lòng.

Lúc trước bọn họ biết rõ mảnh đất kia có tầm quan trọng với Phí gia thế nào, thời điểm đang chuẩn bị dùng công phu sư tử ngoạm làm thịt Phí gia một hồi, không nghĩ tới lại bị Lục Phiến Môn Giang Nam đạo can thiệp.

Bọn họ không nghĩ tới báo ứng tới nhanh như vậy, sau khi tin tức Tô Tín chết truyền đi, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo lại bị Duẫn Tịch làm rối loạn, Thanh Bình Phái cũng không sợ Lục Phiến Môn.

Cho nên người Lục Phiến Môn lần trước đi Thanh Bình Phái thu thuế, bọn họ đã bị đối phương nhục nhã một hồi, lúc này mới ném ra một viên đan dược xem như đuổi ăn mày.

Loại chuyện này truyền về Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ, bộ khoái trong Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ vô cùng phẫn nộ nhưng lại không thể làm gì.

Tô Tín dẫn đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo là một đám sói đói, là nanh vuốt đáng sợ nhất.

Hiện tại đổi thành Duẫn Tịch dẫn đầu bọn họ lại biệt khuất thu nanh vuốt, làm cho Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ thập phần không cam lòng nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lần này Diêu An cùng Bàng Khiêm đi tới Thanh Bình Phái, phiền muộn có thể, thậm chí Diêu An Đô còn làm tốt chuẩn bị sẽ bị nhục nhã, nhưng Bàng Khiêm lại không cam lòng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 547 - Xung Đột (1)

Trước khi đến Thanh Bình Phái, Bàng Khiêm vừa đi vừa hậm hực nói:

Khốn nạn! Lần này đi Thanh Bình Phái nhất định sẽ bị nhục nhã một phen, lão tử đã khi nào chịu nhục nhã như vậy?

Trong hai người này Bàng Khiêm xuất thân đạo phỉ, thời điểm cởn trong sơn trại hắn là tâm phúc của thủ lĩnh.

Về sau hắn trở thành bộ khoái Giang Nam đạo cũng là lúc Tô Tín chưởng quản Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, hán gia nhập Lục Phiến Môn trong thời gian phong quang nhất, kết quả bây giờ bị người ta nhục nhã, hắn không chịu được đãi ngộ như thế.

Diêu An khuyên nhủ:

Việc nhỏ không nhịn sẽ loạn việc lớn, dù sao một tháng cũng có một lần, tháng sau cũng không nhất định đến phiên chúng ta.

Diêu An không giống Bàng Khiêm, hắn chính là lão nhân Lục Phiến Môn ngày xưa, trải qua thời kỳ Kim Vũ Lâm, cũng là lúc uy danh Lục Phiến Môn Giang Nam đạo xuống thaoas nhất, khi đó có thể nói còn nhục nhã hơn hiện tại nhiều.

Cho nên Diêu An cảm thấy làm việc này rất buồn nôn nhưng tối thiểu vẫn nằm trong phạm vi thừa nhận của hắn.

Trên đường đi đến nơi đây, Diêu An không ngừng khuyên nhủ Bàng Khiêm, Bàng Khiêm vẫn không cam lòng.

Thậm chí nếu không phải ham bổng lộc và ban thưởng phong phú từ Lục Phiến Môn thì hắn đã sớm cởi quan phục không làm.

Thanh Bình Phái cách Khánh Dương phủ không xa, hai người đi chừng nửa ngày là đến nơi.

Leo lên sơn môn Thanh Bình Phái, bốn tên đệ tử thủ vệ nhìn thấy hai người mặc quan phục Lục Phiến Môn, ánh mắt bọn họ mang theo thần thái xem thường.

Trong đó có một tên đệ tử hừ lạnh và nói:

Ăn mày lại đến rồi, chúng ta trực tiếp ném hai cục xương đuổi bọn chúng đi nhé, các ngươi cảm thấy thế nào?

Nghe xong lời này, Bàng Khiêm tức giận muốn ra tay, bắt đầu từ lúc nào những tên đệ tử thủ vệ sơn môn lại có tư cách xem thường bọn họ?

Diêu An bên cạnh nhìn thấy tình hình không tốt liền giữ chặc Bành Khiêm, hắn chắp tay nói:

Khánh Dương phủ Lục Phiến Môn cầu kiến chưởng môn Thanh Bình Phái, các vị cũng nên giao thuế hàng tháng.

Tên đệ tử thủ vệ xem thường hắn:

Chỉ bằng vào các ngươi cũng muốn gặp chưởng môn Thanh Bình Phái? Ngươi bị ngu sao? Ngươi cảm thấy mình đủ tư cách sao?

Đôi mắt Bàng Khiêm như phun ra lửa, lúc trước tổng bộ đầu Khánh Dương phủ để ý tới mảnh đất thuộc về Thanh Bình Phái, tổng bộ đầu Khánh Dương phủ còn không tự mình đến gặp mặt, hắn chỉ phân phó Bàng Khiêm và vài tên bộ khoái cảnh giới Tiên Thiên tiện thể nhắn lại với Thanh Bình Phái.

Khi đó chưởng môn Hóa Thần Cảnh của Thanh Bình Phái còn phải tự mình đi ra nghênh đón, cho dù bọn họ chỉ là bộ khoái cảnh giới Tiên Thiên nhưng chưởng môn Thanh Bình Phái cũng khách khí rất nhiều, kết quả hiện tại tốt rồi, ngay cả tên

đệ tử thủ vệ cảnh giới Hậu Thiên cũng có thể xem thường bọn họ.

Diêu An xấu hổ, hắn cười nói:

Quý chưởng môn không có thời gian cũng được, có thể cho chúng ta gặp đệ tử đích truyền được hay không?

Thái độ đối phương ác liệt với bọn họ, nội tâm Diêu cũng có tức giận nhưng đúng như lời hắn nói, việc nhỏ không nhịn sẽ

loạn việc lớn.

Lần trước Duẫn Tịch trêu chọc tông môn võ lâm quá ác, cho nên những tông môn võ lâm liên hợp với nhau bức bách Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, Duẫn Tịch sợ hãi cho nên lùi bước.

Ngươi đã lui bước cho nên người ta được đà lấn tới, cho nên Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại không còn chút uy tín nào.

Hơn nữa Duẫn Tịch lại sợ kích thích những tông môn Giang Nam đạo những cho nên liên tục ra lệnh không cho phép bộ khoái Lục Phiến Môn sinh ra xung đột với tông môn võ lâm, bọn họ cũng chỉ có thể nhẫn nại..

Cửa sơn mon bị đẩy ra, hai đệ tử cảnh giới Tiên Thiên Thanh Bình Phái đi tới, trên gương mặt bọn họ còn mang theo thần thái kiêu ngạo.

Vài tên đệ tử thủ vệ cung kính nói:

- Bái kiến Trần Hằng sư huynh, Lưu Uyên sư huynh.

Hai đệ tử đích truyền Thanh Bình Phái gật đầu, bọn họ quay đầu nhìn sang hai người Diêu An và Bàng Khiêm.

Trần hằng cười lạnh nói:

Ôi, đây không phải hai vị đại nhân Lục Phiến Môn hay sao, như thế nào, lại đến Thanh Bình Phái làm ăn mày sao?

Diêu An áp chế lửa giận trong lòng, hắn nói:

Tại hạ đến đây thu thuế. Lưu Uyên cười nhạo, nói:

Ăn mày muốn cơm, còn thu thuế má, không ngờ bộ khoái Lục Phiến Môn Giang Nam đạo các ngươi đều dựa vào đan dược cấp thấp tu luyện?

Hiển nhiên hai người bọn họ cố ý, ngươi một câu ta một câu châm chọc khiêu khích Diêu An và Bàng Khiêm, thiếu chút nữa chọc hai người tức giận nổ phổi.

Nếu như không phải sợ nhiệm vụ không hoàn thành sẽ bị phạt, Diêu An thật sự muốn quay người rời đi, hắn đã nhịn đủ rồi.

Lần trước đến đây thu thuế có người đã không thèm đi, bọn họ tự xuất ra một viên đan dược cấp thấp và nộp lên.

Nhưng hành động của bọn họ đã bị mật thám Giang Nam đạo phát giác và báo cáo lên Duẫn Tịch, tên bộ khoái gian lận đã bị Duẫn Tịch trọng phạt một lần.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 548 - Xung Đột (2)

Diêu An hiện dám cam đoan, chung quanh hắn chắc chắn có mật thám Lục Phiến Môn đang ẩn nấp, nếu bọn họ dám đi, Duẫn Tịch chắc chắn sẽ trừng phạt bọn họ.

Diêu An có thể nhịn, Bàng Khiêm không nhịn được, hắn trực tiếp chỉ vào mặt hai người quát lớn:

Khốn nạn, các ngươi tính là cái gì mà dám nói với lão tử như vậy?

Lúc trước lão tử mang người đi Thanh Bình Phái muốn mảnh đất kia, các ngươi còn không phải không dám phóng rắm, trực tiếp giao đất cho chúng ta hay sao?

Cho dù là chưởng môn Hóa Thân Cảnh của Thanh Bình Phái các ngươi còn phải làm ra vẻ đáng thương trước mặt Lục Phiến Môn chúng ta, hiện tại còn tiểu nhân đắc chí càn rỡ, nếu đổi lại là trước kia, lão tử có làm thịt các ngươi, Thanh Bình Phái cũng không dám nóng một câu nào.

Hắn vừa nói lời này làm hai tên đệ tử Thanh Bình Phái sững sốt, sắc mặt hai người Trần Hằng cùng Lưu Uyên âm trầm như nặn ra nước.

Thanh Bình Phái thật sự rất khó chịu việc Phí gia lần trước, thậm chí còn bị các thế lực võ lâm khác cười nhạo vô năng.

Thanh Bình Phái bọn họ dám khó xử Phí gia là vì người ta xuất thân Tây Vực ba mươi sáu nước, cũng không có nơi nương tựa trong Giang Nam đạo, cho nên Thanh Binh Phái

muốn làm thịt Phí gia thật ác, không nghĩ tới Lục Phiến Môn lại

xen vào một chân.

Lục Phiến Môn am hiểu nhất chính là đồ tông diệt môn, Tô Tín không phải mới làm một hai lần.

Cho nên sau khi biết rõ Phí gia nhờ Lục Phiến Môn can thiệp, người Thanh Bình Phái bị dọa sợ, sợ ngày hôm sau Phí gia và người Lục Phiến Môn Giang Nam đạo xuất hiện dưới sơn môn Thanh Bình Phái, từ đó đồ tông diệt môn bọn họ.

Cho nên về sau tổng bộ đầu Khánh Dương phủ nói muốn mảnh đất kia, Thanh Bình Phái không dám nói hai lời liền giao nó ra, thậm chí ngay cả chưởng môn Thanh Bình Phái cũng phải cẩn thận từng li từng tí, sợ Lục Phiến Môn khó chịu tiêu diệt bọn họ.

Chính bởi vì thái độ trước ngạo mạn sau cung kính cho nên người têế lực võ lâm khác chê cười Thanh Bình Phái bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh và không có cốt khí, cho nên đệ tử Thanh Bình Phái bọn họ không thể ngẩng đầu lên được.

Cho nên thời điểm Lục Phiến Môn đến thu thuế hai lần, đệ tử Thanh Bình Phái đều nắm bắt cơ hội châm chọc khiêu khích muốn báo mối thù bị nhục nhã.

Thậm chí chưởng môn Thanh Bình Phái cũng biết rõ việc như âậy nhưng hắn âm thầm đồng ý, kể từ đó các đệ tử mới càng hung hăng càn quấy không ai bằng.

Trần Hăng lạnh lùng nói:

Dám nói chuyện với ta như vậy, các ngươi muốn chết hay sao? Có tin ta ra lệnh một tiếng, người Thanh Bình Phái phế các ngươi tại nơi này, tổng bộ đầu Lục Phiến Môn các ngươi cũng không dám nói một câu nào cả.

Khốn nạn! Hôm nay lão tử sẽ phế ngươi trước!

Bàng Khiêm xuất thân đạo phỉ, hắn vốn có tính cách táo bạo, vừa rồi đứng trước sơn môn bị vũ nhục đủ nhiều rồi, kết quả hiện tại bị người ta chỉ vào mặt mắng chửi, cho nên Bàng Khiêm làm sao có thể chịu được?

Vừa mới dứt lời, Bàng Khiêm trực tiếp rút đao chém về phía hai người Trần Hằng và Lưu Uyên.

Hai người Trần Hằng và Lưu Uyên không nghĩ tới Bàng Khiêm lại dám ra tay trong trường hợp này, hắn không kịp né tránh cho nên ăn thiệt thòi, thiếu chút nữa bị Bành Khiêm cầm cương đao chém tổn thương.

Diêu An bên kia nhìn thấy Bàng Khiêm xông lên, hắn không do dự rút đao tấn công.

Luận thực lực, hai người Trần Hằng và Lưu Uyên còn mạnh hơn hai người Bành Khiêm.

Dù sao bọn họ cũng là đệ tử đích truyền của Thanh Bình Phái, mà Thanh Bình Phái là tông môn đi lộ tuyến tinh anh, đệ tử đích truyền chưa đến trăm người nhưng đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Cho dù cảnh giới bọn họ đều là Khí Hải Cảnh giống hai người Bàng Khiêm, cho dù nội lực thâm hậu hay trình độ vũ kỹ đều thắng hai người bọn họ.

Bởi vì Bàng Khiêm đột nhiên ra tay đánh lén, hai người Trần hằng không kịp phòng bị cho nên bị đè đánh, trong khoảng thời gian ngắn bị đánh không thể hoàn thủ.

Sắc mặt hai người tối tăm, bọn họ vừa đánh vừa lùi và quát lớn nhắc nhở bốn đệ tử thủ vệ đứng bên cạnh:

- Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Không mau chạy về gọi người.

Lúc này vài tên đệ tử thủ vệ sơn môn kịp phản ứng, có người chạy vào Thanh Bình Phái gọi người.

Lúc này đã qua hơn mười chiêu, đám người Trần Hằng có xu thế suy yếu, trong

Thanh Bình Phái có từng tiếng bước chân dồn dập vọng ra ngoài, trên mặt hai người

Bành Khiếm xuất hiện nét sợ hãi.

- Rút lui!

Bàng Khiêm quát to một tiếng, hắn thu đao và lui về phía sau, hắn và Diêu An cùng chạy trốn.

Bọn họ không phải người ngu, nơi này chính là sơn môn Thanh Bình Phái, tiếp tục đánh nhau như vậy, cho dù đối phương không dám giết mình nhưng khó tránh khỏi sẽ có đòn hiểm, sau đó chờ Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ đến lãnh ngời.

Nhìn hai người đào tẩu, Trần Hằng và Lưu Uyên vừa muốn đuổi theo, lúc này một thanh niên hơn ba mươi tuổi ngăn cản trước mặt hai người bọn họ.

- Hai vị sư đệ thả bọn chúng đi thôi.

Trần Hằng quay đầu lại không cam lòng nói:

Đại sư huynh, bỏ qua hai tên hỗn đản kia rời đi hay sao? Hắn cũng dám động thủ trong sơn môn Thanh Bình Phái, quả thật tự tìm cái chết mà.

Đại sư huynh Thanh Bình Phái thở dài một hơi, hắn nói:

Lục Phiến Môn hiện tại thật sự không dám động tới chúng ta, nhưng chúng ta cũng không dám động Lục Phiến Môn, các ngươi nhục nhã bọn chúng cũng không có gì, nếu thật giết bọn họ, như vậy mâu thuẫn sẽ gay gắt, việc này không tốt với hai bên.

Cho dù ngươi thực bắt bọn chúng, cao lắm là đánh bọn chúng một trận mà thôi, có ý nghĩa gì chứ?

Thả bọn chúng đi thôi, lần này bọn chúng không hoàn thành nhiệm vụ, ta đoán sau khi bọn chúng quay về Lục Phiến Môn sẽ bị người tổng bộ trách phạt, kế cục hai người kia cũng không tốt hơn chỗ nào.

Nghe đại sư huynh nói như thế, cho dù hai người Trần Hằng và Lưu Uyên không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn quay về.

Đại sư huynh chính là đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ Thanh Bình Phái, đã có thực lực Thần Cung Cảnh, bọn họ không dám làm trái lời đại sư huynh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 549 - Giá Họa (1)

Đại sư huynh Thanh Bình ngăn cản Trần Hằng và Lưu Uyên không được đuổi theo hai người Bàng Khiêm, hai người đành phải ngoan ngoãn quay về tông môn.

Chờ sau khi đại sư huynh Thanh Bình Phái rời đi, hai người bọn họ càng suy nghĩ càng cảm thấy uất ức không cam lòng.

Chỉ là hai tên tay sai triều đình lại dám nói năng lỗ mảng và động thủ trước sơn môn Thanh Bình Phái, cho dù không thể giết bọn họ, cũng muốn đánh bọn họ một trận nên thân mới được.

Cho nên chờ bọn họ quay trở lại gian phòng của mình, bỗng nhiên Trần Hằng lại nói với Lưu Uyên.

Lưu sư đệ, hiện tại chúng ta đi theo đường nhỏ xuống dưới núi chặn đứng hai tên hỗn đản kia, nhất định phải giáo huấn bọn chúng một trận cho biết sợ lợi hại của chúng ta.

Lưu Uyên sợ hãi kêu to một tiếng:

Sư huynh ngươi có bị điên hay không? Nếu đại sư huynh hoặc sư phụ biết rõ nhất định sẽ trách phạt chúng ta.

Trần Hằng nhìn hắn và nói:

Ngươi sợ cái gì? Chúng ta cũng không phải muốn giết bọn chúng, chỉ muốn đánh bọn chúng một trận mà thôi, sau khi làm xog sẽ quay trở lại, yên tâm đi, đại sư huynh và sư phụ sẽ không phát hiện.

Lưu Uyên cũng có phần không cam lòng khi buông tha hai tên bộ khoái, cho nên sau khi hai người thương nghị với nhau, trực tiếp đi theo đường nhỏ xuống núi chặn đường hai người Diêu An và Bàng Khiêm.

Lúc này Bàng Khiêm và Diêu An đang đi chậm xuống chân núi, bọn họ cảm giác ngườiThanh Bình Phái không đuổi theo

liền thở dài nhẹ nhõm.

Diêu An cau mày nói:

Bàng huynh, ngươi lần này hại ta thật thảm, chúng ta vừa động thủ, tin tức sẽ truyền vào trong tai Duẫn Tịch, hắn nhất định sẽ trừng phạt chúng ta tội thất trách.

Bàng Khiêm hừ lạnh nói:

Sợ hắn làm gì! Cùng lắm lão tử cởi quan phục quay về làm đạo phỉ lần nữa.

Diêu huynh, thật sự không được thì ngươi theo ta làm đạo phỉ đi, về sau cũng không cần nén giận buồn bực trong Lục Phiến Môn.

Nghe được Bàng Khiêm nói như vậy, Diêu An vô cùng do dự.

Hắn gia nhập Lục Phiến Môn nửa đời người, đã quen sinh hoạt trong Lục Phiến Môn, hắn làm sao có thể chịu được sinh hoạt đạo phỉ ăn bữa nay lo bữa mai? Huống hồ tài nguyên còn kém xa làm bộ khoái Lục Phiến Môn.

Cho nên Diêu An chỉ hàm hồ vài câu sau đó không nói lời nào, lúc này sau lưng bọn họ có hai tiếng nói càn rỡ vang lên:

Ha ha ha! Hai người các ngươi rất biết chạy nha, tại sao hiện tại không chạy cho ta xem?

Bàng Khiêm và Diêu An nhìn sang, đó là hai người Trần Hằng đã đuổi theo.

Thanh Bình Phái có khinh công ‘ Thanh Bình Độ Thủy ’ rất nổi danh, hơn nữa hai người bọn họ đi theo đường nhỏ, chỉ dùng thời gian một phút là đuổi kịp hai người.

Trần Hằng cười lạnh vài tiếng sau đó hắn rút kiếm tấn công hai người.

Hiện tại đối mặt với trận chiến, hai người Bàng Khiêm lâm vào thế yếu, sau mười mấy chiêu liền bị hai người Thanh Bình Phái áp chê triệt để, ngay cả binh khí cũng bị đánh bay, bị hai người Trần Hằng đè xuống đất đánh thê thảm.

Trần Hằng hừ một tiếng:

Lần sau nhớ kỹ, không phải người nào cũng có tư cách trêu chọc, lại đến Thanh Bình Phái phải làm ra bộ dạng đáng thương.

Sau khi nói xong Trần Hằng và Lưu Uyên xoay người rời đi, dù sao rời đi thời gian dài như thế sẽ bị tông môn phát hiện dễ dàng.

Bàng Khiêm che ngực ho khan một tiếng, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Hai người Trần Hằng và Lưu Uyên không có hạ tử thủ nhưng ra tay độc ác, hai người hiện tại bị nội thương không nhẹ, không tu dưỡng mấy tháng không thể khôi phục như cũ.

Bàng Khiêm giận dữ hét:

- Thanh Bình Phái! Về sau lão tử không chết không thôi với các ngươi.

Diêu An bị thương không nhẹ hơn hắn, vừa định nói cái gì đó nhưng bị một thanh trường kiếm đâm xuyên qua ngực, Bàng Khiêm vừa quay đầu nhìn sang, một bóng kiếm lóe sáng, trường kiếm đâm xuyên qua ngực hắn.

Nhìn thấy người nọ dùng trường kiếm đâm xuyên qua ngực của mình, Bàng Khiêm mở to mắt, trong ánh mắt còn mang theo thần thái không dám tin, hắn ngã xuống đất tuyệt khí bỏ mạng.

Tô Tín rút trường kiếm bằng théo tinh ra khỏi ngực Bàng Khiêm, hắn thản nhiên nói:

- Dùng mạng các ngươi đổi lấy huy hoàng của Lục Phiến Môn Giang Nam đạo

lần nữa, rất đáng có phải không?

Cầm trường kiếm, Tô Tín lưu lại vài vết kiếm thương trên người Bàng Khiêm cùng Diêu An, Trần Hằng và Lưu Uyên rời đi nhất định sẽ bị phát hiện, Tô Tín đã sử dụng Thanh Bình Kiếm pháp của Thanh Bình Phái!

Sau khi bố trí xong hiện trường, Tô Tín lập tức rời khỏi nơi đây.

Mật thám Lục Phiến Môn đều giám sát động tĩnh chung quanh Thanh Bình Phái, bọn họ sẽ không chú ý tới chân núi, Tô Tín đoán Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ sẽ phát hiện thi thể hai người.

Chờ sau khi sắc trời tối đen, những người bị phái đi thu thuế đã trở về, hiện tại chỉ còn thiếu hai người Diêu An cùng Bàng Khiêm, nội tâm Trương Trạch cảm thấy bất an.

Dù sao Thanh Bình Phái có thù hận lớn nhất với Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ, Trương Trạch suy nghĩ có phải hai người bọn họ đã gặp chuyện gì ngoài ý muốn hay không?

Sau đó Trương Trạch lắc đầu, hắn chối bỏ suy nghĩ vừa rồi.

Thanh Bình Phái không phải người ngu, hiện tại Lục Phiến Môn không dám động thủ với những tông môn võ lâm, tông môn võ lâm cũng không dám hạ độc thủ với Lục Phiến Môn.

Lục Phiến Môn không dám dễ dàng diejt môn là vì Duẫn Tịch ngu ngốc bức bách các thế lực võ lâm liên thủ với nhau, Lục Phiến Môn không chịu nổi áp lực lớn cho nên thỏa hiệp, cũng không dám đồ tông diệt môn như lúc Tô Tín còn tại vị.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

|

Chương 550 - Giá Họa (2)

Lục Phiến Môn không ra tay không có nghĩa thế lực nhị lưu và tam lưu có thể càn rỡ.

Dù sao Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại còn có nội tình do Tô Tín đặt căn cơ, bọn họ thừa sức diệt tông môn nhị lưu.

Cho nên Trương Trạch không nghĩ phương diện này, hắn chỉ phái người đi

Thanh Bình Phái tìm hai người, chờ người hắn phái đi mang thi thể Bàng Khiêm và

Diêu An trở về, người Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ đã bạo động.

Thanh Bình Phái đang khiêu chiến Lục Phiến Môn!

Đại nhân, Thanh Bình Phái giết đồng liêu Lục Phiến Môn, tuyệt đối không thể tính toán như vậy.

Đúng thế! Nhất định phải lên Thanh Bình Phái đòi công đạo.

Rất nhiều bộ khoái Lục Phiến Môn đỏ mắt gào thét, bọn họ không có quan hệ tốt với Diêu An và Bàng Khiêm cỡ nào, mà là cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ mà thôi.

Hôm nay Thanh Bình Phái dám giết hai người Diêu An và Bàng Khiêm, có ai dám nói ngày sau bọn chúng không giết mình hay không?

Cho dù Kim Vũ Lâm đảm nhiệm chức tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, lúc ấy uy tín Lục Phiến Môn không có mà thôi, cũng không có việc bộ khoái bị người ta giết như hiện tại.

Tất cả im miệng cho ta. Trương Trạch hét lớn một tiếng.

Hắn cực kỳ khiếp sợ, hiện tại hắn biết mình không có tư cách quyết định việc xảy ra.

Hắn hít sâu một hơi, Trương Trạch nói:

Đều theo ta đi, đi suốt đêm đến Giang Nam phủ tìm Duẫn đại nhân, đúng rồi, đồng thời phái người đi thông tri tổng bộ đầu các châu phủ khác.

Chuyện này liên quan đến lợi ích Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, tuyệt đối không thể tính như vậy.

Kết quả chờ tới sáng ngày thứ hai, Duẫn Tịch mới cho thủ hạ đi Khánh Dương phủ thonong tri bộ khoái hơn mười châu phủ Lục Phiến Môn tụ tập tại Giang Nam phủ.

Duẫn Tịch chau mày nói:

- Gia hỏa nào dám náo sự, muốn chết?

Tên thủ hạ lập tức nói chuyện xảy ra với Duẫn Tịch, Duẫn Tịch nghe xong liền sợ hãi.

Hắn không phải người ngu, đương nhiên biết rõ mấu chốt trong đó, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo xảy ra đại sự to bằng trời.

Nếu như hắn mặc kệ, bộ khoái các châu phủ Lục Phiến Môn sẽ tạo phản, nếu đáp ứng thì hắn phải làm thế nào? Diệt Thanh Bình Phái? Cả Giang Nam đạo sẽ lâm vào đại loạn.

Rơi vào đường cùng, Duẫn Tịch đành phải vội vàng mặc quần áo và đi ra ngoài trấn an tổng bộ đầu các châu phủ.

Vừa chờ hắn đi ra ngoài, Duẫn Tịch liền phát hiện bộ khoái tất cả châu phủ

Giang Nam phủ Lục Phiến Môn đều bao vây nơi đây, một đám bộ khoái muốn Duẫn Tịch dẫn bọn họ đi báo thù, muốn tru diệt toàn bộ Thanh Bình Phái.

Duẫn Tịch cảm thấy khó chịu, hắn nói:

Các vị! Bộ khoái Lục Phiến Môn chúng ta tuyệt đối không thể chết vô ít, chờ điều tra việc này rõ ràng, ta nhất định sẽ cho các vị một công đạo.

Hắn vừa nói xong Trương Trạch lập tức nói:

Duẫn đại nhân, hiện tại hai thi thể bộ khoái Khánh Dương phủ Lục Phiến Môn đang đặt tại tổng bộ đấy.

Thương thế trên người bọn họ là kiếm pháp Thanh Bình Phái gây ra, đã có nhiều người nhìn thấy, ngươi còn điều tra cái gì? Trực tiếp giết đến tận Thanh Bình Phái hỏi tội là được!

Hắn vừa nói ra lời này đã có rất nhiều bộ khoái cùng hưởng ứng, yêu cầu Duẫn Tịch dẫn bọn họ đi Thanh Bình Phái đòi công đạo, phải tru diệt toàn tông đối phương.

Duẫn Tịch muốn áp chế bọn họ, nhưng thời điểm hiện tại không thể lựa chọn trấn áp, phần đông tổng bộ đầu châu phủ nhìn thấy Duẫn Tịch do dự liền cảm thấy thất vọng không nói thành lời.

Một thủ trưởng không thể che chở thủ hạ của mình, muốn hắn làm gì?

Trương Trạch chắp tay nói với Duẫn Tịch:

Duẫn đại nhân, ngươi không muốn đòi công đạo thay chúng ta cũng không sao, chúng ta tự mình đi đòi Thanh Bình Phái đòi công đạo!

Nói xong Trương Trạch dẫn thủ hạ của mình rời đi, những tổng bộ đầu châu phủ khác cũng thế, bọn họ không dừng lại và rời khỏi Giang Nam phủ, đoàn người cùng tiến về Thanh Bình Phái.

Sắc mặt Duẫn Tịch biến hóa, thủ hạ bên cạnh hỏi:

Đại nhân, chúng ta làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ? Đương nhiên là đi cùng rồi.

Duẫn Tịch tức giận quát một tiếng, hắn vội vàng dẫn người đi cùng Trương Trạch.

Nếu hắn bỏ mặc đám người Trương Trạch giết đến tận Thanh Bình Phái, Giang Nam đạo sẽ lâm vào đại loạn, đến lúc đó chức tổng bộ đầu châu phủ của hắn cũng mất đi.

Cùng lúc đó những mật thám Giang Nam đạo cũng chú ý tới động tĩnh Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, dù sao vài chục tổng bộ đầu châu phủ đồng thời xuất động tạo thành uy thế không nhỏ.

Cho dù mật thám tại Giang Nam đạo nhận được lệnh Lưu Phượng Vũ phân phó nghe theo lệnh Duẫn Tịch, trong đó vẫn có không ít người Thiết gia.

Bọn họ biết rõ tình huống Giang Nam đạo cho nên vận dụng con đường bí mật truyền tin tức về Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh trong vòng nửa ngày.

Sau khi đám người Thiết Chiến và Lưu Phượng Vũ nhận được tình báo truyền về, gương mặt mọi người biến hóa liên tục, chỉ có điều Thiết Chiến tươi cười khoái ý, Lưu Phượng Vũ với gương mặt lạnh nhạt lại tối tăm như đáy nồi.

Hiện tại hắn thật hối hận, hắn không phải hối hận điều Duẫn Tịch đi Giang Nam đạo hái quả đào, mà là hối hận vì Duẫn Tịch ngu xuẩn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 551 - Đòi Công Đạo (1)

Thiết Vô Tình dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng vào Lưu Phượng Vũ, chuyện Duẫn Tịch lầ này phải xử lý thật đẹp, xảy ra chuyện oớn như thế, Lưu Phượng Vũ có tìm một vạn lý do cũng không nói được gì.

Các vị cũng biết việc tại Giang Nam đạo, hiện tại các vị cũng nên nói một chút đi.

Thiết Vô Tình thản nhiên nói.

Hiện tại Thiết Ngạo bế quan dưỡng thương, tứ đại thần bộ tạm thời phụ trách công việc, nghe được Thiết Chiến nói như vậy, hai người khác đều không nói gì, chỉ nhìn sang Lưu Phượng Vũ.

Duẫn Tịch là ngươi phái đến Giang Nam đạo, hiện tại xảy ra vấn đề ngươi nên làm sao?

Sắc mặt Lưu Phượng Vũ âm trầm không nói gì, xảy ra chuyện lớn như thế, hắn có thể nói cái gì bây giờ.

Nhìn thấy thái độ ba người, Thiết Chiến cười nói:

Các ngươi không nói thì nên do ta nói. Vừa mới dứt lời, Thiết Chiến nghiêm túc nói:

Giang Nam đạo vừa mới xảy ra chuyện dư nghiệt Ngô quốc, trong thời gian một năm đã đổi ba tổng bộ đầu, chuyện này tính là cái gì? Cho nên lần này Giang

Nam đạo tuyệt đối không thể loạn.

Hiện tại ta bảo người thông tri Cổ Đông Lai, vạn nhất chuyện lần này náo lớn vậy thì vận dụng lực lượng quân đội trấn áp thiết huyết các tông môn dám nháo sự trong Giang Nam đạo! Phải trực tiếp đồ tông diệt môn.

Còn về phía Duẫn Tịch, hắn gây ra động tĩnh lớn như thế, ta cảm giác hắn không thích hợp đảm nhận chức vụ tổng bộ đầu Giang Nam đạo, cho nên sau khi nghị sự kết thúc ta yêu cầu

phải bãi miễn chức vụ của hắn, sau đó giải hắn về Lục Phiến Môn xử trí.

Ta đã quyết định như vậy, các ngươi có ý kiến gì hay không?

Lưu Phượng Vũ không nói chuyện, hắn trực tiếp quay người rời đi, hai vị còn lại gật đầu sau đó cũng rời đi.

Chuyện lần này là do Duẫn Tịch chủ động giao nhược điểm vào trong tay Thiết Ngạo, hắn xử trí như thế nào thì như thế nào.

Trong Giang Nam đạo hiện tại, Duẫn Tịch còn không biết Lục Phiến Môn trong thời gian gần đây đã có quyết định, hắn hiện tại đi theo các tổng bộ đầu châu phủ Lục Phiến Môn đi về Thanh Bình Phái.

Những bộ khoái Lục Phiến Môn tạo ra động tĩnh lớn như thế, Thanh Bình Phái cũng bị dọa sợ.

Thanh Bình Phái Triệu Nguyên nghe báo tin liền sững sốt, hắn không nghĩ tới Lục Phiến Môn hội hiện tại nhắm vào Thanh Bình Phái, chẳng lẽ Duẫn Tịch bj điên, hắn tình nguyện khai chiến với tất cả thế lực trong Giang Nam đạo cũng muốn diệt Thanh Bình Phái của hắn?

Chẳng lẽ hắn đã làm gì chọc giận Lục Phiến Môn Giang Nam đạo?

Hắn biết rõ việc đệ tử nhục mạ bộ khoái Lục Phiến Môn, thậm chí hắn cũng đồng ý vấn đề như vậy, nếu không đệ tử của hắn cũng không có can đảm như thế.

Nhưng Triệu Nguyên dám cam đoan, chỉ cần Lục Phiến Môn Duẫn Tịch không phải người ngu thì hắn không vì việc nhỏ như vậy tấn công Thanh Bình Phái.

Trong phần đông đệ tử Thanh Bình Phái hiện tại, sắc mặt Trần Hằng và Lưu Uyên biến thành khó coi, chẳng lẽ ngày hôm qua bọn họ đánh hai người Bàng Khiêm một trận đã chọc giận Lục Phiến Môn tấn công Thanh Bình Phái?

Nếu như vậy bọn họ xông đại họa to lớn bằng trời rồi.

Chương môn Thanh Bình Phái Triệu Nguyên cũng mang theo một đám đệ tử đi tới trước sơn môn, không phải Duẫn Tịch dẫn đầu, mà là tổng bộ đầu Khánh Dương phủ Trương Trạch.

Hiện tại đối phương mạnh hơn, Triệu Nguyên không dám bày ra giá đỡ trước mặt bộ khoái Lục Phiến Môn, hắn dùng sắc mặt âm trầm nhìn mọi người:

Trương Bộ đầu ngươi có ý gì? Chẳng lẽ ngươi thật chuẩn bị khai chiến với Thanh Bình Phái hay sao?

Trương Trạch cười lạnh nói:

Không phải ta muốn khai chiến với Thanh Bình Phái, mà là Thanh Bình Phái các ngươi làm việc quá phận.

Triệu Nguyên nghe xong cũng sững sờ, không phải chỉ châm chọc khiêu khích bộ khoái Lục Phiến Môn vài câu hay sao, huống hồ cũng không phải một mình ta làm như vậy, ngươi dựa vào cái gì mang nhiều người tới nơi này?

Không chờ hắn nói gì, Trương Trạch đã nói:

Triệu Nguyên! Thanh Bình Phái các ngươi dám can đảm tấn công người Lục Phiến Môn, hôm nay ta muốn ngươi trả công đạo.

Nếu không, cho dù toàn bộ Giang Nam đạo đại loạn, chúng ta cũng muốn san bằng Thanh Bình Phái san thành bình địa, chó gà không tha.

Sau khi nghe xong những lời này, đầu óc Triệu Nguyên như nổ tung, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Triệu Nguyên không bị lừa đá vào đầu, hắn làm sao có gan giết bộ khoái Lục Phiến Môn?

Duẫn Tịch từ phía sau chạy lên trên, hắn vội vàng nói:

Mọi người yên tĩnh một chút! Chuyện này có khả năng không phải Thanh Bình Phái làm, gần đây dư nghiệt Ngô quốc quá mức hung hăng càn quấy, thậm chí dám tập sát bộ khoái Giang Nam đạo, ngay cả Tô đại nhân cũng trúng độc thủ của bọn chúng.

Hiện tại hai bộ khoái Lục Phiến Môn chúng ta tử vong quá kỳ lạ, có lẽ dư nghiệt Ngô quốc đang âm thầm châm ngòi, chúng ta không nên trúng gian kế của bọn chúng.

Duẫn Tịch đi lên, Triệu Nguyên lập tức nói:

Duẫn đại nhân nói đúng, Thanh Bình Phái chúng ta không ngu, làm sao có thể giết người Lục Phiến Môn vào lúc này chứ? Trong việc này khẳng định có âm mưu.

Các tổng bộ đầu và bộ khoái chung quanh nghe hai người kẻ xướng người họa liền thất vọng đến cực điểm.

Duẫn Tịch thân là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, hắn chỉ nói giúp Thanh Bình Phái mà không nói giúp bọn họ, nội tâm các bộ khoái chung quanh đã nhịn đủ rồi.

Trong đám người có lời nói mỉa mai vang lên:

Duẫn đại nhân, nhân chứng vật chứng đã có đủ, Lục Phiến Môn chúng ta làm việc, nếu đã những vật này còn không đủ chứng minh hay sao?

Ta nhìn thái độ của Duẫn đại nhân, người biết sẽ nhận ra ngươi là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, người không biết cho rằng ngươi là minh chủ võ lâm Giang Nam đạo! Rốt cuộc ngươi đứng bên nào?

Bộ khoái chung quanh nghe người nói chuyện liền cười lớn.

Duẫn Tịch nhìn sang, người vừa nói chính là Hoàng Bỉnh Thành, hơn nữa bọn họ còn mang theo tinh nhuệ do Tô Tín bồi dưỡng tỉ mỉ.

Nhìn thấy đám người Hoàng Bỉnh Thành lên tiếng, các tổng bộ đầu châu phủ hưng phấn không nhỏ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 552 - Đòi Công Đạo (2)

Tinh anh trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại đã xuất hiện, muốn diệt Thanh Bình Phái vô cùng dễ dàng.

Hoàng Bỉnh Thành vỗ vỗ tay, vài tên bộ khoái Lục Phiến Môn Khánh Dương phủ nâng hai quan tài về phía trước.

Hoàng Bỉnh Thành xốc nắp quan tài, hắn lẩm bẩm với thi thể:

Hai vị huynh đệ chớ trách, quấy rầy các ngươi nghỉ ngơi cũng vì muốn báo thù thay các ngươi mà thôi, các ngươi yên tâm đi, Thanh Bình Phái nhiều người như vậy, chúng ta sẽ bắt bọn chúng chôn cùng các ngươi.

Nội tâm người Thanh Bình Phái lạnh buốt, Hoàng Bỉnh Thành chỉ vào một thi thể và nói:

Hiện tại các ngươi mở to mắt chó ra mà xem, nhìn xem vết thương trên thi thể có phải kiếm pháp Thanh Bình Phái gây ra hay không.

Triệu Nguyên đi lên quan sát, ánh mắt hắn rung động không thôi.

Đương nhiên hắn nhìn ra thi thể trúng kiếm pháp Thanh Bình Phái mà chết.

Triệu Nguyên lại nói:

Kiếm pháp Thanh Bình Phái không tính là cao minh, nếu có người muốn bắt chước rất dễ dàng, tối thiểu có thể nhìn ra manh mối trên thi thể.

Hoàng Bỉnh Thành cười lạnh nói:

Ban ngày bọn họ đến Thanh Bình Phái thu thuế, nghe nói không có thu thành công đã bị đám đệ tử của các ngươi vũ nhục và động thủ, chẳng phải đệ tử các ngươi ghi hận trong lòng cho nên chặn giết hay sao?

Duẫn Tịch lạnh lùng nói:

- Ai bảo ngươi đừng ra nói chuyện? Cút về đi!

Hoàng Bỉnh Thành lúc này không sợ hắn, trừ phi Duẫn Tịch muốn ép toàn bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo triệt để tạo phản, nếu không Duẫn Tịch không dám động tới hắn.

Chỉ vào thi thể trong quan tài, Hoàng Bỉnh Thành lạnh lùng nói:

Duẫn đại nhân ngươi muốn bảo trụ quan chức của mình cũng không thành vấn đề, nhưng Hoàng Bỉnh Thành ta hôm nay không phải đến chơi, mà là đòi công đạo cho người đã chết.

Đồng thời cũng muốn những người khác biết rõ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo chúng ta không dễ khi dễ như thế!

Hoàng Bỉnh Thành vừa ra nói xong, hắn được các bộ khoái ủng hộ, cảnh tượng mấy ngàng người đồng thanh hô to dọa Duẫn Tịch và Triệu Nguyên sợ hãi.

Hoàng Bỉnh Thành vung tay lên nói:

Ta có nghe qua, hai vị huynh đệ này đi Thanh Bình Phái đã động thủ với các ngươi, các ngươi có dám gọi người ra đối chất hay không, hỏi bọn chúng có ra tay giết người hay không.

Ánh mắt Hoàng Bỉnh Thành không ngừng nhìn đệ tử Thanh Bình Phái, ánh mắt bọn họ đều nhìn thẳng vào Trần Hằng và Lưu Uyên đang sợ hãi.

Hai vị nên đứng ra đi, có phải hai người Bàng Khiêm động thủ với các ngươi hay không?

Nhìn thấy Trần Hằng và Lưu Uyên kinh hoảng như vậy, Triệu Nguyên biết rõ việc này không xong.

Hắn cũng cảm giác có vấn đề, nếu như không phải bọn chúng làm thì tạo sao lại sợ như vậy?

Cho dù bọn họ làm cũng không thể thừa nhận trong tình huống hiện tại.

Cho nên Triệu Nguyên vừa định mở miệng bảo bọn họ chớ nói lung tung, hắn vừa mới hô tên Trần Hằng và Lưu Uyên, chợt nghe Lưu Uyên lớn tiếng nói:

Chúng ta không có giết người! Hôm qua chúng ta chỉ đánh bọn chúng một trận, không có giết người!

Hắn vừa nói lời này toàn trường yên tĩnh, Triệu Nguyên hận không thể lập tức xông lên đập chết tên đệ tử này.

Duẫn Tịch cũng không phản đối, ngươi thừa nhận các ngươi nửa đường ra tay, còn có gì để nói?

Hoàng Bỉnh Thành lúc này mỉm cười nói:

Triệu chưởng môn, ngươi cũng đã nhìn thấy kết quả, là đệ tử Thanh Bình Phái các ngươi thừa nhận, bọn chúng thật nửa đường cướp giết người Lục Phiến Môn chúng ta, hiện tại có gì để nói?

Lưu Uyên vội vàng nói:

Chúng ta không có giết người! Chúng ta lại không phải người ngu, làm sao có thể giết người dưới chân núi chứ?

Hoàng Bỉnh Thành khoát tay nói:

Cũng không nhất định, con người vào thời điểm tức giận có thể làm ra việc không có lý trí, nói không chừng các ngươi tức giận nên xúc động giết người, cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy.

Lưu Uyên muốn nói gì đó nhưng Triệu Nguyên quát lớn:

- Ngươi câm miệng cho ta!

Xoay đầu lại, Triệu Nguyên nhìn Hoàng Bỉnh Thành, hắn lạnh lùng nói:

- Rốt cuộc các ngươi muốn thế nào mới bỏ qua?

Hoàng Bỉnh Thành chỉ vào hai người Lưu Uyên cùng Trần Hằng, lạnh lùng nói:

Người Lục Phiến Môn chúng ta không thể chết vô ích, hôm nay Thanh Bình Phái nhất định phải cho chúng ta câu trả lời, giao hai người này cho Lục Phiến Môn xử trí, nếu không hôm nay ta sẽ huyết tẩy Thanh Bình Phái đòi công đạo cho hai vị huynh đệ.

Không có khả năng!

Triệu Nguyên trực tiếp cự tuyệt.

Nếu Thanh Bình Phái dễ dàng giao đệ tử mình ra như vậy, làm như thế sẽ tạo thành lục đục nội bộ.

Huống hồ Triệu Nguyên hắn cũng không tin Lục Phiến Môn dám diệt Thanh Bình Phái, Duẫn Tịch không phải Tô Tín, hắn không dám bỏ qua thế lực võ lâm Giang Nam đạo.

Thế lực võ lâm Giang Nam đạo cũng không cho phép sự việc đồ tông diệt môn xảy ra lần nữa, chỉ cần Lục Phiến Môn hôm nay dám động tay, toàn bộ Giang Nam đạo sẽ đại loạn!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 553 - Ta Bảo Các Ngươi Giao Người (1)

Triệu Nguyên lạnh lùng nhìn sang Hoàng Bỉnh Thành, hắn nói với Duẫn Tịch:

Duẫn tổng bộ đầu, chẳng lẽ ngươi không thể quản thủ hạ của mình sao? Duẫn Tịch lập tức quát Hoàng Bỉnh Thành:

Quay về đi! Việc này kỳ quặc, ta cam đoan sẽ cho các ngươi công đạo.

Duẫn Tịch hiện tại vô cùng lo lắng, tuyệt đối không thể đánh, nếu không võ lâm Giang Nam đạo sẽ đại loạn và liên thủ áp bức hắn như lần trước, như vậy càng không thể khống chế cục diện hiện tại.

Nhưng đáng tiếc Duẫn Tịch hiện tại không có chút uy tín nào trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

Lần trước Duẫn Tịch cắt xén ban thưởng và bổng lộc, lại còn độc tài trấn áp mọi người, ngay cả hiện tại cũng không đứng về phía người mình, hắn lại đi nói chuyện thay Thanh Bình Phái, từ đó địa vị Duẫn Tịch trong nội tâm bọn họ xuống thấp tới cực điểm.

Bởi vì có câu nói: không sợ không so, chỉ sợ hàng so với hàng.

Ban đầu bọn họ oán trách thủ đoạn Tô Tín nghiêm khắc, nhưng hiện tại so sánh với Duẫn Tịch, bọn họ đến lúc này mới biết rõ Tô Tín tốt cỡ nào.

Cho nên đối mặt Duẫn Tịch ra lệnh, bộ khoái chung quanh không nói gì, bọn họ lặng lẽ rút binh khí ra sau đó đi từng bước tới gần Thanh Bình Phái.

Thân là bộ khoái Lục Phiến Môn nhưng không thể bảo đảm an nguy cho người mình, bị người giết còn không dám phóng cái rắm, bọn họ làm bộ khoái Lục Phiến Môn quá biệt khuất, còn không bằng sớm cởi quan phục trở lại làm đạo phỉ còn hơn.

Chưởng môn Thanh Bình Phái cảm thấy khẩn trương, nếu Lục Phiến Môn dám động thủ thật sự thì đừng trách hắn tâm ngoan thủ lạt.

Dù sao Lục Phiến Môn không có võ giả Nguyên Thần Cảnh tọa trấn, hắn đánh đòn phủ đầu giết chết vài tên tổng bộ đầu châu phủ là có thể chấn nhiếp những kẻ còn lại.

Sau đó hắn tại liên thủ với thế lực võ lâm Giang Nam đạo phản kháng Lục Phiến Môn, đến lúc đó pháp không trách chúng, hắn cũng không tin triều đình có thể giết toàn bộ võ lâm Giang Nam đạo.

Lúc này Duẫn Tịch đứng xa nhìn, mùi thuốc súng chung quanh càng ngày càng đậm, một khi song phương động thủ, bất kể ai động thủ trước cũng biến thành triều đình phân tranh với võ lâm Giang Nam đạo.

Đến lúc đó Duẫn Tịch hắn là đầu sỏ gây nên tất cả, cho dù bản thân hắn không liên quan gì tới việc này.

Khi đó đừng nói vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo khó giữ, chỉ sợ cái đầu trên cổ hắn cũng khó bảo toàn.

Thời điểm rời khỏi Giang Nam phủ hắn đã phái người thông tri Giang Hạc Lưu tới giúp hắn, dù sao hiện tại chỉ có Giang Hạc Lưu là cường giả Hóa Thần Cảnh đỉnh phong mới đủ sức trấn áp tràng diện.

Kết quả sự việc xảy ra cả buổi nhưng hắn không nhìn thấy bóng dáng Giang Hạc Lưu ở đâu, nội tâm Duẫn Tịch nôn nóng khó nói thành lời.

Kết quả hắn kỳ vọng Giang Hạc Lưu cũng không có đến, ngược lại bộ khoái Lục Phiến Môn và đệ tử Thanh Bình Phái đang giương cung bạt kiếm muốn động

thủ với nhau.

Song phương cũng đã giương cung bạt kiếm, đều muốn dùng áp lực nặng nề ép đối phương khuất phục, nhưng kết quả song phương không ngừng tiến lên phía trước, cũng không có ai dừng bước.

Ngay lúc này có giọng nói vang lên:

Triệu chưởng môn uy phong thật lớn, trong thời gian ta không có mặt tại Lục Phiến Môn, ngươi dám can đảm giết người Lục Phiến Môn, ngươi cho rằng quy củ Tô Tín ta lập là lời nói nhảm?

Mọi người khiếp sợ khi nghe giọng nói này, bọn họ đều nhìn sang phía sau.

Tô Tín đứng đó, Sắc Vi Kiếm đeo bên hông, hắn đang đi chậm trên đường núi, mọi người lập tức xôn xao khi nhìn thấy hắn xuất hiện.

Bộ khoái Lục Phiến Môn vui mừng, vui mừng vì Tô Tín không chết, hơn nữa hắn còn xuất hiện tại nơi này.

Đám người Hoàng Bỉnh Thành vô cùng lạnh nhạt, mặc dù có kinh hỉ nhưng đại bộ phận là giả vờ, hiển nhiên bọn họ sớm biết tin tức Tô Tín trở về.

Người bên phía Thanh Bình Phái vô cùng kinh hãi, đã nói Tô Tín đã chết, vì cái gì hắn lại xuất hiện tại nơi này? Lục Phiến Môn báo tin tức sai lầm hay sao?

Đương nhiên người kinh hãi nhất chính là Duẫn Tịch.

Tô Tín đã bị Giang Hạc Lưu giết, tại sao hắn lại xuất hiện tại đây.

Duẫn Tịch chưa từng có hoài nghi tới là Giang Hạc Lưu nói dối, hắn cũng không có lừa gạt mình tất yếu, nhưng Tô Tín đến tột cùng là như thế nào theo Giang Hạc Lưu vị này Hóa Thần Cảnh đỉnh phong cường giả trong tay sống sót?

Bỗng nhiên Duẫn Tịch cảm giác có một tia không ổn.

Tô Tín đã còn sống, vị trí hắn làm sao bây giờ? Hơn nữa Tô Tín có biết tin tức

hắn cấu kết Giang Hạc Lưu hay không?

Lúc này Tô Tín lại không nhìn cái gì, hắn nói với Triệu Nguyên:

Triệu chưởng môn, ta nói đúng hay không? Giết người Lục Phiến Môn ta, tuyệt đối không thể tính toán như vậy, hiện tại ta cho ngươi một cơ hội, ngươi giao hai hung thủ kia ra đây, ta còn có thể xem như không xảy ra chuyện gì.

Triệu Nguyên đổ mồ hôi lạnh như mưa.

Hắn đối mặt Tô Tín cũng không nhẹ nhõm như đối mặt Duẫn Tịch.

Hắn có thể không đặt Duẫn Tịch vào trong mắt nhưng không thể không đặt Tô Tín vào trong mắt.

Duẫn Tịch động thủ với Thanh Bình Phái làm cho võ lâm Giang Nam đạo liên hợp với nhau, nhưng Tô Tín đã có đầy đủ uy vọng trấn áp thế lực võ lâm Giang Nam đạo.

Thậm chí hắn quay về, thế lực võ lâm Giang Nam đạo đừng nói liên hợp với nhau, những thế lực võ lâm như Ôn gia liên hợp với Tô Tín chắc chắn sẽ đứng bên phía Tô Tín, còn liên hợp cái rắm?

Nhưng cứ thế giao người ra như vậy làm sao Triệu Nguyên cam lòng chứ?

Hắn giao người đại biểu hắn chịu thua, tông môn võ lâm tông môn cười nhạo, thậm chí ngay cả Thanh Bình Phái sẽ lục đục nội bộ, uy vọng chưởng môn như hắn chắc chắn giảm nhiều.

Cho nên dù đối mặt với áp lực của Tô Tín, Triệu Nguyên cùng cũng miễn cưỡng cười cười nói:

Tô đại nhân, ta không phải ý tứ này, ngươi thật phải giết bọn họ?

Ta nói ngươi giao người.

Tô Tín thản nhiên nói.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 554 - Ta Bảo Các Ngươi Giao Người (2)

Triệu Nguyên vội vàng nói:

Bọn họ có hiềm nghi lớn nhất, chờ tông môn của ta thẩm vấn bọn chúng nhất định sẽ cho đại nhân một câu trả lời.

Ta nói ngươi giao người.

Tô Tín mặt không biểu tình tiếp tục nói.

Triệu Nguyên cũng không nói cái gì, Tô Tín trực tiếp cắt ngang lời hắn.

- Triệu chưởng môn, quá tam ba bận, ta sẽ không nói một chuyện quá ba lần.

Hắn vừa nói ra lời này, Triệu Nguyên đổ mồ hôi lạnh, bởi vì hắn biết rõ vấn đề này nếu là qua ba lần sẽ có kết cục gì.

Lúc trước Tô Tín ba lần đưa thiệp mời tất cả thế lực võ lâm Giang Nam đạo, đáng tiếc không có thế lực nào xem hắn là chuyện quan trọng.

Kết quả chuyện lần này năm thế lực nhị lưu mạnh hơn Thanh Bình Phái rất nhiều đều bị Tô Tín tiêu diệt, chó gà không tha!

Triệu Nguyên không nghi ngờ quyết tâm động thủ và thực lực của Tô Tín, cho nên việc này còn chưa có kết thúc, Triệu Nguyên cắn răng nói:

- Giao hai người này cho Tô đại nhân.

Phần đông đệ tử Thanh Bình Phái lộ ra thần sắc không cam lòng, Trần Hằng và

Lưu Uyên càng là hô lớn:

- Chưởng môn, chúng ta thật oan uổng ah.

Nhưng ngay cả như vậy, Triệu Nguyên cùng cũng đành phải vung tay lên, dẫn hai người bọn họ giao cho Lục Phiến Môn người về sau, trực tiếp quay người liền đi, dù sao Thanh Bình Phái của hắn mất mặt quá lớn.

Các bộ khoái Lục Phiến Môn chung quanh dùng ánh mắt sùng bái nhìn Tô Tín, chỉ có người như vậy mới có tư cách làm tổng bộ đầu Lục Phiến Môn một đạo.

Bảo ngươi giao người ngươi liền giao người, quản khỉ gió có chứng cớ gì hay không, ta nói hắn giết người là hắn giết người, không giao thì ta diệt ngươi.

Loại cảm giác này giống như trời nóng được uống một ly nước đá, đặc biệt khi sống cùng Duẫn Tịch vô cùng nghẹn khuất, bộ dạng ủy khuất cầu toàn càng tương phản lớn.

Tô Tín quay người nhìn về phía Duẫn Tịch, những tổng bộ đầu châu phủ Giang Nam đạo đều lặng lẽ đứng về phía Tô Tín, lập trường không cần nhiều lời, liếc mắt nhìn là biết rõ.

Đừng nhìn Duẫn Tịch đang ngồi lên vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo, chỉ cần Tô đại nhân trở về, Duẫn Tịch ngươi khẳng định phải cút xéo nhanh chóng.

Tổng bộ đầu các châu phủ không phải người ngu, từ thực lực đến uy vọng, từ biểu hiện khi ngồi lên vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, Duẫn Tịch không có điểm nào sánh bằng Tô Tín.

Quan trọng hơn là Duẫn Tịch biểu hiện quá kém cỏi, chỉ cần những đại nhân tổng bộ Lục Phiến Môn không bị mù mắt, vậy bọn họ tuyệt đối không lưu Duẫn Tịch.

Nhìn thấy ánh mắt Tô Tín nhìn sang, sắc mặt Duẫn Tịch xấu hổ, hắn cười nói:

- Tô đại nhân ngươi lại không chết, đúng là việc đáng mừng.

Tô Tín thản nhiên nói:

Đúng vậy, chỉ sợ ta không chết đã vượt qua dự đoán của ngươi. Duẫn Tịch biến sắc nói:

Tô đại nhân ngươi có ý gì?

Có ý gì?

Tô Tín cau mày nói:

Lúc trước ngươi cấu kết đám Giang Hạc Lưu dư nghiệt Ngô quốc, ngươi nói có ý gì?

Ta thật không ngờ bộ đầu xuất thân dòng chính Lục Phiến lại cấu kết với dư nghiệt Ngô quốc, ta thật không nghĩ đến điểm này.

Tô Tín! Ngươi đừng ngậm máu phun người.

Duẫn Tịch lui về phía sau hai bước và quát lớn;

Ta xuất thân Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, tại sao ta lại có quan hệ với dư nghiệt Ngô quốc?

Thật tình không chỉ Tô Tín không tin, những bộ khoái Lục Phiến Môn Giang Nam đạo cũng không tin.

Bởi vì Tô Tín sử dụng tội danh cấu kết dư nghiệt Ngô quốc quá nhiều.

Lôi Viễn là dư nghiệt Ngô quốc, các tông môn như Tốn Phong kiếm phái cũng cấu kết dư nghiệt Ngô quốc, hiện tại đến phiên Duẫn Tịch cũng là cấu kết dư nghiệt Ngô quốc.

Tô Tín gần như sử dụng tội danh cấu kết dư nghiệt Ngô quốc chụp mũ người khác, hiện tại bộ khoái chung quanh nghe Duẫn Tịch cấu kết dư nghiệt Ngô quốc chỉ là lý do Tô Tín muốn diệt trừ đối phương mà thôi.

- Chứng cớ?

Tô Tín cười lạnh nói:

Ngươi xếp đám dư nghiệt Ngô quốc của Giang Hạc Lưu vào trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo không phải là chứng cớ sao?

Duẫn Tịch nghe vậy lập tức cảm thấy lỗ thủng to lớn xuất hiện.

Giang Hạc Lưu lúc trước cho rằng Tô Tín nhất định phải chết không thể nghi ngờ, cho nên mới dám giống trống khua chiêng xếp dư nghiệt Ngô quốc vào Lục Phiến Môn, quả nhiên những người khác cho dù sinh nghi nhưng không hỏi cái gì.

Hiện tại Tô Tín trở lại, chỉ cần hắn mang bắt dư nghiệt Ngô quốc ra thẩm vấn, khẳng định sẽ có nguy cơ bại lộ.

Duẫn Tịch còn hi vọng Giang Hạc Lưu nhanh xuất hiện, hiện tại hắn tình nguyện Giang Hạc Lưu đừng xuất hiện, mong hắn phát hiện tình huống và mang tất cả dư nghiệt Ngô quốc trong Lục Phiến Môn rời đi.

Như vậy tối thiểu chết không đối chứng, có Lưu Phượng Vũ bảo hộ nên hắn chỉ mất vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo, tối thiểu vẫn còn hi vọng chuyển cơ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 555 - Giải Quyết Tốt Hậu Quả (1)

Duẫn Tịch chờ mong Giang Hạc Lưu có thể tới nhưng đáng tiếc nguyện vọng của hắn không thể thực hiện.

Trong Giang Nam phủ hiện tại, Giang Hạc Lưu biết được Duẫn Tịch có phiền toái nên chuẩn bị ra tay.

Duẫn Tịch có địa vị càng vững chắc tại Giang Nam đạo thì dư nghiệt Ngô quốc của hắn càng che giấu sâu trong Giang Nam đạo.

Thời điểm Giang Hạc Lưu muốn dẫn theo Nhạc Thanh Bình đi tới Khánh Dương phủ thời, vừa mới rời khỏi Giang Nam phủ đã có người cản bọn họ lại.

Đó là một người mang giáp đội mũ Ngưu Đầu, quái nhân mang mặt nạ Ngưu Đầu tỏa ra khí túc khủng bố như vực sâu, khí huyết trùng thiên, quả thực làm cho Giang Hạc Lưu tưởng rằng Cổ Đông Lai ở trước mặt.

Các hạ là người phương nào? Vì sao phải ngăn cản chúng ta? Giang Hạc Lưu cẩn thận chắp chắp tay hỏi.

Ngưu Đầu cười hắc hắc nói:

Nhận ủy thác của người ta, ta đáp ứng người khác muốn lấy tính mạng của ngươi.

Nội tâm Giang Hạc Lưu rùng mình sau đó trầm giọng nói:

- Tại hạ không có đắc tội với đại nhân vật nào a? Chẳng lẽ các hạ là người triều

đình?

Người này thực lực khủng bố nhưng lại thần thần bí bí, Giang Hạc Lưu không cách biết rõ hắn tới từ nơi nào, cách giải thích duy nhất chính là thân phận triều đình của đối phương bại lộ cũng chỉ có lực lượng triều đình âm thầm tạo thành.

Triều đình? Thật có lỗi, ngươi đoán sai. Ngưu Đầu lo lắng nói:

Là Sở Giang Vương xin nhờ ta tới giết ngươi.

Đôi mắt Giang Hạc Lưu mờ mịt, hắn không biết Sở Giang Vương là ai?

Ah, đúng rồi, nói Sở Giang Vương ngươi khả năng không biết, tên hắn là Tô Tín a?

Nội tâm Giang Hạc Lưu ngạc nhiên sau đó sinh ra hoảng sợ, lúc trước hắn hoài nghi Tô Tín cũng chưa chết, hiện tại xem ra quả là thế, hơn nữa Tô Tín còn mời cường giả khủng bố tới giết hắn, rốt cuộc hắn có được kỳ ngộ gì?

- Chạy!

Giang Hạc Lưu hét lớn một tiếng, Nhạc Thanh Bình bên cạnh hắn cũng chạy trốn, đối mặt với cường giả có thể so với Cổ Đông Lai, hắn không cách nào có thể sống sót dưới lực lượng đối phương bao phủ.

Nhìn thấy hai người đào tẩu, Ngưu Đầu thở dài nói:

Lão Ngưu ta thiếu nợ nhân tình Sở Giang Vương lớn như vậy, nếu không làm gì được các ngươi chẳng phải là ta quá vô dụng sao?

Hai tay Ngưu Đầu kết ấn, mười ngón tay thô to tung bay, thậm chí còn có mỹ cảm kỳ dị trong đó.

Một ấn rơi xuống tạo thành hắc động tối sầm, nó cũng có hấp lực tự nhiên truyền tới, Giang Hạc Lưu và Nhạc Thanh Bình kinh hãi phát hiện, thân thể của

mình đang run rẩy một cách không tự chủ, còn bị hút về phía Ngưu Đầu.

Thời điểm cách Nhạc Thanh Bình vài chục trượng, Ngưu Đầu tiện tay đánh ra một trảo cường đại, Nhạc Thanh Bình bị đối phương đánh thành thịt nát!

Hai mắt Giang Hạc Lưu đỏ thẫm, hắn không ngốc liều mạng với Ngưu Đầu.

Hai tay của hắn kết ấn, nhiều đóa Kim Liên xuất hiện mang theo khí tức thần thánh.

Trên người Ngưu Đầu sinh ra huyết khí trùng thiên, Kim Liên như ảo ảnh, chúng liên tục vỡ vụn.

- Dám chơi ảo thuật với lão tử? Muốn chết!

Ngưu Đầu hừ lạnh một tiếng, hắn đi từng bước về phía Giang Hạc Lưu, khí thế của hắn kinh người, trên người hắn có chiến giáp đen kịt tỏa ra đường vân sáng ngời, Ngưu Đầu giống như ma thần hàng lâm nhân gian.

Thân thể Giang Hạc Lưu lắc lư nên nhanh chóng lui về phía sau, hắn sử dụng Vô Sinh Chỉ tấn công, thế giới cực lạc hàng lâm, tịch diệt thế gian.

Đối mặt với tuyệt kỹ Bạch Liên giáo, Ngưu Đầu nhưng lại đánh ra một quyền, một quyền bá đạo xé nát tất cả.

Hơn nữa Ngưu Đầu không có ngừng lại, ngay sau đó hắn lại oanh kích một quyền, hư không không chịu nổi lực lượng một quyền này và phát ra từng tiếng nổ rất lớn.

Dốc hết thực lực, cho dù Giang Hạc Lưu có sử dụng thần công bí kỹ gì đều bị phá hủy, Giang Hạc Lưu bị thương phun ra một ngụm máu tươi và bay ngược về phía sau.

Ngưu Đầu lại đánh một quyền, quyền phong xé rách không gian, một quyền của hắn như đánh tan ác quỷ, có thần linh gào thét cực kỳ quỷ dị.

Dưới một quyền đáng sợ như vậy, thân thể Giang Hạc Lưu bị đánh bay ra xa và hóa thành một đống huyết vụ biến mất trong thiên địa.

Hắn dùng ba quyền đuổi giết võ giả Hóa Thần Cảnh đỉnh phong thành huyết vụ, tràng cảnh này bị người ta phát hiện nên cực kỳ đáng sợ.

Ngưu Đầu gật gật đầu, hắn rất hài lòng với thành quả chiến đấu của bản thân, bước chân hắn hơi di chuyển liền xuất hiện cách đó vài trăm trượng, chỉ trong chốc lát liền mất không thấy đâu nữa.

Trong quân doanh tại Giang Nam phủ, Cổ Đông Lai mở mắt ra, ánh mắt sinh ra hào quang sắc bén và lợi hại.

Đều là võ giả tu hành công pháp luyện thể, Cổ Đông Lai cảm giác lực lượng cường đại không kém gì bản thân mình.

Lực lượng kia hơi lộ ra ngoài liền biến mất, Cổ Đông Lai cũng không truy cứu, lúc này hắn bắt đầu nhắm mắt tu luyện.

Trước sơn môn Thanh Bình Phái tại Khánh Dương phủ, Duẫn Tịch không thể chờ Giang Hạc Lưu, nội tâm hắn càng rối bời.

Tô Tín lạnh lùng nói:

- Duẫn Tịch cấu kết dư nghiệt Ngô quốc, bắt hắn lại cho ta.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 556 - Giải Quyết Tốt Hậu Quả (2)

Cho dù hiện tại Duẫn Tịch mới chỉ là tổng bộ đầu Giang Nam đạo nhưng Tô Tín vừa ra lệnh một tiếng, tất cả bộ khoái và bộ đầu đều rút binh khí nhìn chằm chằm Duẫn Tịch.

Gương mặt Duẫn Tịch biến thành khó coi, dù gì hắn cũng thông lĩnh Lục Phiến Môn Giang Nam đạo mấy tháng, bây giờ hắn có vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn trên người, kết quả Tô Tín ra lệnh một tiếng lại không ai đứng về phía hắn.

Duẫn Tịch khẽ cắn môi, hắn trực tiếp quay người chạy đi.

Tô Tín vừa trở lại, những việc hắn làm cũng bại lộ, hắn không cách nào ngây ngốc trong Lục Phiến Môn được nữa, tội danh cấu kết dư nghiệt Ngô quốc rất lớn, cho dù là Lưu Phượng Vũ cũng không tha cho hắn.

- Tránh ra!

Duẫn Tịch quát một tiếng, hắn vận dụng Trích Tinh Thủ đánh bay hai tên bộ khoái cản đường.

Nhưng Tô Tín sẽ cho phép hắn rời đi?

Hắn toàn lực thi triển Phong Thần Thối, phát sau mà đến trước, trong nháy mắt Tô Tín đã đi tới trước người Duẫn Tịch, hắn vung trảo đánh ra năm đạo kiếm khí bảo phủ không gian và bắn Duẫn Tịch bay ra xa.

Ánh mắt Duẫn Tịch mang theo kinh hãi, lúc này mới không đến ba tháng nhưng hắn cảm giác thực lực Tô Tín tăng vọt một mảng lớn.

Không cho Duẫn Tịch chút cơ hội nào, Tô Tín chỉ sử dụng một chỉ như lôi đình oanh động, chỉ lực cường đại bao phủ thân thể Duẫn Tịch, cũng đánh nát tất cả kinh mạch của hắn, khiến cho Duẫn Tịch kêu lên đau đớn và ngất đi.

Nhìn thấy Tô Tín dùng vài chiêu đã giải quyết Duẫn Tịch, Hoàng Bỉnh Thành vội vàng chạy tới hỏi:

Lão đại, tại sao không giết hắn trước? Tô Tín thản nhiên nói:

Hắn đã bị phế, giết hay không không có gì khác nhau, giao hắn cho Lục Phiến Môn, xem như lễ vật tặng mấy vị đại nhân.

Phần lễ vật mang tên Duẫn Tịch đối với Thiết Chiến thì đây một phần đại lễ, nhưng đối với Lưu Phượng Vũ thì nó không phải lễ vật gì tốt đẹp cho cam.

Chuyện ta bảo ngươi làm, ngươi đã làm chưa? Tô Tín hỏi.

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu nói:

Lão đại yên tâm đi, những gia hỏa dư nghiệt Ngô quốc đều bị chúng ta khống chế, cam đoan không có động tĩnh gì.

Sau khi Tô Tín trở về cũng bí mật thông tri đám người Hoàng Bỉnh Thành bố trí tất cả, không chỉ vu oan giá họa tạo xung đột trong Thanh Bình Phái cùng Lục Phiến Môn, còn lại bảo Hoàng Bỉnh Thành xử lý dư nghiệt Ngô quốc do Giang Hạc Lưu an bài trong Lục Phiến Môn.

Tô Tín sẽ không nhìn công lao bỏ chạy.

Sau khi trở lại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, Tô Tín trực tiếp bảo người truyền tin tức tới tất cả đại tông môn, Duẫn Tịch đưa ra quy củ thu thuế cũng bị hủy bỏ, đồng thời cũng báo cho bọn họ biết Tô Tín hắn đã trở lại.

Những dư nghiệt Ngô quốc ẩn nấp trong Lục Phiến Môn cũng bị Tô Tín tung lưới bắt gọn, trực tiếp chuyển giao cho Cổ Đông Lai, về phần là giết hay làm gì thì hắn không quan tâm.

Tô Tín không có giao Duẫn Tịch cho Cổ Đông Lai, mà là bảo người mang hắn đi tổng bộ Lục Phiến Môn, đồng thời cũng phát tin tức cho Thiết Chiến.

Sau nửa tháng, Duẫn Tịch bị giải tới tổng bộ Lục Phiến Môn, hắn có liên hệ với dư nghiệt Ngô cho nên dù không chết cũng bị thẩm vấn một phen mới được.

Thời điểm nghị sự, Thiết Chiến trêu chọc Lưu Phượng Vũ:

Xem ra Lưu đại nhân ngươi nhìn người không rõ, vậy mà phái một dư nghiệt Ngô quốc đi làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo, nếu không phải Tô Tín xuất hiện kịp thời sẽ gây thành đại họa.

Lưu Phượng Vũ thản nhiên nói:

- Ngươi cũng đừng quên Duẫn Tịch lúc trước xuất thân người Thiết gia.

Hai người mỉa mai nhau vài câu sau đó im lặng, dù sao loại chuyện này cũng không có ý nghĩa.

Lần này Lưu Phượng Vũ đã thua, cho dù Duẫn Tịch không có cấu kết với dư nghiệt Ngô quốc nhưng mọi người đều nhìn thấy hành vi của hắn tại Giang Nam đạo, hoàn toàn không có cách nào so với Tô Tín.

Cho nên từ nay về sau này Giang Nam đạo, tối thiểu Lưu Phượng Vũ không có tư cách nhúng tay vào.

Thiết Chiến ho khan một tiếng nói:

Lần này Tô Tín làm không tệ, bản thưởng cho hắn không thể bị áp chế, cho nên ta quyết định cho Tô Tín cơ hội tiến vào vũ mộ tu hành ba ngày, chờ hắn đến thành Thịnh Kinh là có thể sử dụng.

Sau đó cũng nên tấn chức vài tổng bộ đầu châu phủ dưới trướng hắn lên làm phó tổng bộ đầu, ta cũng đã phê chuẩn, các vị nghĩ sao?

Đám người Lưu Phượng Vũ không có lên tiếng, xem như thừa nâận quyết định này, hiện tại bọn họ không tìm ra bất cứ lý do gì ngăn cản ban thưởng của Tô Tín.

Tô Tín bảo người mang lá thư đến chỗ Thiết Chiến không chỉ nói tình hình Giang Nam đạo, hắn còn muốn quan chức.

Lúc trước hắn đáp ứng đám người Lục Tục, sẽ cấp cho bọn họ vi trí phó tổng bộ đầu, hiện tại cũng nên thực hiện.

Vị trí phó tổng bộ đầu chỉ thuộc về bốn người Lục Tục, Lưu Hạo, Triệu Nhất Minh, Lý Phôi, Hoàng Bỉnh Thành không nằm trong số đó.

Lục Phiến Môn cũng không có quan văn bình thường, không có thực lực, vậy ngươi chỉ có thể đứng phía sau mà thôi, khẳng định không thể ngồi lên vị trí phó tổng bộ đầu.

Hoàng Bỉnh Thành cũng không để ý, dù sao chỉ cần Tô Tín còn, địa vị của hắn có thể cam đoan, hơn nữa tuyệt đối không dưới đám người Lý Phôi.

Lần này Tô Tín xảy ra chuyện ngoài ý muốn, toàn bộ đều nhờ vào một mình Hoàng Bỉnh Thành chèo chống ngăn cản Duẫn Tịch chèn ép.

Dùng năng lực Hoàng Bỉnh Thành thể hiện ra, cho dù hắn không có vị trí phó tổng bộ đầu cũng không ai dám xem nhẹ hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 557 - Kiếm Nam Đạo (1)

Sau khi Tô Tín đọc bổ nhiệm phó tổng bộ đầu xong, không chỉ bọn họ hưng phấn không thôi, đồng thời tổng bộ đầu châu phủ khác cũng nhìn thấy hi vọng.

Rốt cuộc Lục Phiến Môn một có bao nhiêu vị phó tổng bộ đầu, việc này cũng không có yêu cầu cụ thể.

Nói như thế nào ít nhất cũng có hai người, đại bộ phận đều có từ bốn tới năm người.

loại địa phương lớn như Giang Nam đạo, có bảy, tám vị phó tổng bộ đầu cũng rất bình thường.

Tô Tín một hơi bổ nhiệm bốn vị phó tổng bộ đầu, việc này cũng giúp bọn họ nhìn ra Tô Tín hào phóng cỡ nào.

Vị đại nhân này cũng sẽ không nắm chặt quyền lợi trong tay của mình, đúng như những gì Tô Tín từng nói trước kia, chỉ cần thực lực ngươi đầy đủ, vậy ngươi có thể đạt được vị trí mình nên được.

Sau khi an bài tất cả mọi chuyện trong Giang Nam đạo, Tô Tín chuẩn bị bắt đầu bế quan tu luyện một thời gian ngắn.

Tuy hắn đã bế quan một thời gian ngắn tại Địa phủ, hắn chỉ mới học được hai ba môn vũ kỹ trong Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải mà thôi, lúc này Tô Tín bế quan muốn làm quen Băng Địa Ngục Chân Giải thêm một chút.

Sau khi phân phó sự vật hàng ngày sẽ do đám người Hoàng Bỉnh Thành xử lý,

Tô Tín trực tiếp bế quan tu luyện.

Hắn vốn dự tính bế quan trong ba tháng, nhưng lúc mới qua thời gian một tháng, Tô Tín đã bị người khác đánh thức.

Đánh thức hắn không phải đám người Hoàng Bỉnh Thành, mà là Thôi Phán Quan.

Lệnh bài Địa phủ chấn động, Thôi Phán Quan truyền một tin tức tới chỗ hắn, bảo Tô Tín có thời gian đến Địa phủ một chuyến.

Thời gian một tháng, Tô Tín đã tu hành bảy tám phần vũ kỹ hữu dụng trong Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải, hắn suy nghĩ một lúc và dừng bế quan, truyền tống đến Địa phủ.

Dựa theo lời của Thôi Phán Quan, có lẽ không gian Địa phủ có chỗ trùng hợp với Giang Nam đạo, cho nên từ Giang Nam đạo truyền tống đến Địa phủ không phí bao nhiêu thời gian của hắn.

Sau khi rời khỏi cung điện của mình, Thôi Phán Quan đã chờ Tô Tín tại cửa ra vào.

Thôi Phán Quan, có việc gì gấp tìm ta sao? Tô Tín hỏi.

Có một nhiệm vụ rất thích hợp với ngươi, ta muốn hỏi ngươi có thể muốn đi hoàn thành hay không?

Thôi Phán Quan nói.

Là nhiệm vụ Địa phủ hay nhiệm vụ thành viên vòng trong tuyên bố”

Là nhiệm vụ Địa phủ tuyên bố.

Thôi Phán Quan nói.

Nghe được Thôi Phán Quan nói như vậy, Tô Tín cũng sinh ra một ít kinh ngạc.

Trước kia Thôi Phán Quan đã từng giải thích qua, nhiệm vụ chia làm nhiệm vụ của người khác tuyên bố và nhiệm vụ Địa phủ tuyên bố.

Nhiệm vụ do người tuyên bố đơn giản, thiên kì bách quái, nhưng Địa phủ tuyên bố nhiệm vụ sẽ liên quan đến lợi ích bản thân Địa phủ, bình thường cần rất nhiều người tham gia.

Loại nhiệm vụ khó khăn như thế, tại sao Thôi Phán Quan lại tìm võ giả Thần Cung Cảnh làm chứ?

Thôi Phán Quan giải thích:

Nhiệm vụ này do Địa phủ tuyên bố không sai, nó lại không phải nhiệm vụ khó khăn gì, hơn nữa chỉ có ngươi đi mới thích hợp, nghe nói ngươi có quan hệ không tệ với Dịch Kiếm Môn Tạ Chỉ Yến?

Tô Tín không biết tại sao Thôi Phán Quan lại nhắc tới Tạ Chỉ Yến vào lúc này, nhưng hắn vẫn gật đầu nói:

Cũng tính có chút giao tình, chuyện lần này có quan hệ với Dịch Kiếm Môn

sao?

Thôi Phán Quan nói:

Xem như có một ít quan hệ, nhiệm vụ lần này muốn ngươi đi hai tiểu thế gia nhị lưu không có võ giả Nguyên Thần Cảnh phụ thuộc Dịch Kiếm Môn cầm một món đồ, đương nhiên ngươi có thể tùy ý dùng thủ đoạn gì cũng được.

Tô Tín cau mày nói:

Chỉ là hai thế gia nhị lưu không có Nguyên Thần Cảnh, ta nghĩ tùy tiện tìm một thành viên vòng trong cũng có thể hoàn thành việc này dễ hơn ta.

Thôi Phán Quan lắc lắc đầu nói:

Không giống, mục tiêu chúng ta quá lớn, chúng ta không có ý kết thù oán với vị kia của Dịch Kiếm Môn, cũng không muốn trêu chọc, cho nên mới lựa chọn người có quan hệ với Dịch Kiếm Môn đi làm.

Tô Tín gật gật đầu, nội tâm hắn cũng có lòng hiếu kỳ, rốt cuộc Dịch Kiếm Môn có ai làm Địa phủ kiêng kỵ như thế?

Muốn ta cầm lấy thứ gì? Địa điểm của vật kia nằm nơi nào? Tô Tín hỏi.

Thôi Phán Quan khoát tay nói:

Ta chỉ biết mục tiêu là một thanh trường kiếm Thiên cấp mất đi linh tính, địa điểm đại khái nằm trong hai gia tộc đó, nhưng trường kiếm có hình dạng gì, trong nhà của ai, những việc này cần chính ngươi đi thăm dò.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 558 - Kiếm Nam Đạo (2)

Tô Tín cũng im lặng một lúc, muốn hắn đi lấy đồ vật về nhưng chỉ có một ít manh mối như thế.

Thôi Phán Quan nói:

Ngươi còn đừng ngại ít manh mối, những manh mối này là Luân Chuyển Vương liều mạng tiêu hao nguyên khí mới bói toán ra đấy.

Ah, Luân Chuyển Vương trong Địa phủ chúng ta am hiểu thiên cơ bói toán chi đạo?

Tô Tín kinh ngạc hỏi.

Thiên cơ bói toán không phải thứ thần côn dùng xiếc lừa đảo gạt người, mà là thực sự có người tu hành một đạo này tới mức cực hạn, có thể cảm giác biến hóa nào đó trong thiên địa, từ đó tìm được một ít dấu vết lưu lại.

Am hiểu thiên cơ bói toán một đạo nhất chính là người Thái Nhất Đạo Môn và Tạo Hóa Đạo trong Đạo môn tứ tông.

Trong Tà đạo bát môn có Thiên Cơ cốc phát huy đạo này đến mức tận cùng, hiện tại Luân Chuyển Vương đã có thể sử dụng thuật thiên cơ bói toán suy diễn, vậy chứng minh hắn hắn tối thiểu tu hành đạo này tới trình độ đăng đường nhập thất.

Người trong Địa phủ chúng ta đa tài đa nghệ, mỗi người đều có am hiểu thuộc về mình, thế nào, ngươi có nhận nhiệm vụ này hay không?

Thù lao Địa phủ cũng không kém nhiệm vụ do người khác tuyên bố đâu, lần này hai vị đại nhân Mạnh bà và Hậu Thổ khai ra thù lao chính là tiến vào kho binh khí Địa phủ chọn một thanh binh khí Địa cấp, hơn nữa còn cho ngươi hai viên Thiếu Lâm Đại Hoàn đan.

Tuy nhiên nhìn từ biểu hiện Tô Tín ăn thiệt thòi khi dùng binh khí Thiên cấp đổi binh khí Địa cấp, nhưng Tô Tín chỉ đi lấy một thanh binh khí Thiên cấp mất đi linh tính mà thôi.

Thiên binh có linh, binh khí Địa cấp sinh ra khí linh chính là binh khí Thiên cấp, nếu không có khí linh, nó không khác gì binh khí Địa cấp.

Hơn nữa kho binh khí Địa phủ có bao nhiêu thứ tốt cũng có thể nghĩ, Tô Tín cũng có nhiều khả năng lựa chọn hơn trước, còn có hai viên Đại Hoàn đan là đan dược đủ làm đồ gia truyền của thế lực nhị lưu, thù lao của nhiệm vụ không thấp.

Được, ta nhận nhiệm vụ này. Tô Tín lập tức đáp ứng.

Đối với Tô Tín, hai tiểu thế gia không có võ giả Nguyên Thần Cảnh không phải chuyện lớn, nhiệm vụ không có độ khó gì.

Hơn nữa nghĩ đến Dịch Kiếm Môn, Tô Tín cũng muốn thừa dịp này đi Dịch Kiếm Môn thăm Hinh Nhi.

Tính toán một ít thời gian, từ khi chia tay Hinh Nhi tới bây giờ cũng đã qua ba năm.

Trong khoảng thời gian này không phải Tô Tín không muốn đi thăm Hinh Nhi, mà là hắn không dám đi.

Khi đó Tô Tín còn chưa đứng vững gót chân trên giang hồ, có thể nói sát cơ bốn phía, hắn đi thăm Hinh Nhi cũng chỉ có thể tăng thêm phiền não mà thôi.

Hiện tại Tô Tín đã khác, luận thực lực hắn đã đứng thứ mười hai Nhân Bảng,

trên thực tế Tô Tín thậm chí có tự tin tranh phong với tốp mười Nhân Bảng.

Luận địa vị hắn là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, trấn thủ một đạo, uy thế vô song, tối thiểu không có người nào dám tranh phong với hắn tại Giang Nam đạo.

Hơn nữa hiện tại Giang Nam đạo cũng đã đi vào quy củ, trên cơ bản không lại xuất hiện kẻ tự tìm đường chết như Duẫn Tịch, cả Giang Nam đạo không loạn, cho nên Tô Tín hiện tại mới chuẩn bị đi Dịch Kiếm Môn thăm Hinh Nhi.

Sau khi rời khỏi Địa phủ, Tô Tín liền phân phó đám người Hoàng Bỉnh Thành nên xen trọng Giang Nam đạo trong thời gian này, chính mình có chuyện đi ra ngoài một chuyến.

Khi hoàn thành giao phó với đám người Hoàng Bỉnh Thành, Tô Tín trực tiếp đứng dậy tiến đến Dịch Kiếm Môn tại Kiếm Nam đạo.

Tô Tín muốn lợi dụng lệnh bài Địa phủ truyền tống đến Địa phủ, sau đó tại truyền tống đến Kiếm Nam đạo.

Tuy Kiếm Nam đạo cách Giang Nam đạo xa xôi, cho dù tiêu hao toàn bộ nội lực Tô Tín cũng không thể truyền tống, cho nên Tô Tín chỉ có thể thành thành thật thật dùng Liệt Diễm câu do Hoàng Bỉnh Thành chuẩn bị cho hắn chạy đi.

Nghe nói trong cơ thể loại Liệt Diễm câu này có chứa huyết thống Yêu tộc, lực lượng của ngựa còn mạnh hơn chiến mã nhiều lần, toàn thân đỏ thẫm, tính tình táo bạo, võ giả tầm thường không thể hàng phục chúng, cũng chỉ có một ít dị tộc Tây Lương mới có thể hàng phục loài ngựa này, một thớt giá trị mươi vạn lượng bạc, nhưng lại có có tiền không mua được.

Tuy tốc độ Liệt Diễm câu tốc độ không bằng Tô Tín vận dụng nội lực toàn lực chạy nhanh nhưng thắng ở sức chịu đựng bền bỉ, cho dù như thế Tô Tín cũng mất thời gian nửa tháng mới đến Kiếm Nam đạo.

Sở dĩ Kiếm Nam đạo tên là Kiếm Nam đạo là vì trong trì kiếm ngũ phái có hai tọa lạc tại Kiếm Nam đạo, một là Dịch Kiếm Môn, một còn lại chính là Danh Kiếm

Sơn Trang.

Chính bởi vì như thế, số lượng kiếm giả trong Kiếm Nam đạo nhiều hơn các đạo khác rất nhiều, tùy tiện nhìn cũng có thể nhìn thấy võ giả cầm kiếm đi lại trên đường cái.

Thôi Phán Quan báo vị trí Kiếm Nam đạo Mặc Lăng phủ, Mặc Lăng phủ chính là một châu phủ khá lớn tại Kiếm Nam đạo, trong châu phủ lại có hai thế gia, cho nên mục tiêu cực kỳ rõ ràng.

Địa phủ chỉ cho ra một mục tiêu, bản thân mình phải tự tìm hiểu tin tức kỹ càng, cho nên Tô Tín vẫn dùng cách ăn mặc đạo nhân trung niên hành tẩu giữa Mặc Lăng phủ.

Nơi tin tức nhất linh động nhất trong giang hồ chính là quán rượu, nơi đó cũng là nơi phong môi thích ở lại nhất.

Phong môi chính là người chuyên buôn bán các loại tình báo giang hồ, ví dụ như đám người Thất Hùng Hội gặp được Trương Bất Tam tại Khánh Dương phủ, thân phận của hắn chính là phong môi.

Những người này giao du rộng rãi, tin tức linh thông, đại bộ phận đều là địa đầu xà tìm hiểu tin tức, tìm bọn họ là chọn lựa đầu tiên.

Điều kiện tiên quyết là ngươi phải sáng mắt mới được, những phong môi này chuyên môn lừa gạt không ít thái điểu mới bước ra giang hồ.

Chức nghiệp phong môi nhìn như tầm thường nhưng thực sự phát dương quang đại tới mức tận cùng chính là Thiên Cơ cốc trong Tà đạo bát môn.

Tà đạo bát môn không dựa vào võ công nổi danh, chính là dựa vào bàng môn tả đạo nổi danh, Thiên Cơ cốc có sở học pha tạp, cũng nổi danh không làm việc đàng hoàng nhất.

Từ tử vi cơ quan đến Thiên Đạo bói toán, từ y học địa lý đến tình báo giang hồ, chức nghiệp phong môi chiếm đại bộ phận tài nguyên tương đối lớn của Thiên Cơ

cốc, ngươi muốn mua bất cứ tình báo gì, chỉ cần ngươi có thể trả cái giá lớn, Thiên Cơ cốc liền có thể bán cho ngươi.

Sau khi Tô Tín đi vào Mặc Lăng phủ liền đi thẳng đến quán rượu lớn nhất Mặc Lăng phủ, sau khi gọi một bàn lớn thức ăn và rượu lập tức dẫn tới phần đông võ giả trong quán rượu chú ý.

Dù sao cách ăn mặc và tạo hình của Tô Tín có cảm giác tiên phong đạo cốt, đạo nhân như thế phải uống trà xanh xin cơm bố thí mới phải, ngươi đi vào liền gọi thịt cá là thế nào?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 559 - Chu Gia Cùng Trầm Gia (1)

Tô Tín ăn uống no đủ trong quán rượu, lấy ra một lọ đan dược đặt trên mặt bàn.

Đây là đan dược Lục Phiến Môn phỏng chế Thiếu Lâm Tiểu Hoàn đan, dược hiệu kém hơn Thiếu Lâm tự Tiểu Hoàn đan một thành, nhưng chỉ cần không phải luyện đan sư sẽ không nhìn ra.

Động tác của Tô Tín làm rất nhiều người chú ý tới.

Trong đó một người chừng ba mươi tuổi, mặc cẩm y, cầm quạt xếp trong tay, cách ăn mặc giống như thanh niên công tử thế gia đi tới, hắn chắp tay nói với Tô Tín:

Vị này đạo trưởng này muốn thám thính tin tức? Tại hạ bất tài, cũng xem như nhân vật số má trong các phong môi tại Kiếm Nam đạo, chỉ cần chuyện xảy ra trong Kiếm Nam đạo, tại hạ không nói biết rõ toàn bộ nhưng là tối thiểu biết rõ chín thành chín.

Tô Tín hỏi:

Xưng hô như thế nào? Thanh niên kia nói:

Bất tài chính là ‘ Phong Tín Tử ’ Trương Du.

Tô Tín chú ý tới động tĩnh chung quanh, vừa rồi vị Trương Du đi tới, những phong môi khác rục rịt nhưng không ai dám đứng ra, cũng không hề chú ý nơi này.

Hiển nhiên hắn là phong môi rất có danh tiếng trong hàng ngũ phong môi Kiếm Nam đạo, tối thiểu có thể làm cho phần đông phong môi không c lá gan đi đoạt mối làm ăn với hắn.

Tô Tín đẩy đan dược tới trước Trương Du, làm thủ thế mời.

Trương Du ngửi đan dược, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng:

Thiếu Lâm Tiểu Hoàn đan, đạo trưởng ra tay xa xỉ, muốn hỏi điều gì đạo trưởng cứ hỏi là được, ‘ Phong Tín Tử ’ Trương Du ta không nện chiêu bài của mình.

Ta muốn hỏi một câu, tình huống hai thế gia nhị lưu Mặc Lăng phủ hiện tại thế nào.

Trương Du nói:

Đạo trưởng đang nói Chu gia cùng Trầm gia sao? Hai nhà bọn họ gần đây nháo ra không ít chuyện, thậm chí cũng kinh động đến Dịch Kiếm Môn.

Tô Tín gõ gõ cái bàn nói:

Nói rõ cho ta biết tình huống hai thế gia này, còn có nguyên nhân hai tiểu thế gia hà đức hà năng gì có thể kinh động Dịch

Kiếm Môn.

Trương Du giải thích:

Kỳ thật Trầm gia và Chu gia chính là hai gia tộc phụ thuộc Dịch Kiếm Môn, trên danh nghĩa có quan hệ hợp tác với nhau.

Trầm gia và Chu gia cùng sở hữu một mỏ Nguyên Từ Thiết, đạo trưởng nên biết Nguyên Từ Thiết là khoáng sản luyện khí tầm thường, cũng không tính là thứ quá đáng giá.

Nhưng Nguyên Từ Tinh Thiết là khoáng sản vô cùng trân quý, Trầm gia và Chu gia ngoài ý muốn phát hiện trong một khối Nguyên Từ Thiết chứa đựng rất

nhiều Nguyên Từ Tinh Thiết, đây chính là việc không tầm thường.

Hai gia tộc cũng không ngu, bọn họ biết rõ dùng thực lực của mình không thể nắm giữ mỏ Nguyên Từ Tinh Thiết, cho nên chủ động đảo hướng Dịch Kiếm Môn, giao chín thành Nguyên Từ Tinh Thiết khai thác được giao cho Dịch Kiếm Môn, cầu được Dịch Kiếm Môn che chở mới tránh được ánh mắt của các thế lực võ lâm khác.

Cho dù bọn họ nộp lên chín thành Nguyên Từ Tinh Thiết, cho dù còn lại một thành cũng đủ giúp thực lực hai gia tộc bạo tăng.

Nhưng không biết vì sao gần đây người Chu gia bỗng nhiên giết một đệ tử đích truyền của Trầm gia, bởi vì người Trầm gia trả thù, hai phe giương cung bạt kiếm, thậm chí liên tiếp đại chiến giống như muốn triệt để tiêu diệt đối phương.

Dịch Kiếm Môn vì giữ gìn mỏ Nguyên Từ Tinh Thiết cho nên phái thứ mười Nhân Bảng thứ mười ‘ Cửu Kiếp Việt Nữ ’ Tạ Chỉ Yến đến điều đình nhưng vô dụng.

Nội tâm Tô Tín sinh ra một ít kinh ngạc, Tạ Chỉ Yến lại đến nơi này, xem ra kế hoạch của hắn phải thay đổi.

Hắn vốn có ý định dựa vào tin tức phong môi tìm hiểu tin tức Chu gia và Trầm có binh khí Thiên cấp hoặc binh khí Địa cấp hay không, nếu có thì trực tiếp lẻn vào cướp đoạt Trầm gia

hoặc Chu gia, nếu không có, cứ trực tiếp diệt Chu gia và Trầm gia rồi từ từ tìm.

Trước mắt Tạ Chỉ Yến đến, hai nhà này nói như thế nào cũng phụ thuộc vào Dịch Kiếm Môn, quan hệ giữa hắn và Tạ Chỉ Yến xem như tốt, hơn nữa Hinh Nhi đã ở trong Dịch Kiếm Môn, hắn không thể thô bạo như trước.

Tô Tín tiếp tục hỏi:

Ngươi có biết vì sao hai nhà này đánh nhau hay không? Là vì tranh đoạt một loại kiện bảo vật?

Trương Du lắc lắc đầu nói:

Tại hạ thật không biết việc này, dường như Chu gia nghe tiếng gió gì đó và giết đệ tử đích truyền Trầm gia, lúc này mới dẫn tới Trầm gia phản kích.

Đạo trưởng ngươi cũng biết, tiểu thế gia nhị lưu không có võ giả Nguyên Thần Cảnh như Trầm gia, mỗi một đệ tử đích truyền đều là tồn tại vô cùng trân quý, hiện tại đột nhiên bị giết một, đương nhiên sẽ nổi điên lên rồi.

Hơn nữa chuyện lần này là do Chu gia gây sự trước, Dịch Kiếm Môn đến đây điều đình, Chu gia cũng phản đối đầu tiên, dường như không diệt Trầm gia thề không bỏ qua.

Nhưng thực lực Chu gia có mạnh hơn Trầm gia cũng chỉ mạnh hơn vài phần mà thôi, mặc dù diệt Trầm gia, cho dù độc chiếm một phần Nguyên Từ Tinh Thiết của Trầm gia cũng tổn thương nguyên khí nặng nề, việc này được không bù mất ah.

Trương Du rung đùi đắc ý, trên mặt có chút ít xoắn xuýt.

Hiển nhiên đối với phong môi như hắn, chuyện khó chịu nhất chính là việc bọn họ không thể làm rõ.

Sau khi biết rõ tình báo mình muốn biết, Tô Tín trực tiếp quay người rời đi.

Trương Du nhét Tiểu Hoàn đan vào trong ngực, cảm giác mình làm sinh ý này lời lớn rồi.

Chuyện Trầm gia cùng Chu gia đã náo dư luận xôn xao, tùy tiện tìm một võ giả nghe ngóng cũng có thể biết, chỉ có điều

mình biết kỹ càng hơn một chút so với kẻ khác.

Dùng một tin tức quá hạn đỏi một viên Thiếu Lâm tự Tiểu Hoàn đan, mua bán này không chỉ không lỗ, lợi nhuận cũng không ít.

Lúc này tại nơi trú quân của Dịch Kiếm Môn trong Mặc Lăng phủ, Tạ Chỉ Yến vừa mới trở về từ Chu gia, nàng điều đình lại bị Chu gia cự tuyệt, mặc cho Tạ Chỉ

Yến nói vỡ mồm cũng vô dụng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 560 - Chu Gia Cùng Trầm Gia (2)

Thả kiếm trong tay xuống, Tạ Chỉ Yến xoa xoa đầu, nàng thật không am hiểu chuyện như vậy nhưng hết lần này tới lần khác tông môn lại phái nàng xuống quản việc này.

Nhưng đúng lúc này, Tạ Chỉ Yến lại cảm giác trong phòng có một cơn gió lạnh thổi qua, một người xuất hiện sau lưng Tạ Chỉ Yến.

Loong coong!

Trường kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí rét lạnh chém vào sau lưng, cùng lúc này có một đạo vô hình kiếm khí xuất hiện, cả hai chạm vào nhau và kiếm khí cùng biến mất.

Thời điểm Tạ Chỉ Yến quay đầu lại muốn tiếp tục công kích, nàng nhìn thấy người đứng trước mặt liền sững sờ:

- Tô Tín, tại sao ngươi tới nơi này?

Tô Tín khôi phục dung mạo và cười ha hả, nói:

Tạ cô nương từ khi chia tay tới giờ vẫn khỏe chứ? Thời gian ba năm nhảy lên tốp mười Nhân Bảng đúng là đáng mừng.

Thu hồi kiếm, Tạ Chỉ Yến lắc lắc đầu nói:

Ngươi mới thật đáng mừng, không ai nghĩ tới bang chủ tiểu bang phái tại Nam Man lại có thể trở thành tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo uy chấn một

phương chứ.

Ta đoán hiện tại Thanh Thành kiếm phái đã hối hận vì kết thù với ngươi nhưng không đuổi tận giết tuyệt.

Người Thanh Thành kiếm phái thật sự rất phiền muộn, nếu như nói Tô Tín chỉ xếp vị trí mười hai Nhân Bảng, phái Thanh Thành cũng không cần kiêng kị như vậy, một người cô đơn giống như Trầm Tấn, xuất thân tán tu có thực lực mạnh hơn nữa cũng phải cẩn thận từng chút một.

Nhưng Tô Tín hiện tại chính là tổng bộ đầu Giang Nam đạo uy áp một đạo, sau lưng có Lục Phiến Môn và triều đình làm chỗ dựa.

Tồn tại như vậy không phải là người Thanh Thành kiếm phái nói giết liền giết, cho nên hiện tại trong Thanh Thành kiếm phái không còn có tiếng nói hô đánh kêu giết Tô Tín.

Dù sao lúc trước Tô Tín chỉ giết nhi tử của trưởng lão Phương Thụy, cũng chỉ kết tử thù với Phương Thụy mà thôi, chỉ cần Phương Thụy không nhắm vào Tô Tín, Tô Tín cũng không ngu xuẩn đối địch với Thanh Thành kiếm phái.

Thân là một trong trì kiếm ngũ phái, cho dù Lục Phiến Môn cũng không dám nói mình nhất định có thể diệt Thanh Thành kiếm phái, càng không cần nói tổng bộ đầu một đạo.

Cho nên đại bộ phận trưởng lão Thanh Thành kiếm phái đều có ý định không trêu chọc Tô Tín, vấn đề này xem như quá khứ, dù sao Tô Tín cũng không làm gì được được Thanh Thành kiếm phái bọn họ.

Chỉ có điều loại ý nghĩ này không tệ, nhưng phải xem Phương Thụy bị Tô Tín giết nhi tử có từ bỏ ý đồ hay không.

Đúng rồi, lần này ngươi tới Kiếm Nam đạo là muốn thăm Hinh Nhi sao? Tạ Chỉ Yến hỏi.

Tô Tín gật đầu nói:

Hinh Nhi gần đây như thế nào? Tạ Chỉ Yến nói:

Rất không tồi, Hinh Nhi có thiên phú rất cao, ba tháng trước Hinh Nhi đã đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên, cũng xem như hiếm thấy trong Dịch Kiếm Môn.

Trong những tông môn đỉnh cấp, đại đa số đệ tử đều đột phá cảnh giới Tiên Thiên khi mười lăm tuổi.

Hinh Nhi năm nay mới mười một tuổi, đã xem như có thiên phú đỉnh cấp.

Ngươi muốn đi Dịch Kiếm Môn thăm Hinh Nhi cũng phải chờ một thời gian, ta có một số việc bận rộn cần làm, chờ sau khi làm xong những việc này, ta sẽ dẫn ngươi đi Dịch Kiếm Môn.

Tạ Chỉ Yến nói.

Tô Tín ngồi đối diện Tạ Chỉ Yến:

- Là chuyện Trầm gia và Chu gia sao?

Tạ Chỉ Yến gật gật đầu, vấn đề này dư luận huyên náo xôn xao, Tô Tín biết rõ cũng không kỳ quái.

Tô Tín nói:

Theo lý thế lực nhị lưu như Trầm gia và Chu gia phụ thuộc vào Dịch Kiếm Môn các ngươi sẽ không có lá gan lớn như thế mới đúng, có đệ tử đích truyền Dịch Kiếm Môn như ngươi tới điều tiết, bọn họ không dám không nghe.

Hơn nữa Dịch Kiếm Môn các ngươi rất kỳ quái, nếu điều tiết vô dụng, vì sao không phái võ giả Nguyên Thần Cảnh ra mặt trấn áp, hai tiểu thế lực nhị lưu mà thôi, cũng không cần ngươi lo lắng sứt đầu mẻ trán như vậy.

Tạ Chỉ Yến lắc lắc đầu nói:

Đại phái đỉnh cấp có bất đắc dĩ của đại phái đỉnh cấp, có chút quy tắc ngươi không thể không tuân thủ.

Trên thực tế hai gia tộc này phụ thuộc Dịch Kiếm Môn, nhưng trên danh nghĩa chúng ta chỉ có quan hệ hợp tác.

Bọn họ náo như vậy sẽ ảnh hưởng tới Dịch Kiếm Môn khai thác Nguyên Từ Tinh Thiết nhưng người ta cũng không có

trêu chọc Dịch Kiếm Môn.

Nếu chúng ta ra mặt trấn áp huyết tinh thì không có lý, việc này có khác gì ma đạo chứ? Bên ngoài sẽ có tin đồn sai trái, Dịch Kiếm Môn chúng ta hiện tại không chịu nổi.

Nghe được Tạ Chỉ Yến nói như vậy, Tô Tín chỉ có thể lắc đầu, cổ hủ, phương thức làm việc của Dịch Kiếm Môn khó tránh khỏi quá mức cổ hủ.

Đường đường đại môn phái nhưng không có biện pháp gì với hai thế lực nhị lưu đúng là buồn cười tới cực điểm, loại chuyện này chỉ xuất hiện trên những tông môn chính đạo tại Trung Nguyên mà thôi.

Nếu đổi thành địa phương như Tương Nam, bất kể ngươi có trêu chọc chúng ta hay không, dù sao ta cảm giác ngươi đáng chết, vậy ngươi đáng chết, chuyện đồ tông diệt môn xảy ra tại Tương Nam cũng không phải là lần một lần hai.

Những thế lực nhị lưu có võ giả Nguyên Thần Cảnh tại Tương Nam đều có thái độ cực kỳ hung hăng càn quấy, phong cách hành sự không có chút liên hệ nào với chính đạo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 561 - Tạ Chỉ Yến Phiền Não (1)

Đại tông môn có hạn chế của đại tông môn, cho nên đối với những tiểu tông môn kia, chỉ cần đối phương không phải khiêu khích hiển nhiên, bọn họ tự nhiên cũng không có khả năng trắng trợn giết chóc.

Nhưng chỉ cần những tiểu tông môn không bị điên sẽ không đi khiêu khích đại tông môn.

Người ta không ra tay với ngươi cũng bởi vì ngươi không chạm vào điểm mấu chốt của người ta, một khi ngươi đụng chạm tới điểm mấu chốt của những đại tông môn kia, bọn họ sẽ rút kiếm trong tay nói cho ngươi biết cái gì gọi là chênh lệch thực lực.

Đúng rồi, tại sao Dịch Kiếm Môn lại phái ngươi tới? Dùng địa vị của ngươi trong Dịch Kiếm Môn, ngươi không cần ra mặt vì việc nhỏ như vậy mới đúng.

Tô Tín có phần khó hiểu nên hỏi.

Dịch Kiếm Môn không phải Tiêu gia, gia chủ phải điều đình rất nhiều chuyện, cho nên đệ tử trẻ tuổi của thế gia đã bắt đầu lịch lãm rèn luyện.

Kết cấu của Dịch Kiếm Môn cùng loại với Kiếm Thần Sơn, đều đi lộ tuyến tinh anh, trong môn phái có đệ tử chuyên lo tục vụ, đệ tử đích truyền chỉ phụ trách tu luyện là đủ.

Dùng thân phận Tạ Chỉ Yến đi xử lý những việc này sẽ chậm trễ thời gian của nàng, thời gian này dùng vào tu luyện mới là tốt nhất.

Cho nên một ít chưởng môn nhân đại phái đi lộ tuyến tinh anh sẽ cho đệ tử đích truyền rời xa những tục vụ như vậy, chuyên tâm tu luyện, thực lực có thể nghiền áp tất cả.

Tạ Chỉ Yến giải thích:

Không có biện pháp, đây là quy củ của Dịch Kiếm Môn chúng ta, từ khi ba người trong bốn đại kiếm chủ Dịch Kiếm Môn đời trước vẫn lạc, đệ tử trung hạ tầng vẫn lạc rất nhiều, Dịch Kiếm Môn liền quyết định từ nay về sau các đệ tử đều phải tiến hành rèn luyện một ít tục vụ, không thể chỉ lo tu luyện như trước kia.

Ánh mắt Tô Tín hơi híp lại, Tô Tín biết Tạ Chỉ Yến nói chuyện kia là gì, chính là một kiện oanh động cả giang hồ, cũng là mấu chốt làm Dịch Kiếm Môn từ thịnh chuyển suy.

Chuyện này phát sinh vào hai mươi năm trước, có quan hệ với Cản Thi Phái trong cửu ngục tà ma.

Cản Thi Phái là tông môn ma đạo khác loại trong cửu ngục tà ma, bọn họ không phải am hiểu võ công, mà là luyện chế các loại thi thể võ giả cường đại, thao túng chúng thành thi khôi chiến đấu.

Ma đạo đều bị chính đạo chán ghét, bản thân Cản Thi Phái lại không được tông môn ma đạo chào đón, nguyên nhân là vì

công pháp của Cản Thi Phái cần rất nhiều thi thể võ giả cường đại.

Thi thể một ít tán tu hoặc võ giả thượng cổ không dễ dàng đạt được, cho nên bọn họ chuyển ánh mắt sang nghĩa trang mộ táng của các đại môn phái.

Có thể Cản Thi Phái làm không ít việc đào mộ tổ của người ta, thiếu chút nữa làm chính tà hai đạo liên thủ đuổi giết.

Cho nên Cản Thi Phái thừa hành phương châm làm việc điệu thấp trên giang hồ, thời điểm bình thường sẽ không lắc lư tại Trung Nguyên, đều trốn tu hành luyện thi trong rừng sâu núi thẳm tại Tương Tây.

Cản Thi Phái kết thù kết oán với Dịch Kiếm Môn vì một thi thể, một thi thể của lão tổ sáng lập Dịch Kiếm Môn.

Thời điểm lão tổ sáng lập Dịch Kiếm Môn viên tịch không phải ở bên trong Dịch Kiếm Môn, hắn khai sáng Dịch Kiếm Môn liền đi du lịch thiên hạ, cuối cùng không biết tung tích.

Nhưng vào hai mươi năm trước, Cản Thi Phái lại ngoài ý muốn phát hiện thi thể lão tổ Dịch Kiếm Môn.

Lão tổ Dịch Kiếm Môn chính là Chân Vũ Cảnh lục địa thần tiên, thi thể trải qua cả ngàn cả vạn năm vẫn bất hủ, kiếm ý bất diệt, nếu luyện thi thể như vậy thành thi quý, tối thiểu có thể giúp lực lượng Cản Thi Phái bạo tăng gấp đôi!

Nhưng tin tức này ngoài ý muốn bị truyền ra ngoài và chọc giận Dịch Kiếm Môn.

Dù sao không có tông môn nào nhẫn nhịn được việc thi thể lão tổ bị người ta xem như công cụ và luyện thành hung khí giết người, việc này đã vũ nhục Dịch Kiếm Môn.

Cho nên Dịch Kiếm Môn trực tiếp nghiêm lệnh Cản Thi Phái giao thi thể lão tổ bọn họ, nếu không sẽ không chết không thôi với Cản Thi Phái.

Nhưng Cản Thi Phái tuyệt đối không đáp ứng yêu cầu này, một cỗ thi thể Chân Vũ Cảnh lục địa thần tiên sẽ giúp thực lực Cản Thi Phái bạo tăng gấp đôi, trở thành tồn tại trong tốp ba cửu ngục tà ma, bọn họ đương nhiên không giao ra ngoài.

Dịch Kiếm Môn cũng không dễ chọc, vì giữ gìn tôn nghiêm Dịch Kiếm Môn, tứ đại kiếm chủ trực tiếp dẫn toàn bộ Dịch Kiếm Môn tiến hành cuộc chiến diệt môn sinh tử với Cản Thi Phái, kết quả lại là lưỡng bại câu thương.

Sau cuộc chiến này, tứ đại kiếm chủ của Dịch Kiếm Môn vẫn lạc ba người, chỉ có ‘ Huyền Tâm Kiếm Chủ ’ Mạnh Kinh Tiên nhỏ tuổi nhất may mắn còn sống sót.

Các đệ tử Dịch Kiếm Môn còn lại vẫn lạc bảy thành, làm cho thực lực Dịch

Kiếm Môn từ thịnh chuyển suy, từ vị trí đứng đầu trì kiếm ngũ phái rơi xuống đứng cuối.

Cản Thi Phái còn thảm hơn Dịch Kiếm Môn, toàn bộ Cản Thi Phái gần như bị Dịch Kiếm Môn tiêu diệt, mười tám thi thể võ giả Dương Thần Cảnh bị Cản Thi Phái luyện thành Huyền Thiên Kim Thi không còn, chưởng môn Cản Thi Phái cũng chết dưới kiếm Sâm La Kiếm Chủ của Dịch Kiếm Môn.

Nếu không phải dư nghiệt Cản Thi Phái dựa vào chí bảo truyền thừa của Cản Thi Phái đào thoát, chỉ sợ giang hồn cũng không còn tông môn như Cản Thi Phái.

Sau việc này qua đi, có thể nói nguyên khí Cản Thi Phái tổn thương nặng nề, người còn sót lại tu dưỡng trong rừng sâu núi thẳm Tương Tây, thời gian hai mươi năm chưa bao giờ bước vào Trung Nguyên một bước, có thể nghĩ bọn họ thê thảm đến mức nào.

Chuyện này oanh động toàn bộ giang hồ, dù sao cũng là cuộc chiến diệt môn giữa hai tông môn đỉnh cấp, phạm vi ảnh hưởng rất lớn, thậm chí ảnh hưởng tới hôm nay.

Trong thời gian hai mươi năm qua, không chỉ Cản Thi Phái không khôi phục, ngay cả Dịch Kiếm Môn cũng như thế.

Nếu không Dịch Kiếm Môn hiện tại cũng không phái đệ tử đích truyền như Tạ Chỉ Yến nhúng tay vào sự vụ tông môn, bởi vì Dịch Kiếm Môn thật sự không có người, bọn họ lại đi lộ tuyến tinh anh, cho dù đệ tử ngoại môn phụ trách sự vụ hàng ngày cũng không thể thật giả lẫn lộn.

Tạ Chỉ Yến đau đầu, bảo nàng luyện kiếm giết người có thể, nàng thật không muốn xử lý những việc hiện tại.

Đột nhiên Tô Tín lại nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 562 - Tạ Chỉ Yến Phiền Não (2)

Nếu không ta giúp ngươi một chút? Ta sẽ giúp ngươi giải quyết việc Chu gia và Trầm gia.

Bỗng nhiên Tạ Chỉ Yến nhìn về phía Tô Tín, không thể không nói Tô Tín có sở trường những việc thế này.

Luận tâm trí, Tạ Chỉ Yến tự nhận không thua gì Tô Tín, nhưng cũng phải xem đó là việc gì.

Xử lý loại chuyện Chu gia và Trầm gia, Tô Tín là tổng bộ đầu Giang Nam đạo nên rất lành nghề.

Hắn chia rẽ Giang Nam đạo, chơi những thế lực nhị lưu và nhất lưu có võ giả Nguyên Thần Cảnh xoay vòng vòng, uy chấn cả Giang Nam đạo, bây giờ giao việc xử lý hai tiểu thế lực nhị lưu như Chu gia và Trầm gia cho hắn chỉ là chuyện đơn giản như ăn sáng.

Tô Tín liền nói tiếp:

Đương nhiên thủ đoạn của ta táo bạo một ít, sẽ chết người, chết rất nhiều người.

Tạ Chỉ Yến nhíu mày nói:

Có thể dùng phương thức hòa hoãn một chút hay không? Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Không thể, ngươi cũng nhìn thấy tình huống hai nhà hiện tại, căn bản đã giết đỏ mắt, nếu không chết đủ nhiều thì bọn họ không nhả ra.

Huống chi nếu như dùng biện pháp này, ta có thể cam đoan Dịch Kiếm Môn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, cũng không

cần hao tâm tổn trí với hai tiểu thế lực nhị lưu này nữa.

Tạ Chỉ Yến suy nghĩ một lát liền gật đầu đồng ý.

Tuy nàng không phải yêu nữ giết người vô số như Duẫn Tịch Tuyết nhưng nàng cũng không phải nữ tử lòng dạ đàn bà.

Tạ Chỉ Yến từ tầng chót Nhân Bảng đi đến bây giờ cũng dựa vào giết chóc thượng vị, có vô số hung đồ ác tặc chết trong tay nàng.

Hiện tại hành vi của Chu gia và Trầm gia nói rõ không đặt Dịch Kiếm Môn vào mắt, bởi vì bọn họ biết rõ Dịch Kiếm Môn sẽ không động đến bọn họ, cho nên bọn họ mới không sợ hãi.

Tạ Chỉ Yến có thân phận đệ tử Dịch Kiếm Môn cho nên bị cản tay quá mức, nếu không cho Tô Tín thi triển thủ đoạn ác độc, chỉ sợ nàng dây dưa việc này một tháng cũng không có khởi sắc.

Vậy ngươi có ý định như thế nào? Tạ Chỉ Yến hỏi.

Tô Tín nói:

Rất đơn giản, cho hai nhà này triệt để đánh tàn phế, không phải bọn chúng là thế lực nhị lưu sao? Ta sẽ đánh bọn chúng thành thế lực tam lưu, hơn nữa sẽ cho mấy thế lực tam lưu khác của Mặc Lăng phủ tiến lên, bọn chúng sẽ cạnh tranh với nhau, chỉ cần Dịch Kiếm Môn các ngươi sống chết mặc bây, không cho bọn chúng biến thành một nhà độc đại là được.

Một hòa thượng còn gánh nước uống, hai hòa thượng có nước uống, ba hòa

thượng không có nước uống.

Đợi đến lúc thế lực trong Mặc Lăng phủ nhiều hơn, cho dù bọn chúng muốn đánh cũng không thể đánh, chỉ có thể không ngừng ma sát xung đột với nhau mà thôi.

Biện pháp của Tô Tín nghe thì rất đơn giản, nhưng thao tác thực tế sẽ có không ít người chết.

Hiện tại cho dù Chu gia hay Trầm gia đều có mười võ giả Thần Cung Cảnh, muốn biến bọn chúng thành thế lực tam lưu,

tối thiểu phải suy yếu chín thành thực lực của bọn chúng mới được, trong mười tên võ giả Thần Cung Cảnh phải chết tám chín người mới đủ.

Tạ Chỉ Yến gật đầu nói:

Vậy thì tốt, chuyện này đa tạ ngươi, chờ quay về Dịch Kiếm Môn, ta sẽ xuất ra đồ vật cảm tạ ngươi.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Không cần cảm tạ, Chu gia cùng Trầm gia nói như thế nào cũng là thế lực nhị lưu, gia sản của bọn chúng không tệ, Dịch Kiếm Môn cũng chướng mắt đồ của bọn chúng, ta xem đây là thù lao.

Tô Tín đã nói như vậy, Tạ Chỉ Yến không có ý kiến.

Dù sao nàng không có cách nào với hai nhà này, tất cả đều phải xem Tô Tín thi triển như thế nào.

Tạ Chỉ Yến rất hiếu kỳ, Tô Tín sẽ làm cách nào châm ngòi Trầm gia cùng Chu gia triệt để liều chết với nhau, phải biết rằng hai nhà này không phải khôi lỗi của Tô Tín, ngươi muốn nhà ai chết bao nhiêu người, nhà ai sẽ chết bao nhiêu người.

Tô Tín lấy một mặt nạ da người ra khỏi túi giới tử, đây là mặt nạ da người hắn từng dùng qua, chính là một thanh niên dung mạo tuấn tú.

Tấm mặt nạ da người này chính là thân phận của Tô Tín tại thành Thương Sơn, Mạnh Thanh Trạch đệ tử Tứ Tuyệt Tán Nhân Tông Hạo Dương.

Tạ cô nương, tuy người Trầm gia và Chu gia là gia tộc phụ thuộc Dịch Kiếm Môn nhưng ngươi không hiểu bọn chúng sâu bằng ta.

Ví dụ Trầm gia, ngày xưa võ giả tán tu Tứ Tuyệt Tán Nhân Tông Hạo Dương từng yêu trưởng nữ Trầm gia Trầm Tích Quân, kết quả lại bị Trầm gia bổng đánh uyên ương, làm cho Tông Hạo Dương thương tiếc cả đời, Trầm Tích Quân cũng bởi vậy xuất gia, cả đời không lấy chồng.

Thân phận của ta hiện tại chính là Mạnh Thanh Trạch đệ tử Tông Hạo Dương, hiện tại thực lực Trầm gia còn kém hơn Chu gia một bậc, việc này không như ta dự đoán, cho nên ta muốn dùng thân phận này ‘ giúp ’ Trầm gia một tay.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 563 - Trầm Gia Hối Hận (1)

Tô Tín dịch dung thành Mạnh Thanh Trạch muốn đi giúp Trầm gia, về sau Trầm gia xảy ra chuyện gì cũng chỉ có Tô Tín tự mình biết.

Dù sao hắn cho Tạ Chỉ Yến một hứa hẹn, trong một tháng hắn sẽ triệt để giải quyết xong hai tiểu gia tộc cho Tạ Chỉ Yến.

Lúc này Mặc Lăng phủ Trầm gia đang lâm vào mây đen, bởi vì buổi sáng hôm nay bọn họ lại xung đột với Chu gia một lần, trực tiếp vận dụng ba võ giả Thần Cung Cảnh, kết quả bọn họ ăn thiệt thòi lớn, đã chết một người, trọng thương hai người, hai đại gia tộc trong Mặc Lăng phủ, Trầm gia bọn họ vốn còn yếu hơn Chu gia một bậc, nhưng sau khi xảy ra việc hôm nay bọn họ còn yếu hơn trước.

Chu gia có tới mười một võ giả Thần Cung Cảnh, mà Trầm gia bọn họ nhưng lại chỉ có chín người.

Chín người này còn trừ đi một Trầm gia lão gia tử.

Trầm gia lão gia tử cũng là võ giả Thần Cung Cảnh nhưng hắn năm nay đã hơn một trăm hai mươi tuổi thực lực và thân thể khí huyết bản thân cũng đã hạ thấp tới cực điểm, căn bản không có khả năng lại động thủ với người khác.

Kể từ đó sức chiến đấu Trầm gia cũng chỉ có tám người.

Nhiều ngày trôi qua, bảy tên võ giả Thần Cung Cảnh đời thứ hai Trầm gia có hai người trọng thương, hôm nay lại là tổn thương hai và chết một, hiện tại Trầm gia chỉ còn hai võ giả Thần Cung Cảnh dòng chính và một quản gia khác họ phục vụ Trầm gia vài chục năm.

Trong đại sảnh nghị sự hiện tại, một đại phu kết thúc trị liệu hai võ giả Trầm gia trọng thương, hắn cẩn thận nói:

Trầm lão gia tử, hai vị Trầm tiên sinh trọng thương kinh mạch, chỉ sợ không tu dưỡng mấy tháng không khôi phục được, trong đó Trầm nhị tiên sinh thương thế nghiêm trọng nhất, một cánh tay bị phế bỏ triệt để.

Sắc mặt người trong đại sảnh thay đổi, cánh tay bị phế bỏ, chẳng phải nói rõ cho dù trị tốt cũng không dùng được?

Lão đại Trầm gia chính là phụ thân Trầm Tích Quân bị tức chết vì việc lần trước, lão nhị thẩm Trầm gia trở thành người thực lực mạnh nhất trong Trầm gia, cũng là người lựa chọn thừa kế gia chủ Trầm gia tương lai, kết quả hiện tại tốt rồi, Trầm Tòng Hiếu đã biến thành phế nhân.

Cảm nhận được ánh mắt giết người trong đại sảnh, đại phu chỉ có thể cười khổ.

Hắn chỉ là lang băm bình thường, cũng không phải thần y trong truyền thuyết cứu người chết sống lại, các ngươi nhìn ta như vậy cũng vô dụng..

Cuối cùng vẫn là Trầm lão gia tử phất phất tay bảo đại phu rời đi, lúc này đại phu thở gấp chạy ra khỏi Trầm gia.

Lúc này trong đại sảnh nghị sự Trầm gia, bỗng nhiên lão ngũ Trầm gia Trầm Tòng Nhân thấp giọng nói:

Sớm biết như vậy chúng ta lúc trước nên tiếp nhận Dịch Kiếm Môn điều đình cho xong, nếu như khi đó chúng ta tiếp nhận điều đình và bồi thường cho Chu gia một số tài nguyên tu luyện, như vậy không tổn hao thực lực như hiện tại.

Lúc trước Tạ Chỉ Yến vừa tới điều đình, người Trầm gia thật sự động tâm.

Dù sao hai thế lực gia tộc khai chiến là không khôn ngoan, hoặc lưỡng bại câu thương, hoặc một nhà bị nhà khác tiêu diệt.

Cho dù thắng cũng là thắng thảm, cho nên Trầm gia có không ít người không

muốn đánh trận này.

Nhưng lúc ấy Chu gia cũng giết đệ tử dòng chính của mình, bất kể vì mặt mũi hay chuyện khác, Trầm gia nhất định phải tranh đấu một phen mới được.

Kết quả bọn họ hối hận sau khi đánh nhau, thực lực Chu gia vượt quá bọn họ tưởng tượng, vừa mới đánh nhau, Trầm gia bọn họ tổn thất một nửa lực lượng.

Hiện tại có hối hận cũng muộn rồi, lúc trước Chu gia không đồng ý điều đình, hiện tại Chu gia người ta chiếm cứ ưu thế càng không muốn Dịch Kiếm Môn điều đình.

Nhưng lúc này Trầm lão tam Trầm Tòng Vũ lại nói: “Lão ngũ nói thế là có ý gì? Sợ sao? Nếu Chu gia muốn triệt để tiêu diệt Trầm gia chúng ta, vậy bọn chúng đến đây đi.

Những ngày qua Trầm gia chúng ta tổn thất nghiêm trọng, chẳng lẽ Chu gia không có tổn hại hay sao? Cho dù Chu gia muốn diệt Trầm gia chúng ta, chúng ta cũng phải làm bọn chúng gãy vài cây răng.

Nguyên nhân Trầm gia bọn họ khai chiến với Chu gia là vì Chu gia bỗng nhiên giết một đệ tử đích truyền của Chu gia bọn họ, mà tên đệ tử đích truyền chính là nhi tử lão tam Trầm Tòng Vũ, đương nhiên hắn hận Chu gia thấu xương.

Nghe Trầm Tòng Vũ nói như vậy, Trầm Tòng Nhân lập tức không vui:

Tam ca ngươi có ý gì? Nói như ta rất sợ chết.

Ta muốn giảng hòa là vì bảo tồn một tia hương khói Trầm gia, nếu không chúng ta làm sao bàn giao với liệt tổ liệt tông.

Hai người ngươi một lời ta một câu nhao nhao với nhau, những người khác không dám chộn rộn, còn lại võ giả Thần Cung Cảnh Trần Thương cả đời tùy tùng Trầm lão gia tử, về sau trở thành quản gia Trầm gia, cũng trung thành và tận tâm với Trần gia.

Nhưng hai vị này đều là người Trầm gia, hắn khuyên như thế nào cũng không thích hợp, đành phải há to mồm nhìn mà thôi.

Cuối cùng Trầm lão gia tử nhìn thấy bọn họ càng nói càng không chịu nổi, lúc này mới cầm quải trượng gõ vài cái, quát

lớn:

- Đều câm miệng! Cãi nhau còn ra thể thống gì nữa?

Trầm gia lão gia tử vừa mở miệng, mọi người nơi này không dám nhiều lời.

Không ai trong Trầm gia dám khiêu khích quyền uy Trầm lão gia tử, cho dù hắn khí huyết suy bại, tuổi già sức yếu cũng giống như thế.

Trầm gia lịch sử rất ngắn, Trầm gia lão gia tử chính là người khai sáng đời đầu tiên, hắn bằng sức một mình bồi dưỡng mấy nhi tử Thần Cung Cảnh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 564 - Trầm Gia Hối Hận (2)

Thậm chí hắn có thể tự hào nói mấy nhi tử của mình không có phế vật, cho nên uy vọng của hắn trong Trầm gia không ai sánh bằng.

Vào lúc mọi người yên tĩnh, con gái lão bát Trầm gia hơn hai mươi tuổi lại thấp giọng nói:

Nếu như lúc trước đại tỷ gả cho Tông Hạo Dương thì tốt rồi, Trầm gia chúng ta có võ giả Nguyên Thần Cảnh tọa trấn, như vậy càng không sợ Chu gia.

Vừa nghe lời này, sắc mặt mọi người thay đổi, sắc mặt đám người Trầm lão gia tử khó coi.

Chuyện này chính là việc Trầm gia ngu xuẩn nhất trong nhiều năm qua.

Lúc trước bọn họ nhìn thấy Tông Hạo Dương là võ giả tán tu thực lực thường thường nên muốn gả Trầm Tích Quân cho một võ giả Nguyên Thần Cảnh của thế lực nhị lưu Tư Đồ gia.

Kết quả không nghĩ tới cuối cùng hôn sự không thành, võ giả tán tu bọn họ xem thường lúc trước lại đột phá đến Nguyên Thần Cảnh, còn xông ra uy danh ‘ Tứ Tuyệt Tán Nhân ’ tại

Trung Nguyên, không ít gia tộc cười nhạo Trầm gia bọn họ tầm nhìn hạn hẹp.

Phải biết rằng, nếu trước kia bọn họ thành toàn Trầm Tích Quân và Tông Hạo Dương, như vậy bọn họ sẽ thu được một võ giả Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư.

Võ giả Nguyên Thần Cảnh của Tư Đồ gia cũng chỉ là Hóa Thần Cảnh mà thôi,

không thể so sánh với Dung Thần Cảnh Tông Hạo Dương.

Hơn nữa đây chỉ là quan hệ thông gia, mà Trầm gia có thể gả Trầm Tích Quân cho Tông Hạo Dương, Tông Hạo Dương có thể biến thành người nhà của bọn họ, quan hệ còn kiên cố hơn cả quan hệ thông gia.

Kỳ thật lúc trước Tông Hạo Dương vừa mới đột phá Hóa Thần Cảnh, người Trầm gia cũng đã hối hận, muốn vãn hồi tất cả.

Bởi vì chuyện năm đó, phụ mẫu Trầm Tích Quân bị tức chết, Trầm Tích Quân cũng triệt để chết tâm nên xuất gia, hai người muốn lại ở cùng một chỗ là chuyện không có khả năng, thậm chí Trầm Tích Quân muốn dùng cái chết chứng tỏ tâm mình, người Trầm gia phải thôi, bỏ mặc Trầm Tích Quân quanh năm thanh đăng cổ phật tại hậu viện Trầm gia.

Một đám đệ tử đời thứ ba Trầm gia dùng ánh mắt quái dị nhìn đám người Trầm lão gia tử.

Dù sao cũng là quyết định của bọn họ, khi đó đời thứ ba Trầm gia trừ Trầm Tích Quân đã trưởng thành, những người khác đều còn nhỏ.

Cảm nhận được ánh mắt của đám tiểu bối, sắc mặt Trầm Tòng Vũ đỏ lên, quát

lớn:

Nhìn cái gì vậy? Trầm gia hiện tại đã đến thời điểm gian nan nhất, đám tiểu bối các ngươi không suy nghĩ cứu giúp Trầm gia còn không tính, còn đoán mò cái gì?

Con gái lão bát Trầm gia lầm bầm nói:

Ta cũng không phải đoán mò, cho dù Tông Hạo Dương không thể làm tỷ phu của ta nhưng nói thế nào cũng có một tia hương khói với Trầm gia a?

Nếu các ngươi nói Tông Hạo Dương biết rõ tình huống Trầm gia bây giờ, hắn có thể bởi vì niệm tình hương khói mà giúp chúng ta hay không?

Con gái lão bát vừa nói lời này, mọi người nơi này sững sốt, bọn họ không nghĩ tới điểm này.

Tông Hạo Dương là không thể nào gia nhập Trầm gia bọn họ, nhưng dù sao Trầm Tích Quân cũng có tình cảm chân thành với hắn.

Nếu Trầm gia diệt vong, Trầm Tích Quân cũng gặp nguy hiểm, chính vì điểm này, Tông Hạo Dương cũng phải giúp Trầm gia bọn họ vượt qua cửa ải khó, nói không chừng còn có thể giúp bọn họ thuận tiện tiêu diệt Chu gia.

Mọi người còn chưa hưng phấn được bao lâu, cho dù biết rõ điểm ấy cũng vô dụng, bọn họ đi đâu tìm Tông Hạo Dương đây?

Tông Hạo Dương đã hơn hai mươi năm không có xuất hiện tại võ lâm Trung Nguyên, nghe nói hắn vì trùng kích Dương Thần Cảnh mà tiến về hải ngoại, ngươi bảo người Trầm gia đi tìm nơi nào?

Tất cả mọi người bất đắc dĩ thở dài một hơi, vào lúc này có một hạ nhân vội vội vàng vàng đẩy cửa đi vào:

- Không tốt lão gia, người Chu gia đánh tới rồi!

Sắc mặt người Trầm gia trầm xuống, Chu gia quá mức khinh người quá đáng rồi, lại dám đánh tới tận cửa, bọn chúng cho rằng có thể tiêu diệt Trầm gia hay sao?

Người Trầm gia vội vàng đi ra cửa, đã nhìn thấy ba võ giả Thần Cung Cảnh của

Chu gia dẫn người đứng ở cửa ra vào, sắc mặt hung hăng càn quấy, còn lại là võ giả

Mặc Lăng phủ đứng xem náo nhiệt.

Nhìn thấy đám người Trầm lão gia tử đi ra, võ giả Thần Cung Cảnh đầu lĩnh

Chu gia đứng ra, cười lạnh nói:

Rốt cuộc một đám rùa đen rút đầu cũng đi ra? Lúc mới bắt đầu không phải Trầm gia các ngươi còn làm ầm ĩ muốn liều chết đánh một trận với Chu gia chúng ta sao? Hiện tại Chu gia chúng ta dẫn người đến, các ngươi muốn làm rùa đen rút đầu hay sao?

Lão quản gia Trần Thương của Trầm gia tức giận, hắn lao lên và quát:

Người Chu gia, các ngươi quá mức hung hăng càn quấy, cho dù Chu gia các ngươi mạnh hơn Trầm gia chúng ta, muốn diệt Trầm gia ta, Chu gia các ngươi không dám làm đâu.

Đám người chung quanh cảm thấy khó hiểu, thái độ cứng rắn của Chu gia mới là điểm làm bọn họ khó hiểu nhất.

Thực lực Chu gia hiện tại xem như mạnh hơn Trầm gia một bậc, mạnh thì mạnh nhưng còn kém xa mới tới tình trạng diệt sạch Trầm gia.

Hơn nữa cho dù cuối cùng Chu gia có thể diệt Trầm gia cũng có kết cục lưỡng bại câu thương, Chu gia được không bù mất ah.

Nhưng hiện tại Chu gia giống như có thâm thù đại hận với Trầm gia, thề phải tiêu diệt tuyệt Trầm gia.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 565 - Gia Sư Tông Hạo Dương (1)

Nhìn thấy người Trầm gia nổi giận, tên võ giả Thần Cung Cảnh đầu lĩnh Chu gia cười khinh thường:

La to làm được gì chứ!

Hôm nay Chu gia ta tới đây hạ chiến thư, ba ngày sau đấu sinh tử, hai nhà chúng ta quyết thắng thua, là nam nhân thì tiếp thống khoái, đừng có làm rùa đen co đầu rút cổ tại Trầm gia!

Vừa nói ra lời này, toàn trường lâm vào sợ hãi, Chu gia muốn đùa thật, vừa gặp mặt đã là tiết mục đấu sinh tử.

Lúc này sắc mặt người Trầm gia ngưng trọng, bọn họ không dám đấu sinh tử, cũng không có nắm chắc, đồng thời không thể không tiếp, nếu không chung quanh có nhiều người nhìn bọn họ như vậy, Trầm gia bọn họ sợ chiến chẳng phải thật biến thành rùa đen rút đầu?

Lão quản gia Trần Thương nhìn thấy tình hình không tốt, trực tiếp đánh một quyền vào đầu lĩnh Chu gia đang gào to:

Chu Nghiễm Tuyền! Chu gia các ngươi khinh người quá đáng, thật cho rằng Trầm gia không người hay sao?

Chu gia Chu Nghiễm Tuyền cười lạnh một tiếng:

Người Trầm gia không dám xuất đầu, cho lão cẩu ngươi ra mặt xung phong hay sao?

Vừa mới dứt lời, Chu Nghiễm Tuyền đánh ra một chưởng, chưởng lực cường đại như biển cát sinh sóng, mang theo khí thế thao thao bất tuyệt tấn công Trần Thương.

Thời điểm Trần Thương nhỏ tuổi đã theo sau Trầm lão gia tử bước chân vào giang hồ, cho nên tuổi của hắn cũng không nhỏ, đã chín mươi mấy tuổi.

Tuổi này đối với võ giả Nguyên Thần Cảnh chỉ xem như vừa tráng niên, đối với võ giả Thần Cung Cảnh là thời điểm bắt đầu xuống dốc.

Chu Nghiễm Tuyền mới hơn bốn mươi tuổi, chính là thời điểm trẻ tuổi khỏe mạnh, chưởng lực cường đại liên tục nghiền áp, qua hơn mười chiêu Trần Thương đã có xu thế suy tàn.

Trầm Tòng Vũ nhìn thấy tình huống không tốt, vừa muốn ra tay cứu viện nhưng nhìn thấy Chu Nghiễm Tuyền hóa chưởng thành quyền, quyền thế cường đại bộc phát đánh Trần Thương phun máu tươi té xuống đất.

Trầm Tòng Vũ giận dữ nói:

- Chu Nghiễm Tuyền! Ngươi thật cho rằng Trầm gia không người hay sao?

Vừa mới dứt lời, mấy trăm tên đệ tử Trầm gia cầm theo binh khí lao ra khỏi Trầm gia và vây quanh đám người Chu Nghiễm Tuyền.

Nơi này chính là sân nhà Trầm gia, không tới phiên Chu gia các ngươi giễu võ giương oai tại nơi này!

Ba tên võ giả Thần Cung Cảnh Chu gia chỉ dẫn theo mười mấy đệ tử Chu gia, căn bản đánh không lại mấy trăm người Trầm gia.

Nhưng trên mặt Chu Nghiễm Tuyền không có vẻ sợ hãi, ngược lại cười khinh thường, nói:

Trầm gia các ngươi uy phong thật lớn, muốn động thủ, Chu gia chúng ta phụng bồi đến cùng!

Nếu các ngươi muốn động thủ lúc này, Chu gia chúng ta cũng xuất động toàn bộ đấu sinh tử với các ngươi!

Nếu các ngươi chờ ba ngày sau động thủ, vậy thì mời tiếp đấu sinh tử, có rất nhiều đồng đạo nơi đây chứng kiến, tránh phải mất thời gian, qua trận chiến đó, cả Mặc Lăng phủ cũng chỉ chứa một thế lực nhị lưu mà thôi!

Người Trầm gia đâm lao phải theo lao, cho dù là hiện tại khai chiến với Chu gia hay đấu sinh tử vào ba ngày sau, bọn họ không muốn chọn cái nào cả.

Vào lúc này có một kiếm khách áo trắng trẻ tuổi tách đám người ra, dùng giọng nói ôn hòa hỏi:

- Xin hỏi, đây là Trầm gia đúng không?

Khí tức trên người kiếm khách áo trắng biến hóa bất định nhưng nhất định là võ giả Tiên Thiên không thể nghi ngờ.

Hiện tại Chu Nghiễm Tuyền vừa mới bức Trầm gia đến góc tường, không ngờ có người tới quấy rầy, nhìn thấy kiếm khách trẻ tuổi ngắt lời như vậy, hắn cau mày nói:

- Cút ngay!

Kiếm khách áo trắng lắc đầu nói:

Ngươi làm người không nói đạo lý, ta tìm Trầm gia có việc, rốt cuộc ngươi là người phương nào, dựa vào cái gì bảo ta cút ngay?

Sắc mặt Chu Nghiễm Tuyền lạnh lẽo:

- Không biết tốt xấu! Muốn chết!

Hắn không muốn nói nhảm với kiếm khách áo trắng quá nhiều, trực tiếp xuất một chưởng tấn công không lưu thủ chút nào.

Trong mắt kiếm khách áo trắng xuất hiện hàn quang, hắn điểm một chỉ và kiếm

khí lạnh lẽo bay ra ngoài.

Nhìn kiếm khí nhỏ yếu lại ẩn chứa lực lượng tịch diệt đáng sợ, trực tiếp xuyên thấu chưởng lực Chu Nghiễm Tuyền, ngay sau đó quán chú vào trong kinh mạch toàn thân của hắn, làm cho Chu Nghiễm Tuyền phun máu tươi bay ngược về phía sau.

Hí!

Mọi người nơi đây hít sâu một hơi, kiếm khách áo trắng trẻ tuổi đã có thực lực Thần Cung Cảnh! Hơn nữa còn là cao thủ trong hàng ngũ Thần Cung Cảnh.

Phải biết rằng Chu gia Chu Nghiễm Tuyền đã là cao thủ không tồi trong Mặc Lăng phủ, kết quả người ta không rút kiếm ra khỏi vỏ, chỉ bằng vào một đạo kiếm khí đánh hắn trọng thương, thực lực như vậy mạnh bao nhiêu? Chẳng lẽ có tư cách đứng vào hàng ngũ Nhân Bảng?

Vừa nhìn thấy Chu Nghiễm Tuyền bị trọng thương, những võ giả Chu gia còn lại không nhịn được, trực tiếp rút binh khí của mình.

Nhưng trong tích tắc bọn họ rút kiếm, kiếm của kiếm khách áo trắng đã ra khỏi

vỏ.

Một thanh trường kiếm bằng thép tinh tỏa ra ánh sáng màu lam óng ánh, trong nháy mắt mọi người cảm giác được khí tức lạnh buốt ập vào mặt.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 566 - Gia Sư Tông Hạo Dương (2)

Tất cả binh khí trong tay võ giả Chu gia bị kiếm quang chém trúng, ngay sau đó phía trên xuất hiện một tầng băng sương, chỉ nghe âm thanh nổ vang xuất hiện, dưới kiếm quang vừa rồi, tất cả binh khí của mọi người vỡ vụn ầm ầm nhưng không có một người bị thương!

Lúc này lại có tiếng hít khí lạnh vang lên, sắc mặt mọi người mang theo thần thái không dám tin.

Chém một kiếm chỉ làm tan vỡ binh khí của bọn họ nhưng không gây tổn thương, làm được việc này cần lực khống chế mạnh cỡ nào?

Thu hồi trường kiếm, kiếm khách áo trắng thản nhiên nói:

Trên giang hồ tùy tiện rút kiếm trước mặt người khác là việc không lễ phép, Mạnh Thanh Trạch ta cũng ghét nhất có người rút kiếm trước mặt ta.

Đây là một lần giáo huấn, lần sau trước khi rút kiếm phải suy nghĩ kỹ hậu quả là gì, kiếm giả, hung khí dã. Xuất kiếm đại biểu phân sinh tử, ta sẽ không cho các ngươi cơ hội lần thứ hai.

Kiếm khách áo trắng Mạnh Thanh Trạch chính là Tô Tín.

Ban đầu hắn suy nghĩ nên dùng lý do gì xuất hiện trước mặt Trầm gia, không nghĩ tới vừa lúc có người đánh tới cửa Chu gia, cho nên Tô Tín cũng có một lý do tốt.

Hắn vừa rồi không có sử dụng công pháp của hệ thống, mà là sử dụng Hàn

Băng Địa Ngục Kiếm Pháp.

Hàn Băng Địa Ngục Kiếm Pháp chính là một phần trong Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải, dung hợp khí tức âm hàn và địa ngục tử khí, toàn lực thi triển không thua gì Huyết Hà Thần Kiếm, thậm chí còn mạnh hơn một bậc, dù sao cũng là kiếm pháp dung hợp hai chủng võ đạo chân ý.

Đương nhiên, Tô Tín không thể toàn lực thi triển Hàn Địa Ngục Kiếm Pháp, nếu không hắn không phải Mạnh Thanh Trạch, mà là đệ tử ma đạo.

Hắn sử dụng Hàn Băng Địa Ngục Kiếm Pháp đã che giấu địa ngục tử khí, chỉ lưu lại kiếm pháp âm hàn, như vậy sẽ trở nên bình thường hơn rất nhiều.

Hai võ giả Thần Cung Cảnh của Chu gia nhìn Tô Tín với ánh mắt đầy kiêng kị, đây là cao thủ trẻ tuổi ở nơi nào? Loại thực lực này tuyệt đối có thể đứng hàng Nhân Bảng, vì sao chúng ta chưa từng nghe nói qua?

Hơn nữa càng làm cho người Chu gia kiêng kị chính là Tô Tín lại tìm Trầm gia, hắn có quan hệ gì với Trầm gia?

Hai tên võ giả Thần Cung Cảnh Trầm gia biết rõ, tối thiểu hôm nay bọn họ không làm gì được Trầm gia, trực tiếp kéo Chu Nghiễm Tuyền đã hôn mê rời đi.

Người Chu gia đi rồi, đám người Trầm lão gia tử đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Tô Tín.

Bọn họ cảm thấy cái tên Mạnh Thanh Trạch rất quen tai, cho dù nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông.

Hơn nữa kiếm khách trẻ tuổi này lại nói tới đây tìm Trầm gia, điều này càng làm cho đám người Trầm lão gia tử cảm thấy kỳ quái, bản thân mình không biết người trẻ tuổi này.

Bọn họ không có hoài nghi thực lực của người trẻ tuổi này, đây tuyệt đối là chiến lực cường giả Nhân Bảng, hơn nữa còn có bài danh không thấp.

Cho nên Trầm lão gia tử rất khách khí chắp tay nói:

Đa tạ vị công tử vừa rồi trượng nghĩa xuất thủ tương trợ, không biết công tử tìm Trầm gia có việc gì hay không?

Tô Tín chắp tay nói:

Tô lão gia tử khách khí, tại hạ phụng mệnh gia sư bái kiến cố nhân.

Không biết lệnh sư là?

Trầm lão gia tử hỏi.

- Gia sư, ‘ Tứ Tuyệt Tán Nhân ’ Tông Hạo Dương.

Hắn vừa nói câu này làm toàn trường sợ hãi, lúc này Trầm gia mới nhớ lại, ước chừng ba năm trước có võ giả cảnh giới Tiên Thiên bài danh Nhân Bảng, lai lịch của hắn là đệ tử Tông Hạo Dương, tên là Mạnh Thanh Trạch.

Bởi vì Tông Hạo Dương cho nên Trầm gia chú ý tin tức của Mạnh Thanh Trạch.

Cho dù Mạnh Thanh Trạch chỉ xuất hiện trên Nhân Bảng một thời gian ngắn, qua mấy tháng liền bị những người khác vượt lên, về sau liền không có tin tức, cho nên người Trầm gia không hề chú ý tới hắn nữa, không nghĩ tới hôm nay Mạnh Thanh Trạch lại xuất hiện trước mặt bọn họ.

Những người chung quanh nghe được Mạnh Thanh Trạch là cường giả Nhân Bảng ngày xưa liền tỉnh ngộ, khó trách có thực lực như vậy, thì ra là cường giả Nhân Bảng, hơn nữa còn là đệ tử cường giả Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư.

Lúc trước Mạnh Thanh Trạch leo lên Nhân Bảng chỉ có thực lực Linh Khiếu Cảnh, hôm nay đã qua ba năm, Mạnh Thanh Trạch cũng đạt đến Thần Cung Cảnh, thực lực của hắn hiện tại tối thiểu cũng lọt vào hàng ngũ trước ba mươi trên Nhân Bảng.

Người Mặc Lăng phủ sợ hãi thán phục, người Trầm gia càng cảm thấy khó chịu

nổi.

Lúc trước bọn họ tầm nhìn hạn hẹp nên bỏ qua Tông Hạo Dương, kết quả hiện tại không chỉ Tông Hạo Dương đã là

Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư, ngay cả đệ tử người ta bồi dưỡng cũng có thực lực không kém.

Chu gia làm chính mình thúc thủ vô sách lại không có năng lực chống cự trước mặt Mạnh Thanh Trạch, thậm chí người Trầm gia không chút nghi ngờ, nếu Mạnh Thanh Trạch thật sự hạ sát thủ cũng có thể lưu toàn bộ đám người Chu Nghiễm Tuyền lại đây.

Tông Hạo Dương và đệ tử của hắn càng ưu tú, càng biểu hiện người Trầm gia tầm nhìn hạn hẹp.

Nếu lúc trước bọn họ lưu Tông Hạo Dương, vị Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư này tối thiểu có thể cam đoan Trầm gia trường thịnh mấy trăm năm.

Có Tông Hạo Dương hỗ trợ bồi dưỡng đệ tử Trầm gia, không dám nói đều có thể giống như Tô Tín, nhưng tối thiểu có ba phần thực lực Tô Tín cũng đủ làm bọn họ thỏa mãn.

Sắc mặt người Trầm gia đỏ bừng, Trầm Tòng Vũ vội vàng nói:

- Mạnh công tử có chuyện gì cứ chờ tiến vào trong phòng trước đã.

Bọn họ cũng không muốn mất mặt trước mọi người, lập tức khách khí mời Tô Tín vào Trầm gia.

Trong đại sảnh, đám người Trầm Tòng Vũ cố ý an bài Tô Tín ngồi ở vị trí đầu tiên dưới tay Trầm lão gia tử để bày ra tôn kính, đệ tử đời thứ ba Trầm gia lại dùng ánh mắt hiếu kỳ quan sát đệ tử thân truyền của Tông Hạo Dương.

Dù sao trong Trầm gia bọn họ, Tông Hạo Dương có tình cảm với đại tỷ Trầm Tích Quân chính là một đoạn truyền thuyết, đồng thời cũng là tồn tại cấm kị.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 567 - Tương Kế Tựu Kế (1)

Lúc này người Trầm gia không biết nên làm thế nào đối mặt với đệ tử Tông Hạo Dương.

Dù sao bọn họ đã náo không vui vẻ với Tông Hạo Dương, thậm chí nói thành thâm thù đại hận cũng không kém bao nhiêu.

Tô Tín lên tiếng nói trước:

Trầm lão gia tử, tại hạ phụng mệnh gia sư đến thăm sư mẫu, kính xin Trầm lão gia tử ngài phê chuẩn.

Trầm lão gia tử vội vàng nói:

Đương nhiên không có vấn đề, không biết sư phụ ngươi hiện tại như thế nào? Tô Tín lạnh nhạt nói:

Gia sư hiện tại quanh năm ẩn cư trên cô đảo tại hải ngoại, đã thành công đột phá đến Dương Thần Cảnh.

Gia sư từng nói tâm hắn đã chết, cho nên sẽ không lại đặt chân tới nơi thương tâm như Trung Nguyên.

Người Trầm gia nghe xong liền xấu hổ, chính bọn họ là kẻ làm Tông Hạo Dương thương tâm.

Trầm Tòng Vũ xấu hổ ho khan một tiếng nói:

- Nếu Mạnh công tử tới thăm Tích Quân, ta sẽ bảo người dẫn ngươi đi qua.

Trầm Tòng Vũ vỗ vỗ tay, lúc này một hạ nhân dẫn theo Tô Tín đi vào hậu viện Trầm gia vấn an Trầm Tích Quân.

Chờ sau khi Tô Tín rời đi, lão ngũ Trầm gia Trầm Tòng Nhân lên tiếng:

Phụ thân, tam ca, đây chính là cơ hội của Trầm gia ah!

Chỉ cần có thể nắm lấy Mạnh Thanh Trạch, Trầm gia chúng ta có hi vọng sống tiếp vượt qua khó khăn hiện tại, thậm chí còn có thể tiêu diệt Chu gia!

Trầm Tòng Nhân vừa nói ra lời này, ánh mắt mọi người sáng lên.

Bọn họ đã nhìn thấy thực lực Mạnh Thanh Trạch, thực lực tuyệt đối tiến vào tốp ba mươi Nhân Bảng, tối thiểu một đánh

ba võ giả cùng giai là không thành vấn đề.

Nếu có một Mạnh Thanh Trạch thực lực mạnh mẽ gia nhập, thực lực Trầm gia bọn họ trực tiếp vượt qua Chu gia.

Trầm Tòng Vũ lo lắng nói:

Nhưng Mạnh Thanh Trạch sẽ giúp Trầm gia chúng ta sao? Phải biết rằng chuyện biến thành như vậy có quan hệ với việc chúng ta làm lúc trước, Tông Hạo Dương hận chúng ta như thế, thái độ đệ tử của hắn có thể nghĩ.

Huống chi vừa rồi các ngươi cũng nhìn thấy, Mạnh Thanh Trạch vẫn ôn hòa với chúng ta, ta đoán nếu chúng ta nói ra yêu cầu này, hắn không phun vào mặt chúng ta đã không tệ lắm rồi.

Trầm Tòng Nhân cười nói:

Đương nhiên chúng ta không thể nói trực tiếp, chúng ta nên quanh co lòng vòng một ít.

Hiện tại Trầm gia chúng ta đang gặp khó khăn sinh tử, nếu Trầm gia diệt vong, Tích Quân cũng sẽ gặp chuyện không may.

Hắn không muốn giúp Trầm gia ta, chẳng lẽ còn có thể nhìn sư mẫu của mình gặp nguy hiểm mà không quan tâm hay sao?

Tất cả mọi người gật gật đầu, đây chính là biện pháp tốt

Trầm lão gia tử chống quải trượng, suy nghĩ và mệt mỏi nói:

Được rồi, xử lý theo lời lão ngũ đi, đợi đến lúc Mạnh Thanh Trạch đi ra, ngươi cứ nói với hắn là được.

Trầm lão gia tử cũng bị buộc bất đắc dĩ, nhớ ngày đó hắn dùng lực lượng một người xông xáo Kiếm Nam đạo, lập nên gia nghiệp Trầm gia hiện tại, kết quả hiện tại phải cầu cạnh tiểu bối, chuyện này làm Trầm lão gia tử cảm thấy không cam lòng.

Hiện tại Tô Tín được hạ nhân Trầm gia dẫn vào nội đường có tượng Phật không nhỏ.

Kỳ thật lúc vừa mới đến, người Trầm gia tức giận Trầm Tích Quân tùy hứng hủy quan hệ thông gia với Tư Đồ gia, làm sao có thể dựng Phật đường cho nàng chứ? Chỉ có một gian nhà giam mà thôi.

Sau khi Tông Hạo Dương tấn chức Nguyên Thần Cảnh, lại xông ra danh hiệu Tứ Tuyệt Tán Nhân, Trầm gia lúc này sợ hãi, sợ Tông Hạo Dương tìm tới tận cửa lại phát hiện bọn họ khắt khe với Trầm Tích Quân, cho nên nhanh chóng biến nhà giam thành Phật đường, Trầm Tích Quân nghĩ muốn cái gì Trầm gia đều chuẩn bị cho nàng cái gì.

Hạ nhân Trầm gia dẫn Tô Tín đến trước Phật đường và bẩm báo với bên trong:

- Đại tiểu thư, có cố nhân ngày xưa đến thăm.

Qua một lát, trong đại sảnh có giọng nói êm ái vang lên, thản nhiên nói:

- Vào đi.

Tô Tín gật gật đầu, bước vào trong Phật đường.

Lúc này trong Phật đường có một nữ nhân mặc tăng y áo xám quỳ trước tượng Phật đọc thầm kinh Phật.

Tóc xanh lông mày kẻ đen, khuôn mặt như vẽ, giống như đúc người trong bức họa Tông Hạo Dương vẽ khi Tô Tín đạt được tại thành Thương Sơn.

Trầm Tích Quân đã gần bốn mươi tuổi nhưng năm tháng chỉ lưu một ít dấu vết trên mặt nàng, nhưng lại tăng thêm một phần thành thục thùy mị.

Tại hạ Mạnh Thanh Trạch, gia sư Tông Hạo Dương, bái kiến sư mẫu. Tô Tín chắp tay với Trầm Tích Quân.

Đột nhiên Trầm Tích Quân mở mắt, Phật châu trong tay rơi xuống mặt đất, nàng run rẩy hỏi:

- Hắn, có khỏe không?

Đương nhiên Tô Tín không thể nói Tông Hạo Dương đã biến thành xương trắng từ mười mấy năm trước, hắn lấy bức họa

Tông Hạo Dương vẽ trong túi giới tử đưa cho Trầm Tích Quân:

Gia sư rất tốt, hiện tại ẩn cư tại hải ngoại, hắn đã từng nói qua, hắn không muốn lại đặt chân nơi thương tâm như Trung Nguyên.

Trầm Tích Quân mở bức họa ra, hai hàng nước mắt rơi xuống nhưng nàng lại nhoẻn miệng cười nói:

Hắn nói đúng, Trung Nguyên là vùng đất thương tâm.

Chuyện cũ trước kia đã thành mây khói, hắn hiện tại đã là cường giả Dương Thần Cảnh, thọ nguyên hơn ba trăm năm, vài chục năm sau ta sẽ chết đi, thời gian có thể hòa tan tất cả, ta vẫn không buông được chuyện trước kia, ta chỉ hi vọng hắn có thể buông.

Tô Tín gật đầu nói:

- Ta sẽ mang những lời này cho gia sư.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 568 - Tương Kế Tựu Kế (2)

Thu hồi bức hoạ cuộn tròn, Trầm Tích Quân liền im lặng không nói, Tô Tín cũng biết điều lui ra ngoài.

Lúc trước hắn dùng thân phận Mạnh Thanh Trạch làm việc tại thành Thương Sơn, việc này cũng kết một đoạn nhân quả, cũng thuận tiện giải quyết đoạn nhân quả này.

Tô Tín xem ra, ‘ Tứ Tuyệt Tán Nhân ’ Tông Hạo Dương là kẻ không quả quyết.

Nhìn bộ dạng Trầm Tích Quân như vậy, rõ ràng trong lòng vẫn có hắn, nếu lúc trước Tông Hạo Dương cường ngạnh một ít, ỷ vào thực lực Nguyên Thần Cảnh trực tiếp đến Trầm gia đời người và dẫn Trầm Tích Quân rời đi, người Trầm gia chắc chắn không dám phóng cái rắm.

Về phần Trầm Tích Quân, đúng như nàng ta đã nói, thời gian có thể hòa tan tất

cả.

Kết quả đến cuối cùng, hai người lại biến thành bộ dạng hiện tại, đều tiếc nuối cả đời.

Sau khi rời khỏi Phật đường, Tô Tín ôm quyền nói với Trầm lão gia tử:

- Trầm lão gia tử, nhiệm vụ tại hạ đã hoàn thành, cũng không lưu lại nhiều, cáo

từ.

Lúc này Trầm Tòng Nhân vội vàng nói:

Mạnh công tử xin chờ một chút. Tô Tín quay đầu lại nói:

Còn có chuyện gì?

Trầm Tòng Nhân xấu hổ nói:

Là như thế này, Mạnh công tử, Trầm gia ta hiện tại đại nạn lâm đầu, ngươi cũng nhìn thấy người Chu gia gần như muốn diệt sạch Trầm gia, cho nên ta muốn mời ngươi giúp Trầm gia một tay.

Trên mặt Tô Tín nở nụ cười vui vẻ:

Trầm ngũ gia còn không biết xấu hổ nói ra lời này sao?

Lúc trước Trầm gia các ngươi đối đãi với sư phụ ta thế nào?

Lần này ta chỉ tới thăm sư mẫu, trước cửa ta ra tay với người Chu gia cũng bởi vì bọn chúng rút kiếm với ta, người Trầm gia các ngươi chết hay sống liên quan gì tới ta chứ?

Vẻ mặt người Trầm gia xấu hổ, vị Mạnh công tử này nói chuyện quá trực tiếp.

Bọn họ cũng phát hiện tính cách vị Mạnh công tử này khác sư phụ hắn, tối thiểu Tông Hạo Dương sẽ không nói ra lời này.

Trầm Tòng Nhân xấu hổ cười cười nói:

Mạnh công tử xin bớt giận, kỳ thật chuyện lần trước là ta sai lầm, hiện tại muốn hối cải cũng không muộn.

Huống chi Mạnh công tử không muốn giúp Trầm gia cũng nên giúp Tích Quân ah.

Chu gia lần này khí thế hung hăng, nói rõ muốn tiêu diệt tuyệt Trầm gia ta, mà Trầm gia ta bị diệt, Tích Quân cũng không có kết cục tốt.

Tô Tín im lặng sau nửa ngày, trên mặt cười lạnh nói:

- Quả nhiên Trầm gia các ngươi vẫn vô sỉ như trước.

Nghe được Tô Tín nói Trầm gia bọn họ vô sỉ, Trầm Tòng Nhân lại cười vui vẻ.

Mặc kệ Trầm gia hắn có vô sỉ hay hổ thẹn cỡ nào, chỉ cần có thể lưu Mạnh Thanh Trạch ở lại Trầm gia, tiếp tục hổ thẹn một ít thì có quan hệ gì?

Trong ánh mắt Tô Tín bắn ra một tia lãnh ý.

Lần này ta giúp Trầm gia một lần, ta chỉ có thể giúp Trầm gia các ngươi vượt qua nguy cơ trước mát, về phần diệt Chu gia, ta sẽ không nhúng tay.

Sắc mặt người Trầm gia vui mừng.

Kém hơn bọn họ dự đoán Tô Tín sẽ đáp ứng giúp bọn họ diệt sạch Chu gia, nhưng hứa hẹn như thế là đủ rồi, chỉ cần Tô Tín ra tay giúp bọn họ chống cự Chu gia tiến công, đến lúc đó bọn họ sẽ tự tìm cơ hội diệt Chu gia.

Nhanh, dẫn theo Mạnh công tử đi nghỉ ngơi, ta chuẩn bị yến hội mời Mạnh công tử dùng cơm tẩy trần.

Trầm Tòng Nhân lập tức lên tiếng.

Tô Tín lại khoát khoát tay nói:

Không cần, ta còn có việc khác cần phải xử lý, ta sẽ mau chóng giải quyết việc tại Mặc Lăng phủ bên này, hiện tại thế lực Trầm gia các ngươi kém Chu gia bao nhiêu?

Trầm Tòng Nhân lúng túng nói:

Chu gia chúng ta hiện tại còn hai võ giả Thần Cung Cảnh còn sức chiến đấu, bên Chu gia còn đến năm người, hơn nữa thực lực đệ tử gia tộc còn lại mạnh hơn chúng ta một bậc.

Trầm gia lịch sử rất ngắn, cho nên dòng chính Trầm gia cả ba thế hệ chỉ hơn mười người mà thôi, còn lại đều là môn khách mời chào từ bên ngoài, thực lực tự nhiên còn yếu hơn dòng chính Trầm gia một bậc.

Chu gia có lịch sử mấy trăm năm, lúc mạnh nhất đã từng có cường giả Nguyên Thần Cảnh tồn tại, nội tình gia tộc mạnh hơn Trầm gia rất nhiều.

Hiện tại người Chu gia đang ở nơi nào? Ở gia tộc hay vẫn lưu lại nơi khác? Tô Tín hỏi.

Trầm Tòng Nhân vội vàng nói:

Trầm gia chúng ta đánh không lại Chu gia, đã triệu hồi tất cả mọi người về Trầm gia, mà Chu gia lại có ba võ giả Thần Cung Cảnh tọa trấn sản nghiệp Chu gia, những người còn lại đều lưu lại gia tộc.

Tô Tín gật gật đầu, sau khi tìm hiểu địa chỉ những sản nghiệp của Chu gia, hắn đột nhiên hỏi:

Tại sao Chu gia lại đột nhiên ra tay với các ngươi? Nói đến đây Trầm Tòng Nhân hầm hừ nói:

Chúng ta cũng không biết, Chu gia giống như nổi điên ra ta với chúng ta, dùng thực lực Chu gia, cho dù có diệt Trầm gia ta cũng không thu được chỗ tốt gì.

Tô Tín giả bộ như lơ đãng hỏi:

Chẳng lẽ Trầm gia các ngươi có bảo vật gì làm Chu gia ngấp nghé hay sao? Trầm Tòng Nhân suy nghĩ và nói:

Trầm gia chúng ta chỉ có chút của cải như vậy, có thể có bảo vật gì đáng giá Chu gia ngấp nghé?

Tô Tín nhìn biểu hiện trên mặt Trầm Tòng Nhân và người Trầm gia, bọn họ

không có nói sai, hiển nhiên bọn họ cũng buồn bực vì Chu gia lại nổi điên muốn khai chiến với bọn họ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 569 - Tung Tích Binh Khí (1)

Tô Tín đạt được tin tức Địa phủ nói Chu gia và Trầm gia đạt được một kiện binh khí Địa cấp, thậm chí không biết đang nằm trong tay của nhà nào.

Sau khi Tô Tín đi tới Mặc Lăng phủ và biết rõ tình huống kỹ càng của Chu gia và Trầm gia, hắn suy đoán thanh binh khí Địa cấp đang nằm trong tay Trầm gia.

Hành động của Chu gia quá mức khác thường, cách giải thích duy nhất là trong tay Trầm gia có thứ gì đó bị Chu gia ngấp nghé, làm cho Chu gia thà rằng tổn thương nguyên khí thật lớn cũng phải diệt Trầm gia và thu vật kia.

Hiện tại Tô Tín xem xét, Trầm gia thật không biết mình có đồ vật bị Chu gia ngấp nghé.

Nếu tạm thời không tra được, Tô Tín cũng không định tìm, chờ thực lực Chu gia và Trầm gia yếu đến mức không còn năng lực chống cự, lúc đó lại đi tìm cũng không muộn.

Sau khi Tô Tín rời khỏi Trầm gia, trực tiếp dựa theo địa chỉ Trầm Tòng Nhân cho hắn đi vào cửa hàng Chu gia.

Chu gia và Trầm gia đều nắm giữ một nửa mỏ Nguyên Từ Tinh Thiết.

Cho dù phải giao nộp chín thành Nguyên Từ Tinh Thiết cho Dịch Kiếm Môn, trong đó còn thừa lại một thành Nguyên Từ Tinh Thiết, hơn nữa một ít binh khí chế tạo từ Nguyên Từ Thiết vô cùng được hoan nghênh.

Cho nên cho dù Chu gia hay Trầm gia, bọn họ chỉ làm một sinh ý, chính là mở

cửa hàng binh khí.

Bởi vì Trầm gia bị Chu gia gây áp lực, bất đắc dĩ rút người trong cửa hàng trở về, người Chu gia vẫn ở lại nơi này.

Tô Tín bước vào cửa hàng binh khí, một gã tiểu nhị lập tức chào đón nói:

Vị công tử này muốn mua gì? Binh khí Chu gia chúng ta có đao thương kiếm kích búa rìu câu xiên, cái gì cần có đều có.

Nếu công tử ngươi muốn định chế binh khí theo yêu cầu thì chúng ta cũng thỏa mãn yêu cầu, giá tiền sẽ đắt hơn vài phần.

Tô Tín tươi cười ôn hòa, nói:

- Ta đến tìm Chu gia Chu Nghiễm Lâm của các ngươi, đến tìm hắn bàn sinh ý

lớn.

Nghe thấy sinh ý lớn, hai mắt tiểu nhị kia lộ ra thần thái vui vẻ.

Không chỉ có tán tu mới đến cửa hàng binh khí Chu gia mua binh khí, còn có một ít tiểu thế lực địa phương cũng muốn đến mua sắm binh khí số lượng lớn.

Cho nên nghe Tô Tín nói là sinh ý lớn, tiểu nhị kia liền cho rằng Tô Tín chính là người thế lực khác đến mua sắm binh khí số lượng lớn, hắn lập tức dẫn Tô Tín gặp Chu Nghiễm Lâm.

Trong lầu hai cửa hàng binh khí, tiểu nhị gõ cửa một gian phòng, nói:

- Tam lão gia, có người muốn bàn sinh ý lớn với Chu, mời ngài định đoạt.

Chu Nghiễm Lâm ở trong phòng nghe nói có sinh ý lớn liền hưng phấn, sau khi hắn đi ra ngoài nhìn thấy Tô Tín trẻ tuổi, hắn liền có một ít khinh thường, trong nội tâm oán trách tiểu nhị chuyện bé xé ra to.

Có thể bảo người trẻ tuổi như vậy ra mặt thì có thể là sinh ý lớn gì, vài chục thanh binh khí như vậy cũng xem là sinh ý lớn?

Không biết công tử có sinh ý lớn gì muốn hợp tác với Chu gia? Chu Nghiễm Lâm nói chuyện tùy ý.

Tô Tín cười nói:

Mua mạng ngươi có phải là sinh ý lớn hay không?

Sắc mặt Chu Nghiễm Lâm thay đổi, khí tức người trẻ tuổi trước mặt tăng vọt, tăng lên đến Thần Cung Cảnh đỉnh phong, mũi kiếm màu băng lam ra khỏi vỏ, trong nháy mắt hàn khí sâm lãnh bao phủ chung quanh.

Thu kiếm vào vỏ, tất cả động tác của hắn chỉ diễn ra trong một giây, Tô Tín liền trực tiếp rời đi.

Chỉ lưu lại tên tiểu nhị đang thất thần, còn có thân thể không đầu của Chu Nghiễm Lâm.

Dùng thực lực Tô Tín hiện tại, đối phó võ giả Thần Cung Cảnh quá đơn giản, xuất kỳ bất ý liền có thể miểu sát đối phương.

Chỉ dùng thời gian nửa ngày, Tô Tín liền một người một kiếm trực tiếp chém giết ba võ giả Thần Cung Cảnh của Chu gia, lúc này Chu gia chỉ mới nhận được tin tức.

Sâu trong một đình viện, lão tổ Chu gia cung kính quỳ trên mặt đất, hắn khóc lóc kể lể với vị trong bóng tối.

Đại nhân, thực không phải chúng ta không muốn triệt để diệt Trầm gia, bởi vì Mạnh Thanh Trạch đột nhiên xuất hiện quá mạnh mẽ, hắn tuyệt đối có thực lực tốp ba mươi Nhân Bảng, võ giả Thần Cung Cảnh Chu gia không có một chút năng lực chống lại hắn.

Không cần nhiều lời, ta chỉ muốn kết quả!

Người trong bóng tối lạnh lùng lên tiếng, ngữ khí mang theo hàn ý làm lão tổ

Chu gia không rét mà run.

- Vâng đại nhân, ta biết rõ.

Lão tổ Chu gia rơi vào đường cùng đành phải cắn răng đáp ứng, cung kính rời khỏi đình viện.

Lúc này trong đại sảnh Chu gia, phần đông võ giả Chu gia đang chờ lão tổ Chu gia nói chuyện.

Đợi đến lúc lão tổ Chu gia đi ra, các đệ tử Chu gia còn sót lại lo lắng nói:

Lão tổ, Mạnh Thanh Trạch bỗng nhiên xuất hiện giết ba võ giả Thần Cung Cảnh của Chu gia chúng ta, căn bản không người có thể địch.

Chúng ta hay nên nhanh chóng rút đệ tử bên ngoài về gia tộc phòng ngự, nếu không Trầm gia sẽ phải đánh đến tận cửa.

Chu gia lão tổ hừ lạnh nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 570 - Tung Tích Binh Khí (2)

Phòng ngự cái gì mà phòng ngự? Ta cũng không tin Trầm gia bằng vào một người liền có thể xoay người!

Không cần chờ đấu sinh tử vào ba ngày sau, hiện tại tập kết tất cả lực lượng Chu gia tấn công Trầm gia.

Rất nhiều đệ tử Chu gia đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn lão tổ nhà mình, không biết vì cái gì lão tổ nhà mình lại đưa ra mệnh lệnh như thế.

Phải biết rằng trước kia bọn họ tấn công Trầm gia là bởi vì Chu gia bọn họ chiếm cứ ưu thế tuyệt đối nên mới ra lệnh như vậy.

Hiện tại đối phương có Mạnh Thanh Trạch hỗ trợ, nhà mình hiện tại rõ ràng không chiếm ưu thế, ra tay vào thời điểm này không phải muốn chết hay sao?

Nhưng lão tổ Chu gia có quyền ý rất lớn trong Chu gia, hắn ra lệnh một tiếng, cho dù Chu gia còn có những đệ tử trẻ tuổi phản đối cũng vô dụng.

Kết quả một đám đệ tử Chu gia chỉ có thể triệu tập người trong gia tộc trở về, chuẩn bị toàn lực tiến công Trầm gia.

Lúc này sau khi Tô Tín đánh chết ba võ giả Thần Cung Cảnh của Chu gia liền quay về Trầm gia, lúc này đám người Trầm gia kích động không thôi, lập tức muốn bày yến hội hảo hảo chiêu đãi Tô Tín một phen nhưng lại bị hắn cự tuyệt.

Tô Tín không có hứng thú ăn chơi trong Trầm gia, đợi đến lúc người Trầm gia đang thương thảo làm sao tấn công Chu gia, Tô Tín đã âm thầm lật tung cả Trầm

gia lên nhưng không phát hiện manh mối binh khí Địa cấp nào cả.

Tô Tín cũng hoài nghi có phải Trầm gia không biết bản thân mình có binh khí Địa cấp hay không, cho nên hắn đã từng dùng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp dò xét trong đầu đệ tử Chu gia và Trầm gia.

Đệ tử Chu gia chỉ biết lão tổ Chu gia ra mệnh lệnh tiến công Trầm gia, trong đầu đệ tử Trầm gia cũng không có ấn tượng Trầm gia bọn họ mang cái gì từ bên ngoài về.

Dò xét không có kết quả, Tô Tín chuẩn bị quay về nghỉ ngơi, cứ chờ Trầm gia và Chu gia đánh nhau trước đã.

Chờ thực lực hai nhà tiêu hao không còn bao nhiêu, Tô Tín cũng hoàn thành hứa hẹnh với Tạ Chỉ Yến, khi đó hắn lại chậm rãi tìm kiếm.

Dù sao Thôi Phán Quan đã từng nói qua, có lẽ đồ vật đang ở trong hai nhà này, hai thế gia nhị lưu như Chu gia và Trầm gia không lớn, không có lý do tìm không thấy vật kia.

Lúc này Tô Tín vừa vặn đi ngang qua phòng khách, chợt nghe Trầm Tòng Vũ nói bên trong:

Nếu lần này chúng ta có thể diệt Chu gia, cầm mỏ Nguyên Từ Tinh Thiết của Chu gia vào tay, định mức chúng ta cần nộp lên sẽ giống như trước kia hay không?

Nghe nói như thế Tô Tín lại lắc đầu, Trầm gia có lòng tham không đủ.

Dịch Kiếm Môn không có đi cướp lấy mỏ Nguyên Từ Tinh Thiết của hai nhà các ngươi vì Dịch Kiếm Môn chính là tông môn chính đạo, bọn họ không chủ động làm việc lừa gạt.

Nếu như các ngươi cho rằng người Dịch Kiếm Môn nhân từ mềm yếu thì sai lầm.

Dịch Kiếm Môn sẽ không cướp mỏ Nguyên Từ Tinh Thiết của các ngươi, sẽ có

tông môn khác đến cướp.

Đến lúc đó sẽ có người tự động giao định mức xứng đáng cho Dịch Kiếm Môn, đổi lấy Dịch Kiếm Môn che chở.

Dịch Kiếm Môn sẽ không tham dự những chuyện này, chỉ cần bày mưu đặt kế một ít, sẽ có vô số thế lực nhị lưu điên cuồng nhào lên.

Tô Tín lắc đầu đi vào gian phòng của mình, Trầm gia nghĩ thật đẹp, dựa theo kế hoạch của Tô Tín, Trầm gia cuối cùng đừng nói độc chiếm mỏ Nguyên Từ Tinh Thiết, cuối cùng mỏ Nguyên Từ Tinh Thiết sẽ do bốn tới năm nhà phân chia nhau.

Bỗng nhiên Tô Tín nghĩ tới cái gì đó và vỗ đầu một cái.

Cho tới nay Tô Tín vẫn đảo quanh hai gia tộc Trầm gia cùng Chu gia, Thôi Phán Quan cũng nói binh khí Địa cấp nằm trong tay Trầm gia hoặc Chu gia.

Tô Tín lại xem nhẹ mỏ Nguyên Từ Tinh Thiết cũng thuộc về hai nhà này, binh khí Địa cấp có khả năng chôn giấu trong mỏ Nguyên Từ Tinh Thiết hay không?

Nếu như vậy sẽ nói thông, Chu gia biết rõ trong mỏ Nguyên Từ Tinh Thiết của Trầm gia có chôn giấu binh khí Địa cấp.

Cho nên vì một thanh binh khí Địa cấp và bộ phận mỏ Nguyên Từ Tinh Thiết của Trầm gia, cho nên Chu gia mới không để ý thương vong muốn tiêu diệt Trầm gia, đoạt được tài nguyên khoáng sản của đối phương, đây là việc nhất cử lưỡng tiện.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tô Tín trực tiếp đi vào trong hành lang.

Lúc này đám người Trầm gia cũng biết đệ tử Chu gia tụ tập và tấn công bọn họ, nhìn thấy Tô Tín đi tới, Trầm Tòng Nhân vội vàng nói:

Mạnh công tử đến đúng lúc, Chu gia bọn họ đã tấn công đại quy mô, hi vọng Mạnh công tử ngươi ra tay giúp chúng ta xung phong, giết nhuệ khí của bọn chúng.

Tô Tín lúc này cười trào phúng:

Trầm ngũ gia đừng quên, lúc trước ta chỉ đáp ứng giúp Trầm gia các ngươi không bị Chu gia diệt, cũng không có nói giúp các ngươi diệt Chu gia.

Sắc mặt người Trầm gia biến thành xấu hổ, Mạnh Thanh Trạch đã từng nói qua lời này.

Tô Tín nói:

Hiện tại Chu gia chỉ có hai võ giả Thần Cung Cảnh còn sức chiến đấu, các ngươi không đánh lại những người này?

Trầm Tòng Vũ cười xấu hổ, địch nổi thì địch nổi, bởi như vậy Trầm gia bọn họ cũng tổn thất không nhỏ, có Mạnh Thanh Trạch ra mặt, Trầm gia bọn họi không có tổn thất.

Lúc này Tô Tín mới nói:

Trầm lão gia tử, phiền toái các ngươi cho ta mượn mấy nhân thủ, ta muốn đi mỏ Nguyên Từ Tinh Thiết đào một ít đồ vật.

Đào cái gì?

Trầm Tòng Vũ nghi hoặc hỏi.

Đào một kiện bảo vật, Chu gia vì bảo vật này mới quyết tâm diệt Trầm gia các ngươi.

Tô Tín nói thản nhiên.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 571 - Tư Mệnh Tinh Quân (1)

- Bảo vật!

Nghe hai chữ như vậy, người Trầm gia lập tức sững sờ, sau đó liền kịp phản ứng Tô Tín nói có ý gì.

Không ngờ Chu gia hao phí khí lực lớn như vậy, không để ý gia tộc tổn thương cũng phải diệt Trầm gia là vì bảo vật này?

Người Trầm gia suy nghĩ và cảm thấy rất hợp lý, nếu không cũng không cách nào giải thích Trầm gia cùng Chu gia bình an

vô sự vài chục năm, hiện tại Chu gia lại bỗng nhiên nổi điên quyết chiến với Trầm gia bọn họ.

Trầm Tòng Vũ cẩn thận nói:

- Mạnh công tử, bảo vật này móc ra tính cho Trầm gia?

Nội tâm Tô Tín cười lạnh một tiếng, quả nhiên người Trầm gia đều là kẻ tham lam, thời điểm này còn dám nói ra lời như vậy.

Tô Tín thản nhiên nói:

Đương nhiên là của các ngươi, Mạnh Thanh Trạch ta giống người đoạt đồ của người khác hay sao? Chẳng qua ta hiếu kỳ có đồ vật gì chôn giấu trong tài nguyên khoáng sản của Trầm gia, ngay cả các ngươi cũng không biết.

Nghe được Tô Tín nói như vậy, người Trầm gia lập tức vui vẻ.

Kỳ thật vừa rồi Trầm Tòng Vũ dám nói lời này với Tô Tín là vì thân phận của

hắn.

Dù sao nhân phẩm Tông Hạo Dương không thể nghi ngờ, Mạnh Thanh Trạch thân là đệ tử của hắn, nhân phẩm cũng không kém đi nơi nào.

Huống chi Mạnh Thanh Trạch gọi Trầm Tích Quân là sư mẫu, có tầng quan hệ này, nói không chừng hắn không giết người đoạt bảo.

Kết quả Trầm lão gia tử tuổi cao mang người đi cùng Tô Tín tới quặng mỏ đào bảo, mà Trầm Tòng Vũ và Trầm Tòng Nhân dẫn theo đệ tử Trầm gia nghênh chiến Chu gia.

Quặng mỏ Trầm gia nằm bên ngoài Mặc Lăng phủ, khoảng cách phi thường gần, chỉ xa hơn một dặm.

Kỳ thật khu vực này là một phần của Mặc Lăng phủ, về sau phát hiện mỏ Nguyên Từ Thiết nên bị tách ra.

Chu gia và Trầm gia đoạt một nửa quặng mỏ, bọn họ cho rằng chỉ là một mỏ Nguyên Từ Thiết bình thường cho nên không chú ý nhiều, tùy tiện phân thành hai nửa.

Về sau ngoài ý muốn phát hiện có Nguyên Từ Tinh Thiết tồn tại chứ không phải mỏ Nguyên Từ Thiết bình thường, mà là mỏ Nguyên Từ Tinh Thiết trân quý hơn cả trăm lần.

Lúc này lại có võ giả thế lực khác đỏ mắt nhìn chằm chằm vào, người Trầm gia cùng Chu gia cũng không tính là quá ngu xuẩn, kịp thời mang chín thành tiền lời tài nguyên khoáng sản giao cho Dịch Kiếm Môn, lúc này mới miễn cưỡng vượt qua cửa ải khó.

Lúc này là thời gian Trầm gia chiến tranh với Chu gia, cho nên cho dù quặng mỏ Trầm gia hay quặng mỏ Chu gia đều không có một bóng người.

Cả mỏ Nguyên Từ Tinh Thiết lớn chừng ba ngàn trượng lại bị phan thành hai, chính giữa có tường vây ngăn cách.

Quạng bên phía Trầm gia đã bị khai thác một nửa, nơi sâu nhất đã đào hơn mười trượng, nhất định không cần tìm địa phương như thế, nếu có thứ gì cũng đã sớm bị móc ra.

Cho nên Trầm lão gia tử trực tiếp bảo võ giả Trầm gia đào những nơi chưa bị khai thác.

Trầm lão gia tử dẫn theo võ giả Hậu Thiên cho nên tốc độ còn nhanh gấp mấy chục thậm chí là hơn trăm lần người bình thường làm công việc, chỉ trong nửa ngày bọn họ đã đào xong khu vực chưa khai thác, lại chưa phát hiện manh mối bảo vật.

Lúc này tất cả người Trầm gia đưa mắt nhìn về phía Tô Tín.

Nhưng nội tâm Tô Tín lại khó hiểu, chẳng lẽ mình thật sự đoán sai hay sao?

Sau đó Tô Tín nâng đầu lên, nhìn thấy tường vây quanh quặng mỏ Trầm gia và

Chu gia, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, nói:

- Đi đẩy ngã tường vây kia cho ta, tiếp tục đào.

Nếu như là Trầm gia lúc trước tự nhiên không có khả năng đẩy tường vây, hiện tại Chu gia và Trầm gia đã đối đầu sinh tử với nhau, còn ai quản được nhiều như vậy?

Cho nên Tô Tín ra lệnh một tiếng, người Trầm gia lập tức lật tung tường vây và tiếp tục đào.

Lúc này ở phương xa có tiếng kêu đánh hô giết vang lên, nghe được thanh âm này, sắc mặt Trầm lão gia tử biến hóa, bởi vì trong đó có giọng nói của Trầm Tòng Vũ!

Mọi người quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Trầm gia lúc này chỉ còn lại mười mấy người, Trầm Tòng Vũ cùng Trầm Tòng Nhân đã bị thương nặng, miễn cưỡng dẫn người chạy về hướng này.

Người Chu gia sau lưng đuổi theo không bỏ, hơn nữa nhìn người Chu gia

không có thương tích gì, nhân số còn hơn trăm người.

Nội tâm Trầm lão gia tử mát lạnh, Chu gia đã bị Tô Tín giết ba võ giả Thần Cung Cảnh, tại sao Trầm gia bọn họ còn thua thảm như thế?

Trầm lão gia tử vừa định yêu cầu Tô Tín hỗ trợ, nhưng Tô Tín lại nhìn chằm chằm mảnh đất kia, lạnh lùng nói:

- Tiếp tục đào!

Những đệ tử Trầm gia ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, Trầm lão gia tử không có lên tiếng, bọn họ đành phải đào tiếp.

Lúc này đám người Trầm Tòng Vũ cũng chạy tới, người Chu gia đuổi theo không bỏ, mắt thấy sắp đến trước mặt Tô Tín, lúc này Tô Tín đã xuất kiếm.

Kiếm quang màu lam chém ra ngoài giống như mặt trời giữa hè nhưng lại cho người ta cảm giác lạnh buốt như băng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 572 - Tư Mệnh Tinh Quân (2)

Kiếm quang như tuyết rơi tháng sau, hơn mười võ giả Chu gia bị kiếm quang đảo qua thân thể liền dừng lại, quanh thân kết đầy sương lạnh, thân thể hóa thành băng nhân và vỡ vụn thành

vài khối rơi trên mặt đất, bởi vì thân thể bị băng phong cho nên không có máu tươi chảy ra ngoài.

Nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị như thế, những đệ tử Chu gia bị dọa sợ không dám tiến lên phía trước.

Mắt thấy sắp có thể diệt Trầm gia, lại bởi vì một người chỉ có thể lui bước, lão tổ Chu gia làm sao cam tâm?

Sau khi nhìn rõ thực lực Tô Tín, hơn trăm người Chu gia ở nơi này đánh không lại người ta, cho nên lão tổ Chu gia chỉ có thể cung kính nói:

Mạnh công tử, đối thủ Chu gia chúng ta chỉ có Trầm gia, chỉ cần ngài có thể không thiên vị Trầm gia, cho dù cuối cùng Trầm gia cho ngươi cái gì, Chu gia chúng ta sẽ đền bù gấp đôi, không, gấp ba!

Ồn ào!

Tô Tín hừ lạnh một tiếng, người Chu gia lập tức im lặng không nói nữa.

Người Trầm gia lộ ra vẻ mặt sống sót sau tai nạn, bọn hắn đã biết rõ Mạnh công tử tuyệt đối không bỏ mặc bọn họ.

- Đào được! Ta đào được!

Lúc này một đệ tử Trầm gia hô to.

Tô Tín quay đầu nhìn sang, tên đệ tử Trầm gia đào ra đồ vật như bệ đá, lúc này trên bệ đá có cắm một thanh trường kiếm, thân kiếm đỏ thẫm, màu đỏ không phải giống màu của Sắc Vi Kiếm, mà là màu sắc hỏa diễm.

Thân kiếm giống như hỏa diễm tạo thành, chung quanh có thể cảm nhận được sóng nhiệt ập tới, chỉ từ vẻ ngoài đã có thể phát hiện nó bất phàm.

Trầm lão gia tử nhìn chằm chằm vào thanh trường kiếm kia, hai mắt tỏa sáng, kích động tối mức tay cầm quải trượng run rẩy:

Tối thiểu cũng là binh khí Địa cấp! Có nó, thực lực Trầm gia nhất định có thể nâng cao một bước!

Một thanh binh khí có tác dụng tăng phúc rất lớn, lúc võ giả Tiên Thiên cầm binh khí Hoàng cấp hoặc binh khí không phẩm cấp, nếu ngươi cầm một thanh binh khí Địa cấp thậm chí có thể đạt tới hiệu quả miểu sát, một kiếm đoạn binh cũng không quá lời.

Thất phu vô tội, mang ngọc có tội, ngươi cho rằng với thực lực Trầm gia xứng nắm giữ binh khí Địa cấp hay sao?

Tô Tín thản nhiên nói.

Bỗng nhiên Trầm lão gia tử cảm giác được một tia không đúng, thái độ Mạnh Thanh Trạch không giống trước kia chút nào, lộ ra quá lạnh lùng một ít.

Trước kia Mạnh Thanh Trạch có thái độ không tốt với Trầm gia nhưng bọn họ lại cảm thấy như vậy mới bình thường, dù sao hắn là đệ tử Tông Hạo Dương nha, nếu hắn có thái độ tốt với Trầm gia mới là việc kỳ quái.

Thái độ Mạnh Thanh Trạch hiện tại trong mắt Trầm lão gia tử lại lạnh lùng tới cực điểm, ánh mắt nhìn bọn họ giống như nhìn người chết, loại lạnh lùng này làm trái tim Trầm lão gia tử lạnh giá.

Thời điểm Tô Tín chuẩn bị đi lấy binh khí, trong Chu gia có một giọng nói vang lên.

Nói đúng, tồn tại hèn mọn giống như các ngươi sao xứng có được Xích Long Hỏa Viêm Long bội kiếm của Cửu Viêm Kiếm Thánh Nam Cung năm xưa?

Một đệ tử Chu gia nhìn như bình thường bước ra khỏi đám người, hắn cởi quần áo Chu gia, lộ ra kim hoa phục thêu hoa văn màu trắng thần bí.

Nhìn thấy cách ăn mặc như thế, bỗng nhiên Tô Tín cảm giác nhìn quen mắt, kim hoa phục màu trắng của đối phương giống kiểu dáng kim hoa phục màu đen của Địa phủ, chỉ có các loại hoa văn biến hóa mà thôi.

Thiên đình!

Trong đầu Tô Tín xuất hiện hai chữ này, Thôi Phán Quan đã từng nói tử địch của Địa phủ chính là Thiên đình.

Hiện tại đại bộ phận Địa phủ đều bắt chước Thiên đình đã tồn tại ngàn năm.

Ví dụ như dùng mặt nạ đặc chế che lấp thân phận, danh phận xưng hô lẫn nhau, đối phương cho Tô Tín cảm giác rất giống đám người Địa phủ Thôi Phán Quan, việc này làm Tô Tín nhớ tới hai chữ Thiên đình.

Quả nhiên, sau khi người thần bí bóc mặt nạ da người không phải lộ ra gương mặt bình thường, mà là một tấm mặt nạ, chính là mặt nạ Tư Mệnh Tinh Quân trong thần thoại!

Nam Đẩu chủ sinh, Bắc Đẩu chủ tử.

Tư Mệnh Tinh Quân là một trong Nam Đẩu lục tinh.

Trong nháy mắt, khí tức trên người Tư Mệnh Tinh Quân bộc phát, chính là tồn tại Hóa Thần Cảnh làm đám người ở đây bị dọa kêu to một tiếng.

Ngay cả Chu gia cũng không nghĩ tới bên cạnh mình còn ẩn giấu một Hóa Thần

Cảnh võ đạo tông sư, đương nhiên trừ lão tổ Chu gia.

Trong tích tắc nhìn thấy Tư Mệnh Tinh Quân xuất hiện, trong mắt hắn lộ ra vẻ hưng phấn.

Nhìn thấy trường kiếm cắm vào bệ đá, Tư Mệnh Tinh Quân cười nói:

Ta đã tìm khắp Chu gia cũng không tìm được Xích Hỏa Viêm Long Kiếm, vốn muốn chiếm đoạt Trầm gia sẽ tiếp tục tìm, không nghĩ tới ngươi ngược lại giúp ta hoàn thành bước này, ta sẽ không khách khí.

Vừa dứt lời, Tư Mệnh Tinh Quân đã đi tới trước người Tô Tín, sau đó hắn xuất một quyền.

Nội lực cường đại xâm nhập vào thân thể, mang theo sinh cơ vô tận, sinh cơ này không phải dùng chữa thương, mà là dùng để đoạt mệnh!

Tư Mệnh Tinh Quân nắm giữ thọ nguyên của người khác, một quyền này ẩn chứa sinh cơ dạt dào nhưng là không ngừng hấp

thu sinh cơ của người khác lớn mạnh bản thân, quả thật là tà đạo ma công hàng thật giá thật.

Tô Tín không dám xem thường một kích của cường giả Hóa Thần Cảnh, trường kiếm của hắn bộc phát kiếm quang kinh thiên, màu đen và màu xanh da trời bao phủ một phiến thiên địa, trong kiếm quang ẩn chứa âm hàn vô tận cùng lực lượng tử vong ngưng tụ thành hàn băng địa ngục nghênh đón một quyền của Tư Mệnh Tinh Quân!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 573 - Dịch Kiếm Môn (1)

DTV EBOOK

Tô Tín cũng không phải mới động thủ lần đầu tiên với võ giả Hóa Thần Cảnh, Tư Mệnh Tinh Quân này chính là cường địch.

Dưới một quyền thu nạp sinh cơ của hắn, hàn băng địa ngục của Tô Tín vỡ vụn từng khúc, kiếm quang biến mất trong vô hình.

Nhân cơ hội này Tư Mệnh Tinh Quân khẽ vươn tay, hấp lực cường đại thu Xích Hỏa Viêm Long Kiếm vào trong tay Tư Mệnh Tinh Quân.

Trong mắt Tô Tín bắn ra một tia hàn ý, hai tay kết ấn, chân khí cuồng bạo tạo thành vô lượng băng phong, địa ngục tử khí ngưng tụ thành vô số ác quỷ kêu rên, đánh một ấn về phía Tư Mệnh Tinh Quân.

Trong Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải có hơn mười loại công pháp, trừ kiếm pháp ra, Tô Tín chủ tu Hàn Băng Địa Ngục Ấn Pháp.

Băng phong lạnh lùng, ác quỷ vô tận gào thét thôn phệ tâm thần, nhưng Tư Mệnh Tinh Quân cũng kết xuất ấn pháp, hào quang vô tận xuất hiện và biến mất trong vô hình.

Thần Cung Cảnh đã có thực lực như vậy, chỉ sợ thân phận của ngươi không phải Mạnh Thanh Trạch đơn giản như vậy a? Thần Cung Cảnh mạnh hơn nữa cũng chỉ là Thần Cung Cảnh mà thôi, khác nhau một trời một vực, không thể vượt qua!

Tư Mệnh Tinh Quân đánh ra một chưởng, chưởng lực cường đại ngưng tụ thành một vòng xoáy và bắt đầu hấp thụ thiên địa nguyên lực chung quanh, hấp thụ vào trong nội lực Tô Tín, cuối cùng thậm chí bắt đầu hấp thu sinh mệnh lực của Tô

Tín.

Sắc mặt Tô Tín thay đổi, công pháp của Tư Mệnh Tinh Quân quá mức tà dị rồi, quả thực giống như Hấp Tinh Đại Pháp phiên bản cường hóa.

Thân thể Tô Tín lui về phía sau thật nhanh, trên người Tư Mệnh Tinh Quân bộc phát cương khí chấn động cường đại, phần đông võ giả nơi đây phun máu tươi, thân thể không tự chủ di động về phía Tư Mệnh Tinh Quân.

Hiện tại Tô Tín chẳng quan tâm che giấu tung tích, dù sao hắn chuẩn bị dùng thân phận Mạnh Thanh Trạch lần cuối cùng.

Cho nên hai tay hắn vung vẩy giống như múa bút vẩy mực, trong nháy mắt hơn mười đạo vô hình kiếm khí bộc phát, cương khí nổ mạnh triệt tiêu hấp lực trong vô hình.

Trong mắt Tư Mệnh Tinh Quân lại xuất hiện một ít ngạc nhiên, rốt cuộc người này là ai, không ngờ dựa vào cảnh giới Thần Cung Cảnh có thể giao thủ vài chiêu với mình.

Không chờ hắn tiếp tục ra tay, phương xa lại có tiếng kiếm minh vang lên, chính là Tạ Chỉ Yến cảm nhận được có khí tức võ giả Nguyên Thần Cảnh nên chạy tới đây.

Tư Mệnh Tinh Quân biến sắc, hắn còn muốn ra tay cũng rút lui về phía sau.

Một Tô Tín không đáng sợ, hơn nữa hắn cũng không đặt Tạ Chỉ Yến vào trong mắt, chênh lệch giữa Thần Cung Cảnh và Nguyên Thần Cảnh không dễ dàng đền bù như vậy.

Nhưng nơi này chính là Kiếm Nam đạo, Mặc Lăng phủ nằm ở dưới Dịch Kiếm Môn, trừ khi hắn có thể bằng vài chiêu liền miểu sát Tô Tín cùng Tạ Chỉ Yến, nếu không một khi bị bọn họ ngăn chặn và người Dịch Kiếm Môn chạy đến này, như vậy sẽ biến khéo thành vụng.

Vào lúc Tư Mệnh Tinh Quân muốn rời khỏi, lão tổ Chu gia lao tới và lớn tiếng

nói:

-Không phải đại nhân đã nói muốn thu ta vào Thiên đình và kéo dài thọ nguyên cho ta hay sao?

Tư Mệnh Tinh Quân lạnh lùng cười nói:

- Thật có lỗi, ta lừa ngươi, Thiên đình chúng ta không thu phế vật.

Nói xong lời này, thân thể Tư Mệnh Tinh Quân nhanh chóng biến mất, một lát sau đã không còn bóng dáng.

Lão tổ Chu gia nhìn người gia tộc của mình còn hơn mười người, cười thảm một tiếng, hắn phun một ngụm máu tươi, hiển nhiên bị tức chết tại chỗ.

Bên Trầm gia không tốt chút nào, mỗi người bọn họ đều có thương thế, vừa rồi bị chấn động sinh ra từ giao chiến giữa Tư Mệnh Tinh Quân với Tô Tín ảnh hưởng, khí tức Trầm lão gia tử suy yếu và bất tỉnh, xem ra cũng không sống nổi.

Tô Tín cau mày, hoàn cảnh Trầm gia cùng Chu gia hiện tại hoàn toàn giống như hứa hẹn giữa hắn với Tạ Chỉ Yến, lại dẫn mấy tiểu thế lực tam lưu vào Mặc Lăng phủ, cam đoan bọn họ sẽ nội đấu không ngớt, không dám đùa nghịch tiểu tâm tư với Dịch Kiếm Môn.

Nhiệm vụ của mình đã thất bại.

Tư Mệnh Tinh Quân xuất hiện vượt quá Tô Tín dự đoán, hắn dám khẳng định, lần này Luân Chuyển Vương bói toán xảy một vài vấn đề, hắn cũng không có tính ra Tư Mệnh Tinh Quân lại đột nhiên xuất hiện.

Thực lực của mình mạnh hơn nữa cũng chỉ là Thần Cung Cảnh mà thôi, Tư Mệnh Tinh Quân chính là Nguyên Thần Cảnh, cho dù Địa phủ tín nhiệm chính mình cũng không phái mình đi tranh phong với Tư Mệnh Tinh Quân.

Lúc này Tạ Chỉ Yến đã đuổi tới, nhìn cảnh tượng trước mắt, Tạ Chỉ Yến cau mày nói:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Tô Tín khoát tay, hắn nói chuyện xảy ra với Tạ Chỉ Yến, đương nhiên hắn giấu diếm tất cả tin tức mình biết rõ.

Chuyện này không có đơn giản như vậy, Thiên đình Tư Mệnh Tinh Quân ẩn nấp trong Chu gia muốn tìm Xích Hỏa Viêm

Long Kiếm, kết quả Chu gia không tìm được, hắn liền muốn Chu gia chiếm đoạt Trầm gia sau đó lại điều tra Trầm gia một phen.

Kết quả ta tìm được Xích Hỏa Viêm Long Kiếm nhưng hắn lộ thân phận và cướp đoạt.

Từ tổng thể, Tư Mệnh Tinh Quân có suy nghĩ không khác gì hắn, nhưng bởi vì Tư Mệnh Tinh Quân có thực lực cường đại cho nên hắn có thể trực tiếp thao túng lão tổ Chu gia diệt Trầm gia và chậm rãi tìm.

Tô Tín sợ động tĩnh quá lớn kinh động tới Dịch Kiếm Môn, hắn chuẩn bị cho hai nhà đánh nhau tàn phế sau đó lại tì, suy nghĩ hai bên giống nhau.

Chỉ tiếc người Địa phủ tính sai một bước cho nên Tư Mệnh Tinh Quân mới đắc

thủ.

- Thiên đình? Tư Mệnh Tinh Quân?

Ánh mắt Tạ Chỉ Yến lộ ra vẻ khó hiểu, hiển nhiên nàng chưa từng nghe qua cái tên này.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 574 - Dịch Kiếm Môn (2)

Lúc trước Tô Tín đi hoàn thành nhiệm vụ bên ngoài, Lưu Kiêu đã từng nhận ra lai lịch Tô Tín, đó là bởi vì hắn xuất thân Kim Ngọc Lâu, thậm chí bản thân hắn là con trai độc nhất của đại đương gia Lưu Thiên Phóng của Kim Ngọc Lâu, cho nên mới có tư cách biết được những tin tức này, hiển nhiên Tạ Chỉ Yến không biết tất cả.

Đi thôi, lúc trước ngươi muốn theo ta đi Dịch Kiếm Môn, ta dẫn ngươi đi thăm Hinh Nhi, thuận tiện bẩm báo việc này với sư môn.

Tạ Chỉ Yến nói ra.

Tô Tín gật gật đầu, đi theo Tạ Chỉ Yến tới Dịch Kiếm Môn.

Sơn môn Dịch Kiếm Môn cách Mặc Lăng phủ không xa, kiến tạo trên một ngọn núi khổng lồ.

Tạo hình ngọn núi thẳng tắp giống như trường kiếm đâm thẳng lên trời, cho nên cũng bị gọi là Danh Kiếm Phong.

Tạ Chỉ Yến dẫn theo Tô Tín leo lên Danh Kiếm Phong, ven đường có một ít đệ tử nhìn thấy Tạ Chỉ Yến liền cung kính gọi một tiếng sư tỷ.

Trong Dịch Kiếm Môn, uy vọng Tạ Chỉ Yến vô cùng cao, nguyên nhân là do thế hệ trẻ Dịch Kiếm Môn hiện tại hoàn toàn dựa vào Tạ Chỉ Yến gánh đại kỳ.

Từ khi trải qua trận chiến hai mươi năm trước, thực lực Dịch Kiếm Môn đã bắt đầu suy bại, thậm chí Dịch Kiếm Môn hơn mười năm gần đây không có đệ tử nào

thành công leo lên Nhân Bảng, việc này với tông môn khác là chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Nếu đổi lại mấy đại tông môn đỉnh cấp, khả năng thế hệ này không người có thể leo lên Nhân Bảng rất bình thường, đời sau nhất định sẽ có người leo lên Nhân Bảng, dù sao một tông môn đỉnh cấp không thể xuất hiện đứt gãy, tất cả đệ tử trẻ tuổi sẽ phát triển.

Trận chiến hơn hai mươi năm trước đã làm tổn thương nguyên khí Dịch Kiếm Môn nặng nề, làm cho hơn mười năm không người leo lên Nhân Bảng, thẳng đến những năm gần đây thế hệ Tạ Chỉ Yến mới phát triển, nàng mới một lần nữa leo lên Nhân Bảng, trọng chấn vinh quang của Dịch Kiếm Môn.

Chờ mười năm sau, những đệ tử Dịch Kiếm Môn được Tạ Chỉ Yến dẫn đến Thường Ninh phủ đã hơn hai mươi tuổi, khi đó bọn họ không phải Linh Khiếu cũng là Thần Cung, cũng có tư cách leo lên Nhân Bảng, như vậy truyền thừa của Dịch Kiếm Môn sẽ không xuất hiện đứt gãy quá lớn.

Dịch Kiếm Môn đi lộ tuyến tinh anh, đệ tử đích truyền của Dịch Kiếm Môn cộng lại chỉ hơn năm trmaw người, cho dù tăng thêm đệ tử ngoại môn và một ít quản sự hạ nhân cũng

không đến ba ngàn người, cho nên Dịch Kiếm Môn to như vậy lại rất yên tĩnh.

Tạ Chỉ Yến dẫn theo Tô Tín đi vào một diễn võ trường, lúc này trong diễn võ trường có một võ giả Thần Cung Cảnh tuổi không nhỏ dạy đệ tử kiếm pháp, đầu lĩnh trong đó chính là Hinh Nhi.

Hinh Nhi đã hơn mười tuổi cao hơn không ít, gương mặt hài nhi mập mạp đã biến mất, đã có chút khí chất duyên dáng yêu kiều.

Trong những đệ tử kia, tuổi phổ biến đều không có vượt qua mười lăm tuổi, hơn nữa đều có tu vi Hậu Thiên, chỉ có Hinh Nhi đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, bộ dạng đại sư tỷ.

Lúc này Tạ Chỉ Yến hô lên:

- Hinh Nhi, ngươi xem ai đến đây?

Hinh Nhi thả kiếm trong tay xuống, vừa quay đầu lại nhìn thấy Tô Tín, trường kiếm trong tay rơi xuống đất phát ra một tiếng thanh thúy.

Trong tích tắc nhìn thấy Tô Tín, đôi mắt Hinh Nhi đỏ rực, trực tiếp bổ nhào vào trong ngực Tô Tín, nước mắt lăn xuống như mưa.

Ô ô ô! Ca ca ngươi gạt ta! Vì cái gì ngươi lâu như vậy không đến thăm ta? Tô Tín vỗ vỗ đầu nhỏ Hinh Nhi, nói:

Được rồi, đừng khóc, không phải ta đã đến hay sao?

Các đệ tử Dịch Kiếm Môn khác dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn Tô Tín, bọn họ nghe nói Hinh Nhi có ca ca làm việc trong triều đình, hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy chân nhân.

Tên võ giả Thần Cung Cảnh phụ trách dạy đệ tử khéo hiểu lòng người nên vỗ vỗ tay nói:

- Được rồi, giải tán đi!

Những đệ tử trẻ tuổi vui mừng ồn ào giải tán, Tạ Chỉ Yến cũng nói:

Các ngươi ôn chuyện tại đây đi, ta đi báo cáo tình huống với tông môn một

chút.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, lúc này Tô Tín mới nói chuyện với Hinh Nhi đã ngừng thút thít nỉ non.

Hinh Nhi vốn trưởng thành sớm hơn các đứa trẻ khác, hơn nữa Dịch Kiếm Môn đã bắt đầu trải đường thu Hinh Nhi thành đệ tử đích truyền, cho nên so với ba năm trước đây, hiện tại Hinh Nhi đã thành thục hơn không ít, không dính người Tô Tín như trước kia.

- Thời gian ba năm, ngươi học võ công Dịch Kiếm Môn thế nào? Có lười biếng

hay không?

Tô Tín cười hỏi.

Hinh Nhi đắc ý chu cái mỏ và nói:

Ta cũng không lười biếng, hơn nữa ta là đại đệ tử mới nhất của Dịch Kiếm Môn đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên, ngay cả sư phụ cũng khoe ta thiên phú tốt.

Tô Tín hỏi:

Nghe Tạ Chỉ Yến nói ngươi được Huyền Tâm Kiếm Chủ Mạnh Kinh Tiên thu làm đệ tử? Hắn thường xuyên dạy bảo ngươi không?

Chưởng môn Dịch Kiếm Môn hiện tại chính là Huyền Tâm Kiếm Chủ Mạnh Kinh Tiên đứng vị trí đệ nhất Địa Bảng, vị này chính là một nhân vật truyền kỳ, không đến bốn mươi đã đột phá đến Dương Thần Cảnh, trở thành tồn tại trẻ nhất trong tứ đại kiếm chủ.

Hinh Nhi lắc đầu nói ra:

Sư phụ thường xuyên bế quan, hắn rất tốt với ta, mỗi một lần hắn xuất quan đều chỉ đạo ta tu hành, ta không hiểu cái gì, hắn sẽ nói cho ta hiểu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 575 - Không Biết Điều (1)

Biết được Mạnh Kinh Tiên làm sư phụ đối đãi Hinh Nhi không tệ, Tô Tín cũng yên lòng.

Dịch Kiếm Môn thân là một trong trì kiếm ngũ phái, tông môn nhất lưu đỉnh cấp, những người khác thậm chí ước gì đưa môn hạ đệ tử vào Dịch Kiếm Môn tu hành.

Tô Tín lại không quan tâm những chuyện này, hắn quan tâm xem Hinh Nhi ở chỗ này có gặp ủy khuất hay không.

Tô Tín tin tưởng Tạ Chỉ Yến sẽ không bạc đãi Hinh Nhi, Tạ Chỉ Yến chỉ là đệ tử đời thứ ba trong Dịch Kiếm Môn mà thôi, cho dù sư phụ nàng là Mạnh Kinh Tiên cũng không đủ.

Cho nên Tô Tín chỉ quan tâm thái độ Mạnh Kinh Tiên.

Chỉ cần Mạnh Kinh Tiên đối đãi Hinh Nhi không tệ, nàng không có ai trong Dịch Kiếm Môn làm nàng ủy khuất.

Về sau Tô Tín hỏi Hinh Nhi sinh hoạt tại Dịch Kiếm Môn thế nào, hắn cũng cảm giác rất hài lòng.

So với các tông môn khác, trong Dịch Kiếm Môn rất ít lục đục với nhau.

Có thể bởi vì đại đa số cường giả Dịch Kiếm Môn đã vẫn lạc hơn hai mươi năm trước, hiện tại Dịch Kiếm Môn chỉ còn một Mạnh Kinh Tiên là cường giả Dương Thần Cảnh, cho nên hắn nói một không hai, những người khác cũng không dám âm

thầm gây sự.

Tô Tín hỏi Hinh Nhi:

Hinh Nhi, ngươi hiện tại có nghĩ rời khỏi Dịch Kiếm Môn theo ta trở lại Giang Nam đạo hay không?

Hinh Nhi vừa định đáp ứng, lại nghĩ tới cái gì đó liền lắc đầu.

Tô Tín cau mày nói:

Như thế nào? Ngươi sợ hãi Dịch Kiếm Môn hạn chế ngươi? Hinh Nhi lắc đầu nói:

Không phải như vậy, là Hinh Nhi sợ liên lụy ca ca.

Thời điểm vừa tới Dịch Kiếm Môn, ta muốn xuống núi tìm ca ca, Tạ sư tỷ thường cách một đoạn thời gian báo tin tức của ca ca cho ta biết.

Nàng nói với ta, ca ca ngươi bây giờ rất khó khăn, nếu ta xuống núi tìm ngươi, ngươi khẳng định phải phân tâm chiếu cố ta.

Hơn nữa nói không chừng địch nhân của ca ca ngươi sẽ dùng ta áp chế ngươi, cho nên ta có thể trợ giúp ca ca lớn nhất chính là tu luyện trong Dịch Kiếm Môn, đợi đến lúc ta có thể xuống núi hành tẩu giang hồ sẽ giúp ca ca.

Nghe được Hinh Nhi nói như vậy, Tô Tín cũng im lặng, bởi vì Hinh Nhi nói đúng, nếu bảo Hinh Nhi xuống núi, nàng nhất định biến thành uy hiếp lớn tới mình.

Hiện tại Tô Tín có rất nhiều địch nhân, không cần lo lắng những võ lâm chính phái Giang Nam đạo, bọn họ nhiều nhất chỉ nấp ở nơi bí mật làm ra chút mờ ám mà thôi.

Bởi vì cái gọi là họa không liên lụy người nhà, dùng Hinh Nhi uy hiếp Tô Tín, trừ phi những đại phái này không biết xấu hổ, nếu không bọn họ sẽ không làm ra chuyện ngu ngốc như vậy,

Còn chân chính làm cho Tô Tín lo lắng là dư nghiệt Ngô quốc và Bạch Liên giáo.

Đặc biệt là người Bạch Liên giáo, đám tà giáo này là kẻ điên, có thể làm ra bất cứ việc gì, Tô Tín không dám bảo đảm bọn chúng không làm ra chuyện như vậy.

Nghĩ tới đây, Tô Tín xiết chặc nắm đấm của mình, thực lực của chính mình vẫn chưa đủ.

Nếu hiện tại mình có thực lực Dương Thần Cảnh đỉnh phong như Mạnh Kinh Tiên, thực lực đứng đầu Địa Bảng, chỉ cần cả thiên hạ biết Hinh Nhi là muội muội của hắn, sẽ không có kẻ nào dám động tới nàng, nếu không ngươi phải suy nghĩ kỹ

mình có thể chịu được cường giả Dương Thần Cảnh trả thù hay không.

Hinh Nhi nói tiếp:

Huống chi ca ca ngươi cũng không cần lo lắng cho ta, ta ở trong tông môn rất vui vẻ.

Nói xong Hinh Nhi kiêu ngạo nhíu nhíu cái mũi và nói:

- Hiện tại ta chính là đại sư tỷ của đệ tử mới đấy.

Tô Tín cảm thấy buồn cười nhìn Hinh Nhi, hắn cũng biết Hinh Nhi chính là ‘ đại sư tỷ ’ thế hệ này, nhìn vị trí Hinh Nhi đứng trên diễn võ trường liền biết rõ nàng dẫn đầu phần đông đệ tử trẻ tuổi của Dịch Kiếm Môn bắt đầu tập võ.

Gần như tất cả người đứng đầu tông môn võ lâm đều là người đứng trước nhất, thực lực ngươi đủ mạnh, vậy ngươi chính là sư huynh sư tỷ thế hệ này, hoàn toàn không quan hệ tới tuổi của bản thân.

Cho nên Hinh Nhi chính là đại đệ tử, nàng thực lực mạnh nhất, cũng đột phá cảnh giới Tiên Thiên trước nhất, đương nhiên có thể xem như đại sư tỷ.

Nhìn thấy dáng vẻ Hinh Nhi hiện tại, Tô Tín cũng yên lòng, hơn nữa so với thời

điểm ở Thường Ninh phủ, trừ bên người không có ca ca như hắn làm bạn, thật ra Hinh Nhi đã vui vẻ hơn so với trước kia.

Tô Tín cũng biết Hinh Nhi từ nhỏ không thích đọc sách viết chữ, hơn nữa tính cách trưởng thành sớm, ưa thích học kiếm, đương nhiên sẽ không có tiếng nói chung với đám hài tử chơi bùn ở trường tư thục, cũng không thể chơi cùng nhau.

Dịch Kiếm Môn có nhiều người cùng tuổi luyện võ với nàng, đại đa số còn lớn hơn Hinh Nhi một ít, bọn hắn lại có thể chơi cùng nhau.

Nếu Hinh Nhi muốn lựa chọn sinh hoạt như vậy, Tô Tín cũng không miễn cưỡng, hắn không muốn bởi vì chính mình hạn chế tự do của Hinh Nhi.

Dù sao hắn chỉ mới sơ bộ ổn định thế lực, không phải lục bình không rễ như trước kia, bị người ta đuổi chạy khắp nơi, về sau có thời gian tới thăm Hinh Nhi, hoàn toàn có thể đi gặp đường đường chính chính, cũng không cần phải chờ thời gian ba năm.

Lúc Tô Tín chuẩn bị nói gì đó với Hinh Nhi, bỗng nhiên một nữ nhân trung niên tu vi Hóa Thần Cảnh hùng hổ đi tới.

Nhìn thấy nữ nhân này đi tới, Hinh Nhi lập tức đứng cung kính nói:

- Bái kiến sư thúc tổ.

Nghe được Hinh Nhi xưng hô, tròng mắt Tô Tín hơi híp lại, không quản Hinh Nhi gọi nữ nhân này là sư thúc tổ, nữ nhân này có bối phận lớn nhất trong đồng lứa Dịch Kiếm Môn, cũng là đệ tử đời thứ nhất.

Dịch Kiếm Môn bởi vì trận chiến hơn hai mươi năm nên xuất hiện đứt gãy, cho nên đệ tử hiện tại chia làm bốn đời.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 576 - Không Biết Điều (2)

Đời thứ nhất chính là những người còn sống sót sau trận chiến hai mươi năm trước, là tồn tại đồng lứa với tứ đại kiếm chủ.

Đời thứ hai là đồng lứa với Huyền Tâm Kiếm Chủ Mạnh Kinh Tiên.

Mạnh Kinh Tiên không đến bốn mươi tuổi liền đột phá đến Dương Thần Cảnh, hơn hai mươi năm đã đứng hàng tứ đại kiếm chủ nhưng kỳ thật hắn thuộc về đệ tử đời thứ hai, ba đại kiếm chủ khác là đồng lứa với sư phụ của hắn.

Đệ tử đời thứ ba là những đệ tử lực lượng trung kiên của tông môn như Tạ Chỉ Yến.

Đời thứ tư chính là thế hệ Hinh Nhi được tông môn bắt đầu bồi dưỡng, cũng là đời chưa xuất sư.

Nhưng Hinh Nhi bái Mạnh Kinh Tiên làm sư, nàng thật ra thuộc hàng ngũ đệ tử đời thứ ba, là đồng lứa với Tạ Chỉ Yến.

Nhưng tuổi nàng thật sự quá nhỏ, cho nên tông môn xếp nàng vào đời thứ tư.

Hinh Nhi đã tu hành trong Dịch Kiếm Môn, Tô Tín cũng phải hảo hảo tra xét tư liệu Dịch Kiếm Môn một chút, cũng hiểu thấu triệt.

Kết hợp bối phận và thực lực của nữ nhân này, cả Dịch Kiếm Môn chỉ có một người phù hợp với thân phận của nàng.

Có lẽ nàng chính là Giang Thu Liên thê tử của Sâm La Kiếm Chủ trong tứ đại

kiếm chủ, là một trong không nhiều đệ tử đời thứ nhất của Dịch Kiếm Môn.

Bình thường thời điểm Mạnh Kinh Tiên bế quan, Dịch Kiếm Môn sẽ do nàng quản lý.

- Ngươi chính là Tô Tín?

Giang Thu Liên lạnh lùng hỏi, trong giọng nói mang theo khí chất cao ngạo, nàng nhìn về phía Tô Tín với ánh mắt chán ghét không chút che giấu.

Đúng thì như thế nào? Tô Tín thản nhiên nói.

Giang Thu Liên tiến về phía trước một bước, giọng nói lạnh lùng:

Ngươi phải biết rõ thân phận của mình, nếu như ngươi còn nghĩ Tô Hinh Nhi là muội muội của ngươi, vậy ngươi sớm cách nàng xa một chút, cũng đoạn tuyệt quan hệ với nàng.

Nếu không, không riêng Tô Hinh Nhi sẽ bởi vì ngươi mà bị giang hồ lên án, Dịch Kiếm Môn cũng sẽ hổ thẹn.

Tô Tín giận quá hóa cười, nói:

Ta đang buồn bực thân phận của ta là gì mà làm Hinh Nhi bị người giang hồ lên án? Còn nữa, thân phận của ta có quan hệ gì tới Dịch Kiếm Môn?

Giang Thu Liên lạnh lùng nói:

Tô Tín, ngươi làm tay sai triều đình mưu đồ phú quý cũng bỏ đi, nhưng ngươi lại trắng trợn đồ sát đồng đạo võ lâm tại Giang Nam đạo, dùng máu tươi đồng đạo võ lâm nhuộm đỏ quan bào của ngươi, chẳng lẽ ngươi không cảm giác xấu hổ sao?

Nếu như mọi người biết rõ quan hệ giữa ngươi và Tô Hinh Nhi, tương lai nàng mới bước chân vào giang hồ làm sao có thể không bị người ta lên án? Ngay cả Dịch Kiếm cũng sẽ bị người khác nói thành cấu kết tay sai triều đình!

Nghe được Giang Thu Liên nói lời này, Tô Tín lập tức cười ta, hắn không phải tức giận, mà là thực cảm giác Giang Thu Liên buồn cười, nữ nhân này giống như tu hành giữa rừng sâu núi thẳm mấy vạn năm, căn bản thấy không rõ tình thế!

Các đời triều đình, cho dù Đại Chu vương triều thành lập Lục Phiến Môn hay tuyên bố ba bảng Thiên, Địa, Nhân đều tạo thành ảnh hưởng lớn lên triều đình, cho nên người trong võ lâm mới oán hận triều đình như thế, động tức giận mắng một câu tay sai triều đình gì đó.

Nhưng người thông minh chính thức không nói lời này, người bình thường chỉ nói vụng trộm, chỉ có ngu ngốc mới có thể nói lời này trước mặt Tô Tín, nàng không chỉ vũ nhục Tô Tín, còn vũ nhục cả Lục Phiến Môn và triều đình Đại Chu!

Giang Thu Liên có thể tu luyện tới Hóa Thần Cảnh, còn có thể chưởng quản Dịch Kiếm Môn khi Mạnh Kinh Tiên bế quan, đương nhiên nàng không phải ngu ngốc, như vậy cách giải thích duy nhất chính là nàng không rõ tình thế.

Nàng còn tưởng rằng Dịch Kiếm Môn hiện tại còn là tồn tại đứng đầu trì kiếm ngũ phái, Dịch Kiếm Môn có tứ đại kiếm chủ xuất hiện uy áp võ lâm thiên hạ hay sao? Quả thực chính là chê cười!

Ngay cả Tiêu gia cũng không dám nói bốn chữ tay sai triều đình, hiện tại Giang Thu Liên ngươi dựa vào cái gì nói lời này?

Cảm nhận được tiếng cười của Tô Tín mang theo ý mỉa mai, Giang Thu Liên nổi giận nói:

Ngươi cười cái gì? Có cái gì buồn cười! Tô Tín cười lạnh nói:

Ta đang cười có người không hiểu rõ tình thế!

Thứ nhất, Hinh Nhi là muội muội ta, không có người nào có thể làm ta đoạn tuyệt quan hệ với nàng.

Thứ hai, hiện tại ngươi có bản lĩnh đi theo ta tới tổng bộ Lục Phiến Môn tại thành Thịnh Kinh lặp lại bốn chữ kia lần nữa hay không.

Thứ ba, chuyện Giang Nam đạo không liên quan tới Dịch Kiếm Môn các ngươi, ta trắng trợn giết chóc tại Giang Nam đạo cũng sẽ có tông môn võ lâm giao hảo với ta, không cần phải ngươi ở nơi này bắt chó đi cày xen vào việc của người khác!

Lớn mật!

Giang Thu Liên tức giận quát một tiếng, khí thế trên người bắn ra ngoài, uy áp cường giả Hóa Thần Cảnh bộc phát bao phủ Tô Tín.

Hinh Nhi sau lưng Tô Tín bị dọa sợ kêu to một tiếng.

Ngày bình thường vị sư thúc tổ trừng mắt ăn nói không tốt nhưng nàng chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ hung ác như hiện tại.

Tô Tín hừ lạnh một tiếng, bảo hộ Hinh Nhi sau lưng.

Trong cơ thể hắn toàn lực thi triển Sơn Tự Kinh đại pháp, huyết nguyệt bay lên cao, áp lực này không ảnh hưởng tới Tô Tín.

Từ khi bước vào giang hồ đến nay, Tô Tín đã giao thủ với vài võ giả Hóa Thần Cảnh, trong đó càng có tồn tại đứng hàng Địa Bảng như Đổng Bất Nghi, còn có hung nhân như Giang Hạc Lưu.

Tuy thực lực Giang Thu Liên mạnh nhưng khi so sánh với đám người này vẫn còn kém hơn rất nhiều.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 577 - Không Thể Nói Lý (1)

Hào khí giữa Giang Thu Liên và Tô Tín giương cung bạt kiếm, nội tâm nàng ngạc nhiên Tô Tín lại có thể dùng tu vi Thần Cung Cảnh ngăn cản khí thế của nàng.

Hơn nữa nàng cũng chỉ dám dùng khí thế áp chế Tô Tín mà thôi, nếu bảo nàng động thủ, nội tâm nàng không có can đảm.

Nàng không phải Mạnh Kinh Tiên, ngày bình thường quản lý Dịch Kiếm Môn cũng không tính, dù sao Tô Tín cũng là người Lục Phiến Môn, vô duyên vô cớ giết hắn, Lục Phiến Môn nhất định sẽ đi lên Dịch Kiếm Môn đòi công đạo.

Ngay cả như thế, Giang Thu Liên sẽ không dễ dàng tha thứ có người dám can đảm làm trái ý của nàng.

Đúng như lời Tô Tín đã nói, Giang Thu Liên không phải ngu ngốc, nàng quá mức tự phụ mà thôi.

Ngày bình thường Mạnh Kinh Tiên bế quan quanh năm, tất cả sự vụ trong tông môn do Giang Thu Liên xử lý.

Đệ tử đời thứ nhất của Dịch Kiếm Môn vẫn còn mấy người nhưng không ai có thân phận cao như Giang Thu Liên.

Hơn nữa nàng cũng là nữ nhân của Sâm La Kiếm Chủ ngày xưa, có thân phận này cho nên đệ tử đời thứ nhất Dịch Kiếm Môn cũng không tranh quyền đoạt lợi với nàng.

Quanh năm có phương thức làm việc nói một không hai làm cho Giang Thu

Liên đã tự phụ tới cực điểm, thậm chí nếu không có Mạnh Kinh Tiên, nàng thậm chí cho rằng mình là chưởng môn Dịch Kiếm Môn.

Cho nên hiện tại biết rõ Tô Tín lên Dịch Kiếm Môn tìm Tô Hinh Nhi, nàng lập tức muốn Tô Tín đoạn tuyệt quan hệ với Tô Hinh Nhi, đệ tử Dịch Kiếm Môn tuyệt đối không cho phép có chỗ bẩn! Tuyệt đối không được!

Giống như lúc trước, cho dù Dịch Kiếm Môn liều chết cũng muốn diệt Cản Thi Phái và đoạt thi thể lão tổ sáng lập tông môn trở về, không cho phép kẻ nào chà đạp vinh quang Dịch Kiếm Môn.

Nếu như Tô Tín biết rõ suy nghĩ của Giang Thu Liên hiện tại, phản ứng đầu tiên của hắn khẳng định chính là nữ nhân này cố chấp ‘ cái gọi là ’ vinh quang Dịch Kiếm Môn gần như bệnh trạng.

Loại người này có vấn đề tâm lý, quả thực không cách nào thuyết phục.

Trên thực tế Giang Thu Liên cũng đã đến tình trạng không thể thuyết phục.

Nàng nhìn thấy khí thế của mình không thể áp chế Tô Tín, lúc này dùng ánh mắt âm trầm nhìn Tô Hinh Nhi:

Ngươi là đệ tử Dịch Kiếm Môn ta, cho dù quân pháp bất vị thân cũng phải giữ gìn vinh quang Dịch Kiếm Môn!

Cho nên hiện tại ta lệnh cho ngươi, về sau tuyệt đối không cho phép ngươi lại có quan hệ với Tô Tín, từ nay về sau ngươi chỉ là đệ tử Dịch Kiếm Môn, mà không phải muội muội Tô Tín hắn!

Nếu như bị ta phát hiện ngươi còn có liên hệ với hắn, cho dù ta phế võ công của ngươi, cũng không thể cho phép ngươi làm bẩn vinh quang Dịch Kiếm Môn!

Nghe được Giang Thu Liên nói thế, trên người Tô Tín bộc phát sát cơ lạnh lùng, lạnh lùng tới mức làm người ta sợ hãi, khí huyết sát vô tận xông lên trời!

Từ ngày đặt chân giang hồ đến nay, người trực tiếp chết trong tay Tô Tín không

một ngàn cũng tám trăm, người gián tiếp chết trong tay hắn bao nhiêu? Năm thế lực nhị lưu Giang Nam đạo cộng lại cũng mấy vạn người.

Nhiều nhân mạng như thế điệp gia tạo thành sát cơ và khí huyết sát, chỉ sợ một ít đệ tử ma đạo cũng không nhiều như Tô Tín.

Không có thi triển Huyết Hà Thần Kiếm, ánh mắt Tô Tín lúc này biến thành đỏ thẫm, dưới đáy đỏ thẫm chính là đen kịt, Tô Tín giống như biến thành ma thần trong truyền thuyết.

Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải tu luyện ra khí tức âm hàn cùng địa ngục tử khí, loại đầu tiên còn dễ nói, loại thứ hai còn đáng sợ hơn so với ma công nhiều, môn công pháp này có chút ảnh hưởng tâm thần của Tô Tín.

Vài lúc bình thường, dùng tâm chí cứng cỏi của Tô Tín và Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Pháp có tác dụng áp chế tâm thần, đại khái có thể ngăn chặn ảnh hưởng do Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải mang tới.

Nhưng hôm nay dưới cơn thịnh nộ, loại khí tức này bộc phát ra ngoài, ngay cả võ giả Hóa Thần Cảnh như Giang Thu Liên cũng bị dọa sững sờ, làm cho nàng có cảm giác tim đập loạn.

Nếu ngươi dám động tới một cọng tóc gáy của Hinh Nhi, ngươi tin ngày sau ta sẽ huyết tẩy Dịch Kiếm Môn hay không?

Giọng nói Tô Tín lạnh lùng giống như vọng tới từ Địa ngục.

Giang Thu Liên áp chế cảm giác tim đập nhanh, cười lạnh nói:

Con cóc ghẻ, khẩu khí thật là lớn!

Huyết tẩy Dịch Kiếm Môn ta? Cho dù là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo cũng không dám nói như vậy, Đại Chu thần uy đại tướng quân Lâm Tông Việt đến, hắn cũng không dám nói như vậy! Ngươi lại dựa vào cái gì dám nói lời này?

- Chỉ bằng ta gọi là Tô Tín!

Ánh mắt Tô Tín lạnh lùng nhìn Giang Thu Liên, hắn không phải đang nói đùa, lại càng không phải nói khoác lác, hắn chỉ nói một sự thật trần trụi mà thôi.

Tô Tín là người biết ẩn nhẫn, một ngày không diệt được ngươi thì ba ngày, ba ngày không được thì một năm, mười năm!

Nếu Giang Thu Liên dám động tới Hinh Nhi, Tô Tín nói huyết tẩy Dịch Kiếm Môn cũng không phải đang nói đùa.

- Dám nói ẩu nói tả trong Dịch Kiếm Môn, quả thực quá lớn mật!

Giang Thu Liên hừ lạnh một tiếng, một thanh trường kiếm xuất hiện trong tay nàng, muốn ra tay.

Tô Tín dám nói ra lời huyết tẩy Dịch Kiếm Môn, nếu nàng không cho Tô Tín một chút giáo huấn, hắn cho rằng Dịch Kiếm Môn đã rơi xuống mức không làm gì được võ giả Thần Cung Cảnh hay sao?

Thời điểm Tô Tín chuẩn bị vận dụng tiêu hao phẩm át chủ bài liều mạng với Giang Thu Liên và mang Hinh Nhi rời khỏi Dịch Kiếm Môn, một giọng nói truyền đến:

- Dừng tay!

Quay đầu nhìn sang, Tạ Chỉ Yến và một võ giả Hóa Thần Cảnh vác cự kiếm đi

tới.

Võ giả Hóa Thần Cảnh này chính là ‘ Thiết Huyết Kiếm Cuồng ’ Sở Bất Phàm, lúc trước hắn đến Tương Nam đạo tìm Tạ Chỉ Yến, cũng xem như gián tiếp trợ giúp Tô Tín.

Lúc mới gặp Sở Bất Phàm là nửa bước Nguyên Thần, hôm nay hắn đã có thực lực Hóa Thần Cảnh.

Giang Thu Liên hừ lạnh một tiếng, nói:

Kẻ này dám nói ẩu nói tả tại Dịch Kiếm Môn, các ngươi không bắt giữ hắn, bảo ta dừng tay là muốn làm gì?

Tạ Chỉ Yến cau mày nói:

Tô Tín là khách nhân Dịch Kiếm Môn chúng ta, sư thúc tổ ngươi hô đánh kêu giết tại đây là có ý gì?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 578 - Không Thể Nói Lý (2)

Giang Thu Liên giận quá hóa cười:

Khách nhân? Thời điểm Dịch Kiếm Môn thành lập tới bây giờ có từng tiếp đãi tay sai triều đình hay không?

Tô Tín lạnh lùng nói:

Tay sai triều đình? Dùng từ rất tốt,, lần này các ngươi cũng đã nghe thấy, chờ ta quay trở lại Lục Phiến Môn sẽ hảo hảo báo cáo thái độ của Dịch Kiếm Môn đối với triều đình.

Sở Bất Phàm nhếch miệng cười nói:

Dám uy hiếp trước mặt Dịch Kiếm Môn? Có tính cách, ta thích.

Ngươi cũng không cần báo cáo cấp trên, Dịch Kiếm Môn tự nhiên sẽ cho ngươi công đạo sự việc hôm nay.

Sở Bất Phàm nói xong liền quay đầu nói với Giang Thu Liên:

Giang sư thúc, Mạnh sư huynh mời ngươi đi Tĩnh Tâm Các một thời gian ngắn, chờ sau khi hắn xuất quan sẽ hảo hảo hàn huyên nói chuyện với ngài.

Sắc mặt Giang Thu Liên thay đổi:

- Các ngươi có ý gì? Dựa vào cái gì muốn ta đi Tĩnh Tâm Các?

Cái tên Tĩnh Tâm Các nghe rất tốt nhưng trong Dịch Kiếm Môn lại không phải

nơi tốt.

Nơi này chuyên môn dùng cho đệ tử tông môn phạm sai lầm tĩnh tâm suy nghĩ, cho nên nghe Mạnh Kinh Tiên bảo nàng đi Tĩnh Tâm Các, sắc mặt Giang Thu Liên biến thành khó coi.

Sở Bất Phàm vẫn tươi cười không thay đổi, nói:

Là sư huynh phân phó, chờ sau khi sư huynh xuất quan thì ngài sẽ biết rõ, cho nên kính xin ngài chủ động đi đi.

Sắc mặt Giang Thu Liên lạnh lẽo nói:

Vì cái gì? Vì tay sai triều đình này mà muốn dẫn ta đi Tĩnh Tâm Các suy nghĩ? Quả thực chính là chê cười!

Sở Bất Phàm lắc lắc đầu nói:

Tại hạ là vãn bối, tự nhiên không thể bắt buộc Giang sư thúc ngài, cho nên do mấy vị sư thúc sư bá khác tới khuyên ngài đi.

Sở Bất Phàm vừa dứt lời, lập tức có mấy đạo khí tức Nguyên Thần Cảnh ập tới, có Hóa Thần Cảnh cũng có Dung Thần Cảnh.

Cảm nhận được những khí tức vừa xuất hiện, sắc mặt Giang Thu Liên biến đổi, bị những khí tức cường đại áp chế, Giang Thu Liên không thể không đi về hướng Tĩnh Tâm Các, cho dù như thế Tô Tín vẫn có thể cảm nhận nội tâm của nàng không cam lòng.

Đợi đến lúc Giang Thu Liên đi rồi, Tạ Chỉ Yến nói với Tô Tín:

Thật có lỗi, ta cũng không có ngờ nàng biết được tin tức ngươi tới liền nhắm vào ngươi như vậy.

Tô Tín nhìn Tạ Chỉ Yến, nói:

- Ta muốn một giải thích, tuy Hinh Nhi rất muốn ở lại trong Dịch Kiếm Môn,

nhưng hiện tại xảy ra tình huống không tốt, ta cũng không muốn lưu nàng trong tông môn có kẻ điên.

Hiện tại ta chỉ là Thần Cung Cảnh, nếu ta vận dụng tất cả lực lượng đứng sau ta, ta tuyệt đối có thể dẫn Hinh Nhi rời đi, ngươi tốt nhất tin tưởng ta nói chuyện.

Tô Tín nói sự thật, hắn muốn mang đi Hinh Nhi, Dịch Kiếm Môn không ngăn được.

Lần trước bởi vì Duẫn Tịch đến Giang Nam đạo hái quả đào, Thiết gia thiếu nợ hắn một đại nhân tình, chỉ cần hắn đưa ra yêu cầu, Thiết Chiến tuyệt đối sẽ đến Dịch Kiếm Môn đòi người giúp hắn.

Cho dù Thiết Chiến bởi vì băn khoăn không đến, hắn còn có Địa phủ với tư cách hậu thuẫn.

Tô Tín có thể vì Hinh Nhi xuất ra Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí xem như trả thù lao nhiệm vụ, mời cường giả Địa phủ ra mặt lên Dịch Kiếm Môn đòi nhân, hắn tin tưởng cho dù Mạnh Kinh Tiên xuất quan cũng không ngăn được.

Tạ Chỉ Yến vẫn không trả lời, Sở Bất Phàm liền hừ lạnh một tiếng nói:

Không có gì tốt giải thích, việc xấu trong nhà còn muốn tuyên dương ra ngoài hay sao? Ngươi cũng thấy rõ ràng.

Nữ nhân kia tự cao cho rằng mình là nữ nhân Sâm La Kiếm Chủ, tự cho rằng nhà mình đã hi sinh lớn cho Dịch Kiếm Môn như vậy liền xem Dịch Kiếm Môn thành vật phẩm tư nhân của mình, là một mạch làm loạn.

Nhưng nếu như nữ nhân này thực khôn khéo cũng bỏ đi, nhưng đáng tiếc nàng quá mức cố chấp hơn nữa không phải là người thích hợp quản lý sự vụ tông môn.

Những năm qua, bởi vì Dịch Kiếm Môn đều an ổn dưỡng thương, không có biến động gì lớn cho nên Dịch Kiếm Môn do nàng quản lý mới không có xảy ra sai lầm.

Nhưng khi thực lực Dịch Kiếm Môn dần dần khôi phục, chắc chắn sẽ lại tiến vào tầm mắt võ lâm Trung Nguyên, lúc này tiếp tục cho nàng chấp chưởng Dịch Kiếm Môn chính là tai nạn.

Sở Bất Phàm chỉ vào Tô Tín nói:

Nàng vừa rồi không chỉ nhắm vào thân phận người triều đình của ngươ.

Nếu ngươi xuất thân môn phái nhỏ, nàng sẽ nói ngươi rắp tâm bất lương, nếu ngươi xuất thân tán tu, nàng sẽ nói ngươi lôi kéo quan hệ với Dịch Kiếm Môn, nữ nhân này chấp nhất quan niệm dòng dõi tới mức biến thái.

Lần trước nàng còn vọng tưởng tác hợp Chỉ Yến quan hệ thông gia với Kiếm Thần Sơn Lâm Khiếu, đây chính là trò cười mà thôi!

Chỉ Yến chính là đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất nhất của Dịch Kiếm Môn thế hệ này, nàng gả cho Lâm Khiếu, như vậy ai sẽ gánh đại kỳ Dịch Kiếm Môn?

Mặc dù Sâm La Kiếm Chủ hi sinh tính mạng vì Dịch Kiếm Môn nhưng không có nghĩa nàng có thể làm xằng làm bậy trong Dịch Kiếm Môn.

Tạ Chỉ Yến cũng nói:

Vừa rồi sư phụ bế quan đã hạ lệnh, bảo nàng đi Tĩnh Tâm Các suy nghĩ, các sư thúc tổ khác cũng đã đồng ý.

Cho nên ngươi không cần lo lắng an nguy Hinh Nhi tại Dịch Kiếm Môn, tối thiểu trong Dịch Kiếm Môn có ai muốn động Hinh Nhi cũng phải qua cửa của sư phụ.

Tuy hắn bế quan nhưng lại không phải bế sinh tử quan, trong Dịch Kiếm Môn có gió thổi cỏ lay đều không thể qua mắt hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 579 - Trở Về (1)

Giang Thu Liên như bị bệnh tâm thần đã đi bế quan, tâm tình Tô Tín vẫn còn có chút tâm tình phiền muộn.

Ban đầu khi hắn gia nhập Lục Phiến Môn cũng đã dự liệu có ngày hôm nay, làm tay sai triều đình phải đứng ở mặt đối lập với các võ lâm đại phái trên giang hồ.

Mặc dù có một bộ phận người biết chuyện biết rõ cái gọi là triều đình và tông môn võ lâm đều có ý nghĩa như nhau, chẳng qua lợi ích hai bên khác nhau mà thôi.

Nhưng người hiểu được điểm này chỉ là số ít, tối thiểu đối với phần lớn tông môn chính đạo, thân phận tay sai triều đình của Tô Tín không khác gì các tông môn ma đạo.

Tô Tín nhìn Tạ Chỉ Yến và nói:

Tuy Hinh Nhi nguyện ý ở lại trong Dịch Kiếm Môn, với tình hình hiện tại ta thấy không yên lòng.

Giang Thu Liên là kẻ điên cố chấp, Dịch Kiếm Môn các ngươi còn có kẻ như thế hay không? Những người khác tranh quyền đoạt lợi có ảnh hưởng tới Hinh Nhi hay không?

Ban đầu Tô Tín yên tâm cho Hinh Nhi ở lại Dịch Kiếm Môn chính là vì Dịch Kiếm Môn ít có tranh quyền đoạt lợi.

Nhưng hiện tại xem ra, Dịch Kiếm Môn cũng không thoát khỏi điểm này, khi Dịch Kiếm Môn dần dần khôi phục thực lực, đệ tử trong tông môn càng ngày càng

nhiều, các loại tranh quyền đoạt lợi là tất nhiên.

Tạ Chỉ Yến nói khẽ:

Điểm ấy ngươi yên tâm, chuyện tranh quyền đoạt lợi sẽ xảy ra nhưng sẽ không lan đến gần Hinh Nhi, đừng quên sư phụ Hinh Nhi là ai.

Sở Bất Phàm cũng nói:

Đúng vậy, tiểu Hinh Nhi chính là đồ đệ Mạnh sư huynh, trong Dịch Kiếm Môn có ai dám động tới nàng?

Đừng nhìn nữ nhân vừa rồi ầm ĩ muốn phế võ công Hinh Nhi, nhưng nàng cũng chỉ nói mà thôi, sư huynh đứng trước mặt nàng, nàng không dám phóng cái rắm.

Quyền lợi trong tay nàng là sư huynh cho, hiện tại sư huynh muốn thu hồi, không ai có thể ngăn cản.

Sâm La Kiếm Chủ thật sự hi sinh lớn vì Dịch Kiếm Môn, nhưng hai kiếm chủ khác cũng hi sinh như vậy.

Những năm gần đây nàng nắm giữ quyền lợi Dịch Kiếm Môn cũng xem như đền bù tổn thất cho nàng, nhưng hiện tại Dịch Kiếm Môn sắp quay lại võ lâm lần nữa, sẽ do Mạnh sư huynh cầm quyền, đây là việc không ai trong Dịch Kiếm Môn có thể ngăn cản được.

Ngươi không phải đệ tử Dịch Kiếm Môn, không biết uy vọng của Mạnh sư huynh trong Dịch Kiếm Môn.

Lúc trước đánh xong một trận với Cản Thi Phái, Dịch Kiếm Môn chúng ta suýt chút nữa té ra khỏi hàng ngũ trì kiếm ngũ phái, bọn đạo chích liên tục hiện thân muốn giẫm lên Dịch Kiếm Môn một cước, là Mạnh sư huynh một mình một kiếm ngăn cơn sóng dữ mới bảo trụ địa vị Dịch Kiếm Môn không mất.

Cho nên chỉ cần Mạnh sư huynh vẫn còn ở Dịch Kiếm Môn một ngày, ngươi

không cần phải lo lắng chuyện Hinh Nhi.

Sở Bất Phàm nói lời này đã dao động Tô Tín, hắn chỉ nhìn về phía Hinh Nhi

nói:

- Hinh Nhi, ngươi nguyện ý ở lại trong Dịch Kiếm Môn không?

Hinh Nhi suy nghĩ và gật đầu như cũ, nàng không sợ ủy khuất trong Dịch Kiếm Môn, nàng không muốn gây ra phiền toái cho ca ca.

Nội tâm Tô Tín than thở và nói với Tạ Chỉ Yến:

Tạ cô nương, Hinh Nhi phải nhờ ngươi trông nom, ta chỉ hi vọng nàng không chịu ủy khuất trong Dịch Kiếm Môn, nếu không cho dù ta yếu thế cũng nhất định lên Dịch Kiếm Môn đòi công đạo.

Tạ Chỉ Yến nói:

Ngươi có thể yên tâm, Hinh Nhi không chỉ là muội muội của ngươi, nàng cũng là sư muội của ta, là đệ tử của sư phụ, tại không ai trong Dịch Kiếm Môn dám làm nàng ủy khuất.

Tô Tín nói:

Vậy thì tốt, Hinh Nhi đã muốn lưu lại với các ngươi, ta cũng không muốn ở lại đây lâu.

Hinh Nhi kéo góc áo Tô Tín, không bỏ được nói:

Ca ca ngươi muốn đi bây giờ sao? Tạ Chỉ Yến cũng nói:

Ngươi không cần gấp gáp như vậy, ở lại trong Dịch Kiếm Môn vài ngày cũng

được.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Bỏ đi, ta còn có không ít công vụ cần xử lý tại Giang Nam đạo, cho nên cũng phải nhanh chóng quay về xử lý.

Kỳ thật Tô Tín muốn ở lại Dịch Kiếm Môn thêm vài ngày, đã xảy ra chuyện vừa rồi nên hắn cũng không muốn lưu lại lâu

hơn.

Tuy Giang Thu Liên bị Mạnh Kinh Tiên ra lệnh cưỡng chế đi suy nghĩ nhưng chuyện hôm nay nhất định sẽ truyền bá ra ngoài.

Giang Thu Liên chấp chưởng Dịch Kiếm Môn nhiều năm như vậy, cho dù không có uy tín như Mạnh Kinh Tiên nhưng cũng có không ít tâm phúc.

Hơn nữa nàng thân nữ nhân của Sâm La Kiếm Chủ, các đệ tử truyền nhân của Sâm La Kiếm Chủ trong Dịch Kiếm Môn chắc chắn sẽ đứng bên phía nàng.

Tô Tín ở lâu trong Dịch Kiếm Môn, vạn nhất đụng phải những người này chắc chắn sẽ sinh ra một ít xung đột miệng lưỡi không vui, cho nên Tô Tín dứt khoát không lưu lại.

Trong ánh mắt chia tay lưu luyến của Hinh Nhi, Tô Tín rời khỏi Dịch Kiếm Môn, chuẩn bị trực tiếp quay về Giang Nam đạo.

Hắn không sốt ruột công vụ Giang Nam đạo, có đám người Hoàng Bỉnh Thành xử lý không xảy ra đại sự gì, nhưng hắn có nhiệm vụ cướp đoạt Xích Hỏa Viêm Long Kiếm phải trở về báo cáo với Địa phủ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 580 - Trở Về (2)

Trước khi Thôi Phán Quan bảo Tô Tín đi lấy Xích Hỏa Viêm Long Kiếm cũng không có nói với Tô Tín điển cố gì, chờ tới khi người Thiên đình đang ẩn nấp trong bóng tối cướp đoạt, lúc này Tô Tín mới kịp phản ứng, khẳng định Thiên binh mất đi khí linh này không đơn giản như thế.

Phàm là Địa phủ tuyên bố nhiệm vụ, vậy khẳng định có thể ảnh hưởng đến đại sự của Địa phủ, có thể làm cho Địa phủ coi trọng đã nói rõ Thiên binh mất đi khí linh còn ẩn chứa bí mật nào đó.

Tô Tín thật nghe qua lai lịch của Xích Hỏa Viêm Long Kiếm, ‘ Cửu Viêm Kiếm Thánh ’ là bội kiếm của Nam Cung bội

‘ Cửu Viêm Kiếm Thánh ’ Nam Cung chính là cường giả Dương Thần Cảnh đã vẫn lạc hơn năm trăm năm trước, đã từng đứng thứ ba Địa Bảng, đồng thời cũng xuất thân tán tu, hơn nữa xuất thân cũng giống như Tô Tín, chính là cường giả đi ra từ Nam Man chi địa.

Khi đó Tương Nam còn không bằng hiện tại, Đại Chu vương triều lập quốc tại Tương Nam mới hơn ba trăm năm mà thôi, trong đó đả thông thương lộ với Trung Nguyên mới dần dần làm cho Tương Nam Nam Man chi địa dần dần phồn hoa, võ đạo cũng dần hưng thịnh.

Năm trăm năm trước Tương Nam chính là man hoang danh xứng với thực, cũng không có mấy châu phủ, cả Tương Nam chính là thiên hạ của dị tộc Nam Man ăn tươi nuốt sống.

‘ Cửu Viêm Kiếm Thánh ’ Nam Cung lại đi ra từ trong Nam Man.

Hắn đi vào Trung Nguyên đã có thực lực Hóa Thần Cảnh sơ kỳ, làm người cao ngạo thần bí, hơn nữa hắn chỉ tự xưng mình là Nam Cung, nhưng đến tột hắn họ kép Nam Cung hay họ Nam tên Cung, mọi người không biết rõ việc này.

Về sau ‘ Cửu Viêm Kiếm Thánh ’ Nam Cung lưu lạc khắp Trung Nguyên, tu luyện tới Dương Thần Cảnh đỉnh phong liền nghe nói hắn bế sinh tử quan muốn đột phá Chân Vũ Cảnh, sau đó không còn tin tức.

Kỳ thật lý lịch của người này rất bình thường, gần như tất cả võ giả tán tu đều lựa chọn giống như hắn, nhưng điểm không tầm thường duy nhất chính là Địa phủ phí khí lực lớn như vậy tìm bội kiếm Nam Cung làm gì?

Nếu như nói ‘ Cửu Viêm Kiếm Thánh ’ Nam Cung lưu lại truyền thừa trông mà thèm thì không đáng tin cậy.

Hiện tại trong Địa phủ có hai người Mạnh bà cùng Hậu Thổ không kém gì ‘ Cửu Viêm Kiếm Thánh ’ Nam Cung.

Nghĩ mãi mà không rõ những việc này, Tô Tín liền không nghĩ nữa, hắn trực tiếp quay về Giang Nam đạo.

Khoái mã chạy nhanh mấy ngày, Tô Tín sắp rời khỏi Kiếm Nam đạo, vừa vặn sắc trời đã tối và có mưa to, Tô Tín không có tiếp tục chạy đi, hắn tùy tiện tìm khách sạn ở lại.

Đẩy cửa khách sạn ra, bên trong có rất nhiều người, đại đa số đều bị mưa to ảnh hưởng, bất đắc dĩ người qua đường hoặc võ giả tìm nơi nghỉ lại.

Tô Tín vừa tiến vào làm rất nhiều võ giả chú ý.

Thân là võ giả, bọn họ có thể nhìn ra nhiều thứ người bình thường không phát hiện.

Những người khác chỉ nhìn thấy Tô Tín là người qua đường tránh mưa, bọn họ lại nhìn ra trên người Tô Tín không có chút khí tức lại là cao thủ.

Bên ngoài mưa lớn như vậy, trên người hắn không có đồ che mưa nhưng giày lại không bị ướt một chút nào, hiển nhiên nội lực đã thâm hậu tới cảnh giới nhất định làm cho những hạt mưa kia không rơi vào người hắn liền bị chân khí phóng ra ngoài xua tan.

Tiểu nhị trong khách sạn vội vàng chào hỏi:

Xin hỏi khách quan ngươi nghỉ ăn hay nghỉ trọ? Tô Tín ném cho tiểu nhị một thỏi bạc:

Ngươi mang đồ ăn chiêu bài trong quán ra đây, sau đó lại cho ngựa của ta ăn, phải là đồ ăn gia sức thượng đẳng.

Võ giả trong khách sạn nhìn Liệt Diễm Câu đỏ rực như lửa, lập tức càng kiên định suy nghĩ Tô Tín địa vị bất phàm.

Võ giả tầm thường làm sao có được Liệt Diễm Câu nổi danh Tây Vực chứ?

Tiểu nhị cầm bạc và ước lượng, chừng mười lượng, trên mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng, sau đó hắn liền cẩn thận nói:

Thật có lỗi khách quan, bởi vì bên ngoài mưa to cho nên khách sạn không thể đi ra ngoài mua tài liệu, tài liệu có chút không đủ, một ít đồ ăn chiêu bài không thể làm được.

Tô Tín phất phất tay nói:

- Không có việc gì, chọn quý một chút là được rồi.

Tiểu nhị đáp ứng, lập tức phân phó phòng bếp chuẩn bị đồ ăn.

Sau khi Tô Tín ngồi xuống, một ít nhân sĩ giang hồ ngược lại có suy nghĩ đáp lời kết bạn một phen.

Đáng tiếc Tô Tín không thoải mái chuyện của Dịch Kiếm Môn, tâm tình của hắn khó chịu, trên người sinh ra khí tức chớ lại gần, võ giả nơi này không ai dám tới

gần hắn.

Qua không bao lâu, tiểu nhị đã bưng cơm canh cho Tô Tín.

Khách sạn vốn cũng không phải quán rượu, ngày bình thường cũng không dự trữ nguyên liệu nấu ăn.

Cho nên tiểu nhị bưng đồ ăn cho Tô Tín là một bồn cơm lớn, phía trên là một tầng thịt nướng ngũ hoa béo ngậy, còn có nước tương nồng đậm và hai đùi gà cùng một ít rau trộn, vừa nhìn đã muốn ăn.

Tô Tín thật sự không có kén ăn, hơn nữa đối với võ giả Tiên Thiên mà nói, đừng nói đói một chút, cho dù đói vài ngày cũng không có việc gì, dù sao võ giả Tiên Thiên đã sớm qua giai đoạn luyện tinh hóa khí.

Tô Tín nếm thử một chút và phát hiện tay nghề đầu bếp khách sạn rất tốt, thịt nướng ngũ hoa béo mà không ngán, mùi tương rất đậm đà, những rau trộn kia cũng ăn rất sướng miệng.

Vào lúc Tô Tín ăn được một nửa, cửa lớn khách sạn bị người ta thô bạo đá văng đi, lúc này gió mưa ùa vào làm người trong khách sạn run rẩy, trên mặt lộ ra sắc mặt giận dữ.

Tô Tín cũng cau mày, chân khí phóng ra ngoài ngăn cản giọt mưa bay vào người.

Lúc này ngoài cửa lớn khách sạn có năm tên võ giả áo đen xuất hiện.

Trong đó đầu lĩnh là một nữ tử xinh đẹp hơn hai mươi tuổi, lông mi cong như trăng non, giữa đôi mắt hạnh mang theo ý

cười, nàng mặc võ sĩ phục màu đen bó sát người, phụ trợ dáng n gười có lồi có lõm vô cùng tinh tế.

Mỹ nữ luôn có đặc quyền, trong tích tắc nhìn thấy nữ nhân này, đám người giang hồ muốn đứng lên mắng chửi giận dữ đều ngồi xuống lần nữa.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 581 - Tương Tây Ngũ Quỷ Và Hà Gia (1)

Năm con người này rất kỳ quái, trừ nữ tử đầu lĩnh ra, những người khác vô cùng khẩn trương.

Tô Tín có thể cảm nhận được khí tức kỳ dị trên người của bọn họ, đó là sát khí vô cùng nội liễm.

Tô Tín từng cảm nhận sát khí như vậy trên thân một người, đó chính là sát thủ Huyết Y Lâu từng ám sát hắn ngày xưa.

So sánh với mấy người trước mắt, tên sát thủ Huyết Y Lâu còn kém xa không bằng, cho dù nữ tử đầu lĩnh có thực lực Thần Cung Cảnh đỉnh phong.

Chuyện này không quan hệ gì với Tô Tín, hắn chỉ tới đây dùng cơm mà thôi.

- Tiểu nhị, mang một ít cơm canh và mấy vò rượu ngon đến.

Giọng nói của nàng tràn ngập kiều mị, người nào nghe cũng cảm giác xương cốt toàn thần mềm đi ba phần.

Thời điểm rượu và thức ăn chưa đưa lên, nàng và bốn thủ hạ dưới trướng cẩn thận đánh giá chung quanh, nhìn thấy trong khách sạn chỉ có vài tên võ giả địa phương, cao nhất chỉ mới đạt tới Tiên Thiên Khí Hải Cảnh mà thôi, bọn họ thở ra một hơi.

Lúc nhìn tới Tô Tín, ánh mắt năm người co rút rất mạnh, cao thủ! Tuyệt đối cao

thủ!

Tô Tín hiện tại thu liễm khí tức nhưng đối với người quanh năm ẩn nấp trong bóng tối như bọn họ, khám phá thủ đoạn liễm tức không cao minh là việc quá đơn giản.

Trong cảm giác của bọn họ, Tô Tín lúc này không phải người trẻ tuổi tuấn tú an an ổn ổn ăn cơm, bản thân hắn chính là một đạo huyết nhật tỏa ra sát cơ đáng sợ!

Đúng vậy, chính là huyết nhật, trên người hắn tỏa ra lực lượng bùng nổ giống như huyết nhật tỏa sáng rực rỡ, khí huyết sát trên người hắn có thể nhuộm đỏ cả mặt trời.

Có trời mới biết hắn đã giết bao nhiêu người mới dưỡng thành khí huyết sát cường đại như thế.

Nhưng khi bọn họ nhìn thấy Tô Tín chỉ an an ổn ổn dùng cơm, bọn họ lúc này mới thở ra một hơi.

Nếu như người này cũng đến truy sát bọn họ, đoán chừng bọn họ không thể chạy bao xa.

Rượu và thức ăn được đưa lên, nữ nhân và thủ hạ vừa ăn hai phần, cửa lớn khách sạn lại bị đá văng lần nữa.

Không, phải nói trực tiếp đá bay, mảnh gỗ vụn bay khắp nơi trong đại sảnh, người trên bàn cách cửa lớn gần nhất chửi ầm lên:

- Khốn nạn! Là tên khốn nạn nào gây sự? Chán sống hay sao?

Nhưng hắn vừa dứt lời, bỗng nhiên trước mặt hắn xuất hiện một bóng đen, một thiết thủ mang theo bao tay đâm xuyên qua ngực hắn, cũng móc trái tim hắn ra ngoài và bóp nát.

Người trong đại sảnh run rẩy, sắc mặt sợ hãi tái nhợt, không chỉ có hắn, những người chung quanh bị cảnh tượng như vậy dọa sợ run rẩy.

Quái nhân áo đen ném thi thể sang một bên, trên mặt hắn đầy mấp mô và cháy

đen, dường như đã từng bị bỏng nghiêm trọng, còn mang theo đủ mọi màu sắc quái dị, miễn cưỡng có thể thấy rõ ngũ quan, gương mặt như ác quỷ.

Đặc biệt hắn vừa mới bóp nát trái tim người khác, trên thiết thủ còn mang theo huyết tương, hắn lúc này chẳng khác gì ác quỷ chuyển sinh.

Khặc khặc khặc! Lần sau nói chuyện cẩn thận một chút, ah, thật có lỗi, ngươi không còn lần sau.

Giọng nói của quái nhân như kim thiết ma sát vào nhau, thập phần khó nghe và khủng bố.

Giữa cánh cửa nghiền nát có bốn người tướng mạo giống như đúc quái nhân vừa rồi, tất cả đều là gương mặt bị bỏng giống như ác quỷ.

Lúc này có người thấp giọng hoảng sợ nói:

- Tương Tây Ngũ Quỷ! Không ngờ là bọn chúng.

Vừa nói đến mấy chữ Tương Tây Ngũ Quỷ, mọi người nơi này hít sâu một hơi, lập tức nhận ra mấy hung nhân xấu xí kia là ai.

Tương Tây Ngũ Quỷ chính là năm huynh đệ xuất thân Tương Tây đạo, đều xuất thân tán tu.

Nghe nói nhà của năm huynh đệ bọn họ khi còn nhỏ xảy ra cháy lớn, làm cho phụ mẫu bọn họ chết cháy, bọn hắn tuổi nhỏ bị giấu trong chum nước nên thoát chết nhưng bị bỏng toàn thân do vạc nước sôi trào.

Về sau lúc bọn họ mai táng phụ mẫu lại ngoài ý muốn đào móc ra một bộ công pháp tà môn.

vào môn tà công này, năm huynh đệ bọn họ một đường tu luyện tới Thần Cung Cảnh đỉnh phong, cuối cùng gây ra chuyện người người oán trách tại Tương Tây đạo, thậm chí cuối cùng lại bị một vị cường giả Hóa Thần Cảnh đuổi giết, may mắn không chết nhưng bị ép rời khỏi Tương Tây nói.

Sau khi đi vào Trung Nguyên, Tương Tây Ngũ Quỷ vẫn không thể sửa được tác phong khi ở Tương Tây, tự nhiên náo ra chuyện người người oán trách.

Trung Nguyên không giống Tương Tây và Tương Nam xa xôi, tông môn võ lâm tại nơi này nói chính cũng tốt, nói tà cũng

được, dù sao không có mẫy tông môn nhàn rỗi không có việc gì làm đi hành hiệp trượng nghĩa, cho nên Tương Tây Ngũ Quỷ mới có thể tiêu dao khoái hoạt tại Tương Tây vài chục năm.

Nhưng ở Trung Nguyên, Tương Tây Ngũ Quỷ làm ầm ĩ bị không ít tông môn bất mãn, tuyên bố muốn chém giết bọn họ.

Đại bộ phận thế lực nhị lưu võ lâm Trung Nguyên đều có được cường giả Nguyên Thần Cảnh, quá dễ dàng khi muốn tiêu diệt năm võ giả Thần Cung Cảnh.

Thời điểm Tương Tây Ngũ Quỷ sắp bị ép vào cùng đường mạt lộ, bọn họ bị người Tranh Kiếm Minh nhìn trúng, trở thành người Tranh Kiếm Minh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 582 - Tương Tây Ngũ Quỷ Và Hà Gia (2)

Những tông môn muốn đối phó Tương Tây Ngũ Quỷ thấy Tranh Kiếm Minh ra mặt, bọn họ chỉ có thể bán mặt mũi cho Tranh Kiếm Minh, buông tha năm người này.

Tương Tây Ngũ Quỷ gia nhập Tranh Kiếm Minh liền ít xuất hiện, dù sao danh tiếng bọn họ quá thối, cho nên ngược lại giúp đỡ Tranh Kiếm Minh làm không ít chuyện không muốn người biết, hiện tại năm hung nhân này tới đây làm gì?

Tương Tây Ngũ Quỷ cùng đi tới, một số võ giả cách bọn họ gần nhất lập tức tránh đi thật xa.

Khặc khặc khặc! Người Hà gia các ngươi đúng là to gan lớn mật, dám mang đồ của Địch công tử rời đi.

Cầm thứ không nên cầm phải chuẩn bị trả giá thật nhiều, hiện tại các ngươi chuẩn bị giao đồ vật rồi chết thống khoái hai bị chúng ta bắt giữ rồi hảo hảo hưởng thụ mới chết?

Hà Xu Dĩnh Hà đại tiểu thư, ngươi suy nghĩ lựa chọn như thế nào?

Lão đại Tương Tây Ngũ Quỷ đứng ra, hắn cười rất khủng bố, ánh mắt nhìn về phía Hà Xu Dĩnh tràn ngập dâm tà.

Nghe tên của nữ nhân này, Tô Tín đã đoán được thân phận của bọn họ, bọn họ chính là Ảnh thích khách Hà gia.

Hà gia chính là thế gia nhị lưu nhưng truyền thừa của bọn họ lại thật lâu, lâu

hơn một ngàn năm.

Ảnh thích khách Hà gia tên như ý nghĩa, chính là gia tộc thích khách, tổ tiên bọn họ ngàn năm trước là ám vệ thích khách được vương triều bồi dưỡng, về sau vương triều bị diệt nhưng Hà gia vẫn lưu truyền tới nay.

Thích khách không phải là sát thủ, không cần phải giống như sát thủ, một kích không trúng lập tức trốn ra xa, đây mới là thích khách.

Cho nên hôm nay sát thủ Huyết Y Lâu quật khởi, Ảnh Thứ khách Hà gia nhất định xuống dốc, Hà gia đã từng là thế lực võ lâm đỉnh cấp nhưng bây giờ chỉ là thế lực nhị lưu.

Nhìn thấy Tương Tây Ngũ Quỷ đuổi theo, sắc mặt Hà gia đại tiểu thư Hà Xu Dĩnh trắng bệch, nàng vẫn cười lạnh, nói:

Chúng ta cũng không phải đen ăn đen, mà là Địch Vân Phi không giảng đạo nghĩa.

Nơi đó chính là mật địa Yêu tộc trong truyền thuyết, hắn cho chúng ta tình báo lại sai lầm, vì lấy thứ này, Hà gia chúng ta phái hơn ba mươi tên tinh nhuệ tiến vào nhưng hiện tại chỉ có năm người chúng ta quay về.

Phí nhiều khí lực và tổn thất nhiều người như thế, Địch công tử lại không chịu cho thêm một phần thù lao, vậy cũng đừng trách chúng ta cũng không nói đạo nghĩa.

Lão đại Tương Tây Ngũ Quỷ cười lạnh nói:

Đạo nghĩa giá trị mấy đồng tiền? Như ta đã bán mạng cho Tranh Kiếm Minh, Địch công tử muốn mạng các ngươi, ta sẽ giúp hắn cầm về, nếu các ngươi gian ngoan mất linh thì đi chết đi.

Vừa mới dứt lời, Tương Tây Ngũ Quỷ trực tiếp ra tay, trong nháy mắt cả đại sảnh khách sạn có chân khí bắn ra khắp nơi, âm thanh gào khóc xuất hiện.

Mấy người Tương Tây Ngũ Quỷ đều tu hành tà công, tốc độ tu luyện nhanh cũng thập phần tà dị, ra tay vô cùng tàn nhẫn.

Năm người Ảnh thích khách Hà gia còn kém hơn không chỉ một bậc.

Người Hà gia bọn họ đều là thích khách, một kích không trúng lập tức trốn xa, mạnh ở sức bật, mạnh ở thân pháp và bí thuật liễm tức.

Bọn họ tới cách võ giả Hóa Thần Cảnh một trượng mà không bị phát hiện, nhưng đối địch chính diện với Tương Tây Ngũ Quỷ liền lui từng bước về phía sau, hơn mười chiêu đã có hai người Hà gia bị thương nặng.

Võ giả Tiên Thiên Thần Cung Cảnh chiến đấu với nhau liền phá hủy đại sảnh khách sạn.

Lúc này người trong khách sạn và cả chưởng quầy đều rời khỏi nơi đây, dùng độ mạnh yếu khi bọn họ giao thủ, nói không chừng khách sạn sẽ bị bọn họ đánh sập.

Lúc này trong khách sạn chỉ còn một người ngoài duy nhất, đó chính là Tô Tín

Lúc này hắn vững như bàn thạch tiếp tục ăn uống thả cửa, khí kình của những võ giả giao thủ chung quanh tới gần hắn một trượng liền liên tục bị triệt tiêu.

Lúc này Hà gia đại tiểu thư Hà Xu Dĩnh đã không ngăn cản nổi, nàng nhìn thấy Tô Tín bất động như núi, trong ánh mắt sinh ra một tia tinh quang, thân thể khẽ động, bỗng nhiên lách mình đến bên người Tô Tín.

Lão đại Tương Tây Ngũ Quỷ vừa rồi không có chú ý tới Tô Tín, hắn vẫn đặt lực chú ý lên người Hà gia, hiện tại nhìn thấy thậm chí có người còn cản đường của hắn, hắn phẫn nộ quát:

- Cút ngay!

Tô Tín không nhúc nhích, ánh mắt lão đại Tương Tây Ngũ Quỷ lộ ra một tia sát cơ, miêu đao cán dài trong tay chém ra đao khí màu đen tanh hôi xông vào mũi, đao

khí còn mang theo độc tố rất mạnh.

Ánh mắt Tô Tín rét lạnh, trong tay cầm chiếc đũa và ném đi, trên chiếc đũa còn bám theo một tia kiếm khí, lập tức xuyên qua đao khí và chân khí hộ thân của lão đại Tương Tây Ngũ Quỷ, đâm vào trán hắn, đóng đinh hắn trên mặt đất.

Tương Tây Ngũ Quỷ còn lại đang đánh nhau kịch liệt cũng dừng tay, dùng ánh mắt như gặp quỷ nhìn Tô Tín.

Dùng một chiếc đũa liền giết chết lão đại trong Tương Tây Ngũ Quỷ, thực lực người này mạnh cỡ nào?

Đặc biệt là Hà Xu Dĩnh, nàng nhìn ra thực lực Tô Tín bất phàm nhưng không nghĩ tới Tô Tín lại mạnh như vậy.

Kỳ thật nàng muốn dẫn họa nhờ Tô Tín hỗ trợ ngăn cản một thời gian ngắn, nhưng không nghĩ tới Tô Tín chỉ ném một chiếc đũa liền giết chết lão đại trong Tương Tây Ngũ Quỷ.

Loại cảm giác này giống như một người qua đường bình thường đột nhiên biến thành đại ma vương làm người ta không kịp đề phòng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 583 - Thiên Đạo Thạch (1)

Tô Tín dùng một chiếc đũa đánh chết lão đại Tương Tây Ngũ Quỷ, việc này làm mọi người không kịp chuẩn bị gì cả.

Tuy năm người Tương Tây Ngũ Quỷ làm rất nhiều việc ác nhưng quan hệ bản thân bọn họ lại vô cùng tốt, năm huynh đệ khi còn bé đã dắt tay nhau đi tới ngày hôm nay, vốn muốn gia nhập Tranh Kiếm Minh phong quang cả đời, không nghĩ tới đại ca lại bỗng nhiên chết ở nơi này.

Đôi mắt bốn người còn lại đỏ rực, mang theo sát cơ điên cuồng tấn công Tô

Tín.

Nhưng kết quả Tô Tín không ngẩng đầu lên, hắn vung tay và bốn đạo kiếm khí bay đi, kiếm khí vô hình vô tướng lập tức xé rách hư không, bốn Tương Tây Ngũ Quỷ còn lại bị kiếm khí xé nát chân khí hộ thân đơn giản giống như đậu hủ.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí là công pháp rất tiêu hao nội lực, Tử Hà Thần Công của Tô Tín được Sơn Tự Kinh gia trì xem như nhất lưu, không xem như đỉnh cấp, dù sao hai môn công pháp này có tăng thêm dị năng mà không phải dựa vào nội lực thâm hậu nổi danh.

Nhưng hiện tại Tô Tín có Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải.

Môn công pháp thượng cổ này gia tăng nội lực vô cùng thâm hậu, hiện tại nội lực Tô Tín đã thâm hậu đến mức tận cùng võ giả Thần Cung Cảnh có khả năng đạt tới, uy lực Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí cũng mạnh hơn nữa.

Tương Tây Ngũ Quỷ có thể xưng vương xưng bá trong đám tán tu khác nhưng

trong tay Tô Tín lại không có một chút lực hoàn thủ nào, rốt cuộc bị kiếm khí của Tô Tín chém giết tại chỗ.

Lúc này cho dù người Hà gia hay võ giả bên ngoài khách sạn đều kinh ngạc ngây người.

Tương Tây Ngũ Quỷ tiếng xấu rõ ràng chết rồi sao? Bị người ta giết dễ dàng như thái rau.

Có người nhìn Tô Tín quen mắt nhưng không đoán ra thân phận của hắn.

Lần trước Tô Tín đánh bại Lâm Khiếu đã đứng thứ mười hai Nhân Bảng, tuy lần đó Tô Tín chỉ tăng lên ba vị trí, cũng không có bước vào tốp mười nên cho nên không có bao nhiêu người chú ý.

Trong tư liệu mới nhất cũng chỉ thêm hắn có công pháp tên là Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, cho nên tin tức này

cũng không tạo thành chấn động quá lớn.

Võ giả Giang Nam đạo sẽ nhận ra Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí của Tô Tín, những võ giả khác chỉ có ấn tượng với Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín mà thôi.

Dù sao lúc trước hắn thi triển môn công pháp này nhiều nhất, Huyết Hà Thần Kiếm không khác gì một trong những vũ kỹ tiêu chí của Tô Tín.

Hà Xu Dĩnh ngạc nhiên đi tới trước mặt Tô Tín, ưỡn cao bộ ngực đầy đặn và dùng giọng nói ngọt ngào nói:

Tiểu nữ tử đa tạ vị thiểu hiệp này ra tay tương…

Nàng còn chưa nói xong đã dừng lại.

Không phải nàng không muốn nói, mà là tay Tô Tín đã bóp cổ nhỏ nhắn của nàng, nhìn ánh mắt lạnh lùng của Tô Tín, nàng không chút nghi ngờ sau một khắc Tô Tín sẽ bỗng nhiên ra tay trực tiếp cắt đứt cổ nàng!

Mọi người cho rằng sau khi việc này qua đi sẽ là cảnh tượng nhiệt tình, rốt cuộc tình huống gì? Không phải nói anh hùng cứu mỹ nhân sao, tại sao lại biến thành bộ dạng như thế?

Tô Tín thản nhiên nói:

Ta rất chán ghét người khác lấy ta ra làm thương, ta ăn cơm ta, các ngươi quấy nhiễu đến ta, cho nên các ngươi làm sai.

Bị Tô Tín bóp cổ, rốt cuộc Hà Xu Dĩnh không còn phát ra giọng nói ngọt ngào nữa, trên mặt nàng mang theo hoảng sợ, nói:

- Công tử tha mạng! Là chúng ta sai! Kính xin ngài giơ cao đánh khẽ thả chúng

ta!

Hà gia xuất thân thích khách, bọn họ có cảm ứng rất lĩnh mẫn với sát khí.

Nhưng bọn họ lúc này không cảm ứng được sát cơ trên người Tô Tín, nhưng loại người như vậy mới là kiunh khủng nhất.

Người có huyết khí trùng thiên giống như Tô Tín nhưng kết quả không cảm ứng được sát cơ trên người của hắn, vậy thì chứng minh hắn tùy thời có thể bạo phát ra tay giết người.

Hiện tại Hà Xu Dĩnh vô cùng hối hận, nếu như nàng biết rõ sẽ có kết cục như hiện tại, nàng như thế nào cũng không dẫn tai họa lên người Tô Tín, quả thực mới thoát khỏi hang sói đã vào hang cọp, không, Tô Tín không phải là hang cọp, mà là miệng ác long!

Bọn họ đánh không lại Tương Tây Ngũ Quỷ còn có thể bỏ chạy, nhưng đối mặt Tô Tín, Hà Xu Dĩnh không có một chút dũng khí chạy trốn.

Tô Tín xoay đầu sang và nói:

Thả các ngươi? Cũng không nóng nảy, trước tiên nói tại sao Tranh Kiếm Minh lại phái Tương Tây Ngũ Quỷ truy sát các ngươi, trong đó còn có liên lụy đến Địch

Vân Phi?

Nghe xong lời này, hai tên Hà gia bị thương khiếp sợ, vội vàng bỏ chạy ra bên ngoài.

Hà gia xuất thân thích khách, nổi danh một kích không trúng lập tức chạy đi xa, gần như trong nháy mắt bọn họ đã thoát ra khỏi khách sạn.

Nhưng bọn họ nhanh, Tô Tín còn nhanh hơn so với bọn họ.

Thi triển Phong Thần Thối, thân thể Tô Tín thật sự hóa thành một cơn gió mát, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt hai người và điểm ra một chỉ, hai đạo tơ máu quán chú vào trán hai người, lập tức có hai lỗ máu xuất hiện, màu đỏ trắng huyết thanh chảy ra từ lỗ máu.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, Tô Tín đã quay lại vị trí cũ vỗ vỗ gương mặt trắng nõn tuyết trắng của Hà Xu Dĩnh, cười cười nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 584 - Thiên Đạo Thạch (2)

- Vẫn là ngươi nghe lời không bỏ trốn.

Hà Xu Dĩnh không phải không muốn trốn, mà là nàng biết rõ, cho dù trốn cũng không thoát khỏi Tô Tín, tốc độ thân pháp khủng bố như thế, thân pháp Hà gia bọn họ không cách nào so sánh.

Tô Tín xoa bóp gương mặt Hà Xu Dĩnh, xúc cảm không tệ, Hà Xu Dĩnh cũng lộ ra vẻ mị hoặc và tươi cười.

Nụ cười vui vẻ của nàng lập tức cứng ngắt, bởi vì Tô Tín đã bóp cổ nàng lần nữa.

Vừa rồi chúng ta nói tới đâu rồi? Đúng rồi, vì cái gì Tương Tây Ngũ Quỷ truy sát các ngươi? Trong đó có quan hệ gì với Tranh Kiếm Minh Địch Vân Phi?

Hà Xu Dĩnh cũng đã nhìn thấy kết cục hai người Hà gia, nàng không dám dấu diếm Tô Tín, đành phải nói ra việc này thật rõ ràng.

Kỳ thật chuyện này rất đơn giản, khởi nguyên là Địch Vân Phi mời Ảnh thích khách Hà gia ra tay đi một mật địa Yêu tộc trộm đồ vật quay về.

Yêu tộc tồn tại đối với một ít người giang hồ bình thường chỉ là truyền thuyết, nhưng đối với một ít tông môn đỉnh cấp lại không phải bí mật gì.

Yêu tộc ẩn cư tại một ít bảo địa, trong đó tự nhiên sinh ra một ít thiên tài địa bảo, một ít bảo vật có thể ngộ mà không thể cầu.

Mà lần này Địch Vân Phi đạt được một tình báo, một tiểu mật địa của Yêu tộc có một khối Thiên Đạo thạch lôi thuộc tính.

Cái gọi là Thiên Đạo thạch chính là kết quả của thiên địa tạo hóa, trong đó ẩn chứa ảo diệu thiên địa.

Nếu giao Thiên Đạo thạch lôi thuộc tính cho một võ giả Thần Cung Cảnh tu hành công pháp lôi thuộc tính sử dụng, hắn liền có thể lập tức cảm ngộ lôi đạo trong đó, Thiên Đạo thạch sẽ tự động hấp thụ thiên địa nguyên lực luyện hóa nguyên thần thay hắn, dung hợp Hóa Thần và thành tựu Hóa Thần Cảnh.

Hơn nữa võ giả dùng loại phương thức này tấn chức Hóa Thần Cảnh sẽ không có di chứng, thậm chí thực lực không có gì khác những võ giả đạt tới Thiên Nhân Hợp Nhất sau đó lại tấn chức Hóa Thần Cảnh.

Loại chí bảo thiên địa này chỉ xuất hiện vài lần trong võ lâm Trung Nguyên, có thể nói vô giá.

Đối với mật địa Yêu tộc như vậy, đại đa số người chỉ nghe nói qua mà thôi, căn bản không có khả năng gặp được, nhưng Địch Vân Phi lại từ trong thư tịch đạt được tình huống trong mật địa, hơn nữa thuê người Ảnh thích khách Hà gia đi vào đánh cắp Thiên Đạo thạch.

Hà gia cầm tư liệu lẻn vào mật địa Yêu tộc rất thuận lợi, tình huống trong đó kém xa Địch Vân Phi nói qua, phần tư liệu của hắn chỉ có thể ra vào, làm cho hơn ba mươi tên thích khách Hà gia chỉ còn sót lại năm người Hà Xu Dĩnh.

Cũng may mắn phương thức tu luyện của Yêu tộc không giống với nhân loại, bọn chúng không thèm quan tâm tới Thiên Đạo thạch, cho nên đám người Hà Xu Dĩnh còn sót lại mới có thể mang theo Thiên Đạo thạch rời đi.

Ngay cả như vậy, Hà Xu Dĩnh cũng không cam chịu tâm, bởi vì Hà gia lần này ăn thiệt thòi quá lớn, Địch Vân Phi cho thù lao không đủ bù đắp tổn thất của Hà gia.

Ảnh thích khách Hà gia có phương thức bồi dưỡng đệ tử thập phần nghiêm

khắc và khó khăn, điều này dẫn đến rất ít võ giả Hà gia chính thức có thể xuất sư, vẫn lạc hơn hai mươi người đã làm Hà gia mất đi một phần ba thực lực.

Cho nên Hà Xu Dĩnh lúc này mới muốn bàn điều kiện với Địch Vân Phi, nhưng không biết tại sao Địch Vân Phi không cho mặt mũi và không gặp mặt bọn họ, chỉ nói với bọn họ một câu, giao Thiên Đạo thạch ra, cầm đồ vật nên có được và cút, nếu không sẽ giết bọn họ.

Kết quả là Hà Xu Dĩnh dưới sự giận dữ liền mang Thiên Đạo thạch thoát đi, lúc này mới dẫn tới Địch Vân Phi phái người đến đuổi giết.

Tô Tín hơi khinh thường nhìn nữ nhân này, quả nhiên lại là gia hỏa không nhìn rõ tình huống.

Nếu Hà gia có thực lực như Huyết Y Lâu còn có thể cầm Thiên Đạo thạch bàn điều kiện với Địch Vân Phi.

Nhưng không biết Hà gia các ngươi hiện tại đã xuống dốc chỉ còn là thế lực nhị lưu, các ngươi có tư cách gì uy hiếp Địch Vân Phi?

Đương nhiên Tô Tín cho rằng Địch Vân Phi cũng ngu xuẩn, nếu như hắn trực tiếp đen ăn đen xử lý đám người Hà gia thì không có nhiều việc xảy ra như vậy.

Hà Xu Dĩnh dùng ánh mắt đáng thương nhìn Tô Tín, hi vọng hắn có thể thả mình.

Thiên Đạo thạch đâu? Tô Tín hỏi.

Hà Xu Dĩnh chỉ vào ngực của mình.

Nàng hiện tại cũng hối hận, sớm biết như vậy nên ngoan ngoãn giao Thiên Đạo thạch cho Địch Vân Phi là tốt rồi, cầm thù lao Địch Vân Phi cho đền bù một ít tổn thất.

Kết quả hiện tại tốt rồi, Hà gia bọn họ chỉ còn một mình nàng, không chỉ đắc tội Tranh Kiếm Minh, ngay cả Thiên Đạo thạch cũng khó giữ được.

Tô Tín vươn tay dò xét ngực Hà Xu Dĩnh nhưng không dừng lại trên ngực của nàng quá lâu, trực tiếp móc lấy một tấm vải gấm bao phủ một tảng đá.

Mở gấm vóc ra xem, cho dù Tô Tín có kiến thức rộng rãi cũng bị cảnh tượng mỹ lệ này làm khiếp sợ.

Thiên Đạo thạch chỉ lớn như quả trứng bồ câu, nó vừa xuất hiện đã xuất ra kim quang, quả thực như một đám lôi điện tinh hoa ngưng tụ tạo thành.

Không, không giống là, Tô Tín cầm nó trong tay không khác gì cầm một đám lôi điện.

Xem một hồi, Tô Tín liền thu Thiên Đạo thạch vào túi giới tử, ngay vào lúc Hà Xu Dĩnh cho rằng hắn thả mình con đường sống, Tô Tín trực tiếp bóp nát cổ của nàng, làm cho Hà Xu

Dĩnh mở to mắt phượng, mang theo không cam lòng ngã xuống đất.

Đứng dậy, Tô Tín nhìn sang đệ tử Hà gia bị Tương Tây Ngũ Quỷ trọng thương chưa chết, cũng bổ cho bọn họ một kích, thuận tiện tiễn bọn chúng lên đường.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 585 - Địch Vân Phi Tức Giận (1)

Thời điểm Tô Tín đi ra khách sạn thời điểm, bên ngoài vây xem những người kia chạy một không dư thừa.

Xem náo nhiệt cũng chia xem náo nhiệt cái gì, náo nhiệt trước mắt xem nhiều sẽ là tai nạn chết người.

Lúc nãy bọn họ nghe nữ nhân Hà gia này đen ăn đen Thiên Đạo thạch của Địch Vân Phi, nhưng vấn đề hiện tại Tô Tín giết Hà Xu Dĩnh sau lại cầm Thiên Đạo thạch của Địch Vân Phi.

Ngay vừa rồi, trong bọn họ có người nhận ra Tô Tín, kỳ thật rất đơn giản, Tô Tín thể hiện thực lực vững vàng bài danh trước hai mươi Nhân Bảng, cho nên dùng phương pháp bài trừ lần lượt cũng có thể đoán ra hắn là ai.

Tô Tín cướp lấy Thiên Đạo thạch có thể giết bọn họ diệt khẩu hay không, không có kẻ nào dám cam đoan.

Nhưng bọn họ đã nghĩ nhiều, Tô Tín đoạt Thiên Đạo thạch Tô Tín nhưng không cần phải diệt khẩu bọn họ làm gì, Tranh Kiếm Minh thân là một trong thiên hạ thất bang làm sao không thể tra được một ít tin tức như thế chứ?

Nhưng Tô Tín đoạt Thiên Đạo thạch lại không phải cho hắn sử dụng.

Tác dụng của Thiên Đạo thạch chỉ nhắm vào những võ giả tu hành công pháp lôi thuộc tính, chỉ hữu dụng với người lựa chọn Hóa Thần dựa vào lôi điện.

Tô Tín không ý định sau này mình sẽ đi lộ tuyến lôi điện, cho nên Thiên Đạo

thạch vô dụng với hắn.

Cho dù tạm thời vô dụng thì hắn còn có thể cầm lấy đi Địa phủ giao dịch với kẻ khác, nói không chừng có thể đổi lấy đồ vật mình có thể sử dụng trong giai đoạn hiện tại.

Dù sao đồ Tô Tín ăn vào trong miệng, mặc kệ nó có phải của Địch Vân Phi hay không, có phải của Tranh Kiếm Minh hay không, Tô Tín sẽ không nhổ ra.

Lúc này trong Tranh Kiếm Minh Dự Nam đạo, Địch Vân Phi nghe tin tức như thế liền giận dữ.

- Tô Tín! Lại là Tô Tín!

Lần nữa nghe cái tên này, nội tâm Địch Vân Phi tức giận tới tột đỉnh.

Ban đầu ở Tương Nam đạo hắn bại trong tay Tô Tín, trở thành đá đặt chân của đối phương, làm cho uy vọng hắn giảm mạnh trong Tranh Kiếm Minh, không ít nguyên lão Tranh Kiếm Minh đang âm thầm chửi bới hắn, hoài nghi hắn tương lai có thể thay thế Địch Kinh Phi, trở thành chủ nhân Tranh Kiếm Minh.

Thậm chí có người đang âm thầm đề nghị Địch Kinh Phi nên bồi dưỡng người nối nghiệp khác, nếu không phải Địch Kinh Phi trực tiếp ra tay ác độc chém giết người nói lời này, đoán chừng tin đồn sẽ lan khắp Tranh Kiếm Minh…

Địch Vân Phi lại không lĩnh tình, hắn cho rằng mình không cần ca ca đỡ thì mình cũng có thể ngồi vững vị trí này.

Cho nên sau khi trở về từ Tương Nam đạo thì hắn bắt đầu bế quan, hắn bế quan gần một năm.

Kết quả cũng chờ hắn kết thúc bế quan, thật vất vả đột phá đến Thần Cung Cảnh, thậm chí được Địch Kinh Phi trợ giúp đạt tới cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất nhưng Tô Tín đã trở thành tồn tại thứ mười hai Nhân Bảng, tổng bộ đầu Lục Phiến Môn danh chấn Giang Nam đạo.

Lại nhìn Địch Vân Phi hắn, bởi vì thời gian dài không xuất hiện trên giang hồ nên bài danh của hắn rớt xuống vị trí sau sáu mươi, thậm chí tư liệu Nhân Bảng vẫn còn ghi hắn thực lực Linh Khiếu Cảnh.

Hắn vốn có ý định tái xuất giang hồ, lần nữa chinh chiến Nhân Bảng, không nghĩ tới chuyện nhà mình còn chưa xong lại truyền tới tin tức Tô Tín nhảy ra đùa nghịch với hắn, lúc này đoạt lấy Thiên Đạo thạch của hắn.

Kỳ thật Địch Vân Phi không phải cầm Thiên Đạo thạch cho mình sử dụng, mà là hắn chuẩn bị biến thành lễ vật tặng Lô gia đại tiểu thư.

Phạm dương Lô thị cũng là một trong lục đại thế gia, tuy bài danh rớt lại phía sau một ít, lần này Địch Kinh Phi chủ động quan hệ thông gia với Phạm Dương Lô thị cũng muốn giúp Địch Vân Phi nắm chắc nhiều hơn khi chấp chưởng Tranh Kiếm Minh.

Chuyện này chỉ là ý của hai bên mà thôi, dù sao Phạm Dương Lô thị cũng là đại tộc truyền thừa mấy trăm năm, nữ nhân dòng chính trong gia tộc muốn kết thông gia cũng phải lựa chọn cẩn thận, đồng thời còn phải nghe ý kiến của Lô gia đại tiểu thư Lô Uyển Đình mới được.

Địch Vân Phân vô cùng để bụng phần quan hệ thông gia này, bởi vì lúc trước Địch Kinh Phi đã từng dẫn theo hắn đi Lô gia bái phỏng, kết quả Địch Vân Phi vừa thấy Lô Uyển Đình liền kính như thiên nhân, thề phải kết hôn với nàng.

Lúc này Địch Vân Phi phí khí lực lớn lấy Thiên Đạo thạch cũng là vì nịnh nọt Lô Uyển Đình.

Phạm Dương Lô thị tu luyện công pháp lôi thuộc tính, cho dù Lô Uyển Đình là nữ nhân nhưng nàng cũng là Thần Cung Cảnh, cho nên Thiên Đạo thạch rất phù hợp với nàng.

Thậm chí trước kia Địch Vân Phi cũng đã cho Lô Uyển Đình hứa hẹn sẽ mang Thiên Đạo thạch xem như lễ vật tặng nàng, kết quả nhưng bây giờ lại bị Tô Tín cướp đi.

Một thủ hạ tâm phúc của Địch Vân Phi đề nghị:

Công tử, không bằng chúng ta trực tiếp thông tri minh chủ đại nhân đi, nhờ hắn phái cường giả Nguyên Thần Cảnh của Tranh Kiếm Minh ra mặt đòi Tô Tín, ta cũng không tin hắn không trả.

Nghe thủ hạ nói như vậy, Địch Vân Phi lập tức cau mày nói:

- Không được, đừng đi quấy rầy đại ca ta, hiện tại hắn đã bế quan chân chính.

Địch Vân Phi ghét nhất có người cầm hắn ra so sánh với Địch Kinh Phi, cho nên dù gặp được chuyện gì, trừ phi Địch Kinh Phi chủ động nhúng tay, nếu không hắn tuyệt đối không đi cầu trợ Địch Kinh Phi, như vậy chẳng phải mình là tiểu hài tử vô dụng hay sao?

Hiện tại Địch Kinh Phi đang bế quan nhưng cũng không phải bế quan sinh tử không thể cắt đứt, nhưng Địch Vân Phi vẫn không muốn tìm Địch Kinh Phi hỗ trợ.

Tên kia thủ hạ vẻ mặt đau khổ nói:

Nhưng nếu không tìm minh chủ ra mặt, cho dù võ giả Hóa Thần Cảnh thực lực thấp nhất Tranh Kiếm Minh cũng không nghe chúng ta chỉ huy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 586 - Địch Vân Phi Tức Giận (2)

Tranh Kiếm Minh đúng là của Địch gia bọn họ, nhưng hiện tại Tranh Kiếm Minh chỉ thuộc về Địch Kinh Phi, mà không phải Địch Vân Phi hắn.

Phần đông võ giả Nguyên Thần Cảnh của Tranh Kiếm Minh, Địch Vân Phi uy vọng có hạn, thậm chí đừng nói uy vọng, có không ít người bất mãn với hắn.

Cho nên Địch Vân Phi chính thức có thể chỉ huy điều động vài tên võ giả Thần Cung Cảnh mà thôi.

Nếu không lúc này đuổi giết người Hà gia không dùng tới Tương Tây Ngũ Quỷ xuất mã, trực tiếp phái một tên võ giả Hóa Thần Cảnh tới, cho dù Ảnh thích khách Hà gia muốn chạy cũng không thể chạy xa.

Địch Vân Phi cau mày nói:

Đầu tiên bảo Tư Mã Phàn dẫn người đi qua truyền lời với Tô Tín, bảo hắn giao Thiên Đạo thạch ra đây, điều kiện do hắn nói, không nên đùa nghịch thủ đoạn.

Trong Tranh Kiếm Minh có một ít võ giả Tiên Thiên chủ động đầu nhập vào Địch Vân Phi, Tư Mã Phàn là một trong mấy người có thực lực mạnh nhất.

Địch Vân Phi cũng biết, lần này không vận dụng võ giả Nguyên Thần Cảnh thì khó mà lấy Thiên Đạo thạch trong tay Tô Tín trở về, cho nên hắn chỉ có thể chọn phương pháp khuất nhục nhất, chính là trả giá thật nhiều đổi lấy Thiên Đạo thạch.

Tuy Địch Vân Phi có oán với Tô Tín, hận không thể giết Tô Tín mới tốt, nhưng hiện tại Lô Uyển Đình đang chờ Thiên Đạo thạch của hắn, nếu mình nuốt lời nhất

định sẽ hạ thấp ấn tượng của Lô Uyển Đình về mình.

So sánh với Lô Uyển Đình, thù cũ với Tô Tín ngày xưa không coi vào đâu, chờ hắn ôm mỹ nhân quay về hoặc đột phá Nguyên Thần Cảnh thì đi tìm Tô Tín báo thù cũng không muộn.

Dự Nam đạo và Kiếm Nam đạo liền nhau, cho nên Tư Mã Phàn nhận được tin tức cũng dẫn người đi tới Kiếm Nam đạo.

Tư Mã Phàn xuất thân tán tu, dựa vào một thân thể cường đại không kém gì võ tăng Thiếu Lâm gia nhập Tranh Kiếm Minh, hơn nữa trở thành tâm phúc của Địch Vân Phi.

Đại bộ phận võ giả Nguyên Thần Cảnh của Tranh Kiếm Minh không xem trọng Địch Vân Phi, cho nên tự nhiên cũng không có ý dựa vào hắn.

Dù sao bọn họ cũng yên tâm có chỗ dựa vững chắc, những tồn tại Nguyên Thần Cảnh như bọn họ đều là trụ cột vững vàng

của Tranh Kiếm Minh, cho dù sau này Địch Vân Phi trở thành minh chủ Tranh Kiếm Minh cũng phải dựa vào bọn họ.

Những võ giả Thần Cung Cảnh tầng giữa như Tư Mã Phàn muốn tìm núi dựa, Địch Vân Phi sẽ là lựa chọn đầu tiên.

Huống chi người thừa kế Tranh Kiếm Minh chỉ có một Địch Vân Phi mà thôi, bọn hắn đi theo Địch Vân Phi lăn lộn, tương lai khẳng định đều là tâm phúc của Địch Vân Phi.

Cho nên bọn họ cũng không cần phải lựa chọn đứng thành hàng gì đó, vấn đề phải suy nghĩ duy nhất chính là trở thành tri kỷ và tâm phúc của Địch Vân Phi.

Phải biết rằng người đầu nhập vào Địch Vân Phi không chỉ có một mình Tư Mã Phàn, tối thiểu có năm sáu người có thể so sánh với Tư Mã Phàn hắn.

Cho nên đối với chuyện này, Tư Mã Phàn rất để bụng, nhất định phải làm chuyện này thật đẹp, như vậy mới có thể phân chia mình với những kẻ tài trí tầm thường khác.

Lúc này Tô Tín sắp rời khỏi Kiếm Nam đạo.

Hắn nửa đường đoạt Thiên Đạo thạch của Địch Vân Phi, hắn biết Địch Vân Phi chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Hắn không có hứng thú nửa đường chờ Địch Vân Phi đến gây phiền toái cho hắn, chờ sau khi quay về Giang Nam đạo, chỗ đó mới là sân nhà của Tô Tín, cho dù Địch Vân Phi mang theo cường giả Nguyên Thần Cảnh đến gây phiền toái, Tô Tín cũng không sợ.

Ngay vào lúc Tô Tín đã sắp rời khỏi Kiếm Nam đạo, Tư Mã Phàn ra roi thúc ngựa đuổi theo Tô Tín.

Trên đường dài, Tư Mã Phàn và năm tên Thần Cung Cảnh trực tiếp vây Tô Tín vào giữa, bộ dạng hùng hổ làm đám người đi đường chung quanh phải tránh lui.

Người chung quanh nhìn thấy cảnh tượng giương cung bạt kiếm, lập tức suy đoán thân phận mấy người kia.

Dù sao thế lực có thể duy nhất một lần xuất động sáu gã võ giả Thần Cung Cảnh cũng không phải đơn giản.

Người Tranh Kiếm Minh? Tô Tín nhàn nhạt hỏi.

Tư Mã Phàn lạnh lùng nói:

Tô Tín, ngươi làm gì ngươi tự mình biết, ngươi giao đồ vật ngươi không nên cầm ra đây, hơn nữa theo ta quay về Tranh Kiếm Minh tạ tội với Địch công tử, nếu không hậu quả ngươi tự suy nghĩ.

Nghe nói như thế, người chung quanh lập tức giật mình, thì ra là người Tranh Kiếm Minh và Tô Tín.

Tô Tín đoạt Thiên Đạo thạch của Địch Vân Phi, vấn đề này người Kiếm Nam

đạo đã nghe thấy.

Một phương là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, là cường giả Nhân Bảng uy phong lẫm lẫm, dùng thực lực Thần Cung Cảnh uy chấn toàn bộ tông môn Giang Nam đạo, thậm chí danh tiếng có thể so sánh với tốp ba Nhân Bảng.

Bên kia chính là Tranh Kiếm Minh Địch Vân Phi đệ đệ của Địch Kinh Phi, hai người bọn họ đánh nhau, việc này đáng xem.

Mặc dù thế lực sau lưng Địch Vân Phi rất lớn nhưng thanh danh của hắn không phải rất lớn.

Danh tiếng Tô Tín hiện tại là dựa vào chính mình đánh ra, vừa nhắc tới Tô Tín, ai cũng nghĩ đến xuất kiếm như huyết hà, là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn nhấc lên gió tanh mưa máu tại Giang Nam đạo.

Bản thân Địch Vân Phi, ai nhắc tới hắn sẽ nghĩ đến là đệ đệ Địch Kinh Phi, không hơn, cho nên cao thấp cũng phân rõ ràng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 587 - Tiểu Thông Minh (1)

Tư Mã Phàn lại bảo Tô Tín giao Thiên Đạo thạch ra, hơn nữa còn phải đi Tranh Kiếm Minh tạ lỗi với Địch Vân Phi, lời này dọa những võ giả Thần Cung Cảnh khác kêu lên.

Bọn họ nhớ lúc trước Địch Vân Phi chỉ bảo Tư Mã Phàn tìm được Tô Tín, chỉ cần Tô Tín đừng nói ra điều kiện quá phận liền dùng đồ vật đồng giá trao đổi Thiên Đạo thạch.

Kết quả hiện tại Tư Mã Phàn nói như thế, hắn muốn làm gì?

Kỳ thật Tư Mã Phàn làm như vậy rất đơn giản, hắn chỉ muốn mưu cầu tiền đồ tốt cho mình, trở thành tâm phúc chính thức của Địch Vân Phi mà thôi.

Địch Vân Phi muốn dùng tốc độ nhanh nhất thu hồi Thiên Đạo thạch, cũng muốn biến nó thành lễ vật tặng Lô Uyển Đình.

Tư Mã Phàn lại muốn biểu hiện rất tốt thắng được vị trí đệ nhất tâm phúc của Địch Vân Phi.

Chỉ dựa theo lời Địch Vân Phi phân phó hoàn thành nhiệm vụ đối với Tư Mã Phàn mà nói còn chưa đủ.

Nhưng hắn nghe nói công tử bọn họ từng có thù hận không nhỏ với Tô Tín, nếu mình có thể bắt hắn giao Thiên Đạo thạch ra, hơn nữa theo hắn quay về Tranh Kiếm Minh thỉnh tội với Địch Vân Phi, vậy công lao của hắn to lắm, về sau có ai có tư cách tranh giành vị trí với hắn?

Tô Tín hiện tại không biết suy nghĩ của Tư Mã Phàn, nếu hắn biết rõ nhất định sẽ cười Địch Vân Phi nhìn người không rõ.

Trên thế giới này dễ dàng gây ra chuyện xấu nhất không phải kẻ ngu dốc, mà là người tự cho là thông minh, Tư Mã Phàn chính là như thế.

Địch Vân Phi phái Tư Mã Phàn bảo hắn đến làm việc này là vì hắn chất phác trầm ổn, nhưng lại không nghĩ tới Tư Mã Phàn bỗng nhiên đùa nghịch tiểu thông minh.

Hắn vốn cho rằng gia hỏa không thông minh bỗng nhiên đùa nghịch tiểu thông minh, đây mới là điểm khủng bố.

Hắn căn bản không thể ngờ, nếu như Tô Tín thật sự dễ đối phó như vậy, Địch Vân Phi còn bảo Tư Mã Phàn ngươi đi tìm Tô

Tín bàn việc trao đổi Thiên Đạo thạch làm gì? Vì cái gì không phái hết thủ hạ bắt giữ Tô Tín?

Phải biết rằng Địch Vân Phi không thể chỉ huy võ giả Nguyên Thần Cảnh, tối thiểu có thể tùy ý điều động hơn trăm võ giả Tiên Thiên không phải vấn đề gì.

Tô Tín cũng ngạc nhiên nhìn Tư Mã Phàn, chẳng lẽ Địch Vân Phi bế quan đến ngu ngốc rồi sao? Cho rằng thực lực của mình giống như một năm trước, vẫn là Linh Khiếu Cảnh hay sao?

Tô Tín không đặt mấy gà đất chó kiểng như vậy vào trong mắt, hắn cười lạnh

nói:

Muốn Thiên Đạo thạch thì bảo Địch Vân Phi tự mình tới lấy, huống chi thứ này không phải của Địch Vân Phi.

Ta giết người Hà gia đoạt được Thiên Đạo thạch, liên quan gì tới Địch Vân Phi hắn? Chính hắn không thấy đồ vật của mình bị người ta đánh cắp đi, ta lấy cũng không liên quan tới đạo nghĩa, không trả cho hắn cũng là bình thường.

Hiện tại hắn muốn đòi Thiên Đạo thạch từ ta, có thể, xuất ra thực lực đi.

Mọi người suy nghĩ cũng có lý.

Tô Tín giết người Hà gia đoạt được Thiên Đạo thạch, làm gì có quan hệ với Địch Vân Phi hắn chứ.

Thứ này lúc trước là của ngươi, nhưng ngươi không thể bảo hộ bị người ta trộm đi thì trách ai? Chỉ có thể trách chính mình không may thôi.

Cho nên lúc này mọi người không nói Tô Tín lừa gạt cái gì, dù sao bọn họ cho rằng Tô Tín làm đúng.

Thậm chí đổi thành chính bọn họ, nếu như sau lưng mình cũng có bối cảnh cường đại như Tranh Kiếm Minh, cũng không sợ Tranh Kiếm Minh trả thù thì bọn họ cũng sẽ làm như vậy.

Sắc mặt Tư Mã Phàn âm trầm nói:

Tô Tín, không nên ép ta động thủ, nơi này không phải Giang Nam đạo của ngươi, không tới phiên ngươi hung hăng càn quấy tại đây.

Tô Tín cũng cười lạnh nói:

Nơi này cũng không phải là Dự Nam đạo, huống chi cho dù là ở Dự Nam đạo, Tranh Kiếm Minh ngươi cũng không phải một nhà độc đại, muốn động thủ với ta, ngươi xuất thực lực ra đi.

Tư Mã Phàn hừ lạnh một tiếng:

Đều lên cho ta! Không biết điều, đã như thế phế hắn cho ta, trực tiếp mang ngươi quay trở lại Tranh Kiếm Minh!

Vài tên Thần Cung Cảnh thủ hạ Tư Mã Phàn vẫn luôn đi theo Tư Mã Phàn lăn lộn, có thể nói nhất tổn câu tổn, nhất vinh câu vinh.

Hiện tại Tư Mã Phàn quyết định đối phó Tô Tín, bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng xông lên.

Nếu quả thật có thể giải quyết Tô Tín, vậy bọn họ cũng có công đạo trước mặt Địch Vân Phi, ngày sau chắc chắn trở thành tâm phúc của hắn.

Quát lớn một tiếng, Tư Mã Phàn đánh ra một quyền, quyền phong cuồng bạo quét qua phố dài, mỗi bước của hắn đều làm đá xanh dưới chân vỡ ra, xuất hiện hố nhỏ nửa trượng, từ đó có thể thấy lực lượng thân thể của hắn mạnh cỡ nào.

Có thể dùng thân phận tán tu tu luyện tới tu vi như Tư Mã Phàn, mỗi người đều có một hai đòn sát thủ phòng thân, mà đòn sát thủ của hắn chính là thân thể, thân thể trải qua tôi luyện vài chục năm.

Đối mặt một quyền của Tư Mã Phàn, Tô Tín cũng đánh ra một quyền, một quyền vô cùng đơn giản, không có chiêu thức gì, chỉ có lực lượng thuần túy nhất!

Oanh!

Hai người vận dụng chân khí cuồng bạo oanh kích về phía trước, khí tức cường đại bộc phát làm khói bụi bay khắp chung quanh, không thấy rõ tình hình trong đó.

Nhưng lúc này trong bụi mù dày đặc truyền ra tiếng kêu đau đớn, mọi người nhìn thấy Tư Mã Phàn bay ngược ra ngoài, thậm chí hai tay hắn có thể đón đỡ binh khí Hoàng cấp không tổn thương lại huyết nhục mơ hồ, đã bị Tô Tín đánh gãy.

Được đại lượng đan dược cung cấp nuôi dưỡng, Tô Tín tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công đạt đến tầng thứ bảy.

Thời điểm sử dụng công pháp khác không thể nhìn rõ ràng, nhưng hiện tại chỉ dùng lực lượng thuần túy nhất đấu với đối thủ, cho dù là Tư Mã Phàn chuyển tu công pháp luyện thể đơn thuần cũng không thể so được với Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 588 - Tiểu Thông Minh (2)

Còn đứng ngây đó làm gì? Còn không mau động thủ! Tư Mã Phàn đau đớn đổ mồ hôi lạnh khắp toàn thân vẫn không quên ra lệnh cho thủ hạ động thủ.

Hắn không tin Tô Tín có thể dùng một quyền đánh mình thành như vậy vẫn có thừa lực đối chiến với năm võ giả Thần Cung Cảnh khác.

Nhưng đáng tiếc Tư Mã Phàn lại đoán sai, một quyền như vậy, Tô Tín muốn đánh ra bao nhiêu quyền cũng không thành vấn đề.

Năm tên võ giả Thần Cung Cảnh khác cắn răng tấn công Tô Tín, hi vọng năm người đánh hợp kích có thể giải quyết Tô Tín.

Nhưng thực lực năm người bọn họ mạnh hơn Tương Tây Ngũ Quỷ rất nhiều nhưng so với Tô Tín lại thua kém như một trời một vực.

Sắc Vi Kiếm rời khỏi vỏ, giữa biển máu đầy trời chính là hoa hồn, “Huyết Sắc Vi” mỹ lệ trực tiếp nuốt sinh cơ của một võ giả, mắt thấy đã sắp hút hắn thành thây khô.

Bốn võ giả còn lại thấy thế liền ra tay nhanh hơn ba phần nhưng cũng vô dụng.

Ba sợi tơ máu phân biệt tấn công ba người, Tô Tín quay người, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí bộc phát đầy trời.

Võ giả muốn đánh lén sau lưng Tô Tín đã bị kiếm khí vô hình cắt nát toàn thân, thậm chí ngay cả binh khí Hoàng cấp trong tay hắn cũng bị Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí biến thành đống sắt vụn.

Nghiền áp, triệt triệt để để nghiền áp.

Năm tên võ giả Tiên Thiên không thể tiếp được mười chiêu trong tay Tô Tín liền bị đánh chết không còn, chỉ để lại một mình Tư Mã Phàn dùng ánh mắt không dám tin nhìn Tô Tín.

Tư Mã Phàn còn muốn nói cái gì đó, nhưng đáng tiếc Tô Tín không cho hắn cơ

hội.

Kinh Trập Chỉ oanh kích, chỉ lực cường đại xuyên thấu qua thân thể Tư Mã Phàn và nổ nát kinh mạch khí hải của hắn, trực tiếp đánh chết hắn tại chỗ.

Nhiều võ giả khác trên phố dài đều dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Tô Tín, bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy cuộc chiến võ giả Thần Cung Cảnh giống như hiện tại.

Có lẽ đại bộ phận người nơi đây chưa từng nhìn thấy cường giả Nguyên Thần Cảnh chiến đấu, nhưng võ giả Thần Cung Cảnh chiến đấu không phải khó gặp.

Bọn họ nghĩ tới, dùng sáu địch một, cho dù thực lực Tô Tín mạnh hơn nữa, cùng lắm chỉ có thể thắng thảm mà thôi.

Kết quả hiện tại Tô Tín chém giết sáu võ giả Thần Cung Cảnh dễ dàng như cắt rau thái dưa, loại thực lực này đã quá mức khủng bố, thậm chí có người hoài nghi hắn có phải Nguyên Thần Cảnh hay không.

‘ Phong Tín Tử ’ Trương Du, xuất hiện đi. Tô Tín thản nhiên nói.

Phong môi từng cung cấp tình báo cho Tô Tín tại Mặc Lăng phủ, ‘ Phong Tín Tử ’ Trương Du vẻ mặt cười khổ đi tới, nghi hoặc hỏi:

- Tô đại nhân cũng biết ta?

Nói thật phong môi như Trương Du không cách nào quen biết cường giả nổi danh Nhân Bảng như Tô Tín.

Bọn họ am hiểu nấp trong bóng tối truyền tin tức với nhau, có chút phong môi thậm chí bởi vì truyền tin tức quá mức khủng khiếp ra ngoài liền bị mấy môn phái liên thủ đuổi giết, phong môi xuất hiện ngoài sáng càng nguy hiểm.

Tô Tín thản nhiên nói:

Đệ nhất phong môi Kiếm Nam đạo có ai không biết? Hiện tại ta cũng cho ngươi nhiệm vụ, đi nói với Địch Vân Phi, muốn Thiên Đạo thạch thì bảo hắn tới tìm ta, phái những cá tạp này đi chịu chết, hắn cảm thấy có ý nghĩa hay không?

Nói xong, Tô Tín trực tiếp ném một lọ đan dược cho Trương Du, nội tâm hắn vô cùng vui vẻ.

Truyền lời liền có thù lao một lọ đan dược, vị Tô đại nhân này quá hào phóng.

Trương Du tiếp nhận đan dược lập tức ôm quyền nói:

Tô đại nhân ngươi yên tâm đi, tin tức này tuyệt đối sẽ trong thời gian ngắn nhất sẽ đưa đến quý phủ Tranh Kiếm Minh Địch Vân Phi.

Các phong môi khác dùng ánh mắt tràn ngập ước ao nhìn Trương Du.

Hắn có danh hiêu đệ nhất phong môi tại Kiếm Nam đạo là do người đồng hành nói đùa mà thôi, dù sao chỉ một Kiếm Nam đạo mà thôi, có bao nhiêu phong môi?

Cho nên bọn họ đều có liên hệ mạng lưới tình báo, chẳng qua một người chuyên tâm một loại tình báo mà thôi, cũng không tồn tại cạnh tranh quá lớn.

Mà bây giờ Trương Du lại được Tô Tín chính miệng nói là đệ nhất phong môi Kiếm Nam đạo, đây là gia tăng danh tiếng rất lớn cho Trương Du.

Ngay cả tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo Tô Tín cũng thừa nhận hắn là đệ nhất phong môi, những người khác đến Kiếm Nam đạo tìm hiểu tin tức, tự nhiên cũng sẽ tìm hắn, thanh danh sẽ truyền ra bên ngoài.

Ba ngày sau, Địch Vân Phi nhận được tin tức Trương Du mang tới liền tức giận

không nhỏ.

Tô Tín! Ngươi khinh người quá đáng! Ta tình nguyện dùng nhiều tiền đổi Thiên Đạo thạch trở về, ngươi lại giết người của

ta, quả thực không biết tốt xấu, thật cho rằng Địch Vân Phi ta dễ khi dễ hay sao?

Địch Vân Phi tức giận nghiến răng, lần này hắn thật vất vả lui lại một bước, chuẩn bị không động thủ, dùng giá tiền rất lớn đổi lấy Thiên Đạo thạch trở về.

Nhưng kết quả Tô Tín lại giết người của hắn, đánh vào mặt hắn, Địch Vân Phi làm sao không hận hắn chứ?

Sắc mặt Địch Vân Phi âm trầm nói với tâm phúc bên cạnh:

Tề Đông, lập tức gọi tất cả thủ hạ của ta tới đây, lần này ta muốn đích thân ra tay, ta muốn xem thực lực Tô Tín trong một năm qua mạnh thế nào.

Tô Tín dùng một năm đã có thanh danh cao trong Giang Nam đạo, nhưng Địch Vân Phi hắn không có nhàn rỗi, hắn hiện tại đã có cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, hắn còn nhanh hơn Tô Tín nửa bước.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 589 - Lô Uyển Đình (1)

Sau khi Trương Du nghe được Địch Vân Phi nói như vậy liền ngây người, rốt cuộc tình huống là gì? Không ngờ Địch Vân Phi vốn có ý muốn cầm đồ vật trao đổi Thiên Đạo thạch trong tay Tô Tín?

Như vậy chẳng phải nói Tư Mã Phàn tự chủ trương?

Trương Du liền nói lại một lần tình huống xảy ra với Địch Vân Phi, hắn vừa nói xong, Địch Vân Phi càng phẫn nộ.

Một chuyện tốt như vậy lại bị Tư Mã Phàn biến thành đức hạnh như hiện tại, cho dù Tô Tín không giết hắn thì mình cũng giết hắn.

Trọng yếu nhất là, hiện tại Địch Vân Phi đã đâm lao phải theo lao, cho dù hắn không muốn ra tay cũng phải ra tay.

Dù sao nhiều người nhìn thấy việc này, Tô Tín giết thủ hạ của hắn, kết quả ngươi không dám phóng cái rắm và nhận lấy sợ hãi, người ngoài sẽ cho rằng Địch Vân Phi sợ Tô Tín đấy.

Tâm phúc Tề Đông của hắn cẩn thận hỏi:

- Công tử, chúng ta còn động thủ không?

Địch Vân Phi có phần bực bội đi tại chỗ hai vòng, vừa rồi hắn dưới cơn thịnh nộ muốn động tay nhưng sau khi tỉnh táo lại liền do dự.

Động thủ dễ nói, nhưng vấn đề là thủ hạ trong tay hắn không ai có thể địch lại

Tô Tín, hơn nữa chính hắn cũng chưa chuẩn bị tốt.

Địch Vân Phi hiện tại vượt qua Tô Tín nửa bước không sai, nhưng chênh lệch nửa bước này không làm nội tâm hắn chắc chắn bản thân thắng được Tô Tín hay không.

Lần trước Địch Vân Phi bị Tô Tín đánh bại, Địch Kinh Phi đã từng nói qua với hắn, một lần thất bại không đáng sợ, đáng sợ là cả đời đều thất bại.

Địch Vân Phi không muốn thất bại lần thứ hai, cho nên hắn sớm muộn gì cũng sẽ đánh một trận với Tô Tín.

Nhưng lần trước tại Tương Nam, hắn giao thủ với Tô Tín ăn thiệt thòi vì làm việc quá mức lỗ mãng, trực tiếp một đấu mọt với Tô Tín trước mặt mọi người, thậm chí hắn không biết rõ thực lực của Tô Tín liền động thủ.

Lúc này Địch Vân Phi sẽ không lại lỗ mãng như vậy, cho nên hắn quyết định tạm thời có thể không động thủ thì không động thủ, đầu tiên phải bắt Tô Tín giao Thiên Đạo thạch rồi nói sau..

Cho nên Địch Vân Phi trực tiếp phân phó Trương Du nhắn lại với Tô Tín, bảo hắn giao Thiên Đạo thạch ra, chuyện Tư Mã Phàn chết sẽ không tính.

Trước kia Địch Vân Phi nguyện ý cầm đồ vật trao đổi, đó là bởi vì song phương cũng không có gì xung đột trực tiếp, dù sao Thiên Đạo thạch là Tô Tín giết Ảnh thích khách Hà gia đạt

được, Địch Vân Phi không muốn gây chuyện, xuất ra đồ vật trao đổi cũng không có gì.

Nhưng vấn đề là hiện tại Tô Tín đã giết người của Địch Vân Phi, nếu lại lấy thêm đồ vật trao đổi, chuyện này tỏ vẻ mình chịu thua Tô Tín, Địch Vân Phi tuyệt đối không cách nào tiếp nhận chuyện như vậy.

Sau khi Trương Du tiếp nhận mệnh lệnh lập tức đi chuyển tin tức cho Tô Tín, đồng thời nội tâm hắn mừng thầm, chuyến này mình lời lớn rồi.

Dùng thân phận Địch Vân Phi bảo Trương Du làm chân chạy truyền tin tức

đương nhiên sẽ không bạc đãi hắn, hắn ra tay còn hào phóng hơn cả Tô Tín.

Tô Tín nhận được tin tức của Địch Vân Phi liền cười khinh thường.

Nếu ngay từ đầu Địch Vân Phi chuẩn bị vật phẩm đồng giá trao đổi Thiên Đạo thạch, nói không chừng Tô Tín sẽ đáp ứng.

Dù sao thứ này vô dụng với hắn, bởi vì Tô Tín chuẩn bị cầm Thiên Đạo thạch trao đổi với các thành viên Địa phủ, cho nên nếu đổi lấy đồ vật giá trị tương đương cũng có thể làm giao dịch.

Hiện tại Địch Vân Phi vẫn muốn bảo hắn giao Thiên Đạo thạch ra, nói cái gì đền bù tội lỗi hắn giết đám người Tư Mã Phàn, bởi như vậy Tô Tín cười lớn.

Đám người Tư Mã Phàn dám động thủ với hắn thì phải chuẩn bị phải chết, về phần đồ vật Tô Tín ăn vào trong miệng chưa bao giờ nhổ ra.

Cho nên Tô Tín trực tiếp bảo Trương Du tiện thể nhắn cho Địch Vân Phi, nói cho hắn biết, muốn Thiên Đạo thạch có thể, hoặc xuất ra đồ vật trao đổi, hoặc là hắn tới đoạt.

Trương Du lắc đầu, hắn biết sẽ có kết cục như vậy.

Thân là phong môi, Trương Du không chỉ tìm hiểu tình báo tại bản địa Kiếm Nam đạo, hắn biết rất rõ chuyện của các nhân

vật thành danh và cao thủ trong võ lâm và các tông môn.

Là một nhân vật uy danh to lớn trên Nhân Bảng, đương nhiên hắn cũng tìm hiểu về Tô Tín.

Trương Du đánh giá với Tô Tín gói gọn trong vài câu: tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn, hơn nữa vĩnh viễn sẽ không thỏa hiệp.

Đối mặt phần đông tông môn võ lâm Giang Nam đạo, thậm chí trong đó có ba thế lực nhất, Tô Tín còn dám chọi cứng khi đối mặt với bọn họ, không có chút ý định thỏa hiệp, có thể nghĩ thái độ của hắn với Địch Vân Phi là gì.

Cùng lúc đó, trong Phạm Dương Lô thị, một nữ tử mặc áo trắng đang luyện kiếm trong nội viện.

Thân thể nàng cao gầy, có lồi có lõm, thân mặc võ sĩ phục màu trắng bó sát người, tóc cũng không chải chỉnh tề như các tiểu thư khuê các, mà là tùy ý cột đuôi ngựa sau ót, phối hợp với dung mạo xinh đẹp của nàng, lộ ra tư thế hiên ngang, có hương vị nhanh nhẹn của nữ tử giang hồ.

Nữ tử này chính là đích nữ của Phạm Dương Lô thị Lô Uyển Đình, nàng cầm trường kiếm trong tay, kiếm thế giống như bôn lôi, từng đạo lôi quang lấp lánh trong bóng kiếm, xinh đẹp tới cực điểm.

Từ trước trên giang hồ là thiên hạ của nam nhân, trong nữ tử cũng có cường giả nhưng không bằng một phần mười của nam nhân.

Hiện tại trên Nhân Bảng, nữ tử chỉ chiếm một phần mười trên bảng, có thể nghĩ chênh lệch trong đó.

Mà nữ tử Phạm Dương Lô thị Lô Uyển Đình lại là khác loại, tuổi của nàng tương đương với Tô Tín, còn nhỏ hơn Địch Vân Phi một ít nhưng cũng đã đạt tới Thần Cung Cảnh đỉnh phong, nữ tử này đúng là không tầm thường.

Hơn nữa nếu không phải Lô Uyển Đình còn chưa bước chân vào giang hồ, không có chút chiến tích nào, nàng tối thiểu bài danh năm mươi trên Nhân Bảng.

Luyện tập xong bộ kiếm pháp, Lô Uyển Đình thu hồi trường kiếm, trên trán còn mang theo mồ hôi óng ánh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 590 - Lô Uyển Đình (2)

Tiểu nha hoàn xinh đẹp bên cạnh cầm khăn tới lau mồ hôi thay Lô Uyển Đình.

Vừa lau mồ hôi, tiểu nha hoàn vừa nói:

Tiểu thư, vừa rồi hạ nhân tới báo cáo, nói cô gia xảy ra một ít vấn đề, Thiên Đạo thạch hắn chuẩn bị cho tiểu thư bị người đoạt đi, hiện tại hắn đang nghĩ biện pháp lấy trở về.

Lô Uyển Đình cau mày nói:

Ai là cô gia? Địch Vân Phi hắn có tư cách cưới ta hay không còn chưa biết, ngươi lấy gấp gì chứ? Vội vã muốn làm tiểu nha hoàn thông phòng hay sao?

Tiểu nha hoàn vội vàng đỏ mặt lắc đầu nói:

Đương nhiên không phải, chỉ có điều Địch công tử là người có thân thế nhất trong những người cầu thân.

Hắn là đệ đệ của Tranh Kiếm Minh ‘ Bích Nhãn Phi Long ’ Địch Kinh Phi, đã dự định là minh chủ kế tiếp của Tranh Kiếm Minh.

Tiểu thư ngươi gả cho hắn cũng không cần lo lắng tranh quyền đoạt lợi gì đó, về sau Địch công tử khẳng định chính là minh chủ Tranh Kiếm Minh.

Hơn nữa Địch công tử có tình cảm với tiểu thư, ta đã có thể nhìn ra, nếu tiểu thư ngươi gả cho hắn, ngươi bảo hắn cả đời không nạp thiếp thì hắn cũng đồng ý.

Trên mặt khí khái hào hùng của Lô Uyển Đình lộ ra vẻ khinh thường:

Luận thân thế, Phạm Dương Lô thị ta không kém gì Tranh Kiếm Minh, cho nên xem thân thế thì được cái gì?

Người giang hồ nhắc tới Địch Vân Phi, đều chỉ nói hắn là đệ đệ Địch Kinh Phi mà thôi, hắn cả đời này chỉ có thể sống dưới cái bóng của ca ca, hết lần này tới lần khác chính mình còn vì thế mà đắc chí, quả nhiên là phế vật!

Tiểu nha hoàn cẩn thận nhìn tiểu thư của mình, nàng từ nhỏ đi theo Lô Uyển Đình cho nên rất hiểu tính cách tiểu thư.

Đại lão gia cơ thiếp thành đàn nhưng sau khi sinh hạ Lô Uyển Đình hơn mười năm lại không thể sinh con, cho nên từ nhỏ đã giáo dục Lô Uyển Đình như nam nhân, cho nên tính cách Lô Uyển Đình giống như nam tử, người bình thường không thể hàng phục nàng.

Lô Uyển Đình hừ lạnh một tiếng nói:

Phụ thân đời này nuôi dạy ta như nam tử, hắn vẫn thường xuyên thở dài ta không phải nam nhân, nhưng so với những nam nhân phế vật kia, Lô Uyển Đình ta không kém gì bọn chúng.

Cho nên nam nhân của Lô Uyển Đình ta không phải là loại phế vật như Địch Vân Phi, hắn phải là tuấn kiệt khinh thường cường giả giang hồ mới được.

Hiện tại Địch Vân Phi còn không có tư cách được Lô Uyển Đình ta nhìn trúng, nếu như là ca ca Địch Kinh Phi của hắn tới cầu thân, ta không nói hai lời lập tức nằm vật trên giường của hắn.

Tiểu nha hoàn lập tức bị lời nói lớn mật của Lô Uyển Đình dọa kêu to một tiếng, vội vàng nói:

Tiểu thư ngươi chớ nói lung tung, người khác nghe thấy sẽ không tốt.

Ngươi chướng mắt đệ đệ người ta cầu thân, lại vừa ý ca ca người ta, việc này tính là thế nào?

Hơn nữa ngươi còn muốn nằm vật lên giường của người ta, nếu lời này bị những lão cổ đồng trong Lô gia nghe thấy, Lô Uyển Đình sẽ thê thảm.

Đúng rồi, nói Địch Vân Phi xảy ra chuyện gì? Hắn lần trước nói muốn tặng ta một khối Thiên Đạo thạch, tại sao bây giờ bị

người ta đoạt đi? Đúng là phế vật mà.

Lô Uyển Đình nói rất thản nhiên.

Tiểu nha hoàn lập tức báo chuyện xảy ra với Lô Uyển Đình, sau khi nghe xong Lô Uyển Đình lập tức cười lạnh.

Phế vật, quả nhiên là phế vật! Làm việc không quả quyết, ban đầu hắn trực tiếp giết đám người Hà gia dám đưa ra điều kiện với hắn thì không xảy ra nhiều việc như thế.

Kết quả hiện tại còn bị Tô Tín vẽ mặt, loại chuyện hiếm thấy như vậy cũng chỉ có phế vật như hắn mới làm được.

Tuy là nữ tử nhưng Lô Uyển Đình suy nghĩ giống như Tô Tín, thời điểm người Hà gia đưa ra điều kiện, Địch Vân Phi nên trực tiếp giết bọn họ là xong việc.

Lô Uyển Đình suy nghĩ và nói:

- Tiểu Thanh, thu thập hành trang, chúng ta đi Tranh Kiếm Minh tìm Địch Vân

Phi.

Nha hoàn tiểu Thanh lập tức sững sờ, nói:

- Tiểu thư, chúng ta đi tìm Địch công tử làm gì vậy?

Lô Uyển Đình duỗi lưng mỏi, lộ đường cong hoàn mỹ của thân thể, thản nhiên

nói:

Đi ra ngoài giải sầu, thuận tiện dạy phế vật Địch Vân Phi nên làm như thế nào.

Dù sao hiện tại bên ngoài đồn đại ta là hôn thê của hắn, nếu hắn làm ra chuyện mất mặt gì đó sẽ ném mặt mũi của ta.

Tiểu Thanh gật đầu cái hiểu cái không, lập tức an bài người chuẩn xe ngựa đi Tranh Kiếm Mnh.

Lúc này trong Tranh Kiếm Minh, sắc mặt Địch Vân Phi âm trầm khi nhận được câu trả lời của Tô Tín, hắn trong thời gian ngắn không thể tìm ra biện pháp đối phó Tô Tín.

Chính mình động thủ không có nắm chắc tất thắng, đi kinh động ca ca của mình và nhờ cường giả Nguyên Thần Cảnh Tranh Kiếm Minh ra tay thì Địch Vân Phi lại không cam lòng, bởi như vậy đẩy hắn vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Bỗng nhiên lúc này có người thông báo Lô Uyển Đình tới chơi, làm cho Địch Vân Phi lập tức mừng rỡ không thôi, lập tức tự mình đi ra ngoài nghênh đón.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 591 - Treo Thưởng Hắc Bảng (1)

Đối với Lô Uyển Đình, Địch Vân Phi có thể nói vừa thấy đã yêu.

Hắn vốn có chút kháng cự quan hệ thông gia Địch Kinh Phi an bài vì hắn, sau khi nhìn thấy tư thái hiên ngang của Lô Uyển Đình, loại kháng cự này đã biến thành mừng rỡ.

Hiện tại vừa nghe Lô Uyển Đình đã đến, Địch Vân Phi lập tức thả tất cả chuyện trong tay xuống, lập tức tự mình đi ra ngoài nghênh đón.

- Uyển Đình, sao ngươi tới đây?

Địch Vân Phi vội vàng bảo người an bài yến hội và phòng nghỉ lại, mời Lô Uyển Đình tiến vào trong Tranh Kiếm Minh.

Lô Uyển Đình cau mày, hừ lạnh nói:

- Nếu như ta không đến, chỉ sợ ngươi sẽ làm mặt mũi Tranh Kiếm Minh mất

hết.

Đương nhiên ném mặt mũi của Tranh Kiếm Minh không có chút liên hệ gì với ta, hiện tại ai cũng biết Lô Uyển Đình ta chuẩn bị quan hệ thông gia với ngươi, nếu bọn họ biết rõ đối tượng quan hệ thông gia với Lô Uyển Đình ta lại là một phế vật, chẳng phải ném mặt mũi Lô Uyển Đình ta hay sao?

Sắc mặt Địch Vân Phi lập tức biến đổi, hắn vội vàng nói:

- Uyển Đình ngươi nghe ta giải thích, chuyện này tuyệt đối không phải như

ngươi tưởng tượng đâu, ta nhất định đoạt Thiên Đạo thạch trở về làm lễ vật tặng cho ngươi.

Lô Uyển Đình cười nhạo nói:

Đoạt trở về? Chỉ bằng đức hạnh của ngươi hiện tại muốn đoạt trở về? Dựa vào ngươi đi cầu khẩn Tô Tín đoạt về hay sao?

Sắc mặt Địch Vân Phi đỏ bừng, hiện tại hắn rất muốn đi tìm ca ca, bảo hắn phái võ giả Nguyên Thần Cảnh ra mặt đoạt Thiên Đạo thạch trở về.

Nhưng lúc này Lô Uyển Đình lại nói:

Có phải ngươi hiện tại suy nghĩ đi tìm Địch Kinh Phi đại nhân giúp đoạt Thiên Đạo thạch trở về, bảo hắn phái người ra mặt?

Ngươi quả nhiên đúng là phế vật, chuyện gì cũng cần nhờ ca ca của mình ra mặt mới được.

Có phải chờ tương lai ngươi tiếp quản Tranh Kiếm Minh cũng cần nhờ ca ca ngươi ở sau lưng làm chỗ dựa thì vị trí của ngươi mới vững vàng? Như vậy muốn ngươi làm gì?

Bị người mình âu yếm khinh thường như thế, Địch Vân Phi tức sùi bọt mép, trong nội tâm phẫn uất đến tột đỉnh.

Ngươi chờ, ta sẽ dẫn người đi tìm Tô Tín đoạt Thiên Đạo thạch trở về! Địch Vân Phi lập tức xoay người rời đi.

Nhưng lúc này Lô Uyển Đình lại giữ chặt hắn, nói:

Chỉ bằng thực lực của ngươi bây giờ, ngươi có mười phần nắm chắc đánh bại Tô Tín sao?

Ngươi đã bại trong tay hắn một lần, hiện tại ngươi còn thua trong tay hắn thì

sao?

Thân thể Địch Vân Phi căng cứng, hiện tại hắn có thực lực đánh một trận với Tô Tín nhưng cũng không đại biểu hắn nắm chắc mười phần đánh bại Tô Tín.

Chính bởi vì một tia không xác định này mới làm cho Địch Vân Phi xoắn xuýt như thế, không biết chính mình có nên đi tìm Tô Tín cưỡng ép đoạt lại Thiên Đạo thạch hay không.

Nhìn Địch Vân Phi do do dự dự như thế, Lô Uyển Đình lại lắc đầu.

Tính tình Địch Vân Phi như vậy kém xa hình tượng anh hùng hào kiệt trong lòng của nàng.

Có lẽ trong phần đông người thừa kế đại phái, Địch Vân Phi chưa tính là kém cỏi nhất nhưng hắn tuyệt đối không phải tốt nhất.

Lô Uyển Đình tương lai phải gả nam nhân phải là anh hào tuấn kiệt đỉnh thiên lập địa, tính cách do dự như đàn bà của Địch Vân Phi kém quá xa hình tượng nàng mong đợi.

Nên do ta nghĩ kế thôi, có đôi khi động thủ không nhất định phải tự mình xuất mã, dựa thế cũng có thể.

Lô Uyển Đình thản nhiên nói.

Dựa thế? Dựa thế ai? Địch Vân Phi kinh ngạc hỏi.

Hắc bảng.

Lô Uyển Đình lạnh nhạt nói ra hai chữ.

Vừa nghe hai chữ Hắc bảng, Địch Vân Phi lập tức lắc lắc đầu nói:

Ngươi muốn ta treo thưởng Tô Tín trên Hắc bảng? Không được, căn bản

không có khả năng, cho dù Tô Tín lên Hắc bảng, đoán chừng cũng không có ai dám

đến giết hắn.

Thời gian Hắc bảng tồn tại còn sớm hơn ba bảng Thiên Địa Nhân, kỳ thật Hắc bảng mới ban đầu phụ trách báo thù cho người giang hồ, nhưng ngươi muốn treo thưởng người nào đó trên Hắc bảng cũng phải xem thực lực và bối cảnh đối phương như thế nào.

Tô Tín là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, lưng tựa Lục Phiến Môn, cho dù treo thưởng Hắc bảng phong phú, đoán chừng cũng không có mấy người dám giết hắn, bởi vì không đáng làm.

Cho nên người lên Hắc bảng rất nhiều nhưng chín thành chín đều xuất thân tán tu hoặc người trong ma đạo, làm ra chuyện người người oán trách mới bị Hắc bảng treo thưởng.

Hơn nữa võ giả Nguyên Thần Cảnh ít khi bị Hắc bảng treo thưởng, bởi vì cùng là võ giả Nguyên Thần Cảnh, muốn đánh bại đối phương dễ dàng, nhưng muốn giết đối phương lại không dễ dàng như vậy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 592 - Treo Thưởng Hắc Bảng (2)

Trừ phi mấy người đồng loạt ra tay mới có nắm chắc đánh chết đối phương.

Cho nên vây quét võ giả Nguyên Thần Cảnh trên Hắc bảng không có lợi nhất, trừ phi đối phương cho ra treo thưởng động lòng người, lúc này mới có người động thủ.

Bây giờ treo thưởng Tô Tín trên Hắc bảng có độ khó không kém gì tồn tại Nguyên Thần Cảnh.

Tô Tín lưng tựa Lục Phiến Môn, thân phận chính là đảm bảo lớn nhất, huống chi cho dù có gia hỏa muốn tiền không muốn mạng, mạo hiểm bị Lục Phiến Môn truy nã đi giết Tô Tín, ngươi phải đánh thắng Tô Tín mới được.

Võ giả Thần Cung Cảnh quá yếu thế trước mặt Tô Tín, mà võ giả Nguyên Thần Cảnh nha, với của cải Địch Vân Phi hiện tại treo giá không thể hấp dẫn võ giả Nguyên Thần Cảnh.

Trừ phi hắn đi bảo khố Tranh Kiếm Minh xuất ra mấy chí bảo nhờ cường giả Nguyên Thần Cảnh ra tay.

Đáng tiếc chìa khóa bảo khố Tranh Kiếm Minh do do năm tên trưởng lão Nguyên Thần Cảnh Tranh Kiếm Minh tự mình cầm giữ, cho dù là Địch Kinh Phi cũng không thể tự tiện mở ra.

Cho nên ch Vân Phi xem ra đi Hắc bảng treo thưởng Tô Tín không dùng được, căn bản không làm gì được hắn, chính mình vô duyên vô cớ lãng phí tài nguyên mà thôi.

Lô Uyển Đình lắc lắc đầu nói:

Trọng thưởng tất có dũng phu, nếu như ngươi tuyên bố treo giải thưởng nói ai có thể giết Tô Tín, ai có thể đạt được Thiên Đạo thạch thì sao? Không ai có thể ngăn cản hấp dẫn Nguyên Thần Cảnh, Tô Tín có thể lấy một địch mười, hắn còn có thể lấy một địch trăm hay sao?

Sắc mặt Địch Vân Phi thay đổi, đúng thế, hấp dẫn Nguyên Thần Cảnh không ai có thể ngăn cản, đặc biệt là đối với võ giả tán tu.

Thần Cung đột phá Nguyên Thần, trọng yếu nhất chính là dựa vào cảm ngộ.

Trong tông môn có các loại điển tịch tâm đắc của tiền bối nói cho ngươi nên cảm ngộ Nguyên Thần Cảnh thế nào, cũng sẽ có các tiền bối truyền thụ kinh nghiệm của mình.

Võ giả tán tu không có đãi ngộ như thế, nếu như nói nói võ giả Thần Cung Cảnh trong tông môn, trong một trăm người sẽ có một người đột phá Nguyên Thần, trong võ giả tán tu, một ngàn cũng chưa chắc có thể có một đột phá Nguyên Thần.

Nguyên Thần Cảnh được gọi là võ đạo tông sư, chỉ cần đột phá đến Nguyên Thần Cảnh, chính mình một người có thể khai tông lập phái, thành lập một thế lực nhị lưu.

Nếu như ngươi muốn gia nhập tông môn khác hoặc làm khách khanh hoặc môn khách gia tộc, cho dù Tiêu gia đứng đầu lục đại thế gia cũng phải khách khí với ngươi.

Thiên Đạo thạch đại biểu cơ duyên tấn chức Nguyên Thần Cảnh, chỉ cần có thể đoạt được Thiên Đạo thạch, cho dù bọn họ dựa vào Hóa Thần cải biến thành lôi cũng không sao, dù

sao chỉ cần có thể đột phá đến Nguyên Thần Cảnh, bất cứ hi sinh nào cũng đáng giá.

Nếu Địch Vân Phi dám nói Thiên Đạo thạch ai cướp được là của ai, đoán chừng cả võ giả tán tu Thần Cung Cảnh khắp thiên hạ sẽ chen chúc đi tìm Tô Tín, không

ai có thể cự tuyệt hấp dẫn đột phá Nguyên Thần Cảnh.

Địch Vân Phi vẫn do dự nói:

Nhưng ta muốn dùng Thiên Đạo thạch tặng cho ngươi, cho dù giết Tô Tín, Thiên Đạo thạch sẽ không còn.

Lô Uyển Đình trợn mắt nói:

Chẳng lẽ ngươi không định chờ Tô Tín kiệt sức lại ra tay hay sao?

Có nhiều người vây công như vậy, ta cam đoan Tô Tín không thể quay về Giang Nam đạo sẽ bị đám người này tiêu hao kiệt sức, đến lúc đó còn không phải mặc ngươi làm?

Chính ngươi đoạt Thiên Đạo thạch trong tay Tô Tín trở về, chẳng lẽ bọn họ còn dám đoạt thứ ăn trong miệng của ngươi?

Địch Vân Phi lập tức giật mình, hắn phân phó Tề Đông đi treo thưởng Tô Tín trên Hắc bảng.

Lô Uyển Đình vẫn dùng vẻ mặt xem thường nhìn Địch Vân Phi, hắn rốt cuộc khó thành châu báu, vẫn cần mình nghĩ biện pháp.

Lô Uyển Đình cũng đã hạ quyết tâm, lần này Địch Vân Phi biểu hiện vẫn kém cỏi như trước, Lô Uyển Đình sẽ cân nhắc không cho Địch Vân Phi cơ hội, nàng sẽ trực tiếp nói với phụ thân hủy bỏ quan hệ thông gia với Tranh Kiếm Minh.

Đối với Lô Uyển Đình mà nói, vi lợi ích của gia tộc quan hệ thông gia với thế lực khác không phải vấn đề, nhưng điều kiện tiên quyết đối phương phải hợp mắt mình mới được.

Ngày hôm sau, tin tức Địch Vân Phi treo thưởng Tô Tín trải qua phong môi truyền bá ra ngoài, truyền khắp cả Kiếm Nam đạo và Dự Nam nói, người trong giang hồ nghe vậy liền sợ hãi.

Dù sao qua nhiều năm như thế mới có võ giả Nhân Bảng tiến vào Hắc bảng, hơn nữa treo giải thưởng còn lớn như vậy.

Địch Vân Phi treo thưởng Tô Tín trên Hắc bảng, trừ nói rõ Thiên Đạo thạch ai cướp được là của ai, cộng thêm một thanh binh khí Huyền cấp làm tư cách ban thưởng.

Tuyên bố treo thưởng Hắc bảng cao như thế, tâm tình Thiên Cơ cốc bất định.

Thiên Cơ cốc dựa vào giải thưởng và đẳng cấp của ngươi treo thưởng mà thu tiền lời, cho nên người tuyên bố phải giao giải thưởng cho Thiên Cơ cốc mới được.

Nhưng lúc này Địch Vân Phi chỉ cấp cho Thiên Cơ cốc một thanh binh khí Huyền cấp, Thiên Đạo thạch vẫn còn trong tay Tô Tín? Việc này tính thế nào?

Nếu quả thật tính cả Thiên Đạo thạch, giá của Tô Tín tiến vào tốp mười Hắc bảng.

Xoắn xuýt như vậy, Thiên Cơ cốc suy nghĩ và liệt bài danh Tô Tín vào vị trí ba mươi mốt, gần với những ma đạo cự khấu Nguyên Thần Cảnh.

Võ giả hai nơi Kiếm Nam đạo và Dự Nam đạo nhận được tin tức liền sôi trào.

Đại đa số tán tu võ giả không biết Thiên Đạo thạch là cái gì, dù sao bọn họ có khả năng chưa từng biết tới thiên tài địa bảo cao cấp như vậy.

Nhưng thủ hạ của Địch Vân Phi xem như cẩn thận, cố ý thuyết minh Thiên Đạo thạch trên treo thưởng Hắc bảng rõ ràng, làm cho tất cả mọi người biết Thiên Đạo thạch là gì, lần này đã kíp nổ các võ giả.

Không ai có thể ngăn cản hấp dẫn của Thiên Đạo thạch, cho dù bọn họ không nhất định có thể địch nổi Tô Tín, cho dù bọn họ sẽ bị Lục Phiến Môn truy nã nhưng chỉ cần có thể tấn chức Nguyên Thần Cảnh, trở thành võ đạo tông sư mà bọn họ ước mơ tha thiết, bọn họ nguyện ý thừa nhận.

Kết quả trong vòng một đêm, vô số võ giả tán tu chen chúc tiến tới biên giới

Kiếm Nam đạo, mục tiêu chỉ có một, chính là Tô Tín và Thiên Đạo thạch trong tay hắn!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 593 - Một Đám Chó Hoang Và Sư Tử (1)

Lúc này trong quán rượu tại biên giới Kiếm Nam đạo, trong cả quán rượu lớn như thế cũng chỉ có một mình Tô Tín, ngay cả chưởng quầy khách sạn cũng trốn sang một bên sợ bị đám võ giả đông nghịt ở bên ngoài xé nát mình thành thịt vụn.

Đúng vậy, trải qua một ngày lên men, Địch Vân Phi treo thưởng Tô Tín trên Hắc bảng đã truyền khắp Kiếm Nam đạo cùng Dự Nam đạo, người nào cũng biết.

Những người bên ngoài đều là võ giả tán tu trong các châu phủ, tất cả đều dùng ánh mắt tham lam nhìn Tô Tín.

Tuy những người này cũng chỉ có thể nhìn, Tô Tín căn bản không có đặt bọn họ vào trong mắt, ngay cả chính bọn họ cũng biết, chính mình không có khả năng đạt được Thiên Đạo thạch.

Thực lực những võ giả này đều rất thấp, một đống lớn cảnh giới Hậu Thiên, cao nhất cũng chỉ là cảnh giới Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh mà thôi.

Có thể nói trận chiến này không có người tu vi Thần Cung Cảnh nào muốn tham dự vào.

Trong châu phủ ở hai đạo, những võ giả tự nhận có chút thực lực liền phân một chén canh, tuy chỉ có một viên Thiên Đạo thạch, bọn họ làm sao biết nó là của mình?

Thậm chí đối mặt với Thiên Đạo thạch, ngay cả đệ tử đại môn phái cũng động tâm, bọn họ muốn hành động lại bị chưởng môn của mình ngăn cản.

Những đệ tử đại phái này khó hiểu tại sao sư phụ lại ngăn cản chính mình, những chưởng môn đại phái này đều trả lời giống nhau: Tô Tín dễ giết như vậy sao?

Chỉ có một viên Thiên Đạo thạch, nhiều người như vậy cùng tiến lên, ai xung phong?

Chỉ nói chiến tích, Tô Tín đã đứng vị trí mười hai Nhân Bảng, lúc trước nghe nói có Hóa Thần Cảnh dư nghiệt Ngô quốc ra tay với hắn nhưng không thể giết được hắn, các ngươi dựa vào cái gì có nắm chắc động thủ với người ta?

Đối với những đại phái này mà nói, phái môn hạ đệ tử đi giết Tô Tín đoạt Thiên Đạo thạch là chuyện không có ý nghĩa.

Bản thân môn phái của bọn họ có tồn tại Nguyên Thần Cảnh trấn thủ, làm sao có thể ngồi nhìn đệ tử của mình đi chém giết vì một viên Thiên Đạo thạch, căn bản không đáng.

Huống chi cho dù ngươi đoạt được, Lục Phiến Môn trả thù làm sao bây giờ?

Hắc bảng là Địch Vân Phi treo giải thưởng, nhưng Địch Vân Phi là người Tranh Kiếm Minh, Tranh Kiếm Minh có thể đối phó lửa giận của triều đình.

Nhưng vấn đề là bọn họ là tông môn võ lâm bình thường, cho dù có võ giả Dung Thần Cảnh cũng không đánh lại triều đình.

Cho dù võ giả tán tu bị triều đình truy nã còn có thể chạy, những đại phái này đều là hóa thượng chạy nhưng miếu không thể chạy.

Khi đó bọn họ có mạng cầm Thiên Đạo thạch nhưng không có mạng hưởng thụ, cho nên những đệ tử xuất thân đại phái không có ra tay, bọn họ sẽ đứng ở bên ngoài quan sát tình huống, muốn xem Tô Tín phá cục như thế nào.

Những võ giả tán tu lại không quan tâm, cho dù hàng trăm hàng ngàn người tranh đoạt Thiên Đạo thạch, dùcho dù có nguy hiểm bị Tô Tín đánh chết nhưng bọn họ cũng nguyện ý đánh bạc.

Dù sao với thiên phú và nội tình của bọn họ, xác suất muốn đột phá Nguyên Thần Cảnh quá thấp.

Thời điểm một mình Tô Tín uống rượu trong quán rượu, một người cố sức gạt đám người đi tới, đó chính là ‘ Phong Tín Tử ’ Trương Du.

Trong khoảng thời gian này hắn chạy đi giữa Tô Tín và Tranh Kiếm Minh cho nên thu lợi không ít, Địch Vân Phi ra tay hào phóng, cho hắn không ít thứ tốt.

Hiện tại nhìn thấy Tô Tín đối mặt với tràng cảnh như vậy vẫn có thể uống rượu thong dong, Trương Du sinh lòng bội phục không nhỏ.

Tô công tử đúng là can đảm, có thể uống rượu trong hoàn cảnh như vậy. Trương Du cảm thán nói.

Tô Tín lắc đầu không sao cả, nói:

Một đám chó hoang muốn vây công một đầu sư tử, ngươi cho rằng sư tử làm sao bây giờ? Nhe răng trợn mắt đe dọa sao? Bọn chúng không có tư cách đó.

Hành động của Địch Vân Phi lần này rất quả quyết, lại trực tiếp treo thưởng hắn trên Hắc bảng, muốn mượn đao giết người.

Võ giả Thần Cung Cảnh trong Kiếm Nam, Dự Nam hai đạo có hơn trăm người can đảm chém giết hắn cướp đoạt Thiên Đạo thạch.

Nói thật ngay cả Tô Tín cũng không có nắm chắc lực địch nhiều võ giả Thần Cung Cảnh như thế, Tô Tín vẫn lưu lại đánh một trận.

Nơi này cách Giang Nam đạo quá xa, cho dù dùng lệnh bài Địa phủ truyền tống cũng không nhất định thành công.

Hơn nữa luận cươc lực đường dài, Tô Tín cũng không chiếm được ưu thế quá lớn, cho nên hắn chuẩn bị đánh một trận ngay tại nơi này, một trận chiến giết đối thủ trái tim băng giá, giết bọn chúng không dám đoạt Thiên Đạo thạch của mình.

Huống chi Tô Tín cũng có suy nghĩ mượn bọn chúng tôi luyện thực lực bản thân.

Muốn đột phá, chiến đấu không thể nghi ngờ là cách nhanh nhất.

Hiện tại Tô Tín đã tu luyện tới Thần Cung Cảnh đại viên mãn, bước tiếp theo hắn liền muốn chuẩn bị bước vào cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất viên mãn.

Tô Tín hiện tại không sờ được cảnh giới này, cho nên vừa lúc Tô Tín quyết định dùng một trận chiến hôm nay nếm thử đột phá, nhìn xem có thể cảm ngộ Thiên Nhân Hợp Nhất hay không.

Tô Tín không phải loại người dựa vào thiên phú bế quan tu hành gia tăng thực lực.

Chương 594 - Một Đám Chó Hoang Và Sư Tử (2)

Hắn đã từng sinh ra mấy lần đốn ngộ, hoặc là trong chiến đấu, hoặc là trong lúc vô tình, dù sao con đường bế sinh tử quan không thích hợp với Tô Tín.

Trương Du bên cạnh hắn nói:

Tô công tử, Địch công tử bảo ta truyền câu nói sau cùng, nếu như ngươi bây giờ có thể giao Thiên Đạo thạch cho hắn, Địch công tử có thể lập tức huỷ bỏ Hắc bảng, ngươi cũng có thể thuận lợi trở lại Giang Nam đạo.

Dù sao Dự Nam đạo cũng là đại bản doanh Tranh Kiếm Minh, bọn họ dám động thủ với Tô Tín cướp đoạt Thiên Đạo thạch, Địch Vân Phi chỉ dám to gan động thủ tại Dự Nam đạo hoặc là Kiếm Nam đạo.

Giống như bọn họ không dám động thủ với Tô Tín tại Giang Nam, nếu không hơn vạn bộ khoái tinh nhuệ của Giang Nam đạo sẽ hảo hảo dạy bọn họ nên làm người như thế nào.

Tô Tín nghe Trương Du nói câu này lại cười cười, nói:

Địch Vân Phi có tiến bộ không ít, còn biết chơi âm mưu quỷ kế.

Chiêu này vẫn không dùng được, đại đa số thời điểm võ giả phải dựa vào nắm đấm của mình nói chuyện.

Nói xong, Tô Tín lắc lắc vươn nắm đấm của mình lên, hắn cũng biểu đạt ý tứ của bản thân.

Trương Du nhún nhún vai, hắn biết sẽ có kết cục như vậy, cho nên hắn trực tiếp tách đám người đi ra ngoài, đi vào quán rượu đối diện với gian phòng của Tô Tín, trực tiếp lên phòng khách quý ở lầu hai.

Đẩy cửa ra, Địch Vân Phi và Lô Uyển Đình đang ở bên trong, Trương Du cũng nói lại thái độ và lời nói của Tô Tín.

Nghe được Trương Du nói thế, Địch Vân Phi cười lạnh nói:

- Cuồng vọng! Kế tiếp chúng ta nên xem kịch vui.

Lô Uyển Đình bên cạnh nghe được Tô Tín nói võ giả cuối cùng phải dựa vào nắm đấm của mình nói chuyện, hai mắt nàng tỏa sáng, cảm giác những lời này có phần hợp khẩu vị của mình.

Thời gian dần dần đến giữa trưa, võ giả vây quanh quán rượu có Tô Tín càng ngày càng nhiều.

Lúc này không chỉ là cá tạp cảnh giới Hậu Thiên và Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, mà là võ giả Thần Cung Cảnh uy tín lâu năm tại Kiếm Nam cùng Dự Nam đạo.

Những võ giả cảnh giới Hậu Thiên và cảnh giới Tiên Thiên cố chen lấn và bàn tán nghị luận không ngớt.

Nhìn kìa, là Kiếm Nam đạo ‘ Thất Sát Lang Quân ’ Dư Phi Vũ đến, hắn đã đạt tới Thần Cung Cảnh đỉnh phong hơn mười năm, xem ra lần này đã không nhịn được muốn ra tay.

Còn có Dự Nam đạo cao thủ ‘ Tâm Kiếm Khách ’ Viên Thông, nghe nói hắn truyền thừa tâm kiếm chi đạo thời thượng cổ, kiếm pháp quái dị khó lường, thập phần cường hãn.

Ngươi nhìn Kiếm Nam đạo ‘ Tử Điện Kiếm ’ Tiếu Phù Viễn, hắn đã sớm đến, chỉ có điều vẫn trốn ở bên cạnh, hắn xem như muốn Hóa Thần dựa vào ‘ điện ’ cùng ‘ lôi ’ có chung nguồn gốc, có thể nói Thiên Đạo thạch lôi thuộc tính có tác dụng rất lớn với hắn.

Ồ? Dự Nam đạo ‘ Hung Tâm Tăng ’ Nghiễm Nguyên cũng tới, hắn trước kia là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự nhưng phạm phải giới luật mà bị phế sạch võ công, về sau trùng tu và tự tiện quy y, bại hoại thanh danh Thiếu Lâm tự, bị không ít đệ tử Thiếu Lâm tự đuổi giết, hắn còn dám tới nơi này, hắn muốn chết hay sao?

Những người này độc hành cũng bỏ đi, nhưng ‘ Càn Nguyên Sơn ’ tứ kiếm, ‘ Hồng Hộc trại ’ chín vị đại đương gia, ‘ Thiên Đãng sơn ’ thất hùng cũng tới xem náo nhiệt?

Chỉ có một viên Thiên Đạo thạch, bọn họ cùng xuất hiện, sau khi cướp được Thiên Đạo thạch chia thế nào? Nội đấu?

Một đám người cãi nhau, qua một lúc đã nhìn thấy rất nhiều võ giả tán tu thanh danh cao trong Kiếm Nam và Dự Nam hiện thân, lại có hơn trăm người bọn họ không thể gọi tên, những người này chính là võ giả Thần Cung Cảnh hàng thật giá thật.

Nhiều cường giả hội tụ tại nơi này như thế, hào khí bị đè ép tới cực điểm.

Lúc này chỉ nghe một tiếng ‘ đông ’ trầm đục vang lên, mọi người bị dọa kêu to một tiếng, vội vàng lui về phía sau một bước.

Nhưng vừa rồi Tô Tín uống xong ngụm rượu cuối cùng, hắn ném thỏi bạc tới trước mặt chưởng quầy.

Tô Tín đứng lên nói:

- Xem như bồi thưởng bàn ghế hư hỏng.

Chưởng quầy quán rượu ước lượng khối bạc, chừng năm mươi lượng, đầy đủ hắn đổi bàn ghế trong quán rượu mười lần, cho dù như thế hắn vẫn khóc không ra nước mắt.

Cho dù chưởng quầy không thông võ đạo nhưng hắn biết rõ, nhiều cường giả võ lâm chiến đấu chỉ làm hỏng bàn ghế của mình đã có thể thắp nhang cầu thần bái phật rồi, chỉ sợ qua một lúc quán rượu truyền qua vài đời của mình cũng bị hủy diệt.

Tô Tín đứng lên và đi ra ngoài, hắn tiến lên mỗi bước người bên ngoài lui về phía sau một bước, chờ hắn đi đến cửa ra vào

quán rượu, những võ giả kia đã lui tới đường lớn.

Người có tên, cây có bóng.

Tổng bộ đầu Giang Nam đạo, bài danh mười hai Nhân Bảng ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín không dễ giết như vậy.

Chiến tích của Tô Tín dựa vào từng trận huyết chiến giết ra.

Lúc trước hắn chưa tới Thần cung đã có thể đào thoát trong tay Giác Nghiêm, về sau lại đối chiến ba chiêu với đàn chủ Thu đàn Niên Bang ‘ Cửu Sơn Thần ’ Đổng Bất Nghi, cũng cướp được quyền giám sát và thu thuế tại Giang Nam đạo trong tay Niên Bang.

Mọi người lúc này mới phát hiện, trên con đường phát triển đã có không ít võ giả Nguyên Thần Cảnh đã thành đá đặt chân của Tô Tín, xưng hùng trong tranh phong cùng thế hệ, vượt lên đầu bọn họ tiến lên phía trước cũng không phải một hai bước.

Ai cũng biết giết Tô Tín là có thể đoạt được Thiên Đạo thạch, còn có thể nhận binh khí Huyền cấp từ Tranh Kiếm Minh, nhưng vấn đề là kẻ nào không sợ chết xung phong về phía trước?

Phải biết rằng với thực lực của Tô Tín, một đấu một có thể miểu sát võ giả cùng giai.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 595 - Vô Song (1)

Nhìn phần đông võ giả ngoài cửa sổ, Tô Tín chậm rãi móc Thiên Đạo thạch trong túi giới tử ra ngoài, Thiên Đạo thạch giống như lôi đình tạo thành tỏa sáng động lòng người và xinh đẹp tới cực điểm, đẹp không sao tả xiết.

Trong mắt những võ giả kia, trong tay Tô Tín lại không phải cầm Thiên Đạo thạch, mà là hi vọng tấn chức Nguyên Thần

Cảnh của bọn họ!

Ánh mắt tham lam vô tận của vô số võ giả nhìn chằm chằm, nhưng ngay lúc này Tô Tín thu hồi Thiên Đạo thạch, ánh mắt tham lam của những võ giả này càng nồng đậm.

Trên mặt Tô Tín lộ ra vẻ đăm chiêu:

- Muốn Thiên Đạo thạch? Có thể ah, ai thắng ta, Thiên Đạo thạch chính là của

ai.

Trong một đám võ giả, một tên thanh niên anh tuấn mặt sẹo đi tới, hắn là võ giả tán tu Kiếm Nam đạo ‘ Thất Sát Lang Quân ’ Dư Phi Vũ.

Chỉ thấy Dư Phi Vũ trầm giọng nói:

Tô đại nhân, ngươi là tuấn kiệt Nhân Bảng, một đời thiên kiêu, mặc dù muốn đột phá Nguyên Thần Cảnh cũng nhất định chờ đến lúc Thiên Nhân Hợp Nhất, bản thân viên mãn mới có thể đột phá.

Dùng thực lực của ngài, Thiên Đạo thạch đối với ngài mà nói chỉ là phế vật, không bằng đem giao nó cho ta…, sau đó ngài an tâm rời khỏi Kiếm Nam đạo, làm

tổng bộ đầu Giang Nam đạo của ngài, ngài thấy thế nào?

Có thể không động thủ với Tô Tín thì hắn không muốn động thủ chút nào.

Thực lực Tô Tín bày ra đó, ai lên trước ai chết trước, đến lúc đó những kẻ đến sau nhặt tiện nghi?

Cho nên Thất Sát Lang Quân lúc này mới hi vọng Tô Tín chủ động giao Thiên Đạo thạch ra, bọn họ sẽ tiến hành tranh đoạt.

Muốn Thiên Đạo thạch? Ta nói rồi, muốn cũng có thể, thắng ta, Thiên Đạo thạch chính là của các ngươi.

Lời nói của Tô Tín xoay chuyển, ngữ khí bỗng nhiên trở nên trầm thấp:

Đương nhiên, nhân sinh giống như đánh bạc, Thiên Đạo thạch cũng chỉ có một viên, các ngươi chỉ có một người có thể thắng

bạc, ai muốn tới trước thử xem?

Rất nhiều võ giả ở đây nhìn nhau, ai dám lên trước? Cho dù là ai lên trước cũng làm mai mối cho kẻ đến sau.

Lúc này trong đầu Tô Tín có giọng nói hệ thống vang lên.

- Kích hoạt nhiệm vụ chi nhanh: vô song.

Miêu tả nhiệm vụ: chém giết tất cả võ giả trước mặt, mỗi khi giết một người căn cứ thực lực ban thưởng từ 10-100 điểm phản phái trị, thưởng vô hạn, thời hạn mười hai canh giờ. Thất bại trừng phạt: không.

Nghe được âm thanh này, khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười, hắn ưa thích hoàn thành loại nhiệm vụ chi nhánh này, đơn giản thô bạo nhưng cho phản phái trị lại không ít.

Hiển nhiên hệ thống căn cứ thực lực Tô Tín hiện giờ mà điều chỉnh ban thưởng.

Lúc trước tu vi còn là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh, giết một tên võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh được thưởng 200 điểm phản

phái trị.

Hiện tại võ giả trước mặt thực lực yếu nhất từ Linh Khiếu đến Thần Cung Cảnh, kết quả lại cho 10 điểm phản phái trị khởi điểm.

Các ngươi không định lên sao? Vậy thì tốt, các ngươi không lên thì do ta lên trước vậy.

Tô Tín vừa dứt lời, thân thể hắn như hóa thành cuồng phong và lao thẳng tới trước mặt Thất Sát Lang Quân.

Tất cả mọi người không nghĩ tới, đối mặt loại tình huống này Tô Tín vẫn lựa chọn xuất thủ trước, ngay cả Thất Sát Lang Quân cách Tô Tín gần nhất cũng sửng sốt, thẳng đến khi Tô Tín đã đi tới trước mặt hắn, Thất Sát Lang Quân lúc này mới kịp phản ứng.

Thất Sát Lang Quân sử dụng kiếm, hắn dùng Thất Sát Kiếm pháp dương danh giang hồ, nhưng trong mắt Tô Tín lại không có tư cách rút kiếm.

Vô hình kiếm khí bộc phát chặt đứt hai cánh tay Thất Sát Lang Quân, điểm ra một chỉ và đầu lâu Thất Sát Lang Quân nổ tung.

Tô Tín nhảy vào giữa đám người, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí bộc phát toàn lực, trong nháy mắt trên trăm đạo kiếm khí cường đại vô hình vô tướng bạo phát, lúc này có vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên, lúc này liền có hơn mười võ giả không kịp chạy trốn liền bị chém giết.

Những người còn lại sợ hãi kêu to một tiếng, hung uy của Tô Tín quá mức mạnh mẽ, lấy một địch trăm, hắn còn dám đoạt xuất thủ trước, hắn cho rằng mình là cường giả Nguyên Thần Cảnh hay sao?

Mọi người cùng nhau xông lên! Chúng ta phải đánh bại Tô Tín, bằng không chúng ta đều phải chết!

Một trung niên hét lớn một tiếng, bên cạnh hắn có tám chín người cùng kết

thành trận pháp ngăn cản Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín, miễn

cưỡng ngăn cản kiếm khí cuồng bạo.

Chín người này chính là chín vị đương gia của Hồng Hộc trại, tinh thông hợp kích chi thuật, chín người hợp lực, cho dù là cường giả Nhân Bảng cũng không dám ngăn cản chính diện.

Chín đại đương gia Hồng Hộc trại có mấy ngàn đạo phỉ thủ hạ, bọn họ rất có tâm đắc với quần chiến như thế này.

Hơn nữa bọn họ có thanh danh thập phần vang dội tại Dự Nam đạo, dưới sự chỉ huy của bọn họ, hơn mười tên võ giả bắt đầu từ các phương vị khác nhau tấn công Tô Tín.

- Gà đất chó kiểng, cũng dám đánh một trận?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 596 - Vô Song (2)

Tô Tín thét dài một tiếng, Sắc Vi Kiếm ra khỏi vỏ!

Tay trái hắn xuất kiếm, một vòng huyết nguyệt bay lên giữa không trung, huyết lãng tung bay đầy trời, dưới huyết hà bao phủ, vài tên võ giả đã bị Huyết Hà Thần Kiếm xoắn giết thành một đống thịt nát!

Nhưng vẫn chưa xong, hồn Sắc Vi Hoa đỏ rực yêu dị nở rộ giữa chín đại đương gia Hồng Hộc trại, chỉ trong vài giây ngắn ngủi sinh cơ của bọn họ đã bị đóa hoa yêu dị thôn phệ không còn, trận thế của chín người lập tức bị phá đi!

Lúc này công kích đến từ sau lưng Tô Tín đã đến, trên người Tô Tín có ánh sáng nhạt lóe lên, thân thể hắn phát sáng vài lần, thi triển Đấu Chuyển Tinh Di, công kích của những người kia không tự chủ chuyển dời sang đối phương, trực tiếp đánh lên người hắn.

Tay trái Tô Tín cầm Huyết Hà Thần Kiếm chém tới, tay phải sử dụng Kinh Thần Chỉ, chỉ kình như bôn lôi bay đầy trời, làm cho người ta không dám tranh phong.

- Chết đi!

Lúc này có tiếng hét lớn truyền đến, một hòa thượng trung niên mặc yêu bào như máu đấm tới, quyền phong cuồng bạo xé nát không khí, mặt đất cũng chấn động hai lần theo động tác của hắn.

Người này chính là ‘ Hung Tâm Tăng ’ Nghiễm Nguyên, cũng là một tên điên chân chính.

Người này đã từng xuất thân đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, hắn có thiên phú võ đạo không tệ, đặc biệt có thiên phú luyện thể xuất sắc.

Cho nên thậm chí Thiếu Lâm tự La Hán đường muốn thu hắn trở thành đệ tử Thiếu Lâm tự chánh thức, lại bởi vì Nghiễm Nguyên lạm sát kẻ vô tội mà bị Thiếu Lâm tự Giới Luật đường phế bỏ võ công, trục xuất Thiếu Lâm.

Chính bởi vì như thế, Nghiễm Nguyên thập phần chán ghét võ giả Thiếu Lâm tự, hắn liền tự hành quy y xuất gia, làm tất cả chuyện xấu, hơn nữa mỗi lần làm chuyện ác đều lưu lại cái tên

Thiếu Lâm tự, bởi vì việc này hắn đã bị Thiếu Lâm tự đuổi giết vô số lần.

Trong các võ giả tán tu có thể đào thoát Thiếu Lâm tự đuổi giết mấy lần, Nghiễm Nguyên tuyệt đối là một trong những người mạnh nhất nơi đây, đối mặt Tô Tín, Nghiễm Nguyên giống như tên điên, đã không có tham lam với Thiên Đạo thạch, chỉ có chiến ý và sát cơ vô tận.

Chỉ kình đầy trời bị quyền phong của Nghiễm Nguyên xé rách, Tô Tín cũng đánh ra một quyền, song quyền va chạm nhau, ngay sau đó có chấn động rất mạnh xuất hiện, kết quả người bay ra ngoài lại chính là Nghiễm Nguyên nổi danh lực lượng cường đại!

Bước chân Tô Tín di động, ngay sau đó hắn lại đánh ra một quyền, Nghiễm Nguyên miễn cưỡng ứng phó nhưng lại phun ra một ngụm máu tươi.

Hai người này dùng từng quyền đơn giản va chạm với nhau, hoàn toàn không cân nhắc vũ kỹ, chỉ sơ đấu lực lượng và tự tin!

Nhưng đáng tiếc ván này là Tô Tín thắng, Long Tượng Bàn Nhược Công mang đến lực lượng cường đại không phải Nghiễm Nguyên có thể so sánh, sau hơn mười quyền, hắn bị Tô Tín dùng một quyền đánh chết, chết ở điểm hắn am hiểu nhất.

Cùng lúc đó, bảy đạo đao mang từ trên không trung giáng xuống, vô cùng có ăn ý phong tỏa không gian chung quanh Tô Tín, không cho hắn có cơ hội đào thoát.

Nhưng Tô Tín cũng không muốn chạy trốn, nếu hắn trốn thì làm sao có cơ hội tìm được rất nhiều phản phái trị?

Hai tay một trảo, bảy đạo kiếm khí bộc phát.

Mặc dù bảy đạo kiếm khí này không có uy thế to lớn và cường đại như kiếm khí đầy trời vừa rồi, nhưng mỗi một đạo nhưng đều là tồn tại độc nhất vô nhị.

Bảy đạo kiếm khí chính giữa có nặng nề của trọng kiếm, có sắc bén của trường kiếm, có nhu hòa của mảnh kiếm.

Hoặc cương mãnh dữ dằn, hoặc nhu phong thực cốt, bảy đạo kiếm khí mang theo bảy loại biến hóa, tùy tâm sở dục, biến ảo vô cùng.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí có tất cả năm trọng cảnh giới, trước kia Tô Tín vẫn đảo quanh ở nhất trọng.

Cho đến giờ phút này hắn mới chính thức đột phá đến cảnh giới nhị trọng, xóa ‘ Tiên Thiên ’, không bị nội lực hạn chế, không phân tiên thiên hay hậu thiên, ra tay chính là Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí, có tất cả biến hóa ở trong đó.

Bảy đạo kiếm khí nghênh đón bảy đạo đao mang, trong nháy mắt kiếm khí đao cương tứ tán, cả phố dài biến thành một đống bừa bộn, bị này kiếm khí đao cương này đánh nát.

Khi bụi mù biến mất, bảy thân thể nằm trên mặt đất, trên người có một vết kiếm, đường đường thất hùng Thiên Đãng sơn lại bị một chiêu của Tô Tín miểu sát!

Mọi người lúc này hít sâu một hơi, trong khoảng thời gian ngắn không có người nào dám tiến lên một bước.

Hung uy của Tô Tín quá mạnh, Thất Sát Lang Quân không ngăn được hắn, chín đại đương gia Hồng Hộc trại bị giết một nửa.

‘ Hung Tâm Tăng ’ Nghiễm Nguyên cũng chết dưới sở trường am hiểu nhất của mình, hiện tại ngay cả Dự Nam đạo thất hùng Thiên Đãng sơn cũng không ngăn cản

nổi một chiêu của Tô Tín, ai có thể trị hắn? Chỉ sợ phải có cường giả Nguyên Thần Cảnh mới được.

Cho dù biết rõ hao tổn có thể hao tổn Tô Tín đến kiệt sức, nhưng đáng tiếc bọn họ không dám lên, ai đi hao tổn Tô Tín?

Đối mặt những võ giả khác là dùng nội lực tiêu hao, đối mặt Tô Tín chính là dùng mạng của mình hao tổn.

Bọn họ không xông lên không có nghĩa Tô Tín sẽ không xông lên, hắn còn muốn kiếm phản phái trị, cũng không thể tính toán như vậy.

Kết quả chỉ thấy Tô Tín lại nhảy vào giữa đám người, trong thời gian ngắn huyết lãng ngập trời, kiếm khí vô hình tứ tán đầy trời, không có một người nào có thể lực địch Tô Tín, trong nháy mắt đã bị hắn tàn sát hơn mười tên võ giả, người xem cảm thấy tim gan băng giá.

Những võ giả không có tư cách tham dự trận chiến này sợ hãi vỗ ngực của mình, cũng may mắn thực lực của bọn họ không đủ tham gia trận chiến như vậy, nếu không cho dù xông lên cũng chỉ biến thành pháo hôi mà thôi.

quán rượu đối diện, mọi hành động của Tô Tín đều lọt vào trong mắt Địch Vân Phi cùng Lô Uyển Đình.

Bọn họ nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới việc này, Tô Tín dám xuất thủ trước, hơn nữa uy thế ngập trời, đại sát tứ phương, quả thật là hung uy chỉ có cường giả Nguyên Thần Cảnh mới có.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 597 - Cả Đời Này Ngươi Không Thể Đuổi Kịp Ta (1)

Sắc mặt Địch Vân Phi hơi biến hóa, hắn không nghĩ tới thời gian hơn một năm, Tô Tín đã phát triển tới mức độ như vậy.

Giống như ma thần giết chóc thế gian, Địch Vân Phi không thể không thừa nhận, đổi thành hắn tuyệt đối không làm được như Tô Tín hiện tại.

Hai mắt Lô Uyển Đình bên cạnh hắn nhìn chằm chằm vào Tô Tín khí thế vô song, đại sát tứ phương.

Lấy một địch trăm, không người có thể địch!

Chỉ có nhân vật như thế mới có thể xứng đôi với Lô Uyển Đình nàng!

Lúc này Địch Vân Phi nhìn thấy Tô Tín liền giết hơn mười người, đoán chừng nội lực bản thân đã tiêu hao một nửa, hiện

tại cũng nên tới phiên mình ra tay ah?

Địch Vân Phi trực tiếp quay người nói với Lô Uyển Đình:

- Uyển Đình, ta sẽ đi giải quyết Tô Tín, ngươi trước ở chỗ này chờ ta.

Nói xong, Địch Vân Phi đi xuống lầu, không có chú ý tới ánh mắt chán ghét của Lô Uyển Đình.

Đúng vậy, hiện tại trong lòng Lô Uyển Đình thật sự sinh ra cảm giác chán ghét với Địch Vân Phi.

So sánh với Tô Tín khí thế vô song, dáng vẻ Địch Vân Phi hiện tại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn liền chiếm tiện nghi, cho dù nhìn thế nào cũng rất chán ghét.

Mặc dù nói chiêu này là Lô Uyển Đình dạy hắn nhưng Lô Uyển Đình vẫn sinh ra cảm giác này.

Lô Uyển Đình đi theo Địch Vân Phi tới đây chỉ muốn tìm một ít việc vui mà thôi, nhưng lại không nghĩ tới Tô Tín lại phù hợp với lựa chọn vị hôn phu của nàng.

Trong tốp mười Nhân Bảng, Lô Uyển Đình có thể vừa ý không có mấy, ‘ Đạo Si ’ Lâm Trường Hà chuyên tâm với đạo, ‘ Kiếm công tử ’ Hà Hưu có tâm thắng bại quá nặng, khí lượng nhỏ hẹp.

‘ Tiểu An Hầu ’ Tiêu Hoàng không cần phải nói, xuất thân của hắn chắc chắn sẽ không thể làm chủ hôn nhân của bản thân.

Những người khác không có mấy người lọt vào mắt Lô Uyển Đình, nhưng Tô Tín trước mắt thật sự làm nàng động tâm.

Lúc này ở phía dưới, vào lúc Tô Tín đại sát tứ phương, không người dám ngăn cản phong mang của hắn, đột nhiên một giọng nói lạnh lùng truyền đến:

Tô Tín, ta đã cho ngươi cơ hội nhưng ngươi lại không quý trọng, nếu ngươi không muốn giao Thiên Đạo thạch ra đây, vậy ngươi cũng không cần rời khỏi Kiếm Nam đạo.

Địch Vân Phi tách ra đám người đi tới, nhìn thấy hắn xuất hiện, tất cả mọi người sững sờ, sau đó mắng to trong lòng không thôi.

Bọn họ không phải người ngu, Địch Vân Phi tuyên bố treo giải thưởng lại đột nhiên xuất hiện tại đây, bọn họ lập tức hiểu xảy ra chuyện gì.

Không ngờ Địch Vân Phi dùng bọn họ làm bia đỡ đạn, đợi đến lúc bọn họ tiêu hao nội lực Tô Tín không còn bao nhiêu, Địch Vân Phi hắn đi ra kiếm tiện nghi.

Mọi người tức giận hành vi như thế nhưng lại không thể làm gì.

Uy thế Tranh Kiếm Minh bày ra đó, nơi đây lại là giao giới giữa Dự Nam đạo và Kiếm Nam đạo, ai dám đi chọc Địch Vân Phi?

Tô Tín ngạc nhiên nhìn Địch Vân Phi, trong ấn tượng của hắn, Địch Vân Phi không giống loại người chơi tiểu xiếc như thế, chẳng lẽ bởi vì bị mình đánh bại tại Tương Nam cho nên bị kích thích gì đó?

Nhìn Địch Vân Phi, Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Địch Vân Phi ah Địch Vân Phi, ngươi cũng quá không nên thân, thời điểm nên chơi âm mưu thì ngươi lại xông lên phía trước, thời điểm nên buông tay đánh cược một lần thì ngươi lại đùa nghịch tiểu thông minh.

Cho nên nói, cả đời này ngươi không đuổi kịp ta, nhưng vạn hạnh ngươi có một hảo ca ca, nếu như hôm nay ngươi bảo Địch Kinh Phi ra tay, chỉ sợ ta sẽ không thể rời khỏi Kiếm Nam đạo, nhưng ngươi nha, bỏ đi.

Sắc mặt Địch Vân Phi âm trầm sắp chảy ra nước.

Hắn không quan tâm Tô Tín trào phúng hắn, hắn lại không chịu được khi có người mang hắn so sánh với ca ca.

Tô Tín, sính miệng lưỡi lợi hại vô dụng, hiện tại ngươi giao Thiên Đạo thạch ra cũng đã muộn rồi.

Vừa dứt lời, thân thể Địch Vân Phi như đại long lao thẳng về phía trước, mang theo cơn sóng gió động trời bao phủ Tô Tín!

Thời gian hơn một năm, Địch Vân Phi thật tiến bộ không ít, hắn là Thiên Nhân Hợp Nhất, cảnh giới nửa bước Nguyên

Thần Cảnh giới cũng không phải dựa vào đan dược có thể chồng chất ra.

Sau khi thua Tô Tín, Địch Vân Phi trừ bế quan thì đi theo Địch Kinh Phi tu luyện võ đạo, có cường giả Địa Bảng dạy bảo tùy thời tùy chỗ, cho dù Địch Vân Phi đã hơn một năm không có đặt chân giang hồ, thực lực của hắn cũng đầy đủ đứng vào trước hai mươi Nhân Bảng.

Dưới sóng lớn ngập trời, huyết sắc quang mang nở rộ trong tay Tô Tín, huyết lãng va chạm với sóng lớn và phát ra chấn động cường đại, mặt đất cả phố dài bắt

đầu vỡ vụn, cương khí tứ tán, dư âm ảnh hưởng còn lại có thể miểu sát võ giả Khí Hải Cảnh.

Sắc mặt Địch Vân Phi biến đổi, hắn cảm giác mình như nắm được cái gì đó, vì sao Tô Tín lại có nội lực thâm hậu như vậy?

Vừa rồi hắn chém giết đám người Thất Sát Lang Quân không có lưu thủ chút nào, mỗi một chiêu mỗi một thức đều là ra tay toàn lực, tiêu hao chân khí vô cùng kinh người, tại sao hắn vẫn còn thừa lực ra tay?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 598 - Cả Đời Này Ngươi Không Thể Đuổi Kịp Ta (2)

Dựa theo Địch Vân Phi tính toán, nội lực Tô Tín tối thiểu tiêu hao tám phần, hiện tại hắn phải sắp hết nội lực mới đúng.

Địch Vân Phi đã tính sai, hắn tính sai Tô Tín nửa đường học được Sơn Tự Kinh cùng Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải, cho nên nội lực của hắn tăng vọt mấy lần, vô cùng thâm hậu.

Dựa theo lộ tuyến võ đạo của võ giả bình thường, thứ như nội công không phải vừa hình thành thì không thay đổi, võ giả

bình thường cũng không có ai rỗi rãnh đổi nội công chơi, thuộc tính nội công không tương hợp sẽ xảy ra đại sự.

Cho nên Địch Vân Phi vừa rồi tiến hành phân tích còn dựa theo nội công Tô Tín tu luyện Tử Hà Thần Công tại Tương Nam, cho rằng nội lực Tô Tín đã hao hết, nhưng kết quả hiện tại nội lực Tô Tín còn thừa hơn phân nửa.

Địch Vân Phi cười lạnh một tiếng:

- Cường chống mà thôi, ta xem ngươi có thể chống cự tới khi nào!

Vừa dứt lời, trên người Địch Vân Phi bắn ra chân khí, thân thể như hóa thành đại long xoắn giết về phía Tô Tín.

Đây là bí thuật hóa long trong Bích Thủy Thanh Long Quyết của Địch Kinh Phi, ngày xưa khi đối địch với Tô Tín, bí thuật hóa long của Địch Vân Phi chỉ mới nhập môn, miễn cưỡng có thể diễn biến thành hình thái Giao Long, nhưng hiện tại Địch Vân Phi đã có thể diễn biến thành Thương Long, bác kích nộ hải!

Cương khí màu xanh giống như vòi rồng trong nước, long trảo của Địch Vân Phi vươn ra, hấp lực khủng bố đánh tới, hắn hút huyết lãng vô tận vào trong tay, ngay cả thân thể Tô Tín cũng không thể ngăn cản lao về hướng Địch Vân Phi.

Công pháp truyền thừa của Địch Vân Phi đến từ Địch Kinh Phi, bản thân Bích Thủy Thanh Long Quyết chính là chiến pháp chiến kỹ cận chiến.

Sau khi hóa long, thân thể Địch Vân Phi như biến thành Giao Long nộ hải, được cương khí gia trì, lực lượng bản thân không kém gì những võ giả tu hành thân thể, cho nên hắn nhất định phải kéo gần khoảng cách với Tô Tín mới được.

Một thức Long Hấp Thủy, Tô Tín không lùi mà tiến tới, kiếm khí quanh thân gào thét, một tay chém ra hơn trăm đạo kiếm khí, giống như kiếm trận vô song, khí thế kinh thiên!

Địch Vân Phi nổi giận gầm lên một tiếng, Thương Long hét lên giận dữ, dưới một kích hóa long, kiếm khí phiêu tán, quanh

người hắn bị Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí xé ra từng miệng vết thương.

Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí tiến vào giai đoạn thứ hai không dễ tiếp như vậy, một kích này, Địch Vân Phi đã lâm vào hạ phong.

So với Địch Vân Phi, ánh mắt Tô Tín lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Đã qua hơn một năm, thực lực Địch Vân Phi đã tiến bộ không ít, nhưng đáng tiếc Tô Tín không có đặt hắn vào trong mắt.

Bị Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín gây thương tích, hai mắt Địch Vân Phi đỏ thẫm, hắn không thể tin nổi mình đã đạt tới nửa bước Nguyên Thần Cảnh, vượt lên đầu Tô Tín nửa bước nhưng không thể thắng được hắn.

Địch Vân Phi đã quên một điểm, có đôi khi cảnh giới không thể đại biểu thực

lực.

Địch Vân Phi lại không cam lòng, Tô Tín có thể dốc sức liều mạng với nhiều võ giả Thần Cung Cảnh như thế, tại sao hắn còn dư lực đánh quang minh chính đại

với mình?

Cho nên Địch Vân Phi còn muốn thử một chút, vận dụng át chủ bài mình không thể nắm giữ, hắn cũng không tin như vậy còn không làm gì được Tô Tín!

Trên người Địch Vân Phi sinh ra khí tức cuồng bạo, trong nháy mắt huyết vụ bốc lên, phụ trợ hắn như biến thành huyết nhân khủng bố.

Bộ dạng của hắn tà dị như vậy làm những võ giả chung quanh ngạc nhiên, từ khi nào tỏng Tranh Kiếm Minh có công pháp tà dị như vậy?

Lúc này thủ hạ tâm phúc của Địch Vân Phi ở trong quán rượu liền sợ hãi, bọn họ cũng không nghĩ tới Địch Vân Phi lại sử dụng chiêu này.

Sau khi dùng chiêu này, Địch Vân Phi không trọng thương cũng sẽ bị cắn trả, khi đó quả thực không còn một chút lực

lượng phản kháng, nếu Tô Tín sinh ra sát tâm, Địch Vân Phi hẳn phải chết không thể nghi ngờ!

Tề Đông lập tức nói một tiếng, vài tên võ giả Tranh Kiếm Minh nhảy ra khỏi quán rượu đi lên ngăn cản Địch Vân Phi, đáng tiếc đã muộn.

Địch Kinh Phi tu hành mấy thức sát chiêu trong Bích Thủy Thanh Long Quyết, lúc trước Địch Kinh Phi không dạy Địch Vân Phi những chiêu này, dù sao với thực lực của hắn vận dụng những sát chiêu này không khác gì tự sát.

Lần này Địch Kinh Phi cũng nhìn thấy Địch Vân Phi sắp đột phá Nguyên Thần, hắn mới dạy cho Địch Vân Phi mấy thức sát chiêu, một trong số đó chính là Thanh Long Tam Biến.

Thanh Long Tam Biến đệ nhất biến, dùng khí huyết bản thân làm dẫn, hóa thành Huyết Long bác kích thiên hạ, Long chiến vu dã, ngã huyết huyền hoàng!

Cuồng bạo chiến ý ngưng tụ trên người Địch Vân Phi, huyết khí trùng thiên bộc phát, thân thể ch Vân Phi lao thẳng về phía trước, mọi người như nhìn thấy Huyết Long bác kích thương thiên.

Sắc mặt Tô Tín ngưng trọng, chiêu này của Địch Vân Phi là dốc sức liều mạng, chiêu này không tiêu hao nội lực Địch Vân Phi, mà là tinh huyết của hắn!

Tô Tín có thể cảm giác rõ ràng, Địch Vân Phi thiêu đốt tinh huyết trong người, khí thế bản thân tăng vọt giống như ma thần.

Huyết khí trùng thiên mang theo uy thế vô song, cương khí tràn ngập thân thể Tô Tín, toàn lực thi triển Sơn Tự Kinh đại pháp, phía sau hắn xuất hiện một vòng huyết nguyệt, huyết hà chém xuống, Huyết Sắc Vi tà dị rơi xuống.

Nhưng Địch Vân Phi thân hóa Huyết Long, hai tay xé rách kiếm quang của Huyết Hà Thần Kiếm.

Thân thể Tô Tín lâm không, trong nháy mắt trên trăm đạo vô hình kiếm khí bộc phát ra ngoài, những kiếm khí này hoặc

cương hoặc nhu, mỗi một đạo kiếm khí đều không giống nhau, đại biểu Tô Tín lĩnh ngộ kiếm khí.

Đồng thời trong những kiếm khí này, tuy trong đó ẩn chứa kiếm ý, đó là phá diệt kiếm ý!

Kết hợp kiếm ý bản thân với Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, Tô Tín mới sử dụng lần đầu tiên, đồng thời hắn cũng sử dụng sát chiêu mạnh nhất, kiếm đạo cực hạn!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 599 - Thương Tâm Tiểu Tiễn (1)

Dung hợp Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí dung hợp kiếm ý va chạm với Huyết Long biến của Địch Vân Phi, trên đường dài lập tức phát ra chấn động kinh khủng.

Đá vụn vô tận bay tán loạn, thậm chí cửa hàng chung quanh va chạm nhau, trực tiếp bị đánh sập một nửa.

Những thủ hạ của Địch Vân Phi không kịp ngăn cản, bọn họ cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn dư âm giao thủ giữa hai người biến mất, chuẩn bị tùy thời đi cứu viện.

Đợi đến lúc kiếm khí và cương khí tứ tán đều biến mất, tràng cảnh xuất hiện dọa vô số người sợ hãi.

Chỉ thấy hai người Tô Tín và Địch Vân Phi giao thủ đã đánh ra một cái hố to lớn mười trượng, cũng không nhìn thấy đá vụn.

Bởi vì những đá vụn đã bị kiếm khí và cương khí cứ tán khi hai người giao thủ đánh vỡ và hóa thành bột mịn.

Khóe miệng Tô Tín chảy ra một tia máu tươi, lực lượng một kích vừa rồi vượt qua tưởng tượng của hắn.

Dù sao cũng là sát chiêu thiêu đốt tinh huyết bản thân, cho dù Tô Tín đỡ được nhưng nội phủ vẫn bị lực lượng cường đại chấn động.

Địch Vân Phi còn thê thảm hơn Tô Tín nhiều.

Vừa rồi Huyết Long biến suýt đốt sạch tinh huyết toàn thân hắn, chỉ sợ không

tu dưỡng mấy tháng không thể khôi phục.

Hơn nữa hắn bị kiếm khí của Tô Tín gây thương tích, kinh mạch và nội phủ cũng đã tràn đầy vết kiếm, lúc này đã mất sức chiến đấu triệt để, thậm chí một người bình thường cũng có thể giết hắn.

Thủ hạ của Địch Vân Phi lập tức nâng hắn lên, cảnh giác nhìn Tô Tín, sợ hắn đột nhiên ra tay giết Địch Vân Phi.

Lúc này những võ giả đứng ngoài xông tới, trong mắt xuất hiện một tia tham lam, hiện tại chính là thời điểm của bọn họ.

Lúc nhìn thấy Địch Vân Phi xuất hiệnm bọn họ đã không ôm hi vọng gì, lần này bọn họ xem như bị Địch Vân Phi gài bẫy, không duyên cớ làm mai mối cho hắn.

Không nghĩ tới phong hồi lộ chuyển, Địch Vân Phi ra tay sớm, lại lưỡng bại câu thương với Tô Tín.

Như thế rất tốt, cũng không phải bọn họ làm mai mối cho Địch Vân Phi, mà là Địch Vân Phi lại làm mai mối cho bọn họ.

Một đám người ẩn ẩn vây quanh, mấy người cầm đầu là võ giả Thần Cung Cảnh đỉnh phong như ‘ Tử Điện Kiếm ’ Tiếu Phù Viễn, ‘ Tâm Kiếm Khách ’ Viên Thông, ‘ Càn Nguyên Sơn ’ tứ kiếm.

Nếu một đấu một, bọn họ không tiếp được ba chiêu của Tô Tín, nhưng hiện tại Tô Tín trọng thương, những người này lại có cơ hội.

Tử Điện Kiếm Tiếu Phù Viễn nói đầu tiên:

Tô đại nhân, giao Thiên Đạo thạch ra đây, hiện tại Địch Vân Phi trọng thương, cũng không ai có thể ngăn cản ngươi rời khỏi Kiếm Nam đạo.

Cho dù Tô Tín hiện tại bị thương nhưng có thể không động thủ thì bọn họ không muốn động thủ.

Dù sao hổ xuống đồng bằng vẫn là hổ, một kích của bệnh hổ vô cùng khủng bố.

Bọn họ không muốn bị Tô Tín kéo làm đệm lưng, cho nên nếu nói Tô Tín có thể giao Thiên Đạo thạch ra, như vậy không gì tốt hơn.

Tô Tín nhìn võ giả tán tu thành danh hai đạo, trong mắt lộ ra vẻ xem thường:

Một đám chó hoang cũng dám đến cướp đoạt Thiên Đạo thạch trong tay ta? Không nhìn rõ thực lực của mình, hết lần này tới lần khác lại sinh ra lòng tham không nên có, thật đáng buồn cười!

Một đám võ giả tán tu bị mắng là chó hoang, trong mắt mọi người đều mang theo phẫn nộ.

Lô Uyển Đình lại cảm thấy Tô Tín mắng đúng.

So sánh với Tô Tín dùng sức một mình đấu quần hùng, những gia hỏa này liên thủ đánh hợp kích lại rụt rè sợ hãi, đều muốn đứng sau chiếm tiện nghi của kẻ khác, thật sự không khác gì chó hoang.

Tử Điện Kiếm Tiếu Phù Viễn nói trước:

Các vị, Tô Tín không muốn giao Thiên Đạo thạch ra, chúng ta đây cũng chỉ có thể cường công mà thôi.

Hiện tại không phải thời điểm do dự, mọi người tốt nhất cùng tiến lên, nếu do dự giống như vừa rồi, chờ Tô Tín khôi phục, chúng ta không thể chiếm được Thiên Đạo thạch, thậm chí chúng ta đều phải chết!

Sắc mặt tất cả mọi người ngưng trọng gật gật đầu, những người này cũng không phải ngu ngốc, nếu như lại lưu thủ sẽ cho Tô Tín cơ hội đánh bại tất cả, Thiên Đạo thạch không có phần của bọn họ.

Trên trăm tên võ giả Thần Cung Cảnh đã bị Tô Tín giết hơn ba mươi người, hiện tại hơn bảy mươi người tụ tập lại.

Nhiều võ giả Thần Cung Cảnh đã một lòng tấn công, Tô Tín tuyệt đối đánh không lại, vừa rồi hắn đại sát tứ phương làm

không ít người sinh ra tâm tư khác, nhìn thế công của mình đánh tới liền chạy trốn, thậm chí không có ý cứu viện hỗ trợ lẫn nhau.

Hiện tại bọn chúng đã ý thức được điểm này, chuẩn bị giải quyết hắn trước sau đó cướp đoạt Thiên Đạo thạch.

Hơn bảy mươi tên võ giả Thần Cung Cảnh hợp kích, cho dù Tô Tín thời kỳ toàn thịnh cũng đánh không lại, chỉ sợ võ giả Hóa Thần Cảnh bình thường cũng run rẩy.

Tô Tín hít sâu một hơi, tinh thần hắn tiến vào không gian hệ thống hối đoái một môn tiêu hao phẩm và một bộ cung tiễn.

Hơn bảy mươi tên võ giả Thần Cung Cảnh đồng lòng muốn giết hắn đúng là rất khủng bố, nếu mình giết bọn chúng không dám tiến lên phía trước thì thế nào?

Thời điểm đám người Tiếu Phù Viễn chuẩn bị đồng loạt tiến lên, bọn họ lại nhìn thấy Tô Tín làm ra động tác kỳ quái.

Hắn lấy bộ cung tiễn ra khỏi túi giới tử.

Cung sừng trâu nhìn như tầm thường, mũi tên dài bình thường.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 600 - Thương Tâm Tiểu Tiễn (2)

Ánh mắt đám người Tiếu Phù Viễn lộ ra vẻ ngạc nhiên, bởi vì bọn họ chưa bao giờ nghe Tô Tín học tiễn phpas.

Hơn nữa gần như không có võ giả giang hồ nào sử dụng cung tiễn, loại binh khí này sẽ không được xem là binh khí bình thường của võ giả.

Thời điểm một đấu một, hạn chế của cung tiễn quá nhiều, trừ phi mũi tên của ngươi có thể nhanh đến mức tận cùng, nếu không một khi bị đối phương cận thân, cung tên trong tay ngươi biến thành phế vật.

Cho nên võ giả trên giang hồ và tông môn võ lâm không có truyền thừa vũ kỹ cung tiễn, ngược lại trong quân đội Đại Chu vương triều có mấy vị hành quân đại tổng quản và đại tướng quân sử dụng tiễn pháp nổi danh.

Chẳng lẽ Tô Tín từng học tiễn pháp của cường giả trong quân đội Đại Chu vương triều?

Thời điểm mọi người nơi đây chưa kịp phản ứng, Tô Tín đã động.

Lưng vác hủ tên, đứng nghiêm, giương cung, rút tên, cài tên, bắn!

Mũi tên mang theo phẫn nộ bay thẳng về phía Tiếu Phù Viễn!

Tiếu Phù Viễn sử dụng tử điện kiếm cực nhanh, thân pháp hắn cũng rất nhanh, trong nháy mắt Tô Tín bắn tên thì hắn đã né tránh hơn mười trượng.

Nhưng mũi tên như có linh tính, thời điểm Tiếu Phù Viễn thở ra một hơi, bỗng

nhiên mũi tên như lôi đình thoáng hiện, thời điểm xuất hiện lần nữa đã ở trong lồng ngực Tiếu Phù Viễn!

Một mũi tên đâm thủng ngực, Thương Tâm Tiểu Tiễn!

Tô Tín hối đoái Thương Tâm Tiểu Tiễn của Nguyên Thập Tam Hạn Thương!

Tiếu Phù Viễn không dám tin nhìn mũi tên xuyên qua giữa lồng ngực của mình, hắn cho tới bây giờ chưa gặp qua mũi tên nhanh như vậy, mũi tên tà dị như vậy!

Chính mình vẫn lấy tốc độ làm tự ngạo nhưng trước mặt nó chỉ là trò cười, chân khí hộ thể của mình chưa kịp phản ứng đã đâm xuyên qua lồng ngực của mình.

Tiếu Phù Viễn đã hối hận, hối hận vì lòng tham tới đây đoạt Thiên Đạo thạch, đáng tiếc đã trễ.

Thời điểm thân thể Tiếu Phù Viễn té xuống đất, tất cả mọi người sợ hãi kêu to một tiếng.

Cho tới bây giờ, bọn họ chưa từng nghe qua tiễn pháp nào như thế, mũi tên xuất thương tâm, mũi tên rơi người chết!

Lúc này Tô Tín lại giương cung lần nữa, rút mũi tên, cài tên.

Trên mặt tất cả võ giả lộ ra vẻ kinh hãi, lúc này Tô Tín muốn bắn ai? Bọn họ có thể ngăn cản mũi tên vừa rồi hay không?

Tất cả mọi người lui về phía sau hoặc bỏ trốn sang chung quanh.

Nhưng lúc này Tô Tín lại không có nhắm trúng bất cứ người nào, hắn lại bắn mũi tên xuống đất.

Tất cả mọi người sững sờ, bắn mũi tên xuống đất, hắn muốn làm gì?

Vấn đề này nhanh chóng có đáp án.

Có người nghe thấy tiếng rít của mũi tên, nhưng mũi tên của Tô Tín bắn xuống

đất thì làm sao có thể phát ra âm thanh như vậy?

Trên mặt ‘ Tâm Kiếm khách ’ Viên Thông lộ ra vẻ khó hiểu, tiếng rít cách hắn càng ngày càng gần, Viên Thông nghĩ đến cái gì đó, hắn nhìn xuống đất, lúc này một mũi tên lao ra khỏi mặt đất và đâm xuyên qua đầu hắn!

‘ Tâm Kiếm khách ’ Viên Thông am hiểu thượng cổ tâm kiếm chi đạo, kiếm pháp phiêu dật khó lường, trước mặt mũi tên của Tô Tín, hắn không có cơ hội rút kiếm và bị bắn chết tại chỗ.

Vẫn chưa hết, Tô Tín lại giương cung cài tên, lúc này hắn không nhắm vào bất cứ ai, hắn chỉ nhắm lên bầu trời.

Hai mũi tên giết hai người, tất cả mọi người nhìn ra bộ tiễn pháp của Tô Tín quá mức tà dị, căn bản không có tung tích có thể tìm ra, hắn bắn lên bầu trời, mục tiêu sẽ là ai?

Tất cả mọi người sợ hãi, liên tục bộc phát tốc độ lớn nhất lao ra ngoài, lúc này tên võ giả bỏ chạy trước tiên ngã xuống đất, một mũi tên dài còn cắm vào hậu tâm của hắn, đuôi mũi tên còn rung động không ngừng.

Mọi người đừng chạy! Giết bằng được! Tô Tín chỉ có một người mà thôi, trong tay hắn cũng chỉ có một cây cung, hắn có thể giết được mấy người?

Một gã kiếm khách hô lớn.

Hắn chính là lão đại trong Càn Nguyên Sơn tứ kiếm, bốn người bọn họ là đồng môn cùng sư phụ, kiếm trận vô song, cùng giai ít có người địch lại.

Tô Tín lúc này lại giương cung, hắn lại không cài tên.

Mọi người sững sờ, đây là ý gì?

Chỉ thấy Tô Tín buông tay, phía sau hắn có âm thanh mũi tên rít lên, bốn mũi tên dài như tâm ý linh thông với Tô Tín, trực tiếp xuất hiện phái sau hắn, Càn Nguyên Sơn tứ kiếm phóng tới.

Bốn người quá sợ hãi, bọn họ trực tiếp lao lên giết Tô Tín, kết quả hiện tại chạy nhanh hơn so với những người khác.

Bốn người bọn họ đồng thời phun máu tươi, tốc độ thân pháp nhanh hơn không chỉ gấp mười lần, trong nháy mắt cũng đã vượt qua hơn ngàn trượng.

Đây là bí pháp tông môn của bọn họ, thiêu đốt tinh huyết đổi được sức bật lớn nhất, cùng loại với Huyết Long biến của Địch Vân Phi nhưng tác dụng phụ lớn hơn nhiều, trước kia bọn họ dùng cắn xé nhau nhưng bây giờ chỉ dùng để chạy trốn.

Hơn ngàn trượng, mũi tên gì có thể bay xa như vậy? Bọn họ thở ra một hơi, nhưng tốc độ cũng không chậm lại, vào lúc này vẫn có tiếng rít vang lên, bốn người bọn họ kinh hãi quay đầu nhìn lại, bốn mũi tên dài đã xuyên qua tim bọn họ.

Lần này mọi người đã sợ hãi, uy thế như thế, ai có thể địch? Chém giết cận thân? Ai có thể cận thân? Ai dám đi cận thân?

Còn ba mũi tên trong bầu của Tô Tín, đây là ba mũi tên tất sát, cho nên không người nào dám đi lên đánh bạc mạng với ba mũi tên kia.

Lúc này bọn họ ngạc nhiên nhìn Tô Tín cầm ba mũi tên trong tay, một mũi tên bắn lên trời, một mũi tên chỉ xuống đất, một

mũi tên còn lại xé rách không khí sinh ra âm bạo rất lớn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 601 - Át Chủ Bài (1)

Tô Tín bắn ba mũi tên còn thừa trong tay ra ngoài, đám người nơi đây lập tức sững sờ.

Ba mủi tên là át chủ bải cuối cùng của Tô Tín, hắn bắn ra ngoài thì ai sợ hắn?

Ba mũi tên kinh diễm bay đi, Hồng Hộc trại còn thừa lại bốn vị đương gia bị bắn chết ba người, hai mắt người cuối cùng đỏ thẫm xông về phía Tô Tín.

- Tô Tín! Chết đi!

Đương gia cuối cùng của Hồng Hộc gào to tấn công Tô Tín.

Chín người Hồng Hộc trại quật khởi không nổi danh lắm nhưng lại kinh doanh tiểu sơn trại nhỏ thành Hồng Hộc trại nổi danh Dự Nam đạo.

Đặt tên Hồng Hộc trại, là vì thời điểm chín người kết bái đã từng thề, nếu như chí hướng mà thành, chín huynh đệ bọn họ sẽ danh chấn giang hồ.

Nhưng đáng tiếc giấc mộng danh chấn giang hồ còn chưa đạt thành, Hồng Hộc trại chỉ còn một mình hắn.

Cho nên lòng hắn đã chết, hắn thà rằng làm bia đỡ đạn cho những người còn lại cũng muốn xông lên giết Tô Tín, chôn Tô Tín cùng các huynh đệ dưới cửu tuyền.

Nhưng đáng tiếc nguyện vọng của hắn không thành..

Tô Tín lại giương cung cài tên, trên mặt bọn họ khó hiểu, trong tay Tô Tín không mũi tên, hắn giương cung không có mũi tên, hắn muốn làm gì?

Mọi người nhanh chóng biết được kết quả, Tô Tín kéo căng cung thành hình tròn, hắn buông ngón tay ra, một tiếng nổ tung vang vọng không gian.

Trên ngực đại đương gia cuối cùng của Hồng Hộc trại có huyết quang ẩn hiện, trước ngực hắn xuất hiện lỗ máu to như nắm đấm lớn.

Thương Tâm Tiểu Tiễn, không mũi tên cũng có thể đả thương tim người!

Những người khác không dám do dự, có thể chạy được bao xa liền chạy bao xa.

Thực lực của Tô Tín đã quá mức biến thái, trừ phi bọn họ bất kể thương vong, dùng nhân mạng chồng chất chém giết Tô Tín, nếu không ai có thể địch lại thực lực như thế?

Tô Tín thu hồi trường cung, kỳ thật nội lực trong người hắn chỉ còn một tầng, nội lực không còn bao nhiêu.

Thương Tâm Tiểu Tiễn tiêu hao phẩm không hạn chế số lần, mà là hạn chế thời gian.

Trong nửa khắc đồng hồ, chỉ cần nội lực Tô Tín đầy đủ là có thể sử dụng vô hạn.

Dùng nội lực còn thừa của Tô Tín lúc ấy, bắn ra mười mũi tên đã là cực hạn, cho nên thời điểm hắn hối đoái mũi tên cũng chỉ hối đoái mười mũi mà thôi.

Tất cả mọi người cho rằng mười mũi tên là át chủ bài của Tô Tín, chờ hắn bắn sạch mười mũi tên sẽ kiếm lư kỹ cùng.

Thời điểm Tô Tín còn lại ba mũi tên, có lẽ những người khác trong bọn họ sẽ sợ, muốn tính toán ép Tô Tín dùng xong ba mũi tên này.

Nhưng đợi đến lúc Tô Tín không chút do dự dùng xong ba mũi tên, dùng không mũi tên bắn chết đại đương gia cuối cùng của Hồng Hộc trại thì đám võ giả mới sợ thật sự.

Làm người ta khủng bố nhất không phải át chủ bài nhìn thấy được, mà là ngươi nhìn không thấy.

Không có ai biết Tô Tín còn có thể bắn ra bao nhiêu mũi tên, cho nên bọn họ không biết cần dùng bao nhiêu cái mạng mới có thể hao tổn chết Tô Tín.

Tô Tín xoay đầu nhìn đám người Địch Vân Phi, lúc này bọn họ sợ hãi kêu to một tiếng.

Những người này tranh thủ bảo hộ Địch Vân Phi sau lưng mình, sợ Tô Tín đột nhiên nổi điên giết Địch Vân Phi.

Nếu như Địch Vân Phi chết, Tô Tín không giết bọn họ, Địch Kinh Phi cũng không tha bọn họ.

Nhưng bọn họ quá lo ngại, Tô Tín hiện tại đã hao hết nội lực, động thủ lần nữa sẽ lòi đuôi.

Vào lúc Tô Tín chuẩn bị rời đi, Lô Uyển Đình vẫn giữ im lặng đứng ra nói:

- Tô Tín, ta gả cho ngươi như thế nào?

Nàng vừa nói lời này làm mọi người sững sốt, Địch Vân Phi mở to mắt nhìn, không dám tin vị hôn thê của mình lại nói những lời như vậy với địch nhân.

Tô Tín nhìn nữ nhân tư thái hiên ngang trước mặt, có lẽ nàng chính là Lô Uyển Đình, nữ nhân này có phần giống bệnh tâm thần, việc này nên gọi là gì?

Nhìn thấy Tô Tín dùng ánh mắt như nhìn mình như kẻ tâm thần, Lô Uyển Đình cất cao giọng nói:

Ta không phải đang nói đùa, ta rất nghiêm túc, Lô Uyển Đình đã thề, cuộc đời này tất nhiên phải gả cho anh hào tuấn kiệt tiếu ngạo giang hồ.

Lô Uyển Đình nhìn sang Địch Vân Phi đang không dám tin tưởng, khinh thường nói:

So sánh với loại phế vật chỉ có thể dựa vào ca ca nâng đỡ mới có thể lăn lộn giang hồ, ta càng coi trọng ngươi.

Nghe xong lời này, Địch Vân Phi lập tức phun máu tươi, trực tiếp bị tức giận ngất đi.

Bị chính mình âu yếm nói thành là phế vật, không bằng địch nhân của mình, nhục nhã lớn như vậy làm Địch Vân Phi không chịu được.

Tô Tín nhìn nàng, có phần không hiểu thế giới quan của nàng.

Kiếp trước có nữ nhân hám giàu thích kẻ có tiền, ở kiếp này tự nhiên có rất nhiều nữ tử xuất thân tiểu thế gia ưa thích leo lên quan hệ với công tử thế gia xuất thân đại gia tộc.

Nhưng vấn đề là bản thân Lô Uyển Đình chính là trưởng nữ Phạm Dương Lô thị một trong lục đại thế gia, tại sao lại gào khóc đòi gả cho một người mới gặp lần đầu như mình?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Thật có lỗi, ta không có hứng thú. Lô Uyển Đình cười nói:

Đừng vội vàng cự tuyệt như vậy, cưới ta có nhiều chỗ tốt hơn ngươi tưởng tượng đấy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 602 - Át Chủ Bài (2)

Ngươi là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn một đạo, mà Phạm Dương Lô thị chúng ta chính là thế gia giang hồ, quan hệ với triều đình không tính thân mật cũng không tính ác liệt.

Nếu ngươi cưới ta, có cái tầng quan hệ này, Lô thị chúng ta chưa hẳn không thể hợp tác với Lục Phiến Môn một hai, đây chính là thiên đại công huân.

Trong giang hồ này, Phạm Dương Lô thị ta những năm gần đây có chút xuống dốc nhưng vẫn là một trong lục đại thế gia.

Phạm Dương Lô thị thế hệ này không có đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất, nếu ngươi cưới ta sẽ là con rể Phạm Dương Lô thị, dùng bài danh mười hai Nhân Bảng của ngươi, Lô thị chúng ta nhất định sẽ toàn lực bồi dưỡng ngươi.

Đến lúc đó ngươi thân kiêm hai trọng thân phận triều đình và giang hồ, hai bên đều coi trọng ngươi, một bước lên mây trong tầm tay, hai mươi năm sau, cự đầu hùng bá giang hồ một phương chắc chắn có một chỗ cắm dùi cho Tô Tín ngươi.

Nhìn hai mắt Lô Uyển Đình tỏa sáng, Tô Tín chỉ thản nhiên nói:

Thật có lỗi, ta vẫn không có hứng thú. Lô Uyển Đình biến sắc nói:

Ngươi biết ngươi buông tha cơ hội gì hay không? Tô Tín cười nói:

Cự đầu giang hồ? Thật có lỗi, Tô Tín ta còn chưa sa đọa đến mức cần nhờ một nữ nhân mới trở thành cự đầu giang hồ.

Lấy Lô Uyển Đình làm thê tử đúng như nàng nói sẽ có rất nhiều chỗ tốt, bởi như vậy Tô Tín thành cái gì? Ở rể Lô gia sao?

Huống chi không nói điểm này, Tô Tín sẽ không cưới một nữ nhân mới gặp lần đầu.

Nói xong lời này, Tô Tín xoay người rời đi, hiện tại nội lực của hắn hao hết, hắn muốn tìm một nơi dưỡng thương thời

gian ngắn.

Ánh mắt Lô Uyển Đình nhìn về phía Tô Tín lại tràn ngập tính xâm lược.

Đối với những người khác mà nói, càng không chiếm được mới là thứ tốt, mà Lô Uyển Đình là loại người này.

Địch Vân Phi vừa gặp nàng đã yêu, sẵn sàng vì nàng trả cái giá lớn tìm Thiên Đạo thạch, tìm mọi cách lấy lòng nhưng nàng không cảm động, nhưng Tô Tín bỏ qua nàng, nàng càng ngày càng cảm thấy hứng thú với Tô Tín.

Sau khi Tô Tín rời khỏi nơi đây, trực tiếp đi vào một rừng rậm hoang dã, hắn vừa khôi phục chân khí bản thân, vừa kiểm kê chiến lợi phẩm có được.

- Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh: vô song.

Đánh chết bốn mươi tám võ giả Thần Cung Cảnh, ban thưởng 3200 điểm phản phái trị.

Tuy nhiệm vụ chi nhánh lần này ban thưởng 3200 điểm phản phái trị nhưng lúc nãy Tô Tín vận dụng tiêu hao phẩm tứ tinh, cho nên chỉ còn lại 2560 điểm phản phái trị.

Tô Tín xem như lời không ít từ nhiệm vụ lần này, thời điểm giết người, Tô Tín đều lựa chọn võ giả thực lực mạnh trong hai đạo Kiếm Nam và Dự Nam, ví dụ như đám người ‘ Tử Điện Kiếm ’ Tiếu Phù Viễn, giết đám người này sẽ được 100 điểm.

Sau khi khôi phục chân khí bản thân, Tô Tín lại dưỡng thương hai ngày mới khôi phục toàn bộ thương thế..

Hắn đối kháng Huyết Long biến của Địch Vân Phi, cũng bị vết thương nhẹ, không quá nghiêm trọng, sau hao ngày ăn thuốc chữa thương liền không có vấn đề gì.

Trong thời gian hắn dưỡng thương hai ngày, bên ngoài sinh ra gợn sóng vì trận chiến của hắn.

Khoảng thời gian hắn dưỡng thương, vừa vặn đã tới thời điểm Nhân Bảng đổi mới, cho nên Tô Tín dựa vào chiến tích gia tăng bài danh rất lớn.

- Tính danh: Tô Tín

Danh hiệu: Huyết Kiếm Thần Chỉ

Môn phái: tổng bộ đầu Giang Nam đạo

Võ công: Huyết Hà Thần Kiếm, Huyết Hà Thần Chỉ, Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí, tiễn pháp vô danh.

Thực lực: Thần Cung Cảnh đỉnh phong

Chiến tích: từng tại Giang Nam đạo đón đỡ ba chiêu của đàn chủ Thu đàn Niên Bang Đổng Bất Nghi mà bất bại, lôi đài chiến thắng Kiếm Thần Sơn ‘ Vô Song Kiếm ’ Lâm Khiếu.

Từng đào thoát trong tay Giang Hạc Lưu võ giả Hóa Thần Cảnh đỉnh phong dư nghiệt Ngô quốc, Bạch Liên giáo.

Hai ngày trước, tại Kiếm Nam đạo trọng thương nửa bước Nguyên Thần Cảnh, Địch Vân Phi thi triển Huyết Long biến.

Lấy một địch trăm, đánh chết hơn bốn mươi võ giả Thần Cung Cảnh ‘ Thất Sát Lang Quân ’ Dư Phi Vũ, ‘ Tâm Kiếm khách ’ Viên Thông, ‘ Tử Điện Kiếm ’ Tiếu

Phù Viễn, ‘ Hung Tâm Tăng ’ Nghiễm Nguyên, ‘ Càn Nguyên Sơn ’ tứ kiếm, ‘ Hồng Hộc trại ’ chín đương gia, ‘ Thiên Đãng sơn ’ thất hùng, một trận chiến công thành, uy thế vô song.

Bài danh: vị thứ bảy.

Nhìn thấy phần bài danh Nhân Bảng này, tất cả mọi người hít sâu một hơi.

Nếu không phải thực lực Tô Tín còn viết là Thần Cung Cảnh đỉnh phong, bọn họ suýt cho rằng Tô Tín đã đột phá đến Hóa Thần Cảnh đại sát tứ phương.

Hơn nữa cũng không biết Lục Phiến Môn có phải cố ý khoe khoang chiến tích người nhà hay không, ghi chép chiến tích Tô Tín thập phần kỹ càng.

Bại trong tay hắn chính là đệ tử xuất thân đại phái như Lâm Khiếu, Địch Vân Phi, hắn giao thủ đều là tồn tại Hóa Thần Cảnh.

Hơn nữa những người chết trong tay hắn đều là kẻ thành danh, đám người Tiếu Phù Viễn, Viên Thông đều là tồn tại thanh danh hiển hách tại hai đạo Kiếm Nam và Dự Nam, kết quả hiện tại thành đá đặt chân của Tô Tín.

Từ trước tiến vào tốp hai mươi Nhân Bảng là chuyện vô cùng khó khăn, Tô Tín lần này nhảy từ bài danh mười hai Nhân Bảng đến vị trí thứ bảy đã tính là tiến bộ rất lớn.

Đương nhiên lần này Nhân Bảng còn có nằm cũng trúng đạn, đó chính là Chư Cát Thanh Thiên.

Hắn vốn bị Tạ Chỉ Yến chiến bài danh thứ mười Nhân Bảng, về sau nhạc Thanh Bình nên lại tiến lên một hạng.

Kết quả hiện tại Tô Tín trở thành thứ bảy Nhân Bảng, tất cả mọi người chen lấn nhau nên Chư Cát Thanh Thiên lại rớt ra khỏi tốp mười Nhân Bảng, Chư Cát Thanh Thiên biết tin tức này cũng có chút phiền muộn.

Đương nhiên buồn bực nhất chính là Địch Vân Phi, trận chiến này hắn có được

bài danh hai mươi bốn, đoán chừng hắn là người duy nhất trên Nhân Bảng dựa vào chiến bại tiến nhanh vào các vị trí hàng đầu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 603 - Diễn Giải (1)

Tô Tín càng làm náo động lớn tại Kiếm Nam đạo và Dự Nam đạo.

Một ít thế lực võ lâm tại hai nơi này phái người đứng xa xem cuộc chiến của Tô Tín, liên tục nghĩ mà sợ.

May mắn bọn họ lúc trước khuyên bảo đệ tử của mình ngàn vạn không nên đi tham gia náo nhiệt, nếu không hiện tại chiến tích Nhân Bảng sẽ có tên của bọn họ, Tô Tín cũng có thêm mấy khối đá đặt chân.

Lúc này trong Kiếm Nam đạo Danh Kiếm trong sơn trang, một người trẻ tuổi cầm kiếm nghe thị nữ của mình đọc Nhân Bảng kỳ này.

Người trẻ tuổi đại khái chừng ba mươi tuổi, tướng mạo hắn anh tuấn nhưng sắc mặt lạnh lùng, đôi mày kiếm và ánh mắt sắc bén lợi hại.

Loại tướng mạo và khí thế này làm cho hắn giống như thanh kiếm vô cùng sắc bén.

Hắn chính là thứ hai Nhân Bảng,‘ Kiếm công tử ’ Hà Hưu, người thừa kế Danh Kiếm Sơn Trang.

Ba tuổi tập kiếm, bảy tuổi kiếm đạo tiểu thành, mười hai tuổi một người một kiếm mới bước chân vào giang hồ, hơn ngàn người đầu rơi xuống đất vì khai phong trường kiếm của hắn, mười lăm tuổi trèo lên Nhân Bảng, dương danh thiên hạ.

Đây cũng là cả đời ‘ Kiếm công tử ’ Hà Hưu, nếu không có một ‘ Đạo Si ’ Lâm Trường Hà đặt ở trên đầu hắn vài chục năm, đoán chừng Hà Hưu sẽ càng thêm huy

hoàng.

Hà Hưu ngồi xếp bằng trên đồng cỏ hoa viên, tay phải vỗ nhẹ bội kiếm của mình.

Trường kiếm của hắn rất kỳ quái, chuôi kiếm và thân kiếm được chế tạo thành một thể, không có khác nhau rõ ràng, cả trường kiếm như liền một khối, tạo hình giống như bàn long thẳng tắp, đuôi rồng làm mũi kiếm, đầu rồng làm chuôi kiếm, tỏa ra ánh sáng màu vàng chói mắt.

Đây là bội kiếm Kinh Long của Hà Hưu, là binh khí Địa cấp hàng thật giá, chính là một vị luyện khí tông sư của Ba Thục Kiếm Các trong trì kiếm ngũ phái cố ý chế tạo cho hắn.

Thị nữ sau lưng không chỉ đọc Nhân Bảng cho Hà Hưu nghe, còn có chi tiết trận chiến hai ngày trước.

Sau khi nghe xong những việc này, khóe miệng Hà Hưu cười lạnh ngạo nghễ.

Có lẽ người khác sẽ kinh hãi vì chiến tích của Tô Tín nhưng Hà Hưu sẽ không.

Trong võ giả trẻ tuổi của giang hồ, trừ Lâm Trường Hà, hắn không đặt ai vào trong mắt, kể cả ‘ Tiểu An Hầu ’ Tiêu Hoàng cũng như thế.

Trong mắt hắn, Tiêu Hoàng chỉ là phế vật đang vui vẻ vì tiểu thông minh của mình mà thôi, giang hồ phải dựa vào kiếm trong tay của mình nói chuyện.

Tra vị trí của Tô Tín hiện tại cho ta. Bỗng nhiên Hà Hưu lên tiếng.

Thị nữ hắn ngạc nhiên nói:

Công tử ngươi muốn ra tay với Tô Tín? Xuất đầu thay Địch Vân Phi sao?

Dùng thực lực Hà Hưu hiện tại, trên Nhân Bảng trừ Lâm Trường Hà ra, đã không ai có thể làm hắn cảm thấy hứng thú, cho nên hắn không thể nào vừa nghe

chiến tích của Tô Tín liền hưng phấn bừng bừng muốn động thủ.

Nếu như vậy cách giải thích duy nhất là Hà Hưu muốn xuất đầu vì Địch Vân Phi, dù sao Danh Kiếm Sơn Trang có quan hệ không tệ với Tranh Kiếm Minh, Hà Hưu cũng quen biết Địch Vân Phi.

Hà Hưu khinh thường nói:

Xuất đầu vì phế vật kia? Đương nhiên không phải, Địch Vân Phi không có tư cách này.

Chẳng qua ta thiếu nhân tình của Địch Kinh Phi mà thôi, lần này Tô Tín đánh vào mặt Tranh Kiếm Minh, ta giáo huấn hắn một chút cũng xem như tả nhân tình cho Địch Kinh Phi.

Thị nữ gật gật đầu, lập tức đi xuống an bài người tìm hành tung Tô Tín.

Lúc này Tô Tín đã sớm rời khỏi Kiếm Nam đạo đi vào Dự Nam đạo, nhưng hắn không tiếp tục đi, mà là nửa đường dừng lại.

Tô Tín tới Đức Dương phủ và gặp gỡ một cơ duyên, chính là Thái Thanh quan bên ngoài Đức Dương phủ có Côn Dương chân nhân bắt đầu diễn giải mỗi ba năm một lần.

Côn Dương chân nhân chính là một gã tán tu, Thái Thanh quan của hắn cũng chỉ có vài tên tiểu đạo đồng hỗ trợ quét dọn mà thôi, thực lực bản thân hắn không tính là quá mạnh, chỉ có tu vi Hóa Thần Cảnh trung kỳ.

Nhưng chính một tán tu có vẻ bình thường như thế đã từng luận đạo với chưởng giáo Đạo môn tứ tông.

Thậm chí chưởng giáo Tạo Hóa Đạo môn, cường giả Chân Vũ Cảnh ‘ Thuần Dương Đạo Tôn ’ Lý Bá Dương đã từng nói qua, trên võ đạo người vượt qua Côn Dương chân nhân đếm không hết, trên con đường Thiên Đạo hắn lại không lĩnh ngộ sâu như Côn Dương chân nhân.

Cho nên chính một tán tu bình thường như thế lại được Đạo môn trong thiên hạ kính ngưỡng.

Hơn nữa Côn Dương chân nhân mỗi ba năm còn có thể công khai diễn giải một lần, hữu giáo vô loại, ai cũng có thể tới Thái Thanh quan nghe hắn diễn giải.

Qua nhiều năm như vậy, võ giả nghe Côn Dương chân nhân diễn giải mà có chỗ lĩnh ngộ đột phá Nguyên Thần Cảnh cũng nhiều hơn mười người, cho nên có vô số võ giả muốn nghe Côn Dương chân nhân diễn giải mà chạy tới như vịt.

Tô Tín sẽ không bỏ qua việc này, cho nên hắn dừng lại ở Đức Dương phủ một ngày, ngày hôm sau trực tiếp tiến về Thái Thanh quan nghe Côn Dương chân nhân diễn giải.

Ngày hôm sau Tô Tín đi vào Thái Thanh quan thì phát hiện mình tới trễ.

Bên ngoài Thái Thanh quan không lớn, đã có người vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài, Tô Tín quan sát đơn giản một chút, thậm chí nơi này có hơn vạn người.

Đương nhiên trong những người này chín thành chín đều là võ giả Hậu Thiên, Tô Tín cũng không biết bọn họ tới nơi này làm gì.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 604 - Diễn Giải (2)

Hậu Thiên luyện thể, phương thức tu hành nhanh nhất chính là thành thành thật thật rèn luyện thân thể và nuốt đan dược, dù sao nội lực trùng kích Tiên Thiên tự nhiên nước chảy thành sông, ngươi ở nơi này nghe Côn Dương chân nhân diễn giải có rắm dùng, các ngươi có thể nghe hiểu sao?

Cho dù nói như thế, nhưng mỗi lần đến thời điểm Côn Dương chân nhân diễn giải thì võ giả Hậu Thiên tới chung quanh Đức Dương phủ đông nhất.

Tô Tín bộc phát khí tức của mình, lập tức một đám người tránh đường cho hắn.

Cho dù là nghe Côn Dương chân nhân diễn giải cũng phân cấp bậc.

Càng vào bên trong thực lực càng mạnh, bên ngoài thì càng yếu.

Chờ Tô Tín đi đến vòng đầu tiên, nơi này có hai ba trăm tên võ giả Thần Cung Cảnh, số lượng hết sức kinh người.

Những võ giả Thần Cung Cảnh này không chỉ riêng người của Dự Nam đạo, thậm chí còn có người các đạo khác mộ danh tới nơi này.

Nơi này có một ít võ giả Thần Cung Cảnh nhìn thấy Tô Tín cũng tới, sắc mặt bọn họ tái nhợt.

Bởi vì trong những kẻ này có võ giả Thần Cung Cảnh tham dự vây công Tô

Tín.

Lần nữa nhìn thấy Tô Tín, mặc dù Tô Tín nhất định không nhớ nổi bọn họ

nhưng bọn họ vẫn khó dấu được sợ hãi.

Mấy ngày trước thân ảnh như ma thần kia và tiễn pháp kinh diễm vẫn khắc sâu trong lòng bọn họ.

Những võ giả Thần Cung Cảnh khác cũng cẩn thận đánh giá Tô Tín, dù sao vị này chính là tồn tại danh chấn hai đạo Kiếm Nam cùng Dự Nam, dùng sức một người địch trăm đối thủ vẫn thắng lợi, bọn họ cho rằng đây là việc không tưởng tượng nổi.

Nhưng bọn họ chỉ chú ý tới Tô Tín chứ không lui lại, bởi vì kế tiếp lại có một vị đại nhân vật xuất hiện.

Một thanh niên mặc đạo bào màu xanh đi vào, khuôn mặt hắn tuấn lãng nhưng ánh mắt lại rất quái dị, hai mắt giống như có ngôi sao lóng lánh làm người ta không tự chủ lâm vào trong đó.

Nhìn thấy thanh niên nam tử đến đây, có người thấp giọng nói:

‘ Đạo Si ’ Lâm Trường Hà! Không nghĩ tới hắn lại tới đây!

Lâm Trường Hà thị đạo thành si, Côn Dương chân nhân được Thuần Dương Đạo Tôn đều tán dương là tông sư mở đàn diễn giải, hắn làm sao có thể không đến?

Lâm Trường Hà đến sau này liền ngồi xuống một nơi, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cửa ra vào Thái Thanh quan, cũng không đặt ai vào trong mắt.

Người chính thức hiểu Lâm Trường Hà cũng biết, hắn cũng không phải không đặt người khác vào trong mắt, mà là tính cách của hắn đã là như thế, trừ si mê với đạo, còn lại hắn không quan tâm việc khác.

Qua một lúc sau, một gã tiểu đạo đồng cầm bồ đoàn đặt ở cửa ra vào, một đạo nhân áo bào xám ngồi trên đó.

Đạo nhân này là Côn Dương chân nhân nhưng khác với bộ dạng tiên phong đạo cốt mà Tô Tín tưởng tượng, hắn chỉ là lão đạo bình thường mà thôi.

Hơn nữa tóc và râu của hắn đã rất lâu không có xử lý nên lộn xộn, có chút không nhìn rõ dung nhan.

Nhìn thấy Côn Dương chân nhân đi ra, mọi người nơi này đều thi lễ với Côn Dương chân nhân, thi lễ chân tâm thật ý.

Đệ tử tông môn võ lâm và thế gia phát triển nhanh hơn tán tu, không chỉ bởi vì bọn họ có các loại tài nguyên tu luyện trợ

giúp, cũng bởi vì bọn họ có trưởng bối sư môn dạy bảo cẩn thận.

Những đãi ngộ này võ giả tán tu không có, chỉ có thể do chính mình đi lục lọi, một ít tâm đắc tu luyện và kinh nghiệm còn trân quý hơn cả điển tịch nội công, sẽ không cho phép người ngoài dễ dàng có được.

Hiện tại Côn Dương chân nhân có thể ném đi thiên kiến bè phái, vô tư diễn giải vì mọi người, bọn họ cảm kích từ nội tâm.

Côn Dương chân nhân cười ha ha mở miệng nói:

Đã ba năm tới ngày diễn giải, lão đạo ta cũng lĩnh ngộ ra nhiều thứ mới, vừa vặn hôm nay nói với mọi người một chút.

Đã từng có người hỏi ta cái gì là đạo, lão đạo ta không nói được việc này nhưng đã có một ít lĩnh ngộ nói với mọi người.

Cái gọi là đạo là quy củ vận hành trong một phương thiên địa, sinh lão bệnh tử là đạo, vạn vật tịch diệt cũng là đạo, cho nên trong mắt của ta, không chỗ không phải đạo.

Nói đến đây Côn Dương chân nhân lại nói:

Nếu thiên địa vạn vật đều là đạo, vậy có phải bản thân của người cũng là một loại đạo?

Thích Già Ma Ni nói trên thượng thiên hạ địa duy ngã độc tôn, mỗi người đều có thể thành Phật, cho nên chúng ta là người tu đạo vì sao hết lần này tới lần khác

phải đi nơi khác lĩnh ngộ? Tự chúng ta, kỳ thật cũng là đạo.

Côn Dương chân nhân giảng giải một đống lớn, trong đó cũng không phải kinh điển Đạo gia tối nghĩa khó hiểu, ngược lại còn nói thông tục dễ hiểu, trong đó còn kèm một ít câu nói ẩn giấu làm người ta bật cười.

Đặc biệt Côn Dương chân nhân giảng giải kinh điển Phật gia, các loại điển cố tùy ý cầm sử dụng, không hề có cảm giác không lưu loát.

Từ xưa Đạo Phật bất lưỡng lập, nhưng Côn Dương chân nhân vẫn sử dụng thái độ khách quan đối mặt tất cả, đây là việc không dễ.

Thời điểm Tô Tín nghe rất có thu hoạch, bỗng nhiên bên ngoài lại có tiếng thét kinh hãi vang lên, đám người tản ra, một thanh niên cầm kiếm đi tới, kiếm ý vô song, toàn thân hắn giống như thanh kiếm ra khỏi vỏ.

Có người thấp giọng nghi ngờ nói:

‘ Kiếm công tử ’ Hà Hưu? Hắn tới nơi này làm gì vậy?

Con đường kiếm tu hoàn toàn khác với Đạo môn, trong trì kiếm ngũ phái cũng chỉ có Thanh Thành kiếm phái có chút liên hệ với Đạo môn, Hà Hưu tới nơi này làm cái gì?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 605 - Áp Lực (1)

Hà Hưu cầm kiếm mà đến, trực tiếp đi tới trước mặt Tô Tín, nhàn nhạt hỏi:

- Ngươi là Tô Tín? Giao Thiên Đạo thạch cho ta.

Mọi người nhìn thấy Hà Hưu lại đến đây vì Thiên Đạo thạch, toàn trường lập tức xôn xao, ánh mắt nhìn về phía Tô Tín mang theo thần sắc hả hê.

Cho dù ngươi có thể bảo trụ Thiên Đạo thạch khi bị hơn trăm tên võ giả Thần Cung Cảnh, ngươi không có khả năng bảo trụ Thiên Đạo thạch trước Hà Hưu.

Tốp ba Nhân Bảng đều ngây ngốc trên bảng nhiều năm, thế hệ trẻ giang hồ không ai có thể rung chuyển, Tô Tín hiện tại đứng thứ bảy Nhân Bảng cũng không được.

Tô Tín lạnh nhạt hỏi:

Hà công tử cũng cảm thấy hứng thú với Thiên Đạo thạch? Hà Hưu lắc lắc đầu nói:

Thiên Đạo là mình ngộ ra, mà không phải dựa vào một viên đá ngộ ra, loại vật này chỉ có phế vật mới muốn.

Hà Hưu nói như vậy làm sắc mặt nhiều võ giả lúc đỏ lúc trắng, bọn họ rất thèm thuồng Thiên Đạo thạch, nói như vậy bọn họ chính là phế vật?

Hà Hưu nhìn Tô Tín, nói:

Ta không có hứng thú với Thiên Đạo thạch nhưng ta thiếu nợ Tranh Kiếm Minh Địch Kinh Phi một nhân tình, lần này ngươi đánh mặt Tranh Kiếm Minh, cho nên ngươi không nhất định mang Thiên Đạo thạch trở về Giang Nam đạo.

Nếu ta không giao thì như thế nào?

Tô Tín đứng dậy, khí tức nội liễm nhưng đã làm tốt chuẩn bị động thủ.

Ngươi không giao, ta sẽ đoạt, thuận tiện phế mười năm tu vi của ngươi xem như giáo huấn.

Ngữ khí của Hà Hưu không chút biến hóa, hắn không phải tự phụ, mà là tự tin.

Trong thế hệ trẻ giang hồ, trừ Lâm Trường Hà, không có người đáng giá hắn đối đãi thận trọng.

Tô Tín cười cười nói:

Phế mười năm tu vi của ta? Lời này ngay cả võ giả Nguyên Thần Cảnh cũng không dám nói như vậy.

Hà Hưu nhìn Tô Tín:

Bọn họ không dám nhưng ta dám! Vừa dứt lời, Hà Hưu đã ra tay!

Kinh Long kiếm trong tay hắn phát ra tiếng gào bén nhọn, một kiếm xuống, phong vân khắp nơi đảo ngược, bóng kiếm xé rách không gian, kiếm ý xông lên trời, trong nháy mắt mọi người đã không nhìn thấy Hà Hưu, có nhìn thấy một thanh kiếm phóng lên trời.

Vô song!

Kiếm ý vô song!

Vô song không chỉ là Hà Hưu, còn là kiếm ý của hắn!

Ánh mắt Tô Tín lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, Hà Hưu tuyệt đối là địch nhân cường đại nhất hắn gặp.

Thậm chí hắn cảm giác Hà Hưu hiện tại tùy thời cũng có thể tấn thăng đến Nguyên Thần Cảnh nhưng lại không biết vì sao hắn vẫn dừng ở cảnh giới này.

Có thể ngộ ra kiếm ý vô song, Hà Hưu có tạo nghệ kiếm đạo cực kỳ khủng bố.

Một kiếm này kinh thiên, Tô Tín thét dài mọt tiếng, cương khí bộc phát quanh người, tay trái cầm Sắc Vi Kiếm, trong nháy mắt ánh sáng đỏ như máu bao phủ Tô Tín giống như hóa thành huyết nhân.

Tay đỏ như máu, người đỏ như máu, đôi mắt đỏ như máu, khi Tô Tín dùng Huyết Hà Thần Kiếm chém ra, huyết nguyệt bay lên bầu trời, đóa Huyết Sắc Vi cũng nở rộ.

Môn kiếm pháp Huyết Hà Thần Kiếm tam tinh nửa này được Tô Tín dùng nhiều nhất, độ thuần thục vẫn bảo trì ngoài 90%.

Nhưng cho đến hiện tại, bị kiếm ý của Hà Hưu kích thích cho nên Tô Tín chém ra một kiếm độ thành thục 100%, bởi vì có Sơn Tự Kinh gia trì, hiện tại Huyết Hà Thần Kiếm trên lý luận còn mạnh hơn cả Huyết Hà Thần Kiếm lúc đỉnh phong!

Võ giả chung quanh vẫn chăm chú lắng nghe Côn Dương chân nhân, ngay cả Lâm Trường Hà cũng nghe Côn Dương chân nhân diễn giải, nhiều người khác lại bị hai người giao chiến hấp dẫn.

Kiếm ý vô song của Hà Hưu chống lại tuyệt kỹ thành danh Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín, ai thắng ai thua? Đây chính là cuộc chiến của tốp mười Nhân Bảng, bọn họ không thể bỏ qua.

Huyết hà va chạm với kiếm ý vô song, Tô Tín có cảm giác lực lượng cường đại ập tới, kiếm ý vô song trực tiếp xé rách huyết hà đầy trời của Tô Tín, ngay cả Sắc Vi Kiếm trong tay Tô Tín cũng phát ra tiếng gào bén nhọn, một tia vết rạn xuất hiện trên thân Sắc Vi Kiếm.

Sắc Vi Kiếm là binh khí Huyền cấp chắc chắn nhưng Kinh Long kiếm trong tay Hà Hưu lại do một vị luyện khí tông sư của Ba Thục Kiếm Các tự tay chế tạo.

Cho dù Sắc Vi Kiếm chưa va chạm trực tiếp với Kinh Long nhưng không ngăn cản nổi lực lượng cường đại như vậy.

Tô Tín biến sắc, vội vàng thu kiếm, nhưng kiếm ý nhập vào cơ thể làm khóe miệng Tô Tín chảy máu tươi.

Bởi vì trên người Tô Tín còn mặc Kiếm Vũ Giáp của Ngưu Đầu, hơn nữa tu vi Long Tượng Bàn Nhược Công tinh thâm, cho nên Tô Tín chỉ bị vết thương nhẹ không tính là nghiêm trọng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 606 - Áp Lực (2)

Hà Hưu nhìn thấy Tô Tín tiếp được một kiếm của mình chỉ bị thương nhẹ, hắn kêu lên một tiếng, cũng xem trọng thực lực của Tô Tín.

Hà Hưu cũng không dừng lại, bóng kiếm phân hoá ngàn vạn, phạm vi trăm trượng hóa thành kiếm vực, bóng kiếm sắc bén câu thông lực lượng thiên địa, mỗi một đạo bóng kiếm như hóa thành thực chất và tấn công Tô Tín.

Sắc mặt mọi người nơi này biến hóa, nếu không phải khí tức trên người Hà Hưu vẫn chỉ là Thần Cung Cảnh đỉnh phong, nửa bước Nguyên Thần Cảnh, thậm chí bọn họ cho rằng Hà Hưu đã là võ giả Hóa Thần Cảnh.

Chỉ có luyện hóa nguyên thần thì bản thân mới mượn lực lượng thiên địa, thời điểm ra tay bộc phát ra uy năng gấp mấy chục cả trăm lần so với Thần Cung Cảnh.

Thiên Nhân Hợp Nhất, nửa bước Nguyên Thần Cảnh chỉ có thể bị động hòa vào lực lượng thiên địa, thời điểm ra tay uy lực mạnh nhưng có hạn.

Kiếm pháp trước mắt của Hà Hưu lại chủ động dẫn động lực lượng thiên địa, đây là tiêu chí của võ giả Nguyên Thần Cảnh.

Công pháp truyền thừa Thập Phương Quy Nguyên Kiếm Điển của Danh Kiếm Sơn Trang rất mạnh, nhưng thực sự chưa nghe nói qua ai có thể ở nửa bước Nguyên Thần Cảnh cẫn động lực lượng thiên địa, cách giải thích duy nhất là Hà Hưu dựa vào tu vi bản thân hoàn thành.

Tô Tín hít sâu một hơi, chân khí bộc phát khắp toàn thân, trong nháy mắt quanh người hắn có ba trăm đạo kiếm khí bộc phát, Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí đánh nát

không khí, mang theo tiếng kiếm minh chói tai, đồng thời cũng có uy thế kinh thiên.

Võ giả khác đã sớm nghe nói Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín trên chiến tích Nhân Bảng, nhưng Tô Tín thi triển môn công pháp này đối chiến Hà Hưu lại có phần không đủ.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín mạnh nhưng bị hạn chế bởi lực lượng bản thân hắn, một kiếm của Hà Hưu lại dẫn động lực lượng thiên địa.

Chỉ thấy giữa không trung, kiếm khí cùng bóng kiếm va chạm vào nhau, cương khí vô tận tứ tán khắp nơi, thân thể Tô Tín không ngừng tránh né xê dịch, tốc độ Phong Thần Thối phát huy đến mức tận cùng nhưng hắn vẫn bị vài kiếm tổn thương.

Ánh mắt Tô Tín xuất hiện một tia lạnh lùng, không lùi mà tiến tới, trong nháy mắt thân thể xuất hiện trước mặt Hà Hưu, trăm đạo kiếm khí hợp nhất, kiếm quang cực lớn chém vào Hà Hưu.

Nhưng lúc này Hà Hưu tay niết kiếm quyết, trường kiếm treo ngược trên không trung, vô số đạo bóng kiếm ngưng tụ thành kiếm trận, thập phương quy vị, đây là bí kỹ Thập Phương kiếm trận của Danh Kiếm Sơn Trang, dùng sức một mình liền bố trí một tòa kiếm trận!

Oanh!

Tiếng nổ mạnh truyền đến, trăm đạo kiếm khí của Tô Tín hợp nhất chém xuống và Thập Phương kiếm trận chấn động rất

mạnh nhưng không có triệt để bài trừ.

Ngược lại là không mấy đạo kiếm khí oanh kích, thân thể Tô Tín từng bước lui về phía sau.

Hà Hưu cầm kiếm đứng đó, Kinh Long kiếm bộc phát thần quang, hắn đâm tới một kiếm, trường kiếm kia mang theo lực lượng sinh tử, luân hồi chuyển đổi, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Phía dưới có người hoảng sợ nói:

Đây là kiếm đạo bí truyền ‘ Tiên Nhân Chỉ Lộ ’ của Danh Kiếm Sơn Trang! Tiên Nhân Chỉ Lộ, nó khong chỉ tiên lộ, mà là u minh lộ!

Thức kiếm kỹ này chính là một trong những kiếm kỹ bí truyền của Danh Kiếm Sơn Trang, trước kia Hà Hưu chỉ xuất kiếm kỹ này lúc đối chiến với Lâm Trường Hà, không nghĩ tới lúc này hắn lại xuất sát chiêu khi đối mặt Tô Tín.

Kỳ thật Hà Hưu cũng rất ngạc nhiên, thực lực Tô Tín tuyệt đối vượt quá hắn tưởng tượng,

Cho dù uy năng Huyết Hà Thần Kiếm hay Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí kinh diễm đều làm hắn kinh ngạc.

Trong kế hoạch của Hà Hưu, hắn chỉ dùng ba chiêu là trọng thương Tô Tín, nhưng bây giờ đã dùng bao nhiêu chiêu? Thậm chí Tô Tín còn bức hắn sử dụng sát chiêu.

Hà Hưu tin tưởng, sát chiêu của mình vừa xuất hiện, Tô Tín tuyệt đối không ngăn cản nổi.

Lúc Tô Tín đối mặt Tiên Nhân Chỉ Lộ của Hà Hưu thật có một tia áp lực.

Sinh tử chi lực huyền ảo nhất, trên thân kiếm Hà Hưu là sinh tử thay đổi liên tục, một kiếm này, Tô Tín chỉ có năm thành nắm chắc tiếp được.

Cho dù không tiếp được cũng phải tiếp, đối chiến với Hà Hưu, Tô Tín cảm nhận được áp lực thật lớn, thậm chí không thua gì đối mặt những võ giả Hóa Thần Cảnh.

Nhưng đúng là như thế, hắn sẽ không ngừng đột phá dưới áp lực này, không ngừng tiến bộ dưới áp lực, Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín mới đạt tới trạng thái viên mãn.

Cho nên đối mặt một kiếm này, Tô Tín thu hồi Sắc Vi Kiếm của mình, duỗi một chỉ, ngón tay như bạch ngọc.

Trong đầu Tô Tín không ngừng xuất hiện các biến hóa của Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, hắn điểm ra một chỉ, điểm ra một chút ánh sáng ngưng tụ trong đó, có ánh sao, có mặt trời, có mặt trời.

Một chỉ này ánh sáng tan rã, vạn vật tịch diệt, thần quang tịch diệt.

Một chỉ này không phải Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, mà là Tam Chỉ Đạn Thiên!

Hiện tại Tô Tín dùng Tam Chỉ Đạn Thiên không phải hối đoái tiêu hao phẩm, mà là Nhị Thập Tứ Tiết Kinh Thần Chỉ đại thành sẽ tự hành lĩnh ngộ Tam Chỉ Đạn Thiên!

Áo nghĩa cuối cùng của Bạch Sầu Phi, một chỉ Phá Sát, sinh tử tan rã!

Sắc mặt Hà Hưu biến đổi, trường kiếm của hắn quét qua, trên Kinh Long kiếm bộc phát ánh sáng màu đen, đây là u minh tử khí, một kiếm của hắn có thể đánh vỡ u minh hoàng tuyền.

Tô Tín lại điểm ra một chỉ lần nữa, một phương thiên địa như ảo ảnh trong mơ và tan rã liên tục, một chỉ Kinh Mộng, một kiếm của Hà Hưu vỡ vụn, mảnh vỡ tử khí vô tận bay tán loạn.

Có không ít võ giả chung quanh bị mảnh vỡ tử khí bay tán loạn đánh trúng, lập tức phun máu tươi, bị rút sạch sinh cơ.

Sắc mặt Tô Tín tái nhợt, máu tươi chảy ra từ khóe miệng của hắn.

Tuy một chỉ Kinh Mộng phá vỡ một kiếm của Hà Hưu nhưng kiếm ý lại xâm nhập vào thân thể.

Không phải kiếm ý vô song, mà là kiếm ý sinh tử, Hà Hưu lại lĩnh ngộ hai chủng kiếm ý.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 607 - Thiên Nhân Hợp Nhất, Nửa Bước Nguyên Thần (1)

Hai người giao thủ uy thế quá mạnh, chỉ dư âm ảnh hưởng cũng làm trọng thương mười mấy người, thậm chí còn chết mấy người.

Lâm Trường Hà vẫn nghe Côn Dương chân nhân diễn giải cau mày, ngàn vạn kiếm khí giao nhau ảnh hưởng hắn nghe Côn Dương chân nhân diễn giải.

Lâm Trường Hà vung tay lên, chân khí màu xanh như sông lớn đánh tất cả kiếm khí biến mất.

Hà Hưu nhìn thấy Tô Tín bị kiếm khí của mình trọng thương, hắn chuẩn bị dùng một kiếm cuối cùng phế mười năm tu vi của Tô Tín.

Tô Tín lúc này cũng chuẩn bị tiến vào hệ thống hối đoái một môn tiêu hao phẩm tứ tinh hoặc là tứ tinh nửa đối cứng với Hà Hưu một lần.

Lúc này có một bàn tay trắng noãn như ngọc ngăn cản trước người Hà Hưu, cong ngón tay búng ra, đạo uẩn bộc phát xua tan kiếm ý của Hà Hưu, cũng đánh hắn rút lui.

Nhìn người ngăn cản mình chính là Lâm Trường Hà, Hà Hưu cau mày nói:

Lâm Trường Hà ngươi có ý gì? Ngươi muốn giúp hắn? Lâm Trường Hà lắc lắc đầu nói:

Các ngươi động thủ ở đây ảnh hưởng ta nghe đạo!

Nếu như ta không phải ng thủ ở đây?

Hà Hưu lạnh lùng hỏi.

Lâm Trường Hà không nói gì, nhưng trên người hắn lại tràn ngập đạo, phụ trợ bản thân hắn như dung nhập vào trong thiên địa.

Hà Hưu nhìn Lâm Trường Hà, hắn đã chiến với Lâm Trường Hà hơn mười trận nhưng chưa thắng lần nào, lần nữa động thủ với Lâm Trường Hà cũng không thể thắng đối phương.

Ánh mắt Hà Hưu nhìn sang Tô Tín, lúc này Tô Tín đã bị thương nhưng Hà Hưu lại không biết vì sao, hắn vẫn có cảm giác Tô Tín còn thừa lực.

Hắn tới đây gây phiền toái với Tô Tín là vì nhân tình với Địch Kinh Phi, tuy hiện tại còn kém hơn suy nghĩ của hắn nhưng Tô Tín thật bị thương, cũng có thể xem như bàn giao, cho nên Hà Hưu liền thu kiếm vào vỏ, quay người rời đi.

Nhìn thấy Hà Hưu rời đi, Tô Tín thở ra một hơi.

Nếu Hà Hưu muốn tái chiến, vậy hắn liền sử dụng tiêu hao phẩm đánh cược một lần, hơn nữa thắng bại không biết bao nhiêu.

Hiện tại hắn rời đi, Tô Tín cũng có thể tiết kiệm một ít phản phái trị.

Lâm Trường Hà thấy Hà Hưu đi rồi liền ngồi xuống bên người Côn Dương chân nhân, lần nữa tiến vào trạng thái trong mắt không người.

Côn Dương chân nhân lúc này không diễn giải tiếp, mà là nhìn Tô Tín nói:

Người trẻ tuổi, con đường sau này của ngươi không thuận, cần biết sát nghiệt quá nặng vi phạm Thiên Đạo.

Côn Dương chân nhân mỗi ba năm liền khai đàn diễn giải một lần, cho nên hắn nhìn thấy không ít thế hệ trẻ trong võ lâm, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sát nghiệp nặng như Tô Tín.

Hắn đã gặp qua võ giả xuất thân ma đạo, cho dù người ma đạo ra tay tàn nhẫn

nhưng có thể giết bao nhiêu người.

Trên tay một người dính máu vài trăm người là cao, dù sao trừ kẻ điên giết người làm niềm vui, cho dù là ma đạo cũng không rãnh rỗi đi giết người không mục đích.

Côn Dương chân nhân thấy khí huyết sát trên người Tô Tín gần như hóa thành thực chất, có thể nghĩ hắn đã giết hơn vạn người.

Nhiều sát nghiệp như thế hắn chỉ thấy trên người những hành quân đại tổng quản của Đại Chu vương triều khi mới lập quốc, hiện tại là thời đại thái bình, Tô Tín có thể nhiễm sát nghiệp lớn như thế, có thể nghĩ hắn đã nhắc lên bao nhiêu phong ba trên giang hồ.

Tô Tín lại lắc lắc đầu nói:

Chân nhân nói lời ấy sai rồi, ngươi nói thiên địa vạn vật đều là đạo, sát nghiệt cũng là một trong Thiên Đạo.

Côn Dương chân nhân lắc lắc đầu nói:

Đây không phải Thiên Đạo, đây là tà đạo. Tô Tín trầm giọng nói:

Sư hổ săn lộc cũng là sát, trời sinh vạn vật vốn chính là mạnh được yếu thua, có thể thấy được sát là một phần không thể thiếu trong thiên địa chi đạo.

Đều là vạn vật linh trưởng, con người khác với dã thú ở điểm này? Bởi vì người có dục vọng.

Người là sinh linh duy nhất sau khi ăn no lại đi săn giết đồng loại của mình.

Sát đạo là đạo được khắc sâu trong lòng người.

Lần này Tô Tín nói những lời đầy tà khí làm mọi người giật mình, đều dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Tô Tín.

Côn Dương chân nhân há hốc mồm nhưng lại không biết phản bác như thế nào.

Lúc này Tô Tín lại tiến vào cảnh giới không linh, thiên địa nguyên lực chung quanh chủ động chen chúc vào cơ thể hắn, mọi người nơi này mở to mắt nhìn.

Thiên Nhân Hợp Nhất! Nửa bước Nguyên Thần!

Tô Tín vừa mới nói xong ngụy biện tà thuyết liền tiến vào cảnh giới này, có còn đạo lý hay không?

Cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất không tính là đột phá đại cảnh giới cho nên chỉ dùng nháy mắt là Tô Tín liền hoàn thành lột xác, hắn cảm giác thiên địa nguyên lực không tự chủ vờn quanh người hắn.

Tô Tín thi lễ nói với Côn Dương chân nhân:

Nghe chân nhân diễn giải tại hạ được ích lợi không nhỏ, cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất đã chứng minh vừa rồi tại hạ nói không sai.

Sau khi nói xong lời này, Tô Tín quay người rời đi, mà Côn Dương chân nhân thở dài một hơi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 608 - Thiên Nhân Hợp Nhất, Nửa Bước Nguyên Thần (2)

Điểm đáng sợ chân chính của Tô Tín không phải sát nghiệp quá nặng trên người hắn, cũng không phải hắn tu luyện sát đạo, mà là Tô Tín căn bản cho rằng mình đang làm đúng.

Ngay cả những ma đầu cũng biết chính mình làm những việc mà người chính đạo cho rằng là ma đạo, nhưng có lẽ tâm lý của bọn họ vặn vẹo, hoặc là vì lợi ích, bọn họ sẽ tiếp tục làm như vậy.

Hiện tại tâm tính của Tô Tín cảm thấy mình tạo sát nghiệp không có gì không đúng, nếu giết là phương pháp tốt nhất, vậy hắn liền giết, mang theo tâm tình bình tĩnh giết chóc, người như vậy mới kinh khủng nhất.

Côn Dương chân nhân chưa thấy qua loại người này nhưng hắn nghe nói qua, người nọ gọi là Bạch Liên Thánh Mẫu!

Đó là kẻ điên hàng thật giá thật, nàng đạt được Vô Sinh lão mẫu truyền thừa, cho rằng thế gian dơ bẩn tội ác quá nhiều, cho nên cần tinh lọc thế gian trùng kiến chân không gia hương, nàng mang theo lòng từ bi giết người.

Hiện tại Tô Tín không tới mức cố chấp như Bạch Liên Thánh Mẫu, nhưng Côn Dương chân nhân xem ra hắn đang dần dần

bước về phương hướng này

Cho dù biết rõ như thế, Côn Dương chân nhân cũng không có động thủ, bởi vì không hợp với ‘ đạo ’ của hắn.

Côn Dương chân nhân ngộ đạo cả đời, đạo của hắn là thiên địa vạn vật chi đạo, Tô Tín có thể phát triển đây là đạo, Tô Tín chết cũng là đạo.

Cho dù là loại nào đều không phải do Côn Dương chân nhân đi làm nhiễu.

Lúc này Lâm Trường Hà vẫn không nói gì bỗng nhiên nói:

- Hắn mới tìm ra đạo của mình?

Côn Dương chân nhân lắc lắc đầu nói:

Hắn vẫn biết mình muốn làm gì cho nên hắn không cần tìm, đạo trong lòng hắn rất kiên định.

Trong mắt Lâm Trường Hà lộ ra một tia mờ mịt.

Thực lực Tô Tín không bằng hắn nhưng Tô Tín vừa mới bắt đầu đã biết đạo của mình là gì, hắn biết rõ mình cái gì, nhưng mình thì sao? Chính mình nghĩ muốn cái gì?

Trong mắt Lâm Trường Hà như có vòng xoaus, vô tận đạo uẩn luân chuyển trong đó.

Thái Nhất Đạo Môn có Thái Nhất Quy Nguyên Đại Đạo Tàng chính là một kinh điển của Đạo môn, bộ công pháp kia chú ý có tài nhưng thành đạt muộn, Lâm Trường Hà tu luyện Thái Nhất Quy Nguyên Đại Đạo Tàng hơn hai mươi năm, cộng thêm hắn ngộ đạo vài chục năm, rốt cục đã thấu triệt vào thời khắc này.

Trước kia Lâm Trường Hà vẫn truy tìm đạo của mình, cho tới bây giờ hắn mới hiểu được, kỳ thật mình đã tìm được đạo của mình, chính là cầu đạo chi tâm trong lòng hắn.

Thông ngộ điểm này, chân khí quanh người Lâm Trường Hà bắt đầu khởi động, vô tận lực lượng thiên địa hội tụ quanh thân hắn, trong lúc nhất thời cương khí bốn phía tràn ngập đạo uẩn.

Sau khi tất cả biến mất, Lâm Trường Hà đứng dậy, trên người hắn sinh ra khí tức của võ giả Hóa Thần Cảnh.

- Đa tạ chân nhân giải thích nghi hoặc.

Lâm Trường Hà thi lễ với Côn Dương chân nhân.

Côn Dương chân nhân lắc lắc đầu nói:

Không cần cám ơn ta, suy nghĩ cẩn thận là chính ngươi, muốn tạ cũng phải tạ chính ngươi mới đúng.

Mọi người nơi này đã sôi trào, không nghĩ tới bọn họ nhìn thấy đệ nhất Nhân Bảng Đạo Si Lâm Trường Hà bước vào Nguyên Thần.

Đây chính là tin tức lớn, hai ngày sau đó là lúc Nhân Bảng đổi mới lại sinh ra biến hóa.

Nhân Bảng mỗi tháng đổi mới một lần, nhưng còn có một loại tình huống có ngoại lệ, đó chính là Nhân Bảng phát sinh biến đổi lớn, Nhân Bảng cũng sẽ lập tức đổi mới.

‘ Đạo Si ’ Lâm Trường Hà đột phá Nguyên Thần Cảnh, võ giả Nhân Bảng còn lại tiến lên một vị trí, thay đổi này đủ lớn cho nên Nhân Bảng đổi mới hợp tình lý.

Cho nên hiện tại tốp mười Nhân Bảng đã đổi thành:

Danh Kiếm Sơn Trang Kiếm công tử Hà Hưu, đứng thứ nhất.

Giang Nam Tiêu thị Tiểu An Hầu Tiêu Hoàng, đứng thứ hai.

Hỏa Vực Ma Thần Diễn Na La xuất thân Tây Vực ba mươi sáu quốc, đứng thứ

ba.

Tạo Hóa Đạo môn Xích Tùng Chân Nhân Phong Lâm Tử, đứng thứ tư.

‘ Đại La Thiên Đao ’ Trần Kính xuất thân môn phái nhỏ Thiên La Tông, đứng thứ năm.

Lục Phiến Môn ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín, đứng thứ sáu.

Huyễn Ma Đạo ‘ Thiên Diện Ma Nữ ’ Duẫn Tịch Tuyết, đứng thứ bảy.

‘ Thất Sát Thương ’ Diêm Đông Thần xuất thân triều đình Đông Tấn, đứng thứ tám.

Dịch Kiếm Môn ‘ Cửu Kiếp Việt Nữ ’ Tạ Chỉ Yến, đứng thứ chín.

Lang Gia Chư Cát thị ‘ Trí Kế Kinh Tiên ’ Chư Cát Thanh Thiên, đứng thứ mười.

Tất cả võ giả Nhân Bảng đồng loạt lên một vị trí, Chư Cát Thanh Thiên vừa mới rớt khỏi tốp mười chưa được vài ngày đã lại vào trong tốp mười, kết quả này làm hắn dở khóc dở cười.

Tăng bài danh lên nhưng mất hứng nhất là Hà Hưu.

Nhân Bảng xưng hùng, hắn đấu với Lâm Trường Hà mấy năm nhưng chưa thắng một lần, kết quả hiện tại Lâm Trường Hà thực sự vượt qua hắn bước vào Nguyên Thần sớm hơn một bước.

Hiện tại Hà Hưu thành đệ nhất Nhân Bảng nhưng hắn không có cảm giác thành tựu, hắn cảm giác vị trí đệ nhất Nhân Bảng của mình là Lâm Trường Hà cố ý bố thí cho hắn.

Cho nên sau khi biết được tin tức này, Hà Hưu lập tức tuyên bố bế quan, bế sinh tử quan, hắn tuyệt đối không cam lòng rớt lại phía sau Lâm Trường Hà một bước.

Tô Tín đánh với Hà Hưu một trận cũng có ghi lại nhưng chút ít phong ba nhỏ nhưng lại kém xa không bằng việc Lâm Trường Hà đột phá Nguyên Thần Cảnh, cho nên trên lý lịch của hắn chỉ gia tăng chiến tích nhưng lại không có người nào nghị luận và không ai thảo luận.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 609 - Cửu Trọng Kiếm Các (1)

Tô Tín đánh với Hà Hưu một trận chiến thất bại.

Hà Hưu có thể đứng thứ hai Nhân Bảng mấy năm, cho dù là ‘ Tiểu An Hầu ’ Tiêu Hoàng cũng không dám đi khiêu chiến hắn, có thể thấy được thực lực Hà Hưu kinh khủng bực nào.

Tối thiểu Tô Tín chưa nghe nói qua ai có thể đủ lĩnh ngộ ra hai chủng kiếm ý.

Tô Tín đạt được chỗ tốt lớn trong trận chiến này.

Phương thức võ giả đột phá nhanh nhất là chiến đấu, Tô Tín bị áp lực của Hà Hưu áp chế nên Huyết Hà Thần Kiếm đột phá đến viên mãn, lại không cần hối đoái tự hành lĩnh ngộ ra hai thứ đầu của Tam Chỉ Đạn Thiên, Tô Tín cũng có thể tiết kiệm mấy ngàn phản phái trị.

Trọng yếu nhất là Tô Tín mượn trận chiến này đột phá nửa bước Nguyên Thần Cảnh, có thể nói hiện tại Tô Tín chỉ cần lựa chọn Hóa Thần là có thể bước qua nửa bước, đột phá đến Nguyên Thần Cảnh.

Một đường quay về Giang Nam đạo, cho dù biết rõ Tô Tín có Thiên Đạo thạch nhưng không có kẻ nào đui mù đi gây phiền toái, dù sao trước kia người chết đã đầy đủ nhiều, giáo huấn máu cũng không ít.

Trở lại Giang Nam đạo, hắn rời khỏi Giang Nam đạo hai tháng nhưng nơi này bình tĩnh, không có nhiễu loạn gì lớn, Tô Tín phân phó đám người Hoàng Bỉnh Thành vài câu sau đó đi thẳng đến Địa phủ.

Sau khi đi vào cung điện, trên quảng trường không có bóng người, Tô Tín đi tới trước cung điện Thôi Phán Quan và gõ gõ cửa, cửa đại điện mở ra, Thôi Phán Quan bước ra và nói:

Chuyến này ngươi xuất đủ danh tiếng, ồ? Nửa bước Nguyên Thần Cảnh, ngươi lại đột phá.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Ta không hoàn thành nhiệm vụ lần này. Ngữ khí Thôi Phán Quan nghiêm túc, nói:

Xảy ra chuyện gì?

Dùng thủ đoạn và thực lực của Tô Tín, chỉ hai thế gia nhị lưu không có võ giả Nguyên Thần Cảnh tọa trấn, muốn cướp một thanh binh khí Địa cấp thì đơn giản hơn nhiều, kết quả hắn hiện tại thất thủ, hiển nhiên xảy ra vấn đề lớn.

Là người Thiên đình ra tay. Tô Tín nói.

Vừa nghe đến hai chữ Thiên đình, Thôi Phán Quan biến sắc, hắn lập tức nói:

Mạnh bà đại nhân không ở đây, đi với ta gặp Hậu Thổ đại nhân, nói rõ chi tiết đã xảy ra chuyện gì.

Thôi Phán Quan mang theo Tô Tín đi tìm Hậu Thổ, chờ Tô Tín đi vào cung điện Hậu Thổ liền sững sờ.

Dựa theo Tô Tín phân tích, vị Hậu Thổ đại nhân này có tính cách nghiêm khắc nhưng không nghĩ tới đại điện của nàng trang hoàng chim hót hoa nở.

- Nói đi, đã xảy ra chuyện gì.

Hậu Thổ dùng giọng điệu thản nhiên hỏi.

Tô Tín gật gật đầu, hắn nói chuyện xảy ra một lần.

Hậu Thổ gật đầu nói:

Chuyện lần này không oán ngươi, là chúng ta tính toán sai một bước, không nghĩ tới Thiên đình lại có tồn tại am hiểu bói toán.

Ta lại chưa từng nghe nói qua Tư Mệnh Tinh Quân gì đó, hẳn là người sau này mới gia nhập Thiên đình.

Tô Tín hỏi:

Đúng rồi, Xích Hỏa Viêm Long Kiếm từng là Thiên binh có lai lịch gì? Vì cái gì Địa phủ cùng Thiên đình chúng ta cùng cướp đoạt thanh kiếm kia?

Hậu Thổ nhìn Thôi Phán Quan, ý bảo đưa hắn tới giải thích.

Thôi Phán Quan ho khan một tiếng nói:

Bởi vì Xích Hỏa Viêm Long Kiếm chính là một trong những chìa khóa mở Cửu Trọng Kiếm Các.

Cái gọi là Cửu Trọng Kiếm Các nếu ngược dòng tìm hiểu, thậm chí có thể ngược dòng tìm hiểu đến thượng cổ mới bắt đầu thời đại Nhân Hoàng.

Lúc trước Nhân Hoàng suất lĩnh các cường giả trấn áp Yêu tộc, thành lập nhất thế vương triều, thời đại đó là thời đại duy nhất võ lâm thiên hạ thần phục vương quyền.

Khi đó dưới trướng Nhân Hoàng có binh qua chín bộ, tất cả đều là cường giả chí cường trong võ lâm tạo thành, trong đó kiếm bộ chính là tiền thân của Cửu Trọng Kiếm Các.

Về sau Nhân Hoàng chết, vương triều phân liệt, vô số tiểu quốc chinh chiến không ngớt, nhưng người binh qua cửu bộ không muốn tham dự vào vương triều đấu tranh, bọn họ liên tục lánh đời, trong đó đại bộ phận người kiếm bộ mang điển

tịch kiếm bộ đặt trong Cửu Trọng Kiếm Các làm truyền thừa ngày sau.

Sau đó phát sinh một ít biến cố, người kiếm bộ người ẩn thế hoặc giải tán…

Dung nhập vào võ lâm thiên hạ, chìa khóa mở Cửu Trọng Kiếm Các cũng mất đi.

Hiện trên trong trì kiếm ngũ phái, chúng ta có thể xác định thủy tổ sáng lập Dịch Kiếm Môn cùng Kiếm Thần Sơn có chút liên hệ với Cửu Trọng Kiếm Các ngày xưa.

Muốn mở Cửu Trọng Kiếm Các cần chín chuôi binh khí Thiên cấp làm chìa khóa, Thiên đình cướp Xích Hỏa Viêm Long Kiếm trong tay chúng ta là một trong số đó, ngươi có thể tưởng tượng tầm quan trọng của nó.

Tô Tín gật gật đầu, hắn hỏi:

Vậy bây giờ Thiên đình có bao nhiêu chìa khóa? Thôi Phán Quan nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 610 - Cửu Trọng Kiếm Các (2)

Theo chúng ta biết có lẽ có ba thanh, tăng thêm Xích Hỏa Viêm Long Kiếm là bốn, trong Địa phủ chúng ta có hai thanh.

Lần trước Luân Chuyển Vương đã từng tính ra ‘ Kiếm Tôn Giả ’ La Vân có Cửu Tiêu Long Ngâm Kiếm là chìa khóa, hắn không tính ra tung tích của Cửu Tiêu Long Ngâm Kiếm.

Tô Tín cười khổ nói:

Hơn phân nửa Cửu Tiêu Long Ngâm Kiếm bị Thiên đình lấy đi rồi.

Vì sao nói như vậy?

Thôi Phán Quan hỏi.

Thời điểm ban đầu ở Tương Nam ta đã từng gặp lăng tẩm ‘ Kiếm Tôn Giả ’ La Vân xuất thế, hơn nữa tự mình vào đó xem xét, bội kiếm của La Vân không còn, hơn nữa lăng tẩm không có dấu vết bị người ta phá hư, ta đoán chỉ có Thiên đình mới có thủ đoạn như vậy.

Thôi Phán Quan cau mày nói:

Nếu là như thế, Thiên đình có thể có năm thanh chìa khóa, bởi như vậy không dễ làm.

Địa phủ cùng Thiên đình chính là tử địch, thực lực Thiên đình càng mạnh càng bất lợi với Địa phủ.

Hiện tại kiếm bị Thiên đình cướp đi, đám người Thôi Phán Quan nghĩ biện pháp.

Sau khi rời khỏi Hậu Thổ cung điện, đột nhiên Tô Tín hỏi:

Có phải Địa phủ chúng ta hiện tại yếu thế khi đối mặt Thiên đình hay không? Cho dù là tranh đoạt chìa khóa Cửu Trọng Kiếm Các thì chúng ta cũng bị động phòng ngự.

Mục đích của chúng ta không phải mở Cửu Trọng Kiếm Các, mà chỉ ngăn cản Thiên đình mở Cửu Trọng Kiếm Các mà thôi.

Nghe được Tô Tín hỏi như vậy, Thôi Phán Quan lập tức cười khổ một tiếng:

Không nghĩ tới ngươi mới đến Địa phủ mấy lần liền nhìn ra, không phải chúng ta không muốn đi tranh giành với Thiên đình, mà là từ thực lực hay là người đều không tranh nổi với Thiên đình.

Thiên đình sáng lập hơn một ngàn năm, đã từng bị võ lâm áp chế qua nhưng một ít hệ thống nghiêm khắc vẫn tồn tại như cũ, huống chi công pháp Thiên đình trải qua nhiều đời nghiên cứu đều bị nghiên cứu thấu triệt, thành viên học tập tuyệt đối nhanh hơn so với Địa phủ.

Cũng như Tư Mệnh Tinh Quân, Thiên đình đời trước khẳng định còn có Tư Mệnh Tinh Quân, cho nên công pháp của hắn chắc chắn còn có tâm đắc tu luyện, mà ngươi đạt được Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải, cả Địa phủ chỉ có mình ngươi tự lĩnh ngộ.

Hơn nữa vị Thiên Đế kia cũng là nhân vật không thua gì Địa Tạng Vương đại nhân, dưới sự lãnh đạo của hắn, Thiên đình dần khôi phục vinh quang ngày xưa.

Địa phủ chúng ta không giống, Địa phủ mới xây dựng thời gian quá ngắn.

Hơn nữa thành viên Địa phủ chúng ta vào nguyên nhân nào đó mới nguyện ý gia nhập Địa phủ, liên hợp với nhau, tổng thể mà nói mọi người cũng không có phân thượng hạ cấp, cho nên một khi muốn quyết định chuyện gì thì nó nhất định

phải tương hợp với lợi ích các thành viên.

Thôi Phán Quan nói với Tô Tín:

Nếu thực lực Thiên đình mạnh hơn so với Địa phủ, phản công Thiên đình có thể được bao nhiêu chỗ tốt? Thành viên Địa phủ sẽ chết bao nhiêu? Nếu đổi lại là ngươi thì ngươi làm gì?

Tô Tín im lặng, Thôi Phán Quan nói thật, tuy hắn nợ Địa phủ một cái mạng, nếu như người lãnh đạo Địa phủ đưa ra quyết định bảo hắn đi chịu chết, Tô Tín sẽ không đồng ý.

Cho nên đây là điểm xấu hổ của Địa phủ, thành viên Địa phủ thế hệ này trung tâm với Địa phủ không cần hoài nghi, dù sao

bọn họ tụ tập với nhau, có thể có được lợi ích và chỗ tốt lớn hơn so với một người.

Cũng tỷ như Tô Tín, nếu hắn không gia nhập Địa phủ, cho dù hắn tìm được hài cốt Thiên binh cũng không thể tìm được cao thủ Dung Thần Cảnh hỗ trợ, dùng nhân mạch của người khác có thể tìm ai?

Cao hơn nữa là Cổ Đông Lai, đáng tiếc hắn không hoàn toàn tin tưởng Cổ Đông Lai, huống chi Cổ Đông Lai phải nhìn chằm chằm vào Tiêu gia, đoán chừng cũng không rút ra thời gian.

Nhưng trung tâm với Địa phủ không có nghĩa sẽ đi liều chết vì Địa phủ, nếu như hiện tại Địa Tạng Vương quyết định ra tay với Thiên đình, đoán chừng tất thành viên Địa phủ sẽ phản đối.

Thôi Phán Quan nói:

Cho nên hiện tại Địa phủ đang thay đổi, thành viên vòng trong phát triển thành viên vòng ngoài, bắt đầu bồi dưỡng từ Thần Cung Cảnh.

Dạy bọn họ công pháp Địa phủ, quán thâu sự tồn tại của Địa phủ với bọn họ, như vậy lực ngưng tụ của Địa phủ sẽ tăng lên một chút, tương lai cũng có được thực lực và địa vị ngang với Thiên đình.

Chuyện này không phải việc Tô Tín quan tâm, hắn xuất ra một khối Thiên Đạo thạch và hỏi:

Khối Thiên Đạo thạch này ta muốn lấy ra giao dịch, phải chờ tới khi nào? Thôi Phán Quan nói:

Nếu như ngươi sốt ruột ra tay, cần có đồ vật gì thì có thể dùng hình thức tuyên bố nhiệm vụ treo Thiên Đạo thạch lên, nhưng ta đề nghị ngươi vào rằm tháng bảy hàng năm diễn ra hội nghị Địa phủ hãy giao dịch, khi đó ngươi sẽ có rất nhiều lựa chọn.

Hơn nữa ta nghe nói qua chuyện Thiên Đạo thạch của ngươi, gần đây trên giang hồ huyên náo xôn xao, đoán chừng hiện tại sẽ có một ít phiền phức, cho nên ngươi tốt nhất tạm thời giữ

trong tay đi, trong tình huống hiện tại, cho dù ngươi treo lên cũng không có người sẽ giao dịch với ngươi.

Tô Tín gật đầu, dù sao thành viên vòng trong không thể dùng Thiên Đạo thạch, cho dù bọn họ có thể dùng chỉ là cấp cho đệ tử hoặc thành viên vòng ngoài dùng.

Hiện tại động tĩnh Thiên Đạo thạch lớn như vậy, vạn nhất bị người khác nhìn thấy sẽ dẫn tới phiền toái không cần thiết, cho nên còn phải đợi một thời gian ngắn lại ra tay.

Sau khi trở lại Giang Nam đạo, Tô Tín liền bắt đầu bế quan, tuy nói là bế quan nhưng kỳ thật Tô Tín đang tự hỏi, suy nghĩ mình nên dựa vào cái gì Hóa Thần.

Hiện tại Tô Tín đã đến Thiên Nhân Hợp Nhất, nửa bước Nguyên Thần Cảnh, chỉ cần Tô Tín có thể xác định Hóa Thần của mình dựa vào là cái gì, như vậy Tô Tín tùy thời cũng có thể bước vào Nguyên Thần Cảnh.

Tô Tín vẫn xoắn xuýt điểm này, sở học của hắn pha tạp, tương lai sẽ chủ tu không biết bao nhiêu lộ tuyến, việc này làm Tô Tín phát sầu.

Cho nên lần này bế quan Tô Tín chỉ suy nghĩ dựa vào cái gì Hóa Thần, như vậy Tô Tín có nắm chắc tấn chức Nguyên Thần Cảnh trong thời gian ngắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 611 - Thưởng Kiếm Đại Hội (1)

Lần này Tô TÍn bế quan tiến hành trong một tháng, hắn cẩn thận chải vuốt tất cả võ đạo bản thân, hắn vẫn không có đầu mối mình nên dựa vào cái gì Hóa Thần.

Thời điểm này Tô Tín thực sự có phần hâm mộ những đệ tử đại phái, thân là đệ tử đại phái có chỗ tốt chính là thời điểm ngươi gặp khó khăn, tự nhiên sẽ có sư môn trưởng bối giải thích cho ngươi biết.

Lúc này bỗng nhiên Tô Tín nghĩ đến cái gì, có thể nói từ khi hắn tu luyện võ đạo đến nay, thật sự có người diễn giải cho hắn cũng chỉ có Côn Dương chân nhân.

Tuy Côn Dương chân nhân chỉ giảng đạo với hắn nhưng Tô Tín lại lấy được lợi ích không nhỏ từ hắn.

Côn Dương chân nhân từng nói qua, thiên địa vạn vật đều có được quy luật vận hành của mình, đều có được đạo thuộc về mình, người cũng là một loại đạo.

Nhưng đã như vậy, người, vì cái gì không thể dựa vào trở thành Hóa Thần?

Đúng vậy, bỗng nhiên Tô Tín cảm thấy có linh quang xuất hiện, ‘ chính mình ’ sẽ là dựa vào Hóa Thần.

Trong đầu quan tưởng chính mình, dùng nguyên thần tương dung với chính mình, chính mình tôn ‘ chính mình ’ làm thần!

Loại ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Tô Tín liền không bỏ đi được, dùng bản thể chính mình dựa vào Hóa Thần, lộ tuyến võ đạo sau này của mình là chính mình vi tôn, thành tựu nguyên thần.

Nhưng Tô Tín không biết rằng, chiêu này vào thời thượng cổ đã có.

Hiện tại giáo phái Trung Nguyên giáo là Phật đạo hai nhà độc đại, nhưng thời kỳ thượng cổ trăm nhà đua tiếng, trong đó có một giáo phái liền chủ trương chính mình tín ngưỡng chính mình, được xưng mỗi người đều có thể thành thần, nhưng đáng tiếc làm việc vô cùng cực đoan nên bị người ta diệt.

Lúc trước võ giả giáo phái nếu đột phá Nguyên Thần Cảnh sẽ dựa vào mình Hóa Thần.

Dùng kiếm dựa vào Hóa Thần, ngưng tụ thiên địa nguyên lực vô cùng sắc bén, dùng hoả dựa vào Hóa Thần, ra tay cương mãnh bạo liệt, vô cùng nóng bỏng.

Dựa vào bản thân Hóa Thần, thiên địa nguyên lực hối tụ vào giữa bản thân, bản thân ngươi mạnh bao nhiêu, Hóa Thần dựa vào có sẽ mạnh bấy nhiêu.

Có thể nói loại phương thức này cực kỳ khảo nghiệm tu vi bản thân, thực lực ngươi bikfnh thường, vậy dựa vào ngươi Hóa Thần, như vậy cho dù thành công đột phá đến Nguyên Thần Cảnh cũng sẽ yếu hơn người khác một bậc.

Tô Tín không biết những việc này, hắn chỉ bằng vào trực giác chính mình cảm giác có thể làm được, cho nên hắn liền làm như vậy.

Trong lòng muốn dựa vào mình Hóa Thần, trong đầu Tô Tín đang phác họa ra hình tượng bản thân, thiên địa nguyên lực ngưng tụ vào giữa Thần Cung, cũng vờn quanh và kết hợp với ‘ Tô Tín ’.

Tô Tín lập tức cảm giác có cảm giác mát lạnh trải rộng toàn thân, giống như chính mình đang ngâm trong nước, hiện tại mới trồi lên mặt nước hảo hảo hô hấp một lần, thập phần thoải mái.

Mở to mắt, Tô Tín cảm giác thực lực của mình tiến một bước dài, không phải trên thân thể, mà là trên tinh thần.

Hiện tại Tô Tín có thể nói khoảng cách Nguyên Thần Cảnh gần nhất, hiện tại chỉ cần cho Tô Tín một cơ hội, hắn triệt để dẫn động lực lượng thiên địa luyện hóa

Hóa Thần dựa vào, thành tựu Nguyên Thần, vậy hắn sẽ là Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư.

Việc này phải xem cơ duyên, Tô Tín có thể cảm giác được chính mình khoảng cách này cảnh giới này rất gần, rất có thể sau một khắc hắn sẽ đột phá Nguyên Thần Cảnh, cũng có thể có thể cần mấy tháng mới được.

Lần bế quan này thu được thứ mình muốn, Tô Tín liền trực tiếp rời khỏi tĩnh thất bế quan, cửa ra vào hai gã võ giả nhìn thấy Tô Tín xuất quan, vội vàng nói:

Đại nhân, Hoàng Bỉnh Thành đại nhân tới qua, nói có chuyện quan trọng muốn gặp ngài.

Tô Tín gật đầu nói:

- Đi, bảo hắn tới gặp ta.

Lần này Tô Tín không phải bế sinh tử quan, nếu có chuyện quan trọng thì Hoàng Bỉnh Thành nhất định sẽ cắt ngang hắn bế quan.

Một lúc sau, Hoàng Bỉnh Thành đi vào gian phòng Tô Tín.

Giang Nam đạo xảy ra chuyện gì sao? Tô Tín hỏi.

Hoàng Bỉnh Thành lắc lắc đầu nói:

Lão đại, không phải Giang Nam đạo xảy ra chuyện, mà là Thiết Chiến đại nhân có chuyện mời chúng ta hỗ trợ.

Chuyện gì? Tô Tín hỏi.

Hoàng Bỉnh Thành nói chuyện kỹ càng thuật cho Tô Tín nghe một lần.

Thì ra vào ba ngày trước đã có mật thám Lục Phiến Môn đưa tới một tin tức cho Tô Tín, tuy khi đó Tô Tín đang bế quan, là Hoàng Bỉnh Thành tiếp thu thay.

Trong tin tức muốn Tô Tín hỗ trợ đi Đông Tấn thành Tiêu Dương cầm một tấm địa đồ quân đội do mật thám Lục Phiến Môn tại Đông Tấn đạt được.

Vấn đề này phải do mật thàm đi làm, mật thám Đông Tấn gặp một ít sự việc không thể giải quyết, cho nên không cách nào mang địa đồ ra ngoài, cho nên chỉ có thể nhờ Tô Tín hỗ trợ.

Tô Tín cau mày nói:

Loại chuyện này làm sao tìm ta? Lục Phiến Môn truy phong tuần bổ và tập sự mật thám nhiều như vậy, chuyện này bọn chúng đi mới thích hợp!

Nếu là âm thầm đi, bọn họ có năng lực ẩn nấp thân phận còn mạnh hơn ta nhiều, hơn nữa ta quá rõ rệt, một tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đi địa bàn Đông Tấn không phải tìm chết hay sao?

Hoàng Bỉnh Thành giải thích:

Thiết Chiến đại nhân nói rõ với ngài, thành Tiêu Dương khác với các thành trì khác của Đông Tấn, nơi này là biên giới giữa Đại Chu và Đông Tấn.

Đại Chu và Đông Tấn đối địch thời gian dài nhưng song phương như thế nào cũng phải triển khai mậu dịch đúng không? Thành Tiêu Dương chính là trung tâm mậu dịch giữa hai bên, cho nên không phân biệt rõ người Đại Chu và Đông Tấn.

Hơn nữa lần này ngài đi thành Tiêu Dương cũng có lý do, Đông Tấn Thành vương Triệu Nguyên Điển quảng mời hào kiệt giang hồ vào ba tháng sau đi thành Tiêu Dương tham gia một lần thưởng kiếm đại hội, thiếp mời đã phát tới khi ngài bế quan.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 612 - Thưởng Kiếm Đại Hội (2)

Cho nên lần này Thiết Chiến đại nhân mời ngài ra tay, bởi vì lý do vừa vặn phù hợp, sẽ không bị người Đông Tấn hoài nghi.

Nghe được cái tên Triệu Nguyên Điển, sắc mặt Tô Tín biến thành cổ quái, bởi vì đây là kẻ hiếm thấy.

Đông Tấn Thành vương Triệu Nguyên Điển chính là thân đệ đệ của hoàng đế Đông Tấn, tính cách hắn cũng rất hiếm thấy.

Triệu Nguyên Điển xuất thân hoàng tộc nhưng vô cùng thích sinh hoạt giang hồ, hắn rất để bụng võ đạo.

Nhưng đáng buồn là thiên phú của hắn quá kém, thậm chí kém tới mức người người oán trách.

Hoàng thất Đông Tấn dùng vô số tài nguyên nhưng Triệu Nguyên Điển lại không có đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên, vẫn là Hậu Thiên đại viên mãn, loại thiên phú này quả thật trăm năm khó gặp một lần.

Tuy không thể đi tiếp trên con đường võ đạo, nhưng Triệu Nguyên Điển lại ưa thích mời các nhân vật giang hồ nổi danh, hơn nữa ra tay xa xỉ, rất nhiều người cũng ưa thích lui tới với hắn, đương nhiên đại bộ phận đều đối đãi với hắn như rác rưởi mà thôi.

Lúc này Triệu Nguyên Điển không biết nổi điên cái gì tổ chức thưởng kiếm đại hội, hắn đều phát thiếp mời cho võ giả Nhân Bảng trước hai mươi, người có thể đến không bao nhiêu, như đám người Hà Hưu, Tiêu Hoàng sẽ không quan tâm tới hắn.

Triệu Nguyên Điển nhàn rỗi không có việc gì mở thưởng kiếm đại hội? Hắn muốn thưởng kiếm gì?

Tô Tín hỏi.

Hoàng Bỉnh Thành nói:

Nghe nói người của Triệu Nguyên Điển đào được thanh kiếm trong di tích nào đó, nghe nói đã từng là Thiên binh, hiện tại linh tính tan hết thành Địa binh, tên gì Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm.

Hơn nữa theo thanh kiếm này còn có vài bộ điển tịch, cho nên Triệu Nguyên Điển lúc này mới mới mời một đống người tới tham dự thưởng kiếm đại hội.

Tô Tín gật đầu nói:

- Đi, nhiệm vụ này ta tiếp, bảo mật thám trả lời Thiết Chiến đại nhân là được.

Nếu như nhiệm vụ này là Lục Phiến Môn cho, Tô Tín đại khái có thể dùng công vụ bận rộn không thể thoát thân không đi, nhưng nhiệm vụ này là Thiết Chiến cho, hiện tại với tư cách người Thiết gia, Tô Tín nhưng lại không thể không đi.

Tô Tín cảm giác cái tên Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm quen tai, dường như nói ở nơi nào đó.

Sau khi Hoàng Bỉnh Thành rời đi, lệnh bài Địa phủ của Tô Tín chấn động hai lần, Địa phủ có người đang tìm hắn.

Sau khi đi vào Địa phủ, xuất hiện trước mặt Tô Tín chính là Thôi Phán Quan.

Làm cho Tô Tín im lặng là, dường như Thôi Phán Quan rất rãnh rỗi, thường xuyên ở lại trong Địa phủ, hơn nữa có đại sự gì cũng do hắn xử lý, hắn giống như quản gia Địa phủ.

Thôi Phán Quan nói:

- Lần này gọi ngươi tới là có một nhiệm vụ.

Lần trước bởi vì người Thiên đình đột nhiên ra tay, làm cho Xích Hỏa Viêm Long Kiếm bị Thiên đình cướp lấy, không nghĩ tới lúc này lại có một thanh chìa khóa Cửu Trọng Kiếm Các xuất hiện, ngay tại Đông Tấn.

Tô Tín bỗng nhiên nói:

Chờ chút, ngươi nói sẽ không phải là Đông Tấn Thành vương Triệu Nguyên Điển đào ra Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm đấy chứ?

Thôi Phán Quan kinh ngạc nói:

- Ngươi biết?

Tô Tín nói nhiệm vụ Thiết Chiến giao cho mình với Thôi Phán Quan, hắn sớm cảm giác cái tên Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm quen tai.

Với tư cách chín thanh Thiên binh chìa khóa mở Cửu Trọng Kiếm Các, mỗi thanh đều có tên là một chữ Long.

Cửu Tiêu Long Ngâm Kiếm, Xích Hỏa Viêm Long Kiếm, mà Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm cũng là như thế, rất dễ dàng làm người ta liên tưởng tới phương diện này.

Thôi Phán Quan nói:

Vậy đúng lúc, lần này ngươi đi tham gia thưởng kiếm đại hội, người Thiên đình cũng sẽ ra tay.

Đến lúc đó ngươi có thể dùng thân phận vốn có của mình đoạt Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm, hơn nữa cho dù không đoạt được cũng có thể cản trở người Thiên đình ra tay, tối thiểu Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm không thể rơi vào tay bọn chúng.

Đúng rồi, nhiệm vụ lần này ban thưởng giống như lần trước, ngươi cũng có thể đi bảo khố Địa phủ lựa chọn một thanh binh khí Địa cấp làm ban thưởng, hơn

nữa cộng thêm hai viên Thiếu Lâm Đại Hoàn đan.

Lần này Thiên đình sẽ có võ giả Nguyên Thần Cảnh ra tay không? Tô Tín hỏi.

Thôi Phán Quan ngẫm lại nói:

Có võ giả Nguyên Thần Cảnh ra tay là khẳng định, trải qua Luân Chuyển Vương bói toán, lúc này người Thiên đình đến không mạnh, dùng thực lực ngươi bây giờ hoàn toàn có thể ứng phó, điểm ấy ngươi không cần lo lắng.

Cho dù Thôi Phán Quan nói thì nói như thế, nhưng Tô Tín rất không yên lòng với Luân Chuyển Vương chưa từng gặp mặt.

Chuyện Trầm gia lần trước là hắn tính sai, lần này hi vọng hắn có thể học khôn đừng làm ra đường rẽ gì đó.

Hai nhiệm vụ đều phải đi Đông Tấn một chuyến, Tô Tín cũng không do dự, hắn giao sự vụ Giang Nam đạo cho đám người Hoàng Bỉnh Thành, chính mình đi về Đông Tấn.

Tô Tín không phải người thích ôm quyền, chỉ cần thủ hạ có thể làm việc thỏa đáng, chính mình cần gì phải chen tay vào? Nếu không hắn còn bồi dưỡng những thủ hạ này làm gì, chuyện gì cũng do mình xử lý không tốt sao?

Cho nên hiện tại Tô Tín làm chưởng quầy vung tay chuyện Giang Nam đạo cũng không có vấn đề gì.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 613 - Thất Sát Thương Diêm Đông Thần (1)

Triệu Nguyên Điển tổ chức thưởng kiếm đại hội muốn cử hành vào ba tháng sau nhưng Tô Tín bởi vì đang bế quan cho nên thời gian chỉ còn hơn hai tháng.

Từ Giang Nam đạo đến Đông Tấn thành Tiêu Dương, cho dù khoái mã không dừng lại cũng cần thời gian hai tháng, Tô Tín lại lựa chọn đi bộ.

Như thế không phải Tô Tín có yêu thích đặc thù gì, mà là hắn chuẩn bị dùng phương thức này rèn luyện bội lực.

Hiện tại Tô Tín đã đạt tới Thần Cung Cảnh viên mãn, nửa bước Nguyên Thần, lại tiếp tục tu luyện nội lực đã cảm giác không thấy có bao nhiêu tăng phúc, hiện tại Tô Tín chỉ cần bỗng nhiên đốn ngộ là lập tức tấn chức Nguyên Thần.

Cho nên Tô Tín không có lựa chọn tu luyện nội lực, mà là chuẩn bị dựa vào con đường này rèn luyện nội lực, sau khi dùng hết nội lực bản thân và khôi phục lại, như vậy không thể làm cho nội lực của mình đề thăng nhưng có thể làm nội lực bản thân tinh thuần.

Kết quả Tô Tín dùng phương thức tu luyện khổ hạnh tăng, cho dù hắn đi bộ cũng dùng thời gian hai tháng đi tới thành Tiêu Dương.

Tu hành hai tháng nên Tô Tín rất chật vật, hắn tùy tiện tìm một gian khách sạn tắm rửa và thay quần áo mới đi ra ngoài.

Thiết Chiến cũng không có cho hắn phương thức liên hệ với mật thám thành Tiêu Dương, nhưng Thiết Chiến nói chỉ cần hắn đến thành Tiêu Dương, mật thám địa phương nhất định có thể tìm được hắn, cho nên Tô Tín mới yên tâm đi loạn

trong thành Tiêu Dương.

Thành Tiêu Dương là khu vực giao giới giữa Đông Tấn và Đại Chu, cũng là nơi hai bên mậu dịch qua lại, cho nên cả thành Tiêu Dương cực kỳ phồn hoa, không giống các đại châu phủ của Giang Nam phủ.

Đại Chu cùng Đông Tấn đánh vài chục năm, lúc trước nhân hoàng Đại Chu Cơ Hạo Điển lại ẩn nhẫn một ít, chậm ra tay với Đỗ Nguyên Thánh Tam Tương Võ Lâm Minh, trước dùng toàn lực đi đối phó Đông Tấn, nói không chừng liền có thể đủ nhất cổ tác khí tiêu diệt Đông Tấn.

Nhưng sau khi trải qua chuyện đó, Đỗ Nguyên Thánh đã chết, Tam Tương Võ Lâm Minh sụp đổ, cuối cùng chỉ còn mấy dư nghiệt cũng đều chết ở Thường Ninh phủ, trong đó có xảy ra ẩn tình gì hay không, cũng chỉ có nhân hoàng Đại Chu tự mình biết.

Tuy Tô Tín nghĩ, chuyện này chắc chắn có che giấu mà người ngoài không biết.

Cơ Hạo Điển với tư cách hùng chủ dẫn đầu Đại Chu quật khởi, khi đó hắn còn không có già nua như hiện tại, kết quả hắn lại khó dằn diệt Đỗ Nguyên Thánh, đi một nước cờ dở cũng không giống như hùng chủ như Cơ Hạo Điển có thể làm ra được.

Bởi vì sự kiện lúc trước, hiện tại Đông Tấn bởi vì kế thừa của của Đại Tấn ngày xưa, hiện tại quốc thổ Đông Tấn chưa tới một phần năm Đại Chu vẫn có địa vị ngang nhau với Đại Chu, tối thiểu Đại Chu hiện tại muốn diệt Đông Tấn là chuyện không có khả năng.

Tô Tín đi dạo trong thành Tiêu Dương đã cảm giác được có ánh mắt nhìn mình.

Vốn Tô Tín tưởng rằng mật thám Lục Phiến Môn sẽ đến liên hệ với hắn, về sau Tô Tín liền cảm giác có chút không đúng.

Nếu như là mật thám Lục Phiến Môn, vậy đối phương âm thầm liên hệ chính mình, sẽ không dùng ánh mắt trần trụi nhìn mình như vậy.

Tô Tín vừa quay đầu lại, chỉ thấy một thanh niên tay cầm Tử Kim trường thương đi về hướng mình.

Tô Tín cũng không nhận ra người này, những võ giả trong thành Tiêu Dương nhìn thấy người này liền hoảng sợ nói:

‘ Thất Sát Thương ’ Diêm Đông Thần! Hắn tại sao lại ở chỗ này? Tới tham gia thưởng kiếm đại hội sao?

Có người phản bác nói:

- Diêm Đông Thần dùng là thương, thưởng cái rắm kiếm!

Thứ tám Nhân Bảng ‘ Thất Sát Thương ’ Diêm Đông Thần, đương nhiên Tô Tín có nghe nói qua, đối phương cũng là một trong những võ giả Đông Tấn leo lên Nhân Bảng.

Nhân Bảng là Đại Chu Lục Phiến Môn làm ra, tự nhiên cũng phải chiếu cố võ giả và tông môn Đại Chu một ít, cho nên

Đông Tấn có một ít thế hệ trẻ có thực lực Nhân Bảng nhưng Lục Phiến Môn sẽ không xếp bọn họ vào Nhân Bảng.

Nhưng Diêm Đông Thần không giống, hắn xuất thân quân đội Đông Tấn, từ tiểu binh tu hành tới cảnh giới Tiên Thiên, bị Đông Tấn Thần Vũ Các thu làm đệ tử, cẩn thận dạy bảo.

Đông Tấn Thần Vũ Các đã tồn tại kjhi Đại Tấn mới lập quốc, lúc ban đầu chính là nơi chuyên đào tạo cường giả cho hoàng thất.

Tuy hiện tại Đông Tấn đã xuống dốc, tự nhiên sẽ không lại trông coi quy củ trước kia, cho nên Thần Vũ Các cho phép võ giả trẻ tuổi xuất thân Đông Tấn gia nhập, chỉ có điều quy củ nghiêm khắc, thà thiếu không ẩu, có đôi khi mấy năm cũng không thu một đệ tử.

Diêm Đông Thần tu luyện tại Thần Vũ Các tới Thần Cung Cảnh viên mãn, hắn liền đi theo đại quân Đông Tấn tấn công đông di bộ lạc Man tộc.

Đông di bộ lạc Man tộc không giống dị tộc Nam Man chỉ sùng bái thần linh loạn thất bát tao.

Đông di Man tộc là người tránh chiến loạn thượng cổ ở Trung Nguyên, công pháp võ đạo truyền thừa từ thượng cổ, thực lực tuyệt đối không kém.

Trong quá trình xuất chinh đông di, Diêm Đông Thần đại phóng dị sắc, đã dùng lực một người trảm hơn mười dũng sĩ Thần Cung Cảnh đỉnh phong của đông di, một mình xâm nhập bộ lạc trảm thủ lĩnh đối phương, hắn đào thoát khỏi tay Nguyên Thần Cảnh đại trưởng lão của bộ lạc.

Những chiến tích này bày ra đó, hơn nữa quá mức chói mắt, ngay cả Lục Phiến Môn cũng không thể bỏ qua, đành phải thả Diêm Đông Thần vào Nhân Bảng.

Có thể nói Diêm Đông Thần người này là kiêu ngạo của Đông Tấn, rất nhiều võ giả Đông Tấn đều dùng ánh mắt sùng kính nhìn Diêm Đông Thần.

Chỉ có điều về sau Diêm Đông Thần không biết thế nào thoát ly quân đội, hơn nữa tiến về Đại Chu mới bước chân vào giang

hồ, thẳng đến khi hắn tiến vào top mười Nhân Bảng mới quay về Đông Tấn.

Cũng chính vì việc này làm cho võ giả Đông Tấn gọi Diêm Đông Thần là phản

đồ.

- ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 614 - Thất Sát Thương Diêm Đông Thần (2)

Diêm Đông Thần hỏi.

Tô Tín gật đầu nói:

- Đúng thế, không biết Diêm huynh có gì chỉ giáo?

Diêm Đông Thần hít sâu một hơi, cầm Tử Kim trường thương hoành trước người, trầm giọng nói:

- Chiến một trận!

Tô Tín nhìn ánh mắt Diêm Đông Thần, đọc hiểu ý của hắn.

Ý đồ của Diêm Đông Thần rất đơn giản, chính là cầu Tô Tín đánh một trận.

Tranh giành Nhân Bảng xưa nay vô cùng kịch liệt, top ba Nhân Bảng ban đầu khi Lâm Trường Hà đã đột phá Nguyên Thần, Hà Hưu và Tiêu Hoàng đều bế tử quan, đoán chừng chờ bọn họ xuất quan lần nữa sẽ tấn chức Nguyên Thần Cảnh.

Cho nên mọi người phía sau cho rằng vị trí phía trước trống càng nhiều, người đằng sau sẽ càng có khả năng thượng vị, dù sao ai cũng muốn ngồi vị trí đệ nhất Nhân Bảng.

Lâm Trường Hà, Hà Hưu, Tiêu Hoàng có thực lực quá mạnh, thậm chí mạnh đến mức đã là hai cảnh giới so với võ giả Nhân Bảng khác.

Nhưng võ giả tốp mười Nhân Bảng thì khác, bọn họ không chênh lệch lớn với ba người này, đều có ý tranh giành vị trí đệ nhất Nhân Bảng.

Mà lúc này mọi người trên phố dài nghe được ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín, trong mắt sinh ra chán ghét và địch ý.

Đại Chu và Đông Tấn đối lập nhiều năm như vậy, đặc biệt hiện tại Đại Chu còn đánh thành thành An Đông của Đông Tấn, phần thù hận này kết lớn rồi.

Cho nên võ giả song phương đều thù địch với nhau, đặc biệt Đông Tấn đang ở vào yếu thế càng phải như vậy, võ giả nơi này cực kỳ bài ngoại.

Thành Tiêu Dương rất tốt, dù sao nơi này quanh năm tiến hành mậu dịch với Đại Chu, có võ giả song phương cho nên những võ giả Đông Tấn nhiều nhất chỉ căm thù và bài xích mà thôi.

Hiện tại Tô Tín tiến vào nội địa Đông Tấn, dùng thân phận tổng bộ đầu Giang Nam đạo của hắn sẽ dẫn tới rất nhiều võ giả Đông Tấn vây công.

Hiện tại nhìn thấy Diêm Đông Thần khiêu chiến Tô Tín, bọn họ cam tâm tình nguyện nhìn thấy Diêm Đông Thần giẫm Tô Tín dưới chân.

Nếu như về sau Diêm Đông Thần có thể đoạt được vị trí đệ nhất Nhân Bảng rất tốt, võ giả Đông Tấn đoạt vị trí đệ nhất Nhân Bảng sẽ làm mặt mũi người Đại Chu vương triều không đẹp chút nào.

Vậy thì chiến một trận. Tô Tín cũng nói.

Mấy người tôp mười Nhân Bảng, Tô Tín chỉ chính thức giao thủ với Hà Hưu và Nhạc Thanh Bình.

Lúc Tô Tín giao thủ với Nhạc Thanh Bình không phải trạng thái đỉnh phong, mà Hà Hưu thực lực quá biến thái, quả thực không thể xem hắn như võ giả Thần Cung Cảnh, cho nên Tô Tín cũng muốn xem thực lực tốp mười Nhân Bảng bình thường như thế nào.

Nghe được Tô Tín nói thế, Tử Kim trường thương trong tay Diêm Đông Thần

run lên, ngay sau đó khí thế thiết huyết ập tới.

Bản thân Diêm Đông Thần xuất thân binh lính bình thường, hơn nữa về sau lại theo đại quân Đông Tấn chinh phạt đông di, sát cơ quân trận rất đậm đặc.

Thương xuất du long, chỉ thấy cuồng phong cuồn cuộn quét qua phố dài, một đạo thương ảnh màu tím xuất hiện, đá xanh ven đường bị cuốn đi, phố dài bừa bộn.

Phàm là võ giả xuất thân quân trận, thời điểm ra tay nhất định sẽ có uy thế bất phàm, khí thế kinh thiên, Diêm Đông Thần thuyết minh điểm này rất hoàn mỹ.

Tô Tín đánh ra một trảo, hơn mười đạo kiếm khí bộc phát, vô hình vô tướng kiếm khí quấy phong vân chém về phía Diêm Đông Thần.

- Toái!

Diêm Đông Thần quát một tiếng, Tử Kim trường thương giống như hóa thành một đầu Liệt Phong Thương Long, gào thét tấn công phá thể vô hình kiếm khí của Tô Tín.

Diêm Đông Thần danh hiệu là ‘ Thất Sát Thương ’, đây là danh hiệu của hắn, cũng là thương pháp của hắn.

Một thức thương pháp này là Cửu Thiên Du Long trong Thất Sát Thương, có uy thế phá vỡ bầu trời!

Âm thanh cương khí va chạm vang lên, phá thể vô hình kiếm khí của Tô Tín trực tiếp xoắn giết Cửu Thiên Du Long, thân thể Diêm Đông Thần lui lại thật nhanh, thậm chí hai chân đều hãm sâu vào mặt đất, bị lực lượng cường đại bức lui về phía sau.

Năm ngón tay Tô Tín bắn ra liên tục, kiếm khí hoặc nhu phong thực cốt, hoặc cương mãnh dữ dằn, các loại kiếm khí thuộc tính khác nhau lưu động tùy ý, tùy tâm sở dục.

Đây cũng là uy thế Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí giai đoạn thứ hai

nên có, ngàn vạn kiếm khí quét qua, chẳng khác nào Diêm Đông Thần đang đối địch với cả trăm kiếm tu.

Diêm Đông Thần dùng Tử Kim trường thương quét ngang, trong nháy mắt liệt phong gào rú, âm thanh cương khí vỡ tan vang lên.

- Phá Quân!

Thất Sát Thương cương mãnh bạo liệt, uy thế vô song, nhưng dưới phong mang kiếm khí của Tô Tín, Diêm Đông Thần bị áp chế không ngẩng đầu lên được, mỗi một đạo kiếm khí lại mang theo một tia kiếm ý phá diệt, hai tay của hắn chấn động run rẩy.

Thương pháp của hắn có thể Phá Quân nhưng không thể phá Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 615 - Thân Phận Trần Kính (1)

Tô Tín đứng thứ sáu Nhân Bảng, Diêm Đông Thần đứng thứ tám Nhân Bảng nhưng trong suy nghĩ của những võ giả khác, kỳ thật chênh lệch giữa hai bên không lớn như vậy.

Đứng hàng Nhân Bảng thứ bảy là ‘ Thiên Diện Ma Nữ ’ Duẫn Tịch Tuyết, nhưng đệ tử Huyễn Ma Đạo không am hiểu đối kháng chính diện với người ta, cho nên nàng bị xem nhẹ.

Nhưng kết quả vừa đánh nhau, Diêm Đông Thần đã bị áp chế.

Diêm Đông Thần sử dụng Thất Sát Thương cương mãnh dữ dằn, nhưng Tô Tín có Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí lại càng mạnh hơn nữa.

Vô tận kiếm khí trực tiếp ép Diêm Đông Thần không ngẩng đầu lên được, Diêm Đông Thần quát một tiếng, Tử Kim trường thương trong tay bộc phát ra ánh sáng màu tím làm người ta sợ hãi, uy thế bộc phát, Nhất Thương Xuyên Vân!

Đối mặt Nhất Thương Xuyên Vân, Tô Tín điểm ngón tay trắng như ngọc về phía trước, ánh sáng chói lọi ngưng tụ trong đó, xuyên qua vô tận cương khí và điểm lên mũi thương, ánh sáng

tím biến mất, Tử Kim trường thương trong tay Diêm Đông Thần phát ra âm thanh gào thét.

Tam Chỉ Đạn Thiên!

Loong coong!

Một tiếng giòn vang, Tô Tín lại điểm ra một chỉ, dưới Kinh Mộng tất cả ảo ảnh

đều tan vỡ.

Tử Kim trường thương trong tay Diêm Đông Thần phát ra từng tiếng gào thét, nó suýt nữa đã nứt gãy.

Thu thương lui về phía sau, Diêm Đông Thần buồn vô cớ như mất, nói:

- Ta thua, thứ sáu Nhân Bảng danh bất hư truyền.

Tô Tín cũng không có khiêm tốn nói mình xấu hổ không dám nhận cái gì đó, thắng chính là thắng, khiêm tốn làm gì?

Những võ giả Đông Tấn vây xem đang âm thầm xì xào bàn tán, nói Diêm Đông Thần phế vật, ném mặt mũi Đông Tấn, việc này làm Tô Tín cau mày.

Võ giả Đông Tấn có tính địa vực quá mạnh rồi, hắn và diêm Đông Lai chỉ khiêu chiến bình thường mà thôi, cũng không phải đấu sinh tử gì đó, chẳng qua bởi vì hắn là người Đại Chu, diêm Đông Lai là người Đông Tấn nên bị người ta nói thành là phế vật, việc này cũng quá phận.

Việc này tuyệt đối không thể thấy tại Đại Chu, đối với Đại Chu mà nói, võ lâm chính là võ lâm, không có quá nhiều phân chia biên giới, đương nhiên ngoại trừ Kim Trướng Hãn Quốc cùng Tây Vực ba mươi sáu quốc và dị tộc người Hồ.

Diêm Đông Thần miễn cưỡng chắp tay với Tô Tín sau đó quay người rời đi, lúc trước hắn lưu lạc võ lâm Trung Nguyên, nhưng hôm nay mới biết được cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên.

Hắn leo lên Nhân Bảng và thời gian luyện võ còn dài hơn Tô Tín, kết quả hôm nay hắn vẫn thua.

Diêm Đông Thần đi rồi, Tô Tín chuẩn bị quay người trở lại khách sạn, đánh một trận với Diêm Đông Thần, hắn cũng hiểu rõ thực lực của mình, tuyệt đối mạnh hơn lúc đấu với Hà Hưu mấy lần.

Lúc đấu với Hà Hưu một trận, Tô Tín vẫn chỉ là Thần Cung Cảnh đỉnh phong,

cũng không có đặt chân nửa bước Nguyên Thần, mà bây giờ hắn là nửa bước Nguyên thần hàng thật giá thật, tiến thêm nửa bước nhưng thực lực Tô Tín tăng lên rất lớn.

Nếu như hiện tại lại cho Tô Tín đấu với Hà Hưu một trận, Tô Tín không dám nói có thể ổn thắng Hà Hưu nhưng tối thiểu không bị áp chế thảm như vậy.

Thời điểm Tô Tín muốn trở lại khách sạn, lúc này sau lưng có người vác trường đao tới gần Tô Tín.

Đó là thanh niên chừng ba mươi, tướng mạo rất bình thường, trên người mang theo khí tức ôn hòa.

Nhưng đây chỉ là biểu tượng, Tô Tín cảm nhận được trên người của hắn có được khí tức cường giả!

Thanh niên kia chắp tay với Tô Tín, nói:

- Tại hạ Trần Kính.

Tròng mắt Tô Tín hơi híp lại, cái tên Trần Kính rất bình thường, trên giang hồ có vô số người tên là Trần Kính, nhưng trong cả giang hồ cũng chỉ có một Trần Kính có thể phù hợp với người trước mặt, chính là thứ năm Nhân Bảng ‘ Đại La Thiên đao ’ Trần Kính!

Trong mắt Tô Tín lộ ra vẻ nghi hoặc, thành Tiêu Dương là như thế nào, tốp mười Nhân Bảng cũng không ít.

Xem ra Tô Tín nhận ra thân phận của mình, bỗng nhiên Trần Kính làm ra thủ thế làm Tô Tín sững sờ.

Bởi vì Trần Kính làm ra thủ thế tiếng lóng chỉ có tập sự mật thám Lục Phiến Môn mới hiểu.

- Tô huynh, đi quán rượu uống hai chén, như thế nào?

Trần Kính cười hỏi.

Tô Tín cũng cười cười nói:

- Mời.

Hai người kết bạn đi vào quán rượu lớn nhất thành Tiêu Dương, trên đường đi có không ít người chú ý.

Tuy võ giả Nhân Bảng không phải vừa thấy mặt liền phân thắng bại, hai người bọn họ đều là võ giả Đại Chu, bọn họ tụ tập với nhau tại loại địa phương như thành Tiêu Dương là rất bình thường.

Trong quán rượu lớn nhất thành Tiêu Dương, Trần Kính và Tô Tín ngồi xuống trong góc, dùng nội lực ngăn cản âm thanh, gọi rượu và thức ăn sau đó Tô Tín hỏi:

Trần huynh nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trần Kính cười nói:

Rất đơn giản, có lẽ Thiết Chiến đại nhân đã nói với ngươi, ngươi tới thành Tiêu Dương tự nhiên có mật thám Lục Phiến Môn liên hệ với ngươi, mà ta là mật thám.

Hiện tại có thể giới thiệu lần nữa, tại hạ còn có thân phận khác là Lục Phiến Môn tập sự tổng bộ đầu, Trần Kính.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 616 - Thân Phận Trần Kính (2)

Tuy nhiên đã sớm đoán được điểm này nhưng tin tức hiện tại do Trần Kính chính miệng nói ra, Tô Tín có chút không dám tin.

Thứ năm Nhân Bảng ‘ Đại La Thiên đao ’ Trần Kính lại bỗng nhiên biến thành tập sự mật thám Lục Phiến Môn, mà còn là tập sự tổng bộ đầu là tồn tại đặt song song với tổng bộ đầu Giang Nam đạo như hắn, việc này làm Tô Tín có chút không tự nhiên.

Nhìn thấy bộ dạng Tô Tín, Trần Kính cười cười nói:

Kỳ thật ngươi cũng không cần ngạc nhiên, ngươi cũng xuất thân tán tu, biết rõ tán tu khó lăn lộn.

Nếu trên giang hồ sau lưng không có tông môn và chỗ dựa, có bao nhiêu người có thể chính thức xuất đầu?

Ta xuất thân La Thiên tông chỉ là tiểu tông môn nhị lưu, sư phụ ta là Hóa Thần Cảnh nhưng hắn đã già, không sống được bao nhiêu năm, cho dù tương lai ta đột phá đến Hóa Thần Cảnh, chấp chưởng La Thiên tông cũng chỉ là tông chủ tiểu tông môn mà thôi.

Ta muốn đi xa hơn, đương nhiên phải tìm ông chủ tốt, nhưng làm thế tương đương khi sư diệt tổ, tiếng xấu này không tránh được.

Cũng chỉ là bêu danh mà thôi, ta có thể gánh bêu danh này nhưng đoán chừng người các đại phái sẽ không bỏ qua cho ta, dù sao không có người nguyện ý chính thức tín nhiệm một người ruồng bỏ sư môn của mình, cho nên ta chỉ có thể đầu

nhập vào Lục Phiến Môn.

May mà Lục Phiến Môn cho ta tài nguyên và quyền lợi đều đầy đủ cao, tập sự tổng bộ đầu tương đương với tổng bộ đầu Giang Nam đạo, chỉ có võ giả Nguyên Thần Cảnh mới có thể đảm nhiệm, nhưng bọn họ giao vị trí này cho ta, xem như đủ tín nhiệm với ta.

Tô Tín gật đầu, Trần Kính lựa chọn không có sai, dù sao người thường đi chỗ cao, nếu hắn cả đời trông giữ môn phái nhỏ như La Thiên tông, chỉ sợ đời này hắn chỉ có thể như thế, tuyệt đối không thể là tốp mười Nhân Bảng phong quang vô hạn như hiện tại.

Bởi vì lên Nhân Bảng rất tốt, đa số võ giả tán tu và xuất thân tiểu thế lực tiến vào tốp hai mươi Nhân Bảng đều có thân phận khác.

Bản thân Tô Tín cũng không cần nói, Nhạc Thanh Bình trước kia là dư nghiệt Ngô quốc, tự nhiên có hoàng thất Ngô quốc ngày xưa và Bạch Liên giáo trợ giúp.

Mà bây giờ Trần Kính cũng không phải xuất thân môn phái nhỏ, mà là Lục Phiến Môn tập sự tổng bộ đầu.

Toàn bộ Nhân Bảng trước hai mươi, cũng cũng chỉ có một Trầm Tấn là xuất thân tán tu hàng thật giá thật, là khổ luyện tới hiện tại.

Nghĩ tới những võ giả tán tu được võ lâm xem thành tấm gương dốc lòng tu luyện, kết quả đều có thân phận khác, việc này đúng là châm chọc.

Tô Tín hỏi:

Ngươi đã ở nơi này, tại sao Thiết Chiến đại nhân lại bảo ta tới đây một chuyến, chẳng lẽ ngươi không thể mang đồ về?

Trần Kính lắc lắc đầu nói:

Ta ở chỗ này còn có nhiệm vụ khác, còn cần ngây ngốc một thời gian ngắn, gần đây mật thám cả Đông Tấn đang báo nguy cho nên Thiết Chiến đại nhân mới

bảo ngươi tới một chuyến.

Ta xuất hiện ở chỗ này là vì La Thiên tông vốn có một phần sinh ý giao dịch với Đông Tấn, cho nên lúc ta thu được thiệp mời thưởng kiếm đại hội cũng đã tới đây.

Ta có khả năng phải ở Đông Tấn một đoạn thời gian, tất cả bản đồ này trước do ngươi giao cho mật thám Đại Chu.

Trần Kính thừa cơ đưa một tấm địa đồ bằng da hươu tốt cho Tô Tín phía dưới mặt bàn, sau khi Tô Tín nhận lấy liền bỏ vào túi giới tử, tốc độ nhanh như bay, những người khác căn bản không kịp phát giác.

Hoàn thành nhiệm vụ Lục Phiến Môn đúng là đơn giản, chẳng qua thuận tay mà làm, nhưng kế tiếp tranh đoạt Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm mới khó khăn.

Vào lúc này Trần Kính lại nói:

Có hứng thú liên thủ làm việc hay không? Tô Tín bất động thanh sắc nói:

Có ý gì?

Trần Kính không có nói thẳng, ngược lại nói:

Lần này ngươi nhận được thiệp mời cho các anh tài tuấn kiệt của Thành vương Triệu Nguyên Điển tham gia thưởng kiếm đại hội, thật sự là vì thưởng thức một thanh Thiên binh mất đi linh tính và một ít điển tịch cổ xưa hay sao?

Tô Tín thản nhiên nói:

Nếu như cái kia Thành vương không phải ngu ngốc, sự tình tựu tuyệt đối không có khả năng đơn giản như vậy.

Trong tư liệu của Tô Tín, Thành vương Triệu Nguyên Điển vô cùng ngu ngốc, thiên phú võ đạo không tốt liền điên cuồng kết giao một ít cái gọi là người giang hồ,

bị người ta coi thành kẻ vung tiền như rác, loại ngu ngốc này làm chuyện gì cũng là bình thường.

Nhưng bây giờ nghe Trần Kính vừa nói như vậy, trong đó có che giấu khác hay không?

Trần Kính thấp giọng nói:

Ta làm tập sự tổng bộ đầu Lục Phiến Môn chức trách phụ trách tình báo Đông Tấn, cho nên ta biết rõ một ít bí mật của Đông Tấn hơn những võ giả khác.

Hiện tại hoàng đế Đông Tấn Triệu Nguyên Hỉ là ca ca của Triệu Nguyên Điển, nhưng hoàng đế Triệu gia xưa nay thể cốt không có tốt như vậy.

Cho nên Triệu Nguyên Hỉ năm nay chỉ mới năm mươi cũng đã sắp không được, cho dù có linh đan diệu dược chèo chống cũng không xong, cho nên hiện tại Đông Tấn do thái hậu Lý thị chủ sự.

Triệu Nguyên Điển cùng Triệu Nguyên Hỉ đều là huynh đệ đồng bào, Triệu Nguyên Hỉ bởi vì thể yếu nhiều bệnh, cho nên con nối dõi rất thưa thớt, chỉ có hai ba, hơn nữa còn chưa kịp lập Thái Tử, có ít người liền động tâm.

Dù sao ngôi vị hoàng đế Đông Tấn đều là của người Triệu gia, truyền cho ai mà không truyền? Chuyện huynh đệ tương tàn diễn ra rất nhiều trong lịch sử.

Hơn nữa mấy hoàng tử của Triệu Nguyên Hỉ chiếm cứ đại nghĩa nhưng đáng tiếc tuổi nhỏ, thực lực có hạn.

Huống chi đối với Lý thái hậu mà nói, nhi tử như thế nào cũng thân cận hơn cháu trai, cho nên hiện tại triều đình Đông Tấn đang sinh ra phong vân vì việc này, ngôi vị hoàng đế còn bất ổn hơn cả Đại Chu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 617 - Nhân Bảng Đông Tấn (1)

Trần Kính nói ra những thay đổi hiện tại của triều đình Đông Tấn, làm cho Tô Tín nghe xong cũng cảm thán.

Tranh đấu hoàng quyền xưa nay cực kỳ tàn khốc, trong lịch sử kiếp trước cũng xảy ra thường xuyên.

Tô Tín gõ gõ cái bàn hỏi:

Vậy việc này có liên quan gì với việc ngươi làm hay sao? Trần Kính nói ra:

Đương nhiên là có quan hệ, những năm qua Triệu Nguyên Điển kết giao những nhân sĩ giang hồ cũng không phải bản thân hắn coi tiền như rác, chỉ có những hạng người vô năng mới xem Triệu Nguyên Điển trở thành kẻ coi tiền như rác, người chân chính có tài năng đều bị Triệu Nguyên Điển dùng số tiền lớn mời chào.

Lúc này Triệu Nguyên Điển tổ chức cái gọi là thưởng kiếm đại hội, mục đích trong đó là muốn nhân sĩ võ lâm giúp hắn, thuận tiện cường tráng thanh thế, làm cho những kẻ phản đối hắn thừa kế ngôi vị hoàng đế Đông Tấn nhìn thấy thực lực của mình.

Cho nên lần này Triệu Nguyên Điển cắn răng chuyển những thứ tốt trong hoàng cung Đông Tấn ra ngoài, ai bảo hắn là tiểu nhi tử được mẫu thân sủng ái chứ.

Ta có liên lạc với Triệu Nguyên Điển, nếu lần này ta kéo thêm ngươi, chắc

hẳn Triệu Nguyên Điển sẽ móc ra không ít đồ vật…

Đồng thời ta còn nhận được tin tức, lần này tam hoàng tử Đông Tấn Triệu Thành Kiến và người ủng hộ chuẩn bị phát động ám sát, sẽ ám sát Triệu Nguyên Điển ngay trên thưởng kiếm đại hội.

Tin tức này do mật thám Lục Phiến Môn chúng ta phí rất nhiều khí lực mới thăm dò ra, tuyệt đối là thật, ngươi nói đến lúc đó chúng ta cuối cùng có thể trợ giúp Triệu Nguyên Điển ngăn cản ám sát lần này, cuối cùng có thể đạt được bao nhiêu chỗ tốt?

Ta và ngươi hợp tác, đối phương có võ giả Nguyên Thần Cảnh đến chúng ta cũng không sợ, sau đó Triệu Nguyên Điển cho thù lao, ngươi cầm sáu thành ta lấy bốn thành.

Ta thân là tập sự tổng bộ đầu tại Đông Tấn, lấy được Triệu Nguyên Điển tín nhiệm sẽ có thể giúp ta dễ dàng tìm hiểu tin tức tại Đông Tấn, cho nên ngường ra một thành xem như thành ý.

Tô Tín nghi ngờ nói:

Ta là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, cho dù ta nguyện ý giúp Triệu Nguyên Điển, nhưng Triệu Nguyên Điển nguyện ý tin tưởng ta sao?

Trần Kính cười lạnh nói:

Ta ở Đông Tấn ngốc thời gian dài như vậy, ta hiểu đức hạnh của hoàng tộc Đông Tấn là như thế nào.

Cho dù bọn chúng đã sửa lại những mục nát sa đọa của Đại Tấn ngày xưa, nhưng tranh quyền đoạt lợi trong đó cực kỳ tàn khốc, còn mạnh hơn Đại Chu vương triều rất nhiều.

Vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế tiếp nhận Đại Chu trợ giúp không coi là đại sự gì, ngươi tin nếu Đại Chu có thể cam đoan Triệu Nguyên Điển trăm phần trăm leo lên ngôi vị hoàng đế, Triệu Nguyên Điển thậm chí nguyện ý nhường một phần

mười Đông Tấn cho Đại Chu đấy.

Ánh mắt Tô Tín lộ ra một tia hàn quang, nói:

Nếu như vậy không bằng chúng ta liên thủ giết Triệu Nguyên Điển và đoạt túi giới tử của hắn, đến lúc đó hắn mang bảo tàng trong vương cung Đông Tấn ra đều là của chúng ta, cần gì phế nhiều khí lực như vậy?

Trần Kính bị dọa kêu to một tiếng, đều nói vị tổng bộ đầu Giang Nam đạo hung uy thái thịnh, hiện tại xem ra quả nhiên là như thế.

Trần Kính vội vàng ngăn cản suy nghĩ của hắn:

Nếu ngươi thật giết Triệu Nguyên Điển, chúng ta không chiếm được thứ gì cả.

Túi giới tử của hoàng tộc Đông Tấn không phải hàng thông thường của chúng ta, mà là có ấn ý bản thân, trừ Triệu Nguyên Điển ra, ai cũng mở không ra, hơn nữa cưỡng ép mở sẽ phá hủy túi giới tử.

Huống chi đối với Đại Chu chúng ta mà nói, lưu lại Triệu Nguyên Điển lại đấu với các hoàng tử Triệu Thành Kiến tuyệt

đối nếu tốt hơn giết hắn nhiều, khi đó Đông Tấn sẽ triệt để thống nhất.

Tô Tín gật gật đầu đồng ý, Đông Tấn nội đấu có liên quan tới lợi ích Đại Chu vương triều hay không chẳng quan hệ gì với Tô Tín, hắn là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, cũng không phải tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, tất cả tự nhiên dùng lợi ích của mình làm đầu.

Đã không cách nào cường đoạt, dựa theo Trần Kính nói mà xử lý, dù sao nhiệm vụ chủ yếu của Tô Tín lần này chính là nhiệm vụ Địa phủ, thưởng kiếm đại hội càng loạn càng tốt, dù sao không thể cho người Thiên đình đoạt được Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm là đủ.

Đúng lúc này, ‘ Thất Sát Thương ’ Diêm Đông Thần bị Tô Tín đánh bại đi vào quán rượu, trực tiếp đi về phía hai người Tô Tín.

Tô Tín vốn cho rằng Diêm Đông Thần tới tìm phiền toái, nhưng không nghĩ tới Diêm Đông Thần đi tới bên cạnh sau đó đặt Tử Kim trường thương sang một bên, thi lễ với Tô Tín:

Tô huynh, tại hạ thua ngươi tâm phục khẩu phục, nhưng có mấy vấn đề võ đạo muốn thỉnh giáo Tô huynh, không biết Tô huynh có thể vui lòng chỉ giáo?

Tô Tín kinh ngạc nhìn Diêm Đông Thần, võ giả tốp mười Nhân Bảng đều có kiêu ngạo của mình, tối thiểu hắn còn chưa thấy qua có ai bị sau khi đánh bại còn đi thỉnh giáo người khác.

Người như vậy có thể có hai dạng người, một, hắn là kẻ tâm cơ thâm trầm tới mức đáng sợ, lòng mang sát cơ lại làm ra gương mặt tươi cười chào đón ngươi.

Một còn lại chính là đối phương chấp nhất với võ đạo, chấp nhất đến mức có thể quên đi thắng bại.

Dùng nhãn lực của Tô Tín, dù sao hắn không nhìn ra Diêm Đông Thần là loại người thứ nhất.

Diêm huynh khách khí, mọi người nghiệm chứng võ học với nhau, chưa nói tới thỉnh giáo gì.

Tô Tín nói.

Diêm Đông Thần lúc này mới chú ý tới Trần Kính bên cạnh, chắp tay nói:

Không biết vị huynh đài này là? Trần Kính cười ha hả nói:

Tại hạ Trần Kính, xuất thân La Thiên tông.

La Thiên tông chỉ là tông môn nhị lưu bình thường mà thôi, chính nhờ vào Trần Kính, La Thiên tông mới là tiểu tông môn được người giang hồ biết tới.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 618 - Nhân Bảng Đông Tấn (2)

Cho nên vừa nhắc tới La Thiên tông, Diêm Đông Thần lập tức biết người này là

ai.

Thì ra là ‘ Đại La Thiên Đao ’ Trần Kính Trần huynh, quả nhiên thất kính. Diêm Đông Thần lập tức chắp tay, trên mặt còn lộ ra vẻ khâm phục.

Hắn nghĩ tới Tô Tín đứng thứ sáu Nhân Bảng đã có thực lực mạnh như vậy, thứ năm Nhân Bảng như ‘ Đại La Thiên đao ’ Trần Kính khẳng định càng mạnh hơn nữa.

Trần Kính hơi có chút xấu hổ cười cười, ba người vui vẻ thảo luận võ đạo.

Trong ba người kỳ thật Diêm Đông Thần xuất thân chính thống nhất, hắn đi từ binh lính bình thường lên vị trí hiện tại, sau đó bị Vũ Thần Các tiếp nhận, được hoàng tộc Đông Tấn dạy bảo võ học chính thống.

Mà Tô Tín cũng không cần nói, một thân sở học cũng chỉ có một chữ ‘ tạp ’ để hình dung, mà sở học Trần Kính cũng rất tạp, cũng không khá hơn Tô Tín chút nào.

Hắn xuất thân La Thiên tông bản thân võ học chỉ thuộc loại bình thường, cho nên hắn chủ tu một ít công pháp bí kỹ của Lục Phiến Môn cùng với một ít cơ duyên hắn đạt được khi vừa bước vào giang hồ.

Ba tồn tại tốp mười Nhân Bảng nghiệm chứng võ đạo, mỗi người đều có lợi ích không nhỏ.

Đúng lúc này dưới quán rượu có âm thanh huyên náo xôn xao vang lên, một đám người đi lên trên lầu, lúc này dẫn tới rất nhiều võ giả nghị luận, bộ dạng oanh động còn lớn hơn ba võ giả tốp mười Nhân Bảng như Tô Tín.

Một đám người trẻ tuổi đi lên, nhất là trong đó có một nữ tử ăn mặc quần áo thế gia, dung mạo dịu dàng, cho dù mang mạng che mặt cũng làm người ta biết nàng là mỹ nhân.

Tô Tín hỏi:

- Mấy người kia có địa vị gì?

Trần Kính chính là tập sự tổng bộ đầu phụ trách Đông Tấn, đương nhiên hắn biết rõ, tuy có Diêm Đông Thần ở chỗ này nên hắn không thể nói.

Diêm Đông Thần thấp giọng nói:

Bọn họ đều là cường giả trẻ tuổi của Đông Tấn, cũng là người được Thành vương điện hạ mời đến.

Ăn mặc đạo trang là Thanh Dương quan Liễu Mộc, bài danh mười ba Nhân Bảng Đông Tấn, thân thể to lớn là Cửu Dương võ quán Hàn Thần Hiên, bài danh thứ mười Nhân Bảng Đông Tấn.

Nhỏ tuổi nhất như công tử thế gia là đại phái Thiên Long đạo tràng, Hướng Ngọc Lân nhi tử Hướng Thiên Long, đứng thứ ba mươi hai Nhân Bảng Đông Tấn.

Vẻ mặt cao ngạo là đệ tử thân truyền Hướng Thiên Long, Thiên Long đạo tràng đại sư huynh Khâu Minh Nhạc, đứng thứ ba Nhân Bảng Đông Tấn.

Về phần nữ nhân kia nghe nói là Đông Tấn Triệu gia đại tiểu thư Triệu Uyển Tích, nghe đồn quốc sắc thiên hương, nhân

gian hãn hữu, ta chưa thấy qua.

Tô Tín kinh ngạc nói:

- Đông Tấn còn có Nhân Bảng?

Trần Kính cười nói:

Không có gì kỳ lạ, người giang hồ đã tới Đông Tấn đều giống nhau, chế độ Nhân Bảng của Đông Tấn đều là hàng nhái chế định theo Đại Chu, nhưng bởi vì cường giả không đủ nên không có Thiên Bảng và Địa Bảng.

Cái gọi là Nhân Bảng Đông Tấn lại quá nhỏ, Đông Tấn diện tích vốn nhỏ, hơn nữa bảo thủ, Nhân Bảng có thể gom góp bao nhiêu cường giả?

Cho nên người có thể lên Nhân Bảng Đông Tấn không ít nhưng có năng lực không có bao nhiêu, ngươi cứ xem như trò cười là được, không cần xem như là đúng.

Ngươi xem Diêm huynh, hắn có thể đứng thứ bảy Nhân Bảng Đại Chu nhưng trên Nhân Bảng Đông Tấn chỉ đứng thứ bảy mươi, này cái gọi là Nhân Bảng Đông Tấn chỉ là chê cười.

Tô Tín đã giao thủ với Diêm Đông Thần, hắn biết rõ thực lực Diêm Đông Thần.

Trong trận chiến vừa rồi là Tô Tín áp chế tuyệt đối Diêm Đông Thần, nhưng cũng bởi vì Tô Tín đánh với Hà Hưu một trận nên đột phá nửa bước Nguyên Thần, cho nên mới có thể tạo thành áp lực lớn lên Diêm Đông Thần.

Nếu như tô tín vẫn còn thực lực trước kia, tuy hắn cũng có thể thắng được Diêm Đông Thần nhưng tuyệt đối không nhẹ nhàng như vậy.

Thực lực như Diêm Đông Thần chỉ đứng bảy mươi Nhân Bảng Đông Tấn, đây cũng không phải là tấm màn đen, quả thực chính là võ giả trẻ tuổi Đông Tấn ngu ngốc.

Xem bộ dạng của bọn họ dường như rất tự hào về thân phận bản thân.

Diêm Đông Thần cười khổ nói:

Kỳ thật ta cũng tự tìm, lúc trước ta cố ý thoát ly quân đội đã đắc tội Thần Vũ

Các.

Hơn nữa về sau ta lại lưu lạc võ lâm Trung Nguyên, lại đứng tốp mười Nhân Bảng Đại Chu cho nên cũng bị Đông Tấn xem như phản đồ, cho nên mới cố ý xếp ta ở vị trí bảy mươi.

Nhưng ta vẫn không hiểu, ta chẳng qua muốn truy cầu võ đạo mà thôi, việc này cũng sai sao?

Trần Kính và Tô Tín liếc nhau, đều lắc đầu vì Diêm Đông Thần ngây thơ.

Muốn an an ổn ổn truy cầu võ đạo? Chờ ngày nào đó ngươi tu luyện tới Chân Vũ Cảnh rồi nói sau.

Lúc này bên phía Đông Tấn, Thiên Long đạo tràng Hướng Ngọc Lân nhìn thấy ba người Tô Tín, hắn cũng không nhận ra Tô Tín và Trần Kính nhưng hắn vẫn nhận ra Diêm Đông Thần.

Ôi, đây không phải Diêm Đông Thần xếp thứ tám Nhân Bảng Đại Chu hay sao, có năng lực thì ở lại Đại Chu đi, quay trở lại Đông Tấn làm gì? Còn hai người bên cạnh ngươi mặc quần áo và trang sức đều là người Đại Chu sao?

Hướng Ngọc Lân khinh thường nói:

Diêm Đông Thần ah Diêm Đông Thần, ngươi học một thân tài nghệ từ Đông Tấn, kết quả ngươi lại dùng nó nịnh nọt những Chu cẩu kia, người vong ân phụ nghĩa như thế còn không biết xấu hổ ở lại Đông Tấn hay sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 619 - Làm Người Phải Hiểu Lễ Phép (1)

Diêm Đông Thần có nhân duyên không tốt tại Đông Tấn, nhưng đại đa số người đều chán ghét với hắn, cho rằng hắn phản bội Đông Tấn mà thôi, nhưng bọn họ vẫn tán thành thực

lực của Diêm Đông Thần, cho nên cũng không có ai đi khiêu khích hắn.

Nhưng Hướng Ngọc Lân không giống, phải nói đệ tử Thiên Long đạo tràng nhất mạch đều có thù oán với Diêm Đông Thần.

Lúc trước Diêm Đông Thần được thu vào Đông Tấn Thần Vũ Các, kỳ thật lúc trước Thần Vũ Các còn chuẩn bị lựa chọn một tên võ giả khác gia nhập, tên võ giả kia chính là Thiên Long đạo tràng đại đệ tử Khâu Minh Nhạc.

Nhưng đáng tiếc cuối cùng Thần Vũ Các lựa chọn Diêm Đông Thần, cho nên từ nay về sau Thiên Long đạo tràng nhất mạch bọn họ kết thành thù oán với Diêm Đông Thần.

Trước kia Diêm Đông Thần có bối cảnh quân đội, đệ tử Thiên Long đạo tràng nhất mạch không thể làm gì với hắn.

Không nghĩ tới bỗng nhiên Diêm Đông Thần lại động kinh, hắn trực tiếp rời khỏi quân đội đi Đại Chu lưu lạc, bị võ lâm Đông Tấn xem thành phản đồ, lần này Thiên Long đạo tràng cũng không có băn khoăn gì.

Vào lúc Hướng Ngọc Lân cho rằng Diêm Đông Thần nhất định sẽ tức giận phản kích, bỗng nhiên hai người Đại Chu kia đứng lên, một người trong đó mang theo nụ cười lạnh buốt, nói:

- Ngươi nói ai là Chu cẩu?

Cho dù Tô Tín hay là Trần Kính, kỳ thật bọn họ đều là người có tư tưởng ích kỷ, tán thành với Đại Chu cực thấp, nếu như Đông Tấn có thể cho bọn họ nhiều quyền lợi hơn, cho bọn họ thêm nhiều lợi ích, bọn họ chưa chắc không gia nhập Đông Tấn.

Hiện tại bị gọi là Chu cẩu trước mặt người khác, nếu bọn họ không tỏ vẻ một chút thì không nói nổi.

Hướng Ngọc Lân cười lạnh nói:

Nói các ngươi là Chu cẩu thì như thế nào? Ngày xưa Đại Chu cũng chỉ là Nam Man tiểu quốc mà thôi, thừa dịp Đông Tấn nguy cơ nên chiếm cứ Trung Nguyên.

Các ngươi hung hăng càn quấy tại Đại Chu cũng bỏ đi, nhưng đừng quên đây là nơi nào, nơi này là thành Tiêu Dương! Nơi này là Đông Tấn!

Lúc này Thanh Dương quan Liễu Mộc nhìn thấy hai người Tô Tín và Trần Kính liền nghĩ tới cái gì đó, sắc mặt thay đổi.

Nhưng hắn vừa định nói cái gì đó nhưng đã muộn.

Tô Tín khẽ vươn tay, chân khí cường đại bộc phát, Hướng Ngọc Lân muốn ngăn cản nhưng hắn chỉ có tu vi Linh Khiếu Cảnh, chút thực lực ấy trong mắt Tô Tín lại yếu ớt như đứa trẻ.

Tay Tô Tín trực tiếp xuyên thấu chân khí hộ thể và bóp cổ hắn, một đạo kiếm khí xâm nhập vào cơ thể, phong tỏa kinh mạch Hướng Ngọc Lân, làm cho hắn không thể vận dụng chút nội lực nào.

Tô Tín bóp cổ Hướng Ngọc Lân và nện đầu hắn xuống đất phát ra một tiếng vang thật lớn, kèm theo tiếng kêu thảm thiết của Hướng Ngọc Lân.

Hướng Ngọc Lân không phải võ giả chuyên tu luyện thể, bỗng nhiên bị nện xuống mặt đất, mặt mũi hắn đầy máu tươi, răng nứt vỡ hơn một nửa, bộ dạng thê

thảm tới cực điểm.

Chẳng lẽ sư phụ ngươi không dạy ngươi làm người phải hiểu lễ phép sao? Rất thích gọi người ta là chó sao, đây cũng không phải là thói quen tốt.

Ngữ khí Tô Tín giống như đồng bạn đang giáo huấn tiểu bằng hữu, ngữ khí phi thường lạnh nhạt nhưng động tác tay của hắn không dừng lại, vẫn cầm đầu Hướng Ngọc Lân nện có tiết tấu xuống đất, nện mấy lần như vậy, Hướng Ngọc Lân cũng đã hấp hối.

Lúc này người trong quán rượu cảm thấy lạnh buốt, người bên Đông Tấn lúc này mới kịp phản ứng, Thiên Long đạo tràng đại sư huynh Khâu Minh Nhạc trực tiếp phẫn nộ quát:

- Lớn mật!

Hắn còn chưa nói xong, thân thể Khâu Minh Nhạc giống như đại long tấn công Tô tín, hắn đánh ra một quyền như như cự long phẫn nộ.

Tô Tín cười lạnh một tiếng, buông Hướng Ngọc Lân ra, hắn đánh ra một quyền vô cùng đơn giản, trong nháy mắt lực lượng thiên địa trong đại sảnh bị rút lấy không còn.

Chân khí cuồng bạo tụ tập vào một quyền này, một quyền mang theo chân khí cường đại phóng ra ngoài, Tô Tín đột phá Long Tượng Bàn Nhược Công tầng bảy cách đây không lâu nên lực lượng rất mạnh, hắn dùng một quyền đánh lui Khâu Minh Nhạc.

Khâu Minh Nhạc có thực lực Thần Cung Cảnh đỉnh phong nhưng không có đạt tới Thiên Nhân Hợp Nhất nửa bước Thần Cung Cảnh.

Đối mặt võ giả thực lực như vậy, thậm chí Tô Tín không cần động tới vũ kỹ, trực tiếp bằng vào lực lượng tuyệt đối nghiền áp tại chỗ.

Mọi người hít sâu một hơi, dùng ánh mắt kinh hãi nhìn về phía Tô Tín.

Bọn họ đã gặp qua võ giả nửa bước Nguyên Thần Cảnh, nhưng như Tô Tín vừa mới đạt tới nửa bước Nguyên Thần Cảnh, ra tay đã có thể dẫn động lực lượng thiên địa bàng bạc cũng quá khủng bố một ít.

Trong những người Đông Tấn, Thanh Dương quan Liễu Mộc vỏ kiếm đỏ rực như máu bên hông Tô Tín liền nghĩ tới cái gì đó, bỗng nhiên hoảng sợ nói:

‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín! Hắn là thứ sáu Nhân Bảng Huyết Kiếm Thần Chỉ Tô Tín!

Mấy người bên phía Đông Tấn hít sâu một hơi.

Tuy bọn họ đều là nhân vật nổi danh trên Nhân Bảng Đông Tấn nhưng bọn họ lại biết mình là mặt hàng gì.

Thứ sáu Nhân Bảng Đại Chu không phải đệ nhất Nhân Bảng Đại Tấn có thể so sánh, nhìn Khâu Minh Nhạc là biết rõ, quả thực không phải đối thủ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 620 - Làm Người Phải Hiểu Lễ Phép (2)

Mọi người thấy thế liền ra tay, đối mặt Tô Tín, bọn họ không cần quan tâm tới vây công hay không vây công.

Tô Tín cười lạnh một tiếng, phất tay đánh ra hơn mười đạo kiếm khí, kiếm khí vô hình vô tướng quấy toái hư không, thừa sức làm võ giả Đông Tấn ứng phó mệt mỏi.

Diêm Đông Thần muốn lên giúp đỡ nhưng lại bị Trần Kính đè lại.

Nếu như đối phó đám gà đất chó kiểng còn cần đám người mình ra tay, thực lực Tô Tín không tránh khỏi quá hữu danh vô thực.

Những võ giả Nhân Bảng Đông Tấn trong mắt Tô Tín, thực lực cao nhất chỉ sánh ngang tầng giữa Nhân Bảng Đại Chu mà thôi, có chút thậm chí còn khó tiến vào tầng chót Nhân Bảng Đại Chu.

Đối chiến với những người này, Tô Tín chỉ dùng tám phần thực lực là có thể giải quyết toàn bộ.

Vào lúc này Triệu gia đại tiểu thư nhìn Tô Tín, ánh mắt không phải mang theo kinh ngạc, mà là cảm giác nghiền ngẫm.

Đọ sức với đám người này không có ý nghĩa, đang lúc Tô Tín chuẩn bị nặng tay, một khí tức nóng bỏng ập tới, một thân ảnh màu đỏ xuất hiện sau lưng Tô Tín, hắn đánh một quyền vào lưng Tô Tín.

Tô Tín không chút hoang mang, hắn sử dụng Đấu Chuyển Tinh Di, Tô Tín nhìn

thoáng qua người xuất quyền, Thanh Dương quan Liễu Mộc thổ huyết bay ngược về phía sau.

Sắc Vi Kiếm bên hông Tô Tín ra khỏi vỏ, phía trên còn có một vết rạn, đây là vết rạn xuất hiện khi đối chiến với Hà Hưu, tuy ảnh hưởng không lớn nhưng Tô Tín chuẩn bị sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ đi kho binh khí Địa phủ nhận binh khí Địa cấp.

Biển máu ngập trời, màu đỏ như máu bao phủ toàn bộ quán rượu, Huyết Sắc Vi yêu dị nở rộ, một kiếm này mang theo uy thế làm tất cả người Đông Tấn sợ hãi sắc mặt tái nhợt.

Huyết Hà Thần Kiếm đạt tới đỉnh phong nên sinh ra uy thế kinh người, nếu vừa rồi Tô Tín vận dụng một chiêu này, chỉ sợ bọn họ không ngăn cản được mấy chiêu.

Vào lúc này bóng người màu đỏ giống như liệt diễm tấn công Tô Tín, liệt diễm u lam bộc phát đốt huyết hà của Tô Tín bốc hơi, liệt diễm đánh ra một quyền, Huyết Sắc Vi bị đánh tan, đại đạo tối giản, uy thế kinh người.

Sắc mặt Tô Tín hơi biến hóa, người bỗng nhiên ra tay đánh lén có thực lực vượt qua Tô Tín dự đoán, quả thực mạnh đến quá phận, Tô Tín gặp được võ giả Thần Cung Cảnh thì người này gần với Hà Hưu.

Thực lực Tô Tín không kém gì người này bao nhiêu, hắn sử dụng Đấu Chuyển Tinh Di giáng trả đối phương, nhưng một quyền vừa rồi của Tô Tín chỉ có thể dùng Đấu Chuyển Tinh Di dời được quyền đầu tiên, có thể thấy được thực lực của người này còn mạnh hơn Tô Tín một đường..

Một cái tên mơ hồ xuất hiện trong đầu Tô Tín, bóng người trong liệt diễm cũng tươi cười, huyết diễm khôn cùng bay lên không trung, khí huyết sát của người này kinh người còn mạnh hơn cả mười tòa Huyết Sát kiếm trận.

Hai tay người nọ kết ấn, huyết diễm hóa thành một đầu huyết sắc cự mãng trong lòng bàn tay, hắn đánh ra một ấn, huyết sắc cự mãng mở răng nhanh cắn xé Tô Tín.

Duỗi bàn tay trắng noãn như ngọc, Tô Tín điểm ra một chỉ, chỉ kình đầy trời hợp nhất, ánh sáng vô tận nở rộ, Tam Chỉ Đạn Thiên, nhất chỉ Phá Sát!

Huyết sắc cự mãng tan rã, một ấn thất bại, bỗng nhiên người nọ há mồm phát ra âm tiết kỳ dị, mọi người nơi này thống khổ che tai.

Nhưng trong đầu Tô Tín điên cuồng vận chuyển Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, tinh thần lực ngưng tụ thành mũi nhọn va chạm với đối phương, hai người đều kêu rên một tiếng, đồng thời lui về phía sau ba bước.

Sau khi đứng lại, quanh người Tô Tín bộc phát trăm đạo kiếm khí, kiếm khí có cương mãnh bạo liệt, nhu phong thực cốt, cả hai hợp nhất ngưng tụ thành kiếm khí cường đại chém thẳng về phía người kia.

Người nọ biến chưởng thành đao, hỏa diễm vô tận hóa thành trường đao sau đó chém ra, trong nháy mắt huyết diễm khôn cùng bay lên.

Huyết diễm đao va chạm với Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, cả quán rượu chấn động, đỉnh quán rượu xuống đổ ầm ầm, nếu không phải nơi đây đều là võ giả, chỉ sợ đều phải chết một đống người.

Nhìn thấy Tô Tín lại không làm gì được đối phương, Trần Kính rút đao ra, Diêm Đông Thần cầm thương đứng lên.

Nói như thế nào hai người cũng ở chung một chỗ với Tô Tín, đương nhiên không thể cứ đứng nhìn như vậy.

Vào lúc này có giọng nói hào sảng vang lên:

Ta nói các vị làm gì thế? Đều là người một nhà, đây chính là lũ lụt xông miếu Long Vương, tại sao lại đánh nhau?

Một trung niên nho nhã mặc mãng bào màu vàng, dẫn theo một đám tùy tùng đi vào trong quán rượu, nhìn trước mắt cảnh tượng trước mặt liền lắc đầu, thần sắc khó hiểu.

Nhìn thấy trung niên này xuất hiện, đám người Khâu Minh Nhạc cung kính hành lễ:

- Tham kiến Thành vương điện hạ.

Trần Kính và Diêm Đông Thần cùng đi lên hành lễ, trung niên nho nhã này là Thành vương Triệu Nguyên Điển.

Thành vương Triệu Nguyên Điển bề ngoài thập phần không tệ, tướng mạo nho nhã đường hoàng, hình dáng đường đường khí thế bất phàm, rất khó tưởng tượng hắn là người xem tiền như rác trong mắt võ giả.

Trần Kính chỉ vào Tô Tín nói:

Vị này chính là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín, đứng hàng thứ sáu Nhân Bảng Đại Chu, cũng là người ta chuẩn bị dẫn tiến cho Thành vương điện hạ.

Đôi mắt Triệu Nguyên Điển sáng ngời, thứ sáu Nhân Bảng cũng bỏ đi, trọng yếu nhất là thân phận tổng bộ đầu Giang Nam đạo của Tô Tín, có thể cung cấp ngoại viện không tệ cho hắn

Triệu Nguyên Điển không sợ người khác nói hắn cấu kết Đại Chu, đối với hắn mà nói, hiện tại chỉ cần có thể đoạt được ngôi vị hoàng đế còn quan trọng hơn tất cả.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 621 - Thưởng Kiếm Đại Hội (1)

Triệu Nguyên Điển tươi cười chắp tay nói với Tô Tín:

Thì ra là Tô Tín Tô đại nhân, quả nhiên là thanh niên tuấn kiệt, thiên kiêu võ lâm, xem ra Đại Chu vẫn còn có chút ánh mắt, không có bỏ qua tuấn kiệt cao cường như Tô đại nhân.

Tô tin cũng chắp tay nói:

Thành vương điện hạ khen nhầm, trước mặt điện hạ, tại hạ không phải đại nhân gì.

Triệu Nguyên Điển hài lòng với thái độ của Tô Tín, hắn nhìn đám người Khâu Minh Nhạc và cười nói:

Chuyện lần này chỉ là hiểu lầm mà thôi, các ngươi đều là xương cánh tay của bổn vương, Tô Tín là người Trần Kính dẫn tiến chuẩn bị trợ giúp bổn vương, cho nên vừa rồi chẳng

qua chỉ là hiểu lầm mà thôi, mọi người không đánh nhau không quen biết.

Lúc này huyết diễm trên người của người kia biến mất, lộ ra tướng mạo người Hồ dáng người cao lớn.

Tướng mạo của hắn làm người ta sợ hãi, tóc là màu đỏ, ngay cả đôi mắt cũng đỏ thẫm tùy thời có thể ăn người.

Hơn nữa hắn toàn thân cao thấp đều lạc ấn đầy các loại kỳ dị đen kịt đường vân, càng lộ ra hắn quái dị đáng ghét.

Triệu Nguyên Điển chỉ vào người kia, nói:

Vị này chính là bài danh thứ ba Nhân Bảng Đại Chu ‘ Hỏa Vực Ma Thần ’ Diễn Na La, cũng là hào kiệt gần đây bổn vương dùng số tiền lớn mời chào đến.

Kỳ thật vừa rồi bổn vương chỉ là muốn cho hắn đi lên can ngăn mà thôi, không nghĩ tới cuối cùng đánh thật, tuy không có sao, bởi vì cái gọi là không đánh nhau thì không quen biết.

Tô Tín lạnh lùng nhìn Diễn Na La, thực lực bài danh thứ ba Nhân Bảng danh xứng với thực.

Nhưng Tô Tín xem ra, Diễn Na La căn bản chính là một tên điên.

Vừa rồi Triệu Nguyên Điển bảo hắn đi lên can ngăn, kết quả hắn lại như tên điên hạ tử thủ với mình, Tô Tín quả thực không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Tuy Diễn Na La đã sớm có hung danh lộ ra ngoài, từ thời điểm ở Tây Vực, Diễn Na La đã thị sát khát máu thành tánh, thậm chí làm ra chuyện huyết đồ một tộc.

Tuy có không ít người gián tiếp chết trong tay Tô Tín, nhưng Tô Tín giết người nhưng đều là có nguyên nhân, mà Diễn Na La giết người toàn bằng tâm tình, quả thực không hề có chút lý lẽ nào đáng nói, làm việc giống như tên điên.

Có Thành vương Triệu Nguyên Điển lên tiếng, mấy gia hỏa Đông Tấn chỉ hừ lạnh một tiếng, mang theo Hướng Ngọc Lân hấp hối rời đi.

Đông Tấn khác với Đại Chu, thế lực võ lâm nơi này liên lụy với triều đình Đông Tấn quá sâu, bọn họ cũng không dám làm trái lệnh Triệu Nguyên Điển, hơn nữa bản thân bọn họ cũng là người một phái với Triệu Nguyên Điển.

Đợi đến lúc bọn họ rời đi, Triệu Nguyên Điển chắp tay nói với Tô Tín và Trần Kính cùng Diêm Đông Thần:

- Các vị đã đến thành Tiêu Dương, bổn vương tự nhiên phải tận tình hữu nghị

địa chủ.

Thưởng kiếm đại hội sẽ tổ chức vào mấy ngày nữa, ba vị đi vào vương phủ nghỉ ngơi đi.

Triệu Nguyên Điển mở miệng mời, Tô Tín và Trần Kính vốn muốn mượn cớ tiếp cận Triệu Nguyên Điển nên đều gật đầu đáp ứng.

Diêm Đông Thần không có ý định đầu nhập vào Triệu Nguyên Điển nhưng hắn cũng bị Triệu Nguyên Điển mời tới tham gia thưởng kiếm đại hội, cho nên hắn cũng theo chân đám người Tô Tín đi vào ở trong Triệu vương phủ.

Tuy Diễn Na La lúc gần đi nhe răng cười với đám người Tô Tín giống như nhìn thấy con mồi ngon.

Sau khi Triệu Nguyên Điển tổ chức tiệc rượu chiêu đãi xong, Tô Tín cùng Trần Kính đi với nhau trở về gian phòng.

Ngồi xuống uống một ly trà, Tô Tín thản nhiên nói:

Ngươi cũng không nói trong việc này có Diễn Na La nhúng tay vào. Trần Kính xoa xoa đầu nói:

Ta cũng không nghĩ tới Triệu Nguyên Điển lại có thể tìm tên điên Diễn Na La

kia.

Tên điên này phần lớn thời gian ở lại Tây Vực, thời điểm đến Trung Nguyên rất ít, ai biết lần này hắn trùng hợp rời khỏi Tây Vực, lập tức bị Triệu Nguyên Điển mời chào tới.

Diễn Na La đã đến làm kế hoạch của Trần Kính cùng Tô Tín có sai lệch.

Bọn họ muốn chờ Triệu Thành Kiến phái thích khách tới, thời điểm Triệu Nguyên Điển nguy trong sớm tối thì bọn họ mới xuất thủ cứu hắn, khi đó dùng tính cách thu mua nhân tâm của Triệu Nguyên Điển sẽ cho bọn họ không ít thứ tốt.

Nhưng vấn đề là hiện tại Diễn Na La gia nhập làm cho uy thế bên phía Triệu Nguyên Điển phóng đại, vạn nhất thích khách kia bị rất giải quyết dễ dàng thì làm sao nổi bật tầm quan trọng của bọn họ? Như vậy Triệu Nguyên Điển sẽ không cho bọn họ quá nhiều.

Trần Kính cũng không có chủ ý gì, nội tâm Tô Tín lại nói không nên lời, hắn tìm cơ hội sẽ giết Triệu Nguyên Điển, mang túi giới tử về đến Địa phủ và trả giá cao mời người mở ra.

Trong Địa phủ có nhiều người tài ba, cao thủ tinh thông bói toán đều có, túi giới tử có ấn ký sẽ không thành vấn đề với bọn họ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 622 - Thưởng Kiếm Đại Hội (2)

Sau vài ngày, Triệu Nguyên Điển chiêu đãi bọn họ không tệ, tự mình mang theo đám người Tô Tín du lãm phong cảnh thành Tiêu Dương.

Hơn nữa Triệu Nguyên Điển người này có thể lực áp phần đông hoàng tử Đông Tấn, trở thành người lựa chọn đứng đầu trở thành hoàng đế Đông Tấn kế tiếp, đương nhiên hắn cũng có chỗ hơn người.

Những võ giả thế lực yếu ớt lại cho rằng Triệu Nguyên Điển chính là kẻ coi tiền như rác, chạy tới Thành vương phủ ăn nhờ ở đậu sau đó mang đồ vật rời đi, còn vụng trộm nói Triệu Nguyên Điển coi tiền như rác.

Thật tình không biết việc này đúng như tính toán của Triệu Nguyên Điển, những võ giả này nói như vậy cũng thuận tiện tuyên truyền thay Triệu Nguyên Điển, đến lúc đó tự nhiên có thêm nhiều võ giả tới nương tựa hắn.

Người có tài chân chính, Triệu Nguyên Điển tự nhiên sẽ lộ ra một mặt hào sảng chiêu hiền đãi sĩ mời chào bọn họ, những kẻ thật giả lẫn lộn sẽ bị Triệu Nguyên Điển giả ngu đuổi đi, tiếp tục tuyên truyền thay hắn.

Triệu Nguyên Điển thông minh như thế, đáng tiếc cũng dùng ở phương diện tranh quyền đoạt lợi, nếu như hắn an tâm phụ tá hoàng tử đăng cơ, đoán chừng Đại Chu cũng sẽ đau đầu khi có đối thủ như vậy.

Đương nhiên nói đi cũng nói lại, cho dù tân hoàng đăng cơ sẽ tin tưởng Triệu Nguyên Điển, nhưng đợi đến lúc Triệu Nguyên Điển công cao chấn chủ, khó bảo toàn tân hoàng sẽ không được chim quên ná, đặng cá quên nơm.

Vài ngày sau bắt đầu tổ chức thưởng kiếm đại hội, thanh Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm chìm vào quên lãng đã lâu cũng nên xuất hiện trước thế gian.

Kỳ thật trong khoảng thời gian ở Thành vương phủ, Tô Tín ngược lại đã mượn cơ hội mang Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm ra ngoài.

Đáng tiếc Triệu Nguyên Điển giấu Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm rất kín, tuy không có trong túi giới tử của hắn nhưng lại bị đặt trong bảo khố Thành vương phủ, nghe nói còn có một vị cường giả Hóa Thần Cảnh tâm phúc của Triệu Nguyên Điển tọa trấn, đây cũng là nguyên nhân Tô Tín sợ ném chuột vỡ bình.

Thân là người đứng đầu trong cạnh tranh thành hoàng đế Đông Tấn kế tiếp, Triệu Nguyên Điển không thông võ đạo nhưng hắn mưu đồ nhiều năm như thế, hắn cũng có thể lôi kéo võ giả Hóa Thần Cảnh tán tu thành tâm phúc.

Chính vì có võ giả Hóa Thần Cảnh ở đây, lúc này mới làm Tô Tín không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Đợi năm ngày sau, thưởng kiếm đại hội chính thức bắt đầu, lần này có hơn trăm võ giả trên cảnh giới Tiên Thiên xuất hiện.

Mặt mũi Triệu Nguyên Điển rất lớn, hắn những năm qua chiêu hiền đãi sĩ, kết vô số thiện duyên, tối thiểu trong võ lâm có bảy thành thế lực võ lâm Đông Tấn có quan hệ với hắn.

Những thế lực võ lâm này không đầu nhập vào hắn nhưng Triệu Nguyên Điển muốn mượn thưởng kiếm đại hội lần này lập uy, bọn họ cũng rất nể tình đều phái một đệ tử tới giữ mặt mũi.

Đám người Tô Tín bị Triệu Nguyên Điển an bài ở vị trí chính, ngang bằng với một ít võ giả Nguyên Thần Cảnh của Đông Tấn.

Tồn tại tốp mười Nhân Bảng chắc chắn sẽ tấn chức Nguyên Thần Cảnh, cho nên an bài như thế là hợp lý.

Kế tiếp một ít võ giả địa phương Đông Tấn đều ngồi vào vị trí, dung nạp hơn ba

trăm người, yếu nhất cũng đều là tồn tại Tiên Thiên Thần Cung Cảnh và một ít đại biểu các đại phái.

Những võ giả khác không sắp xếp vị trí, cũng chỉ có thể tạm thời đứng bên ngoài đại sảnh.

Hơn nữa không biết có phải trùng hợp hay không, đối diện Tô Tín là người quen, chính là đám người Khâu Minh Nhạc đứng thứ ba Nhân Bảng Đông Tấn, không có Hướng Ngọc Lân ở đây.

Hắn bị Tô Tín tổn thương quá thảm, không có mấy tháng không thể khôi phục như cũ.

Đối diện Tô Tín trừ Khâu Minh Nhạc ra, còn có võ giả trung niên hơn bốn mươi tuổi, trên trán mang theo khí tức âm tàn, tướng mạo có ba phần tương tự Hướng Ngọc Lân, hắn chính là chủ nhân Thiên Long đạo tràng Hướng Thiên Long.

Tuy Hướng Thiên Long chỉ có thực lực Hóa Thần Cảnh nhưng địa vị của hắn không đơn giản.

Sư phụ hắn ngày xưa chính là Diệu Vũ đại tướng quân Lâm Uy Viễn của Đông Tấn, cường giả Dương Thần Cảnh hàng thật giá thật, tuy bởi vì công cao chấn chủ mà bị hoàng đế Đại Tấn năm xưa liên hợp phần đông cao thủ tru sát.

Tuy trận chiến đó tru sát Lâm Uy Viễn nhưng thực sự tạo thành vô số tử thương trong cường giả Đại Tấn, cũng chôn một phục bút suy bại cho Đại Tấn.

Về sau Đông Tấn thành lập, tuy hoàng đế Đông Tấn cũng là họ Triệu nhưng thật sự không có quan hệ quá lớn với Đại Tấn Triệu thị, Đông Tấn Triệu thị thuộc về huyết mạch bàng chi Đại Tấn Triệu thị, mấy trăm năm qua đã mỏng manh không còn bao nhiêu.

Cho nên Đông Tấn Triệu thị muốn lôi kéo nhân tâm cho nên tìm Hướng Thiên Long đệ tử Lâm Uy Viễn, trợ giúp hắn mở Thiên Long đạo tràng trong thành Tiêu Dương, thậm chí còn giúp đỡ tài nguyên tu luyện.

Hướng Thiên Long lúc này an vị đối diện cách Tô Tín chưa đủ ba trượng, trên mặt hắn không có sắc thái gì khác.

Cho dù con mình bị Tô Tín tổn thương như vậy, trong lòng của hắn nếu không có phẫn hận mới là kỳ quái.

Nhưng lúc này lực chú ý của Tô Tín không đặt lên người Hướng Thiên Long, mà là nhìn lên người Triệu gia tiểu thư Triệu Uyển Tích khuynh quốc khuynh thành.

Ngày đó khi ở quán rượu, Diêm Đông Thần có nhắc tới tên Triệu Uyển Tích, nhưng Tô Tín lại không để ý, tiểu thư thế gia Đông Tấn không có liên quan gì tới hắn.

Ngày hôm nay nhìn thấy Triệu tiểu thư, Tô Tín lại có cảm giác không đúng.

Ban đầu ở trong tửu lâu, Tô Tín và đám người Khâu Minh Nhạc đánh kịch liệt như thế nhưng vị Triệu tiểu thư lại không có cảm giác chút nào, dáng vẻ cực kỳ lạnh nhạt.

Nếu chỉ như thế cũng bỏ đi, nhưng hết lần này tới lần khác Tô Tín rời khỏi quán rượu và nhìn sang Triệu tiểu thư, Tô Tín lại không có nhớ tới gặp qua đối phương.

Việc này quá kinh khủng, phải biết rằng dùng tinh thần lực của Tô Tín, Tô Tín có thể nhớ kỹ từng động tác của tiểu nhị khi đó, hắn có thể nhớ mọi chuyện chung quanh, kết quả hiện tại hắn thiếu chút nữa trong quán rượu lại có nhân vật như thế, trong đó khẳng định có vấn đề.

Tô Tín nhìn sang Triệu Uyển Tích, tự nhiên cảm giác quen thuộc sinh ra.

Lúc này Triệu Uyển Tích cũng cảm giác được ánh mắt Tô Tín, lúc này dí dỏm nháy mắt với hắn mấy cái, ngay sau đó có một cái tên xuất hiện trong đầu Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 623 - Cái Gì Là Kiếm (1)

Duẫn Tịch Tuyết!

Tô Tín nghĩ đến chính là Duẫn Tịch Tuyết.

Sau khi tu luyện Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, tinh thần lực Tô Tín không cường đại bằng võ giả Huyễn Ma Đạo và Bạch Liên giáo chuyên tu ảo thuật, nhưng cũng không kém hơn người ta bao nhiêu.

Kết quả hắn hiện tại có thể bị tinh thần lực của đối phương ảnh hưởng quên đi đối phương, cho dù điều kiện tiên quyết là Tô Tín bị động giao chiến với người ta, trong cùng giai có thể làm được điểm này có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hiện tại nhìn thấy Triệu Uyển Tích làm động tác nháy mắt với mình, Tô Tín lập tức liền xác định nàng khẳng định chính là ma nữ Duẫn Tịch Tuyết.

Lúc này Duẫn Tịch Tuyết chỉ có thể nói ngã một lần khôn hơn một chút.

Lần trước nàng đi Lục Phiến Môn thông tri tin tức cho Tô Tín, lúc đó ảo thuật của nàng bị Tô Tín khám phá, lúc này ngụy trang, nàng không chỉ dùng ảo thuật, mà là ảo thuật tăng thêm

dịch dung thuật, hai thứ kết hợp, cho dù là Tô Tín cũng không thể kịp thời phát hiện.

Tô Tín lúc này lại cau mày, thưởng kiếm đại hội lần này cũng quá lộn xộn.

Người Thiên đình, người Địa phủ, người Triệu Nguyên Điển, người hoàng tử Triệu Thành Kiến, kết quả hiện tại lại có Duẫn Tịch Tuyết là người Huyễn Ma Đạo, quan hệ rắc rối phức tạp như vậy, cho dù là Tô Tín cũng có chút đau đầu.

Nhìn thấy người cũng đã đến đủ, Triệu Nguyên Điển cười nói:

- Nếu mọi người đã tới, vậy lần này bổn vương cũng không thừa nước đục thả

câu.

Lần thưởng kiếm đại hội lần này trừ vừa mới khai quật Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm và một ít kiếm điển thượng cổ ra, đằng sau còn có kinh hỉ chờ các vị, hiện tại trước hết xem Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm và kiếm điển.

Nói xong, Triệu Nguyên Điển vỗ vỗ tay, lập tức có người đặt Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm ở giữa đại sảnh.

Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm trong mắt võ giả bình thường không phải Thiên binh khó lường, nó hiện tại đã tan hết linh tính nên không phải Thiên binh, dù vậy nó vẫn trân quý tới cực điểm.

Trong mắt những cường giả thượng cổ từng sáng tạo Cửu Trọng Kiếm Các, Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm cũng chỉ là một cái chìa khóa Cửu Trọng Kiếm Các mà thôi, chỉ từ chất liệu và đặc tính, chín thanh kiếm này không phải quá mạnh.

Lúc Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm được mang ra, lực chú ý của Tô Tín đều nhìn vào nó, đang chờ thời khắc người Thiên đình ra tay.

Cho tới bây giờ, Tô Tín cũng không có phát hiện có gì dị thường.

Về sau Triệu Nguyên Điển lại cho người mang kiếm điển đào móc cùng Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm ra cho mọi người

quan sát.

Những kiếm điển này đúng là kiếm điển thượng cổ hàng thật giá thật, phẩm cấp cũng không thấp, đặt ở tiểu tông môn chính là bảo vật trấn phái, hiện tại Triệu Nguyên Điển công nhiên mang ra cũng dẫn tới mọi người cẩn thận xem xét, nghị luận liên tục.

Nhìn thấy mọi người xem không kém bao nhiêu, Triệu Nguyên Điển ho khan một tiếng nói:

Hôm nay tên là thưởng kiếm đại hội, ‘ kiếm ’, tự nhiên chính là hạch tâm đại hội lần này.

Tuy bổn vương không thông võ đạo, nhưng cũng biết kiếm có tầm quan trọng thế nào trong binh khí giang hồ.

Tông môn đỉnh cấp trên giang hồ chỉ có trì kiếm ngũ phái, nhưng không thấy trì đao ngũ phái hay trì thương ngũ phái, có thể thấy được tầm quan trọng của kiếm.

Không biết các vị có ý kiến gì với kiếm hay không? Cái gì là kiếm?

Triệu Nguyên Điển nói lời này dẫn tới không ít võ giả chú ý.

Trong bọn họ có vô số võ giả sử dụng kiếm, nếu thật có người hỏi bọn họ cái gì là kiếm, những người này nhất định không nói ra được.

Kiếm chính là kiếm, nó là binh khí, nó còn có thể là cái gì? Trong khoảng thời gian ngắn trong đại sảnh nghị luận liên tục.

Thấy không người mở miệng trước, Triệu Nguyên Điển liền cười nói với Thanh Dương quan thanh Mộc đạo nhân:

- Thanh Mộc đạo trưởng, không biết ngài nhận thức vì cái gì mới là kiếm?

Thanh Mộc đạo nhân Thanh Dương quan có nhân số không nhiều, chỉ không đến trăm người, nhưng Thanh Dương quan của bọn họ truyền thừa gần ngàn năm, thậm chí còn truyền thừa lâu dài hơn Đại Tấn.

Bản thân hắn là tồn tại Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, mặc dù có phần lớn tuổi nhưng là người có bối phận cao nhất tại đây, cho

nên Triệu Nguyên Điển hỏi hắn đầu tiên.

Thanh Mộc đạo nhân mặc y phục chỉnh tề, còn có chòm râu hoa râm, hắn nói:

Kiếm giả, bách binh chi quân. Bởi vì có câu nói thà thẳng không cong là kiếm, cho nên kiếm chính là quân tử chi kiếm.

Thanh Mộc đạo nhân cũng không phải võ giả sử dụng kiếm, hắn nói chính là điển tịch Nho gia ngày xưa, mọi người nơi này vô cùng tán thưởng.

Ánh mắt Triệu Nguyên Điển lại nhìn sang Hướng Thiên Long:

Không biết Thiên Long đạo tràng Hướng quán chủ có ý kiến gì với kiếm hay không?

Nụ cười trên mặt Hướng Thiên Long cứng ngắc, đưa ánh mắt nhìn về phía Tô

Tín:

Chúng ta đã già, nên xem người trẻ tuổi đi, gió này đầu này, tại hạ không xuất ra được.

Nghe nói vị tiểu hữu này chính là thứ sáu Nhân Bảng ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín, không biết Tô tiểu hữu có ý kiến gì với kiếm?

Sắc mặt mọi người biến thành quái dị, bọn họ nghe nói qua, Tô Tín vừa mới đến thành Tiêu Dương đã đánh nhi tử Hướng Thiên Long thành trọng thương, đây chính là kẻ hung hăng càn quấy.

Tô Tín ngươi thanh danh lên cao tại Đại Chu, thân là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, ngay cả võ giả Nguyên Thần Cảnh cũng sẽ khách khí với ngươi.

Nhưng vấn đề hiện tại ở chỗ này không phải là Giang Nam đạo mà là Đông Tấn, nơi này chính là sân nhà của Hướng Thiên Long.

Ngươi ở trước mặt mọi người công nhiên đánh trọng thương nhi tử Hướng Thiên Long, đối phương không tới tìm ngươi phiền toái đó mới gọi kỳ quái đấy.

Huống chi Hướng Thiên Long dùng tính khí táo bạo nổi danh.

Bọn họ có thể đoán được, hiện tại Hướng Thiên Long mang vấn đề đổ lên người Tô Tín, cho dù Tô Tín nói cái gì thì hắn sẽ phản bác, làm cho Tô Tín xấu mặt trước mặt mọi người.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 624 - Cái Gì Là Kiếm (2)

Hướng Thiên Long hỏi như vậy, Tô Tín lại cười nói:

Vấn đề này rất đơn giản, kiếm chính là binh khí, binh khí là làm gì? Đương nhiên là dùng giết người.

Có thể giết người chính là kiếm, kiếm đạo cũng là đạo giết người, kiếm, chính là hung binh giết người!

Vừa nói ra những lời này, đám người nơi đây trợn mắt há hốc mồm, lời nói tà đạo cực đoan như thế chỉ có võ giả tà đạo mới nói ra được, không nghĩ tới Tô Tín lại nói lời này trước mặt mọi người.

- Quả thực chính là nói hưu nói vượn!

Không đợi Hướng Thiên Long nói chuyện, một võ giả đã quát lớn đứng ra.

Người này là võ giả Nguyên Thần Cảnh, chính là quán chủ Cửu Dương võ quán Đỗ Uy, đệ tử Hàn Thần Hiên của hắn cũng động thủ với Tô Tín tại quán rượu, kết cục có thể nghĩ, cho dù Tô Tín không có tận lực nhằm vào hắn nhưng cũng làm Hàn Thần Hiên trọng thương.

Đỗ Uy cười lạnh nói:

Trên giang hồ đều đồn đãi Tô Tín ngươi giết máu chảy thành sông tại Giang Nam đạo, hiện tại xem ra ngươi đúng như lời đồn, đã thị sát khát máu thành tánh, đã đi vào ma đạo!

Kiếm giả không sợ hãi, dũng mãnh cấp tiến, chính là bách binh chi quân, ngươi lại nói nó là hung binh, đây quả thực là ngụy biện tà thuyết!

Tô Tín mặt không đổi sắc hỏi ngược lại:

Ngươi sử dụng kiếm giết người, vậy nó tự nhiên là hung binh, kiếm giết người là kiếm giết người, có cái gì không đúng?

Chẳng lẽ Đỗ quán chủ dám nói trên kiếm của mình cho tới bây giờ không nhiễm máu tươi?

Ngữ khí của Đỗ Uy hơi ngừng lại, hắn hừ lạnh nói:

Đỗ mỗ từng dùng kiếm giết người, nhưng ta chỉ giết kẻ làm việc ác bất tận. Tô Tín khoát tay nói:

Đều là giết người, có cái gì khác nhau chớ?

Đang lúc Đỗ Uy muốn nói cái gì đó, Hướng Thiên Long lại nói:

Nếu hôm nay chúng ta luận kiếm, nếu cứ nói như thế này thì nói tới khi nào?

Vừa lúc tại hạ không tán thành ý kiến của Tô tiểu hữu, cho nên không bằng chúng ta nên đi xuống khoa tay múa chân một chút, nhìn xem ai lý giải sâu với kiếm đạo hơn.

Mọi người nơi đây dùng ánh mắt quái dị nhìn Hướng Thiên Long.

Ngươi một võ giả Nguyên Thần Cảnh đối phó một võ giả Thần Cung Cảnh còn nói năng hùng hồn như vậy, chẳng lẽ ngươi thật cho rằng vì báo thù cho nhi tử thì không biết xấu hổ hay sao?

Sau đó Hướng Thiên Long nhân tiện nói:

Nhưng tại hạ là Nguyên Thần Cảnh, Tô tiểu hữu ngươi là Thần Cung Cảnh, cứ tỷ thí như vậy là tại hạ khi dễ ngươi.

Không bằng như vậy đi, chúng ta đều tự phong võ công, đơn thuần sử dụng kiếm đạo đọ sức một phen, như thế nào?

Nghe được Hướng Thiên Long nói như vậy mọi người mới thoải mái.

Hướng Thiên Long muốn giáo huấn Tô Tín cũng không có khả năng không muốn thể diện của mình.

Song phương tự phong võ công, đơn thuần đọ sức kiếm kỹ, như vậy cũng nói qua được.

Ngay cả như vậy, kỳ thật Hướng Thiên Long vẫn chiếm tiện nghi.

Tuy Tô Tín có thanh danh lên cao trong võ lâm Trung Nguyên, nhưng hắn vẫn chỉ là tiểu bối mà thôi.

Võ giả đối chiến, không chỉ khảo nghiệm cảnh giới, còn có kinh nghiệm, tầm mắt…

Bọn họ xem ra, cho dù điều kiện tiên quyết tự phong nội lực, thời gian Hướng Thiên Long tập võ cũng lớn hơn tuổi của Tô Tín, tính toán như thế nào đều là Hướng Thiên Long chiếm tiện nghi.

Tô Tín lại cười nói:

Nếu Hướng quán chủ có nhã hứng, tại hạ nguyện ý phụng bồi. Triệu Nguyên Điển au đầu nói ra:

Nếu không hai vị thôi đi, thưởng kiếm đại hội của chúng ta cũng không phải luận võ đại hội, vạn nhất có ngộ thương sẽ không tốt.

Đối với Triệu Nguyên Điển mà nói, kết giao với Tô Tín thập phần quan trọng, nếu như có thể thông qua Tô Tín đổi lấy Đại Chu âm thầm ủng hộ hắn, như vậy Triệu Nguyên Điển dù cho biết rõ đây là bảo hổ lột da, cần bán đứng lợi ích Đông Tấn thì hắn cũng nguyện ý.

Hướng Thiên Long với tư cách là đồ đệ của Diệu Vũ đại tướng quân Lâm Uy Viễn bị hàm oan trước kia, uy vọng của hắn tại Đông Tấn rất cao, tuy Thiên Long đạo tràng không có chính thức đầu nhập vào dưới trướng Triệu Nguyên Điển nhưng cũng là thế lực thân cận.

Hai người này đối với Triệu Nguyên Điển mà nói đều thập phần hữu dụng, Triệu Nguyên Điển không muốn nhìn thấy bọn họ tự giết lẫn nhau.

Đáng tiếc Hướng Thiên Long kiên quyết muốn báo thù cho nhi tử, nhi tử của hắn bị người ta tổn thương nặng như vậy,

nếu mình không lấy lại danh dự, chẳng phải tương lai sẽ bị đồng đạo giang hồ cười nhạo.

Cho nên Hướng Thiên Long trực tiếp từ chối:

Điện hạ, cái gọi là võ đạo cũng không phải dùng mồm mép là có thể phân biệt rõ ràng, phải trực tiếp động thủ mới tốt.

Tô tin cũng nói:

Đúng vậy, Hướng quán chủ muốn xác minh võ đạo, ta với tư cách hậu bối cũng phụng bồi tới cùng.

Khuyên can không có kết quả, Triệu Nguyên Điển đành phải cho hai người bọn họ động thủ.

Hai người tự phong nội lực trước mặt mọi người, binh khí cũng đổi thành trường kiếm thép tinh bình thường, lúc này hào khí giương cung bạt kiếm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 625 - Khoái Kiếm (1)

Hướng Thiên Long vung tay nói với Tô Tín:

Vậy thì mời tô tiểu hữu xuất thủ trước. Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Vẫn là Hướng quán chủ xuất thủ trước đi, ta sợ chờ ta xuất thủ trước, Hướng quán chủ ngươi sẽ không có cơ hội ra tay.

Vừa nói ra lời này, tất cả mọi người ở đây đều cười lạnh một tiếng.

- Cuồng vọng!

Cho dù tự phong nội lực, Hướng Thiên Long cũng tu luyện võ công nhiều hơn Tô Tín vài chục năm, hiện tại ngươi dám nói Hướng Thiên Long không có cơ hội ra tay.

Trên mặt Hướng Thiên Long cũng lộ ra một tia lãnh ý, nói:

- Nếu Tô tiểu hữu có tin tưởng như vậy, tại hạ sẽ không khách khí.

Mặc dù nói đã tự phong nội lực, hơn nữa Hướng Thiên Long chính thức am hiểu không phải kiếm pháp, nhưng hắn vẫn không có đặt Tô Tín vào trong mắt.

Có thể tu luyện tới Nguyên Thần Cảnh, cho dù thực lực không đồng nhất nhưng tối thiểu ở phương diện chiến đấu, mỗi người đều trải qua thiên chuy bách luyện mới thành tựu Nguyên Thần Cảnh.

Cho nên mặc dù tự phong nội lực, Hướng Thiên Long cũng có nắm chắc giáo huấn Tô Tín một trận.

Tuy bây giờ nhìn ý của Thành vương muốn lôi kéo Tô Tín, cho nên Hướng Thiên Long cũng không dám làm quá phận, nhưng tối thiểu cũng làm cho Tô Tín nằm hơn mấy tháng mới được.

Trường kiếm thép tinh ra khỏi vỏ, trường kiếm trong tay Hướng Thiên Long đâm mười sáu kiếm trong nháy mắt, trực tiếp phong tỏa tất cả phương vị tránh né xê dịch của Tô Tín, làm cho hắn tránh cũng không thể tránh.

Những võ giả chung quanh nhìn thấy cảnh này liền gật đầu, Hướng Thiên Long không hổ là Hướng Thiên Long, cho dù Thiên Long đạo tràng không phải dùng kiếm thuật nổi danh nhưng kiếm pháp trụ cột của hắn vẫn cường hãn kinh người.

Nhưng lúc này Tô Tín lại xuất kiếm.

Một đạo kiếm quang chói mắt lóng lánh bay ra, tốc độ giống như tia chớp phát sau mà đến trước.

Kiếm tay trái quỷ dị mà tàn nhẫn xuyên qua mười sáu kiếm phong tỏa của Hướng Thiên Long, trực tiếp xẹt qua cổ hắn!

Nhanh! Nhanh không gì sánh kịp!

Võ giả chung quanh đều sững sờ, dưới tình huống không có chân khí gia trì nhưng một kiếm lại nhanh tới mức này, quả thực không thể tưởng tượng nổi!

Kiếm phong dày đặc đã tới gần sát cổ Hướng Thiên Long, làm hắn cảm nhận được sát cơ từ lâu không gặp khi bước vào Hóa Thần Cảnh tới bây giờ.

Hiện tại song phương đều phong tỏa chân khí, tuy Tô Tín chỉ cầm một thanh trường kiếm thép tinh bình thường nhưng Hướng Thiên Long không chút nghi ngờ, một kiếm này của Tô Tín có thể cắt đứt cổ của hắn!

Trước khi phong tỏa nội lực, đương nhiên hắn không đặt một kiếm của Tô Tín

vào trong mắt, có thể tránh né dễ dàng, thậm chí trực tiếp dùng cương khí bắn ra là được.

Nhưng bây giờ trong tình huống không có nội lực chèo chống, Hướng Thiên Long phát giác được một kiếm này đâm tới,nhưng hắn vẫn tránh trốn không thoát.

Không thể làm gì, Hướng Thiên Long quán chú cương khí vào mũi kiếm và bắn ra, đánh bật trường kiếm của Tô Tín.

Trường kiếm thép tinh bình thường đương nhiên không chịu nổi cương khí của võ giả Hóa Thần Cảnh như Hướng Thiên Long, cho nên nó đứt đoạn tại chỗ, Tô Tín cũng lui về phía sau hai bước.

Trên mặt Tô Tín lại không có chút dị sắc nào, chỉ cầm thanh kiếm gãy thành hai đoạn chắp tay nói:

- Hướng quán chủ, đa tạ.

Lần này người chung quanh không nói lời nào, Hướng Thiên Long vận dụng chân khí trước tiên nhưng lại thua, hơn nữa một chiêu bại trận, thua rất khó coi.

Thời điểm này có người nhớ tới, dường như lúc Tô Tín vừa mới đặt chân giang hồ liền có danh hiệu khoái kiếm.

Chỉ có điều khi đó Tô Tín chỉ mới có chút danh tiếng mà thôi, kiếm của hắn nhanh hơn nữa nhưng có thể nhanh đi nơi nào?

Hôm nay mọi người nhìn thấy kiếm của Tô Tín rất nhanh, tàn nhẫn vô song, nhanh đến mức làm cho người ta cảm thấy kinh diễm.

Võ giả vẫn phải dựa vào nắm đấm nói chuyện, Tô Tín chiến thắng trận này, cho nên cho dù cách nói của hắn cưỡng từ đoạt lý nhưng không ai phản bác được gì.

Triệu Nguyên Điển vội vàng đi ra hoà giải:

- Hôm nay chúng ta tổ chức thưởng kiếm đại hội, thật sự không nên động thủ,

hai vị không dùng nội lực tỉ thí với nhau chứ không phải đánh thật, như vậy hôm nay bổn vương sẽ mang tới cho mọi người một kinh hỉ, mang lên cho ta.

Triệu Nguyên Điển vỗ vỗ tay, lập tức có hai gã thị nữ mang ba thủy tinh chế thành bình nhỏ, bên trong có bảy màu sắc khác nhau, chất lỏng bên trong giống như lưu động như cầu vồng.

Triệu Nguyên Điển nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 626 - Khoái Kiếm (2)

Có lẽ các vị đã nghe nói qua thứ này, chính là thời điểm Thiên Sơn Tuyết Liên nở rộ, nhụy hoa chính giữa sinh ra một giọt sương, tên là Thất Thần Lộ, một lọ này dùng một trăm đóa Thiên Sơn Tuyết Liên mới có thể thu thập.

Thiên Sơn Tuyết Liên vô cùng trân quý, phải mất mười năm mới nở một lần, một lọ này phải mất vài chục năm mới có thể thu thập được.

Công hiệu của Thất Thần Lộ cực kỳ cường đại, nó có thể cải biến tư chất võ giả, bất cứ võ giả nào dưới cảnh giới Tiên Thiên phục dụng Thất Thần Lộ, tư chất bản thân sẽ tăng lên một bậc.

Nói đến đây, trên mặt Triệu Nguyên Điển chỉ có thể nở nụ cười khổ, bởi vì hắn đã uống qua Thất Thần Lộ, còn là hai bình.

Thứ này cũng chỉ có quốc lực Đại Tấn ngày xưa mới có thể thu thập, hắn lấy được năm bình trong bảo khố Đông Tấn, kết quả uống một bình, bản tư chất bản thân chỉ hơi tăng lên một

chút mà thôi, uống đến bình thứ hai thì không có chút tác dụng gì, có thể nghĩ tư chất hắn kém cỏi tới mức nào.

Mọi người nơi này làm ra bộ dạng thèm thuồng, ngay cả những tồn tại Hóa Thần Cảnh cũng như thế.

Bọn họ không phải người cô đơn, tử tôn hậu duệ hoặc là đồ tử đồ tôn của mình đều cần thứ này.

Tư chất tốt thì thứ này dệt hoa trên gấm, tư chất kém thì nó chính là thứ giúp cá chép vượt Long môn.

Loại thần dược có thể cải biến tư chất này cũng chỉ có Đại Tấn tồn tại tám trăm năm mới có thể lấy được.

Ngay cả Triệu Nguyên Điển chuẩn bị nói một chút mọi người đạt được Thất Thần Lộ như thế nào, lúc này dị biến nổi lên.

Trong đại sảnh tới gần cạnh cửa có mấy tên võ giả bỗng nhiên ra tay, trong nháy mắt cương khí cường đại bộc phát, trong mấy người này có hai tên võ giả Nguyên Thần Cảnh!

Trên mặt Triệu Nguyên Điển lộ ra dáng vẻ bối rối, thưởng kiếm đại hội của hắn vốn dùng thị uy với mấy hoàng tử, không nghĩ tới bọn chúng vẫn dám ám sát mình ngay lúc này, không có nhìn thấy trong đại sảnh có sáu bảy tên võ giả Nguyên Thần Cảnh hay sao?

Tô Tín cùng Trần Kính biết rõ ý định của hoàng tử Đông Tấn Triệu Thành Kiến nhưng không nghĩ tới đối phương dùng thủ bút lớn như vậy, vừa ra tay chính là hai gã võ giả Nguyên Thần Cảnh.

Võ giả trong đại sảnh như đám người Hướng Thiên Long cũng không có giúp Triệu Nguyên Điển như trong suy nghĩ của hắn, ngược lại vô cùng ăn ý lui sang một bên.

Bọn họ không đầu nhập vào Triệu Nguyên Điển, chỉ miễn cưỡng có quan hệ không tệ với hắn mà thôi.

Nếu như lần này chỉ có một tiểu lâu la tới ám sát, bọn họ không ngại dệt hoa trên gấm xuất thủ tương trợ.

Nhưng vấn đề đối phương vừa ra tay đã là hai Nguyên Thần Cảnh, việc này làm bọn họ kinh hãi lạnh mình, hiện tại nếu

mình giúp Triệu Nguyên Điển, vậy thì tương đương với chính mình triệt để đứng bên phía Triệu Nguyên Điển, đây không phải việc bọn họ muốn.

Trong mắt lão bộc nhìn như bình thường sau lưng Triệu Nguyên Điển tỏa ra

hàn quang, hắn đánh ra một quyền như mặt trời lên cao, ánh sáng vô tận ngưng tụ trong một quyền này, uy thế vô lượng.

Lão bộc này chính là võ giả Hóa Thần Cảnh, hơn nữa còn là tồn tại Hóa Thần đỉnh phong.

Võ giả Hóa Thần Cảnh đỉnh phong ra tay liền ngăn cản một người của đối phương, đồng thời thị vệ khác bên cạnh Thành vương phủ cũng ra tay ngăn cản thích khách.

Còn thừa một tên võ giả Hóa Thần Cảnh lại do bốn người Tô Tín, Trần Kính, Diêm Đông Thần, Diễn Na La liên thủ ngăn lại.

Bốn người bọn họ đều là tồn tại tốp mười Nhân Bảng, cho dù đối mặt võ giả Hóa Thần Cảnh cũng có lực lượng mười phần, bốn người này ra tay đã áp chế một tên võ giả Hóa Thần Cảnh, võ giả chung quanh nhìn thấy liền kinh hãi.

Chênh lệch giữa Nguyên Thần cùng Tiên Thiên như một trời một vực, nhưng nhưng bây giờ lại bị bố người Tô Tín áp chế.

Tô Tín lúc này chỉ dùng sáu phần khí lực, đại bộ phận lực chú ý của hắn đều nằm trên Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm, dù sao mục đích chủ yếu của hắn chính là ngăn cản người Thiên đình đến cướp lấy Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm.

Nhưng vào lúc này, một bóng dáng màu đen bỗng nhiên bay ra khỏi đám người, thân mặc áo đen, dáng người uyển chuyển lung linh, hiển nhiên là một nữ nhân.

Tuy trên mặt nàng nàng mang theo mặt nạ Dạ Du Thần xấu xí, khí tức màu đen bộc phát làm cả đại sảnh u ám vài phần.

Trong mắt Tô Tín bắn ra hàn quang, đang chuẩn bị muốn ra tay, Diễn Na La bên cạnh hắn bỗng nhiên dừng tay, thân thể hóa thành hỏa quang xuất hiện trước người Triệu Nguyên Điển, tay trái thăm dò trong ngực của hắn, Triệu Nguyên Điển

dùng ánh mắt không dám tin nhìn trái tim mình bị bóp nát, sau đó Diễn Na La một tay lấy túi giới tử của Triệu Nguyên Điển, thân thể hóa thành hỏa quang biến mất

không thấy đâu nữa.

Động tác liên tiếp nhanh chóng và thuần thục, xem ra Diễn Na La không phải mới làm việc này lần đầu tiên.

Triệu Nguyên Điển bị hắn giết cũng không sao, nhưng hắn bỗng nhiên thu tay cũng làm giảm rất nhiều áp lực lên tên võ giả Hóa Thần Cảnh đối chiến đám người Tô Tín, hắn công kích điên cuồng làm Tô Tín muốn cướp lấy Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm chậm một nhịp, làm cho hắn trơ mắt nhìn Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm bị Dạ Du Thần cầm trong tay.

- Khốn nạn!

Tô Tín không nhịn được chửi Diễn Na La ầm lên.

Cũng không biết tính cách trời sinh của Diễn Na La như thế hay tu hành công pháp tà dị gì, dù sao Tô Tín xem ra đây là tên điên tàn nhẫn thị sát khát máu và không có lập trường.

Túi giới tử của Triệu Nguyên Điển có cấm chế, ngươi đoạt đi có thể làm gì?

Lúc này võ giả Hóa Thần Cảnh đang đối chiến với Tô Tín phát hiện Triệu Nguyên Điển đã chết, dù không phải do mình giết nhưng nhiệm vụ lần này xem như hoàn thành, cho nên hắn lập tức bứt ra lui về phía sau.

Tô Tín đạt được khe hở, hắn lập tức tấn công Dạ Du Thần, muốn đoạt lại Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm.

Trần Kính và Diêm Đông Thần cầm binh khí hai mặt nhìn nhau, bọn họ có cảm giác mình đánh một trận quá khó hiểu, tại sao xuất hiện nhiều ngưu quỷ xà thần như thế?

Diêm Đông Thần khá tốt chút ít, dù sao hắn chỉ ngoài ý muốn bị cuốn vào trong đó, mà Trần Kính cũng như Tô Tín đang mắng chửi Diễn Na La ầm lên.

Triệu Nguyên Điển bị hắn giết, tất cả mưu đồ của mình trong thời gian này đã

uổng phí.

Hắn vốn mượn cơ hội tiếp cận Triệu Nguyên Điển gia tăng quy mô tập sự mật thám tại Đông Tấn, hiện tại kế hoạch lại triệt để thất bại.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 627 - Đánh Lén Không Tưởng Tượng Nổi (1)

Thực lực Dạ Du Thần phi thường quái dị, Tô Tín cảm giác nàng có thực lực Thần Cung Cảnh mới đúng, xem uy thế nàng ra tay và dẫn động lực lượng thiên địa lại có uy thế của võ giả Hóa Thần Cảnh.

Cho dù đối phương thật sự là tồn tại Hóa Thần Cảnh thì Tô Tín cũng dám đi tới vật lộn đọ sức, dù sao hắn cũng không muốn đánh bại đối phương, chỉ cần làm cho nàng không dễ dàng thoát thân là được.

Kiếm quang huyết sắc bạo phát đại quy mô, huyết nguyệt bốc lên, kiếm quang trực tiếp quét ngang hơn mười trượng và chém vào Dạ Du Thần.

Thân thể Dạ Du Thần như tinh linh trong bóng tối, nàng nhảy múa sinh ra chân khí đen như mực, sắc trời tối sầm lại, cương khí cuồng bạo đánh tan kiếm quang huyết sắc.

Tô Tín cau mày, không biết vì sao, hắn nhìn thấy thân thể Dạ Du Thần nhảy múa lại có cảm giác quen thuộc.

Tô Tín vung tay lên, hơn mười đạo kiếm khí phá chém về phía Dạ Du Thần, kiếm quang quét qua các nơi, cương nhu tương tế, đâm thủng đêm tối và quấy nát bóng đêm.

Hiện tại Tô Tín có thể khẳng định, Dạ Du Thần là Thần Cung Cảnh, tuy không biết vì sao nàng lại có thể tạm thời dẫn động

lực lượng thiên địa, trở thành ngụy Nguyên Thần Cảnh, nhưng trên thực tế uy lực còn kém hơn võ giả Nguyên Thần Cảnh bình thường một bậc.

Vào lúc Tô Tín chuẩn bị ra tay tranh đoạt Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm của nàng, trong mắt Hướng Thiên Long đứng xem từ lâu bộc phát hàn ý, bỗng nhiên đánh ra một chưởng như long ngâm gào thét, chân khí cường đại bộc phát ngay lập tức đánh thẳng vào hậu tâm Tô Tín!

Không ai nghĩ tới việc này, Hướng Thiên Long thân là Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư, vậy mà ra tay đánh lén hậu bối, hắn còn muốn thanh danh nữa hay không?

Đều nghe đồn Hướng Thiên Long khí lượng nhỏ hẹp, nhưng chẳng ai ngờ rằng hắn lại khí lượng nhỏ hẹp đến loại tình trạng này, ngay cả Tô Tín cũng không nghĩ tới.

Một chưởng đánh tới không dấu hiệu báo trước, cho dù Tô Tín có Phong Thần Thối tốc độ nhanh cũng không kịp né tránh, hắn đành phải khởi động thực lực toàn thân ngăn cản nhưng lại bị Hướng Thiên Long đánh một chưởng phun máu và lui về phía sau.

Nội lực tồn tại Hóa Thần Cảnh mạnh tới mức không phải Tô Tín có thể ngăn

cản.

Cho dù nội lực Tô Tín rất thâm hậu nhưng chén nước vẫn chỉ là chén nước, sẽ không có số lượng nhiều như thùng nước.

Trúng một chưởng như vậy, cho dù Tô Tín tu hành Long Tượng Bàn Nhược Công đến tầng thứ bảy cũng là đánh phun máu tươi, nội thương không nhẹ.

Lau máu tươi trên khóe miệng, ánh mắt Tô Tín biến thành lạnh lùng:

Hướng Thiên Long, ta ghi nhớ việc này, nếu như ta có cơ hội, ta chắc chắn sẽ tru diệt toàn bộ Thiên Long đạo tràng của ngươi!

Sau khi lưu lại lời này, Tô Tín trực tiếp thi triển Phong Thần Thối rời đi, Hướng Thiên Long muốn ra tay lần nữa đã không

kịp.

Hắn đứng tại chỗ với sắc mặt âm tình bất định, hiện tại đã có phần hối hận.

Hắn vừa mới ra tay đánh lén Tô Tín, khí lượng nhỏ hẹp là một nguyên nhân, một nguyên nhân khác chính là hắn không cam lòng nhìn Tô Tín rời đi như vậy.

Tô Tín thân là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, nói không chừng hắn sẽ không tới Đông Tấn lần nào nữa.

Con mình bị hắn đánh thành trọng thương, chính mình vừa rồi tỷ thí mất mặt trước mọi người, Hướng Thiên Long thật sự không cam lòng nhìn Tô Tín an ổn rời đi như thế, cho nên vừa rồi hắn mới ra tay đánh lén.

Lúc nãy hắn toàn lực ra tay đánh lén một chưởng, cho rằng có thể lấy mạng Tô Tín, nhưng không nghĩ tới Tô Tín cũng chỉ bị thương phun máu tươi, việc lần này có phiền toái rất lớn.

Thân là thứ sáu Nhân Bảng, Tô Tín tương lai chắc chắn sẽ tấn chức trở thành tồn tại Nguyên Thần Cảnh.

Bây giờ nhìn hắn ra tay đối phó tên võ giả Hóa Thần Cảnh ra tay ám sát Triệu Nguyên Điển lúc nãy thì biết rõ, hắn hiện tại có thể tranh phong với võ giả Hóa Thần Cảnh, như vậy chờ hắn tấn chức Hóa Thần Cảnh sẽ biến thành khủng bố cỡ nào?

Đánh hổ không chết bị hổ hại, lần này Hướng Thiên Long thực sự có chút ít hối hận, hối hận chính mình quá lỗ mãng.

Người chung quanh cũng dùng quái dị ánh mắt nhìn Hướng Thiên Long, lần này hắn mất mặt chỉ là việc nhỏ, trọng yếu nhất sau này Thiên Long đạo tràng sẽ gặp chuyện không may.

Bị một võ giả tốp mười Nhân Bảng nhớ thương, hơn nữa đối phương chắc chắn sẽ trở thành võ giả Hóa Thần Cảnh.

Cho dù Tô Tín không làm gì được Hướng Thiên Long ngươi, nhưng Thiên Long đạo tràng có tới mấy ngàn tên đệ tử, trừ phi vĩnh viễn không rời khỏi Thiên Long đạo tràng, nếu không Tô Tín âm thầm đi giết đệ tử Thiên Long đạo tràng,

Hướng Thiên Long ngươi cũng không chịu được.

Cảm nhận được ánh mắt khác thường của những người chung quanh, Hướng Thiên Long hừ lạnh một tiếng nói:

Nơi này là Đông Tấn không phải Đại Chu, không phải do những người khác làm ẩu!

Tất cả mọi người lắc đầu, dù sao hai người các ngươi kết thù lớn, nhìn thủ đoạn làm việc trong quá khức của Tô Tín cũng không giống như người rộng lượng gì đó.

Lúc này hoàn cảnh nơi này thay đổi.

Thì ra Dạ Du Thần nhìn thấy Tô Tín đã bị Hướng Thiên Long đánh trọng thương rời đi, nàng lúc này tươi cười đắc ý, chuẩn bị mang theo Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm rời đi.

Nhưng không nghĩ tới Triệu gia đại tiểu thư Triệu Uyển Tích thành thành thật thật ngồi một chỗ lại đột nhiên ra tay, một khúc Thiên Ma Vũ xuất hiện, mỹ lệ vô song, một ít võ giả tâm thần không kiên định trúng chiêu liền bị hấp dẫn tâm thần không thoát ra được.

Sử dụng Thần Huyễn Chỉ, tất cả thế gian đều là ảo ảnh trong mơ, tất cả mỹ lệ vô tận bị nghiền nát.

Dạ Du Thần không nghĩ tới có người nửa đường giết ra, nàng bị đánh lén trúng một chiêu Thần Huyễn Chỉ của Duẫn Tịch Tuyết cho nên phun ra một ngụm máu tươi.

Duẫn Tịch Tuyết lại nhân cơ hội đoạt lấy Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm của nàng, trực tiếp lướt đi.

Dạ Du Thần lúc này cắn răng và nhanh chóng đuổi theo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 628 - Đánh Lén Không Tưởng Tượng Nổi (2)

Phần biến hóa này vô cùng nhanh chóng, mọi người lúc này mới kịp phản ứng

lại.

Rốt cuộc tình huống là gì? Tại sao lại có Huyễn Ma Đạo ‘ Thiên Diện Ma Nữ ’ Duẫn Tịch Tuyết xuất hiện ở đây?

Bọn họ chưa thấy qua công pháp Huyễn Ma Đạo Thần Huyễn Chỉ và Thiên Ma Vũ nhưng đã nghe nói qua, trong Thần Cung Cảnh có thực lực như vậy, cả Huyễn Ma Đạo trừ Duẫn Tịch Tuyết còn có ai?

Một thưởng kiếm đại hội lại biến thành thế hệ trẻ Nhân Bảng loạn đấu, hơn nữa Triệu Nguyên Điển còn chết ở chỗ này, rất nhiều võ giả Đông Tấn có cảm giác mưa gió sắp tới Phong Mãn Lâu.

Tô Tín hiện tại bộc phát tất cả nội lực chạy trốn ra khỏi thành Tiêu Dương, đi vào một khu rừng rậm ở bên ngoài, móc một nắm đan dược nhét vào trong miệng, khôi phục thương thế trong người.

Lúc này Tô Tín thừa nhận hắn đã tính sai, bởi vì Tô Tín căn bản cũng không có nghĩ tới Hướng Thiên Long sẽ ra tay đánh lén trước mặt mọi người.

Thân là Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư thế hệ trước, không ngờ không có thể diện như vậy.

Ân oán giữa Tô Tín và Hướng Thiên Long nói tới cuối cùng chỉ là thế hệ trẻ tranh đấu nhau mà thôi.

Lúc trước Hướng Thiên Long ép buộc động thủ với Tô Tín trên thưởng kiếm đại hội đã chứng tỏ hắn là kẻ bụng dạ hẹp hòi và quá phận, kết quả hiện tại còn ra tay đánh lén một tiểu bối, thể diện Thiên Long đạo tràng đã mất hết.

Chính bởi vì Tô Tín không có ngờ tới Hướng Thiên Long lại không biết xấu hổ như vậy nên hắn không có phòng bị đối phương, dẫn tới đối phương ra tay đánh lén.

Nghĩ tới đây ánh mắt Tô Tín biến thành lạnh giá, từ trước tới nay hắn chưa từng ăn thiệt thòi lớn như vậy, trước kia hắn nói muốn tru diệt cả nhà Thiên Long đạo tràng cũng không phải là lời nói đùa!

Đương nhiên chuyện báo thù là sau này, hiện tại nhiệm vụ thiết yếu của Tô Tín chính là dưỡng tốt thương thế của bản thân.

Vừa mới qua không đến một giờ, trong rừng rậm phát ra âm thanh đánh nhau kịch liệt.

Lúc này thương thế trong người Tô Tín miễn cưỡng khôi phục bảy thành mà thôi, hắn lập tức ẩn nấp thân hình, trốn ở một bên.

Giữa rừng rậm có hai người một đuổi một chạy và di động về phương hướng Tô Tín.

Người đang chạy trốn đã khôi phục dung mạo Duẫn Tịch Tuyết, mà người truy đuổi cũng tháo mặt nạ Dạ Du Thần xuống.

Dạ Du Thần là nữ tử, Tô Tín đã sớm đoán được điểm này, hơn nữa Dạ Du Thần còn là nữ tử tuyệt mỹ.

Nếu như nói Duẫn Tịch Tuyết tướng mạo mị hoặc câu hồn đoạt phách, như vậy Dạ Du Thần yêu mị giống như Cửu Vĩ Yêu Hồ, thậm chí còn lộ ra cảm giác tà mị.

Vừa đuổi theo Duẫn Tịch Tuyết, Dạ Du Thần vừa cười khanh khách nói:

Duẫn sư muội, từ ngày đó bái nhập Huyễn Ma Đạo đến nay, trong tông môn có vật gì tốt đều cho ngươi, hiện tại chỉ có Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm, chẳng

lẽ ngươi không thể tặng cho tỷ tỷ một lần sao?

Duẫn Tịch Tuyết cũng không quay đầu lại, cười lạnh nói:

Giang Tình Hi, ngươi thực cho rằng ta ngốc hay sao? Ta giao Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm cho ngươi, ngươi còn cho ta rời đi hay sao? Sư phụ bảo ta cầm Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm, ngươi bây giờ là có ý gì?

Nhìn võ công ngươi thi triển vừa rồi, chỉ sợ không phải con đường Huyễn Ma Đạo ta a? Nếu hiện tại ta giao thanh kiếm cho ngươi, chỉ sợ kế tiếp ta sẽ bị giết người diệt khẩu đúng không?

Tươi cười trên mặt Giang Tình Hi dần dần biến mất, trên gương mặt yêu mị lộ ra vẻ dữ tợn:

Đoán đúng rồi, ta đương nhiên không thể để cho ngươi rời đi như vậy, cho dù giao Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm ra, ta sẽ làm ngươi chết không đau đớn, nếu không, ngươi cũng biết Huyễn Ma Đạo có rất nhiều thủ đoạn!

Duẫn Tịch Tuyết cười lạnh một tiếng nói:

Giang Tình Hi, ngươi thật cho rằng ta sợ ngươi hay sao? Xem bộ dạng của ngươi hiện tại, hẳn ngươi đã phản bội tông môn, ngươi cũng biết hình phạt tàn khốc của Huyễn Ma Đạo, chẳng lẽ ngươi không sợ sao?

Giang Tình Hi nghe vậy lập tức cười hai tiếng, ngữ khí sâm lãnh khủng bố:

Sợ? Ta đương nhiên sợ! Nhưng ta như vậy còn không phải do ngươi bức ta

sao?

Ánh mắt Duẫn Tịch Tuyết lộ ra vẻ khó hiểu, nàng và vị sư tỷ này chỉ tương giao hời hợt trong Huyễn Ma Đạo, cũng không giao hảo và không có trở mặt, chuyện này liên quan gì tới mình?

Sắc mặt Giang Tình Hi dữ tợn, nói:

Từ khi bắt đầu nhập môn, tài nguyên Huyễn Ma Đạo đều nghiêng về những đệ tử có thiên phú như ngươi.

Các ngươi phải gia nhập nội môn chẳng qua chỉ bằng một câu của trưởng lão sư môn, dựa vào cái gì ta ta phải ngủ với lão bất tử biến thái suốt một tháng mới có thể gia nhập?

Ai cũng có thể tham gia tranh cử thánh nữ Huyễn Ma Đạo, dựa vào cái gì ngươi có thể trở thành thánh nữ Huyễn Ma Đạo, ta bởi vì lớn hơn mấy tuổi nên bị đuổi ra?

Nếu như Huyễn Ma Đạo không dung được ta, ta sẽ tự mình chém giết! Cam chịu số phận đi, giao Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm cho ta, ta còn có thể cho ngươi chết nhanh một chút.

Duẫn Tịch Tuyết lắc lắc đầu nói:

Chính mình vô năng lại muốn người khác cũng vô năng theo ngươi hay sao? Quả thực buồn cười.

Còn có người nào đó xem cuộc vui đủ chưa?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 629 - Xảo Trá (1)

Thân thể Tô Tín xuất hiện giữa rừng rậm, hắn cũng không nghĩ tới Dạ Du Thần lại là người Huyễn Ma Đạo, khó trách hắn có cảm giác khi Dạ Du Thần ra tay có phần quen mắt, thì ra có chứa công pháp Huyễn Ma Đạo bên trong.

Nhìn thấy Tô Tín bước ra khỏi rừng rậm, sắc mặt Giang Tình Hi biến hóa.

Tuy nàng có thể vận dụng bí pháp vận dụng lực lượng Nguyên Thần Cảnh trong thời gian ngắn, nhưng nàng đã nhìn thấy cảnh bốn người Tô Tín lúc trước dốc sức chiến đấu Nguyên Thần Cảnh, đối phương có thể đấu với cường giả Nguyên Thần Cảnh chân chính, càng không cần nói ngụy Nguyên Thần như nàng.

Nhìn thấy người đi ra quả nhiên là Tô Tín, rốt cuộc Duẫn Tịch Tuyết thở ra một hơi, vỗ vỗ bộ ngực cao cao, cười nhõng nhẽo trước mặt Giang Tình Hi:

Giang sư tỷ, hiện tại ngươi còn muốn giết ta không? Bỗng nhiên Tô Tín nói:

Chờ chút đã, Duẫn cô nương, ta nói giúp ngươi lúc nào? Đây chính là ân oán cá nhân giữa Huyễn Ma Đạo các ngươi, ta bỗng nhiên nhúng tay vào không thích hợp ah?

Nhìn thấy Tô Tín lộ ra vẻ như cười mà không cười thì Duẫn Tịch Tuyết lập tức biết Tô Tín có ý gì, chẳng lẽ hắn muốn thừa dịp cháy nhà hôi của?

Duẫn Tịch Tuyết lập tức hận đến mức ngứa răng, nàng thấp giọng nói:

Ngươi giúp ta lần này, sau khi trở về ta nói tốt về ngươi vài câu trước mặt nghĩa phụ.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Thật có lỗi, Tô Tín ta không cần một nữ nhân nói chuyện vì mình. Lúc này Giang Tình Hi cười to nói:

Tô công tử, bằng không ngươi giúp ta giết nàng, ta sẽ hảo hảo hầu hạ ngươi.

Giang Tình Hi thi triển mị hoặc chi thuật của Huyễn Ma Đạo đến mức tận cùng, đáng tiếc đối với Tô Tín có Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp lại không có tác dụng gì.

Thật có lỗi, tại hạ không có thói quen dùng đồ bị nhiều người dùng qua, cũng không có hứng thú.

Tô Tín thản nhiên nói.

Nữ nhân Giang Tình Hi vì gia nhập nội môn Huyễn Ma Đạo lại ngủ với trưởng lão suốt mọt tháng, có trời mới biết nàng hiện tại dùng thủ đoạn gì gia nhập Thiên đình.

Sắc mặt Giang Tình Hi tối sầm, Duẫn Tịch Tuyết lúc này lại cắn răng nói:

Tô Tín, ngươi thực thấy chết mà không cứu được? Tô Tín hỏi ngược lại:

Ngươi thấy ta giống kẻ giúp người làm vui hay sao?

Mắt thấy Giang Tình Hi dần dần tới gần, Duẫn Tịch Tuyết cắn răng nói:

Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm thuộc về ngươi! Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Thật có lỗi, còn chưa đủ, chờ hai người các ngươi đánh nhau lưỡng bại câu thương, tự ta cũng có thể cầm Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm trở về.

Lúc này Giang Tình Hi đã ra tay, màn đêm vô tận hàng lâm, phụ trợ Giang Tình Hi vốn yêu mị càng giống như quỷ thần.

Hiện tại không cho phép Duẫn Tịch Tuyết do dự, nàng hô lớn:

Ta có hài cốt Thiên binh nhiễm máu cường giả Chân Vũ, giúp ta giết nữ nhân này ta sẽ cho ngươi!

Thành giao!

Tô Tín trực tiếp ra tay, trên trăm đạo kiếm quang xé rách bóng đêm.

Giang Tình Hi hừ lạnh một tiếng, vận dụng Thiên Ma Vũ, chân khí cuồng bạo phân tán khắp nơi, kỹ thuật nhảy mê người như vậy nhưng lại mang theo sát cơ tiến lên phía trước.

Duẫn Tịch Tuyết cũng thi triển Thiên Ma Vũ, Thiên Ma Vũ của nàng không giống Giang Tình Hi.

Trong nháy mắt thân thể Duẫn Tịch Tuyết lại chia ra làm mười tám người, có thể thi triển Thiên Ma Vũ ở khắp các phương vị, không có chân khí cuồng bạo giống như Giang Tình Hi, mà đổi thành tinh thần lực cuồng bạo!

- Ah!

Giang Tình Hi kêu thảm một tiếng, ôm đầu không ngừng gào thét.

Ảo thuật thân thể biến mất, sắc mặt Duẫn Tịch Tuyết trắng bệch, khóe miệng có dòng máu tươi chảy ra.

Đây mới thật sự là Thiên Ma Vũ, Thiên Ma hoặc tâm, công là tâm linh, mà không phải thân thể.

Giang Tình Hi ôm đầu lộ ra vẻ không cam lòng:

Thiên Ma Vũ chính thức? Vì cái gì! Vì cái gì bọn chúng không dạy ta? Sắc mặt Duẫn Tịch Tuyết tái nhợt nhưng khóe môi vẫn tươi cười vui vẻ:

Muốn biết? Rất đơn giản ah, bởi vì ngươi không phải thánh nữ, Thiên Ma Vũ chính thức chỉ có thánh nữ Huyễn Ma Đạo mới có tư cách học tập.

Giang Tình Hi còn muốn nói cái gì đó, nhưng lúc này Tô Tín đã động thủ.

Lấy tiền tài của ngươi phải tiêu tai thay người, Tô Tín gần đây rất coi trọng chữ tín, hắn đã thu đồ của Duẫn Tịch Tuyết cho nên phải giải quyết Giang Tình Hi thay nàng, huống chi đối phương còn là người Thiên đình.

Thi triển Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, Giang Tình Hi vốn bị Duẫn Tịch Tuyết làm tổn thương tinh thần, ánh mắt của nàng mờ mịt, mặc dù chỉ trong nháy mắt nhưng đợi nàng khôi phục thần chí lần nữa đã có trên trăm đạo vô hình kiếm khí chém thẳng vào nàng!

Trên trăm đạo kiếm khí ngưng tụ thành kiếm vực, bốn phương tám hướng đều là kiếm, mỗi một đạo kiếm khí đều cần Giang Tình Hi toàn lực ngăn cản mới có thể đánh tan, càng không cần phải nói hiện tại có trên trăm đạo kiếm khí.

Công pháp bản thân nàng không am hiểu cận chiến, hiện tại bị Tô Tín cận thân cho nên ứng phó mệt mỏi.

Lúc này không cách nào ngăn cản, Giang Tình Hi cắn răng phun ra một ngụm máu tươi, bản thân nàng hóa thành một bóng đen xuất hiện sau lưng Tô Tín, điểm Thần Huyễn Chỉ, ảo ảnh trong mơ, khoảng cách vỡ vụn!

Duẫn Tịch Tuyết vừa muốn nhắc nhở nhưng lúc này Tô Tín như có đôi mắt sau lưng, cũng điểm ra một chỉ, bóng chỉ đầy trời giáng lâm, ánh sáng vô tận ngưng tụ vào trong đó, một chỉ Phá Sát!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 630 - Xảo Trá (2)

Thần Huyễn Chỉ vỡ vụn, Giang Tình Hi lại phun một ngụm máu tươi, khí tức trên người suy sụp tới cực điểm.

Lại điểm ra một chỉ, một chỉ mỹ lệ như ảo mộng, nhưng một chỉ này lại làm thiên địa vỡ vụn, tất cả quay về bụi đất!

Một chỉ Kinh Mộng!

Dưới Tam Chỉ Đạn Thiên, ánh mắt Giang Tình Hi lộ ra vẻ không cam lòng, thân thể nàng như rút sạch nước, nàng lập tức biến thành thây khô ngã xuống mặt đất, triệt để hóa thành một đống bụi đất.

Tô Tín cau mày, hiệu quả như vậy tuyệt đối không phải do Tam Chỉ Đạn Thiên tạo thành, xem ra Giang Tình Hi sử dụng bí thuật dựa vào thân thể, làm cho nàng tiêu hao lực lượng bản thân mình đổi lấy thực lực ngụy Nguyên Thần.

Nhìn thấy Giang Tình Hi đã chết, Duẫn Tịch Tuyết cũng thở ra một hơi.

Cảm giác được ánh mắt Tô Tín nhìn sang, Duẫn Tịch Tuyết lại làm ra biểu lộ điềm đạm đáng yêu, nói:

Ngươi là một đại nam nhân, thực không biết xấu hổ đoạt đồ vật trong tay tiểu nữ tử như ta sao?

Tô Tín mặt không biểu tình nói:

- Đừng giả bộ, ta làm người xem trọng chữ tín, giao Long Ngâm Phượng Huyết

Kiếm và hài cốt Thiên binh ra đây, tránh ta tự mình cầm.

Nhìn thấy sắc mặt Tô Tín như vậy, Duẫn Tịch Tuyết tức giận ngứa răng nhưng lại cũng không thể tránh được.

Hiện tại nàng hao hết nội lực, đương nhiên không phải đối thủ của Tô Tín, hơn nữa nói một cách khác, cho dù còn nội lực thì nàng cũng đánh không lại Tô Tín.

Cho nên sau khi mắng trong lòng hai câu, Duẫn Tịch Tuyết liền ngoan ngoãn cầm Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm và hài cốt Thiên binh giao cho Tô Tín.

Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm không gì đáng xem, Tô Tín thu lấy và trực tiếp ném vào trong túi giới tử, hài cốt Thiên binh thật sự có thể nói là đủ ‘ tàn ’.

Hài cốt Thiên binh hẳn là mũi của một thanh kiếm, chỉ có một phần trăm của thanh kiếm, kiếm linh sớm biến mất.

Nhưng giá trị chân chính không phải đoạn hài cốt Thiên binh, mà là nhiễm máu huyết của cường giả Chân Vũ Cảnh.

Trên mũi kiếm có ngưng tụ một giọt máu tươi phải quan sát kỹ mới có thể chú

tới, nó óng ánh sáng long lanh như bảo thạch, tỏa ra khí tức cường đại, thậm chí Tô Tín cầm trong tay, đoạn hài cốt Thiên binh như nặng ngàn cân, điểm này vô cùng kỳ dị.

Tô Tín thu mũi kiếm vào trong túi giới tử, nhìn thấy Duẫn Tịch Tuyết vẫn chưa đi, hắn cau mày nói:

Ngươi chờ ở đây làm gì? Duẫn Tịch Tuyết nói:

Đi cùng với ngươi.

Tô Tín cười cười nói:

- Ngươi muốn ta hộ tống trở về Đại Chu? Ta khuyên ngươi nên tìm nơi nào đó

dưỡng tốt thương thế hãy về, hiện tại ta sẽ không quay về Đại Chu.

Duẫn Tịch Tuyết kinh ngạc nói:

Chẳng lẽ ngươi muốn ra tay với Thiên Long đạo tràng? Ta khuyên ngươi nên thôi đi, thực lực ngươi có mạnh hơn nữa, hiện tại không cách nào hơn Hướng Thiên Long.

Cho dù ngươi dùng bí pháp đạt tới ngụy Nguyên Thần Cảnh như Giang Tình Hi cũng vô dụng, chênh lệch lớn tới mức không thể đền bù.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Chuyện này không cần ngươi quan tâm, dù sao ta sẽ không quay về Đại Chu trong thời gian này.

Duẫn Tịch Tuyết cười lạnh nói:

- Ta sẽ chờ trò hay khi ngươi thất bại.

Nói xong, Duẫn Tịch Tuyết trực tiếp quay người rời đi, lần này bị Tô Tín xảo trá Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm và Thiên binh nhiễm máu Chân Vũ, tâm tình Duẫn Tịch Tuyết không tốt chút nào.

Đợi đến lúc Duẫn Tịch Tuyết đi rồi, Tô Tín lúc này mới tìm nơi ngồi dưỡng thương, dùng ba ngày, sau khi khôi phục các

loại thương thế triệt để, Tô Tín xuất ra một tấm lệnh bài, đó là một khối lệnh bài Địa phủ.

Đông Tấn cách Địa phủ quá xa, Tô Tín đương nhiên không phải muốn ở chỗ này truyền tống về Địa phủ cầu viện, hắn vừa vặn muốn tìm người quen ở Đông Tấn, cho nên Tô Tín chuẩn bị tìm hắn giúp đỡ, lần này có thể tiêu diệt Thiên Long đạo tràng báo thù hay không phải dựa vào người này.

Tô Tín phát một tin tức vào lệnh bài Địa phủ, thay đổi mặt nạ Địa phủ và chờ đợi nguyên tại chỗ, qua một giờ sau, một bóng người xuất hiện trước mặt Tô Tín.

Thân mặc bạch y, đầu đội mặt nạ Bạch vô thường, cái lưỡi dài màu đỏ rủ xuống, lộ ra dáng vẻ dữ tợn khủng bố đến cực điểm.

- Ồ? Sở Giang Vương, lần trước là ngươi ra tay giúp ta giải cứu mấy tiểu tử

kia?

Tô Tín trước kia cảm nhận trên lệnh bài Địa phủ có người Địa phủ ở gần đây, vừa vặn chính là vị Bạch vô thường này.

Nếu như hắn nhớ không lầm, vị Bạch vô thường này còn thiếu hắn một phần thưởng nhiệm vụ đấy.

Tô Tín chắp tay nói:

- Đúng thế.

Bạch vô thường cười nói:

Như vậy vừa vặn, ta còn đang chuẩn bị đi Địa phủ tìm ngươi sau đó giao ban thưởng nhiệm vụ vừa rồi, hiện tại ngươi đã đến, ta cũng không cần phải đi một chuyến.

Chỗ ta có rất nhiều thứ, nhiều đến mức ta không nhớ rõ, ngươi cứ chậm rãi tìm đi.

Nói xong Bạch vô thường muốn mở túi giới tử cung cấp cho Tô Tín chọn lựa.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Hiện tại ta cần gấp đồ vật có thể đối địch với cường giả Nguyên Thần Cảnh hoặc trọng thương Nguyên Thần Cảnh,

cho dù là đồ dùng một lần duy nhất cũng được, không biết Bạch vô thường ngươi có thứ này hay không?

Bạch vô thường kinh ngạc nói:

Ngươi cần thứ này làm gì? Ngươi muốn ra tay với võ giả Nguyên Thần Cảnh? Wow, không hổ là người Địa phủ ta, khẩu vị đúng là lớn mà.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 631 - Bắt Đầu Báo Thù (1)

Quân tử báo thù mười năm không muộn, Tô Tín không phải quân tử, cho nên hắn báo thù, có thể đêm nay thì tuyệt đối sẽ không kéo dài tới ngày mai.

Hướng Thiên Long thật sự chọc giận Tô Tín, hắn nói muốn tiêu diệt cả nhà Thiên Long đạo tràng cũng không phải nói chơi.

Nhiều người khác cho rằng, chờ Tô Tín tấn chức Nguyên Thần Cảnh lại ra tay đối phó Thiên Long đạo tràng mới là lựa chọn tốt nhất, Tô Tín hết lần này tới lần khác muốn đi con đường riêng, tìm được một cơ hội thì hắn lập tức nghĩ tiêu diệt Thiên Long đạo tràng, Bạch vô thường trước mặt là cơ hội của hắn.

Nhớ rõ Thôi Phán Quan từng nói qua, Bạch vô thường ưa thích thu thập đủ loại đồ vật loạn thất bát tao.

Trong đó không chừng có một ít ám khí Đường Môn cường đại hoặc cơ quan Mặc gia gì đó, dùng một lần cũng không sao, chỉ cần uy lực cường đại là được.

Bạch vô thường rất thưởng thức Tô Tín, vị Sở Giang Vương trước mặt có thể dùng thực lực Tiên Thiên Thần Cung Cảnh thành công gia nhập Địa phủ quả nhiên không đơn giản.

Dùng Tiên Thiên đối chiến Nguyên Thần, cho dù có nhiều loại thủ đoạn phụ trợ, những người khác nghĩ cũng không dám nghĩ.

Bạch vô thường nói:

- Kỳ thật ta ra tay giúp ngươi cũng có thể, nếu trong tay ngươi không đủ đồ vật,

cũng có thể thiếu nợ trước, về sau trả hết nợ là được.

Lúc trước Bạch vô thường cho ban thưởng nhiệm vụ là bảo vật có thể sánh ngang binh khí Huyền cấp, nhưng vị Bạch vô thường này chính là cường giả Dung Thần Cảnh, muốn dùng một kiện binh khí Huyền cấp mời hắn ra tay là không đủ.

Cho nên Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Ta tâm lĩnh hảo ý của Bạch vô thường, nếu là thù của ta, ta càng hi vọng chính mình tự tay báo.

Nếu như như vậy Hướng Thiên Long là võ giả Dung Thần Cảnh, Tô Tín cũng không cần xoắn xuýt điểm này, hắn sẽ quyết đoán cầm tích lũy bản thân và công pháp trong hệ thống đổi lấy cơ hội Bạch vô thường ra tay giải quyết Hướng Thiên Long.

Hiện tại Hướng Thiên Long chỉ là Hóa Thần Cảnh mà thôi, vận hành tốt, muốn giết hắn cũng không phải là không có khả năng.

Những người khác xem ra, dùng Thần Cung Cảnh đánh chết Hóa Thần Cảnh là việc làm rất điên cuồng.

Bạch vô thường gõ gõ mặt nạ của mình, suy nghĩ và nói:

- Nếu như là thứ dùng một lần, đúng là có một vật.

Nói xong, Bạch vô thường lại đào đến đào đi túi giới tử của mình, cuối cùng hắn móc ra một đống kiếm màu đỏ như máu.

Những thanh kiếm này có tổng cộng một trăm lẻ tám chuôi, trên thân chúng tỏa ra khí huyết sát ngập trời nhưng tàn phá không chịu nổi, có chút thậm chí đều trực tiếp cắt thành hai đoạn.

Biết rõ Huyết Sát kiếm trận không? Bạch vô thường hỏi.

Tô Tín gật gật đầu, đương nhiên hắn biết rõ, ban đầu khi ở Giang Ninh phủ hắn còn lợi dụng Huyết Sát kiếm trận diệt Đỗ gia đoạt Thiên binh không trọn vẹn kia.

Bạch vô thường nói:

Huyết Sát kiếm trận tuy đơn giản nhưng địa vị của nó thật không nhỏ, chính là trận pháp do Huyết Ma giáo trong cửu ngục tà ma ngày xưa sáng tạo thành.

Huyết Ma giáo tu luyện công pháp quá mức tà dị, lại cần máu người phối hợp, làm cho Huyết Ma giáo ngày xưa giết chóc vô số, rốt cục chọc giận chính đạo võ lâm, bị liên thủ tiêu diệt.

Hiện tại ngươi nhìn thấy trận pháp chỉ là phiên bản đơn giản hóa của Huyết Sát kiếm trận mà thôi, trường kiếm của ta là

người Huyết Ma giáo tự tay luyện chế Huyết Sát kiếm trận, uy lực có thể nói mạnh hơn Huyết Sát kiếm trận phiên bản đơn giả không biết bao nhiêu lần.

Ngươi nên biết phương thức thúc dục Huyết Sát kiếm trận, nó cũng giống như Huyết Sát kiếm trận phiên bản đơn giản hóa, uy lực của nó có thể xoắn giết võ giả Thần Cung Cảnh đỉnh phong, hơn nữa có hiệu quả áp chế cường giả Hóa Thần Cảnh.

Hơn nữa với tư cách là người sử dụng Huyết Sát kiếm trận, chỉ cần ở trong phạm vi kiếm trận thì ngươi không chỉ không bị thương, thậm chí còn có thể dẫn động huyết sát chi lực nhập vào cơ thể, trở nên càng mạnh hơn nữa, sau đó bởi vì khí huyết lỗ lả cho nên phải tu dưỡng một thời gian ngắn.

Những huyết kiếm này bị Huyết Ma giáo ngày xưa dùng bí pháp phong ấn huyết sát chi lực, hiện tại sớm đã thất truyền, cho nên sau khi bộ kiếm trận này tiêu hao hết huyết sát sẽ vô dụng, không khác gì tiêu hao phẩm dùng một lần, ngược lại rất phù hợp yêu cầu của ngươi.

Tô Tín thu Huyết Sát kiếm trận thu vào và chắp tay nói với Bạch vô thường:

- Như vậy rất tốt, ta muốn bộ Huyết Sát kiếm trận này.

Bạch vô thường gật đầu nói:

Như vậy thì tốt, nếu Sở Giang Vương ngươi có chuyện gì khó xử, có thể trực tiếp báo ta cứu viện, ta trong thời gian này dừng lại ở Đông Tấn, ngươi có chuyện gì có thể trực tiếp tìm ta.

Tô Tín nhú chắp tay nói:

- Đa tạ.

Sau khi hàn huyên vài câu, Tô Tín quay người rời đi, mà Bạch vô thường nhìn bóng lưng Tô Tín rời đi mà tặc lưỡi cảm thán.

Đều là võ giả, người ta tu luyện thế nào? Hiện tại đã dám động thủ với võ giả Hóa Thần Cảnh, so sánh với hắn, mẹ kiếp, khí phách của ta lúc trước thế nào?

Bạch vô thường lắc đầu, đồng thời xoay người rời đi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 632 - Bắt Đầu Báo Thù (2)

Trong ba ngày Tô Tín bế quan dưỡng thương lại xảy ra đại sự, chính là ‘ Kiếm công tử ’ Hà Hưu đột phá đến Nguyên Thần Cảnh.

Kỳ thật Hà Hưu đã sớm nửa bước tiến vào cánh cửa Nguyên Thần Cảnh, chẳng qua bởi vì Lâm Trường Hà vẫn không có đột phá nên hắn mới kẹt ở Thần Cung Cảnh đỉnh phong, chuẩn bị trong cảnh giới ngang nhau đánh bại Lâm Trường Hà mới đột phá.

Hiện tại Lâm Trường Hà đã đột phá Nguyên Thần, vậy hắn lại tiếp tục dừng lại

Thần Cung Cảnh đã không có ý nghĩa, cho nên sau khi bế quan một lúc, Hà Hưu trực tiếp đột phá đến Nguyên Thần Cảnh.

Ngày hôm sau khi Hà Hưu đột phá Nguyên Thần Cảnh, Tiêu Hoàng cũng đột phá đến Nguyên Thần Cảnh, điều này làm cho Nhân Bảng liên tục đổi mới trong hai ngày, việc này mấy năm khó gặp một lần.

Đúng là trùng hợp, Tiêu Hoàng bắt đầu bế quan khi Tô Tín còn ở Giang Nam đạo, hiện tại đột phá đến Hóa Thần Cảnh xem như nước chảy thành sông.

Cho nên Nhân Bảng lại biến hóa lần nữa, Diễn Na La đứng thứ nhất, ‘ Xích Tùng Chân Nhân ’ Phong Lâm Tử đứng thứ hai, ‘ Đại La Thiên đao ’ Trần Kính đứng thứ ba, Tô Tín đứng thứ tư, Duẫn Tịch Tuyết đứng thứ năm.

Tô Tín không biết Nhân Bảng biến hóa, nhưng Hướng Thiên Long lại biết.

Mắt thấy Tô Tín lại tiến lên hai vị trí trên Nhân Bảng, Hướng Thiên Long cảm thấy hối hận vì đánh lén Tô Tín, kết tử thù với Tô Tín.

Cho dù hai vị trí này là người khác đột phá nên để trống, với thực lực của Tô Tín, hắn sớm muộn gì cũng tiến lên vị trí đệ nhất Nhân Bảng.

Có ba người xếp trước Tô Tín, ‘ Hỏa Vực Ma Thần ’ Diễn Na La giống như tên điên, hoặc hắn đột phá trong thời gian ngắn, hoặc hắn sớm muộn gì cũng bị người ta giết chết.

Hắn biết rõ hành vi mấy ngày trước là vì tài nguyên bí bảo trong tay của Triệu Nguyên Điển, hắn dám ra tay giết Triệu Nguyên Điển trước mặt nhiều người, tuy trong Đông Tấn nhất định sẽ có người âm thầm trầm trồ khen ngợi nhưng việc quan trọng nhất hiện tại chính là đuổi giết Diễn Na La.

Xích Tùng Chân Nhân Phong Lâm Tử đứng thứ hai nhưng lại nổi danh tu luyện cuồng ma, nói không chừng hắn không biết khi nào sẽ đột phá đến Nguyên Thần Cảnh.

Đại La Thiên đao Trần Kính đứng thứ ba có vẻ bình thường, sớm muộn gì đều bị Tô Tín vượt qua, có thể nói không qua bao lâu, thậm chí không đến một năm thì Tô Tín có thể bước lên vị trí đệ nhất Nhân Bảng.

Khi đó hắn mới không đến hai mươi lăm tuổi, một đệ nhất Nhân Bảng không đến hai mươi lăm tuổ, nếu như không có gì ngoài ý muốn, Tô Tín gần như có thể trăm phần trăm đột phá Nguyên Thần trước ba mươi tuổi.

Một võ giả Nguyên Thần Cảnh không đến ba mươi tuổi, Hướng Thiên Long nghĩ tới đây liền cảm thấy khủng bố.

Thiên phú bản thân Hướng Thiên Long cũng không tính tốt, bước vào Hóa Thần Cảnh hơn mười năm mới khó khăn lắm tu luyện tới trung kỳ, đời này chỉ sợ không có bao nhiêu hi vọng bước vào Dung Thần Cảnh.

Đợi đến lúc Tô Tín phát triển, Thiên Long đạo tràng sẽ có ai ngăn cản Tô Tín?

Huống chi với tuổi Tô Tín, cho dù kéo dài tới khi hắn chết cũng đơn giản, về sau Tô Tín dễ dàng tru diệt toàn bộ Thiên Long đạo tràng.

Đánh hổ không chết ngược lại bị hại, nhưng hiện tại Hướng Thiên Long đánh ai? Tô Tín cũng không phải hổ, mà là một con ác long!

Không biết có phải suy nghĩ quá nhiều hay không, gần đây Hướng Thiên Long cảm giác nguy cơ càng ngày càng đậm.

Bất đắc dĩ hắn đành phải gia tăng chương trình tập luyện của đệ tử Thiên Long đạo tràng lên gấp đôi, muốn trước khi hắn chết bồi dưỡng ra mấy tồn tại Hóa Thần Cảnh cho Thiên Long đạo tràng, như vậy mới có thể bảo chứng truyền thừa cho Thiên Long đạo tràng.

Hướng Thiên Long thao luyện như thế, các đệ tử Thiên Long đạo tràng đều kêu khổ thấu trời.

Tu hành võ đạo có thể cần cù bù kém cỏi, nhưng dù sao không phải mỗi võ giả đều có thể ăn được phần khổ này.

Đặc biệt trong Thiên Long đạo tràng có hơn phân nửa đệ tử đều là đệ tử nhà giàu hoặc xuất thân tiểu thé gia, thói quen nuông chiều từ bé, đột nhiên bị Hướng Thiên Long gia tăng thao luyện như thế nên không chịu nổi.

Kết quả vài ngày sau liền có người bắt đầu đùa nghịch tiểu thông minh, thời điểm ban đêm luyện võ giả bộ bệnh đi ra ngoài uống hoa tửu, hai người Lý Thành Hiển và Đinh Hạo chính là như thế.

Hai người này xuất thân đệ tử nhà giàu, phụ mẫu đều là đại thương nhân Đông Tấn, cũng không phải xuất thân võ giả, cho nên hi vọng con mình tập võ có thể trộn lẫn vị trí tốt trong triều đình Đông Tấn.

Vừa vặn Hướng Thiên Long có quan hệ không tệ với triều đình Đông Tấn, cho nên dùng nhiều tiền đưa bọn họ vào Thiên Long đạo tràng.

Thiên phú của hai người này chỉ xem như thường thường, cho dù tập võ cũng không có lý tưởng, cho nên Hướng Thiên Long vừa tăng mạnh thao luyện, bọn họ lập tức không chịu nổi.

Sau khi hai người uống hoa tửu say khước về tới Thiên Long đạo tràng, nếu không sáng hôm sau sẽ bị sư phụ điểm danh.

Vừa lắc lư Lý Thành Hiển vừa nói:

Ta nói sư phụ chúng ta càng lăn lộn giang hồ lá gan càng nhỏ, Tô Tín kia cũng chỉ có cảnh giới Tiên Thiên mà thôi, không ngờ dọa hắn thành như vậy.

Đinh Hạo cũng hùa theo:

Đúng thế, nơi này là Đông Tấn, cũng không phải Đại Chu của hắn, nếu như Tô Tín dám đến, trực tiếp làm hắn có đi không về!

Hai người bọn họ không biết chi tiết Tô Tín, cũng không hiểu cường giả Nhân Bảng Đại Chu có ý vị như thế nào, ngược lại người không biết không sợ.

Bỗng nhiên trước mặt có bóng người xuất hiện, vô thanh vô tức giống như đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, lúc này hai người sợ hãi kêu to một tiếng.

- Khốn kiếp! Cái gì đó!

Bị giật mình, chân hai người như nhũn ra, cũng tỉnh rượu hơn phân nửa.

Thân ảnh trong bóng tối dần đi tới, đó là thanh niên trẻ tuổi tuấn tú, trên miệng còn nở nụ cười lạnh đầy tà dị.

Lý Thành Hiển và Đinh Hạo vừa định nói cái gì đó, hai đạo kiếm khí vô hình vô tướng bỗng nhiên xẹt qua, trực tiếp cắt đầu bọn họ!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 633 - Khủng Hoảng (1)

Sáng sớm hôm sau, hai đệ tử thủ vệ Thiên Long đạo tràng buồn ngủ mông lung mở cửa ra, bỗng nhiên cảm giác có chất lỏng nhỏ lên mặt bọn họ còn mang theo một chút mùi tanh.

Hai người lúc này sững sờ, hiện tại cũng không có trời mưa ah, nước rơi xuống từ nơi nào?

Hai người bọn họ vô ý thức ngẩng đầu nhìn lên, lập tức phát ra tiếng thét kinh

hãi.

Chỉ thấy cửa lớn Thiên Long đạo tràng có giắt hai đầu người, bọn họ cho rằng nước đang nhỏ lên mặt lại là máu, là máu người!

Sau đó là âm thanh huyên náo gà bay chó sủa, Hướng Thiên Long nhìn đầu lâu hai đồ đệ, sắc mặt hắn đen như đáy nồi.

Chuyện này là Tô Tín làm, đây là Tô Tín ra oai phủ đầu với hắn.

Bởi vì trên cửa lớn Thiên Long đạo tràng có mấy chữ to dùng máu viết: đây chỉ là tiền lãi. Đề tên là Tô Tín.

Thái độ hung hăng càn quấy và cuồng vọng như thế triệt để chọc giận Hướng Thiên Long.

Tương lai Tô Tín ngươi đột phá đến Nguyên Thần Cảnh thì ta còn kiêng kị ba phần, nhưng ngươi bây giờ chỉ là Thần Cung Cảnh mà thôi, cũng dám đến địa bàn Thiên Long đạo tràng hung hăng càn quấy?

- Khâu Minh Nhạc!

Hướng Thiên Long hô to một tiếng.

Khâu Minh Nhạc vội vàng đi đến trước mặt sư phụ chờ phân phó.

Phái tất cả đệ tử Thiên Long đạo tràng đi toàn thành lùng bắt Tô Tín! Lại đi thông tri tất cả tông môn giao hảo với Thiên Long đạo tràng cùng hỗ trợ lùng bắt Tô Tín!

Lúc này Hướng Thiên Long đã thật sự tức giận.

Đệ tử nhà mình bị cắt đầu và treo ở cửa lớn, làm như vậy trực tiếp đánh vào mặt mũi Hướng Thiên Long hắn, nếu như Hướng Thiên Long không tỏ vẻ một chút, hắn còn có mặt mũi nào lăn lộn trong thành Tiêu Dương hay sao?

Sau khi các tông môn khác biết tin, nội tâm cũng cho rằng lá gan Tô Tín quả nhiên quá lớn, quả thực có thể được xưng tụng là cuồng vọng.

Tô Tín ngươi thật sự là thiên kiêu trẻ tuổi tuấn kiệt nhưng nơi này không phải Đại Chu của ngươi, mà là Đông Tấn, ngươi chỉ bằng thực lực Thần Cung Cảnh muốn khiêu chiến Thiên Long đạo tràng, việc này cũng không quá sự thật.

Tuy bọn họ không có thù với Tô Tín, nhưng trở ngại mặt mũi Hướng Thiên Long cho nên cũng phái ra một ít đệ tử đi toàn thành lùng bắt Tô Tín, trong lúc nhất thời cả thành Tiêu Dương thần hồn nát thần tính.

Tô Tín ở trong tối bọn họ ở ngoài sáng, cho dù Hướng Thiên Long phái ra toàn bộ đệ tử Thiên Long đạo tràng đi khắp toàn thành lùng bắt Tô Tín cũng vô dụng, ngược lại ngày hôm sau đã có đầu của hai gã đệ tử được treo trên cửa lớn.

Hai ngày sau đó cũng giống như vậy, mỗi ngày đều có đầu của hai gã đệ tử Thiên Long đạo tràng được treo trước cửa lớn Thiên Long đạo tràng, việc này làm cho Hướng Thiên Long vô cùng phẫn nộ, cũng làm các đệ tử Thiên Long đạo tràng sợ hãi không nhỏ.

Cuối cùng Hướng Thiên Long phái tất cả đệ tử Thiên Long đạo tràng ra ngoài canh giữ buổi tối, nhưng kết quả hai đầu người rơi từ không trung xuống, bị ném vào bên trong Thiên Long đạo tràng.

Lần này người Thiên Long đạo tràng đã triệt để sợ rồi, người trong nhà không có biện pháp với đối phương, còn đối phương lại có thể tùy ý giết chóc người mình, còn chơi thế nào?

Hơn nữa Tô Tín đang cố ý, mỗi ngày đều chỉ giết hai người, giống như một con ác lang nấp trong bóng tối, thỉnh thoảng cắn một miếng thịt của Thiên Long đạo tràng, làm cho đối phương vô cùng kinh hoảng.

Lần này ngay cả tông môn võ lâm hỗ trợ Thiên Long đạo tràng lùng bắt Tô Tín cũng sợ rồi.

Kỳ thật bọn họ trở ngại mặt mũi mới tới giúp đỡ Thiên Long đạo tràng, nhưng cách làm của Tô Tín làm cho bọn họ kinh hãi, nếu Tô Tín bởi vì chuyện Thiên Long đạo tràng mà liên lụy tới bọn họ, như vậy những người này khóc không ra nước mắt.

Cho nên những thế lực võ lâm này cũng thu người lại và không theo Thiên Long đạo tràng lùng bắt Tô Tín.

Hướng Thiên Long rơi vào đường cùng nên triệu hồi tất cả đệ tử Thiên Long đạo tràng quay trở về đạo tràng, không cho bọn họ ra ngoài.

Đối mặt với Tô Tín nấp trong bóng tối, ngay cả hắn là võ giả Hóa Thần Cảnh cũng không thể làm gì.

Hắn hiện tại chỉ hi vọng Tô Tín phát tiết đủ thì rời đi, dù sao đối phương thân là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, rời khỏi mấy tháng có thể, hắn cũng không tin đối phương vẫn có thể sống ở nơi này hao tổn với hắn, vĩnh viễn không quay trở lại Giang Nam đạo.

Hiện tại nhìn Hướng Thiên Long thu các đệ tử Thiên Long đạo tràng trở về, Tô

Tín nấp trong bóng tối lập tức cười lạnh, một tia vui vẻ lạnh lùn, đây chính là thứ hắn muốn.

Ban đêm hôm nay, mệnh lệnh đệ tử không được tùy tiện loạn đi ra ngoài, Hướng Thiên Long liền trở lại gian phòng của mình ngồi xuống tu luyện, nhưng không biết vì sao hôm nay nội tâm hắn không thể bình tĩnh nổi, dường như cảm giác có đại sự gì đó sắp xảy ra.

Sau đó Hướng Thiên Long liền lắc đầu, có lẽ do bản thân hắn nghĩ nhiều, hiện tại các đệ tử Thiên Long đạo tràng đều tập trung bên trong đạo tràng, Tô Tín có hung hăng càn quấy còn dám đến Thiên Long đạo tràng nháo sự hay sao?

Vào lúc này Hướng Thiên Long lại ngửi được mùi máu tươi truyền vào, vào lúc này Hướng Thiên Long cau mày, chẳng lẽ lại là Tô Tín đến gây sự?

Hướng Thiên Long lập tức đi ra khỏi phòng, các đệ tử Thiên Long đạo tràng đang đứng trên diễn võ trường, sắc mặt quái dị nhìn lên bầu trời.

Lúc này sắc trời đã tối nhưng bầu trời không phải màu đen, mà là bị sương mù máu bao phủ.

Sau khi cảm nhận được khí huyết sát và sát cơ càng lúc càng nồng nặc trong sương mù, sắc mặt Hướng Thiên Long lập tức biến đổi, vội vàng lớn tiếng nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 634 - Khủng Hoảng (2)

- Nhanh quay về phòng!

Nhưng đáng tiếc lúc này đã muộn, huống chi dưới Huyết Sát kiếm trận có thể dễ dàng tiêu diệt võ giả Tiên Thiên, cho dù có về phòng cũng vô dụng.

Trong nháy mắt kiếm minh gào thét, một trăm lẻ tám chuôi huyết sắc trường kiếm xoắn giết xuống, các đệ tử trong Thiên Long đạo tràng lập tức kêu gào thảm thiết, cả Thiên Long đạo tràng máu chảy thành sông!

- Tô Tín!

Hướng Thiên Long nổi giận gầm lên một tiếng, ánh mắt lộ ra thần thái điên cuồng.

Không cần phải nói hắn cũng có thể đoán được, kiếm trận khẳng định chính là Tô Tín làm ra.

Chỉ có điều Hướng Thiên Long dù nghĩ thế nào cũng không ngờ Tô Tín trả thù đến nhanh như vậy, hơn nữa hắn còn có thể sử dụng trận pháp đáng sợ như thế, dưới kiếm trận này, ngay cả Hướng Thiên Long cũng có cảm giác kinh hãi không nhỏ.

Cửa lớn Thiên Long đạo tràng bị đẩy ra, khí huyết sát quanh người Tô Tín bộc phát ngập trời, vô tận huyết sát chi lực không ngừng rót vào trong thân thể Tô Tín, làm cho Tô Tín cảm giác được lực lượng cường đại đang bao phủ khắp toàn thân.

Đây không phải lực lượng Nguyên Thần Cảnh, chỉ là Huyết Sát kiếm trận mang

lại lực lượng cho Tô Tín, hiện tại lực lượng đơn thuần của Tô Tín thậm chí có thể sóng vai với võ giả Hóa Thần Cảnh.

Hướng Thiên Long cảm nhận được áp lực tới từ Huyết Sát kiếm trận, đó là Huyết Sát kiếm trận áp chế hắn.

Nhìn hai mắt Hướng Thiên Long đỏ thẫm giống như điên cuồng, Tô Tín nhếch môi cười cười nói:

Ta làm người coi trọng chữ tín, nếu lúc trước ta nói muốn tiêu diệt cả nhà Thiên Long đạo tràng, hiện tại làm sao có thể đổi ý được chứ?

Diệt Thiên Long đạo tràng? Tô Tín, ngươi hủy cơ nghiệp mấy chục năm của Thiên Long đạo tràng, hôm nay ta cũng muốn ngươi chôn cùng Thiên Long đạo tràng!

Bị Huyết Sát kiếm trận xoắn giết, trong Thiên Long đạo tràng đã không thừa nổi bao nhiêu người, cho dù là những võ giả Tiên Thiên cũng chỉ miễn cưỡng ngăn cản Huyết Sát kiếm trận mà thôi, mắt thấy sắp không kiên trì nổi.

Khi người bị giết càng ngày càng nhiều, khí huyết sát trong Thiên Long đạo tràng lại càng đậm đặc, Hướng Thiên Long cảm giác áp chế lên bản thân càng ngày càng lớn.

Hắn không thể lại kéo dài được nữa, cho nên hắn nổi giận gầm lên một tiếng, hắn lấy một thanh Tử Kim Bàn Long Côn ra khỏi túi giới tử, khí tức thiết huyết bộc phát.

Sư phụ Hướng Thiên Long là Diệu Vũ đại tướng quân Lâm Uy Viễn, Lâm Uy Viễn xuất thân quân trận, hắn sử dụng trường thương làm binh khí.

Thương với tư cách binh khí chiến trận, quần chiến vô song, nặng nhất khí thế.

Nhưng đáng tiếc Hướng Thiên Long không học được một phần mười tài năng của hắn, cho nên hắn buông tha chiến trận vô song thương, mà lựa chọn côn thế đại lực chìm, cương mãnh vô song.

Hướng Thiên Long cầm Tử Kim Bàn Long Côn trong tay, một côn điểm ra dẫn động lực lượng thiên địa chung quanh ngưng tụ thành cự long cương khí và phóng về phía Tô Tín.

Võ giả tầm thường dùng côn đập nện, mà Hướng Thiên Long lại điểm, hoặc nói là đâm, đâm như trường thương.

Cảm thụ được khí huyết sát nhập vào cơ thể mang đến lực lượng, Tô Tín giơ tay lên, mấy trăm đạo huyết sắc kiếm quang hợp lại làm một, hóa thành một đạo kiếm khí huyết sắc dài hơn mười trượng chém về phía Hướng Thiên Long.

Kiếm khí huyết sắc cực lớn va chạm với cự long cương khí, sắc mặt Hướng Thiên Long lập tức biến đổi, thực lực Tô Tín lúc này làm cho người ta sợ hãi quá mức, chẳng lẽ hắn đột phá Nguyên Thần Cảnh?

Nhưng Hướng Thiên Long không cảm nhận khí tức Nguyên Thần Cảnh trên người Tô Tín, một kiếm của hắn lại có lực công kích của Nguyên Thần Cảnh hàng thật giá thật.

Hắn hiện tại xem như hiểu vì sao Tô Tín dám đánh một trận với hắn.

Mặc kệ Tô Tín là dùng phương pháp gì tạm thời có được lực lượng Nguyên Thần Cảnh, tối thiểu hiện tại Tô Tín đã có tư cách đánh một trận với Hướng Thiên Long hắn.

Tử Kim Bàn Long Côn cuốn ngược, côn ảnh đầy trời mang theo cương phong nện vào đầu Tô Tín, trong nháy mắt tỏa ra uy thế khôn cùng.

Sắc Vi Kiếm bên hông Tô Tín ra khỏi vỏ, trong nháy mắt huyết lãng ngập trời, một vòng huyết nguyệt bay lên không, vô tận huyết sát chi lực ngưng tụ trong đó.

Tô Tín đã tu luyện Huyết Hà Thần Kiếm đến đại thành, sau khi được huyết sát chi lực trong Thiên Long đạo tràng gia trì đã hóa thành huyết hà ngập trời nghiền áp Hướng Thiên Long, uy thế tăng lên kinh khủng.

Côn ảnh đầy trời tan rã, Hướng Thiên Long chợt quát một tiếng, quay người

ném ra một côn, trực chỉ huyết nghiệt, uy thế tan vỡ bầu trời!

Oanh!

Âm thanh cương khí vỡ vụn vang lên, huyết nguyệt nghiền nát, huyết sát chi lực tràn ngập, trong đình viện cả Thiên Long đạo tràng bị khí huyết sát che giấu, quả thực biến cả phiến thiên địa này thành huyết hà.

Hướng Thiên Long cảm thấy bị đè nén, trận pháp tà môn này thậm chí đã đến bắt đầu áp chế chân khí trong cơ thể hắn, trận pháp làm cho hắn nội lực của hắn hạ thấp tối thiểu ba thành.

Thời điểm Hướng Thiên Long vừa mới phá tan được huyết nghiệt, một bàn tay trắng noãn như ngọc điểm ra, ngón giữa và ngón cái khép lại, một ngón tay ngưng tụ tất cả ánh sáng chói mắt vào bên trong.

Phá Sát Kinh Mộng, Tam Chỉ Đạn Thiên!

Phá Sát chỉ đánh lên Tử Kim Bàn Long Côn của Hướng Thiên Long, Hướng Thiên Long lập tức cảm giác có lực lượng to lớn ập tới, cánh tay cầm côn của hắn run rẩy.

Đợi đến lúc Kinh Mộng Chỉ của Tô Tín hạ xuống, sắc mặt Hướng Thiên Long biến đổi, tay hắn cầm Tử Kim Bàn Long Côn sinh ra âm thanh sụp đổ, Tử Kim Bàn Long Côn là binh khí Huyền cấp đã bị đánh gãy!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 635 - Rung Động (1)

Binh khí bị đánh gãy, chuyện này làm cho sắc mặt Hướng Thiên biến đổi.

Trong hoàn cảnh này, chính mình càng ngày càng yếu, mà Tô Tín lại càng ngày càng mạnh, tiếp tục đánh nữa chỉ sợ chính mình dữ nhiều lành ít.

Cho nên Hướng Thiên Long cắn răng một cái, chuẩn bị đào tẩu trước sau đó tìm cơ hội đánh chết Tô Tín.

Tô Tín hao hết tâm lực bố trí Huyết Sát kiếm trận chính là muốn tru diệt toàn bộ Thiên Long đạo tràng, làm sao có thể dễ

dàng thả hắn rời đi?

Huống chi khí huyết sát tiến vào cơ thể cũng có hạn chế, hiện tại Tô Tín đã có thể cảm giác được khí huyết sát bản thân đã sắp tiêu hao không còn bao nhiêu, nếu như không thể chấm dứt chiến đấu trong thời gian ngắn thì biến khéo thành vụn.

Cho nên Hướng Thiên Long vừa muốn chạy trốn, Tô Tín cũng đã thi triển Phong Thần Thối đuổi theo, Tam Chỉ Đạn Thiên điểm ra và bức Hướng Thiên Long vào trong Thiên Long đạo tràng.

Hiện tại Tô Tín sử dụng Tam Chỉ Đạn Thiên không kém gì Tam Chỉ Đoạn Thiên hối đoái độ thuần thục 100%, nhưng đồng thời không gián Tam Chỉ Đoạn Thiên độ thuần thục đạt tới 100%, sử dụng Phá Sát và Kinh Mộng sẽ không trực tiếp rút sạch nội lực của mình.

Hướng Thiên Long nổi giận gầm lên một tiếng, quyền phong gào thét, vô tận cương khí bùng nổ, mặc dù không có binh khí nhưng uy thế võ giả Nguyên Thần Cảnh vẫn còn.

Tô Tín thì ỷ vào mình bây giờ có huyết sát chi lực gia thân, Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí điên cuồng chém ra như không cần tiêu hao nội lực, trong thời gian ngắn cả Thiên Long đạo tràng hình thành hai kỳ quan.

Một là Huyết Sát kiếm trận bên ngoài không ngừng xoắn giết, trên bầu trời tràn ngập huyết khí.

Một còn lại là Tô Tín thu nạp khí huyết sát sau đó thi triển Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí tạo thành màu sắc đỏ thẫm, cũng giống như là một tiểu Huyết Sát kiếm trận vây khốn Hướng Thiên Long vào giữa và xoắn giết.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí là một môn vũ kỹ tứ tinh nửa duy nhất của Tô Tín trong hiện tại, cũng là vũ kỹ Tô Tín nghiên cứu chủ yếu.

Lúc đối chiến với Hướng Thiên Long, tâm thần Tô Tín như triệt để sa vào trong Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí.

Thân thể Tô Tín giống như thư pháp đại sư đang múa bút vẩy mực, thư pháp đại sư lại không phải viết văn chương càn khôn,

Tô Tín đang thi triển vô hình kiếm khí!

Bất cứ môn võ công nào, chỉ cần thi triển tới cuối cùng chính là đạo.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí là võ công Quan Thất đại thành và ngộ đạo mới có thể lĩnh ngộ, hôm nay Tô Tín thể ngộ đạo ẩn chứa trong đó.

Hướng Thiên Long bị vây trong kiếm khí giống như bị giam trong lao tù, bất cứ công kích gì cũng bị kiếm khí áp chế.

Lúc này Tô Tín như tiến vào cảnh giới huyền diệu, mỗi lần kiếm khí bộc phát, như vậy kiếm khí giống như mang theo đạo bên trong, tỏa ra màu sắc cực kỳ xinh đẹp.

Hướng Thiên Long cảm giác áp lực càng lúc càng lớn, Tô Tín lúc này điểm ra một chỉ, kiếm khí không bộc phát từ cơ thể của hắn, giữa hư không có một đạo kiếm khí bắn ra, lập tức gọt bắp chân Hướng Thiên Long không có phòng bị.

Lúc này Hướng Thiên Long cũng không phát ra tiếng kêu thảm thiết, hắn dùng ánh mắt không dám tin nhìn Tô Tín, hư không ngưng kiếm, làm sao có thể!

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí phân thành năm cảnh giới, thời điểm ban đầu ở Kiếm Nam đạo, Tô Tín đột phá Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí biến thành Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, chẳng phân biệt tiên thiên hậu thiên.

Mà hôm nay, rốt cuộc Tô Tín mượn Huyết Sát kiếm trận mang đến lực lượng, hắn đột phá Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí biến thành Vô Hình Kiếm Khí, không câu nệ trong hay ngoài cơ thể, hư không ngưng kiếm khí càng quỷ dị khó lường, khó lòng phòng bị.

Kỳ thật dựa theo Tô Tín dự đoán, chờ hắn đột phá cảnh giới Nguyên Thần Cảnh sẽ tự động lĩnh ngộ cảnh giới này, chỉ có điều Tô Tín không nghĩ tới hôm nay hắn mượn lực lượng khí huyết sát lại trực tiếp bước vào cảnh giới này.

Hai tay vung vẩy, quanh người Hướng Thiên Long xuất hiện trăm đạo kiếm khí vô hình vô tích, đây mới thật sự là khó lòng phòng bị!

Trong nháy mắt, Hướng Thiên Long bị kiếm khí sắc bén phanh thây, thậm chí hắn không kịp phát ra tiếng kêu đau đớn cuối cùng.

Vừa lúc khí huyết sát trong người Tô Tín cũng tiêu hao không còn, sắc mặt hắn tái nhợt không còn chút máu, hắn vẫn miễn cưỡng chèo chống bản thân rời khỏi Thiên Long đạo tràng, thuận tiện lưu lại hàng chữ lớn trước cửa Thiên Long đạo tràng.

Sáng sớm ngày thứ hai, người thế lực võ lâm khác tiến trong thành Tiêu Dương đều nhìn về hướng Thiên Long đạo tràng.

Ngày hôm qua Thiên Long đạo bị khí huyết sát kinh khủng bao phủ, người trong thành Tiêu Dương đều có thể cảm giác được, nhưng khi đó là đêm tối nên không ai tới.

Thiên Long đạo tràng tọa lạc tại thành đông, thế lực võ lâm cùng cấp bậc với

Thiên Long đạo tràng phân ba hướng khác nhau, cho dù nghe được động tĩnh vào đêm hôm khuya khoắt nhưng bọn họ không đi xem, tránh lại xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn.

Tiểu tông môn ở gần Thiên Long đạo tràng càng không dám đi xem náo nhiệt, khí huyết sát ngày hôm qua quả thực khủng bố, làm cho võ giả Tiên Thiên kinh hãi không thôi.

Phần đông người thế lực võ lâm cũng có chút ít hoài nghi việc này có liên quan tới Tô Tín hay không, sau đó mọi người liền bỏ đi loại ý nghĩ này.

Tô Tín mạnh không giả, nhưng hiện tại Thiên Long đạo tràng co rút phòng ngự, cũng gọi mọi người vào trong Thiên Long đạo tràng, nếu ngươi còn dám đi gây phiền toái, như vậy không chỉ trực tiếp đối mặt võ giả Hóa Thần Cảnh như Hướng Thiên Long, cho nên tất cả mọi người cho rằng không phải là Tô Tín.

Đợi đến lúc đi tới Thiên Long đạo tràng, sắc mặt mọi người tái nhợt, cửa lớn Thiên Long đạo tràng mở rộng ra, bên trong có mùi máu tanh truyền ra ngoài làm người ta muốn ói.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 636 - Rung Động (2)

Mọi người nhìn xuyên qua cửa lớn, nhìn thấy vô số thi thể phủ kín cả diễn võ trường.

Bởi vì Huyết Sát kiếm trận xoắn giết, đại đa số thi thể trong Thiên Long đạo tràng đều không trọn vẹn không được đầy đủ, cảnh tượng cực kỳ đáng sợ.

Trọng yếu nhất là thi thể Hướng Thiên Long đang nằm trong đống thi thể, đồng thời cũng bị phanh tây, đầu của hắn được bảo lưu lại.

Nhìn thấy Hướng Thiên Long ngày bình thường xưng huynh gọi đệ với mình, hiện tại hắn bị phanh thây như thế, vài tên võ giả Nguyên Thần Cảnh có mặt vẫn chưa khôi phục tinh thần.

Lúc này có người chỉ vào cửa lớn và nói:

- Nhìn kìa! Trên cửa lớn có chữ viết!

Mọi người vội vàng nhìn sang, chỉ thấy trên cửa lớn lưu lại mấy chữ vặn vẹo bằng máu: Tô Tín ta nói là giữ lời.

Nội tâm tất cả mọi người lạnh buốt.

Người đã từng đã tham gia thưởng kiếm đại hội lập tức nghĩ tới Tô Tín nói những lời như vậy, nếu như ngày khác có cơ hội, tất nhiên sẽ tru diệt cả nhà Thiên Long đạo tràng!

Khi đó tất cả mọi người chỉ cho rằng Hướng Thiên Long chọc phiền toái về

sau, nhưng chẳng ai ngờ rằng báo ứng tới nhanh như vậy!

Hiện tại mọi người đã không có có tâm tư đi lo nghĩ Tô Tín đã dùng biện pháp gì tiêu diệt cả nhà Thiên Long đạo tràng.

Dù sao bọn họ chỉ biết rằng,Tô Tín dùng tu vi Thần Cung Cảnh giết chết Hóa Thần Cảnh Hướng Thiên Long, hơn nữa còn tru diệt hơn hai ngàn người trong Thiên Long đạo tràng, phần chiến tích này trăm năm khó gặp!

Đồng thời, trong lòng mọi người cũng cảm thấy may mắn không thôi, may mắn lúc trước bọn họ đáp ứng Hướng Thiên Long đi lùng bắt Tô Tín, bởi vì cảm giác được không đúng mà kịp thời thu tay lại, nếu không hôm nay bị diệt môn, có tông môn của bọn họ hay không?

Tô Tín có thể diệt được một Thiên Long đạo tràng, ai dám cam đoan Tô Tín không diệt tông môn võ lâm thế lực tương tự Thiên Long đạo tràng?

Hiện tại bọn họ đã dán nhãn hiệu thực lực quỷ dị khó lường, thủ đoạn tàn nhẫn lên người Tô Tín, quan trọng hơn hắn là tên điên, quả thực là tên điên giống Diễn Na La!

Nếu như đặt ân oán giữa Tô Tín và Thiên Long đạo tràng lên người bình thường, như vậy hắn chắc hẳn sẽ khổ tu đến Nguyên Thần Cảnh, sau khi có nắm chắc mới đi báo thù.

Tô Tín có thủ đoạn diệt sạch Thiên Long đạo tràng, trong đó không có hung hiểm hay sao? Cần trả cái giá lớn như thế nào? Nếu như nói không có chút nào, như vậy khẳng định không có người nào tin tưởng.

Tô Tín không chọn kế hoạch vững vàng ổn thỏa, hết lần này tới lần khác hắn muốn lựa chọn một kế hoạch vô cùng nguy hiểm.

Dùng Thần Cung Cảnh đi bị diệt tông môn nhị lưu có võ giả Hóa Thần Cảnh tọa trấn, đối với người khác đây là hành vi của tên điên, thậm chí cho dù tên điên như Diễn Na La cũng sẽ không làm ra loại chuyện này.

Bọn họ lờ mờ còn nhớ được Tô Tín đã từng nói trên thưởng kiếm đại hội, nếu có cơ hội hắn sẽ tru diệt cả nhà Thiên Long đạo tràng, không phải nói chờ hắn đột phá đến Nguyên Thần Cảnh mới tru diệt cả nhà Hướng Thiên Long.

Từ câu nói đầu tiên đã lộ ra tâm lý của Tô Tín, chuyện hôm nay cũng không phải là trùng hợp, mà là Tô Tín mưu đã mưu đồ từ lâu!

Cho nên Tô Tín trong cảm nhận của bọn họ hiện tại chính là tên điên, một tên điên lý trí!

Chuyện lớn như vậy trong nửa ngày đã truyền khắp thành thành Tiêu Dương, rồi sau đó truyền vào Đại Chu.

Nhân Bảng chế định lần nữa trong đêm, trong một tháng Nhân Bảng liên tục thay đổi ba lần, mà lần này Nhân Bảng mang tới chấn động không kém gì Hà Hưu và Tiêu Hoàng đột phá đến Nguyên Thần Cảnh.

Cửa ra vào tổng bộ Lục Phiến Môn tại thành Thịnh Kinh, những phong môi ghi chép Nhân Bảng đã đi hơn phân nửa, chỉ có rất ít người còn chờ đợi ở đây.

Những người rời đi đều cho rằng Nhân Bảng một tháng thay đổi hai lần đã không có khả năng thay đổi lần nữa, tiếp tục chờ đợi không có ý nghĩa cho nên đều rời đi.

Đại bộ phận người còn lưu lại nơi này đều rãnh rỗi không có chuyện gì làm, chuẩn bị lưu lại chờ nửa tháng, nhìn xem có tin tức lớn gì hay không, không đợi được cũng không có tổn thất, mà đợi đến lúc đó, bọn họ có thể bằng vào tin tức này kiếm một vố lớn.

Thời điểm mọi người nhàm chán nói khoác đánh rắm với nhau, một gã bộ khoái Lục Phiến Môn cầm một tấm Nhân Bảng đi tới, bọn họ lập tức sững sờ, Nhân Bảng thật có biến hóa? Lần này bọn họ chờ đúng rồi.

Tên bộ khoái Lục Phiến Môn đâng dán Nhân Bảng, mọi người cũng thảo luận là ai làm Nhân Bảng biến hóa.

Mọi người cảm giác khả năng lớn nhất chính là Tạo Hóa Đạo môn ‘ Xích Tùng Chân Nhân ’ Phong Lâm Tử đột phá đến Nguyên Thần Cảnh, cho nên mới làm cho Nhân Bảng biến hóa.

Dù sao vị kia là cuồng nhân tu luyện, cũng tùy thời có thể đột phá Nguyên Thần Cảnh.

Cũng có người nói là Diễn Na La bị người ta giết nên Nhân Bảng biến hóa, dù sao gia hỏa này là kẻ điên nổi danh thích đi tìm chết.

Sau khi dán Nhân Bảng xong, mọi người vừa xem nội dung trên đó liền sững sờ, thậm chí quên cả sao chép Nhân Bảng,

trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi, bọn họ rung động không nói nên lời.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 637 - Đệ Nhất Nhân Bảng, Tấn Chức Nguyên Thần (1)

Tính danh: Tô Tín

Tên hiệu: Huyết Kiếm Thần Chỉ

Môn phái: tổng bộ đầu Giang Nam đạo

Võ công: Huyết Hà Thần Kiếm, Huyết Hà Thần Chỉ, Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, Tam Chỉ Đạn Thiên, Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí, tiễn pháp vô danh

Thực lực: Thần Cung Cảnh đỉnh phong

Chiến tích: từng đón đỡ ba chiêu đàn chủ Thu đàn Đồng Bất Nghi Niên Bang tại Giang Nam đạo mà bất bại, chiến đấu lôi đài thắng Kiếm Thần Sơn ‘ Vô Song Kiếm ’ Lâm Khiếu.

Từng đào thoát trong tay võ giả Hóa Thần Cảnh đỉnh phong Giang Hạc Lưu dư nghiệt Ngô quốc, Bạch Liên giáo.

Từng tại Kiếm Nam đạo trọng thương Địch Vân Phi nửa bước Nguyên Thần Cảnh, thi triển Huyết Long biến.

Lấy một địch trăm, đánh chết hơn bốn mươi võ giả Thần Cung Cảnh như ‘ Thất Sát Lang Quân ’ Dư Phi Vũ, ‘ Tâm Kiếm khách ’ Viên Thông, ‘ Tử Điện Kiếm ’ Tiếu Phù Viễn, ‘ Hung Tâm Tăng ’ Nghiễm Nguyên, ‘ Càn Nguyên Sơn ’ tứ kiếm, ‘ Hồng Hộc trại ’ chín đại đương gia, ‘ Thiên Đãng sơn ’ thất hùng… Một trận chiến thành danh, uy thế vô song.

Một ngày trước tại Đông Tấn thành Tiêu Dương diệt cả nhà Thiên Long đạo tràng, đánh chết võ giả Hóa Thần Cảnh trung kỳ Hướng Thiên Long, nghi là vận dụng bí thuật hoặc bảo vật nào đó.

Bài danh: đệ nhất.

Nhìn thấy Nhân Bảng vừa thay đổi, tất cả mọi người chấn động không nói thành lời.

Bọn họ nghĩ đến vô số kết quả làm Nhân Bảng thay đổi, nhưng chỉ có không nghĩ tới Tô Tín bước lên vị trí đệ nhất Nhân Bảng, hơn nữa còn dùng phương thức như vậy bước lên vị trí đệ nhất Nhân Bảng.

Dùng thực lực Thần Cung Cảnh tập sát Nguyên Thần Cảnh, cho dù sử dụng bí pháp hoặc bảo vật, thế gian này có bao nhiêu người có thể làm được?

Cho dù Đường Môn trong truyền thuyết có ám khí cường đại đánh chết võ giả Nguyên Thần Cảnh, nếu ngươi không có đủ tu vi ủng hộ cũng không dùng được.

Huống chi loại chuyện dùng thực lực Thần Cung Cảnh đánh chết Nguyên Thần Cảnh, trong lịch sử thật phát sinh qua, nhưng đó là lúc nào? Một trăm năm trước hay hai trăm năm trước? Nó gần như đã trở thành truyền thuyết!

Mà bây giờ Tô Tín làm chính là truyền thuyết mới xuất hiện.

Sau khi ngây người, mọi người vội vàng sao chép Nhân Bảng, đây chính là chuyện lớn chấn động võ lâm.

Lúc này Tô Tín lại còn không biết chuyện hắn làm gây rung động cỡ nào, sau khi diệt hết Thiên Long đạo tràng, Tô Tín liền tìm một chỗ vắng vẻ bắt đầu dưỡng thương.

Khí huyết sát xâm nhập vào cơ thể tạo thành tổn thương không nhỏ lên thân thể Tô Tín, làm khí huyết hắn lỗ lã rất nhiều, cần tu dưỡng vài ngày mới có thể khôi phục nguyên khí.

Trận chiến này cũng mang tới chỗ tốt lớn với Tô Tín, không chỉ tu luyện Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí đến tam trọng, rốt cuộc Tô Tín cũng bước chân vào cánh cửa Nguyên Thần Cảnh.

Thượng cổ Huyết Sát kiếm trận mang cho Tô Tín lực lượng Nguyên Thần Cảnh, cũng giúp Tô Tín đụng chạm vào cảnh giới này…

Sau khi dưỡng tốt thương thế, thậm chí Tô Tín không có tận lực đột phá, thiên địa nguyên lực vô tận đã bắt đầu rót vào

trong cơ thể Tô Tín, một tia lực lượng thiên địa thăm dò Thần Cung của Tô Tín, rèn luyện Hóa Thần của Tô Tín, cũng là ‘ chính mình ’.

Tô Tín xem ‘ chính mình ’ trong đầu đang kết hợp với lực lượng thiên địa, cuối cùng dung làm một thể, Tô Tín lập tức cảm giác bản thân đã phá tan một cực hạn, đột phá một gông xiềng, đi vào một thiên địa mới!

Lực lượng thiên địa chung quanh ngưng tụ thành từng đoàn từng đoàn phong bạo bắt đầu chen chúc tiến vào trong cơ thể Tô Tín.

Nhưng Tô Tín cũng không có một chút cảm giác không khỏe, ngược lại hút nhiều lực lượng thiên địa vào trong cơ thể giống như một thùng nước, thẳng tới khi thu nạp tất cả lực lượng thiên địa không còn một mảnh, lúc này mới bỏ qua.

Tô Tín mở mắt đứng lên, cảm nhận được lực lượng trong cơ thể mình, hắn xiết nắm đấm, chung quanh lập tức nổi lên gió lạnh thấu xương, giống như địa ngục rét lạnh thấu xương.

Tràng cảnh như vậy không phải Tô Tín vận dụng chân khí Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải, mà là hắn dùng nguyên thần bản thân kéo lực lượng thiên địa chung quanh.

Đây mới là điểm khủng bố của cường giả Nguyên Thần Cảnh, dùng nguyên thần dẫn động thiên địa, thời điểm ra tay không chỉ hiển lộ thực lwcjb ản thân, còn mượn một tia lực lượng thiên địa trong đó.

Sau khi đột phá đến Nguyên Thần Cảnh, Tô Tín tự nhiên không muốn ngây ngốc ở Đông Tấn lâu hơn, dù sao hắn đã diệt Thiên Long đạo tràng, Hướng Thiên Long có quan hệ với triều đình Đông Tấn, sống ở chỗ này không an toàn.

Tô Tín ngược lại lo ngại, tuy hắn diệt Thiên Long đạo tràng nhưng kỳ thật triều đình Đông Tấn không xem việc này là chuyện lớn.

Lúc trước triều đình Đông Tấn tìm Hướng Thiên Long đến và kiến lập Thiên Long đạo tràng chỉ là lập đền thờ mà thôi, cho thấy chúng ta không giống với Đại Tấn ngày xưa.

Lúc trước bọn họ oan uổng Lâm Uy Viễn, chúng ta lại tìm đệ tử Lâm Uy Viễn và hảo hảo bồi dưỡng, có đủ thành ý hay không? Nói trắng ra, kỳ thật cũng chỉ là mua danh chuộc tiếng mà thôi.

Huống chi Tô Tín là tổng bộ đầu Giang Nam đạo của Đại Chu, chuyện lần này là người giang hồ báo thù, hoàn toàn không có chút liên hệ gì với triều đình, Hướng Thiên Long đánh hổ không chết bị hổ hại, việc này cũng không thể trách người khác.

Cho nên việc này qua đi, triều đình Đông Tấn căn bản không có chút phản ứng nào, căn bản sẽ không xem việc này là việc gì to tát.

Cho nên Tô Tín thuận lợi trở về Giang Nam đạo, đầu tiên hắn tìm mật thám Lục Phiến Môn để giao địa đồ của Trần Kính, bảo bọn họ đưa tới tổng bộ Lục Phiến Môn.

Nhìn thấy Tô Tín trở về, đám người Hoàng Bỉnh Thành lập tức đi ra đón tiếp.

Lần này lão đại ngươi quá uy phong, vậy mà trực tiếp tiêu diệt một thế lực nhị lưu, đạp vào vị trí đệ nhất Nhân Bảng.

Ngươi cũng không biết những thế lực võ lâm nhị lưu tại Giang Nam đạo nghe được tin tức này sợ hãi thế nào, quả thực muốn bao nhiêu trung thực liền có bao nhiêu trung thực.

Tuy nói uy thế của Tô Tín lúc trước tại Giang Nam đạo rất mạnh, khi đó Tô Tín là buộc chặt với Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, một khi tách cả hai ra, như vậy những tông môn võ lâm Giang Nam đạo sẽ không cần e ngại.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 638 - Đệ Nhất Nhân Bảng, Tấn Chức Nguyên Thần (2)

Giống như lúc trước Tô Tín không có mặt tại Giang Nam đạo, kết quả Duẫn Tịch chấp chưởng Giang Nam đạo liền sinh ra

rối loạn.

Đồng thời, nếu Tô Tín không phải tổng bộ đầu Giang Nam đạo, không có phần đông bộ khoái và bộ đầu của Lục Phiến Môn Giang Nam đạo ủng hộ, những thế lực võ lâm này cũng không sợ hắn.

Cho nên hiện tại biết rõ Tô Tín không bằng vào lực lượng Lục Phiến Môn Giang Nam đạo cũng có thể dùng sức một mình diệt một thế lực nhị lưu, bọn họ mới xem như sợ, sợ chân chính.

Lúc này Lý Phôi lại nói:

- Lão đại ngươi lại đột phá?

Nghe được Lý Phôi nói như vậy, mấy người khác cũng cảm giác được Tô Tín trở nên khác biệt, vội vàng cẩn thận cảm ngộ khí tức trên người Tô Tín và hít khí lạnh.

- Đại nhân ngươi đột phá Nguyên Thần Cảnh?

Tô Tín gật gật đầu, lúc này đám người Lý Phôi hưng phấn không thôi.

Tiên Thiên và Nguyên Thần, chênh lệch giữa hai cảnh giới nói thành như trời và đất còn không đủ.

Thực lực đại nhân nhà mình càng mạnh, bọn họ tự nhiên càng an tâm.

Đúng rồi, trong khoảng thời gian này Giang Nam đạo xảy ra chuyện gì hay không?

Tô Tín hỏi.

Hoàng Bỉnh Thành do dự sau đó nói:

Đúng là có một việc nhưng không xem là đại sự. Tô Tín cau mày nói:

Chuyện gì, nói nghe xem.

Hắn hiện tại mới vừa bước vào Hóa Thần Cảnh sơ kỳ, cho nên Tô Tín chuẩn bị bế quan tu luyện một thời gian ngắn, không cầu đột phá đến Hóa Thần trung kỳ, chỉ cầu vững chắc cảnh giới một phen.

Cho nên Tô Tín chuẩn bị trước khi bế quan xử lý sạch vấn đề trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo mới lại bế quan.

Bây giờ nghe ý của Hoàng Bỉnh Thành, dường như còn có việc cần hắn tự mình động thủ xử lý.

Hoàng Bỉnh Thành nói:

Là như thế này, huynh đệ Lục Phiến Môn chúng ta xung đột với người Lạc Vũ sơn trang, không biết có phải người Lạc Vũ sơn trang nhìn thấy lão đại không có mặt ở Giang Nam đạo hay không, cho nên tương đối cường ngạnh, đả thương người của chúng ta nhưng không giao kẻ động thủ ra.

Chúng ta tìm tới cửa, Lạc Vũ sơn trang lúc này mới cố làm ra vẻ bồi thường chút thuốc chữa thương, nhưng vẫn rất cường thế không giao người.

Dù sao đối phương cũng là một trong ba tông môn nhất lưu, hơn nữa Lạc Vũ sơn trang đã quyết định ngủ đông, đây chỉ là xung đột nhỏ nên ta dự định bỏ qua, dù sao náo lớn cũng không tốt cho cả hai.

- Lạc Vũ sơn trang? Đây là cơ hội tốt.

Tô Tín sờ sờ mũi, trong mắt sinh ra một tia lạnh lùng.

Sau khi trải qua Tô Tín sửa trị, cả Giang Nam đạo trên cơ bản đã bình tĩnh, điểm duy nhất không bị Tô Tín khống chế chính là Tiêu gia và ba thế lực nhất lưu.

Tiêu gia không cần phải nói, Tô Tín căn bản không làm gì được người ta, Tiêu gia có Cổ Đông Lai nhìn chằm chằm vào, cũng không tạo phiền toái quá lớn với hắn.

Nhưng ba thế lực nhất lưu còn đó, Tô Tín phải đối mặt một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Từ khi Tô Tín dẫn theo Lục Phiến Môn Giang Nam đạo triệt để quật khởi trong Giang Nam đạo, ba thế lực nhất lưu mắt thấy không cách nào hạn chế Tô Tín cho nên đành phải thu tay lại, không hề đấu đá với Tô Tín, nhưng bọn chúng lại âm thầm làm không ít mờ ám.

Ví dụ lần trước Duẫn Tịch chọc nhiều người tức giận, làm cho tất cả thế lực võ lâm Giang Nam đạo liên hợp bức vua thoái vị, sau lưng việc này có bóng dáng ba thế lực nhất lưu.

Lần đó phần đông tông môn võ lâm Giang Nam đạo bị chọc giận, tất cả Giang Nam đạo có mấy trăm tông môn lớn nhỏ, Tô Tín không tin bọn chúng có thể liên hợp với nhau trong thời gian ngắn như thế.

Có thể làm cho bọn họ xuất động tập thể và cùng phát động bức vua thoái vị, trong đó khẳng định có kẻ làm đội trưởng.

Có uy vọng như thế trong Giang Nam đạo, trừ Tiêu gia cũng chỉ còn lại ba thế lực nhất lưu.

Ba nhà này tà tâm không chết làm ra không ít việc mờ ám, kết quả chờ Tô Tín trở về thì bọn chúng thu móng vuốt lại, làm cho Tô Tín muốn đối phó bọn chúng cũng không có cớ, huống chi lúc trước không phải thời điểm đối phó bọn chúng.

Hiện tại Tô Tín đã không giống, mang theo đại thế đột phá Nguyên Thần Cảnh, hắn hoàn toàn có thực lực đấu chính diện với ba thế lực nhất lưu.

Trước kia bọn chúng bất đắc dĩ mới thu tay lại, không hề tranh phong với Tô Tín, lúc này Tô Tín lại muốn bọn chúng chủ động thu tay lại, cũng không dám làm càn tại Giang Nam đạo.

Tô Tín còn chuẩn bị tìm một cái cớ, không nghĩ tới Lạc Vũ sơn trang lại biết điều như vậy, còn chủ động đưa cái cớ tới tận cửa.

Lúc này trong Lạc Vũ sơn trang, lão trang chủ Quý Hải Sơn có cảm giác tâm thần không yên.

Người già thường xuyên nghĩ nhiều, cơ nghiệp Lạc Vũ sơn trang mấy trăm năm, hắn cũng không muốn làm Lạc Vũ sơn trang suy bại trong tay mình.

Càng nghĩ, Quý Hải Sơn lúc này mới suy nghĩ cẩn thận tâm thần mình không yên ở điểm nào, đó là hai ngày trước hắn nhìn thấy Nhân Bảng, Tô Tín dùng thực lực Thần Cung tập sát Nguyên Thần, chiến tích cực kỳ kinh người.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 639 - Cường Thế (1)

Tuy Lạc Vũ sơn trang kết thù oán với Tô Tín đã lâu, kỳ thật Quý Hải Sơn vẫn không đặt Tô Tín vào trong lòng.

Bởi vì đủ loại nguyên nhân, Lạc Vũ sơn trang của bọn họ chịu thua trước mặt

Tô Tín cũng không đại biểu bọn họ sợ Tô Tín, tối thiểu có Quý Hải Sơn hắn ở đây,

Tô Tín sẽ không dám động đến Lạc Vũ sơn trang.

Gần đây hắn nghe được Tô Tín lại dùng thực lực Thần Cung Cảnh đánh chết Hóa Thần Cảnh trung kỳ Hướng Thiên Long, hơn nữa còn diệt Thiên Long đạo tràng, tru tuyệt cả nhà người ta, nội tâm Quý Hải Sơn sinh ra cảm giác tâm thần không yên.

Tốc độ phát triển của Tô Tín thật sự quá nhanh, nhanh đến mức vượt quá Quý Hải Sơn tưởng tượng.

Hiện tại Tô Tín đã có thể đánh chết võ giả Hóa Thần Cảnh, như vậy chờ hắn tấn thăng Hóa Thần Cảnh thì mình có thể làm thế nào?

Trong ba thế lực nhất lưu, Lạc Vũ sơn trang của mình kết thù kết oán với Tô Tín sâu nhất, huống chi võ giả Dung Thần Cảnh hai thế lực khác đang lúc chính trực tráng niên, chỉ có Quý Hải Sơn hắn đã sắp già, đến lúc đó chờ hắn viên tịch, Lạc Vũ sơn trang có thể ngăn cản Tô Tín hay không?

Hơn nữa trong khoảng thời gian này, Lạc Vũ sơn trang của bọn họ lại có xung đột với Lục Phiến Môn, hơn nữa thái độ vô cùng cường thế.

Quý Hải Sơn cũng không biết chuyện này, nếu hắn biết rõ nhất định sẽ lựa chọn

dụ dỗ một ít, dùng biện pháp ôn hòa giải quyết cho hai bên cùng vừa lòng.

Nhưng chuyện này do Quý Vô Thành xử lý, hiện tại Lạc Vũ sơn trang cũng do Quý Vô Thành phụ trách quản lý.

Quý Vô Thành chính là phụ thân Quý Lâm bị Tô Tín giết.

Trong võ giả Hóa Thần Cảnh đời thứ hai của Lạc Vũ sơn trang, Quý Hải Sơn vốn xem trọng Quý Vô Không, bởi vì Quý Vô Không ám sát Tô Tín thất bại, lại bị Tô Tín trả thù, cho nên Lạc Vũ sơn trang tổn thất khá lớn nhưng lại bồi tính mạng Quý Lâm.

Khuyết điểm này cần Quý Vô Không diện bích suy nghĩ mấy năm, thậm chí hắn bị tước đoạt tất cả quyền lợi trong Lạc Vũ sơn trang.

Cho nên vì đền bù tổn thất mất nhi tử của Quý Vô Thành, hiện tại tất cả sự vụ lớn nhỏ trong Lạc Vũ sơn trang đều do hắn quản lý, Quý Hải Sơn lớn tuổi, không tâm tư và tinh lực xử lý những việc này.

Nhưng nhi tử Quý Vô Thành vốn chết dưới kiếm Tô Tín, thái độ của hắn với Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có thể nghĩ, cho nên lúc này hắn mới cường thế như vậy.

Vào lúc Quý Hải Sơn trầm tư suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể giúp Lạc Vũ sơn trang an ổn truyền thừa sau khi hắn chết, một đệ tử Lạc Vũ sơn trang vội vàng chạy tới gõ cửa.

- Trang chủ không tốt! Tô Tín dẫn người đánh đến tận cửa!

Tay Quý Hải Sơn lập tức run lên, đồng thời trong mắt cũng lộ ra thần thái giận

dữ.

Quả nhiênTô Tín đã tự tin tới cực điểm, hắn cho rằng diệt Thiên Long đạo tràng, giết một tên võ giả Hóa Thần trung kỳ là có thể không đặt Lạc Vũ sơn trang vào mắt sao?

Quý Hải Sơn kiêng kị Tô Tín, nhưng hắn chỉ kiêng kị sau khi mình chết đi, sau khi Tô Tín đột phá đến Nguyên Thần Cảnh chứ không phải Tô Tín hiện tại.

- Đi, đi ra xem!

Lúc này ngoài cửa lớn Lạc Vũ sơn trang, người Lạc Vũ sơn trang đang giằng co với Tô Tín dẫn phần đông tổng bộ châu phủ Giang Nam đạo, không khí giương cung bạt kiếm.

Hơn nữa chung quanh còn có người thế lực võ lâm khác âm thầm quan sát, bọn họ cũng bị động tác của Tô Tín dọa sợ.

Lá gan của vị này quá lớn, vừa vừa bước vào đệ nhất Nhân Bảng đã dám đi gây phiền toái cho Lạc Vũ sơn trang, chẳng lẽ Tô Tín thật sự tự tin tới mức quên đi cân lượng của mình hay sao?

Mọi người nghĩ lại vẫn cảm thấy không có khả năng.

Tông môn võ lâm Giang Nam đạo liên hệ với Tô Tín cũng không phải một ngày hay hai ngày, bọn họ đã tự mình lãnh giáo qua tâm cơ và thủ đoạn của vị đại gia này, Tô Tín cũng không phải là người ngu ngốc.

Lúc này tại cửa lớn Lạc Vũ sơn trang, Tô Tín nhìn người Lạc Vũ sơn trang, sắc mặt lạnh nhạt nói:

Ta nói, giao người tổn thương bộ khoái Lục Phiến Môn ta ra đây, ta hiện tại sẽ đi, bằng không các ngươi tự biết hậu quả.

Quý Vô Thành nhìn Tô Tín, ánh mắt của hắn biến thành đỏ thẫm, dù sao con của hắn chết trong tay Tô Tín.

Lạc Vũ sơn trang ta cho tới bây giờ không có thói quen giao đệ tử của mình cho kẻ khác!

Quý Vô Thành lạnh lùng nói.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Vậy thì rất tốt, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo ta chưa từng có thói quen bị người ta đánh vẫn im lặng.

Ngươi đánh người của ta, như vậy chính là đánh mặt ta. Lạc Vũ sơn trang mạnh nhưng Lục Phiến Môn Giang Nam đạo cũng không sợ, giao người hay khai chiến, các ngươi lựa chọn đi.

Ah, đúng rồi, ngươi thật sự không có tư cách làm chủ, bảo Quý Hải Sơn xuất hiện đi.

Quý Vô Thành cười lạnh nói:

Cuồng vọng! Chỉ bằng các ngươi cũng muốn khai chiến với Lạc Vũ sơn trang chúng ta? Dựa vào cái gì?

Sắc mặt Tô Tín lạnh lẽo nói:

- Như thế nào, ngươi muốn thử xem?

Lúc này trong Lạc Vũ sơn trang có giọng nói già nua vang lên:

Tô tổng bộ đầu cần gì nóng tính như vậy? Có chuyện gì mọi người có thể chậm rãi thương lượng với nhau.

Quý Hải Sơn bước ra khỏi Lạc Vũ sơn trang, những đệ tử Lạc Vũ sơn trang liền vội cung kính hành lễ gọi một tiếng trang chủ.

Tô Tín nhìn thấy Quý Hải Sơn đi ra, hắn cũng chắp tay nói với Quý Hải Sơn:

Quý trang chủ, không phải ta nóng tính, mà là người Lạc Vũ sơn trang các ngươi không có đặt Tô Tín ta vào trong mắt.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 640 - Cường Thế (2)

Lúc ta không có ở Giang Nam đạo thì các ngươi dám đánh bộ khoái Giang Nam đạo, tương lai nếu ta dời khỏi Giang Nam đạo, chẳng phải nói bọn chúng dám giết quan tạo phản?

Vừa nghe được lời này, sắc mặt đám người Lạc Vũ sơn trang thay đổi, bọn họ không chịu nổi chụp mũ tội danh như thế.

Sắc mặt Quý Hải Sơn thay đổi:

Tô tổng bộ đầu, vấn đề này chỉ là việc hiểu lầm, thật ra nguyên nhân của việc này là…

Quý Hải Sơn vừa định giải thích liền bị Tô Tín cắt lời.

Quý trang chủ không cần nhiều lời, ta chỉ biết lần này là Lạc Vũ sơn trang đánh người Lục Phiến Môn Giang Nam đạo của ta, cho nên ta muốn các ngươi giao người.

Ta không cần biết nguyên nhân là gì, ta không quan tâm thị phi đúng sai, ta là người làm việc chỉ xem kết quả không xem quá trình, Lạc Vũ sơn trang các ngươi đánh người của ta, vậy thì phải cho ta công đạo.

Hắn nói ra những lời cường thế như vậy cũng làm đám người chung quanh sững sốt.

Người các tông môn võ lâm cho rằng Tô Tín quá mức cường thế, quả thực không nói đạo lý.

Người Lạc Vũ sơn trang tức giận toàn thân phát run.

Tô Tín thật cho rằng người Lạc Vũ sơn trang đều là bùn nặn ra sao?

Tô Tín! Ngươi làm việc quá mức không phân rõ phải trái, ngươi thật cho rằng Giang Nam đạo là ngươi một nhà độc đại hay sao? Muốn Lạc Vũ sơn trang giao người, nằm mơ đi!

Một võ giả Hóa Thần Cảnh của Lạc Vũ sơn trang tức giận mắng chửi Tô Tín.

Tô Tín quay đầu đi, lạnh lùng cười nói:

Trong thiên hạ đều là vương thổ, Giang Nam đạo này nằm trong phạm vi Lục Phiến Môn quản hạt, chẳng lẽ Lạc Vũ sơn trang các ngươi muốn cưỡi lên đầu chúng ta hay sao?

Huống chi ta đang nói chuyện với trang chủ của các ngươi, lúc nào đến phiên ngươi xen vào? Không hiểu quy củ!

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh chính là trưởng lão Lạc Vũ sơn trang, ngày bình thường chính là võ đạo tông sư ai ai cũng kính sợ.

Nghe Tô Tín vừa nói như vậy hắn liền tức giận không nhỏ, vừa định nói cái gì đó, một đạo kiếm khí xuất hiện trước mặt, đột nhiên đâm về phía hắn!

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh sợ hãi kêu to một tiếng, vội vàng hóa chưởng thành đao, đao thế như mưa rơi chém vỡ kiếm khí.

Thời điểm hắn vừa mới thở ra một hơi, năm ngón tay Tô Tín điểm ra liên tục, hư không ngưng kiếm, trong chốc lát hơn mười đạo kiếm khí bao phủ bốn phía quanh người hắn, làm

cho võ giả Hóa Thần Cảnh muốn trốn cũng trốn không kịp, chỉ có thể dùng chân khí hộ thể bản thân đối kháng.

Nhưng Tô Tín tu luyện tới Vô Hình Kiếm Khí cảnh giới tam trọng kinh khủng cỡ nào?

Trong nháy mắt đã xé rách chân khí hộ thể của hắn, cũng đâm vào tất cả khiếu huyệt của hắn.

Quý Hải Sơn biến sắc, hắn vươn tay như mưa rơi, cương khí nổ mạnh ầm ầm và tan rã uy lực Vô Hình Kiếm Khí.

Nhưng hắn không thể ngăn cản mấy đạo kiếm khí còn lại, kiếm khí xâm nhập vào cơ thể, tên võ giả Hóa Thần Cảnh phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên đã bị trọng thương.

- Nguyên Thần Cảnh!

Thấy cảnh này, tất cả mọi người hít sâu một hơi, Tô Tín đã đột phá đến Nguyên Thần Cảnh!

Cách hắn bước vào đệ nhất Nhân Bảng vài ngày, hắn cũng đã đột phá đến Nguyên Thần Cảnh.

Nhưng đối với người Lạc Vũ sơn trang mà nói, Tô Tín đột phá đến Nguyên Thần Cảnh tuyệt đối không phải tin tức tốt.

Quý Hải Sơn đã già, khí huyết bản thân lỗ lã, thậm chí hắn đã đến tình trạng quanh năm tĩnh dưỡng mới có thể bảo trì sức chiến đấu hiện tại.

Có thể nói Quý Hải Sơn thật sự có thể bộc phát ra thực lực cường giả Dung Thần Cảnh, dù sao hổ uy vẫn còn.

Sau khi hắn bộc phát không hạ được Tô Tín thì sao? Sau khi động thủ khí huyết của hắn tiêu hao nhanh chóng, động thủ vào thời điểm này, Quý Hải Sơn không phải tiêu hao chân khí, mà là thọ nguyên còn lại của mình!

Huống chi ngay cả như vậy, hắn cũng không có nắm chắc hạ được Tô Tín, thậm chí hắn không có nắm chắc đánh thắng đối phương.

Hắn là Dung Thần Cảnh không sai, cho dù khí huyết lỗ lã càng lợi hại thì hắn cũng là Dung Thần Cảnh, nhưng vấn đề Tô Tín là võ giả Hóa Thần Cảnh tầm

thường sao?

Đều là Hóa Thần Cảnh, có chút thực lực thường thường, chỉ có thể thành lập tiểu thế lực xưng vương xưng bá ở địa phương.

Nhưng có võ giả Hóa Thần Cảnh như đàn chủ Thu đàn Niên Bang Đổng Bất Nghi, dùng tu vi Hóa Thần Cảnh đỉnh phong là có thể bước vào Địa Bảng.

Tu vi Tô Tín hiện tại còn kém hơn Đổng Bất Nghi rất nhiều, nhưng vấn đề là Tô Tín dùng thực lực đệ nhất Nhân Bảng bước vào Hóa Thần Cảnh.

Giống như tên võ giả Hóa Thần Cảnh bị Tô Tín trọng thương lúc trước, hắn đã đột phá Hóa Thần Cảnh vài chục năm, kết quả vẫn không đánh lại Tô Tín vừa bước vào Hóa Thần Cảnh chưa bao lâu!

Trong đầu Quý Hải Sơn xuất hiện rất nhiều đồ vật, kết hợp thực lực Lạc Vũ sơn trang và Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, Quý Hải Sơn không thể không đưa ra kết luận.

Như vậy không cần chờ sau này, hiện tại Lạc Vũ sơn trang của bọn họ đánh không lại Tô Tín, đánh không lại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

Tô Tín thản nhiên nói:

Quý trang chủ, ta hiện tại hỏi ngươi một câu cuối cùng, rốt cuộc ngươi có giao người hay không, ta là người rất sợ phiền toái, đồng thời ta cũng không nói một câu ba lần.

Nhìn Tô Tín, gương mặt Quý Hải Sơn như già đi mười mấy tuổi.

Sau khi im lặng nửa ngày, hắn gian nan nói ra một chữ:

- Giao!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 641 - Binh Khí (1)

Quý Hải Sơn đồng ý giao người, việc này nằm tỏng dự liệu của mọi người, cũng là mọi người đoán trước.

Ba thế lực nhất lưu và Tiêu gia thống trị Giang Nam đạo mấy trăm năm, cho dù lúc trước bọn họ nhượng bộ Tô Tín, nhưng cũng chỉ là nhượng bộ mà thôi.

Mà lần này Quý Hải Sơn phải giao người, việc này không chỉ là nhượng bộ, mà là triệt để chịu thua, cho dù mặt mũi giấu trong áo hay trong chăn đều ném sạch.

Người Lạc Vũ sơn trang cảm thấy tức giận khó hiểu, không hiểu vì sao trang chủ lại cúi đầu trước Tô Tín.

Cho dù Tô Tín đã thành võ giả Hóa Thần Cảnh, nhưng trang chủ của mình chính là tồn tại Dung Thần Cảnh ah.

Quý Hải Sơn có uy thế quá mạnh trong Lạc Vũ sơn trang, cho dù trong lòng mọi người bất mãn nhưng không dám chất vấn Quý Hải Sơn, đành phải cắn răng thừa nhận.

Tô Tín có phần thâm ý nhìn Quý Hải Sơn, hắn còn nhẫn nhịn hơn trong tưởng tượng của mình, thậm chí có thể nhịn được chuyện như vậy.

Tô Tín hôm nay đến đây lập uy, hắn cũng không phải muốn diệt Lạc Vũ sơn trang.

Hiện tại Quý Hải Sơn còn chưa có chết, một cường giả Dung Thần Cảnh liều chết phản kích rất khủng bố.

Ban đầu ở thành Thương Sơn, Yến Hoàng Cửu đã trọng thương thành như vậy nhưng vẫn có thể đánh bại thậm chí trọng thương bốn võ giả Hóa Thần Cảnh.

Hiện tại Quý Hải Sơn còn chưa tới tình trạng của Yến Hoàng Cửu, Tô Tín cũng không muốn đồng quy vu tận với hắn.

Lần này Lạc Vũ sơn trang chịu thua, tin tức này nhanh chóng truyền tới các nơi trong Giang Nam đạo, đến lúc đó Lục Phiến Môn Giang Nam đạo sẽ có quyền uy không ai trong Giang Nam đạo có thể rung chuyển, đương nhiên ngoại trừ Tiêu gia.

Hai ngày sau đó, có một tin tức còn rung động hơn tin tức Lạc Vũ sơn trang chịu thua, đó chính là tin tức Tô Tín đột phá đến

Nguyên Thần Cảnh.

Nhân Bảng trong một tháng thay đổi bốn lần, hai lần trong đó là vì Tô Tín, lúc này nói Tô Tín dương danh giang hồ cũng không kém bao nhiêu.

Đại bộ phận mọi người cho rằng người bước vào Nguyên Thần Cảnh đầu tiên sẽ là ‘ Xích Tùng Chân Nhân ’ Phong Lâm Tử, không nghĩ tới lại là Tô Tín.

Cho nên Tô Tín lại phá kỷ lục, đó chính là đệ nhất Nhân Bảng tồn tại thời gian ngắn nhất.

Những chuyện này là người ngoài bình luận, Giang Nam đạo bởi vì hành động của Tô Tín mà triệt để yên tĩnh, Công Dương thị và Cửu Huyền Kiếm Tông đều trung thực.

Dù sao Tô Tín có thể đối mặt chính diện ép Lạc Vũ sơn trang giao người, bọn họ cũng cảm nhận áp lực trong đó.

Có thể nói chỉ cần Tiêu gia không đứng ra, sau này bọn họ sẽ không dám làm việc mờ ám.

Sau khi xử lý xong việc Giang Nam đạo, Tô Tín liền đi vào trong Địa phủ, Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm trong tay hắn cần phải giao cho Địa phủ.

Khi mình rời khỏi cung điện, Tô Tín gõ gõ cung điện Thôi Phán Quan, không

có người ở đây, việc này làm Tô Tín cảm thấy kinh ngạc.

Cho tới nay Thôi Phán Quan giống như đại quản gia của Địa phủ, trên cơ bản đại bộ phận sự vụ đều qua tay của hắn, lần đầu tiên Tô Tín phát hiện Thôi Phán Quan không có mặt.

Nếu Thôi Phán Quan không có mặt, Tô Tín liền đi gõ gõ đại điện của Mạnh bà, cũng không có người trả lời.

Cuối cùng Tô Tín đi tới đại điện của Hậu Thổ, lúc này mới nhìn thấy có người quản sự.

Tô Tín nhú chắp tay nói:

Hậu Thổ đại nhân, ta đã mang Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm trở lại, lần này người Thiên đình đến là Dạ Du Thần,

chẳng qua chỉ có cảnh giới Tiên Thiên Thần Cung Cảnh, đã bị ta đánh chết.

Nói xong Tô Tín giao Long Ngâm Phượng Huyết Kiếm cho Hậu Thổ.

Thu trường kiếm vào túi giới tử, Hậu Thổ dùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng:

- Rất tốt, ngươi theo ta nhận lấy ban thưởng nhiệm vụ này.

Hậu Thổ cùng Mạnh bà chính là người quản lý dưới Địa phủ Địa Tạng Vương nhưng có hai tính cách khác nhau, Mạnh bà nói nhiều, Hậu Thổ nói chuyện vô cùng ngắn gọn.

Tô Tín đi theo Hậu Thổ vào giữa đại điện Địa phủ, Hậu Thổ xuất ra năm thanh chìa khóa đặt vào trong cánh cửa thanh đồng, cánh cửa thanh đồng cao mấy trượng từ từ mở ra.

Bên trong là phục trang xinh đẹp, nơi này chính là tàng bảo khố của Địa phủ, từ đan dược đến binh khí và công pháp, cái gì cần có đều có.

Hậu Thổ đi vào bên trong mang hai viên Đại Hoàn đan giao cho Tô Tín:

Trừ hai viên Đại Hoàn đan ra, ngươi còn có thể chọn lựa một thanh binh khí Địa cấp thuộc về mình.

Tô Tín gật gật đầu, hắn bắt đầu lựa chọn binh khí trên kệ.

Với võ giả Hóa Thần Cảnh bình thường có thể có một thanh binh khí Huyền cấp đã xem như không tệ, nhưng đối với Tô Tín mà nói lại có chút không đủ.

Ban đầu khi đối chiến Hà Hưu, Sắc Vi Kiếm của Tô Tín không chịu nổi gánh nặng, thậm chí xuất hiện một tia vết rách, hiện tại tối thiểu phải là binh khí Địa cấp mới thỏa mãn yêu cầu của Tô Tín.

Bỗng nhiên Tô Tín nghĩ đến cái gì đó, hắn xuất ra hài cốt Thiên bInh xảo trá từ

Duẫn Tịch Tuyết, nói:

Phiền toái Hậu Thổ đại nhân xem giúp ta, vật này còn dùng được hay không? Nhìn thấy Tô Tín cầm hài cốt Thiên binh, Hậu Thổ kêu lên một tiếng, nói:

Không ngờ hài cốt Thiên binh nhiễm máu cường giả Chân Vũ Cảnh, đúng là ít

gặp.

Dùng đoạn hài cốt Thiên binh này làm chủ tài liệu luyện chế một thanh trường kiếm, tuy phẩm cấp vẫn là Địa cấp nhưng tương lai các gần ba thành khả năng trở thành Thiên binh.

Nghe được Hậu Thổ nói như vậy, đôi mắt Tô Tín lập tức sáng ngời.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 642 - Binh Khí (2)

Khó trách lúc mình xảo trá nó từ trong tay Duẫn Tịch Tuyết, nhìn Duẫn Tịch Tuyết rất đau lòng.

Đừng tưởng rằng ba thành tỷ lệ tấn chức Thiên binh rất thấp, trên thực tế xác suất này đã rất kinh người.

Thiên binh có linh, Địa binh muốn sinh ra linh tính trở thành Thiên binh, bản thân chất liệu và tay nghề người rèn không cần phải bàn, nhưng quan trọng hơn lại cần võ giả tích lũy chân khí bản thân trong nhiều năm tháng tẩm bổ địa binh, phải dùng tâm huyết tương liên, cuối cùng sinh ra linh tính.

Có khi một đời võ giả không làm được, thậm chí một thanh Địa binh truyền thừa mấy đời, bị cùng một loại chân khí tẩm bổ, cuối cùng mới có thể trở thành Thiên binh.

Tô Tín không có nhiều tinh lực đi tẩm bổ Thiên binh thành hình, cho nên hài cốt Thiên binh có ba thành khả năng trở thành Thiên binh, như vậy Tô Tín nhất định sẽ lựa chọn dùng nó rèn thành binh khí của mình.

Cho nên Tô Tín trực tiếp nói với Hậu Thổ:

Hậu Thổ đại nhân, không biết ta có thể dùng ban thưởng lần này nhờ Hậu Thổ đại nhân ngươi giúp ta rèn một thanh binh khí? Nếu như không đủ ta còn có thể thêm bảo vật vào đền bù.

Tô Tín nhớ rõ vị Hậu Thổ đại nhân này có thể tu bổ Thiên binh, đây chính là thủ đoạn của luyện khí đại tông sư mới làm được.

Hậu Thổ lắc lắc đầu nói:

Đủ thì đủ nhưng ta không phải luyện khí đại tông sư chân chính, chỉ có thể miễn cưỡng xem như một nửa.

Ta chỉ có thể tu bổ trên cơ sở vốn có, lại không thể rèn ra phôi thô của Thiên

binh.

Bởi vì thanh đoạn đao còn lại một nửa, bản thân có các loại dị năng cũng không biến mất, cho nên ta mới có thể hóa hình và rèn luyện lần nữa.

Nhưng hài cốt Thiên binh của ngươi quá nhỏ, đã không nhìn ra nguyên hình, chỉ có thể xem như tài liệu luyện chế lần nữa, bởi như vậy ta cũng bất lực.

Nếu như muốn ta luyện chế, nội tình quá kém, cuối cùng luyện chế ra binh khí Địa cấp chỉ có tỷ lệ không tới một thành tấn chức Thiên binh, hơn nữa còn là Thiên binh loại yếu kém.

Hậu Thổ suy nghĩ và nói:

Nhưng ta ngược lại có thể đề cử ngươi cho một người, hắn có thể giúp ngươi luyện chế ra Thiên binh.

Người Địa phủ?

Tô Tín hỏi.

Hậu Thổ lắc lắc đầu nói:

Không đúng, chính là một trưởng lão Ba Thục Kiếm Các, luyện khí tông sư Công Thâu Ngu.

Ta viết một phong thư cho hắn, ngươi giao phong thư này cho Công Thâu Ngu, hắn tự nhiên sẽ luyện chế binh khí cho ngươi.

Tuy Công Thâu Ngu chưa từng luyện chế Thiên binh nhưng cũng bởi vì hắn thời vận bất lực, luyện chế các binh khí khác không dám nói, nhưng bàn về đúc

kiếm, Công Thâu Ngu tuyệt đối có thể so sánh với luyện khí đại tông sư.

Tô Tín cau mày, không nghĩ tới Hậu Thổ đề cử cho hắn là một trưởng lão Ba Thục Kiếm Các.

Có thể trở thành trưởng lão Ba Thục Kiếm Các, thủ đoạn phương diện luyện khí không cần nhiều lời.

Ba Thục Kiếm Các chính là một trong trì kiếm ngũ phái, so sánh với bốn môn phái khác, Ba Thục Kiếm Các là quái dị nhất.

Bởi vì Ba Thục Kiếm Các am hiểu đúc kiếm nhất, kiếm pháp chỉ bài danh thứ

hai.

Nghe nói Ba Thục Kiếm Các vừa bắt đầu chính là thánh địa luyện kiếm, nơi đây khoáng sản phong phú, cực kỳ thích hợp đúc kiếm, cho nên vô số đúc kiếm sư tụ tập nơi đây.

Càng về sau các đúc kiếm sư phát hiện, ngươi đầu tiên phải hiểu kiếm thì ngươi mới có thể đúc ra một thanh kiếm tốt.

Cho nên liền có một bộ phận đúc kiếm sư có thiên phú võ đạo không tệ bắt đầu tu luyện kiếm pháp, không nghĩ tới về sau lại không thể vãn hồi, một đám đúc kiếm sư tạo thành liên minh cuối cùng biến thành Ba Thục Kiếm Các trong trì kiếm ngũ phái.

Thủ đoạn luyện khí của trưởng lão Ba Thục Kiếm Các, Tô Tín tự nhiên không cần hoài nghi, cho nên Hậu Thổ cấp cho hắn phong thư, Tô Tín vội vàng cảm tạ.

Trở lại Giang Nam đạo, Tô Tín liền bắt đầu bế quan, chuẩn bị củng cố tu vi Hóa Thần Cảnh một chút, là thời điểm nên phục dụng hai viên Đại Hoàn đan.

Chờ đến lúc Tô Tín bắt đầu tu luyện lại phát hiện hai viên Đại Hoàn đan không đủ dùng.

Đối với võ giả bình thường mà nói, một viên Đại Hoàn Đan có thể gia tăng

mười năm công lực tuyệt đối đủ cho bọn họ đột phá từ Hóa Thần Cảnh sơ kỳ đến Hóa Thần Cảnh trung kỳ.

Đáng tiếc võ giả và võ giả không giống nhau, Tô Tín cũng không giống võ giả bình thường.

Võ giả Hóa Thần Cảnh bình thường có tu vi nội lực như thùng nước, một viên Đại Hoàn đan là đủ với bọn họ.

Nhưng Tô Tín tu luyện nhiều loại nội lực, chân khí hùng hậu dọa người, nội lực và tu vi của hắn không phải thùng nước, mà là vạc nước.

Tuy có lực chiến đấu vô cùng kinh người, lại giống như hiện tại, lúc tu luyện sẽ tiêu hao tài nguyên và thời gian gấp mấy lần võ giả Hóa Thần Cảnh.

Tô Tín cau mày, hắn không thích khổ tu nhất.

Hắn xem ra, cái gọi là võ đạo chính là chinh chiến sát phạt chi đạo, chiến đấu còn nhanh hơn khổ tu nhiều.

Giống như Tô Tín đánh một trận với Hướng Thiên Long liền đột phá đến Nguyên Thần Cảnh, nếu không có trận chiến ấy, Tô Tín hiện tại còn không nhất định tấn chức Nguyên Thần Cảnh.

Cho nên trên việc tu luyện, Tô Tín chưa bao giờ chú ý dùng đan dược tăng tu

vi.

Tuy dùng đan dược gia tăng tu vi làm căn cơ bất ổn, nhưng Tô Tín lại lựa chọn phương pháp lãng phí nhất giải quyết vấn đề này.

Cho dù nuốt bất cứ đan dược nào, hắn chỉ chắt lọc bộ phận tinh hoa nhất, những dược lực cần phải luyện hóa mới có thể hấp thu đều bị hắn loại bỏ.

Làm như vậy sẽ lãng phí nhưng lại là phương thức tu luyện nhanh nhất, ổn thỏa nhất.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 643 - Tư Cách Tứ Đại Thần Bộ Dự Bị (1)

Dựa theo phương thức tu luyện có thể nói lãng phí của Tô Tín, hai viên Đại Hoàn đan căn bản không đủ giúp Tô Tín đột phá đến Hóa Thần Cảnh trung kỳ.

Cho nên Tô Tín lại sử dụng các loại tài nguyên triều đình cho Giang Nam đạo, tìm ra mấy bình đan dược hắn có thể sử dụng.

Triều đình phân các loại đan dược cho các đạo đan đều có phẩm cấp và phân lượng, đan dược cao cấp nhất đương nhiên chuẩn bị cho tổng bộ đầu Giang Nam đạo Tô Tín, số lượng không nhiều lắm.

Tăng thêm mấy bình đan dược này vẫn không đủ, Tô Tín đành phải cắn răng tiến vào không gian hệ thống hối đoái một viên Đại Hoàn đan.

Lần trước Tô Tín chém giết tại Kiếm Nam đạo vẫn còn 2600 điểm phản phái trị, lúc này đổi một viên Đại Hoàn Đan cấp bậc tam tinh nửa lại tốn tới 1000 điểm.

Sau khi gom góp các loại đan dược Tô Tín liền bắt đầu bế quan.

Người bình thường luyện hóa nhiều đan dược như vậy cần có thời gian một năm, Tô Tín lại chỉ chắt lọc bộ phận tinh hoa nhất trong những đan dược này, cho nên thời gian của hắn ngắn hơn rất nhiều, chỉ cần thời gian ba tháng đã hấp thu dược lực hoàn tất.

Sau khi xuất quan, Hoàng Bỉnh Thành lập tức đến thông tri Tô Tín:

- Lão đại, Thiết Chiến đại nhân tới.

Tô Tín sững sờ, Thiết Chiến công vụ bận rộn, nếu có nhiệm vụ giao cho hắn đại khái có thể bảo mật thám truyền tin tức, lần này hắn tự mình đến đây, chẳng lẽ có đại sự xảy ra hay sao?

Thiết Chiến đại nhân tới bao lâu rồi? Tô Tín hỏi.

Hoàng Bỉnh Thành nói:

Mới đến ba ngày, nghe nói đại nhân ngươi đang bế quan, hắn đã nói không cần quấy rầy ngươi, chờ ngươi xuất quan rồi nói sau.

Tô Tín gật gật đầu, nếu Thiết Chiến đã nói như vậy, vậy hẳn không phải là chuyện quan trọng.

- Đi, đi gặp Thiết Chiến đại nhân một lần.

Hoàng Bỉnh Thành dẫn theo Tô Tín đi vào phòng Thiết Chiến, hắn liền thức thời lui ra ngoài.

Tô Tín chắp tay nói với Thiết Chiến:

- Tham kiến đại nhân.

Thiết Chiến khoát khoát tay nói:

Không cần đa lễ, nói thật, ta vẫn xem thường Tô Tín ngươi, lúc trước Thiết Vô Tình đề cử ngươi với ta, ta cũng chỉ ôm tâm lý thử một lần, nhưng không nghĩ tới ngươi thật có thể gây ra nhiều sóng gió lớn tại Giang Nam đạo.

Tô Tín cười cười không nói gì, những công lao của hắn đều đặt ra ngoài sáng, hắn cũng không dùng cần khiêm tốn cái gì.

Thiết Chiến nói tiếp:

- Kỳ thật lần này ta tới cũng có một nhiệm vụ giao cho ngươi, nhưng nhiệm vụ

này không phải nhiệm vụ Lục Phiến Môn, mà là nhiệm vụ Thiết gia ta, không biết ngươi có nguyện ý tiếp nhận hay không.

Nhiệm vụ Thiết gia mà không phải nhiệm vụ Lục Phiến Môn? Đôi mắt Tô Tín hơi híp lại, nói:

Thỉnh Thiết đại nhân nói thẳng. Thiết Chiến trầm giọng nói:

Có lẽ chuyện Duẫn Tịch đến Giang Nam đạo hái quả đào thì Tịch Tuyết đã nói với ngươi, đại ca ta trọng thương, có ít người cho rằng nhìn thấy cơ hội nên nhảy ra, muốn làm một ít chuyện gì đó.

May mà ngươi không chịu thua kém, không chỉ làm Lưu Phượng Vũ đầy bụi đất, trực tiếp đánh hắn sưng mặt gãy răng, làm cho hắn xấu hổ không dám nói chuyện trong nghị sự Lục Phiến Môn suốt vài ngày.

Nói đến đây, Thiết Chiến mỉm cười khoái ý, Tô Tín cũng cười cười.

Tô Tín cũng không phải cười Lưu Phượng Vũ, mà là cười Thiết Chiến lúc này xem hắn như người nhà.

Lúc trước Thiết Vô Tình đề cử Tô Tín nhập Lục Phiến Môn, chỉ có điều Thiết Vô Tình chỉ là tiểu bối trong Thiết gia, hắn cường lực giới thiệu một người cho nên được Thiết Chiến và Thiết Ngạo chủ ý, bọn họ cũng không thật sự thành thật với Tô Tín.

Nhưng trải qua một loạt sự kiện tại Giang Nam đạo, Tô Tín thể hiện ra thực lực và thủ đoạn của mình, lúc này mới chính thức đạt được Thiết gia coi trọng.

Hiện tại Thiết Chiến tự mình đến tìm Tô Tín, hơn nữa còn nói không do dự nói ra tranh đấu quyền lực trong Lục Phiến Môn trước mặt hắn, lúc này mới tỏ vẻ Thiết Chiến đến bây giờ mới chính thức tán thành Tô Tín, cũng đối đãi với hắn như người nhà.

Thiết Chiến tiếp tục nói:

Lưu Phượng Vũ tính kế chúng ta một lần, vấn đề này đương nhiên không thể bỏ qua như vậy được.

Không phải Lưu Phượng Vũ làm ra vị trí tuần sát sứ muốn hái quả đào sao? Vậy thì tốt, ta cũng làm ra một vị trí tuần sát sứ đi đoạt quyền.

Mà người lựa chọn thành tuần sát sứ, ta nhìn trúng ngươi.

Tô Tín suy nghĩ chốc lát nói:

- Địa phương nào?

Trong mắt Thiết Chiến bắn ra một tia lạnh lẽo, nói:

Là Lục Phiến Môn Ba Thục đạo, tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Ba Thục đạo ‘ Sinh Tử Hoàn ’ Cầu Bách Xuyên chính là

huynh đệ kết nghĩa ngày xưa của Lưu Phượng Vũ, hơn nữa Ba Thục lộ khó thông, cả Lục Phiến Môn Ba Thục đạo trên cơ bản sắp thành vương quốc độc lập của người khác!

Thiết Chiến nhìn Tô Tín và nói:

Nếu ngươi nhận nhiệm vụ này, ta liền chuẩn bị cùng đại ca và người Thiết gia đề cử ngươi trở thành một trong tứ đại thần bộ dự bị, hơn nữa là một trong những người bình thẩm tại Lạc Dương lôi vào một năm sau.

Tứ đại thần bộ dự bị?

Ánh mắt Tô Tín lộ ra một tia nghi hoặc, hắn chưa từng nghe nói qua vị trí này.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 644 - Tư Cách Tứ Đại Thần Bộ Dự Bị (2)

Hắn lại biết rõ Lạc Dương lôi, tính chất cùng loại với Giang Nam hội, chỉ có điều Giang Nam hội là thịnh hội Tiêu gia chiêu mộ võ giả trẻ tuổi trên giang hồ, mà Lạc Dương lôi là triều đình dùng để mời chào một ít võ giả tán tu muốn gia nhập triều đình.

So sánh với Giang Nam hội, Lạc Dương lôi không nhìn xuất thân, không nhìn tuổi, chỉ nhìn thực lực.

Chỉ cần ngươi không phải là phản tặc ác đồ bị triều đình truy nã thì có thể tham gia Lạc Dương lôi, có cơ hội trở thành người triều đình.

Thiết Chiến nói:

Tứ đại thần bộ của Lục Phiến Môn chỉ có bốn người, đều có thực lực Dung Thần Cảnh, nhưng tổng bộ đầu cả Lục Phiến Môn không chỉ có bốn người chúng ta có thực lực Dung Thần Cảnh.

Vị trí tứ đại thần bộ không phải đã hình thành thì không thay đổi, nếu như trong bốn người chúng ta có người xảy ra chuyện

không may sẽ lựa chọn tứ đại thần bộ mới, cho nên sẽ lựa chọn trong tứ đại thần bộ dự bị.

Có thể nói vị trí này chính là tư cách, là tư cách giúp ngươi tiến thêm một

bước.

Tuy phẩm cấp không có biến hóa nhưng tư cách tứ đại thần bộ dự bị thực tế còn cao hơn tổng bộ đầu các đạo một bậc.

Hơn nữa cho ngươi trở thành người bình thẩm Lạc Dương lôi, nói trắng ra là muốn ngươi kiếm danh vọng.

Thế nào, ngươi muốn tiếp nhiệm vụ này hay không?

Lần này Tô Tín không do dự, hắn trực tiếp gật đầu đáp ứng.

Trong nhiệm vụ hệ thống còn có một nhiệm vụ bảo hắn trong ba năm tấn chức cấp bậc tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn.

Tô Tín cho rằng chỉ cần thực lực đến, tấn chức tứ đại thần bộ chỉ là chuyện nước chảy thành sông, hiện tại xem ra hắn suy nghĩ đơn giản.

‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo với tư cách chấp chưởng giả Lục Phiến Môn, đương nhiên tứ đại thần bộ không thể nào là mãng phu chỉ biết chiến đấu, phải có tâm cơ thủ đoạn và tư lịch đầy đủ mới có thể đảm nhiệm.

Vị trí tứ đại thần bộ dự bị được thiết lập sàng chọn người thừa kế tứ đại thần bộ.

Nhìn thấy Tô Tín đáp ứng, Thiết Chiến mỉm cười.

Hắn có thể nhìn ra, Tô Tín là người có dã tâm, hắn cũng không thèm để ý điểm này, có dã tâm mới có thể đi xa hơn.

Về phần Thiết Chiến có sinh lòng kiêng kỵ với Tô Tín hay không, chuyện này căn bản không có khả năng.

Thiết Chiến hoặc nói là Thiết gia sẽ không sinh lòng kiêng kỵ với bất cứ bộ đầu nào trong Lục Phiến Môn, bởi vì bọn họ đều không xứng!

Thiết Ngạo năm đó đi theo nhân hoàng Đại Chu Cơ Hạo Điển giành chính quyền, Lục Phiến Môn do một tay hắn sáng lập

nên, có thể nói Thiết Ngạo có uy vọng đạt tới mức tận cùng trong Lục Phiến Môn.

Nếu không phải sau lưng đám người Lưu Phượng Vũ có thế lực khác ủng hộ, chỉ bằng bọn họ dám nhảy ra làm vài biệc, Thiết Ngạo có một tát chụp chết bọn họ,

các bộ khoái khác của Lục Phiến Môn sẽ không dị nghị gì.

Chỉ có điều triều đình có ý chơi quy tắc trò chơi, cho nên Thiết gia mới có thể cho phép bọn họ lục đục trong Lục Phiến Môn, nhưng Thiết Ngạo lại không thể trực tiếp ra mặt.

Tô Tín gõ gõ cái bàn hỏi:

Ta có thể đi Ba Thục đạo đoạt quyền nhưng vấn đề là ta có thể giết người hay không?

Thiết Chiến cười lạnh nói:

Đương nhiên có thể giết người, ngươi cũng biết quy củ Lục Phiến Môn, tối thiểu ngươi lấy cớ đầy đủ mới có thể giết người, nếu không sẽ lưu lại lý do cho kẻ khác chỉ trỏ.

Tô Tín gật đầu nói:

Vậy thì không có vấn đề, ta xuất phát lúc nào? Thiết Chiến giao một điều lệnh cho Tô Tín, nói:

Đây là công văn Lục Phiến Môn, ta đã an bài tại Ba Thục đạo, ngươi an bài xong việc tại Giang Nam đạo, lúc nào xuất phát do ngươi quyết định.

Tô Tín gật gật đầu, như vậy cũng tốt, Giang Nam đạo cũng cần hắn an bài một ít, đồng thời hắn cũng phải tìm hiểu tin tức Lục Phiến Môn Ba Thục đạo và cả Ba Thục đạo, Tô Tín phải hiểu mới được.

Bởi vì cái gọi là biết mình biết người trăm trận trăm thắng, Tô Tín rất xem trọng tình báo.

Sau khi tiễn Thiết Chiến, Tô Tín phân phó người gọi đám người Hoàng Bỉnh Thành tới, chính mình có chuyện cần phải rời đi một thời gian ngắn, Giang Nam đạo giao do bọn họ quản lý.

Cầm tư liệu Ba Thục đạo từ trong tay mật thám Lục Phiến Môn, Tô Tín trực tiếp rời đi.

Con đường Ba Thục đạo gian nan, cho dù dùng cước lực của Tô Tín phối hợp khoái mã cũng cần hai tháng mới đến.

Bởi vì con đường Ba Thục đạo khó thông, cho nên ít khi trao đổi với võ lâm Trung Nguyên, nó tương đối phong bế, thậm chí còn vắng vẻ hơn Tương Nam.

Tuy Ba Thục đạo không phải võ đạo tàn lụi như Tương Nam, võ đạo nơi này rất phồn hoa.

Ba Thục Kiếm Các trong trì kiếm ngũ phái ở tại Ba Thục đạo không cần nói, Ba Thục đạo chính là nơi người Ba thượng cổ thành lập quốc gia.

Cho dù vương triều người Ba bị diệt nhưng võ đạo bọn họ truyền thừa vẫn lưu truyền tới ngày nay.

Cho dù là hiện tại cũng có không ít người Ba Thục đào được kiếm điển do người Ba lưu lại.

Mặc dù có chút kiếm pháp đã quá hạn, nhưng có chút ít kiếm pháp địa vị nền móng khá lớn truyền lưu tới hiện tại cũng có thể nói là bí thuật chí bảo.

Huống chi Ba Thục chi địa có thể nói là thiên đường của đúc kiếm sư, có lẽ luyện khí đại sư hân bố tại các nơi trong võ lâm nhưng có chín thành đúc kiếm sư đang tập trung tại Ba Thục.

Cho nên tại Ba Thục chi địa thường xuyên có thể nhìn thấy một ít võ giả tán tu hoặc võ giả môn phái tới đây cầu kiếm.

Lực lượng triều đình tại Ba Thục rất kém.

Trừ Lục Phiến Môn ra, lực lượng cường đại nhất của triều đình chính là quân

đội.

Nhưng bởi vì con đường khó đi, làm cho triều đình có thể cấp tiếp tế cho quân đội còn kém rất nhiều, dù sao quân đội dựa vào số lượng thủ thắng, không giống Lục Phiến Môn đi lộ tuyến tinh anh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 685 - ‘ Sinh Tử Hoàn ’ Cừu Bách Xuyên (1)

Giữa trưa ánh mặt trời chói mắt, Tô Tín dùng thời gian gần hai tháng mới đi đến Ba Thục.

Thớt Liệt Diễm Câu đã bị Tô Tín ném lại, Ba Thục đạo có nhiều núi trùng điệp, con đường nhỏ hẹp đầy đá vụn, tốc độ Liệt Diễm Câu không nhanh bằng cước lực của Tô Tín.

Con đường chỉ đủ ba người đi song song với nhau, tuy những thương nhân khác biết Ba Thục đạo khó đi nhưng thực sự không ngăn được tiền lời khổng lồ từ Ba Thục đạo.

Dù sao đường Ba Thục đạo khó thông, Ba Thục đạo cần một ít vật tư đều cần thương nhân bên ngoài buôn bán đưa vào.

Huống chi một ít đúc kiếm sư tại Ba Thục đạo luyện ra binh khí bình thường cũng do những thương nhân này đưa ra ngoài buôn bán.

Cuối con đường khó đi chính là đệ nhất đại phủ Cẩm Dương phủ trong Ba Thục đạo, cũng là tổng bộ Lục Phiến Môn Ba Thục đạo.

Vừa mới đến trước Cẩm Dương phủ, Tô Tín phát hiện có ánh mắt đang nhìn lên người mình.

Tô Tín âm thầm cười cười, hắn không có tiến vào Cẩm Dương phủ, hắn trực tiếp đi về hướng tây.

Lúc này đám người ở cửa Cẩm Dương phủ há hốc mồm, người này ra bài

không theo lẽ thường.

Mấy người vội vàng bước nhanh đi đến trước người Tô Tín, cung kính nói:

Tham kiến Tô đại nhân, chúng ta đều là bộ khoái Lục Phiến Môn Ba Thục đạo, phụng lệnh Cừu đại nhân tới đây đón tiếp Tô đại nhân, trong Cẩm Dương phủ đã chuẩn bị yến tiệc mời Tô đại nhân dùng cơm tẩy trần.

Trên mặt Tô Tín lộ ra nụ cười vui vẻ như cười mà không cười:

Làm phiền Cừu đại nhân, tuy tại hạ là tuần sát sứ, chức trách là phụ trách giám sát sự vụ Lục Phiến Môn một đạo.

Cho nên tại hạ tâm lĩnh hảo ý Cừu đại nhân, tại hạ còn muốn đi xem xét các nơi trong Ba Thục đạo, cho nên cũng không nhọc Cừu đại nhân hao tâm tổn trí.

Dứt lời, Tô Tín trực tiếp bước đi một bước, thân thể xuất hiện cách đó mười trượng, vài tên bộ khoái nhìn bóng lưng Tô Tín, bất đắc dĩ lắc đầu rời đi, cũng báo tin cho Cừu Bách Xuyên.

Lúc này trong Cẩm Dương phủ, ‘ Sinh Tử Hoàn ’ Cừu Bách Xuyên đang dẫn theo một đám tổng bộ đầu các nơi trong Lục Phiến Môn Ba Thục đạo chờ Tô Tín.

Bọn họ nói muốn mời Tô Tín dùng cơm tẩy trần, nhưng nơi này không có chút dấu hiệu của yến tiệc, ngược lại đầy màu sắc khắc nghiệt.

Trong phần đông tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, ‘ Sinh Tử Hoàn ’ Cừu Bách Xuyên danh khí rất lớn.

Không chỉ bởi vì hắn là huynh đệ kết nghĩa với Lưu Phượng Vũ, hắn cũng là lão nhân Lục Phiến Môn, thuộc về tồn tại gia nhập Lục Phiến Môn khi mới thành lập Lục Phiến Môn.

Mặc dù nói bởi vì tư chất có hạn, những năm gần đây Cừu Bách Xuyên mấy lần thử đột phá Dung Thần Cảnh đều thất bại, nhưng hắn thuộc về cao thủ phượng mao lân giác trong Hóa Thần Cảnh.

Chỉ có điều Cừu Bách Xuyên bởi vì quanh năm không dễ dàng ra tay tại Ba Thục đạo, cho nên thanh danh giang hồ rất yếu.

Nhưng người quen thuộc Cừu Bách Xuyên cũng biết, luận thực lực, Cừu Bách Xuyên rất có thể là cao thủ sánh ngang Niên Bang Đổng Bất Nghi.

Trong đại sảnh nghị sự Lục Phiến Môn Ba Thục đạo, Cừu Bách Xuyên ngồi ngay ngắn trên chủ vị, trong tay vuốt vuốt hai viên thiết đảm bằng vàng ròng.

Động tác của hắn học từ ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo, hơn nữa Lục Phiến Môn không riêng gì Thiết gia, có rất nhiều bộ đầu đều có thói quen này.

Động tác này nhìn rất khí thế, một cách khác là quanh năm vuốt thiết đảm như vậy, khi sức nặng thiết đảm gia tăng cũng có thể rèn luyện lực đạo hai tay.

Hơn nữa Cừu Bách Xuyên hắn là người của Lưu Phượng Vũ nhưng không ảnh hưởng hắn tôn kính Thiết Ngạo, dù sao tôn kính là một việc, lợi ích là việc khác.

Cừu Bách Xuyên có vẻ ngoài chừng năm mươi, nhưng hắn năm nay đã gần tám mươi.

Hắn gia nhập Lục Phiến Môn hơn ba mươi năm, khi đó hắn vừa vặn mới đột phá đến Hóa Thần Cảnh, hắn đã ngồi lên vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Ba Thục đạo hơn hai mươi năm.

Đã đột phá Dung Thần Cảnh vô vọng, hắn cũng không có nhiều yêu cầu xa vời, nhưng hắn không muốn kẻ nào đoạt vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Ba Thục đạo của mình.

Một trong tứ đại thần bộ ‘ Cửu Dực Hỏa Hoàng ’ Lưu Phượng Vũ là huynh đệ kết nghĩa với hắn, đương nhiên hắn biết nhân quả việc Tô Tín đến Ba Thục đạo lần này, đơn giản chính là Thiết gia trả thù mà thôi.

Cho dù biết rõ như vậy nhưng Cừu Bách Xuyên vẫn không lo lắng, hắn không phải khinh thường Tô Tín, mà là tự tin với mình.

Cừu Bách Xuyên hắn kinh doanh tại Ba Thục đạo hơn hai mươi năm, nếu như bị một tiểu bối như Tô Tín vừa đến đoạt mất quyền lực, hắn dứt khoát tìm cọng râu treo cổ tự sát cho rồi.

Cho nên đối với Tô Tín đến, Cừu Bách Xuyên không sợ hãi, hôm nay bày tràng diện hoan nghênh Tô Tín, đồng thời cũng muốn ra oai phủ đầu với hắn, cho hắn biết rõ Ba Thục đạo này do ai làm chủ.

Trời cao hoàng đế xa, Cừu Bách Xuyên chơi chiêu ra oai phủ đầu có vẻ cũ nhưng lại dùng rất tốt.

Tối thiểu trong phần đông bộ khoái và bộ đầu Ba Thục đạo sẽ không nhận tuần sát sứ do tổng bộ Lục Phiến Môn phái tới, bọn họ chỉ nhận tổng bộ đầu Ba Thục đạo.

Ba Thục đạo có năm phó tổng bộ đầu, không nhiều nhưng cũng không ít, trong đó một phó tổng bộ đầu Trần Cửu Nguyên cười lấy lòng, nói:

Đại nhân ngài không cần phải lo lắng, tổng bộ Lục Phiến Môn lần này phái tiểu bối tới đoạt quyền cũng quá mức ngây thơ rồi, lần này chúng ta không cho hắn hít đủ bụi đất, cũng làm cho những người ở tổng bộ Lục Phiến Môn biết rõ chúng ta lợi hại.

Trong tất cả phân bộ Lục Phiến Môn Đại Chu, chỉ có này Lục Phiến Môn Ba Thục đạo độc lập nghiêm trọng nhất, Thiết Chiến đã nói Lục Phiến Môn Ba Thục đạo suýt nữa phát triển thành vương quốc độc lập.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 686 - ‘ Sinh Tử Hoàn ’ Cừu Bách Xuyên (2)

Hiện tại quả nhiên là thế, bộ khoái và bộ đầu trong Lục Phiến Môn Ba Thục đạo không có chút kính sợ gì với tổng bộ Lục Phiến Môn.

Cừu Bách Xuyên hừ lạnh một tiếng, nói:

Chớ xem thường hậu bối như vậy, kẻ này không phải nhân vật đơn giản.

Dùng thực lực Thần Cung Cảnh có thể làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo, hơn nữa uy áp cả Giang Nam đạo, tấn chức đệ nhất Nhân Bảng.

Hiện tại còn chưa tới ba mươi tuổi đã tấn chức Hóa Thần, loại nhân vật này là phế vật, như vậy chúng ta là cái gì?

Mắt thấy vỗ mông ngựa vỗ nhằm đùi ngựa, Trần Cửu Nguyên xấu hổ, những phó tổng bộ đầu có quan hệ cạnh tranh với hắn đang âm thầm cười trộm.

Lúc này Cừu Bách Xuyên lại nói tiếp:

Không khinh thường Tô Tín là một việc, nhưng chúng ta cũng không cần phải sợ hắn, Cừu Bách Xuyên ta làm chủ Ba Thục đạo hơn hai mươi năm, về sau vẫn là ta Cừu Bách Xuyên ta làm chủ!

Trần Cửu Nguyên vội vàng lấy lòng:

Đại nhân nói đúng, Ba Thục đạo là của chúng ta, không tới phiên người khác tới khoa tay múa chân.

Vào lúc này vài tên bộ khoái phụ trách nghênh đón Tô Tín quay trở lại, Cừu

Bách Xuyên lập tức cau mày nói:

Người đâu? Không phải bảo các ngươi đi nghênh đón Tô Tín sao? Tại sao chỉ có các ngươi trở lại?

Lúc này vài tên bộ khoái nói lại những lời của Tô Tín vừa rồi, mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết Tô Tín có ý gì.

Chẳng lẽ Tô Tín sợ không dám tới Lục Phiến Môn Ba Thục đạo?

Tuy suy nghĩ như thế lại không đúng, dựa theo lời của Cừu Bách Xuyên, Tô Tín cũng không phải là nhân vật đơn giản, hắn đã dám đến Ba Thục đạo đoạt quyền, làm sao có thể không thấy mặt mũi đã lựa chọn lùi bước.

Tất cả mọi người còn không rõ ràng cho lắm, Cừu Bách Xuyên cũng không hiểu, việc này làm nội tâm hắn cảm thấy không vui.

Hắn làm thổ hoàng đế tại Ba Thục đạo hơn hai mươi năm, ưa thích nắm giữ tất cả mọi việc trong tay của mình.

Kết quả hiện tại Tô Tín ra bài không theo lẽ thường, chuyện thứ nhất là thoát ly hắn khống chế, làm cho tất cả kế hoạch sau đó của Cừu Bách Xuyên thất bại, hắn có cảm giác bị đè nén.

Sau đó Cừu Bách Xuyên liền hừ lạnh nói:

- Bảo người các châu phủ khác nhìn kỹ hắn cho ta, xem hắn muốn làm cái gì.

Dù sao Cừu Bách Xuyên có lòng tin vào mình, hắn tin tưởng Tô Tín muốn chơi tiểu hoa chiêu gì đó, Cừu Bách Xuyên hắn làm thổ hoàng đế tại Ba Thục đạo hơn hai mươi năm, dùng bất biến ứng vạn biến là được.

Vào lúc này Tô Tín vẫn trên đường đi tới Lê Dương phủ tại Ba Thục đạo.

Lần này hắn cố ý tránh né tổng bộ Lục Phiến Môn Ba Thục đạo.

Hắn hiểu lý lịch của Cừu Bách Xuyên, trước kia hắn là huynh đệ kế nghĩa của

Lưu Phượng Vũ.

Ngày xưa Lưu Phượng Vũ xuất thân đạo phỉ, chính là đại đương gia tập đoàn đạo phỉ lớn nhất Ngô Đồng Sơn.

Thời điểm Ngô Đồng Sơn mạnh nhất cũng dám tranh phong với đại trại Thái Hành sơn trại đệ nhất thiên hạ.

Chỉ có điều về sau Ngô Đồng Sơn bị Thái Hành sơn trại ép tới mức không ngẩng đầu lên được, thậm chí Lưu Phượng Vũ suýt bị cao thủ Thái Hành sơn trại chém giết tại chỗ, bất đắc dĩ mới gia nhập Lục Phiến Môn bảo vệ tánh mạng.

Tuy Cừu Bách Xuyên xuất thân tán tu, nhưng hắn lúc trước được lão trại chủ Ngô Đồng Sơn tự mình mời gia nhập Ngô Đồng Sơn, cuối cùng Cừu Bách Xuyên cự tuyệt, lúc trước hắn vừa mới tấn chức Hóa Thần, còn chưa kết bái với đại đương gia Lưu Phượng Vũ.

Một người có thể được lão trại chủ Ngô Đồng Sơn nhìn trúng và mời gia nhập không phải kẻ đơn giản, huống chi Cừu Bách Xuyên còn làm thổ hoàng đế tại Ba Thục đạo hơn hai mươi năm, uy vọng của hắn còn lớn hơn Tô Tín tại Giang Nam đạo.

Đối mặt kẻ như thế, Tô Tín muốn ở trước mặt hắn đùa nghịch tiểu tâm cơ chỉ tự rước lấy nhục mà thôi, cho nên Tô Tín liền đi lối tắt, hắn ra tay từ địa phương khác, trực tiếp công phá Lục Phiến Môn Ba Thục đạo từ bên ngoài.

Tô Tín muốn đi Lê Dương phủ là vì nơi này là đất phong của một vương tử Đại Chu, Thục vương Cơ Ngôn Tú.

Nhi tử nhân hoàng Đại Chu Cơ Hạo Điển có mười mấy đứa con, tên giống như nữ nhân của Cơ Ngôn Tú không chỉ một người, cho nên mới bị sớm đuổi tới đất phong.

Những hoàng tử Đại Chu vương triều có tư cách kế thừa ngôi vị đều có thế lực âm thầm ủng hộ sau lưng.

Tuy bọn họ cũng có đất phong nhưng vẫn ở lại thành Thịnh Kinh không đi, chỉ có những hoàng tử không có thực lực tranh đoạt mới có thể bị sớm đuổi tới đất phong.

Mẫu thân Thục vương Cơ Ngôn Tú xuất thân bình thường, hắn chỉ là người bình thường trong các hoàng tử.

Thiên phú võ đạo không xuất chúng, không so được với Thái vương Cơ Ngôn Thành hai mươi tuổi tấn chức Thần Cung Cảnh.

Tâm cơ thủ đoạn cũng không cao minh, không sánh bằng Sở vương Cơ Ngôn Hạo chưa đầy mười tuổi liền tính toán huynh trưởng ruột thịt cùng mẫu thân sinh ra thân bại danh liệt.

Cho nên lúc hắn mười tám tuổi vừa mới trưởng thành đã bị đuổi tới đất phong tại Ba Thục đạo, rời xa trung tâm quyền lực thành Thịnh Kinh.

Mà mấu chốt giúp Tô Tín phá cục lần này nằm trên người Thục vương Cơ Ngôn Tú.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 687 - Thục Vương Cơ Ngôn Tú (1)

Lúc này trong Lê Dương phủ, Thục vương phủ, Thục vương Cơ Ngôn Tú đang ôm đầu vô kế khả thi.

Hắn từ khi bắt đầu mười tám tuổi đã bị đuổi tới đất phong Ba Thục đạo, từ nay về sau rời xa trung tâm quyền lợi.

Hiện tại đã bảy năm, mắt thấy những huynh đệ của hắn độc tài quyền hành tại thành Thịnh Kinh, chính hắn vẫn phí thời gian tại Ba Thục đạo, thế lực bản thân phát triển chậm như rùa bò, việc này làm cho Cơ Ngôn Tú nghiêm trọng hoài nghi mình có phải là phế vật hay không.

Ôn Dục, ngươi nói ta có phải ta nên buông tha hay không? Kỳ thật cả đời làm vương gia nhàn tản cũng không tệ.

Cơ Ngôn Tú lộ ra vẻ mặt sầu thảm nói với lão thái giám bên cạnh.

Cơ Ngôn Tú là hoàng tử thế đơn lực bạc nhất trong phần đông hoàng tử của Đại Chu vương triều, sau lưng hắn không có một chút chỗ dựa nào cả.

Kỳ thật mẫu thân hắn trước kia là người của Hoài Sơn Hầu, là một Hầu tước khai quốc của Đại Chu, có thực lực không tệ trong phần đông vương công quý tộc Đại Chu vương triều.

Đáng tiếc mẫu thân hắn chết bệnh khi hắn còn bé, làm cho hắn không được Cơ Hạo Điển yêu thích.

Hơn nữa Hoài Sơn Hầu đời thứ nhất chết đi ngoài ý muốn cho nên gia tộc mai

một dần, có thể trợ giúp hắn cực kỳ nhỏ bé.

Lão thái giám Ôn Dục bên cạnh hắn là chút thế lực cuối cùng mẫu thân hắn lưu

lại.

Tuy Ôn Dục đã bảy tám chục tuổi nhưng bởi vì hắn có thực lực Hóa Thần Cảnh đỉnh phong nên tướng mạo chừng bốn

mươi, hoàn toàn không có vẻ gì già nua.

Hắn từ lúc thanh niên đã đi theo Hoài Sơn Hầu đời đầu tiên tranh đấu, về sau lại bắt đầu chiếu cố mẫu thân Cơ Ngôn Tú.

Cuối cùng hắn thậm chí cam nguyện tự cung sau đó vào cung hầu hạ mẫu thân Cơ Ngôn Tú, sau khi Cơ Ngôn Tú sinh ra cũng là hắn trông coi, có thể nói Ôn Dục chiếu cố một nhà ba đời của Cơ Ngôn Tú, tuyệt đối trung thành và tận tâm.

Nhìn thấy bộ dạng Cơ Ngôn Tú hiện tại, Ôn Dục vội vàng nói:

Vương gia ngươi ngàn vạn đừng nghĩ như vậy, từ xưa đến nay tranh giành ngôi vị hoàng đế không phải ngươi muốn rời khỏi thì rời khỏi, ngươi muốn làm vương gia nhàn tản nhưng chỉ sợ người khác lại không muốn ngươi an ổn nhàn nhã cả đời.

Lịch đại hoàng thất Đông Tấn thay đổi, có bao nhiêu đời truyền thừa an ổn? Còn không phải mỗi đời đều có máu chảy thành sông.

Những chi thứ hoàng tộc nghĩ như thế cũng bỏ đi, nhưng vương gia ngài chính là dòng dõi thân sinh của bệ hạ, cho dù ai leo lên ngôi vị hoàng đế đều biến thành đối tượng bị thanh trừ.

Trừ phi ngài triệt để biến thành phế nhân, không có chút uy hiếp tới đối phương mảy may, từ đó miễn cưỡng giữ được tính mạng, nhưng ngài nguyện ý biến thành phế nhân hay không?

Cơ Ngôn Tú lắc đầu, đương nhiên hắn không muốn, nhưng hiện tại người ta mạnh hơn, hắn bị một cước đá đến địa phương như Ba Thục đạo, phát triển thế lực bản thân chậm chạp, đoán chừng chờ các huynh đệ khác tranh đấu đoạt ngôi vị

hoàng đế, hắn còn ở lại nơi vắng vẻ như Ba Thục đạo.

Ôn Dục an ủi nói:

Yên tâm đi vương gia, mấy tông môn như Vũ Liễu kiếm phái cố ý hợp tác với chúng ta, đợi đến lúc đệ tử của bọn họ đến giúp chúng ta, chúng ta sẽ nhanh chóng khống chế thế lực Ba Thục đạo.

Sắc mặt Cơ Ngôn Tú đỡ hơn một ít, lúc này hạ nhân tiến lên bẩm báo:

Vương gia, có người tự xưng tuần sát sứ Lục Phiến Môn Tô Tín, đến đây cầu

kiến.

Ôn Dục và Cơ Ngôn Tú liếc nhau, trong mắt xuất hiện một tia nghi ngờ.

Ôn Dục rất khó hiểu tại sao Tô Tín lại tới đây, mà Cơ Ngôn Tú căn bản không biết Tô Tín là ai.

Cơ Ngôn Tú đến Ba Thục đạo thời gian dài như vậy, Lục Phiến Môn Ba Thục đạo không có chút quan hệ gì với hắn.

Cừu Bách Xuyên cũng không đứng về phía hắn, cho nên Cơ Ngôn Tú cũng không quá hiểu Lục Phiến Môn Ba Thục đạo, càng không cần nói bên ngoài, hắn chỉ cảm giác cái tên Tô Tín hơi quen tai một chút mà thôi.

Mà bây giờ Ôn Dục thân là đại quản gia Thục vương phủ, bản thân hắn là tồn tại Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, tự nhiên hắn rất mẫn cảm với sự việc trên giang hồ, cho nên hắn cũng hiểu thân phận của Tô Tín.

Ôn Dục ho khan một tiếng nói:

- Đi mời Tô đại nhân vào phòng tiếp khách.

Phân phó hạ nhân xong, Ôn Dục lúc này mới nói với Cơ Ngôn Tú:

Điện hạ, vị tuần sát sứ Lục Phiến Môn Tô Tín này không phải người đơn giản, lão nô sẽ giảng giải sơ lược cho ngài biết.

Ôn Dục cũng nói lý lịch đại khái của Tô Tín cho Cơ Ngôn Tú nghe một lần, để tránh một lúc nữa Cơ Ngôn Tú gặp Tô Tín lại nói lỡ.

Sau khi Cơ Ngôn Tú nghe xong lý lịch của Tô Tín thì hắn giật mình, vị này tuổi giống như hắn, đều là người trẻ tuổi nhưng lại làm ra nhiều việc như vậy.

Hắn từ một kẻ tán tu phát triển đến tổng bộ đầu Giang Nam đạo danh chấn thiên hạ, hơn nữa đã từng đứng đầu Nhân Bảng, hơn nữa hiện tại còn bước vào Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư.

So sánh với Tô Tín, Cơ Ngôn Tú cảm giác mình trừ xuất thân thì còn lại đều không bằng người ta.

Cơ Ngôn Tú sờ cằm, nói:

Vậy ngươi nói lần này Tô Tín tới có ý gì? Ôn Dục lắc lắc đầu nói:

Lão nô cũng không biết, chúng ta tạm thời dùng bất biến ứng vạn biến. Cơ Ngôn Tú gật gật đầu, đi theo Ôn Dục cùng gặp Tô Tín.

Lúc này Tô Tín đang ngồi uống trà thảnh thơi trong phòng khách, hắn không sốt ruột chút nào.

Nhìn thấy Cơ Ngôn Tú và Ôn Dục từ đi ra, lúc này Tô Tín mới nhú chắp tay

nói:

- Bái kiến Thục vương điện hạ và Ôn công công.

Vừa nói ra lời này, sắc mặt Cơ Ngôn Tú và Ôn Dục khó coi.

Tô Tín dùng từ ‘ bái kiến ’ mà không phải ‘ tham kiến ’, mặc dù chỉ là một từ nhưng chú ý to lắm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 688 - Thục Vương Cơ Ngôn Tú (2)

Tô Tín ngươi là tổng bộ đầu Giang Nam đạo không sai, trên người còn kiêm chức vị tuần sát sứ, là nhân vật chạm tay có thể bỏng trong Lục Phiến Môn, trên giang hồ không ai không biết không ai không hiểu.

Nhưng nói thế nào Cơ Ngôn Tú cũng là hoàng tử Đại Chu, Thục vương triều đình, ngươi là thần tử không dùng ‘ tham

kiến ’ mà dùng ‘ bái kiến ’ luận giao ngang hàng, nói như vậy là không đặt Cơ Ngôn Tú vào mắt.

Sắc mặt Ôn Dục âm trầm nói:

Tô đại nhân, đang ở công môn, chẳng lẽ ngươi không hiểu tôn ti cao thấp hay sao? Thục vương điện hạ là người ngươi có thể mạo phạm hay sao?

Vẻ mặt Tô Tín không sao cả:

Ôn công công nói sai rồi, tôn ti cao thấp cũng phải xem thực lực.

Xin thứ cho ta nói thẳng, hiện tại vương gia nhàn tản bị nhốt cư góc, rời xa quyền lực trung tâm thành Thịnh Kinh, thậm chí tương lai có thể sẽ bị thanh tẩy, từ vẻ ngoài thì tổng bộ đầu nắm giữ thực quyền một đạo trong tay như ta còn đáng tôn trọng hơn.

Làm càn!

Giọng nói Ôn Dục sắc bén như dao, hắn lập tức ra tay, cương khí thuần dương bạo phát, đột nhiên đao tay trái chém ra như mặt trời lên cao, uy thế vô song.

Tô Tín đã tới Thục vương phủ, hắn tự nhiên cũng hiểu Ôn Dục là đệ nhất cao thủ bên cạnh Thục vương.

Lão thái giám này thật không đơn giản, tuy thân là hoạn quan nhưng lại luyện được một thân cương khí thuần dương cường đại giống như mặt trời lên cao, uy thế khôn cùng.

Kiếm tay trái Tô Tín quỷ dị tàn nhẫn đến cực điểm, đao tay trái của Ôn Dục vô cùng cương mãnh.

Đao khí tới người, cương khí thuần dương cực nóng đốt Tô Tín, chân khí hùng hậu tới mức tận cùng.

Tô Tín sử dụng Phá Sát nhất chỉ, bóng chỉ đầy trời giáng lâm, cương khí thuần dương tan rã tất cả.

Ngón trỏ Tô Tín đánh lên đảo đao của Ôn Dục và phát ra âm thanh long ngâm, Ôn Dục hoảng sợ phát hiện thanh đoản đao binh khí Huyền cấp trong tay phát ra âm thanh gào thét.

Ôn Dục thu đao lui về phía sau, hắn lại xuất ra một thanh trường đao.

Ôn Dục hắn không chỉ am hiểu đao tay trái!

Trong mắt bắn ra thần sắc lạnh lùng, Ôn Dục lạnh lùng nói:

Tô đại nhân, cho dù ngươi thực lực cường đại nhưng Thục vương điện hạ lại không phải tồn tại ngươi có thể tùy tiện vũ nhục.

Cho dù ta có liều mạng già này cũng phải đuổi ngươi ra khỏi Thục vương

phủ!

Tô Tín uống một ngụm trà, lạnh nhạt nói:

Ôn công công đừng nóng tính lớn như vậy, chẳng lẽ người tu luyện cương khí thuần dương đều có tính tình táo bạo như vậy hay sao?

Trước kia ta đã nói, tôn ti cao thấp đều dùng thực lực nói chuyện, tôn trọng cũng phải xem thực lực và thân phận của đối phương.

Đối mặt với bộ đầu Lục Phiến Môn chúng ta, Ôn công công ngươi còn phải liều mạng mới có thể lưu ta lại, cho nên thật có lỗi, hiện tại thực lực Thục vương phủ rất khó được ta tôn trọng.

Nhìn thấy Ôn Dục sắp bộc phát, Tô Tín không nhanh không chậm nói:

- Cho nên hôm nay, ta tới tìm nhị vị hợp tác.

Tô Tín ngồi thẳng người, dùng ngón tay chỉ vào mũi mình và nói:

- Ta có thể giúp các ngươi thắng được tôn trọng.

Trường đao bên phải của Ôn Dục đã rút ra một nửa, nghe xong lời này liền dừng lại.

Ôn Dục dùng ánh mắt quái dị nhìn Tô Tín, hiện tại hắn không biết Tô Tín có ý

gì.

Theo lý mà nói nếu ngươi tới tìm chúng ta hợp tác, vậy ngươi phải hiểu mình ở vị trí nào mới được.

Kết quả hiện tại ngươi tới cầu chúng ta hợp tác, đi lên lại chủ động khiêu khích, việc này tính toán là cái gì?

Người ra bài không theo lẽ thường như thế, có thể nói Ôn Dục mới nhìn thấy lần đầu tiên.

Ôn Dục đưa mắt nhìn sang Cơ Ngôn Tú, loại chuyện này đương nhiên cũng phải do Cơ Ngôn Tú quyết định.

Cơ Ngôn Tú vung tay lên, ý bảo Ôn Dục trước thu tay lại, sắc mặt hắn hơi âm trầm nói với Tô Tín:

- Ngươi nói ngươi tới tìm chúng ta hợp tác, nhưng bổn vương cũng hỏi lại

ngươi một câu.

Ngươi chẳng qua là tổng bộ đầu Giang Nam đạo mà thôi, hiện tại chức vị tuần sát sứ chỉ là một tấm ngân phiếu khống, ngươi không thể chỉ huy bất cứ người nào trong Ba Thục đạo, ngươi lấy cái gì hợp tác với bổn vương? Ngươi có tư cách gì hợp tác với bổn vương.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Chỉ bằng cái tên Tô Tín ta, Thục vương điện hạ cho rằng đủ chưa?

Tô Tín nói câu này rất hung hăng càn quấy, nhưng Cơ Ngôn Tú há hốc mồm không biết nên phản bác thế nào.

Dù sao từ lý lịch, Tô Tín không có chỗ xấu gì.

Người khác nói lời này chính là cuồng vọng tự phụ, nhưng Tô Tín với tư cách đã từng lật tung cả Giang Nam đạo thì lời này biến thành tự tin.

Thu hồi đoản đao của mình, Ôn Dục lạnh lùng nói:

Nếu như chúng ta không có quên, lần này Tô đại nhân ngươi tới Ba Thục đạo đảm đương tuần sát sứ kỳ thật mục đích là đoạt quyền.

Nhưng người nào trong Ba Thục đạo không biết Cừu Bách Xuyên chính là thổ hoàng đế, cả Lục Phiến Môn Ba Thục đạo do hắn nói một không hai, Tô đại nhân ngươi bây giờ mới là người đâm lao phải theo lao, ngươi dựa vào cái gì hợp tác với chúng ta?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Song phương đều được lợi đó mới là hợp tác, ta giúp các ngươi thắng được thực lực, ngươi giúp ta đi giải quyết Cừu Bách Xuyên, việc này rất hợp lý.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 689 - Kế Sách (1)

Tô Tín dùng phương thức không theo lẽ thường bàn chuyện hợp tác, việc này làm cho Ôn Dục và Cơ Ngôn Tú không theo kịp tiết tấu của hắn.

Nhưng hai người bọn họ lại không hoài nghi thực lực của Tô Tín, dù sao Tô Tín còn có lý lịch cường đại bày ra đó.

Cơ Ngôn Tú lạnh lùng nói:

Vậy ngươi làm sao giúp ta? Huống chi ngươi biết bổn vương muốn cái gì sao? Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Thục vương điện hạ ngươi không cần lại che giấu, bị người khác đá ra khỏi trung tâm quyền lợi, sau đó đợi đến lúc huynh đệ mình thượng vị sẽ triển khai thanh tẩy với mình, ngươi cam tâm nhìn việc này xảy ra sao?

Nếu ngươi thật muốn làm vương gia nhàn tản, làm gì ý đồ lôi kéo thế lực tông môn võ lâm trong Ba Thục đạo chứ?

Huống chi đợi đến lúc bệ hạ băng hà, một vị hoàng tử kế thừa hoàng vị, cho dù ngươi muốn làm vương gia nhàn tản cũng không làm được.

Cơ Ngôn Tú không nói gì, bởi vì Tô Tín nói là sự thật, những lời này ngay cả Ôn Dục cũng nói với hắn.

Cơ Ngôn Tú không nhịn được nói:

- Hiện tại ngươi có thể nói, rốt cuộc ngươi muốn hợp tác thế nào? Phải biết rằng

hiện tại Tô Tín chỉ là lẻ loi một mình đến Ba Thục đạo mà thôi, ngươi không thể đấu lại Cừu Bách Xuyên, dựa vào cái gì có thể giúp chúng ta?

Tô Tín vung tay lên nói:

Việc này không cần Thục vương điện hạ lo lắng, nếu như ta đã chủ động yêu cầu hợp tác, ta tự nhiên sẽ xuất ra thành ý của mình.

Thục vương phủ muốn mở cục diện tại Ba Thục đạo, ta giúp các ngươi, chờ đến lúc Thục vương phủ chính thức đứng vững gót chân tại Ba Thục đạo thì các ngươi giúp ta, như thế nào?

Ôn Dục cùng Cơ Ngôn Tú liếc nhau, dựa theo lời Tô Tín nói thì bọn họ không có ăn thiệt thòi.

Kết quả Cơ Ngôn Tú nói:

Như vậy rất tốt, chúng ta đồng ý hợp tác, ngươi muốn giúp chúng ta thế nào? Tô Tín dùng ngón tay gõ gõ cái bàn, nói:

Thục vương điện hạ, ngươi đừng trách ta nói chuyện khó nghe, ngươi ở lại Ba Thục đạo thời gian dài như vậy nhưng không thể mở cục diện, chuyện này quá mức không tưởng tượng nổi.

Vừa nói ra lời này, sắc mặt Ôn Dục và Cơ Ngôn Tú biến thành lúng túng, Tô Tín nói như vậy chẳng khác gì nói thẳng bọn họ là phế vật.

Tô Tín lại không bận tâm sắc mặt hai người, hắn tiếp tục nói:

Trong mắt của ta, có thể nói điều kiện Ba Thục đạo gặp may mắn, phi thường thích hợp cho Thục vương điện hạ ngươi phát triển.

Đầu tiên là Ba Thục đạo trời cao hoàng đế xa, hoàng tử khác đang liều ngươi chết ta sống tại thành Thịnh Kinh, ngươi có thể an tâm phát triển thế lực tại Ba Thục đạo.

Thứ hai Ba Thục đạo xem như quanh năm ngăn cách với bên ngoài, tông môn nhất lưu đỉnh cấp nhất chỉ là một mình Ba Thục Kiếm Các, những tiểu tông môn địa phương Ba Thục đạo không tính là quá mạnh cũng không quá yếu, vừa vặn nằm trong phạm vi khống chế.

Ôn Dục nhíu mày nói:

- Chúng ta cũng biết việc này, muốn thi triển thủ đoạn cũng không dễ dàng như

thế.

Tô đại nhân ngươi đã đảm đương qua tổng bộ đầu Giang Nam đạo, như vậy tự nhiên biết rõ thái độ những tông môn giang hồ tông môn đối với chúng ta, không nói chán ghét, có thể nói đứng xa mà nhìn.

Đặc biệt những tông môn võ lâm Ba Thục đạo có thể nói là vô cùng an ổn.

Tất cả tông môn võ lâm Ba Thục đạo có chín thành chín đều bồi dưỡng đại lượng đúc kiếm sư, các loại binh khí cao cấp trong võ lâm gần như do Ba Thục sản xuất, chỉ bằng một loại mua bán này, thế lực võ lâm Ba Thục tuyệt đối không thiếu tiền và tài nguyên.

Hơn nữa cũng chính bởi vì như thế, những tông môn võ lâm Ba Thục không muốn đi làm những chuyện nguy hiểm quá lớn, cho nên đối với Thục vương phủ ta mời chào, đại đa số đều trực tiếp cự tuyệt, chỉ có một số nhỏ mới có một ít ý hợp tác.

Tô Tín lắc đầu, Cơ Ngôn Tú khéo thâm cung nhưng cho dù là thực lực hay tâm cơ thủ đoạn đều thường thường không có gì lạ.

Mà lão thái giám này thực lực mặc dù không tệ, làm người cũng đủ trung tâm, nhưng bảo bọn họ đùa nghịch tâm cơ thủ đoạn với các tông môn võ lâm, bọn họ kém quá xa.

Ôn công công, ta dám cam đoan, những tông môn cố ý hợp tác với các ngươi, bọn chúng cũng lá mặt lá trái với ngươi, lề mà lề mề không thấy một chút hoa quả

khô, đúng hay không?

Ôn Dục do dự nhưng vẫn gật đầu, Tô Tín nói:

Vậy thì đúng rồi, sở dĩ những tông môn võ lâm này có mục đích hợp tác với Thục vương phủ chính là đùa nghịch xem các ngươi như kẻ vung tiền như rác mà thôi.

Ta tin tưởng Ôn công công và Thục vương điện hạ vì mời chào những môn phái giang hồ này, các ngươi không tiếc trực tiếp bán giá rẻ tài nguyên tu luyện triều đình cấp cho các ngươi, hoặc trực tiếp tặng cho bọn chúng đúng không?

Kết quả đợi đến lúc các ngươi đưa ra yêu cầu nhờ bọn chúng hỗ trợ, những tông môn võ lâm này hoặc kiếm cớ từ chối, hoặc nói chỉ cần một khi Thục vương điện hạ quyết định khởi sự, bọn họ nhất định sẽ theo các ngươi giết vào thành Thịnh Kinh, thế nào, đúng không?

Sắc mặt Ôn Dục và Cơ Ngôn Tú biến thành khó coi, bởi vì Tô Tín nói giống như hắn tận mắt nhìn thấy.

Kỳ thật nhiều chi tiết như vậy không phải Tô Tín suy đoán ra, mà là mật thám Lục Phiến Môn tìm hiểu ra.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 690 - Kế Sách (2)

Tô Tín một nhìn thấy những tin tức này thì hắn hiểu ra, Cơ Ngôn Tú và Ôn Dục đây bị những tông môn võ lâm này đùa giỡn.

Đại bộ phận tông môn võ lâm đều đứng xa nhìn bọn họ, hiện tại thật vất vả có mấy tông môn võ lâm theo chân hợp tác với bọn họ, đương nhiên Ôn Dục và Cơ Ngôn Tú không ngừng thu vào dưới trướng, thậm chí xuất ra các loại tài nguyên triều đình cấp cho lung lạc đối phương.

Nhưng đối với những tông môn này mà nói, hành vi của đám người Cơ Ngôn Tú chính là coi tiền như rác.

Dù sao ngày bình thường Cơ Ngôn Tú bảo bọn họ xuất lực thì bọn họ qua loa, hơn nữa bọn họ cũng không có nói quyết định chính thức gia nhập Thục vương phủ hay không.

Còn bọn họ nói cái gì chờ Cơ Ngôn Tú khởi sự tại Ba Thục thì bọn họ nhất định phụ họa, như vậy càng là trò cười.

Nhân hoàng Đại Chu Cơ Hạo Điển còn chưa có chết đâu, lại nói cho dù Cơ Hạo Điển băng hà, như vậy vài huynh đệ có năng lực tranh đoạt ngôi vị hoàng đế của Cơ Ngôn Tú cũng không cho phép Cơ Ngôn Tú ngồi trên đầu bọn họ.

Ngược lại khi đó Cơ Ngôn Tú thật sự ngu ngốc tới mức khởi sự, ngươi xem bọn họ dám đánh ai trước?

Cơ Ngôn Tú hừ lạnh nói:

Ngươi nói phải làm sao bây giờ? Hiện tại chỉ có mấy nhà có khả năng đầu nhập vào chúng ta nhất, nếu như chúng ta không lung lạc những nhà này, đoán chừng Thục vương phủ của chúng ta biến thành người cô đơn tại Ba Thục đạo.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Thục vương điện hạ, ngươi còn không rõ ah, một mặt thi ân chỉ có thể làm cho người khác cảm giác ngươi mềm yếu, triệt để xem ngươi thành kẻ coi tiền như rác.

Hơn nữa loại phương pháp này đặt ở nơi nào cũng có thể, nhưng đặt ở Ba Thục đạo lại không được.

Những tông môn võ lâm Ba Thục đạo an nhàn quá lâu, bọn họ căn bản sẽ không có suy nghĩ rời khỏi Ba Thục đạo, cho dù ngươi cho bọn họ nhiều chỗ tốt hơn nữa, bọn họ cũng không chính thức đầu nhập vào ngươi.

Ánh mắt Tô Tín lộ ra một tia hàn quang.

Cho nên hiện tại vì kế hoạch hôm nay cũng chỉ có giết! Giết tới mức bọn chúng sợ, giết bọn chúng không dám không đầu nhập vào ngươi, làm cho bọn chúng biết rõ tại Ba Thục đạo nếu không phải đầu nhập vào Thục vương điện hạ ngươi, như vậy liền chỉ có một con đường chết!

Cơ Ngôn Tú và Ôn Dục lập tức hít sâu một hơi, Tô Tín thật dám nói lời này, chỉ bằng chút lực lượng của bọn họ có khả năng giết các tông môn võ lâm Ba Thục đạo tới mức này hay sao? Ngươi sẽ không sợ toàn bộ Ba Thục đạo liên hợp cùng phản kháng ngươi hay sao?

Bởi vì cái gọi là quan bức dân phản, mặc kệ ngươi là người triều đình cũng thế, hay những tông môn nhất lưu đỉnh cấp cũng được, cho dù Ba Thục Kiếm Các ra tay, bọn họ cũng dám đánh cược, chớ nói chi là một Thục vương phủ của Cơ Ngôn Tú.

Xem hiểu suy nghĩ trong lòng hai người, Tô Tín nói:

- Nếu Thục vương điện hạ và Ôn công công nguyện ý tin tưởng ta, nên để cho

ta làm, hơn nữa dựa theo ta nói xử lý, thành bại hay không phải xem ý hai vị.

Nếu như lời này là người khác nói, vậy bọn họ nhất định sẽ hoài nghi, dù sao bọn họ không phải ngu ngốc làm ra chuyện tự hủy trường thành.

Nhưng vấn đề là người đưa ra kế hoạch chính là Tô Tín, chỉ bằng Tô Tín làm mọi việc tại Giang Nam đạo thì không ai cho rằng hắn là kẻ ngu ngốc.

Ôn Dục đưa ánh mắt nhìn Cơ Ngôn Tú, hắn chỉ là tổng quản Thục vương phủ, tuy hắn bình thường có thể giúp đỡ Cơ Ngôn Tú nghĩ kế nhưng đưa ra quyết định cuối cùng vẫn là Cơ Ngôn Tú làm chủ.

Tuy Cơ Ngôn Tú ngày bình thường có vẻ bình thường, nhưng đến thời điểm này hắn vẫn quyết đoán.

Nhìn Tô Tín, Cơ Ngôn Tú trầm giọng nói:

Lúc này bổn vương tin tưởng ngươi, nếu ngươi có thể giúp bổn vương đứng vững bước chân tại Ba Thục đạo, đồng thời ta cí thể dùng lực lượng Thục vương phủ giúp ngươi đối phó Lục Phiến Môn Ba Thục đạo.

Nhưng ta hi vọng ngươi ngàn vạn đừng cho bổn vương thất vọng mới được, bằng không cho dù ngươi là danh nhân của

Lục Phiến Môn, tổng bộ đầu một đạo, bổn vương tuyệt đối sẽ làm ngươi hối hận.

Tô Tín cười cười nói:

Xin Thục vương điện hạ yên tâm, Tô Tín ta luôn luôn là người nói lời giữ lời, huống chi ta gài bẫy ngươi cũng không có chút chỗ tốt nào cả.

Kỳ thật Lục Phiến Môn Ba Thục đạo cũng coi là địch nhân của Thục vương điện hạ, nếu chuyện này thành công, ngươi chiếm tiện nghi còn lớn hơn ta đấy.

Cơ Ngôn Tú gật gật đầu, đây cũng là nguyên nhân hắn nguyện ý hợp tác với Tô

Tín.

Trước kia Tô Tín không có tiếp xúc với hoàng tử Đại Chu, sau lưng hắn là Thiết gia tuyệt đối bảo trì trung lập trong Đại Chu, cho nên Tô Tín cố ý chạy tới gài bẫy Thục vương hắn là không có ý nghĩa.

Đúng như lời Tô Tín nói, kỳ thật tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Ba Thục đạo tổng Cừu Bách Xuyên cũng là địch nhân của hắn.

Thiết gia trên triều đình bảo trì trung lập không có đứng thành hàng, nhưng Lưu Phượng Vũ lại đứng thành hàng, sau lưng của hắn chính là thiên tài võ đạo hoàng thất Đại Chu Thái vương Cơ Ngôn Thành.

Cừu Bách Xuyên là huynh đệ kết nghĩa với Lưu Phượng Vũ, kỳ thật hắn cũng tính là người Thái vương.

Phải biết rằng Cơ Ngôn Tú đến Ba Thục nhiều năm như vậy, thái độ của Cừu Bách Xuyên cũng không cung kính với hắn.

Cơ Ngôn Tú có chuyện cầu đến trên đầu Cừu Bách Xuyên, Cừu Bách Xuyên cũng trực tiếp cự tuyệt, hoặc lá mặt lá trái, nhưng Cơ Ngôn Tú lại không có chút biện pháp nào.

Tô Tín nhú chắp tay nói:

Thục vương điện hạ, ngươi tạm thời cho ta mượn Ôn công công dùng một chút, cũng giao lực lượng Thục vương phủ cho Ôn công công chưởng quản là tốt rồi.

Cơ Ngôn Tú gật gật đầu đồng ý, Tô Tín cũng xem như thức thời, cho dù hắn không nói thì Cơ Ngôn Tú cũng xếp Ôn Dục vào.

Dù sao Tô Tín là người người, Cơ Ngôn Thành sẽ lo lắng khi giao lực lượng Thục vương phủ cho hắn chưởng quản.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 691 - Quy Củ Giang Hồ (1)

Cẩm Dương phủ, tổng bộ Lục Phiến Môn Ba Thục đạo, Cừu Bách Xuyên nghe được thủ hạ báo cáo Tô Tín lại đi tìm Cơ Ngôn Tú, hắn lập tức cười lạnh.

Muốn tìm ngoại viện hỗ trợ trong Ba Thục đạo, suy nghĩ này không tệ nhưng vấn đề là ngươi có thể tìm ngoại viện gì?

Đối với vị Thục vương Cơ Ngôn Tú này, Cừu Bách Xuyên thật sự không đặt hắn vào trong mắt.

Tuy hắn quanh năm làm thổ hoàng đế tại Ba Thục đạo, nhưng cũng biết huynh đệ kết nghĩa của mình đứng bên phía Thái vương Cơ Ngôn Thành, cho nên thái độ của hắn với Cơ Ngôn Tú có thể nghĩ.

Huống chi Cơ Ngôn Tú cũng đủ vô dụng, đến Ba Thục đạo đã nhiều năm vẫn lầm bà lầm bầm với mấy môn phái nhỏ, không có chút phách lực gì.

Tô Tín đi hợp tác với người như thế, kết quả có thể nghĩ, Cừu Bách Xuyên cũng rất xem thường, Tô Tín đã đi một bước nước cờ dở.

Cho dù như thế nhưng Cừu Bách Xuyên vẫn an bài người tiếp tục nhìn chằm chằm vào Tô Tín, hắn có thể coi rẻ Tô Tín nhưng không dám khinh thường Tô Tín.

Lúc này Tô Tín đang xem xts thực lực Thục vương phủ.

Cơ Ngôn Tú chỉ hơi có vẻ bình thường nhưng lại không phải ngu ngốc, Ôn công công cũng là cao thủ Hóa Thần Cảnh đỉnh

phong, hai người bọn họ ở Ba Thục đạo thời gian dài như vậy, làm sao có thể chỉ cãi cọ với tông môn võ lâm mà không

phát triển thế lực của mình?

Chỉ có điều một mình bồi dưỡng thủ hạ tiêu hao tài nguyên và tinh lực quá nhiều, hơn nữa cũng không đủ nội tình, thực lực nhất định không mạnh, cho nên bọn họ mới phóng tinh lực lên người các tông môn võ lâm, muốn trực tiếp thu phục người ta.

Đương nhiên thu phục những tông môn như vậy, Thục vương phủ cũng không thể bỏ rơi phát triển thế lực của mình.

Thời gian đã qua bảy năm, Thục vương phủ bồi dưỡng cộng thêm mời chào võ giả tán tu trên giang hồ, chính thức có thể được xưng tụng tâm phúc chỉ có ba ngàn người.

Trong ba ngàn người này chỉ có hơn hai mươi võ giả Thần Cung Cảnh, cũng tương tự thế lực nhị lưu bình thường, có hơn ba trăm võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh và Khí Hải Cảnh, còn lại tất cả đều là võ giả Hậu Thiên.

Loại thực lực này trong thế lực nhị lưu cũng có thể xem như trung lưu, thậm chí không thể chen vào đỉnh cấp.

Với tư cách vương phủ Đại Chu, thực lực như vậy quá thảm rồi.

Theo Tô Tín biết, môn khách bên người Thái vương Cơ Ngôn Thành có mấy người bước vào Nguyên Thần Cảnh, sau lưng lại có mấy thế lực ủng hộ, so sánh với bọn họ, Cơ Ngôn Tú không đủ nhìn.

Ôn Dục bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói:

Ba Thục đạo dựa vào đúc kiếm nổi tiếng giang hồ, làm cho cả Ba Thục đạo trừ môn phái chính là đúc kiếm sư, võ giả tán tu rất ít ỏi, cho nên chúng ta chỉ có thể mời chào những người này.

Tô Tín gật đầu nói:

- Những người này đã đầy đủ, đúng rồi, có mấy môn phái cầm đồ của Thục

vương phủ?

Ôn Dục nói:

Có Vũ Liễu kiếm phái, thiên hỏa Kiếm Các, Hỏa Vũ Kiếm Vương gia, Tứ Tương Kiếm Tông, đều là thế lực võ lâm nhị lưu.

Tô Tín gật gật đầu, kỳ thật thực lực cả Ba Thục đạo kém xa Giang Nam đạo.

Trừ một tông môn đỉnh cấp như Ba Thục Kiếm ra, tông môn nhất lưu trong Ba Thục đạo chỉ có một Sương Nguyệt Kiếm Lư.

Mà Sương Nguyệt Kiếm Lư có võ giả Dung Thần Cảnh chính là một vị đúc kiếm đại tông sư, yêu thích đúc kiếm nhiều hơn chiến đấu.

Huống chi bản thân Sương Nguyệt Kiếm Lưu cũng dùng đúc kiếm làm chủ, cho nên Sương Nguyệt Kiếm Lư có uy thế tại Ba Thục đạo không thể so được với ba thế lực nhất lưu như Lạc Vũ sơn trang tại Giang Nam đạo.

Tô Tín suy nghĩ trong chốc lát, nói:

Bảo ngươi đi Vũ Liễu kiếm phái truyền tin, nói cho bọn họ biết, Hỏa Vũ Kiếm Vương gia làm trái lệnh Thục vương phủ, bảo bọn chúng ra tay giúp đỡ diệt trừ.

Ôn Dục cau mày, hắn không biết Tô Tín làm như vậy là có ý gì, nếu Cơ Ngôn Tú đã lựa chọn tin tưởng Tô Tín, hắn cũng phái người xử lý theo lời Tô Tín phân phó.

Sau khi bảo người đưa tin, Ôn Dục nhìn Tô Tín và dùng âm thanh lanh lảnh

nói:

Tô đại nhân, Thục vương điện hạ nguyện ý tin tưởng ngươi, nhưng thỉnh ngươi đừng làm Thục vương điện hạ và chúng ta thất vọng mới được.

Tô Tín phất phất tay nói:

- Yên tâm đi Ôn công công, ngươi xuất thân triều đình, nhưng Tô Tín lại xuất

thân lùm cỏ giang hồ, ta tuyệt đối liên hệ với các tông môn võ lâm nhiều hơn ngươi, ta cũng càng hiểu quy củ giang hồ hơn ngươi.

Trong mắt Tô Tín bắn ra một tia hàn ý, nói:

Giang hồ có quy củ giang hồ, giang hồ chính đạo cũng có quy củ chính đạo.

Thời điểm ngươi làm việc không theo quy củ thì bọn chúng sẽ tức giận, những nhưng ngươi làm việc dựa theo quy củ của bọn chúng, những người này cuối cùng không nói lời nào, dù sao những quy củ này là bọn chúng định ra.

Nếu ngươi có thực lực tuyệt đối, ngươi liền có thể không nhìn những quy củ này, nhưng trái lại ngươi có thể dùng quy củ đối phó bọn chúng.

Ôn Dục bị Tô Tín nói những quy củ làm choáng váng đầu.

Đừng nhìn Ôn Dục là hoạn quan, hắn tu luyện cương khí thuần dương, lại không phải võ giả đi lộ tuyến âm nhu.

Có đôi khi tính cách võ giả sẽ thay đổi theo công pháp, Ôn Dục tu luyện cương khí thuần dương, hắn tự nhiên không am hiểu một ít âm mưu thủ đoạn đùa giỡn trong bóng tối, hắn càng am hiểu dùng đao trong tay của mình đè ép đối phương.

Tô Tín cũng không có giải thích nhiều với đối phương, dù sao chờ kế hoạch của mình thành hình, Ôn Dục và Cơ Ngôn Tú tự nhiên sẽ hiểu mình có ý gì.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 692 - Quy Củ Giang Hồ (2)

Lúc này trong Vũ Liễu kiếm phái, người Vũ Liễu kiếm phái nhận được tin tức Thục vương phủ liền đưa mắt nhìn nhau, không biết Thục vương Cơ Ngôn Tú đang nổi điên cái gì.

Chưởng môn Vũ Liễu kiếm phái ‘ Tình Không Phi Nhứ ’ Liễu Thiên Minh là trung niên có bề ngoài hơn bốn mươi, phong độ

nhẹ nhàng, khí độ bất phàm.

Liễu Thiên Minh cau mày nói:

Vương gia làm cái gì trêu chọc Thục vương phủ, lại làm cho Cơ Ngôn Tú thất thố như thế, có đạo lý gì?

Đệ tử Vũ Liễu kiếm phái thấy thế liền hỏi:

Chưởng môn, chúng ta nên trả lời người Thục vương phủ như thế nào, bọn họ đang chờ bên ngoài đấy.

Liễu Thiên Minh suy nghĩ và nói:

Ngươi nói với người Thục vương phủ rằng người Vũ Liễu kiếm phái chúng ta xuống núi chiêu mộ đệ tử, thật sự không thể rút người giúp Thục vương điện hạ, nếu như Vương gia và Thục vương điện hạ có gì hận gì không rõ, Vũ Liễu kiếm phái chúng ta nguyện ý hóa giải.

Phân phó đệ tử truyền lời xong, trưởng lão Vũ Liễu kiếm phái trong phòng nghị sự do dự nói:

- Chưởng môn, chúng ta qua loa người Thục vương phủ như vậy có chút không

tốt.

Dù sao chúng ta nhận không ít đồ của Thục vương phủ, ngày bình thường không có việc gì có thể qua loa thì qua loa, nhưng hiện tại Thục vương phủ chính thức dùng đến chúng ta, chúng ta không tới, nhưng tối thiểu cũng nên phái người đi tỏ thái độ một ít ah?

Vị trưởng lão Vũ Liễu kiếm phái này xem như có thương tâm, nhưng nghe hắn vừa nói như vậy Liễu Thiên Minh lại cười lạnh một tiếng.

Trần trưởng lão, ngươi suy nghĩ quá mức đơn giản, nếu như lần này Thục vương phủ muốn tìm tiểu thế lực cũng bỏ đi, nhưng Vương gia còn hiếu thắng hơn Vũ Liễu kiếm phái chúng ta, chúng ta tùy tiện phái người đi, như vậy Vương gia có thể ghi hận chúng ta hay không?

Chúng ta thật cầm đồ của Thục vương phủ nhưng ngươi không cần cho là đúng, xảy ra chuyện chúng ta ở phía sau phất cờ hò

reo là được rồi, thực động thủ, như vậy không có lợi với Vũ Liễu kiếm phái chúng ta.

Nghe được Liễu Thiên Minh vừa nói như vậy, Trần trưởng lão cũng không nói, dù sao chưởng môn cũng suy nghĩ vì lợi ích Vũ Liễu kiếm phái bọn họ, Thục vương phủ muốn động Vương gia, bọn họ không tham dự vào.

Lúc này trong Thục vương phủ, Tô Tín đạt được trả lời của Vũ Liễu kiếm phái liền cười lạnh một tiếng, trực tiếp nói với đám người:

- Đi, đi Vũ Liễu kiếm phái.

Ôn Dục thấy thế đành phải theo Tô Tín đi tới Vũ Liễu kiếm phái, chuẩn bị nhìn Tô Tín muốn dùng thủ đoạn gì.

Lúc này trong Vũ Liễu kiếm phái, đám người Liễu Thiên Minh còn nhàn nhã luận đạo, ngồi đối diện thưởng thức trà, lúc này một gã đệ tử lại vội vàng hấp tấp đẩy cửa ra, lúc này Liễu Thiên Minh lập tức chau mày.

Vội vàng hấp tấp còn ra thể thống gì, Vũ Liễu kiếm phái chúng ta cũng không phải tiểu tông môn nhà giàu mới nổi, cũng không thể không có quy củ.

Tên đệ tử kia vội vàng nói:

Chưởng môn không tốt! Người Thục vương phủ dẫn người vây quanh Vũ Liễu kiếm phái chúng ta!

Tay Liễu Thiên Minh lập tức run lên, chén trà rơi xuống và vỡ nát.

Thục vương phủ không phải gây phiền toái cho Vương gia sao? Tại sao bây giờ nhắm vào mình?

Nếu như nói bởi vì mình cự tuyệt giúp Thục vương phủ đối phó Vương gia thì càng không nói thông, Thục vương phủ lại không phải người ngu, tại sao kết thù kết oán với Vương gia lại nhắm vào mình?

Bây giờ người ta đánh tới tận cửa, Liễu Thiên Minh không thể nghĩ nhiều, vội vàng mang theo mấy vị trưởng lão Vũ Liễu kiếm phái đi tới tận cửa.

Sơn môn Vũ Liễu kiếm phái có phần đông đệ tử Vũ Liễu kiếm phái đang giương cung bạt kiếm giằng co với người Thục vương phủ.

Sắc mặt Liễu Thiên Minh âm trầm nói:

Ôn công công ngươi có ý gì? Các ngươi không phải có thù oán với Vương gia hay sao? Tại sao hiện tại đến Vũ Liễu kiếm phái ta?

Ôn Dục chỉ cười cười, hắn chỉ vào Tô Tín sau lưng.

Liễu chưởng môn, hiện tại không phải chuyện của chúng ta, chuyện của Thục vương phủ do Tô Tín Tô đại nhân nói mới tính.

Tô Tín?

Người Vũ Liễu kiếm phái chỉ ngây người một chút liền đoán được Tô Tín rốt cuộc là Tô Tín nào.

Tuổi còn trẻ đã có thực lực Hóa Thần Cảnh, nhưng lại có thể bị Ôn Dục xưng là đại nhân, trên giang hồ trừ vị tổng bộ đầu Giang Nam đạo, đệ nhất Nhân Bảng ngày xưa ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín còn có ai?

Con đường Ba Thục đạo và võ lâm Trung Nguyên không nhanh nhưng không có nghĩa bị phong kín, đương nhiên bọn họ biết rõ Nhân Bảng mỗi tháng đổi mới, chỉ có điều chậm hơn Trung Nguyên mười ngày mà thôi.

Chỉ có điều đám người Liễu Thiên Minh không hiểu Tô Tín là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, tại sao hắn đột nhiên đi vào Ba Thục đạo, lại còn trở thành người của Thục vương phủ.

Đương nhiên những việc này không trọng yếu, trọng yếu là hôm nay Thục vương phủ khuynh sào xuất động vây quanh Vũ Liễu kiếm phái của bọn họ là có ý gì.

Liễu Thiên Minh lạnh lùng nói với Tô Tín:

Nếu nơi này là Tô đại nhân làm chủ, vậy thì mời Tô đại nhân cho chúng ta công đạo, hôm nay các ngươi tới đây là có ý gì!

Tô Tín híp mắt nói:

Vừa vặn, hôm nay bổn quan tới đây cũng muốn đòi Liễu chưởng môn một công đạo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 693 - Diệt Môn (1)

Tô Tín nói lời này làm Liễu Thiên Minh sững sờ, mình cũng không chọc người Thục vương phủ, ngươi muốn đời công đạo của ta làm gì?

Liễu chưởng môn, Vũ Liễu kiếm phái của ngươi đã đầu nhập vào Thục vương phủ, có việc này hay không?

Tô Tín thản nhiên nói.

Sắc mặt Liễu Thiên Minh hơi biến hóa, hắn không dám loạn tiếp lời này, Tô Tín dùng âm tàn xảo trá nổi tiếng, hắn đáng sợ là trong đó có bẫy rập gì đó.

Cho nên Liễu Thiên Minh im lặng một lúc, nói:

Vũ Liễu kiếm phái ta không chủ động đầu nhập vào ai, tại hạ chẳng qua chỉ có quan hệ hợp tác với Thục vương phủ mà thôi.

Tô Tín gật đầu nói:

Ah, thì ra chỉ là quan hệ hợp tác, như vậy Liễu chưởng môn có biết những lời lấy tiền tài của người phải tiêu tai thay người hay không?

Tô đại nhân có ý gì?

Liễu Thiên Minh biến sắc hỏi.

Gương mặt Tô Tín âm lãnh nói:

- Liễu chưởng môn hỏi ta ý gì, chẳng lẽ chính ngươi không biết sao?

Những năm qua ngươi cầm không ít đồ của Thục vương phủ, kết quả hiện tại là thời điểm Thục vương điện hạ dùng đến

ngươi, ngươi còn muốn qua loa, ngươi thật cho rằng Thục vương điện hạ coi tiền như rác hay sao?

Cầm đồ không làm việc, chẳng lẽ là phong cách hành sự của Liễu chưởng môn hoặc nói là phong cách hành sự của Vũ Liễu kiếm phái hay sao?

Liễu Thiên Minh hơi xấu hổ ho khan một tiếng, nói:

Đó là bởi vì người Vũ Liễu kiếm phái xuống núi chiêu mộ đệ tử, cho nên thật sự không thể phái người đi.

Không thể phái người đi?

Tô Tín lạnh nhạt nhìn hơn trăm tên đệ tử Vũ Liễu kiếm phái trước mặt, cười lạnh nói:

Không thể phái người không sao, tâm ý cũng có thể.

Những đệ tử Vũ Liễu kiếm phái nơi này cũng có thể đi tiêu diệt Vương gia, nếu như những người này không được, như vậy rất tốt, chỉ cần Liễu chưởng môn đi cùng ta là được, không biết Liễu chưởng môn nguyện ý hay không?

Sắc mặt Liễu Thiên Minh lập tức biến đổi:

Tô đại nhân, ngươi đang ép ta! Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Liễu chưởng môn nói sai rồi, đây không phải ta đang ép ngươi, mà là ngươi đang ép ta!

Bỗng nhiên sắc mặt Tô Tín biến thành âm trầm:

Lấy tiền tài của người phải tiêu tai thay người, những năm qua Liễu chưởng môn ngươi cầm nhiều đồ của Thục vương phủ như vậy, kết quả sự đáo lâm đầu ngươi lại không xuất ra chút khí lực nào, Thục vương phủ muốn ngươi làm gì?

Nếu như vậy, vậy ngươi bây giờ phải nhổ ra những đồ vật từng nhận ra đây, ngươi không trả, chúng ta sẽ tới cầm.

Liễu Thiên Minh cười lạnh nói:

Ngươi dám! Ta muốn gặp Thục vương điện hạ! Ngươi hồ đồ như vậy, quả thực muốn đẩy Thục vương phủ đối lập với võ lâm Ba Thục đạo!

Tô tin cũng cười lạnh nói:

Liễu chưởng môn, ngươi quá để mắt tới chính các ngươi, ngươi không thể đại biểu cho võ lâm Ba Thục đạo, chuyện này cũng chính ngươi đuối lý, sau khi diệt ngươi, sẽ có người giải thích với võ lâm Ba Thục đạo.

Bỗng nhiên Liễu Thiên Minh nghĩ đến cái gì, sắc mặt hắn thay đổi, lúc này Tô Tín lại nói:

- Tiêu diệt Vũ Liễu kiếm phái, một không lưu!

Ôn Dục vung tay lên, võ giả Hậu Thiên của Thục vương phủ cầm cự nỏ quân dụng bắn loạn đầy trời, đệ tử Hậu Thiên của Vũ Liễu kiếm phái liên tục rú lên thảm thiết.

Trong mắt Liễu Thiên Minh lại biến thành đỏ thẫm, nhân số Vũ Liễu kiếm phái vốn không nhiều lắm, chỉ miễn cưỡng hơn ngàn người mà thôi, vừa rồi cự nỏ bắn ra một lượt, nhưng gần nửa đệ tử Vũ Liễu kiếm phái đều bị đánh chết.

Cự nỏ bắn một lượt một vòng, người Thục vương phủ giết tới.

Tuy thực lực Thục vương phủ không tính là quá mạnh mẽ nhưng đối phó với Vũ Liễu kiếm phái lại dư xài.

Liễu Thiên Minh tức giận quát một tiếng, trường kiếm trong tay ra khỏi vỏ, lúc này ngàn vạn bóng kiếm giống như gió rơi xuống, bóng kiếm hư hư thật thật, nhưng mỗi một đạo bóng kiếm giống như mang theo sát cơ nồng đậm làm người ta không

phân biệt được thật giả.

Ôn Dục muốn ra tay, nhưng Tô Tín lại ngăn cản hắn, hắn muốn động thủ đoạt trước.

Cũng không phải Tô Tín muốn hảo hảo biểu hiện trước mặt người Thục vương phủ, hắn chuẩn bị thử xem thực lực của chính mình đã đạt tới trình độ nào.

Dù sao chính thức đột phá đến Hóa Thần Cảnh đến nay, Tô Tín chưa từng chính thức giao thủ với võ giả Hóa Thần Cảnh chính thức.

Liễu Thiên Minh vừa vặn cũng có được thực lực Hóa Thần Cảnh, phù hợp khi Tô Tín luyện tập.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 694 - Diệt Môn (2)

Ngàn bóng kiếm rơi xuống, Tô Tín vung tay lên, hơn ba trăm đạo vô hình kiếm khí ngưng tụ giữa không trung.

Vô hình kiếm khí xé rách không gian, giống như kiếm ngục phong tỏa chưởng môn Vũ Liễu kiếm phái vào trong.

Trong nháy mắt kiếm khí gào rú, Liễu Thiên Minh Vũ Liễu kiếm phái xuất hết thủ đoạn vẫn mệt mỏi ứng phó trong kiếm ngục, lúc này bị hai đạo kiếm khí đánh trún và phun ra một ngụm máu tươi.

Sắc mặt Ôn Dục ngưng trọng quan sát cuộc chiến, thực lực Tô đại nhân không đơn giản.

Tô Tín đã từng lấy Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí đánh bại Kiếm Thần Sơn Lâm Khiếu, việc này người giang hồ đều biết.

Ôn Dục lần đầu tiên nghe người thừa kế Kiếm Thần Sơn khen công pháp kẻ khác.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí khủng bố ở số lượng của nó, ngươi có thể ngăn cản một đạo kiếm khí, ngươi có thể ngăn cản trăm đạo kiếm khí hay không?

Nếu đổi vị trí Liễu Thiên Minh thành Ôn Dục, hắn cũng chỉ có thể vận dụng sát chiêu mạnh nhất của mình thoát ra khỏi phong tỏa.

Lúc này dưới vô hình kiếm khí của Tô Tín, Liễu Thiên Minh vô cùng chật vật,

hắn tức giận quát một tiếng, cương khí quanh người tăng vọt, lực lượng thiên địa vô tận ngưng tụ vào trong kiếm của hắn.

Đột nhiên trường kiếm Địa cấp nổ tung, mũi kiếm tứ tán, mỗi đạo bóng kiếm mơ hồ ngưng tụ, những nơi đi qua kiếm khí tan rã!

Toái trường kiếm mà đúc kiếm hồn, Liễu Thiên Minh đang dốc sức liều mạng. Ôn Dục nhíu mày nói.

Đây là sát chiêu liều mạng của Vũ Liễu kiếm phái, thiêu đốt tất cả nội lực bản thân rót vào trong vũ khí, trực tiếp làm nó nổ nát, tuy binh khí vỡ vụn nhưng lại hóa thành kiếm hồn vô kiên bất tồi, cho đến khi lực lượng tiêu hao hết mới thôi.

Vũ Liễu kiếm phái Liễu Thiên Minh ngày bình thường tản mạn yêu thích đùa giỡn nhưng ra tay lại có thể nói tàn nhẫn quả quyết.

Thân thể Tô Tín giống như múa bút vẩy mực, hai tay vung vẩy liên tục, kiếm khí vô tận bộc phát và va chạm với kiếm hồn.

Hai người va chạm với nhau, trong nháy mắt giống như núi lở, cương khí bùng nổ, mặt đất bị đánh ra lỗ thủng lớn, thậm chí trong phạm vi trăm trượng không có bóng người, sợ bị ngộ thương.

- Hủy cơ nghiệp mấy trăm năm của Vũ Liễu kiếm phái, Tô Tín, ngươi đi chết

đi!

Liễu Thiên Minh tức giận quát một tiếng, trên kiếm hồn xuất hiện một tia đỏ nhạt, càng lộ ra thần thái yêu dị.

Sắc mặt Tô Tín không thay đổi chút nào, mấy trăm đạo kiếm khí hợp nhất, một đạo kiếm khí giống như khai thiên làm cho cả Vũ Liễu kiếm phái rung động hai lần, rốt cuộc kiếm hồn của Liễu Thiên Minh dừng lại.

Trong kiếm khí cuồng bạo, một bàn tay trắng noãn như ngọc điểm ra, trên kiếm hồn vô hình bắn ra, giống như hào quang vô tận hào quang ngưng tụ trong đó, sau

đó lại đột nhiên tịch diệt, chuyển hóa thành hắc ám vô tận.

Vô lượng, vô lượng ám, Tam Chỉ Đạn Thiên!

Khí tức tịch diệt tan rã truyền tới, kiếm hồn vô hình chấn động, kiếm khí tứ tán, thậm chí có chút ít không thể ngưng hình.

Liễu Thiên Minh biến sắc, hắn vừa muốn có cảm giác nhưng cảm thấy ánh mắt Tô Tín bỗng nhiên biến đổi, hắn không nhìn thấy Tô Tín trước mặt, mà là là đôi mắt như vực sâu vô tận kéo Liễu Thiên Minh rơi xuống.

giữa vực sâu, Liễu Thiên Minh nhìn thấy cảnh tượng thê nhi và đồ đệ bị giết, Vũ Liễu kiếm phái bị người ta diệt môn tàn khốc, việc này làm Liễu Thiên Minh phẫn hận nhưng không thể làm gì.

thức Liễu Thiên Minh càng lún càng sâu, hắn muốn thoát ra khỏi ác mộng nhưng lại nghĩ đây không phải ác mộng, Vũ Liễu kiếm phái của hắn thật bị diệt môn, hắn cũng đang giao chiến với người ta!

Vực sâu vỡ vụn, Liễu Thiên Minh lại nhìn thấy huyết quang lóng lánh, Sắc Vi Kiếm đâm vào bộ ngực hắn, Huyết Sắc Vi yêu dị nở rộ, sinh cơ trong người hắn bị thôn phệ không còn, thậm chí hắn không nói thành lời đã chết đi.

Rút Sắc Vi Kiếm ra, lúc này chiến đấu trong Vũ Liễu kiếm phái đã gần như kết thúc.

Ôn Dục đi tới cau mày nói:

Tô đại nhân, chúng ta vẫn cảm thấy không đúng, tuy diệt Vũ Liễu kiếm dễ dàng nhưng ngươi sau đó phải bàn giao với các tông môn võ lâm Ba Thục đạo như thế nào? Thục vương phủ chúng ta sẽ biến thành bia cho người ta ngắm.

Tô Tín cười lạnh nói:

Bàn giao? Ta cần bàn giao với bọn chúng cái gì? Ôn công công yên tâm, ngươi phái người nói chuyện xảy ra từ đầu tới cuối cho bọn họ biết, ta cam đoan

không có người nhảy ra gây chuyện.

Ôn Dục bán tín bán nghi dựa theo Tô Tín nói xử lý, hắn lại mang người quay trở lại Thục vương phủ phục mệnh.

Đương nhiên lần này diệt Vũ Liễu kiếm phái cũng làm cho Cơ Ngôn Tú và Ôn Dục vững tin Tô Tín nói chuyện lúc trước.

Vũ Liễu kiếm phái thật sự qua loa bọn họ, thậm chí đã qua loa đến mức quả thực không có đặt bọn họ vào trong mắt.

Lấy nhiều tài nguyên tu luyện của mình như thế, kết quả lại qua loa mình, thậm chí còn không phái một người đi giả vờ giả vịt, quả thật xem người Thục vương phủ bọn họ thành kẻ ngu ngốc.

Vấn đề này đã chọc giận Cơ Ngôn Tú ném vỡ chén rượu, lần này cho dù Liễu Thiên Minh không chết, đoán chừng Cơ Ngôn Tú cũng không nhịn được đi diệt Vũ Liễu kiếm phái.

Chuyện Vũ Liễu kiếm phái bị diệt môn cũng truyền khắp Ba Thục đạo, thật sự dẫn tới phong ba to lớn.

Ba Thục đạo giống như Giang Nam đạo trước kia, tất cả tông môn võ lâm tường hòa với nhau, cuộc chiến diệt môn vài chục năm không diễn ra một lần.

Giang Nam đạo tường hòa là vì có người cố ý áp chế, mà Ba Thục đạo tường hòa tắc là vì bọn họ không có xung đột lợi ích.

Dù sao chín thành chín tông môn võ lâm Ba Thục đạo đều dùng đúc kiếm mà sống, chủ yếu xem trình độ đúc kiếm của đối phương, mà không phải tranh đoạt địa bàn.

Mặc dù có chút thế lực sẽ vì khoáng sản mà sinh ra ma sát nhưng cũng không phải kịch liệt như vậy, cho nên lúc này Vũ Liễu kiếm phái bị diệt gây ra động tĩnh không nhỏ trong Ba Thục đạo, mà người diệt môn chính là Thục vương phủ.

Cho nên mặc dù có một ít thế lực kêu gào muốn đi Thục vương phủ đòi công đạo.

Nhưng sau khi bọn họ biết rõ nguyên nhân Thục vương phủ diệt Vũ Liễu kiếm phái thì những kẻ này liền im lặng, sự việc biến thành sấm to mưa nhỏ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 695 - Lại Diệt Một Môn (1)

Võ lâm Ba Thục đạo phản ứng truyền đến, nội tâm Ôn Dục và Cơ Ngôn Tú cũng buồn bực, vì sao lúc này võ lâm Ba Thục đạo lại phản ứng như thế.

Theo bọn họ nghĩ tới, thân phận của mình đặc thù, náo không tốt nghiêm trọng nhất thậm chí có thể làm võ lâm Ba Thục đạo đối kháng với triều đình, không nghĩ tới chuyện này được giải quyết đầu voi đuôi chuột như vậy.

Lúc Ôn Dục và Cơ Ngôn Tú tới hỏi Tô Tín, Tô Tín cười cười nói:

Đây chính là quy củ mà ta nói, quy củ thuộc về giang hồ.

Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi, không có người nào làm chuyện không có lợi

ích.

Đối với đừng tông môn võ lâm mà nói, bọn họ liên hợp đối kháng chúng ta không có chút lợi ích gì đáng nói, cho nên tông môn võ lâm và triều đình bình an vô sự.

Nếu chúng ta cướp đoạt đồ vật Vũ Liễu kiếm phái hoặc chiếm đoạt Vũ Liễu kiếm phái mà diệt nó, mặc dù các tông môn võ lâm biết rõ đối kháng chúng ta không có lợi ích nhưng sẽ một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, bọn chúng vì bảo vệ lợi ích bản thân, cũng sẽ liên hợp với nhau đối kháng chúng ta.

Nhưng vấn đề là chúng ta có nguyên nhân diệt Vũ Liễu kiếm phái, Vũ Liễu kiếm phái cầm đồ của chúng ta nhưng không đứng bên phía Thục vương phủ, kết quả cuối cùng lại xem chúng ta như kẻ coi tiền như rác, các tông môn võ lâm khác cho rằng Vũ Liễu kiếm phái muốn chết.

Vô cớ xuất binh, bọn họ muốn nháo sự với Thục vương phủ cũng không tìm thấy cớ, cao hơn nữa chỉ nói chúng ta tàn nhẫn… Phóng rắm không đau không ngứa a.

Giang hồ có quy củ giang hồ, Vũ Liễu kiếm phái cầm tiền của chúng ta nhưng lại đùa giỡn thủ đoạn với chúng ta, chúng ta diệt bọn chúng là thiên kinh địa nghĩa, sẽ không có kẻ nào làm chim đầu đàn trong việc này, chuyện này không liên quan với mình, bọn họ cũng có thể trèo lên cao.

Tô Tín vừa nói như vậy, Ôn Dục và Cơ Ngôn Tú lập tức tựu suy nghĩ cẩn thận, những đại phái võ lâm rất ích kỷ, chỉ cần chuyện không liên quan tới mình sẽ không quan tâm tới

Đương nhiên chiêu này của Tô Tín chỉ dùng tốt tại Ba Thục đạo, nếu Tô Tín dám thô bạo diệt tông môn võ lâm tại Giang Nam đạo, không quản khỉ gió việc này liên quan tới mình hay không, bọn họ sẽ liên thủ lại đối phó mình.

Giang Nam đạo không phải Ba Thục đạo, mặc dù Tiêu gia yên lặng nhưng ba thế lực nhất lưu lại có đủ uy vọng liên hợp thế lực võ lâm Giang Nam đạo đối kháng triều đình, Duẫn Tịch đã bị như thế.

Tô Tín lại có thể yên tâm lớn mật tại Ba Thục đạo.

Ba Thục Kiếm Các thân là một trong trì kiếm ngũ phái nhưng chẳng bao giờ quản những chuyện này, Sương Nguyệt Kiếm Lư cũng như thế.

Huống chi nếu như Sương Nguyệt Kiếm Lư dám nhúng tay, Tô Tín sẽ không quan tâm mà đi Sương Nguyệt Kiếm Lư một vòng.

Hiện tại hắn không còn là Thần Cung Cảnh ngày xưa, đối mặt tông môn nhất lưu chỉ có thể bị động phản kích.

Tô đại nhân, kế tiếp ngươi định làm gì? Chúng ta đều nghe ngươi. Ôn Dục nói ra.

Trải qua chuyện lần này, Ôn Dục và Cơ Ngôn Tú cũng triệt để phục Tô Tín, vị đại gia này quả nhiên bất phàm, không hổ là tồn tại dùng thực lực Thần Cung Cảnh có thể trở thành tổng bộ đầu một đạo.

Nhìn dáng vẻ của bọn họ hiện tại, Tô Tín âm thầm lắc đầu.

Cơ Ngôn Tú cũng quá mức thê thảm rồi, thân là hoàng tử Đại Chu, thậm chí bên người không có người bày mưu đặt kế.

Những hoàng tử Đại Chu tại thành Thịnh Kinh chưa chắc có thực lực cường đại như Thái vương Cơ Ngôn và tâm cơ thâm trầm như Sở vương Cơ Ngôn Hạo.

Nhưng thực lực không đủ, bên người những hoàng tử Đại Chu này có không ít võ giả Nguyên Thần Cảnh, mưu trí không đủ, bên người bọn họ sẽ có người bày mưu đặt kế.

Kết quả hiện tại bên người Cơ Ngôn Tú, vũ lực chỉ có một mình Ôn Dục, không có ai là phụ tá, có thể nói thê thảm tới cực điểm.

Nhưng chuyện này không có chút quan hệ nào với Tô Tín, dù sao hắn cũng không có ý định phụ tá vị Thục vương bình thường này lên ngôi vị hoàng đế, hắn chỉ muốn mượn dùng lực lượng Thục vương này giải quyết Cừu Bách Xuyên mà thôi.

Tô Tín gõ gõ cái bàn nói:

Bước tiếp theo cũng giống như thế, đi phái người thông tri Vương gia, bảo bọn họ tới hỗ trợ tiêu diệt Tứ Tương Kiếm Tông.

Ôn Dục lập tức phái người truyền tin cho Vương gia, hiện tại hắn biết Tô Tín có ý định như thế nào.

Hỏa Vũ Kiếm Vương gia có danh tiếng lớn tại Ba Thục đạo, thế gia bình thường đều có địa danh trước tên, ví dụ như Giang Nam Tiêu thị, Phạm Dương Lô thị…

Hỏa Vũ Kiếm Vương gia lại có tên binh khí trước tên gia tộc, có thể nghĩ binh khí quan trọng với Vương gia cỡ nào.

Vương gia truyền thừa thời gian không ngắn, đã có hơn năm trăm niên lịch sử, sở dĩ Vương gia có tên là Hỏa Vũ Kiếm Vương gia, đó là bởi vì thanh Hỏa Vũ kiếm này chính là vì binh khí Thiên cấp Vương gia từng rèn ra.

Giữa giang hồ, chín thành binh khí Thiên cấp là do võ giả dùng chân khí bản thân tẩm bổ trong thời gian dài, trải qua nhiều năm uẩn dưỡng mới trở thành Thiên binh.

Một thành còn lại là do những luyện khí đại tông sư chế tạo thành Thiên binh chân chính, thời điểm binh khí sinh ra đã có linh tính, linh tính còn mạnh hơn những võ giả dùng chân khí uẩn dưỡng tạo thành Thiên binh.

Những Thiên binh do võ giả uẩn dưỡng sẽ có cực hạn.

Một khi chủ nhân của chúng chết, có chân khí đồng nguyên còn dễ nói, nếu không có chân khí đồng nguyên uẩn dưỡng, không qua bao lâu linh tính biến mất trở thành Địa binh.

Thiên binh do các luyện khí đại tông sư trực tiếp chế tạo thành sẽ không lo lắng điểm này, cho dù chủ nhân chết đi, chỉ cần tiếp tục có chân khí tẩm bổ thì có thể bảo trì linh tính không mất.

Vương gia ngày xưa từng có luyện khí đại tông sư, hơn nữa còn chế tạo ra

Thiên binh Hỏa Vũ kiếm, cho nên Vương gia ngày xưa có thanh danh rất lớn trong

Ba Thục đạo.

Đáng tiếc hậu nhân Vương gia quá mức không tốt, đừng nói luyện khí đại tông sư, cho dù luyện khí tông sư có thể rèn binh khí Địa cấp cũng không xuất hiện, qua mấy trăm năm trở thành thế lực nhị lưu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 696 - Lại Diệt Một Môn (2)

Sau khi Thục vương phủ truyền tin tức cho Vương gia, tất cả người Vương gia lộ ra gương mặt u sầu.

Bọn họ cũng biết Vũ Liễu kiếm phái bị diệt như thế nào, hiện tại người Thục vương phủ cũng lấy cái cớ này, quả thực chính là bình mới rượu cũ.

Nhưng vấn đề hiện tại nên trả lời Thục vương phủ như thế nào? Thục vương phủ muốn tiêu diệt Tứ Tương Kiếm Tông, ngươi nói bọn họ đáp ứng hay không đáp ứng?

Đáp ứng thì tỏ vẻ Vương gia muốn kết thù oán với Tứ Tương Kiếm Tông, thậm chí còn làm võ lâm Ba Thục đạo cho rằng Vương gia đã triệt để đầu nhập vào Thục vương phủ, trở thành tay sai triều đình.

Nhưng nếu không đáp ứng, vết xe đổ Vũ Liễu kiếm phái còn đặt ở đó, Vương gia bọn họ không thể ngăn cản Thục vương phủ tiến công, huống chi đối phương còn có cao thủ Hóa Thần Cảnh như Tô Tín.

Vừa nghĩ tới Tô Tín, Vương gia chủ liền hận đến ngứa răng.

Tô Tín quả thực không lo người chết! Hắn hô phong hoán vũ tại Giang Nam đạo còn không tính, hiện tại gây sự tại Ba Thục đạo chúng ta, quả thực lẽ nào lại như vậy!

Người sáng suốt đều có thể nhìn ra, Thục vương phủ hành động liên tiếp như vậy đều xuất từ thủ bút của Tô Tín.

Nếu không chỉ bằng Cơ Ngôn Tú và một tên thái giám chỉ biết rút đao, bọn họ làm sao có thể nghĩ ra chiêu như vậy, trực tiếp dồn bọn họ vào góc tường.

Một gã trưởng lão đề nghị nói:

Gia chủ, nếu không chúng ta phái mấy người tượng trưng đi qua đi, xem như tỏ thái độ, nhưng chúng ta âm thầm phái người đi giải thích với thế lực và tông môn khác, chúng ta bị buộc bất đắc dĩ.

Vương gia chủ miễn cưỡng gật gật đầu, hiện tại cũng chỉ có thể xử lý như trưởng lão này nói.

Vào lúc này bên ngoài Vương gia có tiếng huyên náo lớn vang lên, người Thục vương phủ đã bao vây Vương gia vào trong.

Người Vương gia biến sắc, không nghĩ tới bọn họ tới nhanh như vậy.

Đi đến cửa lớn, Vương gia chủ chắp tay nói với Tô Tín và Ôn Dục, trên mặt miễn cưỡng nặn ra nụ cười:

Tô đại nhân và Ôn công công có ý gì? Vương gia ta cũng không nói không đáp ứng ra tay đối phó Tứ Tương Kiếm Tông ah, hiện tại các ngươi kéo người đến quanh Vương gia ta, quá mức sốt ruột sao?

Tô Tín cười nói:

Không nóng nảy, chờ Vương gia chủ phái người ra, như vậy hai nhà chúng ta cùng đi, tránh phải tập kết nhân thủ lần nữa.

Vương gia chủ không cần kinh hoảng, chúng ta chờ ở đây, chờ Vương gia chủ ngươi phái người đến.

Vương gia chủ lâm vào đường cùng nên bảo trưởng lão hiến kế lúc trước đi an

bài.

Một lúc sau, tên trưởng lão kia dẫn hai võ giả Hậu Thiên trẻ tuổi tới, nói:

Đây chính là đệ tử kiệt xuất nhất của Vương gia thế hệ này, vừa vặn cho bọn họ đi theo Tô đại nhân rèn luyện.

Nhìn thấy hai người này, sắc mặt Tô Tín biến thành âm trầm.

Vương gia chủ, ngươi thật cho rằng chúng ta ngu ngốc dễ lừa gạt hay sao? Thục vương phủ chúng ta hàng năm cho các ngươi nhiều tài nguyên tu luyện như thế, kết quả ngươi bảo đệ tử trẻ tuổi Vương gia đi rèn luyện?

Vương gia chủ thẹn quá hoá giận nói:

Ngươi còn muốn như thế nào? Tô Tín thản nhiên nói:

Rất đơn giản, Vương gia các ngươi xung phong tiến công Tứ Tương Kiếm Tông, cầm nhiều đồ của Thục vương phủ như vậy, cũng nên trả cái giá lớn một chút.

Không có khả năng!

Vương gia chủ quả quyết cự tuyệt.

Bảo bọn họ trở mặt với Tứ Tương Kiếm Tông, thậm chí mạo hiểm đắc tội võ lâm Ba Thục đạo đứng về phía Thục vương phủ là đủ quá phận, Tô Tín còn muốn Vương gia xung phong đi tấn công Tứ Tương Kiếm Tông, đây là việc không có khả năng.

Phải biết rằng thực lực Tứ Tương Kiếm Tông còn mạnh hơn Vương gia bọn họ không ít, nếu thật do Vương gia dẫn đầu, vậy Vương gia cần phải chết không ít người.

Nhìn thấy Vương gia chủ cự tuyệt, Tô Tín nhếch miệng cười cười nói:

- Giết!

Tô Tín vừa mới nói xong, Ôn Dục bên cạnh hắn lập tức lao tới, cương khí thuần

dương trên người hắn tăng vọt, uy thế đao tay trái kinh thiên, lão thái giám này vừa ra tay đã là tuyệt sát.

Trước kia Tô Tín động thủ với Liễu Thiên Minh đã nghiệm chứng thực lực, Tô Tín sẽ không đoạt Vương gia chủ, tặng cho Ôn Dục là tốt rồi.

Người Thục vương phủ khác bắt đầu điên cuồng tấn công Vương gia, mà những người Vương gia gần như một kích tức bại, thậm chí còn không bằng người Vũ Liễu kiếm phái.

Dù sao Vương gia cũng xuất thân thế gia đúc kiếm, bọn họ lấy mục tiêu bồi dưỡng được một luyện khí đại tông sư hoặc luyện khí tông sư.

Cho nên phương diện bồi dưỡng đệ tử, bồi dưỡng đúc kiếm nhiều hơn so với tu hành kiếm đạo, làm cho đệ tử Vương gia nhiều nhưng thực lực kém xa đệ tử Vũ Liễu kiếm phái.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 697 - Cừu Bách Xuyên Lo Lắng (1)

Thục vương phủ giao thủ với người Vương gia trong nửa khắc đồng hồ, người Vương gia đã bị giết hơn phân nửa, làm cho đôi mắt Vương gia chủ đỏ rực như máu và đau lòng.

Thế gia không phải môn phái, đệ tử chết thì đi chiêu mộ, đệ tử thế gia chết, cần dùng bao nhiêu năm mới có thể đền bù những huyết mạch dòng chính này?

Lúc trước Liễu Thiên Minh bị diệt môn thì hắn lựa chọn liều chết đánh với Tô Tín một trận, nhưng phóng tới Vương gia chủ thì hắn lựa chọn thỏa hiệp.

Dừng tay! Vương gia ta nguyện ý đáp ứng các ngươi đi đánh Tứ Tương Kiếm Tông! Mau dừng tay!

Ôn Dục quay đầu nhìn Tô Tín, vấn đề này hiện tại cần Tô Tín đưa ra quyết định, hắn chỉ phụ trách chém chém giết giết là đầy đủ.

Tô Tín lại lạnh lùng cười nói:

- Giết!

Ôn Dục gật gật đầu, cương khí thuần dương bạo phát ầm ầm, phụ trợ hắn như một mặt trời nhỏ.

Đao thế như điên, uy thế vô song, diễn võ trường trước cửa Vương gia bị hắn đánh nát nhừ, Vương gia chủ lại bị Ôn Dục ép đến nơi hẻo lánh, cũng sắp không địch lại.

Lão thái giám Ôn Dục này trước kia có thể đi theo chân mẫu tộc của Cơ Ngôn Tú, chiến tướng đi theo Đại Chu Hoài Sơn Hầu tranh đấu giành thiên hạ, thực lực đạt tới Hóa Thần Cảnh đỉnh phong.

Vương gia chủ chỉ là một đúc kiếm sư Hóa Thần Cảnh cho nên không đánh lại hắn, hơn mười chiêu qua đi liền bị Ôn Dục chém giết.

Ôn Dục vứt bỏ đoản đao đầy máu tươi, hỏi:

Tô đại nhân, hiện tại chúng ta phải làm gì? Tô Tín nói:

Đã có hai thế lực bị chúng ta diệt, người khác cũng thấy rõ quyết tâm của chúng ta, đi nói với Thiên Vũ Kiếm Các và Tứ Tương Kiếm Tông, hỏi bọn chúng có đầu nhập vào Thục vương phủ chúng ta hay không.

Tô Tín đoán đúng, trải qua hắn giết chóc hai lần, Thiên Vũ Kiếm Các và Tứ Tương Kiếm Tông cũng sợ rồi.

Bọn họ không sợ Cơ Ngôn Tú, bởi vì Cơ Ngôn Tú không dám động thủ với bọn họ, nhưng Tô Tín không giống, Vũ Liễu kiếm phái và Vương gia bị diệt đã chứng minh quyết tâm của hắn.

Hai phái này muốn đi cầu viện nhưng nếu đây là tình hình chung cũng không tính, tông môn giao hảo với bọn họ cũng sẽ đứng ra nói tốt vài câu cho bọn họ, cũng gây áp lực lên đối thủ của bọn họ.

Tình huống hiện tại, bảo bọn họ đi lên đụng Thục vương phủ đã dựng lên hung uy, vậy thì thuần túy là muốn chết, vạn nhất bọn họ xoay đầu mâu đối phó mình thì sao? Cũng không thể không duyên cớ cho Thục vương phủ lấy cớ.

Huống chi cũng là bốn phái lòng tham không đủ cầm đồ của Thục vương phủ người ta, đùa nghịch thủ đoạn xem người ta như kẻ coi tiền như rác, bây giờ người ta không gây phiền toái cho các ngươi mới là việc kỳ quái.

Dưới tình huống tứ cố vô thân, rốt cuộc hai phái đầu hàng, đáp ứng đầu nhập vào Thục vương phủ, không phải giúp đỡ ngang hàng cho nhau, mà là với tư cách cấp dưới đầu nhập vào.

Trong Thục vương phủ, Cơ Ngôn Tú bày yến hội chiêu đãi Tô Tín, dẫn đầu nâng chén với Tô Tín:

Lần này nhờ có Tô đại nhân hỗ trợ mới có Thục vương phủ rầm rộ hiện tại, bổn vương trước kia còn có chút hoài nghi với Tô đại nhân ngươi, bổn vương tự phạt gấp đôi.

Tô Tín lạnh nhạt nhìn Cơ Ngôn Tú nịnh nọt chiêu hiền đãi sĩ, trong nội tâm lại lắc đầu.

Cơ Ngôn Tú lại chiêu hiền đãi sĩ cũng vô dụng, dù sao hắn xử lý xong việc Ba Thục sẽ rời đi.

Tô Tín vẫn nể tình uống chén rượu, sau đó nói:

Thục vương điện hạ, vấn đề hiện tại còn chưa xong đâu, hai thế lực cũng đầu nhập vào ngươi nhưng bọn họ chỉ khuất phục dưới áp bức của ngươi mà thôi, ngươi cho rằng bọn họ sẽ cam tâm tình nguyện phục vụ quên mình vì ngươi sao?

Cơ Ngôn Tú đặt chén rượu xuống, hỏi:

- Như vậy bổn vương phải làm gì?

Đương nhiên Cơ Ngôn Tú cũng sẽ không ngây thơ cho rằng chỉ bằng mị lực của mình hoặc thân phận hoàng thất Đại Chu có thể thuyết phục người hai phái, nhưng không sao, Tô Tín nhất định có biện pháp.

Tô Tín uống một hớp rượu nói:

Kỳ thật cũng rất đơn giản, một phương diện bức bách bọn họ triệt để tự tuyệt với võ lâm Ba Thục đạo, một phương diện lại tiếp tục cho bọn chúng chỗ tốt và lợi ích.

Hiện tại chỉ có hai thế lực nhị lưu đầu nhập vào Thục vương phủ, đối với thế lực cả Thục vương phủ mà nói chưa đủ, cho nên còn cần tiếp tục chinh phạt, mục tiêu là được những như vậy tam lưu thế lực.

Đồng thời đánh với những thế lực tam lưu, người Thục vương phủ không nên ra tay, bức bách Thiên Vũ Kiếm Các và Tứ Tương Kiếm Tông ra tay, việc này làm bọn họ tự tuyệt với võ lâm Ba Thục đạo.

Đoạt được đồ vật của các thế lực tam lưu này, đầu to phải phân cho người hai môn phái, dùng lợi ích ngăn chặn oán khí của bọn chúng.

Bởi như vậy võ lâm Ba Thục đạo sẽ không chứa được bọn chúng, cho dù bọn chúng sinh ra nhị tâm cũng vô dụng, bởi vì giang hồ Ba Thục đạo cũng không dung nạp bọn họ.

Đối với người tiểu tông môn tam lưu còn dễ nói, trừ một ít phần tử ngoan cố thì có thể chiêu hàng những kẻ còn lại, gặp được đáng giá bồi dưỡng cũng có thể phát triển trở thành tâm phúc, những chuyện này không cần ta dạy chứ?

Cơ Ngôn Tú và Ôn Dục đều gật gật đầu, Tô Tín đã nói rõ như thế, bọn họ cũng không phải ngu ngốc đương nhiên biết rõ nên làm như thế nào.

Cơ Ngôn Tú lại do dự nói:

Như vậy vì sao chúng ta không đi đánh những thế lực nhị lưu? Những thế lực nhị lưu không chỉ có rất nhiều võ giả Tiên Thiên, còn có võ giả Hóa Thần Cảnh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 698 - Cừu Bách Xuyên Lo Lắng (2)

Tô Tín cười lạnh nói:

Thục vương điện hạ, con đường phải đi từng bước một, cơm phải ăn từng miếng từng miếng, chúng ta không thể động vào các thế lực nhị lưu này.

Hiện tại chúng ta đã thu hai thế lực nhị lưu vào dưới trướng, thế lực nhị lưu còn lại trong Ba Thục đạo cũng sinh lòng cảnh giác.

Trong tình huống này chúng ta có lý do đi đối phó bọn chúng, những người này khẳng định sẽ liên hợp với nhau đối kháng chúng ta.

Ba Thục đạo có hơn hai mươi thế lực nhị lưu, có hơn ba mươi võ giả Hóa Thần Cảnh, lực lượng mạnh như vậy, ta và Ôn công công không thể ngăn cản nổi.

Nếu điện hạ muốn võ giả Hóa Thần Cảnh, một là không keo kiệt tài nguyên lựa chọn một tâm phúc trong đó tiến hành bồi dưỡng.

Thứ hai dùng số tiền lớn chiêu hiền đãi sĩ, Ba Thục đạo có ít tán tu, cũng có mấy người tu luyện tới Hóa Thần Cảnh.

Hiện tại uy thế Thục vương phủ lên cao, cũng có khả năng mời chào những người này.

Nghe được Tô Tín nói như vậy, sắc mặt Cơ Ngôn Tú hơi có phần xấu hổ, hắn cũng biết mình quá gấp.

Dù sao thế lực của hắn phát triển nhanh hơn nữa cũng không có khả năng như

mấy vị hoàng huynh hoàng đệ tại thành Thịnh Kinh, bên người cường giả như mây.

Kế tiếp Thục vương phủ không tự động thủ đúng như kế hoạch của Tô Tín, chỉ đi theo bên cạnh mà thôi.

Đánh những tiểu thế lực tam lưu đơn giản hơn nhiều, những tiểu thế lực tam lưu cao hơn nữa cũng chỉ có võ giả Thần Cung Cảnh, trước mặt lực lượng của Thục vương phủ liền đầu hàng rất nhanh, trong đó có bao nhiêu trung thành thì cũng chỉ có bọn họ biết rõ.

Tô Tín biết rõ trong đó khẳng định có tai họa ngầm nhưng hắn vẫn không nói

ra.

Dù sao Tô Tín chỉ muốn mượn dùng lực lượng Thục vương phủ để hoàn thành nhiệm vụ chính mình mà thôi, Tô Tín không xen vào chuyện sau đó, uy thế Thục vương phủ hiện tại đã đủ rồi.

Huống chi Thục vương phủ không thể đối phó được chút việc nhỏ này, như vậy Cơ Ngôn Tú đừng nên tưởng tượng ngôi vị hoàng đế nữa, sớm mai danh ẩn tích làm phú ông giàu có là được rồi.

Quả nhiên những thế lực nhị lưu đúng như Tô Tín đoán trước, bọn họ muốn liên thủ tạo áp lực lên Thục vương phủ, nhìn thấy người Thục vương phủ cũng không có đi trêu chọc bọn họ, những người này mới thôi.

Dù sao mọi người có tư tâm, hiện tại Thục vương phủ có thực lực mạnh như vậ, cho dù bốn năm nhà liên hợp cùng một chỗ cũng không nhất định có thể địch nổi người ta.

Nếu như vậy vì sao phải liều mạng? Dù sao Thục vương phủ hiện tại không uy hiếp được mình, nếu bọn họ thực có can đảm động chính mình, vậy Ba Thục đạo có hơn hai mươi tông môn nhị lưu hợp lực tuyệt đối là thế lực ngay cả tông môn nhất lưu cũng phải kiêng kị.

Những thế lực nhị lưu không lo lắng, tổng bộ đầu Ba Thục đạo Cừu Bách

Xuyên càng ngày càng cảm giác không đúng.

Tô Tín đến Ba Thục đạo là vì Thiết gia phái hắn đến đoạt quyền, trọng yếu nhất chính là trả thù Lưu Phượng Vũ phái Duẫn Tịch đến Giang Nam đạo hái quả đào.

Kết quả hiện tại Tô Tín lại giúp đỡ Cơ Ngôn Tú Thục vương phủ mở cục diện tại Ba Thục đạo, tuy Cừu Bách Xuyên không biết Tô Tín muốn làm cái gì nhưng mắt thấy Thục vương phủ càng ngày càng mạnh, hắn nghĩ thế nào cũng có cảm giác không đúng.

Cho nên Cừu Bách Xuyên quyết định không thể tiếp tục đứng nhìn, hắn cảm thấy mình nên nắm quyền chủ động trong tay mới được.

- Đi, nghe ngóng Thục vương phủ kế tiếp muốn đi thế lực võ lâm nào.

Nếu không hiểu nổi Tô Tín có ý gì, Cừu Bách Xuyên liền ý định chủ động xuất kích, dù sao không thể nhìn Tô Tín như ý là được.

Hai ngày sau trước sơn môn Thanh Sơn kiếm phái tại Thường Sơn phủ, Thục vương phủ chỉ phái Tô Tín cộng thêm trên trăm tên võ giả cảnh giới Tiên Thiên vây khốn tiểu thế lực tam lưu tiểu.

Đối phó những tiểu thế lực tam lưu không thể xuất động toàn lực, cho nên Tô Tín và Ôn Dục chia ra hai đầu, như vậy tốc độ còn có thể nhanh một ít, đương nhiên bọn họ đều muốn chiêu hàng thế lực võ lâm.

Chưởng môn Thanh Sơn kiếm phái biết được Tô Tín mang người tới đây, hắn lập tức lộ ra nụ cười khổ.

Bọn họ có nghe nói qua động tác Thục vương phủ gần đây, chuyện này không phải tiểu thế lực như bọn họ có thể ngăn cản.

Cho nên gần đây những tiểu thế lực tam lưu này đang chuẩn bị cầu viện thế lực nhất lưu Sương Nguyệt Kiếm Lư tại Ba Thục đạo, mời bọn họ ra mặt hỗ trợ.

Nhưng đáng tiếc Thanh Sơn kiếm phái bọn họ không may, còn không có mời

người Sương Nguyệt Kiếm Lư đến, lại chờ được Tô Tín đến trước tiên.

Tô Tín cười ha hả nói:

Thanh Sơn kiếm phái Triệu chưởng môn đúng không? Ta khuyên ngươi nên đầu hàng đi, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại thật sự không có ý nghĩa.

Trong khoảng thời gian này Tô Tín và Ôn Dục đúng là gặp gỡ mấy môn phái nhỏ không biết bị đổ nước vào não hay vẫn cho rằng có kẻ khác giúp bọn họ, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, không muốn gia nhập Thục vương phủ.

Đối với loại môn phái này, đối sách của Tô Tín rất đơn giản, chính là một chữ:

giết!

Giết vài thế lực sẽ làm cho kẻ khác nhu thuận hơn.

Chưởng môn Thanh Sơn kiếm phái không phải ngu ngốc, một Thanh Sơn kiếm phái nho nhỏ của hắn không có khả năng khiêu chiến Tô Tín, cho nên hắn trực tiếp cười khổ chắp tay nói:

- Tô đại nhân, tại hạ nguyện ý hàng.

Vào lúc này phương xa có tiếng nói vọng đến:

Đầu tiên chờ chút đã! Tô Tín, ngươi tới làm loạn võ lâm Ba Thục đạo là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi muốn Ba Thục đạo đại loạn sao?

Tốt xấu gì ngươi cũng làm tổng bộ đầu một đạo, sao có thể không có cái nhìn đại cục như vậy?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 699 - Xung Đột (1)

Phía sau đám người Tô Tín, một đám bộ khoái Lục Phiến Môn nhanh chóng chạy đến.

Cầm đầu là trung niên khí thế bất phàm, có thực lực Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, chính là Cừu Bách Xuyên.

Tô Tín quay đầu lại đi, lạnh nhạt hỏi:

Tổng bộ đầu Ba Thục đạo Cừu Bách Xuyên? Cừu Bách Xuyên lạnh lùng nói:

Chính là bổn quan, Tô bộ đầu, Ba Thục đạo có quy củ của Ba Thục đạo, cũng không đến phiên ngươi có thể hồ đồ!

Ngươi huyên náo người người oán trách tại Ba Thục đạ, kết quả ta phải tới chùi đít cho ngươi, việc này là đạo lý gì?

Tô Tín nhìn Cừu Bách Xuyên, lạnh lùng nói:

Cừu đại nhân đã quên một việc, ta chính là tuần sát sứ Lục Phiến Môn phái đến giám sát Ba Thục đạo, không phải cấp dưới của ngươi, ta muốn làm gì Cừu đại nhân ngươi không phối hợp cũng bỏ đi, ngươi ngăn cản ta ở nơi này, ngươi có ý gì?

Phối hợp? Phối hợp ngươi làm loạn cả Ba Thục đạo hay sao?

Cừu Bách Xuyên lạnh lùng nói:

Tô bộ đầu ở chỗ này uy phong lẫm lẫm đại khai sát giới, cuối cùng ngươi đi còn không phải ta ở lại chùi đít cho ngươi sao?

Huống chi Tô bộ đầu ngươi là tuần sát sứ Lục Phiến Môn chứ không phải thủ hạ của Thục vương phủ a? Hiện tại ngươi lại giúp đỡ Thục vương làm việc, không biết còn tưởng rằng Lục Phiến Môn ta đã đầu nhập vào Thục vương đấy.

Ah? Như vậy Cừu đại nhân ngươi có ý gì?

Tô Tín lạnh lùng nhìn Cừu Bách Xuyên, tuy Cừu Bách Xuyên không biết hắn muốn làm gì nhưng dáng vẻ hiện tại đã bị hắn bức ép nên ra tay ngăn cản.

Kế hoạch của mình sắp hoàn thành, ngươi sốt ruột có thể làm gì chứ?

Cừu Bách Xuyên lạnh lùng nói:

Rất đơn giản, nếu Tô bộ đầu muốn tuần tra chuyện gì trong Ba Thục đạo, bổn quan sẽ phối hợp, thậm chí chuyên môn phái nhân thủ tới giúp ngươi, bổn quan cũng hi vọng Tô bộ đầu ngươi không nên quấy nhiễu võ lâm Ba Thục đạo.

Triệu chưởng môn Thanh Sơn kiếm phái vẫn còn khó hiểu nhìn hai người Tô Tín và Cừu Bách Xuyên, hắn thật sự không hiểu hai người này định làm cái gì.

Rõ ràng bọn họ mới là người Lục Phiến Môn, kết quả một muốn hợp nhất chính mình, một lại bỗng nhiên nổi điên bảo hộ chính mình, việc này tính toán là chuyện gì?

Hiển nhiên hai người này không đặt cảm xúc của chưởng môn tiểu thế lực tam lưu trong lòng.

Tô Tín cười lạnh nói:

Cừu Bách Xuyên, ngươi nên hiểu rõ thân phận của mình trước khi nói lời này với ta!

Ta là tuần sát sứ Lục Phiến Môn, ta muốn làm g, muốn đi đâu cũng không cần

phải trải qua ngươi đồng ý.

Nếu ngươi cảm giác ta nhiễu loạn võ lâm Ba Thục đạo, vậy ngươi có thể đi Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh tố cáo ta, chỉ cần đại nhân cấp trên thấy ta làm sai, hiện tại ta sẽ thu tay, ngươi thấy thế nào?

Cừu Bách Xuyên lập tức hừ lạnh một tiếng, nếu như tìm có thể giải quyết vấn đề, vị trí của Tô Tín ngươi tới từ nơi nào?

Tô Tín, ta chỉ hỏi ngươi một câu, hôm nay ngươi có thu tay hay không? Cừu Bách Xuyên lạnh lùng nói.

Hắn đã quen làm thổ hoàng đế tại Ba Thục, cũng lười giả vờ với Tô Tín, đơn giản mà thô bạo.

- Ngươi không thu tay, hôm nay ta sẽ ép ngươi thu tay lại!

Cừu Bách Xuyên hừ lạnh một tiếng, hắn cầm lấy hai thiết hoàn tối tăm lớn như đầu người.

Người Thục vương phủ và Thanh Thành kiếm phái đưa mắt nhìn nhau, hai vị này đều là người Lục Phiến Môn, kết quả một lời không hợp liền động thủ, việc này tính là gì?

Nhưng bọn họ cũng biết, hai người này đều là võ giả Hóa Thần Cảnh, một khi giao thủ nhất định thiên hôn địa ám, nếu ngộ thương bọn họ, đó mới là khóc không ra nước mắt.

Cừu Bách Xuyên dám động thủ với Tô Tín không phải vì hắn tự phụ, mà vì hắn tự tin.

Hắn làm thổ hoàng đế tại Ba Thục chi địa hơn hai mươi năm, từ trước đến nay đều nói một không hai, không được phép người khác đi khiêu khích, Tô Tín luận tư tịch Lục Phiến Môn

hay võ đạo đều là hậu bối của hắn, đương nhiên càng không được.

Cho dù Cừu Bách Xuyên hắn không có chơi qua Nhân Bảng, lúc tuổi còn trẻ không chói mắt bằng Tô Tín hiện tại, nhưng hắn hắn có lòng tin tuyệt đối vào mình.

Tấn chức Hóa Thần Cảnh vài chục năm, hắn kẹt ở Hóa Thần Cảnh đỉnh phong lâu hơn mười năm, mặc dù không có tấn chức Dung Thần nhưng hắn chưa từng sợ ai trong Hóa Thần Cảnh đỉnh phong.

Cương khí quanh người Cừu Bách Xuyên tăng vọt, cương khí cuồng bạo và lực lượng thiên địa như ngưng tụ vào giữa Sinh Tử Hoàn của hắn, hai thiết hoàn tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Chợt quát một tiếng, một hoàn của Cừu Bách Xuyên bay ra, nó trực tiếp rời tay bay đi.

Cừu Bách Xuyên ném ra hắc hoàn, mang từng sợi tơ hắc ám tối tăm và phân hóa ngàn vạn bao phủ Tô Tín!

Những hoàn ảnh này đều là thật thể, cũng không phải Cừu Bách Xuyên làm ra chướng nhãn pháp.

Hoàn ảnh ngàn vạn, Tô Tín như nhàn nhã dạo chơi trong đó, hắn bước ra mỗi bước, vô hình kiếm khí xuất hiện chung quanh, những xoắn giết những hoàn ảnh này.

Trên mặt Cừu Bách Xuyên lộ ra một tia ngạc nhiên, hắn cảm giác mình tuyệt đối đã có nhận thức mới về Tô Tín, không nghĩ tới hắn vẫn tính sai, thực lực Tô Tín còn mạnh hơn so với hắn tưởng tượng rất nhiều.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 700 - Xung Đột (2)

Ảo ảnh tan vỡ, kiếm khí gào thét, Tô Tín như nhàn nhã dạo chơi đột phá ảo ảnh phong tỏa và đến trước mặt Cừu Bách Xuyên.

Bạch hoàn xé không khí, ánh sáng vô tận bộc phát giống như mặt trời ban trưa.

Sắc Vi Kiếm bên hông Tô Tín ra khỏi vỏ, huyết hà bao phủ không gian, cũng nhuộm mặt trời trên cao thành màu đỏ rực.

Sắc mặt Cừu Bách Xuyên hơi biến hóa, thực lực của Tô Tín tuyệt đối vượt qua hắn dự đoán.

Nghe nói kẻ này vừa tấn chức Hóa Thần Cảnh chưa tới nửa năm, tại sao có thể ngưng tụ ra nội lực cường đại như thế?

Huống chi hắn chỉ là Hóa Thần Cảnh trung kỳ mà thôi, nhưng Cừu Bách Xuyên lại cảm giác chân khí bản thân còn không hùng hậu bằng Tô Tín.

Hừ lạnh một tiếng, Cừu Bách Xuyên triệu hồi hắc hoàn bay ra ngoài trở về, hai thiết hoàn như sinh tử đan vào nhau, lập tức bộc phát ra chấn động cực kỳ cường đại.

Trên giang hồ có rất ít võ giả dùng song hoàn làm binh khí của mình, đây tuyệt đối là binh khí kỳ môn.

Hơn nữa Cừu Bách Xuyên Sinh Tử Hoàn là hắn căn cứ công pháp tự thân mà cố ý chế tạo, độ phù hợp thập phần cao.

Sinh Tử Hoàn, vừa là sinh, vừa là tử!

Một hoàn giáng lâm phân sinh tử!

Hai tay Cừu Bách Xuyên vén lên, chân khí liệt dương kết hợp với tử khí âm trầm, hai chủng lực lượng kỳ dị không bài xích lẫn nhau, ngược lại cảm giác càng cường đại hơn.

Sinh Tử Hoàn rơi xuống, sinh tử đan vào nhau, uy thế vô lượng, vào lúc này Cừu Bách Xuyên nắm thiết hoàn nào trong tay cũng không trọng yếu, lúc trước hắn cửu tử nhất sinh mới đạt được bí pháp kết hợp sinh tử chi lực, chỉ cần có thể đánh

ra, hắn tin tưởng trong cùng giai không ai có thể ngăn cản mình!

Người mang sinh tử chi lực, ánh sáng chói mắt bao phủ trên người Tô Tín, trong thời gian ngắn nhất, Tô Tín xiết chặc nắm đấm oanh ra một quyền cũng mang theo sinh tử chi lực, nếu không phải dung mạo hai người khác nhau, Cừu Bách Xuyên quả thực hoài nghi có phải mình đang giao thủ với chính mình hay không.

Thi triển Đấu Chuyển Tinh Di, Tô Tín dùng quyền thay hoàn, đồng thời đánh ra một quyền, hai tay Cừu Bách Xuyên chấn động, lực lượng to lớn ập tới làm hắn suýt nữa không cầm được binh khí trong tay.

Cừu Bách Xuyên dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Tô Tín, hắn còn là võ giả chuyên tu thân thể hay sao?

Trong thời gian nháy mắt, song phương ngây người nhưng tay không ngừng lại chút nào, ngược lại càng triền đấu kịch liệt với nhau.

Tô Tín sử dụng Đấu Chuyển Tinh Di phát sau mà đến trước, đã có tám phần uy năng Sinh Tử Hoàn của Cừu Bách Xuyên, hơn nữa Tô Tín còn có lực lượng thân thể cường đại và chân khí bàng bạc, Cừu Bách Xuyên lại phát hiện mình bị áp chế.

Nguyên nhân trọng yếu nhất là do Tô Tín tu hành Long Tượng Bàn Nhược Công đến tầng thứ tám, thân thể cường đại kết hợp với chân khí, Tô Tín giao thủ hơn trăm chiêu với Cừu Bách Xuyên, cho dù là Cừu Bách Xuyên cũng không chịu

đựng nổi.

Long Tượng Bàn Nhược Công không phải là công pháp học tập cấp tốc, hơn nữa càng đến hậu kỳ càng gian nan, Tô Tín đả thông tới tầng tám đã đền bù điểm chưa đủ của Đấu Chuyển Tinh Di.

Đấu Chuyển Tinh Di không có khả năng hoàn toàn bắn ngược công kích của đối thủ, hơn nữa Long Tượng Bàn Nhược Công mang theo lực lượng cường đại làm cho Cừu Bách Xuyên dần dần rơi vào trạng thái không địch lại.

Hiện tại không phải thời điểm đấu sinh tử, cho nên vào lúc không địch lại, Cừu Bách Xuyên đã thoát khỏi đầu tiên.

Nhìn thấy chính mình tỉ mỉ chế tạo binh khí Huyền cấp Sinh Tử Hoàn lên đã xuất hiện vết rạn nứt, trên mặt Cừu Bách Xuyên xuất hiện thần thái đau lòng.

Hai thiết hoàn theo hắn nửa đời người, kết quả nhưng bây giờ lại đến biên giới sắp sụp đổ.

Cừu Bách Xuyên dẫn theo những bộ khoái nhìn thấy Cừu Bách Xuyên không địch lại, lúc này rút lấy binh khí chỉ vào Tô Tín.

Bọn họ đều là tâm phúc Cừu Bách Xuyên bồi dưỡng tỉ mỉ trong nhiều năm trung với Cừu Bách Xuyên hơn hơn cả triều đình.

Tô Tín nhìn bộ khoái Lục Phiến Môn Ba Thục đạo bốn phía, cười lạnh nói:

- Dĩ hạ phạm thượng, muốn chết!

Hư không ngưng kiếm, vô hình kiếm khí bộc phát, kiếm khí xoắn giết mấy tên bộ khoái tại chỗ.

Cừu Bách Xuyên biến sắc, vội vàng ra tay ngăn cản nhưng vẫn bị Tô Tín giết mấy người.

- Tô Tín! Tàn sát đồng liêu Lục Phiến Môn, ngươi phải bị tội gì!

Cừu Bách Xuyên phẫn nộ quát.

Tô Tín cười lạnh nói:

Từ thời khắc bọn họ rút binh khí với ta, bọn họ chính là nghịch tặc phạm

thượng, cũng không phải người Lục Phiến Môn ta, nếu ngươi không phục, cùng lắm cứ đi thành Thịnh Kinh tố cáo ta.

Cừu Bách Xuyên áp chế tức giận trong lòng, hắn nhìn Tô Tín thật sâu, lạnh lùng nói:

- Đi!

Những bộ khoái kia không cam lòng nhưng cũng đành phải ngoan ngoãn đi theo Cừu Bách Xuyên rời đi.

Cừu Bách Xuyên là một người rất thực tế, trong giao thủ chính thức vừa rồi, sợ rằng mình không phải đối thủ của người ta, cho dù ra tay toàn lực cũng không thay đổi được gì.

Lúc trước hắn vẫn xem thường Tô Tín, dùng thực lực Thần Cung Cảnh tập sát Hóa Thần bước vào đệ nhất Nhân Bảng, quả nhiên không phải là nhân vật đơn giản.

Cừu Bách Xuyên muốn xuất động lực lượng Lục Phiến Môn Ba Thục đạo đối phó Tô Tín, lý trí lại nói cho hắn biết làm như vậy là không có khả năng.

Chính hắn động thủ với Tô Tín còn có thể giải thích là đồng liêu luận bàn, nếu xuất động lực lượng Lục Phiến Môn Ba Thục đạo đối phó tuần sát sứ do cấp trên phái xuống, làm thế không khác gì tạo phản, đến lúc đó cho dù Lưu Phượng Vũ cũng không thể cứu hắn.

Giống như lúc trước Duẫn Tịch tại Giang Nam đạo, Tô Tín có thể mất quyền lực hắn, có thể phái người giám thị hắn nhưng trước khi có cái cớ tốt sẽ không thể giết hắn, đây cũng là quy củ của Lục Phiến Môn.

Chuyện Ba Thục đạo không dễ dàng kết thúc như vậy, nơi này là Ba Thục, mà

không phải Giang Nam đạo của Tô Tín hắn!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 701 - Sương Nguyệt Kiếm Lư (1)

Tô Tín xung đột với Cừu Bách Xuyên xung đột, lại chết mấy tên bộ khoái Lục Phiến Môn, việc này làm Cừu Bách Xuyên cảm giác cực kỳ biệt khuất.

Cừu Bách Xuyên hắn làm thổ hoàng đế tại Ba Thục đạo đã lâu như vậy, đây là lần đầu tiên hắn không xuống đài được.

Đặc biệt là Tô Tín giết mấy tên bộ khoái thủ hạ của hắn, đã làm uy thế của hắn trong Lục Phiến Môn bị hao tổn nhiều.

Những bộ khoái bình thường suy nghĩ rất đơn giản, ngươi dẫn người đi gây phiền toái với Tô Tín, kết quả người ta không có chuyện gì, bản thân ngươi lại đầy bụi đất trở về, kết quả còn chết mấy huynh đệ, ngươi bảo thủ hạ nhìn Cừu Bách Xuyên như thế nào?

Tô Tín mạnh, Cừu Bách Xuyên thừa nhận việc này, nhưng hắn tọa trấn Lục Phiến Môn nhiều năm như vậy, hắn chưa từng gặp qua người ra bài không theo lẽ thường như thế.

Nếu như Tô Tín đấu tranh với hắn trong nội bộ Lục Phiến Môn, Cừu Bách Xuyên có chín thành chín nắm chắc, dùng tích lũy danh vọng và uy thế của hắn tại Lục Phiến Môn Ba Thục đạo có thể triệt để mất quyền lực của Tô Tín, làm cho hắn xám xịt quay trở lại Giang Nam đạo.

Nhưng không biết tại sao, Tô Tín hiện tại đi giúp Thục vương phủ phát triển thế lực, Cừu Bách Xuyên không biết Tô Tín muốn làm gì, nhưng hắn biết rõ đợi đến lúc thế lớn của Thục vương phủ hình thành thì hắn không có quả ngon để ăn.

Trước mắt hắn không thể dùng lực lượng Lục Phiến Môn Ba Thục đạo để đối phó Tô Tín, nếu không vậy thì không gọi là đấu tranh quyền mưu, mà là trực tiếp tạo phản.

Như Tô Tín giết mấy tên bộ khoái Lục Phiến Môn, chết cũng chết vô ích.

Tô Tín chính là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, trên người lại có một danh hiệu tuần sát sứ Lục Phiến Môn, địa vị cao hơn bọn họ không chỉ một hai lần.

Bọn họ dám rút đao với Tô Tín chính là dĩ hạ phạm thượng, chuyện này đưa tới trước mặt Lưu Phượng Vũ thì hắn cũng không thắng nổi.

Đương nhiên Cừu Bách Xuyên không thể bỏ qua như vậy được, hắn kinh doanh tại Ba Thục chi địa hơn hai mươi năm, trong tay nhân mạch không chỉ giới hạn trong nội bộ Lục Phiến Môn Ba Thục đạo.

Tại Ba Thục đạo, thế lực võ lâm có quan hệ không tệ với Lục Phiến Môn, mọi người bình an vô sự, Cừu Bách Xuyên có suy nghĩ muốn làm thổ hoàng đế, cho nên hắn rất ít quản các tông môn võ lâm, chỉ cần ngươi không gây ra nhiễu loạn lớn gì đó, ta sẽ không quản ngươi.

Cho nên những năm gần đây này, Cừu Bách Xuyên không có kết thù oán lớn gì với thế lực võ lâm Ba Thục đạo, thậm chí còn có chút giao tình.

Cừu Bách Xuyên cũng không cần những thế lực nhị lưu, hiện tại bọn họ có ý định quét tuyết trước cửa, không đi quản Tô Tín, huống chi bọn họ cũng không có thực lực đi quản.

Nếu bọn họ không muốn quản, như vậy Cừu Bách Xuyên cũng chỉ có thể đi cầu một người khác.

Vị kia thiếu nợ nhân tình của hắn, Cừu Bách Xuyên không muốn dùng, hiện tại hắn chuẩn bị vận dụng.

Cừu Bách Xuyên viết một phong thơ giao cho một bộ khoái Lục Phiến Môn,

nói:

- Đi, giao nó cho người Sương Nguyệt Kiếm Lư.

Cừu Bách Xuyên muốn tìm ngườiSương Nguyệt Kiếm Lư hỗ trợ, nhưng kỳ thật những tiểu thế lực tam lưu không cam lòng gia nhập dưới trướng Thục vương phủ cũng sớm tìm tới Sương Nguyệt Kiếm Lư.

Thân là thế lực nhất lưu tại Ba Thục đạo, kỳ thật lịch sử Sương Nguyệt Kiếm Lư cũng không kém hơn Ba Thục Kiếm Các.

Chỉ có điều Ba Thục Kiếm Các lúc trước do hơn trăm vị đúc kiếm sư liên thủ sáng lập, mà Sương Nguyệt Kiếm Lư do một người sáng lập vẫn truyền thừa đến nay.

Hiện tại cả thiên hạ có thể được xưng tụng là đúc kiếm đại tông sư, cả giang hồ có số lượng không cao hơn mười ngón, mà Sương Nguyệt Kiếm Lư có một vị.

Hiện tại chủ nhân Sương Nguyệt Kiếm Lư, ‘ Kiếm Sư ’ Lê Đạo An là một trong số đó.

Lê Đạo An không chỉ là đúc kiếm đại tông sư, hắn lại là võ giả Dung Thần Cảnh, hơn nữa tạo nghệ đúc kiếm cực kỳ cao siêu, thậm chí đã từng đến Trung Nguyên tìm cao thủ kiếm đạo của Dịch Kiếm Môn và Kiếm Thần Sơn đàm luận kiếm đạo, làm cho người hai phái phi thường thán phục.

Lê Đạo An trở lại Ba Thục đạo tiếp nhận Sương Nguyệt Kiếm Lư, đã từng đúc ra ba thanh trường kiếm Thiên cấp, bởi vậy danh chấn giang hồ.

Hơn nữa hắn ưa thích dẫn dắt hậu bối, một ít võ giả thiên phú kiếm đạo xuất sắc, bất kể là tán tu hay đệ tử tông môn.

Hắn đều đề điểm một hai, dùng tạo nghệ kiếm đạo của hắn đề điểm những người kia đều có đại thu hoạch, cảm kích Lê Đạo An không thôi, cho nên về sau Lê Đạo An mới được tôn xưng là ‘ Kiếm Sư ’.

Hiện tại Lê Đạo An đã lớn tuổi, năm nay thọ nguyên của hắn đã đem gần ba trăm tuổi, thậm chí khó có khả năng tự đúc kiếm.

Cho nên hiện tại hắn giao sự vụ trong Sương Nguyệt Kiếm Lư cho các đệ tử đến quản lý, hắn quanh năm bế quan ẩn cư, không để ý tới thế sự.

Sương Nguyệt Kiếm Lư dựa vào danh vọng Lê Đạo An lưu lại nên phát triển rất an ổn, địa vị trong Ba Thục đạo gần với Ba Thục Kiếm Các.

Vài người thế lực tam lưu tới trước Sương Nguyệt Kiếm Lư khóc lóc kể lể, làm ra dáng vẻ nếu ngươi không giúp đỡ chúng ta thì chúng ta không đi, người Sương Nguyệt Kiếm Lư cảm thấy khó xử.

Sương Nguyệt Kiếm Lư của bọn họ có thanh danh tốt trong Ba Thục đạo, cũng không thể ra tay đuổi người ah?

Rơi vào đường cùng người Sương Nguyệt Kiếm Lư đành phải đi thông báo Lê Đạo An.

Sương Nguyệt Kiếm Lư kiến tạo trong một sơn cốc, phía sau sơn cốc là một cái hồ nhỏ phong cảnh xinh đẹp, Lê Đạo An ẩn cư trong một gian nhà cỏ gần hồ nhỏ.

Lê Đạo An tướng mạo rất bình thường, khí chất trên người bình thản tường hòa, hắn giống như lão nhân bình thường.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 702 - Sương Nguyệt Kiếm Lư (2)

Hắn chỉ mặc áo vải thô rộng thùng thình, ngồi bên cạnh hồ nước vừa nghe người Sương Nguyệt Kiếm Lư bẩm báo, vừa nấu trà.

Chấp chưởng chân chính của Sương Nguyệt Kiếm Lư hiện tại chính là mấy đệ tử thân truyền của hắn, bọn họ phụ trách một sự việc, bởi vì Sương Nguyệt Kiếm Lư vẫn dùng đúc kiếm làm chủ, mấy đệ tử của hắn không có xung đột gì quá lớn.

Đại đệ tử Lê Đạo An Đổng Nguyên Khê nói chuyện xảy ra với Lê Đạo An, hắn

hỏi:

Sư phụ, chúng ta nên làm gì bây giờ? Có phải nên đi ngăn cản Tô Tín và Thục vương phủ hay không?

Lê Đạo An không có trả lời bọn họ, hắn chỉ cầm ấm trà đã nấu xong và rót vài ly trà, đưa cho bọn họ một người một ly sau đó mới chậm rãi nói:

Ta không sống được mấy năm nữa, sau này Sương Nguyệt Kiếm Lư sẽ giao cho các ngươi quản lý, cho nên phải làm gì, hẳn là các ngươi quyết định mới đúng, nói cái nhìn của các ngươi đi.

Mấy đệ tử Lê Đạo An nghe xong ánh mắt tỏa sáng.

Ngày bình thường bọn họ cũng không có làm ra hành động tranh quyền đoạt lợi, nhưng bọn họ rất để ý vị trí chủ nhân Sương Nguyệt Kiếm Lư.

Hiện tại ý của Lê Đạo An rõ ràng là dùng chuyện này kiểm tra bọn họ, ai đáp phù hợp tâm ý Lê Đạo An, nói không chừng sau

này vị trí chủ nhân Sương Nguyệt

Kiếm Lư là của ai.

Đổng Nguyên Khê nói trước:

Sư phụ, ta vẫn cho rằng chúng ta nên quản việc này, Tô Tín gần đây dẫn theo Thục vương phủ hung hăng càn quấy trong Ba Thục đạo, nếu như bỏ mặc bọn họ tùy ý khuếch trương chỉ sợ ngay cả Sương Nguyệt Kiếm Lư chúng ta cũng không làm gì được bonj họ.

Thân là đại đệ tử Sương Nguyệt Kiếm Lư, Đổng Nguyên Khê có tu vi Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, hắn cũng muốn phát dương quang đại Sương Nguyệt Kiếm Lư lần nữa.

Hắn có thiên phú luyện khí thường thường nhưng có thiên phú không tệ ở phương diện võ đạo.

Cho nên Đổng Nguyên Khê làm người cấp tiến, hắn nghĩ đến, Sương Nguyệt Kiếm Lư nên đi lộ tuyến Ba Thục Kiếm Các, mặc dù bản thân có đúc kiếm đại sư và đúc kiếm đại tông sư, như vậy cũng có thể bồi dưỡng được võ giả thuộc về mình.

Giống như bây giờ, cho dù ngươi luyện chế ra bao nhiêu binh khí cũng chỉ làm áo cưới cho kẻ khác mà thôi, bởi vì kiếm cuối cùng sẽ thuộc về người khác.

Nhị đệ tử Hứa Cửu của Lê Đạo An nói:

Ta cho rằng chúng ta không nên nhúng tay vào việc này thì tốt hơn, nói thật chúng ta biết rõ đức hạnh của những tiểu tông môn tam lưu kia.

Xảy ra chuyện lúc này mới nhớ tới Sương Nguyệt Kiếm Lư chúng ta, tại sao bình thường không thấy bọn chúng hiếu kính?

Những người này vừa xảy ra chuyện thì tìm đến chúng ta, thực cho rằng Sương Nguyệt Kiếm Lư chúng ta đều là Bồ Tát sống?

Huống chi Tô Tín và Thục vương phủ làm việc quá phận nhưng bọn họ cũng hiểu quy củ, cũng không có động tới thế lực nhị lưu, cũng không dám động tới

Sương Nguyệt Kiếm Lư của chúng ta.

Nếu như thế, tại sao chúng ta lại vì những tiểu thế lực tam lưu này mà trở mặt với Thục vương và Tô Tín?

Đổng Nguyên Khê lắc lắc đầu nói:

Sư đệ nói lời ấy sai rồi, bởi vì cái gọi là bì chi bất tồn mao tương yên phụ?

Thục vương phủ khuếch trương tới trình độ nhất định, khó bảo toàn bọn họ sẽ không đi đánh chủ ý những thế lực nhị lưu.

Nếu bọn họ đối phó hết những thế lực nhị lưu, có lại đối phó chúng ta không? Cho nên việc này không thể không phòng.

Hai tên đệ tử Lê Đạo An đều là võ giả Hóa Thần Cảnh, còn có hai võ giả Hóa Thần Cảnh tuy không phải đệ tử của hắn nhưng cũng đều là vãn bối của Lê Đạo An, mấy người tranh chấp không ngớt, cũng không có thảo luận ra kết quả.

Lúc này có một đệ tử đưa phong thư cho Lê Đạo An, xem hết phong thư này,

Lê Đạo An thở dài một hơi nói:

Nhân tình lúc trước cũng nên trả lại, Nguyên Khê, ngươi phụ trách đi Thục vương phủ nói chuyện với Tô Tín đi, chỉ cần hắn chịu thu tay lại, chúng ta cũng nguyện ý trả giá lớn.

Lúc trước Cừu Bách Xuyên mới tới Ba Thục đạo, hắn lựa chọn đối sách không phải như Tô Tín trấn áp toàn bộ Giang Nam đạo trực tiếp áp bách Ba Thục đạo, mà là lựa chọn ra tay áp bách tiểu tông môn, hắn lựa chọn kết giao và nịnh nọt thế lực Sương Nguyệt Kiếm Lư và Ba Thục Kiếm Các.

Lúc trước đệ tử Sương Nguyệt Kiếm Lư đắc tội với người võ lâm Trung Nguyên, Sương Nguyệt Kiếm Lư ở tại Ba Thục xa xôi, cũng không có chút lực ảnh hưởng nào với võ lâm Trung Nguyên.

Cuối cùng vẫn do Cừu Bách Xuyên ra mặt mượn mặt mũi Lục Phiến Môn mới

dẫn người này an toàn quay về, cho nên Sương Nguyệt Kiếm Lư mới thiếu nợ nợ nhân tình.

Hiện tại Cừu Bách Xuyên tự mình phái người đưa tin, nhân tình này cũng phải trả lại.

Đổng Nguyên Khê gật gật đầu, việc này hợp ý của hắn, hắn lập tức dẫn môn hạ đệ tử đi Thục vương phủ tìm Tô Tín.

Đệ tử Đổng Nguyên Khê theo đạo lý là đòng lứa với Tô Tín, nhưng võ giả trên giang hồ chỉ dùng thực lực phân chia.

Tô Tín hiện tại là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, là người bình khởi bình tọa với Đổng Nguyên Khê, một đệ tử Thần Cung Cảnh đến không đủ sức nặng.

Cho nên Đổng Nguyên Khê cố ý viết phong thư giao cho đệ tử, ngữ khí cũng không có liều lĩnh.

Lần này Sương Nguyệt Kiếm Lư bọn họ khuyên nhủ, hoặc là ép Tô Tín thu tay lại, mà không phải muốn khai chiến với Tô Tín, đương nhiên không nên nóng tính làm việc sự lớn hơn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 703 - Không Biết Điều (1)

Đệ tử Đổng Nguyên Khê tên là Tống Bân, hắn cũng là đệ tử kiệt xuất thế hệ này của Sương Nguyệt Kiếm Lư.

Tuy tông môn Ba Thục đạo đều dùng đúc kiếm nổi tiếng giang hồ, Sương Nguyệt Kiếm Lư lại có mấy vị luyện khí đại tông sư nổi danh, nhưng cũng không phải nói Sương Nguyệt Kiếm Lư sẽ không có đệ tử chuyên tu võ đạo.

Dù sao tất cả thế lực võ lâm Ba Thục đều biết, luyện khí tông sư chỉ có thể làm cho người ta tôn kính, mà võ đạo tông sư làm cho người ta kính sợ.

Tống Bân là đệ tử chuyên tu võ đạo trong Sương Nguyệt Kiếm Lư, cũng giống như sư phụ Đổng Nguyên Khê của hắn, am hiểu võ đạo còn nhiều hơn luyện khí.

Sau khi đi vào Thục vương phủ, Tống Bân nói với hai gã thủ vệ Thục vương phủ:

- Giao phong thư này cho Tô Tín đại nhân.

Hai gã thủ vệ liếc mắt nhìn Tống Bân, cũng không có nhúc nhích.

Trong mắt Tống Bân xuất hiện một tia tức giận.

Hắn là một trong vài đệ tử kiệt xuất nhất thế hệ trẻ trong Sương Nguyệt Kiếm Lư, cho dù đặt giữa Ba Thục đạo cũng là thế hệ trẻ kiệt xuất, lúc nào hai tên thủ vệ Hậu Thiên lâu la lại không đặt hắn vào trong mắt.

Cũng may Tống Bân cũng không phải loại người ngốc nghếch dễ giận, hắn

cũng biết nơi này là Thục vương phủ, hôm nay hắn tới làm gì, cho nên Tống Bân áp chế lửa giận trong lòng, nói:

Các ngươi không nghe ta nói sao? Hai tên thị vệ khinh thường nói:

Ai biết ngươi là rễ hành gì? Ngươi bảo chúng ta đưa tin thì chúng ta phải đưa

tin?

Nếu đổi thành Cơ Ngôn Tú trước kia còn cần nịnh nọt những tông môn võ lâm này đổi lấy bọn họ ủng hộ, những thị vệ Thục vương phủ cũng rất khiêm tốn, cũng không dám nói chuyện với Tống Bân như thế, dù sao Tống Bân cũng có thực lực Thần Cung Cảnh đỉnh phong.

Hiện tại Tô đại nhân đã phát triển Thục vương phủ biến thành thế lực gần với Ba Thục đạo Ba Thục Kiếm Các, không thấy ngay cả võ giả Hóa Thần Cảnh còn phải cúi đầu khom lưng trước Tô đại nhân hay sao, ngươi một võ giả Thần Cung Cảnh tính toán là cái gì?

Tống Bân lạnh lùng nói:

Ta chính là người Sương Nguyệt Kiếm Lư, đây là thư do sư phụ ta Đổng Nguyên Khê tự tay viết, nếu làm lỡ việc lớn, các ngươi gánh vác được hay không?

Như vậy hai thị vệ Thục vương phủ liếc nhau, cảm giác có chút không ổn.

Bọn họ trước khi trở thành thị vệ Thục vương phủ đều là tán tu xuất thân Ba Thục đạo, tự nhiên biết rõ Sương Nguyệt Kiếm Lư là dạng tồn tại gì.

Không nghĩ tới vị này là người Sương Nguyệt Kiếm Lư, hai thị vệ nói thầm không tốt.

Một gã thị vệ lập tức nói:

- Vị công tử này thứ tội, là tại hạ có mắt không thấy Thái Sơn, ta sẽ đi thông tri

Tô đại nhân.

Nói xong tên thị vệ kia lập tức cầm thư của Tống Bân đi thông báo Tô Tín, một thị vệ khác xấu hổ nói với Tống Bân:

Vị công tử này thỉnh tạm thời đi theo ta vào phòng tiếp khách chờ. Tống Bân cười lạnh một tiếng, nói:

Không đi, ta ở nơi này chờ Tô đại nhân đi ra.

Tên thị vệ kia lập tức lộ ra vẻ mặt cầu xin, không nghĩ tới vị công tử trẻ tuổi xuất thân Sương Nguyệt Kiếm Lư lại hẹp hòi như thế, đến bây giờ còn đang ghi hận hai thị vệ nho nhỏ như mình.

Kỳ thật bọn họ hiểu lầm Tống Bân, Tống Bân không có bụng dạ hẹp hòi đến mức so đo với hai thị vệ nho nhỏ, hắn làm như thế là vì không muốn làm yếu khí thế trước mặt Tô Tín mà thôi.

Lần này Sương Nguyệt Kiếm Lư nhúng tay tạo áp lực Thục vương phủ khuếch trương, mà không phải thỉnh cầu.

Cho nên thái độ của hắn cần phải ngạo nghễ một ít, tuy Tô Tín là Hóa Thần Cảnh nhưng hắn có thư của sư phụ, hắn đại biểu Sương Nguyệt Kiếm Lư.

Tống Bân tin tưởng Tô Tín biết rõ địa vị của Sương Nguyệt Kiếm Lư tại Ba Thục đạo như thế nào, hắn sẽ đích thân đi ra nghênh đón.

Lúc này trong Thục vương phủ, tên thị vệ cầm thư cẩn thận giao cho Tô Tín,

nói:

Tô đại nhân, bên ngoài có một công tử Sương Nguyệt Kiếm Lư đến, hắn bảo ta giao phong thư này cho đại nhân.

Tô Tín không có nhận thư, hắn chỉ hỏi:

- Đối phương trừ giao thư cho ngươi còn nói gì hay không?

Thị vệ kia gật đầu nói:

- Chưa nói, hắn đang đứng ở ngoài cửa phủ chờ đại nhân.

Tô Tín tiếp nhận thư, trong ánh mắt ngạc nhiên của thị vệ, Tô Tín trực tiếp xé nát bấy, nói:

Ngươi trở về nói một chữ với hắn, nói cho hắn: cút! Tên thị vệ kia lập tức là sửng sốt, Tô Tín lạnh lùng nói:

Chẳng lẽ ngươi không biết truyền lời sao?

Tên thị vệ kia vội vàng nói:

- Biết! Thuộc hạ lập tức đi truyền lời.

Lúc này Tống Bân đang chờ bên ngoài, chậm chạp không thấy Tô Tín đi ra thì hắn cau mày.

Tên thị vệ đi giao thư vừa rồi lúc này khí thế hiên ngang nói:

- Từ đâu tới thì về nơi đó, đại nhân chúng ta bảo ngươi cút!

Trước kia hắn không biết thái độ Tô Tín, đương nhiên không dám bất kính với đệ tử Sương Nguyệt Kiếm Lư.

Hiện tại nhìn thấy thái độ Tô Tín cho nên hắn có đảm lượng, dù sao có vị đại nhân này làm chỗ dựa, Sương Nguyệt Kiếm Lư tính là cái gì?

Không thể không nói, Tô Tín chỉ trong thời gian mấy ngày đã triệt để dựng lên uy vọng to lớn trong lòng thị vệ Thục vương phủ, uy vọng của Ôn Dục và Cơ Ngôn Tú cũng không bằng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 704 - Không Biết Điều (2)

Sắc mặt Tống Bân lập tức biến đổi, dường như hắn không tin lời này.

Hắn chỉ vào tên kia thị vệ quát lên:

- Nói! Có phải ngươi không giao thư cho Tô Tín hay không?

Chính mình đại biểu Sương Nguyệt Kiếm Lư mang theo thư của sư phụ tới đây, hắn cũng không tin Tô Tín dám bảo hắn trực tiếp cút đi.

Trong cả Ba Thục đạo, vẫn chưa có người nào dám bỏ qua Sương Nguyệt Kiếm

Lư!

Tên thị vệ hừ lạnh nói:

Ngươi cũng đừng chụp mũ loạn, ta đã giao thư cho Tô đại nhân, hắn còn không đọc đã xé đi, còn trực tiếp bảo ngươi cút.

Còn không nói thật! Muốn chết!

Tống Bân căn bản cũng không tin thị vệ nói chuyện, hắn hừ lạnh sau đó điểm ra một chỉ, chân khí mỏng manh bay ra mang theo kiếm quang sắc bén đâm vào thị vệ trước mặt.

Đối mặt võ giả Thần Cung Cảnh đỉnh phong như Tống Bân, người thị vệ này căn bản không kịp phản ứng, sắc mặt của hắn đầy hoảng sợ.

Vào lúc này, một tay lại xuất hiện trước mặt hắn, cong ngón tay điểm nát chân khí bay tới.

Người Sương Nguyệt Kiếm Lư thật lớn mật, dám đến cửa Thục vương phủ giương oai, thực cho rằng Ba Thục đạo trừ Ba Thục Kiếm Các là lão đại, các ngươi là lão nhị? Quả thực không biết cái gì gọi là!

Thân ảnh Tô Tín xuất hiện trước mặt thị vệ, vẻ mặt lạnh lùng.

Uy áp cường giả Nguyên Thần Cảnh đập vào mặt, sắc mặt Tống Bân tái nhợt, đồng thời trong lòng của hắn cũng có chút không phải tư vị.

Hắn là nhân vật trẻ tuổi tuấn kiệt trong Ba Thục đạo, cũng chỉ có Ba Thục Kiếm ‘ Bách Luyện Thành Kiếm ’ Hoàng Tỷ mới sánh vai với hắn.

Hoàng Tỷ có tạo nghệ đúc kiếm chứ không phải võ đạo, cho nên Tống Bân tự tin không bao lâu mình sẽ vượt qua Hoàng Tỷ.

Cho dù như vậy hắn cũng không có tư cách so sánh với Tô Tín.

Vị trước mắt từng là đệ nhất Nhân Bảng, hiện tại lại là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư.

Hiện tại bởi vì thân phận Tô Tín nên hắn phải xưng hô Tô Tín một tiếng đại nhân, nếu dựa vào bối phận giang hồ, hắn thậm chí còn phải gọi Tô Tín là người trẻ hơn hắn mấy tuổi một tiếng tiền bối.

Tô Tín lạnh lùng nhìn Tống Bân:

Thư đã bị ta xé, cũng là ta bảo ngươi cút, như thế nào, hiện tại ngươi có ý kiến gì không?

Sắc mặt Tống Bân lập tức thay đổi, hắn không nghĩ tới Tô Tín càn rỡ như vậy, thật không đặt Sương Nguyệt Kiếm Lư vào mắt hay sao?

Tống Bân cũng biết hắn hắn dám trở mặt với Tô Tín chính là muốn chết.

Cho nên Tống Bân áp chế tức giận, nói:

- Tô đại nhân, Sương Nguyệt Kiếm Lư ta mang theo thành ý tới, lá thư này

chính là sư phụ ta tự tay ghi, muốn điều tiết ân oán giữa Thục vương phủ và võ lâm Ba Thục đạo, ngươi bây giờ không xem đã xé đi, ngươi có ý gì?

- Có ý tứ gì?

Tô Tín cười lạnh một tiếng nói:

Ta còn muốn hỏi Sương Nguyệt Kiếm Lư của ngươi có ý gì.

Thục vương phủ không có ân oán với võ lâm Ba Thục đạo, chẳng qua một là chinh phục giả, một là bị chinh phục giả mà thôi.

Sương Nguyệt Kiếm Lư các ngươi muốn nhúng tay, có thể, xuất ra thành ý của các ngươi đi.

Nhưng kết quả Sương Nguyệt Kiếm Lư các ngươi lại chỉ phái tiểu nhân vật như ngươi đến là có ý gì? Xem thường Tô mỗ ta?

Tống Bân tức giận cau mày, hắn đường đường đệ tử kiệt xuất của Sương Nguyệt Kiếm Lư lại bị người ta gọi là tiểu nhân vật, việc này làm cho Tống Bân cực kỳ tức giận.

Tô đại nhân ngươi có ý gì? Sư phụ ta mặc dù không có tự mình đến, hắn viết thư cho ngươi lại bị ngươi xé đi, chẳng lẽ ngươi có thành ý hay sao?

Tô Tín cười lạnh nói:

Sư phụ ngươi là kẻ nào ta không có hứng thú biết, Sương Nguyệt Kiếm Lư có tư cách nói chuyện với ta cũng chỉ có một mình ‘ Kiếm Sư ’ Lê Đạo An mà thôi.

Cuồng vọng!

Tống Bân nhịn không được hừ lạnh một tiếng.

Tô Tín nhìn sang, ngay sau đó uy áp cường đại ập tới.

Trong cảm giác của Tống Bân, khí tức của Tô Tín giống như ngọn núi lớn áp

xuống, thiếu chút nữa làm cho Tống Bân quỳ xuống.

Hơn nữa Tô Tín âm thầm vận chuyển Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, tinh thần lực cường đại như gai đâm vào trong đầu Tống Bân, tâm thần hắn bị kích phá, hắn phun máu tươi, trong mắt còn mang theo hoảng sợ không bỏ đi được.

Tô Tín lạnh nhạt nói:

Có thực lực mới gọi là cuồng vọng, không có thực lực như vậy gọi là muốn chết. Hiện tại dạy cho ngươi, trước khi nói ai cuồng vọng thì phải nhận rõ thân phận của mình.

Ngày mai ta sẽ đích thân lên Sương Nguyệt Kiếm Lư tìm ‘ Kiếm Sư ’ Lê Đạo An, ngươi có thể cút.

Lần này Tống Bân không dám dừng lại một chút nào nữa, hắn lập tức quay người rời đi.

Hắn đã bị Tô Tín hù sợ rồi, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp lưu lại vết thương vĩnh viễn và sợ hãi trong lòng hắn, nếu hắn không khắc phục sợ hãi này, có lẽ cả đời này hắn không thể đột phá Nguyên Thần Cảnh.

Tô Tín nói ngày mai sẽ đi lên Sương Nguyệt Kiếm Lư nói với Ôn Dục và Cơ Ngôn Tú, hai người bọn họ lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Hai người bọn họ ngây ngốc tại Ba Thục đạo mấy năm, biết rõ Sương Nguyệt Kiếm Lư là tồn tại khủng bố cỡ nào.

Không nói thực lực bản thân, Lê Đạo An thân là luyện khí đại tông sư cộng thêm hắn ưa thích chỉ điểm hậu bối, cho nên nhân mạch của Sương Nguyệt Kiếm Lư cường đại chưa từng có, mặc cho ai muốn đối địch với Sương Nguyệt Kiếm Lư cũng phải suy nghĩ lực ảnh hưởng của Lê Đạo An tại Ba Thục đạo.

Hiện tại Sương Nguyệt Kiếm Lư nhúng tay chuyện này, hai người bọn họ đều cảm giác có chút không ổn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

www.dtv-ebook.com

Chương 705 - Võ Giả Chung Quy Phải Dùng Nắm Đấm Nói Chuyện (1)

Ôn Dục và Cơ Ngôn Tú sợ hãi uy thế của Sương Nguyệt Kiếm Lư tại Ba Thục đạo nhưng Tô Tín lại không quan tâm.

Trước khi hắn quyết định vận dụng kế hoạch này cũng đã cân nhắc qua kết quả Sương Nguyệt Kiếm Lư nhúng tay, thậm chí hắn cũng nghĩ tới kết quả Ba Thục Kiếm Các nhúng tay vào.

Cho nên có thể nói dọn dẹp Sương Nguyệt Kiếm Lư là chuyện phải làm, Tô Tín cũng phải đi một chuyến.

Lúc này trong Sương Nguyệt Kiếm Lư, Đổng Nguyên Khê nghe Tống Bân nói xong liền một tát đánh nổ cái bàn trước mặt.

Hung hăng càn quấy! Cuồng vọng! Tô Tín hắn còn tưởng rằng hắn đang ở Giang Nam đạo sao?

Đổng Nguyên Khê lập tức hiểu ra chính mình lần này thật tính sai, hắn xem Tô Tín như những võ giả Hóa Thần Cảnh nhị lưu.

Trước kia Lê Đạo An bảo Đổng Nguyên Khê tự mình đi Thục vương phủ tìm Tô Tín bàn một phen.

Nhưng Đổng Nguyên Khê vô ý thức nhập Tô Tín làm một với những võ giả Hóa Thần Cảnh thế lực nhị lưu bình thường, cho rằng hắn sẽ khuất phục dưới uy thế của Sương Nguyệt Kiếm Lư, chỉ cần mình đưa thư thì đối phương sẽ chủ động nhận thua.

Nhưng hắn vẫn không ngờ tới Tô Tín không phải võ giả Hóa Thần Cảnh bình thường, cho dù thực lực hay thân phận cũng không phải những võ giả Hóa Thần Cảnh bình thường có thể so sánh.

Thế lực nhị lưu trong Ba Thục đạo xem Sương Nguyệt Kiếm Lư thành bầu trời, nhưng Tô Tín sẽ không mua mặt mũi của hắn.

Huống chi lời của hắn nói với Tống Bân, Tống Bân lại tự chủ trương biến thành ý khác.

Vì hiển lộ rõ uy thế Sương Nguyệt Kiếm Lư, hắn vẫn muốn Tô Tín tự mình đi ra gặp hắn, một gã võ giả Thần Cung Cảnh dám dùng thái độ này với võ giả Hóa Thần Cảnh, đổi thành Đổng Nguyên Khê hắn cũng sẽ tức giận.

Tống Bân nói lại sẽ có biến tướng, nếu truyền thêm vài người nữa, nói không chừng sẽ biến thành Sương Nguyệt Kiếm Lư muốn trực tiếp khai chiến với Thục vương phủ.

Tô Tín đã dõng dạc muốn tới Sương Nguyệt Kiếm Lư trực tiếp gặp mặt sư phụ hắn, như vậy Đổng Nguyên Khê không cần lo lắng, đến lúc đó sư phụ của mình sẽ trực tiếp cho Tô Tín biết rõ cái gì gọi là chênh lệch.

Cho dù Lê Đạo An đã già nhưng chênh lệch giữa Dung Thần và Hóa Thần là khoảng cách không thể đền bù.

Sáng sớm hôm sau, Tô Tín liền một mình một người tới vào Sương Nguyệt Kiếm Lư.

Sương Nguyệt Kiếm Lư tên là Sương Nguyệt, đó là bởi vì thanh Thiên binh bọn họ rèn ra đầu tiên có tên là Sương Nguyệt.

Tại nơi đúc kiếm nổi danh giang hồ như Ba Thục đạo, rất nhiều tông môn đều dùng tên binh khí đặt trước tên của mình, giống như Hỏa Vũ Kiếm Vương gia.

Sương Nguyệt Kiếm Lư nằm trong sơn cốc phong cảnh xinh đẹp, trong sơn cốc có một mỏ tinh kim trân quý, còn có một thác nước nhỏ từ đỉnh sơn cốc đổ xuống,

loại địa hình này phi thường thích hợp đúc kiếm luyện khí.

Chờ Tô Tín bước vào Sương Nguyệt Kiếm Lư, hai gã đệ tử lập tức ngăn cản trước mặt hắn, lạnh lùng nói:

- Người nào dám tự tiện xông vào Sương Nguyệt Kiếm Lư?

Ngày hôm qua Tô Tín đã nói hắn sẽ đích thân đến Sương Nguyệt Kiếm Lư hội kiến Lê Đạo An, nhưng hai tên đệ tử Sương Nguyệt Kiếm Lư vẫn ngăn cản trước mặt hắn, hiển nhiên bọn chúng cố ý.

Ngày hôm qua Tô Tín ở cửa Thục vương phủ trọng thương người Sương Nguyệt Kiếm Lư, hôm nay người ta muốn trả thù trở về.

Tô Tín lại mặc kệ những thủ đoạn nhỏ này.

Hắn trực tiếp thi triển Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, tinh thần lực cường đại lập tức đánh vào trong đầu hai người, làm tâm thần hai người trống rỗng, hai tay không tự chủ mở cửa Sương Nguyệt Kiếm Lư cho Tô Tín.

Tô Tín thản nhiên đi vào Sương Nguyệt Kiếm Lư, một thân tu vi Hóa Thần Cảnh phóng thích không giữ lại.

Đây là nhắc nhở, nhắc nhở Đổng Nguyên Khê chính mình đã đến, đồng thời cũng cảnh cáo, cảnh cáo đối phương đừng có đùa nghịch hoa chiêu tiểu thủ đoạn.

Đương nhiên Tô Tín làm như vậy Đổng Nguyên Khê cho rằng Tô Tín đang khiêu khích bọn họ.

Cho nên bốn đạo khí tức Hóa Thần Cảnh trực tiếp hàng lâm, bốn tên võ giả Hóa Thần Cảnh đi tới, kẻ cầm đầu trong đó là Đổng Nguyên Khê.

Tô Tín, ngươi hôm qua đả thương đệ tử của ta, hiện tại cũng nên cho ta một công đạo ah?

Đổng Nguyên Khê lạnh lùng nói.

Tô Tín hờ hững nói:

Gia hỏa không biết tôn ti cao thấp ngày hôm qua chính là đệ tử của ngươi? Khó trách với thực lực Thần Cung Cảnh lại dám hung hăng càn quấy như vậy.

Người Sương Nguyệt Kiếm Lư biết rõ lý lịch của Tô Tín liền im lặng.

Phải biết rằng Tô Tín ngươi lúc còn ở Thần Cung Cảnh còn hung hăng càn quấy hơn cả Tống Bân nhiều, tại sao không thấy ngươi đặt tiền bối Nguyên Thần Cảnh vào trong mắt?

Tô Tín dùng thực lực Thần Cung Cảnh đã có thể trấn áp cả Giang Nam đạo, thậm chí là trực tiếp tập sát Hóa Thần, nếu ngươi có thực lực như Tô Tín cũng có thể dựa vào tu vi Thần Cung Cảnh hung hăng càn quấy.

Đổng Nguyên Khê lạnh lùng nói:

Cho dù đệ tử của ta không hiểu quy củ, vậy cũng nên do ta giáo huấn, cũng không tới phiên ngươi nhúng tay.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Nói trắng ra đang chuẩn bị đánh một trận, kỳ thật nói rõ ra là được, tại hạ phụng bồi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 706 - Võ Giả Chung Quy Phải Dùng Nắm Đấm Nói Chuyện (2)

Đã từng có người nói một câu ta rất thưởng thức, hắn nói trên giang hồ, cho dù chuyện gì chung quy cũng cần dựa vào nắm đấm của chính mình nói chuyện.

Một võ giả Hóa Thần Cảnh của Sương Nguyệt Kiếm Lư không nhịn được hỏi:

- Là ai nói?

Tô Tín nhếch miệng cười nói:

- Đàn chủ Thu đàn Niên Bang, ‘ Cửu Sơn Thần ’ Đổng Bất Nghi.

Đổng Nguyên Khê lườm tên võ giả Hóa Thần Cảnh, hắn cũng biết mình nói sai, đây quả thực là tự cấp cho Tô Tín cơ hội khoe khoang.

Trong Hóa Thần Cảnh, danh tiếng của ‘ Cửu Sơn Thần ’ Đổng Bất Nghi rất lớn, có thể dùng tu vi Hóa Thần Cảnh đứng hàng Địa Bảng, trên giang hồ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Dù sao Nguyên Thần không phải Tiên Thiên, kém một hai cảnh giới cũng có thể vượt cấp giết địch.

Tô Tín đánh một trận dương danh Giang Nam đạo là lúc đối chiến ba chiêu với Đổng Bất Nghi, kết quả hiện tại hắn đang giúp Tô Tín gia tăng uy phong.

Nói đúng, võ giả đúng là cần vào nắm đấm nói chuyện, đã như thế, như vậy động thủ đi.

Đối với điểm này, Đổng Nguyên Khê cũng rất tán thành, trong Sương Nguyệt

Kiếm Lư, hắn không tu tập đúc kiếm, mà là một lòng chuyên tu võ đạo.

Chín thành truyền thừa kiếm đạo của Ba Thục đều tới từ kiếm điển của người Ba ngày xưa, Đổng Nguyên Khê cũng tu hành vũ kỹ cổ xưa.

Vũ kỹ thượng cổ chưa hẳn phù hợp với võ giả hôm nay tu luyện, nhưng có thể truyền thừa từ thượng cổ đến nay vẫn có người tu luyện, vậy khẳng định là công pháp đã vượt qua khảo nghiệm thời gian.

Kiếm đạo của người Ba thượng cổ là đại đạo tối giản, nhưng lại ẩn chứa kiếm đạo chân ý, tuy nhập môn tương đối khó khăn, nhưng chỉ cần hiểu được chân ý võ đạo trong kiếm điển là có thể tiến dần từng bước, kiếm đạo hồn nhiên thiên thành.

Đổng Nguyên Khê cầm một thanh kiếm dài năm trước trong tay, thân kiếm hẹp dài, rất quái dị.

Đại đa số trường kiếm bình thường đều dài ba thước, ít có bốn thước, trường kiếm năm thước đã xem như rất hi hữu.

Đổng Nguyên Khê đâm một kiếm, cả thiên địa giống như yên tĩnh, kiếm khí ngưng tụ thành tuyến, xuyên qua không khí và bộc phát vận luật kỳ dị.

Thiên địa nguyên lực bị một kiếm của Đổng Nguyên Khê đảo loạn, trên thân kiếm mang theo vận luật kỳ dị kéo thiên địa nguyên lực chung quanh sinh ra biến hóa, thập phần khủng bố.

- Vận luật?

Tô Tín sững sờ, loại kiếm pháp cổ quái này hắn mới nhìn thấy lần đầu tiên, không phải gia tăng lực lượng kiếm pháp bản thân, mà là vận luật đảo loạn nguyên khí thiên địa chung quanh, do đó đến suy yếu thực lực đối phương.

Tô Tín cũng có thể nghĩ ra lộ tuyến Đổng Nguyên Khê sẽ như thế nào.

Nhất định triệt để dẫn đối phương vào trong vận luật kiếm pháp, giống như côn trùng rơi vào mạng nhện, càng giãy dụa liền dính càng chặt, cuối cùng bị xoắn giết

tại chỗ.

Loại kiếm pháp này rất kỳ dị, nhưng đáng tiếc Tô Tín vẫn nhìn thấy lỗ thủng, mà là lỗ thủng rất lớn.

Tô Tín bước ra một bước, quanh người sinh ra ánh sáng rực rỡ, nương theo Tô Tín đi từng bước về phía trước, hắn như cố ý nghênh đón một kiếm của Đổng Nguyên Khê.

Tô Tín bước đi mỗi một bước liền có vài chục đạo kiếm khí bộc phát, kiếm khí không phải xoắn giết Đổng Nguyên Khê, mà là đang tạo thành vận luật thuộc về mình!

Kiếm của Đổng Nguyên Khê ngươi có thể ảnh hưởng vận luật thiên địa chung quanh, nhưng ngươi còn có thể ảnh hưởng tới vận luật của chính mình hay không?

Kiếm khí quanh người Tô Tín bỗng nhiên lại bắt đầu ngưng tụ cùng một chỗ, đồng thời giữa Thần Cung mi tâm Tô Tín có một người nhỏ bé đang ngồi, hắn mở mắt ra, kiếm khí vô hình vô tướng chân chính bộc phát.

Giống như tinh thần chi kiếm, kiếm quang thật nhỏ xuyên qua kiếm khí phong tỏa và tới trước mặt Đổng Nguyên Khê, nhưng lúc này Đổng Nguyên Khê vẫn còn kinh hãi nhìn Tô Tín.

Hắn nhìn thấy cái gì? Tô Tín Hóa Thần dựa vào chính bản thân hắn!

Hắn lại dựa vào bản thân mình Hóa Thần, Đổng Nguyên Khê chưa từng gặp qua loại chuyện điên cuồng này, thậm chí mới nghe thấy lần đầu tiên.

Sau đó Đổng Nguyên Khê liền cảm giác được một tia không đúng.

Đổng Nguyên Khê không nhìn thấy đạo ‘ vô hình kiếm khí ’ chân chính kia, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được sát cơ khủng bố trong đó, trường kiếm của hắn sinh ra vận luật kỳ lạ và đánh vỡ kiếm khí vô hình.

Tô Tín thì không có gì, hắn chỉ nếm thử mà thôi.

Dùng bản thân Hóa Thần dựa vào làm dẫn, dùng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp ngưng tụ tinh thần lực hư không ngừng kiếm chém ra một kiếm nguyên thần giống kiếm hai

mươi ba của Kiếm Thánh trong Phong Vân, đáng tiếc cuối cùng vẫn thất bại.

Tinh thần lực của Tô Tín được Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp gia trì nên rất mạnh, đối mặt người tinh thần lực không bằng hắn hoặc tâm chí không cứng cỏi sẽ bị làm loạn tâm thần, nhưng lại không đạt tới mức dùng tinh thần lực chém ra một kiếm chí cường.

Bước chân Tô Tín không ngừng lại, bước ra mỗi một bước đều có cả ngàn kiếm khí bộc phát, kiếm khí vô tận vô hình xé rách hư không chung quanh, trên trán Đổng Nguyên Khê chảy ra từng giọt mồ hôi lạnh, các võ giả Nguyên Thần Cảnh của Sương Nguyệt Kiếm Lư còn lại đều ngưng trọng.

Bọn họ làm sư huynh đệ với Đổng Nguyên Khê làm vài chục năm, đương nhiên cũng hiểu kiếm đạo của Đổng Nguyên Khê rất nhiều.

Đổng Nguyên Khê từ kiếm điển thượng cổ người Ba tìm được công pháp kiếm đạo vận luật không phải lộ tuyến đại khai đại hợp, mà là dùng kiếm của mình quấy thiên địa chung quanh cuốn lấy đối thủ, cuối cùng trực tiếp xoắn giết.

Chiến càng lâu Đổng Nguyên Khê càng chiếm ưu thế, càng ít có người có thể phá giải.

Nhưng hôm nay đối mặt với Tô Tín, hắn lại dùng lực phá xảo, kiếm khí vô hình đầy trời, đừng nói cho Đổng Nguyên Khê cơ hội bố trí tiết tấu vận luật, ngược lại còn làm hắn bị cả ngàn kiếm khí xoắn giết!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 707 - Gặp Mặt (1)

Cả ngàn kiếm khí bộc phát, Đổng Nguyên Khê như côn trùng bị nhốt trong mạng nhện không thể thoát ra được.

Từ khi tấn chức Hóa Thần Cảnh đến bây giờ, Đổng Nguyên Khê lần đầu tiên biệt khuất như vậy, thậm chí đối phương còn

không có chạm vào hắn đã làm hắn chật vật như vậy.

Trong mắt của hắn xuất hiện một tia lãnh mang, hắn động thủ với Tô Tín cũng không phải đấu sinh tử, chỉ muốn giết nhuệ khí của Tô Tín mà thôi.

Nếu hiện tại mình thu tai lại, uy vọng của mình trong Sương Nguyệt Kiếm Lư sẽ bị hao tổn nhiều.

Cho dù các võ giả Hóa Thần Cảnh biết rõ không phải Đổng Nguyên Khê quá yếu mà là Tô Tín quá mạnh mẽ, nhưng các đệ tử Sương Nguyệt Kiếm Lư khác không biết.

Trong mắt đệ tử trẻ tuổi chỉ có thắng bại, Đổng Nguyên Khê bại, chính là làm Sương Nguyệt Kiếm Lư mất mặt, uy tín của hắn giảm nhiều.

Cho nên Đổng Nguyên Khê hiện tại cũng bất chấp chuyện khác, hắn chọn chiến đấu thì hắn phải thắng.

Trên thân trường kiếm xuất hiện hào quang tối tăm, trường kiếm Đổng Nguyên Khê cuốn ngược, trên trường kiếm của hắn bộc phát hấp lực vô tận.

Kiếm khí màu xám lại hình thành một vòng xoáy khổng lồ cắn nuốt mọi thứ

chung quanh.

Chân khí Đổng Nguyên Khê bị cắn nuốt, nguyên khí thiên địa chung quanh bị cắn nuốt, kiếm khí vô hình của Tô Tín cũng bị cắn nuốt.

Khi thôn phệ càng ngày càng nhiều đồ vật, vòng xoáy cũng càng lúc càng lớn, lớn đến mức ngay cả Đổng Nguyên Khê cũng không thể khống chế nổi!

Mấy võ giả Hóa Thần Cảnh Sương Nguyệt Kiếm Lư biến sắc, quát lớn:

Không xong! Tại sao Đổng sư huynh lại sử dụng chiêu ‘ Quy Khư ’?

Chiêu này là tàn chiêu không được đầy đủ, hơn nữa cũng không phải hắn hiện tại có khả năng nắm giữ, hiện tại sử dụng, chẳng lẽ hắn muốn đồng quy vu tận với Tô Tín sao?

Đổng Nguyên Khê ngoài ý muốn tìm được kiếm kỹ Quy Khư trong di tích người Ba lưu lại.

Chiêu kiếm pháp này cũng không được đầy đủ, chính là tàn chiêu, nghe nói chính là cường giả người Ba đi tới Nam Hải nhìn Quy Khư Hải Nhãn mà sáng tạo ra, tạo ra kiếm pháp cường đại.

Đổng Nguyên Khê đã từng thi triển chiêu này, lực lượng mạnh tới mức hắn không thể ngăn cản nổi, nếu không có Lê Đạo An ra tay, chỉ sợ hắn bị hút thành thây khô.

Chẳng ai ngờ rằng chỉ là cuộc chiến áp chế nhuệ khí của Tô Tín lại biến thành sinh tử đấu, thậm chí Đổng Nguyên Khê cũng thi triển chiêu này.

Bọn họ vội vàng muốn đi gọi Lê Đạo An đến hỗ trợ, lúc này bọn họ lại nhìn thấy Tô Tín rút kiếm.

Từ khi bắt đầu cuộc chiến tới nay, Tô Tín vẫn không có rút kiếm, chỉ dùng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí đối chiến.

Lần này Tô Tín rút kiếm liền sinh ra biển máu ngập trời!

Tô Tín tu hành Huyết Hà Thần Kiếm đã đại thành, hiện tại tấn chức Hóa Thần Cảnh, Tô Tín đã có lý giải sâu hơn về vũ kỹ này.

Tô Tín bước vào giang hồ mấy năm qua, người chết trực tiếp trên tay hắn vượt qua một ngàn, gián tiếp chết trên tay hắn người nhiều tới mấy vạn, những khí huyết sát này đều nhiễm lên người Tô Tín.

Số lượng khủng bố như thế, cho dù tên điên Diễn Na La tùy ý giết chóc cũng kém Tô Tín, cũng chỉ có Cổ Đông Lai là người giết chóc không tính hết trên chiến trường mới có thể so sánh với Tô Tín.

Dung nhập khí huyết sát khủng bố vào trong Huyết Hà Thần Kiếm, chém ra một kiếm đã không phải là huyết hà, mà là huyết hải vô biên!

Tô Tín dung nhập hàn băng địa ngục chân khí vào trong huyết hà, càng gia tăng một tia âm trầm vào trong biển máu, thời

điểm Tô Tín xuất kiếm liền có tiếng kêu khóc vô cùng tà dị.

Biển máu sinh sóng, Quy Khư của Đổng Nguyên Khê có thể thôn phệ vạn vật nhưng không thể thôn phệ một kiếm này.

Nó cũng triệt để thôn phệ biển máu của Tô Tín, vòng xoáy Quy Khư cũng bị lực lượng một kiếm xé rách.

Đổng Nguyên Khê phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt mang theo chán nản và không dám tin.

Một kiếm Quy Khư khủng bố cỡ nào, người sử dụng là hắn biết rất rõ.

Lần trước hắn không thể khống chế nổi kiếm pháp này, vẫn phải nhờ sư phụ Lê Đạo An ra tay cứu hắn.

Mà Lê Đạo An dùng phương thức cũng rất đơn giản, chính là dùng lực lượng xé rách vòng xoáy Quy Khư, cũng không khác gì Tô Tín hiện tại!

Còn lại vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh của Sương Nguyệt Kiếm Lư cũng đứng lên, nội tâm sinh ra cảnh giác với Tô Tín.

Nhưng lúc này có một giọng nói già nua vang lên:

- Đều lui ra đi, mời Tô đại nhân tới.

Mấy người liếc nhau, cũng chỉ rõ phương hướng với Tô Tín sau đó dẫn Đổng Nguyên Khê rời đi.

Bọn họ nhìn thấy thực lực Tô Tín thì nội tâm cũng bồn chồn.

Bọn họ quyết định xuất đầu giúp những thế lực tam lưu kia, phải trả nhân tình cho Cừu Bách Xuyên, kết quả hiện tại thực lực Tô Tín vượt quá bọn họ tưởng tượng, bọn họ có cảm giác kế hoạch của mình hiện tại có sai lầm.

Tô Tín đi dọc theo đường nhỏ của sơn cốc, cuối tầm mắt của hắn là cái hồ nhỏ và nhà tranh.

Lê Đạo An ngồi trước nhà tranh pha trà, Tô Tín đi đến đối diện Lê Đạo An và chắp tay nói:

- Bái kiến Lê tiền bối.

Mặc dù hắn gọi Lê Đạo An là tiền bối nhưng đáng tiếc ngữ khí không mang theo chút kính ý với tiền bối, hoàn toàn chỉ là

luận giao ngang hàng mà thôi.

Đối với Tô Tín mà nói, cái gọi là tiền bối hậu bối thật ra không có ý nghĩa quá lớn, võ đạo một đường thực lực vi tôn, nếu như chỉ luận tiền bối và hậu bối, mọi người cũng không cần đi tăng thực lực nữa, đều nghiên cứu làm thế nào sống lâu là tốt rồi.

Lê Đạo An rót cho Tô Tín một ly trà, nói:

Sát khí trên người của ngươi rất nặng, tương lai sợ dính nhân quả, vi phạm Thiên Đạo.

Tô Tín uống một ngụm trà, hắn phát hiện trà này cũng không phải trà ngon, chỉ là dã trà tầm thường mà thôi, vị hơi có phần thô ráp.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 708 - Gặp Mặt (2)

Lê Đạo An cười cười nói:

Tô đại nhân chớ để ý, đây là trà ta tự tay pha, chỉ có điều tay nghề không tốt lắm, thời điểm xào trà hơi quá lửa.

Tô Tín đặt chén trà xuống, nói:

Lê tiền bối nói cũng từng có vị tiền bối nói với ta lời này.

h? Là ai.

Tô Tín nói:

- Côn Dương chân nhân.

Lê Đạo An gật gật đầu, trước kia hắn từng lưu lạc Trung Nguyên cho nên cũng biết nhân vật từng luận đạo với chưởng giáo Đạo môn, hắn tự nhiên cũng nghe nói qua.

Tô Tín lại nói tiếp:

Sau khi hắn nói ra lời này, ta liền đạt tới cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, đột phá đến nửa bước Nguyên Thần Cảnh.

Về sau trong chuyến đi Đông Tấn, ta diệt mấy ngàn người của Thiên Long đạo tràng, đánh chết Hướng Thiên Long, tấn chức

Nguyên Thần Cảnh.

Nguyên Thần Cảnh là cảm ngộ thiên địa, nếu như ta giết người thực sự vi

phạm Thiên Đạo, chiến tích của ta giải thích như thế nào?

Sát đạo vốn chính là một trong Thiên Đạo, về phần nhân quả càng buồn cười, hôm nay ngươi giết người, ngày sau người giết ngươi, không quản ngươi giết là người tốt hay là người xấu.

Thế đạo từ xưa đến nay là được sửa cầu trải đường không thi hài, giết người phóng hỏa đai lưng vàng.

Ánh mắt Tô Tín nhìn thẳng Lê Đạo An, chỉa chỉa vào mình và nói:

- Tô Tín ta không tin nhân quả, càng không tin số mệnh.

Lê Đạo An thở dài một hơi, hắn sống hơn ba trăm năm, hắn nhìn thấy rất nhiều người chính tà ma phật nhưng Tô Tín là người đáng sợ nhất.

Đệ tử ma đạo không đáng sợ, đại bộ phận người trong ma đạo có lẽ tâm tính cực đoan thủ đoạn tàn nhẫn nhưng tối thiểu bọn họ còn biết chính mình là ma đạo, làm việc chú ý cẩn thận, cũng biết cái gì có lẽ làm, cái gì không thể làm, đương nhiên ngoại trừ kẻ điên như Bạch Liên giáo.

Loại người như Tô Tín đáng sợ là đáng sợ ở bản thân hắn, đối với hắn mà nói, trong mắt của hắn không có chính tà thiện ác, chỉ có lợi ích của mình.

Trọng yếu nhất là, trong mắt Tô Tín không có kính sợ!

Đối với Lê Đạo An đã đạt tới Dung Thần Cảnh, tu luyện mấy trăm năm, hắn cảm ngộ Thiên Đạo, biết rõ thế gian này có vô số người cường đại, cho nên hắn biết kính sợ, làm việc lưu ba phần chỗ trống.

Hắn tin tưởng vững chắc, người nhất định phải có một phần kính sợ trong lòng mới có thể sống tốt.

Nhưng hắn không nhìn thấy một tia kính sợ nào trong mắt Tô Tín, người này, hắn không kính Thiên Đạo, có thể nghĩ hắn

cũng không kính sợ ai.

Lê Đạo An thở dài một hơi nói:

Tô đại nhân, ta cũng không vòng vo với ngươi, ngày xưa ta đã từng thiếu nợ Cừu Bách Xuyên một nhân tình, cho nên hắn cầu đến trên đầu ta, hi vọng ta có thể làm ngươi thu tay lại.

Có quan hệ gì với ta chứ?

Tô Tín nói.

Lê Đạo An lập tức sững sờ.

Tô Tín thản nhiên nói:

Người thiếu nợ nhân tình Cừu Bách Xuyên là ngươi, hiện tại ngươi bảo ta thu tay lại, điều này có quan hệ gì tới ta sao?

Lê tiền bối, nếu ngươi muốn dùng thế lực Sương Nguyệt Kiếm Lư dọa ta thì ngươi có thể thử một lần, Ba Thục đạo không phải Giang Nam đạo, ta không ngại làm cho Ba Thục đạo biến thành luyện ngục.

Sương Nguyệt Kiếm Lư có thực lực mạnh trong Ba Thục đạo nhưng cũng không phải không có lỗ thủng, tối thiểu ta có lòng tin làm cho Sương Nguyệt Kiếm Lư của ngươi nguyên khí đại thương.

Lê tiền bối ngươi nhìn khắp thiên hạ, cho dù có thể cam đoan Sương Nguyệt Kiếm Lư hiện tại sẽ không suy bại, sẽ không bị diệt, nhưng chờ sau khi ngươi chết, phần vinh quang này có thể bảo tồn hay sao?

Vừa rồi dưới chân núi ta đã từng nói qua, võ giả cuối cùng vẫn dùng nắm đấm nói chuyện, có thể cam đoan Sương Nguyệt Kiếm Lư của ngươi tiếp tục bảo trì uy thế hiện tại, hoặc là có một võ giả Dung Thần Cảnh, hoặc là có một luyện khí đại tông sư, đáng tiếc các ngươi đều không có.

Hiện tại Sương Nguyệt Kiếm Lư các ngươi còn vì nhân tình với Cừu Bách Xuyên mà ngăn cản ta, nhưng tương lai làm sao biết không tao ngộ đại nạn.

Lê Đạo An hít sâu một hơi, nói:

Tô đại nhân ngươi đang uy hiếp ta sao? Tô Tín gật đầu nói:

Lê tiền bối cho rằng như vậy cũng có thể, kỳ thật ta uy hiếp không phải ngươi, mà Sương Nguyệt Kiếm Lư sau khi ngươi chết.

Hiện tại Lê tiền bối ngươi ở tu thân dưỡng tính tại nơi này, có thể ít động thủ thì ít động thủ, làm cho tâm tình trở nên bình thản chính là đạo sống lâu.

Nhưng nếu như ngươi bây giờ cuốn vào phân tranh giữa Ba Thục đạo, không biết ngươi còn sống bao lâu?

Ngươi nên biết, hiện tại Sương Nguyệt Kiếm Lư không thể rời bỏ ngươi, nhúng tay phân tranh Ba Thục đạo, kỳ thật chính là đang tiêu hao tính mạng của ngươi.

Ngươi thiếu nợ Cừu Bách Xuyên bao nhiêu nhân tình ta không biết, nhưng ta có thể khẳng định, tuyệt đối không đáng ngươi làm như vậy.

Tô Tín nói lời này là đang uy hiếp Lê Đạo An.

Dám uy hiếp một vị võ giả Dung Thần Cảnh, hơn nữa còn là đúc kiếm đại tông sư vang danh thiên hạ, đoán chừng cả giang hồ cũng chỉ có Tô Tín mới dám nói ra lời này.

Hơn nữa lời này đặt Lê Đạo An vào thời kỳ toàn thịnh, cho dù hắn nổi danh tính tình tốt cũng sẽ trở mặt với Tô Tín.

Đặt ở hiện tại, thọ nguyên của hắn sắp hết, Sương Nguyệt Kiếm Lư lại không có người kế tục, Lê Đạo An không thể không nghĩ lại.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 709 - Ba Thục Kiếm Các (1)

Kỳ thật từ lúc Tô Tín chuẩn bị động thủ với Ba Thục đạo thì hắn đã suy nghĩ thái độ của Sương Nguyệt Kiếm Lư, hơn nữa cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Dù sao Sương Nguyệt Kiếm Lư chính là tông môn nhất lưu trong Ba Thục đạo gần với Ba Thục Kiếm Các, Ba Thục đạo xảy ra chuyện lớn như thế, bọn họ khẳng định phải phát ra tiếng nói của mình.

Nhựng đáng tiếc, hiện tại Sương Nguyệt Kiếm Lư đối với Tô Tín mà nói chỉ là một ít chướng ngại mà thôi, cho dù liều mạng, Tô Tín cũng sẽ không sợ bọn họ.

Thục vương phủ Ôn Dục ão thái giám kia thật không đơn giản, hắn dùng cương khí thuần dương và đao tay trái nổi tiếng, nhưng Tô Tín lại biết rõ, kỳ thật hắn còn thanh đao tay phải, còn là trường đao.

Với thực lực của Tô Tín, tối thiểu cũng phải dùng toàn lực mới có thể ép Ôn Dục dùng đao tay phải.

Những võ giả Hóa Thần Cảnh của Sương Nguyệt Kiếm Lư khi so với Ôn Dục vẫn còn kém quá xa, cho nên Tô Tín cũng không có đặt bọn họ vào trong mắt, hai người bọn họ hoàn toàn có thể lấy một địch bốn.

Sương Nguyệt Kiếm Lư có điểm khó giải quyết duy nhất chính là Lê Đạo An đã già.

Tuy Lê Đạo An đã già nhưng nếu hắn dốc hết tất cả sức lực, Tô Tín cũng không có nắm chắc có thể ngăn cản.

Tô Tín cũng không lo lắng Lê Đạo An làm như vậy, hắn dùng lực lượng một người chèo chống Sương Nguyệt Kiếm Lư, cho nên hắn biết nên lấy hay bỏ.

Quả nhiên, sau nửa ngày, Lê Đạo An thở dài một hơi nói:

Tô đại nhân, Sương Nguyệt Kiếm Lư ta dùng đúc kiếm làm gốc, chúng ta không muốn tham dự nhiều vào chuyện giang hồ Ba Thục đạo, nhưng nếu có người đánh chủ ý lên đầu của chúng ta, Sương Nguyệt Kiếm Lư cũng sẽ không bỏ mặc.

Nói đến đây, ngữ khí Lê Đạo An trầm xuống:

Người đều có tham lam vô hạn, ta làm sao biết sau khi Thục vương phủ có thể chiếm đoạt hết thế lực tam lưu và thế lực nhị lưu.

Chờ những thế lực nhị lưu gặp nạn, Sương Nguyệt Kiếm Lư ta có thể biến thành mục tiêu của Thục vương phủ hay không?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Điểm ấy Lê tiền bối không cần lo lắng, chỉ những thế lực tam lưu đã đầy đủ Thục vương phủ tiêu hóa một hồi.

Huống chi Lê tiền bối nên biết mục đích ta đến Ba Thục đạo, xử lý xong chuyện nơi này ta sẽ rời đi, Thục vương phủ không có ta, Lê tiền bối ngươi không cần e ngại mới đúng.

Tô Tín nói lời này hơi có vẻ cuồng vọng, nhưng Lê Đạo An biết rõ Tô Tín nói lại là sự thật.

Nếu Tô Tín rời đi, Thục vương phủ không khác gì mất đi một cánh tay, khi đó Thục vương phủ cũng không dám đi trêu chọc Sương Nguyệt Kiếm Lư.

Sau khi im lặng một lúc lâu, Lê Đạo An nói:

Sương Nguyệt Kiếm Lư ta sẽ không tham dự vào việc Ba Thục đạo, cũng thỉnh Tô đại nhân ngươi tuân thủ hứa hẹn, xử lý xong chuyện Ba Thục đạo liền rời

đi.

Tô Tín cười cười nói:

Yên tâm, ta chướng mắt Ba Thục đạo, nơi này không có gì đáng giá ta lưu luyến.

Lê Đạo An hứa hẹn cũng nằm trong dự kiến của Tô Tín, sau khi đạt thành mục đích, Tô Tín liền trực tiếp quay người rời đi.

Đợi đến lúc Tô Tín rời khỏi Sương Nguyệt Kiếm Lư, Sương Nguyệt Kiếm Lư lại đưa ra quyết định làm võ lâm Ba Thục đạo đều kinh ngạc, bọn họ tuyên bố từ hôm nay Sương Nguyệt Kiếm Lư sẽ triệt để phong bế đúc kiếm một năm, cũng không liên hệ với bên ngoài.

Sau khi nghe được tin tức này, người của những tiểu thế lực tam lưu như tang khảo thi phê, Cừu Bách Xuyên tức giận ném ly.

Nhân tình đánh không lại lợi ích, cho dù Lê Đạo An thanh danh không tệ cũng như thế.

Nhân tình với Cừu Bách Xuyên ngày xưa đánh không lại lợi ích của Sương Nguyệt Kiếm Lư.

Sau khi biết rõ sự việc, những tiểu tông môn tam lưu không cam lòng, bọn họ chuẩn bị đi tìm Ba Thục Kiếm Các ra mặt, đúng lúc Tô Tín cũng định đi Ba Thục Kiếm Các.

Trong tay hắn có hài cốt Thiên binh nhiễm máu cường giả Chân Vũ Cảnh, hắn muốn dùng nội tình hài cốt Thiên binh luyện chế Địa binh, loại thủ đoạn này cũng cũng chỉ có luyện khí đại tông sư có thể làm được.

Hậu Thổ không phải luyện khí đại tông sư chân chính, cho nên nàng cho Tô Tín một phong thư, bảo hắn đi Ba Thục Kiếm Các tìm luyện khí tông sư Công Thâu Ngu, vị này chính là luyện khí đại tông sư trưởng lão Ba Thục Kiếm Các.

Vừa vặn Tô Tín mượn cơ hội lên Ba Thục Kiếm Các cũng cắt đứt ý niệm trong đầu các tiểu tông môn tam lưu, bọn họ cũng an tâm quy phục Thục vương phủ.

Thời điểm Tô Tín chuẩn bị leo lên Ba Thục Kiếm Các, hơn mười tên chưởng môn và gia chủ thế lực tam lưu đang vây quanh trước sơn môn Ba Thục Kiếm Các, muốn cầu kiến người nói chuyện của Ba Thục Kiếm Các và chủ trì sự việc cho mọi người.

Nhưng đáng tiếc bọn họ cũng bị đệ tử Ba Thục Kiếm Các ngăn cản trước sơn môn, ngay cả thông báo cũng không thông báo.

Ba Thục Kiếm Các địa vị cao cả trong Ba Thục đạo, bọn họ cũng không muốn chen tay vào một ít đấu tranh vụn vặt trong Ba Thục đạo.

Có thể nói trên cả giang hồ, cho dù triều đình hay là môn phái khác đều không muốn đi trêu chọc Ba Thục Kiếm Các, thậm chí còn phải nịnh bợ người ta, bởi vì tám phần đúc kiếm đại sư trong thiên hạ đều tại Ba Thục Kiếm Các.

Binh khí bốn đại phái trong trì kiếm ngũ phái đều do Ba Thục Kiếm Các tự mình chế tạo.

Ví dụ như Danh Kiếm Sơn Trang sản xuất Huyền Nguyên Trọng Thiết, Dịch Kiếm Môn sản xuất Nguyên Từ Tinh Thiết, chính bọn hắn có thể chế tạo binh khí cấp thấp, nhưng một ít binh khí Huyền cấp thậm chí là Địa cấp cần phải giao cho Ba Thục Kiếm Các chế tạo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 710 - Ba Thục Kiếm Các (2)

Có thể nói thế lực Ba Thục đạo không bởi vì tranh đoạt một ít khoáng sản mà sinh ra tranh chấp với kẻ khác.

Nhưng đến Ba Thục Kiếm Các, những người khác phải vội vàng mang bảo vật trân quý có thể ngộ nhưng không thể cầu tài liệu giao cho Ba Thục Kiếm Các chế tạo binh khí, tài liệu còn lại dùng làm thù lao, tất cả thuộc về Ba Thục Kiếm Các.

Cho nên đối với võ lâm Ba Thục đạo phân tranh, cho dù bọn họ đánh máu chảy thành sông cũng không có chút quan hệ tới Ba Thục Kiếm Các.

So với cố sức đi điều tiết bọn họ phân tranh, còn không bằng bản thân mình đúc một hai thanh kiếm còn thực tế hơn nhiều.

Cho nên trong khoảng thời gian này đừng nhìn Thục vương phủ làm việc cao điệu, nhưng Ba Thục Kiếm Các lại không lên tiếng, hoàn toàn xem đây là trò cười mà thôi.

Về phần gia chủ chưởng môn thế lực tam lưu đứng trước sơn môn, Ba Thục Kiếm Các sẽ không đặt bọn họ vào trong mắt, bọn họ mới sẽ không đi quản những chuyện này.

Kết quả những người này đau khổ cầu khẩn trước cửa Ba Thục Kiếm Các nhưng không thể tiến vào cửa.

Lúc này có người nhìn thấy Tô Tín từ dưới núi đi tới, những người này lập tức sợ hãi run rẩy tránh sang một bên.

Bọn họ tới nơi này tìm Ba Thục Kiếm Các hỗ trợ chính là vì đối phó Thục vương phủ cùng Tô Tín, kết quả hiện tại bị bắt gặp, hắn có động thủ với bọn họ hay không?

Tô Tín lại làm như không nhìn thấy bọn họ, chỉ đi đến trước sơn môn giao thư của Hậu Thổ cho hai đệ tử thủ vệ, nói:

- Phiền toái giao phong thư này cho trưởng lão Công Thâu Ngu của quý tông.

Tô Tín không che giấu một thân tu vi Hóa Thần Cảnh, hai gã đệ tử Ba Thục Kiếm Các dám bất kính với chưởng môn gia chủ thế lực tam lưu nhưng không dám bất kính với Tô Tín.

Cho nên một đệ tử thủ vệ trong đó cầm thư của Tô Tín tiến vào trong sơn môn bẩm báo.

Không đến nửa khắc đồng hồ, tên đệ tử kia đã đi xuống, hắn cung kính thi lễ với Tô Tín:

- Công Thâu trưởng lão mời ngài lên núi.

Tô Tín gật gật đầu, đi theo tên đệ tử kia vào sơn môn.

Những chưởng môn gia chủ thế lực tam lưu nhìn thấy Tô Tín được người Ba Thục Kiếm Các cung kính mời lên núi, bọn họ lập tức cảm giác trước mặt đầy bóng tối.

Việc này còn mời Ba Thục Kiếm Các chủ trì công đạo cái rắm ah!

Thái độ người ta đối đãi với Tô Tín còn cung kính hơn bọn họ, chính mình còn hồ đồ ở lại đây, chỉ sợ sẽ Ba Thục Kiếm Các còn chủ trì công đạo vì Tô Tín đấy.

Cả đám người hiện tại xem như triệt để buông tha ý định tiếp tục giãy dụa.

Đầu nhập Thục vương phủ, không nói chuyện gì khác, tối thiểu có thể bảo trụ tính mạng cả nhà già trẻ, Thục vương phủ cũng không phải mới diệt sạch vài môn

phái.

Cả đám xám xịt xuống núi, Tô Tín đã sớm đoán được, hắn theo chân đệ tử Ba Thục Kiếm Các đi tới chỗ ở của Công

Thâu Ngu.

Ba Thục Kiếm Các không chỉ thờ ơ như đối ngoại, bên trong cũng tương đối tự

do.

Dựa theo thực lực ngươi và tu vi luyện khí của ngươi, chỗ ở ngươi càng cao chứng tỏ địa vị ngươi càng cao, tầng cao nhất chỉ có luyện khí đại tông sư và võ giả Dung Thần Cảnh mới có tư cách ở lại.

Đi đoạn đường này, Tô Tín thường xuyên có thể nghe được trong cung điện trên đường có âm thanh rèn sắt đinh đang, quả thật không dứt bên tai.

Trên đường đi những đệ tử Ba Thục Kiếm Các nhìn thấy Tô Tín cũng không có cảm giác ngạc nhiên, dáng vẻ như tập mãi thành thói quen.

Võ giả trên giang hồ đều đến Ba Thục Kiếm Các cầu kiếm nhiều không kể xiết, có tư cách được dẫn vào sơn môn Ba Thục Kiếm Các đều là đại nhân vật.

Đừng nói Tô Tín chỉ là Hóa Thần Cảnh mà thôi, cho dù là võ giả Dương Thần Cảnh, bọn họ đã gặp qua không ít.

Luyện khí tông sư Công Thâu Ngu là tồn tại gần dưới những luyện khí đại tông sư trong Ba Thục Kiếm Các, cho nên trụ sở của hắn ở dưới đỉnh núi.

Tên đệ tử kia dẫn Tô Tín tới một tiểu viện độc lập, liền cung kính chắp tay nói với Tô Tín:

Tô đại nhân, Công Thâu trưởng lão đang ở bên trong, chính ngài đi vào đi. Tô Tín gật gật đầu, vừa mới bước vào nhà cửa đã có sóng nhiệt ập tới.

Cả tiểu viện lộn xộn, bốn phía đều chất đầy các loại khoáng thạch và vài chục hài cốt binh khí.

Giữa tiểu viện có dựng một bếp lò lớn, nếu như Tô Tín không nhìn lầm thì giữa bếp lò có trận pháp gia trì, nếu không sẽ không làm Tô Tín cảm giác có sóng nhiệt ập tới.

Bên cạnh bếp là là lão giả thân trần, tuy hắn già nua nhưng cơ bắp toàn thân nổi từng cục, lại ẩn chứa lực lượng kinh khủng.

Hắn đánh ra một chưởng, một đạo chân khí cường đại dung nhập vào trong bếp lò, lúc này sóng nhiệt cường đại ập tới.

Hắn thừa cơ đặt phôi thép vào trong đó, lấy ra trong mấy giây sau, bắt đầu dùng một thanh búa tạ lớn gõ xuống.

Mỗi lần gõ xuống như vậy đều giống như địa chấn, nếu như Tô Tín không nhìn lầm, búa tạ này dùng Huyền Nguyên Trọng Thiết chế tạo mà thành, thanh búa tạ lớn đều dùng Huyền Nguyên Trọng Thiết chế tạo mà thành, chẳng lẽ nó nặng mười vạn cân?

Sau khi Tô Tín đi vào, Công Thâu Ngu vẫn liên tục gõ vào phôi thép, Tô Tín cũng không có thúc giục, hắn chỉ hứng thú đứng nhìn, Tô Tín lần đầu tiên nhìn thấy thủ đoạn đúc kiếm thượng đẳng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 711 - Phiền Toái (1)

Thân là luyện khí tông sư, Tô Tín có thể nhìn ra Công Thâu Ngu cũng có thực lực Hóa Thần Cảnh đỉnh phong.

Đương nhiên với tư cách luyện khí tông sư, thực lực cũng là một thủ đoạn cam đoan luyện khí.

Từ xưa đến nay, võ giả cường đại chưa chắc là luyện khí tông sư cường đại, nhưng một vị luyện khí tông sư lại nhất định là võ giả cường đại.

Nếu không chỉ với nhiệt độ bếp lò cực cao của Công Thâu Ngu, nếu không có nội lực cường đại sẽ không thể chèo chống được.

Hơn nữa thực lực của ngươi rất yếu, ngươi không thể vung đại chùy nặng mười vạn cân đúc kiếm như Công Thâu Ngu.

Huống chi đối với một ít đúc kiếm sư mà nói, nếu ngươi không hiểu kiếm, dựa vào cái gì lại đúc kiếm? Cho nên mỗi

một vị luyện khí đại tông sư tinh thông đúc kiếm đều là cao thủ kiếm đạo, cũng tỷ như Lê Đạo An chính là như thế.

Vị Công Thâu Ngu trước mặt theo lời Hậu Thổ nói chính là luyện khí tông sư, nhưng tạo nghệ đúc kiếm một đạo lại không kém gì luyện khí đại tông sư, hắn chỉ thời vận bất lực mới không thể luyện chế ra một thanh binh khí Thiên cấp để chứng minh thực lực bản thân mình mà thôi.

Trong đình viện ở vang lên âm thanh đinh đinh đang đang suốt nửa khắc đồng hồ mới dừng lại, Công Thâu Ngu liên tục gõ chùy và khối phôi thép đã có hình dạng ban đầu của thanh kiếm.

Công Thâu Ngu buông đại chùy, lau mồ hôi trên đỉnh đầu, hắn đẩy đống khoáng thạch qua một bên, lộ ra bàn đá và ghế đá, nói với Tô Tín:

- Ngồi đi.

Tô Tín cũng không có sĩ diện cãi láo, hắn trực tiếp ngồi lên cái ghế đầy tro bụi.

Công Thâu Ngu xuất ra phong thư Hậu Thổ viết, ánh mắt lộ ra hồi ức, sau nửa ngày hắn mới nói:

- Nàng hiện tại vẫn khỏe chứ?

Tô Tín biết rõ Công Thâu Ngu nói ‘ nàng ’ là Hậu Thổ, nhưng vấn đề là Tô Tín cũng không biết thân phận chân chính của Hậu Thổ là ai, hoặc nói Công Thâu Ngu cũng không biết chuyện Địa phủ.

Cho nên Tô Tín chỉ nói:

- Cũng không tệ lắm.

Thân là cường giả Dương Thần Cảnh, là tồn tại trong Địa phủ gần với Địa Tạng Vương, có lẽ Hậu Thổ trôi qua cũng không tệ lắm.

May mà Công Thâu Ngu cũng không có hỏi nhiều, hắn thở dài và nói:

Nếu ngươi do nàng giới thiệu tới, ta nhất định sẽ chế tạo một thanh binh khí tốt cho ngươi, ngươi mang hài cốt Thiên binh

ra đây, ta xem tỉ lệ trước đã.

Tô Tín gật gật đầu, hắn giao mũi kiếm cho Công Thâu Ngu.

Công Thâu Ngu quan sát kỹ một lúc và nói:

Không tệ, trước khi mũi kiếm không có hủy diệt là một thanh Thiên binh thượng phẩm, dùng tài liệu rất không tồi, phía trên cũng là máu cường giả Chân Vũ Cảnh hàng thật giá thật.

Nàng nói dùng hài cốt Thiên binh này rèn ra binh khí Địa binh có ba thành

nắm chắc tấn cấp Thiên binh, đây chẳng qua là tài năng của lão phu mười năm trước, hiện tại do lão phu rèn, tối thiểu có năm thành nắm chắc.

Nói đến đây, trên mặt Công Thâu Ngu lộ ra dáng vẻ rất tốt.

Tô Tín không nghĩ tới còn có niềm vui ngoài ý muốn như vậy, hắn chắp tay nói:

Vậy thì phiền toái Công Thâu đại sư. Công Thâu Ngu nói:

Không cần đa lễ, nhận ủy thác của người làm việc thay người mà thôi, hiện tại ngươi nói cho ta biết thói quen dùng kiếm của mình, trường kiếm mảnh kiếm hay vẫn trọng kiếm?

Tô Tín nói:

- Trường kiếm dài ba xích là được.

Công Thâu Ngu gật gật đầu, hắn cầm một thanh trọng kiếm ra khỏi túi giới tử,

nói:

Chúng ta đánh một hồi. Tô Tín lập tức sững sờ:

Công Thâu đại sư có ý gì?

Luyện khí tông sư không phải đều chấp nhất luyện khí sao, chẳng lẽ Công Thâu Ngu là cuồng nhân chiến đấu?

Công Thâu Ngu tức giận nói:

Nếu phải chế tạo binh khí cho ngươi, đương nhiên phải hiểu rõ đặc điểm bản thân ngươi mới được.

Nói thì không rõ, cần muốn đích thân động thủ thử một lần mới biết được.

Tô Tín gật gật đầu, không hổ là luyện khí tông sư, quả nhiên chuyên nghiệp.

Đúng rồi, chỉ dùng kiếm pháp, đừng có dùng võ công của ngươi. Công Thâu Ngu lại dặn dò một câu.

Tô Tín gật gật đầu, trong nháy mắt Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí bộc phát liền dọa Công Thâu Ngu kêu to một tiếng.

Kiếm khí sắc bén bay tán loạn đầy trời, Công Thâu Ngu cầm trọng kiếm thế trọng lực trầm nhưng vẫn bị kiếm khí bức lui về phía sau.

Mới vừa ra tay Tô Tín cũng cảm giác được có chút không ổn, vội vàng thu hồi một ít lực lượng, nếu không Công Thâu Ngu sẽ bị Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí làm trọng thương.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 712 - Phiền Toái (2)

Hắn cũng quên, Công Thâu Ngu là Hóa Thần Cảnh nhưng dù sao hắn chỉ là luyện khí tông sư mà thôi, luyện khí đúc kiếm mới là am hiểu của hắn.

Bởi vì vũ kỹ của hắn có được truyền thừa Ba Thục Kiếm Các nên xem như thông qua, nhưng kinh nghiệm chiến đấu còn không bằng võ giả Hóa Thần Cảnh xuất thân tán tu.

Kể từ đó Tô Tín chỉ dùng ba thành khí lực đối chiến với Công Thâu Ngu, hắn biểu thị Huyết Hà Thần Kiếm, phá diệt kiếm ý cho Công Thâu Ngu xem một phen mới thu tay lại.

Ngừng tay, Công Thâu Ngu xoa xoa cánh tay đang run rẩy, ngược lại không có báo oán Tô Tín ra tay quá nặng, hắn chỉ kinh ngạc mà thôi, kinh ngạc thực lực của Tô Tín.

Trở thành luyện khí tông sư nhiều năm như vậy, người thỉnh Công Thâu Ngu hỗ trợ luyện khí đúc kiếm cũng không ít, mỗi một lần Công Thâu Ngu cũng phải thử thân thủ mới quyết định luyện kiếm như thế nào.

Trong nhiều người như thế, Tô Tín có thực lực mạnh nhất trong Hóa Thần Cảnh, rất khó tưởng tượng Tô Tín chỉ vừa mới đột phá Hóa Thần Cảnh không đến một năm.

Huống chi danh hiệu của Tô Tín chính là Huyết Kiếm Thần Chỉ, hắn vừa rồi chỉ thi triển kiếm pháp bản thân mà thôi.

- Được rồi, lão phu biết rõ thực lực của ngươi, còn lại giao cho ta là được.

Công Thâu Ngu dứt lời liền mặc kệ Tô Tín, hắn trực tiếp đi vào trong sân tìm kiếm tài liệu.

Công Thâu Ngu đúc kiếm ở nơi này, Tô Tín lại tìm nơi hẻo lánh tu luyện.

Ba Thục Kiếm Các là nơi rất lớn, đáng giá tham quan nhất định rất nhiều nhưng Tô Tín lại không phải đi tham quan.

Ba Thục Kiếm Các quanh năm có người ngoài tới đây cầu kiếm, hơn nữa đại đa số đều là một ít đệ tử danh môn đại phái, có lẽ trong đó còn có thể tìm được một ít gia hỏa có thù oán với Tô Tín, ví dụ như Thanh Thành kiếm phái, Thất Hùng Hội…

Vạn nhất vừa đi ra ngoài gặp bọn họ thì phiền toái, cho dù Tô Tín không sợ bọn họ nhưng lại không nghĩ chọc nhiều phiền toái.

Có chút thời điểm thật sự trùng hợp như vậy, ngươi không đi gây phiền toái nhưng phiền toái lại tới chọc giận ngươi.

Luyện chế một thanh binh khí Địa cấp không phải chuyện đơn giản như vậy, phối hợp các loại tài liệu luyện khí, tính toán, nếm thử cộng thêm chính thức bắt đầu chế tạo, cho dù Công Thâu Ngu là luyện khí tông sư cũng cần hơn mười ngày thậm chí là một tháng mới có thể làm được.

Nhưng đó là xem như ngắn, thậm chí có chút ít cần mấy tháng thậm chí một năm mới có thể chính thức đúc ra một thanh

kiếm như vậy.

Cho nên trong Ba Thục Kiếm Các, đại bộ phận đúc kiếm sư trong tay đều có một thanh hoặc là vài thanh kiếm chờ chế tạo.

Trước khi Tô Tín chưa đến, Công Thâu Ngu đã đúc kiếm, chỉ có điều Tô Tín mang theo thư của Hậu Thổ, cho nên hắn có quyền ưu tiên, Công Thâu Ngu cũng buông chế tạo thanh kiếm kia và chế tạo kiếm của Tô Tín trước.

Thời điểm Công Thâu Ngu vừa mới chế tạo ra kiếm phôi cho kiếm của Tô Tín, một gã đệ tử bỗng nhiên báo lại:

Công Thâu trưởng lão, chấp sự trưởng lão bảo ngài tạm thời buông sự vụ xuống, chế tạo một thanh kiếm giúp một vị khách quý.

Công Thâu Ngu hừ lạnh nói:

Nói cho hắn biết ta không rảnh, muốn bảo ta đúc kiếm cũng phải chờ ta đúc xong thanh kiếm này rồi nói sau.

Chấp sự trưởng lão của Ba Thục Kiếm Các mặc dù không khả năng luyện khí bằng bọn họ nhưng chưởng môn Ba Thục Kiếm Các cũng cần mấy người xử lý sự vụ trong Ba Thục Kiếm Các.

Nếu như bình thường đối phương đưa ra yêu cầu này, Công Thâu Ngu còn có thể cho hắn mặt mũi.

Nhưng vấn đề hiện tại Tô Tín có vị kia giới thiệu đến, nếu mình ném kiếm của Tô Tín sang một bên mặc kệ, đi đúc kiếm cho người khác trước, vị kia sẽ nhìn mình thế nào? Cho nên Công Thâu Ngu tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

Tên đệ tử kia khó xử nhìn Công Thâu Ngu, chấp sự trưởng lão đã nói nhất định phải đúc kiếm cho vị khách quý kia trước.

Hơn nữa trong những luyện khí tông sư, luận đúc kiếm một đạo, Công Thâu Ngu mạnh nhất dưới đại tông sư, đối phương cũng điểm danh do hắn đúc kiếm, không nghĩ tới Công Thâu Ngu trước mặt không bán mặt mũi cho chấp sự trưởng lão.

Bỗng nhiên tên đệ tử nhìn thấy Tô Tín, ánh mắt hắn sáng ngời.

Nếu Tô Tín chủ động buông tha, Công Thâu Ngu tự nhiên cũng không kiên trì.

Vì vậy hắn đi qua chắp tay với Tô Tín, ngôn từ thành khẩn nói:

Vị tiền bối này, ngài đã chịu ở chỗ này chờ Công Thâu trưởng lão đúc kiếm, chắc hẳn không có việc quan trọng trên người, không biết ngài có thể đợi thêm một thời gian ngắn, trước nhường cô hội này được không?

Tô Tín cười cười, sau đó lắc lắc đầu nói:

Thật có lỗi, chính bởi vì chờ đúc kiếm ở nơi này, cho nên mới nói rõ ta cũng sốt ruột, còn chuyện nhường, nói không chừng không biết phải chờ thêm bao lâu.

Tên đệ tử kia bất đắc dĩ, hắn lắc đầu đi bẩm báo chấp sự trưởng lão.

Hắn cũng không phải ngu ngốc, cho dù Tô Tín không nhường thì hắn cũng không uy hiếp.

Tuy hắn không biết Tô Tín là ai, nhưng có tu vi Hóa Thần Cảnh, có thể làm cho luyện khí tông sư Công Thâu Ngu tự mình đúc kiếm, hiển nhiên không phải kẻ đơn giản, việc này còn cần chấp sự trưởng lão xử lý.

Không đến một phút sau, một người trung niên mang theo một lão giả mặc đạo trang mang theo một người trẻ tuổi cũng mặc đạo trang đi vào trong tiểu viện của Công Thâu Ngu.

Người trung niên hừ lạnh nói:

Công Thâu huynh, ngươi có ý gì? Nhanh buông việc trong tay xuống, sau đó đúc kiếm cho khách quý Ba Thục Kiếm Các không được sao?

Công Thâu Ngu cười lạnh nói:

Tôn Vô Ngôn, đừng cho rằng ta không biết ngươi làm gìa, cái gì khách quý Ba Thục Kiếm Các, chính là khách quý của ngươi đúng không?

Ngươi thu đồ của người ta nhờ ta đúc kiếm cũng được, mặt mũi này ta bán cho ngươi, nhưng ngươi cũng phải dựa theo

quy củ của ta, muốn ta đúc kiếm thì chờ, không thì cút.

Mấy chấp sự trưởng lão của Ba Thục Kiếm Các cũng có quyền lợi ẩn tính, ví dụ như có người lên núi cầu kiếm, âm thầm cho bọn họ một ít thù lao, những chấp sự trưởng lão này sẽ nhờ đúc kiếm của ngươi trước, hơn nữa cho ngươi tự mình chọn đúc kiếm sư.

Việc này nếu là bình thường cũng bỏ đi, Công Thâu Ngu cũng sẽ bán cho hắn mặt mũi.

Nhưng đáng tiếc lần này Công Thâu Ngu lại xem mặt mũi Hậu Thổ nên đúc kiếm vì Tô Tín, phần mặt mũi này không thể mất, cho nên hắn không thèm nhìn lệnh của Tôn Vô Ngôn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 713 - Kẻ Thù (1)

Công Thâu Ngu nói câu này làm sắc mặt Tôn Vô Ngôn âm trầm.

Hắn biết rõ quy tắc ngầm của Ba Thục Kiếm Các cũng bỏ đi, nhưng Công Thâu Ngu lại nói công khai trước mặt mọi người, việc này làm sắc mặt Tôn Vô Ngôn lúng túng.

Công Thâu Ngu, ngươi hôm nay nhận định không cho ta mặt mũi sao? Tôn Vô Ngôn lạnh lùng nói.

Công Thâu Ngu cười lạnh nói:

Mặt mũi ngươi giá trị vài đồng tiền? Tôn Vô Ngôn, ngày bình thường ngươi đùa nghịch tiểu thủ đoạn trong Ba Thục Kiếm Các cũng bỏ đi, dù sao ngày bình thường đúc kiếm cho ai không phải đúc kiếm.

Nhưng hiện tại ta có người nhờ đúc kiếm, ngươi lại đưa người tới chỗ ta, ngươi cho rằng ngươi là chưởng môn hay là những Thái Thượng trưởng lão?

Cho mặt mũi ngươi là chấp sự trưởng lão, không để cho mặt mũi ngươi tính là cái gì?

Đối với Công Thâu Ngu mà nói, thật chọc giận hắn thì hắn cũng không sợ Tôn Vô Ngôn.

Trong Ba Thục Kiếm Các, mọi người đều biết Tôn Vô Ngôn là chấp sự trưởng lão, bọn họ đều là võ giả Hóa Thần Cảnh, nếu như đặt ở tông môn khác cũng nhất

định là trưởng lão thực quyền.

Nhưng ở Ba Thục Kiếm Các lại không có quy củ như vậy, Công Thâu Ngu là tồn tại gần với luyện khí đại tông sư, thực tế địa vị của bọn họ còn cao hơn những chấp sự trưởng lão không có thiên phú luyện khí rất nhiều, dù sao đây mới là căn bản Ba Thục Kiếm Các dựa vào để tồn tại.

Bị Công Thâu Ngu quét mặt mũi trước mặt người ngoài, dù gì Tôn Vô Ngôn cũng là võ giả Hóa Thần Cảnh, quanh năm được các võ giả đến Ba Thục Kiếm Các cầu kiếm cung kính, hắn làm sao có thể không giận?

Nhưng hắn vừa muốn phát tác, người mặc đạo trang ngăn hắn lại:

Tôn huynh chớ tức giận, Công Thâu đại sư cũng nhanh mồm nhanh miệng, hai vị ngàn vận không nên xem là thật.

Đạo nhân này đến cầu kiếm, nếu thật chọc giận Công Thâu Ngu thì còn cầu cái rắm.

Cho dù cuối cùng Công Thâu Ngu đáp ứng chế tạo binh khí cho hắn, nhưng nội tâm Công Thâu Ngu khẳng định không thoải mái, cho nên hắn cuối cùng chế tạo ra binh khí dạng gì cũng chỉ có trời mới biết, cho nên ngàn vạn không nên đắc tội Công Thâu Ngu.

Sau khi ngăn cản Tôn Vô Ngôn, lão giả mặc đạo trang nhìn thấy Tô Tín đang đứng xem, hắn cũng biết Công Thâu Ngu đang chế tạo cho người này.

Đạo nhân kia chắp tay nói với Tô Tín:

Vị tiểu hữu này, bần đạo thực có việc gấp cần một thanh binh khí tốt nhất. Hắn chỉ vào người trẻ tuổi mặc đạo bào, nói:

Đây cũng là đồ đệ của bần đạo, đợi đến lúc một tháng sao sẽ tham gia thi đấu bài vị tông môn cho người trẻ tuổi.

Cho nên hắn cần gấp một thanh binh khí tăng cường thực lực, kính xin tiểu hữu tạo thuận lợi, bần đạo Thanh Thành kiếm phái Phương Thụy, ngày sau nếu tiểu hữu đi vào Xuyên Nam, bần đạo nhất định thâm tạ.

Tô Tín nhìn Phương Thụy trước mặt, lập tức có cảm xúc dở khóc dở cười.

Chính mình là người giết nhi tử của hắn, kết quả Phương Thụy lại không có nhận ra mình, còn kêu một câu tiểu hữu, hắn thật không biết nên nói cái gì cho tốt.

Kỳ thật Phương Thụy cũng chưa từng gặp qua Tô Tín, lúc trước hắn đạt được tin tức nhi tử Phương Đông Đình bị Tô Tín giết chết liền nổi giận, nhưng lúc đó Tô Tín chỉ là võ giả Hậu Thiên, hơn nữa lại đang mai danh ẩn tích tại thành Thương Sơn gần một năm, cho nên Phương Thụy cũng không có cố ý bảo người đi tìm tướng mạo Tô Tín.

Dù cho Tô Tín về sau danh chấn giang hồ, Phương Thụy cũng chỉ bảo người thu thập tình báo của Tô Tín mà thôi, nhưng lại không có tư liệu liên quan tới tướng mạo của hắn, cho nên vừa mới thấy mặt, Phương Thụy không có nhận ra Tô Tín.

Kết quả Tô Tín chắp tay nói:

Thì ra là Thanh Thành kiếm phái Phương trưởng lão, tại hạ cũng xem như người quen của Phương trưởng lão, ta là Tô Tín, nói lời giữ lời.

Hắn vừa nói ra lời này khỏi miệng, cho dù Tôn Vô Ngôn hay Công Thâu Ngu, hoặc là đệ tử Phương Thụy mang đến đều cảm giác toàn thân lạnh lẽo, trên người Phương Thụy phóng thích sát khí lạnh buốt làm mọi người nơi đây rùng mình.

Đôi mắt Phương Thụy đỏ thẫm, gương mặt tiền lành, đạo nhân tiên phong đạo cốt giống như bị tà ma phụ thể phi thường đáng sợ.

Trước kia hắn một lòng học đạo kiếm, chỉ có một nhi tử như Phương Đông Đình, chưa tính là không chịu thua kém nhưng

tối thiểu cũng không tính là quá kém.

Không nghĩ tới một hồi du ngoạn lịch lãm rèn luyện Tương Na, nhi tử của mình

trực tiếp ném mạng tại đó.

Tô Tín cũng chết thì bỏ đi, nhưng hết lần này tới lần khác sau khi yên lặng một năm, Tô Tín lại xuất hiện trên giang hồ lần nữa, thanh danh lan truyền lớn.

Đánh bại các thế hệ trẻ tuần kiệt các môn phái trên giang hồ, đảm nhận tổng bộ đầu Giang Nam đạo, uy áp Giang Nam đạo, cuối cùng thậm chí dùng Thần Cung diệt sát Hóa Thần bước vào vị trí đệ nhất Nhân Bảng, hiện tại đã trở thành Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư bình khởi bình tọa với hắn!

Những chuyện này không ngừng truyền vào lỗ tai Phương Thụy, mỗi khi có tin tức truyền tới, hận ý trong lòng Phương Thụy tăng thêm một phần.

Nhưng hết lần này tới lần khác trong Thanh Thành kiếm phái có người không cho phép hắn lợi dụng lực lượng Thanh Thành kiếm phái đến báo thù, thậm chí còn ngăn cản chính hắn đến báo thù.

Thanh Thành kiếm chỉ trích Phương Thụy liên lụy Thanh Thành kiếm phái, đa số trưởng lão Thanh Thành kiếm phái cho rằng, Tô Tín và Phương Đông Đình vốn chỉ là đệ tử trẻ tuổi tranh phong, chết chỉ có thể trách chính mình tài nghệ không bằng người, chẳng trách người khác.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 714 - Kẻ Thù (2)

Đương nhiên tình huống thực tế chính là danh tiếng Tô Tín quá mạnh, hơn nữa hắn có quan hệ với Lục Phiến Môn nên Thanh Thành kiếm phái không muốn bởi vì ân oán một mình Phương Thụy dẫn đến xung đột với Lục Phiến Môn. Huống

chi thế hệ trẻ tuổi mấy năm trước đã chết rồi, bọn họ càng không muốn quản.

Cho nên Phương Thụy cũng không nghĩ tới, hắn mang theo đệ tử mới bồi dưỡng đến Ba Thục Kiếm Các cầu một thanh kiếm, không ngờ lại đụng phải Tô Tín, đụng phải Tô Tín có đại thù giết con, không chết không thôi!

Ông!

Một tiếng kiếm minh vang lên, Tùng Vân đạo kiếm xuất hiện trong tay Phương Thụy, địa phong thuỷ hỏa tứ tướng chi lực gia trì, nộ long gào thét, kiếm khí xông lên trời!

Phương Thụy không nói một câu liền động thủ, nhưng trên thực tế đã không còn gì để nói, mối thù giết con không đội trời chung, không động thủ còn nói nhảm cái gì?

Hiện tại Phương Thụy có đồ đệ rất tôn kính chính mình, thiên phú đồ đệ còn mạnh hơn cả Phương Đông Đình, nhưng đồ đệ vẫn là đồ đệ, không phải con nối dõi huyết mạch tương liên, thù hận giữa hắn và Tô Tín vẫn không chết không thôi!

Trong nháy mắt, địa phong thuỷ hỏa bốn loại kiếm khí bay lên trời, Phương Thụy vận dụng bốn loại đạo kiếm biến ảo không ngừng, có nặng nề của đại địa, có cuồng phong giận dữ, có liệt diễm nóng bức, có sóng lớn ngập trời.

Bốn loại lực lượng tuần hoàn qua lại và hòa nhập vào nhau, trong nháy mắt khí thế vô song.

Trong tứ tướng chi lực ngưng tụ thành kiếm khí cuồng bạo, Tô Tín sử dụng

Tam Chỉ Đạn Thiên, tất cả lực lượng thiên địa không ngừng tụ tập vào ngón giữ của

Tô Tín, hắn điểm ra một chỉ liền đánh tan tứ tướng chi lực!

Phá Sát nhất chỉ, tứ tướng đạo kiếm bị phá hủy!

Tô Tín không có dừng lại, hắn lại điểm ra một chỉ giống như ảo ảnh trong mơ, Tô Tín điểm một chỉ như phá hủy thế giới!

Sắc mặt Phương Thụy thay đổi, trường kiếm trong tay bộc phát âm thanh kiếm minh vang dội, trong đó phát ra đạo uẩn,

vạn đạo bóng kiếm ngưng tụ thành âm dương kiếm trận tấn công Tô Tín.

Tuy những năm gần đây hắn liên tục nhận được tin tức của Tô Tín, đều nói Tô Tín lợi hại như thế nào nhưng Phương vẫn lơ đễnh, hắn vẫn xem Tô Tín thành tiểu bối, cho dù hắn tấn thăng đến Hóa Thần Cảnh cũng như thế.

Nhưng hôm nay giao thủ với đối phương, Phương Thụy mới phát hiện, Tô Tín đâu còn là tiểu bối, chân khí bản thân hắn thâm hậu còn vượt qua cả võ giả Hóa Thần Cảnh đỉnh phong rất nhiều.

Huống chi hắn nhớ rõ Tô Tín đột phá Hóa Thần Cảnh còn chưa tới thời gian một năm, hắn đã đột phá đến Hóa Thần Cảnh trung kỳ?

Hai tay Tô Tín vung vẫy liên tục, giống như múa bút vẩy mực, thân thể nhìn như ưu nhã nhưng lại ẩn chứa sát cơ vô tận.

Hư không ngưng kiếm, mấy trăm đạo vô hình kiếm khí va chạm với âm dương kiếm trận, cả hai va chạm và nổ mạnh trong tiểu viện.

Công Thâu Ngu biến sắc, hắn vội vàng ra tay.

Công Thâu Ngu ra tay cũng không phải giúp Tô Tín, mà là ra tay ngăn cản

cương khí phân tán chung quanh, để tránh làm tổn thương đồ vật đúc kiếm của hắn.

Lúc này Tôn Vô Ngôn cũng ra tay, hắn cũng không phải giúp ai, mà là can ngăn.

Nơi này chính là Ba Thục Kiếm Các, hai vị này đánh nóng nảy, đến cuối cùng bị phạt lại là hắn, dù sao tất cả là do hắn gây ra, nếu như hắn không dẫn Phương Thụy đến tìm Công Thâu Ngu thì không dẫn tới chuyện này.

Tôn Vô Ngôn là võ giả Hóa Thần Cảnh đỉnh phong hàng thật giá thật, hắn ngăn

giữa Tô Tín cùng Phương Thụy, trong tay cầm trường kiếm thanh đồng tạo ra vô số gợn sóng, vô số cương khí bị chấn nát và biến mất trong thiên địa.

Mắt thấy Phương Thụy còn muốn ra tay, hắn vội vàng nói:

Phương huynh! Nơi này là Ba Thục Kiếm Các, không phải Thanh Thành kiếm phái của ngươi! Náo lớn cũng không tốt với ai, xem như cho ta mặt mũi, không nên gây chuyện ở nơi này mới tốt.

Phương Thụy buông kiếm, dùng giọng khàn khàn căm hận nói:

- Mối thù giết con, không đội trời chung!

Nói xong câu đó, hắn trực tiếp dẫn đồ đệ mình rời đi.

Hắn không đánh đương nhiên không nghe Tôn Vô Ngôn khuyên bảo, nếu hắn có cơ hội giết Tô Tín, cho dù nơi này là Ba Thục Kiếm Các thì hắn cũng mạo hiểm động thủ.

Nhưng hiện tại hắn đã giao thủ với Tô Tín mấy chiêu, hắn phát hiện mình không thể làm gì được Tô Tín, thậm chí hắn có cảm giác nếu mình đánh tiếp với Tô Tín thì người bị thua sẽ là mình, cho nên Phương Thụy lúc này mới thu tay lại.

Nhưng thù hận giữa hắn và Tô Tín không kết thúc, cho dù chuyện giữa Tô Tín và Phương Đông Đình lúc trước ai đúng ai sai, dù sao Phương Thụy cũng chỉ nhận thức một điểm, mối thù giết con, không đội trời chung!

Nhìn thấy Phương Thụy sau khi rời đi, tôn không nói cũng liền bề bộn đuổi theo, dù sao đối phương cũng là đều là trì kiếm ngũ phái một trong Thanh Thành kiếm phái người, hắn thân là chấp sự trưởng lão, cũng không thể như vậy lãnh đạm người ta.

Tô Tín như có điều suy nghĩ khi nhìn bóng lưng Phương Thụy.

Xem ra nổi đau mất con năm năm trước đả kích đối phương rất lớn, vẻ ngoài là đạo sĩ hòa ái nhưng khi động thủ lại như kẻ điên.

Đối với Tô Tín mà nói, giang hồ là như thế, không có đúng sai, chỉ có kết quả, năm đó hắn không thể không giết Phương Đông Đình, nguyên nhân chỉ đơn giản như vậy.

Về sau hắn cũng nên phòng bị Phương Thụy một ít.

Hiển nhiên đối phương bị thù hận làm choáng váng đầu óc, dưới thù hận có thể làm ra bất cứ việc gì.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 715 - Phi Huyết Kiếm (1)

Không có Phương Thụy quấy rối, vị chấp sự trưởng lão Ba Thục Kiếm Các cũng không lại quấy rầy Công Thâu Ngu, thanh kiếm của Tô Tín cũng hoàn thành trong một tháng sau.

Sắc mặt Công Thâu Ngu rất tốt giao hộp kiếm cho Tô Tín:

Thanh kiếm này sau khi đúc thành có hiệu quả tốt hơn ta suy nghĩ, tương lai có sáu thành nắm chắc có thể tấn chức Thiên binh.

Tô Tín mở hộp kiếm ra, một thanh trường kiếm đỏ thẫm như máu xuất hiện trước mặt Tô Tín.

Thanh trường kiếm này cực nhọn và mảnh nhưng cho dù chuôi kiếm hay thân kiếm lại giống như dùng máu tươi tạo thành.

Tô Tín giữ chuôi kiếm, lập tức cảm giác được một hàn ý buốt lạnh truyền tới, giữa trường kiếm lại ẩn chứa huyết sát chi lực

cường đại!

Công Thâu Ngu nói:

Máu tươi của cường giả Chân Vũ Cảnh không thể lợi dụng một phen thật đáng tiếc, cho nên ta thêm chút tài liệu, lại cho máu tươi trên đó tràn ngập khí huyết sát, rồi sau đó lại phong ấn nó vào bên trong thân kiếm, vừa vặn xứng đôi với Huyết Hà Thần Kiếm và một thân khí huyết sát của ngươi.

Về sau ngươi vận dụng Huyết Hà Thần Kiếm hoặc là dùng khí huyết sát thúc dục thanh trường kiếm này, nó tự nhiên sẽ bộc phát ra khí huyết sát khủng bố, máu

của cường giả Chân Vũ Cảnh biến thành khí huyết sát tuyệt đối còn vượt qua ngươi tưởng tượng.

Hơn nữa ngươi dùng thanh kiếm nầy chém giết võ giả, huyết sát chi lực cũng dung nhập vào trong thanh kiếm này, làm cho thanh kiếm này càng ngày càng mạnh.

Đương nhiên ngươi giết một ít tiểu nhân vật là vô dụng, tối thiểu cũng phải là máu tươi võ giả Nguyên Thần Cảnh mới có thể làm thanh kiếm thu nạp khí huyết sát.

Ngươi cũng phải cẩn thận, thanh kiếm này có uy lực vượt quá ta tưởng tượng, nhưng đồng thời cũng có nguy hiểm trở thành hung binh, vận dụng khí huyết sát quá nhiều sẽ ảnh hưởng tâm thần của ngươi.

Nghe được Công Thâu Ngu nói như vậy, Tô Tín cũng không có cảm giác lo lắng, hung binh không có gì không tốt, binh khí chỉ là binh khí mà thôi, cho dù là hung binh, Tô Tín cũng sẽ không bị nó ảnh hưởng tâm thần, nếu không chẳng phải là quá phế vật hay sao?

Cầm trường kiếm kia, Tô Tín quán chú huyết sát chi lực vào trong đó, trường kiếm chỉ lên trời, ngay sau đó huyết sắc kiếm quang bộc phát phóng lên trời, huyết nhuộm trường không!

Lần này dọa Tô Tín kêu to một tiếng.

Vừa rồi Tô Tín chỉ là vận dụng huyết sát chi lực làm dẫn thúc dục trường kiếm, hắn chỉ vận dụng một tia nội lực, cũng không có sử dụng kiếm kỹ Huyết Hà Thần Kiếm, không nghĩ

tới lại bộc phát uy lực cường đại như vậy, gần như có thể so sánh với một đòn toàn lực của Huyết Hà Thần Kiếm.

Nếu như dùng thanh kiếm này kết hợp với Huyết Hà Thần Kiếm cộng thêm huyết sát chi lực, uy thế như vậy quá mức tưởng tượng.

Công Thâu Ngu đắc ý nói:

Uy lực rất mạnh đúng không? Thanh kiếm này có nội tình Thiên binh, có thể nói là Địa binh cực phẩm.

Đáng tiếc tài liệu có chút thiếu thốn, nếu như máu tươi cường giả Chân Vũ Cảnh nhiều hơn một ít, ta thậm chí có nắm chắc luyện chế nó thành Thiên binh nguyên vẹn.

Tô Tín không có phát biểu ý kiến việc này, tồn tại Chân Vũ Cảnh không có nhãn rỗi tới mức không có việc gì lấy máu tươi của mình ra chơi.

Công Thâu Ngu nói:

- Được rồi, thanh kiếm này là của ngươi, ngươi nên đặt tên cho nó.

Bình thường mà nói đúc kiếm sư chế tạo ra một thanh kiếm thì hắn cũng đặt tên cho thanh kiếm.

Nhưng lần này có thể đúc thành thanh kiếm này còn nhờ vào Tô Tín mang hài cốt Thiên binh dính máu tươi cường giả Chân Vũ Cảnh, hơn nữa Tô Tín còn là người Hậu Thổ giới thiệu đến, cho nên hắn vẫn cho Tô Tín mặt mũi này, cho phép hắn đặt tên cho thanh trường kiếm.

Tô Tín suy nghĩ và nói:

Gọi nó là ‘ Phi Huyết ’ đi.

Phi Huyết?

Công Thâu Ngu khó hiểu một chút, sau đó lập tức hiểu ý của Tô Tín.

Chiểu Ảnh Minh Nguyệt Cung có Thiên binh cực phẩm tên là Phi Tuyết, thậm chí chỉ cần cầm Phi Tuyết kiếm trong tay và

rót một tia chân khí, Phi Tuyết kiếm có thể dẫn động thiên địa biến ảo tháng sáu tuyết bay, mỹ lệ đến cực điểm.

So sánh với Phi Tuyết kiếm mỹ lệ, Tô Tín đặt tên là ‘ Phi Huyết ’, kiếm xuất phi huyết, mỹ lệ tàn nhẫn!

Tô Tín thu hồi Phi Huyết Kiếm, hắn chắp tay nói với Công Thâu Ngu:

Đa tạ Công Thâu đại sư. Công Thâu Ngu lắc lắc đầu nói:

Ngươi là nàng giới thiệu tới, không cần đa lễ, huống chi đối với một đúc kiếm sư mà nói, mỗi đúc khi ra một thanh hảo kiếm, kinh nghiệm và thực lực đều tăng lên một ít, đây cũng là phương thức tu luyện của đúc kiếm sư.

Tô Tín gật gật đầu, hàn huyên vài câu với Công Thâu Ngu thì hắn trực tiếp rời khỏi Ba Thục Kiếm Các.

Trở lại Thục vương phủ, Cơ Ngôn Tú và Ôn Dục đều hưng phấn đỏ mặt nhìn Tô Tín.

Tô Tín đi một chuyến đến Ba Thục Kiếm Các cũng triệt để hù sợ các thế lực tam lưu, Thục vương phủ căn bản không cần ra tay, bọn họ trực tiếp tự mình đi tới Thục vương phủ đầu hàng.

Cho nên thời gian một tháng qua, Cơ Ngôn Tú và Ôn Dục đã hợp nhất những thế lực tam lưu, bận rộn chết đi được.

Cơ Ngôn Tú cười nói với Tô Tín:

Bổn vương có thể có Tô đại nhân tương trợ quả thực là chuyện may mắn lớn, về sau Tô đại nhân ngươi có chuyện gì cứ việc nói, chỉ cần bổn vương có thể làm, nhất định làm theo.

Tô Tín cười nói:

Nếu thế lực Thục vương phủ hiện tại lớn mạnh như vậy, cũng đến lúc chúng ta thực hiện ước định rồi.

Ta trợ giúp Thục vương phủ, nhưng đồng thời Thục vương phủ cũng phải giúp ta giải quyết Cừu Bách Xuyên.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 716 - Phi Huyết Kiếm (2)

Cơ Ngôn Tú gật đầu nói:

Việc này không thành vấn đề, Tô đại nhân ngươi muốn như thế nào cứ nói thẳng là được.

Lúc trước Tô Tín hứa hẹn không sai, Cơ Ngôn Tú cũng không có ý định đổi ý.

Tô Tín có thực lực hay thủ đoạn, hoặc là bối cảnh đều bị Cơ Ngôn Tú coi trọng, loại nhân vật này chỉ có thể giao hảo, ngày sau sẽ có trợ giúp lớn với Cơ Ngôn Tú ngày sau.

Tô Tín nói:

Rất đơn giản, ta muốn Ôn công công ra ta giết Cừu Bách Xuyên, vấn đề này cũng do Thục vương phủ gánh vác.

Vừa nói ra lời này, Ôn Dục và Cơ Ngôn Tú lập tức sửng sốt.

Phương pháp Tô Tín nói không phải không tốt, mà là quá đơn giản thô bạo một

ít.

Bọn họ còn tưởng rằng Tô Tín nhất định sẽ dùng kế hãm hại Cừu Bách Xuyên, nhưng không nghĩ tới Tô Tín lại muốn trực tiếp giết hắn, hơn nữa còn bảo Thục vương phủ ra mặt giết người, chuyện này làm cho Cơ Ngôn Tú và Ôn Dục khó có thể tiếp nhận.

Kỳ thật Tô Tín đã sớm nghĩ kỹ việc này, trước khi đến Ba Thục đạo thì hắn có

hỏi qua Thiết Chiến có thể giết người hay không, Thiết Chiến trả lời hắn là có thể, nhưng phải nằm trong quy củ Lục Phiến Môn mới được.

Lục Phiến Môn có quy củ là gì? Đồng liêu với nhau ngươi có thể vu oan hãm hại chơi một ít âm mưu quỷ kế, nhưng ngươi nếu tự ý giết đồng liêu Lục Phiến Môn thì đây là tội lớn.

Lúc trước Tô Tín dùng thân phận tổng bộ đầu giết một tổng bộ đầu châu phủ cũng cần chứng cớ, càng không cần phải nói là tổng bộ đầu một đạo.

Cho nên Tô Tín mới chuẩn bị bảo Thục vương phủ ra tay gánh tội danh này.

Dù sao Cơ Ngôn Tú cũng là hoàng tử Đại Chu, Lục Phiến Môn chỉ là thần tử, hắn có giết Cừu Bách Xuyên, triều đình có thể làm gì hắn hay sao? Nhân hoàng Đại Chu còn có thể quân pháp bất vị thân giết con mình hay sao? Cao lắm là trách móc vài câu mà thôi.

Huống chi nếu là hoàng tử giết người Thiết gia, Thiết Chiến và Thiết Ngạo chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng giết Cừu Bách Xuyên không sao cả, Thiết gia chắc chắn sẽ không can thiệp.

Ngay cả như vậy Cơ Ngôn Tú cũng lập tức lắc đầu cự tuyệt nói:

Tô đại nhân, ta thật không làm được việc này, dù sao Cừu Bách Xuyên cũng là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, giết hắn ta sẽ đắc tội thế lực Lục Phiến Môn sau lưng hắn.

Huống chi vấn đề này đã chọc lên cấp trên, ta cũng không thiếu bị phụ hoàng quở trách.

Tô Tín thản nhiên nói:

Chỉ đắc tội một phần thế lực Lục Phiến Môn mà thôi, cũng không phải bảo ngươi toàn bộ đắc tội.

Huống chi chuyện này Thiết gia không truy cứu, có thể chọc đến bệ hạ hay

không còn không biết.

Cơ Ngôn Tú vẫn lắc đầu nói:

Cừu Bách Xuyên là người của Lưu Phượng Vũ, mà Lưu Phượng Vũ sau lưng thì là ta hoàng huynh thái Vương Cơ Ngôn Thành, hắn là tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tô Tín mặt lộ ra vẻ mặt mỉa mai:

Xem ra Thục vương điện hạ vẫn chưa hiểu địa vị của mình hiện tại, ngươi muốn mượn Ba Thục chi địa tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, tương lai như thế nào cũng phải tranh phong với Thái vương điện hạ.

Huống chi cho dù ngươi không chủ động trêu chọc hắn, hiện tại Thục vương phủ của ngươi tạo ra uy thế lớn tại Ba Thục đạo như vậy, Cừu Bách Xuyên đã sớm chú ý tới, hắn nhất định sẽ báo cáo cho Cơ Ngôn Thành.

Đến lúc đó Cơ Ngôn Thành nhìn thấy ngươi làm ra động tĩnh lớn tại Ba Thục đạo như vậy, cho dù là ngu ngốc cũng biết ngươi muốn làm gì, ngươi cho rằng hắn không chèn ép ngươi.

Từ xưa tới nay tranh giành ngôi vị hoàng đế đều không nhân từ nương tay, nếu sớm muộn gì cũng phải đắc tội, sớm đắc tội và muộn đắc tội có cái gì khác nhau chớ? Hơn nữa ngươi còn có thể nắm quyền chủ động trong tay mình.

Tô Tín nói xong lời này, Cơ Ngôn Tú và Ôn Dục đều im lặng, bọn họ biết rõ Tô Tín nói đúng.

Nhưng vấn đề là tự ý giết tổng bộ đầu Lục Phiến Môn một đạo, Cơ Ngôn Tú thật không có lá gan gánh việc này.

Hắn cũng có thói quen cẩn thận, nếu là chuyện khác hắn khẳng định một lời đáp ứng Tô Tín, nhưng cứ dùng danh nghĩa Thục vương phủ trực tiếp đánh tới tận cửa và giết Cừu Bách Xuyên, Cơ Ngôn Tú xem ra đây là hành vi của tên điên.

Cho nên Cơ Ngôn Tú vẫn lắc lắc đầu nói:

Thật có lỗi Tô đại nhân, ta thật không thể đáp ứng việc này, ngươi nên nghĩ kế hoạch ổn thỏa khác đi thời gian dài chút là được, Thục vương phủ ta nguyện ý phối hợp.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Nhưng đáng tiếc, Thục vương phủ ngươi nguyện ý phối hợp, ta lại không muốn ngây ngốc ở Ba Thục đạo lâu.

Thục vương điện hạ, làm người phải coi trọng chữ tín, lúc trước chúng ta đạt thành hiệp nghị hợp tác, ta giúp ngươi, ngươi cũng phải giúp ta.

Nhưng hiện tại ngươi muốn đổi ý, như vậy cũng không hay.

Cơ Ngôn Tú im lặng không nói, kỳ thật hắn cũng tự cao Thục vương phủ hiện tại đại thế đã thành, đã không dùng đến Tô

Tín, cho nên hắn mới có thể mở miệng cự tuyệt yêu cầu quá phận của Tô Tín.

Tô Tín nhìn thấy dáng vẻ Cơ Ngôn Tú hiện tại thì lạnh lùng nói:

Nếu Thục vương điện hạ muốn đổi ý thì đừng trách ta trở mặt.

Tất cả Thục vương phủ hiện tại đều là ta cho ngươi, ta muốn cầm nó trở về quá dễ dàng.

Vừa nói ra lời này, sắc mặt Ôn Dục lập tức biến đổi, hắn đứng trước người Cơ Ngôn Tú, đoản đao tay trái đã ra khỏi vỏ một nửa, hắn cũng cầm trường đao bên tay phải, hào khí giương cung bạt kiếm.

Ôn Dục đã nhìn thấy thực lực của Tô Tín, cho dù hắn xuất hết thực lực cũng không hơn Tô Tín.

Nếu như Tô Tín thật sự là thẹn quá hoá giận muốn động thủ, Cơ Ngôn Tú có thể gặp nguy hiểm, Ôn Dục không có nắm chắc ngăn cản Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 717 - Bức Bách (1)

Nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của Ôn Dục, Tô Tín cười nói:

Ôn công công không cần khẩn trương, tại hạ không muốn làm gì Thục vương điện hạ.

Nhưng ta từng nói qua, tất cả mọi thứ của Thục vương phủ hiện tại là ta cho, ta hiện tại muốn thu bọn chúng trở về, việc này cũng hợp lý.

Các ngươi nói hiện tại ta dùng thân phận Thục vương phủ diệt một tông môn nhị lưu, võ lâm Ba Thục đạo sẽ như thế nào?

Tô Tín mở tay ra, hắn làm thủ thế như mở hai tay ra, vừa cười vừa nói:

Sẽ nổ tung.

Thế lực nhị lưu Ba Thục đạo đều liên hợp nhắm vào Thục vương phủ, ngay cả Sương Nguyệt Kiếm Lư cũng không đứng ngoài quan sát, bởi vì ta đã cam đoan với Sương Nguyệt Kiếm Lư, Thục vương phủ sẽ không đi đối phó thế lực nhị lưu.

Nghe xong Tô Tín nói lời này, sắc mặt Cơ Ngôn Tú và Ôn Dục biến đổi lớn.

Nếu là như vậy, đừng nói thế lực Thục vương phủ hiện tại khó giữ được, cho dù là thế lực Thục vương phủ chiêu mộ được cũng khó giữ!

Cơ Ngôn Tú gây ra nhiễu loạn lớn như thế, Ba Thục đạo sẽ rối loạn, đến lúc đó triều đình còn phải chùi đít cho hắn.

Lục Phiến Môn và quân đội đồng loạt ra tay ngược sẽ triệt để trấn áp Ba Thục

đạo, đến lúc đó Cơ Ngôn Tú cũng không thể làm Thục vương được nữa.

Nhân hoàng Đại Chu Cơ Hạo Điển có thể cho phép nhi tử của mình tranh quyền đoạt lợi nhưng sẽ không cho phép nhi tử ngu xuẩn liên lụy tới hắn.

Cho nên đến lúc đó, khả năng lớn nhất Cơ Ngôn Tú sẽ bị Cơ Hạo Điển triệu hồi về thành Thịnh Kinh, giam cầm vĩnh viễn!

Nghĩ tới đây Cơ Ngôn Tú run rẩy.

Cương khí thuần dương quanh người Ôn Dục tăng vọt, hắn rút đao trong tay ra và dùng ngữ khí bén nhọn quát:

- Ngươi dám!

Tô Tín cười lạnh nói:

Vì sao ta không dám? Các ngươi phải tin tưởng, ta có năng lực dùng lực lượng một người diệt một tông môn nhị lưu.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này ta dẫn Thục vương phủ đi thu phục các thế lực, cho dù ngươi nói ta không có liên hệ gì với Thục vương phủ, ngươi cho rằng những gia chủ và chưởng môn thế lực nhị lưu sẽ tin sao?

Đối với Tô Tín việc có thể dùng sức một mình diệt tông môn nhị lưu, Ôn Dục và Cơ Ngôn Tú không bao giờ hoài nghi qua, bởi vì Tô Tín lúc ở Thần Cung Cảnh đã làm một lần, càng không cần nói Tô Tín hiện tại chính là Hóa Thần Cảnh.

Trong khoảng thời gian Tô Tín dẫn theo lực lượng Thục vương phủ hoành hành tại Ba Thục đạo, nếu Cơ Ngôn Tú nói hắn không phải người Thục vương phủ, đừng nói những thế lực võ lâm không tin, chỉ sợ ngay cả người Thục vương phủ cũng không tin tưởng.

Tô Tín khẽ cười nói:

- Thục vương điện hạ cân nhắc như thế nào? Hiện tại nguyện ý giúp ta việc này

không?

Khóe miệng Cơ Ngôn Tú lúc này cười khổ, nói:

- Hiện tại ta còn có quyền lợi cự tuyệt sao?

Đối với Cơ Ngôn Tú mà nói, gánh tội danh giết Cừu Bách Xuyên còn tốt hơn gánh tội làm Ba Thục đạo đại loạn.

Tô Tín vỗ vỗ tay nói:

Vậy thì tốt, hiện tại chúng ta khởi hành, tránh lại kéo dài dẫn xuất phiền toái không cần thiết.

Lâm vào đường cùng, Cơ Ngôn Tú đành phải bảo Ôn Dục dẫn theo tất cả lực lượng Thục vương phủ tiến về tổng bộ Lục Phiến Môn Ba Thục đạo.

Nếu như nói Cơ Ngôn Tú vẫn tồn tại tâm tư mời chào Tô Tín, đối với Cơ Ngôn Tú hiện tại mà nói, chút tâm tư này đã tan thành mây khói.

Cơ Ngôn Tú xem ra, Tô Tín quá mức khủng bố, cho dù tâm cơ hay thủ đoạn cũng không phải Cơ Ngôn Tú hắn có thể khống chế được.

Cưỡng ép giữ Tô Tín bên người, kẻ bị thiệt hại chính là bản thân hắn.

Thậm chí chuyện lần này làm nội tâm Cơ Ngôn Tú cũng có chút hoài nghi, có phải Tô Tín đã sớm đoán trước phản ứng của mình cho nên làm ra tất cả biện pháp ứng phó hay không.

Nếu không lúc nói chuyện hợp tác với nhau, vì cái gì hắn không nói sẽ giết Cừu Bách Xuyên và mình gánh tội danh này?

Hơn nữa thời điimể Tô Tín đàm phán với Sương Nguyệt Kiếm Lư cũng cố ý đồng ý mình sẽ không động tới thế lực nhị lưu trong Ba Thục đạo.

Cơ Ngôn Tú xem ra mọi việc là Tô Tín đào hầm cho hắn nhảy vào!

Việc đã đến nước này, hối hận cũng vô dụng, Cơ Ngôn Tú cũng chỉ có thể bóp mũi thừa nhận, lần sau hắn liên hệ với Tô Tín sẽ phải lưu lại chút đường lui cho mình.

Tổng bộ Lục Phiến Môn Ba Thục đạo, Cừu Bách Xuyên biết được Tô Tín lại dẫn theo tất cả lực lượng Thục vương phủ đi thẳng đến tổng bộ Lục Phiến Môn Ba Thục đạo, việc này làm tất cả người Lục Phiến Môn Ba Thục đạo sững sờ.

Tô Tín trợ giúp Thục vương phủ chiếm đoạt thế lực võ lâm Ba Thục đạo đã làm cho thế lực Thục vương phủ bành trướng, Cừu Bách Xuyên đã đoán được Tô Tín nhất định muốn mượn lực lượng Thục vương phủ để đối phó hắn.

Nhưng bây giờ đối phương giống trống khua chiêng dẫn người tới? Khai chiến?

Một phó tổng bộ đầu do dự nói:

Chẳng lẽ Tô Tín muốn mượn lực lượng Thục vương phủ diệt chúng ta sao? Lúc này có người lắc đầu nói

Điều này sao có thể, Thục vương phủ điện hạ cũng không phải ngu ngốc, tại sao lại khai chiến với Lục Phiến Môn Ba Thục đạo?

Có người nghi ngờ nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 718 - Bức Bách (2)

- Vậy bọn họ hiện tại có ý gì? Khoe khoang vũ lực, tạo áp lực cho chúng ta?

Một ít nhân vật thực quyền trong đại sảnh Lục Phiến Môn Ba Thục đạo đang thảo luận liên tục, Tô Tín muốn làm chuyện gì.

Cừu Bách Xuyên thống lĩnh Lục Phiến Môn Ba Thục đạo hơn hai mươi năm, có thể nói Lục Phiến Môn Ba Thục đạo hiện tại đều là tâm phúc của hắn, hoàn toàn có thể tín nhiệm.

Trước thực lực tuyệt đối đè ép, những người không chung đường với Cừu Bách Xuyên đều bị hắn thanh lý mất.

Hơn nữa Ba Thục có hoàn cảnh địa lý đặc thù, có Lưu Phượng Vũ âm thầm ủng hộ, qua nhiều năm như vậy, tổng bộ Lục Phiến Môn Ba Thục đạo không trộn lẫn một hạt cát.

Cho nên chính vì như vậy, trong Lục Phiến Môn Ba Thục đạo không có bất cứ âm thanh phản đối nào, chính là vương quốc độc lập do Cừu Bách Xuyên nói chuyện không mặc cả.

Những phó tổng bộ đầu và tổng bộ đầu châu phủ Lục Phiến Môn còn đang chờ Tô Tín đi vào Ba Thục đạo lôi kéo phân hoá thì ra oai phủ đầu với Tô Tín, làm cho hắn cảm thấy khó chịu.

Bọn họ căn bản không nghĩ tới Tô Tín lại trực tiếp không đi Lục Phiến Môn, mà là đi thẳng đến Thục vương phủ, tất cả chuẩn bị của bọn họ đều thất bại.

Tô Tín hiện tại dẫn theo tất cả lực lượng Thục vương phủ xông thẳng về phía bọn họ, đám người nơi này không rõ Tô Tín đang nghĩ như thế nào.

Tô Tín làm việc quả thực như thiên mã hành không, căn bản không thể tìm ra.

Cừu Bách Xuyên nhíu mày nói:

- Đi, đừng tranh cãi, chờ đám người Tô Tín tới, xem hắn muốn như thế nào.

Lần trước hắn muốn Sương Nguyệt Kiếm Lư đi ngăn trở Tô Tín kết quả thất bại, hắn tự lên đài cũng không đánh bại Tô Tín.

Cừu Bách Xuyên cũng có lực lượng, tối thiểu nhất Lục Phiến Môn Ba Thục đạo không thể làm gì Tô Tín, dù sao đây là sân nhà của hắn.

Cừu Bách Xuyên hắn kinh doanh Lục Phiến Môn Ba Thục đạo hơn hai mươi năm, không phải Tô Tín vừa tới có thể phân liệt, cho dù hắn dẫn theo lực lượng Thục vương phủ cũng giống như vậy.

Trên danh nghĩa Cơ Ngôn Tú cũng là hoàng tử Đại Chu, là Thục vương, trước kia Cừu Bách Xuyên có thể không cho Cơ Ngôn Tú mặt mũi, nhưng trước mặt vẫn phải làm ra vẻ mới được.

Cho nên không đợi người Thục vương phủ đã đến, Cừu Bách Xuyên cũng đã dẫn người tới cửa nghênh đón.

Đợi nửa khắc đồng hồ, đám người Tô Tín cũng đã dẫn người tới.

Sau khi hợp nhất tất cả thế lực tam lưu trong Ba Thục đạo, võ giả Tiên Thiên trong Thục vương phủ tiếp cận ba ngàn người, phải biết rằng trước kia võ giả Tiên Thiên và Hậu Thiên của Thục vương phủ không đến ba ngàn người.

Những người này đều bao vây tổng bộ Lục Phiến Môn Ba Thục đạo vào giữa, áp lực lên bọn họ tăng nhiều.

Cừu Bách Xuyên giống như không nhìn thấy động tác của bọn họ, chỉ chắp tay

nói với Cơ Ngôn Tú:

Tham kiến Thục vương điện hạ, không biết Thục vương điện hạ lần này tới đây có việc gì hay không?

Cừu Bách Xuyên giống như không nhìn thấy Tô Tín bên cạnh Cơ Ngôn Tú, trực tiếp xem như không có gì.

Nhìn Cừu Bách Xuyên, nội tâm Cơ Ngôn Tú vô cùng xoắn xuýt.

Hắn lạnh lùng nói:

Cừu Bách Xuyên, ngươi thân là tổng bộ đầu một đạo của triều đình lại không đền nợ nước, vậy mà cấu kết phương bắc Kim Trướng Hãn Quốc ý đồ mưu phản, cho nên hôm nay bổn vương đại biểu Đại Chu tru diệt nghịch tặc ngươi!

Vừa nói ra lời này, không riêng gì Cừu Bách Xuyên, người Lục Phiến Môn Ba Thục đạo kinh ngạc đến ngây người.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nơi này là phía tây Ba Thục đạo, cách phương bắc Kim Trướng Hãn Quốc chừng mười mấy vạn dặm, bọn họ muốn cấu kết Kim Trướng Hãn Quốc, bọn họ nên đi con đường nào?

Huống chi cho dù bọn họ cấu kết Kim Trướng Hãn Quốc, ngươi chỉ là một vương gia bản địa thì có tư cách gì đại biểu Đại Chu? Hiện tại ngươi phải đi thông tri hành quân đại tổng quản ở địa phương mới đúng.

Cừu Bách Xuyên khiếp sợ và suy nghĩ cẩn thận xảy ra chuyện gì, cuối cùng hắn vẫn nghĩ tới quỷ kế của Tô Tín.

Cừu Bách Xuyên nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới Tô Tín lại ác như vậy, hắn lại bảo Cơ Ngôn Tú ra chụp mũ tội danh lên đầu hắn.

Hơn nữa Cơ Ngôn Tú bị điên sao? Tô Tín đã cho hắn hứa hẹn gì, Cơ Ngôn Tú

giúp hắn làm việc này, sau này triều đình tra, chẳng lẽ hắn không sợ sẽ bị trừng phạt hay sao?

Cừu Bách Xuyên lạnh lùng nhìn Cơ Ngôn Tú:

Thục vương điện hạ, làm như vậy đáng giá không? Ngươi cũng biết thế lực sau lưng ta, hôm nay ngươi dám động ta, ngày khác ngươi có thể lấy được chỗ tốt gì trong Ba Thục đạo hay sao?

Rốt cuộc Tô Tín đã cho ngươi chỗ tốt gì mà ngươi lại giúp hắn? Ngươi nói ra đi, Tô Tín có thể cho ngươi, ta cũng có thể cho ngươi!

Cơ Ngôn Tú lúc này cười khổ, Tô Tín cho hắn chỗ tốt cái rắm, căn bản chính là uy hiếp hắn.

Cơ Ngôn Tú lúc này đã đâm lao phải theo lao, hắn trực tiếp hừ lạnh nói:

Có chỗ tốt gì? Cừu Bách Xuyên, ngươi ý đồ phản quốc mưu phản, hôm nay bổn vương tru sát ngươi, ngày sau sẽ báo cáo lên phụ hoàng.

Vừa dứt lời, Ôn Dục đã ra tay, cương khí thuần dương lập tức bộc phát, đoản đao ra khỏi vỏ, đao mang vạn trượng chém xuống!

- Cơ Ngôn Tú! Ngươi sẽ hối hận!

Cừu Bách Xuyên tức giận quát lớn, cũng đành phải cầm Sinh Tử Hon nghênh đón.

Lúc này những bộ đầu và bộ khoái Lục Phiến Môn Ba Thục đạo nhìn thấy tình thế không đúng, bọn họ lập tức ra tay.

Nhưng lúc này những người Thục vương phủ liên tục rút binh khí ra nhìn chằm chằm vào bọn họ, bọn họ không dám vọng động một bước.

Bọn họ trung thành với Cừu Bách Xuyên không giả, nhưng không trung thành tới mức đi chịu chết vì Cừu Bách Xuyên.

Hiện tại thực lực của Cơ Ngôn Tú mạnh hơn bọn họ gấp mấy lần, lại có Tô Tín cùng hai gã võ giả Hóa Thần Cảnh nhìn chằm chằm đấy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 719 - Chém Giết (1)

Thục vương phủ bên này trừ Ôn Dục, còn có hai gã võ giả Hóa Thần Cảnh, chính là người Thiên Hỏa Kiếm Các và Tứ Tương Kiếm Tông.

Bọn họ bị Tô Tín buộc gia nhập Thục vương phủ, có thể nói trong Thục vương phủ trừ Ôn Dục có thực lực mạnh nhất ra,

Cơ Ngôn Tú không bảo bọn họ ra tay.

Hai người này nói như thế nào cũng xuất thân tông môn võ lâm, bảo bọn họ cùng đi theo có chút không ổn, ngày sau triều đình truy cứu nếu liên lụy thì bọn họ cảm thấy không ổn.

Cơ Ngôn Tú hắn chỉ có mấy thủ hạ Hóa Thần Cảnh, hắn cũng không thể nhìn bọn họ gặp chuyện không may.

Lúc này Ôn Dục và Cừu Bách Xuyên đã đánh tới tình trạng sinh tử.

Sinh Tử Hoàn của Cừu Bách Xuyên chuyển hóa sinh tử, phi thường kỳ dị.

Ôn Dục Thuần có cương khí thuần dương cực kỳ thâm hậu, dốc hết sức phá vạn pháp.

Hai người này đánh đến mức tận cùng, mặt đất liên tục vỡ vụn, phạm vi ba trăm trượng không có người nào khác, sợ ngộ thương đến chính mình.

Kỳ thật nếu bàn về thực lực, Tô Tín xem ra lão thái giám Ôn Dục không phải rất mạnh.

Dùng thân hoạn quan có thể tu hành cương khí thuần dương tới mức này, có thể

nói hắn cực kỳ khủng bố.

Huống chi so sánh với võ giả tầm thường, hòa thượng, đạo sĩ, thái giám là quần thể đi xa hơn người thường.

Hòa thượng cùng đạo sĩ truyền thừa pháp chế hai nhà Phật Đạo, trước tu Phật hiệu và Đạo kinh, sau khi tu hành tới cảnh giới tâm tình không linh mới tu hành võ đạo, thành tựu sẽ cao hơn võ giả khác một đoạn.

Nói thông tục một chút, nội tâm bọn họ có tín ngưỡng, tâm vô tạp niệm, tâm chí càng cứng cỏi.

Thái giám đã vứt bỏ dục vọng phiền não, thậm chí còn dễ dàng không linh hơn hai người trước, một phương diện dục vọng ít, sẽ dẫn dục vọng này sang phương diện khác.

Thái giám không biết võ công cầm quyền tắc sẽ bắt đầu dốc sức liều mạng vơ vét của cải, thái giám biết võ công sẽ bắt đầu điên cuồng luyện võ, cao thủ trong hoàng cung đại nội có chín thành là thái giám.

Nhưng Cừu Bách Xuyên đạt tới Hóa Thần Cảnh đỉnh phong đã hơn hai mươi năm, tuy mấy lần trùng kích Dung Thần Cảnh thất bại nhưng thực lực của hắn lại không cần nghi ngờ.

Hiện tại hắn yếu hơn Ôn Dục một đường nhưng không tới mức sẽ thua.

Huống chi võ giả Nguyên Thần Cảnh chiến đấu, muốn đánh bại đối phương dễ dàng, nhưng muốn giết đối phương quá khó khăn.

Hai người kịch liệt đánh gần một phút đồng hồ, Cừu Bách Xuyên đã lộ ra xu thế suy bại, nhưng muốn chính thức đánh chết hắn còn kém xa lắm.

Tô Tín lắc đầu, bỗng nhiên hắn rút Phi Huyết Kiếm bên hông ra, trong nháy mắt huyết quang xông lên trời, Huyết Hà Thần Kiếm chém xuống sinh ra biển máu vô tận, vô tận huyết sát chi lực dung nhập vào trong đó, thậm chí có dị tượng hiển hiện.

Lực lượng võ giả Hóa Thần Cảnh có thể ảnh hưởng đến thiên địa, có chút tồn tại cường đại thậm chí có thể dùng thực lực bản thân tháng sáu tuyết bay, cho nên bọn họ chiến đấu có thể dẫn động thiên địa tạo thành dị tượng.

Những dị tượng này được Tô Tín dùng Sơn Tự Kinh gia trì vũ kỹ hình thành dị tượng khác nhau do thiên địa tạo thành.

Thực lực Tô Tín còn chưa tới mức này.

Nhưng hiện tại Tô Tín cầm Phi Huyết Kiếm, dùng chân khí bản thân, khí huyết sát, lực lượng Huyết Hà Thần Kiếm phát huy đến mức tận cùng, chém ra một kiếm, thậm chí giữa không trung có một ma thần huyết sát giáng lâm.

Trong nháy mắt huyết quang trùng thiên, xé rách bầu trời, trong phạm vi ngàn trượng chung quanh đều bị huyết quang nhuộm đỏ bừng, cảnh tượng vô cùng khủng bố.

Thậm chí có một ít võ giả Hậu Thiên tâm chí không cứng cỏi bị khí tức huyết sát cường đại ảnh hưởng, đôi mắt đỏ bừng, thậm chí không thể khắc chế sát cơ trong lòng và ra tay với đồng liêu bên cạnh.

Một kiếm tà dị, ánh mắt Cừu Bách Xuyên lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hắn bất chấp Ôn Dục công kích, Sinh Tử Hoàn trong tay hợp hai làm một, sinh tử chi lực bộc phát ầm ầm quấy hư không, cương khí táo bạo.

Nhưng một kiếm huyết sát trùng thiên của Tô Tín, cho dù Sinh Tử Hoàn hay bản thân Cừu Bách Xuyên lại bị huyết sát chi lực chém thành hai nửa, huyết nhục bị xé nát, chết không toàn thây dưới một kiếm như vậy!

Thịt nát bay đầy trời, Ôn Dục thu hồi đao của mình, trong mắt vẫn còn mang theo kinh hãi.

Ngay cả chưởng môn Thiên Hỏa Kiếm Các và Tứ Tương Kiếm Tông cũng dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Tô Tín.

Một kiếm chém giết võ giả Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, thực lực Tô Tín đã mạnh tới mức khủng bố như vậy?

Mặc dù nói hiện tại Cừu Bách Xuyên giao thủ với Ôn Dục tiêu hao hơn phân nửa nội lực.

Thậm chí hắn bị Ôn Dục hấp dẫn chú ý, Tô Tín ra tay đánh lén.

Nhưng ngay cả như vậy, Tô Tín một kiếm khủng bố chém giết võ giả Hóa Thần Cảnh đỉnh phong vẫn khắc sâu vào trong tâm trí của bọn họ.

Đổi bọn họ đi đánh lén Cừu Bách Xuyên, đừng nói một kiếm, rất có thể chính là mười kiếm, một trăm kiếm cũng đừng mong giết Cừu Bách Xuyên.

Cơ Ngôn Tú hơi kinh ngạc nhìn Tô Tín, ngươi không phải nói muốn người Thục vương phủ chúng ta giết Cừu Bách Xuyên sao, ngươi động thủ làm gì?

Tô Tín thu Phi Huyết Kiếm vào trong vỏ kiếm, thản nhiên nói:

Đừng hiểu lầm, chẳng qua ta xem các ngươi động thủ quá chậm nên giúp các ngươi một tay mà thôi, Cừu Bách Xuyên là các ngươi giết, không phải việc của ta, cái nồi này vẫn phải do các ngươi vác.

Cơ Ngôn Tú nhìn nơi đây có nhiều người như thế, ngươi xem người nơi đây là kẻ mù lòa sao?

Tô Tín lúc này lộ ra nụ cười ‘ ấm áp ’ với người Lục Phiến Môn chung quanh,

nói:

- Các ngươi có nhìn thấy ta giết Cừu Bách Xuyên không?

Tất cả mọi người nơi đây đồng thời lắc đầu, lắc đầu như trống bỏi.

Bọn họ trung thành với Cừu Bách Xuyên không giả, nhưng vấn đề hiện tại Cừu Bách Xuyên đã chết thì bọn họ trung thành với ai?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 720 - Chém Giết (2)

Về phần Cừu Bách Xuyên đã chết, bọn họ muốn tìm Tô Tín báo thù cũng không khác gì chịu chết với Cừu Bách Xuyên, Cừu Bách Xuyên không có mị lực như thế trong Lục Phiến Môn Ba Thục đạo.

Tô Tín khoát tay nói với Cơ Ngôn Tú:

Điện hạ ngươi cũng nhìn thấy, ai giết Cừu Bách Xuyên không sao cả, trọng yếu nhất là ai thừa nhận chính mình giết Cừu Bách Xuyên.

Cơ Ngôn Tú lâm vào đường cùng đành phải dẫn người rời đi, đồng thời cũng ghi một phong thư cho Tô Tín đưa vào trong triều đình thành Thịnh Kinh.

Ai cũng biết Cừu Bách Xuyên chết như thế nào, chỉ cần Cơ Ngôn Tú vác cái nồi này là được rồi.

Sau khi giải quyết xong tất cả, Tô Tín cũng không chút do dự trực tiếp quay người rời đi.

Đoán chừng trong Ba Thục đạo có không ít người muốn hắn xéo đi thật sớm.

Người Sương Nguyệt Kiếm Lư ngóng trông hắn đi, những tông môn võ lâm Ba Thục đạo cũng chờ hắn đi sớm, ngay cả Cơ Ngôn Tú cũng không dám lưu hắn lại.

Cơ Ngôn Tú biết rõ hợp tác với Tô Tín là như thế nào, Tô Tín người này quá kinh khủng, hợp tác với hắn không khác gì bảo hổ lột da, dù sao ngươi đừng mong chiếm tiện nghi.

Về phần chuyện lần này Cơ Ngôn Tú cũng nói không rõ mình lợi nhuận hay vẫn lỗ vốn.

Tô Tín dưới sự trợ giúp của hắn thành công tăng cường thế lực Thục vương phủ lên mấy chục lần, nhưng đồng thời hắn cũng đắc tội đám người Lưu Phượng Vũ, càng đắc tội hoàng huynh Thái vương Cơ Ngôn Thành.

Hiện tại Cơ Ngôn Tú không phải cân nhắc làm thế nào tiếp tục gia tăng thực lực Thục vương phủ, mà là phòng bị Cơ Ngôn Thành trả thù.

Hai tháng sau, Tô Tín cũng trở về Giang Nam đạo.

Chuyện Ba Thục đạo cũng truyền vào tổng bộ Lục Phiến Môn, Tô Tín vẫn viết một phong thư ghi lại tình huống Ba Thục đạo kỹ càng một lần, bảo Hoàng Bỉnh Thành giao cho Thiết Chiến.

Mười ngày sau, Thiết Chiến lại tự mình xuất hiện tại Giang Nam đạo.

Lúc này Thiết Chiến cũng không khen Tô Tín làm tốt, mà là dùng vẻ mặt quái dị nhìn Tô Tín.

Tô Tín kinh ngạc nói:

Thiết đại nhân, chẳng lẽ việc lần này có sơ suất gì sao? Thiết Chiến dùng vẻ mặt quái dị lắc lắc đầu, nói:

Không có sơ suất gì cả, chẳng qua ta kinh ngạc ngươi to gan lớn mật mà thôi.

Cừu Bách Xuyên là huynh đệ kết nghĩa với Lưu Phượng Vũ, ngươi lại thật giết hắn, lại giết bằng cách hung hăng càn quấy như thế, Lưu Phượng Vũ đã thất thố trên hội nghị Lục Phiến Môn, tuyên bố muốn bầm thây ngươi thành vạn đoạn.

Tô Tín lắc đầu nói:

Thiết đại nhân nói sai rồi, không phải ta giết Cừu Bách Xuyên, giết hắn là người Thục vương phủ.

Thiết Chiến lập tức cười ha ha nói:

Nói đúng, giết hắn là người Thục vương phủ, nói thật, Cơ Ngôn Tú cũng không may, lần này gánh cái nồi giúp ngươi.

Nói đến đây, sắc mặt Thiết Chiến nghiêm túc, nói:

Chuyện của hoàng gia, có thể ít tham dự thì ít tham dự, lúc này Thục vương Cơ Ngôn Thành gánh cái nồi giúp ngươi, nhưng tên của ngươi đã bị Thái vương Cơ Ngôn Thành nhớ kỹ.

Ngươi đã có tư cách tứ đại thần bộ dự bị, thời điểm cử hành Lạc Dương lôi, ngươi là một trong những người bình thẩm đại biểu cho Lục Phiến Môn.

Nhưng ta gần đây nghe nói Cơ Ngôn Thành và các hoàng tử khác tranh đoạt vị trí bình thẩm trong Lạc Dương lôi, đến lúc đó hắn sẽ không từ bỏ ý đồ, vị Thái vương điện hạ cũng không có nội tâm phóng khoáng cho lắm.

Tô Tín cười lạnh nói:

Không phóng khoáng thì thế nào? Nội tâm của ta cũng không lớn, huống chi hắn hiện tại chỉ là Thái vương, ngày sau có phải Thái vương hắn đăng cơ làm hoàng đế hay không còn chưa biết.

Tranh giành ngôi vị hoàng đế Đại Chu vương triều vô cùng tàn khốc, tân hoàng sau khi lên ngôi, nếu ngươi là phế vật thì không thể uy hiếp được mình.

Nhưng nếu như Cơ Ngôn Thành chỉ là người tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, hắn nhất định phỉa diệt trừ, cho nên mỗi một lần tranh đoạt ngôi vị hoàng đế đều nương theo xung đột đẫm máu.

Thiết Chiến nói:

Lúc này ngươi giết Cừu Bách Xuyên, nói ra cũng giúp Thiết gia một đại ân.

Vị trí tổng bộ đầu Ba Thục đạo còn trống, vừa vặn Thiết gia ta tìm một người

bổ sung, người này chính là người quen cũ của ngươi.

Tô Tín hỏi:

- Ai?

Thiết Chiến cười nói:

Là Thiết Vô Tình, trong đệ tử đời thứ hai của Thiết gia ta, Thiết Vô Tình có tuổi nhỏ nhất nhưng lại là người nổi danh nhất.

Kỳ thật hắn đã đột phá Hóa Thần Cảnh vào một năm trước, hơn nữa còn quản lý Tương Nam đạo ngay ngắn rõ ràng.

Cái ao Tương Nam đạo quá nhỏ, đồng thời không thể giúp hắn phát huy, cho nên lúc này ta phái hắn đi Ba Thục đạo thanh lý thế lực của Cừu Bách Xuyên lưu lại, Tương Nam đạo sẽ do một đệ tử nửa bước Nguyên Thần của Thiết gia ta chưởng quản.

Nếu như Thiết Vô Tình có thể trong một năm khống chế Lục Phiến Môn Ba Thục đạo, hắn cũng sẽ giống như ngươi trở thành một trong những người bình thẩm Lạc Dương lôi.

Tô Tín gật gật đầu, Thiết Vô Tình có đãi ngộ như vậy là bình thường, hắn biết Thiết Vô Tình thời gian không ngắn, tâm tính, thực lực và tầm mắt của vị này đều rất tốt, hiện tại đột phá đến Hóa Thần Cảnh, cũng nên rời khỏi địa phương nhỏ như Tương Nam đạo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 721 - Rằm Tháng Bảy (1)

Biết được Thiết Vô Tình phải trong vòng một năm phải thanh lý thế lực còn sót lại của Cừu Bách Xuyên mới có tư cách trở thành người bình thẩm trong Lạc Dương lôi, Tô Tín nghĩ thầm Thiết gia Lục Phiến Môn quản lý đệ tử rất thực tế và tàn khốc.

Ngươi cần phải thể hiện ra năng lực của mình mới có tư cách đạt được đãi ngộ xứng đáng.

Giống như Thiết Chiến nói chuyện với Tô Tín lúc trước, Tô Tín tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo, ngồi vững vàng thì mọi chuyện đều dễ nói.

Nếu như ngồi bất ổn, thật có lỗi, Thiết gia không nuôi phế vật.

Quy củ của Thiết gia với đệ tử trẻ tuổi cũng giống như thế, đối với đệ tử trẻ tuổi Thiết gia mà nói, bọn họ chẳng qua có nhiều hơn người khác một cơ hội mà thôi.

Nếu Tô Tín biết rõ Thiết gia chuẩn bị làm như vậy, hắn đã suy yếu thực lực Lục Phiến Môn Ba Thục đạo trước, cũng thuận tiện giúp lão bằng hữu Thiết Vô Tình một tay.

Tuy lúc trước Thiết Vô Tình vì lợi ích nên giúp hắn, nhưng không thể phủ nhận, nếu lúc trước không có Thiết Vô Tình hỗ trợ, cho dù Tô Tín có thể tránh né Thanh Thành kiếm phái đuổi giết, kết cục nhất định sẽ rất thê thảm.

Sau khi tiễn Thiết Chiến, Tô Tín liền bắt đầu bế quan, không phải bế quan trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, mà là bế quan trong cung điện Địa phủ của mình.

Hậu Thiên luyện thể, Tiên Thiên luyện khí.

Tô Tín tu luyện tới cảnh giới Tiên Thiên đã tu luyện chân khí bản thân, bây giờ đến Nguyên Thần Cảnh, Tô Tín lại có thể cảm ứng được nguyên khí thiên địa bên ngoài biến hóa, dẫn đạo chúng nhập thể, tốc độ tu luyện của hắn so sánh với lúc còn ở cảnh giới Tiên Thiên quả thực chính là dòng suối nhỏ và dòng sông lớn.

Hơn nữa Tô Tín có thể cảm giác được, nguyên khí thiên địa trong Địa phủ còn nồng đậm gấp ba thanh Giang Nam đạo, tốc độ tu luyện tự nhiên cũng nhanh hơn ở Giang Nam đạo.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao các đại phái đỉnh cấp chọn những nơi non xanh nước biếc làm tông môn của mình.

Nguyên khí thiên địa ở nơi như vậy nồng đậm, võ giả tầm thường không cảm giác được, đối với võ giả Nguyên Thần Cảnh mà nói mới có lợi.

Tô Tín tu luyện trong Địa phủ không chỉ vì nguyên khí thiên địa nồng đậm, còn hai tháng nữa là rằm tháng bảy, thời điểm này Địa phủ sẽ tiến hành hội nghị, mọi người sẽ giao dịch vật phẩm với nhau, hơn nữa Địa Tạng Vương còn xuất hiện, công khai diễn giải vì mọi người.

Thời gian hai tháng qua đi, rằm tháng đã đến, Tô Tín đẩy cửa cung điện và phát hiện bên ngoài rất náo nhiệt.

Nơi này có chừng hai mươi tên thành viên mang mặt nạ Địa phủ đang ở quảng trường tán dóc với nhau.

Tứ đại phán quan, Hắc Bạch vô thường, Ngưu Đầu Mã Diện, Thập Điện Diêm La cùng Ngũ Phương Quỷ Đế… Cũng có một ít người vắng mặt.

Dù sao những người này còn có thân phận khác, gặp được chuyện gì đó không thể thoát thân cũng bình thường, cho nên hàng năm đều có người vắng họp.

Trong những người này có gần một nửa là võ giả Dung Thần Cảnh, nhiều cường giả tụ tập tại đây như vậy, chỉ sợ bọn họ dám đi chiến với tông môn đỉnh cấp

Lần thứ nhất nhìn thấy bộ phận thực lực của Địa phủ, Tô Tín chỉ có thể nói là khủng bố.

Nhìn thấy Tô Tín tới đây, Thôi Phán Quan vội vàng giới thiệu với mọi người:

- Vị này chính là Sở Giang Vương mới gia nhập Địa phủ chúng ta.

Tô Tín chắp tay, hắn hàn huyên vài câu với mọi người, đối với bọn họ thành viên mới gia nhập không phải rất kỳ quái, dù sao Địa phủ tồn tại thời gian không dài, mỗi cách vài năm hoặc vài chục năm sẽ có thành viên mới gia nhập.

Hiện tại Địa Tạng Vương chưa tới, mọi người đều giao dịch một ít vật phẩm với nhau.

Thành viên Địa phủ yếu nhất cũng là Hóa Thần Cảnh, bọn họ giao dịch vật phẩm rất cao cấp, thiên tài địa bảo, binh khí cao cấp, còn có các loại linh đan diệu dược, công pháp điển tịch, quả thực cái gì cần có đều có.

Hơn nữa Tô Tín còn nhìn thấy Bạch vô thường, hắn trực tiếp bày ra sạp hàng nhỏ trên quảng trường, phía trên bày ra rất nhiều đồ vật hỗn tạp, có trời mới biết hắn đào từ nơi nào.

Lúc này Ngưu Đầu dáng người cao gầy dẫn người mang mặt nạ Mã Diện đi tới,

nói:

Sở Giang Vương, vị này là huynh đệ Mã Diện của ta, lần trước ngươi mang Thiên binh về đã giúp hắn đại ân.

Hậu Thổ đại nhân hỗ trợ tu bổ hài cốt Thiên binh thành Thiên binh mới, vừa lúc Mã Diện có kẻ thù tìm tới cửa, hắn không nghĩ Mã Diện có Thiên nên bị giết không kịp trở tay, nếu không lần này Mã Diễn không may.

So với Ngưu Đầu, Mã Diện là người im lặng ít nói, hắn chỉ chắp tay nói cảm tạ với Tô Tín là xong.

Tô Tín ngược lại cũng biết hắn không phải xem thường mình, mà là tính cách

của hắn như thế, thậm chí hắn cũng không chào hỏi những người khác, đám người Thôi Phán Quan cũng không có cảm giác kỳ quái.

Tô Tín cũng rất buồn bực vì người im lặng ít nói như Mã Diện lại có thể trở thành hảo hữu với Ngưu Đầu.

Tô Tín đi một vòng, mọi người đều xuất ra đồ vật cao cấp giao dịch, có chút Tô Tín chưa gặp qua, Tô Tín xem giá trị cũng chỉ có thể xuất ra công pháp của hệ thống mới có tư cách giao dịch với bọn họ..

Hắn không định lấy công pháp cấp thấp giao dịch, công pháp cấp bậc cùng loại với Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí,

không đến thời khắc mấu chốt Tô Tín sẽ không lấy ra.

Nếu muốn giao dịch, trên người Tô Tín vừa vặn có một vật có thể giao dịch, chính là Thiên Đạo thạch hắn cướp được trong tay Địch Vân Phi.

Loại vật này cũng được xem là thiên địa dị bảo, chỉ có điều đáng tiếc nó chỉ có tác dụng lớn với võ giả Thần Cung Cảnh, nó lại không trọng yếu với cao thủ Hóa Thần và Dung Thần Cảnh.

Nhưng không sao, nơi này có nhiều người như vậy, khẳng định không phải mỗi người đều là người cô đơn, nếu bọn họ có một ít con nối dõi hoặc là đệ tử thân truyền cần đột phá Nguyên Thần Cảnh nhưng không có nắm chắc, Thiên Đạo thạch sẽ có tác dụng với bọn họ.

Kết quả Tô Tín tìm một nơi trên quảng trường và ngồi xuống, hắn bày Thiên Đạo thạch ra, lúc này ánh sáng sấm sét xuất hiện bao phủ cả quảng trường, ngược lại lhấp dẫn không ít ánh mắt.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 722 - Rằm Tháng Bảy (2)

Thiên Đạo thạch là bảo vật chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, thậm chí đại bộ phận người nơi đây chưa gặp qua, chỉ nhìn thấy trong điển tịch mà thôi.

Cho dù như vậy, bọn họ cũng nhanh chóng nhận ra Thiên Đạo thạch, sau đó liền lắc đầu.

Đồ vật mặc dù tốt nhưng bọn họ không dùng được.

Bhưng qua một hồi lại có người hứng thú đi tới.

Người đi tới mang mặt nạ Tần Nghiễm Vương, một thân hoa phục màu đen rộng thùng thình che giấu toàn thân, nhưng Tô Tín vẫn có thể cảm giác khí thế của hắn, khí tức hoàng giả quý khí xuất hiện.

Loại khí tức này rất huyền diệu, chỉ có quanh năm thân ở địa vị cao, sống an nhàn sung sướng, được vạn người triều bái mới có thể nuôi dưỡng ra khí thế hiện tại.

Xem ra vị Tần Nghiễm Vương này có địa vị thật không đơn giản.

- Thiên Đạo thạch của ngươi, ta muốn.

Tần Nghiễm Vương mở miệng, giọng nói thâm trầm khàn khàn nhưng lại có hương vị khác.

Tô Tín gật đầu nói:

- Không có vấn đề, Tần Nghiễm Vương ra giá là được.

Tần Nghiễm Vương trước mắt duỗi ngón tay ra:

Dùng một lần ta ra tay trao đổi, dưới Chân Vũ Cảnh, cho dù đối thủ là ai ta cũng ra tay một lần.

Tô Tín sững sờ một lúc, Thôi Phán Quan ở đối diện không ngừng nháy mắt ra hiệu bảo Tô Tín đồng ý, Tô Tín lập tức gật đầu nói:

- Đương nhiên không thành vấn đề.

Tô Tín trực tiếp giao Thiên Đạo thạch cho Tần Nghiễm Vương, đối phương cũng cầm Thiên Đạo thạch trực tiếp rời đi, cũng không lưu tín vật hứa hẹn gì đó, bởi vì không cần.

Trong Địa phủ có nhiều người giám sát như vậy, trừ phi ngươi muốn phản bội Địa phủ, nếu không tuyệt đối không có khả năng vi phạm lời thề.

Chờ đợi Tần Nghiễm Vương đi xa, Thôi Phán Quan lúc này mới đi tới nói:

Chậc chậc, vận khí của ngươi quá tốt, Tần Nghiễm Vương Diệt lại nhìn trúng Thiên Đạo thạch của ngươi.

Dùng một khối Thiên Đạo thạch đổi lấy hắn ra tay một lần, ngươi tuyệt đối không lỗ.

Vừa rồi Thôi Phán Quan nháy mắt ra hiệu Tô Tín đồng ý, dù cho Thôi Phán Quan không nháy mắt ra dấu thì Tô Tín cũng sẽ

đồng ý, bởi vì đối phương chính là cường giả Dương Thần Cảnh!

Tô Tín không cảm giác được thực lực cụ thể của Tần Nghiễm Vương, chỉ có thể cảm giác được khí tức trên người đối phương thâm trầm như biển.

Nhưng đối phương đã nói rõ, chỉ cần đối phương dưới Chân Vũ Cảnh thì hắn sẽ ra tay giúp mình một lần, việc này không cần nghi ngờ gì nữa, đối phương nhất định là cường giả Dương Thần Cảnh không thể nghi ngờ.

Thiên Đạo thạch không có tác dụng với Tô Tín nhưng đổi lấy cường giả Dương Thần Cảnh ra tay một lần có thể nói là vô giá, đúng như Thôi Phán Quan nói, mua bán này không lỗ.

Đúng rồi, vì sao ngươi gọi hắn là Tần Nghiễm Vương Diệt? Không phải Tần Nghiễm Vương Tưởng sao? Hơn nữa Địa phủ chúng ta trừ Hậu Thổ cùng Mạnh Bà là Dương Thần Cảnh, còn có người khác là Dương Thần Cảnh hay không?

Tô Tín đưa ra nghi vấn.

Thôi Phán Quan nói:

Tần Nghiễm Vương Diệt sở dĩ là Tần Nghiễm Vương Diệt, đó là bởi vì thời điểm Địa phủ mới thành lập đã từng có một vị Tần Nghiễm Vương Tưởng.

Chỉ có điều Tần Nghiễm Vương Tưởng trước kia vẫn lạc ngoài ý muốn trong xung đột với Thiên đình, về sau Tần Nghiễm Vương Diệt gia nhập Địa phủ, hắn nói mình không muốn lặp lại kẻ khác, liền đổi tên thành Tần Nghiễm Vương Diệt.

Tô Tín nói thầm Tần Nghiễm Vương Diệt đúng là kiêu ngạo, cho dù che giấu thân phận cũng phải độc nhất vô nhị mới được.

Thôi Phán Quan nói tiếp:

Tần Nghiễm Vương Diệt thực lực Dương Thần Cảnh, hơn nữa còn là cao thủ trong hàng ngũ Dương Thần Cảnh.

Muốn trở thành chấp chưởng giả Địa phủ cần thực lực đầu tiên, nhưng còn có nguyên nhân khác trong đó.

Tần Nghiễm Vương Diệt không thường xuất hiện trong Địa phủ, thậm chí một năm không gặp mấy lần, cho nên cho dù hắn là Dương Thần Cảnh cũng không thích hợp đảm đương chấp chưởng giả.

Huống chi bản thân hắn cũng không thích quản lý những tạp vụ, cho nên chấp chưởng giả Địa phủ mới là hai vị Hậu Thổ cùng Mạnh Bà đại nhân.

Tô Tín gật gật đầu.

Hắn còn tưởng rằng trong Địa phủ chỉ có Mạnh bà cùng Hậu Thổ là hai võ giả Dương Thần Cảnh, hiện tại xem ra không phải như thế, những thành viên Địa phủ không tham gia hội nghị, nói không chừng cũng có võ giả Dương Thần Cảnh.

Người Địa phủ tiến hành giao dịch cả buổi, về sau lại bắt đầu nói chuyện phiếm và kỳ ngộ bản thân trong thời gian qua, cũng trao đổi một ít tình báo với nhau.

Đợi đến lúc giờ tý đêm khuya, tất cả mọi người trao đổi chấm dứt, mọi người vây quanh quảng trường và chờ đợi Địa Tạng Vương đến.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 723 - Diễn Giải Và Rút Thưởng (1)

Trong Địa phủ có phật quang ẩn hiện, một người mặc tăng y màu xanh nhạt và mang mặt nạ Địa Tạng Vương chậm rãi đi tới, Mạnh Bà cùng Hậu Thổ đi theo sau hắn.

Đây là lần đầu tiên Tô Tín nhìn thấy cường giả Chân Vũ Cảnh cường giả, tồn tại giống như lục địa thần tiên.

Địa Tạng Vương cho Tô Tín cảm giác cũng chỉ có bốn chữ: như tắm gió xuân.

Bốn chữ nay không liên quan gì tới cường giả Chân Vũ Cảnh nhưng cũng thuyết minh trạng thái của Địa Tạng Vương hiện tại.

Lực lượng thiên địa chung quanh đều hoan hô tung tăng như chim sẻ tiến vào trong người Địa Tạng Vương, Tô Tín đối mặt với khí thế của Địa Tạng Vương trước mặt và không tự chủ sinh ra hảo cảm.

Đây không phải ảo thuật, nhưng nó càng đáng sợ hơn cả ảo thuật!

Đứng ở chỗ này, Địa Tạng Vương giống như chủ nhân của thế giới, trong thế giới này, hắn chính là thần.

Sau khi ngồi xuống, Địa Tạng Vương dùng ngữ khí ôn hòa nói:

Đã qua một năm các vị đều có tiến cảnh, hơn nữa Địa phủ ta lại có thành viên m ới là Sở Giang Vương, thật đáng mừng.

Tô Tín thi lễ và nói với Địa Tạng Vương:

Bái kiến Địa Tạng Vương đại nhân. Địa Tạng Vương phất phất tay nói:

Chớ đa lễ, ngươi gia nhập Địa phủ là ta phê chuẩn, ta tin tưởng trong thời gian gia nhập Địa phủ cũng không làm ngươi thất vọng.

Tô Tín gật gật đầu, hắn gia nhập Địa phủ không đến một năm nhưng cũng đã cảm giác được chỗ tốt của Địa phủ.

Nếu không có Địa phủ tồn tại, hắn không có biện pháp giải quyết đám người Giang Hạc Lưu thật nhanh, cũng không có biện pháp tiêu diệt Thiên Long đạo tràng.

Có thể nói con đường Địa phủ rất hữu dụng với Tô Tín hắn.

Địa Tạng Vương cười ôn hòa, nói thẳng:

Năm nay đồng đạo Địa phủ tương đối nhiều, ta cũng không nói nhảm nữa, bắt đầu diễn giải.

Nói xong, Địa Tạng Vương bắt đầu giảng giải võ đạo với mọi người, Thiên Đạo, kể cả một ít cảm ngộ tu luyện…

Tô Tín cẩn thận lắng nghe, không dám có chút bỏ sót.

Kỳ thật hiện tại so sánh Tô Tín với đệ tử đại phái, hắn thật sự kém hơn một chút.

Luận công pháp, Tô Tín có hệ thống. Luận đan dược tài nguyên, Tô Tín có Lục Phiến Môn ban thưởng và cung phụng, một ít đan dược cao cấp cũng có thể thông qua hệ thống hoái đối.

Có thể nói Tô Tín so với đệ tử đại phái cũng chỉ thiếu sư môn trưởng bối giảng giải vấn đề tu luyện.

Những đệ tử có thiên phú của đại phái đều được trưởng lão trong tông môn thu

làm đệ tử đích truyền, bồi dưỡng tỉ mỉ.

Hơn nữa trong tông môn ở trong còn có kinh nghiệm tu luyện và các cảm ngộ của tiền nhân, cho dù không thể hoàn toàn rập khuôn nhưng loại suy hoặc tham khảo sẽ có chỗ tốt lớn với bản thân mình.

Mà Tô Tín thiếu thốn điểm này.

Cho nên hiện tại Địa Tạng Vương bắt đầu diễn giải, Tô Tín không muốn bỏ qua chút nào.

Thân là tồn tại Chân Vũ Cảnh, Địa Tạng Vương nói mỗi câu đều vô cùng trân quý, cho nên Tô Tín nghe cực kỳ cẩn thận, cho dù có một ít thứ không hiểu hắn vẫn ghi nhớ trong lòng, về sau nhất định có thể tìm hiểu.

Hơn nữa Tô Tín phát hiện, không biết có phải trước kia Địa Tạng Vương có kinh nghiệm giáo dục đệ tử phong phú hay không, hắn nói một ít vấn đề rất rõ ràng đơn giản, không giống như một ít người chỉ biết luyện không biết dạy, nói ra nhiều câu tối nghĩa khó hiểu.

Thời gian một đêm trôi qua, tất cả mọi người nghe được mùi ngon, diễn giải vẫn chấm dứt.

Đợi đến lúc Địa Tạng Vương rời đi, một ít thành viên Địa phủ cũng rời đi, còn có chút nghe Địa Tạng Vương diễn giải sau

đó rất có cảm ngộ thì trực tiếp bế quan, nhìn xem có thể thu hoạch lớn hay không.

Tô tín cũng như thế, nghe xong Địa Tạng Vương diễn giải thì hắn lập tức đi bế quan.

Nguyên Thần tam cảnh không phải cảnh giới Tiên Thiên, Tiên Thiên luyện khí, trừ đến Thần Cung Cảnh đỉnh phong, mấy cảnh giới khác cần tích lũy nội lực sau đó mới cảm ngộ thiên địa.

Tới Nguyên Thần Cảnh thì trái lại, trong Nguyên Thần tam cảnh thì cường giả Dương Thần Cảnh mạnh nhất, thọ nguyên gần như đạt tới hơn ba trăm năm, thời

gian dài như vậy, cho dù không tận lực tu luyện, tích lũy nội lực cũng nước chảy thành sông.

Cho nên đối với võ giả Nguyên Thần Cảnh đột phá, cảm ngộ thiên địa quan trọng nhất, tích súc nội lực chỉ đứng thứ hai.

Trong bế quan lần này, Tô Tín bế quan suốt ba tháng mới xuất quan.

Kỳ thật Tô Tín cũng muốn tu luyện thêm thời gian ngắn, Địa Tạng Vương diễn giải có quá nhiều cảm ngộ, Tô Tín tối thiểu lại dùng thời gian nửa năm mới tiêu hóa hoàn toàn.

Nhưng còn không đến một tháng nữa là lúc Lạc Dương lôi sắp bắt đầu, Tô Tín thân là một trong những người bình luận thẩm nên chỉ có thể xuất quan.

Hơn nữa Tô Tín còn có một việc cần làm, đó chính là dùng xong tích lũy rút thưởng.

Đối với Tô Tín hiện tại mà nói, rút thưởng sơ cấp và rút thưởng trung cấp không có lợi gì, chính thức đáng tin cậy chỉ có rút thưởng cao cấp.

Trong khoảng thời gian này Tô Tín tích lũy không ít rút thưởng sơ cấp, Tô Tín chuẩn bị hối đoái tất cả chúng thành rút thưởng cao cấp.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 724 - Diễn Giải Và Rút Thưởng (2)

Tiến vào không gian hệ thống, Tô Tín hỏi:

Hệ thống, ta hiện tại có bao nhiêu phản phái trị và số lần rút thưởng? Hệ thống nói:

Kí chủ hiện tại có 1600 điểm phản phái trị, 620 lần rút thưởng sơ cấp rút thưởng.

Tô Tín gật gật đầu, Tô Tín vẫn không đụng rút thưởng sơ cấp, tích lũy thời gian hơn một năm, lần này hắn có thể tiến hành rút thưởng cao cấp.

Hối đoái tất cả rút thưởng sơ cấp thành sáu lần rút thưởng cao cấp tiến hành rút ra, chỉ định thuộc loại công pháp.

Bàn quay trên màn hình lớn chuyển động, cuối cùng xuất hiện một thanh niên tà dị tướng mạo tuấn tú.

Chúc mừng kí chủ rút ra nhân vật Vương Liên Hoa, kèm theo công pháp Liên Hoa Bảo Giám, đẳng cấp nhân vật đánh giá tam tinh, đẳng cấp công pháp đánh giá tam tinh, không cần lại tiến hành rút ra.

Rút thưởng cao cấp nằm trong phạm vi tam tinh tới ngũ tinh, Tô Tín thật sự rất ít rút ra nhân vật tam tinh.

Nhưng lần này không lỗ, trong Liên Hoa Bảo Giám có ghi lại tâm pháp võ công của Vương Liên Hoa nhưng Tô Tín chướng mắt, sở học cả đời của Vương Liên Hoa

rất hỗn tạp, hạ độc, phóng cổ, dịch dung, cơ quan ám khí… Cái gì cần đều có.

Tô Tín đã từng đạt được mặt nạ da người của Vương Liên Hoa, hiện tại có Liên Hoa Bảo Giám, thuật dịch dung của Tô Tín nâng cao một bước, mà những vật khác đối với Tô Tín mà nói cũng rất hữu dụng.

Hai lần rút thưởng kế tiếp Tô Tín phân biệt rút thăm được Mộ Dung Bác cùng Hoài Âm Trương Hầu, Tô Tín không dùng

phản phái trị gia tăng xác xuất rút thưởng nên rút không trúng.

Bắt đầu rút lần thứ tư, trên màn hình lớn xuất hiện lão thái giám mặc đồ đỏ, cầm Bàn Long Côn trong tay, khí thế bất phàm, uy thế vô song.

Chúc mừng kí chủ rút ra nhân vật Mễ Thương Khung, kèm theo công pháp Triêu Thiên Nhất Côn, đẳng cấp nhân vật đánh giá tam tinh nửa, đẳng cấp công pháp đánh giá tam tinh nửa, không cần lại tiến hành rút ra.

Tô Tín thất vọng lất đầu, Triêu Thiên Nhất Côn rất mạnh nhưng lại không phải hắn cần thiết hiện tại.

Lúc trước Tô Tín ở cảnh giới Tiên Thiên đã từng vận dụng tiêu hao phẩm Triêu Thiên Nhất Côn, tuy tiêu hao phẩm là tiêu hao phẩm, hiện tại Tô Tín đi học vũ kỹ cấp bậc tam tinh nửa độ thuần thục chỉ có 5% đã không còn ý nghĩa.

Nếu như kiếm pháp hoặc công phu quyền cước khác cũng bỏ đi, nhưng hết lần này tới lần khác Triêu Thiên Nhất Côn lại là côn pháp, nó không hợp với võ đạo của Tô Tín nên buông tha.

Bắt đầu lần rút thưởng thứ năm, lúc này trên màn hình lớn xuất hiện thân ảnh quen thuộc với Tô Tín.

Áo tím áo đen, ba sợi râu dài tung bay dưới hàm, khí phách vô song, khí thế cực kỳ trương dương, chính là Hùng Bá.

Chúc mừng kí chủ rút ra nhân vật Hùng Bá, kèm theo năm môn công pháp Thiên Sương Quyền, Bài Vân Chưởng, Phong Thần Thối, Tam Phân Thần Chỉ, Tam

Phân Quy Nguyên Khí.

Đáng giá đẳng cấp nhân vật tứ tinh nửa, đẳng cấp công pháp đánh giá tam tinh nửa đến tứ tinh nửa.

Ghi chú: bởi vì kí chủ đạt được Phong Thần Thối, nếu như rút ra Phong Thần Thối sẽ dùng nửa giá cửa hàng bán ra đổi thành phản phái trị trả cho kí chủ.

Chú ý: bởi vì kí chủ rút ra nhân vật kèm theo hai môn công pháp tứ tinh và tứ tinh nửa, cho nên lần này rút thưởng không

ủng hộ dùng phản phái trị tiến hành chỉ định rút ra, hơn nữa có 40% tỷ lệ rút không trung.

Mỗi gia tăng 1000 điểm phản phái trị có thể gia tăng 10% trúng thưởng, xin hỏi kí chủ có gia tăng hay không?

- Không, trực tiếp tiến hành rút ra.

Tô Tín cũng đã xem rõ, dưới tình huống không trả giá phản phái muốn rút ra công pháp tứ tinh đã khó lại càng khó.

Lần trước Tô Tín rút thăm được Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, đó là bởi vì Tô Tín một hơi đầu nhập mấy ngàn điểm phản phái trị mới rút ra được, lúc này Tô Tín không dùng một điểm phản phái trị nào, khả năng rút không trúng là rất lớn.

Kim đồng hồ đảo qua các loại công pháp vài vòng, cuối cùng vậy mà không có thất bại, nó dừng ở công pháp nằm ở biên giới.

Chúc mừng kí chủ rút ra công pháp Thiên Sương Quyền, đánh giá đẳng cấp tam tinh nửa.

Tô Tín sững sờ, đây là niềm vui ngoài ý muốn, không nghĩ tới hắn lại rút được Thiên Sương Quyền.

Quyền pháp đối với Tô Tín mà nói cũng xem như hữu dụng, thời điểm chém giết cận thân, quyền pháp còn hữu dụng phương chỉ pháp và kiếm pháp.

Tô Tín vốn đi lộ tuyến phát triển toàn diện, nội lực, thân thể, tinh thần lực thiếu một thứ cũng không được, cho nên Thiên Sương Quyền cấp bậc tam tinh nửa vừa đủ với Tô Tín hiện tại.

Bắt đầu rút thưởng lần thứ sáu, lúc này kim đồng hồ trên màn hình lớn chuyển động thời gian rất dài, đôi mắt Tô Tín sáng ngời.

Tô Tín cũng hiểu một ít quy luật của hệ thống, trên cơ bản kim đồng hồ trên bàn quay chuyển động thời gian càng dài, tốc độ càng nhanh, xuất hiện nhân vật đẳng cấp cao càng lớn.

Bàn quay đình chỉ chuyển động, lần này trên màn hình lớn xuất hiện một trung niên gương mặt anh tuấn, khí độ bất

phàm, hai hàng chân mày mang theo bá khí.

Chúc mừng kí chủ rút ra nhân vật Tà Vương Thạch Chi Hiên, kèm theo công pháp Thiên Nhất Tâm Pháp, Phá Liên Bát Trứ, Huyễn Ma Thân Pháp, Bất Tử Ấn Pháp, Bất Tử Thất Huyễn.

Đáng giá đẳng cấp nhân vật tứ tinh, đánh giá đẳng cấp công pháp từ tam tinh nửa đến tứ tinh nửa.

Chú ý: bởi vì kí chủ rút ra nhân vật kèm theo công pháp tứ tinh nửa, cho nên lần này rút thưởng không ủng hộ dùng phản phái trị tiến hành chỉ định rút ra, hơn nữa có 40% tỷ lệ rút không trung.

Tô Tín cau mày, rút thăm được Tà Vương Thạch Chi Hiên là chuyện tốt, nhưng trong tay Tô Tín không có quá nhiều phản phái trị có thể gia tăng xác xuất thành công, chỉ có thể liều vận khí.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 725 - Hà Nam Đạo (1)

Công pháp Tà Vương Thạch Chi Hiên vô cùng hữu dụng với Tô Tín hiện tại.

Phải nói trừ Phá Liên Bát Trứ ra, các vũ kỹ khác đều hữu dụng với Tô Tín.

Tuy 40% rút không trúng với Tô Tín mà nói có chút quá nhiều, có dùng sạch 1600 điểm phản phái trị cũng không đủ, cho nên Tô Tín liền lựa chọn trực tiếp rút ra.

Kim đồng hồ hoán đổi qua lại các công pháp, cuối cùng dừng lại trên một bộ công pháp.

- Chúc mừng kí chủ rút ra vũ kỹ Bất Tử Ấn Pháp, đánh giá đẳng cấp tứ tinh.

Nghe được câu này, Tô Tín lập tức thở ra một hơi, còn có thể, xem ra không tính là thiệt thòi.

Bất Tử Ấn Pháp rất kỳ lạ, nói nó là vũ kỹ, không bằng nói nó là một loại phương thức chiến đấu, cũng có thể gọi là chiến pháp.

Bất Tử Ấn Pháp kết hợp sở trường Đạo gia và Phật gia, dùng phật lý ‘ không ở bờ, không ở Bỉ Ngạn, không ở bên trong ’ làm cơ sở, từ sinh nhập diệt, hướng tử mà sinh, sinh tử chuyển đổi vô cùng kỳ diệu, chính là một môn võ công vô cùng tinh diệu.

Chỉ có điều Tô Tín không quen thuộc ngay, cảm giác thời gian Lạc Dương lôi đã tới gần nên hắn phải rời khỏi Địa phủ.

Sau khi Tô Tín xuất quan, Hoàng Bỉnh Thành liền lập tức đến tìm Tô Tín, nói

ra:

Lão đại, Thiết Vô Tình đại nhân tới. Tô Tín kinh ngạc nói:

Ah? Thiết Vô Tình đại nhân đến lúc nào? Hoàng Bỉnh Thành đáp:

Hắn đã đến nửa tháng trước.

Tô Tín kinh ngạc một lúc, động tác của Thiết Vô Tình vẫn còn không chậm, nói như vậy Thiết Vô Tình chỉ dùng thời gian chưa đến nửa năm đã triệt để xử lý xong Lục Phiến Môn Ba Thục đạo, lúc này mới có thời gian rỗi đi tìm mình trước, sau đó cùng mình tham gia Lạc Dương lôi.

Bảo Hoàng Bỉnh Thành dẫn mình đi vào phòng tiếp khách, Tô Tín đi vào cười

nói:

- Thiết đại nhân, mấy năm không gặp, vẫn còn mạnh khỏe?

Tuy mấy năm không gặp nhưng Thiết Vô Tình vẫn có bộ dạng như cũ, trong tay xoa hai khỏa thiết đảm cực lớn, khóe miệng mang theo một tia vui vẻ như có như không, khác nhau duy nhất chính là khí thế của hắn trầm ổn hơn trước.

Thiết Vô Tình thu hồi thiết đảm, cười nói:

Đừng kêu Thiết đại nhân, ta và ngươi quen biết nhiều năm như vậy, huống chi ngươi bây giờ đã là người Thiết gia ta, lại gọi đại nhân quá xa lạ? Ta đứng thứ bảy trong Thiết gia thế hệ này, ngươi liền gọi Thất ca được rồi, về sau chúng ta dùng huynh đệ tương xứng.

Tô Tín biết rõ Thiết Vô Tình nói như vậy hoàn toàn là vì thực lực của hắn.

Nếu như Tô Tín hiện tại vẫn là Thần Cung Cảnh, Thiết Vô Tình sẽ không đổi

giọng với hắn.

Nhưng hiện tại Tô Tín đã là tổng bộ đầu một đạo bình khởi bình tọa với hắn, thực lực ẩn ẩn vượt qua, nếu như Tô Tín tiếp tục gọi Thiết Vô Tình là đại nhân, hắn còn thừa nhận lời này, Thiết Vô Tình mới tính là ngu xuẩn đấy.

Cho nên Tô Tín cũng không có sĩ diện cãi láo, chắp tay nói:

- Thất ca.

Thiết Vô Tình cười to nói:

Tô lão đệ ngồi đi, chúng ta nói chuyện Lạc Dương lôi. Sau khi Tô Tín ngồi xuống hỏi:

Thất ca, ngươi xử lý chuyện Ba Thục đạo thỏa đáng? Thiết Vô Tình gật gật đầu, khinh thường và cười lạnh nói:

Đám người Ba Thục đạo những năm qua có thói quen nhàn rỗi, hơn nữa Cừu Bách Xuyên nói chuyện không mặc cả trong Lục Phiến Môn Ba Thục đạo, đám người kia đều rất phế vật, vài chục năm không dám nói lời phản đối.

Hiện tại đến phiên ta tiền nhiệm lại có người muốn chơi thủ đoạn vật cổ tay với ta, ta cũng không cần khách khí, giết mấy kẻ không nghe lời, những kẻ khác đều trung thực.

Tô Tín gật gật đầu, hắn không cần phải hoài nghi năng lực của Thiết Vô Tình.

Thân là đệ tử Thiết gia, đãi ngộ của hắn chưa từng đạt được ưu đãi chút nào, từ nhỏ đã đảm nhiệm chức vị truy phong tuần bổ xử lý các loại sự vụ.

Về sau hắn dùng thực lực Thần Cung Cảnh đảm nhiệm tổng bộ đầu Tương Nam đạo, tuy thực lực Tương Nam đạo thực lực không được nhưng đó là vùng khỉ ho cò gáy nhiều điêu dân, tông môn võ lâm chính tà khó phân biệt, gần như không đặt triều đình vào mắt.

Thiết Vô Tình có thể quản lý bọn chúng dễ bảo cũng không phải một chuyện dễ dàng chuyện.

Thiết Vô Tình nói:

Đúng rồi, lần này còn mang cho ngươi một tin tức, người tham gia bình thẩm Lạc Dương lôi đã có rồi.

Lục Phiến Môn có ba người, một là ta, một là ngươi, còn có một là đệ đệ tứ đại thần bộ ‘ Xích Luyện Phi Long ’ Phương Cửu Nguyên, ‘ Đồ Ma đao ’ Phương Đoạn, hắn cũng là Hóa Thần Cảnh, chính là truy phong tổng bộ đầu.

Hoàng thất lần này phái ba người tới, trong đó một người là Thái vương Cơ Ngôn Thành ngươi đã đắc tội, còn có một là Tương vương Cơ Ngôn Dự.

Về phần cuối cùng chính là đại nội thái giám tổng quản Đường Hiển, lão thái giám này không đơn giản, hắn theo Đại Chu từ khi mới thành lập đất nước tại Tương Nam, đã đi theo hoàng đế Đại Chu đời thứ nhất giành chính quyền, năm nay đã hơn ba trăm tuổi.

Tuy bên ngoài Đường Hiển lộ ra thực lực Dung Thần Cảnh, nhưng lão thái giám này không có dấu hiệu khí huyết suy bại, cho nên có người hoài nghi hắn hoặc là đã từng đột phá đến Dương Thần Cảnh, hoặc tu luyện bí pháp nào đó mới có thể bảo trì trạng thái đỉnh phong như cũ.

Tô Tín gật gật đầu, triều đình rất coi trọng Lạc Dương lôi lần này, vậy mà phái ra bốn gã võ giả Nguyên Thần Cảnh đảm nhiệm bình thẩm.

Đương nhiên đoán chừng cũng sợ xảy ra tình huống không thể trấn trụ tràng diện.

Dù sao Lạc Dương lôi không phải Giang Nam hội, Giang Nam hội chỉ nhằm vào thế hệ trẻ giang hồ, mà Lạc Dương lôi đối

mặt với tất cả người võ lâm, chỉ cần ngươi có thực lực là được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 726 - Hà Nam Đạo (2)

Những năm qua thậm chí còn có võ giả Nguyên Thần Cảnh tới tham gia, như vậy nhất định phải cần nhờ một ít cao thủ triều đình phái đến trấn áp.

Thiết Vô Tình nói:

Tô lão đệ, chuyện Ba Thục đạo ngươi xem như đắc tội với Thái vương Cơ Ngôn Thành, vị Thái Vương điện hạ không có nội tâm rộng rãi, cho nên đến Lạc Dương thì ngươi phải cẩn thận một ít.

Cơ Ngôn Thành tánh khí táo bạo, hơn nữa hắn có thế lực phía sau, chỉ sợ thời điểm diễn ra Lạc Dương lôi sẽ gây phiền toái cho ngươi.

Tô Tín gật đầu nói:

Đa tạ Thất ca báo cho, nếu Cơ Ngôn Thành không gây sự với ta cũng bỏ đi, nếu không hắn nhất định sẽ hối hận.

Đối với những hoàng tử Đại Chu này, Tô Tín còn thật sự không có đặt vào trong mắt.

Nhân hoàng Đại Chu hơn mười nhi tử, chỉ có mấy người có năng lực tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.

Trong tình huống hiện tại, nhân hoàng Đại Chu chưa chết, ngươi muốn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế nhất định phải củng cố thực lực trước mới được.

Nếu Cơ Ngôn Thành muốn gây sự với hắn, cho dù Tô Tín không thể giết Cơ

Ngôn Thành, cũng sẽ làm thế lực trong tay hắn tổn hại, làm cho hắn mất đi tư cách lên ngôi hoàng đế.

Đến lúc đó Cơ Ngôn Thành không chết nhưng không kém bao nhiêu đâu, dù sao tân hoàng đăng cơ tuyệt đối sẽ không lưu lại huynh đệ có tư cách tranh đoạt ngôi vị hoàng đế của mình.

Sau khi hàn huyên với Thiết Vô Tình, hai người liền thương định hai ngày nữa liền lên đường đi Hà Nam đạo.

Sự vụ Giang Nam đạo không nhiều lắm, đại bộ phận Hoàng Bỉnh Thành chính mình có thể quyết định chủ ý, chỉ có một ít việc nhỏ cần Tô Tín tự mình làm chủ.

Sau khi xử lý sự vụ Giang Nam đạo, Tô Tín liền đi theo Thiết Vô Tình tiến về trước Hà Nam đạo Lạc Dương phủ.

Lạc Dương phủ trước kia là đô thành của Đại Tấn, ban đầu sau khi Đại Chu đóng đô Trung Nguyên cũng chuẩn bị dùng đô thành Lạc Dương phủ nhưng nhân hoàng Đại Chu không đồng ý.

Hắn cho rằng Lạc Dương phủ có điềm xấu, cho nên hắn trực tiếp chọn thành Thịnh Kinh làm đô thành, ngược lại có khí thế vô song.

Tiến vào phạm vi Hà Nam đạo, Thiết Vô Tình hỏi:

Ngươi biết Hà Nam đạo nổi danh nhất là cái gì không? Tô Tín nghi ngờ nói:

Không phải Lạc Dương phủ sao?

Thiết Vô Tình cười nói:

Không phải, mà là Thái Hành sơn trại, thân là thế lực đạo phủ đệ nhất thiên hạ, thế lực Thái Hành sơn trại thời kỳ đỉnh phong cũng có thể làm một ít đại phái nhượng bộ.

Hiện tại uy thế Thái Hành sơn trại suy yếu rất mạnh nhưng vẫn có thể lực địch mấy đại tông môn nhất lưu, thậm chí uy thế tại Hà Nam đạo có thể so với tông môn đỉnh cấp.

Tô Tín gật gật đầu, hắn cũng biết việc này, thanh danh Thái Hành sơn trại trên giang hồ rất lớn, dù sao có thể biến thế lực đạo phỉ thành thế lực tông môn đỉnh cấp cũng phải kiêng kị, điểm nà thật không đơn giản.

Cho dù mấy năm gần đây Thái Hành sơn trại hơi có vẻ xuống dốc, không huy hoàng bằng trăm năm trước.

Nhưng ngay cả như vậy, Thái Hành sơn trại cũng rất uy phong, tối thiểu không có đệ tử đại phái nào dám đi Thái Hành sơn trại thay trời hành đạo.

Sau khi tiến vào Hà Nam đạo, Tô Tín và Thiết Vô Tình trực tiếp đi vào Lạc Dương phủ.

Hoạt động Lạc Dương lôi đèug giao cho tổng bộ đầu Hà Nam đạo phụ trách, đám người Tô Tín chỉ cần ngoan ngoãn ngồi trên đài bình thẩm, trấn áp tràng diện là đủ rồi.

Đi ba ngày đến Lạc Dương phủ, tổng bộ đầu Hà Nam đạo Lăng Chấn biết được bọn họ tới nên tự mình đi ra nghênh đón.

Lăng Chấn cũng là lão bộ đầu Lục Phiến Môn, thực lực không được nhưng cũng không yếu.

Kỳ thật Hà Nam đạo cũng xem như thái bình, mặc dù có Thái Hành sơn trại tồn tại nhưng Thái Hành sơn trại cũng xem như có quy củ, sẽ không dễ dàng động thủ với người triều đình.

Chí tôn Thiếu Lâm tự ngày xưa cũng tọa lạc tại Hà Nam đạo, cũng làm cho cả Hà Nam đạo không có bao nhiêu thế hệ tà ma đạo chích.

Huống chi Hà Nam đạo thân ở nội địa Trung Nguyên, cũng không cần lo lắng kẻ thù bên ngoài xâm lấn cái gì, cho nên làm tổng bộ đầu nơi này xem như nhẹ

nhõm.

Đấu tranh quyền lợi trong Lục Phiến Môn đối với lão bộ đầu sắp về hưu như Lăng Chấn không còn ý nghĩa quá lớn, cho nên hắn cũng không có đứng thành hàng, không phải là người Thiết gia, cũng không phải người của mấy thần bộ khác, hắn vẫn bảo trì trung lập.

Nhìn thấy hai người Tô Tín cùng Thiết Vô Tình đến đây, Lăng Chấn lập tức cười ha ha chào đón, nói:

Thiết đại nhân và Tô đại nhân đi vào Hà Nam đạo, tại hạ không tiếp đón từ xa, mong hai vị đừng nên trách.

Thiết Vô Tình chắp tay nói:

Lăng đại nhân khách khí, ngài là tiền bối đi ra nghênh đón chúng ta, việc này cũng làm chúng ta băn khoăn.

Lăng Chấn lắc đầu thở dài nói:

Cái gì tiền bối hậu bối, trong Lục Phiến Môn chúng ta thực lực vi tôn.

Đặc biệt là Tô đại nhân, không đến ba mươi đã đột phá Nguyên Thần Cảnh, càng thống trị địa phương lộn xộn như Giang Nam đạo ngay ngắn rõ ràng, so sánh với các ngươi, ta một đống tuổi này như sống trên thân chó.

Tô Tín cười ha hả chắp tay nói:

Lăng đại nhân ngươi đừng nói như vậy, Lục Phiến Môn có thể huy hoàng như hiện tại chính là dựa vào những lão nhân như ngày đánh hạ căn cớ mới có được.

Cho nên bộ đầu kinh nghiệm lâu năm như Lăng đại nhân mới là đối tượng chúng ta học tập.

Ba người lấy lòng nhau ở cửa, hoà hợp êm thấm và được Lăng Chấn nghênh đón vào trong thành.

Nội tâm Lăng Chấn cảm thán chí lớn không đợi tuổi, Thiết Vô Tình và Tô Tín nhìn như trẻ tuổi nhưng không phải thế hệ đơn giản.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 727 - Nháo Sự (1)

Thân là lão nhân Lục Phiến Môn, cho dù Lăng Chấn không có đứng thành hàng nhưng hắn có thể ngây ngốc ở vị trí tổng bộ đầu một đạo nhiều năm như vậy, đủ để chứng minh năng lực và thủ đoạn của hắn.

Hắn biết rõ Thiết Vô Tình và Tô Tín đều là đối tượng trẻ tuổi được Thiết bồi dưỡng trọng điểm, cho nên vô cùng cung kính với bọn họ.

Nhưng Tô Tín và Thiết Vô Tình lại không có một tia tâm cao khí ngạo nào, tâm cơ thật đáng sợ.

Lăng Chấn biết rõ, người trẻ tuổi khí thịnh, ngạo khí vô cùng không đáng sợ.

Đáng sợ là loại người trẻ tuổi như Thiết Vô Tình và Tô Tín có thực lực cường đại hơn nữa thân ở địa vị cao, lại có thể buông tư thái đi tươi cười nghênh đón người, loại nhân vật này mới là đáng sợ nhất.

Lăng Chấn cười ha hả nói:

- Hai vị mới đến Lạc Dương phủ, ta đã an bài xong yến hội, xin mời hai vị.

Tô Tín cùng Thiết Vô Tình gật gật đầu, khách theo chủ, dù sao đi theo Lăng Chấn là được.

Lăng Chấn đã chuẩn bị yến hội và các ca cơ tại thanh lâu Phong Hoa Lâu lớn nhất Lạc Dương phủ, chuẩn bị mời Tô Tín và Thiết Vô Tình dùng cơm tẩy trần.

Trước kia Phong Hoa Lâu là nơi chỉ có hoàng tộc Đại Tấn và quan to hiển quý

mới có tư cách đến chỗ này, về sau Đại Chu diệt Đại Tấn, đã ném một ít hoàng tộc Đại Tấn và nữ quyến quan to hiển quý vào trong Phong Hoa Lâu khoe khoang phong tình, việc này có thể nói là một loại châm chọc.

Cho dù là hiện tại, một ít ca cơ trong Phong Hoa Lâu cũng có tổ tiên bối cảnh Đại Tấn.

Lăng Chấn dẫn Tô Tín cùng Thiết Vô Tình đến tầng cao nhất, bên trong còn có vài vị phó tổng bộ đầu của Lục Phiến Môn Hà Nam đạo Lục Phiến Môn đến tiếp khách.

Trong yến hội, vài tên phó tổng bộ đầu rất lấy lòng Tô Tín và Thiết Vô Tình, thần sắc nịnh nọt.

Nhưng bọn họ lấy lòng không giống với Lăng Chấn lấy lòng, Lăng Chấn chỉ thuần túy khéo đưa đẩy và khách khí, mà bọn họ lại mang theo hiệu quả và lợi ích.

Lăng Chấn đã già, không bao lâu sẽ rời khỏi vị trí tổng bộ đầu Hà Nam đạo đi dưỡng lão, về sau sẽ phái ai thay vị trí tổng bộ đầu này?

Đại Chu vương triều có bốn mươi chín đạo, tổng bộ đầu Nguyên Thần Cảnh đã thiếu nghiêm trọng, cần tiến hành chọn lựa trong Thần Cung Cảnh.

Trước kia có Thiết Vô Tình cùng Tô Tín dùng tu vi Thần Cung Cảnh đảm nhiệm tổng bộ đầu một đạo, hơn nữa bọn họ cũng làm không tệ, cho nên cũng cho Lục Phiến Môn tin tưởng.

Thiết Vô Tình tiếp nhận tổng bộ đầu Ba Thục đạo, Lục Phiến Môn lại bổ nhiệm ba gã võ giả Thần Cung Cảnh đảm nhiệm tổng bộ đầu một đạo.

Tiền lệ này đã mở, vậy bọn họ làm phó tổng bộ đầu tại Hà Nam đạo thời gian dài như vậy, ngày sau bọn họ sẽ có cơ hội tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu, hơn nữa cơ hội còn lớn hơn.

Đã như thế, hai vị Thiết Vô Tình và Tô Tín này có quan hệ mật thiết với Thiết gi, đương nhiên bọn họ muốn hảo hảo nịnh bợ một phen, chờ mong bọn họ ngày

sau có người nói chuyện tại tổng bộ thành Thịnh Kinh, dìu bọn họ thượng vị.

Thiết Vô Tình và Tô Tín đối mặt mọi người lấy lòng và ám chỉ lại làm như không nghe thấy, đơn giản qua loa cho xong.

Lần này bọn họ tới đây bình thẩm Lạc Dương lôi, mà không phải để ý tới phân tranh quyền lợi trong Lục Phiến Môn Hà Nam đạo.

Lăng Chấn hiện tại còn chưa về hưu đâu, nếu Tô Tín và Thiết Vô Tình tham dự vào trong đó, khó bảo toàn sẽ không bị Lăng Chấn ghi hận.

Hiện tại Lăng Chấn là phái trung lập, nhưng Tô Tín và Thiết Vô Tình đắc tội hắn, vậy tương lai hắn tiến vào phái nào còn chưa biết.

Sau khi mọi người ăn uống xong, Lăng Chấn lại vỗ vỗ tay, lập tức một đám ca cơ và vũ nữ đi tới hiến vũ cho mọi người.

Những ca cơ vũ nữ đều có dung mạo đẹp, tư thái mê người, kỹ thuật nhảy phiêu dật như tiên, ngay cả một ít võ giả Thần Cung Cảnh ở đây cũng bị bọn họ hấp dẫn ánh mắt.

Lăng Chấn cười ha ha nói:

Mấy người này đều là ca cơ đầu bảng Phong Hoa Lâu, một năm chỉ hiến vũ ba lần, mỗi một lần đều phải nhảy vũ đạo và hát khúc khác nhau.

Đây chính là lần hiến vũ cuối cùng của bọn họ, ta cố ý giữ lại chiêu đãi Tô đại nhân và Thiết đại nhân các ngươi đấy.

Thiết Vô Tình cười ha hả nói:

Lăng đại nhân cố tình. Tô Tín cũng tán thán nói:

Kỹ thuật nhảy phiên như kinh hồng, trên đời hiếm thấy, phải đa tạ Lăng đại nhân, chúng ta mới có thể nhìn thấy loại kỹ thuật nhảy mỹ diệu này.

Hai người bọn họ lấy lòng mặt ngoài nhưng trong lòng không xem ca cơ là một việc gì to tát.

Hai người bọn họ cũng không phải loại người háo sắc, hấp dẫn sắc đẹp không có tác dụng quá lớn với bọn họ.

Tối thiểu Tô Tín còn có thể thưởng thức kỹ thuật nhảy của những mỹ nữ này, mà Thiết Vô Tình xem nhưng không sao cả, hiển nhiên hắn không ưa những vũ cơ này.

Lúc này dưới lầu có âm thanh huyên náo xôn xao vang lên, cộng thêm âm thanh cô nương Phong Hoa Lâu thét lên.

Mẹ kiếp! Các ngươi biết rõ bên trong là ai đang ngồi không? Đây chính là Thái vương điện hạ! Bảo các ngươi đi lên hiến vũ còn lầm bà lầm bầm, muốn chết phải không?

Một tên võ giả Thần Cung Cảnh tướng mạo xấu xí đang giận dữ hùng hùng hổ hổ mắng mỏ đương gia Phong Hoa Lâu, bộ dạng vô cùng hung hăng càn quấy.

Đương gia Phong Hoa Lâu là phu nhân hơn ba mươi mang theo dáng vẻ thành thục thùy mị.

Nàng nghe người này nói xong, vội vàng nói:

Vị đại nhân này, không phải tiểu nữ tử không cho các ngươi mặt mũi, mà là ca cơ vũ nữ đứng đầu Phong Hoa Lâu một năm chỉ hiến vũ ba lượt, hôm nay đã qua lượt hiến vũ cuối cùng, lại biên khúc luyện vũ đạo, không có thời gian mấy tháng là không kịp.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 728 - Nháo Sự (2)

Tên võ giả xấu xí hừ lạnh nói:

Ai quan tâm ngươi có vũ đạo mới hay không? Nhảy cái gì không giống nhau, nhanh bảo bọn họ đi mời Thái vương điện hạ uống rượu quan trọng hơn.

Đương gia Phong Hoa Lâu do dự nói:

Nhưng các nàng đang mời các vị đại nhân Lục Phiến Môn uống rượu, hiện tại vẫn đang trong thời gian làm việc.

Tên võ giả xấu xí khinh thường nói:

Lục Phiến Môn thì sao? Thái vương điện hạ vẫn chờ đấy, cho dù Lục Phiến Môn cũng phải đứng sang một bên!

Nói xong, tên võ giả xấu xí đẩy phu nhân sang một bên, trực tiếp đi lên lầu.

Trên lầu lúc này, với thính lực của Thiết Vô Tình và Tô Tín đương nhiên nghe rõ tên võ giả xấu xí nói chuyện, hơn nữa Lăng Chấn cũng nghe được, ba người này có vẻ mặt lúng túng.

Đặc biệt là câu nói ‘ Lục Phiến Môn thì sao ’, nói lời này trước mặt ba võ giả Hóa Thần Cảnh Lục Phiến Môn, quả thực đúng là chán sống mà.

Trên mặt Tô Tín nở nụ cười nhưng trong lòng không cười, nói:

Thủ hạ Thái vương điện hạ đều có đức hạnh này? Nếu là như vậy, ta cảm giác không cần phải cẩn thận hắn làm gì.

Thiết Vô Tình lắc lắc đầu nói:

Người này có thể là võ giả tán tu hắn trực tiếp chiêu mộ trên giang hồ, kiến thức có hạn nhưng lại tiểu nhân đắc chí, chỉ có thể chọc người ta chê cười, tâm phúc chân chính của Cơ Ngôn Thành không có ngu ngốc như thế.

Bọn họ đang nói chuyện, tên võ giả Thần Cung Cảnh đi lên lầu, vừa đi vừa nói:

Người Lục Phiến Môn trên lầu nghe đây, nhanh nhường ca cơ lại, Thái vương điện hạ đang ở dưới lầu đấy.

Hắn trực tiếp đẩy cửa ra, nhưng lại ba gã võ giả Hóa Thần Cảnh như Tô Tín lạnh lùng nhìn chằm chằm vào, những lời hung hăng càn quấy kế tiếp bị nuốt trở về.

Đối với võ giả Thần Cung Cảnh tu hành lâu năm nhưng không thể đột phá Hóa Thần Cảnh như hắn mà nói, Hóa Thần Cảnh chính là võ đạo tông sư không ai địch nổi.

Mặc dù hiện tại chủ tử sau lưng hắn là Thái vương Cơ Ngôn Thành, hắn cũng không dám quá mức lỗ mãng.

Cho nên hắn ho khan hai tiếng, chắp tay nói:

Mấy vị, Thái vương điện hạ đang mở yến đãi khách dưới lầu, không biết mấy vị có thể nhường những ca cơ đầu bảng này được hay không?

Hắn nghĩ tới những người Lục Phiến Môn này đều là võ giả Hóa Thần Cảnh, nhưng Thái vương Cơ Ngôn Thành chính là hoàng tử, bọn họ với tư cách thần tử, dù thế nào cũng phải cho mặt mũi mới đúng.

Nhưng ai ngờ hắn vừa nói ra lời này, Tô Tín và Thiết Vô Tình đều cười lạnh không thôi, ngay cả Lăng Chấn rất láu cá cũng không nói một lời.

Hiện tại Tô Tín đã có thể khẳng định, tên võ giả này đoán chừng là tán tu giang hồ Cơ Ngôn Thành mới chiêu mộ, hơn nữa còn là loại người không có kiến thức,

cho rằng Cơ Ngôn Thành thân là hoàng tử thì nhất định phải lớn hơn so với Lục Phiến Môn.

Thật tình không biết đối với Lục Phiến Môn mà nói, bọn họ không muốn cũng không thể toàn bộ tham gia vào việc tranh đoạt hoàng, nếu không ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo tỏ thái độ ủng hộ hoàng tử nào, những người khác đoán chừng sẽ bị dọa sợ không nhỏ.

Nhìn thấy tất cả mọi người không lên tiếng, tên võ giả kia nói:

Ngươi có là ý gì? Không cho Thái Vương điện hạ mặt mũi?
Tô Tín cười lạnh nói:

Mặt mũi là mình tranh giành, không phải người khác cho, trở về chuyển cáo Thái vương điện hạ, muốn vũ cơ, bảo hắn tự mình tới đây.

Tên võ giả kia hừ lạnh một tiếng, chỉ vào Tô Tín và nói:

- Các ngươi thật lớn mật, thậm chí không cho Thái vương điện hạ mặt mũi.

Sắc mặt Tô Tín lạnh lẽo, trực tiếp tát một cái, chân khí cuồng bạo phát ra âm bạo, tên võ giả kia trực tiếp bị tát phun máu miệng, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Lần sau trước khi nói chuyện nên suy nghĩ một chút, đừng quên chính mình là thân phận gì, một con chó cũng dám hung hăng càn quấy trước mặt chúng ta?

Tô Tín thản nhiên nói.

Tên võ giả kia bụm mặt, ánh mắt lộ ra vẻ oán độc nhưng cũng không dám nói nhiều một câu, vội vàng chạy xuống lầu.

Đối với cách làm của Tô Tín, Thiết Vô Tình không có tỏ vẻ gì, ngay cả Lăng Chấn chuẩn bị làm ra vẻ mặt hiền lành cũng không có gì tỏ vẻ.

Thái vương Cơ Ngôn Thành tự mình đến, hắn ngược lại sẽ cho mặt mũi nhưng ngươi chỉ là tiểu võ giả Tiên Thiên cũng dám nói ẩu nói tả trước mặt ba Hóa Thần

Cảnh võ đạo tông sư, muốn chết phải không?

Cho dù ngươi là người của Thái vương Cơ Ngôn Thành, nhưng Lục Phiến Môn ta cũng không phải phụ thuộc Cơ Ngôn

Thành ngươi, ngươi phái người tới nói một câu ta liền chịu thua, còn muốn thể diện hay không?

Cho nên đám người Tô Tín biết rõ Cơ Ngôn Thành có khả năng không biết hành vi của tên võ giả nhưng bọn họ vẫn không cho đối phương mặt mũi, việc này liên quan thể diện Lục Phiến Môn, chuyện này cũng không thể nhượng bộ.

Qua không đến nửa khắc đồng hồ, dưới lầu có tiếng bước chân truyền đến, một giọng nói trầm thấp lạnh lùng vang lên:

Nghe nói có người không cho bổn vương mặt mũi? Mặt mũi bổn vương không đáng tiền như vậy?

Một thanh niên dáng người khôi ngô, khuôn mặt anh tuấn dẫn theo một đám người đi lên lầu, tên võ giả trước kia cũng đi bên cạnh hắn.

Trừ má trái hắn bị Tô Tín tát một cái ra, má phải của hắn lại sưng to lên, hiển nhiên cũng bị Cơ Ngôn Thành tát một cái, trách hắn gây chuyện thị phi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 729 - Thái Vương Cơ Ngôn Thành (1)

Thái vương Cơ Ngôn Thành là hoàng tử có thiên phú võ đạo mạnh nhất trong các hoàng tử Đại Chu, không đến ba mươi tuổi cũng đã là Thần Cung Cảnh đỉnh phong, loại tốc độ này cũng có thể đứng trước hai mươi trên Nhân Bảng.

Đối với hoàng tử một quốc gia mà nói, thực lực chưa hẳn trọng yếu nhất, nhưng tối thiểu có thể sống lâu hơn người khác một chút.

Giống như nhân hoàng Đại Chu Cơ Hạo Điển, hắn là võ giả, tối thiểu có thể sống trên hơn một trăm năm, có đầy đủ thời gian chọn lựa người thừa kế, cũng sẽ không phát sinh chuyện nhiều hoàng tử cùng tranh đoạt quyền thừa kế hoàng đế.

Dùng thiên phú võ đạo siêu quần của Cơ Ngôn Thành trong phần đông hoàng tử, tiếng hô cũng rất cao.

Kỳ thật đối với Lục Phiến Môn, Cơ Ngôn Thành không chuẩn bị trêu chọc, thủ hạ của hắn vừa mới bị đánh, cho dù bởi vì hắn mở miệng mạo phạm đám người Tô Tín, nhưng hắn bị đánh, đối phương cũng đã đánh vào mặt mình, Cơ Ngôn Thành không dễ dàng bỏ qua việc này như vậy.

Tô Tín đứng lên, nói:

Thái vương điện hạ, không phải chúng ta không cho ngươi mặt mũi, mà là thủ hạ của ngươi quá không hiểu quy củ.

Một võ giả Tiên Thiên mà thôi, liền dám ỷ vào tên tuổi Thái vương điện hạ ngươi hung hăng càn quấy, lâu dài còn thế nào?

Cơ Ngôn Thành chỉ vào dấu tay trên mặt tên võ giả:

- Ta sẽ tự giáo huấn, nhưng ngươi đánh hắn một bạt tai thì tính thế nào?

Lúc này một võ giả sau lưng Cơ Ngôn Thành nói nhỏ bên tai hắn vài câu, ánh mắt Cơ Ngôn Thành nhìn về phía Tô Tín biến thành lạnh lẽo.

Thì ra ngươi là Tô Tín, thời điểm Ba Thục đạo ngươi rất uy phong, đệ đệ phế vật của ta được ngươi trợ giúp đã ra hồn.

Trong mắt Cơ Ngôn Thành bắn ra một tia lạnh lùng.

Trong tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn có Lưu Phượng Vũ ủng hộ Cơ Ngôn Thành, cũng chỉ ủng hộ mà thôi, quan hệ hai người bọn họ cũng không có mật thiết như người ta nghĩ.

Cơ Ngôn Thành cần lực lượng Lục Phiến Môn dò xét tình báo cho hắn, mà Lưu Phượng Vũ cần chỗ dựa, một chỗ dựa làm Thiết gia kiêng kị, cho nên hai người kỳ thật xem như quan hệ hợp tác.

Cho nên Cừu Bách Xuyên bị Tô Tín giết, người tức giận nhất chính là Lưu Phượng Vũ, Cơ Ngôn Thành cũng không có tức giận.

Chính thức làm cho Cơ Ngôn Thành không chịu được chính là, Tô Tín lại giúp đỡ Cơ Ngôn Tú đặt nền móng vững chắc tại Ba Thục đạo.

Đối với hắn mà nói, bất cứ hoàng tử Đại Chu nào cũng là đối thủ cạnh tranh của hắn, Tô Tín làm như vậy tương đương dựng thêm địch nhân cho hắn, một địch nhân không tính là yếu.

Tô Tín lạnh lùng nhìn Thái vương điện hạ, có lời đồn Thái vương Cơ Ngôn Thành thực lực mạnh nhưng lòng dạ rất nhỏ, hiện tại xem ra đúng là như thế.

Tô Tín cười lạnh nói:

- Ah? Thái vương điện hạ ngươi có ý gì?

Cơ Ngôn Thành lạnh lùng nói:

Người của ta không thể bị đánh không, cho dù thế nào cũng phải cho ta công đạo mới được.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Công đạo? Ta không có giết hắn tại chỗ cũng đã cho ngươi công đạo, nếu như hắn không phải người Thái vương điện hạ ngươi, ta cam đoan hắn mất mạng ngay trong căn phòng này.

Cuồng vọng! Tô Tín, ngươi thân là thần tử Đại Chu, cũng dám nói như vậy với ta?

Cơ Ngôn Thành tức giận quát một tiếng, nhưng lúc này một trung niên mặc đạo bào bên cạnh hắn đứng ra, nói:

Tô đại nhân, Thái Vương điện hạ cũng không phải là người ngươi có thể mạo phạm, ngươi đứng ra xin lỗi, bần đạo bảo đảm với ngươi sẽ bỏ qua vấn đề này.

Đạo nhân trung niên có thực lực Hóa Thần Cảnh, nếu không hắn cũng không có can đảm đứng ra nói lời như vậy.

Ah? Ngươi lại là người phương nào? Đạo sĩ kia cất cao giọng nói:

Bần đạo Thanh Thành kiếm phái Trâu Thanh Huyền.

Nếu như ta không xin lỗi, ngươi có thể làm gì ta? Trong mắt Trâu Thanh Huyền bắn ra một tia tinh mang:

Bần đạo muốn hảo hảo lĩnh giáo võ công của Tô đại nhân!

Vừa mới dứt lời, trong ta Trâu Thanh Huyền cầm một thanh nhuyễn kiếm, kiếm như linh xà, vậy mà phát ra âm thanh long ngâm, cương khí gào thét, trực tiếp tấn

công Tô Tín!

Thiết Vô Tình cùng Lăng Chấn sau lưng Tô Tín cau mày, đạo sĩ Thanh Thành kiếm phái căn bản cố ý gây chuyện.

Cơ Ngôn Thành cần sĩ diện, Lục Phiến Môn cũng cần sĩ diện, nhưng bọn họ là người triều đình, Cơ Ngôn Thành càng hiểu thân phận của mình, lúc trước hắn vẫn làm ầm ĩ muốn Tô Tín cho hắn công đạo nhưng cũng không muốn động tay.

Trâu Thanh Huyền đi lên làm ra bộ dạng bênh vực Cơ Ngôn Thành yếu thế, nói một câu liền lập tức ra tay, rõ ràng cho thấy muốn tăng thêm mẫu thuẫn giữa Cơ Ngôn Thành và Tô Tín.

Hiển nhiên Cơ Ngôn Thành cũng không có nhìn ra điểm này, hắn chỉ hơi cảm thấy không đúng, nhìn thấy Trâu Thanh Huyền ra tay cũng chỉ cau mày nhưng không nói gì.

Tô Tín cười lạnh một tiếng, lần trước hắn ở Ba Thục Kiếm Các sinh ra xung đột với Phương Thụy, hắn biết ân oán giữa mình và Thanh Thành kiếm không có kết thúc.

Phương Thụy ngây ngốc tại Thanh Thành kiếm phái cả đời, làm trưởng lão vài chục năm, có người bên trong Thanh Thành kiếm phái không hi vọng sinh ra xung đột với mình, nhưng người giao hảo với Phương Thụy trong Thanh Thành kiếm phái lại không cho rằng như vậy.

Hiện tại thái độ Trâu Thanh Huyền như thế, hiển nhiên hắn có quan hệ không cạn với Phương Thụy, nếu không hắn cũng không nhắm vào mình như thế.

Tô Tín tiến về phía trước một bước, không thấy hắn làm ra động tác gì, nhưng giữa không trung bộc phát kiếm khí ầm ầm, hư không ngưng kiếm, vô tận vô hình kiếm khí dung làm một thể và xoắn giết Trâu Thanh Huyền.

Cả hai va chạm với nhau, sắc mặt Trâu Thanh Huyền lập tức thay đổi, nhuyễn kiếm trong tay không ngừng run run, thân thể hắn không ngừng lui về phía sau, mặt

đất quán rượu vỡ vụn từng khúc, vậy mà không thể đỡ nổi lực lượng như thế.

Bỗng nhiên lão thái giám bên người Cơ Ngôn Thành ra tay, chân khí âm tà hình thành vòng khí xoáy xoắn nát kiếm khí của Tô Tín, cả hai hợp lực mới có thể ngăn cản kiếm khí của Tô Tín.

Hai người dùng ánh mắt kiêng kị nhìn về phía Tô Tín.

Tô Tín ở cảnh giới Tiên Thiên đứng vị trí đệ nhất Nhân Bảng cũng bỏ đi, nhưng hắn tấn chức Nguyên Thần Cảnh lại có thực lực như vậy, thậm chí ngay cả bọn họ là võ giả Hóa Thần Cảnh uy tín lâu năm cũng đỡ không nổi phong mang của Tô Tín, chuyện này quá khủng bố một ít.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 730 - Thái Vương Cơ Ngôn Thành (2)

Lúc này Thiết Vô Tình và Lăng Chấn đều đứng ra.

Cơ Ngôn Thành làm như vậy không chỉ nhắm vào bản thân Tô Tín, truyền ra bên ngoài người ta sẽ nói Lục Phiến Môn sợ Cơ Ngôn Thành đấy.

Cơ Ngôn Thành hắn muốn thể diện, Lục Phiến Môn cũng muốn thể diện.

Thiết Vô Tình thản nhiên nói:

Thái Vương điện hạ có ý gì, chẳng lẽ ngươi ép Lục Phiến Môn ta giải thích với ngươi hay sao?

Cơ Ngôn Thành hừ lạnh nói:

Tô Tín mạo phạm ta, không phải Lục Phiến Môn. Thiết Vô Tình nói:

Tô Tín hiện tại đại biểu Lục Phiến Môn ta!

Lúc trước tên võ giả bị tát hai bạt tai há hốc mồm, hắn cũng không nghĩ tới chính mình nói chuyện hung hăng càn quấy một ít, rõ ràng dẫn tới hai bên giương cung bạt kiếm thậm chí đã động thủ.

Vào lúc này bên ngoài có giọng nói ôn hòa vang lên:

- Ta nói lục hoàng huynh, các ngươi đang làm gì thế?

Vào trong Phong Hoa Lâu không ngắm cô nương, một đám đại nam nhân mắt to trừng mắt nhỏ có ý gì?

Sau khi giọng nói vang lên, một người trẻ tuổi như công tử phú gia mang theo tùy tùng đi vào trong phòng, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp.

Thiết Vô Tình chắp chắp tay cười nói:

Thì ra là Tương vương điện hạ, không phải đại sự gì, chẳng qua chúng ta có chút hiểu lầm với Thái Vương điện hạ mà thôi.

Tương vương Cơ Ngôn Dự nhìn Cơ Ngôn Thành, cười ha hả nói:

Như vậy đi, lục hoàng huynh ngươi cho ta mặt mũi, tất cả mọi người là người triều đình, mấy vị đại nhân Lục Phiến Môn khẳng định cũng không phải cố ý, vấn đề này bỏ qua đi, thế nào?

Cơ Ngôn Thành nhìn Cơ Ngôn Dự, hừ lạnh nói:

Lão bát, ngươi cũng không cần giả bộ làm người tốt, ngươi ở nơi này xem náo nhiệt rất lâu đúng không?

Nghe được Cơ Ngôn Thành nói như vậy, Cơ Ngôn Dự chỉ cười mà không nói.

Hắn nhìn Tô Tín thật sâu, Cơ Ngôn Thành hừ lạnh nói:

- Đi!

Hắn không có đầu óc cũng biết Thiết Vô Tình cùng Tô Tín tới bình thẩm Lạc Dương lôi, trước khi bắt đầu Lạc Dương lôi lại sinh ra xung đột với hai người này, việc này đối với hắn cũng không có chỗ tốt gì.

Cơ Ngôn Thành đi rồi, Cơ Ngôn Dự lại hàn huyên với đám người Tô Tín vài câu, ngôn ngữ lộ ra vài phần không biết xấu hổ, tuy cũng không có trực tiếp lôi kéo, nói xong liền rời đi.

Lăng Chấn xấu hổ nói:

Hai vị, chuyện này là ta không xử lý chu đáo, kính xin hai vị đại nhân chớ

trách.

Lăng Chấn làm người vô cùng láu cá, hắn đã đến tuổi sắp về hưu, đương nhiên hiện tại sẽ không đứng thành hàng.

Hắn sẽ không đứng bên phía Thiết gia, càng không đứng bên phía Lưu Phượng

Vũ.

Cho nên vừa rồi Tô Tín cùng Cơ Ngôn Thành khởi xung đột với nhau, Lăng Chấn không nói một câu nào, chỉ đứng sau

lưng Thiết Vô Tình cho thấy mình nhất ddihj giữ thể diện Lục Phiến Môn, đây đã là cực hạn của hắn.

Thiết Vô Tình khoát khoát tay nói:

- Tai bay vạ gió mà thôi, Lăng đại nhân không cần chú ý.

Chuyện đến loại tình trạng này, không thể tiếp tục ở lại Phong Hoa Lâu, Lăng Chấn cũng chỉ an bài người dẫn Tô Tín cùng Thiết Vô Tình đi nghỉ ngơi.

Trở lại chỗ ở do Lăng Chấn an bài cho bọn họ, Thiết Vô Tình nói:

Xem ra dáng vẻ Thái vương điện hạ đã triệt để ghi hận ngươi, hắn có thanh danh không tốt trong thành Thịnh Kinh, thậm chí đã từng làm ra chuyện đánh hoàng tử khác trọng thương.

Tô Tín lắc đầu không sao cả, nói:

Tính cách của hắn nếu đặt trong tông môn võ lâm còn có thể, nhưng sinh ra trong nhà đế vương thì sinh sai rồi, tương lai hắn có khả năng trở thành hoàng đế là rất nhỏ.

Thiết Vô Tình hứng thú:

- Ah? Vì sao?

Tô Tín cười lạnh nói:

Vị Thái vương điện hạ thực lực rất mạnh, nhưng loại tính cách này của hắn làm hắn kết thù kết oán không ít.

Cái gì là chính trị? Cái gọi là chính trị chính là làm bằng hữu nhiều hơn, làm địch nhân ít đi.

Vị Thái Vương điện hạ này đắc tội nhiều người trong thành Thịnh Kinh như vậy, hiện tại lại xem như đắc tội Lục Phiến Môn, có thể nghĩ hắn sau này chuẩn bị leo lên ngôi vị hoàng đế sẽ khó khăn cỡ nào.

Ngươi xem thủ hạ hắn mời chào thì biết, giang hồ lùm cỏ, tiểu nhân đắc chí, trừ thực lực còn thông qua ra, cũng chỉ gây phiền toái cho hắn.

Có thể sử dụng loại người này làm thủ hạ, vị Thái vương điện hạ cũng không cao minh cỡ nào.

Nếu chuyện hôm nay thay thành người khác, nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn thủ hạ dưới tay một trận, lại mượn việc này giao hảo Lục Phiến Môn.

Tuy Lục Phiến Môn sẽ không giống như Lưu Phượng Vũ bãi minh xa mã ủng hộ hắn, nhưng tối thiểu sẽ không âm thầm ngáng chân hắn.

Cho nên ta nói hắn căn bản không đáng lo, chờ ngày sau tân hoàng đăng cơ, căn bản sẽ không dung tha hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 731 - Trước Giờ Lạc Dương Lôi (1)

Đối với Thái vương Cơ Ngôn Thành, nếu như nói trước kia Tô Tín còn kiêng kị với hắn, vậy hôm nay gặp chân nhân, Tô Tín cũng triệt để yên tâm.

Không có thiên phú võ đạo thì hắn chỉ là một kẻ mãng phu, loại người này có lẽ nên sống trong tông môn võ lâm chứ không phải hoàng thất Đại Chu.

Nghe Tô Tín nói như vậy, Thiết Vô Tình cũng cười nói:

Nói không sai, vị Thái vương điện hạ về sau muốn chiếm một ít chỗ tốt của Lục Phiến Môn sẽ không dễ dàng như vậy.

Tô Tín hỏi:

Ta vẫn hiếu kỳ một việc, Lưu Phượng Vũ thân là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, hắn cấu kết với Cơ Ngôn Thành như vậy, chẳng lẽ bệ hạ không biết sao? Dùng tính cách của bệ hạ, hắn sẽ dễ dàng tha thứ người Lục Phiến Môn cấu kết với hoàng tử sao?

Lục Phiến Môn không giống với quân đội, so với quân đội làm việc ngoài sáng, đại bộ phận lực lượng Lục Phiến Môn đều ẩn núp trong bóng tối mới là chủ yếu.

Thiết gia đến bây giờ vẫn bảo trì trung lập, không tham dự vào đấu tranh của phần đông hoàng tử hoàng thất, kết quả sau lưng Lưu Phượng Vũ chính là Cơ Ngôn Thành, hơn nữa nhìn dáng vẻ có lẽ cấu kết thời gian không ngắn, Tô Tín rất nghi hoặc vì sao nhân hoàng Đại Chu cho phép xảy ra chuyện này.

Thiết Vô Tình im lặng nửa ngày, lúc này mới nói:

So với việc đám người Lưu Phượng Vũ cấu kết với hoàng tử, bệ hạ càng kiêng kị là Lục Phiến Môn một nhà độc đại.

Nghe được Thiết Vô Tình chính miệng thừa nhận điểm này, Tô Tín cũng đã chứng thực suy đoán lúc trước của mình.

Nhân hoàng Đại Chu không dễ dàng tha thứ một trong hai ngành vũ lực lớn nhất của triều đình như Lục Phiến Môn một nhà độc đại, dù sao Thiết Ngạo uy danh quá mạnh mẽ, mạnh đến mức người trong Lục Phiến Môn không ai chống lại nổi.

Nếu đám người Lưu Phượng Vũ không tìm chỗ dựa từ bên ngoài, đoán chừng hắn dám có một ít ý kiến phản đối đều bị Thiết Ngạo một tát chụp chết tại chỗ.

Tô Tín gõ gõ cái bàn nói:

Xem dáng vẻ hôm nay, người Thanh Thành kiếm phái chuẩn bị hợp tác với Cơ Ngôn Thành sao?

Thiết Vô Tình gật đầu nói:

Hẳn là thế, tình báo Lục Phiến Môn lúc trước đã có tin tức phương diện này, Thanh Thành kiếm phái chuẩn bị phái người tiếp xúc Cơ Ngôn Thành.

Hiện tại Trâu Thanh Huyền đã tự mình đến đây, xem ra song phương đã đạt thành nhất trí với nhau.

Trong mắt Tô Tín xuất hiện một tia lạnh lùng:

Tông môn võ lâm giúp hoàng tử Đại Chu tranh đoạt ngôi vị hoàng đế? Đúng là thú vị.

Đương nhiên hai thế lực mẫu thuẫn với Tô Tín kết hợp với nhau, đối với Tô Tín mà nói đây không phải là tin tức tốt.

Thiết Vô Tình lạnh nhạt nói:

- Chuyện này rất bình thường, đối với đại bộ phận người mà nói, triều đình

cùng tông môn võ lâm là tồn tại đối lập với nhau, nhưng trước mặt lợi ích thì đối lập này sẽ bị ném đi không thương tiếc.

Cơ Ngôn Thành cần thế lực bên ngoài củng cố địa vị của mình, mà Thanh Thành kiếm phái cũng cần dựa vào Cơ Ngôn Thành leo lên ngôi vị hoàng đế giúp Thanh Thành kiếm phái bọn họ trở thành đứng đầu trì kiếm ngũ phái, song phương theo như nhu cầu.

Dù sao gần đây Thanh Thành kiếm phái cũng không sống tốt, trước kia trong trì kiếm ngũ phái, Thanh Thành kiếm phái là tồn tại đứng kế cuối.

Hiện tại thời kỳ này, Kiếm Thần Sơn mấy chục năm không có cường giả xuất thế, Dịch Kiếm Môn nguyên khí đại thương, Ba Thục Kiếm Các quanh năm không để ý tục vụ giang hồ, đặt ở trên đầu Thanh Thành kiếm phái cũng chỉ có một Danh Kiếm Sơn Trang.

Có thể nói nếu Cơ Ngôn Thành thật sự có thể leo lên ngôi vị hoàng đế, dựa vào Cơ Ngôn Thành trợ giúp trong tương lai, nói không chừng Thanh Thành kiếm phái thật có thể đạp lên Danh Kiếm Sơn Trang, trở thành tồn tại đứng đầu trì kiếm ngũ phái.

Ta chẳng qua buồn bực tại sao Thanh Thành kiếm phái lại lựa chọn Cơ Ngôn Thành làm đối tượng hợp tác, trong mấy vị hoàng tử, tam hoàng tử Cơ Ngôn Luật là trầm ổn nhất, hơn nữa làm người khoan hậu, giao du rộng rãi, chính là lựa chọn đứng đầu cho ngôi vị hoàng đế.

Tô Tín thấp giọng cười nói:

Có lẽ bởi vì bọn họ cảm thấy Cơ Ngôn Thành dễ khống chế, bồi dưỡng một người thông minh và tâm cơ thâm trầm leo lên ngôi vị hoàng đế, rất có thể không đợi bọn họ thu hoạch được hứa hẹn đã bị người ta đâm một dao sau lưng.

Thiết Vô Tình cũng tươi cười, hắn biết rõ Tô Tín không phải nói đùa, mà là thật sự xảy ra tình huống như thế.

Đỗ Nguyên Thánh lúc trước đã chết như vậy, loại chuyện này Cơ gia bọn họ làm không ít, cho nên không thể không phòng ah.

Sau khi nói chuyện phiếm vài câu, Thiết Vô Tình liền tách ra khỏi Tô Tín, đều trở về phòng của mình.

Ban đầu Tô Tín chỉ xem Lạc Dương lôi là nơi mình xoát danh vọng, không nghĩ tới bởi vì có Cơ Ngôn Thành và Thanh Thành kiếm phái gia nhập vào nên tình huống cũng thay đổi một ít.

Nói nó càng phức tạp cũng không đúng, mà là hoàng tử Đại Chu vương triều tranh giành ngôi vị với nhau cũng gay cấn hơn, thậm chí Tô Tín cảm giác bị nhân hoàng Đại Chu hiện tại dẫn một Nam Man tiểu quốc biến thành Đại Chu hùng bá trung nguyên cũng đã có chút lực bất tòng tâm.

Nhưng những chuyện này không liên quan đến Tô Tín, hắn tới đây chỉ đảm

nhận bình thẩm Lạc Dương lôi, hắn cũng phải tìm hiểu tư liệu Lạc Dương lôi một ít.

Dĩ vãng bình thẩm Lạc Dương lôi nhất định phải có Lục Phiến Môn nhưng không có phần của hoàng tử, đều là quân đội và Lục Phiến Môn, cộng thêm một người hoàng thất giống như thái giám Đường Hiển, là tâm phúc được hoàng đế phái đến giám sát.

Bởi như vậy xuất thân võ giả thông qua Lạc Dương lôi trên cơ bản đầu nhập vào hai phương Lục Phiến Môn cùng quân đội.

Nhưng lần này danh ngạch quân đội bị hai hoàng tử cướp đi, việc này đã biến thành thú vị.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 732 - Trước Giờ Lạc Dương Lôi (2)

Hơn nữa vị hoàng tử Tương vương Cơ Ngôn Dự xuất hiện cuối cùng cũng không đơn giản.

Phần đông hoàng tử Đại Chu, Tương vương Cơ Ngôn Dự với tư các là hoàng tử có thể tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, chỉ có thể nói là rất bình thường, cũng không xuất ra bất cứ phương diện nào nổi bật, bình thường cũng rất ít xuất hiện.

Nhưng lần này có thể cướp được tư cách bình thẩm Lạc Dương lôi, có thể nghĩ vị Tương vương ít xuất hiện cũng không phải kẻ đơn giản.

Sáng sớm hôm sau, Tô Tín và Thiết Vô Tình theo chân Lăng Chấn đi nghênh đón ‘ Đồ Ma Đao ’ Phương Đoạn.

Ca ca của ‘ Đồ Ma Đao ’ Phương Đoạn chính là một trong tứ đại thần bộ ‘ Xích Luyện Phi Long ’ Phương Cửu Nguyên.

Tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn đều bằng mặt không bằng lòng, chỉ có điều Lưu Phượng Vũ làm việc quá phận trương dương, Phương Cửu Nguyên làm việc ẩn giấu hơn mà thôi, tối thiểu hắn sẽ không như Lưu Phượng Vũ mặt đối mặt khiêu chiến Thiết gia.

Phương Đoạn cũng là lão bộ đầu Lục Phiến Môn, chiến tích huy hoàng nhất là từng một người tiêu diệt một phân đường của Thiên Ma Cung, lấy một địch hai lại đánh chết một tên cường giả ma đạo, cho nên hắn danh hiệu của hắn mới là Đồ Ma Đao.

Chờ thêm một lúc, phương xa có một người trung niên thúc ngựa chạy tới.

Nhìn thấy đám người Tô Tín đang đứng ở cửa Lạc Dương phủ, hắn vội vàng xuống ngựa, lộ ra dáng vẻ hào sảng tươi cười với mọi người, thái độ hòa hợp, àm người cẩn thận.

Chỗ tốt khi đảm nhận bình thẩm Lạc Dương lôi chính là danh tiếng lớn, Tô Tín và Thiết Vô Tình có thể trở thành người bình thẩm Lạc Dương lôi chính là vì họ là người Thiết gia.

Mà Phương Đoạn có thể trổ hết tài năng trở thành người thứ ba, hiển nhiên cũng không phải kẻ đơn giản.

Lăng Chấn nói:

Các vị, nếu mọi người đã đến đông đủ, chúng ta nên đi tìm hai vị hoàng tử điện hạ, cùng đi bái kiến Đường công công, Lạc Dương lôi dự tính bắt đầu vào ba ngày sau.

Tất cả mọi người gật gật đầu, Lăng Chấn nói Đường công công chính là đại nội thái giám tổng quản Đường Hiển, cường giả Dung Thần Cảnh, lão nhân hầu hạ mấy đời hoàng đế Đại Chu, cũng trung thành và tận tâm với Đại Chu, vị này mới là tâm phúc chân chính của nhân hoàng Đại Chu.

Trong sáu người bình thẩm Lạc Dương lôi, Đường Hiển cũng chỉ có tác dụng giám sát và trấn áp tràng diện mà thôi, người quyết định mời chào người nào chính là năm người Tô Tín.

Cho nên vẫn phải tôn trọng Đường Hiển, dù sao thân phận địa vị của lão thái giám này còn bày ra đó.

Trước kia Lạc Dương phủ chính là đô thành Đại Tấn, tự nhiên nơi này vô cùng phồn hoa, trừ hoàng cung bị hủy điphủ đệ quan to hiển quý và vương phủ vẫn còn.

Đường Hiển đi vào Lạc Dương phủ, Lăng Chấn tự nhiên phải an bài nơi ở tốt, Đường Hiển hiện tại đang ở trong phủ vương gia của Đại Tấn năm xưa.

Sau khi đám người Tô Tín đã đến, một tiểu thái giám trẻ tuổi dẫn bọn họ đo vào

phòng tiếp khách, ngạo mạn nói:

- Các ngươi chờ ở đây, Đường công công còn chưa chuẩn bị xong.

Thái độ tiểu thái giám ngạo mạn làm nội tâm đám người nơi này tức giận, nhưng mọi người nơi đây không ai là kẻ đơn giản, tất cả đều nhịn xuống.

Phía sau bọn họ đều có chỗ dựa, nhưng sau lưng lão thái giám Đường Hiển chính là nhân hoàng Đại Chu, ai có chỗ dựa lớn hơn hắn?

Đặc biệt là Cơ Ngôn Thành và Cơ Ngôn Dự càng không dám có nửa câu oán hận.

Nếu đắc tội Đường Hiển, hắn nói bậy vài câu bên tai phụ hoàng của mình, như vậy sẽ tạo thành đả kích trí mạng với bọn họ.

Sau khi chờ đợi nửa ngày, một lão thái giám mặc áo bào màu đỏ xuất hiện.

Tuy Đường Hiển là thái giám nhưng gương mặt đường hoàng, nhưng hắn có làn da trắng cộng thêm khí tức lạnh lẽo làm mọi người có cảm giác rét run.

Các vị chờ lâu là ta không phải, ta phải xin lỗi các vị. Đường Hiển dùng lanh lảnh thanh âm nói.

Tương vương Cơ Ngôn Dự vội vàng nói:

Công công nói giỡn, ngài một ngày kiếm tỷ bạc, sự vụ hoàng cung đại nội một tay ngài quản lý ngay ngắn rõ ràng, hiện tại đến Lạc Dương phủ cũng nên nghỉ ngơi thậ tốt, chuyện khác nên giao cho tiểu bối chúng ta xử lý.

Cơ Ngôn Thành bên cạnh dùng ánh mắt tức giận nhìn Cơ Ngôn Dự, lại bị hắn vượt lên trước.

Tuy tâng bốc lão thái giám Đường Hiển có chút làm người ta xem thường, nhưng chỉ cần có lợi, bọn họ đều là hoàng tử Đại Chu, bọn họ cũng nguyện ý buông tư thái này xuống.

Bên người Cơ Ngôn Thành là thái giám thiếp thân Phùng Anh, cũng là người ngày hôm qua liên thủ với Thanh Thành kiếm phái Trâu Thanh Huyền ngăn cản một kích của Tô Tín, hắn dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Đường Hiển.

Hắn vào cung khi còn bé, về sau thể hiện thiên phú võ đạo nên được bồi dưỡng, mãi cho đến khi đột phá Hóa Thần Cảnh, trở thành võ đạo tông sư mới được người ta tôn trọng, có một chút tôn nghiêm.

So sánh với Đường Hiển được quan to hiển quý của Đại Chu nịnh nọt,ngay cả hoàng tộc cũng phải khách khí với hắn, đãi ngộ của hắn kém xa.

Đường Hiển ho khan một tiếng nói:

Lần tổ chức Lạc Dương lôi này, chúng ta cũng không nói nhảm nhiều, chỉ có hai điểm các vị nhất định phải nắm chắc.

Đầu tiên là xuất thân, xuất thân người bị mời chào tiến vào triều đình nhất định phải trong sạch, cũng không thể là cây đinh do những loạn thần tặc tử cài vào chúng ta.

Thứ hai là thực lực, Lạc Dương lôi tìm nhân tài cả nước, không thể có kẻ thật giả lẫn lộn.

Chỉ nói hai câu như vậy, Đường Hiển cũng đuổi bọn họ đi, bày ra tư thái cao cao tại thượng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 733 - Lạc Dương Lôi Diễn Ra (1)

Rời khỏi phủ đệ của Đường Hiển, tất cả mọi người liên tục giải tán.

Phương Đoạn lại đi tới trước người Tô Tín cùng Thiết Vô Tình:

Tô huynh và Thiết huynh, Lạc Dương lôi còn có vài ngày sắp bắt đầu, không bằng chúng ta đi uống một chén chứ?

Tuổi của hắn còn nhiều hơn gấp đôi so với Tô Tín cùng Thiết Vô Tình, hắn vẫn có thể gọi một tiếng Tô huynh cùng Thiết huynh.

Tô Tín cùng Thiết Vô Tình cũng muốn xem hắn định làm gì, liền một lời đáp ứng.

Sau khi đi vào quán rượu, Phương Đoạn nói:

Hai vị, hai vị cũng biết tác dụng của Lạc Dương lôi, lần này tổ chức Lạc Dương lôi chính là mời chào nhân tài cho triều đình.

Cũng là chiêu an mời chào nhưng cuối cùng nhân tài rơi vào trong túi ai còn không nhất định.

Trước kia đều là người quân đội tranh giành với Lục Phiến Môn chúng ta, nói thật, Lục Phiến Môn chúng ta cũng tranh

giành người với quân đội nhưng dù sao người ta đều là liều mạng sống, độ nguy hiểm còn cao hơn Lục Phiến Môn chúng ta.

Lần này chúng ta lại tranh giành với hai vị hoàng tử Cơ Ngôn Thành và Cơ

Ngôn Dự, bọn họ cướp người với chúng ta thuần túy là muốn mở rộng thế lực, chúng ta cũng có tư cách theo chân tranh giành với bọn họ.

Đường công công địa vị siêu nhiên, hắn sẽ không quản chuyện này, cho nên thời điểm diễn ra Lạc Dương lôi, chúng ta cũng không bằng buông thành kiến, cùng nhau liên hợp cướp người với hai vị hoàng tử, hai vị thấy thế nào?

Thiết Vô Tình giống như cười mà không cười, nói:

Thì ra Phương huynh trước kia không có xem chúng ta là người nhà ah? Phương Đoạn xấu hổ cười nói:

Thiết huynh và Tô huynh các ngươi đều là người hiểu chuyện, ta cũng không che giấu, lần này chọn người, Thiết gia các ngươi ưu tiên, còn lại ta muốn dẫn người gia nhập dưới trướng đại ca, các ngươi thấy thế nào?

Thiết Vô Tình cười ha hả nói:

Phương huynh đã nói như vậy, chúng ta cũng không có cự tuyệt, đợi đến lúc lên Lạc Dương lôi, tùy thời làm việc là tốt rồi.

Phương Đoạn cũng chắp chắp tay cười nói:

- Vậy thì tốt, chúng ta cứ quyết định như vậy đi.

Lá mặt lá trái vài câu sau đó Phương Đoạn rời đi, Thiết Vô Tình giống như cười mà không cười hỏi:

Hắn nói chuyện ngươi tin không? Tô Tín cười lạnh nói:

Kể đần mới sẽ tin đấy, dĩ vãng Lục Phiến Môn đều là do người Thiết gia đảm nhận bình thẩm, lần này bọn chúng thừa dịp Thiết Ngạo đại nhân bị thương bế quan nên đoạt được một danh ngạch bình thẩm, kết quả lại muốn đi theo sau chúng ta

ăn cơm thừa, Phương Cửu Nguyên hoặc nói là Phương Đoạn cũng khó tránh ngu si

một ít.

Thiết Vô Tình cười ha hả nói:

Lúc này tổ chức Lạc Dương lôi sẽ xuất hiện không ít ngưu quỷ xà thần, đến lúc đó chúng ta xem hắn chơi xiếc gì là được rồi.

Tô Tín gật gật đầu, đi theo Thiết Vô Tình trở lại chỗ ở của mình, chờ đến ba ngày sau đó, Lạc Dương lôi lúc này mới chính thức bắt đầu.

Lạc Dương lôi trước kia vẫn do Lăng Chấn và Lục Phiến Môn Hà Nam đạo tổ chức, hắn xem như quen việc dễ làm.

khu trung tâm Lạc Dương phủ, nơi này vốn là hoàng thành Đại Tấn nhưng bây giờ đã tháo dỡ toàn bộ, chỉ để lại một khu đất trống.

Địa điểm cử hành Lạc Dương lôi diễn ra ở nơi này, chung quanh đặt từng dãy lôi đìa song song.

Lạc Dương lôi khác với Giang Nam hội, Giang Nam hội sẽ phân ra thứ tự, chỉ có bài danh trước mười Giang Nam hội mới có tư cách được Tiêu gia mời chào.

Tuy Lạc Dương lôi cũng có thứ tự, nhưng chỉ cần ngươi biểu hiện xuất sắc trên Lạc Dương lôi thì triều đình nhất định mời chào ngươi, về phần thứ tự trên Lạc Dương lôi chỉ có thể làm ngươi đạt được coi trọng và có thêm ban thưởng mà thôi.

Giang Nam hội chỉ là Tiêu gia tổ chức, cho nên Tiêu gia cũng không dám quá phận, chỉ có thể chọn một đám người xuất sắc nhất để mời chào.

Lạc Dương lôi là triều đình tổ chức, cho nên cũng không kiêng kỵ gì, chỉ cần phù hợp yêu cầu, triều đình đều muốn.

Lúc này dưới lôi đài Lạc Dương lôi có không biết bao nhiêu võ giả từ các đạo chạy tới.

Đối với bọn họ mà nói, gia nhập triều đình phải gánh cái thanh danh tay sai

triều đình nhưng so với đãi ngộ thế gia võ lâm đưa ra, triều đình còn tốt hơn một ít.

Huống chi những võ giả đã quyết định đầu nhập triều đình, đại bộ phận đều là những người đắc tội tông môn võ lâm, hoặc là làm chuyện ác bị người ta đuổi giết, bất đắc dĩ gia nhập triều đình tị nạn.

Trong Đại Chu có không ít người như thế, cũng tỷ như Lưu Phượng Vũ lúc trước cũng bởi vì tranh phong với Thái Hành sơn trại mà bị đuổi giết, bất đắc dĩ mới gia nhập Lục Phiến Môn.

Giữa lôi đài trung tâm, sáu người Tô Tín đang ngồi ở đó Đường Hiển thực lực mạnh nhất cho nên ngồi ở trung tâm.

Lăng Chấn với tư cách người chủ trì ho khan một tiếng nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 734 - Lạc Dương Lôi Diễn Ra (2)

Các vị giang hồ hào kiệt tới tham gia Lạc Dương lôi, mặc dù mọi người đều biết rõ quy củ nhưng lão phu cũng phải nói lại lần nữa.

Sau khi song phương lên lôi đài tỉ thí, chỉ cần ngươi có thể bộc lộ thực lực bản thân mình liền có cơ hội được các đại nhân trên lôi đìa nhìn trúng là có thể gia nhập triều đình.

Nhưng ngươi đứng trên lôi đài càng lâu liền có thể đạt được ban thưởng liền càng nhiều.

Người sống qua ba vòng lôi đài sẽ có ban thưởng tam đẳng, sống quá năm vòng lôi đài sẽ có ban thưởng nhị đẳng.

Sống quá mười vòng lôi đài có thể đạt được ban thưởng nhất đẳng, người còn sống quá mười vòng lôi đài, dựa bao nhiêu vòng lôi đài đều được triều đình chuẩn bị ban thưởng nhất đẳng.

Lăng Chấn đều nói rõ ban thưởng cũng cho thấy Đại Chu ra tay xa xỉ cỡ nào.

Đặc biệt là ban thưởng hạng nhất chính là một thanh binh khí Địa cấp và linh dược tài nguyên trân quý, đủ để cho võ giả Hóa Thần Cảnh động tâm.

Đương nhiên ban thưởng hạng nhất không dễ cầm như vậy, kỳ thật Lạc Dương lôi chính là xa luân chiến, ngươi đứng trên lôi đài, ai cũng có thể đi lên khiêu chiến ngươi, nhìn ngươi có thể chống đỡ mấy vòng.

Ngươi đánh lui những người khác, đồng thời ngươi cũng là lôi chủ, lần nữa bắt

đầu tính toán ngươi có thể sống qua bao nhiêu vòng.

Loại xa luân chiến này có thể chống được năm vòng đã tính là cường giả, có rất ít có thể vượt qua mười vòng.

Đương nhiên võ giả Hóa Thần Cảnh là ngoại lệ, chẳng qua nếu như cường giả Hóa Thần Cảnh tham gia Lạc Dương lôi đều không cần tỉ thí, Đường Hiển trực tiếp ra mặt mời chào hắn vào hoàng cung, những người khác không thể tranh với lão thái giám này.

Sau khi lôi đài bắt đầu, lập tức có hơn mười tên võ giả Tiên Thiên vượt lên trước nhảy lên lôi đài, những người khác được những bộ khoái Lục Phiến Môn Hà Nam đạo an bài trật tự ngay ngắn đi lên lôi đài.

Bởi vì là xa luân chiến, cho nên lên đài trước cũng không có ưu thế, cho nên phần đông võ giả đều không nóng nảy, ngược lại nghĩ làm cách nào đả động những vị bình thẩm kia, làm cho bọn họ mời chào chính mình gia nhập triều đình.

Võ giả Thần Cung Cảnh tự nhiên không cần lo lắng, chỉ cần bọn họ thực lực không phải quá yếu, gần như có thể được triều đình mời chào.

Về phần những võ giả Khí Hải Cảnh cùng Linh Khiếu Cảnh nha, cần phải có kỹ xảo mới được.

Triều đình không phải tông môn, cần rất nhiều nhân tài, cho dù võ công của ngươi không được, nhưng chỉ cần ngươi có thể

biểu hiện ra thiên phú khác người thường là đủ.

Nói thí dụ như ngươi khinh công tốt, am hiểu liễm tức, vậy ngươi liền lên lôi đài du đấu với kẻ khác, biểu hiện ra một mặt linh hoạt của bản thân, cho dù ngươi thua Lục Phiến Môn cũng mời chào ngươi, tập sự mật thám cần có loại người tài giỏi này nhất.

Nếu là võ giả am hiểu phương diện khác, nói thí dụ như dụng độc, cơ quan, ám khí, thậm chí là bói toán tử vi, chỉ cần ngươi có một loại năng khiếu, Lục Phiến

Môn sẽ nhận lấy ngươi.

Xây dựng Lạc Dương lôi cũng không phải một năm hai năm, bọn họ đã sớm nghe rõ những chi tiết nhỏ này.

Đối với những võ giả Thần Cung Cảnh mà nói, bọn họ suy nghĩ không phải ai lựa chọn bọn họ, mà là bọn họ lựa chọn gia nhập cơ cấu nào của Đại Chu.

Trong phần đông cơ cấu Đại Chu, kỳ thật Lục Phiến Môn là ổn thỏa nhất, trừ tập sự mật thám và truy phong tuần bổ tương đối dễ dàng xuất hiện thương vong ra, chỉ cần Lục Phiến Môn địa phương không phát sinh cái gì ngoài ý muốn, gần như sẽ không có chuyện gì.

Mà tập sự mật thám và truy phong tuần bổ cũng là vị trí dễ thăng tiến và có đãi ngộ cao trong Lục Phiến Môn.

Trừ Lục Phiến Môn ra, quân đội ngày thường cũng mời chào võ giả, đồng thời cũng có nhiều võ giả tham gia.

Đại Chu vương triều hiện tại xem như thái bình, nhưng phương bắc thảo nguyên Kim Trướng Hãn Quốc, Tây Vực ba mươi sáu nước, tây bắc dị tộc, Đông Tấn, những địa phương này mặc dù ít đại chiến nhưng thường xuyên có ma sát nhỏ.

Đối với quân nhân mà nói, có trận chiến đánh liền có tư cách lên chức, cho nên ngày thường có không ít người gia nhập vào quân đội.

Lần này Lạc Dương lôi có chút không đúng, quân đội lại không có phái người đến, mà là hai hoàng tử Đại Chu đến, việc này làm nhiều người xoắn xuýt.

Cho nên một ít võ giả Thần Cung Cảnh không lên lôi đài mà nghị luận với nhau, dù sao bọn họ đều nhất định được Đại Chu mời chào, cũng không tồn tại quan hệ cạnh tranh, có thể yên tâm chia xẻ một ít tài nguyên tình báo.

Có người thấp giọng nói:

- Ban đầu ta muốn theo quân đội, tìm một vị trí dưới trướng hành quân đại tổng

quản một đạo, xem tình huống hiện tại, không gia nhập Lục Phiến Môn liền phải gia nhập hai vị hoàng tử sao?

Có người lắc đầu thở dài:

Tranh giành hoàng vị vô cùng tàn khốc, chúng ta chộn rộn vào như vậy, theo đúng người còn dễ nói, đó là tòng long chi công, ngày sau nhất định có chỗ cắm dùi trong huân tước hiển quý Đại Chu vương triều.

Nhưng đồng thời nếu chúng ta chọn sai, chỉ có thể chết không chỗ chôn, thậm chí không có cơ hội đầu hàng.

Hiện tại Đại Chu có mấy vị hoàng tử có tư cách kế thừa ngôi vị hoàng đế? Vẫn có năm, sáu người.

Hơn nữa còn có những hoàng tử phân phong nổi lên, ví dụ như Thục vương Cơ Ngôn Tú, nghe nói gần đây bọn họ không an ổn, như vậy tính toán ra, mỗi vị hoàng tử cuối cùng chỉ có tỷ lệ không cao hơn hai thành leo lên ngôi vị hoàng đế, hiểm, quá hiểm.

Hắn nói câu này làm không ít người lui bước, nhưng cũng có người hưng phấn đối mắt sáng lên.

Bởi vì cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, rất khó chậm rãi thăng chức trong Lục Phiến Môn hoặc trong quân đội, đầu nhập vào một vị hoàng tử chính là tòng long chi công, có thể kiếm chỗ tốt cả đời.

Còn có võ giả nói:

Không được thì chúng ta đầu nhập vào Lục Phiến Môn đi, trên đài là tổng bộ đầu Giang Nam đạo Tô Tín cùng tổng bộ đầu Ba Thục đạo Thiết Vô Tình.

Còn lại làtruy phong tổng bộ đầu Phương Đoạn cũng là thân đệ đệ của một trong tứ đại thần bộ Phương Cửu Nguyên, đi theo bọn họ lăn lộn cũng không tính có hại chịu thiệt.

Đặc biệt là Tô Tín Tô đại nhân, tuổi trẻ tài cao thực lực cường đại, nghe nói hắn đối đãi bộ hạ có phần nghiêm khắc nhưng cho chỗ tốt rất nhiều, vài tên võ giả Thần Cung Cảnh tại Giang Nam đạo đi theo hắn chưa tới một năm đều tấn chức trở thành phó tổng bộ đầu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 735 - Cướp Người (1)

Thanh danh của Tô Tín lớn nhất trong phần đông bộ đầu Lục Phiến Môn, dù sao hắn đã từng là đệ nhất Nhân Bảng, lại có uy danh cực cao trong võ lâm.

Cho nên có không ít võ giả nghe tên tuổi của hắn liền quyết định muốn gia nhập Lục Phiến Môn.

Tô Tín và Thiết Vô Tình không có đi tranh giành võ giả tầm thường với Cơ Ngôn Thành, huống chi cho dù tranh giành cũng không có ý nghĩa.

Kế tiếp một gã võ giả biểu hiện vô cùng chói mắt.

Tên võ giả này ngoài ba mươi tuổi, có thực lực nửa bước Nguyên Thần Cảnh, hắn dùng chính là thương pháp, thương xuất du long, một thương thành thạo đánh bại năm người khiêu chiến, võ giả như vậy tương đối khó gặp.

Mang tư liệu người này tới đây cho ta. Tô Tín phân phó một câu.

Một bộ khoái Lục Phiến Môn Hà Nam đạo lập tức cầm một phần tư liệu giao cho Tô Tín.

Phàm là người đến gia nhập Lạc Dương lôi đều phải có thân phận trong sạch mới được.

Triều đình mặc kệ ngươi là hung nhân đạo phỉ hay công địch võ lâm, chỉ cần ngươi không phải phản tặc là được.

Cho nên trong khoảng thời gian Lạc Dương lôi diễn ra, mật thám Lục Phiến Môn đều tụ tập hai lần, phụ trách dùng tốc độ nhanh nhất thu thập đầy đủ tư liệu võ giả tham gia Lạc Dương lôi.

Tô Tín liếc mắt nhìn tư liệu, tên võ giả này tên là Cao Trường Thanh, lý lịch rất rõ ràng, sư phụ hắn rất nổi danh khí, chính là Trấn Nam tướng quân Tưởng Đại Tấn Trấn Nam tướng quân Tưởng Phi Túng.

Lúc trước Đại Tấn suy bại, Tưởng Phi Túng không đầu hàng Đại Chu, cũng không có đầu nhập Đông Tấn, ngược lại lựa chọn trực tiếp vứt bỏ quan phục trở thành tán tu giang hồ, Cao Trường Thanh chính là đệ tử hắn thu sau khi thành tán tu.

Chỉ có điều Tưởng Phi Túng có thực lực Dung Thần Cảnh nhưng tuổi tác hắn đã cao, hơn nữa trước kia đã từng bị một ít thương thế không thể trị hết cho nên hắn đã qua đời năm năm trước, mà khi đó Tưởng Phi Túng chưa tới hai trăm tuổi.

Tô Tín gật gật đầu, người này đáng giá mời chào, sư thừa hắn là Tưởng Phi Túng, học kỹ xảo chém giết trong quân, vũ kỹ đại khai đại hợp, chính là mãnh tướng nhất đẳng.

Hơn nữa hắn đi theo Tưởng Phi Túng vài chục năm, đoán chừng không chỉ học vũ kỹ của Tưởng Phi Túng, còn có bản lĩnh tác chiến trong quân của hắn.

Lục Phiến Môn Giang Nam đạo của Tô Tín có nhiều người nhưng Lý Phôi am hiểu một đấu một, đám người Lục Tục am hiểu sáo lộ giang hồ.

Kể cả Tô Tín cũng không hiểu hành quân tác chiến, cho nên dĩ vãng Lục Phiến Môn Giang Nam đạo xuất kích, tràng diện giống như thổ phỉ, cảnh tượng rất lộn xộn.

Cho nên hiện tại Tô Tín muốn thu đồ đệ của Tưởng Phi Túng làm thủ hạ, dùng hắn huấn luyện bộ khoái Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

Dù sao bộ khoái hiện tại cả Lục Phiến Môn Giang Nam đạo cộng lại cũng hơn

vạn người, đủ để vượt qua quân đội loại nhỏ, nếu giống như lúc trước lộn xộn mạnh mẽ xông tới thì quá mức lãng phí.

Sau khi Tô Tín suy nghĩ chu đáo, Cao Trường Thanh đã đánh bại hai người, đã tấn cấp đến vòng thứ bảy.

Tô Tín truyền âm nói với Thiết Vô Tình bên cạnh:

- Giúp ta một chút, ta muốn người này.

Thiết Vô Tình gật gật đầu, đại bộ phận người được mời chào sẽ được cộng đồng phân phối, bọn họ cũng có thể một mình lưu mấy người.

Tô Tín nói thẳng:

Cao Trường Thanh, ngươi không cần đánh, Lục Phiến Môn ta chuẩn bị mời chào ngươi, ngươi quyết định như thế nào? Gia nhập Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, nếu như ngươi bảo trì thực lực như hiện tại, trong vòng một năm, vị trí phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo sẽ có một chỗ cho ngươi.

Nghe được Tô Tín nói như vậy, mọi người nơi đây tỏ vẻ hâm mộ Cao Trường Thanh.

Có thể được Tô Tín nhìn trúng, đầu tiên chứng minh thực lực Cao Trường Thanh.

Huống chi Tô Tín còn đồng ý với Cao Trường Thanh, trong vòng một năm sẽ cho hắn vị trí phó tổng bộ đầu một đạo.

Người hiểu Tô Tín cũng biết, hắn xưa nay chưa từng keo kiệt với thủ hạ.

Bốn bộ đầu Thần Cung Cảnh dưới trướng hắn còn chưa tới nửa bước Nguyên Thần Cảnh đều có thể được phong làm phó tổng bộ đầu, huống chi hiện tại đã đến nửa bước Nguyên Thần Cảnh Cao Trường Thanh.

Hơn nữa người nhìn xa còn có suy nghĩ khác.

Tô Tín tiền đồ sáng lạn đã được công nhận, hắn còn là Thần Cung Cảnh đã đảm nhiệm tổng bộ đầu Giang Nam đạo, hiện

tại hắn đến Hóa Thần Cảnh, sớm muộn gì cũng sẽ bước vào tổng bộ Lục Phiến Môn.

Đến lúc đó vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo sẽ lưu cho ai? Có khả năng rất lớn là những phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo.

Đi theo Tô Tín tối thiểu tiền đồ không lo.

Trong mắt Cao Trường Thanh đã có ý động tâm, lúc này Cơ Ngôn Thành lại mở miệng nói:

Vị tráng sĩ này, nếu ngươi quyết định tới giúp ta, Cơ Ngôn Thành ta bảo đảm cho ngươi chức vụ giáo úy, không phải giáo úy một đạo, mà là giáo úy Đại Chu Long Vũ quân!

Vừa nói ra lời này, mọi người nơi đây đều giật mình, Cao Trường Thanh cũng biến thành bánh trái thơm ngon, Cơ Ngôn Thành lại khai ra cái giá lớn mời chào hắn.

Quân đội Đại Chu vương triều, không tính quân đội dưới trướng hành quân đại tổng quản mỗi đạo, chỉ có ba dã chiến quân tinh nhuệ chính thức, Long Vũ, Dũng Tướng, Phi Hùng.

Dưới trướng hành quân đại tổng quản bình thường cũng có giáo úy Thần Cung Cảnh, nhưng hàm lượng kim giáo úy Long Vũ quân lại tương đối cao, là cùng cấp bậc với truy phong tuần bổ và tổng bộ đầu châu phủ một đạo, nhưng địa vị không cách nào so sánh được.

Trên mặt Cao Trường Thanh lộ ra vẻ do dự, hắn xuất thân quân lữ, theo lý thuyết Long Vũ quân có lực hấp dẫn quá lớn.

Tô Tín khai ra điều kiện cũng không thấp, huống chi so với gia nhập dưới trướng Cơ Ngôn Thành phải đi tham dự tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, đầu nhập vào Tô Tín đáng tin cậy hơn nhiều.

Cho dù thời điểm nào, Lục Phiến Môn Thiết gia đều là bảo trì trung lập tuyệt đối, cho dù hoàng đế nào kế vị khẳng định đều phải dùng đến Thiết gia.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 736 - Cướp Người (2)

Cơ Ngôn Thành nhìn Tô Tín, cười lạnh nói:

Tô đại nhân, vị tráng sĩ này xuất thân quân trận, gia nhập Lục Phiến Môn ngươi có thể dùng làm gì? Quả thực lãng phí nhân tài.

Tô Tín thản nhiên nói:

Thế gia nhập dưới trướng Thái vương điện hạ ngươi thì có thể dùng sao? Thái vương điện hạ có thể dẫn hắn đi phương bắc thảo nguyên chém giết, hay là đi Đông Tấn đoạt thành?

Ngươi…

Cơ Ngôn Thành không thiện ngôn từ, hắn trực tiếp bị một câu của Tô Tín che miệng không nói thành lời.

Thiên kim chi tử cẩn thận, hắn thân là hoàng tử Đại Chu, mặc dù thích võ nhưng hắn không thể đi tứ chiến chi địa chém giết với người khác.

Thiết Vô Tình cũng đứng lên nói:

Thái vương điện hạ, nếu là những người khác chúng ta cũng tặng cho ngươi, nhưng Lục Phiến Môn cũng cần võ giả xuất thân quân trận phong phú thực lực.

Dĩ vãng chúng ta đều phải đi quân đội đòi người, người ta làm sao nguyện ý cho chúng ta? Hiện tại thật vất vả xuất hiện một vị tán tu xuất thân quân trận, Lục Phiến Môn chúng ta không thể buông tha.

Phương Đoạn cũng cười nói:

- Đúng là như thế.

Lúc trước hắn đã đạt thành hiệp nghị với đám người Tô Tín và Thiết Vô Tình, hiện tại cũng phải mở miệng trợ giúp mới được.

Nhìn thấy người Lục Phiến Môn vậy mà đạt thành nhất trí, sắc mặt Cơ Ngôn Thành âm trầm.

Hắn vừa định nói cái gì đó, Trâu Thanh Huyền bên cạnh hắn nhìn Cao Trường Thanh, trong mắt bắn ra hàn quang.

Hắn truyền âm hai câu với Cơ Ngôn Thành, đôi mắt Cơ Ngôn Thành sáng ngời, vội vàng nói:

Nếu ba vị Lục Phiến Môn đã nói như vậy, chúng ta sẽ nhường, cho hắn gia nhập Lục Phiến Môn đi.

Tô Tín cau mày, cảm giác được có chút không đúng.

Cơ Ngôn Thành cũng không phải là người dễ dàng buông bỏ như thế, Trâu Thanh Huyền nói vào tai hắn cái gì, vậy mà bảo hắn trực tiếp buông bỏ? Chẳng lẽ thân phận Cao Trường Thanh có vấn đề?

Không chờ Tô Tín suy nghĩ cẩn thận, Cao Trường Thanh trực tiếp chắp tay với hắn:

- Thuộc hạ bái kiến Tô đại nhân!

Người ta cũng đã nói như vậy, Tô Tín đương nhiên không thể đổi ý, hắn cũng đành phải gật đầu nói:

Đứng lên đi, sau này ngươi chính là người Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

Hiện tại ngươi có thể lựa chọn trực tiếp rời khỏi, cũng có thể lựa chọn tiếp tục tỷ thí trên Lạc Dương lôi.

Cao Trường Thanh cũng biết hiện tại mình rời khỏi không có vấn đề gì, dù sao Tô Tín cũng đã đáp ứng.

Nhưng hắn còn muốn biểu hiện trước mặt Tô Tín là lãnh đạo tương lai, huống chi nếu như có thể kiên trì vượt qua mười vòng đấu, hắn có thể đạt được ban thưởng hạng nhất, cho nên Cao Trường Thanh còn muốn thử một lần.

- Thuộc hạ còn muốn lại thử một lần.

Tô Tín gật gật đầu, Cao Trường Thanh tiếp tục thủ lôi.

Lúc trước hắn đã dốc sức đánh bại bảy người, hơn nữa võ công của hắn thiên hướng về quân trận, ra tay đại khai đại hợp, nội lực tiêu hao khá lớn.

Hiện tại hắn miễn cưỡng thắng lần thứ tám và thứ chín, nếu hắn kiên trì có thể thắng được lần thứ mười.

Thời điểm người thứ mười chuẩn bị lên lôi đài, bên ngoài có tiếng quát chói tai vang lên:

Cao Trường Thanh! Ngươi cho rằng ngươi chạy đến nơi đây ý đồ gia nhập triều đình là có thể tránh được một kiếp sao?

Mọi người vội vàng nhìn ra bên ngoài, không biết ao to gan như vậy, cũng dám tới quấy rối Lạc Dương lôi.

Đám người tản ra, hơn hai mươi tên võ giả đi tới.

Hơn hai mươi tên võ giả này không tầm thường, trong đó ba người thủ lĩnh đều có thực lực Hóa Thần Cảnh, những người khác đều là Thần Cung Cảnh.

Là phó đường chủ Bích Huyết Thanh Sơn Đường ‘ Ma La Nhận ’ Thượng Quan Đường, hai người bên cạnh là Hóa Thần Cảnh đàn chủ phân đàn Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

Tất cả mọi người khó hiểu, Bích Huyết Thanh Sơn Đường ở Sơn Nam đạo xa

xôi, bọn họ tới nơi này làm gì vậy? Nghe khẩu khí Thượng Quan Đường có thù oán với Cao Trường Thanh?

Nhìn thấy người Bích Huyết Thanh Sơn Đường đã đến, sắc mặt Cao Trường Thanh thay đổi, đám người Cơ Ngôn Thành dùng ánh mắt hả hê nhìn sang Tô Tín.

Trong nháy mắt Tô Tín đã đoán được nhân quả.

Dùng thực lực của Cao Trường Thanh cho dù đi làm môn khách Tiêu cũng sẽ có người khách khí chiêu đãi.

Huống chi dùng thân phận của hắn, hắn sẽ không đầu nhập vào triều đình Đại Chu hay triều đình Đông Tấn, kết quả hiện tại hắn lại đến Lạc Dương lôi.

Như vậy duy nhất giải thích là hắn đắc tội đại nhân vật hoặc thế lực lớn nào đó trên giang hồ, thậm chí lớn đến mức tông môn đỉnh cấp không dám trêu chọc, cho nên hắn cũng chỉ có thể đến tìm nơi nương tựa triều đình Đại Chu.

Nhưng không biết vì sao, vừa rồi tư liệu bộ khoái Lục Phiến Môn lại không ghi việc này, hiển nhiên Trâu Thanh Huyền biết rõ chuyện này cho nên hắn mới nói cho Cơ Ngôn Thành, bảo

hắn buông tha Cao Trường Thanh, cũng gài bẫy Tô Tín một lần.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 737 - Bao Che Khuyết Điểm (1)

Đám người Thượng Quan Đường hùng hổ lao đến, sắc mặt Thiết Vô Tình biến đổi, hắn vội vàng tìm một gã mật thám, không đến một lát, một tên mật thám liền mang theo một phần tình báo tới cho Thiết Vô Tình.

Thiết Vô Tình xem xong lại truyền âm với Tô Tín:

Có phiền toái, này Cao Trường Thanh một tháng trước giết nhi tử của Thượng Quan Đường nhưng không biết vì sao, tình báo Lục Phiến Môn xảy ra một ít sai lầm, tin tức không kịp đổi mới.

Tô Tín liếc mắt nhìn Lăng Chấn, trên mặt Lăng Chấn lộ ra vẻ mặt bối rối, hiển nhiên hắn không biết việc này, có lẽ thực chỉ là ngoài ý muốn.

Tổ chức mật thám của Lục Phiến Môn có mặt ở các nơi trong giang hồ, không thể nào nào hoàn toàn liên hệ tin tức với nhau, cho nên có đôi khi xảy ra chút sai lầm là bình thường.

Lăng Chấn là người đã sắp về hưu, Tô Tín lại chính trực tráng niên, hắn không cần phải lúc bản thân già yếu sắp rời khỏi Lục Phiến Môn dưỡng lão lại đắc tội Tô Tín, như vậy thuần túy là tìm chết mà thôi.

‘ Ma La Nhận ’ Thượng Quan Đường thân là phó đường chủ Bích Huyết Thanh Sơn Đường, hắn chỉ có thực lực Hóa Thần Cảnh đỉnh phong nhưng lại là người tương đối trẻ tuổi trong phần đông phó đường chủ, cho nên hắn mới có thể trở thành phó đường chủ khi mới là Hóa Thần Cảnh.

Người này cũng là nhân vật có số má trên giang hồ, lúc này lại tỏa ra sát khí

trùng thiên, sau lưng hắn cõng binh khí thành danh của mình, đó một thanh Ma La Nhận kiểu dáng loan đao, cũng tỏa ra sát cơ và tử khí đáng sợ.

Cao Trường Thanh, ngươi đúng là rất biết chạy, Bích Huyết Thanh Sơn Đường chúng ta bố trí mai phục tại Sơn Nam đạo nhưng không bắt được ngươi.

Hiện tại sao ngươi không chạy đi? Không cầm đầu lâu của ngươi chôn cùng Thịnh nhi, ta uổng làm phụ thân của hắn!

Cao Trường Thanh căm hận nói một câu:

Là Thượng Quan Thịnh ham binh khí Địa cấp ‘ Thiên Quân ’ do sư phụ ta lưu lại, ép mua không thành lại đoạt, ta không giết hắn, chẳng lẽ còn chờ hắn tới giết ta sao?

Thượng Quan Đường trực tiếp vung tay lên:

Thượng Quan Đường ta không kể đúng sai, ngươi giết nhi tử duy nhất của ta, nếu ta không mang đầu của ngươi về tế điện Thịnh nhi, chẳng phải phụ lòng hắn trên trời có linh thiêng?

Cao Trường Thanh đưa mắt nhìn sang Tô Tín, hiện tại hắn chỉ có thể dựa vào Tô Tín.

Trước kia hắn chuẩn bị tham gia Lạc Dương lôi tiến vào triều đình Đại Chu cũng là vì điểm này, cũng chỉ có triều đình Đại Chu mới có thực lực ngăn cản Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

Nếu hắn đi tới tông môn hoặc gia tộc khác làm khách khanh, không biết chừng bọn họ sẽ trở ngại mặt mũi Bích Huyết Thanh Sơn Đường mà giao hắn ra.

Tô Tín ho khan một tiếng, đứng ra nói:

Thượng Quan đường chủ, Cao Trường Thanh hiện tại là người Lục Phiến Môn ta, ngươi muốn mạng hắn ngay trước mặt chúng ta, cũng quá không đặt Lục Phiến Môn chúng ta vào trong mắt ah?

Nghe được Tô Tín nói như thế, sắc mặt Thượng Quan Đường biến thành khó

coi.

Hắn vốn muốn trực tiếp mang Cao Trường Thanh đi, không nghĩ tới vẫn chậm một bước, làm cho hắn nhắc lên quan hệ với triều đình.

Cho dù nói thế nào đối phương cũng là người triều đình, Thượng Quan Đường cũng phải cho đối phương mặt mũi.

Vì vậy hắn chắp tay nói với Tô Tín:

Tô đại nhân, không phải ta không đặt Lục Phiến Môn vào trong mắt, mà là ta và Cao Trường Thanh có mối thù giết con, hôm nay ta nhất định mang đầu hắn trở về.

Nếu hôm nay Tô đại nhân cho ta mặt mũi, ngày sau Thượng Quan Đường ta tất có hậu báo!

Tô Tín lắc đầu, vấn đề hôm nay chỉ là trùng hợp, hắn nhất định không giao Cao Trường Thanh cho Thượng Quan Đường mang đi.

Nếu như Cao Trường Thanh không phải hắn mời chào, mà là Lục Phiến Môn trực tiếp mời chào, như vậy Thượng Quan Đường mang đi cũng thôi, ngày sau nói rõ lí lẽ cũng là đám người Thiết Chiến đi Bích Huyết Thanh Sơn Đường tìm phiền toái.

Nhưng vừa rồi trước mặt mọi người, Tô Tín đã đáp ứng muốn thu Cao Trường Thanh vào Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, hiện tại Tô Tín đáp ứng giao Cao Trường Thanh ra, mặt mũi của hắn đặt ở nơi nào?

Người cũng cần mặt mũi, đặc biệt đến địa vị như Tô Tín càng phải như vậy.

Đừng nói Thượng Quan Đường không nói hồi báo gì đó, đoán chừng chỉ là một câu khách khí mà thôi, cho dù hắn muốn xuất Thiên binh ra trao đổi Cao Trường Thanh, Tô Tín cũng không đáp ứng.

Cho dù tình huống như thế nào, bán thủ hạ của mình trước mặt nhiều người như thế, chỉ sợ thanh danh của Tô Tín thối tận trời, nói không chừng sẽ có người nói hắn sợ uy thế của Bích Huyết Thanh Sơn Đường, cho nên không thể không giao người.

Tô Tín tiến về phía trước một bước, nói:

Thượng Quan đường chủ, ta sẽ khong giao người.

Cao Trường Thanh có thu hận gì với ngươi không liên quan tới ta, nhưng hiện tại Cao Trường Thanh là người Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, Tô Tín ta cho tới bây giờ không có thói quen giao huynh đệ của mình cho kẻ khác.

Vừa nói ra lời này, nội tâm Cao Trường Thanh cảm động, những võ giả khác âm thầm kêu tốt.

Bất kể Tô Tín nói là chân tình hay giả ý, tối thiểu Tô Tín nói trước mặt mọi người là mình sẽ bảo vệ Cao Trường Thanh.

Đầu năm nay quá ít người có lá gan cùng lực lượng khiêu chiến Bích Huyết Thanh Sơn Đường bảo vệ thủ hạ của mình.

Bích Huyết Thanh Sơn Đường thân là một trong thiên hạ thất bang, truyền thừa tương đối lâu dài, từ trước đến nay làm việc bá đạo bao che khuyết điểm, nhưng lại không giảng đạo lý.

Trước kia nghe nói có một đệ tử tông môn nhị lưu bởi vì chọc tới Bích Huyết Thanh Sơn Đường, kết quả bị Bích Huyết Thanh Sơn Đường tìm tới cửa.

Tên đệ tử kia chính là đệ tử đích truyền duy nhất của chưởng môn Hóa Thần Cảnh, kết quả bởi vì Bích Huyết Thanh Sơn Đường cường thế bá đạo, vậy mà ép buộc hắn phải giao đệ tử đích truyền của mình ra.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 738 - Bao Che Khuyết Điểm (2)

So sánh với chưởng môn giáo đệ tử đích truyền của mình, hiện tại Tô Tín không thể nghi ngờ còn kiên cường hơn nhiều.

Sắc mặt Thượng Quan Đường âm lãnh:

Tô đại nhân, ngươi thậ tkhoong có ý định cho ta mặt mũi? Vì một võ giả Thần Cung Cảnh mà ngươi muốn kết thù kết oán

với Bích Huyết Thanh Sơn Đường? Hi vọng đến lúc đó Tô đại nhân ngươi không hối hận mới được!

Tô Tín cười lạnh lắc lắc đầu nói:

Ta cho ngươi mặt mũi, ai cho ta mặt mũi? Bích Huyết Thanh Sơn Đường các ngươi uy phong thật lớn, thật cho rằng dọa Tô Tín ta sợ sao?

Thượng Quan Đường nói từng chữ từ kẽ răng:

Mối thù giết con không đội trời chung, hôm nay ta phải dẫn Cao Trường Thanh đi!

Vừa dứt lời, Thượng Quan Đường lại trực tiếp ra tay, Ma La Nhận sau lưng hắn chém tới, tử khí đen kịch lượn lờ vô cùng tà dị.

Tất cả mọi người sợ hãi kêu to một tiếng, không nghĩ tới Bích Huyết Thanh Sơn Đường lại hung hăng càn quấy như vậy, lại dám ra tay trên Lạc Dương lôi.

Triều đình Đại Chu bên này, Cơ Ngôn Thành và Trâu Thanh Huyền không đi lên hỗ trợ.

Tương vương Cơ Ngôn Dự cũng như thế, hắn cũng ngồi xem náo nhiệt, không bỏ đá xuống giếng đã xem như tốt lắm rồi.

Đường Hiển ngồi ở chủ vị híp mắt lại, ánh mắt âm lãnh mang theo tinh quang nhưng hắn cũng không có ra tay.

Đám người Đường Hiển không có động thủ, Thượng Quan Đường vốn do dự nhưng bây giờ đao mang đại thịnh, Ma La Nhận mang theo tử khí đen kịt chém thẳng về phía Tô Tín.

Thượng Quan Đường danh hiệu là Ma La Nhận, hắn có danh hiệu này vì đao trong tay hắn.

Thanh đao này lai lịch không nhỏ, nghe nói đã từng là binh khí Thiên cấp của cường giả ma môn, chỉ có điều sau đó mất đi linh tính mà biến thành binh khí Địa cấp.

Hiện tại Thượng Quan Đường cầm Ma La Nhận trong tay, nó đã uống no vô số máu tươi, Thượng Quan Đường cũng hi vọng nó có thể trở lại Thiên binh lần nữa.

Đối mặt Thượng Quan Đường chém một đao, Tô Tín không tránh không né, đợi đến lúc một đao kia đã tới trước người, thân thể hắn đột nhiên chấn động, Thượng Quan Đường cảm giác đao thế của mình như rơi vào trong nước, cảm giác sền sệt khó chịu nói không nên lời.

Thân thể Tô Tín lập lòe, hắn đã đi tới bên cạnh Thượng Quan Đường, tay niết ấn quyết, tử khí âm tà trên mặt Ma La Nhận bị thu vào trong tay, sinh tử chuyển đổi và đánh ra một chưởng về phía Thượng Quan Đường.

Bất Tử Ấn Pháp!

Cương khí bạo liệt, chung quanh tràn ngập tử khí, bị chính lực lượng của mình đánh bay, trong mắt Thượng Quan Đường lộ ra vẻ kinh nghi, chờ hắn cầm đao chém Tô Tín lần nữa, hắn lại hoảng sợ phát hiện mình thậm chí không thể tới gần Tô Tín.

Thân thể Tô Tín phiêu nhiên như tiên, giống như có thể liệu địch tiên cơ, sớm lẩn tránh vị trí ra tay của Thượng Quan Đường.

Võ công của hắn vô cùng kỳ dị, hướng tử mà sinh, tùy ý chuyển đổi thời khắc sinh tử.

Tử khí đen kịt và ánh sáng sinh cơ hiển hiện giữa hai tay Tô Tín, hắn đánh một kích, Thượng Quan Đường cảm giác mình như đang ở trong hai thế giới.

Trong chốc lát sinh tử chi lực bộc phát, Ma La Nhận trong tay Thượng Quan Đường phát ra tiếng rên rỉ, nhưng thực sự không làm nên chuyện gì.

Đây cũng là uy năng của Bất Tử Ấn Pháp, bất tại thử ngạn, bất tại bỉ ngạn, bất tại trung gian.

Phi thường huyền diệu, kết hợp công pháp hai nhà ma phật và hòa làm một thể, Tô Tín xem ra, môn võ công này không câu nệ hình thức, nó càng giống phương thức chiến đấu, là một loại phương thức chiến đấu âm tà quỷ dị.

Bất Tử Ấn Pháp tập hợp ảo thuật, thân pháp, ngự khí, vọng khí và nhiều phương thức đối địch, hạch tâm của nó ở chỗ chuyển đổi sinh tử, dùng chân khí địch nhân bổ sung chân khí của

mình, dùng lực lượng địch nhân công kích địch nhân, chính mình càng đánh càng mạnh, có thể nói là lợi khí quần chiến.

Đối với Bất Tử Ấn Pháp, Tô Tín chỉ hiểu bốn chữ: hướng tử mà sinh!

Tử đến mức tận cùng sẽ xuất hiện sinh cơ, sinh tử luân hồi, vạn vật chuyển đổi.

Thượng Quan Đường có Ma La Nhận rất mạnh, nhưng Bất Tử Ấn Pháp của Tô Tín còn mạnh hơn hắn.

Một đao chém ra, khí cơ của Thượng Quan Đường hoàn toàn bị Tô Tín phát giác, khí cơ của hắn chuyển đổi, Thượng Quan Đường cho rằng một đao của mình chém trúng Tô Tín, ánh đao bộc phát đầy trời, tử khí vô tận lượn lờ, thậm chí trong đó còn có ác quỷ rên rỉ.

Thừa dịp hắn bệnh muốn mệnh hắn!

Thượng Quan Đường chuẩn bị thừa dịp chém trúng Tô Tín một đao, trực tiếp đánh hắn trọng thương.

Nhưng không nghĩ tới hắn công kích thất bại hoàn toàn, xoẹt qua thân thể Tô Tín, dường như hắn sớm biết được vị trí một đao của Thượng Quan Đường.

Tay niết ấn quyết, sinh tử chi lực chuyển đổi, bàn tay Tô Tín tràn ngập tử khí, hắn đánh ra một chưởng ép Thượng Quan Đường lui về phía sau từng bước, bị áp chế triệt để.

Đôi mắt Tô Tín hơi híp lại, hư không ngưng kiếm, hơn mười đạo kiếm khí xuất hiện sau lưng Thượng Quan Đường, hắn toàn lực ra tay ngăn cản nhưng lại bị vô hình kiếm khí của Tô Tín gây thương tích, miệng phun máu tươi.

Lúc này hai võ giả Hóa Thần Cảnh khác của Bích Huyết Thanh Sơn Đường nhìn thấy tình huống không đúng, bọn họ muốn ra tay nhưng Thiết Vô Tình và Lăng Chấn lại ngăn cản trước mặt bọn họ.

Dù sao nơi này chính là Hà Nam đạo, Phương Đoạn có thể sống chết mặc bây không ra tay, nhưng Lăng Chấn lại trốn không khỏi.

Thiết Vô Tình cười lạnh nói:

Thật cho rằng Lục Phiến Môn không người hay sao? Một đấu một không tính, còn chuẩn bị cùng tiến lên sao? Bích Huyết Thanh Sơn Đường các ngươi có ý định liều nhiều người?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 739 - Thể Diện Triều Đình (1)

Thiết Vô Tình vừa ra tay, vấn đề này đã thay đổi tính chất, biến thành Lục Phiến Môn tranh phong với Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

Đang lúc này một trung niên mặc chiến giáp từ trên cao bay xuống, khí thế một thân Dung Thần Cảnh hiển lộ không nghi ngờ.

Nhìn thấy Thượng Quan Đường bị Tô Tín gây thương tích, võ giả Dung Thần Cảnh vừa tới hừ lạnh nói:

- Người Bích Huyết Thanh Sơn Đường cũng không dễ tổn thương như vậy.

Những võ giả khác đều sững sờ, người này có địa vị lớn hơn nữa, chính là phó đường chủ Bích Huyết Thanh Sơn Đường, ‘ Cửu Chiến Nguyên Long ’ Trần Thiên Đông.

Đều nói Bích Huyết Thanh Sơn Đường bá đạo bao che khuyết điểm, lúc này bọn họ đã nhìn tận mắt.

Vì báo thù cho nhi tử Thượng Quan Đường, bọn họ từ Hà Nam đạo xa xôi chạy tới chống lại triều đình cũng bỏ đi, thậm chí còn xuất động võ giả Dung Thần Cảnh.

Nhưng Bích Huyết Thanh Sơn Đường truyền thừa nhiều năm như vậy, nếu không phải bá đạo bao che khuyết điểm, làm sao có thể làm đệ tử trung thành và tận tâm với bọn họ?

Cho nên Bích Huyết Thanh Sơn Đường chỉ cần có một đệ tử bị thương, nói

không chừng phía sau sẽ có không biết bao nhiêu người ra mặt cho hắn, càng không

cần nói nhi tử của Thượng Quan Đường hiện tại bị người ta giết.

Trần Thiên Đông đánh ra một quyền, quyền của hắn mang theo cuồng phong cường đại, cương khí vô tận bay múa, quanh người hắn xuất hiện vòi rồng đáng sợ, cuồng phong gào thét, tịch quyển thiên hạ!

Trong mắt Tô Tín sinh ra hàn quang, quả nhiên không thể thuyết phục người Bích Huyết Thanh Sơn Đường, phong cách hành sự của bọn họ giống như lưu manh.

Nghe nói lúc trước Sở Bất Phàm cũng bởi vì xung đột với người Bích Huyết Thanh Sơn Đường, cuối cùng giận dữ tấn công hơn mười đường khẩu của Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

Đây cũng vì phong cách hành sự của Bích Huyết Thanh Sơn Đường quấn quít chặt lấy, cho dù bọn họ lấy lớn hiếp nhỏ cũng không thèm để ý.

Hiện tại đối mặt với Tô Tín, hắn một võ giả Dung Thần Cảnh lại không do dự khi ra tay tay với Hóa Thần Cảnh như Tô Tín.

Tay trái Tô Tín nắm lấy chuôi Huyết Kiếm, hai mắt hắn đỏ thẫm, khí huyết sát quanh người bộc phát tận trời, trên Phi Huyết Kiếm sinh ra huyết khí bay thẳng lên trời.

Tô Tín chém ra một kiếm, biển máu cuồn cuộn đầy trời gió lạnh gào thét, ác linh kêu rên, phần đông võ giả khiếp sợ khi nhìn thấy dị tượng này.

Biển máu sinh sóng, sóng gió ngập trời, Trần Thiên Đông tức giận quát một tiếng, một quyền xé rách biển máu, cuồng phong vô tận gào thét, một quyền này dẫn động uy thế thiên địa phụ trợ hắn như biến thành thần ma thượng cổ vô cùng khủng bố.

Tô Tín thở dài một hơi, thực lực Dung Thần Cảnh quá mạnh mẽ, hắn ra tay toàn lực nhưng lực lượng vẫn yếu hơn đối phương một mặt.

Thời điểm Tô Tín chuẩn bị hối đoái một môn tiêu hao phẩm cùng liều mạng với

hắn, Đường Hiển vẫn híp mắt đã ra tay.

Đường Hiển đã sớm phát hiện ra sự tồn tại của Trần Thiên Đông nhưng hắn vẫn không có ra tay.

Trước khi Trần Thiên Đông không xuất hiện, hắn cho rằng bằng vào mặt mũi Bích Huyết Thanh Sơn Đường cũng đủ ép Tô Tín giao Cao Trường Thanh ra.

Không nghĩ tới mặt mũi Bích Huyết Thanh Sơn Đường bọn họ không có dùng tốt, hơn nữa Thượng Quan Đường thành danh đã lâu không đánh lại Tô Tín là người trẻ tuổi vừa bước vào Hóa Thần Cảnh hơn một năm, cho nên hắn vẫn rời khỏi nơi bí mật và ra tay.

Đường Hiển cũng có ý định như thế, Tô Tín muốn che chở thủ hạ của mình, vậy thì phải xuất ra thực lực chân chính bản thân, hắn sẽ không nhúng tay.

Hiện tại không giống, Bích Huyết Thanh Sơn Đường công nhiên ra tay trên địa bàn triều đình cũng bỏ đi, bọn chúng còn lấy lớn hiếp nhỏ, chuyện này căn bản không đặt triều đình vào trong mắt, thực cho rằng triều đình không người hay sao?

Đường Hiển hừ lạnh một tiếng, thân thể giống như quỷ mị, trong nháy mắt đã tới trước người Trần Thiên Đông.

Điểm ra một chỉ, kình lực âm nhu làm sương lạnh đầy trời, một quyền của Trần Thiên Đông dừng lại giữa không trung, rốt cuộc không cách nào tiến về phía trước một bước!

Một quyền khí thế vô song va chạm với ngón tay hết sức nhỏ nhưng cuối cùng lại là Trần Thiên Đông ăn thiệt thòi.

Sương lạnh ngưng kết dưới chân hai người, không giống Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải của Tô Tín, Đường Hiển điểm ra một chỉ mang theo kình lực thuần âm lực lượng âm tà tới mức tận cùng.

Trần Thiên Đông phun ra một ngụm máu tươi, hơn nữa hắn phun ra cũng không phải máu tươi trạng thái dịch, mà là từng tảng băng máu!

Hàn độc xâm nhập vào cơ thể, sắc mặt Trần Thiên Đông tái nhợt, ánh mắt nhìn về phía Đường Hiển tràn ngập kiêng kị.

Tuy hắn là Dung Thần Cảnh, nhưng bởi vì quanh năm không giao thủ với người nên chiến tích không đủ, lại không có tư cách tiến vào Địa Bảng.

Thực lực lão thái giám này tuyệt đối là tồn tại nổi danh Địa Bảng, thậm chí gần với những cường giả Dương Thần Cảnh!

Đường Hiển hừ lạnh một tiếng. thản nhiên nói:

Trần phó đường chủ, được thì tạm tha người, nơi này không phải Sơn Nam đạo Bích Huyết Thanh Sơn Đường, không phải nơi ngươi có thể làm càn.

Thượng Quan Đường và Trần Thiên Đông đều lạnh lùng nhìn Tô Tín cùng Đường Hiển, cuối cùng không có phóng ngoan thoại, trực tiếp quay người rời đi.

Mặc dù thực lực Bích Huyết Thanh Sơn Đường xếp vào hàng thượng lưu trong thiên hạ thất bang, bọn họ không có khả năng vì báo thù cho nhi tử Thượng Quan Đường mà khuynh sào xuất động tử đấu với triều đình.

Bích Huyết Thanh Sơn Đường bá đạo bao che khuyết điểm nhưng cũng phải xem đối tượng.

Lúc trước Dịch Kiếm Môn Sở Bất Phàm giận dữ tấn công hơn mười đường khẩu Bích Huyết Thanh Sơn Đường, thậm chí còn chọc nhiều cường giả Nguyên Thần Cảnh của Bích Huyết Thanh Sơn Đường muốn ra tay, đụng phải Dịch Kiếm Môn thời kỳ toàn thịnh, dưới uy áp của tứ đại kiếm chủ Dịch Kiếm Môn nên đành phải sợ hãi bỏ qua.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 740 - Thể Diện Triều Đình (2)

Về sau Dịch Kiếm Môn đấu sinh tử với Cản Thi Phái nên bắt đầu suy sụp, Bích Huyết Thanh Sơn Đường liền muốn thừa cơ

bỏ đá xuống giếng, lại bị Mạnh Kinh Tiên một người một kiếm tiến vào Sơn Nam đạo tổng đường Bích Huyết Thanh Sơn Đường, hắn hàn huyên một giờ với tổng đường chủ ‘ Cửu Biến Thần Quân ’ Hàn Thiên Sơn, kiếm khí xông lên trời.

Sau khi Mạnh Kinh Tiên rời đi, Bích Huyết Thanh Sơn Đường lập tức thu tất cả lực lượng nhắm vào Dịch Kiếm Môn, đồng thời Hàn Thiên Sơn tuyên bố bế quan ba năm.

Tình huống bây giờ cũng giống như vậy, Đường Hiển đại biểu cho triều đình, hắn không lên tiếng cũng bỏ đi, một khi Đường Hiển tỏ thái độ, cho dù là Trần Thiên Đông hay Thượng Quan Đường cũng không dám cường thế ra tay với hắn.

Tô Tín chắp tay nói với Đường Hiển:

Đa tạ Đường công công xuất thủ tương trợ. Đường Hiển lười biếng nói:

Tô đại nhân không cần khách khí, chúng ta cũng vì mặt mũi triều đình mà

thôi.

Người Bích Huyết Thanh Sơn Đường làm quá phận, chúng ta nhất định sẽ không đứng ngoài quan sát.

Trò khôi hài chấm dứt, Cao Trường Thanh không có ý định đánh lôi đài tiếp,

hắn hắn đứng sau lưng Tô Tín, bộ dạng cung kính.

Những võ giả khác cũng chậc chậc lưỡi cảm thán, không nói chuyện khác, tối thiểu thái độp của Tô Tín vừa rồi không có tật xấu gì.

Đi theo đại nhân như vậy, tối thiểu an tâm phải không?

Cơ Ngôn Thành hậm hực mà quay về, Đường Hiển đã ra tay, vấn đề này cũng chỉ có thể thôi.

Kế tiếp Lạc Dương lôi tiến hành theo thường lệ, Tô Tín cũng không có tham dự nhiều, hắn không đặt võ giả tầm thường vào mắt, đi mời chào bọn họ còn không bằng đi hảo hảo bồi dưỡng võ giả Giang Nam đạo của mình.

Lúc này có một võ giả lên lôi đài làm Tô Tín chú ý tới.

Tên võ giả này nhìn như không có gì kỳ lạ, võ công bình thường, nhưng Tô Tín lại cảm giác trên người hắn có mùi vị lạ, đó là mùi thi thể thối rữa.

Tên võ giả này thắng liên tiếp hai trận nhựng lại bị Phương Đoạn mời chào tới.

Võ giả có thể thắng liên tiếp hai trận cùng không kỳ lạ, huống chi nhìn đối phương ra tay cũng không có gì xuất sắc.

Trước kia Phương Đoạn đạt thành hiệp nghị với Tô Tín và Thiết Vô Tình, hắn không đoạt những nhân tài xuất sắc, cho nên tên võ giả nhìn như bình thường bị Phương Đoạn mời chào, Tô Tín và Thiết Vô Tình cũng không đi phá.

Cơ Ngôn Dự cùng Cơ Ngôn Thành cũng như thế, người phía trước không có thù với Lục Phiến Môn, thứ hai chỉ nhắm vào Tô Tín mà không phải cả Lục Phiến Môn, cho nên Phương Đoạn mới mở miệng cũng không ai đi tranh với hắn.

Qua mấy vòng kế tiếp, Tô Tín lại cảm giác có chút không đúng.

Những võ giả lên lôi đài kế tiếp, cứ bình quân vài vòng sẽ có võ giả thực lực thường thường đi lên, trên người mang theo mùi thi thể thối rữa lại bị Phương Đoạn

mời chào dưới trướng.

Một là trùng hợp, nhưng nhiều thì không phải trùng hợp.

Liên tưởng đến Phương Đoạn chủ động tìm bọn họ nguyện ý giúp bọn họ lựa chọn võ giả, cũng không tranh đoạt với bọn họ, hiển nhiên Phương Đoạn cố ý làm như vậy.

Chỉ sợ hắn nhận ra những võ giả này, hiện tại chẳng qua tìm lý do phù hợp xếp vào trong Lục Phiến Môn mà thôi.

Mang tư liệu những võ giả kia tới cho ta. Tô Tín phân phó bộ khoái bên cạnh mình.

Qua một hồi, bộ khoái Lục Phiến Môn mang một xấp tư liệu tới cho hắn, Tô Tín liếc mắt nhìn, tư liệu rất bình thường, đều là võ giả tán tu, gần như không tìm ra tật xấu gì.

Tô Tín lại tìm ra một điểm trùng hợp giữa những người này với nhau, những võ giả này đều xuất thân từ Tương Tây đạo!

Liên tưởng đến hành động quái dị của Phương Đoạn, còn có mùi thối rữa của thi thể và xuất thân Tương Tây, ba chữ Cản Thi Phái xuất hiện trong đầu Tô Tín.

Cũng chỉ có xuất thân Tương Tây Cản Thi Phái mới có mùi thối của thi thể nồng như vậy, cho dù bọn chúng đã che giấu nhưng có lẽ chỉ lừa gạt võ giả tầm thường, nhưng mùi thi thể thối rữa đã bám sâu và da thịt bọn chúng, căn bản không cách nào giấu diếm được cảm giác của võ giả Nguyên Thần Cảnh.

Lúc trước Cản Thi Phái bị Dịch Kiếm Môn giết nguyên khí đại thương, chưởng môn vẫn lạc, Cản Thi Phái trân tàng Huyền Thiên Kim Thi nhiều năm cũng bị hủy hoại trong chốc lát, nghe nói chí bảo truyền thừa của tông môn cũng bị hao tổn.

Cản Thi Phái trốn vào sâu trong rừng rậm Tương Tây thời gian dài như vậy, bọn chúng thật vất vả khôi phục nguyên khí còn dám đặt chân võ lâm Trung

Nguyên?

Phải biết rằng thù hận giữa Dịch Kiếm Môn và Cản Thi Phái chưa tiêu tan đâu, nếu Dịch Kiếm Môn biết rõ Cản Thi Phái xuất hiện lần nữa, tất nhiên sẽ ra tay toàn lực giết tới khi Cản Thi Phái triệt để diệt môn mới thôi.

Tô Tín cảm thấy khó hiểu, có lẽ Cản Thi Phái đi tìm núi dựa lớn.

Núi dựa này chính là ‘ Xích Luyện Phi Long ’ Phương Cửu Nguyên.

Tuy Phương Cửu Nguyên là võ giả Dung Thần Cảnh nhưng là một trong tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, lạc đà chết gầy còn lớn hơn ngựa, hắn còn không có tư cách để Cản Thi Phái đầu nhập vào.

Như vậy cách giải thích duy nhất chính là Cản Thi Phái đầu nhập vào Sở vương Cơ Ngôn Hạo sau lưng Phương Cửu Nguyên, lần Lạc Dương lôi này chính là vì tẩy trắng thân phận

đệ tử Cản Thi Phái, để tránh bị người Dịch Kiếm Môn phát hiện.

Nhưng Cơ Ngôn Hạo đúng là lớn mật, Cản Thi Phái và Dịch Kiếm Môn có thù hận không chết không thôi, hắn còn dám cấu kết với Cản Thi Phái, hắn sẽ không sợ lửa giận của Dịch Kiếm Môn sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 741 - Thăm Dò (1)

Cơ Ngôn Hạo muốn dẫn Cản Thi Phái tới cạnh mình, Tô Tín không xen vào.

Lục Phiến Môn muốn quản việc này hay không đó chính là chuyện cấp trên quyết định, dù sao vấn đề này cũng không có quan hệ gì tới hắn.

Tô Tín cầm tình báo trong tay giao cho Thiết Vô Tình, Thiết Vô Tình không phải ngu ngốc, nhìn thấy phần tình báo này có hai chữ Tương Tây thì hắn biết rõ tình huống như thế nào, hắn cũng không lộ ra vẻ mặt gì.

Cơ Ngôn Hạo muốn cấu kết với Cản Thi Phái, nhưng đối phương lợi dụng con đường Lục Phiến Môn, như vậy Lục Phiến Môn sẽ không bỏ qua.

Cho dù bọn họ muốn xen vào cũng không phải hiện tại, dù sao Phương Cửu Nguyên không chung đường với Thiết gia, nếu như tương lai Dịch Kiếm Môn muốn tìm bọn họ, cũng không tìm Thiết gia gây phiền toái, mà là Cơ Ngôn Hạo và Phương Cửu Nguyên.

Người Dịch Kiếm Môn không phải ngu ngốc, bọn họ biết rõ Lục Phiến Môn Thiết gia không chung đường với tứ đại thần bộ khác.

Kế tiếp Lạc Dương lôi tiến hành hữu kinh vô hiểm, trên cơ bản không xảy ra chuyện gì lớn.

Đường Hiển ngồi ở chủ vị cảm thấy thất vọng, lần Lạc Dương lôi này lại không có cường giả Nguyên Thần Cảnh đến gia nhập triều đình.

Nghĩ lại cũng bình thường, nhân vật Nguyên Thần Cảnh đều là võ đạo tông sư,

đại bộ phận người đến cấp bậc này đều tự thành lập thế lực của mình, chỉ có một số ít gia nhập thế gia làm môn khách, càng đừng nói đến gia nhập triều đình.

Hiện tại là thời điểm Lạc Dương lôi chấm dứt, Trâu Thanh Huyền lại nói:

Ta có một vị bằng hữu muốn gia nhập triều đình, hắn lại có phần do dự, không biết triều đình sẽ cho hắn vị trí gì.

Dù sao đến cấp bậc Hóa Thần Cảnh, cho dù đi tông môn nào cũng có thể xin được vị trí trưởng lão.

Đường Hiển nghe xong đôi mắt lập tức sáng ngời nói:

Ah? Trâu đạo trưởng nói vị bằng hữu kia là ai? Yên tâm, Đại Chu ta cầu hiền như khát nước, vị bằng hữu của Trâu đạo trưởng nếu đến Đại Chu, đãi ngộ tuyệt đối sẽ không bạc đãi hắn, tất cả đều dựa theo đãi ngộ cung phụng hoàng gia Đại Chu mà tính toán, tuyệt đối sẽ nhiều hơn các tông môn khác nhiều.

Tô Tín lại nhíu mày, Thanh Thành kiếm phái hợp tác với Cơ Ngôn Thành nhưng cũng không cần phải ân cần như thế.

Đây chính là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, nếu như hắn thực là bằng hữu của Trâu Thanh Huyền, cũng có thể đầu nhập vào Thanh Thành kiếm phái làm khách khanh trưởng lão mới đúng, kết quả bây giờ đầu nhập vào Đại Chu, mua bán này không có lợi nhất.

Cho dù Thanh Thành kiếm phái muốn giao hảo Cơ Ngôn Thành, nhưng cái giá lớn là một gã võ giả Hóa Thần Cảnh thì quá lớn rồi.

Trâu Thanh Huyền vỗ vỗ tay nói:

- Lưu huynh, hiện tại ngươi có thể đi ra.

Khi Trâu Thanh Huyền vừa dứt lời, một võ giả trung niên thân mặc áo đen đi ra khỏi đám người, khí tức toàn thân tăng lên khi hắn bước từng bước, cuối cùng đạt tới tình trạng Hóa Thần Cảnh đỉnh phong.

Tên võ giả chắp tay nói:

- Lưu Tuyên Thành bái kiến Đường công công và hai vị hoàng tử điện hạ.

Nhìn thấy người tới quả nhiên là võ giả Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, trong mắt Đường Hiển lộ ra vẻ vui mừng, hắn nhẹ giọng hỏi:

- Không biết vị tráng sĩ này đến từ đâu?

Có một võ giả Hóa Thần Cảnh gia nhập triều đình, Đường Hiển tự nhiên cao hứng rất nhiều.

Đối phương được Thanh Thành kiếm phái giới thiệu đến, Thanh Thành kiếm phái có quan hệ bình thường với triều đình, không có xung đột gì quá lớn nhưng cũng không thể hoàn toàn tin tưởng.

Vạn nhất đối phương là dư nghiệt Ngô quốc hoặc tên điên nghịch tặc Bạch Liên giáo cài vào trong triều đình, triều đình có thể biến khéo thành vụng.

Cho nên những năm qua phàm là võ giả muốn gia nhập triều đình thông qua Lạc Dương lôi hoặc từ con đường bên ngoài, tất cả đều là ngoài lỏng trong chặt, dù cho đã mời chào đối phương, vụng trộm cũng sẽ phái mật thám quan sát cẩn thận và điều tra, thẳng đến khi xác định đối phương trong sạch mới thôi.

Lưu Tuyên Thành lơ đễnh, chỉ chắp tay nói:

Tại hạ cũng không người Trung Nguyên, mà là hải ngoại tán tu, từ nhỏ lớn lên

hải ngoại, bởi vì ngưỡng mộ Trung Nguyên đất rộng của nhiều, lúc này mới chuẩn bị đến lưu lạc một phen.

Trong chốn võ lâm cũng có không ít võ giả hải ngoại, một ít hòn đảo lớn trên hải ngoại cũng có võ giả, trong đó không

thiếu cường giả.

Hơn nữa trong giang hồ có một ít võ giả thực lực cường đại có đôi khi cũng sẽ đi hải ngoại tìm kiếm một ít cơ duyên.

So với võ lâm Trung Nguyên bị khai thác gần như khô cạn, tài nguyên hải ngoại thập phần phong phú, nói không chừng còn có thiên tài địa bảo gì đó.

Cũng tỷ như ‘ Tứ Tuyệt Tán Nhân ’ Tông Hạo Dương, hắn đạt tới Dung Thần Cảnh đỉnh phong liền chuẩn bị đi hải ngoại tìm kiếm cơ duyên đột phá Dương Thần Cảnh.

Nghe được Lưu Tuyên Thành nói mình là hải ngoại tán tu, đôi mắt Đường Hiển sinh ra một tia tinh quang, ngữ khí hỏi rất nhanh:

Hải ngoại bảy mười hai đảo, nội hải ba mươi sáu đảo, không biết Lưu huynh ở nội hải hay là ngoại hải, tu hành trên hòn đảo nào? Do vị minh chủ nào của Tứ Hải Minh quản hạt?

Lưu Tuyên Thành cười nói:

Tại hạ xuất thân nội hải, từng tu hành tại Linh Quy đảo, bốn minh chủ Tứ Hải Minh sớm không hỏi thế sự, Tứ Hải Minh cũng đã là danh nghĩa, bọn họ không quản được tại hạ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 742 - Thăm Dò (2)Thăm Dò (2)

Trên mặt Đường Hiển lộ ra nụ cười, hiển nhiên Lưu Tuyên Thành trả lời làm hắn thỏa mãn.

Đặc biệt là chuyện Tứ Hải Minh, trừ võ giả hải ngoại thì rất ít người biết.

Hai trăm năm trước hải ngoại có bốn vị võ giả mạnh nhất liên thủ kiến tạo Tứ Hải Minh thống ngự nội hải và ngoại hải.

Đáng tiếc qua thời gian dài như vậy, bốn người kia đã già nua, mà người kế nhiệm không có được uy vọng và thực lực của

bốn người này, cho nên thống ngự nội hải hải ngoại hơn hai trăm năm thì Tứ Hải Minh đã tiếp cận sụp đổ.

Đương nhiên tin tức này chỉ truyền lưu trong một ít cường giả nội hải cùng ngoại hải, các hải ngoại tán tu vẫn cho rằng mình nằm dưới quản hạt của Tứ Hải Minh, Lưu Tuyên Thành đã biết rõ những chuyện này, vậy có khả năng rất lớn hắn là người hải ngoại.

Đường Hiển đang cười nhưng đột nhiên hắn ra tay, một chưởng đánh về phía Lưu Tuyên Thành, lực lượng âm nhu bộc phát, bàn tay Đường Hiển ngưng tụ thành vòng xoáy đen kịt giống như vòng xoáy, hấp lực vô tận truyền tới vô cùng khủng bố.

Tất cả mọi người nơi đây cho rằng hoàn cảnh đang tốt nhưng Đường Hiển lại đột nhiên ra tay, Lưu Tuyên Thành cũng sợ hãi kêu to một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Hắn vô ý thức đấm ra hai đấm, trong nháy mắt quyền ảnh đầy trời, cương khí

bộc phát, thân thể hắn như cá bơi về phía sau, tránh né một chưởng của Đường Hiển.

Oanh!

Trong nháy mắt hàn khí âm độc và cương khí quyền phong của hai người nổ tung, may mà ở đây đều là võ giả Hóa Thần Cảnh, Cơ Ngôn Thành và Cơ Ngôn Dự cũng bị bọn họ bảo hộ nên không bị thương.

Sắc mặt Lưu Tuyên Thành lập tức biến đổi:

Tại hạ thành tâm đầu nhập vào triều đình, Đường công công ngươi có ý gì? Nếu như triều đình không chào đón tại hạ, thiên hạ to lớn luôn có chỗ Lưu mỗ dung thân!

Đường Hiển cất tiếng cười to nói:

Lưu huynh không nên để ý, dù sao Đại Chu ta hiện tại thần hồn nát thần tính, một ít tiểu nhân gian nịnh rất thích âm thầm gây sự, không thể không phòng ah.

Chúng ta cũng chỉ muốn thử thân thủ Lưu huynh mà thôi, dù sao có chút thời điểm thân phận có thể làm giả, nhưng võ công không thể làm giả.

Dùng tầm mắt Đường Hiển là có thể nhìn ra, võ công Lưu Tuyên Thành không phải đi con đường của dư nghiệt phản đảng, mà là công pháp phong cách tương đối cổ xưa.

Võ đạo hải ngoại không phồn vinh bằng Trung Nguyên, cho nên một số võ giả vẫn tu hành công pháp truyền thừa từ mấy ngàn năm trước.

Vừa rồi Đường Hiển dùng thực lực Dung Thần Cảnh đột nhiên ra tay, với thực lực của Lưu Tuyên Thành tuyệt đối không phản ứng kịp và suy nghĩ che giấu công pháp.

Đúng như Đường Hiển đã nói, thân phận có thể làm giả, chỉ có võ công là không thể làm giả, phản ứng vô ý thức sẽ làm người ta sử dụng võ công mình am

hiểu nhất.

Đường Hiển cười nói:

Cho nên kính xin Lưu huynh đừng trách, đợi ngày sau Lưu huynh trở thành cung phụng của hoàng thất Đại Chu, tự nhiên sẽ có một phần hậu lễ tặng kèm.

Nghe được Đường Hiển nói như vậy, sắc mặt Lưu Tuyên Thành mới tốt một ít.

Dù sao Đường Hiển cũng là đại nội thái giám tổng quản, thân phận tôn quý, huống chi bản thân hắn cũng là võ giả Dung Thần Cảnh đỉnh phong, Lưu Tuyên Thành không dám mạo phạm quá mức, cho nên hắn chỉ chắp tay, biểu lộ bỏ qua việc này.

Đường Hiển quay đầu nói với Cơ Ngôn Thành:

Còn Thái vương điện hạ, sau khi chúng ta trở về sẽ bẩm báo vệ hạ, Lưu huynh có thể trở thành cung phụng Đại Chu sẽ có một phần công lao của Thái vương điện hạ.

Cơ Ngôn Thành vội vàng nói:

- Vậy thì phiền toái Đường công công.

Bản thân Lưu Tuyên Thành là Thanh Thành kiếm phái Trâu Thanh Huyền giới thiệu đến, hiện tại Thanh Thành kiếm phái lại liên hợp với Cơ Ngôn Thàn, công lao này tự nhiên cũng tính lên đầu Cơ Ngôn Thành trên.

Huống chi chờ ngày sau Lưu Tuyên Thành tiến vào hoàng gia Cung Phụng Đường của Đại Chu, hắn cũng sẽ là người của Cơ Ngôn Thành, thuận tiện Cơ Ngôn Thành đi lôi kéo võ giả Nguyên Thần Cảnh cung phụng của hoàng thất Đại Chu.

Có thể nói nhét một võ giả Hóa Thần Cảnh vào, có thể nói là một hòn đá ném hai chim.

Thiết Vô Tình ở bên cạnh cười lạnh trong lòng.

Thanh Thành kiếm phái và Cơ Ngôn Thành nghĩ bệ hạ quá đơn giản, bọn họ không hiểu hoàng gia Cung Phụng Đường, cho rằng nhét một người vào là có thể tiếp xúc với cung phụng Nguyên Thần Cảnh của hoàng gia hay sao? Cho rằng cung phụng Nguyên Thần Cảnh dễ dàng lôi kéo như vậy sap? Ngây thơ!

Cung Phụng Đường chính là một trong những võ lực hạch tâm của Đại Chu vương triều, bọn họ quanh năm cầm tài nguyên Đại Chu bế quan tu hành, thậm chí không có người biết thực lực của bọn họ như thế nào, số lượng như thế nào, chỉ có đến lúc nguy cấp mới xuất động bọn họ.

Những người này chính là vũ lực hạch tâm của Đại Chu vương triều, trung tâm đặt ở đầu tiên, nếu không cho dù ngươi thực lực có mạnh hơn nữa, nhân hoàng Đại Chu cũng không tin tưởng ngươi.

Đường Hiển nói hoàng gia Cung Phụng Đường và hoàng gia Cung Phụng Đường chân chính là hai ý nghĩa khác nhau.

Sau khi Lưu Tuyên Thành đi vào, cao nhất chỉ là tay chân bình thường của Đại Chu vương triều mà thôi, hắn đừng mong tiếp xúc nhân vật trọng yếu và cơ mật Đại Chu.

Lạc Dương lôi phải cử hành trong vài ngày, đại đa số cao thủ bị đào ra trong ngày đầu tiên còn thừa lại phần lớn là thế hệ tầm thường, cho nên mọi người không có gấp gáp như vậy, sắc trời tối đen, Lạc Dương lôi hôm nay chấm dứt.

Tô Tín giống như vô sự và theo mọi người giải tán rời đi, nhưng ánh mắt của hắn lại âm thầm ngó chừng Lưu Tuyên Thành.

Hắn có phải nghịch tặc dư nghiệt hay không thì Tô Tín không biết, nhưng Tô Tín lại biết người này có vấn đề, hắn rất có thể là người Thiên đình!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 743 - Hoài Nghi (1)

Người Thiên đình và Địa phủ cũng là võ giả, tối thiểu nhìn từ biểu hiện căn bản không nhìn ra dị tượng gì.

Tô Tín vừa rồi cảm ứng Lưu Tuyên Thành ra tay, hắn cảm giác được trong công pháp của đối phương có khí tức cổ xưa.

Võ giả hải ngoại tu luyện công pháp thượng cổ không giả, nhưng công pháp của bọn họ không phát triển và đa dạng như võ lâm Trung Nguyên, cũng có chút chênh lệch với công pháp thượng cổ thuần túy.

Công pháp của Địa phủ và Thiên đình là truyền thừa công pháp thượng cổ chính tông, mặc dù có chút điểm không hoàn mỹ nhưng lại không đi sửa đổi.

Qua nhiều năm như vậy, tất cả người truy cầu võ đạo đều sửa những công pháp thượng cổ tối nghĩa thành đơn giản, càng đơn giản dễ hiểu lại càng tốt, bởi vì có thể bồi dưỡng ra nhiều võ giả khác.

Người võ lâm Trung Nguyên vẫn làm như vậy, hải ngoại tán tu cũng đi về hướng này, ngoại lệ duy nhất chính là Địa phủ cùng Thiên đình.

Bởi vì cho dù Địa phủ hay Thiên đình, cho tới bây giờ đều không thu phế vật, những công pháp của bọn họ cũng không phải cung cấp cho người bình thường tu luyện.

Muốn trở thành người Địa phủ cùng Thiên đình, tối thiểu nhất ngươi cũng phải có tiềm lực tấn chức Nguyên Thần Cảnh mới được.

Đương nhiên đây chỉ là điểm Tô Tín hoài nghi Lưu Tuyên Thành mà thôi, đối phương nói không chừng từ nơi nào đó tìm được công pháp thượng cổ thì sao.

Nhưng vừa rồi Đường Hiển động thủ, Tô Tín đứng sau lưng Lưu Tuyên Thành cho nên hắn nhìn kỹ càng hơn so với người khác.

Thời điểm Đường Hiển động thủ, Lưu Tuyên Thành vô ý thức sử dụng ra khí tức khống chế của công pháp thượng cổ.

Đợi đến lúc hắn kịp phản ứng, thân thể của hắn biến ảo trong giây lát, trong nháy mắt lộ ra khí tức công pháp của võ giả Trung Nguyên.

Đây là điểm kỳ quái, trên người một võ giả có hai chủng công pháp, vô ý thức dùng lại là công pháp thượng cổ, âm thầm che dấu võ công võ lâm Trung Nguyên.

Tô Tín xem ra, điểm này vừa vặn phù hợp với thân phận người Thiên đình.

Tất cả võ giả Địa phủ đều là nửa đường gia nhập Địa phủ, cho nên công pháp Địa phủ với bọn họ chỉ có tác dụng dệt hoa trên gấm mà thôi.

Giống như Tô Tín, nếu hiện tại Tô Tín bỗng nhiên gặp cường địch, vô ý thức vận dụng chắc chắn sẽ không phải là võ công trên Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải, mà là võ công hắn có được từ trong hệ thống.

Nhưng người Thiên đình lại không giống, Thiên đình phát triển đến thời điểm này đủ dài, có rất nhiều võ giả đều gia nhập Thiên đình từ cảnh giới Tiên Thiên, cũng học tập công pháp Thiên đình, cho nên công pháp Thiên đình chắc chắn vượt qua công pháp của bản thân bọn họ.

Cho nên Lưu Tuyên Thành mới có thể vô ý thức sử xuất công pháp thượng cổ của bản thân, cố ý che giấu công pháp vốn có của mình.

Dù sao Tô Tín suy đoán, tỷ lệ Lưu Tuyên Thành là người Thiên đình cao tới sáu thành, bốn thành còn lại, dù đối phương không phải người Thiên đình cũng là kẻ có tâm tư khác.

Nghĩ tới đây ánh mắt Tô Tín lộ ra thần thái lạnh lùng, hắn có thể lợi dụng vấn đề này một phen.

Đối phương là người Thiên đình, bản thân Tô Tín hắn là người Địa phủ, cho dù chỉ có sáu thành nắm chắc nhưng cũng phải đi gây phiền toái với đối phương mới được.

Huống chi hắn đã đắc tội với Thái vương Cơ Ngôn Thành lòng dạ hẹp hòi, mặc dù Thanh Thành kiếm phái có đại bộ phận người không tìm Tô Tín báo thù, nhưng Trâu Thanh Huyền lại đứng bên phía Phương Thụy đã chọc tới Tô Tín.

Đã như thế, nếu như không gây phiền toái cho bọn họ sẽ không phù hợp tính cách Tô Tín.

Hai người này bỏ đá xuống giếng chuyện Cao Trường Thanh, hiện tại Tô Tín vừa vặn trả lại cho bọn họ một lần.

Đêm xuống, Tô Tín bảo một mật thám Lục Phiến Môn đi tìm tư liệu của Lưu Tuyên Thành tới cho hắn.

Trên tư liệu Lưu Tuyên Thành không có gì không đúng, chỉ nói hắn nửa năm trước đi vào Trung Nguyên, sau đó lại kết bạn với Trâu Thanh Huyền, hơn nữa còn lộ ra suy nghĩ muốn chủ động gia nhập Đại Chu.

Mặc dù tư liệu không có lỗ thủng nhưng thời gian lại quá trùng hợp.

Lúc trước nhìn thấy Trâu Thanh Huyền cùng Cơ Ngôn Thành lăn lộn cùng với nhau, Tô Tín cũng bảo người điều tra, hai người này cố ý cấu kết cùng với nhau cũng kéo dài suốt nửa năm qua, việc này chứng minh Thanh Thành kiếm phái đã bày ra ý định liên hợp với Cơ Ngôn Thành từ nửa năm trước.

Trùng hợp chính là Lưu Tuyên Thành xuất hiện vào thời điểm này, dù sao Tô Tín cũng không tin có trùng hợp như thế.

Như vậy xem ra Thanh Thành kiếm phái cũng chỉ là một bậc thang cho đối phương bước qua mà thôi, có thể làm cho thân phận của hắn càng đáng tin hơn

trước.

Bởi như vậy, bất kể Lưu Tuyên Thành có phải người Thiên đình hay không, dù sao chỉ cần đối phương rắp tâm hại người, Tô Tín có thể gieo xuống một cây gai vào giữa Cơ Ngôn Thành và Thanh Thành kiếm phái, cho dù hai phe hợp tác thân mật cũng không thể nhổ cây gai này ra.

Tô Tín xuất ra giấy bút sửa chữa tư liệu Lục Phiến Môn và giao cho mật thám, cũng gọi Cao Trường Thanh tới.

- Đại nhân có gì cần phân phó?

Cao Trường Thanh cung kính chắp tay hỏi.

Tuy hắn lớn hơn Tô Tín mười mấy tuổi, nhưng võ đạo một đường từ trước đến nay chỉ có người đạt trước là sư.

Cũng như Lâm Trường Hà, Hà Hưu và Tô Tín ba mươi mấy tuổi, thậm chí hai mươi mấy tuổi liền đột phá đến Nguyên Thần Cảnh, đã không phải dùng tuổi để cân nhắc, cho nên từ trước đến nay đều là người đạt trước là sư.

Huống chi trước kia Tô Tín đã tình nguyện động thủ với người Bích Huyết Thanh Sơn Đường cũng phải bảo vệ hắn, việc này cũng làm nội tâm Cao Trường Thanh cảm động.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 744 - Hoài Nghi (2)

Ta có một việc muốn đi ra ngoài, nếu như ngươi nhìn thấy trong Lạc Dương phủ có võ giả Nguyên Thần Cảnh động thủ, ngươi giao phần tình báo này cho Thiết Vô Tình đại nhân.

Tô Tín phân phó.

Cao Trường Thanh gật gật đầu, lập tức nói:

- Cẩn tuân đại nhân phân phó.

Sư phụ Tưởng Phi Túng hắn xuất thân quân trận, hắn lớn lên trong giang hồ nhưng phong cách hành sự vẫn còn giữ lại dấu

vết phong cách quân trận.

Lúc này trong Phong Hoa Lâu, Cơ Ngôn Thành và Trâu Thanh Huyền lại mở tiệc chiêu đãi Lưu Tuyên Thành.

Lưu Tuyên Thành có ý nghĩa rất lớn với Cơ Ngôn Thành, Lưu Tuyên Thành gia nhập hoàng gia Cung Phụng Đường, không chỉ là một công lao, càng đại biểu cho Cơ Ngôn Thành có tai mắt thuộc về hoàng gia Cung Phụng Đường, có thể lôi kéo không ít người.

Hiện tại tranh giành ngôi vị hoàng đế Đại Chu đã tiến vào giai đoạn gai cấn, tất cả hoàng tử có tư cách cạnh tranh ngôi vị hoàng đế không chỉ có thực lực bản thân, bọn họ còn có minh hữu trong Đại Chu vương triều, hiện tại cũng có người giang hồ nhúng tay vào.

Những chuyện này đối với Cơ Ngôn Thành mà nói còn chưa đủ, cho nên hắn

mới đánh chủ ý lên người hoàng gia Cung Phụng Đường.

Đại Chu vương triều ngoài sáng trong tối có năm lực lượng, kỳ thật bày ra ngoài chính là Lục Phiến Môn cùng quân đội.

Ba lực lượng nằm trong bóng tối chính là hoàng gia Cung Phụng Đường, chỉ nghe tiếng nhưng ít khi gặp chân thân.

Thứ hai là những lão thái giám trong hoàng cung đại nội, bọn họ không có con cái, vô dục vô cầu, vài chục năm nay vẫn trung với Đại Chu, đồng thời cũng là lực lượng rất khủng bố, cứ nhìn Đường Hiển là biết rõ.

Đường Hiển là một trong số bọn họ mà thôi, cho dù những người khác không có thực lực mạnh như Đường Hiển, có thể trở thành tâm phúc của nhân hoàng Đại Chu, thực lực của bọn họ bày ra đó, một khi bộc lộ ra ngoài sáng mới thật sự đáng sợ.

Thân là hoàng đế, đương nhiên sẽ không giao tính mạng của mình cho người ngoài, trong hoàng cung đại nội càng phải như vậy.

Hoàng gia Cung Phụng Đường đều là người ngoài, là môn khách chuyên lấy tiền làm việc.

Những thái giám tuy vô dục vô cầu nhưng cũng thuộc người ngoài, nhân hoàng Đại Chu không dễ dàng tin tưởng.

Cho nên chi lực lượng cuối cùng chính là lực lượng Cơ gia Đại Chu vương triều, chính là Đại Chu vận dụng tài nguyên đỉnh cấp nhất bồi dưỡng đệ tử của mình.

Kỳ thật những người họ Cơ này cũng không có quan hệ gì với Đại Chu, nói là huyết mạch tương liên, nhưng lại có thể ngược dòng tìm hiểu tới thời điểm Cơ gia mới thành lập đất nước.

Bởi vì huyết mạch, những người Cơ gia này không có tư cách soán vị, cho nên nhân hoàng Đại Chu Cơ Hạo Điển dùng bọn họ làm cân đối giữa hoàng cung đại

nội và những cao thủ thái giám.

Cho nên đối với Cơ Ngôn Thành mà nói, những cao thủ thái giám trong hoàng cung đại nội không thể mời chào, đều là những đệ tử mầm mống Cơ gia thuần phục đương kim bệ hạ, thậm chí còn không thấy mặt bọn họ.

Cho nên Cơ Ngôn Thành có thể nghĩ tới chỉ có hoàng gia Cung Phụng Đường.

Vốn là hắn chỉ là muốn muốn tìm ra một gã hoàng gia Cung Phụng Đường thành viên thân phận đến, sau đó lại số tiền lớn hối lộ thêm đồng ý đạt được đối phương tán thành.

Cuối cùng hắn có thể mượn cây đinh này giúp mình thu mua nhân tâm trong hoàng gia Cung Phụng Đường, thậm chí trực tiếp đào góc tường của phụ hoàng.

Hiện tại có Lưu Tuyên Thành, hai việc trước có thể lược bỏ, bản thân mình chỉ cần lôi kéo Lưu Tuyên Thành là được rồi.

Nhớ tới dáng vẻ của quản sự thùy mị Phong Hoa Lâu khi nhìn thấy bọn họ rất không cao hứng.

Lần trước chính là người Thái vương điện hạ nháo sự gây ra động tĩnh lớn, hiện tại lại tới chỗ chúng ta làm gì?

Cho dù không vui thì không vui, thân phận đối phương tôn quý, cho dù là không cần tiền cũng phải hầu hạ vị này thật tốt,

quản sự Phong Hoa Lâu an bài chỗ ngồi cho mọi người sau đó đi an bài đồ ăn.

Đồ ăn chưa mang lên, Cơ Ngôn Thành lại kính Lưu Tuyên Thành một ly:

Đa tạ Lưu tiền bối có thể giúp bổn vương đại ân này, về sau Lưu tiền bối không chỉ có thể nhận một phần tài nguyên tu luyện từ hoàng gia Cung Phụng Đường, đồng thời cũng có thể nhận một phần tài nguyên tu luyện từ Cơ Ngôn Thành ta.

Lưu Tuyên Thành tươi cười chắp tay nói:

- Vậy thì đa tạ Thái vương điện hạ ưu ái.

Cơ Ngôn Thành thoả mãn gật đầu, Trâu Thanh Huyền đứng bên cạnh thở dài,

nói:

Đáng tiếc lúc này không thể làm gì Tô Tín, ai nghĩ tới hắn bởi vì việc này lại mời chào được thủ hạ không tệ, quả nhiên là tính sai.

Nghe được Trâu Thanh Huyền lại nhắc tới Tô Tín, Cơ Ngôn Thành cau mày khó chịu, cũng không phải vì Tô Tín, mà là vì Trâu Thanh Huyền.

Mặc dù Cơ Ngôn Thành có xung đột với Tô Tín nhưng đó chỉ là xung đột trên mặt mũi mà thôi, một phương chủ động tỏ thái độ thì việc này sẽ được bỏ qua, khi đó Trâu Thanh Huyền vừa động thủ thì chuyện này đã náo lớn.

Cơ Ngôn Thành không phải người ngu, tuy hắn không kịp phản ứng chuyện lần trước nhưng sau đó hắn càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

Hắn có ân oán với Tô Tín không giả, nhưng ân oán này không lớn tới mức không thể hóa giải.

Khi hắn đang nghĩ ngợi nên nói chuyện với Tô Tín như thế nào, Trâu Thanh Huyền lại không chờ được nhảy ra muốn động thủ với Tô Tín, cho dù hai người chỉ giao thủ vài chiêu nhưng thù hận đã kết.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 745 - Châm Ngòi Ly Gián (1)

Cho dù lòng dạ Cơ Ngôn Thành nhỏ hẹp, xúc động dễ giận nhưng hắn cũng không phải người ngu.

Lần trước ở trong Phong Hoa Lâu, hắn không có khả năng không nhìn ra Trâu Thanh Huyền gây xích mích rõ ràng như vậy.

Trâu Thanh Huyền vừa động thủ, hắn và Tô Tín kết thành tử địch không thể hóa giải.

Cơ Ngôn Thành thân là hoàng tử Đại Chu, nếu như Tô Tín là tứ đại thần bộ cũng bỏ đi, hắn không đặt tổng bộ đầu một đạo vào trong mắt, huống chi Tô Tín đã từng trợ giúp đệ đệ của hắn.

Nhưng hắn chủ động đi kết tử thù với Tô Tín và bị ngươi Trâu Thanh gây xích mích là hai chuyện khác nhau, nội tâm Cơ Ngôn Thành rất không thoải mái, bản thân hắn cũng không phải là người có lòng dạ rộng rãi.

Hiện tại hắn cũng biết chính mình cần Thanh Thành kiếm phái sau lưng Trâu Thanh Huyền trợ giúp, cho nên bất mãn thì bất mãn, hắn vẫn không nói thêm cái gì.

Lưu Tuyên Thành nhìn vẻ mặt Cơ Ngôn Thành, trong mắt lộ ra một tia tinh quang, hắn cười ha hả nói:

Tô Tín chỉ là tổng bộ đầu một đạo mà thôi, không đáng để lo, nếu Thái vương điện hạ muốn diệt trừ hắn, chờ lúc ta đứng vững gót chân trong hoàng gia Cung Phụng Đường, nhất định sẽ giúp Thái vương giải quyết Tô Tín.

Cơ Ngôn Thành cười cười muốn nói cái gì đó, lúc này ngoài cửa có giọng nói vọng vào:

Lưu huynh có uy phong thật to, sát khí thật lớn nha, còn chưa tiến vào hoàng gia Cung Phụng Đường đã muốn giải quyết Tô mỗ rồi.

Hiện tại Tô mỗ đưa thân tới tận cửa, ngươi có muốn thử giải quyết một lần hay không?

Tô Tín đẩy cửa ra, trên mặt còn mang theo vui vẻ, ba người trong phòng xấu

hổ.

Nói bậy sau lưng người khác, kết quả lại bị người ta phát hiện ra, chuyện này quá xấu hổ.

Trâu Thanh Huyền trực tiếp hừ lạnh nói:

Tô Tín, ngươi tới nơi này làm gì? Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Chẳng lẽ các ngươi bao toàn bộ Phong Hoa Lâu hay không, các ngươi có thể tới vì sao ta không thể tới?

Cơ Ngôn Thành hừ lạnh nói:

Tô Tín, ngươi không cần phải nói những lời vô dụng, từ khi ngươi bắt đầu giúp đỡ phế vật Cơ Ngôn Tú, ngươi đã đối địch với ta, có lẽ ngươi cũng biết rõ việc này.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Thái vương điện hạ, lời này của ngươi có phần nghĩ một đằng nói một nẻo, ta giúp Cơ Ngôn Tú thật đối địch với ngươi nhưng lại không phải kết thành tử địch với ngươi.

Bình tĩnh mà xem xét, Ba Thục kém xa võ lâm Trung Nguyên, Cơ Ngôn Tú

không có bất cứ ủng hộ nào trong triều đình Đại Chu, thực lực bản thân hắn không bằng ngươi.

Về phần thế lực trên giang hồ, ta cũng chỉ giúp hắn mời chào mấy thế lực nhị lưu cùng một đống thế lực tam lưu mà thôi, trong Ba Thục đạo chính thức cường đại là Ba Thục Kiếm Các và Sương Nguyệt Kiếm Lư đều nằm ngoài khống chế của hắn, ngươi cho rằng hắn có thể uy hiếp ngươi sao?

Tô Tín chỉ vào Cơ Ngôn Thành, nói:

Cho nên ta làm chuyện này còn không uy hiếp điểm mấu chốt của ngươi, hai chúng ta cũng không cần kết thành tử địch,

nhưng người nào đó tự tiện ra tay đã biến tất cả thành có khả năng, ngươi nói đúng hay không, Trâu đạo trưởng?

Bỗng nhiên Tô Tín đang nói chuyện lại nhắm vào Trâu Thanh Huyền, sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Hắn biết rõ Tô Tín đang châm ngòi cho nên hắn vội vàng nói:

Ra tay với ngươi bởi vì Phương Thụy chính là sư huynh của ta, ngươi giết con của hắn, ta đương nhiên không nhìn được, cũng không có quan hệ gì với Thái vương điện hạ.

Trên mặt Tô Tín lộ ra nụ cười giống như không cười, nói:

Không có vấn đề gì? Trâu đạo trưởng, Thanh Thành kiếm phái đã phái ngươi tới bên cạnh Thái vương điện hạ, ý tứ chính là bảo ngươi hiệp trợ Thái vương điện hạ, ngươi là người của Thái vương điện hạ, tối thiểu thời điểm Thái vương điện hạ hợp tác với Thanh Thành kiếm phái, ngươi là người của Thái vương điện hạ.

Kết quả ngươi lại vì ân oán cá nhân mà không để ý tới lợi ích của Thái vương điện hạ, đây là chuyện thuộc hạ nên làm hay sao? Huống chi cho dù ngươi là người hợp tác, ngươi có thể làm như vậy hay sao? Ngươi đang mượn đao giết người, sai sử Thái vương điện hạ trở thành đao của ngươi.

Nói hưu nói vượn!

Gầm lên một tiếng, giọng nói này không phải Trâu Thanh Huyền hô, mà là Cơ Ngôn Thành hô.

Hắn hừ lạnh nói:

Tô Tín, nếu hôm nay ngươi đến châm ngòi ly gián ta và Trâu đạo trưởng, vậy ngươi chọn lầm người rồi, Cơ Ngôn Thành ta cũng không phải người không phân biệt được thị phi.

Kỳ thật hắn biết Tô Tín nói những lời này là sự thật, lần trước Trâu Thanh Huyền ra tay chính là muốn hắn kết thành tử thù với Tô Tín, mượn tay hắn báo thù cho Phương Thụy, xả một hơi cho Thanh Thành kiếm phái.

Biết rõ thì biết rõ, Cơ Ngôn Thành hắn có lòng dạ nhỏ hẹp nhưng thời điểm nên nhẫn nhịn thì nhất định phải nhẫn nhịn.

Hiện tại là thời khắc hợp tác mấu chốt giữa Thái vương phủ cùng Thanh Thành kiếm phái, một khi trở mặt với Thanh Thành kiếm phái thì tổn thất của hắn to lắm.

Hoàng tử Đại Chu vương triều không chỉ có một mình hắn, cho nên một khi chính thức trở mặt với Thanh Thành kiếm phái, như vậy Thanh Thành kiếm phái cũng không đầu tư lên người hắn, mà là thay đổi ủng hộ hoàng tử khác, như vậy chỉ có biến khéo thành vụng.

Tô Tín lạnh lùng nhìn Cơ Ngôn Thành, hắn đương nhiên biết rõ Cơ Ngôn Thành nói lời này có phần nghĩ một đằng nói một nẻo.

Cơ Ngôn Thành nói đúng, hôm nay hắn tới đây là muốn châm ngòi ly gián, hơn nữa còn dùng dương mưu quang minh chính đại.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 746 - Châm Ngòi Ly Gián (2)

Châm ngòi ly gián trước mặt hai người, gieo xuống nội tâm bọn họ một cây gai, thậm chí có khả năng làm Thanh Thành kiếm phái không thể tiếp tục hợp tác với Thái vương phủ.

Tô Tín vỗ vỗ tay nói:

Quả nhiên Thái vương điện hạ khoan hồng độ lượng, nhưng đáng tiếc, ngươi tha thứ người ta nhưng lại trở thành dung túng.

Ngươi có thể dễ dàng tha thứ Thanh Thành kiếm phái dùng ngươi mượn đao giết người, cho nên Thanh Thành kiếm phái sẽ làm ra chuyện quá phận hơn nữa.

Trâu Thanh Huyền chỉ vào Tô Tín, phẫn nộ quát:

Tô Tín ngươi có ý gì? Vu oan Thanh Thành kiếm phái ta, ngươi muốn chết phải không?

Tô Tín không có đặt uy hiếp của Trâu Thanh Huyền vào trong mắt, chỉ cười ha ha, nói:

Vu oan Thanh Thành kiếm phái ngươi? Ha ha, ta cũng không có vu oan, không tin các ngươi có thể đi hỏi vị ‘ hải ngoại tán tu ’ Lưu Tuyên Thành Lưu huynh xem.

Lưu Tuyên Thành vẫn ngồi bên cạnh xem náo nhiệt, nhìn thấy Tô Tín lại chỉ đầu mâu vào mình, sắc mặt hắn trầm xuống, hừ lạnh nói:

- Tô đại nhân ngươi có ý gì?

Tô Tín đi đến trước người Lưu Tuyên Thành, trầm giọng nói:

Có ý gì? Lưu huynh, ngươi che dấu không tệ, thế nhưng ngươi thật sự là hải ngoại tán tu sao? Ta từ trong tư liệu của ngươi phát hiện ra không ít thứ không đúng đấy.

Đột nhiên nội tâm Lưu Tuyên Thành chấn động, hắn tự cho rằng lý lịch của mình không có chút sơ hở nào, đối phương phát hiện không đúng ở điểm này?

Biểu hiện của Lưu Tuyên Thành nhanh chóng trấn định, hắn cười nói:

Tô đại nhân nói cái gì ta nghe không hiểu, tư liệu ta có cái gì không đúng? Chẳng lẽ Tô đại nhân có tư liệu ta ở hải ngoại sao? Thế lực Lục Phiến Môn cũng quá khoa trương rồi, thậm chí có thể biết mọi cử động của tán tu hải ngoại đấy.

Tô Tín thản nhiên nói:

Ta không biết chuyện ngươi ở hải ngoại nhưng ta biết rõ nhất cử nhất động của ngươi ở Trung Nguyên.

Đường công công có câu nói rất đúng, cái gì cũng có thể làm giả, nhưng võ công có đôi khi không giả được, cho nên Lưu huynh, ngươi còn muốn dấu diếm tới khi nào?

Vừa dứt lời, bỗng nhiên Tô Tín lại ra tay, hắn đấm ra một quyền, băng sương vô tận xuất hiện, nhiệt độ chung quanh giảm mạnh, hàn băng ập tới và cực kỳ rét lạnh, Thiên Sương Quyền!

Không ai nghĩ tới Tô Tín lại nổi điên bỗng nhiên ra tay, Lưu Tuyên Thành cũng hoảng hốt kêu to một tiếng.

Hắn đấm ra hai đấm, cương khí cường đại bộc phát, giữa quyền ảnh còn mang theo kim quang sáng ngời sau đó nổ tung giữa không trung, đánh vỡ hàn khí của Thiên Sương Quyền.

Hàn khí từ Thiên Sương Quyền lại dính một tia vào trong thân thể hắn, thân thể Lưu Tuyên Thành hơi dừng lại.

Ánh mắt Tô Tín xuất hiện một tia tinh mang, Huyết Hà Thần Kiếm chém ra, khí huyết sát ngập trời bao phủ chung quanh, nhuộm cả gian phòng thành màu máu.

Sắc mặt Lưu Tuyên Thành thay đổi, hắn cũng không giấu dốt, thân thể như hóa thành ma thần thượng cổ, cương khí quanh người tăng vọt, kim quang chói mwats xuất hiện, hắn tu luyện chính là công pháp luyện thể thượng cổ.

Công pháp luyện thể thượng cổ khác với hiện tại, bình thường đều có chiến pháp tương xứng.

Lưu Tuyên Thành cũng như thế, hắn đấm hai đấm giống như ma thần xé rách thiên địa, xé rách khí huyết sát chung quanh, lại đánh một chưởng kinh thiên vào người Tô Tín.

Phi Huyết Kiếm bộc phát khí huyết sát ngập trời, Lưu Tuyên Thành lại dùng hai tay giữ lấy Phi Huyết Kiếm, kim quang trên người tăng vọt, hắn dùng sức một mình trấn áp toàn bộ khí huyết sát trên Phi Huyết Kiếm.

Hiện tại Tô Tín đã triệt để vững tin Lưu Tuyên Thành tuyệt đối không phải hải ngoại tán tu đơn thuần.

Thực lực Tô Tín hiện tại ít có đối thủ trong Hóa Thần Cảnh, ngay cả Bích Huyết Thanh Sơn Đường Thượng Quan Đường cũng khó ngăn nổi mười chiêu của hắn.

Thực lực Lưu Tuyên Thành cũng quá mạnh rồi, cường giả như thế dù ở hải ngoại cũng không phải võ giả tán tu vô danh, ai sẽ tin lời này?

Chẳng lẽ võ giả hải ngoại mạnh tới mức này, với thực lực Lưu Tuyên Thành ở hải ngoại còn có thể là võ giả bình thường hay sao?

Nhìn thấy Tô Tín ra tay, Trâu Thanh Huyền muốn đi lên hỗ trợ nhưng lại bị Cơ Ngôn Thành ngăn cản.

Sắc mặt hắn âm trầm, trực giác cảm giác việc này không đúng.

Tô Tín bỗng nhiên tới đây nói Lưu Tuyên Thành có vấn đề và ra tay với hắn, chắc hẳn Tô Tín đã nhìn ra cái gì không đúng.

Hiện tại Lưu Tuyên Thành đã bị mời chào vào trong triều đình, trở thành cung phụng của hoàng gia Đại Chu, Tô Tín động thủ xằng bậy với hắn là phá hư quy củ, cho dù Đường Hiển không trách phạt hắn, Lưu Tuyên Thành cũng kết thành tử thù với hắn.

Cho nên chỉ cần Tô Tín không phải kẻ đần, hắn không có khả năng hành động lỗ mảng.

Cơ Ngôn Thành không thiện suy nghĩ nhưng hắn cũng biết Tô Tín sẽ không làm như vậy, càng không cần nói Tô Tín nổi danh tâm cơ thâm trầm.

Trong phòng lúc này, trong tay Tô Tín cầm Phi Huyết Kiếm, tia máu bộc phát đầy trời, tay trái Tô Tín cầm kiếm, tay phải sử dụng Tam Chỉ Đạn Thiên, lúc này ánh sáng thiên địa ngưng tụ vào trong đó và điểm về phía Lưu Tuyên Thành.

Phá Sát nhất chỉ, Kinh Mộng nhất chỉ!

Kim quang chói mắt nghiền nát, Lưu Tuyên Thành cảm giác có lực lượng to lớn đánh tới, cương khí hộ thể bản thân bị Tam Chỉ Đạn Thiên của Tô Tín đánh nát.

Trong lúc kinh hãi, tay Lưu Tuyên Thành niết ấn pháp, hai tay hắn ngưng tụ lực lượng thiên địa vô tận, thần quang chói mắt, một ấn của Lưu Tuyên Thành đánh xuống làm thiên địa biến hóa, cả Phong Hoa Lâu chấn động hai cái như sắp sụp đổ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 747 - Vạch Trần (1)

Bị Tô Tín bức ra tất cả lực lượng, Lưu Tuyên Thành đã bất chấp giấu dốt, một ấn này chính là chiến kỹ chí cường của hắn, cũng là một át chủ bài của hắn.

Đối mặt với một ấn này, thân thể Tô Tín lui lại cực nhanh, khí tức quanh người phiêu miểu bất định.

Tay hắn cũng kết ấn quyết, khí tức phiêu hốt bất định, Lưu Tuyên Thành giáng xuống một ấn, Tô Tín cũng đánh ra một ấn chuyển hóa sinh tử, hướng tử mà sinh, Bất Tử Ấn pháp!

Cả hai va chạm với nhau, Lưu Tuyên Thành phun ra một ngụm máu tươi và bay ngược về phía sau.

Có thể nói Lưu Tuyên Thành bị lực lượng của hắn kích thương, Bất Tử Ấn pháp hóa tử mà sinh, một ấn vừa rồi, Tô Tín có thể chuyển hóa ba thành lực lượng của Lưu Tuyên Thành.

Vẫn chưa xong, Tô Tín vung tay lên, hư không ngưng kiếm, trong nháy mắt mấy trăm đạo kiếm khí xuất hiện, trực tiếp phong tỏa quanh người Lưu Tuyên Thành giống như kiếm ngục, kiếm quang sắc bén mà khủng bố.

Sắc mặt Lưu Tuyên Thành lập tức biến đổi, chỉ thấy thân thể hắn bay lên cao, cương khí cường đại ngưng tụ với chân hắn giống như bậc thang trời, đạp trên hư không mà đi, hiểm lại càng hiểm né qua vô hình kiếm khí oanh kích.

Cuối cùng Lưu Tuyên Thành không thể tránh né công kích vừa rồi, hắn trực tiếp đánh nát mặt tường Phong Hoa Lâu và bay ra ngoài.

Cho dù bọn họ ở tầng cao nhất Phong Hoa Lâu, tòa lầu cao bảy tầng nhưng đối với võ giả Hóa Thần Cảnh mà nói độ cao này không tính là gì.

Tô Tín lúc này không đuổi theo, ngược lại nhìn sang Cơ Ngôn Thành cùng Trâu Thanh Huyền, trên mặt nở nụ cười như lòng không cười, nói:

Thái vương điện hạ, hiện tại ngươi còn cho rằng hắn là hải ngoại tán tu bình thường hay không?

Lúc này sắc mặt Cơ Ngôn Thành tái nhợt, hắn biết rõ bản thân mình bị người ta đùa giỡn.

Cuối cùng Lưu Tuyên Thành sử dụng công pháp khinh thân thần diệu giống như bước lên thang trời, đây rõ ràng là võ công chính tông Trung Nguyên, thậm chí Cơ Ngôn Thành còn cảm thấy quen mắt nhưng không nhớ ra mà thôi.

Lưu Tuyên Thành nói hắn vì ngưỡng mộ võ lâm Trung Nguyên đất rộng của nhiều mới đến Trung Nguyên, kết quả ngươi mới đến Trung Nguyên chưa tới nửa năm đã luyện thành công pháp khinh thân cường đại như thế, hơn nữa nhìn dáng vẻ còn luyện thuần thục, ngươi lừa gạt quỷ sao?

Mặc dù Cơ Ngôn Thành chỉ có cảnh giới Tiên Thiên nhưng tối thiểu hắn cũng hiểu võ giả Hóa Thần Cảnh đối chiến là thế nào.

Thực lực Tô Tín không thể nghi ngờ, không đột phá Hóa Thần thì hắn đã là đệ nhất Nhân Bảng.

Hiện tại đột phá đến Hóa Thần Cảnh, hắn cũng là thiên kiêu trong Hóa Thần Cảnh.

Ngay cả ‘ Ma La Nhận ’ Thượng Quan Đường thành danh đã lâu cũng không phải đối thủ Tô Tín, có thể nghĩ hiện tại Tô Tín mạnh đến mức nào.

Thậm chí hắn có thể so sánh với Niên Bang Đổng Bất Nghi, nếu hiện tại hắn có đủ chiến tích, Tô Tín cũng có thể trực tiếp đứng hàng Địa Bảng.

Hải ngoại tán tu Lưu Tuyên Thành nhìn như ‘ bình thường ’ lại có thể kích đấu với Tô Tín hơn mười hiệp, thậm chí Tô Tín toàn lực ra tay cũng chỉ làm đối phương không địch lại mà thôi, vậy mà không có thể làm gì đối phương, có thể nghĩ thực lực của người này kinh khủng cỡ nào.

Nếu như võ giả Hóa Thần Cảnh hải ngoại có thực lực như thế chỉ có thể được xưng là ‘ bình thường ’, như vậy võ giả võ lâm Trung Nguyên đều là phế vật?

Lưu Tuyên Thành giả mạo thân phận trà trộn vào Đại Chu muốn làm gì thì Cơ Ngôn Thành không thể nghĩ ra, hắn cũng

không dám nghĩ!

Vạn nhất ngày nào đó xảy ra chuyện, Lưu Tuyên Thành bạo lộ, chính mình là người tiến cử Lưu Tuyên Thành vào hoàng gia Cung Phụng Đường sẽ có kết cục tốt?

Người khác sẽ không quản Lưu Tuyên Thành là Thanh Thành kiếm phái đề cử, bởi vì khi đó Cơ Ngôn Thành ngươi liên hợp với Thanh Thành kiếm phái, Thanh Thành kiếm phái làm cái gì, Cơ Ngôn Thành ngươi phải vác cái nồi lên người.

Đến lúc đó đừng nói ngôi vị hoàng đế, thậm chí hắn còn mất mạng!

Cơ Ngôn Thành cho tới bây giờ vẫn không hoài nghi trình độ nhẫn tâm của vị phụ hoàng đang ngồi trên ngôi hoàng đế.

Đối với bất cứ thứ gì uy hiếp Đại Chu, uy hiếp tới sự tồn tại của hắn, dù cho người nọ là con ruột của mình thì hắn sẽ không nương tay.

Tại sao thái tử đại ca lại không được phụ hoàng thích, thậm chí hiện tại vị trí thái tử không giữ được.

Không phải thái tử không đức hoang đường, mà là hắn làm ra chuyện không phù hợp với thân phận của hắn.

Chính mình dẫn võ giả Hóa Thần Cảnh lòng mang làm loạn tiến vào hoàng gia Cung Phụng Đường, nếu xảy ra chuyện còn nghiêm trọng hơn so với việc thái tử nhiều, hậu quả tự nhiên có thể nghĩ.

Cho nên Cơ Ngôn Thành hung dữ nhìn Trâu Thanh Huyền.

Hắn có thể dễ dàng tha thứ Trâu Thanh Huyền mượn đao giết người làm hắn kết tử thù với Tô Tín, nhưng hắn vẫn không cách nào dễ dàng tha thứ Trâu Thanh Huyền lại hãm hại hắn!

Cảm giác được ánh mắt Cơ Ngôn Thành nhìn sang, Trâu Thanh Huyền vội vàng nói:

Thái vương điện hạ ngươi hãy nghe ta nói, ta thật không có vấn đề gì với Lưu Tuyên Thành!

Trâu Thanh Huyền cũng sợ hãi, hắn thật sự không biết Lưu Tuyên Thành rắp tâm hại người.

Hắn quen biết Lưu Tuyên Thành vào nửa năm trước, hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ, hơn nữa tính tình tương hợp nên kết thành hảo hữu chí giao.

Trâu Thanh Huyền cũng không ngốc, hắn còn cố ý nhờ Thanh Thành kiếm phái tra xét tư liệu Lưu Tuyên Thành, phát hiện không có vấn đề gì mới quyết định thâm giao với hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 748 - Vạch Trần (2)

Cho dù tình báo Thanh Thành kiếm phái không thể so sánh với tình báo của Lục Phiến Môn nhưng hắn cũng có thể nhìn ra một hai.

Kể cả lần này dẫn Lưu Tuyên Thành dẫn vào trong triều đình Đại Chu cũng không phải ý của Lưu Tuyên Thành, còn có Thanh Thành kiếm phái cũng muốn dùng một người ngoài hợp tác chặc chẽ với Cơ Ngôn Thành hơn trước.

Dù sao nếu như phái một võ giả Hóa Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái gia nhập vào hoàng gia Cung Phụng Đường, không nói trước triều đình lo lắng, Thanh Thành kiếm phái bọn họ cũng không nỡ.

Nhưng không nghĩ tới Lưu Tuyên Thành ‘ thân gia trong sạch ’ lại rắp tâm hại người, Trâu Thanh Huyền có cảm giác vô cùng oan uổng.

Cơ Ngôn Thành cười lạnh nói:

Không có vấn đề gì sao? Ngươi kết giao với Lưu Tuyên Thành nửa năm, ngươi nói cho ta biết ngươi không có gì với hắn sao?

Thanh Thành kiếm phái ngược lại thật lớn mật, cũng dám xếp gian tế vào trong triều đình, thật cho rằng Đại Chu không người hay sao?

Sau ngày hôm nay, Cơ Ngôn Thành ta cả đời không qua lại với Thanh Thành kiếm phái các ngươi, còn dám phạm Đại Chu ta, thề phải tru diệt!

Cơ Ngôn Thành nói lời này làm Trâu Thanh Huyền và Tô Tín sửng sốt.

Trâu Thanh Huyền không dám tin Cơ Ngôn Thành lại buông tha hợp tác với Thanh Thành kiếm phái, Tô Tín không nghĩ tới sẽ có hậu quả như vậy.

Kỳ thật Tô Tín chỉ muốn gieo một cây gai vào trong nội tâm Cơ Ngôn Thành mà thôi, làm hắn không dám hoàn toàn tin tưởng Thanh Thành kiếm phái, hai bên sẽ sinh ra hiềm khích với nhau.

Nhưng không nghĩ tới Cơ Ngôn Thành lại xuất lực như thế, hắn trực tiếp đoạn tuyệt quan hệ vớiThanh Thành kiếm phái và đá ra khỏi ván cờ, cũng không hợp tác với bọn họ.

Kỳ thật Cơ Ngôn Thành đưa ra quyết định như vậy là vì hắn sợ.

Hiện tại Lưu Tuyên Thành chỉ mới có danh nghĩa gia nhập hoàng gia Cung Phụng Đường, nhưng trên thực tế còn chưa đi thành Thịnh Kinh, cho dù như vậy hắn vẫn là người triều đình, hơn nữa là Cơ Ngôn Thành hắn tiến cử.

Nếu như có huynh đệ khác dùng điểm này tiến hành công kích hắn, thậm chí Cơ Ngôn Thành không tìm được cớ phản bác.

Không nói chuyện khác, với tâm tư ngoan độc của thập tam đệ Sở vương Cơ Ngôn Hạo, hắn tuyệt đối có thể làm ra loại chuyện này.

Cho nên Cơ Ngôn Thành không thể không phòng, hắn cắn răng trực tiếp đoạn tuyệt lui tới với Thanh Thành kiếm phái, có chuyện gì hắn trực tiếp đẩy lên người Thanh Thành kiếm phái, nói rằng mình bị người ta bịt mắt.

Trâu Thanh Huyền hơi run rẩy chỉ vào Cơ Ngôn Thành, nói:

Thái vương điện hạ! Ngươi biết ngươi đang nói gì không? Hi vọng tương lai ngươi sẽ không hối hận!

Cơ Ngôn Thành cười lạnh nói:

- Lúc bổn vương đã ra quyết định thì chưa bao giờ hối hận.

Trâu Thanh Huyền nghe xong lời này cũng oán hận rời đi, đồng thời cũng nhìn chằm chằm vào Tô Tín.

Nửa năm qua Thanh Thành kiếm phái đầu nhập không ít công sức và tài nguyên lên người Cơ Ngôn Thành.

Kết quả hiện tại song phương hợp tác vỡ tan, không chỉ thiếu đi ngoại viện là Cơ Ngôn Thành, tài nguyên Thanh Thành kiếm phái đầu nhập lúc trước chẳng khác gì nước đổ lá môn.

Cơ Ngôn Thành cũng không hận Tô Tín cỡ nào, thậm chí hắn còn cảm thấy may mắn Tô Tín kịp thời chọc thủng thân phận của Lưu Tuyên Thành.

Nếu là đợi đến lúc này Lưu Tuyên Thành đến thành Thịnh Kinh và chính thức gia nhập hoàng gia Cung Phụng Đường, về sau thân phận bại lộ thì tội danh của Cơ Ngôn Thành càng lớn.

Lúc này bên ngoài có âm thanh đánh nhau vang lên, Tô Tín lao ra từ vách tường bị Lưu Tuyên Thành nổ, hắn nhìn thấy mái nhà đối diện Phong Hoa Lâu, Lưu Tuyên Thành không có đào thoát, hắn bị Thiết Vô Tình cuốn lấy.

Trước kia Tô Tín đã phân phó Cao Trường Thanh, một khi nơi này có người động thủ thì hắn phải thông tri Thiết Vô Tình, xem ra hắn hoàn thành nhiệm vụ rất kịp thời.

Thực lực Thiết Vô Tình vốn không kém, thời gian tấn chức Hóa Thần còn dài hơn Tô Tín, Lưu Tuyên Thành muốn thoát khỏi hắn cũng không phải chuyện dễ dàng.

Mắt nhìn thấy mình không thể thoát thân trong thời gian ngắn, sắc mặt Lưu

Tuyên Thành thay đổi, tiếp tục như vậy, chỉ sợ lão thái giám Đường Hiển sẽ tới đây.

Lưu Tuyên Thành nổi giận gầm lên một tiếng, quanh người sinh ra chân khí cuồng bạo, lúc này quyền ảnh xuất hiện đầy trời và oanh kích Thiết Vô Tình.

Trên mặt Thiết Vô Tình nở nụ cười lạnh, Tu Di Đại Thủ Ấn bộc phát, quyền

ảnh đầy trời biến mất, hấp lực khủng bố hút Lưu Tuyên Thành tới bên cạnh mình, hai thanh Phượng Dực Bát Trảm Đao ra khỏi vỏ, song đao chém xuống tạo thành loan nguyệt chói mắt.

Lưu Tuyên Thành nhìn thấy tình huống không tốt, hắn cắn răng một cái, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, miệng phát ra âm tiết kỳ quái giống như ma âm, chấn động khủng bố bộc phát làm cho Thiết Vô Tình không kịp phòng bị nên kêu rên một tiếng, bị đánh bay ra ngoài.

Giống như Thiếu Lâm Sư Tử Hống dị bản, đồng thời đánh Thiết Vô Tình không kịp trở tay, làm hắn không kịp ngăn cản Lưu Tuyên Thành.

Lúc này Lưu Tuyên Thành muốn trực tiếp rời đi, một thân ảnh xuất hiện bên cạnh Lưu Tuyên Thành, một chưởng đánh vào hậu tâm, lúc này tháng sáu tuyết bay, kình lực âm nhu cường đại đánh Lưu Tuyên Thành hóa thành một tòa băng điêu!

Lão thái giám Đường Hiển không biết xuất hiện ở nơi này khi nào, nhìn Lưu Tuyên Thành hóa thành băng điêu liền cười lạnh nói:

Nghịch tặc vô tri, cũng dám chơi thủ đoạn nhỏ với chúng ta, quả thực muốn

chết!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 749 - Thành Thịnh Kinh (1)

Vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh đại chiến, Đường Hiển không có khả năng không biết.

Lúc hắn nhìn thấy Thiết Vô Tình và Lưu Tuyên Thành giao thủ với nhau thì hắn biết rõ Lưu Tuyên Thành giả bộ.

Chuyện này làm cho Đường Hiển tức giận không thôi, tốt xấu gì hắn cũng là người sống mấy trăm tuổi, vậy mà bị tiểu bối lừa gạt như thế.

Cho dù may mắn phát hiện kịp thời, không có cho gia hỏa này tiến vào trong hoàng gia Cung Phụng Đường, còn không tính muộn.

Cho nên Đường Hiển chuẩn bị bắt sống mang về thành Thịnh Kinh hảo hảo khảo vấn, xem hắn lai lịch gì mà lớn mật như vậy.

Vào lúc này trên người Lưu Tuyên Thành sinh ra hỏa diễm rất mạnh, lực lượng hỏa diễm rất mạnh và bao phủ chung quanh, làm cho Đường Hiển không ngăn cản nổi và vội vàng né tránh.

Lúc này Lưu Tuyên Thành phá băng thoát ra ngoài, ngọn lửa kia đốt cháy quần áo hắn không còn nhưng lại lộ ra hoa phục màu trắng, phía trên dùng màu vàng kim nhạt thêu lên đường vân kỳ dị.

Trên mặt hắn còn lộ ra mặt nạ, không ngờ chính là Thiên đình Vũ Đức Tinh Quân!

- Tô Tín! Ta nhớ kỹ ngươi, mối thù ngày hôm nay, sau này ta sẽ báo!

Vũ Đức Tinh Quân tức giận lưu lại lời này, thân thân thể hắn không chậm chút nào, chỉ trong nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa, theo động tác của hắn, Tô Tín lại nhìn thấy hắn lưu lại máu tươi ven đường.

Hiển nhiên một chưởng của Đường Hiển đã đánh hắn trọng thương, ngọn lửa lúc trước chính là một loại bí bảo mà thôi.

Đường Hiển nhìn bóng dáng Vũ Đức Tinh Quân đi xa, trên mặt lộ ra vẻ âm trầm:

Người Thiên đình có lá gan càng ngày càng lớn, cũng dám tính toán lên đầu triều đình, xem ra chúng ta phải bẩm báo mấy vị đại nhân thôi.

Xoay đầu lại, Đường Hiển nói với Tô Tín:

Tô đại nhân, lần này ngươi làm không tồi, nếu không có ngươi, nói không chừng sẽ có kẻ bụng dạ khó lường tiến vào bên trong hoàng gia Cung Phụng Đường.

Tô Tín thản nhiên nói:

Đường công công khen nhầm, đây chẳng qua là chức trách của tại hạ mà thôi. Sau khi nói xong, Tô Tín liền bị Thiết Vô Tình kéo trở về.

Lúc này Cơ Ngôn Thành muốn nói cái gì đó, nhưng Đường Hiển không cho hắn chút mặt mũi liền trực tiếp quay người rời đi.

Đối với Đường Hiển mà nói, hắn chỉ trung với một mình nhân hoàng Đại Chu, Cơ Ngôn Thành ngươi hiện tại còn không phải hoàng đế, thậm chí còn không phải thái tử, Đường Hiển không cần phải xem hắn là việc quan trọng.

Huống chi Cơ Ngôn Thành phạm sai lầm lớn như thế, nói không chừng triều đình còn xử trí hắn đấy.

Nhìn thấy thái độ của Đường Hiển, sắc mặt Cơ Ngôn Thành trầm xuống, đợi

đến lúc Đường Hiển đi rồi hắn mới hung ác nói:

Thái giám chết bầm! Chờ sau khi bổn vương leo lên ngôi hoàng đế, chuyện thứ nhất ta làm chính là tịch thu gia sản và kéo ngươi cùng đám con nuôi của ngươi ra giết!

Bên trong hẻm nhỏ bên cạnh Phong Hoa Lâu, Tương vương Cơ Ngôn Dự hứng thú nhìn tất cả.

Đợi đến lúc tất cả mọi người rời đi, Cơ Ngôn Dự nói với thái giám thiếp thân bên cạnh:

Đi tìm Trâu Thanh Huyền đạo trưởng, nói cho hắn biết, hoàng tử Đại Chu không chỉ có một mình Cơ Ngôn Thành.

Thái giám sau lưng hắn gật đầu, thân thể ẩn vào trong bóng tối.

Cơ Ngôn Dự lúc này nở nụ cười vui vẻ:

Hoàng huynh ah hoàng huynh, ngươi chuẩn bị nhiều như vậy, cuối cùng còn không phải làm áo cưới cho ta? Cái dũng của thất phu có thể địch ngàn vạn người, nhưng chỉ có quyền mưu đế vương mới có thể thống trị người trong thiên hạ, hoàng huynh, ngươi đi nhầm đường.

Lúc này Tô Tín lại cùng Thiết Vô Tình đi vào gian phòng của mình.

Thiết Vô Tình nói:

Lần này ngươi làm việc quá lỗ mãng, cho dù ngươi phát hiện điểm đáng ngờ của đối phương cũng phải báo cho ta biết, tốt nhất nên kéo Phương Đoạn và Lăng Chấn vào mới bảo hiểm.

Tô Tín cười nói:

Ta cũng chỉ hoài nghi mà thôi, cũng không thể cam đoan đối phương khẳng định có vấn đề, vạn nhất đối phương là thật, Lục Phiến Môn chúng ta nhiều người

đi hưng sư vấn tội như vậy, ảnh hưởng có thể to lắm, một mình ta đi chỉ là ân oán cá nhân mà thôi.

Thiết Vô Tình lắc lắc đầu nói:

Lần này ngươi đi quá mức hung hiểm, ngươi có biết thân phận chân chính của Lưu Tuyên Thành là ai không?

Tô Tín ra vẻ nghi ngờ hỏi:

- Là ai?

Thiết Vô Tình thừa nước đục thả câu nói:

Ngươi còn nhớ lúc ở Thường Ninh phủ đã hỏi qua ta, vì sao từ Phật môn tam tự đến cửu ngục tà ma chỉ có từ ba đến chín, vì sao không có một và hai?

Tô Tín gật gật đầu.

Thiết Vô Tình thấp giọng nói:

Hiện tại ta sẽ nói cho ngươi biết, một là nhất thế hoàng triều, trước kia là Đại Tấn, hiện tại là Đại Chu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 750 - Thành Thịnh Kinh (2)

Về phần hai chính là thiên địa nhị cung, theo thứ tự là Thiên đình cùng Địa phủ, thân phận của Lưu Tuyên Thành chính là Thiên đình Vũ Đức Tinh Quân.

Ah? Thiên đình cùng Địa phủ?

Thiết Vô Tình gật đầu, hắn cũng nói đại khái về Thiên đình và Địa phủ cho Tô Tín biết, hắn đương nhiên không biết nhiều như Tô Tín.

Cuối cùng Thiết Vô Tình còn dặn dò:

Thiên đình cùng Địa phủ thần bí khó lường, thành viên tuy ít nhưng tất cả đều vô cùng cường đại, cho nên gặp được thành viên Thiên đình cùng Địa phủ cần phải cẩn thận, không được phân tâm.

Hôm nay ngươi cũng gặp qua Vũ Đức Tinh Quân, thực lực đơn thuần hắn không bằng ngươi, nhưng hắn đã hơn tám phần võ giả trong thiên hạ.

Hơn nữa trong tay bọn họ có nhiều át chủ bài, giống như ngọn lửa đối phó Đường công công, nhiệt độ nóng tới mức chân khí cực âm của Đường công công cũng không thể ngăn cản, có thể thấy nó khủng bố cỡ nào.

Đúng rồi, nghe nói người Thiên đình và Địa phủ còn am hiểu ngụy trang, đặc biệt là người Địa phủ, bọn họ gần như có thân phận khác trên giang hồ, ẩn nấp còn sâu hơn Thiên đình, cho nên ngươi cũng phải cẩn thận người khả nghi bên cạnh, nói không chừng bọn họ là người trong Địa phủ.

Trên mặt Tô Tín lộ ra nụ cười, hắn chắp tay nói với Thiết Vô Tình:

- Đa tạ Thất ca báo cho.

Thiết Vô Tình gật gật đầu, chuyện đã kết thúc, hắn liền trở lại gian phòng của mình.

Lạc Dương lôi vẫn còn hai ngày kế tiếp, Lạc Dương lôi còn lại chỉ là thằng lùn chọn đại, chọn lựa ra võ giả không có thực lực và tiềm lực lớn như ngày đầu tiên.

Sau khi Lạc Dương lôi kết thúc, đám người Đường Hiển chuẩn bị quay về thành Thịnh Kinh, Thiết Vô Tình cũng nói với Tô Tín:

Tô lão đệ, lần này ngươi cũng phải đi thành Thịnh Kinh một chuyến, từ khi ngươi gia nhập Lục Phiến Môn đến bây giờ thu hoạch điểm công tích điểm còn chưa có nhận qua bao giờ, thúc phụ cũng chuẩn bị một phần đại lễ tặng cho ngươi.

Tô Tín gật gật đầu, cho dù Thiết Vô Tình không nói thì hắn cũng chuẩn bị đi Lục Phiến Môn một chuyến.

Tô Tín có nhiều như vậy điểm công tích điểm còn chưa nhận qua, chuyến này không thể lãng phí.

Huống chi Tô Tín còn có nhiệm vụ tứ đại thần bộ còn hoàn thành đấy.

Phải trở thành một trong tứ đại thần bộ, nếu chỉ dừng lại trong Giang Nam đạo thì không được, hắn phải đi thành Thịnh Kinh một chuyến.

Hắn không có mang theo Cao Trường Thanh, Tô Tín trực tiếp ghi một phong thư bảo Cao Trường Thanh mang cho Hoàng Bỉnh Thành, trực tiếp an bài hắn đi Giang Nam đạo.

Kỳ quái là, thời điểm Tương vương Cơ Ngôn Dự trở về lại không có theo bọn họ quay về, cũng không có ai hỏi việc này.

Những hoàng tử tranh đoạt ngôi vị hoàng tử đều có tính toán của riêng mình, ai biết hắn đang âm thầm xử lý việc gì, cho nên không ai muốn nghe ngóng.

Mang theo những võ giả mời chào từ Lạc Dương lôi trở về, đám người Tô Tín dùng thời gian nửa tháng đi tới thành Thịnh Kinh.

Dù sao trong đám võ giả đi cùng yếu nhất cũng là cảnh giới Tiên Thiên, cho dù mấy tiểu thái giám hầu hạ Đường Hiển cũng có được thực lực cảnh giới Tiên Thiên, tốc độ đi đường của bọn họ còn nhanh hơn người khác không ít.

Hơn hai mươi năm trước, Đại Chu vừa mới đóng đô thiên hạ, nhân hoàng Đại Chu buông suy nghĩ dùng Lạc Dương làm đô

thành, kết quả thành lập thành Thịnh Kinh trong Bắc Nguyên đạo, cũng biến nơi này thành đô thành Đại Chu.

Tô Tín thập phần tán thành việc Đại Chu vương triều thành lập đô thành tại Bắc Nguyên đạo, bởi vì bên ngoài Bắc Nguyên đạo chính là phương bắc Kim Trướng Hãn Quốc, là đại địch Trung Nguyên hơn ngàn năm.

Ngày xưa Đại Tấn cường thịnh nhất có thể treo Kim Trướng Hãn Quốc lên đánh, thậm chí làm nó phân liệt thành mười bộ lạc và đánh giết nhau không ngớt.

Khi Đại Tấn suy sụp, áp chế với Kim Trướng Hãn Quốc dần dần biến mất, phương bắc thảo nguyên lại thống nhất lần nữa, trở thành Kim Trướng Hãn Quốc hiện tại.

Thậm chí đến cuối thời kì Đại Tấn, thiên hạ đại loạn, thậm chí Kim Trướng Hãn Quốc cũng từng đánh vào nội địa Trung Nguyên.

Hiện tại Đại Chu thành lập đô thành gần phương bắc thảo nguyên Bắc Nguyên đạo, ngược lại có vài phần thiên tử thủ biên giới, quân vương tử xã tắc.

So với Đông Tấn kéo dài hơi tàn, Kim Trướng Hãn Quốc mới là họa lớn trong lòng Đại Chu, cũng là nơi cần phải cảnh giác.

Sau khi tiến vào thành Thịnh Kinh, khí tức phồn hoa và quý khí thổi vào người.

Với tư cách đô thành Đại Chu, nơi này có không ít người trong võ lâm nhưng lại có rất ít đệ tử đại phái.

Dù sao nơi này là đại bản doanh của triều đình, một ít đệ tử đại phái gây phiền toái ở nơi khác, một ít đại phái hoặc thế lực địa phương còn cho ngươi mặt mũi, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Nếu ngươi gây phiền toái trong thành Thịnh Kinh, bộ khoái Lục Phiến Môn sẽ không quan tâm ngươi có phải đệ tử đại phái hay không, trước giam giữ nói sau, cũng không cho chút mặt mũi nào.

Tuy không đến mức đánh giết nhưng mất mặt là khẳng định, cho nên một ít đệ tử đại phái nếu không có việc gì, bọn họ tận

lực tránh xa thành Thịnh Kinh một chút.

- Đi thôi, chúng ta quay về tổng bộ Lục Phiến Môn trước.

Thiết Vô Tình dẫn theo Tô Tín một đường đi vào nơi sâu nhất của thành Thịnh Kinh, nơi đó là khu vực phồn hoa nhất thành Thịnh Kinh, đồng thời cũng là tổng bộ Lục Phiến Môn, quân bộ to lớn cũng nằm tại đây.

Đi chừng nửa canh giờ, kiến trúc đen kịt xuất hiện trước mặt Tô Tín.

Tường vây đen kịt, nhà cửa và lầu các đều đen kịt, cửa ra vào làm bằng thanh đồng đúc thành hai con chim ưng đen kịt, cảm giác nghiêm túc và trang trọng truyền đến.

Bộ khoái lui tới trong Lục Phiến Môn đều mặc quan phục màu đỏ, bọn họ nhìn thấy Thiết Vô Tình liền cung kính gọi đại nhân, ánh mắt đầy nghi hoặc khi nhìn Tô Tín.

Bọn họ biết Thiết Vô Tình đại nhân, có thể nói là nhân vật đại biểu trong đời thứ hai của Thiết gia, tuy trẻ tuổi nhưng cũng đã là tổng bộ đầu một đạo, thực lực cũng là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư.

Bên cạnh hắn là ai? Xem ra hắn còn trẻ hơn cả Thiết Vô Tình đại nhân.

Trọng yếu nhất hắn có thực lực Hóa Thần Cảnh, làm cho bộ khoái và bộ đầu Lục Phiến Môn đều âm thầm đánh giá Tô Tín, cũng so sánh với hình tượng trong

đầu, cũng có người nhanh chóng nhận ra thân phận Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 751 - Tổng Bộ Lục Phiến Môn (1)

Đám võ giả tổng bộ Lục Phiến Môn nhìn Tô Tín với ánh mắt nhìn truyền kỳ.

Trên thực tế với võ giả tổng bộ Lục Phiến Môn mà nói, Tô Tín thật sự là nhân vật truyền kỳ.

Đại đa số bộ khoái Lục Phiến Môn càng ít xuất hiện càng tốt, đặc biệt những tổng bộ đầu một đạo đều dùng ổn làm chủ.

Ví dụ như Cừu Bách Xuyên bị Tô Tín tiêu diệt tại Ba Thục đạo, thời điểm hắn chưa trở thành tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Ba Thục đạo cũng rất nổi danh.

Nhưng khi hắn trở thành tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Ba Thục đạo lại thống trị Ba Thục đạo tương đối vững vàng, hắn cũng không xuất thủ qua, thậm chí mấy năm cũng chưa giao thủ với người khác một lần.

Các tổng bộ đầu các đạo khác cũng như thế, có thể không động thủ thì không động thủ, dùng ổn làm chủ, dù sao giang hồ địa phương rung chuyển cũng chứng minh tổng bộ đầu Lục Phiến Môn như ngươi không hợp cách.

Những tập sự tổng bộ đầu Lục Phiến Môn càng không cần phải nói, quả thực ít xuất hiện đến mức tận cùng, thậm chí ngay cả người quan trọng trong Lục Phiến Môn cũng không biết bọn họ có bao nhiêu người, thân phận chân chính là người phương nào.

Hơi có chút danh tiếng trên giang hồ chính là truy phong tuần bổ và truy phong tổng bộ đầu, nhân số lại có hạn.

Dù sao những vị này phải xuất đầu và không ngừng đi làm nhiệm vụ, một ít nhiệm vụ khó khăn, thậm chí cần dùng thời gian mấy năm đi hoàn thành.

Bởi như vậy, tìm khắp cả Lục Phiến Môn cũng không tìm thấy bộ đầu cao điệu như Tô Tín.

Đương nhiên cũng quan hệ tới việc hắn tuổi nhỏ có tư cách đứng hàng Nhân Bảng, dù sao mỗi một lần Nhân Bảng thay đổi đều đại biểu cho Tô Tín có thể dương danh giang hồ.

Một ít bộ khoái và bộ đầu Lục Phiến Môn đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn Tô Tín, cũng không có mấy người ghen ghét hắn.

Dù sao Tô Tín có thể leo lên vị trí hiện tại đều là hắn dùng công lao của mình chồng chất ra.

Ai muốn ghen ghét, vậy ngươi ngồi lên vị trí của Tô Tín thử xem, nhìn ngươi có thực lực như Tô Tín, cuối cùng lại uy áp Giang Nam đạo hay là vị tông môn võ lâm Giang Nam đạo đùa giỡn tới chết.

Sự thật chứng minh không phải mỗi người đều là Tô Tín, Duẫn Tịch lúc trước đi hái quả đào là tấm gương tốt nhất.

Duẫn Tịch cấu kết với dư nghiệt Ngô quốc, nhưng vấn đề này trừ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo ra, ít có người trong tổng bộ Lục Phiến Môn và Lục Phiến Môn các đạo biết rõ.

Dù sao việc này không phải tốt đẹp gì, người ngoài biết rõ Lục Phiến Môn lại bị những dư nghiệt Ngô quốc chôn cây đinh vào suốt vài chục năm, thân là mật thám Lục Phiến Môn dùng tình báo và điều tra trứ danh lại không phát hiện ra, việc này đúng là trò cười lớn.

Cho nên xuất phát từ điểm này, Thiết Chiến cũng không có tiết lộ thân phận của Duẫn Tịch ra ngoài, bọn họ còn tưởng rằng Duẫn Tịch làm hỏng cả Giang Nam đạo cho nên bị kéo về trừng phạt.

Từ điểm này cũng chứng minh một việc, đặt Tô Tín đặt vào vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo thì hắn có thể uy áp Giang Nam đạo, làm cho trên trăm tông môn võ lâm không ai dám không theo.

Đặt những người khác lên vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo lại biến thành chuyện xấu, đây cũng là thực lực, mà Lục Phiến Môn chỉ tin tưởng thực lực.

Mang theo Tô Tín một đường đi vào trụ sở Thiết Chiến, Thiết Vô Tình gõ cửa, Thiết Chiến đang xem một ít công văn.

Nhìn thấy hai người đi tới, Thiết Chiến gật đầu nói:

- Lần Lạc Dương lôi này làm không tệ, các ngươi đều ngồi đi.

Mật thám Lục Phiến Môn truyền tin tức khẳng định còn nhanh hơn bọn họ đi đường, cho nên chuyện xảy ra tại Lạc Dương lôi đều bị Thiết Chiến biết rõ, cũng không kỳ quái.

Thiết Chiến thả công văn xuống, nói:

Kỳ thật Lạc Dương lôi lần này ta muốn hai người các ngươi tìm chút danh vọng và tư lịch, nhưng không nghĩ tới hai người các ngươi đều làm không tệ.

Vô Tình ngươi lần này mời chào võ giả có tố chất không tệ, Phương Đoạn không tranh giành với ngươi, chỉ có hai hoàng tử tranh giành với ngươi một chút, dĩ vãng Lạc Dương lôi đều là quân đội xuất đầu, lần này cũng nên đến phiên Lục Phiến Môn chúng ta một lần.

Tô Tín ngươi làm rất tốt, không ngờ nhìn thấu Thiên đình Vũ Đức Tinh Quân ngụy trang, hắn chưa đi đầu nhập vào hoàng gia Cung Phụng Đường đã vạch trần hắn, đây chính là một công lớn, lão thái giám Đường Hiển cũng khách khí với Lục Phiến Môn khách chúng ta một ít.

Nếu như Vũ Đức Tinh Quân thực gia nhập hoàng gia Cung Phụng Đường, vậy không chỉ là trách nhiệm của Cơ Ngôn Thành, Lục Phiến Môn chúng ta cũng bị liên quan tới.

Lần này không sao cả, Đường Hiển là người phụ trách trấn áp tràng diện tại Lạc Dương lôi, trách nhiệm của hắn cũng không nhỏ hơn Cơ Ngôn Thành.

Tô Tín gật gật đầu, khó trách lão thái giám kia lại khách khí với mình như vậy, trên mặt còn mang theo may mắn, hiển nhiên hắn cũng hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề.

Thiết Chiến nói:

Được rồi, Vô Tình ngươi ghi kỹ càng tình huống Lạc Dương lôi một lần, mật thám truyền về cũng chỉ là mật thám truyền về, các ngươi cũng phải ghi báo cáo kỹ càng mới được.

Cũng nên ghi cho Tô Tín một phần, ta dẫn theo Tô Tín đi bảo khố Lục Phiến Môn đổi một ít thứ gì đó, điểm công tích nhiều năm của hắn cũng không ít.

Thiết Vô Tình cười khổ gật gật đầu, bỗng nhiên hắn có cảm giác Tô Tín mới thật sự là đệ tử dòng chính Thiết gia, mà hắn là người khác họ.

Khi Tô Tín gia nhập Lục Phiến Môn đến nay lập rất nhiều công lao, đặc biệt là tại Giang Nam đạo, Tô Tín bình định Giang Nam đạo thu hoạch được điểm công tích làm cho Thiết Chiến phải đỏ mắt.

Những điểm công tích này đều bảo tồn trong Lục Phiến Môn, tùy thời cũng có thể đi lãnh.

Thiết Chiến dẫn theo Tô Tín đi vào trong một đại điện, cửa đại điện có hai gã bộ khoái Thần Cung Cảnh cung kính thi lễ với Thiết Vô Tình, cũng mở cánh cửa thanh đồng đen kịt ra.

Bên trong cánh cửa thanh đồng đen kịt còn có một gian phòng khác, Thiết Vô Tình xuất chìa khóa ra, lúc này mới mở cánh cửa thứ hai.

Sau khi tiến vào cánh cửa thứ hai, bên trong vẫn có một căn phòng, tuy khá lớn, bên trong có mười mấy tên bộ khoái đang sao chép ghi ghi chép cái gì đó.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 752 - Tổng Bộ Lục Phiến Môn (2)

Nhìn thấy Thiết Chiến tiến vào, bọn họ chỉ hơi thi lễ với Thiết Vô Tình, lúc này bắt đầu bận rộn ghi chép.

Thiết Chiến đi đến trước mặt một bộ khoái và nói:

Giúp ta tra xem tổng bộ đầu Giang Nam đạo Tô Tín có bao nhiêu điểm công

tích.

Tên bộ khoái gật gật đầu, lập tức cầm một quyển sách trên cái giá màu tím, hắn lật vun vút và nói:

Bẩm đại nhân, trên người Tô Tín đại nhân có hai mươi ba vạn điểm công tích. Thiết Chiến tặc lưỡi thở dài:

Tiểu tử ngươi ah, điểm công tích trên người còn nhiều hơn cả ta.

Nói thật Tô Tín cũng không biết giá trị điểm công tích tính toán như thế nào.

Hắn nhớ rõ lúc trước Thiết Vô Tình đã từng cho hắn một viên Thiên Trùng Đan tấn cấp Tiên Thiên, giá trị hai nghìn điểm điểm công tích.

Tuy Thiên Trùng Đan với Tô Tín ngày xưa là chí bảo, nhưng đối với Tô Tín hiện tại lại cần mấy trăm điểm phản phái trị là có thể mua được, không tính là trân quý.

Thiết Chiến lại đi tới một cánh cửa thanh đồng khác, hắn nhỏ một giọt máu tươi lên cánh cửa thanh đồng.

Cánh cửa thanh đồng này không giống với hai cánh cửa trước, phía trên khắc các loại hoa văn thập phần thần dị.

Cánh cửa hấp thu máu tươi của Thiết Chiến, cánh cửa thanh đồng dần dần mở ra, Tô Tín đi theo Thiết Chiến tiến vào bên trong.

Trải qua ba cánh cửa như thế, đây mới thực sự là tàng bảo khố Lục Phiến Môn, này làm cho Tô Tín cũng phải cảm thán Lục Phiến Môn bảo hộ tàng bảo khố cực kỳ nghiêm ngặt.

Cánh cửa thứ nhất có hai võ giả Tiên Thiên trông coi, chỉ cần nhận mặt là mở

ra.

Cánh cửa thứ hai là cánh cửa cơ quan, cần chìa khóa đặc thù mới có thể mở ra.

Cánh cửa thứ ba được trận pháp gia trì, cần máu tươi đặc thù mới mở ra được.

Cho dù tiến vào giữa bảo khố cũng không có nghĩa sẽ không có trông coi, Tô Tín có thể cảm giác được, trong bảo khố có vài khí tức ẩn nấp, đều là võ giả Hóa Thần Cảnh.

Bảo khố Lục Phiến Môn rất lớn, tối thiểu Tô Tín không nhìn thấy điểm cuối cùng.

Đủ loại kỳ trân dị bảo đều dựa theo chủng loại và giá trị đặt ở nơi nào, chỉ cần điểm công tích ngươi đủ thì có thể đi lấy.

Tô Tín xem một chút, trong nơi này có cả Thiếu Lâm tự Đại Hoàn đan, việc này làm Tô Tín ngạc nhiên không thôi.

Phải biết rằng Thiếu Lâm tự Đại Hoàn đan là thứ tăng nhận của bọn họ không đủ dùng.

Cho dù võ giả Hóa Thần Cảnh của Thiếu Lâm tự mỗi mười năm mới có tư cách nhận lấy một viên Đại Hoàn đan, có thể thấy được nó cực kỳ trân quý.

Bây giờ trong bảo khố của Lục Phiến Môn lại có hơn mười viên Đại Hoàn đan.

Đương nhiên Đại Hoàn đan cũng không rẻ, định giá năm vạn công tích điểm một viên, hiện tại Tô Tín chỉ có thể đổi lấy bốn viên.

Xem một vòng, Tô Tín thật sự xoắn xuýt mình nên dùng thứ gì.

Hắn có hai mươi ba vạn điểm công tích không tính là ít, có thể nói mua bốn viên chí bảo Đại Hoàn đan cũng còn dư.

Nếu thật sự mua truyền thừa chí bảo thì không đủ dùng.

Ví dụ như bảo khố Lục Phiến Môn có vài thanh Thiên binh truyền thừa chí bảo.

Loại Thiên binh truyền thừa này chỉ cần có chân khí tẩm bổ, mặc dù chân khí khác nhau cũng có thể duy trì linh tính không mất.

Cho nên giá trị Thiên binh như vậy có hơn trăm vạn điểm công tích, đoán chừng cũng chỉ có võ giả Dung Thần Cảnh hoặc Dương Thần Cảnh mới có thể hối đoái.

Phi Huyết Kiếm của Tô Tín có tiềm chất thành Thiên binh, đương nhiên hắn sẽ không hao tổn tâm cơ đi tích lũy điểm đổi Thiên binh.

Cho nên Tô Tín quyết định hối đoái một ít dược phẩm gia tăng tu vi, như vậy sẽ làm bản thân mình mạnh hơn nữa.

Cho nên cuối cùng chọn tới chọn lui, Tô Tín quyết định nên đền bù sở đoản của mình trước, đó chính là tinh thần lực.

Bởi vì Tô Tín bắt đầu luyện võ đã tu hành Long Tượng Bàn Nhược Công, cho nên hắn không cần lo lắng cường độ thân thể và lực lượng yếu.

Sau khi hắn đột phá Hóa Thần Cảnh liền phục dụng ba viên Đại Hoàn đan, hiện tại hắn đã tu hành Long Tượng Bàn Nhược Công đến tầng thứ chín, võ giả tu hành công pháp luyện thể cùng giai chưa chắc sánh bằng Tô Tín.

Trên nội lực tìm khắp giang hồ không có mấy võ giả Hóa Thần Cảnh có thể thâm hậu bằng Tô Tín, cho nên không cần lo lắng việc này, sở đoản dụy nhất của Tô Tín chính là tinh thần lực.

Tuy Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp là bí pháp tinh thần vô thượng của Mật tông, nhưng tinh thần lực là thứ khó tu luyện nhất, cũng tốn thời gian nhất.

Cho nên tinh thần lực của Tô Tín có thể sính uy trước mặt võ giả tầm thường, thậm chí có thể dùng nó xuất kỳ bất ý.

Nhưng trước mặt Huyễn Ma Đạo, Bạch Liên giáo chuyên tu bí pháp tinh thần, Tô Tín chỉ có thể bị động phòng ngự, cho nên Tô Tín liền quyết định phải mau chóng đền bù tinh thần lực của mình.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 753 - Vũ Mộ (1)

Một thùng nước có thể chứa bao nhiêu nước quyết định bởi nơi ngắn nhất của nó, cho nên lần này Tô Tín triệt để cường hóa tinh thần lực của mình.

Công kích trên tinh thần rất khủng bố, trọng yếu nhất là khó lòng phòng bị, nếu như tinh thần lực của Tô Tín cường đại đến cảnh giới nhất định, hơn nữa Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp mang đến uy năng càng mạnh hơn nữa.

Trong tàng bảo khố có nhiều đồ vật như vậy, Tô Tín cũng không biết cái gì có trợ giúp với tinh thần lực, cho nên hắn trực tiếp nói với Thiết Chiến, bảo Thiết Chiến tìm giúp hắn.

Nghe được Tô Tín yêu cầu, Thiết Chiến suy nghĩ và nói:

Trong bảo khố thật có thứ có thể gia tăng tinh thần lực nhưng rất ít.

Dù sao bộ khoái Lục Phiến Môn rất ít tu luyện phương diện này, thậm chí trên giang hồ trừ mấy môn phái đặc biệt ra, đồng thời sẽ không có bí pháp tinh thần.

Nói xong, Thiết Chiến trực tiếp đi tìm sâu trong bảo khố.

Theo lý thuyết đồ vật có thể gia tăng tinh thần lực cũng là một loại thiên tài địa bảo, bảo vật như vậy quá mức quý hiếm, cho nên Lục Phiến Môn cũng không có chuyên môn quy nó về một loại, chỉ xem như tạp vật chất lẫn lộn với nhau, việc này cũng khó tìm.

Thiết Chiến tìm kiếm bên trong cả buổi, rốt cục cũng tìm ra một cái hộp và giao cho Tô Tín.

Đây là một bông hoa tà dị được móc ra trong một đại mộ bên Tây Vực, ngoại hình cùng loại với Bỉ Ngạn Hoa trong truyền thuyết.

Thời điểm hoa nở có thể làm mọi người trong phạm vi vài dặm lâm vào trong ảo cảnh, thập phần khủng bố.

Ban đầu trong đại mộ có ba đóa hoa, hai đóa bị chúng ta cướp được, một đóa bị những võ giả dị tộc Tây Vực cướp được.

Người Lục Phiến Môn từng phục dụng một đóa, tinh thần lực tăng vọt gấp trăm lần, thậm chí còn mạnh hơn cả võ giả Huyễn Ma Đạo cùng giai.

Hơn nữa cho dù hắn không có tu luyện qua bí pháp tinh thần, chỉ cần hơi dùng tinh thần lực công kích đối phương, có thể làm cho đối phương lâm vào ảo cảnh, thập phần khủng bố.

Thứ này có phần gân gà, lại cần quá nhiều điểm công tích, cần tới mười tám vạn điểm công tích, nhiều điểm công tích như

thế đối với võ giả Nguyên Thần Cảnh lại là gánh nặng không nhỏ.

Đối với võ giả Hóa Thần Cảnh bình thường, có nhiều điểm công tích như vậy còn không bằng đổi đan dược Đại Hoàn đan tu luyện, tối thiểu có thể tăng cường vài chục năm tu vi, cho nên cũng không có ai nguyện ý hối đoái đồ chơi này.

Đúng rồi, Tịch Tuyết ngược lại rất có hứng thú với nó, đáng tiếc nàng chỉ treo cái tên Lục Phiến Môn mà thôi, nàng căn bản không chấp hành bao nhiêu nhiệm vụ Lục Phiến Môn, cho nên nàng cũng không thể hối đoái.

Được, ta muốn nó.

Tô Tín tiếp nhận cái hộp chứa Bỉ Ngạn Hoa, hắn lập tức cảm nhận được chấn động kỳ dị trong đó.

Đối với những võ giả khác tăng cường tinh thần lực chỉ có thể gia tăng lực phòng ngự khi đối mặt võ giả tu luyện bí pháp tinh thần, đúng là có chút gân gà.

Thứ này đối với Tô Tín mà nói lại là chí bảo, phối hợp Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp có thể giúp tinh thần công kích mạnh hơn trước một bậc, càng không cần nói Bỉ Ngạn Hoa còn kèm theo ảo cảnh, có thể nói là uy năng kỳ dị.

Sau khi hối đoái hết Bỉ Ngạn Hoa, trong tay Tô Tín còn có năm vạn điểm công tích, Tô Tín liền trực tiếp hối đoái một viên Đại Hoàn đan dùng cho tu luyện.

Đang lúc Tô Tín chuẩn bị rời đi, Thiết Chiến lại nói:

Khoan đi đã, ta còn chuẩn bị một phần đại lễ cho ngươi đấy.
Tô Tín hỏi:

Đại lễ gì?

Thiết Chiến nói:

Lúc ở Giang Nam đạo ngươi đào ra thân phận Duẫn Tịch, giúp Lục Phiến Môn ta nhổ một cây đinh, công lao này cũng không nhỏ, cho nên ta tranh thủ cho ngươi danh ngạch tu luyện trong vũ mộ.

Vũ mộ?

Tô Tín lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, hiển nhiên hắn chưa từng nghe nói qua thứ này.

Thiết Chiến nói:

Cái gọi là vũ mộ chính là thánh địa tu luyện do Đại Tấn lưu.

Lúc Đại Tấn hùng bá Trung Nguyên hơn tám trăm năm, cường giả xuất hiện lớp lớp, cường giả Đại Tấn biết rõ chính mình thọ nguyên không nhiều lắm và sắp sửa vẫn lạc, sẽ đi vào không gian kỳ dị và tan hết tu vi bản thân, cũng tản cảm ngộ võ học cả đời trong không gian này, đây cũng là vũ mộ tồn tại.

Thời gian hơn tám trăm năm, có vô số cường giả tán công tọa hóa trong đó, trong đó có mấy tồn tại Chân Vũ Cảnh, Dương Thần Cảnh, Dung Thần Cảnh, Hóa Thần Cảnh nhiều vô số kể, chúng ta cũng phí khí lực rất lớn khi dời vũ mộ từ Lạc

Dương phủ đến thành Thịnh Kinh.

Tu luyện trong vũ mộ, bởi vì vô số cường giả tán công nên nguyên khí thiên địa nơi này cao hơn bên ngoài cả trăm lần, ngươi tu luyện bên trong một ngày tương đương tu hành trăm ngoài ở bên ngoài.

Quan trọng hơn là nơi đó có rất nhiều cường giả tản cảm ngộ võ đạo, hóa thành vận luật võ đạo phân tán trong đó, ngươi có thể lĩnh ngộ bao nhiêu phải xem chính ngươi.

Mỗi người đi vào bên trong, nguyên khí thiên địa và vận luật võ đạo bên trong sẽ bị hút vào một chút, cho nên cho dù là người Lục Phiến Môn cũng không có khả năng tùy tiện tiến vào, chỉ có người lập nhiều công lao lớn mới có tư cách tu luyện trong đó vài ngày.

Tô Tín gật gật đầu, hắn cũng hiểu xảy ra chuyện gì.

Cũng chỉ có Đại Tấn hùng bá Trung Nguyên hơn tám trăm năm mới có phách lực kiến tạo vũ mộ, Đại Chu hiện tại kém xa.

Mặc dù Đại Chu có hơn hai trăm năm lịch sử, kỳ thật Đại Chu chính thức quật khởi mới vài chục năm mà thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 754 - Vũ Mộ (2)

Hai trăm năm trước Đại Chu chỉ là Nam Man tiểu quốc, trên quốc hiệu cũng không dám thêm chữ "Đại", thậm chí khi đó chủ nhân Đại Chu cũng không dám xưng đế, chỉ dám xưng vương.

Thiết Chiến dẫn theo Tô Tín đi vào một góc tàng bảo khố, chỗ đó cũng có cánh cửa thanh đồng.

Thiết Chiến kết ấn trước cánh cửa thanh đồng, quán chú chân khí vào cánh cửa thanh đồng, cánh cửa dần dần mở ra.

Vào đi thôi, ba ngày sau đó cánh cửa tự động mở ra. Thiết Chiến nói.

Tô Tín gật gật đầu, hắn bước vào trong vũ mộ.

Vũ mộ cũng không phải một phần mộ chân chính, mà là một loại giống không gian Địa phủ.

Võ giả tán công bên trong, một thân tu vi tỏa ra giữa thiên địa, bởi vì cái gọi là một thân tu vi của ngươi đến từ thiên địa, chờ sau khi ngươi chết tự nhiên cũng phải trả lại cho thiên địa.

Tán công giữa vũ mộ chính bởi vì nơi này là một không gian độc lập, cho nên sau tán công tất cả lực lượng cũng ở trong không gian này, sẽ không tản ra.

Cả tòa vũ mộ không lớn, nó chỉ lớn vài dặm mà thôi, có thể nhìn thấy tận cùng.

Chính giữa vũ mộ có mấy trăm ngôi mộ mai táng cường giả Đại Tấn ngày xưa, đương nhiên còn có vài tòa mộ mới mai táng nhưng cường giả Đại Chu vẫn lạc lúc tranh giành thiên hạ.

Đối với phần mộ cường giả Đại Tấn, Lục Phiến Môn cũng không có phá hư, bọn họ cố ý giữ gìn.

Tuy Đại Tấn ngày xưa là địch nhân, những võ giả đã tọa hóa đều là tiền bối, xem như tôn kính với võ giả.

Thời gian chỉ có ba ngày, cho nên Tô Tín cũng không có trì hoãn, hắn trực tiếp ngồi xuống và nuốt Đại Hoàn đan bắt đầu tu luyện, thiên địa nguyên lực chung quanh chen chúc tiến trong cơ thể Tô Tín, thiếu chút nữa làm hắn không chịu nổi.

Ngay sau đó Tô Tín lại nuốt Bỉ Ngạn Hoa vào trong miệng, hắn cảm giác tinh thần lực của mình đang tăng lên, không ngừng biến ảo giống như nguyên thần xuất khiếu, cảm giác phiêu miểu sinh ra một cách tự nhiên.

Không chỉ có như thế, trong cảm giác của Tô Tín, cả vũ mộ giống như vật sống, bên tai có võ giả gào thét, cương khí bạo liệt, phật âm phật xướng, đủ loại âm thanh dây dưa với nhau, trước mắt xuất hiện từng bức họa.

Tô Tín biết rõ đây là cảm ngộ của võ giả tiền bối lưu lại, đây là vận luật võ đạo đặc thù, Tô Tín không cần đi học, hắn phải thể ngộ, phải loại trừ, tương đương với trực tiếp hấp thu kinh nghiệm của võ giả tiền bối, thập phần hiếm thấy.

Cho nên Tô Tín nắm chặt cơ hội, hắn không ngừng luyện hóa Đại Hoàn đan và Bỉ Ngạn Hoa, tinh thần lực không ngừng bành trướng và thật sự hấp thu những vận luật võ đạo.

Kỳ thật như vậy là nhất tâm đa dụng, Tô Tín đã quen, căn bản sẽ không tẩu hỏa nhập ma.

Thời gian ba ngày trôi qua, Tô Tín mở to mắt, trong ánh mắt hắn mang theo tang thương, nó chỉ xuất hiện trong thời gian ngắn và biến mất không còn nữa.

Thực lực Tô Tín lúc này cũng đạt tới Hóa Thần Cảnh trung kỳ đại viên mãn, chỉ kém một chút là bước vào cảnh giới hậu kỳ.

Cánh cửa vũ mộ đã mở ra, Tô Tín trực tiếp đi ra ngoài, cánh cửa bảo khố bên ngoài cũng mở ra, sau khi Tô Tín đi ra ngoài liền tự động đóng lại.

Đợi đến lúc Tô Tín đi ra khỏi cánh cửa cuối cùng, một gã võ giả thủ vệ nói với

Tô Tín:

Tô đại nhân, Thiết thần bộ phân phó sau khi ngài xuất quan lập tức tiến vào phòng nghị sự, thuộc hạ dẫn đường cho ngài.

Tô Tín gật gật đầu, đi theo tên bộ khoái đi thẳng tới phòng nghị sự, hắn cau mày suy nghĩ.

Kỳ thật hắn đến thành Thịnh Kinh là vì nhận lấy phần thưởng, tổng bộ Lục Phiến Môn nghị sự liên quan gì tới hắn?

Hắn là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, trừ phi tổng bộ Lục Phiến Môn nghị sự có liên quan đến Giang Nam đạo, nếu không sẽ không rơi xuống đầu của mình.

Đi vào cửa ra vào cửa phòng nghị sự, tên bộ khoái kia liền rời đi.

Tô Tín bước vào phòng nghị sự, phát hiện nơi này có không ít người, có hơn ba mươi người, đều là thực lực Hóa Thần Cảnh.

Nhìn thấy Tô Tín tiến vào, những người này đều dùng ánh mắt quái dị và tò mò đánh giá Tô Tín, đương nhiên còn có chút không có hảo ý.

Những người trước mặt là truy phong tổng bộ đầu cùng tập sự tổng bộ đầu, trực tiếp nghe lệnh từ tổng bộ.

Đối với Tô Tín, đương nhiên bọn họ có nghe nói qua, tổng bộ đầu trẻ tuổi nhất Lục Phiến Môn, hiện tại cũng là võ giả Hóa Thần Cảnh trẻ tuổi nhất.

Đối với Tô Tín có thể ngồi lên vị trí hiện tại và bình khởi bình tọa với bọn họ,

những người này cũng không có ghen ghét.

Thực lực và công tích của Tô Tín còn bày ra đó, người ở đây tự hỏi lòng, nếu đặt mình ngồi vào vị trí của Tô Tín, cho dù bọn họ có thực lực Hóa Thần Cảnh cũng không thể giải quyết cục diện rối rắm tại Giang Nam đạo.

Tô Tín trực tiếp đi đến ngồi xuống bên cạnh Thiết Vô Tình, âm thầm truyền âm

hỏi:

Tổng bộ Lục Phiến Môn nghị sự, gọi ta tới đây làm gì? Thiết Vô Tình truyền âm trả lời:

Tứ đại thần bộ đều đến, Lưu Phượng Vũ cũng biết ngươi tới tổng bộ thành Thịnh Kinh, lần này hắn điểm danh muốn ngươi tham gia, cho nên ngươi cẩn thận một chút, ta sợ hắn sẽ làm ra chuyện không tốt gì đó.

Tô Tín gật gật đầu, hắn không thèm quan tâm.

Hắn đứng bên phía Thiết gia, hơn nữa còn giết Duẫn Tịch, Lưu Phượng Vũ không gây rắc rối cho hắn mới là chuyện lạ, Tô Tín đã sớm chuẩn bị tốt phương diện này.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 755 - Bẫy Rập Và Nâng Giết (1)

Trong phòng nghị sự Lục Phiến Môn nghiêm túc và trang trọng.

Những truy phong tổng bộ đầu cùng tập sự tổng bộ đầu vẫn còn cẩn thận châu đầu ghé tai nói chuyện với nhau một phen, nhưng bây giờ đều ngồi nghiêm chỉnh, cho dù là nghị luận cũng âm thầm truyền âm giống Tô Tín và cùng Thiết Vô Tình.

Một lúc sau, cửa lớn phòng nghị sự bị đẩy ra, Thiết Chiến và các tứ đại thần bộ đi vào.

Tứ đại thần bộ trừ Thiết Chiến và ‘ Cửu Dực Hỏa Hoàng ’ Lưu Phượng Vũ, còn lại chính là ‘ Xích Luyện Phi Long ’ Phương Cửu Nguyên cùng ‘ Liệt Không Thần Tiễn ’ Liễu Vô Tiền.

Tô Tín chưa gặp qua ba người này cho nên Thiết Vô Tình đang âm thầm truyền âm giới thiệu với Tô Tín.

Người trung niên tướng mạo nho nhã tuấn dật chính là ‘ Cửu Dực Hỏa Hoàng ’ Lưu Phượng Vũ.

Người có mái tóc đỏ, tướng mạo cuồng dã là ‘ Xích Luyện Phi Long ’ Phương Cửu Nguyên.

Người có tướng mạo bình thường, vẻ mặt vẻ nghiêm túc là ‘ Liệt Không Thần Tiễn ’ Liễu Vô Tiền.

Tô Tín gật gật đầu, hắn đã tìm hiểu tư liệu của ba người này.

Lưu Phượng Vũ là lão nhân Lục Phiến Môn, xuất thân đạo phỉ, bị Thái Hành sơn trại ép vào bước đường cùng mới gia nhập Lục Phiến Môn.

‘ Xích Luyện Phi Long ’ Phương Cửu Nguyên đã từng là tán tu giang hồ, là người gia nhập thời điểm Lục Phiến Môn mới lập.

‘ Liệt Không Thần Tiễn ’ Liễu Vô Tiền là người quân đội, lại quân đội Đại Chu quân đội, mà là quân đội Đại Tấn ngày xưa.

Lúc trước Đại Tấn đã lung lay sắp đổ, một ít người triều đình Đại Tấn khẳng định sẽ tự tìm đường ra, Liễu Vô Tiền là người có ánh mắt cao minh, lúc Đại Chu còn không có tiến công Trung Nguyên đã đầu nhập vào Đại Chu.

Nhìn thấy bốn người đều tiến vào, tất cả bộ đầu Lục Phiến Môn đứng lên và hành lễ với bốn người:

- Tham kiến đại nhân.

Đám người Thiết Chiến gật gật đầu, tiến lên chủ vị và ngồi xuống.

Thiết Chiến mở miệng nói trước:

Thời gian gần đây động tĩnh bên phía Kim Trướng Hãn Quốc hơi lớn, cho nên một phần ba truy phong tuần bổ và tập sự mật thám trong Lục Phiến Môn bị đều qua đó.

Bởi như vậy phòng ngự tại Lục Phiến Môn các địa phương trống rỗng, những dư nghiệt Ngô quốc bị chúng ta giết không còn bao nhiêu, nhưng còn có một ít ngưu quỷ xà thần đang âm thầm gây chuyện.

Cho nên các truy phong tuần bổ và tập sự mật thám trong thời gian gần đây phải bận rộn một ít, nhưng cho dù nhân thủ không đủ cũng nhất định phải canh phòng tử thủ cho ta.

Lúc này Lạc Dương lôi lại xuất hiện hai sai lầm, một là mật thám dò xét ra ân oán giữa Cao Trường Thanh và Bích Huyết Thanh Sơn Đường, nhưng lại không

liên hệ với mật thám địa phương khác, đây chính là tối kỵ.

Còn có một chính là Lưu Tuyên Thành rắp tâm hại người muốn trà trộn vào hoàng gia Cung Phụng Đường, các ngươi lại không phát hiện ra được, đúng là phế vật.

Nói ra câu sau cùng, phần đông bộ đầu nơi này biến sắc.

Mặc kệ Lưu Tuyên Thành ngụy trang tốt cỡ nào, dù sao ngươi không có điều tra ra chính là lỗi của ngươi.

Trong Lục Phiến Môn kỷ luật nghiêm minh, có sai phải phạt, lập công sẽ có phần thưởng.

Cho nên Tô Tín làm ra thành tích tại Giang Nam đạo cũng không ai gạt bỏ, cho dù Lưu Phượng Vũ nhằm vào Tô Tín nhưng một đống công tích vẫn còn đó, nên thưởng vẫn phải thưởng.

Thiết Chiến thản nhiên nói:

Hai chuyện này do ai quản ta sẽ không nói rõ, chờ sau khi nghị sự kết thúc chính mình đến Nội Vụ Đường lĩnh phạt.

Nói xong lời này, Thiết Chiến lại điều phối công tác của vài tên truy phong tuần bổ, nghị sự sắp chấm dứt, lúc này Lưu Phượng Vũ lại nói:

- Chờ chút, ta muốn nói suy nghĩ của mình.

Thiết Chiến lạnh lùng nhìn Lưu Phượng Vũ, hắn biết đối phương khẳng định sẽ làm ra chút chuyện gì đó trong nghị sự, nếu không hắn cũng không bảo Tô Tín là tổng bộ đầu Giang Nam đạo tới tham gia nghị sự.

Lưu Phượng Vũ ho khan một tiếng nói:

Lục Phiến Môn chúng ta không thể chỉ xem bên ngoài, thành Thịnh Kinh một mẫu ba phần đất cũng phải quản lý tốt.

Gần đây thành Thịnh Kinh không yên ổn, mọi người đều biết việc này, những hoàng tử kia làm rất quá phận, thậm chí có người công nhiên dám động thủ trong thành Thịnh Kinh, như vậy còn ra thể thống gì nữa?

Cho nên ta quyết định phái một bộ đầu chuyên môn quản lý thành Thịnh Kinh, mỗi một đạo đều có một đạo tổng bộ đầu,

thành Thịnh Kinh chúng ta cũng phải cóp một tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh mới được.

Về phần nhân tuyển nha, đương nhiên phải phải do võ giả Hóa Thần Cảnh đến đảm đương, hơn nữa cấp bậc còn cao hơn các tổng bộ đầu khác nửa cấp, dù sao đây là thành Thịnh Kinh nha.

Lưu Phượng Vũ nhìn Tô Tín, giống như cười mà không phải cười, nói:

Trong nhiều tổng bộ đầu như vậy, cho dù là truy phong tổng bộ đầu hay tập sự tổng bộ đầu đi đều không thích hợp.

Tô tổng bộ đầu ngươi làm rất tốt tại Giang Nam đạo, dùng thời gian ngắn nhất liền đè ép toàn bộ Giang Nam đạo, cũng thu thập các tông môn võ lâm dễ bảo, cho nên ta quyết định chọn ngươi làm tổng bộ đầu Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh.

Hắn vừa nói ra lời này, các tổng bộ đầu có mặt ở nơi đây khiếp sợ, Lưu Phượng Vũ chơi chiêu này quá ác.

Vừa nhìn thì đảm nhiệm tổng bộ đầu đô thành Đại Chu là một việc không tồi, hơn nữa cấp bậc còn cao hơn tổng bộ đầu các đạo khác nửa cấp, nhưng vấn đề này đặt lên người Tô Tín lại không phải là chuyện gì vui vẻ.

Tô Tín vốn chính là một trong các thần bộ dự bị, cấp bậc đã hơn những người khác nửa cấp, hiện tại lại cao nửa cấp sẽ thành cái gì, còn có thể nhảy lên thành tứ đại thần bộ sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 756 - Bẫy Rập Và Nâng Giết (2)

Trong tình huống hiện tại, bảo Lục Phiến Môn đi quản lý thành Thịnh Kinh, có thể nói trừ thần bộ ra mặt, nếu không người nào làm cũng không tốt.

Nhân hoàng Đại Chu dần dần già nua, nghe nói hiện tại đã dựa vào các loại đan dược chống đỡ tình trạng.

Cho nên các hoàng tử phía dưới đấu rất lợi hại, thậm chí Cơ Ngôn Thành chỉ tôn trọng bạo lực đã bắt đầu mài dao của mình.

Mấy ngày trước còn có người công khai động thủ tại quân cơ Đại Chu, bọn họ phỉa làm thế nào? Cuối cùng còn không phải trực tiếp bỏ qua sao.

Đối phương chính là hoàng tử, mà ngươi là thần tử, ngươi thân là thần tử muốn quản chuyện hoàng tử, thân phận của ngươi chính là vấn đề.

Huống chi cho dù ngươi thiết diện vô tư thực không cho những hoàng tử này mặt mũi, vậy ngươi cũng phải đấu thắng người ta mới được.

Dưới trướng những hoàng tử này đều có một đám võ giả Hóa Thần Cảnh tìm tới nương tựa.

Ngay cả Thục vương Cơ Ngôn Tú bị xa lánh tới Ba Thục xa xôi cũng có một Ôn Dục cường đại có cương khí thuần dương hiếm thấy trên thế gian, có thể nghĩ những hoàng tử có năng lực cạnh tranh ngôi hoàng đế sẽ có thủ hạ mạnh cỡ nào.

Hơn nữa cho dù ngươi đánh thắng người ta, chẳng lẽ ngươi sẽ không sợ bị trả thù về sau hay sao?

Đại Chu nhiều hoàng tử như vậy, ngươi biết người nào tương lai leo lên ngôi vị hoàng đế?

Vạn nhất hôm nay ngươi đắc tội người ta, đợi nhân gia leo lên ngôi vị hoàng đế, như vậy sẽ là thời điểm tính toán sổ sách.

Chỉ sợ đến lúc đó ngươi có chuẩn bị thoát ly Lục Phiến Môn cũng không có cơ

hội.

Cho nên nói tóm lại, cái gọi là chức vị tổng bộ đầu thành Thịnh căn bản không phải là bánh trái thơm ngon gì.

Nếu đổi thành nơi khác, nhét vào chức vị và quyền lợi như thế, bọn họ khẳng định sẽ vui mừng như điên.

Nhưng hiện tại chức vị tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, bọn họ tránh né như rắn rết, rõ ràng là Lưu Phượng Vũ nghĩ ra để

trừng trị Tô Tín.

Dù sao Tô Tín lúc trước đã đắc tội Lưu Phượng Vũ rất nặng.

Cho dù Duẫn Tịch thật là cây đinh của dư nghiệt Ngô quốc, nhưng Tô Tín đứng bên phía Thiết gia tát vào mặt Lưu Phượng Vũ một cái, nếu Lưu Phượng Vũ không trả thù việc này, vậy hắn cũng không phải là Lưu Phượng Vũ.

Cho nên tất cả mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh, dáng vẻ việc này không liên quan đến mình.

Vạn nhất chút nữa Tô Tín cự tuyệt vị trí này, hoặc là Thiết Chiến giúp hắn toàn lực từ chối, chức vị này rơi vào người nào còn chưa biết.

Quả nhiên, Thiết Chiến nghe thấy Lưu Phượng Vũ nói như vậy liền cau mày.

Hắn không phản đối gia tăng một vị trí tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, trái lại chức vị rất tốt, xem như đô thành cũng cần người quản lý đúng không?

Chuyên môn thiết lập một vị trí tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh sẽ xử lý sự việc

nhanh hơn một ít.

Hiện tại tổng bộ Lục Phiến Môn kiêm chức xử lý nhiệm vụ, kết quả lại không có người chuyên quản lý làm cho lộn xộn, có thể nói việc nhỏ trong thành Thịnh Kinh, người Lục Phiến Môn sẽ không đi quản.

Chức vị này ai làm cũng được nhưng người Thiết gia hắn không thể làm, trong tình huống hiện tại chẳng khác gì tạo ra một vị trí.

Cho nên Thiết Chiến trực tiếp lắc lắc đầu, nói:

Không được, chọn người khác đi, Tô Tín còn cần quay trở lại Giang Nam đạo, Giang Nam đạo hiện tại mới vừa vặn bình định thời gian không đến hai năm, cần Tô Tín trở về tọa trấn mới được.

Lưu Phượng Vũ khẽ cười nói:

Không có việc gì, có thể cho Tô tổng bộ đầu kiêm nhiệm chức vụ tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, người tài giỏi nên phải làm đúng việc.

Huống chi hiện tại Giang Nam đạo đã bị uy thế của Tô tổng bộ đầu hù sợ, những tông môn nhị lưu và tam lưu vô cùng trung thực.

Ngay cả ba tông môn nhất lưu cũng đóng cửa không ra ngoài, Tiêu gia còn có Giang Nam đạo hạnh quân đại tổng quản Cổ Đông Lai nhìn chằm chằm vào, sẽ xảy ra vấn đề gì?

Tập sự tổng bộ đầu và truy phong tổng bộ đầu trong Lục Phiến Môn không có kinh nghiệm thống trị địa phương, cho nên cho Tô tổng bộ đầu đảm nhiệm là phù hợp.

Thiết Chiến hừ lạnh nói:

Không có kinh nghiệm có thể đi học, hiện tại tổng bộ đầu các đạo của Đại Chu có hơn phân nửa đều do truy phong tổng bộ đầu cùng tập sự tổng bộ đầu điều nhiệm.

Lưu Phượng Vũ không nhường một bước, nói:

Học? Không kịp, huống chi nơi trọng yếu như thành Thịnh Kinh cũng không phải nơi luyện tập, Tô tổng bộ đầu có thực lực, có năng lực, vì cái gì hắn không thể đảm nhiệm vị trí tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh?

Thiết Chiến còn muốn nói cái gì đó, nhưng lúc này Lưu Phượng Vũ lại nói:

Nếu Thiết đại nhân đã có ý kiến không thông nhất, như vậy giơ tay biểu quyết đi, Lục Phiến Môn chúng ta cho tới bây giờ không phải do một người nói không mặc cả.

Nghe được sắp giơ tay biểu quyết, sắc mặt Thiết Chiến lập tức tối sầm, xem ra Lưu Phượng Vũ có chuẩn bị mà tới.

Từ khi Thiết Ngạo bế quan, Thiết gia không còn cường thế đối mặt với đám người Lưu Phượng Vũ, dù sao Thiết Chiến chỉ có một người, đối phương có tới ba người.

Tuy ba người Lưu Phượng Vũ không phải một lòng, nhưng bọn họ cũng biết, dùng lực lượng chính mình không cách nào

chống lại Thiết gia.

Vì vậy thời điểm hai người khác không có quan hệ lợi ích trên việc nào đó, ba người sẽ liên hợp cùng đối kháng Thiết gia.

Lưu Phượng Vũ đi lên liền chuẩn bị biểu quyết, hiển nhiên hắn đã câu thông với Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền, thời điểm biểu quyết là ba so với một, Thiết Chiến thua chắc.

Nếu như lời của mình bị ba người khác bác bỏ, mặt mũi Thiết Chiến sẽ mất lớn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 757 - Ta Nhận Vị Trí Này (1)

Không thể không nói Lưu Phượng Vũ chơi chiêu này rất không tệ.

Bởi như vậy, một phương diện có thể gài bẫy Tô Tín, còn có thể làm cho Thiết Chiến mất mặt, uy danh hao tổn nhiều.

Vào lúc này Tô Tín lại nói:

Lưu đại nhân coi trọng, tại hạ cảm kích khôn cùng, cho nên ta tiếp vị trí tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh.

Tất cả mọi người lập tức đưa mắt nhìn sang Tô Tín, hắn điên hay sao?

Vị trí này dễ tiếp như vậy sao? Những hoàng tử Đại Chu đánh nhau, trừng phạt không được, mắng cũng mắng không được, ngươi không thể dùng chiêu ở Giang Nam đạo chơi tại thành Thịnh Kinh.

Thiết Chiến cũng đưa mắt nhìn sang Tô Tín, hắn xem ra, Tô Tín cũng không giống như người làm việc xúc động, loại bẫy rập dễ thấy như vậy, hắn không có khả năng nhìn không ra.

Quả nhiên ánh mắt Tô Tín mang theo chắc chắn, ta có nắm chắc.

Thiết Chiến gật gật đầu, hắn lui về phía sau một bước, cũng không nói thêm lời nào.

Đã đây là Tô Tín lựa chọn, vậy thì hắn phải chuẩn bị khả năng thất bại.

Vị trí tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh cuối cùng sẽ giúp hắn uy phong lẫm lẫm

hay là đầy bụi đất, vậy thì phải xem chính hắn.

Thiết Chiến bảo Tô Tín đảm nhiệm vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo cũng đã nói qua, nhận vị trí này hay không là do ngươi lựa chọn, thành, ngươi là đối tượng được Thiết gia bồi dưỡng trọng điểm, chỗ tốt của ngươi sẽ nhiều hơn dòng chính Thiết gia.

Nếu ngươi bại, thật có lỗi, Thiết gia ta chưa bao giờ nuôi phế vật.

Hiện tại cũng như thế, nếu Tô Tín lựa chọn tiếp nhận vị trí này, Thiết Chiến tự nhiên sẽ không phản đối.

Nhìn thấy Tô Tín lại đáp ứng, Lưu Phượng Vũ cũng sửng sờ, hắn cũng không hiểu nổi Tô Tín tự tín hay là tự phụ, hắn dám trực tiếp đáp ứng vị trí này.

Cũng không sao, dù sao hắn cũng đạt thành mục đích.

Lưu Phượng Vũ hào sảng cười to nói:

Không hổ danh Tô tổng bộ đầu uy áp Giang Nam đạo, quả nhiên có phách lực, ta sẽ bảo người an bài địa điểm văn phòng tổng bộ Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, cam đoan trong ba ngày thành Thịnh Kinh sẽ có tổng bộ Lục Phiến Môn.

Tô Tín thản nhiên nói:

Lưu đại nhân, bởi vì cái gọi là hoàng đế không nhìn binh đói, ta chỉ là tư lệnh không quân, ngươi bảo ta tiền nhiệm thế nào?

Lưu Phượng Vũ nói:

Ah, ngươi nghĩ muốn cái gì? Tô Tín nói:

Rất đơn giản, vừa rồi Lưu đại nhân ngươi cũng đã nói, cấp bậc Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh sẽ cao hơn tổng bộ Lục Phiến Môn các đạo nửa cấp.

Cho nên cho dù là người hay vật, ta đều phải nhiều hơn Lục Phiến Môn Giang Nam đạo năm thành, đương nhiên võ giả Hậu Thiên có thể ít một chút, nhưng võ giả Tiên Thiên tuyệt đối không thể thiếu.

Lưu Phượng Vũ cau mày, hắn không có khả năng đáp ứng yêu cùa của Tô Tín đưa ra, thực lực Lục Phiến Môn Giang Nam đạo vũng vàng đứng trong tố ba Lục Phiến Môn bốn mươi chín đạo Đại Chu.

Tô Tín hợp nhất những đạo phỉ kia, hơn nữa mấy năm này uy danh Tô Tín phóng đại, cho nên không ít võ giả tán tu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo tới đầu nhập, hiện tại số lượng võ

giả Tiên Thiên tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đã vượt qua năm ngàn người.

Phải biết rằng loại địa phương xa xôi như Tương Nam đạo, Tương Tây đạo, võ giả Tiên Thiên của Lục Phiến Môn cũng chỉ trăm người mà thôi, Tô Tín ngươi có một Giang Nam đạo đã gấp người ta vài chục lần, đây chính là việc tổng bộ đầu các đạo đỏ mắt.

Cho dù có người đỏ mắt cũng không có biện pháp, bọn họ cũng không có phách lực lớn như Tô Tín đi hợp nhất những đạo phỉ kia, cũng không có thực lực đi hàng phục bọn họ.

Huống chi bọn họ cũng không có uy vọng giang hồ như Tô Tín, có thể hấp dẫn nhiều võ giả tới nương tựa.

Đặc biệt trên Lạc Dương lôi lần này, Tô Tín bao che khuyết điểm cho Cao Trường Thanh, lực địch cao thủ Bích Huyết Thanh Sơn Đường, vấn đề này truyền bá ra ngoài khẳng định sẽ có không ít võ giả tới gia nhập Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

Lưu Phượng Vũ cau mày nói:

Hiện tại tổng bộ Lục Phiến Môn không thể xuất ra nhiều võ giả Tiên Thiên như thế.

Tổng bộ Lục Phiến Môn có thể cầm ra bao nhiêu người? Lưu Phượng Vũ nói:

Tối đa một ngàn người.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Lưu đại nhân ngươi thật quá phận rồi, đường đường tổng bộ Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, nhân số chỉ bằng một phần năm Giang Nam đạo của ta, việc này thật sự không thể nói nổi.

Thiết Chiến cũng lạnh lùng nhìn sang Lưu Phượng Vũ, vừa rồi là ngươi nói thành lập tổng bộ Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, nếu như ngươi là người đưa ra quyết định thành lập Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, vậy tại sao ngươi không ủng hộ một chút?

Lưu Phượng Vũ im lặng nửa ngày, chỉ có thể nói:

Năm tên Võ giả Tiên Thiên, tổng bộ Lục Phiến Môn căn bản không cầm ra được, cả Đại Chu trừ quân đội, ta đoán chừng không ai có thể cầm ra năm ngàn võ giả Tiên Thiên.

Số lượng không đủ, ta có thể đền bù chất lượng cho ngươi, những võ giả Tiên Thiên sẽ có ba trăm người là Thần Cung Cảnh, trong đó sẽ có một phần mười là người từng có tư cách truy phong tuần bổ cùng tập sự mật thám.

Lục Phiến Môn dự trữ rất nhiều võ giả Hậu Thiên, chỉ cần Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh ngươi chứa nổi, mặc ngươi lựa chọn, vật tư sẽ cấp dựa theo số lượng năm ngàn người, ngươi xem thế nào?

Giang Nam đạo của Tô Tín, võ giả Thần Cung Cảnh tiếp cận hai trăm người, trừ tinh nhuệ được Tô Tín bồi dưỡng tỉ mỉ ra, còn lại là tổng bộ đầu châu phủ.

Lưu Phượng Vũ có thể cho ba trăm người đã không ít, chính thức làm cho Tô Tín động tâm đó là có ba mươi tên võ giả Tiên Thiên có tư cách truy phong tuần bổ

cùng tập sự mật thám.

Đều là Thần Cung Cảnh, những truy phong tuần bổ cùng tập sự mật thám và bộ đầu khác của Lục Phiến Môn là hai khái niệm khác nhau, những người này đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Lục Phiến Môn.

Có thể nói phái một truy phong tuần bổ tư lịch mười năm đủ sức đảm nhiệm vị trí phó tổng bộ đầu Tương Nam, Tương Tây xa xôi, Lưu Phượng Vũ xuất ra ba mươi người đã xem như xuất huyết nhiều.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 758 - Ta Nhận Vị Trí Này (2)

Huống chi còn được cấp tài nguyên tu luyện của năm ngàn người, Tô Tín cũng có thể dùng thu mua nhân tâm.

Tô Tín chắp tay nói:

- Không có vấn đề, ta sẽ chờ tấm bảng Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh dựng

lên.

Lưu Phượng Vũ khẽ cười nói:

Ta cũng tin tưởng dùng thực lực Tô tổng bộ đầu nhất định có thể thống trị thành Thịnh Kinh rất tốt.

Nói thì nói như thế nhưng trong mắt Lưu Phượng Vũ mang theo âm trầm không chút che giấu.

Tô Tín yêu cầu hắn đều đáp ứng, nhưng thì tính sao? Thành Thịnh Kinh phức tạp vượt quá ngươi tưởng tượng, đừng nói là một ngàn tên võ giả cảnh giới Tiên Thiên, cho dù có một vạn người, ngươi có thể hoàn thành đại sự gì?

Nghị sự giải tán, tận mắt nhìn thấy nhân vật cấp bậc tứ đại thần bộ giao phong, mọi người nơi này vẫn có cảm giác kinh tâm động phách.

Hơn nữa bọn họ cũng có ấn tượng với Tô Tín, gia hỏa này quá to gan lớn mật.

Lúc trước hắn dùng tu vi Thần Cung Cảnh đã dám tiếp quản Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, có không ít người tổng bộ Lục Phiến Môn nói rằng hắn muốn chết

và không tự hiểu mình.

Sau khi từng sự tích của Tô Tín làm ra tại Giang Nam đạo truyền về, loại lời này không còn người nào dám nói nữa.

Hiện tại Tô Tín tiếp được vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, mặc dù đại bộ phận người cho rằng Tô Tín đang quá tự tin, công huân Giang Nam đạo và danh khí giang hồ đã làm hắn tự phụ.

Bọn họ cũng chỉ dám nói lời này trong lòng mình mà thôi, nói ra không chỉ đắc tội Tô Tín, còn có nguy hiểm bị tát vào mặt.

Thiết Chiến dẫn theo Tô Tín trở lại phòng của mình, hắn trầm giọng nói với Tô

Tín:

Chuyện ngươi làm lần này rất mạo hiểm, ngươi chưa từng tới thành Thịnh Kinh, nó phức tạp vượt quá ngươi tưởng tượng.

Ta cũng từng muốn thiết lập vị trí này nhưng vẫn không nói ra, nguyên nhân là do quá khó lựa chọn người phù hợp.

Hiện tại là thời điểm các hoàng tử đang tranh đoạt tới lúc gay cấn, hiện tại ngươi tiếp nhận vị trí này sẽ có nguy hiểm.

Tô Tín cũng không có giải thích quá nhiều, hắn chỉ thản nhiên nói:

- Cầu phú quý trong nguy hiểm.

Quyền lợi đến tay sẽ không có ai đưa ra ngoài, đối với Tô Tín mà nói càng phải như vậy.

Vị trí tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh tương đương với vị trí cục trưởng cục công an thủ đô kiếp trước của Tô Tín, quyền lợi lớn nhưng cũng không dễ làm.

Vị trí này rất cần thiết cho Tô Tín hiện tại, nhiệm vụ hệ thống yêu cầu Tô Tín trong ba năm trở thành một trong tứ đại thần bộ, hiện tại cũng chỉ còn lại thời gian

một năm.

Vị trí tứ đại thần bộ không dễ làm như vậy, không chỉ cần thực lực, còn cần tư lịch.

Tô Tín hiện tại đã là một trong tứ đại thần bộ dự bị, dựa theo Thiết Chiến nói, trong tứ đại thần bộ dự bị có tồn tại Dung Thần Cảnh, Tô Tín lấy cái gì tranh đoạt với người ta? Thực lực không nói, chỉ tư lịch và bối phận đã không bằng người ta.

Cho nên nói hiện tại cho dù tứ đại thần bộ lập tức chết một, Tô Tín cũng đừng mong thượng vị.

Hiện tại Tô Tín muốn làm chính là tích lũy tư lịch bản thân, khi đó không ai dám bỏ qua sổ ghi chép công huân của hắn.

Giống như vị trí tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, nếu Tô Tín ngồi vững vàng, có thể nói hắn là đệ nhất nhân dưới tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn.

Cho nên cho dù biết là cái bẫy thì Tô Tín cũng phải nhảy vào, biết rõ đây là viên đạn bọc đường, Tô Tín cũng phải cởi lớp vỏ đường xuống.

Nhìn thấy tâm ý Tô Tín đã quyết, Thiết Chiến lắc đầu không nói gì nữa, chỉ nói:

Nếu ngươi đã quyết định thì làm đi.

Lưu Phượng Vũ nói cho ngươi người cũng không phải mặt hàng gì tốt, trong đó chắc chắn có trộn lẫn cây đinh của hắn vào.

Thủ hạ tâm phúc của ngươi không ở bên người, ta cho ngươi một người, ngươi có thể hoàn toàn tín nhiệm hắn.

Thiết Chiến vỗ vỗ tay, một hán tử cao hai mét đi vào, chắp tay nói với Thiết Chiến:

Tham kiến đại nhân. Thiết Chiến nói:

Đây là Thiết Thạch, một trong mấy đệ tử kiệt xuất nhất đời thứ ba của Thiết gia, trước kia vẫn làm thân vệ của ta.

Hắn làm người trầm ổn, tuyệt đối có thể tín nhiệm, nhưng làm việc cứng nhắc, chuyện cần biến báo, ngươi tốt nhất đừng bảo hắn đi làm.

Thiết gia đến bây giờ cũng chỉ truyền thừa ba đời mà thôi, Thiết Ngạo, Thiết Chiến và mấy huynh đệ Thiết gia là đời thứ nhất.

Đời thứ hai chính là đời của Thiết Vô Tình, chỉ có điều Thiết Vô Tình là người trẻ tuổi nhất, mấy huynh trưởng của hắn có thậm chí đã đột phá Hóa Thần Cảnh hơn mười năm.

Thiết Thạch trước mặt là đời thứ ba Thiết gia, xem như thế hệ trẻ nhất, xem thực lực của hắn đã là Thần Cung Cảnh đỉnh phong, nửa bước nguyên thần, xem ra cũng chỉ hơn ba mươi mà thôi, không thể so với võ giả Nhân Bảng nhưng cũng đủ xuất sắc.

Nghe được Thiết Chiến nói, Thiết Thạch lập tức chấp tay với Tô Tín, cung kính

nói:

Tham kiến Tô Tín đại nhân. Tô Tín cười nói:

Thiết huynh không cần đa lễ.

Thiết Thạch nghiêm túc lắc lắc đầu nói:

- Lễ không thể bỏ.

Tô Tín cười cười, Thiết Thạch đúng như Thiết Chiến nói, làm người tương đối cứng nhắc nghiêm túc.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 759 - Tiền Nhiệm (1)

Dùng thời gian ba ngày, quả nhiên Lưu Phượng Vũ đã xây xong Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh.

Kỳ thật cũng không phải xây, mà là nơi Lục Phiến Môn dùng gửi lại các văn thư tài liệu quá hạn.

Mật thám Lục Phiến Môn hàng năm trình lên tư liệu nhiều kinh người, phải có nơi an trí chuyên môn mới được, mặc dù nói có chút tư liệu đã quá hạn nhưng cần phải bảo tồn.

Cho nên Lưu Phượng Vũ trực tiếp bảo người dọn sạch nơi này, lại biến nơi n ày thành tổng bộ Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, quy mô vẫn còn lớn, đầy đủ hơn năm ngàn người ở lại, trong đó còn có một diễn võ trường lớn ngàn trượng.

Cho nên ngày thứ ba, Tô Tín trực tiếp dẫn theo Thiết Thạch đến tổng bộ Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh tiền nhiệm.

Một ngàn bộ đầu cảnh giới Tiên Thiên đã được Lưu Phượng Vũ an bài cho Tô Tín, đồng thời còn có ba ngàn tên võ giả Hậu Thiên cũng được nhét vào trong đó.

Tô Tín đi ở phía trước, Thiết Thạch theo phía sau, khoảng cách vĩnh viễn vẫn cách một bước, cho tới bây giờ không có đổi qua.

Tính cách Thiết Thạch đúng như Thiết Chiến đã từng nói qua, tương đối cứng nhắc, không biết biến báo.

Tô Tín bàn giao hắn làm nhiệm vụ, Thiết Thạch đều có thể hoàn thành cẩn thận

tỉ mỉ, nhưng Tô Tín không bàn giao hắn làm, hắn cũng không đi làm, thậm chí có tình huống đột xuất, năng lực ứng biến của hắn cực kém.

Ở điểm này Thiết Thạch kém Hoàng Bỉnh Thành rất nhiều.

Hoàng Bỉnh Thành đi theo bên người Tô Tín nhiều năm như vậy, đã sớm quen suy một ra ba.

Có chuyện gì Tô Tín chỉ cần nói một câu, Hoàng Bỉnh Thành lập tức biết rõ nên làm cái gì bây giờ.

Nhưng Thiết Thạch lại không được, Tô Tín bảo hắn làm chuyện gì thì phải nói cho kỹ càng từng bước, sai một bước hắn cũng làm không tốt.

Nói một cách đơn giản, có thể dùng Thiết Thạch nhưng không thể đảm đương một phía.

Trong hoàn cảnh hiện tại, Tô Tín cũng không có khả năng yêu cầu quá nhiều, Hoàng Bỉnh Thành và tâm phúc của Tô Tín nên phải tọa trấn Giang Nam đạo, Tô Tín không có khả năng điều bọn họ tới đây.

Huống chi điểm mạnh của Thiết Thạch chính là thực lực của hắn, Thần Cung Cảnh viên mãn, nửa bước Nguyên Thần, cộng thêm Thiết Thạch có thân thể cường đại không kém gì võ tăng Thiếu Lâm, nếu như không phải vì lớn tuổi, hoàn toàn có thể đứng hàng Nhân Bảng.

Lúc này trong phòng nghị sự Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh vừa thành lập, ba mươi tên võ giả Thần Cung Cảnh đang ngồi tán gẫu vơi snhau, vừa chờ đợi Tô Tín xuất hiện.

Lưu Phượng Vũ nói cho Tô Tín ba mươi người có tư lịch truy phong tuần bổ cùng tập sự mật thám chính là ba mươi người trong phòng nghị sự, về sau bọn họ cũng là lực lượng trung kiên của Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh.

Với tính cách của Lưu Phượng Vũ, hắn đương nhiên không có khả năng cho Tô Tín tinh nhuệ chân chính, những người trong phòng nghị sự cũng không có chút

liên hệ nào với hai chữ tinh nhuệ.

Ba mươi người này trẻ có già có, có vẻ mặt vênh váo hung hăng, cũng không muốn liên hệ với ai, còn có vẻ mặt u sầu, có thở dài ai oán.

Cũng có vẻ mặt chán chường, thờ ơ, cũng có người nghiêm chỉnh nhưng đôi mắt đang nhìn loạn bốn phía, không biết đang đánh chủ ý gì.

Mọi người chờ trong phòng nghị sự một lát, nhìn thấy Tô Tín còn chưa tới, trong một bộ đầu tuổi hơn hai mươi tuổi, vẻ mặt vênh váo hừ lạnh nói:

Vị Tô đại nhân này có cái giá đỡ thật lớn, tới bây giờ vẫn chưa tới. Trung niên ngồi láu cá ngồi đối diện hắn cười hắc hắc, nói:

Đỗ Tiêu ngươi nói sai rồi, cái giá đỡ không lớn có thể gọi đại nhân sao?

Huống chi nếu người ta là đại nhân, làm sao giống như những tiểu nhân vật như chúng ta phải chờ ở nơi này sớm như vậy, đương nhiên người ta phải xuất hiện lúc sau cùng rồi.

Người tuổi trẻ Đỗ Tiêu hừ lạnh một tiếng, không có để ý đến hắn.

Ngồi phía dưới hai người, một trung niên ăn mặc lôi thôi, gương mặt u sầu, thở dài nói:

Vị đại nhân này tự cao tự đại không sao, nhưng vấn đề là Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh là nơi tốt sao.

Ta thà rằng ở trong cơ sở dữ liệu sao chép dữ liệu cũng không muốn tới chỗ như thế này, gây chuyện không tốt còn mất mạng.

Đỗ Tiêu hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên không muốn nói chuyện với loại người

này.

Trung niên láu cá lại nói:

Lão Dương ngươi không cần bi quan như vậy, những hoàng tử trong thành Thịnh Kinh thật sự rất hung hăng càn quấy, chúng

ta nói như thế nào cũng là người Lục Phiến Môn, bọn họ sẽ không hạ sát thủ với chúng ta.

Lão Dương lắc lắc đầu nói:

Làm thần tử phải có giác ngộ của thần tử, người ta là quân, chúng ta là thần, cho dù bọn họ thực giết chúng ta, cao lắm chỉ bị trách phạt mà thôi, chúng ta lại mất mạng đấy.

Nghe xong lời này, sắc mặt ba mươi người nơi đây biến thành lúng túng.

Bọn họ đã từng đảm nhiệm chức vụ truy phong tuần bổ cùng tập sự mật thám, hai vị trí này cần thực lực và tâm cơ thủ đoạn, thiếu một thứ cũng không được.

Cho nên khi bọn họ vừa nghe Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh được thành lập, bọn họ lập tức cảm giác được hung hiểm trong đó.

Cho dù bọn họ không muố nhưng không có biện pháp cự tuyệt.

Lục Phiến Môn kỷ luật nghiêm minh, ngươi dám kháng lệnh cấp trên đưa xuống, muốn chết sao?

Cho nên cho dù không muốn cũng không ai dám cự tuyệt.

Không có người nào xem trọng tương lai Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh.

Tô Tín đảm nhiệm vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, cho dù hắn thực làm hư hại, hắn cũng là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, là đối tượng Thiết gia bồi dưỡng trọng điểm, chẳng qua chịu chút trừng phạt mà thôi, không đau không ngứa.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 760 - Tiền Nhiệm (2)

Nhưng bọn họ làm thủ hạ Tô Tín thì không nhất định, vạn nhất thật xung đột với các hoàng tử, bọn họ sẽ chết thật đấy.

Thời điểm này, cửa lớn phòng nghị sự bị đẩy ra, tất cả mọi người đứng dậy hành lễ với Tô Tín:

- Tham kiến Tô đại nhân.

Người cũng không phải ít nhưng âm thanh hữu khí vô lực, quả thực còn không bằng bộ khoái cấp thấp của Lục Phiến Môn.

Tô Tín cau mày, những người này còn kém hơn hắn tưởng tượng.

Hắn biết Lưu Phượng Vũ không có khả năng hào phóng ném cho hắn ba mươi bộ đầu có tư lịch truy phong tuần bổ cùng tập sự mật thám, đám người trước mặt dùng một câu không đứng đắn cũng không kém bao nhiêu.

Trong thời gian ba ngày qua, Tô Tín cũng không có nhàn rỗi, hắn mượn lực lượng Thiết gia điều tra Lưu Phượng Vũ sẽ cho hắn võ giả như thế nào, cho nên trong nội tâm Tô Tín đã nắm giữ tư liệu ba mươi người nơi đây, là một đám người thê thảm.

Tuy bọn họ có tư lịch truy phong tuần bổ cùng tập sự mật thám, nhưng bọn họ đều là võ giả mà các bộ đầu Hóa Thần Cảnh không muốn.

Nhìn dáng vẻ đám người nơi đây, Tô Tín cười lạnh nói:

Như thế nào, xem ra các vị không vui ah? Có phải cảm thấy bị điều tới Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh chính là chuyện nấm mốc?

Thuộc hạ không dám.

Âm thanh thưa thớt vang lên, tuy nhiên tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Phế vật! Một đám phế vật! Tô Tín lạnh lùng lên tiếng.

Vừa nói ra lời này, lập ba mươi bộ đầu có mặt nơi đây lập tức biến sắc, trên mặt lộ lộ ra vẻ mặt giận dữ.

Đừng nhìn dáng vẻ bọn họ hiện tại thê thảm, nhưng bọn họ từng làm qua truy phong tuần bổ và tập sự mật thám hàng thật giá thật, đều là tinh anh của Lục Phiến Môn, bây giờ lại bị người ta chỉ vào mặt mắng phế vật, cho dù Tô Tín là võ giả Hóa Thần Cảnh, bọn họ cũng không chịu nhục.

Người trẻ tuổi tên Đỗ Tiêu lúc này đứng bật dậy, trợn mắt nhìn Tô Tín:

- Ngươi nói ai là phế vật?

Tô Tín không có phản ứng đến hắn, chỉ cười lạnh nói:

Như thế nào, nói các ngươi là phế vật các ngươi còn không vui? Các ngươi chỉ nhìn thấy hung hiểm của Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh nhưng các ngươi có từng nhìn thấy kỳ ngộ trong đó? Tầm nhìn hạn hẹp!

Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh đúng là hung hiểm, Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh mới thành lập, không người nào tranh quyền đoạt lợi với các ngươi, chỉ cần Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh ổn định, các ngươi chính là công thần đầu tiên, sẽ được trọng dụng.

Hơn nữa Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh địa vị đặc thù, quản hạt diện tích nhỏ nhưng chức quyền đẳng cấp bản thân lại cao hơn Lục Phiến Môn các đạo khác

nửa cấp.

Nếu như nói những việc này là chỗ tốt tương lai, nhưng cũng có lợi ích trước

mắt,

Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh chỉ có một ngàn tên võ giả Tiên Thiên, nhưng chuẩn bị tài nguyên cho năm ngàn người, các ngươi có khả năng đạt được đồ vật nhiều gấp năm lần người khác.

Các ngươi không nhìn thấy nhiều chỗ tốt như thế, lại chỉ nhìn chằm chằm những hung hiểm kia, không phải tầm nhìn hạn hẹp là cái gì?

Bởi vì cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu chỉ có chút nguy hiểm mà không dám mạo hiểm, còn luyện võ làm gì?

Mọi người nơi này giữ im lặng, trung niên láu cá cười khổ, nói:

Tô đại nhân, không phải chúng ta sợ chết, mà là Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh có nguy hiểm quá lớn.

Muốn thống trị tốt thành Thịnh Kinh, như vậy cần phải ma sát với các hoàng tử Đại Chu, nếu đối phương ra tay độc ác giết người, chúng ta không đánh lại ah.

Tô Tín không có trả lời, hắn cầm tờ giấy và đọc:

Đỗ Tiêu, hai mươi chín tuổi, ba năm trước đột phá đến Thần Cung Cảnh trở thành truy phong tuần bổ.

Tính tình kiệt ngao bất tuần, hoàn thành tất cả nhiệm vụ nhưng bởi vì đắc tội ba vị truy phong tổng bộ đầu mà bị đuổi ra khỏi hàng ngũ truy phong tuần bổ, trở thành bộ khoái bình thường trong Lục Phiến Môn.

Sắc mặt Đỗ Tiêu âm trầm ngồi lại ghế của mình, hắn có thực lực, cũng có năng lực nhưng tính tình thối không thể sửa được.

Đối với những truy phong tổng bộ đầu mà nói, một gã truy phong tùng bổ Thần

Cung Cảnh nhiều hắn không nhiều lắm, ít hắn không ít, lưu hắn bên người chỉ chọc tức bản thân, cho nên liền trực tiếp trục xuất hắn ra khỏi hàng ngũ truy phong tuần bổ.

Tô Tín lại tiếp tục nói:

Dương Vũ Long, năm mươi ba tuổi, Thần Cung Cảnh đỉnh phong, lúc chấp hành nhiệm vụ từng phạm sai lầm, làm cho hơn mười tên đồng liêu bị giết.

Sau khi trở lại Lục Phiến Môn bị trách phạt, vậy mà không dám đi chấp hành nhiệm vụ lần nữa, ngày bình thường chỉ phụ trách dạy bảo tân bộ khoái Lục Phiến Môn và sao chép công tác.

Trên mặt Dương Vũ Long chán chường lộ ra một tia thống khổ.

Hắn thiếu niên gia nhập Lục Phiến Môn, những người bị chết đều là đồng môn sư huynh đệ của hắn, cũng bởi vì hắn sai lầm cho nên toàn quân bị diệt, Dương Vũ Long vẫn chán chường như hiện tại.

Hắn muốn một lần nữa trở lại hàng ngũ truy phong tuần bổ nhưng đáng tiếc lúc trước hắn phạm sai lầm quá lớn.

Cho nên hiện tại không có truy phong tổng bộ đầu nào dám muốn hắn, cho nên hắn đường đường võ giả Thần Cung Cảnh đỉnh phong chỉ có thể dựa vào công tác ghi chép mà sống, đây cũng là một loại bi ai.

Tô Tín lại đưa mắt nhìn sang trung niên láu cá, nói:

Tề Phượng Lâm, bốn mươi bảy tuổi, Thần Cung Cảnh trung kỳ, tập sự mật thám, bởi vì nhìn thấy chuyện tư mật của một vị đại nhân triều đình nào đó nên bị trả thù, mệnh lệnh Lưu Phượng Vũ giáng chức đá ngươi ra khỏi tập sự mật thám, cả đời không mướn ngươi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 761 - Thu Nạp Nhân Tâm (1)

Ba mươi võ giả Thần Cung Cảnh nơi này, tất cả mọi người đã từng đảm đương qua vị trí tập sự mật thám và truy phong tuần bổ.

Nhưng bọn họ vì đủ loại nguyên nhân mà bị đuổi ra khỏi hai hàng ngũ này, là người bị cho ra rìa trong Lục Phiến Môn, không có người thích dùng, hoặc là như Đỗ Tiêu, không ai dám dùng.

Dù sao những người này ở lại trong Lục Phiến Môn cũng lãng phí bổng lộc, cho nên Lưu Phượng Vũ đóng gói toàn bộ đám người này đưa sang chỗ Tô Tín.

Sau khi Tô Tín đọc lý lịch của đám người ở đây, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ âm trầm, cũng không có người nào nói chuyện.

Tô Tín cười lạnh nói:

Các ngươi thoả mãn với sinh hoạt hiện tại sao? Đường đường truy phong tuần bổ, tập sự mật thám, tinh nhuệ Lục Phiến Môn, nhưng kết quả bây giờ lăn lộn còn thua cả bộ khoái bình thường, các ngươi không biết xấu hổ sao?

Đỗ Tiêu hừ lạnh một tiếng nói:

Cùng lắm cởi quan phục trên người, đi vào giang hồ làm võ giả tán tu. Tô Tín nhìn hắn như nhìn thằng ngu:

Lục Phiến Môn là nơi ngươi muốn vào là vào, muốn đi thì đi sao? Có tin

ngươi dám làm như thế, ngày hôm sau Lục Phiến Môn sẽ phát động tất cả lực lượng

truy nã ngươi, ngươi không thể bước ra Bắc Nguyên đạo nửa bước.

Muốn gia nhập Lục Phiến Môn rất đơn giản, có thực lực là được, nhưng muốn rời khỏi Lục Phiến Môn lại không phải đơn giản như vậy.

Chức trách Lục Phiến Môn rất đặc thù, nếu một ít cơ mật giang hồ và triều đình bị tiết lộ ra ngoài, đây chính là vấn đề lớn.

Huống chi truy phong tuần bổ cùng tập sự mật thám biết rõ quá nhiều tin tức cơ mật… Triều đình không có khả năng thả bọn họ đi.

Cho nên trong những người ở đây, có lẽ có người đã từng phạm phải sai lầm lớn, nhưng Lục Phiến Môn cũng chỉ khấu trừ phạt bổng lộc, hoặc là đá hắn ra khỏi hàng ngũ truy phong tuần bổ cùng tập sự mật thám, nhưng không có trục xuất ra khỏi Lục Phiến Môn.

Tô Tín trầm giọng nói với đám người nơi đây:

Ta mặc kệ các ngươi từng làm chuyện gì trong quá khứ, nhưng hiện tại ta cho các ngươi một cơ hội hoàn toàn mới, cơ hội quật khởi mới.

Trong Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, chỉ cần ngươi có năng lực, ngươi có thể đạt được tất cả những gì ngươi nên có, nhất định sẽ có nguy hiểm, nhưng cầu phú quý trong nguy hiểm, không có thứ gì mà không cần trả giá.

Tô Tín chỉ vào mình chính mình và nói:

Tin ta, đi theo Tô Tín ta, Tô Tín ta không phải ngu ngốc, sẽ không cầm tiền đồ của mình ra nói giỡn.

Không tin ta, vậy bây giờ cút ra ngoài cho ta, cho dù Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh hiện tại rất thiếu người nhưng ta cũng không cần phế vật, cũng không cần bùn nhão không nặn thành tường.

Tô Tín nói chuyện làm mọi người rất tức giận, nhưng trong nội tâm bọn họ đúng là không cam lòng.

Toàn bộ tập sự mật thám và truy phong tuần bổ trong Lục Phiến Môn không tới ngàn người, có thể trở thành một trong số đó, bọn họ chính là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Kết quả hiện tại bọn họ bởi vì đủ nguyên nhân mà bị xa lánh như hiện tại, có ai không cam tâm?

Tề Phượng Lâm dáng vẻ láu cá cười lạnh một tiếng, nói:

Tô đại nhân, ta chỉ hỏi ngươi vừa vấn đề, nếu tương lai xảy ra chuyện, ngươi có thể ném ta ra gánh tội thay hay không?

Lúc trước ta thật nhìn thấy việc không nên nhìn thấy, nhưng đó là lãnh đạo trực tiếp phân phó ta đi thăm dò.

Kết quả xảy ra chuyện, Lưu Phượng Vũ nói một câu, hắn không nháy mắt một cái đã bán ta ra.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Không thể bảo vệ thủ hạ dưới tay mình, Tô Tín ta còn có mặt mũi nào lăn lộn trong Lục Phiến Môn?

Ngươi có thể hỏi thăm một chút, trong Lạc Dương lôi, cho dù Bích Huyết Thanh Sơn Đường muốn mang người của ta đi cũng không được.

Bất kể là ai, muốn động tới người Tô Tín ta, vậy phải qua cửa ải ta trước.

Bộ đầu bình thường như bọn họ đương nhiên không biết việc xảy ra tại Lạc Dương lôi, vấn đề này cũng không khó, sau khi trở về tùy tiện nghe ngóng là được, cho nên bọn họ không chút nghi ngờ lời Tô Tín nói.

Đây là chỗ tốt của thanh danh mang lại, nghe được Tô Tín nói như vậy, trên mặt Tề Phượng Lâm thu hồi nụ cười láu cá lúc trước, hắn thi lễ với Tô Tín thật sâu, nói:

- Tề Phượng Lâm tham kiến đại nhân!

Những võ giả còn lại hai mắt nhìn nhau, cuối cùng tất cả cắn răng một cái và thi lễ với Tô Tín, âm thanh vang dội:

- Tham kiến đại nhân!

Đúng như Tô Tín đã nói, cầu phú quý trong nguy hiểm, tuy hiện tại vẫn có rất nhiều người không tin Tô Tín, nhưng vấn đề là bọn họ hiện tại trừ tin tưởng Tô Tín thì không có biện pháp nào khác, trừ phi muốn làm bùn nhão cả đời, tìm vị trí nhàn tản trong Lục Phiến Môn sống nốt quãng đời còn lại.

Người trong Lục Phiến Môn đều biết thân phận và sự tích của bọn họ, truy phong tuần bổ và tập sự mật thám không có khả năng muốn bọn họ, cho dù là Lục Phiến Môn các đạo của Đại Chu cũng không muốn bọn họ.

Hiện tại Tô Tín phụng lệnh thành lập Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, chỉ nhìn thực lực, không so đo quá khứ, đây có thể là cơ hội cuối cùng của bọn họ.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, cùng lắm đánh cược lần cuối cùng mà thôi.

Không thấy ngay cả Đỗ Tiêu kiệt ngạo bất tuân, hiện tại cũng ngoan ngoãn hành lễ với Tô Tín hay sao?

Kỳ thật Đỗ Tiêu cúi đầu với Tô Tín không phải bởi vì Tô Tín nói chuyện đả động tới hắn, mà là vì thực lực của Tô Tín.

Mặc dù Đỗ Tiêu là người kiệt ngao bất tuần, nhưng ở trước mặt Tô Tín, hắn còn thật không có tư cách này.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 762 - Thu Nạp Nhân Tâm (2)

Luận tuổi, Tô Tín còn nhỏ hơn hắn, luận thực lực, Tô Tín chính là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư.

Luận công tích, Đỗ Tiêu lúc còn đảm nhiệm truy phong tuần bổ thật sự xuất sắc hoàn thành không ít nhiệm vụ, nhưng so sánh với Tô Tín, những nhiệm vụ hắn hoàn thành không thể so sánh được.

Tô Tín gõ gõ cái bàn nói:

Nếu như thế, ta sẽ lại phân phối chức trách của các ngươi lần nữa.

Thành Thịnh Kinh có bốn mươi chín phường thị, trung tâm hoàng thành không cần phải xen vào, phường thị còn lại là đông tây nam bắc mười hai phường, mỗi địa vực sáu người quản lý, Tề Phượng Lâm ngươi dẫn theo năm người tọa trấn trong Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, xảy ra chuyện lập tức bẩm báo với ta ngay.

Tề Phượng Lâm gật gật đầu, trước kia hắn làm tập sự mật thám đã từng phụ trách đếm rõ số lượng tư liệu mật báo từ các châu phủ, cho nên làm chuyện phối hợp tác chiến trung tâm dễ như trở bàn tay.

Đỗ Tiêu chắp chắp tay hỏi:

Tô đại nhân, Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh chúng ta làm việc theo quy củ

nào?

Ngày xưa Lục Phiến Môn vừa mới thành lập đã có được luật pháp hoàn chỉnh, nhưng đã nhiều năm như vậy, bộ luật pháp này đã sớm không kịp thời đại.

Đại Chu vương triều bốn mươi chín đạo, tình huống mỗi một đạo không giống nhau, một bộ luật pháp căn bản không thể đối xử như nhau, cũng không thể đều áp dụng như nhau.

Huống chi từ khi thực lực Lục Phiến Môn thay đổi, tất cả thế lực vũ lực lớn cũng thay đổi, luật pháp càng quá hạn.

Cho nên hiện tại luật pháp Lục Phiến Môn cũng chỉ làm cảnh mà thôi, chỉ cần cam đoan mấy nguyên tắc lớn không có vấn

đề là đủ.

Những thứ còn lại thế lực địa phương có thể tùy cơ ứng biến, cho nên tổng bộ đầu Lục Phiến Môn các đạo có quyền lợi cực lớn.

Hiện tại Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh cũng như thế, tình huống còn phức tạp hơn các đạo nhiều, cho nên cũng cần một bộ quy củ làm việc.

Tô Tín lạnh nhạt nói:

Quy củ? Quy củ rất đơn giản, đó chính là vương tử phạm pháp đồng tội với thứ dân.

Bọn họ động thủ trong vương phủ thì ta không xen vào, động thủ bên ngoài thành Thịnh Kinh cũng mặc kệ, nhưng chỉ có một điểm, bọn họ động thủ trong thành Thịnh Kinh chính là phá hư quy củ.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, vị Tô đại nhân này muốn đùa thật với các hoàng

tử.

Đỗ Tiêu do dự nói:

- Thực lực của chúng ta…

Hiện tại hoàng tử dám công nhiên động thủ trong thành Thịnh Kinh đều có thế lực sau lưng rất kinh người, dưới trướng có mấy cao thủHóa Thần Cảnh võ đạo tông sư.

Bọn họ chỉ là võ giả Thần Cung Cảnh, ở nơi khác cũng tính là cao thủ nhưng đối mặt Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, bọn họ lại không có sức hoàn thủ.

Tô Tín nói:

Các ngươi không cần quan tâm chuyện này, nếu có hoàng tử dám can đảm động thủ trong thành Thịnh Kinh, các ngươi đi qua khuyên can bọn họ không nghe, các ngươi trở về nói cho ta biết, ta sẽ tự đi giải quyết.

Nghe được Tô Tín nói như vậy, đám người Đỗ Tiêu không hề hỏi nhiều.

Bọn họ không thể đối phó Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, nếu Tô Tín nói đến tìm hắn, như vậy phải xem tài năng của đại nhân nhự thế nào.

Trong Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, trừ ba mươi tên đã từng là truy phong tuần bổ cùng tập sự mật thám ra, Lưu Phượng Vũ cũng không có động tay vào các võ giả Tiên Thiên cùng Hậu Thiên, đều là bộ khoái Lục Phiến Môn có kinh nghiệm hàng thật giá thật.

Cho nên dù Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh Lục Phiến Môn vừa mới xuất hiện một ngày cũng đã bắt đầu vận hành đâu vào đấy.

Mặc dù các hoàng tử và thế lực kinh thành đều biết Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh thành lập nhưng không đặt nó vào trong mắt.

Hiện tại tranh đoạt hoàng trữ mới là việc quan trọng nhất, bọn họ sẽ không quan tâm chuyện còn lại.

Lúc này Thái vương Cơ Ngôn Thành đang ở trong vương phủ, Cơ Ngôn Thành tức giận ném chén trà xuống đất, hơn nữa còn đánh vỡ cái bàn bên cạnh.

Cơ Ngôn Dự ah Cơ Ngôn Dự, ta thật sự xem thường ngươi, không nghĩ tới ngươi lại còn chơi tiết mục cướp đoạt trong âm thầm!

Sắc mặt Cơ Ngôn Thành tái nhợt, thị nữ hạ nhân khác trong Thái vương phủ sợ hãi không dám tới gần, bên cạnh hắn cũng chỉ có một mình thái giám tổng quản

thiếp thân, Hóa Thần Cảnh Phùng Anh.

Nhìn thấy dáng vẻ của Cơ Ngôn, Phùng Anh lắc lắc đầu nói:

Điện hạ còn xin bớt giận, việc đã đến nước này, ván cờ này chúng ta chỉ có thể bóp mũi thừa nhận.

Cơ Ngôn Thành tức giận là vì mình lại bị Tương vương Cơ Ngôn Dự ám toán.

Thời điểm tại Lạc Dương lôi, Cơ Ngôn Dự biểu hiện không nóng không lạnh, dáng vẻ hòa khí sinh tài, mời chào người

cũng do Cơ Ngôn Thành chọn lựa trước.

Cơ Ngôn Dự làm ra dáng vẻ dịu dàng ngoan ngoãn đã lừa gạt được Cơ Ngôn Thành, hắn không có phòng bị với cửu đệ này.

Nhưng chờ hắn vừa đoạn tuyệt quan hệ với Thanh Thành kiếm phái, Cơ Ngôn Dự bên kia đã phái người liên hệ với Thanh Thành kiếm phái, ngược lại làm cho Thanh Thành kiếm phái đến ủng hộ hắn, Thanh Thành kiếm phái bên kia cũng lập tức là đáp ứng.

Cho nên vừa mới trở về thành Thịnh Kinh, Cơ Ngôn Thành liền nhìn thấy Cơ Ngôn Dự và Thanh Thành kiếm phái Trâu Thanh Huyền đi cùng nhau, hắn lập tức hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Cơ Ngôn Thành xem ra, Thanh Thành kiếm phái không thể giúp mình nhưng tuyệt đối không thể giúp người khác.

Thanh Thành kiếm phái trong trì kiếm ngũ phái có thế lực quá lớn, đủ tạo thành lực lượng phá vỡ các hoàng tử.

Tối thiểu có Thanh Thành kiếm phái ủng hộ, lực lượng Cơ Ngôn Dự hiện tại đã sắp vượt qua Cơ Ngôn Thành.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 763 - Hoàng Tử Tranh Giành (1)

Cơ Ngôn Thành làm người lòng dạ nhỏ hẹp, người Thanh Thành kiếm phái bị Cơ Ngôn Dự cướp đoạt âm thầm, dù thế nào Cơ Ngôn Thành cũng không nuốt trôi khẩu khí này.

Đi! Theo ta ra ngoài, ta muốn xem là ai cho Cơ Ngôn Dự đến lá gan dám âm thầm cướp đoạt đồ của ta.

Phùng Anh bên cạnh hắn thở dài, Thái vương điện hạ đi tìm Cơ Ngôn Dự phiền toái, căn bản không có chút tác dụng nào.

Ngươi đã phân rõ giới hạn với Thanh Thành kiếm phái, Cơ Ngôn Dự âm thầm liên hệ với Thanh Thành kiếm phái thì như thế nào?

Hiện tại chỉ là giậu đổ bìm leo, nhưng cũng không có ai nói gì, thậm chí Cơ Ngôn Dự không có âm thầm bỏ đá xuống giếng cũng xem như không tệ.

Huống chi Cơ Ngôn Dự đạt được Thanh Thành kiếm phái trợ giúp thực lực tăng nhiều, trước mắt Thái vương phủ bọn họ nói không chừng còn không thắng nổi người ta đấy.

Cơ Ngôn Thành đã nói ra lời này, hắn cũng đành phải làm theo, dù sao Cơ Ngôn Thành là chủ tử, hắn có là võ giả Hóa Thần Cảnh đi chăng nữa cũng là nô tài.

Những thái giám bọn họ đều đi từ hoàng cung đại nội ra ngoài, tuy thành tựu võ đạo tông sư nhưng một thân tu vi lại là triều đình cho, nếu ngươi dám không tuân mệnh lệnh, vậy triều đình cũng có năng lực thu lại một thân tu vi của ngươi.

Cơ Ngôn Thành hùng hổ đánh tới Tương vương phủ, lúc này Cơ Ngôn Dự lại không có ở trong Tương vương phủ, hắn đang mở yến tiệc trong quán rượu chiêu đãi người Thanh Thành kiếm phái.

Thời điểm Thanh Thành kiếm phái hợp tác với Cơ Ngôn Thành chỉ phái một mình Trâu Thanh Huyền tới, nhưng lần này lại phái thêm hai võ giả Hóa Thần Cảnh.

Thanh Thành kiếm phái cũng ý thức được, thủ đoạn trở mặt của những hoàng tử Đại Chu cũng không kém gì phụ hoàng của bọn họ, nhân số ít không thể trấn được bọn họ, không thể không phòng.

Hợp tác với Cơ Ngôn Dự, người Thanh Thành kiếm phái vẫn rất hài lòng, tối thiểu còn dễ hợp tác hơn so với Cơ Ngôn Thành.

Mặc dù nói song phương hợp tác, nhưng bất cứ hợp tác nào cũng phải phân chủ yếu và thứ yếu.

Thời điểm hợp tác với Cơ Ngôn Thành, Cơ Ngôn Thành chính là chủ, Thanh Thành kiếm phái chính là thứ.

Bởi vì khi đó Thanh Thành kiếm phái chủ động yêu cầu tìm đến Cơ Ngôn Thành hợp tác.

Huống chi khi đó Cơ Ngôn Thành chính là một trong những người có hi vọng đoạt hoàng trữ nhất, cho nên Thanh Thành kiếm phái hợp tác tương đương với dệt hoa trên gấm, tự nhiên không được Cơ Ngôn Thành coi trọng.

Cơ Ngôn Dự không giống, hắn chủ động liên hệ với Thanh Thành kiếm phái.

Chỉ có đạt được Thanh Thành kiếm phái trợ giúp, hắn mới có tư cách địa vị ngang hàng với đám người Cơ Ngôn Thành.

Cho nên Cơ Ngôn Dự rất khách khí với người Thanh Thành kiếm phái, dáng vẻ như xem bọn họ trở thành núi dựa của mình.

Cơ Ngôn Dự vừa an bài ca múa, vừa nâng chén với đám người Trâu Thanh Huyền, nói:

Mấy vị đạo trưởng, các ngươi có thể tới giúp bổn vương đó là chuyện may mắn của bổn vương, các ngươi yên tâm, chỉ cần bổn vương có thể leo lên ngôi vị hoàng đế, chỉ cần ta ngồi lên vị trí kia một ngày, Thanh Thành kiếm phái sẽ đứng đầu trì kiếm ngũ phái!

Đứng đầu trì kiếm ngũ phái chỉ là thanh danh hư vô mờ mịt, nhưng chính vì thanh danh này lại là thứ từ khi Thanh Thành kiếm phái lập phái đến nay vẫn không theo đuổi được.

Thanh danh là thứ rất huyền diệu, nhưng lại không thể phủ nhận, có đôi khi tác dụng của thanh danh rất lớn.

Trong trì kiếm ngũ phái, trừ Ba Thục kiếm phái ra, ba phái khác đều từng đạt được vị trí đứng đầu trì kiếm ngũ phái.

Không cần nói Kiếm Thần Sơn, phần lớn thời gian Kiếm Thần Sơn đều nằm ở dưới thung lũng, nhưng vạn nhất trong đoạn thời gian nào đó Kiếm Thần Sơn xuất hiện thế hệ kinh tài tuyệt diễm, lập tức có thể dẫn dắt Kiếm Thần Sơn thành đứng đầu trì kiếm ngũ phái.

Dịch Kiếm Môn hơn hai mười năm trước đã đứng đầu trì kiếm ngũ phái, tứ đại kiếm chủ đều xuất hiện uy áp võ lâm, không tính trì kiếm ngũ phái, cho dù tính cả giang hồ cũng là tông môn nằm trong tốp năm.

Một trận chiến với Cản Thi Phái đã hù không ít người, đối phương chính là một trong cửu ngục tà ma, tông môn đỉnh cấp trên võ lâm, cho dù triều đình muốn triệt để diệt Cản Thi Phái cũng phải xuất động tất cả cao thủ, gây chuyện không tốt còn có thể nguyên khí đại thương.

Nhưng Dịch Kiếm Môn lại dám bằng vào lực lượng một tông đánh Cản Thi Phái tàn phế triệt để, hơn nữa bản thân không có rơi ra khỏi trì kiếm ngũ phái, chỉ phần thực lực này cũng đủ làm các tông môn võ lâm khác kinh hãi không thôi.

Tuy Danh Kiếm Sơn Trang là gia tộc truyền thừa, nhưng người Hà gia có thiên phú kiếm đạo truyền thừa vào trong huyết mạch, cho nên Danh Kiếm Sơn Trang xuất hiện cường giả lớp lớp, không có Dịch Kiếm Môn thời kỳ đỉnh phong áp chế, Danh Kiếm Sơn Trang cũng trở thành đứng đầu trì kiếm ngũ phái.

Nhưng trái lại Thanh Thành kiếm phái bọn họ không nóng không lạnh, thời điểm yếu nhất thậm chí đứng ở dưới bét nhất trong trì kiếm ngũ phái, thậm chí còn kém hơn cả Ba Thục Kiếm Các một lòng đúc kiếm, việc này cũng quá mức thê thảm.

Bởi như vậy, một ít võ giả tuổi nhỏ muốn bái sư, phụ mẫu những võ giả thiên phú xuất chúng sẽ đưa con cái của mình tới tông môn có danh tiếng lớn, mà tông môn đứng đầu trì kiếm ngũ phái chính là lựa chọn đầu tiên.

Tuy nói bình thường bọn họ cũng có xuất hiện một ít võ giả thiên phú xuất chúng, nhưng xác suất này quá nhỏ, thậm chí còn cần Thanh Thành kiếm phái tự mình xuống núi tìm.

Cho nên các môn phái giang hồ thích nhất đệ tử xuất thân từ tiểu thế gia, biết đọc sách viết chữ, hơn nữa còn có trụ cột võ đạo nhất định.

Thậm chí phụ mẫu bọn họ cũng có thể phán đoán tiềm lực, chỉ còn kém một bước lựa chọn môn phái, đến thời điểm này tác dụng của danh tiếng có tác dụng rất lớn.

Dĩ vãng Thanh Thành kiếm phái bọn họ không có chút cơ hội đứng đầu trì kiếm ngũ phái, hiện tại đã có cơ hội.

Dịch Kiếm Môn sau trận chiến với Cản Thi Phái đã tổn thương nguyên khí nặng nề, Kiếm Thần Sơn đang đứng dưới thung lũng, Ba Thục Kiếm Các một lòng đúc kiếm. v

Chỉ cần Thanh Thành kiếm phái có thể nắm lấy cơ hội, một lần hành động vượt qua Danh Kiếm Sơn Trang, vậy bọn họ sẽ đứng đầu trì kiếm ngũ phái, cho nên Thanh Thành kiếm phái lúc này mới tích cực tham gia vào tranh đấu giữa hoàng

thất Đại Chu.

Đám người Trâu Thanh Huyền cũng biết Cơ Ngôn Dự là hi vọng quật khởi của Thanh Thành kiếm phái, cho nên thái độ cũng không có chút ngạo mạn, cũng nâng chén rượu với Cơ Ngôn Dự, thập phần nể tình.

Lúc này dưới lầu có âm thanh huyên náo xôn xao.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 764 - Hoàng Tử Tranh Giành (2)

Cơ Ngôn Thành dẫn theo hơn mười tên võ giả ‘ đăng đăng đăng ’ đi lên lầu, trực tiếp đẩy ca cơ vũ nữ đang biểu diễn sang một bên, ngồi đối diện Cơ Ngôn Dự, cười lạnh nói:

Cửu đệ ah Cửu đệ, ta thật không nghĩ tới ngươi che giấu sâu như vậy, dám cướp đồ trước mặt ta, là ai cho ngươi lá gan làm như vậy?

Trên mặt Cơ Ngôn Dự lộ ra vẻ kinh ngạc:

Lục hoàng huynh nói gì vậy, tại sao ta lại nghe không hiểu? Cơ Ngôn Thành lạnh lùng nói:

Ngươi còn giả ngu với ta? Thanh Thành kiếm phái người xuất hiện ở chỗ ngươi nâng cốc ngôn hoan, đây là ý gì?

Thái vương điện hạ nói sai rồi, Thanh Thành kiếm phái chúng ta uống rượu với ai còn cần Thái vương điện hạ phê chuẩn sao?

Trâu Thanh Huyền thản nhiên nói.

Thái vương điện hạ, đừng quên lúc trước chính ngươi phủi sạch quan hệ với Thanh Thành kiếm phái chúng ta, hiện tại Thanh Thành kiếm phái chúng ta hợp tác với người khác, chẳng lẽ còn cần ngươi cho phép hay sao?

Người Thanh Thành kiếm phái cười lạnh một tiếng, hiển nhiên rất không ưa Cơ Ngôn Thành qua sông đoạn cầu.

Trên mặt Cơ Ngôn Thành xuất hiện một tia xấu hổ, hắn lại không hối hận việc đã làm lúc trước.

Chuyện Lưu Tuyên Thành đã làm cho hắn bị nhân hoàng Đại Chu tiến cung quở trách một phen, nếu hắn không đẩy trách nhiệm lên đầu của Thanh Thành kiếm phái, nói không chừng còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cơ Ngôn Thành cười lạnh nói với Cơ Ngôn Dự:

- Thanh Thành kiếm phái rắp tâm hại người, Lưu Tuyên Thành chính là vết xe

đổ.

Cơ Ngôn Dự cười cười không sao cả:

- Không sao, ta tin tưởng nhân phẩm các vị đạo trưởng Thanh Thành kiếm phái.

Cơ Ngôn Dự không phải người ngu, hắn cũng nhìn rõ chuyện lúc trước, Thanh Thành kiếm phái cũng chỉ là nấm mốc bị người ta hại mà thôi.

Mục đích chủ yếu của Thanh Thành kiếm phái hiện tại chính là trợ giúp một vị hoàng tử đoạt được ngôi vị hoàng đế, sau đó mượn lực lượng của hắn giúp Thanh Thành kiếm phái đoạt được vị trí đứng đầu trì kiếm ngũ phái, đi tính toán triều đình, chán sống sao? Thanh Thành kiếm phái cũng không phải đám điên Bạch Liên giáo.

Trâu Thanh Huyền cười lạnh nói:

Tương vương điện hạ nhìn rõ mọi việc, cũng không giống như những người khác, xảy ra chuyện chỉ biết giội nước bẩn lên thân người khác, khó thành châu báu!

Cơ Ngôn Thành trực tiếp đập vỡ cái bàn trước mặt mình, hừ lạnh nói:

Ngươi nói ai khó thành châu báu! Trâu Thanh Huyền khoát tay nói:

Nói ai trong lòng người đó tự biết.

Hai người này vài ngày trước còn nâng ly cạn chén, dáng vẻ hòa khí với nhau, kết quả hiện tại biến thành kẻ thù.

Cơ Ngôn Thành cười lạnh nói:

Thanh Thành kiếm phái các ngươi thật cho rằng phế vật Cơ Ngôn Dự có thể leo lên ngôi hoàng đế sao? Một phế vật tăng thêm một Thanh Thành kiếm phái kế cuối trong trì kiếm ngũ phái, vẫn chưa đủ!

Trâu Thanh Huyền, hôm nay ta nói cho ngươi biết, rốt cuộc thành Thịnh Kinh là địa bàn của ai, còn nữa, các ngươi thật chọn lầm người!

Vừa mới dứt lời, sau lưng Cơ Ngôn Thành đã xuất hiện mấy tên võ giả Hóa Thần Cảnh lao tới tấn công đám người Trâu Thanh Huyền.

Bọn họ đều là võ giả tán tu Cơ Ngôn Thành mời chào được, toàn bộ đều có tu vi Hóa Thần Cảnh, cũng có chút danh tiếng trên giang hồ.

Cho dù có danh tiếng, bình thường bọn họ không dám động thủ với người Thanh Thành kiếm phái.

Hiện tại bọn họ lại là người của Cơ Ngôn Thành, nơi này cũng là thành Thịnh Kinh, ở chỗ này, địa vị Thanh Thành kiếm phái cũng chỉ giống như bọn họ.

Bên Cơ Ngôn Thành có năm người, người Thanh Thành kiếm phái chỉ có ba người, Cơ Ngôn Dự cũng vội vàng phái thái giám thiếp thân đi lên hỗ trợ.

So với việc Cơ Ngôn Thành, thực lực Cơ Ngôn Dự thật sự rất kém cỏi.

Bên người Tương vương trừ một lão thái giám Hóa Thần Cảnh, hắn không có mời chào được võ giả Hóa Thần Cảnh

nào, có trời mới biết hắn làm sao có thể dừng chân tại thành Thịnh Kinh đến hôm nay.

Loại thực lực này có lẽ đã sớm như Cơ Ngôn Tú, bị trực tiếp đá đến đất phong mới đúng.

Dùng bốn địch năm, dù sao người Thanh Thành kiếm phái cũng xuất thân đại phái, tuy trên nhân số lâm vào hoàn cảnh xấu nhưng không có lâm vào hạ phong.

Nhưng bọn họ gây ra động tĩnh quá lớn, mấy tên võ giả Hóa Thần Cảnh động thủ, chỉ mấy chiêu làm đất rung núi chuyển, cả quán rượu suýt bị bọn họ hủy đi.

Phụ trách dò xét nơi này chính là Dương Vũ Long, hắn vừa nghe động tĩnh lập tức chạy tới quán rượu, hắn cũng biết mình không thể trấn áp tràng diện cho nên lập tức phái người đi thông tri Tô Tín đến đây.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 765 - Xung Đột (1)

Đợi đến lúc Dương Vũ Long đến nơi này, song phương cũng đã đánh khó phân thắng bại, lúc này Dương Vũ Long phải hét lớn một tiếng:

- Đều dừng tay!

Dương Vũ Long hô to như vậy đã trấn trụ đám người Cơ Ngôn Thành và Thanh Thành kiếm phái.

Bọn họ vô ý thức ngừng tay nhìn sang Dương Vũ Long, phát hiện hô dừng tay chỉ là một tên võ giả Thần Cung Cảnh, hai nhóm người lập tức cau mày.

Cơ Ngôn Thành lạnh lùng nói:

- Ngươi là người phương nào?

Nếu như là người bình thường bỗng nhiên nhảy ra hô một tiếng như thế, Cơ Ngôn Thành đã sớm chụp chết hắn.

Đối phương lại mặc quan phục Lục Phiến Môn, việc này làm cho nội tâm Cơ Ngôn Thành cũng có chút kiêng kị, nếu đối phương là người của tứ đại thần bộ, cho dù hắn là hoàng tử Đại Chu cũng phải cho hắn vài phần mặt mũi.

Dương Vũ Long chắp tay nói:

Tại hạ là bộ đầu bắc thập nhị phường bộ đầu Lục Phiến Môn thành Thịnh

Kinh.

Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh? Cơ Ngôn Thành lập tức cau mày.

Lúc này thái giám thiếp thân Phùng Anh nói tin tức Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh với Cơ Ngôn Thành, lúc này hắn cười lạnh một tiếng.

Thì ra Tô Tín mới thành lập nha môn, thành Thịnh Kinh nhiều chuyện lắm, bảo hắn đi quản việc khác đi, đừng ở chỗ này ảnh hưởng tới chúng ta, thống khoái cút!

Cơ Ngôn Thành không có ấn tượng tốt với Tô Tín, thời điểm ở Lạc Dương lôi hắn đã xung đột với Tô Tín một hồi, trong đó có Trâu Thanh Huyền châm ngòi, nhưng về sau Tô Tín đứng ra vạch trần thân phận Lưu Tuyên Thành cũng có dụng tâm hiểm ác, muốn hắn triệt để đoạn tuyệt với Thanh Thành kiếm phái.

Cơ Ngôn Thành không ngốc, hắn lúc không có kịp phản ứng nhưng sau đó cũng có thể phát giác được dụng tâm hiểm ác của Tô Tín.

Thông qua việc đó hắn cũng biết Tô Tín không dễ chọc, cho nên trở lại thành Thịnh Kinh hắn cũng không có đi gây phiền toái cho Tô Tín.

Hắn không đi gây phiền toái với Tô Tín, cũng không có nghĩa hắn có thể dễ dàng tha thứ Tô Tín gây phiền toái với mình.

Chuyện thành Thịnh Kinh không đến phiên Tô Tín nói mới tính, về phần Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, Cơ Ngôn Thành xem ra đây là trò cười mà thôi.

Vẻ mặt Dương Vũ Long đầy u sầu, hắn biết sẽ có kết quả như vậy.

Những hoàng tử Đại Chu này căn bản không đặt Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh vào mắt, đặc biệt là Thái vương Cơ Ngôn Thành, hắn nổi danh tính tình táo bạo và lòng dạ nhỏ hẹp.

Dương Vũ Long cẩn thận nói:

Thái vương điện hạ, nếu các ngươi muốn đánh, đại khái có thể động thủ trong vương phủ của mình hoặc ra ngoài thành đánh.

Trong thành Thịnh Kinh nhiều người như vậy, vạn nhất bị ngộ thương là

không tốt, huống chi nhiều người đang vây xem như thế, hai vị hoàng tử Đại Chu động thủ bên đường, ảnh hưởng cũng không nhỏ phải không?

Sắc mặt Cơ Ngôn Thành lập tức biến thành âm trầm, nói:

Ah? Ngươi đang nói ta làm mất mặt Đại Chu sao? Dương Vũ Long vội vàng khoát khoát tay nói:

Thái vương điện hạ bớt giận, ta tuyệt đối không có ý này! Cơ Ngôn Thành hừ lạnh nói:

Vậy ngươi có ý gì? Một tiểu bộ đầu Lục Phiến Môn cũng dám dạy ta làm việc, không biết cái gọi là! Vả miệng!

Cơ Ngôn Thành vừa mới dứt lời, bên cạnh hắn Phùng Anh thân hình lóe lên, lập tức đi vào Dương Vũ Long trước người.

Dương Vũ Long vội vàng đánh ra một quyền, thân thể lui lại thật nhanh, nhưng tốc độ của hắn làm sao có thể so sánh với Phùng Anh là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư.

Xuất một chưởng mang theo chân khí cường đại âm tà đánh bật cánh tay Dương Vũ Long, sau đó hắn tát một cái, trực tiếp đánhDương Vũ Long phun ra một ngụm máu tươi, dáng vẻ cực kỳ thê thảm.

Phùng Anh hừ lạnh nói:

Dĩ hạ phạm thượng, nếu không phải xem mặt mũi Lục Phiến Môn, cũng không chỉ là cái tát đơn giản như vậy đâu, làm bộ đầu thành Thịnh Kinh mà không hiểu chút quy củ hay sao?

Dương Vũ Long và thủ hạ của hắn tức giận nhưng không thể làm gì, bọn họ đã sớm nghĩ tới tình cảnh hôm nay, trăm phần trăm sẽ có kết cục như vậy.

- Thành Thịnh Kinh có quy củ như vậy, tại sao ta không biết?

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Sắc mặt Tô Tín âm trầm, hắn không nghĩ tới Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh mới xuất hiện ngày đầu tiên đã xảy ra chuyện như vậy.

Nhìn thấy Tô Tín tới đây, đám người Dương Vũ Long thở ra một hơi.

Mặc dù nói hắn không có tán thành lãnh đạo trực tiếp là Tô Tín, nhưng trong tình huống trước mắt chỉ có Tô Tín xuất hiện mới có thể trấn áp tràng diện.

Nhìn thấy Tô Tín tới đây, Cơ Ngôn Thành lạnh lùng nói:

Dĩ hạ phạm thượng, chịu tội đáng tru, đây là quy củ thành Thịnh Kinh, ngươi có ý kiến gì sao?

Tô Tín cười nói âm trầm:

Đương nhiên là có, thủ hạ ta phạm sai lầm phải do ta giáo huấn, cũng không tới phiên người khác xen vào việc này.

Vừa mới dứt lời, thân thể Tô Tín biến mất, trong nháy mắt đã tới trước mặt Phùng Anh, hư không ngưng tụ mấy trăm đạo kiếm khí vây khốn hắn vào giữa như kiếm ngục.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 766 - Xung Đột (2)

Phùng Anh sợ hãi kêu to một tiếng, hơn nữa chẳng ai ngờ rằng Tô Tín nói động thủ là động thủ.

Phùng Anh nói như thế nào cũng là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, thời điểm kiếm khí tới trước người, hai tay hắn kết ấn, khí tức âm hàn bộc phát, âm trầm thực cốt, thậm chí có thể nghe được tiếng ác quỷ kêu rên âm trầm đến cực điểm.

Hoạn quan thích hợp tu hành công pháp âm tà, như Ôn Dục dùng thân hoạn quan lại tu luyện ra một thân cương khí thuần dương cương mãnh đến cực điểm, đúng là hiếm thấy.

Kiếm khí gào thét, uy năng Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí dễ dàng xé nát chân khí của Phùng Anh, Phùng Anh sợ hãi kêu to một tiếng, hắn xuất ba chưởng liên tiếp, bàn tay như không xương, kình lực âm nhu phân tán giữa không trung và tấn công Tô Tín.

Tô Tín hừ lạnh một tiếng, Bất Tử Ấn pháp chuyển di khí cơ, hướng tử mà sinh, kình lực bị một chưởng của Tô Tín đánh trở về cơ thể Phùng Anh, hắn phun ra một ngụm máu tươi và bay ra ngoài.

Vẫn còn chưa xong, Tô Tín trực tiếp bước ra một bước, lập tức đi tới trước người Phùng Anh, đồng thời cũng tát một cái, trực tiếp đánh nửa hàm răng Phùng Anh bay ra ngoài, dáng vẻ còn thê thảm hơn Dương Vũ Long nhiều.

Sắc mặt Cơ Ngôn Thành lập tức thay đổi:

- Tô Tín! Ngươi thật lớn mật, dám đánh chúng ta!

Tô Tín thản nhiên nói:

Đánh thì như thế nào? Thái vương điện hạ, đừng quên thân phận của mình, ngươi hiện tại chỉ là vương gia mà thôi, còn không phải hoàng trữ, thiên tử phạm pháp đồng tội với thứ dân, ai cho ngươi đặc quyền hung hăng càn quấy tại đây?

Tất cả mọi người dùng vẻ mặt quái dị nhìn Tô Tín, hắn đã đắc tội chết với Cơ Ngôn Thành.

Thiên tử phạm pháp đồng tội với thứ dân chỉ là câu nói đùa mà thôi, ngươi còn tưởng là thực?

- Tô Tín! Ngươi muốn chết!

Cơ Ngôn Thành vung tay lên, bốn tên võ giả Hóa Thần Cảnh trực tiếp lao về phía Tô Tín.

Cơ Ngôn Dự đang xem cuộc vui cả buổi liền nói với Trâu Thanh Huyền:

- Đi giúp Tô đại nhân một tay.

Sắc mặt Trâu Thanh Huyền trầm xuống, hắn cũng không muốn đi giúp Tô Tín.

Cơ Ngôn Dự không phải Cơ Ngôn Thành, nếu hắn vẫn hành động như khi còn đứng bên phía Cơ Ngôn Thành, xen lẫn ân oán giữa Thanh Thành kiếm phái và Tô Tín vào việc này, Cơ Ngôn Dự chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

Hắn giao hảo với Phương Thụy không sai, nhưng lợi ích Thanh Thành kiếm phái áp đảo mọi việc.

Cho nên Trâu Thanh Huyền rơi vào đường cùng cũng đành phải dẫn theo hai người Thanh Thành kiếm phái đứng ra.

Vừa rồi đám người Cơ Ngôn Thành năm đánh bốn còn không địch nổi người Thanh Thành kiếm phái, càng không cần nói hiện tại tăng thêm Tô Tín.

Cho nên Cơ Ngôn Thành chỉ phẫn hận mà thôi, lúc gần đi lạnh lùng nhìn Cơ

Ngôn Dự một chút, hơn nữa nói với Tô Tín một câu:

Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh? Ha ha, bắt đầu từ ngày mai, Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh của ngươi không cần phải tồn tại nữa.

Nói xong Cơ Ngôn Thành dẫn thủ hạ rời đi, lúc này làm cho đám người Dương Vũ Long thở ra một hơi, ánh mắt nhìn về phía Tô Tín còn mang theo kính nể.

Dù sao vừa rồi Tô Tín thật sự vì hắn tát vào mặt thái giám Phùng Anh của Cơ Ngôn Thành, xem như ra mặt thay hắn.

Đi theo một vị đại nhân như vậy, tối thiểu không cần lo lắng mình tùy thời sẽ bị bán đứng.

Cơ Ngôn Dự cười nói:

Tô đại nhân, ngươi cũng nhìn thấy thái độ của Cơ Ngôn Thành, vị lục ca của ta từ nhỏ đến lớn là người không ăn thua thiệt, dưới trướng hắn cũng không chỉ có chút người này.

Mấy vị công hầu Đại Chu chúng ta, Trịnh quốc công là ngoại tổ phụ của Cơ Ngôn Thành, còn có Long Hoa Hầu, Sơn Âm Hầu, Lâm Kỳ Hầu cũng ủng hộ hắn.

Hiện tại vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh đều là hắn mời chào, nếu như hắn động thật sự, hắn hoàn toàn có thể mượn trong tay các công hầu này năm tên Hóa Thần Cảnh, ngày mai Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh của ngươi phải cẩn thận.

Tô Tín gật gật đầu, hắn biết rõ Cơ Ngôn Dự không phải nói chuyện giật gân.

Những công thần khai quốc Đại Chu vương triều mặc dù bị thương mất sớm nhưng đại bộ phận đều sống rất tốt, trải qua vài chục năm tu dưỡng, đã sớm khai chi tán diệp gia tộc, gần như mỗi gia tộc công hầu đều có võ giả Hóa Thần Cảnh tọa trấn.

Sau lưng Cơ Ngôn Thành có mấy vị công hầu ủng hộ, muốn lại mời năm tên võ giả Hóa Thần Cảnh là chuyện không thành vấn đề.

Cơ Ngôn Dự nói năng uyển chuyển:

Cơ Ngôn Thành làm người lòng dạ nhỏ hẹp, mặc dù công hầu ủng hộ hắn nhiều nhưng chỉ là mãng phu ngu ngốc, không đáng để lo.

Nếu Tô đại nhân tới giúp ta, ta cam đoan tương lai một trong tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn sẽ có vị trí của Tô đại nhân!

Tô Tín giống như cười mà không phải cười nhìn Cơ Ngôn Dự, hắn đoán được người ủng hộ sau lưng vị Tương vương điện hạ bình thường luôn rất ít xuất hiện gần đây mới sinh ra dị sắc là ai.

Ủng hộ Cơ Ngôn Thành đều là mãng phu ngốc nghếch, người ủng hộ Cơ Ngôn Dự thông minh sao?

Chỉ có điều thế giới này chung quy vẫn phải dựa vào nắm đấm nói chuyện, trước khi có đủ thực lực, Cơ Ngôn Dự cũng chỉ có

thể tiếp tục ẩn nhẫn, tới bây giờ mới đột nhiên nhảy ra.

Nhìn thấy Tô Tín không nói lời nào, Cơ Ngôn Dự nhăn cau mày nói:

- Tô đại nhân ngươi cân nhắc như thế nào? Có nguyện ý tới giúp ta hay không?

Tuy Thiết gia không có khả năng đứng thành hàng, nhưng Tô Tín hoàn toàn không thể xem như người Thiết gia, hắn chỉ là người khác họ đứng bên cạnh Thiết gia mà thôi, hoàn toàn không có băn khoăn.

Không nói thực lực và tâm cơ của Tô Tín, tất cả đều đáng giá Cơ Ngôn Dự mời chào.

Huống chi cho dù không thể thông qua hắn mời chào Thiết gia, nếu như thành công mời chào Tô Tín, có tầng quan hệ của Tô Tín ở giữa, về sau Thiết gia bao nhiêu cũng sẽ thiên vị hắn một ít.

Chính vì chỗ tốt này, cho nên hắn mới có thể bảo đám người Trâu Thanh Huyền ra tay giúp Tô Tín một tay.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 767 - Tô Tín Không Được Xem Trọng (1)

Cơ Ngôn Dự mời chào Tô Tín đã ngờ tới, dù sao không phải tất cả mọi người đều có lòng dạ nhỏ hẹp như Cơ Ngôn Thành, đối với đại đa số hoàng tử mà nói, mặc kệ đối phương là ai, chỉ cần có thể mời chào đến tay chính là một trợ lực.

Huống chi Tô Tín từ thực lực hay thân phận đều là trợ lực không nhỏ.

Tô Tín vẫn lắc lắc đầu nói:

Thật có lỗi Tương vương điện hạ, Tô Tín ta là bộ đầu Lục Phiến Môn, cho nên ta chỉ trung với bệ hạ.

Sắc mặt Cơ Ngôn Dự âm trầm nói:

Tô đại nhân ngươi phải suy nghĩ nghĩ kỹ, thế lực sau lưng Cơ Ngôn Thành cũng không yếu, ngươi tin ngày mai sẽ có hơn mười tên võ giả Hóa Thần Cảnh làm khó dễ ngươi hay không?

Sau lưng ngươi có Thiết gia, Cơ Ngôn Thành không dám giết ngươi, nhưng hắn dám hủy Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, giết thủ hạ của ngươi.

Bởi như vậy ngươi sẽ mất hết uy tín trong Lục Phiến Môn, Cơ Ngôn Thành cao nhất chỉ bị phụ hoàng trách phạt mà thôi.

Chỉ cần ngươi đáp ứng giúp ta, các đạo trưởng Thanh Thành kiếm phái sẽ giúp ngươi, thế lực sau lưng ta sẽ giúp ngươi, cam đoan làm cho Cơ Ngôn Thành không dám động tới ngươi, khi đó Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh triệt để vững chắc, địa vị của ngươi tại Lục Phiến Môn cũng gần với tứ đại thần bộ.

Tô Tín vẫn lắc đầu nói:

Tại hạ tâm lĩnh hảo ý Tương vương điện hạ, nhưng ta vẫn câu nói kia, ta chỉ trung với bệ hạ.

Nhìn thấy Tô Tín không tiếp nhận mình mời chào, Cơ Ngôn Dự đành phải quay người rời đi, hắn vẫn rất phong độ chắp tay chào Tô Tín.

Trâu Thanh Huyền không có tính tình tốt như vậy, cười lạnh một tiếng nói:

- Không biết tốt xấu!

Hắn vốn muốn tìm cơ hội nhắm vào Tô Tín một phen, hiện tại xem ra không cần phải làm như thế.

Cự tuyệt Cơ Ngôn Dự hỗ trợ, Tô Tín dựa vào cái gì ngăn cản Cơ Ngôn Thành?

Dựa vào Lục Phiến Môn hay là Thiết gia?

Nếu quả thật ép Lục Phiến Môn hoặc Thiết gia ra tay, Tô Tín cũng không cần phải làm tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh cũng được, hắn chỉ có thể xám xịt trở lại Giang Nam đạo, uy tín trong Lục Phiến Môn giảm nhiều.

Đợi đến lúc tất cả mọi người đi rồi, Dương Vũ Long cẩn thận hỏi:

Đại nhân, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Tô Tín phất phất tay nói:

Nên làm cái gì thì nên làm cái gì, không quản được những hoàng tử Đại Chu kia còn không quản những người khác được sao? Bất cứ kẻ nào dám nháo sự trong thành Thịnh Kinh, chỉ cần hắn không phải Hóa Thần Cảnh thì bắt hết cho ta.

Không có bối cảnh ném vào trong nhà lao Lục Phiến Môn giam mười ngày nửa tháng, có bối cảnh trực tiếp nói thế lực sau lưng kẻ đó đến nhận người, thuận tiện phạt tiền.

Sau khi phân phó xong Tô Tín trực tiếp rời đi, đám người Dương Vũ Long nhìn

nhau, bọn họ có cảm giác bất an.

Xem ra ngày mai Cơ Ngôn Thành nhất định sẽ tới gây phiền toái, đối phương có thể tiện tay chụp chết tiểu nhân vật, đến lúc đó có thể liên quan tới bọn họ hay không?

Tất cả mọi người lo sợ bất an nhưng không ai dám âm thầm rời đi, quy củ Lục Phiến Môn nghiêm khắc, nếu ngươi dám đi sẽ xử lý theo tội phản bội Lục Phiến Môn.

Đồng thời tin tức Cơ Ngôn Thành xung đột với Tô Tín cũng truyền khắp thành Thịnh Kinh trong thời gian ngắn, dù sao đây chính là việc có quan hệ với Thái vương Cơ Ngôn Thành.

Sau khi Lục Phiến Môn nhận được tin tức, Thiết Chiến cau mày, cảm giác Tô Tín quá xúc động, hiện tại phát sinh xung đột với Cơ Ngôn Thành cũng không phải chuyện tốt.

Trước kia Lục Phiến Môn liên hệ với các hoàng tử này, có thể hống thì hống, hống cũng không phải cho đối phương mặt mũi mới được.

Hiện tại Tô Tín trực tiếp đánh mặt người của Cơ Ngôn Thành, Cơ Ngôn Thành sẽ không từ bỏ ý đồ.

Lưu Phượng Vũ biết được tin tức này liền cười khẽ, cũng không có cảm giác ngoài ý muốn.

Tô Tín thân là đối tượng Thiết gia bồi dưỡng trọng điểm, Lưu Phượng Vũ cũng điều tra hắn hết sức cẩn thận.

Tô Tín là người có tính cách rất ương ngạnh, đồng thời lòng dạ cũng không lớn, ngươi đánh ta một quyền, ta chắc chắn sẽ đâm ngươi mười đao.

Thủ hạ Cơ Ngôn Thành đánh thủ hạ Tô Tín, nếu hắn không dám phóng cái rắm, vậy uy thế Tô Tín tích lũy tại Giang Nam đạo và Lạc Dương lôi sẽ tiêu hao không còn.

Cho nên Lưu Phượng Vũ suy đoán Tô Tín nhất định sẽ phản kích, hắn còn phản kích rất kịch liệt, trực tiếp đánh thái giám thiếp thân Phùng Anh của Cơ Ngôn Thành trọng thương, còn tát hắn một cái.

Thái giám thiếp thân như Phùng Anh đều là cao thủ được bồi dưỡng trong đại nội, từ nhỏ đã bị phân phối đến chăm sóc thiếp thân những hoàng tử như Cơ Ngôn Thành, vô cùng trung tâm, có thể nói nhất tổn câu tổn, nhất vinh câu vinh.

Tô Tín đánh Phùng Anh một tát, tuyệt đối sẽ kết thành tử thù với Cơ Ngôn Thành.

Thân là một trong tứ đại thần bộ, Lưu Phượng Vũ tuyệt đối hiểu rõ thực lực của các hoàng tử Đại Chu.

Có thể nói hoàng tử có năng lực tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, trừ thực lực Cơ Ngôn Thành mạnh nhất, rất nhiều võ huân công hầu Đại Chu đều ủng hộ hắn, cho nên Lưu Phượng Vũ mới có thể lựa chọn hợp tác với Cơ Ngôn Thành.

Kỳ thật ưu điểm lớn nhất của Cơ Ngôn Thành không phải thiên phú võ đạo tốt của hưans, mà là hắn không thông minh, hợp tác với hắn sẽ có cảm giác an toàn.

Như thập tam hoàng tử Sở vương Cơ Ngôn Hạo tâm cơ thủ đoạn độc ác, ai dám dễ dàng hợp tác với hắn? Chỉ sợ hắn còn chưa leo lên ngôi vị hoàng đế đã âm thầm gài bẫy hãm hại ngươi rồi.

Phân phó vài tên bộ khoái tiếp tục âm thầm nhìn chằm chằm vào Tô Tín, Lưu Phượng Vũ không quan tâm.

Đợi đến lúc Tô Tín mất hết mặt mũi, hắn có thể quang minh chính đại phái người của mình tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 768 - Tô Tín Không Được Xem Trọng (2)

Lưu Phượng Vũ phí nhiều khí lực thành lập vị trí tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, lại là người xuất lực lớn nhất, đương nhiên hắn không chỉ gài bẫy Tô Tín.

Bình tĩnh mà xem xét, Tô Tín còn chưa đủ tư cách để Lưu Phượng Vũ phí nhiều khí lực tính kế như vậy.

Đợi đến lúc Tô Tín mất mặt quay về, Lưu Phượng Vũ phái người nhà ngồi lên vị trí này, lại câu thông với Cơ Ngôn Thành một lúc, lại cho hắn một ít mặt mũi, làm cho thành Thịnh Kinh tạm thời an ổn một ít, mặc dù nói không có khả năng thật sự làm các hoàng tử thu tay nhưng tối thiểu còn làm tốt hơn Tô Tín.

So sánh với nhau, người khác liền có thể ngồi vững vàng vị trí tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh.

Vị trí bao trùm trên đầu các đạo khác, gần với tứ đại thần bộ là người của Lưu Phượng Vũ, địa vị của hắn trong Lục Phiến Môn sẽ gần với Thiết gia, hoàn toàn vượt qua Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền.

Lúc này trong đại viện giữa thành Thịnh Kinh, bên người Sở vương Cơ Ngôn Hạo ôm hai nữ tử dáng người mỹ lệ không mặc quần áo, nghe thái giám thiếp thân báo cáo.

Hai tay Cơ Ngôn Hạo không ngừng giở trò trên người hai nữ tử, trong mắt lại không mang theo vẻ dâm tà, ngược lại còn có cảm giác âm tàn làm cho người ta không rét mà run.

Hai nữ tử trong ngực hắn đang lạnh run, đối với Sở vương điện hạ tướng mạo

tuấn tú, các nàng thật sự sợ hãi tới cực điểm.

Trong thanh lâu có không biết bao nhiêu ca cơ bị hắn triệu hoán đến vương phủ nhưng không thấy đi ra, các nàng không tin những người này bị Cơ Ngôn Hạo thu làm thị thiếp.

Nghe được thái giám báo cáo, ánh mắt Cơ Ngôn Hạo lộ ra một tia hứng thú:

Nếu như này Tô Tín có thể chống qua lúc này, vậy ngươi nói ta có nên mời chào Tô Tín không?

Thái giám thiếp thân Cơ Ngôn Hạo do dự, nói:

Vương gia, trước kia Tương vương điện hạ cũng đã mở miệng mời chào, nhưng Tô Tín vẫn cự tuyệt.

Trên mặt Cơ Ngôn Hạo lộ ra nét khinh thường:

- Cơ Ngôn Dự? Hắn tính là cái gì, hắn dựa vào cái gì so với ta?

Trong phần đông hoàng tử Đại Chu vương triều, hắn không đặt Cơ Ngôn Hằng vẫn chiếm cứ vị trí thái tử nhưng đã không khác gì phế nhân vào trong mắt.

Hắn cũng không đặt lão tam Triệu vương Cơ Ngôn Luật lúc còn trẻ tuổi đã có thanh danh trong quân đội và giang hồ vào trong mắt.

Về phần Cơ Ngôn Thành được nhiều người ủng hộ nhất, hắn càng không đặt vào trong mắt, những người ủng hộ hắn chẳng qua thấy hắn dễ khống chế mà thôi, đây là chuyện đáng kiêu ngạo sao?

Cơ Ngôn Hạo ngẩng đầu, lạnh lùng nói:

Phùng Bảo, ngươi quên ta đã nói với ngươi sao? Đối với mệnh lệnh của ta, ngươi chỉ cần chấp hành là đủ, không cần nghi vấn!

Điện hạ thứ tội!

Phùng Bảo sợ hãi quỳ xuống đất, dập đầu liên tiếp và xin tha thứ.

Nếu người khác nhìn thấy việc này sẽ không dám tưởng tượng.

Tuy Phùng Bảo là hoạn quan nhưng lại có được thực lực Hóa Thần Cảnh, chính là nhân vật võ đạo tông sư, kết quả hiện tại quỳ gối trước mặt Cơ Ngôn Hạo như chó, cũng không có chút tôn nghiêm nào.

Phải biết rằng hoàng tử khác đối đãi tôn kính với thái giám thiếp thân của mình.

Bởi vì những thái giám thiếp thân này có quan hệ nhất tổn câu tổn, nhất vinh câu vinh với bọn họ, chính là thủ hạ trung tâm nhất.

Thậm chí như Thục vương Cơ Ngôn Tú đối đãi với Ôn Dục, căn bản là tâm phúc của bản thân.

Thái độ của Phùng Bảo với Cơ Ngôn Hạo chính là sợ, cho dù hắn là võ giả Hóa Thần Cảnh nhưng cũng sợ chết.

Nếu như hắn thực chọc giận vị Sở Vương điện hạ, mặc kệ hắn có phải thái giám thiếp thân của Cơ Ngôn Hạo hay không, hắn đều phải chết!

Hắn đi theo Cơ Ngôn Hạo hơn mười năm, hắn nhìn thấy vị điện hạ này phát triển từng bước, đối với Phùng Bảo vệ mà nói, chỉ có hai chữ khủng bố để hình dung.

Phải biết rằng khi Cơ Ngôn Hạo còn có lão đại ca, thế lực gia tộc mẫu thân bồi dưỡng ca ca hắn chứ không phải Cơ Ngôn Hạo, dù sao hoàng tử lớn tuổi vẫn có ưu thế.

Kết quả Cơ Ngôn Hạo tuổi còn nhỏ lại ra tay giết ca ca của mình, mẫu thân hắn không thể không toàn lực bồi dưỡng hắn.

Phải biết rằng khi đó Cơ Ngôn Hạo mới không đến mười tuổi, Phùng Bảo vệ vừa nghĩ tới thủ đoạn của Cơ Ngôn Hạo lúc ấy, hiện tại vẫn còn lạnh run.

Được rồi, đứng lên đi, lần sau nói chuyện cẩn thận một chút. Cơ Ngôn Hạo nhàn nhạt nói ra.

Phùng Bảo nghe xong đứng lên.

Cơ Ngôn Hạo duỗi lưng mỏi nhưng hai tay của hắn bỗng nhiên đưa lên cổ ca cơ, trong ánh mắt hoảng sợ của các nàng, hắn ra tay bóp chết bọn họ.

Phùng Bảo nhìn thấy cảnh này cũng không lộ ra vẻ mặt gì, dường như đã tập mãi thành quen.

Cắt bỏ mặt các nàng đưa vào phòng ta, ta muốn lại vẽ hai tấm da. Cơ Ngôn Hạo lạnh nhạt nói ra.

Nội tâm Phùng Bảo rùng mình, vội vàng nói:

Vâng, vương gia.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 769 - Đường Hiển (1)

Cơ Ngôn Thành tuyên bố muốn đối phó Tô Tín, tất cả mọi người cho rằng hiện tại Tô Tín nhất định sẽ cầu viện Thiết gia, nhưng kỳ thật hiện tại Tô Tín đi tới tổng bộ tập sự mật thám.

Tập sự mật thám Lục Phiến Môn vô khổng bất nhập, đại đa số tình báo của bọn họ đều dùng văn tự ghi lại, tuy liên quan đến nhân vật mẫn cảm nhưng bọn họ vẫn dùng Lưu Ảnh Thạch ghi chép.

Tô Tín muốn tìm kiếm tư liệu kỹ càng của Cơ Ngôn Thành, không nghĩ tới bị hắn nhìn thấy đồ vật thú vị, như vậy kế hoạch ban đầu của Tô Tín tăng thêm vài phần chắc chắn.

Các loại tài liệu của tập sự mật thám không cho phép bên ngoài mượn, huống chi là thứ trân quý như Lưu Ảnh Thạch.

Trong tập sự mật thám cũng có người của Lưu Phượng Vũ, còn lại là người của ba đại thần bộ, nhưng đại bộ phận người đều dùng Thiết gia làm chủ, cho nên Tô Tín muốn tạm thời mượn cũng không phải vấn đề gì.

Sau khi cầm Lưu Ảnh Thạch, Tô Tín trực tiếp đi tới nơi ở của một người, người nọ chính là đại nội tổng quản Đường Hiển.

Tuy Đường Hiển thân là đại nội tổng quản nhưng bề ngoài nơi hắn ở cũng bình thường mà thôi.

Tô Tín đi tới trước phủ Đường Hiển, thủ vệ hạ nhân nhìn thấy Tô Tín cũng hờ hững.

Tuy Đường Hiển là hoạn quan nhưng quyền thế của hắn tại Đại Chu không thua gì những Tể tướng và Đại tướng quân, cho nên ngay cả hạ nhân cũng có dáng vẻ vênh váo.

Tô Tín đưa bái thiếp, cũng không nói nhiều cái gì.

Tên hạ nhân nhìn thấy cái tên trên bái thiếp, vẻ mặt lập tức biến thành cung kính.

Tô đại nhân, mời ngài vào bên trong chờ, ta sẽ bảo người thông tri Đường công công.

Nếu là người bình thường muốn gặp Đường Hiển, căn bản sẽ bị hắn làm khó

dễ.

Nhưng cầu kiến là Tô Tín, Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư hàng thật giá thật, còn là người Lục Phiến Môn, hắn cũng không dám lãnh đạm, lập tức bảo một tiểu thái giám đi vào bên trong truyền tin cho Đường Hiển.

Qua không đến nửa canh giờ, Đường Hiển chậm rãi đi tới phòng khách, trên mặt lộ ra nụ cười, nói:

Tô đại nhân tới đây, chúng ta không tiếp đón từ xa, mong đừng trách. Tô Tín chắp tay nói:

Đường công công không nên nói như vậy, lão nhân gia ngày kiếm tỷ bạc, trong hoàng cung khẳng định có rất nhiều chuyện quan trọng cần xử lý, bây giờ có thể tới gặp mặt ta, tạ hạ phải nói một câu cảm tạ mới đúng.

Đường Hiển tươi cười sán lạn, phất phất tay nói:

Tô đại nhân có chuyện gì nói thẳng là được, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ không chối từ.

Tuy hắn là đại nội tổng quản nhưng không có xung đột gì với Lục Phiến Môn,

cho nên Tô Tín đến tìm hắn hỗ trợ, chỉ cần không phải đại sự gì, có khả năng giúp đở Đường Hiển cũng nhất định sẽ giúp, xem như kết thiện duyên.

Huống chi Đường Hiển có ấn tượng không tệ về Tô Tín, lần trước không có Tô Tín vạch trần thân phận Lưu Tuyên Thành tại Lạc Dương lôi, Đường Hiển cũng không thiếu một phen trách phạt.

Tô Tín dùng ngón tay gõ gõ cái bàn, nói:

Chắc hẳn Đường công công cũng nghe qua ân oán giữa ta và Thái vương Cơ Ngôn Thành, cho nên lần này ta tới đây là cầu Đường công công ngươi ra tay giúp ta chống chuyện này.

Nụ cười trên mặt Đường Hiển dần dần biến mất, hắn thở dài một hơi nói:

Tô đại nhân, không phải ta không giúp ngươi chuyện này, mà là ta không giúp

được.

Thái vương điện hạ là quân, chúng ta là thần, dĩ hạ phạm thượng là tội lớn, ta không dám giúp việc này, cũng giúp không được.

Đường Hiển đang âm thầm lắc đầu, Tô Tín nhìn như rất thông minh, tại sao hiện tại hồ đồ như vậy?

Hắn thực cho rằng mình già hồ đồ, sẽ đi đối địch với các hoàng tử hay sao? Nói đùa gì vậy!

Tô Tín giống như cười mà không phải cười nói:

Đường công công, kỳ thật ngươi không chỉ đang giúp ta, cũng đang giúp chính ngươi đấy.

Đường Hiển cau mày nói:

Tô đại nhân có ý gì? Tại sao ta nghe mà không hiểu. Tô Tín thản nhiên nói:

Đường công công, ngươi suy nghĩ thật kỹ, ngươi bây giờ là đại nội tổng quản, có bệ hạ làm chỗ dựa, uy thế khôn cùng.

Nhưng nói phạm huý, vạn nhất bệ hạ băng hà, tân hoàng đăng cơ, Đường công công ngươi đi con đường nào?

Vị trí đại nội tổng quản thật ra cũng giống như Lục Phiến Môn chúng ta, nhất định phải bảo trì trung lập, cho nên chỉ cần bệ hạ còn tại vị một ngày, ngươi không thể đảo hướng.

Khác nhau Lục Phiến Môn Thiết gia có thể hoàn toàn bảo trì trung lập, những người khác muốn đầu nhập vào những người khác bệ hạ sẽ không quản, thậm chí còn vui vẻ giúp đỡ.

Vị trí đại nội tổng quản này nếu dám có khuynh hướng bất cư kẻ nào, bệ hạ đều thu hồi quyền lợi trong tay hắn, cho nên hiện tại Đường công công ngươi không có biện pháp đảo hướng sang bất cứ hoàng tử nào.

Huống chi đại nội tổng quản không phải vị trí bình thường, ai cũng muốn giao vị trí này cho tâm phúc của hắn, nhưng vấn đề là tân hoàng đăng cơ, Đường công công ngươi sẽ thành tâm phúc của bọn họ sao?

Tô Tín nói lời này làm sắc mặt Đường Hiển âm trầm, hắn không dám nghĩ đến việc này.

Nhưng thân thể bệ hạ không tốt nhưng cách thời điểm băng hà rất xa, hắn không có suy nghĩ, cũng không dám nghĩ mà thôi.

Tô Tín nói tiếp:

Đương nhiên Đường công công ngươi còn có một biện pháp tốt, đó chính là sau khi tân hoàng đăng cơ liền chủ động thoái vị, giao vị trí đại nội tổng quản tặng cho thái giám thiếp thân của tân hoàng.

Đến lúc đó tân hoàng vì trấn an lão nhân triều đình cũng tốt, vì giả vờ giả vịt

cũng được, dù sao Đường công công lúc tuổi già sẽ rất an ổn thích ý.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 770 - Đường Hiển (2)

Nghe nói như thế, sắc mặt Đường Hiển càng thêm âm trầm.

Tân hoàng đăng cơ hắn liền phải về hưu dưỡng lão sao? Đối với Đường Hiển tay nắm đại quyền cả trăm năm mà nói là chuyện thập phần không cam lòng.

Tô Tín lúc này lại nói:

Nếu như ta không nhìn lầm, Đường công công ngươi đã từng là cường giả Dương Thần Cảnh đúng không?

Đường Hiển kinh ngạc, sau đó liền cười khổ nói:

Tô đại nhân đúng là hảo nhãn lực, ta đã từng đột phá đến Dương Thần Cảnh, chẳng qua về sau xảy ra một ít biến cố nên cảnh giới mới rút lui.

Kỳ thật Tô Tín đã sớm có suy đoán tu vi của Đường Hiển.

Lão thái giám này đã hơn ba trăm tuổi nhưng vẫn còn thực lực như vậy, đây là việc không đúng.

Nhìn Lạc Vũ sơn trang Quý Hải Sơn và Sương Nguyệt Kiếm Lư Lê Đạo An, bọn họ đều là Dung Thần Cảnh đỉnh phong, tuổi còn không lớn bằng Đường Hiển nhưng thân thể đã xuống dốc, mà Đường Hiển đến bây giờ vẫn còn ở trạng thái đỉnh phong, điểm này cũng có chút không bình thường.

Cho nên người bên ngoài hoài nghi lão thái giám là cường giả Dương Thần Cảnh, Tô Tín lại suy đoán Đường Hiển trước kia thật sự là cường giả Dương Thần

Cảnh, về sau bị thương hoặc xảy ra chút biến cố gì đó cho nên làm cho hắn hiện tại chỉ có tu vi Dung Thần Cảnh đỉnh phong.

Một khi cảnh giới đạt tới thì không bao giờ quên, cho dù trước kia bị thương còn muốn tu luyện lại lần nữa cũng là chuyện vô cùng dễ dàng.

Nhưng Đường Hiển hiện tại vẫn là Dung Thần Cảnh đỉnh phong, vậy cũng chỉ có một giải thích, nếu Đường Hiển lại vận dụng thực lực Dương Thần Cảnh thì sẽ nguy hiểm tính mạng của hắn.

Giữa thực lực và tính mạng, Đường Hiển lựa chọn tánh mạng, đại nội tổng quản có lực lượng Dương Thần Cảnh, cũng không

đi tu luyện, cho nên cảnh giới ổn định ở Dung Thần Cảnh.

Cho nên hiện tại Đường Hiển là cường giả Dương Thần Cảnh nhưng chẳng qua chỉ phát huy ra thực lực Dung Thần Cảnh của võ giả Dương Thần Cảnh mà thôi.

Từ điểm này xem ra, Đường Hiển tiếc mệnh, từ hành vi cử chỉ bình thường của hắn, Đường Hiển cũng yêu thích quyền thế.

Bởi như vậy, Tô Tín có trăm phần trăm nắm chắc thuyết phục Đường Hiển giúp hắn.

Tô đại nhân, người sáng mắt không nói tiếng lóng, cho dù sau khi tân hoàng lên ngôi ta sẽ mất đi vị trí đại nội tổng quản, ngươi có thể bảo vệ giúp ta hay sao?

Trên mặt Đường Hiển lộ ra vẻ mặt xem thường:

Nếu như do Thiết Chiến hoặc là Thiết Ngạo mở miệng hứa hẹn, ta sẽ tin tưởng, nhưng Tô đại nhân ngươi còn kém nhiều lắm.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Sở dĩ Thiết gia không quan tâm ai trở thành tân hoàng, đó là bởi vì Thiết gia có thể bảo trì trung lập tuyệt đối, cho dù ai leo lên ngôi vị hoàng đế, đều phải dùng đến Thiết gia, phải dùng đến Lục Phiến Môn.

Có lẽ bọn họ muốn suy yếu lực ảnh hưởng của Thiết gia tại Lục Phiến Môn, nhưng không có mấy đời người cố gắng tuyệt đối không thể hoàn thành việc này, cho nên Thiết gia có thể vô tư, sẽ không đi ưng thuận hứa hẹn như vậy với Đường công công ngươi.

Tô đại nhân ngươi hôm nay đến có ý gì? Đến vạch trần vết sẹo của ta, đùa nghịch ta sao?

Sắc mặt Đường Hiển hơi âm trầm.

Tô Tín cười nói:

Ta nói rồi, lần này ta tới tìm Đường công công ngươi hỗ trợ cũng là đến hợp tác với Đường công công ngươi.

Đường Hiển thản nhiên nói:

Ah? Hợp tác như thế nào? Tô Tín duỗi một ngón tay ra:

Chuyện thứ nhất là muốn Đường công công ngươi cần phát ra tiếng nói của mình, tuy ngươi thân là đại nội tổng quản nhưng ngươi bình thường lại quá mức ít xuất hiện.

Nói không dễ nghe, hiện tại mấy hoàng tử Đại Chu căn bản không đặt ngươi vào trong mắt, bọn họ cho rằng chỉ cần bọn họ thượng vị, tùy thời có thể đá ngươi văng đi.

Thứ hai bảo một ít cao thủ hoàng cung đại nội làm ra chút chuyện, thỏ khôn chết tay sai nấu, không nói dưỡng khấu tự trọng, tối thiểu cũng phải làm cho người ngoài nhìn thấy tầm quan trọng của cao thủ đại nội, cảm giác được tầm quan trọng của Đường công công ngươi.

Chuyện thứ ba càng đơn giản, Đường công công ngươi bây giờ giúp ta ngăn cản Cơ Ngôn Thành, tương lai một khi thành Thịnh Kinh phát sinh đại sự gì, ta sẽ

thông báo cho Đường công công ngươi, ngươi có thể mang người đến giải quyết.

Đồng thời tương lai ta trở thành một trong tứ đại thần bộ, ta cũng sẽ trợ giúp Đường công công.

Đường Hiển cười lạnh nói:

Tô đại nhân ngươi tính toán rất tốt, không ngờ mấy kế sách này đều có lợi với ngươi.

Thành Thịnh Kinh xảy ra chuyện ngươi tìm ta giải quyết, ta còn phải nợ nhân tình của ngươi?

Huống chi chờ ngươi trở thành tứ đại thần bộ mất bao lâu? Nếu như vậy, vì sao ta không tìm tứ đại thần bộ trong Lục Phiến Môn hợp tác?

Lưu Phượng Vũ, Phương Cửu Nguyên, Liễu Vô Tiền, ba người này không phải người Thiết gia, quan hệ giữa ta và bọn họ cũng không tệ.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Sau lưng đám người Lưu Phượng Vũ đều có bối cảnh hoàng tử Đại Chu, hợp tác với bọn họ tương đương hợp tác với các hoàng tử.

Về phần bao lâu ta trở thành tứ đại thần bộ, dù sao ta nghĩ thời gian cũng không xa.

Ngữ khí của Tô Tín như đang nói một sự thật, dường như Đường Hiển cũng ngạc nhiên khi thấy Tô Tín tự tin như thế, nhưng hắn vẫn không lên tiếng đáp ứng.

Hắn sống nhiều năm như vậy, có người nào chưa từng gặp qua? Thiên tài có thể quật khởi mới là thiên tài, nửa đường vẫn lạc gọi là người chết.

Tô Tín có lòng tin vô dụng, Đường Hiển hắn nhìn thấy không ít nhân vật kinh tài tuyệt diễm nhưng chính thức có thể đi đến địa vị cao lại có mấy người?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 771 - Bí Mật Trong Lưu Ảnh Thạch (1)

Tô Tín nói cả buổi, mặc dù Đường Hiển có động tâm nhưng không gật đầu đồng ý.

Đối với lão hồ ly như hắn mà nói, tuyệt đối không thấy thỏ không thả ưng, nghĩ muốn dùng những lời này đả động hắn, khó càng thêm khó.

May mà là Tô Tín còn ẩn giấu, tin tưởng Đường Hiển nhìn thấy nó sẽ đáp ứng sung sướng.

Tô Tín lấy Lưu Ảnh Thạch trong túi giới tử ra ngoài, quán chú chân khí vào trong đó, lúc này một bóng người quen thuộc xuất hiện, chính là Thái vương Cơ Ngôn Thành.

Đường Hiển khó hiểu, hiển nhiên hắn còn nhớ rõ hình ảnh này chính là lúc bọn họ vạch trần thân phận Lưu Tuyên Thành trong lúc diễn ra Lạc Dương lôi.

Tất cả mọi người đã rời đi, chỉ có một mình Cơ Ngôn Thành với vẻ mặt âm trầm đứng ở đó, ngữ khí âm lãnh nói:

Thái giám chết bầm! Chờ sau khi bổn vương leo lên ngôi vị hoàng đế, chuyện thứ nhất ta làm chính là tịch thu gia sản, bắt ngươi và đám con nuôi của ngươi ra giết.

Chuyện Lưu Tuyên Thành lúc trước không phải chuyện nhỏ, hơn nữa có chút quan hệ với Cơ Ngôn Thành, cho nên sau khi mọi người giải tán, mật thám Lục Phiến Môn vẫn nhìn chằm chằm vào Cơ Ngôn Thành và Thanh Thành kiếm phái Trâu Thanh Huyền, thậm chí còn vận dụng Lưu Ảnh Thạch.

Cơ Ngôn Thành chính là hoàng tử, Trâu Thanh Huyền là người Thanh Thành kiếm phái, hai người này sức nặng đủ nặng.

Nếu như Cơ Ngôn Thành và Lưu Tuyên Thành cấu kết rắp tâm hại người, nếu như không có Lưu Ảnh Thạch làm bằng chứng, cho dù mật thám Lục Phiến Môn chính tai nghe thấy cũng vô dụng.

Chỉ có điều chẳng ai ngờ rằng trong Lưu Ảnh Thạch lại ghi chép cảnh này.

Sắc mặt Đường Hiển đã âm trầm tới cực điểm.

Ngày bình thường hắn bởi vì thân phận bản thân nên không muốn liên hệ với các hoàng tử, huống chi hắn ỷ vào mình là tâm phúc nhân hoàng Đại Chu cho nên thật sự không đặt những hoàng tử này vào trong mắt.

Dù sao hắn là thái giám thiếp thân bên người nhân hoàng Đại Chu Cơ Hạo Điển, thời gian ở bên cạnh hắn còn dài hơn cả các hoàng tử.

Có thể nói chỉ cần Đường Hiển tùy tiện nói vài câu bên tai Cơ Hạo Điển, lập tức có thể giảm bớt ấn tượng trong nội tâm Cơ Hạo Điển, cho nên đám người Cơ Ngôn Thành ngày bình thường rất khách khí với Đường Hiển, không dám có chút đắc tội.

Cho nên Đường Hiển cũng không nghĩ tới Cơ Ngôn Thành lại nói lời này trong bóng tối, hắn cũng không cho rằng Cơ Ngôn Thành đang nói nhảm, việc này làm Đường Hiển có cảm giác thân thể lạnh lẽo.

Một Cơ Ngôn Thành đã nghĩ như vậy, thái độ hắn đối đãi với các hoàng tử khác cũng như vậy, có trời mới biết tâm tư của bọn họ nghĩ như thế nào.

Đường Hiển là cường giả Dung Thần Cảnh đỉnh phong không giả, nhưng hắn thân là đại nội tổng quản Đại Chu vương triều, đương nhiên biết rõ thực lực triều đình Đại Chu khủng bố cỡ nào.

Ngày sau khi tân hoàng đăng cơ muốn giết hắn, cho dù Lục Phiến Môn hay là quân đội, hoặc là những cường giả hoàng thất tiềm tu cũng có thể dễ dàng giết hắn.

Nội tâm Tô Tín cười lạnh một tiếng, Đường Hiển sống quá lâu, chính bởi vì thế nên sẽ có quán tính như vậy.

Lúc Đại Chu còn là một Nam Man tiểu quốc, vừa mới thành lập đất nước tại Tương Nam, Đường Hiển cũng đã đi theo hoàng đế đầu tiên của Đại Chu.

Về sau Đường Hiển đột phá đến Hóa Thần Cảnh liền bắt đầu đảm nhiệm chức vụ đại nội tổng quản, mấy đời sau vẫn là như thế.

Khi đó Đại Chu chẳng qua là Nam Man tiểu quốc mà thôi, có thể có bao nhiêu cường giả? Thực lực cường giả tầng cao nhất còn không sánh bằng tông môn nhị lưu, cho nên Đường Hiển là cường giả Nguyên Thần Cảnh rất được xem trọng.

Hơn nữa hắn thật trung thành và tận tâm với Đại Chu, phục thị mấy đại hoàng đế, mấy đại hoàng đế đều xem hắn là tâm phúc.

Hơn nữa bởi vì hắn bị thương cảnh giới giảm xuống, đoán chừng cũng bị thương trong lúc Đại Chu tranh bá Trung Nguyên vài chục năm trước.

Chính vì thái độ trung tâm của hắn, cho nên cho dù hiện tại cường giả Đại Chu xuất hiện lớp lớp, Đường Hiển vẫn có thể đúng trên vị trí đại nội tổng quản.

Hắn lại tính sót một điểm, hiện tại Đại Chu đã không phải Đại Chu trước kia, Đường Hiển ngươi không phải không thể thiếu, hoàng đế mới kế vị cũng chướng mắt trung tâm của ngươi.

Loại thời điểm này ngươi còn dám tự cao tự đại, vậy thì thuần túy là tìm chết.

Đường Hiển cho rằng trung tâm với mấy đời hoàng đế là có thể đổi được tất cả, hắn lại quên rằng trung tâm và thực lực, vĩnh viễn đều là thực lực đặt ở vị trí đầu tiên, nếu không thượng vị giả cũng không cần phế vật thuần phục.

Giống như Lục Phiến Môn Thiết gia, Thiết gia vẫn thuần phục nhân hoàng Đại Chu, ai ngồi lên vị trí đó Thiết gia sẽ thuần phục ai.

Dù cho thái độ Thiết gia đối đãi với các hoàng tử hờ hững cũng giống như

Đường Hiển, nhưng bằng vào thực lực Thiết gia, cho dù hoàng tử nào kế vị cũng sẽ khách khí với Thiết gia, bởi vì tác dụng của Thiết gia không thể thay thế.

Đường Hiển im lặng nửa ngày, cuối cùng mới mở miệng nói:

Chúng ta đáp ứng hợp tác, thành Thịnh Kinh xảy ra chuyện gì, ta có thể cho ngươi mượn cao thủ đại nội cũng có giới hạn, ân oán cá nhân của ngươi, bọn họ là tuyệt đối sẽ không ra tay.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

Đường công công xin yên tâm, thận phận cao thủ hoàng cung đại nội đặc thù, chuyện của ta không cần bọn họ động thủ.

Đường Hiển sẽ đồng ý, Tô Tín đã sớm nghĩ tới.

Hắn lấy Lưu Ảnh Thạch có chứa lời của Cơ Ngôn Thành, Đường Hiển có trung tâm với Đại Chu thì hắn nhất định phải

nghĩ biện pháp chèn ép Cơ Ngôn Thành, không thể để hắn trở thành hoàng trữ.

Hiện tại Cơ Ngôn Thành có xung đột với Tô Tín, với suy nghĩ địch nhân của địch nhân là bằng hữu, Đường Hiển sẽ giúp Tô Tín một tay.

Đường Hiển nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 772 - Bí Mật Trong Lưu Ảnh Thạch (2)

Ta sẽ đích thân ra mặt vào ngày mai, lúc khác sẽ do nghĩa tử của ta trợ giúp Tô đại nhân, xảy ra chuyện gì, nếu như chúng ta không có mặt, hắn cầm theo thủ lệnh của ta cũng có thể trực tiếp điều động một bộ phận thủ hạ của ta.

Nội tâm Tô Tín cười lạnh hai tiếng, xem ra Đường Hiển vẫn có chút không yên lòng về hắn, muốn xếp người ở bên cạnh giám sát.

Trên mặt Tô Tín lại cười nói:

- Vậy làm phiền Đường công công hao tâm tổn trí.

Đường Hiển vỗ vỗ tay, lúc này có một hạ nhân đi vào, Đường Hiển phân phó hắn một câu, chỉ chốc lát, tên hạ nhân kia một võ giả dáng người cao lớn đi vào.

Tên võ giả này chừng bốn mươi tuổi, khí huyết trên người bành trướng, hiển nhiên công pháp luyện thể đã cao thâm tới trình độ nhất định, hơn nữa hắn cũng có được thực lực Hóa Thần Cảnh sơ kỳ.

Trọng yếu nhất trên người hắn có mùi máu tươi đậm đặc, hiển nhiên không phải loại võ giả một lòng tu luyện, trên người có không ít nhân mạng.

Đường Hiển cười nói:

Đây là Đường Cửu nghĩa tử của ta, cũng là người duy nhất trong phần đông nghĩa tử của ta đột đến cảnh giới Hóa Thần Cảnh, về sau hắn sẽ đi theo bên cạnh Tô đại nhân.

Đường Cửu chắp tay nói với Tô Tín:

- Bái kiến Tô đại nhân.

Tô Tín cười khoát khoát tay nói:

Đường huynh không cần đa lễ, ta và Đường công công có quan hệ hợp tác với nhau, ngươi không tính là thủ hạ của ta.

Hàn huyên vài câu, Tô Tín liền dẫn Đường Cửu rời đi.

Tô Tín cũng không nghĩ tới lão thái giám còn có nghĩa tử Hóa Thần Cảnh bên người.

Tô Tín biết rõ, thái giám như Đường Hiển đều có thói quen thu dưỡng võ giả trẻ tuổi làm nghĩa tử, với tài nguyên của hắn có thể bồi dưỡng được một gã võ giả Hóa Thần Cảnh thật sự không dễ.

Đi ra ngoài cửa, Tô Tín hỏi Đường Cửu:

Đường huynh vẫn luôn là nghĩa tử của Đường công công sao? Đường Cửu gật đầu nói:

Tại hạ từ nhỏ được nghĩa phụ thu dưỡng, nếu không có nghĩa phụ, ta có khả năng đã chết đói đầu đường.

Tô Tín gật đầu đầu, lại nói vài câu với Đường Cửu sau đó im lặng.

Hắn cảm giác tính cách Đường Cửu cẩn thận chặt chẽ, hoàn toàn không tương xứng với vẻ ngoài cương mãnh cao lớn của hắn, có lẽ đây cũng là nguyên nhân Đường Hiển yên tâm bảo Đường Cửu theo mình.

Lần này Tô Tín cho Đường Hiển nhìn thấy những vật kia, đủ để triệt để làm Cơ Ngôn Thành không thể thành thái tử.

Lần này Cơ Ngôn Thành đã đắc tội hắn hung ác, với tính cách của Đường Hiển,

hắn nhất định sẽ âm thầm tính toán Cơ Ngôn Thành một phen.

Lão thái giám Đường Hiển ngây ngốc trong hoàng cung Đại Chu hơn hai trăm năm, hắn làm sao chưa gặp qua cung đấu âm độc tàn nhẫn chứ?

Tô Tín tin tưởng hắn có thủ đoạn làm sai lệch hình tượng Cơ Ngôn Thành trong lòng Cơ Hạo Điển.

Mặc dù nói tranh giành ngôi vị hoàng đế hiện tại không phải một mình Cơ Hạo Điển nói mới tính, cho dù hắn chỉ định hoàng tử kế vị, nếu hắn ngồi không ổn cũng phải thay người.

Nhưng tối thiểu Cơ Hạo Điển hiện tại không muốn kẻ nào làm thái tử, vậy hắn đời này không có tư cách kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Giống như thái tử điện hạ hiện tại, thái tử đang rất tốt lại làm ra một chuyện ngu xuẩn, bị nhân hoàng Đại Chu chán ghét, kết quả thiếu chút nữa bị phế.

Đương nhiên các hoàng tử hiện tại đang nhìn chằm chằm, Cơ Hạo Điển lại không có ý định ngăn cản, hiển nhiên tán thành hành vi này, chẳng khác gì trực tiếp phế thái tử.

Đương nhiên Cơ Ngôn Thành không biết những chuyện này, hắn trở lại vương phủ của mình, lập tức gọi các công hầu Đại Chu ủng hộ hắn đến, bảo bọn họ xuất người trả thù Tô Tín.

Trong công hầu ủng hộ hắn, Trịnh quốc công là ông ngoại của hắn, hắn trực tiếp mở miệng thì đối phương nhất định sẽ phái người tới.

Những công hầu ủng hộ hắn như Long Hoa Hầu, Sơn Âm Hầu, Lâm Kỳ Hầu, muốn bọn họ phái người tới, Cơ Ngôn Thành cũng phải thương lượng tốt với mọi người trước đã, dù sao bọn họ vẫn chưa tính toán hoàn toàn đầu nhập vào, chỉ có thể xem như ủng hộ mà thôi.

Chờ tất cả mọi người đến đông đủ, vẻ mặt Cơ Ngôn Thành âm trầm nói:

Hôm nay ta xung đột với Tô Tín, mọi người cũng biết rõ, mỗi nhà phái một người tới, lần này ta muốn giáo huấn Tô Tín, thậm chí triệt để đuổi hắn ra khỏi thành Thịnh Kinh.

Những người công hầu phái tới không một lời đáp ứng, bọn họ lâm vào suy nghĩ.

Chuyện này căn bản chỉ là ân oán cá nhân giữa Cơ Ngôn Thành và Tô Tín mà thôi, hoàn toàn không quan hệ với việc tranh giành ngôi vị hoàng đế, cho nên bọn họ cũng không muốn phái người đi giúp Cơ Ngôn Thành.

Bọn họ phái người đi ủng hộ Cơ Ngôn Thành là muốn hắn tranh đoạt ngôi vị hoàng đế với các hoàng tử khác, mà không phải vì ân oán cá nhân với Tô Tín mà đối đầu với Lục Phiến Môn.

Hơn nữa những công hầu huân quý này đặt trên giang hồ cũng chỉ tương đương thế lực nhị lưu mà thôi, thậm chí có mấy nhà chỉ có một võ giả Hóa Thần Cảnh, muốn ra tay cũng phải suy nghĩ cẩn thận.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 773 - Đánh Đến Tận Cửa (1)

Nhìn thấy nhiều công hầu phía dưới có chút không muốn, Cơ Ngôn Thành lạnh lùng nói:

- Như thế nào, xem ý các ngươi là không muốn giúp bổn vương đúng không?

Long Hoa Hầu chính là trung niên tướng mạo đường hoàng, hắn nghe vậy vội vàng nói:

Điện hạ, chúng ta không phải có ý này, chúng ta đang suy nghĩ oan gia nên giải không nên kết, chẳng lẽ vấn đề này không thể hoà giải sao?

Trong tình huống hiện tại, chúng ta dựng thêm một địch nhân cũng không có chút chỗ tốt gì, huống chi Tô Tín cũng không phải dễ chọc.

Hắn là đệ tử khác họ được Thiết gia bồi dưỡng trọng điểm, hơn nữa kẻ này không đến ba mươi đã tấn chức Hóa Thần, cũng từng đứng đệ nhất Nhân Bảng, chính là nhân vật thiên

kiêu trẻ tuổi trên giang hồ hiện nay, hiện tại đối đầu với hắn là không khôn ngoan.

Những công hầu khác đều gật gật đầu, tỏ vẻ tán thành lời của Long Hoa Hầu vừa nói.

Hiện tại mục tiêu chủ yếu của Cơ Ngôn Thành ngươi chính là tranh phong với hoàng tử khác, nhàn rỗi không có việc gì đi đối dầu với Tô Tín, thực nghĩ ngươi hiện tại là thái tử sao?

Sắc mặt Cơ Ngôn Thành lập tức trầm xuống, hắn cũng không nghĩ tới mình chỉ

muốn giáo huấn Tô Tín một trận lại gặp lực cản lớn như thế.

Lúc này võ giả Hóa Thần Cảnh bên người Cơ Ngôn Thành hừ lạnh một tiếng,

nói:

Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh có quyền lợi quản lý toàn bộ sự vụ trong thành Thịnh Kinh, nếu như Tô Tín ngồi lên vị trí kia, sẽ có bất lợi với hành động và kế hoạch của chúng ta.

Huống chi chủ nhục thần chết, điện hạ bị Tô Tín vũ nhục như vậy, nếu lần này không cho hắn nhớ lâu một chút, không thể nói trước sẽ bị hắn đạp vào mặt.

Các ngươi thân là thần tử của điện hạ, kết quả hiện tại điện hạ bị người ta vũ nhục, các ngươi muốn khoanh tay đứng nhìn, đây là tâm lý gì?

Vừa nghe đám người nói như thế, Long Hoa Hầu lập tức lạnh lùng nói:

Khâu Lâm Quang, ngươi là gia hỏa xuất thân trộm đạo thì biết gì là cơ mưu quyền mưu? Chỉ hiểu nịnh nọt, thành sự không có, bại sự có dư!

Khâu Lâm Quang là tán tu giang hồ được Cơ Ngôn Thành bỏ số tiền lớn mời chào, hắn không có xuất thân tốt, chính là xuất thân mao tặc bất nhập lưu.

Lúc trước hắn cơ duyên xảo hợp trộm được công pháp điển tịch tu hành của võ giả Hậu Thiên, cho nên hắn một đường tu luyện tới cảnh giới Tiên Thiên.

Chỉ có điều người này đạt tới cảnh giới Tiên Thiên vẫn không bỏ được tật xấu trộm cắp, tất cả công pháp điển tịch trên người đều là trộm được.

Hơn nữa hắn một đường trộm như thế, hắn lại trộm tới cảnh giới Hóa Thần Cảnh, cũng có chút khó tin.

Vốn là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, nếu Khâu Lâm Quang trực tiếp rửa tay chậu vàng, tìm thế gia tông môn làm môn khách hoặc thành lập một phương thế lực cũng được.

Nhưng hắn vẫn không sửa được tật xấu trộm cắp, lại trộm lên người Đường Môn, ý đồ trộm cướp ám khí bí truyền của Đường Môn, kết quả bị Đường Môn phát hiện, đuổi giết ba nghìn dặm, từ Xuyên Trung đuổi giết đến tận Trung Nguyên, không thể làm gì cho nên Khâu Lâm Quang đành phải đầu nhập vào dưới trướng Cơ Ngôn Thành tìm kiếm che chở.

Kỳ thật hiện tại đại bộ phận hoàng tử Đại Chu mời chào võ giả Hóa Thần Cảnh đều là lai lịch như vậy.

Dù sao bọn họ hiện tại chỉ là hoàng tử, mà không phải hoàng trữ, cho dù là những người giang hồ cũng biết tranh đấu ngôi vị hoàng đế hung hiểm, gây chuyện không tốt là chết người.

Cho nên một ít Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư muốn gia nhập triều đình cũng sẽ thông qua Lạc Dương gia nhập hoàng gia Cung Phụng Đường.

Cũng chỉ có Khâu Lâm Quang là võ giả xuất thân không tốt, hoặc là đắc tội một ít đại phái mới chọn gia nhập dưới trướng đám người Cơ Ngôn Thành.

Cho nên hiện tại dưới trướng Cơ Ngôn Thành hình thành hai chủng thế lực, một loại chính là công hầu Đại Chu ủng hộ hắn, một phương diện chính là võ giả tán tu như Khâu Lâm Quang được Cơ Ngôn Thành mời chào trên giang hồ, cả hai không vừa mắt nhau.

Khâu Lâm Quang cười lạnh nói với Long Hoa Hầu:

Các ngươi các ngươi nói trợ giúp điện hạ, kết quả vừa gặp chuyện liền ra sức khước từ.

Tuy Khâu Lâm Quang ta xuất thân không tốt, nhưng hiện tại đã đầu nhập vào điện hạ, cũng biết suy nghĩ vì điện hạ.

Các ngươi không muốn đi đối phó Tô cũng không sao, mặc dù chỉ có mấy người chúng ta cũng đủ giải quyết Tô Tín!

Đám người Long Hoa Hầu còn muốn nói gì đó, nhưng lúc này Cơ Ngôn Thành

trực tiếp cắt lời của hắn.

Hiện tại ta hỏi các ngươi, chúng ta ra tay đối phó Tô Tín, các ngươi có đi hay không?

Nghe được lạnh lùng trong lời của Cơ Ngôn Thành, đám người Long Hoa Hầu đành phải bất đắc dĩ gật đầu đáp ứng, vài tên tán tu như Khâu Lâm Quang đi theo Cơ Ngôn Thành đang âm thầm cười đắc ý.

Kết quả sáng sớm hôm sau, Cơ Ngôn Thành trực tiếp dẫn mười võ giả Hóa Thần Cảnh đánh tới Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh.

Nhìn thấy cảnh này, các võ giả thành Thịnh Kinh đều lắc đầu, Tô Tín chọc Thái vương điện hạ đúng là nấm mốc lớn, cả thành Thịnh Kinh người nào không biết bá đạo và không nói đạo lý nhất trong phần đông hoàng tử là hắn?

Lúc trước Cơ Ngôn Thành dám đại náo quân cơ xử, thậm chí còn đả thương một hành quân đại tổng quản Hóa Thần Cảnh, cuối cùng chẳng qua đổi lấy trách móc và cấm đoán mà thôi.

Đây cũng là uy thế lớn nhất của hoàng tử Đại Chu, bọn họ có phạm sai lầm lớn bằng trời cũng không bị giết.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 774 - Đánh Đến Tận Cửa (2)

Đoàn người đi tới trước Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, tất cả bộ khoái cũng đã bị Tô Tín gọi vào bên trong Lục Phiến Môn, cho nên cả Lục Phiến Môn xem như im ắng.

- Hủy cửa lớn cho ta!

Cơ Ngôn Thành lạnh lùng lên tiếng.

Đám người Long Hoa Hầu không nhúc nhích, một tên võ giả thân thể cao lớn, toàn thân đầy ma văn đứng sau lưng Cơ Ngôn Thành đi tới, hắn đánh ra một quyền, cương khí cường đại hóa thành hắc long đánh vào cửa lớn.

Nhưng ngay lúc này, mấy trăm đạo kiếm khí bỗng nhiên lăng không hiện ra, chỉ trong nháy mắt xé nát hắc long và tấn công tên võ giả Hóa Thần Cảnh.

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh này sợ hãi kêu to một tiếng, đương nhiên hắn nghe qua thanh danh Tô Tín, khi đó Tô Tín chỉ là võ giả trẻ tuổi, hắn cũng không đặt trong lòng.

Lần trước Phùng Anh thái giám thiếp thân của Cơ Ngôn Thành giao thủ với Tô Tín còn bị đánh trọng thương, hắn còn chê cười lão thái giám vô dụng, thậm chí không đánh lại một tiểu bối, không nghĩ tới hôm nay đến phiên hắn, còn chưa gặp được người đã thừa nhận áp lực to lớn.

Trăm đạo kiếm khí xé rách hư không, tên võ giả Hóa Thần Cảnh nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay kết ấn, bất động như núi, ma khí quanh người bộc phát như hóa thành ma giáp dán lên người của hắn.

Trên người hắn tỏa ra hào quang ma vân đáng sợ, thân thể hắn cao hơn một đoạn giống như biến thành một tiểu cự nhân, hắn đánh một quyền phá tan một đạo kiếm khí, trong nháy mắt quyền ảnh đầy trời, lại ngăn cản vô hình kiếm khí của Tô Tín.

Tuy tên võ giả Hóa Thần Cảnh này xuất thân tán tu nhưng hắn tu hành hai chủng công pháp, dùng luyện thể làm chủ, công pháp ma đạo làm phụ, cho dù tiến cảnh chậm chạp nhưng hai chủng công pháp hỗ trợ lẫn nhau, thực lực của hắn vượt qua võ giả cùng cấp bậc một cấp.

Nhưng lúc này cửa lớn Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh mở ra, một bóng dáng giống như cuồng phong xuất hiện trước người của hắn, đánh ra một quyền mang theo hàn ý rét lạnh thấu xương, tháng sáu sương bay, Băng Phong Thiên Hạ!

Thiên Sương Quyền!

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh bị một quyền đánh bay ngược về phía sau, nhưng hắn lập tức cảm giác lực lượng âm hàn rét lạnh thấu xương từ một quyền kia xâm nhập vào trong thân thể, lực lượng này bắt đầu đông cứng chân khí của hắn, làm cho phản ứng của hắn chậm một nhịp.

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh sợ hãi kêu to một tiếng, nhưng không đợi hắn thúc dục chân khí bức hàn khí ra ngoài, ngay sau đó lực lượng to lớn bạo phát làm hắn biến sắc.

Hắn chủ tu công pháp luyện thể nhưng dưới một quyền của Tô Tín, hắn có cảm giác như bị một ngọn núi lớn đè lên người, gạch dưới chân vỡ vụn, thân thể bị đánh lún một nửa xuống đất, dường như thân thể hắn thấp bé đi một đoạn, thập phần buồn cười.

Răng rắc!

Âm thanh giòn tan vang lên, một cánh tay cứng rắn như binh khí Huyền cấp của hắn lại bị Tô Tín đánh nổ nát!

Nhưng còn chưa xong, Tô Tín điểm ra một chỉ, ánh sáng chói mắt ngưng tụ vào trong tay hắn, lực lượng thiên địa vô tận ngưng tụ vào ngón giữa của Tô Tín, ngưng tụ vào trong một chỉ này, sáng chói mắt như ánh sao.

Tam Chỉ Đạn Thiên!

Phá Sát nhất chỉ, tên võ giả Hóa Thần Cảnh phun ra một ngụm máu tươi, chân khí hộ thân bị phá, áo giáp đen kịt do ma khí ngưng tụ thành cũng bị một chỉ này phá nát.

Không đợi hắn kịp phản ứng, Kinh Mộng nhất chỉ xuất hiện, ảo ảnh vỡ tan, tên võ giả Hóa Thần Cảnh bị lực lượng một chỉ đánh bay, hắn bay về phía đám người Cơ Ngôn Thành.

Công kích liên tục, động tác mau lẹ, mọi người còn chưa kịp phản ứng.

Tô Tín bước ra khỏi cửa lớn, tên võ giả Hóa Thần Cảnh kia không thể phản công một chiêu liền bị Tô Tín đánh trọng thương bay ra ngoài, thậm chí hai bên giao thủ chưa tới mười chiêu.

Lực chú ý của tất cả mọi người bị hấp dẫn, thẳng đến khi tên võ giả Hóa Thần Cảnh bay ra ngoài như viên đạn bay ra khỏi nòng súng, lúc này bọn họ mới kịp phản ứng.

Khâu Lâm Quang vội vàng ra tay, song chưởng đánh liên tục, kình lực nhu hòa tiếp lấy võ giả Hóa Thần Cảnh, hắn đã bị thương ngất đi.

Liếc mắt nhìn thương thế của võ giả Hóa Thần Cảnh, sắc mặt Khâu Lâm Quang âm trầm nói:

Cánh tay đứt gãy, nội phủ bị trọng thương, không tu dưỡng mấy tháng không khôi phục lại được.

Tất cả mọi người hít sâu một hơi, ngay cả người thế lực khác ẩn nấp trong bóng tối cũng im lặng.

Tô Tín cường thế có phần quá phận.

Lần trước hắn tát Phùng Anh trước mặt Cơ Ngôn Thành, như vậy chẳng khác gì tát vào mặt Cơ Ngôn Thành trước mặt mọi người.

Kết quả hiện tại còn chưa tính tiền lãi, hắn trực tiếp đánh võ giả Hóa Thần Cảnh thực lực không kém của Cơ Ngôn Thành trọng thương, làm như vậy không khác gì kết tử thù với Cơ Ngôn Thành.

- Tô Tín! Ngươi thật muốn chết hay sao!

Hai mắt Cơ Ngôn Thành đỏ thẫm nhìn Tô Tín, lần này hắn là thật động sát cơ.

Tô Tín là người Lục Phiến Môn Thiết gia không giả, nhưng hắn cũng không phải đệ tử dòng chính Thiết gia, hắn chỉ là người khác họ mà thôi.

Cơ Ngôn Thành chỉ muốn giáo huấn Tô Tín một chút, nhưng hiện tại một tên võ giả Hóa Thần Cảnh bên cạnh mình lại bị Tô Tín đánh trọng thương, thậm chí phải tu dưỡng mấy tháng mới có thể khỏi, như vậy không khác gì chặt một tay của Cơ Ngôn Thành.

Thù hận lớn như thế, nếu hắn không giết Tô Tín, người ngoài cho rằng Thái vương Cơ Ngôn Thành dễ khi dễ, như vậy còn

tranh giành ngôi vị hoàng đế cái rắm gì nữa?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 775 - Đường Hiển Ra Tay (1)

Nhìn dáng vẻ thù hận của Cơ Ngôn Thành như muốn xé nát mình, Tô Tín thản nhiên nói:

Thái vương điện hạ, ngươi nên làm rõ ràng, ta không phải giết người của ngươi, chỉ là một nghịch tặc ý mưu đồ phản mà thôi.

Tất cả mọi người sững sờ, Tô Tín có ý gì, ngươi muốn chụp mũ mưu phản lên đầu Cơ Ngôn Thành? Sẽ có người tin sao?

Tô Tín chỉ vào tên võ giả Hóa Thần Cảnh trọng thương hôn mê, nói:

Nơi này chính là Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, hắn là võ giả giang hồ không quan chức lại dám can đảm ý đồ trùng kích Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, đây không phải tạo phản là cái gì? Đừng nói ta hắn chỉ trọng thương, cho dù ta giết hắn ở nơi này thì hắn cũng đáng đời.

Cơ Ngôn Thành lập tức nghẹn lời, hắn mời chào những thủ hạ này đương nhiên không có quan chức trên người.

Hắn chỉ là vương gia, cho dù an bài quan chức cho thủ hạ cũng chỉ an bài quan chức tại đất phong mà thôi.

Trong luật pháp Đại Chu, tất cả tổng quản vương phủ ra khỏi đất phong, Đại Chu sẽ không nhận tất cả, thậm chí không có phẩm cấp.

Cho nên tất cả hoàng tử Đại Chu mời chào người tới cũng chỉ là một môn khách mà thôi, là võ giả tán tu.

Cơ Ngôn Thành lập tức lạnh lùng nói:

Hắn là thủ hạ của ta, cũng là ta bảo hắn phá cửa Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, chẳng lẽ Cơ Ngôn Thành ta cũng muốn làm phản sao?

Đều lên cho ta! Phá hủy toàn bộ Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh cho ta, ta xem cả thành Thịnh Kinh này có ai dám ngăn cản!

Cơ Ngôn Thành vung tay lên, những võ giả tán tu sau lưng hắn và các võ giả Hóa Thần Cảnh công hầu đều đồng loạt ra tay.

Thực lực Tô Tín không đơn giản, không hổ đã từng là đệ nhất Nhân Bảng, cho dù đột phá đến Hóa Thần Cảnh cũng không phải võ giả bình thường có thể so sánh.

Nhưng bên phía bọn họ có mười một tên võ giả Hóa Thần Cảnh, cho dù Tô Tín từng làm ra chuyện một địch trăm tại cảnh giới Tiên Thiên, nhưng Hóa Thần không phải Tiên Thiên, muốn lấy ít thắng nhiều không dễ dàng như vậy.

Mười một tên võ giả Hóa Thần Cảnh đồng loạt ra tay, uy thế lập tức quấy nhiễu phong vân, làm cho nguyên khí thiên địa phạm vi ngàn trượng bị quấy nhiễu, biến thành vô cùng cuồng bạo.

Tô Tín lúc này vẫn lạnh nhạt như trước, dáng vẻ không thèm quan tâm tới.

Một ít người đứng quan sát bên ngoài sững sờ, Tô Tín không có sợ hãi, chẳng lẽ người Thiết gia chuẩn bị ra tay?

Nhưng ngay lúc này có giọng nói bén nhọn vang lên:

Thái vương điện hạ uy phong thật lớn, trong thành Thịnh Kinh không ai dám ngăn cản ngài.

Ta sẽ nói lời này với bệ hạ nên sớm lập Thái vương điện hạ ngài làm thái tử, thái tử cũng không có uy phong như ngài, hiện tại ngài đùa nghịch uy phong, danh bất chính, ngôn bất thuận.

Theo sau giọng nói này là một thủ ấn giáng xuống.

Lực lượng âm hàn lạnh thấu xương, sắc mặt mười một tên võ giả Hóa Thần Cảnh thay đổi, đồng loạt ra tay ngăn cản.

Trong nháy mắt cương khí cuồng bạo nổ tung, mười một người đồng loạt phun máu tươi, chân khí cực âm xâm nhập

thân thể giống như hàn độc, đám người bị nội thương không nhẹ,

Ai cũng biết, thế gian này có thể tu luyện chân khí cực âm tới cảnh giới như vậy, trừ những cao thủ đại nội ra sẽ không có người khác.

Mà người mạnh nhất trong đó chính là đại nội tổng quản Đường Hiển hầu hạ mấy đời hoàng đế Đại Chu vương triều.

Đường Hiển mặc áo bào đỏ thẫm dẫn theo Đường Cửu và vài tên tiểu thái giám đi tới, trên mặt lộ ra vẻ mặt như cười mà không cười nói với Cơ Ngôn Thành:

Thái vương điện hạ thật sự uy phong, Lục Phiến Môn là địa phương nào? Đó là trọng khí quốc gia! Là nơi giám sát thiên hạ giúp triều đình!

Kết quả Thái vương điện hạ tốt rồi, một lời không hợp muốn hủy Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, bước tiếp theo có phải muốn hủy quân cơ xử? Muốn hủy đi phủ đại nội tổng quản của ta?

Đường Hiển nói lời này nói rõ đang nhắm vào Cơ Ngôn Thành, nhìn vẻ mặt không sợ hãi của Tô Tín, hiển nhiên hắn đã sớm cấu kết với Đường Hiển.

Nhưng vấn đề là lão thái giám Đường Hiển này xưa nay vẫn bảo trì trung lập, tại sao hắn hiện tại đứng bên phía Tô Tín?

Tất cả mọi người lắc đầu, có phần không rõ ràng cho lắm.

Nhưng kỳ thật Đường Hiển cũng không phải đứng về phía Tô Tín, hắn chỉ chỉ đứng đối lập với Cơ Ngôn Thành mà thôi.

Hiện tại Cơ Ngôn Thành còn tưởng rằng Đường Hiển đang nhắm vào mình là vì hắn động thủ với Tô Tín, mà Đường Hiển muốn che chở Tô Tín.

Đường Hiển xuất hiện làm Cơ Ngôn Thành phẫn hận không thôi, nhưng lão thái giám này từ thân phận hay thực lực, hắn đều không phải đối thủ của người ta.

Cho nên Cơ Ngôn Thành nén giận nói:

Đường công công, đây là ân oán cá nhân giữa ta và Tô Tín, hoàn toàn không liên quan tới Lục Phiến Môn, cũng không liên quan tới ngài.

Hắn đường đường hoàng tử Đại Chu, kết quả hiện tại phải ăn nói khép nép với Đường Hiển, việc này làm Cơ Ngôn Thành hắn tức giận không nhỏ.

Hắn đã có chủ ý, chờ hắn leo lên ngôi vị hoàng đế, chuyện thứ nhất hắn làm chính là đổi vị trí đại nội tổng quản cho tâm phúc Phùng Anh của hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 776 - Đường Hiển Ra Tay (2)

Về phần lão thái giám Đường Hiển này, hắn nhất định phải bầm thây hắn thành vạn đoạn mới giải mối hận trong lòng.

Đường Hiển cười lạnh nói:

Thái vương điện hạ nói sai rồi, Tô đại nhân chính là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, thủ hộ cả Đại Chu và thành Thịnh Kinh.

Ngươi vì ân oán cá nhân với hắn liền hủy Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, lớn tiếng hô đánh kêu giết với Tô đại nhân, ngày sau nếu có người trong quân đội có thù với ngài, có phải ngài sẽ giải trừ quân quyền của đại tướng quân để thuận tiện giết hay sao?

Sắc mặt Cơ Ngôn Thành thay đổi, các hoàng tử như Cơ Ngôn Dự ẩn núp trong bóng tối nghe Đường Hiển nói xong lời này liền thay đổi sắc mặt.

Đường Hiển không hổ là lão thái giám đại nội hầu hạ mấy đời hoàng đế Đại Chu, âm mưu độc kế hoàng thất gì đó, hắn cho tới bây giờ gặp qua không ít.

Nếu hắn nói lời này bên tai Cơ Hạo Điển, cam đoan hoàng tử này cả đời không có hi vọng leo lên ngôi vị hoàng đế, trực tiếp

bị đuổi về đất phong.

Đại Tấn ngày xưa diệt vong thế nào?

Mặc dù chỉnh thể hoàng thất Đại Tấn mục nát sa đọa, cường giả hoàng tộc tàn lụi, nhưng trong đó có dây dẫn nổ chính là hoàng đế cuối cùng của Đại Tấn kiêng kị Diệu Vũ đại tướng quân Lâm Uy Viễn công cao chấn chủ, vì vậy phái cường giả

vây giết.

Kết quả Lâm Uy Viễn chết nhưng cao thủ hoàng thất Đại Tấn và hoàng thất cung phụng cũng tử thương vô số, từ đó chôn phục bút diệt vong cho Đại Tấn.

Hiện tại Đại Chu hấp thụ giáo huấn Đại Tấn ngày xưa, thật sự không có gì phải nói với thần tử, quyền lợi vô cùng lớn.

Bởi vì cái gọi là dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người, hiện tại Đại Chu càng giống chỉnh thể hợp nhất lợi ích, mỗi người đều có quyền lợi của mình, cho nên bọn họ mới có thể dốc sức liều mạng bảo hộ Đại Chu, bởi vì Đại Chu xảy ra chuyện gì, lợi ích của bọn họ cũng sẽ bị hao tổn.

Giống như Lục Phiến Môn, cho dù Thiết không phải một nhà độc đại, nhưng tối thiểu lực lượng Thiết gia chiếm bảy phần trong Lục Phiến Môn.

Đó là kết quả Thiết Ngạo bảo trì công chính, nếu như Thiết Ngạo thiên vị Thiết gia, dùng uy thế của hắn trong Lục Phiến Môn, chỉ nói một câu là có thể thu tất cả quyền lợi của đám người Lưu Phượng Vũ trở lại.

Bây giờ Cơ Ngôn Thành nói lời này quá mức phạm húy, đặc biệt trải qua Đường Hiển giải thích, trái tim những thần tử Đại Chu sẽ băng giá.

Hôm nay ngươi xung đột với Tô Tín liền không để ý lợi ích Đại Chu hủy đi Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, còn muốn giết Tô Tín, vậy có phải chờ ngươi làm hoàng đế sẽ hô đánh kêu giết các công thần Đại Chu hay không?

Thân là hoàng đế nhưng ngươi không quan tâm lợi ích Đại Chu, vậy thần tử Đại Chu sẽ nghĩ ngươi thế nào?

Quân chi thị thần như thủ túc, tắc thần thị quân như phúc tâm; quân chi thị thần như khuyển mã, tắc thần thị quân như quốc nhân; quân chi thị thần như thổ giới, tắc thần thị quân như khấu cừu.

Bất cứ văn thần võ tướng Đại Chu vương triều hay Lục Phiến Môn và những công hầu quý tộc đều có tư tưởng này.

Chuyện quân muốn thần chết thần không thể không chết không có khả năng tồn tại trong Đại Chu.

Nếu lời này bị Cơ Hạo Điển nghe được, vậy hắn nhất định sẽ cho rằng Cơ Ngôn Thành có ý nghĩ này, đừng nói đảm đương hoàng trữ, chỉ cần cho hắn thêm một chút quyền lợi cũng sẽ làm lòng người Đại Chu rung chuyển.

Cho nên Cơ Hạo Điển hơn phân nửa sẽ thống khoái đuổi hắn ra khỏi thành Thịnh Kinh, ném tới đất phong vắng vẻ nào đó ngây ngốc cả đời.

Nghĩ đến loại tình hình này, Cơ Ngôn Thành run rẩy, hắn vội vàng nói:

Đường công công ta không có ý này! Hôm nay đều là hiểu lầm, ta cũng tuyệt đối không có suy nghĩ nhắm vào Tô Tín.

Mặc dù Đường Hiển biết Cơ Ngôn Thành hận chính mình muốn chết, hắn cũng biết, mình bây giờ cao lắm chỉ hù dọa Cơ Ngôn Thành mà thôi, cũng không thể làm hắn thế nào.

Cả Đại Chu có thể trừng phạt Cơ Ngôn Thành cũng chỉ có nhân hoàng Đại Chu Cơ Hạo Điển mà thôi, những người khác không có tư cách đó.

Cho nên Đường Hiển chỉ thản nhiên nói:

Không có ý này là tốt rồi, chúng ta cũng lo lắng Thái vương điện hạ nhất thời xúc động làm ra chuyện không thể vãn hồi nào đó, như vậy thật không tốt.

Cơ Ngôn Thành liền vội vàng gật đầu, không dám nói nhiều một câu, trực tiếp mang người xám xịt rời đi, nội tâm của hắn hận không thể nuốt sống Tô Tín cùng Đường Hiển.

Đợi đến lúc Tô Tín vừa đi, người của hoàng tử khác cũng âm thầm giải tán.

Bọn họ vui vẻ khi nhìn thấy Cơ Ngôn Thành đánh nhau với Tô Tín, Cơ Ngôn Thành hiện tại cũng chỉ sợ hãi mà thôi, chỉ có một thủ hạ dưới trướng hắn trọng thương, cũng không ảnh hưởng lớn đến thực lực chỉnh thể của hắn.

Chính thức làm mọi người khó hiểu là, Đường Hiển cấu kết với Tô Tín lúc nào, tại sao ủng hộ hắn.

Phải biết rằng Đường Hiển tránh hiềm nghi nhiều năm như vậy, cũng không thân cận với hoàng tử nào, đồng thời cũng không liên hệ với thế lực bên ngoài, ỷ vào thân phận siêu nhiên của mình không chen tay vào tranh đấu giữa các hoàng tử, nhưng hôm nay lại tự mình ra mặt ủng hộ Tô Tín, việc này rất thú vị.

Lúc này trong Sở vương phủ, Sở Vương Cơ Ngôn Hạo cũng nghe thái giám thiếp thân báo cáo.

Hôm nay hắn không ra mặt, chỉ phái người đi xem mà thôi.

Biết rõ cuối cùng Đường Hiển lại ra tay, hắn cũng sững sờ một lúc, lập tức cười lạnh nói:

Lão thái giám Đường Hiển đã không nhịn được, tân hoàng kế vị, vị trí đại nội tổng quản của hắn khó giữ a?

Hiện tại hắn hợp tác với Tô Tín là muốn được Lục Phiến Môn ủng hộ? Xem hắn rất ra sức giúp Tô Tín như vậy, hắn đã đạt được Thiết gia hứa hẹn.

Trong rất nhiều hoàng tử, Cơ Ngôn Hạo là người nổi danh tâm cơ thâm trầm.

Hắn hơi nghe được sự việc liền đoán được nguyên nhân, hắn chỉ đoán được một nửa mà thôi, chính thức làm cho Đường Hiển quyết định giúp Tô Tín chính là lời Cơ Ngôn Thành nói tại Lạc Dương lôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 777 - Long Hoa Hầu (1)

Lúc này trong tổng bộ Lục Phiến Môn, Lưu Phượng Vũ đang chờ thủ hạ đến báo cáo tình huống bên phía Tô Tín.

Hắn biết rõ Cơ Ngôn Thành một lần duy nhất xuất động mười một Hóa Thần Cảnh, xem ra Thái vương điện hạ thật sự bị Tô Tín chọc giận.

Lưu Phượng Vũ cũng phái người chú ý nhìn chằm chằm vào, Lưu Phượng Vũ mặc kệ Tô Tín bị trọng thương hay bị giết, chỉ cần đừng làm người Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh bị liên quan là được.

Những người này là hắn chuẩn bị cho người mình, bước tiếp theo hắn có thể an bài người đi tiếp nhận Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, cho nên hắn không muốn tiếp nhận cục diện rối rắm.

Qua không đến nửa canh giờ, một gã thủ hạ đưa tình báo vào trong tay hắn.

Sau khi giao tình báo cho Lưu Phượng Vũ, tên thủ hạ không có chờ Lưu Phượng Vũ khen, mà là tìm cớ xoay người rời đi.

Lưu Phượng Vũ còn có chút kinh ngạc nhìn hắn một lúc, hắn lập tức chú ý tới ghi chép trên tình báo.

Càng xem sắc mặt Lưu Phượng Vũ càng tối tăm, hắn tức giận vỗ mạnh vào cái bàn bên cạnh, cái bàn cũng không vỡ vụnh, nhưng dưới một chưởng của Lưu Phượng Vũ, cái bàn lập tức hóa thành bột mịn!

Ném tình báo sang một bên, sắc mặt Lưu Phượng Vũ âm trầm, lần này hắn đã

ăn thiệt thòi.

Hắn không nghĩ tới Tô Tín lại cấu kết với Đường Hiển, hơn nữa Đường Hiển còn ủng hộ hắn như thế.

Những người khác có lẽ sẽ hoài nghi trong đó có thủ bút của Thiết gia, nhưng Lưu Phượng Vũ thân là một trong tứ đại thần bộ, những ngày qua hắn đều ở lại trong tổng bộ Lục Phiến

Môn, Lục Phiến Môn có động tĩnh gì cũng không thể gạt được hắn.

Cho nên hắn biết rõ, trong việc này không có Thiết gia tham dự, hoàn toàn là Tô Tín dùng sức một mình đổi lấy Đường Hiển ủng hộ, trong đó có điểm hắn không hiểu.

- Thái giám chết bầm, lại làm xấu chuyện vào lúc này!

Vừa nghĩ tới Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh có hơn một ngàn võ giả cảnh giới Tiên Thiên, Lưu Phượng Vũ cảm thấy đau lòng.

Hắn cũng không phải chuẩn bị những người này cho Tô Tín, mà là hắn chuẩn bị cho tâm phúc của mình, nhưng hiện tại Tô Tín ngồi vững vàng vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, những người này không thể thu trở lại.

Lần này Lưu Phượng Vũ bồi phu nhân lại gãy binh.

Sau khi Thiết Chiến nhận được tin tức thì hắn không ngạc nhiên.

Hắn tiếp xúc với Tô Tín cũng không phải lần một lần hai, hắn biết rõ Tô Tín không có nắm chắc tuyệt đối, hắn sẽ không tùy ý đáp ứng chuyện hung hiểm như vậy, nếu Tô Tín quyết định muốn tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, hắn chắc chắn sẽ có mưu đồ và kế hoạch.

Thiết Chiến cũng tò mò Tô Tín làm thế nào có thể nhờ Đường Hiển ra tay giúp hắn, nhưng hắn vẫn không có hỏi tới.

Thiết gia bọn họ nâng đỡ đệ tử khác họ trong Lục Phiến Môn không chỉ có một

mình Tô Tín, bọn họ chỉ cần làm ra thành tích, hơn nữa không phản bội Lục Phiến Môn và Thiết gia, Thiết gia không sẽ đi can thiệp bọn họ.

Lúc này Tô Tín cũng không thỏa mãn, Đường Hiển giúp hắn ngăn cản thế công của Cơ Ngôn Thành, chuyện này cũng làm cả thành Thịnh Kinh biết Tô Tín hắn có quan hệ với Đường Hiển, cũng xây dựng uy thế thuộc về Đường Hiển.

Đây là kế sách Tô Tín đưa cho Đường Hiển, làm cho đại nội tổng quản và cao thủ đại nội trong tay hắn xuất hiện trước mặt mọi người.

Hiện tại Đường Hiển đã lập uy, nhưng uy của Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh hắn còn chưa lập, về phần lập uy như thế nào, rất đơn giản, đương nhiên là giết người.

Đêm khuya, Tô Tín một mình một người rời khỏi Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, Đường Cửu lúc này đã ở trong Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, hắn phụng lệnh Đường Hiển đến trợ giúp Tô Tín, nhưng vụng trộm lại là giám thị.

Hắn phát hiện Tô Tín rời khỏi Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, chỉ có điều trong mắt Đường Cửu xuất hiện một tia tinh quang, cũng không có âm thầm đi theo.

Trong phủ Long Hoa Hầu, Long Hoa Hầu Trần Thiên Chi xử lý xong sự vụ Hầu phủ, hắn mệt mỏi trở về nahf mình, thậm chí cũng không đến thị tẩm thị thiếp.

Chuyện ban ngày đối với Trần Thiên Chi mà nói quả thực chính là một trò khôi hài, điều này cũng làm hắn hoài nghi lúc trước mình lựa chọn ủng hộ Cơ Ngôn Thành có chính xác hay không.

Trong phần đông hoàng tử, hắn lựa chọn Cơ Ngôn Thành một là vì Cơ Ngôn Thành có thiên phú võ đạo rất tốt, một hoàng đế có thiên phú võ đạo rất tốt đại biểu hắn có thể sống thật lâu, gia tộc Long Hoa Hầu là tòng long chi công nên cũng tiếp tục thật lâu.

Nguyên nhân thứ hai là Cơ Ngôn Thành không giống như Cơ Ngôn Hạo có tâm cơ thâm trầm, dù sao có thể nói dễ lừa bịp và khống chế.

Nếu đổi thành Cơ Ngôn Hạo, bọn họ cũng không dám đùa nghịch thủ đoạn nhỏ trước mặt Cơ Ngôn Hạo.

Hiện tại Trần Thiên Chi đã có phần hối hận.

Cơ Ngôn Thành không có nhiều tâm cơ không sai, nhưng vấn đề tính cách của hắn quá mức cấp tiến.

Còn chưa bắt đầu tranh đấu đoạt ngôi vị hoàng đế, hắn là chọc nhiều địch nhân như vậy, có thể nghĩ đến tương lai chính thức tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, hắn gặp phải lực cản lớn cỡ nào.

Trần Thiên Chi xem ra, ân oán giữa Cơ Ngôn Thành và Tô Tín không tới mức ngươi sống ta chết.

Nhưng hắn lại vì mặt mũi không đáng tiền đi đắc tội với bộ đầu trẻ tuổi kiệt xuất nhất Lục Phiến Môn.

Nếu gặp chuyện này đổi thành Tương vương Cơ Ngôn Dự ẩn nhẫn, chỉ sợ hắn sẽ dùng tư thái chiêu hiền đãi sĩ mời chào Tô Tín, cho dù không thành bằng hữu nhưng nhất định không phải địch nhân.

Còn có đám võ giả xuất thân lùm cỏ như Khâu Lâm Quang không ngừng nịnh nọt đầu độc bên người Cơ Ngôn Thành, nhưng Cơ Ngôn Thành lại rất tín nhiệm bọn chúng, tối thiểu còn tín nhiệm hơn đám người mình.

Xem bọn chúng là kẻ nào? Đạo tặc, phỉ loại, võ giả tính cách cực đoan ma đạo.

Trần Thiên Chi cũng không có hoài nghi thực lực của những người này, đều là Hóa Thần Cảnh nhưng Trần Thiên Chi sống an nhàn sung sướng hơn mười năm qua, hắn có khả năng kém hơn những võ giả tán tu thường xuyên chém giết với người khác.

Nhưng vấn đề quy củ triều đình khác với quy củ giang hồ, những người này chỉ biết vỗ mông ngựa và tranh thủ lợi ích của mình, nhưng thời điểm tranh đoạt ngôi vị hoàng đế lại thành sự không có, bại sự có dư.

Trần Thiên Chi và các công hầu Đại Chu rất tức giận, nhưng lại không thể tránh được, dù sao Cơ Ngôn Thành nguyện ý tin bọn chúng.

Gia tộc Long Hoa Hầu hiện tại chỉ truyền thừa hai đời mà thôi, phụ thân hắn từng xuất thân quân đội Đại Chu, đã chết trận trong đánh trận với Đại Tấn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 778 - Long Hoa Hầu (2)

Thế hệ của hắn không chịu thua kém, bản thân của hắn cũng tu luyện tới Hóa Thần Cảnh nhưng địa vị vẫn chưa vững chắc.

Cho nên Trần Thiên Chi mới muốn đánh cuộc một keo, tham gia tranh giành ngôi vị hoàng đế, nếu đánh bạc thắng, tối thiểu có thể bảo vệ Long Hoa Hầu nhất mạch bọn họ trăm năm không lo.

Nhưng hiện tại xem ra tỷ số thắng của hắn không cao.

Nghĩ như vậy, Trần Thiên Chi đẩy cửa phòng mình ra, lại phát hiện trong phòng mình có thêm một người đã dọa Trần Thiên Chi kêu to một tiếng.

Hắn vừa định lên tiếng, nhìn thấy người ngồi trong phòng là Tô Tín, hắn lập tức an tĩnh lại.

Tô Tín thân là người Lục Phiến Môn, lá gan hắn đủ lớn cũng không dám công nhiên ra tay giết công hầu Đại Chu như hắn trong thành Thịnh Kinh.

Tô đại nhân, đêm khuya tự ý xâm nhập nhà của ngươi khác, không báo mà đến, đây là chuyện bộ đầu Lục Phiến Môn nên làm sao?

Trần Thiên Chi cười lạnh mỉa mai, hắn vào phòng và đóng cửa lại.

Tô tin cũng khẽ cười nói:

Hầu gia ngươi không có đuổi ta đi, chẳng phải tán thành cách làm của ta sao? Trần Thiên Chi hừ một tiếng nói:

- Tô Tín, đừng thừa nước đục thả câu, nói đi, ngươi muốn làm gì.

Cho dù giang hồ hay triều đình, bất cứ thời điểm nào cũng phải dựa vào thực lực nói chuyện.

Nếu Tô Tín dám làm thế vào vài ngày trước, Trần Thiên Chi lập tức dám chụp mũ hắn tội danh bất kính với triều đình, cũng trực tiếp đuổi hắn ra ngoài, để tránh Cơ Ngôn Thành hiểu lầm.

Hiện tại nha, Trần Thiên Chi lại muốn xem Tô Tín định làm gì.

Tô Tín không nói thêm gì, hắn cầm Lưu Ảnh Thạch đã cho Đường Hiển xem đưa cho Trần Thiên Chi xem một lần, lúc này Trần Thiên Chi kinh hãi mở to mắt.

Hiện tại hắn biết vì cái gì Đường Hiển lại đứng bên phía Tô Tín, kỳ thật không phải Đường Hiển đứng ở bên phía Tô Tín, mà là Đường Hiển muốn nhằm vào Cơ Ngôn Thành hắn.

Trần Thiên Chi xiết chặc nắm đấm, thiếu chút nữa mắng ra hai chữ ‘ ngu ngốc

’.

Hiện tại hắn có cảm giác Cơ Ngôn Thành lớn như thế này còn chưa bị người ta giết, chỉ có thể nói hắn thật sự quá may mắn.

Tốt xấu ngươi cũng là hoàng tử Đại Chu, chẳng lẽ ngươi không biết bốn chữ họa từ trong miệng hay sao?

Trần Thiên Chi đã không nói cái gì, hắn biết rõ Cơ Ngôn Thành là triệt để phế

rồi.

Đắc tội Đường Hiển cũng không đáng sợ, đáng sợ là hắn còn không biết mình đắc tội Đường Hiển.

Cơ Ngôn Thành còn nghĩ chờ sau khi mình đăng cơ sẽ giết Đường Hiển, thật tình không biết Đường Hiển đã sớm dùng vô số thủ đoạn trong cung ngáng chân Cơ Ngôn Thành.

Tô Tín thu hồi Lưu Ảnh Thạch, Trần Thiên Chi hỏi:

Tô đại nhân, chẳng lẽ ngươi không sợ ta mang tin tức báo cho Cơ Ngôn Thành sao?

Tô Tín hỏi ngược lại:

- Ngươi bây giờ còn chuẩn bị tiếp tục đầu nhập vào Cơ Ngôn Thành sao?

Trần Thiên Chi cười khổ lắc đầu, Cơ Ngôn Thành làm ra loại chuyện ngu xuẩn này, Trần Thiên Chi đã triệt để thất vọng với hắn.

Nếu hắn lại đi theo Cơ Ngôn Thành, chỉ sợ nghênh đón Long Hoa Hầu nhất mạch không phải phú quý cả đời, mà là tịch thu gia sản cả nhà tịch.

Tô đại nhân, nói đi, ngươi muốn làm gì. Trần Thiên Chi hỏi.

Tô Tín hôm nay cho hắn xem thứ này, tương đương với đề tỉnh Trần Thiên Chi, lại nhắc nhở hắn phỉa tránh xa Cơ Ngôn Thành.

Hiện tại còn chưa tới thời điểm tranh đoạt ngôi vị hoàng đế tới mức gay cấn, hiện tại Trần Thiên Chi đầu nhập vào người khác còn kịp, cho nên Tô Tín đã giúp hắn một tay.

Trần Thiên Chi không tin Tô Tín giúp người làm vui, đêm hôm khuya khoắt lẻn vào Long Hoa Hầu phủ vì nhắc nhở hắn.

Tô Tín cười cười, vị Long Hoa Hầu này là một trong phần đông công hầu Đại Chu nhưng hắn là người thông minh, hắn thích liên hệ với người thông minh nhất.

Rất đơn giản, Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh cần lập uy. Tô Tín gõ gõ cái bàn nói.

Lập uy? Lập uy như thế nào?

Đương nhiên chỉ dùng đánh để lập uy! Trên mặt Tô Tín lộ ra vẻ mặt lạnh lùng:

Lúc trước Đại Chu vương triều đóng đô Trung Nguyên, Lục Phiến Môn dựa vào máu tươi của rất nhiều tông môn võ lâm lập uy.

Thời điểm ta làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo diệt năm tông môn nhị lưu, mấy vạn đầu người rơi xuống đất, lúc này mới trùng kiến uy thế Lục Phiến Môn.

Cho nên ở địa phương nào, giết, chính là phương thức lập uy tốt nhất!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 779 - Mưu Đồ (1)

Trong Long Hoa Hầu phủ, Tô Tín bộc phát một thân khí huyết sát dọa Trần Thiên Chi kêu to một tiếng.

Tuy hắn là võ giả Hóa Thần Cảnh, nhưng lúc trước khi Đại Chu đóng đô Trung Nguyên hắn mới vào cảnh giới Tiên Thiên mà thôi, cho nên hắn không tham gia chiến đấu bao nhiêu, nhân mạng trên tay kém xa phụ thân nắm giữ quân đội Đại Chu uy danh hiển hách.

Hiện tại khí huyết sát trên người Tô Tín cũng không kém gì hành quân đại tổng quản uy tín lâu năm hai tay dính đầy máu tươi của Đại Chu.

Trần Thiên Chi lúc này âm thầm lắc đầu.

Những công hầu Đại Chu bọn họ đã an ổn thời gian vài chục năm, đại bộ phận người đã lâu không có chiến đấu sinh tử, tuy thực lực vẫn còn nhưng kém xa khi so với Tô Tín thường xuyên chém giết với võ giả giang hồ.

Cho nên hiện tại đối mặt Tô Tín, thái độ Trần Thiên Chi liền biến thành cẩn thận.

Tô đại nhân, ngươi muốn giết ai? Phải biết rằng trong thành Thịnh Kinh, cho dù ngươi là tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh cũng không thể tùy ý lạm sát người vô tội.

Trần Thiên Chi nhắc nhở.

Thành Thịnh Kinh không phải Giang Nam đạo, chỗ đó cách trung tâm quyền

lực của Đại Chu vương triều xa lắm, Tô Tín trên cơ bản chính là thổ hoàng đế, hắn muốn như thế nào thì muốn như thế nào.

Nơi này là thành Thịnh Kinh, tất cả đều phải giảng quy củ.

Tô Tín thản nhiên nói:

Đương nhiên ta biết rõ, quy củ Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh quy củ là ta lập, nếu ta là người vi phạm đầu tiên chẳng phải đánh vào mặt mình hay sao?

Đối tượng ta muốn ra tay đều là những võ giả tán tu Cơ Ngôn Thành mời chào, chắc hẳn Hầu gia ngươi nhìn bọn chúng không vừa mắt từ lâu rồi đúng không?

Bối cảnh đám người này không có một ai trong sạch, bởi vì bọn chúng tới nương tựa Cơ Ngôn Thành, cho nên mới không ai dám động đến bọn chúng, hiện tại ta muốn động bọn chúng, tùy tiện ném ra một tội danh cũng có thể tru sát bọn chúng.

Có thể bị Cơ Ngôn Thành mời chào, thân phận võ giả không có mấy ai trong sạch.

Ví dụ như Khâu Lâm Quang, hắn xuất thân đạo tặc, dám đi tất cả đại tông môn trộm võ công điển tịch, dám đi Thục trung Đường Môn trộm ám khí.

Hắn dám chọc những thế lực võ lâm này, hắn cũng từng đánh chủ ý lên triều đình, tối thiểu hắn từng quang lâm tổng bộ Lục Phiến Môn một đạo, mất đi không ít tài nguyên tu luyện.

Cho dù tài nguyên hắn trộm đi không phải loại trân quý gì, nhưng loại hành vi này đã tát vào mặt triều đình.

Hiện tại hắn nương tựa vào Cơ Ngôn Thành, nếu không sớm đã sớm có một đống bộ khoái lao tới bắt hắn vào thiên lao Lục Phiến Môn.

Những người khác cũng giống như Khâu Lâm Quang, đều là cùng một mặt

hàng với nhau, trên người không sạch sẽ, Tô Tín muốn đối phó bọn chúng, tối thiểu có thể tìm ra vài tội danh, đều không cần đi chụp mũ làm gì.

1.Vậy ngươi muốn ta làm như thế nào? Muốn ta trực tiếp ra tay là không thể

nào.

Cho dù Trần Thiên Chi đã quyết định không hề đi theo Cơ Ngôn Thành, nhưng nếu như hắn công nhiên đứng ra phản bội Cơ Ngôn Thành, hắn không làm được việc này.

Không nói tới Trần Thiên Chi có bao nhiêu trung tâm, dù sao Cơ Ngôn Thành cũng là hoàng tử Đại Chu, trong tay hắn âm thầm có che dấu một ít thế lực, tối thiểu dùng báo thù Trần Thiên Chi là không thành vấn đề.

Tô Tín nói:

- Không cần Hầu gia ngươi ra tay, ngươi chỉ cần phân tán bọn chúng ra là được

rồi.

1.Năm tên Hóa Thần Cảnh tán tu bên người Cơ Ngôn Thành, một người đã bị ta trọng thương, bốn người còn lại, chỉ cần cam đoan hai người không rời đi là được.

2.Bốn võ giả Hóa Thần Cảnh ở cùng một chỗ, ta đối phó có phần cố sức, nhưng hai người thì không thành vấn đề.

Nghe được Tô Tín chỉ bảo hắn hỗ trợ điệu hổ ly sơn, Trần Thiên Chi lúc này mới thở ra một hơi, hắn vẫn có thể làm được việc này.

Tô Tín cười cười nói:

- Ta ở Lục Phiến Môn chờ tin tức tốt của Hầu gia.

Nói xong lời này, Tô Tín đứng dậy, thân thể dần dần nhạt đi, hoàn toàn biến mất trước mặt Trần Thiên Chi, không thấy gì nữa!

Trần Thiên Chi lập tức kinh ngạc, sau đó hắn mới kịp phản ứng, đây là ảo thuật

trong tinh thần bí pháp.

Bí pháp tinh thần trong võ lâm cũng là một loại thủ đoạn công kích, chỉ có Bạch Liên giáo cùng Huyễn Ma Đạo mới nghiên cứu thứ này.

Nghe đồn Phật tông cùng Đạo môn cũng có bí pháp như vậy tnhưng rất ít người sử dụng.

Trần Thiên Chi không nghĩ tới Tô Tín lại biết bí pháp tinh thần, hơn nữa có thể đột nhiên biến mất trước mặt hắn, hắn lại không phát hiện ra, loại uy năng bí pháp tinh thần này cực kỳ cường đại.

Trần Thiên Chi đã xem qua tư liệu của Tô Tín, dù sao thời gian Tô Tín dừng lại trong Nhân Bảng không ngắn.

Ngay cả như vậy, trên Nhân Bảng cũng không có ghi Tô Tín tinh thông bí pháp tinh thần.

Liên tưởng đến thân phận Lục Phiến Môn của Tô Tín, Trần Thiên Chi hiểu ra, Tô Tín thân là người Lục Phiến Môn, chỉ cần là hắn không muốn xuất hiện nội dung gì trên Nhân Bảng, chỉ cần hắn chào hỏi Lục Phiến Môn là được.

Tô Tín dấu diếm chuyện biết bí pháp tinh thần, có trời mới biết hắn còn có thủ đoạn gì mà người giang hồ không biết, nghĩ tới đây, Trần Thiên Chi lập tức cảm thấy Tô Tín thâm sâu khó lường.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 780 - Mưu Đồ (2)

Kết quả đợi đến ngày hôm sau, Trần Thiên Chi trực tiếp đi thẳng vào vương phủ Cơ Ngôn Thành.

Hai ngày qua Cơ Ngôn Thành rất phiền muộn, lão thái giám Đường Hiển không biết điều, cũng dám uy hiếp hắn trước mặt mọi người, việc này làm cho Cơ Ngôn Thành cực kỳ tức giận nhưng không có biện pháp.

Hơn nữa hắn cũng không nghĩ ra ý kiến hay phá cục.

Càng không cần nói đám người Khâu Lâm Quang, bọn họ đều xuất thân lùm cỏ giang hồ, bảo bọn họ đi giết người còn được, nhưng liên quan đến những thứ như quyền mưu, những người này căn bản là người bình thường, kiên trì nói mấy chủ ý, ngay cả Cơ Ngôn Thành cũng có cảm giác không đáng tin cậy.

Cuối cùng vẫn là ngoại tổ phụ Trịnh quốc công mở miệng, hắn hiện tại phải thành thành thật thật ẩn nhẫn trong vương phủ, hắn tự mình đi tiếp Đường Hiển và giải quyết vấn đề này, dù sao ngàn vạn đừng để Đường Hiển nói những lời kia bên tai Cơ Hạo Điển.

Trịnh quốc công ngoại tổ phụ của Cơ Ngôn Thành chính là võ giả Dung Thần Cảnh hàng thật giá thật nhưng tuổi tác đã cao.

Hắn ngày xưa còn chưa quật khởi tại Đại Chu cũng đã là một trong những trụ cột của Đại Chu, cho nên lúc Đại Chu đóng đô

thiên hạ thì hắn được phong quốc công, nữ nhi của hắn cũng là hoàng phi Đại Chu.

Cho nên hắn và Đường Hiển quen biết hơn trăm năm, cũng có chút giao tình,

nếu vấn đề này được ngoại tổ phụ ôm lấy, Cơ Ngôn Thành cũng yên lòng, cho nên trong khoảng thời gian này hắn không bước ra khỏi nhà, tu luyện trong phòng.

Bốn võ giả Hóa Thần Cảnh tán tu đều ở trong vương phủ, Cơ Ngôn Thành không có chuyện gì tìm bọn họ, bọn họ vô cùng nhàn rỗi.

Tu luyện trong vương phủ cũng được, đi dạo trong thành Thịnh Kinh cũng không sao.

Trần Thiên Chi đi vào vương phủ, vừa vặn đụng phải Khâu Lâm Quang và ba người khác muốn đi ra ngoài uống rượu, một người trong đó không có hứng thú cho nên tu luyện trong vương phủ.

Thấy cảnh này, nội tâm Trần Thiên Chi vui mừng, như vậy rất tốt, chính mình chỉ cần tách một người ra là đủ.

Khâu Lâm Quang và ba người cùng nhìn Trần Thiên Chi, bọn họ cũng lười chào hỏi một tiếng.

Bọn họ cũng biết Trần Thiên Chi là công hầu Đại Chu nên không phải người chung đường với bọn họ.

Cho dù tương lai bọn họ trợ giúp Cơ Ngôn Thành leo lên ngôi vị hoàng đế, nhưng tòng long chi công cũng phải theo thứ tự đúng không?

Cho nên bọn họ tự giác phân thành hai hệ phái, một là tán tu giang hồ do Cơ Ngôn Thành mời chào được, một khác chính là công hầu Đại Chu.

Người hai phái này phá rối lẫn nhau, lục đục với nhau, có thể nói gặp mặt không mắng chửi đã không tệ, chào hỏi gì đó thì miễn đi.

Lúc này Trần Thiên Chi lại nói:

1.Đào huynh, ta có việc tìm ngươi thương lượng, ta đã chuẩn bị tiệc rượu tại Xuân Tuyết lâu, không biết Đào huynh có chịu nể tình hay không?

Trần Thiên Chi nói Đào huynh chính là Đào Phi Báo trong ba người, chính là người xuất thân đạo phỉ.

Hắn ngược lại không trêu chọc đến ai, chỉ tu luyện tới Hóa Thần Cảnh liền không làm đạo phỉ, hắn có phần không cam lòng, cho nên muốn gia nhập triều đình tẩy trắng, hắn là người có tư tâm nhất trong đám người.

Nghe được Trần Thiên Chi bỗng nhiên mở miệng mời hắn, Đào Phi Báo lập tức sững sờ.

Hai người bọn họ ngày bình thường không có lui tới với nhau, bỗng nhiên đói phương mời mình đi dự tiệc tại Xuân Tuyết lâu nổi danh nơi tiêu tiền trong thành Thịnh Kinh?

Khâu Lâm Quang và một võ giả Hóa Thần Cảnh Nam Cung dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Đào Phi Báo, chẳng lẽ hắn cấu kết với Trần Thiên Chi hay sao?

Nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của hai người, Đào Phi Báo suy nghĩ và nói:

1.Cung kính không bằng tuân mệnh, vẫn là Hầu gia tốn kém. Trần Thiên Chi cười ha hả nói:

2.Đào huynh nói như vậy quá khách khí, mời Đào huynh đi trước.

Hai người hàn huyên rời đi, nội tâm Khâu Lâm Quang và Nam Cung Đình có chút khó hiểu và phẫn hận, cho rằng Đào Phi Báo rời đi cùng Trần Thiên Chi là phản bội bọn họ.

Nhưng bọn họ cũng biết rõ, những võ giả tán tu giang hồ như bọn họ vì lợi ích cho nên mới liên hợp với nhau mà thôi.

Kỳ thật chính bản thân bọn họ cũng không có tín nhiệm gì đáng nói, căn bản chưa nói tới phản bội hay không phản bội, huống chi Đào Phi Báo có tình huống khác với bọn họ.

Bọn họ đều là bị buộc bất đắc dĩ mới gia nhập vào dưới trướng Cơ Ngôn Thành, mà Đào Phi Báo trước kia là đương gia phá

núi lập trại, ngoài ý muốn đột phá đến Hóa Thần Cảnh nên không muốn tiếp tục làm đạo phỉ, cho nên lúc này mới muốn tẩy trắng, nhảy lên trở thành người triều đình.

Gia nhập hoàng gia Cung Phụng Đường là một đường tắt, nhưng như vậy không khác gì gia nhập môn khách hoặc là khách khanh gia tộc tông môn, chẳng qua đãi ngộ tốt hơn một chút.

Nhưng hắn vẫn muốn đạt được nhiều hơn nữa, giống như đám người Trần

Thiên Chi, bằng vào tòng long chi công trở thành công hầu huân quý của Đại Chu.

Cho nên hôm nay Trần Thiên Chi vừa mời, Đào Phi Báo lập tức đáp ứng.

Bởi vì hắn xem ra, chính mình ngày sau có khả năng rất lớn trở thành loại người như Trần Thiên Chi, bọn họ căm thù lẫn nhau không tính là gì, nếu hiện tại Trần Thiên Chi chủ động mở miệng mời, hắn đương nhiên sẽ nể tình.

- Hắn đi Xuân Tuyết lâu của hắn, chúng ta đi Túy Tiên lâu uống của chúng ta.

Khâu Lâm Quang khinh thường hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dẫn Nam Cung Đình đi vào Túy Tiên lâu trong thành Thịnh Kinh.

Bọn họ đều là cường giả Hóa Thần Cảnh, cho dù trong thành Thịnh Kinh cường giả như mây, Hóa Thần Cảnh cũng là cao thủ, hơn nữa bọn họ có thân phận cung phụng của Thái vương phủ, cho nên tiến vào Túy Tiên lâu dẫn tới không ít ánh mắt chú ý.

Trong những ánh mắt này lại còn có mấy người sinh ra tinh quang, nhìn thấy hai người bọn họ đi vào phòng cao thượng, lập tức có võ giả tính tiền rời đi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 781 - Bắt (1)

Khâu Lâm Quang và Nam Cung Đình cũng không phải cuồng nhân một lòng tu luyện

Bọn họ cũng biết với tư chất của mình, đời này có thể đột phá đến Hóa Thần Cảnh xem như không dễ, còn muốn tiến thêm một bước, trên cơ bản không có khả năng.

Cho nên thời điểm nhàn rỗi, bọn họ hoặc là tôi luyện vũ kỹ, hoặc đi uống rượu mua vui.

Lúc này bên ngoài quán rượu, Tô Tín dẫn theo một đám bộ khoái Lục Phiến Môn hùng hổ đi tới Túy Tiên lâu, phía sau hắn còn có Đường Cửu.

Người trên phố dài nhìn thấy việc này liền sững sờ, vị đại gia này đã mượn uy thế của Đường Hiển tất vào mặt Cơ Ngôn Thành một cái, hiện tại lại muốn đến gây sự hay sao?

Lúc nhìn thấy Đường Cửu đi theo phía sau Tô Tín, những người này cũng cảm thấy rùng mình.

Xem ra Đường Hiển quả nhiên có quan hệ không cạn với Tô Tín, nếu không hắn cũng không bảo nghĩa tử Đường Cửu có thực lực mạnh nhất đi theo Tô Tín.

Trước khi đi vào Túy Tiên lâu, Tô Tín nói với Thiết Thạch:

1.Bảo người vây quanh Túy Tiên lâu, nhìn thấy hai người Khâu Lâm Quang chạy thì cùng xông lên ngăn chặn bọn chúng bỏ chạy.

Thiết Thạch gật gật đầu, lập tức an bài bộ khoái Lục Phiến Môn bao vây toàn bộ Túy Nguyệt Lâu.

1.Đường huynh, chút nữa làm phiền ngươi rồi, ta sợ thủ hạ của ta không ngăn cản được bọn chúng, dù sao hai người này đều là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, đặc biệt là Khâu Lâm Quang, hắn am hiểu thân pháp tốc độ, còn cần ngươi hỗ trợ ngăn chặn hắn.

Đường Cửu nhú chắp tay nói:

- Cẩn tuân đại nhân phân phó.

Tô Tín đi vào Túy Tiên lâu, chưởng quầy Túy Tiên lâu vội vàng chào đón.

1.Tô đại nhân có ý gì? Ngươi vây quanh như vậy, Túy Tiên lâu ta làm sao buôn

bán?

Có thể mở quán rượu lớn như thế trong thành Thịnh Kinh, sau lưng không có chút thế lực là không thể nào, sau lưng Túy Tiên lâu chính là tam hoàng tử Đại Chu Tam Triệu vương Cơ Ngôn Luật.

Cơ Ngôn Luật giao du rộng rãi, làm người hào sảng đại khí, thậm chí hắn chuyên môn chuẩn bị quán rượu chiêu đãi các bằng hữu.

Trong phần đông hoàng tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, tuy thực lực Cơ Ngôn Luật không kém nhưng không phải người có danh tiếng lớn nhất.

Bởi vì hắn xuất thân không tốt lắm, mẫu thân hắn chỉ là cung nữ mà thôi, ngoài

1.muốn đạt được Cơ Hạo Điển sủng hạnh mới có hắn, cho nên mẫu thân hắn căn bản không có trợ giúp gì cho hắn.

Huống chi hắn ưa kết giao nhân sĩ giang hồ, trên người khí tức lùm cỏ quá nặng cũng bị người ta lên án, bị rất nhiều công hầu Đại Chu không thích.

Ngay cả như vậy, thực lực Cơ Ngôn Luật trong phần đông hoàng tử cũng rất mạnh, Túy Tiên lâu sản nghiệp của hắn, Tô Tín nháo sự ở chỗ này chính là không

cho Cơ Ngôn Luật mặt mũi, cho nên chưởng quầy quán rượu mới dám nói với Tô Tín như vậy.

Tô Tín lạnh lùng nhìn chưởng quầy quán rượu, nói:

1.Ta có ý gì? Ngươi cho rằng ngươi thân phận gì, Lục Phiến Môn làm việc còn phải báo cho ngươi sao? Không biết điều!

Chưởng quầy tức giận sắc mặt đỏ bừng.

Mặc dù hắn là chưởng quầy quán rượu nhưng lại là quản sự của Triệu vương phủ, có thể tính là tâm phúc của Cơ Ngôn Luật, cho nên hắn mới có thể bị Cơ Ngôn Luật phái tới quản lý Túy Tiên lâu, chuyên môn phụ trách chiêu đãi bằng hữu và thủ hạ do Cơ Ngôn Luật mời chào được.

Chưởng quầy quán rượu đã nghe qua uy danh Tô Tín, Cơ Ngôn Thành ăn thiệt thòi trong tay hắn, chính mình hắn đương nhiên không lọt vào trong mắt hắn.

Túy Tiên lâu là sản nghiệp của Triệu vương điện hạ, hắn cũng không thể để cho Tô Tín làm ẩu.

Cho nên chưởng quầy cắn răng một cái, hắn chắp tay nói với Tô Tín:

1.Tô đại nhân bớt giận, vừa rồi tiểu nhân nói sai.

2.Kính xin Tô đại nhân cho Triệu vương điện hạ mặt mũi, đừng động thủ trong Túy Tiên lâu, nếu Tô đại nhân muốn bắt người nào, chờ hắn ra khỏi Túy Tiên lâu, đại nhân có thể tùy ý.

3.Người ra khỏi Túy Tiên lâu sẽ không bắt được, huống chi ta cũng không có kiên nhẫn chờ.

Đẩy chưởng quầy Túy Tiên lâu sang một bên, trực tiếp liền hướng lấy bên trong đi đến.

Chưởng quầy Túy Tiên lâu tức giận quát lớn sau lưng Tô Tín:

1.Tô đại nhân! Ngươi thật không cho Triệu vương điện hạ mặt mũi sao? Tô Tín quay người cười lạnh nói:

2.Ta sẽ cho Triệu vương điện hạ mặt mũi, chẳng qua ta không cho ngươi mặt mũi mà thôi.

Nội tâm chưởng quầy Túy Tiên lâu rất tức giận, hắn đã quyết định, sau tìm Triệu vương điện hạ trở về sẽ nói chuyện này với Triệu vương điện hạ, nhờ hắn hảo hảo giáo huấn Tô Tín, người này đúng là quá mức kiêu ngạo!

Thực khách trong Túy Tiên lâu nhìn thấy xảy ra chuyện này, những người bình thường trực tiếp tính tiền rời đi, một số võ giả hứng thú ở lại xem tất cả.

Tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh Tô Tín tự mình đến Túy Tiên lâu bắt người, không cho Triệu vương điện hạ mặt mũi, hắn muốn động ai?

Lúc này giữa phòng cao thượng, Khâu Lâm Quang và Nam Cung Đình nghe được phía dưới có động tĩnh nhưng hai người bọn họ lại lơ đễnh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 782 - Bắt (2)

Có thể nói Túy Tiên lâu là quán rượu lớn nhất thành Thịnh Kinh, sau lưng lại có Triệu vương Cơ Ngôn Luật làm chỗ dựa, cũng không có người nào dám nháo sự ở đây.

Nhưng qua một lát, cửa lớn bị đẩy ra, Tô Tín cười ha hả đi tới, nói:

1.Hai vị rất thích ý nha, Thái vương điện hạ hiện tại nhất định rất buồn bực, các ngươi lại ở nơi này uống rượu mua vui, không biết sau khi Thái vương điện hạ biết sẽ có cảm tưởng gì.

Khâu Lâm Quang lạnh lùng nói:

1.Tô Tín, thủ đoạn châm ngòi ly gián ngây thơ này hữu dụng sao? Ngươi đến nơi này làm gì?

Tô Tín vỗ đầu nói:

1.Đúng rồi, hôm nay bổn quan tới đây làm chính sự, cũng không thể bỏ quên chính sự được.

Nghe được Tô Tín tự xưng bổn quan, Khâu Lâm Quang lại có cảm giác không

tốt.

Tô Tín cầm một tờ giấy và đọc:

1.Khâu Lâm Quang, trước kia có danh hiệu ‘ Vô Ảnh Đạo ’, đã từng ăn cắp công pháp điển tịch của nhiều thế gia nhất lưu, hơn nữa đã từng trộm cắp tài nguyên

tu luyện của Lục Phiến Môn, tổng cộng một trăm ba mươi sáu bình đan dược cấp thấp, hai mươi ba bình đan dược trungcấp, hai bình đan dược cao cấp, ba thanh binh khí Hoàng cấp.

Sắc mặt Khâu Lâm Quang thay đổi, trước kia khi làm đạo tặc hắn đã từng ra tay với Lục Phiến Môn.

Ai cũng biết Lục Phiến Môn ra tay rất đại khí, tài nguyên tu luyện phát cho cấp dưới rất phong phú, đi Lục Phiến Môn một chuyến còn đạt được nhiều đồ vật hơn đi các thế gia.

Thậm chí hắn có chút không rõ mình đã lấy bao nhiêu đồ vật, nhưng Tô Tín lại tìm hiểu kỹ càng như thế, có ý gì?

Sau đó Tô Tín đọc tiếp:

1.Nam Cung Đình, nguyên danh Nam Hi Hành, danh hiệu ‘ Huyết Ma đao ’, tán tu Dự Nam đạo, đã từng ngoài ý muốn đạt được tàn thiên công pháp Huyết Ma giáo ngày xưa, do đó dùng công pháp Huyết Ma giáo đặt chân giang hồ, dùng huyết luyện công, giết người không tính hết.

2.Đã từng đồ sát một thôn trang, cô đọng máu ngàn người luyện công, hơn

mười tên bộ khoái châu phủ Lục Phiến Môn đến đây điều tra nhưng lại bị ngươi giết chóc không còn.

3.Lúc ngươi đạt tới nửa bước Nguyên Thần Cảnh đã từng tập sát một đệ tử đích truyền trẻ tuổi của Thiếu Lâm tự, đạt được công pháp bí truyền Ma Ha Già Diệp Bí Pháp của Thiếu Lâm, dùng tu vi phật hiệu trung hòa Huyết Ma công, tấn chức Nguyên Thần Cảnh, nhưng bị Thiếu Lâm tự đuổi giết, đổi tên đổi họ.

Sắc mặt Nam Cung Đình biến đổi, đây chính là bí mật lớn nhất trong lòng hắn, không nghĩ tới lại bị Tô Tín nói ra.

Khâu Lâm Quang cũng ngạc nhiên nhìn Nam Cung Đình, hắn cũng không nghĩ tới vị Nam Cung Đình nhìn như rất bình thường này chính là ‘ Huyết Ma đao ’ Nam

Hi Hành nổi danh Hắc bảng bị Thiếu Lâm truy sát năm xưa.

Hiện tại Nam Cung Đình đã là võ giả Hóa Thần Cảnh, công pháp Ma Ha Già Diệp Bí Pháp trung hòa võ công, công pháp Huyết Ma giáo bị che lấp hoàn toàn cũng không cần máu người tu luyện.

Cho nên hắn mai danh ẩn tích nhiều năm như vậy, cũng không có bị người ta nhận ra, hắn cho rằng mình che giấu rất tốt, không nghĩ tới Lục Phiến Môn lại sớm biết rõ.

Sắc mặt Nam Cung Đình âm trầm nói:

- Tô Tín ngươi có ý gì? Cầm những việc này áp chế chúng ta?

Chuyện của Khâu Lâm Quang còn dễ nói, hắn chỉ trộm thứ đồ vật không có giết người, chuyện hắn giết đệ tử đích truyền của Thiếu Lâm đã kết thành thù hận to lớn.

Cho nên Nam Cung Đình lo lắng một khi Tô Tín nói chuyện này ra, chỉ sợ Thiếu Lâm tự sẽ lập tức phái người đuổi giết hắn, đến lúc đó Cơ Ngôn Thành có nguyện ý gánh vấn đề này thay hắn hay không còn khó nói.

Dù sao không phải mỗi người đều là Tô Tín, vì một tên thủ hạ vừa gia nhập đã một mình đắc tội với Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

Tô Tín cười lắc lắc đầu nói:

1.Nói cho Thiếu Lâm tự? Bổn quan không có nhàm chán như vậy, hiện tại bổn quan chính thức tuyên bố, hai người các ngươi đánh cắp tài nguyên Lục Phiến Môn và giết bộ khoái Lục Phiến Môn, chính thức bị bắt, theo ta quay về Lục Phiến Môn một chuyến.

Sắc mặt Khâu Lâm Quang cùng Nam Cung Đình lập tức thay đổi, Tô Tín muốn làm còn lớn hơn bọn họ tưởng tượng, hắn lại muốn trực tiếp ra tay với bọn họ.

Tô Tín vừa mới dứt lời, Nam Cung Đình cùng Khâu Lâm Quang liền phản ứng

cực nhanh, bọn họ bỏ chạy!

Bọn họ đã nhìn thấy thực lực Tô Tín, hình ảnh hắn đánh võ giả Hóa Thần Cảnh trọng thương trước cửa Lục Phiến Môn thành

Thịnh Kinh vẫn còn hiện rõ mồn một trước mắt.

Võ giả cùng giai chống lại hắn sẽ không có lực hoàn thủ, hiện tại cho dù bọn họ có hai người nhưng không có nắm chắc đối phó Tô Tín.

Cho nên hai người bọn họ liền chuẩn bị chạy, chạy về tìm Cơ Ngôn Thành cầu viện nói sau.

Tô Tín sẽ cho bọn họ cơ hội này sao?

Trước mặc kệ Nam Cung Đình, có người bên ngoài ngăn cản, mục tiêu của Tô Tín chính là Khâu Lâm Quang.

Thân pháp khinh công của Khâu Lâm Quang rất kinh người, thời điểm hắn còn là Thần Cung Cảnh, thậm chí ngay cả võ giả Hóa Thần Cảnh cũng không đuổi theo kịp hắn.

Mặc dù Tô Tín có Phong Thần Thối trên người cũng không có nắm chắc nhanh hơn hắn, cho nên Tô Tín đặt mục tiêu đầu tiên lên người Khâu Lâm Quang.

Trong nháy mắt thân thể hắn vừa động, Tô Tín cũng động.

Hắn điên cuồng vận chuyển Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, tinh thần lực trong đầu Tô Tín như hóa thành thực chất, trong nháy mắt cả quán rượu bắt đầu vặn vẹo nhưng Khâu Lâm Quang không phát hiện chút nào.

Hắn vừa nhảy ra, trực tiếp đánh một chưởng nổ nát vách tường quán rượu, nhìn thấy Tô Tín không có đuổi theo, hắn thở ra một hơi, vội vàng thi triển tốc độ nhanh nhất, thân thể hóa thành tàn ảnh chạy về Thái vương phủ.

Lúc này tinh thần Khâu Lâm Quang khẩn trương nên không có phát hiện, hắn chạy đoạn đường này rất nhanh, trong thành Thịnh Kinh phồn hoa náo nhiệt nhưng

không thấy người nào, giống như đi vào quỷ thành.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 783 - Ảo Thuật (1)

Lúc Tô Tín nói ra lời này, Nam Cung Đình liền trực tiếp nhảy dựng lên, chân khí cường đại đụng thủng vách tường quán rượu, người khác cũng trực tiếp nhảy lên không trung.

Lúc này hắn ngạc nhiên phát hiện Khâu Lâm Quang vậy mà không có động, lại đứng ngốc ngơ ngác chỗ này giống như điểm huyệt.

Nhưng lúc này hắn không có thời gian suy nghĩ nhiều, tạm thời đào tẩu trước quan trọng hơn.

Nhưng lúc này những bộ khoái Tiên Thiên Thần Cung Cảnh đồng loạt ra tay, hơn mười tên võ giả Thần Cung Cảnh động thủ, cương khí bắn ra khắp nơi, cho dù Nam Cung Đình hắn là Hóa Thần Cảnh, nhất thời nửa khắc cũng không thoát thân ra được.

- Muốn chết!

Ánh mắt Nam Cung Đình lộ ra một tia sát cơ.

Với tư cách võ giả ma đạo huyết đồ hơn ngàn người, tuy về sau Nam Cung Đình bởi vì tu luyện công pháp phật tông cho nên che giấu huyết sát ma khí trên người, nhưng vẫn không thể cải biến được sát khí kinh người của hắn.

Một thanh loan nguyệt ma đao xuất hiện trong tay hắn, huyết sát ma khí đầy trời cuốn lấy, một đao chém ra, đao mang hơn mười trượng rơi xuống, trong đó còn kém theo phật quang màu vàng, nhìn vào có cảm giác rất tà dị.

Nội tâm phần đông bộ khoái Lục Phiến Môn rùng mình, vội vàng né tránh, nhưng lúc này một bóng dáng xuất hiện trước mặt hắn, đánh ra một chưởng, chân khí cường đại hóa thành thủ ấn khổng lồ đánh xuống, trực tiếp bóp nát đao mang của Nam Cung Đình.

Đường Cửu đứng trước mặt phần đông bộ khoái Lục Phiến Môn, đôi tay như biến thành màu vàng giống như kim thiết đúc thành.

Sắc mặt Nam Cung Đình biến thành khó coi, dưới uy thế Đường Hiển thể hiện ra, Đường Cửu là nghĩa tử nên thanh

danh không hiện ra, nhưng hôm nay vừa ra tay, hắn phát hiện Đường Cửu không có đơn giản như vậy.

1.Kim chưởng bình thường nhưng hắn tu hành tới mức cực hạn, một chưởng mang theo uy thế làm hắn cực kỳ kinh hãi.

Trên gương mặt cứng ngắt của Đường Cửu lộ ra nụ cười, nói:

- Tô đại nhân chưa nói cho ngươi đi, ngươi chờ ở nơi này đi!

Trong quán rượu lúc này, Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín ra khỏi vỏ, trong nháy mắt cả quán rượu bị huyết sắc bao phủ, cảnh tượng cực kỳ đáng sợ.

Cùng lúc đó, Khâu Lâm Quang đứng giữa ảo cảnh lại có cảm giác cả phiến thiên địa bắt đầu sụp đổ, đao mang huyết sắc bao phủ khắp nơi.

Cho đến giờ phút này Khâu Lâm Quang mới cảm giác không đúng, hắn vội vàng cắn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, ảo cảnh sụp xuống nhưng Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín đã tới trước người!

Thân thể Khâu Lâm Quang hóa thành một đạo tàn ảnh nhưng vẫn bị Huyết Hà Thần Kiếm quét trúng, huyết sát kiếm khí nhập vào cơ thể, Khâu Lâm Quang lập tức phun ra một ngụm máu tươi, trong nội tâm kinh hãi không thôi.

Rốt cuộc Tô Tín đã giết bao nhiêu người mới có thể ngưng tụ ra huyết sát khí kinh người như thế?

Khâu Lâm Quang không nghĩ nhiều, nhưng hắn biết rõ, chính mình nhất định phải trốn.

Hắn không am hiểu chiến đấu chính diện, đối mặt Tô Tín là gia hỏa có sức chiến đấu biến thái, hắn căn bản cũng không có chút năng lực phản kháng.

Chờ đợi Khâu Lâm Quang vừa quay ngươi lại, lập tức hư không ngưng kiếm, trên trăm đạo kiếm khí cuốn lấy Khâu Lâm Quang, trong nháy mắt phong tỏa tất cả lộ tuyến chạy trốn của hắn.

Nhưng Khâu Lâm Quang thật sự làm Tô Tín kinh ngạc.

Danh hiệu của Khâu Lâm Quang là ‘ Vô Ảnh Đạo ’, tốc độ thân pháp của hắn nhanh tới mức kinh người, chỉ sợ ngay cả võ giả Dung Thần Cảnh cũng không sánh bằng hắn.

Đối mặt Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí công kích, gần như tất cả võ giả đều lựa chọn chọi cứng.

Nhưng Khâu Lâm Quang lại lựa chọn dùng tốc độ cực nhanh xuyên qua kiếm khí dày đặc, tuy không thể né tránh tất cả kiếm khí nhưng cũng né được chín thành chín kiếm khí tập kích.

Cho dù hắn tránh được chín thành chín kiếm khí trảm kích, còn thừa mấy đạo kiếm khí vẫn làm hắn chật vật không chịu nổi, kiếm khí nhập vào cơ thể, xé rách kinh mạch của hắn, tốc độ của hắn hạ thấp vài phần.

Lúc này Tô Tín hành động, trong nháy mắt Phong Thần Thối mang lại tốc độ cực nhanh, lập tức dọa Khâu Lâm Quang kêu to một tiếng.

Trong nháy mắt Tô Tín bộc phát tốc độ có thể so được tốc độ đỉnh phong của hắn, thậm chí còn nhanh hơn một phần.

Tô Tín không có nhược điểm sao?

Thân thể hắn vô cùng cường hãn, thậm chí trước Lục Phiến Môn thành Thịnh

Kinh, hắn đánh một quyền nổ nát cánh tay võ giả Hóa Thần Cảnh luyện thể.

Kiếm pháp của hắn cao siêu, chân khí vô cùng hùng hậu. Hơn nữa hắn am hiểu bí pháp tinh thần, có thể làm làm cho võ giả Hóa Thần Cảnh cùng giai rơi vào trong đó liền không tự kiềm chế được, thẳng đến khi công kích tới trước người mới miễn cưỡng tỉnh táo lại.

Hiện tại Tô Tín lại thể hiện ra tốc độ khủng bố, việc này làm Khâu Lâm Quang thập phần kinh hãi.

Điểm kinh khủng nhất của Tô Tín không phải thực lực của hắn, hơn nữa toàn thân hắn không tìm ra khuyết điểm, cho ngươi đối chiến với hắn không thể tìm ra điểm đột phá.

Khâu Lâm Quang kinh hãi, trong nội tâm Tô Tín tràn ngập sát cơ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 784 - Ảo Thuật (2)

Giẫm chận cận thân, Thiên Sương Quyền oanh kích, tháng sáu tuyết bay, khí tức rét lạnh vô tận bao phủ phạm vi mấy trăm trượng chung quanh người Tô Tín, hàn khí thấm vào người.

Khâu Lâm Quang biết rõ thân thể Tô Tín cường hãn kinh người, hắn không dám cứng đối cứng với Tô Tín, thân thể vặn vẹo né tránh một quyền này.

Tô Tín dùng Thiên Sương Quyền cũng không muốn trực tiếp giải quyết hắn, mà là đang lợi dụng Thiên Sương Quyền kéo chậm tốc độ của Khâu Lâm Quang.

Thiên Sương Quyền điên cuồng oanh kích, khí tức rét lạnh như ngưng tụ làm một thể, thiếu chút nữa đông cứng kinh mạch toàn thân Khâu Lâm Quang, thậm chí tốc độ của hắn giảm xuống tương đương với võ giả bình thường, làm cho nội tâm Khâu Lâm Quang hoảng sợ không nhỏ.

Hắn am hiểu nhất chính là tốc độ, một khi không có tốc độ, hắn còn kém xa võ giả Hóa Thần Cảnh bình thường.

Cho nên Khâu Lâm Quang quyết định thật nhanh, hắn ngưng tụ huyết sắc cương khí quanh người, hắn trực tiếp vận dụng bí pháp thiêu đốt tinh huyết bản thân, muốn dùng Huyết Độn thuật đào thoát.

Nhưng không đợi hắn triệt để thi triển Huyết Độn thuật, bỗng nhiên hai mắt Tô Tín như hóa thành vực sâu khủng bố, làm cho người ta dần dần chìm vào trong đó.

Khâu Lâm Quang đang thi triển Huyết Độn thuật, kết quả lại bị Tô Tín kéo vào trong ảo thuật, mặc cho hắn giãy dụa như thế nào cũng không thể thoát khỏi, chỉ có

thể trơ mắt nhìn tinh huyết thiêu đốt, huyết khí quanh thân xông lên trời nhưng hắn không thể làm gì.

Lúc Tô Tín thu hồi Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, Khâu Lâm Quang đã ngã xuống đất, thân thể hóa thành thây khô, triệt để thiêu đốt sạch tinh huyết bản thân không còn.

Lúc này Đường Cửu đang đối chiến với Nam Cung Đình bên ngoài, cảm giác khí tức sinh mệnh của Khâu Lâm Quang trong Túy Tiên lâu bắt đầu yếu bớt nhanh chóng, cuối cùng lại đột nhiên biến mất, hắn kinh hãi hô lên:

1.Tô Tín! Chúng ta đều là môn khách của Thái vương điện hạ, ngươi cũng dám giết chúng ta, ngươi điên hay sao?

2.Một trộm cắp tài nguyên tu luyện của Lục Phiến Môn ta, một giết bộ khoái Lục Phiến Môn ta, bổn quan muốn bắt các ngươi trở về Lục Phiến Môn thẩm vấn, các ngươi lại dám chống lại lệnh bắt, hành vi như thế không khác gì ác tặc hung đồ, chịu tội đáng tru!

Tô Tín nhảy xuống máy nhà, căn bản không cấp cho Nam Cung Đình cơ hội nói chuyện, Phi Huyết Kiếm ra khỏi vỏ, trong nháy mắt khí huyết sát cường đại phóng thẳng lên trời, một nửa bầu trời bị huyết sắc bao phủ.

Rõ ràng là giữa ban ngày nhưng mọi người nhìn thấy huyết nguyệt bay lên cao, cảnh tượng cực kỳ tà dị!

Nam Cung Đình đã từng tu luyện qua công pháp Huyết Ma giáo cho nên khí huyết sát trên người rất nặng, nếu so sánh với Tô Tín vẫn có cảm giác như dân chơi thứ thiệt.

Nam Cung Đình tu luyện công pháp Huyết Ma giáo giết những người nào? Chỉ là một ít người bình thường và một ít võ giả cấp thấp mà thôi.

Nhưng Tô Tín giết chết người đều là những võ giả xuất thân tông môn, chỉ là võ giả Tiên Thiên cũng nhiều hơn ba ngàn người.

Cho nên nói cho dù cùng là huyết sát chi lực nhưng số lượng và chất lượng lại không thể so sánh với nhau.

Nam Cung Đình phẫn nộ quát một tiếng, Huyết Ma đao đánh tới, huyết sát chi lực ngưng tụ thành phong bạo to lớn đánh thẳng về phía Tô Tín, vô số đao ảnh giấu ở trong đó tỏa ra phong mang làm người ta sợ hãi.

Nhưng tất cả không dùng được, Phi Huyết Kiếm tăng phúc uy năng Huyết Hà Thần Kiếm lên hơn mười lần, một kiếm này không thể gọi là huyết hà, gọi là huyết hải còn không kém bao nhiêu.

Huyết hải đầy trời ập tới, trực tiếp xé rách phong bạo, khí huyết sát vô tận bộc phát, ngay cả Nam Cung Đình tu luyện công pháp Huyết Ma giáo cũng không chịu nổi, vội vàng lui về phía sau.

Nhưng trong biển máu lại xuất hiện một ngón tay trắng noãn như ngọc, huyết sắc khôn cùng sinh ra ánh sáng chói mắt.

Phá Sát nhất chỉ đánh xuống, Nam Cung Đình kinh hãi không tên, Huyết Ma đao trong tay hắn bộc phát lực lượng cực kỳ cường đại, huyết ma gào thét, trong đao ảnh ngưng tụ hư ảnh huyết ma trông rất sống động.

Nhưng vẫn vô dụng thôi.

Dưới Tam Chỉ Đạn Thiên của Tô Tín, Phá Sát tan rã tất cả đao ảnh, ngay cả trên Huyết Ma Đao của Nam Cung Đình cũng có vết rạn và gãy nát.

Nam Cung Đình kinh hãi ném đoạn đao trong tay đi, thân thể lui nhanh về phía sau, ngay cả như vậy hắn vẫn bị kình lực cường đại gây thương tích, lúc này phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng vẫn chưa xong, Tô Tín bước ra một bước, hắn như hình với bóng xuất hiện trước người Nam Cung Đình, Kinh Mộng nhất chỉ điểm ra, lực lượng cường đại quấy hư không, thiên địa nguyên lực chung quanh chấn động mạnh, khủng bố đến cực điểm.

Nam Cung Đình cắn răng một cái, đồng thời điểm ra một chỉ, chỉ kính cương mãnh vô song, điểm ra một chỉ giống như thu nạp lực lượng thiên địa vào trong một chỉ này, một phương thiên địa cũng chỉ còn lại một chỉ này mà thôi!

Đây không phải công pháp Huyết Ma giáo của Nam Cung Đình, mà là bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự, Ma Ha Chỉ.

Lúc trước hắn giết đệ tử đích truyền của Thiếu Lâm tự, không chỉ đạt được Ma Ha Già Diệp Bí Pháp trên người hắn, còn có Ma Ha Chỉ trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự.

Bởi vì hắn sợ Thiếu Lâm tự nhận ra, cho nên sau khi hắn đạt được Ma Ha Chỉ liền chăm chỉ khổ luyện vài chục năm nhưng lại không thi triển ra.

Lần này Tô Tín đã nhìn thấu thân phận của hắn, Nam Cung Đình bất chấp nhiều như vậy, hắn xuất tất cả át chủ bài ra.

Ma Ha Chỉ va chạm với Tam Chỉ Đạn Thiên, lúc này lực lượng cường đại bộc phát.

Hai lực lượng cường đại tới mức bộ khoái Lục Phiến Môn biến sắc, vội vàng tản ra, ngay cả Đường Cửu tu vi Hóa Thần Cảnh cũng không dám va chạm lực lượng ở khu vực trung tâm, lập tức rút lui về phía sau.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 785 - Chém Giết (1)

Thiếu Lâm tự truyền thừa ngàn vạn năm, mỗi một chủng bảy mười hai tuyệt kỹ đều không giống nhau, khác nhau chỉ là xem ai dùng, dùng như thế nào.

Tỷ như nhân số của Thiếu Lâm tự rất ít, mọi người cho rằng uy lực Niêm Hoa Chỉ bình thản, kết quả lại bị phương trượng Thiếu Lâm tự đời trước ‘ Già Diệp Tôn Giả ’ Huyền Đàm tu luyện tới trạng thái thần kỳ.

Ma Ha Chỉ có danh tiếng khá lớn trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự, tuy muốn phát huy ra uy lực Ma Ha Chỉ tới mức lớn nhất cũng phải xem ai dùng.

Mỗi chủng bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự đều có lý giải khác nhau, thậm chí cần Phật hiệu kết hợp mới có thể cảm ngộ ra chân ý võ đạo trong đó.

Nam Cung Đình thật sự học qua Ma Ha Già Diệp Bí Pháp, hắn cũng luyện Ma Ha Chỉ hắn vài chục năm, nhưng đáng tiếc hắn không phải đệ tử Phật môn lòng mang từ bi, hắn chỉ là hung đồ hai tay đầy huyết tinh mà thôi.

Cho nên Ma Ha Chỉ của Nam Cung Đình chẳng qua chỉ có hào nhoáng bề ngoài mà thôi.

Sau khi cương khí của hai người bay tán loạn ở các nơi, Tô Tín không tổn hại đứng tại chỗ, một cánh tay của Nam Cung Đình lại có máu tươi đầm đìa.

Hắn tu luyện Ma Ha Chỉ vài chục năm, tự nhận tu luyện càng khắc khổ hơn tăng nhân Thiếu Lâm tự, lý giải còn thấu triệt hơn, vì cái gì nhưng bây giờ không ngăn cản nổi một chiêu của Tô Tín.

Mắt thấy Tô Tín đang từng bước ép sát, tràn ngập sát cơ mãnh liệt, ánh mắt Nam Cung Đình lộ ra thần sắc điên cuồng.

Lúc trước hắn tu hành tà công Huyết Ma giáo, từ Hậu Thiên tu hành tới Tiên Thiên Thần Cung Cảnh đỉnh phong, thời thời khắc khắc lo lắng hãi hùng, bị người ta đuổi giết vô số lần.

Về sau hắn đạt được Ma Ha Già Diệp Bí Pháp của Thiếu Lâm tự và tu luyện đến Hóa Thần Cảnh, đổi thân phận và an ổn lại, nhưng trong người vẫn có khí chất liều mạng năm xưa, vào lúc lâm vào tuyệt cảnh, hắn sẽ không để ý liều chết đánh cược một lần!

Nam Cung Đình đạt được tàn thiên công pháp Huyết Ma giáo, cho dù là tàn thiên, bên trong cũng có một ít bí pháp kỳ dị.

Huyết khí tràn ngập quanh thân Nam Cung Đình, chỉ trong nháy mắt sát khí huyết sắc kết hợp với ma khí tối đen như mực, hắn lúc này biến thành kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Nhưng khí tức bản thân hắn cực kỳ khủng bố, khí thế trên người hắn càng ngày càng ngày càng đậm, bản thân Nam Cung Đình như hóa thành cái động tối sầm, nguyên khí thiên địa bị hắn hút vào trong đó, Tô Tín có cảm giác huyết dịch bản thân không bị khống chế, vậy mà bị hút vào trên người Nam Cung Đình!

Sắc mặt bộ khoái Lục Phiến Môn thay đổi.

Bọn họ đã cách đủ xa nhưng vẫn bị lực hấp dẫn này dẫn động huyết dịch không ngừng bốc lên.

Một ít võ giả thực lực yếu không tự chủ bước về phương hướng Nam Cung Đình, máu trong người không ngừng bốc lên, bị Nam Cung Đình hút vào trong cơ thể, dáng vẻ khủng bố đến cực điểm.

Thân thể Đường Cửu cường đại, lực khống chế thân thể rất mạnh, cộng thêm khoảng cách đầy đủ xa, lúc này khí huyết bản thân sôi trào.

- Thiên Ma Hóa Huyết Đại Pháp?

Đường Cửu cau mày, nhận ra môn võ công tà đạo uy danh hiển hách của Huyết Ma giáo thời kỳ toàn thịnh.

Uy năng Thiên Ma Hóa Huyết Đại Pháp không cần nhiều lời, Nam Cung Đình là võ giả nửa đường tu hành công pháp tàn thiên cũng có uy năng như thế.

Tu luyện Thiên Ma Hóa Huyết Đại Pháp tới cực hạn có thể hấp thu khí huyết của người khác cho mình sử dụng, thu nạp càng nhiều thực lực lại càng mạnh, thậm chí quần chiến, bản thân có thể dùng Thiên Ma Hóa Huyết Đại Pháp vượt qua một tiểu cảnh giới.

Tuy Thiên Ma Hóa Huyết Đại Pháp cũng có tai hại, đó chính là sau khi thu nạp máu tươi của người khác quá nhiều, sẽ phát sinh xung đột với khí huyết bản thân, không chỉ ảnh hưởng đến tâm chí của ngươi, càng sẽ sử dụng trong cơ thể ngươi máu tươi xung đột, trực tiếp biến thành táo bạo.

Chiêu này di chứng quá lớn, cho nên cho dù là người Huyết Ma giáo cũng không thể dùng.

Trận chiến lúc ấy võ lâm chính đạo vây quét Huyết Ma giáo, người Huyết Ma giáo liều chết đánh cược một lần.

Gần như tất cả võ giả Huyết Ma giáo biết được Thiên Ma Hóa Huyết Đại Pháp liên tục sử dụng lợi khí quần công này, trận chiến ấy Huyết Ma giáo chết toàn bộ nhưng tông môn võ lâm chính đạo chết gấp năm lần người Huyết Ma giáo.

Ngay cả người Huyết Ma giáo cũng không dám dễ dàng sử dụng Thiên Ma Hóa Huyết Đại Pháp, dùng một lúc không tốt chính là tự bạo, xem ra Nam Cung Đình cũng bị Tô Tín ép vào tuyệt cảnh, thậm chí hắn dám sử dụng cả võ công này.

Đối mặt với Thiên Ma Hóa Huyết Đại Pháp tà dị, Tô Tín lại không lùi mà tiến tới, hấp lực cường đại không thể hấp thu một giọt máu tươi trên người Tô Tín, bỗng nhiên khí cơ trên người hắn biến thành phiêu miểu, dường như hắn không tồn tại

trong không gian này.

Bất tại thử ngạn, bất tại bỉ ngạn!

Dưới uy năng của Thiên Ma Hóa Huyết Đại Pháp, huyết sát ma khí vô tận táo bạo nhưng Tô Tín lại không thèm để ý, tay niết ấn quyết, hướng tử mà sinh, trong nháy mắt sinh tử điên đảo, huyết sát ma khí trên người Nam Cung Đình lại nổ tung, trực tiếp chết không toàn thây.

Cương khí bộc phát quanh người Tô Tín, để tránh bị huyết nhục nát bay đầy trời dính vào người.

1.Thiết Thạch, phái người đi tổng bộ Lục Phiến Môn lập hồ sơ, Khâu Lâm Quang, Nam Cung Đình chống lại lệnh bắt không theo, hung tính khó sửa, bị ta đánh chết tại chỗ, vụ án tài nguyên Lục Phiến Môn Dự Nam đạo bị trộm và bộ khoái bị giết đã kết thúc.

Thiết Thạch sững sờ một chút, sau đó hắn mới kịp phản ứng, vội vàng bảo người quay về tổng bộ Lục Phiến Môn báo cáo.

Lúc này võ giả trong Túy Nguyệt Lâu vẫn bị cảnh tượng đám người Tô Tín động thủ dọa ngây ngốc.

Bọn họ không phải ngạc nhiên Tô Tín dám đi giết người Cơ Ngôn Thành, mà là Tô Tín lại dùng sức một mình, tay không chém giết hai gã võ giả Hóa Thần Cảnh cùng giai.

Phải biết rằng võ giả Hóa Thần Cảnh cũng không phải là võ giả Thần Cung Cảnh, hai gã võ giả Thần Cung Cảnh đấu sinh tử rất dễ dàng phân sinh tử.

Nhưng võ giả Hóa Thần Cảnh đấu sinh tử, muốn đánh bại đối phương dễ dàng nhưng một phương nếu quyết định muốn chạy, ngươi muốn đuổi theo đánh chết hắn lại khó khăn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 786 - Chém Giết (2)

DTV EBOOK

Nhưng vừa rồi bọn họ thấy cái gì? Đây chính là hai gã võ giả Hóa Thần Cảnh cùng giai với Tô Tín lại bị Tô Tín dùng thời gian nửa canh giờ giết như chém dưa thái rau, đây chính là việc quá kinh khủng.

Mặc dù nói Đường Cửu cũng có ra tay, Đường Cửu cũng có tác dụng lôi kéo, chính thức động thủ vẫn là Tô Tín.

Huống chi chẳng ai ngờ rằng, tán tu giang hồ Nam Cung Đình bình thường lại chính là tốp năm mươi Hắc bảng năm xưa, ‘ Huyết Ma đao ’ Nam Hi Hành giết đệ tử đích truyền Thiếu Lâm tự.

Một ít võ giả lớn tuổi đều nghe nói qua chuyện này, năm đó náo tương đối lớn.

Phải biết rằng số lượng đệ tử đích truyền Thiếu Lâm tự vốn rất thưa thớt, thật vất vả bồi dưỡng được một người có thể xuất sư lại bị người ta giết, Thiếu Lâm tự làm sao không giận?

Về sau hơn mười tên võ giả Nguyên Thần Cảnh Thiếu Lâm tự tới từ Giới Luật đường, La Hán đường, Đạt Ma viện xuất động hết nhưng không tìm ra hung thủ, không nghĩ tới hôm nay lại chết trong tay Tô Tín, Thiếu Lâm tự có nên cảm tạ Tô Tín không?

Dường như Thiếu Lâm tự cũng có thù oán với Tô Tín, đoán chừng rất không có khả năng.

Giải quyết xong hai người Khâu Lâm Quang, Tô Tín cũng không ngừng lại, hắn lập tức đi tới chỗ Đào Phi Báo chỗ Xuân Tuyết lâu.

Đã muốn lập uy, Tô Tín sẽ lập uy một lần duy nhất, lưu lại ấn tượng sâu sắc cho kẻ khác trong thành Thịnh Kinh.

Lúc này trong Xuân Tuyết lâu, Đào Phi Báo vừa uống rượu với Trần Thiên Chi vừa âm thầm không kiên nhẫn.

Hắn còn tưởng rằng Trần Thiên Chi gọi hắn tới đây là có chuyện quan trọng gì, không nghĩ tới Trần Thiên Chi vẫn lá mặt lá trái với hắn, nói ra một ít lời nói nhảm, đến bây giờ Đào Phi Báo vẫn không biết Trần Thiên Chi tìm hắn là muốn làm gì.

Hắn nhiều lần muốn đi nhưng lại bị Trần Thiên Chi cản lại, hết lần này tới lần khác hắn lại không nói chính sự, Đào Phi Báo có chút không kiên nhẫn.

Cuối cùng Đào Phi Báo thật sự không chịu được, hắn trực tiếp đặt chén rượu xuống hỏi:

1.Hầu gia, ngươi tìm ta tới đây là muốn làm gì? Nếu ngươi không nói, ta thật phải đi.

Trần Thiên Chi vội vàng nói:

1.Đào huynh gấp làm gì, hai người ta và ngươi đều là thủ hạ cộng sự Thái vương điện hạ, cho dù ngày bình thường có chút hiểu lầm, nhưng ngày sau sẽ làm thần tử chung một điện.

2.Hiện tại hai chúng ta hảo hảo thân cận với nhau, ngươi cần gì phải xem Trần mỗ là người chỉ có hiệu quả và lợi ích?

Đào Phi Báo khó hiểu nhìn Trần Thiên Chi, hắn có ngu ngốc cũng không tin tưởng Trần Thiên Chi nói chuyện.

Còn thân hơn họ hàng gần, hắn mời mình tới Xuân Tuyết lâu uống rượu, không phải ly gián quan hệ giữa mình và đám người Khâu Lâm Quang đấy chứ?

Nếu thật là như vậy, Trần Thiên Chi cũng quá mức ngu ngốc rồi.

Vào lúc Trần Thiên Chi nghĩ nên dùng cái cớ gì kéo dài thời gian, cửa phòng của bọn họ bị người ta mở ra, Tô Tín dẫn theo một đám bộ khoái Lục Phiến đi tới.

Trần Thiên Chi thở ra một hơi, nhưng trên mặt lại quát lớn với Tô Tín:

- Tô Tín! Ngươi tới nơi này làm gì?

Đào Phi Báo cũng lạnh lùng nhìn Tô Tín, hắn cũng đã làm Thái vương điện hạ mất mặt một lần, còn muốn tới gây phiền toái cho bọn họ sao?

Tô Tín phất phất tay nói:

1.Mời Long Hoa Hầu đứng sang một bên, nơi này không có chuyện của ngươi, bổn quan tới bắt tội phạm truy nã quan trọng.

Trần Thiên Chi lập tức hừ lạnh nói:

1.Tô Tín ngươi có ý gì? Nơi này có ai là tội phạm quan trọng? Ngươi còn muốn truy nã ta hay sao?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Đương nhiên không phải Hầu gia ngươi, mà là đạo phỉ dám cướp bóc vật tư của triều đình!

Tô Tín đưa mắt nhìn sang Đào Phi Báo, cười lạnh nói:

1.Sơn Nam đạo, đại đương gia Thiên Mục trại ‘ Hắc Sát Thần ’ Đào Phi Báo, đại danh đỉnh đỉnh ah.

2.Tám năm trước triều đình chia tài nguyên tu luyện cho Lục Phiến Môn Sơn Nam đạo bị ngươi cướp đúng không?

3.Quả nhiên Đào đại đương gia hảo khí phách, Thái Hành sơn trại không dám làm như vậy, ngươi lại dám động, ta phục dũng khí này của ngươi.

4.Đào đại đương gia, đi ra lăn lộn luôn phải trả, ngươi động đồ vật của Lục

Phiến Môn, hiện tại cũng tới thời điểm phải trả, đi với ta về tổng bộ Lục Phiến Môn một chuyến.

Đào Phi Báo biến sắc, hắn vừa muốn nói cái gì đó, chỉ thấy Tô Tín trực tiếp xông lên quát lên:

1.Còn dám chống lại lệnh bắt? Ác đồ như thế, hôm nay bổn quan phải đánh chết ngươi tại chỗ!

Đào Phi Báo lập tức hiểu ra, những lời trước kia chỉ là cái cớ mà thôi, Tô Tín căn bản là không muốn cho hắn cơ hội giải thích, hắn căn bản chỉ muốn giết mình.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 787 - Thị Uy (1)

Nhìn thấy Tô Tín động thủ với Đào Phi Báo, Trần Thiên Chi lập tức tránh qua một bên.

Đào Phi Báo thấy như vậy lập tức mắng chửi một tiếng không đáng tin cậy, hắn lúc này cũng không có hoài nghi Trần Thiên Chi có cấu kết với Tô Tín.

Cảm nhận được sát cơ trên người Tô Tín, Đào Phi Báo cũng đã quyết định thật nhanh, lập tức muốn chạy.

Hắn vốn xuất thân đạo phỉ, một thân sở học hỗn tạp, đối với khinh công tốc độ cũng có học lướt qua.

Cho nên thân thể hắn giống như một con chim lớn, lập tức một tung cánh đánh nổ vách tường Xuân Tuyết lâu và chạy ra bên ngoài.

Nhưng lúc này có mấy trăm đạo vô hình kiếm khí ngưng tụ giữa không trung, trực tiếp chém thẳng về phía hắn.

Thân pháp của Đào Phi Báo rất nổi danh, chính là tàn thiên thân pháp do cường giả tán tu ngày xưa lưu lại, lấy ý cảnh Thiên Bằng bay lượn cửu thiên, lập tức bộc phát tốc độ không dưới Phong Thần Thối của Tô Tín.

Nhưng Đào Phi Báo đạt được chỉ là tàn thiên, hiệu quả kém bản đầy đủ một mảng lớn, hơn nữa đối mặt với kiếm khí phô thiên cái địa, cho dù ngươi thực hóa thân Thiên Bằng, Tô Tín cũng có nắm chắc chém hắn rơi xuống!

Cho nên Đào Phi Báo xê dịch tránh né giữa không trung hai lần liền rơi xuống,

căn bản không thể đột phá kiếm khí phong tỏa, thân thể rơi xuống.

Nghênh đón hắn chính là huyết khí như dòng sông ập tới, huyết sát khí bay lên tầng trời ngăn cản hắn.

Trước có vô hình kiếm khí xé rách hư không, sau có vô lượng kiếm mang từ Huyết Hà Thần Kiếm cản đường, quả thực không cho Đào Phi Báo chút cơ hội nào, hắn cũng chỉ có thể ngạnh kháng.

Đào Phi Báo so ra còn kém hơn Khâu Lâm Quang cùng Nam Cung Đình rất nhiều, tuy hắn là võ giả Hóa Thần Cảnh, nhưng lại không yếu kém ở các phương diện.

Ví dụ như Khâu Lâm Quang am hiểu khinh công và bí pháp liễm tức, hắn đánh không lại người khác, người khác cũng đừng mơ tưởng dễ dàng giết hắn.

Nam Cung Đình một thân ma công có rất nhiều lỗ thủng nhưng uy năng cường hãn.

Mà Đào Phi Báo thì bình thường hơn nhiều, toàn thân không tìm ra điểm nào yếu kém, dưới vô hình kiếm khí và Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín xoắn giết liền trọng thương, cuối cùng bị Tam Chỉ Đạn Thiên của Tô Tín chém giết.

Giết liền ba người, Tô Tín cảm giác mình đã lập uy đủ, hắn liền dẫn đám người Thiết Thạch rời đi.

Trần Thiên Chi vẫn còn quát lớn sau lưng đám người Tô Tín:

1.Tô Tín! Ngươi dám giết người của Thái vương điện hạ, thật lớn mật! Việc này chúng ta nhất định sẽ không để yên cho ngươi!

Tô Tín vụng trộm cười một tiếng nhưng lại không phản ứng đến hắn.

Trần Thiên Chi có thói quen cẩn thận, vẫn còn diễn trò, hắn sợ Tô Tín dẫn người Lục Phiến Môn có người của Cơ Ngôn Thành, khi đó sẽ tiết lộ tin tức cho Cơ Ngôn Thành.

Cho nên hắn phải diễn thật tốt, Tô Tín trực tiếp mang người rời đi.

Tô Tín hành động liên tục chỉ tốn hai canh giờ mà thôi, nhưng lại không dùng không đến nửa canh giờ liền truyền khắp thành Thịnh Kinh, tất cả mọi người biết rõ liền hít sâu một hơi.

Võ giả Hóa Thần Cảnh không phải heo chó dê bò, đây chính là nhân vật cấp bậc võ đạo tông sư, tùy tiện tìm một nơi cũng có thể sáng tạo thế lực nhị lưu, trở thành nhân vật lão tổ khai phái.

Kết quả chính nhân vật như vậy lại bị Tô Tín tiêu diệt ba người trong hai canh giờ như chém dưa thái rau, quả thật làm các võ giả khác không dám tưởng tượng nổi.

Huống chi trong đó đều là người của Thái vương Cơ Ngôn Thành, việc này đã có thể làm người ta suy nghĩ sâu xa, Tô Tín chuẩn bị tử đấu với Cơ Ngôn Thành.

Trong thời gian ngắn mất đi ba võ giả Hóa Thần Cảnh, đủ làm Cơ Ngôn Thành nguyên khí đại thương, hai người bọn họ đã triệt để không chết không thôi.

Có chút người thông minh nhìn ra hàm nghĩa trong hành động của Tô Tín lúc này, có chút sợ hãi cực độ.

Tô Tín đi giết đám người Khâu Lâm Quang không đơn thuần là vì hả giận, trên thực tế hắn cũng không thừa nhận ủy khuất gì.

Lúc trước Tô Tín cùng Cơ Ngôn Thành xung đột với nhau, thủ hạ Dương Vũ Long của Tô Tín bị thái giám thiếp thân Phùng Anh của Cơ Ngôn tát một cái, lúc này bị Tô Tín trả trở về, Phùng Anh còn bị vết thương nhẹ.

Sau đó trước cửa Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, Tô Tín không có ăn thiệt thòi nửa phần, ngược lại thủ hạ Cơ Ngôn Thành bị Tô Tín đánh trọng thương, chính hắn cũng bị Đường Hiển đánh trở về, mất mặt trước mặt mọi người.

Vẫn luôn là Cơ Ngôn Thành ăn thiệt thòi, Tô Tín ngươi hả giận cái gì?

Cho nên nói Tô Tín đi giết đám người Khâu Lâm Quang cũng không phải cho hả giận, mà là thị uy, cũng không phải thị uy với Cơ Ngôn Thành, mà là thị uy với các hoàng tử Đại Chu.

Đối với Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh mà nói, đối phó những hoàng tử này là chuyện khó giải quyết nhất, đánh cũng đánh không được, mắng cũng mắng không được, cái gọi là

thiên tử phạm pháp đồng tội với thứ dân chỉ là trò cười mà thôi.

Hiện tại Tô Tín dùng hành động dễ dàng chém giết đám người Khâu Lâm Quang nói với những hoàng tử kia một sự kiện, ta không thể giết các ngươi, nhưng ta có thể giết thủ hạ các ngươi.

Các ngươi dựa vào cái gì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế? Còn không phải dựa vào thế lực dưới trướng hay sao.

Tô Tín đã biểu lộ thực lực của mình, hoàn toàn có thể coi rẻ võ giả cùng giai, cũng có thể đồ sát tất cả võ giả dưới trướng ngươi không còn.

Đợi đến lúc thế lực và thủ hạ các ngươi bị Tô Tín suy yếu, tương đương tương lai các ngươi ít có khả năng leo lên ngôi vị hoàng đế, không duyên cớ cho hoàng tử khác cơ hội.

Mà đợi đến lúc các hoàng tử khác kế vị sẽ lưu tính mạng các ngươi?

Suy nghĩ cẩn thận việc này, nhiều người đổ mồ hôi lạnh.

Chiêu này của Tô Tín thật hung ác, ta không động ngươi, chỉ động thủ hạ của ngươi, làm ngươi không có cơ hội kế thừa ngôi vị hoàng đế, tương lai tân hoàng kế vị tự nhiên sẽ làm phiền ngươi, nói không chừng tân hoàng còn khen thưởng Tô Tín đấy.

Bởi như vậy, phần đông hoàng tử kiêng kị Tô Tín tăng lên cấp bậc của Thiết Ngạo, thậm chí còn mạnh hơn cả Thiết Ngạo.

Thiết Ngạo có địa vị cao siêu nhưng hắn sẽ bảo trì trung lập tuyệt đối, không

thiên vị bất cứ một vị hoàng tử nào.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 788 - Thị Uy (2)

Tô Tín cũng sẽ không thiên vị bất cứ hoàng tử nào, đồng thời dù cho hắn thiên vị vị hoàng tử nào thì kẻ đó sẽ không thể kế

thừa ngôi vị hoàng đế.

Chỉ có điều khác nhau là Tô Tín nhắm vào hoàng tử nào, hắn thật không thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, Cơ Ngôn Thành chính là vết xe đổ.

Trong Thái vương phủ hiện tại, sau khi Cơ Ngôn Thành nghe được tin tức này thiếu chút nữa hủy cả gian phòng.

Tô Tín giết ba người của hắn, dưới trướng hắn mời chào được năm tên võ giả Hóa Thần Cảnh, chết ba, một người nhận được tin tức và cảm thấy may mắn vì thoát khỏi, lập tức không chào mà đi, không dám ngây ngốc tại thành Thịnh Kinh.

Người còn lại không chạy là vì Tô Tín trọng thương người nọ, hắn cũng muốn đi nhưng đáng tiếc căn bản không thể đi.

Có thể nói chiêu này của Tô Tín đã hủy đi thành quả Cơ Ngôn Thành tân tân khổ khổ suốt vài chục năm.

- Điện hạ! Tỉnh táo!

Một trung niên tướng mạo bất phàm lên tiếng

Hắn là Cao Việt con trai trưởng Trịnh quốc công, cũng là cậu của Cơ Ngôn Thành, xảy ra chuyện như thế, hắn không thể không đến xem.

Các công hầu Trần Thiên Chi ủng hộ Cơ Ngôn Thành cũng có mặt.

Chỉ có điều những người khác là tâm thần bất định, bọn họ cảm giác mình trước khi ủng hộ và đầu tư như nước chảy bèo trôi, hơn nữa gia tộc của mình cũng ủng hộ lầm người.

Trần Thiên Chi ngược lại không có lo lắng này.

Động tác của hắn rất nhanh, cùng ngày hắn biết rõ tin tức đã đáp quan hệ với hoàng tử khác.

Vị hoàng tử kia cũng vui vẻ tiếp nhận hắn quy hàng, chỉ có điều vị hoàng tử kia cũng không cho hắn trực tiếp đầu nhập vào, ngược lại bảo hắn tiếp tục ở lại bên phía Cơ Ngôn Thành để tìm hiểu tin tức, dò hỏi một ít tình báo.

Lúc này Cơ Ngôn Thành thật bị Tô Tín làm tổn thương nguyên khí nặng nề, cũng chỉ tổn thương nguyên khí mà thôi, Cơ Ngôn Thành còn chưa tới mức triệt để mất đi vị trí kế thừa hoàng trữ.

Hóa Thần Cảnh tán tu giang hồ đã bị Tô Tín giết giết, trốn thì trốn, nhưng người ủng hộ Cơ Ngôn Thành chủ yếu chính là ông ngoại Trịnh quốc công.

Đại Chu chỉ có mấy quốc công, Trịnh quốc công đã già nua nhưng hắn là cường giả Dung Thần Cảnh hàng thật giá thật, thực lực Trịnh quốc công nhất mạch cũng phát triển thuận lợi, thậm chí còn mạnh hơn trước rất nhiều.

Cho nên chỉ cần có một nhà Trịnh quốc công ủng hộ, Cơ Ngôn Thành có cơ hội đông sơn tái khởi.

Huống chi công hầu Đại Chu dưới tay hắn cũng không phải ai cũng làm phản như Trần Thiên Chi, cho dù nội tâm bọn họ do dự nhưng vẫn làm thủ hạ Cơ Ngôn Thành.

1.Ta muốn Tô Tín chết! Ta nhất định phải giết hắn! Hai mắt Cơ Ngôn Thành đỏ ngầu và giận dữ hét lớn. Cao Việt cau mày nói:

1.Điện hạ, nếu như ngươi bởi vì tức giận không khống chế được lời nói, Trịnh quốc công nhất mạch ta cũng không cần phải lại ủng hộ ngươi.

2.Với trạng thái của ngươi hiện tại không có tư cách tranh phong với các hoàng tử khác, chúng ta nên sớm buông bỏ thôi.

3.Sớm rời khỏi, dùng lực ảnh hưởng của Trịnh quốc công nhất mạch vẫn có thể tranh thủ con đường sống cho ngươi.

Nghe Cao Việt nói như vậy, Cơ Ngôn Thành lập tức sợ hãi.

Hiện tại Trịnh quốc công nhất mạch chính là chỗ dựa cuối cùng của Cơ Ngôn Thành, hắn cũng không dám lại tùy hứng.

Cho nên Cơ Ngôn Thành lập tức nói:

1.Cậu, hiện tại ta nên làm gì? Đám người Khâu Lâm Quang bị giết, ta gần như tổn thất một nửa lực lượng.

Cao Việt không thèm để ý, nói:

1.Vài tên tán tu giang hồ mà thôi, có thể dệt hoa trên gấm nhưng lại không thể đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, không có cũng không sao, vấn đề này ngươi không cần phải xen vào, ta tự nhiên sẽ tìm minh hữu có phân lượng.

Cao Việt lại nói năng uyển chuyển, ngữ khí trầm thấp nghiêm túc:

1.Trong khoảng thời gian này ngươi nên bế quan trong nhà, tu thân dưỡng tính, nhìn ngươi trong khoảng thời gian này có dáng vẻ gì!

2.Nhớ kỹ, địch nhân của ngươi cho tới bây giờ không phải Tô Tín, bây giờ không phải, về sau cũng không phải!

3.Ánh mắt nên nhìn xa một chút, ánh mắt của ngươi chỉ có vị trí cửu ngũ chí

tôn.

4.Nếu ngươi vẫn đặt ánh mắt lên người Tô Tín, muốn phân cao thấp với hắn, ta

khuyên ngươi nên bỏ qua vị trí này đi.

Cơ Ngôn Thành hơi có phần không cam lòng, gật đầu nói:

- Ta biết rõ.

Hiện tại hắn có thể dựa vào chỉ có Trịnh quốc công nhất mạch, Cao Việt nói cái gì hắn cũng chỉ nghe theo, sợ đối phương vứt bỏ không để ý tới hắn.

Nhìn thấy dáng vẻ của Cơ Ngôn Thành hiện tại, Cao Việt lại âm thầm lắc đầu.

Nếu như mẫu thân Cơ Ngôn Thành không phải đích nữ Trịnh quốc công nhất mạch, Trịnh quốc công nhất mạch sẽ không lựa chọn ủng hộ Cơ Ngôn Thành.

Tính cách của hắn có lỗ thủng quá lớn, lòng dạ hẹp hòi, hành động theo cảm tình, loại tính cách này đặt trên thân người thường cũng bỏ đi, nhưng đặt trong hoàng thất lại không ổn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 789 - Triều Nghị (1)

Tô Tín lúc này đã lập uy thành công, tối thiểu những môn khách do các hoàng tử mời chào đều an phận rất nhiều, không dám lại công nhiên ra tay trên đường phố thành Thịnh Kinh.

Hơn nữa ngày hôm sau, mấy chục công hầu Đại Chu vương triều phái người hoặc tự mình tới dâng hạ lễ, chúc mừng Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh thành lập, đám người Tương vương Cơ Ngôn Dự cũng tự mình tới chúc mừng.

Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh thành lập vài ngày, hiện tại bọn họ mới đến chúc mừng, hiển nhiên đã triệt để thừa nhận lực ảnh hưởng của Tô Tín tại thành Thịnh Kinh.

Tô Tín triệt để đứng vững gót chân tại thành Thịnh Kinh, dùng quyền lợi sáu phiếu của thành Thịnh Kinh, Tô Tín có thể nói là đệ nhất nhân dưới tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn.

Huống chi Tô Tín còn không giao vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, bởi như vậy quyền lợi trong tay Tô Tín rất lớn.

Đối với những công hầu Đại Chu mà nói, bọn họ giao hảo Tô Tín không có chỗ xấu, về sau con cái gia tộc bọn họ có phạm tội, bọn họ cũng có thể ăn nói với Tô Tín.

Những hoàng tử khác hoặc tự mình đến đây, hoặc cũng phái người đến đây chúc mừng, cũng lộ ra ý kết giao Tô Tín.

Dù sao Tô Tín dùng chiêu này ảnh hưởng lớn tới thế lực của các hoàng tử.

Thì ra Sở vương Cơ Ngôn Hạo còn chuẩn bị đi mời chào Tô Tín, việc này qua đi, Cơ Ngôn Hạo lại buông tha suy nghĩ này, hiện tại Tô Tín đã không phải ai trong bọn họ có thể mời chào.

Phần đông công hầu Đại Chu đến đây chúc mừng, dâng hạ lễ, bởi vì cái gọi là thò tay không đánh mặt người cười, Tô Tín cũng an bài người ở cửa ra vào, cũng khách khí mời bọn họ vào trong Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh hàn huyên, hơn nữa còn an bài tiệc chiêu đãi bọn họ.

Thời điểm này Tô Tín cảm giác nếu mình dẫn theo Hoàng Bỉnh Thành tới là tốt

rồi.

Hoàng Bỉnh Thành am hiểu xử lý những việc lẫn lộn này, dưới trướng Tô Tín hiện tại đều là tập sự mật thám và truy phong tuần bổ có kinh nghiệm động thủ, nhưng bọn họ không có chút kinh nghiệm xử lý những việc này.

Thiết Thạch làm người rất cứng nhắc, không thích hợp đi xử lý những chuyện này, cuối cùng vẫn do Đường Cửu ra mặt an bài giúp đỡ tất cả.

Tô Tín kinh ngạc nhìn Đường Cửu, hắn là nghĩa tử Đường Hiển, xem ra hắn quen thuộc các tràng diện lớn, lại an bài tất cả ngay ngắn rõ ràng.

Tô Tín còn tưởng rằng hắn có tính cách của Thiết Thạch, hiện tại xem ra lại hoàn toàn không đúng.

Qua một hồi, bỗng nhiên Thiết Thạch đi tới nói:

- Đại nhân, Cao Việt con trai trưởng Trịnh quốc công dâng hạ lễ.

Tô Tín sững sờ, đương nhiên hắn biết Trịnh quốc công là ai, đây chính là núi dựa lớn nhất sau lưng Cơ Ngôn Thành, hiện tại mình đã không chết không thôi với Cơ Ngôn Thành, hắn còn tới làm gì vậy?

- Đi, đi ra xem.

Người ta tới tặng lễ, đương nhiên Tô Tín không có thể cự tuyệt người ta ngoài

cửa.

Nhìn thấy Tô Tín đi ra, Cao Việt vừa chắp tay vừa nói với Tô Tín:

1.Tô đại nhân, chuyện Thái vương điện hạ đã là quá khứ, hi vọng Tô đại nhân ngươi chớ để trong lòng.

Tô Tín cũng cười nói:

1.Tô Tín ta từ trước đến nay đều là người không phạm ta, ta không phạm người, ta cho tới bây giờ không chủ động trêu chọc Thái vương điện hạ.

Cao Việt gật đầu nói:

1.Xin Tô đại nhân yên tâm, từ nay về sau Thái vương điện hạ tuyệt đối sẽ không chủ động trêu chọc Tô đại nhân ngươi.

Nói xong, Cao Việt trực tiếp chắp tay và quay người rời đi.

Hắn tới nơi này cũng không phải chịu thua với Tô Tín, chỉ không muốn Tô Tín lại nhằm vào Cơ Ngôn Thành mà thôi.

Lúc này Cơ Ngôn Thành đã bị giáo huấn quá nhiều, lại tiếp tục đấu với Tô Tín là chuyện căn bản cũng không có bất cứ ý nghĩa gì.

Hắn ngược lại nghĩ nhiều, Tô Tín cũng không có ý tứ tiếp tục phân cao thấp với Cơ Ngôn Thành, hoàng tử đã phế, lại phân cao thấp với hắn đã không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Nên đến chúc mừng cũng đã chúc mừng hoàn tất, một trận chiến của Tô Tín đã thành công, tối thiểu những công hầu Đại Chu vương triều đều nói với đệ tử nhà mình cẩn thận một chút, đừng để bị Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh bắt lấy tay cầm, tránh khỏi chúng ta còn phải thiếu nhân tình của người ta.

Cho nên những bộ khoái Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh hiện tại đi lại trên đường cái, coi như là những đệ tử công hầu là những người có tính tình hung hăng

càn quấy nhìn thấy bọn họ cũng có chút sợ hãi trong nội tâm, không dám làm càn giống như trước kia.

Cứ như vậy an ổn sau nửa tháng, bỗng nhiên Thiết Chiến phái người đến nói với Tô Tín, bảo hắn cùng vào triều với mình.

Tô Tín nghe tin tức như thế liền sững sờ, bởi vì nhân hoàng Đại Chu Cơ Hạo Điển đã thật lâu không có lên triều.

Đại Chu vương triều cho các đạo quyền lợi rất lớn, tổng bộ đầu Lục Phiến Môn các đạo và hành quân đại tổng quản hoàn toàn có thể ứng phó phần lớn công việc.

Cho nên Đại Chu cũng mỗi mười ngày thượng triều một lần, chuyện khác không cần phải thương lượng, những quan văn lục bộ Đại Chu tự mình xử lý là tốt rồi.

Về sau thân thể Cơ Hạo Điển càng ngày càng kém, ngay cả mười ngày lên triều cũng miễn, ai có đại sự gì cứ trực tiếp bẩm báo hắn là được, trừ khi sự kiện trọng đại, nếu không sẽ không cần triệu tập mọi người triều nghị.

Mang theo tâm tư nghi hoặc, Tô Tín trực tiếp đi vào Lục Phiến Môn, phát hiện tứ đại thần bộ cũng đã tề tựu, chuẩn bị cùng lên triều.

Kỳ thật cả Lục Phiến Môn có tư cách tham gia triều nghị chỉ có tứ đại thần bộ cùng Thiết Ngạo, chỉ có điều Tô Tín thân là tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, vị trí này đặc thù cho nên mới được cho phép tham gia triều nghị.

Trên đường đi bốn người đều không nói gì, Tô Tín cũng im lặng đi theo mọi người đi tới đại điện hoàng cung, trên đường còn gặp được không ít công hầu và người quân đội Đại Chu, tất cả mọi người đứng thật chỉnh tề chờ Cơ Hạo Điển đến.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 790 - Triều Nghị (2)

Vị trí Lục Phiến Môn và quân đội đều ở gần phía trước, tuy phía trước nhất chính là mấy vị hoàng tử Đại Chu, Tô Tín cũng lần đầu tiên nhìn thấy Đại Chu tất cả các hoàng tử có tư cách cướp ngôi vị hoàng đế.

Đứng ở vị trí đầu tiên là thái tử Cơ Ngôn Hằng, tuổi đại khái gần bốn mươi nhưng thần sắc rất chán nản, dáng vẻ hơi bối rối.

Đối với vị thái tử Đại Chu này, Tô Tín chỉ cấp đánh giá hắn mấy chữ, đó chính là tự tìm đường chết.

Thân là thái tử Đại Chu, mẫu tộc Cơ Ngôn Hằng cũng là một vị quốc công Đại Chu.

Hơn nữa bản thân hắn lớn tuổi nhất, được lập làm thái tử, có thân phận này, cho dù hắn là người bình thường đều đưa tới một đống lớn người ủng hộ, mấy hoàng tử dưới hắn muốn đuổi kịp cũng khó khăn.

Nhưng kết quả Cơ Ngôn Hằng làm cái gì? Ai nói tới Cơ Ngôn Hằng đều nói thái tử thất đức, không xứng làm thái tử, thậm chí hắn hiện tại cũng không khác gì trực tiếp bị phế đi.

Tô Tín đã từng nghe ngóng qua nguyên nhân, sau khi hắn nghe xong cũng phải im lặng, hắn quả thực không thể tin được Cơ Ngôn Hằng thân là thái tử lại ngu ngốc tới mức làm chuyện không nên làm.

Hắn muốn cưỡng bức phi tần của Cơ Hạo Điển trong hậu cung, muốn phụ hoàng của hắn mang nón xanh.

Cho dù như thế cũng không tính, dù sao tuổi tác Cơ Hạo Điển đã cao, hậu cung mây trăm giai lệ, chín thành trong đó còn chưa bị hắn chạm vào.

Huống chi ở hoàng thất, Cơ Hạo Điển đã gặp qua chuyện dơ bẩn hơn thế rất nhiều, bởi vì cái gọi là việc xấu trong nhà không thể tuyên dương ra ngoài, hắn cũng trừng phạt răn dạy Cơ Ngôn Hằng một phen.

Chính thức đày Cơ Ngôn Hằng vào lãnh cung chính là vì câu nói của hắn với phi tần kia.

1.Không nên phản kháng, dù sao chờ phụ hoàng chết các ngươi đều là của ta, sớm hay muộn mà không giống nhau?

Chính vì những lời này, Cơ Hạo Điển đã tức giận phun máu tại chỗ, thậm chí thiếu chút nữa trực tiếp đánh chết Cơ Ngôn Hằng.

Cơ Ngôn Hằng không sai đang đùa giỡn Tần phi, mà ở hắn nói không nên nói chuyện.

Cơ Hạo Điển thân là hùng chủ một đời, hiện tại hắn còn chưa có chết mà ngươi đã nhớ thương ngôi vị hoàng đế của ta, nhớ thương nữ nhân của ta, có phải ta còn sống lâu thêm một thời gian nữa thì ngươi muốn tạo phản?

Cho nên Tô Tín xem ra, Cơ Ngôn Hằng chỉ bị phế đã là Cơ Hạo Điển ẩn nhẫn.

Đương nhiên trạng thái Cơ Ngôn Hằng hiện tại không khác gì bị phế, hoàng tử khác cũng đều nhìn thấy, cho nên mới bắt đầu tiến hành tranh đoạt kịch liệt như thế.

Đứng sau thái tử Cơ Ngôn Hằng chính là tam hoàng tử Triệu vương Cơ Ngôn Luật.

Cơ Ngôn Luật xuất thân bình thường nhưng bản thân của hắn lại giao du rộng rãi, khiêm tốn thận trọng, có danh tiếng phi thường tốt trong quân.

Hơn nữa Cơ Ngôn Luật đã từng mai danh ẩn tích tòng quân tại Bắc Nguyên, đã giao chiến với mấy lần Kim Trướng Hãn Quốc, thậm chí khi làm tới chức quan giáo

úy mới bị phát hiện.

Cho nên danh tiếng Cơ Ngôn Luật trong quân rất tốt, mấy tên hành quân đại tổng quản đều ngoài sáng ngầm ủng hộ Cơ Ngôn Luật.

Trong phần đông hoàng tử, cũng chỉ có Cơ Ngôn Luật ăn mặc một thân nhung trang.

Còn có một hoàng tử Tô Tín chưa từng gặp qua chính là Sở vương Cơ Ngôn Hạo.

Đều nghe đồn Cơ Ngôn Hạo làm người tâm ngoan thủ lạt nhưng bản thân của hắn kỳ thật tướng mạo tuấn tú, bề ngoài nhìn rất vô hại.

Còn lại là Cơ Ngôn Dự và Cơ Ngôn Thành, Tô Tín đều biết.

Nói tóm lại trong phần đông hoàng tử Đại Chu, cũng chỉ có bọn họ có hi vọng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế nhất.

Hoàng tử khác cũng có một ít thế lực thân cận nhưng kém xa năm người bọn

họ.

Qua một lát, vài tên tiểu thái giám vịn một lão giả ngồi trên long ỷ, Đường Hiển cong người, cung kính hầu hạ bên cạnh

hắn.

- Tham kiến bệ hạ!

Tất cả mọi người cung kính thi lễ với Cơ Hạo Điển, nhưng không có người nào quỳ xuống.

Những người này đều là thần tử Đại Chu, cũng không phải nô bộc Cơ gia, cho nên trong Đại Chu trừ thái giám hoàng cung đại nội, những người khác gặp hoàng đế cũng có thể không quỳ.

Tô Tín cũng âm thầm đánh giá Cơ Hạo Điển.

Cơ Hạo Điển tướng mạo già nua, gương mặt bệnh hoạn không chút che giấu,

chỉ có đôi mắt lợi hại như chim ưng, khí phách phi phàm.

Hắn năm nay có lẽ chưa đến tám mươi tuổi nhưng người bình thường xem ra hắn thật sự đã tiến vào tuổi già.

Cho dù Cơ Hạo Điển không phải võ giả, nhưng Đại Chu hiện tại hùng bá Trung Nguyên, thiên tài địa bảo gì tìm không thấy? Cho dù Cơ Hạo Điển là người bình thường, sống hai trăm tuổi cũng không thành vấn đề.

Nghe nói trước kia Cơ Hạo Điển đã từng bị người ta ám sát, làm nội phủ hắn bị hao tổn, từng mời danh y trong thiên hạ đến trị liệu nhưng lại không có biện pháp, chỉ có thể dựa vào một ít linh đan diệu dược trân quý chèo chống.

Lúc bắt đầu còn dễ nói, nhưng năm gần đây Cơ Hạo Điển lại ăn đan dược như ăn cơm nhưng không thể ngăn cản sinh mệnh lực trôi qua.

Cho nên những hoàng tử kia mới có thể rục rịch, ngay cả Đại Chu vừa ổn định đều có chút rung chuyển bất an.

Trên ghế rồng, Cơ Hạo Điển nói khẽ:

1.Triều nghị hôm nay, trẫm chỉ muốn nói một sự kiện mà thôi, đó là sở hữu vị trí thái tử.

Giọng nói hắn già nua khàn khàn nhưng không tính là lớn, hắn chỉ nói một câu lại làm cho nhiều người choáng váng thất điên

bát đảo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 791 - Côn Luân Bí Cảnh (1)

Cơ Hạo Điển bỗng nhiên tuyên bố muốn xác lập vị trí thái tử, đây là việc không ai nghĩ tới.

Nguyên nhân trong đó rất phức tạp, quan hệ đến thể diện Đại Chu, dù sao cũng là việc xấu trong nhà không thể tuyên dương bên ngoài, tuy mọi người đều biết chuyện Cơ Ngôn Hằng nhưng là đồng dạng không thể công khai ra bên ngoài nói.

Cho nên Cơ Ngôn Hằng hiện tại còn treo vị trí thái tử nhưng trên thực tế ai cũng biết thái tử hắn không khác gì bị phế, cho nên hoàng tử khác mới dám tranh đoạt ngôi vị hoàng đế hiển nhiên như vậy.

Hiện tại Cơ Hạo Điển công nhiên nói chuyện thái tử, hiển nhiên không muốn lại kéo dài, điều này cũng làm cho các hoàng tử khác hưng phấn không thôi, tối thiểu sau này bọn họ có thể lớn mật tranh đoạt ngôi vị thái tử, tránh khỏi danh bất chính, ngôn bất thuận.

Cũng chỉ có sắc mặt Cơ Ngôn Hằng không tốt, vẻ mặt suy bại bao phủ gương mặt, còn để lộ ra một chút tuyệt vọng

Thì ra Cơ Ngôn Hằng còn có thể miễn cưỡng dựa vào vị trí thái tử che giấu, hiện tại thì tốt rồi, ngay cả quần lót cuối cùng cũng bị người ta lột ra.

Cơ Hạo Điển nói tiếp:

1.Cho nên lần này trẫm quyết định mở Côn Luân bí cảnh vào một tháng sau, tín vật truyền thừa Đại Chu Nhân Hoàng kiếm ở trong đó, ai có thể tìm được Nhân Hoàng kiếm, ai có tư cách kế thừa vị trí hoàng trữ.

1.Đồng thời lần này Côn Luân bí cảnh mở ra, tất cả võ giả dưới Dung Thần Cảnh đều có thể tiến vào, người trong giang

hồ cũng có thể nhưng phải có hoàng tử bảo đảm mới được, hơn nữa mỗi người chỉ có thể mang tối đa mười tên võ giả giang hồ Hóa Thần Cảnh tiến vào.

2.Côn Luân bí cảnh đã mười năm chưa mở ra, lần này trễ đưa tặng các ngươi lễ vật, có thể đạt được cơ duyên gì phải xem các ngươi.

Vẻ mặt phần đông triều thần công hầu Đại Chu vui vẻ, vội vàng lớn tiếng nói:

- Đa tạ bệ hạ!

Chỉ nói hai câu như thế, Cơ Hạo Điển thật giống như hơi mỏi mệt, nói một tiếng tan triều liền do đám người Đường Hiển hộ tống hắn vào trong nội cung.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, ba người Lưu Phượng Vũ lập tức tứ tán khắp nơi, hiển nhiên chuyện này trùng kích bọn họ cũng rất lớn, bọn họ cũng phải đi tìm người sau lưng thương lượng.

Tô Tín tìm cơ hội hỏi Thiết Chiến:

1.Thiết đại nhân, Côn Luân bí cảnh là chuyện gì? Thiết Chiến giải thích nói:

2.Kỳ thật cái gọi là Côn Luân bí cảnh không khác gì vũ mộ của Lục Phiến Môn, cũng là không gian độc lập, Côn Luân bí cảnh lại rất lớn, thậm chí bên trong lớn bằng mấy châu phủ.

3.Côn Luân bí cảnh cũng là Đại Tấn ngày xưa lưu lại?

Tô Tín hỏi.

Không phải hắn xem thường Đại Chu, mà là Đại Chu thực không có nội tình gì đáng nói, hiện tại tất cả của Đại Chu đều đoạt từ Đại Tấn.

Thiết Chiến lắc lắc đầu nói:

1.Côn Luân bí cảnh thật không phải Đại Tấn thành lập, mà là mấy đời hoàng triều trước Đại Tấn đã có.

2.Thiên địa nguyên lực trong Côn Luân bí cảnh gấp mười lần bên ngoài, hơn nữa trải qua các đời hoàng triều bồi dưỡng, bên trong gieo trồng rất nhiều linh dược trân quý, thậm chí còn cố

ý bắt một ít kỳ trân dị thú ném vào bên trong, cho chúng tự hành sinh sôi nảy nở.

3.Côn Luân bí cảnh cũng giống như vũ mộ, mỗi khi mở ra một lần sẽ vô duyên vô cớ tiêu hao lớn lượng nguyên khí thiên địa trong bí cảnh.

4.Cho nên từ khi Đại Chu đạt được Côn Luân bí cảnh, chỉ sau khi đóng đô Trung Nguyên, thành Thịnh Kinh chính thức thành lập mới hoàn toàn mở ra một lần.

5.Tất cả công thần Đại Chu đều có tư cách đi vào ba ngày, có thể tìm được cái gì đều xem như ban thưởng cho ngươi, về sau hơn mười năm, Côn Luân bí cảnh chưa từng mở ra, chắc hẳn trong đó có không ít thứ tốt.

Tô Tín gật gật đầu, khó trách các công hầu Đại Chu hưng phấn như thế, thì ra vấn đề này đối với bọn họ mà nói là việc có lợi.

Lúc này Cơ Hạo Điển thật muốn xác lập một hoàng trữ.

Hắn biết rõ những hoàng tử Đại Chu vương triều có được bối cảnh thế lực giang hồ ủng hộ, cho nên Côn Luân bí cảnh lần này cũng cho phép tất cả thế lực lớn giang hồ tiến vào trong đó, hiển nhiên cũng bởi vì điểm này.

1.Đúng rồi, Thiết đại nhân, Nhân Hoàng kiếm trong truyền thuyết không phải đã mất đi sao? Tại sao còn nằm trong Côn Luân bí cảnh?

Cái gọi là Nhân Hoàng kiếm trong truyền thuyết chính là bội kiếm của Nhân Hoàng, nghe nói là thần binh vượt qua Thiên binh.

Chỉ có điều thứ này đã sớm biến mất khi nhất thế hoàng triều bị diệt vào vạn

năm trước.

Thiết Chiến giải thích nói:

1.Đồ nhái mà thôi, cái gọi là Nhân Hoàng kiếm là thời điểm thành lập thành Thịnh Kinh, bệ hạ bảo vài tên đúc kiếm đại sư dựa theo bên ngoài Nhân Hoàng kiếm trong truyền thuyết chế

tạo đồ nhái, cũng không phải Thiên binh, chỉ là một thanh binh khí Địa cấp mà thôi, chuyên môn thiếp vàng lên mặt mính.

Sau khi giải thích với Tô Tín những việc này, Thiết Chiến liền trực tiếp rời đi, bắt đầu bố trí việc cho Lục Phiến Môn.

Tuy mở Côn Luân bí cảnh lần này không có võ giả Dung Thần Cảnh tiến vào, nhưng Hóa Thần Cảnh lại có thể đi vào.

Trong Lục Phiến Môn có không ít võ giả Hóa Thấn Cảnh thuộc về Thiết gia, trừ một ít võ giả cần giữ vững cương vị, những người khác có thể tới Côn Luân bí cảnh thử thời vận.

Vào lúc Tô Tín chuẩn bị trở về Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, một gã tiểu thái giám từ trong hoàng cung chạy ra và đưa cho Tô Tín một tờ giấy, Tô Tín xem xong vẻ mặt lộ ra một tia rung động, sau đó trên mặt lộ ra vẻ nghiền ngẫm.

Nhìn thấy chung quanh không người, Tô Tín trực tiếp dùng nguyên lực phá nát tờ giấy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 792 - Côn Luân Bí Cảnh (2)

Trở lại Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, Tô Tín cũng muốn an bài một phen.

Một tháng sau Côn Luân bí cảnh mở ra, đến lúc đó thế lực sau lưng những hoàng tử kia nhất định sẽ phái người đến thành Thịnh Kinh.

Đến lúc đó thành Thịnh Kinh phong vân hội tụ, trừ tất cả người đại tông môn, còn có một chút tán tu giang hồ chưa bao giờ đặt chân qua thành Thịnh Kinh cũng chạy đến vì Côn Luân bí cảnh.

Cho dù bọn họ không có cơ hội tiến vào Côn Luân bí cảnh, đứng ngoài xem náo nhiệt cũng tốt.

Đến lúc đó cả thành Thịnh Kinh sẽ có đủ loại ngưu quỷ xà thần, nếu Tô Tín không hảo hảo bố trí một phen, chỉ sợ đến lúc

đó sẽ lộn xộn.

Những võ giả giang hồ đến nhanh hơn Tô Tín tưởng tượng, Côn Luân bí cảnh mở ra, những người giang hồ này hiểu tình huống trong Côn Luân bí cảnh cho nên sớm đến Đại Chu, bọn họ cũng có thể sớm chuẩn bị một chút.

Bảy ngày sau cũng đã có người đến, ngoài ý muốn của mọi người là, người đến là người Thiếu Lâm tự.

Cửa đông thành Thịnh Kinh, tin tức người Thiếu Lâm tự sớm truyền khắp thành Thịnh Kinh.

Rất nhiều võ giả thành Thịnh Kinh đứng quan sát ở cửa thành, Tô Tín cũng đi qua, tránh khỏi gây ra đại sự gì.

Chen chúc giữa cửa thành, một đám võ giả đang nhanh quanh muốn xem xem Thiếu Lâm tự đến thành Thịnh Kinh ủng hộ vị hoàng tử nào, xuất động bao nhiêu lực lượng.

Tô Tín tự nhiên sẽ không chen lấn ở cửa thành với bọn họ, hắn ở tầng cao nhất quán rượu phương xa quan sát, Đường Cửu an vị đối diện hắn.

1.Đường huynh, ngươi nói tại sao Thiếu Lâm tự lại tham dự vào tranh đoạt hoàng trữ của Đại Chu?

Tô Tín uống một ngụm rượu và hỏi.

Đường Cửu không uống rượu, dựa theo cách nói của hắn, từ khi hắn tu luyện võ đạo đến bây giờ không uống rượu, Tô Tín hỏi hắn vì sao, Đường Cửu cũng không trả lời.

Kỳ thật đối với võ giả Hóa Thần Cảnh như bọn họ mà nói, rượu không có tác dụng gây tê với bọn họ, kỳ thật uống rượu giống như uống nước.

Đường Cửu không muốn nói, Tô Tín cũng sẽ không hỏi.

Bây giờ Đường Cửu nghe được Tô Tín hỏi, hắn cũng chỉ cười cười nói:

- Hòa thượng cũng là người, Thiếu Lâm tự cũng cần lợi ích.

Tô Tín lúc này mỉm cười, Đường Cửu nói hai câu tổng kết rất sâu sắc, hòa thượng cũng là người, cũng cần ăn cơm.

Phật giáo là thế giới cực lạc, nhưng Thiếu Lâm tự lại là tông môn võ lâm, cũng cần lợi ích.

Lúc trước Thiếu Lâm tự bị Tạo Hóa Đạo Môn áp chế triệt để, là ‘ Già Diệp Tôn Giả ’ Huyền Đàm ra tay mới ngăn cơn sóng dữ.

Đáng tiếc sau lưng có đồng đội heo cản trở, Huyền Đàm từ nhậm chủ trì Thiếu Lâm tự, đệ tử tục gia bị trục xuất Thiếu Lâm tự, cho nên Thiếu Lâm tự hiện tại tốt

hơn lúc trước nhưng thực lực chỉnh thể vẫn không sánh bằng Tạo Hóa Đạo Môn.

Phải biết rằng Thiếu Lâm tự thời kì đỉnh phong, đừng nói là Tạo Hóa Đạo Môn, thậm chí có thể dùng lực một tự lực áp bốn đại Đạo môn.

Cho nên Thiếu Lâm tự nhất định phải nghĩ tất cả biện pháp gia tăng lực lượng, cuộc chiến tranh đoạt hoàng trữ Đại Chu là một cơ hội tốt.

Chỉ cần Thiếu Lâm tự nâng đỡ người trở thành hoàng trữ, mượn lực lượng Đại Chu, thực lực Thiếu Lâm tự tất nhiên sẽ tăng lên rất lớn.

Phải biết rằng vài ngàn năm trước có một hoàng triều tôn sùng phật tông thành quốc giáo, Thiếu Lâm tự cũng chính thức trở thành võ lâm chí tôn, khôi thủ thiên hạ, thiếu chút nữa triệt để diệt sạch Đạo môn.

Thời đại đó là thời đại huy hoàng nhất Thiếu Lâm tự, hiện tại Thiếu Lâm tự có thể truyền thừa mấy ngàn năm bất diệt cũng là nội tình năm đó lưu lại.

Đương nhiên Phật tông cùng Đạo môn cũng kết tử thù vào lúc đó.

Cho nên hiện tại Thiếu Lâm tự còn chuẩn bị chơi một tay như vậy, mượn lực lượng triều đình trợ giúp Thiếu Lâm tự trở lại đỉnh phong.

Qua một hồi, hơn ba mươi tên hòa thượng đi vào thành Thịnh Kinh, mọi người nơi đây cảm thán một hồi, Thiếu Lâm tự đã hạ vốn gốc.

Một võ giả Dung Thần Cảnh đến, võ giả Hóa Thần Cảnh đến bảy người, còn lại cũng đều là cao thủ Thần Cung Cảnh trẻ tuổi của Thiếu Lâm tự.

Tô Tín cách khá xa, với lực cảm giác của hắn vẫn có thể nghe rõ những tiếng nói từ cửa thành truyền vào trong tai.

1.Không ngờ là Thiếu Lâm tự thủ tọa Bát Nhã đường ‘ Bàn Nhược Tôn Giả ’ Huyền Thông dẫn đội, lần này Thiếu Lâm tự đã hạ vốn gốc.

2.Không chỉ có Huyền Thông, trng bảy tên võ giả Hóa Thần Cảnh, Thiếu Lâm

tự tam đường, tứ viện, nhất các, trừ Tàng Kinh Các cùng Xá Lợi viện không có người đến, còn lại đều phái người đến đây.

1.Đặc biệt trong đó còn có một vị khổ hạnh tăng Giảng Kinh đường, nghe nói tu luyện Sư Tử Hống hai mươi năm, lại tu luyện Bế Khẩu Thiện hai mươi năm, lúc hắn mở miệng mới thật khó lường.

Tô Tín không thèm quan tâm cường giả Thiếu Lâm tự, hắn lại nhìn thấy một người quen, đó chính là ‘ Trảm Ác Tăng ’ Giác Nghiêm từng đuổi giết hắn năm xưa!

Đó là lần đầu tiên Tô Tín giao thủ với võ giả Hóa Thần Cảnh, cũng làm cho hắn cảm giác được chênh lệch của cảnh giới Tiên Thiên và Nguyên Thần.

Lúc ấy Tô Tín chẳng qua là chỉ là Linh Khiếu Cảnh đỉnh phong, thủ đoạn ra hết, thậm chí vận dụng tiêu hao phẩm mới có thể tránh được một kiếp trong tay Giác Nghiêm, chuyện lần đó lưu lại ấn tượng sâu sắc với Tô Tín.

Hiện tại Giác Nghiêm đi vào địa bàn của hắn, đương nhiên Tô Tín sẽ hảo hảo ‘ chiêu đãi ’ Giác Nghiêm một lúc mới được.

Nghĩ tới đây, trên miệng Tô Tín xuất hiện nụ cười lạnh vui vẻ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 793 - Cường Giả Tụ Tập (1)

Người Thiếu Lâm tự vào thành, đi ra nghênh đón người Thiếu Lâm tự chính là một người không ngờ tới, hắn chính là thái tử Cơ Ngôn Hằng.

Phải biết rằng Cơ Ngôn Hằng hiện tại bị triệt để cướp đoạt vị trí thái tử, hắn vẫn có cơ hội tham gia Côn Luân bí cảnh, nhưng ai cũng biết rõ hắn đã bị Cơ Hạo Điển chán ghét tới cực điểm, cho dù hắn cuối cùng thật cầm được Nhân Hoàng kiếm, Cơ Hạo Điển sẽ cho hắn tiếp tục làm thái tử hay không còn chưa biết.

Thiếu Lâm tự lựa chọn bồi dưỡng Cơ Ngôn Hằng, cũng không biết rằng quá mức tự tin hay quá mức tự phụ.

Sau Thiếu Lâm tự cũng có người mấy thế lực tới, bọn họ như có hẹn với nhau, đều vào thành hôm nay, xem như thị uy với đối phương.

Trong đó Thất Hùng Hội ủng hộ Cơ Ngôn Hạo, do ‘ Đông Hoa Thần Tướng ’ Viên Vô Lượng dẫn đầu ba gã cao thủ Hóa Thần Cảnh Thất Hùng Hội đến đây.

Ngày xưa thời điểm Thất Hùng Hội mạnh nhất, bảy hội chủ Thất Hùng Hội đều là võ giả Dung Thần Cảnh cùng Dương Thần Cảnh, uy thế vô lượng.

Nhưng đến bây giờ, Thất Hùng Hội chỉ còn năm hội chủ, trong đó chỉ có một mình ‘ Bình Thiên Vương ’ Trầm Vô Danh là Dương Thần Cảnh, cho nên hiện tại Thất Hùng Hội cũng có ý thức nguy cơ, muốn lại tìm cơ hội vật lộn đọ sức một phen.

Mà ủng hộ Triệu vương Cơ Ngôn Luật thì là Phạm Dương Lô thị, do cường giả Dung Thần Cảnh ‘ Bích Huyết Ngân Thương ’ Lô Viễn Chi Phạm Dương Lô thị

dẫn đầu, có năm võ giả Hóa Thần Cảnh, còn lại có trên trăm tên đệ tử Lô gia cảnh giới Tiên Thiên đến gia tăng kiến thức.

Lô gia những năm qua kế cuối trong lục đại thế gia, đương nhiên Lô gia không cam lòng như vậy, cho nên vẫn tìm cơ hội quật khởi.

Lần trước bọn họ chuẩn bị quan hệ thông gia với Tranh Kiếm Minh, lần này bọn họ chuẩn bị tham dự tranh giành hoàng trữ Đại Chu, đây cũng là một cơ hội.

Giữa một chiếc xe ngựa Lô gia có một nữ tử tư thái hiên ngang xốc mảnh vải cửa xe ngựa lên nhìn ra bên ngoài, nàng chính là Lô Uyển Đình.

Lần trước nàng tại Kiếm Nam đạo nói muốn gả cho Tô Tín cũng không phải là nói đùa, mà là nàng thực sự có tâm tư này.

Cho nên về sau nàng trở lại Lô gia liền mãnh liệt phản đối quan hệ thông gia với Địch Vân Phi.

Lô gia cũng có chút thất vọng với biểu hiện của Địch Vân Phi.

Dù sao đối tượng bọn họ muốn quan hệ thông gia là minh chủ tương lai của Tranh Kiếm Minh, nhưng xem dáng vẻ Địch Vân Phi như vậy, hắn ngồi vững vàng vị trí này hay không còn chưa biết, cho nên Lô gia liền buông tha.

Sau đó biểu hiện của Tô Tín lại không có làm Lô Uyển Đình thất vọng, dùng phương thức cường thế thành tựu đệ nhất Nhân Bảng, trở thành võ giả Nhân Bảng thứ tư trở thành Hóa Thần Cảnh sau Lâm Trường Hà, Hà Hưu và Tiêu Hoàng.

Cho nên lần này biết được Lô gia sắp tới thành Thịnh Kinh, lúc này Tô Tín cũng đảm nhiệm chức tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, Lô Uyển Đình cũng dây dưa với phụ thân rất lâu, lúc này mới được cho phép đến thành Thịnh Kinh.

Trong vài tên hoàng tử, người của Cơ Ngôn Dự lại chưa tới, bởi vì ủng hộ của người khác đã sớm vào trong thành Thịnh Kinh.

Kỳ thật có hai nhà ủng hộ Cơ Ngôn Dự, một nhà là Thanh Thành kiếm phái, mà

một nhà còn lại chính là Tạ Quận Vương thị.

Tô Tín vừa mới tiến vào thành Thịnh Kinh liền phát hiện, Cơ Ngôn Dự đã bình ổn đoạt được một vị trí bình thẩm trong Lạc Dương lôi, sau lưng nhất định có người đang âm thầm tương trợ.

Người này không phải công hầu Đại Chu, không phải quân đội, chính là một quan văn bên người.

Chín thành quan văn trong Đại Chu vương triều đều xuất thân Nho gia, nhưng những quan văn tầm thường cũng không có lực lượng đi nâng đỡ Cơ Ngôn Dự, kẻ duy nhất có năng lực là Tạ Quận Vương thị có bảy thành người gia tộc làm quan trong triều đình.

Tô Tín đã được tình báo, người Tạ Quận Vương thị từ ba tháng trước đã đi tới kinh thành.

Tạ Quận Vương thị, cường giả Dung Thần Cảnh, Đại Tư Không Vương Sùng đã cáo lão hồi hương mấy năm dẫn theo vài tên đệ tử Vương gia đến thành Thịnh Kinh, hiển nhiên bọn họ cũng chuẩn bị ủng hộ Cơ Ngôn Dự.

Có Vương gia xuất động những cường giả này hỗ trợ, Thanh Thành kiếm phái không có tiếp tục phái cường giả Dung Thần Cảnh đến đây.

Dù sao lần mở Côn Luân bí cảnh này không cho phép cường giả Dung Thần Cảnh ra tay, cường giả Dung Thần Cảnh chỉ có tác dụng an thần mà thôi, đến một người là đủ.

Sau khi người mấy thế lực lớn vào thành, về sau lại có vài tên tán tu cũng đi tới làm mọi người oanh động

Một người mặc áo trắng, khuôn mặt tuấn lãng, khóe môi nở nụ cười vui vẻ không bị trói buộc đi vào trong thành Thịnh Kinh, khí thế quanh người nội liễm nhưng lại có ánh sao vô tận quay quanh người hắn, phụ trợ hắn như tiên nhân.

- Vị này là ai? Xem bề ngoài là người Bạch Đế thành?

Có người nghi ngờ nói một câu.

Người bên cạnh có kiến thức liền nói:

1.Vị này chính là Thần Xuyên Bạch thị ‘ Phi Tinh Vô Hận ’ Bạch Duy Duyến, đứng hàng thứ ba mươi tám Địa Bảng, chính là thân ca ca của gia chủ Bạch thị.

2.Hai mươi năm trước, Bạch Duy Duyến lại lấy cớ không muốn bị tục vụ gia tộc quấn thân mà lưu lạc chân trời xa xăm,

từ bỏ vị trí gia chủ, hơn hai mươi năm chưa từng trở lại Bạch thị.

3.Chậc chậc, cũng tiếc cho Bạch thị, Bạch Duy Chân hiện giữ tại chỉ là cường giả Dung Thần Cảnh, nếu như Bạch Duy Duyến có thể trở lại Bạch thị, với uy thế hai cường giả Dung Thần Cảnh đủ để xưng bá Thần Xuyên.

Tô Tín ở trên quán rượu cau mày nhìn Bạch Duy Duyến, không biết vì sao, hắn lại có cảm giác quen thuộc trên người Bạch Duy Duyến.

Sau khi Bạch Duy Duyến đi vào, cửa thành lại nghênh đón một hồi bạo động, một thanh niên vác trường đao, khuôn mặt lạnh lùng, tướng mạo đại khái chừng ba mươi tuổi, nhưng trong mắt nhưng lại mang theo tang thương và sắc mặt lạnh như băng đi vào trong thành.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 794 - Cường Giả Tụ Tập (2)

Khí tức khắc nghiệt này làm người ta sợ hãi, sau khi cửa thành an tĩnh lại, chờ hắn đi vào thành, bóng dáng triệt để biến mất không thấy gì nữa, mọi người lúc này mới nghị luận liên tục.

1.Vị vừa rồi là ai? Khí thế thật mạnh ah, cảm giác khí thế còn mạnh hơn thủ tọa Bát Nhã đường Thiếu Lâm tự.

Có người vỗ ngực, lòng còn sợ hãi hỏi.

Có người thấp giọng nói:

1.Khí thế của hắn mạnh hơn Huyền Thông là rất bình thường, Huyền Thông thân là thủ tọa Bát Nhã đường, đứng thứ bốn mươi trên Địa Bảng.

2.Vị vừa rồi chính là tán tu Lĩnh Nam đạo, ‘ Lục Thần Đao ’ Khổng Tuyên, đứng thứ hai mươi chín Địa Bảng, đã từng đứng thứ tám trên Hắc bảng, tuyệt đại là hung nhân.

3.Nghe nói hắn chưa tới ba mươi liền đột phá đến Hóa Thần Cảnh, cho nên mới còn trẻ như vậy.

4.Hắn đã từng quấy cả Lĩnh Nam đạo sinh ra gió tanh mưa máu, vô số tông môn thế gia vẫn lạc dưới đao của hắn, cũng đúc thành uy danh ‘ Lục Thần Đao ’ cho hắn.

5.Hơn nữa mấy năm trước hắn còn dùng đao bổ phó chưởng giáo Long Hổ Đạo môn ‘ Thiên Phong chân nhân ’ Chu Xử Dương, chính trận chiến ấy hắn mới thay thế Thiên Phong chân nhân bước vào vị trí hai mươi chín Địa Bảng.

Nghe chiến tích khủng bố của Khổng Tuyên, mọi người nơi này hít sâu một hơi, vị này chính là tuyệt đại hung nhân, có trời mới biết vì sao hắn cũng thành Thịnh Kinh, hi vọng hắn không phải thủ hạ được mấy hoàng tử mời chào, nếu không cả thành Thịnh Kinh sẽ phải máu chảy thành sông.

Về sau cũng có một ít tán tu giang hồ và người không phải thế lực đỉnh cấp, trong đó cũng có võ giả Hóa Thần Cảnh, nhưng không có ai đứng hàng Địa Bảng, cho nên không có tạo thành oanh động như trước.

Tô Tín xem một hồi, phát hiện không có gì dị thường, hắn bảo Đường Cửu tiếp tục nhìn chằm chằm vào, chính mình lại quay về Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh.

Hắn vừa mới quay về Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, liền nhìn thấy vài tên đệ tử Lô gia đang chờ hắn tại đó.

Nhìn thấy Tô Tín trở lại, Lô Uyển Đình lập tức đi lên, vừa cười vừa nói:

1.Ta nói ta sẽ không buông bỏ, thế nào, hiện tại ngươi nghĩ kỹ cưới ta không? Tô Tín liền không hề nghĩ ngợi trực tiếp khoát khoát tay nói:

2.Thật có lỗi, ta vẫn không có hứng thú như trước.

Tô Tín xem ra nữ nhân Lô Uyển Đình này tuyệt đối vặn vẹo trong tình yêu, không ngờ thật sự đuổi tới thành Thịnh Kinh.

Đáng tiếc Tô Tín không có hứng thú với nàng, cũng không có hứng thú với Lô gia sau lưng nàng.

Huống chi nếu như Tô Tín biết rõ Địch Vân Phi treo giải thưởng mình lên Hắc bảng là Lô Uyển Đình nghĩ kế, chỉ sợ hiện tại Lô Uyển Đình không có khả năng đứng nhõng nhẽo dây dưa với Tô Tín.

Lô Uyển Đình cũng không có quấn quít cuốn lấy Tô Tín, nói:

- Ngươi không muốn cưới ta cũng không có sao, chúng ta có thể tìm hiểu lẫn

nhau, nếu không như vậy đi, ta là lần đầu tiên đến thành Thịnh Kinh, ngươi là địa chủ, dẫn ta đi dạo một vòng được không?

Tô Tín trực tiếp cự tuyệt, nói:

- Thật có lỗi, tại hạ công vụ bề bộn, không có thời gian hồ đồ với ngươi.

Sắc mặt Lô Uyển Đình lập tức suy sụp, lúc này một võ giả trẻ tuổi Lô gia bỗng nhiên nói:

1.Cho mặt không biết xấu hổ! Biểu muội hảo ý mời ngươi, ngươi lại giả vờ tận trung với công tác là thế nào?

2.Biểu muội ta chính là đệ nhất mỹ nữ Phạm Dương, Lô gia đại tiểu thư, đi dạo với nàng một vòng thành Thịnh Kinh còn ủy khuất ngươi hay sao?

Người nói chuyện là võ giả Tiên Thiên của Lô gia, chỉ có tu vi Linh Khiếu Cảnh mà thôi, nhưng hắn nói ra lời này lại mang theo vị chua rất mạnh.

Bọn họ đều là người Lô gia, nhưng lại không phải huyết mạch dòng chính Lô gia, chỉ là chi thứ.

Cho nên bọn họ biết được quan hệ thông gia giữa Lô Uyển Đình cùng Địch Vân Phi thất bại liền sinh ra tâm tư, muốn chính mình cưới Lô Uyển Đình, như vậy bọn họ sẽ trở thành dòng chính Lô gia.

Bởi vì Lô gia truyền thừa mấy trăm năm, dòng chính và chi thứ có huyết mạch và quan hệ mỏng manh, cho nên bọn họ cưới Lô Uyển Đình cũng không phải chuyện không có khả năng.

Nhưng hôm nay bọn họ nhìn thấy Lô Uyển Đình tỏ tình với Tô Tín liền mất hứng, nhưng Tô Tín lại hờ hững, một đệ tử Lô gia trong đó không chịu được, vô ý thức trào phúng.

Chờ hắn nói xong mới cảm giác mình nói có phần không ổn.

Hắn nhìn thấy tướng mạo Tô Tín trẻ tuổi, vô ý thức cho rằng đối phương cũng là võ giả trẻ tuổi cấp bậc giống như mình.

Thẳng đến khi ánh mắt Tô Tín nhìn sang thì hắn mới kịp phản ứng, đối phương cũng không phải thế hệ trẻ tranh chấp khí phách với hắn, mà là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư hàng thật giá thật, tay cầm quyền hành, tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh giết không người tính hết!

Khí thế trên người Tô Tín bộc phát không giữ lại, một cổ khí thế cường đại giống như ngọn núi ập tới, sắc mặt đệ tử Lô gia tái nhợt, tên đệ tử Lô gia nói năng lỗ mãng bị khí thế áp chế phun máu tươi, trực tiếp quỳ rạp xuống đất.

Lô Uyển Đình muốn nói cái gì đó, nhưng Tô Tín không có chút thương hương tiếc ngọc, khí thế trực tiếp nghiền áp về phía nàng, làm cho Lô Uyển Đình há miệng không biết nên nói lời nào.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 795 - Nhìn Người (1)

Tô Tín không có ác cảm gì với người Lô gia người, nhưng cũng không đại biểu bọn họ có thể dễ dàng khiêu khích chính mình.

Trong tình huống bình thường, võ giả Hóa Thần Cảnh thật sự không ra tay với võ giả Tiên Thiên, dù sao cường giả cũng cần thể diện, chuyện lấy lớn hiếp nhỏ là có nhưng lại có rất ít người đi làm.

Tuy không lấy lớn hiếp nhỏ, cũng không đại biểu ngươi có thể tùy ý vũ nhục những cường giả kia.

Nếu ngươi dám chỉ vào mũi một gã võ giả Hóa Thần Cảnh và mở miệng mắng, đối phương trực tiếp một tát đập chết ngươi.

Tôn nghiêm cường giả không được phép vũ nhục.

Hiện tại tiểu bối cảnh giới Tiên Thiên của Lô gia lại dám nói với mình như vậy, Tô Tín ra tay sẽ không thể nói là lấy lớn hiếp nhỏ.

Ánh mắt tên đệ tử Lô gia lộ ra vẻ hoảng sợ, dưới khí thế cường đại của Tô Tín, thậm chí hắn còn không thể đứng lên, giống như cá rời khỏi nước, cảm giác hít thở không thông đập vào mặt.

Thậm chí hắn cảm giác mình sau một khắc sẽ bị lực lượng cường đại kia trực tiếp đè chết!

1.Làm người phải biết kính sợ, vừa rồi ngươi dựa vào cái gì nói lời này với ta? Chỉ bằng ngươi là người Lô gia thì cho rằng ta không dám giết ngươi?

Tô Tín nhàn nhạt hỏi.

Tên đệ tử Lô gia lúc này sắp khóc.

Hắn thật muốn xin lỗi nhưng đáng tiếc dưới khí thế cường đại của Tô Tín làm hắn không cách nào mở miệng nói chuyện.

Vào lúc này có một giọng nói bỗng nhiên truyền đến:

- Hạ thủ lưu tình!

Vừa dứt lời, Tô Tín cũng không có dấu hiệu ra tay, tên võ giả rơi vào đường cùng đành phải chém một đao, trong nháy mắt lôi quang mãnh liệt, đao thế như là sét đánh xuống, động tác vô cùng mau lẹ.

Tô Tín quay người, hàn mang trong mắt lóe lên, hư không ngưng kiếm, trong nháy mắt người ra tay bị vây vào giữa kiếm khí.

Trong mắt của hắn sinh ra một tia kinh hãi, trường đao trong tay xuất hiện lôi quang, miễn cưỡng ngăn cản vô hình kiếm khí của Tô Tín.

- Tô đại nhân! Hiểu lầm! Đều là hiểu lầm!

Tô Tín vung tay lên, vô hình kiếm khí biến mất, dáng vẻ một trung niên chật vật cầm Liễu Diệp đao đứng đó.

Nhìn sang đệ tử Lô gia bị khí thế cường đại của Tô Tín áp bách, hắn vội vàng chắp tay nói:

1.Tại hạ Lô gia Lô Viễn Sơn, có chuyện gì dễ thương lượng, kính xin Tô đại nhân hạ thủ lưu tình.

2.Người này là võ giả Hóa Thần Cảnh Lô gia, cũng không có đứng ra dùng danh hiệu Lô gia hô đánh kêu giết, thái độ xem như không tệ, Tô Tín gật gật đầu liền thu hồi khí thế của mình.

Tô Tín lạnh lùng nói:

1.Lô huynh, không phải ta không cho ngươi mặt mũi, ngươi hỏi tên đệ tử Lô gia kia xem, rốt cuộc hắn nói cái gì.

Lô Viễn Sơn nhìn sang tên đệ tử Lô gia đang thở dốc hồng hộc, nhưng hắn cảm giác ánh mắt trưởng bối của mình nhưng lại không dám nói một câu, liền tranh thủ cúi đầu xuống.

Chuyện này không cần hỏi thì Lô Viễn Sơn cũng hiểu, hắn trực tiếp lăng không tát một cái, lúc này mặt tên đệ tử Lô gia sưng một khối lớn, mấy cây răng nát xen lẫn máu tươi bay ra ngoài.

- Sau khi trở về, gia pháp hầu hạ!

Lô Viễn Sơn lạnh lùng nhìn hắn, quay người chắp tay nói với Tô Tín:

1.Chuyện này là Lô gia ta xử lý không đúng, dạy bảo vô phương, lại xuất hiện đệ tử không hiểu lễ nghĩa.

Tô Tín gật đầu nói:

- Lô huynh đã nói như vậy, bỏ qua chuyện này đi.

Côn Luân bí cảnh sắp mở ra, Tô Tín cũng không muốn trêu chọc nhiều phiền toái.

Hơn nữa Lô gia làm việc cũng biết đúng mực, vì một đệ tử chi thứ vô liêm sỉ mà đắc tội rắn rít địa phương như Tô Tín là chuyện không có lợi nhất, cho nên Lô Viễn Sơn hạ tư thái rất thấp.

Lô Viễn Sơn chắp tay nói:

1.Đa tạ Tô đại nhân rộng lòng tha thứ, ngày khác Lô gia ta lại đến bồi tiếp Tô đại nhân.

Nói xong, Lô Viễn Sơn trực tiếp mang theo đám người Lô Uyển Đình rời đi.

Chờ rời khỏi Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, một đệ tử Lô gia không nhịn được mở miệng nói:

1.Cửu thúc, Tô Tín vừa rồi quá mức kiêu ngạo, Lô gia chúng ta…

2.Câm miệng!

Tên đệ tử còn chưa có nói xong liền bị Lô Viễn Sơn thô bạo cắt lời.

Sắc mặt Lô Viễn Sơn âm trầm nói với tên đệ tử Lô gia kia:

1.Ngươi cho rằng đây là nơi nào? Đây là thành Thịnh Kinh, không phải Phạm Dương đạo!

2.Huống chi cho dù ở Phạm Dương, Lô gia ta cũng không phải nhất ngôn cửu đỉnh, ngươi muốn đập cờ hiệu Lô gia gây phiền toái cho người ta, nhưng kỳ thật căn bản đang tự cấp gây phiền toái cho Lô gia!

Sau khi trở về, ngươi cũng nhận gia pháp hầu hạ như hắn!

Sắc mặt tên đệ tử Lô gia tái nhợt, những đệ tử Lô gia khác muốn nói cái gì đó liền không lên tiếng nữa.

Lô Viễn Sơn quay đầu thở dài nói với Lô Uyển Đình:

1.Uyển Đình, ngươi không cần nghĩ tới Tô Tín nữa, ngươi cùng hắn không phải người một đường với chúng ta, hắn cũng không phải hôn phu lý tưởng trong suy nghĩ của ngươi.

Lô Uyển Đình bất mãn nói:

1.Cửu thúc, chẳng lẽ ngươi cũng cho rằng Tô Tín xuất thân tán tu nên xem thường hắn đấy chứ? Với thực lực của hắn hiện tại, sớm muộn gì cũng có thể ngồi lên vị trí tứ đại thần bộ.

Lô Viễn Sơn lắc lắc đầu nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 796 - Nhìn Người (2)

1.Ta đương nhiên không có khinh thị Tô Tín, một người chưa tới ba mươi đã đột phá đến võ giả Hóa Thần Cảnh có thể nói đủ kinh diễm.

2.Hơn nữa hắn còn là đệ nhất Nhân Bảng, thời điểm ở Thần Cung Cảnh đã uy áp Giang Nam đạo, có thể nói là nhân vật trẻ tuổi thiên kiêu của võ lâm.

3.Chỉ cần kẻ như thế không chết, tương lai nhất định là sẽ là cự đầu hùng bá giang hồ.

4.Hắn không thích hợp với ngươi, sau khi quan hệ thông gia, ta thậm chí lo lắng hắn có thể trực tiếp chiếm đoạt Lô gia ta hay không!

Sắc mặt Lô Viễn Sơn rất nghiêm túc, Lô Uyển Đình không biết nên nói cái gì cho phải.

Hắn không phải khinh thị Tô Tín, mà là quá đề cao Tô Tín.

Nhưng Lô gia bọn họ truyền thừa hơn một ngàn năm, nào dễ dàng bị thâu tóm như vậy?

Lô Uyển Đình vừa muốn nói cái gì đó, Lô Viễn Sơn nghiêm túc nhìn nàng, nói:

1.Uyển Đình, ta không phải nói đùa, mà là nghiêm túc.

2.Ngươi biết, thiên phú ta bình thường, luận thực lực không sánh bằng phụ thân ngươi và tam thúc của ngươi.

3.Nhưng ta nhìn người rất chuẩn, dựa theo những gì hắn trải qua trong quá khứ,

người Tô Tín có thể nói hùng tài đại lược, có tư thái kiêu hùng.

1.Nhưng nói cách khác, người này là ưng quan lang cố, tâm ngoan thủ lạt, làm việc cực đoan, có đôi khi thậm chí không khác gì tên điên.

2.Nói thật, người như vậy Lô gia chúng ta lưu không được, sau khi quan hệ thông gia với hắn, thế hệ trẻ Lô gia không có người nào có thể trấn được hắn.

3.Nói cách khác, thế hệ trẻ Lô gia chúng ta không có ai có thể vượt qua Tô Tín, chúng ta cần gì phải mạo hiểm quan hệ thông gia với người này?

4.Cho nên Uyển Đình, ta khuyên ngươi nên bỏ qua tâm tư này đi, ngươi chỉ nhìn thấy bề ngoài của Tô Tín, nhưng lại không nhìn thấy nội tâm của hắn, người này tuyệt đối khác xa so với tưởng tượng của ngươi.

Lô Uyển Đình há hốc mồm muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng.

Cửu thúc Lô Viễn Sơn của nàng thật sự rất am hiểu nhìn người, Lô Uyển Đình cũng không phải người dễ dàng buông bỏ, cho nên cho dù nàng không đồng ý cách nói của Lô Viễn Sơn nhưng không phản bác cái gì.

Thế lực sau lưng các hoàng tử đều đã tụ tập tại thành Thịnh Kinh, nhưng lại có thế lực sau lưng một người không có tới, đó chính là người sau lưng Cơ Ngôn Thành.

Ban đầu sau lưng Cơ Ngôn Thành là Thanh Thành kiếm phái, đáng tiếc hiện tại Thanh Thành kiếm phái lại vì chuyện Lưu Tuyên Thành mà triệt để ngã bài với hắn.

Nếu như vậy với hắn cũng không có gì, với tư cách là người sau lưng có thế lực cường đại nhất trong các hoàng tử, cho dù không có Thanh Thành kiếm phái trợ giúp thì hắn cũng có thể triệu tập hơn mười vị Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư.

Nhưng vấn đề hiện tại trải qua Tô Tín giết chóc, người bên cạnh hắn trọng thương hoặc bỏ chạy, chỉ còn lại những công hầu Đại Chu nguyện ý giúp hắn, cho dù phía sau hắn có lực lượng Trịnh quốc công hỗ trợ, nhưng vẫn không đủ.

Trịnh quốc công cũng chỉ là quốc công Đại Chu mà thôi, thế lực sau lưng cũng chỉ mạnh hơn thế lực nhất lưu một ít, so sánh với các thế lực đỉnh cấp như Thiếu Lâm tự, Thanh Thành kiếm phái thì không thể so sánh.

Cho nên hiện tại trong phần đông hoàng tử, hắn biến thành kẻ có thế lực yếu nhất.

Tuy Cao Việt hứa hẹn sẽ tìm cho Cơ Ngôn Thành một chỗ dựa mạnh, Cơ Hạo Điển bỗng nhiên tuyên bố mở Côn Luân bí cảnh và tranh đoạt ngôi vị hoàng trữ, không biết người ta có tới hay không.

Vào lúc Cơ Ngôn Thành lo lắng đi qua lại trong vương phủ, bên ngoài có người bẩm báo có Cao Việt tới chơi, Cơ Ngôn Thành vội vàng đi ra ngoài nghênh đón, vừa đi vừa nói:

1.Cậu, Côn Luân bí cảnh đã sắp mở ra, ngươi tìm được người chưa? Nhìn thấy dáng vẻ Cơ Ngôn Thành có phần bối rối, Cao Việt lại lắc đầu. Hắn vẫn nói:

2.Điện hạ không cần phải gấp, ta đã tìm được người, lần này bọn họ phái một võ giả Dung Thần Cảnh và năm tên võ giả Hóa Thần Cảnh, thực lực tuyệt đối không dưới đại phía đỉnh cấp như Thiếu Lâm, Thanh Thành.

Cơ Ngôn Thành lập tức vui vẻ nói:

1.Vậy bọn họ đâu? Cao Việt nói:

2.Ta bảo hạ nhân an bài bọn họ trong phòng khách, điện hạ tới gặp mặt bọn họ một lần.

Cơ Ngôn Thành liền vội vàng gật đầu, đi theo Cao Việt tiến vào phòng tiếp khách.

Trong phòng khách có sáu võ giả, cách ăn mặc của bọn họ rất kỳ quái, đều là cổ bào cao quan, hoàn toàn khác so với cách ăn mặc hiện tại, giống như bước ra từ cổ họa cả vạn năm trước.

Cao Việt dẫn theo Cơ Ngôn Thành đi vào phòng khách, chắp tay nói với bọn

họ:

- Làm phiền các vị đợi lâu, vị này chính là Thái vương điện hạ.

Sáu người kia thi lễ với Cơ Ngôn Thành, cũng không phải ngắn gọn chắp tay hoàn lễ như hiện tại, mà là một loại lễ nghi rườm rà phong cách cổ xưa.

- Tham kiến Thái vương điện hạ.

Cơ Ngôn Thành cảm giác những người này quái dị, nhưng hắn có thể cảm giác được thực lực những người này không phải giả vờ.

Cho nên hắn vội vàng nói:

1.Các vị không cần phải khách khí, lần này bổn vương được các vị tiền bối trợ giúp, nhất định có thể thuận lợi cướp được vị trí thái tử.

Tên võ giả Dung Thần Cảnh thản nhiên nói:

1.Nhận ủy thác của người phải làm việc thay người, xin điện hạ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ làm hết sức.

Cơ Ngôn Thành cau mày, hắn cảm giác những võ giả này rất ngạo mạn, cho dù đối mặt với hoàng tử Đại Chu như hắn, đám người này cũng có ý xem thường trong đó, việc này làm Cơ Ngôn Thành thập phần khó chịu.

Cho nên hắn chỉ hàn huyên với những người này vài câu liền rời đi, thuận tiện an bài người hầu hạ bọn họ thật tốt.

Khó chịu thì khó chịu, nhưng mình tranh đoạt ngôi vị hoàng trữ cần phải dựa vào bọn họ, cho nên Cơ Ngôn Thành cũng không dám lãnh đạm.

Sau khi về tới phòng mình, Cơ Ngôn Thành hỏi Cao Việt:

1.Cậu, đám người này có lai lịch gì? Ngạo khí như thế, còn kém viết hai chữ xem thường trên mặt.

Cao Việt cười cười nói:

1.Thái độ của bọn họ rất bình thường, bởi vì bọn họ là người Ninh Viễn Đường Tô gia.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 797 - Người Địa Phủ Tới (1)

- Ninh Viễn Đường Tô gia?

Cơ Ngôn Thành lập tức cau mày.

Có thể tùy tiện cầm ra một gã Dung Thần Cảnh và năm tên võ giả Hóa Thần Cảnh, loại thực lực này cho dù là tông môn nhất lưu cũng không được.

Nhưng Cơ Ngôn Thành lại rất hiểu thế lực trên giang hồ, hắn chưa từng nghe qua cái tên Ninh Viễn Đường Tô gia bao giờ.

Cao Việt giải thích:

1.Ngươi chưa nghe nói qua cái tên này cũng rất bình thường, bởi vì Ninh Viễn Đường Tô gia đã lánh đời trên vạn năm, không có bao nhiêu lần xuất hiện trên võ lâm, cho nên thanh danh không hiện.

2.Lai lịch Ninh Viễn Đường có thể ngược dòng tìm hiểu đến thời đại thượng cổ Nhân Hoàng, khi đó nhất thế hoàng triều phân liệt, Trung Nguyên chiến loạn, thậm chí phân liệt thành hơn mười tiểu quốc chinh phạt lẫn nhau.

3.Khi đó rất nhiều văn thần võ tướng gia tộc dưới trướng Nhân Hoàng không muốn tham gia loại đấu tranh này, cho nên liền lựa chọn lánh đời, dốc lòng nghiên cứu võ đạo, vẫn truyền lưu tới hôm nay.

4.Lúc trước có nhiều gia tộc lánh đời như Ninh Viễn Đường Tô gia, hiện tại cũng chỉ còn lại ba gia, theo thứ tự là Ninh Viễn Đường Tô gia, Uy Viễn Đường Lâm gia, Trí Viễn Đường Trương gia.

1.Ngươi đừng nhìn ba nhà này không nổi danh, nhưng thực lực cũng có thể so sánh với tông môn đỉnh cấp trên giang hồ, tối thiểu trong ba nhà này đều có được võ giả Dương Thần Cảnh tọa trấn.

2.Những người này truyền thừa đã lâu, chính là bộ hạ cũ Nhân Hoàng ngày xưa, ngay cả tổ tông của bọn họ cũng theo Nhân Hoàng chiến đấu.

3.Bọn họ liền cho rằng nếu không có tổ tiên bọn họ, hiện tại Nhân tộc cũng không phồn hoa hưng thịnh như hiện tại, cho nên bọn họ nhìn ai cũng có thái độ ngạo nghễ xem thường, ngược lại cũng không phải cố ý nhằm vào ngươi.

Cơ Ngôn Thành gật gật đầu, bỗng nhiên nói:

1.Bọn họ lánh đời thời gian dài như vậy, vì cái gì bây giờ bỗng nhiên xuất thế? Có thể có âm mưu gì không?

Nếu như lúc trước Cơ Ngôn Thành nhất định không thể nghĩ tới điểm này, hiện tại hắn không biết có phải hấp thu giáo huấn của Lưu Tuyên Thành hay không, cho nên gặp người không rõ lai lịch liền hoài nghi.

Cao Việt lắc lắc đầu nói:

1.Cũng không phải, ba gia tộc này được xưng lánh đời, nhưng cũng không phải không có chút liên hệ với võ lâm Trung Nguyên.

2.Lúc trước bọn họ lựa chọn lánh đời trong một bảo địa tiểu thiên địa, cho dù là nơi tốt thế nào, theo thời gian qua đi cũng sinh ra biến hóa.

3.Ban đầu bọn họ có thể tự túc tự cấp tài nguyên tu luyện, hiện cần mua sắm ở bên ngoài.

4.Hơn nữa khi nơi sản xuất của bọn họ càng ngày càng nhỏ, bọn họ cũng phải nghĩ biện pháp đi ra ngoài, một lần nữa kinh doanh thế lực của mình.

5.Ninh Viễn Đường Tô gia lánh đời trong biên giới Bắc Nguyên đạo, vừa vặn đụng phải Côn Luân bí cảnh mở ra, có thể hợp tác với triều đình cũng là cơ hội

không nhỏ.

1.Huống chi ba nhà này đã có bộ phận võ giả Lâm gia đã tiếp xúc với bên ngoài.

2.Ngươi nên biết Diệu Vũ đại tướng quân Lâm Uy Viễn của Đại Tấn năm xưa, hắn lúc trước là đệ tử Uy Viễn Đường, chỉ có điều bởi vì nguyên nhân nào đó lúc trước bị trục xuất khỏi Uy Viễn Đường, cho nên hắn mới đổi họ thành Lâm Uy Viễn, ý tứ hắn xuất thân từ Uy Viễn Đường.

3.Không nên xem thường ba nhà này, ba nhà bọn họ lánh đời nhiều năm như vậy, tuy số lượng đệ tử dòng chính trong gia tộc dòng số lượng phi thường ít, nhưng huyết mạch truyền thừa của ba nhà này cực kỳ kinh người, gần như mỗi thời đại đều sinh ra vài tên cường giả.

4.Đối với võ giả tầm thường mà nói thành tựu Nguyên Thần là bình cảnh lớn, nhưng đối với huyết mạch dòng chính ba này này không phải đại sự gì, chỉ cần thực lực hơi chút không có trở ngại, đều có thể đột phá cảnh giới này, thiên phú mạnh tới đáng sợ.

5.Ngươi nhìn Lâm Uy Viễn thì biết rõ, chẳng qua là người bị Uy Viễn Đường trục xuất mà thôi, nhưng lại có thể đột phá đến Dương Thần Cảnh.

6.Tuy nhiên trong đó có đại đa số nguyên nhân là bản thân Lâm Uy Viễn, nhưng huyết mạch Uy Viễn Đường mang cho hắn thiên phú không kém chút nào.

7.Cho nên thái độ của người Ninh Viễn Đường Tô gia không tốt thì không tốt, kiên nhẫn một chút, dù sao chúng ta còn cần bọn họ giúp.

Mặc dù Cơ Ngôn Thành có chút khó chịu nhưng hắn cũng không ngốc, hắn biết rõ hiện tại chính mình cần đối phương hỗ trợ, cho nên cho dù khó chịu cũng chỉ có thể chịu đựng.

Vài ngày sau, thành Thịnh Kinh rất bình tĩnh, những võ giả tới từ bên ngoài không có như Tô Tín tưởng tượng, vì hoàng tử mình ủng hộ mà động thủ trong thành Thịnh Kinh.

Kỳ thật cũng rất đơn giản, Cơ Hạo Điển đã nói ai cầm được Nhân Hoàng kiếm trong Côn Luân bí cảnh sẽ có tư cách thành hoàng trữ, vậy bọn họ hiện tại động thủ cũng không có chút ý nghĩa nào, còn không bằng giữ lại khí lực động thủ trong Côn Luân bí cảnh.

Mười ngày sau, một đạo sĩ chừng ba mươi tuổi, trên miệng còn mang theo nụ cười vui vẻ tới trước Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, trong miệng lầm bầm:

- Có lẽ chính là chỗ này.

Nói xong hắn muốn đi vào bên trong.

Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh đương nhiên không phải ai cũng có thể tiến vào, hắn vừa định tiến vào trong đó liền bị người cản lại.

1.Đứng lại, trọng địa Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, không được xông loạn, ngươi là người phương nào?

Một gã bộ khoái canh cổng lập tức ngăn cản hắn lại.

Đạo sĩ kia chậc chậc thở dài:

1.Nói cho ngươi biết, bần đạo chính là bằng hữu cũ của tổng bộ đầu Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh Tô Tín đại nhân, nhớ ngày đó bần đạo và Tô đại nhân quật khởi tại Tương Nam, chúng ta giúp bằng hữu không tiếc cả mạng sống.

2.Các ngươi cũng biết lý lịch Tô đại nhân, nhưng hắn thay đổi giữa chừng gia nhập Lục Phiến Môn, nhưng tại sao hắn gia nhập Lục Phiến Môn? Tất cả đều dựa vào bần đạo đề cử.

3.Lúc trước bần đạo liền nhìn ra mệnh tinh Tô đại nhân sinh ra tử khí, quý không thể nói, kết quả liền đề nghị hắn gia nhập Lục Phiến Môn, cho nên Tô đại nhân mới có uy thế hiện tại.

Bộ khoái thủ vệ nghe đạo sĩ kia nói liền sững sờ, hắn lại không dám tin tưởng, nhưng không chịu nổi đạo sĩ kia nói là thật hay giả.

Nhưng không đợi hắn kịp phản ứng, đạo sĩ kia vẻ mặt nghiêm túc tiếp tục nói:

- Còn vị tiểu huynh đệ này, ngươi bây giờ phụ trách thủ vệ nơi này rất bất lợi

đấy.

1.L ục Phiến Môn chính là bộ khoái quan nha, sát khí trùng thiên, dĩ vãng các ác đồ bị Lục Phiến Môn chém giết chấp niệm không tiêu tan muốn đến báo thù, đều đi vào từ cửa này.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 798 - Người Địa Phủ Tới (2)

1.Cho dù chấp niệm của bọn chúng bị khí thế Lục Phiến Môn trấn áp, nhưng ngươi nghĩ xem, những chấp niệm sát khí nhìn không thấy mỗi ngày xuyên qua xuyên lại trên người các

ngươi, có thể tốt được sao? Ngươi không có cảm giác nhiệt độ cánh cửa này thấp hơn bên ngoài hay sao?

2.Cho nên bần đạo khuyên ngươi nên sớm nói với thủ trưởng của mình một tiếng, bảo hắn chuyển ngươi sang nơi khác đi.

Nghe đạo sĩ nói như vậy, tên bộ khoái thủ vệ lập tức run rẩy, hắn thật sự có cảm giác như vậy.

Vào lúc muốn nói cái gì đó, một giọng nói vang lên:

1.Tại sao ta không nhớ rõ lúc ở Tương Nam còn có bằng hữu chung hoạn nạn như ngươi?

Tô Tín mặt không biểu tình nhìn đạo sĩ kia, nghe hắn nghiêm trang nói hưu nói vượn cả buổi, hết lần này tới lần khác bộ khoái canh cổng còn ngây thơ như vậy, nghe hắn nói hưu nói vượn thời gian dài như vậy còn không kịp phản ứng.

Bộ khoái thủ vệ quay đầu lại nhìn thấy Tô Tín, lập tức hiểu mình bị đùa giondx, lập tức hung dữ trừng mắt đạo sĩ kia.

Đạo sĩ kia không có chút sợ hãi, ngược lại nghiêm túc nói:

1.Bần đạo là tri kỷ đã lâu với Tô đại nhân ngươi, bởi vì cái gọi là trong nước tồn tri kỷ, chân trời xa xăm như láng giềng, tối thiểu trong lòng bần đạo đã xem Tô đại

nhân thành bằng hữu chung hoạn nạn ah.

Tô Tín chỉ vào đạo nhân kia nói:

1.Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh không phải nơi ngươi có thể tùy ý đùa giỡn, cho ta một lý do, nếu không ta sẽ cho ngươi nếm thử cảm giác giúp bằng hữu không tiếc mạng.

Nghe được Tô Tín nói như vậy, đạo nhân kia lập tức nghiêm túc, trên người lại tỏa ra khí tức Thần Cung Cảnh đỉnh phong, nửa bước Nguyên Thần Cảnh.

Đạo nhân kia nghiêm túc nói:

1.Bần đạo có chuyện quan trọng thương lượng với Tô đại nhân, pháp bất truyền Lục Nhĩ, bần đạo cần nói một mình với Tô đại nhân ngươi.

Ánh mắt Tô Tín hơi híp lại, đạo nhân này chỉ mới ba mươi đã có thực lực nửa bước Nguyên Thần Cảnh, không nói sức chiến đấu, tối thiểu trên cảnh giới hắn có thể so sánh với bài danh trước hai mươi Nhân Bảng.

Cho nên Tô Tín nói thẳng:

- Vậy được, ngươi theo ta.

Dẫn đạo sĩ đi vào mật thất, Tô Tín nói:

1.Đi, bây giờ nói đi, ngươi có thân phận gì, tìm ta có chuyện gì? Đạo sĩ kia hát một khúc, cất cao giọng nói:

2.Sấm sét một tiếng sét đánh đến, trọc lưu nổi lên bốn phía liệt diễm đến. Thiên cơ dễ dàng hiểu mệnh dễ đổi, nhân tâm khó được chuyện khó toàn.

3.Bần đạo Đỗ Bái, đạo hiệu Thanh Chân Tán Nhân, bái kiến Tô đại nhân.

Tô Tín lạnh lùng niệm lại thi hào của Đỗ Bái, kết quả hắn không tìm ra chút tin tức nào, Tô Tín cau mày, chuẩn bị giáo huấn gia hỏa này.

Nhìn thấy có dấu hiệu Tô Tín bộc phát, Đỗ Bái vội vàng xuất ra một lệnh bài trước mặt Tô Tín, hắn nói nhanh:

- Sư phụ ta là Địa phủ Luân Chuyển Vương.

Tô Tín tức giận nhìn hắn, tại sao Luân Chuyển Vương lại thu đồ đệ không biết điều như thế?

Đỗ Bái xấu hổ cười cười:

1.Tô đại nhân chớ để ý, tại hạ làm như vậy chẳng phải vì tránh hiềm nghi hay

sao?

2.Ta phải làm ra dáng vẻ thần thần bí bí tới tìm ngươi, như vậy người ta sẽ không cảm thấy không đúng.

Tô Tín nói:

1.Là Địa phủ có nhiệm vụ gì sao? Đỗ Bái gật đầu nói:

2.Là có một đại sự, hiện tại mấy vị đại nhân Địa phủ đều đã đi vào thành Thịnh Kinh, ta cũng mang theo tình báo của sư phụ, cho nên thỉnh Tô đại nhân ngươi cùng đến thương lượng.

Tô Tín gật gật đầu, hắn tự nhiên không đi ngay bây giờ, mà là chờ đến tối hắn mới cùng Đỗ Bái che giấu khí tức đi vào một nhà dân.

Đẩy cửa phòng ra, Tô Tín lập tức sững sờ, bởi vì người bên trong vượt qua Tô Tín tưởng tượng.

Lúc này có ba võ giả đều có thực lực Dung Thần Cảnh, trong đó một người mặc áo trắng, dung mạo tuấn dật tiêu sái, chính là Thần Xuyên Bạch thị ‘ Phi Tinh Vô Hận ’ Bạch Duy Duyến.

Một người sắc mặt âm trầm lạnh lùng, chính là ‘ Lục Thần Đao ’ Khổng Tuyên.

Người cuối cùng là nam tử trung niên nhìn như bình thường, lưng hơi còng, tướng mạo còn có chút khiêm tốn chất phác, Tô Tín cũng không nhận ra.

Bạch Duy Duyến tươi cười đầu tiên, dùng giọng điệu ôn hòa nói:

- Xem ra Sở Giang Vương không biết ta.

Vừa mới nói chuyện, hắn đổi giọng nói khàn khàn:

1.Lúc ở Đông là ta đưa cho ngươi Huyết Sát kiếm trận chính tông.

2.Bạch vô thường!

Tô Tín lập tức chợt nghe ra giọng nói của Bạch Duy Duyến.

Thần Xuyên Bạch thị Bạch Duy Duyến lại chính là Bạch vô thường, Tô Tín cũng có chút một cách không ngờ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 799 - Mưu Đồ (1)

Bạch Duy Duyến tiêu sái không bị trói buộc, ưa thích lưu lạc chân trời xa xăm, chạy khắp trời nam đất bắc, ưa thích thu

thập một ít đồ vật loạn thất bát tao lại là Bạch vô thường, thật sự có chút điểm chung.

Tô Tín có nghe qua một ít chuyện về Bạch Duy Duyến trước mặt.

Nghe đồn hắn nhượng xuất vị trí gia chủ lưu lạc giang hồ, điểm ấy rất bình thường, trên giang hồ rất nhiều cường giả chướng mắt chức gia chủ hoặc chưởng môn, bọn họ thậm chí còn ghét bỏ vị trí này làm chậm trễ tu hành của bọn họ.

Giống như Chư Cát thế gia Gia Cát Lưu Vân, hắn có thể là gia chủ Chư Cát thế gia thế hệ này, kết quả hắn lại chủ động nhường vị trí này ra ngoài, chỉ làm trưởng lão nhàn tản.

Tuy Gia Cát Lưu Vân buông bỏ vị trí gia chủ, nhưng cũng không có buông bỏ Chư Cát thế gia, chỉ có điều ngày bình thường ít quản việc mà thôi.

Như Bạch Duy Duyến, hắn rời khỏi Thần Xuyên Bạch thị hơn hai mươi năm, cũng không trở lại một lần, quả thực giống như bị trục xuất Bạch gia hoặc triệt để đoạn tuyệt quan hệ với Bạch gia.

Cho nên Tô Tín xem ra, câu chuyện sau lưng Bạch Duy Duyến tuyệt đối không đơn giản như giang hồ đồn đãi.

Những chuyện này không có chút quan hệ gì với Tô Tín, Thôi Phán Quan đã từng nói qua, Địa phủ là nơi của người thương tâm, sau lưng ai cũng có chút bí mật là rất bình thường.

Sắc mặt Khổng Tuyên vẫn lạnh lùng như trước, hắn chỉ gật đầu nói với Tô Tín:

- Khổng Tuyên, Bình Đẳng Vương.

Tô Tín cũng không chú ý thái độ của Khổng Tuyên, Khổng Tuyên đối mặt với ai cũng có vẻ mặt lạnh lùng như thế.

Cuối cùng người trung niên nhìn chất phác cười nói với Tô Tín:

1.Sở Giang Vương, chúng ta là người tiếp xúc với nhau nhiều nhất, nếu ngươi không nhận ra ta thì quá mức không nói nổi.

2.Thôi Phán Quan!

Người trung niên vừa mới mở miệng Tô Tín đã nghe ra, người này chính là Thôi Phán Quan.

Thân phận chân thật của Thôi Phán Quan hoàn toàn kém quá nhiều so với Tô Tín suy nghĩ, hoặc có thể nói thân phận của hắn quá ẩn giấu.

Trong ấn tượng của Tô Tín, Thôi Phán Quan thân là đại quản gia Địa phủ, giao du rộng lớn, tám mặt lung linh.

Người trung niên trước mặt tướng mạo chất phác, thân thể hơi còng xuống, bộ dạng cẩn thận.

Thôi Phán Quan cười nói:

1.Ngươi không nhận ra ta cũng bình thường, thân phận chân chính của ta là Thanh Nguyên Thôi thị Thôi Đạo Hằng, ha ha, hạng người vô danh mà thôi.

Thôi Phán Quan nói chuyện còn mang theo giễu cợt, nhưng Tô Tín lại biết rõ người giấu sâu nhất chính là Thôi Phán Quan.

Địa vị Thanh Nguyên Thôi thị cũng không nhỏ, chính là một trong lục đại thế gia, cho dù những năm gần đây có phần xuống dốc.

Trăm năm trước, rốt cuọc Thôi gia triệt để té ra khỏi vị trí lục đại thế gia, làm cho cả Thôi gia hiện tại không tìm ra võ giả Dương Thần Cảnh.

Thôi gia bây giờ là tồn tại gần với lục đại thế gia, trong gia tộc có không ít võ giả Hóa Thần Cảnh, Tô Tín thật sự chưa nghe qua cái tên Thôi Đạo Hằng.

Thôi Phán Quan đã có thực lực Dung Thần Cảnh nhưng ẩn giấu thực lực trong gia tộc, thậm chí bỏ qua tôn nghiêm võ giả Dung Thần Cảnh, chính mình cong eo xuống, giả ra dáng vẻ cẩn thận khúm núm, chỉ sợ câu chuyện trong đó không đơn giản.

Đương nhiên những chuyện này chỉ xuất hiện trong đầu Tô Tín một chút mà thôi, sau đó hắn liền hỏi:

1.Lần này các ngươi tới đây là xảy ra chuyện gì? Thôi Phán Quan gật đầu nói:

2.Là có đại sự, chín thanh kiếm Cửu Trọng Kiếm Các hiện tại Thiên đình có năm thanh, Địa phủ chúng ta có ba thanh, thanh cuối cùng đã có manh mối.

3.Thiên đình rất xem trọng việc này, cho nên lần này phái tới không ít cường giả nhưng Luân Chuyển Vương lại tính ra bọn họ hành động, cho nên lúc này chúng ta chuẩn bị cướp giết người Thiên đình, thuận tiện chiếm lấy một thanh chìa khóa Cửu Trọng Kiếm Các cuối cùng.

Tô Tín cau mày hỏi:

1.Ah? Kế hoạch gì, người Thiên đình chuẩn bị đến thành Thịnh Kinh sao? Thôi Phán Quan chỉ vào Đỗ Bái, nói:

2.Những chuyện này đều là sư phụ Luân Chuyển Vương của hắn tính ra, nhưng lần này Luân Chuyển Vương có chuyện không thể tới, cho nên kế hoạch hành động giao cho hắn chế định.

Tô Tín đưa ánh mắt nhìn sang Đỗ Bái.

Đạo sĩ trẻ tuổi vân du bốn phương này không đơn giản, có thể bị Luân Chuyển Vương thu làm đệ tử, hơn nữa còn yên tâm giao cho hắn chế định kế hoạch hành động, hiển nhiên Đỗ Bái đã được người Luân Chuyển Vương và người Địa phủ tán thành.

Đỗ Bái cười hắc hắc nói:

- Các vị tiền bối, ta bêu xấu.

Đỗ Bái lấy một tờ địa đồ ra khỏi túi giới tử:

1.Mục tiêu của chúng ta lần này là thanh chìa khóa cuối cùng của Cửu Trọng Kiếm Các, Thần Tiêu Thiên Long Kiếm, thanh kiếm này đang nằm trong tay Kim Trướng Hãn Quốc.

2.Lần này Đại Chu quyết định mở Côn Luân bí cảnh tuyển hoàng trữ, thiên hạ hiện tại chỉ có Kim Trướng Hãn Quốc mới tranh phong với Đại Chu, Đại Chu cũng chỉ phát thiếp mời đến xem lễ, ngay cả Đông Tấn cũng không có tư cách này.

3.Kim Trướng Hãn Quốc cũng rất xem trọng việc này, dù sao bọn họ đánh với Đại Chu vài chục năm, tuy lẫn nhau có thắng

bại nhưng trên thực tế lại là Đại Chu chiếm cứ ưu thế.

4.Kim Trướng Hãn Quốc cũng muốn xem thái tử Đại Chu là ai, năng lực như thế nào, tính tình như thế nào, từ đó có thể chế định kế sách tốt.

5.Cho nên lần này bọn họ cố ý phái tới một công chúa và phò mã Kim Trướng Hãn Quốc đến xem lễ, Thần Tiêu Thiên Long Kiếm là một trong những lễ vật tặng Đại Chu.

Thần Tiêu Thiên Long Kiếm không được đầy đủ, một viên bảo thạch trên thanh kiếm ngoài ý muốn mất đi, bây giờ lại bị khảm nạm trên thân Nhân Hoàng kiếm phỏng chế của Đại Chu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 800 - Mưu Đồ (2)

1.Cho nên nếu muốn đoạt được Thần Tiêu Thiên Long Kiếm bản đầy đủ còn phải đợi những hoàng tử kia cầm lấy Nhân Hoàng kiếm ra khỏi Côn Luân bí cảnh mới có thể động thủ.

2.Kế hoachj của Thiên đình là muốn phái Vũ Đức Tinh Quân, chính là Lưu Tuyên Thành trà trộn vào Đại Chu, sau đó bọn họ nội ứng ngoại hợp cướp lấy Thần Tiêu Thiên Long Kiếm, trùng hợp vấn đề này cũng bị Tô đại nhân ngươi phá hư.

3.Bây giờ đám người Thiên đình đang xen lẫn vào trong đội ngũ Kim Trướng Hãn Quốc, cho dù kế hoạch Vũ Đức Tinh Quân nội ứng ngoại hợp thất bại, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể dựa theo kế hoạch này mà làm, đến lúc đó trực tiếp cường đoạt và chạy khỏi thành Thịnh Kinh là được.

4.Cho nên chúng ta cần làm chính là âm thầm giết những người này, việc này cần Tô đại nhân ngươi hỗ trợ.

5.Ngươi là tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, đến lúc đó chuyện nghênh đón hộ tống công chúa và phò mã Kim Trướng Hãn Quốc nhất định sẽ giao do ngươi tới xử lý, ngươi sẽ biết rõ lộ

tuyến của bọn họ, cho nên thuận tiện chúng ta nửa đường cướp giết.

Tô Tín gật đầu nói:

1.Việc này không có vấn đề, chờ phía trên ra lệnh, ta sẽ thông báo với chư vị. Đỗ Bái nói ra:

1.Nhiệm vụ lần này ban thưởng ba phần đan dược tu luyện cho võ giả Nguyên Thần Cảnh, sau khi chuyện thành công các vị có thể vào tàng bảo khố Địa phủ lựa chọn loại hình mình cần.

2.Kim Trướng Hãn Quốc đến xem lễ mang theo không ít thứ tốt, mọi người có thể cướp được bao nhiêu chính là bao nhiêu, sau đó chia đều.

Tất cả mọi người gật gật đầu, đến cảnh giới bọn họ không cần tính toán chi li tài nguyên tu luyện lông gà vỏ tỏi, nhiều một chút và ít một chút đều không có quan hệ gì, chỉ cần công bằng đại khái là được.

Bỗng nhiên Tô Tín lại nói:

1.Ta không muốn nhận ban thưởng, trực tiếp cho ba vị là được, nhưng ta mời ba vị giúp ta giết một người.

Thôi Phán Quan hỏi:

- Ai?

Tô Tín trầm giọng nói:

1.Một trong tứ đại thần bộ, ‘ Cửu Dực Hỏa Hoàng ’ Lưu Phượng Vũ! Thôi Phán Quan cau mày nói:

2.Chuyện này không đơn giản, phải biết rằng nơi này chính là thành Thịnh Kinh, cho dù tổng bộ đầu Lục Phiến Môn ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo trọng thương bế quan, muốn tiến vào Lục Phiến Môn giết hắn cũng không phải chuyện đơn giản.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Ta đương nhiên không bảo mọi người đi vào trong Lục Phiến Môn giết hắn, mà là ta chuẩn bị cùng hắn đi ra khỏi kinh thành đón tiếp công chúa và phò mã Kim Trướng Hãn Quốc,

thời điểm tranh đoạt Thần Tiêu Thiên Long Kiếm, thuận tiện giết hắn là đủ.

Thôi Phán Quan nói:

- Vậy thì không có vấn đề, các ngươi cho rằng thế nào?

Khổng Tuyên và Bạch Duy Duyến đều gật gật đầu, không có dị nghị.

Nhiều một Lưu Phượng Vũ mà thôi, bọn họ vẫn có tin tưởng, dù sao lần này là Thiên đình ở ngoài sáng, Địa phủ bọn họ ở trong tối.

Thuận tay tiếp nhiệm vụ của Tô Tín cũng không phải việc khó gì.

Thương nghị xong, Tô Tín trực tiếp trở lại Lục Phiến Môn, chờ ba ngày sau Lục Phiến Môn triệu tập mọi người nghị sự, Tô Tín lập tức ý thức được thương nghị việc đám người công chúa và phò mã Kim Trướng Hãn Quốc sắp tới thành Thịnh Kinh xem lễ.

Quả nhiên, sau khi tứ đại thần bộ còn có vài tên tập chuyện tổng bộ đầu đã đến,

Thiết Chiến trầm giọng nói:

1.Năm ngày sau, công chúa và phò mã Kim Trướng Hãn Quốc sẽ đến thành Thịnh Kinh xem lễ, cho nên Lục Phiến Môn chúng ta nhất định phải phái nhân thủ đón tiếp.

2.Không nói nghênh đón rất xa, tối thiểu phải hộ tống từ người ta từ Bắc Nguyên đạo đến kinh thành, cho nên lần này quyết định ai sẽ đi.

Tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía Tô Tín, cả Lục Phiến Môn cũng chỉ có vị tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh thích hợp với nhiệm vụ này nhất.

Dù sao nhiệm vụ lần này cũng không thể nói rất xấu, chỉ là một lần hộ tống bình thường mà thôi, cũng chỉ lãng phí thời gian vài ngày và không có nguy hiểm.

Thành Thịnh Kinh lại ở trong Bắc Nguyên đạo, tất cả thế gia võ lâm và tông môn giang hồ Bắc Nguyên đạo đều bị Lục

Phiến Môn sờ rành mạch, trên cơ bản không có khả năng có nguy hiểm gì.

Cho nên Thiết Chiến cũng gật đầu nói:

1.Vậy được, nhiệm vụ hộ tống lần này do Tô Tín ngươi tới chấp hành.

2.Vài tập chuyện tổng bộ đầu cũng sẽ phái thủ hạ tới các nơi trong Bắc Nguyên đạo, có tình huống như thế nào cũng kịp thời báo cáo.

3.Trên lý luận không có nguy hiểm gì, nhưng cẩn thận một ít vẫn luôn tốt, dù sao Đại Chu hiếm khi qua lại với Kim Trướng Hãn Quốc, nên thận trọng tốt hơn.

Lúc này Tô Tín lại nói:

1.Thiết đại nhân, ta còn có một đề nghị. Thiết Chiến hỏi:

2.Đề nghị gì?

Tô Tín cao giọng nói:

1.Nhiệm vụ hộ tống lần này không có nguy hiểm gì quá lớn, nhưng lần này Kim Trướng Hãn Quốc đến đây xem lễ, đối phương đầy đủ xem trọng việc này, công chúa và phò mã tự mình đến đây, còn chuẩn bị không ít lễ vật.

2.Quan văn Đại Chu bên này đã chuẩn bị tốt nghi thức hoan nghênh tại thành Thịnh Kinh đón tiếp đối phương, nhưng Lục Phiến chúng ta chỉ phái một mình ta nghênh đón, có thể làm cho đối phương có cảm giác bị xem nhẹ hay không?

3.Cho nên ta cảm giác chúng ta dù thế nào cũng phải phái một nhân vật cấp bậc tứ đại thần bộ cùng đi mới tỏ vẻ xem trọng đối phương.

Sau khi đám người Thiết Chiến nghe xong đều gật đầu, Tô Tín nói đúng là có lý, bọn họ cũng suýt xem nhẹ việc này.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 801 - Nửa Đường Cướp Giết (1)

Đối với những bộ đầu Lục Phiến Môn mà nói, cho dù là nhân vật cấp bậc tứ đại thần bộ, bọn họ không am hiểu một ít chuyện bày trên mặt bàn.

Đại bộ phận bộ đầu Lục Phiến Môn đều ưa thích làm việc âm thầm, hoàn toàn không quan tâm tới việc đối ngoại, dù sao vẫn dùng thực dụng làm chủ.

Tô Tín có thể hoàn thành nhiệm vụ, vì cái gì phải phái thêm một nhân vật cấp bậc tứ đại thần bộ đi qua?

Nhưng lần này Kim Trướng Hãn Quốc ít qua lại với Đại Chu, nếu làm cho đối phương cảm giác Lục Phiến Môn không đủ coi trọng, mặc dù đối phương sẽ không nói cái gì, nhưng những quan văn Đại Chu sẽ cầm lấy điểm này và lải nhải không dừng.

Những quan văn kia các bộ đầu Lục Phiến Môn có thể một tát chụp chết một đống lớn, nhưng người ta chiếm lý chửi mắng ngươi, ngươi thật không thể làm gì người ta.

Bệ hạ chắc chắn sẽ không bởi vì chuyện này mà trừng phạt Lục Phiến Môn, nhưng những quan văn kia không ngừng lải nhải cũng thật phiền.

Cho nên mấy vị tổng bộ đầu suy nghĩ một chút, vẫn dựa theo lời Tô Tín nói, phái một nhân vật cấp bậc tứ đại thần bộ đi qua chống đỡ thể diện, cũng ra vẻ mình rất xem trọng Kim Trướng Hãn Quốc tới xem lễ, dù sao chỉ tốn thời gian mấy ngày mà thôi.

Nhưng lần này phái ai đi, hiện tại Côn Luân bí cảnh sắp mở ra, bốn người bọn

họ đều có việc trong người.

Thiết Chiến không cần phải nói, tứ đại thần bộ dùng hắn cầm đầu, hiện tại thành Thịnh Kinh có nhiều chuyện như vậy cần phải qua tay Thiết Chiến, hắn nhất định không có thời gian.

Sau lưng Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền đều có người ủng hộ, lần này Côn Luân bí cảnh mở ra, bọn họ đương nhiên

cũng phải hỏa hảo mưu đồ một phen.

Người duy nhất có thời gian nhàn rỗi chính là Lưu Phượng Vũ.

Tuy hắn ủng hộ Cơ Ngôn Thành, nhưng hiện tại Cơ Ngôn Thành vì tạm thời che dấu người Ninh Viễn Đường Tô gia, cho nên Cao Việt đề nghị hắn tạm thời yếu thế, không nên liên lạc với Lưu Phượng Vũ và các công hầu Đại Chu, giả vờ từ bỏ suy nghĩ khi Côn Luân bí cảnh mở ra, cho nên Lưu Phượng Vũ không cần quan tâm chuyện này, ngược lại hắn vô cùng nhàn rỗi.

Bởi như vậy tất cả mọi người nhất trí cho rằng Lưu Phượng Vũ nên đi cùng Tô Tín một chuyến, cuối cùng Lưu Phượng Vũ đành phải bóp mũi thừa nhận.

Chỉ lãng phí thời gian mấy ngày nghênh đón công chúa và phò mã Kim Trướng Hãn Quốc cũng không có gì, nhưng nghĩ đến phải đi cùng Tô Tín, Lưu Phượng Vũ không vui chút nào.

Hiện tại hắn nhìn đám người Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh như bốc lửa, những người này đều chuẩn bị cho tâm phúc của mình, kết quả hiện tại tiện nghi Tô Tín.

Bộ khoái cấp thấp của Lục Phiến Môn không phân đội hình gì, bọn họ chỉ biết mình là bộ khoái thuộc Lục Phiến Môn, bọn họ đi theo ai thì làm thủ hạ của ai.

Tứ đại thần bộ đều có tâm phúc và thân tín trong Lục Phiến Môn, nhưng đám người Lưu Phượng Vũ cũng không dám nói mệnh lệnh của mình xếp thứ nhát với số lượng bộ khoái khổng lồ, mệnh lệnh Lục Phiến Môn chỉ xếp thứ hai.

Nếu như bọn họ dám làm như vậy, tương đương với phản bội Lục Phiến Môn,

đây chính là xúc phạm điểm mấu chốt của Thiết Ngạo, Thiết Ngạo trực tiếp đánh chết bọn họ.

Cho nên thủ hạ tâm phúc của Lưu Phượng Vũ chỉ thừa nhận một mình hắn, nhưng những bộ khoái cấp thấp chỉ nhận Lục Phiến Môn.

Thủ hạ Lưu Phượng Vũ lúc này chỉ nhận Lưu Phượng Vũ, hiện tại bọn họ làm thủ hạ của Tô Tín, chỉ cần Tô Tín phân bổng lục cho bọn họ không kém gì Lưu Phượng Vũ, bọn họ cũng chỉ nhận Tô Tín.

Thậm chí hắn không có xếp cây đinh vào trong đám tâm phúc này.

Dù sao lúc trước hắn cho rằng Tô Tín không ngồi vững vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, đến lúc đó cuối cùng sẽ do người nhà ngồi, như vậy xếp cây đinh vào làm gì?

Cho nên Lưu Phượng Vũ hiện tại rất không thoải mái với Tô Tín, chuyện này được định ra, hắn cũng chỉ có thể nhận mệnh mà thôi.

Kết quả hai ngày sau, Lưu Phượng Vũ và Tô Tín mang theo hơn ba trăm tên bộ khoái Lục Phiến Môn cảnh giới Tiên Thiên xuất phát đi tới biên giới Bắc Nguyên đạo nghênh đón phò mã và công chúa Kim Trướng Hãn Quốc.

Hơn ba trăm tên võ giả Tiên Thiên có tốc độ rất nhanh, chỉ dùng thời gian mấy ngày đã đi tới biên giới Bắc Nguyên đạo, chờ đợi công chúa và phò mã Kim Trướng Hãn Quốc đến.

Qua một ngày, người Kim Trướng Hãn Quốc do hành quân đại tổng quản Bắc Nguyên đạo tự mình hộ tống đến, chuyển giao cho đám người Tô Tín.

Kim Nguyệt công chúa đến xem lễ chính là trưởng nữ của Đại Hãn Mạc Qua Kim Trướng Hãn Quốc, rất được Mạc Qua ưa thích.

Tướng mạo Kim Nguyệt công chúa thật sự không tầm thường, tuy có phần khác biệt với người Trung Nguyên nhưng lại có phong tình dị vực.

Vị phò mã này nghe nói là đệ nhất dũng sĩ trẻ tuổi thuộc bộ tộc nào đó của Kim Trướng Hãn Quốc, danh tự tương đối dài, Tô Tín cũng không có nhớ kỹ.

Mặc dù hắn có thực lực Thần Cung Cảnh đỉnh phong nhưng đối mặt với Kim Nguyệt công chúa, trên đường đi đều rất

khúm núm, làm cho Tô Tín cảm thán, cho dù triều đại nào, phò mã đều là chức nghiệp không tốt.

Dọc theo con đường này những người Kim Trướng Hãn Quốc rất ít lộ diện, đại bộ phận đều thành thật ở trong xe, chỉ có Kim Nguyệt công chúa ưa thích cỡi ngựa ở bên ngoài nhìn phong cảnh Đại Chu.

Những người Kim Trướng Hãn Quốc cũng biết, bọn họ lần này tới xem lễ, nếu như có hành động dị thường sẽ bị Đại Chu hoài nghi, đây chính là chuyện phiền toái.

Tô Tín lại đánh giá những người Kim Trướng Hãn Quốc đi theo.

Có lẽ người Thiên đình đang ẩn nấp trong đó, Tô Tín lại không phát hiện ra.

Lúc này bỗng nhiên Kim Nguyệt công chúa giục ngựa đi tới bên người Tô Tín, dùng ngữ khí Trung Nguyên hơi cứng ngắt nhưng lại thanh linh động lòng người nói:

1.Dũng sĩ Đại Chu, ngươi còn trẻ như vậy đã cường đại như thế, hoàng đế Đại Chu không có ban thưởng ngươi rất nhiều thứ sao?

Tô Tín hỏi ngược lại:

1.Ah? Vậy ngươi cho rằng hoàng đế phải ban thưởng ta cái gì? Kim Nguyệt công chúa nháy mắt nói:

2.Ví dụ như mỹ nữ ah, bảo vật ah, đất phong các loại.

Tô Tín dùng vẻ mặt cổ quái nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 802 - Nửa Đường Cướp Giết (2)

- Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi còn ưa thích ban thưởng mỹ nữ cho thuộc

hạ?

Kim Nguyệt công chúa nói rất đương nhiên:

1.Đúng vậy, chỉ có cường giả mới có tư cách chiếm hữu nhiều nữ nhân, hậu đại cường giả cũng dễ dàng sinh ra cường giả.

2.Cho nên ban thưởng nữ nhân cho bộ hạ cường đại chính là việc giúp Kim Trướng Hãn Quốc càng cường đại hơn.

Tô Tín sững sờ, xem ra không thể nói đạo lý, Tô Tín cũng không biết nên phản bác thế nào mới tốt.

Kim Nguyệt công chúa thúc giục nói:

1.Ngươi còn chưa nói hoàng đế của ngươi ban thưởng cho ngươi bao nhiêu đấy. Tô Tín hỏi ngược lại:

2.Ngươi nghe ngóng việc này làm gì?

Kim Nguyệt công chúa giục ngựa tới gần Tô Tín một ít, nói:

1.Nếu như hoàng đế các ngươi ban thưởng ngươi ít đồ vật, ta có thể đại biểu phụ hãn mời chào ngươi ah, dùng thực lực của ngươi, Kim Trướng Hãn Quốc sẽ cho ngươi rất nhiều ban thưởng.

1.Kể cả rất nhiều ban thưởng? Tô Tín hỏi.

Kim Nguyệt công chúa dùng đôi mắt ngập nước mắt đầy mị hoặc, thổ khí như lan nói:

1.Nếu như ngươi nguyện ý, ta sẽ bảo phụ hãn ban thưởng ta cho ngươi.

2.Nhưng ngươi đã có phò mã.

Kim Nguyệt công chúa hào không thèm để ý nói:

1.So sánh với ngươi, danh xưng đệ nhất dũng sĩ trẻ tuổi nhất của bộ lạc kia chỉ là phế vật, ta tùy thời có thể đá hắn đi.

Tô Tín giục ngựa rời xa nàng một chút, Kim Nguyệt công chúa này cũng không phải đèn cạn dầu, cho dù nàng thật tâm dùng sắc đẹp mời chào, giả ý châm ngòi cũng được, Lưu Phượng Vũ vẫn còn ở nơi này, hắn cũng không muốn dẫn xuất phiền toái gì đó.

Huống chi hắn có thể cảm giác được, phò mã Kim Nguyệt công chúa vẫn dùng ánh mắt dung dữ nhìn chằm chằm vào

hắn, trở ngại Kim Nguyệt công chúa lạm dụng uy quyền, hắn không dám nói một câu.

Thời điểm Kim Nguyệt công chúa còn muốn nói cái gì đó, giữa không trung xuất hiện một đạo đao quang chém xuống.

Một đao kia chém xuống làm phạm vi vài dặm tối sầm, dường như tất cả ánh sáng trong thiên địa bị đao quang hấp thu.

Tất cả mọi người lập tức biến sắc, Tô Tín lại thở ra một hơi, rốt cuộc đám người Thôi Phán Quan đã động thủ.

Xuất một đao kia là Khổng Tuyên, một đao rơi xuống uy thế khôn cùng, nhưng cũng không có ai hoài nghi là Khổng Tuyên ra tay.

Lục Thần Đao Pháp là đao pháp thành danh của Khổng Tuyên trên giang hồ, nó là sát phạt chi đao bá đạo tới cực điểm.

Khổng Tuyên đạt được Thái Âm Quyết trong Địa phủ, phối hợp Lục Thần Đao Pháp diễn biến thành Thái Âm Lục Thần Đao đầy tử khí.

Một đao kia chém xuống, không chỉ hấp thu ánh sáng vô tận, ngay cả sinh cơ của mọi người cũng bị dẫn động, bắt đầu chấn động không ngớt.

Sắc mặt Lưu Phượng Vũ biến hóa, cho dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới, một nhiệm vụ nhìn như bình thường lại dẫn cường giả như thế ra tay, đối diện một đao này, ngay cả hắn cũng nhịn không được bắt đầu run rẩy.

Nhưng vào lúc này trong một xe ngựa của Kim Trướng Hãn Quốc xuất hiện tiếng nổ, một đạo khí tức khủng bố ập tới.

Một gã người mặc áo bào màu xanh da trời, đầu đội mặt nạ võ sư đánh ra một chưởng, giọt nước mưa đầy trời ập tới.

Trận mưa này màu đỏ đầy quỷ dị, khí huyết sát khôn cùng ẩn chứa ở trong đó, khi chưởng của võ sư ập tới, huyết sắc đại thủ ấn xé rách hư không va chạm với Thái Âm Lục Thần Đao, lúc này sinh ra chấn động khủng bố.

Cùng lúc đó lại có hai xe ngựa vỡ nát, hai nam tử mang mặt nạ Độ Ách Tinh Quân và Cự Linh Thần vội vàng ra tay, muốn

cùng võ sư áp chế Khổng Tuyên.

Nhưng lúc này Bạch Duy Duyến đang ẩn nấp lại ra tay, U Minh tử khí đầy trời giáng lâm, ma diễm bốc lên hóa thành xiềng xích cực lớn trực tiếp vây khốn Độ Ách Tinh Quân vào trong, sắc mặt hắn thay đổi.

- U Minh Sâm La Chân Giải! Là Bạch vô thường!!

Sắc mặt Độ Ách Tinh Quân lập tức biến thành cực kỳ khó coi.

Người Thiên đình dây dưa với Địa phủ vài chục năm, Bạch vô thường tuyệt đối là một trong mấy người khó chơi nhất trong Địa phủ.

Nhìn thấy đối phương ra tay, Độ Ách Tinh Quân lập tức kịp phản ứng, kế hoạch của nhóm người đều bị Địa phủ biết rõ!

- Độ Ách Tinh Quân, đã lâu không gặp ah, đầu tiên phải tặng cho ngươi đại lễ.

Bạch Duy Duyến cười quái dị một tiếng, hai tay kết xuất ấn quyết kỳ quái, lúc này U Minh tử khí đầy trời ngưng tụ thành một vòng xoáy khổng lồ.

Lực lượng xé rách rút sạch toàn bộ thiên địa nguyên lực, nhưng bây giờ không ngừng lôi kéo thân thể Độ Ách Tinh Quân, dường như muốn xé rách thân thể của hắn.

- U Minh Đại Tuyền Qua Mật Ấn? Bạch vô thường, ngươi không thể giết nổi

ta!

Độ Ách Tinh Quân nổi giận gầm lên một tiếng, quanh người tràn ngập ánh sao, sinh tử nhị khí lượn lờ, trong nháy mắt vô tận cương khí nổ tung giống như diệt thế.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 803 - Vây Công (1)

Bỗng nhiên người Địa phủ lại ra tay, đánh Thiên đình không kịp trở tay.

Đang chuẩn bị gấp rút tiếp viện võ sư, Cự Linh Thần còn chưa ra tay, Bạch vô thường bên kia đã đánh nhau với Độ Ách Tinh Quân.

Hắn chỉ sững sờ một lúc, nhưng một cảm giác nguy cơ lại bỗng nhiên truyền đến, hắn không nhịn được run rẩy vài lần.

Xem dáng vẻ Địa phủ như vậy, hiển nhiên đã sớm đã biết rõ kế hoạch của bọn họ, thậm chí bọn họ có bao nhiêu người ra tay, ngay cả cảnh giới gì cũng đã tính toán rõ ràng.

Cạnh mình là hai tên võ giả Dung Thần Cảnh và một người là Hóa Thần Cảnh, Địa phủ bên kia có khả năng giống như bọn họ sao?

Việc này chẳng phải nói còn có một người không ra tay?

Bỗng nhiên trong đầu hắn xuất hiện suy nghĩ này, chỉ thấy một bóng dáng như xé rách hư không bỗng nhiên xuất hiện trên đỉnh đầu.

Một thân hoa phục màu đen, cầm phán quan bút trong tay, thân thể thẳng tắp từ trên trời giáng xuống, từng bước một lăng không rơi xuống.

Bộ pháp đạo vào hư không giống như đạp vào nội tâm Cự Linh Thần, trái tim của hắn đang chấn động rất mạnh, dường như trái tim sắp nổ nát!

- Không!

Cự Linh Thần nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể hắn bành trướng lớn hơn trước, trong nháy mắt khí huyết bốc lên, phụ trợ hắn giống như ma thần thượng cổ.

Cự Linh Thần đi lộ tuyến giống như Ngưu Đầu của Địa phủ, đều là võ giả chuyên tu thân thể.

Nhưng đáng tiếc lần này hắn đối mặt với Thôi Phán Quan, chênh lệch một đại cảnh giới căn bản không cách nào đền bù.

Trong tay Thôi Phán Quan cầm phán quan bút đen như mực đánh xuống, lúc này bên trong có vận luật kỳ dị đang lưu chuyển, khi Thôi Phán Quan điểm ra, cả thế giới giống như

không ngừng biến ảo, vỡ vụn, gây dựng lại dưới ngòi bút của hắn.

Người ở bên ngoài nhìn thấy phạm vi vài dặm chung quanh Thôi Phán Quan lại bắt đầu vặn vẹo!

Hoảng sợ trong mắt Cự Linh Thần càng ngày càng đậm, ánh mắt hắn lộ ra một đạo huyết sắc, quanh thân có huyết diễm bay lên cao, hắn lại trực tiếp thiêu đốt tinh huyết toàn thân chính mình, muốn đánh cược một lần với Thôi Phán Quan!

Nhưng đáng tiếc vẫn vô dụng như trước.

U Minh tử sinh phán, Hoàng Tuyền lại tương kiến!

Phán quan bút của Thôi Phán Quan phác hoạ sinh tử, vừa mới giáng xuống, toàn thân Cự Linh Thần như bị rút sạch tất cả sinh cơ, thân thể cường tráng ầm ầm ngã xuống đất, trực tiếp vỡ vụn thành vô số khối tròn, quỷ dị là thậm chí không có một giọt máu tươi nào chảy ra.

Tô Tín đứng phía dưới quan sát cũng hít sâu một hơi, thì ra người kinh khủng nhất trong mấy người Địa phủ lại chính là Thôi Phán Quan có dáng vẻ hiền lành nhất.

Dưới sinh tử phán, cho dù Cự Linh Thần có thực lực Hóa Thần Cảnh đỉnh phong cũng bị miểu sát ngay lập tức, loại lực lượng này có thể nói đã rất khủng bố.

Sắc mặt Lưu Phượng Vũ bên người Tô Tín tái nhợt.

Hắn thân là một trong tứ đại thần bộ, tự nhiên biết tin tức về Thiên đình và Địa phủ.

Đại Chu có thể chấn nhiếp tông môn khác trên giang hồ, nhưng lại không thể chấn nhiếp nổi Địa phủ cùng Thiên đình là hai tổ chức thần bí nhưng có thực lực khủng bố.

Lúc này sau khi Thôi Phán Quan đánh chết Cự Linh Thần, vậy mà trực tiếp nhìn sang đám người Lưu Phượng Vũ, Lưu Phượng Vũ lúc này cau mày không hiểu.

Hắn lập tức quát to:

1.Đại Chu không muốn quản ân oán giữa Địa phủ cùng Thiên đình các ngươi, nơi này chính là Bắc Nguyên đạo, các ngươi

náo quá lớn, đến lúc đó cao thủ thành Thịnh Kinh ra hết, các ngươi cũng chạy không thoát!

Thôi Phán Quan làm như không nghe thấy Lưu Phượng Vũ nói chuyện, trên mặt lộ hiện ra vui vẻ đáng sợ, cho dù cách mặt nạ phán quan nhưng mọi người cũng có thể cảm nhận được ác ý sâu sắc của Thôi Phán Quan.

Phán quan bút điểm ra, trong nháy mắt thiên địa biến sắc, U Minh Hoàng Tuyền hàng lâm, tử khí tràn ngập, những võ giả cấp thấp của Kim Trướng Hãn Quốc và Lục Phiến Môn không thể ngăn cản nổi, trơ mắt nhìn sinh cơ trong người mình bị rút đi từng chút một.

Tô Tín hét lớn một tiếng nói:

- Chạy! Chạy mau!

Mọi người lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng chạy thẳng về phương hướng thành Thịnh Kinh.

Sắc mặt Lưu Phượng Vũ biến hóa, nhưng lúc này đã không kịp nghĩ nhiều,

trong tay hắn cầm một thanh Phượng linh đao đỏ thẫm, chém ra một đao, Phượng ngâm cửu thiên, ánh lửa vô tận tràn ngập, xé rách U Minh tử khí của Thôi Phán Quan.

Thân là một trong tứ đại thần bộ, Lưu Phượng Vũ thật sự có tài, tối thiểu dùng thực lực hắn bây giờ đứng trong bài danh trước sáu mươi Địa Bảng là không thành vấn đề.

Nhưng đáng tiếc hắn lại đối mặt với Thôi Phán Quan.

Phán quan bút va chạm với Phượng linh đao của hắn, hai tay Lưu Phượng Vũ tê rần, một đạo tử khí kinh khủng xuất hiện, không ngừng hút đi sinh cơ trong cơ thể hắn, thực lực yếu đi một ít, thậm chí có khả năng hút hắn thành thây khô.

Lưu Phượng Vũ nổi giận gầm lên một tiếng, quanh thân bộc phát hỏa diễm khôn cùng, phụ trợ hắn như biến thành hỏa nhân.

Phượng Hoàng liệt diễm khu trục U Minh tử khí của Thôi Phán Quan, nhưng đáng tiếc hắn vẫn đánh không lại Thôi

Phán Quan.

Cứ như vậy, Lưu Phượng Vũ vừa rút lui, Thôi Phán Quan vừa truy đuổi, nhưng hắn kinh ngạc là Thôi Phán Quan lại không có đuổi theo đám người Tô Tín đang bỏ chạy, việc này làm cho Lưu Phượng Vũ bị đè nén đến cực điểm.

Nếu ngươi muốn ra tay với người Kim Trướng Hãn Quốc, như vậy đừng có đuổi đánh ta, ngươi muốn đi, ta tuyệt đối không ngăn cản.

Mặc dù nói người Kim Trướng Hãn Quốc chết thì mình cũng phải gánh chịu trách nhiệm không nhỏ, nhưng so với mạng của mình, người Kim Trướng Hãn Quốc tính là cái rắm gì?

Nhưng đáng tiếc Thôi Phán Quan lại không bỏ qua cho hắn, thậm chí không cho hắn cơ hội chạy trốn.

Vào lúc này Tô Tín đã mang theo người Kim Trướng Hãn Quốc chạy rất xa, nhưng lờ mờ còn nghe được âm thanh giao chiến giữa Thôi Phán Quan cùng Lưu

Phượng Vũ với nhau.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 804 - Vây Công (2)

Tô Tín quay đầu nói với Kim Nguyệt công chúa:

- Các ngươi đi trước, ta ở chỗ này cản phía sau.

Kim Nguyệt công chúa vẫn do dự, nhưng vị phò mã Kim Trướng Hãn Quốc ở phía sau lại dùng ngôn ngữ Kim Trướng Hãn Quốc nói với nàng, cuối cùng Kim Nguyệt công chúa chỉ nói với Tô Tín:

- Dũng sĩ Đại Chu ngươi cẩn thận.

Những bộ khoái Lục Phiến Môn vẫn không có đi, chỉ do dự nói với Tô Tín:

- Đại nhân ngươi ở lại nơi này…

Bọn họ đều là bộ khoái Lục Phiến Môn mới bắt đầu bồi dưỡng, nhưng lại không làm ra chuyện ném cấp trên của mình bỏ chạy.

Tô Tín trực tiếp phất phất tay nói:

- Các ngươi cũng đi thôi, các ngươi không thể tham dự vào chiến đấu cấp bậc

này.

Vài tên bộ khoái nghe thấy Tô Tín nói như vậy, cũng chỉ có thể hộ tống người Kim Trướng Hãn Quốc rời đi.

Chờ bọn họ rời đi không còn bóng dáng, âm thanh chiến đấu giữa Thôi Phán Quan và Lưu Phượng Vũ càng ngày càng gần, trên mặt Tô Tín nở nụ cười vui vẻ đầy ạnh lùng.

Hắn mặc hắc kim hoa phục, mang mặt nạ Sở Giang Vương, khí tức trên người biến thành lạnh buốt.

Lúc này Lưu Phượng Vũ đã bị Thôi Phán Quan áp chế tới cực điểm.

Đều là Dung Thần Cảnh, nhưng thực lực lại phân cao thấp.

Ví dụ như Khổng Tuyên, hắn được mọi người công nhận là người mạnh nhất dưới Dương Thần Cảnh, tốp ba mươi Địa Bảng đều là cường giả Dương Thần Cảnh nhưng Khổng Tuyên lại dùng thực lực Dung Thần Cảnh đứng thứ hai mươi chín Địa Bảng.

Thôi Phán Quan trước mặt là tồn tại không kém gì Khổng Tuyên, thậm chí còn mạnh hơn.

1.Thôi Phán Quan! Các ngươi tồn tại thời gian dài như vậy, Đại Chu chúng ta cho tới bây giờ đều không có nhằm vào Địa phủ các ngươi, hiện tại các ngươi chủ động khơi mào tranh chấp, thực cho rằng Đại Chu chúng ta mềm yếu có thể lấn hay sao?

Lưu Phượng Vũ tức giận gào lên.

Thôi Phán Quan cười quái dị và nói:

1.Địa phủ chúng ta cũng không muốn đối địch với Đại Chu, chỉ có điều có người muốn tính mệnh của ngươi.

Nội tâm Lưu Phượng Vũ lạnh lẽo, rốt cuộc là ai muốn mạng mình, thậm chí có thể mời được cả người Địa phủ động thủ?

Nhưng vào lúc này có khí tức sâm lãnh ập vào mặt, một người đầu đội mặt nạ Sở Giang Vương lại ra tay từ phía sau, một chưởng hạ xuống mang theo băng hàn chi khí đập vào mặt, kèm theo địa ngục tử khí hồn xiêu phách lạc, làm cho người ta không rét mà run.

Hàn Băng Đại Thủ Ấn!

- Sở Giang Vương!

Đôi mắt Lưu Phượng Vũ mở lớn, hắn không nghĩ tới Địa phủ còn có một người xuất thủ.

Mặc dù đối phương chỉ là Hóa Thần Cảnh, ngày bình thường giao thủ cho dù đối phương là người Địa phủ, Lưu Phượng Vũ cũng có nắm chắc trong mười chiêu bắt lấy hắn.

Nhưng vấn đề hiện tại chính mình đang động thủ với Thôi Phán Quan, hơn nữa còn bị đối phương áp chế tuyệt đối, Sở Giang Vương lại bỗng nhiên ra tay đánh lén, đây chính là muốn mạng già của hắn.

Lưu Phượng Vũ nổi giận gầm lên một tiếng, hắn tinh tu liệt dương chân khí cả trăm năm bộc phát ầm ầm, vô tận liệt diễm bốc lên, hắn muốn ngạnh kháng Hàn Băng Đại Thủ Ấn của Tô Tín.

Nhưng kết quả hắn lại bị phán quan bút của Thôi Phán Quan điểm trúng, lúc này U Minh tử khí vô tận xâm nhập cơ thể, làm cho Lưu Phượng Vũ phun ra một ngụm máu tươi.

Lúc này Tô Tín cũng tiếp tục ra tay, vô tận tử khí âm hàn bộc phát, dùng Tô Tín làm trung tâm, trong khoảng cách một dặm biến thành hàn băng địa ngục.

Tu luyện Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải sinh ra tử khí âm hàn vừa vặn khắc chế liệt dương chân khí của Lưu Phượng Vũ, cho nên khi động thủ với Tô Tín, thực lực của hắn không duyên cớ bị áp chế ba thành.

Hắn vốn không phải đối thủ của Thôi Phán Quan, chỉ có điều võ giả Dung Thần Cảnh có chênh lệch nhưng Thôi Phán Quan muốn đánh bại Lưu Phượng Vũ dễ dàng, muốn giết Lưu Phượng Vũ giống như giết Cự Linh Thần lại không đơn giản như vậy.

Dưới sự trợ giúp của Tô Tín, dùng hai địch một, Lưu Phượng Vũ càng ngày càng không kiên trì nổi, liên tiếp bị phán quan bút của Thôi Phán Quan gây thương

tích, hắn đã bị nội thương không nhẹ.

Sợ hãi tử lâm xuất hiện, nội tâm Lưu Phượng Vũ xuất hiện kinh hãi, hắn không dám tiếp tục do dự, quanh người bốc lên liệt diễm đáng sợ, hoàng ảnh hét giận dữ, bản thân hắn dung nhập vào trong hoàng ảnh và hóa thành liệt diễm, trong nháy mắt phá vỡ hàn băng địa ngục của Tô Tín.

Thôi Phán Quan nói:

1.Phượng Hoàng niết bàn, dục hỏa trùng sinh, cẩn thận một chút, Lưu Phượng Vũ sắp liều mạng.

Tô Tín gật gật đầu, Lưu Phượng Vũ đã bị ép tới tận cùng.

Chiêu này của hắn giống thủ đoạn thiêu đốt tinh huyết, chỉ có điều đổi lấy lực lượng còn lớn hơn thiêu đốt tinh huyết mà thôi.

Hỏa hoàng gào thét, trong nháy mắt Lưu Phượng Vũ chém ra một đao, liệt diễm đao mang giống như xé rách thiên địa, loại uy thế này ngay cả Thôi Phán Quan cũng phải kinh hãi.

Phán quan bút điểm ra, ảo ảnh tan nát, sinh cơ vỡ vụn.

Trên phán quan bút xuất hiện ấn ký kỳ dị hóa thành U Minh tử khí, trực tiếp vây khốn Lưu Phượng Vũ vào bên trong.

Hai tay Tô Tín kết ấn, trong nháy mắt ánh sáng vô tận bị hấp thu, tử khí âm hàn ngưng tụ, Hàn Băng Địa Ngục Án Pháp oanh kích, những nơi đi qua hóa thành hàn băng địa ngục, uy thế vô cùng khủng bố.

Nhưng hai mắt Lưu Phượng Vũ đỏ thẫm, lại hét giận dữ một tiếng, sau lưng xuất hiện một con Cửu Dực Hỏa Hoàng xông

lên, U Minh tử khí vỡ vụn, Hàn Băng Địa Ngục Ấn của Tô Tín tan rã, Lưu Phượng Vũ phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trên người giảm xuống tới mức tận cùng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 805 - Trảm Phượng (1)

DTV EBOOK

Lưu Phượng Vũ liều chết đánh cược một lần rốt cục cũng bức lui Tô Tín cùng Thôi Phán Quan, hắn cắn răng và không dám chậm trễ, vội vàng chạy về hướng thành Thịnh Kinh.

Thân thể Thôi Phán Quan lúc này lại hóa thành một đám khói đen, tốc độ lập tức bộc phát hơn mười lần ngăn cản trước người Lưu Phượng Vũ, phán quan bút điểm ra, trực chỉ mi tâm Lưu Phượng Vũ.

Thân là cường giả Dung Thần Cảnh, thủ đoạn dốc sức liều mạng của Lưu Phượng Vũ không chỉ một loại.

Binh khí Địa cấp Phượng linh đao trực tiếp vỡ vụn, ngay sau đó là tiếng Phượng minh cửu thiên, đao hồn gào thét.

Thanh đao này là Lưu Phượng Vũ và phụ thân lão đương gia Ngô Đồng Sơn tẩm bổ hơn ba trăm năm, đã sắp tấn thăng thành Thiên binh, thậm chí đã sơ bộ sinh ra một tia linh tính, nhưng hôm nay cũng bị Lưu Phượng Vũ quyết đoán vỡ vụn đổi lấy lực lượng cường đại.

Một thanh binh khí sắp biến thành Thiên binh vỡ vụn sẽ sinh ra lực lượng kinh người, U Minh Hoàng Tuyền quanh người Thôi Phán Quan bị đao hồn bộc phát xé tan U Minh Hoàng Tuyền tử khí của Thôi Phán Quan, chỉ đánh Thôi Phán Quan ;ui từng bước về phía sau.

Thân thể Lưu Phượng Vũ lảo đảo một lúc, nhân thời cơ này, hắn vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy về hướng thành

Thịnh Kinh.

Nhưng ngay lúc này, quanh thân hắn bỗng nhiên bị hơn năm trăm đạo vô hình kiếm khí vây quanh.

Kiếm khí tràn ngập sát cơ vô tận trực tiếp phong tỏa tất cả đường tránh né của Lưu Phượng Vũ, trong nháy mắt kiếm minh gào thét, dùng trạng thái của Lưu Phượng Vũ hiện tại có thể đở nổi mấy chục đạo kiếm khí nhưng lại không ngăn được trên trăm đạo kiếm khí!

Cương khí táo bạo, kiếm khí biến mất.

Nhưng hơn phân nửa kiếm khí không có biến mất, mà là trực tiếp đâm vào trong cơ thể Lưu Phượng Vũ, kinh mạch toàn thân hắn bị kiếm khí chém vỡ, máu tươi không ngừng chảy ra thành dòng.

Nhìn người đeo mặt nạ Sở Giang Vương trước mặt, ánh mắt Lưu Phượng Vũ lộ ra thần sắc không dám tin, ngay sau đó hắn ngã xuống đất.

Lực lượng đao hồn cũng biến mất, Thôi Phán Quan đi tới tán thưởng thở dài:

1.Ngay cả võ giả Dung Thần Cảnh cũng chết trên tay ngươi, nếu vấn đề này truyền bá ra ngoài, đoán chừng ngươi có thể lập tức đứng hàng Địa Bảng.

Tô Tín lắc đầu, Thôi Phán Quan nói những lời này chẳng qua là nói giỡn mà thôi, võ giả Dung Thần Cảnh không phải dễ giết như vậy.

Một đấu một, Lưu Phượng Vũ thật sự không phải đối thủ của Thôi Phán Quan, nhưng nếu hắn muốn chạy, Thôi Phán Quan nhất thời nửa khắc thật không thể đuổi kịp hắn.

Tô Tín có thể giết Lưu Phượng Vũ cũng dựa đánh lén mà thôi, huống chi khi đó Lưu Phượng Vũ đã bị Thôi Phán Quan đánh trọng thương, thủ đoạn bản thân dùng hết, đã kiềm lư kỹ cùng.

Dù cho giết Lưu Phượng Vũ, Tô Tín cũng chưa bao giờ khinh thường võ giả Dung Thần Cảnh.

Ban đầu ở thành Thương Sơn, Yến Hoàng Cửu cũng đã tổn thương thành bộ dạng thê thảm, tiếp cận trạng thái dầu hết đèn tắt nhưng vẫn có thể đấu với bốn võ giả Hóa Thần Cảnh, võ giả Dung Thần Cảnh cũng không phải tùy ý muốn giết là có thể giết.

Nhìn thi thể Lưu Phượng Vũ phía dưới, Tô Tín vươn tay lên, hàn băng chân khí trực tiếp quán chú vào trong kinh mạch Lưu Phượng Vũ, cũng bao phủ toàn bộ thân thể, trên thi thể Lưu Phượng Vũ ngưng tụ một tầng sương lạnh.

Lưu Phượng Vũ chết dưới kiếm khí xâm nhập vào cơ thể, kinh mạch bị xoắn nát vụn.

Tuy có nhiều phương pháp tạo thành loại thương thế này, nhưng Tô TÍn vẫn không muốn lưu lại sơ hở, cho nên trực tiếp dùng hàn băng chân khí phá hủy kinh mạch Lưu Phượng Vũ triệt để, rốt cuộc hắn nhìn không ra chút nào kiếm khí nào xâm nhập thi thể.

Thôi Phán Quan bên cạnh gật gật đầu, cho dù lúc nào, làm việc cẩn thận một ít tóm lại vẫn là chuyện tốt.

Bên này vừa triệt để giải quyết xong Lưu Phượng Vũ, Tô Tín và Thôi Phán Quan lập tức chạy tới chỗ Khổng Tuyên cùng Bạch Duy Duyến.

Chờ bọn họ đi qua, hai người kia cũng đã chấm dứt chiến đấu.

1.Kết quả như thế nào? Thôi Phán Quan hỏi.

Bạch Duy Duyến nhún nhún vai nói:

2.Võ sư trọng thương, Độ Ách Tinh Quân bị vết thương nhẹ, hai người đều chạy

trốn.

Thực lực Khổng Tuyên còn mạnh hơn Bạch Duy Duyến một đoạn, dù sao hắn là cường giả thứ hai mươi chín trên Địa Bảng, được xưng là tồn tại mạnh nhất dưới

Dương Thần Cảnh.

Cho dù đối phương ra tay với cùng giai cũng rất khó một trận chiến đánh chết đối phương.

Như nếu như đối phương là võ giả Dung Thần Cảnh tầm thường cũng bỏ đi, nhưng đối phương lại là người Thiên đình, chuyện này không dễ giết như vậy.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ và quét dọn chiến trường, Thần Tiêu Thiên Long Kiếm đã bị bọn họ cầm trong tay, còn lại lễ vật của Kim Trướng Hãn Quốc đưa cho Đại Chu.

Thời điểm đám người Kim Nguyệt công chúa chạy trốn sẽ không mang theo xe ngựa này, tất cả đều là quần áo nhẹ thoát đi.

Thôi Phán Quan trực tiếp thu tất cả những vật này, chờ quay về Địa phủ sẽ phân phối.

Sau đó bọn họ trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất chạy về thành Thịnh Kinh, hơn nữa bọn họ phải ngây ngốc tại thành Thịnh Kinh tới khi kết thúc Côn Luân bí cảnh mới có thể quay về.

Lần này Địa phủ và Thiên đình nháo ra không ít việc, nếu bọn họ rời đi sau khi chuyện phát sinh, vậy hiển nhiên rất có vấn đề.

Huống chi kế hoạch của Thiên đình thất bại, khó bảo toàn Thiên đình lần này có thể làm ra một ít thủ đoạn khác hay không, cho nên hắn cũng muốn ở lại thành Thịnh Kinh phòng bị vạn nhất.

Đám người Thôi Phán Quan trở lại thành Thịnh Kinh, Tô Tín một đường chạy như điên, toàn lực thi triển Phong Thần Thối, cố ý tiêu hao chín thành chân khí, sắc mặt của hắn tái nhợt.

Đợi đến lúc hắn lao nhanh cả trăm dặm, một đội nhân mã nhanh chóng chạy tới phương hướng của hắn.

Trong đó một đội nhân mã là người Lục Phiến Môn, Thiết Chiến và Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền đều đến.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 806 - Trảm Phượng (2)

Một đội nhân mã khác là người quân đội, người đầu lĩnh cũng có thực lực Dung Thần Cảnh.

Nhìn thấy Tô Tín, Thiết Chiến liền vội vàng hỏi:

1.Chúng ta đã gặp người Kim Trướng Hãn Quốc, cố ý an bài người hộ tống bọn họ đi thành Thịnh Kinh, tình huống phía trước như thế nào?

Sắc mặt Tô Tín có phần tái nhợt lắc lắc đầu nói:

1.Ta không thể chen tay vào chiến đấu giữa Dung Thần Cảnh với nhau, cho nên phải quay về cầu viện trước.

Thiết Chiến không nói nhảm, chỉ gật đầu nói:

- Đi mau, có lẽ còn kịp.

Một đoàn người lập tức dùng toàn lực lao nhanh về hướng xảy ra giao chiến.

Trên đường đi Tô Tín cũng nghe ngóng tình huống của người quân đội, đầu lĩnh chính là Tề Phi Dương đại tổng quản Long Vũ quân, là một trong ba đại dã chiến quân bảo hộ thành Thịnh Kinh.

Thiên đình và Địa phủ cùng xuất hiện, trong đó thậm chí còn có mấy võ giả Dung Thần Cảnh, Thiết Chiến cũng sợ ít người không thể trấn áp tràng diện cho nên cố ý mời Tề Phi Dương hỗ trợ.

Nhìn thấy tình cảnh chiến đấu lưu lại trên mặt đất và thi thể Lưu Phượng Vũ,

sắc mặt Thiết Chiến lập tức thay đổi, bọn họ đã dùng bí pháp rút ngắn lộ trình, hơn nữa toàn bộ bộc phát tốc độ nhanh nhất chạy tới đây, không ngờ vẫn chậm một bước.

Trước kia Thiết Chiến cẩn thận, cố ý bảo những tập sự mật thám nhìn chằm chằm vào đội ngũ Kim Dương công chúa trên đường đi, cho nên xảy ra chuyện, những mật thám này lập tức dùng bí thuật thông tri đám người Thiết Chiến.

Cho nên đám người Thiết Chiến mới đến kịp thời như thế, hơn nữa ở nửa đường gặp gỡ đám người Kim Dương công chúa.

Phương Cửu Nguyên nhìn thi thể Lưu Phượng Vũ, trầm giọng nói:

1.Kinh mạch hủy hết, bị chân khí âm hàn và âm tà xé rách.

2.Hơn nữa nhìn dáng vẻ trước khi Lưu Phượng Vũ chết đã sử dụng tất cả át chủ bài, thiêu đốt tinh huyết, vỡ vụn Địa binh, nhưng kết quả vẫn bị giết.

Nói đến đây, Phương Cửu Nguyên nhìn Tô Tín, hắn có phần khó hiểu.

Ngay cả một võ giả Dung Thần Cảnh như Lưu Phượng Vũ còn bị giết, Tô Tín một võ giả Hóa Thần Cảnh lại trốn ra, hắn cảm thấy có chút không đúng.

Trước kia hắn cũng đã nghe tình huống từ Kim Dương công chúa và những bộ khoái Lục Phiến Môn hộ tống Kim Dương công chúa.

Trước đó Tô Tín làm việc không thể bắt bẻ cái gì.

Dù sao hắn có nghĩa vụ hộ tống Kim Dương công chúa, thời điểm đối mặt mấy tên võ giả Dung Thần Cảnh, Tô Tín vẫn không lựa chọn chạy trốn, mà là lựa chọn dẫn đám người Kim Dương công chúa đi trước, chính mình cản phía sau, loại hành vi này đáng ngợi khen mới đúng.

Về sau Lưu Phượng Vũ quyết đấu sinh tử với người Địa phủ, hắn không có nhúng tay làm cho Lưu Phượng Vũ bị giết, nhưng thực sự không ai nói được gì.

Dù sao uy thế cường giả Dung Thần Cảnh giao thủ quá mạnh mẽ, Tô Tín cầm lấy cớ không muốn tham gia cũng bình thường.

Thậm chí càng ác ý phỏng đoán, nói không chừng Tô Tín cố ý không viện thủ, nhìn Lưu Phượng Vũ chết ở đây.

Đương nhiên hắn không nói ra việc này, nếu không vô duyên vô cớ đắc tội Thiết gia.

Huống chi hắn nghi hoặc cũng không phải điểm này, mà là hắn có cảm giác không đúng.

Tô Tín lại yêu cầu cản phía sau, biểu hiện quá hiên ngang lẫm liệt? Dù sao Phương Cửu Nguyên xem ra Tô Tín không phải người kính dâng vô tư như vậy.

Cho dù khó hiểu nhưng hắn không có chứng cớ, cho nên Phương Cửu Nguyên chỉ có thể không chú ý tới.

Hắn không quan tâm chuyện chết Lưu Phượng Vũ, cũng không có tử thù với Tô Tín, không cần nắm lấy việc này không buông.

Chờ bộ khoái Lục Phiến Môn thăm dò toàn bộ hiện trường hoàn tất, đám người Thiết Chiến cũng có thể xác định người Thiên đình và Địa phủ đã đi.

Vẻ mặt ngưng trọng của bọn họ không biến mất, ai cũng biết chuyện này náo

lớn.

Chờ đợi đám người Tô Tín đều trở lại thành Thịnh Kinh, chuyện này thật sự náo rất lớn, thậm chí lớn đến mức kinh động Cơ Hạo Điển.

Đại Chu mặc kệ Địa phủ và Thiên đình động thủ ở nơi khác, nhưng vấn đề là lần này Địa phủ và Thiên đình lại động thủ ở Bắc Nguyên đạo, trong đó còn có người Kim Trướng Hãn Quốc, đây chính là chuyện làm Đại Chu mất mặt.

Người Kim Trướng Hãn Quốc xem ra, nơi này gần với đô thành Đại Chu nhưng người ta muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, còn kém liên lụy chúng ta vào, hành vi này

quá mức phế vật.

Huống chi một trong tứ đại thần bộ ‘ Cửu Dực Hỏa Hoàng ’ Lưu Phượng Vũ lại chết ở nơi đây, đây chính là đại sự kinh thiên, cho nên cả thành Thịnh Kinh triệt để giới nghiêm, bắt đầu điều tra toàn thành, nhìn xem có nhân vật khả nghi ở nơi đây hay không.

Người Thiên đình và Địa phủ động thủ bên ngoài thành Thịnh Kinh thì người Đại Chu chỉ kinh sợ, nhưng nếu như bọn họ động thủ trong thành Thịnh Kinh, như vậy sẽ biến thành kinh hãi, cho nên chuyện này nhất định phải nghiêm tra.

Hiện tại trong thành Thịnh Kinh có rất nhiều người thế lực võ lâm, còn có rất nhiều võ giả tán tu, một khi nghiêm tra, tất nhiên sẽ phát sinh xung đột với bọn họ.

Lúc này Đại Chu đã quyết định, nhất định không thể để cho bất cứ nhân vật khả nghi nào trà trộn vào thành Thịnh Kinh, dám có người phản kháng, toàn lực trấn áp!

Những người thế lực võ lâm tới đây thật không kém, nhưng nơi này chính là thành Thịnh Kinh, đô thành Đại Chu.

Hoàng gia Cung Phụng Đường không bị xuất động, Đường Hiển chủ động yêu cầu dẫn theo cao thủ đại nội dưới trướng toàn lực phối hợp Lục Phiến Môn và quân đội trấn áp những nhân sĩ võ lâm, làm cho bọn họ không dám dị động.

Đường Hiển cũng nhớ rõ lời Tô Tín nói, tận lực làm cho mình trở nên ‘ hữu dụng ’ một ít, thậm chí trở thành tồn tại không thể thay thế.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 807 - Tìm Phiền Toái (1)

Dù sao bọn họ đều xuất thân đại phái đỉnh cấp, kết quả lại bị Lục Phiến Môn điều tra như các nhân sĩ võ lâm khác, việc này làm rất nhiều người lâm vào đại lao.

Nhưng bọn họ cũng chỉ bực tức mà thôi, nhưng không có người ngu ngốc đến mức thực có can đảm động thủ với người Lục Phiến Môn trong thành Thịnh Kinh.

Bọn họ cũng nhìn ra, lúc này Đại Chu đã tức giận thật sự, Lục Phiến Môn liên hợp xuất động quân đội và cao thủ đại nội, nếu bọn họ không có mắt đụng vào, đây chính là việc tìm chết.

Lúc này trong một khách sạn giữa thành Thịnh Kinh, Thiếu Lâm tự nhìn bộ khoái Lục Phiến Môn và binh sĩ Đại Chu lui tới trên đường cái, Huyền Thông thở dài một hơi nói:

1.Thời buổi rối loạn ah, chỉ hi vọng người Thiên đình và Địa phủ không nên tham dự vào tranh đoạt hoàng trữ.

Thân là thủ tọa Bát Nhã đường, Huyền Thông tự nhiên biết rõ sự tồn tại của Thiên đình và Địa phủ, cũng biết bọn họ khủng bố.

Nếu như lần này thật sự có người Thiên đình và Địa phủ tham dự, đừng nói hắn là thủ tọa, chỉ sợ cả Thiếu Lâm tự đến cũng không nổi đối phương

Huyền Thông quay người nói với những đệ tử Thiếu Lâm tự:

1.Gần đây thành Thịnh Kinh rối loạn, cho nên các ngươi không nên chạy loạn, ở lại trong khách sạn không được ra ngoài.

Phần đông tăng nhân đều gật gật đầu, cùng lên tiếng xác nhận.

Dù sao bọn họ ở trong Thiếu Lâm tự cũng khổ tu trong chùa, hiện tại lưu lại trong khách sạn vài ngày cũng không phải việc gì khó khăn.

Kỳ thật bọn họ vốn nên ở lại trong phủ thái tử Cơ Ngôn Hằng.

Cơ Ngôn Hằng làm người quá háo sắc, nữ nhân trong phủ thái tử còn nhiều hơn hậu cung của hoàng đế, Huyền Thông cảm giác những hòa thượng mình không thích hợp ở lại nơi đó, tất cả đều chuyển ra khách sạn.

Trong một góc khách sạn, một trung niên hèn mọn bỉ ổi mặc đạo bào màu đen đột nhiên nói:

1.Các vị đại sư, các ngươi không ra ngoài cũng có thể, có thể cho chúng ta uống rượu ăn thịt hay không? Ta suốt ngày ăn chay, trong mồm đã nhạt như nước ốc.

Giác Nghiêm hừ lạnh một tiếng nói:

1.Ngươi cho rằng ngươi thân phận gì, yêu cầu nhiều như vậy, có thích ăn hay không!

2.Nếu không phải lần này nhìn ngươi còn có chút tác dụng mới mang ngươi đi ra, ngươi chuẩn bị ngây ngốc trong Hắc Ngục cả đời đi!

Đạo nhân áo đen nghe hai chữ Hắc Ngục, lập tức co rụt cổ, trên mặt còn mang theo vẻ mặt sợ hãi.

Trong Thiếu Lâm tự có hai địa phương làm người ta sợ hãi nhất, một là Trấn Ma Tháp, một còn lại chính là Hắc Ngục.

Trấn Ma Tháp là nơi phế bỏ tu vi người có nghiệp chướng nặng nề, ném vào Trấn Ma Tháp phải tự sanh tự diệt, trong trăm năm ngươi còn sống ra ngoài vậy thì chứng minh tội nghiệt của ngươi đã rửa sạch, có thể thả ra ngoài.

Từ khi Thiếu Lâm tự thành lập Trấn Ma Tháp đến nay đã mấy ngàn năm nhưng

chưa có người nào đi ra ngoài.

Tu vi bị phế khác gì so với những người bình thường chứ? Thậm chí còn không bằng người bình thường.

1.loại địa phương như Trấn Ma Tháp đừng nói là trăm năm, cho dù vài chục năm cũng không được, cho nên dưới Trấn Ma Tháp của Thiếu Lâm tự đã chôn dấu không ít thi cốt hung đồ ma đạo.

Hắc Ngục đỡ hơn một ít, Hắc Ngục giam giữ võ giả tà phái tội danh không quá nghiêm trọng, căn cứ hành vi phạm tội của ngươi sẽ quyết định giam giữ ngươi bao nhiêu năm.

Kẻ nhẹ vài năm liền có thể đi ra, kẻ nặng thậm chí bị giam giữ cả đời.

Đạo nhân áo đen phạm tôi khá lớn cho nên trực tiếp bị Thiếu Lâm tự giam cả

đời.

Kỳ thật đừng nhìn thực lực đạo nhân áo đen không tính là mạnh, chỉ có Thần Cung Cảnh đỉnh phong, dáng vẻ rất hèn mọn bỉ ổi, hắn là Tà Linh đạo nhân từng đứng thứ thứ ba mươi hai trên Hắc bảng.

Tà Linh đạo nhân am hiểu thiên cơ tính toán, khinh công, độc công, dịch dung và các thứ thượng vàng hạ cám, dù sao không quá am hiểu chiến đấu chính diện.

Người này ban đầu nhấc lên sóng gió rất lớn ở Kiếm Nam đạo cùng Dự Nam đạo, cũng dám trộm cắp Nguyên Từ Tinh Thiết của Dịch Kiếm Môn và Huyền Nguyên Trọng Thiết của Danh Kiếm Sơn Trang, ỷ vào hắn tinh thông thiên cơ tính toán và am hiểu dịch dung, mấy lần chạy trốn thoát chết trong tay Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư.

Hơn nữa hắn tu luyện công pháp t tà dị, cùng loại công pháp với Mật Tông Hoan Hỉ Thiền.

Cần cùng xử nữ song tu mới có thể tăng tu vi, thực lực đối phương càng mạnh, tu vi bản thân mình tăng lên càng nhanh.

Cho nên hắn nhiều lần mai danh ẩn tích lẻn vào trong các tiểu gia tộc, giả bộ như thiếu niên tuấn kiệt ở rể trong các tiểu gia tộc, sau khi song tu với những nữ tử tiểu gia tộc sau đó triệt để cướp sạch tiểu gia tộc mới rời đi.

Nếu bị người khác phát hiện, hắn cũng sẽ ỷ vào tà môn độc công trực tiếp diệt môn đối phương, dù sao hắn chọn lựa các tiểu gia tộc tam lưu và bất nhập lưu.

Chỉ có điều Tà Linh đạo nhân làm việc rất cao điệu, thực cho rằng ngay cả cường giả Hóa Thần Cảnh không làm gì được mình, hắn chạy tới Hà Nam đạo, tiến hành khiêu khích trước mặt Thiếu Lâm tự, cuối cùng bị Thiếu Lâm tự mời cao thủ Thiên Cơ cốc suy tính phương vị của hắn, hơn nữa còn bắt được hắn.

Đối với Tà Linh đạo nhân, Thiếu Lâm tự chuẩn bị ném hắn vào trong Trấn Ma Tháp.

Tà Linh đạo nhân lại biết ý, chủ động nhận tội, hơn nữa hắn còn nộp tất cả tang vật tích lũy nhiều năm cho Thiếu Lâm tự.

Hơn nữa hắn còn khai ra vị trí vài tên cùng hung cực ác hắn quen biết, cũng đồng thời là nhân vật nổi danh Hắc bảng, trực tiếp phối hợp Thiếu Lâm tự dẫn bọn chúng vào trong Trấn Ma Tháp, lúc này hắn mới tránh được một kiếp nhưng vẫn bị ném vào trong Hắc Ngục, cũng bị giam giữ cả đời.

Lần này Thiếu Lâm tự dẫn hắn tới tham gia Côn Luân bí cảnh là vì thủ đoạn thiên cơ bói toán của hắn bất phàm, người Thiên Cơ cốc cùng cấp bậc còn kém hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 808 - Tìm Phiền Toái (2)

Nhân Hoàng kiếm được cất dấu trong Côn Luân bí cảnh, nếu như dẫn theo Tà Linh đạo nhân, tuy hắn không có khả năng tìm ra phương vị của Nhân Hoàng kiếm nhưng tối thiểu có thể suy tính đại khái, từ đó bọn họ có thể làm chơi ăn thật.

Đương nhiên với tư cách điều kiện, Thiếu Lâm tự cũng đáp ứng nếu như Tà Linh đạo nhân lần này có thể giúp bọn họ thuận lợi tìm được Nhân Hoàng kiếm, Thiếu Lâm tự sẽ thả hắn rời khỏi Hắc Ngục.

Nếu hắn lại làm việc ác bị Thiếu Lâm tự phát hiện, liền trực tiếp ném vào Trấn Ma Tháp, không có nửa phần thương lượng.

Cho nên lúc này Tà Linh đạo nhân cũng cẩn thận từng li từng tí, chỉ cần có thể giúp Thiếu Lâm tự đoạt được Nhân Hoàng kiếm, hắn sẽ thu được tự do.

Vào lúc này, một tăng nhanh Thiếu Lâm tự lại đột nhiên nói:

1.Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh Tô Tín dẫn người đi về phía chúng ta.

Vừa nghe đến hai chữ Tô Tín, sắc mặt Giác Nghiêm lập tức biến thành tối tăm.

Hắn hiện tại không muốn nghe đến nhất chính là hai chữ Tô Tín.

Ban đầu ở Hán Nam đạo, hắn là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, kết quả lại bị Tô Tín một tiểu bối Linh Khiếu Cảnh đùa giỡn.

Thậm chí Tô Tín sau khi thoát khỏi tay hắn, lại bởi vì việc này leo lên Nhân

Bảng.

Việc này Giác Nghiêm trở lại Thiếu Lâm tự không chỉ bị trọng phạt, còn thành trò cười trong Thiếu Lâm, cho nên sau đó Giác

Nghiêm vẫn khổ tu trong Thiếu Lâm tự và chưa xuống núi một lần.

Mặc dù hắn không xuống núi, nhưng tin tức Tô Tín lại không ngừng truyền đến.

Khi Tô Tín dương danh giang hồ đến khi đột phá Hóa Thần Cảnh thành tựu võ đạo tông sư bình khởi bình tọa với hắn, việc này đều làm Giác Nghiêm cảm thấy thập phần không công bằng.

Tiểu bối giang hồ lúc trước chính mình tùy tiện tát một cái là chết, vậy mà chỉ trong thời gian mấy năm đã phát triển đến mức bình khởi bình tọa với mình, dựa vào cái gì?

Người xuất gia kiêng kỵ nhất ba niệm: tham nộ si, kết quả Giác Nghiêm lại vì việc của Tô Tín mà dẫn động nộ niệm, thậm chí ảnh hưởng đến tu vi của hắn.

Giác Nghiêm khổ tu mấy năm này hiệu quả rất tốt, hắn đã tu luyện tới Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, thậm chí chỉ kém một bước là có thể thử trùng kích Dung Thần Cảnh.

Nhưng đáng tiếc trong lòng Giác Nghiêm có nộ niệm không bỏ xuống được, cho nên hắn không cách nào bước qua một bước kia.

Cho nên lần này Thiếu Lâm tự quyết định trợ giúp Cơ Ngôn Hằng tranh đoạt vị trí hoàng trữ, Giác Nghiêm liền chủ động yêu cầu xuống núi đi cùng.

Hắn biết rõ Tô Tín khẳng định cũng sẽ tiến vào trong Côn Luân bí cảnh, ân oán lúc trước hiện tại cũng có thể kết thúc.

Giác Nghiêm không nghĩ tới là, hắn không có tới tìm Tô Tín phiền toái, Tô Tín lại chủ động đưa tới cửa.

Huyền Thông bên cạnh nhìn thấy trạng thái Giác Nghiêm có phần không đúng, hắn lập tức quát lớn:

- Giác Nghiêm! Đừng quên nơi này là địa phương nào, đại cục làm trọng!

Sắc mặt Giác Nghiêm khó coi gật đầu, hắn cũng biết bây giờ không phải là lúc động thủ với Tô Tín.

Qua một hồi, cửa lớn khách sạn bị đánh bay, chưởng quầy khách sạn sợ tới mức nấp trong quầy không dám ra, Tô Tín dẫn người trực tiếp đi lên lầu, trực tiếp đi tới trước mặt người Thiếu Lâm tự, hiển nhiên hắn đang nhắm vào người Thiếu Lâm tự.

Quân tử báo thù mười năm không muộn, tiểu nhân báo thù đến trong sớm tối.

Tô Tín cho tới bây giờ không phải là quân tử gì, đối với Tô Tín mà nói, chỉ cần hắn tìm được cơ hội báo thù, Tô Tín tuyệt đối sẽ không buông tha.

Giống như lúc ở Đông Tấn, Tô Tín phát giác Bạch vô thường đang ở gần đó, cho nên hắn lập tức quyết định phải đi diệt Thiên Long đạo tràng.

Lần này Tô Tín nhìn thấy trong đám người Thiếu Lâm tự có Giác Nghiêm, Tô Tín đã tính toán tới ngày hôm nay.

Chỉ có điều về sau bởi vì có nhiệm vụ Địa phủ, cho nên Tô Tín tạm thời buông tính toán Thiếu Lâm tự.

Nhưng hiện tại nhiệm vụ Địa phủ đã hoàn thành, hơn nữa thời cơ vừa vặn nếu, Tô Tín không tới thu chút tiền lãi, vậy hắn sẽ không cam lòng.

Tô Tín vừa định trực tiếp xông vào phòng Thiếu Lâm tự, hai tên võ giả Hóa Thần Cảnh Thiếu Lâm tự đã đứng ra, trầm giọng nói:

1.Tô đại nhân, nơi này là nơi Thiếu Lâm tự nghỉ ngơi, không có người Thiên đình và Địa phủ, mời Tô đại nhân trở về đi.

Tô Tín cười lạnh nói:

1.Thật có lỗi, có hay không do Tô Tín ta nói mới tính, không phải Thiếu Lâm tự các ngươi các ngươi nói mới tính, tránh ra, nếu ta không có lục soát được người, tự nhiên sẽ rời đi.

Sắc mặt hai tên tăng nhân Thiếu Lâm tự giận dữ, nói:

1.Tô đại nhân, ngươi thật có ý định không cho Thiếu Lâm tự mặt mũi sao? Tô Tín lãnh đạm nói:

2.Mặt mũi của ai cũng không lớn bằng vương pháp, trước mặt vương pháp, mặt mũi Thiếu Lâm tự các ngươi không dùng được!

Sau khi hai tên võ giả Hóa Thần Cảnh nghe xong lập tức giận dữ, nhưng bọn họ vừa muốn nói gì đó nhưng Tô Tín lại dẫn động kiếm khí, trực tiếp chém vỡ cửa phòng, làm Huyền Thông và đám người Thiếu Lâm tự kinh sợ không thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 809 - Hại Người Không Lợi Mình (1)

Tô Tín! Ngươi cũng quá mức rồi, thật cho rằng Thiếu Lâm tự dễ bắt nạt hay

sao?

Tô Tín trực tiếp phá cửa làm phần đông võ giả Thiếu Lâm tự phẫn nộ, trong nháy mắt hào khí trong gian phòng giương cung bạt kiếm.

Lúc này Huyền Thông đứng ra, một thân khí thế cường giả Dung Thần Cảnh áp chế lửa giận của người Thiếu Lâm tự nơi này xuống.

1.A Di Đà Phật, Tô đại nhân, ở nơi này đều là đệ tử Thiếu Lâm tự, không có người Thiên đình và Địa phủ, Tô đại nhân ngươi cũng nhìn thấy, cho nên mời trở về đi.

Huyền Thông trầm giọng nói.

Tô Tín hành đông như vậy là sỉ nhục Thiếu Lâm tự, tình huống hiện tại không tiện, Thiếu Lâm tự bọn họ không cách nào động thủ với Tô Tín.

Dù sao vẫn phải lấy đại cục làm trọng, Tô Tín có làm quá phận cũng phải nhịn.

Hôm nay Tô Tín mới tới gây phiền toái, hắn sao dễ dàng bỏ qua như vậy?

Tô Tín cười ha hả nói:

Không vội, nói ra ta là người quen biết cũ vớiThiếu Lâm tự các ngươi, nếu lúc trước ta không có mấy phần thực lực, nói không chừng hiện tại đã bị Thiếu Lâm tự các ngươi ném vào Trấn Ma Tháp, phế bỏ võ công trấn áp, ngươi nói có đúng hay

không, Giác Nghiêm đại sư?

Giác Nghiêm lạnh lùng nói:

1.Tô Tín, lúc trước ngươi mới lộ sát cơ, trên tay đã có trên trăm nhân mạng, ném ngươi vào Trấn Ma Tháp cũng trừ đại hại cho võ lâm!

2.Hiện tại ta chỉ hối hận vì suy nghĩ trấn áp ngươi ném vào trong Trấn Ma Tháp rửa sạch tội nghiệt, có lẽ lúc trước ta nên trực tiếp giết ngươi!

3.Cũng bởi vì ta lúc trước nương tay, kết quả những năm gần đây trên giang hồ có bao nhiêu võ giả mất mạng trong tay ngươi?

4.Tô Tín, ngươi sát nghiệt ngập trời, sớm muộn gì cũng gặp báo ứng!

5.Giác Nghiêm đại sư, còn có các vị Thiếu Lâm tự, có phải các ngươi cho rằng mình rất chính nghĩa?

Tô Tín cười lạnh nói:

1.Cho dù ta sát nghiệt ngập trời, nhưng ta giết không phải người Thiếu Lâm tự các ngươi, tại sao các ngươi không trâu bắt chó đi cày xen vào việc người khác như vậy?

2.Tự cho rằng mình là thủ lĩnh chính đạo, nhưng ta xem ra các ngươi cũng chẳng qua là một đám hòa thượng ưa thích xen vào việc của người khác mà thôi.

3.Về phần báo ứng? Càng buồn cười!

4.Tô Tín ta đời này không tin số mệnh, không tin nhân quả, lại càng không tín báo ứng!

5.Giết người phóng hỏa kim đai lưng, sửa cầu xây đường không thi hài.

6.Ngươi nói ta sát nghiệt sâu nặng, nhưng ta nhưng bây giờ là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, đệ nhất Nhân Bảng ngày xưa, trong thế hệ trẻ giang hồ hiện tại có mấy người có thể tranh phong với ta?

1.Về phần ngươi nói báo ứng ở nơi nào? Là chờ ngày ta chết già mới gặp báo ứng sao?

2.Lớn mật!

Phần đông võ giả Thiếu Lâm tự nơi này hét lên giận dữ, liên tục đứng dậy, chân khí quanh người bạo phát, cả khách sạn rung chuyển hai cái.

Tô Tín nói chuyện không chỉ sỉ nhục Giác Nghiêm, càng sỉ nhục Thiếu Lâm tự.

Huyền Thông khẽ vươn tay áp chế bọn họ, nhìn Tô Tín, trầm giọng nói:

1.Tô đại nhân, ta biết rõ ngươi có thù oán với Thiếu Lâm tự.

2.Hiện tại thành Thịnh Kinh thần hồn nát thần tính, Côn Luân bí cảnh sắp mở ra, ngươi không nên tìm phiền toái với Thiếu Lâm tự ta, đối với ngươi không có chỗ tốt gì đâu.

3.Trong phần đông hoàng tử, Tô đại nhân ngươi không có đứng bên người nào, sau khi tiến Côn Luân bí cảnh chỉ vì tìm kiếm thiên tài địa bảo.

4.Cho nên hôm nay nếu ngươi rút đi, người Thiếu Lâm tự ta cam đoan sẽ không nhắm vào ngươi trong Côn Luân bí cảnh, ngay cả Giác Nghiêm cũng sẽ không động thủ với ngươi.

5.Ngươi nên biết, nếu người Thiếu Lâm tự ta nhắm vào ngươi trong Côn Luân bí cảnh, ngươi cũng không sống khá giả.

Giác Nghiêm không cam lòng nhìn Tô Tín, kỳ thật hắn đã chuẩn bị kết thú ân oán với Tô Tín trong Côn Luân bí cảnh, hiện tại Huyền Thông nói như vậy, dùng đại cục làm trọng, hắn cũng chỉ có thể buông bỏ kế hoạch trước kia.

Tô Tín vỗ vỗ tay khen:

1.Quả nhiên không hổ là thủ tọa Bát Nhã đường Thiếu Lâm tự, thị phi trật tự phân rất rõ ràng, đúng thế, hôm nay ta rút đi thì

có lợi với tất cả mọi người.

Trong Thiếu Lâm tự tam đường, tứ viện, nhất các, Huyền Thông thường xuyên phụ trách liên hệ với thế lực võ lâm bên ngoài, cho nên lần này Thiếu Lâm tự mới phái hắn dẫn đội.

Huyền Thông nhìn người rất chuẩn, Tô Tín tuyệt đối là người không lợi không dậy sớm.

Cho nên hắn chỉ cần tỏ rõ quan hệ lợi hại với Tô Tín, Tô Tín sẽ biết nên làm cái gì bây giờ.

Quả nhiên, nghe được Tô Tín trả lời Huyền Thông tươi cười gật đầu, l hắn biết Tô Tín là người thông minh, hắn sẽ không làm chuyện không có lợi.

Bỗng nhiên Tô Tín lại thay đổi giọng điệu, giọng nói sâm lãnh:

1.Hiện tại nhắm vào Thiếu Lâm tự các ngươi, ta cũng không có chỗ tốt gì,

nhưng vấn đề là ta có thù oán với Thiếu Lâm tự, cho nên hiện tại ta không cầm chút tiền lãi trở về thì ta không vui.

2.Nếu ta không vui ta cũng không muốn nhìn thấy người khác vui vẻ, cho nên có một số việc không thể toàn bộ dùng thị phi được mất cân nhắc, mặc dù có một số việc tổn hại người không lợi mình, nhưng hôm nay ta lại muốn làm!

Sắc mặt Huyền Thông lập tức thay đổi.

Tô Tín vừa dứt lời liền quát lớn:

1.Thiếu Lâm tự chứa chấp Tà Linh đạo nhân tội phạm truy nã của triều đình, hiện tại bổn quan bảo các ngươi giao hắn ra, nếu không, thiên lao Lục Phiến Môn còn không gian rất lớn, đãi ngộ không kém gì Hắc Ngục của Thiếu Lâm tự các ngươi!

Đang co rúc trong góc, sắc mặt Tà Linh đạo nhân biến thành tái nhợt, cho dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới, Thiếu Lâm tự và Tô Tín xung đột lại liên quan chính mình vào trong.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 810 - Hại Người Không Lợi Mình (2)

Bộ khoái Lục Phiến Môn sau lưng Tô Tín xông vào phòng và bao vây đám người Thiếu Lâm tự.

Cho dù trong lúc này có Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư, nhưng bọn họ cũng không có sợ hãi.

Bởi vì nơi này là thành Thịnh Kinh, là đô thành Đại Chu!

1.Tô Tín! Ngươi thật muốn không chết không thôi với Thiếu Lâm tự hay sao? Huyền Thông trầm giọng hỏi, trong mắt mang theo tức giận và khó hiểu.

Tô Tín thật sự có thù oán với Giác Nghiêm, nhưng đó là chuyện bao nhiêu năm trước rồi.

Mình cũng nói chỉ cần Tô Tín rút đi liền kết thú ân oán, kết quả Tô Tín vẫn muốn nhắm vào mình, là vì cái gì?

Kỳ thật mục đích Tô Tín rất đơn giản, hắn chỉ muốn báo thù đơn thuần mà thôi, mà không phải một câu nói của Huyền Thông là kết thúc thù oán.

Tô Tín cho tới bây giờ cũng không phải người rộng lượng, trái lại hắn tuyệt đối là người bụng dạ hẹp hòi, người đánh ta một quyền, ta muốn đâm hắn mười đao.

Trừ phi Giác Nghiêm có thể cúi đầu nhận lỗi trước mặt mọi người, nếu không đoạn ân oán này không kết thúc như vậy đâu.

Giác Nghiêm đứng trong góc đi lên, cho dù là vì tôn nghiêm của hắn hay tôn

nghiêm của Thiếu Lâm tự, hắn đều khó có khả năng làm như vậy, cho nên chuyện này rất đơn giản, chỉ cần có Tô Tín có cơ hội, hắn sẽ nhằm vào Giác Nghiêm, nhằm vào Thiếu Lâm tự.

Cho dù hại người không lợi mình, làm ra chuyện mình không thu được chút chỗ tốt nào nhưng Tô Tín vẫn muốn làm.

Nhìn dáng vẻ người Thiếu Lâm tự giương cung bạt kiếm, Tô Tín cười lạnh nói:

1.Như thế nào? Muốn động thủ ở đây sao? Huyền Thông đại sư, đừng dọa ta, ta là người nhát gan, người không biết còn tưởng rằng Thiếu Lâm tự ngươi dám động thủ tại thành Thịnh Kinh, chẳng lẽ muốn tạo phản hay sao?

Huyền Thông chưa nói chuyện, Giác Nghiêm đã tức giận đứng ra, nói:

1.Tô Tín! Ngươi thực cho rằng ở nơi này thì không ai trị được ngươi sao? Ngươi muốn chiến thì Thiếu Lâm tự chúng ta cũng không sợ ngươi!

Giác Nghiêm vừa nói ra lời này, Huyền Thông nói thầm một tiếng không tốt.

Nơi này chính là thành Thịnh Kinh, ngươi lấy cái gì đấu với Tô Tín?

Huống chi Tô Tín hôm nay tìm này lấy cớ có chút quá tốt.

Tà Linh đạo nhân làm rất nhiều chuyện xấu, hắn rất nổi danh trên bảng truy nã của Lục Phiến Môn, Tô Tín chỉ đập danh nghĩa truy nã Tà Linh đạo nhân, người ở bên ngoài xem ra hắn cũng không có nhắm vào Thiếu Lâm tự.

Quả nhiên, Giác Nghiêm vừa nói câu này, Tô Tín liền cười lạnh nói:

1.Không hổ là cao tăng Thiếu Lâm tự, quả nhiên khẩu khí thật lớn, mở miệng chính là muốn chiến một trận với Lục Phiến Môn và Đại Chu chúng ta.

Giác Nghiêm sững sờ, hắn nhằm vào là Tô Tín, liên quan gì đến Lục Phiến Môn và Đại Chu?

Nhưng lúc này Tô Tín không cho hắn cơ hội, khí thế Hóa Thần Cảnh xông

thẳng lên trời, làm cho cả thành Thịnh Kinh đều nhìn thấy.

Sắc mặt Huyền Thông thay đổi, qua không đến nửa khắc đồng hồ, bên ngoài lập tức có âm thanh huyên náo xôn xao vang lên, một lão thái giám mặc áo bào đỏ và một trung niên mặc

chiến giáp đi vào khách sạn, một thân thực lực Dung Thần Cảnh hiển lộ không bỏ sót.

Lão thái giám chính là Đường Hiển, Tô Tín không xa lạ gì người trung niên mặc chiến giáp, chính là đại tổng quản Long Vũ quân Tề Phi Dương.

Lục Phiến Môn, đại nội, quân đội liên thủ điều tra thành Thịnh Kinh, nếu một phương trong đó xảy ra chuyện gì, người hai phương khác sẽ tới trợ giúp.

Vừa rồi Tô Tín chủ động lộ ra khí thế võ giả Hóa Thần Cảnh, hai người bọn họ nhìn thấy liền tới đây, sợ chậm trễ công việc.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Đường Hiển lập tức hiểu ra, hiển nhiên là Tô Tín xung đột với đám hòa thượng này.

Đường Hiển không cần nghĩ đã biết rõ, chính mình nhất định phải giúp Tô Tín, cũng chỉ có thể đi giúp Tô Tín.

Hắn thân là đại nội tổng quản, cơ bản không có liên hệ gì với đám người giang hồ, cho dù thời điểm liên hệ cũng là đối địch với nhau.

Cho nên Đường Hiển ủng hộ phương nào, việc này không cần nói cũng biết.

Tề Phi Dương cũng giống như vậy.

Long Vũ quân chỉ là phụ trách thủ vệ thành Thịnh Kinh, cho tới bây giờ chưa từng tiếp xúc với tông môn võ lâm.

Hắn cũng chưa tiếp xúc với Tô Tín, nhưng tối thiểu Tô Tín là người Lục Phiến Môn, là người triều đình, hắn sẽ đứng ở bên nào thì không cần nói cũng rõ.

Đường Hiển cười tủm tỉm nói:

1.Tô đại nhân, không biết đã xảy ra chuyện gì, có nghịch tặc làm loạn hay sao? Tô Tín thản nhiên nói:

2.Không có nghịch tặc, chỉ có điều có tội phạm triều đình truy nã thôi, chậc chậc, Tà Linh đạo nhân đứng thứ ba mươi hai trên Hắc bảng lại lăn lộn với cao tăng Thiếu Lâm tự, không thể tưởng tượng nổi ah.

Ánh mắt Đường Hiển nhìn sang Tà Linh đạo nhân, đối phương sợ hãi run rẩy.

Bị một vị cường giả Dung Thần Cảnh nhìn chằm chằm vào, tư vị không dễ chịu chút nào.

Huyền Thông thở dài ra một hơi nói:

1.Đường công công, Thiếu Lâm tự chúng ta không có ý đối địch với Đại Chu, lúc này chúng ta được thái tự điện hạ mời tới tham gia Côn Luân bí cảnh mà thôi.

2.Thiếu Lâm tự chúng ta có ân oán với Tô đại nhân sẽ do chúng ta giải quyết, hoàn toàn không liên quan tới triều đình Đại Chu.

Tô Tín cười lạnh nói:

1.Vậy sao? Nhưng vừa rồi Giác Nghiêm đại sư nói muốn chiến với Lục Phiến Môn một trận chiến, muốn chiến với Đại Chu một trận.

Huyền Thông chưa nói chuyện, Giác Nghiêm đã lạnh lùng nói:

1.Tô Tín, ngươi ít chụp mũ loạn, người ở đây không ai ngu ngốc, ai tin tưởng Thiếu Lâm tự chúng ta sẽ công nhiên đối địch với triều đình?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 811 - Kết Thù (1)

Giác Nghiêm nói cũng không phải không có lý, nếu chụp mũ như vậy lên tiểu tông môn cũng không sao, nhưng đối phương chính là Thiếu Lâm tự.

Ngươi không có một lý do đầy đủ, cưỡng ép vu hãm Thiếu Lâm tự, Đường Hiển và Tề Phi Dương muốn thiên vị Tô Tín cũng không thể làm như vậy.

Tô Tín nhìn Huyền Thông và Giác Nghiêm, cười lạnh nói:

1.Có thể ah, vừa rồi ta nói còn chưa đủ rõ ràng hay sao, nhưng Tà Linh đạo nhân giải thích thế nào?

Các hòa thượng Thiếu Lâm tự nơi này nói không ra lời, bởi vì chuyện này là bọn họ đuối lý.

Loại người như Tà Linh đạo nhân nên bị trấn áp trong Hắc Ngục hoặc là Trấn Ma Tháp cả đời không ra ngoài.

Nhưng bọn họ nhưng bây giờ lại mượn dùng lực lượng Tà Linh đạo nhân và có giao dịch với đối phương, chuyện này làm các đệ tử trẻ tuổi Thiếu Lâm tự phê bình kín đáo.

Huyền Thông niệm một câu phật hiệu:

1.A Di Đà Phật, chuyện là như thế này…

Nhưng hắn chưa nói xong liền bị Tô Tín cắt lời.

2.Huyền Thông đại sư ngươi không cần nhiều lời, ngươi có biết Tà Linh đạo

nhân phạm bao nhiêu tội lỗi hay không?

Tô Tín cười lạnh nói:

1.Tà Linh đạo nhân đã từng dịch dung trộm cắp qua tài nguyên tu luyện của Dịch Kiếm Môn, Danh Kiếm Sơn Trang và hơn mười đại tiểu tông môn, thậm chí hắn còn dám động vào đồ vật của Lục Phiến Môn chúng ta.

2.Lúc bộ khoái Lục Phiến Môn đuổi bắt hắn còn bị hắn giết mười bảy người!

3.Về sau này Tà Linh đạo nhân lại mai danh ẩn tích lẫn vào trong những tiểu thế gia, làm bẩn trong sạch hơn mười nữ tử, có một lần thậm chí giết hơn ba trăm nhân khẩu tiểu gia tộc bằng thuốc độc!

4.Ác đồ như thế nên chém giết tại chỗ mới được, Thiếu Lâm tự các ngươi tự xưng là chính đạo võ lâm, chẳng những không tru sát ác đồ này, lại còn cấu kết với hắn.

5.Hiện tại Lục Phiến Môn ta muốn bắt hắn, Thiếu Lâm tự các ngươi lại ra tay ngăn cản, ta thật sự muốn hỏi một câu, rốt cuộc Thiếu Lâm tự các ngươi có mục đích gì!

Tô Tín nói mỗi câu đều làm sắc mặt hòa thượng Thiếu Lâm tự tái nhợt.

Bọn họ bình thường đều khổ tu trong chùa, luận công phu mồm mép làm sao địch nổi Tô Tín.

Nhưng bọn họ biết rõ Tô Tín người này từ khi đặt chân giang hồ đã giết người đầy đường, Tà Linh đạo nhân chỉ giết vài trăm người, Tô Tín ngươi đã mấy vạn, song phương căn bản không cùng cấp bậc.

Nhưng vấn đề là Tô Tín đang đánh cờ hiệu triều đình, hành vi của Tà Linh đạo nhân thật sự làm người ta chán ghét, thậm chí bọn họ không tìm thấy cơ hội phản bác.

Sắc mặt Huyền Thông trướng lên đỏ bừng, uy áp cường đại ẩn ẩn xuất hiện

nhưng Đường Hiển và Tề Phi Dương tiến lên một bước áp chế khí thế của Huyền Thông trở về.

Trong võ giả Dung Thần Cảnh của Thiếu Lâm tự, thủ toạn Bát Nhã đường như hắn phụ trách đối ngoại, cho nên thực lực cũng không mạnh như thủ tọa Giảng Kinh đường, thậm chí gần với phương trượng.

Hắn không nhất định địch nổi một Đường Hiển, càng không cần phải nói Tề Phi Dương.

Phật cũng có lửa giận, cho dù với tu vi phật hiệu của Huyền Thông cũng không thể áp chế sinh ra sát cơ với Tô Tín, nhưng hắn hiện tại chỉ có thể chịu đựng.

Những năm qua đệ tử Thiếu Lâm tự đều cho rằng Thiếu Lâm tự là đệ nhất phật tông, thủ lĩnh võ lâm, gặp gỡ những ác tặc hung đồ cũng chỉ quản đuổi tận giết tuyệt, từ đó đạt được người võ lâm tán thành.

Nhưng bọn họ lại không biết những việc này đều dựa vào thực lực làm căn cơ.

Ngay cả là Thiếu Lâm tự, vì bảo trụ vị trí hiện tại đã phải lục đục với người giang hồ, đi tranh đấu, thậm chí đi làm một ít chuyện duy tâm.

Giống như chuyện Tà Linh đạo nhân, Huyền Thông biết rất rõ hắn tội đáng chết vạn lần, nhưng vì lợi ích Thiếu Lâm tự, vì

đại kế Thiếu Lâm tự, cũng chỉ có thể hợp tác với hắn, thậm chí thả hắn ra.

Hắn không nói ra chuyện này, các đệ tử trẻ tuổi Thiếu Lâm tự không biết, dù sao đệ tử thiếu lâm Thiếu Lâm tự tâm trí không kiên, nếu biết rõ những chuyện âm u này, khó tránh khỏi sẽ hoài nghi phật hiệu mình tu luyện.

Cho nên vì đại kế Thiếu Lâm tự, Huyền Thông áp chế lửa giận, lạnh lùng nói:

1.Tô Tín, lúc này Thiếu Lâm tự ta nguyện ý nhượng bộ, nói đi, ngươi nghĩ muốn cái gì mới bằng lòng rút đi?

Tô Tín cười lắc lắc đầu nói:

1.Thật có lỗi Huyền Thông đại sư, ngươi đang công nhiên hối lộ bổn quan, bởi vì cái gọi là ăn lộc vua phải làm việc cho vua, Tô Tín ta cầm bổng lộc Đại Chu, hiện tại nhìn thấy tội phạm truy nã quan trọng của Đại Chu ở trước mặt, ta làm sao có thể bỏ mặc không quan tâm?

2.Cho nên ta muốn rất đơn giản, ác đồ gian tà như Tà Linh đạo nhân phải bị tru sát tại chỗ.

Vừa dứt lời, Tô Tín lại bỗng nhiên ra tay, hư không ngưng kiếm chém về phía Tà Linh đạo nhân!

Huyền Thông lập tức kinh sợ không thôi, hắn cũng không nghĩ tới Tô Tín thật lớn mật như vậy, cũng dám ra tay giết người trước mặt hắn.

Tà Linh đạo nhân rất trọng yếu trong kế hoạch của Thiếu Lâm tự, cho nên hắn không thể nhìn đối phương bị giết.

Song chưởng của Huyền Thông biến thành đỏ thẫm, hắn đánh ra một chưởng, lúc này phật quang phổ chiếu, uy áp vô tận hiển hiện, cả khách sạn như chìm xuống vài thước.

Thân là thủ tọa Bát Nhã đường, Huyền Thông am hiểu nhất đương nhiên chính là Bàn Nhược Chưởng trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự.

Hơn nữa hắn có danh hiệu ‘ Bàn Nhược Tôn Giả ’, hắn tu hành môn chưởng pháp này tới mức xuất thần nhập hòa.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 812 - Kết Thù (2)

Bàn Nhược Chưởng cương mãnh đến cực điểm, một chưởng này rút sạch thiên địa nguyên khí trong khách sạn.

Trong mắt Đường Hiển và Tề Phi Dương đầy hàn ý.

Tô Tín là người Đại Chu bọn họ, hắn truy nã tội phạm truy nã Đại Chu có sai sao?

Dù sao Đường Hiển và Tề Phi Dương xem ra là đúng, nếu đã đúng, như vậy Huyền Thông ngươi ra tay với Tô Tín chính là đánh vào mặt Đại Chu, cho nên bọn họ sẽ có thể đứng nhìn?

Đường Hiển hừ lạnh một tiếng, sử dụng Huyền Âm Thần Chưởng, lúc này cả khách sạn ngưng tụ thành băng tinh.

Thứ này không chỉ riêng hàn ý, còn có khí tức âm tà khủng bố, cả gian khách sạn như biến thành quỷ vực cực kỳ đáng sợ.

Bàn Nhược Chưởng của Huyền Thông giao thủ với Huyền Âm Thần Chưởng của Đường Hiển, một âm một dương, một cương một nhu, hai chủng thuộc tính không ngừng va chạm trong chưởng lực, lập tức sinh ra chấn động kinh khủng.

Lúc này Tề Phi Dương hành động.

Hắn cầm yêu đao chém xuống, rồng ngâm gào rú, ánh đao sáng chói.

Huyền Thông biến sắc, vội vàng thu chưởng lui về phía sau, hai tay kết ấn,

cương khí màu vàng ngưng tụ quanh người hắn, phật ấn chữ vạn bay tới va chạm với ánh đao của Tề Phi Dương, lúc này có tiếng nổ vang lên, Huyền Thông lui từng bước về phía sau, thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Ánh mắt hắn nhìn Tề Phi Dương cùng Đường Hiển đã tràn ngập kiêng kị, hai người này trong Dung Thần Cảnh cũng là tồn tại đứng trong tốp năm mươi Địa Bảng!

Không nói việc lão thái giám Đường Hiển sống ba trăm năm, chỉ một mình Tề Phi Dương là đại tổng quản Long Vũ quân không nổi danh cũng có thực lực vượt qua dự đoán của hắn.

Đao thế làm cho người ta sợ hãi, một thân nội lực ường đại kinh người.

Thời điểm bọn họ giao thủ với nhau, vô hình kiếm khí của Tô Tín lại tới trước người Tà Linh đạo nhân.

Đám người Giác Nghiêm muốn ra tay ngăn cản nhưng đáng tiếc tốc độ của bọn họ không nhanh bằng Tô Tín hư không ngưng kiếm tạo thành vô hình kiếm khí.

Ánh mắt Tà Linh đạo nhân mang theo hoảng sợ và hối hận, hắn trực tiếp thi triển khinh công mạnh nhất bản thân tiến hành né tránh.

Sớm biết đến thành Thịnh Kinh gặp được loại tình huống này, hắn sẽ không rời khỏi Hắc Ngục.

Trong Hắc Ngục không có tự do, nhưng tối thiểu hắn vẫn còn mạng sống, hơn nữa Hắc Ngục sẽ không phế bỏ tu vi của ngươi.

Dùng thực lực Tà Linh đạo nhân không phải mạnh nhất trong Hắc Ngục nhưng tối thiểu thực lực cũng không yếu, còn có thể trở thành lão đại làm mưa làm gió bên trong.

Nhưng hiện tại rời khỏi Hắc Ngục lại từng bước sát cơ, đối mặt ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín dương danh thiên hạ và Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của hắn, mình có thể ngăn cản sao?

1.niệm này xuất hiện trong đầu Tà Linh đạo nhân, hắn bị vô hình kiếm khí xé nát thành vô số khối tròn.

- Tô Tín!

Huyền Thông tức giận quát một tiếng, hắn không nghĩ tới Tô Tín thật có can đảm làm tuyệt như vậy, hắn dám giết Tà Linh đạo nhân, phá hư kế hoạch của Thiếu Lâm tự, chẳng lẽ hắn thật muốn không chết không thôi với Thiếu Lâm tự hay sao?

Kỳ thật Tô Tín đã sớm nhìn thấu ân oán với Thiếu Lâm tự, giữa hai bên không thể điều tiết với nhau.

Kỳ thật đầu tiên Tô Tín kết thù kết oán là đám đệ tử tục gia bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm tự, có thể nói Tô Tín triệt để đắc tội với Thiếu Lâm tự.

Sau khi Tô Tín danh chấn giang hồ, những đệ tử tục gia không dám tới gây phiền toái với Tô Tín, nhưng các sư phụ của bọn họ trong Thiếu Lâm tự thì không nhất định.

Nhìn dáng vẻ Giác Nghiêm là biết rõ thái độ của những võ giả Thiếu Lâm tự với các đệ tử tục gia thế nào, căn bản chính là dẫu lìa ngó ý còn vươn tơ lòng.

Tô Tín giết vài tên đệ tử tục gia có thể nói đã đánh vào mặt Thiếu Lâm tự, chớ nói chi còn có chuyện Giác Nghiêm.

Ban đầu lúc thực lực Tô Tín nhỏ yếu, thiếu chút nữa Giác Nghiêm đã mang Tô Tín về Trấn Ma Tháp phế bỏ tu vi, thù hận lớn như thế, đương nhiên Tô Tín không bỏ xuống được.

Cho nên hắn và Giác Nghiêm sớm muộn gì sẽ có một trận chiến, trừ phi Giác Nghiêm chủ động buông bỏ tôn nghiêm của mình và Thiếu Lâm tự cúi đầu nhận lỗi trước Tô Tín, nếu không cả hai chắc chắn không chết không thôi.

Tô Tín không muốn mình chết, cho nên nếu hắn giết Giác Nghiêm, Thiếu Lâm tự chắc chắn không chết không thôi với hắn.

Giác Nghiêm cũng không phải đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, thân là võ tăng La Hán đường Thiếu Lâm tự, Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, nếu Giác Nghiêm bị Tô Tín giết, chuyện này sẽ triệt để náo lớn.

Cho nên đã là kết cục không chết không thôi, Tô Tín sẽ không để ý đắc tội Thiếu Lâm tự hung ác một chút.

Tô Tín vẫy tay một cái, đầu lâu Tà Linh đạo nhân bị hút vào trong tay Tô Tín.

Nhìn xem đám người Huyền Thông, Tô Tín thản nhiên nói:

1.Ta nói rồi, Tô Tín ta thích nhất làm chuyện hại người không lợi mình. Tô Tín ném đầu Tà Linh đạo cho Thiết Thạch sau lưng, nói:

2.Cầm lấy đưa tới Lục Phiến Môn, đây là một công lao đấy.

Sắc mặt Huyền Thông sau lưng âm trầm như nước, sát cơ với Tô Tín trong nội tâm hắn tăng lên tới mức tận cùng.

Nếu như nơi này không phải thành Thịnh Kinh, bên người Tô Tín còn có hai cao thủ là Đường Hiển và Tề Phi Dương, hắn thật muốn ra tay giết Tô Tín.

Một võ giả Hóa Thần Cảnh không làm gì được Thiếu Lâm tự, nhưng thân phận và tiềm lực của Tô Tín, còn có điên cuồng và không kiêng nể gì giấu trong lòng Tô Tín lại làm Huyền Thông cảm thấy áp lực và khiếp sợ không thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 813 - Bí Cảnh Mở Ra (1)

Sau khi rời khỏi khách sạn, Tô Tín chắp tay với Tề Phi Dương:

1.Đa tạ Tề tổng quản vừa rồi xuất thủ tương trợ. Tề Phi Dương cười nói:

2.Không cần khách khí, ta và ngươi đều là người Đại Chu, con lừa trọc Thiếu Lâm tự muốn làm càn ở đây là tìm sai địa điểm rồi.

Nghe Tề Phi Dương nói lời này, Tô Tín cũng cố ý cảm tạ Tề Phi Dương xong sau đó rời đi.

Đường Hiển có giao dịch với Tô Tín, hắn giúp Tô Tín là bình thường, nhưng vị Tề tổng quản này thực sự không do dự ra tay, đương nhiên Tô Tín sẽ nhận nhân tình này của hắn.

Chờ đám người rời đi, Đường Hiển tặc lưỡi thở dài nói với Tô Tín:

1.Tô đại nhân ngươi thật dám động thủ, đối phương chính là Thiếu Lâm tự trong Phật môn tam tự, ngươi sẽ không sợ trở thành công địch võ lâm sao?

Tô Tín hơi có vẻ khinh thường cười cười nói:

1.Thiếu Lâm tự? Bây giờ không phải mấy ngàn năm trước, Thiếu Lâm tự cũng không phải võ lâm chí tôn ngày xưa, bọn chúng dựa vào cái gì đại biểu võ lâm?

2.Huống chi Tô Tín ta đời này đắc tội với quá nhiều người, bọn chúng tính là cái gì?

Thời điểm Thiếu Lâm tự huy hoàng nhất đã là mấy ngàn năm trước, nếu Tô Tín dám cường thế với Thiếu Lâm tự, nói không chừng hắn thật trở thành công địch võ Lâm bị nhiều võ giả đuổi giết.

Nhưng những năm gần đây Thiếu Lâm tự vẫn xuống dốc, từ khi Tạo Hóa Đạo Môn quật khởi đã đạp Thiếu Lâm tự dưới chân.

Thần thoại võ lâm ngày xưa đã bị phá vỡ.

Tô Tín dám đắc tội Thất Hùng Hội, dám đắc tội Bích Huyết Thanh Sơn Đường, dựa vào cái gì không dám đắc tội Thiếu Lâm tự?

Đưởng Hiển nhìn thấy Tô Tín tự tin như thế cũng không nói lời nào, dù sao bọn họ cũng chỉ có quan hệ hợp tác mà thôi.

Trong thời gian này thành Thịnh Kinh đã yên tĩnh rất nhiều, lửa giận của Đại Chu vương triều không dễ dẹp loạn như thế, người những thế lực võ lâm cũng không phải ngu ngốc, cũng sẽ không chọc giận Đại Chu vào lúc này.

Mấy ngày qua đi, rốt cuộc Côn Luân bí cảnh cũng mở ra.

Côn Luân bí cảnh chính là không gian độc lập, cho nên nơi tiến vào không cố định.

Triều đình tập trung tất cả mọi người vào giữa một diễn võ trường, người không tham dự tranh đoạt Côn Luân bí cảnh đứng ngoài xem lễ, người tham dự tranh đoạt Côn Luân bí cảnh phải tập trung ở giữa diễn võ trường.

Hơn mười tên thái giám Thần Cung Cảnh hợp lực đẩy một cánh cửa cực lớn trên mặt đất.

Côn Luân bí cảnh do Đường Hiển đi ra chủ trì, nhìn mọi người đã tới đông đủ, Đường Hiển dùng âm thanh sắc nhọn nói:

1.Thời gian Côn Luân bí cảnh mở ra đã định, kể từ lúc mở ra và tiến vào hiện tại, các vị có thời gian ba ngày.

1.Thời gian vừa đến, Côn Luân bí cảnh tự động đóng, đến lúc đó các vị sẽ tự động rời khỏi Côn Luân bí cảnh, hiện tại mời các vị cầm lệnh bài thân phận ra.

Đường Hiển nói lệnh bài thân phận là hai khối ngọc, ai tiến vào Côn Luân bí cảnh sẽ nhỏ một giọt máu tươi lên ngọc bài, sau đó giao một khối ngọc bài cho tiểu thái giám viết tên của mình lên, khối ngọc bài còn lại sẽ cầm vào trong Côn Luân bí cảnh.

Bởi như vậy, nếu có người chết trong Côn Luân bí cảnh, ngọc bài của hắn ở bên ngoài sẽ vỡ vụn.

Bên ngoài sẽ không nhìn thấy việc diễn ra trong Côn Luân bí cảnh, bọn họ cũng chỉ có thể thông qua những ngọc bài vỡ vụn bao nhiêu và tần suất như thế nào để phán đoán trình độ chém giết kịch liệt bên trong.

Nếu không nhìn thấy cái gì, vậy bọn họ xem lễ làm gì? Đi về nghỉ ngơi hai ngày lại tới xem kết quả.

Có mấy ngàn người có tư cách tham gia Côn Luân bí cảnh, trong đó võ giả Hóa Thần Cảnh gần một trăm, số lượng thập phần khủng bố.

Đương nhiên trong đó đều là người của Lục Phiến Môn, quân đội và tất cả công hầu Đại Chu.

Bọn họ không tham dự hoàng tử tranh đấu, nhưng đều vì thiên tài địa bảo bên trong Côn Luân bí cảnh.

Côn Luân bí cảnh đã hơn mười năm không có mở ra, nói không chừng trong đó thai nghén ra thứ tốt gì đó.

Những hoàng tử kia và những người ủng hộ đứng phía sau, chuẩn bị bắt đầu ghi chép ngọc bài.

Thời điểm này thế lực ẩn giấu sau lưng những hoàng tử này mới xuất hiện.

Đối với lần tranh đoạt vị trí hoàng trữ lần này, tất cả mọi người cho rằng Cơ

Ngôn Thành là một trong những người có hi vọng đoạt được vị trí này nhất.

Dù sao lúc trước hắn chiêu mộ không ít võ giả tán tu, hơn nữa phía sau hắn còn có Trịnh quốc công và phần đông công hầu Đại Chu ủng hộ.

Chỉ có điều Cơ Ngôn Thành tự tìm đường chết, hắn đá văng Thanh Thành kiếm phái ra ngoài, sau đó lại đấu với Tô Tín một phen làm tổn thương nguyên khí bản thân, hiện tại thực lực các hoàng tử Đại Chu khác không dưới hắn.

Thậm chí ngay cả phế thái tử Cơ Ngôn Hằng cũng được Thiếu Lâm tự ủng hộ, lúc này tranh đoạt vị trí hoàng trữ, ai thắng ai thua còn không biết.

Chờ đến lúc Cơ Ngôn Thành dẫn người lên đài, tất cả mọi người ở đây sững sờ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 814 - Bí Cảnh Mở Ra (2)

DTV EBOOK

Có lẽ võ giả Hóa Thần Cảnh sau lưng Cơ Ngôn Thành chỉ có bốn, năm người mới đúng, nhưng hiện tại xuất hiện thêm năm người.

Năm người này cách ăn mặc giống như cổ nhân mấy ngàn năm trước, nhưng khí tức trên người lại khủng bố đến cực điểm, làm cho người ta không dám bỏ qua.

Võ giả tầm thường đều đang âm thầm buồn bực Cơ Ngôn Thành tìm những ngoại viện này ở đâu, người nhận ra Ninh Viễn Đường Tô gia lại có vẻ mặt ngưng trọng.

Uy Viễn Đường, Ninh Viễn Đường, Trí Viễn Đường đã lánh đời trên vạn năm, tuy thời khắc bọn họ cường thịnh nhất cũng không thua gì thế lực võ lâm đỉnh cấp, nhưng bởi vì đặc tính lánh đời của bọn họ, cho nên cho dù tông môn giang hồ biết rõ bọn họ tồn tại cũng không quan tâm nhiều tới bọn họ.

Nhưng hiện tại Ninh Viễn Đường lại xuất hiện ở tại đây, tham dự vào tranh đoạt hoàng trữ Đại Chu, hiển nhiên đây là tiết tấu muốn tái xuất giang hồ.

Một Ninh Viễn Đường Tô gia tái xuất giang hồ không sao, nhưng vấn đề là hiện tại giang hồ chỉ lớn như thế, cũng chỉ có bao nhiêu tài nguyên tu luyện như vậy, lại có một giành ăn, lợi ích của bọn họ sẽ bị tổn hại.

Những người khác nhìn người Ninh Viễn Đường Tô gia, bọn họ lại không biết Tô gia cũng đang nhìn một người, đó chính là Tô Tín đứng giữa Lục Phiến Môn.

Một tên võ giả Hóa Thần Cảnh không nhịn được truyền âm nói:

1.Đại ca, các ngươi có cảm giác khí tức quen thuộc trên người Tô Tín hay không? Tại sao không giống đồng tộc Ninh Viễn

Đường?

Người lớn tuổi nhất trên người năm tên võ giả Hóa Thần Cảnh cau mày nói:

1.Chỉ có bề ngoài tốt, Tô gia ta nhiều năm qua thật có chút huyết mạch lưu lạc ra ngoài, trải qua nhiều đời sinh sôi nảy nở, có lẽ đã sớm pha loãng đến mức rất yếu mới đúng, không có khả năng rõ ràng như hắn.

Tên còn lại bỗng nhiên nói:

1.Có phải huyết mạch của người nọ lúc trước lưu lại hay không? Dùng thiên phú tiềm lực của hắn, cho dù lưu lại huyết mạch với người bình thường cũng sẽ có thiên phú phi phàm.

2.Ta nghe nói lúc Tô Tín đột phá Hóa Thần Cảnh vẫn chưa tới ba mươi tuổi, nếu không có huyết mạch Ninh Viễn Đường Tô gia chúng ta, hắn là một võ giả xuất thân tán tu làm sao có thể có tốc độ tu luyện nhanh chóng như vậy?

3.Câm miệng! Chẳng lẽ các ngươi quên lời lão tổ nói sao? Ở bên ngoài không được nhắc tới tên phản đồ kia, hắn và Lâm gia Lâm Uy Viễn, Trương gia Trương Đạo Lăng đều là phản nghịch và là sỉ nhục của ba tộc!

Bị này lớn tuổi võ giả Hóa Thần Cảnh một tiếng quát lớn, mặt khác những người kia cũng tốt giống như nhớ tới cái gì, sắc mặt lập tức tái nhợt.

Ba tộc lánh đời của bọn họ tuân theo cổ lễ, gia pháp vô cùng nghiêm khắc, cho dù bọn họ là võ giả Hóa Thần Cảnh, một khi làm sai chuyện gì cũng sẽ bị gia pháp trừng phạt, đời này bọn họ không nếm thử tư vị đó lần nào.

Võ giả Hóa Thần Cảnh tương đối lớn trầm giọng nói:

1.Sẽ có thời gian, sau khi chúng ta tiến vào Côn Luân bí có thể tìm cơ hội dò xét một chút, nếu hắn là huyết mạch người nọ, nghe nói Tô Tín này quật khởi tại Tương Nam, mà người nọ bị gia tộc tìm được tại thành Thịnh Kinh, địa điểm không đúng.

1.Cảm giác trên người Tô Tín kỳ dị như thế, hoặc chính là huyết mạch của Tô gia chúng ta lưu lại, hoặc là trên người hắn

có chí bảo truyền thừa của Tô gia từ thượng cổ, cho nên chúng ta mới có cảm giác quen thuộc như vậy.

2.Cho dù là loại nào, gia lão ở bên ngoài, chúng ta nên dò xét trong Côn Luân bí cảnh một phen, thật sự không được chúng ta có thể bẩm báo gia lão.

Mấy người khác đều gật gật đầu, một võ giả có huyết mạch Tô gia là chuyện rất trọng yếu, nhưng trước mắt giúp Cơ Ngôn Thành đoạt được vị trí thái tử còn quan trọng hơn, dù sao chuyện này quan hệ đến kế hoạch Ninh Viễn Đường của bọn họ.

Mấy người nhìn chằm chằm, Tô Tín đã cảm giác được, hắn hơi cau mày, hắn có phần nghi hoặc với việc Cơ Ngôn Thành đột nhiên tìm ra mấy người kia.

Hắn dựa dựa bên cạnh, truyền âm hỏi Thiết Vô Tình:

1.Đám người này có lai lịch gì? Thiết Vô Tình nói:

2.Là một gia tộc lánh đời, Ninh Viễn Đường Tô gia.

Nói xong, Thiết Vô Tình lại nói lai lịch ba gia tộc lánh đời cho Tô Tín biết.

1.Không biết Cơ Ngôn Thành đụng phải đại vận gì, không ngờ có thể tìm được Ninh Viễn Đường Tô gia một trong ba gia tộc lánh đời, đây chính là gia tộc đỉnh cấp không kém gì Thất Hùng Hội.

Nghe được Thiết Vô Tình giới thiệu, Tô Tín âm thầm cười lạnh, cái gì gia tộc lánh đời, Tô Tín xem ra chẳng qua là rùa đen rút đầu mà thôi.

Thượng cổ nhất thế hoàng triều ngày xưa bị diệt, cả Trung Nguyên đều lâm vào trong chiến loạn, giang hồ triều đình đánh nhau liên tục, phân liệt thành hơn mười quốc gia.

Bởi vì cái gọi là thời thế tạo anh hùng, có thể đứng vững gót chân trong thời đại

đó đều là thiên kiêu một đời, đáng giá kính ngưỡng.

Cái gọi là ba gia tộc nói dễ nghe là lánh đời, nói không dễ nghe là sợ, sợ gia tộc bị cuốn vào trong chiến loạn không

ngừng, cho nên mới lựa chọn lánh đời.

Nhưng vấn đề là võ giả dũng mãnh cấp tiến, chỉ có trong nghịch cảnh mới đi xa hơn.

Ba gia tộc này chủ động lùi bước, tuy sống dài hơn một ít người nhưng không khác gì rùa đen rút đầu.

Hơn nữa co đầu rụt cổ mấy ngàn năm, đến bây giờ hẳn là nơi lánh đời xảy ra vấn đề, làm cho không cách nào co đầu rút cổ được nữa, như vậy bọn họ mới chủ động ra ngoài tìm cơ hội, cũng dễ dung nhập vào giang hồ.

Nhưng Tô Tín không quản chuyện này, chỉ cần Cơ Ngôn Thành không chọc đến Tô Tín, Tô Tín cũng chẳng muốn đi chọc hắn, dù sao xác suất Cơ Ngôn Thành hiện tại có thể leo lên ngôi vị hoàng đế ít tới đáng thương.

Qua nửa canh giờ sau, tất cả có người đăng ký ngọc bài đã hoàn tất, Đường

Hiển kiểm tra không sai liền lớn tiếng nói:

- Côn Luân bí cảnh mở ra!

Hai tên tiểu thái giám cố sức kéo cánh cửa thanh đồng, lúc này ánh sáng cực mạnh truyền ra, đám người Tô Tín lập tức tiến vào trong cánh cửa, ngay sau đó cánh cửa đóng chặt.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 815 - Cản Thi Phái (1)

Sau khi Tô Tín mở mắt ra lần nữa, lập tức cảm giác được thiên địa nguyên lực nồng đậm ập vào mặt, nhiều gấp mười lần bên ngoài.

Thế giới trước mắt là rừng rậm xanh um, Tô Tín nhảy lên cây cối cao nhất nhìn về phương xa, cũng không thấy một người, tất cả đều là rừng rậm hoang sơn.

Nơi này chính là Côn Luân bí cảnh trong truyền thuyết, cũng là nơi có thiên tài địa bảo khắp nơi.

Không nói có thể tìm thứ tốt hay không, chỉ sợ tu luyện ba ngày ở đây cũng có thu hoạch không nhỏ.

Xem ra tùy cơ hội truyền tống vào trong Côn Luân bí cảnh, nơi này lớn bằng mấy châu phủ, mấy ngàn người bọn họ tiến vào, phạm vi hơn mười dặm không nhìn thấy bóng người là bình thường.

Hiện tại Tô Tín sẽ đi tìm Đỗ Bái đầu tiên.

Đám người Thôi Phán Quan là Dung Thần Cảnh, bọn họ không cách nào tiến vào Côn Luân bí cảnh.

Đỗ Bái là Thần Cung Cảnh đỉnh phong nên không có vấn đề.

Cũng không biết hắn bằng vào phương pháp gì, lại trực tiếp dùng thân phận quân đội tiến vào trong Côn Luân bí cảnh.

Nơi này lớn như vậy, muốn tìm được Nhân Hoàng kiếm thật sự cần cao thủ am

hiểu tính toán thuật số.

Thiếu Lâm tự muốn dẫn Tà Linh đạo nhân vào Côn Luân bí cảnh chính là có ý

này.

Đỗ Bái thân là đệ tử Luân Chuyển Vương, hắn cũng có tạo nghệ nhất định trên tính toán thuật số.

Mặc dù nói Luân Chuyển Vương bói toán sai lầm không chỉ một lần, có chút không đáng tin cậy, nhưng tối thiểu có thể bói toán đi phương hướng đại khái nên dễ tìm hơn nhiều.

Trong Côn Luân bí cảnh căn bản không phân rõ đông tây nam bắc, Tô Tín trực tiếp bước về một hướng, trên đường gặp được một ít thảo dược đã thành hình.

Nếu như là tầm thường thì Tô Tín sẽ buông tha, chỉ có những thứ trân quý mới bị Tô Tín bỏ vào túi giới tử.

Cứ đi tới đi tới, bỗng nhiên Tô Tín cảm giác được một tia không đúng.

Mũi hắn hơi rung động vài cái, bỗng nhiên ngửi được mùi thối.

Côn Luân bí cảnh không mở ra vài chục năm, bên trong có nguyên khí thiên địa nồng đậm dọa người.

Tăng thêm Đại Chu đã đưa tới đây rất nhiều kỳ hoa dị thảo và các loại linh dược, cho nên trong Côn Luân bí cảnh có khí tức cực kỳ tươi mát, bỗng nhiên xuất hiện mùi hôi thối nói rõ việc không tầm thường.

Tô Tín tìm kiếm theo mùi thối, trên mặt đất lại xuất hiện máu tươi, hơn nữa còn rất mới.

Tô Tín cẩn thận quan sát một phen, dùng lực lượng trong giọt máu tươi còn chưa biến mất, người chết hẳn là võ giả Hóa Thần Cảnh.

Hiện tại Côn Luân bí cảnh mới bắt đầu mở ra vài canh giờ đã có người chết?

Trên môi Tô Tín nở nụ cười khó lường, cuộc chiến tranh đoạt hoàng trữ lần này càng ngày càng thú vị.

Bên ngoài lúc này, thân phận ngọc bài của tất cả mọi người đều đặt giữa bình đài thật lớn, thuận tiện mọi người có thể thấy rõ ai chết lúc nào.

Cơ Hạo Điển đã sớm rời đi, thân thể của hắn không cách nào ủng hộ hắn ngồi lâu như vậy, cho nên tại tạm thời giao cho Đường Hiển chủ trì.

Người phía dưới châu đầu ghé tai, không để ý trên bình đài.

Khi bọn họ nghĩ, Côn Luân bí cảnh to lớn như thế, hiện tại chỉ mới đi vào vài canh giờ mà thôi, đoán chừng không gặp phỉa mấy người, không có khả năng tìm được Nhân Hoàng kiếm vào lúc này, còn chưa tới thời điểm bắt đầu tranh đoạt, đừng nói hiện tại, cho dù hôm nay và ngày mai, đoán chừng cũng không có người bị giết.

Lúc tất cả mọi người nghĩ như vậy, nhưng lúc này trên bình đài có âm thanh ‘ răng rắc ’ vagn lên, tất cả mọi người đình chỉ nói chuyện, ngạc nhiên nhìn bình đài.

Bọn họ vừa cho rằng sẽ chưa có chém giết, kết quả có người chết nhanh như vậy chẳng khác gì vẽ mặt mình.

Chẳng lẽ là ngu ngốc cảnh giới Tiên Thiên đi khiêu khích võ giả Hóa Thần Cảnh nên bị giết sao? Rất có thể là như thế.

Trên mặt Đường Hiển lộ ra một ít ngạc nhiên, hắn vội vàng bảo một tiểu thái giám đi lên xem là ai bị giết.

Tên tiểu thái giám đi đến trên đài cao liếc mắt nhìn, lớn tiếng nói:

- Lâm quốc hầu Tằng Văn Viễn bị giết!

Người phía dưới xôn xao, bên phía công hầu Đại Chu có hơn mười người khóc

lớn.

Mọi người nơi này không dám tin, bởi vì Lâm quốc hầu bị giết cũng không phải võ giả cảnh giới Tiên Thiên, mà là võ giả Hóa Thần Cảnh hàng thật giá thật.

Lâm quốc hầu nhất mạch cũng là công hầu Đại Chu thế hệ trước, chỉ có điều Lâm quốc hầu đời thứ nhất bởi vì chinh chiến trọng thương, cho nên vừa được phong hầu không bao lâu liền qua đời, do hắn con trai trưởng, Lâm quốc hầu thế hệ này kế vị.

Vị Lâm quốc hầu thế hệ này không chịu thua kém, không bao lâu liền đột phá Hóa Thần Cảnh, một lần nữa chèo chống Lâm quốc hầu nhất mạch.

Tằng Văn Viễn muốn đi vào Côn Luân bí cảnh nhặt một ít chỗ tốt, tìm kiếm một ít cơ duyên, nhưng lại không nghĩ rằng trực tiếp chết trong đó, Lâm quốc hầu nhất mạch bọn họ không có võ giả Hóa Thần Cảnh che chở, sớm muộn gì cũng tiếp tục suy sụp.

Thiết Chiến và các võ giả Dung Thần Cảnh Đại Chu lại cau mày, cảm giác hơi có chút không đúng.

Cho dù mấy hoàng tử hiện tại đã bắt đầu tranh đấu, người chết cũng không phải là Lâm quốc hầu.

Bởi vì Lâm quốc hầu tuyệt đối trung lập trong các công hầu Đại Chu, hắn cũng là người thông minh, căn bản sẽ không tham dự vào phần đông hoàng tử tranh đấu, ai lại đi giết hắn?

Đám người Thiết Chiến rất không hiểu, hiện tại đã phong bế Côn Luân bí cảnh, mọi người cũng không nhìn thấy cái gì, tất cả cũng chỉ có thể đợi đến lúc Côn Luân bí cảnh mở ra mới biết được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 816 - Cản Thi Phái (2)

Lại qua một giờ, lại có hai ngọc bài thân phận vỡ vụn.

Lần này trên sân thượng sớm đã có một gã tiểu thái giám thủ hộ lấy, hắn liếc mắt nhìn vội vàng nói:

1.Đông Sơn hầu Nghiêm Vô Bản bị giết, Lục Phiến Môn Thiết Vô Cương bị

giết!

Sắc mặt Thiết Chiến lập tức biến thành âm trầm.

Lần này thế hệ thứ hai của Thiết gia có hơn mười võ giả Hóa Thần Cảnh tiến vào Côn Luân bí cảnh, không nghĩ tới bây giờ bị giết một.

Lúc này trong Côn Luân bí cảnh, Tô Tín dọc theo những vết máu và mùi hôi thối đi về phía trước, âm thanh đánh nhau mơ hồ truyền tới.

Trên mặt đất có rất nhiều dấu vết võ giả giao thủ, tuyệt đối là uy lực chỉ võ giả Hóa Thần Cảnh mới có.

Hơn nữa trên mặt đất còn có hài cốt binh khí, Tô Tín rất quen thuộc, đó chính là Phượng Dực Bát Trảm Đao!

Có tám thành đệ tử Thiết gia đều dùng Phượng Dực Bát Trảm Đao.

Thanh Phượng Dực Bát Trảm Đao này là binh khí Huyền cấp, cũng không phải thanh của Thiết Vô Tình.

Đều là binh khí Huyền cấp, cho dù do cùng một luyện khí sư và tài liệu luyện ra

cũng có chênh lệch vô cùng lớn, cho nên Tô Tín liếc mắt liền nhận ra.

Nhưng chủ nhân Phượng Dực Bát Trảm Đao khẳng định cũng là võ giả Hóa Thần Cảnh.

Phần đông đệ tử Thiết gia, chỉ có võ giả Hóa Thần Cảnh mới có tư cách dùng Phượng Dực Bát Trảm Đao Huyền cấp.

Tô Tín lúc này cười lạnh.

Vấn đề này hắn chỉ hiếu kỳ, nhưng bây giờ không thể không quản.

Nếu đối phương là người Thiết gia, như vậy là người một nhà.

Trong Côn Luân bí cảnh này, Tô Tín cũng muốn tìm mấy người giúp đỡ, cho nên hắn không thể không quản người Thiết gia.

Nghĩ như vậy, Tô Tín lập tức đuổi tới địa phương giao thủ.

Lúc này cách Tô Tín hơn một dặm, bốn võ giả áo đen đang vây công đệ tử Thiết gia cầm Phượng Dực Bát Trảm Đao và một cường giả quân đội mặc chiến giáp.

Cách đó không xa còn có thi thể một người Thiết gia.

Bốn người vây công vô cùng cổ quái, toàn thân cứng như sắt đá, đấu pháp vô cùng cứng ngắc nhưng lại hung hãn không sợ chết, trực tiếp ngăn cản người Thiết gia và quân đội triệt để.

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh Thiết gia quát lên:

1.Cản Thi Phái! Các ngươi muốn chết!

2.Các ngươi trà trộn vào Côn Luân bí cảnh Đại Chu muốn chiếm tiện nghi cũng bỏ đi, bây giờ lại còn dám ra tay với chúng ta, các ngươi cho rằng mình có thể rời khỏi thành Thịnh Kinh sao?

Sắc mặt bốn tên võ giả tái nhợt, trên người tỏa ra mùi thi thể hôi thối, một người trong đó cười lạnh nói:

1.Nơi này là Côn Luân bí cảnh, các ngươi chết ai lại hội biết là ai giết?

2.Chúng ta có thể rời đi hay không cũng không cần Đại Chu các ngươi hao tâm tổn trí, các ngươi cũng không nghĩ tới chúng ta làm sao tiến vào trong Côn Luân bí cảnh hay sao?

Người Thiết gia hận ngứa răng, hắn cũng không nghĩ tới ngày đầu tiên đi vào Côn Luân bí cảnh lại có người dám động thủ, bởi vì ngoài ý muốn nên Thiết Vô Cương bị đánh lén chết đi, hiện tại dùng hai địch bốn cũng khó thoát thân.

Bốn tên Cản Thi Phái liếc nhau, cùng lao lên một lúc, biến thành dùng tám đấu hai, áo lực người Thiết gia và cường giả quân đội lớn hơn trước, hoàn cảnh tràn đầy nguy cơ.

Cản Thi Phái mạnh là mạnh ở thi thể bọn chúng mang theo người.

Không có những thi thể cường đại kia, một ít võ giả tốp mười Nhân Bảng cũng có khả năng dùng cảnh giới Tiên Thiên đánh chết Nguyên Thần.

Cho dù bọn chúng có phế vật, bản thân bọn chúng vẫn có chút thực lực, phối hợp với luyện thi của bản thân vây công đối thủ, đặc biệt trong tình huống dùng nhiều thắng ít, có thể nói bọn chúng chiếm ưu thế rất lớn.

Chỉ có điều cảnh tượng làm bốn tên võ giả Hóa Thần Cảnh Cản Thi Phái cảm khái.

Phải biết rằng lúc Cản Thi Phái ngày xưa mạnh nhất đâu cần dùng bọn họ ra

tay?

Mỗi võ giả Cản Thi Phái có tới ba bốn thi thể võ giả cùng cảnh giới luyện thành luyện thi.

Chỉ có điều bởi vì trận chiến với Dịch Kiếm Môn lúc trước không phải làm Cản

Thi Phái tổn thương nguyên khí, mà là gần như bị diệt.

Thời điểm thê thảm nhất, trên người võ giả Hóa Thần Cảnh Cản Thi Phái chỉ có vài luyện thi cảnh giới Tiên Thiên, có thể nói thê thảm đến cực điểm.

Cho nên lần này bọn họ đến Côn Luân bí cảnh cũng không phải tìm thiên tài địa bảo như những người khác, mà là đến để săn bắn!

Săn bắn những võ giả cùng giai, dùng thi thể của bọn họ làm tài liệu luyện thi của mình.

Thân phận ngọc bài bên ngoài Côn Luân bí cảnh vỡ nát chỉ biết là ai chết, nhưng lại không nhìn ra ai giét ai, vừa lúc cho bọn chúng cơ hội tốt..

Huống chi cho dù có dấu vết lưu lại cũng không sao, Sở vương Cơ Ngôn Hạo đã an bài tốt.

Cản Thi Phái bọn họ hợp tác với Cơ Ngôn Hạo, đương nhiên không chỉ vì trợ giúp đối phương leo lên ngôi vị hoàng đế, đối phương cũng cần phải trả chút tiền lãi mới được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 817 - Cản Thi Phái Yếu Ớt (1)

Bốn luyện thi và bốn tên võ giả Cản Thi Phái liên thủ tiến công, võ giả Thiết gia và người quân đội đã đầy nguy cơ.

Vào lúc này có giọng nói trêu tức vang lên:

1.Ta đoán các ngươi làm như vậy, Cơ Ngôn Hạo nhất định không biết.

2.Ai!

Nội tâm bốn người này cực kỳ kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tô Tín chậm rãi đi ra khỏi rừng rậm.

Hắn mơ hồ đoán được người ra tay là Cản Thi Phái, hiện tại xem ra đúng là như

thế.

Ban đầu ở Lạc Dương lôi, chính đám người Cản Thi Phái đã thông qua Lạc Dương lôi bị xếp vào trong Lục Phiến Môn,

hiện tại hắn thông qua con đường nào đó xếp vào dưới trướng Cơ Ngôn Hạo.

Lúc trước Tô Tín đã có suy đoán, hẳn là Cơ Ngôn Hạo đạt thành điều kiện gì đó với Cản Thi Phái, cho nên hai bên mới có hợp tác.

Đúng vậy, Cơ Ngôn Hạo có quan hệ với Cản Thi Phái không giống như các thế lực khác ủng hộ hoàng tử, mà là bọn họ hợp tác.

Dù sao Cản Thi Phái đã bị Dịch Kiếm Môn đánh cho tàn phế, thời điểm bàn điều kiện với Cơ Ngôn Hạo cũng phải hạ thấp tiêu chuẩn của mình xuống, biến

thành hợp tác cùng có lợi.

Hiện tại Tô Tín nhìn thấy hành động của những người này, bọn họ cũng không có nghe lời Cơ Ngôn Hạo.

Bọn họ giết chóc võ giả khác trong Côn Luân bí cảnh sẽ không bị người ngoài biết, nhưng tiến vào Côn Luân bí cảnh có tới trên trăm võ giả Hóa Thần Cảnh, những người này cũng không phải người ngu, khó tránh khỏi sẽ nhìn ra dấu vết lưu lại.

Bởi như vậy cái nồi này vẫn do Cơ Ngôn Hạo gánh, đặc biệt bọn chúng dám đặt mục tiêu lên người Thiết gia và quân đội, đây quả thực là muốn chết.

Không bị phát hiện cũng bỏ đi, một khi bị phát hiện, cho dù có Cơ Ngôn Hạo trợ giúp thì bọn họ cũng không thể rời khỏi thành Thịnh Kinh.

Trên mặt bốn tên võ giả Cản Thi Phái đầy sát cơ dữ tợn.

Bốn người bọn họ thật sự đúng như lời Tô Tín nói, đã vi phạm mệnh lệnh Cơ Ngôn Hạo tự tiện ra tay với võ giả trong Côn Luân bí cảnh.

Nếu hiện tại bỏ qua cơ hội tốt như vậy, Cản Thi Phái bọn họ khi nào mới có thể khôi phục thực lực?

Cản Thi Phái tu luyện cần đại lượng thi thể, nhưng thi thể võ giả Hóa Thần Cảnh bảo tồn thời gian dài hơn võ giả bình thường nhưng thời gian cũng có hạn.

Huống chi thi thể càng mới luyện thi luyện ra càng mạnh, nơi này là trong Côn Luân bí cảnh có hơn trăm tên võ giả Hóa Thần Cảnh, bọn họ chỉ đánh lén giết hơn mười người, lần này bọn họ sẽ lời lớn.

Cho nên bốn người thà rằng vi phạm mệnh lệnh Cơ Ngôn Hạo cũng phải ra tay đánh lén giết vài người, dù sao thời gian còn rất dài, vào ngày cuối cùng bọn họ sẽ giúp Cơ Ngôn Hạo cướp đoạt Nhân Hoàng kiếm là đủ, hai ngày còn lại bọn họ dùng gia tăng thực lực.

Trong đó một tên võ giả Cản Thi Phái biến sắc, lúc này có một võ giả Cản Thi Phái dẫn theo luyện thi tấn công Tô Tín.

Võ giả Thiết gia và người quân đội lộ ra ánh mắt quái dị.

Xem ra người Cản Thi Phái thật sự không biết Tô Tín, nếu không bọn chúng tuyệt đối sẽ không phái một người đi qua.

Người Cản Thi Phái thật sự không biết Tô Tín.

Cản Thi Phái lúc trước đã bị Dịch Kiếm Môn đánh cho tàn phế, bản thân căn bản không còn bao nhiêu người, kéo dài hơi tàn trong rừng rậm Tương Tây hơn hai mươi năm mới khôi phục chút sinh cơ, có thể nói tách rời khỏi võ lâm Trung Nguyên.

Bọn họ hiện tại muốn trở về võ lâm Trung Nguyên, đại đa số lực chú ý đều đặt vào Dịch Kiếm Môn, mặc dù danh tiếng Tô Tín trên giang hồ rất lớn, có lẽ bọn họ ngẫu nhiên nghe nói qua, nhưng mặt đối mặt thì không nhận ra.

Tô Tín lúc này nhìn tên võ giả và luyện thi xông tới, trong mắt lộ ra thần sắc hứng thú.

Luyện thi này khác với cương thi trong truyền thuyết, cương thi có bản năng tự nhiên của mình, cho dù là cương thi cấp thấp nhất cũng biết tấn công dã thú và người, nhưng luyện thi chỉ là khôi lỗi mà thôi.

Võ giả Cản Thi Phái dùng các loại dược vật kỳ dị và chân khí tẩm bổ thi thể luyện chế, làm cho thi thể cứng rắn và tâm ý tương thông với bản thân mình.

Có thể nói luyện chế luyện thi thành công chính là binh khí trong tay võ giả Cản Thi Phái, có thể thi triển tự do.

Hơn nữa Cản Thi Phái kinh khủng nhất là trong tay bọn chúng không chỉ có một luyện thi, chỉ cần ngươi có đầy đủ thực lực, ngươi thậm chí thao túng hơn mười luyện thi cũng có thể.

Trong truyền thuyết sự tồn tại của Cản Thi Phái là một tên đệ tử Mặc gia ngày xưa tinh thông cơ quan thuật dùng người sống luyện thành khôi lỗi, kết quả bị trục xuất khỏi Mặc gia.

Về sau người này kiêm tu ma công, kết hợp pháp môn luyện chế cương thi của dị tộc Tương Tây biến thi thể võ giả thành luyện thi, thực lực không kém gì cương thi nhưng lại không có linh trí, không cần lo lắng cắn trả, chỉ bằng một chiêu này, Cản Thi Phái liền trở thành một trong cửu ngục tà ma.

Nhìn luyện thi toàn thân xám trắng, tỏa ra mùi hôi tanh tưởi xông về phía mình, Tô Tín quyết định ra tay toàn lực, nhìn xem luyện thi của Cản Thi Phái chắc chắn cỡ nào.

Hai tay của hắn vung vẩy liên tục, trong nháy mắt hơn năm trăm đạo kiếm khí xuất hiện.

Những này kiếm khí chính giữa ẩn chứa vô tận phá diệt kiếm ý, mỗi một đạo kiếm khí đều là tỏa ra hàn ý rét thấu xương, trong nháy mắt phạm vi mấy ngàn trượng đề bị kiếm ngục bao phủ.

Tên võ giả lao về phía Tô Tín vô cùng kinh ngạc, cảm giác hãi hùng khiếp vía bao phủ nội tâm.

Hắn muốn triệu hồi luyện thi của mình nhưng đã muộn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 818 - Cản Thi Phái Yếu Ớt (2)

Vô hình kiếm khí ẩn chứa kiếm ý phá diệt đánh tới, trực tiếp xé luyện thi thành mảnh vỡ, thậm chí ngay cả xương cốt cũng bị đánh nát bấy.

Tên võ giả Cản Thi Phái lập tức sửng sốt, ba tên võ giả Cản Thi Phái vây công hai người Thiết gia và quân đội cũng sửng sốt.

Phải biết rằng Cản Thi Phái dùng bí pháp luyện chế thành luyện thi, có lẽ thủ đoạn công kích thiếu thốn nhưng thân thể lại vô cùng cường đại, thậm chí ngay cả binh khí Huyền cấp chém vào cũng chỉ tạo thành vết ngấn màu bạc mà thôi, chỉ có binh khí Địa cấp mới có thể tạo thành uy hiếp.

Hiện tại Tô Tín dùng kiếm khí xoắn giết, luyện thi bị xoắn giết thành thịt vụn.

Rốt cuộc người này là võ giả Hóa Thần Cảnh hay là võ giả Dung Thần Cảnh? Sẽ không phải là đám người Đại Chu xảy ra vấn đề gì, dẫn võ giả Dung Thần Cảnh vào nơi này?

Tô Tín cau mày, luyện thi của Cản Thi Phái cũng chẳng có gì đặc biệt, không có mạnh như trong tưởng tượng, cao lắm chỉ là phiên bản cường hóa của khôi lỗi Mặc gia.

Tô Tín ngược lại nhìn lắm, lúc hắn ra tay toàn lực xoắn giết, đương nhiên luyện thi của Cản Thi Phái sẽ không chịu nổi một kích, võ giả Cản Thi Phái đối chiến với người khác, cho tới bây giờ không phải dựa vào chất lượng thủ thắng, mà là dựa vào số lượng.

Cũng như hiện tại, dựa vào thực lực đơn thuần, nếu như một tên võ giả Cản Thi

Phái tăng thêm một luyện thi, cho dù võ giả Thiết gia hay võ giả quân đội cũng không sợ hãi.

Nhưng phương thức chiến đấu của Cản Thi Phái vĩnh viễn đều là lấy nhiều địch ít, vài con luyện thi đồng loạt ra tay, võ giả tầm thường không ra tay được.

- Thật yếu ớt.

Tô Tín bước ra một bước, cuồng phong xuất hiện, hắn đi thẳng tới trước mặt tên võ giả Cản Thi Phái mất đi luyện thi, hắn đánh ra một quyền.

Trên mặt tên võ giả Cản Thi Phái lộ ra vẻ hoảng sợ, hắn muốn ra tay ngăn cản nhưng lại kinh hãi hiện, một quyền của Tô Tín

phong tỏa hư không, hàn khí lạnh lẽo bao phủ trên quyền phong.

Quyền còn chưa tới, quyền phong đã xâm nhập cơ thể, vậy mà bắt đầu đông cứng chân khí trong cơ thể hắn.

Thiên Sương Quyền!

Tên võ giả Cản Thi Phái mắt thấy Thiên Sương Quyền của Tô Tín đánh tới, thậm chí hắn còn không kịp phản ứng.

Phương thức chiến đấu bình thường của võ giả Cản Thi Phái đều là trốn từ xa thao túng mấy con thậm chí mấy chục con luyện thi vây công.

Không khác gì những đúc kiếm đại sư Ba Thục Kiếm Các, không có một thân tu vi, lại không nhiều thời gian đi nghiên cứu vũ kỹ và các loại kỹ xảo chiến đấu.

Thậm chí hắn còn không bằng những đúc kiếm sư của Ba Thục Kiếm Các, những đúc kiếm sư chỉ thiếu một ít kinh nghiệm chiến đấu, tối thiểu còn biết một ít kiếm kỹ.

Những người Cản Thi Phái thậm chí có chút ít không học một chiêu nửa thức vũ kỹ, dùng tất cả thời gian vào luyện chế thi thể và làm sao thao túng luyện thi.

Dù sao bọn họ chủ yếu dựa vào những thứ này chiến đấu, cho nên những người này ở phương diện chiến đấu một mình, có chút thậm chí còn không bằng võ giả Tiên Thiên.

Một quyền này vừa đánh trúng, toàn thân tên võ giả Cản Thi Phái ngưng tụ thành băng sương, triệt để hóa thành băng nhân, dưới lực lượng cường đại của Tô Tín, kẻ này hóa thành một đống băng phiến rơi xuống đất.

Tô Tín kinh ngạc một lúc, Thiên Sương Quyền tăng thêm Long Tượng Bàn Nhược Công lại có thể tạo thành hiệu quả như vậy, Tô Tín cũng không nghĩ tới.

Mà lúc này ba người Cản Thi Phái còn lại dùng ánh mắt sợ hãi nổi da gà nhìn Tô Tín.

Một kích miểu sát luyện thi Hóa Thần Cảnh của Cản Thi Phái, một quyền đánh chết một tên võ giả Hóa Thần Cảnh thành bột

mịn, loại lực lượng cường đại này làm bọn họ kinh hãi.

Hiện tại bọn họ cũng không suy nghĩ giết người Thiết gia và người quân đội, trực tiếp quay người bỏ trốn.

Nhưng Tô Tín sẽ thả bọn chúng chạy trốn sao? Trong nháy mắt kiếm khí xé rách bầu trời, người nọ của Thiết gia và quân đội vội vàng ra tay, hơn mười chiêu đã tru sát toàn bộ võ giả Hóa Thần Cảnh của Cản Thi Phái.

Không có những luyện thi kia cản trở, những người Cản Thi Phái thật sự quá yếu ớt có thể, tùy ý đánh chết.

Người Thiết gia thở ra một hơi, chắp tay nói:

1.Tại hạ Thiết gia Thiết Vô Thanh, đa tạ Tô huynh kịp thời viện thủ. Người quân đội cũng chắp tay nói với Tô Tín:

2.Tại hạ phó tướng Long Vũ quân Triển Hồng Phi, đa tạ Tô đại nhân cứu giúp.

Người Thiết gia cũng biết quan hệ giữa Tô Tín và Thiết gia, cho nên Thiết Vô Thanh trực tiếp xưng hô Tô Tín là Tô huynh cũng được.

Nhưng Triển Hồng Phi không có quan hệ gì với Tô Tín, đành phải khách khí kêu một tiếng Tô đại nhân.

Tô Tín đối với Triển Hồng Phi nói:

1.Triển đại nhân không cần phải khách khí, ngày xưa đại tổng quản Long Vũ quân Tề Phi Dương Tề đại nhân đã giúp ta việc không nhỏ, đều là người Đại Chu, không cần khách khí như vậy.

Thiết Vô Thanh hừ lạnh nói:

1.Tại sao trong Côn Luân bí cảnh lại có người Cản Thi Phái? Không phải những gia hỏa này bị người Dịch Kiếm Môn giết không còn bao nhiêu sao? Vì sao xuất hiện tại nơi này?

Vừa nói, Thiết Vô Thanh đi tới lấy túi giới tử của bọn chúng.

Hắn không phải ham bảo vật, mà là tộc huynh Thiết Vô Cương bị người Cản Thi Phái đánh lén giết chết, thi thể đang ở

trong túi giới tử, đương nhiên Thiết Vô Thanh sẽ mang hắn về Thiết gia mai táng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 819 - Bạo Lộ (1)

Hai người Thiết Vô Thanh và Triển Hồng Phi xem như không may, tính cảnh giác của bọn họ không kém như vậy.

Nhưng mà đám người bọn họ đều cho rằng hiện tại mới vừa tiến vào Côn Luân bí cảnh, hơn nữa bọn họ cũng bảo trì trung lập tuyệt đối, cho nên cũng không có người xuất hiện ở nơi này ra tay với bọn họ.

Cho nên vừa mới không điều tra, Thiết Vô Cương bị đánh lén đánh chết, nếu hai người bọn họ không có Tô Tín viện thủ, không chừng cũng bị người Cản Thi Phái luyện thành một cỗ thi thể.

Nghe được Thiết Vô Thanh hỏi như vậy, Tô Tín chỉ cười cười, cũng không trả

lời.

Vấn đề này phức tạp, còn liên lụy đến Phương Cửu Nguyên trong tứ đại thần

bộ.

Dù sao Phương Cửu Nguyên có quan hệ với Cơ Ngôn Hạo, những đệ tử Cản Thi Phái lẫn vào thành Thịnh Kinh, Lục Phiến Môn không có báo cáo. Bọn họ gia nhập Sở Vương phủ, Lục Phiến Môn cũng không có báo cáo, nếu nói trong đó không có chuyện ẩn gì, dù sao Tô Tín sẽ không tin.

Chính vì như thế mới không thể nói lung tung, dù sao nơi này còn có thêm một Triển Hồng Phi, việc xấu trong nhà không thể tuyên dương ra ngoài.

- Đúng rồi Tô huynh, kế tiếp ngươi chuẩn bị đi nơi nào?

Thiết Vô Thanh hỏi.

Tô Tín nói:

1.Trong này cũng không phân rõ đông tây nam bắc, đi tới đâu thì tính tới đó. Thiết Vô Thanh lạnh lùng nói:

2.Ta đi cùng với Tô huynh ngươi, Thiết gia chúng ta có không ít người, ta sẽ thông tri vấn đề này với Thiết gia và người Lục Phiến Môn còn lại, vấn đề này tuyệt đối không thể tính như vậy!

Hắn cũng sợ người Cản Thi Phái lại đến âm thầm đánh lén, có thể theo chân cao thủ như Tô Tín cũng tốt.

Lúc này ở bên ngoài, khi bốn tên võ giả Hóa Thần Cảnh Cản Thi Phái bị giết, bọn họ lưu lại ngọc bài thân phận nổ tung, tên tiểu thái giám lập tức cao giọng nói:

- Bốn tên võ giả Hóa Thần Cảnh dưới trướng Sở Vương Cơ Ngôn Hạo bị giết!

Nơi này xôn xao không nhỏ, rốt cuộc trong Côn Luân bí cảnh xảy ra chuyện gì, tại sao lộn xộn như vậy, vừa vào mới đi vào không có bao lâu đã chết nhiều người như thế.

Lúc này Phương Cửu Nguyên bên phía Lục Phiến Môn lại cau mày.

Hắn biết rõ chết bốn người đều là người Cản Thi Phái, rốt cuộc bọn họ đã trêu vào ai mà lại bị giết?

Phải biết rằng trong Côn Luân bí cảnh hiện tại, trên cơ bản mọi người đều đánh loạn, có rất ít người sẽ bị truyền tống đến cùng một nơi.

Những người Cản Thi Phái có thể thông qua liên hệ với luyện thi bản thân nên tụ tập với nhau.

Cho nên Phương Cửu Nguyên rất khó hiểu ai có thể giết bốn người Cản Thi Phái, chẳng lẽ đối phương cũng bởi vì cơ duyên xảo hợp bị truyền tống đến cùng

một chỗ, cho nên mới có thể giết bốn người Cản Thi Phái?

Trong Côn Luân bí cảnh, Tô Tín cùng Thiết Vô Thanh và Triển Hồng Phi đi về một hướng, chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy vài tên người Đại Chu.

Nếu như là Hóa Thần Cảnh liền đánh tiếng với đối phương, đối phương là Thần Cung Cảnh sẽ chủ động né tránh.

Cùng là người Đại Chu, nơi này cũng không có bảo vật trân quý gì, không cần phải xé rách da mặt.

Lúc này phía trước có tiếng đánh nhau truyền tới, nhân số còn không ít.

Tô Tín và Thiết Vô Thanh cùng Triển Hồng Phi nhìn nhau, lúc này tiến nhanh về phía trước.

Trong một tòa hạp cốc, một phương bốn người, tám tên võ giả Hóa Thần Cảnh hỗn chiến không ngớt, bên ngoài còn có chút võ giả Thần Cung Cảnh đứng nhìn một đóa hoa đỏ thẫm cực lớn mà chảy nước miếng, nhưng bọn họ cũng biết, thứ này không phải bọn họ có thể ngấp nghé.

Trên hạp cốc có vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh, nhưng bọn họ không dám động

thủ.

Hai phe tranh đấu chính là người Sở vương Cơ Ngôn Hạo và Tương vương Cơ Ngôn Dự, ai dám loạn nhúng tay vào?

Kỳ thật người bên Cơ Ngôn Dự cũng không ít, có hơn mười người, nhưng võ giả Hóa Thần Cảnh chỉ có bốn người, còn lại đều là võ giả Tiên Thiên Thần Cung Cảnh, trong đó có người quen biết cũ với Tô Tín, Hạo Nhiên Chính Khí Vương Thế Phong.

Đương nhiên hiện tại Vương Thế Phong đã là nửa bước Nguyên Thần, đứng thứ chín Nhân Bảng.

Bên người Cơ Ngôn Dự có hai tên võ giả Thanh Thành kiếm phái và hai tên võ

giả Vương gia, bên phía Cơ Ngôn Hạo lại có một tên võ giả Thất Hùng Hội và ba tên võ giả Cản Thi Phái.

Dùng bốn đấu bốn, ban đầu thế lực ngang nhau nhưng kết quả bên phía Cơ Ngôn Dự bị áp chế hoàn toàn, sắc mặt Cơ Ngôn Dự biến thành vô cùng khó coi.

Thực lực ba người Cản Thi Phái không được tốt lắm, trong tay cũng chỉ có một con luyện thi, thậm chí còn yếu hơn võ giả Hóa Thần Cảnh cùng giai một bậc.

Nhưng cao thủ Thất Hùng Hội bên kia không tầm thường, có thể dùng lực lượng một người đấu ngang tay với bốn người Cơ Ngôn Dự.

Vị này chính là một trong hội chủ Thất Hùng Hội, ‘ Thám Hải Dạ Xoa ’ Đái Mạc Ngôn, đứng thứ sáu mươi tám Địa Bảng.

Hắn là người duy nhất trong năm hội chủ Thất Hùng Hội có thực lực Hóa Thần Cảnh, nhưng cũng là một trong số ít võ giả Hóa Thần Cảnh trên giang hồ đứng hàng Địa Bảng.

Đái Mạc Ngôn có thể trở thành một trong các hội chủ Thất Hùng Hội hiện tại không phải bởi vì hắn là hậu duệ người sáng lập Thất Hùng Hội năm xưa, mà là vì thực lực của hắn thậm chí có thể sánh bằng võ giả Dung Thần Cảnh, lúc này mới có thể ngồi vững ngôi vị.

Có hắn một người có năng lực đối địch với bốn người bên phía Cơ Ngôn Dự, hơn nữa những người Cản Thi Phái liên tục quấy rối đánh lén, bên phía Cơ Ngôn Dự đã tràn đầy nguy cơ.

Lúc nhìn thấy chuyện không ổn, Cơ Ngôn Dự đành phải oán hận nói:

- Cơ Ngôn Hạo, ta giao Xích Dương Hoa cho ngươi, dừng tay đi.

Xích Dương Hoa là thiên tài địa bảo cực kỳ trân quý, có thể luyện chế ra một loại đan dược cho võ giả Nguyên Thần Cảnh tu luyện.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 820 - Bạo Lộ (2)

Thứ này đã tuyệt tích ở bên ngoài, hơn mười năm chưa từng xuất hiện qua.

Thật ra Cơ Ngôn Dự phát hiện ra Xích Dương Hoa trước, đương nhiên hắn muốn bỏ vào trong túi, nhưng không nghĩ tới hắn chưa ngắt lấy, Cơ Ngôn Hạo cũng đã xuất hiện, không nói hai lời liền đoạt đi.

Nghe được Cơ Ngôn Dự nói thế, trên gương mặt thanh tú của Cơ Ngôn Hạo lộ ra nụ cười khinh thường:

1.Hoàng huynh ah hoàng huynh, ngươi đúng là quá ngây thơ, đương nhiên cũng quá phế vật.

2.Giấu tài lâu như vậy, trong bóng tối có Vương gia âm thầm ủng hộ, hơn nữa còn cướp được Thanh Thành kiếm pháp của Cơ Ngôn Thành ngu ngốc ủng hộ, hiện tại chỉ có chút thực lực này, thật sự đáng thương ah.

Cơ Ngôn Hạo lắc đầu, ánh mắt lộ ra một tia thương xót:

1.Ngươi cho rằng hiện tại là lúc nào?

2.Hiện tại là thời điểm tranh giành vị trí hoàng trữ, không phải tiểu hài tử chơi đùa, không cần phải chơi như vậy.

3.Hiện tại không thừa dịp ngươi thực lực không đủ giải quyết thủ hạ dưới trướng của ngươi, chẳng lẽ còn chờ ngươi tập trung thủ hạ trong tay lại, sau đó lại tranh đoạt Nhân Hoàng kiếm với ta hay sao?

Cơ Ngôn Hạo quát lên:

1.Mang tiền bối! Tru sát toàn bộ bọn chúng, đến lúc đó ta sẽ ngăn cản lửa giận của Thanh Thành kiếm phái cùng Vương gia!

Đái Mạc Ngôn cười cười lạnh lùng, trường thương trong tay đâm tới, trong nháy mắt cương khí màu lam nổ tung ầm ầm, thiên địa nguyên lực chung quanh sinh ra gợn sóng mắt thường có thể thấy được.

Sắc mặt Cơ Ngôn Dự lập tức thay đổi.

Trước kia Cơ Ngôn Dự rất ít xuất hiện trong các hoàng tử, đây cũng là do hắn cố ý ẩn nhẫn.

Cho nên hắn thật sự không hiểu Cơ Ngôn Hạo dùng thủ đoạn âm tàn, tâm tư tàn nhẫn mà nổi danh.

Đương nhiên hắn hiện tại đã hiểu, Cơ Ngôn Hạo không chỉ thủ đoạn âm tàn, càng điên cuồng đến cực điểm!

Nếu hắn không chiếm được vị trí hoàng trữ, chỉ bằng hành động của hắn hôm nay, có thể nói đã triệt để kết thành tử thù với Vương gia và Thanh Thành kiếm phái.

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên đám người ngoài sơn cốc tránh đi, đám người Tô Tín đi tới.

Ba đạo khí tức võ giả Hóa Thần Cảnh đột nhiên hàng lâm, hơn nữa còn có dáng vẻ hùng hổ, đám người đang ra tay không hẹn mà cùng thu tay lui lại.

Nhìn thấy ba người Tô Tín tới đây, Cơ Ngôn Hạo lập tức cau mày nói:

1.Tô đại nhân, các ngươi có ý gì? Ta nhớ Lục Phiến Môn Thiết gia cùng Long Vũ quân các ngươi đều bảo trì trung lập, hiện tại các ngươi muốn ngăn cản bổn vương sao?

Tô Tín cười lạnh nói:

1.Trung lập? Tương vương điện hạ nói đúng, chúng ta thật bảo trì trung lập, nhưng không biết tại sao có một ít người không muốn chúng ta trung lập, không nên ép chúng ta ra tay, chúng ta tới đây thì làm sao?

Cơ Ngôn Hạo biến sắc, hắn lạnh lùng nói:

1.Tô đại nhân ngươi có ý gì? Tô Tín cười lạnh nói:

2.Ta có ý gì? Như vậy phải hỏi mấy vị Cản Thi Phái bên cạnh ngươi a?

3.Hiện tại Cản Thi Phái hợp tác với Tương vương điện hạ đúng không? Bọn chúng cũng xem như thủ hạ của ngươi?

4.Đáng tiếc có người lòng tham chưa đủ, cầm đồ của ngươi nhưng không nghe lời ngươi, như vậy không nên trách chúng ta ra tay.

Nghe xong vấn đề này liên quan tới Cản Thi Phái, Cơ Ngôn Hạo lập tức quay đầu nhìn ba người Cản Thi Phái, ánh mắt lộ ra vẻ âm tàn.

Người bên ngoài âm thầm kinh hô một tiếng, thì ra bọn họ chính là người Cản Thi Phái.

Dù sao Cản Thi Phái cũng đã biến mất trong tầm mắt mọi người vài chục năm, một ít võ giả Hóa Thần Cảnh lại có thể nhận ra bọn họ là người Cản Thi Phái, những võ giả Thần Cung Cảnh không thể nhìn ra nền móng của đám người kia.

Dù sao thời điểm tuổi bọn họ không lớn, Cản Thi Phái cũng đã biến mất trong võ lâm.

Vừa nghe đám người kia là người Cản Thi Phái thì trên mặt bọn họ lộ ra vẻ chán ghét.

Đối với những võ giả Đại Chu này mà nói, chỉ cần ngươi không phạm tội, bọn

họ sẽ không quản ngươi có phải người trong ma đạo hay không.

Nhưng là Cản Thi Phái đào mộ tổ của người ta, thủ đoạn làm việc như vậy, mặc kệ ngươi là người chính đạo hay ma đạo cũng tốt, đều là việc làm cho người ta thập phần chán ghét.

Cơ Ngôn Hạo dùng ánh mắt âm lãnh nhìn ba người Cản Thi Phái, hắn cảm giác những người này nhất định đã làm chuyện gạt mình.

Ba người Cản Thi Phái lúc này hơi kinh nghi bất định, chẳng lẽ là bốn người khác động thủ đã bị phát hiện?

Cơ Ngôn Hạo thật sự từng nói với người Cản Thi Phái khi động thủ trong Côn Luân bí cảnh không được động tới người Lục Phiến Môn, quân đội và một ít công hầu Đại Chu trung lập.

Hiện tại động thủ với bọn họ, rất có thể sẽ chọc giận bọn họ.

Cơ Ngôn Hạo tự cho rằng thủ hạ của mình rất cao, nhưng không phải ngu ngốc, như vậy sẽ chọc giận tất cả võ giả trung lập trong Côn Luân bí cảnh, lần này hắn đừng mong cướp được Nhân Hoàng kiếm.

Nhưng người Cản Thi Phái cũng có ý định chính mình, thực lực bọn họ bây giờ đã yếu, hợp tác với Cơ Ngôn Hạo cũng lâm

vào yếu thế, cơ hội lần này thật sự quá tốt, nếu không phải giết một ít người chế thành luyện thi, bọn họ thật sự không cam lòng.

Cho nên bọn họ trước khi tiến vào Côn Luân bí cảnh đã nghe võ giả Dung Thần Cảnh Cản Thi Phái nói qua, cẩn thận đánh lén vài người, chỉ cần chuyện không náo lớn sẽ không bị phát hiện.

Hiện tại xem ra bốn người đã thất thủ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 821 - Đen Ăn Đen (1)

Đương nhiên ba người Cản Thi Phái sẽ không có khả năng thừa nhận chuyện này, nếu không thật sự chọc rất nhiều người tức giận.

Tuy Tô Tín trực tiếp cười lạnh nói:

1.Như thế nào, dám làm còn không dám thừa nhận sao? Bốn người Cản Thi Phái các ngươi âm thầm đánh lén giết bộ đầu Hóa Thần Cảnh Thiết Vô Cương của Lục Phiến Môn, chuyện này ta phải lấy công đạo!

Triển Hồng Phi lạnh lùng đứng ra, nói:

1.Nếu không có Tô đại nhân kịp thời xuất thủ cứu giúp, chỉ sợ ta và Thiết đại nhân cũng khó tránh một kiếp!

Vừa nói ra lời này, toàn trường lập tức xôn xao, trong lòng tự nhủ lá gan Cản Thi Phái cũng quá lớn một chút, lại dám công nhiên ra tay trong Côn Luân bí cảnh.

Cơ Ngôn Hạo cũng tức giận nhìn ba người Cản Thi Phái, hắn không nghĩ tới Cản Thi Phái làm việc ngu ngốc như vậy, lại dám chơi thủ đoạn nhỏ bắt hắn vác cái nồi này trên lưng.

Phải biết rằng lúc trước thế lực liên thủ với Cơ Ngôn Hạo cũng không chỉ có một Cản Thi Phái, cuối cùng Cơ Ngôn Hạo lại

chọn Cản Thi Phái thực lực yếu nhất, đó là vì người Cản Thi Phái dễ khống chế.

Mặt khác những người kia đều xuất thân tông môn đỉnh cấp, có một phần sẽ nghe lệnh của Cơ Ngôn Hạo, đại bộ phận sẽ nghĩ tới lợi ích của tông môn trước.

Ví dụ như vừa rồi hắn bảo Đái Mạc Ngôn giết người Vương gia cùng Thanh Thành kiếm phái người, nếu Cơ Ngôn Hạo không nói do bản thân mình gánh vác tội danh này, Đái Mạc Ngôn sẽ không động thủ.

Võ giả Hóa Thần Cảnh đặt ở tông môn nào cũng là lực lượng trung kiên, bọn họ tham dự tranh đoạt vị trí hoàng trữ này cũng vì gia tăng thêm lợi ích cho tông môn của mình mà thôi, cho dù không lấy được vị trí này, cũng sẽ không dễ dàng hạ sát thủ với tông môn khác.

Nếu không một khi có võ giả Hóa Thần Cảnh bị giết, song phương sẽ kết thành thù hận không chết không thôi.

Cản Thi Phái đối với Cơ Ngôn Hạo mà nói còn dễ khống chế hơn Thất Hùng Hội, dù sao bây giờ Cản Thi Phái yêu cầu được giúp mình, Cản Thi Phái sẽ yếu thế khi hợp tác như vậy.

Nhưng hắn cũng không nghĩ tới những người Cản Thi Phái lại lớn mật như vậy, cũng dám làm trái mệnh lệnh của mình.

Ngay cả như vậy, Cơ Ngôn Hạo cũng không thể thừa nhận, nếu không hắn đã có thể thành bia cho người ta ngắm.

1.Tô đại nhân, nói chuyện phải có chứng cớ, chỉ dựa vào lời nói một phía của các ngươi, dựa vào cái gì nói người Cản Thi Phái động thủ với các ngươi?

Cơ Ngôn Hạo lạnh lùng nói.

Trong mắt Thiết Vô Thanh xuất hiện một tia giận dữ, muốn lấy thi thể Thiết Vô Cương ra, nhưng lại bị Tô Tín ngăn lại.

1.Lục Phiến Môn chúng ta làm việc không cần chứng cớ. Tô Tín đứng ra lạnh lùng nói một câu.

Thiết Vô Thanh vốn sững sờ, sau đó cười nói:

- Đúng vậy, Lục Phiến Môn chúng ta làm việc không cần chứng cớ!

Vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh đang xem trò vui bên ngoài sơn cốc lại dùng sắc mặt âm trầm đi đến bên người Tô Tín.

Bọn họ đều là người Lục Phiến Môn Thiết gia, cho dù không họ Thiết nhưng cũng thuộc về người Thiết gia.

Đúng như Tô Tín nói, Lục Phiến Môn làm việc không cần chứng cớ, Tô Tín và Thiết Vô Thanh nói là người Cản Thi Phái giết Thiết Vô Cương, vậy bọn họ khẳng định đã giết Thiết Vô Cương, đây là việc không cần nghi ngờ.

Lúc này vài tên cường giả quân đội mặc chiến giáp đứng ra, lạnh lùng nói:

- Đúng thế, Long Vũ quân ta cũng không cần chứng cớ!

Thân là một trong ba đại dã chiến quân Đại Chu, Long Vũ quân có hơn mười phó tướng Hóa Thần Cảnh.

Hơn nữa người quân đội đều ôm thành một đám, nếu Triển Hồng Phi đã đứng ra, bọn họ còn cần hoài nghi sao?

Hai bên có hơn mười tên võ giả Hóa Thần Cảnh, loại áp lực cường đại này cho dù là Cơ Ngôn Hạo cũng không ngăn cản nổi, sắc mặt ba tên Cản Thi Phái tái nhợt.

Đái Mạc Ngôn thấy thế cau mày, lập tức tránh qua một bên.

Thất Hùng Hội đã sớm biết rõ Cơ Ngôn Hạo hợp tác với Cản Thi Phái.

Kỳ thật bọn họ cũng rất phản đối hợp tác với gia hỏa người không ra người, quỷ không ra quỷ như Cản Thi Phái.

Cơ Ngôn Hạo khư khư cố chấp, bọn họ cũng không thể quá mức nói cái gì, chỉ có thể thôi.

Nhưng hiện tại xem ra, quả nhiên gia hỏa này không đáng tin cậy, thành sự không có, bại sự có dư!

Đái Mạc Ngôn đứng hàng Địa Bảng, thực lực có mạnh hơn nữa nhưng không cuồng vọng tới mức một đấu mười trong cùng giai.

Cho nên hắn lập tức tránh ra, tỏ rõ lập trường, chính mình chỉ trợ giúp Cơ Ngôn Hạo, sẽ không có chút quan hệ với đám gia hỏa chỉ biết đào mộ tổ của người khác.

Cơ Ngôn Hạo trầm giọng nói:

1.Tô đại nhân, ta sẽ cho các ngươi công đạo chuyện Cản Thi Phái đã làm, nhưng phải chờ tới khi rời khỏi Côn Luân bí cảnh sẽ nói sau.

2.Các ngươi yên tâm, cho dù Lục Phiến Môn và quân đội, ta sẽ cho các ngươi bàn giao thỏa mãn.

Cản Thi Phái làm ra loại chuyện ngu ngốc này tuy đáng giận, nhưng nơi này là Côn Luân bí cảnh, Cản Thi Phái đã chết bốn người, hiện tại ba người này cũng chết, bên cạnh hắn chỉ có ba võ giả Thất Hùng Hội, hắn làm sao tranh đoạt Nhân Hoàng kiếm với các hoàng tử?

1.Công đạo? Nợ máu trả bằng máu, giết người Lục Phiến Môn ta, làm sao có thể mặc cho chúng sống nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật?

Tô Tín hừ lạnh một tiếng, Phi Huyết Kiếm trong tay trực tiếp ra khỏi vỏ, trong nháy mắt khí huyết sát bay thẳng đến chân trời, có âm thanh ác quỷ kêu rên gào thét, sắc mặt ba người Cản Thi Phái tái nhợt.

Ba tên võ giả Cản Thi Phái vội vàng quay người bỏ chạy, nhưng nơi này có hơn mười tên võ giả Hóa Thần Cảnh, bọn chúng làm sao chạy thoát?

Hơn mười tên võ giả Hóa Thần Cảnh ra tay uy thế tương đối cường hãn, chỉ trong nháy mắt, ba tên võ giả Cản Thi Phái bị phanh thây, sắc mặt Cơ Ngôn Hạo trầm xuống.

Lần này hắn dẫn người Cản Thi Phái vào Côn Luân bí cảnh đều bị diệt, lực lượng tổn thất hơn phân nửa.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 822 - Đen Ăn Đen (2)

Cơ Ngôn Hạo âm lãnh nhìn Tô Tín, hắn lạnh lùng nói:

- Chúng ta đi!

Nói xong, Cơ Ngôn Hạo trực tiếp dẫn theo đám người Đái Mạc Ngôn rời đi.

Cơ Ngôn Dự thở ra một hơi, chắp tay nói với Tô Tín:

1.Đa tạ Tô đại nhân viện thủ, nếu không phải các ngươi tới kịp thời, chỉ sợ thủ hạ của ta và Xích Dương Hoa đều mất đi, chờ sau khi rời khỏi Côn Luân bí cảnh, bổn vương sẽ cảm tạ.

Lúc này Tô Tín lại vung tay lên nói:

1.Dường như Tương vương điện hạ đã hiểu lầm a? Xích Dương Hoa là của chúng ta, từ lúc nào thành của ngươi?

Cơ Ngôn Dự lập tức trợn mắt há hốc mồm, Tô Tín có ý gì? Đen ăn đen?

Hắn vội vàng nói:

1.Tô đại nhân, nhưng ta phát hiện Xích Dương Hoa trước, ta cũng đã chuẩn bị ngắt lấy, Cơ Ngôn Hạo mới bỗng nhiên tới muốn cướp đoạt.

Tô Tín nhún nhún vai nói:

1.Việc này có quan hệ gì với chúng ta? Dùng thực lực các ngươi khẳng định không giữ được Xích Dương Hoa, nếu chúng ta không tới, Xích Dương Hoa sẽ bị

Cơ Ngôn Hạo cướp đi.

1.Cho nên có thể nói chúng ta cướp đoạt Xích Dương Hoa trong tay Cơ Ngôn Hạo, cũng không có chút quan hệ gì với Tương vương điện hạ.

Tô Tín nói là ‘ chúng ta ’, hiển nhiên hắn chuẩn bị liên hợp đám người Lục Phiến Môn và Long Vũ quân nuốt lấy Xích Dương Hoa.

Dùng Xích Dương Hoa làm tài liệu có thể luyện ra đan dược cần thiết cho võ giả Nguyên Thần Cảnh, cũng là đan dược cao cấp giống như Đại Hoàn đan.

Xích Dương Hoa lớn như vậy có thể luyện ra bao nhiêu đan dược? Chỉ sợ hơn mười khỏa ah.

Đối mặt với thứ trân quý như vậy, tên tuổi một hoàng tử như Cơ Ngôn Dự không thể trấn được bọn họ.

Người Thiết gia và mấy vị Long Vũ quân lập tức bừng tỉnh đại ngộ, ẩn ẩn vây quanh.

Vừa rồi bọn họ không dám tranh đoạt với hai hoàng tử Cơ Ngôn Dự cùng Cơ Ngôn Hạo, hai người bọn họ cộng lại có tám tên võ giả Hóa Thần Cảnh, hơn nữa có thân phận hoàng tử nên không ai dám đoạt.

Nhưng hiện tại xảy ra chuyện này, Tô Tín liên hợp người Long Vũ quân cùng Lục Phiến Môn với nhau, cũng hoàn toàn áp chế Cơ Ngôn Hạo rời đi, một Cơ Ngôn Dự không thể trấn được bọn họ.

Cơ Ngôn Dự nhìn đám người Tô Tín, trong nội tâm tức giận nhưng không thể làm gì.

Trước mặt lợi ích, tên tuổi một hoàng tử Đại Chu của hắn không thể trấn được bọn họ, huống chi những người này đều bảo trì trung lập, mục tiêu chủ yếu của mình đi vào Côn Luân bí cảnh chính là vì cướp lấy Nhân Hoàng kiếm, nếu bởi vì một bảo vật mà đắc tội bọn họ, bị bọn họ ngáng chân vào thời điểm cướp đoạt Nhân Hoàng kiếm, vậy được không bù mất.

Cho nên Cơ Ngôn Dự cắn răng nói:

- Chúng ta đi!

Dứt lời, hắn trực tiếp dẫn thủ hạ rời đi.

Người Vương gia bên này, Vương Thế Phong dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tô

Tín.

Nhớ ngày xưa ở trên Giang Nam hội, thực lực Tô Tín vẫn tương tự với hắn.

Kết quả hiện tại Tô Tín đã là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, cường giả uy chấn một phương trong Lục Phiến Môn, đã có thể tranh phong với những cường giả thế hệ trước.

Mà bây giờ trong Nhân Bảng, những tốp mười Nhân Bảng ngày xưa đều trùng kích Nguyên Thần Cảnh.

Lâm Trường Hà, Hà Hưu, Tiêu Hoàng, Tô Tín đã đột phá tới Hóa Thần Cảnh, ‘ Hỏa Vực Ma Thần ’ Diễn Na La đã sớm đạt tới nửa bước Nguyên Thần Cảnh, đột phá chỉ là vấn đề thời gian.

‘ Xích Tùng Chân Nhân ’ Phong Lâm Tử đoạn thời gian trước cũng bắt đầu bế quan, chờ sau khi hắn xuất quan, đoán chừng đã có thể đột phá đến Hóa Thần Cảnh.

Nghĩ tới đây Vương Thế Phong xiết chặc nắm đấm.

Cho dù con đường hắn đi rất bình thưởng nhưng không đại biểu hắn không có tâm tranh cường háo thắng.

Người Nhân Bảng ngày xưa đã vượt qua hắn một bước dài, hắn cũng phải bắt nhanh cố gắng, không thể bị bọn họ bỏ rơi quá nhiều.

Tô Tín chỉ vào Xích Dương Hoa và nói:

1.Các vị, hiện tại cũng nên phân thứ này, chúng ta có mười hai người, Xích Dương Hoa có mười ba múi, vừa vặn một người một.

1.Nếu ai muốn phần hơn, vậy thì tốn hao tài nguyên đồng giá mua lại, sau đó chia đều những người khác, các vị định như thế nào?

Triển Hồng Phi thuơng lượng với đám người Long Vũ quân và nói:

1.Tô đại nhân, ân tình lúc trước ngươi cứu mạng tại hạ còn chưa cảm tạ, huống chi lần này cũng do ngươi dẫn đầu chúng ta bức hai hoàng tử rời đi, phần còn dư ngươi cầm đi.

Người Long Vũ quân tương đối hiền hậu, bọn họ cũng biết nếu không có Tô Tín, người Long Vũ quân và Lục Phiến Môn Thiết gia không có khả năng liên hợp với nhau, cho nên Tô Tín lấy thêm một cũng bình thường, hơn nữa người Thiết gia biết rõ Tô Tín là tâm phúc củaThiết Chiến, tự nhiên cũng không có ý kiến.

Cho nên Tô Tín cũng sẽ không khách khí, trực tiếp thu hai múi Xích Dương Hoa vào túi giới tử.

Thiết Vô Thanh hỏi:

- Tô đại nhân, ngươi chuẩn bị đi cùng chúng ta chứ?

Tô Tín nhìn một bóng người phương xa, ánh mắt lộ ra một tia tinh mang, lắc lắc đầu nói:

- Các vị đi trước, ta còn có việc.

Thiết Vô Thanh nghe vậy gật gật đầu, hắn biết rõ Tô Tín là kẻ tài cao gan cũng lớn, một mình hành động có thể đạt được nhiều thứ hơn so với đi cùng bọn họ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 823 - Thiên Tài Địa Bảo (1)

Tô Tín tách ra khỏi mọi người là vì hắn nhìn thấy Đỗ Bái.

Hắn chỉ có thực lực Thần Cung Cảnh, phần lớn thời gian chỉ sửa mái nhà dột trong Côn Luân bí cảnh, không có Tô Tín bên cạnh sẽ không dám đi loạn.

1.Tô đại nhân, ta xem như tìm được ngươi, chậc chậc, nơi này thật không an toàn a, có không ít kẻ điên như Cản Thi Pháit, trên đường còn muốn ăn cướp ta đấy.

Đỗ Bái lòng còn sợ hãi nói ra.

Tô Tín cười nói:

1.Ngươi mặc một thân đạo bào như vậy, đương nhiên sẽ có người ra tay với ngươi, ngươi không phải theo chân người quân đội đi vào sao? Ngươi thay đổi một thân chiến giáp, ta đoán không có ai dám động thủ với ngươi.

Trong Côn Luân bí cảnh này, không phải người triều đình thì cũng là người giang hồ.

Thân là người triều đình, cho dù là quân đội hay Lục Phiến Môn hoặc những công hầu Đại Chu, bọn họ nhất định không

động thủ với nhau.

Nếu là người giang hồ lạc đàn thì bọn họ không ngại động thủ, dù sao nơi này là thành Thịnh Kinh, cho dù thật ăn cướp đối phương thì có gì phải sợ?

Đỗ Bái lắc lắc đầu nói:

- Đồ kiếm cơm nên không dễ dàng cởi ra, Tô đại nhân, thứ này giao cho ngươi.

Nói xong, Đỗ Bái xuất ra một khối hồng bảo thạch được đánh bóng cực kỳ tinh xảo giao cho Tô Tín.

Tô Tín nhìn một chút, thứ này là ngọc thạch đặc thù, cầm trong tay vẫn còn ấm.

1.Đây là thứ gì? Tô Tín hỏi. Đỗ Bái nói ra:

2.Phỏng chế viên bảo thạch Thần Tiêu Thiên Long Kiếm được gắn trên Nhân Hoàng kiếm, mấy ngày nay ta vẫn phỏng chế viên bảo thạch này, trên cơ bản có thể tương tự chín thành chín.

3.Nếu Tô đại nhân ngươi thật nhận được Nhân Hoàng kiếm, có thể âm thầm mang thứ thế vào, đây chỉ là viên bảo thạch trang trí mà thôi, cho nên có thể tùy ý lấy xuống.

Tô Tín gật gật đầu, hắn không nghĩ tới Đỗ Bái còn rất đa tài đa nghệ, thậm chí còn có tay nghề cao siêu như thế.

1.Vậy thì tốt, ngươi phụ trách bói toán phương vị, chúng ta đi tìm Nhân Hoàng

kiếm.

Tô Tín nói ra.

Đỗ Bái lắc đầu cười nói:

1.Ta đã bói xong phương vị Nhân Hoàng kiếm, huống chi sau khi đi vào Côn Luân bí cảnh thì ta mới phát hiện, trong nơi này được một đại trận bao phủ, phỏng chế Nhân Hoàng kiếm nằm ở trung ương đại trận.

2.Hiện tại trận pháp còn chưa mở ra, chúng ta đi cũng không lấy được Nhân Hoàng kiếm, không bằng như vậy, Tô đại nhân,

hai chúng ta liên thủ đi một chuyến, ta suy tính phương vị thiên tài địa bảo, ngươi ra tay cướp lấy, sau cùng chia 3:7, ta

ba ngươi bảy, như thế nào?

Có chuyện tốt như vậy, đương nhiên Tô Tín không ngại, Tô Tín trực tiếp gật đầu đáp ứng.

Hiện tại Tô Tín mới xem như biết rõ vì cái gì Thiếu Lâm tự lúc trước dẫn theo Tà Linh đạo nhân.

Thật sự là vì ở nơi này có võ giả tinh thông tính toán thiên cơ sẽ chiếm ưu thế rất lớn.

Hiện tại những hoàng tử kia không biết vị trí Nhân Hoàng kiếm, chỉ sợ vẫn còn lo lắng tìm kiếm trong Côn Luân bí cảnh, thật tình không biết đợi đến lúc trận pháp mở ra thì ai cũng có tư cách tiến vào trong đó.

Hơn nữa có một gã tinh thông thiên cơ tính toán theo công thức võ giả tại, tìm kiếm những thiên tài địa bảo kia tỷ lệ cũng là có thể bay lên mấy lần.

Trong Côn Luân bí cảnh có nhiều thiên tài địa bảo nhưng không nhiều tới mức như rau cải trắng, tùy tiện đi là có thể dẫm một đống lớn.

Nơi lớn như vậy và nhân số quá nhiều, dùng hơn mười ngày là có thể càn quét một lần, nhưng vấn đề là bọn họ hiện tại chỉ có thời gian ba ngày, cho nên cần phải có phương vị chính xác mới được.

Đỗ Bái thân là đệ tử Luân Chuyển Vương, tối thiểu hắn cũng học được tạo nghệ bói toán.

1.Hướng chính đông phương chừng hai mươi dặm có thứ tốt, chúng ta qua đi

xem.

Đỗ Bái bấm đốt ngón tay một phen và nói ra.

Tô Tín im lặng hỏi:

- Đâu là hướng đông?

Côn Luân bí cảnh tự thành thế giới, trong này đều là ban ngày, cũng không có mặt trời lên xuống, trên bầu trời chỉ có ánh sáng vô tận.

Trong tình huống như thế, Tô Tín trên cơ bản đã triệt để không phân rõ đông tay nam bắc.

Đỗ Bái gãi gãi đầu, vội vàng chỉ rõ một hướng cho Tô Tín biết.

Hai người tới một sơn động cực lớn, bên trong có một con mãng xà lớn như đầu người và dài hơn mười mét chiếm cứ.

Không biết mãng xà sống bao nhiêu năm, trên trán mơ hồ có nổi mục giống như có long giác phá thể mà ra, mười phần thần dị.

Nhìn thấy hai người Tô Tín tới đây, mãng xà nơi này nhìn hai người và gào thét, sau đó lao nhanh về phía Tô TÍn.

- Thứ này chính là yêu sao?

Tô Tín hứng thú nhìn mãng xà cực lớn, sinh vật thần dị như thế, hắn lần đầu tiên nhìn thấy.

Đỗ Bái lắc lắc đầu nói:

1.Thứ này còn kém xa mới tính là Yêu tộc, cao lắm chỉ là mãng xà sống lâu năm mà thôi.

2.Thứ này có thể thường xuyên gặp trong rừng sâu núi thẳm tại Nam Man và Đông Di, không kỳ lạ quý hiếm.

Tô Tín gật gật đầu, bắn ra mấy đạo kiếm khí đánh vào người mãng xà nhưng lại có tia lửa và âm thanh như kim loại va chạm nhau, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín không thể tạo thành tổn thương với mãng xà.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 824 - Thiên Tài Địa Bảo (2)

Tô Tín quay đầu hỏi:

1.Đây chính là mãng xà thường xuyên gặp trong Nam Man và Đông Di sao? Ngươi xác định ngươi không phải đang trêu chọc ta? Ta là võ giả xuất thân Tương Nam, trong rừng rậm Tương Nam không có thứ khủng bố như vậy.

Dùng cường độ Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín hiện tại đủ để miểu sát võ giả Thần Cung Cảnh tầm thường.

Nhưng kiếm khí của hắn đánh lên người mãng xà cũng chỉ sinh ra tia lửa mà thôi, cho dù Tô Tín không có sử dụng toàn lực nhưng vẫn có thể nhìn ra lực phòng ngự của mãng xà kinh người cỡ nào.

Đỗ Bái xấu hổ cười cười, nói:

1.Sai lầm, thuần túy là sai lầm, nơi này có nguyên khí thiên địa nồng đậm hơn bên ngoài mười mấy lần, cho nên khả năng xuất hiện một chút dị biến cũng rất bình thường.

Tô Tín lắc đầu, Đỗ Bái cũng giống như sư phụ Luân Chuyển Vương của hắn, có chút giai đoạn không đáng tin cậy.

Lúc này mãng xà đã bổ nhào tới trước người bọn họ, Tô Tín có thể cảm nhận được mùi tanh hôi truyền đến.

Tô Tín không có thời gian đùa giỡn với súc sinh này, cho nên hắn tay trực tiếp cầm lấy Phi Huyết Kiếm, kiếm còn chưa ra khỏi vỏ nhưng khí huyết sát cũng đã

xông lên trời.

Sát cơ kinh người làm thân thể Đỗ Bái khẽ run rẩy, cảm giác lạnh buốt bao phủ toàn thân, vội vàng cách Tô Tín xa một ít.

Còn chưa chờ Tô Tín chém ra một kiếm, mãng xà cảm giác được cái gì đó nên trực tiếp quay người bỏ chạy, tốc độ cực nhanh, chưa bao lâu đã không còn bóng dáng.

So với người, cảm giác sát khí của những động vật như vậy mẫn cảm kinh người, khí huyết sát trên Phi Huyết Kiếm của Tô Tín xông lên trời đã hù mãng xà bỏ chạy.

Bỏ chạy cũng tốt, tránh khỏi Tô Tín lãng phí thời gian.

Hai người tiến vào trong hang động xem xét, con mãng xà kia đang thủ hộ một cây cỏ bảy lá kỳ lạ, phía trên còn mang theo hương thơm động lòng người.

Tô Tín không nhận ra nó là gì nhưng ánh mắt Đỗ Bái lộ ra vẻ vui mừng, nói:

1.Cửu Diệp Tiên Linh Thảo, hiện tại đã sinh trưởng đến lá thứ bảy, thứ tốt ah. Tô Tín trực tiếp nói với Đỗ Bái:

2.Ngươi thu đi, sau khi quay về sẽ phân phối.

Đều giao đồ vật cho Đỗ Bái đảm bảo phân phối, Tô Tín cũng không sợ hắn đen ăn đen thu đồ của mình.

Đều là người trong Địa phủ, Tô Tín là đồng lứa với sư phụ Luân Chuyển Vương của hắn, nếu Đỗ Bái dám đen ăn đen đồ của mình, chờ đợi hắn không phải chỉ bị trục xuất khỏi Địa phủ, thậm chí còn bị phế võ công và tru sát.

Trog quy củ trọng yếu nhất của Địa phủ là không được tính kế lẫn nhau, không thể tàn sát lẫn nhau.

Nếu không một khi người trong Địa phủ có cảm giác không an toàn, không bảo

trì tín nhiệm tuyệt đối với nhau, Địa phủ cần thiết tồn tại hay không?

Cho nên người Địa phủ cực lực tránh điểm này.

Thu hoạch được thứ tốt, mặt mũi Đỗ Bái hớn hở bắt đầu bói toán, hắn nhanh chóng có kết quả và chỉ về một hướng:

- Có thứ tốt cách đây mười dặm.

Tô Tín dẫn theo Đỗ Bái đi thẳng về phương hướng kia, nhưng lại phát hiện nơi này bị người ta chiếm, phải nói là hai nhóm người tranh đoạt lẫn nhau.

Hai nhóm người này là công hầu Đại Chu, hai bên đều có ba người, đang tranh đoạt gốc thực vật kỳ dị có trái cây màu đen.

Tất cả công hầu lớn nhỏ của Đại Chu có hơn trăm người, những người này đương nhiên cũng không phải đều đoàn kết nhất trí với nhau.

Nếu là bình thường quan hệ không tệ gặp được loại chuyện này còn có thể thu vào trong túi mình trước tiên, sau đó đi ra ngoài lại phân phối.

Hiện tại hai bên tranh chấp với nhau, hiển nhiên là người hai phái khác nhau.

Trong những người này, Tô Tín còn nhìn thấy một người quen biết cũ, đó chính là Long Hoa Hầu Trần Thiên Chi bên người Cơ Ngôn Thành.

Đương nhiên có lẽ Trần Thiên Chi hiện tại đã thay đổi địa vị, hắn đổi sang ai thì Tô Tín không biết.

Nhìn thấy Tô Tín đến đây, hai nhóm người vô cùng cảnh giác.

Long Hoa Hầu và một người đối diện hỏi:

- Tô đại nhân, ngươi muốn làm gì?

Tô Tín chỉ vào gốc thực vật hai nhóm người đang tranh đoạt, nói:

- Đương nhiên là muốn nó rồi.

Tên công hầu Đại Chu lạnh lùng nói:

1.Tô đại nhân, làm việc phải giảng quy củ, là chúng ta phát hiện Hắc Vụ La trước tiên.

2.Quy củ? Tô Tín cười ha hả nói:

3.Vị Hầu gia này hẳn là Đông Lâm Hầu đúng không? Nghe nói lúc ngươi tuổi còn trẻ đã theo Đại Chu chinh chiến Trung Nguyên, tại sao hiện tại lại nói ra những lời buồn cười như thế?

4.Quy củ duy nhất ở nơi này là nắm đấm! Ta muốn thứ này, hiện tại ai trong các ngươi có ý kiến?

Tô Tín nói lời này có phần quá kiêu ngạo, hai người bên phía Long Hoa Hầu cũng muốn động thủ nhưng lại bị Long Hoa Hầu ngăn lại, hơn nữa âm thầm truyền âm cho bọn họ hai câu, lúc này mới trấn an bọn họ.

Nói thật hắn đã nhìn thấy Tô Tín khủng bố, ba võ giả Hóa Thần Cảnh dưới trướng Cơ Ngôn Thành đều bị Tô Tín giết

chết, thậm chí bọn họ không có cơ hội chạy trốn, loại thực lực này quả thật quá khủng bố.

Huống chi bọn họ những công hầu Đại Chu bọn họ về sau cũng phải lăn lộn trong thành Thịnh Kinh, Tô Tín hiện tại chính là tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, đệ tử nhà bọn họ phạm tội có thể phải cầu cạnh Tô Tín.

Vì một chút lợi ích đắc tội Tô Tín thực lực cường đại, hơn nữa Tô Tín còn có thể trực tiếp quản bọn họ, mua bán như vậy không có lợi nhất.

Cho nên Long Hoa Hầu Trần Thiên Chi trực tiếp truyền âm nói làm bọn họ tỉnh táo lại, muốn ba người kia làm chim đầu đàn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 825 - Nhượng Bộ (1)

Tô Tín nói chuyện hung hăng càn quấy làm cho đám người Đông Lâm Hầu phẫn nộ không thôi.

Cho dù ngươi thực lực Tô Tín mạnh nhưng những võ giả Hóa Thần Cảnh chúng ta cũng không phải bất tài.

Nhưng vài tên công hầu Đại Chu vừa muốn động tay, Tô Tín rút Phi Huyết Kiếm ra khỏi vỏ.

Trong nháy mắt khí huyết sát ngập trời, sát cơ nồng đậm trực tiếp bao phủ phạm vi ngàn trượng, trong đó mơ hồ có âm thanh ác quỷ kêu rên gào rú, vô cùng khủng bố.

Ba công hầu Đại Chu kia muốn động thủ với Tô Tín cũng sợ hãi biến sắc, tuy bọn họ đều là võ giả Hóa Thần Cảnh, nhưng thân thể không nhịn được run rẩy dưới uy thế một kiếm của Tô Tín.

Lúc này bọn họ mới nghĩ tới, nơi này chính là Côn Luân bí cảnh, cho dù Tô Tín giết bọn họ thì thế nào? Trong nơi này không có vương pháp.

Huống chi bọn họ đều là võ giả Hóa Thần Cảnh duy nhất trong gia tộc, cho dù chết, bên ngoài cũng không có ai chủ trì cho bọn họ.

Cho nên ba người vào thời điểm Tô Tín chưa chém ra một kiếm liền hô lớn:

- Tô đại nhân chậm đã! Chúng ta rút đi! Chúng ta lập tức rút đi!

Nghe nói như thế, Tô Tín thu hồi Phi Huyết Kiếm sắp chém xuống về bên hông, làm ra thủ thế mời với bọn họ.

Tuy trong nội tâm ba người này oán hận nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn rời

đi.

Về phần Long Hoa Hầu Trần Thiên Chi càng phải như vậy, hắn trực tiếp dẫn theo hai người khác rời đi, Tô Tín khủng bố vượt quá bọn họ tưởng tượng, ăn chút thiệt thòi cũng ăn chút thiệt thòi thôi, không trêu chọc thì tốt hơn.

Đợi đến lúc bọn họ đi rồi, Đỗ Bái kinh ngạc nói:

1.Tô đại nhân, ngươi không sợ bọn họ đi ra ngoài sẽ đối địch với ngươi sao? Tô Tín cười lạnh lắc lắc đầu nói:

2.Một đống phế vật ham hưởng thụ mà thôi, cần gì sợ bọn chúng?

3.Bởi vì cái gọi là giàu không quá ba đời, những công hầu Đại Chu trên cơ bản đều là đời thứ nhất cùng đời thứ hai, nhưng ngươi có từng nhìn thấy nhân vật đời thứ ba kiệt xuất không?

Đỗ Bái suy nghĩ một lúc sau đó liền lắc đầu.

Những công hầu Đại Chu thật sự không nổi danh trong Đại Chu.

Đại Chu đối ngoại có danh tiếng lớn nhất là người Lục Phiến Môn cùng quân đội, nếu ngươi không phải đến thành Thịnh Kinh, sẽ không biết Đại Chu còn có nhiều võ giả Hóa Thần Cảnh như vậy.

Tô Tín cười lạnh nói:

1.Có ít người sau khi công thành danh toại liền bắt đầu ham vinh hoa phú quý, không có tâm dũng mãnh cấp tiến.

2.Đại Chu hiện tại rất cần người, cho dù là quân đội hay Lục Phiến Môn đều cần đại lượng võ giả gia nhập.

1.Nhưng những công hầu Đại Chu này chỉ biết lăn lộn trong thành Thịnh Kinh, mặc dù có tu vi Hóa Thần Cảnh nhưng đã mấy năm thậm chí là hơn mười năm chưa đấu sinh tử với người nào.

2.Bọn này không có nhuệ khí, nói không dễ nghe đám công hầu Đại Chu còn không có tác dụng bằng võ giả Tiên Thiên, chỉ có hư danh mà thôi.

3.Yên tâm đi, đừng nói những người này dám đối địch với ta trong thành Thịnh Kinh, bọn họ còn không dám nói một câu bực bội.

Không phải Tô Tín xem thường những công hầu Đại Chu, bọn họ vốn chính là loại đức hạnh này.

Cho dù Đại Chu tranh giành hoàng trữ, cũng chỉ có Long Hoa Hầu và một ít công hầu Đại Chu tham dự, cuối cùng bọn họ vẫn sợ mà thôi, sợ một khi chính mình đặt cược lầm người, rơi vào kết cục tru tuyệt cả nhà.

Cho nên đối mặt với các công hầu Đại Chu mất hết nhuệ khí, Tô Tín thật sự không có gì phải sợ.

1.Kế tiếp chúng ta đi ở đâu? Tô Tín hỏi.

Đỗ Bái chỉ vào một hướng và nói:

2.Bên này đi, ta mới bói toán bên này một chút, dường như có thứ tốt xuất thế.

Côn Luân bí cảnh đóng kín vài chục năm nhưng bên trong khẳng định có thiên tài địa bảo những người đi trước chưa từng tìm được.

Bên trong được thiên địa nguyên lực tẩm bổ, cho dù một gốc nhân sâm hoặc hà thủ ô bình thường đều có thể phát sinh dị biến trở thành chí bảo, càng không cần phải nói những thiên tài địa bảo.

Tô Tín gật gật đầu, dùng tốc độ nhanh nhất đi theo hướng Đỗ Bái chỉ dẫn.

Côn Luân bí cảnh chỉ mở ra ba ngày, thời gian ngày cuối cùng dùng phải tranh đoạt Nhân Hoàng kiếm, cho nên thời gian hai ngày đầu lưu cho đám người Tô Tín tìm kiếm thiên tài địa bảo.

Chờ Tô Tín và Đỗ Bái đi vào một địa phương lại phát hiện nơi này bị người ta phát hiện, hơn nữa còn là người quen biết cũ, chính là ba người Long Hoa Hầu Trần Thiên Chi.

Nhìn thấy Tô Tín đến đây, sắc mặt đám người Trần Thiên Chi không thay đổi, chỉ chắp tay nói:

1.Nếu Tô đại nhân đến đây, tại hạ sẽ không tranh giành bảo vật kia, tặng cho Tô đại nhân ngươi.

Nói xong Trần Thiên Chi trực tiếp dẫn theo hai tên công hầu Đại Chu rời đi.

Tô Tín quay người nhìn sang Đỗ Bái hỏi:

1.Ngươi tin tưởng hắn nói chuyện không? Đỗ Bái lắc lắc đầu nói:

2.Kẻ đần mới tin tưởng.

Đồ vật bị mình cướp đoạt hai lần, Trần Thiên Chi lại không có một chút tức giận, thậm chí hai tên công hầu Đại Chu sau lưng còn lộ ra vẻ mặt hả hê, nói rõ trong đó nhất định có vấn đề.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 826 - Nhượng Bộ (2)

Mặc dù Trần Thiên Chi cùng hai người kia đã rời đi nhưng lại tận lực thả chậm bước chân, hiển nhiên chuẩn bị xem náo nhiệt.

Tô Tín cười lạnh một tiếng, hắn nhìn sang phía trước.

Trong đầm nước có một đóa hoa sen bảy màu, ánh sáng bảy màu chói mắt và mỹ lệ.

Rễ gốc đóa hoa sen bảy màu dưới đầm nước tỏa ra hương thơm, cho dù là người không hiểu tình huống cũng biết rõ thứ này nhất định bất phàm.

Hai mắt Đỗ Bái sáng lên nói:

1.Đây là Cửu Sắc Liên Hoa, là thần hoa của một tộc Tây Vực cung phụng, bị bọn họ cho rằng là hóa thân thần linh.

2.Trong truyền thuyết Cửu Sắc Liên Hoa ngưng tụ đủ chín đóa hoa sẽ nở rộ, sẽ có thần tích hàng lâm, che chở tộc của bọn họ.

3.Chỉ có điều người bên ngoài không thể nhìn thấy Cửu Sắc Liên Hoa nở rộ, nhiều nhất chỉ có bảy màu mà thôi.

4.Đại đa số người đều cho rằng nếu thật sự có Cửu Sắc Liên Hoa nở rộ, như vậy tuổi thọ của Cửu Sắc Liên Hoa sẽ tới mức tận cùng, nó sẽ phóng thích tất cả lực lượng tinh hoa ra ngoài, người chung quanh nó hấp thu lực lượng này sẽ đạt được chỗ tốt to lớn.

Đám dị tộc Tây Vực ưa thích làm ta những thứ thần thần quỷ quỷ, cho nên thứ này bị bọn chúng xem như thần hoa cũng không sai.

Trọng yếu nhất thứ này quả thật quá vô giá, từ khi một tộc Tây Vực kia bị diệt, Cửu Sắc Liên Hoa biến mất triệt để, đã có mấy trăm năm không xuất hiện trước mặt người giang hồ.

Tô Tín nghe vậy gật gật đầu, trực tiếp chém ra một đạo kiếm khí, trong đầm nước ẩn ẩn có âm thanh sấm sét vang lên, mặt đất bị oanh kích tạo thành một cái hố lớn mấy trượng.

Uy lực này làm Tô Tín cau mày, không ngờ chung quanh Cửu Sắc Liên Hoa lại có trận pháp thủ hộ.

Đây là người triều đại trước Đại Chu đã gieo trồng Cửu Sắc Liên Hoa tại đây, xem nó có thể sinh ra bao nhiêu cánh hoa.

Đề phòng thời điểm nó chưa thành thục đã bị người không biết hái đi, cho nên người nọ mới bố trí trận pháp chung quanh nó.

Chỉ có điều trận pháp này thật sự quá mạnh, Tô Tín có thể cảm giác được, lôi đình của trận pháp này đánh xuống không chỉ có uy lực lớn, nó còn có uy năng làm suy yếu nội lực bản thân.

Có thể nói nếu ngươi dùng nội lực phóng ra ngoài để ngăn cản trận pháp này, đoán chừng không qua vài đạo lôi đình đã đục lỗ chân khí hộ thân của ngươi, ngươi chỉ có thể dùng thân thể ngăn cản.

Lôi đình cấp bậc này, cho dù Tô Tín có Long Tượng Bàn Nhược Công cũng không thừa nhận nổi.

Ba người Trần Thiên Chi còn chưa đi xa đang dùng ánh mắt hả hê nhìn Tô Tín.

Kỳ thật bọn họ lúc trước đã ăn thua thiệt.

Dù sao trận pháp này không phải thứ thông thường, bọn họ lèm nhèm đi vào

nên bị lôi đình bổ hai cái, nếu không phải bọn họ né tránh kịp thời, chỉ sợ hiện tại cũng đã bị thương.

Bọn họ đúng là muốn xem Tô Tín có năng lực gì có thể lấy được Cửu Sắc Liên Hoa trong trận pháp.

Phải biết rằng trong cả giang hồ, cũng chỉ có người Mặc môn và Thiên Cơ cốc trong Tà đạo bát môn mới tinh thông trận pháp.

Tô Tín nhìn về phía Đỗ Bái hỏi:

1.Ngươi có thể gở bỏ trận pháp hay không? Đỗ Bái lập tức lắc lắc đầu nói:

2.Người bố trí trận pháp này vượt qua ta cả trăm ngàn lần, đừng nói là ta, cho dù là sư phụ của ta cũng tốn sức.

3.Phá vỡ trận pháp này cần bí quyết gì hay không?

Tô Tín hỏi.

Đỗ Bái suy nghĩ và nói:

1.Vẫn có một chút bí quyết thật sự, trận pháp như vậy, trên cơ bản trận nhãn nằm ở trung tâm, ngươi chỉ cần có thể dùng lực lượng cường đại triệt để phá hư trận pháp này.

2.Nhưng làm như vậy vô dụng, ngươi cũng đừng dùng kiếm khí gì đó, chỉ cần bất luận thứ gì có chứa lực lượng tiến vào

phạm vi trận pháp, trận pháp sẽ lập tức khởi động, căn bản sẽ không cho ngươi cơ hội phá trận nhãn.

Tô Tín gật gật đầu, sau đó hắn trực tiếp bước vào trong phạm vi trận pháp.

Đỗ Bái cũng bị hành động của Tô Tín dọa kêu to một tiếng, hắn thật chuẩn bị đi vào bên trong phá hư trận nhãn hay sao?

Ba người Trần Thiên Chi cũng vội vàng quay đầu nhìn sang, vẻ mặt không dám

tin.

Tô Tín cũng thật sự cuồng vọng đến mức không tự hiểu lấy mình, hắn lại dám xông vào trận pháp cấp bậc như vậy.

Sau đó mọi người liền trố mắt nhìn.

Chỉ thấy thân thể Tô Tín không ngừng di động trong phạm vi trận pháp, lôi đình uy thế kinh người đánh xuống nhưng lúc đánh lên người Tô Tín lại bị hắn dùng khí cơ dẫn dắt, một bộ phận bịTô Tín dẫn đạo xuống đất, một bộ phận bị Tô Tín dùng lực lượng Bất Tử Ấn Pháp hóa tử mà sinh chuyển đổi sinh tử triệt tiêu toàn bộ.

Còn có một phần lực lượng không cách nào bị dẫn dắt cũng không cách nào bị triệt tiêu, nhưng bộ phận lực lượng này đã không thừa lại bao nhiêu, Tô Tín trực tiếp dùng lực lượng thân thể ngạnh kháng cũng không gặp vấn đề gì.

Bất Tử Ấn Pháp chính là lợi khí quần chiến, cho dù trong trận pháp lôi đình đầy trời, thân thể Tô Tín vẫn phiêu dật bồng bềnh, chuyển đổi sinh tử qua lại, thậm chí không tiêu hao chân khí bản thân bao nhiêu.

Cứ đi từng bước tới trung tâm của trận pháp, tới gần đầm nước, Tô Tín vận dụng Thiên Sương Quyền đấm vào mặt đất, cả mặt đất ngưng tụ một tầng băng, mặt đất vỡ vụn ầm ầm, lộ ra từng phiến đá khắc đầy phù văn trên đó.

Dưới một quyền của Tô Tín, những phiến đá kia cũng vỡ vụn, lôi đình đầy trời biến mất không thấy gì nữa.

Đám người Trần Thiên Chi mở to mắt nhìn, không nghĩ tới Tô Tín thật sự dùng phương pháp như vậy hóa giải trận pháp.

Cho dù trận pháp bị phá nhưng bọn họ không dám tiến lên tranh đoạt, dù sao thực lực Tô Tín còn đó, ai dám động thủ?

Vào lúc này có một giọng nói vang lên:

1.Nhị ca, lại là Cửu Sắc Liên Hoa! Minh Thần gia lão cần luyện chế Tam Biến Thần Đan, vừa vặn không tìm thấy Thất Tinh Liên, dùng Cửu Sắc Liên Hoa thay thế sẽ có hiệu quả tốt hơn nhiều.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 827 - Huyết Mạch Tô Gia (1)

Hai tên võ giả Hóa Thần Cảnh mặc trường bào phong cách cổ xưa từ đằng xa đi tới, đôi mắt sáng lên khi nhìn thấy Cửu Sắc Liên Hoa, dường như không nhìn thấy đám người Tô Tín.

Tô Tín cau mày, đặc điểm ăn mặc của hai người này, đương nhiên hắn nhận ra bọn họ là ai.

Hai người này chính là người Ninh Viễn Đường Tô gia ủng hộ Cơ Ngôn Thành.

Không biết vì sao, Tô Tín nhìn thấy bọn họ thì nội tâm sinh ra chán ghét, giống như trời sinh đã như vậy.

Chờ bọn họ dịch chuyển ánh mắt khỏi Cửu Sắc Liên Hoa, hai người này dường như mới nhìn thấy đám người Tô Tín.

Nhưng thời điểm bọn họ nhìn thấy Tô Tín liền cau mày, một tên võ giả Hóa Thần Cảnh trẻ tuổi trong đó âm thầm truyền âm nói:

1.Đại ca nói người có huyết mạch Tô gia chính là hắn đúng không? Võ giả Hóa Thần Cảnh Tô gia lớn tuổi nhất gật đầu nói:

2.Chính là hắn, nếu như hắn thực sự là huyết mạch Tô gia ta, vậy lần này chúng ta có thể tăng thêm vài phần thực lực trong

Côn Luân bí cảnh.

Nhưng lúc này hai người nhìn thấy đám người Trần Thiên Chi vẫn còn đứng đó không đi, tên võ giả Hóa Thần Cảnh trẻ tuổi hừ lạnh nói:

1.Ba người các ngươi còn không cút, ở đây làm gì? Nghe xong lời này đám người Trần Thiên Chi tức giận.

Tô Tín coi thường bọn họ cũng bỏ đi, dù sao thực lực và uy danh Tô Tín bày ra

đó.

Nhưng mấu chốt ba người các ngươi là rễ hành gì cũng dám nói với bọn họ như vậy?

Bề ngoài Trần Thiên Chi là người của Cơ Ngôn Thành, không nên xung đột với người Tô gia cũng ở dưới trướng Cơ Ngôn Thành, nhưng kỳ thật hắn sớm âm thầm đầu nhập vào người khác.

Huống chi trước đó Cơ Ngôn Thành vì giữ bí mật cũng không có nói sự tồn tại của Tô gia với đám người Trần Thiên Chi, việc này làm các công hầu Đại Chu ủng hộ Cơ Ngôn Thành rất phẫn nộ.

Bọn họ muốn xem một chút, những quái nhân này có tài năng gì mà được Cơ Ngôn Thành coi trọng như thế, thậm chí bởi vì bọn họ mà lừa gạt chính mình.

1.Mấy thôn phu hương dã cũng dám hung hăng càn quấy, các ngươi lừa bịp Thái vương điện hạ cũng dám nói ẩu nói tả với chúng ta?

Trần Thiên Chi hừ lạnh một tiếng.

- Thôn phu hương dã?

Võ giả Hóa Thần Cảnh trẻ tuổi cười lạnh nói:

1.Ngày xưa lúc Ninh Viễn Đường Tô gia uy chấn thiên hạ, tổ tiên các ngươi ở nơi nào? Quả thực không biết cái gọi là!

So với tông môn võ lâm, thế gia càng coi trọng huyết mạch, bởi vì bản thân huyết mạch chính là căn cơ duy trì thế gia.

Giống như thế gia cường đại như Tiêu thị, bọn họ lựa chọn đối tượng quan hệ

thông gia cũng là người thế gia hoặc là võ giả trẻ tuổi cường đại, nguyên nhân là vì muốn duy trì huyết mạch bản thân cường đại.

Ninh Viễn Đường Tô gia càng cực đoan hơn, thậm chí bọn họ chưa bao giờ thông hôn với ngoại tộc, chính là vì cam đoan huyết mạch tinh khiết.

Cho nên nghe được đám người Trần Thiên Chi nói bọn họ là thôn phu hương dã, trong mắt võ giả Hóa Thần Cảnh trẻ tuổi sinh ra sát cơ.

Trần Thiên Chi cười lạnh nói:

1.Uy chấn thiên hạ? Quả thực là dõng dạc! Ngay cả Thiếu Lâm tự lúc trước cũng không dám nói uy chấn thiên hạ, thế gia lụi bại như các ngươi không biết đến từ góc nào cũng dám nói uy chấn thiên hạ?

Ánh mắt võ giả Hóa Thần Cảnh Tô gia trẻ tuổi lộ ra một tia nguy hiểm, trong giây lát điểm ra một chủ, lúc này càn khôn điên đảo, âm dương thác loạn, vô tận nguyên khí thiên địa hóa thành phong bạo xé rách hư không!

Đây là bí kỹ của Ninh Viễn Đường Tô gia, Liệt Thần Chỉ!

Ba người Trần Thiên Chi lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ, một gia tộc bọn họ chưa từng nghe nói qua làm sao có thể có cường giả như vậy?

Ba người không kịp phòng bị ra tay ngăn cản, nhưng trong nháy mắt bọn họ ra tay, cương khí bị xé nứt, thiên địa nguyên lực tán loạn, ba người lập tức phun ra một ngụm máu tươi, không ngờ bị nội thương không nhẹ.

Lần này ba người bọn họ không dám dừng lại ở nơi này, vội vàng quay người bỏ chạy.

Nước Côn Luân bí cảnh lần này quá sâu, vì tranh đoạt một vị trí hoàng trữ, các lộ ngưu quỷ xà thần và cường giả khủng bố đều xuất hiện.

Tô Tín cau mày, Ninh Viễn Đường Tô gia thật sự rất khủng phố, vừa rồi võ giả Hóa Thần Cảnh vừa ra tay đã có thể xếp ở thượng lưu trong phần đông võ giả Hóa

Thần Cảnh trên giang hồ.

Ánh mắt hai người Tô gia nhìn sang Tô Tín, tên võ giả Hóa Thần Cảnh trẻ tuổi bỗng nhiên cười cười, một thanh Liễu Diệp đao xuất hiện trong tay hắn, hắn chém ra một kích như mặt trời đỏ vạn trượng, ánh sáng chói mắt xuất hiện.

Tô Tín chưa bao giờ thả lỏng lòng cảnh giác với hai người này, hiện tại võ giả Hóa Thần Cảnh trẻ tuổi vừa ra tay, trong mắt Tô Tín cũng xuất hiện một tia sát khí.

Phi Huyết Kiếm bên hông hắn ra khỏi vỏ, trong nháy mắt khí huyết sát xông lên trời, biển máu sinh sóng, huyết nhật bay lên không trung, khí thế khủng bố làm sắc mặt hai võ giả Hóa Thần Cảnh Tô gia thay đổi.

Tô gia bọn họ không thiếu hụt công pháp, không thiếu hụt thiên phú, càng không thiếu hụt tài nguyên, thứ thiếu hụt duy nhất chính là chém giết sinh tử mà thôi.

Cho nên bọn họ lần đầu tiên thấy có người có thể ngưng tụ ra khí huyết sát mạnh như thế, điều này cần giết bao nhiêu người mới có thể ngưng tụ ra?

Biển máu ngập trời tan rã đao mang của võ giả Hóa Thần Cảnh trer tuổi, huyết nhật bay lên không chiếu rọi thiên cổ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 828 - Huyết Mạch Tô Gia (2)

Sơn Tự Kinh mang đến dị năng biến ảo ngàn vạn, khí huyết sát nổ tung, phạm vi ngàn trượng lập tức hóa thành huyết vực.

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh Tô gia vô cùng kinh hãi, Liễu Diệp đao trong tay trảm kích liên tiếp, cương khí cường đại lập tức bộc phát, thân thể lui về phía sau mấy bước, lúc này mới có thể triệt tiêu một kiếm của Tô Tín, hắn cũng thu hồi Liễu Diệp đao, lúc này làm ra thủ thế bảo Tô Tín thu tay.

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh lớn tuổi hơn, ánh sáng sáng ngời và cười to nói:

1.Ngươi quả nhiên là huyết mạch Tô gia ta! Ta biết ngay, có thể trước ba mươi tuổi đột phá đến Hóa Thần Cảnh, lại có thực lực này, trừ huyết mạch Tô gian còn ai vào đây?

2.Ngươi đang nói cái gì?

Tô Tín lập tức cau mày hỏi.

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh lớn tuổi nói:

1.Ngươi thân là bộ đầu Lục Phiến Môn chắc hẳn nghe nói qua Ninh Viễn

Đường Tô gia, ta là Tô Trọng Uy, hắn là Tô Trọng Viễn, trong người Tô Tín ngươi cũng chảy huyết mạch Tô gia ta!

Lúc trước khi ở bên ngoài, lão đại Tô Trọng Hải Tô gia nhất mạch bọn họ đã hoài nghi Tô Tín là huyết mạch Tô gia.

Khi đó cách khá xa, bọn họ không dám xác nhận, nhưng vừa rồi võ giả Hóa Thần Cảnh trẻ tuổi chính là Tô Trọng Viễn đã ra tay dò xét.

Hai người bọn họ đều khoảng cách gần cảm nhận được Tô Tín trên người vẻ này quen thuộc cảm giác, bọn họ mới xem như có thể trăm phần trăm khẳng định Tô Tín nhất định là bọn họ Huyết mạch Tô gia.

Nhưng thực lực bọn họ không đủ, không đoán được nồng độ huyết mạch trong cơ thể Tô Tín, tối thiểu bọn họ đoán được, tối thiểu trong năm đời tổ tiên của Tô Tín nhất định có một trưởng bối là huyết mạch dòng chính Tô gia.

Bọn họ đang âm thầm suy nghĩ, mấy trăm năm qua có đệ tử Tô gia nào lưu lạc ra ngoài, lúc này mới có một mạch của Tô Tín.

Tô Tín lãnh đạm nói:

1.Các ngươi có bệnh? Nhìn thấy họ Tô người thì nói là huyết mạch Tô gia các ngươi?

Đối với người Ninh Viễn Đường Tô gia, Tô Tín thật sự có cảm giác khó hiểu nổi, đổi thành ai động thủ với ngươi, sau đó nói ngươi là huyết mạch gia tộc bọn họ, đối với loại người này, Tô Tín vẫn xem thành kẻ bị bệnh thần kinh.

Tô Trọng Uycau mày, bọn họ có bí pháp Tô gia có thể cảm giác đến khí tức huyết mạch trên người đối phương, hiển nhiên Tô Tín không biết chuyện này cho nên hắn không tin cũng bình thường.

Nhưng bỗng nhiên Tô Trọng Uy nghĩ đến cái gì, hắn xuất ra một cái ngọc bài,

nói:

1.Chẳng lẽ ngươi không quen mắt hoa văn phía trên hay sao? Ta cũng không tin ngươi từ nhỏ đến lớn chưa thấy qua đồ vật có hoa văn như vậy, hoa văn phía trên là tộc vân của Tô gia nhất mạch.

Nhìn thấy ngọc bài này, trong nội tâm Tô Tín chấn động, cho đến giờ phút này hắn mới hơi tin tưởng Tô Trọng Uy nói là thật, bởi vì hắn thật nhìn thấy thứ này,

hơn nữa còn có ấn tượng sâu sắc.

Mẫu thân hắn đã từng lưu lại qua một đôi vòng ngọc, phía trên có điêu khắc hoa văn giống như đúc trên ngọc bài của Tô Trọng Uy.

Lúc trước Hinh Nhi bởi vì vòng ngọc mà bị chưởng quầy tiệm thuốc xảo trá, cho nên Tô Tín có ấn tượng sâu sắc với vòng ngọc này.

Lúc trước hắn cũng có phần hoài nghi, có khả năng phụ mẫu của hắn không đơn giản như vậy.

Gia tộc ngừoi bình thường sẽ không có loại vòng ngọc chế tác tinh tế như vậy, nhưng hắn không nghĩ tới hắn lại nhắc lên quan hệ với tam tộc lánh đời Ninh Viễn Đường Tô gia.

Nhìn thấy Tô Tín lộ ra vẻ mặt suy nghĩ, Tô Trọng Uy cười nói:

1.Như thế nào? Có phải ngươi có ấn tượng đúng không?

2.Nếu như này còn chưa đủ, ta càng có chứng cớ trực tiếp, lực lượng huyết mạch Tô gia nhất mạch thập phần cường đại, huyết mạch dòng chính không nói trăm phần trăm là thiên tài, nhưng đều là võ giả thiên phú xuất chúng.

Lực lượng huyết mạch của ngươi thập phần nồng đậm, cho nên ngươi nhất định là hậu duệ dòng chính Tô gia nhất mạch trong năm đời.

1.Ngươi nghĩ lại xem, phụ thân thúc bá hoặc huynh đệ tỷ muội của ngươi phải chăng có chín thành đều có được thiên phú tu

luyện rất mạnh hay không? Đây cũng là lực lượng huyết mạch Tô gia.

Nói đến đây, trên mặt Tô Trọng Uy còn lộ ra một tia kiêu ngạo.

Huyết mạch hai võ giả cường đại kết hợp sinh ra hậu duệ có khả năng rất lớn con cái có được thiên phú tu luyện cường đại.

Tỷ lệ này chỉ là khá lớn mà thôi, phụ mẫu đều là cường giả nhưng con nối dõi

là người bình thường cũng không ít.

Nhưng Tô gia bọn họ dám ba hoa Tô gia nhất tộc không có tài trí bình thường, đây không phải nói đùa.

Lúc này nội tâm Tô Tín thật sự chấn động khi Tô Trọng Uy nói thế, hiện tại hắn đã có chín thành nắm chắc xác định chính mình có quan hệ với Tô gia.

Luận thiên phú, Hinh Nhi trời sinh kiếm tâm không cần nhiều lời, đây là điểm được Dịch Kiếm Môn nhìn trúng, được Huyền Tâm Kiếm Chủ ‘ Mạnh Kinh Tiên ’ thu làm đệ tử.

Tuy thiên phú võ đạo của Tô Tín lúc ban đầu có phần yếu kém, tốc độ tu luyện cao hơn nữa cũng chỉ tính là trung thượng mà thôi.

Nhưng đến cảnh giới Tiên Thiên thì Tô Tín liền phát hiện, thiên phú của mình không phải tốc độ tu luyện, mà là phương diện cảm ngộ.

Điểm ấy không phải hệ thống cho, mà là bản thân Tô Tín có được.

Cho dù cảm ngộ vũ kỹ hay vẫn là cảm ngộ cảnh giới, Tô Tín vĩnh viễn vượt qua võ giả cùng giai một bậc.

Võ giả cùng giai sẽ bị kẹt trên một cảnh giới thật lâu nhưng Tô Tín lại có thể đột phá trong thời gian ngắn, đây cũng là một loại thiên phú, một loại thiên phú còn mạnh hơn cả tốc độ tu luyện.

Dù sao tốc độ tu luyện nhanh hơn nữa cũng vô dụng, có đôi khi một tiểu cảnh giới đủ ngăn cản ngươi vài năm.

Tốc độ tu luyện của Tô Tín không tính là quá nhanh, nhưng hắn đột phá cảnh giới lại gặp bình cảnh nhỏ hơn rất nhiều.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 829 - Tô Gia Không Hiểu Chuyện (1)

Người bình thường sinh ra con cái có khả năng có thiên phú võ đạo xuất chúng nhưng tỷ lệ này rất nhỏ.

Tô Tín và Hinh Nhi cũng không phải song bào thai, kết quả lại có được thiên phú tu luyện xuất chúng, nếu nói là trùng hợp, như vậy quá khéo rồi.

Hiện tại trong nội tâm Tô Tín đã có chín thành tin lời Tô Trọng Uy nói.

Nếu phụ thân của mình thật là người Tô gia, hắn đang ở nơi nào?

Nhìn thấy dáng vẻ của Tô Tín, Tô Trọng Uy cười nói:

1.Hiện tại ngươi đã tin ta nói chưa? Tô Tín thản nhiên nói:

2.Tin thì làm thế nào? Ngươi muốn ta theo ngươi về Tô gia nhận tổ quy tông?

Tô Tín biết rõ trong cơ thể mình khả năng có huyết mạch Tô gia, nhưng hắn thật sự không có cảm giác tán thành Tô gia.

Hắn đi tới ngày hôm nay đều dựa vào chính mình, có phải Tô gia hay không đều như nhau.

Huống chi Tô Tín rất không ưa những gia tộc lánh đời giống như Tô gia.

Tô Trọng Uy thật sự không nghe ra giọng điệu lạnh lùng trong lời Tô Tín, hắn cười lắc lắc đầu nói:

1.Ngươi muốn gia nhập Tô gia cũng không đơn giản như vậy.

2.Muốn trở thành người Tô gia ta, lực lượng huyết mạch phải đầy đủ thuần túy mới được, cho nên đợi đến lúc kết thúc Côn Luân bí cảnh, ngươi theo ta đi Ninh Viễn Đường kiểm nghiệm

nồng độ huyết mạch trong người của mình, nếu như hợp cách sẽ gia nhập Tô gia ta.

3.Không hợp cách cũng không sao, Tô gia có bí cảnh có thể giúp ngươi tăng nồng độ huyết mạch của bản thân, chỉ cần ngươi hảo hảo phối hợp với chúng ta trong Côn Luân bí cảnh, dùng quyền hạn của ta có thể giúp ngươi tu hành trong bí cảnh vài ngày, tăng thêm nồng độ huyết mạch.

4.Đến lúc đó cho dù ngươi không thể trở thành huyết mạch dòng chính Tô gia, cũng có thể phù hợp huyết mạch chi thứ.

Nói đến đây, ngữ khí Tô Trọng Viễn thập phần ngạo nghễ, giống như có thể thành huyết mạch chi thứ Ninh Viễn Đường Tô gia cũng là chuyện cực kỳ cao quý.

Tô Tín nhàn nhạt hỏi:

1.Ah, vậy ngươi nghĩ ta sẽ phối hợp với ngươi như thế nào? Tô Trọng Uy chỉ vào Cửu Sắc Liên Hoa sau lưng Tô Tín, nói:

2.Vừa lúc Tô gia có một vị gia lão cần Cửu Sắc Liên Hoa luyện chế đan dược cao cấp là Tam Biến Thần Đan, ngươi giao nó cho ta.

3.Chờ sau khi quay về Tô gia, ta sẽ nói với gia lão ngươi có một phần công lao khi tìm được Cửu Sắc Liên Hoa.

4.Đúng rồi, lần này Tô gia chúng ta đến thành Thịnh Kinh chính là vì trợ giúp Cơ Ngôn Thành đoạt được ngôi vị hoàng đế, tuy ngươi có thù oán với hắn cũng không sao, có Tô gia chúng ta đứng giữa điều giải, ngươi đi xin lỗi hắn, vấn đề này xem như bỏ qua.

5.Thời điểm tranh đoạt Nhân Hoàng kiếm, ngươi bỗng nhiên ra tay, ta đoán

những người khác không nghĩ tới người không tham gia tranh đoạt hoàng trữ lại ra tay giúp Cơ Ngôn Thành, như vậy tỷ lệ chúng ta đoạt được Nhân Hoàng kiếm sẽ tăng lên rất nhiều.

Tô Trọng Viễn đứng sau gật đầu, trong lòng tự nhủ nhị ca không hổ là nhị ca, chỉ trong thời gian ngắn đã có kế sách như vậy, lần này bọn họ trở về nhất định có thể được gia lão khen thưởng thêm.

Tô Tín dùng ánh mắt như nhìn hai thằng ngu nhìn bọn họ, không biết bọn họ lấy tự tin ở đâu mà nói như vậy.

Bọn họ thật cho rằng Ninh Viễn Đường Tô gia là võ lâm chí tôn uy chấn giang hồ, ai cũng tình nguyện làm con chó của Tô gia mà không làm chưởng môn ở bên ngoài hay sao?

Xem tính tình của hai người Tô gia, Tô Tín cũng không ôm kỳ vọng báo đáp gì đó từ Tô gia.

Những người Tô gia này còn cho rằng bọn họ là Tô gia của nhất thế hoàng triều uy áp cả thiên hạ đấy.

Bắt đầu từ thời khắc bọn họ quyết định lánh đời, bọn họ cũng đã rời khỏi sân khấu, đóng cửa lại dư vị vinh quang chính mình ngày xưa để thỏa mãn tâm lý.

Những người Tô gia này tự đại thành tính, bọn họ thật cho rằng giang hồ hiện tại là giang hồ của mấy ngàn năm trước hay sao?

Đã nhiều năm như vậy, hiện trên giang hồ đã sớm không có chỗ cho Tô gia ngươi dung thân.

Tô Tín hiện tại thân là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, là người có quyền thế nhất dưới tứ đại thần bộ, dựa vào cái gì phải gia nhập Tô gia trở thành đệ tử chi thứ khúm núm?

Huống chi Tô Trọng Uy còn muốn mình giao Cửu Sắc Liên Hoa ra, quả nhiên là buồn cười đến cực điểm.

Tô Trọng Viễn nhìn thấy Tô Tín không lên tiếng, hắn cau mày nói:

1.Rốt cuộc ngươi suy nghĩ cái gì? Còn không mau hái Cửu Sắc Liên Hoa giao cho chúng ta.

Tô Tín duỗi ra một ngón tay nói:

1.Thứ nhất, với việc gia nhập Tô gia các ngươi, cho dù trong cơ thể ta thực sự có huyết mạch Tô gia, ta cũng không có hứng thú.

2.Thứ hai, đồ vật Tô Tín ta ăn vào trong miệng chưa bao giờ nhổ ra, Cửu Sắc Liên Hoa là của ta, ta không cho, các ngươi

cũng không thể đoạt.

3.Thứ ba, ta rất chán ghét có người rút đao với ta, ta là người như thế, ngươi đánh ta một quyền ta đâm ngươi mười đao, vừa rồi ngươi trảm ta một đao, ngươi nói ta hiện tại phải làm gì?

Sắc mặt hai người Tô Trọng Uy lập tức thay đổi, bọn họ cũng không nghĩ tới tính cách Tô Tín lại cứng rắn như vậy, chẳng lẽ hắn không biết Ninh Viễn Đường Tô gia ý vị như thế nào sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 830 - Tô Gia Không Hiểu Chuyện (2)

Tô Trọng Viễn trực tiếp hừ lạnh nói:

1.Không biết tốt xấu! Cho ngươi gia nhập Tô gia là xem mặt mũi ngươi có huyết mạch Tô gia mà thôi, nếu không ngươi có thực lực mạnh hơn nữa cũng đừng mong dính được chút quan hệ với Tô gia.

2.Huống chi ngươi bây giờ có thực lực như vậy là Tô gia cho, nếu không có huyết mạch Tô gia ta, ngươi có thể ở tuổi này tu hành tới Hóa Thần Cảnh hay sao?

3.Ngươi chẳng những không báo ân, lại còn nói lời này, Tô gia ta cho ngươi, tự nhiên cũng có thể thu trở lại!

Tô Tín cười lạnh nói:

- Tô gia ngươi cho ta cái gì?

Tô Trọng Viễn chỉ vào Tô Tín, hừ lạnh nói:

1.Đương nhiên là huyết mạch Tô gia trong người của ngươi, vì bảo vệ huyết mạch Tô gia tinh khiết, người Tô gia ta không cho phép thông hôn với ngoại tộc, đặc biệt là huyết mạch dòng chính.

2.Hiện tại trên người của ngươi lại có khí tức huyết mạch dòng chính Tô gia, hiển nhiên không biết là tội nhân nào của Tô gia tự tiện rời khỏi Ninh Viễn Đường lưu lại nghiệt chủng!

3.Đối với những kẻ như các ngươi, Tô gia ta có tư cách thu hồi huyết mạch

trong cơ thể ngươi, nhìn xem không có thiên phú huyết mạch Tô gia cho ngươi, có thể thành cái gì?

Tô Tín nhìn Tô Trọng Viễn, ánh mắt quả thực như nhìn thằng điên.

Lời hiếm thấy như vậy hắn cũng nói ra được, Tô Trọng Uy đứng bên cạnh lại không có cảm giác không đúng, hiển nhiên đối với bọn họ mà nói, quan điểm huyết mạch Tô gia chí thượng đã dung nhập vào trong cốt tủy của bọn họ.

Tô Tín rút Phi Huyết Kiếm bên hông ra, nói:

1.Hiện tại ta cũng dạy các ngươi một đạo lý, trên giang hồ, nói huyết mạch truyền thừa, sư môn truyền thừa gì đó đều là hư ảo.

2.Thiếu Lâm tự ngày xưa là võ lâm chí tôn, chẳng phải hiện tại cũng ẩn nhẫn?

3.Cường giả cửu ngục tà ma năm xưa bá đạo cỡ nào, ngàn vạn tà ma xuất thế uy chấn võ lâm, hiện tại còn không phải ở trong góc thè lưỡi liếm vết thương?

4.Cho nên giang hồ này dùng thực lực vi tôn, các ngươi không có thực lực lại dám nói ẩu nói tả trước mặt ta, đó chính là muốn chết!

Vừa dứt lời, khí huyết sát xông lên trời, huyết nhật bay lên không trung, phạm vi vài dặm bị nhuộm thành màu máu thập phần khủng bố.

Chém ra một kiếm, lúc này biển máu sinh sóng, trong biển máu càng có hư ảnh ma thần gào thét, ác quỷ tê gào thét thập phần khủng bố.

Công Thâu Ngu từng nói qua, sát khí trên Phi Huyết Kiếm quá nồng, một khi toàn lực thi triển sẽ làm khí huyết sát xâm nhập vào cơ thể, ảnh hưởng đến người sử dụng.

Mặc dù Tô Tín có nắm chắc trấn áp khí huyết sát nhưng hắn ngày bình thường rất cẩn thận, lúc vận dụng Phi Huyết Kiếm

chỉ dùng tám phần lực, không có ra tay toàn lực.

Nhưng hôm nay hai người Tô gia này thật chọc giận Tô Tín, Phi Huyết Kiếm phối hợp Huyết Hà Thần Kiếm đại thành cộng thêm một thân khí huyết sát trên người Tô Tín đã đẩy môn kiếm pháp này lên đỉnh phong, kiếm xuất huyết vực hiện, vô cùng khủng bố.

Sắc mặt hai người Tô Trọng Uy và Tô Trọng Viễn lập tức thay đổi, bọn họ cũng không nghĩ tới Tô Tín lại có can đảm động thủ với bọn họ.

Hơn nữa một kiếm của Tô Tín mang theo khí huyết sát nồng đậm ảnh hưởng tâm thần hai người, đôi mắt bọn họ đỏ thẫm, hô hấp dồn dập, trong mắt lộ ra sát cơ điên cuồng, ngay cả tâm chí cũng bị ăn mòn.

Trong hai người, Tô Trọng Viễn tướng mạo trẻ tuổi, nhưng trên thực tế hắn cũng thật trẻ tuổi, hiện tại chỉ mới ba mươi mấy mà thôi.

Lực lượng huyết mạch Tô gia rất mạnh, thiên phú ở tốc độ tu luyện cho nên tu hành cực nhanh.

Tuy hắn không phải Tô Tín, thực lực và cảnh giới của hắn không kém, vũ kỹ cũng là các loại vũ kỹ cường đại bí truyền trong Tô gia, nhưng hắn lại thiếu kinh nghiệm chiến đấu sinh tử và sát khí.

Hắn từ nhỏ đến lớn đều vẫn ở trong Ninh Viễn Đường, cao lắm từng ra tay giết vài tên võ giả vô ý xâm nhập vào Ninh Viễn Đường, làm sao có thể so sánh với Tô Tín đã giết mấy vạn người chứ?

Tô Trọng Uy bên cạnh hắn lớn tuổi hơn, hắn đứng thứ hai trong đệ tử Tô gia thế hệ này, tuy thiên phú không có mạnh hơn hắn nhưng kinh nghiệm lại nhiều hơn Tô Trọng Viễn một ít.

Trước khi Tô Tín vận dụng Huyết Hà Thần Kiếm, tinh thần lực của hắn bộc phát toàn bộ và xua tan sát ý trong nội tâm, lại cắn đầu lưỡi phun ra một ngụm máu tươi, hắn phát ra âm thanh to lớn.

Âm thanh này giống như Sư Tử Hống, ngay cả nguyên khí thiên địa chung

quanh hắn cũng bị chấn động, dường như bị Tô Trọng Viễn đánh thức thoát khỏi sát khí.

Không kịp nhắc nhở Tô Trọng Viễn, Tô Trọng Uy lập tức ra tay, hắn xuất ra một quyền như mặt trời chiếu rọi thiên cổ, trong nháy mắt biển máu bị hắn đánh thủng một chỗ.

Vào lúc này Tô Trọng Viễn cũng kịp phản ứng, Liễu Diệp đao trong tay chém ra, lúc này xé nát huyết khí ngập trời.

Nhưng lúc này trong biển máu đầy trời có bàn tay trắng noãn lộ ra, trong nháy mắt điểm ra hai chỉ.

Phá Sát nhất chỉ tấn công Tô Trọng Viễn, Kinh Mộng tấn công Tô Trọng Uy.

Hai người biến sắc, bọn họ sử dụng Liệt Thần Chỉ bí truyền của Tô gia, lúc này càn khôn điên đảo, âm dương biến ảo.

Khí cơ trên người Tô Tín phiêu miểu, hắn thi triển Bất Tử Ấn Pháp, lực lượng Liệt Thần Chỉ bị Tô Tín dẫn tới lên người mình, sinh tử chuyển đổi, tay niết quyền ấn tấn công Tô Trọng Viễn, hắn phun ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Ánh mắt Tô Trọng Uy đầy ngưng trọng, rốt cuộc nồng độ huyết mạch của Tô Tín cao bao nhiêu? Vì cái gì hắn cảm giác hắn lại có huyết mạch còn mạnh hơn dòng chính Tô gia?

Lấy một địch hai đối phương lại có thể trong mấy chiêu trọng thương Tô Trọng Viễn, trong Hóa Thần Cảnh Tô gia thế hệ này không có mấy người làm được.

Tô Trọng Uy tin tưởng Tô gia tới mức tự phụ nhưng lại không phải ngu ngốc, biết rõ đánh không lại còn muốn đánh..

Cho nên thân thể hắn biến ảo, trực tiếp lui về phía sau, mang theo Tô Trọng Viễn trọng thương bỏ chạy thật xa.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 831 - Nhân Hoàng Kiếm Xuất Thế (1)

Tô Trọng Uy và Tô Trọng Viễn muốn trốn, nhưng Tô Tín lại không nghĩ buông tha bọn họ như vậy.

Đối với những người Tô gia này, Tô Tín cũng không muốn trèo cao, đồng thời cũng không muốn đắc tội bọn họ.

Các ngươi muốn sống trong công lao ngày xưa của Ninh Viễn Đường, Tô Tín không xen vào.

Nhưng vấn đề hiện tại nhìn thấy thái độ của Tô Trọng Viễn và Tô Trọng Uy là biết rõ tính tình của người Ninh Viễn Đường Tô gia là cái gì.

Chỉ cần bọn họ cho rằng trên người Tô Tín có huyết mạch Tô gia, như vậy chính là người Tô gia, ngươi nên làm việc cho Tô gia, ta cho ngươi một chút chỗ tốt ngươi cũng phải cảm động rơi nước mắt với ta.

Tô Tín không muốn nói gì về loại tư tưởng này, trực tiếp dùng hành động tỏ vẻ là được.

Tô Trọng Uy cho rằng bọn họ đã đào thoát, nhưng hai tay Tô Tín vung lên, lập tức hư không ngưng kiếm, trong nháy mắt hơn năm trăm đạo kiếm khí tấn công vào Tô Trọng Uy, cảnh tượng vô cùng khủng bố.

Sắc mặt Tô Trọng Uy thay đổi, hắn một tay mang theo Tô Trọng Viễn, một tay còn lại sinh ra ánh sáng vô hạn, là Đại Quang Minh Ấn!

Nhưng vô hình kiếm khí của Tô Tín sắc bén cỡ nào? Kiếm khí trực tiếp xé nát

ại Quang Minh Ấn của Tô Trọng Uy, kiếm khí nhập vào cơ thể và hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Trong mắt Tô Trọng Uy xuất hiện một tia tàn nhẫn, không ngờ Tô Tín lớn mật như vậy, hắn thật sự muốn mạng của mình!

Đến thời điểm này Tô Trọng Uy cũng chỉ có thể dốc sức liều mạng.

Hắn lại phun ra một ngụm máu tươi, huyết vụ đầy trời dung nhập vào cơ thể, hắn như hóa thành Cửu Thiên Côn Bằng, chỉ cần nhảy vài cái đã mất đi bóng dáng, tốc độ nhanh tới cực điểm.

Tô Tín không đuổi theo, hắn cũng đuổi không kịp.

Dù sao Ninh Viễn Đường Tô gia cũng là gia tộc lánh đời từ thời kỳ thượng cổ, bọn họ tinh thông vũ kỹ thượng cổ nhiều không kể xiết, có chút đã thất truyền, nhưng trong gia tộc bọn họ vẫn còn bảo tồn như cũ.

Tô Trọng Uy thi triển tốc độ Côn Bằng tung cánh khủng bố đến cực điểm, ngay cả Phong Thần Thối của Tô Tín cũng kém xa.

Cho dù đối phương đã bỏ chạy, Tô Tín cũng không để ý.

Đỗ Bái lúc này thở dài:

1.Không nghĩ tới trên người Tô đại nhân lại có huyết mạch Ninh Viễn Đường Tô gia.

2.Những người này có tính tình hiếm thấy nhưng không thể không nói huyết mạch thập phần cao quý.

3.Ninh Viễn Đường Tô gia truyền thừa từ nhất thế hoàng triều thời thượng cổ, có thể phong hầu bái tướng thời đại đó đều là thiên kiêu tuấn kiệt của thời đại.

4.Có thể nói khi đó tổ tiên Đại Chu Cơ gia không biết đang chơi bùn ở đâu. Tô Tín hơi khinh thường lắc lắc đầu nói:

1.Cái gọi là huyết mạch căn bản chỉ là vô căn cứ mà thôi, sở dĩ võ giả cường đại dựa vào là bản thân, cũng không phải huyết mạch hư vô mờ mịt.

2.Người Tô gia coi trọng huyết mạch như thế, vậy bọn họ cả đời không thể vượt qua thủy tổ Tô gia.

Đỗ Bái gật gật đầu, Tô Tín nói lời này có đạo lý.

Như Tiêu gia trong lục đại thế gia cũng coi trọng huyết mạch, nhưng bọn họ chỉ xem trọng huyết mạch cường đại có thể sinh hạ hậu duệ thiên phú võ đạo xuất chúng, mà không giống như Tô gia xem huyết mạch thành thứ gì đó chí cao vô thượng, lại vẫn không cho phép thông hôn cùng ngoại tộc.

Sau khi hái Cửu Sắc Liên Hoa, thời gian của Tô Tín và Đỗ Bái đã không nhiều lắm, hai người lại đi hái thêm vài món thiên tài địa bảo.

Đến ngày thứ ba, toàn bộ Côn Luân bí cảnh cũng bắt đầu chấn động, một vị trí

1.trung ương phát ra ánh sáng rực rỡ, một thanh trường kiếm tỏa ra ánh sáng màu vàng, gần như tất cả người trong Côn Luân bí cảnh đều có thể nhìn thấy.

Nhìn thấy cảnh này, những hoàng tử đau khổ tìm kiếm Nhân Hoàng kiếm có cảm giác mình bị đùa giỡn.

Không ngờ mình tìm suốt hai ngày là lãng phí thời gian, bọn họ không đi lấy thiên tài địa bảo khắp nơi, tìm Nhân Hoàng kiếm khắp một nửa Côn Luân bí cảnh, kết quả thời gian vừa đến lại xuất hiện, sắc mặt năm hoàng tử tối tăm.

Nhưng bọn họ cũng không có thời gian oán hận, vội vàng dẫn theo thủ hạ dưới trướng đi tới nơi Nhân Hoàng kiếm xuất thế.

Tô Tín cũng nhìn thấy động tĩnh như vậy, kỳ thật hắn đã sớm cùng Đỗ Bái chờ ở chung quanh.

Những công hầu Đại Chu, quân đội và Lục Phiến Môn bảo trì trung lập cũng tới đây, bọn họ đến không phải vì tranh đoạt Nhân Hoàng kiếm, mà là muốn nhìn xem

Nhân Hoàng kiếm cuối cùng sẽ thuộc về ai.

Cơ Ngôn Dự mang theo người Vương gia cùng Thanh Thành kiếm phái đến trước tiên, nhìn thấy Tô Tín lại chờ ở nơi này, Cơ Ngôn Dự hỏi:

1.Tô đại nhân sớm tới đây, chẳng lẽ sớm biết nơi này có Nhân Hoàng kiếm xuất thế, còn có đầu mối gì?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Tại hạ chỉ trùng hợp tìm kiếm thiên tài địa bảo ở gần đây mà thôi, không nghĩ tới lại đụng phải Nhân Hoàng kiếm xuất thế.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 832 - Nhân Hoàng Kiếm Xuất Thế (2)

Tại hạ không tham gia tranh đấu giành vị trí hoàng trữ, cho nên Tương vương điện hạ cũng không cần thăm dò, ngươi là người đầu tiên tới đây, như vậy nên đứng

bên cạnh xem có huyền cơ gì hay không, đừng lãng phí cơ hội này.

Cơ Ngôn Dự cảm thấy mất mặt, lúc này dẫn người đi chung quanh xem Nhân Hoàng kiếm đang ở nơi nào.

Dù sao thời điểm Nhân Hoàng kiếm xuất thế tạo ra uy thế lớn như vậy, bên trong rất có thể có cơ quan trận pháp gì đó.

Nhưng hắn bên này còn không có động tác, Cơ Ngôn Luật đã dẫn người tới, nhưng bên người chỉ có bốn võ giả Hóa Thần Cảnh Phạm Dương Lô thị, còn lại đều là võ giả Thần Cung Cảnh.

Lô Uyển Đình cũng ở trong đám người, nàng muốn đi nói gì đó với Tô Tín nhưng lại bị Lô Viễn Sơn giữ chặt.

Hiện tại là thời khắc mấu chốt tranh đoạt Nhân Hoàng kiếm, cũng không phải là nơi ngươi hồ đồ.

Kỳ thật thực lực bản thân Cơ Ngôn Luật không kém, trong phần đông hoàng tử hắn là người ổn thỏa nhất, mặc dù không có ưu điểm quá lớn nhưng cũng không có khuyết điểm quá lớn.

Thái tử Cơ Ngôn Hằng thất đức, nhìn hắn không có tướng minh quân, Cơ Ngôn Luật còn trầm ổn hơn hắn nhiều.

Sở Vương Cơ Ngôn Hạo làm người âm tàn độc ác, đã từng mấy lần làm chuyện qua sông đoạn cầu, kẻ này không cho

người khác cảm giác an toàn.

Cơ Ngôn Luật lại đối xử mọi người khôn dung, giao du rộng lớn, được không ít người trong quân đội và triều đình khen ngợi.

Thái vương Cơ Ngôn Thành không cần nói, làm người lỗ mãng, xúc động dễ giận, tuy thiên phú võ đạo hắn mạnh nhưng mạnh hơn nữa thân là hoàng tử Đại Chu sẽ không có cơ hội tự mình ra trận giết địch, thiên phú võ đạo cao hơn nữa cũng chỉ sống lâu mà thôi.

Về phần Tương vương Cơ Ngôn Dự, lúc trước lực lượng hắn quá yếu, cho nên dù cho có Vương gia trợ giúp cũng chỉ ẩn nhẫn, hiện tại đã đứng ra nhưng không có làm ra đại sự gì, cho nên mọi người đánh giá hắn không bằng Cơ Ngôn Luật.

Có thể nói nhiều người như vậy, ai cũng có một hoặc vài loại khuyết điểm, chỉ có Cơ Ngôn Luật là cân đối nhất, cho nên hắn được triều đường và quân đội tán thưởng nhiều nhất.

Nhưng đáng tiếc những người này tán thưởng ủng hộ hắn lại không dùng được, tối thiểu hiện tại không dùng được.

Cơ Ngôn Luật giao hảo những cường giả trong quân chính là hành quân đại tổng quản một đạo.

Bây giờ trong Côn Luân bí cảnh đều là phó tướng cùng giáo úy xuất thân ba đại dã chiến quân như Long Vũ quân, những người này không có quan hệ với hắn.

Tam đại dã chiến quân bảo vệ xung quanh thành Thịnh Kinh, tuyệt đối trung tâm với Cơ Hạo Điển, Cơ Hạo Điển cũng tuyệt đối không cho phép có người đi động tới ba dã chiến quân, cho dù con hắn cũng không thể.

Cho nên bên người Cơ Ngôn Luật hiện tại cũng chỉ có bốn người Lô gia, nhìn có phần thê thảm.

Lô gia đứng gần cuối trong lục đại thế gia, bản thân cũng không thể phái bao

nhiêu người tới trợ giúp, lần này có thể một lần xuất động bốn người, bên ngoài còn có một cường giả Dung Thần Cảnh trấn tràng diện, làm như vậy đã cực kỳ trọng thị Cơ Ngôn Luật.

Sau khi Cơ Ngôn Luật đến nơi, ngay sau đó là Cơ Ngôn Hạo đến.

Thực lực Cơ Ngôn Hạo vốn là mạnh nhất, chỉ có điều người Cản Thi Phái bị Tô Tín giết sạch, cho nên bên cạnh hắn chỉ có ba võ giả Thất Hùng Hội, có thể nói rất thê thảm, thậm chí còn không bằng Cơ Ngôn Luật.

Nhìn thấy Tô Tín ở đây, ánh mắt Cơ Ngôn Hạo lộ ra vẻ âm trầm.

Hắn biết rõ người Cản Thi Phái bị diệt là vì bọn chúng đi tìm chết, nhưng Tô Tín không cho hắn chút mặt mũi, cường thế giết người Cản Thi Phái trong Côn Luân bí cảnh đã làm hắn tức giận không nhỏ.

Thái vương Cơ Ngôn Thành và thái tử Cơ Ngôn Hằng còn chưa tới, những người khác đương nhiên sẽ không chờ bọn họ, bọn họ trực tiếp đi tới nơi Nhân Hoàng kiếm xuất thế.

Những người vây xem đều đi theo phía sau, muốn xem xem trong đó có huyền cơ gì.

Tại nơi tỏa ra ánh sáng chói mắt lúc trước thật ra là một tế đàn to lớn, phía trên còn thờ phụng lăng mộ lịch đại tổ tiên Đại Chu.

Những lăng mộ này chỉ chôn quần áo và di vật mà thôi, mấy đại hoàng đế Đại Chu trước kia chỉ là quân chủ Nam Man tiểu quốc, hơn nữa Tương Nam trừ một ít đặc sản dược liệu thì không có thứ gì tốt, cho nên lăng tẩm bọn họ đều rất đơn sơ, những năm gần đây thi cốt đã sớm mục nát.

Cho nên Cơ Hạo Điển cũng không có lại đi động tới những lăng tẩm tại Tương Nam, chỉ tu kiến vài tòa mộ chôn quần áo và di vật trong Côn Luân bí cảnh mà thôi.

Nằm giữa tế đàn chính là một thanh kiếm, trên chuôi kiếm khảm nạm một viên bảo thạch màu đỏ chói mắt, hoàn toàn giống như đúc viên Đỗ Bái giao cho Tô Tín.

Trên thân kiếm cũng dùng đến các loại bảo thạch kim loại trân quý để trang trí, cho nên thanh Nhân Hoàng kiếm này cho người ta cảm giác chính là hoa lệ.

Hiện tại thanh Nhân Hoàng kiếm này chỉ là hàng phỏng chế Đại Chu thiếp vàng lên mặt mình, cố ý đặt trên lăng mộ chôn quần áo và di vật của các hoàng đế Đại Chu, chính là vì trấn áp số mệnh Đại Chu.

Tô Tín rất hoài nghi Nhân Hoàng kiếm bắt chước vẻ ngoài của Nhân Hoàng kiếm trong truyền thuyết.

Tuy Tô Tín chưa từng nhìn thấy Nhân Hoàng kiếm trong truyền thuyết là dạng gì, Nhân Hoàng kiếm chính là thần khí áp đảo trên Thiên binh.

Cả võ lâm Trung Nguyên truyền thừa thần binh từ thượng cổ đến nay có thể đếm hết trong một bàn tay, Nhân Hoàng kiếm được cho rằng là thần binh đầu tiên của thế gian, dùng số mệnh nhất thế hoàng triều rèn thành.

Bởi vì thần binh cũng có uy năng lớn lao nên có thể dùng thứ này chiến đấu, cho dù thế nào cũng không bựa bằng Nhân Hoàng kiếm bắt chước trước mặt.

Cho nên Tô Tín rất hoài nghi có phải Cơ Hạo Điển lúc trước có bị đám đúc kiếm sư lừa dối hay không.

Mọi người sớm không biết rõ dáng vẻ Nhân Hoàng kiếm ra sao, trong một ít điển tịch chỉ ghi lại vẻ ngoài mà thôi.

Cho nên Tô Tín suy đoán cho dù là người Đại Chu cũng có cảm giác dáng vẻ Nhân Hoàng kiếm không đúng, nhưng bọn họ cũng không nói ra, dù sao chỉ là đồ bắt chước làm ra vẻ mà thôi, tích cực như vậy làm gì?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 833 - Gặt Hái Khắp Nơi (1)

Mọi người không quan tâm bề ngoài Nhân Hoàng kiếm thật giả ra sao, trong mắt những hoàng tử Đại Chu, Nhân Hoàng kiếm chỉ đại biểu một thứ, đó chính là vị trí thái tử.

Ai cũng nhìn thấy trạng thái của Cơ Hạo Điển, cho dù có linh đan diệu dược chèo chống thì hắn cũng không sống được bao lâu.

Cho nên thời điểm này đoạt được vị trí thái tử, trên cơ bản tương đương nửa bước đạp lên hoàng vị.

Chung quanh tế đàn có ánh sáng nhạt bao phủ, nó rất tường hòa.

Mọi người nơi này không tin tưởng nơi này không có cơ quan bẫy rập gì.

Nơi này chính là mộ chôn quần áo và di vật tổ tiên hoàng thất Đại Chu, làm sao có thể không có biện pháp phòng hộ?

Ba nhóm người không ai chuẩn bị lên trước, đều mở to mắt nhìn.

Bọn họ nhanh chóng không kiên trì nổi.

Hiện tại Cơ Ngôn Thành và Cơ Ngôn Hằng còn chưa tới.

Không cần nói thủ hạ Cơ Ngôn Thành, dưới trướng hắn có Trịnh quốc công ủng hộ, còn có công hầu Đại Chu ủng hộ, hơn nữa có ngườiNinh Viễn Đường Tô gia, nhưng hắn là một trong những kẻ có thực lực mạnh nhất.

Phế thái tử Cơ Ngôn Hằng cũng không đơn giản, hắn không biết làm cách nào

cấu kết với Thiếu Lâm tự, chỉ một mình Thiếu Lâm tự đã đủ cường đại.

Ba người bọn họ lại lề mề ở đây, đợi đến lúc Cơ Ngôn Thành cùng Cơ Ngôn Hằng đến, như vậy bọn họ không thể đầu cơ cướp trước.

Ba người thương lượng một chút, mỗi bên phái một tên võ giả Hóa Thần Cảnh đi dò xét.

Ba tên võ giả Hóa Thần Cảnh bị chọn ra, đồng thời bước vào biên giới tế đàn.

Nhưng tế đàn lại vỡ ra một khe hở, ba khôi lỗi mặc chiến giáp kim loại xuất hiện trên tế đàn, phát ra tiếng gào thét không

giống người, cầm trường thương trong tay tấn công ba tên võ giả Hóa Thần Cảnh, thương thế như rồng, chiến trận vô song!

Trong nháy mắt ba khôi lỗi bộc phát lực lượng đáng sợ, trọng yếu nhất thương thế của bọn chúng lại có thể dẫn động lực lượng thiên địa, hơn nữa bản thân thương pháp của bọn chúng cũng đã đại thành, quả thật không có gì khác võ giả Hóa Thần Cảnh xuất thân quân trận.

Người có kiến thức liền hít sâu một hơi, nói:

- Là anh linh chiến tướng của Mặc môn!

Mặc môn cơ quan khôi lỗi nổi tiếng thiên hạ, nhưng anh linh chiến tướng có thể nói là tác phẩm đỉnh phong về cơ quan khôi lỗi của Mặc môn.

Một ít đại sư cơ quan của Mặc môn đều nghiên cứu cơ quan khôi lỗi hoàn mỹ nhất chứ không phải khôi lỗi kim loại lạnh như băng.

Trong suy nghĩ của bọn họ, khôi lỗi hoàn mỹ nhất phải giống như võ giả, có tư tưởng, biết tu luyện, thậm chí còn căn cứ biến hóa mà thay thế tài liệu bản thân tiến hành thăng cấp.

Đương nhiên đại bộ phận người ngoài xem ra, loại ý nghĩ này căn bản là đầm rồng hang hổ.

Qua nhiều năm như thế, những cơ quan đại sư Mặc môn không có nghiên cứu chế tạo ra khôi lỗi hoàn mỹ như bọn họ mong muốn, nhưng bọn họ cũng nghiên cứu ra tồn tại gần như thế, đó chính là anh linh chiến tướng.

Anh linh chiến tướng thân thể giống như khôi lỗi bình thường, chỉ có điều bị Mặc môn cơ quan đại sư chế tạo cực kỳ cẩn thận, giống như đúc người bình thường, thậm chí mỗi một đốt ngón tay đều dựa vào tỉ lệ xương người mà tạo thành.

Sau đó tìm một võ giả Hóa Thần Cảnh xuất thân quân trận, chờ hắn sắp viên tịch, lúc hắn tự nguyện đưa Hóa Thần của mình đầu nhập vào trong khôi lỗi, sau đó cơ quan đại sư Mặc môn lại dùng trận pháp tiến hành phong cấm, dung hợp, cuối cùng biến thành cái gọi là anh linh chiến tướng.

Chỉ có điều anh linh chiến tướng có lỗ thủng rất lớn.

Những võ giả Nguyên Thần Cảnh đều là tồn tại sắp viên tịch, cuối cùng cho dù mang Hóa Thần của mình rót vào trong anh linh chiến tướng cũng chỉ là tinh thần mà thôi.

Cho nên trải qua trận pháp của những cơ quan đại sư gia trì, anh linh chiến tướng căn bản không có khả năng như bọn họ tưởng tượng là biết suy nghĩ, thậm chí biết tu luyện, trở thành tồn tại bất tử.

Những anh linh chiến tướng này mạnh hơn những khôi lỗi bình thường chính là bọn chúng bảo trì bản năng chiến đấu, cũng không phải như khôi lỗi kim loại bình thường đông cứng cứng nhắc, không biết biến báo.

Huống chi khôi lỗi kim loại bình thường chỉ có thể vận dụng thân hình bản thân cường đại để chiến đấu, tương đương với một kiện binh khí hình người.

Mà anh linh chiến tướng bởi vì dung nhập Hóa Thần của võ giả Nguyên Thần Cảnh, cho nên có thể câu thông lực lượng thiên địa, tối thiểu một khi chiến đấu, những anh linh chiến tướng gần như không giống võ giả cùng giai, thậm chí còn mạnh hơn nữa.

Bởi vì thân thể bọn chúng rất cứng rắn, hơn nữa bản thân bọn chúng không có linh trí, chỉ biết chiến và giết, hung hãn không sợ chết.

Mặc môn chế tạo ra một cỗ anh linh chiến tướng cần thời gian hơn mười năm, thậm chí còn cần cơ duyên, dù sao không phải ai đều nguyện ý bản thân trước khi lâm chung giao tất cả cho khôi lỗi kim loại.

Cho nên những anh linh chiến tướng không phải thuộc về Đại Chu, mà là đến từ Đại Tấn bị Đại Chu chiếm đoạt.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 834 - Gặt Hái Khắp Nơi (2)

Ba tên võ giả Hóa Thần Cảnh không kém nhưng hiển nhiên anh linh chiến tướng hung hãn không sợ chết còn mạnh hơn nữa, bọn họ không đánh được mấy chiêu đã bị áp chế.

Đám người Cơ Ngôn Dự cảm thấy có chút không đúng, vội vàng phái thêm một võ giả Hóa Thần Cảnh đi hỗ trợ, nhưng kết quả trong tế đàn lại xuất hiện ba anh linh chiến tướng, sắc mặt mọi người lúc này đã thay đổi.

Bọn họ xem như nhìn ra, tế đàn này căn bản chính là căn cứ võ giả Hóa Thần Cảnh bên ngoài có bao nhiêu sẽ phóng thích anh linh chiến tướng bao nhiêu, ngươi tới bao nhiêu người, ta là có bao nhiêu anh linh chiến tướng.

Luyện chế không dễ anh linh chiến tướng, nhưng Đại Chu đoạt được gia sản của Đại Tấn ngày xưa, rốt cuộc có bao nhiêu anh linh chiến tướng thì khó ai nói rõ ràng.

Rơi vào đường cùng, bọn họ cũng đành phải chuẩn bị tạm thời thu người trở về, lúc này Cơ Ngôn Thành đã mang theo người Ninh Viễn Đường Tô gia và đám công hầu Đại Chu Trần Thiên Chi đến đây.

Nhìn thấy kết cục của đám người Cơ Ngôn Dự giao chiến với anh linh chiến tướng, Cơ Ngôn Thành cũng vung tay lên, bảo đám người Trần Thiên Chi xông lên, sắc mặt mọi người biến thành cổ quái.

Này Cơ Ngôn Thành làm việc quả nhiên là đủ lỗ mãng, ngươi cũng không nhìn một chút tình huống như thế nào là phái người xông đi lên.

Người nơi này không ai nhắc nhở, đám người Cơ Ngôn Dự càng vui vẻ hơn trước, nhiều thêm mấy người dò đường có gì không tốt?

Người Tô gia không biết kết cục, năm người kia nhìn chằm chằm vào Tô Tín, đặc biệt là hai người Tô Trọng Uy cùng Tô Trọng Viễn, bọn họ đều bị Tô Tín trọng thương.

Nhìn thấy Tô Tín ở chỗ này, hai người Tô gia khác muốn lao tới động thủ với Tô Tín, nhưng lại bị Tô Trọng Hải lão đại Tô gia thế hệ này cản lại.

1.Đại ca! Tiểu tử này không nhận huyết mạch Tô gia cũng bỏ đi, lại còn đả thương nhị ca và thập nhị đệ, vấn đề này tuyệt đối không thể bỏ qua như vậy.,

Tô gia thế hệ này có hơn mười võ giả Hóa Thần Cảnh, Tô Trọng Hải là nhiều tuổi nhất, đã đến Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, tình trạng chuẩn bị trùng kích Dung Thần Cảnh, cho nên tính cách của hắn trầm ổn nhất.

Hắn nghe được hành vi của Tô Tín cũng rất tức giận, nhưng hắn lại biết rõ hiện tại vẫn phải lấy đại cục làm trọng.

Tô gia bọn họ muốn một lần nữa trở lại giang hồ, như vậy phải xung đột với thế lực đỉnh cấp trên giang hồ.

Võ lâm Trung Nguyên chỉ lớn như thế, trừ phi ngươi chạy đến Tây Vực ba mươi sáu nước hoặc phương bắc thảo nguyên, nếu không một khi Tô gia mới xuất hiện trên giang hồ, như vậy sẽ xung đột với thế lực khác.

Hiện tại giang hồ đã không phải là giang hồ ngàn vạn năm trước, Ninh Viễn Đường Tô gia cũng không phải là Ninh Viễn Đường Tô gia lúc trước.

Nếu bọn họ nhìn không thấu điểm này, vậy Tô gia bọn họ cũng không phải tự ngạo, mà là ngu ngốc.

Cho nên Tô gia bọn họ cần gấp một thế lực ra mặt giúp bọn họ đứng vững nền móng trên giang hồ, tranh giành hoàng trữ chính là cơ hội, bọn họ lựa chọn người ủng hộ thành người ra mặt.

Cho nên chuyện của Tô Tín làm bọn họ tức giận, cũng muốn trước giúp Cơ Ngôn Thành đoạt được Nhân Hoàng kiếm rồi nói sau.

Thực lực Tô Tín mạnh kinh người, lấy một địch hai còn có thể đánh hai người Tô Trọng Uyvà Tô Trọng Viễn trọng thương, chính mình còn thừa ba người có thể đấu lại hắn sao?

Huống chi cho dù đánh thắng hắn, thực lực bên mình sẽ tổn thất, khi đó làm sao tranh phong với các hoàng tử khác chứ?

Những lợi và hại này, Tô Trọng Hải xem rất rõ ràng, cho nên hắn mới có thể ngăn đón người Tô gia khác không cho bọn họ

động thủ, chờ ra khỏi Côn Luân bí cảnh lại tính sổ..

Những người khác dùng ánh mắt quái dị nhìn Tô Tín, không biết tại sao hắn lại đắc tội người Ninh Viễn Đường Tô gia.

Ninh Viễn Đường Tô gia lánh đời thời gian quá dài, mọi người nơi này có hơn phân nửa không rõ lai lịch Ninh Viễn Đường Tô gia, cho nên cũng không có cảm giác gì, dù sao theo bọn họ biết Tô Tín đắc tội không ít người.

Vào lúc này thái tử Cơ Ngôn Hằng cũng dẫn theo người Thiếu Lâm tự chạy đến.

Cơ Ngôn Hằng vẫn dáng vẻ chán nản suy bại, những hòa thượng Thiếu Lâm tự dùng ánh mắt đỏ rực n hìn Tô Tín, sắc mặt đen kịt.

Hiện tại bọn họ xem như biết rõ cái gì là hại người không lợi mình.

Tô Tín giết Tà Linh đạo nhân đối với hắn mà nói không có chỗ tốt gì, nhưng thật sự cũng hãm hại người Thiếu Lâm tự.

Cơ Ngôn Hằng không được Cơ Hạo Điển thích, hiện tại thân phận không khác gì bị phế.

Lần này Thiếu Lâm tự nhất định phải giúp Cơ Ngôn Hằng lấy được Nhân

Hoàng kiếm, đoạt lại vị trí thái tử của hắn.

Cho nên sau khi đi vào Côn Luân bí cảnh, Thiếu Lâm tự cũng tìm kiếm Nhân Hoàng kiếm điên cuồng nhất, thậm chí đã đi tới biên giới Côn Luân bí cảnh, cho nên bọn họ mới tới trễ nhất.

Nhưng không nghĩ tới địa phương Nhân Hoàng kiếm xuất thế lại nằm ở trung ương Côn Luân bí cảnh, không đến thời gian, cho dù bọn họ tìm khắp Côn Luân cũng tìm không thấy Nhân Hoàng kiếm.

Lúc này đây Thiếu Lâm tự đã bị Tô Tín hãm hại thê thảm, nếu bọn họ dẫn theo Tà Linh đạo nhân đến, không nói Tà Linh đạo nhân có thể tính ra Nhân Hoàng kiếm đang ở nơi nào, tối thiểu

không đến mức giống như bây giờ, bọn họ chạy loạn khắp nơi, lãng phí thời gian hai ngày.

Các hoàng tử khác đang tranh đoạt, bọn họ ngốc núc ních mới đến nơi đây.

Lúc này có một người trong đoàn người Thiếu Lâm tự đi ra, sát khí xông lên trời, không giống hòa thượng, ngược lại giống ma đầu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 835 - Tâm Ma Của Giác Nghiêm (1)

Mọi người đều biết ân oán giữa Thiếu Lâm tự và Tô Tín.

Thời điểm tại thành Thịnh Kinh, Tô Tín đã từng xâm nhập khách sạn Thiếu Lâm tự, ở trước mặt người Thiếu Lâm tự giết Tà Linh đạo nhân, cũng tát vào mặt Thiếu Lâm tự một lần.

Hơn nữa Giác Nghiêm có thù hận lớn với Tô Tín, đã gần như đạt tới tình trạng không chết không thôi.

Giác Nghiêm bởi vì Tô Tín động nộ niệm, đặc biệt là chuyện tại thành Thịnh Kinh đã biến Tô Tín thành tâm ma của hắn.

Giác Nghiêm có danh hiệu là Trảm Ác Tăng, cả đời hắn giết người không đếm hết, nhưng hắn chỉ giết gian tặc ác đồ, thế hệ đáng chết, nhưng hắn vẫn bị nhiễm không ít huyết sát khí.

Thứ này sẽ ảnh hưởng tâm trí một người, một ít võ giả ma đạo thậm chí sẽ sẽ chủ động dung hợp những khí huyết sát này và trở nên càng mạnh hơn nữa.

Tô Tín lại dùng nghị lực cường đại bản thân áp chế những khí huyết sát này, từ đó biến nó thành một phần của thực lực.

Về phần Giác Nghiêm lại dùng sức mạnh phật pháp để trấn áp những khí huyết sát trên người, hiện tại hắn lại động nộ niệm, tu vi phật hiệu dần dần suy yếu, đã sắp áp chế không nổi khí huyết sát.

Mấy người Thiếu Lâm tự đồng hành liền cau mày.

Tuy bọn họ rất hận Tô Tín, nếu có cơ hội sẽ không bỏ qua cho Tô Tín, nhưng dáng vẻ Giác Nghiêm hiện tại rõ ràng không đúng, một thân sát khí xông lên trời giống như ma đầu.

Nhưng vấn đề là Huyền Thông không có ở nơi đây, mấy người Thiếu Lâm tự kia không có ai giống Tô gia Tô Trọng Hải trấn áp tràng diện, không ai ngăn được Giác Nghiêm.

Trong mấy người Thiếu Lâm tự có lẽ chỉ có tăng nhân Giảng Kinh đường Giác Minh mạnh nhất.

Thiếu Lâm tự Giảng Kinh đường là tồn tại thần bí và mạnh nhất trong tứ viện, tam đường, nhất các.

Thiếu Lâm tự tứ viện chính là Giới Luật viện, Đạt Ma viện, Xá Lợi viện, Dược Vương viện.

Trong bốn viện này Giới Luật viện là nơi chuyên môn phụ trách trừng phạt tăng nhân Thiếu Lâm tự, nếu tăng nhân Thiếu Lâm tự bỏ chạy cũng sẽ do Giới Luật viện quản lý.

Xá Lợi viện là nơi cao tăng Thiếu Lâm tự không thông võ đạo nhưng lại chuyên môn nghiên cứu phật hiệu ở lại.

Đạt Ma viện là một trong võ tăng viện của Thiếu Lâm tự, chủ yếu bồi dưỡng sở trường võ đạo cho tăng nhân.

Dược Vương viện chính là nơi Thiếu Lâm tự chuyên môn phụ trách luyện chế đan dược, các loại đan dược trân quý như Thiếu Lâm tự Đại Hoàn đan, Tiểu Hoàn đan đều là Dược Vương viện tạo ra.

Nhất các là chỉ Tàng Kinh Các, là căn cơ truyền thừa của Thiếu Lâm tự, cũng là nơi trọng yếu nhất của Thiếu Lâm tự.

Cho nên Thiếu Lâm tự Tàng Kinh Các là nơi một ít cường giả Thiếu Lâm tự ở lại, khí huyết bọn họ suy bại, thọ nguyên sắp hết, cho nên vẫn ở trong nơi này tu

thân dưỡng tính, đọc kinh phật kéo dài tuổi thọ không nhiều lắm.

Đương nhiên bọn họ không tính là yếu, nếu có người dám can đảm mạnh mẽ xông vào Tàng Kinh Các, những lão tăng nhìn

như mục nát sẽ cho bọn họ biết cái gì gọi là khủng bố.

Về phần tam đường là La Hán đường, Bát Nhã đường và Giảng Kinh đường.

La Hán đường và Bát Nhã đường giống như Đạt Ma viện, đều là nơi chuyên môn bồi dưỡng võ tăng, mà Giảng Kinh đường địa vị rất lớn.

Giảng Kinh đường tên như ý nghĩa, chính là nơi giảng giải kinh phật.

Nếu người trong Thiếu Lâm tự muốn tu tập phật hiệu, tự nhiên có cao tăng Xá Lợi viện dạy, cho nên Giảng Kinh đường cũng không phải là nơi giảng giải kinh phật cho tăng nhân Thiếu Lâm tự, mà là vì người ngoài.

Ngày xưa giang hồ có một đoạn thời gian cửu ngục tà ma cường đại và hung hăng càn quấy, dùng lực chín phái áp chế giang hơn mười tông môn đỉnh cấp trên giang hồ.

Thiếu Lâm tự cũng thành lập Giảng Kinh đường vào khi đó, chuyên môn giảng giải kinh phật cho một ít tà ma hung đồ, dùng để độ hóa bọn họ.

Những tà ma hung đồ này giết người không tính hết, ma diễm ngập trời, dễ dàng độ hóa như vậy?

Tăng nhân Giảng Kinh đường độ hóa những tà ma hung đồ này không phải dựa vào phật hiệu cao thâm, mà là dựa vào giới đao và nắm đấm trong tay.

Ngươi không nghe ta giảng phật hiệu thì ta sẽ đánh tới khi ngươi nghe, trực tiếp dùng lực phục người, sau đó lại dùng phật hiệu rửa não cho ngươi, không rõ ta sẽ tiếp tục đánh, thẳng đến khi triệt để phá hủy tâm linh của ngươi mới thôi.

Nghe nói tà ma hung đồ tiến vào Giảng Kinh đường liền chỉ có hai kết cục, một là bị các hòa thượng Giảng Kinh đường thất thủ đánh chết, một là bị bọn họ tẩy não

thành si ngốc, vừa nói ra khỏi miệng là các loại kinh phật, thậm chí nói như không nói.

Cho nên vào thời đại đó, Giảng Kinh đường cũng là nơi khủng bố nhất trong Thiếu Lâm tự, ngàn vạn tà ma nghe mà sợ hãi.

Hiện tại thanh danh Giảng Kinh đường Thiếu Lâm tự không vang dội như trước, nhưng phàm là có tăng nhân tiến vào Giảng Kinh đường sẽ không có một ai là kẻ đơn giản.

Theo cách nói của người ngoài, tăng nhân Giảng Kinh đường Thiếu Lâm tự còn điên cuồng hơn các tà ma, dù sao khẳng định không phải người bình thường.

Hiện tại trong bọn họ có Giác Minh là tăng nhân Giảng Kinh đường, thực lực cường đại, ngay cả bọn họ cũng không nhìn thấu, nhưng đồng thời bọn họ cũng không cách nào chỉ huy người ta.

Nghe nói Giác Minh tu luyện Sư Tử Hống hơn hai mươi năm, trước kia thích nhất dùng nó đọc diễn cảm kinh phật trước mặt hung đồ ma đạo.

Kết quả cuối cùng chỉ có hai kết cục, một là võ giả ma đạo bị đánh chết tại chỗ, một khác bị chấn động biến thành si ngốc.

Hiện tại Giác Minh lại tu luyện Bế Khẩu Thiện, vừa tu luyện là hơn hai mươi năm, ai cũng biết, chờ hắn mở miệng lần nữa thì hòa thượng này rất khủng bố.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 836 - Tâm Ma Của Giác Nghiêm (2)

Hiện tại nơi này chỉ có Giác Minh có thể áp chế được Giác Nghiêm, nhưng hắn hết lần này tới lần khác chỉ lộ ra một tia vui vẻ tường hòa, không có tỏ vẻ gì.

Giác Nghiêm rút Trảm Mã đao sau lưng ra, phật quang cùng sát khí hoà lẫn vào nhau vô cùng tà dị.

Bế quan tiềm tu vài năm trong Thiếu Lâm tự, hiện tại Giác Nghiêm đã mạnh hơn trước vài lần.

Hiện tại hắn đã đến cảnh giới Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, chỉ cần hắn có thể giết Tô Tín, diệt trừ tâm ma, phóng thích nộ niệm, vậy hắn liền có thể nếm thử trùng kích Dung Thần Cảnh.

Vài tên võ giả Thiếu Lâm tự thấy thế cũng đứng sau lưng Giác Nghiêm đi về hướng Tô Tín.

Bọn họ không có khả năng bỏ mặc Giác Nghiêm một mình động thủ với Tô

Tín.

Ánh mắt Tô Tín lộ ra một tia sát cơ, tay cầm Phi Huyết Kiếm.

Đây là thời điểm hắn giải quyết ân oán với người Thiếu Lâm, hiện tại không thể nghi ngờ chính là một cơ hội rất tốt.

Đám người đang xem cuộc chiến cũng lắc đầu, Thiếu Lâm tự vẫn như cũ, thói quen lấy nhiều khi ít, hết lần này tới lần khác người ta còn tìm cho mình lý do không tệ.

Lô gia Lô Uyển Đình cũng cau mày, lúc trước Tô Tín dốc sức chiến đấu đấu với trăm võ giả cùng giai cũng làm cho nàng ái mộ Tô Tín, Hóa Thần và Tiên Thiên có khác biệt như trời và đất, Hóa Thần Cảnh lấy một địch trăm là chuyện đầm rồng hang hổ, thậm chí lấy một địch mười cũng khó có khả năng.

Nhìn thấy song phương giương cung bạt kiếm, lúc này hơn khí tức mười tên võ giả Hóa Thần Cảnh bộc phát và đứng sau lưng Tô Tín.

Bọn họ chính là đệ tử Thiết gia Thiết Vô Tình, Thiết Vô Thanh, còn có một chút bộ đầu Lục Phiến Môn đứng bên phía Thiết gia.

Tô Tín nói như thế nào cũng là người Thiết gia, hiện tại Lục Phiến Môn bảo trì trung lập, bọn họ đương nhiên sẽ đứng cùng một chỗ, Thiếu Lâm tự muốn lấy nhiều khi ít, bọn họ có thể bỏ mặc?

Thiết Vô Tình lạnh lùng nói:

1.Hòa thượng Thiếu Lâm tự, thực cho rằng Lục Phiến Môn không người hay sao? Muốn lấy nhiều khi ít? Tốt, các ngươi

muốn chiến, chúng ta sẽ tranh tài với các ngươi một hồi, thuận tiện lĩnh giáo công phu của các cao tăng Thiếu Lâm tự một phen.

Thiết Vô Tình vừa nói ra lời này, các hòa thượng Thiếu Lâm tự cau mày, Cơ Ngôn Hằng ở phía sau bọn họ sốt ruột hô lớn:

- Các vị đại sư, đại cục làm trọng, đại cục làm trọng ah!

Đương nhiên người Thiếu Lâm tự cũng biết đại cục làm trọng, người Lục Phiến Môn Thiết gia đứng ra, nếu một khi bọn họ động thủ sẽ là đại chiến, đến lúc đó thắng bại không biết, ai đi giúp Cơ Ngôn Hằng tranh đoạt Nhân Hoàng kiếm?

Lúc này Giác Nghiêm ngẫng đầu lên, khí huyết sát trên người bị hắn đè xuống không ít, hắn nói với các tăng nhân Thiếu Lâm tự:

1.Các vị sư huynh sư đệ, các ngươi đi giúp thái tử điện hạ tranh đoạt Nhân Hoàng kiếm đi, ân oán giữa ta và Tô Tín, chúng ta một mình giải quyết.

Các tăng nhân Thiếu Lâm tự khác nhìn nhau sau đó gật đầu đồng ý.

Bọn họ rất có lòng tin vào thực lực Giác Nghiêm, Giác Nghiêm sẽ không thua trận chiến này.

Trong Thiếu Lâm tự, võ tăng Hóa Thần Cảnh La Hán đường, Giác Nghiêm không thể nghi ngờ là người có thực lực mạnh nhất.

Hơn nữa trải qua chuyện của Tô Tín, Giác Nghiêm bị thủ tọa La Hán đường Huyền Minh dẫn về chùa bế quan tu hành, thực lực Giác Nghiêm cũng tăng lên rất lớn, đạt tới Hóa Thần Cảnh đỉnh phong.

Bọn họ là sư huynh đệ với Giác Nghiêm, ngày bình thường khẳng định có chút luận bàn, bọn họ xem ra, hiện tại Giác Nghiêm chỉ thiếu một chiến tích đủ lớn, nếu không hắn thậm chí có thể giống như Niên Bang Đổng Bất Nghi và Thất Hùng Hội Đái Mạc Ngôn, dùng thực lực Hóa Thần Cảnh leo lên Địa Bảng.

Vài tên tăng nhân âm trầm truyền âm cho Giác Nghiêm, bảo hắn lưu tính mạng của Tô Tín.

Ngươi có thể trọng thương Tô Tín, cũng có thể phế Tô Tín, nhưng tốt nhất không nên giết Tô Tín.

Phải biết rằng nơi này chính là thành Thịnh Kinh, tổng bộ Lục Phiến Môn, Tô Tín là đệ tử Thiết gia bồi dưỡng trọng điểm.

Người Thiết gia nổi danh bao che khuyết điểm, ngươi giết Tô Tín ở nơi này, khó bảo toàn người Thiết gia sẽ không xuất thủ, thậm chí vạn nhất Thiết Ngạo ra tay, bọn họ sẽ không thể rời khỏi thành Thịnh Kinh.

Tuy Thiếu Lâm tự bá đạo nhưng cũng không cường thế đến cùng, làm người nên lưu một đường mới tốt.

Giác Nghiêm gật đầu đáp ứng, nhưng là không biết hắn nghe lọt hay không.

Tô Tín nói với đám người Thiết Vô Tình:

1.Đa tạ thất ca và các vị, nếu cao tăng Thiếu Lâm tự đã muốn một trận chiến, tại hạ sẽ phụng bồi tới cùng.

Đám người Thiết Vô Tình nhìn nhau và gật gật đầu, đồng thời lui về phía sau.

Thiếu Lâm tự có lòng tin vào Giác Nghiêm, đồng thời người Lục Phiến Môn cũng có lòng tin vào Tô Tín.

Dù sao chiến tích của Tô Tín từ khi hắn xuất đạo tới nay đều là những trận huyết chiến, cho dù hiện tại trở thành Hóa Thần Cảnh, hắn cũng không ăn thua thiệt khi đối mặt võ giả cùng giai.

Vài tên tăng nhân Thiếu Lâm tự lập tức tách ra, cùng nhau triền đấu với anh linh chiến tướng, từng bước đi về hướng Nhân Hoàng kiếm.

Dù sao anh linh chiến tướng chỉ là anh linh chiến tướng, thực lực như nhau, mà võ giả Hóa Thần Cảnh lại có mạnh có yếu, không thể nghi ngờ người Thiếu Lâm tự rất mạnh, trực tiếp áp chế những anh linh chiến tướng và tới gần Nhân Hoàng kiếm.

Các hoàng tử nhìn thấy tình thế không tốt, lúc này cũng bất chấp thăm dò và xem cuộc vui, vội vàng bảo tất cả võ giả Hóa Thần Cảnh dưới trướng xông lên.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 837 - Trảm Tâm Ma (1)

Tô Tín và Giác Nghiêm đánh một trận chiến đưa tới phần đông ánh mắt võ giả, thậm chí còn hấp dẫn người khác hơn các hoàng tử tranh đoạt Nhân Hoàng kiếm.

Dù sao hai người này không phải hạng người vô danh trên giang hồ, hai người bọn họ chiến đấu, thậm chí có thể là đấu sinh tử, còn hấp dẫn hơn một đám người tranh đoạt một thanh kiếm nhiều.

Cho dù có người hiểu ân oán giữa Giác Nghiêm cùng Tô Tín nhưng không nghĩ ra nguyên nhân hai người này kết thù kết oán.

Lúc trước hai người bọn họ kết thù kết oán là bởi vì người Chúc gia châm ngòi mà thôi, chỉ cần một người trong đó nhượng bộ, chuyện sẽ không phát triển tới mức này.

Nhưng đáng tiếc, cho dù Giác Nghiêm hay là Tô Tín, bọn họ đều là người cứng đầu, sẽ không dễ dàng nhượng bộ.

Lúc trước Giác Nghiêm lấy lớn hiếp nhỏ, Tô Tín chạy trốn trong tay Giác Nghiêm đã tiêu hao tiêu hao phẩm trân quý.

Huống chi Tô Tín từ xưa tới nay có tính cách có thù phải báo, lúc trước hắn bị Giác Nghiêm gây thương tích, còn lãng phí một lần tiêu hao phẩm, thù này Tô Tín không thể không báo.

Giác Nghiêm để Tô Tín chạy thoát đã bắt đầu không cam lòng, càng về sau thậm chí động nộ niệm.

Lúc trước Giác Nghiêm là Hóa Thần Cảnh, Tô Tín chỉ là Linh Khiếu Cảnh, kết quả Tô Tín lại thoát khỏi tay của hắn, hơn nữa giẫm lên thanh danh Giác Nghiêm hắn mà dương danh

thiên h, hắn Giác Nghiêm cũng trở thành một trong các chiến tích của Tô Tín.

Chuyện này khi thanh danh Tô Tín càng lúc càng lớn trên giang hồ, thực lực càng ngày càng mạnh, rốt cục lạc ấn lưu lại trong nội tâm Giác Nghiêm đã triệt để biến thành nộ niệm.

Giác Nghiêm cũng là người, cho dù hắn là hòa thượng Thiếu Lâm tự, tu vi phật hiệu không cạn nhưng vẫn không thể vứt bỏ thất tình lục dục.

Có lẽ trong lòng hắn có một chút ghen ghét Tô Tín, dựa vào cái gì chính mình tu luyện vài chục năm mới tới cảnh giới này, Tô Tín hắn lại chỉ dùng vài năm? Thậm chí còn giẫm lên uy danh của mình thượng vị?

Những cảm xúc mặt trái này đã ngưng tụ thành tâm ma của Giác Nghiêm, hơn nữa hắn ngày bình thường giết chóc quá nhiều, cho nên sát khí đã ảnh hưởng tâm trí của hắn.

Cho nên lúc này Giác Nghiêm muốn trảm tâm ma!

Trảm Tô Tín, hắn liền có thể trùng kích Dung Thần Cảnh, từ nay về sau không còn chấp niệm.

Trảm Mã đao cực lớn còn mang theo khí huyết sát lượn lờ, khi Giác Nghiêm chém ra một đao, lập tức sát khí xông lên trời, đao mang vạn trượng.

Lúc này Giác Nghiêm căn bản không giống như cao tăng Thiếu Lâm tự, hắn không khác gì võ giả ma đạo, sát khí trùng thiên, thập phần khủng bố.

Luận sát khí, Giác Nghiêm vẫn kém xa Tô Tín.

Tô Tín rút Phi Huyết Kiếm ra khỏi vỏ, trong chốc lát cả thiên địa đều bị nhuộm thành màu máu tươi.

Biển máu ngập trời xuất hiện, Tô Tín vận chuyển Sơn Tự Kinh đại pháp tới cực hạn, trong nháy mắt bộc phát dị tượng, huyết nhật bay lên không trung và tỏa ra sát cơ khủng bố.

Đao mang xé rách biển máu, trên Phi Huyết Kiếm của Tô Tín có ánh sáng ẩn hiện, vô tận khi huyết sát ngưng tụ thành thực

chất, chỉ trong nháy mắt phạm vi vài dặm bị nhuộm thành biển máu!

Sắc mặt mọi người thay đổi, trong mắt một ít võ giả Thần Cung Cảnh biến thành màu đỏ, ẩn ẩn lộ ra một tia sát cơ, hơi thở nặng nề dồn dập, thần chí trong mắt dần dần biến mất, lúc này không nhịn được đã ra tay với người bên cạnh.

Những võ giả Hóa Thần Cảnh vội vàng động thủ, cũng kéo những võ giả Thần Cung Cảnh thực lực yếu kém ra xa, lúc này mới tránh bọn họ bị khí huyết sát tiếp tục ăn mòn, triệt để trở thành tên điên chỉ biết chém giết.

Ánh mắt những võ giả Hóa Thần Cảnh kinh hãi nhìn Tô Tín.

Với tầm mắt của bọn họ tự nhiên nhận ra, sát khí Giác Nghiêm xông lên trời là vì lúc trước hắn giết chóc nhiều gian tà ác đồ tích lũy tạo thành sát khí khôn cùng, nhưng bởi vì tu vi phật hiệu trấn áp cho nên lúc này mới có thể nghe hắn sử dụng.

Tô Tín đương nhiên sẽ không tu phật hiệu, dùng tính cách của hắn sẽ không học phật hiệu, đồng thời công pháp của hắn rất tà dị, nhưng cũng không có công pháp nào dung hợp huyết sát khí.

Nhưng hiện tại hắn tỏa ra khí huyết sát khủng bố, hắn hoàn toàn dựa vào tâm chí cứng cỏi của bản thân trấn áp tất cả.

Khí huyết sát cường đại như vậy không có biến Tô Tín thành tên điên chỉ biết giết chóc, chỉ làm hắn làm việc hơi cực đoan mà thôi, tâm linh của hắn mạnh cỡ nào?

Kỳ thật bọn họ không biết Tô Tín làm việc cực đoan cũng không có chút quan hệ gì với khí huyết sát, mà là tính cách bản thân Tô Tín đã là như thế.

Hiển nhiên trong va chạm lần đầu, Tô Tín đã chiếm cứ thượng phong.

Giác Nghiêm có danh hiệu Trảm Ác Tăng, hắn giết chết nhiều người, nhưng đều là người đại gian đại ác, số lượng có hạn.

Tô Tín giết người chính hắn cũng không nhớ rõ, cả hai chỗ ngưng tụ khí huyết sát không cùng cấp bậc.

Lúc này trên mặt Giác Nghiêm không có chút vẻ mặt bối rối, đao thế biến đổi, khí huyết sát tan rã nhưng lại có phật quang ẩn hiện bên trong.

Chém xuống một đao, phật quang trên người Giác Nghiêm sáng chói, giống như hóa thân thành phật, trong đao thế của hắn không có một tia sát cơ nhưng lại mang theo đao ý phá diệt.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 838 - Trảm Tâm Ma (2)

Bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự, Từ Bi Đao!

Muốn từ bi độ thế, trước phải phá diệt vạn giới!

Sinh cực kỳ là tử, đao pháp không có một tia sát cơ nhưng lại ẩn chứa đao ý giống như diệt thế.

Trên Phi Huyết Kiếm của Tô Tín có một tia máu hiển hiện, uy năng Huyết Hà Thần Kiếm bị Tô Tín phát huy đến mức tận cùng, nhưng một đao của Giác Nghiêm đã phá diệt tất cả.

Đợi đến lúc này Từ Bi Đao tới người, thân thể Tô Tín phiêu miểu, được khí cơ dẫn dắt, hắn thi triển Bất Tử Ấn Pháp, hướng tử mà sinh, sinh tử hai cực vừa vặn trái ngược với đao ý của Giác Nghiêm, cả hai va chạm với nhau, chấn động cường đại bộc phát dữ dội, lúc này dẫn tới chung quanh sinh ra tiếng nổ rất lớn.

Giác Nghiêm mặt không đổi sắc, Từ Bi Đao chém ra liên tiếp, từ bi diệt thế va chạm với sinh tử chuyển đổi của Tô Tín, hắn lại không thể làm gì được Tô Tín, hơn nữa trên Trảm Mã đao của hắn bắt đầu xuất hiện vết rách.

Lúc này sắc mặt Giác Nghiêm đã thay đổi.

Bất Tử Ấn Pháp của Tô Tín phi thường tà dị, thậm chí có vài phần hương vị công pháp phật tông, cũng khắc chế Từ Bi Đao của hắn đến mức tận cùng.

Hơn nữa Trảm Mã đao của hắn trực tiếp va chạm với Phi Huyết Kiếm của Tô Tín mấy lần, trên Trảm Mã đao của hắn xuất hiện vết rạn ti tí, lúc này có dấu hiệu

không chống đỡ nổi.

Giác Nghiêm chỉ là Hóa Thần Cảnh, trong tay đa số võ giả Hóa Thần Cảnh đều là binh khí Huyền cấp, có chút không may tìm không tìm thấy binh khí phù hợp, có khả năng sẽ sử dụng binh khí Hoàng cấp.

Tông môn đỉnh cấp giang hồ như Thiếu Lâm tự sẽ không thiếu binh khí, nhưng cấp cho phải dựa vào thực lực võ giả.

Ngươi đến thực lực gì sẽ có binh khí cấp bậc gì, ngươi muốn tốt hơn thì chính ngươi đi tìm cơ duyên đi.

Cho nên Trảm Mã đao trong tay Giác Nghiêm chỉ là một thanh binh khí Huyền cấp bình thường, Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín lại là binh khí Địa cấp cực phẩm do luyện khí đại sư Công Thâu Ngu rèn ra, thậm chí có nội tình trở thành binh khí Thiên cấp.

Cho nên đừng nhìn cả hai chúng nó một nặng nề một hết sức nhỏ, nhưng Trảm Mã đao của Giác Nghiêm lại kém xa Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín.

Giác Nghiêm thu đao lui về phía sau, bỗng nhiên há miệng, lúc này trong miệng hắn phát ra sóng âm cường đại, lập tức đánh xơ xác khí huyết sát quanh người Tô Tín, cũng ép Tô Tín lui về phía sau.

Bởi vì âm thanh cực lớn, còn mạnh hơn Sư Tử Hống của Giác Nghiêm mấy năm trước không biết bao nhiêu lần.

Thiếu Lâm tự có bảy mười hai tuyệt kỹ, có ít người sở trường một môn, mà có ít người lại tu luyện mấy môn, Giác Nghiêm là loại người thứ hai.

Nhưng Sư Tử Hống của hắn không phải gà mờ, uy lực cực kỳ cường đại.

Mượn uy lực tiếng rống, Giác Nghiêm kéo dài khoảng cách với Tô Tín, nhưng không đợi hắn thở ra một hơi, chỉ thấy Tô Tín vung tay lên, lập tức mấy trăm đạo kiếm khí ngưng tụ

thành kiếm ngục khôn cùng, trực tiếp vây khốn và xoắn giết Giác Nghiêm vào trong!

Với tư cách là một trong tuyệt kỹ thành danh của Tô Tín, mọi người nơi này đều biết uy năng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín.

Võ giả tầm thường muốn ngăn mấy đạo kiếm khí cũng tương đương khó khăn, nhưng Giác Nghiêm cầm Trảm Mã đao trong tay và hét giận dữ, hắn chém vỡ hơn trăm đạo kiếm khí.

Đối mặt Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín, Giác Nghiêm lại dùng phương thức bạo lực nhất phá giải.

Mọi người nơi này hít sâu một hơi, Trảm Ác Tăng Giác Nghiêm mấy năm qua không xuất hiện trên giang hồ, không nghĩ tới thực lực vậy đã khủng bố tới mức này.

Tối thiểu đổi thành bọn họ ở vị trí Giác Nghiêm hiện tại, đoán chừng bọn họ sẽ bị kiếm khí đánh trọng thương.

Võ giả Thiếu Lâm tự phải kiêm tu võ công và phật hiệu, đồng thời tất cả công pháp của Thiếu Lâm tự đều chú trọng căn cơ, không có đường tắt có thể đi.

Cho nên võ giả trẻ tuổi xuất thân Thiếu Lâm tự rất ít đi lại trên giang hồ nhưng thanh danh rất lớn, ngược lại võ giả Nguyên Thần Cảnh của Thiếu Lâm xuất hiện lớp lớp.

Thực lực Giác Nghiêm đặt ở trong phần đông võ giả Hóa Thần Cảnh của Thiếu Lâm tự cũng là đỉnh cấp nhất.

Uy thế Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín rất mạnh, toàn lực ra dưới tay, những kiếm khí hoặc cương mãnh, hoặc dữ dằn, hoặc âm nhu, mỗi một đạo kiếm khí đều là tồn tại độc nhất vô nhị, trong đó thậm chí xen lẫn kiếm ý phá diệt và lý giải kiếm đạo của Tô Tín.

Dưới kiếm ngục phong tỏa, Trảm Mã đao đầy vết rạn trong tay Giác Nghiêm lập tức vỡ vụn, chỉ còn lại chuôi đao trong tay hắn.

Giác Nghiêm không có binh khí vẫn không lui lại, hắn một tiếng giận dữ, trên

người xuất hiện ánh sáng màu vàng chói mắt.

Thân thể hắn biến lớn hơn trước, tăng y trên người cũng vỡ nát, lộ ra ánh sáng màu vàng rực rỡ giống như thân thể là kim loại đúc thành.

Giác Nghiêm chắp tay trước ngực, bảo tướng trang nghiêm, trong miệng không ngừng nhổ Lục Tự Chân Ngôn, quanh thân tỏa ra phật quang chói mắt, vô hình kiếm khí của Tô Tín chém lên người Giác Nghiêm lại bộc phát cương khí chấn động cực kỳ cường đại, nhưng lại không thể gây thương tích lên người Giác Nghiêm, chỉ có thể lưu lại dấu máu bạc trên người.

Giác Nghiêm tức giận quát một tiếng, trực tiếp xuất một quyền, kiếm khí còn sót lại bị một quyền của Giác Nghiêm đánh nát vụn!

Mọi người nơi này hít sâu một hơi, người biết hàng liền nói:

1.Là Thiếu Lâm tự Kim Cương Bất Phôi Thần Công! Giác Nghiêm lại tu luyện thành Kim Cương Bất Phôi Thần Công!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 839 - Kim Cương Bất Phôi Thần Công (1)

Thiếu Lâm tự có công pháp luyện thể rất nổi danh, tất cả công pháp luyện thể cộng lại có hơn mười bảng, tên của Kim Cương Bất Phôi Thần giống như mặc giáp trụ tự nhiên, sửa mũ mão trước khi ra trận, đây là công pháp có nhiều người tu luyện nhất.

Tuy nói môn công pháp đại chúng này có rất nhiều người tu luyện, nếu như muốn tu luyện đến đại thành lại không dễ dàng như vậy.

Bộ công pháp này nhập môn rất đơn giản, nhưng muốn tu luyện đến đại thành, lại cần đại nghị lực mới có thể hoàn thành.

Cho nên thời điểm một ít võ tăng Thiếu Lâm tự thiên phú không tồi lựa chọn công pháp, có rất ít người chọn môn Kim Cương Bất Phôi Thần Công, bởi vì một khi chuyện không tốt xông quan thất bại, trên cơ bản kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Không đạt đến Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành, nói thật ra nó không tính là mạnh mẽ.

Cho nên tại Thiếu Lâm tự, tăng nhân thiên phú tốt không có ai tu luyện công pháp này, nhưng Giác Nghiêm lại làm như vậy, hắn tu luyện tới cảnh giới đại thành, mọi người lập tức cảm giác Tô Tín lần này sẽ thất bại.

Phật quang màu vàng trên người Giác Nghiêm chiếu sáng khắp nơi, trong nháy mắt uy thế khôn cùng và phóng thẳng về phía Tô Tín.

Trên mặt Tô Tín lộ ra một tia ngưng trọng, Giác Nghiêm tu hành Kim Cương

Bất Phôi Thần Công trên mặt lực lượng không lớn bằng Long Tượng Bàn Nhược Công, nhưng phương diện cường độ thân thể còn tốt hơn rất nhiều.

Tối thiểu Tô Tín chưa từng gặp qua võ giả cùng giai có thể dùng thân thể ngạnh kháng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí.

Huyết Hà Thần Kiếm chém xuống tạo thành huyết hà ngập trời.

Nhưng Giác Nghiêm lại dùng thân thể xé rách huyết hà ngập trời của Tô Tín, trực tiếp đánh một quyền về phía Tô Tín!

Tô Tín không tránh không né, đối mặt công kích lực lượng thuần túy, Tô Tín cũng không kém gì Giác Nghiêm.

Đánh ra một quyền, lập tức sương lạnh khắp mặt đất, hàn khí rét lạnh ập tới.

Thiên Sương Quyền mang theo hàn khí màu lam va chạm với phật quang quanh người Giác Nghiêm, lúc này bộc phát từng tiếng nổ rất lớn.

Sắc mặt Giác Nghiêm thay đổi, cho dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới lực lượng Tô Tín lại không kém gì hắn, thậm chí còn mạnh hơn nữa!

Hai người oanh kích từng quyền từng quyền với nhau, lực lượng thuần túy va chạm với nhau vô cùng rung động, mặt đất dưới chân không chịu nổi lực lượng của hai người nên vỡ vụn.

May mắn bọn họ giao thủ trong Côn Luân bí cảnh, nếu ở trong thành thị, lực phá hoại của bọn họ có thể hủy diệt một tòa thành.

Những võ giả chung quanh cũng phải thay đổi cách nhìn về Tô Tín.

Bọn họ cũng biết võ công của Tô Tín, cho dù một ít võ công Tô Tín cố ý phân phó Lục Phiến Môn không ghi vào Nhân Bảng, những người khác cũng có thể thông qua các con đường hỏi ra.

Ví dụ như công pháp luyện thể, có lẽ không ai biết Tô Tín thật tu luyện qua

công pháp luyện thể, nhưng không ai nghĩ Tô Tín tu hành công pháp luyện thể lại mạnh như vậy, lại có thể so sánh với Giác Nghiêm tu hành Kim Cương Bất Phôi Thần Công tới đại thành.

Nghĩ tới đây trong lòng mọi người sinh ra cảm giác cực kỳ vớ vẩn.

Bất cứ võ giả gì cũng có sở trường và sở đoản, ví dụ như người am hiểu thân thể có thói quen cận chiến, thực lực không phải rất mạnh, bởi vì đại bộ phận chân khí đều dùng để rèn luyện thân thể.

Nhưng Tô Tín lại quá hoàn mỹ một ít, nội lực hùng hậu, vũ kỹ cường đại, tốc độ cũng không chậm, hiện tại ngay cả lực lượng thân thể đều có thể so sánh với Giác Nghiêm tu hành Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành, nhược điểm của hắn nằm ở điểm nào?

Đối phó loại người như Tô Tín không thể nghi ngờ là khó giải quyết nhất, bởi vì ngươi không tìm được nhược điểm của hắn

nằm ở nơi nào, không biết ra tay như thế nào, chỉ có thể theo dựa vào thực lực của chính mình đi liều mạng.

Nhưng bất đắc dĩ là ngươi cuối cùng lại phát hiện, cho dù liều mạng, ngươi cũng có khả năng đánh không lại Tô Tín, bởi vì thực lực tổng hợp của ngươi còn không bằng người ta.

Còn có người nghĩ có phải sở đoản của Tô Tín là tinh thần lực hay không? Thiếu Lâm tự có một ít vũ kỹ công kích tinh thần.

Nhưng ít có người tu luyện thứ này, con đường của Giác Nghiêm đi lộ tuyến thể tu, hắn càng không có khả năng học thứ này.

Nhưng bọn họ nghĩ sai, cho dù biết cũng vô dụng.

Giác Nghiêm lại đối chiến với Tô Tín hơn mười quyền, cảm giác lực lượng Tô Tín lại không kém mình chút nào, hắn trực tiếp tức giận quát một tiếng, tay niết quyền ấn, bản thân như hóa thành kim cương vi đà, tay cầm hàng ma xử nện xuống.

Nhìn thấy một chiêu của Giác Nghiêm, trong mắt Tô Tín xuất hiện một tia đăm

chiêu.

Giác Nghiêm dùng một chiêu này chính là một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự, Đại Vi Đà Xử.

Lúc trước Tô Tín giết đệ tử tục gia Chúc Trạch Nghiêm của Giác Nghiêm cũng dùng chiêu này.

Hiện tại Giác Nghiêm lại dùng chiêu này đối phó Tô Tín, việc này làm cho Tô Tín sinh ra cảm giác nhân quả báo ứng.

Nhưng đáng tiếc Tô Tín không tin nhân quả, càng không tin số mệnh!

Ngón tay trắng noãn như ngọc điểm ra, bắn ra một cái, lúc này ánh sáng vạn trượng xuất hiện.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 840 - Kim Cương Bất Phôi Thần Công (2)

Lúc này tất cả lực lượng không gian tập trung vào ngón tay của Tô Tín, nghênh đón Đại Vi Đà Xử của Giác Nghiêm!

Ngón tay nhỏ nhắn va chạm với quyền ấn to lớn, nhìn cả hai kém xa nhau nhưng dùng Đại Vi Đà Xử bại lui mà chấm dứt.

Dưới Tam Chỉ Đạn Thiên của Tô Tín, rốt cuộc quyền ấn của Giác Nghiêm không thể giữ được nữa, hắn chỉ cảm thấy lực lượng cường đại ập tới, hắn lui về phía sau vài bước mới triệt tiêu lực lượng cường đại.

Nhưng còn chưa xong, Tô Tín bắn ra một chỉ lần nữa, Kinh Mộng nhất chỉ!

Giác Nghiêm biến sắc, hắn đánh ra một quyền, ánh sáng vạn trượng bộc phát, quanh người tỏa sáng chói mắt như có mặt trời nhỏ.

Một trong bảy mười hai tuyệt kỹ, Đại Quang Minh Quyền!

Nhưng một quyền này trúng Kinh Mộng nhất chỉ của Tô Tín giống như ảo ảnh trong mơ, ánh sáng nghiền nát, thân thể Giác Nghiêm bay về phía sau.

Tô Tín thi triển Phong Thần Thối, cuồng phong gào thét, trong nháy mắt đã tới trước mặt Giác Nghiêm, hai tay như là múa bút vẩy mực, vô hình kiếm khí gào thét, trong nháy mắt mấy trăm đạo kiếm quang trực tiếp bao phủ Giác Nghiêm, kiếm khí nổ tung tạo thành uy thế kinh người.

Nhìn thấy động tác liến tiếp của Tô Tín, những võ giả Thiếu Lâm tự đang đấu với anh linh chiến tướng cũng sinh ra một tia lo lắng.

Những võ giả khác không ngừng run rẩy, Tô Tín này quá mức khủng bố rồi.

Hắn công kích liên tiếp căn bản chính là được lý không buông tha người, tìm được một cơ hội liền điên cuồng tấn công đến cùng, như bão tố, căn bản sẽ không cho ngươi cơ hội thở dốc.

Đây chính là Giác Nghiêm tu hành Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành, này nếu đổi thành võ giả khác thừa nhận công kích liên tiếp của Tô Tín sẽ sớm chết từ lâu.

Lúc này Tô Tín lại cau mày, đừng nhìn Giác Nghiêm hiện tại bị hắn áp chế rất thảm, nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được Giác Nghiêm không có bị thương nặng nề, căn bản sẽ không ảnh hưởng đến sức chiến đấu.

Kim Cương Bất Phôi Thần Công thật sự quá đáng ghét, lực phòng ngự mạnh đến mức kinh người, không hỗ danh tiếng Bất Phôi.

Thiếu Lâm tự có rất nhiều công pháp luyện thể, ví dụ như Kim Cương Tịnh Thể Lưu Ly Quyết có thể rèn luyện bản thân không nhiễm một hạt bụi, giống như lưu ly bảo bình, còn có Đại Quang Minh Bất Diệt Thân có thể làm tự thân hóa thành thành phật quang, đều có thêm uy năng kỳ dị.

Cũng chỉ có sau khi tu hành Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành là không có dị năng gì, ưu điểm duy nhất chính là lực phòng ngự mạnh, nhưng chính điểm này đã đủ khó giải quyết.

Trong mắt Tô Tín xuất hiện ánh sáng, hắn đi lộ tuyến toàn diện, truy cầu bản thân không có khuyết điểm, nhưng trên giang hồ không có mấy võ giả tu hành lộ tuyến này, tối thiểu Giác Nghiêm trước mắt không phải.

Đã không cách nào triệt để phá hư thân thể đối phương, nhưng trên tinh thần thì sao?

Tô Tín đã từng dùng điểm công tích Lục Phiến Môn hối đoái một thứ giống như Bỉ Ngạn Hoa trong truyền thuyết, làm cho tinh thần lực tăng nhiều.

Loại Bỉ Ngạn Hoa kỳ dị này có thể làm cho người chung quanh bị động lâm vào ảo giác, Tô Tín phục dụng Bỉ Ngạn Hoa cũng có loại năng lực này.

Bỉ Ngạn Hoa có năng lực ảo ảnh kết hợp lực công kích cường đại của Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, Tô Tín có thể tiến hành công kích tinh thần.

Ban đầu đối phó tán tu Hóa Thần Cảnh Khâu Lâm Quang thủ hạ của Cơ Ngôn Thành, Tô Tín đã từng vận dụng qua một chiêu này, kéo hắn vào trong ảo cảnh.

Chỉ có điều lúc ấy Tô Tín lần đầu sử dụng chiêu này, vẫn chưa sử dụng thành thục, vẫn lấy ảo thuật làm phụ, vẫn do bản thân tự mình hạ sát thủ.

Còn lần này, Tô Tín lại chuẩn bị dùng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp cấu tạo ảo cảnh, trực tiếp phá hủy mặt tinh thần của đối phương!

Lúc này Giác Nghiêm còn không biết ý định củaTô Tín, hắn biết rõ Tô Tín tạm thời không làm gì được mình, cho nên hắn đang chuẩn bị tìm cơ hội phản kích.

Lúc này giữa hai mắt Tô Tín như hóa thành hố sâu giống như vực sâu vô tận kéo Giác Nghiêm vào trong đó, tinh thần phong bạo xé rách hư không, nó không ngừng nghiền áp Giác Nghiêm!

Giác Nghiêm cảm giác mình càng lún càng sâu, hắn quên chính mình đang kịch chiến sinh tử với Tô Tín, quên chính mình là cường giả Hóa Thần Cảnh Trảm Ác Tăng của Thiếu Lâm tự, hắn chỉ là hài tử nhà bình thường vô ưu vô lự.

Phụ mẫu của hắn bị cường đạo giết chết, thôn bị tàn sát không còn.

Hắn trốn trong giếng nên tránh được một kiếp, bị tăng nhân Thiếu Lâm tự phát hiện và mang về Thiếu Lâm tự thu dưỡng.

Từ nay về sau trên giang hồ ít đi hài đồng vô ưu vô lự, lại nhiều ra một Trảm Ác Tăng ghét ác như cừu, làm cho vô số hung đồ nghe tên đã sợ mất mặt.

Hắn cả đời giết người không tính hết, hắn không nói một câu giết tất cả người đáng chết, hắn giết một người là cứu được mười người, hắn không muốn thế gian

này có thê người nào có vận mệnh thê thảm như hắn.

Cho nên Giác Nghiêm cầm dao mổ trong tay, lòng mang từ bi, từ Tiên Thiên giết đến Nguyên Thần, giết ra uy danh Trảm Ác Tăng.

Lúc này cảnh tượng trước mặt hắn lại thay đổi, hắn tàn sát một sơn trại đạo phỉ sau đó rời đi, một hài đồng mười tuổi tránh thoát một kiếp, dùng ánh mắt đầy thù hận nhìn hắn.

Hài đồng này lăn lộn trên giang hồ, đạt được vô số cơ duyên, cuối cùng bởi vì tận mắt nhìn thấy phụ thân mình bị Giác Nghiêm giết chết, trở nên tính tình cực đoan, thủ đoạn tàn nhẫn, cuối cùng trở thành tà ma uy chấn giang hồ, giết người không tính hết, làm cho cả thiên hạ máu chảy thành sông, nguyên nhân bởi vì Giác Nghiêm cho nên tà ma giết vào Thiếu Lâm tự, cũng đồ sát sạch sẽ tăng nhân Thiếu Lâm tự!

Nhìn thấy Thiếu Lâm tự máu chảy thành sông, Giác Nghiêm lập tức gầm lên giận dữ:

- Không!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 841 - Đánh Nát Tâm Linh (1)

Giác Nghiêm bị Tô Tín kéo vào trong ảo cảnh, Tô Tín cũng nhìn thấy ảo cảnh trong đầu Giác Nghiêm, cho nên hai người không nhúc nhích, tất cả người vây xem bên ngoài cảm thấy khó hiểu.

Có người đứng đằng xa cảm nhận được tinh thần lực cường đại của Tô Tín đang phân tán chung quanh, sắc mặt lập tức thay đổi.

Tô Tín lại có được tinh thần lực cường đại như thế, chẳng lẽ hắn thật sự không chê vào đâu được hay sao? Toàn thân không có sở đoản.

Trên giang hồ chỉ có Huyễn Ma Đạo cùng Bạch Liên giáo tu luyện lực lượng tinh thần lực mạnh nhất.

Huyễn Ma Đạo mạnh ở chỗ dùng tinh thần lực chiến đấu, một chữ ‘ huyễn ’ đã phát huy tinh túy của Huyễn Ma Đạo.

Bạch Liên giáo lại càng giỏi về mê hoặc nhân tâm, phương pháp thủ đoạn lại bí mật hơn Huyễn Ma Đạo, cũng càng tà dị hơn.

Tô Tín tiếp xúc với Duẫn Tịch Tuyết tương đối nhiều, hắn bài trừ dần, hiện tại hắn sử dụng ảo thuật cùng loại với Huyễn Ma Đạo.

Phương pháp của hắn có chút khác với Huyễn Ma Đạo, tâm linh Giác Nghiêm có lỗ thủng, hắn giết người không tính hết, dùng phật hiệu trấn áp những khí huyết sát, bây giờ Tô Tín muốn làm là trực tiếp phá hủy phòng tuyến tâm linh của hắn, phá hủy tín ngưỡng của hắn!

Trong ảo cảnh, Tô Tín không có ra tay với Giác Nghiêm, cho nên hắn không cảm giác có chút sát cơ nào, hắn vẫn lâm vào ảo cảnh không tự thoát ra được, trơ mắt nhìn Thiếu Lâm tự dưỡng dục chính mình, dạy bảo chính mình bị đồ sát không còn.

Nhưng vào lúc này, phật quang lóng lánh, mấy trăm La Hán hàng lâm, tất cả cùng tức giận quát Giác Nghiêm:

1.Giác Nghiêm? Ngươi có biết tội của ngươi không? Giác Nghiêm ngu ngơ nói:

2.Ta có tội gì?

Một La Hán nói:

1.Ngươi đồ sát sơn trại đạo phỉ, làm cho nội tâm đứa bé kia có hận ý khôn cùng, cho nên sau khi trưởng thành mới trở thành ma đầu tàn sát muôn dân trăm họ, làm cho Thiếu Lâm tự bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Giác Nghiêm vội vàng nói:

1.Nhưng đạo phỉ giết người vô số, ta giết bọn chúng là cứu những người sau này có thể bị bọn chúng giết.

Một La Hán khác hừ lạnh, nói:

1.Ngươi nói giết một người có thể cứu mười người, hiện tại ngươi giết một người nhưng lại làm cho ngàn vạn người chết, đây cũng là ngươi muốn sao?

Giác Nghiêm còn chưa giải thích, lại một La Hán lạnh lùng nói:

1.Phật viết: buông hạ đồ đao lập địa thành Phật, ngươi có từng cho đạo phỉ cơ hội sửa sai không?

Hắn vừa dứt lời, ngay sau đó lại có một La Hán mở miệng, tuần hoàn không thôi, căn bản không cho Giác Nghiêm cơ hội nói chuyện.

1.Bởi vì cái gọi là oan oan tương báo khi nào mới hết, nhân quả tuần hoàn, báo ứng khó chịu, hôm nay ngươi giết hắn, ngày sau bị hắn giết ngươi.

2.Ngươi thị sát khát máu thành tánh, chỉ hiểu dùng đao trong tay chém giết ác nhân, thật tình không biết ngươi trảm không chỉ là ác nhân, còn có người lương thiện tương lai có khả năng buông bỏ đồ đao!

3.Ngã phật từ bi, dùng phật hiệu độ hóa thế nhân, mà ngươi trừ giết người, ngươi từng độ hóa một người nào không?

4.Bởi vì hành vi của ngươi làm cho giang hồ máu chảy thành sông, đạo thống tông môn ngã phật bị hủy hoại trong chốc lát!

Mấy trăm La Hán cùng quát lớn:

- Ngươi, là tội nhân tông môn ngã phật!

Cảnh tượng Thiếu Lâm tự máu chảy thành sông lại xuất hiện, Giác Nghiêm lập tức phun ra một ngụm máu tươi, trước mặt không có gì La Hán, chỉ có Tô Tín hơi đổ mồ hôi.

Phật quang trên người hắn ảm đạm, Kim Cương Bất Phôi Thần Công mang cho thân thể màu sắc như kim loại cũng ảm đạm.

Kim Cương Bất Phôi Thần Công của Giác Nghiêm hoàn toàn bị Tô Tín phá vỡ!

Nói thật, phật tông có cái gọi là buông bỏ đồ đao, lập địa thành phật chỉ là ngụy biện, Tô Tín thật sự không đồng ý.

Ác nhân chính là ác nhân, cho dù bỏ đồ đao, hắn cũng từng giết người, nếu bởi vì giết người sau đó buông đồ đao xuống sẽ được tha thứ, như vậy chẳng phải thế gian này sẽ lộn xộn hay sao?

Trước mắt vì đánh bại tâm linh của Giác Nghiêm, Tô Tín lại bẻ công danh ngôn phật pháp một lần, sau khi trải qua cảnh tượng Thiếu Lâm tự bị huyết tẩy, tâm linh

Giác Nghiêm có lỗ thủng đã hoàn toàn bị đánh bại.

Các tăng nhanah Thiếu Lâm tự đang đánh nhau với anh linh chiến tướng lập tức biến sắc, nhìn thấy dáng vẻ của Giác Nghiêm thì bọn họ biết rõ không xong.

Bọn họ đều biết thân thế của Giác Nghiêm, chính bởi vì như thế, tính cách Giác Nghiêm mới cực đoan như thế, ra tay tàn nhẫn với những ác nhân hung đồ, hoàn toàn không lưu tình chút nào.

Ngày bình thường thủ tọa La Hán đường đều cố ý bảo Giác Nghiêm mỗi tu luyện một thời gian ngắn lại đi Xá Lợi viện nghe những cao tăng giảng thuật phật hiệu trấn áp sát khí bản thân, đồng thời cũng có tác dụng tu bổ tâm linh.

Tâm bệnh này theo Giác Nghiêm cả đời, hiện tại đã bị Tô Tín bắt lấy nhược điểm và đánh tan hắn ngay lập tức.

Tâm thần Giác Nghiêm chấn động, hắn cảm giác mình sắp không khống chế nổi chân khí, chân khí cuồng bạo trong người không ngừng tán loạn phá hư thân thể Giác Nghiêm, nội tạng hắn bị trọng thương, máu tươi không tự giác chảy ra từ miệng hắn.

Hiện tại Giác Nghiêm đã thoát khỏi ảo giác nhưng tâm linh của hắn bị Tô Tín đánh tan triệt để, cho nên hắn đang hoài nghi những việc mình làm là đúng hay không.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 842 - Đánh Nát Tâm Linh (2)

Mỗi người đều có tín nhiệm thuộc về mình, một khi tín niệm này sụp đổ, đặc biệt là đối với loại người cố chấp như Giác Nghiêm là vô cùng khủng bố.

Giác Nghiêm vẫn tin tưởng vững chắc mình đuổi tận giết tuyệt ác tặc hung đồ là không sai, hắn giết một người có thể cứu mười người, chính mình thật ra đang mang tâm bồ tác dùng thủ đoạn tu la mà thôi.

Nhưng trong ảo cảnh của Tô Tín biểu hiện, mặc dù Giác Nghiêm biết là giả nhưng hắn vẫn hoài nghi mình làm đúng hay làm sai, vạn nhất thực xuất hiện loại tình huống này thì làm sao bây giờ? Có phải chính mình là tội nhân võ lâm và Thiếu Lâm tự hay không?

Loại ý nghĩ này xuất hiện trong đầu Giác Nghiêm và không bỏ đi được, hắn hoàn toàn không chú ý tới tình cảnh của chính mình.

Trong nháy mắt hắn thất thần, Tô Tín lại không có dừng tay, trong mắt bắn ra sát cơ sâm lãnh.

Cho dù thù hận trong quá khứ hay thù hận gần đây, Tô Tín đã kết thành tử thù với Thiếu Lâm tự, điểm này không cần hoài nghi.

Chính bởi vì như thế, hắn không có băn khoăn khi hạ sát thủ với Giác Nghiêm.

Huống chi Giác Nghiêm lúc trước cũng không lưu thủ với Tô Tín, nếu như Tô Tín không phải nắm chắc bát chủ bài, chỉ sợ hắn đã bị Giác Nghiêm phế bỏ tu vi, ném vào trong Trấn Ma Tháp.

Phi Huyết Kiếm ra khỏi vỏ, khí huyết sát đầy trời quét qua và bay về phía Giác Nghiêm.

Giác Nghiêm vô ý thức né tránh nhưng vẫn bị một kiếm chém bay, khí huyết sát xâm nhập vào cơ thể, hắn lại phun ra một ngụm máu tươi.

Sắc mặt người bên Thiếu Lâm tự thay đổi, bọn họ cũng nhìn ra Tô Tín muốn hạ sát thủ!

- Dừng tay! Lần này chúng ta nhận thua!

Võ giả Hóa Thần Cảnh Thiếu Lâm tự vội vàng hô to.

Nhưng Tô Tín lại cười nói sâm lãnh:

- Thật có lỗi, đây là đấu sinh tử, không có cách nói nhận thua.

Vừa mới dứt lời, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín xuất hiện, trên người Giác Nghiêm xuất hiện hơn mười vết máu.

Thân thể Giác Nghiêm tu luyện Kim Cương Bất Phôi Thần Công, nhưng không có chân khí gia trì nên yếu kém không chỉ một bậc, dễ dàng bị kiếm của Tô Tín gây tổn thương.

Trong phần đông tăng nhân của Thiếu Lâm tự, sốt ruột Giác Nghiêm nhất chính là sư huynh Giác Trần, hắn và Giác Nghiêm đều là cô nhi, được một lão tăng Thiếu Lâm tự La Hán đường nuôi lớn, song song tấn chức Hóa Thần Cảnh.

Hiện tại nhìn thấy Giác Nghiêm không có sức hoàn thủ khi đối mặt Tô Tín, Giác Trần không nhịn được quát lên:

1.Tô Tín! Nếu ngươi dám giết Giác Nghiêm, ngươi có tin Thiếu Lâm tự ta chắc chắn bầm thây ngươi thành vạn đoạn, mặc dù ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển, ta cũng thế phải giết ngươi!

Mọi người lúc này đều lắc đầu, trong lòng tự nhủ người Thiếu Lâm tự thật sự bị

ép không còn đường lui, thậm chí nói ra cả lời này.

Hắn cũng quá ngu ngốc, nói lời này với loại người như Tô Tín chẳng khác gì đang ép Tô Tín giết Giác Nghiêm.

Quả nhiên, sau khi Tô Tín nghe xong lời này thì trên mặt xuất hiện một tia lạnh lùng:

1.Trốn? Tô Tín ta cho tới bây giờ sẽ không trốn, nếu ngươi muốn giết ta, ta tùy thời xin đợi, hiện tại nha, ngươi nên cất kỹ đầu của Giác Nghiêm đã!

Tô Tín vừa dứt lời, liên tục sử dụng vô hình kiếm khí, Thiên Sương Quyền, Tam Chỉ Đạn Thiên, trực tiếp đánh Giác Nghiêm phun máu tươi, cho dù hắn có nội tình Kim Cương Bất Phôi Thần Công cũng không thể ngăn cản công kích cấp bậc này.

Đôi mắt mấy người Thiếu Lâm tự đỏ rực, bất chấp những anh linh chiến tướng sau lưng, vội vàng quay người tấn công Tô Tín.

Tuy những anh linh chiến tướng đều không có linh trí, bắt được một đối thủ sẽ tử chiến đến cùng, tuy bọn họ muốn đi cứu viện nhưng lại bị anh linh chiến tướng sau lưng cuốn lấy, làm cho bọn họ trong khoảng thời gian ngắn không thể thoát thân ra được.

Lúc này Giác Nghiêm đã hấp hối dưới công kích của Tô Tín, mỗi đạo kiếm khí của Tô Tín chém ra đều mang theo từng đám huyết nhục lớn giống như lăng trì, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Tất cả mọi người biết rõ Tô Tín không phải cố ý như thế, mà là thân thể Giác Nghiêm quá mạnh mẽ, không có biện pháp một kiếm trí mạng, nhìn thấy cảnh tượng như thế, mọi người nơi này cảm giác thân thể run rẩy, chỉ có hai chữ xuất hiện tại trong đầu bọn họ, đó chính là ‘ tên điên ’!

Đúng vậy, trong mắt bọn họ Tô Tín chính là một tên điên, một tên điên từ đầu tới đuôi.

Cho dù người phương nào đối mặt Thiếu Lâm tự đều lưu một đường, dù sao Thiếu Lâm tự đã từng là võ lâm chí tôn, cho dù ngươi đang ở trong thành Thịnh Kinh, Thiếu Lâm tự không trực tiếp đánh đến tận cửa, nhưng ngươi có thể bảo chứng cả đời mình sẽ ở lại trong thành Thịnh Kinh sao?

Bởi vì chút ân oán lúc này, Tô Tín liền kết thành đại thù sinh tử với Thiếu Lâm tự, người khác cho rằng làm như thế là không khôn ngoan, nhưng đồng thời bọn họ nhìn thấy điên cuồng trong con người của Tô Tín!

Lô Viễn Sơn đang xem cuộc chiến từ xa, hắn chỉ Tô Tín đang hành hạ Giác Nghiêm đến chết, ngữ khí nghiêm túc nói với Lô Uyển Đình:

1.Hiện tại ngươi còn muốn gả cho Tô Tín hay không? Nếu như ngươi muốn hủy Lô gia, vậy ngươi đi thôi, ta tuyệt đối không ngăn cản!

2.Ngươi muốn gả cho hào kiệt cái thế, nhưng đáng tiếc Tô Tín không phải, người này là kiêu hùng, nhưng đồng thời cũng là tên điên chân chính!

3.Nói thực ra ta nhìn không thấu người này, hắn có khả năng hùng bá giang hồ, trở thành cự đầu một phương, cũng có khả năng sẽ chết ngay sau đó.

4.Nhưng cho dù như thế nào, loại nhân vật này cũng không phải ngươi có thể khống chế được, cũng không phải đối tượng Lô gia muốn quan hệ thông gia.

Lô Uyển Đình nhìn Tô Tín trước mắt đang hành hạ Giác Nghiêm đến chết, ánh mắt lạnh như băng mang theo điên cuồng, rốt cục nội tâm của nàng dao động.

Lúc trước nàng nhìn thấy Tô Tín lấy một địch trăm đầy phóng khoáng, cho rằng Tô Tín là hào kiệt cái thế.

Nhưng hiện tại xem ra, nàng lại phát hiện mình hiện tại vẫn chưa hiểu Tô Tín.

Đúng như Lô Viễn Sơn nói, nếu nàng cố ý muốn gả cho Tô Tín, làm như vậy không khác gì hủy Lô gia.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 843 - Hành Hạ Đến Chết (1)

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Žalo: 0 7 0 4 7 3 0 5 8 8

Tô Tín công kích điên cuồng, Giác Nghiêm đã không có chút sức phản kháng.

Sợ hãi vào thời khắc sinh tử chính là bản năng, cho dù Giác Nghiêm bị Tô Tín đánh bại tâm linh trong ảo cảnh, nhưng dưới sợ hãi sinh tử kích thích, Giác Nghiêm đã khôi phục tinh thần.

Những đệ tử Thiếu Lâm tự không ngừng chạy về phía Giác Nghiêm, hắn cũng kích phát lực lượng cuối cùng của mình, ánh sáng vàng quanh người bạo phát chói mắt, hắn bỏ chạy về phía người Thiếu Lâm tự.

Tốc độ của hắn trong tình trạng này chậm tới cực điểm, mới chạy một bước đã bị Tô Tín đuổi theo, vô hình kiếm khí bộc phát lưu lại vài miệng vết thương trên lưng hắn.

Thấy cảnh này, tròng mắt phần đông tăng nhân Thiếu Lâm tự như nứt ra, không chỉ Giác Trần xem Giác Nghiêm như huynh đệ thân sinh, các tăng nhân khác hận không thể ăn tươi nuốt sống Tô Tín.

Thiếu Lâm tự bồi dưỡng đệ tử không dễ, cho dù một võ giả cảnh giới Tiên Thiên của Thiếu Lâm tự cũng cực kỳ quý trọng, càng không cần nói võ giả Hóa Thần Cảnh sắp tấn chức Dung Thần.

Nhưng lúc này bọn họ đang bị những anh linh chiến tướng dây dưa, căn bản không cách nào nhanh chóng trợ giúp Giác Nghiêm.

Giác Trần nhịn không được quát lớn với Giảng Kinh đường Giác Minh:

1.Ngươi còn chờ tới khi nào mới ra tay? Tính mạng một võ giả Hóa Thần Cảnh Thiếu Lâm tự chúng ta còn không trân quý

bằng Bế Khẩu Thiện của ngươi hay sao?

Giác Minh nghe vậy phát ra tiếng thở dài, hắn nhìn những anh linh chiến tướng phía sau, hắn hé miệng phát ra một âm thanh:

- Đốt!

Hắn phát ra một âm thanh, hư không xuất hiện gợn sóng nhộn nhạo.

Tất cả mọi người không có cảm giác thanh âm này lớn bao nhiêu, nhưng những anh linh chiến tướng sau lưng võ giả Thiếu Lâm tự lại rạn nứt dưới âm thanh này, cuối cùng nổ tung hóa thành một đống mảnh vỡ.

Lúc này tất cả mọi người đều bị Giảng Kinh đường Giác Minh hấp dẫn, tất cả mọi người hít sâu một hơi.

Đây chính là anh linh chiến tướng tương đương võ giả Hóa Thần Cảnh, người Thiếu Lâm tự một đấu một có thể áp chế chúng nhưng không thể đánh bại nhanh chóng.

Giác Minh thì tốt rồi, hắn mới mở miệng đã trực tiếp phá hủy mấy anh linh chiến tướng dây dưa không ngớt kia, loại thực lực này tuyệt đối có tư cách đứng hàng Địa Bảng!

Nhưng người biết hàng lại cảm thấy đáng tiếc.

Giác Minh tu luyện Sư Tử Hống hơn hai mươi năm, ngay sau đó lại tu luyện Bế Khẩu Thiện hơn hai mươi năm, cho nên bọn họ hoài nghi Giác Minh tu luyện chính là công pháp bí truyền Tam Thế Luân Hồi Kinh Thiền Bí Điển của Thiếu Lâm tự.

Trong truyền thuyết tây phương có con ve là ‘ Thập Thất Niên Thiền ’, ngủ đông trong lòng đất mười bảy năm mới xuất thế.

Tam Thế Luân Hồi Kinh Thiền Bí Điển của Thiếu Lâm tự cũng giống như Thập Thất Niên Thiền, ngủ đông suốt mười bảy năm, hơn nữa phải trải qua tam thế luân

hồi, từ sinh chuyển tử, do tử chuyển sinh, cuối cùng có thể đại thành, ve kêu xuất thế, khiếp sợ thiên hạ.

Thập Thất Niên Thiền trải qua tam thế luân hồi là năm mươi mốt năm, năm mươi mốt năm Bế Khẩu Thiện, không phải người đại nghị lực căn bản không thể tu luyện thành công.

Trải qua năm mươi bảy năm đổi được một tiếng hót kinh người, há miệng pháp thành, uy thế khiếp sợ thiên hạ.

Môn công pháp này có lịch sử gần vạn năm trong Thiếu Lâm tự, có thể tu luyện thành công chưa đủ số lượng mười ngón tay.

Trước mắt Giác Minh đã kiên trì hơn hai mươi năm, hôm nay vừa mở miệng lại kiếm củi ba năm thiêu một giờ, quả nhiên là đáng tiếc.

Hắn vừa mới mở miệng, đám tăng nhân Thiếu Lâm tự thở ra một hơi, vội vàng lao lên trợ giúp Giác Nghiêm.

Trong nháy mắt Ma Ha Chỉ, Bàn Nhược Chưởng, Long Trảo Thủ, Sư Tử Hống, mấy môn tuyệt kỹ Thiếu Lâm tấn công Tô Tín, cho dù là hắn cũng tạm lánh phong mang, lúc này Giác Trần kéo Giác Nghiêm kéo trước người.

Thời điểm mọi người cho rằng Giác Nghiêm nhất định không chết.

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia quỷ dị.

Hắn điên cuồng vận dụng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, Hóa Thần trong đầu Tô Tín lại đột nhiên mở mắt ra, tinh thần lực cuồng bạo bị hắn ngưng tụ vào trong đầu, hóa thành một thanh kiếm vô hình chém về phía Giác Nghiêm!

Đây là nguyên thần chi kiếm, Tô Tín đã từng muốn bắt chước kiếm hai mươi ba của Kiếm Thánh trong Phong Vân, đáng tiếc thất bại.

Hiện tại tinh thần lực của Tô Tín đã tăng nhiều, hắn dung nhập lý giải kiếm đạo vào trong kiếm này, chém ra một thanh kiếm vô hình xuyên qua hư không, những

võ giả Thiếu Lâm tự cảm giác được sát cơ từ kiếm vô hình đánh tới nhưng bọn họ không biết nên ngăn cản như thế nào.

- PHỐC!

Tiếng vang nhỏ sinh ra, não bộ Giác Nghiêm không có chút thương thế nào nhưng lại thất khiếu chảy máu, khí tức lập tức

suy yếu tới cực điểm, sinh cơ kiên trì trong vài giây sau đó biến mất.

- Tô Tín!

Nhìn Giác Nghiêm như huynh đệ thân sinh chết trong ngực mình, trên mặt Giác Trần lộ ra thần sắc điên cuồng, đôi mắt võ giả Thiếu Lâm tự đỏ rực, muốn lao tới tấn công Tô Tín.

Nhưng thời điểm này người Thiết gia lại không thể mặc kệ, dưới sự dẫn dắt của Thiết Vô Tình, người Lục Phiến Môn Thiết gia đều đứng ra, lúc này giội một chậu nước lạnh vào đầu người Thiếu Lâm tự, làm cho bọn họ biết mình đang ở nơi nào.

Hiện tại nội tâm người Thiếu Lâm tự tức giận nhưng phải tạm thời thu tay.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 844 - Hành Hạ Đến Chết (2)

Bọn họ không phải kẻ điên như Tô Tín, có thể vì báo thù mà không quan tâm tất cả, không đi quản Cơ Ngôn Hằng mà trực tiếp dốc sức liều mạng với Tô Tín.

Đám người Thiếu Lâm tự lại phóng về phía Nhân Hoàng kiếm, lúc này không có anh linh chiến tướng xuất hiện.

Các hoàng tử khác nhìn thấy sự việc không tốt, lập tức dẫn những anh linh chiến tướng tới bên cạnh Thiếu Lâm tự, lúc này cả tế đàn lâm vào lộn xộn.

Tô Tín dù bận vẫn ung dung khôi phục chân khí, Thiết Vô Tình đi tới và nói:

1.Ta nói lá gan tiểu tử ngươi thật sự quá lớn, ngươi cũng không phải đánh mặt Thiếu Lâm tự, mà là một cước giẫm vào mặt Thiếu Lâm tự.

2.Ngươi ở trước mặt hành hạ Giác Nghiêm đến chết, hòa thượng Giác Minh tu Bế Khẩu Thiện cũng vì ngươi mà phá vỡ, có thể nói hôm nay ngươi tương đương bóp chết hai võ giả

có tư cách trùng kích Dung Thần Cảnh của Thiếu Lâm, Thiếu Lâm tự chắc chắn không từ bỏ ý đồ.

Tô Tín vừa khôi phục chân khí vừa nói:

1.Ta sớm chuẩn bị sẵn sàng, kỳ thật cho dù ta không chủ động ra tay, ngươi cho rằng Giác Nghiêm là sẽ bỏ qua cho ta sao?

2.Ngươi cũng biết ân oán giữa ta và Giác Nghiêm lúc trước, ta giết đệ tử tục gia của hắn, hắn tới tìm ta báo thù nhưng không làm gì được ta, còn bị ta đào tẩu, thuận tiện tiến thêm một bước trên Nhân Bảng.

1.Vấn đề này làm cho Thiếu Lâm tự mất mặt mặt, với tính cách cực đoan của Giác Nghiêm sẽ xem đây là việc sỉ nhục.

2.Ta vốn nghe nói lần này Thiếu Lâm tự tới đây không có Giác Nghiêm, nhưng hắn lại chủ động xin đi tới nơi này, ngươi dám nói hắn không phải cố ý nhằm vào ta hay sao?

3.Cho dù thời điểm ta ở thành Thịnh Kinh không chủ động tìm bọn chúng giết Tà Linh đạo nhân, Giác Nghiêm nhất định sẽ đi gây phiền toái cho ta.

4.Đến lúc đó ta và Giác Nghiêm sinh ra xung đột, cho dù chuyện lớn hay nhỏ đều không dễ dàng kết thúc như vậy, cuối cùng rất có thể sẽ từ xung đột nhỏ biến thành xung đột lớn, cuối cùng biến thành cục diện không chết không ngớt.

5.Mà ta là người ưa thích nắm quyền chủ động trong tay, cho nên phải tiên hạ thủ vi cường.

Thiết Vô Tình trợn mắt há hốc mồm nhìn Tô Tín, hắn nói ngụy biện tà tuyết rất có đạo lý, tối thiểu Thiết Vô Tình không biết nên phản bác như thế nào.

1.Chậc chậc, dù sao ngươi ưa thích là tốt rồi, nhưng ta cảm giác ngươi sẽ nổi danh, chờ sau khi rời khỏi Côn Luân bí cảnh, ta cảm giác ngươi sẽ có tên trên Địa Bảng.

Thiên Địa Nhân ba bảng chế định vẫn luôn do người Thiết gia làm, các thần bộ khác không thể chen tay vào việc này, cho nên Thiết Vô Tình biết đại khái một ít quy tắc chế định Địa Bảng.

Cường giả Địa Bảng yếu nhất là Hóa Thần Cảnh đỉnh phong.

Nhân vật cấp bậc võ đạo tông sư, đến này người cấp bậc này rất ít động thủ đấu sinh tử.

Nhưng trừ đấu sinh tử ra, Địa Bảng cũng giống như Nhân Bảng, cũng không phải xem tu vi, mà là xem chiến tích.

Ngươi không dùng thực lực chân chính đấu sinh tử, ai biết thực lực ngươi mạnh bao nhiêu? Luận bàn không xem như giao thủ.

Đến cảnh giới này, không có ai giống người trẻ tuổi vì hư danh Nhân Bảng mà đi tìm người khác hô đánh kêu giết, cho nên Địa Bảng có khả năng mấy tháng thậm chí mấy năm đều không đổi mới.

Cho nên trên giang hồ có chút cường giả dù thực lực đủ đứng hàng Địa Bảng nhưng Lục Phiến Môn vẫn không xếp bọn họ vào bảng.

Nguyên nhân đầu tiên là bọn họ không ra tay nên không có chiến tích, ngoài ra Lục Phiến Môn còn có chút tâm tư nhỏ.

Bọn họ ước gì cao thủ tông môn võ lâm giết tới giết lui, từ đó suy yếu lực lượng của bọn họ, nếu như không thông qua đấu sinh tử, mọi người liều tu vi là có thể tiến vào Địa Bảng, như vậy còn ý nghĩa gì?

Tất cả mọi người thành thành thật thật bế quan tu luyện, như vậy cũng không

hay.

Tô Tín lúc này hành hạ Giác Nghiêm đến chết, mấy trăm người nhìn, phần thực lực này không phải làm giả.

Dù sao thực lực Giác Nghiêm bày ra đó, thanh danh Trảm Ác Tăng cũng không phải tầm thường.

Thực lực Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, hơn nữa Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành, cho dù võ giả Dung Thần Cảnh đến cũng khó giết Giác Nghiêm, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại chết trong tay Tô Tín.

Đặc biệt Tô Tín cuối cùng dùng nguyên thần chi kiếm chém giết Giác Nghiêm, việc này quả thật kinh diễm.

Một kiếm này người không tinh thông tinh thần bí pháp rất khó phòng bị, Giác Nghiêm cũng bị võ giả Hóa Thần Cảnh Thiếu Lâm tự bảo vệ nhưng vẫn bị một kiếm của Tô Tín giết, đây là việc mọi người cảm thấy kinh diễm.

Lúc này tranh đoạt Nhân Hoàng kiếm cũng đến giai đoạn gay cấn.

Cũng may mắn Giác Minh mở miệng giết mấy anh linh chiến tướng, làm cho lực lượng nghiêng về một phía, phần đông võ giả dưới trướng các hoàng tử liên tục vây công anh linh chiến tướng, do đó tiếp cận Nhân Hoàng kiếm.

Phần đông thủ hạ hoàng tử, thực lực Cơ Ngôn Thành và Cơ Ngôn Hằng là mạnh nhất.

Đám người Thiếu Lâm tự trực tiếp đuổi theo phát tiết oán hận Tô Tín lên người những kẻ khác, uy thế quả thật quá khủng bố.

Giác Minh bởi vì Bế Khẩu Thiện bị phá, thực lực của hắn phát huy tới mức đỉnh phong, một tiếng Sư Tử Hống đi qua, âm thanh lớn làm võ giả Hóa Thần Cảnh không thể đối địch với hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 845 - Loạn Chiến (1)

Võ giả Thiếu Lâm tự một đường quét ngang, võ giả dưới trướng Cơ Ngôn Thành cũng không kém.

Tuy người Ninh Viễn Đường Tô gia bị Tô Tín trọng thương hai người, nhưng thực lực những người khác thật sự rất bất phàm.

Gia tộc lánh đời như Ninh Viễn Đường Tô gia địa vị kinh người, tuy Tô Tín xem ra Tô gia hiện tại đã bắt đầu xuống dốc,

nhưng bọn họ cũng đi lộ tuyến tinh anh.

Trong Tô gia không thiếu công pháp điển tịch cường đại, một ít tài nguyên tu luyện cũng không thiếu, hơn nữa huyết mạch Tô gia rất mạnh, bọn họ có thể nói người Tô gia trừ kinh nghiệm chiến đấu bản thân ít một chút, thực lực bọn họ trong Hóa Thần Cảnh cũng được xếp là thượng lưu.

Hơn nữa Cơ Ngôn Thành được Trịnh quốc công và mấy công hầu Đại Chu ủng hộ, tuy thực lực bọn họ không được nhưng dù sao nhiều người, cũng chiếm cứ một ít ưu thế.

Cho nên một người Ninh Viễn Đường Tô gia chạy lên lôi đài trước tiên, hắn cầm lấy Nhân Hoàng kiếm.

Thủ hạ dưới trướng các hoàng tử khác biến sắc, lập tức lao tới tấn công người Ninh Viễn Đường Tô gia.

Sắc mặt ba người Tô gia trầm xuống, nhiều võ giả Hóa Thần Cảnh như vậy, bọn họ có thực lực mạnh hơn nữa cũng không ngăn cản nổi.

Tô gia lão đại Tô Trọng Hải trầm giọng nói:

1.Kết trận! Trần Thiên Chi các ngươi thủ hộ phía sau, đừng cho kẻ khác đánh lén chúng ta.

Hai người Tô gia nghe vậy lập tức bày ra vị trí đứng kỳ lạ, xem vikj trí giống như dùng đối ứng Tam Tài, khí tức ba người lập tức tương liền với nhau hơn nữa bọn hắn tu luyện cùng một loại công pháp, lập tức bộc phát ra uy năng gấp mấy lần, thậm chí uy thế còn vượt qua mười tên võ giả Hóa Thần Cảnh liên thủ công kích.

Đám người Trần Thiên Chi đứng sau lưng đám người Tô Trọng Hải, trong mắt của hắn lộ ra một tia sáng kỳ dị.

Những công hầu Đại Chu đứng ở phía sau nên thừa nhận áp lực không lớn, chỉ phòng bị có người đánh lén sau lưng là đủ.

Thân thể Trần Thiên Chi chậm chạp di chuyển tới gần đám người Tô Trọng Hải, cảm giác khoảng cách phù hợp, bỗng nhiên tay hắn kết quyền ấn, trong nháy mắt cương khí nóng rực bộc phát, một quyền này đánh vào tên võ giả cầm Nhân

Hoàng kiếm, lập tức đánh hắn phun máu tươi, trực tiếp trọng thương!

Trong nháy mắt trận pháp do ba người Tô gia bố trí xuống biến mất, Trần Thiên Chi mượn cơ hội này cầm lấy Nhân Hoàng kiếm và lập tức bỏ chạy.

- Trần Thiên Chi! Ngươi muốn chết hay sao?

Hiện tại Cơ Ngôn Thành hận không thể xé nát Trần Thiên Chi.

Mọi người nơi này cũng không nghĩ tới, Trần Thiên Chi với tư cách đầu nhập vào Cơ Ngôn Thành đầu tiên lại lâm trận làm phản đầu tiên.

Cầm Nhân Hoàng kiếm, Trần Thiên Chi thản nhiên nói:

1.Thái vương điện hạ, ta rất muốn ủng hộ ngài, nhưng ta cũng phải suy nghĩ cho trăm người già trẻ tại Long Hoa Hầu phủ.

1.Đi theo một người nhất định không thể lên ngôi vị hoàng đế, Trần Thiên Chi ta còn không muốn chết sớm như vậy.

Từ khi Trần Thiên Chi biết được Cơ Ngôn Thành trong lúc vô tình đắc tội Đường Hiển, hắn suy nghĩ thật kỹ, Trần Thiên Chi cũng đã quyết định nương tựa vào hoàng tử khác.

Hắn muốn dựa vào tranh giành hoàng trữ đạt được thêm chỗ tốt, nhưng hắn vẫn không muốn theo sau một hoàng tử không có khả năng đăng cơ.

Hắn đầu nhập vào vị hoàng tử kia có tâm tư thâm hầu, không bảo Trần Thiên Chi trực tiếp thay đổi địa vị, bảo hắn tiềm phục bên người Cơ Ngôn Thành.

Bắt đầu Trần Thiên Chi còn có chút không muốn, hiện tại đã phát ra công dụng.

Tất cả mọi người không biết Trần Thiên Chi nói như vậy là có ý gì, Cơ Ngôn Thành đã bị Tô Tín làm tổn thương nguyên khí nhưng hắn vẫn là hoàng tử có khả năng trở thành hoàng trữ nhất, tại sao trong miệng của hắn biến thành không có khả năng trở thành hoàng trữ nhất?

Nhưng không đợi mọi người nghĩ rõ ràng, Cơ Ngôn Hạo đứng ra cười nói:

1.Hoàng huynh, đây là điểm thất bại nhất của ngươi, Long Hoa Hầu theo ngươi nhiều năm như vậy, cuối cùng lại không đạt được một chút chỗ tốt nào, hiện tại còn muốn uy hiếp hắn, đúng là không nói nổi nha.

2.Nhưng luật pháp Đại Chu chúng ta, thiên tử phạm pháp đồng tội với thứ dân, hoàng huynh, ngươi muốn động Long Hoa Hầu cũng không dễ dàng như vậy.

Thời điểm này Long Hoa Hầu trực tiếp giao Nhân Hoàng kiếm cho Đái Mạc Ngôn, trực tiếp đứng ở phía sau hắn.

Lúc này tất cả mọi người hiểu ra, Long Hoa Hầu tìm nơi nương tựa chính là Cơ Ngôn Hạo, cũng không biết bọn họ cấu kết với nhau khi nào.

Lúc này Cơ Ngôn Thành thiếu chút nữa tức nổ phổi, ngay cả Cao Việt trí mưu

cao cũng đau đầu.

Hắn là cậu của Cơ Ngôn Thành, Trịnh quốc công nhất mạch là mẫu gia của Cơ Ngôn Thành, cho nên ai cũng có thể làm phản nhưng chỉ có Trịnh quốc công nhất mạch của bọn họ là nhất định phải ủng hộ Cơ Ngôn Thành.

Chỉ có điều Cao Việt như thế nào cũng không nghĩ tới, lúc trước Long Hoa Hầu Trần Thiên Chi là người đầu tiên đầu nhập vào Cơ Ngôn Thành lại làm phản.

Hắn cũng hoài nghi Trần Thiên Chi lúc trước tìm nương tựa Cơ Ngôn Thành chính là âm mưu, sau đó hắn ném suy nghĩ này ra sau đầu.

Trần Thiên Chi tìm tới nương tựa Cơ Ngôn Thành vào mười năm trước, khi đó Cơ Ngôn Hạo mới bao nhiêu? Không đến mười tuổi mà thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 846 - Loạn Chiến (2)

Một hoàng tử không đến mười tuổi có tâm cơ thâm trầm cũng không thể nào nghĩ ra chủ ý bảo võ giả Hóa Thần Cảnh như Trần Thiên Chi lại tới nằm vùng bên cạnh Cơ Ngôn Thành mười năm.

Lúc này hắn không thể nghĩ nhiều, Nhân Hoàng kiếm nằm trong tay Đái Mạc Ngôn, Đái Mạc Ngôn lập tức quay người bỏ chạy.

‘ Tham Hải Dạ Xoa ’ Đái Mạc Ngôn đứng vị trí sáu mươi tám Địa Bảng, hắn tuyệt đối là cường giả trong Hóa Thần Cảnh, những trong mọi người tranh đoạt Nhân Hoàng kiếm, cũng chỉ có Thiếu Lâm tự Giảng Kinh đường Giác Minh và Ninh Viễn Đường Tô gia Tô Trọng Hải là có thể so sánh với hắn.

Nếu hai người này động thủ với hắn cũng bỏ đi, nhưng bên ngoài còn có hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh nhìn chằm chằm đấy.

Võ giả Cản Thi Phái bên người Cơ Ngôn Hạo đều bị Tô Tín giết sạch, nếu bọn họ vẫn còn, tối thiểu còn có thể tạo thành kiên thịt, hiện tại Đái Mạc Ngôn chỉ có thể bỏ chạy.

Chưa tới một giờ nữa Côn Luân bí cảnh sẽ kết thúc, chỉ cần có thể bảo trụ Nhân Hoàng kiếm trong một giờ, lần này bọn họ sẽ thành công.

Kết quả Đái Mạc Ngôn không ngừng lại, trực tiếp chạy thục mạng ra bên ngoài.

Những võ giả trung lập xem náo nhiệt tránh lui, đám người này đều giết đỏ mắt, nếu mình ngộ thương cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Tô Tín lại không tránh lui, hắn đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt lộ ra một tia hào quang.

Đái Mạc Ngôn muốn chạy, những người khác đương nhiên không thể để cho hắn như ý.

Thân thể Ninh Viễn Đường Tô Trọng Hải giống như hóa thành Cửu Thiên Kim Sí Đại Bằng, thân thể nhảy lên giữa không trung.

Hai tay của hắn nắm thành trảo xé rách hư không, trực tiếp tấn công Đái Mạc Ngôn.

Một trảo sinh ra cương khí như đao rét lạnh thấu xương, sắc mặt Đái Mạc Ngôn thay đổi.

Thân là một trong các hội chủ Thất Hùng Hội, hắn đã nghe qua thanh danh tam tộc lánh đời nhưng hắn không đặt vào trong mắt.

Đối với võ giả giang hồ dốc toàn lực làm việc như bọn họ, tính cách tự nhiên đều là dũng mãnh cấp tiến, tuyệt đối không đặt những gia tộc bế quan ẩn tu khi thiên hạ đại loạn vào trong mắt.

Bọn họ suy nghĩ thời thế tạo anh hùng, thiên hạ đại loạn, quần hùng cũng lên, nếu chúng ta sinh ra trong thời đại đó cũng nên dũng mãnh cấp tiến, làm ra một phen ủ sự nghiệp bất hủ mới đúng, lánh đời tính là cái gì?

Hôm nay hắn giao thủ với người Ninh Viễn Đường Tô gia lại phát hiện bọn họ khủng bố.

Những người này cho dù cảnh giới bản thân, thực lực hay các loại truyền thừa võ đạo đều có thể nói không chê vào đâu được.

Cho dù kinh nghiệm chiến đấu ít một chút, nhưng tranh tài vài lần trong Côn Luân bí cảnh, dùng cảnh giới của bọn họ sẽ quen thuộc đấu sinh tử, tối thiểu sẽ không có không thích ứng.

Tô Trọng Hải lăng không một kích đánh xuống tạo áp lực lớn lên người Đái Mạc Ngôn, tuy Giác Minh không am hiểu thân pháp nhưng hắn vẫn niệm một câu phật hiệu sau lưng Tô Trọng Hải, cách xa nhau mấy trăm trượng, nguyên khí thiên địa bắt đầu ngưng tụ hóa thành phật ấn chữ vạn áp vào đầu Tô Trọng Hải!

Võ giả khác khiếp sợ, đồng thời cảm thấy đáng tiếc thay Giác Minh.

Hiện tại Giác Minh đã tu luyện Bế Khẩu Thiện hơn hai mươi năm, có thể nói đã tu thành thực lực sơ bộ, cách xa nhau mấy

trăm trượng có thể ngưng tụ nguyên khí thiên địa, điểm này một ít võ giả Dung Thần Cảnh cũng làm không được.

Đáng tiếc hắn lại kiên trì thêm hai mươi năm, tu luyện Tam Thế Luân Hồi Kinh Thiền Bí Điển đại thành, đến lúc đó hắn mới mở miệng sẽ tạo thành ngôn xướng pháp tùy.

Chữ vạn thật lớn áp xuống, áp lực lớn tới mức Đái Mạc Ngôn không thể không quay lại phản kích.

Trường thương trong tay hắn đánh tới, lực bạt thiên quân, chữ vạn kia vỡ nát.

Nhưng lúc này Tô Trọng Hải lại giết đến, thân thể như Thiên Bằng bác Long, cùng chém giết với Đái Mạc Ngôn.

Mắt nhìn đám người phía sau đánh tới, trường thương trong tay Đái Mạc Ngôn hóa thành sóng lớn đầy trời và nổ tung, uy thế kinh người, trong nháy mắt đã ép Tô Trọng Hải rút lui.

Thân thể hắn như hóa thành con cá bơi trong nước, hắn né tránh công kích từ hơn mười tên võ giả Hóa Thần Cảnh ở phía sau, không ai có thể làm bị thương một sợi lông của hắn.

Mọi người cũng không nghĩ tới võ công Đái Mạc Ngôn đi theo con đường cương mãnh bá đạo, nhưng hắn lại có thân pháp linh hoạt như thế, nhất thời không cẩn thận làm cho Đái Mạc Ngôn chạy đi mấy trăm trượng.

Cơ Ngôn Hạo đứng sau lưng xem cuộc chiến cũng lộ ra vẻ mặt tốt.

Đái Mạc Ngôn không hổ là cường giả Địa Bảng, thực lực cường đại không nói, kinh nghiệm chiến đấu cũng vô cùng phong phú.

Trong tình huống hiện tại, Đái Mạc Ngôn có thực lực mạnh hơn nữa cũng không dám đối kháng hai mươi mấy tên võ giả Hóa Thần Cảnh, cho nên hắn muốn làm chỉ kéo dài thời gian mà thôi.

Chỉ cần kéo dài đến lúc Côn Luân bí cảnh mởra, vậy bọn họ xem như thắng.

Nhưng rất đáng tiếc người khác sẽ không để cho bọn họ như nguyện, đặc biệt là người Thiếu Lâm tự.

Giác Nghiêm cũng đã chết ở chỗ này, nếu thật sự không cầm lại Nhân Hoàng kiếm, vậy bọn họ sẽ lỗ lớn.

Kết quả Giác Minh ra tay lần nữa, hai tay kết ấn, đồng thời trong miệng còn nhổ ra Lục Tự Chân Ngôn, lập tức phật quang phổ chiếu, thiên địa biến sắc, Giác Minh miệng tụng chân ngôn giống như hóa thành thần phật.

- Ông! Ma! Ni! Bái! Mễ! Hồng!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 847 - Ra Tay Cướp Đoạt (1)

Giác Minh sử dụng Lục Tự Chân Ngôn phật tông cường hãn kinh người, chỉ thấy từ khi Giác Minh nhổ ra Lục Tự Chân Ngôn, hư không trước mặt đã bắt đầu chấn động.

Nguyên khí thiên địa chung quanh Đái Mạc Ngôn đã bị rút sạch, bản thân hắn cảm giác như bị ngọn núi lớn đánh trúng ngực, ngực bị đè nén, tốc độ hạ thấp không ít.

Đôi mắt Tô Trọng Hải lập tức sáng ngời, hắn trực tiếp ra tay, điểm ra một chỉ, lập tức càn khôn điên đảo, đảo loạn âm dương.

Bởi vì Giác Minh sử dụng Lục Tự Chân Ngôn hạn chế Đái Mạc Ngôn không nhỏ nên bị trúng một chiêu Liệt Thần Chỉ của Tô Trọng Hải, hắn phun ra một ngụm máu tươi và bị thương không nhẹ.

Tô Trọng Hải xuất thân Ninh Viễn Đường, bản thân tinh thông vô số công pháp thượng cổ, hắn cũng am hiểu quyền pháp chém giết cận thân.

Trong nháy mắt ánh sáng chung quanh Tô Trọng Hải tỏa ra rực rỡ, hắn đánh ra từng quyền ép Đái Mạc Ngôn liên tục lui về phía sau, mắt thấy đám người Giác Minh đã đuổi kịp, ánh

mắt Đái Mạc Ngôn lộ ra một tia sáng khác lạ, hắn cầm lấy Nhân Hoàng kiếm ném cho đám người Giác Minh sau lưng.

Thấy cảnh này Tô Trọng Hải suýt chửi ầm lên, Đái Mạc Ngôn là người điển hình hại người không lợi mình.

Nhưng hiện tại Côn Luân bí cảnh đã sắp chấm dứt, trong khoảng thời gian cuối

cùng này Nhân Hoàng kiếm nằm trong tay ai, vậy thì đại biểu sở hữu của Nhân Hoàng kiếm.

Cho nên Tô Trọng Hải bất chấp chuyện khác, thân thể hắn trực tiếp hóa thành một đạo sấm sét, trong nháy mắt đã xuất hiện ở bên cạnh Nhân Hoàng kiếm.

Nhưng hắn vừa định vươn tay bắt lấy Nhân Hoàng kiếm, hai tên hòa thượng Thiếu Lâm tự đột nhiên ra tay, Nhiên Mộc đao pháp chém ra, liệt hỏa cực mạnh xé rách thiên địa, mang theo đao mang gào thét chém về phía Tô Trọng Hải, trực tiếp bức hắn lui về phía sau.

Lúc này Giác Minh tiến lên một bước, hắn sắp cầm Nhân Hoàng kiếm vào trong tay.

Xem những cường giả Hóa Thần Cảnh đỉnh phong giao thủ, võ giả đang xem cuộc chiến bên ngoài cảm thấy thỏa mãn.

Dựa theo thực lực đám người Tô Trọng Hải, gần như là người mạnh nhất dưới Dung Thần Cảnh, nếu như đột nhiên có được chiến tích sẽ lập tức có tư cách leo lên Địa Bảng.

Bọn họ giao thủ cũng chỉ có tầm mắt của võ giả Hóa Thần Cảnh mới có thể hiểu, đây quả thực là dạy võ đạo sống sờ sờ, đương nhiên đối với những võ giả Thần Cung Cảnh lại có chỗ tốt thật lớn.

Vào lúc này người Thiếu Lâm tự ép Tô Trọng Hải lui lại, trên mặt không có lộ ra chút sắc mặt giận dữ nào, hắn trực tiếp duỗi một tay ra, trong tay hắn sinh ra hấp lực cực lớn, trực tiếp hấp thu Nhân Hoàng kiếm vào trong tay.

Giác Minh nhìn thấy tình cảnh không tốt, vội vàng ra tay cướp đoạt, cũng không biết Tô Trọng Hải dùng công pháp gì, hấp

lực khủng bố kinh người, hắn căn bản không cách nào đoạt lại Nhân Hoàng kiếm.

Nhân Hoàng kiếm bị Tô Trọng Hải nắm vào trong tay, hắn lập tức lộ ra nụ cười.

Lần này không ai có thể đoạt Nhân Hoàng kiếm trong tay hắn.

Hắn đã lãnh giáo thực lực đám hòa thượng Thiếu Lâm tự, lực lượng cường đại kinh người, đặc biệt là gia hỏa tu hành Bế Khẩu Thiện hơn hai mươi năm kia, cho dù Tô Trọng Hải một đấu một cũng không có tin tưởng có thể thắng hắn.

Trên thế gian không có bao nhiêu võ giả giống như Tô Tín, sở học vô cùng hỗn tạp, hoàn toàn không tìm thấy lỗ thủng.

Tô Trọng Hải liền nhìn ra, những hòa thượng Thiếu Lâm tự này khiếm khuyết bí pháp tinh thần và tốc độ, tối thiểu đa số võ giả Thiếu Lâm tự đều là như thế.

Tô gia hắn truyền thừa lại một ít thân pháp cường đại cũng không phải một loại hai loại, hắn tin tưởng những hòa thượng này không đuổi kịp hắn.

Cho nên sau khi cầm lấy Nhân Hoàng kiếm, thân thể Tô Trọng Hải trực tiếp hóa thành một con Đại Bằng lên như diều gặp gió bay chín vạn dặm, một lần nhảy lên đã có thể vượt qua mấy trăm trượng.

Hắn bộc phát tốc độ có lẽ kém hơn Phong Thần Thối một tia, nhưng tiêu hao và khoảng cách lại không phải Phong Thần Thối có thể so sánh, trừ linh hoạt hơi kém một chút, đây gần như là một môn thân pháp hoàn mỹ.

Nhưng Giác Minh lúc này lại thở dài một hơi, hắn trực tiếp vươn tay đánh một trảo, trong tay hắn phát ra hấp lực cực kỳ to lớn trực chỉ Tô Trọng Hải!

Chiêu này của Giác Minh sinh ra hấp lực vô cùng khủng bố, nhưng còn không bằng nói là lực lượng một trảo thì đúng hơn, cảm giác kình lực khác với Tô Trọng Hải dùng hấp lực cướp đoạt Nhân Hoàng kiếm.

Dưới một trảo này, thân thể Tô Trọng Hải trong vô tri vô giác bắt đầu lui lại, cuối cùng Giác Minh cũng xuất hiện phía sau

hắn, hai tay như Vân Long tham trảo, trực tiếp oanh kích!

Một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự, Đại Cầm Long Thủ!

Trong Thiếu Lâm tự, cho dù ngươi chủ tu một môn tuyệt kỹ cũng không có nghĩa ngươi không biết môn vũ kỹ nào khác.

Giác Minh đỡ hơn một ít, hắn chủ tu Tam Thế Luân Hồi Kinh Thiền Bí Điển và Sư Tử Hống, nhưng đồng thời hắn phụ tu mấy môn bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự, Đại Cầm Long Thủ là một trong số đó.

Tô Trọng Hải hét lên một tiếng đầy giận dữ, ánh sáng quanh thân phát ra rực rỡ, oanh kích từng quyền về phía Giác Minh, Giác Minh chỉ dùng Đại Cầm Long Thủ trực tiếp khắc chế hắn, làm cho hắn không cách nào thoát thân, lúc này người Thiếu Lâm tự phía sau đã đuổi theo.

Lần này Ninh Viễn Đường Tô gia phái năm người tới, hai người bị Tô Tín trọng thương, một người bị Trần Thiên Chi đánh lén trọng thương, lần này tốt rồi, hiện tại chỉ còn Tô Trọng Hải và một người khác có thể chiến đấu.

Tuy còn lại một người nhưng có thể dùng làm gì? Hoàn toàn không thể ngăn cản phía sau hắn.

Lúc này Tô Trọng Hải luôn xem trọng đại cục cũng không nhịn được lộ ra hận ý cùng sát cơ với Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 848 - Ra Tay Cướp Đoạt (2)

Đám người Giác Minh lại mặc kệ những chuyện này, vài tên đệ tử Thiếu Lâm tự chạy đến sau, Giác Minh vận dụng Lục Tự Chân Ngôn làm huyết khí toàn thân Tô Trọng Hải sôi trào, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Vài tên đệ tử Thiếu Lâm tự còn lại tấn công Tô Trọng Hải, uy thế vô cùng kinh thiên.

- Đều chết cho ta!

Trong mắt Tô Trọng Hải sinh ra một tia sát khí, hắn sinh ra trong Tô gia, tuy bởi vì tuổi lớn hơn nên mấy lần rời khỏi Tô gia, nhưng lại rất ít kinh nghiệm đấu sinh tử với người khác.

Vào thời điểm này, dốc sức liều mạng là một loại bản năng của võ giả, âm dương nhị khí lưu chuyển quanh thân Tô Trọng Hải, trong nháy mắt hai chủng chân khí khác nhau nổ tung, âm dương điên đảo, cương khí tỏa ra khắp bốn phía.

Công kích cấp bậc này đủ sức diệt sát võ giả Hóa Thần Cảnh thực lực yếu kém.

Hiện tại Tô Trọng Hải đối mặt với võ tăng Thiếu Lâm tự đều tu hành công pháp luyện thể, bọn họ hiện tại không ai trọng thương, chỉ hơi phun ra một ngụm máu tươi, chịu không ít vết thương nhẹ mà thôi.

Võ giả đang xem chiến đấu bên ngoài lại âm thầm kinh hãi, Tô Trọng Hải cũng dám tu luyện hai chủng công pháp khác nhau và cùng phóng thích, không muốn sống hay sao?

Nhưng đáng tiếc cho dù không muốn sống liều chết đánh cược một lần vẫn không thể ngăn cản đám người Giác Minh, Nhân Hoàng kiếm cuối cùng vẫn rơi vào trong tay Giác Minh, việc này làm cho Tô Trọng Hải vô cùng không cam lòng.

Bên phía Thiếu Lâm tự chỉ chết một Giác Nghiêm, Tô gia hắn lại trọng thương ba người, nếu ba người này vẫn còn, Tô Trọng Hải có lòng tin có thể chống được tới khi Côn Luân bí cảnh chấm dứt.

Nhìn thấy Giác Minh đoạt được Nhân Hoàng kiếm, Cơ Ngôn Hằng lập tức thở ra một hơi.

Lúc này trong tất cả mọi người, áp lực của Cơ Ngôn Hằng là lớn nhất.

Hắn là phế thái tử, gần như tất cả mọi người không xem trọng hắn.

Lần này nếu như hoàng tử khác đoạt được Nhân Hoàng kiếm, đạt được vị trí thái tử, các hoàng tử khác có thể không phục,

vào thời khắc cuối cùng còn có cơ hội đánh cược một lần, nhưng Cơ Ngôn Hằng hắn đã không có cơ hội cuối cùng.

Bởi vì không có người nào đi ủng hộ thái tử thất đức, như vậy thuần túy là gây khó dễ cho Cơ Hạo Điển.

Nếu lần này Cơ Ngôn Hằng có thể đoạt được Nhân Hoàng kiếm, một lần nữa ngồi trên lên vị trí thái tử, hắn có thể dùng thực lực nói với mọi người, tuy chính mình không được phụ hoàng thích nhưng vị trí thái tử này vẫn là của hắn.

Cho dù hôm nay mình bị phế, nhưng ngày hôm sau mình liền có thể đủ đoạt lại vị trí thái tử lần nữa, mình mới là người đạt được thiên mệnh!

Kế tiếp xảy ra một việc mọi người không ngờ tới

Thời điểm đám người Giác Minh đoạt được Nhân Hoàng kiếm, vào lúc đang phòng bị thủ hạ của Cơ Ngôn Dự và Cơ Ngôn Luật, một người không thể tưởng tượng nổi ra tay.

Khí huyết sát xông lên tận trời, kiếm quang huyết sắc hóa thành sóng lớn ngập

trời quét qua bọn họ.

Cùng lúc đó, đám người Giác Minh cách đó không xa hư không ngưng kiếm, trong nháy mắt mấy trăm đạo vô hình kiếm khí bộc phát, trực tiếp vây quanh đám người Giác Minh vào trong đó, giống như kiếm ngục, kiếm minh gào thét!

Sắc mặt mọi người thay đổi, chẳng ai ngờ rằng Tô Tín lại thật sự ra tay vào lúc

này.

Trước kia Tô Tín hoàn thành trận chiến với Giác Nghiêm liền ngồi ngay ngắn tại chỗ khôi phục chân khí, thậm chí hắn không rời đi một bước.

Về sau đám người Tô Trọng Hải tranh đoạt Nhân Hoàng kiếm dời chiến trường ra bên ngoài tế đàn, Tô Tín cũng không có hành động, mọi người còn tưởng rằng Tô Tín là kẻ tài cao gan cũng lớn, không sợ bọn họ giao thủ chấn động ngộ thương.

Hiện tại xem ra Tô Tín đâu phải kẻ tài cao gan cũng lớn, hắn đã sớm dự mưu sẽ cướp đoạt Nhân Hoàng kiếm!

Đột nhiên xuất hiện công kích làm đám người Giác Minh ngơ ngác.

Tô Tín bước ra một bước, trong nháy mắt đã đi tới trước người Giác Minh, Tam Chỉ Đạn Thiên điểm ra, Phá Sát và Kinh Mộng oanh kích liên tục, chỉ lực cường đại ép Giác Minh lui về phía sau.

Không dừng lại chút nào, Tô Tín tiến lên đuổi kịp, Thiên Sương Quyền oanh kích, lúc này quyền ảnh đầy trời, lực lượng băng hàn vô tận bộc phát, trực tiếp làm hành động Giác Minh chậm chạp.

Tô Tín thừa cơ trực tiếp cướp lấy Nhân Hoàng kiếm, thân thể nhanh chóng lui về phía sau, vung một tay lên, trên trăm đạo kiếm khí chặn trước mặt Giác Minh đang truy kích, làm hắn chậm nửa nhịp không thể đuổi kịp Tô Tín.

Động tác nhanh nhẹn và liên tục, thậm chí có ít người còn không có kịp phản ứng, Tô Tín cũng đã cầm Nhân Hoàng kiếm rút đi.

Cơ Ngôn Hằng vội vàng quát lên:

1.Tô Tín ngươi đây có ý gì? Không phải Lục Phiến Môn Thiết gia các ngươi bảo trì trung lập hay saoi? Tại sao ngươi lại cướp Nhân Hoàng kiếm vào lúc này?

Phần đông võ giả bên ngoài khó hiểu, Thiết gia bảo trì trung lập là nhất định, nhưng vì sao Tô Tín lại ra tay cướp đoạt Nhân Hoàng kiếm?

Chẳng lẽ hắn cũng giống như Trần Thiên Chi, đã sớm lén lút tìm nương tựa vị hoàng tử nào đó, chuyên môn đợi đến thời khắc mấu chốt mới ra tay?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 849 - Bí Cảnh Kết Thúc (1)

Tô Tín bỗng nhiên ra tay cướp đoạt Nhân Hoàng kiếm, lúc này dẫn tới vô số ánh mắt khó hiểu và hoài nghi.

Nghe được Cơ Ngôn Hằng chất vấn, Tô Tín nhún nhún vai nói:

1.Ta không tham dự tranh đoạt vị trí hoàng trữ, cho nên ta đoạt Nhân Hoàng kiếm cũng không phải nhằm vào thái tử điện hạ ngươi, muốn trách cũng chỉ có thể trách thái tử điện hạ ngươi lựa chọn Thiếu Lâm tự tới giúp ngươi.

Nghe xong lời này, sắc mặt Thiếu Lâm tự lập tức biến thành màu đen, những người khác lộ ra vẻ mặt hiểu ra.

Tô Tín bỗng nhiên ra tay cướp đoạt Nhân Hoàng kiếm có thể nói là hại người không lợi mình, hắn không đầu nhập vào một vị hoàng tử nào, Nhân Hoàng kiếm trong tay hắn chỉ là phế vật.

Tô Tín vẫn như cũ cướp lấy thanh kiếm này vào trong tay, hắn chỉ muốn ác tâm người Thiếu Lâm tự, loại chuyện điển hình hại người không lợi mình này, với tính cách của Tô Tín sẽ làm ra được.

Vào lúc này Cơ Ngôn Hằng lại tức giận muốn chửi mẹ nó.

Hắn gặp tai bay vạ gió.

Nhưng vấn đề hắn không dùng Thiếu Lâm tự, đừng nói không đoạt được Nhân Hoàng kiếm, hắn còn không tranh đoạt được cơ hội tiến vào Côn Luân bí cảnh.

Những hoàng tử khác nhìn nhau, nếu Tô Tín không đầu nhập vào phương nào trong bọn họ còn dễ xử lý, hiện tại Thiếu Lâm tự giúp đỡ Cơ Ngôn Hằng, có thể nói Tô Tín chủ động giúp bọn họ đào thải một đối thủ.

Cơ Ngôn Dự lập tức nói:

1.Tô đại nhân, ngươi giao Nhân Hoàng kiếm cho ta, ngày sau ta tất có thâm tạ! Cơ Ngôn Luật cũng là nói:

2.Tô đại nhân, tuy ta tương giao với ngươi không sâu, nhưng ngươi hẳn biết rõ thanh danh Cơ Ngôn Luật ta, chỉ cần ngươi giao Nhân Hoàng kiếm cho ta, ngày sau ta nhất định sẽ không bạc đãi Tô đại nhân ngươi.

Hai người này tranh nhau lấy lòng, ngay cả Cơ Ngôn Hạo cùng Cơ Ngôn Thành từng có ân oán với Tô Tín cũng mở miệng mời chào, Tô Tín lại lộ ra vẻ mặt vui vẻ, nhìn Nhân Hoàng kiếm trong tay và nói:

1.Thật có lỗi với mấy vị điện hạ, các ngươi đều mơ tưởng Nhân Hoàng kiếm này, ta nên đáp ứng cho ai? Nếu không các ngươi phân thắng bại trước đi, ta lại quyết định cho ai bây giờ?

Sắc mặt phần đông hoàng tử tối sầm, Tô Tín thuần túy là đùa giỡn bọn họ.

Chờ chúng ta phân ra thắng bại thì Côn Luân bí cảnh cũng muốn chấm dứt, chúng ta còn cần Nhân Hoàng kiếm làm cái rắm gì?

Cơ Ngôn Hạo quát một câu:

- Lên!

Tuy Đái Mạc Ngôn đã trọng thương, bên cạnh hắn có hai võ giả Hóa Thần Cảnh Thất Hùng Hội, trừ thái giám thiếp thân cần phải bảo vệ hắn, hắn đã phái tất cả mọi người đi lên.

Những hoàng tử khác cũng giống như vậy, mắt thấy còn chưa đến một phút

đồng hồ Côn Luân bí cảnh sẽ chấm dứt, nếu bọn họ không chiếm được Nhân Hoàng kiếm, như vậy sẽ thất bại trong gang tấc.

Cho nên bọn họ trừ giữ thái giám thiếp thân bảo vệ mình an toàn ra, các võ giả Hóa Thần Cảnh còn lại đều bị bọn họ phái đi, trong nháy mắt hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh cùng ra tay với Tô Tín, uy thế kinh người.

Mặc dù nói Giác Minh thực lực mạnh nhất, Đái Mạc Ngôn, Tô Trọng Hải cũng đã bị thương, nhưng uy thế hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh ra tay vô cùng kinh người, Tô Tín không ngăn cản nổi.

Những người khác lộ ra vẻ mặt khó hiểu, rốt cuộc Tô Tín muốn làm gì?

Ngươi nếu như đoạt được Nhân Hoàng kiếm và muốn gài bẫy những hòa thượng Thiếu Lâm tự, vậy ngươi bây giờ đã làm được, trực tiếp giao Nhân Hoàng kiếm cho một vị hoàng tử là có thể, có thể đổi lấy hảo cảm và cảm kích của hắn.

Nếu Tô Tín thật sự không muốn tham gia tranh đoạt hoàng trữ, đại khái có thể tùy tiện vứt bỏ Nhân Hoàng kiếm, như vậy bọn họ sẽ tranh đoạt.

Dù sao trước kia Tô Tín đã trọng thương Giác Minh, đối phương trên cơ bản cũng không có khả năng cướp đoạt Nhân Hoàng kiếm.

Hiện tại ngươi cầm Nhân Hoàng kiếm không buông, quả thực chính là hấp dẫn hỏa lực, đối mặt hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh công kích, ngươi đang tìm kích thích hay sao?

Trong lúc này, Tô Tín đối mặt hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh công kích nên vận dụng Bất Tử Ấn Pháp đến mức tận cùng.

Hóa Thần Cảnh không phải Thần Cung Cảnh, Tô Tín không cách nào lực địch, huống chi Tô Tín cũng không phải Giác Nghiêm có thân thể cực kỳ biến thái, cho nên hắn chỉ có thể dùng hết tất cả lực lượng của mình tránh né, chỉ cần có thể chống được tới khi Côn Luân bí cảnh kết thúc là đủ.

Phần đông võ giả Hóa Thần Cảnh công kích, thân thể Tô Tín phiêu hốt bất

định, khí cơ quanh người hỗn loạn, bọn họ không thể sờ rõ vị trí của hắn.

Cho dù mọi người đồng loạt ra tay phong tỏa không gian quanh người Tô Tín, nhưng Tô Tín trực tiếp thi triển Bất Tử Ấn Pháp, hướng tử mà sinh, triệt tiêu đại bộ phận công kích của bọn họ, hoặc trực tiếp dẫn dắt khí cơ đến địa phương khác.

Bất Tử Ấn Pháp chuyển đổi sinh tử, thậm chí có thể đối chiến với người khác mà không tiêu hao lực lượng bản thân, đây chỉ là lý luận mà thôi.

Tối thiểu hiện tại Tô Tín lấy một địch hai mươi, hắn phát huy Bất Tử Ấn Pháp đến đỉnh phong, vẫn có chút lực lượng vẫn không thể chuyển đổi thành lực lượng sinh tử, cũng chỉ có thể do hắn chọi cứng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 850 - Bí Cảnh Kết Thúc (2)

Hiện tại cách Côn Luân bí cảnh kết thúc còn chưa tới nửa khắc đồng hồ, Tô Tín chỉ cần sống quá khoảng thời gian này là có thể, cho nên hắn trực tiếp không cân nhắc nội lực, hắn dùng tất cả vốn liếng nên đối phương không cách nào làm hắn bị thương.

Kết quả người ngoài xem ra, Tô Tín bị hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh vây công nhưng vẫn tránh né thành thạo, dứt khoát lưu loát đến cực điểm, lúc này mọi người hít sâu một hơi.

Hiện tại Tô Tín đã không còn trên Nhân Bảng, cho nên tư liệu của hắn đã thật lâu không có đổi mới, trừ Lục Phiến Môn ra, những người khác trừ tận lực đi điều tra Tô Tín hoặc nhìn thấy hắn ra tay, có rất ít người biết rõ Tô Tín còn có lợi khí quần chiến như Bất Tử Ấn Pháp trong tay.

Ban đầu Thiết Vô Tình định ra tay giúp đỡ, sau khi nhìn thấy Tô Tín ứng phó thành thạo như vậy liền lùi lại.

Hắn biết, nếu Tô Tín không có nắm chắc thì hắn không có khả năng muốn chết.

Theo thời gian trôi qua, vài tên hoàng tử phát hiện mình xuất hết thủ đoạn cũng không làm gì được Tô Tín, bọn họ cũng đã có lo lắng.

Cơ Ngôn Luật trực tiếp hô lớn:

1.Tô đại nhân, giao Nhân Hoàng kiếm cho ta, ta cam đoan ngày sau một vị trí tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn sẽ có một chỗ cho Tô đại nhân.

Cơ Ngôn Dự cũng lớn tiếng nói:

1.Ngày sau ta đăng cơ, chắc chắn phong Tô đại nhân ngươi làm quốc công, đất phong mặc ngươi lựa chọn!

Mấy người kia rất sốt ruột, trực tiếp không cố kỵ cấp hứa hẹn, dù sao có thực hiện hứa hẹn hay không còn chưa biết, tối thiểu cũng phải thu được Nhân Hoàng kiếm tới tay rồi nói sau.

Nhưng đáng tiếc Tô Tín dầu muối không tiến, hắn cứ kéo dài như vậy cho tới khi Côn Luân bí cảnh kết thúc, mọi người cảm giác hấp lực kéo mình đi, trước mắt lập tức trắng xoá.

Tô Tín thở ra một hơi, tuy trước mắt đã trắng xóa nhưng hắn trong tình huống không nhìn thấy vẫn dùng tốc độ nhanh nhất đổi viên bảo thạch Đỗ Bái phỏng chế lên Nhân Hoàng kiếm.

Nhân Hoàng kiếm quả nhiên là đồ dỏm, bảo thạch phía trên không phải khảm nạm, chỉ là cái rãnh lắp vào mà thôi, thuận tiện tháo dỡ, việc này rõ ràng chuẩn bị ngày sau có bảo thạch hoa lệ hơn sẽ trực tiếp lắp đặt trên đó.

Lúc này ở bên ngoài, thời gian đã qua cả buổi, Côn Luân bí cảnh sắp kết thúc, tất cả mọi người tụ tập nơi đây, kể cả Cơ Hạo Điển cũng được Đường Hiển phục thị chờ ở đây.

Sắc mặt tất cả mọi người ngưng trọng, lần Côn Luân bí cảnh này đã chết không ít người, hai ngày nay đã vẫn lạc gần hai mươi võ giả Hóa Thần Cảnh, đã đạt tới một phần năm võ giả Hóa Thần Cảnh tiến vào trong Côn Luân bí cảnh, số lượng nhiều tới mức kinh người.

Đặc biệt dưới trướng Cơ Ngôn Hạo đã chết bảy người, lúc này mọi người dùng ánh mắt đồng tình nhìn Sở vương điện hạ, xem ra hắn không có khả năng tranh đoạt vị trí thái tử.

Theo thời gian trôi qua, mọi người suy đoán tranh đấu trong Côn Luân bí cảnh

đã tới giai đoạn gay cấn, đúng lúc này một khối ngọc bài vỡ vụn, âm thanh tan vỡ hấp dẫn mọi người chú ý, tất cả mọi người lập tức nhìn lên bình đài.

Một tên tiểu thái giám chuyên môn dò xét tên ngọc bài lập tức ngây người, thậm chí hắn quên kêu lên.

Nhưng hắn càng như vậy người phía dưới càng sốt ruột, rốt cuộc là ai chết?

Đường Hiển lập tức hừ lạnh một tiếng, tiếng sấm sét nổ vang bên tai tiểu thái giám, dường như hắn mới nghĩ tới cái gì đó, vội vàng cao giọng nói:

1.Thiếu Lâm tự Giác Nghiêm bị giết! Răng rắc!

Một tiếng giòn vang, lúc này không phải tiếng ngọc bài vỡ vụn, cũng không có người vẫn lạc, Huyền Thông trực tiếp bóp nát tay ghế của mình!

Mọi người nơi này xôn xao, sau đó dùng ánh mắt quái dị nhìn Huyền Thông, cũng không ai nghĩ tới người Thiếu Lâm tự lại bị giết, tranh đấu trong đó kịch liệt tới mức nào?

Người bên ngoài không biết rằng Huyền Thông tức giận việc Giác Nghiêm bị giết tới cực điểm.

Trong võ giả Hóa Thần Cảnh Thiếu Lâm tự thế hệ này, Giác Nghiêm là người có hi vọng đột phá Dung Thần Cảnh nhất, chính là võ giả quý giá nhất Thiếu Lâm tự, nhất định sẽ được bồi dưỡng tỉ mỉ.

Cho nên thân phận Giác Nghiêm trong Thiếu Lâm tự gần với những võ giả Dung Thần Cảnh, kết quả hắn lại vẫn lạc tại nơi này, làm cho Huyền Thông có chút không thừa nhận nổi.

Rốt cuộc hắn suy nghĩ là ai giết Giác Nghiêm, chẳng lẽ là Tô Tín?

Dù sao tất cả võ giả tiến vào Côn Luân bí cảnh, Tô Tín là tử thù duy nhất với

Giác Nghiêm.

Ngay cả như vậy Huyền Thông cũng vẫn còn có chút hoài nghi, dù sao hắn thân là cường giả Dung Thần Cảnh Thiếu Lâm tự, hắn rất hiểu võ công của Giác Nghiêm, Giác Nghiêm tu hành Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành, cho dù Tô Tín thật có thể thắng hắn cũng tuyệt đối không có khả năng giết hắn.

Nếu như không phải Tô Tín, Giác Nghiêm chết như thế nào? Chẳng lẽ là bởi vì tranh đoạt Nhân Hoàng kiếm nên bị vây công chết?

Bất kể là ai giết Giác Nghiêm, dù sao vấn đề này tuyệt đối không xong, Huyền Thông tuyệt đối sẽ đòi công đạo cho Giác Nghiêm, cũng phải đời công đạo vì Thiếu Lâm tự.

Cho nên sau khi biết tin Giác Nghiêm bị giết, hắn vẫn ngồi ở chỗ đó, chỉ có điều trên người tỏa ra khí tức âm lãnh không lái đi được, mọi người chung quanh run rẩy.

Cảm giác được khí tức chớ lại gần trên người Huyền Thông, tất cả mọi người chủ động bỏ qua ý định hỏi thăm Huyền Thông, nói không chừng lão hòa thượng này sẽ nổi giận bất cứ lúc nào.

Cho nên mọi người đều đưa mắt nhìn vào cánh cửa thanh đồng to lớn, muốn xem xem là ai đoạt được vị trí hoàng trữ, là ai giết Giác Nghiêm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 851 - Trẫm Cho Ngươi Mới Là Của Ngươi! (1)

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Côn Luân bí cảnh đã sắp kết thúc.

Hai gã tiểu thái giám đi qua, cố hết sức kéo cánh cửa Côn Luân bí cảnh, một đám võ giả liên tục lảo đảo đi tới.

Đôi mắt mọi người mở to, Nhân Hoàng kiếm không nằm trong tay hoàng tử nào, mà là vị Tô Tín cầm trong tay, lúc này mọi người ngẩn người.

Chẳng phải Tô Tín không tham gia tranh giành hoàng trữ sao, vì sao hắn lấy Nhân Hoàng kiếm?

Cảnh kế tiếp làm đám người trố mắt nhìn, đám tăng nhân Giác Trần của Thiếu Lâm tự vây Tô Tín vào giữa, dáng vẻ hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Lần này Thiếu Lâm tự tiến vào Côn Luân bí cảnh có thể nói là bồi phu nhân lại gãy binh, Giác Nghiêm chết trong đó, Bế Khẩu Thiện của Giác Minh bị phá, trọng yếu nhất bọn họ hao tâm tổn trí nhưng không đạt được Nhân Hoàng kiếm.

Nhìn thấy dáng vẻ của bọn họ, mọi người nơi này đều cảm thấy kỳ quái, Côn Luân bí cảnh cũng đã kết thúc, rốt cuộc Tô Tín đã làm gì mà người Thiếu Lâm tự lại hận nghiến răng nghiến lợi như thế.

Nhìn thấy dáng vẻ bọn họ như thế, Huyền Thông lập tức đứng ra ngăn lại.

Không cướp được Nhân Hoàng kiếm còn không tính, nhưng nơi này là thành Thịnh Kinh, động thủ với Tô Tín trước mặt mọi người, triều đình sẽ không bỏ qua.

- Đều dừng tay! Côn Luân bí cảnh cũng đã chấm dứt, các ngươi còn muốn làm

gì?

Huyền Thông quát lớn một câu, nhắc nhở bọn họ biết nơi này là nơi nào.

Giác Trần đỏ mắt nói:

- Thủ tọa! Tô Tín giết Giác Nghiêm sư huynh!

Vừa nói ra lời này, toàn trường lập tức xôn xao, ánh mắt mọi người nhìn Tô Tín mang theo kinh ngạc và không dám tin.

Bọn họ ngạc nhiên là vì lá gan của Tô Tín thật sự quá lớn, võ giả Hóa Thần Cảnh Thiếu Lâm tự nói giết liền giết, hơn nữa còn ở trước mắt thủ tọa Bát Nhã đường.

Đồng thời bọn họ cũng không dám tin Tô Tín lại thật giết Giác Nghiêm.

Giác Nghiêm đột phá Hóa Thần Cảnh bao nhiêu năm? Đã vài chục năm, mà Tô Tín chỉ mới hơn một năm mà thôi.

Huống chi Giác Nghiêm có tên tuổi Trảm Ác Tăng cũng không phải thổi phồng, cho dù hắn những năm qua bế quan tu hành trong Thiếu Lâm tự, người bên ngoài không biết thực lực Giác Nghiêm đến mức nào, nhưng thực lực Giác Nghiêm

trước kia chưa đạt tới đỉnh phong, nhưng cũng là cao thủ trong Hóa Thần Cảnh, càng không cần nói hiện tại.

So với những người khác, Huyền Thông biết rõ tầm quan trọng của Giác Nghiêm, biết rõ Giác Nghiêm bị Tô Tín giết chết, trên người Huyền Thông sinh ra sát cơ lạnh buốt, hắn biết vấn đề này không dễ dàng kết thúc như vậy!

Lúc trước Tô Tín dẫn người đi khách sạn gây phiền toái cho Thiếu Lâm tự bọn họ, cuối cùng Tà Linh đạo nhân bị Tô Tín giết chết, Thiếu Lâm tự bọn họ ăn thiệt thòi, khi đó Huyền Thông đã có tâm thần không yên.

Võ giả Dung Thần Cảnh thực lực cường đại, luôn có một ít cảm giác kỳ dị với

sự việc liên quan tới bản thân, đây không phải tính toán thiên cơ, chỉ có thể xem là tâm huyết dâng trào mà thôi.

Ban đầu Huyền Thông cho rằng mình lo lắng Thiếu Lâm tự có thể không cướp được Nhân Hoàng kiếm, nhưng hiện tại xem ra tâm thần mình không yên là vì Tô Tín.

Trình độ tàn nhẫn và tâm trả thù của người này vượt qua Huyền Thông tưởng tượng, hắn lại dám giết Giác Nghiêm, hơn nữa dám giết Giác Nghiêm trong tình huống như vậy.

Cảm nhận được sát cơ trên người Huyền Thông, Tô Tín cười cười ung dung, cũng không để ý.

Nơi này chính là thành Thịnh Kinh, là hoàng cung đại nội, cho dù Huyền Thông phẫn nộ đến mức tận cùng cũng không dám giết hắn.

Quả nhiên, trong nháy mắt Huyền Thông thả ra sát cơ, Thiết Chiến và ba đại thần bộ, Đường Hiển, người quân đội và cao thủ hoàng thất ẩn nấp trong bóng tối bảo hộ Cơ Hạo Điển an toàn đều phóng thích ra khí tức của mình.

Có chừng mười tên võ giả Dung Thần Cảnh trực tiếpáp chế sát cơ của Huyền Thông, hắn hừ lạnh và ngồi xuống.

Miệng niệm một câu phật hiệu, ngữ khí Huyền Thông lạnh như băng nói:

- Đều trở lại!

Tuy đám người Giác Trần không cam lòng, nhưng bọn họ cũng biết nơi này là nơi nào, đành phải lui về, trực tiếp theo Huyền Thông rời đi.

Hiện tại đã không cần thiết phải xem tiếp, Thiếu Lâm tự chính mình tổn thất thảm trọng, Nhân Hoàng kiếm cũng bị Tô Tín đoạt được, hắn nhất định sẽ không giao cho Cơ Ngôn Hằng được Thiếu Lâm tự ủng hộ, đã như vậy bọn họ còn ở đây làm gì?

Huyền Thông sợ mình không nhịn được sẽ giết Tô Tín.

Người Thiếu Lâm tự rời đi, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn lên người Tô

Tín.

Hiện trong tay Tô Tín cầm Nhân Hoàng kiếm, có thể nói hiện tại Tô Tín giao Nhân Hoàng kiếm cho ai thì người đó là hoàng trữ Đại Chu.

Đường Hiển lớn tiếng nói:

1.Nhân Hoàng kiếm không bị các hoàng tử đạt được, nhưng lại bị Tô Tín Tô đại nhân cướp được, hiện tại xin hỏi Tô đại nhân, ngươi muốn ủng hộ vị hoàng tử nào, muốn giao Nhân Hoàng kiếm cho ai?

Trong mấy vị hoàng tử, trừ Cơ Ngôn Hằng đã triệt để buông tha ra, bốn người còn lại dùng ánh mắt khát vọng nhìn Nhân Hoàng kiếm trong tay Tô Tín.

Hiện tại bọn họ chỉ dám dùng ánh mắt khát vọng nhìn mà thôi, cũng không dám lại làm như trong Côn Luân bí cảnh, đồng ý đủ loại chỗ tốt cho Tô Tín, làm như thế là phạm húy.

Mọi người biết rõ nguyên nhân Cơ Ngôn Hằng bị phế vị trí thái tử là gì, hắn nói chuyện không nên nói, đụng chạm nghịch lân của Cơ Hạo Điển.

Có vết xe đổ như thế, bọn họ không dám nói những lời phạm húy.

Cảm nhận được ánh mắt những người khác, Tô Tín cười cười, hắn trực tiếp đi tới trước mặt Cơ Hạo Điển, nâng thanh kiếm lên và nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 852 - Trẫm Cho Ngươi Mới Là Của Ngươi! (2)

1.Tô Tín là thần tử Đại Chu, cũng chỉ trung với bệ hạ, vị trí hoàng trữ do ai đảm đương, tự nhiên sẽ do bệ hạ nói mới tính.

Mọi người nơi này đều sững sờ, Tô Tín có ý gì? Hắn muốn trực tiếp đắc tội tất cả hoàng tử Đại Chu sao?

Ngươi tùy tiện giao Nhân Hoàng kiếm cho một hoàng tử, về sau hắn khẳng định sẽ cảm động đến rơi nước mắt với Tô Tín.

Như vậy mặc dù sẽ có hoàng tử khác ghi hận, nhưng tối thiểu Tô Tín sẽ có một hoàng tử che chở.

Kết quả hiện tại Tô Tín không cho ai, nội tâm các hoàng tử sinh ra oán khí, hắn tội gì làm thế?

Quả nhiên, nhìn thấy Tô Tín giao thanh kiếm cho Cơ Hạo Điển, sắc mặt tất cả hoàng tử tối tăm, trong nội tâm mắng chửi Tô Tín không thôi.

Tô Tín quả thực là hại người không lợi mình, ngươi không muốn Nhân Hoàng kiếm, vì sao không cho chúng ta?

Lúc này Cơ Hạo Điển lại phát ra tiếng cười to, nội tâm tất cả mọi người nơi đây căng thẳng, liền tập trung lực chú ý vào Cơ Hạo Điển.

- Được, lấy thanh kiếm tới đây.

Cơ Hạo Điển chỉ vào Nhân Hoàng kiếm và nói.

Đường Hiển gật gật đầu, trên mặt không có chút vẻ kinh ngạc, hắn tiếp Nhân Hoàng kiếm trong tay Tô Tín đưa cho Cơ Hạo Điển.

Vuốt Nhân Hoàng kiếm, Cơ Hạo Điển nhìn sang các hoàng tử, nói khẽ:

- Các ngươi đều rất muốn nó có phải không?

Năm tên hoàng tử cúi đầu xuống, bọn họ không biết phụ hoàng nhà mình có ý gì, cho nên đều không có lên tiếng, nhưng trong lòng nói thầm Nhân Hoàng kiếm đại biểu vị trí thái tử, ai không muốn?

Cơ Hạo Điển cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên ném Nhân Hoàng kiếm đại biểu vị trí thái tử xuống mặt đất, phát ra một tiếng giòn vang.

1.Các ngươi không phải muốn nó, mà là muốn ngôi vị hoàng đế của trẫm, đúng hay không?

Cơ Hạo Điển lạnh lùng nhìn các con của mình, hắn lạnh lùng nói:

1.Ngôi vị hoàng đế này trẫm không có khả năng ngồi cả đời, tương lai nó nhất định là của các ngươi.

2.Vị trí này, trẫm cho các ngươi, mới là của các ngươi. Trẫm không cho các ngươi, các ngươi không thể đoạt!

Cơ Hạo Điển chỉ vào mũi mình, nói:

1.Trẫm biết rõ mạng mình không lâu, nhưng hiện tại trẫm còn sống đấy, các ngươi đã không chờ đợi được rồi sao?

2.Ha ha, Thanh Thành kiếm phái, Thiếu Lâm tự, Thất Hùng Hội, các con của trẫm ngược lại hảo thủ đoạn ah, thời gian mấy năm đã kết giao nhiều tông môn giang hồ như vậy.

3.Có phải nếu trẫm còn sống lâu thêm một thời gian, các ngươi muốn dẫn theo thế lực sau lưng giết vào hoàng cung đại nội, kéo trẫm ra khỏi ngôi vị hoàng đế? Có

phải hay không!

Vài tên hoàng tử lập tức đổ mồ hôi lạnh, một tiếng ‘ bịch ’ vội vàng quỳ xuống, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi chảy không ngớt.

- Phụ hoàng thứ tội! Nhi thần không dám!

Lần này ai cũng suy nghĩ cẩn thận, Cơ Ngôn Thành không thích động não nhất cũng hiểu, Cơ Ngôn Hạo tâm cơ thâm trầm cũng hiểu, cái gì tranh đoạt ngôi vị hoàng trữ, đây chỉ là cái bẫy mà thôi!

Cơ Ngôn Hằng phạm kiêng kị của Cơ Hạo Điển nên bị phế bỏ.

Bọn họ còn âm thầm mắng đại ca Cơ Ngôn Hằng ngu ngốc, đồng thời bởi vì chính mình có vết xe đổ, cho nên nói chuyện trước mặt phụ hoàng đều cẩn thận từng li từng tí.

Nhưng bọn họ không biết rằng bọn họ tranh đoạt vị trí hoàng trữ cũng phạm vào tối kỵ của Cơ Hạo Điển!

Đúng như Cơ Hạo Điển nói, Cơ Hạo Điển không ngồi ngôi vị hoàng đế bao lâu, nó sẽ là của bọn họ.

Nhưng vấn đề là chỉ cần Cơ Hạo Điển còn sống một ngày sẽ không cho phép người khác nhúng chàm.

Trẫm có thể cho các ngươi vị trí hoàng trữ, nhưng lại không phải ngươi tranh giành, cũng không phải ngươi đoạt, chỉ có thể là trẫm cho ngươi!

Nhìn thấy Cơ Ngôn Hằng bị phế, tâm tư bọn họ liền lung lay, bắt đầu âm thầm nuôi trồng thế lực và lôi kéo công hầu Đại Chu, cấu kết tông môn giang hồ.

Cơ Hạo Điển đều không có quản những chuyện này, hắn cũng không muốn quản, hắn chỉ muốn nhìn, lá gan những đứa con của mình lớn bao nhiêu, bọn họ còn muốn làm gì.

Hành vi của Cơ Hạo Điển lại bị các hoàng tử này xem thành ngầm đồng ý và phóng túng, cho nên bọn họ càng không kiêng nể gì.

Nhưng bọn họ không biết, những việc bọn họ đang làm đều kiêu chiến điểm mấu chốt của Cơ Hạo Điển, người nhảy nhót càng nhiều, Cơ Hạo Điển càng không thích hắn.

Kỳ thật tranh đoạt Côn Luân bí cảnh là cơ hội cuối cùng Cơ Hạo Điển cho bọn

họ.

Nếu như thời điểm này có người đến hoàng cung tìm hắn chủ động buông tha tranh đoạt vị trí hoàng trữ, như vậy Cơ Hạo Điển sẽ cho hắn cơ hội.

Nhưng vừa nghe tin tức này, tất cả hoàng tử đều hưng phấn nhảy vào tranh đoạt trong Côn Luân bí cảnh, căn bản không có người nào chủ động buông bỏ, làm cho Cơ Hạo Điển vô cùng thất vọng.

Cho nên tranh đoạt vị trí hoàng trữ biến thành một cái bẫy, một cái bẫy chuyên môn chuẩn bị cho bọn họ.

Tất cả thế lực ủng hộ các hoàng tử bại lộ trước mặt Cơ Hạo Điển, hơn nữa sau lần tranh đoạt Côn Luân bí cảnh này, thực lực bản thân bọn họ hao tổn, tông môn võ lâm sau lưng càng không có khả năng ủng hộ bọn họ, thậm chí thực lực của bọn họ rơi xuống còn không bằng các hoàng tử bình thường.

Nghĩ đến đây, mồ hôi lạnh trên đầu các hoàng tử không tự chủ rơi xuống.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 853 - Chân Tướng (1)

Cái bẫy của Cơ Hạo Điển không chỉ nhắm vào những hoàng tử Đại Chu, đồng thời cảnh cái những tông môn giang hồ, nói cho bọn họ biết mình duỗi tay quá dài.

Sắc mặt người tông môn giang hồ đen kịt, bọn họ bị đùa giỡn không nhẹ.

Bọn họ bắt đầu tiếp xúc với các hoàng tử từ vài năm trước, cho tới bây giờ, tài nguyên nhân lực và vật lực, có thể nói đã đầu nhập không ít.

Nhưng kết quả hiện tại tất cả chỉ là cái bẫy, Cơ Hạo Điển căn bản không có tâm tư giao vị trí hoàng trữ ra, tất cả mưu đồ của bọn họ thành công dã tràng, cũng tổn thất không ít đồ vật.

Những người tông môn võ lâm liếc nhau, trực tiếp oán hận quay người rời đi, cũng không ở lại nghe tiếp.

Cũng may mắn Thiếu Lâm tự đi sớm, nếu không những hòa thượng Thiếu Lâm tự nghe xong sẽ tức giận không nhỏ.

Chờ sau khi người các tông môn rời đi, Cơ Hạo Điển lạnh lùng nhìn năm tên hoàng tử, vẻ mặt lạnh như băng, bọn họ có cảm giác như rơi vào hầm băng.

Cơ Hạo Điển trầm giọng nói:

1.Tuyên chỉ, triệu Tề vương, Thục vương, Ngô vương các hoàng tử vào cung làm bạn với trẫm.

Mọi người nơi này hít sâu một hơi, trước mặt năm hoàng tử Cơ Ngôn Thành tối

sầm, thiếu chút nữa ngã xuống đất ngất đi.

Cơ Hạo Điển không định cho phép bọn họ tranh đoạt ngôi vị hoàng trữ, nhưng đồng thời Cơ Hạo Điển cũng không định cho bọn họ tham gia.

Đại Chu vương triều có hơn mười vị hoàng tử, thực lực mạnh nhất là năm người bọn họ.

Hoàng tử khác bởi vì thực lực không đủ nên sớm quay về đất phong làm vương gia nhàn tản, chỉ có hai ba thủ hạ võ giả Hóa Thần Cảnh mà thôi.

Thậm chí Cơ Ngôn Tú càng thê thảm, trước khi Tô Tín không có giúp hắn, trong tay hắn chỉ có một mình thái giám thiếp thân Ôn Dục là võ giả Hóa Thần Cảnh.

Hiện tại bọn họ bị Cơ Hạo Điển gài bẫy, thủ hạ bọn họ hoặc chết hoặc giải tán, đặc biệt sau lưng Cơ Ngôn Thành có công hầu Đại Chu ủng hộ, việc này qua đi, cho dù là ông ngoại Trịnh quốc công cũng không dám ủng hộ hắn, bởi vì phạm huý ah!

Vì thế, lực lượng bọn họ bị phá hủy không còn, thậm chí còn không bằng những hoàng tử làm vương gia các nơi trong Đại Chu.

Tối thiểu bọn họ thế nào cũng có thể mời chào một ít võ giả tán tu tại chỗ hoặc đạt được một ít môn phái nhỏ ủng hộ, bên người có một hai tên võ giả Hóa Thần Cảnh là rất bình thường, tối thiểu thực lực mạnh hơn bọn họ.

Từ năm người tranh giành ngôi vị thái tử biến thành tất cả mọi người, năm người có cơ hội lớn nhất biến thành năm người yếu nhất, chuyện này có thể nói là châm chọc.

Mặc kệ đám người đó Cơ Ngôn Thành còn quỳ ở đó, Cơ Hạo Điển trực tiếp bảo Đường Hiển bãi giá hồi cung.

Những người khác cũng giải tán theo, chuyện hôm nay quá mức rung động, bọn họ cần thời gian tiêu hóa, hơn nữa còn phải thương lượng một chút nên sắm vai nhân vật gì trong tranh giành hoàng trữ kế tiếp, tối thiểu không được hiển nhiên ủng

hộ các hoàng tử giống như bây giờ.

Tô Tín nói một câu rất đúng, hắn là thần tử Đại Chu, chỉ trung với bệ hạ.

Hiện tại các ngươi cầm bổng lộc Đại Chu, kết quả lại là đi ủng hộ những hoàng tử kia, mặc dù bọn họ là con trẫm cũng không được.

Làm như vậy là phạm huý rõ ràng nhất, cho nên về sau cho dù những hoàng tử này lại lôi kéo bọn họ, bọn họ cũng sẽ không đáp ứng.

Trong cái bẫy lần này, bởi vì rung động quá lớn, nhưng lại có rất ít người chú ý tới Tô Tín phát huy tác dụng trong đó.

Vì sao Tô Tín cuối cùng phải đoạt Nhân Hoàng kiếm? Hắn trực tiếp giao Nhân Hoàng kiếm cho Cơ Hạo Điển là trùng hợp?

Tối thiểu có ít người không tin, cao tầng Đại Chu đều nhận ra không đúng nhưng bọn họ không nói gì.

Nếu vấn đề này là một tay Cơ Hạo Điển an bài, Tô Tín cũng không có biện pháp cự tuyệt, bọn họ cũng không đi nghe ngóng, kể cả Thiết Chiến cũng sẽ không hỏi chuyện này.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, Tô Tín chờ một lát, đám đi gần hết hắn mới đi, lúc này một gã tiểu thái giám đi tới bên người Tô Tín và nói khẽ:

1.Tô đại nhân, bệ hạ mời ngài đi gặp. Tô Tín gật đầu nói:

2.Thỉnh công công dẫn đường phía trước. Tên tiểu thái giám vội vàng nói:

3.Tô đại nhân khách khí, mời đi theo ta.

Nói xong, tên tiểu thái giám dẫn Tô Tín đi vào sâu trong hoàng cung.

Trong một thiên điện, Tô Tín lại một lần nữa nhìn thấy Cơ Hạo Điển, bên cạnh hắn chỉ có một mình Đường Hiển, nhưng trong bóng tối lại có cao thủ hoàng thất bảo hộ.

Lúc này Cơ Hạo Điển đã không còn khí phách quả quyết quát lớn các hoàng tử như trên quảng trường, ngược lại lộ ra vẻ mặt uể oải.

Vị nhân hoàng Đại Chu này thật sự không chống đỡ nổi.

Nói thật Tô Tín cũng phải kính nể nhân hoàng Đại Chu Cơ Hạo Điển, hắn bằng vào sức một mình trong thời gian mười năm ngắn ngủi đã xưng bá Trung Nguyên.

Trước Cơ Hạo Điển thì Đại Chu chỉ là một Nam Man tiểu quốc, thậm chí nói không dễ nghe, khi đó hoàng đế Đại Chu không dám xưng ‘ hoàng ’, chỉ dám xưng ‘ vương ’ mà thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 854 - Chân Tướng (2)

Mà khi đó Tương Nam to như vậy nhưng vô cùng hoang vu, đừng nói là thành thị, chỉ có một chút dân bản địa mà thôi.

Từ khi Đại Chu bắt đầu thành lập đất nước, trải qua hơn hai trăm năm phát triển, cao lắm chỉ phát triển Tương Nam thành nơi thích hợp dân chúng bình thường đến ở mà thôi, Đại Chu

tập trung tất cả lực lượng, thậm chí thời gian dài trôi qua cũng không mạnh hơn trước bao nhiêu.

Có thể nói những tiên hoàng Đại Chu căn bản không lưu lại của cải gì cho Cơ Hạo Điển, hắn cầm bài nát trong tay lại có thể tạo thành lực lượng mới xuất hiện kích động phong vân trong những năm cuối Đại Tấn, diệt Đại Tấn, thành tựu Đại Chu hùng bá Trung Nguyên hiện tại, nói hắn là hùng chủ cũng không thiệt thòi.

Nhưng rất đáng tiếc, quyền hành lớn nhưng không có tuổi thọ hưởng thụ.

Tuy Cơ Hạo Điển không thông võ đạo, nhưng Đại Chu có nhiều linh đan diệu dược và các loại công pháp điển tịch như vậy, cho dù hắn phí chút thời gian tu luyện cũng đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, đến lúc đó có gần hai trăm năm thọ nguyên, với hắn mà nói là đủ rồi.

Nhìn dáng vẻ nhân hoàng Đại Chu hiện tại, lần ám sát năm đó ảnh hưởng tới nguyên khí của hắn, cho nên nhân hoàng Đại Chu hiện tại muốn dùng linh đan kéo dài tính mạng cũng không được

Những ý niệm này chỉ xuất hiện tức thì trong đầu Tô Tín, Tô Tín cung kính thi lễ với Cơ Hạo Điển:

- Thần tham kiến bệ hạ.

Cơ Hạo Điển nhìn Tô Tín, trong mắt hiện ra một tia sáng, hắn thản nhiên nói:

1.Tô Tín, ngươi làm nhiệm vụ lần này không tồi, lúc này Thiết gia không có nhìn lầm người.

2.Thực lực và thủ đoạn của ngươi có thể nói la nhan tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ Lục Phiến Môn, cho dù những người được Thiết gia tỉ mỉ bồi dưỡng cũng kém ngươi một bậc.

Tô Tín vội vàng nói:

- Đa tạ bệ hạ tán thưởng.

Cơ Hạo Điển nói nhiệm vụ là cái gì những người khác có lẽ không rõ, nhưng ba người nơi đây biết rõ.

Lần trước Cơ Hạo Điển tuyên bố muốn dùng Côn Luân bí cảnh làm phương thức tranh đoạt vị trí hoàng trữ, Tô Tín đi theo Thiết Chiến lên triều, chờ bọn họ rời đi, Cơ Hạo Điển liền phái người cho hắn một tờ giấy, phía trên viết Tô Tín vào thời khắc mấu chốt động thủ cướp đoạt Nhân Hoàng kiếm, cuối cùng giao cho hắn.

Tuy chỉ là một câu phân phó như vậy, nhưng Tô Tín liên tưởng đến tính cách Cơ Hạo Điển và tiền căn hậu quả của mọi việc, hắn lập tức đoán được chân tướng.

Vị nhân hoàng Đại Chu này tuyệt đối tàn nhẫn quả quyết hơn so với người ta tưởng tượng.

Những chuyện này không quan hệ gì với Tô Tín, Cơ Hạo Điển cho hắn nhiệm vụ vừa vặn giúp Tô Tín có cớ đi tranh đoạt Nhân Hoàng kiếm.

Dù sao lúc ấy nếu như Nhân Hoàng kiếm không có rơi vào trong tay người Thiếu Lâm tự, Tô Tín cũng khó tìm cớ như thế.

Dù sao Tô Tín trước khi tỏ vẻ trung lập, không tham dự vào tranh đấu hoàng

trữ, kết quả ngươi lại cướp Nhân Hoàng kiếm, đây là chuyện dễ dàng làm người khác hoài nghi.

Mà bây giờ trong mắt võ giả tầm thường, Tô Tín đoạt Nhân Hoàng kiếm là vì trả thù Thiếu Lâm tự.

Trong mắt một ít cao tầng như Thiết Chiến, Tô Tín nhất định đạt được Cơ Hạo Điển phân phó mới làm như vậy, cho nên Tô Tín ra tay đoạt kiếm, có thể nói không có điểm gì phải hoài nghi.

Huống chi Tô Tín cũng hoài nghi trong những người tham gia tranh đoạt vị trí hoàng trữ cũng có người Cơ Hạo Điển xếp vào.

Tô Tín thật là võ giả Hóa Thần Cảnh mạnh nhất trong Lục Phiến Môn, nhưng Cơ Hạo Điển không có khả năng đặt mọi việc vào Tô Tín.

Cho nên bên người những hoàng tử này, nói không chừng có người của Cơ Hạo Điển, chỉ sợ còn không chỉ một, nếu như Tô Tín không có cướp được Nhân Hoàng kiếm, bọn họ sẽ trực tiếp ra tay cướp đoạt.

Cơ Hạo Điển ho khan một tiếng nói:

1.Làm việc giúp trẫm, trẫm sẽ không bạc đãi ngươi, nói đi, ngươi muốn cái gì? Tô Tín chắp chắp tay cung kính nói:

2.Bệ hạ cho thần cái gì, thần muốn cái gì.

Vừa nói ra lời này, Cơ Hạo Điển cùng Đường Hiển đều sững sờ một lúc.

Ánh mắt Cơ Hạo Điển lộ ra vẻ tươi cười, mà Đường Hiển vô cùng bội phục Tô

Tín.

Chính mình phục thị Cơ Hạo Điển cả đời mới thăm dò ra tính cách của hắn, có thể làm việc không phạm sai lầm trước mặt Cơ Hạo Điển.

Tô Tín chỉ mới gặp Cơ Hạo Điển lần này là lần thứ ba mà thôi, hắn liền có thể

nói ra lời trong nội tâm Cơ Hạo Điển, xem như tương đối không dễ dàng.

Cơ Hạo Điển làm người tương đối cường thế bá đạo, đối với bất cứ người nào, bất kỳ vật gì hắn cũng có thể thưởng cho ngươi, nhưng ngươi lại không thể đòi hỏi hắn.

Ban thưởng là ban thưởng, yêu cầu là yêu cầu, hai chuyện này có kết quả giống nhau nhưng tính chất lại hoàn toàn không giống nhau.

Cũng giống như ngôi vị hoàng đế của hắn, tuy hắn biết rõ ngôi vị hoàng đế không lâu sau nhất định sẽ giao cho đám người Cơ Ngôn Thành, hơn nữa những hoàng tử này thực lực càng mạnh, thủ đoạn càng cao siêu liền chứng minh tương lai bọn họ thống trị Đại Chu rất tốt, nhưng Cơ Hạo Điển lại không dễ dàng tha thứ bọn họ khiêu khích uy nghiêm của mình.

Hắn thà rằng cho hơn mười tên hoàng tử tư chất bình thường, thực lực yếu kém tham gia tranh đoạt vị trí hoàng trữ cũng không muốn cho đám người Cơ Ngôn Thành thông qua phương thức tranh đoạt lấy vị trí thái tử trong tay mình.

Chính bởi vì như thế, Tô Tín đã thăm dò tính cách Cơ Hạo Điển nên mới có thể nói ra lời như vậy.

Với tư cách thần tử chỉ cần bệ hạ thưởng đồ vật, cho dù là ít hơn nữa, thần tử cũng sẽ mang ơn.

Bất kể Tô Tín nói lời này là thật hay giả, nhưng tối thiểu thái độ đã đủ thành ý, cũng làm Cơ Hạo Điển cực kỳ vui mừng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 855 - Nổi Tiếng Địa Bảng (1)

Nhìn Tô Tín phía dưới, Cơ Hạo Điển cười nói:

1.Ngươi yên tâm, trẫm là người xưa nay không bạc đãi người nhà. Nói xong, trên mặt Cơ Hạo Điển lộ ra một tia lạnh lùng:

2.Thế nhân đều nói trẫm thay đổi thất thường, tâm cơ ngoan độc, nhưng bọn họ lại không biết, có ít người lòng tham không đáy, trẫm cho bọn họ đồ vật nên cho, nhưng bọn họ muốn thêm nữa…

Cơ Hạo Điển nhìn Tô Tín, nói:

1.Ngươi cũng tham dự chuyện minh chủ Tam Tương Võ Lâm Minh ‘ Cuồng Sư ’ Đỗ Nguyên Thánh, nên biết chuyện xảy ra từ đầu đến cuối, thế nhân khẳng định đều nói trẫm qua sông đoạn cầu giết Đỗ Nguyên Thánh đúng không?

Tô Tín cúi đầu không có trả lời, đương nhiên Cơ Hạo Điển cũng không cần Tô Tín trả lời.

Hắn lạnh lùng nói:

1.Nhưng bọn họ lại không biết, nếu như có người lòng tham không đáy, trẫm làm sao có thể tự hủy tường thành vào thời khắc mấu chốt?

Cơ Hạo Điển nhìn Tô Tín và thản nhiên nói:

- Đời này trẫm ghét nhất là người lòng tham không đáy.

Nội tâm Tô Tín trong lúc trước còn có hoài nghi việc này, hành vi của Cơ Hạo Điển hoàn toàn khác xa những gì hắn làm trước đó.

Thân là một đời hùng chủ, Cơ Hạo Điển có thiển cận cũng không làm ra chuyện chưa bình thiên hạ đã nội chiến, tự ý giết minh hữu.

Loại hành vi này tương đương hoàng đế Đại Tấn ngu ngốc, bởi vì đại tướng quân Lâm Uy Viễn công cao chấn chủ nên phái cường giả đánh chết hắn.

Dùng tâm trí của Cơ Hạo Điển, cho dù đầu óc hắn động kinh cũng không làm ra chuyện này, hiện tại xem ra trong đó còn có ẩn tình.

Những chuyện này không có chút quan hệ gì với Tô Tín, hiện tại Cơ Hạo Điển nói cái gì, Tô Tín đều gật đầu phụ họa là đúng.

Tính cách cường thế như hùng chủ Cơ Hạo Điển, hắn có thể không cần gián thần trung tâm, bất cứ người nào dám khoa tay múa chân trước mặt hắn đều không sống lâu, Cơ Hạo Điển chỉ cần thần tử chấp hành nhiệm vụ của mình hoàn mỹ là đủ rồi.

Đối với thái độ Tô Tín, Cơ Hạo Điển xem như thoả mãn, cho nên hắn trực tiếp cười nói:

1.Trẫm đã từng nói qua, trẫm sẽ không bạc đãi thần tử làm việc vì trẫm, cho nên ban thưởng cho ngươi, tuyệt đối sẽ làm cho ngươi cảm thấy vui mừng, ngươi yên tâm trở về chờ xem.

Tô Tín vội vàng chắp tay bái tạ:

- Đa tạ bệ hạ ban ân.

Cơ Hạo Điển phất phất tay, Tô Tín liền lui ra, trực tiếp rời khỏi hoàng cung.

Chờ Tô Tín đi rồi, Cơ Hạo Điển híp mắt một hồi lâu mới nói:

- Đường Hiển, ngươi cho rằng Tô Tín như thế nào?

Đường Hiển sững sờ, hắn không nghĩ tới Cơ Hạo Điển lại nói như vậy, hắn vô ý thức muốn nói lời hữu ích thay Tô Tín, nhưng lời này đến bên miệng lại biến thành:

1.Tô đại nhân vẫn có năng lực nhưng lại trẻ tuổi một ít. Trẻ tuổi đại biểu cái gì? Trẻ tuổi đại biểu cho tư lịch cạn.

Trong tông môn võ lâm, tư lịch là thứ không có tác dụng gì, tất cả đều dựa vào thực lực mà nói chuyện, nhưng ở trong triều đình lại là một trong các tiêu chuẩn đề bạt.

Nếu không Thiết Chiến cũng sẽ không biết giúp Tô Tín và Thiết Vô Tình tranh thủ vị trí bình thẩm Lạc Dương lôi, vị trí này nói trắng ra là tìm tư lịch cho bọn họ.

Tuy hiện tại Đường Hiển tạm thời liên minh với Tô Tín, Tô Tín biểu hiện tại thành Thịnh Kinh cũng làm Đường Hiển sinh ra lòng cảnh giác với Tô Tín.

Trong thâm cung đại nội, nguyên tắc xử sự làm người của Đường Hiển đó là, cho dù thực lực của chính mình mạnh bao nhiêu, quyền lợi có bao nhiêu, hắn chỉ cần trung với hoàng đế, theo sát hoàng đế là đủ, hắn vẫn không lấy lòng hay tiếp xúc các hoàng tử hay người khác.

Cho nên hiện tại hắn mới nếm thử hợp tác với Tô Tín sau nhiều năm, nhưng trong nội tâm Đường Hiển vẫn có cảm giác không tư vị.

Thời điểm Tô Tín nhỏ yếu Đường Hiển chiếm cứ quyền chủ động, hắn có thể an tâm hợp tác cùng Tô Tín.

Nhưng địa vị Tô Tín tăng lên, thậm chí tăng lên tới tình trạng bình khởi bình tọa với hắn, Đường Hiển lại không có cảm giác an toàn.

Cho nên vừa rồi Cơ Hạo Điển hỏi hắn Tô Tín như thế nào, Đường Hiển mới có thể nói Tô Tín trẻ tuổi.

Dùng tính tình bản thân Cơ Hạo Điển, nếu Đường Hiển nếu nói bậy về Tô Tín, đó mới gọi là tìm chết.

Hắn ở trong thâm cung đại nội nhiều năm như thế, gặp qua vô số tiết mục cung đấu ngoan độc, có đôi khi nói bậy về một

người không cần nói trực tiếp, chỉ câu nói tùy ý đầu tiên là đạt được mục đích.

Ánh mắt Cơ Ngôn Hạo lộ ra một tia dị sắc, không nói thêm gì, hắn bảo Đường Hiển dẫn mình về tẩm cung nghỉ ngơi.

Tô Tín ra khỏi hoàng cung liền trực tiếp trở lại Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh.

Tô Tín bị Cơ Hạo Điển kêu đi có rất nhiều người thấy, Thiết Chiến khẳng định cũng biết, bọn họ lại thức thời không hỏi nhiều.

Chờ đến tối, Tô Tín âm thầm lẻn vào địa điểm cũ gặp đám người Thôi Phán Quan, quả nhiên bọn họ vẫn ở đây.

Tô Tín xuất ra khối bảo thạch giao cho bọn họ, nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 856 - Nổi Tiếng Địa Bảng (2)

1.Sau khi cầm được đồ vật các ngươi chuẩn bị rời đi? Thôi Phán Quan gật đầu nói:

2.Lần này chúng ta hãm hại Thiên đình một lần, khó bảo toàn bọn chúng sẽ không trả thù, cho nên vì tránh đêm dài lắm mộng, vẫn nên mang Thần Tiêu Thiên Long Kiếm đưa về Địa phủ nói sau.

Bạch Duy Duyến cười nói:

1.Tiểu tử ngươi thật lớn mật và khí phách, lại giết Giác Nghiêm trong Côn Luân bí cảnh.

2.Mặc dù cường giả Thiếu Lâm tự nhiều, nhưng bồi dưỡng một gã đệ tử lại trả giá lớn hơn tông môn khác mấy lần thậm chí là mấy chục lần, lần này chết một võ giả Hóa Thần Cảnh, bọn họ sẽ vô cùng đau lòng, Thiếu Lâm tự sẽ không từ bỏ ý đồ, ngươi phải cẩn thận.

3.Thật sự không được, ngươi có thể cầu viện Địa phủ, nếu như không có cái gì giao dịch trước thiếu nợ cũng có thể, người

trong Địa phủ chúng ta không dễ giết như vậy.

Tô Tín gật đầu nói:

- Yên tâm, việc này tâm lý ta có nắm chắc.

Nhìn thấy Tô Tín có chuẩn bị, bọn họ không nói thêm cái gì.

Thiếu Lâm tự hiện tại không phải Thiếu Lâm tự võ lâm chí tôn mấy ngàn năm trước, thực sự không phải tồn tại vô địch, Tô Tín cũng không phải kẻ đầu óc ngu si, chuyện này chính hắn cũng có chuẩn bị.

Sau khi cầm lấy Thần Tiêu Thiên Long Kiếm nguyên vẹn, người Địa phủ trực tiếp rời đi, ngày hôm sau, Địa Bản đã hai năm không có đổi mới qua cũng đổi mới một lần.

Lần này xuất hiện một cái tên mới làm cho cả giang hồ chấn động, liên tục hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

Tô Tín đánh chết Giác Nghiêm trong Côn Luân bí cảnh, tốc độ Lục Phiến Môn cũng thật nhanh, Tô Tín vừa mới từ hoàng cung trở về Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh liền có mật thám Lục Phiến Môn đến hỏi thăm Tô Tín chi tiết trận chiến ấy, hơn nữa hỏi Tô Tín có cần che giấu tin tức gì hay không.

Tô Tín trực tiếp lắc đầu, nói với mật thám Lục Phiến Môn cứ ghi tình hình thực tế là được, lần này không cần che dấu cái gì.

Tô Tín đấu với Giác Nghiêm một trận đã dùng hết thủ đoạn, cũng sử dụng công phu ẩn giấu.

Trọng yếu nhất bên cạnh còn có hơn trăm người đại phái giang hồ và Đại Chu quan sát, thời điểm này che giấu không có ý nghĩa, còn có thể làm cho người ta nói Lục Phiến Môn cố ý gian lận tin tức của Tô Tín, thiên hướng Tô Tín, cho nên Tô Tín trực tiếp bảo bọn họ ghi lại tình hình thực tế.

Kết quả ngày hôm sau, những võ giả tán tu và phong môi sao chép Nhân Bảng tại cửa ra vào Lục Phiến Môn trông thấy một bộ khoái Lục Phiến Môn lại cầm tờ giấy màu hồng đi tới, lúc này mọi người lập tức sững sờ.

Thiên Địa Nhân ba bảng có phân biệt rõ ràng, Nhân Bảng đều dùng giấy trắng tầm thường, mà Địa Bảng sẽ dùng giấy đỏ, về

phần Thiên bảng dùng lá vàng, sẽ có người chuyên khắc chữ.

Nhìn thấy bộ khoái Lục Phiến Môn lấy một tờ giấy màu đỏ, bọn họ lập tức kịp phản ứng, là Địa Bảng đổi mới.

Địa Bảng đều là mấy tháng thậm chí là mấy năm mới có thể đổi mới một lần, lúc này hai năm chưa đổi mới cũng không tính là lâu, hiện tại bỗng nhiên đổi mới, mọi người lập tức cảm giác có tin tức lớn.

Dù sao so với Nhân Bảng chuyên ghi chép tất cả tuấn kiệt trẻ tuổi của đại tông môn, Nguyên Thần Cảnh võ đạo tông sư mới là lực lượng cao cấp chúa tể giang hồ, cho nên Địa Bảng đổi mới khẳng định sẽ rung động hơn Nhân Bảng đổi mới.

Mọi người vội vàng chen vào, đợi đến lúc bộ khoái dán hồ Địa Bảng xong, bọn họ hít sâu một hơi khi nhìn thấy cái tên trên đó, thiếu chút nữa tưởng rằng chính mình hoa mắt nhìn lầm.

Trên Địa Bảng có một cái tên cực kỳ quen thuộc, bởi vì bọn họ trước đó không lâu còn mấy lần sao chép cái tên này, không nghĩ tới lúc này mới qua một năm, người ta đã lên tới Địa Bảng.

- Tính danh: Tô Tín

Danh hiệu: Huyết Kiếm Thần Chỉ

Môn phái: tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, kiêm đảm nhiệm tổng bộ đầu Giang Nam đạo, một trong tứ đại thần bộ dự bị Lục Phiến Môn

Võ công: Huyết Hà Thần Kiếm, Huyết Hà Thần Chỉ, Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, Tam Chỉ Đạn Thiên, Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí, tiễn pháp vô danh, Bất Tử Ấn Pháp, Long Tượng Bàn Nhược Công, Phong Thần Thối, Thiên Sương Quyền, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp

Binh khí: Phi Huyết Kiếm (do trưởng lão Ba Thục Kiếm Các, đúc kiếm đại sư Công Thâu Ngu tự tay luyện chế, là Địa binh cực phẩm)

Thực lực: Hóa Thần Cảnh trung kỳ viên mãn

Chiến tích: chém giết ‘ Trảm Ác Tăng ’ Giác Nghiêm tu vi Hóa Thần Cảnh đại viên mãn, Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành trong Côn Luân bí cảnh chính giữa.

Lực địch Giảng Kinh đường Giác Minh Thiếu Lâm tự và hơn hai mươi võ giả Hóa Thần Cảnh vây công gần một phút đồng hồ bất bại.

Bài danh: vị trí sáu mươi ba Địa Bảng.

Phần sao chép này ra, toàn trường lặng ngắt như tờ, có ít người thậm chí quên sao chép.

Nhìn tư liệu ghi trên giấy, lượng tin tức ẩn chứa trong đó quá lớn.

Tô Tín lúc này mới thoát ly Nhân Bảng thời gian đã hơn một năm liền tấn chức Địa Bảng, tốc độ này cũng quá mức kinh khủng, quả thực phá kỷ lục ghi chép của Nhân Bảng.

Hơn nữa Tô Tín cũng lập kỷ lục trên Địa Bảng, hắn là võ giả Hóa Thần Cảnh trung kỳ duy nhất bước vào Địa Bảng.

Rất nhiều người giang hồ thực lực Hóa Thần Cảnh bước vào Địa Bảng, đàn chủ Thu đàn Niên Bang ‘ Cửu Sơn Thần ’ Đổng Bất Nghi là người mạnh nhất, bài danh đến vị trí thứ sáu mươi mốt.

Bất kể Đổng Bất Nghi hay các võ giả Hóa Thần Cảnh bước vào Địa Bảng, bọn họ đều đạt đến Hóa Thần Cảnh đỉnh phong mới bước vào Địa Bảng, như Tô Tín mới chỉ là Hóa Thần Cảnh trung kỳ đã bước vào Địa Bảng, đây là việc mới gặp lần đầu.

Huống chi Tô Tín dựa vào đánh chết Thiếu Lâm tự Giác Nghiêm bước vào Địa Bảng, việc này cũng quá khủng bố.

Võ giả Hóa Thần Cảnh một lòng muốn bỏ chạy, trừ phi thực lực nghiền áp, nếu không rất khó giết chết đối phương.

Trên Địa Bảng có viết, Giác Nghiêm hiện tại đã tu hành Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành, người hơi có chút thưởng thức cũng biết môn công pháp này có lực phòng ngự biến thái.

Tô Tín có thể chém giết Giác Nghiêm tu hành Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành, sức chiến đấu sẽ kinh khủng cỡ nào?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 857 - Huyền Quan (1)

Tô Tín bước vào Địa Bảng tuyệt đối là một sự kiện đủ để chấn động giang hồ, nói là mượn chuyện này dương danh giang hồ còn không kém bao nhiêu.

Ngoại lệ duy nhất chính là Thiếu Lâm tự, chờ đợi sau khi Thiếu Lâm tự biết tin này, đám người Huyền Thông cũng trở về đến Thiếu Lâm tự, cả Thiếu Lâm tự lập tức biến thành yên tĩnh.

Thiếu Lâm tự bọn họ nói như thế nào cũng đã từng là võ lâm chí tôn, kết quả bây giờ trở thành đá đặt chân cho tiểu bối, chuyện này làm người Thiếu Lâm tự cam tâm hay sao?

Giác Nghiêm bị Tô Tín giết trong trận chiến đơn đả độc đấu, tối thiểu người giang hồ xem ra, Giác Nghiêm của Thiếu Lâm tự các ngươi bất tranh khí, kết quả bị Tô Tín thân là tiểu bối chém giết.

Giang hồ từ trước đều là như thế, người thắng làm vua, Tô Tín có thể giết Giác Nghiêm, hắn chính là người thắng, tối thiểu trong tình huống đơn đả độc đấu sinh tử như vậy cũng không có người nói Tô Tín vô sỉ, ra tay tàn nhẫn cái gì.

Hơn nữa hiện tại Thiếu Lâm tự cũng không thể tìm cớ đánh tới cửa, Tô Tín đang ở ngay trong thành Thịnh Kinh, có ai dám tới thành Thịnh Kinh bắt Tô Tín về hay sao?

Cho nên phương trượng Thiếu Lâm tự Huyền Khổ trực tiếp hạ lệnh không cho đệ tử Thiếu Lâm tự vọng động, lúc này mới trấn áp được những đệ tử muốn tới thành Thịnh Kinh tìm Tô Tín báo thù.

Võ giả Hóa Thần Cảnh Thiếu Lâm tự đều ngoài bốn mươi tuổi, có kinh nghiệm hành tẩu giang hồ, bọn họ sẽ không xúc động như thế, nếu không ban đầu lúc còn ở thành Thịnh Kinh, bọn họ sẽ động thủ.

Vào lúc này trong Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm tự, Giác Trần quỳ gối trước mặt một gian phòng ốc, ngày thường là võ đạo tông sư uy phong lẫm lẫm, nhưng bây giờ là rơi lệ đầy mặt.

1.Sư phụ, xin ngài báo thù cho sư huynh! Giác Trần khàn giọng nói ra.

Thiếu Lâm tự tứ viện, tam đường, nhất các, trong Tàng Kinh Các có một ít lão tăng đã gần hết thọ nguyên.

Bọn họ biết rõ mạng mình không còn lâu, đã không thích hợp lại động thủ với người khác, cho nên liền chủ động tới Tàng Kinh Các ở lại.

Một là thủ hộ Tàng Kinh Các, một nguyên nhân khác là có đệ tử Thiếu Lâm tự đến đây học tập võ công hoặc là phật hiệu, bọn họ sẽ ở bên cạnh chỉ điểm.

Sư phụ Giác Nghiêm và Giác Trần là tăng nhân Huyền Quan có chữ lót ‘ huyền

’ trong Thiếu Lâm tự, hơn nữa còn là người lớn tuổi nhất, cho dù phương trượng Huyền Khổ nhìn thấy hắn cũng gọi một tiếng sư huynh.

Huyền Quan có thực lực Dung Thần Cảnh đỉnh phong, năm nay đã hơn ba trăm năm mươi tuổi, trong Dung Thần Cảnh cũng xem như hiếm thấy, cho nên dù hắn chưa chết nhưng thọ nguyên cũng đã sắp tới cuối cùng.

Đời này hắn có rất nhiều đệ tử, hắn lại không thu đệ tử trong Thiếu Lâm tự, mà là đi du lịch giang hồ, nhìn thấy có cô nhi liền dẫn trở lại Thiếu Lâm tự thu dưỡng.

Đương nhiên những cô nhi này có rất ít có thiên phú võ đạo, đại bộ phận đều là người bình thường.

Hơn nữa cho dù có được võ đạo thiên phú cũng đều không tính là quá mạnh

mẽ, cho nên trên trăm tên đệ tử đều chết trước hắn, hiện tại còn sống cũng cũng chỉ có Giác Nghiêm cùng Giác Trần thực lực mạnh nhất, đột phá đến Hóa Thần Cảnh.

Hiện tại đã ít đi một, cũng chỉ còn lại một mình Giác Trần.

Nghe được tin Giác Nghiêm đã chết, trong mắt lão hòa thượng này lộ ra một tia bi thương nhưng lại lập tức biến mất, một lần nữa biến thành lạnh nhạt.

Hắn xem những đệ tử kia như con của mình, kết quả hắn lại nhìn thấy bọn họ chết trước mình, nhìn quen sanh ly tử biệt, Huyền Quan tự nhiên có thể ngăn chặn cảm xúc bản thân.

Nhìn thấy Giác Trần thống khổ bi thương, Huyền Quan lắc lắc đầu nói:

1.Ta già rồi, đã đánh không nổi, Tô Tín có thể đứng vị trí thứ sáu mươi ba trên Địa Bảng, ta hiện tại cũng không nhất định có thể thắng hắn, phải biết rằng lúc ta mạnh nhất cũng chỉ đứng vị trí năm mươi lăm Địa Bảng mà thôi.

2.Huống chi ngã phật đã nói, oan oan tương báo khi nào mới dứt, Giác Nghiêm bởi vì chuyện Tô Tín lúc trước đã thành chấp niệm, lần này không nên xuống núi trả thù Tô Tín, nếu như lần này hắn không hạ sơn, không tiếp xúc với Tô Tín, hắn có thể chết hay không?

3.Hiện tại ngươi bảo ta ra tay với Tô Tín, nếu Tô Tín không chết, sau đó nhất định sẽ liên quan đến ngươi, đây là một cọc thù hận không thể hóa giải.

Giác Trần mang theo vẻ không cam lòng nhìn Huyền Quan, mặc hắn dù biết Huyền Quan nói chuyện là vì tốt cho hắn, nhưng hắn nhưng bây giờ rất cam lòng, không cam lòng sư huynh của mình bị giết, Tô Tín càng mượn chiến tích đánh chết Giác Nghiêm tiến vào Địa Bảng, mà Giác Nghiêm lại thành đá đặt chân giúp Tô Tín dương danh giang hồ.

Giết người chỉ là đầu rơi xuống đất, Giác Trần xem ra Tô Tín làm như vậy căn bản chính là cố ý vũ nhục Giác Nghiêm, cho nên cho dù hắn liều cả tính mạng cũng phải đi giết Tô Tín.

Đáng tiếc hiện tại hắn có muốn tìm Tô Tín đấu sinh tử cũng không có cơ hội.

Thành Thịnh Kinh giới nghiêm, dùng đặc điểm tướng mạo của hắn đi vào thành Thịnh Kinh, chỉ sợ chưa vào trong nội thành đã bị người ta ngăn ở cửa, cho nên hắn mới đến xin sư phụ ngày xưa giúp đỡ chính mình.

Hắn cũng không nghĩ tới, Huyền Quan lại khuyên hắn lấy đại cục làm trọng, bảo hắn nghe theo phương trượng phân phó, không ai được đi ra ngoài tìm Tô Tín báo thù.

Nhưng lúc này Huyền Quan lại cười cười nói:

1.Tuy ta già đánh không nổi, nhưng ta dùng cái mặt mo này vẫn có thể mời được vài người.

2.Phật nói oan oan tương báo khi nào mới dứt, nhưng đáng tiếc ta không phải phật, đệ tử ta bị người giết, ta cũng không thể không hỏi.

3.Chuyện sau này sẽ không liên quan tới ngươi, thù hận của Giác Nghiêm sẽ do ta gánh, không chết không thôi chỉ với hắn là ta, Giác Trần, con đường của ngươi rất dài, mang theo một phần của sư huynh ngươi đi tu hành đi.

Huyền Quan vỗ vỗ bả vai Giác Trần, đứng dậy đi ra bên ngoài, chỉ lưu lại một mình Giác Trần đang khóc lóc.

Rốt cuộc hắn hiểu Huyền Quan có ý gì, lời của Huyền Quan nói vừa rồi là nói với hắn, nhưng lại không phải nói với chính mình.

Oan oan tương báo khi nào mới dứt, nếu như ra tay với Tô Tín, mặc kệ Tô Tín chết hay không, vấn đề này sẽ không xong.

Tô Tín không chết tự nhiên sẽ trả thù bọn họ, Tô Tín chết Lục Phiến Môn cũng sẽ đòi công đạo.

Cho nên Huyền Quan đã quyết định mình gánh vác những chuyện này, tuy thiên phú của Giác Trần không bằng Giác Nghiêm, nhưng hắn vừa bước vào Hóa

Thần Cảnh, con đường tương lai còn rất dài.

Huyền Quan một đường từ Tàng Kinh Các đi đến La Hán đường, đệ tử trên đường đều cung kính thi lễ với Huyền Quan.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 858 - Huyền Quan (2)

Bọn họ không phải kính bối phận của Huyền Quan, cũng không phải thực lực của hắn, mà là hắn với tư cách tiền bối đã cống hiến cho Thiếu Lâm tự.

Trong Tàng Kinh Các có không ít lão tăng như bọn họ, mặc dù bọn họ cũng đã tiêu hao gần hết thọ nguyên nhưng bọn họ vẫn như cũ là muốn phát huy khả năng của cũng lưu lại một chút nhiệt lượng thừa, phàm là đệ tử vào Tàng Kinh Các học tập điển tịch cũng có thể đạt được bọn họ chỉ điểm.

Những lão tăng này làm mọi việc vì Thiếu Lâm tự, đây là điểm bọn họ được tôn kính.

Thiếu Lâm tự, thủ tọa La Hán đường chính là ‘ Hàng Ma La hán ’ Huyền Minh, hắn là một trong hai võ giả Dương Thần Cảnh Thiếu Lâm tự bày ra ngoài sáng có, một người khác là thủ tọa Giảng Kinh đường Huyền Chân.

Người bình thường muốn gặp thủ tọa La Hán đường không dễ dàng, Huyền Quan muốn gặp hắn thì không cần thông báo, trực tiếp đi vào là được.

Hơn nữa Huyền Minh nhìn thấy Huyền Quan đến đây, vội vàng nghênh đón

nói:

1.Sư huynh, làm sao ngươi tới đây? Huyền Quan thở dài nói:

2.Giác Nghiêm bị giết.

Mí mắt Huyền Minh co giật:

- Ta biết rõ, thù của Giác Nghiêm, Thiếu Lâm tự chúng ta sẽ không bỏ qua như

vậy.

1.Hiện tại phương trượng đã nói, Tô Tín co đầu rút cổ trong thành Thịnh Kinh không ra ngoài, cho dù chúng ta ra tay cũng vô dụng.

2.Huống chi bây giờ đang thời buổi rối loạn, chúng ta đi thành Thịnh Kinh tìm phiền toái, nếu thật sự xung đột với triều đình, như vậy rất bất lợi với Thiếu Lâm tự chúng ta.

Huyền Quan thản nhiên nói:

1.Ta sáu tuổi gia nhập Thiếu Lâm tự, đến năm nay ba trăm năm mươi sáu tuổi, trong thời gian hơn ba trăm năm, ta đã vì Thiếu Lâm tự chém giết hơn một ngàn tà ma, dạy bảo mấy trăm đệ tử.

2.Thẳng tới khi ta chết, thi cốt cũng sẽ bị mang vào Xá Lợi tháp làm lực lượng cuối cùng thủ hộ Thiếu Lâm tự.

Huyền Quan nhìn thủ tọa La Hán đường, bình tĩnh nói:

1.Phương trượng là phương trượng Thiếu Lâm tự, cho nên hắn phải suy nghĩ vì Thiếu Lâm tự, cân nhắc vì cái nhìn đại cục.

2.Nhưng ta cân nhắc vì Thiếu Lâm tự cả đời, hiện tại ta muốn tùy hứng một lần, cân nhắc vì mình không được sao?

3.Giác Nghiêm chết, nếu Thiếu Lâm tự không đi đòi công đạo, như vậy Giác Nghiêm chết sẽ không nhắm mắt.

4.Tính tình đứa bé kia bướng bỉnh, bất kể các ngươi có mang Tô Tín từ thành Thịnh Kinh trở về hay không, ta chỉ muốn thái độ mà thôi.

Huyền Minh hơi đau đầu xoa xoa đầu.

Lão tăng như Huyền Quan tại Thiếu Lâm tự có tuổi và bối phận rất lớn.

Hơn nữa bọn họ thật sự dùng cả đời tận tụy vì Thiếu Lâm tự, cho dù sau khi chết cũng muốn đi vào Xá Lợi tháp tự hành luyện hóa thành xá lợi, sẽ làm một phần của hộ tông đại trận bảo hộ Thiếu Lâm tự.

Chính bởi vì như thế, Huyền Quan đã nói ra lời này, Huyền Minh mới không dễ cự tuyệt.

- Sư huynh ngươi nghe ta nói trước…

Huyền Minh muốn giải thích rõ nhân quả chuyện này với Huyền Quan, nhưng Huyền Quan lại cắt lời hắn.

1.Sư đệ, đây là một lần cuối cùng ta gọi ngươi là sư đệ. Huyền Quan nhìn thẳng đôi mắt Huyền Minh, nói:

2.Lúc trước cơ hội tu hành Tiểu Lôi Âm tự bởi vì ta tuổi quá lớn, thiên phú cũng không bằng ngươi, cho nên là ta chủ động yêu cầu phương trượng lúc ấy nhường cơ hội cho ngươi.

3.Về sau ngươi quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, thành công đột phá Dương Thần, đứng hàng Địa Bảng, danh chấn giang hồ, đổi thành ta, ta tuyệt đối không có làm tốt như ngươi.

4.Đây không phải khiêm nhường, chỉ lợi ích hóa lớn nhất vì Thiếu Lâm tự mà thôi, cho nên những năm qua ta không báo oán, cho dù ngươi đột phá Dương Thần Cảnh, sống lâu hơn ta vài chục năm ta cũng không báo oán.

5.Bởi vì thực lực ngươi mạnh, thiên phú ngươi cao, cho nên ngươi càng thích hợp với cơ hội này hơn ta.

6.Hiện tại ta lợi dụng danh nghĩa sư huynh thỉnh ngươi, giúp ta lấy công đạo vì Giác Nghiêm, ngươi có đáp ứng hay không?

Huyền Minh lắc lắc đầu nói:

- Sư huynh ngươi không cần phải nói, ta đáp ứng là được.

Huyền Quan cả đời không cầu người thậm chí còn nhắc lại chuyện ân huệ lúc trước, lần này Huyền Minh không có cơ hội cự tuyệt, trực tiếp đáp ứng.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của Huyền Quan, hiển nhiên Huyền Minh không phải đáp ứng hắn đi chuyến này, hắn khẳng định

sẽ lấy cớ rời đi.

Dù sao Huyền Quan cũng là sư huynh của mình, Giác Nghiêm thân là võ tăng La Hán đường, cũng đồng thời là người được hắn xem trọng, kết quả lại chết ở thành Thịnh Kinh, kỳ thật Huyền Minh còn tức giận không nhỏ hơn Huyền Quan.

Hiện tại hắn đã chuẩn bị đi thành Thịnh Kinh đòi công đạo vì Giác Nghiêm, như vậy hắn sẽ cí hành động thật sự.

Tối thiểu cũng phải như Huyền Quan nói, cho dù không cách nào mang Tô Tín trở lại, cũng muốn phải cho người thiên hạ biết thái độ của Thiếu Lâm tự.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 859 - Bí Mật Ninh Viễn Đường (1)

Huyền Minh đi thành Thịnh Kinh tìm Tô Tín đòi công đạo, đại bộ phận người La Hán đường cũng biết, nhưng bọn họ không ngăn cản.

Phương trượng Huyền Khổ vì lợi ích Thiếu Lâm tự nên dùng ổn làm chủ, nhưng Giác Nghiêm thân là người La Hán đường, hắn bị Tô Tín giết chết, những tăng nhân La Hán đường không nuốt trôi cục tức này.

Cho nên Huyền Minh ra tay cũng hợp với tâm ý của bọn họ.

Lúc này trong thành Thịnh Kinh, Tô Tín còn không biết Huyền Minh đang đi tới thành Thịnh Kinh.

Côn Luân bí cảnh chấm dứt, cả thành Thịnh Kinh đều giống như thanh tĩnh không ít.

Cho dù là những hoàng tử hay các công hầu Đại Chu đều an ổn lại, không còn dám nháo sự, việc này làm công tác của Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh thanh nhàn hơn nhiều.

Lần Côn Luân bí cảnh này đã đánh tàn đám người Cơ Ngôn Thành, lực lượng thủ hạ bị thanh lý không còn, chỉ còn lại một thái giám thiếp thân bảo hộ.

Những công hầu Đại Chu cũng thành thật rất nhiều.

Đám người Trịnh quốc công và Long Hoa Hầu bởi vì tranh đoạt hoàng trữ đã phạm vào tối kỵ của hoàng thượng.

Nếu bọn họ không ít xuất hiện một chút, đoán chừng tiếp theo Cơ Hạo Điển sẽ khai đao với bọn họ.

Những công hầu Đại Chu bị Cơ Hạo Điển dọa sợ không nhẹ, không dám lại làm ra chuyện phạm húy kỵ.

Cho nên trong khoảng thời gian này Tô Tín xem như nhẹ nhõm, hắn trực tiếp giao sự vụ Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh cho Thiết Thạch và một ít tổng bộ đầu quản lý là được.

Dù sao thành Thịnh Kinh lớn lắm cũng chỉ là một tòa thành mà thôi, sự vụ cần xử lý tuyệt đối không nhiều bằng Giang Nam đạo.

Những tông môn giang hồ hiện tại cũng đã rời đi gần hết, duy nhất còn ở lại thành Thịnh Kinh chính là Ninh Viễn Đường Tô gia.

Trong Côn Luân bí cảnh, Tô gia bị Tô Tín trọng thương hai người.

Đợi đến lúc kết thúc Côn Luân bí cảnh, người Tô gia vốn định trả thù trở lại, nhưng lại bị gia lão Tô Minh Viễn dẫn đội ngăn cản.

Tô Trọng Hải nhíu mày hỏi:

1.Gia lão, Tô gia ta không thể ăn thiệt thòi như thế, trên người Tô Tín chảy huyết mạch Tô gia ta, lại dám bất kính với chúng ta như thế, mặc dù hắn là người triều đình, chúng ta cũng nhất định phải thu huyết mạch trên người hắn trở lại!

Thân là người Ninh Viễn Đường Tô gia, bọn họ tuyệt đối xem trọng huyết mạch của mình, chỉ cần là người chảy huyết mạch Ninh Viễn Đường Tô gia thì phải tuân thủ quy củ của Ninh Viễn Đường, Tô gia gần đây vẫn bá đạo như thế.

Lúc này Tô Minh Viễn lại lắc đầu thở dài:

1.Trọng Hải, trong Hóa Thần Cảnh thế hệ này của Tô gia, ngươi là người trầm ổn cũng có thể một mình chấp chưởng

một phương, ngươi cũng đã biết hiện tại Tô gia chúng ta đến mức nào không?

Tô Trọng Hải mờ mịt lắc đầu, Tô Minh Viễn thấy thế thở dài một hơi.

Người Tô gia bởi vì còn huyết mạch thượng cổ và tài nguyên nên tiến cảnh còn nhanh hơn võ giả bên ngoài rất nhiều.

Nhìn một ít tông môn nhất lưu và đỉnh cấp bên ngoài, ba, bốn mươi tuổi đột phá đến Hóa Thần Cảnh đã xem như thiên tài trong thiên tài, ở trong gia tộc lánh đời như Tô gia chỉ xem như tốc độ bình thường.

Tô Tín dùng không đến ba mươi tuổi tuổi đột phá đến Hóa Thần Cảnh ở bên ngoài xem như kinh diễm, nhưng Tô gia xem ra chỉ đến thế mà thôi, dù sao Tô gia cũng có loại người này, mỗi đời đều có vài người như thế.

Cũng chính bởi vì như thế, tồn tại Hóa Thần Cảnh bên ngoài là nhân vật võ đạo tông sư, nhưng ở Tô gia vẫn không thể một mình chấp chưởng một phương.

Tô Trọng Hải lớn tuổi nhất trong Hóa Thần Cảnh, cũng là ổn trọng nhất, nhưng đáng tiếc hắn không thể gánh đại kỳ Tô gia đời sau.

Tô Minh Viễn trầm giọng nói:

1.Huyết mạch Tô gia chúng ta cao quý là đúng, nhưng chẳng qua là thời kỳ thượng cổ, hiện tại đã qua vạn năm, trên giang hồ đã không nhận huyết mạch, chỉ nhận thực lực.

2.Tô gia chúng ta không thiếu thực lực.

Tô Trọng Hải nói.

Tô Minh Viễn lắc đầu thở dài nói:

1.Không thiếu không có nghĩa là đầy đủ, các ngươi không tham dự sự vụ Tô gia, không biết Tô gia chúng ta đã tới mức nào.

2.Hiện tại cả Ninh Viễn Đường Tô gia chúng ta, huyết mạch dòng chính chỉ mới hơn trăm người mà thôi, huyết mạch chi thứ thiên phú cũng không tệ lắm nhưng

không đến ngàn người.

Càng là võ giả cường đại thì năng lực sinh dục càng gian nan, Tô gia vì cam đoan huyết mạch thuần túy cho nên chỉ có huyết mạch dòng chính thông hôn với nhau.

Huyết mạch dòng chính Tô gia có thể nói không ai là kẻ tầm thường, tất cả đều là cường giả, cho nên sinh ra con nối dõi càng khó khăn.

Huống chi lúc trước Tô gia lánh đời, huyết mạch dòng chính chỉ có hơn ngàn người, những người này thông hôn với nhau, qua thời gian dài như vậy, làm cho số lượng huyết mạch dòng chính giảm bớt rất lớn, hiện tại đã chưa đủ một phần mười.

Hậu nhân những huyết mạch chi thứ Tô gia không hài lòng vì Tô gia an bài hôn nhân của bọn họ, cho nên tự tiện ra bên ngoài lập gia đình mà sinh hạ huyết mạch.

Đối với những huyết mạch này, Tô gia có ý định trực tiếp bóp chết, dù sao những người này đại biểu huyết mạch Tô gia không tinh khiết.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 860 - Bí Mật Ninh Viễn Đường (2)

Khi đó số lượng dòng chính Tô gia cũng đã bắt đầu giảm bớt, người cầm quyền Tô gia khi đó vì muốn Tô gia sinh sôi nảy nở cường đại, cho nên liền lưu lại những huyết mạch chi thứ này.

Nhưng Tô gia cũng quy định, huyết mạch chi thứ chỉ có thể thông hôn cùng huyết mạch chi thứ, không thể thông hôn với bên ngoài, nếu không sẽ làm huyết mạch Tô gia mỏng manh hơn.

Những năm gần đây người tự tiện rời khỏi Tô gia không ít, kỳ thật huyết mạch Tô gia đã sớm lưu lạc ra ngoài.

Cho nên lúc đám người Tô Trọng Hải nhìn thấy Tô Tín cũng chỉ ngạc nhiên chứ không kỳ quái.

Tô Minh Viễn thở dài một hơi nói:

1.Hiện tại Tô gia chúng ta không riêng chỉ nhân số huyết mạch dòng chính đã giảm bớt đến chưa đủ một phần mười lúc trước, huyết mạch chi thứ cũng chỉ có ngàn người mà thôi.

2.Cho nên đối với mỗi người có huyết mạch Tô gia, chúng ta đều phải xem trọng.

3.Các ngươi đã nhìn thấy tình huống Uy Viễn Đường Lâm gia, thậm chí còn thảm hơn Tô gia.

4.Lâm gia hiện tại đã bắt đầu phân tán khắp nơi, thậm chí nhìn xem có huyết

mạch chi thứ xa xôi tán lạc hay không.

1.Nếu Tô gia chúng ta không muốn giống như Lâm gia, như vậy chúng ta không thể bỏ qua bất cứ võ giả huyết mạch Tô gia.

2.Huống chi nồng độ huyết mạch trên người Tô Tín gần với huyết mạch dòng chính Tô gia, cho nên ta hoài nghi Tô Tín là huyết mạch của Tô Trọng Sơn.

Vừa nghe cái tên này, sắc mặt Tô Trọng Hải thay đổi.

- Là hắn! Tô Tín lại là huyết mạch hậu duệ của phản đồ đó!

Lúc trước đám người Tô Trọng Hải đã cảm giác được huyết mạch của Tô Tín nồng đậm tới mức không tưởng tượng nổi.

Nhưng thực lực bọn họ chưa đủ, không cảm giác được nồng độ huyết mạch của Tô Tín mạnh cỡ nào.

Nhưng hiện tại Tô Minh Viễn chính miệng nói ra Tô Tín là huyết mạch của phản đồ Tô Trọng Sơn, mọi người nơi này đều giật mình, sắc mặt không dễ nhìn.

Bởi vì người nọ thật sự là sỉ nhục của Tô gia, thậm chí có người đề nghị xóa tên hắn ra khỏi tộc phổ Tô gia.

Hơn nữa người nọ không chỉ là hổ thẹn của huyết mạch Tô gia, hành vi của hắn còn làm tâm tính người trẻ tuổi Tô gia

biến hóa, làm cho Tô gia hiện tại không thể không chủ động đi ra khỏi nơi Ninh Viễn Đường lánh đời, dung nhập giang hồ.

Lại nghe cái tên này lần nữa, biểu lộ trong mắt Tô Trọng Hải rất phức tạp, không cam lòng còn có ghen ghét.

Tô Trọng Sơn và Tô Trọng Hải là người đồng lứa, bọn họ một người là núi, một người là biển, kỳ thật cho dù là huyết mạch cũng là hai huynh đệ tương đối gần.

Nhưng từ nhỏ đến lớn, Tô Trọng Sơn vẫn áp chế Tô Trọng Hải, từ Tiên Thiên đến Hóa Thần Cảnh đều là như thế, vẫn tiếp nhận vị trí đệ nhất nhân trong thế hệ trẻ

Tô gia, việc này làm Tô Trọng Hải thập phần ghen ghét.

Kế tiếp Tô Trọng Sơn lại làm ra một đại sự, hắn lại yêu mến một nữ tử bình thường, quyết định muốn thoát khỏi Tô gia.

Phải biết rằng hắn là huyết mạch dòng chính Tô gia, nếu như là người bình thường cũng bỏ đi, dù sao Tô gia cũng có nhiều đệ tử chi thứ như vậy rồi.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tô Trọng Sơn lại là đệ tử kiệt xuất nhất Tô gia thế hệ này, dùng cường độ huyết mạch đậm đặc của hắn, gia lão Tô gia tuyệt đối không cho phép hắn thông hôn với ngoại tộc để pha loãng huyết mạch thuần túy của Tô gia.

Huống chi Tô Trọng Sơn yêu mến nữ tử bình thường không thông võ đạo, việc này chính là cầm huyết mạch Tô gia ra đùa giỡn.

Hơn nữa gia chủ và gia lão Tô gia đều phản đối, Tô Trọng Sơn lại công nhiên tuyên dương cách làm lánh đời của Tô gia lúc trước căn bản là rùa đen rút đầu, Ninh Viễn Đường Tô gia chính là lồng giam, bảo hắn sống cẩu thả cả đời ở nơi này còn không bằng đi ra bên ngoài khoái ý ân cừu, tiêu dao cả đời.

Phải biết rằng Hóa Thần Cảnh ở bên ngoài là võ đạo tông sư, cho dù là gia chủ thế gia nhị lưu cũng tiền hô hậu ủng, uy phong vô cùng.

Người Ninh Viễn Đường Tô gia bọn họ chỉ biết tu luyện và tu luyện, trường kỳ tẩy não cũng bỏ đi, nhưng không phải mỗi

người đều là người an phận, tối thiểu Tô Trọng Sơn không phải, cho nên hắn mới phản kháng.

Hắn nói lời này dẫn động nội tâm rất nhiều người trẻ tuổi Tô gia, hắn được những người này trợ giúp đã chạy ra khỏi Tô gia.

Cuối cùng Tô Trọng Sơn trốn đi vài năm, đương nhiên bị những gia lão Tô gia tức giận tìm được, muốn mang hắn trở về trừng phạt.

Nhưng Tô Trọng Sơn lại làm thê nhi chạy thoát, chính mình trực tiếp tự vẫn, cận kề cái chết cũng không quay về lồng giam kia.

Hành động của hắn làm nhân tâm người trẻ tuổi Tô gia bất ổn, gia lão Tô gia cực lực trấn áp việc àny nhưng bọn họ vẫn sinh ra suy nghĩ rời Ninh Viễn Đường đi ra bên ngoài.

Gia chủ và gia lão Tô gia cũng bất đắc dĩ, các ngươi cho rằng Ninh Viễn Đường muốn dung nhập giang hồ lần nữa là dễ dàng sao?

Một người có lẽ có thể, nhưng toàn bộ Ninh Viễn Đường dung nhập giang hồ sẽ làm cho cả giang hồ chấn động.

Hiện tại Ninh Viễn Đường không so được với lúc trước, tuy rất mạnh nhưng trên giang hồ có không ít thế lực đối địch, một khi gây chuyện không tốt sẽ tạo thành đả kích lớn với Ninh Viễn Đường của bọn họ.

Cho nên lúc này Ninh Viễn Đường bọn họ chủ động xuất thế tìm kiếm Cơ Ngôn Thành hợp tác, trừ nguyên nhân nơi lánh đời của bọn họ không còn đủ tài nguyên, một nguyên nhân khác là thế hệ trẻ của Ninh Viễn Đường đã không thể bị trấn áp được nữa, đã sinh ra suy nghĩ muốn ra ngoài.

Thế hệ Tô Trọng Hải bị gia lão Ninh Viễn Đường trấn áp, nhưng đời sau, những hậu bối còn chưa trở thành võ giả Hóa Thần Cảnh lại có cảm xúc rất mạnh, muốn thoát ra khỏi Ninh Viễn Đường.

Bởi vậy có thể thấy được Tô Trọng Sơn tạo nghiệt lúc trước nghiêm trọng cỡ nào, việc này tương đương với ép Tô gia.

Nếu không có chuyện của Tô Trọng Sơn lúc trước, đoán chừng Tô gia vẫn phải có ngày rời khỏi Ninh Viễn Đường.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 861 - Tô Minh Viễn (1)

Nhìn thấy sắc mặt Tô Trọng Hải hơi có chút kích động, Tô Minh Viễn cau mày

nói:

1.Chuyện lúc trước đã là quá khứ, người cũng đã chết, phản đồ không phản đồ gì chứ?

2.Hiện tại Tô Tín thân là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, còn kiêm nhiệm tổng bộ đầu Giang Nam đạo, quyền lợi tại thành Thịnh Kinh gần với tứ đại thần bộ.

3.Kế hoạch của chúng ta lần này đã thất bại, không có lôi kéo một vị hoàng tử trợ giúp, sẽ rất bất lợi với việc Ninh Viễn Đường dung nhập giang hồ.

4.Nhưng thân phận Tô Tín lại đáng giá lợi dụng, chỉ cần chúng ta có thể dẫn Tô Tín về Ninh Viễn Đường, cho hắn nhận tổ quy tông, với lực lượng trong tay hắn có thể giúp đỡ chúng ta rất nhiều.

Vừa nghe Tô Minh Viễn lại muốn dẫn Tô Tín về nhận tổ quy tông, sắc mặt Tô Trọng Hải biến thành khó coi hơn trước vài phần.

Hắn đấu với Tô Trọng Sơn cả đời, kết quả đợi đến lúc hắn chết, mình vẫn không thể so được với hắn.

Trọng yếu nhất là mình còn không bằng nhi tử của Tô Trọng Sơn, chuyện này làm Tô Trọng Hải không chịu được.

Trong Côn Luân bí cảnh, hắn đã lĩnh giáo sức chiến đấu của Tô Tín, nói thật Tô

Trọng Hải cũng không có nắm chắc đối địch với Tô Tín.

Cho nên vừa nghe Tô Minh Viễn nói như vậy, Tô Trọng Hải vội vàng nói:

1.Nhưng gia lão, lão tổ rất tức giận chuyện Tô Trọng Sơn đã làm năm đó, thậm chí không cho phép người Tô gia chúng ta nhắc qua cái tên này.

Tô Minh Viễn khoát khoát tay nói:

1.Ta sẽ đi nói với lão tổ, chuyện năm đó là chuyện năm đó.

2.Lão tổ không cho người khác nhắc tới tên hắn cũng lo lắng thế hệ trẻ sinh ra tâm tư mà thôi.

Hiện tại cũng qua thời gian dài như vậy, Tô gia chúng ta cũng quyết định muốn bước vào giang hồ lần nữa, chuyện năm đó đã là quá khứ.

Tô Trọng Hải còn muốn nói cái gì đó, nhưng Tô Minh Viễn trực tiếp khoát tay ngăn cản:

- Cứ quyết định như vậy đi, hiện tại phái người đi mời Tô Tín tới.

Sẽ không không đợi đám người Tô Trọng Hải đi, Tô Minh Viễn nhân tiện nói:

- Bỏ đi, nên do ta tự mình đi.

Nếu là thời điểm Ninh Viễn Đường Tô gia cường thịnh nhất, đương nhiên Tô Minh Viễn không sẽ chủ động đến cầu kiến người nào đó, nhưng bây giờ không phải thời khắc Tô gia huy hoàng nhất, nơi này không phải là Ninh Viễn Đường, mà là thành Thịnh Kinh.

Hắn lại lèm nhèm bảo người tới gặp Tô Tín, Tô Tín có tới hay không còn khó

nói.

Huống chi đám người Tô Trọng Hải đã giao thủ với Tô Tín trong Côn Luân bí cảnh, hai người Tô Trọng Uy còn bị Tô Tín gây thương tích, bảo bọn họ đi mời người, lại bởi vì thái độ ngạo mạn của bọn họ mà đánh nhau, vậy thì biến khéo

thành vụn.

Loại chuyện này cũng không cho phép Tô Minh Viễn nghĩ nhiều, mà là thật sự có khả năng này.

Tô gia quyết định sẽ dẫn Ninh Viễn Đường dung nhập giang hồ, nhưng gia tộc vẫn có ý kiến phản đối và không phản đối.

Hiện tại Tô gia phân thành hai trận doanh, một loại là phái giữ gìn cái đã có, một loại là phái cấp tiến.

Phái giữ gìn cái đã có, bọn họ muốn Tô gia phải tiếp tục lánh đời, Uy Viễn Đường Lâm gia và Trí Viễn đường Trương gia cũng không có xuất thế, Tô gia bọn họ gấp cái gì?

Người phái cấp tiến cho rằng thực lực của Tô gia hiện tại đã suy sụp đến một cực điểm, nếu như không nghĩ ra biện pháp, tương lai Tô gia bọn họ thật không thể cứu được nữa.

Tô Minh Viễn chính là người phái cấp tiến, hắn vô cùng đồng ý Ninh Viễn Đường một lần nữa dung nhập giang hồ.

Thực lực Ninh Viễn Đường hiện tại tuy suy sụp đến điểm thấp nhất, nhưng vẫn có thể tranh phong với thế lực đỉnh cấp trên giang hồ.

Có lực lượng cường đại như vậy thì không nên chờ chết, Tô Minh Viễn xem ra quả thực chính là lãng phí.

Cho nên Tô Minh Viễn nhất định phải tranh thủ được Tô Tín, thậm chí hắn còn xem trọng hành động của Tô Trọng Sơn.

Nếu không có hành động của Tô Trọng Sơn, đoán chừng đại bộ phận Ninh Viễn Đường sẽ sinh hoạt trong đần độn, hoàn toàn không có chút biến báo.

Kết quả Tô Minh Viễn bảo đám người Tô Trọng Hải ngoan ngoãn ở lại khách sạn chờ hắn, chính hắn tự mình đi tới Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh bái phỏng

Tô Tín.

Lúc này trong tổng bộ Lục Phiến Môn, Tô Tín nghe được Thiết Thạch báo cáo nói có võ giả Dung Thần Cảnh Ninh Viễn Đường Tô gia tới bái phỏng mình, hắn cũng hơi ngạc nhiên.

Đối với Ninh Viễn Đường Tô gia, Tô Tín luôn không có cảm tình gì.

Đối với hắn mà nói, trong người mình có huyết mạch Tô gia hay không cũng không sao cả, Tô gia đừng quấy nhiễu đến hắn là được.

Cho nên trong Côn Luân bí cảnh, hai người Tô gia dõng dạc muốn đoạt đồ vật của hắn, Tô Tín liền dám trực tiếp ra tay trọng thương bọn họ.

Trong khoảng thời gian này Lục Phiến Môn biết tất cả động tĩnh của các đại tông môn võ lâm, tất cả tông môn đều rời đi, cũng chỉ có Uy Viễn Đường Tô gia lưu lại.

Ban đầu Tô Tín còn tưởng rằng Tô gia không cam lòng cho nên muốn lưu lại trả thù chính mình, không nghĩ tới mấy ngày qua bọn họ vẫn không có hành động gì, việc này làm Tô Tín ngạc nhiên.

Hơn nữa lần này Tô Minh Viễn đến đây, Tô Tín cảm giác đối phương cũng không phải đến gây phiền toái.

Tô Minh Viễn chính là cường giả Dung Thần Cảnh, nếu hắn tới gây phiền toái cho mình cũng không cần thẳng nhận bái kiến, đánh đến tận cửa là được.

Cho nên Tô Tín ngẫm lại nói:

- Mời hắn vào trong phòng tiếp khách.

Thiết Thạch gật gật đầu, Tô Tín cũng đi vào phòng tiếp khách và ngồi xuống.

Tô Tín lần đầu tiên nhìn thấy Tô Minh Viễn, nhưng hắn vẫn là cảm giác Tô Minh Viễn không giống những người Tô gia gặp trong Côn Luân bí cảnh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 862 - Tô Minh Viễn (2)

Người Tô gia trong Côn Luân bí cảnh đều có vẻ mặt ngạo mạn, quả thực tự phụ đến không đặt ai vào trong mắt.

Tô Minh Viễn lại bình thường hơn rất nhiều, trên người cũng có tỏa ra khí chất và phong cách cổ xưa, nhưng tư thái còn tốt hơn đám người Tô Trọng Hải cuồng vọng không đầu không cuối.

Tô Tín nhú chắp tay nói:

1.Tô tiền bối hôm nay tới tìm ta là vì chuyện gì? Là chuyện ta đả thương Tô gia các ngươi trong Côn Luân bí cảnh hay sao?

Tô Minh Viễn lắc lắc đầu nói:

1.Dựa theo bối phận mà nói, ngươi không gọi ta là tiền bối, có lẽ gọi ta là gia lão hoặc là tộc thúc, ta từng chỉ điểm phụ thân ngươi khi còn bé.

2.Thứ hai, không phải Tô gia ‘ các ngươi ’, mà là ‘ Tô gia ’ chúng ta, trong cơ thể ngươi chảy huyết mạch Tô gia, là huyết mạch nồng đậm nhất Tô gia.

Tô Tín không có hứng thú chơi trò văn tự, hắn chỉ cau mày nói:

- Phụ thân ta từng là người Tô gia?

Trong trí nhớ của Tô Tín không có ký ức về phụ thân.

Lúc trước trong Côn Luân bí cảnh hắn có nghe Tô Trọng Uy nói chuyện, trong cơ thể mình có lẽ có huyết mạch Tô gia, hắn cho rằng mình chỉ là chi thứ mà thôi,

không nghĩ tới phụ thân mình là huyết mạch dòng chính Tô gia.

Tô Minh Viễn gật gật đầu, hắn nói chuyện của Tô Trọng Sơn cho Tô Tín nghe, cũng không giấu diếm cái gì.

1.Hiện tại ngươi nên biết, trong cơ thể ngươi chảy huyết mạch dòng chính Tô gia, cho nên ngươi cũng chỉ có thể là người Tô gia ta.

Sau khi Tô Tín nghe xong chuyện này lại cười lạnh, nói:

1.Các ngươi bức tử phụ thân ta, hiện tại còn muốn ta trở về Tô gia? Nói thật Tô Tín không có tâm lý tức giận Tô gia bức tử Tô Trọng Sơn.

Đối với Tô Tín hiện tại, thậm chí trí nhớ về phụ mẫu Tô Tín kiếp này còn không được đầy đủ, ngươi còn trông cậy vào Tô Tín sẽ sinh ra cảm tình gì?

Cho nên đối với Tô Tín mà nói, cái tên Tô Trọng Sơn chỉ là người xa lạ với hắn, thân nhân duy nhất ở kiếp này là một mình Hinh Nhi mà thôi.

Huống chi Tô Tín xem ra Tô Trọng Sơn cũng là người tâm tư đơn thuần dễ xúc động, có trời mới biết hắn làm sao tu luyện tới Hóa Thần Cảnh.

Cho dù ngươi có bất mãn với Tô gia, ngươi muốn rời khỏi Tô gia cưới thê tử là nữ nhân bình thường, ngươi không thể ít xuất hiện hay sao?

Kết quả ngươi còn làm ra động tĩnh lớn như thế, thậm chí còn đầu độc tâm tư thế hệ trẻ Tô gia di động, bởi như vậy Tô gia không hận ngươi tận xương mới kỳ quái.

Thậm chí vấn đề này đổi lại Tô Tín, hắn sẽ âm thầm ẩn nấp, chậm rãi tích góp thực lực từng tí một, sau đó leo lên vị trí đủ cao sẽ âm thầm cổ động nhân tâm.

Đợi đến lúc thế lực và địa vị đầy đủ sánh ngang với đám người bảo thủ trong Tô gia, hắn sẽ phát động hành động và trực tiếp phân liệt Tô gia.

Dù sao Tô Tín xem ra vị ‘ phụ thân ’ này quá không thành thục.

Tô Minh Viễn lắc lắc đầu nói:

1.Sai, phụ thân ngươi tự sát, không phải Tô gia chúng ta giết.

2.Đối với đệ tử dòng chính, cho dù hắn phạm sai lầm lớn bằng trời, Tô gia chúng ta cũng sẽ không biết giết hắn, chỉ nhốt hắn mà thôi.

Tô Tín khoát tay nói:

1.Không tự do, không bằng chết! Dù sao phụ thân ta tự sát cũng là các ngươi bức tử.

Tô Minh Viễn nhìn Tô Tín, bỗng nhiên hắn cảm giác Tô Tín quá bình tĩnh, việc này làm nội tâm hắn sinh ra một tia hàn ý.

Tuy Tô Minh Viễn nói Tô Trọng Sơn không phải Tô gia giết, nhưng kỳ thật hắn cũng biết, Tô Trọng Sơn đã bị Tô gia bức tử.

Nhưng hiện tại hai người bọn họ nói chuyện nhưng Tô Tín lại bình tĩnh một cách không ngờ, giống như người ngồi trước mặt hắn là người bình thường, mà không phải cừu nhân giết phụ thân, không có bi thương cũng không có phẫn nộ.

Cho dù thái độ của Tô Tín làm cho hắn cảm giác có chút không thoải mái, nhưng vì muốn Tô Tín gia nhập Tô gia, Tô Minh Viễn vẫn nói:

1.Ngươi hẳn biết rõ thực lực của Tô gia, chuyện của phụ thân ngươi chỉ là quá khứ, hiện tại nếu ngươi theo ta về Tô gia nhận tổ quy tông, ta cam đoan không có người nào làm khó dễ ngươi.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Thật có lỗi, ta không có hứng thú, Tô Tín ta sau lưng không có gia tộc chèo chống cũng tu luyện tới trình độ hiện tại.

2.Ta chưa tới ba mươi đã ngồi lên vị trí tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, quyền lực của ta trong Lục Phiến Môn gần với tứ đại thần bộ.

1.Hiện tại Lưu Phượng Vũ bỏ mạng ngoài ý muốn, tứ đại thần có ghế trống, ngươi nói ta có thể ngồi lên vị trí này hay không?

2.Cho dù ta hiện tại không ngồi lên, tương lai ta cũng sẽ ngồi lên vị trí này.

3.Một bên là vị trí một trong tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, có thể so sánh với tông chủ tông môn.

4.Một bên là đi Tô gia, bị Tô gia các ngươi bóc lột, cái gì cũng phải giao một phần cho gia tộc trước.

5.Hai lựa chọn, ta tin tưởng chỉ cần không phải ngu ngốc cũng biết sẽ chọn như thế nào.

Nghe Tô Tín nói lời này, Tô Minh Viễn lập tức cảm giác một tia không đúng, cái gì gọi là bóc lột? Chính mình nói phải giao

đồ vật cho Tô gia khi nào?

1.Tô Tín ngươi có ý gì? Tô gia chúng ta cho tới bây giờ không có ý bóc lột ngươi, ta cũng không nói qua lời này.

Tô Tín lạnh lùng nói:

1.Ngươi chưa nói qua, nhưng hai vị võ giả Hóa Thần Cảnh Tô gia cũng đã nói qua, chẳng lẽ bọn họ không đại biểu Tô gia sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 863 - Hợp Tác (1)

Tô Minh Viễn nghe Tô Tín nói lời này liền cảm thấy không tốt, quả nhiên đám người Tô Trọng Hải không chịu nói thật với hắn.

Chợt nghe Tô Tín nói hai câu như vậy, Tô Minh Viễn hiểu thái độ của đám người bọn họ với Tô Tín là gì, Tô Minh Viễn vẫn có thể tưởng tượng ra được.

Cho nên Tô Minh Viễn trực tiếp nói với Tô Tín:

1.Đương nhiên thái độ của bọn họ không thể đại biểu Tô gia, chỉ có điều Ninh Viễn Đường Tô gia hiện tại đang trong giai đoạn cải biến, khó tránh khỏi có người làm việc cố chấp, phong cách hành sự không thể cải biến trong thời gian ngắn.

2.Nhưng ngươi yên tâm, ta muốn ngươi gia nhập Tô gia, đương nhiên không phải muốn chỉ có ngươi trả giá, mà là cả hai chúng ta hợp tác, đều đạt được chỗ tốt.

Tô Minh Viễn là phái cấp tiến trong Tô gia, hắn biết rõ nên liên hệ với võ giả bên ngoài như thế nào.

Đúng như lời Tô Tín nói, hắn lưng tựa Lục Phiến Môn, không thiếu chỗ dựa, Tô gia ngươi muốn bóc lột ta, ta dựa vào cái gì phải nhận tổ quy tông?

1.Ah? Tô tiền bối có thể cho ta chỗ tốt gì? Tô Tín cau mày hỏi.

Hắn làm người từ trước đến nay đều là ăn mềm không ăn cứng, nếu như Tô Minh Viễn ỷ vào thực lực của chính mình

hoặc là thân phận Tô gia tạo áp lực bức

bách hắn, Tô Tín sẽ làm cho Tô Minh Viễn biết rõ nơi này không phải là Ninh Viễn Đường, mà là thành Thịnh Kinh, cho dù ngươi là Dung Thần Cảnh, nơi này không tới phiên ngươi hung hăng càn quấy.

Hiện tại Tô Minh Viễn đã nói tới chỗ tốt với Tô Tín, Tô Tín có vài phần hứng

thú.

Tô Minh Viễn nhìn thấy Tô Tín không có trực tiếp cự tuyệt, ánh mắt hắn lập tức sáng ngời, vội vàng nói:

1.Ninh Viễn Đường Tô gia chúng ta nghĩ muốn cái gì kỳ thật rất đơn giản, ngươi có thể đoán được.

2.Hiện tại Ninh Viễn Đường Tô gia chúng ta muốn một lần nữa dung nhập

giang hồ, nhưng trừ Tây Vực hoặc là phương bắc thảo nguyên đầy dị tộc và vắng vẻ ra, cho dù đi bất cứ nơi nào cũng phải xung đột với thế lực võ lâm ở nơi đó.

3.Ninh Viễn Đường chúng ta lánh đời thời gian dài như vậy, bên người không có một minh hữu, trước kia chúng ta quyết định trợ giúp Cơ Ngôn Thành là muốn mượn lực lượng triều đình giúp chúng ta đứng vững gót chân.

4.Nhưng bây giờ không có khả năng, nhưng lại phát hiện Tô Tín ngươi có huyết mạch Tô gia, dùng thân phận của ngươi muốn động dùng một ít lực lượng Lục Phiến Môn giúp Tô gia một tay, chuyện này không tính là khó khăn chứ?

Tô Tín gật đầu nói:

1.Đúng là đơn giản, nhưng phải xem ngươi trêu chọc ai, huống chi thù lao là gì? Tô Minh Viễn nói:

2.Tô gia sẽ không cho ngươi vật tư, những năm qua Tô gia đã bắt đầu vận dụng một ít tích lũy tổ tông lưu truyền tới nay, tài nguyên trong nơi ẩn cư sắp bị khai thác không còn, cho nên ta không có nhiều thứ cho ngươi.

3.Ở phương diện nhân lực, Tô gia sẽ cho ngươi ủng hộ rất lớn.

1.Tuy ngươi là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn một đạo, có quyền thế gần với tứ đại thần bộ trong Lục Phiến Môn, nhưng chắc hẳn có không ít người không vừa mắt ngươi.

2.Cho nên nếu ngươi chịu nhận tổ quy tông, vậy ngươi là người Tô gia ta, ngươi xảy ra chuyện gì trong Lục Phiến Môn, Tô gia ta nhất định sẽ không mặc kệ

Hơn nữa trừ nhân lực ra, Tô gia chúng ta có biện pháp giúp ngươi tiến thêm một bước.

1.Nồng độ huyết mạch của ngươi không kém gì dòng chính Tô gia, chỉ còn chênh lệch một tia mà thôi.

2.Phụ thân Tô Trọng Sơn của ngươi kinh tài tuyệt diễm, nồng độ huyết mạch nhi tử của hắn không có khả năng giống như đệ tử Tô gia bình thường, ngươi còn có thêm tiềm lực chưa bị kích phát.

3.Tô gia chúng ta có bí cảnh chuyên môn tăng nồng độ huyết mạch, chỉ cần ngươi đáp ứng gia nhập Tô gia ta, ngươi có thể vào trong bí cảnh tu luyện một lần duy nhất.

4.Thậm chí tương lai có khả năng nồng độ huyết mạch của ngươi vượt qua phụ thân ngươi cũng không chừng.

Tô Tín cau mày, không thể không nói, Tô Minh Viễn đề nghị hắn thật sự động tâm.

Kỳ thật Tô Tín không có nhận thức trực quan về huyết mạch, nhưng hắn biết rõ, huyết mạch không phải tất cả của võ giả, nhưng tối thiểu có thể giúp ngươi có khởi điểm cao hơn người khác một đoạn.

Trên giang hồ có rất nhiều võ giả huyết mạch bình thường, nhưng võ giả gia tộc có huyết mạch như Tiêu gia sẽ tiến xa hơn người khác…

Như Hinh Nhi có thiên phú trời sinh kiếm tâm cho nên được tông môn đỉnh cấp như Dịch Kiếm Môn coi trọng.

Thiên phú Tô Tín là năng lực lý giải võ đạo siêu quần, tốc độ tu luyện không bằng những thiên tài kia nhưng lại không gặp bình cảnh quá lớn, như vậy cũng có thể tiết kiệm không ít thời gian.

Nếu quả thật như Tô Minh Viễn nói, mình có thể tiến vào bí cảnh Ninh Viễn Đường tu luyện, thiên phú huyết mạch bản thân còn mạnh hơn nữa, tối thiểu cọc giao dịch này rất có lợi.

Tô Tín gõ gõ cái bàn nói:

1.Tô tiền bối ngươi đã nói là hợp tác, vì sao các ngươi lại muốn ta phải nhận tổ quy tông?

Tô Minh Viễn lắc đầu nói:

1.Kỳ thật ngươi không cần kháng cự nhận tổ quy tông như thế, ta nói rồi, hiện tại Tô gia đã khác trước kia, chuyện như đám người Tô Trọng Uy đã nói, ta cam đoan tuyệt đối sẽ không phát sinh.

2.Ngươi là huyết mạch Tô gia, kết quả hợp tác với Tô gia nhưng lại không nhận tổ quy tông, người Tô gia khác sẽ nghĩ như thế nào?

3.Huống chi bí cảnh Tô gia chỉ có người Tô gia mới có thể sử dụng, ngươi không nhận tổ quy tông, ta cũng không thể cho ngươi vào trong tu luyện, dù sao về lý không hợp.

Tô Tín ngẫm lại nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 864 - Hợp Tác (2)

1.Hợp tác có thể, hiện tại ta có việc không thể thoát thân ra được.

2.Lưu Phượng Vũ trong tứ đại thần bộ bỏ mạng ngoài ý muốn, Lục Phiến Môn đã chuẩn bị tranh cử vị trí tứ đại thần bộ, cho nên ta cũng chuẩn bị tham gia.

3.Huống chi quyền lợi ta càng lớn, trợ giúp với Tô gia càng lớn.

Tô Minh Viễn gật đầu nói:

1.Đương nhiên có thể, Ninh Viễn Đường Tô gia ẩn cư tại Bắc Nguyên đạo, chờ ngươi có thời gian có thể tùy thời tới tìm ta thương nghị kế hoạch cụ thể, dù sao Tô gia đã ẩn cư thời gian dài như vậy, cũng không kém mấy năm đâu.

Tô Minh Viễn xuất ra một ngọc bội có tộc vân Tô gia giao cho Tô Tín, nói:

1.Chỉ cần ở trong Bắc Nguyên đạo, ngươi rót nội lực vào trong ngọc bội, ta tự nhiên sẽ cảm giác được.

Tô Tín thu hồi ngọc bội gật gật đầu, khó trách hắn nhớ mang máng khi còn bé mình đã dạo qua thành Thịnh Kinh một thời gian ngắn, thì ra nơi Tô gia lánh đời nằm ở ngay Bắc Nguyên đạo.

Nói ra phụ thân của hắn thật không có kinh nghiệm, ngươi chạy thì chạy, vì sao không chạy xa một chút?

Ninh Viễn Đường Tô gia lánh đời thời gian dài như vậy, mức độ quen thuộc với Trung Nguyên có thể nghĩ.

Nếu ngươi chạy tới phương bắc thảo nguyên thậm chí là Tây Vực ba mươi sáu nước, Tô Tín cũng không tin người Tô gia còn có thể tìm được.

Sau khi Tô Minh Viễn rời đi, Tô Tín bắt tay vào chuẩn bị tranh đoạt vị trí tứ đại thần bộ.

Lưu Phượng Vũ bị Tô Tín gài bẫy, Lục Phiến Môn khẳng định sẽ chuẩn bị tuyển cử chọn người vào vị trí tứ đại thần bộ.

Trước kia không có động tác là vì Côn Luân bí cảnh sắp bắt đầu, tuyển hoàng trữ nhất định quan trọng hơn so với tuyển một tứ đại thần bộ, cho nên Lục Phiến Môn căn bản không nhắc tới chuyện này.

Hiện tại tranh giành hoàng trữ chi đã chấm dứt, thành Thịnh Kinh cũng yên tĩnh một thời gian ngắn, tuyển ra một vị trí tứ đại thần bộ mới cũng được lên chương trình.

Cho nên trong khoảng thời gian này, tất cả người có tư cách tứ đại thần bộ dự bị Lục Phiến Môn đều chuẩn bị tới thành Thịnh Kinh tranh đoạt vị trí này.

Tô Tín nhất định phải thu được vị trí tứ đại thần bộ này vào trong tay, hắn hao hết tâm lực gài bẫy Lưu Phượng Vũ, cũng không phải làm áo cưới cho kẻ khác.

Các tổng bộ đầu Lục Phiến Môn các đạo và truy phong tổng bộ đầu cũng không chỉ có thực lực Hóa Thần Cảnh, còn có mấy vị Dung Thần Cảnh, bọn họ đều có tư cách tứ đại thần bộ dự bị, đối thủ chủ yếu của Tô Tín là bọn họ.

Những người này có thực lực mạnh hơn Tô Tín, hiện tại Tô Tín chỉ là Hóa Thần Cảnh trung kỳ, muốn trong thời gian ngắn đột phá đến Dung Thần Cảnh, cho dù ăn mười viên Đại Hoàn đan cũng không thể nào.

Nhưng Tô Tín có ưu thế duy nhất vượt qua bọn họ chính là quyền lợi địa vị và công lao.

Mặc dù Tô Tín mới tiến vòa Lục Phiến Môn chưa được vài năm nhưng công lao trong tay hắn còn lớn hơn tổng bộ đầu Dung Thần Cảnh.

Những tổng bộ đầu Dung Thần Cảnh phong cách hành sự giống như Ba Thục đạo Cừu Bách Xuyên, tất cả đều dùng ổn làm chủ.

Bởi như vậy bọn họ trấn thủ nơi nào cũng an ổn, nhưng thực sự không có công tích gì quá lớn.

Tô Tín lại không giống, chỉ công lao trấn áp Giang Nam đạo cũng đủ miểu sát tất cả bọn họ.

Hơn nữa luận quyền lợi địa vị, Tô Tín thật sự cao hơn bọn họ.

Dưới trướng Tô Tín còn có Giang Nam đạo, thế lực xếp trước ba trong Lục Phiến Môn bốn mươi chín đạo Đại Chu, bản thân chính là một loại thực lực.

Hơn nữa Tô Tín hiện nay là tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, bởi vì là đô thành, cho nên địa vị Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh còn cao hơn Lục Phiến Môn bốn mươi chín đạo Đại Chu nửa cấp.

Tứ đại thần bộ dự bị lại cao hơn tổng bộ đầu các đạo nửa cấp, Tô Tín hiện tại thân là tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh lại cao hơn nửa cấp, bởi như vậy, Tô Tín không thể trực tiếp trở thành

tứ đại thần bộ nhưng hắn kéo dài một khoảng cách với các tổng bộ đầu khác.

Đây cũng là ưu thế của Tô Tín, cũng là điểm hắn chuẩn bị lợi dụng..

Huống chi sau lưng hắn còn có Thiết gia, cho dù Thiết Ngạo phải cam đoan tuyệt đối công bằng, với thực lực Thiết gia sẽ cho hắn trợ lực rất lớn.

Ba ngày sau đó, tổng bộ Lục Phiến Môn đưa tới một tin tức, bảo Tô Tín tiến đến nghị sự.

Tô Tín cau mày, hiện tại tứ đại thần bộ dự bị các đạo còn không chưa vào kinh, đám người này muốn thương nghị chuyện gì?

Tin tức là người tổng bộ Lục Phiến Môn thông tri, người nọ là người Thiết gia,

Tô Tín hỏi:

1.Là ai đề nghị lần nghị sự này? Tên bộ khoái Thiết gia đáp:

2.Là ‘ Xích Luyện Phi Long ’ Phương Cửu Nguyên đại nhân đề nghị.

Tô Tín gật gật đầu, bảo tên bộ khoái rời đi, đồng thời nội tâm cười lạnh không thôi.

Xem ra Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền đã có chút sốt ruột, hiện tại không thể chờ đợi được muốn làm ra chuyện gì đó, nhưng cũng có thể hiểu được.

Trước kia Lưu Phượng Vũ vẫn còn, ba người bọn họ hợp lực miễn cưỡng cũng có thể chống lại được Thiết gia, phân một ít quyền lực trong Lục Phiến Môn.

Nhưng hiện tại Lưu Phượng Vũ đã chết, cho dù người ủng hộ sau lưng bọn họ là các hoàng tử hay người khác đều trung thực rất nhiều, có thể nói lực lượng bên ngoài của bọn họ không còn lại bao nhiêu.

Trong tình huống hiện tại, Tô Tín trở thành một trong tứ đại thần bộ, cho dù là Thiết Ngạo có thể bảo trì tuyệt đối công bình, bọn họ cũng đấu không lại Thiết gia.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 865 - Đoạt Quyền (1)

Phương Cửu Nguyên quyết định phải triệu tập một lần nghị sự trước khi tứ đại thần bộ dự bị vào kinh, Tô Tín xem ra hắn không chỉ muốn làm chuyện gì đó, mà còn chột dạ.

Trước kia Thiết gia cũng không tính chuyện Cản Thi Phái, hiện tại Thiết gia lại có một người chết trong tay Cản Thi Phái.

Tuy tên võ giả Dung Thần Cảnh của Cản Thi Phái nhìn thấy người mình đều chết trong Côn Luân bí cảnh nên cảm giác không tốt, lập tức đào tẩu, nhưng Cản Thi Phái đã nằm trong danh sách truy nã của Lục Phiến Môn.

Hơn nữa Lục Phiến Môn còn rất âm hiểm đưa một phong thư cho Dịch Kiếm Môn, bên trong là tất cả tình báo của Cản Thi Phái hiện tại.

Hơn nữa trừ Cản Thi Phái ra, cũng cần tính toán sổ sách với kẻ khác.

Sở vương Cơ Ngôn Hạo tự nhiên là một, bên người hắn hiện tại không có gì, Thiết gia cũng không có khả năng giết hắn, chuyện này cũng chỉ có thể thôi.

Phương Cửu Nguyên lại liên quan trực tiếp vào việc này, dù sao những người Cản Thi Phái là do hắn mời chào vào Lục Phiến Môn, kết quả lại xảy ra chuyện như vậy.

Thiết gia trả thù đến rất kịp thời, chỉ cần tất cả bộ đầu dưới trướng Phương Cửu Nguyên tiếp xúc với Cản Thi Phái đều bị mang đi, kết cục có thể nghĩ.

Liễu Vô Tiền cũng biết lần này Phương Cửu Nguyên tự tìm đường chết, hơn

nữa người Thiết gia thật sự tức giận, cho nên Liễu Vô Tiền căn bản sẽ không để ý chuyện này, chỉ có thể sống chết mặc bây mà thôi.

Thời gian mấy ngày, lực lượng thủ hạ của Phương Cửu Nguyên đã bị thanh lý hơn phân nửa, cho nên hiện tại Phương Cửu Nguyên đã hận đám người Cản Thi Phái ngu ngốc gần chết.

Thời điểm Tô Tín đi vào phòng nghị sự Lục Phiến Môn, đám người Phương Cửu Nguyên đã vào trong đó.

Qua một lát, đợi đến lúc những Lục Phiến Môn những truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu đều đi vào, Thiết Chiến thản nhiên nói:

- Nói đi, hôm nay ngươi triệu tập hội nghị là muốn làm gì

Phương Cửu Nguyên cũng lơ đễnh với sắc mặt lạnh lùng của Thiết Chiến, hắn cười nói:

1.Lần nghị sự này, kỳ thật ta muốn nói một chút về chuyện Tô Tín Tô tổng bộ

đầu.

Trong nháy mắt mọi người đều đưa mắt nhìn sang Tô Tín, Tô Tín lại cười lạnh không thôi.

Phương Cửu Nguyên thật sự không biết sống chết, thời điểm này còn đánh chủ ý lên người hắn.

Phương Cửu Nguyên nói tiếp:

1.Tô tổng bộ đầu tọa trấn Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh tương đối xuất sắc, hiện tại Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh trên cơ bản đã ổn định.

2.Tô tổng bộ đầu hiện tại kiêm nghiệm vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo, như vậy cũng có chút không ổn, Lục Phiến Môn chúng ta hiện tại không có cách nói tổng bộ đầu kiêm nhiệm hai nơi.

Nghe xong lời này tất cả mọi người hiểu ra, Phương Cửu Nguyên đang muốn suy yếu lực lượng của Tô Tín.

So với việc Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, kỳ thật Lục Phiến Môn Giang Nam đạo mới là lực lượng mạnh nhất của Tô Tín.

Dù sao hắn kinh doanh Giang Nam đạo đã nhiều năm, hiện tại thủ hạ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đều là tinh nhuệ và tâm phúc của hắn.

Hơn nữa Tô Tín có uy vọng cực cao trong Giang Nam đạo, những tông môn võ lâm đều bị Tô Tín đánh sợ, đều cho hắn mặt mũi.

Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh bởi vì liên lụy quá nhiều, đối với Tô Tín mà nói lại có trợ giúp không nhỏ.

Dù sao nơi này chính là đô thành Đại Chu, dưới chân thiên tử, Tô Tín muốn làm việc không kiêng nể như tại Giang Nam đạo là không được.

Hiển nhiên Phương Cửu Nguyên cũng nhìn ra tầm quan trọng của Lục Phiến Môn Giang Nam đạo với Tô Tín, cho nên hắn mới chịu chặt một tay của Tô Tín.

Mất đi quyền lợi lớn như thế, tối thiểu những tứ đại thần bộ dự bị không đến mức kém hơn Tô Tín quá xa.

Tô Tín cười lạnh liên tục, Phương Cửu Nguyên vẫn muốn trực tiếp chém mất vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo của hắn, quả thực là si tâm vọng tưởng.

1.Phương đại nhân, ta nhớ lúc trước bảo ta kiêm đảm nhiệm tổng bộ đầu Giang Nam đạo và tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh là Lưu Phượng Vũ Lưu đại nhân đề nghị.

Tô Tín thản nhiên nói.

Phương Cửu Nguyên cười nói:

- Nhưng bây giờ Lưu Phượng Vũ đã chết, quy củ Lục Phiến Môn không có khả

năng bởi vì hắn mà thay đổi, từ khi sáng lập Lục Phiến Môn đến nay, cho tới bây giờ chưa từng có ai kiêm nhiệm tổng bộ đầu hai nơi.

1.Nếu như hai nơi này gần cũng bỏ đi, như vậy có thể chiếu cố lẫn nhau.

2.Nhưng Giang Nam đạo xa thành Thịnh Kinh như vậy, cho dù tốc độ võ giả Hóa Thần Cảnh qua lại cũng cần một tháng,

sẽ chậm trễ không ít công phu.

Tô Tín đứng lên nói:

1.Chậm trễ công phu? Yên tâm, sẽ không chậm trễ công phu, chỉ cần ta còn kiêm nhiệm vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo một ngày, cả Giang Nam đạo sẽ không xuất hiện chút vấn đề nào.

Sắc mặt Phương Cửu Nguyên lạnh xuống:

1.Tô tổng bộ đầu tự tin như vậy sao? Ngươi dựa vào cái gì mà nói lời này? Tô Tín thản nhiên nói:

2.Chỉ bằng ta tên là Tô Tín!

Phương Cửu Nguyên hừ lạnh nói:

1.Quả nhiên là buồn cười! Ngươi dựa vào cái gì cho rằng chỉ bằng cái tên của ngươi là có thể trấn áp Giang Nam đạo?

2.Giang Nam đạo là nơi trọng yếu như thế, cũng không có võ giả Hóa Thần Cảnh nào, vạn nhất xảy ra chuyện gì, trách nhiệm này ai phụ trách?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 866 - Đoạt Quyền (2)

1.Dù sao là không cần Phương đại nhân ngươi phụ trách. Tô Tín trả lời.

2.Làm càn!

Phương Cửu Nguyên tức giận quát một tiếng nói:

1.Tô Tín! Ngươi đang cầm lợi ích Lục Phiến Môn ra nói giỡn!

2.Nếu Giang Nam đạo xảy ra chuyện, cho dù ngươi muốn phụ trách cũng không phụ trách được.

Sắc mặt Thiết Chiến lạnh lẽo, hắn vừa định nói gì đó, nhưng chợt nghe Tô Tín

hỏi:

1.Nói như vậy Phương đại nhân ngươi chuẩn bị cho ai đi làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo?

Phương Cửu Nguyên hơi kinh ngạc một lúc, vừa rồi Tô Tín còn đối chọi gay gắt, vì sao khẩu khí hiện tại mềm xuống rồi?

Phương Cửu Nguyên cũng không có nghĩ nhiều, mà là trực tiếp chỉ vào hơn ba mươi vị truy phong tuần bổ và tập sự mật thám ở đây, nói:

1.Các vị ở nơi này có hơn hai mươi năm kinh nghiệm làm truy phong tuần bổ và tập sự mật thám, thực lực không thể nghi ngờ, chẳng qua là không có kinh nghiệm quản lý Lục Phiến Môn một đạo, cho hiện tại bọn họ đi Giang Nam đạo vừa vặn

phù hợp.

Phương Cửu Nguyên vừa nói ra lời này, đôi mắt phần đông tập sự mật thám cùng truy phong tuần bổ lập tức sáng ngời, sắc mặt đám người Thiết Chiến lại biến thành âm trầm.

Phương Cửu Nguyên dùng chiêu này quá độc, quả thực chính là hại người không lợi mình.

Nếu Phương Cửu Nguyên muốn xếp người một nhà vào Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, Thiết Chiến đảm bảo sẽ nhổ nó ra ngay lập tức.

Nhưng vấn đề là những truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu ở đây cũng không phải là người của Phương Cửu Nguyên, bọn họ đều thuộc về bộ đầu trung lập.

Phương Cửu Nguyên xếp bọn họ vào Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, chính mình không chiếm được tiện nghi nhưng có thể suy yếu lực lượng Tô Tín, chỉ cần làm như vậy là hắn sẽ đạt thành mục đích.

Nhìn dáng vẻ của những người nơi, các truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu cũng động tâm.

Tuy trên danh nghĩa truy phong tổng bộ đầu cùng tập sự tổng bộ đầu cùng cấp với tổng bộ đầu Lục Phiến Môn một đạo.

Nhưng vấn đề là ngươi quản lý hơn mười người hơn trăm người và kẻ quản lý mấy ngàn người trên vạn người, lại làm

thổ hoàng đế ở một đạo, cảm thụ sẽ không giống nhau.

Nếu như ngươi bảo những truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu làm tổng bộ đầu một đạo nơi cằn cỗi như Tương Nam đạo hoặc là Tương Tây đạo, vậy bọn họ khẳng định sẽ không vui.

Đổi thành Giang Nam đạo trong Đại Chu bốn mươi chín đạo, những truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu này sẽ động tâm.

Mặc dù biết chính mình cướp đoạt vị này sẽ đắc tội Tô Tín, nhưng quyền lợi tiền tài động nhân tâm, bọn họ tuyệt đối không buông tay vị trí tổng bộ đầu một đạo, cho dù là vì thế đắc tội Tô Tín cũng sẽ không tiếc.

Phương Cửu Nguyên nhìn Tô Tín, ý tứ rất rõ ràng.

Nếu ngươi không giao vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo ra, ngươi sẽ đắc tội rất nhiều truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu ở đây.

Nếu ngươi giao, tương đương tự đoạn một tay, thời điểm tranh đoạt vị trí tứ đại thần bộ, rất có thể không sánh bằng những tứ đại thần bộ dự bị Dung Thần Cảnh.

Đây là lựa chọn khó khăn, hơn nữa Thiết gia cũng không thể xuất thủ hỗ trợ.

Thiết gia chỉ có thể dùng lực lượng của mình cưỡng bức truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu, có lẽ bọn họ sẽ buông tha vị trí này.

Nhưng nội tâm bọn họ nhất định sẽ bất mãn, cho rằng Thiết gia có chút quá mức thiên vị Tô Tín, xử sự bất công.

Dù sao cho dù lựa chọn như thế nào, chuyện này rất bất lợi với Thiết gia và Tô

Tín.

Thiết Chiến nhìn Phương Cửu Nguyên thật sâu, trước kia Phương Cửu Nguyên rất ít xuất hiện, đều là Lưu Phượng Vũ ra mặt xung phong đối địch với bọn họ.

Nhưng hiện tại xem ra, Phương Cửu Nguyên cũng không phải đèn cạn đầu.

Thiết Chiến ngẫm lại, hắn đang chuẩn bị ra mặt giúp Tô Tín, giúp Tô Tín leo lên vị trí một trong vị trí tứ đại thần bộ.

Nói thật Thiết gia bọn họ những năm qua đủ biệt khuất, Lục Phiến Môn rõ ràng là Thiết gia sáng tạo, Thiết gia cũng có công lao lớn nhất.

Nhưng Thiết gia lại bởi vì Cơ Hạo Điển lo lắng bọn họ một nhà độc đại trong Lục Phiến Môn, cho nên chỉ có thể dễ dàng tha thứ ba thần bộ khác phân mỏng

quyền lực của bọn họ trong Lục Phiến Môn.

Nếu như Thiết Ngạo hơi thiên vị Thiết gia một chút, đám người Lưu Phượng Vũ sẽ không hung hăng càn quấy như vậy.

Hiện tại bởi vì các hoàng tử Cơ Ngôn Thành liên tục bị đánh về nguyên hình, đừng nói làm thái tử vị, thậm chí thế lực bản thân đều trống rỗng, đây cũng là việc Thiết Chiến hi vọng nhìn thấy.

Thì ra sau lưng đám người Lưu Phượng Vũ đều là những hoàng tử kia, hiện tại những hoàng tử này đều thất thế, cũng là thời điểm bọn họ suy yếu nhất.

Thời điểm này Thiết gia đẩy một người ra làm tứ đại thần bộ, lực cản có thể nói là nhỏ nhất, hơn nữa Tô Tín cũng là người thích hợp nhất.

Tuy Thiết gia bọn họ cũng có võ giả Dung Thần Cảnh nhưng lại không thích hợp đảm đương chức vị này, dù sao trong tứ đại thần bộ đã có hai người họ Thiết, có chút không thỏa đáng, dễ dàng phạm huý.

Nhưng Tô Tín không giống, mỗi người cũng biết hắn là người Thiết gia, nhưng hắn vẫn không phải họ Thiết, hơn nữa trên người hắn có đủ công tích ngồi vững vị trí này.

Cho nên Thiết Chiến liền quyết định, cho dù có làm các truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu bất mãn với Thiết gia, hắn cũng sẽ đẩy Tô Tín lên vị trí tứ đại thần bộ.

Vào lúc này Tô Tín lại đoạt mở miệng trước hắn:

1.Xem ra rất nhiều người muốn ngồi vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, nhưng vị trí này ai cũng có tư cách ngồ sao? Là ai cũng có thể ngồi vững vàng sao?

Sắc mặt mọi người nơi đây thay đổi, Tô Tín nói lời này quá mức kiêu ngạo, hắn có ý tứ? Uy hiếp chúng ta?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 867 - Uy Hiếp (1)

Trước mặt lợi ích nhiều hơn nữa, giao tình đều là mây khói, huống chi Tô Tín cũng không có bao nhiêu giao tình với các truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu nơi đây.

Nếu đề nghị do Phương Cửu Nguyên nói ra, vậy bọn họ sẽ có cơ hội, Tô Tín đã không cho, vậy bọn họ liền đoạt!

Nhưng không đợi những truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu nói chuyện, sắc mặt Phương Cửu Nguyên lại trầm xuống, nói:

1.Tô Tín, ngươi có ý gì? Ngươi thật sự cho rằng Lục Phiến Môn là nhà ngươi một mình mở ra sao? Thực cho rằng Lục Phiến Môn Giang Nam đạo không có ngươi là không xong?

Tô Tín lạnh lùng nhìn Phương Cửu Nguyên và những truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu.

Phong cách hành sự của Tô Tín rất tương tự Cơ Hạo Điển, đối với đồ vật của mình, bọn họ có thể rất hào phóng ban thưởng cho người khác, nhưng lại không chịu được người khác cướp đoạt.

Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có ý nghĩa phi phàm với Tô Tín, có thể nói là khối cơ nghiệp đầu tiên của Tô Tín.

Mặc dù nói Phi Ưng bang mới là thế lực đầu tiên của Tô Tín, nội tình Phi Ưng bang quá mỏng, Tô Tín có thể dùng công

pháp hệ thống và đan dược bồi dưỡng người Phi Ưng bang, nhưng tư chất trời sinh là như vậy, hiện tại Phi Ưng bang cao

hơn nữa chỉ có thể phát triển thành thế lực nhị lưu mà thôi.

Cho nên đối với Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, chờ đợi Tô Tín ngồi lên vị trí tứ đại thần bộ, hắn sẽ giao nó cho thủ hạ tâm phúc, nhưng tuyệt đối không cho phép có người dám đoạt vào lúc này.

Đừng nói những truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu, cho dù là người Thiết gia cũng không được.

Nhìn nét mặt giận dữ của mọi người, Tô Tín thản nhiên nói:

1.Các ngươi muốn vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo, hiện tại ta có thể cho các ngươi.

2.Nhưng ta chỉ muốn dùng danh nghĩa tiền bối nhắc nhở các ngươi một chút, Giang Nam đạo là một nơi thị phi, phải cẩn thận mới được.

3.Tiêu gia và ba đại thế lực nhất lưu vẫn không thành thật chút nào, còn có hơn trăm tông môn nhị lưu cũng không an ổn, tiền triều loạn đảng, dư nghiệt Ngô quốc, hung đồ Bạch Liên giáo, loại người này có rất nhiều tại Giang Nam đạo.

Tô Tín chỉa chỉa đầu mình:

1.Cho nên không để ý sẽ mất mạng, các ngươi cũng biết rõ Tô Tín ta mấy lần hiểm tử còn sống tại Giang Nam đạo, cho nên ta khuyên các vị nên cẩn thận mới tốt.

Tô Tín ngồi trở lại vị trí của mình, ngón tay gõ nhẹ lên bàn, trong phòng nghị sự chỉ có thể nghe được âm thanh ‘ đát đát ’ và ngữ khí âm trầm của Tô Tín:

1.Quyền lực là đồ tốt, nhưng phải có mạng mới hưởng được. Tô Tín vừa dứt lời, mọi người nơi này run rẩy.

Bọn họ hiểu Tô Tín nói có ý gì, uy hiếp, chính là uy hiếp trần trụi!

Hiện tại Tô Tín nói chuyện không tìm ra tật xấu gì, nhưng mọi người nơi này

không phải người ngu, dễ dàng nghe ra ý tứ che giấu trong lời nói của Tô Tín.

Giang Nam đạo là cơ nghiệp Tô Tín cửu tử nhất sinh đánh xuống, ai muốn nhúng chàm vậy đại biểu không chết không thôi với Tô Tín.

Tô Tín có uy danh to lớn trong Giang Nam đạo, nghe nói mấy tông môn nhị lưu Giang Nam đạo, mấy võ giả Hóa Thần Cảnh đều có quan hệ với Tô Tín.

Những người này chỉ phục Tô Tín, chỉ có Tô Tín làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo thì bọn họ mới có thể nghe lời, thay người nào có thể ngồi vững? Duẫn Tịch chính là vết xe đổ.

Hơn nữa tại địa phương như Giang Nam đạo, khoảng cách thành Thịnh Kinh xa như vậy, khắp nơi đều là thủ hạ tâm phúc của Tô Tín, trừ phi ngươi có thể bỏ củ thay mới toàn bộ Giang Nam đạo một lần, nếu không thay người nào, Tô Tín muốn âm thầm giết chết hắn cũng không khó khăn gì.

Dù sao mọi người cũng biết chỗ đó đã từng xuất hiện dư nghiệt Ngô quốc và Bạch Liên giáo, tùy tiện vu oan cho bọn chúng là tốt rồi, Tô Tín làm chuyện này không phải một hai lần.

Huống chi hiện tại Tô Tín còn biểu đạt ý tứ không chết không thôi, mọi người nơi đây không kẻ nào dám cho rằng Tô Tín không dám.

Tô Tín người này nổi danh to gan lớn mật, nhìn những gì hắn làm tại Giang Nam đạo là biết rõ.

Lúc trước Tô Tín chỉ có thực lực Thần Cung Cảnh, một gây chuyện không tốt sẽ rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục, nhưng Tô Tín hết lần này tới lần khác vẫn làm như vậy.

Hơn nữa lúc này Tô Tín còn ở trước mặt hành hạ Giác Nghiêm tới chết trong Côn Luân bí cảnh, Tô Tín này vừa điên cuồng vừa không cố kỵ.

Hắn cũng dám giết Giác Nghiêm, dám công nhiên đánh vào mặt Thiếu Lâm tự vào bùn và chà xát vài cái, tuy bọn họ đều là người Lục Phiến Môn nhưng bọn họ

không dám đánh cược Tô Tín không dám giết mình.

Vào lúc này tất cả mọi người dao động, bởi vì bọn họ không dám xác định chính mình tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo có làm Tô Tín không chết không thôi với mình hay không.

Đây cũng là chỗ tốt do uy danh mang lại.

Nếu như hiện tại thay người uy hiếp bọn họ, những người này sẽ không xem là chuyện gì.

Nhưng thủ đoạn dĩ vãng và phong cách hành sự của Tô Tín đều bày ra đó, ai dám bỏ qua? Dù sao không sợ chết cứ thử một lần.

Bọn họ đều là truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, tuy quyền lợi và đãi ngộ nhất định sẽ kém hơn tổng bộ đầu Giang Nam đạo của Tô Tín, nhưng cũng không kém tới mức làm bọn họ bí quá hóa liều.

Cho nên Tô Tín vừa nói ra lời uy hiếp, nội tâm mọi người nơi đây đều nửa đường bỏ cuộc, không có người lại nói tiếp.

Sắc mặt Phương Cửu Nguyên trầm xuống, nhìn Tô Tín, hắn lạnh lùng nói:

1.Tô Tín! Ngươi đang công nhiên uy hiếp đồng đạo Lục Phiến Môn sao? Tô Tín người vô tội khoát tay nói:

2.Phương đại nhân ngươi nghe ta nói lời uy hiếp nào hay sao? Ta chỉ dùng thân phận tiền bối đưa cho bọn họ lời khuyên và cảnh báo mà thôi.

3.Nhưng ta biết Phương đại nhân ngươi xuất thân truy phong tuần bổ, có khi suy nghĩ quá nhiều cũng không phải chuyện tốt.

Phương Cửu Nguyên cau mày, hôm nay hắn thất bại trong gang tấc.

Hắn không nghĩ tới Tô Tín cường ngạnh như vậy, hắn nói những lời kia đã đắc tội với tất cả truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu.

Hơn nữa hắn cũng không có nghĩ đến những người này mềm yếu như vậy, bị Tô Tín dọa một câu liền không dám lên tiếng.

Kỳ thật trong nội tâm Tô Tín thật không có xem những truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu là chuyện quan trọng, đắc tội cũng đắc tội, không có gì lớn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 868 - Uy Hiếp (2)

Cho dù tương lai hắn lên làm một trong tứ đại thần bộ, những người này cũng sẽ không nương tựa hắn.

Bên trong Lục Phiến Môn, hoặc là người Thiết gia, hoặc là người tứ đại thần bộ của đám người Phương Cửu Nguyên.

Người bảo trì trung lập chỉ có hai loại, một loại là võ giả Dung Thần Cảnh thực lực cường đại, một loại khác chính là người làm người cẩn thận.

Đối với những người này, Tô Tín có lên làm tứ đại thần bộ cũng đừng tưởng thu phục bọn họ, nếu như vậy mình đắc tội bọn họ thì thế nào chứ?

Sau này bọn họ có gây phiền toái cho mình hay không, Tô Tín cho tới bây giờ đều không lo lắng.

Tô Tín lưng tựa Thiết gia, tương lai sẽ trở thành tứ đại thần bộ, những truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu không có hậu trường dám tới gây phiền toái cho hắn, đây là hành vi tìm chết.

Phương Cửu Nguyên lạnh lùng nhìn Tô Tín, trước kia Lưu Phượng Vũ giao thủ với Tô Tín mấy lần, nhưng tất cả đều tay không mà về.

Lúc này đổi thành Phương Cửu Nguyên, rốt cục hắn cũng cảm giác được một tia bất đắc dĩ.

Luận thực lực địa vị, Tô Tín đều không bằng Phương Cửu Nguyên hắn, nhưng ai nghĩ đến chính mình lại không có biện

pháp gì với hắn.

- Nghị sự chấm dứt.

Mặt Phương Cửu Nguyên âm trầm và trực tiếp rời đi.

Lúc này Tô Tín lại nói:

1.Chờ chút, chuyện của Phương đại nhân đã thương nghị xong, tacó vấn đề muốn nói.

2.Ngươi muốn nói cái gì?

Phương Cửu Nguyên nhíu mày hỏi.

Tô Tín cất cao giọng nói:

1.Đương nhiên là nói về vấn đề Bắc Nguyên đạo.

2.Bắc Nguyên đạo là một đạo duy nhất trong Đại Chu bốn mươi chín đạo không có tổng bộ đầu, nguyên nhân là do thành Thịnh Kinh tại Bắc Nguyên đạo, cho nên hoàn cảnh Bắc Nguyên đạo có thể nói tốt nhất Đại Chu.

3.Ngay cả như vậy, sự vụ Bắc Nguyên đạo vẫn do Lục Phiến Môn ở một ít châu phủ xử lý.

4.Bởi vì Bắc Nguyên đạo không có tổng bộ đầu, một khi châu phủ xảy ra vấn đề đều sẽ trực tiếp báo cáo tổng bộ Lục Phiến Môn.

5.Trong tổng bộ Lục Phiến Môn không có ai quy định xử lý chuyện Bắc Nguyên đạo.

6.Thời điểm có tứ đại thần bộ còn dễ nói, nhưng vạn nhất đụng phải thời điểm không tìm thấy người nên dễ dàng chậm trễ xử lý.

Phương Cửu Nguyên cau mày nói:

- Ngươi muốn nói chuyện gì?

Bỗng nhiên hắn có cảm giác không ổn.

Quả nhiên, Tô Tín nói thẳng:

1.Trước kia không thiết lập tổng bộ đầu Bắc Nguyên đạo là vì không có ý nghĩa.

2.Hiện tại Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh đã thành lập, cũng dễ dàng kiêm quản sự vụ Lục Phiến Môn Bắc Nguyên đạo.

3.Cho nên ta đề nghị về sau tất cả sự vụ Bắc Nguyên đạo đều giao cho Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh quản lý.

4.Không được!

Phương Cửu Nguyên trực tiếp nhảy ra phản đối.

Thực lực Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh đã đủ mạnh, huống chi Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh địa vị đặc thù, địa vị đô thành đã đủ ép các đạo khác một đầu.

Nếu hiện tại lại cho Tô Tín quyền lực giám sát sự vụ giám thị Bắc Nguyên, quyền lợi trong tay Tô Tín sẽ to lắm, đây là việc Phương Cửu Nguyên tuyệt đối không thể đáp ứng.

Tô Tín hỏi ngược lại:

- Vì sao không được?

Trong thời gian ngắn Phương Cửu Nguyên không nghĩ ra cái cớ tốt, chỉ có thể

nói:

1.Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh thành lập trong thành Thịnh Kinh, hiện tại ngươi lại tăng thêm sự vụ toàn Bắc Nguyên đạo, khó tránh khỏi sẽ tạo thành phân tâm, không thể chiếu cố hai mặt.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Bắc Nguyên đạo bình tĩnh hơn các đạo khác rất nhiều, sự vụ cần phải xử lý cũng không nhiều, nếu không Lục Phiến Môn đã sớm phái một người làm tổng bộ đầu Bắc Nguyên đạo.

2.Đã như thế giao những chuyện này cho Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, một phương diện có thể gia tăng hiệu suất xử lý công vụ Bắc Nguyên đạo, một phương diện cũng có thể giảm bớt một tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, dùng lực lượng này đưa vào nơi khác, cớ sao mà không làm?

Phương Cửu Nguyên vừa muốn nói gì đó, Tô Tín liền nói thẳng:

1.Nếu không Phương đại nhân hỏi một chút các vị ngồi nơi này, ai nguyện ý tiếp nhận chức tổng bộ đầu Bắc Nguyên đạo?

Phần đông truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu đều lắc đầu, vị trí này đưa cho ai thì đưa, bọn họ sẽ không tiếp.

Đi làm tổng bộ đầu Giang Nam đạo là công việc béo bở.

Giang Nam đạo vốn lớn, hơn nữa Tô Tín đánh hạ nội tình đủ xếp tốp ba trong Đại Chu bốn mươi chín đạo, đi tới nơi này làm thổ hoàng đế và hưởng thụ.

1.Bắc Nguyên đạo dưới chân thiên tử, vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào, cho dù ngươi muốn trung gian kiếm lời túi riêng cũng không được, đây là tra tấn thuần túy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 869 - Đòi Người (1)

Ánh mắt Phương Cửu Nguyên rất bình tĩnh nhìn Tô Tín, hiện tại hắn mới xem như chính thức đối đãi Tô Tín trở thành đối thủ ngang hàng với mình.

Trước kia Phương Cửu Nguyên xem Tô Tín như tiểu bối được Thiết gia bồi dưỡng mà thôi, bởi vì có Thiết gia làm chỗ dựa sau lưng mới có thể cuồng ngạo như thế.

Hiện tại xem ra, cho dù sau lưng Tô Tín không có Thiết gia hỗ trợ vẫn vô cùng khó giải quyết.

Hắn hôm nay triệu tập mọi người nghị sự chính là muốn suy yếu quyền lực trong tay Tô Tín.

Không nghĩ tới ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, không có suy yếu quyền lực trong tay Tô Tín, ngược lại còn để Tô Tín mượn cơ hội thu nạp thế lực Bắc Nguyên đạo.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tô Tín lấy cớ rất hợp tình hợp lý, lại làm cho Phương Cửu Nguyên không tìm được cớ phản

bác.

Lúc này Thiết Chiến mở miệng nói:

1.Ta thấy Tô Tín kiến nghị này rất hợp lý, Đại Chu vương triều bốn mươi chín đạo, cũng chỉ có Bắc Nguyên đạo không có tổng bộ đầu, hiện tại Tô Tín đã nguyện

2.tiếp nhận sự vụ Bắc Nguyên đạo, tương đương tiết kiệm một võ giả Hóa Thần Cảnh Lục Phiến Môn chúng ta, như vậy có cái gì không tốt?

1.Hiện tại nhân thủ Lục Phiến Môn chúng ta rất căng thẳng, giảm bớt được một người sẽ gia tăng thêm một phần lực lượng.

Thiết Chiến đã mở miệng, Liễu Vô Tiền làm ra dáng vẻ việc này không liên quan tới mình, hiển nhiên cũng không có ý định mở miệng, Phương Cửu Nguyên đành phải ăn thiệt thòi.

Kỳ thật lần này hắn thua cũng không oan, Tô Tín cũng không phải ý tưởng đột phát bỗng nhiên muốn thu nạp quyền lực Bắc Nguyên đạo.

Hiện tại đang liều thực lực, Tô Tín nhất định sẽ liều với những thần bộ dự bị của Lục Phiến Môn, cho nên hắn chỉ có thể động thủ trên quyền lực Lục Phiến Môn.

Tô Tín không quản được truy phong tuần bổ và tập sự mật thám, Tô Tín càng không xen vào Lục Phiến Môn các đạo, cũng chỉ có một Bắc Nguyên đạo là nơi vô chủ, Tô Tín cũng chỉ có thể chọn nó.

Vào lúc đám người Tô Tín đang nghị sựu trong Lục Phiến Môn, Huyền Minh lại tiến vào trong hành Thịnh Kinh.

Thân là thủ tọa La Hán đường Thiếu Lâm tự, cường giả Dương Thần Cảnh, kỳ thật Huyền Minh vẫn rất ít xuất hiện.

Huyền Minh có vẻ ngoài chỉ là một lão tăng mặt mũi hiền lành, không có người nào liên hệ hắn với thủ tọa La Hán đường Thiếu Lâm tự.

Hơn nữa thân là cường giả Dương Thần Cảnh, Huyền Minh đã có hơn mười năm không có xuất thủ qua, mật thám Lục Phiến

Môn tại thành Thịnh Kinh cảm thấy kỳ quái khi có hòa thượng Thiếu Lâm tự vào thành, nhưng cũng không có nghĩ đến hắn lại là cường giả Dương Thần Cảnh Thiếu Lâm tự tiếng tăm lừng lẫy, ‘ Hàng Ma La Hán ’ Huyền Minh.

Một đường đi tới trước tổng bộ thành Lục Phiến Môn, Huyền Minh đứng im tại chỗ không nói gì.

Hai gã bộ khoái thủ vệ Lục Phiến Môn cảm giác có phần không đúng, hắn vội vàng chắp tay nói:

- Không biết vị đại sư này tìm ai?

Huyền Minh chắp tay trước ngực, miệng tụng phật hiệu, nói:

1.A Di Đà Phật, bần tăng Huyền Minh, lần này đến Lục Phiến Môn là lấy công đạo cho đệ tử Thiếu Lâm tự!

Lời này làm hai tên bộ khoái Lục Phiến Môn chấn động như sét đánh bên tai.

Giọng nói của Huyền Minh truyền khắp tổng bộ Lục Phiến Môn, sắc mặt mọi người biến hóa.

Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền đang chuẩn bị rời đi lại cau mày, quả nhiên là Thiếu Lâm tự tìm tới tận cửa.

Nhưng bọn họ biết rõ Thiếu Lâm tự đến tìm Tô Tín phiền toái, nhưng trong nội tâm bọn họ cũng không có cảm giác cao hứng.

Bọn họ đấu với Tô Tín và Thiết gia là đấu tranh quyền lực trong nội bộ Lục Phiến Môn, bản thân bọn họ vẫn là người Lục Phiến Môn, có thể nói nhất tổn câu tổn, nhất vinh câu vinh với Lục Phiến Môn.

Hiện tại Huyền Minh đến tìm phiền toái, nếu quả thật bỏ mặc Huyền Minh cứ như vậy mang Tô Tín đi, vậy Lục Phiến Môn bọn họ còn muốn thể diện hay không?

Liếc nhau, tất cả mọi người đi ra ngoài.

Cửa lớn Lục Phiến Môn, Huyền Minh một thân khí thế giống như vực sâu khủng bố, uy áp nồng đậm làm cho cả tổng bộ Lục Phiến Môn như bị mây đen che lấp, âm trầm không thấy chút ánh sáng, lộ ra khủng bố đến cực điểm.

Dùng lực lượng một người ảnh hưởng hiện tượng thiên văn, đây mới là thủ đoạn của cường giả Dương Thần Cảnh.

Phong mang quanh người Thiết Chiến đại thịnh, hắn giống như một thanh trường đao chém rách bầu trời.

1.Huyền Minh đại sư, tuy ngươi là tiền bối giang hồ nhưng Lục Phiến Môn ta cũng không phải nơi ai cũng có thể tới giẫm một cước, ngươi đến Lục Phiến Môn đòi công đạo, sợ là đến nhầm nơi rồi.

Huyền Minh nhìn Tô Tín bên người Thiết Chiến, thản nhiên nói:

1.Bần tăng muốn đòi hỏi công đạo là gì thì Thiết đại nhân biết rõ, đệ tử Thiếu Lâm tự ta không thể chết vô ích!

Thiết Chiến cười lạnh nói:

1.Đệ tử Thiếu Lâm tự ngươi không thể chết vô ích, Lục Phiến Môn ta sẽ tùy tiện giao người ra hay sao?

Tô Tín nhìn Huyền Minh và lạnh lùng nói:

1.Thiếu Lâm tự thân là một trong võ lâm chí tôn thiên hạ lại thua không nổi

sao?

2.Ban đầu trong Côn Luân bí cảnh, cho dù người Đại Chu hay người đại tông môn võ lâm đều nhìn thấy, là Giác Nghiêm ra tay với ta trước, hơn nữa không lưu thủ nửa điểm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 870 - Đòi Người (2)

Nếu như vậy ta không thể giết hắn sao? Chẳng lẽ ta đứng tại chỗ mặc cho hắn giết mới phù hợp cái gọi là công đạo của Thiếu Lâm tự các ngươi?

Huyền Minh trầm giọng nói:

- Huyền Minh ta không hỏi nhân quả, chỉ nhìn kết quả.

Tô Tín giận quá hóa cười, đường đường cường giả Dương Thần Cảnh, nói rõ bá đạo không biết xấu hổ, ngươi còn làm hắn thế nào?

Huống chi dùng thực lực Huyền Minh thật sự không cần giảng đạo lý với hắn.

Cho nên Huyền Minh vừa dứt lời, hắn ở ngay trước mặt phần đông võ giả Lục Phiến Môn chụp lấy Tô Tín, chân khí nồng đậm lâm không ngưng tụ thành đại thủ ấn, giống như Ngũ Chỉ sơn đè xuống!

Thiết Chiến biến sắc, hắn cũng không có ngờ tới Huyền Minh nói ra tay là ra

tay.

Kỳ thật Huyền Minh hơn mười năm chưa từng đặt chân giang hồ và động thủ với người khác, thậm chí ngay cả Thiết Chiến đều quên Huyền Minh này làm sao có danh hiệu ‘ Hàng Ma La Hán ’, đó là dùng vô số thi cốt võ giả ma đạo chồng lên.

Thân là thủ tọa La Hán đường có nhiều võ tăng nhất Thiếu Lâm tự, đối với Huyền Minh mà nói, hoặc là không động thủ, một khi quyết định động thủ, như vậy nhất định cần phải quả quyết!

Thiết Chiến phản ứng trước nhất, một thanh kim đao đầu đại hổ bỗng nhiên xuất hiện trong tay hắn, chém xuống một đao, cương khí vô tận bị xé nứt, một đám ánh sáng như khai thiên.

Nhưng khí thế một đao vô song cũng bị bàn tay chân khí của Huyền Minh đánh lui đao khí, hai tay Thiết Chiến run rẩy, dùng thực lực của hắn lại không chịu nổi lực một chưởng của Huyền Minh

Thiết Chiến dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Huyền Minh, hơn mười năm chưa từng ra tay, Huyền Minh đã đạt tới Dương Thần Cảnh đỉnh phong, sắp sờ đến cánh cửa Chân Vũ Cảnh sao?

Nhưng vào lúc này, Liễu Vô Tiền cùng Phương Cửu Nguyên cũng ra tay.

Nếu quả thật nhìn Huyền Minh bắt Tô Tín trước cửa tổng bộ Lục Phiến Môn, khi đó không chỉ có Tô Tín gặp xui xẻo, còn có cả mặt mũi Lục Phiến Môn.

Trong tay Phương Cửu Nguyên cầm một thanh Bàn Long thương đỏ thẫm trong tay, hắn đâm vào một chưởng của Huyền Minh, trong nháy mắt nộ long gào thét, long ảnh đỏ rực phát ra từng âm thanh chân khí nổ mạnh xé rách hư không và tấn công Huyền Minh.

Liễu Vô Tiền xuất ra một thanh đồng cự cung, giương cung cài tên, động tác liên tiếp làm người ta không kịp nhìn, mọi người xem ra, Liễu Vô Tiền chỉ xuất cung tiễn, sau một khắc mũi tên mang theo cuồng phong tấn công bay đi.

Hai tên võ giả Dung Thần Cảnh ra tay uy thế kinh người, thân là tứ đại thần bộ, hai người Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền tuyệt đối là cao thủ trong cường giả Dung Thần Cảnh.

Nhưng những việc này trước mắt Huyền Minh vẫn không đủ nhìn.

Bàn tay mang theo phật quang màu vàng của Huyền Minh chiếu sáng thiên địa, trực tiếp đánh bay Phương Cửu Nguyên.

Sau đó phật ấn chữ vạn biến mất, hóa thành âm tiết kỳ dị nổ vang, nhưng cũng

chỉ có một mình Liễu Vô Tiền có thể nghe được, lúc này hắn ôm đầu lui về phía sau.

Trong nháy mắt đánh lui ba võ giả Dung Thần Cảnh, uy thế Huyền Minh cực mạnh.

Nhưng vào lúc này, Lục Phiến Môn bỗng nhiên sinh ra khí tức kinh khủng.

Một bóng dáng áo đen từ trên trời giáng xuống, trong giây lát đánh một trảo về phía Huyền Minh.

Một trảo này đánh xuống giống như xé rách thiên địa, trong hư không xuất hiện năm đường vân màu đen, một chưởng của Huyền Minh trực tiếp vỡ vụn, nhưng hai tay hắn kết ấn, phật quang vô tận ngưng tụ thành hàng ma xử ném ra.

Người áo đen xuất ra một trảo, như Thiên Bằng cầm Long, lực lượng cường đại trực tiếp bóp nát hàng ma xử.

Một uy áp cực lớn truyền đến, cương khí vô tận nổ tung, bản thân Huyền Minh lùi về phía sau mấy bước, phật quang quanh thân đại thịnh, lúc này mới triệt tiêu lực lượng kia và miễn cưỡng dừng lại.

Lúc này trước mặt đám người Tô Tín chính là một trung niên mặc áo đen, tướng mạo lạnh lùng, khuôn mặt giống như đao gọt.

Hắn cho người ta ấn tượng khắc sâu nhất chính là ánh mắt lăng lệ như chim ưng cùng với khớp xương thật lớn nhưng đôi tay trắng noãn.

1.A Di Đà Phật, ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo quả nhiên danh bất hư truyền. Huyền Minh niệm một câu phật hiệu, trực tiếp quay người rời đi.

Lần này Huyền Minh tới không ôm hi vọng có thể mang Tô Tín rời đi.

Bên trong Lục Phiến Môn có ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo, trong thành Thịnh Kinh còn có các cao thủ hoàng cung đại nội, cho dù Thiết Ngạo không ra tay, người triều đình khác cũng không cho hắn mang theo Tô Tín rời đi.

Lần này Huyền Minh ra tay là vì Huyền Quan thỉnh cầu, thứ hai là muốn tỏ thái độ với bên ngoài, Thiếu Lâm tự bọn họ hoặc là nói là La Hán đường không phải tồn tại im lặng khi đệ tử bị giết.

Cho dù hiện tại không báo thù, tối thiểu cũng phải cho thấy thái độ, tuy kết quả cũng giống nhau.

Huyền Minh rời đi, một khí tức cường đại trong thành Thịnh Kinh cũng dần dần thu liễm.

Kỳ thật trong nháy mắt Huyền Minh thì bọn họ có thể trong thời gian nhanh nhất chạy tới Lục Phiến Môn cứu viện, nhưng không có ai ra tay.

Bởi vì bọn họ biết rõ trong Lục Phiến Môn còn có Thiết Ngạo, đều là Dương Thần Cảnh, nhưng người có thể tranh phong với

Thiết Ngạo lại đếm được trên đầu ngón tay, trong đó không có Huyền Minh.

Lúc này trong Lục Phiến Môn, đám người Phương Cửu Nguyên cung kính hành lễ với Thiết Ngạo, nói:

- Tham kiến đại nhân.

Có lẽ bọn họ dám đối nghịch với người Thiết gia nhưng không dám có chút bất kính với Thần Ưng Thiết Ngạo một tay sáng lập nên Lục Phiến Môn.

Việc này không chỉ phân thận và địa vị, càng là thực lực nghiền áp.

Tô Tín cũng cung kính thi lễ với Thiết Ngạo, đồng thời đang âm thầm đánh giá vị nhân vật truyền kỳ Lục Phiến Môn này.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 871 - Tranh Cử Tứ Đại Thần Bộ (1)

Thân là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, Thiết Ngạo tuyệt đối là nhân vật thần thủ hộ Đại Chu, Đại Chu có uy thế hiện tại cũng có quan hệ lớn với Thiết Ngạo.

Không nói tới quyền thế, Thiết Ngạo dùng thực lực liền có thể ngạo thị giang

hồ.

Thực lực Dương Thần Cảnh đỉnh phong, rất có thể đạt tới nửa bước Chân Vũ Cảnh.

Bởi vì bản thân Thiết Ngạo chính là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, cho nên hắn cố ý bảo Lục Phiến Môn hiện tại không nên đặt hắn vào giữa Địa Bảng.

Nếu không dùng thực lực Thiết Ngạo đủ để đứng tốp ba Địa Bảng.

Hơn nữa nghe nói xuất thân Thiết Ngạo không quan trọng, bắt đầu học tập võ công chỉ là một chiêu Ưng Trảo Công đơn giản

nhất mà thôi.

Nhưng Thiết Ngạo lại dựa vào võ công trụ cột Ưng Trảo Công một đường tu luyện tới Dương Thần, càng tu luyện Ưng Trảo Công tới mức xuất thần nhập hóa, có thể nói là thần tích.

Nhìn uy thế Thiết Ngạo vừa ra tay là biết rõ, ai còn có thể nói đó là Ưng Trảo Công?

Hiện tại đại bộ phận bộ đầu Lục Phiến Môn đều ưa thích vuốt vuốt hai viên thiết đảm rèn luyện lực đạo hai tay, kỳ thật chiêu này vừa bắt đầu chính là học từ Thiết Ngạo.

Liếc mắt nhìn mọi người chung quanh, Thiết Ngạo cố ý nhìn trên người Tô Tín một lúc, lúc này mới nói:

1.Đều vào đi thôi, vừa vặn hôm nay mọi người đến đông đủ, chúng ta nên chọn ra một vị tứ đại thần bộ mới.

Tất cả mọi người gật gật đầu, theo sau Thiết Ngạo đi vào trong phòng nghị sự lần nữa.

Sau khi nhập tọa, Thiết Ngạo trầm giọng nói:

1.Người được đề cử tứ đại thần bộ dự bị đều chuẩn bị vào kinh, dĩ vãng chúng ta chọn lựa tứ đại thần bộ dựa vào thực lực xếp đầu tiên.

2.Khi đó Lục Phiến Môn chúng ta cần phải động thủ khá nhiều, thậm chí không khác gì quân đội, nhưng hiện tại Trung Nguyên xem như vững chắc, tối thiểu còn tốt hơn năm đó nhiều lắm.

3.Cho nên lần này đề cử tứ đại thần bộ mới, năng lực làm đầu.

Sau khi nói xong lời này, Thiết Ngạo liền trực tiếp bảo mọi người rời đi.

Sắc mặt Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền biến thành khó coi.

Chỉ nhìn năng lực không nhìn thực lực, điểm ấy rõ ràng đang mang lại chỗ tốt lớn cho Tô Tín.

Luận năng lực, chuyện Tô Tín giải quyết trong hai năm qua không ai sánh bằng.

Nhưng bọn họ thật cũng không cho rằng Thiết Ngạo cố ý thiên vị Tô Tín.

Thiết Ngạo chấp chưởng Lục Phiến Môn nhiều năm như vậy, bất kể bản thân Lục Phiến Môn phát triển cũng tốt, hoặc là vì chính mình không bị nhân hoàng Đại Chu nghi kỵ cũng được, hắn tuyệt đối công bằng trong Lục Phiến Môn.

Kỳ thật bọn họ cũng biết, hiện tại Lục Phiến Môn cũng do Thiết Ngạo nói

chuyện, chỉ thiếu tứ đại thần bộ có năng lực.

Bây giờ không phải thời điểm Đại Chu vừa mới thành lập đất nước, khi đó thời điểm thực lực Đại Chu là cường đại nhất, thậm chí đủ để nghiền áp đại bộ phận tông môn đỉnh cấp.

Cho nên khi đó Lục Phiến Môn đồ tông diệt môn vô số, ngay cả Thiếu Lâm tự cũng không dám đứng ra lắm miệng một câu.

Vào thời đại đó, chấp chưởng giả Lục Phiến Môn đâu có giống như bây giờ, cần tính kế tới lui? Trực tiếp dùng thực lực san bằng là đủ.

Nhưng Thiết Ngạo quyết định quy củ thiên vị Tô Tín, nhưng Phương Cửu Nguyên trực tiếp liên lạc với Liễu Vô Tiền, lúc này bọn họ cần phải liên thủ, bất kể là ai đảm nhiệm tứ đại thần bộ mới, dù sao người này không thể là Tô Tín.

Dựa theo suy nghĩ của Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền, bọn họ nhất định đề cử vị trí tứ đại thần bộ là người giao hảo với mình đảm nhiệm.

Hiện tại xem ra không thể là như vậy, hai người bọn họ cạnh tranh không nổi, chỉ có thể liên hợp đề cử một người, như vậy mới có hi vọng cạnh tranh với Tô Tín.

Lục Phiến Môn đề cử vị trí tứ đại thần bộ rất thận trọng, cũng không phải không mặc cả.

Đầu tiên muốn trở thành tứ đại thần bộ thì ngươi phỉa có tư cách tứ đại thần bộ dự bị, đây là bước đầu tiên.

Thứ hai mới là năng lực và thực lực đạt tới yêu cầu, điểm này thực lực Tô Tín khá thấp nhưng công tích của hắn chiếm cứ ưu

thế lớn hơn các tứ đại thần bộ dự bị khác, cho nên Tô Tín nhất định sẽ chiếm ưu thế lớn.

Bước thứ ba là tam đại thần bộ chọn trúng người nào, một bước này bởi vì Phương Cửu Nguyên liên hợp Liễu Vô Tiền cho nên bọn họ chiếm cứ ưu thế.

Mà bước thứ tư cũng là một bước mấu chốt nhất, đó chính là cả tất cả bộ khoái

tổng bộ Lục Phiến Môn đều có quyền phiếu lợi, Lục Phiến Môn sẽ giao tư liệu tất cả tứ đại thần bộ dự bị cho mọi người xem, khi đó mọi người sẽ lựa chọn một người.

Căn cứ thực lực khác nhau, số phiếu không giống nhau, ví dụ bộ khoái cảnh giới Hậu Thiên một phiếu, Tiên Thiên Khí Hải Cảnh có hai phiếu, Linh Khiếu Cảnh ba phiếu, Thần Cung Cảnh bốn phiếu.

Bước thứ tư, Liễu Vô Tiền và Phương Cửu Nguyên vẫn còn có chút nắm chắc có thể thắng được Tô Tín.

Mặc dù thủ hạ bọn họ không có nhiều người như Thiết gia, nhưng vấn đề là Tô Tín lần này đắc tội với những truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu trung lập, bọn họ và thủ hạ của bọn họ sẽ không chọn Tô Tín.

Hơn nữa trong Lục Phiến Môn còn có phần đông bộ khoái cấp thấp trung lập, bọn họ cũng là một phần lực lượng rất lớn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 872 - Tranh Cử Tứ Đại Thần Bộ (2)

Vào thời điểm bỏ phiếu, đại đa số bọn họ đều chọn ủng hộ lão bộ đầu Lục Phiến Môn mà không phải Tô Tín.

Cho nên bởi như vậy, Phương Cửu Nguyên tối thiểu có tám phần nắm chắc bọn họ có thể ở thắng được bước này.

Kỳ thật Phương Cửu Nguyên vừa nghĩ như thế, lần này không thể suy yếu quyền lực trong tay Tô Tín nhưng cũng không tính có hại chịu thiệt.

Nếu Tô Tín ngoan ngoãn giao Giang Nam đạo ra, những truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu sẽ không trở mặt với Tô Tín, trở ngại uy thế Thiết gia, bọn họ nói không chừng còn có thể ném phiếu cho Tô Tín.

Hiện tại nha, dùng ngón chân cũng có thể nghĩ cẩn thận, phiếu của bọn họ ném cho ai cũng không ném cho Tô Tín.

Sau tứ đại thần bộ đề cử kỳ thật còn có một bước cuối cùng, đó chính là mang kết quả rõ ràng đưa cho Cơ Hạo Điển, lại cho hắn quyết định cuối cùng ai sẽ là tứ đại thần bộ.

Kỳ thật một bước cuối cùng không có ý nghĩa, chỉ có thể xem như thông tri với bệ hạ một chút, hắn sẽ phát thánh chỉ mà thôi, dù sao vị trí tứ đại thần bộ trọng yếu như vậy khẳng định cần phải trải qua hoàng đế quyết định.

Dựa theo quy luật dĩ vãng, chỉ cần ai thắng được ba bước trọng yếu nhất, ai sẽ là tứ đại thần bộ.

Tô Tín trừ bước thứ hai công tích chói mắt ra, cho dù là cửa ba phiếu của các thần bộ và tất cả bộ khoái Lục Phiến Môn đều chiếm hoàn cảnh xấu, hắn vô vọng đảm đương vị trí tứ đại thần bộ.

Lúc này Tô Tín lại không có để ý những việc này, đám người Phương Cửu Nguyên muốn tính toán thì cứ mặc bọn chúng tính toán, chuyện Huyền Minh đã sinh ra gợn sóng trên giang hồ.

Tổng thể giang hồ Trung Nguyên hiện tại tương đối bình tĩnh.

Ma đạo suy thoái, ngay cả Bạch Liên giáo kiêu ngạo nhất cũng không thường đi ra lắc lư, hiện tại cửu ngục tà ma có xu thế ngoi đầu lên, tối thiểu vẫn còn được tông môn chính đạo tha thứ.

Có lẽ có xung đột với các đại phái nhưng đã rất nhiều năm chưa từng xung đột chính thức.

Lúc này cường giả Dương Thần Cảnh hơn mười năm chưa ra tay, thủ tọa La Hán đường Thiếu Lâm tự ‘ Hàng Ma La Hán ’ Huyền Minh tự mình đến Lục Phiến Môn đòi hỏi công đạo, đây chính là một đại sự hiếm có.

Nhưng đáng tiếc vấn đề này đầu voi đuôi chuột.

Thiết Ngạo vừa ra tay, hai người chỉ giao thủ hai chiêu sau đó Huyền Minh liền rút đi, làm mọi người cảm giác còn chưa đủ nghiền.

Dầu gì cũng là Dương Thần Cảnh, như thế nào cũng phải chiến hơn vài chục hiệp mới rời đi?

Nhưng hai người không có đánh, nhưng người trên giang hồ cũng cũng biết, ân oán giữa Tô Tín cùng Thiếu Lâm tự tuyệt đối còn chưa xong, đối phương đã xuất động võ giả Dương Thần Cảnh, thái độ đã đủ rõ ràng.

Nửa tháng sau, những tứ đại thần bộ dự bị Lục Phiến Môn đều đi tới thành Thịnh Kinh.

Cường giả Lục Phiến Môn tụ tập, cho nên Thiết Ngạo cố ý bảo đám người Thiết Chiến an bài yến hội mời bọn họ dùng cơm tẩy trần, dù sao có chút tổng bộ đầu một đạo đã nhiều năm chưa tới thành Thịnh Kinh.

Nhiều người tới đây như vậy, Tô Tín tự nhiên cũng nhận được yến hội mời, ngồi ở bên cạnh đống người Thiết gia, bên cạnh hắn là Thiết Vô Tình.

Sau khi Côn Luân bí cảnh kết thúc, Thiết Vô Tình nên trở lại Ba Thục đạo.

Hiện tại vừa lúc có tranh cử tứ đại thần bộ, hắn liền lưu lại nhìn kết quả.

Nhìn thấy Tô Tín tới, Thiết Vô Tình âm thầm truyền âm nói:

1.Lần này ngươi có không ít đối thủ cạnh tranh, có hơn chín người, có chút thậm chí đã được trao tặng tư cách tứ đại thần bộ dự bị hơn hai mươi năm trước.

Tô Tín gật gật đầu, hắn không có giật mình.

Hơn hai mươi năm trước là lúc Đại Chu vừa mới lập thủ đô, khi đó Trung Nguyên còn không ổn định giống như hiện tại, một ít cường giả Lục Phiến Môn dễ dàng lập công.

Cho nên một ít bộ khoái thưởng Lục Phiến Môn công lao rất lớn nhưng cũng không thể trực tiếp trao tặng vị trí tứ đại thần bộ dự bị.

Tô Tín truyền âm nói:

- Giới thiệu cho ta những người này có địa vị gì, ta chưa xem tư liệu của bọn

họ.

Thiết Vô Tình nói:

1.Kỳ thật chín người này chỉ cần chú ý bốn người là đủ, năm người kia hoặc là thực lực và tư lịch cũng không đủ, hoặc là đã già, không có nhuệ khí cũng không muốn tranh giành vị trí tứ đại thần bộ, đến chỉ như qua đường mà thôi, bốn người còn lại mới có được thực lực và tư lịch cạnh tranh với ngươi.

Thiết Vô Tình chỉ vào một võ giả Dung Thần Cảnh nhìn như chất phác nhưng lại lộ ra nụ cười rất ngu đần.

1.Đó là tổng bộ đầu Kiếm Nam đạo, ‘ Thập Phương Bất Động ’ Uông Ly, lão nhân Lục Phiến Môn, chưởng quản Kiếm Nam đạo hơn mười năm, không xuất hiện một lần sai lầm, làm người trầm ổn, lời nói và việc làm cẩn thận.

Tô Tín gật gật đầu, đừng nhìn dáng vẻ Uông Ly ngu ngơ ngây ngốc vô hại, nhưng đối phương có thể làm tổng bộ đầu Kiếm Nam đạo hơn mười năm, không có chút sai lầm nào, điểm này không phải người bình thường có thể làm được.

Trong Đại Chu bốn mươi chín đạo, Kiếm Nam đạo là một trong số ít các đạo có hai tông môn đỉnh cấp.

Huống chi hai tông môn đỉnh cấp này chính là Dịch Kiếm Môn và Danh Kiếm Sơn Trang, là một trong trì kiếm ngũ phái, tương đối khó giải quyết.

Uông Ly có thể ở quản lý Kiếm Nam đạo ngay ngắn rõ ràng trước mặt hai tông môn đỉnh cấp, thực lực và thủ đoạn, thiếu một thứ cũng không được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 873 - Cường Giả Lục Phiến Môn Tụ Tập (1)

Thiết Vô Tình lại chỉ vào một người có tướng mạo lạnh lùng, ngồi ở giữa đám người và được rất nhiều bộ đầu lấy lòng, là võ giả Dung Thần Cảnh nhưng lại trầm mặc không nói:

1.Hắn là truy phong tổng bộ đầu ‘ Cực Trảm Đao ’ Bạch Công Phán. Thiết Vô Tình chỉ vào đầu mình, nói:

2.Thực lực người này rất mạnh, ta mới vào Lục Phiến Môn thì hắn chỉ là Thần Cung Cảnh đỉnh phong, nhưng chỉ dùng thời gian hơn mười năm,liền tấn thăng đến Dung Thần Cảnh, loại tốc độ này có thể nói kinh diễm, dường như đầu óc của hắn có vấn đề, ghét ác như thù đến mức cố chấp.

3.Một ít võ giả Lục Phiến Môn vốn có thể tiến hành chiêu an nhưng đều đụng phải hắn, chỉ cần người nọ đã từng làm qua vài chuyện ác đều bị Bạch Công Phán trực tiếp chém giết.

4.Hơn nữa cho dù là người Lục Phiến Môn, một khi bị hắn bắt được chân đau gì đó, làm ra vài chuyện trái pháp luật, hắn cũng sẽ không bỏ qua, bởi vì việc này hắn cũng đắc tội không ít người.

5.Nếu một khi đồng liêu Lục Phiến Môn lâm vào nguy cơ, hắn cũng không chút quan tâm lợi ích của mình, trực tiếp trước đi cứu viện, đồng thời cũng được rất nhiều người kính ngưỡng, người bên cạnh hắn đều là người nhận ân huệ của hắn.

6.Cho nên ta không thể nói người này có phải đại địch của ngươi hay không, dù sao người ủng hộ hắn cũng không ít.

Tô Tín híp mắt nhìn Bạch Công Phán.

Thiết Vô Tình nói người này rất cố chấp, nhưng Tô Tín lại cho rằng rất bình thường.

Cũng chỉ có những người cố chấp mới có thể đi xa.

Bạch Công Phán nếu không phải cố chấp, nói không chừng hắn còn đi không đến một bước này đây này.

Thiết Vô Tình chỉ vào võ giả mới hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo hào phóng đại khí nói:

1.Người này chính là tổng bộ đầu Giang Hoài đạo, ‘ Liệt Nhật Nguyên Long ’ Vũ Nguyên Xuân, Dung Thần Cảnh đỉnh phong, ngươi nhất phải cẩn thận chính là người này.

Sắc mặt Thiết Vô Tình nghiêm trọng nói:

1.Người này từng cạnh tranh vị trí tứ đại thần bộ với Phương Cửu Nguyên, đáng tiếc bại trận.

2.Nhưng hắn là huynh đệ kết nghĩa của tổng minh chủ Giang Hoài đạo Tam Giang Thủy Bộ ‘ Lăng Vân đao ’ Long Thiên Khiếu, hắn có căn cơ cực kỳ vững chắc tại Giang Hoài đạo.

3.Hơn nữa hắn có tư cách lão nhân trong Lục Phiến Môn, hiện tại hắn nắm giữ tài nguyên tuyệt đối vượt quá ngươi tưởng tượng, người này là một trong những đại địch của ngươi.

Cuối cùng Thiết Vô Tình lại chỉ vào một võ giả thấp ục ịch béo giống như chưởng quầy quán rượu, nói:

1.Người này là tập sự tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, ‘ Tiếu Diện Diêm La ’ Ân Vô Thường.

1.Ngươi cẩn thận người này một chút, người này làm việc âm tàn độc ác, lúc trước gia nhập Lục Phiến Môn đã nằm vùng tại Đại Tấn, trực tiếp dùng độc kế làm mấy công hầu Đại Tấn tàn sát lẫn nhau, lại châm ngòi một hoàng tử tạo phản, thủ đoạn lăng lệ ác liệt.

2.Hắn cũng là lão nhân Lục Phiến Môn nhưng ở phương diện uy vọng lại kém Vũ Nguyên Xuân một bậc, dù sao hắn là tập sự tổng bộ đầu, phần lớn thời gian cũng phải ẩn núp trong bóng tối.

Tô Tín gật gật đầu, mấy người này không ai là kẻ đơn giản, trọng yếu nhất bọn họ đều là võ giả Dung Thần Cảnh, tối thiểu đại bộ phận võ giả Lục Phiến Môn xem ra, võ giả Dung Thần Cảnh thế nào cũng đáng tin cậy hơn Tô Tín chỉ là võ giả Hóa Thần Cảnh.

Cho dù Tô Tín không đắc tội những truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu, đoán chừng tỷ lệ những người kia lựa chọn chính mình cũng không lớn.

Sau khi yến hội bắt đầu, Tô Tín yên tĩnh đánh giá mấy người khác.

Uông Ly bề ngoài giống như chất phác nhưng bất động như núi, rất trầm ổn, dáng vẻ không thèm quan tâm.

Bạch Công Phán lại có dáng vẻ chớ lại gần, cũng hờ hững với những người lấy lòng.

Chỉ có hai người Vũ Nguyên Xuân cùng Ân Vô Thường nhìn như bình thường.

Có thể nói Vũ Nguyên Xuân là một trong những người có uy vọng nhất, cho nên hắn trực tiếp hào sảng bắt đầu đi kết giao với các bộ đầu tổng bộ Lục Phiến Môn, muốn bọn họ trực tiếp đề cử mình trong lúc diễn ra tranh cử.

Tuy Ân Vô Thường cũng muốn kết giao những người này nhưng không biết làm sao Ân Vô Thường là ‘ Tiếu Diện Diêm La ’ uy danh quá mạnh, mọi người ngồi với hắn đều có cảm giác không thích ứng.

Ân Vô Thường lúc trước làm ra vài đại sự nhưng hiển nhiên đám người chỉ

dám đứng xa mà nhìn hắn.

Ân Vô Thường cũng lơ đễnh, trên mặt vẫn nở nụ cười ầm áp.

Yến hội tiến hành đến một nửa, Thiết Ngạo chỉ tới một lần, chỉ nói với bọn họ biết đề cử tứ đại thần bộ sẽ chính thức bắt đầu vào ba ngày sau.

Kỳ thật thời gian ba ngày này chính là dùng cho mọi người bỏ phiếu, ngươi có thể đạt được bao nhiêu người ủng hộ vậy thì xem chính ngươi.

Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền liếc nhau, đi về phía Vũ Nguyên Xuân.

Kỳ thật bọn họ cũng không phải ủng hộ Vũ Nguyên Xuân, cũng không phải bất cứ người nào trong bốn người Vũ Nguyên Xuân, mà là trong năm người còn lại.

Bốn người Vũ Nguyên Xuân đều có thực lực và thế lực mạnh nhất trong tứ đại thần bộ dự bị, như Vũ Nguyên Xuân, bản thân hắn không kém tứ đại thần bộ bao nhiêu, lúc trước cũng chỉ bại bởi Phương Cửu Nguyên một bậc, lúc này mới không trở thành tứ đại thần bộ mà thôi.

Dùng thực lực của bọn họ, đương nhiên không có khả năng đi nương tựa đám người Phương Cửu Nguyên.

Nhưng lần này Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền cũng hơi có chút bất đắc dĩ, nếu bọn họ không nâng một người thượng vị, căn bản không đấu lại Tô Tín.

Nếu như vậy, hai người thương lượng một chút liền quyết định không ủng hộ người mình, mà là trực tiếp lựa chọn ủng hộ Vũ Nguyên Xuân thực lực mạnh nhất, thế lực lớn nhất trong bốn người.

Bởi như vậy một khi trở Vũ Nguyên Xuân thành tứ đại thần bộ, khẳng định sẽ liên hợp với bọn họ, nếu không căn bản không cách nào chống cự Thiết gia.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 874 - Cường Giả Lục Phiến Môn Tụ Tập (2)

1.Vũ huynh, ngươi đã nhiều năm chưa tới thành Thịnh Kinh, đợi đến lúc yến hội kết thúc, hai người chúng ta cố ý chuẩn bị tiệc rượu, một mình mời ngươi dùng cơm tẩy trần.

Phương Cửu Nguyên cười ha hả nói.

Vũ Nguyên Xuân sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Lần này tranh đoạt bổ nhiệm tứ đại thần bộ mới, Vũ Nguyên Xuân mang theo quyết tâm nhất định phải có.

Lần trước hắn bại trong tay Phương Cửu Nguyên, chẳng lẽ lần này hắn bại trong tay tiểu bối sao?

Mặc dù Vũ Nguyên Xuân có chín thành nắm chắc lấy được vị trí tứ đại thần bộ vị, nhưng đám người Tô Tín có uy thế quá mãnh liệt, hắn cũng có chút bận tâm.

Nhưng hiện tại Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền chủ động nói với hắn lời này, cho dù ngu xuẩn cũng hiểu trong đó có ý vị như thế nào, nội tâm Vũ Nguyên Xuân mừng rỡ.

Có hai người bọn họ ủng hộ, tranh đoạt tứ đại thần bộ lần này đã xem như nắm chắc.

Sau khi yến hội kết thúc, Vũ Nguyên Xuân lại bỗng nhiên đi tới, nâng chén nói với Tô Tín:

1.Tô đại nhân, ngươi là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, xem như tương đối gần với Giang Hoài đạo, về sau có chuyện gì Tô đại nhân ngươi cứ mở miệng là được, chỉ cần có thể giúp đỡ, Vũ Nguyên Xuân ta nhất định hết sức hỗ trợ.

Những người khác hơi có vẻ kinh ngạc nhìn Vũ Nguyên Xuân, hắn có ý gì, thời điểm này còn lấy lòng Tô Tín?

Tô Tín chỉ thản nhiên nói:

- Hảo ý của Vũ đại nhân tại hạ tâm lĩnh, nhưng ta sẽ không dùng cơ hội này.

Đương nhiên Vũ Nguyên Xuân sẽ không cố ý tới lấy lòng Tô Tín, nói là hắn lấy lòng, còn không bằng nói là thị uy thích hợp hơn.

Lần này Tô Tín trở thành một trong tứ đại thần bộ, dù Giang Nam đạo xảy ra chuyện gì thì hắn cũng không cần Vũ Nguyên Xuân tới hỗ trợ.

Hắn nói lời này chẳng phải Tô Tín nhất định không chiếm được vị trí tứ đại thần bộ?

Nhìn thấy Tô Tín cự tuyệt, Vũ Nguyên Xuân cũng lơ đễnh, hắn chỉ nhún vai rời

đi.

Sau khi yến hội kết thúc, mọi người trực tiếp rời đi, Tô Tín đắc tội những truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu lúc trước lại dùng ánh mắt trào phúng nhìn Tô Tín.

Lần trước ngươi không muốn nhường Giang Nam đạo, kết quả hiện tại thì thế nào? Ngươi chưa chắc ngồi lên vị trí tứ đại thần bộ vị.

Đương nhiên Tô Tín không có để ý tới bọn họ, trong khoảng thời gian này vẫn làm việc theo ý mình, cũng không giống như Vũ Nguyên Xuân cùng Ân Vô Thường lần lượt bái phỏng đồng liêu trước kia.

Đợi đến ngày cuối cùng cử hành tranh cử tứ đại thần bộ, Tô Tín đi dò xét thành Thịnh Kinh một vòng, cảm giác không có gì dị thường liền chuẩn bị đi vào quán

rượu bình thường ăn cơm.

Trong khoảng thời gian này cao thủ Lục Phiến Môn tụ tập tại đây, chỉ có kẻ chán sống mới dám nháo sự tại thành Thịnh Kinh vào lúc này.

Tô Tín vừa bước vào quán rượu liền nhìn thấy một người quen đang ở trong quán rượu, chính là tổng bộ đầu Kiếm Nam đạo ‘ Thập Phương Bất Động ’ Uông Ly.

Nhìn thấy Tô Tín đến đây, Uông Ly liền vội vàng phất tay cười nói:

- Tô đại nhân cùng ăn chứ?

Tô Tín cười cười, cũng ngồi đối diện Uông Ly.

Uông Ly làm người rất thú vị, hắn đến tranh cử tứ đại thần bộ, kết quả lại không quan tâm chút nào.

Như Vũ Nguyên Xuân và Ân Vô Thường trong khoảng thời gian này đều dùng thu mua nhân tâm, Bạch Công Phán lại không nhúc nhích, người này như hai thái cực, cho dù người ủng hộ hắn nhiều, đoán chừng đám người Thiết Chiến cũng sẽ không cho hắn đảm đương tứ đại thần bộ.

Nhưng Uông Ly dù là tư lịch hay thực lực đều tính là nhất đẳng, kết quả hắn lại không lên tiếng thu mua nhân tâm, ba ngày qua hắn đi dạo trong thành Thịnh Kinh, vui chơi giải trí, tiếp mấy bằng hữu cũ và nói chuyện phiếm, xem như trực tiếp buông bỏ.

Tô Tín kính Uông Ly một chén rượu, cười hỏi:

1.Uông đại nhân không đi ôn chuyện với những đồng liêu cũ sao, thời điểm tranh cử nhờ bọn họ ném phiếu cho ngươi?

Uông Ly cười tủm tỉm nói:

- Chẳng phải Tô đại ngươi cũng không đi sao?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Ta không giống, căn cơ ta tại tổng bộ Lục Phiến Môn quá nhỏ bé, trừ người Thiết gia thì không ai ủng hộ ta.

2.Huống chi lúc trước ta đắc tội bọn chúng quá ác, cho dù chủ động đi lấy lòng, ta đoán người ta cũng không xem ta là chuyện gì quan trọng, đã như vậy ta còn phí khí lực làm gì?

Uông Ly vừa cười vừa nói:

1.Lý do của ta cũng giống như tuổi của Tô đại nhân, bởi vì không cần thiết.

2.Ta là người rất tự biết người, vị trí tứ đại thần bộ không đến lượt ta, lần này ta tới chỉ góp mặt cho có mà thôi.

3.Cho nên ta an phận một chút mới tốt, tránh chọc người ta chê cười.

Tô Tín kinh ngạc nhìn Uông Ly, trong tứ đại thần bộ dự bị, có thể nói trừ Bạch Công Phán, những người khác dù cho biết rõ

chính mình không có bao nhiêu cơ hội ngồi lên vị trí kia cũng sẽ có chút ý kiến, trong khoảng thời gian này cũng có chút ít động tác.

Nhưng Uông Ly có cơ hội rất lớn nhưng lại lựa chọn bỏ qua, việc này đúng là thú vị.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 875 - Bắt Đầu Tranh Cử (1)

Uông Ly cười tủm tỉm nhìn Tô Tín, nói:

1.Tô đại nhân ngươi nên biết danh hiệu của ta là ‘ Thập Phương Bất Động ’, có người nói ta là làm việc vững vàng, nhưng kỳ thật ta chẳng qua hiểu nên làm chuyện gì, không nên làm chuyện gì mà thôi.

2.Nhiều tứ đại thần bộ dự bị như vậy, có thể xuất đầu đều có đủ ưu điểm và khuyết điểm, ví dụ như năng lực Tô tổng bộ đầu ngươi, tư lịch của Vũ Nguyên Xuân…

3.Nhưng Uông Ly ta lại vững vàng nhất, xem ra không có khuyết điểm gì, nhưng đồng thời cũng không có ưu điểm gì.

4.Cho nên tính cách giống như ta, làm tổng bộ đầu một đạo cũng đã là rất cao, tứ đại thần bộ giám thị cả Đại Chu, ta không chơi nổi.

Tô Tín hơi ngạc nhiên một ít, vị tổng bộ đầu Kiếm Nam đạo này cũng không biết rộng rãi hay nhìn rõ, dù sao hắn không phải loại người lòng tham không đáy.

Loại người này làm việc có lẽ không chiếm được tiện nghi, nhưng chắc chắn sẽ không ăn thiệt thòi.

Tô Tín trò chuyện với Uông Ly hai câu liền rời đi, hôm sau mới là lúc bắt đầu chính thức tranh cử vị trí tứ đại thần bộ.

Trong phòng nghị sự tổng bộ Lục Phiến Môn, chỉ có võ giả Hóa Thần Cảnh trở lên mới có tư cách đi vào, các bộ khoái còn lại đang đứng ngoài chờ.

Thiết Ngạo trầm giọng nói:

1.Điểm công tích trong ba năm gần đây của chín vị tổng bộ đầu Lục Phiến Môn có tư cách thần bộ dự đều ở đây, các vị nhìn xem, sau đó quyết định đề cử ai tới đảm nhiệm vị trí tứ đại thần bộ.

Tất cả nhiệm vụ của Lục Phiến Môn đều thống kê dựa vào điểm công tích, bộ đầu đồng cấp không thể xem xét, chỉ có cấp bậc tứ đại thần bộ mới có tư cách tra xét điểm công tích của đối phương.

Thiết Ngạo chỉ bằng điểm công tích thu hoạch trong gần ba năm cũng không phải thiên vị Tô Tín, mà là quy củ từ khi thành lập Lục Phiến Môn, ý tứ chính là không thể dựa vào tiền dành dụm của công lao ngày xưa, nếu không cho dù trước kia ngươi đạt được nhiều công lao hơn nữa cũng vô dụng.

Cho nên một ít bộ khoái mang điểm công tích của chín người trong ba năm gần đây lên, mọi người lập tức hít sâu một hơi, dùng ánh mắt không dám tin nhìn sang Tô Tín.

Tô Tín là tiểu bối vừa mới vào Lục Phiến Môn không tới mấy năm, vậy mà đạt được hai mươi ba vạn điểm công tích, một ít truy phong tổng bộ đầu ở đây cả đời thậm chí còn không kiếm được nhiều điểm công tích như vậy.

Kỳ thật trong bọn họ người có nhiều điểm công tích nhất là Bạch Công Phán mới đúng.

Dù sao hắn nổi danh không chịu ngồi yên, chỉ cần Lục Phiến Môn có nhiệm vụ hắn sẽ đi làm, cho nên hắn là truy phong tổng bộ đầu trực thuộc quản lý của tổng bộ Lục Phiến Môn, nhưng quanh năm lại không nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Cho nên trong chín tứ đại thần bộ dự bị, điểm công tích của Tô Tín là cao nhất, tiếp theo là Bạch Công Phán, thứ ba là Ân Vô Thường thân là tập sự tổng bộ đầu.

Như Vũ Nguyên Xuân và Uông Ly là tổng bộ đầu một đạo, bọn họ thu hoạch được rất ít điểm công tích.

Như vậy cũng công bằng, dù sao làm tổng bộ đầu một đạo dùng ổn làm chủ, như Cừu Bách Xuyên, căn bản chính là thổ hoàng đế.

Mà truy phong tổng bộ đầu và tập sự tổng bộ đầu thường xuyên phải ra tuyến đầu bán mạng, cho dù là võ giả Nguyên Thần Cảnh cũng có nguy hiểm phải chết, cho nên đãi ngộ tự nhiên cao, cho điểm công tích cũng nhiều.

Mọi người biết bước này không có ý nghĩa, trải qua chuyện lần trước, Tô Tín gần như khó có khả năng dựa vào điểm công tích kéo phiếu.

Đối với những võ giả trung lập mà nói, bọn họ tự nhiên hi vọng có một người có năng lực và thực lực lên đảm nhiệm tứ đại thần bộ.

Nhưng nếu như người này đã từng đắc tội bọn họ, kết quả đương nhiên sẽ sửa

lại.

Cho nên cái gọi là điểm công tích trọng yếu nhất, chủ yếu vẫn phải cho hoàng đế xem, là một trong những điều kiện chọn tứ đại thần bộ.

1.Nói đi, các ngươi chuẩn bị đề cử ai đảm đương tứ đại thần bộ. Thiết Ngạo trầm giọng nói.

Thiết Chiến lập tức nói:

2.Ta đề cử Tô Tín tiếp nhận vị trí tứ đại thần bộ, mấy năm qua, Tô Tín làm ra công tích tại Giang Nam đạo rõ như ban ngày, dùng thực lực Thần Cung Cảnh liền hoàn thành việc Dung Thần Cảnh không xử lý được.

3.Hơn nữa Tô Tín tiếp nhận tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, lại quản lý thành Thịnh Kinh ngay ngắn rõ ràng.

4.Một Giang Nam đạo khó giải quyết nhất trong Đại Chu bốn mươi chín đạo, một là đô thành thành Thịnh Kinh.

5.Tô Tín có thể thống trị hai nơi này rất tốt, hiện tại trực tiếp quản lý sự vụ Bắc

Nguyên đạo, việc này đủ chứng minh thực lực Tô Tín.

1.Cho nên ta quyết định đề cử Tô Tín làm tứ đại thần bộ mới của Lục Phiến

Môn.

Các bộ khoái Lục Phiến Môn liền hiểu lời nói và lập trường của Thiết Chiến, những thứ này cuối cùng cũng đưa lên cho hoàng đế xem.

Phải nói lựa chọn tứ đại thần bộ, thái độ ba người bọn họ thật ra chính yếu nhất, trong điều kiện tiên quyết Thiết Ngạo bảo trì trung lập, thái độ bọn họ liền đại biểu thái độ cao tầng Lục Phiến Môn.

Phương Cửu Nguyên đứng nói:

1.Ta đề cử Vũ Nguyên Xuân tiếp nhận tứ đại thần bộ, Vũ Nguyên Xuân là lão nhân của Lục Phiến Môn, ngày xưa đã từng đảm đương truy phong tổng bộ đầu, tập sự tổng bộ đầu, rồi sau đó lại đảm nhận vị trí tổng bộ đầu Giang Hoài đạo, có thể nói đã biết rõ tất cả chức quyền trong Lục Phiến Môn một lần.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 876 - Bắt Đầu Tranh Cử (2)

Hơn nữa Vũ Nguyên Xuân làm tổng bộ đầu Giang Hoài đạo, Giang Hoài đạo không xảy ra chuyện gì lớn, việc này càng chứng minh năng lực Vũ Nguyên Xuân.

Hiện tại Lục Phiến Môn chúng ta dùng năng lực làm đầu, cho nên ta cảm giác do tổng bộ đầu kinh nghiệm phong phú, làm việc trầm ổn như Vũ Nguyên Xuân mới phù hợp.

Có ít người làm việc quá cấp tiến, có lẽ trùng hợp giải quyết được việc, nhưng cứ thế mãi chỉ sợ xảy ra nhiễu loạn lớn ah.

Phương Cửu Nguyên nói lời này nhìn Tô Tín, Thiết Chiến hừ lạnh một tiếng.

Phương Cửu Nguyên chỉ hươu bảo vượn, hắn nói có người làm việc cấp tiến, rõ ràng đang nói Tô Tín.

Sau khi Phương Cửu Nguyên nói xong, Liễu Vô Tiền cũng tỏ thái độ ngya, cũng khen Vũ Nguyên Xuân một hồi, nói Vũ Nguyên Xuân không thể làm tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn chính là tổn thất của Lục Phiến Môn.

Sau khi kết thúc vòng này, bộ khoái Lục Phiến Môn cũng ghi chép lý do và lập trường của bọn họ rõ ràng, chuẩn bị giao cho bệ hạ.

Phía dưới không phải tất cả mọi người đều cao hứng, tối thiểu Ân Vô Thường vẫn treo nụ cười trên mặt lại biến thành âm trầm.

Trong chín tên tứ đại thần bộ dự bị, đại đa số đều muốn làm tứ đại thần bộ,

nhưng khát vọng mãnh liệt như thế, chỉ sợ trừ Vũ Nguyên Xuân thì còn lại chính là

hắn.

Kỳ thật đám người Ân Vô Thường và Vũ Nguyên Xuân xem như nhân vật cấp nguyên lão của Lục Phiến Môn, lúc Lục Phiến Môn mới thành lập đã ngồi địa vị cao.

Chỉ có điều lúc trước là Vũ Nguyên Xuân cùng Phương Cửu Nguyên tranh đoạt vị trí tứ đại thần bộ, hắn lúc trước không có cầm được tư cách tứ đại thần bộ dự bị.

Hiện tại thật vất vả có một cơ hội, kết quả tại công tích và quyền lực trong tay lại không bằng tiểu bối Tô Tín vừa mới gia nhập Lục Phiến Môn.

Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền lại đứng ra ủng hộ Vũ Nguyên Xuân, việc này làm Ân Vô Thường tức giận nhưng không thể làm gì.

Sau khi ba người Thiết Chiến đều hoàn thành tỏ thái độ, kế tiếp mới là khâu cuối cùng trong tranh cử tứ đại thần bộ, tất cả bộ đầu bộ khoái tổng bộ Lục Phiến Môn bắt đầu bỏ phiếu.

Lục Phiến Môn cũng không có bỏ phiếu nặc danh, tên của chín người đều viết lên một cái rương, người tiến lên ném một phiếu vào, hoàn toàn là công khai hóa.

Với tư cách người Lục Phiến Môn, muốn đứng thành hàng phải đứng quang minh chính đại, lén lút sẽ làm người ta cảm thấy trơ trẽn.

Kết quả cho dù mọi người không cần cố ý kiểm phiếu cũng có thể nhìn ra ai là người nhiều phiếu nhất.

Tuy người Thiết gia đều dồn phiếu cho Tô Tín, nhưng dù sao tâm phúc Thiết gia chiếm cứ số ít, đại lượng bộ khoái cấp thấp vẫn ném phiếu cho Vũ Nguyên Xuân, việc này làm gương mặt Vũ Nguyên Xuân luôn nở nụ cười vui vẻ.

Hắn làm tổng bộ đầu Giang Hoài đạo an an ổn ổn vài chục năm, kỳ thật cũng xem như ẩn nhẫn.

Hắn chờ vị trí này vài chục năm, rốt cuộc cũng tới tay.

Vũ Nguyên Xuân cũng không đắc ý quên hình, ngược lại hắn rất khách khí với các bộ đầu Hóa Thần Cảnh.

Hôm nay hắn là một trong tứ đại thần bộ, thế lực của hắn cũng nhỏ bé nhất trong bốn người.

Tâm phúc chân chính của hắn đều ở Lục Phiến Môn Giang Hoài đạo, còn lại như truy phong tổng bộ đầu cùng tập sự tổng bộ đầu các nơi, còn có người Lục Phiến Môn các đạo, bọn họ nhiều nhất chỉ xem như đi lại tương đối gần với Vũ Nguyên Xuân, cũng có thể xem như người ngoài.

Cho nên hiện tại Vũ Nguyên Xuân chuẩn bị bắt tay vào mời chào tâm phúc.

Sau khi có kết quả bỏ phiếu, quả nhiên nhân số ủng hộ Vũ Nguyên Xuân nhiều nhất, sắc mặt Thiết Chiến đã biến thành màu đen.

Hai người Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền cũng làm rất tuyệt, thà rằng không ủng hộ người một nhà ngồi lên vị trí này cũng không cho người Thiết gia ngồi lên vị trí này.

Nhưng không thể không nói, một chiêu này không phải âm mưu, mà là dương mưu rất trực tiếp.

Công tích và quyền lực trong tay Tô Tín cộng thêm Thiết gia ủng hộ, hoàn toàn có thể không đặt người ủng hộ Phương Cửu

Nguyên và Liễu Vô Tiền vào trong mắt.

Nhưng vấn đề bọn họ quay sang ủng hộ lão nhân như Vũ Nguyên Xuân, lại đạt được rất nhiều bộ khoái cấp thấp Lục Phiến Môn tán thành, chuyện này không phải Tô Tín vừa gia nhập Lục Phiến Môn vài năm có thể lay động.

Vào lúc đại cục đã định, phần đông bộ đầu Lục Phiến Môn lần lượt tiến lên chúc mừng, đồng thời lộ ra vẻ châm chọc nhìn sang Tô Tín.

Bọn họ cũng không quên mấy ngày trước Tô Tín đe dọa bọn họ, hắn cầm vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo không buông.

Hiện tại tốt rồi, không ai đoạt vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo, nhưng đồng thời ngươi cũng không kiếm được vị trí tứ đại thần bộ.

Vũ Nguyên Xuân cũng không phải cố ý nhắm vào Tô Tín, hắn xem ra, đại cục đã định, với tư cách tân tấn tứ đại thần bộ, hắn nhất định phải cho Thiết gia mặt mũi.

Cho nên Vũ Nguyên Xuân trực tiếp đi đến trước người Tô Tín và chắp tay nói:

1.Tô đại nhân không cần chú ý, ngươi tuổi này đã có được tư cách tứ đại thần bộ dự bị, phải biết rằng khi ta bằng Tô đại nhân hiện tại cũng chỉ mới gia nhập Lục Phiến Môn mà thôi.

2.Vị trí tứ đại thần bộ ngày sau, ta dám cam đoan, chắc chắn sẽ có một chỗ cho Tô đại nhân.

Tô Tín cười cười nói:

1.Vì sao phải chờ tới ngày sau? Ta hiện tại muốn trở thành một trong tứ đại thần bộ còn không được sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 877 - Đại Cục Đã Định (1)

Vũ Nguyên Xuân dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Tô Tín, không biết hắn lấy tự tin ở nơi nào.

Hiện tại đại cục đã định, cũng chỉ kém một bước chờ thánh chỉ sắc phong mà thôi, hắn cũng không cần phải tranh luận với Tô Tín làm gì.

Bộ khoái Lục Phiến Môn cũng ghi chép tình huống kỹ càng sau đó lập tức mang đến hoàng cung.

Kỳ thật quá trình này chỉ là một bước thủ tục mà thôi, trong tranh cử tứ đại thần bộ, Cơ Hạo Điển luôn luôn không can thiệp vào.

Nhưng điều kiện tiên quyết nếu có thể cam đoan tuyệt đối công chính, đừng xuất hiện tấm màn đen là được.

Kỳ thật việc này là nhắm vào Thiết gia, dù sao chỉ cần Thiết Ngạo nhúng tay tranh cử, vậy ngươi có tư cách già dặn, nhiều người ủng hộ hơn nữa cũng vô dụng.

Bộ khoái Lục Phiến Môn ghi chép kết quả, Vũ Nguyên Xuân không thể nghi ngờ là xếp vị trí đầu tiên, trong ba thần bộ có hai người ủng hộ hắn, việc này đã đủ lý do.

Bộ khoái và bộ đầu tổng bộ Lục Phiến Môn đều ủng hộ hắn, cho dù công tích và quyền lực trong tay hắn hiện tại kém Tô Tín một bậc cũng không ảnh hưởng toàn cục.

Bộ khoái Lục Phiến Môn một đường đưa kết quả tranh cử tứ đại thần bộ vào

trong hoàng cung, cũng bày ra trước mặt Cơ Hạo Điển.

Sau khi xem kết quả, Cơ Hạo Điển cười cười nói:

1.Xem ra Tô Tín không được nhân tâm trong Lục Phiến Môn ah. Đường Hiển đứng bên cạnh cẩn thận nói:

2.Dù sao Tô đại nhân cũng trẻ tuổi ah, căn cơ trong Lục Phiến Môn quá nhỏ bé.

3.Trẻ tuổi? Ha ha.

Cơ Hạo Điển cười cười không rõ lắm, kết quả hắn ghi vài nét bút và giao cho Đường Hiển, nói:

- Ngươi đi tới Lục Phiến Môn tuyên chỉ đi.

Đường Hiển tiếp nhận nhìn một lần, lập tức ngẩn người.

Cơ Hạo Điển nhíu mày nói:

- Có vấn đề gì sao?

Đường Hiển vội vàng lắc lắc đầu nói:

- Không có, lão nô sẽ đi.

Lúc này hào khí trong Lục Phiến Môn vô cùng nhẹ nhõm, một đám võ giả vây quanh chúc mừng Vũ Nguyên Xuân, cũng có ý kết giao tân tấn tứ đại thần bộ một phen.

Đồng thời thái độ của Vũ Nguyên Xuân cũng không có ngạo mạn, ngược lại bày ra dáng vẻ chiêu hiền đãi sĩ thu mua nhân tâm.

Uông Ly tiến tới trước mặt Tô Tín, nói:

- Tô tổng bộ đầu, ngươi đúng là đầy khí phách, nhìn dáng vẻ Ân Vô Thường

kìa, Tiếu Diện Diêm La hiện tại cũng muốn biến thành Hắc Diện Diêm La.

Tâm tình của Ân Vô Thường hiện tại thật sự không tốt, đồng thời là lão nhân Lục Phiến Môn nhưng Vũ Nguyên Xuân bại một lần, hắn lại bại hai lần.

Trừ phi tứ đại thần bộ lại có một người chết ngoài ý muốn, nếu không hắn không có thêm cơ hội thượng vị.

Tô Tín cười cười không sao cả, nói:

1.Có được là hạnh của ta, mất đi là mệnh của ta, có nhiều thứ ngươi có chém giết cũng không phải của ngươi, cũng không thuộc về ngươi.

Uông Ly dựng ngón cái với Tô Tín, nói:

- Quả nhiên Tô tổng bộ đầu nhìn thấu triệt, lòng dạ khí phách không thể chê.

Vào lúc hắn chuẩn bị trò chuyện với Tô Tín hai câu, cửa lớn Lục Phiến Môn bị đẩy ra, Đường Hiển dẫn người đi tới.

Hai mắt mọi người tỏa sáng, vội vàng nghênh đón.

Đường Hiển cất cao giọng nói:

- Người Lục Phiến Môn tiếp chỉ!

Tất cả mọi người nghiêm túc, đứng vững chờ đợi Đường Hiển đọc thánh chỉ.

Xuất ra thánh chỉ, Đường Hiển dùng giọng nói sắc lạnh nói:

1.Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết, người kế nhiệm vị trí tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh Tô Tín!

Vừa dứt lời, trong Lục Phiến Môn lâm vào yên tĩnh.

Vũ Nguyên Xuân vừa định tiến lên tiếp chỉ, bước chân của hắn dừng lại giữa

không trung, vẻ mặt vẻ kinh hãi nhìn Tô Tín.

Đây là tình huống gì? Bệ hạ gần đây không nhúng tay vào sự vụ Lục Phiến Môn, tại sao khâm điểm Tô Tín trở thành tứ đại thần bộ?

Hắn hao tổn tâm cơ đi tới nước này, kết quả bệ hạ lại bỗng nhiên thay đổi, vậy mà khâm điểm Tô Tín thượng vị, việc này tính là cái gì? Khỉ làm xiếc sao?

Vũ Nguyên Xuân lúc này nói:

1.Đường công công, có phải bệ hạ nhìn lầm cái gì hay không? Sắc mặt Đường Hiển trầm xuống:

2.Vũ đại nhân, chẳng lẽ ngươi nghi ngờ bệ hạ sao?

Vũ Nguyên Xuân tự biết nói lỡ, hắn vội vàng nói:

1.Ta không phải có ý này, ta nói người Lục Phiến Môn ủng hộ ta nhiều nhất, có phải kết quả đưa lên cho bệ hạ có sai lầm hay không?

Thiết Chiến lạnh lùng nhìn hắn, Vũ Nguyên Xuân cũng thật sự sốt ruột, nói cái gì cũng dám nói.

Chuyện trọng yếu như vậy, nếu Lục Phiến Môn có sai lầm gì đó, chẳng phải Lục Phiến Môn bọn họ quá phế vật hay sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 878 - Đại Cục Đã Định (2)

Đường Hiển hừ lạnh nói:

1.Tô đại nhân chính là tứ đại thần bộ do bệ hạ khâm điểm, chẳng lẽ ý kiến Lục Phiến Môn ngươi còn có thể hơn bệ hạ? Vũ đại nhân có bất mãn gì, có thể trực tiếp đi tìm bệ hạ.

Vũ Nguyên Xuân biệt khuất chắp tay nói:

- Thần không dám!

Nói xong, Vũ Nguyên Xuân trực tiếp quay người rời đi, hắn không có mặt mũi lưu lại nơi này.

Hơn nữa những bộ đầu Lục Phiến Môn còn lại vô cùng xấu hổ, cho dù như thế nào bọn họ cũng không nghĩ tới, cuối cùng lại là Tô Tín thu được vị trí này.

- Tô đại nhân, tới tiếp chỉ đi.

Đường Hiển cười tủm tỉm nói một câu, cũng không nhìn ra mấy ngày trước hắn còn tra thuốc nhỏ mắt Tô Tín trước mặt Cơ Hạo Điển.

Tô Tín đi qua tiếp chỉ, Uông Ly ngồi bên cạnh hắn im lặng.

Vừa rồi Tô Tín nói cái gì có được là hạnh của ta, mất đi là mệnh của ta, có nhiều thứ đoạt cũng không thể đoạt, hắn còn tưởng rằng Tô Tín nói chính mình.

Kết quả hiện tại xem ra, Tô Tín rõ ràng đang nói Vũ Nguyên Xuân mới đúng.

Nhưng hắn nghĩ mãi mà không rõ, rốt cuộc Tô Tín làm sao lại biết bệ hạ có thể nhúng tay vào sự vụ Lục Phiến Môn, đây chính là chuyện chưa xảy ra từ khi thành lập Lục Phiến Môn đến nay.

Kỳ thật Tô Tín đã sớm đoán được việc ngày hôm nay, bởi vì trước kia Cơ Hạo Điển có hứa hẹn.

Cơ Hạo Điển đã từng nói qua, hắn không bạc đãi người mình, vị cửu ngũ chí tôn Đại Chu rất cần mặt mũi, việc hắn đáp ứng, hắn đương nhiên sẽ không đổi ý.

Tô Tín vừa bắt đầu tò mò Cơ Hạo Điển sẽ cho mình cái gì, nhưng bắt đầu tranh cử tứ đại thần bộ thì Tô Tín đã đoán được, Cơ Hạo Điển hẳn sẽ cho hắn vị trí tứ đại thần bộ, đây là thứ Tô Tín cần có nhất.

Cho nên thời điểm Vũ Nguyên Xuân thu mua nhân tâm khắp nơi, Tô Tín mới lộ ra dáng vẻ lạnh nhạt, lại không thèm quan tâm, kỳ thật hắn cũng thật không thèm để ý.

Trước kia Cơ Hạo Điển không có nhúng tay sự vụ Lục Phiến Môn là vì không cần thiết, giống như lúc Tô Tín đảm nhiệm vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo cũng không nhúng tay vào nhận đuổi các chức quan Lục Phiến Môn ở các châu phủ.

Hiện tại Cơ Hạo Điển đã muốn nhúng tay, vậy thì không người nào có thể phản

bác.

Sau khi cầm lấy thánh chỉ, Tô Tín nói với Đường Hiển:

1.Đường công công đến một chuyến, dùng tiệc rượu lại đi chứ? Đường Hiển cười nói:

2.Bệ hạ vẫn chờ ta về phục mệnh, ta tâm lĩnh hảo ý Tô đại nhân, không cần tiệc rượu đâu.

Đường Hiển đã nói như vậy, đám người Tô Tín không lưu lại, Thiết Chiến bắt đầu bố trí tiệc rượu mừng Tô Tín.

Vũ Nguyên Xuân và Ân Vô Thường không nhất định đến, kỳ thật Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền cũng không muốn đến, sau này bọn họ sẽ là đồng liêu với Tô Tín, hiện tại không đến sẽ bị người ta nói là keo kiệt.

Trên bàn rượu, ánh mắt một đám bộ đầu Lục Phiến Môn đầy phức tạp.

Tô Tín mới gia nhập Lục Phiến Môn vài năm đã tới vị trí tứ đại thần bộ, bọn họ vẫn còn dậm chân tại chỗ.

Nếu như nói Tô Tín tuổi còn trẻ liền đảm nhiệm tổng bộ đầu một đạo và tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, bọn họ chỉ có chút ghen ghét và hâm mộ, nhưng nhưng bây giờ có chút không phục và lo lắng.

Tô Tín dùng thực lực Thần Cung Cảnh đảm nhiệm tổng bộ đầu một đạo cũng bỏ đi, nhưng hắn bây giờ lại dùng thực lực Hóa Thần Cảnh đảm nhiệm tứ đại thần bộ, đây là chuyện chưa từng có từ khi thành lập Lục Phiến Môn đến nay.

Đám người Vũ Nguyên Xuân đảm nhiệm tứ đại thần bộ cũng bỏ đi, dù sao bọn họ có tư lịch già dặn, thực lực đều là Dung Thần Cảnh.

Nhưng Tô Tín là võ giả Hóa Thần Cảnh lại đứng trên đầu bọn họ, trong lòng những người này nhất định sẽ không thoải mái.

Huống chi trước kia bọn họ còn đắc tội Tô Tín, khó bảo toàn sau này Tô Tín không biết dùng thân phận của hắn làm một ít văn vẻ.

Yến hội tiến hành không có bao lâu, Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền liền trực tiếp rời đi.

Đoán chừng từ hôm nay về sau, quyền lợi trong tay bọn họ sẽ bị áp súc rất nhiều, trong tứ đại thần bộ có hai người đều là người Thiết gia, còn chơi thế nào?

Đợi đến lúc những người khác cũng rời đi, Tô Tín và người Thiết gia lại uống đến nửa đêm mới tan yến tiệc.

Thiết Chiến không có hỏi Tô Tín vì sao bệ hạ chọn hắn, kỳ thật hắn nhìn kết

quả hôm nay và tiền căn hậu quả sau khi kết thúc Côn Luân bí cảnh, hắn cũng đã đoán được xảy ra chuyện này.

Đơn giản chính là bệ hạ ban thưởng cho Tô Tín mà thôi, dù sao Tô Tín lấy được Nhân Hoàng kiếm trong Côn Luân bí cảnh và giao cho bệ hạ.

Sau khi yến hội tan, Tô Tín trở lại phòng mình, âm thanh hệ thống vang lên trong đầu Tô Tín.

- Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: tay sai triều đình (2)

Thành công trong ba năm tấn cấp tứ đại thần bộ, có thể đạt được ban thưởng cao cấp.

Bởi vì kí chủ lúc tuyên bố nhiệm vụ đã từng mượn một phần ba ban thưởng nhiệm vụ, cho nên nhiệm vụ ban thưởng thực tế lần này là:

Ba lần rút thưởng cao cấp, hai mươi bảy lần rút thưởng trung cấp, 1333 điểm phản phái trị.

Tô Tín tính toán một chút, hắn hiện tại tổng cộng có ba lượt rút thưởng cao cấp, hai mươi bảy lần rút thưởng trung cấp, một trăm mười lăm lần rút thưởng sơ cấp, 2933 điểm phản phái trị.

Tích lũy nhiều như thế đủ Tô Tín tiêu xài mấy lần rút thưởng cao cấp.

Cho nên Tô Tín không do dự trực tiếp tiến vào trong không gian hệ thống, nói:

- Tiến hành một lần rút thưởng cao cấp.

Ban quay trong không gian rút thưởng xoay tròn, khi bàn quay dừng lại, một nam tử trung niên dung mạo tuấn mỹ, tướng mạo âm trầm, trên đầu còn có vết sẹo lớn xuất hiện trên màn hình.

1.Chúc mừng kí chủ rút ra nhân vật Nguyên Thập Tam Hạn, kèm theo công pháp Nhất Tuyến Trượng, Khí Thế Chi Kiếm, Tỏa Quyền, Đan Thanh Thối, Nhất

Hát Thần Công, Cừu Cực Chưởng, Hận Cực Quyền, Đại Suất Bi Pháp, Phi Tinh Truyện Hận Kiếm, Quân Bất Kiến Kiếm Quyết, Hóa Ảnh Phân Thân Đại Pháp, Độc Hoại Thần Công, Nhẫn Nhục Thần Công, Súc Trượng Phóng Thốn Đại Pháp, Thương Tâm Tiểu Tiễn, Sơn Tự Kinh.

Đánh giá đẳng cấp nhân vật tứ tinh, đánh giá đẳng cấp công pháp nhị tinh nửa đến tứ tinh.

Ghi chú: bởi vì Hận Cực Quyền, Cừu Cực Chưởng, Sơn Tự Kinh đã bị kí chủ đạt được, nếu như rút ra ba môn công pháp này sẽ dùng nửa giá cửa hàng bán ra hối đoái thành phản phái trị trả lại cho kí chủ.

Bởi vì nhân vật mang theo quá nhiều công pháp, kí chủ có thể lựa chọn tùy cơ hội rút ra hoặc là tốn hao 3200 điểm phản phái

trị tiến hành lựa chọn chỉ định.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 879 - Thương Tâm Tiểu Tiễn Và Thâu Thiên Cung (1)

Rút thăm được Nguyên Thập Tam Hạn, trong nội tâm Tô Tín đã có hưng phấn và xoắn xuýt.

Đại Ma Thần Nguyên Thập Tam Hạn có thể nói là một trong những nhân vật phản diện Tô Tín thích nhất, đệ tử Vi Thanh Thanh Thanh, cao thủ Tự Tại Môn.

Tuy cả đời hắn đều bị hào quang của Gia Cát Thần Hầu che dấu, nhưng lại không thể phủ nhận hắn kinh tài tuyệt diễm.

Làm cho Tô Tín đau đầu là trên người Nguyên Thập Tam Hạn mang theo quá nhiều công pháp, trong đó có không ít công pháp cấp thấp và trung cấp, Tô Tín chỉ muốn một môn, đó chính là Thương Tâm Tiểu Tiễn.

Lần trước Tô Tín dốc sức chiến đấu quần hùng tại Kiếm Nam đạo đã dùng Thương Tâm Tiểu Tiễn, hắn có cảm thụ rất sâu về uy năng của công pháp này, cho nên Tô Tín quyết định nhất định phải thu công pháp này tới tay.

Trong tình huống trước mắt, nếu như Tô Tín không tốn 3200 điểm phản phái trị lựa chọn chỉ định, tỷ lệ hắn đạt được Thương Tâm Tiểu Tiễn là rất nhỏ.

Tô Tín đã lĩnh giáo qua uy lực của môn vũ kỹ này, cho nên Tô Tín tuyệt đối không muốn vứt bỏ.

Suy nghĩ một lúc, Tô Tín cắn răng nói:

1.Đổi năm lần rút thưởng trung cấp thành phản phái trị, tăng thêm phản phái trị tiến hành lựa chọn chỉ định, lựa chọn Thương Tâm Tiểu Tiễn.

Năm lần rút thưởng trung cấp thu về 60%, đổi thành phản phái trị là 300 điểm, hơn nữa có 2933 điểm phản phái trị, hối đoái

Thương Tâm Tiểu Tiễn xong, Tô Tín chỉ còn lại 33 điểm phản phái trị.

- Chúc mừng kí chủ đạt được công pháp Thương Tâm Tiểu Tiễn.

Công pháp Thương Tâm Tiểu Tiễn trực tiếp khắc vào nội tâm Tô Tín, môn vũ kỹ này cường đại không cần nhiều lời, trong tứ đại thần bộ có ‘ Liệt Không Thần Tiễn ’ Liễu Vô Tiền cũng là số ít người sử dụng binh khí là cung tiễn, nhưng tiễn pháp của hắn không cách nào so sánh được với Thương Tâm Tiểu Tiễn.

Tô Tín cẩn thận quen thuộc Thương Tâm Tiểu Tiễn một lần, sau đó hắn cau mày.

Lần trước Tô Tín dùng Thương Tâm Tiểu Tiễn độ thuần thục 100%, cho nên tự nhiên đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, cho dù trong tay không có mũi tên cũng có thể thương tâm.

Hiện tại độ thuần thục Tô Tín của chủ đạt tới 5%, tạm thời không đạt tới cảnh giới này, huống chi Tô Tín cảm giác mình còn cần cây cung tốt, một cây trường cung tối thiểu phải là Địa binh.

Muốn phát huy uy năng tuyệt đối của Thương Tâm Tiểu Tiễn, có thể bỏ qua mũi tên, sau khi tu luyện Thương Tâm Tiểu Tiễn đến đại thành, Tô Tín hoàn toàn có thể làm được hư không ngưng tiễn

Nhất định phải có một cây cung tốt.

Nhưng cây cung Địa binh quá khó tìm, người trên giang hồ trừ quân đội ra, đoán chừng cũng không có mấy người dùng cung tiễn làm binh khí chủ yếu của mình.

Cho nên mấy vị cường giả quân đội cường giả sử dụng cung tiễn đều là luyện khí đại sư cố ý chế tạo.

Hiện tại Tô Tín muốn cố ý đi tìm một vị luyện khí đại sư chế tạo một cây cung

Địa binh, có thể tìm được hay không là một việc, đoán chừng cũng tiêu hao rất nhiều thời gian.

Cho nên Tô Tín suy nghĩ, hắn quyết định tìm kiếm trong hệ thống cho xong.

Hiện tại Tô Tín còn thừa lại nhiều rút thưởng cao cấp và rút thưởng trung cấp như vậy, đổi thành phản phái trị cũng không phải một số lượng nhỏ, hối đoái một thanh cung tiễn Địa binh cũng không kém bao nhiêu.

Giá cả binh khí Địa cấp trong hệ thống là 3000 điểm phản phái trị.

Hiện tại tất cả cơ hội rút thưởng đổi thành phản phái trị là 3780 điểm, đủ để hối đoái một thanh trường cung Địa cấp và thừa lại một ít.

Về phần những phản phái trị còn thừa, Tô Tín sẽ dùng làm át chủ bài hối đoái tiêu hao phẩm.

Tìm trong cửa hàng hệ thống cả buổi, cuối cùng Tô Tín cũng tìm được một thanh trường cung.

Hệ thống trong không gian đại bộ phận cung tiễn đều là nguyên bộ, giá cả so sánh quý, đến tiếp sau bổ sung mũi tên cũng là một rắc rối.

Cho nên chọn lựa cả buổi, rốt cục Tô Tín lựa chọn một thanh trường cung tên là Thâu Thiên cung.

Thâu Thiên cung nằm trong hệ liệt Minh Tướng Quân, Đông Quy thành thủ Hứa Mạc Dương hội hợp trang chủ Tiếu Vọng sơn trang Dung Tiếu Phong, Vô Song thành chủ Dương Sương Nhi, là vật vứt bỏ trong Anh Hùng trủng, vũ khí truyền nhân Đỗ Tứ, hợp ngũ hành tam tài lực luyện thành Lưu Chuyển Thần Công duy nhất có thể đánh bại đại nhân vật phản diện Minh tướng quân.

Thanh thần cung này dùng Đồng Mộc ngàn năm trên Côn Lôn sơn làm cung, tơ tằm Hỏa Lân làm dây cung, trường cung tầm thường bắn xa ba trăm bước, thanh Thâu Thiên cung này lại dễ dàng bắn xa ngàn bước.

Hiện tại Tô Tín dùng tiễn quyết Thương Tâm Tiểu Tiễn khống chế Thâu Thiên cung, hơn nữa tu vi Long Tượng Bàn Nhược Công của Tô Tín mang lại lực lượng cường đại, kéo căng cung

thành hình trăng tròn, tối thiểu ở phương diện khoảng cách, Tô Tín cảm giác mình mới có thể đạt đến tám thành uy năng của Thương Tâm Tiểu Tiễn đại thành.

Thanh Thâu Thiên cung giá trị ba ngàn điểm phản phái trị, Tô Tín chuẩn bị dùng tất cả cơ hội rút thưởng hối đoái thành phản phái trị, còn thừa 780 điểm phản phái trị làm đồ dự bị.

Hôm sau, địa điểm văn phòng Tô Tín văn từ Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh dời đến tổng bộ Lục Phiến Môn, cho dù bộ đầu Hóa Thần Cảnh lui tới Lục Phiến Môn, cho dù trong nội tâm nhìn thấy Tô Tín không thoải mái cũng phải cung kính kêu một tiếng Tô đại nhân, không dám có chút bất kính.

Đương nhiên Tô Tín cũng không nhàm chán tới mức đi phân cao thấp với những người này, Thiết Chiến còn chờ hắn trong tổng bộ Lục Phiến Môn đấy.

Đi vào phòng Thiết Chiến, Tô Tín gõ cửa đi vào, nói:

1.Thiết đại nhân, ta đến. Thiết Chiến cười nói:

2.Ngươi bây giờ cũng là một trong tứ đại thần bộ, không cần gọi là Thiết đại nhân, ngang hàng luận giao là được.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Lễ không thể bỏ, ta ngang hàng luận giao với Thiết Vô Tình, nhưng không dám ngang hàng luận giao với Thiết đại nhân ngươi.

Tô Tín không phải người ngu, một khi đắc chí liền càn rỡ thuần túy là muốn chết.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 880 - Thương Tâm Tiểu Tiễn Và Thâu Thiên Cung (2)

Hiện tại Tô Tín đã là tứ đại thần bộ, nhưng đừng nói hắn so với Thiết Chiến, hắn còn không bằng đám người Phương Cửu Nguyên.

Nếu lúc này không có Cơ Hạo Điển nhúng tay, trực tiếp bổ nhiệm hắn thành tứ đại thần bộ, rất có thể vị trí này sẽ là của Vũ Nguyên Xuân.

Chẳng qua nếu như không có Cơ Hạo Điển nhúng tay, Tô Tín tự nhiên sẽ áp dụng một loại phương pháp khác, một phương pháp tương đối thô bạo.

Vũ Nguyên Xuân không phải tư lịch già dặn sao? Vậy thì tốt, trực tiếp giết là được.

Nếu Vũ Nguyên Xuân chết, Ân Vô Thường được phiếu nhiều hơn Tô Tín, vậy cũng giết là được.

Trong tay Tô Tín nắm bắt át chủ bài là Địa phủ, Tần Nghiễm Vương thiếu nợ Tô Tín một cơ hội ra tay, Tô Tín cũng có thể dùng công pháp trong hệ thống mời người khác ra tay.

Nếu lần này không hoàn thành nhiệm vụ tứ đại thần bộ, hệ thống trừng phạt tương đối nghiêm trọng.

Cho nên cho dù biết rõ liên tục giết hai tên thần bộ dự bị sẽ náo rất lớn, thậm chí Tô Tín cũng sẽ bị hoài nghi, nhưng hắn vẫn quyết định làm như vậy, tối thiểu còn tốt hơn không hoàn thành nhiệm vụ.

May mà Cơ Hạo Điển nhúng tay việc này, cho nên giảm bớt không ít công sức

cho Tô Tín.

Thiết Chiến nhìn thấy thái độ Tô Tín liền thoả mãn gật gật đầu, quả nhiên hắn không có nhìn lầm Tô Tín.

Phải biết rằng Lưu Phượng Vũ lúc trước bị Thái Hành sơn trại đuổi giết đến bước đường cùng, giống như chó nhà có tang, là Thiết Chiến chủ động nói tiếp nhận hắn.

Kết quả đợi đến lúc Lưu Phượng Vũ ngồi vào vị trí tứ đại thần bộ liền dựa vào thế lực và tâm phúc và không đặt hắn vào trong mắt, thậm chí công nhiên khiêu khích, may mắn Tô Tín không phải loại người như Lưu Phượng Vũ.

Mời Tô Tín ngồi xuống, Thiết Chiến nói:

1.Lần này tìm ngươi tới là vì chờ nghi thức nghị sự chính thức và phân phối quyền hạn của ngươi.

2.Mỗi người trong tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn đều có phạm vi quản lý của mình, trong phạm vi tổng bộ đầu một đạo trừ tâm phúc của ngươi, cho dù không có người đầu nhập vào ngươi thì cũng có người thân cận với ngươi.

3.Trừ Đại Chu bốn mươi chín đạo, một ít đại sự sẽ cần hai gã hoặc hơn hai tứ đại thần bộ nghị sự mới có thể quyết định.

4.Theo lý mà nói, Lưu Phượng Vũ chết, có lẽ ngươi sẽ thu được quyền lực của hắn nhưng việc này rất không có khả năng.

5.Ngươi dùng thực lực Hóa Thần Cảnh tiếp nhận vị trí của Lưu Phượng Vũ, trở thành một trong tứ đại thần bộ đã tạo thành tranh luận khá lớn.

6.Hơn nữa địa vực Lưu Phượng Vũ quản lý lúc trước, trừ ta lớn nhất ra, ngươi không thể nuốt nổi địa vực lớn như vậy, cưỡng ép nuốt vào cũng chỉ dẫn tới phiền toái.

7.Cho nên ta đề nghị chính là nhường lại địa bàn của Lưu Phượng Vũ, sau đó

một lần nữa do ngươi lựa chọn địa vực quản lý, đồng thời chính ngươi lựa chọn, ngươi thấy thế nào?

Tô Tín gật đầu nói:

- Đương nhiên không có vấn đề.

Lòng tham không đáy không phải thói quen tốt, có đôi khi khẩu vị quá lớn dễ làm bản thân chết no.

Nếu như Tô Tín thực không tiếp nhận thế lực Lưu Phượng Vũ lưu lại, như vậy cũng chỉ hữu danh vô thực mà thôi, những tổng bộ đầu địa phương sẽ không quan tâm tới mình.

Thiết Chiến thoả mãn gật đầu nói:

1.Vậy thì tốt, ngươi bây giờ xem trước một chút, Lưu Phượng Vũ lưu lại địa bàn chủ yếu có ba bộ phận, ngươi chuẩn bị muốn cái nào.

Nói xong, Thiết Chiến liền xuất ra bản đồ Đại Chu bốn mươi chín đạo giao cho Tô Tín.

Phía trên đã ghi rõ phạm vi quản lý lúc trước của Lưu Phượng Vũ, chủ yếu có ba địa vực, đầu tiên là Ba Thục đạo, Thục trung đạo, Sơn Nam đạo.

Còn có một vài đạo chung quanh Sơn Nam đạo.

Cuối cùng là ba đạo Giang Nam, Giang Hoài, Giang Bắc.

Nhìn đến đây Tô Tín liền rõ ràng, khó trách hoàn cảnh Lục Phiến Môn Giang Nam đạo lại thối nát như vậy mà không phát hiện, thì ra là Lưu Phượng Vũ chịu trách nhiệm.

Lưu Phượng Vũ lên làm tứ đại thần bộ, năng lực vẫn có nhưng khí tức giang hồ của hắn quá nồng.

Như địa vực của đám người Thiết Chiến phụ trách, bọn họ hàng năm đều âm

thầm phái người đi điều tra, nhìn xem có tổng bộ đầu Lục Phiến Môn nào làm xằng làm bậy hay không.

Lưu Phượng Vũ lại bỏ mặc tổng bộ đầu dưới trướng của mình mà không chú ý tới, chỉ cần bọn họ bảo trì đủ tôn kính và ủng hộ mình là đủ rồi, hắn cũng cho các tổng bộ đầu này quyền tự chủ rất lớn.

Gặp được thổ hoàng đế lại thành thành thật thật như Cừu Bách Xuyên, mà Giang Nam đạo Kim Vũ Lâm lại bị dư nghiệt Ngô quốc và người Bạch Liên giáo thẩm thấu khống chế, làm cho cả Giang Nam đạo thối nát.

Tô Tín chỉ vào địa vực chung quanh Giang Nam đạo và nói:

1.Là nơi này đi, ta quật khởi tại Giang Nam đạo, đương nhiên cũng chuẩn bị chọn Giang Nam đạo.

Thiết Chiến nhăn cau mày nói:

1.Kỳ thật ta đề nghị ngươi lựa chọn bên Ba Thục.

2.Uy vọng của ngươi tại Giang Nam đạo đã đầy đủ nhiều, cho dù Giang Nam đạo không do ngươi quản lý, những uy vọng này không có người nào lấy được.

3.Nhưng Giang Hoài đạo là địa bàn của Vũ Nguyên Xuân, lần này ngươi đoạt vị trí tứ đại thần bộ của hắn, khó bảo toàn hắn sẽ không âm thầm làm mờ ám gì đó.

4.Bên Ba Thục đạo hiện tại do Thiết Vô Tình quản lý, Thục Trung đạo và tổng bộ đầu Xuyên Nam đạo đều bình thường, dùng năng lực của ngươi hoàn toàn có thể hàng phục bọn họ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 881 - Tô Gia Mâu Thuẫn (1)

Thiết Chiến đề nghị rất tốt, nhưng cuối cùng Tô Tín vẫn lựa chọn Giang Nam đạo.

Tô Tín cố ý lựa chọn Giang Nam đạo không phải bởi vì chính mình có uy vọng lớn tại Giang Nam đạo, mà là hắn chuẩn bị phát triển Giang Nam đạo thành một trong các đại bản doanh của mình.

Không gian Địa phủ nằm chung quanh Giang Nam đạo, nếu như mình trong phạm vi quản lý của mình có Giang Nam đạo, khi mình qua lại Địa phủ cũng không ai chú ý.

Nếu không hiện tại Tô Tín có thân phận tứ đại thần bộ, hắn lại đi vào phạm vi người khác quản lý, có chút không thể nào nói nổi.

Nhìn thấy Tô Tín cố ý muốn địa vực Giang Nam đạo, Thiết Chiến cũng không nói cái gì nữa.

Tô Tín lúc này nói:

1.Thiết đại nhân, ta còn muốn một nơi.

2.Ở đâu?

3.Bắc Nguyên đạo.

Ninh Viễn Đường Tô gia còn chưa hoàn thành giao dịch với Tô Tín, Tô gia muốn dung nhập giang hồ, bọn họ nhất định không thể cắm rễ chung quanh thành

Thịnh Kinh, cho nên Tô Tín liền an trí bọn họ tại biên giới Bắc Nguyên đạo, tốt nhất là cách thành Thịnh Kinh càng xa càng tốt.

Thiết Chiến gật đầu nói:

1.Không có vấn đề, Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh vốn do ngươi quản lý, sự vụ Bắc Nguyên đạo do ngươi quản lý là được.

Sự vụ Bắc Nguyên đạo do tứ đại thần bộ cùng quản lý, ai đụng phải thì người đó giải quyết.

Thành Thịnh Kinh ở ngay Bắc Nguyên đạo, cho nên sẽ không xảy ra đại sự gì, bộ phận quyền lợi này không ai đoạt với ngươi.

1.Đúng rồi Thiết đại nhân, hiện tại ta thăng nhiệm tứ đại thần bộ, cũng nên nhường lại vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo.

Tô Tín nói.

Lúc trước hắn trông coi vị trí này là vì tới thời khắc mấu chốt tranh cử tứ đại thần bộ, huống chi hắn cũng không có khả năng giao Giang Nam đạo cho người ngoài.

Hiện tại hắn đã thành tứ đại thần bộ, vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo cũng nên giao ra nhưng cũng phải giao cho người của mình.

1.Ngươi muốn giao cho ai? Tô Tín nói:

2.Giao cho Lý Phôi, đồng thời Cao Trường Thanh thăng nhiệm phó tổng bộ đầu.

Lý Phôi trung tâm với Tô Tín không thể nghi ngờ, đồng thời những tông môn võ lâm Giang Nam đạo cũng biết Lý Phôi chính là tâm phúc của Tô Tín, Lý Phôi tọa trấn Giang Nam đạo cũng giống như Tô Tín tọa trấn Giang Nam đạo.

Bọn họ muốn gây sự, đầu tiên phải suy nghĩ mình có thể thừa nhận nổi lửa giận

của Tô Tín hay không.

Kỳ thật Cao Trường Thanh thực lực mạnh nhất trong Giang Nam đạo, hắn có tu vi nửa bước Nguyên Thần Cảnh.

Nhưng Tô Tín ít tiếp xúc với hắn, không thể hoàn toàn tín nhiệm hắn, cho nên vị trí tổng bộ đầu sẽ giao cho Lý Phôi.

Thiết Chiến gật đầu nói:

1.Việc này không có vấn đề, ánh mắt ngươi không tệ, võ giả tên Lý Phôi kia thiên phú rất tốt, có thể nói là nhất lưu trong tán tu.

2.Đoạn thời gian trước mật thám Lục Phiến Môn truyền tin tức, hắn đang bế quan, đoán chừng sau khi xuất quan có thể đột phá đến nửa bước Nguyên Thần.

3.Ngươi dùng thực lực Thần Cung Cảnh tiếp đảm nhiệm tổng bộ đầu Giang Nam đạo, chờ hắn xuất quan, dùng thực lực nửa bước Nguyên Thần Cảnh tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo cũng không tính là đột ngột.

Tô Tín gật gật đầu, Lý Phôi có tiến bộ như vậy thì không gì tốt hơn.

Sau khi Lục Phiến Môn bắt đầu nghị sự, chủ yếu là một lần phân phối chức trách và quyền lực của tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn.

Tô Tín chủ động buông bỏ, chỉ lấy một phần ba địa vực Lưu Phượng Vũ lưu lại, việc này làm Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền thở ra một hơi.

Cho nên chờ Thiết Chiến nói ra Tô Tín muốn tiếp tục chưởng quản Bắc Nguyên đạo, Liễu Vô Tiền và Phương Cửu Nguyên cũng không có phản đối.

Nghị sự kết thúc, Tô Tín đi khu vực Lục Phiến Môn chuyên môn rèn binh khí chế tạo một đám cung tiễn và ném vào túi giới tử.

Những mũi tên này xem như đặc chế, đều dùng một ít thép tinh bách luyện rèn thành mũi tên, trên đầu mũi tên còn tăng thêm một ít kim loại sắc bén nên có uy lực

mạnh hơn nữa.

Liễu Vô Tiền sử dụng Liệt Không Thần Tiễn cũng dùng mũi tên như vậy..

Bên Lục Phiến Môn tạm thời không có chuyện gì, Tô Tín xuất ra ngọc bội Tô Minh Viễn cho hắn, thương lượng chuyện Tô gia.

Lúc này Ninh Viễn Đường Tô gia lại đầy khí tức nôn nóng.

Ninh Viễn Đường Tô gia lánh đời ngàn vạn năm, địa phương bọn họ lánh đời ở ngay Bắc Nguyên đạo, cũng không tại Bắc Nguyên đạo, có thể nói địa phương Tô gia cùng loại với không gian Địa phủ.

Phương vị Tô gia là một sơn cốc quanh năm có sương mù bao phủ, nhưng chỉ cần ngươi đi vào điểm cuối sơn cốc sẽ như đi vào thế giới khác, cảnh sắc xinh đẹp tuyệt trần giống như thế ngoại đào nguyên, lối vào có một cổng chào bằng thanh đồng, trên đó viết ba chữ Ninh Viễn Đường to lớn cổ xưa.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 882 - Tô Gia Mâu Thuẫn (2)

Kỳ thật có thể xem đây là một không gian khác, chỉ có điều không gian của Ninh Viễn Đường không giống với Địa phủ, trực tiếp liên thông với bên ngoài, không cách nào phong bế, cho nên thường xuyên có người từ bên ngoài vô ý đi vào.

Người Ninh Viễn Đường muốn đi ra ngoài cũng rất đơn giản, chỉ cần đột phá Tô gia ngăn cản là được, cho nên bao năm qua mới có không ít người Tô gia tự tiện rời khỏi Ninh Viễn Đường, giống như Tô Trọng Sơn phụ thân của Tô Tín.

Lúc này trong bí cảnh Tô gia, đại điện to lớn nhất tại trung ương, phía trên có ba chữ Ninh Viễn Đường.

Trong phòng nghị sự, tất cả đệ tử ngoài Hóa Thần Cảnh Tô gia đều có mặt, có hơn trăm người.

Trong đó có hơn ba mươi là huyết mạch dòng chính Tô gia, đây là con số cực kỳ khủng bố.

Phải biết rằng huyết mạch dòng chính Tô gia chỉ hơn trăm người mà thôi, có hơn ba mươi Hóa Thần Cảnh, tỷ lệ này đủ kinh người, có thể nói chỉ cần đệ tử Tô gia sau trưởng thành không phải ngu ngốc, gần như đều có thể đột phá đến Hóa Thần Cảnh.

Ngồi ở trung ương là lão tổ Dương Thần Cảnh Tô gia, dưới hắn là các võ giả Dung Thần Cảnh như Tô Minh Viễn, phía dưới cùng là võ giả Hóa Thần Cảnh, đẳng cấp rõ ràng, quy củ sâm nghiêm.

Nhìn thấy mọi người trong phòng nghị sự, Tô Minh Viễn âm thầm lắc đầu.

Tô gia bọn họ đã suy bại tới trình độ nhất định, hiện tại võ giả Nguyên Thần Cảnh tính toán hết chỉ mới hơn trăm người mà thôi.

Có một võ giả Dương Thần Cảnh, còn có trên trăm tên võ giả Hóa Thần Cảnh và Dung Thần Cảnh, loại thực lực này đủ so sánh với thế lực đỉnh cấp trên giang hồ, ví dụ như thiên hạ thất bang chỉ có một tên võ giả Dương Thần Cảnh.

Nhưng Tô gia lại có phần bất mãn với thực lực như vậy.

Phải biết rằng Tô gia bọn họ từng xuất hiện mấy cường giả Chân Vũ Cảnh, đáng tiếc hiện tại đừng nói là Chân Vũ Cảnh, cho dù là Dương Thần cũng chỉ có một người, có thể nói thê thảm tới cực điểm.

Trong giai đoạn hiện tại, người Tô gia vẫn không cải biến, vẫn muốn ẩn cư tại nơi nhỏ hẹp này cả đời, làm cho Tô Minh Viễn vô cùng phẫn nộ và bất đắc dĩ.

Lão tổ Tô gia xem như lão nhân bảy, tám mươi tuổi, đầu tóc bạc chải vuốt cẩn thận, cổ bào cao quan cực kỳ chỉnh tề, tất cả đều rất nghiêm túc.

- Minh Viễn, nói đi, lần này đã xảy ra chuyện gì, kế hoạch kế tiếp của Tô gia là

gì.

Tô Minh Viễn ngồi chồm hỗm trên bồ đoàn gật đầu, hắn nói rõ chuyện xảy ra tại thành Thịnh Kinh.

Hắn vừa mới nói xong đã có người nói:

1.Ta nói Tô gia chúng ta không nên liên hệ với đám người xảo trá ở bên ngoài, hiện tại tốt rồi, lấy giỏ trúc múc nước công dã tràng, đi ủng hộ hoàng tử gì đó, kết quả không ai kiếm được vị trí thái tử.

Người nọ là Tô Minh Lễ đời thứ hai Tô gia, cũng là huyết mạch dòng chính, hắn lại là người phản đối Tô gia rời khỏi bí cảnh nhất, cho nên nhìn thấy Tô Minh Viễn thất bại nên hắn nhảy ra phản bác đầu tiên.

Tô Minh Viễn hừ lạnh nói:

1.Lần này không chỉ có một Tô gia chúng ta ăn thiệt thòi, huống chi Tô gia chúng ta hiện tại đã nguy trong sớm tối, nếu không cải biến, chẳng lẽ thực sự triệt để trong bí cảnh này hay sao?

2.Tô Minh Lễ, hai tai ngươi không nghe chuyện bên ngoài, ngươi có biết hay không, hiện tại linh khí trong bí cảnh Tô gia đã suy sụp chỉ nhiều hơn linh khí bên ngoài ba thành, Đại Chu bốn mươi chín đạo, có chút sơn môn tông môn nhất lưu còn mạnh hơn chúng ta.

3.Trước kia trong Ninh Viễn Đường một mẫu dược điền thu được nhiều nhất ba trăm cân Phục Linh Hoa, nhưng bây giờ không đến một trăm cân, đã mất đi hai phần ba.

4.Nếu một mẫu linh điền bên ngoài gieo trồng Phục Linh Hoa, tuy thu hoạch không đến một trăm cân, chỉ có bảy mươi đến tám mươi cân, nhưng diện tích bên ngoài nhiều bao nhiêu? Diện tích Tô gia chúng ta lớn bao nhiêu?

Tô Minh Lễ, nếu ngươi không muốn sau này không có đan dược tư luyện thì ngươi thu hồi lời nói nhảm lại đi.

Tô Minh Viễn là người đời thứ hai Tô gia phụ trách chủ quản vài sự vụ, cho nên hắn rất hiểu hiện trạng của Tô gia hiện trạng.

Hơn nữa hắn là nhân vật dẫn đầu cải cách, cho nên không quen nhìn nhất chính là dòng chính một lòng tu luyện như Tô Minh Lễ, sự tình gì cũng mặc kệ nhưng lại nói ẩu nói tả.

Vừa nghe nói lời này, sắc mặt Tô Minh Lễ đỏ bừng, hắn muốn phản bác gì đó nhưng lão tổ Tô gia liền thản nhiên nói:

- Nghe Minh Viễn nói lời này.

Lão tổ Tô gia cũng đã lên tiếng, Tô Minh Lễ tự nhiên không dám tiếp tục nhiều chuyện, hừ lạnh một tiếng sau đó quỳ ngồi tại chỗ.

Tô Minh Viễn nhìn hắn và tiếp tục nói:

1.Nhưng lần này không thành công bồi dưỡng Thái vương trở thành hoàng trữ cũng không có vấn đề gì, lúc này chúng ta đạt được niềm vui ngoài ý muốn.

2.Trong người Tô Tín có huyết mạch Tô gia, hắn đã đáp ứng về Tô gia nhận tổ quy tông, Tô gia chúng ta có thể cho hắn tiến vào bí cảnh tu luyện, Tô Tín đã đáp ứng giúp Tô gia dung nhập giang hồ.

Tin tức của Tô Tín, Tô Minh Viễn vừa mới trở lại Tô gia đã nói qua, hiện tại vấn đề này vẫn đưa tới một đám người phản đối.

Tô Minh Lễ mở miệng nói:

1.Tô Tín chính là nhi tử của phản đồ Tô Trọng Sơn, hơn nữa hắn còn dám tổn thương đệ tử Tô gia trong Côn Luân bí cảnh, quả thực tội không thể thứ!

2.Nếu hắn thức thời điểm tận tâm tận lực giúp Tô gia cũng không tính, xem như chuộc tội, hắn bây giờ lại còn dám ra điều kiện, quả thực chính không biết sống chết!

3.Huống chi hắn một là võ giả Hóa Thần Cảnh, có tư cách già bàn điều kiện với Tô gia chúng ta? Quả thực không biết cái gì gọi là.

Tô Minh Viễn lạnh lùng nhìn Tô Minh Lễ, không biết cái gì gọi là mới là đám người các ngươi, nếu đợi đến lúc Tô gia

chính thức đặt chân giang hồ, đám người Tô Minh Lễ là chuyện xấu trăm phần trăm.

Nếu ngàn trăm năm trước Tô gia còn cường thịnh, còn có cường giả Chân Vũ Cảnh thì có thể bá đạo, không có hợp tác, chỉ có thần phục, căn bản không cho ngươi bàn điều kiện.

Nhưng Tô gia bọn họ hiện tại còn có tư cách bá đạo sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 883 - Tô Gia Giao Dịch (1)

Tô Minh Lễ nói lời này quả thật là cố tình gây sự, nhưng người Tô gia nghe xong hết lần này tới lần khác rất có đạo lý.

Dù sao Tô Tín có huyết mạch Tô gia không thể nghi ngờ, hơn nữa phụ thân hắn lúc trước phạm tội lớn, hiện tại hắn trả giá một ít cho Tô gia xem như chuộc tội, việc này không phải hợp lý sao?

Tô Minh Viễn hừ lạnh nói:

1.Nếu làm theo người nói, đừng nói Tô Tín sẽ giúp Tô gia chúng ta, chỉ sợ về sau hắn còn có thể cố ý nhắm vào Tô gia.

Tô Minh Lễ khinh thường nói:

1.Một tên võ giả Hóa Thần Cảnh mà thôi, chẳng lẻ Tô gia chúng ta còn sợ hắn

sao?

2.Đương nhiên Tô gia chúng ta không sợ võ giả Hóa Thần Cảnh, nhưng triều đình Đại Chu thì sao? Lục Phiến Môn thì sao?

Tô Minh Viễn lạnh lùng nói:

1.Ninh Viễn Đường chúng ta nằm ở Bắc Nguyên đạo, cho dù rời khỏi bí cảnh cũng phải đi qua Bắc Nguyên đạo mới được, dù sao tổ địa Tô gia chúng ta không thể mang đi, rời đi quá xa cũng không cách nào chăm sóc.

2.Bởi như vậy chúng ta hợp tác với Tô Tín, giao hảo Tô Tín, Bắc Nguyên đạo

vừa vặn do hắn quản lý, chúng ta có thể đạt được rất nhiều tiện lợi.

1.Nhưng đồng thời nếu chúng ta đắc tội với Tô Tín, chỉ cần hắn hơi nhắm vào chúng ta, Tô gia chúng ta sẽ cực kỳ bị động.

2.Hắn dám!

Tô Minh Lễ trực tiếp đứng lên nói:

1.Hắn có huyết mạch đệ tử chi thứ Tô gia, cũng chỉ có tu vi Hóa Thần Cảnh, hắn dám khó xử Tô gia chúng ta, muốn chết hay sao?

Tô Minh Viễn lạnh lùng nhìn Tô Minh Lễ, thản nhiên nói:

1.Trên thực tế Tô Tín tuyệt đối dám làm ra chuyện như vậy.

2.Giữa Côn Luân bí cảnh, Tô Tín là dám ở trước mặt nhiều người hành hạ đến chết ‘ Trảm Ác Tăng ’ Giác Nghiêm của Thiếu Lâm tự.

3.Các vị nên biết thực lực của Thiếu Lâm tự, cho dù Tô gia thời điểm đỉnh phong nhất cũng không dám tranh phong với Thiếu Lâm tự, càng không cần nói hiện tại.

4.Tô Tín dám đánh chết người Thiếu Lâm tự, hắn dựa vào cái gì không động người Tô gia chúng ta?

5.Huống chi ngươi muốn gây phiền toái với hắn, ngươi dám đi thành Thịnh Kinh bắt người không?

6.Nếu như ngươi nói dám, vậy thì tốt, ta trực tiếp mặc kệ việc này, giao cho Tô Minh Lễ ngươi xử lý, nhìn xem ngươi biến Tô gia thành cái dạng gì.

Nhìn thấy một đám ngu ngốc ở đây, Tô Minh Viễn thật muốn trực tiếp bỏ gánh không làm.

Tô gia lánh đời thời gian dài như vậy, làm cho đám người Tô Minh Lễ chỉ biết một lòng chỉ tu luyện, thậm chí Ninh Viễn Đường không có nhiều võ giả đi ra

ngoài.

Võ giả bên ngoài từ Hậu Thiên tu luyện tới Hóa Thần đều phải trải qua vô số lần chém giết, trải qua vô số âm mưu quỷ kế mới có thể tu luyện thành.

Có thể nói võ giả Hóa Thần Cảnh bên ngoài không dễ sống chung.

Võ giả Tô gia bọn họ muốn thành tựu Hóa Thần Cảnh rất đơn giản, còn muốn tấn chức Dung Thần Cảnh cũng không phải rất khó khăn.

Điều này làm cho cả đám đầu óc ngu si, nghĩ chuyện gì cũng chỉ nghĩ một mặt.

Đừng nhìn Tô Minh Lễ là Dung Thần Cảnh, nếu đặt hắn lên giang hồ, chỉ sợ một võ giả cảnh giới Tiên Thiên cũng có thể lừa gạt hắn quay vòng vòng, điểm này cũng không khoa trương.

Tô Minh Viễn thở dài trong lòng, kỳ thật hắn lúc ban đầu cũng giống như Tô Minh Lễ.

Nhưng hiện tại hắn gánh tất cả tạp vụ lớn nhỏ của Tô gia, ví dụ như Tô gia cần một ít dược liệu Tô gia không có, chỉ có thể đi bên ngoài tìm kiếm, Tô Minh Viễn sẽ lấy lý do rời khỏi Ninh Viễn Đường, đi lưu lạc trên giang hồ.

Chính bởi vì lưu lạc giang hồ thời gian dài, Tô Minh Viễn mới biết được Tô gia bọn họ thiếu hụt đến cỡ nào.

Dùng loại trạng thái của Tô gia bọn họ, nếu lèm nhèm rời khỏi Tô gia, chỉ sợ dễ dàng bị những tông môn giang hồ trực tiếp đùa chơi chết.

Nhìn thấy Tô Minh Viễn tức giận, lão tổ Tô gia ho khan hai tiếng nói:

1.Tài nguyên Tô gia chúng ta thật sự khô kiệt, cho nên hiện tại cần gấp dung nhập vào giang hồ.

2.Chuyện này toàn quyền giao cho Tô Minh Viễn xử lý, những người khác không được quấy nhiễu, có ý kiến gì chờ nói sau..

Nghe được lão tổ Tô gia nói như vậy, những người khác không dám nhiều lời.

Nhưng Tô Minh Viễn lại âm thầm thở dài một hơi, kỳ thật lão tổ Tô gia cũng có chút ít dao động bất định.

Nếu như hắn thật sự toàn diện ủng hộ chính mình cải cách, trực tiếp giao tất cả quyền hành trong Tô gia cho hắn là được.

Nhưng hắn chỉ tạm thời giao vấn đề này cho hắn xử lý, tương đương với thử dò xét một lần, kết quả đến cuối cùng đám người Tô Minh Lễ vẫn có tư cách có ý kiến, có phải chỉ cần ý kiến của bọn họ rất lớn, kế hoạch của mình sẽ bị ngừng?

Tô Minh Viễn hơi có bất mãn nhưng cũng chỉ ngoan ngoãn nghe theo.

Lão tổ Tô gia hiện tại không chỉ là người bối phận lớn nhất Tô gia, đồng thời cũng là ô dù cuối cùng của Tô gia.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 884 - Tô Gia Giao Dịch (2)

Nếu không có võ giả Dương Thần Cảnh tọa trấn, Tô gia bọn họ thể triệt để mất đi thực lực dừng chân trên giang hồ.

Chỉ sợ đến cuối cùng có thể tìm được nơi nghỉ ngơi cũng không cách nào tranh phong với những tông môn đỉnh phong giang hồ.

Sau khi nghị sự kết thúc, bỗng nhiên Tô Minh Viễn cảm giác ngọc bội trong túi giới tử tỏa sáng, trong mắt hắn sáng ngời, lập tức chạy tới thành Thịnh Kinh.

Nơi Tô gia lánh đời cách thành Thịnh Kinh một đoạn nhưng Tô Minh Viễn dùng tốc độ võ giả Dung Thần Cảnh chạy đi, chỉ không tới mười ngày là tới thành Thịnh Kinh.

Lần nữa nhìn thấy Tô Tín, Tô Minh Viễn hỏi:

- Ngươi đã trở thành tứ đại thần bộ?

Nơi Tô Tín tiếp kiến hắn chính là địa điểm văn phòng của Lưu Phượng Vũ, trong tổng bộ Lục Phiến Môn, cho nên Tô Minh Viễn lúc này kịp phản ứng.

Lúc trước Tô Tín đã từng nói qua hắn tranh cử tứ đại thần bộ, khi đó Tô Minh Viễn cũng không cho rằng Tô Tín thật sự có thể thành công.

Luận công tích, luận quyền thế trong tay Tô Tín thật sự xem như vượt qua những tứ đại thần bộ dự bị khác.

Nhưng vấn đề là thực lực Tô Tín lại không đủ mạnh, dù sao hắn chỉ có thực lực

Hóa Thần Cảnh mà thôi.

Nhưng không nghĩ tới lúc này mới qua vài ngày, Tô Tín thật sự thành công đạt được vị trí tứ đại thần bộ.

Tô Minh Viễn âm thầm hưng phấn, vị trí Tô Tín càng cao, trợ giúp Tô gia bọn họ lại càng lớn.

Tô Tín gật đầu nói:

1.Tô tiền bối, chúng ta nên thương lượng với nhau một chút Tô gia làm sao dung nhập giang hồ, ngươi yên tâm, Tô Tín ta là người rất xem trọng chữ tín, lần này tuyệt đối sẽ không để Tô gia có hại chịu thiệt.

Tô Minh Viễn vụng trộm thở dài một hơi, Tô Tín xưng hô hắn là Tô tiền bối, xem ra hắn không có hảo cảm gì với Tô gia, việc này là giao dịch mà thôi, thái độ giải quyết việc chung.

Nghĩ lại cũng bình thường, phụ thân Tô Tín là Tô gia bọn họ bức tử, Tô Tín từ nhỏ không đạt được chỗ tốt gì từ Tô gia, hiện tại hắn còn trẻ tuổi đã là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, hắn càng không cần phải khẩn cầu Tô gia.

Cho nên bởi như vậy, Tô Tín không bởi vì chuyện lúc trước oán hận Tô gia là không tệ, làm sao còn có suy nghĩ dung nhập vào trong Tô gia?

Tô Minh Viễn lắc đầu đáng tiếc.

Tô Tín không đến ba mươi tuổi liền ngồi vào vị trí tứ đại thần bộ, nếu như hắn chịu thật tình thật ý trợ giúp Tô gia, vậy Tô gia bọn họ lúc này sẽ thuận lợi dừng chân trên giang hồ.

Dứt bỏ những ý niệm này trong đầu, Tô Minh Viễn hỏi:

1.Tô gia chúng ta hiện tại cần một nơi phong thủy bảo địa dừng chân, tốt nhất là bên trong Bắc Nguyên đạo, nếu hành động tùy tiện, chúng ta sợ kích thích những thế lực giang hồ kia, làm cho bọn họ trực tiếp nhắm vào Tô gia.

Giang hồ chính là cái bánh nướng, mỗi thế lực đỉnh cấp ăn trong địa bàn của mình, không can thiệp chuyện của nhau.

Nếu như một thế lực tam lưu hoặc nhị lưu quật khởi cũng bỏ đi, bởi vì thế lực bản thân bọn họ nhỏ, cũng không ăn bao nhiêu thứ, không ảnh hưởng tới lợi ích của những tông môn đỉnh cấp.

Nhưng Tô gia không giống, có trên trăm võ giả Nguyên Thần Cảnh, trong đó còn có một võ giả Dương Thần Cảnh, Tô gia thật sự quá mạnh mẽ, chuyện này chẳng khác gì giành ăn, cho nên một khi Tô gia đặt chân giang hồ sẽ làm giang hồ chấn động.

Tô Tín xuất ra bản đồ Đại Chu bốn mươi chín đạo:

1.Những chuyện này ta đã suy nghĩ xong rồi, ngay tại giao giới giữa Bắc Nguyên đạo cùng Hà Nam đạo, Ngô Đồng Sơn.

Nơi này có lai lịch không nhỏ, Ngô Đồng Sơn chính là căn cứ địa thế lực đạo phỉ thứ hai thiên hạ tranh phong với Thái Hành sơn trại.

Lưu Phượng Vũ là đại đương gia cuối cùng của Ngô Đồng Sơn, chỉ có điều Ngô Đồng Sơn thế hệ hắn suy sụp tới cực điểm, cuối cùng hoàn toàn bị Thái Hành sơn trại phá hủy, Lưu Phượng Vũ thoát được một mạng, gia nhập Lục Phiến Môn.

Ngô Đồng Sơn phải bị Thái Hành sơn trại chiếm cứ mới đúng, chỉ có điều Ngô Đồng Sơn cách Thái Hành sơn trại quá xa, cho nên những đạo phỉ Thái Hành sơn trực tiếp bỏ qua nơi này..

Ngô Đồng Sơn có thể thai nghén ra thế lực đạo phỉ tranh phong với Thái Hành sơn trại, tự nhiên cũng là một khu bảo địa dễ thủ khó công, nguyên khí thiên địa nồng đậm, cho nên đã từng có không ít tông môn nhị lưu thậm chí tông môn nhất lưu muốn chiếm cứ.

Chỉ có điều lúc ấy Ngô Đồng Sơn không còn, nhưng Lưu Phượng Vũ lại còn sống, Ngô Đồng Sơn chính là tổ nghiệp của hắnm hắn làm sao có thể cho người

khác nhúng chàm.

Cho nên Lưu Phượng Vũ can thiệp, những thế lực đánh chủ ý Ngô Đồng Sơn liên tục bị cảnh cáo, cho nên bảo địa này không có người hỏi thăm.

Hiện tại Lưu Phượng Vũ chết, Tô Tín liền muốn giap Ngô Đồng Sơn cho Ninh Viễn Đường Tô gia.

Hơn nữa chung quanh nơi này không có thế lực cường đại, cách thành Thịnh Kinh đủ xa, ở biên giới Hà Nam đạo và Bắc Nguyên đạo, cách Thiếu Lâm tự cùng Thái Hành sơn trại đủ xa.

Tuy Tô Minh Viễn lại không vừa ý:

1.Vùng núi phía đông Bắc Nguyên đạo là một nhánh của long mạch, nguyên khí thiên địa nồng đậm, vì sao không an bài chúng ta ở phía đông?

Tô Tín liếc Tô Minh Viễn:

1.Phía đông là địa bàn Bắc Nguyên Độc Cô thị một trong lục đại thế gia, nếu Tô gia các ngươi có lực lượng giành ăn trong miệng Bắc Nguyên Độc Cô thị, ta không có ý kiến, chỉ có điều ta sẽ không giúp các ngươi đối phó Độc Cô thị.

Nghe Tô Tín vừa nói như vậy, Tô Minh Viễn cười cười xấu hổ, nói:

1.Vậy thì tốt, ta đồng ý phần kế hoạch này, vừa vặn lần này ngươi theo ta đi Tô gia một chuyến, ta chính thức cho ngươi nhận tổ quy tông, hơn nữa theo điều kiện sẽ mở bí cảnh Tô gia giúp ngươi tu luyện.

Tô Tín gật gật đầu, hắn phải đi Tô gia một chuyến, nhưng hắn biết rõ, đoán chừng Tô gia có rất nhiều người nhìn hắn không vừa mắt, nhưng nơi có thể giúp mình gia tăng tu vi thật lớn, Tô Tín sẽ không buông tha.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 885 - Dòng Chính Và Chi Thứ (1)

Mặc dù nói Tô Tín quyết định đi Tô gia nhận tổ quy tông, nhưng kỳ thật nội tâm Tô Tín không có chút cảm giác tán thành Tô gia.

Nhìn thái độ của đám người Tô Trọng Uy là biết rõ, người Tô gia đã gần như không cứu được.

Tô Tín cũng không lo lắng Tô gia sẽ có người âm thầm tính toán hắn.

Tô gia vẫn có người biết chuyện, ví dụ như Tô Minh Viễn, có lẽ bọn họ xem như phái cải cách trong Tô gia.

Những người này hiểu lý lẽ, biết rõ Tô gia bọn họ muốn thuận lợi dừng chân trên giang hồ thì nhất định cần phải có minh hữu nặng ký mới được.

Tô Tín thân là một trong tứ đại thần bộ, hiển nhiên sức nặng đủ nặng, cho nên vào trong Tô gia, Tô Minh Viễn dù thế nào cũng phải bảo vệ Tô Tín.

Lục Phiến Môn tạm thời không có đại sự gì, huống chi thân là tứ đại thần bộ, phần lớn thời gian bọn họ phải chạy các nơi trong Đại Chu, bởi vì mỗi người đều có nhiệm vụ và tuần tra địa bàn.

Đoạn thời gian này tứ đại thần bộ đều tụ tập tại thành Thịnh Kinh, còn vì tranh đoạt hoàng trữ náo động quá nghiêm trọng, cho nên không thể không ở lại thành Thịnh Kinh trấn áp, nếu không thủ hạ những hoàng tử này đều có vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh, không thể không phòng bị bọn họ thật sự đánh quá ác liệt.

Hiện tại đã giải trừ nguy cơ, ngược lại không có nhiều hạn chế như thế.

Tô Tín hiện tại là tứ đại thần bộ, hắn muốn rời đi cũng không cần phải xin phép nghỉ thậm chí không cần nói với Thiết Ngạo

một tiếng, trực tiếp rời đi là được, mật thám Lục Phiến Môn trải rộng cả giang hồ, có thể biết vị trí đại khái của mỗi tứ đại thần bộ đang ở đâu.

Cho nên Tô Tín cũng yên lòng đi theo Tô Minh Viễn vào Ninh Viễn Đường Tô

gia.

Nhìn thấy sương mù bên ngoài Tô gia, Tô Tín hơi tò mò hỏi:

1.Vạn nhất có người vô ý xâm nhập Tô gia, vậy phải làm thế nào? Tô Minh Viễn thản nhiên nói:

2.Tuy sự tồn tại của Tô gia bị người giang hồ biết rõ nhưng tình huống kỹ càng của Tô gia lại không thể bộc lộ ra ngoài.

3.Cho nên những người vô ý xông vào Tô gia, thành thật một chút sẽ thu làm người hầu, không thành thật thì giết đi.

Tô Tín gật gật đầu, cũng không có cảm giác có cái gì không đúng, trái lại Tô gia làm như thế rất quả quyết.

Dù sao lánh đời là lánh đời, như Tô gia, những người khác chỉ biết đại khái có gia tộc như vậy, thậm chí loáng thoáng mơ hồ biết rõ thực lực Tô gia, đây mới gọi là lánh đời, những người khác cũng sẽ kiêng kị Tô gia.

Dù sao chuyện gì cũng không biết mới là đáng sợ nhất.

Nếu chuyện của Tô gia bị người ngoài biết hết, mất đi tầng thần bí này liền không đáng sợ.

Sau khi tiến vào Tô gia, cảnh sắc bên trong đúng là thập phần xinh đẹp tuyệt trần, có cảm giác như trong thế ngoại đào nguyên.

Bên dưới cổng chào Ninh Viễn Đường, có rất nhiều người Tô gia dùng đủ loại

ánh mắt đánh giá Tô Tín.

Dù sao qua nhiều năm như thế, Tô gia bọn họ lần đầu tiên chính thức mời người ngoài đi vào.

Những ánh mắt kia đại bộ phận là hiếu kỳ, một số ít ánh mắt mang theo ngạo nghễ và khinh thường nhìn Tô Tín.

Những người này đều là huyết mạch dòng chính Tô gia, thời điểm đối mặt với chi thứ, mặc kệ người kia là ai, bọn họ sẽ có hương vị tài trí hơn người.

Tô Minh Viễn cau mày, quát lớn:

- Đều nhìn cái gì vậy! Trở về tu luyện đi!

Thân là gia lão Dung Thần Cảnh, Tô Minh Viễn rất có uy tín trong phần đông võ giả Tô gia, hắn vừa nói ra một câu, những người đang vây xem giải tán đi.

Tô Tín lãnh đạm nhìn tất cả nhưng trong lòng thì nói thầm, tình trạng Tô gia hiện tại phân hóa thành hai cực rất nghiêm trọng.

Tô Minh Viễn chia Tô gia hiện tại thành hai phái cải cách và bảo thủ, nhưng Tô Tín xem ra không đúng, có lẽ Tô gia hiện tại chia làm chi thứ và dòng chính mới đúng.

Ánh mắt những đệ tử chi thứ Tô gia nhìn Tô Tín tràn ngập hiếu kỳ và khát vọng, dù sao Tô Tín hiện tại chính là người đầu tiên bước vào nơi Ninh Viễn Đường.

Trong Ninh Viễn Đường, những đệ tử chi thứ như bọn họ vĩnh viễn làm mệt nhất, đãi ngộ kém đệ tử dòng chính quá xa.

Trong Ninh Viễn Đường, phàm là gieo trồng thảo dược, luyện đan, luyện khí các loại tạp vụ đều do đệ tử chi thứ làm, đệ tử dòng chính chỉ hưởng thụ là được.

Những đệ tử chi thứ cũng không phải người ngu, bọn họ biết rõ nếu tiếp tục vẫn

ở trong Ninh Viễn Đường, cả đời bọn họ chỉ là kẻ phụ thuộc.

Chỉ có đi ra ngoài, dùng số lượng khổng lồ của đệ tử chi thứ như bọn họ có thể đi xa hơn.

Đại đa số đệ tử dòng chính Ninh Viễn Đường đều là phái bảo thủ, dù sao đối với bọn họ mà nói, ở trong Ninh Viễn Đường có thể hưởng thụ tất cả sinh hoạt, đắm chìm trong ánh sáng vinh quang ngày xưa của Tô gia cũng không tồi.

Trừ Tô Minh Viễn là người thường xuyên tiếp xúc với bên ngoài, những người khác không muốn cải biến.

Cho dù nhìn ra tai họa ngầm của Tô gia hiện tại, Tô Tín cũng không có đi nhắc nhở Tô Minh Viễn làm gì.

Hắn không muốn liên lụy với Tô gia quá sâu, lần này hắn tới đây chỉ vì muốn hoàn thành giao dịch mà thôi, cho nên Tô Tín không quản chuyện không đâu, cũng không muốn quản.

Tô Minh Viễn an bài cho Tô Tín một gian phòng bên trong, gọi một tên đệ tử Tô gia trẻ tuổi phục thị Tô Tín, chính hắn thì đi câu thông với lão tổ và gia lão Tô gia.

Dù sao Tô Tín đã lấy kế hoạch ra, nhưng cần phải được người Tô gia tán thành mới được.

Hơn nữa Tô Tín muốn đi vào bí cảnh Tô gia tu luyện cũng phải trải qua tế tổ trước, Tô gia có một bộ nghi thức tế tổ rườm rà truyền thừa từ thượng cổ, vô cùng phiền toái.

Phục thị Tô Tín là đệ tử Tô gia chưa tới hai mươi tuổi, tên là Tô Tử Thần, đã có tu vi Tiên Thiên Khí Hải Cảnh.

Nếu ở bên ngoài tuổi này co tu vi Khí Hải Cảnh đã xem như thiên phú nhất lưu, nhưng ở trong Tô gia chỉ xem như thế hệ tầm thường mà thôi.

Người trẻ tuổi Tô gia nhìn Tô Tín, há hốc mồm muốn nói điều gì đó nhưng không biết mở miệng thế nào.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 886 - Dòng Chính Và Chi Thứ (2)

Theo như bối phận, Tô gia hiện tại có năm đời, lão tổ Tô gia là đời thứ nhất, chỉ có một mình hắn, Tô Minh Viễn là đời thứ hai có chữ lót là ‘ Minh ’, gần như tất cả là Dung Thần Cảnh.

Đời thứ ba Tô gia có chữ lót là ‘ Trọng ’, phụ thân Tô Tín chính là đời thứ ba, phổ biến đều là Hóa Thần Cảnh.

Đời thứ tư của Tô gia là Tô Tín, chữ lót là ‘ Lâm ’, có chút đã đột phá đến Hóa Thần Cảnh nhưng đại bộ phận là Thần Cung

Cảnh.

Đời thứ năm Tô gia là Tô Tử Thần, đại bộ phận cũng chỉ là thanh niên và thiếu niên, cũng không có võ giả Hóa Thần Cảnh.

Dựa theo bối phận, Tô Tử Thần phải gọi Tô Tín là đường thúc, hiện tại Tô Tín còn chưa từng nhận tổ quy tông, gọi như vậy là thích hợp.

Nhưng hắn từ nhỏ lớn lên trong Ninh Viễn Đường, gần như chưa từng tiếp xúc với người bên ngoài, trong khoảng thời gian ngắn hắn không biết xưng hô với Tô Tín thế nào.

Nhìn thấy dáng vẻ Tô Tử Thần như vậy, Tô Tín cười nói:

1.Ngươi gọi ta là tiền bối là được. Tô Tử Thần vội vàng nói:

2.Tiền bối, ngươi vừa vào Ninh Viễn Đường, có cần ta chuẩn bị một ít thức ăn

không?

Tô Tín lắc đầu, hắn hỏi:

1.Ngươi từ nhỏ lớn lên trong Ninh Viễn Đường, có từng nghĩ ra ngoài hay không?

Tô Tử Thần vội vàng gật đầu nói:

1.Dĩ nhiên muốn!

2.Vì sao?

Tô Tử Thần do dự, nếu người ngoài Tô gia hỏi thì hắn nhất định không nói, nhưng người nọ là Tô Tín.

Nghe trưởng bối Tô gia nói, phụ thân hắn đã từng chạy ra khỏi Tô gia mấy năm, hắn lại lớn lên ở bên ngoài, lúc này hắn sẽ dẫn theo người Tô gia rời khỏi Ninh Viễn Đường.

Cho nên Tô Tử Thần chỉ do dự một lúc liền nói:

1.Ta nghe qua những tộc huynh bên ngoài nói, võ giả bên ngoài đặc sắc hơn chúng ta nhiều.

2.Hơn nữa bên ngoài chỉ cần có thực lực cảnh giới Tiên Thiên đã tính là cao thủ, được người khác tôn kính.

3.Không giống như trong Ninh Viễn Đường, chúng ta chỉ biết tu luyện, tu luyện và tu luyện, cho dù tu luyện tới Hóa Thần Cảnh cũng sẽ bị gia lão cho đi làm công việc luyện đan hoặc luyện khí mà thôi.

Tô Tử Thần nói đúng, võ giả bên ngoài xem ra, võ giả cảnh giới Tiên Thiên đã tính là cao thủ, võ giả Hóa Thần Cảnh là cao thủ trong cao thủ, là nhân vật võ đạo tông sư.

Xem dáng vẻ Tô Tử Thần, hiển nhiên đã bất mãn với Tô gia từ lâu.

1.Đúng, ta có thể đi bên ngoài xem một chút không? Tô Tín đột nhiên hỏi.

Tô Tử Thần gật đầu nói:

2.Đương nhiên có thể, có nhiều nơi là cấm địa Tô gia, chỉ có đệ tử dòng chính mới có thể vào.

Tô Tín gật gật đầu, Tô Tử Thần liền dẫn Tô Tín đi dạo trong Ninh Viễn Đường.

Diện tích Ninh Viễn Đường cũng không lớn, nhiều nhất chỉ lớn bằng phường thị trong tiểu châu phủ mà thôi.

Phường thị tiểu châu phủ có thể chứa mấy vạn người là không tệ, nhưng vấn đề là những địa phương này không có khả năng đều dùng cho người ở, còn cần có nơi trồng thức ăn, thảo dược, nếu không ăn cái gì? Tu luyện dùng cái gì?

Cho nên bởi như vậy, cả Ninh Viễn Đường có phần không đủ dùng.

Tô Tử Thần chỉ vào cung điện thanh đồng lớn trước mặt và nói:

1.Đó là Tàng Kinh Các Tô gia, cũng là một trong các cấm địa Tô gia, chỉ có huyết mạch dòng chính có thể tiến vào trong đó.

Tàng Kinh Các Ninh Viễn Đường Tô gia có thể nói là nơi trọng yếu nhất sau huyết mạch của Tô gia bọn họ.

Lúc Tô gia ẩn cư thời thượng cổ, trong Tàng Kinh Các của bọn họ có vô số công pháp thượng cổ cường đại, ngay cả Tô Tín cũng phải động tâm.

1.Các ngươi đều là đệ tử Tô gia, tuy là chi thứ, nhưng tại sao không thể tiến vào Tàng Kinh Các, sở học công pháp của các ngươi tới từ đâu?

Tô Tín hỏi.

Tô Tử Thần nói:

1.Chỉ có đệ tử dòng chính mới có tư cách vào Tàng Kinh Các chọn lựa công pháp, công pháp tu luyện của chúng ta đều là gia lão lựa chọn xong mới giao cho chúng ta, chúng ta căn bản cũng không có quyền lựa chọn.

Nghe được Tô Tử Thần nói như vậy Tô Tín lập tức cau mày, phân chia dòng chính và chi thứ trong Tô gia còn nghiêm trọng hơn hắn suy nghĩ.

Công pháp võ đạo là thứ cực kỳ trọng yếu của võ giả, chính mình cần công pháp gì cũng chỉ có mình biết.

Kết quả những đệ tử chi thứ thậm chí không có quyền tự quyết việc này, dòng chính Tô gia đã làm quá phận.

Vào lúc này có một giọng nói lạnh lùng vang lên:

1.Tô Tử Thần! Ai bảo ngươi tới nơi này? Tàng Kinh Các là nơi ngươi có tư cách tới sao? Đồ không có quy củ!

Tô Tín nhìn sang, một thanh niên Tô gia tuổi không khác gì Tô Tử Thần lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, trên mặt còn mang theo chán ghét.

Tô Tử Thần nhìn thấy người trẻ tuổi kia thì sắc mặt tướng lên đỏ bừng, trong mắt có một tia thù hận nhưng lại không tránh được ánh mắt của Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 887 - Tôn Nghiêm Võ Đạo Tông Sư (1)

Tô Tử Ngọc! Ngươi mới vừa nói cái gì? Tô Tử Thần lạnh lùng nói.

Tô Tử Ngọc cười lạnh nói:

Nói ngươi là đồ không biết quy củ? Trọng địa như Tàng Kinh Các là nơi ngươi được phép đến sao?

Ta lại chưa đi vào, vì cái gì không được?

Tô Tín cũng không có quản hai tiểu bối tranh đấu, Tô Tử Ngọc rõ ràng đang cố

đến bới móc, hơn nữa nhìn hận ý trong mắt Tô Tử Thần, hiển nhiên hai người bọn họ kết thù hận rất sâu

Chỉ có điều Tô Tín tò mò Tô Tử Ngọc thân là đệ tử dòng chính, vì sao không lại gây phiền toái cho đệ tử chi thứ như Tô Tử Thần.

Tô Tử Ngọc cười lạnh nói:

Ta nói ngươi không được là ngươi không được! Còn người bên cạnh ngươi là ai? Cũng là tạp chủng có huyết mạch Tô gia sao? Loại người này không phải an bài trong phòng tạp vật

sao, dẫn hắn đến trọng địa Tàng Kinh Các lắc lư làm gì? Chẳng lẽ các ngươi mưu đồ làm loạn?

Tô Minh Viễn cũng không có gạt chuyện Tô Tín đi vào Tô gia, nhưng thời cũng không có công khai.

Cho nên đối với đệ tử không quan tâm tụ vụ Tô gia như Tô Tử Ngọc sẽ không biết tin tức Tô Tín đi vào.

Đệ tử dòng chính và chi thứ Tô gia nhiều như vậy, hắn đều biết.

Cho nên nhìn thấy người xa lạ như Tô Tín ở nơi này, hắn liền vô ý thức cho rằng Tô Tín là người Tô gia mang từ bên ngoài về, là một ít đệ tử có huyết mạch Tô gia.

Cường độ huyết mạch của những người này rất thấp, nói là một tiếng tạp chủng cũng không đủ, thậm chí còn không bằng đệ tử chi thứ Tô gia, chỉ có thể phụ trách một ít tạp vụ.

Tô Tín đang xem náo nhiệt, sắc mặt biến thành âm trầm, nụ cười trên mặt dần dần biến mất.

Tô Tử Ngọc cười lạnh nói:

1.Nói ngươi là tạp chủng ngươi còn không vui? Các gia lão cũng thật là, loại tạp chủng như các ngươi chỉ làm bẩn huyết mạch Tô gia, nên thả các ngươi ra ngoài tự sinh tự diệt, mang về Tô gia làm cái gì?

Hắn vừa dứt lời, Tô Tín vung tay lên, chân khí cường đại ngưng tụ thành bàn tay khổng lồ kéo Tô Tử Ngọc tới trước mặt và tát một cái, Tô Tử Ngọc phun một ngụm máu tươi, gương mặt sưng vù.

Dường như không dám tin Tô Tín đánh hắn, Tô Tử Ngọc hét lớn:

1.Hỗn đản! Một tạp chủng huyết mạch không bằng chi thứ dám đánh ta? Ba!

Tô Tín trực tiếp tát một cái, một bên mặt còn lại của Tô Tử Ngọc bị đánh sưng

vù.

Vào lúc Tô Tử Ngọc còn muốn nói nhảm, Tô Tín đã tát một cái, đánh gương

mặt Tô Tử Ngọc không còn hình người, thậm chí muốn mắng cũng không mắng được mới thôi.

Tô Tín thản nhiên nói:

1.Hôm nay trước dạy ngươi một đạo lý, đối mặt với người mạnh hơn mình, đầu tiên phải học tôn trọng, nếu không cho dù ngươi chính thức đặt chân giang hồ, không thiếu được dẫn xuất mầm tai vạ.

Hắn không biết Ninh Viễn Đường Tô gia giáo dục đệ tử như thế nào, không ngờ có thể dạy ra một cực phẩm như thế.

Tô Tử Ngọc thực lực không đủ, cho nên hắn không có khả năng như Tô Minh Viễn nhìn ra nồng độ huyết mạch trên người Tô Tín.

Hiện tại Tô Tín không che lấp một thân khí thế võ giả Hóa Thần Cảnh, Tô Tử Ngọc lại dám nhục mạ mình như thế, việc này đặt ở bên ngoài là chuyện không tưởng tượng nổi.

Trên giang hồ, có ai từng gặp qua đệ tử đích truyền đại phái chỉ vào mặt võ giả Hóa Thần Cảnh và mắng chửi hay không?

Cho dù là tán tu giang hồ hoặc là chưởng môn nhân một thế lực nhị lưu, bọn họ cũng không đối đãi như thế, cho dù dùng thân phận đệ tử đích truyền đại phái đầy đủ làm những võ giả Hóa Thần Cảnh khách khí hầu hạ.

Đây cũng là thực lực sai biệt, cũng là đãi ngộ xứng đáng Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư phải có.

Như Hà Hưu, Tiêu Hoàng ngày xưa là cường giả Nhân Bảng thân phận cao quý, đối mặt võ giả Hóa Thần Cảnh cũng có thể cường thế nhưng tuyệt đối sẽ không chỉ vào mặt người ta mắng chửi như Tô Tử Ngọc.

Trên giang hồ, người có thể trở thành võ giả Hóa Thần Cảnh không ai là người chỉ một lòng tu luyện như Tô gia, cho dù xuất thân danh môn chính phái, trong tay bọn họ cũng có không ít máu tươi.

Nhục mạ ác liệt như Tô Tử Ngọc, đụng phải người tính tình ác liệt sẽ dám giết hắn, bởi vì tôn nghiêm Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư không thể khinh nhục!

Cho nên Tô Tín vừa rồi mới nói cũng không phải nói đùa.

Nhưng vào lúc này, một gã võ giả Hóa Thần Cảnh vội vã đi tới, nhìn thấy dáng vẻ Tô Tử Ngọc liền giận dữ nói:

1.Tô Tín! Ngươi thật lớn mật! Vừa tới Tô gia đã dám đả thương đệ tử Tô gia, ngươi thật cho rằng Ninh Viễn Đường Tô gia là Lục Phiến Môn hay sao?

Người tới chính là người quen biết cũ của Tô Tín, chính là Tô Trọng Uy bị Tô Tín trọng thương trong Côn Luân bí cảnh.

Nhìn thấy Tô Trọng Uy đến, Tô Tín thản nhiên nói:

1.Ninh Viễn Đường Tô gia không phải được xưng là đại tộc truyền thừa ngàn vạn năm hay sao?

2.Truyền thừa lâu như vậy lại giáo dục ra đệ tử miệng phun đầy phân?

3.Hiện tại ta giáo dục hắn một chút, muốn hắn nhớ lâu một chút, cũng tránh khỏi tương lai hắn đặt chân giang hồ bị người ta một tát chụp chết.

4.Đệ tử Tô gia ta không cần ngươi giáo huấn! Mau buông Tử Ngọc ra!

Tô Trọng Uy phẫn nộ quát lên.

Cho dù hắn biết rõ Tô Tín là nhi tử của Tô Trọng Sơn, trong cơ thể có một nửa huyết mạch Tô gia, nhưng nội tâm của hắn không xem Tô Tín là người Tô gia.

Hắn xem ra trên người Tô Tín trừ huyết mạch Tô gia ra, cũng giống như đệ tử chi thứ không tính là người Tô gia, càng không cần phải nói thái độ ngông cuồng của Tô Tín.

- Nếu ta không thả người thì sao?

Tô Tín thản nhiên nói.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 888 - Tôn Nghiêm Võ Đạo Tông Sư (2)

- Ngươi dám!

Tô Trọng Hải phẫn nộ quát.

- Có gì không dám? Bại tướng dưới tay cũng dám nói dũng?

Thời điểm Tô Trọng Hải phẫn nộ nhưng không thể làm gì, Tô Minh Viễn và Tô Minh Lễ và các gia lão Dung Thần Cảnh Tô gia chạy tới.

Nhìn thấy tình cảnh ở đây, sắc mặt Tô Minh Lễ trầm xuống, Tô Minh Viễn xoa xoa đầu nói:

- Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Tô Tín ném Tô Tử Ngọc sang một bên, nói:

1.Không có gì, chẳng qua có người nói năng lỗ mãng ta thuận tiện giáo huấn hắn một chút mà thôi.

Nghe được Tô Tín nói như vậy, Tô Minh Viễn lập tức hiểu xảy ra chuyện gì, nếu Tô Tín nói Tô Tử Ngọc nói năng lỗ mãng, khẳng định chính là hắn nói năng lỗ mãng.

Mặc dù Tô Minh Viễn không có tiếp xúc với Tô Tín mấy lần, hắn cũng cẩn thận tìm hiểu về Tô Tín, Tô Tín tuyệt đối không phải người rãnh rỗi đi thêu dệt chuyện với võ giả Tiên Thiên.

Tô Minh Lễ lạnh lùng nói:

1.Tô Tín ngươi uy phong thật lớn, vừa tới Ninh Viễn Đường ta đã đánh người Tô gia.

Không đợi Tô Tín trả lời, Tô Minh Viễn liền quát lớn:

1.Cái gì Tô gia ngươi hay Tô gia ta? Lão tổ đã đồng ý lại cho Tô Tín tiến hành nhận tổ quy tông, về sau hắn cũng là người Tô gia! Hiện tại lão tổ còn đang chờ, ngươi còn dây dưa ở nơi này hay sao?

Tô Minh Lễ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp xoay người rời đi.

Tô Minh Viễn nói với Tô Tín:

1.Đi thôi, ta cũng đã nói qua với lão tổ, sau khi bái kiến lão tổ thì chúng ta có thể chuẩn bị tiến hành nhận tổ quy tông.

Tô Minh Viễn dẫn theo Tô Tín rời đi, Tô Tử Ngọc và một ít đệ tử dòng chính Tô gia mang theo không cam lòng và ánh mắt không giải thích được nhìn sang Tô Minh Viễn.

Tô Minh Viễn cũng là dòng chính Tô gia, nhưng lại vì sao lại nói chuyện giúp một chi thứ?

Trong phòng nghị sự Tô gia, phần đông võ giả Nguyên Thần Cảnh Tô gia đều có mặt ở đây.

Trên trăm tên võ giả Nguyên Thần Cảnh tề tụ thật sự rung động, trừ Côn Luân bí cảnh lần trước, đây là lần đầu tiên Tô Tín nhìn thấy có nhiều võ giả Nguyên Thần Cảnh tụ tập như vậy.

Lão tổ Tô gia ngồi ngay ngắn phía trên, Tô Tín chắp tay nói:

- Bái kiến lão tổ.

Hắn nói lão tổ cũng không phải là lão tổ Tô gia, mà là vì thực lực của hắn.

Võ giả Dương Thần Cảnh có tư cách để Tô Tín tôn kính, nhưng điều kiện tiên

quyết là đối phương cũng tôn kính mình.

Kỳ thật Tô Tín đã gặp không ít võ giả Dương Thần Cảnh, Địa phủ Mạnh Bà, Hậu Thổ, còn có vị Tần Nghiễm Vương khí thế vô song, Thiết Ngạo quyền khuynh một phương, thậm chí Tô Tín cũng gặp qua cường giả Chân Vũ Cảnh.

Lão tổ Tô gia còn kém hơn so với bọn họ rất nhiều, không phải thực lực chênh lệch, mà là chênh lệch rất lớn.

Tô Tín có cảm giác dáng vẻ già nua trên người lão tổ Tô gia, rõ ràng thọ nguyên còn chưa tới nhưng đã có khí tức hấp hối.

Lão tổ Tô gia gật đầu với Tô Tín, nói:

- Ngồi đi.

Hắn thỏa mãn với thái độ của Tô Tín, mặc dù nói lúc trước Tô Trọng Sơn phụ thân Tô Tín chọc giận hắn quá mức, lão tổ Tô gia cũng biết, Tô Trọng Sơn là Tô Trọng Sơn, Tô Tín là Tô Tín, cả hai trừ huyết mạch thì không còn liên hệ nào khác.

Lão tổ Tô gia trầm giọng nói:

1.Ngươi lựa chọn Ngô Đồng Sơn làm căn cứ địa tương lai của Tô gia, ta xem như thỏa mãn, nhưng Tô gia còn có mấy vấn đề cũng muốn hỏi ngươi.

Tô Tín gật đầu nói:

- Các vị nói thẳng là được.

Đối với chuyện Tô gia lần này, Tô Tín chỉ xem như đang làm sinh ý.

Nếu là sinh ý, khách hàng đưa ra nghi vấn, đương nhiên chính mình phải giải quyết, đương nhiên điều kiện tiên quyết là đối phương đừng quá phận.

Vấn đề của lão tổ Tô gia không phải vấn đề của hắn, mà là các đệ tử dòng chính Tô gia như Tô Minh Lễ muốn hỏi.

Hiện tại Tô gia rời khỏi Ninh Viễn Đường đã trở thành kết cục đã định, đám người Tô Minh Lễ không thể ngăn cản, cũng đành phải tiếp nhận.

Nhưng tiếp nhận thì tiếp nhận, nếu đã chuẩn bị sẽ đặt chân giang hồ, hoàn cảnh mới khẳng định phải tốt hơn Ninh Viễn Đường mới được, nếu không bọn họ phí khí lực lớn dung nhập làm gì?

Tô Minh Lễ đứng dậy, lạnh lùng nói:

1.Chúng ta tiếp nhận vị trí Ngô Đồng Sơn, vì sao phạm vi Tô gia chúng ta trên địa đồ chỉ lớn mười dặm quanh Ngô Đồng Sơn? Như vậy chẳng phải tương đương thế lực nhị lưu hay sao?

Tô Tín thản nhiên nói:

1.Bởi vì một khi các ngươi vượt qua phạm vi này sẽ có khả năng xung đột với thế lực chung quanh Ngô Đồng Sơn, cho nên ta mới vẽ ra một phạm vi cho các ngươi có thể hoạt động.

Tô Minh Lễ cười lạnh nói:

1.Ngươi có ý gì? Ngươi nói Tô gia ta hiện tại còn không sánh bằng một thế lực nhị lưu? Chúng ta sợ xung đột với bọn chúng sao?

Tô Tín nhìn Tô Minh Lễ, lắc đầu, mọi người Tô gia có mặt ở nơi này không đoná được dụng ý của Tô Tín, ngay cả Tô Minh Viễn cũng có vẻ mặt mờ mịt, Tô Tín âm thầm thở dài.

Người Tô gia cũng không biết dùng đầu óc chút nào, nhiều năm không xuất thế, đầu óc bọn họ đều thoái hóa hay sao? Làm chuyện gì cũng không cần suy nghĩ?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 889 - Huyết Mạch Đại Trận (1)

Đối mặt Tô Minh Lễ chất vấn, những người khác trong Tô gia cũng đồng ý.

Tô Tín đành phải chỉ vào địa đồ, nói:

1.Chung quanh Ngô Đồng Sơn thật sự không có thế lực nào có thể uy hiếp tới các ngươi, thế lực giang hồ rắc rối khó gỡ, ngươi chọc một tiểu thế lực, có khả năng sẽ đắc tội thế lực lớn.

2.Ví dụ như Trần gia trang dưới Ngô Đồng Sơn, chỉ là một thế lực nhị lưu bình thường mà thôi.

3.Nhưng con gái trang chủ Trần gia trang lại gả cho một đệ tử dòng chính Bắc Nguyên Độc Cô thị, nếu các ngươi động đến hắn, làm sao biết Bắc Nguyên Độc Cô thị không động thủ với các ngươi?

4.Tô gia hiện tại muốn dung nhập giang hồ lần nữa, nếu biểu hiện tính xâm lược quá mạnh, chỉ sợ sẽ dẫn tới rất nhiều người bất an, Độc Cô thị là một trong số đó.

Tô Minh Lễ cười lạnh nói:

1.Ngày xưa thời điểm Ninh Viễn Đường Tô gia ta tung hoành thiên hạ, tổ tiên Độc Cô thị còn không biết đang chơi bùn ở

nơi nào.

Tô Tín nhún nhún vai nói:

1.Nếu các vị có lòng tin như vậy, vậy thì xem như ta chưa nói lời nào, sau này Ngô Đồng Sơn sẽ là của Tô gia các ngươi, các ngươi cũng tùy tiện xâm chiếm địa

vực chung quanh, dù sao chỉ cần đừng động tới địa phương của Lục Phiến Môn là được.

Lão tổ Tô gia ho khan một tiếng nói:

1.Làm theo lời Tô Tín, địa vực chung quanh Ngô Đồng Sơn, chúng ta sẽ không động vào.

Nói xong, lão tổ Tô gia nhìn sang Tô Minh Lễ, lúc này làm những lời hắn muốn nói nghẹn trở về.

Dù sao lão tổ Tô gia sống nhiều năm như vậy, cũng có chút ít quyết đoán.

Hắn cũng biết Tô Tín nói đúng, Tô gia bọn họ hiện tại thật sự không nên biểu hiện cường thế như vậy, nếu không rất dễ dàng làm cho Độc Cô thị kiêng kị, do đó tiên hạ thủ vi cường.

Phải biết rằng một núi không thể chứa hai cọp, Đại Chu bốn mươi chín đạo, một đạo chỉ có thể chứa được một hai thế lực đỉnh cấp mà thôi.

Ví dụ như Kiếm Nam đạo chỉ có Dịch Kiếm Môn và Danh Kiếm Sơn Trang, Hà Nam đạo hữu Thiếu Lâm tự và Thái Hành sơn trại là thế lực đỉnh cấp thứ cấp, Nhữ Nam đạo chỉ có Thất Hùng Hội cùng Nhữ Nam Thượng Quan thị.

Bắc Nguyên đạo chỉ có một Độc Cô thị là thể lực đỉnh cấp, nhưng thành Thịnh Kinh lại nằm ở Bắc Nguyên đạo.

Cho nên đại bộ phận Bắc Nguyên đạo đều thuộc phạm vi quản lý của Thịnh Kinh, Độc Cô thị chỉ chiếm cứ một phần nhỏ, bọn họ cũng biết quy củ, tuyệt đối sẽ không thể bước ra một bước này, cho nên những năm gần đây cũng bình an vô sự với Đại Chu.

Độc Cô thị sở chiếm cứ địa phương nhỏ bé, kết quả hiện tại Ninh Viễn Đường Tô gia lại thò một chân vào, có thể nghĩ

cảm thụ của Độc Cô thị.

Tô Tín dám cam đoan, nếu như Tô gia thật sự làm ra hành động quá phận thì

Độc Cô thị tuyệt đối sẽ ra tay.

Những thế lực đỉnh cấp rất quả quyết, bọn họ tuyệt đối không dễ dàng gây chiến, nhưng một khi động thủ, thì chuyện này không dễ dàng kết thúc như vậy.

Giống như Dịch Kiếm Môn và Cản Thi Phái.

Cản Thi Phái va chạm vào điểm mấu chốt Dịch Kiếm Môn, đó chính là kết cục không chết không ngớt.

Với Độc Cô thị hiện tại, địa bàn Bắc Nguyên đạo cũng là điểm mấu chốt của bọn họ, đồng thời cũng xâm phạm lợi ích của người khác.

Nhưng bây giờ nhìn những người Tô gia, bọn họ rời xa giang hồ thời gian quá dài, cho nên tính cảnh giác còn kém hơn cả một võ giả Tiên Thiên.

Tô Tín ưa thích liên hệ với người thông minh, hiển nhiên những người Tô gia này thực lực rất mạnh nhưng tuyệt đối không tính là thông minh, cho nên Tô Tín cảm giác mệt mỏi khi liên hệ với người tham lam.

Nếu như hắn không chiếm được chỗ tốt gì trong bí cảnh Tô gia, vậy lần này hắn sẽ lỗ lớn.

May mà người Tô gia cũng xem trọng chữ tín, lão tổ Tô gia lập tức an bài Tô Tín tiến hành nghi thức nhận tổ quy tông.

Đối với nghi thức, Tô Tín cũng không phải mâu thuẫn như thế nào, chỉ có điều Tô gia truyền thừa đã lâu, các loại nghi thức rườm rà quá nhiều.

Nhưng phải bái một tổ tiên Tô gia nào đó, một bộ nghi thức dùng thời gian nửa ngày, lộ ra buồn tẻ đến cực điểm, nhưng hết lần này tới lần khác những người Tô gia lại xem nó cực kỳ thần thánh.

Sau khi hoàn thành nghi thức, Tô Tín trong mắt người Tô gia không coi người ngoài, cũng có tư cách sử dụng bí cảnh Tô

gia.

Đồng thời Tô gia cũng quyết định di chuyển ra ngoài, lập tức là an bài nhân thủ dời xa bí cảnh.

Tuy cũng chỉ dời xa, Tô gia ngây ngốc trong tổ địa ngàn vạn năm cũng không thể hoang phế, thời điểm tầm thường cũng cần có người trông giữ.

Tô gia di chuyển do đệ tử tiểu bối phụ trách là được, những võ giả Hóa Thần Cảnh Tô gia lại tề tụ trong sâu trong bí cảnh Tô gia, chuẩn bị mở bí cảnh huyết mạch của Tô gia.

Bí cảnh huyết mạch của Tô gia chính là nơi trân quý nhất của Tô gia.

Bất cứ đệ tử có huyết mạch Tô gia sau khi tiến vào trong đó tu luyện đều có thể gia tăng cường độ huyết mạch, hơn nữa có hiệu quả gia tăng tu vi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 890 - Huyết Mạch Đại Trận (2)

Nhưng huyết mạch bí cảnh cũng là một loại tiêu hao phẩm, dùng tinh huyết của mấy đời tổ tiên luyện thành một tòa đại trận.

Mỗi khi tăng nồng độ huyết mạch của một võ giả, tăng tu vi hắn lên, lực lượng đại trận sẽ tiêu hao một chút.

Cho nên về sau người Tô gia liền có quy định, huyết mạch chi thứ mỗi khi đột phá một đại cảnh giới mới có tư cách tiến vào tu luyện một lần, mỗi lần tối đa một ngày.

Huyết mạch dòng chính mỗi ba năm có thể tiến vào trong đó tu luyện một lần, mỗi lần tối đa ba ngày.

Lần này Tô Tín đạt thành giao dịch với Tô Minh Viễn, hắn có thể tiến vào trong đó tu luyện tới khi nồng độ huyết mạch đạt đến mức tận cùng mới thôi, đoán chừng cần thời gian mười ngày, một ít đệ tử dòng chính nơi này hâm mộ và ghen ghét.

Dù sao cho dù bọn họ là đệ tử dòng chính Tô gia cũng không thể một lần duy nhất lâu như thế.

Sâu trong bí cảnh Tô gia, nơi này có một tòa trận pháp phạm vi ngàn trượng, chung quanh dùng thanh đồng trụ làm trận cơ, phía trên khắc đầy các loại phù văn huyền ảo.

Trong tòa đại trận này, có một viên hồng bảo thạch óng ánh sáng long lanh lớn bằng nắm tay đang tỏa ra ánh sáng chói mắt, đây cũng là trận nhãn huyết mạch đại trận của Tô gia.

Trong trận nhãn ngưng tụ tinh hoa tinh huyết của mấy đời tổ tiên Tô gia ủng hộ đại trận tồn tại.

Chỉ có điều Tô Tín kinh ngạc là một tòa đại trận trân quý như vậy, cũng chỉ có hai đệ tử đứng trông coi, cũng không còn biện pháp phòng hộ nào khác.

Tô Tín nghĩ lại cũng thoải mái, huyết mạch đại trận này chính là đồ vật trân quý nhất của Tô gia, cũng giấu tại nơi sâu nhất trong bí cảnh Tô gia.

Nếu như huyết mạch đại trận cũng bị người ta hủy hoại, vậy thì chứng minh Tô gia bọn họ cách diệt tộc không xa, đến lúc đó có nhiều phòng hộ hơn nữa cũng không dùng được.

Năm tên võ giả Dung Thần Cảnh Tô gia đi tới, hai tay kết ấn, kết ra ấn quyết kỳ dị, thanh đồng trụ trong đại trận chấn động, cả tòa huyết mạch đại trận tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Tô Minh Viễn nói:

- Đi, ngươi có thể đi vào.

Tô Tín gật đầu, trực tiếp đi vào ngồi xếp bằng giữa huyết mạch đại trận.

Cùng lúc đó, trận nhãn tỏa ra ánh sáng màu đỏ như máu chói mắt, một lực lượng kỳ dị tiến vào trong cơ thể Tô Tín, bên ngoài thân thể Tô Tín hình thành phù văn huyết sắc kỳ quái.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt người Tô gia bên ngoài thay đổi, thiên phú của Tô Tín tốt hơn bọn họ dự đoán nhiều.

Huyết mạch đại trận Tô gia được xây dựng nhằm gia tăng cường độ huyết mạch người Tô gia.

Chỉ cần ngươi có thể làm ra động tĩnh càng lớn, vậy thì chứng minh cường độ huyết mạch bản thân ngươi càng dày đặc, có khả năng đạt được tăng lên càng lớn.

Hiện tại Tô Tín tạo ra uy thế không khác gì huyết mạch dòng chính Tô gia, thậm chí còn vượt qua đại bộ phận huyết mạch dòng chính.

Đây cũng điểm bọn họ không hiểu.

Phụ thân Tô Tín là huyết mạch dòng chính Tô gia, nhưng mẫu thân hắn chỉ là người bình thường, vì sao huyết mạch truyền thừa của hắn lại mạnh như thế? Bình thường sẽ phải suy yếu từ ba tới năm thành mới đúng.

1.Đi thôi, lưu vài người thủ hộ bí cảnh Ninh Viễn Đường, những người khác động thủ, nhanh chóng trong nửa tháng di chuyển tới Ngô Đồng Sơn.

Tô Minh Viễn phân phó một câu.

Một đám đệ tử Tô gia gật gật đầu, đều mang theo cảm xúc hâm mộ và ghen ghét rời đi, nhìn dáng vẻ của Tô Tín không hơn nửa tháng sẽ không kết thúc.

Cường độ huyết mạch càng dày đặc, có thể ở lại bên trong càng lâu.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tô gia quy định huyết mạch chi thứ chỉ có thể ở lại nơi này một ngày.

Điểm này Tô gia không chỉ nhắm vào huyết mạch chi thứ, mà là vì nồng độ huyết mạch của bọn họ thấp, đại bộ phận chỉ có thể ở lại một hai ngày mà thôi.

Chỉ cần mở huyết mạch đại trận sẽ tiêu hao năng lượng, có một ít đệ tử chi thứ chỉ trong thời gian một ngày cũng đã thu nạp đầy đủ lực lượng huyết mạch đại trận, còn thừa một ngày lại không muốn đi ra, như vậy sẽ tạo thành lãng phí.

Dù sao mọi người đều ích kỷ, đối với huyết mạch đại trận cả đời chỉ sử dụng vài lần, bọn họ đương nhiên không nỡ lãng phí như vậy.

Đợi đến lúc tất cả mọi người rời đi, Tô Tín lúc này đắm chìm trong huyết mạch thăng hoa.

Kỳ thật Tô Tín còn có lý giải rất mơ hồ về huyết mạch, giống như trước kia Tạ

Chỉ Yến nói Hinh Nhi là trời sinh kiếm tâm, hắn chỉ biết trời sinh kiếm lòng rất mạnh nhưng lại cũng không biết nó mạnh tới mức nào.

Thậm chí hiện tại trên giang hồ rất ít người đi bàn luận huyết mạch, Tiêu gia có huyết mạch rất mạnh trong lục đại thế gia nhưng trong mấy ngàn năm dung hợp, cái gọi là huyết mạch cũng sớm nhạt đi, do đó biến thành tư chất thiên phú.

Tô gia là gia tộc lánh đời, không thông qua quan hệ thông gia với bên ngoài bảo trì huyết mạch thuần túy, Tiêu gia và các thế gia lại không ngừng thông qua quan hệ thông gia với võ giả cường đại hoặc là quan hệ với thế gia khác cường đại tư chất thiên phú bản thân Tiêu gia.

Cho dù hai người bình thường sinh ra hậu đại có xác suất rất nhỏ sinh ra thiên tại, hai võ giả tư chất thiên phú xuất chúng sinh ra hậu đại có tám phần xác suất có thiên phú không tồi.

Huyết mạch đại trận hiện tại tăng cường độ huyết mạch trong cơ thể Tô Tín chứ không phải tư chất.

Cảm nhận được lực lượng trong huyết mạch đại trận, Tô Tín có phỏng đoán với huyết mạch truyền thừa, tại Tô Tín xem ra cái gọi là huyết mạch hắn là một loại công pháp, một loại công pháp truyền thừa khắc vĩnh viễn vào trong huyết mạch.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 891 - Tâm Tư Tô Minh Lễ (1)

Võ giả tầm thường, huyết mạch là một loại truyền thừa tư chất, truyền lưu từ thủy tổ một tộc.

Nhưng trong đó có một suy nghĩ không rõ, thủy tộc một tộc đạt được huyết mạch gì? Trời sinh mà thành?

Nếu thật là trời sinh mà thành, ví dụ như vị thủy tổ Tô gia có thể ngược dùng tìm hiểu tới Nhân tộc sinh ra tại thời điểm man hoang viễn cổ, có lẽ đến thời điểm Nhân Hoàng thành lập nhất thế hoàng triều mới bắt đầu hưng thịnh.

Cho nên Tô Tín cho rằng lực lượng huyết mạch chính là một loại công pháp truyền thừa khắc vào trong huyết mạch.

Thủy tổ Tô gia tu hành một môn công pháp kỳ tới cực hạn, huyết mạch của hắn mang theo lực lượng này, có thể thông qua huyết mạch bản thân hậu duệ không ngừng truyền thừa xuống, cũng trúc cơ thay hắn, cho nên trời sinh có khởi điểm cao hơn những người khác.

Đây cũng là phỏng đoán của Tô Tín về truyền thừa huyết mạch Tô gia, mà lực lượng huyết mạch đại trận cũng là một loại công pháp tu luyện đang không ngừng cải thiện thể chất Tô Tín, làm cho nó càng hoàn mỹ hơn.

Trên người Tô Tín xuất hiện phù văn giống như lực lượng thiên địa điên cuồng tiến vào trong cơ thể Tô Tín, làm cho tinh thần, thân thể, chân khí của hắn không ngừng tăng trưởng.

Nhưng quan trọng hơn là lực lượng có thể giúp nguyên thần Tô Tín không hề

trở ngại dung nhập và trong thiên địa, đây mới là điểm cường đại chân chính của huyết mạch Tô gia.

Trước khi không có hệ thống võ đạo, khởi điểm của võ giả viễn cổ chính là Nguyên Thần Cảnh, lúc nào ngươi có thể chính thức đạt tới dùng nguyên thần lực câu thông thiên địa, lúc nào ngươi mới có thể chính thức tính là võ giả.

Lực lượng huyết mạch Tô gia cũng trực chỉ bổn nguyên, tăng cường ưu thế phương diện này của Tô Tín, cho nên độ phù hợp của hắn với phiến thiên địa này càng cao.

Bên trong Tô gia, một ít đệ tử Tô gia trẻ tuổi vì cái gì tu luyện nhanh như vậy? Kỳ thật nguyên nhân căn bản chính là bọn họ

vừa mới sinh ra đã có được lực lượng huyết mạch giúp họ nhanh chóng tiếp xúc với lực lượng thiên địa.

Cho dù bọn họ không có chủ động đi hấp thụ những lực lượng thiên địa này, nhưng lực lượng thiên địa cũng sẽ vô ý thức hòa vào người bọn họ.

Có thể nói những người này vừa ra đời đã có khởi điểm Thiên Nhân Hợp Nhất nửa bước Nguyên Thần Cảnh, cho nên tốc độ tu luyện mới nhanh kinh người như thế.

Chỉ có điều đến Tô Tín, Huyết mạch Tô gia lại sinh ra biến dị, hắn và Hinh Nhi kế thừa lực lượng huyết mạch không giống với Tô gia.

Tô Tín cường đại chính là bình cảnh tu luyện yếu, người bình thường thường bị ngăn ở bình cảnh một thời gian dài, nhưng Tô Tín lại có thể dễ dàng đột phá.

Về phần Hinh Nhi trời sinh kiếm tâm cũng là thiên phú khó lường, Tô Tín chỉ có thể suy đoán mẫu thân của bọn họ không phải người Tô gia, chỉ là người bình thường, cho nên mới làm cho huyết mạch Tô gia sinh ra biến dị nào đó.

Lúc Tô Tín đang tu luyện trong huyết mạch đại trận, người Tô gia lại bắt đầu di chuyển.

Tô gia trong tam tộc ẩn thế bỗng nhiên xuất hiện trong giang hồ, việc này tạo

thành chấn động không nhỏ trên võ lâm.

Dù sao thực lực Tô gia cũng không yếu, có võ giả Dương Thần Cảnh tọa trấn, trong đó còn có trên trăm võ giả Hóa Thần Cảnh, đội hình này cực kỳ khủng bố.

Võ lâm Trung Nguyên chỉ lớn bao nhiêu đó, nhiều thêm một thế lực sẽ đoạt đi một địa bàn, Tô gia xuất hiện nhất định sẽ làm một ít người sinh ra kiêng kị.

Tô gia dựa theo Tô Tín phân phó, ngược lại biểu hiện rất quy củ, dáng vẻ cả người lẫn vật vô hại, điều này cũng làm cho một ít thế lực võ lâm ở xa thở ra một hơi, cũng không chú ý tới.

Độc Cô thị vẫn không buông lỏng cảnh giới với Tô gia, dù sao Tô gia đang ở ngay trong Bắc Nguyên đạo, nếu như đối phương muốn phát triển thế lực tại Bắc Nguyên đạo, hai phe không tránh khỏi sẽ có xung đột với nhau.

Sau nửa tháng, trong bí cảnh Tô gia, Tô Minh Lễ và một đám đệ tử dòng chính đã đến, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Xây dựng Ngô Đồng Sơn đã gần như hoàn thành, đại bộ phận tộc nhân Tô gia cũng di chuyển tới chung quanh Ngô Đồng Sơn.

Bởi vì chuyện này do Tô Minh Viễn phụ trách, cho nên hiện tại Tô gia cũng là do Tô Minh Viễn chưởng quản.

Trước khi Tô gia không có quyết định đặt chân giang hồ, kỳ thật Tô gia không có tình huống tranh quyền đoạt lợi.

Cho dù có một ít ma sát cũng chỉ là võ giả cùng thế hệ tranh cường háo thắng mà thôi, chỉ so đấu thực lực của mình mà không phải cái gọi là quyền lực.

Dù sao toàn tộc Tô gia tính cả đệ tử chi thứ chỉ có mấy ngàn người, đệ tử dòng chính được bảo đảm chu toàn, có cái gì mà tranh?

Về sau Tô Minh Lễ và Tô Minh Viễn vì cải cách và bảo thủ nên kết oán với

nhau, cũng nhắm vào nhau nhưng chỉ là lý niệm khác biệt mà thôi, cũng không phải

tranh quyền đoạt lợi.

Lúc bọn họ di chuyển ra khỏi bí cảnh Ninh Viễn Đường, chính thức đặt chân giang hồ, đám người Tô Minh Lễ lại sinh ra một ít tư tưởng khác trong đầu.

Đám người Tô Minh Lễ quanh năm bế quan tu luyện trong bí cảnh Tô gia, cho nên ý nghĩ cứng ngắc, có thể nói không có bất kỳ kinh nghiệm giang hồ nào, nhưng ngươi lại không thể nói bọn họ ngốc.

Sau khi đi vào Ngô Đồng Sơn, Tô Minh Viễn với tư cách kẻ quản lý Tô gia tạm thời, hắn trực tiếp ra mặt mời phần đông

thế lực nhị lưu chung quanh Ngô Đồng Sơn tới gặp mặt, hơn nữa nói rõ Tô gia chính mình chỉ một lần nữa đặt chân giang hồ, hơn nữa cũng đồng ý với bọn họ, Tô gia bọn họ tuyệt đối không có ý chiếm đoạt bọn họ.

Việc này làm chưởng môn và gia chủ tiểu thế lực thở ra một hơi, đồng thời cũng lấy lòng nịnh nọt Tô Minh Viễn không thôi, điều này cũng làm cho Tô Minh Lễ ngoài ý muốn thấy được cảnh này liền không có tư vị.

Trước kia ở trong Ninh Viễn Đường, sự vật trong bí cảnh Tô gia thật sự không có gì phải tranh quyền đoạt lợi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 892 - Tâm Tư Tô Minh Lễ (2)

Hiện tại đi ra ngoài, số lượng đệ tử chi thứ Tô gia nhiều hơn bọn họ, đồng thời cũng tuyển nhận không ít võ giả bên ngoài làm môn khách gia tăng lực lượng Tô gia bọn họ.

Cứ như thế này, hiện tại Tô Minh Viễn thống lĩnh Tô gia, uy tín nhất định sẽ tăng nhiều, tương lai vị trí gia chủ Tô gia cũng có thể thuộc về hắn.

Đối với Tô Minh Lễ mà nói cũng không phải chuyện gì tốt, bởi vì vị trí gia chủ Tô gia, hắn cũng muốn tranh giành một chút!

Trước kia Tô gia không có gia chủ, lão tổ Tô gia chỉ để ý tu luyện, sự vụ khác đều do Tô Minh Viễn và vài tên võ giả Dung Thần Cảnh cùng quản lý, trừ phi có chuyện trọng yếu, bọn họ mới thông báo cho lão tổ Tô gia, do hắn đến định đoạt.

Hiện tại Tô gia đã quyết định dung nhập vào trong giang hồ, nhất định phải chọn ra một người làm gia chủ.

Nếu không sạp hàng trên phố của Tô gia biến thành quá lớn, lại giống như một quán quản lý tất cả, không có một gia chủ ở trung tâm điều động mọi việc, rất dễ dàng tạo thành hỗn loạn.

Tô Minh Lễ muốn tranh giành vị trí gia chủ, nhưng đáng tiếc hắn cũng biết mình không chiếm được ưu thế.

Trước kia Tô Minh Viễn thường xuyên xông xáo bên ngoài, hiểu quy củ giang hồ hơn hắn, kinh nghiệm là thứ không phải nói học là học.

Huống chi Ninh Viễn Đường Tô gia bọn họ có thể thuận lợi dừng chân trên giang hồ cũng nhờ vào Tô Minh Viễn tìm được Tô Tín, lúc này mới lợi dụng lực lượng Lục Phiến Môn thuận lợi chiếm cứ Ngô Đồng Sơn.

Nếu không Tô gia bọn họ tự tiện chiếm đoạt địa bàn, chỉ sợ đã sớm có thế lực võ lâm khác đánh tới tận cửa.

Trong võ giả Hóa Thần Cảnh của Tô gia, trước kia là Tô Trọng Sơn phụ thân Tô Tín mạnh nhất, mà bây giờ là Tô Trọng Hải.

Lúc này sắc mặt Tô Trọng Hải cũng âm trầm, nguyên nhân không phải vị trí gia chủ, mà là vì Tô Tín.

Lúc trước còn Tô Trọng Sơn, hắn bại trong tay Tô Trọng Sơn.

Hiện tại Tô Trọng Sơn chết, hắn lại đánh không lại nhi tử của đối phương.

Lần trước Tô Tử Ngọc bởi vì nói năng lỗ mãng nên bị Tô Tín giáo huấn chính là cháu trai của hắn, cũng là đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất trong mạch của hắn.

Tất cả người đều nhìn thấy Tô Tín trợ giúp Tô gia, nếu không có Tô Tín, Tô gia bọn họ sẽ không dễ dàng dung nhập vào giang hồ như vậy.

Cho nên mặc dù Tô Tử Ngọc bị đánh cũng là đánh uổng phí, điểm này làm Tô Trọng Hải vô cùng bực mình.

Lúc này nhìn dáng vẻ Tô Minh Lễ, Tô Trọng Hải lại nghĩ tới cái gì, hắn suy nghĩ một lát và trầm giọng nói với Tô Minh Lễ:

1.Gia lão, thứ cho ta nói thẳng, hiện tại đệ tử chi thứ trong tộc đều rất cảm kích gia lão Minh Viễn, dù sao có gia lão Minh Viễn, bọn họ mới có cơ hội đặt chân giang hồ.

2.Cho nên tâm của người trong tộc hướng về hắn cao hơn ngài, huống chi lần này hắn đạt thành giao dịch với Tô Tín,

dẫn theo Ninh Viễn Đường Tô gia đi ra khỏi bí cảnh đặt chân giang hồ, tất cả công lao là của hắn, hai điểm này, ngài tuyệt

đối không bằng Minh Viễn gia lão.

Sắc mặt Tô Minh Lễ âm trầm nói:

- Việc này còn cần ngươi nói sao?

Tô Trọng Hải nói lời này chẳng khác gì vạch trần vết sẹo trên người hắn, điểm này làm hắn khó chịu với Tô Minh Viễn.

Tô Trọng Hải vội vàng nói:

1.Gia lão ngươi nghe ta nói hết, bởi vì Tô Minh Viễn đạt thành giao dịch với Tô Tín, lúc này mới giúp Tô gia thuận lợi dung nhập vào trong giang hồ.

2.Thân phận tứ đại thần bộ của hắn rất đặc thù trên giang hồ, đừng nhìn hắn chỉ là Hóa Thần Cảnh, hắn phát huy tác dụng còn vượt qua cả Dung Thần Cảnh.

3.Cho nên chỉ cần chúng ta có thể nắm giữ Tô Tín, làm hắn giúp chúng ta, dùng thân phận tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn của hắn, như vậy có thể mang lại tiện lợi cho Tô gia chúng ta, những công lao này sẽ ghi tạc lên thân ngài.

Tô Minh Lễ cau mày nói:

1.Đương nhiên ta biết rõ điểm này, ngươi từng tiếp xúc với Tô Tín, ngươi nên biết hắn làm người thế nào.

2.Người này đại nghịch bất đạo, cho dù đã nhận tổ quy tông gia nhập Tô gia ta, nhưng đáy lòng vẫn không có cảm giác tán thành Tô gia chúng ta.

3.Lần này hắn chỉ đạt thành giao dịch với Tô Minh Viễn mà thôi.

4.Tô Minh Viễn đồng ý cho hắn tiến vào huyết mạch đại trận tu luyện, hắn sẽ trợ giúp Tô gia chúng ta dung nhập vào giang hồ.

5.Cho nên nói hiện tại Tô gia chỉ có quan hệ hợp tác với hắn, về sau hắn có thể giúp Tô gia chúng ta cũng không nhiều, huống chi ta có ân oán với hắn, ngươi bảo hắn giúp ta thế nào?

Trước kia Tô Minh Lễ biểu hiện kém cỏi như vậy không phải vì hắn ngu ngốc, mà vì hắn tu hành trên trăm năm buồn tẻ, chỉ tiếp xúc chút người Tô gia, gần như không gặp người ngoài, kinh nghiệm giang hồ cũng là số không, cho nên hắn suy nghĩ chuyện gì cũng là ngoài rìa mà thôi.

Nhưng Tô Tín biểu hiện rõ ràng như vậy, chỉ cần Tô Minh Lễ suy nghĩ cẩn thận điểm này một chút, rất dễ dàng có thể hiểu thái độ của Tô Tín với Tô gia hiện tại.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 893 - Bất An (1)

Trên mặt Tô Trọng Hải lộ ra một tia âm trầm:

Tô Tín rõ ràng có huyết mạch Tô gia, hắn có thái độ với Tô gia như vậy, tâm này đáng tru!

Nếu như không có huyết mạch Tô gia chúng ta, Tô Tín hắn làm sao có thể đi đến một bước này? Kết quả hiện tại hắn còn muốn phân rõ giới hạn với Tô gia chúng ta.

Mọi người nơi đây đều gật gật đầu, bọn họ đều là huyết mạch dòng chính Tô gia, rất coi trọng huyết mạch, Tô Tín hành động không khác gì phản đồ, bọn họ không có hảo cảm gì với Tô Tín.

Tô Trọng Hải cười lạnh nói:

Đã như vậy, chúng ta không cần nói nhảm với hắn, Tô Tín cũng giống như phụ thân của hắn, đều là bạch nhãn lang, nếu như vận dụng Mê Tâm Cổ, trực tiếp khống chế hắn!

Tô Trọng Hải ngẩng đầu lên, nhìn mọi người và nói:

- Tô gia chúng ta còn bảo lưu Mê Tâm Cổ hay không?

Mọi người nơi này giật mình, không nghĩ tới Tô Trọng Hải lại ác như vậy, lại muốn vận dụng vật kia.

Cái gọi là Mê Tâm Cổ chính là sâu độc tà dị ở Miêu Cương, có thể mê hoặc tâm

trí một người, triệt để biến đối phương thành khôi lỗi.

Chỉ có điều thứ này công hiệu quá mức tà dị, một tộc Miêu Cương thời điểm thượng cổ nghiên cứu ra Mê Tâm Cổ sinh ra sóng gió khắp giang hồ, cũng nhấc lên sóng lớn.

Nhưng rất đáng tiếc thời đại đó nhất thế hoàng triều uy áp thiên hạ, không ai có thể chống đỡ uy thế Nhân Hoàng.

Cho nên chủng tộc Miêu Cương gây ra chút động tĩnh, Nhân Hoàng trực tiếp hạ lệnh bảo lão tổ Ninh Viễn Đường Tô gia mang người tru sát toàn bộ chủng tộc kia, thủ đoạn luyện chế Mê Tâm Cổ cũng thất truyền theo.

Bởi vì lão tổ Tô gia tiêu diệt chủng tộc kia, cho nên hắn cũng đạt được mấy con Mê Tâm Cổ làm chiến lợi phẩm bảo trì trong Tô gia, hơn nữa phân phó Tô gia nhất định không nên dùng thứ này.

Bởi vì thứ này quá tà dị và hung hiểm, một khi vô ý lưu truyền ra ngoài làm cho người ta nghiên cứu ra phương pháp luyện chế Mê Tâm Cổ, như vậy sẽ tạo thành tai nạn khủng bố.

Chỉ có điều Tô gia truyền thừa ngàn vạn năm, bọn họ chỗ cất chứa quá nhiều đồ vật, nếu Tô Trọng Hải không đề cập tới, bọn họ thiếu chút nữa còn quên gia tộc còn có thứ như Mê Tâm Cổ.

Tô Minh Lễ cau mày nói:

1.Mê Tâm Cổ bỏ qua cảnh giới, chỉ cần tu vi tâm thần của đối phương không đủ là có thể khống chế, nhưng vấn đề là nói với lão tổ bên kia như thế nào?

Trong Tô gia, lão tổ Tô gia mới là hạch tâm chân chính, cũng chỉ có lão tổ Tô gia còn, Ninh Viễn Đường bọn họ mới có thể duy trì địa vị hiện tại.

Trong nội tâm Tô Minh Lễ cũng thập phần kính sợ lão tổ còn sót lại duy nhất của Tô gia, cho nên lúc ban đầu trong phòng nghị sự, lão tổ Tô gia mở miệng đồng ý cách làm của Tô Minh Viễn, dù trong lòng Tô Minh Lễ không đồng ý, hắn cũng

đành phải nhẫn nhịn, thậm chí không dám làm mờ ám âm thầm.

Tô Trọng Hải vội vàng nói:

1.Gia lão, ngươi đừng quên, lão tổ cũng là huyết mạch dòng chính Tô gia,

chúng ta làm như vậy cũng vì tăng cường thực lực Tô gia ah, nếu không một tên đệ tử Tô gia cấp bậc tứ đại thần bộ không nghe lời Tô gia, việc này gọi là gì?

Nghe nói như thế, Tô Minh Lễ lập tức động tâm.

Hắn động tâm vì Tô Tín giúp Tô gia tranh quyền đoạt lợi, nhưng hắn cũng có suy nghĩ giống như Tô Minh Viễn, cho dù cải cách hay bảo thủ, kỳ thật bọn họ đều suy nghĩ vì Tô gia.

1.Ta tạm thời đồng ý kế hoạch này, nhưng ta phải đi Ngô Đồng Sơn tìm lão tổ một chút.

Tô Minh Lễ nói.

Nghe Tô Minh Lễ nói như vậy, Tô Trọng Hải cũng đã biết rõ Tô Minh Lễ đã đồng ý.

Thân là huyết mạch Tô gia, đệ tử chi thứ khác đều phát huy tác dụng giúp Tô gia quật khởi, Tô Tín ngươi mang huyết mạch Tô gia nhưng lại không quan tâm tới, việc này gọi là gì?

Trong huyết mạch đại trận, Tô Tín đã liên tục tu luyện một tháng, thời gian đủ dài, lực lượng huyết mạch trong cơ thể Tô Tín đã phát huy tới mức đỉnh phong.

Đương nhiên bây giờ không thể hiện ra, mắt thường có thể nhìn thấy thứ tốt là Tô Tín đã đột phá Hóa Thần Cảnh hậu kỳ, chỉ thiếu chút nữa liền đạt tới đại viên mãn.

Thẳng đến cuối cùng không cách nào thu nạp lực lượng trong huyết mạch đại trận, Tô Tín mới mở to mắt cảm thụ lực lượng mới trong cơ thể.

- Nơi này không tồi.

Tô Tín thấp giọng lầm bầm một câu, nếu có cơ hội, hắn muốn nếm thử cho Hinh Nhi tiến vào nơi này tu luyện.

Hinh Nhi là thân muội muội huyết mạch tương liên với hắn, Tô Tín đã đạt được chỗ tốt lớn như thế, chắc hẳn Hinh Nhi

cũng không kém hơn nơi nào.

Chỉ có điều nhìn dáng vẻ Ninh Viễn Đường Tô gia, bọn họ rất trân quý huyết mạch đại trận, nhìn thấy mình tiến vào bên trong tu luyện, có chút đệ tử dòng chính thậm chí còn lộ ra vẻ mặt đau lòng.

Chính mình giao dịch với Tô gia chính là vào thời điểm Tô gia có lo lắng, cho nên Tô Minh Viễn mới đáp ứng yêu cầu của hắn, lại cho hắn tiến vào huyết mạch đại trận tu luyện.

Muốn cho Hinh Nhi tiến vào trong đại trận tu luyện, chỉ sợ phải trả giá thật nhiều.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 894 - Bất An (2)

Tô Tín bên này dừng tu luyện, lực lượng đại trận không còn tiến vào trong cơ thể Tô Tín, đệ tử phụ trách bên ngoài đại trận cũng phát hiện.

Tô Tín vừa định đi ra, một võ giả trông coi đại trận nói:

- Mời tiền bối chờ một chút, chờ gia lão đóng đại trận ngày mới có thể ra ngoài.

Tô Tín cau mày, chính mình đi ra hay không thì quan hệ gì với việc đóng đại trận?

Tô Tín chẳng khác gì thường dân trong đại trận, cho nên đệ tử này nói như thế, Tô Tín đứng chờ một chút cũng không sao.

Nhưng không biết vì sao, Tô Tín lại sinh ra một tia cảm giác không đúng nhưng không đung sở điểm nào, Tô Tín lại không nói nên lời.

Bí cảnh Tô gia chỉ lớn như vậy, qua một lúc Tô Minh Lễ liền dẫn Tô Trọng Hải và vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh chạy đến.

Nhìn thấy mấy người bọn họ, Tô Tín càng cảm giác không đúng, đồng thời trong nội tâm sinh ra cảm giác bất an.

Đây không phải cảm ứng, mà là trực giác.

Từ khi đặt chân giang hồ đến nay, Tô Tín giết người vô số, đồng thời bản thân cũng gặp qua vô số tình huống nguy hiểm, trong thời khắc nguy cơ, ví dụ như lần bị Giang Hạc Lưu đuổi giết, Tô Tín thiếu chút lên trời không đường, địa ngục không

cửa, cửu tử nhất sinh.

Cho nên nhiều lần chém giết sinh tử, Tô Tín lại dưỡng thành trực giác, trực giác liên quan tới nguy hiểm, tuy rất huyền diệu nhưng cũng rất đáng tin cậy.

Nhìn hai đệ tử Tô gia trông coi bên ngoài đại trận, Tô Tín như nghĩ đến cái gì, trong đầu không ngừng tìm kiếm, chắn phát giác được có điểm không đúng.

Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp mang đến lực lượng tinh thần cộng thêm Bỉ Ngạn Hoa tăng cường cho nên tinh thần lực Tô Tín mạnh tới mức biến thái.

Tác dụng tinh thần lực không chỉ hữu dụng trong đối chiến, nó cũng rất hữu dụng ở địa phương khác.

Ví dụ như hiện tại, tinh thần lực cường đại giúp suy nghĩ của Tô Tín vô cùng rõ ràng, chỉ cần hắn nhìn thấy mặt người một lần, Tô Tín liền có thể trăm phần trăm nhớ lại giọng nói và nụ cười của đối phương, điểm ấy thật sự rất khủng bố.

Trong nháy mắt Tô Tín cảm giác được bất an tới từ nơi nào, chính là từ hai tên đệ tử dòng chính trông coi đại trận Tô gia!

Người Tô gia thật sự xem trọng huyết mạch đại trận, lúc bắt đầu cũng phái nhiều nhân lực vật lực giữ gìn.

Chỉ có điều đến về sau đại bộ phận người Tô gia cho rằng phái nhiều người trông giữ đại trận là không có ý nghĩa.

Chỉ cần Tô gia không diệt, ai có thể uy hiếp và đạt được huyết mạch đại trận?

Tô gia cũng chỉ có bao nhiêu người như thế, muốn đi vào huyết mạch đại trận cần có năm tên võ giả Dung Thần Cảnh liên thủ mới có thể mở ra, cho nên không có khả năng biến thủ.

Cho nên lúc bình thường chỉ cần phái hai tên đệ tử chi thứ trông coi là đủ, thời gian những đệ tử dòng chính nên dùng vào tu luyện, cần gì phí thời gian làm việc khổ sai này?

Trí nhớ trong đầu Tô Tín thập phần rõ ràng, vào lúc hắn tiến vào huyết mạch đại trận, canh cổng là hai đệ tử chi thứ, tuyệt đối không phải hai đệ tử dòng chính.

Bây giờ nhìn thủ huyết mạch đại trận người bỗng nhiên biến thành này hai gã đệ tử dòng chính là có ý gì? Tô Tín rõ ràng cảm giác được một tia không đúng đến.

Lúc này đám người Tô Minh Lễ đã đi tới, nhìn thấy trên người Tô Tín phát ra khí tức Hóa Thần Cảnh đại viên mãn, khóe miệng Tô Minh Lễ co giật.

Hắn ngây ngốc trong huyết mạch đại trận gần một tháng, thiên phú huyết mạch tăng lên không nói, chỉ thực lực cũng tăng lên Hóa Thần Cảnh đại viên mãn, rốt cuộc hắn hấp thu bao nhiêu lực lượng huyết mạch?

Chính bởi vì như thế Tô Minh Lễ mới càng muốn khống chế Tô Tín.

Không riêng gì muốn tranh quyền đoạt lợi với Tô Minh Viễn, hắn còn muốn cam đoan lực lượng Ninh Viễn Đường Tô gia tiết lộ ra ngoài.

Hai tay Tô Minh Lễ kết ấn, lực lượng huyết mạch trong huyết mạch đại trận dần dần suy yếu, trận pháp lại khôi phục bình tĩnh.

- Đi, ngươi có thể đi.

Tô Minh Lễ thản nhiên nói.

Cho dù Tô Minh Lễ đời này không có kinh nghiệm lục đục với kẻ khác nhưng cường giả Dung Thần Cảnh khống chế mỗi lực lượng và cơ bắp thân thể tới cực hạn.

Cho nên biểu lộ Tô Minh Lễ nhìn về phía Tô Tín giống như lúc trước, mang theo một chút cảm giác chán ghét, căn bản không nhìn ra hắn ngụy trang.

Thời điểm Tô Tín đi qua bên người Tô Minh Lễ, bỗng nhiên Tô Minh Lễ đánh một chưởng vào người Tô Tín.

Sớm cảm giác được không đúng, Tô Tín thời thời khắc khắc đều phòng bị, gió

mạnh bắt đầu khởi động, thân thể hắn nhanh chóng lui về hướng huyết mạch đại trận, làm cho một chưởng của Tô Minh Lễ đánh không trúng.

Tô Minh Lễ biết rõ võ giả Dung Thần Cảnh ra tay tốc độ cực nhanh, nhưng ngay cả như vậy Tô Tín lại còn nhanh hơn hắn, lại thoát được một chưởng của hắn.

Sắc mặt Tô Minh Lễ lại không thay đổi chút nào, bàn tay hắn sinh ra hồ điệp màu vàng, lại giống như kim quang, trong nháy mắt đã bắn tới trước mặt Tô Tín.

Vô hình kiếm khí bao phủ quanh thân Tô Tín, nhưng lần này dùng vào phòng ngự.

Nhưng hồ điệp màu vàng giống như bỏ qua vô hình kiếm khí, trực tiếp xuyên thấu qua và dung nhập vào trong đầu Tô Tín!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 895 - Phơi Bày Chân Tướng (1)

Nhìn thấy Tô Tín trúng Mê Tâm Cổ, khóe miệng Tô Minh Lễ lộ ra nụ cười.

Mê Tâm Cổ có thể gây ra nhiễu loạn lớn thời kỳ thượng cổ, thậm chí còn làm cho Nhân Hoàng tự mình phái người đi đồ diệt tộc này, đương nhiên nó không phải đơn giản như vậy.

Mê Tâm Cổ khủng bố là khủng bố ở chỗ không ai có thể phòng ngự, loại sâu độc này không thể dùng lực lượng xoắn giết, chỉ có dùng tinh thần lực mới có thể chính thức xúc phạm tới nó, cho nên trên lý luận, ngay cả võ giả Dương Thần Cảnh tinh thần lực yếu một ít cũng bị nó khống chế.

Nhưng lúc này nội tâm Tô Tín lại kinh ngạc.

Hắn dự cảm Tô Minh Lễ không có hảo ý, chỉ sợ trong đó có vấn đề, thậm chí Tô Tín đã có tâm tư phải sử dụng tiêu hao phẩm.

Nhưng hắn không nghĩ tới Tô Minh Lễ lại dùng sâu độc kỳ dị như Mê Tâm Cổ.

Tô Tín không biết Mê Tâm Cổ nhưng hắn vẫn có thể cảm giác được lực lượng Mê Tâm Cổ.

Một đạo tinh thần lực cường đại đang không ngừng ăn mòn tâm trí của hắn.

Mê Tâm Cổ giống như hồ điệp màu vàng vỗ cánh, ánh sáng màu vàng chói mắt xuất hiện, nó lại bắt đầu đồng hóa tinh thần lực của Tô Tín.

Chỉ trong nháy mắt Tô Tín đã hiểu, đám người Tô Minh Lễ mưu đồ không nhỏ,

không ngờ muốn trực tiếp khống chế mình.

Trong mắt Tô Tín xuất hiện sắc mặt lạnh lùng, hắn dám khẳng định, Tô Minh Lễ động tâm tư này nhất định không có tìm hiểu kỹ càng tư liệu của hắn, nếu không hắn cũng không lựa chọn vận dụng loại sâu độc này khống chế chính mình.

Trong đầu Tô Tín điên cuồng vận chuyển Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp.

Tinh thần lực vô hình hóa thành tinh thần phong bạo cuồng loạn, trực tiếp xoắn giết Mê Tâm Cổ!

Mê Tâm Cổ vỡ vụn và hóa thành tinh thần lực thuần túy dung nhập vào trong đầu Tô Tín, ngược lại trợ giúp tinh thần lực Tô Tín tăng vọt một đoạn.

Tô Minh Lễ Mà bên kia đã triệt để luyện hóa Mê Tâm Cổ rên rỉ một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi nhìn Tô Tín.

Đây chính là Mê Tâm Cổ truyền thừa từ thượng cổ xuống, Tô Tín làm sao bây giờ, lại có thể trực tiếp xoắn giết hắn.

Phải biết rằng vào thời điểm thượng cổ, cho dù có đôi khi cường giả Dương Thần Cảnh cũng không nhất định chống lại lực lượng Mê Tâm Cổ!

Ánh mắt Tô Tín lộ ra vẻ lạnh lùng:

1.Ta thật sự xem nhẹ Tô gia, đại tộc truyền thừa ngàn vạn năm cũng chỉ biết dùng thủ đoạn hạ lưu này sao?

Tô Tín đến Tô gia là vì có Tô Minh Viễn bảo đảm, hắn cũng không cảm giác được có nguy hiểm gì, người Tô gia nhiều lắm chỉ vì thân phận của hắn mà chán ghét hắn thôi.

Huống chi đại tộc truyền thừa ngàn vạn năm như Ninh Viễn Đường Tô gia có chút cổ hủ, không giống những tông môn võ lâm ưa thích chơi âm mưu quỷ kế.

Bọn họ muốn nhằm vào người nào cứ trực tiếp là được, đối ngoại không cần dùng thủ đoạn hạ lưu như thế, đoán chừng chính bọn họ cũng cảm thấy không có ý nghĩa.

Nhưng lần này Tô Tín lại nghĩ sai, trong mắt người Tô gia, Tô Tín không coi là người ngoài.

Trong cơ thể ngươi có huyết mạch Tô gia thì ngươi chính là người Tô gia, ngươi nên làm việc cho Tô gia mà không cần đòi hỏi bất cứ thù lao gì, nếu không ngươi chính là đại nghịch bất đạo.

Cho nên đám người Tô Minh Lễ xem ra, cho dù ta có dùng thủ đoạn hạ lưu đối phó ngươi, đó cũng là sự vụ trong Tô gia mà thôi.

1.Tô Tín, hiện tại ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, chủ động ăn Mê Tâm Cổ, trở thành đệ tử chính thức của Tô gia, nếu không hôm nay ngươi không thể rời khỏi Ninh Viễn Đường.

2.Dường như bị nhìn thấu, Tô Minh Lễ cũng không có nói nhảm, lại lấy một con Mê Tâm Cổ khác trong túi giới tử ra ngoài, Tô gia bọn họ không chỉ trân tàng một con Mê Tâm Cổ.

Tô Tín lãnh đạm nhìn Tô Minh Lễ, nói:

- Ta muốn gặp Tô Minh Viễn.

Tô gia bây giờ không phải là một mình Tô Minh Lễ ngươi làm chủ, Tô Minh Viễn có uy vọng rất cao trong đệ tử chi thứ.

Một ít người ở đây là đệ tử dòng chính, hiển nhiên Tô Minh Viễn không biết hành động của Tô Minh Lễ.

Đương nhiên với tâm cơ của Tô Minh Viễn thì hắn không làm ra chuyện nhự

thế.

Tô Minh Lễ lạnh lùng nói:

1.Ngươi không cần gặp Tô Minh Viễn, tất cả đệ tử chi thứ và Tô Minh Viễn đều đang ở Ngô Đồng Sơn, trong Ninh Viễn Đường hiện tại, chỉ có ta cùng huyết mạch dòng chính Tô gia này.

2.Tô Tín, ta không biết vì sao ngươi kháng cự trở thành đệ tử Tô gia, Ninh Viễn Đường Tô gia truyền thừa ngàn vạn năm, vinh quang vô hạn, hiện tại thực lực đã xuống dốc nhưng cũng có thể tranh phong với các thế lực đỉnh cấp trên giang hồ.

3.Dùng thân phận của ngươi trở thành đệ tử Tô gia, mặc dù chỉ là chi thứ,

nhưng chỉ cần có Tô gia ở sau lưng ủng hộ, ngươi có thể đi xa hơn trong Lục Phiến Môn.

4.Huống chi ngươi có thể đi tới hôm nay, huyết mạch Tô gia ta cho ngươi bao nhiêu trợ giúp? Nếu không có huyết mạch Tô gia trợ giúp, đừng nói tứ đại thần bộ, ngươi muốn gia nhập Lục Phiến Môn cũng là việc không thể nào.

Tô Tín cười lạnh và nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 896 - Phơi Bày Chân Tướng (2)

Ngươi hỏi vì sao ta không gia nhập Tô gia các ngươi? Ngươi đã nói ta chỉ là huyết mạch chi thứ, vậy ta còn gia nhập Tô gia ngươi làm gì? Làm chó cho Tô gia sao?

Nếu Tô gia thật sự cho Tô Tín đãi ngộ huyết mạch dòng chính, Tô Tín thật không ngại chính thức gia nhập Tô gia, thậm chí hắn còn ôm một loại tâm tư, chính là vào ngày Tô gia chính thức suy yếu, cướp lấy vị trí gia chủ Tô gia!

Chỉ có điều Tô Tín nhìn thấy quan hệ huyết mạch dòng chính Tô gia cùng huyết mạch chi thì hắn lập tức bỏ qua suy nghĩ này.

Đối với Tô gia mà nói, huyết mạch chi thứ cũng chỉ là con chó của Tô gia mà thôi, cao hơn nữa cũng chỉ xem như tôi tớ.

Tuy số lượng huyết mạch chi thứ nhiều hơn huyết mạch dòng chính gấp mười lần, nhưng tài nguyên tốt nhất Tô gia vĩnh viễn chỉ nắm giữ trong tay huyết mạch dòng chính, những việc cực khổ và bẩn nhất đều là những đệ tử huyết mạch chi thứ làm.

Nếu Tô Tín thật sự trở thành huyết mạch chi thứ Tô gia, đối mặt với Tô gia nghiền ép không hạn chế, căn bản không đạt được chút chỗ tốt nào từ Tô gia.

Hơn nữa Tô Tín muốn dùng huyết mạch chi thứ đoạt được vị trí gia chủ Tô gia là không thể nào, toàn bộ quyền lực Tô gia đều nằm trong tay huyết mạch dòng chính, huyết mạch chi thứ không thể kiếm được vị trí quản sự, càng không cần nói vị trí gia chủ Tô gia.

- Gian ngoan mất linh!

Tô Minh Lễ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp chuẩn bị động thủ.

Hắn không biết Tô Tín là dùng phương pháp gì xoắn giết Mê Tâm Cổ, nhưng chỉ cần bắt giữ Tô Tín thì hắn có cả vạn loại phương pháp gieo Mê Tâm Cổ.

1.Tô Minh Lễ! Ngươi muốn động thủ, ngươi có nghĩ kỹ lửa giận của Lục Phiến Môn hay không?

Tô Tín lạnh lùng hỏi.

Tô Minh Lễ cười lạnh nói:

1.Ta cũng không có giết ngươi, chờ sau khi gieo Mê Tâm Cổ, ngươi có thể trở về Lục Phiến Môn làm tứ đại thần bộ của ngươi, chỉ có điều từ nay về sau, ngươi chẳng qua biến thành tứ đại thần bộ ưu tiên nghe lệnh Tô gia mà thôi.

Sắc mặt Tô Tín lập tức biến thành âm trầm, hắn có nghe nói qua Mê Tâm Cổ, hiện tại xem ra hồ điệp màu vàng kia cực kỳ

tương tự miêu tả về Mê Tâm Cổ.

Người Tô gia lần này học thông minh, vậy mà nghĩ ra biện pháp hung ác như

thế.

Tô Minh Lễ không muốn tiếp tục nói nhảm với Tô Tín, hắn trực tiếp đánh ra một chưởng, trong nháy mắt ngàn trượng chung quanh không còn ánh sáng, tất cả ánh sáng đều bị một chưởng của Tô Minh Lễ hấp thu, bầu trời tối tăm, chỉ có một chưởng kia mang theo ánh sáng vô tận đánh vào người Tô Tín!

Thân là cường giả Dung Thần Cảnh, thực lực Tô Minh Lễ tuyệt đối không kém, huống chi trên người hắn có thể có vô số công pháp bí kỹ truyền thừa từ thượng cổ của Tô gia.

Từ chiến lịch, Tô Minh Lễ không giống như Thiết Chiến thân kinh bách chiến, một đường giết ra, cùng là võ giả Dung Thần Cảnh nhưng chênh lệch như ngày và đêm, nhưng dưới cảnh giới áp chế, tối thiểu kinh nghiệm chiến đấu siêu quần của

Tô Tín không cách nào đối chiến với Tô Minh Lễ là cường giả Dung Thần Cảnh đại viên mãn.

Cho nên một chưởng Tô Minh Lễ đánh xuống, Tô Tín lại làm ra động tác không ai nghĩ tới.

Hắn trực tiếp toàn lực thi triển Phong Thần Thối, thân thể lui lại cực nhanh, vậy mà đi vào trong huyết mạch đại trận Tô gia, một tay lấy trận nhãn trong huyết mạch đại trận, cầm lấy tinh thạch do tinh huyết mấy đời cường giả Tô gia ngưng tụ vào trong tay.

Tô Minh Lễ nhìn thấy cảnh này nội tâm hoảng hốt, trong lúc vội vàng liền thu tay lại, làm cho chân khí chảy ngược, hắn rên rỉ một tiếng.

1.Tô Tín! Ngươi muốn làm gì? Tô Minh Lễ quát lên.

Tô Tín nắm chặt tinh thạch và cười lạnh nói:

2.Ngươi nói ta muốn làm gì? Các ngươi lui về phía sau để cho ta rời đi, nếu không ta sẽ bóp nát tinh thạch, không có huyết mạch đại trận, thực lực Tô gia các ngươi tối thiểu sẽ giảm bớt

ba thành, hơn nữa hậu đại một đời yếu hơn một đời, dùng mạng của ta đổi lấy Tô gia suy bại ngày sau, các ngươi cho rằng có đáng giá hay không?

3.Tô Tín! Ngươi dám!

4.Vì sao ta không dám!

Ánh mắt Tô Tín biến thành lạnh lùng nhưng không ai không nhìn thấy điên cuồng cực hạn trong mắt của hắn.

Mọi người nơi đây cũng biết, Tô Tín dám ở trước mặt người Thiếu Lâm tự hành hạ Giác Nghiêm Hóa Thần Cảnh đến chết, việc này tương đương tát sưng mặt Thiếu Lâm tự sau đó đè xuống đất giẫm thêm vài cước.

Tô Tín còn dám làm chuyện như vậy, hắn còn có cái gì không dám?

Huống chi lần này Tô Tín thật sự không phải hù dọa bọn họ, mà là hắn thực chuẩn bị bóp nát tinh thạch sau đó liền vận dụng tiêu hao phẩm liều chết đánh cược một lần.

Tô Minh Viễn không ở chỗ này, bí cảnh Tô gia nằm ở cực đông của Bắc Nguyên, Ngô Đồng Sơn lại nằm ở cực nam Bắc Nguyêncho dù Tô Minh Viễn nhận được tin tức và dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới cũng cần thời gian nửa tháng.

Huống chi chuyện lớn như thế, lão tổ Tô gia có biết hay không còn không nhất định, nói không chừng lần này do hắn ngầm đồng ý, thời điểm này Tô Minh Viễn căn bản không khả năng tới cứu hắn, Tô Tín chỉ có thể tự nghĩ biện pháp.

Lúc này Tô Minh Lễ lại hối hận, không phải hối hận ra tay với Tô Tín, mà là hối hận ra tay ngay phía trước huyết mạch đại trận, hắn nên chờ Tô Tín sắp rời khỏi Ninh Viễn Đường mới động thủ.

Tô Minh Lễ cũng là quán tính cho phép, huyết mạch đại trận của Tô gia tới bây giờ không có phòng hộ, nếu để cho địch nhân đánh sâu vào huyết mạch đại trận, vậy Tô gia bọn họ cũng cách diệt tộc không xa, nhiều phòng hộ hơn nữa cũng vô dụng.

Thời điểm người Tô gia sử dụng còn phải cẩn thận từng chút và bảo hộ còn không kịp, ai có thể nghĩ đến phá hư hạch tâm huyết mạch đại trận?

Nhưng kết quả hiện tại bị Tô Tín nắm trong tay, triệt để đâm lao phải theo lao.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 897 - Hậu Quả (1)

So tướng mệnh với Tô Tín, đương nhiên huyết mạch đại trận Tô gia trọng yếu hơn.

Cho dù là đệ tử dòng chính cũng nhất định phải dùng huyết mạch đại trận tăng nồng độ huyết mạch lên mới có thể bảo trì huyết mạch của mình tới đỉnh phong nhất, nếu không cho dù không quan hệ thông gia với người ngoài, nồng độ huyết mạch Tô gia cũng sẽ suy sụp theo từng đời.

Cho nên hiện tại Tô Tín cầm huyết mạch đại trận uy hiếp bọn họ, Tô Minh Lễ thật không dám vọng động.

Cho dù hắn là Dung Thần Cảnh, nhưng cũng không có nắm chắc chế phục Tô Tín trước khi hắn bóp nát viên tinh thạch.

Tô Tín lạnh lùng nói:

1.Ta chỉ cho các ngươi cơ hội mười giây, sau mười giây các ngươi không tránh ra, ta sẽ bóp nát tinh thạch, các ngươi có thể thử xem ta phô trương thanh thế hay không.

Đám người Tô Minh Lễ lại hung dữ nhìn Tô Tín, loại chuyện này ai dám đi thử?

- Thả hắn đi!

Tô Minh Lễ hừ lạnh một tiếng, hắn tránh đường.

Tô Tín cầm tinh thạch và đi từng bước về phía trước, nhìn như nhẹ nhõm nhưng kỳ thật tinh thần đã căng thẳng tới cực điểm.

Đám người Tô Minh Lễ dán chặt sau lưngTô Tín không rời đi.

Vạn nhất khi Tô Tín rời khỏi Tô gia liền bóp nát tinh thạch hoặc trực tiếp mang tinh thạch đi phải xử lý thế nào?

Nhưng kỳ thật Tô Minh Lễ lo lắng là đúng, Tô Tín thật có sụy nghĩ như vậy.

Dù sao tinh thạch này chính là tinh huyết mấy đời tổ tiên Tô gia ngưng tụ thành huyết mạch đại trận, có thể xem là một kiện chí bảo.

Tô Tín vừa rồi tu luyện trong huyết mạch đại trận một tháng liền thúc đẩy huyết mạch tới mức hoàn mỹ, hơn nữa còn tấn chức một tiểu cảnh giới, có thể nghĩ viên tinh thạch nhỏ này ẩn chứa lực lượng cường đại tới mức nào.

Tô Tín tạm thời không biết làm thế nào mới có thể lấy được tinh thạch trong huyết mạch đại trận ra ngoài, trong Địa phủ có nhiều cường giả, cùng lắm Tô Tín cầm thứ đồ vật trao đổi với bọn họ, xem bọn họ có biện pháp lấy lực lượng ra khỏi tinh thạch hay không.

Trước mắt đám người Tô Minh Lễ không cầm được tinh thạch thì bọn họ không từ bỏ ý đồ.

Tô Tín đã rời khỏi bí cảnh Tô gia vài dặm, nhưng đối phương vẫn dán chặt sau lưng hắn không xa.

Tô Tín thở dài một hơi, xem ra chính mình không thể mang đi, cũng không có khả năng bóp nát tinh thạch.

Mặc dù tốc độ Tô Tín rất nhanh, nhưng chạy nhanh lại không bằng võ giả Dung Thần Cảnh như Tô Minh Lễ, đoán chừng hắn chưa chạy xa đã bị Tô Minh Lễ bắt lại.

Cho nên trong mắt Tô Tín sinh ra hàn quang, sau này mình sẽ tính toán sổ sách

với Tô gia, đối phương dám tính toán chính mình, vấn đề này không dễ dàng giải quyết như vậy, còn huyết mạch đại trận Tô gia, Tô Tín cũng muốn nắm giữ nó trong tay.

Nhìn đám người Tô Minh Lễ chậm chạp tới gần mình, Tô Tín trực tiếp ném tinh thạch trong tay về một hướng khác.

Lần này lập tức dọa Tô Minh Lễ kêu to một tiếng.

Tinh thạch huyết mạch Tô gia bọn họ chỉ dùng tinh huyết ngưng tụ mà thành, lực lượng bên trong đúng là rất kinh người, nhưng thực sự không có khả năng chắc chắn như kim loại.

Dùng lực lượng cơ thể Tô Tín, hơn nữa hắn còn vận dụng chân khí ném tinh thạch đi, nếu nó rơi xuống đất chắc chắn sẽ vỡ nát.

Lúc này Tô Minh Lễ cũng bất chấp mắng chửi Tô Tín, vội vàng vận dụng tốc độ nhanh nhất của mình, thân thể như ánh sáng chạy thẳng về hướng Tô Tín ném tinh thạch đi.

Vào lúc này Tô Tín cũng lập tức dùng toàn lực thi triển Phong Thần Thối quay người bỏ chạy.

Còn lại vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh Tô gia hai mặt nhìn nhau, bọn họ đã lĩnh giáo tốc độ của Tô Tín, trong nháy mắt đã không thấy đâu cả, làm sao đuổi theo?

Đợi đến lúc Tô Minh Lễ mặt đen cầm tinh thạch trở về, hắn nhìn mấy người và phẫn nộ quát:

1.Tô Tín đâu rồi? Tại sao các ngươi không đuổi theo? Đám người Tô Trọng Hải cười khổ nói:

2.Tô Tín bạo phát tốc độ trong nháy mắt quá mức kinh người, qua một lúc đã biến mất, chúng ta không đuổi kịp.

- Đáng chết!

Tô Minh Lễ hừ lạnh một tiếng, cũng đành phải thôi.

Hiện tại hắn đuổi theo cũng không đuổi kịp, với chút người bọn họ biết Tô Tín đi nơi nào?

Hơn nữa Tô Tín nhất định phải về thành Thịnh Kinh, nếu bọn họ đi thành Thịnh Kinh vây bắt Tô Tín mới gọi là tìm chết.

Cho dù bọn họ là người Tô gia, dám động thủ với tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn tại thành Thịnh Kinh như vậy kết cục của bọn họ sẽ giống như Huyền Thông đòi công đạo Tô Tín lúc trước.

Lúc này trên Ngô Đồng Sơn, Tô gia đã xây dựng xong các loại lầu các, trước sơn môn cũng phủ lên bảng hiệu Ninh Viễn

Đường.

Mới đặt chân lên giang hồ một tháng, Tô gia bọn họ đã mời chào hơn một ngàn tên võ giả xem như môn khách và hạ nhân.

Thanh danh Ninh Viễn Đường Tô gia không phải thế lực đỉnh cấp giang hồ, lý do những tán tu tìm nơi nương tựa Ninh Viễn Đường cũng rất đơn giản, tuy bọn họ không biết lai lịch Ninh Viễn Đường thế nào, nhưng bọn họ chỉ biết một chút, chính là Ninh Viễn Đường có võ giả Dương Thần Cảnh, vậy này là đủ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 898 - Hậu Quả (2)

Trên giang hồ, cường giả Dương Thần Cảnh đủ sức chèo chống một thế lực đỉnh cấp, có thể tìm nơi nương tựa thế lực võ lâm cường đại như thế, đương nhiên bọn họ không thiệt thòi.

Nhìn nhìn Ngô Đồng Sơn phồn hoa, Tô Minh Viễn thoả mãn gật gật đầu, các đệ tử chi thứ cũng rất hài lòng, càng âm thầm cảm kích Tô Minh Viễn.

Tô gia bọn họ mời chào nhiều võ giả như thế, kỳ thật được lợi lớn nhất chính là các đệ tử chi thứ.

Trước kia trong bí cảnh Ninh Viễn Đường, những đệ tử chi thứ bọn họ dù là võ giả Hóa Thần Cảnh cũng phải tuân thủ quy củ Ninh Viễn Đường, phải phục vụ đệ tử dòng chính giống như người hầu.

Mà bây giờ Tô Minh Viễn mời chào những võ giả tán tu, những công tác lặt vặt cũng giao cho bọn họ, bởi như vậy cho dù đệ tử chi thứ cũng có thêm nhiều thời gian tu luyện.

Hơn nữa thái độ những võ giả tán tu cung kính cũng làm cho đệ tử chi thứ cảm giác được cái gì gọi là nhân thượng nhân, không thể tìn thấy cảm giác này trong bí cảnh Tô gia Ninh Viễn Đường.

Cho nên hiện tại uy vọng Tô Minh Viễn trong Tô gia rất cao, hắn gần như trở thành gia chủ mới bổ nhiệm.

Mà lúc này Tô Minh Viễn lại nhận được một tin tức.

Tô gia là đại tộc truyền thừa từ thượng cổ, khẳng định có một ít thủ đoạn liên lạc bí mật giống như ngọc bội Tô Minh Viễn cho Tô Tín lúc trước.

Lần này Tô Minh Viễn nhận được tin tức từ bí cảnh Tô gia truyền đến, sắc mặt Tô Minh Viễn biến thành cổ quái.

Tô Minh Viễn có uy vọng rất cao trong đệ tử bàng chi, nhưng cũng không có nghĩa hắn không có tâm phúc trong dòng chính.

Xuất ra một khối ngọc bội, phía trên xuất hiện rất nhiều chữ, đây là tin tức do tâm phúc bên phía Ninh Viễn Đường truyền cho hắn.

Nhìn thấy chữ phía trên, tâm tình Tô Minh Viễn cũng không tệ lắm, sắc mặt hắn biến thành màu đen, trực tiếp dùng một chưởng vỗ nát cái bàn, cương khí bao phủ toàn thân, dáng vẻ không nên lại gần.

- Một đám ngu ngốc!

Tô Minh Viễn lúc này hận không thể giết đám ngu xuẩn Tô Minh Lễ.

Ai cũng biết thân phận tứ đại thần bộ của Tô Tín mang chỗ tốt tới cho Tô gia.

Nhưng vấn đề là hái dưa xanh không ngọt, Tô Minh Viễn chuẩn bị gia tăng hợp tác giữa Tô gia và Tô Tín, chậm rãi dẫn Tô Tín dung nhập vào Tô gia, kết quả Tô Minh Lễ lại phá hư.

Đối với Tô Minh Viễn, Tô Tín có bị sâu độc khống chế hay không hắn cũng mặc kệ, thậm chí nếu có cơ hội, không có bất kỳ di chứng nào, Tô Minh Viễn vẫn không nhịn được dùng chiêu này.

Nhưng vấn đề là đám người Tô Minh Lễ quá mức ngu ngốc, bọn họ không có suy xét vạn nhất thất bại thì làm sao bây giờ?

Huống chi cho dù thành công, Tô Tín hoàn toàn bị Mê Tâm Cổ khống chế, vậy Tô gia bọn họ thu hoạch chỉ là võ giả Hóa Thần Cảnh thiên phú không tồi mà thôi, mà không phải tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn.

Mê Tâm Cổ không phải thứ hoàn mỹ vô khuyết, nếu không chủng tộc Miêu Cương thời kỳ thượng cổ cũng không bị người ta phát hiện và Nhân Hoàng hạ lệnh giết chết.

Cho nên cho dù bọn họ thực khống chế Tô Tín, nhưng chỉ cần vào trong Lục Phiến Môn vẫn có tỷ lệ lớn bị cường giả Lục Phiến Môn phát hiện.

Đến lúc đó, cho dù là triều đình hay Lục Phiến Môn cũng không cho phép Tô Tín biến thành khôi lỗi bị người khác khống chế tiếp tục làm tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn.

Đồng thời Tô gia bọn họ dám lớn mật ra tay với tứ đại thần bộ triều đình, chuyện này triều đình nhất định sẽ nhớ rõ, tương lai tuyệt đối sẽ thanh toán.

Tô Minh Lễ cho rằng bọn họ động thủ với Tô Tín chỉ là sự vụ trong Tô gia.

Nhưng thật tình không biết triều đình xem ra, các ngươi đang động vào người triều đình, đang gây khó dễ với triều đình.

Bên Tô gia truyền tin tức nói rõ, Tô Tín đào thoát thành công, nhưng Tô Minh Viễn biết rõ, lần này Tô gia đã kết thành tử thù với Tô Tín.

Tô Minh Viễn đã nghiên cứu kỹ tính cách của Tô Tín, hắn tuyệt đối không phải là người nén giận.

Lúc này Tô gia ra tay với hắn, có thể nghĩ sau này Tô gia sẽ chọc địch nhân khó chơi cỡ nào.

Tô Minh Viễn muốn nói chuyện này với lão tổ Tô gia, không đợi hắn đi ra cửa hắn liền lui trở lại, khóe miệng nở nụ cười đắng chát.

Chuyện này đã không cần nói cho Lão tổ Tô gia, bởi vì Lão tổ Tô gia khẳng định biết rõ, hơn nữa hay là hắn bày mưu đặt kế hoặc là hắn đồng ý.

Dùng uy thê slão tổ Tô gia tại Tô gia, chuyện lớn vận dụng Mê Tâm Cổ, Tô Minh Lễ tuyệt đối không dám tự mình làm chủ.

Huống chi vào nửa tháng trước, bỗng nhiên Tô Minh Lễ đi vào Ngô Đồng Sơn một chuyến, dẫn đệ tử dòng chính Tô gia liên tục quay về trong bí cảnh Ninh Viễn Đường.

Tô Minh Viễn còn cho rằng bọn họ thấy ở lại nơi này giám sát người khác xây dựng là việc nhàm chán, cho nên liền trở lại bí cảnh Tô gia tu luyện.

Nhưng kỳ thật chỉ sợ khi đó đám người Tô Minh Lễ đã tính toán tốt.

Hơn nữa chuyện này lão tổ Tô gia dù không có ra tay cũng đồng ý với hành động của Tô Minh Lễ.

Nếu không Tô Minh Lễ không to gan như thế, tự tiện đi lấy Mê Tâm Cổ, hắn đồng thời cũng ra lệnh cho nhiều dòng chính như thế.

Vừa nghĩ tới lão tổ nhà mình lại thiển cận như vậy, Tô Minh Viễn liền có chút ít đau đầu.

Nếu như Tô gia hiện tại vẫn còn là Tô gia trước kia, có thực lực tuyệt đối nghiền áp tất cả, bất cứ chuyện gì cũng có thể dùng nắm đấm nói chuyện, như vậy cũng không cần quan tâm nhiều làm gì.

Nhưng hiện tại Tô gia bọn họ đang lúc suy yếu nhất, cho nên bất cứ chuyện gì đều muốn phải cẩn thận, sai một bước sẽ tạo thành tai họa lớn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 899 - Oan Oan Tương Báo Khi Nào Mới Dứt (1)

Tô Tín toàn lực thi triển Phong Thần Thối chạy về hướng thành Thịnh Kinh, nửa đường lại thay đổi phương hướng vài lần, cố ý lưu lại một chút ít dấu vết, cuối cùng hắn nấp trong rừng rậm khôi phục chân khí, bởi như vậy người Tô gia không có khả năng tìm được hắn.

Kỳ thật Tô Tín đã nghĩ nhiều, người Tô gia vốn không có đuổi theo hắn.

Chỉ có điều Tô Tín vừa bước vào Tô gia cũng đã có một cái lưới lớn đang bao phủ lấy hắn.

Càng nhiều tháng trước, Huyền Minh giao thủ với Thiết Ngạo tại thành Thịnh Kinh liền rời khỏi thành Thịnh Kinh, tin tức đã truyền khắp giang hồ.

Dù sao võ lâm Trung Nguyên hiện tại xem như bình tĩnh, rất ít cường giả Dương Thần Cảnh giao thủ với nhau, lần này một phương là thủ tọa La Hán đường, một phương là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, vấn đề này đương nhiên sẽ làm giang hồ chấn động.

Vì chuyện Giác Nghiêm, Huyền Minh đường đường cường giả Dương Thần Cảnh ra tay đủ cho thấy thái độ của Thiếu Lâm tự, kỳ thật không có mang lại uy hiếp mang tính thực chất với Tô Tín.

Trong Tàng Kinh Các, Huyền Minh nhìn Huyền Quan như già đi mấy tuổi, thở dài nói:

1.Tạm thời đặt chuyện Tô Tín xuống, Thiết Ngạo lần này bị thương cũng có lĩnh ngộ, hắn bây giờ cách Chân Vũ chỉ một bước ngắn, ta không phải đối thủ của

hắn.

1.Huống chi cho dù không có Thiết Ngạo, mấy cao thủ Đại Chu cũng sẽ không ngồi yên không quan tâm tới.

Lông mày trắng như tuyết của Huyền Quan rủ xuống, thấp giọng nói với Huyền Minh:

1.Sư đệ, đa tạ ngươi ra tay lần này, sau này ngươi không cần tham dự nữa. Huyền Minh cau mày nói:

2.Sư huynh, ngươi còn không muốn buông tha sao? Phương Trượng sẽ không cho phép, dùng tình huống Thiếu Lâm tự bây giờ, không cách nào chết dập đầu tới cùng với triều đình.

3.Chuyện này ta tự mình giải quyết, Thiếu Lâm tự không cần tham dự vào.

Huyền Quan thản nhiên nói, lão tăng này bàn về giết Tô Tín báo thù nhưng trong mắt hắn không có hận ý nào.

Huyền Minh cau mày nói:

1.Sư huynh, ngươi là người Thiếu Lâm tự, nếu ngươi xảy ra chuyện, Thiếu Lâm tự làm sao có thể không tham dự? Nhẫn nhất thời, nếu có cơ hội, Thiếu Lâm tự ta nhất định sẽ không bỏ qua cho Tô Tín, sớm muộn gì cũng sẽ báo thù cho Giác Nghiêm, không vội nhất thời.

Huyền Quan thở dài một hơi nói:

1.Đồ đệ của ta đơn đả độc đấu với Tô Tín và bị giết chết, trong chùa không thể tìm cái cớ tốt, cho nên phương trượng không muốn đi cứng đối cứng với triều đình, điểm ấy ta biết rõ, cũng hiểu.

2.Cho nên ta chuẩn bị tự mình động thủ, có thể giết Tô Tín hay không đều thỉnh sư đệ ngươi bẩm báo phương trượng giúp ta, khai trừ ta khỏi Thiếu Lâm tự.

Huyền Quan ngây ngốc trong Thiếu Lâm tự cả đời, Thiếu Lâm tự chính là tất cả của hắn, là tồn tại trọng yếu nhất sau Phật.

Lúc trước Thiếu Lâm tự dựa vào cái gì làm võ lâm chí tôn? Cũng chỉ là vì một chữ ‘ lý ’ mà thôi.

Ngươi làm ác, ta liền trấn áp ngươi, ngươi giết người Thiếu Lâm tự ta, Thiếu Lâm tự ta cũng không mang lòng từ bi với ngươi, đồng thời sẽ giết ngươi.

Thiếu Lâm tự sẽ dùng lý phục người trước, nếu nói lý không xong, vậy thì dùng lực áp người.

Nhưng chuyện lần này Thiếu Lâm tự không thể tìm lý, dù sao Giác Nghiêm bị Tô Tín giết trong trận đấu tay đôi.

Như vậy bọn họ lấy cái gì đòi người từ triều đình? Nói Tô Tín không có hạ thủ lưu tình sao?

Nếu thật nói như vậy, Thiếu Lâm tự bọn họ thật biến thành trò cười trên giang

hồ.

Chính vì không đủ lý do, cho nên phương trượng Thiếu Lâm Huyền Khổ không muốn vì Giác Nghiêm dẫn tới Thiếu Lâm tự đi cưỡng bức triều đình giao ra Tô Tín, huống chi quan hệ đến mặt mũi, triều đình cũng chưa chắc sẽ giao.

Mời Huyền Minh ra tay, Huyền Quan nhắc tới tình cảm ngày xưa, hiện tại hắn không muốn liên lụy đến Thiếu Lâm tự.

Oan oan tương báo khi nào mới dứt? Huyền Quan tu phật cả đời, đáng tiếc hắn không hiểu điểm này.

Huyền Quan cũng biết rõ, nhưng hắn vẫn không thể thờ ơ, cho nên hắn muốn dùng tất cả một tia khí lực cả đời làm cái gì đó.

Một ngày là sư cả đời là phụ, những lời này không phải chỉ nói với đồ đệ.

Nhìn thấy đồ đệ như con ruột bị giết, không ai có thể nhịn được.

Huyền Minh có biểu lộ lạnh nhạt nhưng nhìn thấy Huyền Quan tâm ý đã quyết vẫn đau đầu xoa xoa đầu.

Đầu óc người nhất mạch Huyền Quan đều ngay thẳng.

Tô Tín giết Giác Nghiêm không chỉ là giết đồ đệ, còn đánh mặt mũi Thiếu Lâm tự, khoản nợ này sớm muộn gì cũng có ngày thanh toán, ngươi cần gì phải gấp?

Huyền Minh khuyên can nói:

1.Sư huynh, không được động nộ niệm, ta nói rồi, trong chùa sớm muộn gì cũng tính sổ chuyện Tô Tín.

2.Huống chi nói không dễ nghe, cho dù ngươi động thủ cũng có nguy hiểm nhất

định.

3.Ngươi đã gần mười năm chưa từng động thủ một lần, Giác Nghiêm tu hành Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành, chắc hẳn ngươi cũng biết thực lực của hắn.

4.Cho dù với thực lực của ngươi hiện tại, ngươi liền có thể bảo chứng mình nhất định có thể phá vỡ Kim Cương Bất Phôi Thần Công của Giác Nghiêm và giết hắn sao?

5.Ngươi không thể nhưng Tô Tín có thể, cho nên hiện tại hắn đứng hàng Địa Bảng.

6.Thiếu Lâm tự ta đã có một võ giả Nguyên Thần Cảnh chết trong tay Tô Tín, cho nên ta không muốn ngươi là thứ hai.

Huyền Quan đứng lên nói:

1.Nộ niệm? Ta vẫn có thứ này, hiện tại muốn tiêu trừ nó cũng chậm rồi.

2.Sư đệ ngươi không cần lo lắng, bản thân ta biết chuyện của ta, khả năng sau

khi giao thủ với Tô Tín, ta còn không có giết hắn, như vậy ta sẽ chết già, cho nên ta chuẩn bị đi tìm một ít người khác hỗ trợ.

1.Trong đó cần mượn thanh danh Thiếu Lâm tự, không có sao, chờ sau khi sư đệ báo cáo phương trượng, đổ tất cả tội danh lên người của ta, hơn nữa bảo phương trượng khai trừ ta khỏi Thiếu Lâm tự là được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 900 - Oan Oan Tương Báo Khi Nào Mới Dứt (2)

Huyền Minh nhìn bóng lưng Huyền Quan và lắc đầu thở dài nói:

- Sư huynh ngươi sao phải khổ vậy chứ?

Tương giao mấy trăm năm, hắn biết rõ mình không thể khuyên Huyền Quan.

Hiện tại đệ tử trẻ tuổi trong Thiếu Lâm tự đều biết Huyền Quan đại sư rất hòa ái, ngày bình thường có bất cứ khó hiểu nào trên võ đạo, Huyền Quan đều cẩn thận giải đáp cho bọn họ.

Nhưng bọn họ không biết lúc Huyền Quan tuổi còn trẻ, tính tình hắn nóng nảy thậm chí còn lớn hơn cả Giác Nghiêm, cũng quật cường hơn.

- Sư đệ, bảo trọng.

Huyền Quan lưu lại một câu nói liền trực tiếp rời khỏi Tàng Kinh Các, rời khỏi Thiếu Lâm tự.

Lần này hắn quyết định phải đi giết Tô Tín, cho dù thành công hay không, hắn đều không thể còn sống.

Với trạng thái của hắn hiện tại động thủ với Tô Tín, giống như Huyền Minh nói, hắn có khả năng không giết được Tô Tín thì mình đã chết già trước.

Huống chi cho dù hắn thật giết được Tô Tín, chính hắn cũng phải chết.

Tô Tín thân là một trong tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, hắn tuyệt đối không thể chết vô ích.

Đến lúc đó triều đình tất nhiên sẽ đòi công đạo từ Thiếu Lâm tự.

Với tình huống Thiếu Lâm tự hiện tại không thích hợp dựng lên một cường địch, cho dù triều đình không thể diệt Thiếu Lâm tự, nhưng thực sự sẽ làm Thiếu Lâm tự rất khó chịu.

Cho nên Huyền Quan mới phải chết, hắn phải cho Thiếu Lâm và triều đình công đạo.

Giống như lúc trước hắn đã nói, bảo Thiếu Lâm tự khai trừ hắn, đổ tất cả lên người hắn.

Một mạng đổi một mạng, dùng mạng của hắn đi đổi mạng Tô Tín, phải cho Thiếu lâm và triều đình mặt mũi, vấn đề này mới xem như hoàn tất.

Oan oan tương báo khi nào mới dứt, từ khi Huyền Quan bước ra khỏi Thiếu Lâm tự một khắc thì hắn chuẩn bị kết thúc thù hận này.

Tô Tín chết, Huyền Quan cũng chuẩn bị đi chịu chết, đồng quy vu tận, kết thúc thù hận.

Huyền Minh cũng lắc đầu thở dài rời khỏi Tàng Kinh Các, trong lòng cũng sinh ra cảm giác bi thương.

Dĩ vãng Thiếu Lâm tự bọn họ thế nào?

Đừng nói một võ giả Hóa Thần Cảnh Giác Nghiêm bị giết, cho dù là võ giả Tiên Thiên bị giết, Thiếu Lâm tự cũng sẽ tra xét ngọn nguồn, nhất định phải đòi công đạo từ đối phương.

Kết quả hiện tại Thiếu Lâm tự muốn báo thù lại không thể ra tay quang minh chính đại, cần phải nhìn lão tăng thọ nguyên gần hết như Huyền Quan đi đồng quy vu tận với Tô Tín, việc này làm nội tâm Huyền Minh rất không có tư vị, cũng là Huyền Quan lựa chọn.

Sau khi rời khỏi Thiếu Lâm tự, Huyền Quan trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất

chạy thẳng về phía Nhữ Nam đạo.

Trên giang hồ, Tô Tín có thù với rất nhiều thế lực võ lâm, tuy khoảng cách Bắc Nguyên đạo tương đối gần và có khả năng ra tay cũng chỉ có hai nhà, một nhà là Nhữ Nam đạo Thất Hùng Hội, một nhà là Sơn Nam đạo Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

Trong Thất Hùng Hội, đúng lúc năm tên hội chủ đều có mặt, nghe nói Huyền Quan tới đây thì bọn họ kinh ngạc.

Trong năm hội chủ Thất Hùng Hội, trừ ‘ Tham Hải Dạ Xoa ’ Đái Mạc Ngôn tuổi nhỏ nhất, bốn người còn lại đều nghe nói qua danh hào Huyền Quan ngày xưa.

Đặc biệt là đại hội chủ Thất Hùng Hội ‘ Bình Thiên Vương ’ Trầm Vô Danh, hắn không phải người cùng thế hệ với Huyền Quan nhưng lúc hắn trưởng thành là lúc Huyền Quan đã dương danh trên giang hồ, cho nên nói Trầm Vô Danh thực lực mạnh nhưng hắn vẫn là hậu bối của Huyền Quan.

Trên giang hồ hiện tại dùng thực lực luận giao, cái gọi là bối phận chỉ là chê cười mà thôi.

Tất cả mọi người Thất Hùng Hội tò mò Huyền Quan đã thoái ẩn giang hồ hơn mười năm, vì sao hiện tại lại xuất hiện, hơn nữa còn đi vào Thất Hùng Hội.

1.Đi, mời Huyền Quan đại sư vào. Trầm Vô Danh phân phó một câu.

Bất kể vì sao Huyền Quan đến đây nhưng cấp bậc lễ nghĩa xứng đáng, Thất Hùng Hội vẫn phải làm đủ, dù sao đối phương cũng là người Thiếu Lâm tự.

Tuy Thất Hùng Hội thân là một trong thiên hạ thất bang, đều là thế lực đỉnh cấp trên giang hồ giống như Thiếu Lâm tự, nhưng cả hai lại có chênh lệch rất lớn.

Huyền Quan được người Thất Hùng Hội dẫn vào phòng nghị sự, Trầm Vô Danh dẫn đầu cười lớn chắp tay nói:

1.Hơn mười năm không thấy, Huyền Quan đại sư từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ?

Trầm Vô Danh tướng mạo thập phần cuồng dã hào phóng nhưng không thô bỉ, hắn cho người ta cảm giác hào phóng khí phách.

Trên giang hồ, Trầm Vô Danh có rất nhiều bằng hữu, trước kia hắn không có giao tình sâu với Huyền Quan, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng chưa gặp mấy lần, nhưng thấy mặt vẫn chào hỏi như rất quen thuộc.

Huyền Quan chắp tay trước ngực thi lễ nói:

- Trầm Thiên Vương, bần tăng muốn tìm ngươi liên thủ.

Thời gian cấp bách, Huyền Quan không biết Tô Tín lúc này đã rời khỏi Tô gia, cho nên hắn không muốn lãng phí thời gian, trực tiếp mở miệng nói thẳng.

Trầm Vô Danh sững sờ nói:

1.Liên thủ cái gì?

2.Liên thủ giết Tô Tín! Huyền Quan trầm giọng nói.

Vừa nói ra lời này, các hội chủ Thất Hùng Hội đều sợ hãi kêu to một tiếng.

Trầm Vô Danh biểu hiện ra rất bình tĩnh nhưng kỳ thật nhưng trong lòng rung động đến tột đỉnh.

Cho dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới Huyền Quan vừa mới mở miệng chính là muốn giết Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 901 - Liên Thủ (1)

Trầm Vô Danh nhìn Huyền Quan, trên gương mặt hào phóng nở nụ cười nói:

1.Huyền Quan đại sư, ngươi đang nói đùa với ta đúng không? Huyền Quan thản nhiên nói:

2.Bần tăng cho tới bây giờ chưa từng nói giỡn.

Nụ cười trên mặt Trầm Vô Danh dần dần biến mất, hắn trầm giọng nói:

1.Nếu là như vậy, thứ cho tại hạ bất lực.

2.Thất Hùng Hội ta thật có thù oán với Tô Tín nhưng chẳng qua là xung đột tiểu bối ngày xưa, cho dù ta muốn tính sổ với Tô Tín cũng không phải tính toán lúc này.

3.Hiện tại Tô Tín là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, cao thủ Địa Bảng, giết hắn, phần nhân quả này Thất Hùng Hội chúng ta không đảm đương nổi, cũng không muốn gánh chịu.

Nếu như muốn nói hận, Trầm Vô Danh thật sự hận Tô Tín.

Trầm Thiên Ngọc là tiểu nhi nữ hắn thương yêu nhất, kết quả lần trước bị Tô Tín cho đả kích thần sắc hoảng hốt, đã qua nhiều năm vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi bóng mờ.

Nhìn thấy dáng vẻ nữ nhi của mình như vậy, Trầm Vô Danh làm sao có thể không hận Tô Tín?

Nếu có cơ hội, Trầm Vô Danh nhất định sẽ không bỏ qua cho Tô Tín.

Điều kiện tiên quyết là có cơ hội, mà không phải hiển nhiên đi Bắc Nguyên đạo giết Tô Tín.

Trầm Vô Danh thật mạnh nhất Thất Hùng Hội, nhưng Thất Hùng Hội lại không phải của một mình Trầm Vô Danh hắn.

Tự ý giết tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, đây là hành động kết tử thù với triều đình.

Đúng như Trầm Vô Danh đã nói, vấn đề này nhân quả quá lớn, Thất Hùng Hội đảm đương không nổi, cũng không muốn đi

gánh.

Vì ân oán người khác dụ dỗ Thất Hùng Hội, đừng nói hắn làm không được, cho dù bốn hội chủ khác cũng không đồng ý.

Huyền Quan trầm giọng nói:

1.Phần nhân quả này không cần Thất Hùng Hội gánh.

2.Không cần Thất Hùng Hội ta gánh, chẳng lẽ Thiếu Lâm tự đến gánh sao? Khóe miệng Trầm Vô Danh lộ ra một tia vui vẻ trào phúng.

Tự ý giết tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, phần nhân quả này cho dù là Thiếu Lâm tự cũng không đảm đương nổi, bởi vì bọn họ sẽ trực tiếp thừa nhận lửa giận của triều đình.

Thiếu Lâm tự không phải người ngu, phương trượng Độ Ách La Hán Huyền Khổ hiện tại cũng là cao thủ ẩn nhẫn.

Vì mạng Giác Nghiêm kéo Thiếu Lâm tự vào tranh đấu với triều đình, bất cứ ai trên giang hồ đến cho rằng là lựa chọn không khôn ngoan.

Huống chi nếu như Thiếu Lâm tự ngươi thật muốn gánh phần nhân quả này, vậy ngươi còn tìm Thất Hùng Hội liên hợp làm gì?

Dùng thực lực Thiếu Lâm tự, trực tiếp xuất động vài tên võ giả Dung Thần Cảnh là có thể giết Tô Tín, cam đoan hắn không có cơ hội chạy trốn.

Cho nên Trầm Vô Danh xem ra, Huyền Quan đến tìm Thất Hùng Hội chính là muốn kéo mấy nhà liên thủ.

Nếu như cuối cùng triều đình truy cứu, Tô Tín là mấy thế lực bọn họ cùng giết, đến lúc đó pháp không trách chúng, triều đình cũng không có biện pháp đồng thời đối phó mấy thế lực đỉnh cấp trên giang hồ, có lẽ Thiếu Lâm tự đánh chủ ý này.

Vàolúc này Huyền Quan lại lắc lắc đầu nói:

1.Trầm Thiên Vương hiểu lầm ý của ta, phần nhân quả này Thiếu Lâm tự sẽ không gánh, mà là do một mình ta gánh.

2.Qua việc này, bất kẻ Tô Tín chết hay không chết, ta sẽ không còn là người Thiếu Lâm tự.

Trầm Vô Danh khiếp sợ nhìn Huyền Quan, hắn lập tức hiểu Huyền Quan có ý gì, hắn muốn dùng mạng đổi mạng với Tô Tín!

Trầm mặc một lát, bỗng nhiên Trầm Vô Danh nói:

- Đáng giá sao?

Trên thế gian này có rất nhiều người nói không sợ chết, nhưng có bao nhiêu người chính thức không sợ chết?

Hơn nữa loại người sống càng lâu, thực lực càng mạnh, quyền lực trong tay càng lớn thì càng sợ chết.

Như Trầm Vô Danh là loại người này, quật khởi giang hồ, thân ở địa vị cao, cũng đồng thời chinh chiến cả đời.

Hắn không ít lần liều chết đánh cược một lần nhưng lại không muốn chết đi như

vậy.

Cho nên hắn rất bội phục Huyền Quan, bội phục hắn có thể vì đồ đệ của mình mà lựa chọn chịu chết.

Phải biết rằng đừng nhìn Huyền Quan hiện tại đã già, xem ra tùy thời cũng có thể thọ nguyên hao hết.

Nhưng Thiếu Lâm tự có các loại công pháp bí điển chuyên môn dùng dưỡng sinh, phối hợp kinh phật sử dụng, tẩy đi một thân sát khí, chỉ cần không sử dụng võ công liền có thể sống được càng lâu.

Huống chi Thiếu Lâm tự Dược Vương viện là thánh địa đan đạo nổi danh giang hồ, Thiếu Lâm tự sản xuất một ít đan dược có chút cũng có thể gia tăng thọ nguyên, trì hoãn già yếu.

Người như Huyền Quan, Thiếu Lâm tự trên cơ bản xem lão tăng thực lực như hắn như bảo bối, Thiếu Lâm tự tuyệt đối sẽ không nhìn hắn chết như thế, cho nên Huyền Quan không thiếu các loại đan dược.

Nếu như không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Huyền Quan tối thiểu sống thêm hơn mười năm là không thành vấn đề.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 902 - Liên Thủ (2)

Nhưng kết quả Huyền Quan lại muốn báo thù cho đồ đệ, lại tình nguyện buông tha thọ nguyên hơn mười năm của mình, lựa chọn như thế, Trầm Vô Danh tự nhận chính mình cũng làm không được.

1.Có một số việc ngươi cho rằng giá trị thì nó giá trị. Huyền Quan cười cười nói:

2.Trầm Thiên Vương, ngươi suy nghĩ kỹ chưa? Trầm Vô Danh gật đầu nói:

3.Có thể, nhưng Thất Hùng Hội ta tối đa phái vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh mà thôi, hơn nữa đối ngoại chúng ta cũng không thừa nhận Thất Hùng Hội tham dự chuyện này, tất cả mọi chuyện sẽ đổ lên người của ngươi.

Hắn bội phục hành vi của Huyền Quan, nhưng hắn là hội chủ Thất Hùng Hội, làm việc gì đầu tiên phải suy nghĩ vì Thất Hùng Hội.

Huyền Quan gật đầu nói:

1.Không có vấn đề, bần tăng đã từng nói qua, nhân quả việc này sẽ do một mình bần tăng gánh chịu.

Trầm Vô Danh gật gật đầu, lập tức bảo Đái Mạc Ngôn mang theo năm tên võ giả Hóa Thần Cảnh đi cùng Huyền Quan.

Sau khi rời khỏi Thất Hùng Hội, Huyền Quan trực tiếp dẫn theo người Thất

Hùng Hội đi tới Sơn Nam đạo Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

Trong Bích Huyết Thanh Sơn Đường, ‘ Cửu Biến Thần Quân ’ Hàn Thiên Sơn đang bế quan, không cho phép quấy rầy, tất cả sự vụ do võ giả Dung Thần Cảnh Bích Huyết Thanh Sơn

Đường như ‘ Cửu Chiến Nguyên Long ’ Trần Thiên Đông quản lý.

Bích Huyết Thanh Sơn Đường dễ nói chuyện hơn cả Thất Hùng Hội.

Bởi vì Huyền Quan đã thuyết phục người Thất Hùng Hội, trực tiếp dẫn theo người Thất Hùng Hội đến tìm Bích Huyết Thanh Sơn Đường, như vậy cũng làm Bích Huyết Thanh Sơn Đường sinh ra tâm tư điên cuồng.

Mọi người là như thế, thời điểm một mình hạ quyết định sẽ có chút gian nan, nhưng một khi trước mặt mình có người đưa ra quyết định thì dễ dàng lựa chọn hơn nhiều.

Cho nên lúc nhìn thấy Thất Hùng Hội đã tỏ thái độ, hơn nữa còn phái ra người đi theo Huyền Quan tới đây, người Bích Huyết Thanh Sơn Đường cũng gật đầu đồng ý.

Thủ hạ Cao Trường Thanh của Tô Tín giết nhi tử ‘ Ma La Nhận ’ Thượng Quan Đường, thủ hận này không nhỏ.

Ban đầu Thượng Quan Đường còn muốn tìm cơ hội báo thù, thế nhưng nghe được Tô Tín trở thành tứ đại thần bộ, hơn nữa còn đứng hàng Địa Bảng thì hắn cũng bỏ đi tâm tư như thế.

Nhưng chuyện lần này lại cho hắn một cơ hội, một cơ hội có thể giúp cho hắn báo thù, cho nên Thượng Quan Đường chủ động xin đi giết giặc, cũng giống như Thất Hùng Hội, chỉ phái năm tên võ giả Hóa Thần Cảnh đến đây.

Thất Hùng Hội và Bích Huyết Thanh Sơn Đường phái chừng mười hai Hóa Thần Cảnh, cộng thêm Huyền Quan đã già nhưng chính là võ giả Dung Thần Cảnh, đội hình như thế, đừng nói Tô Tín là võ giả Hóa Thần Cảnh, cho dù là võ giả Dung

Thần Cảnh cũng sẽ bị chém giết.

Huyền Quan vẫn lo lắng như cũ, hắn còn phải đi tìm một người, hoặc nói là một thế lực.

Thất Hùng Hội cùng Bích Huyết Thanh Sơn Đường đã phái người đến, nhưng Huyền Quan biết rõ, kỳ thật bọn họ căn bản ôm tâm tư đánh thuận gió mà thôi.

Một khi xảy ra sai lầm hoặc là ngoài ý muốn, người hai phe này sẽ bỏ chạy đầu tiên.

Cho nên Huyền Quan muốn đi tìm bọn họ, chỉ có bọn họ mới tính toán là người một nhà, cũng chân tâm thật ý trợ giúp Huyền Quan.

Huyền Quan bảo Thất Hùng Hội cùng Bích Huyết Thanh Sơn Đường đi trước tới Bắc Nguyên đạo, chính hắn lại đi vòng tới Bình Dương đạo.

Đại Chu bốn mươi chín đạo, Bình Dương đạo là một đạo không nổi danh, tọa lạc tại nơi này chỉ có một thế lực đỉnh cấp, đó là Dược Vương Cốc trong Tà đạo bát môn.

Đệ tử Dược Vương Cốc dốc lòng luyện dược, gần đây đều không tham dự phân tranh giang hồ, cho nên Bình Dương đạo không lớn nên vô cùng bình tĩnh, chỉ có một ít thương nhân buôn bán dược liệu, đan dược là nhiều hơn một ít.

Bình Dương đạo, bên ngoài Trữ Châu phủ, trong một rừng đào rậm rạp, cảnh sắc cực kỳ ưu mỹ nhưng không có người nào dạo chơi nơi đây, bởi vì người Bình Dương đạo đều biết, nơi này là nơi một cường giả ẩn cư.

Ít người biết rõ hắn mạnh bao nhiêu, thế lực võ lâm Bình Dương đạo khuyên bảo đệ tử nhà mình, ngàn vạn không nên đi dạo chung quanh rừng đào, nếu không một khi xảy ra chuyện, bọn họ chẳng những sẽ không quản, ngược lại sẽ trực tiếp trục xuất tông môn tất cả những đệ tử không nghe khuyên bảo.

Lúc này Huyền Quan đi sâu vào trong rừng rậm đã mười mấy năm qua không ai đặt chân tới.

Sâu nhất trong rừng đào, một gian phòng cỏ tranh thấp bé xuất hiện trước mặt Huyền Quan.

Trước nhà cỏ có người pha trà, đó là một nam tử trung niên tuổi chừng bốn mươi, tóc dài không có buộc lên, chỉ tùy ý rối tung sau lưng, trên người hắn vẫn mặc tăng bào màu xanh nhạt.

Người trung niên tướng mạo nho nhã ngay ngắn, khí chất công chính bình thản, nhưng trên mặt hắn lại có vết sẹo dữ tợn từ

thái dương bên phải kéo dài đến má phải, vết sẹo này phá hư tất cả khí chất công chính bình thản, hơi có vẻ dữ tợn.

Huyền Quan đi qua ngồi trước người hắn nhưng không nói một lời.

Người trung niên đưa cho Huyền Quan một ly trà, cười nói:

- Ngươi không chờ chết trong Thiếu Lâm tự, đến chỗ của ta làm gì?

Huyền Quan không có uống trà, cũng không để ý ngữ khí ác liệt của đối phương, chỉ nói khẽ:

1.Giác Nghiêm bị Tô Tín một trong tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn giết chết, ta muốn mời ngươi ra tay, hơn nữa triệu tập đệ tử tục gia tán lạc bên ngoài giúp ta chém giết Tô Tín.

Nghe được Huyền Quan nói thế, trên mặt người trung niên lộ ra vẻ châm chọc:

1.Thiếu Lâm tự các ngươi thật không biết xấu hổ, cho rằng chúng ta là cái gì? Cái bô sao?

2.Dùng đến chúng ta thì xách tới trước người, lại ngại thối nên vứt sang một bên, hận không thể bảo chúng ta cút càng xa càng tốt.

3.Hiện tại các ngươi lại muốn giết tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, lá gan cũng không nhỏ ah.

4.Nhưng loại chuyện phiền toái này các ngươi không tự mình ra tay, còn bảo

chúng ta làm, việc cực khổ bẩn thỉu là chúng ta làm, cuối cùng còn bị Thiếu Lâm tự các ngươi nói thành là bại hoại giang hồ, các ngươi cho rằng chúng ta ngu ngốc sao?

Người trung niên ngẩng đầu, mặt sẹo trên mặt rung động, lập tức có sát cơ ập tới phá hư bình thản trên người của hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 903 - Yến Vô Tà (1)

Người trung niên kia tỏa ra sát cơ lạnh thấu xương, Huyền Quan lại không có nửa điểm phản ứng, hắn chỉ thở dài:

- Là Thiếu Lâm tự thực xin lỗi các ngươi.

Trong Thiếu Lâm tự, Huyền Quan là võ giả thuần túy nhất, bất cứ chuyện gì hắn đều là như thế, đối với đủ loại lựa chọn của Thiếu Lâm tự, hắn không hiểu, cũng không muốn tham dự.

Nhưng phương diện đệ tử tục gia này, hắn lại cảm giác Thiếu Lâm tự thật làm

sai.

Phương trượng ‘ Già Diệp Tôn Giả ’ Huyền Đàm đời trước thiết lập chính sách đệ tử tục gia chính là vì bổ sung sức chiến đấu cấp thấp cho Thiếu Lâm tự.

Thiếu Lâm tự không thiếu công pháp, không thiếu tài nguyên, thiếu chỉ là người mà thôi.

Hơn nữa bình tĩnh mà xem xét, mặc kệ tố chất những đệ tử tục gia như thế nào, tối thiểu bọn họ năm đó thật sự làm ra cống hiến rất lớn vì Thiếu Lâm tự, cũng giúp Thiếu Lâm tự thoát khỏi Tạo Hóa Đạo Môn áp chế.

Đáng tiếc về sau bởi vì những cao tăng Thiếu Lâm tự thế hệ trước can thiệp, Thiếu Lâm tự tuyên bố khu trục đệ tử tục gia, phương trượng Huyền Đàm cũng từ bỏ vị trí phương trượng.

Nam tử trung niên cười lạnh một tiếng, nói:

1.Một tiếng xin lỗi là hết? Chẳng lẽ chúng ta thiếu Thiếu Lâm tự một tiếng xin lỗi sao?

Nhìn thấy Huyền Quan trầm mặc không nói, nam tử trung niên chỉ vào vết sẹo dài trên mặt chính mình, căm hận nói:

1.Lúc trước ta vì Thiếu Lâm tự chém giết mấy trăm ác đồ ma đạo, lại dẫn đầu một đám đệ tử tục gia đi theo tranh phong với Tạo Hóa Đạo Môn.

2.Kết quả những ác đồ ma đạo không có làm ta bị thương, đạo sĩ Tạo Hóa Đạo Môn không phải đối thủ của ta, nhưng cũng bởi vì ta lầm giết một người, Giới Luật đường liền lưu lại trên mặt ta vết thương vĩnh viễn không thể xóa hết.

3.Thứ Thiếu Lâm tự thiếu nợ chúng ta, chẳng lẽ cũng chỉ là một tiếng xin lỗi sao? Sư phụ!

Khi nói ra hai tiếng sư phụ, khí thế trên người nam tử trung niên lập tức tăng vọt, so với Huyền Quan còn mạnh hơn ra mấy lần.

Hắn chính là cao thủ Dung Thần Cảnh đỉnh phong!

Nam tử trung niên này chính là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, phải nói hắn là đệ tử tục gia đời thứ nhất của Thiếu Lâm tự, cho nên hắn có thể bái Huyền Quan làm sư.

Hơn nữa thiên phú của hắn thật kinh diễm, nếu không hắn hiện tại cũng không có thực lực Dung Thần Cảnh đỉnh phong, thậm chí Huyền Quan vào thời kỳ đỉnh phong cũng không có nắm chắc thắng hắn hiện tại.

Chỉ có điều hành vi Thiếu Lâm tự lúc trước quá mức nghiêm khắc một ít, cũng bởi vì hắn lầm giết một người liền bắt hắn trở về Thiếu Lâm tự thẩm phán, kết quả hắn phản kháng động thủ nên bị người Giới Luật đường gây thương tích, cuối cùng thậm chí trực tiếp trục xuất hắn ra khỏi Thiếu Lâm.

Nhưng hắn lập nhiều công lao so với sai lầm của hắn thật sự không thành có quan hệ trực tiếp với nhau.

Lúc trước Huyền Quan đều mơ tưởng thu hắn làm đệ tử chính thức, trở thành đệ tử chánh thức của Thiếu Lâm tự, khi đó đã muộn.

Huyền Quan thở dài một hơi nói:

1.Giác Không…

2.Đừng gọi ta Giác Không!

Huyền Quan còn chưa nói xong đã bị trung niên cắt lời.

1.Từ khi ta bị Giới Luật đường đuổi giết, Giác Không đã chết, hiện tại ta là Yến Vô Tà!

Nam tử trung niên lạnh lùng nói ra.

Nếu có người ngoài nghe được lời này chắc chắn sẽ kinh hãi không thôi.

Cái tên Yến Vô Tà hiện tại không vang dội, nhưng mười năm trước có thể nói là cự phách một phương, đứng thứ năm mươi bảy Địa Bảng.

‘ Tà Nguyệt Tôn Giả ’ Yến Vô Tà, người cầm đầu đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự chân chính.

Đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự không phải một môn phái, nhưng có khi đoàn kết lại còn mạnh hơn cả đại phái, trong đó Yến Vô Tà phát ra tác dụng mấu chốt.

Hắn trước kia bị người Thiếu Lâm tự trục xuất, không có Thiếu Lâm tự trói buộc, tính cách cực đoan của Yến Vô Tà càng thêm mãnh liệt, chính phái cũng giết, ma đạo cũng tàn sát, làm người vừa chính vừa tà, cho nên hắn mới bị tôn xưng là ‘ Tà Nguyệt Tôn Giả ’.

Hơn nữa trải qua vài năm lưu lạc, thậm chí Yến Vô Tà đột phá đến Dung Thần Cảnh, thanh danh trên giang hồ càng vang dội.

Thời điểm này Thiếu Lâm tự đã bắt đầu đại quy mô lưu đày đệ tử tục gia.

Những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự ngây ngốc trong Thiếu Lâm tự thời gian dài như vậy, đột nhiên bị trục xuất Thiếu Lâm tự, đại bộ phận người không biết đi con đường nào, đều cảm thấy mê mang.

Không có người nguyện ý tình nguyện bình thường, đặc biệt bọn họ xuất thân đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự càng phải như vậy.

Đệ tử tục gia nhìn quen uy phong của Thiếu Lâm tự, bọn họ làm sao cam tâm trở thành tán tu?

Thời điểm này Yến Vô Tà liền đứng ra chỉnh hợp phần đông đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, bảo bọn họ nhất định phải tuân thủ nguyên tắc hỗ trợ, giúp cho những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự trở thành tồn tại người giang hồ không dám chọc, cũng không có người muốn chọc.

Chính là vì như thế, Yến Vô Tà xem như dùng thân phận tán tu nhưng hắn vẫn là cự phách giang hồ.

Chỉ cần hắn nguyện ý, dùng hắn uy vọng của hắn trong phần đông đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự hoàn toàn có thể lập tức kéo tới một đám người tạo thành thế lực nhất lưu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 904 - Yến Vô Tà (2)

Lần này Huyền Quan tới tìm Yến Vô Tà chính là vì muốn mượn thế lực của hắn.

Yến Vô Tà là đồ đệ của hắn, cũng là người duy nhất Huyền Quan có thể chính thức tín nhiệm.

Nhìn Yến Vô Tà, Huyền Quan trầm giọng nói:

1.Lần này ta muốn mời ngươi ra tay, không phải vì Thiếu Lâm tự, mà là vì chính mình.

2.Ta muốn báo thù cho Giác Nghiêm, nhưng thân phận đối phương đặc thù, nếu như Thiếu Lâm tự liên lụy vào trong đó, chuyện này sẽ khó làm.

3.Cho nên ta muốn tự mình gánh vác tất cả, cho dù ngươi ra tay hay không, ta cũng sẽ biết gánh tất cả lên người mình.

4.Giết Tô Tín, triều đình sẽ giết ta đền mạng cho hắn, sẽ không liên quan đến Thiếu Lâm tự, càng sẽ không liên quan đến ngươi.

Nghe được Huyền Quan nói như vậy, Yến Vô Tà thật sự kinh sợ.

Hắn không có ngờ tới Huyền Quan lại lựa chọn như thế, đi lấy mạng đổi mạng với Tô Tín.

Tuy Huyền Quan đã già, thọ nguyên sắp hết, Tô Tín vẫn còn trẻ tuổi, tương lai phong quang vô hạn, dựa theo tính toán như vậy, kỳ thật vẫn là Huyền Quan chiếm

tiện nghi.

Nhưng vấn đề là ai cũng khó có khả năng đi tính toán như vậy, bất kể một trăm năm thọ nguyên hay là mười năm thọ nguyên

đều là mạng, thiên hạ này lại có mấy người nguyện ý dùng mạng của mình đổi lấy mạng của người khác?

Từ khi Huyền Quan đưa ra quyết định này, hắn đã làm tốt chuẩn bị đồng quy vu

tận.

Nhìn Yến Kinh Tà, Huyền Quan nói:

1.Cho nên lần này ta mời ngươi ra tay, không phải dùng thân phận võ tăng Huyền Quan Thiếu Lâm tự, mà là dùng thân phận sư phụ ngươi thỉnh cầu ngươi, không biết ngươi có đáp ứng hay không?

Nhìn Huyền Quan đối diện đã già nua đến mức tận và trên người tỏa ra khí tức mục nát, nội tâm Yến Vô Tà thở dài một hơi.

Thực xin lỗi Yến Vô Tà là Thiếu Lâm tự, mà không phải Huyền Quan.

Thời điểm Yến Vô Tà bái Huyền Quan làm sư, mặc dù hắn còn chưa tính là đệ tử đích truyền Thiếu Lâm tự, nhưng Huyền Quan vẫn dốc túi tương thụ, không có chút giấu diếm.

Huống chi hắn xảy ra chuyện gì, Huyền Quan cũng kiệt lực nói chuyện vì hắn trong Thiếu Lâm tự, khẩn cầu người Thiếu Lâm tự tha hắn một lần.

Khi đó Huyền Quan và Yến Vô Tà đều thuộc về người La Hán đường, mà thủ tọa La Hán đường cũng không phải sư đệ Huyền Minh Huyền của Quan hiện tại, mà là một vị cao tăng Dương Thần Cảnh Thiếu Lâm tự thế hệ trước.

Vị cao tăng này phản đối Thiếu Lâm tự thu nhận sử dụng những đệ tử tục gia tốt xấu lẫn lộn, hiện tại Yến Vô Tà phạm sai lầm vừa lúc đụng vào đầu thương của hắn.

Cho nên Giới Luật đường muốn khiển trách Yến Vô Tà, vị thủ tọa La Hán

đường ngày xưa lại không ngăn cản, thậm chí còn âm thầm nói cho Giới Luật đường xử phạt nghiêm khắc, cuối cùng trực tiếp trục xuất Yến Vô Tà khỏi Thiếu Lâm tự.

Yến Vô Tà cũng biết những việc này, cho nên hắn có oán với Thiếu Lâm tự nhưng không oán với Huyền Quan.

Hiện tại Huyền Quan muốn dùng mạng của hắn đổi mạng của Tô Tín, vì thế cầu hắn, hắn có thể cự tuyệt hay sao?

Huống chi đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự bọn họ cũng có thù oán với Tô Tín.

Lúc trước Tô Tín giết đám người Chúc Trạch Phương, có thể nói cũng đã giẫm lên mặt mũi đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự leo lên Nhân Bảng, dương danh giang hồ.

Bản thân đám người Chúc Trạch Phương cũng chỉ có tu vi Thần Cung Cảnh, chỉ là hàng thấp nhất trong đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, cho nên các Nguyên Thần Cảnh như Yến Vô Tà cũng không xem đây là chuyện quan trọng, thậm chí có chút ít còn không biết.

Những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự tu vi Thần Cung Cảnh lại muốn quản, đầu tiên giao tình giữa bọn họ và Chúc Trạch Phương có hạn, thứ hai chính bọn họ cũng có phần sợ hãi uy thế của Tô Tín.

Lấy một địch bốn còn có thể tru sát toàn bộ, người bọn họ tới cũng chỉ đưa đồ

ăn.

Không có khả năng đến nhiều người, những đệ tử tục gia Thần Cung Cảnh không có uy vọng lớn triệu tập hơn mười người đệ tử tục gia đến giết Tô Tín, cho nên chuyện này về sau cũng lắng xuống.

Sau này có người đề cập tới cái tên Tô Tín trước mặt Yến Vô Tà, nhưng đáng tiếc khi đó Tô Tín đã ngồi vững vàng vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo, đã sớm không phải người bọn họ có thể tùy ý động tới.

Cho nên dù là nguyện vọng cuối cùng của sư phụ mình ngày xưa cũng tốt, hay

là muốn người giang hồ biết đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự không phải dễ chọc như vậy, lúc này hắn sẽ ra tay, không chỉ triệu tập

đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự khác, bản thân của hắn cũng sẽ đích thân động thủ.

Yến Vô Tà tìm ra hơn mười tờ giấy nhỏ, hắn viết chuyện xảy ra và ý định của mình lên đó.

Hắn huýt sáo một tiếng, qua mấy giây say, trên rừng đào có một cơn gió thổi tới, hơn mười con hùng ưng cao bằng nửa người, quanh thân có màu nâu xanh đáp xuống chung quanh Yến Vô Tà, không phát ra một âm thanh, trong mắt lại sinh ra hàn quang kinh người.

Yến Vô Tà cột những tờ giấy lên cánh to của chúng, huýt sáo một tiếng, những con chim vỗ cánh bay lên, bay về các phương hướng.

Yến Vô Tà thản nhiên nói:

- Sư phụ, chúng ta dẫn theo một đám người đi Bắc Nguyên đạo.

Tuy Yến Vô Tà đã hơn mười năm không có đặt chân giang hồ nhưng uy vọng của hắn trong đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự lại không có người nào có thể thay thế.

Không chỉ vì thực lực của hắn mạnh, mà là vì những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự đều dùng hắn làm đầu.

Những người này cũng biết, trong bọn họ không ai có thực lực và uy vọng giống như Yến Vô Tà, không có người nào có thể đảm nhiệm vị trí đứng đầu đệ tử tục gia.

Chỉ có Yến Vô Tà còn, bọn họ mới có thể là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự đoàn kết lại không kém gì tông môn nhất lưu, nếu không có Yến Vô Tà, chỉ sợ quan hệ giữa bọn họ còn kém tán tu.

Cho nên lần này cho dù Thiếu Lâm tự muốn bọn họ hỗ trợ hay là Huyền Quan bảo bọn họ hỗ trợ, chỉ cần Yến Vô Tà mở miệng, bọn họ là nhất định sẽ đi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 905 - Thiên Hạ Tiêu Cục (1)

Đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự ở các nơi trong giang hồ, nhưng mấy ngày sau, bọn họ đều nhận được thư của Yến Vô Tà.

Đối với những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, ngươi bảo bọn họ một mình đi giết Tô Tín, cho dù bọn họ thật muốn giết Tô Tín cũng nhất định không đi.

Kết thành tử thù với triều đình, đây không phải là ý kiến hay.

Hiện tại đã có Huyền Quan đáp ứng sẽ gánh vác tất cả, nhưng có Thất Hùng Hội cùng Bích Huyết Thanh Sơn Đường xung phong, vậy bọn họ cũng không cần kiêng kị, trực tiếp ra tay là được.

Huống chi những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự cũng có ý định của riêng mình, ra tay lần này đối với b ọn họ là dịp chấn hưng uy thế đệ tử tục giaThiếu Lâm tự.

Yến Vô Tà yên lặng hơn mười năm, đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự bọn họ cũng ít xuất hiện thời gian dài.

Bọn họ cũng biết thanh danh chính mình không tốt chút nào, lần trước Chúc Trạch Phương bị Tô Tín giết, bọn họ đã bị người ta chế nhạo thật lâu.

Nếu lúc này có thể giết Tô Tín, tối thiểu cũng có thể làm cho đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự lại xuất hiện trong tầm mắt giang hồ lần nữa.

Kết quả là những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự Hóa Thần Cảnh cũng bắt đầu hành động.

Những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự Hóa Thần Cảnh đại bộ phận đều làm môn khách hoặc khách khanh trong một ít tông môn võ lâm và thế gia, không có một ai tự thành lập thế lực của mình.

Ngược lại cũng không phải bọn họ không muốn thành lập một thế lực, trở thành lão tổ một phái, mà là bọn họ không dám.

Những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự đã bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm tự, nhưng trên thực tế bọn họ đều dùng võ công của Thiếu Lâm tự.

Thiếu Lâm tự sẽ không phế bỏ võ công trên người bọn họ, nhưng đồng thời cũng sẽ không cho phép bọn họ truyền võ công Thiếu Lâm tự ra ngoài.

Cho nên những người này có thể dùng võ công Thiếu Lâm tự lưu lạc trên giang hồ, nhưng tuyệt đối không dám công nhiên khai tông lập phái trắng trợn truyền bá võ công Thiếu Lâm tự ra ngoài, như vậy thuần túy là muốn chết.

Những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự trừ làm môn khách và khách khanh các thế gia và môn phái ra, đa số đều làm tiêu sư trong Thiên Hạ tiêu cục.

Lúc trước trong đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự vây công Tô Tín có một người làm tiêu sư trong Thiên Hạ tiêu cục, trong đó có không ít võ giả Thần Cung Cảnh.

Hơn nữa không chỉ có Thần Cung Cảnh, ngay cả mấy võ giả Hóa Thần Cảnh cũng đều làm tiêu sư cho Thiên Hạ tiêu cục.

Tiêu cục là thứ tồn tại thật sự, trong toàn bộ Đại Chu bốn mươi chín đạo, mấy trăm châu phủ, cơ hồ mỗi châu phủ đều có tiêu cục tồn tại.

Những tiêu cục này chỉ dám áp tải một ít hoàng hóa bên trong hoặc một đạo của Đại Chu, Thiên Hạ tiêu cục tên như ý nghĩa, có thể vận chuyển hàng hóa khắp Đại Chu, Đông Tấn, Tây Vực ba mươi sáu nước, Kim Trướng Hãn Quốc.

1.địa phương bình thường, võ giả Tiên Thiên có thể làm chủ một tiêu cục, nhưng ở Thiên Hạ tiêu cục, võ giả Tiên Thiên chỉ có thể đảm đương chức vụ người áp tải bình thường, chỉ có võ giả Thần Cung Cảnh mới có tư cách làm tiêu sư.

Chỉ có võ giả Hóa Thần Cảnh mới có tư cách đảm nhiệm chức vụ tiêu đầu,.

Lúc trước Thiếu Lâm tự đại quy mô khu trục đệ tử tục gia, một ít tông môn không rõ thái độ của Thiếu Lâm tự cho nên không dám thu lưu những đệ tử tục gia này.

Chỉ có chủ nhân Thiên Hạ tiêu cục, tổng tiêu đầu Vương Ngọc lớn mật ra tay thu lưu rất nhiều đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự,

Hóa Thần và Tiên Thiên đều có, làm cho uy thế Thiên Hạ tiêu cục phóng đại.

Nhiều cao thủ như vậy gia nhập, cộng thêm cao thủ trong Thiên Hạ tiêu cục, cho nên Thiên Hạ tiêu cục hiện tại có thể chính thức được xưng tụng là tiêu cục đệ nhất thiên hạ.

Đừng nhìn bình thường ít xuất hiện, nhưng nếu ngưng tụ thực lực Thiên Hạ tiêu cục vào một chỗ lại vượt qua đại đa số tông môn nhất lưu.

Đặc biệt là võ giả cấp thấp, trong Đại Chu bốn mươi chín đạo, mỗi một đạo có thể thấy được bóng dáng Thiên Hạ tiêu cục, chỉ võ giả Tiên Thiên cũng gần vạn người, tương đương với tiểu Niên Bang.

Tuy rải rác xem ra không có gì, nhưng nếu tập trung cùng một chỗ. Uy thế thập phần khủng bố.

Lúc này trong tổng bộ Thiên Hạ tiêu cục tại Dực Nam đạo, bốn tiêu đầu Hóa Thần Cảnh Thiên Hạ tiêu cục nhận được tin tức của Yến Vô Tà liền chuẩn bị xuất động.

Lúc này có người do dự nói:

1.Chúng ta có nên đi thông tri tổng tiêu đầu hay không? Dù sao hiện tại tổng bộ Thiên Hạ tiêu cục cũng chỉ có bốn người chúng ta, bỗng nhiên chúng ta rời đi, cho dù thế nào cũng phải nói một tiếng mới được.

Mấy người gật đầu cảm giác có lý, liền trực tiếp đi tìm Vương Ngọc, chuẩn bị nói với hắn một tiếng.

Tổng tiêu đầu Thiên Hạ tiêu cục Vương Ngọc là người ít nổi danh trên giang hồ nhưng chính là võ giả Dung Thần Cảnh hàng thật giá thật.

Khi hắn là Hóa Thần Cảnh liền sáng tạo Thiên Hạ tiêu cục, cho tới bây giờ phát triển Thiên Hạ tiêu cục thành tiêu cục đệ nhất thiên hạ Vương Ngọc cũng tu luyện tới Dung Thần Cảnh, cho nên hắn đa hơn mười năm chưa ra tay, cũng không nổi danh trên giang hồ.

Tiểu viện sâu nhất bên trong Thiên Hạ tiêu cục, vài tên tiêu đầu gõ gõ cửa, bên trong có giọng nói ôn hòa truyền ra:

- Vào đi.

Bốn người đẩy cửa vào, này sân nhỏ chính giữa thình lình trồng đầy đủ loại kỳ dị hoa cỏ, có Đại Chu, cũng có Tây Vực ba mươi sáu nước, dù sao tất cả hoa cỏ các nơi trong thiên hạ đều có thể tìm được trong sân nhỏ tại nơi này.

Thậm chí trong đó có một đóa Thiên Sơn tuyết liên, bị Vương Ngọc cố ý mua trận pháp hàn băng của Thiên Cơ cốc bao phủ, cũng vì giữ nhiệt độ giúp nó sống được ở Dực Nam đạo.

Trong bụi hoa, một nam tử thân mặc áo trắng, đại khái chừng ba mươi mấy tuổi, giữa môi có hai hàng ria mép, tướng mạo nho nhã đang cầm kéo tu bổ bụi hoa, nhìn thấy bốn người tiến vào, hắn vừa tu bổ vừa nói:

1.Lại xảy ra chuyện gì sao? Có phải chuyến tiêu đi Tây Vực ba mươi sáu nước bên kia bị cướp?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 906 - Thiên Hạ Tiêu Cục (2)

1.Những tiểu tộc kia lá gan gần đây rất lớn, liên tục đụng vào ba bốn chuyến tiêu của Thiên Hạ tiêu cục, vừa mới cảnh cáo xong bọn chúng lại không thu liễm.

2.Nếu như vậy, ngày nào đó triệu tập nhân thủ đi một chuyến, diệt tộc kia, giáo huấn một chút người, luôn luôn cứ như vậy rất ảnh hưởng tới sinh ý tiêu cục.

Nói tới diệt tộc, Vương Ngọc thập phần không quan tâm, trên thực tế dùng thực lực Thiên Hạ tiêu cục hoàn toàn không đặt một tiểu tộc Tây Vực vào trong mắt.

Bên phía Tây Vực ba mươi sáu nước, một quốc gia có hơn mười thậm chí trên trăm tộc quần hoặc là bộ lạc, vô cùng loạn.

Những người mạnh nhất bộ lạc hoặc tộc quần đều là Hóa Thần Cảnh mà thôi, ngày bình thường thương đội lui tới Tây Vực ba mươi sáu nước, không quản khỉ gió bọn họ có bối cảnh gì, cho

dù có bối cảnh đại phái, bọn họ cũng dám tạm thời làm đạo phỉ xông lên một phen.

Thiên Hạ tiêu cục đã bị bọn họ động vài chuyến tiêu, đám người này đã cảnh cáo vô dụng, như vậy chỉ có thể dùng thủ đoạn lôi đình diệt tộc, dù sao Thiên Hạ tiêu cục cũng không phải không có làm qua việc như vậy.

Trước kia có kẻ đui mù động vào sinh ý của Thiên Hạ tiêu cục, Thiên Hạ tiêu cục liền trực tiếp dùng thủ đoạn lôi đình diệt hắn.

Như vậy các thế lực biết rõ uy thế của Thiên Hạ tiêu cục cho nên không dám vọng động, lần sau nhìn thấy thương đội Thiên Hạ tiêu cục hộ tống liền trực tiếp đi vòng qua.

Bất kể địa phương nào đều dùng thực lực nói chuyện, Thiên Hạ tiêu cục không có thực lực, cũng không dám được xưng là Thiên Hạ tiêu cục.

Bốn người lắc lắc đầu nói:

1.Tiêu đầu, không phải chuyện Tây Vực ba mươi sáu nước, mà là chúng ta có việc cần rời khỏi tiêu cục một thời gian ngắn.

Vương Ngọc thả cây kéo trong tay xuống, quay người lại hỏi:

- Ah? Có chuyện gì cần bốn người các ngươi cùng đi?

Đương nhiên võ giả Hóa Thần Cảnh Thiên Hạ tiêu cục không chỉ có bốn người bọn họ.

Thiên Hạ tiêu cục làm sinh ý quá rộng, một ít nơi phồn hoa cũng cần võ giả Hóa Thần Cảnh tọa trấn mới được.

Cho nên trong tổng bộ Thiên Hạ tiêu cục hiện tại cũng chỉ có bốn võ giả Hóa Thần Cảnh, một khi xảy ra chuyện gì, bọn họ sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đi tới trợ giúp.

Trong nháy mắt bốn người đồng thời rời đi, nếu quả thật xảy ra chuyện gì, Vương Ngọc trong thời gian ngắn không tìm được người.

Bốn người kia liếc nhau, trực tiếp nói chuyện từ đầu tới cuối với Vương Ngọc.

Kỳ thật vấn đề này không có gì cần giấu diếm, Vương Ngọc cũng không phải người triều đình, hắn không có khả năng tiết lộ việc này cho triều đình.

Huống chi bọn họ hiện tại không nói, đợi đến lúc động thủ thì chuyện này cũng truyền cả thiên hạ biết.

Nội tâm Vương Ngọc hơi động một chút, trên mặt lại thở dài một hơi nói:

1.Nếu các ngươi có ân oán với người khác ta cũng mặc kệ, nhưng lần này các ngươi đối phó lại từ tứ đại thần bộ của triều đình, các ngươi cũng biết, các ngươi

làm như vậy sẽ hãm hại Thiên Hạ tiêu cục vào thế bất nghĩa hay không.

Một người trong bốn người nói:

1.Tiêu đầu ngươi yên tâm đi, chúng ta tuyệt đối sẽ không liên lụy đến tiêu cục.

2.Thiếu Lâm tự Huyền Quan đã nói, vấn đề này sẽ do hắn gánh, cũng cho triều đình công đạo.

3.Thất Hùng Hội và Bích Huyết Thanh Sơn Đường cũng phái người đến, bởi vì cái gọi là pháp không trách chúng, triều đình tuyệt đối sẽ không động đến tiêu cục.

Vương Ngọc lắc lắc đầu nói:

1.Các ngươi nói không có sai, Huyền Quan gánh vác việc này thật sẽ cho triều đình công đạo.

2.Nhưng vấn đề là người triều đình không mù lòa, ai động thủ ai không động thủ, điểm ấy triều đình rất rõ ràng.

3.Huyền Quan dùng mạng của mình cho triều đình công đạo, cho nên triều đình cũng không kết đại thù sinh tử với Thiếu Lâm tự, vấn đề này sẽ biến thành quá khứ.

4.Bích Huyết Thanh Sơn Đường cùng Thất Hùng Hội gia đại nghiệp đại, bọn họ thân là tông môn đỉnh cấp trên giang hồ, chuyện đã có Huyền Quan gánh, thể diện triều đình không có trở ngại, tự nhiên sẽ không gây phiền toái với bọn họ.

5.Tuy Thiên Hạ tiêu cục gia nghiệp cũng không nhỏ, nhưng lại không thể so sánh với Bích Huyết Thanh Sơn Đường cùng Thất Hùng Hội.

6.Cho dù triều đình vì thể diện cho nên ngoài sáng không làm khó dễ chúng ta, nhưng trong âm thầm sẽ cho chúng ta một ít giáo huấn rất khó chịu.

7.Thiên Hạ tiêu cục chúng ta làm sinh ý áp tiêu phải liên hệ với triều đình, có nhiều thứ đi từ Đông Tấn hoặc Tây Vực ba mươi sáu nước đến Đại Chu, hoặc là đi từ Đại Chu đến những nơi này.

1.Nếu Đại Chu nhắm vào chúng ta, cấm chúng ta xuất quan, đến lúc đó các ngươi còn cho rằng có người sẽ làm buôn bán với Thiên Hạ tiêu cục hay sao?

Bốn người kia lập tức sửng sốt, bọn họ thật không nghĩ tới chuyện này.

Vạn nhất Đại Chu lòng dạ hẹp hòi muốn bắt Thiên Hạ tiêu cục hả giận, bọn họ thật sự không có biện pháp.

Vương Ngọc lắc đầu thở dài:

1.Cho nên ta hi vọng lúc này các ngươi không đi, Huyền Quan có thù oán với Tô Tín, hắn đã tìm người đủ nhiều, Tô Tín là một Hóa Thần Cảnh đã không có đường sống, các ngươi cần gì phải đi nhảy vào vũng nước đục này chứ?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 907 - Trừng Ác Phán Quan (1)

Đối với Vương Ngọc ngăn cản, bốn người này đều có chút xoắn xuýt.

Một người trong đó khó xử nói với Vương Ngọc:

1.Tổng tiêu đầu, tuy chúng ta không đi không ảnh hưởng lớn tới việc này, nhưng đây là vấn đề thái độ.

2.Yến Vô Tà sư huynh triệu tập chúng ta đi giết Tô Tín, nếu chúng ta không đi chẳng khác gì tự tuyệt với đoàn thể đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự.

Vương Ngọc thản nhiên nói:

1.Thiên Hạ tiêu cục ta tự nhận đối đãi các ngươi không tệ, các ngươi vì đoàn thể đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, các ngươi muốn hại Thiên Hạ tiêu cục vào thế bất nghĩa?

Bốn người liếc nhau, trong nội tâm đều có một ít xấu hổ.

Nói thật Thiên Hạ tiêu cục đối đãi với bọn họ không tệ.

Lúc trước bọn họ bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm tự, không nhà để về, cho dù bọn họ có thực lực Hóa Thần Cảnh nhưng tất cả đại tông môn và thế gia trên giang hồ không muốn tiếp nhận bọn họ.

Dù sao khi đó tất cả đại tông môn còn không rõ ý của Thiếu Lâm tự cho nên không dám tùy ý kết luận.

Như vậy giống như tông môn đỉnh cấp trên giang hồ trục xuất phản đồ, sẽ

không có ai dám tiếp nhận người như vậy.

Bởi vì ngươi không rõ tâm tính phẩm hạnh và thái độ của các tông môn đỉnh

cấp.

Lúc trước Thiên Hạ tiêu cục của Vương Ngọc tiếp nhận bọn họ, hơn nữa cho bọn họ đãi ngộ tương đương võ giả Hóa Thần Cảnh bình thường của Thiên Hạ tiêu cục, điều này cũng làm cho bọn họ cảm kích.

Hơn nữa về sau Thiên Hạ tiêu cục quật khởi, Vương Ngọc cũng không bạc đãi bọn họ, cho bọn họ đãi ngộ còn tốt hơn làm môn khách hoặc khách khanh các thế gia tông môn.

Ngay cả như vậy, bọn họ cũng không thể vứt bỏ đoàn thể đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự.

Dù sao Thiên Hạ tiêu cục cũng là Thiên Hạ tiêu cục của một mình Vương Ngọc, mà đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự lại là đoàn

thể của bọn họ.

Một khi người nào đó trong bọn họ gặp chuyện không may, tất cả đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự đều xuất động, loại đãi ngộ này không thể nhận được từ nơi khác, cũng chỉ có đoàn thể của bọn họ.

Các tông môn thế lực khác không dám điên cuồng như bọn họ, bởi vì bọn họ gia đại nghiệp đại.

Nhưng những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự giống như lục bình không dễ, bọn họ cũng biết nếu mình không đoàn kết với nhau sẽ thật sự là lục bình không rễ, cho nên lúc trước bọn họ mới điên cuồng như thế.

Không vàoThiên Hạ tiêu cục, bọn họ còn có thể quay người làm môn khách hoặc khách khanh của tông môn và thế gia.

Nhưng một khi rời khỏi đoàn thể đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, bọn họ thật sự sẽ biến thành lục bình không rễ, tứ cố vô thân.

Cho nên bốn người này do dự chắp tay nói với Vương Ngọc:

1.Tổng tiêu đầu, đại ân đại đức của ngươi, chúng ta sẽ không quên.

2.Nhưng lần này chúng ta lại không đi không được, cho nên chúng ta cũng chỉ có thể thoát ly Thiên Hạ tiêu cục.

3.Tổng tiêu đầu ngươi yên tâm, về sau chỉ cần Thiên Hạ tiêu cục có việc, chúng ta nhất định muôn lần chết không chối từ!

Bốn người chắp tay hành lễ với Vương Ngọc, trực tiếp quay người rời đi.

Lúc này trên mặt Vương Ngọc không có một chút tức giận nào, thậm chí trên mặt hắn còn xuất hiện một chút vui vẻ nhàn nhạt mang theo châm chọc.

- Ngu ngốc, người Địa phủ ta dễ giết như thế?

Vương Ngọc cầm một mặt nạ dữ tợn trong túi giới tử ra ngoài, chính là một trong Trừng Ác Phán Quan trong tứ đại phán quan!

Lúc này Tô Tín còn không biết có một tấm lưới lớn đang bao phủ bản thân mình.

Tô Tín ẩn nấp bản thân trong rừng rậm mấy ngày, cảm giác không có người Tô gia đuổi theo, lúc này hắn chuẩn bị đi tới thành Thịnh Kinh.

Thời điểm hắn định khởi hành, một bóng dáng màu đen đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Tóc gáy trên người Tô Tín dựng đứng, trong nháy mắt quanh người có hơn một ngàn đạo kiếm khí bộc phát, đây là Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí đạt tới cực hạn của Tô Tín.

Nếu không phải lần này hắn đột phá Hóa Thần Cảnh đỉnh phong trong đại trận Tô gia, hắn cũng không đạt tới tình trạng như thế.

- Đừng kích động, người một nhà.

Bóng dáng màu đen vừa lên tiếng nhưng đã không kịp.

Tô Tín dùng hơn một ngàn đạo vô hình kiếm khí đánh tới người, bóng người màu đen kết ấn, trong nháy mắt U Minh tử khí bộc phát.

Trong U Minh tử khí còn có ma diễm bốc lên, kiếm khí oanh kích vào bên trong liền biến thành cương khí và nổ tung.

Tuy bóng dáng màu đen ngăn cản được vô hình kiếm khí trảm kích nhưng cũng bị đẩy lui về phía sau, trên mặt còn lộ ra một ít bất ngờ.

Thực lực Sở Giang Vương này còn mạnh hơn so với mình tưởng tượng.

Tô Tín nhìn thấy đối phương mặc hoa phục màu đen và trên mặt đeo mặt nạ Trừng Ác Phán Quan thì hắn biết rõ mình hiểu lầm.

Hắn bị người Tô gia làm khẩn trương, còn tưởng rằng là người Tô gia đến, cho nên không kịp dừng tay.

Tô Tín chắp tay nói:

1.Thật có lỗi, là ta quá mẫn cảm. Trừng Ác Phán Quan cười nói:

2.Không sao, ngươi bây giờ mẫn cảm một ít là rất bình thường, bởi vì có người muốn giết ngươi, hơn nữa người còn không ít.

3.Ah? Người nào?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 908 - Trừng Ác Phán Quan (2)

Tô Tín híp mắt, hắn đã gặp qua Trừng Ác Phán Quan một lần trong hội nghị Địa phủ vào rằm tháng bảy, chỉ làsơ giao, nếu không có chuyện lớn, hắn nhất định sẽ không tìm mình.

Trừng Ác Phán Quan nói:

1.Thiếu Lâm tự Huyền Quan, ah, đúng rồi, có khả năng ngươi không biết, đổi cahcs nói đi, ngươi khẳng định biết sư phụ của Giác Nghiêm.

Nói xong, Trừng Ác Phán Quan liền nói rõ tin tức từ đám người Thiên Hạ tiêu cục cho Tô Tín biết.

Sau khi Tô Tín nghe xong thì trên trán đổ mồ hôi lạnh.

Nếu việc lần này không có Trừng Ác Phán Quan tới kịp lúc, Tô Tín thật sự có khả năng trúng chiêu, cho dù vận dụng át chủ bài, đoán chừng kết cục cũng sẽ rất thê thảm.

Hắn đoán được mình giết Giác Nghiêm, Thiếu Lâm tự chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này, nhưng hắn không ngờ tới lão hòa thượng Huyền Quan ác như vậy, muốn dùng mạng hắn đổi mạng mình, trực tiếp động thủ với hắn trong Bắc Nguyên đạo.

Tô Tín thở dài một hơi, hắn chắp tay nói với Trừng Ác Phán Quan:

1.Đa tạ báo cho, nếu như tương lai Trừng Ác Phán Quan ngươi có chuyện gì cần ta hỗ trợ, tại hạ nhất định sẽ không chối từ.

Trừng Ác Phán Quan cười nói:

1.Đoán chừng ta trong tương lai có việc cần ngươi giúp đỡ, đúng rồi, ngươi bây giờ cần muốn giúp đỡ không? Nếu như không thể cầm ra đồ vật giao dịch, tạm thời thiếu nợ cũng không thành vấn đề.

Tô Tín híp mắt lắc lắc đầu nói:

1.Đa tạ, nhưng ta không cần, bọn họ đã gấp gáp tới giết ta như vậy, ta cũng không thể làm bọn chúng thất vọng được chứ?

Nhìn thấy dáng vẻ Tô Tín như vậy, Trừng Ác Phán Quan đã đoán được hắn có nắm chắc.

1.Được rồi, nếu ngươi có lòng tin thì ta cũng thuận tiện xem cuộc vui, đúng rồi, có bốn người lần này cần ngươi giúp, ngươi thuận tiện giúp ta giải quyết bọn chúng đã.

Nói xong, Trừng Ác Phán Quan giao tư liệu và bức họa bốn người Thiên Hạ tiêu cục cho Tô Tín.

Nhìn thấy bốn người kia đều là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, nhưng đều là người

Thiên Hạ tiêu cục, Tô Tín hỏi:

- Ngươi có thù oán với Thiên Hạ tiêu cục?

Trừng Ác Phán Quan lắc đầu, trong mắt xuất hiện một tia hàn khí, nói:

1.Đương nhiên không có thù, chẳng qua ta muốn diệt trừ mấy con chó không nghe lời mà thôi.

Một câu nói này, Tô Tín đã đoán được người trước mặt là ai, vị Trừng Ác Phán Quan này chính là tổng tiêu đầu Thiên Hạ tiêu cục Vương Ngọc rất ít xuất hiện trên giang hồ.

Có thể xem đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự Hóa Thần Cảnh thành chó, trừ Yến Vô

Tà thì chính là tổng tiêu đầu Thiên Hạ tiêu cục Vương Ngọc.

Trong nháy mắt Tô Tín liền nghĩ đến mọi việc trong chuyện này.

Nếu những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự nghe lời Vương Ngọc, vậy hắn sẽ không xuất hiện tại đây.

Rất hiển nhiên bọn họ cuối cùng không có lựa chọn Thiên Hạ tiêu cục, mà là lựa chọn đoàn thể đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự.

1.Ăn cơm của ngươi nhiều năm như vậy, cuối cùng lại không nghe lời ngươi, thật sự đáng chết.

Tô Tín gật gật đầu, thu hồi những tài liệu kia.

Vương Ngọc nhún nhún vai nói:

1.Xem ra ta quá nhân từ, khả năng những người khác xem ra ta rất dễ nói chuyện, cho dù ruồng bỏ ta, dùng một câu xin lỗi liền có thể đền bù tổn thất, đáng tiếc ta muốn không phải xin lỗi, mà là mạng của bọn họ.

Sau khi biết được kế hoạch của đám người Huyền Quan, Tô Tín tự nhiên cũng phải chuẩn bị sẵn sàng.

Huyền Quan ý định kết thúc thù hận với Tô Tín, cái giá lớn là hai người đồng quy vu tận.

Tô Tín cũng muốn kết thúc thù oán với Huyền Quan nhưng hắn không nghĩ sẽ chết, hắn chỉ muốn tiễn đám người Huyền Quan xuống Địa ngục, chết một thì ân oán này sẽ kết thúc.

Ba ngày sau đó, Tô Tín rời khỏi rừng rậm, không có che dấu hành tích, hắn trực tiếp bước về hướng thành Thịnh Kinh.

Cùng ngày Tô Tín lộ dấu vết, Huyền Quan cũng đã nhận được tin tức, mang theo một đám nhân mã đánh tới Tô Tín.

Nơi này là Bắc Nguyên đạo, cho nên Huyền Quan cần phải tốc chiến tốc thắng.

Mặc dù nói dùng vị trí của Tô Tín muốn tới thành Thịnh Kinh tối thiểu cần thời gian mười ngày, nhưng ai cũng không biết Lục Phiến Môn hoặc triều đình có bí thuật gì giúp khoảng cách này chỉ còn một ngày hay không.

Bên ngoài Kỳ Viễn phủ Bắc Nguyên đạo, Tô Tín vẫn không vào thành, một uy áp cường đại từ bốn phương tám hướng ập về phía hắn.

Vượt qua hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh lộ ra uy áp bao phủ phạm vi vài dặm, trong nháy mắt phát ra khí thế khủng bố đến cực điểm.

Cho dù võ giả cách Kỳ Viễn phủ hơn mười dặm cũng kinh hãi, cuối cùng là cường giả nào ra tay?

Chẳng lẽ cao thủ Đại Chu muốn tiêu diệt nghịch tặc?

Bọn họ thật sự không thể ngờ có tông môn to gan như vậy, lại dám trực tiếp động thủ trong Bắc Nguyên đạo, chẳng lẽ bọn họ sẽ không sợ thừa nhận lửa giận của triều đình sao?

Bọn họ đều đang suy nghĩ, võ giả Hóa Thần Cảnh từ bốn phương tám hướng cũng vây quanh Tô Tín vào giữa, căn bản không cho Tô Tín cơ hội bỏ chạy.

Khinh công Tô Tín rất nhanh, đây là việc ai cũng biết.

Trên thành lâu Kỳ Viễn phủ, vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh nhìn ra xa, tuy không rõ ràng nhưng cũng đại khái đoán được là ai.

Điều này cũng làm cho những võ giả kia hít sâu một hơi, có cảm giác không tin vào mắt mình.

Thiếu Lâm tự Huyền Quan triệu tập cao thủ Bích Huyết Thanh Sơn Đường và Thất Hùng Hội, thậm chí còn có đám đệ tử tục gia bị Thiếu Lâm tự vứt bỏ, nhiều võ giả Hóa Thần Cảnh vây công Tô Tín thật là vì Huyền Quan báo thù cho đồ đệ?

Cho dù phải hay không, hiện tại hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh xuất hiện nơi này cũng đủ gây ra kinh hãi, võ giả Kỳ Viễn phủ tò mò, dù sao bọn họ cả đời đều chưa gặp qua nhiều võ giả Hóa Thần Cảnh như vậy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 909 - Tần Nghiễm Vương Ra Tay (1)

Nhiều võ giả Hóa Thần Cảnh như vậy, những võ giả Kỳ Viễn phủ chỉ dám đứng

1.xa nhìn, căn bản không dám tới gần quan sát, cho nên bọn họ không nghe được đám người Huyền Quan nói chuyện.

Nhìn xem hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh vây quanh mình, trong đó còn có Huyền Quan và Yến Vô Tà là Dung Thần Cảnh, trên mặt Tô Tín không có bao nhiêu kinh ngạc.

Nhìn thấy vẻ mặt Tô Tín như thế, Yến Vô Tà cau mày, cảm giác có chút không đúng.

Tô Tín cũng quá mức trấn định rồi, chẳng lẽ hắn bị dọa ngây ngốc?

Đương nhiên đây là chuyên không có khả năng, có thể tu luyện tới Hóa Thần Cảnh đều là người trải qua vô số lần chém giết trên giang hồ, Tô Tín cũng không phải chưa từng gặp qua tuyệt cảnh, làm sao có thể dễ dàng bị dọa ngây ngốc được.

Nhìn đám người Huyền Quan, Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Ta thật không nghĩ tới, ngươi thậm chí có dũng khí lớn triệu tập nhiều người tới Bắc Nguyên đạo giết ta, vì một người đã chết, đáng giá không?

Vấn đề đã từng có rất nhiều người hỏi qua Huyền Quan, nhưng làm địch nhân, Tô Tín hỏi như vậy làm cho Huyền Quan ngạc nhiên.

Hôm nay hắn đã làm tốt chuẩn bị giết Tô Tín, thậm chí trong lòng của hắn không có bao nhiêu hận ý với Tô Tín, bởi vì hắn đã làm xong chuẩn bị đồng quy vu

tận với Tô Tín.

Dù sao cũng đã chuẩn bị kết thúc ân oán, nhiều hận ý hơn nữa, cũng nên bụi về với bụi, đất về với đất.

Cho nên nghe được Tô Tín hỏi như vậy, Huyền Quan chỉ cười lắc đầu, nói:

1.Có nhiều thứ không phải người khác cho rằng có đáng giá hay không, mà là chính ngươi cho rằng có đáng giá hay không.

2.Nửa đời của ta đều cho Thiếu Lâm tự, tuổi già bồi dưỡng rất nhiều đệ tử vì Thiếu Lâm tự, nhưng đáng tiếc, ta không phải sư phụ hợp cách, cho nên hiện tại ta muốn trước khi ta chết làm chuyện sư phụ phải làm.

Yến Vô Tà đứng sau lưng Huyền Quan cũng động dung, hắn biết rõ, kỳ thật Huyền Quan đang nói với bản thân hắn.

Lúc trước Thiếu Lâm tự quyết định muốn trục xuất Yến Vô Tà, Huyền Quan bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn Yến Vô Tà bị người Giới Luật đường trọng thương, cuối cùng thậm chí còn bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm tự.

Làm sư phụ, không có năng lực bảo trụ đồ đệ của mình, sư phụ như hắn là không hợp cách.

Bây giờ Giác Nghiêm bị Tô Tín giết chết, cân nhắc tình huống Thiếu Lâm tự bây giờ, ra tay Tô Tín với không phù hợp lợi ích Thiếu Lâm tự, cho nên Huyền Quan liền quyết định tự mình ra tay chém giết Tô Tín, cho dù trả giá bằng tính mạng của mình cũng không tiếc.

Bởi vì hắn cảm thấy rất đáng, tối thiểu hắn làm chuyện sư phụ nên làm.

Tô Tín lắc đầu, hắn rất bội phục Huyền Quan vừa gặp mặt lần đầu tiên, cho dù hắn muốn giết mình nhưng hành vi của người này rất phù hợp khẩu vị của Tô Tín.

Nói một cách khác, nếu hiện tại có người dám đi động Hinh Nhi, Tô Tín sẽ dùng tất cả biện pháp, dùng tất cả mọi thứ cũng phải chém giết đối phương.

Chỉ có điều khác nhau là Tô Tín còn trẻ, cho dù hắn muốn báo thù cũng có được vô số phương pháp, hắn cũng có thời gian chờ bản thân mình mạnh lên.

Mà Huyền Quan tắc thì khác, hắn đã già, kéo càng lâu hắn càng yếu.

Cho nên Huyền Quan phải nắm chặt thời gian ra tay, trước khi Tô Tín chưa triệt để phát triển thì hắn phải ra tay chém giết.

Tô Tín bội phục Huyền Quan nhưng đáng tiếc hắn sẽ không sinh ra cảm giác tương tích gì với kẻ địch.

Bất kể kẻ nào muốn mạng mình, chính mình sẽ muốn mạng hắn!

Tô Tín lại quay đầu nhìn người Thất Hùng Hội và Bích Huyết Thanh Sơn Đường, cười lạnh nói:

1.Ta thật sự không nghĩ tới đám chuột này lại có lá gan tới đây.

2.Không có dũng khí giết người chính diện, nhưng bây giờ lại có lá gan đi theo người sau kẻ khác bỏ đá xuống giếng, Bích Huyết Thanh Sơn Đường và Thất Hùng Hội các ngươi đều có tính tình này hay sao?

Đối với hành vi của Thất Hùng Hội và Bích Huyết Thanh Sơn Đường, Tô Tín thực sự rất khinh thường.

Thân là thế lực đỉnh cấp trên giang hồ, một trong thiên hạ thất bang, nếu môn phái hai người bọn họ trực tiếp đánh đến tận cửa báo thù, Tô Tín cũng xem bọn họ có dũng khí.

Nhưng vấn đề là hai môn phái này không quả quyết, chuyện bận tâm quá nhiều, không dám công nhiên ra tay với hắn, hiện tại Huyền Quan muốn gánh vác việc này, bọn họ lại đến bỏ đá xuống giếng, loại thủ đoạn này làm Tô Tín chướng mắt.

Trong tông môn đỉnh cấp trên giang hồ cũng chỉ có thiên hạ thất bang thay đổi cao nhất, có rất ít thế lực có thể truyền thừa vượt qua đời thứ ba.

Nguyên nhân là vì bọn họ quật khởi trong lùm cỏ, người sáng lập bang phái lúc trước cũng là hào kiệt một phương.

Nhưng càng truyền về sau, vị trí thiên hạ thất bang vững chắc, những người này không còn nhuệ khí lúc đầu, làm bất cứ chuyện gì đều băn khoăn quá nhiều, cuối cùng thậm chí càng biến thành không quả quyết, như vậy cách suy bại không xa.

Thất Hùng Hội tên là Thất Hùng, bảy vị cường giả sáng lập Thất Hùng Hội ngày xưa đều là kiêu hùng.

Tuy đáng tiếc Thất Hùng Hội lúc này mới truyền thừa đời thứ ba, bảy vị hội chủ ngày xưa biến thành năm vị, đã có xu thế suy bại.

Bích Huyết Thanh Sơn Đường trong mắt Tô Tín chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh mà thôi, lúc đối mặt kẻ yếu hơn mình, hoặc là tông môn thực lực kém không nhiều lắm thì vô cùng khí phách.

Nhưng một khi đối mặt đối thủ mạnh hơn mình thì không có dũng khí liều chết đánh cược một lần.

Ngày xưa bọn họ dám bỏ đá xuống giếng sau khi Dịch Kiếm Môn đại chiến

Cản Thi Phái, kết quả lại bị Mạnh Kinh Tiên một người một kiếm đi tổng đường

Bích Huyết Thanh Sơn Đường, về sau bọn chúng trung thực rất nhiều.

Hiện tại đám người này diễn xuất cũng tương tự chuyện Dịch Kiếm Môn, đồng thời cũng lựa chọn bỏ đá xuống giếng trong ân oán giữa Huyền Quan và mình.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 910 - Tần Nghiễm Vương Ra Tay (2)

Nếu không có Huyền Quan gánh việc này, bọn họ tuyệt đối sẽ không ra tay.

Sắc mặt Thượng Quan Đường Bích Huyết Thanh Sơn Đường tối sầm, hắn lạnh lùng nói:

1.Tô Tín, ngươi cũng không cần hung hăng càn quấy, hôm nay ta không so đo với người chết.

Trên mặt Tô Tín lộ ra nụ cười quỷ dị.

- Ngươi là khẳng định ta sẽ chết sao?

Tô Tín vừa nói ra lời này, nội tâm mọi người chấn động, không biết vì sao, cảm giác nguy cơ đậm đặc bao phủ tâm thần.

Bọn họ đều là võ giả Hóa Thần Cảnh thân kinh bách chiến, mà không phải kẻ chỉ biết tu luyện như Tô gia.

Những người này đã bắt đầu chém giết từ Hậu Thiên, một đường chém giết đến cảnh giới hiện tại, bọn họ có cảm giác nguy hiểm trời sinh, có thể nói là trực giác, tuy không có khả năng hoàn toàn tinh chuẩn nhưng nhiều người đồng thời có cảm giác này, có phải trùng hợp hay không?

Yến Vô Tà lạnh lùng nói:

- Đừng nói nhảm, động thủ trước để tránh đêm dài lắm mộng!

Vừa dứt lời, Yến Vô Tà trực tiếp ra tay, trong tay cầm một thanh trường đao

đen kịt ẩn hiện, đao xuất toái không, sát cơ lạnh thấu xương ngưng tụ thành phong bạo chém thẳng về phía Tô Tín.

Đây là Yến Vô Tà kết hợp Từ Bi Đao, Phá Giới Đao, Hàng Ma Trượng của Thiếu Lâm tự sáng tạo ra Đồ Ma đao pháp, đao xuất đồ ma, quỷ thần kinh hãi!

Võ giả Dung Thần Cảnh ra tay uy thế cường hãn kinh người, càng không cần nói Yến Vô Tà còn là cao thủ đứng hàng Địa Bảng.

Chém ra một đao, hư không bị xé nứt, đao ý lạnh lẽo làm các võ giả Hóa Thần Cảnh kinh hãi không thôi.

Nói thật nếu như người Thất Hùng Hội và Bích Huyết Thanh Sơn Đường biết rõ Huyền Quan có thể mời Yến Vô Tà ra tay, vậy bọn họ cũng không huy động nhiều nhân lực tới đây.

Dung Thần Cảnh và Hóa Thần Cảnh chênh lệch còn lớn hơn cả Tiên Thiên và Nguyên Thần, huống chi Yến Vô Tà còn là cường giả đứng hàng Địa Bảng, có hắn ra tay, gần như có thể một người đánh chết Tô Tín, còn tìm bọn họ đến làm gì?

Nhưng ngay lúc này, một bóng dáng mặc áo đen đột nhiên hàng lâm, mọi người không thấy rõ gương mặt của hắn, nhưng sắc trời tối tăm, người áo đen đánh một chưởng giống như bầu trời tối tăm, tất cả mọi thứ trong phạm vi mười dặm bị bao phủ trong bóng tối.

Đánh ra một chưởng, Yến Vô Tà bị người áo đen đánh bay, thân thể ngã xuống cách đó ngàn trượng, trường đao trong tay vỡ vụn, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Trong màn đêm bao phủ, một đám võ giả Hóa Thần Cảnh liên tục run rẩy, không thể áp chế nổi sợ hãi trong lòng, người ra tay là cường giả Dương Thần Cảnh!

Nơi này cách thành Thịnh Kinh xa như vậy, cường giả Dương Thần Cảnh không phải triều đình, rốt cuộc hắn là ai?

Mọi người lúc này cũng không suy nghĩ cường giả Dương Thần Cảnh là ai, vấn

đề mấu chốt là sau lưng Tô Tín thậm chí có một vị cường giả Dương Thần Cảnh, vậy kế hoạch cướp giết không sơ hở của bọn họ biến thành đi tìm chết.

Có người nhanh chóng rút lui khỏi màn đêm, nhưng bọn họ lại phát hiện màn đêm này giống như ảo thuật, bọn họ không cách nào giãy dụa, cũng không thể thoát khỏi phạm vi của màn đêm.

Nhìn một đám người đối diện bối rối, Tô Tín thở dài một hơi, Tần Nghiễm Vương đếm rất kịp thời.

Từ khi Vương Ngọc nói cho hắn biết kế hoạch của đám người Huyền Quan, Tô Tín cũng dùng bí pháp thông tri cho Tần Nghiễm Vương.

Cũng không biết Tần Nghiễm Vương đến vào lúc nào, dù sao hắn nói trong vòng một ngày có thể đuổi tới, hiện tại cũng không tính là muộn.

Yến Vô Tà bên kia, hắn nhìn thấy một người mang mặt nạ Tần Nghiễm Vương, nam nhân tỏa ra khí thế giống như vực sâu, kinh hãi hét lớn:

1.Tần Nghiễm Vương! Ngươi chính là Địa phủ Tần Nghiễm Vương! Tần Nghiễm Vương bình tĩnh nhìn Yến Vô Tà:

2.Ngươi lớn tiếng như vậy là muốn tiết lộ thân phận của ta với đám người Huyền Quan sao? Vô dụng, bọn họ nhìn không thấy và không nghe được.

Dưới bóng tối bao phủ, cho dù Huyền Quan có cảm giác võ giả Dung Thần Cảnh cũng bị áp chế tới mức tận cùng.

Thì ra bọn họ có thể nhìn thấy Tần Nghiễm Vương trong phạm vi hơn một ngàn trượng nhưng cũng chỉ là hai bóng đen mà thôi.

Hơn nữa trong phạm vi màn đêm, âm thanh của bọn họ bị che lấp hoàn toàn, không thể truyền ra trăm bước.

Trên mặt Yến Vô Tà lộ ra một tia buồn bả, lần này Huyền Quan tính sai, hắn

cũng tính sai.

Triều đình bày ra ngoài sáng không đáng sợ, đáng sợ là Địa phủ ẩn núp trong bóng tối!

Tần Nghiễm Vương đã xuất hiện ở chỗ này giúp Tô Tín, như vậy thân phận Tô Tín cần hoài nghi sao? Hắn khẳng định chính là người Địa phủ.

Thân là cường giả Địa Bảng, Yến Vô Tà có thể cảm giác được Tần Nghiễm Vương cường đại, hắn vẫn truy cầu cảnh giới Dương Thần Cảnh.

Hiện tại đối mặt với cường giả cảnh giới này, Yến Vô Tà đừng nói là chiến thắng đối thủ, khả năng hắn chạy trốn khỏi chết cũng không có bao nhiêu.

Liếc mắt nhìn phương hướng đám người Huyền Quan, Yến Vô Tà rút ra một thanh đao khác ra khỏi túi giới tử.

Đó là giới đao Thiếu Lâm tự, là binh khí của Huyền Quan ngày xưa, bị hắn giao cho Yến Vô Tà khi bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm tự.

Yến Vô Tà vốn định cả đời không dùng nó, hiện tại hắn chỉ có thể hi vọng dùng giới đao của Huyền Quan cho đổi lấy một tia sinh cơ cho Huyền Quan.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 911 - Màn Đêm (1)

Đối mặt Tần Nghiễm Vương tu vi Dương Thần Cảnh, Yến Vô Tà không có nắm chắc đào tẩu.

Hắn biết rõ, Tần Nghiễm Vương cố ý bố trí màn đên này chính là không muốn người khác biết rõ lai lịch của hắn.

Cho nên chỉ cần hắn kéo được đủ lâu, một mình Tô Tín khẳng định không thể giết đám người Huyền Quan, thậm chí còn có thể bị Huyền Quan giết chết, như vậy Huyền Quan và những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự hắn dẫn tới sẽ có một đường sinh cơ.

Tần Nghiễm Vương là Dương Thần Cảnh, thực lực của hắn cũng nhất định là tốp ba mươi hoặc tốp hai mươi Địa Bảng.

Nhưng Yến Vô Tà kém Tần Nghiễm Vương một tiểu cảnh giới, nhưng hắn vẫn là cường giả thứ năm mươi bảy trên Địa Bảng.

Liều chết đánh cuộc một lần, Tần Nghiễm Vương cũng không thể miểu sát hắn, hắn lại không biết mình có thể kéo dài bao lâu.

Yến Vô Tà cũng đoán ra mưu đồ của Tô Tín, hắn thật không muốn để lộ thân phận Địa phủ của mình, nếu không hắn không thể làm tứ đại thần bộ, thế lực hắn bồi dưỡng tại thành Thịnh Kinh cùng Giang Nam đạo sẽ trống rỗng.

Lúc ban đầu Tô Tín còn muốn Tần Nghiễm Vương trực tiếp ra tay đánh chết tất cả đối phương.

Nếu không phải Yến Vô Tà là một cường giả Địa Bảng, còn có Huyền Quan liều chết chặn đường, đối mặt với Tần Nghiễm Vương như lấy trứng chọi đá, nhưng tối thiểu có thể kéo dài nhất thời nửa khắc.

Còn lại hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh, một khi có một người chạy đi, thân phận Tô Tín sẽ dễ dàng bại lộ.

Cho nên hiện tại Tô Tín mới bảo Tần Nghiễm Vương dùng bí pháp bố trí màn đêm này, bởi vì không đối mặt giao thủ nên không ai nhìn thấy dáng vẻ của Tần Nghiễm Vương.

Xóa đi Yến Vô Tà là uy hiếp lớn nhất, người nơi đây trừ Huyền Quan, Tô Tín không đặt ai vào trong mắt, huống chi người Bích Huyết Thanh Sơn Đường và Thất Hùng Hội đã mất đi chiến ý, một lòng chỉ muốn chạy trốn, dù sao bọn họ chỉ đánh thuận gió.

Tô Tín cũng không có để ý những người này, bọn họ muốn chạy trốn thì cứ chạy trốn, dù sao thân phận Tần Nghiễm Vương không có tiết lộ, bọn họ chạy đi cũng không ảnh hưởng toàn cục.

Mặc dù sau lưng Tô Tín có võ giả Dương Thần Cảnh thần bí trợ giúp, nhưng loại chuyện này triều đình sẽ không tra, tất cả đại tông môn trên giang hồ sẽ khó hiểu nhưng lại không miệt mài theo đuổi, dù sao trên giang hồ có vô số cường giả, có chút Dương Thần Cảnh không thuộc về bất cứ thế lực nào.

Triều đình Đại Chu rất rộng rãi với cấp dưới, chỉ cần ngươi không tạo phản, ngươi đang âm thầm làm gì Đại Chu cũng sẽ không quản ngươi, chỉ cần ngươi đừng nguy hại tới lợi ích Đại Chu là được.

Cho nên triều đình hiện tại có chút võ giả liên hệ với thế lực giang hồ, thậm chí Thiết gia cùng Huyễn Ma Đạo cũng liên hệ với nhau, chỉ có điều rất ít người biết rõ mà thôi.

Rất ít người biết được Địa phủ, công pháp Địa phủ cũng là như thế.

Huống chi Tần Nghiễm Vương sử dụng bí pháp bóng đêm chưa từng xuất hiện trước mặt người khác, hơn nữa bí pháp này cũng không phải thuộc về Địa phủ, mà là Tần Nghiễm Vương tự nghĩ ra, cho nên Tô Tín cũng không lo lắng có người sẽ từ công pháp Tần Nghiễm Vương tìm ra dấu vết lưu lại.

Về phần bên trong Lục Phiến Môn, Thiết gia chỉ cam đoan lợi ích chính mình, người khác họ Thiết gia chỉ cần có thể cam đoan không phản bội Thiết gia thì có tự do rất lớn, nguyên nhân Thiết gia lập quy củ này nhằm cam đoan thủ hạ cấp dưới trung tâm với mình.

Dù sao cũng không ai muốn mình biến thành trong suốt trước mặt cấp trên, hoàn toàn không có một chút bí mật nào.

Điểm này cho dù triều đình hay là Lục Phiến Môn đều làm, trao rất nhiều quyền tự chủ cho cấp dưới, lúc này mới có rất nhiều cường giả đầu nhập vào Đại Chu.

Cho nên dù Lục Phiến Môn biết rõ sau lưng Tô Tín có một vị cường giả Dương Thần Cảnh thần bí, cũng không có ai cố ý dò xét.

Đương nhiên có chút thù hận với Tô Tín, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền muốn hạ bệ hắn ra khỏi vị trí tứ đại thần bộ thì không nhất định, có lẽ bọn họ sẽ âm thầm dò xét một phen, nhìn xem có thể bắt được chân đau của Tô Tín hay không.

Nhưng đáng tiếc Tô Tín che giấu thân phận Địa phủ không có lỗ thủng nào, Địa phủ lại tồn tại trong không gian độc lập, cho dù ngươi tìm cũng không tìm thấy.

Trước mắt có hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh, Tô Tín không có khả năng đánh chết toàn bộ, hắn cũng không giết hết.

Một ít người chạy đi đúng lúc có thể thuận tiện nói cho người giang hồ biết, hắn còn có át chủ bài trên người, lực lượng phía sau hắn không chỉ có triều đình, như vậy lần sau ngươi muốn động thủ với Tô Tín, vậy thì phải lo lắng nhiều hơn một phen.

Thân phận triều đình có đôi khi dùng rất tốt, có đôi khi không nên dùng, cho

nên đừng nhìn đám người Phương Cửu Nguyên trong Lục Phiến Môn hiện tại đập cờ hiệu làm việc vì triều đình, nhưng kỳ thật bọn họ vụng trộm khẳng định còn có một chút lực lượng.

Ví dụ như Liễu Vô Tiền xuất thân quân đội Đại Tấn ngày xưa, nhưng cao thủ Đại Tấn ngày xưa cũng không phải đều chết trận, một bộ phận lựa chọn tiếp tục đi theo Đông Tấn, xem như triệt để quyết liệt với Đại Chu.

Nhưng còn có một bộ phận lại lựa chọn dung nhập giang hồ, trở thành võ giả tán tu, những người này sẽ có một ít tình

hương khói với Liễu Vô Tiền.

Phương Cửu Nguyên xuất thân tán tu, hắn có thể dùng thân phận tán tu ngoi đầu giữa võ giả Hóa Thần Cảnh, hơn nữa gia nhập Lục Phiến Môn trở thành tứ đại thần bộ, sư thừa của hắn không có đơn giản như vậy.

Đám người Huyền Quan hôm nay muốn giết Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền, vậy bọn họ khẳng định phải suy nghĩ kỹ hậu quả lửa giận từ triều đình và thế lực sau lưng của bọn họ.

Bởi vì bối cảnh của Tô Tín cho tới nay đều là ‘ trong sạch ’, cho nên bọn họ chỉ cần cân nhắc thái độ triều đình là đủ.

Nhưng từ nay về sau, nếu như bọn họ còn muốn dùng loại thủ đoạn này đối phó Tô Tín, bọn họ phải suy nghĩ kỹ thái độ của cường giả Dương Thần Cảnh ‘ thần bí ’ sau lưng Tô Tín.

Chuyện lần này Tô Tín phải chuẩn bị rất lâu mới có thể nhờ Tần Nghiễm Vương ra tay.

Hắn không chỉ muốn tránh thoát đám người Huyền Quan cướp giết, hắn cũng muốn mượn cơ hội lần này, lại một lần nữa làm thanh danh của mình vang vọng giang hồ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 912 - Màn Đêm (2)

Làm cho người khác cũng biết, lần tiếp theo vận dụng thủ đoạn này với mình sẽ không chỉ trả giá một ít tính mạng là xong.

Lần này Tô Tín có thể dựng lên bao nhiêu uy danh trên giang hồ thì phải xem hắn giết bao nhiêu người.

1.Ngươi có thời gian một phút đồng hồ, trong một phút đồng hồ ta giúp ngươi đánh chết Yến Vô Tà, áp chế lực lượng đám người Huyền Quan.

Giọng nói của Tần Nghiễm Vương vang lên bên tai Tô Tín.

Tô Tín gật gật đầu, thời gian một phút đồng hồ cũng đã là cực hạn của Tần Nghiễm Vương.

Võ giả Hóa Thần Cảnh đã sơ bộ mượn lực lượng thiên địa, võ giả Dung Thần Cảnh dùng nguyên thần bản thân dung nhập trong thiên địa.

Tới Dương Thần Cảnh sẽ tu luyện ra Dương Thần, dùng Dương Thần bản thân khống chế lực lượng thiên địa.

Tần Nghiễm Vương có thể bố trí màn đêm mấy ngàn trượng giao thủ với Yến Vô Tà, lại dùng lực lượng màn đêm áp chế lực lượng đám người Huyền Quan, còn có thể duy trì một phút đồng hồ, có thể nghĩ thực lực Tần Nghiễm Vương kinh khủng đến cỡ nào.

Đối với Tô Tín, thời gian của hắn không đủ nhưng hắn cảm thấy cũng không kém bao nhiêu.

Lúc này đám người Bích Huyết Thanh Sơn Đường và Thất Hùng Hội nhìn thấy Tần Nghiễm Vương quay người đi giết Yến Vô Tà thì bọn họ thở ra một hơi.

Tuy bọn họ đều là võ giả Hóa Thần Cảnh, nhưng cũng từng quen biết võ giả Dương Thần Cảnh.

Cho nên bọn họ biết rõ thực lực võ giả Dương Thần Cảnh mạnh bao nhiêu.

Tần Nghiễm Vương mạnh là đúng nhưng hắn có thể duy trì màn đêm lớn như thế trong bao lâu?

Dùng thực lực Yến Vô Tà, không có khả năng bị vài chiêu của Tần Nghiễm Vương tiêu diệt a?

Kết quả ánh mắt mọi người nhìn sang Tô Tín, ánh mắt lộ ra từng tia sát cơ.

Mọi người liếc nhau, trong nháy mắt đã có quyết định, trước hết giết Tô Tín!

Sau đó lại chạy!

Trước không thể thoát khỏi màn đêm của cường giả Dương Thần Cảnh, vì kế hoạch hôm nay cũng chỉ có thể giết Tô Tín, kéo dài tới khi hiệu lực màn đêm kết thúc và bọn họ bỏ chạy.

Đối với võ giả Hóa Thần Cảnh như bọn họ, vị cường giả Dương Thần Cảnh kia gần như có thể miểu sát bọn họ ngay lập tức.

Tuy miểu sát thì miểu sát, tốc độ của hắn có thể giết mấy người? Lúc này nhất định có đại bộ phận người đào tẩu, về phần những người không thể trốn thoát chỉ có thể tự nhận bọn họ không may.

Thời điểm bọn họ muốn động thủ, lúc này một đạo uy áp bỗng nhiên hàng lâm, màn đêm tràn ngập khói đen, lực lượng khủng bố trấn áp năm thành thực lực của bọn họ, sắc mặt mọi người lập tức biến đổi.

Tất cả mọi người lập tức nhìn sang hướng Tần Nghiễm Vương, khẳng định là cường giả Dương Thần Cảnh ra tay.

Bọn họ cũng hiểu nguyên lý của màn đêm, chính là dùng thực lực tuyệt đối khống chế thiên địa, hơn nữa bản thân lý giải với thiên địa tạo ra một loại hiệu quả giống như lĩnh vực.

Lĩnh vực màn đêm này còn có hiệu quả áp chế thực lực của bọn họ, bọn họ quả thật chưa từng nghe qua chuyện như vậy.

1.A Di Đà Phật, Tô thí chủ, hiện tại cũng là thời điểm nên kết thúc rồi. Mọi người nơi này chỉ có một mình Huyền Quan không có bối rối. Lúc này trong mắt Huyền Quan lại mang theo một chút bối rối.

Hắn không phải hối hận chính mình tới giết Tô Tín, mà là hối hận chính mình liên lụy Yến Vô Tà vào việc này.

Hắn có áy náy với bản thân Yến Vô Tà, lúc này chỉ vì bảo hiểm một ít mới gọi

Yến Vô Tà tới, bởi vì hắn sợ Tô Tín sẽ quay trở lại thành Thịnh Kinh có người

Ninh Viễn Đường Tô gia hộ tống.

Nhưng hắn không nghĩ tới Tô Tín lại còn có át chủ bài như thế, thời điểm đối mặt cường giả Dương Thần Cảnh, Yến Vô Tà trên cơ bản không có bất kỳ sức hoàn thủ nào, khác nhau là hắn có thể kiên trì trong thời gian bao lâu mà thôi.

Vì báo thù cho một đồ đệ kết quả lại bồi tính mạng của đồ đệ khác, việc này làm Huyền Quan có cảm giác hối hận.

Hắn đã già, đã làm tốt chuẩn bị đồng quy vu tận với Tô Tín.

Nhưng Yến Vô Tà lại còn trẻ, thậm chí Yến Vô Tà còn có cơ hội trùng kích Dương Thần Cảnh, nhưng hôm nay hắn lại phải vẫn lạc tại đây.

Chính bởi vì như thế, lần này Huyền Quan mới nhất định phải giết Tô Tín, nếu không tính mạng hai đồ đệ của hắn sẽ mất đi một cách vô ích.

Niệm một câu phật hiệu, quanh người Huyền Quan bộc phát hỏa diễm hừng

hực.

Đây không phải hỏa diễm chân hỏa, mà là Huyền Quan dùng chân khí cường đại chuyển hóa thành Quang Minh Thánh Diễm, thân thể hắn phá tan bóng tối và lao thẳng về phía Tô Tín!

1.giữa màn đêm, thực lực Huyền Quan thật sự cũng bị áp chế, nhưng võ giả Hóa Thần Cảnh bị áp chế năm thành, mà Huyền Quan chỉ bị áp chế bốn thành.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 913 - Dốc Sức Chiến Đấu Quần Hùng (1)

Hổ già nhưng uy vẫn còn, Huyền Quan đã quá già, thọ nguyên cũng gần hết, tuy hiện tại bị áp chế bốn thành lực lượng nhưng hắn vẫn là võ giả Dung Thần Cảnh.

Trong nháy mắt uy thế quanh người Huyền Quan kinh thiên, một kích toàn lực của cường giả Dung Thần Cảnh lại có thể phá tan lĩnh vực màn đêm của Tần Nghiễm Vương trong tích tắc, mang đến một tia quang minh.

Trên mặt Tô Tín không vui không buồn, hắn cố ý lưu Huyền Quan lại, nếu không có Trừng Ác Phán Quan đã ở nơi này,

trên người Tô Tín còn mang theo vài thiên tài địa bảo trong Côn Luân bí cảnh ra ngoài, hắn hoàn toàn có thể mời Trừng Ác Phán Quan ra tay giải quyết Huyền Quan.

Chỉ có điều Tô Tín lại cự tuyệt hảo ý của Trừng Ác Phán Quan, bởi vì hắn muốn mượn dùng Huyền Quan rèn luyện lực lượng bản thân!

Trong huyết mạch đại trận của Tô gia, thực lực Tô Tín đạt được tăng lên trong phạm vi lớn.

Cảnh giới tấn thăng đến Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, hơn nữa lực lượng huyết mạch đạt đến mức tận cùng.

Có thể nói Tô Tín chỉ cần dùng thời gian một tháng, lại không cần dùng đan dược đã đi xong con đường kéo dài suốt mấy năm.

Đột phá biên độ lớn như vậy sẽ làm căn cơ bản thân bất ổn, cho nên Tô Tín muốn tôi luyện lực lượng vũ kỹ bản thân, phương pháp tốt nhất chính là chiến!

Cuộc chiến sinh tử!

Mọi người trong mắt Tô Tín đều giống nhau, cho dù là ‘ Tham Hải Dạ Xoa ’ Đái Mạc Ngôn cũng như vậy, càng không cần nói ‘ Ma La Nhận ’ Thượng Quan Đường chỉ là bại tướng dưới tay.

Tô Tín không sợ hai cường giả Hóa Thần Cảnh này, Tô Tín hoàn toàn không xem những Hóa Thần Cảnh bình thường còn lại là đối thủ, hắn chỉ đặt Huyền Quan vào trong mắt, cũng chỉ có một mình Huyền Quan mà thôi.

Trong nháy mắt Huyền Quan đã tới trước người Tô Tín, nhưng trong nháy mắt quanh người Tô Tín bộc phát hơn một ngàn đạo vô hình kiếm khí phong tỏa Huyền Quan vào trong đó, giống như kiếm ngục, uy thế vô song.

Đối mặt Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, bất kẻ võ giả cùng giai hay hơn Tô Tín một giai đều khó ngăn cản.

Lúc trước Tô Tín đi giết ‘ Vô Ảnh Đạo ’ Khâu Lâm Quang khinh công vô cùng xuất sắc, cho dù võ giả Dung Thần Cảnh

dùng khinh công kinh diễm cũng chỉ có thể tránh được chín thành vô hình kiếm khí của Tô Tín.

Huyền Quan cũng là Dung Thần Cảnh, nhưng hắn lại không am hiểu khinh công, huống chi hắn cũng không cần trốn.

Đại thủ ấn màu vàng đánh xuống, cương mãnh đến cực điểm, trực tiếp đánh nát đại lượng kiếm khí, phá vỡ kiếm ngục của Tô Tín.

Đây là Kim Cương Đại Thủ Ấn trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự, chính là một môn chưởng pháp cương mãnh đến cực điểm.

Huyền Quan xuất thân La Hán đường, mà võ tăng La Hán đường ra tay cương mãnh dữ dằn đến cực điểm, Giác Nghiêm là như thế, Huyền Quan thân là sư phụ hắn tự nhiên cũng là như thế.

Trong cảm giác của Tô Tín, Huyền Quan ra tay vẫn cương mãnh dữ dằn nhưng lại mang theo hương vị mục nát.

Không có bất kỳ võ giả nào có thể kháng cự già yếu, cho dù là võ giả Nguyên Thần Cảnh so đấu chủ yếu không phải là chân khí, mà là lĩnh ngộ đối với thiên địa chi đạo, nhưng ngươi mượn lực lượng trong thiên địa vẫn phải dùng thân thể của mình thi triển ra.

Cho nên mỗi một động tác của Huyền Quan, Tô Tín cũng có thể cảm giác được sinh cơ trong người hắn suy yếu một phần.

Hiện tại hắn đối chiến với Tô Tín không phải tiêu hao chân khí bản thân, mà là thọ nguyên còn lại của mình!

Kim Cương Đại Thủ Ấn đánh xuống, Phi Huyết Kiếm bên hông Tô Tín ra khỏi vỏ, trong nháy mắt kiếm quang huyết sắc xé rách thiên địa, sát khí khôn cùng xông lên trời và phá vỡ Kim Cương Đại Thủ Ấn.

Nhưng Huyền Quan mặt không đổi sắc, hóa chưởng thành trảo, trong chớp mắt Thiên Long hét giận dữ, thi triển Đại Cầm Long Thủ trong bảy mười hai tuyệt kỹ xé rách huyết hà và tấn công Tô Tín!

Dưới chân Tô Tín sinh ra cuồng phong mãnh liệt, thân thể thi triển Phong Thần Thối rút lui thật nhanh.

Lực lượng cường giả Dung Thần Cảnh rất mạnh, cho dù Huyền Quan đã bị áp chế rất nhiều, thậm chí còn không phát huy ra ba thành thực lực thời kỳ đỉnh phong, nhưng cho dù như vậy cũng không phải Tô Tín có thể ngạnh kháng.

Nhưng Huyền Quan thi triển Đại Cầm Long Thủ bộc phát hấp lực to lớn, cho dù là nguyên khí thiên địa hay chân khí, thậm chí ngay cả thân thể Tô Tín cũng không tự chủ đi tới trước người Huyền Quan.

Trong nháy mắt khí cơ quanh người Tô Tín trở nên phiêu hốt bất định, trong giây lát giãy giụa ra khỏi hấp lực từ bàn tay Huyền Quan, Bất Tử Ấn Pháp oanh kích, hướng tử mà sinh, trực tiếp va chạm với Đại Cầm Long Thủ của Huyền Quan.

Trong nháy mắt hai người giao thủ hơn mười chiêu, quả thực mọi người không

kịp nhìn.

Đại Cầm Long Thủ của Huyền Quan cương nhu hòa hợp, Bất Tử Ấn Pháp của Tô Tín chuyển hóa sinh tử, mượn lực tá lực, hơn nữa lực lượng thân thể cường đại, trong khoảng thời gian ngắn vẫn bị Huyền Quan áp chế tại chỗ, nhưng hắn vẫn bảo trì khoảng cách nửa bước không lùi.

Trên cánh tay Tô Tín ẩn ẩn truyền đến đau đớn kịch liệt, lực lượng Huyền Quan quá mức cường đại, đối phương toàn lực ra tay bất kể sinh tử, Tô Tín không thể ngạnh kháng lực lượng này, cho dù có Bất Tử Ấn Pháp cũng như thế.

Lúc này đám người Thượng Quan Đường nhìn thấy Tô Tín lại có thể liều mạng với Huyền Quan hơn mười chiêu cũng phải kinh hãi nhìn chằm chằm vào.

Thời điểm này không phải lúc bọn họ do dự, mấy người liếc nhau, vội vàng ra tay tấn công Tô Tín.

Trong nháy mắt hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh công kích rơi xuống, cho dù lực lượng bọn họ đã bị áp chế năm

thành, nếu Tô Tín đớn đỡ chắc chắn sẽ nhận kết cục trọng thương.

Kết quả Tô Tín chỉ có thể lui, hắn thi triển Phong Thần Thối, thân thể Tô Tín trong nháy mắt hóa thành cơn gió, chỉ trong tích tắc đã ở cách đó mười trượng, vung tay lên, cả ngàn kiếm khí xuất hiện và tấn công những võ giả kia.

Tô Tín toàn lực sử dụng hơn một ngàn vô hình kiếm khí nhưng võ giả trước mặt quá nhiều, kiếm khí bị bọn họ né tránh hoặc ngăn cản, chiêu này cũng chỉ tạm thời kéo dài bước chân của bọn họ mà thôi.

Sắc mặt Tô Tín lại không thay đổi, Trong tay hắn xuất hiện Thâu Thiên cung giống như ánh trăng, sau mũi tên thép dài xuất hiện trong tay Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 914 - Dốc Sức Chiến Đấu Quần Hùng (2)

Đứng nghiêm, cài tên, giương cung, bắn!

Mũi tên mang theo lửa giận!

Tô Tín quật khởi giang hồ từ rất nhiều chiến đấu, phải nói mỗi lần Nhân Bảng thay đổi đều là đại chiến chấn động giang hồ.

Trong phần đông đại chiến của Tô Tín, làm cho người giang hồ ấn tượng nhất là lúc hắn lấy một địch trăm tại Kiếm Nam đạo, dốc sức chiến đấu trên trăm tên võ giả cùng giai nhưng vẫn giết máu chảy thành sông, không người có thể địch.

Cũng trong trận chiến ấy, Tô Tín dùng môn vũ kỹ Thương Tâm Tiểu Tiễn kinh diễm võ lâm.

Không có ai nghĩ tới tiễn pháp vẫn bị mọi người xem nhẹ lại có thể phát huy ra uy năng mạnh như thế.

Hiện tại xuất ra cung tiễn, tất cả mọi người vừa nghĩ tới tiễn pháp được xưng là kinh diễm của Tô Tín.

Khi Tô Tín bắn ra mũi tên, mũi tên đã rời cung nhưng mới có một tiếng sét đánh nổ vang truyền ra, nội tâm mọi người chấn động, có người vội vàng hét lớn:

- Chạy!

Nhưng đáng tiếc, bỏ chạy là vô dụng nhất trước mặt Thương Tâm Tiểu Tiễn.

Tô Tín hiện tại cầm binh khí Địa cấp Thâu Thiên cung, có hắn gia trì, tối thiểu

trên khoảng cách tuyệt đối không kém gì Thương Tâm Tiểu Tiễn tới độ thành thục 100%.

Phần đông võ giả thấy thế vội vàng phân tán ra, mũi tên của Tô Tín bắn ai, kẻ đó phải tự nhận xui xẻo.

Nghe được âm thanh mũi tên gào thét bên tai, lúc này mọi người mới nhận thức được binh khí cung tiễn đáng sợ cỡ nào.

Bởi vì ngươi vĩnh viễn sẽ không biết mũi tên bắn vào ai, bắn đi đâu.

Mũi tên của Tô Tín lại bắn ‘ Ma La Nhận ’ Thượng Quan Đường.

Mũi tên còn chưa tới, tiễn phong đã gào thét bên tai, làm cho nội tâm Thượng Quan Đường chửi mắng Tô Tín không dứt.

Nhiều người như vậy hắn không chọn, tại sao lại chọn mình, vì sao không chọn người yếu hơn mình, vì cái gì lại chọn mình?

Nhưng cảm nhận được lực lượng ẩn chứa trong mũi tên, Thượng Quan Đường không dám đón đở, thân thể hóa thành ma vụ, nước sơn đen như mực, quả thực muốn dung hợp với màn đêm chung quanh.

Trong nháy mắt mọi người mất đi tung tích của Thượng Quan Đường, nhưng vấn đề là mũi tên vẫn đuổi theo khí tức trên người Thượng Quan Đường, vẫn bay nhanh về phía hắn.

Sắc mặt Thượng Quan Đường lập tức thay đổi, lúc này hắn không tránh thoát, quả nhiên tốc độ Thương Tâm Tiểu Tiễn nhanh tới mức đáng sợ.

Vừa rồi mọi người cũng không có chú ý, Tô Tín bắn ra một mũi tên này nhưng dây cung không có đàn hồi, đợi đến lúc mũi tên bay ra thì dây cung mới phát ra âm thanh như sấm sét, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ mũi tên của Tô Tín rất nhanh, thậm chí nhanh tới mức vượt qua tốc độ âm thanh!

Thượng Quan Đường đối mặt với mũi tên lại không thể làm gì, hắn đành phải

dùng trường đao đón dỡ.

Đao xuất quỷ thần kinh, trong nháy mắt ma khí mãnh liệt, trong nháy mắt Thượng Quan Đường chém liên tục hơn mười đao, thân thể liên tục lui về phía sau, thậm chí cánh tay cầm Ma La Nhận đã bất ổn.

Nhưng mũi tên kia chỉ bị trảm kích của Thượng Quan Đường hơi hạ xuống một chút, không có bắn vào trái tim của hắn, lại bắn vào bả vai hắn, Thượng Quan Đường kêu to một tiếng.

Tô Tín nhìn thấy cảnh này liền lắc đầu.

Lúc trước Tô Tín hối đoái Thương Tâm Tiểu Tiễn bản đầy đủ độ thuần thục 100%, trong cùng giai không ai có thể ngăn cản mũi tên, hơn nữa lúc trước Tô Tín chỉ dùng cung tiễn bình thường.

Nhưng hiện tại Tô Tín dù cho có Thâu Thiên cung nơi tay, cũng là làm không được miểu sát cùng giai võ giả trình độ.

Nhưng không sao, một mũi tên không giết được, vậy thì lại dùng thêm mấy mũi tên là được.

Thời điểm Thượng Quan Đường vừa mới thở ra một hơi, lại nghe âm thanh sắc bén vang lên, Tô Tín đón thêm một mũi tên, sát cơ sâm lãnh trực chỉ trái tim Thượng Quan Đường.

Thương Tâm Tiểu Tiễn, không đả thương tim người sẽ bỏ qua?

Ánh mắt Thượng Quan Đường lộ ra vẻ hoảng sợ, vừa rồi hắn ngăn cản mũi tên của Tô Tín đã dùng hết tất cả lực lượng, kết quả còn bị thương bả vai, hiện tại hắn làm sao tới ngăn cản một mũi tên còn lại?

Ban đầu ở Lạc Dương lôi, Thượng Quan Đường từng theo giao thủ với Tô Tín.

Khi đó hắn thừa nhận Tô Tín rất mạnh, khi đó Tô Tín muốn triệt để áp chế hắn phải dùng hơn mười chiêu mới được.

Hiện tại mới qua mấy tháng? Rốt cuộc Tô Tín đã làm thế nào, tiến cảnh thực lực cũng quá mức kinh khủng rồi, hiện tại chính mình thậm chí còn không thể ngăn cản mũi tên của đối phương.

Thời điểm Thượng Quan Đường chuẩn bị thiêu đốt tinh huyết liều chết đánh cược một lần, trước mặt hắn có một bóng dáng mang theo phật quang màu vàng xuất hiện.

Huyền Quan dùng tốc độ nhanh nhất xuất hiện trước mặt hắn, vào thời khắc ngàn cân trao sợi tóc duỗi một tay mang theo ánh sáng màu vàng nắm lấy mũi tên.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 915 - Không Người Có Thể Đối Địch (1)

Huyền Quan trên người kim sắc quang mang đại thịnh, hắn dùng thân thể chi lực ngạnh sanh sanh cầm chặt Tô Tín Thương Tâm Tiểu Tiễn, thân hình bị cái kia cổ lực lượng cường đại đẩy từng bước triệt thoái phía sau, nhưng cuối cùng hắn lại hay vẫn là thành công ngăn trở này một mũi tên.

Thấy như vậy một màn Thượng Quan Đường lập tức thở ra một hơi, lão hòa thượng này đã già này ngày xưa là một trong mấy võ tăng mạnh nhất La Hán đường Thiếu Lâm tự, danh tiếng của hắn không phải thổi ra.

Nghe nói đồ đệ Giác Nghiêm của hắn đều tu luyện thành Kim Cương Bất Phôi Thần Công, Huyền Quan thân là sư phụ tự nhiên không kém gì đồ đệ.

Bây giờ nhìn dáng vẻ của Huyền Quan, rõ ràng cũng đã tu hành Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành, hơn nữa còn thâm hậu hơn Kim Cương Bất Phôi Thần Công của Giác Nghiêm.

Thời điểm Huyền Quan và Thượng Quan Đường đã cho rằng có thể ngăn cản mũi tên của Tô Tín, một chi mũi tên dài lại xuyên qua lòng đất, mang theo kình phong phá vỡ chân khí hộ thân của Thượng Quan Đường và lộ ra trước ngực hắn.

Thượng Quan Đường mang theo ánh mắt không dám tin ngã xuống, mọi người nơi này mới kịp phản ứng, vừa rồi Tô Tín

bắn ra hai mũi tên!

Một mũi tên bị Huyền Quan ngăn cản, một mũi tên khác xuyên qua lòng đất, thẳng đến khi Huyền Quan tiếp được mũi tên đầu tiên thì mũi tên thứ hai mới bạo lộ trước mặt mọi người.

Tất cả mọi người lúc này rung động rất mạnh.

Bọn họ nhìn ra bí kỹ tiễn pháp chỉ có ba điểm: nhanh, xa, chuẩn.

Phàm là võ giả dùng cung tiễn, từ trước đến nay đều nghiên cứu dựa theo phương hướng này và phát triển.

Tô Tín lại dùng tiễn pháp rất gian trá, ai có thể ngăn cản tiễn pháp quỷ thần khó lường này? Bởi vì ngươi căn bản sau đó nó sẽ bắn đi nơi nào.

Thượng Quan Đường chính là phó đường chủ Bích Huyết Thanh Sơn Đường, cũng là người có danh tiếng trong hàng ngũ Hóa Thần Cảnh.

Kết quả bây giờ Thượng Quan Đường lại không đở được ba mũi tên của Tô Tín, bọn họ lấy cái gì ngăn cản?

Nhưng bọn họ không biết Tô Tín hiện tại không vừa ý với uy lực của Thương Tâm Tiểu Tiễn.

Lúc trước hắn chỉ dùng cung tiễn bình thường là có thể miểu sát võ giả cùng giai, kết quả hiện tại hắn đổi thành Thâu Thiên cung nhưng cần dùng ba mũi tên mới giết một người, đây là chênh lệch quá xa.

Sau khi Tô Tín đạt được Thương Tâm Tiểu Tiễn cũng chưa sử dụng qua, dù sao hắn quá bận khi ở thành Thịnh Kinh, về sau lại phải đến Tô gia, căn bản không có bao nhiêu thời gian bế quan tôi luyện vũ kỹ.

Hiện tại có nhiều võ giả Hóa Thần Cảnh bồi luyện với hắn như vậy, tin tưởng độ thành thục của Thương Tâm Tiểu Tiễn sẽ tăng lên rất nhanh.

Tô Tín lại giương cung cài tên, nhưng lần này hắn không bắn một mũi tên, mà là ba mũi tên.

Ba mũi tên bay đi, một mũi tên bay lên trời, một mũi tên xuống đất, một mũi tên còn lại mang theo kình phong bắn vào ngực võ giả Hóa Thần Cảnh.

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh này chính là một trong bốn tên đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự rời khỏi Thiên Hạ tiêu cục.

Vương Ngọc nhờ hắn giải quyết bốn người này, đương nhiên Tô Tín phải lấy bọn chúng làm mục tiêu trước.

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh nhìn thấy Tô Tín lại chọn mình làm mục tiêu, hắn sợ tới mức tim gan như nứt ra.

1.đây hơn hai mươi tên võ giả, ta không có thù với ngươi, ngươi nhìn chằm chằm vào ta làm gì?

Lúc này tên võ giả Hóa Thần Cảnh đã có chút hối hận, hối hận chính vì cái gì mình lúc trước không nghe Vương Ngọc khuyên bảo, còn phải tới đây chộn rộn vào việc này.

Vốn cho rằng mình chỉ cần có mặt là đủ, không nghĩ tới phải liều mạng đánh vời ta một trận.

Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư cũng là người, bọn họ cũng sợ chết, thậm chí còn sợ chết hơn cả võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Tân tân khổ khổ tu luyện vài chục năm mới đến cảnh giới này, được ngàn vạn người kính ngưỡng, có được lực lượng khai tông lập phái, hơn nữa hắn còn đang tráng niên, ai nguyện ý cứ chết đi như vậy?

Cho nên đối mặt Tô Tín một mũi tên, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp thiêu đốt tinh huyết, trong nháy mắt quanh người hắn có huyết khí bốc lên, tay niết quyền ấn, Đại Vi Đà Xử oanh kích, cương mãnh nổ tung và đánh nổ mũi tên thép tinh ngay lập tức!

Tuy rất đáng tiếc, tinh túy Thương Tâm Tiểu Tiễn không ở trên mũi tên, mà là tiễn pháp!

Không có mũi tên, Tô Tín vẫn có thể thi triển Thương Tâm Tiểu Tiễn.

Mũi tên đã vỡ nhưng mũi tên lại hóa thành khí sắc bén xâm nhập vào cơ thể, tuy không thể giết được hắn nhưng lại làm

hắn phun máu tươi, trực tiếp trọng thương!

Hơn nữa lúc này có hai mũi tên, một ngoài sáng, một trong tối cũng phóng về phía hắn.

Nội tâm tên võ giả Hóa Thần Cảnh kinh hãi đến tột đỉnh, hắn đã thiêu đốt tinh huyết bộc phát ra lực lượng cường đại nhất, lúc này mới ngăn cản một mũi tên của Tô Tín, hắn làm sao ngăn cản hai mũi tên còn lại chứ?

Phải biết rằng cho dù là Thượng Quan Đường được Huyền Quan trợ giúp vẫn không thoát khỏi ba mũi tên của Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 916 - Không Người Có Thể Đối Địch (2)

Lúc này bỗng nhiên Đái Mạc Ngôn hét lớn:

- Đồng loạt ra tay! Nếu không chúng ta đều phải chết ở nơi này!

Nghe được Đái Mạc Ngôn nói thế, mọi người lập tức kịp phản ứng, liên tục tiến sát vào tên võ giả Hóa Thần Cảnh kia, hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh đồng loạt ra tay, cường khí cuồng bạo, uy thế kinh thiên, nhưng cuối cùng thật sự ngăn cản hai mũi tên của Tô Tín.

Những người nơi này không phải võ giả Tiên Thiên, có thể sẽ như lần trước Tô Tín dùng Thương Tâm Tiểu Tiễn mà sinh ra băn khoăn quá nhiều, chỉ lo chính mình trốn chạy để khỏi chết, cuối cùng bị Tô Tín lần lượt bắn chết, trực tiếp dọa phá lá gan.

Những người này là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, mỗi người đều trải qua vô số lần đại chiến, thời khắc mấu chốt vẫn có lực quyết đoán kinh người.

Huống chi trong đó còn có Đái Mạc Ngôn với thực lực Hóa Thần Cảnh tiến vào Địa Bảng dẫn đầu, mọi người cũng có

nắm chắc, cùng nhau ra tay ngăn cản Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín.

Hơn nữa đúng lúc này, Huyền Quan cũng xông tới, trong nháy mắt điểm ra vài chỉ vô hình vô tướng quấy hư không, trong nháy mắt phong tỏa tất cả lộ tuyến tránh né chung quanh Tô Tín.

Đây là Vô Tướng Kiếp Chỉ trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự, Tô Tín cũng ngạc nhiên Huyền Quan lại có thể sử dụng chỉ pháp này.

Tô Tín xem ra, Huyền Quan am hiểu nhất hẳn là Đại Lực Kim Cương Chỉ là chỉ pháp cương mãnh tới cực điểm, mà không phải Vô Tướng Kiếp Chỉ là chỉ lực thiên về âm nhu.

Tô Tín sử dụng Tam Chỉ Đạn Thiên, nhất chỉ Phá Sát trực tiếp tan rã lực lượng Vô Tướng Kiếp Chỉ, nhất chỉ Kinh Mộng bay tới, Huyền Quan xuất một quyền tan rã chỉ kình, thân thể Tô Tín cũng mượn lực lượng này bay rangoài.

Phương hướng Tô Tín bay ra ngoài không phải phía sau, mà là tên võ giả bị Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín trọng thương.

Tất cả mọi người cho rằng Tô Tín bị Huyền Quan cuốn lấy, bọn họ chỉ cần đi lên hỗ trợ, nhưng ai biết Tô Tín lại đột nhiên lao thẳng về phía bọn họ.

Thi triển lực lượng Phong Thần Thối đến mức tận cùng, chỉ trong nháy mắt Tô Tín tới trước mặt bọn họ, trong nháy mắt cả ngàn kiếm khí bộc phát, hắn lại muốn lấy một địch hai mươi!

Cuồng vọng!

Tất cả mọi người bị trạng thái của Tô Tín chọc giận.

Cho dù thực lực Tô Tín ngươi có mạnh hơn nữa, cho dù lực lượng của chúng ta bị màn đêm áp chế năm thành.

Nhưng bọn họ lại có hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh, Tô Tín ngươi lại không có gì, thực cho rằng chúng ta là phế vật sao? Trong nháy mắt mọi người điên cuồng ra tay ngăn cản vô hình kiếm khí của Tô Tín.

Nhưng khí tức quanh người Tô Tín phiêu miểu bất định, thi triển Bất Tử Ấn Pháp, lực lượng sinh tử chuyển đổi qua lại, trong nháy mắt tiếp được công kích hơn hai mươi người, trong tích tắc hắn lách mình tới vị trí tên đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự đã bị trọng thương, một tay bóp đầu hắn, chân khí bắn ra, lúc này máu tươi bắn tung tóe, thi thể không đầu ngã xuống đất, trên người Tô Tín không nhiễm một giọt máu tươi.

Cảnh tượng này làm sắc mặt mọi người biến thành màu đen, Tô Tín thật sự không xem bọn họ ra gì.

Đánh chết tên đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự trước mặt hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh, điều này làm bọn họ tức giận nhưng trái tim cũng băng giá không thôi.

Nhưng không đợi bọn họ kịp phản ứng, Tô Tín lại lui về phía sau, lần nữa lấy Thâu Thiên cung ra, trong nháy mắt hắn đã hoàn thành động tá giương cung cài tên, mũi tên minh gào thét bay đi, lúc này Tô Tín muốn bắn ai?

Trong nháy mắt nội tâm mọi người sinh ra sợ hãi, trước có Thượng Quan Đường, sau có tên đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự.

Nhiều người như vậy lại không thể ngăn cản Tô Tín, thực lực của hắn kinh khủng cỡ nào? Chúng ta thật có thể bảo vệ tính mạng dưới thế công của hắn sao?

Thì ra bọn họ cho rằng ỷ vào nhiều người có thể chống được tới khi màn đêm kết thúc và bỏ chạy, hiện tại xem ra, bọn họ có bao nhiêu người chèo chống tới khi màn đêm kết thúc?

Tâm tính bi quan sẽ lây bệnh, Tô Tín chỉ giết hai người liền suýt đánh nát tâm linh của bọn họ, không phải bọn họ quá mức yếu ớt, mà là Tô Tín quá mạnh mẽ, mạnh tới mức dùng tư thái vô địch xuất hiện trước mặt bọn họ quả thực làm bọn họ không cách nào ngăn cản.

Trong tình huống thực lực sung tích, Tô Tín hoàn thành liên xạ mười mũi tên, cảnh này làm cánh tay hắn run rẩy.

Nhưng trong nháy mắt trên trời dưới đất đều là mũi tên, ngươi không biết mũi tên nào sẽ nhắm vào ngươi, ngươi cũng đồng thời không biết nên phòng ngự hay cứu viện kẻ khác.

Đây mới là điểm khủng bố chân chính của Thương Tâm Tiểu Tiễn, quỷ thần khó lường, ngăn không được cũng trốn không thoát!

Dù cho có hai gã cao thủ Huyền Quan cùng Đái Mạc Ngôn hỗ trợ chặn đường, nhưng mười mũi tên của Tô Tín vẫn giết ba người!

Ba người kia cũng đều là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự rời khỏi Thiên Hạ tiêu cục.

Hiện tại trong Thiên Hạ tiêu cục còn một ít đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, bọn họ hoặc ra ngoài áp tải, hoặc bởi vì trấn thủ khoảng cách xa xôi nên không tới được.

Nhưng qua việc này, ấn tượng đầu tiên của bọn họ là có thể rời khỏi Thiên Hạ tiêu cục, nhưng loạn chộn rộn vào những chuyện này phải trả giá bằng tính mạng bản thân.

Huống chi sau này bọn họ sẽ không có hi vọng chộn rộn, kể từ hôm nay đoàn thể đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự sẽ không còn tồn tại.

Sở dĩ những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự có nắm chắc là vì có cường giả Dung Thần Cảnh trên Địa Bảng như Yến Vô Tà, còn có hơn mười tên Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, thực lực tổng hợp của bọn họ không dưới tông môn nhất lưu.

Hiện tại Yến Vô Tà nhất định chết chắc, hơn nữa bên Tô Tín lại giết nhiều đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự tu vi Hóa Thần Cảnh, thực lực giảm lớn và không có kẻ cầm đầu, đoàn thể này nhất định sẽ sụp đổ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 917 - Cắn Xé Nhau (1)

Tràng cảnh trước mặt làm Huyền Quan cau mày, bọn họ nhiều người như vậy nhưng không thể làm gì được Tô Tín, việc này làm cho Huyền Quan cũng cảm giác rất khó giải quyết.

Tô Tín khủng bố chỗ ở đâu? Không phải ở chỗ Tô Tín có được vũ kỹ vô cùng cường đại, mà là toàn thân Tô Tín không tìm ra nhược điểm nào.

Đúng vậy, không có nhược điểm.

Thân thể cường hãn, vũ kỹ cao siêu, quần chiến vô song, viễn trình có được tiễn kỹ cường đại, hắn cũng tinh thông cả bí pháp tinh thần, hơn nữa tốc độ thân pháp của hắn không chậm.

Như vậy xem ra, Tô Tín gần như không có nhược điểm, Huyền Quan không biết nên ra tay từ nơi nào.

Nhưng Tô Tín đã bắt đầu nhắm vào nhược điểm của bọn họ, trong thời gian ngắn bắn chết năm người.

Hiện tại Huyền Quan không đi giết Tô Tín, Tô Tín sẽ dùng Thương Tâm Tiểu Tiễn tới giết những người khác, trước kia Tô Tín cũng đã chứng minh, cho dù có hai cao thủ Huyền Quan và Đái Mạc Ngôn ở đây, bọn họ cũng không ngăn cản được Thương Tâm Tiểu Tiễn quỷ thần khó lường của Tô Tín.

Nếu như Huyền Quan đi giết Tô Tín, nhưng Tô Tín dựa vào Phong Thần Thối

kéo dài khoảng cách, như vậy sẽ chết nhiều người hơn nưa….

Đối với người Thất Hùng Hội và Bích Huyết Thanh Sơn Đường, kỳ thật Huyền Quan cũng không quan tâm.

Hắn đã là người phải chết, không có nhiều lòng từ bi quản khỉ gió tới bọn họ.

Huống chi thiên hạ thất bang là tồn tại không đen không trắng, đại đa số làm việc đều là vừa chính vừa tà, như gần như xa với võ lâm chính đạo, bọn họ bị giết, Huyền Quan cũng không đau lòng.

Nhưng vấn đề là Tô Tín hiện tại giống như nhìn chằm chằm vào Thiếu Lâm tự bọn họ, chuyên môn chọn giết các đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự.

Huyền Quan tìm đến những người này, lúc trước bọn họ bị trục xuất Thiếu Lâm tự, Huyền Quan đã cảm giác rất xin lỗi

bọn họ, kết quả hiện tại bọn họ phải chết ở nơi này, Huyền Quan cảm giác càng xin lỗi lương tâm của mình.

Cho nên Huyền Quan không muốn trì hoãn nữa, cũng tuyệt đối không thể kéo dài với Tô Tín, nếu không bọn họ sớm muộn gì cũng bị Tô Tín hao tổn chết.

Một tên võ giả Hóa Thần Cảnh đuổi tận giết tuyệt hơn hai mươi tên cùng giai võ giả, trong đó còn có Huyền Quan đã già nhưng lại là võ giả Dung Thần Cảnh hàng thật giá thật, hiện tại thực lực áp chế nhưng vẫn biến thành trò cười như cũ.

Trong tình huống hiện tại, nếu như bọn họ không có phương pháp tốt, tình huống như vậy sớm muộn gì cũng biến thành sự thật.

Ngay thời điểm Huyền Quan chuẩn bị dốc sức liều mạng, giọng nói của Tần Nghiễm Vương nói bên tai Tô Tín.

- Thời gian không nhiều lắm.

Tô Tín gật gật đầu, nếu như thời gian cho phép, hắn thật có nắm chắc hao tổn đám người này tới chết.

Đúng như Tần Nghiễm Vương đã nói, thời gian không nhiều lắm, lĩnh vực màn đêm tiêu hao thực lực Tần Nghiễm Vương quá lớn, thời gian hắn còn thừa lại không

nhiều.

Vào lúc này ở bên hướng khác, Yến Vô Tà cũng bắt đầu điên cuồng tấn công Tần Nghiễm Vương.

Hắn biết rõ bản thân mình không phải đối thủ của Tần Nghiễm Vương, nhưng hắn sở cầu cũng không phải có thể trốn chạy để khỏi chết, chỉ là tận lực kéo dài thời gian mà thôi.

Yến Vô Tà lúc trước có thể được Huyền Quan coi trọng, thậm chí muốn thu hắn làm đệ tử đích truyền, giúp hắn chính thức bái nhập Thiếu Lâm tự, việc này đủ chứng minh thiên phú Yến Vô Tà.

Mà bây giờ thực lực Yến Vô Tà càng thuyết minh tất cả.

Cho dù không có tài nguyên Thiếu Lâm tự ủng hộ và sư môn trưởng bối dạy bảo vẫn có thể tấn chức Dung Thần Cảnh, đây

cũng không phải việc gian nan.

Huống chi Yến Vô Tà không chỉ biết công pháp của Thiếu Lâm tự, mà là hắn kết hợp các loại võ công Thiếu Lâm tự và các loại cơ duyên trên giang hồ nhiều năm sáng tạo ra công pháp vũ kỹ cường đại.

Giới đao trong tay Yến Vô Tà xẹt qua hư không, lúc này có hình ảnh huyết nguyệt bay lên cao.

Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín cũng có hiệu quả như vậy, nhưng đó là sau khi hắn tu hành Sơn Tự Kinh sinh ra dị năng, mà huyết nguyệt của Yến Vô Tà là dùng thực lực bản thân hắn dẫn động lực lượng thiên địa.

Huống chi một đao của Yến Vô Tà không phải chém ra huyết nguyệt, mà là tà nguyệt.

Một đao mang theo tà khí ngập trời nhưng ẩn chứa một tia phật quang, lại còn ẩn chứa ý từ bi.

Quang minh cùng hắc ám, thánh khiết cùng tội ác, huyết sát cùng phật quang

đan vào nhau, hai chủng lực lượng hoàn toàn khác nhau bị Yến Vô Tà ngưng tụ cùng một chỗ nhưng lại không làm cho người ta có cảm giác không tự nhiên.

Từ Bi Đao Thiếu Lâm tự bị Yến Vô Tà thi triển tới mức độ này, đoán chừng ngay cả người một nhà Thiếu Lâm tự cũng nhìn không ra.

Đối mặt với một đao kia, trong mắt Tần Nghiễm Vương không có chút biểu lộ nào, trong mắt của hắn hờ hững như đang nhìn người chết.

Thẳng đến khi một đao của Yến Vô Tà sắp tới người thì Tần Nghiễm Vương mới ra tay.

Một đại thủ ấn đánh xuống, đỏ thẫm tương giao, màu đen là U Minh tử khí cuồng bạo, chân khí liệt diễm màu đỏ, cả hai tương giao sinh ra U Minh chi hỏa thiêu đốt bầu trời, xé rách địa ngục!

Oanh!

Cương khí chấn động kịch liệt, chưởng ấn cực lớn nổ tung, một đao kia của Yến Vô Tà vỡ vụn, Tà Nguyệt cũng bị xé nứt theo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 918 - Cắn Xé Nhau (2)

Nhưng dưới một chưởng này, hỏa độc trong cơ thể Yến Vô Tà xâm nhập vào cơ thể, hỏa độc xen lẫn U Minh tử khí đang không ngừng phá hư kinh mạch trong cơ thể của hắn, làm cho Yến Vô Tà phun ra một ngụm máu tươi và bốc hơi.

Trong mắt của hắn hiện ra một tia hoảng sợ, hắn biết rõ Tần Nghiễm Vương rất mạnh, nhưng lại không nghĩ rằng Tần Nghiễm Vương lại mạnh tới mức này, chính hắn thậm chí còn không tiếp được một chiêu của đối phương.

Thân thể Tần Nghiễm Vương biến mất, ngay sau đó hắn như quỷ mị xuất hiện trước mặt Yến Vô Tà, một tay kết ấn, U Minh tử khí ngưng tụ giữa chưởng ấn của Tần Nghiễm Vương, khi hắn đánh ra một ấn, ác quỷ kêu rên, sinh cơ tịch diệt!

Giới đao trong tay Yến Vô Tà chém ra điên cuồng, phật quang chiếu rọi nhưng trong đó lại mang theo huyết khí đậm đặc, trong đó có Sát Sinh Phật cầm giới đao trong tay đồ sát muôn dân trăm họ!

Yến Vô Tà ẩn cư hơn mười năm, nhưng hắn vừa mới bị trục xuất Thiếu Lâm tự môn phái đã sinh lòng oán hận, việc này làm cho hắn bắt đầu phát triển theo hướng ma đạo, tâm ngoan thủ lạt, giết người không tính hết.

Thiếu Lâm tự không phải vì hắn giết lầm một người mà trừng phạt hắn sao? Vậy thì tốt, chính mình sẽ giết thêm cho bọn chúng xem.

Cho nên Yến Vô Tà bị trục xuất Thiếu Lâm tự đã không phải tu hành ma đạo hay tà đạo, mà là sát đạo!

Chỉ có điều di chứng tu luyện sát đạo quá lớn, võ giả dễ dàng bị sát khí ăn mòn

nội tâm.

Cho nên Yến Vô Tà mới vào thời điểm võ công đại thành ẩn cơ rừng đào, không lại ra tay giết người, dùng phật hiệu Thiếu Lâm tự trấn áp sát khí trong lòng, trấn áp khí huyết sát trong cơ thể.

Dù sao không phải mỗi người đều là Tô Tín, có được tâm chí và tinh thần lực cường đại, có thể dùng cái giá nhỏ nhất trấn áp khí huyết sát lớn nhất, hơn nữa còn có thể không hạn chế sử dụng khí huyết sát.

Hiện tại đã gần như tuyệt cảnh, Yến Vô Tà cũng bất chấp cái gì di chứng hay không di chứng, hắn toàn lực ra tay nghênh đón một ấn của Tần Nghiễm Vương, nhưng kết quả cuối cùng phật quang biến mất, huyết quang tịch diệt, đao toái, người bay!

Một chiêu, hắn vẫn không tiếp được một chiêu của Tần Nghiễm Vương!

Khóe miệng Yến Vô Tà lộ ra nụ cười buồn bả, ngăn không được, hắn vẫn đánh giá thấp thực lực Tần Nghiễm Vương.

Loại thực lực này đã không phải tu vi tốp ba mươi Địa Bảng, mà là tốp mười Địa Bảng!

Giới đao chất liệu Địa binh xuất hiện dấu vết rạn nứt, Yến Vô Tà trực tiếp ném nó đi, quanh người đầy huyết quang.

Đây không phải hắn khí huyết sát, mà là lực lượng hắn thiêu đốt tinh huyết.

Lúc này trong người hắn sinh ra phật quang, chân khí huyết sắc và phật quang hoà lẫn vào nhau vô cùng tà dị.

- Kết quả vẫn phải dốc sức liều mạng ah.

Yến Vô Tà thở dài một tiếng, một tay kết ấn, tay trái kết dấu quyền Đại Vi Đà

Xử, tay phải sử dụng Vô Tướng Kiếp Chỉ, đồng thời thi triển hai chủng tuyệt kỹ

Thiếu Lâm tự tấn công Tần Nghiễm Vương, lúc này sinh cơ trong cơ thể trôi qua

nhanh chóng nhưng đồng thời đổi lấy lực lượng cực mạnh!

Cùng lúc đó, Huyền Quan đang chuẩn bị dốc sức liều mạng.

Thân thể của hắn đã già nua, khí tức đã như mặt trời sắp lặn.

Đặc biệt với võ giả chuyên tu thân thể, lộ tuyến võ đạo cương mãnh dữ dằn, già yếu là trí mạng nhất với bọn họ.

Hơn nữa nơi này áp chế bốn thành lực lượng của hắn, hiện tại Huyền Quan mạnh hơn Tô Tín nhưng nhưng không cách nào bộc phát ra lực lượng mang tính nghiền áp.

Điều này làm cho hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh cộng thêm Huyền Quan là một Dung Thần Cảnh cũng không có biện pháp gì với Tô Tín, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn dùng Thương Tâm Tiểu Tiễn bắn chết mọi người.

Cho nên hiện tại Huyền Quan không cách nào nhẫn nại, hắn chỉ có thể đánh cược một lần cuối cùng, không giết Tô Tín, những người bọn họ đều phải chết.

Huyền Quan niệm một câu phật hiệu, phật quang quanh người sáng ngời, nhưng thân hình lại khô quắt nhanh chóng giống như thành da bọc xương.

Khí huyết bản thân hắn đã suy bại tới cực điểm, hiện tại lại thiêu đốt tinh huyết càng rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

Huyền Quan không có chậm trễ thời gian, hắn bước ra một bước, thân thể phá không, tốc độ lại bạo tăng vài lần, lúc này mới là thực lực chân chính của Huyền Quan!

Huyền Quan đã bắt đầu dốc sức liều mạng, đám người Đái Mạc Ngôn không phải ngu ngốc, trái lại những võ giả Hóa Thần Cảnh bọn họ kinh nghiệm chiến đấu đều vô cùng phong phú.

Bọn họ biết rõ thời điểm này không thể lại trốn, đây là một cơ hội cuối cùng, bắt lấy nó, bọn họ có thể đánh chết Tô Tín!

- Dốc sức liều mạng sao? Nhưng át chủ bài của ta chưa dùng hết đâu.

Tô Tín cười lạnh một tiếng, chân khí quanh người bạo phát, Thâu Thiên cung kéo thành trăng rằm, Tô Tín lại bắn ra ba mũi tên mà không nhắm vào bọn họ, mà là bắn từ trên xuống, trong nháy mắt hơn một ngàn đạo kiếm quang bay thẳng về phía Huyền Quang.

Huyền Quan đã bắt đầu thiêu đốt tinh huyết uy thế kinh người, hơn một ngàn đạo kiếm quang oanh kích lên người hắn phát ra âm thanh của kim loại, thân thể của hắn không có một tia ngấn màu trắng bạc nào cả.

Hơn nữa lúc này đám người Đái Mạc Ngôn phía sau cũng xông lại, bọn họ không thể ngăn cản ba mũi tên của Tô Tín, thời điểm này phân tâm đi đối phó ba mũi tên thì Huyền Quan chỉ có thể một người đối chiến với Tô Tín, căn bản không thể tập trung đối phó Tô Tín.

Tô Tín ba mũi tên có thể giết được ai vậy cho dù hắn không may, dù sao bọn họ hiện tại duy một mục tiêu liền chỉ là Tô Tín!

Ba mũi tên rơi xuống, hai người ngã xuống đất, một người trong đó bị hai mũi tên bắn xuyên ngực, cảnh tượng thê thảm tới cực điểm.

Vào thời điểm này không ai quản khỉ gió tới hai người kia, mục tiêu bọn họ lúc này chỉ có một mình Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 919 - Tam Phân Thần Chỉ (1)

Huyền Quan tính cả một đám võ giả Hóa Thần Cảnh cùng tấn công Tô Tín, trong nháy mắt uy thế vô song, cương khí nổ tung kéo dài vài dặm, trực tiếp rút sạch tất cả lực lượng trong không gian!

Nhưng Huyền Quan dốc sức liều mạng, Tô Tín cũng còn nắm chắc bài.

Lúc rút ra Thương Tâm Tiểu Tiễn cùng Thâu Thiên cung, Tô Tín còn thừa lại một ít phản phái trị, những phản phái trị này lại đầy đủ Tô Tín hối đoái một môn vũ kỹ cấp bậc tứ tinh nửa.

Huyền Quan xuất thủ trước, điểm ra một chỉ, một chỉ màu vàng xé rách hư không, mang theo lực lượng tuyệt cường.

Đây là Đại Lực Kim Cương Chỉ trong bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, Huyền Quan là Dung Thần Cảnh nhưng hắn học bảy mười hai tuyệt kỹ không nhiều, đại đa số đều là loại hình cương mãnh tới cực điểm, vũ kỹ Đại Lực Kim Cương Chỉ nhìn như bình thường nhưng tu vi thân thể cường đại thi triển ra sẽ tạo thành lực phá hoại khủng bố.

Nếu như Tô Tín chỉ là một gã võ giả Hóa Thần Cảnh tầm thường, dưới một kích Đại Lực Kim Cương Chỉ của Huyền Quan sẽ bị một chỉ này đánh thành thịt nát ngay lập tức.

Nhưng đáng tiếc Tô Tín lại không phải những võ giả Hóa Thần Cảnh tầm thường, trên mặt hắn nở nụ cười vui vẻ đầy quỷ dị, đồng thời điểm ra một chỉ, phong vân bắt đầu khởi động, Đoạn Ngọc Phân Kim!

Tam Phân Thần Chỉ, Đoạn Ngọc Phân Kim!

Tô Tín hối đoái chính là Tam Phân Thần Chỉ của Hùng Bá.

Kỳ thật Tam Phân Thần Chỉ chính là Tam Phân Quy Nguyên Khí kéo dài, với tư cách thi triển nguyên bộ vũ kỹ, nếu như không có Tam Phân Quy Nguyên Khí thì không thể thi triển Tam Phân Thần Chỉ.

Nhưng hiện tại Tô Tín chỉ hối đoái tiêu hao phẩm lại không cần suy nghĩ điểm này, chỉ cần Tô Tín sử dụng Tam Phân Thần Chỉ, chân khí trong cơ thể hắn sẽ tự động chuyển hóa thành hình thái Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Đoạn Ngọc Phân Kim nhìn như một chỉ vô cùng đơn giản, nó lại phát huy lâu dài của ‘ Phong Thần Thối ’, cương mãnh của ‘ Bài Vân Chưởng ’, âm hàm của ‘ Thiên Sương Quyền ’ đến mức tận cùng.

Một chỉ điểm xuống giống như thiên đao quét ngang, thân thể Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành của Huyền Quan

lại không cản nổi một chỉ này, bị một chỉ màu vàng nhạt đâm vào thân thể, tuôn ra một đám huyết vụ.

Trên mặt Huyền Quan không lộ ra chút thống khổ nào, hắn chỉ hơi kinh ngạc, ngay lập tức đá ra một cước uy thế vô song.

Võ giả tu luyện thân thể thì toàn thân đều có thể dùng làm binh khí, thân thể Tô Tín không kịp rút lui về phía sau, hắn đá Phong Thần Thối, lập tức thi triển Phong Quyển Tàn Vân, cuồng phong gào thét.

Nhưng lực lượng song phương chênh lệch thật sự quá lớn, Tô Tín trực tiếp bị một cước Huyền Quan đá bay, khí huyết quanh thân bắt đầu khởi động, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Đám người Đái Mạc Ngôn sau lưng Huyền Quan cũng đuổi tới.

Tuy bọn họ kinh hãi khi nhìn một chỉ Đoạn Ngọc Phân Kim của Tô Tín đánh vào người Huyền Quan, nhưng bọn họ chỉ hơi sững sờ mà thôi, sau đó liền nhìn thấy Tô Tín bị Huyền Quan đá một cước thổ huyết, bọn họ lập tức xông lên, thừa

dịp hắn bệnh muốn mạng hắn.

Trong nháy mắt kiếm khí đao cương gào thét, quyền ảnh đầy trời.

Trong mắt Tô Tín xuất hiện một tia hàn quang, không lùi mà tiến tới, trong nháy mắt bóng chỉ che khuất bầu trời!

Tô Tín xem ra Tam Phân Thần Chỉ mạnh ý cảnh đơn thuần không nhất định có thể mạnh vượt qua Tam Chỉ Đạn Thiên.

Nguyên nhân cấp bậc Tam Phân Thần Chỉ cao hơn Tam Chỉ Đạn Thiên là vì có được Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Tam Phân Thần Chỉ có thể phát huy uy năng Tam Phân Quy Nguyên Khí tới mức hoàn mỹ, tam nguyên quy nhất, mỗi một chỉ kỳ thật đều là một đạo Tam Phân Quy Nguyên Khí lạnh thấu xương.

Bóng chỉ như che khuất cả bầu trời, bọn họ đã không nhìn rõ gương mặt Tô Tín, chỉ có thể nhìn thấy bóng chỉ đầy trời và Tam Phân Quy Nguyên Khí lạnh buốt tới cực điểm!

Cương khí trong phạm vi ngàn trượng nổ tung, cả đại địa như bị cày qua một lần, cảnh tượng hoang tàn tới cực điểm.

Dưới Tam Phân Thần Chỉ chân khí trong cơ thể, Tô Tín cũng không ngừng tiêu hao, chân khí quả thực chảy ra ngoài như thác đổ.

Nếu Tam Phân Quy Nguyên Khí đại thành liền có thể dung hợp quy nhất, kình đạo vô cùng, sẽ liên tục lâu dài, nhưng vấn đề là hiện tại Tô Tín không chuẩn bị Tam Phân Quy Nguyên Khí, Tam Phân Thần Chỉ sẽ trực tiếp tiêu hao nội lực bản thân Tô Tín.

Một chiêu này liền trực tiếp cắn nuốt sạch gần một nửa chân khí trong cơ thể Tô Tín, hiệu quả của nó lại cực kỳ rõ ràng.

Dưới Tam Phân Thần Chỉ của Tô Tín, đám người Đái Mạc Ngôn không thể

ngăn cản nổi, tránh cũng không thể tránh, bị chỉ kình cương mãnh vàlạnh thấu xương bức lui, thực lực yếu một ít thậm chí bị chỉ kình trọng thương.

Vào lúc này Huyền Quan lại lui về phía sau một bước, hắn bị Tô Tín đánh nát một ngón tay nhưng không ảnh hưởng gì, khí thế cường đại kinh người như cũ.

Mỗi khi Huyền Quan bước ra một bước, khí thế trên người của hắn mạnh hơn một phần, đợi đến lúc Huyền Quan đi tới gần Tô Tín, quanh người hắn tỏa ra phật quang sáng ngời, quả thực giống như một tầng kim giáp.

- Đấu Chiến Kim Thân!

Đái Mạc Ngôn lúc này kinh hô một tiếng.

Dáng vẻ Huyền Quan hiện tại giống như đúc Đấu Chiến Kim Thân sau khi tu hành Kim Cương Bất Phôi Thần Công tới cực hạn.

Kim Cương Bất Phôi Thần Công là môn công pháp khó học, cũng là công pháp luyện thể đại chúng sau khi tu luyện tới cực hạn sẽ có uy năng không tưởng tượng nổi.

Nhưng đồng thời nếu có người tu hành công pháp này tới xuất thần nhập sẽ tu thành Đấu Chiến Kim Thân trong truyền thuyết.

Đến cảnh giới này đã không cần vũ kỹ, quyền toái sơn hà, uy thế khôn cùng, có thể so với lục địa thần tiên.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 920 - Tam Phân Thần Chỉ (2)

Chỉ có điều người duy nhất trong Thiếu Lâm tự đạt tới cảnh giới này chỉ có một người, đó chính là vị cao tăng Thiếu Lâm tự sáng tạo ra công pháp này.

Kế tiếp Thiếu Lâm tự trong nhiều năm qua, cũng có người tu hành Kim Cương Bất Phôi Thần Công tới đại thành nhưng không có ai tu luyện thành Đấu Chiến Kim Thân.

Cho nên có người suy đoán Kim Cương Bất Phôi Thần Công muốn biến thành Đấu Chiến Kim Thân, tối thiểu ngươi phải có tu vi Chân Vũ Cảnh mới được.

Nếu không vì sao nói Đấu Chiến Kim Thân có thể so với lục địa thần tiên, ngươi không có tu vi lục địa thần tiên, cho dù ngươi luyện thành Đấu Chiến Kim Thân cũng đánh không lại Chân Vũ Cảnh.

Dáng vẻ Huyền Quan trước mắt chính là đã luyện thành Đấu Chiến Kim Thân.

Nhìn Huyền Quan đi từng bước về phía dưới với khí thế kinh thiên, Tô Tín mặt không đổi sắc, cũng không bị cái gọi là Đấu Chiến Kim Thân hù dọa.

Hắn biết rõ Huyền Quan không thể nào tu luyện thành Đấu Chiến Kim Thân, điểm này ngay cả Dương Thần Cảnh đều làm không được, càng không cần nói hắn là võ giả Dung Thần Cảnh.

Hiện tại dị tượng trên người Huyền Quan là vì hắn thiêu đốt nguyên thần bản thân.

So sánh với thiêu đốt tinh huyết, thiêu đốt nguyên thần vô cùng tàn khốc.

Thiêu đốt tinh huyết cũng gặp nguy hiểm, nhưng đợi đến lúc đào thoát chỉ làm khí huyết bản thân tiêu hao quá độ, vẫn có thể tiêu trừ tổn thương do thiêu đốt tinh huyết mang lại.

Nhưng thiêu đốt nguyên thần thì khác, thiêu đốt nguyên thần đổi lấy lực lượng rất lớn nhưng ít có người làm.

Huống chi sau khi thiêu đốt nguyên thần sẽ không cách nào khôi phục, võ giả sẽ bị tổn thương vĩnh viễn.

Đối với Huyền Quan hiện tại, có bị tổn thương vĩnh viễn hay không đều không có ý nghĩa, dù sao hắn đã ôm quyết tâm phải chết.

Cho nên hiện tại mọi người liên thủ không thể làm được gì, Huyền Quan lựa chọn phương thức kịch liệt nhất đồng quy vu tận với Tô Tín, đó chính là thiêu đốt nguyên thần.

Thiêu đốt nguyên thần trợ giúp Huyền Quan khôi phục chiến lực thời kỳ đỉnh phong của bản thân, thậm chí phá tan lĩnh vực màn đêm của Tần Nghiễm Vương áp chế.

Huyền Quan xuất một quyền, phật quang màu vàng quanh thân nổ tung, tia sáng này xé rách hư không, chiếu sáng một phương thiên địa, thiếu chút nữa đã xé rách lĩnh vực màn đêm của Tần Nghiễm Vương.

Động tĩnh bên này cũng làm kinh động tới Yến Vô Tà và Tần Nghiễm Vương, vô ý thức nhìn sang vị trí Huyền Quan.

- Lão hòa thượng này đúng là rất quả quyết.

Tần Nghiễm Vương thấp giọng nỉ non một câu, lộ ra một chút kinh ngạc.

Đến cảnh giới của hắn đã nhìn thấy nhiều thứ, hắn cũng nhìn thấy loại chuyện thiêu đốt nguyên thần, hơn nữa không chỉ một lần.

Loại người như Đái Mạc Ngôn chỉ có thể đọc trong điển tịch biết thiêu đốt

nguyên thần có thể đạt được lực lượng vượt qua thiêu đốt tinh huyết, nhưng kỳ thật lúc trước hắn chưa từng gặp qua người nào thiêu đốt nguyên thần.

Nhưng Tần Nghiễm Vương không giống, hắn thật sự gặp qua võ giả thiêu đốt nguyên thần.

Thiêu đốt nguyên thần chỗ mang lại lực lượng to lớn nhưng lại kèm theo thống khổ vô cùng.

Nguyên thần không phải tinh huyết, thiêu đốt tinh huyết chỉ làm thân thể đau đớn mà thôi, đối với võ giả tu luyện võ đạo quanh năm bị thương lại không coi vào đâu.

Nhưng thiêu đốt nguyên thần mang tới tổn thương tinh thần, cảm giác này giống như kéo mình vào trong vạc dầu đang sôi dưới Địa ngục, thập phần tàn khốc, võ giả tầm thường không chịu nổi đau đớn như vậy, còn không bằng trực tiếp giết bọn họ cho bớt việc.

Cho nên loại thủ đoạn liều mạng một khi sử dụng sẽ rơi vào kết cục tàn tật cả đời, mặc dù nói đại bộ phận người trên giang hồ đều biết nhưng rất ít người sử dụng.

Tần Nghiễm Vương cũng không nghĩ tới Huyền Quan lại quả quyết như vậy, trực tiếp vận dụng lực lượng thiêu đốt nguyên thần, thậm chí phá tan lĩnh vực màn đêm của hắn.

Hiện tại Huyền Quan đã ra tay, Tần Nghiễm Vương muốn ra tay cứu viện nhưng không kịp.

Thực lực của hắn rất mạnh, tốc độ của hắn không chậm chút nào, nhưng hắn lại không thể thuấn di.

Hiện tại hắn đứng cách Tô Tín mấy ngàn trượng, hắn không có khả năng trong mấy giây đuổi tới chỗ Tô Tín, cho nên thời điểm này hắn cũng không thể giúp Tô Tín.

Vào lúc này toàn thân Yến Vô Tà đẫm máu, khí tức suy yếu tới cực điểm, trên mặt Tần Nghiễm Vương lộ ra một tia lạnh lùng, hắn đánh một chưởng, sinh tử cách xa nhau, Yến Vô Tà

bị Tần Nghiễm Vương đánh chết tại chỗ, thi thể chỉ còn lại một đống thịt nát, thê thảm tới cực điểm.

Tô Tín không muốn bạo lộ thân phận của mình, Tần Nghiễm Vương cũng là như thế.

Cho nên hắn phải làm thi thể Yến Vô Tà lộn xộn một ít, cũng đã thành thịt nát, hắn không tin có người có thể phát hiện ra thân phận của hắn.

Vào lúc này bên phía Tô Tín, Huyền Quan xuất ra một quyền, một quyền nhìn như vô cùng đơn giản nhưng lại triệt để rút sạch nguyên khí thiên địa!

Một quyền nhìn như đơn giản lại ẩn chứa hơn mười loại biến hóa, mỗi một loại đều là lý giải võ đạo của bản thân Huyền Quan.

Quyền ý đã bắt đầu ngưng tụ, Huyền Quan cảm giác sinh cơ đã triệt để bỏ mình rời đi.

Cho nên hắn không trì hoãn nữa, trực tiếp thi triển tất cả võ đạo cả đời của mình, ngưng tụ tại một quyền này, cũng là một quyền đỉnh phong nhất của Huyền Quan!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 921 - Tam Phân Thiên Hạ (1)

Huyền Quan dùng tánh mạng mình thiêu đốt nguyên thần đánh ra một quyền đủ kinh diễm.

Một vị cường giả Dung Thần Cảnh mang theo chân lý võ học cả đời đều dung nhập vào trong một quyền này, cho dù thời khắc đỉnh phong nhất cả đời Huyền Quan cũng không được.

Nhưng hiện tại Huyền Quan thiêu đốt nguyên thần, tinh khí thần hợp nhất, hắn đã đẩy phương hướng võ học của mình lên đỉnh phong nhất, việc này cũng giúp hắn đánh ra một quyền mạnh nhất cả đời.

Chân khí quanh người Tô Tín sôi trào, chân khí còn sót lại trong người hắn không nhiều, nhưng những này chân khí cũng bị Tô Tín vận dụng và điểm ra ba chỉ liên tục.

Thanh, lam, bạc, ba chỉ bạo phát, trực tiếp công kích ba đường thượng trung hạ vào Huyền Quan, mỗi một đạo chỉ kính đều đại biểu cho ba phần Quy Nguyên cực hạn!

Chiêu Tam Phân Thiên Hạ này chuyên dùng khắc chế tất cả võ giả tu hành ngạnh công trong thiên hạ, Tam Phân Thiên Hạ, chuyên phá tráo môn.

Nhưng Huyền Quan hiện tại có tráo môn không? Khẳng định có, thiên hạ này không tồn tại võ công không có nhược điểm, cho dù trạng thái của Huyền Quan hiện tại đã tiếp cận Đấu Chiến Kim Thân cũng như thế.

Một quyền này đánh xuống, hoàn toàn không cho Tô Tín chút cơ hội nào, chỉ

kính Tam Phân Thiên Hạ còn chưa tới trước người, quyền thế của Huyền Quan liền biến hóa ngàn vạn, cương khí nổ tung, chỉ kính Tam Phân Thiên Hạ trực tiếp bị một quyền của Huyền Quan đánh tan!

Tô Tín không sợ hãi, thân hình không có lui về phía sau, lập tức thiêu đốt tinh huyết, tất cả lực lượng đều hội tụ vào ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út của Tô Tín.

Đón một quyền của Huyền Quan, Tô Tín điểm ra ba chỉ, phong vân bắt đầu khởi động, Tam Phân Quy Nguyên!

Ngày xưa Hùng Bá tách ra đoạn hai ngón tay sử dụng Tam Phân Thần Chỉ đỉnh phong nhất.

Tô Tín cũng không phải dùng cách đứt tay, hắn dùng thiêu đốt tinh huyết bản thân trả giá để sử dụng cả ba ngón tay, đồng thời cũng là một kích mạnh nhất của Tam Phân Quy Nguyên.

Oanh!

Cương khí không ngừng nổ tung, phong vân bắt đầu khởi động, phật quang chói mắt bao phủ quanh người Huyền Quan, khí tức khủng bố cách hắn rất gần, vài tên võ giả muốn đi qua

bỏ đá xuống giếng bị đánh bay, bọn họ lập tức phun máu tươi, tổn thương càng thêm tổn thương.

Cương khí nổ tung tứ tán, Tô Tín trực tiếp bay ra ngoài, máu tươi chảy ra thành dòng, cánh tay sử dụng Tam Phân Thần Chỉ triệt để vỡ vụn, đã uốn lượn không thành bộ dáng.

Chênh lệch một cảnh giới không dễ dàng đền bù như vậy, cho dù Tô Tín có Tam Phân Thần Chỉ độ thuần thục đạt tới 100% cũng giống như vậy.

Hiện tại Huyền Quan sử dụng Đấu Chiến Kim Thân và khôi phục chiến lực tới trạng thái đỉnh phong nhất, hắn hợp nhất chí lý võ đạo cả đời vào một quyền này, Tô Tín có thể ngăn một quyền này cũng xem như không dễ dàng.

Phật quang màu vàng quanh người Huyền Quan tỏa sáng, hắn bước một bước

tới gần Tô Tín, nhưng lúc này Tô Tín lại tiêu hao chân khí không còn, thậm chí ngay cả đứng cũng không vững.

Đám người Đái Mạc Ngôn thở ra một hơi, một trận chiến cuối cùng này là bọn họ thắng, Tô Tín mạnh hơn nữa cũng không đánh lại cường giả Dung Thần Cảnh đỉnh phong.

Vào lúc này trên mặt Tô Tín lại không có vẻ hoảng sợ gì cả, ngược lại hắn còn lộ ra nụ cười.

Huyền Quan vẫn chưa đi đến trước mặt Tô Tín đã lộ ra vẻ mặt đau khổ, hắn chắp tay trước ngực, niệm một câu phật hiệu, phật quang màu vàng trên người nhanh chóng ảm đạm, bản thân hắn lại biến thành một đám bụi đất biến mất theo gió.

Đám người Đái Mạc Ngôn trố mắt nhìn, đây là tình huống gì?

Vui vẻ trên mặt Tô Tín càng ngày càng đậm, cuối cùng hắn cũng thắng trận chiến này.

Huyền Quan thiêu đốt nguyên thần đổi lấy lực lượng thời kì đỉnh phong, hơn nữa còn tiếp cận cảnh giới Đấu Chiến Kim Thân.

Bắt đầu từ thời khắc Huyền Quan thiêu đốt nguyên thần, Huyền Quan đã là người chết.

Có thể nói Huyền Quan vừa rồi căn bản dùng thiêu đốt nguyên thần đổi lấy lực lượng kéo dài tới khi tinh huyết hao hết, thân thể gầy trơ xương đối chiến với Tô Tín.

Thiêu đốt nguyên thần mang đến lực lượng giống như hồi quang phản chiếu.

Đợi đến lúc tất cả hồi quang phản chiếu mất đi, nguyên thần Huyền Quan triệt để tiêu tán, kỳ thật thân thể hắn khi giao chiến với Tô Tín đã có trăm ngàn vết thương, hiện tại mất đi lực lượng chèo chống liền hóa thành tro bụi bay đi.

Đám người Đái Mạc Ngôn lúc này không có tâm tư suy nghĩ tại sao Huyền Quan lại biến thành như vậy, bọn họ chỉ biết hiện tại Tô Tín còn chưa có chết.

Trong mắt mọi người lộ ra một tia hàn quang.

Trước mắt bọn họ bị Tô Tín lập tức bộc phát Tam Phân Thần Chỉ gây thương tích nhưng chỉ là vết thương nhẹ mà thôi, hiện tại bọn họ vẫn còn sức chiến đấu một trận.

Thời điểm mọi người chuẩn bị ra tay với Tô Tín, bỗng nhiên lực lượng màn đêm biến mất, mọi người lập tức sững sờ, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất quay người rời đi.

Màn đêm biến mất, vậy thì chứng minh Yến Vô Tà đã bị giết, tên cường giả Dương Thần Cảnh thần bí đã rãnh tay đối phó bọn họ, nếu bọn họ không chạy sẽ phải chết tại nơi này.

Tô Tín hiện tại không có năng lực đuổi giết, Tần Nghiễm Vương bố trí xuống màn đêm gần một phút đồng hồ, tuy hắn nhất định còn thừa lại không ít thực lực nhưng hắn không đuổi theo.

Hắn giúp Tô Tín chỉ là một cái cọc giao dịch, đương nhiên là không chịu trách nhiệm giải quyết tốt hậu quả.

Nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của Tô Tín hiện tại, Tần Nghiễm Vương vẫn mặt không đổi sắc nhìn hắn, không tỏ vẻ chút nào.

Tô Tín cười khổ đứng lên, cầm một đám đan dược ném vào trong miệng, tạm thời khôi phục chân khí trong cơ thể.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 922 - Tam Phân Thiên Hạ (2)

1.Tần Nghiễm Vương đại nhân, ngươi nên rời đi trước đi, ta sẽ giải quyết việc nơi này.

Tô Tín chắp chắp tay nói ra.

Tần Nghiễm Vương gật đầu, vừa muốn quay người rời đi, hắn lại nói:

- Lần này Thôi Phán Quan không nhìn lầm, ngươi rất không tồi.

Dứt lời, thân thể Tần Nghiễm Vương đã hóa thành một đạo khói đen, biến mất không thấy gì nữa.

Tô Tín cũng xoay người rời đi, hắn đi vào hướng một khu rừng rậm.

Hiện tại cách Tô Tín một tòa châu phủ không xa, sức chiến đấu của hắn hiện tại gần như bằng không.

Mặc dù châu phủ gần đó có kẻ thù Tô Tín, nhưng hiện tại Tô Tín cũng không tin tưởng, hắn thà rằng tìm nơi khôi phục thương thế của mình rồi nói sau.

Tô Tín trốn vào trong rừng rậm, lúc này có một bóng người áo trắng xuất hiện trước mặt hắn, Tô Tín cũng không có ngạc nhiên, người đến mang mặt nạ Trừng Ác Phán Quan, là Vương Ngọc.

1.Chậc chậc, có thể được Tần Nghiễm Vương khen, chuyện này không dễ dàng, trong Địa phủ không có mấy người được Tần Nghiễm Vương coi trọng, trừ ngươi ra, cũng chỉ có Bình Đẳng Vương Khổng Tuyên mà thôi.

Tô Tín lúc này không biết thân phận của Tần Nghiễm Vương, hắn cũng không

hỏi.

Trong Địa phủ hỏi thân phận của người khác là việc tối kỵ, có ít người nguyện ý cho ngươi biết cũng không sao, giống như

Vương Ngọc trước mặt.

Lúc trước hắn nói chuyện đã lộ ra thân phận của mình, hiện tại lại trực tiếp dùng thân phận chân thật xuất hiện trước mặt Tô Tín, cho nên hắn không muốn che giấu thân phận của mình.

1.Xem tình trạng của ngươi hiện tại đã tổn thương không nhẹ, có cần theo ta đi phân bộ Thiên Hạ tiêu cục tại Bắc Nguyên đạo tránh hay không? Thương thế của ngươi không có mười ngày nửa tháng không thể khôi phục được.

Vương Ngọc nói ra.

Tuy người trong Địa phủ muốn mời người khác ra tay sẽ phải trả giá nhất định, nhưng đều là người Địa phủ, hoàn toàn có thể giúp đỡ một ít việc nhỏ không quan trọng.

Cho nên Vương Ngọc biết rõ Huyền Quan sẽ ta tay với Tô Tín nên mới đi thông báo, hơn nữa hiện tại cũng vươn tay giúp Tô Tín một tay.

Tô Tín cũng không có sĩ diện cãi láo, hắn gật đầu nói:

- Tốt, vậy thì đa tạ Vương huynh.

Hắn cũng không lo lắng Vương Ngọc sẽ hại chính mình, trừ phi hắn muốn bị nhiều cường giả Địa phủ đuổi giết.

Trong phần đông quy củ của Địa phủ, một quy củ trọng yếu nhất chính là thành viên không được tàn sát lẫn nhau, nếu không sẽ bị cả Địa phủ đuổi giết.

Tin tưởng người nhìn thấy thực lực Địa phủ sẽ không dám phạm vào việc này, trừ phi hắn chán sống.

Thiên Hạ tiêu cục có phân bộ khắp Đại Chu bốn mươi chín đạo, trừ phi những đạo quá mức cằn cõi.

Vương Ngọc thân là người sáng lập Thiên Hạ tiêu cục, dùng uy vọng của hắn xếp một người vào Thiên Hạ tiêu cục là chuyện không thành vấn đề, tối thiểu Tô Tín an tâm dưỡng thương ở nơi này.

Trong khoảng thời gian Tô Tín là lúc giang hồ sôi trào.

Huyền Quan tụ tập cường giả Bích Huyết Thanh Sơn Đường cùng Thất Hùng Hội và một đám đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự cướp giết Tô Tín, cộng lại có hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh và hai gã võ giả Dung Thần Cảnh, trong đó còn có ‘ Tà Nguyệt Tôn Giả ’ Yến Vô Tà nổi danh giang hồ.

Kết quả đội hình mạnh như thế lại chết trong tay Tô Tín, tin tức này làm giang hồ xôn xao.

Lúc trước thời điểm bọn họ động thủ với Tô Tín có uy thế rất mạnh, đợi đến lúc bọn họ đi tới nơi chiến đấu, Tô Tín cũng đã đi theo Vương Ngọc vào Thiên Hạ tiêu cục tại Bắc Nguyên đạo, chỉ có võ giả Kỳ Viễn phủ mới dám ra ngoài xem trận chiến ấy.

Kết quả nhìn thấy đám người Tô Tín chiến đấu thì mọi người hít sâu một hơi, mặt đất phạm vi mấy ngàn trượng như bị người ta cày qua một lần, khắp nơi đều là dấu vết cương khí nổ tung.

Yến Vô Tà bị giết, Huyền Quan hài cốt không còn, còn có thi thể đám người Thượng Quan Đường chết dưới Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín, dáng vẻ thê thảm tới cực điểm.

Hơn nữa sau khi đám người Đái Mạc Ngôn đào tẩu và nói ra chi tiết trận chiến lúc ấy cũng dẫn tới cả giang hồ khiếp sợ không thôi.

Kỳ thật làm bọn họ khiếp sợ nhất không phải thực lực của Tô Tín, mà là sau lưng Tô Tín còn có cường giả Dương Thần Cảnh thần bí.

Phải biết rằng cường giả Dương Thần Cảnh trong võ lâm Trung Nguyên hiện tịa rất ít khi ra tay, lần trước thủ tọa La Hán đường Thiếu Lâm tự Huyền Minh thân phó thành Thịnh Kinh đòi người và động thủ với Thiết Ngạo, tuy hai người bọn họ đều là Dương Thần Cảnh nhưng chỉ vẫy tay giao thủ với nhau mà thôi, nói là chiến đấu, không bằng nói là thăm dò mới thích hợp, căn bản xem chưa đủ nghiền.

Hiện tại thật sự có võ giả Dương Thần Cảnh ra tay giết người, làm cho phần đông võ giả giang hồ có cảm giác mưa gió sắp tới Phong Mãn Lâu.

Thân phận của cường giả Dương Thần Cảnh này bị nhiều người suy đoán, về sau không đoán ra.

Người duy nhất nhìn thấy dung mạo cường giả này là Yến Vô Tà cũng đã chết, lĩnh vực màn đêm cũng là bí pháp độc đáo do Tần Nghiễm Vương sáng tạo ra, tối thiểu từ võ công, bọn họ không nhìn ra lai lịch của Tần Nghiễm Vương.

Huống chi võ giả Dương Thần Cảnh trên giang hồ không thể chỉ có mấy chục người xếp hạng trên Địa Bảng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 923 - Dư Âm Còn Lại (1)

Võ giả Dương Thần Cảnh có thọ nguyên phổ biến trên ba trăm năm, thậm chí có những người tu luyện công pháp thần dị nào đó hoặc là phục dụng thiên tài địa bảo, sống tới ba trăm năm mươi năm cũng không thành vấn đề.

Vì lẽ đó những lão quái vật Dương Thần Cảnh trên giang hồ không chỉ có vài chục người trên Địa Bảng, thậm chí có những người đã gần trăm năm chưa từng ra tay.

Dù sao đối với cấp bậc Dương Thần Cảnh, đại đa số không phải theo đuổi quyền thế, hơn nữa lên cao hơn còn có cảnh giới khác, cấp bậc Chân Vũ Cảnh lục địa thần tiên trong truyền thuyết.

Loại người bế quan mấy năm thậm chí mấy chục năm cũng không ít, võ giả Dương Thần Cảnh trên trăm năm chưa từng lộ diện và xuất thủ trên giang hồ cũng không ít.

Cho nên hiện tại mọi người cũng không biết trên giang hồ có bao nhiêu võ giả Dương Thần Cảnh, cũng không biết người đứng sau lưng Tô Tín là ai.

Thực lực của Tô Tín cũng dọa bọn họ kêu to một tiếng.

Ban đầu ở Côn Luân bí cảnh Tô Tín chém giết Giác Nghiêm tu hành Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành đã làm bọn họ đủ rung động, nhưng hiện tại Tô Tín lại giết Huyền Quan

sư phụ của Giác Nghiêm, chuyện này càng làm người ta kinh hãi hơn.

Tuy hiện tại dựa theo đám người Đái Mạc Ngôn nói chuyện, bọn họ bị áp chế

năm thành thực lực trong màn đêm, nhưng đám người Đái Mạc Ngôn lại có hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh, còn có Huyền Quan.

Tuy Huyền Quan đã già nhưng một ít người tuổi tác lớn trên giang hồ vẫn nhớ uy danh của Huyền Quan.

Thân là một trong vài võ tăng mạnh nhất La Hán đường ngày xưa, Huyền Quan chỉ có thiên phú hơi kém hơn Huyền Minh một bậc, cho nên hắn không có tấn chức Dương Thần, không thể làm thủ tọa La Hán đường.

Thực lực Huyền Quan năm đó tuyệt đối xếp trong tốp ba La Hán đường, không nghĩ tới bây giờ lại chết trong tay tiểu bối giang hồ như Tô Tín, việc này làm cho người ta sinh ra cảm giác như trải qua mấy đời người.

Huống chi từ trong lời của những người đào tẩu, bọn họ cũng biết tình huống chiến đấu kỹ càng.

Cuối cùng Huyền Quan thiêu đốt nguyên thần, thi triển cảnh giới tiếp cận Đấu Chiến Kim Thân, càng dung hợp lý giải võ đạo suốt đời đánh ra một quyền mạnh nhất, loại thực lực này không phải giả vờ, nhưng vẫn bại trong tay Tô Tín, phần chiến tích này đủ làm người ta không nói thành lời.

Chuyện lớn như vậy đương nhiên làm Địa Bảng chấn động, cho nên cho dù Tô Tín không quay trở lại kinh thành, người Lục Phiến Môn không thể có thể từ trong miệng Tô Tín biết rõ chi tiết tỉ mỉ, bọn họ vẫn có thể từ những người khác biết tình hình, vội vàng chế định đi ra Địa Bảng mới nhất.

Huống chi Yến Vô Tà vẫn lạc, người Địa Bảng khác cùng tăng thêm một vị trí.

- Tính danh: Tô Tín

Danh hiệu: Huyết Kiếm Thần Chỉ

Môn phái: tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, kiêm nhiệm tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, kiêm đảm nhiệm tổng bộ đầu Giang Nam đạo

Võ công: Huyết Hà Thần Kiếm, Huyết Hà Thần Chỉ, Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, Tam Chỉ Đạn Thiên, Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí, Thương Tâm Tiểu Tiễn, Bất Tử Ấn Pháp, Long Tượng Bàn Nhược Công, Phong Thần Thối, Thiên Sương Quyền, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, chỉ pháp chí cường (không biết tên)

Binh khí: Phi Huyết Kiếm (do trường lão Ba Thục Kiếm Các, đúc kiếm đại sư Công Thâu Ngu tự tay luyện chế, là Địa binh cực phẩm)

Thực lực: Hóa Thần Cảnh đỉnh phong đại viên mãn

Chiến tích: trong Côn Luân bí cảnh chính giữa chém giết ‘ Trảm Ác Tăng ’ Giác Nghiêm tu vi Hóa Thần Cảnh đại viên mãn, Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành, lực địch Giác Minh Giảng Kinh đường Thiếu Lâm tự và hơn hai mươi võ giả Hóa Thần Cảnh vây công gần một phút đồng hồ bất bại.

Một ngày trước dốc sức chiến đấu với võ giả Dung Thần Cảnh Huyền Quan, phó đường chủ Bích Huyết Thanh Sơn Đường ‘ Ma La Nhận ’ Thượng Quan Đường, ngũ hội chủ Thất Hùng Hội ‘ Tham Hải Dạ Xoa ’ Đái Mạc Ngôn, hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh tại Bắc Nguyên đạo.

Dùng Thương Tâm Tiểu Tiễn chém giết ‘ Ma La Nhận ’ Thượng Quan Đường và sáu tên võ giả Hóa Thần Cảnh, tiếp một kích đỉnh phong liều mạng thiêu đốt nguyên thần của Huyền Quan bất bại, làm cho Huyền Quan kiệt sức mà chết.

Bài danh: thứ năm mươi ba Địa Bảng.

Nhìn thấy phần Địa Bảng này, tất cả mọi người đều im lặng, bởi vì Tô Tín lại sáng tạo một kỷ lục, đó chính là võ giả Hóa Thần Cảnh duy nhất đứng vị trí trước sáu mươi Địa Bảng.

Phải biết rằng từ khi sáng tạo Địa Bảng đến nay, toàn bộ vị trí trước sáu mươi là võ giả Dung Thần Cảnh, võ giả Hóa Thần Cảnh có thể leo lên Địa Bảng nhưng đều là sau sáu mươi.

1.trong đó mạnh nhất là đàn chủ Thu đàn Niên Bang ‘ Cửu Sơn Thần ’ Đổng Bất Nghi, hắn dùng thực lực Hóa Thần Cảnh đứng vị trí sáu mươi mốt Địa Bảng, hiện tại ghi chép của hắn đã bị Tô Tín phá.

Chiến tích Tô Tín bày ra ở chỗ này, còn có nhiều người nghe tin đã sợ mất mật nhưng không ai nói gì.

Muốn nói võ giả Nhân Bảng thế hệ Tô Tín thật sự đủ kinh diễm.

Phải biết rằng đại đa số võ giả Nhân Bảng mấy đời trước đều là quá tuổi nên hạ bảng, có rất ít người còn trong bảng trực tiếp đột phá Hóa Thần Cảnh.

Thế hệ của Tô Tín không chỉ có một người kinh tài tuyệt diễm, mà là liên tục xuất hiện vài người, hiện tại trên bảng vẫn còn có vài người có uy thế như vậy.

Đương nhiên nổi tiếng nhất trong đó chính là Tô Tín.

Đám người Lâm Trường Hà và Hà Hưu khi còn trên Nhân Bảng nổi danh hơn Tô Tín rất nhiều, nhưng sau khi bọn họ đột phá Hóa Thần Cảnh đều đang củng cố tu vi, làm sao giống như Tô Tín quấy cả giang hồ phong vân, dương danh thiên hạ?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 924 - Dư Âm Còn Lại (2)

Cho nên tại giai đoạn Hóa Thần Cảnh, danh tiếng Tô Tín hiện tại còn vượt qua đám người Hà Hưu.

Sau chuyện Tô Tín bị cướp giết quả nhiên đúng như hắn nghĩ, triều đình đầu tiên không truy tìm cường giả Dương Thần Cảnh sau lưng Tô Tín là ai, mà là nhắm vào chuyện Thiếu Lâm tự cũng dám phái người công nhiên đi Bắc Nguyên đạo cướp giết tứ đại thần bộ triều đình, việc này quả thật không đặt triều đình vào trong mắt.

Trong tổng bộ Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, Thiết Ngạo trực tiếp tìm ba thần bộ khác và một đống cao thủ Lục Phiến Môn nghị sự, thương lượng làm thế nào ứng phó việc này.

Trên mặt Phương Cửu Nguyên lộ ra một tia đăm chiêu:

1.Trước khi cân nhắc chuyện này, chúng ta cũng nên suy nghĩ cường giả Dương Thần Cảnh sau lưng Tô đại nhân là ai?

2.Chậc chậc, Tô đại nhân che dấu rất sâu nha, sau lưng thậm chí có một vị cường giả Dương Thần Cảnh.

Thiết Chiến nhìn hắn, thản nhiên nói:

1.Phương đại nhân ngươi quên quy củ Lục Phiến Môn sao? Đã như vậy, chúng ta đây không bằng thảo luận xem lai lịch Liệt Diễm Xích Long Thương trong tay Phương đại nhân đi, ta nhớ nó là thánh vật của một tộc Nam Man ngày xưa đấy?

Sắc mặt Phương Cửu Nguyên hơi thay đổi, lập tức dừng nói.

Hơn nữa Liễu Vô Tiền cũng mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, không nói một lời.

Hắn hiện tại tạm thời liên hợp với Phương Cửu Nguyên nhưng có mấy thứ hắn không thể xen vào.

Phương Cửu Nguyên cũng quá mức thô lỗ một ít, hắn dám nói cả lời này ra ngoài, thật muốn điều tra, trong mấy người bọn họ có mấy người sạch sẽ đâu chứ?

Vì cái gì Đại Chu có thể trong vài chục năm năm ngắn ngủi hấp dẫn nhiều cường giả gia nhập như vậy, thậm chí uy thế còn vượt qua Đại Tấn ngày xưa? Nguyên nhân là vì chế độ của Đại Chu rộng rãi hơn Đại Tấn rất nhiều.

Hiện tại Đại Chu giống như một hợp thể lợi ích to lớn, trong Đại Chu không không cần biết ngươi xuất thân là cái gì, tán tu cũng được, võ giả ma đạo bị người hô đánh kêu giết cũng không sao, dù sao ngươi muốn gia nhập Đại Chu, giữ gìn địa vị Đại Chu hơn nữa không phản bội Đại Chu, vậy ngươi là người Đại Chu, triều đình Đại Chu cũng không quản quá khứ của ngươi.

Chính là quyết sách này của Đại Chu mới hấp dẫn vô số người gia nhập Đại Chu, nếu như Đại Chu cũng giống như tiền triều Đại Tấn, giám thị thủ hạ thập phần nghiêm khắc, vậy bây giờ Đại Chu không mời chào được nhiều cường giả như vậy.

Đây chính là điểm thông minh của nhân hoàng Đại Chu, chỉ có lợi ích mới có thể làm người ta động tâm.

Mọi người đoàn kết với nhau giữ gìn Đại Chu, đồng thời Đại Chu cũng mang cho ngươi quyền thế và lợi ích, cho nên mọi người mới không phản bội, mà là chân tâm thật ý ủng hộ Đại Chu, không phải trung tâm vì triều đình, chỉ vì lợi ích chính mình mà thôi.

Cho nên vừa rồi Phương Cửu Nguyên nói câu kia là nói sai, ngươi theo đuổi điều tra chi tiết sau lưng Tô Tín, như vậy cũng phải tra những người khác trong Lục Phiến Môn hay sao?

Có phải chúng ta giết người nào, trong tay có bảo bối gì cũng cần phải báo lên cho Lục Phiến Môn?

Bởi như vậy Lục Phiến Môn nhất định sẽ lục đục nội bộ, dù sao không có mấy người nguyện ý nói tất cả chi tiết ẩn của mình ra, cho dù bọn họ trung với triều đình, trung với Lục Phiến Môn cũng không bao giờ bộc lộ tất cả bí mật của mình.

Phương Cửu Nguyên vừa nói lời này ra khỏi miệng liền biết không ổn, cho nên hắn đành phải hậm hực ngậm miệng lại, hắn có một trực giác, Tô Tín khẳng định không đơn giản.

Lúc trước khi Lưu Phượng Vũ khi chết thì hắn cảm thấy kỳ quặc, hiện tại loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Ngay cả như vậy hắn cũng không có khả năng thăm dò Tô Tín.

Hiện tại Tô Tín là tứ đại thần bộ đồng cấp với hắn, cho dù hắn muốn vận dụng tâm phúc của mình điều tra Tô Tín cũng rất khó khăn.

Dù sao địa vị Tô Tín bày ra đó, một khi bị người ta phát hiện, thủ hạ dưới tay hắn phạm thượng, đây chính là tối kỵ của Lục Phiến Môn, đến lúc đó ngay cả Phương Cửu Nguyên cũng không thể bảo vệ bọn họ.

Cho nên Phương Cửu Nguyên cũng có phần hối hận, sớm biết như vậy hắn nên tra xét Tô Tín vào thời điểm hắn còn chưa quật khởi.

Hiện tại đã trễ, Phương Cửu Nguyên cũng không nói nhiều.

Thiết Chiến nhìn Phương Cửu Nguyên, lạnh lùng nói:

1.Tại Bắc Nguyên đạo, động thủ với tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, việc này chính là đánh vào mặt Lục Phiến Môn, hơn nữa còn đánh bên trái đánh bên phải, vấn đề này tuyệt đối không thể tính toán cứ như vậy.

2.Còn có Bích Huyết Thanh Sơn Đường cùng Thất Hùng Hội cũng như thế, chuyện này phải cho chúng ta công đạo mới được.

1.Mọi người nơi đây không nói gì, bất kể người có thù hay không thù với Tô Tín đều như thế, lúc này bọn họ phải đứng ở góc độ Lục Phiến Môn cân nhắc chuyện này, cho nên tất cả bọn họ đều đồng ý cách làm của Thiết Chiến, phải đi tìm mấy tông môn đòi công đạo.

Nếu như Lục Phiến Môn không có phản ứng chuyện của Tô Tín, cũng cam chịu việc này, chẳng phải tông môn giang hồ cho rằng Lục Phiến Môn dễ khi dễ?

Hôm nay bọn chúng dám động thủ với tứ đại thần bộ Tô Tín ở Bắc Nguyên đạo, chẳng phải ngày sau bọn chúng cũng dám động thủ với bọn họ ở nơi khác?

Dù sao không ai muốn chính mình vừa ra khỏi cửa lại gặp hơn mười võ giả cùng giai vây giết, cho nên bọn họ không dễ dàng tha thứ chuyện này, uy nghiêm của Lục Phiến Môn không được phép khiêu khích!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 925 - Thiếu Lâm Tự Phản Ứng (1)

Tất cả bộ đầu Lục Phiến Môn đạt thành ý kiến nhất trí, nhất định phải đi Thiếu Lâm tự đòi công đạo.

Đây cũng là một trong số ít nghị sự Lục Phiến Môn mà không có ý kiến phản đối nào, dù sao chuyện lần này ảnh hưởng liên quan tới Lục Phiến Môn.

Thiết Ngạo ngồi ở chủ vị, trầm giọng nói:

1.Đã như thế, chúng ta đây đi Thiếu Lâm tự một chuyến thôi, đúng rồi, thuận tiện hạ lệnh cách chức tập sự tổng bộ đầu Hà Nam đạo, tất cả bổng lộc ban thưởng khấu trừ phạt một năm, triệu hồi thành Thịnh Kinh tôi luyện vài năm nói sau.

Trong lòng mọi người rùng mình, cũng biết Thiết Ngạo có ý gì, lần này thật là tập sự tổng bộ đầu Hà Nam đạo sơ sẩy.

Hắn không có khả năng không biết Huyền Quan rời khỏi Thiếu Lâm tự, với tư cách tập sự tổng bộ đầu, bất cứ việc nhỏ nào cũng không được xem nhẹ, bởi vì một chuyện ngươi nhìn rất nhỏ nhưng thường thường sẽ liên quan tới chuyện lớn khác.

Lúc này tập sự tổng bộ đầu Hà Nam đạo cảm thấy lão hòa thượng thọ nguyên sắp hết như Huyền Quan ẩn chưa trong Thiếu Lâm tự vài chục năm, đột nhiên rời khỏi Thiếu Lâm tự thì có phần không đúng, hắn phái người đi theo dõi Huyền Quan, như vậy rất dễ dàng phát hiện ra ý đồ của Huyền Quan.

Huống chi cho dù hắn không phái người theo dõi, cho dù thời điểm Huyền Quan đi Bích Huyết Thanh Sơn Đường và Thất Hùng Hội thì ngươi phải thông tri cho tập sự tổng bộ đầu hai nơi Nhữ Nam và Sơn Nam, bảo bọn họ chú ý một phen,

như vậy sẽ không xảy ra chuyện này.

Kết quả chính bởi vì tập sự tổng bộ đầu Hà Nam đạo sơ sẩy, làm cho tập sự tổng bộ đầu hai nơi Nhữ Nam và Sơn Nam cho rằng mật thám Hà Nam đạo đã biết rõ ý đồ Huyền Quan tới đây, nhưng hắn không có nhắc nhở thì đây là việc vô sự, cho nên bọn họ cũng sẽ không cố ý đi chú ý Huyền Quan, kết quả xảy ra chuyện lần này.

Thân là tập sự tổng bộ đầu, lực liên tưởng là trọng yếu nhất.

Thời điểm Huyền Quan rời khỏi Thiếu Lâm tự thì ngươi phải liên tưởng, tại sao lão hòa thượng đã gần hết thọ nguyên lại đột nhiên rời núi?

Cho nên lần này phải điều tra tư liệu Huyền Quan kỹ càng, biết rõ hắn là sư phụ Giác Nghiêm thì phải liên tưởng tới việc Tô Tín đánh chết Giác Nghiêm, cho nên cảnh giác.

Nói như vậy mặc dù có chút không nói đạo lý, dù sao không phải mỗi người đều có đầu óc liên tưởng nhiều như thế, có thể liên tưởng sâu xa như vậy, nhưng đây chính là tố chất của tập sự tổng bộ đầu phải có.

Ngươi không làm được vậy thì chứng minh ngươi không đủ ưu tú, không thể đảm nhiệm chức vị này, cho nên cứ quay về thành Thịnh Kinh tôi luyện rồi nói sau.

Vào lúc này bên phía Thiếu Lâm tự như đay rối, Huyền Quan có thể chết nhưng lại không phải chết liền biến thành đá đặt chân cho Tô Tín đi lên.

Nếu như Huyền Quan trước giết Tô Tín, sau đó hắn đứng ra gánh tất cả tội danh, Huyền Quan trong mắt người Thiếu Lâm tự sẽ là anh hùng.

Nhưng hiện tại vấn đề là Huyền Quan không thể làm gì được Tô Tín, hơn nữa còn bị Tô Tín giết chết, bên ngoài đều đồn đãi Huyền Quan Thiếu Lâm tự không biết tốt xấu, muốn ỷ vào cảnh giới đi ức hiếp Tô Tín, kết quả lật thuyền trong mương, bồi cả tính mạng bản thân vào.

Những lời đồn đại này đa số là thế lực có thù oán với Thiếu Lâm tự truyền ra,

nhưng đây lại là sự thật không thể giải thích.

Hơn nữa trong những đệ tử trẻ tuổi Thiếu Lâm tự không có kinh nghiệm, nghe gió tưởng mưa, lại thật cho rằng như vậy, việc này làm Huyền Minh rất tức giận nhưng không thể tránh được.

Hắn đã từng đi trấn áp qua, nhưng lời đồn sẽ lưu lại trong nhân tâm, không phải ngươi nói trấn áp là có thể trấn áp được.

Huyền Minh lắc đầu, hắn đi vào thiện phòng của phương trượng Huyền Khổ.

Gõ cửa thiện phòng, một giọng nói già nua truyền ra:

- Vào đi.

Huyền Minh đi vào trong phòng, ngồi xếp bằng đối diện Huyền Khổ.

Phương trượng Độ Ách La Hán Huyền Khổ của Thiếu Lâm tự hiện tại chính là cường giả Thiên bảng, Chân Vũ Cảnh lục địa thần tiên, nhưng bản thân của hắn xem như rất tầm thường, giống như một lão tăng bình thường.

Huyền Khổ có đặc điểm duy nhất là tướng mạo của hắn.

Pháp hiệu là Huyền Khổ, sắc mặt hắn cũng rất đau khổ, giống như trên mặt thời thời khắc khắc đều là gương mặt u sầu.

Với tư cách cường giả cấp bậc lục địa thần tiên, đương nhiên Huyền Khổ không phải hắn biểu hiện ra ngoài đơn giản như vậy.

Khí thế quanh người hắn nội liễm tới mức tận cùng, cho dù tu vi Huyền Minh hiện tại có nheo mắt cũng không nhìn ra một chút biến hóa nào.

Đến cấp bậc của Huyền Khổ loại không cần phải đi cảm ngộ thiên địa, đi dung nhập thiên địa, mà là bản thân hắn đã có thể thao túng một phương thiên địa, nhất niệm phong lôi động, nhất niệm quỷ thần kinh.

Hắn là thần trong phiến thiên địa đó, làm khí tức bản thân triệt để biến mất

trong phiến thiên địa này, đây chỉ là việc nhỏ không đáng kể mà thôi.

1.Phương trượng, Huyền Quan sư huynh bị Tô Tín giết chết, trong Thiếu Lâm tự lời đồn nổi lên bốn phía, chúng ta phải làm gì?

Huyền Khổ mở to mắt nhìn Huyền Minh, thở dài một hơi nói:

1.Ngươi đã có cách, vì sao còn phải tới hỏi ta? Hiện tại Thiếu Lâm tự chúng ta trừ nhẫn ra, còn có phương pháp khác sao?

Huyền Minh cười khổ một tiếng, chuyện trọng yếu như vậy không tìm ngươi thì tìm ai?

Thực lực vị kia trong Giảng Kinh đường mạnh hơn hắn nhiều, nhưng đáng tiếc vị kia trừ tu luyện ra đều mặc kệ mọi việc, chuyện lớn như vậy vẫn nên do phương trượng mở miệng thì tốt hơn.

Huyền Khổ thở dài một tiếng, sầu khổ trên mặt càng ngày càng đậm, nói:

1.Kỳ thật lúc trước ta không muốn Huyền Quan ra tay, bởi vì hắn không có trăm phần trăm nắm chắc có thể giết Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 926 - Thiếu Lâm Tự Phản Ứng (2)

1.Hiện tại Thiếu Lâm tự đã qua thời điểm làm việc cấp tiến, một khi gây chuyện không tốt, chúng ta sẽ phải trả giá thật lớn, hiển nhiên, lần này chúng ta thua.

2.May mà Thiếu Lâm tự còn thua nổi, chuyện lần này giao cho ngươi xử lý, đệ tử Thiếu Lâm tự không có tâm yếu ớt như vậy, một chút lời đồn không thể dao động căn cơ Thiếu Lâm tự chúng ta.

3.Về phần người ngoài nói chúng ta như thế nào không cần quản, cũng không cần chú ý tới, cơ nghiệp Thiếu Lâm tự mấy ngàn năm, bọn họ nói không ngã.

4.Chờ một lúc sẽ có người triều đình tới, cho bọn họ công đạo, chỉ cần sau này tính sổ là được.

Huyền Minh gật gật đầu, rời khỏi thiện phòng, liếc mắt nhìn sắc trời hơi u ám hắn thở dài một hơi.

Phương trượng Huyền Khổ nói đúng vậy, trước kia hắn đã cân nhắc qua, dùng tình cảnh Thiếu Lâm tự bọn họ hiện tại, trừ nhẫn ra, cũng không có biện pháp nào tốt.

Nhưng hắn chẳng qua là thủ tọa La Hán đường, thân là hai gã võ giả Dương Thần Cảnh thể hiện ra ngoài của Thiếu Lâm tự, trong tình huống vị kia trong Giảng Kinh đường mặc kệ mọi việc, hắn mới phụ trách đại bộ phận sự vụ Thiếu Lâm tự, nhưng đại sự chính thức vẫn phải do Huyền Khổ đánh nhịp mới được.

Kỳ thật hắn đến chỗ Huyền Khổ cũng muốn nghe một ít kế hoạch và đề nghị của Huyền Khổ, mà không phải cũng giống như hắn, chỉ đơn thuần nhẫn nhịn như

vậy.

Đợi đến lúc đạt được câu trả lời, Huyền Minh có phần thất vọng, việc này làm hắn nhớ lại phương trượng Huyền Đàm đời trước.

Trong đời chữ Huyền của Thiếu Lâm tự, Huyền Đàm nhỏ tuổi nhất nhưng hắn đã là Chân Vũ Cảnh, Huyền Khổ lớn tuổi nhất cũng là Chân Vũ Cảnh, phương trượng đời trước viên tịch đã quyết định cho Huyền Đàm kế vị.

Huyền Khổ vừa mới nói, Thiếu Lâm tự hiện tại không cần cấp tiến, nhưng cách làm của Huyền Đàm lại cấp tiến nhất.

Huyền Đàm xuất thân Giảng Kinh đường, Thiếu Lâm tự tam đường, tứ viện, nhất các, sức chiến đấu của Giảng Kinh đường mạnh nhất.

Đối với Thiếu Lâm tự mà nói, Giảng Kinh đường chính là thanh đao trong tay Thiếu Lâm tự, mà Huyền Đàm chính là giới đao sắc bén nhất.

Cho nên thời điểm Huyền Đàm tại nhiệm có phong cách thập phần cấp tiến, có thể nói thời đại Huyền Đàm làm phương trượng, Huyền Minh chỉ cần chấp hành là đủ.

Đáng tiếc trong Thiếu Lâm tự có chút gia hỏa tầm nhìn hạn hẹp cho nên Huyền Đàm cuối cùng nhất từ nhậm vị trí phương trượng, giao do Huyền Khổ tới đảm nhiệm phương trượng.

Huyền Minh không phải cho rằng Huyền Khổ làm phương trượng không hợp cách, mà là Huyền Khổ dùng sách lược chấp chưởng Thiếu Lâm tự khác biệt lớn với Huyền Đàm, cho tới bây giờ đều dùng ổn làm chủ, phạm sai lầm không lớn nhưng đồng thời không có phát triển.

Đối với Huyền Minh, hắn hiện tại hoài niệm thời điểm Huyền Đàm làm phương trượng.

Phải biết rằng xuất thân Huyền Minh chính là La Hán đường, võ tăng đường mạnh nhất Thiếu Lâm tự, lúc trước hắn khuyên

Huyền Quan phải dùng đại cục làm

trọng, nhưng kỳ thật nội tâm của hắn lại có suy nghĩ cực kỳ cấp tiến.

Lắc đầu, Huyền Minh ném bỏ những thứ vô dụng này ra khỏi đầu, hiện tại đã không phải là thời đại Huyền Đàm làm phương trượng, phương trượng Thiếu Lâm tự hiện tại là Huyền Khổ, hắn cũng nhất định phải làm việc theo mạch suy nghĩ của Huyền Khổ mới được.

Vừa mới trở lại La Hán đường, một gã tiểu hòa thượng vội vàng hấp tấp chạy tới nói:

1.Thủ tọa không tốt! Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Thiết Ngạo mang theo phần đông võ giả Lục Phiến Môn leo lên Thiếu Thất sơn!

2.Vội cái gì? Triển khai trận thế trực tiếp nghênh đón là tốt rồi.

Huyền Minh quát lớn một câu, tiểu hòa thượng lập tức tỉnh táo lại.

Thiếu Lâm tự thân là đứng đầu phật môn tam tự, võ lâm chí tôn ngày xưa, cho dù biết đối phương tới gây phiền toái nhưng Thiếu Lâm tự vẫn không thể ném mặt mũi.

Cho nên lúc đám người Thiết Ngạo leo lên Thiếu Thất sơn đã nhìn thấy cửa lớn Thiếu Lâm tự mở ra, một đám đệ tử Thiếu Lâm tự tạo thành trận thế, dáng vẻ rất nghiêm túc.

- Không biết Thiết đại nhân đến Thiếu Lâm tự ta muốn làm gì?

Đứng trước sơn môn Thiếu Lâm tự, Huyền Minh chắp tay trước ngực hỏi.

Thiết Ngạo lạnh lùng nhìn Huyền Minh, đôi mắt giống như chim ưng sinh ra hàn quang khiếp người, làm cho những đệ tử trẻ tuổi Thiếu Lâm tự cũng phải hoảng sợ.

Danh tiếng ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo không phải thổi ra, mà là giết ra.

Đại Chu Ngày xưa vừa mới đóng đô thiên hạ, giang hồ rối loạn, khi đó Thiết

Ngạo liền dẫn một đám cường giả Lục Phiến Môn đồ tông diệt môn, triệt để đặt ra uy thế Lục Phiến Môn hiện tại.

Những năm gần đây thiên hạ thái bình, thời điểm Thiết Ngạo rất ít ra tay nhưng dư uy của hắn vẫn còn, tối thiểu hắn chỉ cần nhìn cũng làm đệ tử Thiếu Lâm tự chưa thấy huyết tinh sợ hãi.

- Công đạo, ta muốn công đạo.

Thiết Ngạo nhìn Huyền Minh, thản nhiên nói.

Huyền Minh cũng không có định vừa bắt đầu liền nhượng bộ, cho nên hắn trầm giọng nói:

1.Tô Tín giết Giác Nghiêm, Huyền Quan báo thù cho đệ tử, chuyện này có cái gì không ổn?

Thiết Ngạo nhìn Huyền Minh, dùng ngữ khí không thay đổi, nói:

- Ta nói rồi, ta muốn công đạo.

Huyền Minh cau mày, hắn rất ít liên hệ với Thiết Ngạo nhưng lại biết tính cách của hắn.

Thiết Ngạo có điểm giống với Tô Tín, không thích nói nhảm với người khác, làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ ba lần, chuyện này đã không cách nào vãn hồi, mà bây giờ đã là lần thứ hai.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 927 - Thực Lực Thiết Ngạo (1)

Biểu hiện trên mặt người Thiếu Lâm tự biến thành ngưng trọng, Thiết Ngạo cường thế vượt quá bọn họ tưởng tượng, Huyền Minh đã có ý định ẩn nhẫn, dù sao cũng đã chuẩn bị nhượng bộ, không bằng dứt khoát một chút.

Cho nên Huyền Minh nói thẳng:

1.Thiết đại nhân, vấn đề này ta sẽ cho Lục Phiến Môn một câu trả lời, lần này Huyền Quan đi không có dẫn theo bất cứ người

Thiếu Lâm tự nào, bản thân hắn cũng đã bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm tự, cho nên việc này không có quan hệ với người Thiếu Lâm tự chúng ta, tất cả cũng chỉ là quyết định của một mình Huyền Quan mà thôi.

Vừa nói lời này, những đệ tử Thiếu Lâm tự lập tức xôn xao.

Bọn họ còn tưởng rằng Huyền Minh nhất định muốn cường ngạnh với Thiết Ngạo đến cùng, nhưng không nghĩ tới Huyền Minh lại đổ tất cả trách nhiệm lên đầu người chết.

Cho dù đại bộ phận những đệ tử trẻ tuổi Thiếu Lâm tự đều bất mãn Huyền Quan tự tiện động thủ đánh mất thể diện Thiếu Lâm tự, nhưng Huyền Minh hiện tại đẩy trách nhiệm lên đầu người chết cũng làm bọn họ tức giận không thôi.

Thiếu Lâm tự bọn họ đã nhượng bộ khi nào? Lại phải chịu thua với Lục Phiến Môn?

Các đệ tử trẻ tuổi bất mãn cũng bị các trưởng bối sư môn trấn áp nhanh chóng, Huyền Minh vẫn có thể nhìn thấy gương mặt tức giận của bọn họ.

Huyền Minh lúc này cười khổ, hắn biết mình hiện tại sẽ bị rất nhiều người Thiếu Lâm tự phỉ nhổ.

Chuyện này nhất định phải do hắn làm, bởi vì Huyền Khổ là phương trượng, một khi phần đông đệ tử Thiếu Lâm tự đều bất mãn với phương trượng, như vậy mới có thể thực ảnh hưởng đến căn cơ Thiếu Lâm tự.

Ánh mắt Huyền Minh dời lên người Thiết Ngạo, Thiếu Lâm tự đã đưa ra nhượng bộ, các ngươi cũng có thể rút lui được chứ?

Nhưng ai biết Thiết Ngạo lại lắc lắc đầu nói:

- Còn chưa đủ.

Sắc mặt Huyền Minh biến thành âm trầm:

1.Các ngươi còn muốn như thế nào?

2.Niêm phong toàn bộ phân viện Thiếu Lâm tự tại Hà Nam đạo. Thiết Ngạo thản nhiên nói một câu.

3.Ngươi dám!

Lúc này Huyền Minh đã tức giận quát một tiếng.

Thiếu Lâm tự có hơn mười phân viện tại Hà Nam đạo, đều dùng cho một ít đệ tử lựa chọn.

Còn có một chút phân viện trực tiếp bồi dưỡng ra một đống tiểu sa di, xem bọn họ sau trưởng thành có tạo nghệ phật hiệu như thế nào.

Nếu như tâm tính phật hiệu đều tính là hợp cách, như vậy cho dù thiên phú võ đạo bọn họ kém một chút cũng sẽ đặc biệt thu vào trong Thiếu Lâm tự.

Dù sao đối với Thiếu Lâm tự, chỉ có tâm tính và phật hiệu hợp cách thì ngươi mới có tư cách đi tu luyện võ đạo Thiếu Lâm tự.

Sau khi Thiếu Lâm tự vứt bỏ chính sách tuyển nhận đệ tử tục gia, những phân viện xây dựng khắp Hà Nam đạo trở thành biện pháp duy nhất tuyển nhận đệ tử Thiếu Lâm tự.

Hiện tại Thiết Ngạo mới mở miệng đã đóng cửa tất cả phân viện của Thiếu Lâm tự tại Hà Nam đạo, làm như thế là đoạn căn cơ của Thiếu Lâm tự, chính là không chết không thôi với Thiếu Lâm tự.

Hơn nữa lời vừa nói ra, Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền đứng sau lưng Thiết Ngạo đều bị dọa sợ kêu to một tiếng

Bọn họ đến Thiếu Lâm tự đòi công đạo không giả, nhưng thực sự không cần kết thành tử thù với Thiếu Lâm tự.

Thiết Ngạo làm như vậy quả thực là đoạn căn cơ Thiếu Lâm tự, cho dù Thiếu Lâm tự đã quyết định nhượng bộ cũng không có khả năng nhượng bộ đến mức này.

Nhìn thấy Huyền Minh tức giận, Thiết Ngạo chỉ thản nhiên nói:

1.Huyền Quan chết, Tô Tín còn sống, lúc này là Thiếu Lâm tự các ngươi bại, cho nên nhượng bộ như vậy còn chưa đủ.

Thiết Ngạo nói không đầu không đuôi, nhưng Huyền Minh lại nghe ra ý tứ trong lời của hắn, lúc này còn lộ ra nụ cười đắng chát.

Là Huyền Quan giết Tô Tín hay Tô Tín giết Huyền Quan, đây là hai tình huống khác nhau.

Nếu như là Huyền Quan giết Tô Tín thì rất đơn giản, dựa theo lời Huyền Quan nói lúc trước, Thiếu Lâm tự có thể trực tiếp đẩy hắn ra gánh tội thay, hắn sẽ gánh tất cả trách nhiệm.

Nhưng vấn đề hiện tại Huyền Quan chết, Tô Tín là người thắng, thời điểm này Thiếu Lâm tự lại ném người chết ra gánh tội thay là không thỏa mãn khẩu vị của Lục Phiến Môn.

Nếu như lần này Lục Phiến Môn cứ thừa nhận như vậy, nói không chừng thế lực khác sẽ chơi chiêu như vậy, phái một gã tử sĩ tới ám sát người Lục Phiến Môn, cho dù thắng bại, chỉ cần ngươi ném người nọ ra gánh tội thay là được.

Lục Phiến Môn tuyệt đối sẽ không cho phép xảy ra chuyện như vậy, Thiết Ngạo nhất định phải cho người giang hồ biết, phàm là người dám động tới Lục Phiến Môn, bất kể thành bại đều phải trả giá thật nhiều mới được.

Người thắng làm vua, điều này cho dù thế nào cũng là chí lý, Tô Tín giết Huyền Quan, nhưng Thiếu Lâm tự các ngươi cũng phải trả công đạo, muốn dùng kẻ đã chết ngăn miệng Lục Phiến Môn, hiển nhiên việc này không thực hiện được.

Nhưng vấn đề là Thiết Ngạo muốn đóng cửa tất cả phân viện Thiếu Lâm tự tại Hà Nam đạo, chuyện này không khác gì đoạn tuyệt tất cả căn cơ Thiếu Lâm tự, việc này nói thế nào Thiếu Lâm tự cũng không đáp ứng.

Cho nên Huyền Minh thở dài một hơi, nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 928 - Thực Lực Thiết Ngạo (2)

1.Chuyện này là Thiếu Lâm tự ta đuối lý, nhưng Thiết đại nhân ngươi muốn đóng cửa phân viện Thiếu Lâm tự ta, việc này tuyệt đối không có khả năng!

Phần đông đệ tử Thiếu Lâm tự đều thở ra một hơi, khá tốt Huyền Minh cũng biết chuyện gì có thể nhượng bộ, chuyện gì

không thể nhượng bộ, vấn đề quan hệ tới căn cơ Thiếu Lâm tự là tuyệt đối không thể nhượng bộ.

- Được hay không được, Thiếu Lâm tự ngươi nói không tính.

Thiết Ngạo bước ra một bước, khí thế xông thẳng lên trời, dùng sức một mình quấy phong vân, phạm vi vài dặm biến thành u ám, đột nhiên cảm giác áp bách hàng lâm.

Sắc mặt Huyền Minh lập tức thay đổi.

Hắn cũng là võ giả Dương Thần Cảnh, thậm chí thời điểm ban đầu ở thành Thịnh Kinh hắn còn giao thủ thăm dò một chiêu với Thiết Ngạo.

Hiện tại hắn mới biết, thời điểm Thiết Ngạo giao thủ cùng hắn lúc trước, chỉ sợ chỉ là tùy ý mà làm, thậm chí còn không dùng tới một phần mười thực lực.

Xem hiện tại Thiết Ngạo thi triển uy thế, một ý niệm quấy phong vân, chỉ sợ hắn cách cảnh giới lục địa thần tiên một bước mà thôi!

Nhưng vào lúc này trong Thiếu Lâm tự có một đạo phật quang màu vàng bỗng nhiên phóng lên trời quấy nát mây đen, một kim thân la hán cực lớn xuất hiện trên không trung Thiếu Lâm tự, miệng niệm một câu phật hiệu, ngay sau đó phật quang

phổ chiếu vô tận triệt để đánh tan uy áp trên cao, trong mắt phần đông đệ tử Thiếu Lâm tự lộ ra vẻ mặt vui mừng.

Pháp tướng kim thân la hán, đây là phương trượng Thiếu Lâm tự, cường giả Chân Vũ Cảnh Độ Ách La Hán Huyền Khổ ra tay!

Cường giả Chân Vũ Cảnh có thể hiển hóa Hóa Thần của mình ra bên ngoài, có khả năng kết hợp với một phiến thiên địa, đây cũng là Chân Vũ Pháp Tướng, Hóa Thần Cảnh có thể mượn lực lượng thiên địa, Chân Vũ Pháp Tướng là một trong những tiêu chí của Chân Vũ Cảnh.

Huyền Khổ vừa mới ra tay, sắc mặt mọi người Lục Phiến Môn biến hóa.

Dù sao đây chính là cường giả Chân Vũ Cảnh trong truyền thuyết, nhân vật lục địa thần tiên, thậm chí bộ khoái gia nhập Lục Phiến Môn muộn còn lần đầu tiên nhìn thấy uy thế cường giả Chân Vũ Cảnh ra tay.

Đối mặt Chân Vũ Pháp Tướng của Huyền Khổ, Thiết Ngạo cũng không sợ hãi, hắn ngưng tụ khí thế quanh thân, đồng thời bao phủ phạm vi vài dặm chung quanh, một hư ảnh chim ưng màu đen xuất hiện, cánh giương cửu thiên và phóng về phía pháp tướng la hán kim thân.

Cả hai va chạm lẫn nhau, gợn sóng sinh ra chấn động nhỏ, những chim bay côn trùng vô tình bay ngang qua nơi này đều hóa thành bột mịn, biến mất không thấy gì nữa!

Dưới va chạm như thế, hư ảnh chim ưng sau lưng Thiết Ngạo vỡ vụn, Huyền Minh lại hít sâu một hơi.

Thiết Ngạo không phải cách Chân Vũ Cảnh một bước, hắn rõ ràng đã bước nửa bước vào cánh cửa Chân Vũ Cảnh!

Hư ảnh chim ưng vừa rồi không phải pháp tướng chân chính nhưng đã có hình thức ban đầu của pháp tướng.

Thiết Ngạo không gặp bình cảnh khi đột phá Chân Vũ Cảnh, đối với Thiếu

Ngạo, hắn có một trăm phần trăm nắm chắc bước vào cảnh giới lục địa thần tiên, vấn đề không xác định duy nhất chính là thời gian.

Song phương đối kháng lẫn nhau, Thiết Ngạo mặt không đổi sắc, pháp tướng kim thân la hán niệm một câu phật hiệu, sau đó mọi thứ đều yên tĩnh.

Thiết Ngạo trầm giọng nói:

1.Ba năm, Lục Phiến Môn sẽ đóng cửa tất cả phân viện Thiếu Lâm tự trong ba

năm.

Lần này Huyền Khổ cũng không có tỏ vẻ gì, Huyền Minh đành phải cười khổ, gật đầu đáp ứng, đây đã là kết cục tốt nhất.

Thiết Ngạo lui một bước, cũng không triệt để đoạn tuyệt căn cơ của Thiếu Lâm tự, Thiếu Lâm tự tán thành cách làm của Thiết Ngạo, xem như cho Thiết Ngạo công đạo.

Nhìn thấy Thiếu Lâm tự và Thiết Ngạo đều nhường một bước, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền cũng thở ra một hơi.

Mặc dù thời điểm Lục Phiến Môn bọn họ cường thế nhất cũng không có động vào những tông môn đỉnh cấp, nếu như hiện tại muốn đánh sinh tử với Thiếu Lâm tự, bằng vào lực lượng Lục Phiến Môn là không đủ, thậm chí phải xuất động tất cả lực lượng Đại Chu mới được.

Kết quả trước mắt là phương pháp giải quyết tốt nhất.

Người Lục Phiến Môn xuống núi, nhưng chuyện xảy ra tại Thiếu Lâm tự hôm nay dùng thời gian một ngày truyền khắp cả võ lâm.

Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo đích thân lênThiếu Lâm tự đòi công đạo, làm cho Thiếu Lâm tự lui bước, hơn nữa thể hiện ra thực lực nửa bước Chân Vũ Cảnh, thậm chí thăm dò một chiêu với Độ Ách La Hán Huyền Khổ, đây chính chính là đại sự chấn động giang hồ.

Phải biết rằng người trong giang hồ rất bài xích Lục Phiến Môn, cũng bởi vì lúc trước Lục Phiến Môn quật khởi từng đồ tông diệt môn vô số, biểu hiện tính xâm lược rất mạnh, làm cho mọi người trên giang hồ thập phần cảnh giác.

Chỉ có điều lúc trước Lục Phiến Môn cũng làm việc cẩn thận, bọn họ không động tông môn đỉnh cấp, đương nhiên bọn họ cũng không có khả năng diệt những tông môn đỉnh cấp có võ giả Dương Thần Cảnh tọa trấn.

Muốn diệt bọn họ, trừ phi cường giả cả Đại Chu ra hết, nếu không tuyệt đối không cách thể làm được.

Mà bây giờ Thiết Ngạo thành tựu nửa bước Chân Vũ Cảnh, người sáng suốt cũng có thể nhìn ra, Thiết Ngạo tấn chức Chân Vũ Cảnh chỉ là vấn đề thời gian.

Bởi như vậy, Thiết Ngạo dẫn đầu Lục Phiến Môn có thể trực tiếp uy hiếp được tất cả tông môn đỉnh cấp chỉ có một cường

giả Dương Thần Cảnh tọa trấn.

Tin tức này làm sắc mặt rất nhiều tông môn trên giang hồ lúng túng.

Tuy bọn họ không muốn tạo phản, nhưng thực lực triều đình càng mạnh thì áp lực lên võ lâm càng lớn.

Đại Chu bởi vì Cơ Hạo Điển già nua, phần đông hoàng tử đoạt vị cho nên biến thành bấp bênh không ổn định.

Nhưng vấn đề là những cường giả Đại Chu ngày xưa còn chưa có chết, ngược lại bởi vì thời gian cho nên bọn họ càng mạnh hơn nữa.

Ví dụ như Thiết Ngạo hiện tại, có thể nói mang lại cho Đại Chu không ít sĩ khí, cũng làm cho một ít thế lực âm thầm có mờ ám cũng cẩn thận hơn trước rất nhiều.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 929 - Trở Về (1)

Lục Phiến Môn cưỡng bức Thiếu Lâm tự nhượng bộ, Thất Hùng Hội cùng Bích Huyết Thanh Sơn Đường cũng trả giá không nhỏ mới có thể làm cho Lục Phiến Môn thoả mãn.

Dù sao ngay cả Thiếu Lâm tự đều lui bước, Thất Hùng Hội cùng Bích Huyết Thanh Sơn Đường có cuồng vọng cũng không có cuồng vọng đến mức dám đi khiêu chiến Lục Phiến Môn trong tình trạng hiện tại.

Đương nhiên xui xẻo nhất trong đó là Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

Phó đường chủ ‘ Ma La Nhận ’ Thượng Quan Đường của bọn họ bị giết, kết quả bây giờ còn cúi đầu với Lục Phiến Môn, chuyện này làm cho Bích Huyết Thanh Sơn Đường biệt khuất đến cực điểm.

Tổng đường chủ Hàn Thiên Sơn đang bế quan nên không biết chuyện này, chờ hắn xuất quan biết được tin tức liền nổi trận

lôi đình, cũng trách mắng vài tên phó đường chủ một trận.

Vào lúc này Tô Tín cũng biết rõ tin tức trên giang hồ, dù sao tin tức Thiên Hạ tiêu cục cũng rất linh thông, trong mỗi ngày đều có người truyền tin tức về cho Tô Tín.

Hiện tại Tô Tín lại không có ý rời đi, kỳ thật thương thế của hắn đã tốt từ nửa tháng trước.

Thương thế của Tô Tín cũng không tính là quá nặng, đều là một ít ngoại thương mà thôi, chính thức ảnh hưởng tới nguyên khí của hắn là khi thiêu đốt tinh huyết sử

dụng Tam Phân Thần Chỉ.

Tô Tín thiêu đốt tinh huyết trong nháy mắt, nhưng tinh huyết là thứ một khi thiêu đốt sẽ ảnh hưởng tới nguyên khí bản thân.

Cho nên khi dưỡng thương nửa tháng trước, Tô Tín đều dùng đan dược tu bổ khí huyết bản thân lỗ lã.

Sau nửa tháng dưỡng tốt thương thế nhưng Tô Tín không có ý định xuất quan.

Lúc này hắn giao thủ với Dung Thần Cảnh Huyền Quan, Tô Tín có thu hoạch rất lớn trong trận chiến này.

Chiến đấu vĩnh viễn là thủ đoạn đột phá tốt nhất, Tô Tín gia tăng thực lực lớn trong bí cảnh Tô gia, sau khi trải qua trận chiến này đã đánh tốt căn cơ, hơn nữa còn có thu hoạch không nhỏ.

Cho nên nửa tháng sau, Tô Tín trên cơ bản chỉ dùng tiêu hóa thành quả sau trận chiến.

Một tháng sau Tô Tín xuất quan, từ biệt Vương Ngọc, Tô Tín trực tiếp quay về thành Thịnh Kinh.

Lần nữa trở lại thành Thịnh Kinh, ánh mắt những bộ khoái Lục Phiến Môn nhìn Tô Tín đã có biến hóa.

Kỳ thật đối với việc Tô Tín có thể ngồi lên vị trí tứ đại thần bộ hiện tại, đại bộ phận bộ đầu Hóa Thần Cảnh Lục Phiến Môn đều có phê bình kín đáo.

Trước kia Tô Tín đảm nhiệm tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh còn dễ nói, vị trí này cao nhưng chỉ cao hơn bọn họ nửa cấp mà thôi, huống chi vị trí này có nhiều việc khó giải quyết, đổi thành người khác, bọn họ cũng chưa chắc làm ổn.

Cho nên Tô Tín ngồi vững vàng vị trí tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh cũng không có người nói cái gì, thậm chí còn có ít người âm thầm bội phục Tô Tín.

Sau đó Tô Tín lại đột nhiên trở thành tứ đại thần bộ, việc này có một ít người không phục lắm.

Tô Tín có năng lực nhưng thực lực của hắn không đủ, một võ giả Hóa Thần Cảnh dựa vào cái gì lực áp phần đông lão nhân Dung Thần Cảnh trong Lục Phiến Môn và trở thành tứ đại thần bộ?

Đặc biệt phương thức Tô Tín trở thành tứ đại thần bộ không phải do bọn họ và một đám cao tầng Lục Phiến Môn đề cử ra, là hoàng đế tự mình hạ lệnh quyết định, chuyện này càng làm bọn họ không phục, cho rằng Tô Tín nhất định dùng thủ đoạn ám muội gì đó mới khiến bệ hạ nhúng tay vào việc lựa chọn tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn.

Sau khi Tô Tín đánh chết Huyền Quan, bước vào vị trí trước sau mươi trên Địa Bảng, những hoài nghi kia liên tục tan thành mây khói.

Cho dù thời điểm nào, thực lực đều có tác dụng hơn giải thích nhiều.

Phải biết rằng cho dù là cường giả Dung Thần Cảnh cũng không nhất định có thể đánh chết võ giả cùng giai, Tô Tín lại dùng thực lực Hóa Thần đánh chết Dung Thần.

Bất kể Huyền Quan có già hay không, trong đó có Tần Nghiễm Vương hiệp trợ, dù sao người trong giang hồ chỉ nhìn kết quả, bọn họ chỉ biết Tô Tín giết Huyền Quan, chỉ cần việc này là đủ.

Huống chi Tô Tín có thể đứng vị trí năm mươi ba Địa Bảng, chuyện này nói rõ Tô Tín có lực uy hiếp Dung Thần Cảnh.

Lục Phiến Môn chế định ba bảng Thiên Địa Nhân không thể nói công chính mười phần, nhưng tối thiểu tính chuẩn xác đạt tới chín thành là không thành vấn đề, cho nên người giang hồ cũng tán thành với ba bảng này.

Trong Lục Phiến Môn có đoàn đội chuyên môn chế định ba bảng này, căn cứ các loại tình báo kỹ càng do mật thám Lục Phiến Môn mang về và phân tích tính

toán, cuối cùng cho ra kết quả để phán đoán võ giả kia bài danh bao nhiêu.

Vị trí trước sáu mươi Địa Bảng đều là võ giả Dung Thần Cảnh, Tô Tín có thể đứng hàng Địa Bảng đã chứng minh trải qua đoàn đội kia của Lục Phiến Môn tính toán, Tô Tín hoàn toàn có tư cách sánh vai với cường giả Dung Thần Cảnh, bọn họ lúc này mới xếp Tô Tín vào vị trí năm mươi ba.

Những người khác cũng không có hoài nghi tính chân thật của phần bài danh này, dù sao chiến tích của Tô Tín vẫn còn đó.

Huống chi thời điểm người Lục Phiến Môn chế định Nhân Bảng có lẽ còn có thể thô lậu một ít, nhưng đối với Địa Bảng, bọn họ sẽ làm rất nghiêm túc.

Một vị trí trên Địa Bảng, bọn họ đều muốn phải dựa vào mỗi phần chiến tích, cẩn thận nghiên cứu tính toán sau đó mới cho ra bài danh.

Nếu không bọn họ thà rằng tạm thời đặt đó cũng sẽ không thả một người vào Địa Bảng.

Cho nên sau khi trở lại Lục Phiến Môn, ánh mắt những bộ đầu Lục Phiến Môn nhìn về phía Tô Tín cũng giống như nhìn đám người Phương Cửu Nguyên, trong kính sợ còn mang theo tôn kính.

Tô Tín vốn muốn đi tìm Thiết Chiến, trên nửa đường lại gặp được Phương Cửu Nguyên.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 930 - Trở Về (2)

Nhìn thấy Tô Tín trở lại, trong mắt Phương Cửu Nguyên xuất hiện một tia không rõ, cười cười nói:

1.Chúc mừng Tô đại nhân lần này dương danh giang hồ, hơn nữa Tô đại nhân ngươi che dấu đủ sâu ah, thậm chí sau lưng có một vị cường giả Dương Thần Cảnh.

Tô Tín giống như cười mà không phải cười, nói:

1.Chẳng lẽ trong tay ta có át chủ bài gì cũng phải báo cho Phương đại nhân ngươi sao? Ta từng nghe nói qua Phương đại nhân ngươi không phải nhân sĩ Trung Nguyên a? Không biết Phương đại nhân ngươi có át chủ bài gì trên người?

Phương Cửu Nguyên gượng cười hai tiếng nói:

- Tại hạ chỉ hiếu kỳ mà thôi, cũng không có ý gì, ta còn có việc, sẽ nói chuyện

sau.

Sau khi Phương Cửu Nguyên mũi dính đầy tro rời đi, hắn cũng không nghĩ tới Tô Tín như kê tặc, vừa mới lên làm tứ đại thần bộ đã lấy ra chi tiết của hắn.

Đối ngoại tất cả mọi người biết rõ Phương Cửu Nguyên xuất thân tán tu, nhưng sư thừa của hắn là người phương nào, trước kia lưu lạc phương nào, bọn họ hoàn toàn không biết những việc này.

Cũng chỉ có đến cấp bậc tứ đại thần bộ này mới có thể mơ hồ nhìn thấy một ít chi tiết của đối phương.

Phương Cửu Nguyên mình cũng có một ít bí mật không thể nói với người khác, kết quả bây giờ chỉ muốn khích bác Tô Tín mà thôi, hiển nhiên hắn đã uổng phí công sức.

Đi vào phòng của Thiết Chiến, Thiết Chiến cười nói:

1.Lần này ngươi đấu với Huyền Quan một trận cũng không có nhận không tổn thương, xem ra ngươi đạt được không ít chỗ tốt.

Dùng nhãn lực Thiết Chiến tự nhiên có thể nhìn ra Tô Tín hiện tại đã xưa đâu bằng nay, thực lực tăng mạnh hơn lúc trước một đoạn dài.

Tô Tín cũng không có giải thích thực lực hắn bạo tăng kỳ có nguyên nhân lớn đạt được từ Tô gia, hắn chỉ giản lược việc Huyền Quan ra tay đánh lén, hắn cũng nói rõ với Thiết Chiến một lần, đương nhiên sẽ không nói chuyện Tần Nghiễm Vương.

Mà Thiết Chiến cũng ăn ý không có hỏi, hai người chỉ nghiên cứu thảo luận việc này sinh ra hậu quả và ảnh hưởng trên giang hồ mà thôi.

Nói tóm lại Tô Tín đánh chết Huyền Quan, Thiết Ngạo thể hiện ra thực lực nửa bước Chân Vũ Cảnh làm cho Thiếu Lâm tự nhượng bộ, lúc này Lục Phiến Môn bọn họ tìm đủ mặt mũi, uy dương giang hồ, xem như đạt được không ít chỗ tốt.

1.Đúng rồi, lần này ngươi quay về Tô gia nhận tổ quy tông, chẳng lẽ Tô gia không có phái người tiễn ngươi trở về thành Thịnh Kinh sao? Nếu như Ninh Viễn Đường Tô gia có thể phái người hộ tống ngươi, đoán chừng đám người Huyền Quan cũng không có khả năng khinh địch động thủ với ngươi như vậy.

Ninh Viễn Đường Tô gia là gia tộc lánh đời, nhưng đối với Lục Phiến Môn, cho dù Ninh Viễn Đường Tô gia không có đặt chân giang hồ bao nhiêu lần nhưng bọn họ thông qua các loại phương thức biết được thực lực đại khái của Ninh Viễn Đường Tô gia, tuyệt đối không kém gì thế lực đỉnh cấp trên giang hồ.

Nếu như lần này Tô gia phái một võ giả Dung Thần Cảnh đến hộ tống Tô Tín

quay trở lại thành Thịnh Kinh, đoán chừng Huyền Quan cũng không dám dễ dàng động thủ với Tô Tín.

Tô Tín lắc đầu, hắn còn nở nụ cười lạnh, nói

1.Chỉ sợ Tô gia hiện tại đã có tâm giết ta, huống chi ta không có chút quan hệ gì với Tô gia, nhận tổ quy tông chỉ là chó má, chẳng qua là một nghi thức mà thôi.

Nghe được Tô Tín nói như vậy, Thiết Chiến suy nghĩ, dường như Tô Tín đã đào hầm cho đám người Tô gia nhảy vào.

Đám người Ninh Viễn Đường Tô gia có tính tình gì, Thiết Chiến đã nghe nói qua, xem ra Tô Tín đã cãi nhau trở mặt với Tô gia.

Nghĩ lại cũng bình thường, Tô Tín là người nào Thiết Chiến rất rõ ràng, dã tâm của hắn rất lớn, cho dù là Thiết gia cũng không dám nói chính thức hàng phục Tô Tín.

Hiện tại Tô Tín đi theo Thiết gia, trung với Thiết gia, đó là bởi vì Thiết gia có thể cho Tô Tín đầy đủ lợi ích, đầy đủ chỗ tốt.

Thái độ của đám người Tô gia hiển nhiên muốn triệt để khống chế Tô Tín, với tính cách của Tô Tín, hắn dễ khống chế như vậy sao? Hai bên không cãi nhau trở mặt mới là lạ.

Thiết Chiến cũng không có hỏi nhiều, hắn chỉ nói:

1.Được rồi, ta không nhiều lời việc của ngươi, trong lòng ngươi biết là đủ, đi nghỉ ngơi vài ngày đi, qua mấy ngày nữa người Lục Phiến Môn đến đông đủ sẽ tiến hành nghị sự.

2.Chuyện này còn chưa xong, chuyện trên giang hồ chưa giải quyết xong, nhưng bên trong Lục Phiến Môn ta lại còn có một số việc cần thương nghị một chút.

Tô Tín gật gật đầu, trở lại chỗ ở của mình.

Tô Tín tạm thời đặt việc Thiếu Lâm tự sang một bên.

Huyền Quan đã chết, Thiếu Lâm tự, Bích Huyết Thanh Sơn Đường, Thất Hùng Hội đều đã trả giá thật nhiều, Tô Tín muốn trả thù hiện tại cũng không có biện pháp gì tốt.

Chuyện Ninh Viễn Đường Tô gia không dễ dàng kết thúc như vậy, người Tô gia bây giờ đang ở Ngô Đồng Sơn, đối phương bội bạc thì đừng trách Tô Tín không nói tình nghĩa.

Tuy thực lực Tô gia mạnh nhưng Bắc Nguyên đạo chính là địa bàn của Tô Tín, Tô Tín muốn tìm cơ hội nhắm vào Ninh Viễn Đường Tô gia, tuy không có khả năng làm cho đối phương nguyên khí đại thương, nhưng cắn một khối thịt của đối phương lại không thành vấn đề.

Ba ngày sau, phần đông truy phong tuần bổ và tập sự mật thám Lục Phiến Môn đều trở lại tổng bộ Lục Phiến Môn, Thiết Ngạo cũng chính thức triệu tập mọi người bắt đầu nghị sự.

Ngồi ngay ngắn trong phòng nghị sự Lục Phiến Môn, Tô Tín liếc mắt nhìn bộ khoái Lục Phiến Môn chung quanh.

Cường giả trong truy phong tuần bổ và tập sự mật thám, ví dụ như Bạch Công Phán và Ân Vô Thường cũng đã đến, quy mô hội nghị lần này có thể nói là gần với đề cử tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn lần trước, hiển nhiên nghị sự lần này muốn thương nghị cũng không phải chuyện nhỏ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 931 - Nhiệm Vụ Chính Tuyến: Cự Phách Giang Hồ (1)

Thiết Ngạo ngồi ngay ngắn trên thủ vị phòng nghị sự Lục Phiến Môn, một đám bộ đầu Lục Phiến Môn đều ngồi nghiêm chỉnh, không giống nghị sự ngày bình thường, châu đầu ghé tai liên tục bàn tán với nhau.

Thiết Ngạo có uy vọng không ai sánh bằng trong Lục Phiến Môn, cho dù người cực đoan như Bạch Công Phán và Ân Vô Thường làm người âm hiểm tàn nhẫn cũng không dám lộ ra nửa phần bất kính với Thiết Ngạo.

Trong tay Thiết Ngạo vuốt vuốt hai viên thiết đảm đen kịt, trầm giọng nói:

1.Lục Phiến Môn đã thành lập từ lúc Đại Chu chưa rời khỏi Tương Nam, đến hiện tại đã qua năm mươi tám năm.

2.Thời gian năm mươi tám năm qua, Lục Phiến Môn ta dương danh giang hồ, đồ tông mấy trăm, uy chấn võ lâm thiên hạ, thời gian này rất ngắn, hiện tại Lục Phiến Môn có ít người đã lười biếng, cho rằng thiên hạ thái bình, có thể an ổn hưởng thụ quyền thế.

3.Nhưng hiện tại người Thiếu Lâm tự lại nói cho chúng ta biết, bọn họ xem uy danh Lục Phiến Môn không ra cái gì, bọn họ cũng dám phái người cướp giết tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn tại Bắc Nguyên đạo của chúng ta, uy danh Lục Phiến Môn ta ngày xưa còn không?

Tất cả bộ đầu Lục Phiến Môn đều cúi đầu xuống.

Thiết Ngạo nói đúng, những năm gần đây bọn họ thật sự có phần lười biếng.

Lục Phiến Môn dùng thời gian vài chục năm đánh ra uy danh mà tông môn võ lâm cần thời gian mấy trăm năm mới có đánh ra cơ nghiệp, lúc trước có thể nói uy chấn thiên hạ.

Nếu như đặt ở vài chục năm trước, bọn họ dám cam đoan Thiếu Lâm tự tuyệt đối không dám làm như thế.

Kết quả hiện tại Thiếu Lâm tự lại dám làm thế, ngay cả Bích Huyết Thanh Sơn Đường cùng Thất Hùng Hội cũng dám nhúng tay, có thể nghĩ uy danh Lục Phiến Môn hiện tại thật sự không bằng năm đó.

Những truy phong tuần bổ và tập sự mật thám tại tổng bộ Lục Phiến Môn còn đỡ một ít, dù sao bọn họ ngày bình thường đều chấp hành nhiệm vụ, xem như nhuệ khí không mất.

Nhưng tổng bộ đầu Lục Phiến Môn địa phương lại kém xa, dù sao khống chế Lục Phiến Môn một đạo vẫn dùng ổn làm chủ, thậm chí có chút ít tổng bộ đầu một đạo đã có hơn mười năm chưa từng động thủ với người khác.

Chính bởi vì như thế, Tô Tín gây ra động tĩnh lớn tại Giang Nam đạo mới làm cho tổng bộ Lục Phiến Môn chấn động, mới có được công huân kinh người như thế.

Cho dù Lục Phiến Môn hiện tại cũng không dám bảo những tổng bộ đầu một đạo cải biến phương pháp làm việc.

Dù sao không phải mỗi người đều là Tô Tín, tình huống mỗi một đạo cũng không giống nhau, lực lượng Lục Phiến Môn hiện tại cũng kém xa thời kỳ đỉnh phong.

Cho nên những tổng bộ đầu Lục Phiến Môn một đạo không dễ dàng hành động, cũng không thể cải biến, thứ có thể thay đổi

duy nhất chỉ có thể là truy phong tuần bổ và tập sự mật thám Lục Phiến Môn.

Thiết Ngạo trầm giọng nói:

- Từ hôm nay trở đi, ban thưởng nhiệm vụ tất cả truy phong tuần bổ và tập sự

mật thám gia tăng ba thành, đồng dạng lượng nhiệm vụ cũng tăng ba thành, đồng thời có tính cưỡng chế.

Sắc mặt đa số truy phong tuần bổ và tập sự mật thám nơi đây biến hóa.

Nhiệm vụ ban thưởng gia tăng ba thành thật sự rất tốt, nhưng gia tăng ba thành lượng nhiệm vụ cũng đã có người không hịu nổi, đương nhiên ngoại trừ loại người như Bạch Công Phán.

Bản thân hắn quanh năm ra bên ngoài chấp hành nhiệm vụ, có đôi khi lượng nhiệm vụ một mình hắn gấp hai lần so với truy phong tổng bộ đồng cấp.

Thiết Ngạo tiếp tục nói:

1.Trừ chuyện đó ra, Lục Phiến Môn chúng ta cũng phải tiếp tục mời chào thành viên mới, bất kể xuất thân, bất kể tâm tính.

2.Chỉ cần đối phương không phải loạn thần tặc tử, mặc kệ hắn là hung đồ Hắc bảng cũng tốt, là phản đồ tông môn cũng được, chỉ cần thực lực đầy đủ cũng có thể bị mời chào vào trong Lục Phiến Môn chúng ta.

3.Tất cả người Lục Phiến Môn cũng có thể tiến hành tiến cử, mỗi tiến cử một người cũng có thể đạt được ban thưởng tương ứng.

Tất cả mọi người gật đầu, kỳ thật trước kia bọn họ cũng làm như thế, chỉ có điều trước kia đều là nhân vật cấp bậc tứ đại thần bộ tự mình mời chào thủ hạ, ai mời chào được là tâm phúc của người đó.

Ví dụ như Thiết Vô Tình tiến cử Tô Tín cho Thiết Chiến, cũng phát triển hắn thành tâm phúc của Thiết gia.

Hiện tại dựa theo lời Thiết Ngạo, tất cả võ giả Lục Phiến Môn đều có tư cách đi mời chào những võ giả kia, nhưng hiện tại

bọn họ mời chào chỉ xem như tăng cường thực lực Lục Phiến Môn, tuy không thể thành tâm phúc của mình nhưng lại có thể đạt được Lục Phiến Môn ban thưởng.

Thiết Ngạo vẫn nhìn chung quanh, trầm giọng nói:

1.Một việc cuối cùng, Lục Phiến Môn ta muốn quét sạch tất cả lực lượng không ổn định ở mấy đạo quanh thành Thịnh Kinh, cho dù đối phương là tông môn đỉnh cấp, không thể hoàn toàn quét sạch cũng nhất định phải suy yếu thực lực bọn họ.

2.Tối thiểu phải làm bọn chúng nằm trong phạm vi khống chế của Lục Phiến Môn chúng ta, vào lúc trọng yếu, cho dù sử dụng thủ đoạn sắt máu cũng được.

3.Chuyện này do tứ đại thần bộ toàn quyền xử lý, tổng bộ Lục Phiến Môn địa phương và truy phong tuần bổ cùng tập sự mật thám đều phối hợp vô điều kiện, ta không muốn lại nhìn thấy có kẻ can đảm dám ám sát tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn chúng ta tại Bắc Nguyên đạo mà không có ai biết tình hình!

Trong lòng mọi người đều rùng mình, lần này Thiết Ngạo đã chuẩn bị đùa thật.

Với tư cách cây đao sắc bén nhất Đại Chu, Lục Phiến Môn cho tới bây giờ sẽ không ẩn nhẫn, Thiết Ngạo chế định quy tắc cơ bản cho Lục Phiến Môn vô cùng thiết huyết.

Tuy những năm gần đây bởi vì võ lâm Trung Nguyên dần dần bình định, phần lớn thời gian Thiết Ngạo đều dùng bế quan tiềm tu, Lục Phiến Môn rất ít ra tay với bên ngoài, nhưng chuyện này chỉ tạm thời thu đao vào vỏ mà thôi.

Hiện tại Thiếu Lâm tự liên hợp Bích Huyết Thanh Sơn Đường cộng thêm Thất Hùng Hội ra tay với Tô Tín, việc này triệt để chọc giận Thiết Ngạo, xem như chạm vào điểm mấu chốt của Lục Phiến Môn.

Cho nên lần này Lục Phiến Môn quyết định ra tay lần nữa, nương theo đó là một hồi gió tanh mưa máu.

Sau khi nghị sự kết thúc, Tô và các tứ đại thần bộ đều lưu lại, chuẩn bị thương nghị mỗi người phụ trách địa vực nào.

Tổng bộ thành Thịnh Kinh ở Bắc Nguyên đạo, chung quanh chính là Hà Nam đạo, Sơn Nam đạo và Ký Châu đạo.

Bốn đạo này cách thành Thịnh Kinh gần nhất, bất cứ đạo nào cũng có thể tốc hành đến Bắc Nguyên đạo thành Thịnh Kinh, cũng là mục tiêu Lục Phiến Môn chuẩn bị quét sạch.

Chỉ có điều bốn đạo này mỗi một đạo đều có thế lực võ lâm đỉnh cấp tọa trấn, muốn suy yếu hoặc khống chế bọn họ cũng không phải dễ dàng như vậy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 932 - Nhiệm Vụ Chính Tuyến: Cự Phách Giang Hồ (2)

Đương nhiên vấn đề này dễ dàng thì không cần tứ đại thần bộ bọn họ ra tay.

Bốn người nhìn nhau, cuối cùng vẫn do Thiết Chiến lên tiếng đầu tiên:

- Hà Nam đạo do ta làm.

Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền nhìn nhau, đều không có ý kiến gì.

Hà Nam đạo là nơi khó giải quyết nhất, dù sao Thiếu Lâm tự nằm ngay Hà Nam đạo.

Tuy hiện tại Thiếu Lâm tự vì nguyên nhân Thiết Ngạo nên nhượng bộ, phân viện trải rộng Hà Nam đạo bị đóng cửa ba năm, nhưng Thiếu Lâm tự vẫn có uy thế tại Hà Nam đạo như cũ.

Huống chi thế lực đạo phỉ lớn nhất thiên hạ là Thái Hành sơn trại cũng nằm ở Hà Nam đạo.

Tuy thực lực Thái Hành sơn trại không cách nào so sánh với Thiếu Lâm tự, nhưng cũng gần với những thế lực đỉnh cấp, huống chi những thế lực đạo phỉ kia không dễ nói chuyện.

Cho nên Hà Nam đạo là khó giải quyết nhất trong bốn đạo.

Trong tứ đại thần bộ, Thiết Chiến thực lực mạnh nhất không cần hoài nghi, sau lưng hắn có tài nguyên Thiết gia, cho nên liền lựa chọn Hà Nam đạo khó khăn nhất.

Tô Tín nói tiếp:

- Ta chọn Bắc Nguyên đạo.

Đối với Tô Tín chọn Bắc Nguyên đạo, đám người Phương Cửu Nguyên cũng không có ngoài ý muốn.

Dù sao Tô Tín trước kia kiêm quản sự vụ Bắc Nguyên đạo.

Đừng nhìn Bắc Nguyên đạo không có đại sự gì, bởi vì tới gần thành Thịnh Kinh, cho nên cũng không có tông môn võ lâm nào không có mắt chọc bọn họ mà thôi.

Nhưng hiện tại Bắc Nguyên đạo có hai thế lực võ lâm đỉnh cấp.

Một là Bắc Nguyên Độc Cô thị, một là Ninh Viễn Đường Tô gia.

Có thể nói trừ Tô Tín ra, ai đi đến phụ trách sự vụ Bắc Nguyên đạo, ai cũng phải đối mặt hai thế lực đỉnh cấp này.

Bọn họ xem ra, nếu Tô Tín là người Ninh Viễn Đường Tô gia, hơn nữa đã ‘ nhận tổ quy tông ’, cho nên hắn phụ trách Bắc Nguyên đạo cũng chỉ cần đối phó một Độc Cô thị là tốt rồi.

Cho nên trong ba người bọn họ, Tô Tín đến phụ trách Bắc Nguyên đạo là thích hợp nhất, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền cũng không có phản đối.

Đương nhiên bọn họ cũng không cần thiết phản đối.

Hiện tại cũng không phải thời điểm tranh quyền đoạt lợi, mục tiêu trước mắt là trọng chấn uy danh Lục Phiến Môn.

Đối với bọn họ, bình thường tranh quyền đoạt lợi là tranh quyền đoạt lợi, nhưng một khi gặp được loại chuyện quan hệ đến đại sự cả Lục Phiến Môn, cho dù là Phương Cửu Nguyên hay Liễu Vô Tiền đều biết rõ nặng nhẹ, bọn họ tự nhiên biết phải làm sao.

Cho nên hai đạo còn lại có phiền toái như nhau, Phương Cửu Nguyên và Liễu

Vô Tiền tùy ý chọn một nơi xem như hoàn thành nghị sự.

Thiết Chiến lại kinh ngạc nhìn Tô Tín.

Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền không biết bí ẩn trong đó, nhưng Thiết Chiến lại biết rõ Tô Tín đã trở mặt với Ninh Viễn Đường Tô gia.

Cho nên Tô Tín lựa chọn Bắc Nguyên đạo có thể nói phải trực tiếp muốn đối mặt Tô gia và Bắc Nguyên Độc Cô thị, đây là chuyện không đơn giản.

Sau khi bốn người hoàn thành phân phối, đều liên tục rời đi và bắt đầu chuẩn bị hành động.

Trong nháy mắt Tô Tín bước ra khỏi tổng bộ Lục Phiến Môn, trong đầu hắn có âm thanh hệ thống vang lên.

- Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến: cự phách giang hồ (1)

Miêu tả nhiệm vụ: như thế nào là cự phách giang hồ? Uy chấn một đạo, hùng bá một phương, một lời nói ra ngôn xuất pháp tùy mới là cự phách.

Như Độ Ách La Hán Huyền Khổ tọa trấn Thiếu Lâm tự, phật hiệu Hà Nam đạo chính là quốc pháp.

Như Mạnh Kinh Tiên một mình một kiếm ngạo lập Danh Kiếm Phong, dùng lực lượng một người uy chấn Kiếm Nam đạo, kiếm giả thiên hạ không người dám tranh phong với hắn.

Như ‘ Bích Nhãn Phi Long ’ Địch Kinh Phi hiệu lệnh quần hùng, Tranh Kiếm Minh uy áp Dự Nam đạo đương thời, tông môn thế gia vạn tránh lui.

Trong ba năm, trong Đại Chu bốn mươi chín đạo, xú danh, mỹ danh, hung danh, bêu danh, uy danh trong một đạo tùy ý có giá trị danh vọng đạt tới trăm vạn sẽ hoàn thành nhiệm vụ.

Ghi chú: giá trị danh vọng của kí chủ chính là ấn tượng của người trong võ lâm

một đạo, hung danh có thể sinh ra giá trị danh vọng, mỹ danh cũng có thể sinh ra giá trị danh vọng, cho nên căn cứ thực lực của võ giả mà sinh ra giá trị danh vọng không giống nhau, do hệ thống tiến hành tự động thống kê.

Nhiệm vụ ban thưởng: 3000 điểm phản phái trị, ba lượt rút thưởng cao cấp, một thanh Thiên binh trung cấp hoặc một cơ hội Địa binh tấn chức Thiên binh.

Nhiệm vụ trừng phạt: bản thân giảm một cảnh giới, thọ nguyên giảm mười năm.

Tô Tín thở dài một hơi, trên mặt không có biểu lộ gì, đợi đến lúc hắn trở lại phòng mình mới cẩn thận nghiên cứu nhiệm vụ lần này.

Hệ thống tuyên bố chi nhánh nhiệm vụ đều là tùy cơ hội, nói không chừng lúc nào đó sẽ xuất hiện.

Nhiệm vụ chính tuyến tắc phải chờ hoàn thành một nhiệm vụ chính tuyến mới có thể tuyên bố, có rất ít tình huống tuyên bố liên tục.

Tô Tín hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến tấn chức tứ đại thần bộ hơn hai tháng, tính toán thời gian, nhiệm vụ chính tuyến mới cũng có thể tuyên bố, nhưng nhiệm vụ lần này không đơn giản.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 933 - Giá Trị Danh Vọng (1)

Cái gọi là cự phách giang hồ đã được hệ thống nói rõ ràng, chính là cự đầu uy chấn một phương, hơn nữa như Huyền Khổ Thiếu Lâm tự, Địch Kinh Phi Tranh Kiếm Minh đều là người ngôn xướng pháp tùy trong một đạo.

Chỉ có tồn tại như vậy mới là cự phách giang hồ chân chính, phải có thực lực uy danh đạt tới đỉnh phong mới được.

Tuy trước kia Tô Tín đảm đương qua tổng bộ đầu Giang Nam đạo, uy áp Giang Nam đạo, nhưng kém cự phách giang hồ chính thức xa lắm.

Người duy nhất trong Giang Nam đạo có thể được xưng tụng là cự phách giang hồ chỉ có lão tổ Tiêu gia mà thôi, Tô Tín kém vị trí này rất xa.

Hiện tại hệ thống trực tiếp muốn Tô Tín trở thành cự phách giang hồ một phương chính là bảo hắn xác lập uy danh trên giang hồ mà thôi, nhiệm vụ này xem như nhiệm vụ liên tục, hiện tại chỉ có bước đầu tiên mà thôi.

Tô Tín gõ gõ lên bàn và lẩm bẩm:

- Mỹ danh hay là xú danh? Ta đoán cái trước không cần cũng được.

Bước đầu tiên của cự phách giang hồ chính là muốn uy danh giang hồ của Tô Tín tạm thời đạt tới đỉnh phong, có uy danh, bất kể ngươi là mỹ danh, xú danh hoặc là hung danh, tối thiểu lực ảnh hưởng của ngươi trên giang hồ sẽ tăng nhiều.

Thanh danh là thứ vô dụng nhưng có thể nhìn thấy trực quan.

Ví dụ như Tô Tín hiện tại chỉ là một võ giả Hóa Thần Cảnh bình thường, hắn đứng trước cửa tông môn nhị lưu tại Bắc Nguyên đạo, đoán chừng thái độ của đối phương sẽ vô cùng ngạo mạn.

Nếu đối phương biết rõ thân phận của hắn, thái độ khẳng định lập tức biến thành khiêm tốn.

Tô Tín suy nghĩ, tiến vào hệ thống và hỏi:

1.Hệ thống, ta bây giờ có thể xem giá trị danh vọng các đạo trong Đại Chu hay không?

2.Có thể.

Màn hình lớn trong không gian hệ thống sáng lên, phía trên xuất hiện tên Đại Chu bốn mươi chín đạo và giá trị phía sau.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Tô Tín có giá trị danh vọng cao nhất tại Giang Nam đạo, số lượng nhiều hơn ba mươi vạn, có

thể nói nhiệm vụ hệ thống mới bắt đầu nhưng Tô Tín đã hoàn thành gần một phần ba.

Xếp hạng thứ hai không phải là tại Bắc Nguyên đạo, mà là Dự Nam đạo và Kiếm Nam đạo, Tô Tín tại hai nơi này đã từng ra tay lấy một địch trăm, dốc sức chiến đấu quần hùng, trận chiến ấy tạo thành ấn tượng sâu sắc lên võ giả hai đạo, cho nên giá trị danh vọng của Tô Tín tại hai nơi này là năm sáu vạn.

Phía sau cũng không phải Bắc Nguyên đạo, mà là Tương Nam đạo.

Tô Tín quật khởi tại Tương Nam đạo, tuy nói thời gian hắn ở tại Tương Nam đạo không tới mấy năm, hơn nữa khi đó thực lực Tô Tín còn tương đối yếu, với tư cách người Tương Nam đạo, Tô Tín có danh tiếng khá lớn tại Tương Nam đạo.

Sau Tương Nam đạo mới đến phiên Bắc Nguyên đạo, giá trị danh vọng cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới một vạn mà thôi.

Kỳ thật nghĩ lại cũng rất bình thường, mặc dù Tô Tín là một trong tứ đại thần

bộ, phân công quản lý Bắc Nguyên đạo, nhưng kỳ thật hắn không có nhúng tay vào sự vụ Bắc Nguyên đạo, hiện tại danh vọng tại Bắc Nguyên đạo đoán chừng đều tới từ thành Thịnh Kinh.

1.các đạo khác, cũng chỉ có Ba Thục đạo, Hán Nam đạo là nơi Tô Tín đã từng xuất hiện mới có một ít danh vọng, cũng chỉ có mấy ngàn mà thôi, địa phương khác chỉ có mấy trăm.

Nghĩ lại cũng rất bình thường, Đại Chu bốn mươi chín đạo, danh tiếng cao hơn nữa cũng không có khả năng bao phủ khắp Đại Chu, cho dù uy danh nhân hoàng Đại Chu cũng không thể ảnh hưởng tới một ít nơi xa xôi.

Nếu quả thật có người có thể đạt được danh vọng đỉnh phong ở tất cả các nơi trong Đại Chu, người này không còn là cự phách giang hồ, mà là võ lâm chí tôn.

Nhìn danh vọng mấy đạo này, Tô Tín có phần xoắn xuýt.

Tô Tín có danh vọng cao nhất tại Giang Nam đạo, theo lý mà nói hiện tại hắn nên tận lực tăng cường danh vọng tại Giang

Nam đạo mới đúng.

Hiện tại bên Lục Phiến Môn xảy ra chuyện quan trọng, Tô Tín nhất thời nửa khắc không thể đi Giang Nam đạo.

Huống chi Tô Tín muốn tăng danh vọng của mình tại Giang Nam đạo cũng không phải chuyện đơn giản.

Danh vọng Tiêu gia tại Giang Nam đạo không thể địch nổi.

Tô Tín lúc trước thiếu chút nữa lật tung cả Giang Nam đạo, làm cho ba thế lực nhất lưu Giang Nam đạo chỉ có thể tạm thời ẩn nhẫn nhượng bộ, gây ra động tĩnh và hiển thị thực lực đầy đủ cường đại, có thể nói ảnh hưởng đến cả Giang Nam đạo, nhưng vì sao danh vọng của Tô Tín tại Giang Nam đạo còn chưa từng đạt tới trăm vạn? Nguyên nhân hẳn là vì Tiêu gia.

Trong mắt võ giả Giang Nam đạo, Tô Tín hung hăng càn quấy và cuồng vọng cũng bởi vì Tiêu gia đóng cửa không ra, cho nên mới có tình hình trong núi không

hổ, hầu tử xưng vương.

Cho dù là ba thế lực nhất lưu cũng tạm thời ẩn nhẫn, cũng không phải bởi vì sợ Tô Tín, chỉ bởi vì không muốn tạo thành thương vong không cần thiết mà thôi.

Bọn họ xem ra chỉ cần Tiêu gia ra mặt là có thể dễ dàng giải quyết Tô Tín.

Cho nên nếu Tô Tín muốn đạt được danh vọng đỉnh phong tại Giang Nam đạo, hắn chắc chắn phải sinh ra xung đột với Tiêu gia, bây giờ Tô Tín còn chưa chuẩn bị tốt.

Lắc đầu, Tô Tín chuẩn bị không thèm suy nghĩ những chuyện này, dù sao có thời gian ba năm, danh vọng là thứ chủ cần thực lực đủ là đạt được, hiện tại Tô Tín không nóng nảy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 934 - Giá Trị Danh Vọng (2)

Tô Tín vừa định rời khỏi không gian hệ thống, hắn lại phát hiện một chuyện kỳ quái.

Danh vọng của hắn trong Đại Chu bốn mươi chín đạo có màu sắc không giống nhau, có chút là màu đậm, có chút là màu sáng.

Đặc biệt giá trị danh vọng Tô Tín tại Giang Nam đạo có màu đỏ thẫm như máu, nhìn nó có phần tà dị.

Nội tâm Tô Tín có phần khó hiểu, hệ thống đáp:

1.Bởi vì giá trị danh vọng chia làm nhiều loại, thanh danh càng tốt thì màu sắc càng sáng, thanh danh càng xấu màu sắc càng đậm.

Tô Tín nhìn giá trị danh vọng Giang Nam đạo là màu đỏ thẫm như máu, điều này đại biểu hung danh hay là uy danh? Dù sao cũng không phải mỹ danh.

Giá trị danh vọng của Tô Tín tại các đạo khác không phải đỏ thẫm như máu cũng là đen như mực, Hoặc cả hai tương giao.

Cho dù có một ít danh vọng cực thấp, Tô Tín chưa từng đi qua những nơi này, giá trị danh vọng chỗ đó cũng có thiên hướng màu đậm.

Hiện tại ai nhắc tới Tô Tín đều liên tưởng đến Lục Phiến Môn, những võ giả địa phương đó chưa từng gặp qua Tô Tín, nhưng thái độ của bọn họ với Lục Phiến Môn tay sai triều đình là cái gì thì không nói cũng biết.

Tô Tín cảm thấy kỳ quái chính là Tương Nam đạo, giá trị danh vọng Tô Tín tại nơi này là màu trắng, giá trị danh vọng của hắn tại Tương Nam đạo lại là mỹ danh.

Tô Tín kỳ quái, sau khi suy nghĩ liền biết rõ, giá trị danh vọng của Tô Tín tại Tương Nam đạo đều là do võ giả tán tu và Phi Ưng bang cung cấp.

Tô Tín thật không có giết bao nhiêu người tại Tương Nam đạo, thời điểm hắn giết người đều dùng thân phận Mạnh Thanh Trạch.

Danh vọng của Tô Tín trong Phi Ưng bang không cần nói tới làm gì, Tô Tín là cường giả duy nhất trong vài chục năm xuất thân từ Tương Nam đạo, hơn nữa còn xuất thân tán tu, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi đã đứng đệ nhất Nhân Bảng dương danh giang hồ, hiện tại còn trở thành tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, uy danh truyền xa, một đám võ giả tán tu Tương Nam đạo đã xem Tô Tín thành thần tượng.

Bọn họ xem ra, Tô Tín lúc trước chỉ là bang chủ tiểu bang phái đã có thành tựu nhự hiện tại, bọn họ đều có khởi điểm cao hơn Tô Tín, vì sao không thể đi xa hơn Tô Tín?

Cho nên trong Tương Nam đạo, Tô Tín có thể trở thành mục tiêu trong lòng vô số võ giả tán tu trẻ tuổi.

Nghĩ tới đây Tô Tín bắt đầu dở khóc dở cười, kỳ thật trong cự phách giang hồ hiện tại, có thể làm cho phần đông võ giả trên giang hồ ca tụng, mỹ danh truyền tụng thiên hạ là gần như không có.

Chỉ cần ngươi muốn dừng chân trên giang hồ, vậy thì phải tiếp xúc với lợi ích, cho dù Thiếu Lâm tự xem trừ ma vệ đạo thành nhiệm vụ của mình cũng không ngoại lệ.

Cho nên có không ít cự phách uy danh truyền khắp giang hồ, nhưng chính thức có thể làm người ta sinh lòng kính nể là gần như không có.

Hội chủ Anh Hùng hội ‘ Mạc Vong Thiên Hạ ’ Mạc Thanh Hồi cũng tính là anh hùng, vì võ lâm Trung Nguyên đi liều mạng với Kim Trướng Hãn Quốc, một trận

chiến đánh chết quốc sư Kim Trướng Hãn Quốc và đuổi vạn Xạ Điêu giả tinh nhuệ rời đi.

Trận chiến ấy Mạc Thanh Hồi thật dương danh giang hồ, dùng sức một mình làm cho Kim Trướng Hãn Quốc vô lực xâm lấn Trung Nguyên, cho nên Anh Hùng hội trong thiên hạ thất bang có danh vọng càng mạnh hơn vô số tông môn chính đạo.

Thì tính sao?

Mạc Thanh Hồi mạnh nhất Anh Hùng hội vừa chết, làm cho thực lực Anh Hùng hội giảm mạnh, thiếu chút nữa rơi ra khỏi

thiên hạ thất bang.

Nếu không phải những thế lực võ lâm có lương tâm hoặc e ngại lời lẽ sai trái mà không dám ra tay với Anh Hùng hội, chỉ sợ hiện tại trong thiên hạ thất bang không có tên Anh Hùng hội.

Ngay cả như vậy, Anh Hùng hội cũng phải dưỡng sức trong vài chục năm, cho dù Anh Hùng hội hiện tại cũng chỉ xếp cuối trong thiên hạ thất bang.

Cho nên trên giang hồ hiện tại, có lẽ anh hùng sẽ dương danh giang hồ, nhưng sống đến cuối cùng lại là nhân vật thiên kiêu, Tô Tín đã sớm nhìn ra việc này.

Thiên hạ rộn ràng vì lợi, nhân vật anh hùng chính thức không phải không có, nhưng so với những kẻ trục lợi thì ít hơn nhiều.

Sau khi trở lại nơi ở của mình, Tô Tín trực tiếp bảo Thiết Thạch tìm hiểu tất cả tình báo Bắc Nguyên đạo, kể cả tư liệu Bắc Nguyên Độc Cô thị và tất cả thế lực vũ lực lớn nhỏ trong Bắc Nguyên đạo.

Đã muốn ra tay với Bắc Nguyên đạo, Tô Tín tự nhiên phải hiểu Bắc Nguyên đạo mới được.

Nói ra Tô Tín cũng có phần hổ thẹn, tuy hắn kiêm quản sự vụ Bắc Nguyên đạo, nhưng hắn thật sự chưa từng quản sự vụ cụ thể trong Bắc Nguyên đạo.

Lúc trước hắn đoạt quyền lực Bắc Nguyên đạo chẳng qua vì gia tăng thực lực bản thân mà thôi, vì gia tăng thẻ đánh bạc khi tranh đoạt vị trí tứ đại thần bộ.

Nếu muốn bình định Bắc Nguyên đạo thì không thể bỏ qua Bắc Nguyên Độc Cô thị và Ninh Viễn Đường Tô gia.

Dùng thực lực Tô Tín muốn tính toán Độc Cô thị là chuyện hoang đường viễn vông.

Dù gì Bắc Nguyên Độc Cô thị cũng là thế gia đỉnh cấp mấy trăm năm lịch sử, tộc lão trong gia tộc không chết nhiều như vậy, Tô Tín muốn đi tính toán Độc Cô thị cũng không có cơ hội, cho dù trong Độc Cô thị mâu thuẫn không nhỏ nhưng không phải Tô Tín có thể châm ngòi.

Cho nên nếu nói muốn tính toán thế lực đỉnh cấp như Độc Cô thị, trực tiếp dùng thực lực nghiền áp mới là lựa chọn tốt nhất, muốn âm thầm phân liệt suy yếu thực lực của bọn họ là chuyện không có khả năng.

Chuyện này giống như Lục Phiến Môn, cho dù nội bộ tranh quyền đoạt lợi khắp nơi, nhưng sẽ không công khai chém giết lẫn nhau, sẽ đoàn kết nhất trí khi đối mặt người ngoài.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 935 - Kế Hoạch Tô Tín (1)

Muốn ra tay đối phó Bắc Nguyên Độc Cô thị cái loại nầy đỉnh tiêm thế lực võ lâm, âm thầm châm ngòi phân liệt cái loại nầy âm mưu quỷ kế vô dụng thôi, Tô Tín cũng không muốn đi dùng.

Nhưng Bắc Nguyên Độc Cô thị Tô Tín là nhất định phải đi suy yếu, chỉ có điều không phải từ bên trong, mà là theo ngoại bộ mà thôi, mà đột phá khẩu Tô Tín nhưng lại đã tìm tốt, cái kia chính là Tô gia.

Tuy nhiên Tô Tín chỉ ở Tô gia ngốc không thời gian dài, nhưng Tô Tín đối với Tô gia xem nhưng lại so với ai khác đều tinh tường, thậm chí nếu so với Tô Minh Viễn xem đều muốn thanh.

Đừng nhìn thực lực Tô gia hiện tại rất mạnh, có được cường giả Dương Thần Cảnh tọa trấn, có thể so với thế lực võ lâm đỉnh cấp, nhưng Tô gia lại không có được người một mình đảm đương một phía, không thể có người ra tay chân chính.

Người Tô gia có thực lực nhưng đáng tiếc lại không có đầu óc.

Võ giả từ khi sinh ra bắt đầu ở lại nơi lánh đời, một lòng tu luyện vài chục năm trên trăm năm, thực lực là có nhưng kinh nghiệm quản lý tông môn gần như bằng không, tình thương thấp dọa người.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tô gia lại chỉ tín nhiệm huyết mạch dòng chính, không chịu giao quyền lợi trong tay cho huyết mạch chi thứ huyết mạch hoặc võ giả môn khách được mời chào sau khi đến Ngô Đồng Sơn.

Có thể nói người Tô gia vẫn còn giống như lúc ở trong bí cảnh Ninh Viễn

Đường, một tên đệ tử dòng chính quản lý hơn mười người, sự vụ bình thường là luyện đan gì đó, chuyện này vô cùng đơn giản.

Nhưng vấn đề hiện tại Ninh Viễn Đường Tô gia chỗ mời chào môn khách và võ giả cấp thấp đến bây giờ đã tới gần vạn người, nhiều người như vậy giao cho một đám gà con không am hiểu quản lý, kết quả của nó có thể nghĩ.

Dù sao Tô Tín xem ra, toàn thân Ninh Viễn Đường Tô gia có thể nói đều là lỗ thủng, muốn tính toán bọn họ không phải khó khăn gì.

Hiện giờ Tô Tín không phải trống trơn tính kế Ninh Viễn Đường Tô gia, mà là Bắc Nguyên Độc Cô thị và tất cả thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo.

Muốn liên quan đến nhiều người như vậy, Tô Tín cần chuẩn bị không ít kế hoạch, mười ngày sau Tô Tín mới rời khỏi phòng của mình, lúc này đám người Thiết Chiến đã sớm dẫn người rời đi.

Tô Tín gọi Thiết Thạch tới hỏi:

1.Hiện tại trong tổng bộ Lục Phiến Môn còn có bao nhiêu võ giả Hóa Thần Cảnh chưa bị phái đi?

Thiết Thạch nói:

1.Cũng chỉ còn lại có mười ba người mà thôi, trong đó còn có Bạch Công Phán Bạch đại nhân.

Thiết Ngạo đã từng nói qua, lần này cho dù là truy phong tuần bổ hay tập sự mật thám Lục Phiến Môn đều phải phối hợp với tứ đại thần bộ hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Cho nên đám người Thiết Chiến rời đi đã mang theo chín thành lực lượng của hai bộ này, hiện tại chỉ còn lại mười mấy người.

Chỉ có điều Tô Tín kinh ngạc là Bạch Công Phán không có cùng đi với bọn họ, việc này làm cho Tô Tín cảm thấy kỳ quái.

Phải biết rằng Bạch Công Phán chính là số ít võ giả Dung Thần Cảnh trong truy phong tuần bổ, thực lực bất phàm, dẫn hắn theo sẽ có không ít trợ giúp.

Tô Tín phân phó Thiết Thạch:

1.Gọi những võ giả Hóa Thần Cảnh còn thừa lại trong Lục Phiến Môn tới đây, chúng ta cũng phải chuẩn bị ra tay.

Những võ giả Hóa Thần Cảnh nghe xong Tô Tín phân phó, cũng ngoan ngoãn đi tới chỗ Tô Tín tập hợp.

Thiết Ngạo có ra lệnh bảo bọn họ phối hợp với Tô Tín, huống chi cho dù không có mệnh lệnh của Thiết Ngạo, dùng chiến tích của Tô Tín hiện tại cũng đủ thuyết phục bọn họ.

Những người khác đã tập kết, Bạch Công Phán lại trực tiếp tìm tới Tô Tín, hỏi:

1.Ta có thể giúp ngươi bình định Bắc Nguyên đạo, ngươi dám động thủ giết người không?

2.Những thế lực võ lâm trên giang hồ không có mấy ai sạch sẽ, nếu như ngươi vì cái gọi là đại cục chỉ muốn hàng phục bọn chúng, ta thà rằng tiếp tục ở lại trong Lục Phiến Môn cũng sẽ không giúp ngươi.

Bạch Công Phán dùng ánh mắt không mang theo tình cảm nhìn Tô Tín, nói:

- Không cần cầm lời Thiết Ngạo đại nhân ra dọa ta, vô dụng thôi.

Nghe được Bạch Công Phán nói như vậy, Tô Tín lập tức hiểu vì cái gì đám người Thiết Chiến không muốn mang theo Bạch Công Phán, tính cách của gia hỏa này chính là bom hẹn giờ, mang hắn theo cũng không thể trợ giúp bao nhiêu nhưng dễ dàng xảy ra chuyện xấu.

Những người khác tính thế nào Tô Tín không biết, nhưng ba đạo đều có thế lực đỉnh cấp tọa trấn, đám người Thiết Chiến khẳng định không có ý định chém giết lung tung.

Bọn họ có khả năng chọn dùng phương pháp phân hoá, chèn ép, cộng thêm âm thầm giám thị, tìm cớ thủ tiêu một ít tiểu tông môn, dùng thủ đoạn kịch liệt nhất tiêu diệt các thế lực võ lâm khả nghi hoặc thế lực lòng mang làm loạn.

Nếu như dẫn theo Bạch Công Phán, gia hỏa này nhìn ai cũng có tội, nếu hắn giết lung tung chắc chắn sẽ dẫn tới đại loạn, cho nên bọn họ thà rằng không dẫn theo Bạch Công Phán cũng tuyệt đối không thể để hắn làm phiền mình.

Dựa theo kế hoạch do Tô Tín chế định, cả Bắc Nguyên đạo sẽ nhấc lên không ít gió tanh mưa máu, Bạch Công Phán có giá trị lợi dụng thật lớn.

Cho nên suy khi trầm ngâm một lúc, Tô Tín nói:

1.Ta có gì không dám động thủ giết người? Ngươi nên biết ta làm mọi việc tại Giang Nam đạo, lần này ta muốn chơi còn lớn hơn so với ngươi tưởng tượng.

2.Ta có thể cho ngươi giết người, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi nhất định phải nghe ta, làm việc theo kế hoạch, nếu không Bạch đại nhân ngươi cứ tiếp tục ở lại tổng bộ Lục Phiến Môn giữ nhà đi, tối thiểu ta không dùng nổi ngươi.

Bạch Công Phán là võ giả Dung Thần Cảnh nhưng Tô Tín nói chuyện với hắn không có chút khách khí trong đó.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 936 - Kế Hoạch Tô Tín (2)

Hắn tự nhiên muốn một võ giả Dung Thần Cảnh đến hỗ trợ, nhưng nếu Bạch Công Phán không nghe mệnh lệnh hắn mà làm xằng bậy phá hư hắn kế hoạch, Tô Tín không muốn võ giả Dung Thần Cảnh như vậy.

Dùng uy vọng Tô Tín hiện tại muốn những võ giả Hóa Thần Cảnh nghe lời rất đơn giản, nhưng hắn không tự phụ cho rằng

mình có thể hàng phục võ giả Dung Thần Cảnh như Bạch Công Phán.

Đương nhiên Tô Tín cũng không cần thuần phục Bạch Công Phán, hắn chỉ cần Bạch Công Phán phối hợp chính mình hoàn thành nhiệm vụ là đủ.

Bạch Công Phán suy nghĩ và nói:

- Có thể.

Hắn là người không chịu ngồi yên, hiện tại Lục Phiến Môn xuất động toàn lực, nhiệm vụ chủ yếu là quét sạch tất cả lực lựng chung quanh thành Thịnh Kinh, nắm toàn bộ tình hình trong tầm khống chế của mình.

Có thể nói tất cả mọi người trong Lục Phiến Môn hiện tại đều có nhiệm vụ làm việc, Bạch Công Phán không có khả năng đi làm chuyện khác.

Cho nên nếu như không có người nguyện ý dẫn hắn theo, Bạch Công Phán cũng chỉ có thể làm theo lời Tô Tín nói, hắn phải ở lại lưu thủ tổng bộ Lục Phiến Môn.

Bạch Công Phán đồng ý, Tô Tín dẫn theo lực lượng Lục Phiến Môn thành

Thịnh Kinh dưới trướng và những võ giả Hóa Thần Cảnh mượn được từ tổng bộ

Lục Phiến Môn, hắn nói với mọi người:

1.Lần này ta đã có kế hoạch hành động tại Bắc Nguyên đạo, trừ thế lực đỉnh cấp, chúng ta sẽ ra tay đối phó những thế lực võ lâm trong Bắc Nguyên đạo.

2.Ta muốn các ngươi làm rất đơn giản, tiêu diệt toàn bộ thế lực võ lâm ở mặt phía bắc, mặc kệ nó là thế lực nhất lưu hay nhị lưu, thêu dệt tội danh và tiêu diệt tất cả thế lực võ lâm, giết không tha!

Phần đông bộ đầu nơi đây đều cảm nhận được sát cơ trong lời nói của Tô Tín, cũng cảm giác run rẩy.

Kỳ thật Tô Tín không có giết nhiều người trong thành Thịnh Kinh, nhưng đại bộ phận đều là cường giả.

Còn lần này Tô Tín sẽ động thủ với phần đông thế lực võ lâm tại Bắc Nguyên đạo, như vậy sẽ không phải chết một đám.

Bạch Công Phán không có cảm giác gì với lời này, dù sao hắn xem ra Tô Tín thêu dệt tội danh là làm điều thừa.

Những thế lực võ lâm kia không có ai sạch sẽ, lôi ra một tội cũng có thể trực tiếp đồ tông diệt môn.

Tô Tín tiếp tục nói:

1.Các ngươi phải nhớ kỹ, chúng ta sẽ bắt đầu tiêu diệt từ bắc xuống nam, chúng ta không động chung quanh Bắc Nguyên Độc Cô thị, các thế lực võ lâm khác đều có thể.

2.Trọng yếu nhất một điểm chính là nếu như đối phương đào tẩu hoặc di chuyển toàn tông, các ngươi có thể đuổi theo hoặc không đuổi theo, chỉ cần đối phương đến chung quanh Ngô Đồng Sơn, các ngươi không được phép động thủ nữa.

Nghe được Tô Tín nói lời này vẻ mặt mọi người biến thành quái dị, ngay cả

Bạch Công Phán cũng cau mày.

1.của Tô Tín rất đơn giản, trừ địa bàn Bắc Nguyên Độc Cô thị là không thể động, bọn họ làm tất cả cũng không phải vì tiêu diệt tất cả thế lực võ lâm, chỉ cần đuổi bọn họ tới địa bàn Ngô Đồng Sơn Tô gia là được.

Ninh Viễn Đường Tô gia xuất thế, hơn nữa còn đặt gia tộc ở Ngô Đồng Sơn tại biên giới Bắc Nguyên đạo, việc này cả giang hồ đều biết

Hơn nữa mọi người đều biết quan hệ giữa Tô Tín và Ninh Viễn Đường Tô gia.

Tô Tín làm như vậy là thiên vị trần trụi.

Bọn họ đuổi thế lực tông môn võ lâm Bắc Nguyên đạo tới địa bàn Tô gia liền không hề truy kích, đến lúc đó những tông môn võ lâm này bất kể nguyên vẹn hay bị đánh tàn, bọn họ nhất định là biết rõ quan hệ giữa Tô gia và Tô Tín, vì bảo vệ tánh mạng tốt nhất lựa chọn dựa vào Tô gia hoặc trở thành phụ thuộc Tô gia.

Bởi như vậy uy thế của Tô gia chắc chắn sẽ phóng đại, thậm chí không kém gì những thế lực đỉnh cấp phát triển lâu năm trên giang hồ.

Phải biết rằng những tiểu thế lực này nhìn thường thường không có gì lạ, thực lực rất yếu nhưng ngưng tụ cùng một chỗ sẽ có lực lượng kinh người.

Giống như Dự Nam đạo Tranh Kiếm Minh, có mấy trăm tông môn và thế gia võ lâm lớn nhỏ gia nhập Tranh Kiếm Minh.

Những thế lực này ngưng tụ cùng một chỗ, uy thế Tranh Kiếm Minh có thể nói khủng bố, đây cũng là vì cái gì Tranh Kiếm Minh có thể trong vài chục năm ngắn ngủi phát triển tới mức này.

Dù sao bọn họ xem ra, hiện tại Tô Tín đang thiên vị, mượn cơ hội nhiệm vụ lần này tăng cường thực lực Tô gia.

Về phần tin tức Tô Tín đã trở mặt với Tô gia, trừ Tô gia ra, Tô Tín cũng chỉ nói qua với Thiết Chiến mà thôi.

Nhìn đám người phía dưới, Tô Tín thản nhiên nói:

- Như thế nào, các ngươi có dị nghị lời của ta hay sao?

Phần đông bộ đầu và bộ khoái phía dưới vội vàng lắc lắc đầu, đồng thanh nói:

- Không có.

Cho dù Tô Tín thật sự thiên vị cũng không liên quan tới bọn họ, nếu có ai đi tố cáo Tô Tín chính là hành vi tìm chết.

Ai muốn động nhân vật cấp bậc tứ đại thần bộ cũng vô dụng, chỉ có Thiết Ngạo mở miệng mới được.

Cho nên cho dù Tô Tín thật sự thiên vị Tô gia mà chạm vào điểm mấu chốt của

Thiết Ngạo, vậy cũng nhất định phải do Thiết Ngạo tự mình mở miệng trên nghị sự

Lục Phiến Môn và giải trừ chức vụ của Tô Tín mới được.

Trái lại Thiết Ngạo không có động tác, vậy thì cho thấy hành động của Tô Tín nằm trong phạm vi cho phép, cho dù ngươi tố

cáo cugnx không được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 937 - Tư Đồ Gia (1)

Thời điểm bên phía Tô Tín chuẩn bị xuất động, kỳ thật võ lâm cả Bắc Nguyên đạo đã có chút thần hồn nát thần tính, những chưởng môn gia chủ tiểu thế lực võ lâm đang buồn rầu.

Lục Phiến Môn có động tác lớn như thế, lúc bọn họ xuất động cũng bị các thế lực biết rõ.

Đám người Thiết Chiến đã động thủ vào mười ngày trước, động tác không tính là lớn nhưng đã đồ diệt mấy tông môn, cũng tạo thành rung chuyển không nhỏ.

Rốt cuộc Lục Phiến Môn yên tĩnh hơn mười năm cũng ra tay toàn lực, đây chính là hành động hấp dẫn rất nhiều ánh mắt chú ý, cũng làm cho rất nhiều người sinh lòng bất an.

Người bị liên quan trong bốn đạo đều mắng chửi Thiếu Lâm tự, Bích Huyết Thanh Sơn Đường và Thất Hùng Hội không thôi.

Các ngươi muốn giết Tô Tín thì giết Tô Tín, nhưng vấn đề là các ngươi không thể ít xuất hiện một chút hay sao? Âm thầm cướp giết không được sao? Còn làm rõ ràng như thế, hoàn toàn không có một chút chuyên nghiệp gì cả.

Nhưng mấu chốt hành động của đám người Thiếu Lâm tự bọn họ đã chọc giận Lục Phiến Môn, làm cho Lục Phiến Môn lần đầu tiên xuất động toàn bộ sau hơn mười mấy năm, còn gây ra động tĩnh lớn như hiện tại.

Vấn đề mấu chốt là thế lực đỉnh cấp như Thiếu Lâm tự chỉ thu được một ít ảnh hưởng nhưng lại không động tới gân cốt.

Các tiểu thế lực lại gặp nạn, một gây chuyện không tốt còn bị diệt môn.

Cho nên những thế lực võ lâm này mới hận đám người Thiếu Lâm tự như thế, các ngươi gây chuyện vẫn phải do chúng ta

gánh vác.

Phần đông thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo lại vô cùng lo lắng, dù sao bọn họ cũng nghe nói qua, phụ trách Bắc Nguyên đạo chính là một trong tứ đại thần bộ ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín.

Tô Tín là tứ đại thần bộ trẻ tuổi nhất, nhưng thủ đoạn của hắn lại tàn nhẫn nhất.

Xem động tĩnh hắn gây ra tại Giang Nam đạo là biết rõ, gia hỏa này tuyệt đối không phải kẻ dễ sống chung.

Tuy hiện tại đám người Thiết Chiến đã động thủ mười ngày, Bắc Nguyên đạo lại không có động tĩnh, chuyện này không chỉ làm các thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo thở ra một hơi, ngược lại còn làm bọn họ khẩn trương.

Bọn họ cũng không cho rằng Tô Tín sẽ bỏ qua, dùng ổn làm chủ, hiện tại không động thủ nhưng lại cho bọn họ cảm giác mưa gió sắp tới Phong Mãn Lâu.

Hiện tại yên lặng giống như thời khắc bình tĩnh trước cơn bão, tiếp tục không bao lâu.

Tư Đồ gia nằm ở biên giới phía tắc Bắc Nguyên đạo, người Tư Đồ gia cũng giống như các tiểu thế lực khác tại Bắc Nguyên đạo, trong khoảng thời gian này không ngừng suy nghĩ, đều nghĩ Tô Tín sẽ làm như thế nào, bọn họ nên ứng phó thế nào.

Tư Đồ gia chính là thế lực nhị lưu mạnh mẽ, trong gia tộc có ba võ giả Hóa Thần Cảnh tọa trấn.

Đương nhiên tại biên giới của Bắc Nguyên đạo, một ít tông môn võ lâm thực lực yếu căn bản không lăn lộn nổi.

Nơi này không chỉ là biên giới Bắc Nguyên đạo, cũng là biên giới Đại Chu, ra

ngoài chính là phương bắc thảo nguyên Kim Trướng Hãn Quốc, thường xuyên có binh khí Kim Trướng Hãn Quốc bên kia qua lại và sinh ra xung đột với Đại Chu.

Những thế lực võ lâm yếu tại nơi tứ chiến chi địa này đã sớm bị binh khí Kim Trướng Hãn Quốc xé nát, chỉ có Tư Đồ gia có

võ giả Hóa Thần Cảnh mới còn sống sót.

Đương nhiên Tư Đồ gia nguyện ý thành lập gia tộc tại nơi tứ chiến chi địa này cũng không phải thích tìm ngược đãi, mà là nơi này nguy hiểm nhưng tiền lời lớn.

Kim Trướng Hãn Quốc đối địch với Đại Chu nhưng song phương cần liên hệ một ít tài nguyên của nhau, cho nên Tư Đồ gia cứ duy trì mua bán buôn lậu.

Mua sắm các vật tư Kim Trướng Hãn Quốc cần ở các đạo khác trong Đại và bán cho Kim Trướng Hãn Quốc, lại từ Kim Trướng Hãn Quốc đạt được một ít vật tư võ lâm Trung Nguyên không có, chỉ cần buôn bán qua tay là lời mấy phần.

Có lợi ích lớn như thế mới là nguyên nhân Tư Đồ gia nguyện ý dừng chân tại nơi nguy hiểm như vậy.

Mặc dù người võ lâm Trung Nguyên giao dịch với Kim Trướng Hãn Quốc sẽ vi phạm lệnh cấm và tương đương với tư thông kẻ địch, nhưng trong đó lợi ích quá lớn cho nênTư Đồ gia không nỡ buông tay.

Huống chi Tư Đồ gia cho rằng mình làm như vậy không có gì, bọn họ chỉ là thế lực nhị lưu, có thể buôn lậu bao nhiêu thứ chứ?

Chút đồ chơi này không tính ảnh hưởng lớn đến Kim Trướng Hãn Quốc.

Hơn nữa Tư Đồ gia cho rằng mình làm việc có mấu chốt, bọn họ chỉ buôn lậu một ít tài nguyên tu luyện Kim Trướng Hãn Quốc không có mà thôi, về phần công pháp vũ kỹ, cho dù người Kim Trướng Hãn Quốc ra giá cao hơn nữa, bọn họ cũng không bán.

Hiện tại võ lâm Trung Nguyên phồn hoa, trải qua mấy ngàn năm truyền thừa mới có được cảnh tượng hôm nay.

Đám mọi rợ Kim Trướng Hãn Quốc muốn không làm mà hưởng đạt được công pháp do nhiều đời tiền bối võ lâm Trung Nguyên nghiên cứu và đơn giản hóa, bọn họ làm sao có thể bán?

Huống chi người Tư Đồ gia cũng cho rằng chỉ bằng đầu óc đám man rợ Kim Trướng Hãn Quốc cũng không xem hiểu công pháp trung nguyên.

Võ giả Trung Nguyên xem ra, những công pháp thảo nguyên dị tộc Kim Trướng Hãn Quốc quá đơn điệu và đơn giản, đại bộ phận đều là một ít công pháp luyện thể, phải dựa vào lấy man lực rèn luyện thân thể, căn bản không có vũ kỹ gì đáng nói, võ giả Trung Nguyên cũng cực kỳ khinh bỉ.

Lúc này trong Tư Đồ gia, bọn họ đã ngừng tất cả sinh ý buôn lậu tới Kim Trướng Hãn Quốc, trong gia tộc cũng thanh lý tất cả dấu vết, sợ bịLục Phiến Môn coi đây là cớ tới gây phiền toái.

Giữa sân nhỏ Tư Đồ gia, một đám đệ tử tuổi trẻ Tư Đồ gia trẻ tuổi đang tỷ thí xác minh vũ kỹ của nhau, vài tên trưởng bối Tư Đồ gia đang ở bên dạy bảo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 938 - Tư Đồ Gia (2)

Một tên trung niên nhìn thấy Tư Đồ gia hiện tại vui sướng phồn vinh liền gật gật đầu, nhưng nếu trên đỉnh đầu không có mây đen Lục Phiến Môn, vậy thì rất tốt.

Hắn là gia chủ Tư Đồ gia đương thời, Tư Đồ Lãng, tu vi Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, tuổi tác cũng không tính quá lớn, đời này vẫn có vài phần hy vọng có thể đột phá đến Dung Thần Cảnh.

Phía sau hăn có hai võ giả Hóa Thần Cảnh, một người trong đó nói:

1.Đại ca, Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh bên kia còn không có động tĩnh, xem ra Tô Tín hẳn không có ý định động thủ.

Một võ giả Hóa Thần Cảnh khác cũng nói:

1.Đúng vậy, thành Thịnh Kinh nằm ở Bắc Nguyên đạo, nơi đây chính là căn cơ Đại Chu, nếu như Tô Tín xằng bậy rối loạn một trận làm, đoán chừng hắn cũng không thể bàn giao với cấp trên.

2.Hơn nữa Bắc Nguyên đạo chúng ta có Bắc Nguyên Độc Cô thị, Tô Tín lại xuất thân Ninh Viễn Đường Tô gia, hắn không thể trêu vào hai thế lực này, hắn cũng không thể chọc, cho nên ta đoán Tô Tín chỉ làm dáng mà thôi, chúng ta đừng quá cẩn thận như vậy.

3.Cho nên đại ca, chúng ta nên khôi phục mua bán với Kim Trướng Hãn Quốc đi, gần nửa tháng không có việc buôn bán, Tư Đồ gia chúng ta sẽ lỗ lớn.

Tư Đồ Lãng trầm mặc một lát, quay người nói với người cuối cùng:

1.Lão Tam, ta đã làm tốt ý định, những chuyện mua bán với Kim Trướng Hãn Quốc này, chúng ta làm tiếp vài năm liền không làm, sau đó cả tộc di chuyển đến Hà Nam đạo.

Lão nhị Tư Đồ gia Tư Đồ Vân và lão tam Tư Đồ Hiến giật mình, vội vàng nói:

1.Đại ca ngươi muốn làm gì? Tư Đồ gia chúng ta những năm qua dựa vào sinh ý buôn lậu mới có quy mô ngày hôm nay, sao có thể nói không làm là không làm?

Tư Đồ gia bọn họ trước kia chẳng qua là tiểu thế gia tam lưu mà thôi, Tư Đồ Lãng may mắn đột phá đến Hóa Thần Cảnh, liền dẫn gia tộc di chuyển đến biên giới Bắc Nguyên đạo và bắt đầu làm sinh ý buôn lậu với Kim Trướng Hãn Quốc, như vậy hắn hắn mới có đủ tài nguyên giúp hai người Tư Đồ Vân và Tư Đồ Hiến đột phá Hóa Thần Cảnh.

Nếu không hai người bọn họ có tiềm lực nhưng cũng không đủ tài nguyên chèo chống đột phá đến Hóa Thần Cảnh, chuyện này khó càng thêm khó.

Mắt thấy Tư Đồ gia bọn họ dựa vào sinh ý này càng ngày càng tốt, kết quả hiện tại Tư Đồ Lãng vậy mà nói muốn vứt bỏ sinh ý này, hai người bọn họ làm sao cam tâm?

Tư Đồ Lãng thở dài một hơi nói:

1.Chúng ta làm như vậy kỳ thật đang nhảy trên lưỡi đao, nếu Đại Chu không đụng tới chúng ta cũng bỏ đi, nếu bọn họ muốn đụng tới chúng ta, chúng ta thậm chí liền không có cơ hội phản bác.

2.Huống chi Kim Trướng Hãn Quốc là đại địch suốt mấy ngàn năm của võ lâm Trung Nguyên, nếu quả thật Kim Trướng Hãn Quốc đánh bại Đại Chu, làm cho Kim Trướng Hãn Quốc xâm lấn võ lâm Trung Nguyên, vậy bất kể là triều đình hay những thế lực võ lâm như chúng ta đều gặp sanh linh đồ thán, chuyện chúng ta đang làm chính là tư thông với địch.

3.Loại chuyện này không thể làm cả đời, hiện tại căn cơ Tư Đồ gia chúng ta

cũng đã tốt, cũng là thời điểm công thành lui thân.

Lão nhị và lão tam Tư Đồ gia còn muốn nói gì đó, vào lúc này có hài đồng mười một mười hai tuổi chạy tới, vui vẻ nói với Tư Đồ Lãng:

1.Tổ phụ, hôm nay ta lại thắng tam ca và ngũ ca, lần này ta có thể đi ra ngoài bước chân vào giang hồ không?

Tư Đồ Lãng hiền lành sờ sờ đầu đứa bé kia, nói:

1.Mới bao nhiêu tuổi đã nghỉ ngợi bước chân vào giang hồ? Trước tiên phải học võ cho giỏi, đến lúc đó tổ phụ sẽ dẫn các ngươi đi du ngoạn trên giang hồ một phen.

2.Ah, được rồi.

Đứa bé kia hơi có chút thất vọng rời đi, ngay sau đó lại chạy tới đùa giỡn với một đám tiểu hài tử khác.

Nhìn Tư Đồ gia đang vui vẻ phồn vinh, Tư Đồ Lãng thở dài nói:

1.Những hài tử này đều là hi vọng tương lai của Tư Đồ gia, trưởng bối như chúng ta cực hạn tại nơi này, mà những hài tử kia có tương lai vô hạn.

2.Cho nên tất cả tội nghiệt đều do chúng ta gánh, ta chỉ hi vọng tương lai Tư Đồ gia chúng ta có thể đường đường chính

chính đứng sừng sững trên giang hồ được vạn người kính ngưỡng, trở thành thiên kiêu chính đạo, không cần phải làm việc lén lút như hiện tại.

Lão nhị và lão tam Tư Đồ gia đều yên lặng gật gật đầu.

Tuy bọn họ không tán thành lời của Tư Đồ Lãng, nhưng bọn họ cũng biết rõ Tư Đồ Lãng đã làm cho Tư Đồ gia bao nhiêu.

Có thể nói Tư Đồ gia hiện tại có thể huy hoàng như thế này, trên cơ bản tất cả đều dựa vào Tư Đồ Lãng tính toán và phấn đầu nhiều năm mới có uy thế Tư Đồ gia hiện tại.

Nhưng vào lúc này, một đệ tử Tư Đồ gia lại vội vàng hấp tấp chạy tới, vừa chạy vừa hô to:

1.Gia chủ không tốt! Tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn Tô Tín dẫn người vây quanh Tư Đồ gia chúng ta!

Vẻ mặt ba người Tư Đồ gia thay đổi, trên mặt Tư Đồ Vân lộ ra vẻ mặt không dám tin:

1.Ngày hôm qua Lục Phiến Môn còn không có động tĩnh, tại sao bọn chúng lại xuất động vào hôm nay?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 939 - Bán Nước Tư Thông Với Địch (1)

Tin tức Lục Phiến Môn đột nhiên đột kích làm ba người chấn động suốt nửa ngày không nói được gì.

Cuối cùng vẫn do Tư Đồ Lãng ổn định tâm thần trước, thở dài một hơi nói:

1.Là họa thì tránh không khỏi, lão tam ngươi đi tập trung đệ tử trẻ tuổi đang tập luyện lại, một khi xảy ra vấn đề gì, lập tức dẫn theo bọn họ và mang theo tài nguyên tu luyện trân quý đi tới Di Ninh phủ Từ gia tị nạn.

2.Từ gia làm người phúc hậu, lại có quan hệ thông gia hai đời với Tư Đồ gia, ngươi giao tất cả tài nguyên tu luyện cho Từ gia, nhờ bọn họ bảo hộ một phần huyết mạch Tư Đồ gia, bọn họ sẽ đáp ứng.

Lão Tam Tư Đồ Hiến vội vàng nói:

1.Đại ca, không cần như thế chứ? Tô Tín hắn dám thực Tư Đồ gia chúng ta hay sao? Còn ngươi và nhị ca làm sao bây giờ?

Tư Đồ Lãng thở dài nói:

1.Lo trước khỏi hoạ, ngươi đi trước chuẩn bị, ta và lão nhị đi gặp Tô thần bộ một phen.

Lúc này ngoài cửa Tư Đồ gia, Tô Tín và Bạch Công Phán và một đám bộ khoái Lục Phiến Môn trực tiếp vây quanh Tư Đồ gia chật như nêm cối, dáng vẻ hùng hổ dọa người.

Tuy người Tư Đồ gia cảnh giác nhưng không có ai dám động thủ trước.

Bọn họ không phỉa ngu ngốc, biết rõ chính mình kém Lục Phiến Môn bao nhiêu, nếu gây chuyện không tốt Tư Đồ gia bọn họ hôm nay sẽ bị diệt môn.

Nhìn hoảng sợ trên mặt đệ tử trẻ tuổi Tư Đồ gia, Tô Tín hỏi:

1.Tư Đồ gia tư thông Kim Trướng Hãn Quốc, tự tiện vi phạm lệnh cấm buôn lậu vật phẩm ra ngoài, vấn đề lớn như thế này, vì cái gì các vị không tra?

Bạch Công Phán thản nhiên nói:

1.Với quy mô của Tư Đồ gia, có thể buôn lậu trên cơ bản đều là một ít tài nguyên tu luyện, số lượng cũng không tính quá lớn, cũng không ảnh hưởng gì tới đại cục.

2.Nhiệm vụ cấp bậc này ta chẳng muốn ra tay, truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn khác cảm thấy phiền phức, dù sao Tư Đồ gia có ba gã võ giả Hóa Thần Cảnh, cho nên Tư Đồ gia mới lưu tới hôm nay.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Trách không được Thiết Ngạo đại nhân nói Lục Phiến Môn lười biếng, quả nhiên là như vậy, một Tư Đồ gia buôn lậu ít đồ không có gì, nhưng mười Tư Đồ gia, một trăm Tư Đồ gia thì sao?

2.Góp gió thành bão, mấy chữ này rất khủng bố, ngươi thực lực cường đại không muốn xử lý, các bộ đầu Hóa Thần Cảnh thì ngại phiền toái không đi xử lý, đều cho rằng đây là một việc nhỏ, nhưng nói không chừng trì hoãn thời gian dài, một tia lửa cũng có thể đốt cháy cả cánh đồng cỏ khô.

Bạch Công Phán xoa xoa cằm của mình, hắn thật không nghĩ tới việc Tô Tín

nói.

Thì ra đối với nhiệm vụ quy mô nhỏ như Tư Đồ gia này, Bạch Công Phán thật không đặt vào trong mắt.

Trên thế gian này có phần lớn người tội ác tày trời, hắn cho rằng hành vi của Tư Đồ gia không coi vào đâu, hắn ra tay chỉ có thể xem như giết gà dùng đao mổ trâu, cho nên dù cho hắn biết rõ chuyện Tư Đồ gia cũng bỏ mặc.

Nếu quả thật như Tô Tín nói, nói những thế gia tông môn biên cảnh Bắc Nguyên đạo làm mua bán buôn lậu như vậy, khi đó thật sự là chuyện phiền toái.

Tư Đồ gia xem như hiểu quy củ, biết rõ cái gì có thể buôn lậu, cái gì không thể đi tư.

Nhưng vạn nhất thật đụng phải gia hỏa không phân xanh vàng đỏ, buôn lậu vật cấm như công pháp ra ngoài, như vậy không phải tin tức tốt với Đại Chu võ lâm và Trung Nguyên.

Loại chuyện này rất có thể, dù sao thế gian này không phải tất cả mọi người đều có thể nhìn xa, trên đời này có không ít kẻ thiển cận.

Lúc này cửa lớn Tư Đồ gia mở ra, Tư Đồ Lãng dẫn theo Tư Đồ Vân đi tới, hạ tư thái rất thấp, cách còn rất xa Tư Đồ Lãng đã thi lễ với Tô Tín thật sâu:

1.Bái kiến Tô đại nhân, không biết Tô đại nhân dẫn người đến Tư Đồ gia ta có gì muốn làm? Nếu như Tư Đồ gia ta có điểm

nào hữu dụng, Tô đại nhân cứ việc nói, Tư Đồ gia ta tuyệt đối không nói hai lời.

Các đệ tử Tư Đồ gia nhìn thấy gia chủ ngày bình thường uy nghiêm tài trí, hiện tại thấp kém, khúm núm trước mặt Tô Tín, việc này làm bọn họ cảm thấy khuất nhục và không cam lòng, nhưng bị trưởng bối trong nhà khống chế, bọn họ không dám nói nhiều một câu.

Tô Tín nhìn Tư Đồ Lãng và trên mặt lộ ra nụ cười giống như cười mà không phải cười, nói:

1.Nói ra hôm nay ta thật sự có việc cần làm phiền Tư Đồ gia chủ. Nghe được Tô Tín nói như vậy Tư Đồ Lãng thở ra một hơi.

Hắn chỉ sợ Tô Tín không nói cái gì, đi lên gặp người liền giết, như vậy Tư Đồ gia bọn họ lần này thật không thể cứu.

Hiện tại Tô Tín đã đưa ra điều kiện đến, cho dùTô Tín nghĩ muốn cái gì Tư Đồ gia bọn họ đều hết sức lấy tới cho Tô Tín, chỉ cần có thể bảo trụ cơ nghiệp Tư Đồ gia hiện tại là được.

Tô Tín nhìn Tư Đồ Lãng, trên mặt vui vẻ không thay đổi, hắn nói ra một câu làm Tư Đồ Lãng như rơi vào hầm băng.

1.Kỳ thật rất đơn giản, trải qua Lục Phiến Môn ta điều tra, Tư Đồ gia các ngươi tư thông Kim Trướng Hãn Quốc, những năm này qua buôn lậu không ít vật cấm cho dị tộc bắc man.

2.Chậc chậc, thông đồng với địch bán nước, Tư Đồ gia các ngươi thật lớn mật ah, như vậy đi, các ngươi cũng đừng lãng phí thời gian, ngoan ngoãn tự phong nội lực theo chúng ta về Lục Phiến Môn thụ thẩm, như vậy chúng ta cũng tiết kiệm khí lực phải không?

Sắc mặt Tư Đồ Lãng thay đổi, hắn vội vàng nói:

1.Tô đại nhân! Việc này hoàn toàn là vu oan!

2.Tư Đồ gia ta cho tới bây giờ đều không có chút quan hệ nào với Kim Trướng Hãn Quốc, như nếu không tin, Tô đại nhân ngươi đại có thể đi vào bên trong Tư Đồ gia điều tra, nếu như có thể tìm được một tia chứng cớ, Tư Đồ gia ta lập tức thúc

thủ chịu trói, cũng theo Tô đại nhân ngươi quay trở lại Lục Phiến Môn thụ thẩm.

Tư Đồ Vân bên cạnh chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, đồng thời còn có phần may mắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 940 - Bán Nước Tư Thông Với Địch (2)

Đại ca nhà mình cẩn thận là đúng, cũng may mắn hắn sớm tiêu hủy một ít chứng cớ trong gia tộc, nếu không chuyện hôm nay thật sự bị Lục Phiến Môn biết rõ, vậy Tư Đồ gia bọn họ sẽ thê thảm.

Vào lúc này Tô Tín lại cười nói:

1.không có sao, không cần tìm, ta tin tưởng Tư Đồ gia chủ ngươi làm người, trong Tư Đồ gia nhất định là không có chút chứng cớ nào.

Tư Đồ Lãng thở ra một hơi, nụ cười trên mặt Tô Tín lập tức biến mất, tốc độ trở mặt nhanh tới mức người ta không kịp chuẩn bị.

- Nhưng Lục Phiến Môn ta làm việc, cho tới bây giờ đều không cần chứng cớ

ah.

Tô Tín vung tay lên, hắn lạnh lùng nói:

1.Tư Đồ gia thông đồng với địch bán nước, chứng cớ vô cùng xác thực, nếu có phản kháng, trực tiếp tru tuyệt cả nhà!

Khi Tô Tín ra lệnh một tiếng, mấy ngàn tên bộ khoái Lục Phiến Môn trực tiếp xông vào Tư Đồ gia, cũng không quản xem bọn họ khỉ gió gì phản kháng hay không phản kháng, trực tiếp gặp người liền giết.

Tròng mắt Tư Đồ Lãng và Tư Đồ Vân như nứt ra, quát lên:

- Tô Tín! Ngươi chết không yên lành!

Tô Tín nhìn hai người bọn họ và nói:

1.Như thế nào, cảm thấy ta rất tàn nhẫn, cảm giác mình rất đáng thương sao?

2.Lúc các ngươi làm ra chuyện bán lợi ích Trung Nguyên sao không nói lời

này?

3.Kim Trướng Hãn Quốc không phải Đông Tấn, cho dù Đông Tấn và Đại Chu ai làm chủ Trung Nguyên, giang hồ đều là giang hồ, võ lâm vẫn là võ lâm.

4.Nhưng chờ tới khi Kim Trướng Hãn Quốc nhập chủ Trung Nguyên, các ngươi cho rằng mình có thể ngồi yên sao?

5.Đừng quên lúc trước chúng ta đối đãi võ giả Tây Vực ba mươi sáu nước như thế nào, nếu như ngày sau Kim Trướng Hãn Quốc nhập chủ Trung Nguyên, vậy thì đến phiến bọn chúng sẽ đối đãi với chúng ta như vậy.

Đông Tấn và Đại Chu đánh nhau thế nào đều là người Trung Nguyên nội chiến, võ lâm giang hồ có thể tham dự vào trong đó, cũng có thể sống chết mặc bây, dù sao đều là người một nhà.

Một khi người Kim Trướng Hãn Quốc nhập chủ Trung Nguyên, thiên hạ này còn nơi cho bọn họ dung thân sao?

Lúc trước võ giả Tây Vực ba mươi sáu nước đều bị võ giả Trung Nguyên khinh bỉ, cũng bởi vì lúc trước Tây Vực ba mươi sáu nước quá yếu, bị Đại Tấn ngày xưa thay nhau treo lên đánh.

Chính vì nhìn thấu điểm này, cho nên lúc ban đầu Trung Nguyên nội loạn, Kim Trướng Hãn Quốc xâm lấn Trung Nguyên, hội chủ Anh Hùng hội Mạc Thanh Hồi mới sẽ ra tay đồng quy vu tận với nhiều cường giả Kim Trướng Hãn Quốc.

Ánh mắt Tư Đồ Lãng lộ ra một tia hối hận, hắn không phải hối hận mình tư thông với Kim Trướng Hãn Quốc, mà là hối hận chính mình thu tay lại quá muộn.

Nếu không có những sinh ý buôn lậu này, Tư Đồ gia bọn họ cũng không có khả

năng phát triển vượt bậc trong thời gian vài chục năm như hiện tại.

Nhưng vài năm trước, sinh ý Tư Đồ gia càng làm càng lớn, lúc này Tư Đồ Lãng cũng đã cảm giác được không đúng, muốn thu tay lại.

Nhưng lợi ích động nhân tâm, khi đó cho dù Tư Đồ Lãng cảm giác được không đúng nhưng hắn vẫn không buông tha.

Hiện tại hắn lại hối hận.

Nếu như lúc trước mình có thể kịp thời thu tay lại, mang theo gia tộc di chuyển đến đạo khác, Tư Đồ gia bọn họ cũng sẽ không gặp tình huống như hiện tại.

- Liều!

Tư Đồ Lãng quát một tiếng và lao về phía Tô Tín, Tư Đồ Vân khẽ cắn môi cũng lao theo.

Lục Phiến Môn nhiều cường giả như vậy, lần này Tư Đồ gia bọn họ chạy trời không khỏi nắng.

May mắn trước kia Tư Đồ Lãng chuẩn bị sẵn sàng, bảo Tư Đồ Hiến dẫn đệ tử trẻ tuổi Tư Đồ gia chạy tới Từ gia.

Hiện tại hắn hi vọng những người mình có thể ngăn cản Tô Tín một thời gian ngắn, như vậy Tư Đồ Hiến sẽ có cơ hội mang theo người Tư Đồ gia đào tẩu, như vậy Tư Đồ gia bọn họ còn có thể lưu lại một đường sinh cơ.

Nhưng đáng tiếc, hai người bọn họ là võ giả Hóa Thần Cảnh xuất thân tiểu thế gia nên không thể so sánh với Tô Tín, huống chi Tô Tín cũng không cần ra tay, cường giả Dung Thần Cảnh, ‘ Cực Trảm Đao ’ Bạch Công Phán đã ra tay.

Không đợi Tô Tín ra tay, đao của Bạch Công Phán cũng đã ra khỏi vỏ.

Trong nháy mắt ở giữa thiên địa đều bị một tia sáng trắng bao phủ, trước mặt Tư Đồ Lãng và Tư Đồ Vân không còn bất cứ cái gì, chỉ có một đao kinh diễm.

Tia sáng trắng tan hết, đao ý lại không mất.

Dưới một đao sáng tới cực điểm, mi tâm của Tư Đồ Lãng cùng Tư Đồ Vân xuất hiện tơ máu, trong mắt còn mang theo không cam lòng ngã xuống đất.

Một đao trảm hai người, cho dù hai người này là võ giả Hóa Thần Cảnh xuất thân tiểu thế gia tầm thường, một đao của Bạch Công Phán cũng đầy đủ kinh diễm.

Tô Tín xem ra, đao pháp của Bạch Công Phán cùng loại với đàn chủ Hạ đàn Niên Bang hạ ‘ Bất Nhị Đao ’ Kim Khả Tín, nhưng hạch tâm lại không giống nhau.

Bất Nhị Đao của Kim Khả Tín là tăng tinh khí thần của bản thân tới mức cực hạn, trảm ra một đao vượt qua đỉnh phong của mình.

Cực Trảm Đao của Bạch Công Phán lại tu luyện đao ý tới mức đỉnh phong, thiên hạ vạn vật không thể không trảm.

Nói đơn giản, đao của Kim Khả Tín nặng về hình, Cực Trảm Đao của Bạch Công Phán lại nặng về ý.

Bạch Công Phán thu đao vào vỏ, Tô Tín cũng vượt qua thi thể Tư Đồ Lãng cùng Tư Đồ Vân bước vào Tư Đồ gia, nhưng lúc này chiến đấu đã hoàn thành rất nhanh, người Lục Phiến Môn quả thật chém giết dễ như trở bàn tay, người Tư Đồ gia hoàn toàn không có khả năng phản kháng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 941 - Từ Gia (1)

Đại nhân, Tư Đồ gia cao thấp hơn hai ngàn người, trong đó võ giả Hóa Thần Cảnh Tư Đồ Hiến dẫn theo năm mươi tên võ giả Tư Đồ gia trẻ tuổi phá vòng vây đào tẩu, còn lại đều đền tội.

Qua một lát, Thiết Thạch cầm theo đao tới bẩm báo.

Kỳ thật dùng thực lực Lục Phiến Môn hiện tại muốn triệt để tiêu diệt Tư Đồ gia là chuyện rất đơn giản.

Chỉ có điều Tô Tín trước kia cố ý phân phó, nếu như bọn họ muốn chạy trốn, Lục Phiến Môn không cần truy kích, mặc kệ là tốt rồi.

Cho nên Tư Đồ Hiến mới có thể dẫn theo một đám đệ tử trẻ tuổi Tư Đồ gia phá vòng vây rời đi.

Nếu không dùng lực lượng Lục Phiến Môn, đám người Tư Đồ Hiến tuyệt đối không chạy ra khỏi mười dặm.

1.Điều tra cả Tư Đồ gia, vật phẩm đoạt được giao nộp hai thành, tám phần thuộc về chính mình.

Tô Tín phân phó một câu.

Vừa nghe tin tức này, ánh mắt những bộ khoái Lục Phiến Môn lập tức hưng phấn.

Những bộ đầu Hóa Thần Cảnh còn dễ nói, bọn họ không đặt một ít đồ của Tư

Đồ gia vào trong mắt, trên cơ bản không có đồ cho mình sử dụng.

Nhưng đối với những bộ khoái dưới Hóa Thần Cảnh mà nói, chính sách của Tô Tín lại có tác dụng rất lớn.

Tư Đồ gia làm mua bán buôn lậu, đừng nhìn gia tộc quật khởi thời gian ngắn, nhưng tích lũy bảo vật còn nhiều hơn thế lực nhị lưu bình thường rất nhiều.

Trước kia Tư Đồ Hiến rời đi chỉ mang theo một bộ phận tài nguyên trân quý nhất, đại bộ phận tài nguyên tu luyện vẫn nằm trong Tư Đồ gia, Tô Tín trực tiếp phân cho tám phần bọn họ, điều này cũng làm nội tâm mọi người hô to Tô Tín hào phóng.

Tiền tài động nhân tâm, lúc uy vọng bản thân chưa đạt tới đỉnh phong, dùng đầy đủ chỗ tốt lung lạc nhân tâm là chuyện rất cần thiết, dù sao Tô Tín không đặt chút ít tài nguyên nơi đây vào trong mắt.

Lúc này một đám võ giả Tư Đồ gia trẻ tuổi được Tư Đồ Hiến dẫn dắt đi thẳng đến Di Ninh phủ Từ gia.

Trên đường đi những đệ tử trẻ tuổi Tư Đồ gia nghĩ tới gia tộc bị diệt nên liên tục gào khóc.

Lớn tuổi nhất trong những đệ tử trẻ tuổi này mới hai mươi, tuổi nhỏ nhất chỉ mới mười tuổi mà thôi, lúc nào trải qua loại chuyện này?

Nhìn thấy dáng vẻ đệ tử trẻ tuổi, Tư Đồ Hiến cũng không ngăn lại, bởi vì trong lòng hắn cũng có hận ý ngập trời.

Nếu không phải nhớ tới đại ca phân phó lúc trước, muốn hắn hộ tống đệ tử trẻ tuổi Tư Đồ gia đi tới Từ gia, nói không chừng hiện tại hắn sẽ quay về liều mạng với đám người Tô Tín.

May mắn trên đường không gặp bộ khoái Lục Phiến Môn đến truy kích, cho nên bọn họ cũng nhanh chóng đi tới Di Ninh phủ Từ gia.

Thực lực Từ gia còn mạnh hơn Tư Đồ gia rất nhiều, chính là đại tộc mấy trăm năm, hiện tại Từ gia có một lão tổ thực lực Dung Thần Cảnh, cho nên Từ gia chính là thế lực nhất lưu hàng thật giá thật.

Mà Từ gia có quan hệ mật thiết với Tư Đồ gia, hai nhà có quan hệ thông gia, con gái lão tổ Từ gia cũng gả cho Tư Đồ Lãng.

Lúc trước lão tổ Từ gia tuệ nhãn nhìn người, mặc dù khi đó Tư Đồ gia chỉ là thế lực tam lưu, nhưng hắn vẫn nhìn ra Tư Đồ Lãng bất phàm, cho nên gả con gái cho.

Quả nhiên Tư Đồ Lãng về sau thuận lợi đột phá đến Hóa Thần Cảnh, hơn nữa dẫn theo Tư Đồ gia dừng chân tại biên giới Bắc Nguyên đạo, xông ra một phen cơ nghiệp.

Về sau chờ căn cơ Tư Đồ gia triệt để vững chắc, con gái Từ gia hiện tại lại gả cho một đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất của Tư Đồ gia, hai nhà có thể nói thông gia hai đời, quan hệ càng không tầm thường

Hơn nữa Từ gia làm người phúc hậu, thah danh rất tốt trong Bắc Nguyên đạo, cho nên Tư Đồ Lãng yên tâm bảo Tư Đồ Hiến dẫn đệ tử trẻ tuổi Tư Đồ gia đi tới cầu Từ gia che chở.

Hắn không cầu Từ gia có thể giúp Tư Đồ gia bọn họ báo thù, chỉ cầu Từ gia có thể tạm thời che chở Tư Đồ gia bọn họ một thời gian ngắn, như vậy đệ tử trẻ tuổi Tư Đồ gia có thời gian

phát triển, không đến mức triệt để đoạn tuyệt huyết mạch Tư Đồ gia.

Lúc Tư Đồ Hiến dẫn theo một đám đệ tử trẻ tuổi Tư Đồ gia đi vào Từ gia, người Từ gia cũng sợ hãi kêu to lên.

Từ gia chủ hiện tại Từ Minh Sơn liền vội vàng hỏi:

1.Tư Đồ huynh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao Tư Đồ gia các ngươi biến thành như thế?

Tin tức Lục Phiến Môn diệt Tư Đồ gia bởi vì người Tư Đồ gia bị diệt toàn bộ

nên không truyền ra, cho nên Tư Đồ Hiến cũng không có giấu diếm, hắn nói mọi việc với đám người Từ Minh Sơn.

Tư Đồ Hiến cầu khẩn nói:

1.Từ gia chủ, ta cũng không có suy nghĩ đi tìm Tô Tín báo thù, chỉ hi vọng Từ gia có thể bảo trụ một tia huyết mạch cuối cùng của Tư Đồ gia.

2.Ta có mang một ít vật tư trân quý của Tư Đồ gia theo, chỉ cần Từ gia chủ ngươi đáp ứng, ta sẽ dâng chúng cho ngươi.

Tuy Từ gia làm người phúc hậu nhưng không đại biểu bọn họ ngốc, đương nhiên Từ Minh Sơn không có khả năng làm chủ việc lớn như thế.

Cho nên hắn an bài đám người Tư Đồ Hiến xong, sau đó hắn lại triệu tập người Từ gia tới nghị sự, thậm chí việc này cũng kinh động tới lão tổ Từ gia Từ Nguyên Đức.

Từ gia trừ Từ Nguyên Đức là võ giả Dung Thần Cảnh ra, tổng cộng có tám võ giả Hóa Thần Cảnh.

Chờ đợi Từ Minh Sơn nói rõ chuyện Tư Đồ gia, Từ Nguyên Đức ho khan một tiếng nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 942 - Từ Gia (2)

Đều nói cái nhìn của mình đi, chúng ta có nên thu lưu Tư Đồ gia hay không? Trong đó một võ giả Hóa Thần Cảnh nói:

Từ gia chúng ta quan hệ thông gia hai đời với Tư Đồ gia, hiện tại Tư Đồ gia gặp đại nạn, nếu chúng ta không giúp bọn họ, thanh danh Từ gia chúng ta trên giang hồ sẽ ra gì?

Có người liền phản bác:

Thanh danh quan trọng hay lợi ích Từ gia quan trọng? Vạn nhất Tô Tín đánh đến tận cửa đòi người, chúng ta thu lưu Tư Đồ gia chẳng phải đắc tội với Tô Tín cùng Lục Phiến Môn?

Người nọ lập tức nói:

Lần này Tư Đồ gia bị Lục Phiến Môn tiêu diệt chỉ trách bọn họ không may, vừa lúc Tô Tín vượt qua việc bị người Thiếu Lâm tự cướp giết, làm cho Lục Phiến Môn xuất động quy mô lớn.

Việc Tư Đồ gia buôn bán các vị không phải không biết, triều đình không nhắm vào cũng bỏ đi, một khi nhắm vào, nhất định sẽ cầm bọn họ khai đao giết gà dọa khỉ.

Nhưng hiện tại Tư Đồ gia cũng đã bị diệt, kế hoạch giết gà dọa khỉ của Lục Phiến Môn cũng thành công, bọn họ cũng chưa chắc đuổi tới Từ gia chúng ta.

Vậy cũng chưa hẳn, vạn nhất Tô Tín dẫn theo cường giả Lục Phiến Môn đến đòi người, ngươi bảo Từ gia chúng ta nên tự xử thế nào? Chúng ta nên giao người hay không giao người.

Hai người nói xong liền nhao nhao, vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh Từ gia cũng phân thành hai phái ồn ào không ngớt.

Lúc này Từ Minh Sơn thản nhiên nói:

Tư Đồ Hiến nói, hắn đã mang một ít vật tư tu luyện trân quý của Tư Đồ gia theo, chỉ cần Từ gia chúng ta nguyện ý che chở bọn họ, hắn sẽ nguyện ý giao tất cả.

Hắn vừa mở miệng, những người phản đối lập tức im lặng.

Từ gia bọn họ phúc hậu là đúng, nhưng lại không phải coi tiền như rác, cho nên sau khi biết trình độ phiền toái của việc này liền đứng ra phản đối Tư Đồ gia.

Đương nhiên bọn họ không muốn làm như vậy, nhưng đã có chỗ tốt nha, vậy chuyện này đáng giá suy nghĩ.

Dù sao Tư Đồ gia làm sinh ý lúc trước, Từ gia với tư cách quan hệ thông gia cho nên rõ ràng, Tư Đồ Hiến mang theo đồ vật chắc chắn là trân bảo, cho dù chỉ một thành cũng làm bọn họ động tâm.

Việc này cũng không thể trách Từ gia, mà là thế đạo vốn nên như thế.

Hơn nữa người Từ gia làm như vậy cũng xem như phúc hậu, tối thiểu lấy tiền làm việc.

Nếu như đổi thành thế lực võ lâm khác đụng phải loại tình huống này, trên cơ bản đều trực tiếp nuốt chỗ tốt của đám người Tư Đồ Hiến sau đó đuổi đi, hoặc tâm ngoan thủ lạt giết sạch bọn họ hiến cho Tô Tín tìm công lao.

Kết quả Tư Đồ gia cũng được Từ gia tiếp nhận và dàn xếp sau hai ngày, tin tức Tư Đồ gia bị Tô Tín diệt cũng truyền khắp Bắc Nguyên đạo.

Mấy tiểu thế gia ở gần Tư Đồ gia cũng bị Lục Phiến Môn thuận tay tiêu diệt.

Tô Tín phụ trách Bắc Nguyên đạo vẫn không có động tĩnh, việc này làm cho nhiều người nghĩ Tô Tín sẽ không động thủ, biết khó mà lui.

Kết quả sự thật lại tát bọn họ một cái vang dội.

Tô Tín động thủ, hơn nữa vừa ra tay mang theo uy thế lôi đình, dọa không ít người kêu to một tiếng.

Quật khởi mấy chục năm, Tư Đồ gia phong quang vô hạn nói diệt là diệt, động tĩnh giết gà dọa khỉ cũng quá lớn.

Đương nhiên cũng có chút người cho rằng Tư Đồ gia gieo gió gặt bảo.

Bọn họ buôn lậu hàng cấm với Kim Trướng Hãn Quốc, lúc bình thường Lục Phiến Môn không xuất ra nhân thủ giải quyết, dù sao dùng quy mô Tư Đồ gia cũng không xem là đại sự gì.

Nhưng chỉ cần Lục Phiến Môn vừa chuẩn bị nghiêm túc, chỉ bằng chuyện Tư Đồ gia làm ra suốt mấy năm qua, sớm rằng đã sớm bị diệt tám đời.

Cho nên một ít người tự nhận thân gia sạch sẽ, Tô Tín khẳng định không tìm thấy cớ nên thở ra một hơi, không cần lo lắng cứng đối cứng với Tô Tín.

Nhưng bọn họ không biết, Tô Tín căn bản cũng không muốn đi tìm chứng cớ

gì.

Tô Tín còn dám công khai nói ra lời thêu dệt tội danh, hắn còn có gì không dám làm?

Huống chi lần này Tô Tín dựa theo địa vực đồ tông diệt môn tiến thẳng về phía trước, hiện tại không nhìn ra điểm này, nhưng có chút người cẩn thận lại phát hiện khác thường, ví dụ như Bắc Nguyên Độc Cô thị đã như thế.

Thực lực Bắc Nguyên Độc Cô thị không phải mạnh nhất trong lục đại thế gia,

nhưng cũng không phải yếu nhất.

Vài năm gần đây thực lực Độc Cô thị cũng có chút suy yếu, nguyên nhân căn bản là vì Đại Chu.

Lúc trước Đại Chu mới vừa vặn lập quốc tại Tương Nam, Độc Cô thị bọn họ đã sinh sôi nảy nở mấy đời tại Bắc Nguyên đạo, thời kì cường thịnh nhất thậm chí hùng bá Bắc Nguyên đạo, hoàn toàn không quá lời chút nào.

Nhưng từ khi Đại Chu lựa chọn tại Bắc Nguyên đạo thành lập thành Thịnh Kinh làm đô thành, địa bàn Độc Cô thị cũng bị áp súc rất lớn, làm cho một ít đệ tử của bọn họ không dám tùy ý lưu lạc Bắc Nguyên đạo, sợ dẫn xuất ra mầm tai vạ gì đó.

Cho nên đối với Đại Chu, thái độ của Độc Cô thị không tốt chút nào, chuyện xảy ra hiện tại, trong Độc Cô thị đã có người nói chuyện nhưng không nói ra được cái gì.

Lúc này trong thư phòng Độc Cô thị, gia chủ Độc Cô thị đương thời Độc Cô Diêm đang cau mày xem tư liệu, hiển

nhiên hắn khó có chủ ý với hành động của Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 943 - Đối Sách Từ Gia (1)

Tô Tín hành động tại Bắc Nguyên đạo đã làm cho Độc Cô thị sinh lòng cảnh giác.

Nhưng trong tình huống hiện tại, nếu Độc Cô thị bỗng nhiên ra tay, đây chính là chuyện chọc giận Lục Phiến Môn.

Lúc này một võ giả Hóa Thần Cảnh Độc Cô thị gõ cửa đi vào trong phòng Độc

Cô Diêm, nói:

1.Gia chủ, người Tư Đồ gia đã đi tới Di Ninh phủ Từ gia, chính thức được Từ gia thu lưu.

2.Nhưng Lục Phiến Môn bắt đầu từ phương bắc Bắc Nguyên đạo thanh trừ các thế lực võ lâm khác, ra tay tàn nhẫn, hơn mười tiểu thế lực đều bị tru tuyệt cả nhà, các thế lực còn lại nhìn thấy không đúng nên nghe tin đã chạy.

3.Hiện tại Tô Tín đang dẫn người Lục Phiến Môn tiến về phía Di Ninh phủ, xem ra chuẩn bị nhắm vào Từ gia, chúng ta có cần ra tay giúp đỡ hay không?

Thế lực võ lâm các đạo, trừ khi thế lực ngang nhau, thế lực còn lại đều không có mâu thuẫn gì với nhau.

Huống chi Từ gia có thanh danh không tệ trong Bắc Nguyên đạo, cũng có quan hệ không tệ với Độc Cô thị, hiện tại Tô Tín nhắm vào cả Bắc Nguyên đạo, theo lý mà nói Độc Cô thị thật sự phải ra tay giúp đỡ.

Độc Cô Diêm suy nghĩ, hắn lắc đầu nói:

1.Chúng ta tạm thời không nên hành động, sống chết mặc bây là tốt rồi. Tên võ giả Hóa Thần Cảnh Độc Cô thị nói:

2.Nhưng gia chủ, ngươi sẽ không sợ Tô Tín nhằm vào các thế lực Bắc Nguyên đạo xong lại động thủ với chúng ta sao? Huống chi nếu như Độc Cô thị chúng ta không ra tay điều đình, danh vọng của chúng ta tại Bắc Nguyên đạo sẽ giảm rất mạnh.

Độc Cô Diêm thở dài một hơi nói:

1.Vấn đề này nếu do một mình Tô Tín quyết định, Độc Cô thị ta cũng không sợ hắn, trực tiếp mang người ra mặt bảo vệ Từ gia cũng không phải là không thể được.

2.Nhưng hiện tại cả Lục Phiến Môn đều ở trạng thái nguy hiểm, nếu như hắn thực trêu chọc đến chúng ta, Độc Cô thị chúng ta tự nhiên không phải dễ sống chung.

3.Nhưng nếu chúng ta chủ động đối nghịch với Lục Phiến Môn sẽ chọc ra phiền toái không cần thiết.

4.Phải biết rằng Lục Phiến Môn đang trong cơn thịnh nộ, ngay cả Thiếu Lâm tự cũng phải lùi bước, huống chi Độc Cô thị chúng ta cũng không có lục địa thần tiên như Độ Ách La Hán Huyền Khổ tọa trấn.

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh chần chờ nói:

1.Nếu thật sự Tô Tín đụng vào Độc Cô thị thì sao?

2.Chỉ cần Tô Tín không phải ngu ngốc thì hắn tuyệt đối không làm vậy. Độc Cô Diêm trầm giọng nói:

3.Hắn cũng biết thực lực và uy vọng Độc Cô thị chúng ta tại Bắc Nguyên đạo, đụng vào Độc Cô thị sẽ ảnh hưởng lớn tới hành động của hắn tại Bắc Nguyên đạo, Tô Tín là người thông minh, hắn sẽ không làm loại chuyện này.

1.Nhưng chúng ta cũng không thể buông lỏng cảnh giác, phái người thời khắc nhìn chằm chằm vào hành động của Lục Phiến Môn, nhớ kỹ, không cho phép tùy tiện ra tay, chỉ cần Tô Tín không có trêu chọc tới chúng ta, các ngươi cũng tuyệt đối không được phép chủ động trêu chọc Tô Tín.

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh gật đầu đi ra ngoài, Độc Cô Diêm thở dài một hơi.

Triều đình Đại Chu thành lập đô thành tại Bắc Nguyên đạo cũng tạo áp lực rất lớn lên Độc Cô thị.

Cho nên những năm gần đây Độc Cô thị cũng cẩn thận từng chút một, tận lực không làm ra chuyện khác người.

Nhưng lần này Lục Phiến Môn tạo thành phong bạo có ảnh hưởng tới Độc Cô thị hay không, kỳ thật Độc Cô Diêm cũng không nói rõ ràng, vừa rồi hắn nói tự tin như vậy chẳng qua là cho thủ hạ chút lòng tin mà thôi.

Dù sao hắn là gia chủ Độc Cô thị, nếu như ngay cả hắn cũng sợ, như vậy cả Độc Cô thị sẽ lâm vào hỗn loạn.

Hiện tại Tô Tín dẫn đầu Lục Phiến Môn khí thế hung ác, Độc Cô Diêm chỉ có thể hi vọng Tô Tín đúng như hắn suy đoán, có vài phần lý trí, sẽ không lung tung động thủ với Độc Cô thị.

Vào lúc này trong Từ gia, bọn họ tự nhiên cũng biết Tô Tín dẫn theo một đám bộ khoái Lục Phiến Môn hùng hổ lao tới Từ gia.

Biết được tin tức này, người Từ gia sợ hãi, cho dù Từ gia bọn họ chính là thế gia nhất lưu, nhưng đối mặt tồn tại khủng bố như Lục Phiến Môn, bọn họ vẫn không có chút khả năng phản kháng.

Từ gia lúc này đã có người bất mãn nói:

1.Lúc trước ta đã nói, không nên thu lưu những người Tư Đồ gia kia, hiện tại thì tốt rồi, Lục Phiến Môn đánh đến tận cửa, như vậy Từ gia chúng ta lấy cái gì ngăn cản?

Từ gia chủ Từ Minh Sơn hừ lạnh nói:

1.Lúc trước người Tư Đồ gia giao tài nguyên ra, tại sao không có ai trong các ngươi phản đối?

Phần đông người Từ gia lập tức không lên tiếng.

Khi đó bọn họ cho rằng Lục Phiến Môn sẽ giống như lúc trước không đuổi tận giết tuyệt người Tư Đồ gia, như vậy cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt.

Cho nên người Tư Đồ gia rất thức thời giao những tài nguyên kia ra, người Từ gia mới vui vẻ tiếp nhận, đáp ứng che chở Tư

Đồ gia.

Nhưng hiện tại xem ra chuyện này không đúng như bọn họ suy nghĩ.

Tô Tín dẫn đầu người Lục Phiến Môn đến thanh lý sạch sẽ thế lực chung quanh Tư Đồ gia, hiện tại đang hùng hổ chạy tới Từ gia.

Lúc trước Lục Phiến Môn không phải không muốn đuổi tận giết tuyệt người Tư Đồ gia, mà là không cần phải như vậy, dù sao bọn họ chạy xa cũng không trốn ra khỏi Bắc Nguyên đạo, phí nhiều khí lực như vậy làm gì?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 944 - Đối Sách Từ Gia (2)

Mắt thấy vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh Từ gia cãi nhau nhưng không có chút ý kiến hữu dụng, sắc mặt lão tổ Từ gia Từ Nguyên Đức tối tăm, quát lớn:

Nhốn nháo cái gì mà nhốn nháo! Tai vạ đến nơi không tìm đường lui, lại chỉ biết nhao nhao tại nơi này, nếu Từ gia dựa vào các ngươi đã sớm diệt tộc!

Nhìn thấy Từ Nguyên Đức tức giận, cả đám lập tức không nói lời nào.

Từ Nguyên Đức thở dài một hơi nói:

Chuyện cho tới bây giờ cũng không có biện pháp, chúng ta chỉ có thể nghĩ tất cả biện pháp làm Tô Tín rời đi..

Một tên võ giả Hóa Thần Cảnh Từ gia cẩn thận nói:

Nếu như chúng ta bây giờ giao người Tư Đồ gia ra? Có thể làm Tô Tín rút đi hay không?

Một đám người Từ gia dùng ánh mắt như nhìn thằng ngu nhìn tên võ giả Hóa Thần Cảnh kia, hắn cũng lập tức câm miệng, hắn hiểu chủ ý của mình quá cùi bắp.

Nếu như Tư Đồ gia vừa đến cầu Từ gia, bọn họ liền cự tuyệt thu lưu Tư Đồ gia, cái người trên giang hồ sẽ chỉ nói Từ gia bọn họ nhát gan sợ chết, thấy chết mà không cứu mà thôi.

Nhưng hiện tại Từ gia bọn họ đã thu lưu người Tư Đồ gia, hơn nữa còn thu đồ của người ta.

Kết quả hiện tại Tô Tín vừa đánh tới, bọn họ lập tức kinh sợ, muốn giao người Tư Đồ gia ra đổi lấy bình an cho mình, bọn họ có thể tưởng tượng ra người giang hồ Bắc Nguyên đạo sẽ đánh giá Từ gia bọn họ ra sao.

Bởi như vậy, thanh danh Từ gia tại Bắc Nguyên đạo sẽ thối tận trời, thậm chí về sau không cần lăn lộn tại Bắc Nguyên đạo.

Từ gia không giống với Tư Đồ gia, Tư Đồ gia căn cơ nông cạn, thanh danh cũng không quá tốt.

Cho nên Tư Đồ gia chỉ cần đầy đủ lợi ích, về sau liền chuẩn bị di chuyển tới địa phương là được.

Nhưng Từ gia cắm rễ Bắc Nguyên đạo mấy trăm năm, kinh doanh nhiều nhân mạch như thế, đổi địa phương khác, tổn thất của Từ gia quá lớn.

Cho nên không tới tình trạng vạn bất đắc dĩ, bọn họ tuyệt đối sẽ không giao người Tư Đồ gia hi sinh thanh danh chính mình.

Từ Nguyên Đức thở dài một và nói:

Như vậy, chúng ta đi liên hệ với hành quân đại tổng quản Bắc Nguyên đạo Trần Trung Đình, lúc ban đầu Đại Chu còn chưa đứng vững gót chân, lúc đó Kim Trướng Hãn Quốc xâm lấn chính Từ gia chúng ta trợ giúp bọn họ ngăn cản Kim Trướng Hãn Quốc, lúc ấy chúng ta phối hợp với Trần Trung Đình.

Quân đội cùng Lục Phiến Môn đều thuộc về triều đình, chúng ta mời Trần Trung Đình ra mặt biện hộ thay, nói không chừng có một ít kỳ hiệu.

Còn nữa, lập tức phái người phát thiệp mời, mời mời một ít thế gia quan hệ sâu đậm với Từ gia chúng ta cùng biện hộ với Tô Tín.

Dù sao pháp không trách chúng, ta cũng không tin Tô Tín dám mạo hiểm đắc tội võ lâm Bắc Nguyên đạo mà đối phó Từ gia chúng ta.

Nói đến đây lão tổ Từ gia vẫn có vài phần tự tin.

Từ gia bọn họ những năm qua kinh doanhh nhân mạch rộng khắp Bắc Nguyên đạo, cũng có giao tình với các thế lực lớn nhỏ.

Nhiều thế lực cùng bày ra đó, Tô Tín ngươi có thể diệt tất cả hay không?

Phân phó mọi người xong, Từ Nguyên Đức lại nói với Từ Minh Sơn:

- Ngươi đi tìm Độc Cô thị, thỉnh cao thủ Độc Cô thị đi ra hỗ trợ biện hộ.

Từ Minh Sơn gật đầu, hắn thân là Từ gia chủ tự mình đi tới Độc Cô thị, lúc này mới có thể chứng minh Từ gia bọn họ coi trọng Độc Cô thị.

Một đám đệ tử Từ gia lập tức xuất động, đây chính là đại sự liên quan tới cả Từ gia, qua loa không được.

Ba ngày sau, triệt để tiêu diệt toàn bộ thế lực ở biên giới Bắc Nguyên đạo, Tô Tín tiếp tục dẫn người đi xuống phía nam, thế lực võ lâm mạnh nhất vùng này là Di Ninh phủ Từ gia, tự nhiên cũng là đối tượng Tô Tín diệt trừ.

Ban đầu Tô Tín còn nghĩ sẽ thêu dệt tội danh cho Từ gia, nhưng nghĩ cả buổi không nghĩ ra được.

Bởi vì Từ gia có danh vọng thật cao tại Bắc Nguyên đạo, Từ gia bọn họ làm những chuyện kia làm bộ làm tịch cũng không có gì, nhưng tối thiểu nhất Từ gia là cọc tiêu thế lực chính đạo tại Bắc Nguyên đạo, ngay cả người Độc Cô thị cũng phải khách khí với bọn họ.

Cho nên Tô Tín tìm thật lâu cũng không tìm ra trên người Từ gia có chuyện gì không ổn.

Tô Tín nghe nói người Tư Đồ gia lại chạy tới Từ gia tìm kiếm che chở, chuyện này đã cho Tô Tín cơ hội, đây không phải cái

cớ rất tốt sao?

Kết quả ba ngày sau, Tô Tín dẫn theo một đám bộ khoái Lục Phiến Môn tiến thẳng tới Di Ninh phủ, cả Di Ninh phủ lập tức thần hồn nát thần tính.

Tất cả võ giả đều nấp trong bóng tối nhìn tất cả, không biết Từ gia cuối cùng có thể làm cho Tô Tín lui lại hay bị ép giao người Tư Đồ gia ra.

Vào lúc này trong Từ gia lại bối rối, một tên võ giả vẻ mặt như đưa đám nói:

1.Lão tổ, ta căn bản không có nhìn thấy hành quân đại tổng quản Bắc Nguyên đạo Trần Trung Đình đã bị người quân đội tìm cớ qua loa đuổi về, Trần Trung Đình đang ở Bắc Nguyên đạo nhưng cho dù thế nào hắn cũng không gặp ta.

Sắc mặt Từ Nguyên Đức biến thành âm trầm, giao tình nhiều năm như vậy, Trần Trung Đình vẫn không muốn vì hắn đắc tội Lục Phiến Môn sao?

Kỳ thật đạo lý rất đơn giản, Từ Nguyên Đức còn không có mặt mũi lớn tới mức làm Trần Trung Đình vì hắn đứng ra chống lại Tô Tín.

Quân đội và Lục Phiến Môn là hai hệ thống, nhưng hai hệ thống này không đối địch với nhau, trái lại có chút thời điểm còn cần giúp đỡ lẫn nhau một phen.

Ví dụ như quân đội cần tập sự mật thám Lục Phiến Môn cung cấp các loại tư liệu tuyệt mật, Lục Phiến Môn đối mặt với cường địch nhưng cao thủ không đủ sẽ đi cầu viện quân đội, cả hai xem như hỗ trợ cùng có lợi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 945 - Cường Thế (1)

Trần Trung Đình thân là hành quân đại tổng quản Bắc Nguyên đạo, thực lực của hắn không kém, có tu vi Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, thực lực không kém gì Tô Tín nhưng địa vị thì kém hơn rất nhiều, dù sao Tô Tín chính là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn.

Tin tức Lục Phiến Môn tức giận ra tay cũng bị quân đội biết, chính bởi vì như thế, Trần Trung Đình lại càng không có khả năng đứng ra nói chuyện vì Từ gia.

Thời điểm này đứng ra giúp Từ gia là đắc tội Lục Phiến Môn, hơn nữa hắn phải đối mặt với Tô Tín nổi danh không dễ chọc trong Lục Phiến Môn.

Cho nên cho dù hắn bình thường có giao tình với Từ gia nhưng giao tình như thế đặt ở hiện tại lại không xem vào đâu.

Người Từ gia mời hắn ra mặt, Trần Trung Đình chỉ có thể qua loa và bảo bọn họ rời đi.

Hơn nữa đối với Từ gia mà nói, không chỉ có một tin tức xấu như vậy.

Từ Minh Sơn trở lại, hắn cũng không gặp được gia chủ Độc Cô thị Độc Cô Diêm, hắn bị vài tên trưởng lão Độc Cô thị đuổi trở lại.

Đều là thế gia Bắc Nguyên đạo, Từ Nguyên Đức cũng không nghĩ tới Độc Cô thị lại không muốn giúp đỡ, chẳng lẽ bọn họ không hiểu đạo lý môi hở răng lạnh hay sao?

Hơn nữa chuyện bết bát hơn còn ở phía sau, Từ gia đi mời những tông môn và

thế gia có giao hảo với mình nhưng không gặp được bao nhiêu.

So với những tông môn và thế gia kia, ngược lại có vài tên võ giả tán tu từng có quan hệ không tệ với Từ gia hoặc từng nhận được ân huệ tới nơi này giữ thể diện, việc này làm cho Từ Nguyên Đức âm thầm thở dài không thôi.

Những tông môn và thế gia kia, đừng nhìn ngày bình thường có quan hệ không tệ với ngươi, nhưng một khi đến thời khắc mấu chốt hiện tại, đối phương sẽ suy nghĩ tới lợi ích của bản thân.

Cho dù chỉ có một chút nguy hiểm, đối phương sẽ không muốn đi gánh chịu.

Lúc này một đệ tử Từ gia đã vội vàng hấp tấp chạy tới nói:

- Lão tổ, Tô Tín đã dẫn theo người Lục Phiến Môn tới vây quanh Từ gia chúng

ta!

Sắc mặt Từ Nguyên Đức trầm xuống, Tô Tín bày ra tư thái như vậy là muốn diệt Từ gia hay sao?

- Đi, đều theo ta ra ngoài.

Từ Nguyên Đức nói một tiếng, dẫn theo số ít võ giả tán tụ và tông môn võ lâm giúp Từ gia giữ thể diện đi ra ngoài, lúc này có gần hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh.

Ra khỏi cửa lớn, Từ Nguyên Đức lập tức thay đổi thành sắc mặt khác, hắn cười ha ha chắp tay nói với Tô Tín:

1.Không biết Tô đại nhân tới đây là vì việc gì? Từ gia chúng ta gần đây có giao hảo với triều đình, cũng không có làm ra chuyện phạm pháp loạn kỷ cương.

Ngươi không thể bắt bẻ được gì trước thái độ của Từ Nguyên Đức.

Từ Nguyên Đức là võ giả Dung Thần Cảnh, cho dù là Dung Thần Cảnh nhưng danh tiếng của hắn trên giang hồ không lớn bằng Tô Tín.

Huống chi Tô Tín đã trảmThiếu Lâm tự Huyền Quan, đủ để chứng minh Tô Tín hiện tại có thực lực không kém gì cường giả Dung Thần Cảnh.

Cho nên đối với Từ Nguyên Đức cũng tốt hay với những người khác cũng thế, bọn họ xem ra, thực lực Tô Tín hiện tại có thể sánh vai với võ giả Dung Thần Cảnh.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Từ gia chủ ngươi nói sai rồi, Từ gia các ngươi có phạm pháp loạn kỷ cương hay không, không phải các ngươi nói mới tính, mà là Lục Phiến Môn ta nói mới tính.

Từ Nguyên Đức cười mỉa hai tiếng, trong nội tâm lại có một tia cảm giác không

ổn.

Tô Tín nói chuyện cường thế như vậy, xem ra bắt buộc phải bắt người Tư Đồ

gia.

1.Từ gia chủ, ta cũng không thừa nước đục thả câu, nghe nói Từ gia các ngươi thu lưu người Tư Đồ gia, hiện tại giao bọn họ ra đây.

Lúc này người Tư Đồ gia nấp trong đám người Từ gia, bọn họ cũng nghe Tô Tín nói chuyện, trong mắt Tư Đồ Hiến xuất hiện một tia hận ý.

Tư Đồ gia của bọn họ đã thành danh nghĩa, Tô Tín thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt hay sao?

Từ Nguyên Đức thở dài một hơi, nói:

1.Tô đại nhân, Tư Đồ gia thông đồng với nước khác, thật sự tội không thể tha thứ, hiện tại người Tư Đồ gia bị ngươi tru tuyệt cả nhà, hiện tại chỉ còn lại một ít tiểu hài tử mà thôi, bọn họ không biết hành vi của Tư Đồ gia, Tô đại nhân có thể thả bọn họ một con đường sống hay không?

Tô Tín gật đầu nói:

- Có thể ah.

Tất cả mọi người sững sờ, Tô Tín bày ra trận thế lớn như thế, kết quả lại dễ dàng buông tha người Tư Đồ gia như vậy?

Sau đó Tô Tín liền nói tiếp:

1.Giao người cho ta, ta dẫn bọn họ về thiên lao Lục Phiến Môn thẩm vấn, chỉ cần bọn họ thật sự trong sạch, Lục Phiến Môn ta tự nhiên sẽ không oan uổng người tốt.

Nội tâm mọi người lúc này mắng to Tô Tín không biết xấu hổ, không ngờ dám nói ra lời này.

Tiến vào thiên lao Lục Phiến Môn, có bao nhiêu người có thể ra ngoài? Những năm gần đây Lục Phiến Môn ngươi oan uổng người tốt còn ít sao?

Nếu những người Tư Đồ gia này đi vào thiên lao của Tô Tín, vậy bọn họ mới thật sự bị tru tuyệt cả nhà đấy.

Từ Nguyên Đức cười khổ một tiếng, nói:

1.Tô đại nhân, chỉ cần ngươi có thể buông tha người Tư Đồ gia, điều kiện gì mặc ngươi nói.

Nếu quả thật có thể phá giải rủi ro lần này, đây là kết quả tốt nhất.

Nội tâm các võ giả Di Ninh phủ khác gật đầu, quả nhiên Từ gia nổi danh phúc hậu, đến thời điểm này vẫn bảo tồn người Tư Đồ gia.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 946 - Cường Thế (2)

Bọn họ cũng không biết Từ gia thật ra đã cầm tài nguyên của Tư Đồ gia, bọn họ xem ra, hành vi của Từ gia đã xem như phúc hậu.

- Điều kiện?

Tô Tín giống như cười mà không phải cười nhìn Từ Nguyên Đức, hắn lạnh lùng

nói:

1.Tư Đồ gia thông đồng với nước khác, chịu tội đáng tru, Từ gia các ngươi bao che hắn không tính, lại còn muốn hối lộ bổn quan, có mục đích gì?

Nhìn thấy Tô Tín cứng mềm không ăn, một trung niên giữ lại hai ria mép đứng bên cạnh Từ Nguyên Đức đi ra nói:

1.Tô đại nhân, ngươi làm như vậy không quá phận sao?

2.Bởi vì cái gọi là giết người đầu rơi xuống đất, các ngươi cũng diệt Tư Đồ gia, Lục Phiến Môn các ngươi cũng lập đủ uy, hiện tại Từ gia chỉ muốn bảo tồn một tia huyết mạch Tư Đồ gia mà thôi, ngươi cần gì phải đau khổ bức bách?

Tô Tín mặt không biểu tình hỏi:

- Ngươi là ai?

Tên trung niên nói:

- Tại hạ Cửu Hoa phái Điền Thiên Hành.

Cửu Hoa phái hắn là thế lực nhị lưu giống Từ gia, lúc trước Cửu Hoa phái bọn họ suy thoái đã từng đạt được Từ gia trợ giúp không ít, cho nên lúc này hắn biết rất rõ phải đối đối lập với Tô Tín một trong tứ đại thần bộ, hắn vẫn phải giữ gìn Từ gia.

Nghe được Điền Thiên Hành mở miệng, những Hóa Thần Cảnh tới Từ gia giữ thể diện cũng liên tục lên tiếng ủng hộ,

một đám người nói Tô Tín quá mức tàn nhẫn, có thương tích thiên hòa.

Nơi này có hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh, Tô Tín và đám bộ đầu Hóa Thần Cảnh chỉ có hơn mười người mà thôi.

Huống chi phía sau bọn họ cũng có mấy thế lực võ lâm, nhiều người như vậy cùng tạo áp lực lên Tô Tín, tin tưởng Tô Tín cố kỵ thế lực của bọn họ tại Bắc Nguyên đạo mà không dám làm việc quá tuyệt tình.

Nhưng đáng tiếc bọn họ nhưng lại không biết, mục tiêu của Tô Tín căn bản cũng không phải là Tư Đồ gia cái gì đó, mục tiêu của hắn là thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo!

Hôm nay bọn họ nhúng tay vào lại đúng ý Tô Tín, tránh sau này muốn đối phó đám người này còn phải tìm kiếm lý do.

Cả đám người nhìn thấy Tô Tín không nói lời nào, đều cho rằng hắn đã sinh lòng cố kỵ cho nên không dám động thủ, nhưng không ai không nghĩ tới Tô Tín lại lấy trong túi giới tử túi một cây cung, là Thâu Thiên cung!

Giương cung cài tên, động tác liên tiếp hoàn thành trong nháy mắt.

Trong nháy mắt mũi tên gào thét, mọi người chỉ nhìn thấy một tia sáng sau đó liền biến mất không thấy gì nữa, lúc này mọi người không thể ngăn cản.

Vào lúc đó trong Từ gia, Tư Đồ Hiến đang nhìn chằm chằm vào động tĩnh bên ngoài.

Bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, Từ gia có thể toàn lực bảo vệ người Tư Đồ gia bọn họ cũng làm cho Tư Đồ Hiến thở ra một hơi.

Đại ca quyết định không sai, đầu nhập vào Từ gia chính là đường ra duy nhất của bọn họ.

Hiện tại chỉ cần Từ gia có thể đứng vững trước áp lực Tô Tín và bảo trụ bọn họ, vậy Tư Đồ gia bọn họ lần này thật sự được cứu trợ.

Vào lúc này một tiếng rít chói tai vang lên, làm cho nội tâm Tư Đồ Hiến sinh ra cảm giác nguy cơ.

Cảm giác nguy cơ này càng ngày càng đậm nhưng hai mắt Tư Đồ Hiến đỏ thẫm nhìn chung quanh nhưng lại không biết nó xuất hiện từ nơi nào.

Rơi vào đường cùng, Tư Đồ Hiến đành phải bộc phát cương khí bao phủ toàn thân, đồng thời ánh mắt cảnh giác nhìn bốn phía, đề phòng tất cả.

Nhưng vào lúc này, một mũi tên dài từ trên cao bay xuống, dễ dàng xuyên thấu cương khí hộ thể của Tư Đồ Hiến, trong nháy mắt mũi tên dài đâm thủng ngực, máu tươi bắn tung tóe.

Lúc này đệ tử Tư Đồ gia bên cạnh hắn nhìn thấy cảnh này liền sững sờ, sau đó liền gào lên, Tư Đồ Hiến mang theo ánh mắt không cam lòng ngã xuống đất.

Cảm nhận được sinh cơ Tư Đồ Hiến bên trong Từ gia đã biến mất, Từ Nguyên Đức tức giận chỉ vào Tô Tín nhưng không nói thành lời.

Cũng không ai nghĩ tới Tô Tín nói trở mặt liền trở mặt, nói động thủ là động

thủ.

Nhưng mọi người lại kinh hãi uy thế Tô Tín ra tay.

Tư Đồ Hiến cũng xem như võ giả Hóa Thần Cảnh, kết quả lại bị một mũi tên của Tô Tín bắn chết, thậm chí còn không nhìn thấy mặt mũi.

Lúc này cho dù người Từ gia hay những võ giả đang âm thầm vây xem cũng phải kinh hãi không thôi.

Nghe nói Tô Tín đã từng dùng môn tiễn pháp quỷ dị này bắn chết ‘ Ma La Nhận ’ Thượng Quan Đường và mấy tên đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự.

Khi đó bọn họ còn cảm thấy Địa Bảng có phải quá khoa trương hay không, nhưng hôm nay nhìn thấy, môn tiễn pháp này tà dị còn vượt qua trình độ tưởng tượng của bọn họ.

Trên giang hồ có loại tiễn pháp nào có thể không nhìn thấy đối phương liền có thể bắn chết người hay không?

Từ Nguyên Đức quát lên:

1.Tô Tín! Ngươi có ý gì? Giết người trước mặt chúng ta, ngươi thực cho rằng chỉ bằng lực một mình Tô Tín ngươi là có thể không đặt quần hùng võ lâm Bắc Nguyên đạo vào mắt hay sao?

Tô Tín nhìn Từ Nguyên Đức, cười lạnh và nói:

1.Chỉ bằng những tên gà đất chó kiểng các ngươi cũng dám được xưng là cả quần hùng võ lâm Bắc Nguyên đạo hay sao? Thật đáng buồn cười!

Nhìn ánh mắt âm trầm của đám người Từ Nguyên Đức, Tô Tín trực tiếp quát

lên:

1.Từ gia bao che Tư Đồ gia thông đồng với nước địch, bổn quan hoài nghi các ngươi cũng có bí mật không thể cho ai biết với Kim Trướng Hãn Quốc.

2.Nếu các ngươi muốn chứng minh trong sạch, thúc thủ chịu trói theo bổn quan trở lại Lục Phiến Môn thẩm vấn, nếu không xử theo tội phản quốc, chém giết ngay tại chỗ.

Vừa nói ra lời này, sắc mặt tất cả mọi người nơi đây thay đổi, chẳng ai ngờ rằng Tô Tín lại thật sự ra tay với Từ gia, lại động thủ với Từ gia thanh danh rất tốt, giao thiệp rộng rãi tại Bắc Nguyên đạo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 947 - Ưu Khuyết Điểm Không Bù Nhau (1)

Những người Lục Phiến Môn này trước kia đã tham gia một loạt chiến đấu tiêu diệt Tư Đồ gia, bọn họ cũng biết rõ quyết tâm của Tô Tín.

Cho nên sau khi Tô Tín ra lệnh một tiếng thì những bộ khoái Lục Phiến Môn trực tiếp rút đao tiến lên đối chiến với người Từ gia.

Bạch Công Phán bên cạnh Tô Tín cũng như thế, trường đao ra khỏi vỏ và thiên địa sáng chói mắt, đao mang tan hết, Từ Nguyên Đức là võ giả Dung Thần Cảnh đã hơi có vẻ già nua bị hắn áp chế lui về phía sau.

Một nhìn thấy Tô Tín thật có can đảm động thủ, Từ Nguyên Đức lập tức hô lớn:

- Dừng tay! Ta nguyện ý giao người Tư Đồ gia!

Cho dù giao người Tư Đồ gia cũng có ý nghĩa Từ gia sẽ bị người trong giang hồ Bắc Nguyên đạo khinh bỉ, Từ gia bọn họ khổ tâm kinh doanh thanh danh mấy trăm năm cũng bị hủy hoại trong chốc lát.

So sánh với tính mạng của mình, thanh danh tính là cái gì chứ?

Nhưng Tô Tín lúc này mặt không cảm tình nói:

1.Thật có lỗi, hiện tại đã muộn, muốn mạng sống rất đơn giản, thúc thủ chịu trói, tự phong nội lực theo ta về Lục Phiến Môn thẩm vấn, chỉ cần các ngươi trong sạch, Lục Phiến Môn tuyệt đối sẽ không oan uổng người tốt, nếu các ngươi còn muốn tiếp tục phản kháng sẽ chém giết tại chỗ, quyết không lưu tình!

Thúc thủ chịu trói?

Từ Nguyên Đức lộ ra nụ cười sầu thảm, nếu thúc thủ chịu trói, Từ gia bọn họ thật sự không có một tia hi vọng.

1.Tô Tín! Năm đó Kim Trướng Hãn Quốc xâm lấn Bắc Nguyên đạo, Từ gia ta đi đầu đứng ra ngăn cản xâm lấn, Từ gia ta có công với Đại Chu!

Từ Nguyên Đức giận dữ hét lên.

Vì tiếp tục dừng chân tại Bắc Nguyên đạo, lúc trước Từ gia xuất phát từ đại nghĩa hay suy nghĩ vì lợi ích của mình, Từ gia lúc trước thật sự trợ giúp hành quân đại tổng quản Bắc Nguyên đạo Trần Trung Đình ngăn cản Kim Trướng Hãn Quốc xâm lấn.

Nhưng Tô Tín lại lạnh lùng nói:

1.Ưu khuyết điểm không bù nhau, lúc trước lập công hiện tại có thể tạo phản? Đại Chu chưa bao giờ có quy củ này.

Nhìn thấy Tô Tín không có dừng tay, Từ Nguyên Đức đã triệt để tuyệt vọng.

Thậm chí lúc này Từ Nguyên Đức đã sinh ra một ý niệm, nếu như Tô Tín chỉ đuổi tận giết tuyệt Tư Đồ gia, vì cái gì đối phương còn không buông tha chính mình? Chẳng lẽ mục đích của Tô Tín ngay từ đầu là mình?

Lúc này không cho phép Từ Nguyên Đức nghĩ nhiều, đao thế của Bạch Công Phán kinh người, mỗi một đao chém xuống đều làm Từ Nguyên Đức không thể ngăn cản.

Một đao lại một đao, đến cuối cùng, Từ Nguyên Đức chỉ có thể nhìn thấy đao khí đầy trời, đao chưa tới, đao ý đã tới, ánh đao chói mắt xé rách hư không giống như chém vào ngực Từ Nguyên Đức, lúc này hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Đao trảm nguyên thần! Dưới một đao của Bạch Công Phán đã trảm nguyên thần của Từ Nguyên Đức!

Lão tổ Từ gia bị Bạch Công Phán trọng thương, người Từ gia khác cũng bị áp chế triệt để.

Ban đầu bên phía Từ gia có hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh, trong đó có một nửa người là Từ gia mời tới.

Bảo bọn họ đứng bên phía Từ gia giữ thể diện và tạo áp lực cho Tô Tín còn có thể, nhưng nếu bảo bọn họ trực tiếp dốc sức liều mạng với Lục Phiến Môn, bọn họ không làm được.

Cho nên người Lục Phiến Môn vừa đánh tới, những người này lập tức bỏ chạy, chỉ có hai võ giả tán tu nhận đại ân của Từ gia còn lưu lại tại đây chống cự Lục Phiến Môn nhưng chẳng khác gì như muối bỏ biển, không dùng được.

Tô Tín hiện tại đã đạt tới cực hạn của võ giả Hóa Thần Cảnh có khả năng đạt đến, cho dù đối mặt với cường giả Địa Bảng, Tô Tín cũng dám đánh một trận, nhìn những võ giả Hóa Thần Cảnh xuất thân tiểu thế lực trước mặt, Tô Tín không đặt vào trong mắt.

Ba tên võ giả Từ gia liên thủ tấn công Tô Tín, bọn họ còn ôm suy nghĩ chế phục Tô Tín và làm người Lục Phiến Môn sợ ném chuột vỡ bình, nhưng bộ đầu Hóa Thần Cảnh Lục Phiến Môn lại không có hành động, ánh mắt nhìn bọn họ như nhìn người chết.

Nếu Tô Tín thật sự dễ dàng bị ba tên gà đất chó kiểng như các ngươi bắt được, như vậy cái gọi là cường giả Địa Bảng biến thành không đáng tiền.

Trong nháy mắt ba người ra tay, không gian bốn phía quanh người bọn họ bắt đầu chấn động, trong nháy mắt hơn một ngàn đạo kiếm khí ngưng tụ giữa không trung và đánh tới, phạm vi hơn trăm dặm đã hóa thành kiếm ngục!

Hơn một ngàn đạo kiếm khí xoắn giết, lượng biến sẽ dẫn đến chất biến, vô hình kiếm khí chấn động hư không và ngưng tụ biến thành thực chất.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy cả ngàn đạo kiếm khí ngưng tụ giữa không

trung nhưng lại thấy không rõ cảnh tượng trong đó, nhưng sau một khắc mọi người chỉ thấy trong kiếm ngục có một đám huyết vụ xuất hiện, một tên võ giả Từ gia không thể ngăn cản kiếm khí một giây và bị cắt thành huyết vụ.

Còn lại hai tên võ giả Từ gia hoảng hốt không thôi, thừa dịp tên võ giả Từ gia bị xoắn giết, bọn họ lập tức chạy trốn.

Phi Huyết Kiếm bên hông ra Tô Tín khỏi vỏ, trong nháy mắt khí huyết sát xông lên trời, trước mặt hai người xuất hiện huyết nhật và triệt để bao phủ hai người vào trong.

Mắt thấy người Từ gia bọn họ càng ngày càng ít, hai mắt Từ Nguyên Đức đỏ thẫm, lúc này quanh người xuất hiện huyết quang, hắn vừa thiêu đốt tinh huyết vừa đối chiến Bạch Công Phán, vừa hô lớn với người Từ gia:

- Trốn! Mang theo người Từ gia ta trốn đi!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 948 - Ưu Khuyết Điểm Không Bù Nhau (2)

Còn thừa vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh Từ gia cũng bắt đầu thiêu đốt tinh huyết dốc sức liều mạng và tạm thời ngăn cản đám người Tô Tín.

Bên trong Từ gia có một trung niên Thần Cung Cảnh đỉnh phong nghe được Từ Nguyên Đức gào thét, hai mắt hắn đỏ thẫm, hắn không có đi ra ngoài liều mạng với người Lục Phiến Môn, trực tiếp kéo theo một thiếu niên mười bốn tuổi bỏ chạy.

Nhưng thiếu niên kia lại chảy nước mắt và giận dữ hét lên:

1.An thúc ngươi thả ta ra! Ta không trốn! Ta muốn liều mạng với đám tay sai triều đình kia.

An thúc tên là Từ Thành An, hắn cũng không phải người Từ gia, bởi vì trước kia bị thương nặng và được Từ gia chủ cứu, cho nên hắn mới trở thành gia thần Từ gia, vô cùng trung tâm với Từ gia.

Thiếu niên trước mắt là Từ Thần, chính là tiểu nhi tử của Từ gia chủ Từ Minh Sơn, cũng là đệ tử trẻ tuổi cực kỳ có thiên phú của Từ gia thế hệ này.

Hiện tại những cường giả Từ gia dùng tánh mạng mình tranh thủ thời gian cho bọn họ, đương nhiên Từ Thành An không thể lãng phí như vậy.

Hắn trực tiếp dùng nội lực phong tỏa kinh mạch Từ Thần sau đó nâng hắn bỏ chạy.

Từ gia đã triệt để xong rồi, hắn nhận đại ân của Từ gia, nhất định phải bảo lưu một tia huyết mạch Từ gia!

Từ Thành An chỉ là kẻ vũ phu, huống chi thiên phú võ công của hắn không mạnh.

Hắn có thể dừng chân trong Từ gia cũng chỉ dựa vào trung tâm mà thôi, cho nên hiện tại bảo hắn trốn, hắn có thể trốn đi nơi nào?

Thời điểm người Tư Đồ gia đã sớm an bài Tư Đồ Lãng chuẩn bị sẵn sàng, đệ tử trẻ tuổi Tư Đồ gia tụ tập với nhau, sau đó do Tư Đồ Hiến cầm theo một đám tài nguyên trân quý của Tư Đồ gia chạy khỏi nơi này, hơn nữa đã an bài xong địa điểm, chính là Từ gia bọn họ.

Từ gia căn bản không nghĩ tới Tô Tín sẽ trực tiếp ra tay với Từ gia, hơn nữa vừa xông vào đã có xu thế diệt môn, căn bản không cho bọn họ cơ hội giải thích và vãng hồi, cho nên trước đó Từ gia căn bản không có chuẩn bị tốt, Từ Thành An trốn nơi nào?

Hắn chỉ là gia thần Từ gia, căn bản không có tư cách có được túi giới tử.

Từ Thần lại có, đáng tiếc hắn chỉ là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, cho dù là nhi tử gia chủ, thiếu chủ Từ gia, trong túi giới tử cũng chỉ cung cấp tài nguyên tu luyện của võ giả Tiên Thiên mà thôi, căn bản không đủ cho bọn họ chạy trốn và Đông Sơn tái khởi.

Nhưng lúc này Từ Thành An lại nghĩ đến Tư Đồ gia.

Tư Đồ gia lựa chọn tìm đến nương tựa Từ gia là vì lực lượng Từ gia rất mạnh, bọn họ cho rằng Tô Tín sẽ không làm gì Từ gia, nhưng đáng tiếc lần này bọn họ lại đoán sai.

Từ Thành An lại trốn về hướng Bắc Nguyên Độc Cô thị, đó là tồn tại mạnh hơn Từ gia rất nhiều.

Thân là người Từ gia, Từ Thành An cho dù xuất thân tán tu cũng biết Bắc Nguyên Độc Cô thị cường đại.

Tô Tín có thể diệt Từ gia, nhưng cũng tuyệt đối không thể diệt Bắc Nguyên

Độc Cô thị.

Huống chi Từ gia bọn họ có quan hệ không tệ với Bắc Nguyên Độc Cô thị, lần này Bắc Nguyên Độc Cô thị cự tuyệt hỗ trợ bọn họ nhưng hiện tại chỉ thu lưu một tia huyết mạch cuối cùng của Từ gia, có lẽ Độc Cô thị sẽ không cự tuyệt.

Dù sao Bắc Nguyên Độc Cô thị thân là một trong lục đại thế gia cũng cần thể diện, nếu bởi vì sợ hãi Tô Tín liền không dám

lưu một tia huyết mạch cuối cùng của Từ gia, như vậy Bắc Nguyên Độc Cô thị cũng quá mức uất ức.

Nghĩ như vậy, Từ Thành An lập tức dẫn theo Từ Thần trốn về hướng Bắc Nguyên Độc Cô thị.

Lúc này chiến đấu giữa Lục Phiến Môn cùng Từ gia đã kết thúc.

Người Từ gia người trốn thì trốn, chết thì chết, trên cơ bản gần như bị người Lục Phiến Môn tiêu diệt.

Chỉ có điều Từ gia không phải Tư Đồ gia, dùng thực lực Lục Phiến Môn hiện tại cũng không có khả năng chính thức tiêu diệt Từ gia, ngược lại có rất nhiều môn khách và một ít đệ tử chi thứ Từ gia nửa đường đào tẩu.

Cũng không sao, dù sao Tô Tín đã đạt được mục đích, những người kia trốn cũng không sao.

Tô Tín diệt Từ gia đã sinh ra sóng gió lớn tại Bắc Nguyên đạo còn lớn hơn việc hắn tiêu diệt Tư Đồ gia gấp trăm lần, nhân mạch trải rộng Từ gia khắp Bắc Nguyên đạo, đồng thời cũng làm các thế gia lớn nhỏ trong Bắc Nguyên đạo sinh lòng cảnh giác, không biết Tô Tín còn muốn làm gì.

Chẳng lẽ hắn muốn lật úp cả Bắc Nguyên đạo hay sao? Hắn sẽ không sợ Bắc Nguyên Độc Cô thị nhúng tay sao?

Vào lúc này Tô Tín lại mặc kệ đồn đãi trên giang hồ, hắn vẫn tiếp tục tiêu diệt các thế lực giang hồ, lấy cớ giống nhau, cũng bởi vì bọn họ đứng về phía Từ gia cho nên Lục Phiến Môn hoài nghi bọn họ thông đồng nước địch, muốn dẫn bọn họ về

Lục Phiến Môn thẩm vấn.

Vào lúc này Tô Tín không trực tiếp động thủ giết người, hắn vừa thả ra tiếng gió, đại bộ phận thế lực võ lâm nghe xong liền bỏ trốn.

Mục tiêu chủ yếu của Tô Tín chính là xua đuổi bọn họ tới chung quanh Ngô Đồng Sơn, cũng không phải trực tiếp đuổi tận giết tuyệt bọn họ.

Huống chi Tô Tín làm thật sự quá ác, các thế lực võ lâm lớn nhỏ cả Bắc Nguyên đạo liên thủ cũng có thể gom góp hơn trăm tên võ giả Hóa Thần Cảnh, nếu bọn họ liên hợp, đây là chuyện cực kỳ phiền toái.

Những thế lực võ lâm nhìn thấy Tô Tín ra tay tàn nhẫn với Từ gia, bọn họ không hoài nghi Tô Tín có thực lực tiêu diệt bọn họ, cho nên không có mấy thế lực dám ở lại tại chỗ.

Huống chi những thế lực võ lâm này nhìn thấy Tô Tín không có truy kích bọn họ thì thở ra một hơi.

Rời khỏi nơi gia tộc trú đóng mấy trăm năm thật đáng tiếc, nhưng so với mất mạng còn tốt hơn nhiều.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 949 - Trốn chạy để khỏi chết (1)

Cả Bắc Nguyên đạo trừ đối phó lưu thế nhất lực Từ gia ra, các thế lực võ lâm khác cũng không cần Tô Tín ra tay, phái vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh đi là đủ, có thể đuổi thì đuổi, đuổi không đi liền giết, đương nhiên không có mấy người muốn chết.

Chính bởi vì như thế, những thế lực chuẩn bị liên hợp đối phó Tô Tín cũng không lên tiếng.

Sau khi nhìn thấy một loạt động tác của Tô Tín, bọn họ đều chuẩn bị liên hợp với nhau kháng cự với Tô Tín, tốt nhất là dụ dỗ Bắc Nguyên Độc Cô thị vào.

Nhưng bọn họ cũng không nghĩ tới Tô Tín lần này không có đuổi tận giết tuyệt, chỉ xua đuổi bọn họ mà thôi.

Tuy bị ép rời khỏi tông môn hoặc là nơi trú đóng gia tộc làm các thế lực võ lâm rất tức giận, nhưng việc này không có chạm vào điểm mấu chốt của bọn họ.

Lần này nguyên nhân Lục Phiến Môn ra tay, bọn họ cũng nhìn thấy trình độ tàn nhẫn của Tô Tín, nếu như không phải thật bị

ép buộc không có cách nào, bọn họ thật không muốn động thủ với bọn họ.

Dù sao ai cũng biết thế lực võ lâm liên hợp với nhau cũng mạnh hơn Tô Tín, nhưng vạn nhất khi bọn họ liên hợp mà Tô Tín vẫn ra tay thì sao? Bọn họ cuối thắng được nhưng sẽ chết bao nhiêu người?

Hơn nữa bọn họ nhiều thế lực võ lâm liên hợp như vậy, có thể lại chọc giận Lục Phiến Môn hay không, lại vây giết một tứ đại thần bộ? Chuyện này cũng có khả

năng.

Cho nên đối với những tông môn võ lâm Bắc Nguyên đạo, bọn họ có thể không ra tay sẽ tận lực không ra tay.

Nếu như bọn họ thiệt tình muốn ra tay, ban đầu khi Từ gia cầu viện bọn họ, bọn họ vẫn có thể dùng lý do này ra tay.

Kết quả trận chiến ấy hơn mười thế lực quan hệ không tệ với Từ gia lại đến không bao nhiêu, thậm chí còn không nhiều bằng những võ giả tán tu nhận ân huệ của Từ gia, việc này cũng có thể nói là châm chọc.

Những này thế lực võ lâm ràng buộc quá nhiều, băn khoăn cũng nhiều, bọn họ không dám dễ dàng quyết định việc gì.

Hai ngày sau khi Tô Tín vừa mới trở lại thành Thịnh Kinh, Thiết Thạch đã truyền tin tức tới.

1.Đại nhân, theo mật thám Lục Phiến Môn chúng ta bẩm báo, bọn họ phát hiện một gia thần Từ gia Từ Thành An dẫn theo thiếu chủ Từ gia Từ Thần một đường trốn tới Độc Cô thị.

Tô Tín gõ gõ cái bàn, cau mày nói:

1.Bọn họ lại đi Độc Cô thị, ha ha, đúng là phiền toái, chạy trốn thì chạy trốn, cho rằng chạy tới chỗ Độc Cô thị thì cho rằng người Độc Cô thị sẽ ra tay cứu các ngươi?

Có rất nhiều dư nghiệt Từ gia bỏ chạy, nhưng Tô Tín lại cũng để ý.

Đều là một ít bọn chuột nhắt nhát gan mà thôi, Tô Tín cũng không sợ bọn họ trả

thù.

Tô Tín để ý là bọn họ có trốn tới Độc Cô thị hay không, đây chính là chuyện phiền phức.

Kế hoạch của Tô Tín là đuổi bọn họ chạy tới Ngô Đồng Sơn, Độc Cô thị lại thu lưu dư nghiệt Từ gia, chưa biết chừng những tông môn võ lâm cũng sẽ chạy tới Độc Cô thị tìm kiếm che chở, việc này sẽ làm ảnh hưởng tới kế hoạch của Tô Tín.

Cho nên Tô Tín trực tiếp nói với Thiết Thạch:

1.Phái người đuổi theo giết bọn chúng, bộ đầu Hóa Thần Cảnh không có thời gian thì phái Thần Cung Cảnh đi, phái thêm mấy người cùng đi, dù sao chỉ cần đừng để đối phương bị Độc Cô thị thu lưu là được.

Thủ hạ của Tô Tín không có nhiều võ giả Hóa Thần Cảnh, mỗi một người đang đảm đương một phía, cho nên nhiệm vụ đuổi giết dư nghiệt Từ gia được giao cho các bộ khoái bình thường, chẳng qua đối phương là Thần Cung Cảnh mà thôi, người bên Lục Phiến Môn hoàn toàn có thể đối phó.

Đợi đến lúc Thiết Thạch rời đi, Tô Tín như nghĩ tới cái gì đó, lại vội vàng dặn

dò:

1.Nhớ kỹ, nếu như Độc Cô thị không có người đến cũng bỏ đi, nếu như Độc Cô thị cũng phái người tới đón tiếp bọn chúng, vậy ngươi lập tức báo cho ta biết, vấn đề này ta tự mình đi giải quyết.

Thiết Thạch gật đầu rời đi, lúc này chọn vài tên bộ khoái có thực lực mạnh trong Lục Phiến Môn đuổi giết hai người kia.

Kỳ thật Từ Thành An chẳng qua chỉ có thực lực Thần Cung Cảnh đỉnh phong mà thôi, trong Lục Phiến Môn có rất nhiều người thắng hắn, nhưng vì mục đích bảo hiểm, Thiết Thạch lúc này phái mấy người đi qua.

Lúc này chủ tớ hai người Từ Thành An ban ngày trốn trốn tránh tránh, chỉ có vào ban đêm mới chạy về hướng Độc Cô thị.

Bọn họ cũng biết mật thám Lục Phiến Môn vô khổng bất nhập, cho nên đoạn đường này bọn họ thậm chí còn không dám vào châu phủ nghỉ ngơi, chỉ có thể trốn tránh ở dã ngoại.

Ban ngày không dám đi, sợ bị mật thám Lục Phiến Môn phát hiện, bọn họ chỉ dám đi vào ban đêm.

Tuy đáng tiếc, cho dù bọn họ đi vào ban đêm cũng vô dụng, hành tung của bọn họ vẫn là bị mật thám Lục Phiến Môn phát hiện, chỉ có bọn họ không biết mà thôi.

Hơn nữa trên đoạn đường này, tốc độ bọn họ cũng không tính là nhanh.

Dù sao Từ Thành An có tu vi Thần Cung Cảnh đỉnh phong, tốc độ của hắn cũng không phải chậm, hắn lại phải chiếu cố Từ Thần, bởi như vậy tốc độ của bọn họ chậm lại.

Đi đường suốt một đêm, Từ Thành An dẫn theo Từ Thần trốn vào trong miếu đổ nát, nhìn thấy thiếu chủ im lặng ít nói, trong mắt mang theo hận ý ngập trời, Từ Thành An cũng cảm thấy đau lòng.

Từ gia danh tiếng tại Bắc Nguyên đạo, Từ Thần với tư cách thiếu chủ Từ gia, cũng là đệ tử tuổi trẻ xuất sắc nhất Từ gia thế hệ này, từ nhỏ đến lớn đi tới chỗ nào cũng được nghênh đón và sum xoe, không nghĩ tới tất cả tan vỡ trong một ngày.

Thừa nhận đả kích lớn như vậy, Từ Thần không bị điên cũng có thể nói tâm chí hắn cứng cỏi.

Từ Thành An an ủi nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 950 - Trốn chạy để khỏi chết (2)

Thiếu chủ, đợi đến Độc Cô thị là tốt rồi, Lục Phiến Môn có hung hăng càn quấy cũng không có khả năng công nhiên đánh Độc Cô thị.

Nhìn thấy Từ Thần vẫn không nói một lời, Từ Thành An thở dài một hơi nói:

Thiếu chủ, hiện tại ngươi đã là huyết mạch dòng chính duy nhất của Từ gia, gia chủ bọn họ đã chết, nhưng ngươi lại còn sống.

Ngươi còn sống đại biểu cho Từ gia còn có hi vọng, chỉ cần có một tia hi vọng, chúng ta sẽ lại lần nữa kiến lập Từ gia!

Lúc trước chẳng phải lão tổ Từ gia dùng lực một người dựng lên cơ nghiệp Từ gia hay sao?

Cho nên thiếu chủ ngươi phải tỉnh lại, hiện tại Từ gia bị diệt, tương lai Từ gia cần nhờ ngươi chèo chống.

Rốt cuộc trong mắt Từ Thần không còn tĩnh mịch như trước, mà là sinh ra thần thái nào đó.

Hắn gật gật đầu, dùng giọng điệu khàn khàn nói:

1.Ta sẽ tỉnh lại, đợi tương lai võ công ta đại thành, ta muốn giết Tô Tín đầu tiên, dùng đầu hắn bái tế tiền bối Từ gia.

2.Chỉ bằng hai mặt hàng một lớn một nhỏ lưỡng không nên thân các ngươi cũng dám ba hoa chém giết Tô đại nhân? Quả thực buồn tới cực điểm!

Giọng nói mỉa mai từ bên ngoài ngôi miếu đổ nát vọng vào.

Trong nội tâm Từ Thành An và Từ Thần lập tức sinh ra kinh ngạc, lúc này bên ngoài miếu đổ nát có một bộ đầu mặc quan phục Lục Phiến Môn màu đỏ đi vào, cũng có thực lực Thần Cung Cảnh, trên gương mặt mang theo âm tàn, trong mắt còn mang theo ánh sáng xanh, nhìn thấy hai người Từ Thành An và Từ Thần như nhìn thấy trân bảo hiếm thấy.

Bộ khoái Lục Phiến Môn cười quái dị nói:

1.Đám tập sự mật thám thật vô dụng, chỉ bằng tốc độ hai người các ngươi mà bọn họ lại mất dấu, làm hại lão tử tìm cả buổi mới có thể tìm thấy.

2.Thật đúng lúc, những người khác còn tìm kiếm nơi khác, phần công lao này nên thuộc về lão tử, ha ha ha…

Nhìn xem bộ đầu Lục Phiến Môn này, Từ Thành An rung giọng nói:

1.Ngươi là tổng bộ đầu Thiên Nam phủ, ‘ Huyết Luyện Quỷ Đao ’ Tề Long! Tề Long kinh ngạc nói:

2.Ồ? Ngươi lại biết danh hiệu của ta, chậc chậc, danh hào lão tử truyền bá rộng thế sao?

Nội tâm Từ Thành An lúc này sinh ra tâm tình tuyệt vọng, không nghĩ tới Lục Phiến Môn lại phái hung thần này đuổi giết bọn họ!

Mặc dù ‘ Huyết Luyện Quỷ Đao ’ Tề Long hiện tại chỉ là tổng bộ đầu châu phủ nhưng lúc trước hắn chính là truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn.

Chẳng qua bởi vì hắn trời sinh tính tàn nhẫn hiếu sát, thời điểm chấp hành nhiệm vụ không khắc chế được sát ý chính mình nên giết sạch không lưi người sống, từ đó phá hư đại sự, lúc này mới bị giáng chức đến Bắc Nguyên đạo làm tổng bộ đầu châu phủ.

Luận đãi ngộ, tổng bộ đầu châu phủ đương nhiên không thể so sánh với truy phong tuần bổ, cho nên Tề Long đảm nhiệm tổng bộ đầu châu phủ cũng thu liễm không ít.

Nhưng cho dù thu liễm, tính cách tàn nhẫn hiếu sát thực sự không thu liễm bao nhiêu, làm cho cả Thiên Nam phủ người người oán trách, nếu không phải thực lực bản thân hắn mạnh, chỉ sợ không trấn áp được thế lực võ lâm trong Thiên Nam phủ.

Từ Thành An vốn phụ trách một ít tạp vụ của Từ gia, hắn từng làm qua việc tìm hiểu tin tức, cho nên bộ khoái Lục Phiến Môn thực lực mạnh, có danh tiếng thì hắn đều biết, đương nhiên trong đó có cả Tề Long.

Nhìn thấy hai người này, hưng phấn trong mắt Tề Long càng ngày càng đậm, bắt sống hai người này, như vậy công lao của hắn lớn lắm.

Mấy năm trước hắn phạm sai lầm lớn nên bị giáng chức đến Bắc Nguyên đạo đảm nhiệm châu phủ tổng bộ đầu châu phủ,

việc này làm nội tâm Tề Long hối hận không thôi.

Nhưng hối hận cũng vô dụng, Lục Phiến Môn kỷ luật nghiêm minh, phạm sai lầm sẽ bị phạt, việc này ai cầu tình cũng không được.

Tề Long muốn thông qua lập công trở lại hàng ngũ truy phong tuần bổ lần nữa, nhưng vấn đề hắn là tổng bộ đầu châu phủ có cơ hội lập công nào?

Huống chi dùng tính cách của hắn không đảo loạn châu phủ đã không tệ, còn nghĩ đến lập công? Căn bản không có khả năng.

Tề Long trông mong mấy năm, rốt cục trông mong cơ hội lần này, Tô Tín triệu tập tất cả lực lượng Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh và Bắc Nguyên đạo ra tay với các thế lực võ lâm, đây chính là cơ hội tốt giúp hắn lập công.

Cho nên dù đối phó Tư Đồ gia hay chém giết Từ gia, hắn đều biểu hiện không yếu kém, mỗi lần đều chém giết ở phía trước nhất, giết người cũng nhiều nhất, từ đó mới dẫn tới Thiết Thạch chú ý.

Lần này phái người đến đuổi giết hai người Từ Thành An, Thiết Thạch đều phái cao thủ trong võ giả Thần Cung Cảnh, Tề Long biểu hiện rất tốt cho nên cũng bị hắn phái đi.

Bây giờ trong mắt Tề Long, hai người này chính là công huân sống sờ sờ.

Tô đại nhân tự mình hạ lệnh muốn mạng bọn họ, nếu mình bắt sống mang về

cho Tô đại nhân, chắc hẳn có thể đạt được nhiều công huân….

Vị Tô đại nhân này làm việc quả quyết tàn nhẫn, hắn nhắc lên gió tanh mưa máu tại Giang Nam đạo, đây chính là đối tượng Tề Long sùng kính.

Huống chi ai cũng biết Tô đại nhân ra tay hào phóng, hắn hoàn toàn không keo kiệt với thủ hạ lập công.

Nếu hôm nay mình bắt sống hai người bọn họ, đừng nói một lần nữa triệu hồi vào hàng ngũ truy phong tuần bổ, nói không

chừng còn được Tô đại nhân tiếp kiến, đạt được thêm ban thưởng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 951 - Lật Thuyền Trong Mương (1)

Từ Thành An nhìn Tề Long âm tàn trước mặt, trên trán chảy mồ hôi lạnh.

Mặc dù hắn có tu vi Tiên Thiên Thần Cung Cảnh đỉnh phong, nhưng hắn chỉ phụ trách một ít tạp vụ trong Từ gia mà thôi, thậm chí đã mấy năm chưa từng động thủ với người khác.

Ngay cả một thân tu vi của hắn cũng là Từ gia cấp cho đan dược chồng chất mà thành, đối mặt bộ đầu Lục Phiến Môn hung danh hiển hách như Tề Long, hắn không có nắm chắc chiến thắng.

Nhìn dáng vẻ Từ Thành An, Tề Long lắc đầu thở dài nói:

1.Chậc chậc, cần gì chứ, buông tha đi, thống khoái theo ta về Lục Phiến Môn, còn có thể ít chịu tội, như vậy không tốt sao?

Từ Thành An quay đầu lại nhìn Từ Thần, bỗng nhiên quát to:

- Chạy mau!

Hắn vừa lên tiếng, bản thân đã lao lên đánh một chưởng về phía Tề Long, cương khí màu xanh bộc phát, bụi đất trong miếu đổ nát bay đầy trời và che mắt Tề Long.

Kỳ thật Từ Thành An dùng đao, chỉ có điều thời điểm chạy trốn quá mức vội vàng, thậm chí hắn cũng không dám trở về lấy binh khí của mình.

Đương nhiên cho dù có binh khí hắn cũng không có nắm chắc thắng Tề Long,

hiện tại hắn chỉ hi vọng mình có thể kéo dài thêm một thời gian ngắn mà thôi.

Nhìn dáng vẻ không sợ chết của Từ Thành An lao lên phía trước, ánh mắt Từ Thần lộ ra một tia giãy dụa, hắn quay người bỏ cahyj, trực tiếp đánh nát vách tường miếu đổ đào tẩu.

Bởi vì bị bụi mù che lấp nhưng Tề Long vẫn có thể cảm giác được Từ Thần đã thoát đi.

Khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười vui vẻ đầy trào phúng:

1.Ngươi muốn dốc sức liều mạng bảo hộ thiếu chủ sao? Chậc chậc, thật sự buồn cười ah, ngươi dốc sức liều mạng ở nơi này, kết quả hắn lại không chút do dự liền đào tẩu, có phải hiện tại ngươi rất thương tâm không?

Từ Thành An không có trả lời, nhưng khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười vui mừng.

Hắn dốc sức liều mạng như vậy vốn chính là muốn Từ Thần đào tẩu.

Nếu như Từ Thần do do dự dự không chạy trốn mà lựa chọn ở lại liều chết, vậy hắn mới thất vọng đấy.

Hiện tại Từ Thần quả quyết như thế, đây là điều kiện cần thiết trở thành cường giả, tương lai Từ Thần càng có hi vọng thành lập Từ gia lần nữa.

Nhìn Từ Thành An không có trả lời, Tề Long hừ lạnh một tiếng, trường đao bên hông ra khỏi vỏ, lúc này đao mang huyết quang chém tới và nhuộm miếu đổ nát thành màu đỏ.

Đao trong tay Tề Long chính là Liễu Diệp Miêu đao hết sức nhỏ, thân đao giống như dùng máu tươi đúc thành, cực kỳ khủng bố, có ba phần tương tự Phi Huyết Kiếm của Tô TÍn.

Chỉ có điều trong nháy mắt trường đao của hắn ra khỏi vỏ, trong huyết quang có ác quỷ đang kêu gào quỷ dị.

Một đao chém xuống, một chưởng của Từ Thành An vỡ vụn, hắn bị một đao này chém bay đi, miệng phun một ngụm máu tươi.

Tề Long cười lạnh một tiếng, trên thân đao tỏa ra ma khí màu đen, huyết khí cùng ma khí đan xen với nhau, cảnh tượng tà dị tới cực điểm.

Nếu như Tô Tín ở chỗ này nhất định có thể nhìn ra, võ công Tề Long mang theo dấu vết công pháp Huyết Ma giáo ngày xưa.

Nam Cung Đình thủ hạ của Cơ Ngôn Thành lúc trước bị Tô Tín chém giết đã ngoài ý muốn đạt được một công pháp tàn thiên Huyết Ma giáo, Tề Long cũng đạt được đồ vật như vậy.

Thậm chí hắn đạt được không tính là tàn thiên, chỉ có thể xem là tàn chiêu mà thôi.

- Không thức thời, đã như vậy thì ngươi đi chết đi!

Đao xuống ma khóc, trong nháy mắt đã có hư ảnh huyết ma ẩn hiện và gào rú không ngừng, chấn nhiếp nhân tâm.

Trong mắt Từ Thành An đã không có sợ hãi, hắn trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, thiêu đốt tinh huyết, quyền thế như rồng, mỗi một quyền đều có tiếng long ngâm giận dữ, cũng áp chế đao thế của Tề Long.

Tề Long hừ lạnh một tiếng nói:

- Thiêu đốt tinh huyết? Nhìn ngươi có thể chống bao lâu!

Thiêu đốt tinh huyết mang lại lực lượng cường đại dọa người, cho dù với thực lực của Tề Long cũng không thể trong nhất thời nửa khắc chém giết Từ Thành An.

Hắn không lo lắng Từ Thần chạy trốn, một võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh mà thôi, cước lực nhanh bao nhiêu chứ? Cho dù hắn có chạy trốn một giờ, mình cũng có thể đuổi tới bên cạnh hắn..

Nhưng Tề Long lo lắng Từ Thần bị bộ khoái Lục Phiến Môn khác tìm được.

Tuy Thiết Thạch nói muốn tính mạng hai người Từ Thành An cùng Từ, nhưng Từ Thần thân là thiếu chủ Từ gia, cái mạng của hắn đáng giá hơn Từ Thành An nhiều.

Tề Long trong thời gian ngắn không cách nào đột phá thế công của Từ Thành An, hắn dần dần cảm giác được lực lượng Từ Thành An bắt đầu hạ thấp, sắc mặt hắn cũng bắt đầu tái nhợt.

Tề Long lúc này lộ ra nụ cười khát máu:

- Hiện tại ngươi có thể đi chết đi!

Liễu Diệp Miêu đao trong tay Tề Long giơ lên, trong mắt Từ Thành An lộ ra thần thái tuyệt vọng, nhưng ngay lúc này có một tiếng xé gió đột nhiên truyền tới, Tề Long quanh năm chém giết sinh tử cho nên lập tức cảm giác có nguy cơ to lớn tới gần.

Liễu Diệp Miêu đao thay đổi phương hướng chém về phía sau, đồng thời cương khí quanh người hắn tăng vọt, muốn phòng ngự công kích đến từ sau lưng.

Âm thanh kim loại va chạm nhau vang lên, mấy cây thiết chùy độc lớn bằng ngón cái, phía trên khắc rãnh máu hình xoắn ốc bị Tề Long chém rụng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 952 - Lật Thuyền Trong Mương (2)

Trước cửa chính ngôi miếu đổ nát, trong tay Từ Thần cầm ống đồng nhắm vào Tề Long, trên mặt còn có mồ hôi mơ hồ.

Tề Long phun ra một ngụm máu tươi, phần bụng của hắn có một cây thiết chùy, máu tươi đen kịt không ngừng chảy ra bên ngoài.

1.Đường Môn Liệt Không Trùy! Hảo hảo hảo, ta thật sự xem nhẹ ngươi! Tề Long nhìn Từ Thần trước mắt, ánh mắt lộ ra vẻ không cam lòng.

Cả đời đánh nhạn lại bị nhạn mổ mắt, cho dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới, Từ Thần chạy thoát lúc trước đã vòng lại, mai phục ngay cửa chính miếu đổ nát, chờ thời điểm hắn buông lỏng cảnh giác liền dùng ám khí Đường Môn phát ra một kích trí mạng.

Sắc mặt Từ Thành An sau lưng tái nhợt, hắn thiêu đốt tinh huyết đã tổn thất chín thành sức chiến đấu, cho dù Tề Long

hiện tại trọng thương nhưng hắn vẫn không dám xông lên chém giết, hổ bệnh vẫn còn nguy hiểm.

Từ Thành An vội vàng dẫn theo Từ Thần quay người chạy trốn, Tề Long muốn truy kích, nhưng vừa vận chân khí, đã có đau đớn kịch liệt xuất hiện, hắn lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Đường Môn Liệt Không Trùy là ám khí không tính là quá mạnh trong ám khí Đường Môn, chỉ có điều thứ này bỏ qua cương khí phòng ngự, vừa rồi Tề Long chém rụng đại bộ phận Liệt Không Trùy, nhưng vẫn có một cây bỏ qua phòng ngự và trực tiếp đâm vào bụng hắn.

Vốn không có gì, miệng vết thương như vậy không làm gì được hắn.

Nhưng ám khí Đường Môn kinh khủng nhất thường thường không bản thân ám khí, mà là kịch độc bám vào ám khí!

Cũng như hiện tại, độc tố đã xâm nhập kinh mạch, hắn không thể vận dụng chân khí, chỉ hơi dùng sẽ làm kinh mạch sinh ra tổn thương.

Cũng may mắn vừa rồi Từ Thành An nhát gan chưa có tới giết hắn, nếu không Tề Long đã phải chết ở nơi này.

Hắn chỉ dùng một tia khí lực cuối cùng rút Liệt Không Trùy ra, máu tươi chảy ra theo rãnh máu của Liệt Không Trùy.

Nhưng Tề Long không quản nó, miễn cưỡng móc một viên đan dược chữa thương và ăn vào, hiện tại thương thế không nghiêm trọng bằng độc tố.

Sau khi nuốt đan dược, Tề Long không nhịn được nữa và ngất xỉu.

Qua nửa khắc đồng hồ, vài tên bộ đầu Lục Phiến Môn đi tới miếu đổ nát, hiển nhiên bọn họ đã phát hiện nơi này có người động thủ

Có người vừa đi vào vừa hùng hổ nói:

1.Khốn kiếp! Nhất định là tiểu tử Tề Long kia gặp được dư nghiệt Từ gia, mẹ kiếp, gia hỏa này làm việc đều im lặng, vậy

mà ăn mảnh, không chừng tên này hiện tại đã mang hai người kia về Lục Phiến Môn.

Mấy người hùng hùng hổ hổ đi vào miếu đổ nát, vào lúc này mùi máu tươi đậm đặc truyền vào mũi, sắc mặt bọn họ thay đổi.

Mọi người lập tức cảnh giác, cẩn thận đi vào trong miếu đổ nát, kết quả nhìn thấy Tề Long té trên mặt đất, bụm lấy miệng vết thương, máu tươi chảy xuôi trên đất, thậm chí hắn đã hấp hối.

Vài tên bộ đầu Lục Phiến Môn liếc nhau, lập tức cảm giác nhiệm vụ lần này

không có đơn giản như vậy, cũng không giống đi nhặt công lao như suy nghĩ của bọn họ.

Mặc dù mấy người bọn họ rất chướng mắt Tề Long, nhưng lại rất tán thành thực lực của Tề Long.

Tối thiểu đơn đả độc đấu, mấy người bọn họ không ai có thể mười thành nắm chắc đánh bại Tề Long.

Kết quả hiện tại Tề Long lật thuyền trong mương, xem ra tên gia thần Từ gia và tiểu tử Từ gia có mấy phần thực lực, không phải thế hệ đơn giản.

Mấy người tra xét thương thế của Tề Long, trong cơ thể trúng độc cộng thêm mất máu quá nhiều, may mà phát hiện kịp thời không có nguy hiểm tánh mạng, mấy người lập tức mang hắn đi châu phủ gần đó chữa trị, sau đó lại đuổi theo giết hai dư nghiệt Từ gia.

Cho dù bọn họ bất mãn hành động ăn mảnh của Tề Long, nhưng đều là đồng liêu Lục Phiến Môn, bọn họ cũng không có khả năng nhìn Tề Long chết ở chỗ này.

Lúc này Từ Thành An và Từ Thần đã chạy hơn mười dặm, rốt cuộc Từ Thành An không kiên trì nổi và té xuống đất.

Từ Thần vội vàng nói:

- An thúc ngươi như thế nào?

Từ Thành An khoát khoát tay nói:

1.Thiếu chủ ngươi đi trước đi, ta thiêu đốt tinh huyết quá nhiều, đã sắp không được, ngươi mang theo ta chính là một vướng víu.

2.Hiện tại Tề Long bị thương, chúng ta cũng vứt bỏ mật thám Lục Phiến Môn, ngươi mau chóng chạy tới Độc Cô thị là an toàn.

Nhìn vẻ mặt Từ Thần đầy lo lắng, ánh mắt Từ Thành An lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn cũng không nghĩ tới Từ Thần lại không bỏ chạy, hắn đi một vòng chạy trở về miếu đổ nát mai phục chính diện, ẩn nhẫn đến ất thời khắctốt nh sau đó lại dùng ám khí Đường Môn đánh lén, một lần hành động trọng thương Tề Long.

Từ Thần tuổi không lớn nhưng cũng đã biểu hiện ra khí chất hữu dũng hữu mưu, làm việc quả quyết.

Nếu như dựa theo phát triển bình thường, tương lai Từ Thần nhất định có thể tiếp lấy vị trí gia chủ Từ gia, cũng phát dương quang đại Từ gia lần nữa.

Nhưng đáng tiếc, tất cả đều là quá khứ.

Nhưng cũng không sao, dùng năng lực Từ Thần biểu hiện và thiên phú của hắn, tương lai Từ Thần nhất định có thể trùng kiến Từ gia, đến lúc đó hắn xem như có thể bàn giao với gia chủ dưới cửu tuyền.

Từ Thành An không muốn liên lụy Từ Thần, nhưng không nghĩ tới Từ Thần lại cõng hắn đi, việc này làm Từ Thành An vừa cảm động ngoài vừa khổ tâm khuyên nhủ:

1.Thiếu chủ ngươi cũng đừng quản ta, ngươi mang theo ta, hai người chúng ta đều trốn không thoát.

Từ Thần vẫn cõng Từ Thành An và quật cường đi thẳng về phía trước, vừa đi vừa nói:

1.Thời điểm chạy ra khỏi Từ gia là hai người chúng ta, chạy trốn tới Độc Cô thị cũng phải hai người chúng ta!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 953 - Nghĩa Sĩ (1)

Tại một gian khách sạn tại nơi giao nhau trong Bắc Nguyên đạo, chưởng quầy khách sạn cẩn thận từng li từng tí nhìn phần đông người giang hồ trong khách sạn, trong nội tâm lẩm bẩm ngàn vạn đừng xảy ra chuyện gì.

Gian khách sạn này của hắn không phải mở trong châu phủ, mà là mở tại nơi giao nhau vài châu phủ, chuyên môn chuẩn bị cho những người bán hàng rong.

Những người bán hàng rong trong đêm không đi đường, có đôi khi sắc trời đã tối nhưng còn chưa tới châu phủ, bọn họ sẽ nghỉ ngơi trong khách sạn nhỏ của hắn.

Mà người giang hồ bình thường sẽ không đến gian khách sạn nhỏ này.

Những người giang hồ kia đều là kẻ tài cao gan cũng lớn, tự nhiên không cần e ngại chạy đi trong đêm.

Cước lực của bọn họ cực nhanh, cho dù muốn nghỉ ngơi,cũng khẳng định đi vào khách sạn tại châu phủ nghỉ ngơi, mà không phải đến khách sạn đơn sơ của hắn.

Không biết hôm nay vì cái gì, trong khách sạn lại có vài tên người giang hồ, cái gì cũng không làm, vẫn ngồi ở đó tới lúc này, trên người tỏa ra khí thế kinh người, cũng đã dọa vài khách nhân chạy đi, chưởng quầy khách sạn giận mà không dám nói gì.

Nhưng ngay lúc này, cửa lớn khách sạn bị đẩy ra, một thiếu niên ăn mặc rất mộc mạc vịn một trung niên thân thể có chút không tốt đi tới.

Hiện tại bên ngoài khách sạn đã tối đen, căn bản không nhìn thấy mặt trời, nhưng hai người này vẫn mang mũ rộng vành, chưởng quầy cảm thấy kỳ quái.

Hắn vẫn đi lên khách khí hỏi:

1.Hai vị nghỉ trọ nhi hay ở trọ? Ngươi thiếu niên nhỏ giọng nói:

2.Lựa chút thức ăn ngon mang lên, không muốn rau cỏ chỉ cần thịt. Chưởng quầy gật gật đầu, lập tức đi vào phòng bếp.

Khách sạn hắn rất nhỏ cho nên chính mình là chưởng quầy lại là tiểu nhị, đầu bếp phụ trách nấu cơm là lão bà của hắn.

Thiếu niên đội mũ rộng vành và trung niên chính là Từ Thần và Từ Thành An.

Hai người bọn họ đã vứt bỏ mật thám Lục Phiến Môn, cải trang đơn giản một phen và đi ba bốn ngày mới tới nơi này.

Thương thế của Từ Thành An là một vấn đề lớn, hắn thiêu đốt tinh huyết trong cơ thể, làm cho khí huyết hiện tại lỗ lã, thậm chí thân thể hiện tại còn không bằng người thường.

Thiêu đốt tinh huyết chỉ cần nghỉ ngơi là khôi phục, nhưng vấn đề là cần thời gian.

Lúc trước Tô Tín giao chiến với Huyền Quan đã thiêu đốt tinh huyết, sau đó cần nửa tháng mới khôi phục lại, Từ Thành An lại thiêu đốt chín thành tinh huyết bản thân, không có một năm nửa năm căn bản không thể khôi phục.

Từ Thần không muốn buông bỏ hắn, hai người bọn họ chỉ có thể cẩn thận và ẩn nấp, chậm chạp bỏ chạy về hướng Độc Cô thị.

Trong khách sạn, những nhân sĩ võ lâm nhìn thấy hai người Từ Thần tiến vào, bọn họ đều đưa ánh mắt nhìn sang bọn họ, trong nội tâm Từ Thần đều sinh ra ý

cảnh giác, lòng bàn tay cầm chặt Liệt Không Trùy.

Liệt Không Trùy là lễ vật phụ thân hắn tặng vào lúc sinh nhật, cũng muốn hắn dùng bảo vệ tính mạng.

Loại ám khí Đường Môn cấp bậc này đã có thể tạo thành vết thương trí mạng với võ giả dưới Hóa Thần Cảnh.

Lúc trước Từ Thần dùng Liệt Không Trùy đánh lén Tề Long, cũng may mắn Tề Long thực lực cường hãn, hắn đánh rơi đại bộ phận Liệt Không Trùy, bản thân cũng chỉ trúng một cây Liệt Không Trùy.

Nếu không thay người khác sẽ bị ba cây Liệt Không Trùy đánh trúng, kẻ đó chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ.

Ám khí Đường Môn đều là tiêu hao phẩm, Liệt Không Trùy này cũng giống như vậy.

Bên trong Liệt Không Trùy có ba mươi sáu thiết chùy, mỗi lần có thể phóng ra mười hai cây, tương đương với có thể phóng ra ba lần.

Lúc trước hắn dùng một lần, tương đương chỉ còn hai cơ hội.

Hiện tại trong khách sạn có bảy tám người giang hồ, nếu bọn họ lòng mang làm loạn, cho dù phóng hai lần Liệt Không Trùy cũng không thể ngăn cản được bọn họ.

May mắn ánh mắt những võ giả này chỉ lộ ra một tia dị sắc nhưng không có lộ sinh ra sát cơ, cũng không có động tác dư thừa, việc này làm nội tâm Từ Thần thả lỏng một ít.

Qua một bưng đồ ăn lên, Từ Thần cùng Từ Thành An bắt đầu há miệng ăn.

Bọn họ mới chỉ có cảnh giới Tiên Thiên, vài ngày không ăn cơm cũng không có vấn đề nhưng sẽ vô cùng đói

Thời điểm chạy trốn ở dã ngoại, bọn họ căn bản không kịp ăn cơm, có thể nói

trong khoảng thời gian này bọn họ chỉ tìm tới dòng sông uống nuốt, căn bản không có đi tìm đồ ăn.

Thời điểm bọn họ đang ăn, cửa lớn khách sạn bị đẩy ra, năm tên bộ đầu mặc quan phục Lục Phiến Môn đi tới, khí thế ngưng tụ bao phủ gian khách sạn, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào năm tên bộ đầu Lục Phiến Môn.

Trong đó một bộ đầu dáng người cường tráng, xem dáng vẻ hung thần ác sát

nói:

- Đều nhìn cái gì vậy? Lại nhìn sẽ ném các ngươi vào thiên lao!

Người bên cạnh hắn béo ục ịch, tên bộ đầu mặt béo phì luôn mang theo tươi cười ấm áp, hắn chắp tay nói với mọi người trong khách:

1.Các vị thứ lỗi, vị huynh đệ này của ta không biết nói chuyện, mong mấy vị đừng chấp nhặt.

2.Hiện tại chúng ta đang bắt mấy con chuột, không quan hệ với các vị, các vị nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, không cần quan tâm tới chúng ta.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 954 - Nghĩa Sĩ (2)

- Đúng rồi, nên che đậy đồ ăn của mình lại, bởi vì máu dính vào sẽ không tốt.

Mập mạp nói chuyện rất hòa khí nhưng nói ra những lời làm người ta không rét mà run.

Vài tên bộ khoái Lục Phiến Môn trước mắt không giống như người bình thường.

Từ Thành An đặt đũa xuống thở dài một hơi, Từ Thần cầm chặt Liệt Không Trùy trong ngực.

Từ Thành An cười khổ lắc lắc đầu nói:

1.Thiếu gia, vô dụng thôi, những người này đều là truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn.

2.Tất cả người giang hồ trong thiên hạ cũng biết ngành kinh khủng nhất Lục Phiến Môn chính là truy phong tuần bổ chỉ có vài trăm người trong Lục Phiến Môn.

Những người này đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ của Lục Phiến Môn, nhìn Tề Long là biết rõ thực lực của bọn họ như thế nào.

Đến một người bọn họ còn có thể liều mạng, nhưng đến năm người, Từ Thành An không có dũng khí liều mạng.

Một tên bộ đầu sắc mặt âm trầm trong năm tên bộ đầu nói:

- Đi, đừng nói nhảm, giết sớm về báo cáo kết quả công tác, trực tiếp mang đầu

của chúng về Lục Phiến Môn.

Bọn họ không giống với Tề Long, Tề Long muốn bắt sống lập đại công, đối với bọn họ mà nói, chết hay sống đều giống nhau.

Tên bộ đầu dáng người ục ịch cười ha hả đi đến trước mặt Từ Thành An và Từ Thần, cười nói:

- Hai vị thật có lỗi, mấy ca vì tiền đồ, phiền toái các ngươi đi chết đi!

Vừa dứt lời, bộ đầu dáng người ục ịch với vẻ mặt mèo chiêu tài biến thành mãnh hổ ăn người, ánh mắt lộ ra hung tàn, hắn vươn tay để lộ ra kim thiết đen nhánh, một cơn gió đen xuất hiện làm người ta sợ hãi.

Từ Thần tức giận quát một tiếng, xuất ra Liệt Không Trùy và bắn vào bộ đầu béo ục ịch.

Khi hắn bóp cơ quan, trong nháy mắt mười hai cây Liệt Không Trùy bay ra nhưng âm thanh không nhỏ, không hổ danh Liệt Không Chùy.

Tên bộ đầu béo ục ịch lại cười lạnh, hai tay oanh kích, ác phong gào thét, ngay sau đó âm thanh kim loại va chạm nhau vang lên liên tục, mười hai Liệt Không Chùy có thể đánh chết võ giả Tiên Thiên đỉnh phong lại bị hắn dùng tay không đỡ được.

Sắc mặt Từ Thần biến thành tái nhợt, trên lý luận Liệt Không Trùy có thể đánh chết võ giả Thần Cung Cảnh đỉnh phong, nhưng đó là lý luận mà thôi.

Luận lực sát thương Liệt Không Trùy thật sự làm được, Tề Long trúng một Liệt Không Trùy liền trọng thương.

Nhưng vấn đề là võ giả không phải cọc gỗ đứng yên bất động cho ngươi chém giết, trước kia Từ Thần cũng dựa vào đánh

lén mới bắn trọng thương Tề Long, hiện tại mặt đối mặt, Liệt Không Trùy mất đi hiệu quả.

Bộ đầu Lục Phiến Môn béo ục ịch cũng không muốn lãng phí thời gian, trực

tiếp đánh một chưởng về phía Từ Thần cùng Từ Thành An.

Hai người bọn họ một trọng thương không còn chiến lực, một người khác vô dụng, trừ đòn sát thủ Liệt Không Trùy ra không còn thứ gì khác, trong mắt hai người lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Lúc này một đạo kiếm quang xuất hiện, một thanh trường kiếm màu u lam xuất hiện trước mặt bọn họ, kiếm quang lóng lánh, trực tiếp bao phủ phiến thiên địa này.

Chỉ nghe âm thanh đinh đương do kim loại va chạm nhau vang lên, kiếm quang nổ tung, bộ đầu béo ục ịch bộ đầu bị ép lui về phía sau, thậm chí cuối cùng còn bị kiếm đánh bay.

Lúc này trước người Từ Thần có một thanh niên kiếm khách chừng ba mươi tuổi, đầu đội mũ rộng vành, dáng vẻ có phần lôi thôi nhưng một thân khí tức thập phần cường đại, hắn có cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất, tu vi nửa bước Nguyên Thần Cảnh.

Ánh mắt Từ Thần lộ ra vẻ kinh ngạc, người kiếm khách này chính là một trong những người ăn cơm chung quanh, Từ Thần còn nhớ rõ hắn còn từng dò xét chính mình.

Trong mắt bộ đầu béo ục ịch lộ ra vẻ âm trầm:

1.‘ Trục Nguyệt Kiếm ’ La Thông! Ngươi muốn làm gì? Dám đối địch với Lục Phiến Môn sao?

Người vừa ra tay có danh tiếng rất lớn tại Bắc Nguyên đạo, chính là một trong những cường giả tán tu, ‘ Trục Nguyệt Kiếm ’ La Thông, kiếm thuật cao siêu, có thực lực nửa bước Nguyên Thần Cảnh.

Trước khi hắn vùi đầu vào bàn ăn, mấy người Lục Phiến Môn lại không có phát hiện hắn đang ở nơi này.

La Thông buông trường kiếm của mình xuống, chắp tay nói:

1.Các vị đại nhân, tại hạ không có ý đối địch với Lục Phiến Môn, chỉ có điều tại hạ trước kia thu được ân huệ Từ gia, cho nên tại hạ không thể ngồi xem huyết mạch duy nhất Từ gia lại đoạn tuyệt theo.

Bộ đầu béo ục ịch lạnh lùng nói:

1.Nhưng bây giờ Tô đại nhân muốn mạng hai người này, ngươi ngăn cản ở đây là đối địch với Lục Phiến Môn, đối địch với Tô đại nhân!

La Thông lắc lắc đầu nói:

1.Vậy thì thật có lỗi, ta chưa báo ân huệ Từ gia ngày xưa, hiện tại nếu ta không ra mặt vì huyết mạch cuối cùng của Từ gia, cả đời này ta sẽ bất an.

Ánh mắt Từ Thành An và Từ Thần đứng sau lưng La Thông lộ ra dị sắc, không nghĩ tới vào lúc gần như tuyệt cảnh lại có cứu tinh xuất hiện.

Trước kia Từ gia thật sự trợ giúp không ít võ giả tán tu, bất kể Từ gia chân tâm thật ý cũng tốt, là xoát danh vọng cũng được, có không ít người tại Bắc Nguyên đạo nhận ân huệ của Từ gia.

So với các tán tu, những tông môn thế lực giao hảo đã lâu với Từ gia, kết quả Từ gia gặp nạn, không có mấy người trong bọn họ đứng ra, ngược lại những võ giả tán tu bọn họ cho rằng không báo đáp nhất lại xuất hiện.

Trước kia những võ giả tán tu Hóa Thần Cảnh đứng bên phía Từ gia đều bị đánh chết, cho dù biết rõ như thế, La Thông vẫn nguyện ý bảo hộ hắn, điều này cũng làm cho nội tâm Từ Thần âm thầm cảm kích.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 955 - Trượng Nghĩa Nhiều Như Chó Chết (1)

‘ Trục Nguyệt Kiếm ’ La Thông là tán tu phi thường nổi danh tại Bắc Nguyên đạo, mấy người Lục Phiến Môn vẫn không đặt hắn vào trong mắt.

Hắn mạnh hơn nữa cũng chỉ là một người mà thôi, huống chi hai người kia là Tô Tín đại nhân điểm danh muốn, đừng nói La Thông ngươi là nửa bước Nguyên Thần, cho dù ngươi đạt tới Hóa Thần cũng chỉ là châu chấu đá xe mà thôi.

Bộ đầu béo ục ịch cười lạnh nói:

1.La Thông, ngươi là người thông minh, biết rõ chuyện gì có thể làm gì chuyện gì không thể làm, kỳ thật Lục Phiến Môn ta lúc trước vô cùng thưởng thức ngươi, đã từng mở miệng mời chào ngươi.

2.Nếu hiện tại không phải muốn đối địch với Lục Phiến Môn ta, vậy thì đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!

Năm tên bộ đầu Lục Phiến Môn cùng bước lên phía trước, khí thế trên người lập tức bộc phát và biến thành khủng bố.

Bọn họ đều là truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn, gần như tất cả là tinh anh của Lục Phiến Môn.

Cho dù đơn đả độc đấu với nửa bước Nguyên Thần La Thông, bọn họ cũng không sợ, huống chi bọn họ còn có tới năm người.

Vào lúc này có giọng nói lạnh lùng vang lên:

- La huynh cao thượng, ta cũng không phải kẻ vô sỉ nhận ân không báo.

Một thực khách đứng ra, hắn tháo mũ rộng vành xuống, lộ ra gương mặt đầy hào phóng nhưng góc cạnh rõ ràng.

- ‘ Đại Quang Minh Thủ ’ Diêu Bân! Ngươi cũng muốn tham gia náo nhiệt sao!

Bộ đầu béo ục ịch lạnh lùng nói, sắc mặt vài tên bộ đầu Lục Phiến Môn khác cũng khó coi vài phần.

‘ Đại Quang Minh Thủ ’ Diêu Bân cũng giống như La Thông, đều là cường giả địa phương tại Bắc Nguyên đạo, đồng dạng cũng là nửa bước Nguyên Thần Cảnh.

Trọng yếu nhất cho dù La Thông hay là Diêu Bân, Lục Phiến Môn đều đã từng ra mặt mời chào, nhưng đều bị bọn họ cự tuyệt.

Kết quả hiện tại tốt rồi, bọn họ vậy mà lựa chọn bảo hộ dư nghiệt Từ gia, cuối cùng đứng đối đầu với Lục Phiến Môn.

Diêu Bân cười lạnh nói:

1.Từ gia chủ năm đó có đại ân với ta, chỉ có điều Diêu mỗ ta thực lực thấp kém, bình thường cũng không giúp được gì, lần này biết được Tô Tín sẽ ra tay với Từ gia, ta vốn định đi hỗ trợ, không nghĩ tới vẫn chậm một bước.

2.Tô Tín không hiểu biết lễ nghĩa, hắn nhấc lên chó chếtc khôn cùng tại Giang Nam đạo, bây giờ cũng muốn làm như thế tại Bắc Nguyên đạo, diệt Từ gia không tính, hiện tại hắn không buông tha một tia huyết mạch cuối cùng của Từ gia, chẳng lẽ hắn không sợ tương lai gặp báo ứng sao?

3.Lớn mật! Tô Tín đại nhân là người ngươi có thể bình luận sao?

Vài tên bộ khoái Lục Phiến Môn quát lớn.

Diêu Bân cười lạnh nói:

- Như thế nào, dám làm còn sợ người ta nói sao? Các vị đừng giấu diếm nữa,

cũng cho bọn chúng nhìn xem, võ lâm Bắc Nguyên đạo ta còn có những hạng người không sợ chết.

Vừa nghe hắn nói xong, những thực khách trong khách sạn đều rút binh khí ra đứng sau lưng Diêu Bân cùng La Thông, một thân khí thế kinh người, rõ ràng đều là võ giả Thần Cung Cảnh.

Sắc mặt năm người Lục Phiến Môn biến hóa cực kỳ khó coi, nơi này có tới tám người, có bọn họ nhận ra cũng có không nhận ra, nhưng đều là võ giả tán tu tại Bắc Nguyên đạo.

Tô Tín không có đoán được, Thiết Thạch không có đoán được, đồng thời những truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn cũng không có đoán được, Từ gia đã bị diệt lại còn nhiều người nguyện ý giúp bọn họ như vậy, nếu như biết rõ điểm này, Tô Tín sẽ trực tiếp phái một tên võ giả Hóa Thần Cảnh ra tay.

Đúng như Diêu Bân nói, mặc dù đại đa số tông môn võ lâm trên giang hồ Bắc Nguyên đạo đều không niệm tình cảm ngày xưa, chỉ cân nhắc lợi ích bản thân của mình.

Nhưng đồng thời có người ngay thẳng trượng nghĩa như La Thông và Diêu Bân, bọn họ là hiệp sĩ giang hồ vì ân tình ngày xưa có thể đánh bạc tính mạng bản thân.

Nếu như bọn họ cũng là thế hệ ham phú quý lợi ích, chỉ sợ lúc trước đối mặt Lục Phiến Môn mời chào, bọn họ đã sớm mặc một thân quan phục lên người.

Sắc mặt bộ đầu béo ục ịch tối tăm, tám tên võ giả Thần Cung Cảnh đỉnh phong, trong đó còn có La Thông cùng Diêu Bân là hai cường giả nửa bước Nguyên Thần Cảnh, cho dù năm người bọn họ đều xuất thân truy phong tuần bổ cũng không thể địch lại đối phương.

Cho nên bộ đầu béo ục ịch quyết đoán rút ống tiêu nhỏ ra, ngay sau đó một đạo ánh sáng trắng xuyên qua nóc khách sạn và nổ tung trên bầu trời, trong phạm vi trăm dặm đều có thể nhìn thấy ánh sáng nơi đây.

Lần này lượt sắc mặt La Thông cùng Diêu Bân thay đổi.

Đây là thủ đoạn truyền tin của Lục Phiến Môn, chung quanh nơi này khẳng định có mật thám Lục Phiến Môn, đoán chừng không bao lâu sẽ có người Lục Phiến Môn chạy đến trợ giúp.

Cho nên La Thông nói thẳng:

1.Các ngươi dẫn theo đám người Từ công tử đi trước, ta và Diêu huynh ngăn cản ở nơi này.

Vài tên võ giả còn lại nói:

1.Trong nơi này có ngươi và Diêu huynh thực lực mạnh nhất, có các ngươi dẫn theo Từ công tử đi trước, tốc độ sẽ nhanh hơn, chúng ta sẽ cản phía sau.

Trong nội tâm La Thông và Diêu Bân chấn động, trong tình huống hiện tại, lưu lại cản phía sau trên cơ bản là con đường chết, nhưng hắn vẫn lưu lại một đường sinh cơ cho bọn họ.

La Thông và Diêu Bân còn muốn nói cái gì đó, những võ giả khác quát to:

- Đi mau ah! Nếu ngươi không đi thì mọi người đều chết ở nơi này!

Nghe được bọn họ nói như vậy, La Thông cùng Diêu Bân đành phải cắn răng, phân biệt cõng Từ Thành An cùng Từ Thần quay người chạy đi, lưu lại sáu người đối mặt năm người Lục Phiến Môn

Tên bộ đầu béo ục ịch nghiến răng nghiến lợi nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 956 - Trượng Nghĩa Nhiều Như Chó Chết (2)

Các ngươi rất giảng nghĩa khí, hung hãn không sợ chết đúng không? Vậy được, hôm nay bổn quan sẽ thanh toàn các ngươi!

Vừa dứt lời, vài tên bộ đầu Lục Phiến Môn còn lại đều xông lên tấn công.

Tám người này cũng chỉ có duy nhất La Thông và Diêu Bân là hai võ giả nửa bước Nguyên Thần Cảnh nổi danh Bắc Nguyên đạo là gây áp lực cho bọn họ.

Sáu người còn lại đều có thực lực Thần Cung Cảnh đỉnh phong nhưng sức chiến đấu lại kém xa năm tên truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn, hiện tại lấy sáu địch năm vẫn bị người Lục Phiến Môn đè đánh.

Nửa khắc đồng hồ sau, hơn mười tên bộ khoái Lục Phiến Môn đi vào khách sạn, nhìn thấy năm người sắc mặt âm trầm và sáu thi thể nằm trên mặt đất.

Sắc mặt tên bộ đầu béo ục ịch âm trầm, hắn lạnh lùng nói:

Trở về bẩm báo với Tô đại nhân, nhiệm vụ lần này thất bại.

La Thông cùng Diêu Bân nhúng tay, trong đó còn có mấy biến hóa, hơn nữa chúng ta cũng không biết rốt cuộc còn có người nào ra tay nữa hay không.

Mắt nhìn thấy công lao trong tay bay đi, trên mặt năm người không có đẹp mắt.

Một ngày sau đó tình báo của bọn họ cũng đã đưa đến thành Thịnh Kinh, đặt trên mặt bàn Tô Tín.

Sau khi xem xong tình báo, khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười vui vẻ khó lường:

1.Trượng nghĩa nhiều như chó chết? Việc này có tính là đánh vào mặt các tông môn hay không?

Từ gia kết giao thế lực võ lâm nhiều năm như vậy, kết quả khi Từ gia tai vạ đến nơi lại không có mấy nhà đến giúp.

Nhưng những năm qua Từ gia vô tình ý hoặc tìm danh vọng đã trợ giúp những võ giả tán tu, những người này đều nhớ rõ ân huệ của Từ gia, cho dù liều cả tính mạng của mình bảo vệ hậu nhân Từ gia, việc này đúng là châm chọc ah.

Tô Tín hỏi Thiết Thạch sau lưng mình:

1.Những thế lực võ lâm kia có di chuyển về phía Độc Cô thị hay không? Thiết Thạch gật đầu nói:

2.Có mấy nhà theo dư nghiệt Từ gia lẩn trốn về hướng Độc Cô thị, bọn họ cũng có chủ ý, liên tục di chuyển tới phạm vi Độc Cô thị.

Tô Tín xoa xoa đầu, hắn không muốn nhìn thấy việc này nhất, hắn muốn đuổi đám người này về phía Ngô Đồng Sơn Tô gia, cũng không muốn đuổi đám người này về phía Độc Cô thị.

1.Hai người Từ gia này đã mở ra điềm xấu, như vậy cũng không hay. Lầm bầm một câu, Tô Tín nói với Thiết Thạch sau lưng:

2.Dẫn người theo ta một chuyến, hi vọng Độc Cô thị tốt nhất không nên nhúng

tay.

Vào lúc này đám người Từ Thành An không biết mình đã thành công hấp dẫn lực chú ý của Tô Tín.

Hiện tại bọn hắn có La Thông và Diêu Bân hỗ trợ chạy đi, tốc độ cũng nhanh hơn trước vài lần.

Nhưng bọn họ cũng biết, những người ở lại khách sạn cản phía sau đã thập tử

vô sinh, bộ khoái Lục Phiến Môn dưới cơn thịnh nộ sẽ không tha bọn họ.

Trên đường đi tâm tình mọi người đều trầm thấp, Từ Thần nhỏ giọng nói:

- Là ta hại bọn họ.

La Thông lắc lắc đầu nói:

1.Từ công tử ngươi ngàn vạn đừng nói như vậy, chuyện này đều là chính bọn họ lựa chọn, hơn nữa nếu lúc trước không có Từ gia trợ giúp, chỉ sợ ta cũng không tu luyện tới cảnh giới này.

Từ Thần gật gật đầu, nhưng hắn vẫn sinh ra một tia bi quan.

Trên đường đi tới đây đã chết bao nhiêu người, bọn họ thật có thể an toàn tới Độc Cô thị sao?

Chính nghĩ như vậy, rừng rậm phía trước bọn họ có một mũi tên bay ra, mũi tên sắc mang theo uy thế khôn cùng.

May mắn Diêu Bân phản ứng kịp thời, hắn đánh ra một quyền ánh sáng rực rỡ, trực tiếp đánh nát mũi tên.

Trong rừng rậm lại có nhiều bộ khoái Lục Phiến Môn tấn công về phía đám người La Thông, tính toán đơn giản cũng có hơn trăm người.

Truy phong tuần bổ và tập sự mật thám Lục Phiến Môn không đến nhanh như vậy, trước kia Thiết Thạch hạ mệnh lệnh cũng chỉ mệnh lệnh sáu người Tề Long đến đây.

Thiết Thạch cho rằng đội ngũ như vậy đủ sức chém giết hai chủ tớ Từ Thành An, không nghĩ tới cuối cùng vẫn xảy ra biến hóa.

Cho nên lại tiếp tục phái truy phong tuần bổ cùng tập sự mật thám cũng không nhất định nhanh như vậy, hiện tại ra mặt

chặn giết đám người Từ Thần chính là bộ khoái Lục Phiến Môn tại châu phủ.

Ai cũng biết Tô Tín ra tay hào phóng, mạng hai dư nghiệt Từ gia là Tô Tín muốn, những truy phong tuần bổ và tập sự mật thám không có tài năng bắt lấy bọn họ, chẳng lẽ còn không cho phép nhóm người mình động thủ sao?

Nói như vậy Lục Phiến Môn châu phủ cũng khó lường, giống Lục Phiến Môn châu phủ dưới trướng Tô Tín tại Giang Nam đạo đều có một bộ đầu Thần Cung Cảnh tọa trấn.

Hơn nữa Lục Phiến Môn châu phủ địa phương khác cũng không cam đoan có bộ đầu Thần Cung Cảnh, có nhiều chỗ chỉ có dùng võ giả Linh Khiếu Cảnh thậm chí Khí Hải Cảnh làm tổng bộ đầu.

Bắc Nguyên đạo thân là đô thành Đại Chu cho nên sẽ không keo kiệt như vậy, mỗi một Lục Phiến Môn châu phủ đều có được bộ đầu Thần Cung Cảnh tọa trấn.

Những tổng bộ đầu Thần Cung Cảnh tọa trấn châu phủ cũng có thể so với La Thông và Diêu Bân nửa bước Nguyên Thần Cảnh, việc này rất không tồi.

Nhưng vấn đề là những Lục Phiến Môn châu phủ không chỉ có một người, mười mấy tên bộ khoái cảnh giới Tiên Thiên đồng loạt giết ra, cho dù La Thông cùng Diêu Bân cũng có chút mệt mỏi ứng phó, dù sao bọn họ cũng phải bảo vệ Từ Thành An cùng Từ Thần an toàn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 957 - Trốn Không Thoát (1)

Thế công của những bộ khoái Lục Phiến Môn châu phủ vẫn bị Diêu Bân và La Thông liên thủ đánh lui.

Dù sao những người Lục Phiến Môn châu phủ trừ tổng bộ đầu ra, đại bộ phận đều là Khí Hải Cảnh cùng Linh Khiếu Cảnh,

dùng thực lực La Thông và Diêu Bân muốn miểu sát vô cùng dễ dàng.

Những người này mất hơn mười tánh mạng liền tránh xa, nhưng vẫn như sói đói theo sau bọn họ, làm cho La Thông và Diêu Bân lập tức cảm giác áp lực thật lớn.

Bọn họ đi đường rất cảnh giác, thẳng đến khi đi hơn mười dặm thì đám người này không đi theo bọn họ

La Thông và Diêu Bân còn tưởng rằng đối phương chủ động buông tha, thật tình không biết những người kia không đi theo đám người bọn họ nguyên nhân là vì nơi này là địa bàn của tổng bộ đầu châu phủ khác.

Trong Lục Phiến Môn có thể đoạt công nhưng phá hư quy củ là tối kỵ.

Thời điểm truy phong tuần bổ và tập sự mật thám không tới, đám bọn họ dám ra tay đoạt công lao.

Nhưng hiện tại đám người La Thông đã chạy tới địa bàn của người khác, nếu ngươi tiếp tục đi theo sẽ phạm vào tối kỵ.

Thời điểm đám người La Thông cùng Diêu Bân thở ra một hơi, tổng bộ đầu

châu phủ bên này lại dẫn người xông lên, bọn họ vẫn bị đánh lui nhưng lần này La Thông và Diêu Bân lại phí không ít khí lực mỏi mệt không thôi.

Tuy bọn họ là võ giả nửa bước Nguyên Thần Cảnh, nhưng thể lực và chân khí đều có hạn.

Lần một lần hai dễ nói, nhưng bây giờ đối phương căn bản chơi xa luân chiến, lúc nào cũng theo sau ngươi, làm tinh thần của ngươi căng cứng, ai chịu được tra tấn tinh thần như vậy?

Nhưng hiện tại La Thông và Diêu Bân cũng không có cách nào, khoảng cách khu vực Bắc Nguyên Độc Cô thị còn trên trăm dặm, trên đường còn phải đi qua năm châu phủ.

Bọn họ tối thiểu còn phải chặn năm đợt địch nhân nữa, nhưng lại phải tăng thêm tốc độ để tránh bị bị những truy phong tuần

bổ cùng tập sự mật thám sau lưng đuổi theo, vì kế hoạch hôm nay, liền chỉ có ngạnh kháng.

Hai người mang theo hai vướng víu Từ Thành An cùng Từ Thần đi đường xông qua bốn tòa châu phủ bị bộ đầu Lục Phiến Môn chặn đường, cho dù với thực lực hai người La Thông và Diêu Bân cũng bị thương.

Lúc sắp tới nơi, Diêu Bân cười to nói:

1.Rốt cục hết khổ, đợi đến lúc tới địa bàn Độc Cô thị, chúng ta được cứu trợ.

2.Vậy sao? Ta thấy các vị cao hứng hơi sớm.

Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Sắc mặt La Thông và Diêu Bân ngưng trọng.

Phía sau bọn họ có năm tên bộ đầu Lục Phiến Môn đi tới, chính là năm người béo ục ịch lúc trước.

Sau khi bọn họ truyền tin về tổng bộ Lục Phiến Môn liền bắt đầu truy kích, rốt

cục cũng đuổi kịp bọn họ ở nơi này.

Bộ đầu béo ục ịch cười nói:

1.Chạy đi, các ngươi rất biết chạy nha, hiện tại ta xem các ngươi có thể chạy tới nơi nào.

Trước khi có nhiều người như vậy, bọn họ tự nhiên không có nắm chắc đối phó đám người La Thông và Diêu Bân.

Hiện tại đám người kia đã chết, chỉ còn lại có hai người La Thông và Diêu Bân, cho dù hai người bọn họ thực lực mạnh, bây giờ là năm đấu hai, hơn nữa còn là hai gia hỏa kiệt sức, nếu bọn họ đánh không lại thì đừng làm truy phong tuần bổ nữa.

Từ Thần đứng sau lưng La Thông và nói:

1.La tiền bối và Diêu tiền bối, các ngươi mau chạy đi, mặc kệ chúng ta, bọn họ là đuổi không kịp các ngươi.

La Thông và Diêu Bân thân là nửa bước Nguyên Thần Cảnh nếu muốn trốn, mấy người Lục Phiến Môn thật sự không đuổi

kịp bọn họ, nhưng vấn đề là hai người bọn họ có khả năng trốn sao?

La Thông lắc lắc đầu nói:

1.Tại hạ nhận đại ân Từ gia, thời điểm nghĩ cách cứu viện các ngươi đã có ý phải chết, nếu hiện tại bỏ trốn, cả đời ta không an lòng.

Diêu Bân cũng cười ha ha nói:

1.Đúng là như thế! Diêu mỗ không muốn nợ nhân tình nhất, thiếu nợ nhân tình Từ gia lâu như vậy, cũng nên trả!

2.Hảo hán tử! Đủ phóng khoáng!

Lúc này có tiếng than thở vang lên, làm cho mấy người nơi đây sững sờ.

Ba người trẻ tuổi ăn mặc đạo trang đi tới, trên mặt lộ ra vẻ kính nể Diêu Bân và La Thông.

Ba người mặc đạo trang thật sự trẻ tuổi, xem ra còn chưa đến hai mươi tuổi nhưng thực lực bản thân lại mạnh tới kinh người, ba người này đều có thực lực Thần Cung Cảnh.

Ba đạo sĩ không tới hai mươi tuổi nhưng lại có được thực lực Thần Cung Cảnh, những người như vậy đặt trong những tông môn bên ngoài sẽ được bảo vệ như bảo bối, nơi này có tới ba người, năm người Lục Phiến Môn lập tức nghĩ đến một khả năng.

Trừ tứ đại Đạo môn ra, trên giang hồ còn có nhà nào có thực lực bồi dưỡng nhiều đạo sĩ trẻ tuổi như thế?

Bộ đầu béo ục ịch cảnh giác chắp tay nói:

- Không biết ba vị đạo trưởng xuất thân môn phái gì?

Ba tên đạo sĩ không phản ứng tới hắn, ngược lại hỏi đám người La Thông:

- Vì sao người Lục Phiến Môn lại truy sát các ngươi?

La Thông và Diêu Bân vẫn không trả lời, Từ Thần đầy hận ý nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 958 - Trốn Không Thoát (2)

Tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn Tô Tín thêu dệt tội danh vu hãm Từ gia thông đồng với địch bán nước và diệt môn Từ gia ta, huyết mạch dòng chính Từ gia cũng chỉ còn một mình ta trốn ra, nhưng Tô Tín vẫn không buông tha ta.

La tiền bối cùng Diêu tiền bối niệm ân huệ Từ gia ngày xưa, đại nghĩa không sợ sinh tử giúp ta chạy trốn tới Độc Cô thị, không nghĩ tới cuối cùng vẫn bị đám người này đuổi theo.

Trong đó một đạo nhân trẻ tuổi cau mày nói:

Các ngươi nói Từ gia chính là thế lực nhất lưu Bắc Nguyên đạo, Di Ninh phủ Từ gia?

Từ Thần gật gật đầu, đạo nhân trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng.

Di Ninh phủ Từ gia có thanh danh rất lớn trong Bắc Nguyên đạo, thậm chí lớn đến mức bọn họ đều nghe nói qua, thanh danh trên giang hồ cũng rất không tồi.

Kết quả bây giờ bị Tô Tín tiêu diệt, người này làm việc quá mức tàn nhẫn rồi.

Đạo nhân trẻ tuổi trực tiếp đối nói với năm tên truy phong tuần bổ:

1.Có đầu giết người đầu rơi xuống đất, Từ gia cũng đã bị diệt, các ngươi còn muốn như thế nào nữa?

2.Hiện tại huyết mạch dòng chính Từ gia chỉ còn lại vị tiểu huynh đệ này, các ngươi còn muốn đuổi tận giết tuyệt, chuyện này là quá phận, mấy người kia ta bảo

vệ, các ngươi đi thôi.

Mọi người nghe nói như thế, sắc mặt năm tên bộ đầu Lục Phiến Môn thay đổi.

Nếu như bọn họ không có đuổi theo đám người Từ Thần cũng là bỏ đi, nhưng hiện tại đã đuổi theo thì làm sao có thể bằng một câu nói liền bỏ qua?

Cho dù bọn họ không muốn Tô Tín khen thưởng, vấn đề này truyền đi, bọn họ cũng sẽ bị trách phạt vì tội làm nhục uy danh Lục Phiến Môn.

Cho nên bộ đầu béo ục ịch nói:

1.Ba vị đạo trưởng thật có lỗi, dư nghiệt Từ gia là Tô đại nhân điểm danh muốn, chúng ta cũng phụng mệnh làm việc, nếu có đắc tội, xin hãy tha lỗi!

Vừa dứt lời, bộ đầu béo ục ịch cũng đã trực tiếp ra tay phóng về phía đám người Từ Thần, bốn tên truy phong tuần bổ sau lưng hắn phối hợp ăn ý và cùng ra tay.

Đạo nhân trẻ tuổi cười lạnh, một thanh trường kiếm có đường vân màu xanh xuất hiện, kiếm ra khỏi vỏ, hư không xuất hiện gợn sóng ẩn hiện.

Lực lượng tạo hóa sinh sinh bất tức, trong ánh sáng lạnh lẽo của một kiếm kia còn mang theo lực lượng tạo hóa dung nhập vào thiên địa nguyên khí bốn phương tám hướng và tấn công năm người, quả thực khó lòng phòng bị, bốn phương tám hướng đều là kiếm khí, lúc này kiếm khí xâm nhập thân thể năm người, lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

- Tạo Hóa Đạo Môn!

Năm tên truy phong tuần bổ lập tức hít sâu một hơi, ba gã đạo nhân trước mắt này chính là đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn đứng đầu tứ đại Đạo môn!

Tạo Hóa Đạo Môn hiện tại đứng đầu tứ đại Đạo môn, không chỉ có lực áp Thái Nhất Đạo Môn truyền thừa lâu nhất, càng lực áp Thiếu Lâm tự, cũng triệt để kéo Thiếu Lâm tự rơi xuống vị trí võ lâm chí tôn ngày xưa.

Chỉ có điều đệ tử Đạo môn thanh tịnh vô vi, cho dù du lịch thế gian cũng sẽ không chõ mõm vào việc người khác.

Đặc biệt là đệ tử Thái Nhất Đạo Môn, đạo thống bọn họ có vài phần tư thế thái thượng vong tình, càng không thích chõ mõm vào việc của người khác.

Xem ra ba người này chính là tân tú của Tạo Hóa Đạo Môn, nói không chừng cũng là võ giả nổi danh Nhân Bảng, gặp

được loại tình huống này là phiền toái nhất.

Đệ tử trẻ tuổi vừa vào giang hồ như nghé con mới đẻ không sợ cọp, người nào cũng dám đắc tội, nhưng hết lần này tới lần khác thế lực sau lưng người ta cường đại kinh người, làm cho không ai có thể động tới.

Hơn nữa hiện tại bọn họ còn không đánh lại người ta.

Truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn thật sự là bộ khoái tinh anh của Lục Phiến Môn, nhưng vấn đề người ta lại là đệ tử đích truyền được Tạo Hóa Đạo Môn bồi dưỡng tỉ mỉ.

Vừa rồi đạo nhân trẻ tuổi ra tay, tạo hóa chi lực đã sử dụng xuất thần nhập hóa, lập tức tổn thương năm người bọn họ.

Bởi vì còn trẻ tuổi nên không có bao nhiêu kinh nghiệm chiến đấu, nhưng vấn đề là thực lực của đối phương lại nghiền áp, bọn họ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú cũng vô dụng.

Sắc mặt bộ đầu béo ục ịch chắp tay nói với đệ tử trẻ tuổi Tạo Hóa Đạo Môn:

1.Mấy vị đạo trưởng đừng làm khó dễ chúng ta, chúng ta cũng là phụng mệnh làm việc.

2.Hai tên dư nghiệt Từ gia là Tô đại nhân điểm danh muốn, các ngươi có thể che chở bọn họ nhất thời, không thể che chở bọn họ cả đời.

3.Lục Phiến Môn ta nước sông không phạm nước giếng với Tạo Hóa Đạo Môn, cho nên hi vọng các vị đạo trưởng suy nghĩ nhiều một phen, dùng đại cục làm trọng,

không nên bởi vì hai tên râu ria làm ảnh hưởng quan hệ giữa chúng ta.

Kỳ thật bộ đầu béo ục ịch nói có lý có cứ, nhưng vấn đề là hắn nói với ai?

Đối phương là ai? Đó là ba đệ tử đích truyền Tạo Hóa Đạo Môn vừa mới võ công tiểu thành xuống núi du lịch.

Nói đơn giản đối phương kinh nghiệm rất ít, cũng không mạnh hơn đám người Ninh Viễn Đường Tô gia chỉ biết ẩn cư bao nhiêu.

Huống chi ba người này còn rất trẻ tuổi, từ hành động của bọn họ có thể thấy được, trong nội tâm còn nhớ kỹ cái gì là tinh thần hiệp nghĩa, gặp được chuyện bất bình là phải ra mặt bênh vực kẻ yếu.

Bọn họ xem ra, La Thông và Diêu Bân trọng tình trọng nghĩa, vì ân huệ ngày xưa cũng liều chết cứu lấy mạng con trai ân công.

Mà người Lục Phiến Môn không nên diệt sạch một tia huyết mạch cuối cùng này, quả thực chính là tội ác tày trời, cho nên vấn đề này bọn họ sẽ xen vào.

Bởi vì cái gọi là trẻ tuổi khí thịnh, không khí thịnh thì làm sao gọi là người trẻ tuổi?

Nếu lời của bộ đầu béo ục ịch nói với người từng trải còn được, nhưng đối với ba người này như đàn gảy tai trâu, thậm chí còn chọc giận đối phương.

Tên đệ tử trẻ tuổi Tạo Hóa Đạo Môn đầu lĩnh lạnh lùng nói:

1.Ngươi đang uy hiếp Tạo Hóa Đạo Môn ta sao? Hôm nay chúng ta muốn bảo vệ người Từ gia này, ta xem Tô Tín hắn có thể làm gì ta!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 959 - Hung Uy (1)

Bởi vì cái gọi là nghé con mới đẻ không sợ cọp, trong nội tâm vài tên đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn thật sự không đặt Tô Tín vào trong mắt.

Tô Tín mạnh hơn nữa cũng chỉ là một trong tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn mà thôi, hắn làm sao có thể so sánh với Tạo Hóa Đạo Môn?

Nếu như nói trước kia Tạo Hóa Đạo Môn còn ít nổi danh, nhưng từ khi Tạo Hóa Đạo Môn lực áp Thiếu Lâm tự, cũng kéo Thiếu Lâm tự rơi ra khỏi vị trí võ lâm chí tôn, đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn đã bắt đầu kiêu ngạo.

Bọn họ cho rằng nếu không phải Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ dốc lòng tu đạo thanh tịnh vô vi, thậm chí vị trí võ lâm chí tôn cũng do bọn họ ngồi.

Cho nên đại bộ phận đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn đối mặt mặt với tông môn khác cũng có tâm lý tài trí hơn người, đặc biệt là những đệ tử trẻ tuổi càng phải như vậy.

Năm tên truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn cũng không có biện pháp, bọn họ vừa định rút đi lại nghe giọng nói lạnh lùng truyền tới:

- Mới vừa rồi là ai nói ta không thể làm hắn thế nào?

Trong rừng rậm có một đám người đi tới, hơn mười tên bộ đầu Lục Phiến Môn tỏa ra khí thế Thần Cung Cảnh bức người.

Nhưng càng làm lòng người chấn kinh chính là người trẻ tuổi đi giữa, hắn mặc quan phục Lục Phiến Môn màu đỏ thẫm, chỉ có điều so với bộ đầu Lục Phiến Môn khác thì trên quan phục của hắn có thêu dấu hiệu chim ưng đen kịt, đây chính là

một trong những tiêu chí tứ đại thần bộ!

Tô Tín chậm rãi đi tới, trên người không có sát cơ nhưng lại làm cho người ta cảm giác rét lạnh tới cực điểm, ba tên đệ tử Tạo Hóa Đạo có cảm giác như rơi vào hầm băng.

Vừa rồi bọn họ mở miệng không đặt Tô Tín vào mắt, dáng vẻ không thèm quan tâm.

Nhưng hiện tại Tô Tín thật đứng trước mặt bọn họ, bọn họ lại không nói thành

lời.

Việc này không quan hệ với thực lực, Tô Tín không lớn hơn bọn họ mấy tuổi nhưng bọn họ có kinh nghiệm như hắn hay sao?

Những người này trên giang hồ hay địa vị trong tông môn cũng chỉ là tiểu bối, nhưng Tô Tín lại là người có thể nói chuyện với trưởng bối của bọn họ.

Huống chi nhiều năm ở địa vị cao, giết không người không tính hết, cũng gặp qua rất nhiều cường giả, trong vô tri vô giác Tô Tín đã ngưng tụ ra khí thế của mình.

Tối thiểu dưới khí thế Tô Tín, ba tên đệ tử trẻ tuổi Tạo Hóa Đạo Môn không nói nên lời.

La Thông và Diêu Bân lúc trước còn đã có tử chí bảo vệ huyết mạch Từ gia, nhưng lúc này đối mặt Tô Tín, hai người vẫn cảm giác nội tâm lạnh lẽo.

Tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín hung danh hiển hách nhìn như một người trẻ tuổi vô hại, nhưng kỳ thật người này giống như ma đầu, thậm chí còn khủng bố hơn cả ma đầu!

Người duy nhất nơi đây không bị khí thế Tô Tín ảnh hưởng, đoán chừng cũng chỉ có Từ Thần.

Hắn dùng ánh mắt đầy thù hận nhìn Tô Tín, nhìn kẻ thù diệt cả nhà hắn.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Tô Tín đã sớm bị lăng trì hơn mười

lần.

Tô Tín lại không có để ý tới ánh mắt thù hận của hắn, chỉ thản nhiên nói:

- Giao người ra đây.

Giọng nói bình thản nhưng làm những người nơi này lạnh lẽo, ba người Tạo Hóa Đạo Môn không hành động, cho dù nội tâm La Thông và Diêu Bân sợ hãi cũng chỉ lui về phía sau một bước, cũng không có ý định giao người.

- Ta nói giao người ra đây, các ngươi không nghe thấy sao?

Tô Tín lạnh lùng nhìn mấy người, khí thế trên người lập tức lạnh tới cực điểm.

Nhìn bọn họ, Tô Tín thản nhiên nói:

1.Ta là người không thích nói một chuyện ba lần, bởi vì sự bất quá tam, nếu ba lần các ngươi không đáp ứng, ta cũng không cần phải nói nhảm.

Nhìn La Thông và Diêu Bân, Tô Tín thản nhiên nói:

1.Dùng mạng báo ân, không tệ, có cốt khí, là hảo hán tử, ta cũng biết rõ các ngươi đã có tử chí, đáng tiếc thế gian này có nhiều thứ đáng sợ hơn cái chết.

2.Hôm nay ngươi đứng ra ngăn cản Lục Phiến Môn làm việc, bất kể nguyên nhân như thế nào các ngươi đều là kẻ địch của Lục Phiến Môn, đối với địch nhân, trừ giết ra còn có thể dùng làm nhiều việc, dù sao giết cũng lãng phí, không bằng lợi dụng phế vật cũng tốt.

Tô Tín nói chuyện lạnh nhạt nhưng La Thông và Diêu Bân lại sởn gai ốc.

Lợi dụng phế vật? Bọn họ là người, làm sao có thể lợi dụng? Bọn họ không có suy nghĩ, cũng không dám suy nghĩ.

Đưa ánh mắt nhìn sang ba người Tạo Hóa Đạo Môn, Tô Tín nói khẽ:

1.Cũng đã là Thần Cung Cảnh mới bị Tạo Hóa Đạo Môn thả ra ngoài bước chân vào giang hồ không biết sẽ nói tốc độ bồi dưỡng đệ tử của Tạo Hóa Đạo Môn rất tốt, người biết chuyện sẽ nói Tạo Hóa Đạo Môn chỉ dạy các ngươi võ công, lại không dạy các ngươi dùng đầu óc.

2.Trong Tạo Hóa Đạo Môn, các ngươi hồ đồ thế nào cũng được, tự nhiên có trưởng bối sư môn làm chỗ dựa cho các ngươi.

3.Nhưng rời khỏi Tạo Hóa Đạo Môn bước vào giang hồ, sư môn trưởng bối các ngươi không nói với các ngươi có thể ăn bậy nhưng không được nói lung tung hay sao, phải suy nghĩ trước khi làm sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 960 - Hung Uy (2)

Tô Tín chỉ vào ba người bọn họ nói:

Ra khỏi Tạo Hóa Đạo Môn, hành vi của các ngươi đại biểu cho Tạo Hóa Đạo Môn, các ngươi gây tai hoạ cũng sẽ do Tạo Hóa Đạo Môn gánh vác.

Mấy tiểu bối vừa ra đời đã học người khác xen vào việc người khác, hành hiệp trượng nghĩa, các ngươi dựa vào cái gì? Chỉ bằng Tạo Hóa Đạo Môn sau lưng các ngươi sao? Các ngươi gánh được nhân quả này sao?

Tô Tín nhìn những người kia, giọng nói lạnh lẽo:

Bây giờ là một cơ hội cuối cùng, ta hỏi lại các ngươi, người, các ngươi giao hay vẫn không giao?

Ba người Tạo Hóa Đạo Môn bị lời của Tô Tín đỏ mặt, trong nội tâm không biết làm sao.

Tên đệ tử trẻ tuổi đầu lĩnh hừ lạnh chỉ vào Tô Tín và nói:

Tô Tín! Ác giả ác báo, Từ gia làm việc thiện mấy trăm năm, cứu vô số người lại bị ngươi vu oan thông đồng với nước ngoài, bị diệt toàn tộc, hiện tại ngươi thậm chí không buông tha một tia huyết mạch cuối cùng của Từ gia, hôm nay gặp phải chuyện này, chúng ta nhất định phải xen vào.

Nghe được hắn nói như vậy, Tô Tín lập tức cười lớn, nụ cười này làm đối phương sởn gai ốc.

1.Ah, quả nhiên là nghé con mới đẻ không sợ cọp, nhưng hành tẩu giang hồ có một điểm rất trọng yếu, đó chính là thực lực vi tôn.

Tô Tín nhìn đệ tử trẻ tuổi Tạo Hóa Đạo Môn, mặt không biểu tình nói:

1.Nếu như ngươi không nhìn rõ thực lực của mình, còn nói dựa vào cái gì bước chân vào giang hồ? Xin hỏi là ai cho ngươi dũng khí, cho ngươi nói năng lỗ mãng trước mặt Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư?

Tô Tín nói chuyện lạnh lẽo, tên đệ tử trẻ tuổi Tạo Hóa Đạo Môn lập tức có cảm giác không rét mà run.

Nhưng chờ hắn ngẩng đầu lên lần nữa, một đạo kiếm khí lạnh thấu xương đã bay tới trước người!

Nhìn thấy Tô Tín ra tay với đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn, bộ khoái Lục Phiến Môn nơi này không thèm để ý.

Vị Tô đại nhân này dám giết cả võ giả Hóa Thần Cảnh Thiếu Lâm tự, một tiểu bối Tạo Hóa Đạo Môn mà thôi, có gì không dám?

Huống chi vấn đề này đặt lên người bọn họ, bọn họ cũng sẽ lựa chọn giống như Tô Tín, đây không phải cuồng vọng, mà là quy củ trên giang hồ đã là như thế.

Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư là người một võ giả Tiên Thiên như ngươi có thể sỉ nhục sao? Đối với võ giả Hóa Thần Cảnh, có đôi khi mặt mũi còn quan trọng hơn tất cả.

Cho dù là Tiêu Hoàng, Hà Hưu ngày xưa sau lưng có bối cảnh địa vị kinh người, thực lực bản thân thậm chí gần với võ giả Hóa Thần Cảnh, tán tu Hóa Thần Cảnh tầm thường hoặc gia chủ chưởng môn thế lực nhị lưu nhìn thấy bọn họ cũng phải khách khí, không dám có một tia đắc tội, nhưng những người này kính sợ là thế lực sau lưng bọn họ.

Nếu như ngươi xem hành động này là mềm yếu có thể lấn, chỉ vào mặt người ta và mắng chửi là sai mười phần.

Thân là tiểu bối ỷ vào thế lực sau lưng mình nhục mạ Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, việc này tương đương công nhiên

đánh đối phương một cái tát sau đó còn đè đối phương xuống giẫm lên mặt hai cái.

Nếu chuyện này truyền đi, thể diện vị võ giả Hóa Thần Cảnh này xem như mất hết, thời điểm này đối phương sẽ nói cho ngươi biết cái gì gọi là chó cùng rứt giậu, cho dù ngươi có bối cảnh lớn hơn nữa, đối phương cũng dám ra tay.

Nhìn thấy Tô Tín bỗng nhiên ra tay, đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn sợ hãi.

Kiếm khí tới trước người, hắn lại không biết nên làm cái gì.

Phương thức Tạo Hóa Đạo Môn bồi dưỡng đệ tử thật ra giống với Thiếu Lâm tự, đều cực kỳ chú trọng căn cơ.

Thậm chí toàn bộ Đạo môn và Phật tông như thế, toàn bộ tông môn đều cực kỳ trọng thị căn cơ.

Cho dù đệ tử Đạo môn hay đệ tử Phật tông, phàm là người có thể bước chân vào giang hồ đều đã có võ công tiểu thành.

Nhưng đồng dạng võ công tiểu thành không có nghĩa vũ lực của ngươi đã tiểu thành, giống như đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn hiện tại, thực lực bản thân không kém, nhưng kinh nghiệm chiến đấu nhưng lại không có bao nhiêu, chỉ luận bàn với đệ tử sư môn trong tông môn mà thôi.

Vào thời khắc sinh tử khẩn yếu quan đầu, hắn lại ngây người, thậm chí quên cả chạy trốn.

Vào lúc này trước mặt hắn xuất hiện một đạo chân khí.

Đúng vậy, chính là một đạo chân khí, một đạo chân khí vô cùng đơn giản nhưng thời điểm kiếm khí tới trước mặt lại biến hóa ngàn vạn, một đạo chân khí trong nháy mắt diễn biến mấy chục loại binh khí tấn công vô hình kiếm khí của Tô Tín, cả hai va chạm với nhau, lập tức hóa thành khắp cương khí biến mất trong vô hình.

Ánh mắt Tô Tín ngưng trọng, người ra tay thực lực cường hãn kinh người, trình độ chân khí biến hóa cũng không phải võ giả tầm thường có thể làm được.

Tô Tín có thể dùng lực lượng nhỏ bé thao túng Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí, mỗi một đạo kiếm khí hoặc cương hoặc nhu, hắn cũng có thể làm được giống như vậy.

Tô Tín có thể được nhỏ bé giới hạn trong Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí mà thôi, nhưng người này lại bộc phát tạo hóa chi lực tới mức tận cùng, một đạo chân khí biến hóa quả thật bày ra chân lý của tạo hóa chi lực, có thể có thực lực như thế, là cường giả nào của Tạo Hóa Đạo Môn đến thăm?

Tô Tín nhìn sang nơi phát ra chân khí, một người trẻ tuổi mặc đạo bào màu trắng chậm rãi đi tới, khí tức bản thân dung nhập vào chung quanh, giống như phiến thiên địa này đang hoan nghênh hắn.

Đạo nhân này cực kỳ trẻ tuổi, cũng chỉ lớn hơn đệ tử trẻ tuổi Tạo Hóa Đạo Môn vài tuổi mà thôi, nhưng hắn đã có tu vi Hóa Thần Cảnh.

Người này như hai loại người so với Thái Nhất Đạo Môn ‘ Đạo Si ’ Lâm Trường Hà, Lâm Trường Hà coi thường tất cả, giống như đại đạo vô tình.

Đạo nhân trẻ tuổi này là thân cận, thiên địa thân cận với hắn, thậm chí ai thấy hắn cũng không tự chủ sinh ra cảm giác thân cận.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 961 - Khích Tướng (1)

Đạo nhân trẻ tuổi chắp tay nói với Tô Tín:

- Bần đạo Phong Lâm Tử, bái kiến Tô đại nhân.

Ánh mắt Tô Tín nhìn hắn, lúc trước hắn đã đoán được, trẻ tuổi lại có tu vi Hóa Thần Cảnh và thực lực như thế, trừ Tạo Hóa Đạo Môn ‘ Xích Tùng Chân Nhân ’ Phong Lâm Tử còn ai vào đây?

Phong Lâm Tử là cường giả Nhân Bảng cùng thế hệ với Tô Tín, sau khi Tô Tín đột phá Hóa Thần Cảnh, Phong Lâm Tử cũng đã sắp đột phá.

Hiện tại xem ra quả nhiên Phong Lâm Tử đột phá đến Hóa Thần Cảnh, có lẽ cũng có thời gian rất lâu.

Chỉ có điều từ khi Tô Tín đột phá đến Hóa Thần Cảnh thì không chú ý tới Nhân Bảng, cho nên cũng không biết Phong Lâm Tử đã đột phá Hóa Thần Cảnh lúc nào.

Vào lúc này đệ tử trẻ tuổi Tạo Hóa Đạo Môn nhìn thấy cường viện của mình hắn, hắn vội vàng nói:

Sư huynh! Tô Tín này…

Câm miệng!

Nhưng hắn còn chưa nói xong đã bị Phong Lâm tử cắt lời.

Phong Lâm Tử làm người dễ gần lại lộ ra sắc mặt âm trầm đặc biệt đáng sợ, tên đệ tử trẻ tuổi Tạo Hóa Đạo Môn lập tức không dám nói thêm một câu nào.

Phong Lâm Tử xấu hổ cười nói với Tô Tín:

Tô đại nhân xin đừng trách, việc này là Tạo Hóa Đạo Môn ta quản giáo vô phương, trở lại tông môn nhất định sẽ có người khiển trách hắn, kính xin Tô đại nhân thứ lỗi.

Tô Tín khoát khoát tay tỏ vẻ không sao cả, hắn chính là người như thế, người kính ta một thước ta cũng sẽ không được một tấc lại muốn tiến một thước.

Nếu Phong Lâm Tử vừa xuất hiện lại đòi công đạo cho đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn, Tô Tín sẽ không để ý tranh tài với hắn một hồi.

Hiện tại xem ra Phong Lâm Tử cũng không phải ngu ngốc không phân tốt xấu, Tô Tín không muốn sinh thêm sự cố, cũng bán mặt mũi cho hắn.

Phong Lâm Tử quay đầu nhìn sang đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn, trên mặt không mang theo chút biểu lộ nào, hỏi:

Nhạc Dương, thời điểm sư phụ bảo các ngươi xuống núi lịch lãm rèn luyện đã nói như thế nào? Ít nói nhìn nhiều, kết quả hiện tại ngươi không chỉ ít nói, lại dám động thủ chõ mõm vào, ngươi cho rằng Tạo Hóa Đạo Môn ta là võ lâm chí tôn, chuyện gì cũng gánh cho ngươi sao?

Ngươi là đại sư huynh của bọn họ, kết quả lại làm việc không biết cân nhắc, hiện tại ngươi cũng không cần du lịch giang hồ, theo ta trở về tông môn diện bích suy nghĩ một năm.

Nhạc Dương không phục nói:

Dựa vào cái gì? Ta đây chỉ hành hiệp trượng nghĩa, vì cái gì lại bảo ta đi bế quan?

Phong Lâm Tử bất đắc dĩ lắc đầu, không có giải thích, hắn lạnh lùng nói:

- Bế quan ba năm.

Không có kinh nghiệm giang hồ có thể lịch lãm rèn luyện, nhưng không có đầu óc không thể luyện ra được.

Tạo Hóa Đạo Môn không phải Thiếu Lâm tự, bọn họ cho tới bây giờ không có thói quen quản chuyện không đâu, chỉ cần những tà ma ngoại đạo kia không đến địa bàn Tạo Hóa Đạo Môn giương oai, Tạo Hóa Đạo Môn chưa bao giờ quản khỉ gió tới bọn họ.

Hành hiệp trượng nghĩa kiếm lấy thanh danh, Tạo Hóa Đạo Môn xưa nay không mưu cầu danh lợi.

Nhiều năm trước Thiếu Lâm tự làm không ít chuyện hành hiệp trượng nghĩa, nhưng đồng thời cũng đắc tội không ít người, Tạo Hóa Đạo Môn sẽ không có yêu thích này.

Huống chi coi cho dù ngươi hành hiệp trượng nghĩa ngươi cũng phải nhìn đối tượng là ai, triều đình Lục Phiến Môn là đối tượng ngươi hành hiệp trượng nghĩa sao?

Ngươi hành hiệp trượng nghĩa là võ lâm tuấn kiệt, nhưng Tô Tín là cái gì? Lục Phiến Môn lại cái gì? Tà ma ngoại đạo?

Lời này chẳng khác gì chỉ vào mặt mắng Tô Tín và Lục Phiến Môn.

Trong tình huống song phương không xung đột lợi ích lại đi đắc tội Lục Phiến Môn, loại chuyện này là không khôn ngoan.

Nếu như Nhạc Dương là võ giả tán tu như cũng bỏ đi, tự nhiên có thể khoái ý ân cừu, hành hiệp trượng nghĩa.

Nhưng vấn đề ngươi bây giờ là đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn, mọi hành động của ngươi đều đại biểu Tạo Hóa Đạo Môn, ngươi đắc tội với người, đồng thời cũng đại biểu Tạo Hóa Đạo Môn đắc tội với người.

Nếu như nói hôm nay không có Phong Lâm Tử xuất hiện, Tô Tín dưới sự giận dữ giết đám người Nhạc Dương, Tô Tín sẽ kết thù hận với Tạo Hóa Đạo Môn.

Tạo Hóa Đạo Môn sẽ không bỏ mặc đệ tử nhà mình bị giết, Tô Tín cũng sẽ không ngồi chờ chết, song phương nhất định sẽ xung đột mấy lần, cuối cùng kết xuống tử thù.

Mặc dù nói Tạo Hóa Đạo Môn sẽ không sợ Tô Tín, nhưng không hiểu gì lại đi kết thù với tứ đại thần bộ triều đình, Tạo Hóa Đạo Môn không muốn nhìn thấy.

Đám người La Thông nhìn về phía Phong Lâm Tử với ánh mắt thất vọng.

‘ Xích Tùng Chân Nhân ’ Phong Lâm Tử danh chấn Nhân Bảng ngày xưa vậy mà là loại người này, há miệng ngậm miệng đều là lợi ích, hoàn toàn không có tâm hiệp nghĩa.

Tô Tín lại cảm thấy hành vi của Phong Lâm Tử rất bình thường.

Mỗi môn phái có rất nhiều đệ tử trẻ tuổi, thiên phú xuất sắc không ít, nhưng nếu ngươi muốn cầm đầu thế hệ trẻ thì không chỉ cần thiên phú.

Loại người xúc động dễ giận, tâm tư nông cạn cầm đầu thế hệ trẻ chính là tai nạn.

Tô Tín nói với Thiết Thạch:

- Dẫn bọn chúng đi, nếu như phản kháng trực tiếp giết.

Đối phó vài tên võ giả cảnh giới Tiên Thiên, nếu như Tô Tín còn đích thân ra tay sẽ hạ giá hắn xuống.

Hắn mang không ít võ giả Thần Cung Cảnh đến đây, giải quyết mấy người kia cũng không cần bao lâu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 962 - Khích Tướng (2)

Tô đại nhân giết người ở chỗ ta, sợ rằng không thích hợp a? Một giọng nói trầm thấp truyền đến.

Bỗng nhiên Tô Tín cười cười, bảo Thiết Thạch tạm thời đừng động thủ.

Nói ra đúng là thú vị, Tô Tín cũng không xem dư nghiệt Từ gia là chuyện to tát gì, thậm chí bọn họ không chạy về hướng Bắc Nguyên Độc Cô thị, Tô Tín cũng lười phái người đuổi theo giết bọn họ.

Nhưng không nghĩ tới vì hai người này vậy mà liên lụy đến nhiều người xuất hiện như thế, lần này người tới là một võ giả Hóa Thần Cảnh.

Người đột nhiên xuất hiện là một trung niên khí thế bất phàm.

Nhìn thấy người này, Tô Tín cau mày nói:

Thì ra là Độc Cô thị ‘ Lãnh Diễm Đao ’ Độc Cô Nguyên, ngươi bảo tới đây vì người Từ gia sao?

Độc Cô thị thân là thế lực đỉnh cấp tại Bắc Nguyên đạo, Tô Tín đã sớm quen thuộc tư liệu của bọn họ.

Vị ‘ Lãnh Diễm Đao ’ Độc Cô Nguyên này chính là thân đệ đệ gia chủ Độc Cô Diêm, hắn không nổi danh bên ngoài nhưng cũng là một vị cao thủ.

Độc Cô Nguyên gật đầu nói:

1.Tô đại nhân, đoạt được thì tạm tha người, Từ gia cũng chỉ còn lại một tia huyết mạch cuối cùng mà thôi, ngươi tạm thời thả bọn họ một con đường sống, ngày sau Độc Cô thị ta tất có hồi báo.

Độc Cô Nguyên ra mặt muốn cứu hai người Từ Thần cũng không phải đột nhiên lương tâm bộc phát, mà là không cứu sẽ

ảnh hưởng mặt mũi.

Hai người Từ Thần và Từ Thành An trốn chết nửa tháng, người giang hồ cũng biết được con đường bọn họ đi qua, có không ít người đang thầm khen đám người La Thông cùng Diêu Bân nghĩa bạc vân thiên, là hảo hán giang hồ chân chính.

Nhưng so sánh với bọn họ, những người từng nhận được ân huệ Từ gia nhưng khoanh tay đứng nhìn Từ gia gặp nạn mà không ra tay đều bị phỉ nhổ.

Độc Cô thị tự nhiên sẽ không nhận ân huệ của Từ gia, nhưng hai nhà giao hảo mấy đời, hiện tại Độc Cô thị ngồi nhìn Từ gia bị diệt cũng đã làm thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo lên án không thôi.

Nếu như vậy còn không tính, hiện tại huyết mạch duy nhất Từ gia đã sắp tiếp cận địa bàn của ngươi, kết quả ngươi vẫn thờ ơ lạnh nhạt, chuyện này không nói nổi.

Cho nên Độc Cô Diêm đành phải phái Độc Cô Nguyên tới tiếp ứng hai người bọn họ, chỉ cần đừng để Tô Tín giết hai người Từ Thần là được, nhưng tốt nhất cũng chớ xung đột với Tô Tín.

Nhìn thấy cảnh trước mắt, Độc Cô Nguyên phải cười khổ một tiếng, gia chủ giao cho hắn nhiệm vụ là việc không có khả năng hoàn thành.

Bây giờ nhìn thái độ Tô Tín là biết rõ, hắn đã mang theo ý phải giết Từ Thần, cho dù người Tạo Hóa Đạo Môn đứng ra cũng không thể ngăn cản được hắn, Độc Cô thị bọn họ cũng không có dũng khí ngăn cản Tô Tín.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Nếu như ta nói ta căn bản không muốn mạng bọn họ, ngươi có tin hay không?

Độc Cô Nguyên cười lạnh nói:

- Tô đại nhân ngươi đang lừa gạt kẻ đần sao?

Vì đuổi giết hai người này, Tô Tín đã phái mấy tên truy phong tuần bổ, cuối cùng thậm chí tự mình đến đây, kết quả hiện tại

Tô Tín lại nói hắn căn bản sẽ không muốn giết hai người này, ai tin tưởng lời này?

Tô Tín thở dài một hơi nói:

1.Được rồi, mặc kệ lúc trước ta muốn giết hai người này hay không, hiện tại bọn họ phải chết.

2.Tốt xấu gì ta cũng xuất ra khí lực lớn như thế, kết quả cuối cùng bồi phu nhân lại gãy binh.

3.Một thủ hạ truy phong tuần bổ của ta còn nằm ở trên giường đấy, nếu ta không giết bọn họ, thật sự không cam lòng ah.

Độc Cô Nguyên cau mày nói:

1.Tô đại nhân, ta đã nói rồi, được thì tạm tha người, ngươi đã diệt Từ gia, uy vọng của ngươi đủ dừng chân tại Bắc Nguyên đạo, vì sao hết lần này tới lần khác ngươi lại muốn giết bọn họ?

2.Chẳng lẽ Tô đại nhân ngươi sợ thả hổ về rừng, đến tương lai Từ Thần phát triển sẽ tìm ngươi báo thù sao? Đường đường một trong tứ đại thần bộ ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín lại không có chút dũng khí này hay sao? Tô đại nhân ngươi làm quá phận rồi.

An ủi không thành, Độc Cô Nguyên dứt khoát khích tướng.

Người thực lực cường đại như bọn họ đều có kiêu ngạo của mình, dù sao không có người nguyện ý thừa nhận chính mình sợ một tiểu bối trả thù.

Phép khích tướng này không có gì lạ nhưng lại rất hữu dụng, đến Hóa Thần

Cảnh, đặc biệt là đến vị trí như Tô Tín, bọn họ rất coi trọng thể diện.

Tuy Tô Tín lại cười cười lắc đầu, nói:

1.Độc Cô huynh, chiêu khích tướng của ngươi dùng sai chỗ rồi, ta không sợ bọn họ ngày sau tìm ta báo thù, nhưng ta sợ phiền toái.

2.Rõ ràng có thực lực giết đối phương, lại lưu cho đối phương một con đường sống, ngày sau đối phương tới tìm mình báo thù, gây ra vô số phiền toái, loại chuyện này xảy ra không ít trên tiểu thuyết, Độc Cô huynh cho rằng ta ngu ngốc hay sao?

Đối với Từ Thần, Tô Tín không để vào mắt, cũng không cho rằng ngày sau hắn có thể thắng mình, nhưng hắn thật sợ phiền toái.

Bình tĩnh mà xem xét, đoạn đường Từ Thần trốn chết biểu hiện rất chói mắt, có thể bằng nhanh thời gian ổn định tâm thần chính mình.

Hơn nữa lúc Tề Long truy sát bọn họ, hắn không có vứt bỏ Từ Thành An một mình chạy trốn, ngược lại còn chạy về mai phục và cho Tề Long một kích trí mạng.

Từ sự kiện này, người trẻ tuổi này cho dù tâm tính hay tâm trái đều thuộc về nhân tuyển tốt nhất.

Cộng thêm thiên phú của hắn cũng không tệ, hắn lại trải qua nhiều trắc trở, tương lai chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, nhất định sẽ có thể đi lên vị trí cực cao.

Chính bởi vì thế Tô Tín mới không muốn buông tha hắn.

Biết rõ kẻ địch có sinh tử đại thù với mình và tương lai có thành tựu cao, kết quả lại không giết hắn, giữ hắn ngày sau thành rắc rối của mình, đây cũng không phải phong cách hành sự của Tô Tín.

Đối với Tô Tín, phiền toái phải sớm giải quyết mới tốt.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 963 - Giang Hồ Chỉ Có Lợi Ích (1)

Tô Tín nói muốn giết Từ Thần nhưng giọng điệu không mang theo chút sát cơ nào, việc này làm cho người ta cảm giác nội tâm phát lạnh.

Đặc biệt là Từ Thần, hắn thậm chí có cảm giác bị một con ác long nhìn chằm chằm vào, trái tim như nằm trên cổ họng.

Tô Tín uy danh hiển hách nói muốn tánh mạng một người, căn bản không ai dám bỏ qua lời hắn nói.

Đám người Từ Thần dùng ánh mắt kỳ vọng nhìn Độc Cô Nguyên, hiện tại hi vọng duy nhất của bọn họ chính là vị cường giả Độc Cô thị này.

May mà Độc Cô Nguyên không làm cho bọn họ thất vọng, hắn lạnh nhạt nói:

1.Trảm thảo trừ căn cũng phải xem nơi nào, dù sao lần này Độc Cô thị ta đã bảo vệ người Từ gia, Tô đại nhân yên tâm, tối thiểu trước khi Từ Thần trưởng thành sẽ không gây phiền toái cho ngươi.

Vào lúc này trên mặt Tô Tín lại lộ ra một tia vui vẻ nhưng lạnh lùng:

1.Thật có lỗi, thế gian này người nghe lời nhất chỉ có người chết mà thôi, mà ta cũng chỉ tin tưởng người chết!

Vừa dứt lời, bỗng nhiên thân thể Tô Tín hơi động, cuồng phong gào thét, sau một khắc cũng đã xuất hiện trước mặt Từ Thần!

Tô Tín dùng tay vỗ nhẹ lên đầu Từ Thần, rót nội lực vào trong não đối phương,

Từ Thần phun ra một ngụm máu tươi, đôi mắt mang theo không cam lòng ngã xuống đất.

- Thiếu chủ!

Từ Thành An nổi giận gầm lên một tiếng, lúc này muốn ra tay dốc sức liều mạng với Tô Tín, nhưng Tô Tín trực tiếp tùy ý điểm ra một chỉ liền giết chết Từ Thành An.

Tất cả mọi người nơi đây mở to mắt, chẳng ai ngờ rằng Tô Tín lại bỗng nhiên ra tay đánh chết Từ Thần, sắc mặt Độc Cô Nguyên âm lãnh nói:

1.Tô Tín! Ngươi giết người trước mặt ta, ngươi có ý gì? Ngươi thật sự cho rằng Bắc Nguyên Độc Cô thị dễ bắt nạt hay sao?

Tô Tín khoát khoát tay nói:

1.Độc Cô huynh ngươi không cần kích động như vậy, Tô Tín ta cho tới bây giờ không có nghĩ đối địch với Độc Cô thị.

2.Ta biết rõ Độc Cô thị các ngươi đang lo lắng cái gì, chuyện diễn ra trong Bắc Nguyên đạo lần này tuyệt đối không liên quan tới Độc Cô thị.

3.Ta chuẩn bị giết không ít tông môn Bắc Nguyên đạo nhưng ta sẽ không động tới một tông môn nào trên địa bàn Bắc Nguyên Độc Cô thị.

4.Hơn nữa người Lục Phiến Môn chúng ta cũng không động thủ trong địa bàn Bắc Nguyên Độc Cô thị, hứa hẹn này đủ đối mạng Từ Thần hay không?

Vừa rồi Độc Cô Nguyên còn nổi giận đùng đùng nghe xong lời này, sắc mặt của hắn thay đổi, nghi ngờ nói:

- Ngươi nói thật?

Đối với Bắc Nguyên Độc Cô thị bọn họ, bọn họ lo lắng nhất khi Lục Phiến Môn gây ra sóng gió tại Bắc Nguyên đạo.

Lần này người Lục Phiến Môn hùng hổ đến đây, ngay cả Thiếu Lâm tự đều phải lùi bước, Bắc Nguyên Độc Cô thị bọn họ tự nhiên không muốn sờ vào rủi ro Lục Phiến Môn.

Cho nên trong khoảng thời gian này người Độc Cô thị vẫn cảnh giác động tĩnh của Lục Phiến Môn, sau khi Tô Tín diệt môn Từ gia thì lòng người trong Độc Cô thị cực kỳ cảnh giác.

Nếu như hiện tại đúng như Tô Tín nói, Lục Phiến Môn sẽ không chủ động đến địa bàn Độc Cô thị bọn họ sinh sự, cái mạng của Từ Thần tính là cái gì? Cho dù mười cái mạng của Từ Thần, bọn họ cũng nguyện ý lấy ra.

Độc Cô Nguyên thản nhiên hỏi:

1.Ta dựa vào cái gì tin tưởng lời ngươi nói? Tô Tín lắc lắc đầu nói:

2.Tô Tín ta nói một không hai, Độc Cô huynh có thể tra xét thử, từ khi Tô Tín ta đặt chân giang hồ đến nay, ta đã khi nào hứa hẹn mà không thực hiện chưa?

Trong đầu Độc Cô Nguyên nhớ lại tư liệu của Tô Tín, cũng đúng là như thế.

Tô Tín có bêu danh vang xa trên giang hồ, nhưng phương diện uy tín, thật sự không có ghi chép nào về việc hắn vi phạm hứa hẹn.

Huống chi Tô Tín hiện tại mở miệng nói lời này trước mặt nhiều người, nhiều người Lục Phiến Môn đang nhìn đấy, quan trọng hơn là còn có người Tạo Hóa Đạo Môn cũng ở đây, nếu như tương lai Tô Tín không tuân thủ hứa hẹn, vậy thanh danh của Tô Tín trên giang hồ cũng xấu đi.

Cho dù Tô Tín thật không tuân thủ hứa hẹn, Độc Cô thị bọn họ cũng có không thiệt thòi.

Dù sao thực lực thủ hạ Tô Tín có hạn, nếu hắn thật sự dám động thủ với Bắc Nguyên Độc Cô thị, vậy Bắc Nguyên Độc Cô thị bọn họ cũng không đến mức

không kịp đề phòng.

Cho nên Độc Cô Nguyên chỉ suy nghĩ một lúc và nói với Tô Tín:

1.Tô đại nhân, hi vọng ngươi không nên quên hứa hẹn hôm nay, nếu không Bắc Nguyên Độc Cô thị ta cũng không dễ sống chung!

Tô Tín cũng nói:

1.Độc Cô huynh yên tâm, Tô Tín ta gần đây rất coi trọng chữ tín, đương nhiên còn một điều cũng hi vọng Độc Cô thị các ngươi có thể lý giải.

Đó chính là bất cứ thế lực nào di chuyển tới chung quanh Độc Cô thị, hi vọng Độc Cô thị các ngươi có thể cự tuyệt, nếu không tất cả những gì ta làm tại Bắc Nguyên đạo sẽ uổng phí.

Độc Cô Nguyên gật đầu nói:

- Đương nhiên không có vấn đề.

Độc Cô Nguyên nghĩ đến, Tô Tín trắng trợn giết chóc tại Bắc Nguyên đạo cũng chỉ vì dựng lên uy danh của Lục Phiến Môn mà thôi.

Chỉ có điều Tô Tín khống chế rất tốt, hắn vẫn lưu lại sinh cơ cho thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo, lúc này mới không có ai liên hợp lại đối kháng Tô Tín.

Nếu như bọn họ chuẩn bị thu lưu những thế lực võ lâm này, Tô Tín giết ra uy danh sẽ uổng phí.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 964 - Giang Hồ Chỉ Có Lợi Ích (2)

Huống chi cho dù Độc Cô thị thu lưu những tông môn võ lâm Bắc Nguyên đạo, trừ thu được thanh danh ra cũng không có chỗ tốt gì cả.

Địa bàn Độc Cô thị chỉ lớn như vậy, trên địa bàn Độc Cô thị địa bàn cũng có hơn mười thế lực võ lâm giao hảo với Độc Cô thị.

Bởi như vậy, nếu như Độc Cô thị thu lưu những người này nhất định sẽ phát sinh xung đột với một ít thế lực võ lâm địa phương, đây chính là một chuyện rất phiền toái.

Huống chi cho dù Độc Cô thị muốn chiếm đoạt bọn họ cũng vô dụng, nơi này chính là Bắc Nguyên đạo, dưới chân thiên tử, người Bắc Nguyên Độc Cô thị đã đủ nhiều, hiện tại ngươi lại chiếm đoạt nhiều người như vậy muốn làm gì?

Niên Bang có trên trăm vạn bang chúng, nhưng bởi vì trời cao hoàng đế xa, hơn nữa đại bộ phận đều là võ giả cấp thấp thậm chí là người bình thường, thậm chí triều đình đều lười quản.

Nhưng hiện tại huyết mạch Bắc Nguyên Độc Cô thị cộng thêm môn khách, hạ nhân gì đó có hơn vạn người, người như vậy đủ nhiều, nhiều hơn nữa, chỉ sợ ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo sẽ tự mình tìm đến nói chuyện với lão tổ của bọn họ.

Cho nên sau khi nói xong, Độc Cô Nguyên trực tiếp xoay người rời đi, chỉ lưu lại một đám người há hốc mồm.

Trong mắt La Thông và Diêu Bân lộ ra vẻ tuyệt vọng, dù thế nào bọn họ cũng không nghĩ ra Độc Cô thị thực lực mạnh nhất Bắc Nguyên đạo lại thỏa hiệp với tay

sai triều đình Tô Tín đôi tay đầy máu tươi, cũng bởi vì đối phương cam đoan không động tới lợi ích của Độc Cô thị!

Đám đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn bên cạnh cũng lộ ra vẻ mặt không dám tin

Hai người Độc Cô Nguyên và Tô Tín nói mấy câu liền quyết định sinh tử của trên trăm thế lực phân nửa Bắc Nguyên đạo.

Cũng bởi vì Tô Tín hứa hẹn không đi động lợi ích Độc Cô thị, cho nên Độc Cô thị liền bỏ mặc những thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo, thái độ lạnh lùng làm lòng người lạnh giá.

Phong Lâm Tử thản nhiên nói với Nhạc Dương:

1.Sư đệ, nhìn thấy chưa? Đây chính là giang hồ các ngươi muốn gặp, giang hồ chỉ có lợi ích.

2.Thế gian này không phải không có anh hùng, nhưng lại không tới phiên ngươi sính anh hùng, Tạo Hóa Đạo Môn ta có thể truyền thừa lâu như vậy dựa vào cái gì? Không phải thực lực cường đại, mà là bớt lo chuyện người khác.

3.Từ trước nay tông môn võ lâm trên giang hồ ưa thích xen vào việc của người khác đều không có kết cục tốt..

Hiển nhiên vài tên đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn không thừa nhận nổi tình huống như vậy.

Bọn họ trước khi xuống núi lịch lãm rèn luyện đã muốn cầm trường kiếm hát vang, giác mộng hành hiệp trượng nghĩa, kết quả lại bị sự thật giáo huấn một trận.

Trên giang hồ chỉ có lợi ích, trước mặt lợi ích, cho dù tiền bối một khắc trước còn đang nói lời hiên ngang lẫm liệt, một khắc cũng sẽ lập tức trở mặt.

Sau khi giáo dục ba tên đệ tử xong, Phong Lâm Tử chắp tay nói với Tô Tín:

- Tô huynh ngày khác gặp lại.

Tô Tín gật gật đầu, Phong Lâm Tử trực tiếp mang người rời đi.

Thiết Thạch lại hỏi Tô Tín:

- Đại nhân, xử lý hai người này như thế nào?

La Thông cùng Diêu Bân nghe được Thiết Thạch nói tới chính mình, trong ánh mắt tuyệt vọng của hai người sáng lên.

Bọn họ vì báo ân có thể hi sinh tánh mạng mình không sai, nhưng vấn đề là hiện tại Từ Thần đã chết, bọn họ báo ân cho ai?

Trước kia bọn họ nghĩ sẽ dốc sức liều mạng với Tô Tín, nhưng bọn họ lại bi ai phát hiện, khi Tô Tín chính thức đứng trước mặt bọn họ, bọn họ lại không có dũng khí dốc sức liều mạng.

Cho nên bây giờ nghe Thiết Thạch hỏi kết quả xử lý bọn họ, hai người bọn họ lập tức khẩn trương, dù sao có thể còn sống, không có người nào nguyện ý chết.

Tô Tín quay đầu nhìn hai người, hắn dựng thẳng một ngón cái với hai người,

nói:

1.Hai vị lúc trước vì ân huệ với Từ gia đã dám hung hãn không sợ chết đối nghịch với bổn quan, là hảo hán tử.

Tuy được địch nhân khen nhưng La Thông và Diêu Bân nhưng không biết vì sao trong nội tâm sinh ra đắc ý.

Đồng thời trong nội tâm bọn họ cũng thở ra một hơi, Tô Tín nói như vậy, xem ra không định giết bọn họ.

Ai biết Tô Tín lại nói:

1.Nhưng mọi người phải trả giá thật nhiều trước quyết định của mình, các ngươi đối nghịch với ta nhưng kết quả không bị trừng phạt, người khác nhìn Tô Tín ta thế nào? Có phải sẽ có thêm nhiều người nhảy ra đối địch với ta hay không?

Tô Tín lại làm ra biểu lộ lực bất tòng tâm với hai người La Thông và Diêu Bân,

nói:

- Cho nên, vẫn phải ủy khuất hai vị đi chết đi.

Vừa dứt lời, một đám bộ đầu Lục Phiến Môn Thần Cung Cảnh liền xông lên, thậm chí không cho hai người cơ hội nói chuyện.

Sau khi xử lý xong chuyện Từ gia, Tô Tín cũng làm phần đông thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo biết rõ mình tàn nhẫn quả quyết thế nào.

Đương nhiên bọn họ không biết chuyện Độc Cô thị, người ngoài ở đây đã chết, Phong Lâm Tử sẽ không lắm miệng, nếu không chính là đắc tội Lục Phiến Môn cộng thêm Độc Cô thị.

Cho nên Độc Cô thị trong mắt thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo chỉ lạnh lùng mà thôi, cũng không có duỗi tay viện thủ thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo khác.

Thật sự có một ít thế lực đi vào địa bàn Độc Cô thị tị nạn nhưng lại bị đuổi đi.

Ra tay đương nhiên không phải người Độc Cô thị, mà là thế lực võ lâm trong địa bàn Độc Cô thị.

Những thế lực võ lâm này trên danh nghĩa là tồn tại độc lập, nhưng kỳ thật căn bản là phụ thuộc vào Độc Cô thị.

Khu trục thế lực võ lâm bên ngoài, nếu như Độc Cô thị tự mình động thủ sẽ quá bất cận nhân tình, có tổn hại thanh danh Độc Cô thị.

Nhưng do thế lực phụ thuộc Độc Cô thị làm thì không có vấn đề gì, dù sao đối với bọn họ mà nói ôm chặt đùi của Độc Cô thị là trọng yếu nhất, thanh danh gì đó chỉ là mây khói.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 965 - Tô Gia Nghị Sự (1)

Phần đông thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo không vào được địa bàn Bắc Nguyên Độc Cô thị, sau lưng có Lục Phiến Môn và Tô Tín đang từng bước ép sát, những tông môn này bất đắc

dĩ phải di chuyển xuống cuối phía nam, chính là địa vực chung quanh Ngô Đồng Sơn.

Đến nơi đây, Tô Tín cuối cùng cũng thu tay lại, việc này làm phần đông thế lực võ lâm thở ra một hơi.

Mặc dù nói ném đi sơn môn chính mình phát triển mấy chục năm thậm chí là trên trăm năm làm các thế lực này rất đau lòng, nhưng đối với một ít thế lực nhị lưu và tam lưu, sơn môn không phải thứ trọng yếu như vậy, đối với bọn họ, chỉ cần người không có tổn thất là tốt rồi.

Những thế lực võ lâm bị Tô Tín khu trục đến nơi đây có hơn trăm, có chút thế lực võ lâm lựa chọn trực tiếp tiến vào Hà Nam đạo an cư lạc nghiệp, càng có nhiều người lựa chọn an cư chung quanh Ngô Đồng Sơn.

Hà Nam đạo từ xưa đến nay chính là địa bàn Thiếu Lâm tự, đám hòa thượng thích nhất chõ mõm vào chuyện người khác, một ít thế lực võ lâm địa phương làm ra chuyện gì đó khác người sẽ bị Thiếu Lâm tự nhúng tay vào.

Huống chi Hà Nam đạo còn có Thái Hành sơn trại, những đạo phỉ này có thực lực mạnh kinh người, nếu ngươi không chọc tới bọn họ cũng bỏ đi, một khi trêu chọc đến những đạo phỉ này sẽ gặp kết cục diệt môn, trình độ tàn nhẫn cũng thua kém gì Tô Tín.

Cho nên so sánh với Hà Nam đạo, bọn họ thà rằng ở lại Bắc Nguyên đạo, tuy

chung quanh chen chúc một ít, nhưng dù thế nào cũng tốt hơn sống cẩn thận trong Hà Nam đạo.

Lúc này gia bên trong Tô gia đang tiến hành nghị sự, nguyên nhân nghị sự tự nhiên cũng bởi vì phần đông thế lực võ lâm đang tiến vào địa bàn Tô gia bọn họ.

Đối với những thế lực võ lâm tiến vào địa bàn Tô gia, người Tô gia tự nhiên rất vui vẻ, cũng có chỗ tốt lớn với bọn họ.

Độc Cô thị không tiếp thụ những thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo này là vì nhân số Độc Cô thị đã phát triển đến một cực hạn.

Bản thân môn khách đủ nhiều, thế lực phụ thuộc cũng đủ nhiều, mặc dù nói thế lực càng nhiều càng tốt, nhưng vấn đề nơi này là Bắc Nguyên đạo, vị trí đô thành Đại Chu, nếu Độc Cô thị dám phát triển trở thành quy mô giống như Niên Bang mới là hành vi tìm cái chết.

Tô gia không giống, hiện tại Tô gia một lần nữa đặt chân giang hồ, hơn nữa nhân số Tô gia ít, cần đại lượng môn khách thủ hạ bỏ thêm vào thế lực gia tộc.

Hơn nữa đồng thời bọn họ cũng cần một ít thế lực bên ngoài đầu nhập vào làm phụ thuộc để tăng thêm thực lực gia tộc.

Tô gia vốn mời chào một ít tán tu nhưng nhân số không đủ, hơn nữa chất lượng cũng không thế tốt chút nào.

Về phần những tiểu gia tộc đầu nhập vào Tô gia, Tô gia thật sự chướng mắt bọn

họ.

Hiện tại hơn phân nửa thế lực Bắc Nguyên đạo đều hội tụ chung quanh Tô gia, trong đó có không ít thế lực muốn tìm chỗ dựa.

Tô gia thân là một trong tam tộc lánh đời, thực lực Tô gia có thể sánh bằng lục đại thế gia, đây chính là lựa chọn không tệ.

Cho nên trong khoảng thời gian này người Tô gia rất vui vẻ, mời chào không ít

thế lực gia nhập Tô gia, uy thế thậm chí đã ẩn ẩn tới gần Bắc Nguyên Độc Cô thị.

Nhưng càng như vậy, Tô Minh Lễ lại càng không cam lòng.

Hiện tại Tô Minh Viễn đã là gia chủ Tô gia, ngay lúc Tô Minh Lễ âm thầm ra tay với Tô Tín và thất bại, Tô Minh Viễn là gia chủ Tô gia.

Ra tay với Tô Tín, những đệ tử dòng chính Tô gia đều không có ý kiến gì, dù sao bọn họ không có cảm giác tán thành với Tô Tín, cho dù hắn thực lực có mạnh hơn nữa cũng không thể cải biến sự thật hắn là huyết mạch chi thứ Tô gia.

Chẳng qua nếu như Tô Minh Lễ ra tay với Tô Tín thành công cũng bỏ đi, dù sao cũng có lợi với cả Tô gia, nhưng vấn đề là Tô Minh Lễ thất bại, còn kém chút nhìn Tô Tín hủy huyết mạch đại trận Tô gia, hắn phải mang tội danh hành sự bất lực.

Cho nên lão tổ Tô gia cũng biết chuyện Tô Minh Lễ ra tay nhưng sai chính là sai, cho nên chính vì việc này, Tô Minh Lễ không còn tư cách tranh đoạt vị trí gia chủ với Tô Minh Viễn, Tô Minh Viễn cũng vì chuyện này ngồi lên vị trí gia chủ.

Ngay cả như vậy, Tô Minh Viễn làm gia chủ cũng không vui vẻ gì.

Tô Minh Lễ hành động ngu ngốc đã biến một người có thể giúp Tô gia đứng vững gót chân trên giang hồ thành đại địch sinh tử, biết được việc này Tô Minh Viễn hận không thể bóp chết ngu ngốc này.

Chuyện đã xảy ra, có hối hận cũng vô dụng, thân là gia chủ, Tô Minh Viễn không chỉ phải suy nghĩ Tô gia phát triển, còn phải vụng trộm đề phòng Tô Tín.

Đối với người như Tô Tín, Tô Minh Viễn đã nghiên cứu thời gian rất lâu.

Người này có tâm trả thù mạnh tới hiếm thấy, cũng bởi vì thù hận lúc trước, Tô Tín giết Giác Nghiêm trong Côn Luân bí cảnh, đắc tội Thiếu Lâm tự, so sánh với Thiếu Lâm tự, Tô gia bọn họ thật sự không coi vào đâu.

Hơn nữa động tĩnh Lục Phiến Môn lần này, Tô Minh Viễn đã sớm biết rõ, lúc

ấy trong nội tâm Tô Minh Viễn chấn động vài cái, trong lòng tự nhủ lần này Tô Tín nhất định sẽ gây phiền toái cho Tô gia.

Nhưng kết quả lại ngoài dự đoán mọi người.

Tô Tín căn bản không quan tâm tới Tô gia, ngược lại còn xua đuổi đại bộ phận tông môn võ lâm Bắc Nguyên đạo đến chỗ Tô gia, làm cho Tô gia bọn họ được lợi.

Tô Tín làm chuyện như thế, Tô Minh Viễn vô cùng mê mang, hắn không tin Tô Tín là người lấy oán báo ơn.

Tô Minh Viễn không có chứng vọng tưởng, thân là một trong số ít người Tô gia có tâm cơ sâu, trực giác Tô Minh Viễn cảm giác chuyện này không đúng, nhưng đáng tiếc hắn lại không phát hiện vấn đề nằm ở đâu.

Chuyện này làm cho Tô Minh Viễn rất đau đầu, đại bộ phận người Tô gia đều khổ tu vài chục năm tới hơn trăm năm, tâm cơ lòng dạ đều nông cạn.

Bảo bọn họ động thủ còn có thể, nhưng muốn bọn họ so sánh với những võ giả từ nhỏ lăn lộn giang hồ trải qua vô số âm mưu quỷ kế, chỉ sợ cho dù một võ giả Tiên Thiên cũng có thể đùa chết bọn họ.

Chính bởi vì như thế, thậm chí Tô Minh Viễn không tìm thấy người có thể thương lượng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 966 - Tô Gia Nghị Sự (2)

Cho nên chính bởi vì lo lăng trong nội tâm, Tô Minh Viễn lúc này mới triệu tập cường giả dòng chính Tô gia tới nghị sự, chính là muốn ngăn chặn hành di khuếch trương điên cuồng của Tô gia, trước tiên phải làm rõ âm mưu quỷ kế của Tô Tín rồi nói sau.

Nhưng rất đáng tiếc, sau khi Tô Minh Viễn đưa ra lý do lại bị huyết mạch dòng chính Tô gia phản đối.

Tô Minh Lễ cười lạnh nói:

1.Tô Minh Viễn ngươi muốn làm gì? Không muốn nhìn thấy Tô gia ta cường đại? Hiện tại Tô gia ta vừa mới đặt chân giang hồ, mỗi một phút mỗi một giây cũng không thể lãng phí.

2.Chúng ta vốn còn kém những thế lực đỉnh cấp một chút, kết quả ngươi bây giờ lại nghi thần nghi quỷ, Tô gia chúng ta lúc nào mới có thể chính thức quật khởi?

Tô Minh Lễ nói chuyện rất không khách khí, đương nhiên cũng có một ít nói chuyện khách khí nhưng cũng là phản đối.

Trong đó một võ giả Dung Thần Cảnh Tô gia nói:

1.Gia chủ, có phải ngươi gần đây vất vả quá độ cho nên suy nghĩ nhiều? Cho dù Tô Tín muốn đối phó Tô gia chúng ta, nhưng hắn cũng phải có thực lực mới được.

2.Lần này Tô Tín làm ra động tĩnh rất lớn tại Bắc Nguyên đạo, nhưng hắn cũng không dám động thủ với Độc Cô thị, hắn không phạm vào địa bàn Độc Cô thị, thậm

chí động cũng không động.

1.Thực lực Tô gia chúng ta cũng không kém Độc Cô thị nhiều lắm, Tô Tín lấy cái gì để đối phó chúng ta?

2.Kẻ này đã kết đại thù sinh tử với Tô gia, vậy thì dứt khoát trực tiếp xóa tên hắn khỏi gia phổ Tô gia là được rồi, sau đó tìm cơ hội giải quyết hắn.

3.Tô Tín có là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, hiện tại cũng chẳng qua là võ giả Hóa Thần Cảnh mà thôi, không cần lo lắng.

Tô Minh Viễn đau đầu.

Đám người Tô gia vẫn không hiểu rõ, tuy thực lực trọng yếu nhất, nhưng có đôi khi thực lực không thể đại biểu tất cả.

Tô Tín năm nay mới bao nhiêu? Chưa tới ba mươi tuổi cũng đã đứng hàng Địa Bảng, trở thành một trong tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn.

Nếu như một lần nữa cho Tô Tín thời gian vài chục năm, hắn sẽ trưởng thành đến mức nào?

Hiện tại không đề phòng Tô Tín, chỉ sợ đợi đến sau này Tô Tín đối phó Tô gia bọn họ, thậm chí còn không cần sử dụng âm mưu quỷ kế.

Nhưng không đợi Tô Minh Viễn nói chuyện, những võ giả Tô gia khác liên tục phản đối.

Đối với bọn họ, dừng khuếch trương Tô gia không chỉ động tới lợi ích của Tô gia, cũng động chính tới lợi ích của bọn họ

Quyền sở hữu Tô gia hiện tại đều nằm trong tay những huyết mạch dòng chính Tô gia.

Những người Tô gia này trước kia không có tiếp xúc tới quyền lực cũng bỏ đi, nhưng hiện tại một khi tiếp xúc và đạt được chỗ tốt, bọn họ lập tức bắt đầu điên

cuồng khuếch trương lực lượng của mình.

Dù sao hiệu lệnh hơn ngàn người, vô số thế lực võ lâm đều phải cung kính với ngươi, loại tràng cảnh này còn tốt hơn chỉ huy hơn mười người trong bí cảnh Ninh Viễn Đường rất nhiều.

Cho nên trong khoảng thời gian này nói là Tô gia đang khuếch trương, còn không bằng nói chính bọn họ đang khuếch trương.

Tô gia cho dù là lúc ở bí cnahr Ninh Viễn Đường hay ra bên ngoài đều không có chế độ tập quyền, tất cả huyết mạch dòng chính cũng có thể tự thành thế lực.

Cũng giống như bây giờ, bọn họ mời chào thủ hạ cùng thế lực cũng chỉ thuộc về bọn họ, mà không phải thuộc về Tô gia, ai phân phó bọn họ cũng có thể.

Tô Minh Viễn muốn động lợi ích của mọi người, đương nhiên bọn họ sẽ phản

đối.

Cãi lộn cả buổi, cuối cùng chuyện này vẫn dựa vào lão tổ Tô gia đến quyết định.

Lão tổ Tô gia ngẫm lại nói:

- Lại thương nghị.

Chưa nói tán thành hay phản đối, chỉ là thương nghị lần nữa, nhưng sắc mặt Tô Minh Viễn xám như tro, đám người Tô Minh Lễ cười lớn rời đi.

Lão tổ Tô gia chưa nói tán thành hay phản đối, nhưng kỳ thật hắn kéo dài như vậy là đồng ý cái nhìn của đám người Tô

Minh Lễ, nói lại thương nghị chẳng qua là vì giữ gìn uy nghiêm cho gia chủ Tô Minh Viễn mà thôi.

Tô Minh Viễn cười khổ rời khỏi phòng nghị sự, kỳ thật gia chủ như hắn không có uy nghiêm gì đáng nói.

Phía dưới có đám người Tô Minh Lễ không phục và quấy rối, phía trên còn có

lão tổ Tô gia áp chế, gia chủ như hắn dùng phần lớn thời gian để trang trí và nghĩ kế mà thôi.

Quyền lợi gia chủ các thế gia khác khá lớn, trừ phi là đại sự quan hệ đến sinh tử tồn vong cả gia tộc mới mời lão tổ ra tay, nếu không ngày bình thường đều tiềm tu.

Nhưng đổi thành Tô gia bọn họ thì khác, lão tổ Tô vẫn có quyền quyết sách sự vụ lớn nhỏ, chuyện gì cũng phải bẩm báo hắn trước.

Chính bởi vì như vậy, quyền lợi của Tô Minh Viễn bị suy yếu rất nhiều, nhưng đáng tiếc lão tổ Tô gia là trụ cột Tô gia, hắn không dám có câu oán hận nào.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 967 - Hoàng Gia (1)

Thời điểm Tô Minh Viễn đang hao tâm tổn trí vì Tô gia, Tô Tín lại đi tới chung quanh Ngô Đồng Sơn Tô gia.

Phạm vi hơn ba trăm dặm quanh Ngô Đồng Sơn đã bị các thế lực giang hồ chiếm cứ, cho nên có vẻ hơi chật chội.

Dựa theo quy mô chung quanh Bắc Nguyên đạo, mỗi một châu phủ, bên ngoài đều có hai ba thế lực võ lâm, hiện tại đã vượt qua mười.

Nhiều thế lực võ lâm như vậy ở gần nhau như vậy, khó tránh khỏi sẽ có ma sát, tuy những người này cũng biết khắc chế, cũng không có gây ra động tĩnh gì lớn.

Nhưng đáng tiếc, nếu bọn họ không gây ra động tĩnh lớn, Tô Tín lấy cái gì suy yếu Tô gia cùng Độc Cô thị?

Tuy Tô Tín hứa hẹn không động tới địa bàn Độc Cô thị nhưng hắn chưa bao giờ nói sẽ không châm ngòi cho kẻ khác động vào.

Lúc này Tô Tín suy nghĩ tới một thế lực nhị lưu trong phần đông tiểu gia tộc tập trung nơi đây, địa bàn Hoàng gia.

Tình báo Lục Phiến Môn đào móc rất kỹ các đại tộc như Bắc Nguyên Độc Cô thị, trong đó cũng có một tin tức thú vị, đó chính là gia chủ Độc Cô thị Độc Cô Diêm hiện tại có một đứa con riêng lưu lạc ra ngoài.

Theo lý mà nói thân là cường giả Dung Thần Cảnh hơn nữa còn là gia chủ Độc Cô thị, Độc Cô Diêm không thể tồn tại vấn đề con riêng, chỉ cần là con của hắn liền

có tư cách vào trong Độc Cô thị, trở thành một trong những người thừa kế Độc Cô thị.

Nhưng vấn đề là vị trí của Độc Cô Diêm.

Trong võ giả cùng thế hệ với Độc Cô Diêm, không chỉ có một mình hắn là Dung Thần Cảnh, thực lực mạnh hơn hắn cũng có, thủ đoạn của hắn không cao minh, cuối cùng hắn có thể trở thành gia chủ Độc Cô thị, một nửa nguyên nhân trong đó là vì thê tử của hắn.

Thê tử của Độc Cô Diêm chính là huyết mạch dòng chính Giang Nam Tiêu thị, lục đại thế gia thông hôn với nhau, Độc Cô thị ở phía bắc, Giang Nam Tiêu thị tại phía nam, cả hai không có bất cứ xung đột lợi ích nào, cho nên mới cho huyết mạch dòng chính thông hôn với nhau.

Độc Cô Diêm cưới được thê tử như vậy, lúc này hắn mới có thể lực áp mấy người cùng thế hệ, trở thành gia chủ Độc Cô thị.

Cho nên Độc Cô Diêm không thể nói sợ thê tử nhưng tối thiểu cũng tương kính như tân, dù sao không có đối phương trợ giúp thì hắn không thể trở thành gia chủ.

Huống chi một khi cãi nhau trở mặt với đối phương tương đương đắc tội Tiêu thị, đối với Bắc Nguyên Độc Cô thị thì đây không phải chuyện tốt gì.

Tiêu thị thân là đứng đầu lục đại thế gia, thực lực còn mạnh hơn Độc Cô thị, chỗ tốt khi có một mẫu gia cường đại cũng thể hiện ra.

Tối thiểu Độc Cô Diêm phát sinh tranh chấp với thê tử của hắn, cho dù là người nhà Độc Cô thị bọn họ cũng không giúp hắn.

Thê tử Độc Cô Diêm cũng không phản đối trượng phu có nữ nhân bên ngoài, thậm chí có bao nhiêu cũng không sao.

Bởi vì cái gọi là tỉnh chưởng thiên hạ quyền, say nằm mỹ nhân đầu gối.

Thế gian này nhiều cường giả, trừ những cường giả nhất tâm hướng đạo thì ai

có thể rời xa hai chữ quyền sắc?

Độc Cô Diêm thân là gia chủ Độc Cô thị, cũng không có khả năng chỉ có một nữ nhân như vậy, hơn nữa còn là nữ nhân cực kỳ cường thế.

Nhưng thê tử Độc Cô Diêm lại quy định một điểm, Độc Cô Diêm ngươi có thể có nữ nhân, nhưng lại không thể đặt ngay dưới mí mắt của nàng, hơn nữa có nhi tử cũng phải bảo bọn họ tránh nàng thật xa, thậm chí không được mang họ Độc Cô.

Hai việc này làm cho Độc Cô Diêm cảm giác thập phần khuất nhục, nhưng người ta mạnh hơn mình, hắn cũng đành phải đáp ứng thê tử.

Một đại tiểu thư Hoàng gia ngày xưa là một trong những nữ nhân của Độc Cô Diêm, hơn nữa còn sinh hạ nhi tử cho hắn.

Nhưng chính bởi vì như thế, lần này Độc Cô Diêm chỉ có thể đưa bọn họ đi xa, cho dù Tô Tín khai đao với Bắc Nguyên đạo, Độc Cô Diêm cũng không thể cho bọn họ tới địa bàn Độc Cô thị, mà là trực tiếp đưa vào trong phạm vi thế lực Tô gia.

Hiển nhiên hắn cũng biết rõ Tô gia có quan hệ với Tô Tín, suy đoán Tô Tín nhất định sẽ không động thủ với Tô gia đồng tộc.

Điểm đột phá trong kế hoạch của Tô Tín lại chính là Hoàng gia.

Tại Bắc Nguyên đạo, kỳ thật Hoàng gia sống tương đối thoải mái.

Hoàng gia chỉ là một thế gia tam lưu mà thôi, gia chủ Hoàng gia là võ giả Thần Cung Cảnh.

Bởi vì nữ nhi Hoàng Uyển Nhân của hắn trở thành nữ nhân của Độc Cô Diêm, cho nên Hoàng gia cũng nhất phi trùng thiên.

Gia chủ Hoàng gia có thể trở thành võ giả Hóa Thần Cảnh cũng là nhờ vào Độc Cô Diêm chỉ điểm và dùng tài nguyên tu luyện Độc Cô thị chiếu cố.

Hơn nữa Độc Cô Diêm biết rõ mình không thể cho Hoàng Uyển Nhân danh

phận, cho nên cũng cấp cho Hoàng gia đại lượng tài nguyên tu luyện và chỗ tốt.

Đặc biệt sau khi sinh nhi tử ra càng phải như vậy, dù sao những thứ này cũng cho con mình dùng.

Bởi vì Độc Cô Diêm trợ giúp, mặc dù thực lực bản thân Hoàng gia hơi yếu một ít, nhưng có thể cầm tài nguyên Độc Cô thị mời chào đại lượng môn khách, làm nhà giàu mới nổi, thậm chí thực lực Hoàng gia đã có phần vượt qua đa số thế lực nhị lưu lâu năm.

Tất cả chẳng qua là trước khi Hoàng gia chưa di chuyển tới đây, hiện tại Hoàng gia di chuyển đến chung quanh Ngô Đồng Sơn, những môn khách đi theo Hoàng gia cũng phân tán hơn một nửa.

Hoàng gia chỉ dùng tiền mời chào những người này mà thôi, cũng không có trung tâm gì với Hoàng gia.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 968 - Hoàng Gia (2)

Tô Tín gây ra phong bạo quá lớn trong Bắc Nguyên đạo, Hoàng gia di chuyển như thế, các môn khách lại lo lắng Lục Phiến Môn sẽ đối phó Hoàng gia.

Bọn họ chỉ là võ giả tán tu bán mạng vì tiền, cũng không phải lấy tiền đổi mạng, cho nên khi Hoàng gia quyết định di chuyển thì bọn họ chạy đi phân nửa.

Hoàng gia chủ cũng không để ý, một ít võ giả tán tu mà thôi, trong tay mình có đại lượng tài nguyên do Độc Cô thị cho, mời chào cường giả gì mà không được?

Cho nên sau khi dàn xếp tốt chung quanh Ngô Đồng Sơn, Hoàng gia cũng không có như các thế gia khác vội vàng đi Ngô Đồng Sơn bái phỏng Tô gia, mà là mời chào môn khách, một lần nữa phát triển thế lực chính mình.

Những tông môn thế gia đi Ngô Đồng Sơn bái phỏng Tô gia, một phần nhỏ là muốn đầu nhập vào Tô gia tìm chỗ dựa, đại bộ phận chỉ muốn quen mặt với Tô gia, xem như bái sơn môn.

Dù sao nơi này là địa bàn Tô gia, muốn lăn lộn tốt cũng không thể quên Tô gia.

Những thứ này không có ý nghĩa gì với Hoàng gia.

Ngay cả gia chủ Độc Cô thị đều là con rể của mình, chính mình dựa vào cái gì phải vội vàng xuất hiện đút lót cho Tô gia?

Hoàng gia vốn cũng không phải dựa vào địa bàn ăn cơm, tất cả có Độc Cô thị trợ giúp là đủ, bọn họ cũng không cần đi nịnh nọt Tô gia.

Cho nên sau khi các thế lực đều đi bái sơn môn Ngô Đồng Sơn, Hoàng gia lại giống trống khua chiêng dán thông báo mời chào môn khách, đãi ngộ phong phú kinh người.

Cửa sân Hoàng gia có một đám võ giả tán tu xuất hiện, một ít người Hoàng gia đang kiểm tra thực lực của những tán tu này, chỉ cần hợp cách, thân phận đại khái trong sạch đều không cự tuyệt một ai, trực tiếp mời chào vào trong Hoàng gia.

Chỉ có điều người hưởng ứng hiệu triệu tới làm môn khách chỉ là võ giả Thần Cung Cảnh, hoàn toàn không có võ giả Hóa Thần Cảnh.

Nghĩ lại cũng bình thường, thân phận địa vị Hoàng gia bày ra đó, bản thân Hoàng gia bọn họ cũng chỉ có một võ giả Hóa Thần Cảnh tọa trấn, làm sao có thể mời chào võ giả Hóa Thần Cảnh?

Đối với võ giả Hóa Thần Cảnh, nếu bọn họ muốn làm môn khách thế lực nào đó, đãi ngộ không nói, tối thiểu cũng phải có tiền đồ mới được.

Như Hoàng gia chỉ là thế gia nhà giàu mới nổi, bọn họ không nhìn thấy tiền đồ gì cả.

Huống chi Hoàng gia cũng không thể cầm ra tài nguyên cho võ giả Hóa Thần Cảnh tu luyện.

Dù sao thứ này đặt trong Bắc Nguyên Độc Cô thị cũng vô cùng trân quý, Độc Cô Diêm có thể xuất ra một ít tài nguyên cho hắn tu luyện thì Hoàng gia chủ đã cám ơn trời đất, hắn làm sao có thể lấy thứ này ra mời chào môn khách?

Hoàng gia lúc này không chỉ mời chào môn khách, đồng thời cũng phải tìm lão sư võ đạo cho thiếu chủ Hoàng gia, chính là Hoàng Vũ con riêng của Độc Cô Diêm.

Kỳ thật thân là con riêng Độc Cô Diêm, Hoàng Vũ vốn nên được cường giả Độc Cô thị dạy bảo.

Chỉ có điều chuyện này bị thê tử Độc Cô Diêm biết rõ cho nên giận dữ, lúc này Độc Cô Diêm cũng thu người trở về.

Nàng có thể không quan tâm Độc Cô Diêm có nữ nhân và nhi tử ở bên ngoài.

Nhưng nàng lại không thể chịu đựng được con riêng Độc Cô Diêm tương lai sẽ ảnh hưởng địa vị con mình.

Nhưng nàng không có khả năng trực tiếp phái người đi giết con riêng này, như vậy sẽ chỉ làm nàng triệt để quyết liệt với Độc Cô Diêm, nhưng nàng thực sự phải triệt để ngăn cách đứa con riêng này và người Độc Cô thị, họ Hoàng thì hắn cả đời

chỉ là họ Hoàng, đời này không được tiến vào cửa lớn Độc Cô thị.

Sau khi xảy ra chuyện như thế, Hoàng gia đành phải tự mình tìm người dạy bảo Hoàng Vũ.

Dù sao thân là con riêng Độc Cô Diêm, Hoàng Vũ cũng không thể tranh đoạt vị trí trong Độc Cô thị, nhưng thực lực của hắn phải không kém mới được, nếu không Độc Cô Diêm sẽ hỏi tội Hoàng gia.

Chỉ có điều lão sư cũng không phải dễ tìm như thế, Hoàng gia muốn tự mình dạy bảo nhưng kỳ thật Hoàng gia trừ gia chủ là võ giả Hóa Thần Cảnh ra, còn lại thật sự không có nhân vật nào ra hồn.

Cho dù là Hoàng gia chủ cũng chỉ là người biết học mà không biết dạy, cho dù hắn là võ giả Hóa Thần Cảnh cũng không biết dạy đồ đệ.

Cho nên cuối cùng Hoàng gia bọn họ chỉ có thể tìm cao thủ Thần Cung Cảnh đỉnh phong ở địa phương đến dạy bảo Hoàng Vũ.

Chỉ tiếc chưa dạy thời gian bao lâu đã xuất hiện chuyện của Tô Tín.

Vị cao thủ Thần Cung Cảnh xuất thân tán tu xem như phúc hậu, hắn lui lễ bái sư của Hoàng gia cho hắn và trực tiếp chạy trốn.

Hiện tại Hoàng gia cắm rễ ở nơi này, tự nhiên cũng phải tìm một lão sư đáng tin cậy về dạy bảo Hoàng Vũ.

Nhưng thuê lão sư khác với một đống lớn người xếp hàng mời chào môn khách,

bên này không có ai đi qua.

Muốn trở thành lão sư Hoàng Vũ sẽ phải được cường giả Hoàng gia tự mình nghiệm chứng mới có thể đảm nhiệm, tuy nhiên thù lao phong phú dọa người nhưng điều kiện cũng hà khắc dọa người.

Vừa rồi đã có người động lòng muốn nếm thử một chút, nhưng hắn đã bị Hoàng gia đuổi ra.

Lúc này mọi người biết rõ, Hoàng gia thật sự muốn tìm lão sư có bản lĩnh thật sự, cũng không phải như môn khách cảnh giới đầy đủ là có thể thu vào, cho nên thật không có mấy người đi lên tự rước lấy nhục.

Lúc này Tô Tín dịch dung thành trung niên có dáng vẻ tang thương đi tới, hắn trong ánh mắt nhìn chăm chú của mọi người và đi tới trước cổng chính Hoàng gia, trầm giọng hỏi:

- Chỗ các ngươi muốn chiêu mộ một lão sư có kinh nghiệm dạy bảo đệ tử sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 969 - Khảo Thí (1)

Thấy có người đến Hoàng gia nhận lời mời làm lão sư, những võ giả muốn làm môn khách gia nhập Hoàng gia không hẹn mà cùng bĩu môi, cho rằng người này nhất định sẽ mất mặt.

Hoàng gia cho đãi ngộ thật hậu đãi, nhưng điều kiện cũng cực kỳ hà khắc.

Muốn trở thành lão sư thiếu chủ Hoàng gia, cần phải được Hoàng gia chủ tự mình khảo hạch mới được.

Mà khảo hạch là Hoàng gia chủ tự phong tu vi đánh với ngươi một trận, ngươi thắng, lúc này mới có tư cách đảm nhiệm lão sư thiếu chủ Hoàng gia.

Hoàng gia chủ có lý do rất đơn giản, nếu ngươi có thể trở thành lão sư võ giả, như vậy ngươi phải có lý giải võ đạo rất sắc sắc, nếu không làm sao dạy bảo đệ tử?

Cho nên chúng ta dùng tu vi giống nhua tranh tài một hồi, không so lực lượng, chỉ so kỹ xảo, ngươi thắng mới có tư cách trở thành lão sư thiếu chủ Hoàng gia.

Hoàng gia chủ yêu cầu làm đám võ giả thở dài một hơi, ngươi làm như vậy chẳng khác gì bảo các cao thủ Nhân Bảng tới làm

lão sư thiếu chủ Hoàng gia.

Biểu hiện ra Hoàng gia chủ áp chế tu vi đối chiến với ngươi là việc công bằng, nhưng trên thực tế căn bản không phải như vậy.

Cùng lực lượng nhưng do võ giả cảnh giới khác nhau sử dụng sẽ có chênh lệch vài chục lần.

Nguyên Thần và Tiên Thiên chênh lệch một trời một vực, cả hai có phương thức vận dụng lực lượng khác nhau, như vậy làm sao đánh?

Cho nên trước kia có mấy võ giả Thần Cung Cảnh danh tiếng khá lớn tới thử một lần, kết quả vẫn thua trong tay Hoàng gia chủ.

Bọn họ không nhận ra tướng mạo của Tô Tín, trên người hắn tỏa ra khí tức không cường đại nhưng bọn họ xem ra người này không phải tới đùa giỡn.

Một quản sự Hoàng gia cau mày nhìn Tô Tín, nói:

1.Chính ngươi nhận lời mời làm lão sư của thiếu chủ? Tô Tín thản nhiên nói:

2.Tại hạ dù gì cũng có thực lực Thần Cung Cảnh đỉnh phong, chẳng lẽ không thể dạy bảo võ giả Khí Hải Cảnh hay sao?

Tên quản sự Hoàng gia cũng chỉ có tu vi Tiên Thiên Khí Hải Cảnh nhưng thái độ lại vô cùng ngạo mạn.

Bọn họ rất hiểu hậu trường của Hoàng gia, gia chủ bọn họ là nhạc phụ của Độc Cô Diêm, chỉ bằng vào tầng quan hệ này, cả Bắc Nguyên đạo có ai dám chọc Hoàng gia bọn họ?

Cho nên cho dù là một quản sự Hoàng gia, lúc đối mặt võ giả Thần Cung Cảnh cũng mang theo cảm giác ưu việt.

May mắn hắn còn không tính quá ngu ngốc, cho dù trong lòng có nghi vấn Tô Tín nhưng hắn cũng không có làm ra chuyện vẽ mặt gì đó, lúc này lập tức đi vào trong phòng thông tri gia chủ.

Dù sao so sánh mời chào môn khách, tìm lão sư cho vị thiếu chủ bảo bối của Hoàng gia mới là chuyện trọng yếu nhất.

Có thể nói Hoàng gia bọn họ muốn tiếp tục tiêu dao, tất cả đều phải nhờ vào vị

thiếu chủ này.

Qua một hồi, Hoàng gia chủ Hoàng Minh Đức đi tới.

Hoàng Minh Đức năm nay cũng chỉ hơn sáu mươi mà thôi, tuổi của hắn thậm chí còn nhỏ hơn Độc Cô Diêm nhưng lại thành nhạc phụ Độc Cô Diêm, Hoàng Minh Đức xem ra việc này không có gì lớn.

Võ giả dùng thực lực vi tôn, tuổi và bối phận chỉ là thứ yếu.

Độc Cô Diêm thân là cường giả Dung Thần Cảnh, thời gian sống sẽ dài hơn hắn, chờ hắn chết già, Độc Cô Diêm vẫn còn sống vài chục năm đấy.

Tô Tín ngẩng đầu nhìn Hoàng Minh Đức, gia hỏa này có vẻ ngoài không tệ, tướng mạo nho nhã ngay ngắn, lúc còn trẻ tuổi là mỹ nam tử.

Bởi vì có Độc Cô thị trợ giúp, thời gian hắn đột phá Hóa Thần Cảnh cũng

không tính quá muộn, cho nên tướng mạo hiện tại cũng chỉ hơn bốn mươi mà thôi.

Ba sợi râu dài dưới hàm, dáng vẻ khí độ không tồi, nói hắn là chưởng môn thế lực nhất lưu cũng có người tin, cũng chính hắn nhờ vào con gái mới có thể lên được vị trí gia chủ Hoàng gia.

Tô Tín đánh giá Hoàng gia chủ trước mặt, vị Hoàng gia chủ này cũng đánh giá Tô Tín.

Bắc Nguyên đạo có nhiều tán tu như vậy, ví dụ như đám người La Thông và Diêu Bân có danh tiếng khá lớn, hắn lại chưa từng nghe nói qua người trung niên có khí chất tang thương trước mặt.

Kết quả Hoàng Minh Đức vuốt râu hỏi:

1.Không biết vị bằng hữu kia xưng hô như thế nào? Tô Tín chắp tay nói:

2.Tại hạ Sở Độ, tán tu vô danh, bái kiến Hoàng gia chủ.

Trong đầu Hoàng Minh Đức suy nghĩ một lúc, hắn không có ấn tượng với người tên Sở Độ này nhưng hắn không quan tâm.

Bắc Nguyên đạo lớn như vậy, võ giả tán tu nhiều vô số kể, ngẫu nhiên xuất hiện một ít võ giả thực lực không tệ cũng bình thường.

Dù sao Hoàng Minh Đức xem ra, võ giả Thần Cung Cảnh đỉnh phong trước mắt cao hơn nữa cũng chỉ không tệ mà thôi.

Chỉ có điều so với những võ giả khác, hắn lại rất lạnh nhạt, cho dù là nhìn thấy chính mình là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, dáng vẻ của hắn không kiêu ngạo không siểng nịnh, lộ ra thần thái trấn định thong dong.

Hoàng Minh Đức cao giọng nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 970 - Khảo Thí (2)

Vị bằng hữu này nghĩ muốn làm lão sư trong Hoàng gia, như vậy cũng nên biết quy củ của ta.

Thời điểm động thủ ta sẽ áp chế thực lực còn Thần Cung Cảnh, nhưng quyền cước không có mắt, hi vọng vị bằng hữu này chuẩn bị tâm lý trước.

Kỳ thật cho dù Hoàng Minh Đức thật tổn thương đối phương cũng không có gì, võ giả Thần Cung Cảnh mà thôi, còn dám đòi công đạo từ Hoàng gia hay sao?

Chỉ có điều trước kia là trên địa bàn Hoàng gia, các thế lực võ lâm đều biết chi tiết của hắn, cho nên rất xem thường hắn

Mà bây giờ gia tộc di chuyển đến địa phương hoàn toàn mới, Hoàng Minh Đức cũng phải thu liễm một ít, cũng kiếm một ít thanh danh cho Hoàng gia.

Tô Tín gật đầu nói:

- Tại hạ biết rõ, thỉnh Hoàng gia chủ ra tay đi.

Hoàng Minh Đức gật gật đầu, khí thế trên người thay đổi, khí tức bản thân hắn lập tức bị áp chế đến Thần Cung Cảnh đỉnh phong tương tự với Tô Tín.

Thân là võ giả Hóa Thần Cảnh, thực lực Hoàng Minh Đức chỉ có thể xem như trung lưu, hơn nữa còn là trung hạ lưu.

Có thể nói nếu hắn không có tài nguyên Độc Cô thị ủng hộ và Độc Cô Diêm chỉ điểm, hắn cũng thành thể đột phá Hóa Thần Cảnh.

Hóa Thần yếu cũng là Hóa Thần, Hoàng Minh Đức cũng biết chính mình lập ra quy củ này có phần ép buộc.

Sau khi áp chế cảnh giới xuống còn Thần Cung Cảnh, trên giang hồ vẫn có không ít người mạnh hơn hắn, nhưng hầu như đều là cường giả Nhân Bảng xuất thân các đại phái.

Đại đa số người làm được đều là đệ tử các đại phái, có bao nhiêu võ giả tán tu có thể làm được? Hắn viết ra quy củ như vậy có phần ép buộc.

Sau khi dán thông báo lên, còn có nhiều người nhìn như vậy, Hoàng Minh Đức có cảm giác muốn đánh vào mặt mình.

Cho nên điều kiện này vẫn không sửa đổi, trong lòng Hoàng Minh Đức lại thả rộng điều kiện, không cầu đối phương có thể thắng chính mình, chỉ cần thực lực đối phương không kém là được.

Nhưng đáng tiếc thực lực của những người trước kia không phù hợp yêu cầu của Hoàng Minh Đức, cũng không kiên trì được mấy chiêu của hắn, hắn chỉ hi vọng võ giả tán tu trước mắt có thể kiên trì một hồi.

Sau khi áp chế cảnh giới, Hoàng Minh Đức lập tức đoạt xuất thủ trước, hắn xuất một quyền về phía Tô Tín, chậm như đình uyên, quyền phong gào thét, xé liệt không khí, thật sự có vài phần khí độ tông sư trong đó.

Bây giờ Hoàng Minh Đức đang kiểm tra Tô Tín, cũng không phải song phương luận bàn, cho nên Hoàng Minh Đức đoạt xuất thủ trước.

Dù sao hắn cũng không có hy vọng xa vời đối phương có thể thắng chính mình, hắn chỉ muốn xem đối phương có thể ngăn cản mấy chiêu của mình mà thôi.

Đại bộ phận võ công của Tô Tín đều bại lộ ra ngoài, lúc ở tổng bộ Lục Phiến Môn, Tô Tín đã từng quan sát vài chục loại võ công và loại trừ dần.

Hơn nữa trong Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải có rất nhiều võ công Tô Tín chưa dùng qua, có thể nói Tô Tín muốn che giấu tung tích rất đơn giản.

Huống chi thực lực Tô Tín hiện tại, cho dù áp súc thực lực thành Thần Cung Cảnh, không sử dụng vũ kỹ cũng không phải Hoàng Minh Đức có thể chiến thắng.

Võ giả đến cảnh giới nhất định liều có lĩnh ngộ với võ đạo.

Cùng một loại vũ kỹ đến trong tay bọn họ đều tăng thêm lý giải chính mình và diễn biến bước phát triển thành võ công mới, uy lực sẽ mạnh hơn nữa, nhưng không phải tất cả đều như thế.

Hôm nay Tô Tín lý giải về mặt vũ kỹ đã mạnh tới mức khủng bố.

Hoàng Minh Đức đánh ra một quyền, thân thể Tô Tín nhanh chóng lui về phía sau, nhưng quyền thế của Hoàng Minh Đức lại như hình với bóng, giống như Thái Sơn áp đỉnh đánh tới.

Nhìn thấy Sở Độ trước mặt chỉ biết tránh né, ánh mắt Hoàng Minh Đức lộ ra một tia thất vọng.

Quả nhiên thực lực những võ giả tán tu Thần Cung Cảnh đều có hạn, muốn tìm ra người thực lực không tệ trong bọn họ cũng rất khó khăn.

Vào lúc này thân thể Tô Tín hơi động, trong nháy mắt hắn đánh ra ba chưởng, ba chưởng không ngớt không dứt, một trọng mạnh hơn một trọng, đến khi chưởng thứ ba đánh ra đã làm cương khí nổ tung, âm thanh to lớn xuất hiện và dọa mọi người chung quanh sợ hãi kêu thành tiếng.

Những võ giả Thần Cung Cảnh vây xem cũng giật mình, nhưng Hoàng Minh Đức đang đối chiến với Tô Tín đối càng

giật mình.

Kỳ thật vừa rồi Sở Độ không tính là chưởng pháp, mà là một loại kỹ xảo chân khí đơn giản, tên là Tam Điệp Lãng.

Ba trọng công kích liên tiếp, một trọng mạnh hơn một trọng, nhất cổ tác khí, cuối cùng bộc phát ra uy năng mạnh nhất.

Tuy vũ kỹ đơn giản này khi võ giả đạt tới cảnh giới Tiên Thiên đã không vận

dụng nữa, Sở Độ trước mặt sử dụng Tam Điệp Lãng làm hắn kinh hãi không nhỏ, lực đạo một chưởng cuối cùng bạo phát, Hoàng Minh Đức cũng chỉ có thể tạm lánh phong mang.

Thân là võ giả Hóa Thần Cảnh, ánh mắt Hoàng Minh Đức tự nhiên không quá kém.

Hắn có thể nhìn ra vì sao uy lực Tam Điệp Lãng của Tô Tín lại lớn như vậy, nguyên nhân căn bản chính là bởi vì thời cơ Tô Tín ra tay và lực khống chế chân khí cường đại.

Chưởng đầu tiên đánh ra Tam Điệp Lãng chỉ là chưởng lực bình thường, nhưng chưởng thứ hai lại theo sát chưởng thứ nhất, lực lượng chưởng lực thứ nhất còn chưa bộc phát đã nổ tung.

Tương đương với lực lượng hai chưởng liên tiếp bộc phát và không có khe hở, lực lượng hai chưởng dung làm một thể, uy lực cũng không chỉ mạnh hơn gấp hai lần đơn giản như vậy.

Chưởng thứ ba của Tô Tín cũng như thế, đây mới thực sự là Tam Điệp Lãng, chưởng thứ ba cũng không phải phân ra ba lượt oanh kích, mà là điệp gia cùng một chỗ, tạo ra lực phá hoại bạo tăng vài chục lần, kỹ xảo sử dụng chân khí đơn giản bị Tô Tín sử dụng còn mạnh hơn cả vũ kỹ.

Nhưng còn không xong, Tô Tín nhân cơ hội này lấn thân về phía trước, hắn đánh ra một chưởng âm nhu lâu dài, Tô Tín xuất ra một chưởng mang theo chân khí âm hàn oanh kích, Hoàng Minh Đức có cảm giác khí huyết không thông, âm thầm kinh hãi người này có chân khí âm hàn thật mạnh, thậm chí có thể ảnh hưởng tới võ giả Hóa Thần Cảnh.

Phải biết rằng chân khí của hắn áp chế xuống bằng Thần Cung Cảnh nhưng chất lượng chân khí lại là cấp bậc Hóa Thần Cảnh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 971 - Thu Đồ Đệ (1)

Đối mặt Hoàng Minh Đức, kỳ thật Tô Tín đã lưu bảy phần khí lực, ngay cả như vậy, Hoàng Minh Đức vẫn không phải đối thủ của Tô Tín.

Tối thiểu những võ giả khác xem ra, Tô Tín đang đè đánh Hoàng Minh Đức.

Trọng yếu nhất Hoàng Minh Đức nhìn như đang sử dụng vũ kỹ điên cuồng, kết quả lại không thể tới bên cạnh Tô Tín, ngược lại bị Tô Tín hời hợt áp chế.

Trên mặt Hoàng Minh Đức có phần không nhịn được.

Hắn lúc này không thể dùng thực lực Hóa Thần Cảnh để đối phó Tô Tín, dù sao hắn đang mời lão sư cho cháu ngoại của mình, hiện tại có một võ giả Thần Cung Cảnh có thực lực làm lão sư, đương nhiên chính mình cầu còn không được.

Cho nên còn chưa phân thắng bại, Hoàng Minh Đức lập tức thu tay lại, hắn chắp tay nói với Tô Tín:

1.Sở tiên sinh quả nhiên bất phàm, về sau ngươi chính là lão sư võ đạo của đệ tử Hoàng gia.

Mặc dù vừa rồi Hoàng Minh Đức cũng rất khách khí với Tô Tín, nhưng cũng chỉ là tìm danh vọng thuần túy mà thôi, hắn cố ý làm mình bình dị dễ gần một ít.

Khi Tô Tín thể hiện thực lực của chính mình, Hoàng Minh Đức liền đổi thái độ, gần như ngang hàng luận giiao.

Dù sao người có bản lĩnh khó tìm, huống chi dùng thực lực Tô Tín hiện tại,

tương lai nếu hắn thật có thể tấn chức Hóa Thần Cảnh, khi đó mình có ra tay toàn lực cũng không thể ngăn cản Tô Tín.

Cho nên đối với người có tiềm lực trở thành cường giả tương lai, đương nhiên Hoàng Minh Đức sẽ khách khí một chút.

Những võ giả khác nhìn thấy Tô Tín trở thành lão sư võ đạo của Hoàng gia, mặc dù có hâm mộ nhưng không có mấy người ghen ghét.

Dù sao thực lực Tô Tín còn bày ra đó, người ta có thể ép Hoàng Minh Đức thành như vậy, ngươi có bản lĩnh thì ngươi tới đi.

Cứ như vậy, một đám người dùng ánh mắt ao ước nhìn sang, Tô Tín được Hoàng Minh Đức tự mình mời vào trong Hoàng gia, hơn nữa một mình chuẩn bị tiệc rượu mở tiệc chiêu đãi Tô Tín.

Trong tiệc rượu, một số võ giả Hoàng gia cũng đến.

Hoàng gia căn bản dựa vào con gái Hoàng Minh Đức dính vào Độc Cô Diêm mà quật khởi, trừ Hoàng Minh Đức là võ giả Hóa Thần Cảnh ra, những người còn lại thật không ra gì, nội tình quá kém, võ giả cảnh giới Tiên Thiên cũng chỉ có mười mấy người.

Hoàng Minh Đức kính Tô Tín một chén rượu, nói:

1.Không biết Sở tiên sinh là nhân sĩ phương nào? Võ công học được từ đâu?

2.Xin Sở tiên sinh đừng trách lòng nghi ngờ của ta nặng, mà là giang hồ hiện tại không yên ổn, không nên có tâm hại người nhưng không thể không có tâm phòng người.

Tô Tín kinh ngạc nhìn Hoàng Minh Đức, Hoàng gia chủ này thật sự không chỉ dựa vào con gái thượng vị, chính mình cũng có chút năng lực.

Đối với mời chào môn khách cùng khách khanh vào gia tộc, tìm hiểu lai lịch của bọn họ là chuyện rất trọng yếu, nếu không vạn nhất mời chào tà ma hung đồ

vào trong gia tộc, đây chẳng phải là chuyện xấu?

Đối với môn khách khác, Hoàng gia có thể tùy ý đưa ra nghi vấn, nếu cảm giác mình bị vũ nhục hoặ là không muốn, như vậy trực tiếp cút, dù sao Hoàng gia ta cũng không thiếu một mình ngươi.

Nhưng Tô Tín không giống, hắn đã chứng minh thực lực của mình tuyệt đối có thể dạy tốt cho thiếu chủ Hoàng gia Hoàng Vũ, hơn nữa sẽ rất xuất sắc.

Hoàng gia rất khó tìm ra võ giả như vậy, cho nên bọn họ đối đãi với Tô Tín cũng không dám giống như đối đãi với môn khách khác.

Nếu vừa rồi Hoàng Minh Đức là lá mặt lá trái tìm hiểu chi tiết Tô Tín, như vậy chỉ càng làm người ta chán ghét, lộ ra vẻ mình không phóng khoáng.

Hiện tại Hoàng Minh Đức lại bày tất cả ra ngoài sáng, trực tiếp hào phóng nói ra băn khoăn bản thân mình, lại làm cho lòng người ta sinh hảo cảm.

Tô Tín cười cười, cầm ly rượu trên bàn uống cạn, sau đó hắn ném ly xuống đất.

Tô Tín cũng không phải ném tùy tiện, mà là quán chú khí thế ôm ấp nhật nguyệt, lăng không ném đi.

Ly rượu bị kình lực bao vây và rơi xuống đất, nhưng nó lại như thanh chùy nặng ngàn cân nện xuống mặt đất, mặt đất phạm vi mấy trượng rạn nứt, ly rượu lại hoàn hảo không tổn hao gì, cho thấy Tô Tín khống chế chân khí rất cường đại.

Võ giả Hoàng gia khác nhìn thấy gia chủ hỏi Sở Độ, kết quả hắn lại trực tiếp ném ly xuống đất, lúc này có người tức giận đứng dậy quát:

1.Họ Sở ngươi có ý gì? Dám giương oai trong Hoàng gia ta, không muốn sống hay sao?

Thời điểm người khác tức giận muốn đứng lên quát mắng, Hoàng Minh Đức lại tức giận quát:

- Ngu ngốc! Câm miệng!

Sắc mặt Hoàng Minh Đức âm trầm mắng những võ giả Hoàng gia, lúc này mới quay người nói với Tô Tín:

1.Thật có lỗi Sở tiên sinh, người Hoàng gia ta không hiểu chuyện cho nên mới ngạc nhiên.

2.Nếu như ta không nhìn lầm, vừa rồi Sở tiên sinh thi triển hẳn là Đại Suất Bi Thủ trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự? Chẳng lẽ Sở tiên sinh xuất thân Thiếu Lâm tự?

Bởi vì là võ giả Hóa Thần Cảnh, Hoàng Minh Đức tự nhiên không có khả năng không có kiến thức như võ giả Hoàng gia khác.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 972 - Thu Đồ Đệ (2)

Trong nháy mắt Tô Tín ra tay thì hắn đã nhận ra, Tô Tín ném ly mang theo khí thế và kình đạo chính là Đại Suất Bi Thủ trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự.

Kỳ thật Tô Tín không biết Đại Suất Bi Thủ chân chính nhưng hắn đã giao thủ với truyền nhân Đại Suất Bi Thủ.

Ngày xưa khi còn ở Thường Ninh phủ, sư phụ Tam Anh hội Mạnh Trường Hà chính là đệ tử tục Thiếu Lâm tự gia, bản thân hắn được truyền thừa Đại Suất Bi Thủ.

Trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự, Đại Suất Bi Thủ xem như loại yếu nhất.

Nhưng bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự được xưng không có phế vật, nhưng muốn tu luyện Đại Suất Bi Thủ có phần bình thường tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, trong lịch sử Thiếu Lâm tự cũng không có mấy người làm được

Tô Tín bằng vào trí nhớ giao thủ năm đó mô phỏng ra tám thành thần vận và năm thành tương tự, dù không thể lừa gạt người Thiếu Lâm tự nhưng lừa gạt người Hoàng gia lại không thành vấn đề.

Đối mặt Hoàng Minh Đức hỏi thăm, Tô Tín làm ra vẻ mặt cô đơn:

1.Đúng vậy, tại hạ đã từng là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, chỉ có điều từ khi sau khi xảy ra sự kiện Tô Tín, những đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự chúng ta một ngày không bằng một ngày.

Nghe Tô Tín nói như vậy, Hoàng Minh Đức liền nâng ly nói:

1.Kính xin Sở tiên sinh bớt đau buồn, lần đó đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự các ngươi tổn thất thảm trọng, nhưng tối thiểu người tham dự không nhiều, những đệ tử tục gia Hóa Thần Cảnh chưa tới thoát được một kiếp, dù sao so với tính mạng, những chuyện khác chỉ là mây bay mà thôi.

Lần trước Tần Nghiễm Vương ra tay đánh chết nhân vật dẫn đầu đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự ‘ Tà Nguyệt Tôn Giả ’ Yến Vô Tà, hơn nữa còn có vài tên đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự Hóa Thần Cảnh cũng chết trong tay Tô Tín.

Qua trận chiến này, đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự không có một nhân vật đủ thực lực và uy vọng tọa trấn, đoàn thể này trực tiếp tan thành mây khói.

Ban đầu lộ ra khí thế hiên ngang, đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự còn ngạo nghễ hơn đệ tử đại phái cũng triệt để mất đi chỗ dựa.

Hoàng Minh Đức xem ra, Sở Độ là loại người này.

Nếu như là trước kia, dùng năng lực Hoàng gia bọn họ chỉ sợ khai ra giá cao hơn nữa cũng không thể mời được đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự.

Đồng thời Hoàng Minh Đức cũng không hoài nghi thân phận của Tô Tín.

Dù sao có đôi khi thân phận có thể làm giả nhưng võ công lại không thể làm

giả.

Thiếu Lâm tự cấm đệ tử tục gia truyền bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự ra ngoài, mặc dù có chút đệ tử tục gia nhất định sẽ nhịn không được truyền bá ra ngoài một ít nhưng cho dù ngươi dạy cũng không có mấy người dám sử dụng trước mặt

công chúng, nếu không bị Thiếu Lâm tự biết rõ, võ tăng Giới Luật viện sẽ xuất động.

Ban đầu ở Thường Trữ phủ, sư phụ của Tam Anh hội Mạnh Trường Hà đã truyền công pháp Đại Suất Bi Thủ của Thiếu Lâm tự cho Mạnh Trường Hà là vì ỷ vào trời cao hoàng đế xa, khả năng Thiếu Lâm tự cả đời cũng không chú ý tới nơi

này, cho nên hắn mới yên tâm dạy võ công cho Mạnh Trường Hà.

Nhưng nơi này chính là Bắc Nguyên đạo, là Trung Nguyên, cách Thiếu Lâm tự một đạo mà thôi, nếu Tô Tín dám dùng trộm Đại Suất Bi Thủ hoặc vũ kỹ giả danh, một khi truyền đi hắn sẽ bị Giới Luật viện của Thiếu Lâm tự đuổi giết.

Sau khi yến hội kết thúc, Hoàng Minh Đức liền dẫn Hoàng Vũ tìm đến bái kiến lão sư.

Tô Tín hiện tại chỉ làm lão sư cho Hoàng Vũ chứ không phải sư phụ, cho nên cũng không cần ba khấu chín bái, chỉ cần gặp mặt, kính một ly trà là được.

Tô Tín cũng không giao một ít bí kỹ chân truyền dạy cho Hoàng Vũ, hắn làm lão sư chỉ dạy võ đạo, chỉ truyền đạp, không truyền nghệ.

Qua một hồi, Hoàng Minh Đức dẫn theo Hoàng Vũ đi tới.

Hoàng Vũ cũng không lớn tuổi, hiện tại cũng chỉ mười bảy tuổi mà thôi, nhưng cũng đã có thực lực Tiên Thiên Khí Hải Cảnh.

Đương nhiên hắn có phần thiên phú này cũng quan hệ lớn tới phụ thân Độc Cô Diêm.

Võ giả thực lực càng mạnh thì càng khó có hậu đại, một khi bọn họ có con nối dõi, như vậy con nối dõi có chín thành chín đều mang thiên phú không tồi.

Độc Cô thị phái người tới dạy Hoàng Vũ nhưng bị thê tử Độc Cô Diêm gọi về, hắn từ nhỏ được một ít võ giả tán tu chỉ điểm.

Nhưng cho dù như vậy, hắn có thể trước hai mươi tuổi đột phá đến Khí Hải Cảnh cũng đủ chứng minh thiên phú của hắn.

Tuy gặp Tô Tín nhưng vẻ mặt Hoàng Vũ lại rất kiêu căng, mặc dù biết rõ hắn là lão sư của mình nhưng hắn vẫn không có một chút sắc mặt khiêm tốn.

Từ nhỏ đến lớn người Hoàng gia cũng biết, Hoàng gia có thể quật khởi hoàn

toàn dựa vào tiểu tổ tông này, cho nên bọn họ sủng ái Hoàng Vũ tới cực điểm, thiếu chút nữa đối đãi với hắn như tổ tông.

Mà lão sư trước của Hoàng Vũ cũng là như thế, hắn cũng mơ hồ nghe một ít lời đồn về Hoàng gia cùng Độc Cô thị, cho nên hắn không dám có nửa phần bất kính với Hoàng Vũ.

Hoàng Vũ xem ra, cái gọi là lão sư cũng không khác gì hạ nhân nhà mình, đều là cầm cung phụng nhà mình làm việc, có cái gì đáng tôn kính?

Hoàng Minh Đức thấy thế cau mày nói:

- Còn không mau kính trà cho lão sư ngươi?

Đối với ông ngoại của mình, Hoàng Vũ vẫn còn có chút tôn kính, lâm vào đường cùng nên hắn không tình nguyện kính Tô Tín một ly trà.

Tô Tín uống một ngụm trà, trong mắt lại có tia sáng xuất hiện, nói:

1.Hoàng gia chủ, thủ đoạn ta dạy đệ tử là thủ đoạn Thiếu Lâm tự dạy bảo ta, sẽ có vất vả một ít, hi vọng ngươi chuẩn bị tâm lý.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 973 - Bị Nuôi Phế (1)

Hoàng Minh Đức cũng không có biểu hiện gì trước đề nghị của Tô Tín, bởi vì cái gọi là nghiêm sư xuất cao đồ.

Nếu vị Sở tiên sinh này là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, như vậy hắn sẽ dùng những thủ đoạn của Thiếu Lâm tự.

Dù sao Hoàng Minh Đức xem ra, phương thức huấn luyện đệ tử cỉa Thiếu Lâm tự nhất định rất nghiêm khắc, cũng rất hữu hiệu, nếu không vì sao võ giả xuất thân Thiếu Lâm tự đều là cao thủ?

Cho dù Thiếu Lâm tự buông tha đệ tử tục thì bọn họ cũng mạnh hơn đại đa số võ giả khác.

Do hắn dạy bảo Hoàng Vũ thì mình cũng yên tâm, lão sư trước của Hoàng Vũ có thể nói là bình thường, tiếp tục cho hắn dạy bảo, chỉ có thể không công lãng phí thiên phú Hoàng Vũ.

Hiện tại Tô Tín đến dạy bảo, Hoàng Minh Đức cảm giác thực lực Hoàng Vũ nhất định sẽ tiến bộ khá lớn, đến lúc đó chờ Độc Cô Diêm đến thăm con mình, nhìn thấy thực lực hắn đại tiến, nhất định sẽ vui vẻ ban cho Hoàng gia bọn họ nhiều tài nguyên tu luyện hơn trước.

Cho nên Hoàng Minh Đức cũng mặc kệ Hoàng Vũ phản đối, trực tiếp thô bạo giao hắn cho Tô Tín.

Sau khi Hoàng Minh Đức rời đi, Hoàng Vũ dùng ánh mắt khinh thường nhìn Tô Tín, nói:

- Muốn dạy cái gì thì dạy đi, đừng chậm trễ thời gian của bổn thiếu gia.

Thái độ của hắn với lão sư Hoàng Minh Đức tìm cho mình cũng không khác gì Hoàng gia đối đãi với những môn khách.

Dù sao lão sư trước cũng như vậy, cầm đồ của Hoàng gia dạy bảo hắn, kết quả dạy cho hắn đều là những thứ phế vật không có tác dụng lớn, dù sao hắn chỉ dùng vài ngày là học xong.

Lão sư võ đạo trước của hắn nói là lão sư nhưng còn không bằng nói là tùy

tùng, thời gian dạy võ đạo cho hắn còn không dài bằng thời gian theo hắn chơi đùa.

Hoàng Vũ không định thu người trước mắt làm tùy tùng, không biết vì sao, hắn n hìn thấy người trước mặt liền không tự chủ sinh ra chán ghét, thập phần muốn đối phương rời đi.

Tô Tín thản nhiên nói:

1.Hôm nay ta sẽ dạy cho ngươi chính là tôn sư trọng đạo. Sắc mặt Hoàng Vũ lập tức thay đổi:

2.Ngươi muốn làm gì?

Tô Tín trực tiếp dùng một ngón tay điểm lên cánh tay Hoàng Vũ, chân khí rất nhỏ xâm nhập thân thể, toàn thân hắn vô cùng đau đớn.

Võ giả Hóa Thần Cảnh nhận thức thân thể võ giả và năng lực điều khiển chân khí cũng mạnh tới trình độ biến thái.

Một tia chân khí chạy khắp huyệt đạo trên người Hoàng Vũ, lúc này làm cho hắn có cảm giác sống không bằng chết.

Không phải đau đớn, mà là cảm giác đau ngứa sống không bằng chết, thiếu chút nữa làm cho Hoàng Vũ khóc rống lên.

- Lão sư ta biết rõ sai! Ta biết ta sai rồi!

Hoàng Vũ nằm co rúm trên mặt đất và không ngừng cầu khẩn.

Nhìn thấy Hoàng Vũ thật sự không chịu được, lúc này Tô Tín mới thả một tia chân khí kia ra ngoài, Hoàng Vũ nằm thở hổn hển trên mặt đất, ánh mắt lộ ra oán độc.

Hắn cho rằng Tô Tín làm lão sư có tính chất chẳng khác gì những hạ nhân và môn khách của Hoàng gia, kết quả hắn dám đối đãi với mình như vậy, mình tuyệt đối không tha hắn!

Thiếu niên như Hoàng Vũ có lòng dạ cực mỏng, trong nội tâm nghĩ như thế nào đều viết rõ trên mặt.

Tô Tín cũng không thèm để ý, dù sao hắn đến Hoàng gia cũng không phải thật chuẩn bị làm lão sư cho thiếu niên kiêu căng này.

Nhìn thấy hắn tạm thời trung thực, Tô Tín thản nhiên nói:

1.Từ giờ trở đi, ngươi sử dụng tất cả vũ kỹ trụ cột, sử dụng tuần hoàn, vẫn sử dụng tới khi chân khí tiêu hao sạch mới thôi, sau đó nuốt đan dược mau chóng khôi phục chân khí, tuần hoàn qua lại mãi cho đến khi cực hạn mới dừng.

Nghe được Tô Tín nói chuyện, sắc mặt Hoàng Vũ tái nhợt.

Rõ ràng Sở Độ trước mặt muốn tra tấn hắn, nhưng không đợi hắn lên tiếng Tô Tín đã nói:

1.Mấy ngày nay ông ngoại ngươi triệt để giao ngươi cho ta thao luyện, ngươi có bản lĩnh cứ đi tìm hắn, xem hắn có làm chủ cho ngươi hay không.

2.Đương nhiên nếu như ngươi muốn lại nếm thử tư vị đau ngứa như vừa rồi, ta cũng có thể thành toàn cho ngươi.

Hoàng Vũ lập tức run rẩy, cảm giác vừa rồi, hắn cả đời này không muốn nếm thử lần nữa.

Cho nên Hoàng Vũ đành phỉa dựa theo lời Tô Tín nói và điên cuồng sử dụng vũ kỹ trụ cột, sử dụng tới khi tiêu hao hết nội lực sau đó khôi phục.

Hoàng Vũ xem ra Tô Tín làm như vậy là cố ý tra tấn hắn, nhưng Tô Tín thật không có nhàm chán như vậy.

Hắn tiếp cận Hoàng Vũ là lòng mang làm loạn, nhưng cũng không có nhàm chán đến mức tức giận vì một thiếu niên cuồng vọng.

Trước khi hắn hoàn thành kế hoạch, hắn phải làm tốt công tác lão sư võ đạo của Hoàng gia, tối thiểu hắn phải làm cho Hoàng Minh Đức tín nhiệm mình mới đi.

Cho nên hắn bảo Hoàng Vũ làm như vậy thật sự là rèn luyện võ đạo trụ cột của hắn.

Lão sư trước của Hoàng Vũ chỉ xuất thân tán tu mà thôi, bản thân chỉ là gà mờ, có thể dạy Hoàng Vũ những thứ rất phổ thông.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 974 - Bị Nuôi Phế (2)

Cũng may mắn thiên phú Hoàng Vũ tốt mới có tu vi hiện tại, nếu không dựa theo hắn dạy bảo, đừng nói cảnh giới Tiên Thiên, chỉ sợ ngay cả Hậu Thiên đại viên mãn cũng rất tốn sức.

Hiện tại Tô Tín bảo Hoàng Vũ làm như vậy là cũng cố võ đạo trụ cột của hắn.

Dù sao Hoàng Vũ hiện tại không thiếu thiên phú, cảnh giới cũng không thấp nhưng căn cơ lại bất ổn, chỉ cần đánh tốt căn

cơ lần nữa, thực lực của hắn nhất định sẽ tăng lên khá lớn.

Kết quả trong vòng mười ngày, Hoàng Vũ vẫn bị Tô Tín dùng loại phương thức thao luyện gần như tra tấn này, hắn hận muốn giết Tô Tín.

Chỉ có điều đáng tiếc Hoàng Minh Đức lại hạ quyết tâm cho phép Tô Tín thao luyện Hoàng Vũ một phen, cho nên mười ngày qua hắn không xuất hiện.

Chờ qua mười ngày Hoàng Minh Đức xuất hiện lần nữa, Hoàng Vũ đã lao vào trong ngực Hoàng Minh Đức và khóc lóc kể lể, muốn Hoàng Minh Đức phanh thây xé xác Tô Tín, nhất định phải làm hắn sống không bằng chết.

Hoàng Minh Đức hơi xấu hổ nhìn Tô Tín, cho dù Tô Tín không phải sư phụ Hoàng Vũ, mà là lão sư, nhưng thân là người trong giang hồ, đặc biệt là người chính đạo trong giang hồ, tôn sư trọng đạo là chuyện cực kỳ nghiêm túc, bất kính với lão sư, chuyện này truyền ra ngoài sẽ không hay.

Tô Tín nhún nhún vai nói:

1.Hoàng gia chủ không cần chú ý, tại hạ cũng chỉ nhận tiền làm việc mà thôi, hiện tại đã qua mười ngày, thực lực Hoàng Vũ cũng có một ít tiến bộ nhỏ bé, Hoàng gia chủ có thể thử thực lực của hắn, nhìn xem phương thức dạy bảo đệ tử của ta thế nào.

Hoàng Minh Đức gật gật đầu, bỗng nhiên hắn đánh một chưởng về phía Hoàng Vũ, không có sử dụng chân khí, chỉ vận dụng lực lượng đơn thuần mà thôi.

Hoàng Vũ hạ kêu to một tiếng, vô ý thức liền bắt đầu phản kích, động tác liên tiếp cực kỳ thành thạo, tốc độ phản ứng cũng không chậm.

Nhìn đến đây Hoàng Minh Đức kêu một tiếng, lộ ra sắc mặt kinh ngạc.

Trước kia Hoàng Vũ có thực lực cảnh giới Tiên Thiên nhưng thực lực lại không xứng đôi với chiến kỹ, nếu như hiện tại Hoàng Vũ đi ra ngoài mới bước chân vào giang hồ, hắn đấu sinh tử chưa chắc thắng được võ giả Hậu Thiên.

Trong vòng mười ngày, cho dù tốc độ phản ứng hay ra tay mạnh yếu, Hoàng Vũ đã mạnh hơn trước rất rõ ràng.

Đặc biệt là chân khí bản thân Hoàng Vũ cũng thập phần ngưng thực, nếu như lúc trước chân khí của hắn mỏng manh như nước, hiện tại đã đậm đặc rất nhiều.

Chỉ động thủ vài chiêu, Hoàng Minh Đức liền ngừng tay, vuốt râu cười to nói:

1.Hảo hảo hảo! Sở tiên sinh quả nhiên không hổ là đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, trình độ dạy đồ đệ không tồi.

Tô Tín lạnh nhạt gật đầu nói:

- Đây chẳng qua là chức trách mà thôi.

Tròng mắt Hoàng Vũ đảo quanh, hắn cũng không nghĩ tới thủ đoạn tra tấn của Sở Độ lại có thể giúp thực lực của mình tăng nhiều như vậy.

Ngay cả như vậy nội tâm Hoàng Vũ cũng oán hận Tô Tín, oán hận Tô Tín đã có

thể giúp mình trở nên mạnh mẽ, nhưng vì sao lại chọn thủ đoạn tra tấn như thế chứ?

Nhưng hắn không dám nói những lời này với Hoàng Minh Đức, ngược lại làm ra dáng vẻ cao hứng nói:

1.Ông ngoại, thực lực của ta đã có tiến bộ, ta có thể ra ngoài du ngoạn hay không? Hoàng gia chúng ta đến chung quanh Ngô Đồng Sơn nhưng ta còn chưa đu xem kỹ đấy.

Thời gian mười ngày qua suýt nữa làm Hoàng Vũ nín hỏng, hiện tại hắn cũng bất chấp cáo trạng Tô Tín, so với bôi đen Tô Tín, có thể ra đi du ngoạn mới là trọng yếu nhất.

Nhưng không đợi Hoàng Minh Đức mở miệng, Tô Tín đã nói:

1.Hoàng gia chủ, võ đạo quý ở kiên trì bền bỉ, nếu không cho dù thiên phú mạnh hơn nữa cũng vô dụng.

2.Hiện tại thời gian ta dạy bảo Hoàng Vũ mới mười ngày, thậm chí còn không tính là có hiệu quả, thời điểm này phải

nhất cổ tác khí, trực tiếp đánh tốt căn cơ của hắn, ra ngoài du ngoạn chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Vừa nghe Tô Tín nói lời này, Hoàng Vũ lập tức dùng ánh mắt hung dữ nhìn Tô

Tín.

Gia hỏa này không chỉ tra tấn mình, hiện tại còn muốn ngăn cản mình ra ngoài chơi đùa, quả thực tâm hắn đáng tru!

Hoàng Vũ cũng có biện pháp, hắn trực tiếp cầu khẩn làm nũng với Hoàng Minh Đức, chỉ cần Hoàng Minh Đức mở miệng đáp ứng, Sở Độ không thể ngăn cản.

Tô Tín chỉ nhìn hành động của Hoàng Vũ, nhưng trong lòng thì lắc đầu, nhi tử Độc Cô Diêm đã bị Hoàng gia nuôi phế rồi.

Hoàng Vũ năm nay đã mười bảy tuổi, thực lực tuy cường đại, đã có cảnh giới Tiên Thiên nhưng vấn đề đặt trong tông môn khác, võ giả tuổi này cơ bản đã được

đưa vào giang hồ.

Tuy không nói tâm cơ thâm trầm, đa mưu túc trí, nhưng tối thiểu cũng sơ bộ tiếp xúc giang hồ, hiểu được một ít kinh nghiệm giang hồ.

Như Hoàng Vũ hiện tại, người ta đã bắt đầu mới bước chân vào giang hồ, hơn nữa hắn còn ở nơi này ôm đùi Hoàng Minh Đức làm nũng, còn không phải bị nuôi phế là gì?

Hết lần này tới lần khác Hoàng Minh Đức lại ăn dáng vẻ này của Hoàng Vũ.

Nhìn thấy cháu ngoại như trân bảo muốn đi ra ngoài, Hoàng Minh Đức đành phải cười khổ nói với Tô Tín:

1.Sở tiên sinh, Hoàng Vũ còn nhỏ tuổi, tâm còn chưa định, cho hắn ra ngoài nghỉ ngơi một ngày, ngày mai lại tu hành.

Tô Tín hừ lạnh một tiếng nói:

1.Nếu như về sau thực lực Hoàng Vũ không cách nào tiến bộ nữa, Hoàng gia chủ cũng đừng tới tìm ta, dù sao phương thức huấn luyện đệ tử của Sở Độ ta cũng hung bạo như vậy.

Hoàng Minh Đức lắc lắc đầu nói:

1.Đương nhiên sẽ không, Sở tiên sinh thân là tự đệ tử tục gia Thiếu Lâm, bồi dưỡng người Hoàng gia cũng phải dựa theo phương thức này, phương thức tu luyện của Thiếu Lâm tự trong Phật môn tam tự một sao có thể đơn giản thô bạo chứ?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 975 - Bước Đầu Tiên (1)

Tuy Hoàng Minh Đức cũng biết hiện tại nếu thật nói lời hữu ích vì Hoàng Vũ, có lẽ hắn cường ngạnh bảo Hoàng Vũ ở lại trong Hoàng gia đi theo Tô Tín tu luyện, vẫn phải tu luyện tới khi căn cơ kiên cố mới có tư cách đi ra ngoài.

Hoàng Minh Đức lại quá mức cưng chiều Hoàng Vũ, cho nên nhìn thấy Hoàng Vũ cầu khẩn như vậy, hắn vẫn đáp ứng thả Hoàng Vũ đi ra ngoài, cũng chỉ có thể ở bên ngoài chơi ba ngày, ba ngày sau nhất định phải trở lại Hoàng gia tiếp tục khổ tu.

Hoàng Vũ dùng ánh mắt thị uy nhìn Tô Tín, đắc ý quay người rời đi.

Hoàng Minh Đức hơi có vẻ xấu hổ chắp tay nói với Tô Tín:

1.Sở tiên sinh, tuổi của Hoàng Vũ còn nhỏ nên tâm tính chưa ổn định, cho nên kính xin ngươi tha thứ.

2.Lần này Hoàng Vũ đi bên ngoài du ngoạn cũng xin Sở tiên sinh ngươi âm thầm hỗ trợ thủ hộ, ngươi yên tâm, thứ nên cho, Hoàng gia ta sẽ không thiếu của Sở tiên sinh.

Trước kia Hoàng gia bọn họ không di chuyển tới đây, đại đa số tông môn võ lâm địa phương cũng biết chi tiết của Hoàng gia, cho nên Hoàng Vũ ra bên ngoài giống như tiểu bá vương, không người dám chọc, Hoàng gia cũng không lo lắng hắn xảy ra nguy hiểm.

Hiện tại Hoàng gia di chuyển đến chung quanh Ngô Đồng Sơn, cũng không có khả năng gặp người liền nói Hoàng Vũ là con riêng của Độc Cô Diêm, chính mình là nhạc phụ Độc Cô Diêm a? Như vậy Hoàng gia bọn họ thuần túy là chán sống rồi.

Hoàng Minh Đức biết rõ võ giả Hoàng gia của mình có đức hạnh gì, ngày bình thường cáo mượn oai hùm xem như cũng được, nhưng thật bảo bọn họ dốc sức liều mạng, thực lực của bọn họ trong võ giả cùng giai cũng không tính là trung lưu.

Hơn nữa Hoàng Minh Đức cũng phải đi dàn xếp các sự vụ trong Hoàng gia, không cách nào phân thân, cho nên hắn mới nhờ Sở Độ âm thầm chú ý tới Hoàng Vũ, dù sao vị này xuất thân đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự, thực lực cũng là hắn tự mình chứng thực qua, tuyệt đối có thể bảo đảm.

Nhìn vẻ mặt của Hoàng Minh Đức, Tô Tín cố ý làm ra dáng vẻ không vui, nói:

1.Lấy tiền tài của người phải tiêu tai thay người, néu Hoàng gia chủ đã nói như vậy, tại hạ tự nhiên sẽ hết sức cam đoan Hoàng Vũ an toàn.

Nhìn thấy Tô Tín đáp ứng, Hoàng Minh Đức thoả mãn gật đầu, quay người rời đi, hắn không có nhìn thấy một tia hàn quang trong mắt Tô Tín.

Hoàng Vũ đạt được Hoàng Minh Đức cho phép nên gọi vài tên tùy tùng hạ nhân vội vàng chạy ra khỏi Hoàng gia.

Mấy ngày nay hắn theo Tô Tín khổ tu đã làm Hoàng Vũ nghẹn thảm, đừng nhìn tuổi của hắn nhỏ, nhưng tửu sắc tài vận đều không thiếu, tài năng vui đùa còn mạnh hơn chúng bạn cùng trang lứa.

Tô Tín đi theo Hoàng Vũ cách đó không xa, thực lực đám người Hoàng Vũ căn bản không thể phát hiện ra Tô Tín, nhất cử nhất động của bọn họ nhưng lại nằm trong khống chế của Tô Tín.

Nhìn Hoàng Vũ trực tiếp tiến vào châu phủ, chạy tới thanh lâu lớn nhất là Xuân Nguyệt lâu, Tô Tín lắc đầu.

Võ giả cũng là người, cũng có thất tình lục dục, trừ hòa thượng Thiếu Lâm tự và những đạo sĩ Đạo môn ra, tám phần võ giả học võ là vì cái gì?

Nói đơn giản một chút là vì dục vọng mà thôi.

Tỉnh nắm quyền thiên hạ, say gối đầu mỹ nhân.

Quyền lực, sắc đẹp, tài phú, những thứ này chỉ cần ngươi có lực lượng, ngươi cũng có thể đạt được, mà lực lượng tới từ đâu? Đương nhiên là tới từ võ đạo rồi.

Nhưng tất cả điều kiện tiên quyết là võ đạo của ngươi phải đại thành, có tất cả vốn liếng hưởng thụ mới được.

Giống như Thất Hùng Hội ‘ Bình Thiên Vương ’ Trầm Vô Danh có hơn trăm thê thiếp, nghe nói hắn trước Dung Thần Cảnh không uống rượu, không gần nữ sắc, sinh hoạt giống như khổ hạnh tăng.

Nhưng đợi đến lúc hắn tấn chức Dung Thần Cảnh, trở thành đại hội chủ Thất Hùng Hội thì hắn mới có tư cách hưởng thụ tửu sắc tài vận.

Võ đạo một đường, đột phá Hóa Thần Cảnh thời gian càng ngắn thì con đường về sau càng dễ đi, như Hoàng Vũ đã triệt để đi nhằm đường.

Thực lực còn chưa ra làm sao, hắn lại dùng thời gian này lãng phí trên ôn nhu hương, trong mộ anh hùng, cho dù hắn là con riêng Độc Cô Diêm, có thiên phú người thường khó có được, nhưng tâm tính của hắn, ngày sau hắn có thể đột phá Hóa Thần cũng thập phần miễn cưỡng.

Hoàng Vũ dẫn người tiến vào Xuân Nguyệt lâu, lúc này bảo tú bà dẫn vài nữ tử đứng đầu bảng Xuân Nguyệt lâu tới cho hắn, khách nhân khác của Xuân Nguyệt lâu đương nhiên bất mãn, liên tục kêu la.

Một thanh lâu có mấy đầu bảng? Ngươi đi vào liền bao trọn tất cả đầu bảng, ngươi bảo chúng ta làm sao bây giờ?

Hoàng Vũ trực tiếp cười lạnh nói:

1.Hôm nay bổn công tử bao hết Xuân Nguyệt lâu, nếu các ngươi thức thời thì trung thực ở đây, hôm nay bổn công tử mời khách, không thức thời thì cút cho ta!

Thời điểm này khí thế trên người Hoàng Vũ rất dọa người.

Một ít người bình thường trong Xuân Nguyệt lâu không dám khiêu chiến Hoàng Vũ, vội vàng trung thực lại.

Những võ giả cũng không có ai đứng ra cãi lộn với Hoàng Vũ, hoặc là trung thực ngồi xuống, hoặc trực tiếp rời đi.

Hiện tại phạm vi trăm dặm chung quanh Ngô Đồng Sơn đều bị những thế lực võ lâm bị Tô Tín xua đuổi từ Bắc Nguyên đạo chạy tới chiếm cứ.

Trong những thế lực võ lâm này có mấy thế lực nhất lưu, có thể nói là ngọa hổ tàng long.

Hoàng Vũ bày ra tu vi cảnh giới Tiên Thiên và mấy tùy tùng không chút thu hút, nhưng tuổi của hắn thật sự còn rất trẻ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 976 - Bước Đầu Tiên (2)

Mười mấy tuổi đã đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên, đây là tốc độ chỉ có đệ tử đại thế gia và tông môn mới có.

Lại nhìn dáng vẻ hung hăng càn quấy của Hoàng Vũ, tất cả mọi người sợ hãi hắn là đệ tử xuất thân thế lực lớn, cho nên mới có loại thực lực và cuồng ngạo như vậy.

Những võ giả nơi này không muốn gây chuyện, cho nên cũng không có ai đứng ra chấp nhặt với hắn.

Nhìn thấy cảnh này, Hoàng Vũ lập tức đắc ý hừ một tiếng, mang theo tùy tùng đi tới tầng cao nhất uống rượu.

Tô Tín thu hết những việc này vào trong mắt.

Qua không tới nửa canh giờ, một tên võ giả tướng mạo bình thường đi đến bên người Tô Tín và biến mất trong hẻm nhỏ

bên cạnh, Tô Tín cũng đi qua, hắn vừa bước đi, một quả đồng hoàn dưới đất bị chấn bay lên.

Tô Tín bóp nát đồng hoàn, nhìn ghi chép tình báo bên trong, trên môi Tô Tín nở nụ cười.

Lúc trước hắn bảo mật thám Lục Phiến Môn trọng điểm chú ý Ninh Viễn Đường Tô gia, hiện tại quả nhiên có thu hoạch.

Thì ra hắn còn ý định ẩn nấp trong Hoàng gia một thời gian ngắn mới có thể tìm được cơ hội, không nghĩ tới lúc này Hoàng Vũ đi ra ngoài du ngoạn lần đầu tiên

đã giúp Tô Tín thuận lợi bước ra một bước đầu tiên, Tô Tín chỉ có thể nói vận mệnh đã như vậy, chẳng trách người khác.

Lúc này bên ngoài châu phủ, vài tên võ giả Thần Cung Cảnh vây quanh hai tên đệ tử Tô gia mặc trường bào phong cách cổ xưa, hắn bị mật thám Lục Phiến Môn giám thị đi vào trong châu phủ.

Hai tên đệ tử Tô gia đều rất tuổi trẻ, một người nhìn mới mười bảy, mười tám tuổi, nhưng đã là võ giả Tiên Thiên Linh Khiếu Cảnh.

Người khác lại có thực lực Hóa Thần Cảnh, nhìn vẻ ngoài hắn còn chưa tới ba mươi, cũng lộ cực kỳ trẻ tuổi.

Hai người này đã từng đánh nhau với Tô Tín, một chính là Tô Trọng Viễn bị Tô Tín đánh trọng thương trong Côn Luân bí cảnh, một người còn lại chính là Tô Tử Ngọc bởi vì nói năng lỗ mãng với Tô Tín trong Ninh Viễn Đường nên bị giáo huấn.

Nhân số huyết mạch dòng chính Tô gia rất ít, cho nên có đôi khi bối phận không phù hợp với tuổi.

Ví dụ như Tô Trọng Viễn có thể hai mươi mấy tuổi liền đột phá đến Hóa Thần Cảnh, hiện tại hắn chỉ mới ba mươi mà thôi.

Mà Tô Tử Ngọc lại nhỏ hơn Tô Trọng Viễn hai đời nhưng hắn chỉ nhỏ hơn Tô Trọng Viễn mười mấy tuổi mà thôi.

Chính vì hai người bọn họ đều cực kỳ trẻ tuổi trong huyết mạch dòng chính Tô gia, cho nên hai người này thường xuyên

lăn lộn với nhau.

Lúc này Tô Tử Ngọc nhìn cảnh tượng phồn vinh trong châu phủ thì chặc lưỡi thở dài:

1.Quả nhiên bên ngoài phồn hoa, trong điển tịch Tô gia ghi lại ngàn vạn năm trước Trung Nguyên còn không có cảnh tượng như vậy.

Hắn xem như nhỏ tuổi nhất trong đồng trang lứa Tô gia, cho nên khi Tô gia di

chuyển đến Ngô Đồng Sơn đến nay, các đệ tử Tô gia khác thường xuyên có thể ra ngoài, hơn nữa đại biểu Tô gia đi xử lý một ít sự vụ.

Hắn còn nhỏ nên bị trưởng bối Tô gia cấm ra khỏi Ngô Đồng Sơn, đợi đến lúc Tô gia ổn định mới cho phép ra ngoài du ngoạn để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Tô Tử Ngọc rỗi rãnh đến mức nhàm chán, lúc này mới năn nỉ Tô Trọng Viễn mang theo hắn đi ra dạo chơi.

Tô Trọng Viễn thân là võ giả Hóa Thần Cảnh, trước tiên không kể năng lực làm việc của hắn thế nào, chỉ bằng hắn có thực lực Hóa Thần Cảnh cộng thêm hắn là huyết mạch dòng chính Tô gia, hắn có quyền hành không nhỏ trong Tô gia, cho nên hắn có thể mang theo Tô Tử Ngọc đi ra.

Hơn nữa bên cạnh hắn là những võ giả Thần Cung Cảnh lấy lòng, đều là người một ít tông môn đầu nhập vào Tô gia, nói chính xác là đầu nhập vào Tô Trọng Viễn.

Nghe được Tô Tử Ngọc nói thế, Tô Trọng Viễn cười cười nói:

1.Tử Ngọc ngươi không có hiểu biết mà thôi, nơi này chẳng qua là châu phủ bình thường trong Bắc Nguyên đạo, thành Thịnh Kinh còn phồn hoa hơn vô số lần.

Kiến thức của Tô Trọng Viễn còn nhiều hơn Tô Tử Ngọc cả đời ở lại trong Ninh Viễn Đường nhiều nhưng nhiều cũng có hạn, hắn chưa đi ra ngoài bao nhieu lần nhưng đủ để nói khoác trước mặt Tô Tử Ngọc.

Trên mặt Tô Tử Ngọc lộ ra vẻ chờ mong.

1.Tương lai chúng ta nhất định đi du ngoạn hoàng cung Đại Chu trong thành Thịnh Kinh một phen.

2.Trong điển tịch Tô gia chúng ta có ghi lại hoàng cung nhất thế hoàng triều ngày xưa rất hùng vĩ, không biết hoàng cung Đại Chu hiện tại có cảnh tượng gì.

Vài tên võ giả môn phái nhỏ đi theo bên cạnh đổ mồ hôi lạnh.

Hoàng cung Đại Chu là nơi ngươi có thể tùy ý du ngoạn sao? Cũng may mắn nơi này không phải thành Thịnh Kinh, nếu không lời này bị mật thám Lục Phiến Môn nghe được, chỉ sợ sẽ dám động thủ với bọn họ ngay bên đường.

Tô Trọng Viễn cuồng ngạo nhưng cũng biết nặng nhẹ, nơi này là Bắc Nguyên đạo, ít nghị luận chuyện Đại Chu thì tốt hơn.

Cho nên hắn ho khan một tiếng nói:

1.Ngươi đó, các ngươi đều là rắn rít địa phương, trong châu phủ có nơi nào náo nhiệt liền giao cho các ngươi an bài.

Đôi mắt tên võ giả Thần Cung Cảnh sau lưng Tô Trọng Viễn sáng ngời, hắn vừa định nói gì đó, nhưng đối diện có một võ giả trung niên đụng hắn một cái, thiếu chút nữa đụng vào hắn.

Tên võ giả Thần Cung Cảnh kia vừa định mắng chửi, nhưng ánh mắt của hắn vừa mới tiếp xúc với đối phương liền cảm giác hai mắt đối phương giống như vực sâu và hắn trầm luân trong đó.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 977 - Bá Đạo (1)

Tô Tín dịch dung thành Sở Độ đụng vào người tên võ giả Thần Cung Cảnh một cái, hắn lại vận dụng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp đến mức tận cùng.

Hai mắt giống như vực sâu, Tô Tín kéo tinh thần tên võ giả vào trong đó, chỉ trong nháy mắt, Tô Tín liền lảo đảo rời đi, nhanh chóng dung nhập giữa đám người.

Tên võ giả bị đụng sững sờ một chút, sau đó hắn liền nổi giận mắng:

- Mẹ kiếp, không có mắt sao?

Tô Trọng Viễn không nhịn được nói:

1.Được rồi, mặc kể hắn, đừng lãng phí thời gian chúng ta. Tên võ giả kia lập tức rụt cổ lại, vội vàng nịnh nọt nói:

2.Nếu Tô tiền bối muốn tìm nơi thú vị, trong châu phủ này có Xuân Nguyệt lâu là nơi không tồi, trong phần đông thanh lâu trong châu phủ, Xuân Nguyệt lâu cũng được xếp vào hàng thượng đẳng.

Vài tên võ giả khác ngạc nhiên nhìn hắn, Xuân Nguyệt lâu lúc nào trở thành thanh lâu tốt nhất trong châu phủ? Còn có mấy thanh lâu không kém gì nó ah.

Đương nhiên bọn họ không tranh luận loại chuyện nhỏ nhặt này, bọn họ chỉ dẫn đám người Tô Trọng Viễn đi về hướng Xuân Nguyệt lâu.

Tô Tín nấp trong đám người và mỉm cười, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp của hắn có độ thuần thục vượt qua 50%.

Uy năng chân chính của Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp không thể nhất thời ảnh hưởng tới tinh thần đối phương, mà là gieo một lạc ấn trong tâm linh đối phương, một lạc ấn mà đối phương không phát hiện được.

Mấy người đi vào Xuân Nguyệt lâu, vài tên võ giả Thần Cung Cảnh tìm tới tú bà, bảo nàng mang vài đầu bảng tới hầu hạ Tô Tử Ngọc và Tô Trọng Viễn.

Tú bà khó xử nói:

1.Mấy vị đại gia, đầu bảng đã có người bao, nếu không ta đổi mấy cô nương cho các vị nhé?

Tên võ giả Thần Cung Cảnh lạnh lùng nói:

1.Ngươi cho rằng những dong chi tục phấn kia xứng với chúng ta sao? Tú bà định nói gì đó nhưng lại bị Tô Trọng Viễn trực tiếp cắt lời:

2.Có người thì bảo bọn chúng cút, nói cho bọn chúng biết, chúng ta là người Tô

gia.

Một số võ giả trong thanh lâu lập tức lắc đầu.

Tốt nha, lúc trước đã có một bá đạo, kết quả còn có bá đạo hơn.

Cũng có chút người nhận ra thân phận của đám người Tô Trọng Viễn.

Dù sao trong phạm vi mấy trăm dặm quanh Ngô Đồng Sơn, có thực lực Hóa Thần Cảnh lại trẻ tuổi nhự vậy, trừ người Ninh Viễn Đường Tô gia còn ai vào đây?

Một trong hai thế lực đỉnh cấp trong Bắc Nguyên đạo, tuy Ninh Viễn Đường Tô gia mới xuất thế không bao lâu, nhưng tối thiểu chung quanh Ngô Đồng Sơn, uy thế của Tô gia lại không kém gì Bắc Nguyên Độc Cô thị.

Cho dù đối phương là ai, cho dù là đệ tử đại phái đứng trước mặt Tô gia cũng phải cúi đầu.

Lúc này đám người Hoàng Vũ ôm vài cô nương đầu bảng của Xuân Nguyệt lâu uống cao hứng, tú bà Xuân Nguyệt lâu cẩn thận gõ cửa tiến vào nói:

1.Mấy vị công tử, bên ngoài có một vị đại nhân muốn các ngươi nhường các cô nương lại.

2.Là tên không có mắt nào thế?

Hoàng Vũ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp mang người đi ra ngoài cửa.

Nếu thời điểm Hoàng gia không có di chuyển sẽ không có người nào dám gây phiền toái cho hắn, chỉ có điều ở chỗ này không ai biết chi tiết và uy danh thiếu chủ Hoàng gia như hắn.

Hoàng Vũ mang người hùng hổ đi ra ngoài, kết quả nhìn thấy trên người Tô Trọng Viễn tỏa ra khí tức võ giả Hóa Thần Cảnh không chút che giấu, thân thể hắn hơi chấn động, cảm giác có phần phiền toái.

Nếu đối phương là võ giả Tiên Thiên, Hoàng Vũ liền cho những thủ hạ dưới tay mình đánh một trận.

Nhưng vấn đề đối phương lại là võ giả Hóa Thần Cảnh, hơn nữa nơi này cũng không phải địa bàn Hoàng gia ai cũng biết thân phận của hắn.

Hoàng Vũ biết rõ thân thế của mình nhưng hắn cũng không có bởi vì chính mình là con riêng mà cảm giác tự ti, ngược lại bởi vì biết rõ phụ thân mình là gia chủ Độc Cô thị cho nên càng tự hào, dù sao hắn có thể cáo mượn oai hùm, đi tới đâu cũng không ai dám chọc.

Nhưng nơi này không có ai biết thân phận của hắn, hơn nữa Hoàng Minh Đức từ nhỏ đã bắt đầu cảnh cáo hắn, bảo hắn ngàn vạn đừng nói thân phận của mình trước mặt người khác, nếu không sẽ bị Độc Cô Diêm không thích.

Chuyện này bị Hoàng Minh Đức từ nhỏ nói đến lớn, cũng làm cho Hoàng Vũ khắc chuyện này vào trong đầu, trừ nguy cơ trước mắt, cho dù thế nào hắn cũng không được nói ra thân thế của mình.

Hoàng Vũ cũng biết nếu mình không có tên tuổi con riêng Độc Cô Diêm, bằng vào Hoàng gia của hắn không thể trấn áp đối phương.

Cho nên Hoàng Vũ liền hừ lạnh một tiếng, muốn nói chút ít lời giữ thể diện và rời đi, dù sao hảo hán không ăn thiệt thòi trước mắt.

Nhưng ai biết hắn chưa nói xong, Tô Tử Ngọc bên cạnh lạnh lùng nói:

- Thống khoái cút ra ngoài, đừng ở chỗ này chướng mắt ta!

Tô Tử Ngọc cho rằng dáng vẻ của Tô Trọng Viễn vừa rồi khí phách mười phần, cho nên hắn cũng không tự chủ bắt chước.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 978 - Bá Đạo (2)

Đến bây giờ Tô Tử Ngọc mới hiểu ra mình kên đến hét đi vài tên đệ tử chi thứ trong bí cảnh Ninh Viễn Đường là không có ý nghĩa cỡ nào.

Lưng mang uy danh Ninh Viễn Đường Tô gia diễu võ dương oai ở nơi này, lúc này mới đủ sảng khoái nha.

Vào lúc này Hoàng Vũ nhưng suýt bị lời của Tô Tử Ngọc chọc tức nổ phổi.

Mình đã nhường một bước nhưng đối phương còn vũ nhục mình như thế, thực cho rằng Hoàng Vũ hắn là bùn nặn ra sao?

Vào lúc này cho dù Hoàng Vũ hay tùy tùng Hoàng Vũ đều không nhận ra hai người Trọng Viễn cùng Tô Tử Ngọc.

Người thế lực khác liền nhận ra hai người Tô Trọng Viễn và Tô Tử Ngọc đều là thế lực đi Ngô Đồng Sơn bái phỏng người Tô gia, biết rõ thói quen mặc quần áo của bọn họ, hai người này rất ít rời khỏi Ngô Đồng Sơn, nhưng xem ra là huyết mạch dòng chính Tô gia.

Trùng hợp người Hoàng gia bọn họ lại chưa đi Ngô Đồng Sơn thăm viếng người Tô gia, có lẽ Hoàng Minh Đức còn có thể từ vẻ ngoài nhận ra đặc thù của người Tô gia, nhưng Hoàng Vũ lúc này căn bản không có liên hệ gì với người Tô gia.

Dù sao hắn nghĩ rằng, thành viên Ninh Viễn Đường Tô gia, dựa theo truyền thừa ngàn vạn năm khẳng định là những khổ tu sĩ thực lực cường đại, làm sao có thể đi dạo thanh lâu?

Hoàng Vũ chỉ vào Tô Tử Ngọc nổi giận mắng:

- Hỗn đản! Ngươi nói thêm câu nữa thử xem?

Tô Tử Ngọc vừa định nói cái gì đó, Tô Trọng Viễn liền thản nhiên nói:

1.Đừng nói nhảm với hắn làm gì, trực tiếp phế bỏ võ công ném ra bên ngoài xem như giáo huấn hắn, hắn sẽ nhớ giáo huấn này cả đời.

Trong Tô gia, Tô Trọng Viễn trẻ tuổi nhưng kỳ thật hắn cũng thuộc về phái bảo thủ, hắn cũng kháng cự Tô gia rời khỏi Ninh Viễn Đường.

Sau khi nhìn thấy uy thế Tô gia nhập chủ Ngô Đồng Sơn, những tiểu tông môn nịnh bợ bọn họ như tổ tông, loại kháng cự này biến thành tự phụ.

Trừ người có huyết mạch Tô gia, những người còn lại chỉ là con sâu cái kiến đê tiện mà thôi, ra tay tàn nhẫn một ít thì có gì? Chính mình không giết hắn đã đủ nhân từ lắm rồi.

Vừa nghe Tô Trọng Viễn nói như vậy, Tô Tử Ngọc lập tức cười lạnh một tiếng và xông lên.

Thời điểm hắn ở Tô gia chỉ luận bàn với người khác, thật sự chưa từng động thủ bao nhiêu lần.

Nhưng võ giả Tô gia thiếu kinh nghiệm chiến đấu nhưng dù sao Tô gia cũng là đại tộc truyền thừa trên vạn năm, có phần lớn thần công vũ kỹ truyền thừa từ thượng cổ, đủ để đền bù những kinh nghiệm chưa đủ.

Huống chi Hoàng Vũ còn không bằng Tô Tử Ngọc, hai người đều là Khí Hải Cảnh, vừa mới ra tay đã triệt để áp chế Hoàng Vũ.

Hắn không khỏi quay đầu lại phẫn nộ quát:

- Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không chạy tới hỗ trợ?

Mấy tùy tùng cảnh giới Tiên Thiên sau lưng Hoàng Vũ vội vàng chạy ra ra tay

muốn vây công Tô Tử Ngọc.

Vài tên võ giả Thần Cung Cảnh nịnh nọt Tô gia nhìn thấy cảnh này liền hưng phấn, lúc này không ra tay thì chờ tới khi nào?

Những tùy tùng Hoàng Vũ chỉ có thực lực Khí Hải Cảnh, có chút thậm chí còn không bằng Hoàng Vũ.

Đối phương có võ giả Thần Cung Cảnh đứng ra, chỉ trong mấy chiêu đã đánh bọn họ hoa rơi nước chảy, gần như không thể địch lại.

Mấy tên võ giả Thần Cung Cảnh ép tới gần Hoàng Vũ, một bóng dáng xuất hiện, Đại Suất Bi Thủ ôm ấp nhật nguyệt đánh tới, tên võ giả Thần Cung Cảnh lập tức thổ huyết lui về phía sau, đã không còn hơi thở, hắn bị một chưởng đánh chết tại chỗ.

Tô Tín dịch dung thành Sở Độ đứng trước người Hoàng Vũ, ánh mắt Hoàng Vũ sáng ngời, hắn vừa chống cự thế công của Tô Tử Ngọc vừa nói:

- Lão sư cứu ta!

Trước kia hắn nhìn thấy Sở Độ liền hận không thể ăn tươi nuốt sống, lúc này hắn lại nhìn thấy cứu tinh.

Hoàng Vũ thật sự không có hao phí thời gian đi tu luyện võ đạo nhưng không đại biểu hắn cam tâm bị phế bỏ võ công.

Tô Tín không có phản ứng Hoàng Vũ, chỉ hừ lạnh nói với Tô Trọng Viễn:

1.Hai tiểu bối xung đột lại muốn phế võ công người khác, các ngươi cũng quá mức bá đạo rồi.

Khách nhân khác trong thanh lâu gật đầu, hiển nhiên bọn họ cũng cho rằng Tô gia làm việc thật sự quá bá đạo.

Hoàng Vũ trước kia hung hăng càn quấy nhưng hắn cũng nói, hôm nay hắn bao

cả thanh lâu, hắn chỉ cần những cô nương đầu bảng, những người khác nếu muốn tiếp tục ở đây vui đùa, bạc cứ tính lên người hắn.

Người Tô gia thì tốt rồi, vừa đi vào bảo người ta cút ra ngoài, không nói một câu liền muốn phế võ công của người ta, trên giang hồ hiếm có tông môn làm việc bá đạo như vậy.

Lúc này sắc mặt Tô Trọng Viễn biến thành khó coi, bởi vì tên võ giả Thần Cung Cảnh dưới trướng hắn bị người trước mặt đánh chết tại chỗ.

Hắn không phải đau lòng tên võ giả Thần Cung Cảnh, có vài thế lực võ lâm đầu nhập vào hắn, hiện tại chẳng qua chết một người mà thôi, hắn đương nhiên không đau lòng.

Nhưng đánh chó phải ngó mặt chủ, người trước mắt giết chó của hắn chính là tát vào mặt hắn, việc này làm Tô Trọng Viễn rất tức giận.

Đồng thời tên võ giả Thần Cung Cảnh kia bị người ta dùng một chưởng đánh chết, đúng là quá phế vật rồi, chẳng phải nói thủ hạ của Tô Trọng Viễn đều là phế vật sao?

Cho nên trong nội tâm Tô Trọng Viễn vô cùng tức giận, hắn hừ lạnh một tiếng trực tiếp động thủ, điểm ra một chỉ càn khôn biến ảo, âm dương điên đảo, cả thanh lâu đều bị khí tức cường đại bao phủ, một số võ giả có mặt ở nơi này không rét mà run.

Bí kỹ Liệt Thần Chỉ của Tô gia vừa xuất hiện, trực tiếp làm võ giả tán tu hoặc xuất thân tiểu tông môn sợ hãi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 979 - Náo Lớn Chuyện (1)

Đối mặt Liệt Thần Chỉ của Tô Trọng Viễn, trên mặt Tô Tín giả vờ lộ ra vẻ hoảng sợ, vội vàng sử dụng Đại Suất Bi Thủ đón đỡ và miệng phun máu tươi, hắn bay ra ngoài và đào tẩu.

Những tùy tùng Hoàng Vũ tự nhiên nhận ra Sở Độ là lão sư võ đạo của Hoàng

Vũ.

Vị này có thể đối chiến với Hoàng Minh Đức áp chế thực lực hơn mười chiêu, kết quả đối mặt võ giả Hóa Thần Cảnh lại không có lực đánh một trận.

Trong mắt đám người hoảng sợ, lúc này bọn họ cũng bất chấp Hoàng Vũ đang khổ chiến, vội vàng quay người bỏ chạy.

Tô Trọng Viễn cau mày, cảm giác hơi có chút không đúng.

Võ giả Thần Cung Cảnh bên ngoài đều mạnh như thế? Lại có thể thoát được một mạng dưới Liệt Thần Chỉ của hắn.

Tô Trọng Viễn cũng không suy nghĩ quá nhiều, dù sao hắn giao thủ với tán tu không nhiều, hắn thật sự không có phân

tích thực lực của bọn họ.

Nhìn Tô Tử Ngọc vẫn đang triền đấu với Hoàng Vũ, Tô Trọng Viễn cau mày

nói:

- Tử Ngọc, đừng đùa nữa, trực tiếp giết hắn là được.

Hắn vốn muốn dẫn Tô Tử Ngọc ra ngoài du ngoạn một phen, không nghĩ tới lại

xảy ra chuyện này.

Võ giả Hóa Thần Cảnh ra tay uy thế kinh người, hắn hiện tại chỉ sợ kinh động người Tô gia khác tới đây, xem ra không thể đi chơi được rồi.

Cho nên hắn cũng rất tức giận Hoàng Vũ trước mặt.

Nếu như nói vừa rồi hắn chỉ muốn phế bỏ võ công giáo huấn Hoàng Vũ một trận, hiện tại hắn thật muốn giết Hoàng Vũ cho hả giận.

Tô Tử Ngọc nghe vậy trên môi nở nụ cười lạnh, kỳ thật thực lực của hắn còn cao hơn Hoàng Vũ không ít, dù sao Tô Tử Ngọc ít kinh nghiệm thực chiến nhưng từ nhỏ đến lớn bị trưởng bối Ninh Viễn Đường Tô gia bắt buộc phải tu luyện, căn cơ kiên cố, hơn nữa tinh thông các loại vũ kỹ cường đại.

Vừa rồi hắn chiến đấu với Hoàng Vũ thời gian dài như vậy chỉ là vì chơi đùa mà thôi, nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của Hoàng Vũ, hắn sinh ra khoái cảm mèo vờn chuột.

Bây giờ nghe Tô Trọng Viễn lên tiếng, hắn cũng không có ý định chơi tiếp nữa, trực tiếp vận dụng toàn lực, Hoàng Vũ lập tức cảm giác có uy hiếp tử vong bao phủ tâm thần.

Hắn vội vàng hoảng sợ hô:

- Ta là người Hoàng gia! Phụ thân ta là…

Nhưng không đợi hắn nói hết lời, Tô Tử Ngọc đã dùng một chưởng đánh chết hắn.

Tô Trọng Viễn hỏi một võ giả bên người:

- Chung quanh đây có thế gia họ Hoàng cường đại hay sao?

Thân là người Tô gia, Tô Trọng Viễn không phải sợ giết người, chỉ có điều người này địa vị thật sự rất lớn, sợ rằng sẽ có chút phiền phức, tuy không đến mức

trừng phạt nhưng vẫn sẽ bị gia lão răn dạy một phen, cho nên Tô Trọng Viễn mới có thể hỏi như vậy.

Tên võ giả kia nghe xong liền lắc đầu:

1.Trong Bắc Nguyên đạo chỉ có mấy thế lực nhất lưu, tuyệt đối không có họ Hoàng.

Tô Trọng Viễn gật gật đầu, triệt để yên tâm.

Chỉ cần không phải thế lực nhất lưu là được, những Tô Trọng Viễn đã gặp nhiều thế lực nhị lưu, thực lực rất yếu, bản thân hắn cũng có thể diệt môn, cũng không có gì lớn.

Tuy hôm nay không thể chơi nên Tô Trọng Viễn trực tiếp vẫy tay một cái, mang người rời đi.

Những tùy tùng của Hoàng Vũ còn chưa chạy xa, nhìn thấy đám người Tô Trọng Viễn rời đi liền quay về, nhìn thấy Hoàng Vũ lại bị đám người Tô Trọng Viễn giết, bọn họ lập tức hít sâu một hơi, thầm nghĩ trong lòng, chuyện lần này náo lớn rồi.

Người khác không biết thân phận chân chính của Hoàng Vũ nhưng bọn họ lại biết rõ.

Hoàng Vũ chính là con riêng của gia chủ Độc Cô thị Độc Cô Diêm, kết quả hắn lại chết ở nơi này, việc này phải làm sao?

Mấy người vội vàng chạy trở về Hoàng gia bẩm báo.

Bọn họ về Hoàng gia sẽ không tránh khỏi bị Hoàng Minh Đức trách phạt nhưng bọn họ lại không dám chạy.

Mấy người bọn họ hoặc là đệ tử Hoàng gia, hoặc là môn khách dừng chân trong Hoàng gia hơn mười năm, đã sớm dung nhập vào trong Hoàng gia, căn cơ của bọn họ là Hoàng gia, có thể chạy đi đâu?

Thời điểm này bọn họ thật sự hâm mộ Sở Độ, xảy ra chuyện có thể trực tiếp vỗ mông rời đi.

Trong Hoàng gia lúc này, Hoàng Minh Đức vỗ đầu, bỗng nhiên cảm giác tâm thần không yên.

Từ khi bị ép rời khỏi địa điểm cũ của gia tộc, Hoàng gia bọn họ liên tục gặp chuyện không hài lòng, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Hắn vừa nghĩ như vậy, lúc này bên ngoài có âm thanh huyên náo xôn xao.

Hoàng Minh Đức đi ra ngoài xem xét, mấy tên tùy tùng Hoàng Vũ đã bối rối chạy trở lại nhưng lại không nhìn thấy Hoàng Vũ.

Nhìn thấy cảnh này, nội tâm Hoàng Minh Đức chấn động, trong nội tâm sinh ra dự cảm không tốt.

Quả nhiên, một tên võ giả trong đó mặt như đưa đám nói:

1.Gia chủ, công tử bị người ta giết!

2.Cái gì?

Nội tâm Hoàng Minh Đức chấn động mạnh, vội vàng hét lớn:

1.Ngươi nói cái gì? Hoàng Vũ hắn chết như thế nào? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, là ai làm!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 980 - Náo Lớn Chuyện (2)

Tên võ giả kia bị Hoàng Minh Đức gào thét sợ hãi kêu to một tiếng, hắn vẫn lắp bắp nói từ đầu tới cuối với Hoàng Minh Đức.

Nghe tên võ giả nói như vậy, trong nội tâm Hoàng Minh Đức lạnh giá.

Hoàng Vũ đã chết thật, hơn nữa còn chết trong tay người Ninh Viễn Đường Tô

gia!

Lúc này Hoàng Minh Đức thật sự rất hối hận, hối hận không dẫn đám người Hoàng Vũ tự mình đi Ninh Viễn Đường bái phỏng.

Nếu như lúc trước hắn cũng như các thế lực võ lâm khác đi bái sơn môn Ninh Viễn Đường, như vậy cho dù Hoàng Vũ hoặc võ giả bên cạnh đều nhận ra người Ninh Viễn Đường Tô gia đáng sợ và cũng biết người Tô gia.

Như vậy hôm nay Hoàng Vũ xung đột với người Ninh Viễn Đường, cho dù Hoàng Vũ nuốt không trôi cơn tức này, bọn họ cũng sẽ hỗ trợ lôi kéo Hoàng Vũ, cũng không giống hiện tại Hoàng Vũ xung đột với người ta.

Kết quả hiện tại Hoàng Vũ bị giết, vấn đề này có thể oán ai?

Oán những người này bảo hộ không chu toàn? Hoàng Minh Đức biết rõ thực lực của bọn họ, có thể bảo vệ mình là không tệ, Hoàng Minh Đức cũng không có kỳ vọng bọn họ có thể bảo vệ Hoàng Vũ.

Vậy hắn oán Sở Độ không thể bảo vệ Hoàng Vũ?

Hoàng Minh Đức lúc này nghĩ tới Sở Độ liền hối hận không thôi.

Nếu lúc trước hắn không mềm lòng, nghe Sở Độ nói nghiêm lệnh không cho Hoàng Vũ đi ra ngoài, đoán chừng sẽ không xảy ra chuyện hôm nay.

Huống chi nghe bọn họ nói Sở Độ có ra tay nhưng không thể đối địch với người Tô gia, đã bị người ta đánh trọng thương.

Nói ra hắn cảm giác Sở Độ thật sự gan dạ, dù sao hắn cũng dám ra tay với võ giả Hóa Thần Cảnh.

Chỉ có điều Hoàng Minh Đức không biết rằng, lúc trước nếu không phải Tô Tín ra tay đánh chết một thủ hạ của Tô Trọng Viễn, Hoàng Vũ bị phế võ công nhưng chắc chắn không chết.

Bị phế và bị giết, một ít võ giả cường đại xem ra không có gì khác nhau, nhưng đặt trên người Hoàng Vũ thì khác.

Hoàng Vũ là con riêng Độc Cô Diêm, hắn bị phế cũng là con riêng, thậm chí thê tử Độc Cô Diêm cũng có thể yên tâm, sẽ

không lại gây phiền toái cho Hoàng gia bọn họ.

Dù sao một phế nhân sẽ không tạo thành uy hiếp gì với nhi tử của nàng.

Hiện tại Hoàng Vũ đã bị giết, có thể nghĩ Độc Cô Diêm sẽ tức giận cỡ nào.

Hoàng Minh Đức thở dài một tiếng, bỗng nhiên gương mặt trẻ tuổi già nua mười mấy tuổi.

- Phái người nhanh chóng thông tri tin tức này cho Độc Cô thị.

Hiện tại Hoàng Minh Đức cũng chỉ có thể làm như vậy, giao tất cả cho Độc Cô thị quyết định, dù sao đối phương chính là người Ninh Viễn Đường Tô gia, trên thực lực không kém gì Độc Cô thị.

Hiện tại hắn chỉ kỳ vọng Độc Cô Diêm đừng giận lây sang chính mình, nếu

không Hoàng gia bọn họ trừ nữ nhi của hắn, đoán chừng người khác không cần phải tồn tại nữa.

Hoàng Minh Đức không biết rằng, cho dù Độc Cô Diêm không đến chất vấn hắn, Hoàng gia bọn họ cũng không tồn tại bao lâu.

Đám người Tô Trọng Viễn rời đi không bao lâu, người Tô gia cũng đã đuổi tới, tự nhiên cũng mắng Tô Tử Ngọc một trận, oán hắn tự tiện chạy ra khỏi Ngô Đồng Sơn.

Đương nhiên Tô Trọng Viễn động thủ trong thanh lâu cũng bị trưởng bối Tô gia quở trách một phen, nhưng cũng chỉ quở trách mà thôi, giết một người tiểu thế gia cũng không có gì lớn.

Tâm tình của Tô Trọng Viễn lúc này rất phiền muộn, đột nhiên bên cạnh hắn có người nói:

- Đại nhân, chúng ta xử lý Hoàng gia thế nào?

Người này nói chuyện tên là Vương Nghiễm, hắn là kẻ bị Tô Tín dùng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp gieo lạc ấn trong đầu.

Chỉ có điều Tô Tín không chỉ gieo một lạc ấn trong đầu hắn, hiện tại lạc ấn thứ hai đã nảy mầm, thậm chí ngay cả hắn cũng không phát hiện ra.

Tô Trọng Viễn cau mày nói:

- Ngươi muốn nói điều gì? Đừng thừa nước đục thả câu, ta xử lý Hoàng gia làm

gì?

Vương Nghiễm cẩn thận nói:

1.Đại nhân, hôm nay ngài chém giết một tên đệ tư Hoàng gia, người nọ vẫn chưa tới hai mươi tuổi cũng đã có tu vi Khí Hải Cảnh, nếu đặt lên người các vị đại nhân Tô gia không xem là gì nhưng ở bên ngoài chính là thiên tài đấy.

1.Hoàng gia có được một thiên tài như hắn chắc chắn cao hứng không thôi, kết quả hiện tại bị đại nhân các ngươi giết, có thể nghĩ Hoàng gia hận các ngươi cỡ nào.

Tô Trọng Viễn khinh thường cười nói:

1.Một tiểu thế lực nhị lưu mà thôi, trong nhà cao lắm chỉ có một võ giả Hóa Thần Cảnh tọa trấn, phất tay là diệt, cho dù hắn hận ta thì có thể làm gì?

Vương Nghiễm vội vàng nói:

1.Hoàng gia thật sự không thể làm gì các đại nhân, nhưng bọn họ sẽ hận lên người các đại nhận, nhất định sẽ âm thầm đối nghịch với các đại nhân.

2.Bởi vì cái gọi là không sợ tặc trộm chỉ sợ tặc nhớ thương, giữ lại một tai họa bên người, trong lòng các đại nhân cũng không thoải mái đúng không?

3.Cho nên không bằng chúng ta sớm tiêu diệt nó, hơn nữa đối phương chỉ là một thế lực nhị lưu, tiêu diệt bọn họ chúng ta sẽ có được không ít tài nguyên tu luyện và bảo vật.

4.Đừng nhìn những thế lực nhị lưu không mạnh, nhưng của cải của bọn họ không ít đâu.

Những võ giả khác đều dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Vương Nghiễm, gia hỏa này lúc bình thường cẩn thận từng chút một, vì sao hiện tại lại to gan như thế? Hắn còn dám châm ngòi Tô Trọng Viễn động thủ với Hoàng gia.

Vạn nhất những lời này không đúng, chọc giận Tô Trọng Viễn, như vậy sẽ bị trách phạt không nhẹ.

Nhưng mọi người không nghĩ tới Tô Trọng Viễn vừa nghe Vương Nghiễm nói như vậy, không những không trách phạt mà còn động tâm.

Hắn thật sự không sợ Hoàng gia âm thầm giở trò, hắn động tâm tài nguyên tu luyện và bảo vật của Hoàng gia.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 981 - Độc Cô Diêm Sợ Thê Tử (1)

Bởi vì chế độ lánh đời của Ninh Viễn Đường Tô gia, cho nên trong gia tộc không có xảy ra quá nhiều chuyện tranh quyền đoạt lợi.

Kỳ thật khi đó đệ tử Ninh Viễn Đường Tô gia cũng không có cái gì để tranh quyền đoạt lợi.

Tô gia dùng huyết mạch dòng chính vi tôn, có khả năng chỉ huy cũng cũng chỉ có hơn một ngàn đệ tử huyết mạch chi thứ.

Chút quyền lợi như vậy cũng tranh đoạt, người Tô gia cũng nhàm chán tới cực điểm.

Hiện tại Tô gia đã vào đời, chuyện này không giống.

Hiện tại môn khách thủ hạ cả Tô gia đã hơn vạn, hơn nữa còn có các tiểu thế gia và tiểu tông môn đầu nhập vào Tô gia, mặc dù không có năm vạn cũng có ba bốn vạn, đương nhiên bọn họ phải tranh giành những quyền lực này.

Hơn nữa trừ tranh quyền ra, đoạt lợi còn trọng yếu hơn tranh quyền.

Trước kia tài nguyên tu luyện trong Tô gia đều do các gia lão Tô gia phân phối bình quân, tổng cộng chỉ có bao nhiêu người như thế, cũng không tồn tại trung gian kiếm lời túi tiền riêng, cho nên khi đó Tô gia muốn đoạt lợi cũng không có chỗ đoạt lợi.

Mà bây giờ Tô gia khống chế địa bàn lớn như vậy, thủ hạ và còn nhiều thế lực phụ thuộc, bọn họ đủ khả năng cho Tô gia lợi ích không phải số lượng nhỏ.

Tuy Tô Trọng Viễn là huyết mạch dòng chính Tô gia, mặc dù có nhiều thế lực võ lâm đầu nhập vào hắn nhưng lại kém xa các gia lão Dung Thần Cảnh.

Hơn nữa trong đệ tử Hóa Thần Cảnh Tô gia, người lựa chọn đầu nhập vào Tô Trọng Viễn cũng ít nhất.

Bởi vì trong võ giả Hóa Thần Cảnh Tô gia, hắn thuộc về người trẻ tuổi nhất, thực lực cũng yếu kém nhất, những thế lực võ lâm đương nhiên chọn cường giả đầu nhập vào, mà không phải hắn.

Đối với loại tình huống này Tô Trọng Viễn có chút bất mãn nhưng lại không có biện pháp gì.

Vừa rồi Vương Nghiễm nói ra muốn trực tiếp tiêu diệt Hoàng gia, chiếm đoạt tài nguyên tu luyện của bọn họ lại làm Tô Trọng Viễn động tâm.

Hiện tại Hoàng gia có thù oán với Tô Trọng Viễn, cho nên cho dùTô gia quy định không cho phép động thủ với thế lực Bắc Nguyên đạo, chính mình tiêu diệt một tiểu thế lực nhị lưu có thù oán với mình thì có gì lớn chứ?

Tô Trọng Viễn càng nghĩ càng động tâm, hắn suy nghĩ và trực tiếp nói với

Vương Nghiễm:

- Ngươi đề nghị không tệ, đi an bài một kế hoạch kỹ càng và đưa cho ta, ta sẽ ra

tay.

Vào lúc này Vương Nghiễm nghe được Tô Trọng Viễn nói như vậy liền có phần không dám tin tưởng vào tai mình.

Hắn vừa hắn còn đổ mồ hôi lạnh, tâm nói tại sao mình như bị quỷ nhập và nói ra những lời này cơ chứ?

Phải biết rằng tính cách hắn bình thường chú ý cẩn thận, hắn chắc chắn sẽ không nói ra lời phạm húy như vậy, không nghĩ tới hôm nay lại nói ra trước mặt Tô Trọng Viễn và mọi người.

Hắn càng không nghĩ tới Tô Trọng Viễn lại đáp ứng, việc này làm nội tâm Vương Nghiễm vui mừng không thôi

Hắn xuất thân từ một tiểu tông môn nhị lưu, vốn cũng chỉ có thể xem như đệ tử bình thường trong tông môn, hơn nữa tuổi của hắn cũng không nhỏ, rất khó có cơ hội tiến thêm một bước trong tông môn.

Hiện tại nếu như đi theo Tô Trọng Viễn, đây chính là con đường tiền đồ vô lượng, tối thiểu còn tốt hơn hắn lăn lộn trong tiểu tông môn.

Tô Trọng Viễn nhìn thấy dáng vẻ ngu ngơ của Vương Nghiễm liền cau mày

nói:

1.Còn đứng ngây đó làm gì, còn không đi mau! Vương Nghiễm liền vội vàng cúi đầu khom lưng nói:

2.Vâng, đại nhân, ta đi làm ngay!

Nhìn thấy Vương Nghiễm chạy nhanh không thấy bóng dáng, những võ giả khác đều hâm mộ và ghen ghét.

Đúng là gan lớn ăn no, nhát gan chết đói.

Bình thường Vương Nghiễm làm việc vô cùng cẩn thận, không dám nói nhiều, không nghĩ tới lần này hắn nói ra lời phạm húy như vậy nhưn, Tô Trọng Viễn lại đáp ứng, nếu như hoàn thành vấn đề này, đoán chừng về sau Tô Trọng Viễn sẽ xem hắn thành thủ hạ tâm phúc.

Vào lúc này cách đám người Tô Trọng Viễn không xa, thân thể Tô Tín ẩn nấp trong bóng tối, đôi mắt lộ ra hào quang.

Tới tận bây giờ kế hoạch của hắn rất thuận lợi, tâm tư đám người Tô gia này đơn giản đến mức tận cùng, ngu xuẩn đến mức đáng yêu, nói thật Tô Tín cũng xấu hổ khi tính kế bọn chúng.

Hiện tại chỉ cần xem người Độc Cô thị phản ứng gì.

Nhưng Độc Cô thị không phải Độc Cô thị của một mình Độc Cô Diêm, mà là Độc Cô thị của tất cả đệ tử Độc Cô thị.

Tô Tín có thể tính toán Độc Cô Diêm phản ứng nhưng lại không tính được toàn bộ Độc Cô thị phản ứng.

Cho nên Độc Cô thị sẽ làm như thế nào, kỳ thật nội tâm Tô Tín không nắm chắc.

Nhưng không sao, lúc này Tô Tín không chỉ chuẩn bị một kế hoạch, kế hoạch này không được thì đổi kế hoạch khác.

Hơn nữa Tô Tín còn chuẩn bị hạ liều thuốc mạnh đầy đủ người Tô gia và Độc Cô thị đánh một trận.

Năm ngày sau, trong Bắc Nguyên Độc Cô thị, Độc Cô Diêm cũng đã nhận được thư của Hoàng gia.

Nhìn thấy tin tức con riêng bị giết, trong mắt Độc Cô Diêm xuất hiện sát cơ đậm đặc, chén trà trong tay hắn chấn động và hóa thành bột mịn!

Cường giả Dung Thần Cảnh cũng là người, con mình bị giết mà không giận trừ lãnh huyết thì chính là biến thái.

Huống chi con nối dõi của Độc Cô Diêm vốn ít ỏi, trừ nhi tử hắn và chính thê Tiêu Xước sinh ra, bên ngoài chỉ có một đứa con riêng.

Hắn vốn cảm giác mình thua thiệt Hoàng Vũ rất nhiều, kết quả hiện tại Hoàng Vũ bị người ta giết, việc này làm cho hai mắt Độc Cô Diêm biến thành đỏ thẫm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 982 - Độc Cô Diêm Sợ Thê Tử (2)

Tô gia! Các ngươi khinh người quá đáng! Độc Cô Diêm trực tiếp đi ra cửa, hô lớn:

Người đâu! Đi tìm tất cả trưởng lão Độc Cô thị nghị sự!

Vài tên hạ nhân vừa định đi ra ngoài thông tri trưởng lão Độc Cô thị, lúc này lại lui lại.

Độc Cô Diêm phẫn nộ quát:

Ta bảo các ngươi đi thông tri trưởng lão nghị sự, các ngươi quay trở lại làm gì? Điếc sao?

Là ta bảo bọn họ trở lại, Độc Cô Diêm, ngươi nhìn ngươi hiện tại xem, có dáng vẻ gia chủ Độc Cô thị sao?

Một giọng nói trong trẻo động lòng người nhưng lạnh lùng vang lên.

Khi giọng nói vang lên, một nữ nhân dáng người cao gầy, thân thể có lồi có lõm, toàn thân tỏa ra thành thục và thùy mị đi tới.

Tuy dáng người nàng thành thục giống như quả đào chìn mọng nhưng trên mặt mang theo lạnh lùng, cho người ta cảm giác băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Nàng là chính thê của Độc Cô Diêm, cũng là đích nữ Tiêu thị Tiêu Xước.

Chuyện gia chủ Bắc Nguyên Độc Cô thị sợ thê tử không phải bí mật trên giang

hồ.

Phần đông người giang hồ nghĩ, Tiêu Xước nhất định là tức phụ to lớn thô kệch, tâm tư tàn nhẫn, keo kiệt âm độc và lớn tuổi, nếu không tại sao Độc Cô Diêm lại ra ngoài tìm nữ nhân?

Nhưng kỳ thật nghĩ lại cũng biết chuyện này căn bản không có khả năng.

Người Tiêu gia có dung mạo không kém, Tiêu Hoàng là tình nhân trong mộng của vô số thiếu nữ, thân là đích nữ Tiêu thị

Tiêu Xước làm sao có thể là nữ nhân tướng mạo xấu xí chứ?

Huống chi thân là đích nữ Tiêu thị, Tiêu Xước không chỉ có tướng mạo, nàng cũng có thực lực Hóa Thần Cảnh.

Cho nên nàng đã qua tuổi bốn mươi nhưng tướng mạo vẫn giống như thiếu nữ, chỉ có dáng người mới có thành thục vũ mị mê người.

Nhìn thấy Tiêu Xước tiến đến, hơn nữa đuổi tất cả hạ nhân rời đi, sắc mặt Độc Cô Diêm biến thành màu đen.

Người ngoài nhìn thấy Tiêu Xước, Độc Cô Diêm có chính thê tướng mạo, dáng người, gia thế, thực lực như vậy đã đủ làm nhiều người ao ước, quả thật không có gì bắt bẻ.

Tiểu thư Hoàng gia có dung mạo xinh đẹp nhưng có thể so sánh với Tiêu Xước hay sao?

Phải biết rằng Tiêu Xước ngày xưa được một ít người trên giang hồ đùa giỡn xưng là một trong tứ đại mỹ nhân đương đại, tiểu thư Hoàng gia tính là cái gì?

Nhưng bọn họ không biết rằng, Độc Cô Diêm tìm nữ nhân bên ngoài không phải vì hoa nhà không thơm bằng hoa dại, mà là vì Tiêu Xước làm người quá cường thế.

Lúc trước thân là đích nữ Tiêu thị, một trong tứ đại mỹ nữ giang hồ, Tiêu Xước

lựa chọn Độc Cô Diêm làm trượng phu, việc này làm rất nhiều người kinh ngạc, không biết Tiêu Xước vừa ý Độc Cô Diêm ở điểm nào.

Nhưng về sau Độc Cô Diêm trở thành gia chủ Độc Cô thị, mọi người vẫn cảm thấy đáng tiếc vì Tiêu Xước.

Bởi vì dùng thân phận Tiêu Xước, nàng lúc trước cho dù gả cho võ giả Hóa Thần Cảnh nào của Độc Cô thị, chỉ cần đối phương không ngu si cũng sẽ trở thành gia chủ Độc Cô thị.

Cũng chính bởi vì như thế, Độc Cô Diêm đối mặt với Tiêu Xước liền thấp hơn một đầu.

Huống chi tâm cơ tính toán, Tiêu Xước còn vượt qua hắn rất nhiều, nếu không phải Tiêu Xước là nữ nhân, thậm chí nàng có

thể trở thành An Hầu củaTiêu gia thế hệ này.

Các loại tranh quyền đoạt lợi trong Độc Cô thị, Tiêu Xước cũng đã giúp Độc Cô Diêm không ít việc, nhưng chính bởi vì như thế, Độc Cô Diêm đối mặt với Tiêu Xước càng không có lực lượng, phu cương không phấn chấn.

Đối mặt với thê tử cường thế như vậy, Độc Cô Diêm không có chút biện pháp nào, thậm chí trên giường trong đêm đều là hắn ở dưới.

Việc này làm cho Độc Cô Diêm có cảm giác khuất nhục, không có chút uy nghiêm của cường giả Dung Thần Cảnh, gia chủ Độc Cô thị, cho nên Độc Cô Diêm mới ra ngoài tìm nữ nhân.

Tiểu thư Hoàng gia thật sự không sánh bằng Tiêu Xước, nhưng có một điểm nàng làm tốt hơn Tiêu Xước, chính là nàng tận tâm tận lực phục thị làm cho Độc Cô Diêm tìm lại tôn nghiêm đã mất từ lâu.

Hiện tại nhi tử duy nhất của hắn đã chết, Tiêu Xước lại bày ra dáng vẻ lạnh lùng hờ hững, trong nội tâm Độc Cô Diêm sinh ra một tia hận ý.

Nhìn Tiêu Xước, sắc mặt Độc Cô Diêm âm lãnh nói:

- Nhi tử của ta bị giết! Thân nhi tử của ta!

Tiêu Xước ngồi đối diện với Độc Cô Diêm và thản nhiên nói:

1.Thân là gia chủ, cho dù Độc Cô thị hiện tại sắp bị diệt tộc, ngươi vẫn không được đổi sắc, hơn nữa phải làm ra quyết định phù hợp với lợi ích Độc Cô thị.

2.Dáng vẻ của ngươi hiện tại như vậy, nếu bị những người Độc Cô thị khác nhìn thấy, bọn họ sẽ nghĩ thế nào?

3.Ngươi mới ngồi lên vị trí gia chủ này không bao lâu, có rất nhiều người nhìn chằm chằm vào vị trí của ngươi đấy.

4.Ngươi bị người khác đuổi ra khỏi vị trí gia chủ cũng không sao, nhưng Tiêu Xước ta không gánh nổi mất mặt như vậy!

5.Tiêu Xước! Ngươi đừng làm quá phận!

Độc Cô Diêm phẫn nộ quát một tiếng, khí thế võ giả Dung Thần Cảnh bộc phát bao phủ cả gian phòng, hào khí biến thành nặng nề.

Tiêu Xước mặt không đổi sắc, nàng chỉ thản nhiên nói:

1.Không phải ta quá phận, mà là cho dù ngươi mời trưởng lão Độc Cô thị tới cũng vô dụng.

2.Bọn họ sẽ không đồng ý cho ngươi đi tiến công Tô gia vì báo thù cho nhi tử của ngươi, như vậy trừ làm thực lực Độc Cô thị bị hao tổn ra, không chiếm được một chút chỗ tốt, còn làm ngươi mất đi uy nghiêm gia chủ, tỉnh táo lại đi, đừng quên thân phận của ngươi bây giờ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 983 - Tham Lam (1)

Độc Cô Diêm bị Tiêu Xước giội nước lạnh lên đầu, lúc này mới tỉnh táo lại, không hề nói tới báo thù Tô gia.

Kỳ thật Tiêu Xước nói cũng đúng, vị trí của hắn hiện tại không nhất định có thể gây phiền toái cho Tô gia, bởi vì việc này không phù hợp lợi ích của Độc Cô thị.

Hoàng Vũ đã bị giết, nhưng chỉ cần Độc Cô thị không giống trống khua chiên nói ra, ai dám trắng trợn tuyên truyền Hoàng Vũ là con riêng của Độc Cô Diêm hắn chứ?

Nếu ai dám loạn truyền, như vậy sẽ kết thành tử thù với Độc Cô thị và Tô gia.

Nếu bên ngoài không có ai truyền tin tức này, những người khác trong Độc Cô thị tự nhiên không muốn tích cực, dù sao hắn chỉ là con riêng của Độc Cô Diêm, mà không phải đệ tử Độc Cô thị.

Tô gia một lần nữa đặt chân giang hồ, hơn nữa lựa chọn Bắc Nguyên đạo, việc này lúc trước đã làm Độc Cô thị rất cảnh giác.

Trong khoảng thời gian này Tô gia rất thành thật, trừ những võ giả chủ động đầu nhập bọn họ ra, Tô gia cũng không biểu hiện tính công kích quá lớn, điều này cũng làm cho người Độc Cô thị yên tâm không ít.

Hiện tại cũng bởi vì một con riêng của Độc Cô Diêm, một ít trưởng lão Độc Cô thị sẽ không cho phép Độc Cô Diêm đánh nhau với Tô gia vào lúc này, như vậy không có lợi với lợi ích của Độc Cô thị.

Thân là gia chủ Độc Cô thị, Độc Cô Diêm trước tiên phải suy nghĩ lợi ích cả Độc Cô thị mà không phải lợi ích của Độc Cô Diêm.

- Vậy ngươi làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ nhịn xuống như vậy hay sao?

Độc Cô Diêm nhìn gương mặt thanh tú, xinh đẹp tuyệt trần của Tiêu Xước, không cam lòng hỏi.

Tiêu Xước vẫn không quan tâm, nói:

1.Hiện tại ngươi cũng chỉ có thể nhịn mà thôi, ngươi muốn làm gia chủ Độc Cô thị thì phải vứt bỏ rất nhiều thứ.

2.Nếu như ngươi khư khư cố chấp, dùng thân phận gia chủ Độc Cô thị của ngươi đưa ra quyết định dẫn lực lượng Độc Cô thị đi đánh Tô gia, nhưng kết quả chính là ngươi lưỡng bại câu thương cùng Tô gia, hơn nữa thương thế của ngươi sẽ nặng hơn nhiều.

3.Các trưởng lão Độc Cô thị sẽ không cho phép người như vậy ngồi lên vị trí gia chủ, nói không chừng lão tổ sẽ đích thân ra mặt.

4.Ngươi bây giờ muốn báo thù cho con của ngươi hay tiếp tục làm gia chủ, ta sẽ không can thiệp, chính ngươi lựa chọn.

Im lặng suốt nửa ngày, Độc Cô Diêm gọi một gã hạ nhân, sắc mặt âm trầm nói:

1.Đi đuổi người Hoàng gia đi, nói cho bọn họ biết thành thành thật thật không được sinh sự.

Tên hạ nhân kia gật gật đầu, lập tức chạy ra ngoài an bài.

Giữa gia chủ và báo thù, cuối cùng Độc Cô Diêm vẫn lựa chọn vị trí gia chủ.

Nhìn thấy Độc Cô Diêm đưa ra lựa chọn, Tiêu Xước đứng nhìn Độc Cô Diêm và nói:

- Quân tử báo thù mười năm không muộn, Tô gia nằm ở ngay Bắc Nguyên đạo,

bọn họ cũng chạy không được, cơ hội ngươi báo thù còn nhiều

1.Nếu như ngươi còn muốn tiếp tục con trai, có thể tìm nữ nhân khác sinh cho ngươi, ngươi năm nay vừa mới qua sáu mươi, đối với võ giả Dung Thần Cảnh có ba trăm năm thọ nguyên, thậm chí còn không tính là trung niên.

2.Đương nhiên điều kiện tiên quyết là thứ kia của ngươi còn có thể sử dụng, dù sao ngươi đã thời gian rất lâu không có qua giường của ta, nó còn dùng được hay không ta cũng không rõ ràng lắm.

Nói xong Tiêu Xước xoay người rời đi, chỉ lưu lại một mình Độc Cô Diêm ở lại trong phòng.

Hắn hừ lạnh một tiếng trực tiếp đánh cái bàn trước mặt thành bột mịn, cũng không biết hắn hận Tô gia giết con hắn hay hận những lời Tiêu Xước vừa nói.

Vào lúc này chung quanh Ngô Đồng Sơn, mật thám Lục Phiến Môn đã truyền tin tức trở về, người báo tin của Hoàng gia đã tới Độc Cô thị, kết quả không đến một giờ liền bị đuổi đi, hơn nữa Độc Cô thị cũng không có động tĩnh chút nào, việc này Tô Tín biết rõ, kế hoạch đầu tiên vẫn thất bại.

Một con riêng chết vẫn không đủ làm Độc Cô thị gây chiến, cho dù Độc Cô Diêm đỏ mắt muốn báo thù Tô gia, nhưng chỉ cần những trưởng lão Độc Cô thị kia không ngốc, bọn họ tuyệt đối sẽ ngăn cản Độc Cô Diêm.

Nhưng không sao, Hoàng Vũ chết chỉ là một lời dẫn, là lời dẫn giúp Tô Tín kíp nổ Bắc Nguyên đạo.

Lúc này Hoàng gia chủ Hoàng Minh Đức đang lo lắng.

Hắn đã bảo ngươi mang tin tức truyền tới chỗ Độc Cô thị, hiện tại đang chờ kết quả từ Độc Cô thị.

Chính mình không tốt làm cho nhi tử Độc Cô Diêm bị giết, cho dù hắn là nhạc phụ Độc Cô Diêm, đoán chừng cũng sẽ bị liên quan.

Không chờ được người Độc Cô thị đến đây, hắn lại chờ được Tô Trọng Viễn và mấy tiểu thế lực phụ thuộc vào hắn.

Nhìn thấy Tô Trọng Viễn dẫn theo người tới vây quanh Hoàng gia, Hoàng Minh Đức lập tức có cảm giác không tốt, hắn liền vội vàng hỏi:

- Các vị có ý gì? Hoàng gia ta cũng không có đắc tội các ngươi ah?

Tô Trọng Viễn cười lạnh một tiếng không nói gì, Vương Nghiễm lại đứng ra quát lớn:

1.Tiểu tử Hoàng gia các ngươi dám nói năng lỗ mãng với đại nhân nhà ta, chuyện này đã sỉ nhục Tô gia, như vậy còn chưa tính là đắc tội sao?

Vừa nói ra lời này, thiếu chút nữa Hoàng Minh Đức đã tức giận chửi ầm lên.

Nhìn thấy khi dễ người nhưng chưa thấy ai khi dễ người như vậy.

Hoàng Vũ lúc trước có mắng Tô Trọng Viễn hay không, việc này không có ai biết.

Nhưng hiện tại Hoàng Vũ cũng đã chết, các ngươi còn đánh tới tận cửa, đây quả thật là khinh người quá đáng.

Hoàng Minh Đức cũng biết nếu bằng vào thực lực của mình sẽ không đánh lại Tô Trọng Viễn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 984 - Tham Lam (2)

Cho nên lúc này hắn vội vàng nói:

1.Tô huynh, Bắc Nguyên Độc Cô thị có quan hệ không cạn với Hoàng gia, nữ nhi của ta từng phục thị gia chủ Độc Cô thị.

Đương nhiên hắn không có khả năng nói Hoàng Vũ chính là con riêng của Độc Cô Diêm, nếu không sẽ khích thích Tô Trọng Viễn giết hắn.

Cho nên hắn chỉ có thể nói Độc Cô thị có quan hệ với Hoàng gia, muốn Tô Trọng Viễn biết khó mà lui, nhưng không nghĩ tới những lời này lại làm Tô Trọng Viễn phát bực.

Sắc mặt Tô Trọng Viễn âm lãnh nhìn Hoàng Minh Đức, hắn lạnh lùng nói:

- Ah? Ngươi đang nói Tô gia chúng ta sợ người Độc Cô thị?

Đối với đại bộ phận đệ tử Tô gia, bọn họ vẫn còn đắm chìm trong vinh quang ngày xưa của Tô gia mà không thoát ra được.

Nhưng sự thật nói cho bọn họ biết, Tô gia hiện tại mạnh nhưng trên giang hồ có hơn mười thế lực võ lâm mạnh hơn Tô gia, hơn nữa thực lực hoàn toàn vượt qua Tô gia cũng có không ít, nhưng Tô gia lại không muốn thừa nhận loại chuyện này.

Tô Trọng Viễn chính là người như vậy, bây giờ nghe Hoàng Minh Đức nói muốn dùng Bắc Nguyên Độc Cô thị tới dọa hắn, Tô Trọng Viễn đã tức giận.

Không đợi Hoàng Minh Đức giải thích, Tô Trọng Viễn liền trực tiếp ra lệnh

một tiếng, dẫn đầu ra tay với Hoàng Minh Đức.

Một võ giả Hóa Thần Cảnh xuất thân tiểu gia tộc, một người là đệ tử Tô gia được Ninh Viễn Đường dạy bảo tỉ mỉ, căn cơ kiên cố.

Tuy kinh nghiệm chiến đấu của Hoàng Minh Đức mạnh hơn Tô Trọng Viễn rất nhiều nhưng chút kinh nghiệm đó hoàn toàn không thể bù đắp thực lực chênh lệch quá lớn.

Cho nên song phương giao thủ hơn mười chiêu đã phân ra thắng bại.

Những người khác nhìn thấy Tô Trọng Viễn đã động thủ, bọn họ cũng hùng hổ ra tay với người Hoàng gia.

Tuy Hoàng gia có danh tiếng là thế lực nhị lưu, nhưng trong gia tộc chỉ có một Hoàng Minh Đức là võ giả Hóa Thần Cảnh giữ thể diện, những võ giả còn lại không khác gì các võ giả thế lực tam lưu.

Cho nên thủ hạ Tô Trọng Viễn tiến công liền tan tác ngay lập tức.

Hoàng Minh Đức muốn chạy trốn lại bị Tô Trọng Viễn dùng bí kỹ Ninh Viễn Đường chém giết.

Lý do Tô Trọng Viễn muốn tiêu diệt Hoàng gia rất đơn giản, chính là giết người đoạt của.

Người Hoàng gia chết thì chết, chạy thì chạy, đợi đến lúc Vương Nghiễm phân phó người chuyển tất cả gia sản của Hoàng gia ra, Tô Trọng Viễn hít sâu một hơi.

Hoàng gia có được quá nhiều tài nguyên tu luyện, nhiều đến mức Tô Trọng Viễn cũng phải khiếp sợ.

Kỳ thật đừng nhìn Ninh Viễn Đường Tô gia là đại tộc lánh đời, nhưng kỳ thật Ninh Viễn Đường cũng không giàu có.

Nguyên khí trong bí cảnh Ninh Viễn Đường một ngày không bằng một ngày,

cho dù là bảo địa cũng có lúc biến thành bình thường, nơi sản xuất các loại linh dược và tài nguyên tu luyện càng ngày càng ít.

Cho nên trong khoảng thời gian gần đây, Tô gia cũng chỉ có thể miễn cưỡng cung ứng một ít tài nguyên tu luyện cho huyết mạch dòng chính, thậm chí tài nguyên tu luyện của một ít đệ tử chi thứ cũng bị cắt xén.

Cho dù huyết mạch dòng chính như Tô Trọng Viễn, bọn họ đạt được tài nguyên tu luyện cũng có hạn.

Bây giờ tài nguyên tu luyện trong tay Hoàng gia lại sánh bằng tài nguyên tu luyện của Tô gia phát ra trong một năm.

Hoàng gia giàu có cũng làm Tô Trọng Viễn lập tức nghĩ tới địa phương khác.

Một Hoàng gia thực lực không mạnh cũng đã có nhiều gia sản như thế, nếu đổi lại thế lực tông môn mạnh hơn Hoàng gia sẽ có bao nhiêu tài nguyên tu luyện đây?

Kỳ thật Tô Trọng Viễn nghĩ sai rồi, một ít thế lực mạnh hơn so với Hoàng gia cũng không giàu có bằng Hoàng gia.

Dù sao Hoàng Vũ là con riêng của Độc Cô Diêm, những năm gần đây Độc Cô Diêm cho Hoàng gia tài nguyên tu luyện không ít, trên danh nghĩa là cho Hoàng Vũ dùng.

Hoàng Vũ mới bao nhiêu? Hắn có thể sử dụng được bao nhiêu thứ, còn lại cũng tính là Độc Cô Diêm tặng cho Hoàng gia, cho nên tài sản của Hoàng gia mới phong phú như thế.

Tô Trọng Viễn thoả mãn gật gật đầu, trực tiếp nói một tiếng, bảo người mang tất cả tài nguyên của Hoàng gia chuyển về trong Ngô Đồng Sơn.

Hơn nữa sau khi trở về Ngô Đồng Sơn, chuyện này đúng như Tô Trọng Viễn tưởng tượng, Tô gia không có trách phạt hành vi của hắn.

Dù sao người Tô gia xem ra, Tô Trọng Viễn chẳng qua chỉ tiêu diệt tiểu thế lực

có thù oán với hắn mà thôi, chuyện này có gì chứ? Cho nên gia chủ Tô Minh Viễn cũng không nói gì.

Nhưng lần này Tô Minh Viễn lại tính sai một chiêu.

Tô Trọng Viễn diệt Hoàng gia thật không có gì, nhưng vấn đề đồ vật hắn lấy từ Hoàng gia về quá chói mắt.

Người Tô gia người khác nhìn thấy từng rương tài nguyên tu luyện thì đỏ mắt không thôi, vội vàng hỏi thăm Tô Trọng Viễn, mà Tô Trọng Viễn cũng không muốn giấu diếm.

Kể từ đó người Tô gia đã động tâm.

Trước kia Tô Tín là từng nói với bọn họ, Tô gia muốn dung nhập giang hồ lần nữa cần phải ít xuất hiện.

Về sau Tô Minh Viễn cũng ước thúc bọn họ, làm cho người Tô gia ngàn vạn không nên xung đột với thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo.

Tuy hiện tại nhìn thấy Tô Trọng Viễn chỉ diệt Hoàng gia liền có nhiều chỗ tốt như thế, bọn họ đã không quan tâm quy củ này.

Tô Tín đã sớm nhìn ra, nhược điểm trí mạng của người Tô gia chính là thiển

cận.

Bọn họ chỉ nhìn thấy Tô Trọng Viễn diệt Hoàng gia mang đến chỗ tốt, nhưng bọn họ lại không quan tâm ảnh hưởng sau đó.

Nhưng việc này lại hợp tâm ý của Tô Tín, nếu như Tô gia đều láu cá khôn khéo như Độc Cô thị, kế hoạch của Tô Tín đã không thể áp dụng được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 985 - Độc Cô Thị Ra Tay (1)

Sau khi Tô Trọng Viễn diệt Hoàng gia đoạt được nhiều tài nguyên lợi ích như vậy, người Tô gia đã động tâm và bắt đầu hành động.

Tô Minh Viễn năm lần bảy lượt không cho phép bọn họ động vào tông môn bên ngoài, nhưng trước mặt lợi ích, uy nghiêm của gia chủ như hắn không còn lại bao nhiêu.

Hơn hai mươi tên Hóa Thần Cảnh huyết mạch dòng chính Tô gia liên tục ra tay, tìm đủ loại lý do động thủ với các tông môn võ lâm chung quanh Ngô Đồng Sơn, không hàng thì diệt môn, thái độ hung hăng càn quấy bá đạo, quả thực trong mắt không người.

Hành vi như thế đã làm cả Bắc Nguyên đạo chấn động, cũng làm các tông môn kinh hãi không thôi, đồng thời sinh lòng oán hận.

Dù sao không phải mỗi tông môn võ lâm đều nguyện ý làm phụ thuộc kẻ khác.

Không ít thế lực võ lâm đầu nhập vào Tô gia, nhưng lựa chọn độc lập càng nhiều… Mà bây giờ dưới thế công của Tô gia, bọn họ không có một tia do dự nữa.

Phải biết rằng lúc trước Tô Tín động thủ với phần đông thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo nhưng vẫn lưu lại một đường, cũng không có đuổi tận giết tuyệt, chỉ xua đuổi bọn họ tới chung quanh Ngô Đồng Sơn mà thôi.

Nhưng hiện tại Tô gia tốt rồi, thật không ngờ hung hăng càn quấy bá đạo đại khai sát giới, quả thực còn ma đạo hơn cả ma đạo, đã phạm tối kỵ trong võ lâm.

Tô gia gây ra động tĩnh lớn như thế, trực tiếp kinh động tới Tô Minh Viễn, hắn lập tức triệu tập huyết mạch dòng chính Tô gia lại và tức giận quát:

1.Ai bảo các ngươi tự tiện động thủ với các thế lực võ lâm? Các ngươi còn đặt gia chủ như ta vào trong mắt hay không?

Trong nháy mắt nghe được tin tức này, Tô Minh Viễn cảm giác toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Đám người này không biết bọn họ đang làm gì, nhưng Tô Minh Viễn lại biết rõ, Tô gia bọn họ hiện tại đang phát triển thành công địch võ lâm.

Giang hồ có quy củ giang hồ, mỗi tông môn võ lâm một đạo có mạnh hơn nữa cũng sẽ không biết đuổi tận giết tuyệt thế lực khác.

Cũng giống như Tiêu gia, Tiêu gia bọn họ có uy vọng không ai sánh bằng trong Giang Nam đạo, dùng thực lực Tiêu gia thực sự có thể hùng bá Giang Nam đạo, nhưng sau khi hùng bá Giang Nam đạo thì ngươi muốn thế nào? Hùng bá võ lâm sao?

Nếu Tiêu gia dám làm như thế, lập tức sẽ bị đánh vào hàng ngũ tà ma, bị cả võ lâm hợp nhau tấn công.

Trước kia có thế lực mang suy nghĩ này đều không có kết cục tót.

Lúc trước Thiên đình có mạnh hay không? Một trong thiên địa nhị cung, cường giả như mây, kết quả còn không phải bị võ lâm thiên hạ vây công nên triệt để xuống dốc, dùng tới thời gian trăm năm mới khôi phục một tia nguyên khí, hiện tại cũng phải ít xuất hiện hay sao.

Đối với Tô gia bọn họ, hiện tại ít xuất hiện còn không kịp, kết quả bọn họ lại làm ra chuyện cao điệu ngu ngốc như thế, dẫn tới tông môn võ lâm cả Bắc Nguyên đạo oán hận, Tô gia bọn họ còn muốn lăn lộn trong Bắc Nguyên đạo hay không?

Đối mặt Tô Minh Viễn gầm lên, Tô Minh Lễ và những người Tô gia tham dự vào chuyện này lại không để ý.

Tô Minh Lễ chẳng hề để ý nói ra:

1.Những thế lực võ lâm này có bao nhiêu võ giả Hóa Thần Cảnh chứ? Cho dù liên hợp lại với nhau chúng ta cũng không sợ, không cần lão tổ ra tay, tự chúng ta ra tay cũng có thể giải quyết.

2.Thời điểm thượng cổ ngày xưa, Tô gia chúng ta đi theo Nhân Hoàng chinh Chiến thiên hạ, những nơi đi qua không hàng thì giết, tất cả đều dùng thực lực vi tôn.

3.Hiện tại Tô gia chúng ta nếu không có thực lực cũng bỏ đi, có thể ít xuất hiện ẩn nhẫn một ít, nhưng hiện tại Tô gia chúng ta có thực lực tiêu diệt các thế lực võ lâm khác, vì sao còn phải ẩn nhẫn?

Tô Minh Viễn nghe bọn họ nói liền tức giận run người, vị trí gia chủ của hắn không có bao nhiêu uy nghiêm đáng nói, hiện tại bị đám người Tô Minh Lễ vậy công nhiên phản bác liền mất sạch uy nghiêm.

Bản thân hắn không quản bọn họ, Tô Minh Viễn chỉ hừ lạnh một tiếng, quay người rời đi trực tiếp đi tìm lão tổ Tô gia.

Bây giờ có thể quản bọn họ cũng chỉ có lão tổ Tô gia.

Lúc này người bên ngoài không cho cơ hội Tô gia thương lượng, Tô gia dám can đảm phá hư quy củ võ lâm như thế, vậy thì bọn họ phải gánh chịu hậu quả.

Gần như một nửa thế lực Bắc Nguyên đạo liên hợp phái người đi tới Độc Cô thị mời người Độc Cô thị làm chủ cho bọn họ, thậm chí nếu như Độc Cô thị nguyện ý ra mặt, bọn họ thậm chí nguyện ý như thiên lôi sai đâu đánh đó

Chuyện lớn như thế, đương nhiên Bắc Nguyên Độc Cô thị đã sớm biết.

Sau khi Độc Cô Diêm nhận được tin tức liền cười to như điên.

- Đi, triệu tập tất cả trưởng lão Độc Cô thị đến nghị sự.

Trước kia Tiêu Xước ngăn cản không cho hắn động thủ với Ninh Viễn Đường, nhưng bây giờ không động thủ không được.

Người Ninh Viễn Đường Tô gia muốn chết, như vậy không thể trách Độc Cô thị bọn họ ra tay.

Tô gia đã phạm vào tối kỵ trong giang hồ, hiện tại tình cảm quần chúng cả Bắc Nguyên đạo xúc động rất mạnh.

Cho dù Độc Cô thị suy nghĩ vì lợi ích của mình hay thanh danh bản thân, lần này Độc Cô thị cũng phải ra tay với Tô gia.

Kết quả hội nghị trưởng lão của Độc Cô thị tổ chức rất thuận lợi, gần như tất cả trưởng lão Độc Cô thị đều không phản đối, lập tức liền hạ quyết định.

Sau khi Tiêu Xước nghe tin tức này lại nhăn cau mày, mơ hồ cảm giác được trong đó có chỗ nào đó không đúng.

Nhưng nghị sự không người phản đối, Độc Cô thị liền do Độc Cô Diêm dẫn năm tên võ giả Dung Thần Cảnh và hơn ba mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh cùng mấy trăm tên võ giả Tiên Thiên đi nhanh tới Ngô Đồng Sơn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 986 - Độc Cô Thị Ra Tay (2)

Những lực lượng này đương nhiên không phải toàn bộ lực lượng của Độc Cô thị, đối với Độc Cô thị mà nói, lần này bọn

họ thật động thủ với Tô gia, cũng không phải muốn đấu sinh tử với Tô gia, cho nên cũng không cần dốc toàn bộ lực lượng.

Người Độc Cô thị toàn lực chạy đi, chỉ dùng thời gian ba ngày đã cách Ngô Đồng Sơn trăm dặm, một đám thế lực võ lâm an cư tại Ngô Đồng Sơn cũng phái người nghênh đón, hơn nữa đều là nhân vật gia chủ chưởng môn tu vi Hóa Thần Cảnh.

Trong đó có hai người là võ giả Dung Thần Cảnh, võ giả Hóa Thần Cảnh cũng hơn năm mươi người.

Lão giả tóc bạc đi đầu chắp tay nói với Độc Cô Diêm:

1.Độc Cô gia chủ các ngươi đã đến, Tô gia lần này làm quá phận rồi, thực cho rằng mình là Ninh Viễn Đường thời thượng cổ dưới trướng nhất thế hoàng triều, có thể tùy ý đồ tông diệt môn hay sao?

2.Cho nên lần này chúng ta liên danh thỉnh Độc Cô gia ra tay, chủ trì công đạo cho võ lâm Bắc Nguyên đạo!

Lão giả này chính là lão tổ Hám Thiên Tông Triệu Nguyên Đà trong Bắc Nguyên đạo, đã hơn ba trăm tuổi, thọ nguyên gần hết, xem như võ giả tư cách già nhất Bắc Nguyên đạo, cho nên lần này các thế lực võ lâm liên hợp mời Độc Cô thị ra tay cũng do hắn làm đội trưởng.

Nghe được Triệu Nguyên Đà nói thế, trên mặt Độc Cô Diêm lộ ra nụ cười.

Hắn nói lời lẽ chính nghĩa:

1.Lão tiền bối yên tâm, Bắc Nguyên đạo có quy củ Bắc Nguyên đạo, Độc Cô thị t tọa trấn Bắc Nguyên đạo nhiều năm như vậy, vẫn giữ gìn quy củ này.

2.Hiện tại Tô gia có thanh danh là gia tộc lánh đời nhưng lại hung hăng càn quấy bá đạo, làm ra chuyện tà ma ngoại đạo mới làm, Độc Cô thị ta tự nhiên sẽ không bỏ mặc không quan tâm tới.

Một núi không thể chứa hai cọp, hành vi của Tô gia đã xúc phạm mấu chốt của Độc Cô thị, hiện tại còn có các tông môn khác trong Bắc Nguyên đạo nguyện ý nghe lệnh Độc Cô thị

như thiên lôi sai đâu đánh đó, đưa tặng thanh danh cho Độc Cô thị, Độc Cô Diêm sẽ không cự tuyệt.

Kết cả đám người đánh thẳng tới Ngô Đồng Sơn.

Lúc này trong Ngô Đồng Sơn Tô gia, lão tổ Tô gia đang giáo đám người Tô gia vì tùy ý ra tay với các thế lực võ lâm.

Lão tổ Tô gia nói như thế nào cũng sống thời gian dài như vậy, hắn vẫn biết rõ nặng nhẹ.

Dùng tình huống Tô gia bọn họ bây giờ thật không nên quá mức cao điệu, làm các thế lực võ lâm khác cảnh giác.

Đám người Tô Minh Lễ lại không thèm quan tâm, bị giáo huấn khiển trách mà thôi, dù sao bọn họ cũng đã ra tay.

Những thế lực võ lâm quy hàng cũng bị bọn họ hợp nhất, nếu bảo bọn họ giải tán càng làm Tô gia mất mặt.

Những thế lực võ lâm khác lại bị Tô gia tiêu diệt, đoạt đến những tài nguyên tu luyện kia, cho dù muốn trả lại, đáng tiếc cũng không tìm thấy người.

Hơn nữa lão tổ Tô gia trừng phạt bọn họ chỉ giới hạn trong răn dạy mà thôi, căn bản không khả năng chính thức trừng phạt trên ý nghĩa.

Người Tô gia rất ít, đặc biệt là huyết mạch dòng chính đã ít tới mức không còn bao nhiêu, đừng nói là võ giả Hóa Thần Cảnh, cho dù một đứa trẻ cũng vô cùng quý giá.

Vì trừng phạt bọn họ hủy bỏ một huyết mạch dòng chính, nói thật lão tổ Tô gia cũng không nỡ.

Tô Minh Viễn đứng bên cạnh cũng bất đắc dĩ, hiển nhiên hắn cũng biết tình huống Tô gia hiện tại.

Nhưng nếu không trừng phạt, làm thế nào dựng uy tín? Tương lai bọn họ có thể tái phạm hay không?

Vào lúc này có một đệ tử Tô gia vội vàng hấp tấp chạy vào nói:

1.Không tốt gia chủ! Người Độc Cô thị và những thế lực chung quanh Tô gia đồng loạt xông lên núi, có hơn một trăm

võ giả Hóa Thần Cảnh!

Tất cả người Tô gia đều giật mình, lúc này mới vài ngày mà thôi, bọn họ cũng đã liên hợp, tốc độ nhanh như vậy?

Đối với Tô gia đã gần vạn năm chưa từng đặt chân giang hồ, hiển nhiên bọn họ vẫn không thích ứng với giang hồ hiện tại.

Trong Ninh Viễn Đường Tô gia, trên cơ bản không có đại sự phát sinh, tất cả mọi người đều an an ổn ổn tu luyện.

Tô Trọng Sơn phụ thân Tô Tín mưu phản Ninh Viễn Đường đã được người Ninh Viễn Đường Tô gia xem thành đại sự, cho nên bình thường Ninh Viễn Đường bọn họ nghị sự đều vô cùng nguội lạnh.

Ví dụ như lần này, Tô Minh Viễn đi tìm lão tổ Tô gia, kết quả lão tổ Tô gia vừa vặn tu luyện tới thời khắc mấu chốt nên hai ngày sau mới xuất quan.

Hơn nữa sau khi xuất quan hắn cũng không có lập tức triệu tập nghị sự, mà là tìm hiểu tình hình kỹ càng, đợi đến lúc hắn cho rằng không thể điều giải, lúc này

mới triệu tập người Tô gia.

Loại hiệu suất này đặt ở thế lực võ lâm khác đoán chừng đã bị chơi tàn rồi.

Thế cục giang hồ thay đổi trong nháy mắt, làm gì có thời gian cho người từ từ giải quyết vấn đề?

Người Tô gia xem như bị đánh không kịp trở tay, may mà Tô Minh Viễn cũng xem như quả quyết, hắn vội vàng nói:

1.Những thế lực võ lâm không có tham dự tiến công theo ta ra ngoài, lão tổ ngài cũng không nên đi ra ngoài.

Hiện tại đương gia của Độc Cô thị và những thế lực võ lâm kia đến vì chuyện này, nếu như bọn họ đi ra ngoài sẽ làm người các thế lực võ lâm tức giận.

Hơn nữa Tô gia bọn họ cũng không ý định khai chiến chân chính với Độc Cô thị và những thế lực võ lâm khác, nếu lão tổ Tô gia cũng đi ra ngoài sẽ có ý lấy thế đè người.

Lão tổ Tô gia cũng hiểu đạo lý kia, cho nên chỉ gật gật đầu, bảo Tô Minh Viễn toàn quyền xử lý chuyện này.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 987 - Thêm Lửa (1)

Địa thế Ngô Đồng Sơn hiểm trở, giữa ngọn núi thẳng tắp như cự mộc che trời, trên đỉnh núi cũng đầy đá lớn, hình dạng giống như Phượng Hoàng bay lên trời, có ý Phượng đậu cây Ngô Đồng, cho nên tên là Ngô Đồng Sơn.

Ngày xưa nơi này là căn cứ địa của thế lực đạo phỉ gần với Thái Hành sơn trại chọn làm căn cứ địa, nơi đây chính là một khối bảo địa, có thể nói dễ thủ khó công, cho dù lên núi hay xuống núi đều chỉ có một con đường núi mà thôi.

Lúc này trên đường có một đám võ giả Hóa Thần Cảnh hùng hổ đi tới, những môn khách Tô gia mời chào không thể ngăn cản và không dám ngăn cản, trực tiếp để cho đám người này lên núi, đi tới dưới tấm bia Ninh Viễn Đường bên ngoài Tô gia.

Lúc này Tô Minh Viễn đã dẫn người đi tới, nhìn thấy nhiều người hùng hổ đến đây như vậy, sắc mặt Tô Minh Viễn hơi biến hóa, hắn vẫn chắp tay nói:

Không biết các vị đến Tô gia là có ý gì? Độc Cô Diêm đi tới nói:

Tô gia chủ, người sáng mắt không nói tiếng lóng, lần này Tô gia các ngươi đã làm quá phận, đều là đồng đạo võ lâm Bắc Nguyên đạo, kết quả Tô gia ngươi nói giết liền giết, nói diệt là diệt, quả thực còn bá đạo hơn cả Lục Phiến Môn, còn hung ác hơn cả ma đạo, nếu chúng ta không quản thì các ngươi sẽ làm thế nào?

Cho nên lần này chúng ta chẳng qua là đòi công đạo từ Tô gia các ngươi mà thôi, không phải vì Độc Cô thị ta, mà là đòi công đạo cho cả võ lâm Bắc Nguyên đạo.

Tô Minh Viễn thở dài một hơi, hắn biết sẽ có kết quả như vậy.

Tô Minh Viễn cũng không có phản bác, hắn chỉ nói:

1.Chuyện này thật là Tô gia ta làm không đúng, những đệ tử Tô gia tự tiện ra tay với các thế lực võ lâm sẽ bị Tô gia ta nghiêm trị, sau này bọn họ tuyệt đối không làm ra chuyện như vậy.

Mọi người nghe được Tô Minh Viễn nói thế liền có cảm giác không đúng, vì sao Tô gia chịu thua nhanh như vậy? Chẳng lẽ đối phương thật sự miệng cọp gan thỏ hay sao?

Bọn họ không biết chuyện bên trong Tô gia, chỉ kỳ quái Tô gia làm việc quá mức đầu voi đuôi chuột, thời điểm ra tay với thế lực võ lâm khác lại biểu hiện bá đạo hung hăng càn quấy, mà bây giờ lại dứt khoát nhượng như vậy bộ, bọn họ có ý gì?

Độc Cô Diêm cũng buồn bực cách làm của Tô gia, hắn lại biết rõ, vấn đề này tuyệt đối không thể xong như vậy.

Tô gia đã dám động thủ, vậy thì phải trả cái giá lớn khi động thủ.

Độc Cô thị bọn họ không muốn khai chiến với Tô gia, hiện tại tăng thêm người các thế lực võ lâm, thực lực song phương cũng không chênh lệch nhiều, khai chiến với Tô gia cũng không có lợi cho Độc Cô thị.

Tuy không khai chiến lại không có nghĩa là Tô gia có thể tránh được một kiếp, tối thiểu bọn họ phải trả giá thật nhiều mới được.

Cho nên Độc Cô Diêm trực tiếp cười lạnh nói:

1.Tô gia chủ, ngươi nói như vậy là quá mức đơn giản rồi, ngươi nói một câu đã trừng phạt là có thể lừa dối vượt qua chuyện này sao?

1.Trong khoảng thời gian này Tô gia các ngươi tổng cộng cưỡng ép hợp nhất hai mươi mốt thế lực võ lâm lớn nhỏ, diệt sạch chín thế lực võ lâm, trong đó đã chết vô số tính mạng, không biết Tô gia ngươi khiển trách có thể bù đắp những tính mạng này hay sao?

Tô Minh Viễn hít sâu một hơi nói:

1.Bất kể ngươi có tin hay không, Tô gia ta thật không có suy nghĩ tự tuyệt với võ lâm Bắc Nguyên đạo.

2.Nếu như Độc Cô gia chủ vẫn cảm thấy chưa đủ, ta sẽ mang tài nguyên Tô gia thu hết trả lại cho các ngươi, thuận tiện đền bù tổn thất một bộ phận tài nguyên, tất cả đều do các vị xử lý.

Vừa nói ra lời này, một ít người nơi đây động tâm.

Tô gia diệt sạch chín thế lực, tài nguyên có thể trả lại các thế lực khác, nhưng tài nguyên chín thế lực bị diệt trả cho ai?

Tô Minh Viễn cũng đã nói, những tài nguyên này sẽ do bọn họ xử lý, chẳng phải nói rõ là đồ vật của các ngươi hay sao?

Bọn họ liên hợp đi tìm Tô gia phiền toái kỳ thật là vì tự bảo vệ mình mà thôi, dù sao Tô gia đã làm quá phận.

Nếu như Tô gia hiện tại vẫn thái độ này, bọn họ sẽ không chút do dự liên hợp Độc Cô thị động thủ với Tô gia.

Những thế lực võ lâm muốn kỳ thật rất đơn giản, ngươi không cho ta sống, ta sẽ dốc sức liều mạng với ngươi.

Hiện tại Tô Minh Viễn đã chủ động chịu thua đã làm bọn họ ngoài ý muốn, đồng thời cũng không có tâm tư liều mạng với Tô gia.

Dù sao đối phương là một trong tam tộc lánh đời, thực lực có thể so với thế lực võ lâm đỉnh cấp, thực muốn liều mạng, cho dù có Độc Cô thị cũng là kết cục lưỡng

bại câu thương.

Nhưng bọn họ không muốn tử chiến với Tô gia, Độc Cô Diêm lại không muốn cứ buông tha như vậy.

Con của hắn đã chết trong tay của Tô Tử Ngọc, mặc dù Tô Trọng Viễn không có động thủ nhưng cũng là một trong những hung thủ.

Chuyện lần này Tô Trọng Viễn dẫn đầu, cho nên người khác có thể không có việc gì, nhưng Tô Trọng Viễn nhất định phải chết!

Độc Cô Diêm trực tiếp liền cười lạnh nói:

1.Tô gia chủ ngươi thật đại khí, nhiều tài nguyên tu luyện như thế nói ném là

ném.

2.Nhưng lần này ta có thể buông tha người Tô gia khác, nhưng duy chỉ có một người lại không được, đó chính là Tô Trọng Viễn!

3.Hắn là đầu sỏ gây ra việc này, người khác có thể buông tha, nhất định phải giao hắn ra.

4.Không có khả năng!

Tô Minh Viễn quả quyết cự tuyệt.

Đối với Tô gia mà nói, mỗi một huyết mạch dòng chính đều vô cùng trân quý, một bọn họ không tổn thất nổi một võ giả Hóa Thần Cảnh.

Huống chi Tô Trọng Viễn có tội cũng phải giao cho Tô gia xử phạt, tuyệt đối không có khả năng giao cho người ngoài.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 988 - Thêm Lửa (2)

Tô Minh Viễn nhìn Độc Cô Diêm vẫn cứng rắn liền nói:

Độc Cô gia chủ, người Tô gia phạm sai lầm sẽ do người Tô gia chúng ta xử phạt, còn chưa tới phiên người ngoài nhúng tay vào.

Nếu như hôm nay Độc Cô gia chủ ngươi muốn bức bách, Tô gia ta cũng phụng bồi đến cùng!

Lánh đời ngàn vạn năm, nhưng tâm huyết Tô gia của chúng ta không lánh đời.

Nhìn thấy thái độ cứng rắn của Tô Minh Viễn như thế, mấy trưởng lão Độc Cô thị vội vàng truyền âm cho Độc Cô Diêm, bảo hắn thấy tốt thì lấy.

Mục đích chủ yếu bọn họ tới đây là hạn chế Tô gia khuếch trương, hơn nữa thuận tiện tìm danh vọng.

Hiện tại đã đạt hai mục đích, có thể có được một đám tài nguyên tu luyện, lại hùng hổ dọa người sẽ chạm vào điểm mấu chốt của Tô gia, Tô gia tuyệt đối sẽ không đáp ứng loại chuyện này.

Nhưng Độc Cô Diêm lại thập phần không cam lòng.

Trước kia vì đại cục hắn không thể động thủ với Tô gia, hiện tại có cớ lại không thể động thủ, hắn làm gia chủ khó tránh khỏi quá mức ủy khuất rồi.

Nhưng vào lúc này có một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, Tô gia các ngươi có mặt mũi

thật lớn, giết người liền nói mình xử lý là được, không ngờ người Tô gia các ngươi còn lợi hại hơn cả triều đình.

Mọi người nhìn sang phía sau, Tô Tín mặc quan phục đỏ thẫm và dẫn theo một đám võ giả Lục Phiến Môn tách đám người đi lên phía trước.

Trong mắt Tô Tín sinh ra hàn quang không rét mà run, cả trên đỉnh núi lặng ngắt như tờ.

Ban đầu Tô Tín không muốn ra tay, thế lực ở đây quá nhiều, những tên gia hỏa

1.đây láu cá đã quen, dưới tình thế có áp lực bên ngoài áp bách nên bọn họ mới có thể quả quyết liên hợp lại.

Một khi áp lực bên ngoài biến mất, đám người này liền bắt đầu so đo lợi ích được mất.

Kể cả Độc Cô thị thân là thế lực đỉnh cấp cũng là như thế, cho nên Tô Tín không thể không thêm chút lửa.

Nhìn thấy Tô Tín tới đây, sắc mặt Tô Minh Viễn lập tức thay đổi, những võ giả chung quanh cảm thấy quái dị.

Tô Tín là người Tô gia, hắn vừa nói những lời kia thì kẻ đần cũng hiểu ra, rõ ràng hắn đang nhắm vào Tô gia.

Triệu Nguyên Đà và các thế lực Bắc Nguyên đạo đều thi lễ với Tô Tín, nói:

- Bái kiến Tô đại nhân!

Sau khi chuyện Từ gia truyền đi, các thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo không dám bất kính với Tô Tín nửa phần.

Hiện tại Tô Tín tuyệt đối có năng lực tiêu diệt thế lực nhất lưu, khác nhau chỉ là Tô Tín có muốn đi làm hay không mà thôi.

Nhìn mọi người, Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Ta nói các vị Bắc Nguyên đạo, người ta tới tận cửa khi dễ các ngươi, chẳng lẽ các ngươi không có chút phản ứng sao? Một câu hứa hẹn không đầu không cuối và một đám tài nguyên đã có thể đuổi các ngươi đi hay sao?

2.Chậc chậc, làm lòng người lạnh giá nha, nếu như đổi các ngươi thành chín thế lực bị diệt, các ngươi có cảm tưởng gì?

Sắc mặt mọi người nơi đây thập phần quái dị, Tô Tín ngươi giết người tại Bắc Nguyên đạo cũng không ít hơn người Tô gia, bây giờ còn có mặt mũi nói lời này?

Nhưng nói thật, lúc trước Tô Tín động thủ đã tạo ra áp lực lớn lên bọn họ, nhưng lại không có làm cho bọn họ liên thủ phản kháng như hiện tại.

Nguyên nhân rất đơn giản, cũng bởi vì Tô Tín nắm chắc ‘ độ ’ rất tốt, làm các thế lực võ lâm có áp lực, cũng đồng thời chỉ rõ cho bọn họ con đường sống, cho dù bọn họ tức giận nhưng không có dũng khí liều chết đánh cược một lần.

Nếu như Tô gia vừa xông lên đã nói một câu không hàng thì giết, trình độ bá đạo không thua gì cửu ngục tà ma, những thế lực võ lâm không giận mới là lạ.

Tô Minh Viễn thở dài một hơi, nói:

1.Tô Tín, ngươi cũng là người Tô gia, chẳng lẽ ngươi thật không lưu mặt mũi cho Tô gia sao?

Trong những người Tô gia, hắn là người tiếp xúc với Tô Tín nhiều nhất, cho nên hắn cũng hiểu rõ tính cách Tô Tín.

Người này tuyệt đối không phải người chịu ăn thiệt thòi, lần trước đám người Tô Minh Lễ động thủ với hắn, Tô Tín xem như triệt để quyết liệt với Tô gia, từ đó trở đi Tô Minh Viễn liền biết rõ, Tô Tín sớm muộn gì sẽ trả thù, hôm nay Tô Tín xuất hiện ở chỗ này liền chứng minh suy đoán của Tô Minh Viễn không có sai.

Chỉ có điều Tô Minh Viễn không biết rằng Tô Tín không phải ngày đầu tiên xuất hiện tại nơi này.

Nghe được Tô Minh Viễn nói chuyênj, Tô Tín mỉa mai cười nói:

1.Mặt mũi là mình giành được, cũng không phải người khác cho, Tô gia các ngươi đã làm cái gì các ngươi biết rõ.

2.Tô gia chủ, ngươi là người thông minh, nhưng đáng tiếc Tô gia các ngươi các ngươi không có bao nhiêu người có đầu óc.

3.Không đề cập tới chuyện lần trước cũng được, hôm nay ta dùng thân phận tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn đến nơi này.

Vừa dứt lời, Tô Tín liền lạnh lùng nói:

1.Tô gia tùy ý làm bậy, hại chết đồng đạo võ lâm, xem pháp luật và kỷ luật quốc gia cùng quy củ giang hồ không có gì, việc này Tô gia nhất định phải cho triều đình và giang hồ một công đạo

Tô Tín nhìn Tô Minh Viễn, sắc mặt âm lãnh nói:

1.Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền. Đi ra ngoài lăn lộn, sớm muộn gì cũng phải trả, người khác trong Tô gia các ngươi ta sẽ không động, nhưng những người Tô gia động thủ với đồng đạo võ lâm Bắc Nguyên thì phải giao ra đây.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 989 - Cường Giả Dương Thần Cảnh Ra Tay (1)

Tại sao Tô Tín lại nhằm vào Tô gia thì mọi người không biết, mọi người biết là, lúc này Tô gia sẽ gặp đại sự.

Thân là một trong tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, Tô Tín nắm giữ quyền lực trong tay tuyệt đối vượt quá mọi người tưởng tượng.

Lần này Tô Tín gây ra sóng to gió lớn tại Bắc Nguyên đạo, những nơi đi qua đồ tông diệt môn, không người dám đối cứng phong mang của hắn, cho dù là Bắc Nguyên Độc Cô thị cũng phải nhượng bộ, chuyện này đã đầy đủ chứng minh uy thế của Tô Tín tại Bắc Nguyên đạo hiện tại.

Thời điểm này Tô Tín công nhiên ra mặt nhằm vào Tô gia, có thể nghĩ sẽ mang lại áp lực lớn lên Tô gia như thế nào.

1.Tô Tín! Đừng quên ngươi cũng họ Tô! Tô Minh Viễn lạnh lùng nói.

Tô Tín cười lạnh một tiếng, lắc lắc đầu nói:

2.Thiên hạ có rất nhiều người họ Tô, tất cả đều là thân thích của Tô Tín ta sao?

3.Huống chi hôm nay ta muốn quân pháp bất vị thân, muốn đòi công đạo cho đồng đạo giang hồ Bắc Nguyên đạo, chẳng lẽ việc này cũng không được sao?

Nghe được Tô Tín nói như thế, phần đông võ giả Bắc Nguyên đạo lộ ra vẻ mặt quái dị.

Tô Tín lại muốn lấy công đạo cho bọn họ, có lẽ chỉ có ma quỷ mới tin tưởng lời

này.

Tô Minh Viễn cũng không tin, nhưng hắn biết rõ đây là kết quả sau khi Tô Minh Lễ ám toán Tô Tín thất bại.

Trước mắt Độc Cô thị và phần đông tông môn võ lâm Bắc Nguyên đạo đánh tới tận cửa, muốn ứng phó việc này, Tô gia đã chuẩn bị xuất huyết thật nhiều, kết quả hiện tại Tô Tín chen vào một tay, Tô gia bọn họ lần này cũng gánh không nổi.

Cho nên Tô Minh Viễn vẫn ẩn nhẫn như cũ, hắn hít sâu một hơi nói:

1.Tô Tín, ta biết rõ ngươi còn có một vị muội muội trời sinh kiếm tâm, ta đáp ứng cho muội muội của ngươi sử dụng huyết mạch đại trận một lần không hạn chế, lần này ta cũng không cầu ngươi hỗ trợ, chỉ cầu ngươi có thể mang người rút đi, như thế nào?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Thật có lỗi, đã muộn rồi, huyết mạch đại trận Tô gia các ngươi thật không tệ, nhưng ta sẽ không lại dùng phương thức giao dịch đi đổi lấy tư cách sử dụng huyết mạch đại trận, sớm muộn gì ta cũng sẽ đích thân cầm huyết mạch đại trận cho Hinh Nhi tu luyện.

-Tô Tín ta gần đây rất coi trọng chữ tín, cho nên ta ghét nhất chính là người không xem trọng chữ tín, rất đáng tiếc cách làm của Tô gia các ngươi trong mắt của ta là không xem trọng chữ tín.

1.Tô Tín! Ngươi chớ càn rỡ! thật cho rằng Tô gia ta sợ ngươi? Một giọng nói mang theo tức giận từ trong Tô gia truyền ra ngoài. Người nói chuyện là Tô Trọng Viễn.

Trước kia Tô Minh Viễn bảo bọn họ không được phép ra mặt, nhưng dù sao việc này cũng quan hệ tới đại sự của Tô gia, cho nên đám người Tô Trọng Viễn

đứng bên trong quan sát tất cả mọi chuyện.

Mắt thấy Tô Minh Viễn đã sắp áp chế chuyện này, kết quả Tô Tín lại nhảy ra gây sự, việc này làm cho Tô Trọng Viễn không nhịn được gầm lên.

Đám người Tô Trọng Uy, Tô Trọng Hải muốn kéo hắn lại, nhưng không biết làm sao vẫn chậm một nhịp, từ đó Tô Trọng Viễn xuất hiện ở trước mặt mọi người, lần này lập tức gây ra nhiều người tức giận.

Có thể nói chuyện xảy ra tại Tô gia là do đầu sỏ Tô Trọng Viễn gây nên, hắn cũng diệt nhiều thế lực võ lâm nhất.

Cho nên hắn vừa mới ra mặt, phần đông thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo bị Tô Minh Viễn trấn an lại bắt đầu sôi trào.

Tô Tín lập tức cười lạnh nói:

1.Tô gia chủ, ngươi còn không định giao người sao? Rốt cuộc là đệ tử Tô gia gây tai hoạ quan trọng hay thanh danh của Tô gia quan trọng?

2.Huống chi nếu ngươi không giao, chúng ta sẽ tự động thủ bắt người, đến lúc đó thủ đoạn sẽ kịch liệt không ít, hi vọng Tô gia chủ ngươi chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Tô Tín lại nhìn sang Độc Cô Diêm, Độc Cô Diêm lập tức hiểu ý của Tô Tín, mang theo người Độc Cô thị ẩn ẩn tiến lên, đi theo động tác của hắn chính là thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo, chuyện này gây áp lực lớn lên người Tô Minh Viễn.

Đối với Độc Cô Diêm, hắn mặc kệ Tô Tín vì nguyên nhân gì mà quyết liệt với Tô gia, hiện tại hắn chỉ biết Tô Tín đang đứng bên cạnh mình, vậy là đủ rồi.

Độc Cô Diêm có thể buông tha người khác trong Tô gia, nhưng Tô Trọng Viễn là một trong hai tên đầu sỏ giết con của hắn, hắn nhất định phải giết!

Chỉ có điều Độc Cô Diêm không biết đầu sỏ chính thức đang đứng bên cạnh hắn.

Nếu không có Tô Tín, Hoàng Vũ sẽ không trùng hợp chọc tới Tô Trọng Viễn và Tô Tử Ngọc, cũng sẽ không biết trực tiếp bị Tô Tử Ngọc hạ sát thủ.

Nhưng vào lúc này trong Tô gia vang lên một tiếng hừ lạnh lẽo, mọi người như trúng sấm sét, liên tục chấn động, tai mũi võ giả thực lực yếu chảy máu tại chỗ, thập phần khủng bố.

Độc Cô Diêm là võ giả Dung Thần Cảnh tự nhiên sẽ không có chuyện gì, hắn cảm giác lực lượng khủng bố này và kinh hãi không thôi.

Sắc mặt Tô Tín chỉ hơi tái nhợt một ít, hắn vẫn chống đỡ được lực lượng từ tiếng hừ kia.

Đối mặt thái độ đám người Tô Tín hùng hổ dọa người, chung quy lão tổ Tô gia vẫn phải ra tay.

Vào lúc lão tổ Tô gia phát ra tiếng hừ, một bóng dáng màu đen từ trên cao hạ xuống, cất tiếng cười điên cuồng, lúc này một số võ giả Tô gia bịt tai rên rỉ, trên mặt lộ ra vẻ thống khổ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 990 - Cường Giả Dương Thần Cảnh Ra Tay (2)

Uy năng tiếng cười đã khủng bố như thế, trừ lão tổ Dương Thần Cảnh của Độc Cô thị thì còn ai vào đây?

Khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười vui vẻ, hắn tính toán không có phạm sai lầm, đối mặt loại tình huống này, lão tổ Dương Thần Cảnh của Độc Cô thị vẫn ra tay.

Lần này người Độc Cô thị đến đây vì hai mục đích, đầu tiên là tư tâm Độc Cô Diêm quấy phá, hắn muốn báo thù cho nhi tử.

Mục đích thứ hai, Độc Cô thị muốn mượn chuyện Tô gia chọc nhiều người tức giận mà dựng lên uy nghiêm của Độc Cô thị tại Bắc Nguyên đạo, thuận tiện có thể tìm danh vọng.

Chính bởi vì như thế, lúc này Độc Cô thị vì mặt mũi hay vì lợi ích, cho dù thế nào cũng phải chiếm được.

Cho nên lão tổ Độc Cô thị lúc mới bắt đầu đã không có ra mặt, mà là ẩn núp trong bóng tối.

Đối với võ giả cảnh giới như hắn, một khi ra tay uy thế chắc chắn kinh người, nói không chừng còn mang lại áp lực lớn cho Tô gia, làm cho Tô gia chó cùng rứt giậu thật liều chết đánh với Độc Cô thị, song phương trực tiếp lưỡng bại câu thương.

Hiện tại lão tổ Tô gia không quan tâm quy củ ra tay trước, vậy thì không trách hắn được.

Lão tổ Tô gia cũng không có ra mặt, chỉ có điều khí thế hai bên va chạm vào nhau, cuối cùng hình thành vòi rồng lớn trên không trung Tô gia, cảnh tượng giống như tận thế, nội tâm mọi người kinh hãi không thôi.

Cuối cùng vòi rồng lớn nổ tung và hóa thành ngàn vạn cương khí biến mất trên cao, một số võ giả thực lực yếu đứng không vững khi bị cương khí quét qua.

Sắc mặt lão tổ Tô gia âm trầm bước ra khỏi Tô gia, hắn bị lão tổ Độc Cô thị ép đi ra.

Một kích va chạm khí thế vừa rồi, võ giả bình thường không nhìn ra vấn đề gì, nhưng lão tổ Tô gia vẫn cảm giác được, thực lực đối phương còn mạnh hơn mình, hơn nữa còn mạnh hơn rất nhiều.

Bản thân mình bị khí thế của đối phương ép bước ra khỏi Tô gia chính là chứng cớ, nếu mình không bước ra khỏi Tô gia, chỉ sợ Tô gia bị khí thế hai bên đánh nát.

Lão tổ Tô gia ra mặt, hắn không nhìn người Độc Cô thị và những tông môn võ lâm Bắc Nguyên đạo, ánh mắt hắn trực tiếp nhìn về phía Tô Tín.

Trong ba đám người thì hai người trước đều dễ nói.

Võ lâm Bắc Nguyên đạo liên hợp với nhau đối phó Tô gia là vì muốn tự bảo vệ mình, chỉ cần Tô gia hứa hẹn không động thủ với bọn họ và đền bù tổn thất, những người này sẽ tự động tản ra.

Dù sao bọn họ không phải mấy tông môn, mà là hơn mười tông môn liên hợp cùng một chỗ.

Thế gian này dễ đoàn kết nhất là nhân tâm, dễ dàng phân tán nhất cũng là nhân tâm.

Độc Cô thị theo đuổi chính là mối thù giết con của Độc Cô Diêm, lão tổ Tô gia căn bản không đặt vào mắt, dù sao thứ này không thể đưa lên mặt bàn.

Trừ mối thù giết con của Độc Cô Diêm ra, Độc Cô thị đã kiếm đủ mặt mũi, Tô

gia nguyện ý lui nhường một bước thỏa mãn bọn họ.

Nhưng vấn đề hiện tại nằm trên người Tô Tín.

Tô Tín không tín các loại đãi ngộ và hứa hẹn của Tô gia.

Huống chi mục đích của hắn rất đơn giản, trừ muốn hoàn thành nhiệm vụ Lục Phiến Môn, tận lực suy yếu Độc Cô thị cùng Tô gia ra, Tô Tín mặc kệ chuyện khác, hôm nay hắn chỉ tới báo thù

Đây là điển hình hại người không lợi mình.

Ban đầu ở thành Thịnh Kinh, Tô Tín đã từng dùng chiêu này với Thiếu Lâm tự, đồng thời làm người Thiếu Lâm tự không thể làm gì.

Hiện tại Tô Tín lại dùng chiêu này đối phó người Tô gia, cũng làm người Tô gia buồn nôn tới cực điểm.

Chính bởi vì Tô Tín không muốn cái gì cả, hắn chỉ muốn Tô gia thua thiệt và không may, chuyện này mới làm người Tô gia không biết nên thuyết phục Tô Tín thế nào mới tốt.

Lão tổ Tô gia nhìn thẳng Tô Tín, trầm giọng nói:

1.Tô Tín, ngươi cũng từng kêu ta một tiếng lão tổ, chẳng lẽ lại muốn biến thành tình cảnh như hiện tại sao?

2.Nói đi, ngươi nghĩ muốn cái gì, Tô gia ta nhất định sẽ thỏa mãn ngươi, cho dù ngươi muốn đi Tàng Kinh Các của Tô gia, ta cũng đồng ý.

Đám người Tô Minh Lễ nghe được lão tổ Tô gia nói như vậy liền kinh ngạc, vô ý thức muốn ngăn cản, nhưng cuối cùng vẫn áp chế xuống.

Lão tổ Tô gia mởơ điều kiện cũng quá phong phú, hắn lại cho Tô Tín đi Tàng Kinh Các Tô gia, vạn nhất Tô Tín tiết lộ công

pháp Tô gia ra ngoài thì làm sao bây giờ? Đây chính là đại biểu truyền thừa vạn năm của Tô gia.

Tô Tín có thể dùng huyết mạch đại trận, chẳng qua chỉ tiêu hao một ít lực lượng huyết mạch đại trận, về sau cũng không phải không thể dùng.

Nhưng Tàng Kinh Các Tô gia bao la vạn tượng, trong đó có các loại điển tịch trân quý ngay cả đệ tử đích truyền Tô gia cũng không xem xong, một ít công pháp bí truyền, trừ huyết mạch dòng chính ra không có người khác tu luyện.

Ngay cả đệ tử chi thứ Tô gia cũng không có tư cách tiến vào Tàng Kinh Các lựa chọn công pháp của mình, người Tô gia sợ bọn họ tiết lộ công pháp ra ngoài.

Kết quả hiện tại lão tổ lại cho Tô Tín có thù với Tô gia tiến vào Tàng Kinh Các, không phải đang dẫn sói vào nhà hay sao?

Tô Tín lại không do dự cự tuyệt:

1.Tàng Kinh Các Tô gia? Tại hạ không có phúc phận tiến vào trong đó xem xét.

2.Huống chi Tô gia các ngươi không kém gì đầm rồng hang hổ, tùy ý tiến vào kết cục sẽ rất thê thảm, giáo huấn giống nhau, Tô Tín ta sẽ không phạm hai lần.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 991 - Đánh Cược (1)

Nhìn thấy thái độ Tô Tín cứng mềm không ăn, sắc mặt lão tổ Tô gia biến thành lạnh lùng.

Không đề cập tới Tô Tín vốn là hậu bối Tô gia, hắn thân là cường giả Dương Thần Cảnh, hắn đã hạ thấp tư thái trước mặt Tô Tín, nhưng kết quả Tô Tín vẫn không biết điều như thế, việc này làm lão tổ Tô gia tức giận.

Trên người hắn bộc phát uy áp khủng bố, thiên địa biến sắc, vô tận cương khí phong bạo quét qua khắp nơi, Hóa Thần Cảnh

liên tục lui về phía sau vài bước, ngay cả Bạch Công Phán và Độc Cô Diêm là võ giả Dung Thần Cảnh cũng phải cau mày.

Tô Tín mặt không đổi sắc, sau lưng có huyết nhật bay lên cao, trực tiếp hóa giải tất cả uy áp của lão tổ Tô gia.

Sau một lát, lão tổ Độc Cô thị lại hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt mây đen tứ tán, khí tức cường đại tỏa ra, trực tiếp ép lui khí thế của lão tổ Tô gia.

Người Độc Cô thị không có hảo cảm với Tô Tín nhưng địch nhân chính thức của bọn họ hiện tại là Tô gia.

Tô Tín trên danh nghĩa có huyết mạch Tô gia, kết quả lại không biết vì sao, nghe hai bên nói chuyện hẳn đã cãi nhau trở mặt.

Như vậy rất tốt, địch nhân của địch nhân là bằng hữu, Tô Tín đã muốn nhằm vào Tô gia, Độc Cô thị bọn họ cầu còn không được.

Tô Tín chắp tay nói với lão tổ Độc Cô thị:

1.Độc Cô tiền bối, ngươi là lão nhân có tư cách nhất trong Bắc Nguyên đạo, trước mắt Bắc Nguyên đạo vững vàng không chỉ cần Lục Phiến Môn ta duy trì, cũng cần ngươi ra tay mới được.

2.Hiện tại Tô gia phá hư quy củ, xem ra vẫn phải động thủ, đã như vậy, không bằng chúng ta liên thủ với nhau? Lục Phiến Môn ta chỉ muốn xử lý tông môn không tuân thủ quy củ, tất cả chiến lợi phẩm đoạt được sẽ thuộc về Độc Cô thị.

Lão tổ Độc Cô thị cười cười nói:

- Nếu Tô đại nhân nói như vậy, Độc Cô thị ta nào dám không tòng mệnh.

Nhìn thấy Tô Tín lại công nhiên liên thủ với người Độc Cô thị chia cắt Tô gia ngay trước mặt mình, lão tổ Tô gia lạnh lùng nói:

1.Tô Tín, ngươi thật cho rằng Tô gia chỉ có thế hệ chỉ biết ẩn thế hay sao?

2.Nếu các ngươi muốn chiến, ta cũng tranh tài với ngươi một hồi! Cũng cho người giang hồ xem, mặc dù Tô gia ta đã có

trên vạn năm chưa từng đặt chân giang hồ nhưng vẫn có sức đánh một trận!

Tô gia năm đó lựa chọn lánh đời làm rùa đen rút đầu, hiện tại người Tô gia cũng không thích ứng với quy củ giang hồ, nhưng cũng không đại biểu Tô gia thật sự sợ hãi không dám làm gì, lựa chọn nhượng bộ từng bước.

Hiện tại Tô gia cường ngạnh như vậy cũng làm Độc Cô thị cùng những thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo do dự.

Dù sao thực lực Tô gia vẫn còn ở đó, đây chính là đại tộc có hơn trăm Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, đủ để so sánh với các thế lực đỉnh cấp trên giang hồ.

Nếu thật sự muốn đánh sinh tử với Tô gia một lần, bọn họ sẽ tổn thất bao nhiêu lực lượng còn chưa biết.

Vào lúc này Tô Tín lại nói:

1.Nếu Tô gia không muốn đánh cược sinh tử một lần, nhưng tối thiểu cũng phải cho thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo một công đạo mới được, nếu không chuyện hôm nay không xong đâu.

2.Ngươi muốn công đạo thế nào?

Tô Tín trầm giọng nói:

1.Thân là võ giả, nói nhảm nhiều cũng vô dụng, mọi người chung quy vẫn cần dựa vào nắm đấm nói chuyện.

2.Cho nên chuyện này đơn giản hơn nhiều, song phương chúng ta không đấu sinh tử một hồi, Hóa Thần, Dung Thần, Dương Thần đều đánh một ván.

3.Trong đó Hóa Thần Cảnh ba người, Dung Thần Cảnh hai người, Dương Thần Cảnh một người.

4.Có thể xa luân chiến, trừ phi một phương tử vong hoặc nhận thua mới có thể thay người, ba ván thắng hai, ngươi có dánh đánh cược hay không?

5.Tiền đánh cuộc là cái gì?

Lão tổ Tô gia hỏi.

Tô Tín nói:

1.Nếu Tô gia các ngươi thắng, lần này Tô gia các ngươi đoạt được tài nguyên sẽ là của các ngươi, về sau chúng ta tuyệt đối sẽ không dùng việc này làm cớ.

2.Nếu như Tô gia thua, như vậy các ngươi phải giao tài nguyên và địa bàn cướp đoạt được ra đây, hơn nữa còn phải bồi thường gấp đôi tổn thất cho mọi người.

3.Hơn nữa Tô gia còn phải giao Tô Trọng Viễn ra đây, hắn là đầu sỏ gây ra chuyện này, tuyệt đối không thể buông tha hắn.

Một đám võ giả Bắc Nguyên đạo nghe Tô Tín nói muốn đấu cứng với Tô gia, bọn họ thật không biết làm sao.

Kỳ thật lần này bọn họ tới đây chỉ cầu tự bảo vệ bản thân mình mà thôi.

Hiện tại Tô gia hứa hẹn bọn họ đã nắm trong tay, hơn nữa bọn họ còn có thể đạt được một ít chỗ tốt, cho nên trong bọn họ đại bộ phận người đã lựa chọn bỏ cuộc nửa đường, nhưng Tô Tín nói một câu đã kéo bọn họ trở lại.

Bồi thưởng tổn thất gấp hai lần, điều kiện này cực kỳ mê người.

Độc Cô thị lão tổ gật đầu nói:

- Tô đại nhân nói có lý, Độc Cô thị ta đồng ý.

Tô Tín lại đưa mắt nhìn các tông môn võ lâm Bắc Nguyên đạo phía sau, ánh mắt lạnh lùng nói:

1.Các vị đồng ý hay không? Không có sao, mọi người không đồng ý có thể nói thẳng, Tô Tín ta rất tôn trọng ý kiến của người khác.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 992 - Đánh Cược (2)

Cảm giác được âm lãnh trong mắt Tô Tín, mọi người liên tục mắng ngươi tôn trọng cái rắm.

Nếu bọn họ không đồng ý Độc Cô thị cũng không nhắm vào bọn họ, dù sao Độc Cô thị cũng cần thể diện, nhưng Tô Tín lại không kiêng nể gì cả.

Bọn họ dám cam đoan, nếu hôm nay mình dám nói chữ không, Tô Tín dám tùy tiện chụp mũ tội danh và tiêu diệt bọn họ.

Huống chi Tô Tín đưa ra tiền đặt cược nếu thắng có sức hấp dẫn quá lớn với bọn họ, cho nên dưới uy bức lợi dụ, tất cả mọi người không ngừng gật đầu, cũng không có ai phản đối.

Tô Tín nhìn về phía lão tổ Tô gia, thản nhiên nói:

- Bên ta đã đồng ý tiền đặt cược, Tô gia các ngươi có dám tiếp hay không?

Lão tổ Tô gia trầm ngâm một lát, tiền đặt cược này đối với Tô gia bọn họ mà nói cũng rất có lợi, bởi vì Tô gia bọn họ không sợ liều chết đánh cược một lần, nhưng lại không muốn liều chết đánh cược một lần với Độc Cô thị và phần đông tông môn võ lâm Bắc Nguyên đạo.

Huống chi nếu thắng, Tô gia bọn họ sẽ ăn tất cả tài nguyên mà không cần nhổ ra, đây mới là điểm lão tổ Tô gia để ý nhất.

Cho nên lão tổ Tô gia gật đầu nói:

- Tốt, ván này Tô gia chúng ta tiếp.

Lão tổ Tô gia nói ra những lời này, sắc mặt Tô Trọng Viễn phía sau biến thành khó nhìn, trong ánh mắt còn mang theo oán hận.

Thấy cảnh này, khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười vui vẻ.

Tiền đặt cược lần này trọng điểm không phải tài nguyên và địa bàn bị Tô gia cướp đoạt, trọng điểm nằm ở trên người Tô Trọng Viễn!

Cho dù thắng hay thua, chỉ cần lão tổ Tô gia đồng ý đánh cược với Tô Tín, tương đương đáp ứng ném Tô Trọng Viễn ra làm tiền đặt cược, cái mạng hắn không nằm trong tay hắn nữa.

Cho dù Tô Trọng Viễn trung tâm với Tô gia, lần này hắn sẽ sinh ra oán hận với lão tổ Tô gia.

Tô Trọng Viễn cũng thật đúng như Tín suy nghĩ, hắn đã tràn ngập oán hận với lão tổ Tô gia.

Vấn đề này là mở đầu không tồi, nhưng hắn cũng không có đầu độc những người khác cùng động thủ, rõ ràng là những người khác đỏ mắt với thu hoạch và tiền lời của hắn, lúc này mới cùng động thủ, hơn nữa còn làm quá phận hơn cả hắn.

Dựa vào cái gì nhiều người cùng động thủ, cuối cùng vẫn lấy mạng của ta ra làm tiền đặt cược? Vạn nhất thua, chẳng phải bồi cái mạng của mình vào hay sao?

Loại cảm giác đặt mạng trong tay kẻ khác làm choTô Trọng Viễn không dễ chịu.

Tô Tín cười cười, chi thứ và dòng chính Tô gia mâu thuẫn trùng trùng điệp điệp, hiện tại Tô Trọng Viễn sinh lòng oán hận với lão tổ Tô gia, dòng chính bắt đầu lộ ra xu thế tranh quyền đoạt lợi, Tô gia khoảng cách sụp đổ chân chính còn xa hay không?

Con đê ngàn dặm bị hủy bởi tổ kiến, không biết lão tổ Tô gia có phát hiện hay

không.

Cho dù hắn phát hiện cũng không sao, Tô Tín vẫn còn rất nhiều chuẩn bị phía

sau.

Sau khi định ra tiền đặt cược, song phương đang thương lượng xem ai sẽ đánh.

Bên phía Tô Tín, Hóa Thần Cảnh lên đài đầu tiên là hắn, về sau là một võ giả Hóa Thần Cảnh Độc Cô thị và một trưởng lão Hóa Thần Cảnh tông môn thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo.

Bên Dung Thần Cảnh sẽ do Độc Cô Diêm ra tay cộng thêm tông chủ Trường Thiên tông Dương Thiên Liệt tại.

Trường Thiên tông là tông môn nhất lưu mạnh nhất tại Bắc Nguyên đạo, Dương Thiên Liệt có thực lực Dung Thần Cảnh đỉnh phong, cũng là cường giả Dung Thần Cảnh có tư cách già dặn.

Dương Thần Cảnh không cần nhiều lời, ra tay tự nhiên là lão tổ Độc Cô thị và lão tổ Tô gia.

Nếu như hai ván trước phân ra thắng bại, cường giả Dương Thần Cảnh sẽ không cần ra tay.

Song phương cũng đã xác định nhân tuyển sau đó bắt đầu, dù sao cũng là đấu sinh tử, trước mắt bao người nên không cần dùng tới trọng tài.

Người lên đài đầu tiên chính là Tô Tín.

Người Tô gia dám ra tay với hắn, hắn sẽ thu hồi tiền lãi trước, bằng không đây không phải tính cách của Tô Tín.

Người bên Tô gia lộ ra sắc mặt ngưng trọng.

Tô Tín đã đánh ra danh tiếng, người Tô gia có tự ngạo cũng biết chính mình không thể nào là đối thủ của Tô Tín, tối thiểu trong võ giả Hóa Thần Cảnh không ai

có thể địch lại Tô Tín.

Trong võ giả Hóa Thần Cảnh của Tô gia, đám người Tô Trọng Uy, Tô Trọng Viễn đã giao thủ với Tô Tín, chỉ có điều không có người nào có thể tiếp được qua mười chiêu của Tô Tín.

Hơn nữa đó là thời điểm bên trong Côn Luân bí cảnh, hiện tại Tô Tín trải qua huyết mạch đại trận Tô gia cường hóa, tu vi bạo tăng đến Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, thực lực chắc càng tăng lên khủng bố.

Trong Hóa Thần Cảnh Tô gia chuẩn bị cho Tô Tọng Hải, Tô Trọng Uy và Tô Trọng xuất chiến, Tô Trọng Uy và một võ giả Hóa Thần Cảnh khác là Tô Trọng Nghiễm.

Luận đơn đả độc đấu bọn họ không nắm chắc đánh thắng Tô Tín, hiện tại là đấu sinh tử, là xa luân chiến, một người đánh không vẫn còn có hai người.

Lão tổ Tô gia âm thầm truyền âm với bọn họ:

1.Ván Hóa Thần Cảnh chúng ta thua không sao, tận lực tiêu hao khí lực Tô Tín, lúc người cuối cùng lên đài phải tanajh lực trọng thương thậm chí đánh chết hắn.

Trong lời nói của lão tổ Tô gia mang theo hàn ý, hắn thật sự sinh ra sát cơ với Tô Tín.

Lão tổ Tô gia không đặt một tên võ giả Hóa Thần Cảnh vào trong mắt, dù sao trong mắt cường giả Dương Thần Cảnh như hắn, võ giả Hóa Thần Cảnh không phải võ đạo tông sư, chỉ là con sâu cái kiến bị một chiêu miểu sát.

Nhưng Tô Tín là con sâu cái kiến mang phiền toái lớn tới cho Tô gia, hiện tại hắn mượn chuyện này nhắm vào Tô gia, xem ra tương lai cũng sẽ như thế.

Nếu như không diệt trừ hắn, tương lai Tô gia sẽ có khả năng không có ngày yên tĩnh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 993 - Trận Chiến Đầu Tiên (1)

Bên Tô gia phái Tô Trọng Uy xuất chiến đầu tiên, hắn từng giao thủ chính diện với Tô Tín trong Côn Luân bí cảnh, cho nên hắn xuất thủ trước cũng muốn xem thực lực Tô Tín hiện tại ở mức nào.

Trên đỉnh Ngô Đồng Sơn, tất cả mọi người đều lui ra bên ngoài, cũng nhường khu đất trống năm ngàn trượng cho võ giả hai bên động thủ.

Dù sao cũng là võ giả Hóa Thần Cảnh và Dung Thần Cảnh đấu sinh tử, địa phương nhỏ không thể phát huy thực lực của mình.

Tô Trọng Uy nhìn Tô Tín, sắc mặt hơi có vẻ phức tạp.

Ban đầu ở Côn Luân bí cảnh hắn đã bại trong tay Tô Tín, trận chiến ấy không có gì có thể nói, hắn ngoài miệng không phục nhưng trong nội tâm đã phục.

Luận chiến lực trong cùng giai, trên giang hồ thật không có mấy người dám tranh phong với Tô Tín, đương nhiên Tô Trọng Uy cũng không ngoại lệ.

Ngạo khí thân là võ giả Tô gia cũng bị Tô Tín đánh nát không sót lại chút nào, lần nữa đối mặt Tô Tín, thậm chí hắn vô ý thức áp dụng thủ thế.

Nhìn thấy dáng vẻ của Tô Trọng Uy như vậy, lão tổ Tô gia cau mày.

Võ giả đối chiến thực lực là một phương diện, khí thế bản thân cũng là một phương diện.

Tô Trọng Uy đối mặt Tô Tín nhưng trong lòng lại mang theo khiếp đảm, khí thế

bản thân đã thua một bậc, đây chính là bất lợi.

Chính mình bảo hắn đi lên thăm dò và tiêu hao thực lực Tô Tín một chút, nhưng hiện tại Tô Trọng Uy làm thế không khác gì trực tiếp đầu hàng.

Tô Tín nở nụ cười lạnh lùng, cơ hội thu tiền lãi tốt như thế, hắn sẽ không bỏ qua.

Vào lúc hắn cảm giác Tô Trọng Uy hơi lộ ra một ít e sợ, Tô Tín cũng đã động.

Thâu Thiên cung xuất hiện trong tay Tô Tín.

Trong nháy mắt, đứng thẳng, giương cung, cài tên, bắn!

Mũi tên lao đi, Thương Tâm Tiểu Tiễn!

Mũi tên dài xé rách hư không, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt Tô Trọng

Uy.

Hắn lập tức lui về phía sau, đột nhiên cầm một thanh trường đao chém ra, ánh đao sáng chói mắt như mặt trời rực rỡ.

Tô Tín đã từng hoài nghi huyết mạch Tô gia truyền thừa đến từ một loại công pháp cường đại, Tô gia lại không có một ai tu hành công pháp truyền thừa này.

Trong Tàng Kinh Các Tô gia có vô số bí điển thượng cổ, huyết mạch dòng chính Tô gia cũng có thể căn cứ vào tình huống bản thân mà tiến hành lựa chọn.

Tô Trọng Uy tu luyện Đại Nhật Thánh Nguyên Quyết bí truyền của Tô gia, thời điểm ra tay như mặt trời mọc hướng đông, chiếu rọi thiên cổ, uy thế vô song.

Chém ra một đao kia, Tô Trọng Uy lập tức cảm giác trên mũi tên mang theo kình lực cường đại giống như muốn xuyên thấu nhân tâm.

Ánh mặt trời rực rỡ, Tô Trọng Uy thật vất vả mới ngăn trở một mũi tên của Tô Tín, nhưng động tác kế tiếp của Tô Tín lại làm hắn sợ hãi.

Tô Tín lại xuất ra mũi tên dài, một mũi tên bắn lên trời, một mũi tên bắn xuống đất, trong nháy mắt mũi tên biến mất vô tung vô ảnh, nhưng Tô Trọng Uy lại cảm giác được có uy áp cường đại đang bao phủ tâm thần của hắn!

So sánh với những võ giả Tô gia, Tô Trọng Uy có kinh nghiệm chiến đấu tương đối nhiều, dù sao trước kia hắn đã từng động thủ với rất nhiều võ giả cùng giai trong Côn Luân bí cảnh.

Đối mặt hai mũi tên của Tô Tín, Tô Trọng Uy quyết định thật nhanh, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi đỏ rực nhuộm đỏ trường đao trong tay, ngay sau đó huyết quang óng ánh, mũi tên từ trời rơi xuống bị một đao của Tô Trọng Uy chém vỡ, sắc mặt của hắn biến thành tái nhợt.

Lúc này trên mặt đất có mũi tên dài bay ra, trực chỉ ngực của Tô Trọng Uy!

Tô Trọng Uy một tay kết ấn, chân khí xen lẫn huyết sắc hóa thành ác quỷ huyết sắc dữ tợn, há to miệng, lực thôn phệ cuồng bạo trực tiếp xoắn nát Thương Tâm Tiểu Tiễn.

Sắc mặt mọi người hơi biến hóa, không phải vì uy lực chiêu thức của Tô Trọng Uy, mà là chiêu này của hắn là ma công hàng thật giá thật.

Kỳ thật vào thời điểm thượng cổ, chính đạo và ma đạo không có phân chia rõ ràng như vậy, võ công chẳng phân biệt chính tà, chỉ phân mạnh yếu.

Mặc dù công pháp ma đạo có tai hại nhưng uy lực lại chân thật đáng tin.

Đối mặt với Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín, Tô Trọng Uy đã bị ép tới cực hạn, cũng chỉ có thể sử dụng vũ kỹ mạnh nhất của mình để ngăn cản.

Sau khi dùng chiêu này, sắc mặt Tô Trọng Uy tái nhợt, hắn cắn răng một cái, thân thể như Côn Bằng tung cánh, trong nháy mắt đã đi tới cách Tô Tín không xa.

Phàm là vũ kỹ tiễn pháp vĩnh viễn không thể cận chiến, bởi vì uy năng hạ thấp

tối thiểu chín thành.

Tô Trọng Uy dùng tất cả vốn liếng mới có thể ngăn cản ba mũi tên, nhưng xem ra nội lực Tô Tín lại không tiêu hao bao nhiêu, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ bản thân chưa tới gần Tô Tín đã bị Thương Tâm Tiểu Tiễn bắn chết.

Lúc này khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười vui vẻ nhưng lạnh lùng.

Hắn cũng không phải dựa vào chiêu này ăn khắp thiên hạ, Thương Tâm Tiểu Tiễn đối với Tô Tín chỉ là một loại vũ kỹ, nhưng cũng không phải là vũ kỹ mạnh nhất của hắn.

Cho nên Tô Tín trực tiếp thu hồi Thâu Thiên cung, vung tay lên, ngàn đạo vô hình kiếm khí xuất hiện.

Trước mắt Tô Trọng Uy đã không nhìn thấy bất cứ thứ gì, trên trời dưới đất, bốn phương tám hướng đều bị kiếm khí bao phủ!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 994 - Trận Chiến Đầu Tiên (2)

Trong nháy mắt Tô Trọng Uy liền cảm giác sát cơ nồng đậm bao phủ toàn thân, hắn không có biện pháp ngăn cản, cũng ngăn không được.

Trước kia Tô Trọng Uy đã nhìn thấy uy năng khi Tô Tín thi triển Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí trong Côn Luân bí cảnh.

Khi đó còn không khủng bố như vậy, cho nên dưới một chiêu này, Tô Trọng Uy lại không thể sinh ra tâm tư ngăn cản.

Hơn nữa trước mắt Tô Tín đã xuất chiêu, hắn thậm chí không có cơ hội hô lên nhận thua, nửa đường thu chiêu sẽ bị cắn trả.

Tô Tín đã hận Tô gia tận xương, hắn làm sao mạo hiểm sẽ bị công pháp cắn trả mà thả hắn một mạng?

Chỉ sợ cho dù Tô Tín có thể thu tay, hắn cũng không thu tay lại.

Tô Trọng Uy tức giận quát một tiếng, quanh người tỏa ra ánh mặt trời chói mắt.

Đồng thời quanh người hắn sinh ra huyết khí ngập trời, từng sợi máu tươi chảy ra từ lỗ chân lông toàn thân, lúc này nhuộm hắn thành huyết nhân, ánh mặt trời chói mắt bao phủ toàn thân hắn cũng hóa thành huyết nhật.

Tô Trọng Uy sử dụng bí pháp nhưng không thể ngăn cản Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín trảm kích.

Trong nháy mắt kiếm khí xé rách huyết nhật, cương khí vô tận xen lẫn huyết

khí tán loạn khắp nơi, tràng diện vô cùng thê thảm.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín mạnh tới mức mọi người phải thán phục.

Trên giang hồ có rất nhiều vũ kỹ có thể tạo thành cảnh tượng kiếm khí bộc phát như vậy, có chút thậm chí là vạn đạo kiếm khí bộc phát.

Nhưng vấn đề là vạn đạo kiếm khí có bao nhiêu là hư có bao nhiêu là thực?

Những kiếm khí này ẩn chứa bao nhiêu lực lượng?

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín, mỗi một đạo là độc nhất vô nhị, hoặc cương mãnh dữ dằn, hoặc âm nhu

thực cốt.

Mỗi một đạo kiếm khí một mình mang theo uy năng một kích toàn lực của kiếm giả Hóa Thần Cảnh, hơn một ngàn đạo kiếm khí bộc phát sẽ có uy năng khủng bố cỡ nào?

Loại cảm giác này với Tô Trọng Uy bị bao phủ trong kiếm khí cũng chỉ có hai chữ, đó chính là tử vong!

Cho tới nay Tô Trọng Uy chưa từng đấu sinh tử với người khác, lúc này hắn cảm nhận được sợ hãi tử vong.

Thời khắc sinh tử có đại khủng bố, mà thời khắc sinh tử cũng có thể làm cho võ giả dễ dàng đột phá nhất.

Tối thiểu Tô Trọng Uy hiện tại có thể phát huy lực lượng gấp đôi bình thường, thân thể hóa thành huyết cầu chói mắt phá tan kiếm khí và lui về phía sau.

Lão tổ Tô gia nhìn thấy cảnh này liền muốn ra tay ngăn cản.

Hắn không nghĩ tới Tô Tín ra tay mạnh và hung ác như vậy, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí đã suýt lấy mạng Tô Trọng Uy.

Hắn vừa mới nhúc nhích một tia, hắn liền cảm giác được ánh mắt lão tổ Độc Cô

thị nhìn lên người hắn, hiển nhiên nếu hắn dám động, lão tổ Độc Cô thị nhất định sẽ ra tay.

Đấu sinh tử như thế này không cần trọng tài, trước mắt bao người, ai cũng có thể là trọng tài.

Ngươi Tô gia đã đồng ý quy củ này, kết quả bây giờ lại muốn vi phạm, cũng không dễ dàng như thế đâu.

Lão tổ Tô gia áp chế tâm tư muốn ra tay, Tô Trọng Uy liều mạng cũng lao ra khỏi kiếm ngục của Tô Tín, bản thân hắn đã thê thảm tới cực điểm.

Toàn thân hắn hóa thành huyết nhân, trong cơ thể tức bị mấy đạo kiếm khí xâm nhập vào cơ thể, khí tức đã giảm xuống tới mức tận cùng, việc này làm sắc mặt lão tổ Tô gia tối tăm, Tô Trọng Uy đã bị phế.

Đối với võ giả mà nói, nội thương không dễ trị, mặc dù Tô gia có các loại linh dược truyền thừa từ thượng cổ nhưng lại cũng không có khả năng có linh dược có thể trị hết toàn bộ thương thế nghiêm trọng của Tô Trọng Uy.

May mắn người vẫn sống, Tô Trọng Uy chỉ bị phế chứ không chết, miễn còn sống hắn vẫn có thể trợ giúp Tô gia.

Dù sao Tô gia hiện tại hiện tại thiếu nhất không phải võ giả Hóa Thần Cảnh, mà là đại lượng huyết mạch dòng chính.

Thời điểm lão tổ Tô gia muốn nhắc nhở Tô Trọng Uy trực tiếp nhận thua, Tô Trọng Uy đã chuẩn bị hô to nhận thua.

Thời khắc sinh tử đại khủng bố hắn đã cảm nhận được, đối với Tô Trọng Uy lúc này, Tô gia thắng bại quan trọng nhưng quan trọng hơn lại là tánh mạng của mình.

Kết quả hắn vừa thoát khỏi phạm vi kiếm ngục của Tô Tín bao phủ, Tô Trọng Viễn lập tức hô lớn:

- Ta nhận…

Tô Trọng Uy chưa hô xong chữ cuối cùng, trong đầu Tô Tín điên cuồng vận chuyển Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp.

Hắn dựa vào Hóa Thần trong đầu, cũng là hình tượng bản thân Tô Tín đang ngồi, hai mắt mở ra, tinh thần phong bạo vô tận ngưng thực hóa thành một thanh trường kiếm huyết sắc, trong nháy mắt đã tới trước mặt Tô Trọng Uy.

Nguyên thần chi kiếm!

Sát cơ ập tới, kiếm trảm nguyên thần, đối mặt với một kích vô hình mà quỷ dị như thế, thậm chí Tô Trọng Uy không thể kêu thảm một tiếng, khí tức trên người nhanh chóng giảm mạnh, cuối cùng trực tiếp té xuống đất, triệt để không có sinh cơ.

Mọi người nơi đây lặng ngắt như tờ, chẳng ai ngờ rằng trận chiến đầu tiên lại thảm thiết nằm ngoài ý suy nghĩ của mọi người.

Tô gia dù gì cũng là đại tộc lánh đời vạn năm, kết quả phái ra võ giả Hóa Thần Cảnh đã bị Tô Tín miểu sát, dường như cũng

không khác gì võ giả Hóa Thần Cảnh tông môn bình thường.

Người Tô gia lúc này mới kịp phản ứng.

Trước kia bọn họ may mắn Tô Trọng Uy có thể lưu lại một mạng, kết quả đảo mắt Tô Trọng Uy đã bị giết, chuyện này làm tất cả người Tô gia không thừa nhận được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 995 - Hai Trận Chiến Bại (1)

- Tô Tín!

Lão tổ Tô gia quát một tiếng, người Tô gia còn lại dùng ánh mắt đầy sát cơ nhìn Tô Tín.

Huyết mạch dòng chính Tô gia bọn họ hiện tại ít tới đáng thương, đừng nói một Hóa Thần Cảnh, cho dù võ giả Hậu Thiên bình thường đều rất trân quý, kết quả hiện tại chết ở nơi này.

Quan trọng còn không phải điểm này, mà là Tô Trọng Uy đã hô lên nhận thua, kết quả còn bị Tô TÍn dùng nguyên thần chi kiếm chém giết.

Tô Minh Lễ đứng ra phẫn nộ quát:

1.Tô Tín! Ngươi có ý gì? Tô Trọng Uy cũng đã nhận thua vì sao ngươi còn giết hắn? Là ngươi nói đánh cược, kết quả lại là ngươi vi phạm vi quy củ trước, ngươi thật sự muốn chết hay sao?

Tô Tín móc móc lỗ tai, vẻ mặt lạnh nhạt nói:

1.Ta thực hoài nghi người Tô gia các ngươi làm cách nào tu hành tới cảnh giới hiện tại, ngây thơ!

2.Tình huống bây giờ là như thế nào? Đây chính là đấu sinh tử, ra tay phải phân sinh tử, không có khả năng lưu thủ.

3.Hắn hô nhận thua chậm còn trách ta? Không kịp thời thu chiêu cũng trách ta?

Đã đi ra là có thể ngồi trở lại?

- Ngươi!

Vẻ mặt tất cả người Tô gia xúc động và tức giận, nhưng lúc này lão tổ Độc Cô thị lại đi một bước tới bên cạnh Tô Tín, tỏ thái độ chính mình, lúc này giội một chậu nước lạnh lên người Tô gia, tất cả liền an tĩnh trở lại.

Có người Độc Cô thị và phần đông thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo ủng hộ, bọn họ biết rõ Tô Tín cố ý giết Tô Trọng Uy, có thể làm thế nào? Người ta mạnh hơn ngươi, ván này bọn họ ăn thiệt thòi cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Đợi đến lúc ván thứ hai, Tô gia phái Tô Trọng Nghiễm lên đài, hắn lại cẩn thận hơn so với Tô Trọng Uy.

Huyết mạch dòng chính Tô gia, chiến lực trong cùng giai không kém gì nhau.

Mọi người tu luyện đều là công pháp Tô gia, thiên phú cũng giống nhau, cho nên trong cùng giai, trên cơ bản tuổi lớn nhất thì thực lực mạnh nhất.

Tô Trọng Nghiễm tuổi tác không lớn hơn Tô Trọng Uy bao nhiêu, cho nên thực lực hai người bọn họ không khác gì nhau.

Tô Trọng Uy đã chết trong tay Tô Tín, nhưng lại chết thảm như vậy, hắn càng không có nắm chắc tiếp mười chiêu của Tô Tín.

Sau khi lên đài, Tô Trọng Nghiễm không áp dụng thủ thế như Tô Trọng Uy.

Dù sao hắn cũng là Hóa Thần Cảnh, cho dù kinh nghiệm chiến đấu ít nhưng hắn không ngốc.

Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín tuyệt đối là thần kỹ viễn trình, thực lực của chính mình không địch lại đối phương còn áp dụng thủ thế, đó thuần túy là tìm chết.

Cho nên Tô Trọng Nghiễm vừa xông lên liền ra tay toàn lực, bộc phát ra tốc độ lớn nhất trực tiếp lao tới trước người Tô Tín, không cầu có thể sát thương Tô Tín,

chỉ cầu có thể tiêu hao hết nội lực của đối phương.

Nhưng đáng tiếc, chênh lệch chính là chênh lệch, không phải dễ dàng đền bù như vậy.

Tô Trọng Nghiễm vừa mới xông đi lên thuận tiện lọt vào công kích điên cuồng như mưa rào của Tô Tín, trực tiếp đánh Tô Trọng Nghiễm ngây người.

Trong nháy mắt các loại vũ kỹ cường đại ập vào mặt, dùng thực lực Tô Trọng Nghiễm tiếp được một chiêu cũng cố sức, càng không cần nói vũ kỹ công kích như mưa rào.

Bởi vì có vết xe đổ của Tô Trọng Uy, Tô Trọng Nghiễm thấy tình thế không tốt liền hô lớn:

- Nhận thua! Ta nhận thua!

Lúc này Tô Trọng Nghiễm đã nói nhận thua, hơn nữa còn hô hai lần, Tô Tín không thể lại hiển nhiên đánh chết hắn.

Tô Trọng Nghiễm sợ hãi không nhỏ, bỗng nhiên sắc mặt lão tổ Tô gia âm trầm

nói:

- Không cần so, ván này chúng ta nhận thua.

Trong tình huống như vậy, Tô Tín căn bản không có tiêu hao hết khí lực, lại bảo Tô Trọng Hải đi lên cũng chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.

Trong cùng giai, Tô Tín đã tiếp cận vô địch, thậm chí đã không phải dựa vào số lượng thủ thắng.

Mặc dù lão tổ Tô gia rất tín nhiệm huyết mạch dòng chính Tô gia, nhưng hắn cũng không cho rằng những dòng chính đệ tử Tô gia có thể thắng được quái vật như Tô Tín.

Độc Cô thị và những thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo lại cảm thấy bình thường,

thực lực của Tô Tín đã không thể dùng cảnh giới cân nhắc.

So với Tô gia vừa bước vào giang hồ không lâu, bọn họ càng biết rõ bài danh Địa Bảng mạnh yếu thế nào.

Mặc dù nói võ giả không có đứng hàng Địa Bảng không nhất định yếu, nhưng võ giả thực lực đứng hàng Địa Bảng lại được

cả võ lâm công nhận.

Tô Tín đứng thứ năm mươi ba Địa Bảng, nếu hắn không thể giải quyết vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh Tô gia, như vậy bài danh Địa Bảng của hắn sẽ biến thành chê cười.

Ván đầu tiên thất bại, lão tổ Tô gia cũng an bài ván thứ hai.

Võ giả Dung Thần Cảnh chiến đấu ảnh hưởng phạm vi lớn, trước kia hắn đã lưu lại phạm vi mấy ngàn trượng, nhưng mọi người lại lui về phía sau.

Kết quả ván thứ hai làm mọi người chấn động, bởi vì Độc Cô thị và Dương Thiên Liệt võ lâm Bắc Nguyên đạo đánh hai thắng hai.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 996 - Hai Trận Chiến Bại (2)

Độc Cô Diêm thân là gia chủ Độc Cô thị càng không cần phải nói.

Hắn không phải người mạnh nhất Độc Cô thị thế hệ này nhưng thực lực lại xếp trong tốp ba.

Hơn nữa trước khi hắn trở thành gia chủ đã chém giết ra trong phần đông đệ tử Độc Cô thị, thực lực và sức chiến đấu không thể khinh thường.

Đối chiến với Độc Cô Diêm chính là Tô gia chủ đương thời Tô Minh Viễn, kết quả cuối cùng hắn dứt khoát bại trận nhận thua.

Tô Minh Viễn có thể làm Tô gia chủ cũng không phải dựa vào chiến lực, mà là dựa vào năng lực làm việc của hắn.

Trước kia bởi vì thường xuyên phải rời khỏi bí cảnh Tô gia đi vào võ lâm Trung Nguyên, cho nên một đường lưu lạc chém giết, kỳ thật thực lực Tô Minh Viễn còn mạnh hơn các võ giả Dung Thần Cảnh bình thường rất nhiều.

Đáng tiếc thực lực Tô Minh Viễn có mạnh hơn nữa cũng không thể bằng Độc Cô Diêm chém giết đẫm máu suốt vài chục năm.

Người lên thứ hai là Tô Minh Lễ đối chiến Dương Thiên Liệt.

Người Tô gia cho rằng Dương Thiên Liệt là võ giả Dung Thần Cảnh biệt khuất cam chịu ở nơi nhỏ bé, nhất định chỉ là thế hệ tầm thường, kết quả sau khi Dương Thiên Liệt tấn công thì bọn họ chấn động.

Ngay cả xuất thân tán tu, nhưng có thể tu luyện tới Dung Thần Cảnh cũng đủ chứng minh thực lực của hắn.

Đặc biệt là võ giả tán tu, đại bộ phận công pháp và vũ kỹ của bọn họ đều có khiếm khuyết, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ còn hơn đại bộ phận võ giả.

Dương Thiên Liệt không muốn phần đông thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo mất mặt, thuận tiện cũng bán cho Tô Tín mặt mũi, cho nên hắn vừa xuất chiến liền dùng toàn lực.

Tô Minh Lễ và võ giả Tô gia khác không thiếu tu vi cảnh giới, cũng có công pháp và vũ kỹ cường đại.

Nhưng vấn đề là võ công không phải là thứ ngươi học là có thể phát huy ra toàn bộ uy lực của nó.

Song phương vừa chiến đấu, Tô Minh Lễ cầm bài tốt nhưng kết quả lại nghẹn trong tay, hoàn toàn không thể phát huy ra chút uy thế, trực tiếp bị Dương Thiên Liệt đè đánh.

Thấy cảnh này, sắc mặt lão tổ Tô gia lập tức tối sầm, hắn cũng không nghĩ Tô gia của bọn họ không chịu nổi như vậy.

Kỳ thật bại bởi Tô Tín, người Tô gia cũng có thể tìm được một ít an ủi tâm lý.

Dù sao trong cơ thể Tô Tín chảy xuôi huyết mạch Tô gia của bọn họ, Tô Tín càng mạnh chứng minh huyết mạch Tô gia càng mạnh.

Về sau người Tô gia bại bởi Độc Cô Diêm thì bọn họ cũng tìm được lý do an ủi mình.

Dù sao đối phương cũng là gia chủ Độc Cô thị, thực lực nội tình của Độc Cô thị đều xếp vào trình độ đỉnh cấp.

Tô Minh Viễn có thể trở thành Tô gia chủ cũng không phải dựa vào thực lực,

mà là năng lực của Tô Minh Viễn, cho nên Tô Minh Viễn bại bởi Độc Cô Diêm cũng không tính kỳ quái.

Nhưng vấn đề là Dương Thiên Liệt lại không phải gia chủ Độc Cô thị, Tô gia cho rằng hắn chỉ là tiểu tông chủ, là mặt hàng bất nhập lưu.

Mắt thấy Tô Minh Lễ bị Dương Thiên Liệt áp chế càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng thậm chí bị đánh bại, lần này sắc mặt người Tô gia âm trầm tới cực điểm.

Những thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo và Độc Cô thị đều tươi cười vui vẻ.

Bọn họ không phải vui vẻ vì thắng đánh cược, mà là vì thấy rõ hư thật của Tô

gia.

Tồn tại không biết mới là đáng sợ, trước kia Tô gia không xuất thế, bọn họ đều cảm giác thế võ giả đạo truyền thừa ngàn vạn năm cường đại tới cỡ nào, thực lực võ giả kinh khủng cỡ nào.

Kết quả đợi đến lúc người Tô gia xuất chiến, mọi người lại cảm giác đối phương cũng không gì hơn thế này.

Nội tình người Tô gia thâm hậu nhưng chỉ là ao tù nước đọng, những năm gần đây này thực lực không rút lui, cũng không hề có tiến triển.

Sau chuyện ngày hôm nay mọi người đã nhìn ra, thực lực của Tô gia còn không mạnh bằng bọn họ, cái gọi là gia tộc thượng cổ lánh đời cũng chỉ là chê cười mà thôi.

Người Tô gia liên tiếp thua hai trận, cũng không cần thiết đánh ván thứ ba, cũng làm người tông môn và thế gia Bắc Nguyên đạo cảm thấy thất vọng.

Đại đa số bọn họ có thực lực Hóa Thần Cảnh, đời này rất ít khi nhìn thấy cường giả Dương Thần Cảnh ra tay.

Có thể nói quan sát cường giả cảnh giới ra tay là tạo hóa không nhỏ với bọn họ,

nói không chừng còn có lĩnh ngộ gì đó.

Trận đổ ước này người Tô gia bại rất triệt để, cũng làm đệ tử Tô gia chính thức nhận ra giang hồ không đơn giản như vậy, không thể khinh thường bất cứ kẻ nào.

Sắc mặt Tô Trọng Viễn trắng bệch, trong mắt mang theo hoảng sợ không lái đi được.

Lần đổ ước này Tô gia không chỉ phải bồi thường tổn thất cho tông môn võ lâm Bắc Nguyên đạo, còn phải giao tính mạng của hắn là đầu sỏ gây ra chuyện này.

Hiện tại Tô gia thua triệt triệt để để, lão tổ Tô gia muốn không giao hắn ra được sao?

Nếu là lúc trước Tô Trọng Viễn không lo lắng chuyện này, Tô gia vô cùng xem trọng huyết mạch dòng chính, đừng nói hắn là võ giả Hóa Thần Cảnh, cho dù là võ giả trẻ tuổi bình thường, Tô gia cũng không giao hắn ra.

Nhưng bây giờ không giống, Tô gia bọn họ lúc này bị một đàn sói nhìn chằm chằm vào, trước kia bọn họ cũng đã định ra đổ ước, kết quả hiện tại muốn đổi ý, những tông môn Bắc Nguyên đạo sẽ đồng ý sao? Độc Cô thị sẽ đồng ý sao? Tô Tín sẽ đồng ý sao?

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tô Trọng Viễn như tro tàn.

Vào lúc này Tô Tín lạnh lùng nhìn người Tô gia, cười lạnh nói:

1.Người trong giang hồ, hai chữ tín dự rất trọng yếu, hiện tại chúng ta có thể thực hiện đổ ước hay không?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 997 - Đâm Đao Sau Lưng (1)

Tô Tín hùng hổ dọa người, mục đích của hắn là muốn Tô gia chủ động giao Tô Trọng Viễn ra.

Chỉ cần hôm nay Tô gia lùi bước, giao Tô Trọng Viễn ra, trong nội tâm những huyết mạch dòng chính Tô gia sẽ sinh ra suy nghĩ khác.

Hơn nữa không chỉ có huyết mạch dòng chính suy nghĩ, chỉ sợ huyết mạch chi thứ cũng sẽ suy nghĩ.

Ngay cả Tô Trọng Viễn huyết mạch dòng chính Tô gia cũng bị giao ra, nếu như lần nữa xảy ra chuyện gì cần giao huyết mạch chi thứ ra, Tô gia có thể làm như vậy không? Đây là chuyện không cần hoài nghi.

Nhìn lão tổ Tô gia không nói gì, Tô Tín từng bước ép sát nói:

- Như thế nào, chẳng lẽ Tô gia các ngươi muốn đổi ý hay sao?

Tô Tín dám khẳng định, lão tổ Tô gia nhất nhất định sẽ lựa chọn giao Tô Trọng Viễn ra, chỉ cần lão tổ Tô gia không phải người ngu, hắn nhất định sẽ lựa chọn như vậy.

Mặc dù đại cục là thứ nhiều lúc rất đau "Bi", nhưng với tư cách gia chủ, vào thời điểm nhất định phải suy nghĩ lợi ích của gia tộc mà không phải lợi ích người khác.

Trong tình huống hiện tại, đối với Tô gia mà nói, giao ra một Tô Trọng Viễn sẽ làm Tô Tín, Độc Cô thị cùng với phần đông thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo không

dây dưa nữa, chuyện này là lựa chọn phù hợp lợi ích Tô gia nhất.

Đương nhiên sau lưng chuyện này là nội bộ người Tô gia lục đục.

Thời điểm Tô Tín chuẩn bị thêm mồi lửa bức bách, bỗng nhiên lão tổ Độc Cô thị lại nói:

1.Chuyện lần này là đệ tử Tô gia không hiểu chuyện mà bị liên lụy, dựa theo tình tiết còn có thể chấp nhận được.

2.Cho nên chúng ta nhận lấy bồi thường gấp đôi, người này, Tô gia cũng không cần giao, trở về hảo hảo dạy bảo một phen là được.

Đột nhiên Tô Tín quay đầu lại, nhìn gương mặt lão tổ Độc Cô thị không thay đổi thì hắn cười lạnh không thôi.

Không hổ là lão tổ Độc Cô thị, sống thời gian dài như vậy, so với đối phương chơi âm mưu quỷ kế cả đời, lão tổ Tô gia thật không thể so sánh với hắn.

Vừa rồi hắn đứng bên phía Tô Tín bức bách Tô gia, kết quả hiện tại không chút do dự chọc Tô Tín một đao, làm cho kế hoạch của hắn thất bại.

Lúc này nghe lão tổ Độc Cô thị nói chuyện, sắc mặt người Tô gia biến thành vui mừng, những thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo cũng gật đầu xác nhận, tỏ vẻ đồng ý.

Bọn họ lúc trước dùng sức mạnh bức bách Tô gia cũng bởi vì bồi thường gấp đôi mà thôi.

Hiện tại Tô gia đã nhượng bộ, đánh cược cũng đã thua, bọn họ cũng lấy được chỗ tốt tới tay, đã như thế cần gì phải lấy mạng của Tô Trọng Viễn chứ?

Cho nên lão tổ Độc Cô thị mới mở miệng, bọn họ lập tức phụ hoạ theo đuôi.

Về phần ý kiến Tô Tín, bọn họ căn bản không có ý định suy nghĩ và không muốn suy nghĩ.

Tuy hung danh của Tô Tín tại Bắc Nguyên đạo rất lớn, nhưng không cách nào so sánh với Độc Cô thị tích lũy uy vọng mấy ngàn năm tại Bắc Nguyên đạo.

Cho nên lão tổ Độc Cô thị mới mở miệng, bọn họ trực tiếp đứng bên phía lão tổ Độc Cô thị.

Lão tổ Độc Cô thị bỗng nhiên thay đổi, kỳ thật lý do cũng rất đơn giản, đó là hắn cho rằng chèn ép Tô gia đã đủ rồi, hiện tại cũng có thể chèn ép Tô Tín.

Ban đầu người Độc Cô thị hết sức kiêng kỵ Tô gia.

Dù sao đây là một trong lánh đời tam tộc, luận lịch sử và nội tình, trên giang hồ gần như không có tông môn nào có thể so sánh.

Hiện tại xem ra, cái gọi là lánh đời tam tộc cũng không hơn thế mà thôi.

Mặc dù có cường giả Dương Thần Cảnh tọa trấn, trong tộc có không ít võ giả Nguyên Thần Cảnh nhưng thực lực chỉnh thể lại yếu, cũng chỉ xếp vào trung lưu những tông môn đỉnh cấp mà thôi.

Đã như thế, huống chi Tô gia hiện tại bị bọn họ đánh đến tận cửa, uy nghiêm mất hết, thậm chí còn phỉa bồi thường gấp đôi cho phần đông thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo, tổn thất lớn như vậy đủ làm Tô gia thương gân động cốt, tối thiểu Tô gia hiện tại không có uy hiếp với Độc Cô thị.

Nếu vấn đề Tô gia đã giải quyết, như vậy cũng cần phải gõ Tô Tín tứ đại thần bộ gần đây nhảy nhót rất hăng trong Bắc Nguyên đạo.

Bởi vì Lục Phiến Môn tức giận, Độc Cô thị chỉ có thể lựa chọn tạm thời nhường nhịn Tô Tín động thủ tại Bắc Nguyên đạo, chỉ cần Tô Tín không đi trêu chọc Độc Cô thị, Độc Cô thị cũng không chủ động đi trêu chọc Tô Tín.

Nhưng việc này không đại biểu Độc Cô thị có thể bỏ mặc Tô Tín hô phong hoán vũ tại Bắc Nguyên đạo, nếu không uy nghiêm Độc Cô thị bọn họ đặt ở đâu?

Trong khoảng thời gian này Tô Tín rất cao điệu, hiện tại cũng là thời điểm nên

cho Tô Tín biết rõ, Lục Phiến Môn hắn thế lớn nhưng Độc Cô thị kinh doanh tại Bắc Nguyên đạo hơn một ngàn năm cũng không phải dễ chọc.

Tô Tín cười lạnh hai tiếng, cũng không có nói nhiều, hắn trực tiếp quay người rời đi.

Chiêu này của lão tổ Độc Cô thị chơi thật cao minh, Tô Tín cũng không có ngờ hắn lại quay sang chèn ép mình.

Trong cảm nhận của lão tổ Độc Cô thị, chính mình một người đã tăng lên đẳng cấp sánh ngang Tô gia, Tô Tín cũng không biết mình nên vinh hạnh hay nên buồn bực.

Nhưng cũng không sao, Tô Tín mưu đồ chuyện Tô gia cũng không phải chuyện một ngày hay hai ngày.

Hiện tại Tô gia chỉ mới xuất huyết mà thôi, còn kém xa mới tới tình trạng nguyên khí đại thương, Tô Tín kế tiếp vẫn còn có một kế hoạch nhắm vào Tô gia, đây mới là kế hoạch chân chính của Tô Tín.

Lúc này trước sơn môn Tô gia, phần đông thế lực Bắc Nguyên đạo rất hài lòng.

Tô gia thua đặt cược nhưng lại bảo trụ Tô Trọng Viễn một mạng, cho nên bọn họ cũng tuân theo hứa hẹn đền bù gấp đôi cho các tông môn võ lâm Bắc Nguyên đạo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 998 - Đâm Đao Sau Lưng (2)

Độc Cô thị cũng tìm được danh vọng, đã thăm dò chi tiết Tô gia, cũng thuận tiện chèn ép Tô Tín một phen, có thể nói lần này Độc Cô thị mới là người thắng lớn nhất.

Cho nên hai phe thế lực đều cảm thấy mỹ mãn xuống núi, chỉ có sắc mặt người Tô gia âm trầm.

Giao tài nguyên tu luyện chỉ làm Tô gia xuất huyết mà thôi.

Tô gia tích lũy trên vạn năm vẫn có một ít của cải, một ít đồ như vậy không làm Tô gia tổn thương gân cốt.

Nhưng lão tổ Tô gia vẫn có cảm giác hãi hùng khiếp vía bao phủ nội tâm.

So sánh với các cường giả Dương Thần Cảnh khác, con đường của lão tổ Tô gia thuận lợi hơn nhiều.

Hắn không giống võ giả Dương Thần Cảnh khác phải trải qua vô số lần chém giết mới tu luyện tới loại cảnh giới này, lão tổ Tô gia một đường tu luyện tới Dương Thần Cảnh là dựa vào thiên phú và khổ tu.

Cho nên năng lực cảm ứng nguy cơ của hắn còn không bằng những võ giả Hóa Thần Cảnh.

Loại cảm giác đè nén này làm lão tổ Tô gia rất không thích ứng, hắn trực tiếp gọi Tô Minh Viễn tới, nói:

1.Trong khoảng thời gian này Tô gia do ngươi toàn quyền quản lý, nếu còn dám có người tự tiện động thủ, trực tiếp dựa theo gia quy xử trí!

Tô Minh Viễn gật gật đầu, lần này lão tổ Tô gia đã ủy quyền cho hắn, cũng giao quyền lợi chấp hành gia pháp cho hắn.

Phải biết rằng trước kia hắn được xưng là gia chủ nhưng cao hơn nữa cũng chỉ quản những đệ tử chi thứ mà thôi.

Những đệ tử dòng chính lại không nghe lệnh của hắn, Tô Minh Viễn cũng phải báo cáo với lão tổ Tô gia mới có tư cách vận dụng gia pháp trừng phạt bọn họ.

Hiện tại lão tổ Tô gia giao quyền vận dụng gia pháp cho hắn, Tô Minh Viễn mới xem như có vài phần uy nghiêm gia chủ.

Lúc này Tô Minh Viễn không có bao nhiêu hưng phấn, hắn chỉ cười khổ mà thôi.

Tô gia ăn thiệt thòi lớn mới làm lão tổ Tô gia tỉnh ngủ, nhưng Tô gia còn có rất nhiều tai hại, Tô gia bọn họ còn phải ăn bao nhiêu thiệt thòi nữa mới có thể bù lại?

Lúc này Tô gia ăn thiệt thòi như thế, nhưng lần thứ hai ăn thiệt thòi, Tô gia có thể ăn nổi sao?

Dù sao Tô Minh Viễn hiện tại không lạc quan với tương lai Tô gia.

Lúc này bên phía Lục Phiến Môn, Tô Tín mang người trực tiếp đi xuống Ngô Đồng Sơn, một đám bộ khoái Lục Phiến Môn cũng không dám nói câu nào với Tô Tín.

Thời điểm ở trên núi, bọn họ nhìn ra Tô Tín đã bị lão gia hỏa Độc Cô thị đâm sau lưng, tâm tình khẳng định khó chịu, bọn họ cũng không dám đi lên sờ rủi ro với Tô Tín.

Lúc này Thiết Thạch lại đi lên hỏi:

- Đại nhân, kế tiếp chúng ta nên làm thế nào?

Hắn là người Thiết gia, chính là phụ tá tâm phúc do Thiết Chiến tự mình phái tới bên cạnh Tô Tín, cho nên người khác không dám hỏi, hắn lại dám hỏi.

Tô Tín trầm ngâm chốc lát nói:

1.Dùng con đường mật thám Lục Phiến Môn đi thông tri Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, bảo Hoàng Bỉnh Thành vào kinh giúp ta.

Luận thực lực, kỳ thật hiện tại thủ hạ Tô Tín tại Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh còn mạnh hơn Giang Nam đạo nhiều.

Nhưng khuyết điểm cũng hết sức rõ ràng, chính là Tô Tín không cách nào hiển nhiên nuôi trồng tâm phúc.

Tô Tín bố trí tâm phúc ở Giang Nam đạo mới là tâm phúc, đối với bọn họ, tổng bộ Lục Phiến Môn và Tô Tín nhất định là mệnh lệnh Tô Tín xếp thứ nhất, mệnh lệnh tổng bộ Lục Phiến Môn xếp thứ hai.

Cho nên có chút chuyện che giấu, Tô Tín vẫn không yên lòng giao cho bọn họ làm, lúc này mới chuẩn bị điều Hoàng Bỉnh Thành có năng lực làm việc mạnh tới thành Thịnh Kinh.

Mặc dù nói Thiết Thạch bên người cũng xem như tâm phúc của hắn, nhưng Thiết Thạch làm người xử sự tương đối cứng nhắc, biến báo kém xa Hoàng Bỉnh Thành.

Huống chi hiện tại Thiết Thạch nghe hắn làm việc, nhưng dù sao Thiết Thạch là họ Thiết, hắn vẫn là người Thiết gia.

Khi địa vị Tô Tín càng ngày càng cao, tương lai hắn khó bảo toàn sẽ không có xung đột với người Thiết gia.

Đến lúc đó Thiết Thạch sẽ giúp hắn hay giúp Thiết gia? Đây chính là chuyện không biết.

Cho nên Tô Tín đang chuẩn bị lưu lại vài tâm phúc bên cạnh mình.

Thời gian chờ đợi Hoàng Bỉnh Thành đến, Tô Tín đã phân phó những người khác không được quấy rầy mình, hắn trở lại gian phòng của mình sau đó liền tiến vào không gian hệ thống.

Dĩ vãng Tô Tín dùng đại bộ phận phản phái trị rút công pháp, tiếp theo là được hối đoái đan dược, tiêu hao phẩm sẽ không vận dụng vào lúc không cần thiết.

Tô Tín rất ít thay đổi binh khí, cũng có một phần phản phái trị bị Tô Tín dùng vào binh khí.

Trong hệ thống có đủ loại hình, Tô Tín không tốn phản phái trị vào tạp vật.

Ban đầu Tô Tín xem ra tạp vật chính là thứ hệ thống thiết trí chướng ngại cho mình vào lúc ban đầu.

Trước kia Tô Tín không có sử dụng rút thưởng cao cấp, phàm là rút thăm được tạp vật trên cơ bản đều là một ít phế vật vô dụng, có tác dụng duy nhất là mặt nạ da người.

Hiện tại Tô Tín lại phát hiện trong tạp vật có rất nhiều thứ thú vị, nếu như vận dụng tốt sẽ mang lại tác dụng kỳ lạ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 999 - Đại Động Tác (1)

Đại đa số tạp vật đều là những thứ vô dụng khi đặt ở bên ngoài.

Nhưng có nhiều sẽ phát huy hiệu quả không thể ngờ vào những lúc mấu chốt.

Ví dụ như hiện tại Tô Tín tìm đến một món đồ vật, cũng là mấu chốt hoàn thành nhiệm vụ vào lúc cuối cùng.

Tiến vào trong không gian hệ thống, Tô Tín nói với hệ thống:

- Ta hối đoái ba đoàn khí tức Phượng huyết.

Vừa dứt lời, trong tay Tô Tín xuất hiện ba đám sương mù màu đỏ như máu.

Ba đoàn sương mù màu đỏ có khí tức nóng rực, trong sương mù lại mơ hồ hình thành một con Phượng Hoàng đang múa trong đó.

Khí tức Phượng có tên như ý nghĩa, chính là một đám khí tức Phượng huyết trong Phong Vân.

Sợi khí tức này đồng nguyên với Phượng huyết, nhưng nó chỉ là một đám khí tức mà thôi, sau khi hút vào sẽ giúp ngươi ta sảng khoái tinh thần, trên cơ bản nó không có công hiệu gì.

Nói một cách đơn giản, khí tức này giống như mùi thơm trong một bữa tiệc lớn, người không thể ăn bữa tiệc lớn nên ngửi cho đỡ thèm.

Nhưng hãm hại người ta nhất chính là thứ này có giá trị 100 điểm phản phái trị, trong tình huống bình thường, cho dù đầu Tô Tín bị kẹt vào cửa cũng không lãng

phí phản phái trị hối đoái thứ này.

Nhưng đúng lúc nó lại là hạch tâm trong một khâu cuối cùng trong kế hoạch của Tô Tín.

Mười ngày sau, võ lâm Bắc Nguyên đạo dần dần ổn định lại.

Tô gia hoàn trả gấp đôi số tài nguyên cướp đoạt được, ngay cả địa bàn cũng trả

lại.

Hơn nữa người Tô gia lại bị Tô Minh Viễn yêu cầu nghiêm khắc nên trung thực một hồi, không dám đi ra ngoài gây chuyện thị phi.

Mười ngày sau, Hoàng Bỉnh Thành cũng đi vào thành Thịnh Kinh.

Đã hơn một năm không gặp Hoàng Bỉnh Thành, hắn hiện tại có biến hóa rất

lớn.

Dù sao Hoàng Bỉnh Thành cũng chỉ xuất thân địa phương nhỏ bé, hơn nữa hắn với tư cách tay sai tâm phúc trung thành nhất của Tô Tín, bình thường đã quen a dua nịnh hót, cho nên trên người hắn mang theo khí tức khiêm tốn và hèn mọn.

Nhưng thời gian một năm qua, trên danh nghĩa Lý Phôi chấp chưởng Giang Nam đạo, nhưng trên thực tế sự vụ lớn nhỏ

trong Giang Nam đạo đều là do Hoàng Bỉnh Thành hoàn thành.

Cho nên trên người Hoàng Bỉnh Thành hiện tại mang theo cảm giác uy nghiêm, tối thiểu trên khí chất đã không có hèn mọn bỉ ổi như lúc trước.

Sau khi nhìn thấy Tô Tín, khí chất uy nghiêm trên người Hoàng Bỉnh Thành lập tức biến mất trong vô hình.

1.Lão đại! Lần này ngươi đi ra ngoài thời gian dài như vậy, ta nhớ ngươi muốn

chết!

Hoàng Bỉnh Thành vốn là một người thông minh, hắn trung tâm với Tô Tín chứ

không phải ngu trung, toàn bộ vinh hoa phú quý và lợi ích trên người hắn đều buộc chặt vào Tô Tín, Tô Tín ngày sau có thể quyền khuynh thiên xuống, hắn cũng có thể danh chấn giang hồ.

Lần đầu tiên Hoàng Bỉnh Thành nhìn thấy Tô Tín, khi đó Tô Tín vừa mới dĩ hạ phạm thượng, tiểu đầu mục giết Phi Ưng bang, cũng không ai dám có quan hệ với Tô Tín, đó là lần đầu tiên hắn xuất hiện bên cạnh Tô Tín.

Đương nhiên việc này chứng minh ánh mắt Hoàng Bỉnh Thành không tệ, nếu không hắn hiện tại cũng không phải đại nhân vật danh chấn một phương, cho dù tông chủ Hóa Thần Cảnh cũng phải khách khí với hắn.

Nếu dựa theo quỹ tích phát triển bình thường, đoán chừng Hoàng Bỉnh Thành vẫn đang lăn lộn trong nơi nhỏ bé như Thường Ninh phủ.

Tô Tín cũng hiểu tâm tư của Hoàng Bỉnh Thành, cho nên hắn có thể yên tâm dùng Hoàng Bỉnh Thành, cũng giao việc tư mật nhất cho hắn xử lý.

Tô Tín cười mắng một câu:

- Được rồi, đừng nói nhảm, đi theo ta.

Hoàng Bỉnh Thành vội vàng cười tủm tỉm nói:

- Tuân mệnh, lão đại.

Các bộ đầu bộ khoái Lục Phiến Môn thủ hạ của Tô Tín, nhìn Hoàng Bỉnh

Thành và Tô Tín nói đùa với nhau trước cửa, trên mặt lộ ra vẻ ghen ghét khó hiểu

Trong Lục Phiến Môn hiện tại có ai không biết Tô Tín Tô đại nhân tiền đồ vô lượng?

Với tư cách một trong tứ đại thần bộ trẻ tuổi nhất, chỉ cần tương lai Tô Tín không tự tìm đường chết, vị này tối thiểu có thể ngồi trên vị trí này trăm năm.

Tô Tín thời điểm Hóa Thần Cảnh đã có uy thế như thế, có thể chém giết Dung

Thần Cảnh Huyền Quan, đứng hàng Địa Bảng trước sáu mươi, có thể nói tiền đồ vô lượng, làm người hào phóng.

Có thể đi theo một vị đại nhân như vậy là chuyện rất khó được, cho nên bọn họ cũng muốn xuất đầu trước mặt Tô Tín, trở thành tâm phúc của Tô Tín.

Nhưng rất đáng tiếc trong bọn họ tạm thời không có ai đạt được vinh dự này, hiện tại nhìn thấy thái độ của Tô Tín với Hoàng Bỉnh Thành thái độ, đây mới gọi là tâm phúc.

Nhưng bọn họ không hiểu Hoàng Bỉnh Thành chỉ là một võ giả chưa tới Tiên Thiên, dựa vào cái gì có thể trở thành tâm phúc của Tô đại nhân? Chỉ bằng nịnh nọt? Tô đại nhân hắn không phải người như vậy mới đúng.

Trong đó có người hừ lạnh một tiếng nói:

1.Ta nghe nói gia hỏa này ỷ vào bản thân đi theo Tô đại nhân lúc chưa quật khởi nên mới có được địa vị hiện tại, Tô đại nhân nhớ tình bạn cũ nên mới cưu mang theo theo tới hiện tại.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1000 - Đại Động Tác (2)

Hắn lại không biết liêm sỉ, ưỡn mặt đi theo nịnh nọt bên người Tô đại nhân, quả thực buồn nôn đến cực điểm!

Loại người này cùng cấp chỉ có thể làm bộ đầu Lục Phiến Môn như chúng ta, Tô đại nhân làm như vậy không thỏa đáng, chẳng phải những người khác sẽ nói bộ đầu Lục Phiến Môn chúng ta chỉ có thể dựa vào nịnh nọt thượng vị?

Hắn nói lời này mang theo vị chua, hắn cũng rất muốn dựa vào nịnh nọt thượng vị, nhưng đáng tiếc hắn lại không có cơ hội này.

Bên cạnh hắn có một bộ đầu Lục Phiến Môn lớn tuổi hơn vỗ vai hắn, ý vị thâm trường nói:

Đừng có ghen tị nữa, Hoàng Bỉnh Thành không đơn giản như vậy đâu.

Tô đại nhân niệm tình cũ hay không ta không biết, nhưng ta chỉ biết Hoàng Bỉnh Thành có thể một đường đi theo Tô đại nhân từ Tương Nam đến bây giờ mà vẫn không bị ném bỏ, cũng không phải vì Tô đại nhân nhớ tình cũ đơn giản như vậy đâu.

Một người không có chút tài năng, chỉ biết nịnh nọt, mặc dù Tô đại nhân có nhớ tình cũ cũng không trọng dụng hắn như thế, thậm chí còn cố ý điều hắn từ Giang Nam đạo đến thành Thịnh Kinh.

Không cần càu nhàu, chờ thực lực của ngươi đủ thì Tô đại nhân tự nhiên sẽ trọng dụng ngươi, Lục Phiến Môn chúng ta chưa từng có chuyện mai một nhân tài.

Bộ đầu Lục Phiến Môn lớn tuổi vỗ vỗ bả vai hắn, ý vị thâm trường khuyên giải một câu liền thích hợp rời đi, chỉ lưu lại bộ đầu trẻ tuổi đang suy nghĩ.

Lúc này cho dù Tô Tín hay Hoàng Bỉnh Thành đều không đi quản tâm lý những bộ khoái Lục Phiến Môn, Tô Tín dẫn theo Hoàng Bỉnh Thành đi vào trong văn phòng của mình và hỏi Hoàng Bỉnh Thành chuyện ở Giang Nam đạo.

Dựa theo lời một ít mật thám Lục Phiến Môn, Giang Nam đạo hiện tại xem như tương đối bình tĩnh, nhưng mật thám báo cáo

cũng cách một tầng sự việc, Tô Tín muốn nghe tình huống từ trong lời của Hoàng Bỉnh Thành.

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu, hắn báo cáo chi tiết chuyện xảy ra tại Giang Nam trong một năm qua cho Tô Tín biết, cũng không có đại sự gì xảy ra, chỉ cần Tiêu gia tiếp tục ngủ đông, thực lực Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại đủ sức trấn áp toàn bộ Giang Nam đạo.

Có một việc mật thám Lục Phiến Môn không có đề cập, đó chính là Lý Phôi đã sắp tấn chức Hóa Thần Cảnh.

Lúc trước mật thám Lục Phiến Môn đã từng truyền tin tức nói Lý Phôi bế quan muốn tấn chức nửa bước Nguyên Thần, nhưng kỳ thật Lý Phôi bế quan không có bao lâu cũng đã tấn thăng đến nửa bước Nguyên Thần.

Chỉ có điều cơ duyên Lý Phôi thật sự không tệ, dựa theo Hoàng Bỉnh Thành nói, Lý Phôi vừa mới xuất quan không đến một ngày liền lĩnh ngộ cơ duyên Hóa Thần Cảnh, cho nên lại trực tiếp bắt đầu bế quan, lần này hắn chuẩn bị trực tiếp bước vào Hóa Thần Cảnh.

Nói thật ngay cả Tô Tín cũng hâm mộ cơ duyên ngộ tính của Lý Phôi.

Hóa Thần Cảnh cần cơ duyên và ngộ tính nhất định mới có thể đột phá, lúc trước Tô Tín cũng dựa vào trận chiến với Hướng Thiên Long tại Thiên Long đạo tràng mới có thu hoạch và dựa vào nó tấn thăng Hóa Thần Cảnh.

Tình huống của Lý Phôi hiện tại thuần túy là số mệnh bộc phát, cơ duyên là thứ

đã đến thì không thể ngăn cản được.

Như vậy rất đúng lúc, Tô Tín đang chuẩn bị giao Giang Nam đạo cho Lý Phôi, thực lực Hóa Thần Cảnh càng có sức thuyết phục hơn nửa bước Nguyên Thần.

1.Đúng rồi, Cao Trường Thanh như thế nào? Tô Tín hỏi.

Tô Tín cũng rất xem trọng Cao Trường Thanh, người này là thủ hạ có thực lực gần với Lý Phôi nhất.

Trọng yếu nhất Cao Trường Thanh xuất thân quân trận, hắn tinh thông một ít chiến trận võ đạo trong quân và thống binh, nếu như ném hắn vào trong quân, dùng tài năng của hắn tối thiểu sẽ có một vị trí giáo úy trong Long Vũ quân.

Lúc trước Tô Tín mời chào hắn, thậm chí Tô Tín nhìn trúng điểm này mới giúp hắn đối kháng Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

Tô Tín có ân không tệ với Cao Trường Thanh, nhưng trên thế giới này không đáng tin cậy nhất chính là ân tình.

Trên giang hồ có không ít chuyện lấy oán trả ơn, cho nên Tô Tín hiện tại căn bản sẽ không tín nhiệm Cao Trường Thanh.

Nghe được Tô Tín hỏi chuyện Cao Trường Thanh, Hoàng Bỉnh Thành nghĩ một lúc lại nói:

1.Cao Trường Thanh làm người hiểu đúng mực, hắn biết rõ nên làm chuyện gì, không nên làm chuyện gì.

Tô Tín gật gật đầu, có những lời này của Hoàng Bỉnh Thành là đủ rồi, Tô Tín không cầu Cao Trường Thanh trung tâm với mình cỡ nào, hắn chỉ cầu đối phương biết đúng mực, đúng có sinh ra tâm tư gì là đủ rồi.

Nói xong chuyện Giang Nam đạo, Hoàng Bỉnh Thành hỏi:

1.Lão đại, lần này ngươi điều ta từ Giang Nam đạo đến đây, ngươi chuẩn bị làm đại sự sao?

Trong thời gian gần đây, Tô Tín gây ra động tĩnh lớn như thế, Hoàng Bỉnh Thành ở tại Giang Nam đạo cũng có nghe nói qua.

Nhưng lần này Tô Tín trêu chọc địch nhân không đơn giản, Hoàng Bỉnh Thành biết rõ tính cách của Tô Tín, hắn đã muốn ra tay thì chắc chắn động tĩnh sẽ không nhỏ.

Tô Tín xuất ra một viên bảo thạch đỏ thẫm và một trang giấy giao cho Hoàng Bỉnh Thành, trong mắt còn lộ ra một tia lạnh lùng:

1.Ngày mai ngươi tìm ngươi tùy ý chôn thứ này tại nơi hẻo lánh không người trên Ngô Đồng Sơn.

2.Nhớ kỹ, không nên phái người Lục Phiến Môn đi, cũng không nên phái võ giả đi, tìm một người bình thường chôn thứ này xong, lập tức xử lý người này, hơn nữa phải tuyên dương rộng rãi theo nội dung trang giấy, khi cần thiết có thể truyền bá trong một đêm.

Khí tức Phượng huyết bị Tô Tín áp chế trong viên bảo thạch màu đỏ, chỉ cần bảo thạch vỡ vụn, khí tức Phượng huyết sẽ lập tức phát tán ra ngoài.

Tô Tín đã làm thủ đoạn trên bảo thạch chứa đựng khí tức Phượng huyết, chờ tới thời khắc đặc biệt thì bảo thạch sẽ vỡ vụn.

Hoàng Bỉnh Thành tiếp nhận bảo thạch và trang giấy, sau khi nhìn vào nội dung trang giấy, thân thể của hắn hơi run rẩy.

Hắn đoán đúng, quả nhiên lão đại muốn làm đại sự, hơn nữa động tĩnh còn không nhỏ, thậm chí đủ để lan đến gần như toàn bộ Bắc Nguyên đạo!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1001 - Dị Bảo Xuất Thế (1)

Sáng sớm hôm sau, một đám đệ tử Tô gia vừa tu luyện vừa đón ánh mặt trời.

Đây là khóa sớm của Tô gia, cũng là thói quen của Tô gia bắt đầu từ khi lánh đời, mỗi ngày mười hai canh giờ, lúc tu luyện nhất định phải vượt qua sáu canh giờ.

Đặc biệt là thời gian vào lúc sáng sớm, cũng là thời điểm lực lượng thiên địa nồng nặc nhất, càng không thể bỏ qua thời gian này.

Người Tô gia cũng biết sau khi bọn họ lánh đời trên cơ bản sẽ buông tha phương thức chiến đấu để tấn chức tu vi, cho nên bọn họ sẽ lựa chọn con đường chất phác nhất, đó chính là khổ tu, chỉ lo khổ tu.

Nếu đổi lại những người khác khổ tu buồn tẻ như vậy có khả năng cả đời không tu luyện ra kết quả gì, nhưng loại phương thức khổ tu này phối hợp với thiên phú Tô gia lại giúp Tô gia có không ít cường giả.

Thời điểm mọi người Tô gia dốc lòng khổ tu, đột nhiên có khí tức bàng bạc truyền tới.

Bàng bạc mà hạo nhiên, hào hoa cao quý không thể chạm tới, khí tức đến từ viễn cổ bộc phát trong chốc lát, bên tai mọi người lập tức nghe tiếng Phượng gáy.

Tất cả người Tô gia liên tục mở mắt, các thế lực võ lâm chung quanh Ngô Đồng Sơn đều cảm nhận được khí thế này, bọn họ vội vàng nhìn về phía Ngô Đồng Sơn.

Vào lúc này lại có tiếng Phượng gáy vang trong thiên địa, một hư ảnh Phượng Hoàng bay lên từ Ngô Đồng Sơn, đón ánh mặt trời và biến mất trong thiên địa.

Địa vực chung quanh Ngô Đồng Sơn yên lặng vài giây sau đó sôi trào ngay lập

tức!

Bọn họ không biết hư ảnh Phượng Hoàng đại biểu cho cái gì, nhưng nhất định là dị bảo không thể nghi ngờ!

Có thể gây ra động tĩnh lớn như vậy, thứ này nhất định là dị bảo chấn động thế gian, thậm chí có khả năng là thần binh lợi khí trong truyền thuyết.

Phải biết rằng trong điển tịch thượng cổ có một ít truyền thuyết, có chút thần binh không phải di võ giả chế tạo ra, mà là thiên địa sinh ra, lúc xuất thế đã có uy năng kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Xem động tĩnh và uy thế vừa rồi, quả thực chính là thần binh trong truyền thuyết.

Nghĩ đến đây, tất cả thế lực võ lâm chung quanh Ngô Đồng Sơn đều đưa mắt nhìn sang Ngô Đồng Sơn, ánh mắt ngấp nghé.

Nếu thật sự có thần binh xuất thế, đây là đại sự cải biến tương lai của tông môn.

Trong truyền thuyết lưu truyền từ thượng cổ đến nay, thần binh có thể đếm được trên đầu ngón tay, hiện tại có một ít tông môn thật sự có thần binh.

Ví dụ như Mặc môn trong Tà đạo bát môn có Cự Tử Lệnh, đó chính là một kiện thần binh do các đời tiên hiền Mặc môn tìm kiếm một vạn tám ngàn loại kỳ kim dị thiết, trải qua hơn một ngàn năm mới chế tạo ra được.

Cự Tử Lệnh lớn như lòng bàn tay lại thiên biến vạn hóa, có uy năng vô tận, lúc này mới có thể giúp các đời đệ tử Mặc môn chuyên môn nghiên cứu cơ quan thuật số đồng thời còn có thể đứng vào hàng Tà đạo bát môn.

Phải biết rằng Mặc môn hiện tại có khôi lỗi chí cường lực địch Dương Thần Cảnh nhưng không có một ị võ giả Dương Thần Cảnh tọa trấn.

Nhưng khôi lỗi mạnh hơn nữa cũng chỉ là khôi lỗi mà thôi, đương nhiên võ giả

Dương Thần Cảnh cùng giai sẽ không đặt tử vật vào trong mắt.

Mặc môn có thể bảo trì truyền thừa mấy ngàn năm bất diệt cũng không phải dựa vào cơ quan khôi lỗi, mà là thần binh Cự Tử Lệnh do Mặc môn truyền xuống từ thượng cổ.

Một Mặc môn đều có thể dựa vào Cự Tử Lệnh đứng hàng ngũ Tà đạo bát môn mấy ngàn năm không suy, nếu bọn họ đạt được bảo vật trong Ngô Đồng Sơn, chẳng phải cũng có thể giống như Mặc môn, truyền thừa ngàn năm vạn năm?

Dưới sức hấp dẫn to lớn, những thế lực võ lâm chung quanh Ngô Đồng Sơn đều chen chúc đi tới Ngô Đồng Sơn.

Đối với những thế lực võ lâm này, Tô gia trước khi đáp ứng nhượng bộ không hề ra tay đối phó bọn họ, những thế lực võ lâm này cũng đã cám ơn trời đất, cho bọn họ thêm hai lá gan cũng không dám trêu chọc Tô gia.

Hiện tại đối mặt bảo vật, lợi ích động nhân tâm, bọn họ cũng không quan tâm chuyện khác.

Người Tô gia cũng không phải ngu ngốc, bảo vật này có thể xuất hiện ở Ngô Đồng Sơn của bọn họ, nói rõ chính là cơ duyên của Tô gia, làm sao có thể tùy ý giao cho người khác?

Cho nên Tô Minh Viễn lập tức an bài người đi dưới núi ngăn cản, bất cứ kẻ nào cũng không được bước vào Ngô Đồng Sơn nửa bước, người dám can đảm vi phạm đều trực tiếp chém giết!

Mặt khác đệ tử Tô gia toàn bộ xuất động đi khắp núi tìm kiếm tung tích ‘ chí bảo ’.

Thời điểm Tô gia đối mặt Độc Cô thị có phần không địch lại, nhưng có cường giả Dương Thần Cảnh tọa trấn, những tông môn võ lâm tầm thường không phải đối thủ của Tô gia, cho dù bọn họ liên hợp lại với nhau cũng như thế.

Cho nên thế lực võ lâm bị ngăn cản bên ngoài, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ngô

Đồng và tức giận.

Nhưng mọi người không có buông tha, người có tâm cơ trực tiếp ra roi thúc ngựa đi thông tri Bắc Nguyên Độc Cô thị, muốn Bắc Nguyên Độc Cô thị tham gia tranh đoạt chí bảo.

Đến lúc đó nhị hổ tương tranh tất có một tổn thương, nói không chừng bọn họ còn cơ hội đục nước béo cò đoạt được chí bảo.

Mặc dù nói xác suất này rất thấp, nhưng tối thiểu còn tốt hơn không thể tiến vào Ngô Đồng Sơn nửa bước, không có một chút cơ hội nào.

Nhưng bọn họ không biết rằng, thời điểm bọn họ truyền tin tức này tới Bắc Nguyên Độc Cô thị, Hoàng Bỉnh Thành đã an bài người truyền bá tin tức ra ngoài theo lệnh của Tô Tín.

Không chỉ tại Bắc Nguyên đạo, thậm chí ngay cả Hà Nam đạo gần Ngô Đồng Sơn cũng nghe được tin tức, trong nháy mắt võ giả hai nơi này sôi trào.

Trong quán rượu ở tiểu châu phủ gần Ngô Đồng Sơn Bắc Nguyên đạo đã đầy võ giả, tất cả mọi nghe nói tin tức có chí bảo xuất thế tại Ngô Đồng Sơn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1002 - Dị Bảo Xuất Thế (2)

Trong quán rượu hiện tại có vài tên võ giả đang vây quanh một nam tử tướng mạo hào phóng để nghe ngóng tin tức.

Thời điểm dị bảo ở Ngô Đồng Sơn xuất thế, nam tử tướng mạo hào phóng cũng ở nơi đó, hắn đã tận mắt nhìn thấy tràng cảnh dị bảo xuất hiện.

Một tên võ giả hơn ba mươi tuổi kính hắn một chén rượu, cười ha hả nói:

1.Ngô huynh, nghe nói lúc trước ngươi tận mắt nhìn thấy dị bảo xuất thế, không biết tình huống lúc ấy như thế nào, ngươi nói cho chúng ta biết được chứ?

Võ giả tướng mạo hào phóng tên là Ngô Trùng, chỉ có thực lực cảnh giới Hậu Thiên, lúc ấy hắn may mắn ở chung quanh Ngô Đồng Sơn, vừa lúc nhìn thấy cảnh tượng dị bảo xuất hiện.

Cho nên từ đó đến nay thường xuyên có một ít võ giả có giao hảo chỉ sơ giao mời hắn uống rượu, cũng nghe ngóng tin tức lúc ấy.

Hơn nữa không chỉ những người này, thậm chí còn có một chút võ giả tông môn thế gia cũng cho hắn không ít chỗ tốt, bảo hắn nói lại tình huống lúc đó một lần, cho nên trong khoảng thời gian này Ngô Trùng sinh hoạt rất thoải mái.

Bây giờ nghe những người khác hỏi như vậy, Ngô Trúng uống một ngụm rượu bắt đầu nói khoác.

1.Các ngươi không nhìn thấy tình huống lúc ấy, trong nháy mắt thiên địa biến sắc, quỷ thần kinh hãi, một tiếng Phượng gáy chấn kinh thiên địa, thậm chí giữa hư

không còn có phong lôi chấn động giống như diệt thế.

1.Lúc này ta nhìn thấy trong Ngô Đồng Sơn có một con Phượng Hoàng toàn thân đỏ như lửa phóng tới mặt trời, chậc chậc, cảnh tượng vô cùng rung động, thậm chí ta cũng cảm giác thể ngộ võ đạo tăng lên rất lớn.

Ngô Trùng khoác lác tràng cảnh lúc đó rất hùng vĩ, không chỉ vài tên võ giả ngồi cùng bàn cảm thấy hứng thú, ngay cả võ giả khác trong quán rượu cũng vãnh tai lắng nghe.

Cũng có một ít võ giả Tiên Thiên thực lực hơi mạnh lại cười cười khinh thường.

Bọn họ cũng nghe được phiên bản bình thường, tự nhiên sẽ không nghe Ngô Trùng nói hưu nói vượn.

Còn thể ngộ võ đạo tăng lên rất lớn, ngươi chỉ là tiểu lâu la Hậu Thiên thì có võ đạo gì đáng nói?

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Ngô Trùng lại cười đắc ý, bỗng nhiên nhỏ giọng nói:

1.Kỳ thật lúc trước có không ít người dị nhìn thấy dị tượng, chuyện này không tính là bí mật.

2.Nhưng ta lại có một tin tức tuyệt mật, chính là thân phận chân chính của dị

bảo.

Đột nhiên Ngô Trùng nói những lời này lại hấp dẫn võ giả trong quán rượu chú

ý.

Chuyện đã qua vài ngày, mọi người thảo luận nhiều nhất chính là thân phnaja của dị bảo.

Căn cứ dị tượng lúc trước, mọi người chỉ có thể xác định một điểm, loại vật này khẳng định có quan hệ với thần thú Phượng Hoàng thời điểm thượng cổ.

Trong truyền thuyết thượng cổ, thần thú như Long Phượng không thuộc về Yêu tộc, mà là tồn tại áp đảo vượt qua Yêu tộc.

Lúc Nhân Hoàng thành lập nhất thế hoàng triều quyết chiến Yêu tộc, Long Phượng cũng đã biến mất, thế gian chỉ tồn tại một ít man hoang cự thú hoặc Yêu tộc có huyết mạch Long Phượng.

Cho nên đại bộ phận người cũng hoài nghi dị bảo xuất thế là lông vũ Phượng Hoàng hoặc lợi trảo hóa thành tiên thiên thần binh.

Nhưng đây chỉ là suy đoán, dù sao Phượng Hoàng chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chưa từng có ai thấy qua, trên người đối phương có chí bảo gì, công hiệu cụ thể là cái gì, mọi người căn bản không đoán ra được.

Cho nên bây giờ nghe Ngô Trùng nói như vậy, tất cả mọi người sinh ra hứng

thú.

Lúc này vài tên võ giả Tiên Thiên đi đến trước mặt Ngô xông và lạnh lùng nói:

1.Ngươi thật sự biết thân phận của dị bảo sao? Ngô Trùng sợ hãi kêu to một tiếng, vội vàng nói:

2.Các vị tiền bối, nói thật ta cũng không biết chính xác là thật hay giả, ta chỉ nghe tin vỉa hè mà thôi.

3.Nhưng ta nghe nói tin tức từ một tiểu thế gia truyền thừa từ rất lâu.

4.Tiểu thế gia địa vị thật không đơn giản, nghe nói lịch sử có thể so với Ninh Viễn Đường Tô gia hiện tại, chỉ có những năm gần đây chìm nổi trên giang hồ và xuống dốc.

5.Tuy tiểu thế gia xuống dốc, nhưng trong gia tộc có không ít điển tịch truyền thừa, bọn họ nhìn thấy tin tức này trên điển tịch, nói có lý có cứ, cũng có độ tin cậy vài phần.

Vài tên võ giả Tiên Thiên liếc nhau, một người trong đó xuất ra một lọ đan dược giao cho Ngô Trùng, nói:

1.Nói tất cả những gì ngươi biết, hi vọng ngươi không nên lừa bịp chúng ta, nếu không hậu quả ngươi biết.

Đôi mắt Ngô Trùng sáng ngời, vội vàng cầm lấy đan dược nhét vào trong áo:

1.Các vị tiền bối yên tâm, ta lừa gạt ai cũng không dám lừa gạt các ngươi, huống chi các vị tiền bối có thể đi nghe ngóng một chút, Ngô Trùng ta không phải phong môi, nhưng luận tin tức linh thông và tin cậy cũng không kém gì những phong môi giang hồ.

Các võ giả ngồi cùng bàn gật đầu, Ngô Trùng không có nói khoác về bản thân mình.

Tuy hắn làm người hào phóng nhưng tính cách lại thích chuyện bát quái, cho nên đối với một ít bí văn giang hồ, hắn hiểu không kém gì những phong môi kia.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1003 - Sự Việc Lên Men (1)

Nhìn thấy mình có thể hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người trong quán rượu,

Ngô Trùng lúc này mới thần thần bí bí nói:

1.Kỳ thật dị bảo xuất thế trong Ngô Đồng Sơn cũng không phải thần binh lợi khí gì, mà là một giọt Phượng huyết! Một giọt máu tươi của thần thú Phượng Hoàng thời viễn cổ!

Không đợi mọi người đặt câu hỏi, Ngô Trùng lập tức nói:

1.Ta cũng không có nói hưu nói vượn, mà là điển tịch của tiểu thế gia ghi lại như thế,

2.Các ngươi cũng biết vì cái gì Ngô Đồng Sơn gọi là Ngô Đồng Sơn hay không? Bởi vì nơi đây vào thời kỳ viễn cổ là một cây Ngô Đồng sinh trưởng.

3.Bởi vì cái gọi là Phượng Hoàng đậu Ngô Đồng, cũng chỉ có Ngô Đồng thần mộc trong truyền thuyết mới có tư cách làm nơi cho thần thú Phượng Hoàng nghỉ lại.

4.Trên điển tịch ghi lại, thời điểm viễn cổ đã từng có một Hỏa Phượng chém giết với hung thú viễn cổ, cuối cùng lưỡng bại câu thương, không biết tung tích, cây Ngô Đồng cũng chết héo và hóa thành Ngô Đồng Sơn.

Thời điểm chém giết, một giọt máu tươi của Hỏa Phượng rơi xuống nhưng trải qua ngàn vạn năm bất hủ, máu tươi tới bây giờ mới xuất thế.

- Trong truyền thuyết Phượng huyết ẩn chứa lực lượng kinh người, sau khi ăn

vào trong cơ thể sẽ sinh ra một tia huyết mạch Phượng Hoàng, thậm chí uy năng thượng cổ thần thú có thể tốc hành đạt tới cảnh giới lục địa thần tiên!

1.Hơn nữa trong truyền thuyết có ghi Phượng Hoàng niết bàn, bất tử bất diệt, cho nên dị tượng lúc ban đầu là hư ảnh Phượng Hoàng đón ánh mặt trời.

2.Sau khi ăn giọt Phượng huyết này vào, trong cơ thể có được huyết mạch Phượng Hoàng, có thể đạt tới tình trạng bất tử bất diệt hay không còn khó nói, nhưng tối thiểu sống mấy ngàn năm là không thành vấn đề.

Sau khi hắn nói xong, hô hấp của mọi người nơi đây nặng nề.

Ngô Trùng nói thật sự có đạo lý.

Đúng lúc nơi đây chính là Ngô Đồng Sơn, hơn nữa hết lần này tới lần khác còn có dị tượng quan hệ với Phượng Hoàng xuất thế, rất dễ dàng dẫn mọi người liên tưởng tới Phượng Hoàng đậu Ngô Đồng.

Nội tâm mọi người càng chú ý câu nói cuối cùng của Ngô Trùng.

Phượng huyết có thể bất tử bất diệt, thậm chí có thể kéo dài diên thọ mấy ngàn năm!

Thế gian này có ai không chết?

Mặc ngươi phong hoa tuyệt đại, kinh diễm thiên cổ, kết quả vẫn khó thoát khỏi kết cục hóa thành nắm đất vàng.

Trên giang hồ có chút cường giả đạt tới võ đạo cực hạn, trở thành cự phách một phương, nhưng vì sao bọn họ lại phải khổ tu không dứt? Đơn giản là muốn sống càng lâu mà thôi.

Hiện trên giang hồ, cho dù cường giả Chân Vũ Cảnh cũng chỉ miễn cưỡng sống được bốn năm trăm năm mà thôi.

Trong truyền thuyết ngược lại có người am hiểu dưỡng sinh, không biết tu

luyện bí pháp gì lại sống hơn năm trăm năm, nhưng kém xa thời gian một ngàn năm.

Đừng nói Phượng huyết thật giúp người ta bất tử bất diệt, chỉ cần có thể kéo dài ngàn năm thọ nguyên cũng đủ trở thành chí bảo kinh thiên.

Thọ nguyên bốn trăm năm cũng đủ giúp một người tu luyện tới cảnh giới Chân Vũ Cảnh lục địa thần tiên, nhưng thọ nguyên ngàn năm lại có thể tu luyện tới cảnh giới gì? Chỉ sợ một con heo cũng có thể trở thành võ lâm chí tôn.

Không ai có thể chống cự hấp dẫn của trường sinh, cho dù chỉ là một ít hi vọng cũng bị người ta tranh đoạt điên cuồng, càng không cần nói dị tượng trên Ngô Đồng Sơn là tồn tại hàng thật giá thật, có vô số người nhìn thấy.

Chuyện xảy ra trong quán rượu chỉ là khúc nhạc dạo ngắn, nhưng tin tức Ngô Đồng Sơn có Phượng huyết xuất thế đã lan truyền khắp Bắc Nguyên đạo, ngay cả Hà Nam đạo cách Ngô Đồng Sơn gần nhất cũng nhận được tin tức.

Suy đoán này dùng tốc độ không bình thường lan truyền khắp nơi, nhanh chóng lấn át suy đoán có thần binh xuất thế, việc này làm tất cả thế lực đưa ánh mắt nhìn về phía Ngô Đồng Sơn.

Từ xưa tới nay, trên giang hồ linh dược có thể kéo dài thọ nguyên đều vô cùng trân quý.

Những linh dược có thể kéo dài thọ chẳng qua có thể kéo dài vài năm hoặc là vài chục năm thọ nguyên mà thôi.

Nhưng Phượng huyết lại được xưng có thể có thể kéo dài ít nhất mấy ngàn năm thọ nguyên thậm chí một bước bước vào

Chân Vũ Cảnh, đây chính là hấp dẫn làm người giang hồ đỏ mắt, sức hấp dẫn còn lớn hơn cả một kiện thần binh.

Dù sao sức hấp dẫn của thần binh mạnh hơn nữa cũng chưa chắc thuộc về tông môn của mình, cho dù mình đạt được thần binh cũng có thể phong quang bao nhiêu năm?

Vạn nhất đoạt được Phượng huyết, đây chính là thứ giúp bọn họ một trở thành Chân Vũ Cảnh, hơn nữa còn có thọ nguyên mấy ngàn năm.

Tin tức này hấp dẫn võ giả hai nơi tới chung quanh Ngô Đồng Sơn, lần này ngay cả đại phái Bắc Nguyên Độc Cô thị và Thiếu Lâm tự cũng phái người tới dò xét Phượng huyết.

Diễn kịch tự nhiên phải diễn rất thật, cho nên Tô Tín dẫn theo vài tên bộ đầu Hóa Thần Cảnh Lục Phiến Môn đi dạo chung quanh Ngô Đồng Sơn một vòng, thuận tiện kíp nổ khí tức Phượng huyết thứ hai.

Lúc kỳ quan dị tượng Phượng Hoàng đến thế gian xuất hiện lần nữa, cảm nhận được lực lượng trong đó, tất cả mọi người biến sắc, lời đồn là thật!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1004 - Sự Việc Lên Men (2)

Một lần dị tượng xuất thế bọn họ chỉ hoài nghi, nhưng lần thứ hai dị tượng xuất thế bọn họ lập tức tin tưởng không nghi ngờ, trong Ngô Đồng Sơn khẳng định có dị bảo khác thường, nói không chừng chính là Phượng huyết trong lời đồn!

Tất cả thế lực đều không chần chờ nữa, liên tục phái đệ tử môn nhân tinh nhuệ nhất tìm kiếm ‘ Phượng huyết ’.

Lúc này trong Ninh Viễn Đường Tô gia, lão tổ Tô gia đã bất chấp bế quan tu luyện, hắn trực tiếp ra mặt tiếp quản Tô gia, nghiêm lệnh tất cả mọi người Tô gia xuất động lật tung Ngô Đồng Sơn cũng phải tìm được Phượng huyết.

Lần thứ hai dị tượng Phượng huyết xuất thế tại Ngô Đồng Sơn, đây rõ ràng là cơ duyên ông trời ban cho Tô gia, nếu bọn

họ lãng phí, chỉ sợ người Tô gia đã có tâm tự sát.

Bọn họ phiền muộn chính là dị tượng xuất hiện lần thứ hai, mỗi lần đều gây ra động tĩnh quá lớn, lớn đến mức bọn họ không biết dị tượng xuất hiện tại nơi nào.

Ngô Đồng Sơn lớn như vậy, chín thành địa phương đều là núi hoang đất hoang, Tô gia và những đệ tử chi thứ đều được phái đi, cho dù đào sâu ba thước đất cũng phải tìm.

Nhưng thời gian của bọn họ không nhiều, bởi vì thế lực khác cũng chuẩn bị xuất động.

Lão tổ Độc Cô thị biết được tin tức này liền dẫn theo gần nửa đệ tử Độc Cô thị đi tới chung quanh Ngô Đồng Sơn.

Làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, không chỉ Tô gia muốn chiếm Phượng huyết làm của riêng, còn có Độc Cô thị bọn họ.

Lúc này trong Thiếu Lâm tự, Huyền Minh đạt được phương trượng Huyền Khổ phân phó liền đi vào Giảng Kinh đường.

Trong tam đường tứ viện nhất các của Thiếu Lâm tự, tăng nhân Thiếu Lâm tự không nguyện ý đến nhất không phải Giới Luật đường, mà là này Giảng Kinh đường.

Đối với hòa thượng Thiếu Lâm tự, trong Giảng Kinh đường không tồn tại người bình thường.

Như Giác Minh đệ tử Giảng Kinh đường trước khi tu luyện Tam Thế Luân Hồi Kinh Thiền Bí Điển cũng được xem là người bình thường nhất, các đệ tử khác trong Giảng Kinh đường bị đệ tử Thiếu Lâm tự xem thành kẻ điên hoặc không muốn sống.

Những người này lý giải phật hiệu và võ đạo lệch lạc đến tình trạng cố chấp, cũng chính bởi vì như thế bọn họ mới có thực lực như vậy.

Trong Giảng Kinh đường không giống địa phương khác của Thiếu Lâm tự, khắp nơi đều có tăng nhân tu luyện, có cảnh tượng phồn vinh.

Trong phạm vi Giảng Kinh đường không nhìn thấy vài tên tăng nhân, cho dù nhìn thấy, đại bộ phận chỉ là đệ tử cấp thấp trong Giảng Kinh đường mà thôi, không nhìn thấy những tăng nhân trên Hóa Thần Cảnh, nhưng mọi người vẫn có thể nghe thấy tiếng rú thảm thiết trong một ít kiến trúc truyền ra ngoài, khóe miệng mọi người co giật.

Uy danh Giảng Kinh đường quá lớn, đặc biệt bọn họ dùng phương pháp để cảm hóa ma đầu ngay cả rất nhiều người trong Thiếu Lâm tự cũng không đồng ý.

Hiện tại võ lâm xem như bình tĩnh, rất ít người trong cửu ngục tà ma ngoi đầu lên, người Giảng Kinh đường không bắt được nhiều tà ma ngoại đạo như vậy, bọn

họ hiện tại ra tay cảm hóa đều là những tồn tại bị giam giữ trong Hắc ngục hoặc Trấn Ma tháp của Thiếu Lâm tự.

Dựa theo lời bọn họ nói, những người này cũng có nghiệp chướng nặng nề, vạn nhất được mình cảm hóa liền nhận rõ tội ác chính mình và bắt đầu thành tâm sám hối, như vậy chẳng phải là một chuyện may mắn?

Nhưng rất đáng tiếc, cuối cùng không có mấy người rời khỏi Giảng Kinh đường.

Huyền Minh đẩy cửa một gian phòng ở nơi sâu nhất trong Giảng Kinh đường, tình cảnh bên trong làm người ta cực kỳ sợ hãi.

Một hòa thượng trẻ tuổi đang ngồi xếp bằng và bị xích tinh bao phủ toàn thân, trên người hắn còn có vô số độc trùng khủng bố đang bò.

Nếu là người có kiến thức ở nơi này nhất định sẽ nhận ra những độc trùng này đều là độc trùng cường đại và cực kỳ thưa thớt tại Miêu Cương, mỗi loại đều có thể dễ dàng lấy mạng võ giả Hóa Thần Cảnh.

Vào lúc này độc trùng không ngừng cắn xé thịt trên người hòa thượng trẻ tuổi, độc tố truyền vào thân thể hòa thượng trẻ tuổi nhưng sau đó bị chuyển hóa thành một đám giọt nước và bài tiết ra bên ngoài cơ thể, độc tính bị luyện hóa không còn.

Thân thể hòa thượng trẻ tuổi giống như kim cương lưu ly, cho dù bị ngàn vạn độc vật vờn quanh nhưng thực sự không nhiễm hạt bụi, giống như một tác phẩm nghệ thuật tuyệt thế.

1.Chúc mừng Huyền Chân sư đệ, Kim Cương Tịnh Thể Lưu Ly Quyết của ngươi đã đại thành.

Huyền Minh cảm thán một câu, hắn còn có phần không dám tin.

Thiếu Lâm tự dùng công pháp luyện thể nổi danh giang hồ, trong Thiếu Lâm tự có hơn mười loại công pháp luyện thể lớn nhỏ, Huyền Chân tu luyện Kim Cương Tịnh Thể Lưu Ly Quyết được xưng là một trong những công pháp khó đại thành nhất.

Nếu như nói tu luyện Kim Cương Bất Phôi Thần Công cần dựa vào nghị lực và thiên phú, nhưng tu luyện Kim Cương Tinh Thể Lưu Ly Quyết lại cần tâm tính.

Nếu tu hành công pháp này không bỏ dở nửa chừng, vậy tương lai bộc phát lực lượng còn mạnh hơn Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành.

Cái gọi là Kim Cương Tinh Thể Lưu Ly Quyết là đánh bóng bản thân thành kim cương lưu ly, dùng các loại phương thức rèn luyện tàn khốc nhất lên thân thể của mình, cuối cùng thậm chí còn biến thân thể thành kim cương lưu ly, vô cùng chắc chắn, nhưng thực sự làm thân thể mất đi cảm giác đau.

Môn công pháp này đạt tới đại thành cũng cực kỳ khủng bố.

Bản thân hóa thành lưu ly thể, không nhiễm bụi bậm, bất cứ thủ đoạn độc dược gì cũng không có một chút tác dụng với võ giả tu hành Kim Cương Tịnh Thể Lưu Ly Quyết đại thành.

Thời điểm Huyền Minh nhìn thấy Huyền Chân tu luyện liền biết rõ, không thể dùng thủ đoạn âm hiểm đối phó Huyền Chân, bởi vì đối phương là tồn tại bách độc bất xâm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1005 - Cường Giả Các Nơi Xuất Hiện (1)

Nhìn thấy Huyền Minh đến đây, quanh thân Huyền Chân sinh ra chấn động, những sâu độc kịch độc kia đều hóa thành bột mịn bay lên không trung.

Huyền Chân cầm một kiện áo cà sa tùy ý khoác lên thân thể, thản nhiên nói:

1.Tại sao hôm nay ngươi rãnh tới tìm ta? Là tà ma cửu đạo xuất thế hay lão gia hỏa Huyền Khổ gặp chuyện khó giải quyết?

Nghe được Huyền Chân nói thế, Huyền Minh cười khổ một tiếng, hắn không tôn kính mình chút nào cũng bỏ đi, dù sao mình là sư huynh Huyền Chân nhưng thực lực lại kém hắn rất xa.

Nhưng thái độ của Huyền Chân với phương trượng Huyền Khổ cũng như thế, không có chút tôn kính nào, cho dù trong trường hợp chính thức Huyền Chân cũng không gọi là phương trượng, cao lắm chỉ gọi một tiếng sư huynh mà thôi.

Huyền Minh biết rõ nguyên nhân trong đó là gì, thậm chí rất nhiều võ giả Thiếu Lâm tự cũng biết nguyên nhân là cái gì.

Bởi vì trong cảm nhận của Huyền Chân, hắn tán thành phương trượng Thiếu Lâm tự chỉ có một người, đó chính là phương trượng đời trước ‘ Già Diệp Tôn Giả ’ Huyền Đàm.

Ngày xưa ‘ Già Diệp Tôn Giả ’ Huyền Đàm còn chưa đảm nhiệm phương trượng Thiếu Lâm tự đã là thủ tọa Giảng Kinh đường, Huyền Chân là một tay hắn dạy bảo, tên là sư huynh đệ nhưng quan hệ càng hơn sư đồ.

Chữ lót Huyền trong Thiếu Lâm tự anh tài xuất hiện lớp lớp, quan hệ cũng không tệ, Huyền Chân vẫn cho rằng, những lão bất tử đời trước của Thiếu Lâm tự muốn hủy bỏ vị trí phương trượng của Huyền Đàm, nếu như Huyền Khổ cự tuyệt tiếp nhận vị trí phương trượng thì không xảy ra chuyện như vậy.

Dù sao lúc trước Thiếu Lâm tự trừ Huyền Đàm cũng chỉ có Huyền Khổ là cường giả Chân Vũ Cảnh, hắn không nhận vị trí này, Thiếu Lâm tự cũng không thể khả năng tìm một vị cường giả Dương Thần Cảnh tới đảm nhiệm phương trượng a?

Dù sao từ khi sáng lập Thiếu Lâm tự đến bây giờ, vị trí phương trượng đều do cường giả Chân Vũ Cảnh đảm nhiệm, hiện tại nếu đổi thành Dương Thần Cảnh, như vậy chẳng phải người bên ngoài nói Thiếu Lâm tự đã xuống dốc sao?

Chính bởi vì nguyên nhân này, trong lòng Huyền Chân vẫn oán hận Huyền Khổ, cho rằng chính hắn ham vị trí phương trượng mới ép sư huynh Huyền Đàm.

May mà Huyền Chân vẫn biết rõ nặng nhẹ, trong lòng có oán hận Huyền Khổ nhưng phàm là chuyện liên hệ đến lợi ích Thiếu Lâm tự thì hắn vẫn suy nghĩ vì Thiếu Lâm tự.

Huyền Minh thở dài một tiếng, lúc này mới nói:

1.Vài ngày trước từng có dị tượng xuất hiện trên Ngô Đồng Sơn, hơn nữa là hai lần, trên giang hồ đồn đãi có Phượng huyết xuất thế, người dùng có thể đặt chân vào Chân Vũ Cảnh, diễn biến huyết mạch Phượng Hoàng, bất tử bất diệt, kém nhất cũng có thể kéo dài mấy ngàn năm thọ nguyên.

2.Hiện tại tin tức này đã bị phần đông thế lực võ lâm hai địa phương Bắc Nguyên đạo cùng Hà Nam đạo biết được, Bắc Nguyên đạo Độc Cô thị đã phái người tiến đến, chúng ta cũng không thể trì hoãn được nữa, dù sao trì hoãn càng lâu tin tức sẽ truyền càng xa, đến lúc đó người tranh đoạt sẽ càng nhiều…

3.Phương trượng cần tọa trấn Thiếu Lâm tự, thực lực ngươi mạnh hơn ta, cho nên vẫn do ngươi đi một chuyến.

Huyền Chân cười mỉa mai, nói:

1.Lão gia hỏa Huyền Khổ ngồi vị trí phương trượng chưa đủ nghiền, hiện tại cũng muốn trường sinh bất tử?

Huyền Minh thở dài nói:

1.Sư đệ, ngươi nên biết phương trượng không có tư tâm vì Thiếu Lâm, hắn không muốn Phượng huyết nhưng hắn tuyệt đối không cho phép thế lực khác đoạt được.

2.Lần này phương trượng cũng biết ta chuẩn bị phái ngươi đi, hắn cũng biết thái độ của ngươi với hắn, nhưng hắn vẫn phái ngươi đi, cho dù ngươi cuối cùng không giao Phượng huyết cho hắn, chính mình phục dụng cũng không sao.

3.Dù sao ngươi là người Thiếu Lâm tự, bất kể ai phục dụng Phượng huyết, chỉ cần là người Thiếu Lâm tự ta, vậy thì đại biểu Thiếu Lâm tự ta có thể cơ hội quật khởi mới.

Huyền Chân im lặng nửa ngày, Huyền Minh nói đúng, nếu như Huyền Khổ thật sự có tư tâm vì mình, như vậy hắn sẽ phái Huyền Minh trung thành và tận tâm với hắn đi, cho dù thực lực Huyền Minh yếu hơn hắn một bậc.

Phái chính mình đi, cho dù mình đạt được Phượng huyết, cũng bởi vì oán hận Huyền Khổ hoặc một ít chuyện khác nên phục dụng Phượng huyết.

Huyền Khổ cũng biết những chuyện khác, nhưng hắn vẫn phái Huyền Chân đi, nguyên nhân trong đó đúng như Huyền Minh nói, phương trượng Huyền Khổ không có tư tâm với Thiếu Lâm tự.

Sau nửa ngày, Huyền Chân gật đầu nói:

- Có thể, lần này ta sẽ tự mình dẫn người tới.

Nhìn Huyền Chân gật đầu đáp ứng, Huyền Minh cũng thở ra một hơi.

Cho tới nay Giảng Kinh đường ra tay chưa bao giờ thất bại, trừ phi có cường giả Chân Vũ Cảnh ra tay, Dương Thần Cảnh có thể địch nổi Huyền Chân có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tại Bắc Nguyên đạo và Hà Nam đạo, duy nhất có cường giả Chân Vũ Cảnh của Đại Chu.

Huyền Khổ tọa trấn Thiếu Lâm tự cũng vì nhìn chằm chằm vào Đại Chu, nếu như Đại Chu chuẩn bị ra tay với tồn tại lánh đời đã lâu kia, Huyền Khổ cũng sẽ động.

Trên giang hồ hiện tại, cường giả Chân Vũ Cảnh đã là tồn tại chí cường, sẽ không dễ dàng động thủ.

Một khi thực động thủ, nhất định là tràng diện khủng bố quyền toái sơn hà, đất cằn ngàn dặm, trừ phi song phương triệt để vạch mặt, nếu không đã trở thành cường giả cấp bậc Chân Vũ Cảnh lục địa thần tiên sẽ không dễ dàng động thủ.

Lúc này tại nơi khác trong Hà Nam đạo, Thái Hành sơn trại hùng vĩ đại khí cũng ở nơi này.

Dưới sơn mạch, từng dãy sơn trại nằm san sát, có ba mươi sáu sơn trại, mỗi sơn trại đều có một đao đường, khí huyết cường đại xông lên trời, vô số võ giả đang vung vẩy đủ loại trường đao.

Từ trước đến nay, võ giả giang hồ dùng kiếm làm vũ khí còn nhiều võ giả dùng đao.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1006 - Cường Giả Các Nơi Xuất Hiện (2)

Nếu không trên giang hồ sẽ không có trì kiếm ngũ phái, có lẽ sẽ đổi thành trì đao ngũ phái.

Hiện nay nơi hội tụ đao khách duy nhất trên giang hồ chính là Thái Hành ba mươi sáu đao đường, tụ tập cao thủ đao đạo.

Lúc này trong Lăng Vân trại là đệ nhất trại trong Thái Hành sơn trại, trại chủ ba mươi sáu đao đường của Thái Hành sơn trại tụ tập, một người đều có tướng mạo hào phóng, quanh người có khí huyết xông lên trời, khí thế toàn thân vô cùng khủng bố, khủng bố như hồng hoang cự thú.

Trong tay hắn cầm một thanh Yển Nguyệt Đao, chuôi đao có một hỏa ly gương mặt dữ tợn, trên lưỡi đao ẩn ẩn còn có màu đỏ thẫm.

Đây không phải chất liệu cua đao, mà là vì giết người quá nhiều làm cho máu tươi bám vào lưỡi đao tạo thành màu đỏ!

Người này là đại trại chủ Thái Hành sơn trại, cường giả Dương Thần Cảnh, ‘ Thiên Hạ Vô Đầu ’ Kha Yển Nguyệt!

Với tư cách thế lực đạo phỉ mạnh nhất thiên hạ, thời điểm Thái Hành sơn trại mạnh nhất có thể không đặt triều đình và tông môn đỉnh cấp như Thiếu Lâm tự vào mắt.

Khi đó võ lâm võ lâm ai muốn đi ngang qua Thái Hành sơn trại, nếu không kịp thời giao phí qua đường sẽ bị đao khách Thái Hành sơn trại chém đầu treo trước sơn trại, làm cho người ta tâm kinh đảm hàn.

Vài năm gần đây, mặc dù ba mươi sáu đao đường của Thái Hành sơn trại hơi xuống dốc nhưng uy thế vẫn không giảm.

Tối thiểu tông môn chính đạo hiện tại không có kẻ nào não tàn đi tới Thái Hành sơn trại hành hiệp trượng nghĩa.

Trong phòng nghị sự hiện tại, một võ giả Hóa Thần Cảnh tay cầm miêu đao, giữ lại ria mép nói:

1.Đại trại chủ, hiện tại cả Hà Nam đạo đều truyền tin tức Ngô Đồng Sơn có Phượng huyết xuất thế, phục dụng sẽ bước vào Chân Vũ, bất tử bất diệt, yếu nhất cũng có thể kéo dài diên thọ mấy ngàn năm.

2.Bắc Nguyên Độc Cô thị và triều đình Đại Chu ở gần nhất, bọn họ nhất định sẽ đi, chúng ta có nên đi qua hay không?

Kha Yển Nguyệt xoa xoa cái cằm đầy râu quai nón của mình, lẩm bẩm:

1.Ngô Đồng Sơn còn có bảo vật này? Ta cảm thấy lỗ lớn.

2.Sớm biết như vậy, sau khi diệt phế vật Lưu Phượng Vũ thì ta nên chiếm cứ Ngô Đồng Sơn, nếu không nơi đó hiện giờ đã là của chúng ta.

Lúc trước Lưu Phượng Vũ thân là đại đương gia Ngô Đồng Sơn, Ngô Đồng Sơn tranh phong với Thái Hành sơn trại nên bị tiêu diệt.

Chỉ có điều lúc trước Thái Hành sơn trại tiêu diệt Ngô Đồng Sơn, bởi vì khoảng cách xa xôi nên không chiếm cứ, chỉ vơ

vét Ngô Đồng Sơn không còn cái gì liền lui về Thái Hành sơn trại, điều này cũng làm rất nhiều trại chủ hối hận.

Nếu lúc trước bọn họ chiếm cứ Ngô Đồng Sơn, nói không chừng Phượng huyết đã nằm trong tay bọn họ.

Bỗng nhiên Kha Yển Nguyệt đứng lên, hắn rút Hỏa Ly Yển Nguyệt Đao lên, ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng, cả sơn trại chấn động hai cái.

1.Nói với các hài nhi chuẩn bị xuất động, Ngô Đồng Sơn vốn là chiến lợi phẩm của chúng ta, tại sao bọn chúng dám nhúng chàm? Mặc kệ đồ vật xuất thế là Phượng huyết cũng được, Long đảm cũng tốt, tất cả đều là của Thái Hành sơn trại ta!

Ba mươi lăm trại chủ còn lại lên tiếng:

- Tuân mệnh!

Phần đông thế lực Hà Nam đạo và Bắc Nguyên đạo đều bị hấp dẫn đến, trong đó đương nhiên không thiếu triều đình, hơn nữa khát vọng với Phượng huyết nhất cũng là triều đình.

Cơ Hạo Điển không còn sống bao lâu, hơn nữa công hiệu trọng yếu nhất của Phượng huyết chính là kéo dài duyên thọ.

Cho nên Cơ Hạo Điển nghe tin tức này đã phái người đến đây, trong đó có một người quen biết cũ với Tô Tín, đại nội tổng quản Đường Hiển.

Hơn nữa Đường Hiển đi theo trung niên mặc mãng bào, khí tức yên lặng, nhìn hắn hết sức bình thường.

Nhưng Tô Tín lại cảm giác trên người hắn ẩn chứa lực lượng cực kỳ cường đại giống như ngọn núi lửa, thời điểm yên lặng rất bình thường, một khi bộc phát tất nhiên có uy thế hủy thiên diệt địa.

Đường Hiển chỉ vào người trung niên và nói:

1.Vị này chính là Thường Sơn Vương Cơ Huyền Viễn, chuyện lần này do Thường Sơn Vương cầm đầu, bất kể chúng ta hay Tô đại nhân đều phải toàn lực phối hợp Vương gia tranh đoạt Phượng huyết này.

Nhìn thấy Thường Sơn Vương Tô Tín liền hiểu, quả nhiên lần này triều đình nghiêm túc, phái cường giả hoàng thất ẩn tu ra tay.

Thường Sơn Vương họ Cơ, tự nhiên là người họ Cơ, nhưng có chữ lót ‘ Huyền

’, dựa theo Tô Tín biết, ba đời trước của Đại Chu không có người nào chữ lót là Huyền, như vậy nói rõ một điểm, Cơ Huyền Viễn cũng không phải huyết mạch hoàng tộc Đại Chu, mà là chi thứ họ Cơ.

Đối với Tô gia tử thủ ranh giới dòng chính và chi thứ, đối đãi cực kỳ hà khắc, hoàng tộc Đại Chu đối đãi với chi thứ vô cùng tốt.

Đối với hoàng tộc Đại Chu, những chi thứ họ Cơ ngay từ mới bắt đầu đã không có tư cách kế thừa ngôi vị hoàng đế, danh không chánh tất ngôn không thuận, cho nên tỷ lệ những người này tạo phản gần như bằng không.

Trừ phi hoàng tộc dòng chính Đại Chu đều chết hết, thực lực bọn họ đủ sức tạo thành nghiền ép, nếu không những chi thứ họ Cơ không có khả năng soán vị.

Cho nên hoàng tộc Đại Chu rất tín nhiệm với chi thứ họ Cơ, song phương trên căn bản nhất tổn câu tổn, nhất vinh câu vinh.

Đại Chu có rất nhiều lực lượng ngoài sáng trong tối, những chi thứ họ Cơ chính là tồn tại duy nhất nhân hoàng Đại Chu tín nhiệm vô điều kiện.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1007 - Phượng Huyết Xuất Thế (1)

Lần này Cơ Hạo Điển phái cường giả phong vương Dương Thần Cảnh ra ngoài, có thể thấy Cơ Hạo Điển coi trọng chuyện này cỡ nào.

Vị Thường Sơn Vương Cơ Huyền Viễn chỉ gật đầu với Tô Tín, nói:

1.Tô đại nhân, phiền toái ngươi nói tất cả tin tức cho ta biết.
Tô Tín gật đầu nói:

2.Vương gia không cần khách khí, bệ hạ bảo ta phối hợp với Vương gia, tại hạ tự nhiên sẽ toàn lực phối hợp.

Nói xong, Tô Tín cũng nói kỹ càng tình huống Bắc Nguyên đạo sau khi dị tượng tại Ngô Đồng Sơn xuất hiện, giảng giải cho Cơ Huyền Viễn nghe một lần.

1.Độc Cô thị động thủ khi nào? Cơ Huyền Viễn hỏi.

2.Hiện tại Độc Cô thị đã nhận được tin tức và xuất động, ta đoán ngày mai bọn họ sẽ tới Ngô Đồng Sơn.

Khóe miệng Cơ Huyền Viễn lộ ra nụ cười thản nhiên, nói:

1.Lão gia hỏa Độc Cô Thành chưa từng ra tay trong vài chục năm qua, không biết tu luyện Phần Thành Đao Pháp như thế nào, lão gia hỏa kia trước sau vẫn ưa thích giấu dốt, không biết đối mặt với Phượng huyết, hắn còn có tâm tư giấu dốt hay không.

Nghe khẩu khí của Cơ Huyền Viễn, hiển nhiên vị Thường Sơn Vương này trước kia đã giao thủ với lão tổ Độc Cô thị Độc Cô Thành.

Nghĩ lại cũng bình thường, Đại Chu dừng chân Bắc Nguyên đạo, khẳng định phải xung đột với Độc Cô thị chiếm lĩnh Bắc Nguyên đạo hơn một ngàn năm, song phương giao thủ cũng là chuyện bình thường.

Đợi đến lúc Đường Hiển và Cơ Huyền Viễn rời đi, Hoàng Bỉnh Thành đi lên và thấp giọng nói:

- Lão đại, chúng ta chơi có quá lớn hay không?

Hắn đoán Tô Tín sẽ chơi lớn nhưng lại không nghĩ Tô Tín chơi lớn như vậy.

Làm ra một dị tượng và tung ra các lời đồn như đúng như sai, trực tiếp hấp dẫn mấy thế lực đỉnh cấp trên giang hồ tiến đến.

Hiện tại tất cả thế lực lớn đều kinh động cường giả Dương Thần Cảnh, nếu bọn họ biết rõ tất cả đều là do Tô Tín đạo diễn, Hoàng Bỉnh Thành không dám nghĩ kết cục sau đó.

Tô Tín lắc đầu:

1.Lớn? Không lớn chút nào, tối thiểu những tồn tại Chân Vũ Cảnh vẫn bảo trì bình thản.

2.Đúng rồi, ngươi xử lý sạch sẽ những kẻ tham gia chuyện này hay chưa? Hoàng Bỉnh Thành gật đầu nói:

3.Yên tâm đi, lão đại, đã thanh lý sạch sẽ tất cả mọi người, phàm là người tham dự vào chuyện này không có một người sống sót.

Tô Tín gật gật đầu, Hoàng Bỉnh Thành làm việc hắn cũng yên tâm, vấn đề này liên lụy quá lớn, phàm là người tham dự phải bị thanh lý sạch sẽ mới được.

Nếu không về sau người có tâm nghe ngóng rất dễ dàng lần theo những lời đồn

kia, hơn nữa cũng tra ra ngọn nguồn là Tô Tín.

Về phần những người bị thanh lý kia, Tô Tín cũng chỉ có thể nói một tiếng thật có lỗi.

Sáng sớm hôm sau, người Tô gia ngăn bên ngoài sơn môn Ngô Đồng Sơn, thậm chí Tô Minh Viễn cũng tự mình tọa trấn, nhưng vẫn không chịu nổi ngàn vạn võ giả ngấp nghé.

Những võ giả này có cường giả Dung Thần Cảnh, kẻ yếu thậm chí chỉ có cảnh giới Hậu Thiên, nhưng tất cả đều tụ tập tại nơi này, hai mắt đỏ thẫm nhìn vào Ngô Đồng Sơn.

Đối với bọn họ, cho dù là Dung Thần Cảnh hay Hậu Thiên cũng tốt, dù sao phục dụng Phượng huyết đều có thể bước chân vào Chân Vũ Cảnh, cho dù tỷ lệ này nhỏ cũng phải nếm thử.

Tô Minh Viễn lau mồ hôi lạnh trên đầu, hắn đã cảm giác không thể khống chế nổi tràng diện.

Cả Ngô Đồng Sơn lớn như vậy, cho dù Tô gia bọn họ xuất động tất cả mọi người cũng không thể tìm hết trong mấy ngày.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này đã có không ít võ giả âm thầm dùng các loại thủ đoạn lẻn vào Ngô Đồng Sơn, Tô gia bọn họ vừa phòng bị những người này, vừa phải tìm kiếm nhưng qua vài ngày vẫn không có thu hoạch được gì.

Hơn nữa Tô Minh Viễn đã cảm giác mình sắp không áp chế nổi những người này, gần như phân nửa thế lực Bắc Nguyên đạo đều tụ tập nơi đây, trong đó còn có rất nhiều võ giả tán tu, uy thế còn lớn hơn cả lần trước.

1.Người có đức sẽ đạt được bảo vật, dị bảo sinh ra trong Ngô Đồng Sơn nhưng không có nghĩa nó là của Tô gia các ngươi.

Độc Cô Diêm mang theo một đám cường giả Độc Cô thị chạy đến lão tổ, Độc Cô thị Độc Cô Thành phóng thích uy áp Dương Thần Cảnh, lúc này kinh động lão

tổ Tô gia đi ra.

Sắc mặt lão tổ Tô gia âm trầm nói:

1.Ngô Đồng Sơn chính là địa bàn của Tô gia, các ngươi muốn cường đoạt thì nói rõ, nói cái gì người có đức đạt được, quả thực buồn cười!

Vào lúc này có một giọng nói vang lên:

1.Địa bàn Tô gia? Tô tiền bối, ngươi nói sai rồi, trong thiên hạ đều là vương thổ, Ngô Đồng Sơn chính là địa bàn của triều đình, lúc nào thành địa bàn của Tô gia ngươi?

2.Huống chi Tô gia các ngươi còn không biết lai lịch Ngô Đồng Sơn hay sao? Các ngươi còn dám dõng dạc nói Ngô Đồng Sơn là địa bàn của Tô gia các ngươi

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1008 - Phượng Huyết Xuất Thế (2)

Tô Tín dẫn theo đám người đi tới, bên phải hắn là Đường Hiển, bên trái là Cơ Huyền Viễn mặc mãng bào màu vàng óng

ánh.

Nhìn thấy triều đình xuất động lực lượng mạnh như thế, phần đông võ giả nơi này hít sâu một hơi.

Có người bi quan nói:

1.Một trong tứ đại thần bộ ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín đến, đại nội tổng quản Đường Hiển cũng tới, vị cường giả Dương Thần Cảnh mặc mãng bào chính là cao thủ ẩn nấp trong bóng tối của Đại Chu, nhiều cường giả như vậy, chúng ta còn có thể đoạt được Phượng huyết sao?

Cơ Huyền Viễn cười nói với lão tổ Độc Cô thị:

1.Độc Cô Thành, đã lâu không gặp, tại sao vì thứ hư vô mờ mịt, Độc Cô thị các ngươi lại xuất động toàn thể, thật thiếu kiên nhẫn ah.

Lão tổ Độc Cô thị thản nhiên nói:

1.Chẳng phải triều đình cũng phái ngươi tới sao? Cơ Huyền Viễn cười cười nói:

2.Ngươi nói sai rồi, lần này cũng không phải bệ hạ phái ta tới, mà là ta chủ động xin đi giết giặc.

3.Vài chục năm không động thủ với người nào, thân thể đã sắp rỉ sét, cũng nên

nhân cơ hội này giãn gân cốt một chút.

Sau khi hai người nói xong liền nhìn sang lão tổ Tô gia, ý tứ rất rõ ràng, hôm nay ngươi nhường đường cũng phải nhường, không nhường cũng phải nhường.

Dị bảo xuất thế, tất cả mọi người đều nguyện nhất định phải có, một lão tổ Tô gia không thể ngăn cản bọn họ.

- Thả bọn họ đi vào.

Lão tổ Tô gia hít sâu một hơi, trực tiếp bảo Tô Minh Viễn bỏ mặc mọi người.

Hiện tại hắn không thỏa hiệp cũng không được, nếu hắn dám ngăn cản, đừng nhìn Độc Cô Thành cùng Cơ Huyền Viễn đang

trừng mắt với nhau, nhưng trước mặt dị bảo, bọn họ sẽ liên thủ.

Hiện tại dị bảo còn chưa xuất thế, thậm chí đồn đãi cái gọi là Phượng huyết làm dư luận xôn xao là thật là giả thì không ai nói chính xác, thời điểm Phượng huyết còn chưa xuất thế đã đánh đầu rơi máu chảy, hiển nhiên lão tổ Tô gia không muốn nhìn thấy.

Đã thả người triều đình và Độc Cô thị tiến vào, tự nhiên không cần phải ngăn cản phần đông võ giả tiểu tông môn và một ít võ giả tán tu, bọn họ cũng trực tiếp bị dẫn dụ vào bên trong Ngô Đồng Sơn.

Dù sao càng nhiều người càng dễ dàng tìm được dị bảo, đến lúc đó bọn họ bắt đầu tranh đoạt, những tiểu nhân vật này cao lắm chỉ tham gia cho có khí thế.

Tô Tín bình thản đi theo sau lưng đám người Cơ Huyền Viễn, một đám khí tức Phượng huyết cuối cùng bị giấu trong bảo thạch, Tô Tín cũng biết nó chôn dấu ở địa phương nào.

Kỳ thật Tô Tín muốn chờ người Thiếu Lâm tự đến lại dẫn động khí tức Phượng huyết, hiện tại xem ra đã không kịp.

Nhiều người cùng tiến vào trong Ngô Đồng Sơn tìm kiếm, Tô Tín chôn viên

bảo thạch chứa khí tức Phượng huyết không quá sâu, cho nên dễ dàng bị phát hiện ra.

Bảo thạch phong ấn khí tức Phượng huyết chỉ là viên bảo thạch bình thường mà thôi, nếu như bị người ta cầm trong tay quan sát kỹ sẽ phát hiện mánh khóe.

Cho nên Tô Tín quyết định tiên hạ thủ vi cường, nếu Thiếu Lâm tự không đến, vậy hắn cũng chờ giải quyết ân oán với Thiếu Lâm tự sau.

Kỳ thật Tô Tín cũng không muốn tiết lộ tin tức cụ thể cho Thiếu Lâm tự, dù sao Tô Tín bố trí âm mưu là nhắm vào Tô gia, nếu như dẫn quá nhiều thế lực tới sẽ vượt qua Tô Tín khống chế, cho nên Tô Tín mới tốc chiến tốc thắng.

Hà Nam đạo cách Ngô Đồng Sơn rất gần, khó tránh khỏi sẽ có võ giả nơi đó nhận được tin tức.

Cho nên Tô Tín dứt khoát hoặc không làm, đã làm thì cho xong, trực tiếp truyền tin tức khắp Hà Nam đạo, liên lụy Thiếu Lâm tự vào, thuận tiện có thể suy yếu thực lực Thiếu Lâm tự xem như thu hồi chút tiền lãi.

Mắt thấy mọi người cách nơi chôn dấu khí tức Phượng huyết càng ngày càng gần, trên người Tô Tín phát ra sóng tinh thần yếu ớt, khí tức này yếu tới cực điểm nhưng lại dẫn động cấm chế trên bảo thạch, chừng một phần năm đoàn khí tức Phượng huyết bộc phát ra ngoài.

Cho dù chỉ là một phần năm khí tức bộc phát cũng làm tràng hiện Hỏa Phượng xuất hiện trên Ngô Đồng Sơn, nó xinh đẹp tới cực điểm.

Mọi người sững sờ, sau đó kịp phản ứng và điên cuồng lao tới địa điểm xuất hiện dị tượng, nhanh hơn tất cả mọi người nơi đây chính là lão tổ Tô gia.

Thân thể lão tổ Tô gia giống như Côn Bằng bay lượn cửu thiên, vỗ cánh đã vượt qua mấy ngàn dặm, chỉ trong nháy mắt đã tới vị trí sinh ra khí tức Phượng huyết.

Hắn nhanh còn có người nhanh hơn.

Trong nháy mắt lão tổ Tô gia lao ra, lão tổ Độc Cô thị Độc Cô Thành cũng ra

tay.

Trong tay hắn xuất hiện một thanh trường đao đỏ rực, đao thế bá đạo, một đao chém xuống như thiêu đốt nửa bầu trời, đao mang cực nóng chém vào lão tổ Tô gia.

Đây là Phần Thành Đao Pháp bí truyền của Độc Cô thị, một đao chém ra có uy thế liệt hỏa đốt thành, thậm chí Độc Cô Thành lúc trước có danh hiệu ‘ Xích Hỏa Thiên Đao ’.

Đao mang tới người, hai tay lão tổ Tô gia kết ấn, quyền ấn tỏa sáng, ánh sáng vô thượng trực tiếp đánh nát đao mang.

Thời điểm hai người giao thủ với nhau, Cơ Huyền Viễn lại nhân cơ hội động

thủ.

Tô Tín ở bên cạnh hắn, trong cảm giác của Tô Tín, Cơ Huyền Viễn như hóa thân thành đại Long, thân thể tỏa ra khí tức cực kỳ cường đại.

Hắn thân hóa Thương Long, nhảy tới vị trí tỏa ra khí tức Phượng huyết, chân khí chấn động và chấn viên bảo thạch đỏ thẫm bay ra khỏi mặt đất, mọi người mơ hồ còn nhìn thấy một tia hư ảnh Phượng Hoàng lưu động trong bảo thạch.

Tất cả mọi người hít sâu một hơi, nghe đồn là thật!

Thứ này nhất định là Phượng huyết không thể nghi ngờnhìn nó như một viên bảo thạch màu đỏ nhưng nhất định là Phượng huyết trải qua ngàn vạn năm diễn biến mà hóa thành bảo thạch.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1009 - Loạn Chiến (1)

Cơ Huyền Viễn muốn đoạt Phượng huyết, nhưng Độc Cô Thành cùng lão tổ Tô gia có thể cho hắn được như nguyện sao?

Nhìn thấy cảnh này, hai người bọn họ trực tiếp buông tha động thủ, quay người tấn công về phía Cơ Huyền Viễn.

Trong nháy mắt ba tên cường giả Dương Thần Cảnh loạn chiến với nhau,

cương khí phong bạo hóa thành bão táp suýt nữa tiêu diệt toàn bộ Ngô Đồng Sơn.

Nhưng bọn họ cũng cố ý tránh Phượng huyết, sợ hủy diệt chí bảo này.

Những võ giả chung quanh rất thèm muốn Phượng Huyết Nhãn nhưng thật đáng tiếc bọn họ lại không dám tiến lên một bước.

Cường giả Dương Thần Cảnh ra tay uy thế quá mạnh mẽ, cho dù chỉ là một ít dư âm ảnh hưởng rất nhỏ còn lại cũng đủ để miểu sát võ giả cảnh giới Hậu Thiên cùng Tiên Thiên.

Cho nên ba người vừa động thủ, trực tiếp bài trừ rất nhiều võ giả chung quanh, chỉ có võ giả Hóa Thần Cảnh ba phương trực tiếp lao tới tranh đoạt Phượng huyết.

Tô Tín đứng nguyên tại chỗ không có hành động, hắn chỉ híp mắt nhìn cuộc chiến.

Hiện tại mọi người còn chưa giết đỏ mắt, cũng chưa phải thời điểm hắn ra tay.

Ba gã cường giả Dương Thần Cảnh liên tiếp hỗn chiến, không ai làm gì được

ai.

Nhưng lúc này một đạo phật quang xuất hiện, một tăng nhân trẻ tuổi xuất hiện, xuyên qua cương khí cường đại lúc ba người giao thủ lưu lại và trực tiếp lao tới gần Phượng huyết.

1.Giảng Kinh đường Huyền Chân! Sắc mặt ba người này thay đổi.

Thiếu Lâm tự Giảng Kinh đường đã có một đoạn thời gian rất lâu không xuất hiện trên giang hồ, nhưng không đại biểu bọn họ không biết tên điên Huyền Chân này.

Ba người cùng đảo ngược mũi thương nhắm ngay Huyền Chân.

Độc Cô Thành sử dụng Phần Thành Đao Pháp xẹt qua hư không, lão tổ Tô gia vận dụng Liệt Thần Chỉ điên đảo âm dương càn khôn, Cơ Huyền Viễn hóa thân thành Thương Long lao thẳng về phía Huyền Chân.

Đối mặt ba tên võ giả Dương Thần Cảnh cùng giai công kích, khóe miệng

Huyền Chân lộ ra nụ cười trào phúng:

- Đúng là yếu, chẳng lẽ các ngươi chưa ăn cơm sao?

Huyền Chân tụng một câu phật hiệu, trên người tỏa ra ánh sáng chói mắt, một hư ảnh kim cương xuất hiện sau lưng giống như kim cương lưu ly do kim loại đúc thành, hào quang diệu thế, trực tiếp chiếu sáng toàn bộ Ngô Đồng Sơn.

Huyền Chân tu luyện Kim Cương Tịnh Thể Lưu Ly Quyết được xưng là một trong những công pháp luyện thể khó luyện thành nhất của Thiếu Lâm tự, đồng thời cũng là công pháp biến thái nhất.

Dù sao trên giang hồ không có loại công pháp nào có thể trực tiếp luyện thân thể của mình mất đi cảm giác.

Uy năng của công pháp này rất mạnh nhưng quá mức cực đoan, thậm chí còn cực đoan hơn cả công pháp ma đạo.

Đối với những tên điên Giảng Kinh đường, công pháp như vậy không phải là vấn đề.

Quanh người Huyền Chân tỏa ra kim quang lưu ly chói mắt, hoàn toàn không có xem ba tên cao thủ Dương Thần Cảnh vào trong mắt.

Ba người công kích lên người hắn, lập tức nhấc lên đại cổ cương khí phong bạo, ngay cả võ giả Hóa Thần Cảnh cũng phải lùi bước trước mặt uy áp như thế.

Huyền Chân cũng không phải hoàn toàn ngăn cản ba người bọn họ công kích.

Một kích toàn lực của ba cường giả Dương Thần Cảnh, cho dù trên người Huyền Chân cũng xuất hiện vết rách nhỏ bé, nhưng lại quỷ dị không có một giọt máu tươi nào chảy ra ngoài, chỉ để lộ màu sắc đỏ thẫm.

Nhưng thân thể đã hoàn toàn không có cảm giác đau đớn, Huyền Chân không cảm giác được chút nào, trực tiếp vươn bàn tay trắng noãn về phía Phượng huyết.

Nhưng lúc này có ánh đao xuất hiện, ánh sáng chiếu sáng ba nghìn dặm giống như muốn xé rách thiên địa!

Đối mặt một đao kinh diễm như thế, Huyền Quan không dám dùng thân thể ngạnh kháng như với ba người kia.

Hắn duỗi hai ngón tay ra, bỗng nhiên nhặt hoa cười cười, phật vận quanh người sáng lên. một chỉ sinh ra ngàn vạn phật quang tan rã ánh đao, cả Ngô Đồng Sơn bị phật vận bao phủ, thậm chí có chút ít võ giả Hậu Thiên và võ giả Tiên Thiên thực lực yếu trực tiếp quỳ xuống, thần phục dưới phật quang!

Đây là Niêm Hoa Chỉ một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự, chính là võ công mạt lưu trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự.

Nhưng từ khi phương trượng đời trước ‘ Già Diệp Tôn Giả ’ Huyền Đàm tu

luyện Niêm Hoa Chỉ tới cực hạn, hơn nữa gia tăng lý giải của mình vào trong môn tuyệt kỹ này liền diễn biến nó thành Phật Vận Niêm Hoa Ấn mạnh hơn trước, có rất nhiều võ tăng Thiếu Lâm tự tu luyện môn tuyệt kỹ này.

Huyền Chân thân là người Giảng Kinh đường, trước kia Huyền Đàm đảm nhiệm thủ tọa Giảng Kinh đường đã truyền Phật Vận Niêm Hoa Ấn cho Huyền Chân, cho nên Huyền Chân sử dụng Phật Vận Niêm Hoa Ấn là chính tông nhất cùng mạnh nhất Thiếu Lâm tự.

Phật Vận Niêm Hoa Ấn va chạm với một đao kinh diễm này, phật quang biến mất, ánh đao vỡ vụn.

Một đại hán tướng mạo hào phóng cầm Hỏa Ly Yển Nguyệt Đao đứng trên đỉnh núi, dưới núi có mấy trăm đao khách đang lao lên đỉnh núi, yếu nhất cũng có được thực lực cảnh giới Tiên Thiên.

1.Kha Yển Nguyệt, ngươi cũng muốn tham gia náo nhiệt sao? Huyền Chân nhàn nhạt hỏi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1010 - Loạn Chiến (2)

Kha Yển Nguyệt cười to nói:

1.Đám hòa thượng các ngươi thật dối trá, ai không muốn trường sinh bất tử? Nếu các ngươi không thèm quan tâm, vì cái gì hiện tại ngươi không lui lại?

Nhìn thấy thủ tọa Giảng Kinh đường Thiếu Lâm tự Huyền Chân va chạm với đại đương gia Thái Hành sơn trại ‘ Thiên Hạ Vô Đầu ’ Kha Yển Nguyệt, võ giả ôm tâm tư chiếm tiện nghi cũng bỏ đi suy nghĩ không thực tế này.

Tồn tại cấp bậc như thế đại chiến không phải bọn họ có thể nhúng tay vào, cho dù miễn cưỡng ra tay, nói không chừng dư âm chiến đấu của những người khác cũng có thể miểu sát bọn họ.

Năm tên võ giả Dương Thần Cảnh chưa từng nói nhảm, trực tiếp động thủ với nhau.

Trong tình huống hiện tại không có gì có thể nói, Phượng huyết ngay trước mặt, đây chính là cơ hội đột phá Chân Vũ Cảnh, diên thọ kéo dài mấy ngàn năm, không ai có thể bỏ qua.

Thậm chí bọn họ không phân thắng bại, cũng không bài trừ khả năng cường giả Chân Vũ Cảnh ra tay, dù sao thực lực càng mạnh càng sợ chết, không ai muốn khổ tu cả đời nhưng cuối cùng biến thành bụi đất.

Năm tên võ giả Dương Thần Cảnh không có phân tâm cướp đoạt Phượng huyết, các võ giả Dung Thần Cảnh cùng võ giả Hóa Thần Cảnh liếc nhau, liên tục lao về phía Phượng huyết.

Trong tình huống này cũng chỉ có võ giả Hóa Thần Cảnh cùng võ giả Dung Thần Cảnh mới có tư cách nhúng tay, võ giả cảnh giới Tiên Thiên chỉ có tư cách đứng xem, lợi ích duy nhất là quan sát cường giả Nguyên Thần tam cảnh giao thủ sẽ trợ giúp võ đạo của bọn họ tiến bộ.

Võ giả Hóa Thần Cảnh năm thế lực lớn vượt qua ba trăm người, ngày thường khó gặp võ đạo tông sư tụ tập giống như rau cải trắng và chém giết điên cuồng với nhau, loại tràng cảnh này trăm năm khó gặp một lần.

Trong năm tên võ giả Dương Thần Cảnh, trên cơ bản thực lực lão tổ Tô gia là kế cuối, nhưng trên số lượng võ giả Nguyên Thần Cảnh thì Tô gia nhiều nhất.

Dù sao nơi này là Ngô Đồng Sơn đại bản doanh, Tô gia ở nơi này, mà thế lực khác chỉ có thể mang một phần thế lực tới, bọn họ không có khả năng không quan tâm nhà mình, khuynh sào xuất động đến tranh đoạt Phượng huyết.

Cho nên hơn ba trăm tên võ giả Nguyên Thần Cảnh, trong đó có một phần ba đều là người Tô gia, Tô gia bọn họ cũng bị nhằm vào tàn nhẫn nhất.

Trên mặt Tô Tín lộ ra một tia vui vẻ nhưng lạnh lùng, trực tiếp đi vào giữa chiến trường.

Tô Tín có vũ kỹ Bất Tử Ấn Pháp thích hợp nhất quần chiến, một ít dư âm chiến đấu không thể chạm vào người Tô Tín.

Lúc này bỗng nhiên có võ giả Hóa Thần Cảnh Tô gia xuất hiện trước mắt Tô Tín, hắn đang bị một đạo phỉ Thái Hành sơn trại cầm nhạn linh đao đánh lui về phía sau, hiển nhiên đã lộ ra trạng thái không địch lại.

Chờ hắn quay đầu lại, trong nháy mắt hơn một ngàn đạo kiếm khí hiển hiện, trực tiếp xoắn giết hắn thành thịt nát!

Thái Hành đao khách đối chiến với tên võ giả Tô gia bị dọa kêu to một tiếng, ánh mắt mang theo một chút kinh hãi nhìn Tô Tín.

Đương nhiên hắn nghe nói qua đại danh tứ đại thần bộ Tô Tín, dù sao có thể

làm cho đám con lừa trọc Thiếu Lâm tự ăn thiệt thòi, trên giang hồ không tìm được mấy người.

Nghe danh không bằng gặp mặt, nhưng Tô Tín lại đáng sợ hơn cả lời đồn.

Thái Hành đao khách này không dám dừng lại, trực tiếp quay người đi tìm người khác.

Trình độ kinh khủng của Tô Tín tương đương với võ giả Dung Thần Cảnh, hắn cũng không dám đi trêu chọc.

- Tô Tín! Ngươi muốn chết!

Tô Minh Lễ đang ác chiến với người khác, nhìn thấy cảnh này liền gầm lên, Tô Tín làm như vậy quả thực chạm vào điểm

mấu chốt của Tô gia.

Mỗi huyết mạch dòng chính Tô gia đều là bảo vật trân quý của Tô gia, kết quả hiện tại lại bị Tô Tín chém giết một người, đôi mắt đám người Tô Minh Lễ đỏ rực.

Bọn họ đã có ý định, sau khi kết thúc việc này sẽ không chết không thôi với Tô

Tín.

Đồng thời Tô Minh Lễ cũng sinh ra một tia cảnh giác.

Ban đầu hắn ở Tô gia đắc tội Tô Tín không nhẹ, hiện tại trong loạn chiến, hắn tự nhiên cũng phải phòng bị Tô Tín ra tay đánh lén.

Tuy Tô Tín chỉ có thực lực Hóa Thần Cảnh, nhưng hắn đánh một trận với Huyền Quan đã không còn ai xem hắn là Hóa Thần Cảnh, hắn tuyệt có được thực lực uy hiếp võ giả Dung Thần Cảnh.

Tô Tín cười lạnh nhìn Tô Minh Lễ, một cây cung thật lớn xuất hiện trong tay hắn.

Nhìn thấy cảnh này mọi người chấn động, trong tình huống này Tô Tín sử dụng Thương Tâm Tiểu Tiễn không khác gì sát khí vô thượng.

Thương Tâm Tiểu Tiễn có uy năng quỷ thần khó lường, mặt đối mặt đối địch còn phải phòng thủ nghiêm mật mới có thể ngăn cản một mũi tên của Tô Tín, càng không cần nói tình hình hỗn loạn hiện tại.

Tô Tín không quan tâm kẻ khác, hắn rút tên ra, nhàn nhã dạo chơi, đứng nghiêm, giương cung, cài tên, cung kéo căng nguyệt, mũi tên gào thét!

Sắc mặt Tô Minh Lễ rùng mình, thân thể hắn hơi động, liên tiếp kéo dài khoảng cách với tên võ giả đang giao thủ, quanh người có cương khí sáng lên, tùy thời phòng ngự Tô Tín tấn công.

Làm cho Tô Minh Lễ khó hiểu là Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín trực tiếp bắn vào không trung, nó cũng không có bay

về phía mình, chẳng lẽ mục tiêu của Tô Tín không phải mình, mà là người khác?

Nơi này trừ người Thiếu Lâm tự có tử thù với Tô Tín, Tô Minh Lễ vô ý thức nhìn sang người bên phía Thiếu Lâm tự, nhưng phía sau lại có tiếng kêu vang lên.

Tô Minh Lễ quay đầu nhìn sang phía sau, cảnh tượng trước mắt làm hắn cảm thấy hoài nghi mắt mình có vấn đề.

Trên vai Tô Minh Viễn đang giao thủ với gia chủ Độc Cô thị Độc Cô Diêm ở phía sau xuất hiện một lỗ máu, một mũi tên thép đang rung động sau lưng hắn.

Đương nhiên Độc Cô Diêm sẽ không bỏ qua cơ hội này, hắn chỉ dùng vài chiêu là đánh Tô Minh Viễn thổ huyết lui lại.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1011 - Suy Nghĩ Của Tô Tín (1)

Tất cả mọi người không nghĩ tới Tô Tín lại ra tay với Tô Minh Viễn, đặc biệt là Tô Minh Lễ, nhưng hắn là người biết rõ nội tình nhất.

Kỳ thật từ khi vừa bắt đầu Tô Minh Viễn đã ôm thiện ý với Tô Tín, thái độ với Tô Tín, Tô Minh Viễn vẫn an phận dùng mời chào làm chủ, tốt nhất làm cho Tô Tín toàn tâm toàn ý trợ giúp Tô gia bọn họ.

Nếu như không phải Tô Minh Lễ tự tiện ra tay vớiTô Tín làm quan hệ hợp tác song phương vỡ tan, Tô Minh Viễn càng có ý định buộc chặt Tô Tín vào Tô gia.

Cho nên nói Tô Tín động thủ với Tô Minh Lễ thì ai cũng hiểu, nhưng vì sao hắn lại động thủ với Tô Minh Viễn vẫn luôn ôm thiện ý với mình? Hắn thật sự bắn lầm người?

Đón ánh mắt khó hiểu của mọi người, Tô Tín ra tay lần nữa, kéo Thâu Thiên cung thành hình trăng rằm, dây cung phát ra tiếng nổ, tiểu tiễn thương tâm, mục tiêu vẫn là Tô Minh Viễn!

Sát cơ nồng đậm bao phủ, Tô Minh Viễn mang theo ánh mắt khó hiểu và nổi giận gầm lên một tiếng, tay niết ấn pháp trực tiếp bóp nát mũi tên đang bay tới.

Hắn vừa ngăn cản Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín nhưng lại không ngăn được Độc Cô Diêm bên cạnh.

Hắn bị mũi tên của Tô Tín làm phân tâm, Độc Cô Diêm nhân ke hở mà vào, trong nháy mắt Phần Thành Đao Pháp hóa thành hỏa vực bao phủ phạm vi mười dặm, cương khí vô tận bốc lên, trực chỉ Tô Minh Viễn ở trung ương nhất, hắn phun

ra vài ngụm máu tươi.

Nhìn Tô Minh Viễn vô cùng thê thảm, sắc mặt Tô Tín hiện tại không có biến hóa gì.

Đương nhiên hắn không có khả năng bắn sai, từ khi bắt đầu, mục tiêu của Tô Tín chính là Tô Minh Viễn.

Nếu như lúc trước không có chuyện Tô Minh Lễ, có lẽ Tô Tín còn có thể hợp tác với Tô gia, nhưng sau khi xảy ra chuyện đó, song phương triệt để kết thành ân oán, Tô Tín không có lòng dạ rộng rãi tha thứ cho người khác.

Hơn nữa suy nghĩ từ góc độ lợi ích, Tô Tín thật sự trông mà thèm mọi thứ của Tô gia.

Không nói những công pháp điển tịch Tô gia truyền thừa từ thượng cổ đến nay, chỉ nói huyết mạch đại trận của Tô gia đã có thể tăng thực lực của mình và Hinh Nhi lên không ít.

Hơn nữa huyết mạch đại trận Tô gia không chỉ riêng đệ tử Tô gia sử dụng, võ giả còn lại cũng có thể dùng, chẳng qua không có hiệu quả chiết xuất huyết mạch mà thôi, có nó, bản thân mình có thể bồi dưỡng rất nhiều tâm phúc.

Cho nên từ khi vừa bắt đầu, mục tiêu của Tô Tín không chỉ có một mình Tô Minh Lễ, mà là cả Tô gia!

Dùng sức một mình muốn mưu đồ Tô gia là một trong tam tộc lánh đời có cường giả Dương Thần Cảnh tọa trấn, lúc này người bên ngoài xem ra đây là việc hoang đường viển vông, nhưng trên thực tế Tô Tín vừa mới bắt đầu đã quyết định làm như vậy.

Châm ngòi Tô gia cùng võ lâm Bắc Nguyên đạo và Độc Cô thị, đây chỉ việc làm Tô gia chảy chút máu mà thôi, còn kém xa trình độ thương gân động cốt, cho nên Tô Tín chuẩn bị chém một cánh tay của Tô gia, mà cánh tay này chính là Tô Minh Viễn!

Tô gia tạo thành tình huống hiện tại là do thiếu đi một người lãnh đạo nhất ngôn cửu đỉnh.

Lão tổ Tô gia có thực lực nhưng không có năng lực, Tô Minh có năng lực nhưng không có thực lực.

Đối với người như Tô Minh Viễn, Tô Tín đánh giá hắn làm gia chủ, Tô gia tuyệt đối không lỗ.

So sánh với lão tổ Tô gia làm việc cẩn thận và Tô Minh Lễ một lòng chỉ biết tu luyện tâm cơ nông cạn, Tô Minh Viễn mới là hi vọng quật khởi tương lai của Tô gia, tối thiểu hắn không ngu xuẩn giống những võ giả Tô gia khác.

Chính bởi vì như thế Tô Tín mới chịu giết Tô Minh Viễn, bởi vì có đối phương tồn tại, rất có thể Tô gia sẽ không tiếp tục xuống dốc, mà là được hắn dẫn dắt tạo thành quật khởi mới, Tô Tín sẽ không thể ẩn nhẫn nữa.

Cho nên lúc này Tô Tín cũng không có đi giết Tô Minh Lễ có thù oán với hắn, mãng phu thực lực Dung Thần Cảnh nhưng hoàn toàn không có não, Tô Tín không đặt hắn vào trong mắt.

Đầu tiên hắn phải giải quyết Tô Minh Viễn, muốn triệt để hủy Tô gia, như vậy nhất định cần phải diệt trừ hắn!

Lần này Tô Tín có suy nghĩ điên cuồng, những người khác không biết, Tô Minh Viễn tức giận nhìn Tô Tín, quát:

- Tô Tín! Ngươi điên hay sao?

Tô Minh Lễ cũng cho rằng Tô Tín điên rồi nhưng hắn không thể bỏ mặc Tô Tín giết Tô Minh Viễn.

Cho dù hắn có mâu thuẫn lớn với Tô Minh Viễn nhưng Tô Minh Viễn thực sự vẫn là cường giả Dung Thần Cảnh của Tô gia bọn họ.

Huyết mạch dòng chính Tô gia chỉ có bao nhiêu đó, trong đó chỉ có vài người là

Dung Thần Cảnh, bị Tô Tín giết một, như vậy tổn thất của bọn họ to lắm.

Cho nên Tô Minh Lễ không do dự, trực tiếp buông tha đối thủ trước mặt và lao về phía Tô Tín.

Tô Tín lạnh lùng cười cười, thân thể tránh ra xa, lúc này một ánh đao chói mắt bỗng nhiên hàng lâm, làm cho Tô Minh Lễ không thể không quay người phòng ngự.

‘ Cực Trảm Đao ’ Bạch Công Phán ra tay, một đao kinh diễm rơi xuống, Tô Minh Lễ không thể cẩn thận.

Thương Tâm Tiểu Tiễn bắn ra lần nữa, làm cho Tô Minh Viễn luống cuống tay chân.

Kỳ thật Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín mạnh nhưng còn kém xa mới có khả năng sát thương võ giả Dung Thần Cảnh, nếu Tô Minh Viễn ra tay toàn lực, Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín tuyệt đối không tổn thương hắn được, cao hơn nữa chỉ tiêu hao nội lực của Tô Minh Viễn mà thôi.

Nhưng vấn đề là, đối diện với Tô Minh Viễn còn có một Độc Cô Diêm.

Đều là võ giả Dung Thần Cảnh, thực lực Độc Cô Diêm còn mạnh hơn Tô Minh Viễn một bậc.

Nếu Tô Minh Viễn phân tâm đối địch với Độc Cô Diêm, cho dù Thương Tâm Tiểu Tiễn không thể giết hắn nhưng chắc chắn sẽ lưu lỗ máu trên người hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1012 - Suy Nghĩ Của Tô Tín (2)

Trái lại Tô Minh Viễn chuyên tâm phòng ngự Thương Tâm Tiểu Tiễn, với tư cách đối thủ của hắn, Độc Cô Diêm tự nhiên không bỏ qua.

Cho nên Tô Tín cùng Độc Cô Diêm song trọng vây giết, Tô Minh Viễn dần dần lâm vào tình thế vô cùng nguy hiểm.

Lúc này Độc Cô Diêm đang làm chậm thế công của Tô Minh Viễn, ánh mắt mang theo không hiểu.

Lần này hắn tới đây không phải vì giết Tô Minh Viễn, mà là vì tranh đoạt Phượng huyết.

Hiện tại đã có Tô Tín kiềm chế Tô Minh Viễn, vì sao hắn phải tử đấu ở đây, trực tiếp thoát thân cướp Phượng huyết không được sao?

Tô Tín nhìn thấy động tác của Độc Cô Diêm liền nhìn ra hắn nghĩ gì, người Bắc Nguyên Độc Cô thị rất láu cá, lần trước lão tổ Độc Cô thị liền hãm hại hắn một lần, hiện tại Độc Cô Diêm lại muốn nửa đường rút đi sao?

Tô Tín nói với Độc Cô Diêm:

1.Độc Cô gia chủ, chẳng lẻ ngươi không muốn báo thù cho nhi tử của mình sao? Độc Cô Diêm thản nhiên nói:

2.Giết con của ta cũng không phải Tô Minh Viễn, ta là người ân oán rõ ràng, trong Tô gia ta chỉ muốn mạng của Tô Trọng Viễn cùng Tô Tử Ngọc, ta không liên

lụy tới kẻ khác.

Tô Tín cười lạnh nói:

1.Độc Cô gia chủ, suy nghĩ của ngươi quá ngây thơ rồi, ngươi không biết tình huống của Tô gia như thế nào sao? Cho dù Tô Trọng Viễn hay Tô Tử Ngọc đều là huyết mạch dòng chính Tô gia bọn họ, là tồn tại vô cùng trân quý.

2.Ngươi muốn lấy tính mạng của hai huyết mạch dòng chính Tô gia, ngươi cho rằng Tô gia sẽ đáp ứng sao?

3.Cho nên phương thức tốt nhất hiện tại chính là giết Tô Minh Viễn, từ đó suy yếu lực lượng Tô gia thật lớn, như vậy ngươi mới có cơ hội báo thù.

4.Huống chi nhiều thêm ngươi tranh giành Phượng huyết không nhiều lắm, ít đi ngươi cũng không ít, cho dù Độc Cô gia

chủ ngươi là Dung Thần Cảnh, ngươi cho rằng ngươi có tư cách tới gần trung tâm tranh đoạt hay sao?

Độc Cô Diêm nhìn sang phía Phượng huyết, quả nhiên tranh đoạt bên kia tới tình trạng gay cấn, năm tên võ giả Dương Thần Cảnh công phạt không dứt, những người còn lại muốn chiếm tiện nghi, ai hơi tiến lên một bước sẽ bị nhiều người vây công.

Độc Cô Diêm cũng quyết định thật nhanh, nếu trong khoảng thời gian ngắn không thể đoạt được Phượng huyết, vậy trước tiên giết Tô Minh Viễn đã.

Về từ, đúng như Tô Tín nói, hắn đã không có khả năng từ trong tay Tô gia muốn tính mạng hai tên huyết mạch dòng chính, như vậy phải suy yếu lực lượng Tô gia, ngày sau chờ Tô gia triệt để suy bại lại báo thù, dù sao hắn đang tráng niên, hắn còn chờ được.

Về công, Tô gia đã có ý định dừng chân tại Bắc Nguyên đạo, cho dù Tô gia có ít xuất hiện và không đối địch với Độc Cô thị, hiện tại giết Tô Minh Viễn suy yếu Tô gia mới có lợi với Độc Cô thị.

Cho nên Độc Cô Diêm lập tức nói:

1.Giết Tô Minh Viễn có thể, không cần ngươi đứng ở xa quấy rối, vạn nhất Tô Minh Viễn muốn liều chết đánh cược một lần, đầu tiên gặp nạn sẽ là ta.

2.Đừng nói lực lượng của ngươi không đủ, có thể đứng trước sáu mươi trên Địa Bảng tuyệt đối có thực lực sát thương võ giả Dung Thần Cảnh.

Tô Tín cười cười không có trả lời, hắn dùng hành động nói tất cả.

Giẫm chận tới gần, Tô Tín phất tay bộc phát cả ngàn đạo kiếm khí, hóa thành một tòa kiếm ngục khủng bố bao phủ Tô Minh Viễn.

Tô Minh Viễn trọng thương nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay một âm một dương, lực lượng hai cực xuất hiện và đánh

tới, nó giống như cối xay lớn nghiền nát Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín!

Độc Cô Diêm kinh nghi nói:

1.Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn, thậm chí Tô gia cũng có công pháp thất truyền nguy hiểm như vậy, không hổ là thế gia vạn năm.

Thiên Địa Âm Dương Đại Ma Bàn chính là vũ kỹ cực kỳ nguy hiểm thời thượng cổ, uẩn dưỡng âm dương nhị khí trong người.

Công pháp này uẩn dưỡng âm dương nhị khí cũng không phải tương sinh, mà là mượn lực lượng âm dương tương khắc xoắn giết, gây chuyện không tốt sẽ bị quá trình tu luyện cắn trả mà chết.

Công pháp nguy hiểm như vậy cực kỳ có danh tiếng vào thời thượng cổ, nhưng bởi vì quá mức nguy hiểm cho nên người tu luyện càng ngày càng ít, cuối cùng trực tiếp thất truyền, không nghĩ tới Tô gia vẫn lưu truyền, hơn nữa Tô Minh Viễn còn luyện thành.

Thân thể Tô Tín lui lại cực nhanh, Bất Tử Ấn Pháp hướng tử mà sinh, âm dương nhị khí xoắn giết bị Tô Tín chuyển hóa thành sinh tử, không ngừng lưu chuyển trong tay hắn và biến mất.

Lực lượng âm dương quá mạnh, mạnh đến mức Bất Tử Ấn Pháp của Tô Tín cũng không thể trực tiếp thu nạp, chỉ có thể tan rã.

Tô Tín lui lại phía sau, nhìn xem Độc Cô Diêm nói:

- Độc Cô gia chủ, ngươi chuẩn bị đứng xem hay sao?

Độc Cô Diêm hừ lạnh một tiếng, trường đao màu đỏ ra khỏi vỏ, trong nháy mắt hỏa diễm quét qua tất cả, đao thế cuồng bạo nhuộm đỏ cả bầu trời và điên cuồng tấn công Tô Minh Viễn.

Võ giả cùng giai dễ dàng đánh bại đối phương, nhưng muốn giết đối phương là chuyện không dễ dàng.

Thân là tồn tại Dung Thần Cảnh, mỗi võ giả đều có một ít át chủ bài, võ giả tầm thường cũng như thế, càng không nói thế gia truyền thừa vạn năm, trong tộc có vô số công pháp như Tô gia.

Cho nên trước kia Độc Cô Diêm không cho Tô Tín quấy rối từ xa, mà là cùng hắn vây công đối chiến với Tô Minh Viễn, phòng bị Tô Minh Viễn sắp chết dốc sức liều mạng, bởi như vậy Tô Tín ở xa, nhưng hắn sẽ thừa nhận áp lực một kích liều chết của Tô Minh Viễn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1013 - Ma Thần Tế (1)

Nhân vật chính tranh đoạt Phượng huyết chính là năm vị cường giả Dương Thần Cảnh, nhưng bây giờ đã biến thành Tô Tín, một mình hắn liền hấp dẫn vô số ánh mắt.

Dùng Hóa Thần Cảnh dốc sức chiến đấu Dung Thần Cảnh, trên giang hồ có bao nhiêu người làm được?

Trước kia Tô Tín chém giết Huyền Quan, bởi vì có nhiều nhân tố bên trong cho nên xem như một trường hợp đặc biệt, hơn nữa có rất ít người quan sát cuộc chiến, cũng đều là địch nhân của Tô Tín, cho nên tràng cảnh lúc ban đầu nhất định sẽ có khuyếch đại quá sự thật.

Ví dụ như sau khi đám người Đái Mạc Ngôn trốn đi đều cố ý khuếch đại thực lực Tô Tín, đương nhiên bọn họ làm như vậy cũng không phải là cất nhắc Tô Tín, mà là tìm câu trả lời hợp lý cho thất bại của mình mà thôi.

Lúc trước bọn họ nhiều người đi giết Tô Tín, kết quả còn bị Tô Tín giết đại bại quay về, nếu không nói Tô Tín lợi hại một ít, chẳng phải càng lộ ra bọn họ vô năng hay sao?

Hiện ở bên ngoài có nhiều người đang xem cuộc chiến như vậy, lúc này mới là thời điểm Tô Tín hiển thị rõ thực lực bản thân mình.

Bây giờ nhìn thấy Tô Tín động thủ, tất cả võ giả nơi này đều nghĩ Địa Bảng không có khuếch đại thực lực của Tô Tín.

Tô Tín hiện tại đang liên thủ với Độc Cô Diêm vây công Tô Minh Viễn, nhưng

hắn phát huy tác dụng không kém gì Độc Cô Diêm.

Lúc trước Tô Tín động thủ với Huyền Quan, tuy Huyền Quan đã già nua hơn và có lĩnh vực màn đêm của Tần Nghiễm Vương áp chế năm thành thực lực, nhưng Huyền Quan tu hành Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành vẫn chiến thắng chín thành chín võ giả.

Điều này cũng làm đại bộ phận thủ đoạn công kích của Tô Tín không thể làm Huyền Quan bị thương.

Hiện tại đối mặt Tô Minh Viễn lại không giống.

Trên lực công kích, Tô Minh Viễn sử dụng lực lượng còn mạnh hơn Huyền Quan bị áp chế thực lực rất nhiều, nhưng luận lực phòng ngự, Tô Minh Viễn còn không bằng một phần ngàn Huyền Quan.

Hắn chỉ cần bị Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín bắn trúng sẽ lưu một lỗ máu trên người.

Tô Minh Viễn không dám dễ dàng ngăn cản vũ kỹ cường đại của Tô Tín, hơi không cẩn thận sẽ bị thương ngay.

Nếu là lúc bình thường cũng bỏ đi, hắn tự tin với thực lực của mình hoàn toàn có thể chống đỡ công kích của Tô Tín.

Nhưng bây giờ có Độc Cô Diêm gia nhập, song phương giao thủ trăm chiêu nhưng Tô Minh Viễn cũng đã đầy nguy cơ.

Đối mặt Độc Cô Diêm sử dụng Phần Thần Đao Pháp, Tô Minh Viễn vận dụng Liệt Thần Chỉ điên đảo càn khôn, âm dương thác loạn, lực lượng Phần Thần Đao Pháp tan rã.

Nhưng Phi Huyết Kiếm bên hông Tô Tín ở sau lưng Tô Minh Viễn ra khỏi vỏ, huyết hà đầy trời và tấn công vào Tô Minh Viễn.

Hắn đánh một quyền về phía sau giống như mặt trời lên cao, phát ra ánh sáng

vô tận đầy rực rỡ, cũng xé rách huyết hà.

Đột nhiên Tô Tín lại cầm Phi Huyết Kiếm bay ra, một tia máu xuất hiện xuyên qua xương sườn dưới của Tô Minh Viễn!

Tô Tín sử dụng phi kiếm đả thương người, cũng không phải dùng chân khí ngự kiếm, mà là dùng Thương Tâm Tiểu Tiễn Quyết điều động Phi Huyết Kiếm, do không kịp phòng bị nên Thương Thiên Tiễn Quyết vô kiên bất tồi thương đâm ra một lỗ máu trên người của Tô Minh Viễn.

Điểm cường đại chân chính của Thương Tâm Tiểu Tiễn không phải cung và mũi tên trong tay, mà là bản thân tiễn quyết.

Không mũi tên cũng có thể đả thương tim người, Thương Tâm Tiểu Tiễn sau khi đại thành sẽ dùng bản thân làm cung, dùng thiên địa làm mũi tên cũng có thể vận dụng Thương Tâm Tiểu Tiễn.

Hai mắt Tô Minh Viễn đỏ ngầu nhìn Tô Tín, hắn không hận Độc Cô Diêm, bởi vì nhi tử Độc Cô Diêm chết trong tay Tô gia, hơn nữa Độc Cô thị cũng có mâu thuẫn không thể điều hòa với Tô gia.

Hắn lại hận Tô Tín!

Hắn cho rằng mình chưa bao giờ làm việc gì có lỗi với Tô Tín.

Thậm chí lúc Tô Tín tiến vào bí cảnh Tô gia tu luyện cũng là do mình lực bài chúng nghị mới được lão tổ đồng ý, hắn không ngờ lần này Tô Tín lại muốn giết hắn, hơn nữa còn không lưu thủ chút nào!

Hai người Tô Tín cùng Độc Cô Diêm liên thủ làm Tô Minh Viễn nghe thấy một tia hương vị tử vong, Tô Tín gây ra không ít vết thương trên người hắn, nghiêm trọng nhất chính là hai lỗ máu trên vai và xương sườn dưới, những vết thương này đều là Tô Tín tạo thành.

Hơn nữa Độc Cô Diêm công kích không phải uổng phí, trên người hắn trải rộng hơn mười đạo vết đao, cảnh tượng thê thảm đến cực điểm, nghiêm trọng nhất là tổn

thương lúc hắn ngăn cản Phần Thần Đao Pháp của Độc Cô Diêm.

Liệt diễm đốt thành, không cách nào dập tắt, chỉ có chết mới thôi.

Độc Cô Diêm chém ra mỗi đao đều có một tia lực lượng nóng rực thẩm thấu vào trong thân thể Tô Minh Viễn, tụ ít thành nhiều, cuối cùng giống như liệt diễm đốt thành, bộc phát một cách dữ dội, đốt cho tới khi hắn thành tro bụi mới thôi!

Đây mới là Phần Thành đao pháp khủng bố chỗ.

Với tư cách vũ kỹ mạnh nhất Độc Cô thị đã truyền thừa hơn một ngàn năm, Phần Thành Đao Pháp có vẻ ngoài cương mãnh táo bạo nhưng uy lực của nó được thể hiện từ bên trong.

Tô Minh Viễn đã cảm giác được, tiếp tục đánh nữa, chờ tới lúc lực lượng hỏa diễm bộc phát thì hắn không sống được.

Hắn không thể chạy trốn trong tình huống hiện tại, vậy hắn chỉ có thể kéo một người chết, người nọ là Tô Tín!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1014 - Ma Thần Tế (2)

Tô Minh Viễn đã hạ quyết tâm, hắn vận dụng vài chiêu Liệt Thần Chỉ ép Độc Cô Diêm lùi lại.

Cùng lúc đó trên người Minh Viễn xuất hiện một tia khí tức khủng bố, sau lưng hắn xuất hiện hư ảnh ma thần khủng bố nhưng thể hiện xu thế quỳ lại, nó tỏa ra khí tức khủng bố mà tà dị, phạm vi vài dặm chung quanh đều bị nhiễm ma khí.

Trong rất nhiều võ giả nơi đây, có thế lực chính đạo cũng có võ giả tán tu, cũng có đạo phỉ Thái Hành sơn trại ngày thường làm không ít việc ác, nhưng duy nhất không có võ giả ma đạo.

Hiện tại nhìn uy thế Tô Minh Viễn thể hiện ra, có thể nói vô cùng khủng bố và tà dị.

Người hiểu lịch sử Tô gia sẽ hiểu hành động của Tô Minh Viễn.

Tô gia thời đại đó không có phân chính ma hai đạo rõ ràng như vậy, đối với gia tộc như Tô gia, trong gia tộc khẳng định

bảo tồn rất nhiều công pháp chính ma hai đạo bọn họ sẽ không dùng chính ma phân chia công pháp, chỉ dùng uy lực phân chia.

Công pháp chính đạo căn cơ vững vàng nhưng tiến cảnh lại chậm chạp, công pháp ma đạo hung hiểm nhưng uy lực cường đại, cho nên át chủ bài Tô Minh Viễn dùng dốc sức liều mạng chính là vũ kỹ ma đạo khủng bố, là Ma Thần tế thất truyền đã lâu!

Hóa thân thành ma thần, cũng hiến tế ‘ chính mình ’ loại vũ kỹ này có thể nói

vô cùng tà dị, nhưng đổi lấy lực lượng cường đại giống như quỷ thần.

Ma ảnh khủng bố sau lưng Tô Minh Viễn dần dần ngẩng đầu lên, ngay sau đó ma diễm ngập trời, khí tức khủng bố hàng lâm.

Độc Cô Diêm nhìn thấy tình huống không đúng liền lui về phía sau.

Cái gọi là liên thủ giữa hắn với Tô Tín căn bản không đáng tin cậy chút nào.

Dù sao hắn cho rằng Tô Tín và Lục Phiến Môn sau lưng hắn đều là tồn tại đối lập với Độc Cô thị, chính mình không ném đá xuống giếng đã là không tệ, căn bản không có khả năng cùng hắn chọc giận Tô Minh Viễn.

Độc Cô Diêm thông minh, Tô Tín thực sự không ngu ngốc, hắn không có ý định ngăn cản một kích liều mạng của Tô Minh Viễn, thời điểm Độc Cô Diêm hành động thì Tô Tín cũng hành động, hơn nữa trực tiếp lao vào khu vực có võ giả Độc Cô thị tụ tập.

Độc Cô Diêm nhìn thấy cảnh này liền mắng to Tô Tín hèn hạ.

Tô Minh Viễn cũng không có ưu đãi với Độc Cô Diêm, nếu hai người bọn họ ở cùng một chỗ thì hắn muốn giải quyết luôn cả Độc Cô Diêm.

Độc Cô Diêm muốn chạy nhưng trên giang hồ ít có người nhanh bằng Tô, thân thể hắn như hình với bóng dán chặt vào

Độc Cô Diêm không buông.

Lúc này Tô Minh Viễn lại di động.

Cái đầu ma thần sau lưng hắn đã nâng lên hoàn toàn, ma diễm quanh thân ngập trời và không thấy rõ khuôn mặt, chỉ có thể nhìn thấy hai màu đỏ tươi, phi thường tà dị.

Ma ảnh điểm ra một chỉ, lúc này hư không chấn động, ma khí đen như nước xuyên qua không gian và lưu lại dấu vết không xóa đi được.

Thậm chí mọi người cảm giác được, nơi ma khí đi qua lại bắt đầu xâm chiếm

lực lượng thiên địa, đối kháng với thiên địa và không dung nhập vào trong thiên địa.

Ai có thể ngăn cản lực lượng khủng bố như vậy? Nhưng một chỉ của ma ảnh trực tiếp tấn công Độc Cô Diêm và Tô Tín, ma khí phong tỏa hư không, làm cho bọn họ trốn không thể trốn, tránh cũng không thể tránh!

Việc liên quan tới sinh tử, lần này Độc Cô Diêm không giấu dốt.

Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, đao trảm hư không giống như mặt trời lặn, phần thiên trữ hải, đao thế như cầu vồng!

Ma khí đen như mực giống như cây dao găm nóng dâm vào trong mỡ bò, dễ dàng xuyên qua đao thế của Độc Cô Diêm, sắc mặt Độc Cô Diêm thay đổi.

Hắn cầm trường đao chém ngang, đao chưa xuất nhưng đao ý lại chấn động hư không, phiêu miểu không dấu vết, đây chính là Phiêu Miểu Trảm, một trong những đao pháp chí cường của Độc Cô thị.

Dưới uy thế của Phiêu Miểu Trảm, ma khí khủng bố hơi dừng lại và hơi yếu đi một chút, nhưng trường đao Địa cấp trong tay Độc Cô Diêm vỡ vụn ngay lập tức, hắn phun ra một ngụm máu tươi và bay ra ngoài.

Thiêu đốt tinh huyết chỉ có thể đổi lấy lực lượng gia tăng đơn thuần, Tô Minh Viễn vận dụng Ma Thần tế vô cùng khủng bố,

thiêu đốt ‘ hiến tế ’ bản thân mình.

Không ai biết Ma Thần trong truyền thuyết có thật hay không, Ma Thần tế của Tô Minh Viễn cũng không phải hiến tế cho Ma Thần chân chính.

Tinh túy của Ma Thần tế chính là bản thân hóa thân thành Ma Thần khủng bố trong truyền thuyết thượng cổ, sau đó lại dùng bản thân làm tế phẩm đổi lấy thân thể, khí huyết, thậm chí cả tinh khí thần tăng lên toàn diện, cuối cùng hóa thành ma khí tinh thuần nhất.

Loại ma khí này không phải chân khí bản thân tu luyện ra, mà là lực lượng tà dị nhất trên thế gian.

Độc Cô Diêm chỉ suy yếu một ít ma khí và bản thân trọng thương, sắc mặt Tô Tín ngưng trọng.

Những cường giả Dung Thần Cảnh đều không đơn giản, lúc trước Huyền Quan sắp chết già đều có thể thiêu đốt nguyên thần diễn biến cảnh giới tiếp cận Đấu Chiến Kim Thân, hiện tại trên người Tô Minh Viễn có vô số bí kỹ thượng cổ, át chủ bài cũng nhiều hơn Huyền Quan rất nhiều.

Độc Cô Diêm bại lui, ma khí trực tiếp tập trung vào Tô Tín, tốc độ còn nhanh hơn vài phần, dù sao Tô Tín mới được là mục tiêu chân chính của Tô Minh Viễn.

Ma khí ập tới, trước người Tô Tín xuất hiện hơn một ngàn đạo kiếm khí, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí sắc bén không ngừng suy yếu uy năng của ma khí, căn bản không cách nào triệt để ngăn lại.

Phi Huyết Kiếm bên hông ra khỏi vỏ, kiếm ý vô song xen lẫn huyết hà bộc phát ngập trời, khí huyết sát giao thoa với ma khí, cảnh tượng lúc này vô cùng tà dị.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1015 - Thiên Địch (1)

Tô Tín dùng thực lực Hóa Thần Cảnh đối chiến một kích toàn lực của Tô Minh Viễn cảnh giới Dung Thần Cảnh, mọi người nơi này đều lắc đầu, lần này Tô Tín chơi chết bản thân mình.

Dù sao cũng là một vị cường giả Dung Thần Cảnh liều mạng, ngay cả Độc Cô Diêm cũng không đỡ nổi phong mang của hắn, Tô Tín ngươi lấy cái gì đi ngăn cản?

Quả nhiên, Tô Minh Viễn dùng Ma Thần tế đổi lấy ma khí cường đại, huyết hà ngập trời của Tô Tín bị đánh tan không còn.

Sắc mặt Tô Tín không thay đổi, giữa huyết hà tàn phá có một ngón tay trắng nõn xuất hiện, Tam Chỉ Đạn Thiên điểm ra, Phá Sát và Kinh Mộng, phong vân biến sắc, cương khí cuồng bạo bộc phát ầm ầm, cảnh tượng vô cùng thảm thiết.

Nhưng cho dù Huyết Hà Thần Kiếm hay Tam Chỉ Đạn Thiên, những vũ kỹ của Tô Tín đều suy yếu một tia ma khí yếu ớt nhưng không cách nào ngăn cản, trực tiếp bị ma khí đánh tan.

Tất cả mọi người liên tục lắc đầu, lần này Tô Tín chơi xong rồi, một kích liều mạng của cường giả Dung Thần Cảnh không dễ ngăn cản như thế đâu.

Biểu lộ của Tô Tín lúc này không vui không buồn, toàn bộ tâm thần hắn dung nhập vào trong thiên địa, mặc dù chính mình điên cuồng tấn công bị người khác xem thành châu chấu đá xe, nhưng Tô Tín vẫn tiếp tục làm ra những hành động vô dụng.

Võ đạo có rất nhiều phương thức tấn cấp, có thể dựa vào khổ tu, cũng có thể

dựa vào đan dược, nhưng Tô Tín cho rằng đáng tin cậy nhất chính là dựa vào chiến đấu.

Cùng muốn chiến đấu với người có thực lực vượt xa mình, đột phá dưới áp lực cường đại, như vậy sẽ đổi lấy thực lực và căn cơ vững chắc.

Giống như lần trước Tô Tín đối mặt Huyền Quan, kỳ thật Tô Tín càng có thể dùng phương thức bảo hiểm chính là đi vào Côn Luân bí cảnh, sử dụng chí bảo nhờ Trừng Ác Phán Quan

Vương Ngọc ra tay giúp hắn đánh chết đám người Huyền Quan.

Đến lúc đó dùng Dương Thần Cảnh Tần Nghiễm Vương Diệt cộng thêm Dung Thần Cảnh Vương Ngọc và Tô Tín hắn, đám người Huyền Quan sẽ chết sạch.

Chỉ có điều khi đó Tô Tín vẫn muốn tôi luyện thực lực của mình, đánh tốt căn cơ của bản thân, cho nên lúc này mới lựa chọn phương thức hung hiểm như thế.

Tô Tín trong mắt người khác đang lâm vào nguy hiểm, nhưng bản thân hắn đang đắm chìm trong hung hiểm, mượn áp lực ý đồ đột phá.

Đối với Tô Tín hiện tại, cảnh giới của hắn đã đạt tới Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, trong cùng giai, hắn không đặt mấy người vào trong mắt.

Tô Tín còn chưa sờ đến biên giới Dung Thần Cảnh, cho nên hắn muốn mượn trận chiến này đột phá cũng không phải Dung Thần Cảnh, mà là vũ kỹ bản thân.

Hệ thống cho Tô Tín không ít võ học cường đại, nhưng những võ học này chỉ là lời dẫn.

Mới bắt đầu đã có 5% độ thuần thục, từ đó giúp Tô Tín giảm bớt một bộ phận thời gian tu luyện ban đầu, nhưng muốn tu luyện đến đại thành thậm chí vượt qua đại thành cần phải dựa vào Tô Tín lĩnh ngộ.

Ví dụ như Huyết Hà Thần Kiếm, Tô Tín hiện tại đã kết hợp Sơn Tự Kinh và lý giải khí huyết sát bản thân, từ đó diễn dịch ra Huyết Hà Thần Kiếm, có thể nói Huyết Hà Thần Kiếm của Tiểu Hầu gia Phương Ứng Khán thời kì đỉnh phong trong

cảnh giới ngang nhau cũng không mạnh bằng Huyết Hà Thần Kiếm phiên bản Tô Tín.

Tô Tín muốn đột phá Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí đệ tứ trọng cần phải đạt tới cảnh giới Dung Thần Cảnh, thần dung thiên địa mới có thể thực hiện được.

Cho nên Tô Tín hiện tại sắp sửa đột phá chính là Tam Chỉ Đạn Thiên.

Tô Tín có danh hiệu ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’, từ mặt ý nghĩa, chỉ pháp là một trong những vũ kỹ chủ tu trên giang hồ, cũng là vũ kỹ Tô Tín nghiên sâu nhất.

Vũ kỹ đời trước của Tam Chỉ Đạn Thiên chính là Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, Tô Tín sớm đạt được môn chỉ pháp này, thời gian tu luyện dài nhất.

Lúc trước Tô Tín động thủ với đàn chủ Thu đàn Niên Bang ‘ Cửu Sơn Thần ’ Đổng Bất Nghi đã hối đoái tiêu hao phẩm hai thức trước trong Tam Chỉ Đạn Thiên, chính là Phá Sát cùng Kinh Mộng.

Đây cũng là lần duy nhất Tô Tín không có mượn hệ thống hối đoái và rút thưởng, chỉ bằng vào bản thân lý giải Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ và một lần hối đoái tiêu hao phẩm trực tiếp lĩnh ngộ ra Phá Sát và Kinh Mộng.

Từ nay về sau Tô Tín sử dụng hai thức vũ kỹ này nhiều nhất, Tô Tín lại biết môn vũ kỹ này không hoàn hảo.

Tam Chỉ Đạn Thiên, Tô Tín lĩnh ngộ hai thức Phá Sát cùng Kinh Mộng, sát chiêu mạnh nhất của Tam Chỉ Đạn Thiên chính là một chỉ cuối cùng, Thiên Địch!

Trong nguyên tác, Bạch Sầu Phi không có chính thức thi triển một chỉ này.

Dưới áp lực cường đại của Tô Minh Viễn, Tô Tín thi triển các loại vũ kỹ như bão táp, thi triển tới cuối cùng, Tô Tín lại điểm ra một chỉ, một chỉ Thiên Địch, đối địch với ông trời!

Một chỉ Thiên Địch này không phải Thiên Địch của Bạch Sầu Phi, mà là Thiên

Địch của bản thân Tô Tín!

Dưới một chỉ này, lực lượng thiên địa chung quanh tỏa ra, không phải bị Tô Tín hấp thu, mà là bị một chỉ này bài xích.

Nguyên Thần tam cảnh có khác biệt lớn với cảnh giới Tiên Thiên chính là lực lượng thiên địa.

Cảnh giới Tiên Thiên mạnh hơn nữa, đại bộ phận sử dụng chân khí do bản thân tu luyện ra.

Nhưng nhân lực có tận cùng, lực lượng bản thân mạnh hơn nữa cũng không thể sánh bằng lực lượng thiên địa.

Chỉ cần võ giả tấn thăng đến Hóa Thần Cảnh liền có thể sơ bộ mượn lực lượng thiên địa, loại lực lượng này không phải võ giả Tiên Thiên bình thường có thể so sánh.

Nhưng một chỉ Thiên Địch của Tô Tín lại dùng lực lượng bản thân, dưới Thiên Địch, thiên địa vạn vật, đối địch thế gian!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1016 - Thiên Địch (2)

Cho nên lực lượng thiên địa mới tứ tán ra các nơi, sử dụng một chỉ này, xem như thiên địa đối địch với Tô Tín.

Đây là chỉ pháp cực đoan, dùng lực bản thân đối chiến thiên địa vạn vật, vô cùng kinh diễm cũng vô cùng hung hiểm.

Một ít võ giả Hóa Thần Cảnh nơi đây tự nhiên phát hiện ra nguyên lý một chỉ của Tô Tín, sắc mặt bọn họ thay đổi

Thời điểm thượng cổ, giang hồ không phân biệt được chính ma ma, về sau từ phương thức làm việc mà phân chia chính ma, đến bây giờ sử dụng công pháp phân chia chính ma.

Công pháp chính đạo tiến hành theo chất lượng, căn cơ vững chắc, đại khí bàng

bạc.

Công pháp ma đạo cực đoan học cấp tốc, âm tà quỷ dị, tuy uy lực cường đại nhưng lại ảnh hưởng tâm chí của võ giả.

Tô Tín sử dụng một chỉ không có ma khí, Tô Minh Viễn sử dụng lực lượng Ma Thần tế có thể nói đường đường chính chính, nhưng mọi người nhìn thấy một chỉ của Tô Tín lại cực đoan tới cực điểm.

Dùng lực bản thân đối địch với thiên địa, đây là vô tri hay cuồng vọng? Quả thực còn ma đạo hơn cả ma đạo!

Nhưng dưới một chỉ này, Tô Tín cảm giác bản thân đã bắt đầu thăng hoa, tinh

khí thần toàn thân đạt tới đỉnh phong, lôi vân chung quanh bốc lên, phong vân bắt đầu chuyển động!

Tô Tín ra tay mang theo uy thế đáng sợ, ngay cả võ giả Dương Thần Cảnh đang chiến đấu cũng bị kinh động.

Thủ tọa Giảng Kinh đường Thiếu Lâm tự Huyền Chân nhìn Tô Tín thật sâu, người có thể làm cho Thiếu Lâm tự ăn thiệt thòi không đơn giản, lại có thể đạt tới cảnh giới này.

Thường Sơn Vương Cơ Huyền Viễn lại lộ ra nụ cười.

Ánh mắt Lục Phiến Môn Thiết gia không tệ, thậm chí còn có chút ghen ghét.

Nếu tương lai Tô Tín không vẫn lạc, Lục Phiến Môn cho hắn đủ không gian phát triển, Cơ Huyền Viễn tin tưởng Tô Tín không bao lâu sẽ sánh vai với mình.

Nhất niệm phong lôi động, nhất niệm quỷ thần kinh, đây đã là cảnh giới cường giả Chân Vũ Cảnh mới có thể đạt tới.

Võ giả võ giả, tu võ tới cuối cùng vẫn phải tu luyện bản thân.

Hiện tại giai vị đẳng cấp võ giả đều là những tiền bối thượng cổ từng bước khai sáng nghiên cứu ra, hình tượng vô cùng sinh động.

Hai chữ Chân Vũ là thuyết minh hoàn mỹ thuyết cần làm chuẩn bị trước khi đột phá cảnh giới này.

‘ Chân ’ là chỉ bản thân mình, ‘ Vũ ’ chính là võ đạo cực hạn, luyện là chân ngã, hóa thân võ đạo đến cực điểm, tu luyện võ đạo tới cuối cùng không phải dựa vào thiên địa, mà là mình.

Cho dù thiên địa ở trước mặt cũng không có tư cách ra lệnh cho mình, mình không phải mượn dùng lực lượng của nó, mà là trực tiếp thao túng lực lượng của nó.

Cho nên nhất niệm phong lôi động, nhất niệm quỷ thần kinh là một trong những dấu hiệu Chân Vũ Cảnh rõ ràng nhất.

Cơ Huyền Viễn và các võ giả Dương Thần Cảnh đều muốn trùng kích cảnh giới này, cho nên bọn họ rất hiểu, Tô Tín hiện tại tạo thành uy thế chính là thứ bọn họ suy nghĩ thật lâu mới có thể sử dụng, cũng không phải công khai như Tô Tín.

Chờ tương lai Tô Tín chuẩn bị trùng kích cảnh giới này, khẳng định hắn thuận lợi hơn bọn họ nhiều.

Những tâm tư này chỉ xuất hiện trong suy nghĩ của võ giả Dương Thần Cảnh, nhưng bọn họ không cho rằng Tô Tín có thể thắng Tô Minh Viễn.

Tô Minh Viễn sử dụng Ma Thần tế chính là bí pháp ma đạo thượng cổ, tà dị là gần với Thiên Ma Giải Thể Đại Pháp của Thiên Ma Cung.

Tô Tín sử dụng một chỉ Thiên Địch thật khủng bố, dùng lực bản thân đối chiến thiên địa, trọng yếu nhất hắn còn thành công, một chỉ Thiên Địch quá mức kinh diễm.

Lực lượng một chỉ này đơn thuần dựa vào lực lượng của Tô Tín, có thể nói dưới một chỉ này, Tô Tín có thể thắng Tô Minh Viễn hay không phải xem căn cơ hắn kiên cố cỡ nào, thực lực chân chánh có phụ lòng bài danh Địa Bảng của hắn hay không.

Thiên Địch cũng giáng lâm, trong chốc lát ánh sáng vô tận mà huy hoàng, một chỉ này cực đoan hơn xa công pháp ma đạo, một chỉ mang theo dị tượng mỹ lệ tới cực điểm, cảnh tượng trước mắt làm nhiều người phải trố mắt nhìn, ánh mắt lộ ra thần thái không dám tin.

Dưới một chỉ Thiên Địch, ma khí liên tục tan rã, ngón tay nhỏ nhắn giống như lưỡi đao sắc bén xé rách ma khí vô cùng cường đại, ánh sáng chói mắt tan hết, mặc dù đối địch với thế gian nhưng vẫn vô địch đương thời!

Dưới một chỉ của Thiên Địch, chân khí trong cơ thể Tô Tín như thác nước đổ ra

ngoài.

Nội lực cường đại bộc phát, nếu không phải lúc hắn tấn thăng đến Hóa Thần Cảnh đỉnh phong và Long Tượng Bàn Nhược

Công cũng đột phá tầng thứ mười, lực lượng cơ thể Tô Tín tăng nhiều, chỉ sợ kinh mạch hắn đã nổ tung mà chết.

Ngay cả như vậy, lỗ chân lông trên người hắn vẫn có huyết vụ chảy ra, Tô Tín như hóa thành huyết nhân tà dị tới cực điểm.

Ma diễm ngập trời quanh người Tô Minh Viễn biến mất, ánh mắt bị ma khí ăn mòn cũng khôi phục thanh tỉnh, hắn vẫn không tin nổi, Tô Tín thật sự có thể ngăn cản Ma Thần tế của hắn!

Nhìn huyết vụ bao quanh thân thể Tô Tín, nhìn hắn lung lay sắp đổ giống như một trận gió có thể thổi bay, Tô Minh Viễn biết rõ hắn đã không có cơ hội.

Tất cả mọi người biết uy năng Ma Thần tế vô cùng khủng bố, nhưng bọn họ lại không biết, cho dù Ma Thần tế thành hay bại cũng chỉ có thể thi triển một lần!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1017 - Suy Nghĩ Điên Cuồng (1)

Ma đạo công pháp tà dị cực đoan cũng không phải nói cho có, thậm chí lực lượng Ma Thần tế còn mạnh hơn cả thiêu đốt tinh huyết, cái giá phải trả cũng khủng bố hơn rất nhiều.

Trong mắt ma ảnh sau lưng Tô Minh Viễn tỏa ra hào quang hung tàn, ma ảnh vốn là lực lượng bản thân Tô Minh Viễn biến thành nhưng giống như có sinh mệnh, nó mở hai tay ra và ôm Tô Minh Viễn vào trong ngực.

Chuyện càng khủng bố hơn xuất hiện ở phía sau, thân thể Tô Minh Viễn bị ma ảnh ôm liền vỡ vụn từng khúc, trên mặt lộ ra hoảng sợ không che giấu được.

Cho dù thời điểm võ giả Dung Thần Cảnh đối mặt tử vong cũng không cách nào thoát khỏi sợ hãi từ trong nội tâm, càng không cần nói Tô Minh Viễn dùng phương thức chết thảm thiết như vậy.

Chỉ sợ Tô Minh Viễn học được Ma Thần tế vẫn chưa thi triển qua một lần, một lần thi triển duy nhất cần phải trả giá bằng tính mạng của mình.

Tô Minh Viễn đã chết, trong nháy mắt cả Ngô Đồng Sơn yên tĩnh, qua một lúc sau mới bắt đầu tranh đoạt Phượng huyết.

Cho dù mọi người đánh lâu như vậy, kỳ thật võ giả Hóa Thần Cảnh chính thức bị giết không nhiều.

Dù sao mọi người không phải chém giết sinh tử, mà là tranh đoạt Phượng huyết.

Giết người không phải mục đích, đoạt bảo mới là mục đích cuối cùng của bọn họ, cho nên Tô Minh Viễn chết là việc mọi người không nghĩ tới.

Đại đa số mọi người nơi đây không biết ân oán giữa Tô Tín và Tô Minh Viễn, cho nên bọn họ cảm nhận hành động của Tô Tín lần này tăng thêm vài phần điên cuồng.

Nhưng điên cuồng thì điên cuồng, Tô Tín hôm nay chứng minh thực lực bài danh Địa Bảng của mình trước mặt mọi người.

Võ giả Dung Thần Cảnh bình thường muốn đánh chết võ giả cùng giai không phải chuyện dễ dàng, kết quả Tô Tín tốt rồi, hắn giết hai người trong thời gian cách nhau vài tháng.

Hơn nữa chiến tích Tô Tín lần này càng có sức thuyết phục hơn lần giết Huyền Quan lúc trước nhiều.

Dù sao lúc này Tô Tín ra tay trước mặt nhiều người, hơn nữa còn giết gia chủ Ninh Viễn Đường Tô gia Tô Minh Viễn.

Lần này Tô Tín có thể giết được Tô Minh Viễn cũng nhờ có Độc Cô Diêm liên thủ ép Tô Minh Viễn vào tuyệt lộ, mọi người lại nhìn thấy uy năng Ma Thần tế của Tô Minh Viễn.

Ngay cả Độc Cô Diêm muốn đối chiến Ma Thần tế cũng bị đánh bay đi.

Tuy mọi người biết rõ Độc Cô Diêm cũng có át chủ bài, trong mọi người nơi đây, có mấy võ giả Dung Thần Cảnh có thể ngăn cản Ma Thần tế?

Tô Tín sử dụng Thiên Địch vô cùng kinh diễm, đối chiến một kích Ma Thần tế của Tô Minh Viễn lúc sắp chết, xem ra hắn đã dùng hết toàn lực, võ giả chiến đấu sinh tử chỉ nhìn kết quả, không nhìn quá trình.

Kết quả cuối cùng làTô Minh Viễn bị Ma Thần tế cắn trả tử vong, nhưng Tô Tín vẫn sống sót.

Lúc này trong mắt nhiều người nhìn Tô Tín mang theo sát cơ.

Nơi này có không ít người có thù với Tô Tín và muốn giết hắn, đối với bọn họ, hiện tại là thời điểm Tô Tín suy yếu nhất, lúc này không giết thì chờ tới khi nào?

Lúc này liền có bốn gã võ giả Hóa Thần Cảnh hướng về Tô Tín vọt tới.

Trong bốn võ giả Hóa Thần Cảnh, trong đó ba người là đệ tử Tô gia, Tô Minh Viễn bị giết, số ít võ giả Dung Thần Cảnh dòng chính Tô gia chết trong tay Tô Tín, người Tô gia sớm hận hắn thấu xương.

Một người còn lại là Hóa Thần Cảnh từ một tiểu thế lực Bắc Nguyên đạo.

Hắn không có thù hận lớn với Tô Tín, thế lực của hắn bị Tô Tín bức bách di chuyển đến chung quanh Tô gia, kỳ thật hắn không gặp nhiều tổn thất.

Hắn muốn giết Tô Tín hoàn toàn vì hai chữ: danh lợi.

Tô Tín nhấc lên nhiều sống gió trong Bắc Nguyên đạo, gần như tất cả thế lực Bắc Nguyên đạo đều không có hảo cảm với hắn.

Nếu hôm nay hắn có thể giết Tô Tín, vậy uy danh của hắn tại Bắc Nguyên đạo đạt tới tình trạng không người có thể so sánh.

Hắn lại không quan tâm việc Lục Phiến Môn trả thù, trên giang hồ có rất nhiều thế lực có thù oán với Tô Tín, Tô gia chính là lựa chọn không tệ.

Nếu hắn giết Tô Tín, Tô gia nhất định sẽ toàn lực che chở cho hắn và thế lực của hắn.

Chỉ tiếc thế gian này chưa bao giờ thiếu kẻ thấy lợi tối mắt, Tô Tín tới bây giờ cũng không phải kẻ dễ giết, cũng không phải dễ chết như vậy.

Nhìn bốn người xông tới, trên miệng Tô Tín nở nụ cười vui vẻ.

Hắn trực tiếp móc đan dược ăn vào, thấy mọi người lắc đầu, bị tổn thương nghiêm trọng như thế, tạm thời phục dụng thuốc chữa thương hữu dụng sao?

Người Lục Phiến Môn muốn đi hỗ trợ, đáng tiếc cũng như Tô Tín và Độc Cô Diêm vây công Tô Minh Viễn, bọn họ bị người Tô gia cuốn lấy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1018 - Suy Nghĩ Điên Cuồng (2)

Hiện tại đổi thành Tô Tín, người Lục Phiến Môn cũng bị người khác cuốn lấy.

Cho dù trước kia hay hiện tại, có thù hay không thù với Tô Tín, vào thời điểm này mọi người đều hi vọng chết càng nhiều người để bọn họ càng dễ tranh đoạt Phượng huyết.

Tinh thần lực trong đầu Tô Tín vận chuyển thật nhanh, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp trực tiếp diễn biến thành tinh thần phong bạo, Hóa Thần hắn dựa vào chính là hình tượng bản thân Tô Tín, Hóa Thần đột nhiên mở mắt ra, bốn thanh trường kiếm hoàn toàn do tinh thần lực ngưng tụ thành đâm tới, đây mới thực sự là vô hình kiếm, vô thanh vô tức, sát cơ đột nhiên hàng lâm.

Trên giang hồ rất hiếm có tinh thần bí kỹ, hơn nữa đại bộ phận còn là ảo thuật như Huyễn Ma Đạo.

Bí kỹ của Tô Tín trực tiếp ngưng tụ tinh thần lực thành thực chất, võ giả Huyễn Ma Đạo xem ra nó đơn giản thô bạo, nhưng luận lực sát thương và quỷ dị thì khó có ai phòng ngự.

Bốn tên võ giả Hóa Thần Cảnh cảm giác có sát cơ hàng lâm nhưng lại không biết phòng ngự thế nào.mua truyen lh (z)alo: 0 7 0 4 7 3 0 5 8 8

Tô Tín rõ ràng ngay cả đứng cũng không vững, rốt cuộc là cái gì mang tới sát cơ mạnh như vậy?

Bốn tên võ giả Hóa Thần Cảnh muốn giết Tô Tín, nhưng bọn họ không muốn chịu chết vô ích.

Cho nên bốn người lựa chọn rút lui! Thân thể lui lại nhanh chóng!

Nhưng vô dụng, dưới nguyên thần kiếm của Tô Tín, bốn người lập tức kêu rên một tiếng, khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi, từ bên ngoài không nhìn thấy miệng vết thương nào, mọi người chỉ có thể cảm giác sinh cơ trên người bọn họ biến mất nhanh chóng, chỉ trong nháy mắt liền tan biến triệt để.

Nhìn thấy cảnh này, tâm thần mọi người chấn động, đây chính là bốn võ giả Hóa Thần Cảnh, nhân vật cấp bậc võ đạo tông sư, không phải a miêu a cẩu ven đường, kết quả trong nháy mắt chết trong tay Tô Tín, mọi người nhìn thấy không rét mà run.

Bệnh hổ vẫn còn uy, huống chi nhìn dáng vẻ Tô Tín hiện tại tổn thương không nhẹ, nhưng ai biết thương thế của hắn đến mức nào?

Vừa nhìn thấy cảnh này, tự nhiên không có người dám ra tay chịu chết, mọi người lập tức lắc đầu, quay người đi tranh đoạt Phượng huyết.

Kỳ thật bọn họ suy đoán không sai, Tô Tín không có bị thương nghiêm trọng như vẻ ngoài.

Huyết vụ bốc lên quanh người Tô Tín, kỳ thật chính là dấu vết Thiên Địch còn lưu lại, tất cả lực lượng trong cơ thể Tô Tín sụp đổ trong nháy mắt tạo thành, từ đó tất cả kinh mạch nhỏ bị xé rách.

Chỉ có điều những chân khí này đều là chân khí đồng nguyên của Tô Tín, cũng không phải chân khí bên ngoài xâm nhập trực tiếp lưu lại rất nhiều miệng vết thương trên người, thậm chí triệt để xé rách kinh mạch.

Hiện tại Tô Tín phục dụng đan dược nên thương thế khôi phục với tốc độ rất nhanh, dựa theo tốc độ hiện tại, Tô Tín muốn triệt để khỏi hẳn chỉ cần thời gian mấy khắc là đủ, thậm chí còn nhẹ hơn cả ngoại thương.

Mắt thấy khí tức trên người Tô Tín khôi phục cực nhanh, mọi người lập tức lắc đầu, không định lại đi trêu chọc Tô Tín.

Sức chiến đấu kinh khủng của gia hỏa này rõ như ban ngày, thậm chí Dung Thần Cảnh Tô Minh Viễn cũng gián tiếp chết trong tay Tô Tín, Hóa Thần Cảnh không thể địch lại, lúc này đi trêu chọc Tô Tín chính là tự tìm không thoải mái cho mình.

Những người khác không muốn gây phiền toái choTô Tín, nhưng Tô Tín nhìn năm tên cường giả Dương Thần Cảnh đang giao thủ thì nội tâm sinh ra tâm tư khác thường.

Bảo thạch chứa khí tức Phượng huyết bị năm người kiềm chế lẫn nhau nên không ai cầm trong tay.

Nhưng vạn nhất có người cầm trong tay sẽ cảm giác được chuyện bí ẩn trong Phượng huyết, kế hoạch của Tô Tín sẽ bị vạch trần.

Cho nên hắn muốn thừa dịp kế hoạch còn chưa mất đi hiệu lực phải chơi càng lớn hơn một chút.

Lúc trước Tô Tín bố trí kế hoạch này mục tiêu chủ yếu là trả thù Tô gia thuận tiện suy yếu thực lực Độc Cô thị, hiện tại hắn đã hoàn thành hai điểm này.

Tô Minh Viễn bị giết, người duy nhất có khả năng lãnh đạo Tô gia quật khởi cũng chết trong tay Tô Tín.

Huyết mạch dòng chính Tô gia cũng chết mấy người, Tô gia thừa nhận đả kích không nhẹ, nhìn dáng vẻ lão tổ Tô gia là biết rõ, ánh mắt hắn đỏ rực, uy thế còn mạnh hơn trước vài phần.

Tô Tín cũng đạt được mục đích suy yếu Độc Cô thị, dù sao Độc Cô thị cũng đầu nhập lực lượng không nhỏ vào trong trận chiến này, từ khi khai chiến không bao lâu cũng chết đi vài người.

Trọng yếu nhất là Độc Cô Diêm hiện tại đã nhận định Tô gia chính là đầu sỏ giết con của hắn, tối thiểu chỉ cần Độc Cô Diêm vẫn còn tại vị trong Độc Cô thị một ngày, Tô gia và Độc Cô thị sẽ không thể ở chung hòa bình với nhau.

Cho dù Độc Cô Diêm một lòng vì việc công, hắn cũng nhất định sẽ tìm cơ hội nhằm vào Tô gia, tận lực phá hư quan hệ giữa Tô gia cùng Độc Cô thị.

Đã đạt thành hai mục tiêu, Tô Tín vẫn không vừa ý.

Hắn tập trung ánh mắt vào năm tên cường giả Dương Thần Cảnh vẫn còn hỗn chiến vì Phượng huyết, ánh mắt của hắn lộ ra vẻ khác thường, trong đó còn kèm theo một chút điên cuồng.

Hắn sẽ ra tay với lão tổ Dương Thần Cảnh của Tô gia!

Suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Tô Tín liền không bỏ đi được, cũng không phải Tô Tín nóng đầu, mà là kết quả sau khi trải qua hắn suy tính.

Hiện tại năm tên cường giả Dương Thần Cảnh đang hỗn chiến không dứt, tuyệt đối không có người nghĩ đến Tô Tín dám động thủ với lão tổ Tô gia.

Tô Tín không hy vọng xa vời có thể giết lão tổ Tô gia, nhưng chỉ cần có thể làm hắn trọng thương, từ nay về sau, Tô gia sẽ không gượng dậy nổi trong giai đoạn hiện tại.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1019 - Kiếm Hai Mươi Ba (1)

Võ giả Dương Thần Cảnh luyện là Dương Thần, khống chế thiên địa, xem như đã sơ bộ tiếp xúc đến biên giới Chân Vũ Cảnh.

Tồn tại như Tần Nghiễm Vương Diệt, dùng sức một mình bố trí lĩnh vực, hắn là thần trong lĩnh vực đó, xem như tiểu cường giả Chân Vũ Cảnh.

Tô Tín biết hạn mức cao nhất thực lực mình ở nơi nào, đụng phải tồn tại như Tần Nghiễm Vương Diệt và Thiết Ngạo, hắn chắc chắn sẽ bị tiêu diệt.

Cho dù đổi thành cường giả Dương Thần Cảnh thực lực hơi yếu như lão tổ Tô gia, Tô Tín không dùng tiêu hao phẩm sẽ khó ngăn cản mười chiêu của hắn.

Cho nên muốn hắn ra tay với lão tổ Tô gia, như vậy chỉ cần có cơ hội, nếu như lần này không thể làm lão tổ Tô gia triệt để trọng thương, Tô Tín chỉ có thể quay người chạy trốn.

Một vị cường giả Dương Thần Cảnh thật sự muốn giết Tô Tín, Tô Tín cũng không có tin tưởng ngăn cản.

Nhìn năm người đang giao thủ, trong nội tâm Tô Tín suy nghĩ mình nên tiến hành đổi tiêu hao phẩm nào mới có một kích mạnh nhất.

Trong giai đoạn hiện tại, tiêu hao phẩm tứ tinh không có khả năng tạo thành tổn thương với lão tổ Tô gia, chỉ có vận dụng cấp bậc tứ tinh nửa mới được.

Cho dù Tô Tín hối đoái Tam Phân Thần Chỉ cũng khó tạo thành tổn thương lên người lão tổ Tô gia, phải nói lão tổ Tô

gia căn bản không cho hắn cơ hội cận thân.

Tô Tín ẩn nấp tiến vào không gian hệ thống tra xét phản phái trị còn thừa lại, lần trước đối chiến Huyền Quan hắn đã sử dụng Tam Phân Thần Chỉ, hiện tại phản phái trị trên người Tô Tín chỉ còn lại 320 điểm.

Dùng số phản phái trị này không đủ hối đoái một môn tiêu hao phẩm cấp bậc tứ tinh nửa, nhưng may mà trên người Tô Tín có rất nhiều rút thưởng sơ cấp, có tới chín mươi lăm lần, hối đoái rút thưởng sơ cấp thành phản phái trị sẽ đủ hối đoái một môn vũ kỹ tứ tinh nửa.

Tô Tín dùng kiếm công pháp tiêu hao phẩm cả buổi, cuối cùng mới lựa chọn một môn vũ kỹ, một môn vũ kỹ, tiềm lực vô hạn, kiếm hai mươi ba của Kiếm Thánh trong Phong Vân!

Kiếm Thánh sáng tạo kiếm hai mươi ba trên cơ sở Thánh Linh kiếm pháp, tạo ra một môn kiếm pháp khủng bố.

Thời điểm đại thành có thể ngưng động hư không, kiếm trảm nguyên thần, có uy năng quỷ thần khó lường.

Kiếm Thánh ngày xưa dùng nguyên thần lực thi triển kiếm hai mươi ba đối chiến Hùng Bá, nếu không phải Bộ Kinh Vân đánh bại thân thể Kiếm Thánh vào lúc cuối cùng, nói không chừng ngày đó Hùng Bá đã bị kiếm hai mươi ba chém giết.

Tô Tín chính thức nhìn trúng kiếm hai mươi ba là vì tiềm lực vô thượng của nó.

Kiếm hai mươi ba đại thành trong tay Kiếm Thánh bị hệ thống đánh giá đẳng cấp tứ tinh nửa, nhưng Tô Tín xem ra môn kiếm pháp này đứng hàng ngũ tinh.

Trụ cột kiếm hai mươi ba là Thánh Linh kiếm pháp của Kiếm Thánh, Tô Tín thi triển kiếm hai mươi ba lại không dùng Thánh Linh kiếm pháp làm cơ sở, mà là dùng kiếm đạo bản thân Tô Tín làm cơ sở.

Có thể nói tương lai Tô Tín có thể rút trúng kiếm hai mươi ba, kiếm hai mươi ba thành sẽ có tiền đồ bất khả hạn lượng, Tô Tín càng mạnh, lý giải kiếm đạo của

hắn và kiếm hai mươi ba càng mạnh.

Huống chi dùng nguyên thần lực của Tô Tín hiện tại hoàn toàn có thể chèo chống kiếm hai mươi ba chém ra nguyên thần kiếm khủng bố.

Mặc dù Tô Tín không hiểu lão tổ Tô gia nhưng hắn biết rõ trên người Tô gia không có bí kỹ tu luyện nguyên thần, có thể phòng ngự nguyên thần công kích cũng chỉ có bí kỹ nguyên thần mà thôi.

Tô Tín ngây ngốc trong không gian hệ thống rất lâu, người bên ngoài chỉ cảm thấy như trong nháy mắt mà thôi.

Hối đoái kiếm hai mươi ba, Tô Tín cảm giác Hóa Thần trong đầu của mình đang cầm kiếm hét lên giận dữ.

Tròng mắt Tô Tín hơi híp lại, hắn tới gần nơi năm người lão tổ Tô gia đang giao chiến.

Những người khác nhìn thấy hành động của Tô Tín đều không cảm giác kỳ quái, tất cả mọi người cho rằng Tô Tín muốn tranh đoạt Phượng huyết.

Cách năm tên cường giả Dương Thần Cảnh gần nhất chính là cường giả Dung Thần Cảnh, các võ giả Hóa Thần Cảnh còn lại đều không có tư cách đi vào.

Nhưng dùng thực lực Tô Tín hiện tại chứng minh hắn không kém gì võ giả Dung Thần Cảnh, cho nên Tô Tín xuất hiện trong khu vực trung tâm cũng không có làm người ta chú ý.

Chỉ có điều Tô Tín đi càng gần, thậm chí đã sắp tiếp cận khu vực năm tên cường giả Dương Thần Cảnh chiến đấu, lần này mọi người mới cảm giác không đúng.

Năm tên cường giả Dương Thần Cảnh vô ý thức nhìn về phía Tô Tín, nhưng lúc này Tô Tín đã hành động.

Thân thể không nhúc nhích, động chính là nguyên thần và tâm kiếm của hắn.

Phong lôi chấn động, thiên địa biến sắc, trong cơ thể Tô Tín có một hư ảnh mơ hồ bước đi, chậm rãi đâm ra một kiếm, một kiếm làm thiên địa biến sắc!

Tất cả mọi người kinh hãi há to mồm, dùng Tô Tín làm trung tâm trong phạm

1.mười dặm, mọi người hoảng sợ phát hiện động tác của mình chậm chạp theo một kiếm của Tô Tín, hư không đông cứng, bọn họ có thể ngăn cản một kiếm chậm chạp như thế nhưng bây giờ lại không thể ngăn cản!

Kiếm hai mươi ba bộc phát uy năng làm năm người có tu vi Dương Thần Cảnh cũng phải kinh hãi, nhưng đồng thời bọn họ có cảm giác tức giận và nhục nhã.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1020 - Kiếm Hai Mươi Ba (2)

Hiện tại bọn họ đã hiểu, đối tượng Tô Tín ra tay chính là một trong năm người bọn họ, tuy không biết rằng ai nhưng năm người vẫn tức giận.

Võ giả Dương Thần Cảnh xem như đứng trên đỉnh giang hồ, kết quả Tô Tín hiện tại to gan lớn mật ra tay với bọn họ, bất kể đối tượng là ai, đều là năm người Dương Thần Cảnh, bọn họ cực kỳ tức giận, ngay cả Cơ Huyền Viễn cũng như thế.

Kiếm hai mươi ba vừa ra, phong tỏa hư không, dung nhập lý giải kiếm đạo cả đời vào trong đó, hóa thành lĩnh vực, lĩnh vực kiếm đạo thuộc về Tô Tín.

Tô Tín dùng nguyên thần kiếm chém tới, phong mang chói mắt, ngay sau đó khí tức cường đại hàng lâm, những võ giả khác run rẩy dưới khí tức này, sắc mặt năm tên võ giả Dương Thần Cảnh thay đổi, lực lượng này tuyệt đối có thể uy hiếp bọn họ.

Đây là lực lượng vô địch sát thần, thí phật, diệt thiên, tuyệt địa, Tô Tín dung nhập lý giải kiếm đạo cả đời vào trong đó, hóa thành kiếm pháp không nên tồn tại trong nhân gian, nó không mang theo ma khí nhưng lại là địa ngục kiếm tà dị tới tận cùng.

Một kiếm này bàng bạc, vô địch, vô hạn, không những có thể chém vỡ hư không, thậm chí có thể ngưng đọng hư không!

Một khi có thể ngưng đọng hư không, thời gian dừng lại, quy tắc trong phiến thiên địa này biến hóa dữ dội, đến lúc đó thời không nghịch chuyển, nhật loạn tinh dời, tất cả sẽ cùng nhay hủy diệt theo thiên địa tịch diệt.

Thời điểm Tô Tín sử dụng kiếm hai mươi ba chém tới, không gian và thời gian dừng lại.

Sát cơ vô tận bao phủ lão tổ Tô gia, lần này mọi người mới hiểu, mục tiêu của Tô Tín chính là lão tổ Tô gia.

Hư ảnh nguyên thần chém ra một kiếm, tất cả mọi người nhìn thấy một kiếm này đơn giản tới cực điểm, nhưng lão tổ Tô gia nhìn thấy có thiên biến vạn hóa, uy năng kiếm đạo vô tận ẩn chứa trong đó, những nơi kiếm hai mươi ba đi qua, hư không vỡ nát, vạn kiếp tịch diệt!

Một kiếm hủy thiên diệt địa này không phải ma kiếm, nó còn hơn hẳn ma kiếm!

Quanh người lão tổ Tô gia tỏa ra ánh sáng màu vàng chói mắt, hắn hét giận dữ một tiếng, quanh thân bị lực lượng kiếm hai mươi ba khóa chặt hư không, không thể hành động, nhưng dù sao hắn cũng là cường giả Dương Thần Cảnh, Hóa Thần bản thân đã biến thành Dương Thần, có thể thao túng thiên địa.

Dương Thần của lão tổ Tô gia thả ra ánh sáng màu vàng, sau đó xuất hiện hư ảnh chiến tướng mặc giáp, trong tay một cây Bàn Long thương đâm tới, đón kiếm hai mươi ba!

Đây là Hóa Thần của lão tổ Tô gia, cũng là hình tượng thủy tổ Tô gia.

Có thể nói chín thành võ giả Tô gia bọn họ cô đọng Hóa Thần đều dựa vào hình tượng thủy tổ Tô gia.

Tô gia có thành tựu hiện tại hoàn toàn vị thủy tổ này truyền thừa huyết mạch, là nơi ký thác tinh thần của người Tô gia, hình tượng lão tổ Tô gia đương nhiên cũng thành Hóa Thần của bọn họ.

Không giống Tô Tín dùng chính mình làm Hóa Thần, thái độ của người Tô gia với thủy tổ Tô gia như đối với thần, có thể nói bọn họ triều bái thủy tổ Tô gia như thần, sau đó ngưng tụ thành Hóa Thần thuộc về Tô gia.

Nhưng đáng tiếc, lão tổ Tô gia là cường giả Dương Thần Cảnh, nhưng hắn vẫn

không có tu luyện qua bí pháp tinh thần nào.

Hiện tại hắn trực tiếp dùng Dương Thần bản thân đối kháng kiếm hai mươi ba của Tô Tín, có thể nói không có bất kỳ kỹ xảo gì đáng nói, hoàn toàn dựa vào lực lượng Dương Thần Cảnh.

Kiếm hai mươi ba mang theo lực lượng hủy thiên diệt địa va chạm với Dương Thần của lão tổ Tô gia, trong nháy mắt hư không ngưng đọng buông lỏng, Tô Tín bố trí kiếm vực cũng sụp đổ!

Tuy kiếm vực vỡ vụn nhưng kiếm hai mươi ba kinh thiên động địa của Tô Tín lại giáng lâm.

Trong nháy mắt phong lôi gào thét, ma kiếm mang theo uy năng vô tận như tới từ địa ngục, Dương Thần của lão tổ Tô gia lại bị hắn xoắn giết, lão tổ Tô gia phát ra tiếng gào thét giận dữ!

Lão tổ Tô gia điểm ra một chỉ, càn khôn biến sắc, âm dương điên đảo.

Phàm là nơi chỉ kình đi qua, tất cả hư không đều vỡ vụn, cho dù lực lượng thiên địa đều hóa thành hư vô, lộ ra uy năng khủng bố.

Đây mới là lực lượng chính thức của Liệt Thần Chỉ, lực lượng còn mạnh hơn Ma Thần tế của Tô Minh Viễn vô số lần!

Uy năng kiếm hai mươi ba rất kinh diễm, có thể trảm phá hư không, cũng có thể ngưng đọng hư không, uy năng tà dị thuộc về ma kiếm.

Cho dù đối phương là tồn tại Dương Thần Cảnh, kiếm hai mươi ba cũng chỉ có thể giam cầm đối phương trong nháy mắt, đánh một kích xuất kỳ bất ý.

Hơn nữa mặc dù lão tổ Tô gia đã bị kiếm hai mươi ba của Tô Tín trọng thương, nhưng hắn vẫn có thể vận dụng Liệt Thần Chỉ cực kỳ cường đại.

Thân thể Tô Tín lui lại nhanh chóng, sắc mặt hắn trắng bệch, thất khiếu còn có máu tươi chảy ra, cảnh tượng cực kỳ khủng bố.

Kiếm Thánh ngày xưa dùng tánh mạng của mình chém ra một kích vượt qua không gian, không gian kiếm hai mươi ba.

Tô Tín không cần giao ra tính mạng của mình, hắn dựa vào tất cả tinh thần lực của mình, thậm chí nguyên thần bản thân còn bị cắn trả.

Dù sao hắn mới là Hóa Thần Cảnh, lão tổ Tô gia đã cô đọng ra Dương Thần.

Tinh thần lực của Tô Tín cường đại mạnh hơn nữa cũng không đánh lại Dương Thần của lão tổ Tô gia, tối thiểu Tô Tín không sánh bằng trên chất lượng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1021 - Công Dã Tràng (1)

Lão tổ Tô gia đánh ra một kích ôm hận với uy thế kinh người, những người khác lúc này lắc đầu.

Tô Tín thật sự váng đầu, cũng dám đi trêu chọc cường giả Dương Thần Cảnh.

Mọi người vừa nghĩ tới một kiếm ngưng đọng hư không, hủy thiên diệt địa vừa rồi của Tô Tín liền run rẩy.

Có bao nhiêu cường giả Dung Thần Cảnh có thể nắm chắc đỡ một kiếm của Tô Tín?

Trừ phi tu luyện nguyên thần bí kỹ mới có thể ngăn cản kiếm hai mươi ba của Tô Tín, cho dù nhất định sẽ chịu tổn thương.

Liệt Thần Chỉ đã tới trước người Tô Tín, Tô Tín cũng điểm ra một chỉ Thiên Địch!

Tô Tín dám đối địch với ông trời, huống chi một lão tổ Tô gia?

Dưới một chỉ Thiên Địch, hư không trước người Tô Tín vỡ vụn, lực lượng của hắn bộc phát rất mạnh, Liệt Thần Chỉ nổ tung, nhưng quanh người Tô Tín lại tuôn ra một đám huyết vụ, thân thể hắn bay ra ngoài, quanh thân nhuốm máu giống như huyết nhân.

Một chỉ Thiên Địch cuối cùng trong Tam Chỉ Đạn Thiên tạo thành phụ tải quá lớn lên thân thể Tô Tín, dùng một lần vết thương nhẹ, dùng hai lần là trọng thương.

Huống chi trước khi Tô Tín thi triển kiếm hai mươi ba đã tiêu hao sạch tinh khí thần bản thân, có thể nói tinh khí thần của Tô Tín hiện tại suy yếu tới cực điểm.

Trong mắt lão tổ Tô gia xuất hiện một tia sát cơ, hắn vừa mới di động liền phun ra một ngụm máu, trên ngực có một vết kiếm và máu tươi chảy ra không ngừng.

Vừa rồi hắn bị Tô Tín dùng kiếm hai mươi ba xoắn giết Dương Thần, không chỉ Dương Thần của hắn bị thương, còn có thân thể của hắn.

Tuy kiếm hai mươi ba là nguyên thần kiếm, nhưng nó không chỉ trảm nguyên thần.

Lý giải kiếm đạo cả đời của Tô Tín ngưng tụ thành một kiếm chí cường không thể giết lão tổ Tô gia nhưng đủ làm hắn trọng thương, nếu không Tô Tín lãng phí kiếm pháp chí cường tứ tinh nửa làm gì?

Nhìn thấy dáng vẻ lão tổ Tô gia, Tô Tín lại mỉm cười, lão tổ Tô gia trọng thương, hắn đã đạt được mục đích, nên giao chuyện còn lại cho người khác xử lý, hắn tin tưởng sẽ có người nhân cơ hội tốt mà vào.

Quả nhiên, trong nháy mắt nhìn thấy lão tổ Tô gia bị thương, Cơ Huyền Viễn đánh ra một quyền mang theo Thương Long đáng sợ đánh thẳng vào lão tổ Tô gia.

Giảng Kinh đường Thiếu Lâm tự Huyền Chân niệm một câu phật hiệu, lưu ly kim quang quanh thân đại thịnh, hai tay kết ấn giáng xuống.

Hai người bọn họ đã ra tay, lão tổ Độc Cô thị Độc Cô Thành sẽ không dừng tay, hắn cầm trường đao màu đỏ chém xuống, liệt diễm phần thành, thôn phệ trường không.

Thái Hành sơn trại chi chủ ‘ thiên hạ không đầu ’ Kha Yển Nguyệt cũng là cuồng cười một tiếng, trong tay hỏa ly Yển Nguyệt Đao giơ lên, lập tức ở giữa thiên địa đao mang ngang trời, ầm ầm chém xuống.

Bốn gã cường giả Dương Thần Cảnh không hẹn mà cùng đều làm ra một lựa chọn, cái kia chính là trước hết giết lão tổ Tô gia!

Đối với bọn họ, chỉ cần đào thải một người là có thêm cơ hội tranh đoạt Phượng huyết.

Tuy năm người bọn họ có mạnh có yếu nhưng vẫn bảo trì cân đối, không có khả năng trực tiếp trọng thương một người sau đó giải quyết đối thủ dứt điểm.

Nhưng hiện tại Tô Tín trọng thương lão tổ Tô gia, cơ hội này lại đến.

Bốn người này đều là thế hệ quyết đoán thật nhanh, cho nên mặc kệ có tranh đoạt được hay không, đều không hẹn mà cùng ra tay với lão tổ Tô gia, đào thải một người trước rồi nói sau.

Đối mặt bốn tên cường giả Dương Thần Cảnh vây công, hơn nữa thực lực mỗi người đều mạnh hơn hắn, lão tổ Tô gia bị trọng thương.

- Đi!

Lão tổ Tô gia nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp dẫn theo cả đám người Tô gia rời đi.

Hắn cũng không muốn buông tha tranh đoạt Phượng huyết, nhưng hắn dám cam đoan, nếu mình còn dám tiếp tục tham gia tranh đoạt, bốn người kia khẳng định dám trực tiếp giết mình, đá mình ra khỏi vòng chiến.

Lão tổ Tô gia nhìn Tô Tín, sát cơ trong nội tâm đã sắp tràn ra.

Nếu như thế gian này có thuốc hối hận, Tô gia lúc trước hoặc là không đi trêu chọc Tô Tín, hoặc là trực tiếp đánh chết tại

chỗ, làm sao có thể bỏ mặc Tô Tín như hiện tại.

Thân là chủ nhân Ngô Đồng Sơn, không ai nghĩ tới Tô gia là người bị loại bỏ đầu tiên.

Hơn nữa người khởi xướng còn là Tô Tín có huyết mạch Tô gia, không biết mọi người Tô gia lúc này có cảm tưởng gì.

Trọng yếu nhất Tô gia không chỉ không đoạt được Phượng huyết, ngay cả thế lực gia tộc cũng bị hao tổn nhiều.

Lão tổ Tô gia bị trọng thương, từ nay về sau Tô gia sẽ ít xuất hiện trong thời gian ngắn.

Quan trọng hơn là, Tô gia đã chết không ít người trong trận chiến này.

Gia chủ Tô gia Tô Minh Viễn đã chết, võ giả Hóa Thần Cảnh dòng chính Tô gia chỉ có hơn ba mươi người, trong trận chiến này tổn thất gần mười người.

Tổn thất lớn như vậy, có thể nói Tô gia đã tổn thương gân cốt.

Nhìn tất cả việc này, khóe miệng Tô Tín lại nở nụ cười vui vẻ không tên.

Cũng không biết là cố ý hay trùng hợp, lúc này trăm tên Nguyên Thần Cảnh Tô gia tham gia trận chiến này, nhưng kết quả vẫn lạc đều là đệ tử dòng chính, không có một đệ tử chi thứ nào vẫn lạc.

Tô gia bị loại nhưng vẫn còn bốn nhà tranh đoạt Phượng huyết.

Tô Tín dùng bảo thạch bình thường chứa khí tức Phượng huyết nên rất yếu ớt, đối với người bình thường thì nó chắc chắn nhưng đối với võ giả chỉ cần chạm vào là vỡ ngay.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1022 - Công Dã Tràng (2)

Có thể nói năm tên cường giả Dương Thần Cảnh giao thủ trong thời gian dài nhưng không có vỡ vụn đã xem như kỳ tích.

Sau đó bốn người càng giao thủ kịch liệt, rốt cuộc bảo thạch bị một đạo cương khí thổi bay đi một cách ngoài ý muốn, bay về hướng bên ngoài.

Bên ngoài chỉ có một ít võ giả Tiên Thiên không tham gia vào tranh đoạt.

Bọn họ còn sống ở nơi này cũng đã bỏ đi tâm tư tranh đoạt Phượng huyết, chỉ muốn quan sát cường giả giao thủ mà thôi, từ đó tăng thêm kiến thức và thuận tiện gia tăng tu vi võ đạo của mình.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng Phượng huyết như có mắt bay thẳng về phía bọn họ.

Một võ giả Tiên Thiên xuất thân tán tu vô ý thức vươn tay tiếp xúc, Phượng huyết rơi vào trong tay hắn.

Nhìn Phượng huyết là bảo vật vô thượng có thể tấn thăng Chân Vũ Cảnh và thọ nguyên mấy ngàn năm trong tay mình, tên võ giả tán tu nuốt nước bọt.

Vào lúc này ánh mắt mọi người nhìn sang tên võ giả tán tu, đôi mắt biến thành màu đỏ.

Bốn người Cơ Huyền Viễn cũng đưa mắt nhìn sang tên võ giả tán tu, ngay sau đó uy áp cường đại bộc phát.

Cơ Huyền Viễn thản nhiên nói:

- Giao Phượng huyết ra đây.

Dưới khí thế ánh mắt của cường giả Dương Thần Cảnh nhìn chằm chằm vào, tên võ giả tán tu run rẩy.

Sau khi hắn kịp phản ứng, trong truyền thuyết chỉ cần nuốt Phượng huyết là có thể bước vào Chân Vũ Cảnh.

Đến lúc đó chính mình là Chân Vũ Cảnh lục địa thần tiên, là tồn tại vô thượng, tại sao phải sợ bọn họ?

Cho nên tên võ giả tán tu trực tiếp cười lạnh một tiếng, lúc này hắn đưa Phượng huyết vào miệng mình.

Vài tên võ giả Dương Thần Cảnh đều hừ lạnh một tiếng, bọn họ hao tổn tâm cơ tranh đoạt Phượng huyết lại rơi vào tay tiểu nhân vật, bọn họ làm sao có thể cam tâm?

Huống chi hắn một tên cảnh giới Tiên Thiên cũng có tư cách phục dụng Phượng huyết sao?

Về phần truyền thuyết nuốt lấy Phượng huyết sẽ bước một chân vào Chân Vũ Cảnh, đám người Cơ Huyền Viễn cho rằng chỉ là nghe nhầm đồn bậy mà thôi.

Chí bảo là chí bảo, nhưng nói đột phá Chân Vũ Cảnh là chuyện không hợp lý, thế gian này không có khả năng xuất hiện bảo vật như vậy.

Không nói Chân Vũ Cảnh, cho dù là Hóa Thần Cảnh cũng cần thiên phú bản thân và cảm ngộ… Sau khi đạt tới yêu cầu đột phá mới có tư cách tấn chức Hóa Thần Cảnh.

Trên giang hồ người đạt tới Chân Vũ Cảnh đều là thế hệ kinh tài tuyệt diễm, là cường giả trải qua cảm ngộ vô số sinh tử.

Hiện tại ngươi nuốt một viên Phượng huyết liền có thể đột phá Chân Vũ Cảnh, chuyện khoa trương như thế không có khả năng xảy ra.

Nhưng lời đồn Phượng huyết ẩn chứa lực lượng cường đại và kéo dài diên thọ ngàn năm vẫn tương đối tin cậy.

Dù sao Phượng huyết chính là máu của thần thứ Phượng Hoàng trong truyền thuyết, ẩn chứa lực lượng mạnh một cách không bình thường.

Huống chi Phượng Hoàng trong truyền thuyết còn được gọi là bất tử điểu, từ xưa đã có lời đồn Phượng Hoàng dục hỏa trùng sinh, cho nên Phượng huyết có thể kéo dài duyên thọ ngàn năm.

Những cường giả Dương Thần Cảnh đều không dễ gạt gẫm, Tô Tín khuếch trương công hiệu của Phượng huyết ra ngoài, những tồn tại Dương Thần Cảnh sẽ phát hiện trong đó đâu là thật, đâu là lừa gạt.

Nhưng bọn họ biết rõ cũng vô dụng, bởi vì này Phượng vốn gốc là giả.

Tên võ giả tán tu còn mộng đẹp cho rằng nuốt Phượng huyết là có thể đột phá Chân Vũ Cảnh, trở thành võ lâm chí tôn hiệu lệnh thiên hạ, những võ giả bên cạnh hắn đã lập tức ra tay.

Bọn họ có thể buông tha chí bảo bên cạnh mình hay sao?

Tên võ giả tán tu còn chưa kịp ném Phượng huyết nm vào trong miệng đã bị bọn họ cướp đoạt.

Một đám võ giả tán tu cảnh giới Tiên Thiên loạn chiến với nhau, hỗn loạn tới mức Phượng huyết bay lên cao, đám người kinh hãi không thôi.

Những võ giả cảnh giới Tiên Thiên không phải là cường giả Dương Thần Cảnh.

Cơ Huyền Viễn và các võ giả Dương Thần Cảnh khống chế chân khí đạt tới trình độ kinh khủng, có thể nói đạt tới mức xuất thần nhập hóa.

Cho nên cho dù có năm tên cường giả Dương Thần Cảnh giao chiến vẫn không làm Phượng huyết hư hao.

Một đám võ giả Tiên Thiên thao túng chân khí làm sao có thể so sánh với cường giả Dương Thần Cảnh.

Bọn họ chỉ là giao thủ mấy chiêu, cương khí chấn động đã làm Phượng huyết xuất hiện vết rạn sau đó vỡ vụn!

Mọi người nơi đây đều sững sờ, bọn họ tranh đoạt thời gian dài như vậy, Phượng huyết vỡ như thế?

Bảo thạch chứa khí tức Phượng huyết vỡ vụn, khí tức Phượng huyết bên trong cũng bộc phát.

Âm thanh Phượng gáy vang vọng, hư ảnh Phượng Hoàng bay lên trời phóng tới mặt trời, mọi người lập tức cảm giác tinh thần mình chấn động, ánh mắt nhìn về hướng chân trời.

Chỉ có điều mọi người quan sát dị tượng xong lại nhìn xuống mặt đất.

Mảnh vỡ Phượng huyết vẫn còn nằm trên mặt đất, đã biến thành mảnh vỡ bảo thạch không có lực lượng nào.

Sắc mặt bốn tên võ giả Dương Thần Cảnh như Cơ Huyền Viễn cực kỳ khó coi, bọn họ tranh đoạt thời gian dài như vậy nhưng Phượng huyết lại hủy trong tay đám ngu ngốc này?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1023 - Giang Hồ Chấn Động (1)

Tranh giành Phượng huyết biến thành đầu voi đuôi chuột, kết quả lại là công dã tràng.

Sắc mặt đám người Cơ Huyền Viễn lúc này biến thành màu đen, Phượng huyết lại bị hủy trong tay một đống tiểu nhân vật, bọn họ làm sao cam tâm chứ?

- Ngu ngốc!

Cơ Huyền Viễn hừ lạnh một tiếng, trực tiếp một đấm ra một quyền hóa thành Thương Long gào thét giận dữ, trong nháy mắt đã đánh chết vài tên võ giả Tiên Thiên vừa mới tranh đoạt Phượng huyết.

Cường giả Dương Thần Cảnh tức giận hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, những tên võ giả bị chém giết trong mắt người khác cũng là chết đáng đời.

Vừa rồi Cơ Huyền Viễn bảo các ngươi giao Phượng huyết ra, kết quả các ngươi lại muốn độc chiếm, hiện tại bị giết là đáng.

Cho dù là người Thiếu Lâm tự cũng không có đứng ra ngăn cản Cơ Huyền Viễn, chẳng qua chỉ trích trong bóng tối mà thôi.

Hiện tại bọn họ cũng rất phẫn nộ, chỉ có điều bởi vì thân phận khác biệt nên không nói mà thôi.

Trong nhiều võ giả như vậy, có phẫn nộ, cũng có đáng tiếc, nhưng không có người nào hoài nghi tính chân thật của Phượng huyết.

Dù sao trước khi Phượng huyết vỡ vụn, mọi người đều cảm nhận được khí tức khổng lồ và bàng bạc, cũng nhìn thấy dị tượng Phượng Hoàng bay lên mặt trời.

Cho nên mọi người cho rằng Phượng huyết là thật, chẳng qua bị mấy ngu ngốc hủy hoại, làm cho lực lượng Phượng huyết trực tiếp biến mất giữa thiên địa.

Loại chuyện này rất thông thường, võ giả Hóa Thần Cảnh cảm ngộ thiên địa, bọn họ ra tay sẽ mang theo lực lượng thiên địa.

Cho nên chờ tới lúc bọn họ viên tịch, tất cả lực lượng bản thân cũng sẽ biến mất trong thiên địa.

Vừa rồi Phượng huyết triệt để biến mất, những người ở gần nó nhất đều có thể cảm giác được tinh thần sảng khoái không nói thành lời, có thể nghĩ lực lượng Phượng huyết mạnh tới cỡ nào, nhưng bọn họ không bao giờ nghĩ tới cái gọi là Phượng huyết chỉ là một đám khí tức mà thôi.

Nhìn đến đây sắc mặt Tô Tín không thay đổi, nhưng trong lòng lại nói thầm kế hoạch lần này đã hoàn thành rất tốt.

Dựa theo kế hoạch do Tô Tín sớm định ra, hắn vốn có ý định trong tranh giành Phượng huyết sát thương vài tên đệ tử Tô gia, từ đó suy yếu thực lực Tô gia trên phạm vi lớn.

Nhưng cuối cùng thực lực Tô gia không chỉ suy yếu, thậm chí có thể nói đã tổn thương gân cốt.

Gia chủ có kiến thức và năng lực duy nhất trong Tô gia đã bị Tô Tín giết chết, võ giả Hóa Thần Cảnh chết gần mười người, ngay cả lão tổ Tô gia đều bị Tô Tín trọng thương, dùng cách nói chảy máu nhiều không đủ hình dung tình thế Tô gia hiện tại, chẳng khác gì bị chặt đứt một cánh tay.

Làm cho Tô Tín không nghĩ tới là, kế cục Phượng huyết đã bị che giấu hoàn

mỹ.

Thủ đoạn phong ấn khí tức Phượng huyết không cao minh, Tô Tín đã chuẩn bị

chu đáo việc bị cường giả Dương Thần Cảnh cầm bảo thạch trong tay và lật tẩy.

Cho nên trước kia Tô Tín làm việc cẩn thận từng chút, cũng vụng trộm tiêu diệt những người truyền bá tin tức, tránh có người hoài nghi lên đầu của hắn.

Hiện tại vài tên võ giả tán tu tranh giành Phượng huyết làm bảo thạch vỡ vụn, từ đó khí tức tỏa ra ngoài, chuyện này càng chân thật hơn vài phần.

Cho nên cho dù những võ giả Dương Thần Cảnh thóa mạ và Cơ Huyền Viễn đuổi giết mấy tên võ giả Tiên Thiên đáng chết nhưng không có ai hoài nghi tính chân thật của việc này.

Huyền Chân dẫn theo người Thiếu Lâm tự rời đi, kỳ thật người Thiếu Lâm tự không có bao nhiêu yêu cầu tranh đoạt Phượng huyết.

Với thực lực Thiếu Lâm tự hiện tại, Phượng huyết đối với Thiếu Lâm tự chỉ xem như dệt hoa trên gấm, cho nên Thiếu Lâm tự chỉ cần cam đoan Phượng huyết không rơi vào trong tay người khác là được.

Người Thái Hành sơn trại cũng như thế.

Kha Yển Nguyệt lúc đến mang theo tâm tư có được là hạnh của ta, không được là mệnh của ta, hơn nữa còn có thể buồn nôn người Thiếu Lâm tự.

Hiện tại Thiếu Lâm tự không đạt được đồ vật, bọn họ cảm thấy không sao cả.

Về phần người ba thế lực khác không có tâm tư tốt như vậy.

Không cần nói Tô gia, lần này tổn thương nguyên khí nặng nề.

Độc Cô thị cũng không chịu nổi, bọn họ cũng tổn thất vài người trong trận chiến này, trong đó gia chủ Độc Cô Diêm cũng bị Tô Minh Viễn gây thương tích.

Mặc dù người triều đình không tổn thất bao nhiêu nhưng vấn đề hiện tại Cơ Hạo Điển cần Phượng huyết gấp để kéo dài tánh mạng, kết quả lại công dã tràng, có thể nghĩ lần này Cơ Huyền Viễn trở về phục mệnh, Cơ Hạo Điển sẽ có tâm tình gì.

Trận chiến lần này tạo thành không ít phong ba trên giang hồ.

Trên giang hồ có không ít tin tức chí bảo xuất thế nhưng kỳ thật đại bộ phận đều là bịa đặt, hoặc là không đáng tin cậy.

Nhưng lần này ‘ Phượng huyết ’ xuất thế dẫn tới năm vị cường giả Dương Thần Cảnh năm thế lực lớn tham dự, đây chính là đại sự, từ đó chứng minh Phượng huyết xuất thế cũng không phải không có lửa thì sao có khói.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1024 - Giang Hồ Chấn Động (2)

Tô Tín cố ý phát ra những lời đồn ở các địa danh liên quan tới Phượng huyết tại Bắc Nguyên đạo, về sau thật sự có võ giả bắt đầu đi tới nơi đó đào sâu ba thước đất, điên cuồng tìm kiếm.

Cái gì Ngọa Long cương, Thanh Long trấn đều bị bọn họ đào khắp nơi, những người này thật sự cho rằng mình có thể đào ra long lân long trảo.

Cùng lúc này làm người giang hồ chấn động chính là Địa Bảng đổi mới, đương nhiên Địa Bảng đổi mới lần này liên quan đến Tô Tín.

Tô Tín gây ra động tĩnh quá lớn, Tô Minh Viễn gián tiếp chết trong tay hắn, ngay cả võ giả Dương Thần Cảnh, lão tổ Tô gia trọng thương trong tay hắn, nếu chiến tích này không đủ làm Địa Bảng đổi mới, Địa Bảng có phần không nói nổi.

Cho nên thời điểm Tô Tín trở lại thành Thịnh Kinh dưỡng thương, những bộ khoái Lục Phiến Môn phụ trách chế định Địa Bảng liền hỏi thăm Tô Tín về trận chiến ấy, sau đó suốt đêm chế định ra Địa Bảng và dán bên ngoài.

Địa Bảng đổi mới chính là việc vui với những phong môi trên giang hồ, đối với bọn họ, tin tức càng lớn đại biểu bọn họ càng được các đại tông môn ban thưởng càng nhiều, lần này cũng có thể lấy được nhiều ban thưởng.

Có rất nhiều người nhìn thấy trận chiến Ngô Đồng Sơn, cho nên đại bộ phận tin tức ban đầu đã được truyền bá ra ngoài.

Chỉ có điều bởi vì những tin tức này phiến diện và khuếch đại, cho nên nó không đáng tin cậy, Địa Bảng của Lục Phiến Môn càng có quyền uy hơn nhiều.

Đợi đến lúc bộ khoái Lục Phiến Môn dán Địa Bảng lên, những phong môi giang hồ lao lên, trực tiếp đưa ánh mắt nhìn vào giữa Địa Bảng, tra xét vị trí của Tô Tín.

- Tính danh: Tô Tín

Danh hiệu: Huyết Kiếm Thần Chỉ

Môn phái: tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, kiêm nhiệm tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, kiêm đảm nhiệm tổng bộ đầu Giang Nam đạo

Võ công: Huyết Hà Thần Kiếm, Huyết Hà Thần Chỉ, Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, Tam Chỉ Đạn Thiên, Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí, Thương Tâm Tiểu Tiễn, Bất Tử Ấn Pháp, Long Tượng Bàn Nhược Công, Phong Thần Thối, Thiên Sương Quyền, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, Tam Phân Thần Chỉ, kiếm hai mươi ba.

Binh khí: Phi Huyết Kiếm (do trưởng lão Ba Thục Kiếm Các, đúc kiếm đại sư Công Thâu Ngu tự tay luyện chế, là Địa binh cực phẩm)

Thực lực: Hóa Thần Cảnh đỉnh phong đại viên mãn

Chiến tích: trong Côn Luân bí cảnh chém giết ‘ Trảm Ác Tăng ’ Giác Nghiêm tu vi Hóa Thần Cảnh Đại viên mãn, Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành, lực địch Giảng Kinh đường Thiếu Lâm tự Giác Minh và hơn hai mươi vị võ giả Hóa Thần Cảnh vây công gần một phút đồng hồ bất bại.

Tại Bắc Nguyên đạo dốc sức chiến đấu võ giả Dung Thần Cảnh Thiếu Lâm tự Huyền Quan, phó đường chủ Bích Huyết Thanh Sơn Đường ‘ Ma La Nhận ’ Thượng Quan Đường, ngũ hội chủ Thất Hùng Hội ‘ Tham Hải Dạ Xoa ’ Đái Mạc Ngôn, hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh.

Dùng Thương Tâm Tiểu Tiễn chém giết ‘ Ma La Nhận ’ Thượng Quan Đường và sáu võ giả Hóa Thần Cảnh, tiếp một kích đỉnh phong khi Huyền Quan liều mạng thiêu đốt nguyên thần mà bất bại, làm cho Huyền Quan kiệt sức tử vong.

Một ngày trước trong trận chiến tranh đoạt Phượng huyết tại Ngô Đồng Sơn, liên thủ với gia chủ Độc Cô thị Độc Cô Diêm chiến đấu gia chủ Ninh Viễn Đường Tô gia Tô Minh Viễn, ép Tô Minh Viễn sử dụng bí pháp ma đạo thượng cổ Ma Thần tế, dùng Thiên Địch, một chỉ cuối cùng trong Tam Chỉ Đạn Thiên ngạnh kháng Ma Thần tế, cân sức ngang tài, làm cho Tô Minh Viễn bị ma công cắn trả mà chết.

Sau đó ra tay tập sát lão tổ Dương Thần Cảnh của Tô gia, kiếm hai mươi ba hủy thiên diệt địa, dùng nguyên thần hóa kiếm ngưng đọng hư không, trọng thương lão tổ Tô gia, ép Tô gia rời khỏi tranh đoạt Phượng huyết.

Bài danh: bốn mươi tám Địa Bảng.

Nhìn thấy bài danh này, mọi người hít khí lạnh, Tô Tín dẫn xuất động tĩnh quá

lớn.

Lần trước hắn dùng thực lực Hóa Thần Cảnh đánh chết Dung Thần Cảnh Huyền Quan, lần này tốt rồi, người ta càng ra tay với võ giả Dương Thần Cảnh, trọng yếu nhất là Tô Tín lại thành công.

Đoán chừng đây cũng lần duy nhất trong suốt mấy trăm năm có người dùng thực lực Hóa Thần Cảnh ra tay với cường giả Dương Thần Cảnh mà không chết.

Trên Địa Bảng của Lục Phiến Môn chỉ dùng vài từ đơn giản miêu tả kiếm hai mươi ba, nhưng căn cứ vào miêu tả của những võ giả xem cuộc chiến tại Ngô Đồng Sơn lúc trước, kiếm hai mươi ba của Tô Tín là một trong những kiếm thuật mạnh nhất đương thời, có uy năng kinh thiên địa khiếp quỷ thần.

Thậm chí ngay cả lão tổ Độc Cô thị Độc Cô Thành đã nói, kiếm kỹ của Tô Tín còn chưa đạt tới đỉnh phong.

Chuyện này cũng làm người ta sợ hãi.

Kiếm hai mươi ba của Tô tín còn chưa tới đỉnh phong đã cường đại như thế, nếu như đạt tới đỉnh phong, chẳng phải Tô Tín thật sự tùy ý vượt cấp giết người?

Lúc này lão tổ Độc Cô thị không có đoán sai, kiếm hai mươi ba của Tô Tín thật sự chưa đạt tới đỉnh phong.

Độ thuần thục của hệ thống chỉ có thể đạt tới đỉnh phong của võ giả sáng tạo ra

nó.

Lúc Tô Tín dùng kiếm hai mươi ba tập sát lão tổ Tô gia đủ khả năng phát huy ra uy năng mạnh nhất của võ giả sáng tạo ra nó lúc ban đầu.

Hắn dùng Thánh Linh kiếm pháp làm cơ sở sáng tạo ra kiếm hai mươi ba, tạo ra kiếm kỹ kiếm hai mươi ba có uy năng không thuộc về nhân gian, Tô Tín dùng lý giải kiếm pháp cả đời của mình làm cơ sở sử dụng kiếm hai mươi ba nên nó chỉ thuộc về một mình hắn.

Tô Tín có Huyết Hà Thần Kiếm và phá diệt kiếm ý, hoặc Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, những thứ này đều mang theo lý giải của Tô Tín.

Nếu tương lai Tô Tín tu luyện chúng tới đại thành hoặc lại rút thăm được kiếm kỹ cường đại sau đó, hơn nữa dung nhập toàn bộ kiếm kỹ vào trong kiếm hai mươi ba, thậm chí Tô Tín hoài nghi kiếm hai mươi ba cấp bậc tứ tinh nửa có thể phát huyra uy năng của công pháp ngũ tinh.

Tuy Tô Tín không cảm thụ được công pháp ngũ tinh cường đại thế nào, Tô Tín tin tưởng vào trực giác của mình.

Giang hồ phong môi không quan tâm nhiều như thế, dưới cái nhìn của bọn họ Địa Bảng có quyền uy cỡ nào cũng không bằng nhanh chóng sao chép Địa Bảng cầm đi đổi ban thưởng của các đại tông môn mới là chuyện đúng đắn nhất.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1025 - Thiệp Mời (1)

Chuyện Bắc Nguyên đạo nhấc lên chấn động rất lớn, Tô Tín sớm hoàn thành nhiệm vụ.

Độc Cô thị đã bị suy yếu một ít, Tô gia tổn thương nguyên khí nặng nề, thế lực võ lâm còn lại không người dám đối kháng, có thể nói Bắc Nguyên đạo đã hoàn toàn bị Lục Phiến Môn khống chế.

Kể từ đó xem như triệt để hoàn thành nhiệm vụ Lục Phiến Môn, tốc độ Tô Tín hoàn thành nhiệm vụ còn nhanh hơn đám người Thiết Chiến.

Dù sao đám người Thiết Chiến cũng không dám làm lớn như Tô Tín, bọn họ phải tiến hành theo chất lượng, nhiệm vụ này không có một năm nửa năm sẽ không kết thúc.

Tô Tín cũng kiểm tra danh vọng của mình tại Bắc Nguyên đạo, trực tiếp tăng vọt lên hơn hai mươi vạn.

Đối với Tô Tín, danh vọng hơn hai mươi vạn còn thiếu rất nhiều, vẫn còn kém xa Giang Nam nói.

Chuyện Bắc Nguyên đạo lần này, Tô Tín chủ yếu lộ mặt lúc ban đầu và cuộc chiến cuối cùng tại Ngô Đồng Sơn cho nên mới tìm được hơn hai mươi vạn danh vọng.

Nếu như Tô Tín nói ra chi tiết Phượng huyết lần này, đoán chừng danh vọng của Tô Tín tại Bắc Nguyên đạo sẽ tăng vọt tới gần trăm vạn, chuyện này tuyệt đối không khuếch đại.

Dù sao dùng mọt thứ hư vô mờ mịt lừa gạt năm thế lực lớn xoay vòng vòng, thậm chí còn làm năm tên cường giả Dương Thần Cảnh ra mặt tranh đoạt điên cuồng, đây chính là việc tát vào mặt cả võ lâm.

Tô Tín chán sống mới dám làm như vậy, một mình hắn đùa giỡn năm thế lực, cho dù là triều đình cũng không bỏ qua cho hắn.

Sau khi giải quyết xong việc Bắc Nguyên đạo, Tô Tín muốn nghỉ ngơi trước, sau đó lại tiềm tu một thời gian ngắn.

Cho dù một chỉ Thiên Địch hay kiếm hai mươi ba của Tô Tín đều là vũ kỹ tổn thương thân thể rất lớn.

Sau trận chiến Ngô Đồng Sơn, Tô Tín bị thương không nhẹ, cho nên trong thời gian một tháng sau Tô Tín đều dưỡng thương, sau khi thương thế tốt hơn cũng không xuất quan, mà là bắt đầu bế quan dốc lòng nghiên cứu võ đạo.

Kiếm hai mươi ba tiêu hao phẩm mang cho Tô Tín sức bật cường đại trong nháy mắt.

Sau khi sử dụng kiếm hai mươi ba, tất cả lý giải kiếm đạo bản thân Tô Tín đều ngưng tụ trong một kiếm này, cho dù thời gian sử dụng tiêu hao phẩm qua đi nhưng Tô Tín không quên cảm giác này mang lại.

Cho nên trong khoảng thời gian này Tô Tín vẫn bế quan, trên cơ bản đều tu luyện làm thế nào ngưng tụ kiếm đạo bản thân, cho dù không cách nào trực tiếp lĩnh ngộ ra kiếm hai mươi ba, tương lai Tô Tín lại hối đoái kiếm hai mươi ba, độ thuần thục cũng tăng nhiều.

Nhưng rất đáng tiếc, Tô Tín cũng không bế quan bao lâu liền bị Hoàng Bỉnh Thành đánh thức.

Cũng không phải đại sự gì, mà là một đống việc nhỏ trong Lục Phiến Môn cần Tô Tín xử lý.

Thiết Ngạo chỉ phụ trách đại sự mang tính phương hướng của Lục Phiến Môn,

các sự vụ còn lại đều do tứ đại thần bộ xử lý.

Nhưng hiện tại Thiết Chiến và ba người kia đều ở bên ngoài, chỉ có một Tô Tín sớm hoàn thành nhiệm vụ nên ở lại trong tổng bộ Lục Phiến Môn, những thứ này đương nhiên sẽ giao cho hắn xử lý.

Một ít chuyện không lớn, Hoàng Bỉnh Thành có thể làm chủ giúp Tô Tín, dù sao ban đầu Hoàng Bỉnh Thành ở Giang Nam đạo đều làm những việc này.

Hiện tại Tô Tín thành tứ đại thần bộ, sự vụ liên quan rất rộng, Hoàng Bỉnh Thành cũng không dám dễ dàng quyết định, cho

nên hắn cũng chỉ có thể gọi Tô Tín đang bế quan đi ra ngoài xử lý.

Tô Tín xoa xoa đầu, thủ hạ dưới tay hắn thiếu một người như Hoàng Bỉnh Thành, nếu như có người văn võ song toàn có thể độc lập chấp chưởng một phương thì rất tốt.

Giống như ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo, hắn cần quan tâm những việc nhỏ này hay sao?

Nhưng hiện tại trong tổng bộ Lục Phiến Môn chỉ có một mình hắn có thể làm chủ, Tô Tín cũng không thể từ chối, hắn dứt khoát xuất quan, sau khi xử lý xong những tạp vụ này rồi nói sau.

Những chuyện này đều được Hoàng Bỉnh Thành phân loại theo nặng nhẹ, Tô Tín xử lý vô cùng thuận tiện.

Những sự vụ này có một chuyện trọng yếu làm Tô Tín xử lý.

Đó là một tấm thiệp mời, chính là Thanh Nguyên Thôi thị mời Lục Phiến Môn, một tháng sau, Thanh Nguyên Thôi thị sẽ quan hệ thông gia với Giang Nam Tiêu thị, Thanh Nguyên Thôi thị sẽ gả một đích nữ cho một con trai trưởng Tiêu thị.

Thanh Nguyên Thôi thị lúc trước là một trong lục đại thế gia, nhưng gần đây xuống dốc, thậm chí đã rơi ra khỏi hàng ngũ lục đại thế gia nhưng nội tình vẫn rất thâm hậu, tối thiểu lịch sử của Thanh Nguyên Thôi thị còn lâu dài hơn Giang Nam

Tiêu thị.

Huyết mạch dòng chính của Giang Nam Tiêu thị vô cùng trân quý.

Tiêu thị đi theo con đường của Tô gia, đều là lộ tuyến tinh anh, tất cả huyết mạch dòng chính Tiêu thị đều vô cùng trân quý.

Tiêu thị không giống Tô gia, Tiêu gia cũng rất xem trọng huyết mạch chi thứ.

Đối với Tiêu gia, cả gia tộc như đại thụ che trời, huyết mạch dòng chính chính là căn cơ của gia tộc, số lượng huyết mạch chi thứ khổng lồ nhất chính là trụ cột gia tộc.

Dùng huyết mạch dòng chính hiệu lệnh những huyết mạch chi thứ, trật tự cả gia tộc vô cùng ổn định.

Huống chi Tiêu gia không luận huyết mạch dòng chính và chi thứ nghiêm khắc như Tô gia.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1026 - Thiệp Mời (2)

Môn khách Tiêu gia muốn trở thành người của Tiêu gia chỉ cần thực lực và trung tâm đầy đủ là có thể quan hệ thông gia với chi thứ Tiêu gia, sẽ là người của Tiêu gia.

Đệ tử chi thứ muốn trở thành đệ tử dòng chính cũng cần thể hiện đủ tiềm lực và thực lực, sau đó quan hệ thông gia với huyết mạch dòng chính, sinh ra con nối dõi chính là huyết mạch dòng chính.

Đây cũng là nguyên nhân Tiêu gia cường thịnh nhiều năm, hơn nữa còn đứng đầu trong lục đại thế gia.

Mặc dù Tiêu gia có phân dòng chính cùng chi thứ nhưng bọn họ không phải xem trọng huyết mạch, mà là thiên phú và thực lực.

Dòng chính Thanh Nguyên Thôi thị quan hệ thông gia với dòng chính Tiêu gia, đây chính là đại sự.

Tô Tín xem ra Thanh Nguyên Thôi thị hơn phân nửa là muốn nịnh nọt Tiêu gia hoặc là có việc cầu Tiêu gia nên mới làm thế.

Bởi vì huyết mạch dòng chính Thanh Nguyên Thôi thị còn trân quý hơn Tiêu thị nhiều, huyết mạch Thanh Nguyên Thôi thị cùng loại với Tô gia, đều có được uy năng khác thường.

Chỉ có điều huyết mạch Tô gia biểu hiện rất rõ ràng, biểu thị trên tốc độ tu luyện, huyết mạch Thanh Nguyên Thôi thị lại biểu hiện trên sức chiến đấu.

Võ giả có được huyết mạch Thôi thị đều có kinh mạch rộng rãi và cứng cỏi hơn võ giả khác, liền đại biểu võ giả Thôi thị lúc

giao thủ bình thường với võ giả khác sẽ có được lực lượng mạnh hơn.

Chỉ có điều loại thiên phú này phải thành lập trên cảnh giới, thực lực của chính mình thấp kém, cho dù lúc chiến đấu có thể bộc phát mạnh hơn nữa cũng vô dụng.

Đương nhiên những võ giả khác cho rằng loại thiên phú này chính là chí bảo trời ban, huyết mạch dòng chính Thôi gia ít nhưng lại nổi tiếng trong chiến đấu với võ giả cùng giai.

Lần này Thôi gia gả con gái dòng chính cho Tiêu gia, liền đại biểu Thôi gia trực tiếp đưa huyết mạch của mình cho Tiêu gia.

Nữ tử dòng chính Thôi gia sinh con nối dõi với đệ tử dòng chính Tiêu gia sẽ phải mang họ Tiêu, nếu như hai người bọn họ có thể sinh ra con nối dõi vài đời, Tiêu gia liền có thể vĩnh viễn thu hoạch loại huyết mạch cường đại này.

Quan hệ thông gia giữa hai nhà lớn như thế cho nên phải mời nhiều thế lực tới tham gia xem lễ, địa điểm tại Thanh Hà đạo Thôi gia, đến lúc đó Tiêu gia sẽ đích thân phái người đến đón dâu.

Quan hệ giữa Thôi gia và triều đình không tệ, huống chi triều đình không bỏ mặc chuyện lớn như thế, cho nên Thôi gia dứt khoát trực tiếp đưa thiếp mời tới Lục Phiến Môn.

Khép lại thiếp mời, Tô Tín chuẩn bị đi tới Thanh Hà đạo một chuyến.

Chuyện lớn như thế Lục Phiến Môn không có khả năng vắng họp, lần này không ai biết mục đích quan hệ thông gia hai nhà Tiêu, Thôi là gì, Tiêu gia đạt được thiên phú huyết mạch Thôi thị nhất định là kiếm được.

Về phần người Thôi thị sẽ đạt được chỗ tốt gì, điểm này ngay cả tập sự mật thám cũng không biết.

Cho nên lần này Tô Tín đi là muốn xem Thôi gia có ý định gì.

Loại trường hợp này còn phái một tổng bộ đầu một đạo tu vi Hóa Thần Cảnh đại biểu triều đình đi không quá phù hợp, cho nên Tô Tín chỉ có thể đi một lần.

Huống chi hắn rất hứng thú với Thanh Hà Thôi thị, không không vì Thôi thị chính là một trong lục đại thế gia ngày xưa, mà là vì một người, Địa phủ Thôi Phán Quan, Thôi Đạo Hằng!

Lúc trước Thôi Phán Quan đã biểu lộ thân phận của mình, hắn là người Thanh Hà Thôi thị, tên là Thôi Đạo Hằng.

Thanh Hà Thôi thị đã rơi ra khỏi hàng ngũ lục đại thế gia, dùng thực lực Thôi Phán Quan làm gia chủ Thôi gia cũng không thành vấn đề, kết quả Tô Tín chưa từng nghe qua tên của hắn, hơn nữa Thôi Phán Quan lại ngụy trang thành võ giả Hóa Thần Cảnh, trong đó chắc chắn có nguyên nhân sâu xa.

Tô Tín bàn giao sự vụ tổng bộ Lục Phiến Môn xong liền đi thẳng tới Thanh Hà đạo, Bắc Nguyên đạo cách Thanh Hà đạo quãng đường rất xa.

Thanh Hà đạo nằm ở phía đông Đại Chu, xem như một đạo bình thường trong Đại Chu bốn mươi chín đạo, không có một thế lực võ lâm đỉnh cấp nào.

Trước kia còn có một Thanh Hà Thôi thị, chỉ có điều từ khi Thanh Hà Thôi thị triệt để rơi ra khỏi hàng ngũ lục đại thế gia, thế lực danh tiếng duy nhất trong Thanh Hà đạo cũng chìm xuống.

Chỉ có điều Tô Tín đi vào Thanh Hà Thôi thị lại nhìn thấy cảnh tượng phồn vinh.

Trên giang hồ cơ hồ chín thành thế lực võ lâm nhận được thiệp mời của Thôi gia và Tiêu gia nên đều phái người chạy tới Thanh Hà đạo ăn mừng, ngay cả một ít võ giả tán tu hơi có danh tiếng cũng tự đi hoặc phái tâm phúc của mình đi.

Thôi gia đã triệt để xuống dốc nhưng bọn họ không phải cho Thôi gia mặt mũi, mà là cho Tiêu gia thân là một trong lục đại thế gia mặt mũi.

Tô Tín đi tới Thanh Hà Thôi thị, đã có không ít võ giả đến đây xem lễ, bây giờ

cách thời gian Tiêu gia chính thức đón dâu còn ba ngày, đại bộ phận người trong võ lâm đã tới.

Tại cửa ra vào Thanh Hà Thôi thị, một võ giả Hóa Thần Cảnh lưng hơi gù, mang nụ cười khiêm tốn đón khách, nhìn thấy có khách người tiến vào đưa thiệp mời liền hô lớn một tiếng, báo cho người Thôi gia trong phủ biết mà đi nghênh đón.

1.Cung nghênh các vị đạo trưởng Thái Nhất Đạo Môn!

2.Cung nghênh mấy vị cao tăng Thiếu Lâm tự!

3.Cung nghênh mấy vị khách nhân Danh Kiếm Sơn Trang!

Mỗi một khách nhân đến, trên mặt người trung niên vẫn tươi cười và hô lớn, nhưng Tô Tín rất chướng mắt dáng vẻ của hắn hiện tại, rất không được tự nhiên.

Bởi vì võ giả Hóa Thần Cảnh nhìn như ức uất kia chính là Địa phủ Thôi Phán Quan, Thôi Đạo Hằng!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1027 - Kỳ Lạ (1)

Tô Tín đi đến trước người Thôi Phán Quan, cũng giao thiếp mời Lục Phiến Môn đưa cho Thôi Phán Quan, nhưng hắn không lập tức tiến vào Thôi gia, sắc mặt có phần phức tạp nhìn Thôi Phán Quan.

Thế gia tông môn bình thường có đại sự phát sinh sẽ phái một người tám mặt lung linh đến tiếp khách, tránh đắc tội với khách nhân.

Mà tiếp khách là tiếp khách, như Thôi Phán Quan đứng ở cửa lớn hô lớn lại là việc của hạ nhân, phái một võ giả Hậu Thiên hoặc võ giả Tiên Thiên là được rồi.

Thôi Phán Quan không có lộ ra tu vi Dung Thần Cảnh của hắn trong Thôi gia, nhưng dùng thực lực Hóa Thần Cảnh của Thôi Phán Quan, hắn không cần phải làm việc hô lớn như thế, bởi vì như vậy là sỉ nhục hắn.

Thân là người mạnh nhất trong tứ đại phán quan của Địa phủ, đồng thời cũng là đại quản gia của Địa phủ, Tô Tín cũng

không lần trước cướp giết người Thiên đình bên ngoài Bắc Nguyên đạo, khi đó Thôi Phán Quan dùng một chiêu miểu sát Cự Linh Thần của Thiên đình.

Thực lực như thế tuyệt đối gần với cường giả Dương Thần Cảnh.

Thôi Phán Quan thực lực kinh người, khí thế vô song và Thôi Đạo Hằng thấp kém, lưng hơi gù và lộ ra nụ cười khiêm tốn, đây quả thực là hai người.

Thôi Phán Quan cầm thiếp mời, nhìn thấy Tô Tín đang nhìn mình liền lắc đầu, trên miệng lộ ra nụ cười vui vẻ, ý bảo Tô Tín tiến vào Thôi gia nói sau.

Nếu Thôi Phán Quan không muốn nói, Tô Tín cũng không hỏi nhiều, cho nên hắn chỉ dừng một chút và tiến vào cửa lớn Thôi gia.

Lúc này Thôi Phán Quan sau lưng mới lớn tiếng nói:

- Cung nghênh tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn Tô Tín Tô đại nhân!

Tô Tín bước vào Thôi gia, lúc này trong sân Thôi gia đã có không ít người trong võ lâm đang ở đây, nhìn thấy Tô Tín đến, tất cả mọi người cùng dò xét hắn, sau đó mới dời lực chú ý đi.

Tô Tín gần đây gây ra động tĩnh không nhỏ trên giang hồ, trong vòng một năm đã tiến vào hàng ngũ Địa Bảng, đây là chuyện lần đầu mới có trên giang hồ.

Nhìn chăm chú thì nhìn chăm chú, không có bao nhiêu người chính đi lên chào hỏi Tô Tín.

Một là vì thân phận của Tô Tín, dù sao hắn cũng là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, chính là người triều đình, tự nhiên cũng có một tầng ngăn cách có sẵn với người giang hồ.

Còn có địa vị của Tô Tín.

Hiện tại Tô Tín thân là một trong tứ đại thần bộ, thực lực của hắn có thể so sánh với Dung Thần Cảnh, có thể nói chuyện ngang hàng với Tô Tín, tối thiểu phải có địa vị như gia chủ Độc Cô thị Độc Cô Diêm.

Ở nơi này không có bao nhiêu người cấp bậc như vậy.

Dù sao Tiêu gia và Thôi gia quan hệ thông gia, nhưng đối tượng quan hệ thông gia chỉ là huyết mạch dòng chính tầm thường mà không phải ‘ Tiểu An Hầu ’ Tiêu Hoàng người thừa kế Tiêu gia.

Nếu như đổi thành Tiêu Hoàng quan hệ thông gia với đệ tử gia tộc khác mới có thể làm cho người cấp bậc như Độc Cô Diêm tự mình đến chúc mừng.

Cho nên tất cả đại tông môn đều phái người tới tham dự quan hệ thông gia giữa Thôi gia cùng Tiêu gia, nhưng tối đa cũng chỉ phái một cường giả Dung Thần Cảnh tới đây mà thôi, không có bao nhiêu người cấp bậc gia chủ.

Vào lúc này có người chủ động chào hỏi Tô Tín:

1.Đã lâu không gặp, Tô huynh dương danh thiên hạ trên giang hồ, đã bỏ lại chúng ta ở phía sau.

Một thanh niên dung mạo tuấn mỹ, phong độ nhẹ nhàng đi tới, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, hắn tiến lên chào hỏi Tô Tín.

Người này không cần nhiều lời, tự nhiên là người thừa kế Tiêu gia, ‘ Tiểu An Hầu ’ Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng thân là người thừa kế Tiêu gia, đã bắt đầu tham dự sự vụ trong gia tộc, hắn xuất hiện trong nơi này là bình thường.

Tô Tín cũng chắp chắp tay, trên mặt nở nụ cười dối trá.

Tô Tín vẫn nghẹn ở cổ họng việc Tiêu gia làm tại Giang Nam đạo, huống chi Tiêu Hoàng đã từng châm ngòi Kiếm Thần Sơn ‘ Vô Song Kiếm ’ Lâm Khiếu ra tay với mình, cảm giác của Tô Tín với hắn có thể nghĩ.

Tô Tín đánh giá về Tiêu Hoàng rất đơn giản, hắn tuyệt đối là lựa chọn hoàn mỹ cho vị trí gia chủ Tiêu gia.

Tiêu gia truyền thừa mấy ngàn năm, hơn nữa ngày xưa còn là hoàng tộc, Tiêu gia tự nhiên có một bộ phương thức bồi dưỡng đệ tử, Tiêu Hoàng là người thừa kế điển hình của bọn họ.

Luận thực lực hắn không kinh diễm bằng Hà Hưu, Lâm Trường Hà, nhưng điểm khác của hắn cũng không thể bắt bẻ.

Hà Hưu từng nói qua, Tiêu Hoàng làm người tâm cơ thâm trầm, ưa thích tính toán, hắn chướng mắt nhất điểm này của Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng bởi vì điểm này nên mới được chọn làm người thừa kế vị trí gia chủ.

Đối với một nhà tộc, gia chủ không phải người có thực lực mạnh nhất, nhưng nhất định phải có năng lực mạnh nhất.

Sau khi Tiêu Hoàng tấn chức Hóa Thần Cảnh thì hắn bắt đầu phụ trách sự vụ trong Tiêu gia, có thể nghĩ năng lực của hắn đã được Tiêu gia tán thành.

Tô Tín lá mặt lá trái hàn huyên với Tiêu Hoàng một câu, Tiêu Hoàng vẫn nở nụ cười hoàn mỹ nhưng kỳ thật đáy lòng lộ ra một tia phức tạp với Tô Tín.

Hà Hưu từng nói qua hắn xem thường Tiêu Hoàng, nhưng thật tình không biết Tiêu Hoàng cũng xem thường Hà Hưu.

Tiêu Hoàng xem ra, chẳng qua Hà Hưu là một kẻ vũ phu mà thôi.

Vì một Lâm Trường Hà mà hắn dừng lại ở Thần Cung Cảnh mấy năm, chậm trễ tu luyện của mình, Tiêu Hoàng cho rằng hành động của hắn không khôn ngoan.

Hà Hưu làm người chấp niệm quá sâu, cho nên Tiêu Hoàng mới có thể xem hắn như vũ phu.

Một người không thể khống chế tư tưởng của mình, thành tựu tương lai nhất định có hạn.

Lâm Trường Hà có thể nói kinh diễm, nhưng tính cách của hắn quá mức lạnh nhạt, đây cũng là vết thương trí mạng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1028 - Kỳ Lạ (2)

Giống như Thái Nhất Đạo Môn, cho tới bây giờ đều không nóng không lạnh, cho dù lúc mạnh nhất cũng không có tranh vị trí võ lâm chí tôn hoặc đứng đầu Đạo môn.

Cho dù tương lai Lâm Trường Hà có tiềm lực trở thành cường giả Chân Vũ Cảnh, nhưng Tiêu gia của bọn họ cũng có Chân Vũ Cảnh, dùng tính cách của Lâm Trường Hà, cho dù trở thành Chân Vũ Cảnh cũng không quan trọng, đoán chừng phần lớn thời gian hắn tu luyện còn dài hơn thời gian hắn quan tâm chuyện khác.

Hai vị đệ nhất Nhân Bảng ngày xưa đều không lọt vào mắt Tiêu Hoàng, Tô Tín trước mặt lại làm Tiêu Hoàng sinh lòng cảnh giác, hơn nữa sinh ra tâm tư ghen tị.

Võ giả Nhân Bảng thế hệ bọn họ, người có thành tựu cao nhất chính là Tô Tín.

Thời điểm người khác bế quan tu luyện cũng cố tu vi, Tô Tín đã giẫm lên thi cốt thế hệ trước dương danh thiên hạ, đứng hàng Địa Bảng.

Tâm cơ, thủ đoạn, thực lực, Tiêu Hoàng xem ra hai điểm trước là trọng yếu nhất.

Tiêu Hoàng rất tự tin, nhưng hắn tự vấn lòng nếu đặt mình vào vị trí Tô, hắn đoán mình rất khó làm tới tình trạng của Tô Tín.

Nhìn Tô Tín ngày xưa bị mình áp đảo danh vọng và thực lực trên Giang Nam hội và hiện tại, thậm chí đã có tư cách bình khởi bình tọa với võ giả Dung Thần Cảnh, trong nội tâm Tiêu Hoàng có phần không tư vị.

Hắn biểu lộ lực khống chế của mình đạt tới cực hạn, người bên ngoài xem ra hắn vẫn là ‘ Tiểu An Hầu ’ Tiêu Hoàng hoàn mỹ vô khuyết.

Chỉ có điều Tô Tín biết rõ suy nghĩ của Tiêu Hoàng thì hắn cười thầm Tiêu Hoàng không cần phải như vậy.

Tô Tín cũng rất coi trọng ba điểm tâm cơ, thủ đoạn, thực lực, thậm chí nhiều khi Tô Tín đều dựa vào hai điểm trước làm việc.

Nhưng kỳ thật trong nội tâm Tô Tín lại xếp thực lực ở vị trí đầu tiên.

Không có thực lực, nhiều tâm cơ thủ đoạn hơn nữa, nhiều tính toán hơn nữa cũng chỉ là hư vô.

Trên giang hồ vẫn phải dựa vào nắm đấm nói chuyện.

1.Đúng rồi Tiêu huynh, lần này Tiêu gia các ngươi muốn quan hệ thông gia với người nào trong Thôi gia?

Tô Tín nhớ tới cái gì đó và hỏi.

Đây chính là điểm hắn cảm thấy kỳ quái, lần này Thôi gia đưa thiệp mời tới trước mặt cũng không có ghi quan hệ thông gia với ai, chỉ có thể nói quan hệ thông gia giữa huyết mạch dòng chính Thôi gia và Tiêu gia với nhau là chuyện kỳ quái.

Chuyện cũng nên nói cho người khác biết, tại sao phải giấu diếm?

Không chỉ một mình Tô Tín không biết, ngay cả những người khác cũng không biết, thiếp mời của bọn họ cũng không có ghi điểm này.

Nghe được Tô Tín hỏi như vậy, trên mặt Tiêu Hoàng lộ ra một tia cổ quái, hắn lúc này cười nói:

- Còn ba ngày nữa Tiêu gia sẽ cưới người Thôi gia, đến lúc đó Tô huynh sẽ biết

rõ.

- Nhân thủ Thôi gia không đủ, tại hạ còn phải đi giúp đỡ mời khách nhân khác,

chúng ta ngày khác lại nói chuyện với nhau.

Nói xong Tiêu Hoàng liền trực tiếp rời đi, Tô Tín sờ cằm, trên mặt lộ ra một tia đăm chiêu.

Xem ra quan hệ thông gia giữa Thôi gia và Tiêu gia cũng có chút vấn đề, bằng không Tiêu Hoàng che che lấp lấp như vậy làm gì?

Những chuyện này không có quan hệ gì với hắn, lần này hắn chỉ tới cho có mặt mà thôi, thuận tiện đến xem Thôi Phán

Quan.

Lần trước bọn họ cướp giết người Thiên đình tại Bắc Nguyên đạo, cướp đi Thần Tiêu Thiên Long Kiếm, lần này đã triệt để gom góp đủ Cửu Trọng Kiếm Các, đại bộ phận đều nằm trong tay Thiên đình, cũng không biết Địa phủ có ý định như thế nào.

Vào đêm đó, Tô Tín được người Thôi gia an bài trong gian phòng, Tô Tín không có ngủ, hắn vẫn ngồi bên cạnh bàn, ngón tay không ngừng gõ bàn, phát ra âm thanh ‘ soạt soạt ’ có tiết tấu, dường như đang chờ gì đó.

Quả nhiên, qua giờ tý, một đạo khói đen xuất hiện trước mặt Tô Tín.

Thôi Phán Quan đứng giữa khói đen, trực tiếp ngồi bên cạnh Tô Tín, cầm lấy chén trà uống một hớp sau đó nói:

1.Hôm nay có nhiều khách nhân, có chút bận quá, hiện tại mới đạt được chút ít thời gian nhàn rỗi.

Tô Tín lại rót cho Thôi Phán Quan một ly trà, hỏi:

- Vì cái gì?

Hắn hỏi không rõ ràng nhưng Thôi Phán Quan lại nghe hiểu ý của hắn.

Tô Tín hỏi hắn đường đường đại quản gia Địa phủ, tại sao Thôi Phán Quan thực lực Dung Thần Cảnh lại ẩn nhẫn trong Thôi gia, thấp kém bị người khác sỉ nhục?

Tô Tín cho rằng Thôi gia đang sỉ nhục Thôi Phán Quan.

Đừng nói Thôi gia hiện tại đã xuống dốc, cho dù một võ giả Hóa Thần Cảnh cũng là chiến lực cao cấp trong Tiêu gia, lấy lòng còn không kịp, làm sao có thể bảo hắn đứng ngoài cửa tiếp khách và hô lớn, làm công tác của hạ nhân?

Thôi Phán Quan thở dài một hơi, nói:

1.Trên giang hồ có nhiều chuyện bất đắc dĩ, có nhiều thứ ngươi không cách nào đánh vỡ, chỉ có thể ẩn nhẫn.

Tô Tín nhìn Thôi Phán Quan và nói:

1.Nhưng vấn đề ngươi là Thôi Phán Quan có năng lực đánh vỡ nó.

2.Theo ta được biết người mạnh nhất Thôi gia hiện tại cũng chỉ là ba tên võ giả Dung Thần Cảnh mà thôi.

3.Hơn nữa ba tên võ giả Dung Thần Cảnh này có hai người đã già, cho dù ba người cùng xông lên cũng không đánh lại ngươi, vì sao ngươi phải ẩn nhẫn?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1029 - Thôi Phán Quan (1)

Đối mặt vấn đề của Tô Tín, Thôi Phán Quan cười khổ một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

- Nhưng vấn đề có nhiều thứ không thể dựa vào man lực có thể giải quyết.

Tô Tín gật gật đầu, lúc trước Thôi Phán Quan từng nói qua với hắn, Địa phủ là nơi của người thương tâm, mỗi một người gia nhập Địa phủ, trong lòng hoặc nhiều hoặc ít đều có một số việc, hiện tại xem ra Thôi Phán Quan cũng là như thế.

Tô Tín cũng không có tiếp tục hỏi tiếp, dù sao chuyện này cũng là việc riêng của Thôi Phán Quan, nếu hắn muốn nói tự nhiên hắn sẽ nói, nếu hắn không muốn nói, cho dù là ai cũng không thể buộc hắn nói.

Bây giờ Tô Tín không có hỏi tới, Thôi Phán Quan vẫn thở dài một hơi, nói:

1.Ngươi đi qua Tô gia, còn làm Tô gia tổn thương nguyên khí trên Ngô Đồng Sơn, cho nên ngươi biết gia tộc như Tô gia hoàn toàn coi trọng huyết mạch truyền thừa cỡ nào.

Tô Tín cau mày nói:

1.Ngươi là huyết mạch chi thứ Thôi gia? Thôi Phán Quan nói:

2.Là dòng chính, Thôi gia dựa theo nồng độ huyết mạch phân chi thứ và dòng chính, cho dù ngươi là huyết mạch chi thứ, chỉ cần huyết mạch Thôi thị trên người

của ngươi đủ cường đại cũng sẽ được tính là huyết mạch dòng chính.

Tô Tín gật gật đầu, điểm này còn rộng rãi hơn Tô gia rất nhiều, đối với Tô gia, huyết mạch dòng chính xưa nay phải hoàn toàn thông hôn với huyết mạch dòng chính, chỉ cần trộn lẫn một tia huyết mạch khác sẽ là chi thứ.

Kỳ thật trong Tô gia có rất nhiều huyết mạch chi thứ trải qua tu luyện trong huyết mạch đại trận, huyết mạch trong cơ thể đã rất cường đại, thậm chí không dưới những huyết mạch dòng chính, nhưng vẫn không thể được định nghĩa là huyết mạch dòng chính.

Tô Tín khó hiểu, vì sao Thôi Phán Quan bị Thôi gia đối đãi như vậy?

Cho dù Thôi Phán Quan chỉ thể hiện ra thực lực Hóa Thần Cảnh, nhưng sỉ nhục võ giả Hóa Thần Cảnh huyết mạch dòng chính Thôi gia, chẳng lẽ gia chủ Thôi gia ngu ngốc? Không ngờ làm ra chuyện này.

Đối mặt Tô Tín nghi vấn ánh mắt, Thôi Phán Quan cười khổ một tiếng nói:

- Kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, nhất mạch của ta chính là chủ mạch Thôi

gia.

1.Cho dù huyết mạch dòng chính Thôi gia cũng có phân chủ mạch và bàng chi, cái gọi là chủ mạch chính là huyết mạch do thủy tổ Thôi gia truyền xuống.

2.Chỉ có điều đến thế hệ phụ thân ta, phụ thân ta thiên phú quá kém, thậm chí không thể tu luyện tới Hóa Thần Cảnh, hơn nữa bởi vì hắn kháng cự đối tượng quan hệ thông gia do gia tộc sắp xếp, kết hợp với nữ tử tầm thường sinh hạ ra ta nên bị gia tộc trách tội, làm cho Trưởng Lão Hội liên danh tước đoạt vị trí gia chủ.

3.Từ đó về sau, Thôi gia ta không còn phân chủ mạch và bàng chi, bất cứ huyết mạch dòng chính Thôi gia nào cũng có thể kế thừa gia chủ.

Thôi Phán Quan chỉ chỉ chính mình và nói:

- Cóthể nói nếu như dựa theo bình thường, hiện giờ ta là gia chủ Thôi gia.

Nghe được Thôi Phán Quan nói như vậy, Tô Tín lập tức hiểu đã xảy ra chuyện gì, kỳ thật nói trắng ra, vẫn là tranh quyền đoạt lợi trong gia tộc mà thôi.

Trước kia Thôi gia có quy định thừa kế, gia chủ đều nắm giữ trong tay nhất mạch của Thôi Phán Quan.

Chỉ có điều đến thế hệ phụ thân hắn đã làm Thôi gia xuống dốc, ngay cả phụ thân hắn cũng có thiên phú kém cỏi, bởi như vậy nên huyết mạch dòng chính khác sinh ra tâm tư.

Hơn nữa phụ thân Thôi Phán Quan tự tiện kháng cự quan hệ thông gia của gia tộc, thuận lý thành chương cướp đoạt vị trí người thừa kế vị trí gia chủ của hắn, vị trí Thôi gia bị người thừa kế hiện tại cướp đoạt.

Bởi như vậy Thôi gia chèn ép sỉ nhục Thôi Phán Quan là bình thường.

Nếu như Thôi Phán Quan chỉ có cảnh giới Tiên Thiên cũng bỏ đi, nhưng hắn hết lần này tới lần khác lại có tu vi Hóa Thần Cảnh, khó tránh bị người khác trong Thôi gia âm thầm cảnh giác, phòng ngừa người một hệ Thôi Phán Quan phục hồi.

Phải biết rằng Thôi gia truyền thừa thời gian dài như vậy, vẫn luôn là người nhất mạch Thôi Phán Quan đảm nhiệm gia chủ.

Tuy phụ thân Thôi Phán Quan bị tước đoạt vị trí gia chủ, nhưng bởi vì thực lực phụ thân Thôi Phán Quan quá yếu mà thôi.

Hiện tại Thôi Phán Quan thể hiện thực lực Hóa Thần Cảnh, thiên phú còn mạnh hơn phụ thân hắn quá nhiều, trong Thôi gia khẳng định có người sẽ ủng hộ hắn.

Thời điểm này người Thôi gia không chèn ép Thôi Phán Quan mới là quái, thậm chí nếu như đổi thành Tô Tín, hắn còn làm cay độc hơn một ít.

Dù sao sự tồn tại của Thôi Phán Quan chính là một quả bom hẹn giờ, hiện tại người Thôi gia làm nhục Thôi Phán Quan cũng muốn triệt để đoạn tuyệt khả năng Thôi Phán Quan tranh đoạt vị trí gia chủ.

Dù sao hắn vẫn thấp kém trước mặt người khác, hắn giống như hạ nhân Thôi gia thì làm sao có thể trở thành gia chủ Thôi gia? Vậy mặt mũi Thôi gia bọn họ còn hay không?

Tô Tín gõ gõ cái bàn nói:

1.Nếu như thế, vì sao ngươi không trực tiếp tiêu diệt Thôi gia? Ngươi dễ dàng tiêu diệt gia tộc xuống dốc như thế này, đương nhiên ngươi ngàn vạn đừng nói cho ta biết ngươi còn tưởng niệm Thôi gia.

Thực lực Thôi Phán Quan bày ra đó, tuyệt đối là tồn tại gần với Dương Thần Cảnh, chỉ một mình hắn cũng có thể đối địch với ba võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia.

Trọng yếu nhất sau lưng Thôi Phán Quan còn có Địa phủ.

Thôi Phán Quan muốn diệt Thôi gia, chỉ cần hắn có thể ngăn cản ba tên võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia, những người Địa phủ còn lại có thể giải quyết giúp hắn, thậm chí không cần thù lao.

Dù sao những năm qua Thôi Phán Quan trên danh nghĩa là thành viên bình thường của Địa phủ, nhưng hắn tương đương với đại quản gia của Địa phủ, giúp đỡ Địa phủ xử lý rất nhiều tạp vụ.

Hơn nữa dùng Quan nhân duyên của Thôi Phán, hắn mở miệng sẽ có nhiều người không cần thù lao.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1030 - Thôi Phán Quan (2)

Tối thiểu nếu như Thôi Phán Quan mở miệng xin Tô Tín giúp đỡ, với tư cách người dẫn đường mang Tô Tín vào Địa phủ,

Tô Tín nhất định sẽ không đòi Thôi Phán Quan bất cứ thù lao gì.

Thôi Phán Quan cười khổ một tiếng nói:

Ta có một con gái, mẫu thân của nàng chỉ là một người bình thường, nhưng huyết mạch nàng của nàng rất mạnh, thậm chí mạnh tới mức độ rộng kinh mạch còn hơn võ giả bình thường vài lần.

Huyết mạch Thôi gia không phải không có khuyết điểm, động rộng kinh mạch của nàng vượt qua võ giả bình thường nhưng nàng lại không có kế thừa huyết mạch kinh mạch cứng cỏi của Thôi gia.

Cho nên con gái của ta không cách nào tu luyện võ đạo, chỉ cần nàng tu luyện ra một tia chân khí sẽ xé rách kinh mạch, luyện một ít công phu bình thường cũng có thể xé rách kinh mạch.

Thậm chí nàng không thể phục dụng một ít đan dược có dược lực lớn, bởi vì dược lực lưu động trong kinh mạch sẽ xé rách kinh mạch của nàng.

Tô Tín hơi kinh ngạc, lần đầu tiên hắn nghe nói có chuyện kỳ lạ như vậy.

Kẻ có được huyết mạch cường đại quan hệ thông gia với kẻ khác, sinh ra con nối dõi sẽ tạo thành một ít hiệu quả không tưởng tượng nổi.

Huyết mạch Thôi gia cường đại là cường đại ở chỗ có kinh mạch rộng rã mang

cho người Thôi gia sức bật cường đại, giống như Thôi Phán Quan ngày xưa một kích chém giết Cự Linh Thần, sức bật cường đại kinh người.

Đáng tiếc con gái Thôi Phán Quan lại có thiếu hụt trí mạng, bằng không tương lai trên giang hồ sẽ có một chỗ cúi dùi của nàng.

Thôi Phán Quan tiếp tục nói:

1.Thôi gia đã từng xuất hiện chuyện này, cho nên Thôi gia có một loại đan dược bí truyền có thể cải tiến loại tình huống này.

2.Phương thức luyện chế đan dược này chỉ nằm trong tay huyết mạch dòng chính Thôi gia, cũng cần tinh huyết huyết mạch dòng chính Thôi gia làm thuốc dẫn mới có thể luyện chế.

Trên lý luận số lượng đan dược bí truyền này đủ nhiều là có thể triệt để xóa bỏ thiếu hụt như vậy, ta biết rõ bọn họ chắc chắn sẽ không làm như thế.

1.Cho nên cho dù ta chủ động cung cấp tinh huyết cho bọn họ luyện chế đan dược, bọn họ cấp đan dược mỗi tháng cho con gái của ta có hạn.

2.Nhưng ta không cầu nàng có bao nhiêu uy danh trên giang hồ, ta chỉ hi vọng nàng có thể tu luyện võ đạo, không làm cho ta người tóc bạc tiễn người tóc xanh.

Võ đạo đối với võ giả không chỉ có đại biểu cho thực lực, còn đại biểu cho thọ nguyên.

Thôi Phán Quan chính là cường giả Dung Thần Cảnh, hơn nữa dùng tiềm lực của hắn, tương lai cũng có khả năng đột phá Dương Thần Cảnh.

Đến lúc đó hắn có hơn ba trăm năm thọ nguyên, trăm năm sau hắn vẫn còn tráng niên, kết quả con gái của hắn lại hóa thành xương khô, Thôi Phán Quan không cách nào thừa nhận việc này.

Tô Tín lắc đầu, hắn không ủng hộ cách làm của Thôi Phán Quan.

Thôi Phán Quan từ nhỏ bị Thôi gia chèn ép, có thực lực bây giờ cũng trải qua vô số cực khổ và cơ duyên mới tu luyện tới tình trạng hiện tại.

Nhưng đáng tiếc, Tô Tín xem ra Thôi Phán Quan quả quyết thì đủ quả quyết, nhưng tàn nhẫn của hắn không đủ.

Nếu như đổi chỗ giữa Tô Tín và Thôi Phán Quan, Tô Tín nhất định sẽ lựa chọn dùng tất cả thủ đoạn diệt Thôi gia, ép hỏi ra

phương thuốc đan dược bí truyền, chỉ nhốt vài tên huyết mạch dòng chính Thôi gia xem như lấy thuốc làm thuốc dẫn.

Tô Tín là Tô Tín, Thôi Phán Quan là Thôi Phán Quan, Thôi Phán Quan không muốn làm như vậy, bên trong nói rõ còn có bí mật làm người ta không biết.

Thôi Phán Quan cười cười nói:

1.Được rồi, tạm thời không nói chuyện này, dù sao ta cũng đã nhẫn vài chục năm, hơn nữa ta có thể che giấu thân phận không tệ.

2.Ta dám cam đoan trên giang hồ không có ai hoài nghi ta là Địa phủ Thôi Phán Quan.

Tô Tín gật gật đầu, đây là sự thật.

Thậm chí nếu như không phải Tô Tín tận mắt nhìn thấy, hắn cũng không tin Thôi Đạo Hằng trước mắt thấp kém, cẩn thận chặt chẽ có liên hệ gì với Thôi Phán Quan.

Tô Tín hỏi:

1.Đúng rồi, chuyện Cửu Trọng Kiếm Các là như thế nào? Lần trước người Thiên đình bị chúng ta hãm hại, có hành động gì hay không.

Thôi Phán Quan xoa cằm nói:

1.Chuyện lần trước rất đơn giản, ta dùng thân phận vốn có rời khỏi thành Thịnh Kinh, sau khi Thiên đình bị hãm hại, bọn họ muốn báo thù cũng không tìm thấy

người.

1.Cửu Trọng Kiếm Các hiện tại là chuyện phiền toái, trong tay Thiên đình có nhiều chìa khóa, mà Địa phủ có ít chìa khóa.

2.Nhưng vấn đề mấu chốt là hai bên không ai có thể triệt để đoạt chìa khóa trong tay đối phương.

3.Cho nên hiện tại người Thiên đình đã liên hệ với chúng ta, kết quả cuối cùng rất có thể song phương sẽ liên thủ cùng thăm dò Cửu Trọng Kiếm Các.

Tô Tín gật đầu, hắn suy đoán Địa phủ và Thiên đình cũng chỉ có thể làm như vậy, một phương muốn triệt để độc chiếm chỗ tốt Cửu Trọng Kiếm Các là chuyện không có khả năng.

Tối thiểu Địa phủ và Thiên đình hiện tại không tìm được hang ổ của nhau, cho dù cường đoạt cũng vô dụng.

Thôi Phán Quan phụ trách rất nhiều chuyện trong Thôi gia, đại bộ phận công tác quản sự hạ nhân là do hắn làm.

Cho nên cho dù hiện giờ qua giờ tý, Thôi Phán Quan cũng không thể nói chuyện lâu với Tô Tín, hai người bọn họ hàn huyên vài câu, Thôi Phán Quan liền trực tiếp rời đi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1031 - Lợi Dụng Phế Vật (1)

Ba ngày sau, trên cơ bản người tới chúc mừng Thôi gia đã đến đủ, Tiêu gia cũng chính thức phái đội ngũ tới đón dâu.

Thôi gia đã xuống dốc nhưng uy thế Tiêu gia vẫn còn, đội ngũ đón dâu tương đối khổng lồ, trong đó lễ hỏi cho Thôi gia phải dùng bảy tuấn mã kéo theo bốn khung xe, có hơn trăm khung xe như vậy, tràng diện tương đối đồ sộ.

Hơn nữa lần này vì cưới đích nữ Thôi thị, Tiêu gia càng mời một danh sĩ giang hồ Thanh Hà đạo, sơn chủ Vạn Lưu sơn Tư Mã Viêm ra mặt chủ trì quan hệ thông gia lần này.

Tư Mã Viêm chính là cường giả Dung Thần Cảnh đỉnh phong, ngày xưa lúc tuổi còn trẻ là cường giả tán tu danh chấn Thanh Hà đạo, làm người nhiệt tình vì lợi ích chung, có quan hệ không tệ với mấy thế lực Thanh Hà đạo.

Hơn nữa Tư Mã Viêm tiến vào tuổi già liền ẩn lưu Vạn Lưu sơn, ngày bình thường chân không rời khỏi nhà, chỉ có Thanh Hà đạo phát sinh một ít tranh chấp lớn mới có thể mời Tư Mã Viêm ra mặt điều tiết.

Quan hệ thông gia giữa Thôi gia cùng Tiêu gia ngay từ đầu đã muốn mời Tư Mã Viêm ra mặt chủ trì nhưng Tư Mã Viêm nhã nhặn từ chối.

Nhưng do mặt mũi Tiêu gia lớn nên người Thôi gia không mời được, người Tiêu gia mới mở miệng thì Tư Mã Viêm liền đáp ứng.

Vào lúc này có không ít tán tu Thanh Hà đạo tới tham gia náo nhiệt.

Hôm nay chính là đại hỉ sự của Thôi gia và Tiêu gia, tới tham gia sẽ có một may mắn, Thôi gia và Tiêu gia sẽ ném ra một ít tiền lì xì.

Nhìn trạng thái tài đại khí thô của Tiêu gia, bọn họ ném tiền lì xì cũng không phải một ít vang bạc tục vật, mà là một ít tài nguyên tu luyện trân quý.

Nhìn cảnh tượng rầm rộ bên ngoài, đám người Thôi gia chủ cười rộ lên.

Gia chủ Thôi gia hiện tại là Thôi Nam Đình, hắn có bối phận thúc thúc của Thôi Phán Quan, hai võ giả Dung Thần Cảnh còn lại của Thôi gia có già hơn, còn lớn hơn Thôi Nam Đình hai bối phận, chỉ sợ không chèo chống được bao nhiêu năm.

Chính bởi vì như thế, bọn họ mới có suy nghĩ quan hệ thông gia với Tiêu gia, tranh thủ trước khi đời sau Thôi gia phát triển, đạt được Tiêu gia che chở.

Kỳ thật Thanh Hà Thôi thị bọn họ xem như may mắn không có đối thủ cạnh tranh trực tiếp trong Thanh Hà đạo.

Nếu đổi thành những đạo có hai thế lực đỉnh cấp, nếu Thanh Hà Thôi thị suy yếu như thế, chỉ sợ đã sớm bị người ta ăn không còn thừa cả bột phấn.

Đội ngũ đón dâu của Tiêu gia đến đây, một lão giả râu tóc bạc trắng, lộ ra khí chất tiên phong đạo cốt đi lên đài, hắn tươi cười chắp tay nói với người phía dưới:

1.Hôm nay chính là ngày tốt lành quan hệ thông gia giữa Thanh Hà Thôi thị và Giang Nam Tiêu thị, nhận được hai bên để mắt, mời lão hủ đến đây chủ trì trận quan hệ thông gia lần này, mong rằng các vị cho chút mặt mũi.

Phần đông võ giả phía dưới chắp tay đáp lễ, đặc biệt một ít võ giả tại Thanh Hà đạo vũ càng phải như vậy.

Tư Mã Viêm có uy vọng cực cao trong Thanh Hà đạo, không riêng gì với một ít tông môn võ lâm, đối với một ít võ giả tán tu đều là như thế.

Nếu như một ít võ giả tán tu địa phương bởi vì đắc tội những tông môn võ lâm

đi vào Vạn Lưu sơn của hắn, Tư Mã Viêm sẽ ra mặt điều tiết, tối thiểu sẽ bảo vệ tính mạng của bọn họ.

Gặp gỡ một đời trẻ tuổi tuấn kiệt, bất kể đối phương là truyền nhân của thế lực lớn hay võ giả tán tu, chỉ cần cảm giác tâm tính đối phương không tệ, Tư Mã Viêm sẽ ra mặt chỉ điểm một phen.

Chính bởi vì như thế, tích lũy uy vọng nhiều năm như vậy, Tư Mã Viêm có uy vọng tại Thanh Hà đạo còn lớn hơn Thanh Hà Thôi thị.

Tư Mã Viêm cười nói:

1.Giang Nam Tiêu thị danh truyền thiên hạ, Thôi thị ngày xưa cũng là đại tộc tại Thanh Hà đạo, hai nhà quan hệ thông gia có thể nói là hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, cũng là chuyện tốt được mọi người ca tụng, cho nên hiện tại thỉnh tuấn kiệt Tiêu thị xuất hiện.

Khi Tư Mã Viêm vừa dứt lời, một nam tử thanh niên sắc mặt tái nhợt, đi đường run rẩy đi lên đài, hai mắt vô thần giống như si ngốc.

Nhìn thấy người Tiêu gia này lên đài, mọi người nơi đây hoàn toàn yên tĩnh, đây là tình huống gì? Đây chính là đệ tử Tiêu gia muốn cưới đích nữ Thôi thị?

Nhưng bọn họ nhìn thế nào cũng giống một phế nhân không có tinh thần, thậm chí mọi người không cảm thấy khí tức võ giả trên người của hắn, quả thực không khác gì một người bình thường.

Lúc này có người thấp giọng nói:

1.Ta biết hắn là ai! Hắn là thiên tài Tiêu Toại của Tiêu gia năm xưa! Chính là Tiêu Toại thứ sáu Nhân Bảng thế hệ trước!

Nói tới cái tên này, mọi người nơi đây mới hơi có ấn tượng, liên tục nhớ tới người kia là ai.

Tiêu Toại là đệ tử cùng thế hệ với Tiêu Hoàng, nhưng bởi vì lớn hơn Tiêu

Hoàng mười mấy tuổi cho nên đứng trong hàng ngũ Nhân Bảng thế hệ trước.

Nhân Bảng thế hệ trước do Tiêu Toại xuất thân Giang Nam Tiêu thị độc lĩnh một phương, hai mươi mấy tuổi đã đứng vị trí thứ sáu Nhân Bảng, thậm chí lúc Tiêu Hoàng chưa trưởng thành thì hắn đã cầm đầu thế hệ trẻ của Tiêu thị.

Chỉ có điều Tiêu Toại đã từng tiến vào di tích thượng cổ, tự tiện học tập một công pháp bí truyền trong đó và tẩu hỏa nhập ma, không chỉ mất hết võ công, tinh thần còn bị trùng kích, hắn không khác gì kẻ ngu ngốc.

Hiện tại Tiêu gia đưa loại người này ra cưới đích nữ của Thôi thị, làm như vậy là sỉ nhục Thôi thị, Thôi thị có thể đồng ý?

Chỉ có điều mọi người đưa ánh mắt người Thôi thị, lại phát hiện trên mặt bọn họ cũng không có vẻ phẫn nộ, chỉ có một ít xấu hổ mà thôi.

Không riêng gì bọn họ, trên mặt Tư Mã Viêm cũng có một ít xấu hổ, nhìn đến đây, một ít người thông minh cơ linh đã hiểu rõ ý của bọn họ.

Tiêu thị cho Tiêu Toại ra mặt cưới đích nữ Thôi thị, chỉ sợ cũng là vì huyết mạch của Thôi gia mà thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1032 - Lợi Dụng Phế Vật (2)

Huyết mạch Tiêu thị không có đủ loại dị năng như Thôi thị và Tô gia, cái gọi là huyết mạch Tiêu thị chẳng qua là vô số đời đệ tử Tiêu gia quan hệ thông gia với võ giả cường đại tạo thành huyết mạch cường đại mà thôi, đệ tử Tiêu thị vừa ra đời đã có thiên phú mạnh hơn võ giả bình thường.

Tiêu Toại hiện tại đã thành phế nhân nhưng không thể phủ nhận thiên phú của hắn rất mạnh, thậm chí còn mạnh hơn cả Tiêu Hoàng hiện tại nhiều.

Đương nhiên không thể lãng phí huyết mạch cường đại như thế, võ công của hắn đã bị phế nhưng căn cơ vẫn còn, người vẫn còn, có thể sinh con nối dõi cho Tiêu thị.

Bọn họ cho Tiêu Toại cưới đích nữ Thôi thị, chẳng qua là lợi dụng phế vật mà thôi, vì kết hợp Tiêu Toại với huyết mạch Thôi thị sinh ra hậu duệ con thiên phú mạnh.

Đoán được chân tướng, mọi người cảm giác toàn thân rét run.

Khó trách Tiêu thị có thể đứng đầu lục đại thế gia, trước kia là Giang Nam hoàng tộc, thủ đoạn biến đệ tử trong gia tộc thành công cụ không phải thế gia bình thường có thể làm ra được.

Hơn nữa đích nữ Thôi thị càng thảm hại hơn Tiêu Toại.

Gả cho một phế vật như vậy, đoán chừng cả đời này nàng chỉ là máy móc sinh dục cho Tiêu gia, không có chút quyền lực nào.

Thậm chí nhìn trạng thái của Tiêu Toại cũng sống không bao lâu, thậm chí có thể biến thành quả phụ cả đời.

Hành vi của Thôi gia căn bản là bán con gái, mọi người ở nơi này đều khinh thường hành vi của Thôi gia.

Thôi gia có thể làm ra được chuyện này, khó trách Thôi gia xuống dốc triệt để như vậy.

Đối với Thôi gia hiện tại, cái gọi là thể diện không quan trọng bằng chỗ tốt thực

tế.

Sắc mặt Tư Mã Viêm trên đài khó coi, với tư cách người chủ lễ nên hắn cũng biết rõ việc này.

Cho nên lúc ban đầu Thôi thị đến tìm Tư Mã Viêm, Tư Mã Viêm mới cự tuyệt, dù sao chuyện này nói ra không dễ nghe, Tư Mã Viêm cũng không muốn tham dự vào chuyện như thế, tránh khí tiết tuổi già khó giữ.

Chỉ có điều về sau Tiêu gia tự mình đến thỉnh Tư Mã Viêm ra tay, việc này là cho Tư Mã Viêm không cách nào cự tuyệt.

Nhìn đám người phía dưới, Tư Mã Viêm hơi có vẻ xấu hổ ho khan một tiếng và

nói:

- Cho mời đích nữ Thôi thị lên đài.

Hiện tại hắn hận không thể hoàn thành chủ trì quan hệ thông gia lần này và quay về Vạn Lưu sơn, lần sau cho dù Tiêu gia ra mặt mời thì hắn cũng không chộn rộn vào việc như vậy.

Đệ tử Thôi gia nghe xong lời Tư Mã Viêm nói, lập tức đẩy một nữ tử trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt nhưng có tướng mạo thanh tú lên đài.

Vẻ mặt của nữ tử kinh hoàng, hiển nhiên nàng không có chút chuẩn bị cho quan hệ thông gia lần này.

Nhìn thấy nữ tử trẻ tuổi bị đẩy ra, đám người phía dưới sôi trào, bởi vì nữ tử trẻ tuổi này không có chút nội lực nào.

Chỉ có điều nàng không phải là bị phế võ công, mà là nàng là người bình thường không tu luyện qua võ công.

Tất cả mọi người hoàn toàn không rõ, Thôi gia và Tiêu gia đang làm trò quỷ gì?

Bắt một người bình thường đi quan hệ thông gia với một tên phế nhân?

Nơi này có võ giả Thanh Hà đạo tin tức linh thông, trong nháy mắt đã nghĩ ra thân phận của nữ tử trẻ tuổi, vội vàng nhỏ giọng nói:

1.Nàng là con gái trưởng lão Thôi gia Thôi Đạo Hằng, Thôi Nguyệt Linh, chậc chậc, Thôi gia làm thật độc ác, bọn họ muốn bức chết chủ mạch gia chủ Thôi gia.

Nói đến đây, người này còn nói kỹ càng tin tức nhất mạch của Thôi Đạo Hằng với mọi người chung quanh, cuối cùng hắn lắc đầu thở dài nói:

1.Vấn đề này Thôi gia làm quá mức rồi, nếu bọn họ gả đích nữ Thôi gia khác cũng bỏ đi, nhiều lắm là làm quả phụ cả đời.

Nhưng bọn họ gả Thôi Nguyệt Linh đi chứng tỏ không có ý định lưu tính mạng của nàng.

1.Huyết mạch của Thôi Nguyệt Linh trời sinh có thiếu hụt, không chỉ không thể tu luyện, cho dù bị kích thích lớn, ví dụ như nuốt một ít đan dược có dược tính hơi mạnh cũng không được.

2.Hiện tại gả nàng cho Tiêu gia vì sinh huyết mạch cho Tiêu gia, có thể nói thời khắc nàng sinh con nối dõi là thời điểm nàng phải chết, nàng sẽ chết trước Tiêu Toại.

Vừa nghe người này phân tích kỹ càng như vậy, người chung quanh lập tức nổ tung nồi, lần này Thôi gia làm thế còn quá phận hơn bọn họ tưởng tượng.

Thôi gia cùng Tiêu gia làm như vậy tính là cái gì? Lợi dụng phế vật sao?

Một phế nhân chỉ còn lại thiên phú như không còn thần trí.

Một người khác bị là chủ mạch Thôi gia bị xa lánh, mặc dù có huyết mạch Thôi gia nhưng lại không thể tu luyện, thậm chí còn không bằng phế nhân.

Hai người này không có ý nghĩa với hai gia tộc, hiện tại cho bọn họ thông gia với nhau là lợi dụng phế vật.

Thôi gia có thể đạt được Tiêu gia che chở, mà Tiêu gia sẽ đạt được con nối dõi huyết mạch Thôi gia.

Nhìn như song doanh cùng có lợi nhưng lại lợi dụng trên bất hạnh của hai người Thôi Nguyệt Linh và Tiêu Toại, thậm chí Thôi Nguyệt Linh còn phải trả giá bằng tính mạng, hiệu quả lợi ích như vậy làm cho người khác cảm thấy trơ trẽn, đặc biệt là đối với Thôi gia.

Lúc này Tô Tín đưa ánh mắt nhìn sang Thôi Phán Quan ở cửa lớn Thôi gia, lúc này quanh người Thôi Phán Quan tỏa ra sương mù màu đen như có như không, trong cơ thể ngưng tụ lực lượng âm trầm tới mức đáng sợ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1033 - Đưa Ma (1)

Thôi gia làm chuyện này rất quá phận, ngay cả một ít người Thôi gia cũng không nhìn được.

Đối với Tiêu gia, bọn họ chỉ cần huyết mạch Thôi gia, cho nên chỉ cần Thôi gia tùy tiện phái huyết mạch dòng chính quan hệ thông gia, cho dù đối phương đẹp hay xấu cũng không sao cả.

Hiển nhiên Thôi gia không muốn gả đích nữ chính thức tới Tiêu gia làm quả phụ cả đời, cho nên bọn họ liền lựa chọn đưa Thôi Nguyệt Linh đến Tiêu gia.

Bởi như vậy bọn họ có thể lợi dụng phế vật, lại có thể tiến thêm một bước làm cho chủ mạch một chi Thôi Phán Quan triệt để đoạn tuyệt.

Chuyện này nói không dễ nghe, cho nên cho dù Thôi gia hay là Tiêu gia, trước kia đều không nói ra đối tượng thông gia là ai, đợi đến ngày hôm nay chính thức quan hệ thông gia mới đẩy hai người ra, như vậy có thể xuất kỳ bất ý, giải quyết dứt khoát.

Đến lúc đó người giang hồ nguyện ý nghị luận thì cứ mặc bọn họ nghị luận, dù sao khi đó gạo đã nấu thành cơm.

Giang hồ lớn như vậy, sẽ không cầm một chuyện không buông.

Cho dù chuyện Tô Tín tấn chức bài danh Địa Bảng cũng chỉ truyền lưu mười ngày trên giang hồ và không nhắc lại.

Ba võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia đứng trên đài, sắc mặt chỉ hơi mất tự

nhiên.

Nhưng bọn họ không cho rằng như vậy có gì không đúng.

Bọn họ suy nghĩ vì lợi ích lớn nhất của Thôi gia mà thôi.

Lúc trước phụ thân Thôi Phán Quan cự tuyệt quan hệ thông gia đã làm cho Thôi gia đắc tội một đại tông môn.

Lúc này bọn họ quan hệ thông gia với Tiêu gia cũng không thể bị kẻ khác phá

hư.

Cho nên trước kia bọn họ không lộ tiếng gió cho Thôi Đạo Hằng, bây giờ Thôi Đạo Hằng muốn phản đối cũng không có cách nào.

Trên mặt Thôi Nguyệt Linh đứng trên đài mang theo đau khổ, nàng muốn giãy dụa nhưng đáng tiếc huyệt đạo toàn thân đã bị phong bế, đừng nói cử động một chút, cho dù mở miệng cũng không được.

Tư Mã Viêm thở dài một tiếng, chỉ sợ sau khi làm xong quan hệ thông gia hiện tại hắn cũng bị giang hồ lên án.

Thời điểm hắn chuẩn bị mau chóng hoàn thành nghi thức, giải quyết dứt khoát chuyện này, đột nhiên có tiếng cười vang vọng chung qunah, mọi người cảm thấy không rét mà run.

Tiếng cười kia thấm vào lòng người, trong đó xen lẫn bất đắc dĩ, phẫn hận, đau khổ, phẫn nộ, áp lực, điên cuồng và đủ loại cảm xúc mặt trái, thậm chí đã có thể ảnh hưởng tâm thần một ít võ giả dưới Hóa Thần Cảnh.

Sắc mặt mọi người thay đổi, vội vàng quay đầu nhìn lại, người phát ra tiếng cười chính là phụ thân Thôi Nguyệt Linh, Thôi Đạo Hằng trò cười của Thôi gia.

Phụ thân hắn thân là chủ mạch Thôi gia, người thừa kế gia chủ, kết quả lại có thực lực hèn mọn, cuối cùng còn bị cướp đoạt vị trí gia chủ.

Hắn vốn là thiếu chủ Thôi gia, kết quả lại là bị tộc nhân làm nhục bằng mọi cách, kết hôn với người bình thường, cuối cùng sinh ra con gái có huyết mạch thiếu hụt thật lớn.

Tuy hắn biểu hiện ra thực lực Hóa Thần Cảnh nhưng người Thanh Hà đạo hay người Thôi gia đều không có xem hắn trở thành Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư.

Đối với bọn họ, Thôi Đạo Hằng này chỉ là trò cười mà thôi.

Vào lúc này bọn họ nhìn thấy Thôi Đạo Hằng đang cười, trên mặt còn mang theo buồn bã, âm thanh tiếng cười thấm vào lòng người và hắn đi tới khu vực trung ương.

Đám người không tự giác tách ra, tất cả mọi người cảm giác khí tức khủng bố trên người Thôi Đạo Hằng, giống như địa ngục, lạnh tới thấu xương!

Người Thôi gia không thích ứng khi nhìn dáng vẻ của Thôi Đạo Hằng, Thôi gia chủ Thôi Nam Đình thở dài nói:

1.Đạo Hằng, ngươi phải hiểu khó xử của Thôi gia.

2.Thôi gia ta hiện tại đã đến lúc tồn vong, tiếp tục suy sụp hay quật khởi đều cần nhờ vào đời sau cố gắng.

3.Cho nên mỗi người có huyết mạch Thôi gia đều phải trả giá một tia lực lượng cuối cùng vì Thôi gia mới được.

4.Ta biết rõ huyết mạch Nguyệt Linh có thiếu hụt, những năm gần đây chúng ta vẫn không keo kiệt đan dược chữa trị cho nàng.

5.Hiện tại Thôi gia đã đến thời khắc mấu chốt, Nguyệt Linh cũng phải xuất lực vì Thôi gia.

6.Huống chi đối tượng Nguyệt Linh quan hệ thông gia chính là Tiêu gia trong lục đại thế gia, tương lai nàng có tư cách tiến vào tộc phổ chính thê của Tiêu gia, cho nên điểm này không tính là bạc đãi nàng.

Thôi Phán Quan nhìn đám người cầm quyền Thôi gia trên đài, trên mặt lộ ra lộ vẻ sầu thảm:

1.Vì cái gì? Những năm qua ta làm cho Thôi gia không đủ nhiều sao?

2.Ta không tranh vị trí gia chủ, cũng không muốn đi tranh, ta chỉ muốn Linh nhi có thể sống tốt mà thôi, vì cái gì các ngươi cũng không thể đáp ứng yêu cầu đơn giản của ta?

Thôi Nam Đình nhíu mày nói:

- Đạo Hằng! Ngươi phải dùng đại cục Thôi gia làm trọng!

Thôi Phán Quan làm như không nghe thấy Thôi Nam Đình nói, hắn vẫn thì thào lẫm bẩm:

1.Có lẽ lúc bắt đầu ta đã sai rồi, sinh tử của Thôi gia có quan hệ gì với ta? Ta muốn bảo toàn Thôi gia, nhưng Thôi gia không lưu cho ta cơ hội nào.

2.Sở Giang Vương nói đúng, trên giang hồ vẫn phải dựa vào nắm đấm nói chuyện.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1034 - Đưa Ma (2)

Thôi Nam Đình cảm giác không đúng, hắn vội vàng nói với hai võ giả Hóa Thần Cảnh Thôi gia bên cạnh:

- Tâm tình Đạo Hằng kích động, các ngươi đi đỡ hắn nghỉ ngơi đi.

Hai tên võ giả Hóa Thần Cảnh vừa muốn đi qua, nhưng Thôi Đạo Hằng bước từng bước tới đài trung ương.

Đây không phải trọng điểm, trọng điểm mà khi hắn đi một bước thì khí thế mạnh hơn một phần.

Hóa Thần Cảnh sơ kỳ, Hóa Thần Cảnh trung kỳ, Hóa Thần Cảnh đại viên mãn, Dung Thần Cảnh sơ kỳ, Dung Thần Cảnh trung kỳ, chờ Thôi Phán Quan đi đến trên đài và nhìn thẳng mặt đám người Thôi Nam Đình, khí tức trên người hắn đã nhảy lên trình độ Dung Thần Cảnh đại viên mãn đỉnh phong!

Cho dù người Thôi gia nơi đây hay đám người xem lễ ở bên ngoài đều há hốc mồm, dùng ánh mắt kinh hãi nhìn tất cả.

Thôi Đạo Hằng vốn là trò cười của Thôi gia, cho dù có tu vi Hóa Thần Cảnh nhưng không có chút khí độ võ đạo tông sư, không ngờ hắn có tu vi Dung Thần Cảnh đại viên mãn, bọn họ có cảm giác một con mèo hoa vô hại lại đột nhiên biến thành mãnh hổ ăn thịt người.

Biến hóa như vậy làm cho người Thôi gia cũng có chút không kịp phản ứng.

Một đám võ giả Thôi gia trong cùng lứa với Thôi Đạo Hằng không có người

nào đột phá tới Dung Thần Cảnh.

Hơn nữa cho dù Thôi Nam Đình và hai Dung Thần Cảnh khác của Thôi gia cũng không đạt tới trình độ Dung Thần Cảnh đại viên mãn, bọn họ chỉ là Dung Thần Cảnh trung kỳ mà thôi.

Kết quả Thôi Đạo Hằng đứng trước mặt bọn họ lại thể hiện ra tu vi Dung Thần Cảnh đỉnh phong, khí thế kia làm cho bọn họ kinh hãi, đám người Thôi gia không biết nên nói cái gì cho phải.

Thôi Đạo Hằng nhìn đám người Thôi gia, trên mặt lộ ra vẻ sầu thảm càng đậm.

- Kỳ thật ta muốn rất đơn giản, vì cái gì các ngươi ép ta như vậy?

Thôi Đạo Hằng xé rách áo bào trắng trên người, lộ ra hắc kim cổn bào quý giá thần bí, thêu lên phù văn màu vàng.

Lưng còng duỗi thẳng, Thôi Đạo Hằng vẫn là Thôi Đạo Hằng tướng mạo bình thường nhưng mọi người lại cảm giác khí tức bất thường trên người hắn.

Cường đại, thần bí, lạnh như băng và khủng bố.

Đây là Thôi Đạo Hằng trò cười của Thôi gia sao?

Đưa tay vào trong ngực, Thôi Đạo Hằng cầm lấy một tấm mặt nạ ra.

Đó là mặt nạ tạo hình tỉ mỉ, phía trên còn có phù văn chấn động.

Thôi Đạo Hằng đeo nó vào mặt, từ hôm nay trở đi, trên thế giới này không có Thôi Đạo Hằng, có chỉ Thôi Phán Quan! U Minh Địa phủ, Thôi Phán Quan!

Địa ngục liệt diễm vô tận bay lên trời, Thôi Phán Quan nắm phán quan bút đen kịt trong tay, trong nháy mắt thiên địa trong

phạm vi mười dặm thay đổi, vô số ác quỷ gào thét, trong phạm vi mười dặm đã hóa thành quỷ vực!

Biến hóa liên tiếp làm sắc mặt mọi người thay đổi.

Cho dù đại bộ phận võ giả tán tu không biết mặt nạ phán quan đại biểu cho cái gì, nhưng thế lực võ lâm nhất lưu nhị lưu như Tiêu gia, Thôi gia lại không thể không biết sự tồn tại của Địa phủ.

Đặc biệt là Tiêu gia, thân là thế lực đỉnh cấp có được cường giả Chân Vũ Cảnh, Tiêu gia hiểu rất sâu về Địa phủ, thậm chí bọn họ biết rõ đại khái thành viên Địa phủ là ai, những người này có thực lực là gì.

Bọn họ cũng biết sự tồn tại của Thôi Phán Quan nhưng cho dù thế nào bọn họ cũng không nghĩ ra, Thôi Phán Quan lại thật sự có họ Thôi, hơn nữa còn là người Thanh Hà Thôi thị.

- Thôi Đạo Hằng! Ngươi muốn làm gì?

Thôi Nam Đình tức giận quát một tiếng, nhưng tiếng nói của hắn run rẩy không che giấu được.

Thôi thị bọn họ trước kia cũng là một trong lục đại thế gia, đương nhiên hắn biết rõ Địa phủ đại biểu cho cái gì, chính bởi vì như vậy nên hắn mới sợ hãi.

Phế vật làm trò cười bị bọn hắn chèn ép vài chục năm lại là Địa phủ Thôi Phán Quan, lúc này đáy lòng đám người Thôi gia sinh ra một tia hàn ý.

Không ngờ qua nhiều năm như thế, bọn họ đang nhảy múa trên lưỡi đao, nuôi một con mãnh hổ ăn thịt người như con mèo hoa.

- Làm gì?

Thôi Phán Quan cười như điên, nói:

1.Ta nói rồi, từ hôm nay trở đi thế gian này không có người nào là Thôi Đạo Hằng, chỉ có Địa phủ Thôi Phán Quan!

2.Thôi gia đã mục nát xuống dốc lâu như vậy, vì cái gì còn muốn trở lại vị trí lục đại thế gia? Cứ triệt để diệt nó đi còn không được sao?

1.Nhìn các ngươi ngày thường bôn ba vì tương lai Thôi gia cũng làm ta cảm động, hôm nay ta dứt khoát tiễn các ngươi xuống Địa phủ, như vậy các ngươi sẽ làm tốt hơn một chút.

2.Không đúng, không phải ‘ Địa phủ ’ của ta, mà là Địa phủ chân chính, hi vọng Thôi Phán Quan phán các ngươi đi đầu thai thật tốt, Súc Sinh Đạo như thế nào?

3.Trong ngày ăn ngủ, ngủ ăn, rốt cuộc không cần phân tâm phiền não vì tục sự, các ngươi thấy thế nào?

Nội tâm n gười Thôi gia biến thành lạnh lẽo, bọn họ hiểu Thôi Phán Quan có ý gì, hắn chuẩn bị tiêu diệt toàn bộ Thôi gia!

Không có người hoài nghi Thôi Phán Quan mạnh miệng, hắn có thực lực này hay không còn chưa nói trước, Địa phủ trong thiên địa nhị cung nhất định có thực lực này.

Những người Thôi gia còn lại mắng chửi đám người Thôi Nam Đình không thôi, chính là các ngươi, là các ngươi luôn mồm nói chấn hưng Thôi gia nhưng lại là tội nhân chôn vùi Thôi gia.

Nếu như lúc trước bọn họ không chèn ép và sỉ nhục Thôi Phán Quan, vậy bây giờ Thôi Phán Quan chính là cường giả Thôi gia, ngày sau có hi vọng đột phá Dương Thần Cảnh, cũng không phải Thôi Phán Quan hiện tại cầm phán quan bút trong tay muốn đưa ma Thôi gia!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1035 - Không Nể Tình (1)

Đại bộ phận người trong giang hồ đều thờ phụng một đạo lý, chỉ nhìn kết quả, không hỏi quá trình.

Nguyên nhân Thôi gia ép Thôi Phán Quan tới mức này là gì đã không trọng yếu, dù sao bọn họ chỉ biết là, Địa phủ Thôi Phán Quan muốn động thủ với Thôi gia.

Một ít người biết sự tồn tại của Địa phủ chỉ cần nghe được danh hào thiên địa nhị cung là hiểu thực lực của Địa phủ.

Nhất thế hoàng triều, thiên địa nhị cung, Phật môn tam tự.

Có thể so sánh với Đại Chu và Phật môn tam tự, thực lực này có thể nghĩ.

Tiêu gia Tiêu Hoàng cau mày, vấn đề này vượt qua hắn dự đoán.

Xem ra Tiêu gia lần này mới thật bị tai bay vạ gió.

Thôi gia tìm kiếm che chở, Tiêu gia bọn họ vừa lúc cần huyết mạch Thôi gia, kỳ thật lần này tương đương với mua bán, dùng Tiêu gia che chở trao đổi huyết mạch Thôi gia.

Cho nên đối với Tiêu gia, cho dù Thôi gia phái ai thông gia cũng không sao cả, chỉ cần là đích nữ có được huyết mạch Thôi thị là được.

Thôi thị sử dụng Thôi Nguyệt Linh như lợi dụng phế vật chọc giận Thôi Phán Quan, Tiêu gia bọn họ mới thật hỏng bét.

Tiêu gia cũng không thể bỏ mặc Thôi Phán Quan tàn sát Thôi gia.

Dù sao bọn họ còn muốn huyết mạch Thôi gia, nếu như người Thôi gia đều bị Thôi Phán Quan giết, vậy bọn họ đi nơi nào tìm huyết mạch Thôi gia?

Hơn nữa hiện tại Tiêu gia bọn họ đã xem như thân gia với Thôi gia, nếu như bọn họ không phát hiện vấn đề này cũng bỏ đi, nhưng hiện tại bọn họ đã có mặt ở Thôi gia, nếu như bỏ mặc Thôi Phán Quan tàn sát Thôi gia, vậy mặt mũi Tiêu gia bọn họ đặt vào đâu?

Cho nên nhân quả chuyện này lưu chuyển trong đầu Tiêu Hoàng, hắn phải làm ra chuyện phù hợp lợi ích Tiêu gia nhất, đó chính là đứng bên phía Thôi gia ngăn cản Thôi Phán Quan.

Thôi Phán Quan muốn giết mấy người giải hận cũng được, nhưng muốn triệt để tàn sát Thôi gia là chuyện không có khả năng.

Lần này Tiêu gia phái Tiêu Doanh Nghiễm là võ giả Dung Thần Cảnh thế hệ trước của Tiêu gia tới đây, hắn ẩn tu trong

Tiêu gia nhiều năm, đã sớm không phụ trách sự vụ cụ thể trong Tiêu gia.

Cho nên lần này người phụ trách tới đón dâu là Tiêu Hoàng, Tiêu Doanh Nghiễm chỉ hộ tống hắn mà thôi.

Tiêu Hoàng âm thầm truyền âm cho Tiêu Doanh Nghiễm, Tiêu Doanh Nghiễm lập tức nói với Thôi Phán Quan:

1.Thôi huynh, chúng ta không biết bí ẩn trong vấn đề này này, không bằng ngày hôm nay như vậy đi, ngươi cứ mang Thôi Nguyệt Linh rời đi, Tiêu gia ta cưới đích nữ khác của Thôi gia, ngươi xem coi thế nào?

Thôi Phán Quan lắc lắc phán quan bút trong tay, hắn phát ra tiếng cười quái dị,

nói:

1.Có thể, ngươi phải chờ ta đưa người Thôi gia xuống Địa phủ, Tiêu gia các ngươi lại chọn ra một người thích hợp tổ chức minh hồn, Thôi gia nhiều đích như

vậy nữ, các ngươi có thể tùy ý lựa chọn.

Sắc mặt người Tiêu gia tối sầm, bọn họ không nghĩ tới Thôi Phán Quan không nể tình như vậy.

Dựa theo tư liệu của Tiêu gia, Thôi Phán Quan thân là đại quản gia Địa phủ, bình thường làm việc tám mặt lung linh và cẩn thận.

Vấn đề hôm nay Tiêu gia cho hắn bậc thang xuống đài, kết quả hắn không có đón lấy, lại còn sỉ nhục Tiêu gia như vậy, quả thật làm cho người Tiêu gia cho rằng tình báo sai lầm.

Kỳ thật không thể trách người thu thập tình báo của Tiêu gia, Thôi Phán Quan bình thường thật sự có tính cách như trên tình báo, tỉnh táo trầm ổn, tám mặt lung linh, cho dù ở trong Địa phủ, Thôi Phán Quan cũng có rất nhiều bằng hữu.

Nhưng thái độ Thôi Phán Quan hôm nay chỉ có thể trách Thôi gia.

Chính mình ẩn nhẫn vài chục năm, chỉ cầu Thôi gia có thể cho mình và con gái nơi sống yên ổn, kết quả bọn họ không cho

mình một chút cơ hội nào.

Áp lực cả đời, oán hận cùng thất vọng cùng bộc phát, hiện tại Thôi Phán Quan đã triệt để bùng nổ.

Tiêu gia cũng oan uổng trong việc ngày hôm nay, nhưng Thôi Phán Quan xem ra nếu không phải Tiêu gia các ngươi muốn quan hệ thông gia, Thôi gia làm sao đẩy con gái của hắn ra làm vật hi sinh?

Tiêu Hoàng thở dài một tiếng, Thôi Phán Quan không nể tình, một lòng muốn diệt Thôi gia thì hắn cũng không có biện pháp.

Tiêu gia bọn họ không muốn đối địch với Địa phủ, nhưng đồng thời cũng không sợ Địa phủ, diệt uy phong của mình, cho nên phải đánh một trận này.

Tiêu Hoàng đã có quyết đoán, Tiêu Doanh Nghiễm trực tiếp đứng bên người Thôi gia.

Thôi Phán Quan lộ ra nụ cười khinh thường.

Không hề áp lực, Thôi Phán Quan khôi phục bản tính thì hắn chính là cường giả Địa phủ tiếu ngạo quần hùng.

Người Tiêu gia trong cùng giai thì như thế nào? Hắn hoàn toàn không đặt vào trong mắt.

Cho dù mấy người trong Thiên đình và Địa phủ Bình Đẳng Vương Khổng Tuyên và Bạch vô thường Bạch Duy Duyến, Thôi Phán Quan đều cho rằng mình không kém bọn họ.

Tiêu Doanh Nghiễm liếc mắt ra hiệu cho Tư Mã Viêm, ý bảo Tư Mã Viêm cũng ra mặt hỗ trợ.

Kỳ thật không cần Tiêu Doanh Nghiễm mở miệng, Tư Mã Viêm cũng sẽ ra mặt.

Dù sao nơi này cũng là Thanh Hà đạo, Tư Mã Viêm cũng ở Thanh Hà đạo.

Cho tới nay Tư Mã Viêm vẫn bảo tồn an ổn và bình tĩnh trong Thanh Hà đạo, hắn không muốn kẻ nào đánh vỡ bình tĩnh hiện tại, cho dù người nọ là Thôi Phán Quan cũng không được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1036 - Không Nể Tình (2)

Cho nên cho dù Tư Mã Viêm không ủng hộ hành vi của Thôi gia nhưng hắn vẫn phải ngăn cản Thôi Phán Quan đại khai sát giới trong Thôi gia.

Nhìn khí thế ngập trời quanh người Thôi Phán Quan, Tư Mã Viêm thở dài một hơi nói:

Thôi huynh, ta đã nghe qua chuyện của ngươi, ngươi đã có thực lực Dung Thần Cảnh, đã trở thành Địa phủ Thôi Phán Quan, tại sao lại xoắn xuýt chấp niệm hiện tại?

Hiện tại ngươi đã có thực lực như thế, người Thôi gia đã già cả cổ hủ, tương lai ngươi có thể thành Dương Thần, Thôi gia không có ánh mắt, chẳng lẽ không thể buông tha thù hận này hay sao?

Huống chi Thôi gia thực xin lỗi ngươi, nhưng dù sao ngươi cũng họ Thôi, trong cơ thể chảy huyết mạch Thôi gia, phụ thân ngươi lúc trước không cam lòng mà chết nhưng hắn với tư cách gia chủ Thôi gia ngày xưa, cũng thật tâm muốn Thôi gia có thể quật khởi, chỉ có điều thực lực không đủ nên không thể làm được thôi.

Những năm qua ngươi trải qua trong Thôi gia làm trái tim ngươi băng giá, ngươi không muốn giúp Thôi gia là đương nhiên, nhưng nếu như ngươi diệt Thôi gia như vậy, phụ thân ngươi trên trời có linh thiêng sẽ không được nghỉ ngơi.

Trên trời có linh thiêng? Thật có lỗi, ta không quản người chết suy nghĩ như thế nào, huống chi trước khi hắn chết cũng không tưởng tượng nổi, hắn không chỉ bị tước đoạt vị trí gia chủ, ngay cả người nhất mạch của hắn cũng sắp chết sạch.

Thôi Phán Quan không có lựa chọn phương thức tàn nhẫn như Tô Tín đối phó Thôi gia, nguyên nhân rất lớn là bởi vì phụ thân của hắn.

Khi Thôi Phán Quan còn bé, phụ thân hắn vẫn muốn chấn hưng Thôi gia, nhưng đáng tiếc thực lực hắn không đủ, hắn không chỉ không thể chấn hưng Thôi gia, thậm chí không thể bảo tồn vị trí gia chủ của mình.

Những chuyện này không còn ý nghĩa gì với Thôi Phán Quan, thứ mục nát đã mục nát, như vậy mình dứt khoát hủy nó đi!

Nhìn Tư Mã Viêm, trên mặt Thôi Phán Quan lộ ra vẻ trào phúng:

1.Tư Mã tiền bối, ngươi đã sớm quen đi làm người hòa giải, chuyện gì ngươi cũng dám đến giải, đợi đến ngày võ công của ngươi bị phế cũng không lo chết đói, ngươi là hảo thủ công phu miệng lưỡi.

2.Những năm gần đây ngươi bất kể đúng sai, chỉ cần hai tông môn có mâu thuẫn ngươi sẽ đi điều giải, nhưng ngươi phải biết rằng có chút thù hận không phải ngươi có thể giải được.

3.Oan oan tương báo khi nào mới dứt? Rất đơn giản, chỉ khi một phương chết sạch thì thù oán này mới dứt.

Trong mắt Tư Mã Viêm lộ ra một tia tức giận, đã không cách nào khuyên can thì chỉ có thể động thủ.

Trước mắt bên phía bọn họ có năm võ giả Dung Thần Cảnh, dùng năm địch một còn không ngăn cản được Thôi Phán Quan, vậy uổng cho bọn họ tu luyện nhiều năm như vậy.

Thôi Phán Quan quay đầu nhìn con gái Thôi Nguyệt Linh, trong mắt lộ ra vẻ nhu hòa, nói:

- Nguyệt Linh ngươi yên tâm, phụ thân sẽ mang ngươi đi.

Trên gương mặt thanh tú của Thôi Nguyệt Linh chảy nước mắt.

Những năm gần đây người Thôi thị dùng giễu cợt nhục nhã phụ thân nàng làm vui, nhưng trong mắt nàng, phụ thân vẫn là nam nhân che mưa chắn gió vững chải khi nàng còn bé.

Nhìn thấy Thôi Phán Quan khôi phục thân thể thẳng tắp, cho dù hắn mang mặt nạ tà dị nhưng Thôi Nguyệt Linh nhìn thấy lại có cảm giác an toàn.

Tô Tín dưới đài thở dài một hơi, hắn có thể không tham dự chuyện này hay sao/

Đám người các môn phái xem lễ nhìn thấy hai bên chuẩn bị ra tay nên liên tục rời khỏi sân của Thôi gia, chỉ dám đứng xa quan sát.

Thân thể Tô Tín biến mất trong đám người không thấy đâu nữa, xuất hiện trong một góc vắng vẻ, thay đổi hắc kim hoa phục của Địa phủ, còn mang mặt nạ Sở Giang Vương dữ tợn.

Lúc này trong sân của Thôi thị, Thôi gia chủ Thôi Nam Đình trực tiếp quát lên:

- Động thủ!

Đã không cách nào khuyên bảo Thôi Phán Quan lui bước, như vậy hôm nay chỉ có thể bức lui hoặc chém giết Thôi Phán Quan.

Nếu không hôm nay việc vui của Thôi gia sẽ biến thành tang sự.

Năm tên võ giả Dung Thần Cảnh ra tay uy thế kinh người, Thôi Phán Quan vẫn cười lạnh lùng, phán quan bút điểm ra, một gợn sóng khắc vào trong hư không.

Khi phán quan bút rơi xuống, không gian bị xé nứt, gây dựng lại, tan rã, cuối cùng tân sinh.

Ngòi bút giống như có luân hồi, sinh tử tuần hoàn không ngớt.

Dưới một chiêu này, sắc mặt năm tên võ giả Dung Thần Cảnh thay đổi.

Đều là Dung Thần Cảnh, thực lực Thôi Phán Quan đã vượt qua bọn họ tưởng tượng.

Hiện tại bọn họ cũng biết vì cái gì Địa phủ chỉ có vài chục người nhưng có thể xếp trước Phật môn tam tự.

Loại thực lực này rất thực tế, tuyệt đối có thể tiến vào hàng ngũ tốp ba mươi Địa Bảng, có thể so với bài danh Dương Thần Cảnh!

Năm người liên thủ mới miễn cưỡng ngăn cản một kích của Thôi Phán Quan, đặc biệt là ba người Thôi gia, trong nội tâm càng kinh hãi không thôi.

Kỳ thật huyết mạch Thôi gia rất mạnh, độ rộng kinh mạch vượt qua võ giả cùng giai, lúc đối địch còn mạnh tới kinh người.

Ngày xưa Thôi gia bọn họ có thể đứng trong hàng lục đại thế gia là dựa vào huyết mạch của bọn họ.

Loại huyết mạch có khuyết điểm duy nhất chính là dựa vào thực lực chèo chống.

Nếu không chất lượng chân khí của ngươi bình thường, cho dù bộc phát lực lượng cường đại nhưng chỉ cần bộc phát vài lần là kiệt sức, huyết mạch Thôi gia cũng phế.

Những năm gần đây huyết mạch Thôi gia trợ giúp Thôi gia rất thấp, bây giờ Thôi Phán Quan bộc phát lực lượng cường đại chính là sức chiến đấu của vị tiền bối Thôi gia cuối cùng ghi chép trong điển tịch Thôi gia, tâm tình của người Thôi gia rất phức tạp.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1037 - Hàn Băng Địa Ngục (1)

Thôi Phán Quan uy thế vô song, sức chiến đấu trong cùng giai làm cho cả Tiêu gia Tiêu Doanh Nghiễm kinh hãi.

Những võ giả Hóa Thần Cảnh phía dưới ngược lại muốn tham chiến, nhưng một võ giả Hóa Thần Cảnh Thôi gia vừa mới đi tới, Thôi Phán Quan cười lạnh một tiếng, điểm ra một chủ, tên võ giả Hóa Thần Cảnh Thôi gia kêu một tiếng thảm thiết, trên người sinh ra minh hỏa và đốt hắn thành bộ xương khô!

Tràng diện này dọa lùi một đám võ giả Hóa Thần Cảnh.

Mặc dù chênh lệch giữa Hóa Thần Cảnh và Dung Thần Cảnh rất lớn nhưng không lớn tới mức một kích miểu sát như vậy.

Bây giờ nhìn thấy thực lực của Thôi Phán Quan, đánh chết những võ giả Hóa Thần Cảnh dễ dàng như giết chó, có thể nói không cho bọn họ có chút sức hoàn thủ.

Kỳ thật nếu bọn họ nhìn thấy cảnh tượng Thôi Phán Quan đánh chết Thiên đình Cự Linh Thần sẽ không nghĩ như vậy.

Võ giả Hóa Thần Cảnh có thể bị Thiên đình thu vào có thực lực mạnh bao nhiêu thì không cần suy xét, tuyệt đối có thể đứng hàng Địa Bảng.

Kết quả cho dù là Thiên đình Cự Linh Thần cũng bị Thôi Phán Quan miểu sát dễ dàng, càng không cần nói võ giả Hóa Thần Cảnh của Thôi gia.

Uy năng huyết mạch Thôi gia bị Thôi Phán Quan phát huy đến mức tận cùng, luận sức bật, chỉ sợ trong cùng giai khó tìm được đối thủ của hắn.

Năm người càng đánh càng kinh hãi, Thôi Phán Quan nói muốn tàn sát Thôi gia, bọn họ cho rằng Thôi Phán Quan tức giận nên nói nhảm.

Hiện tại xem ra, Thôi Phán Quan hoàn toàn có được thực lực này!

Tiếp tục đánh nữa sẽ không xong, Thôi gia chủ Thôi Nam Đình trực tiếp nhìn về phía Thôi Nguyệt Linh sau lưng Thôi Phán Quan.

Võ giả Dung Thần Cảnh giao thủ uy thế kinh thiên, nhưng Thôi Phán Quan vẫn bảo vệ Thôi Nguyệt Linh rất tốt.

Đối với Thôi Phán Quan hiện tại, Thôi Nguyệt Linh chính là nhược điểm duy nhất của hắn.

Việc này Tiêu gia và Tư Mã Viêm cũng biết, Tiêu gia ỷ vào thân phận của mình nên không làm việc như vậy, Tư Mã Viêm càng không phải loại người này.

Thôi gia lại không sao cả, dù sao bọn họ cho rằng Thôi Nguyệt Linh cũng là người Thôi gia bọn họ, bắt nàng uy hiếp Thôi Phán Quan thì có gì lớn?

Cho nên Thôi Nam Đình đánh mắt, trong đó một tên võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia lập tức thoát ly chiến đấu và bắt lấy Thôi Nguyệt Linh.

Thôi Phán Quan nhìn thấy việc này lại không tỏ vẻ gì, ngược lại càng gia tăng thế công vào Thôi Nam Đình.

Năm đánh một bọn họ đánh không lại Thôi Phán Quan, hiện tại thiếu đi một người, bọn họ bị Thôi Phán Quan áp chế hoàn toàn.

Thôi Nam Đình khó hiểu vì sao Thôi Phán Quan lại không đi quan tâm Thôi Nguyệt Linh, hắn có ý gì?

Trong lúc võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia sắp bắt lấy Thôi Nguyệt Linh vào trong tay, bỗng nhiên phía sau hắn có hàn ý lạnh thấu xương.

Hàn khí này xen lẫn U Minh tử khí khủng bố, tên võ giả Dung Thần Cảnh Thôi

gia cảm giác có khí tức tử vong truyền tới.

Dưới nguy cơ đáng sợ, thân thể hắn đảo ngược, trong tay cầm một thanh cự kiếm chém ngang giống như muốn xé rách thiên địa, nguyên khí thiên địa chung quanh biến mất, bị uy thế một kiếm này ép lui.

Tên võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia đã già, thực lực bản thân không thể phát huy tới mức đỉnh phong.

Dưới uy hiếp tử vong, một kiếm mang theo uy năng trảm thiên như vậy tuyệt đối có thể sánh ngang lực lượng đỉnh phong của hắn.

Hơn nữa kinh mạch người Thôi gia trời sinh rộng hơn võ giả bình thường, một kiếm của hắn mang theo uy năng cực kỳ khủng bố.

Dưới một kiếm này, trước mặt hắn xuất hiện bóng đen, một kiếm này lại chém không trúng.

Nội tâm tên võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia kinh hoàng không thôi, hắn nói thầm một tiếng không tốt, cương khí quanh người cực mạnh nhưng đã không kịp quay trở lại

phòng, phía sau hắn xuất hiện hàn băng thủ ấn đánh nát cương khí hộ thể của hắn.

Lực lượng đóng băng cương khí bạo phát, tên võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia bị băng phong trong đó, ngay cả nguyên khí thiên địa chung quanh cũng bị Hàn Băng Đại Thủ Ấn ngưng đọng giữa hư không!

Một người mang mặt nạ Sở Giang Vương, mặc hoa phục màu đen thần bí đứng trước mặt Thôi Nguyệt Linh, trên người tỏa ra khí tức Hóa Thần Cảnh nhưng không có ai xem hắn là võ giả Hóa Thần Cảnh.

Tên võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia thúc dục lực lượng toàn thân giãy giụa đóng băng, thân thể lui lại phía sau, hắn vừa mới cử động vài cái đã phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi mang theo băng tinh tử khí, hàn độc xâm nhập cơ thể, cho dù hắn là

võ giả Dung Thần Cảnh cũng không thể ngăn cản Tô Hàn Băng Đại Thủ Ấn của Tô Tín!

- Sở Giang Vương!

Ánh mắt tên võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia lộ ra một tia kiêng kị.

Hiện tại hắn biết rõ vì sao Thôi Phán Quan thấy hắn ra tay với Thôi Nguyệt Linh nhưng không có sợ hãi, thì ra Địa phủ Sở Giang Vương đã ở chỗ này.

Sở Giang Vương chỉ có thực lực Hóa Thần Cảnh nhưng là người trong Địa phủ nên có ai dám đối đãi với hắn như võ giả Hóa Thần Cảnh?

Nhìn Thôi Phán Quan là biết rõ, thực lực mạnh tới mức không kém gì võ giả Dương Thần Cảnh.

Sở Giang Vương vừa xuất hiện đã trọng thương võ giả Dung Thần Cảnh, tuy là đánh lén nhưng thực lực rất khủng bố.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1038 - Hàn Băng Địa Ngục (2)

Có thể gia nhập Địa phủ, không phải tên điên đều là quái vật!

Tô Tín mô phỏng ra tiếng cười khàn khàn quái dị, nói:

Khặc khặc, quả nhiên Thôi gia các ngươi càng sống càng thụt lùi, bây giờ còn ra tay với người bình thường, với tính tình của các ngươi lại trở thành lục đại thế gia thì đó mới là sỉ nhục trên giang hồ.

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh Thôi gia hừ lạnh một tiếng:

- Tất cả mọi người lên cho ta!

Một đám võ giả Hóa Thần Cảnh Thôi gia lập tức xông tới gần Tô Tín.

Bọn họ không dám ra tay với Thôi Phán Quan, sợ bị một kích của Thôi Phán Quan miểu sát, nhưng Sở Giang Vương trước mắt có mạnh hơn nữa cũng chỉ là Hóa Thần Cảnh mà thôi, hắn không tin đối phương có thực lực miểu sát võ giả Hóa Thần Cảnh.

Nhưng đáng tiếc hắn đoán sai, Tô Tín thật sự có thực lực như thế.

Cho dù Tô Tín không có sát chiêu Thương Tâm Tiểu Tiễn, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải của Tô Tín đúng là võ công có thể miểu sát võ giả Hóa Thần Cảnh.

Nhìn một đám võ giả Hóa Thần Cảnh xông thẳng về phía mình, Tô Tín lập tức cười lạnh một tiếng, hàn băng chân khí cùng địa ngục tử khí quanh thân đan vào

nhau, hàn băng vô tận bay lên trời, địa ngục tử khí xua tan nguyên khí thiên địa chung quanh, trong phạm vi mười dặm biến thành Hàn Băng Địa Ngục!

Đây cũng là một trong những sát chiêu trên Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải, Hàn Băng Địa Ngục!

Tô Tín xem ra Hàn Băng Địa Ngục cùng loại với lĩnh vực màn đêm của Tần Nghiễm Vương Diệt, thuộc về ngụy lĩnh vực.

Lĩnh vực bình thường đều dùng lực lượng thiên địa mở ra không gian thuộc về mình, đương nhiên Tô Tín không thể làm được trình độ này.

Cho nên Hàn Băng Địa Ngục của hắn tiêu hao lực lượng của bản thân mình tuy tiêu hao kinh người nhưng uy năng thực sự kinh người.

Trong Hàn Băng Địa Ngục của Tô Tín, tất cả mọi người đều bị băng hàn chi lực cùng địa ngục tử khí ăn mòn, võ giả cùng giai sẽ bị áp chế tối thiểu sáu thành thực lực.

Thậm chí võ giả Tiên Thiên tiến vào Hàn Băng Địa Ngục của Tô Tín sẽ bị trấn giết ngay lập tức.

Hơn mười tên võ giả Hóa Thần Cảnh Thôi gia tiến vào trong Hàn Băng Địa Ngục, sắc mặt lập tức thay đổi, vào lúc này Tô Tín lại ra tay.

Hắn đánh ra một chưởng, Hàn Băng Đại Thủ Ấn giáng xuống, một võ giả Thôi gia vội vàng ra tay ngăn cản, nhưng tất cả chân khí của hắn vừa tiếp xúc đã bị đóng băng trong chớp mắt, sau đó bản thân còn bị đánh thành một đống cặn bã!

Tô Tín điểm ra một chỉ, địa ngục tử khí hàng lâm, một võ giả Thôi gia kêu rên một tiếng, khí huyết quanh người bị địa ngục tử khí rút sạch.

Võ giả còn lại nhìn thấy cảnh tượng không tốt liền tấn công Tô Tín, nhưng thân thể Tô Tín đã biến mất không thấy gì nữa, trực tiếp xuất hiện trước mặt võ giả Thôi gia, vươn tay vuốt lên đầu của hắn

Tên võ giả Thôi gia bị địa ngục tử khí rút sạch khí huyết, toàn thân cũng đã suy yếu tới cực điểm, trong mắt của hắn còn mang theo hoảng sợ, còn chưa kịp kêu thảm thiết, đầu hắn đã vỡ vụn.

Trong nháy mắt máu và óc trắng văng tứ tung, nhưng không có một giọt máu nào rơi vào trên người Tô Tín.

Hoa phục màu đen của hắn vẫn tỏa ra màu lam lóng lánh giữa Hàn Băng Địa Ngục, trên mặt nạ Sở Giang Vương khủng bố còn nở nụ cười.

Đó là Minh Vương mỉm cười, mỉm cười đưa ma lần cuối cho mọi người!

Tô Tín vung tay lên, lúc này toàn bộ tảng băng trong Hàn Băng Địa Ngục bay lên, giống như một thanh trường kiếm bay giữa không trung, hóa kiếm ngục vô tận bao quanh võ giả Thôi gia vào bên trong, trong nháy mắt cũng đã xé nát một võ giả Thôi gia, hắn như bị lăng trì, hài cốt không còn!

Tô Tín lăng không giẫm chận tại chỗ, hắn lập tức vượt qua khoảng cách hơn mười trượng và nhảy vào trong đám võ giả Hóa Thần Cảnh Thôi gia, quả thật không có ai địch nổi.

Tiêu Hoàng cau mày nhìn bóng dáng Sở Giang Vương, không biết vì sao, hắn có cảm giác Sở Giang Vương quen mắt.

Những võ giả đang đứng xem bên ngoài hít khí lạnh, trong nội tâm rung động quả tới tột đỉnh.

Hiện tại bọn họ đã biết vì cái gì bài danh của Địa phủ còn trên cả Thiếu Lâm tự.

Người Địa phủ quả thật không tính là người, mà là một đám quái vật!

Không nói Thôi Phán Quan dốc sức chiến đấu năm tên võ giả Dung Thần Cảnh, Sở Giang Vương trước mặt đang làm gì? Hắn lại đuổi theo hơn mười tên võ giả Hóa Thần Cảnh Thôi gia và bắt đầu đồ sát!

Phải biết rằng đó cũng không phải a miêu a cẩu, mà là Hóa Thần Cảnh võ đạo

tông sư, một người có thể khai tông lập phái.

Kết quả hiện tại những người này không có lực hoàn thủ trước mặt Sở Giang Vương, chỉ có thể kêu thảm mặc kệ giết chóc, đây là việc con người có thể làm được sao?

Đôi mắt tên võ giả Dung Thần Cảnh bị Tô Tín đánh lén trọng thương đỏ bừng.

Thôi gia xuống dốc thời gian dài như vậy, võ giả Hóa Thần Cảnh tổng cộng mới hơnmười người mà thôi.

Kết quả hiện tại bị Sở Giang Vương giết sạch, lần này Thôi gia bọn họ tránh được một kiếp cũng tổn thương nguyên khí nặng nề.

Cho nên hắn hiện tại bất chấp trọng thương, trực tiếp bước vào trong phạm vi Hàn Băng Địa Ngục của Tô Tín muốn cứu những đệ tử Thôi gia kia.

Thấy cảnh này, khóe miệng Tô Tín nở nụ cười vui vẻ mang theo lạnh lùng.

Hắn không chỉ giết một hai võ giả Dung Thần Cảnh, người Thôi gia muốn đi tìm cái chết, hắn sẽ thành toàn đối phương.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1039 - Sụp Đổ (1)

Tô Tín bên này thế không thể đỡ đã làm rất nhiều người chủ ý.

Đám người Tiêu gia thở ra một hơi, may mắn Tiêu Hoàng cẩn thận, ngay từ đầu cũng không có trực tiếp thả tất cả lực lượng ra ngoài, nếu không những người Tiêu gia hiện tại cũng khó tránh khỏi cục diện bị Tô Tín miểu sát.

Tên võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia đã già, cộng thêm trước kia bị Tô Tín trọng thương, có thể phát huy ra năm thành sức chiến đấu thời kì đỉnh phong cũng đã xem như không tệ.

Sau khi tiến vào trong phạm vi Hàn Băng Địa Ngục của Tô Tín, tên võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia lập tức cảm giác băng hàn chi lực cường đại xen lẫn địa ngục tử khí ập về phía mình, cả hai xen lẫn với nhau, ngay cả huyết dịch trong kinh mạch cũng bị đông cứng.

Tô Tín trực tiếp không để ý tới những võ giả Hóa Thần Cảnh kia, thực lực những người này bị Hàn Băng Địa Ngục suy yếu đến cực hạn, Tô Tín cũng tiêu hao không nhỏ.

Hắn muốn đánh chết võ giả Dung Thần Cảnh trước khi tiêu hao hết nội lực, như vậy Thôi Phán Quan mới có cơ hội đánh chết những người khác.

Hai tay Tô Tín kết ấn, đây là ấn pháp phi thường phức tạp.

Phải nói vũ kỹ thượng cổ cùng loại với Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải đều hết sức phức tạp, sẽ không có một loại nào là đơn giản.

Vì sao công pháp thượng cổ dần dần bị loại bỏ? Không phải vì uy năng của chúng không được, mà là vì công pháp thượng cổ như vậy đã không theo kịp thời đại.

Công pháp hiện tại trải qua ngàn vạn năm diễn biến đã trở nên càng ngày càng ngắn gọn dễ hiểu, công pháp thượng cổ trái lại, tối nghĩa khó hiểu.

Cho nên cũng là một môn công pháp, công pháp thượng cổ có thể phát huy mười phần uy năng nhưng nhất định phải là thế hệ kinh tài tuyệt diễm mới có thể tu luyện.

Trải qua nhiều đời tiên hiền đơn giản hoá một lần nữa sửa sang lại công pháp là có thể phát huy ra chín phần uy năng, nhưng một thế hệ bình thường cũng có thể tu luyện.

Đừng nói trong đó có chênh lệch một phần, cho dù chênh lệch hai ba phần thì mọi người cũng chọn thứ hai.

Ngươi tìm kiếm một võ giả kinh tài tuyệt diễm khó khăn cỡ nào? Cho dù ngươi tìm được, dùng công pháp thượng cổ tỉ mỉ bồi dưỡng hắn thành tài, thực lực của hắn cùng giai vô địch, nhưng ta chỉ dùng công pháp đơn giản hoá hiện tại, tìm mười tên mấy trăm tên võ giả thiên tư bình thường đến bồi dưỡng, đến lúc đó lượng biến sẽ dẫn tới biến chất, nhìn xem cả hai ai mạnh hơn ai.

Nhưng nguyên nhân công pháp thượng cổ bị đào thải không thích hợp với Địa phủ.

Có thể có tư cách gia nhập Địa phủ đều là cường giả trong cường giả, tuyệt đối là thế hệ kinh tài tuyệt diễm.

Những công pháp hơi có vẻ rườm rà với bọn họ chẳng khác gì công pháp bình thường.

Tô Tín có danh hiệu Huyết Kiếm Thần Chỉ, hắn chủ tu tạo nghệ kiếm pháp và chỉ pháp nhưng không đại biểu hắn không am hiểu những thứ khác.

Hiện tại tốc độ hai tay Tô Tín kết ấn quả thực nhanh kinh người, trong nháy mắt đã kết thành thủ ấn phức tạp.

Một ấn đánh xuống, lập tức có ác quỷ kêu rên vang vọng không gian.

Hàn Băng Địa Ngục hàng lâm, bách quỷ dạ hành, vạn ma kêu khóc, đây chính là một sát chiêu chí cường trong Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải, Hàn Băng Địa Ngục Ấn!

Trong nội tâm tên võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia kinh hãi không thôi, uy năng một ấn này có thể uy hiếp võ giả Dung Thần Cảnh, đừng nói hắn hiện tại đã trọng thương, thực lực không phát huy đến năm thành, cho dù hắn ở thời kì toàn thịnh cũng không ngăn cản nổi.

Nhưng không ngăn cản được cũng phải ngăn cản.

Tên võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia dựng chưởng thành đao, không phải hắn không có binh khí, mà là chiêu này của hắn không cần binh khí.

Đôi tay của hắn tỏa ra kim quang sáng ngời, thần quang bao phủ, một chưởng Khai Thiên, ngay sau đó khí tức hủy diệt bạo phát, hư không vỡ vụn, thần quang diệu thế.

Dưới Hàn Băng Địa Ngục Ấn của Tô Tín, một chưởng Khai Thiên cũng bị đóng băng.

Địa ngục tử khí không ngừng rót vào trong cơ thể võ giả Dung Thần Cảnh, hắn lập tức phát ra tiếng kêu rên thảm thiết.

Thân thể Tô Tín hơi động, tảng băng đầy trời giống như hóa thành mũi tên bay tới, bản thân vũ kỹ giống như mưa to đổ xuống, trực tiếp đánh tên võ giả Dung Thần Cảnh thổ huyết lui về phía sau, quả thực không có khả năng hoàn thủ.

Một đám võ giả đứng xem bên ngoài trố mắt nhìn, người Địa phủ biến thái như vậy?

Đây chính là võ giả Dung Thần Cảnh, hiện tại đối mặt với Sở Giang Vương lại không có sức hoàn thủ, mắt thấy sẽ bị đánh chết.

Những võ giả Hóa Thần Cảnh Thôi gia còn lại nhìn thấy Dung Thần Cảnh nhà mình không làm gì được đối phương, bọn họ chỉ có thể cắn răng xông tới.

Nhưng rất đáng tiếc, vẫn vô dụng thôi.

Thôi gia mạnh là mạnh ở chỗ kinh mạch rộng hơn võ giả cùng giai, cho nên sức bật thập phần cường đại.

Nhưng đáng tiếc so sánh với Tô Tín, ưu thế của bọn họ tính là cái gì?

Tô Tín không để ý những người tiện tay có thể đánh chết, hai tay hắn kết ấn, lúc này không phải kết Hàn Băng Địa Ngục Ấn, mà là một môn ấn pháp càng tà dị hơn.

Hai tay Tô Tín múa rất nhanh, tảng băng đầy trời trên Hàn Băng Địa Ngục nổ tung, tử khí vô tận bốc lên và ác quỷ kêu rên.

Lĩnh vực Hàn Băng Địa Ngục bao phủ mười dặm nhanh chóng co rút lại, mỗi khi nhỏ đi một phần, hàn khí và tử khí trong Hàn Băng Địa Ngục đậm đặc hơn một phần.

Những võ giả Hóa Thần Cảnh Thôi gia và tên võ giả Dung Thần Cảnh muốn ngăn cản, nhưng đáng tiếc bọn họ lại bi ai phát hiện lực lượng của mình so với Tô Tín không khác gì kiến càng lay cây, hoàn toàn không có chút tác dụng nào!

Ánh mắt tên võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia lộ ra một tia tàn nhẫn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1040 - Sụp Đổ (2)

Dù sao hắn đã già, thời gian sống không bao lâu, cùng lắm liều chết một lần, cho dù như thế nào cũng phải lưu lại một phần

sinh cơ cho Thôi gia.

Huyết khí quanh người hắn bốc lên, hắn trực tiếp thiêu đốt tinh huyết.

Trong nháy mắt hắn vừa thiêu đốt tinh huyết, tốc độ co rút của Hàn Băng Địa Ngục lại bạo tăng gấp trăm lần!

Trong nháy mắt Hàn Băng Địa Ngục khổng lồ hóa thành một băng mộ mười trượng, tên võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia và những võ giả Hóa Thần Cảnh đều bị đóng băng trong đó, lộ ra cảnh tượng rất sống động.

Hai tay Tô Tín nắm chặt, địa ngục tử khí phóng thích ra như lưỡi đao sắc bén, băng mộ vỡ vụn, thân thể những võ giả Thôi gia bên trong chia năm xẻ bảy nhưng không có một giọt máu tươi nào chảy ra.

Tống Táng!

Một thức vũ kỹ này của Tô Tín tên là Tống Táng, chỉ một chiêu, hắn đưa ma cho một võ giả Dung Thần Cảnh và số võ giả Hóa Thần Cảnh còn lại.

Sắc mặt của Tô Tín chỉ hơi trắng bệch.

Uy năng của Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải dựa theo hệ thống đánh giá có cấp bậc tứ tinh nửa, những công pháp thượng cổ này rất cường đại nhưng đồng thời tiêu hao không nhỏ.

Tối thiểu trận chiến nãy giờ tiêu hao tám phần nội lực của Tô Tín.

Hiện tại hắn giải quyết xong đám người Thôi gia ở đây, chuyện còn lại nên giao choThôi Phán Quan, tin tưởng chiến đấu bên kia cũng sắp kết thúc.

Tô Tín đoán không sai, chiến đấu bên phía Thôi Phán Quan thật sự sắp kết thúc.

Thôi Phán Quan dùng năm địch một còn có thể đánh ngang tay với năm người, hiện tại thiếu đi một người, tình thế biến thành áp chế.

Mấy người sụp đổ là sau khi võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia bị giết.

Tiêu Hoàng cau mày, chỉ có một mình Thôi Phán Quan thì bọn họ có thể bảo hộ Thôi gia an toàn.

Nhưng hiện tại bên Địa phủ còn có một Sở Giang Vương thực lực cường đại, trong nháy mắt đã giết nhiều người Thôi gia như vậy, hiện tại Thôi gia đã không phải tổn thương nguyên khí nặng nề, quả thật sắp bị diệt tới nơi.

Cho nên bởi như vậy Tiêu gia không có lý do tiếp tục kiên trì.

Dù sao chuyện này không có quan hệ gì với Tiêu gia, bọn họ chỉ bị tai bay vạ

gió.

Trong tình huống có khả năng, bọn họ có thể bảo vệ Thôi gia, thuận tiện bảo trụ mặt mũi Tiêu gia của bọn họ.

Nhưng vấn đề hiện tại Thôi gia đã sắp bị diệt tới nơi, Tiêu Doanh Nghiễm không địch lại Thôi Phán Quan, tiếp tục đánh nữa, người Tiêu gia sẽ bị thương, Tiêu Hoàng tuyệt đối không muốn nhìn thấy việc như vậy.

Cho nên Tiêu Hoàng quyết định thật nhanh, trực tiếp bảo Tiêu Doanh Nghiễm rời khỏi chiến đoàn, dẫn theo người Tiêu gia rời đi, hoàn toàn không lưu lại nửa câu.

Động tác như vậy, cho dù là Thôi gia hay Tư Mã Viêm, hoặc là những võ giả ở

bên ngoài không nghĩ tới.

Tiêu gia làm thế quá quyết đoán, lần này Thôi gia bị hãm hại thật khổ.

Nhìn đám người Thôi Nam Đình trợn mắt há hốc mồm, Thôi Phán Quan nhe răng cười:

1.Ông trời muốn Thôi gia diệt vong, vì sao các ngươi còn muốn giãy dụa? Ngoan ngoãn đi chết không tốt sao?

Vừa dứt lời, phán quan bút trong tay Thôi Phán Quan xẹt qua hư không, giống như một thanh trường kiếm bay lên cao, U Minh tử khí vô tận bộc phát, một điểm phán sinh tử, Thôi Nam Đình phun một ngụm máu tươi và bay ngược ra ngoài.

Tư Mã Viêm không muốn chạy, hắn muốn đi cứu người Thôi gia, lúc này Tô Tín đã khôi phục một ít chân khí liền tiến lên ngăn cản hắn.

Trong mắt Tư Mã Viêm lộ ra một tia dữ tợn, nói:

1.Ta cũng hiểu người Địa phủ các ngươi, các ngươi không giống Thiên đình, Thiên đình dã tâm thật lớn, nhưng Địa phủ các ngươi cũng rất ít xuất thế lạm sát kẻ vô tội, cũng không thuộc ma đạo.

2.Vấn đề hôm nay Thôi gia làm không đúng, nhưng chẳng lẽ các ngươi còn muốn đuổi tận giết tuyệt sao? Tất cả võ giả Hóa Thần Cảnh Thôi gia đều chết trong tay ngươi, chẳng lẽ còn chưa đủ sao?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Ngươi biết ta ghét nhất là loại người thế nào không? Chính là loại cậy già lên mặt như ngươi, luôn giả vờ thanh cao và lo chuyện bao đồng.

2.Chuyện giang hồ là chuyện giang hồ, ngươi cho rằng ngươi tính là thứ gì, có tư cách gì nói người khác oan oan tương báo khi nào mới dứt?

3.Thù hận là thứ để càng lâu sẽ kết càng sâu, sẽ không bởi vì một câu của ngươi

mà hóa giải.

1.Nếu như người trên thế gian này dễ dàng khoan dung như thế, Thiếu Lâm tự còn tạo ra Giảng Kinh đường làm gì? Trực tiếp bồi dưỡng một đống cao tăng Xá Lợi viện chẳng phải thiên hạ thái bình?

Sắc mặt Tư Mã Viêm đỏ bừng, hắn tức giận không nhẹ.

Hắn không phải tức giận Tô Tín chỉ vào mặt mắng hắn là cái gì, mà là tức giận Tô Tín sỉ nhục lý tưởng từ trước tới nay của hắn.

Hắn sinh ra trong Thanh Hà đạo, bao nhiêu năm qua Thanh Hà đạo không xuất hiện đại tông môn và nhân vật quá mạnh,

Thanh Hà Thôi thị ngày xưa có thể ngồi vào vị trí lục đại thế gia đã xem như rất cao rồi.

Cho nên hắn điều giải tranh chấp thế lực võ lâm Thanh Hà đạo cũng không muốn Thanh Hà đạo nội đấu tiêu hao thực lực, hắn thật muốn Thanh Hà đạo càng cường đại hơn.

Cách làm của hắn được cả Thanh Hà đạo khen ngợi, nhưng lại bị Tô Tín mắng không đáng một đồng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1041 - Tạ Lễ (1)

Tô Tín rất không vừa mắt cái gọi là danh túc giang hồ như Tư Mã Viêm.

Nói trắng ra, loại người như hắn chính là kẻ cậy già lên mặt, ỷ vào chút uy thế trước kia của mình trên giang hồ nên giả thanh cao, dáng vẻ suy nghĩ vì mọi người.

Kết quả cuối cùng là bọn họ tìm đủ danh vọng, kết quả hai bên kết thù càng sâu, cuối cùng thậm chí là không chết không ngớt, không cách nào thu thập.

Cho nên cho dù nhìn thấy Tư Mã Viêm tức giận ngập trời, Tô Tín cũng chỉ cười lạnh một tiếng, Hàn Băng Đại Thủ Ấn oanh kích, trực tiếp ngăn cản trước mặt Tư Mã Viêm, không cho hắn tiếp viện hai người Thôi gia.

Chân khí của Tô Tín lúc trước giết những người kia của Thôi gia đã tiêu hao gần hết, hiện tại cho dù đã khôi phục một ít, hắn cũng không dám như trước vận dụng đại lượng chân khí điên cuồng và không kiêng nể gì.

Cho nên hắn không có ý định trực tiếp đánh bại Tư Đồ viêm, hắn chỉ cần có thể tạm thời ngăn chặn Tư Đồ viêm một thời gian ngắn là đủ.

Đối với Tô Tín hiện tại, hắn đã giao thủ với không ít võ giả Dung Thần Cảnh, hoặc là nhân vật gia chủ thế lực đỉnh cấp.

Nhưng so sánh với bọn họ, Tư Mã Viêm vốn xuất thân tán tu, hơn nữa hiện tại đã già nên không thể làm gì được hắn.

Lấy một địch hai, thực lực Thôi Phán Quan trực tiếp phát huy đến đỉnh phong.

Trong mắt hắn lộ ra một tia lạnh lùng, phán quan bút trong tay động đến U Minh, một bút này biến phạm vi hơn mười dặm hóa thành quỷ vực đáng sợ.

U Minh sinh tử phán, Hoàng Tuyền lại tương kiến!

Phán quan bút vừa đánh tới, Thôi Nam Đình cảm giác khí huyết bản thân bắt đầu không bị chính mình khống chế, cuối cùng bỗng nhiên sôi trào và chảy vào trong phán quan bút của Thôi Phán Quan!

Dưới một bút này, máu tươi toàn thân Thôi Nam Đình bị vẽ ra, khí tức bản thân Thôi Nam Đình bắt đầu suy sụp, cuối cùng hắn hóa thành thây khô ngã xuống đất, tràng diện khủng bố tới cực điểm.

Thôi gia chủ Thôi Nam Đình đang tráng niên cũng không đánh bại Thôi Phán Quan, càng không cần nói võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia còn lại có thể ngăn cản.

Một đấu một, Thôi Phán Quan chỉ dùng hơn mười chiêu là đánh chết hắn, trận chiến này qua đi, Nguyên Thần Cảnh Thôi gia bị tiêu diệt toàn bộ.

Lúc Tư Mã Viêm nhìn thấy cảnh tượng này liền không đành lòng.

Hắn biết rõ nếu mình trốn đi, những người còn lại của Thôi gia sẽ không thoát khỏi cơn thịnh nộ của Thôi Phán Quan và bị tàn sát.

Hắn cũng biết thực lực của mình như thế nào, cho dù hắn muốn cứu, dùng thực lực của hắn trước mặt Thôi Phán Quan chẳng khác gì bọ ngựa đá xe.

Cho nên Tư Mã Viêm nhìn thấy cảnh này liền quay người bỏ chạy, không hề chộn rộn vào chuyện này.

Nội lực Tô Tín không đủ, cũng không có ngăn trở, hắn chỉ lộ ra một tia khinh thường.

Tuy Tư Mã Viêm không tính là ngụy quân tử, nhưng lại không phải chân anh hùng.

Nếu ngươi thật muốn cứu người Thôi gia, vậy ngươi có năng lực liều cả tính mạng của mình đi.

Đáng tiếc Tư Mã Viêm không dám, cuối cùng vẫn lựa chọn chạy trốn.

Tư Mã Viêm vừa đi, kết cục các đệ tử Thôi gia là gì thì không cần phải nghĩ.

Những người võ lâm chung quanh lập tức xoay người rời đi, sợ tiếp tục lưu lại nơi này, Thôi Phán Quan đáng tức giận sẽ giận chó đánh mèo.

- Sở Giang Vương, ngươi dẫn Nguyệt Linh rời đi trước, ta sẽ đi sau.

Tô Tín hiểu Thôi Phán Quan có ý gì, hắn không muốn con gái mình nhìn thấy một mặt hung tàn của hắn lúc đồ sát đệ tử Thôi gia.

Tô Tín gật gật đầu, trực tiếp mang theo Thôi Nguyệt Linh rời đi.

Sau khi bọn họ rời khỏi Thôi gia hơn mười dặm, Tô Tín dừng lại, hắn đứng nguyên tại chỗ chờ Thôi Phán Quan đến.

Thôi Nguyệt Linh nâng gương mặt nhỏ nhắn nhìn Tô Tín và hỏi:

1.Tiền bối, vì sao phụ thân ta chưa đến? Tô Tín nói khẽ:

2.Không nên gấp gáp, hắn sẽ tới ngay.

Thôi Nguyệt Linh lại cúi đầu xuống, không biết suy nghĩ cái gì.

Thôi Phán Quan không muốn Thôi Nguyệt Linh nhìn thấy những chuyện này, nhưng nàng lại không phải người ngu, nàng sớm đoán được Thôi Phán Quan muốn làm gì.

Đối với Thôi Nguyệt Linh, trên thế giới này trừ mẫu thân đã qua đời, nàng chỉ còn lại phụ thân mà thôi.

Đối với nàng, Thôi Phán Quan là Thôi Đạo Hằng bị người Thôi gia sỉ nhục hay Thôi Phán Quan tay nhiễm vô số máu tươi, ma diễm ngập trời đều là phụ thân của nàng.

Không tới một phút Thôi Phán Quan cũng đã đến, trên người hắn không có chút máu tươi nào, hiển nhiên trước khi đến đã bị hắn xử lý sạch sẽ.

Tô Tín truyền âm nói:

- Không có giết toàn bộ?

Thôi gia lúc trước thân là một trong lục đại thế gia nên có không ít người, người có huyết mạch Thôi gia có trên vạn người.

Những người này xếp hàng chờ Thôi Phán Quan giết thì hắn cũng không thể giết nhanh như vậy.

Thôi Phán Quan im lặng suốt nửa ngày, gật đầu nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1042 - Tạ Lễ (2)

Tất cả võ giả trên Hậu Thiên của Thôi gia đều bị ta giết, những người còn sống giống như chó nhà có tang, không sao.

Tô Tín gật gật đầu không nói thêm lời nào, tình huống của Thôi Phán Quan không giống với hắn.

Tô Tín không có chút tình cảm nào với Tô gia, ngược lại là đại địch sinh tử của hắn.

Nếu như Tô Tín có năng lực diệt Tô gia, hắn sẽ không do dự làm Tô gia gà bay chó chạy.

Thôi gia là nơi nuôi lớn Thôi Phán Quan, chấn hưng Thôi gia cũng là hi vọng cả đời của phụ thân Thôi Phán Quan.

Hiện tại Thôi Phán Quan mốn triệt để phá hủy nó, hắn thật sự không thể hạ tay được.

Chuyện này với Thôi Phán Quan cũng là chuyện tốt, hắn áp lực quá lâu, hôm nay giãy giụa trói buộc, triệt để không còn bị áp chế, có thể nói nhất phi trùng thiên, Dương Thần có hi vọng.

Hôm nay phải cảm tạ ngươi, nếu không có ngươi, chỉ sợ đừng nói diệt toàn bộ Thôi gia, chỉ sợ ta muốn thoát thân cũng không dễ dàng.

Thôi Phán Quan không phải lấy lòng Tô Tín, mà là nói thật.

Nếu không có Tô Tín ra tay đánh chết tên võ giả Dung Thần Cảnh Thôi gia và một đám võ giả Hóa Thần Cảnh, Tiêu gia sẽ không lui.

Tuy Tiêu Doanh Nghiễm không nổi danh trên giang hồ nhưng chỉ bằng đối phương là người Tiêu gia, thực lực của hắn không tính là yếu.

Mình muốn mang người thoát thân trong tay năm tên võ giả Dung Thần Cảnh, sợ rằng cũng phải trải qua ác chiến.

Tô Tín khoát khoát tay nói:

1.Không cần cảm tạ, đều là người Địa phủ, các ngươi giúp ta không phải một hai lần.

Thôi Phán Quan gật gật đầu, cũng không có nói thêm cái gì, hắn cầm một tờ giấy giao cho Tô Tín, phía trên vẽ một thanh tàn kiếm.

Thanh kiếm này kiểu dáng rất hoa lệ, chuôi kiếm có hình đầu rồng, miệng rồng nuốt thân kiếm, thân kiếm thiếu một phần ba.

1.Đây là vật gì? Tô Tín hỏi.

Thôi Phán Quan nói:

2.Xem như tạ lễ của ta, thanh kiếm gãy này tên là Đoạn Long, có quan hệ với Cửu Trọng Kiếm Các.

3.Hiện tại đã tìm được chín chuôi chìa khóa Cửu Trọng Kiếm Các, nghe nói người chế tạo chín thanh chìa khóa Cửu Trọng Kiếm Các ngày xưa đã từng có một thanh kiếm xuất hiện sai lầm, làm cho chuôi kiếm bẻ gẫy, không thể làm chài khóa, cho nên những người kia lại đúc thêm một thanh.

4.Thanh Đoạn Long này chính là chìa khóa bị gãy lúc trước, bị hậu nhân Cửu Trọng Kiếm Các mang ra, vẫn truyền lưu đến nay.

1.Không ai biết tình huống trong Cửu Trọng Kiếm Các hiện tại thế nào, nhưng có thể nghĩ bên trong có không ít hung hiểm.

2.Những người Cửu Trọng Kiếm Các ngày xưa mang theo chuôi kiếm gãy ra khỏi Cửu Trọng Kiếm Các, thứ này chắc chắn không phải phế vật, mà là có diệu dụng nào đó, nói không chừng sẽ chiếm được chút tiên cơ khi thăm dò Cửu Trọng Kiếm Các.

3.Hiện tại cái thanh Đoạn Long này đang ở trong tay thế lực nhị lưu Đan Hỏa Kiếm Các Ninh gia tại Giang Nam đạo, ta muốn đoạt thanh kiếm này cho mình dùng, hiện tại ngươi cầm đi đi.

Tô Tín gật gật đầu, hắn cũng không sĩ diện cãi láo từ chối.

Nếu người trong Địa phủ muốn nhờ người ra tay, nhất định phải trả thù lao, cho dù là Địa Tạng Vương cũng không thể ngoại lệ.

Nếu như việc nhỏ có thể không quan tâm, giống như Huyền Quan lần trước muốn giết Tô Tín, Trừng Ác Phán Quan Vương Ngọc đến thông tri.

Hiện tại Tô Tín lại giúp Thôi Phán Quan chém giết một tên võ giả Dung Thần Cảnh và hơn mười tên võ giả Hóa Thần Cảnh, giúp Thôi Phán Quan một đại ân, Thôi Phán Quan nhất định sẽ trả thù lao đủ phân lượng.

Tranh đoạt Cửu Trọng Kiếm Các chính là đại sự, thứ này còn trân quý hơn Phượng huyết hư vô mờ mịt do Tô Tín tạo ra rất nhiều, đến lúc đó cường giả Chân Vũ Cảnh như Địa Tạng Vương cũng sẽ ra tay, Tô Tín có thể chiếm được tiên cơ trong đó, có thể đạt được chỗ tốt rất lớn.

1.Đúng rồi, kế tiếp ngươi chuẩn bị mang theo con gái của ngươi đi đâu? Tô Tín hỏi.

Thôi Phán Quan suy nghĩ và nói:

2.Ta chuẩn bị dẫn theo Nguyệt Linh đi Địa phủ xem một chút, ta đã cầm được

đan phương bí truyền của Thôi gia, tự ta có thể cung cấp đủ tinh huyết.

1.Luân Chuyển Vương không chỉ có am hiểu thiên cơ thuật số, hắn cũng am hiểu luyện chế đan dược, cho nên ta muốn mời hắn ra tay giúp Nguyệt Linh luyện chế đan dược đủ tốt, triệt để chữa tốt thiếu hụt huyết mạch của nàng, sau đó cho nàng tu luyện trong Địa phủ tới tu vi nhất định lại đi ra.

Tô Tín gật gật đầu:

1.Như vậy rất tốt, đã như thế ta liền đi trước, dù sao ta cũng được Thôi gia mời tới tham gia hôn lễ, ta rời khỏi tầm mắt mọi người quá lâu, khó bảo toàn sẽ không bị người ta hoài nghi.

Sau khi nói xong Tô Tín liền quay người rời đi, Thôi Phán Quan nhìn bóng lưng Tô Tín rời đi liền thở dài một hơi.

Có lẽ chuyện chính xác nhất trong đời hắn là tiến cử Tô Tín vào Địa phủ.

Lúc trước Thôi Phán Quan tiến cử Tô Tín vào Địa phủ với nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì khi đó Địa phủ đã cảm giác được chính mình kém Thiên đình, cho nên chuẩn bị bồi dưỡng võ giả thế hệ trẻ làm lực lượng trung kiên chân chính của Địa phủ.

Chính vào thời điểm này Tô Tín mới chính thức tiến vào Quan trong mắt Thôi Phán.

Chỉ có điều Thôi Phán Quan lúc trước muốn bồi dưỡng Tô Tín trở thành thành viên vòng ngoài của Địa phủ, hắn cũng không nghĩ tới Tô Tín lại gây ra động tĩnh lớn trong Giang Nam đạo như vậy, cuối cùng thậm chí làm cho Địa Tạng Vương đại nhân tự mình mở miệng phá lệ cho hắn thành thành viên vòng trong chân chính.

Sự thật chứng minh cho dù hắn hay Địa Tạng Vương đều không có nhìn lầm, tốc độ phát triển của Tô Tín vượt quá bọn họ đoán trước.

Lúc này mới qua vài năm, ngay cả võ giả Dung Thần Cảnh tầm thường đối mặt với Tô Tín cũng không có nắm chắc, không biết chừng qua một thời gian, Tô Tín có

thể bình khởi bình tọa với hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1043 - Hiện Trạng Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo (1)

Sau khi rời khỏi Thôi Phán Quan, Tô Tín trực tiếp khôi phục dung mạo của mình và lẫn vào giữa đám người.

Lúc này những võ giả đang xem cuộc chiến bên ngoài nhìn thấy khí tức Thôi Phán Quan biến mất, lúc này liền muốn xem tràng cảnh của Thôi gia.

Kết quả mọi người đẩy cửa Thôi gia nhìn vào trong liền lắc đầu, thảm, quá thảm.

Võ giả trên cảnh giới Hậu Thiên đều bị chém giết, về phần những người còn lại đều bị dọa ngây ngốc.

Từ hôm nay về sau, đoán chừng sẽ không còn thế lực võ lâm Thôi gia.

Người Tiêu gia cũng quay lại liếc mắt nhìn, huyết mạch dòng chính Thôi gia cũng đã chết hết, chỉ còn lại một ít tộc nhân huyết mạch chi thứ, bọn họ tự nhiên không có hứng thú quản.

Lúc này Tiêu Hoàng lại tiến tới bên người Tô Tín và nói:

1.Tô đại nhân, chẳng lẽ triều đình mặc kệ không quản chuyện lớn như vậy sao? Tô Tín cười lạnh một tiếng nói:

2.Tự gây nghiệt không thể sống, không phải bất cứ chuyện gì trên giang hồ đều có công luận, nếu triều đình cũng quản cả ân oán trong gia tộc như thế này, triều đình cũng quá mức rãnh rỗi rồi.

Tiêu Hoàng hơi nghi ngờ nhìn hắn, vừa rồi hắn không có nhìn thấy Tô Tín, loại trường hợp này Tô Tín bỗng nhiên ít xuất hiện làm cho hắn cảm thấy không đúng.

Hiện tại Tô Tín đã nói hắn không muốn xen vào chuyện này cũng hợp lý, dù sao Thôi gia cũng không phải thế lực triều đình, đừng nói Thôi Phán Quan tàn sát một Thôi gia, cho dù tàn sát một trăm Thôi gia cũng không có chút quan hệ gì với triều đình.

Kỳ thật phương thức làm việc của Tô Tín rất đơn giản, chính là một câu, không lợi không dậy sớm.

Tô Tín không có chỗ tốt gì trong việc này, cho nên hắn trốn sang một bên âm thầm xem náo nhiệt.

Thăm dò Tô Tín hai câu, Tiêu Hoàng liền dẫn một đám người Tiêu gia mặt đen rời đi.

Lần này Tiêu gia bọn họ ăn thiệt thòi lớn nhất, căn bản chính là tai bay vạ gió.

Đi một chuyến tay không còn chưa nói, còn ném mặt mũi Tiêu gia.

Sau khi kết thúc việc này, Tô Tín lập tức đi tìm tập sự mật thám địa phương và trực tiếp truyền tin tức này ra ngoài.

Người Địa phủ không dễ dàng ra tay, mỗi một lần ra tay đều có thể khiếp sợ võ lâm.

Mấu chốt nhất lúc trước người Địa phủ ra tay cũng sẽ ra tay ở nơi bí mật, hơn nữa thân phận của người Địa phủ là một bí ẩn.

Ai cũng biết bọn họ nhất định là võ giả trên giang hồ, nhưng giang hồ lớn như vậy, ai biết bọn họ là người nào?

Lần này Thôi Phán Quan hiển lộ thân phận trước mặt mọi người, có thể nói là lần duy nhất có thành viên chính thức bạo lộ ra ngoài từ khi Địa phủ thành lập đến nay, nhưng việc này cũng làm cho thế lực võ lâm nghi thần nghi quỷ.

Đối với một ít thế lực lớn, bọn họ đều biết sự tồn tại của Địa phủ và Thiên đình, có người cũng hoài nghi bên cạnh mình có người Địa phủ hoặc Thiên đình hay không.

Nhưng ánh mắt của bọn họ đều đặt lên người những cường giả, dù sao bọn họ cũng biết, người Địa phủ và Thiên đình không có phế vật, gần như là người đứng đầu trong cùng giai.

Mà hiện tại bọn họ lại thay đổi phương hướng, nhìn ai giả heo ăn thịt hổ đều giống cao thủ Địa phủ.

Dù sao không có ai nghĩ tới, Thôi Đạo Hằng bị người Thôi gia mỉa mai cười nhạo vài chục năm lại là cường giả Dung Thần Cảnh, Địa phủ Thôi Phán Quan, tâm tính ẩn nhẫn như vậy làm cho trái tim người ta băng giá.

Dù sao cường giả Dung Thần Cảnh có thể mặc cho người ta dẫm dưới chân mỉa mai cười nhạo vài chục năm, đây là hành vi không phải dùng hai chữ ẩn nhẫn có thể hình dung.

Mỗi lần những người Thôi gia đang sỉ nhục Thôi Phán Quan, kỳ thật bọn họ đang múa trên lưỡi đao, vừa nghĩ tới cảnh này mọi người liền rùng mình, nội tâm sợ hãi.

Cho nên từ đó về sau, tất cả thế lực võ lâm cũng bắt đầu chú ý những tồn tại không ngờ tới và ít khả nghi nhất, cũng không dám tùy ý khi dễ những người yếu thế như trước kia, sợ đối phương đột nhiên biến thành đại ma vương.

Tô Tín lúc này kết thúc việc nơi đây và quay về thành Thịnh Kinh một chuyến.

Lần này hắn cũng nói với Hoàng Bỉnh Thành mình đi Thanh Hà đạo xem lễ, cho nên cũng không chuẩn bị dừng lại quá lâu.

Thôi Phán Quan tặng tạ lễ cho Tô Tín, hắn lúc nào cũng có thể cầm thanh Đoạn Long Kiếm, nhưng Tô Tín càng muốn nhanh chóng thu nó vào trong tay.

Bởi vì hiện tại Địa Tạng Vương đã bắt đầu đàm phán với người Thiên đình,

không ai biết Cửu Trọng Kiếm Các sắp mở ra, nếu ra tay muộn sẽ không kịp.

Cho nên Tô Tín chuẩn bị trở về thành Thịnh Kinh an bài một chút sau đó quay về Giang Nam đạo.

Trước đó Tô Tín cũng phái người đi tới Giang Nam đạo đưa tin cho Lý Phôi, bảo hắn bắt đầu động thủ.

Tô Tín cũng xem tư liệu Đan Hỏa Kiếm Các Ninh gia do tập sự mật thám đưa tới trước mặt.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1044 - Hiện Trạng Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo (2)

Giang Nam đạo có mấy trăm thế lực võ lâm lớn nhỏ, Đan Hỏa Kiếm Các Ninh gia chỉ là một trong các thế lực nhị lưu trong đó, cho nên Tô Tín đảm nhiệm tổng bộ đầu Giang Nam đạo thời gian rất lâu cũng không có ấn tượng về thế gia này.

Dựa theo tư liệu ghi chép, truyền thừa của Đan Hỏa Kiếm Các Ninh gia đã có từ lâu, lâu hơn vạn năm.

Lúc trước Đan Hỏa Kiếm Các Ninh gia thật sự có cường giả Dương Thần Cảnh, đứng hàng thế lực đỉnh cấp trên giang hồ, mấy ngàn năm trước bọn họ đã suy sụp tới hiện tại, trong gia tộc cũng không có mấy cao thủ Hóa Thần Cảnh.

Chỉ có điều phương thức làm việc của Đan Hỏa Kiếm Các Ninh gia thiên hướng về ôn hòa, bọn họ tự xưng là ‘ Đan Hỏa Kiếm Các ’, nghe tên là biết rõ dựa vào đúc kiếm và luyện đan mà thôi.

Thuật luyện đan của bọn họ không tệ, phương diện đúc kiếm không dưới các tông môn đúc kiếm tại Ba Thục Kiếm Các.

Cho nên cho dù đan dược hay binh khí tại Giang Nam đạo đều bán không tệ, hơn nữa giá cả của bọn họ rất công đạo, chỉ bằng mượn mua bán này, Đan Hỏa Kiếm Các có thể dừng chân mấy ngàn năm tại Giang Nam đạo.

Dù sao người khác không chọc đến bọn họ, bọn họ cũng không chọc người khác, cho nên mấy ngàn năm qua thế lực bọn họ không tăng nhiều nhưng cũng không tiếp tục suy sụp, ngược lại xem như không tranh quyền thế.

Nhưng thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, Tô Tín bắt buộc phải có thanh Đoạn

Long Kiếm, nếu như bọn họ ngoan ngoãn giao ra thì không có gì, vạn nhất Ninh gia không thức thời thì Tô Tín cũng chỉ nói có lỗi.

Lý Phôi tại Giang Nam đạo đã sắp đột phá Hóa Thần Cảnh, đoạn thời gian trước đã truyền tới tin tức hắn xuất quan.

Hơn nữa cho dù Ôn gia, Thiết Kiếm môn và những tông môn hợp tác với Tô Tín cũng bị cột vào chiến xa của Tô Tín, những tông môn thế gia này có thể gom góp vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh, có bọn họ ra mặt, dọn dẹp một Đan Hỏa Kiếm Các Ninh gia không thành vấn đề.

Kỳ thật chuyện này Tô Tín không ra mặt là tốt nhất.

Dù sao hắn hiện tại là một trong tứ đại thần bộ dương danh thiên hạ, mọi cử động sẽ gây ra chú ý lớn.

Lý Phôi hiện tại thân là quyền tổng bộ đầu Giang Nam đạo, hắn dễ dàng ra tay đối phó một thế lực nhị lưu.

Nhưng Tô Tín tự mình rời thành Thịnh Kinh đi vào Giang Nam đạo, ra tay bị diệt một thế lực nhị lưu, như vậy cho dù là người ngu cũng biết chuyện ẩn trong đó.

Đưa tới những người khác không có gì quan trọng, Tô Tín sợ kinh động Tiêu

gia.

Chuyện Cửu Trọng Kiếm Các đang mang trọng đại, Tiêu gia không có khả năng biết bí mật trong đó, bọn họ nhất định có thể đoán được thứ Tô Tín hao hết tâm lực tranh đoạt nhất định là chí bảo, nói không chừng người Tiêu gia sẽ chen một chân vào, không thể không phòng việc này.

Sau khi trở lại thành Thịnh Kinh, Tô Tín giao mọi chuyện cho Hoàng Bỉnh Thành sau đó chạy tới Giang Nam đạo.

Lúc này trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, tin tức của Tô Tín đã đưa tới

đây.

Bốn phó tổng bộ đầu thực quyền Cao Trường Thanh, Lục Tục, Triệu Nhất Minh, Lưu Hạo đã nhận được tin tức, đang chờ Lý Phôi xuất quan.

Hiện tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có nội tình do Tô Tín lưu lại, vẫn phát triển rất tốt.

Lục Phiến Môn các đạo trong Đại Chu tan vỡ, kỳ thật thành viên là một vấn đề

lớn.

Dù sao nội tình Đại Chu quá ngắn, nhân tài do mình bồi dưỡng chưa phát triển, mời chào người bên ngoài lại có hạn, cho dù là Lục Phiến Môn cũng giống như vậy, không thiếu tài nguyên tu luyện, chỉ thiếu người mà thôi.

Lục Phiến Môn Giang Nam đạo lại không cần lo lắng điểm này.

Tô Tín còn ở Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đã vô cùng cường thế, cũng triệt để đánh đi ra uy danh Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, dẫn tới rất nhiều tán tu sinh lòng hướng tới.

Hơn nữa Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hợp nhất mời chào những đạo phỉ tội ác tày trời, những người khác càng không thành vấn đề.

Kỳ thật muốn gia nhập Lục Phiến Môn rất đơn giản, không quản ngươi là chính đạo ma đạo hay tội ác tày trời, muốn trở thành người Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, đầu tiên là phục tùng, thứ hai là phục tùng, thứ ba vẫn là phục tùng.

Chỉ cần ngươi có thể cam đoan ba điểm này, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo trực tiếp không hỏi quá khứ, đều mời chào tất cả mọi người.

Cho nên thực lực Lục Phiến Môn Giang Nam đạo mấy năm qua còn mạnh hơn lúc Tô Tín còn tọa trấn vài lần, thậm chí còn có hai tán tu Hóa Thần Cảnh đến đây đầu nhập vào, đương nhiên bọn họ trên danh nghĩa dùng thân phận bộ đầu dự bị, chỉ là lấy tiền làm việc, tương đương với khách khanh và môn khách của thế gia tông môn

Quyền thế Lục Phiến Môn Giang Nam đạo rất lớn, một ít hiện tượng tranh

quyền đoạt lợi xuất hiện.

Những thủ hạ của Tô Tín, Lý Phôi cùng Hoàng Bỉnh Thành không cần lo lắng, bọn họ đều là tâm phúc trong tâm phúc của Tô Tín, cho dù đến vị trí nào, Tô Tín cũng sẽ không ném bọn họ, cho nên hai người bọn họ càng không có hứng thú tranh quyền đoạt lợi cấp thấp.

Hoàng Bỉnh Thành có đầu óc, Lý Phôi có thực lực, hai người bọn họ là phụ tá đắc lực của Tô Tín, còn sợ thiếu quyền lực sao?

Chân chính có vài phần manh mối tranh quyền đoạt lợi lại là bốn người Lục Tục.

Trong đám người Lục Tục, Triệu Nhất Minh yêu thích khổ tu, tính cách của hắn cùng loại với Lý Phôi, truy cầu lực lượng cường đại, cho nên phương diện tranh quyền đoạt lợi kém một chút.

Nhưng thủ hạ dưới tay hắn cần thêm quyền lực, cho nên có nhiều thứ Triệu Nhất Minh vẫn phải tranh.

Hắn đã có thực lực nửa bước Nguyên Thần Cảnh, trên con đường võ đạo được Lý Phôi đề điểm qua rất nhiều, sau khi Lý Phôi bế quan thì hắn có cảm ngộ, hắn cũng lười quản tục sự, cho nên hiện tại hắn tạm thời liên hệ với Lục Tục, giao thủ hạ dưới tay cho Lục Tục quản lý.

Thiên phú võ đạo của Lục Tục kém Triệu Nhất Minh một bậc, hắn sống trong thế gia Lục Phiến Môn, hắn hiểu rất rõ một ít môn đạo trong Lục Phiến Môn, sau khi liên hợp lực lượng thủ hạ Triệu Nhất Minh, hắn có thực lực mạnh nhất trong Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1045 - Đan Hỏa Kiếm Các Ninh Gia (1)

Lục Tục liên hợp với Triệu Nhất Minh, còn lại hai người Cao Trường Thanh và Lưu Hạo tự nhiên cũng kết thành liên minh.

Lưu Hạo với tư cách lão nhân dưới trướng Tô Tín, thực lực nằm ở dòng giữa, bản thân hắn cũng yêu thích sống phóng túng, nhưng có một điểm không thể phủ nhận, hắn có tư lịch.

Cao Trường Thanh là thủ hạ tự mình Tô Tín mời chào, cũng sớm có thực lực nửa bước Nguyên Thần Cảnh, đoán chừng không bao lâu sẽ đột phá Nguyên Thần Cảnh, cho nên hắn không thiếu thực lực, hắn chỉ thiếu tư lịch.

Dù sao lúc trước hắn đi vòa Giang Nam đạo, Tô Tín cũng đã rời khỏi Giang Nam đạo, cho dù đến bây giờ có không ít người vẫn xem hắn như người ngoài.

Cho nên chỉ có liên hợp với Lưu Hạo, hai người bọn họ mới có thể chống lại Lục Tục cùng Triệu Nhất Minh.

Nhưng mấy người bọn họ tranh quyền đoạt lợi thì tranh quyền đoạt lợi, nhưng bốn người vẫn không phải những kẻ tầm mắt hạn hẹp.

Luận cảm tình, trừ Cao Trường Thanh, ba người bọn họ xem như cùng chung hoạn nạn.

Lúc trước Tô Tín bị Giang Hạc Lưu đẩy vào Địa phủ, cả Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đều rơi vào trong tay Duẫn Tịch, khi đó ba người bọn họ và Lý Phôi còn có Hoàng Bỉnh Thành giúp nhau chống đỡ đến hôm nay.

Mặc dù nói chung phú quý khó, chung hoạn nạn càng khó, nhưng bọn họ cũng sẽ không bởi vì một ít mâu thuẫn nhỏ hiện tại mà vứt bỏ tình nghĩa trước kia không quan tâm tới.

Huống chi bọn họ không phải người ngu, Tô Tín có uy nghiêm vô thượng tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, nếu như bọn họ ai dám làm quá phận, Tô Tín nói một câu sẽ làm kẻ đó vạn kiếp bất phục.

Bọn họ tranh quyền đoạt lợi không thể nói thành tham luyến quyền thế, còn không bằng nói bị thủ hạ ép.

Dù sao người trong giang hồ thân không thuộc về mình, tuy quan hệ giữa bọn họ không tệ nhưng cũng không phải thân

huynh đệ, có nhiều thứ bọn họ không muốn tranh giành, thủ hạ cũng muốn bọn họ tranh giành.

Ngươi không tranh giành thì cho người khác, thủ hạ dưới trướng ngươi nội bộ lục đục, đến cuối cùng bị hại là mình, cho nên có nhiều thứ nên tranh giành bọn họ vẫn phải đi tranh giành, chỉ có điều bọn họ nắm giữ mức độ rất tốt, sẽ không vạch mặt.

Đặc biệt hiện tại Tô Tín hạ đạt mệnh lệnh, bọn họ cũng buông mờ ám ngày xưa, liên hợp với nhau hoàn thành nhiệm vụ Tô Tín bàn giao.

Lưu Hạo nhìn qua tin tức Tô Tín giao cho bọn họ đang nằm trên mặt bàn, có chút ngồi không yên, những người nơi đây đều như vậy.

Hắn chính là đức hạnh như vậy, tất cả mọi người đã quen, cũng chỉ có Lý Phôi có mặt thì hắn mới thu liễm một ít.

1.Chậc chậc, ta nói các vị, rốt cuộc Đan Hỏa Kiếm Các Ninh gia có địa vị gì, các vị có chú ý hay không?

2.Tô đại nhân tại thành Thịnh Kinh tự mình hạ lệnh muốn đồ vật trong tay bọn họ, thật không đơn giản nha.

Lục Tục trầm giọng nói:

1.Có chút ấn tượng, gia tộc này rất ít xuất đầu trong Giang Nam đạo, ngày bình thường chỉ luyện đan đúc kiếm, cũng không phát sinh xung đột với thế lực chung quanh.

Hơn nữa bọn họ cũng không tham dự vào việc tranh đoạt địa bàn, cho nên cũng không có ai đến trêu chọc bọn họ.

1.Bánh bao có thịt không có xương, ngươi đừng nhìn gia tộc này ít xuất đầu, kỳ thật trong gia tộc bọn họ có không ít cường giả, có tới ba người là Hóa Thần Cảnh.

Mọi người gật đầu, có ba tên Hóa Thần Cảnh thì không tính là yếu.

Đại bộ phận tông môn nhị lưu trong Giang Nam đạo cũng chỉ có một Hóa Thần Cảnh mà thôi, thậm chí Đan Hỏa Kiếm Các Ninh gia có tới ba người, việc này rất khó lường.

Cao Trường Thanh cười cười nói:

1.Kỳ thật mặc kệ đối phương là có địa vị gì, chỉ cần là chuyện Tô đại nhân phân phó thì chúng ta sẽ toàn lực đi làm.

Đối với sinh họa của mình tại Giang Nam đạo, Cao Trường Thanh xem như tương đối hài lòng.

Dù sao hắn hiện tại là một trong các phó tổng bộ đầu Giang Nam đạo, uy chấn một phương, thời điểm còn là tán tu lang thang sau lưng sư phụ, hiện tại đã tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa sau khi gia nhập Lục Phiến Môn thì hắn mới biết cái gì gọi là lưng dựa đại thụ hứng bóng mát.

Trước kia hắn bị người Bích Huyết Thanh Sơn Đường ngấp nghé binh khí trong tay cho nên giận dữ chém giết đối phương, cuối cùng dẫn tới cả Bích Huyết Thanh Sơn Đường ra mặt đuổi giết hắn, hắn khi đó quả thật như chó nhà có tang.

Hiện tại lưng dựa Lục Phiến Môn, những tông môn võ lâm Giang Nam đạo biết

rõ thân phận của hắn cũng sẽ khách khí với hắn, không dám có nửa phần bất kính.

Cho nên đối với Tô Tín, trong nội tâm Cao Trường Thanh càng cảm kích nhiều hơn.

Hơn nữa hắn khác với đám người Lục Tục, sư phụ của hắn là Đại Tấn Trấn Nam tướng quân Tưởng Phi Túng, đây chính là cường giả Dung Thần Cảnh hàng thật giá thật.

Tưởng Phi Túng lưu lạc giang hồ mới thu hắn làm đồ đệ, cũng chứng minh thiên phú Cao Trường Thanh hắn có thể lọt vào mắt cường giả Dung Thần Cảnh.

Đối với Hóa Thần Cảnh, Cao Trường Thanh đã mò ra đường, cảnh giới này không thể hạn chế hắn.

Tô Tín hiện tại đã có thể chém giết cường giả Dung Thần Cảnh, đứng vị trí bốn mươi tám Địa Bảng, cho nên hắn càng phải cần cù tu luyện mới được.

Bằng không hắn không theo kịp bước chân của Tô Tín, có lẽ Tô Tín sẽ cho bọn họ trấn thủ một phương nhưng lại vĩnh viễn

không dẫn bọn họ theo bên người.

Một bước theo không kịp, rất có thể sẽ từng bước theo không kịp.

Tất cả mọi người trong phòng nghị sự thảo luận chuyện này, lúc này lại có người cảm giác có gió lạnh thổi qua, mọi người vô ý thức nhìn sang chủ vị, chẳng biết lúc nào Lý Phôi đã ngồi ở chỗ đó.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1046 - Đan Hỏa Kiếm Các Ninh Gia (2)

Tay hắn hơi động, mọi người căn bản không phát hiện hắn lấy chén trà thế nào, nhưng chén trà lại xuất hiện trong tay hắn, cảnh tượng cực kỳ thần dị.

Trong lòng mọi người đều rùng mình, Lý Phôi xuất hiện ở chỗ này, như vậy chứng minh hắn đã thành công đột phá Hóa Thần Cảnh.

Tất cả mọi người đứng lên chắp tay nói:

- Chúc mừng Lý đại nhân thành công đột phá Hóa Thần Cảnh.

Cùng tu Tịch Tà Kiếm Phổ cùng Quỳ Hoa Bảo Điển, tốc độ Lý Phôi đã khủng bố đến mức không thuộc về phạm trù nhân loại.

Hơn nữa bởi vì tu hành hai chủng công pháp, lực lượng trong cơ thể Lý Phôi cực kỳ nội liễm, giống như một cái hố sâu.

Biểu hiện ra ra ngoài không nhìn thấy cái gì, nhưng kỳ thật lực lượng bên trong khủng bố kinh người.

Hơn nữa sau khi đến Hóa Thần Cảnh, Lý Phôi đã nắm giữ Tịch Tà kiếm pháp và Quỳ Hoa Bảo Điển, khí tức bản thân hắn càng âm trầm.

Nếu không phải bốn người nơi đây quen thuộc với hắn, sợ rằng sẽ phải run rẩy rùng mình.

Lý Phôi nói:

- Đều ngồi đi, đại nhân giao nhiệm vụ cho chúng ta, các ngươi cũng biết, lập

tức thông tri Ôn gia chủ Ôn Minh Ngự và các võ giả Hóa Thần Cảnh đầu nhập vào Lục Phiến Môn chúng ta, còn có hai vị bộ đầu danh dự Dư Nguyên Uy, Trần Hán Thanh đến đây.

1.Các ngươi tập kết tất cả lực lượng dưới trướng, nhất định phải trong vòng một ngày động thủ với Đan Hỏa Kiếm Các Ninh gia, nhớ kỹ, không được lộ ra chút âm thanh nào.

Tất cả mọi người gật đầu xác nhận, Lý Phôi làm việc lôi lệ phong hành, chỉ cần là chuyện Tô Tín phân phó, hắn nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành tốt nhất.

Lúc này Đan Hỏa Kiếm Các còn không biết bọn họ đang bị tồn tại khủng bố nhìn chằm chằm vào, bọn họ lúc này đang trải qua sinh hoạt vô ưu vô lo.

So sánh với các thế gia lục đục với nhau, sinh hoạt trong Đan Hỏa Kiếm Các thật sự xem như vô ưu vô lo.

Đan Hỏa Kiếm Các luyện đan đúc kiếm, tự cấp tự túc, bọn họ cũng không muốn đi tranh đoạt địa bàn và lợi ích, cả Đan Hỏa Kiếm Các không có một môn khách.

Lúc này trong Đan Hỏa Kiếm Các, một lão giả Hóa Thần Cảnh đang đánh giá kiếm gãy hình rồng, thỉnh thoảng vuốt ve thanh kiếm nhưng bất đắc dĩ lắc đầu.

Đan Hỏa Kiếm Các Ninh gia có ba Hóa Thần Cảnh, Ninh Thành Hiến hắn là người lớn tuổi nhất, cũng là lão tổ Ninh gia hiện tại.

Lúc này một người trung niên đẩy cửa tiến vào, hắn cũng có được thực lực Hóa Thần Cảnh, chính là Ninh gia chủ đương thời Ninh Thế Hằng.

Nhìn thấy Ninh Thành Hiến còn đang quan sát thanh kiếm gãy, Ninh Thế Hằng

nói:

1.Phụ thân, thanh kiếm gãy này truyền thừa trong Ninh gia lâu như vậy, chỉ sợ bản thân nó chỉ là một thanh phế kiếm mà thôi, ngài còn nghiên cứu nó làm gì?

Đối với Ninh gia bọn họ truyền thừa thanh kiếm này, Ninh Thế Hằng cũng quan sát qua, nhưng thật sự không có nhìn ra thanh kiếm này có gì trân quý.

Ninh gia bọn họ cũng đúc kiếm, tự nhiên có thể nhìn ra thanh kiếm gãy này không phải giao thủ với người ta bị chém gãy, mà là trình tự đúc kiếm xảy ra sai lầm cho nên làm cho thân kiếm bị gãy.

Dưới loại tình huống này thanh kiếm đã bị phế, toàn bộ trận pháp bố trí bên trong mất đi hiệu lực, hàn lại lần nữa cũng vô dụng.

Giá trị duy nhất của thanh kiếm này dùng làm tài liệu không tệ, dung luyện lần nữa cũng đáng vài đồng.

Lão tổ Ninh gia lắc lắc đầu nói:

1.Thế Hằng, ngươi nên biết truyền thuyết Ninh gia chúng ta, thanh kiếm gãy này ẩn chứa bí mật lớn, chỉ cần chúng ta có thể tìm được, không nói bí mật có thể giúp Ninh gia chúng ta trở thành võ lâm chí tôn, nhưng tối thiểu có thể giúp Ninh gia sừng sững ở đỉnh phong võ lâm.

2.Hiện tại Ninh gia chúng ta an phận ở một góc, nhìn như an tường, nhưng trời có gió mây thất thường, vạn nhất Ninh gia chúng ta gặp phải tai nạn gì đó, thanh kiếm gãy này chính là hi vọng tương lai của Ninh gia chúng ta.

Ninh Thế Hằng gật đầu đồng ý, nhưng trong lòng lại không cho là đúng.

Lúc trước hắn nghe tin tức này đã hưng phấn không thôi, dù sao Ninh gia bọn họ biểu hiện rất nhạt nhòa nhưng vấn đề là hắn không muốn nhạt nhòa, muốn tranh phong cùng thế lực võ lâm Giang Nam đạo, nhưng đáng tiếc bọn họ không có thực lực đó.

Ninh gia ngày xưa đã từng huy hoàng qua, tổ huấn Ninh gia bọn họ bảo bọn họ trước khi có thực lực không nên xuất đầu, an an ổn ổn an phận ở một góc.

Cho nên Ninh Thế Hằng từng lật xem tất cả điển tịch truyền thừa của Ninh gia một lần, kết quả lại không tìm ra bí mật ẩn chứa trong kiếm gãy, dần dà hắn liền

triệt để buông tha suy nghĩ này, không nghĩ tới phụ thân hắn vẫn xem truyền thuyết này là thật.

Nhìn thấy Ninh Thế Hằng không cho là đúng, lão tổ Ninh gia cũng không có nói thêm cái gì, hắn chỉ sợ hậu nhân quên đi tổ huấn của tổ tiên mà thôi.

Hắn tin tưởng tổ tiên đã lưu lại truyền thuyết như vậy, vậy thì khẳng định không phải không có lửa thì sao có khói, trong đó chắc chắn có ẩn chứa bí mật, chẳng qua hậu nhân ngu dốt không có phát hiện mà thôi.

Thế hệ bọn họ không phát hiện cái gì, chỉ cần truyền lưu truyền thuyết này, nói không chừng đến đời nào đó của Ninh gia sẽ phát hiện bí mật trong đó.

1.Đúng rồi, ngươi tìm ta có chuyện gì sao? Lão tổ Ninh gia hỏi.

Ninh Thế Hằng nói:

2.Phong nhi đã tấn chức Hóa Thần Cảnh, cũng nên tiến hành hôn lễ giữa hắn và Ninh Phỉ, ta tới tìm phụ thân thương lượng chuyện của hai người bọn họ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1047 - Mượn Một Món Đồ (1)

Đan Hỏa Kiếm Các Ninh gia thế hệ này có thực lực cũng không yếu.

Nhi tử Ninh Thế Hằng chính là thiếu chủ Ninh gia Ninh Phong năm nay mới ba mươi mấy tuổi cũng đã đột phá đến Hóa Thần Cảnh, hoàn toàn không kém gì những người trên Nhân Bảng.

Chỉ có điều bởi vì Ninh Phong từ nhỏ tu luyện trong Đan Hỏa Kiếm Các, rất ít đi ra ngoài lưu lạc giang hồ, thậm chí còn chưa ra khỏi Giang Nam đạo cho nên danh tiếng không hiện.

Dòng chính và bàng chi Ninh gia không phân rõ ràng giống như các thế gia khác, hôn ước của Ninh Phong đã sớm xác định, chính là biểu muội Ninh Phỉ từ nhỏ lớn lên với Ninh Phong.

Chỉ có điều thiên phú Ninh Phong không tồi, Ninh Thế Hằng sợ hãi chậm trễ tu luyện của hắn cho nên kéo tới bây giờ, hiện

tại Ninh Phong tu luyện tới Hóa Thần Cảnh, võ công đại thành, cũng là thời điểm nên kết hôn.

Lão tổ Ninh gia gật đầu nói:

1.Chọn ngày hoàng đạo đi, hai hài tử chịu đựng nhiều năm như thế, cũng nên kết hôn rồi.

Ninh Thế Hằng gật đầu, quay người đi an bài.

Ninh gia cắm rễ ở nơi này mấy ngàn năm, toàn bộ Đan Hỏa Kiếm Các đều là non xanh nước biếc.

Chung quanh Ninh gia được một sơn cốc dài hẹp vây quanh, chung quanh có thể gieo trồng một ít thảo dược quý trọng.

Ninh gia luyện đan sử dụng dược thảo do chính bọn họ gieo trồng, rất ít khi mua sắm từ bên ngoài.

Mặt phía nam sơn cốc, ánh mặt trời có thể chiếu thẳng vào giữa sơn cốc.

Mặt phía bắc có một thác nước nhỏ, dòng nước thanh tịnh chảy vào trong Ninh gia, dùng nước này đúc kiếm.

Giữa dược viên Ninh gia có một thanh niên tướng mạo thanh tú tuấn dật đang cầm cổ kiếm phong cách cổ xưa luyện kiếm.

Hắn xuất kiếm rất chậm, nhưng mỗi một chiêu đều làm vạn vật lưu chuyển theo.

Hắn không phải luyện kiếm pháp, mà là kiếm pháp này bày ra kiếm ý.

Hắn lúc này cảm thấy sau lưng có người đi tới, trên mặt tuấn tú lộ ra nụ cười, động tác vung kiếm trong tay chậm lại.

Lúc này có bàn tay nhỏ bé che mắt hắn, giọng nói thanh thúy như chim sơn ca vang lên:

- Đoán xem ta là ai?

Người trẻ tuổi bất đắc dĩ kéo tay che mắt xuống, nói:

- Phỉ Nhi, đừng làm rộn.

Ninh Phong xoay đầu lại, sau lưng là nữ tử xinh đẹp hơn hai mươi tuổi mặc sa y màu hồng, gương mặt như vẽ, thanh tú

động lòng người.

Ninh Phỉ nhíu nhíu cái mũi đáng yêu, bất mãn nói:

- Phong ca ngươi thật không thú vị, ta cố ý tới đây báo cho ngươi tin tức tốt.

Ninh Phong cười cười nói:

- Tin tức tốt gì?

Ninh Phỉ cố ý làm ra dáng vẻ thần bí câu dẫn lòng hiếu kỳ của Ninh Phong, lúc này mới nói:

1.Bổn tiểu thư sắp gả cho ngươi, có vui hay không? Có mừng hay không? Ninh Phong sủng nịch bóp mũi của nàng, nói:

2.Đại cô nương lại chủ động tìm ta nói chuyện e thẹn như vậy sao?

Ninh Phỉ hừ nhẹ một tiếng nói:

1.Các ngươi không nóng nảy, ta không chờ được, chờ nữa ta sẽ thành gái lỡ thì, khi đó làm sao lập gia đình?

Ninh Phong ôm Ninh Phỉ nói:

1.Yên tâm đi, Phỉ nhi có thành lão thái bà thì ta cũng cưới ngươi.

2.Chán ghét! Ngươi mới là lão thái bà đấy!

Hai người trẻ tuổi vừa đùa giỡn vừa quay lại Ninh gia, nhưng ngoài sơn cốc Ninh gia lúc này, mấy trăm tên bộ khoái bộ đầu Lục Phiến Môn lại triệt để vây quanh nơi này, tạo thành xu thế áp đảo.

Lục Tục chỉ vào sơn cốc trước mặt và nói:

1.Nơi này là nơi đóng quân của Ninh gia, phạm vi hơn mười dặm không có thế lực nào khác.

Lý Phôi gật đầu nói:

1.Phong cảnh không tệ ah, chỉ hi vọng người Ninh gia sẽ thức thời, đến lúc đó mọi người đều vui vẻ, Tô đại nhân cũng dùng ít sức, không nên dựa vào nơi hiểm

yếu chống lại, khi đó tất cả mọi người đều có phiền toái.

Lục Tục đứng bên cạnh Lý Phôi lại có một cảm giác, dường như Lý Phôi lúc này không phải Lý Phôi, mà là Tô Tín ngày xưa.

Trong những người ở nơi đây ngày xưa, Lý Phôi là người theo Tô Tín lâu nhất, kể cả hắn có thành tựu hôm nay cũng là một tay Tô Tín bồi dưỡng.

Có thể nói nếu không có Tô Tín, Lý Phôi hôm nay chỉ là thủ lĩnh tiểu bang phái

1.Thường Ninh phủ, rất thích tàn nhẫn tranh đấu, ếch ngồi đáy giếng khó thành châu báu.

Cho nên nói trong nội tâm Lý Phôi, cái mạng này là Tô Tín cho, trong mắt của hắn chỉ có mệnh lệnh của Tô Tín mới là mệnh lệnh, triều đình và Lục Phiến Môn đều là cái rắm.

Thậm chí phong cách hành sự hiện tại, Lý Phôi cũng bắt đầu vô ý thức bắt chước Tô Tín, làm cho Lục Tục cảm thán Lý Phôi có thể trở thành tâm phúc của Tô Tín cũng không phải bởi vì hắn từ sớm nhất đã đi theo Tô Tín, mà là hắn thật sự bán cái mạng của mình cho Tô Tín.

Mặc dù Lục Tục rất trung tâm với Tô Tín, nhưng hắn tự nhận mình không thể làm tới trình độ của Lý Phôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1048 - Mượn Một Món Đồ (2)

Một đám bộ khoái bộ đầu Lục Phiến Môn trực tiếp tiến vào cửa ra vào phía nam của Ninh gia, vây quanh trước cổng chính Ninh gia.

Đám người Lý Phôi làm ra động tĩnh lớn như thế, người Ninh gia cũng không phải mù lòa và điếc, đương nhiên bọn họ cũng phát giác được.

Vừa nghe đến tin tức này, lão tổ Ninh gia cùng Ninh Thế Hằng cau mày, bọn họ không rõ vì cái gì người Lục Phiến Môn lại

nhắm vào mình.

Ninh gia bọn họ không tranh quyền thế, cũng không có chút quan hệ gì với triều đình.

Cho dù Tô Tín ngày xưa nhấc lên gió tanh mưa máu tại Giang Nam đạo cũng không có gây phiền toái cho bọn họ, hiện tại những người Lục Phiến Môn kia tới đây làm gì?

Trên mặt lão tổ Ninh gia cùng Ninh Thế Hằng lộ ra vẻ u sầu.

Đương nhiên bọn họ biết uy thế Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, hiện tại Tiêu gia không muốn ra mặt, ba thế lực nhất lưu Giang Nam đạo chủ động nhượng bộ trước mặt Tô Tín, có thể nói những người Lục Phiến Môn Giang Nam đạo bây giờ là tồn tại không ai trong Giang Nam đạo dám trêu chọc, cũng không có người nào có tư cách trêu chọc.

Lão tổ Ninh gia và Ninh Thế Hằng dẫn người đi ra, cách thật xa liền ôm quyền

nói:

1.Không biết Lý đại nhân và các vị đại nhân Lục Phiến Môn tới Ninh gia cần làm chuyện gì?

2.Ninh gia ta cho tới nay vẫn tuân theo kỷ luật, chưa từng có nửa điểm vượt qua, không biết Lý đại nhân có ý gì?

Đương nhiên hắn biết rõ Lý Phôi, là tay sai thủ hạ số một của Tô Tín tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, làm người tâm ngoan thủ lạt, lãnh huyết vô tình.

Thời điểm Tô Tín rời đi do hắn làm quyền tổng bộ đầu Giang Nam đạo, bây giờ nhìn khí tức trên người của hắn đạt tới Hóa Thần Cảnh, chắc hẳn không lâu sau hắn sẽ trở thành tổng bộ đầu Giang Nam đạo chính thức.

Người này không phải kẻ dễ chọc, cho nên lão tổ Ninh gia nói chuyện với hắn vô cùng cẩn thận.

Trên gương mặt cứng ngắc của Lý Phôi nặn ra nụ cười, thản nhiên nói:

1.Rất đơn giản, tại hạ muốn mượn Ninh gia chủ một món đồ.

2.Là cái gì?

Trong nội tâm lão tổ Ninh gia chấn động mạnh, một cảm giác không ổn tự nhiên sinh ra.

- Là thanh kiếm gãy tổ truyền của Ninh gia các ngươi!

Sắc mặt lão tổ Ninh gia lập tức thay đổi, tại sao Lý Phôi biết chuyện kiếm gãy?

Phải biết rằng rất nhiều người cũng biết chuyện Ninh gia bọn họ có một thanh kiếm gãy, Ninh gia cũng không có tận lực giấu diếm.

Nhưng Ninh gia chỉ đối ngoại nói rằng kiếm gãy là thủy tổ gia tộc bắt đầu đúc kiếm rèn ra thanh phế kiếm đầu tiên, cũng không phải thứ trân quý gì, chẳng qua lưu nó lại làm kỷ niệm, cũng nhắc nhở hậu nhân mà thôi.

Một trong các chủ nghiệp của Ninh gia là đúc kiếm, cho nên nhiều năm qua

không có người nào hoài nghi.

Đồng thời nhiều năm qua có không ít người muốn xem kiếm gãy, mọi người cũng cũng biết thanh kiếm gãy cũng không có gì thần dị, cao lắm chỉ có tài liệu tốt mà thôi, dần dần vấn đề này không còn ai chú ý tới.

Kết quả hiện tại Lý Phôi mở miệng liền muốn kiếm gãy tổ truyền của Ninh gia, hiển nhiên đã phát hiện điểm kỳ dị trong đó, nói không chừng bí mật trong truyền thuyết Ninh gia cũng bị đối phương phát hiện.

Kết quả là lão tổ Ninh gia lập tức làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

1.Lý đại nhân, không phải ta không cho mượn, mà là thứ này ngài cầm vô dụng, nó chỉ là kiếm gãy thủy tổ Ninh gia lưu lại dùng để nhắc nhở hậu nhân, nếu ngài thật sự muốn một thanh kiếm tốt, ta tự mình ra tay rèn cho ngài một thanh, ngài thấy thế nào?

Lý Phôi lắc lắc đầu nói:

- Ta muốn kiếm gãy tổ truyền của Ninh gia.

Lão tổ Ninh gia và Ninh Thế Hằng biến sắc, này Lý Phôi giống như hiểu biết chính xác đạo cái thanh này kiếm gãy chính giữa ẩn tàng che giấu, nếu không hắn thái độ không hội kiên quyết như thế, hôm nay tràng diện cũng sẽ không biết náo lớn như vậy.

Lúc này hai người Ninh Phong và Ninh Phỉ đã từ dược điền quay về, nhìn thấy tràng diện giương cung bạt kiếm trước mặt, sắc mặt hai người thay đổi.

Ninh Phong kéo Ninh Phỉ về phía sau, đứng bên người Ninh Thế Hằng truyền âm hỏi:

- Phụ thân, xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt Ninh Thế Hằng ngưng trọng trả lời:

1.Lục Phiến Môn muốn kiếm gãy tổ truyền Ninh gia chúng ta. Nghe được Ninh Thế Hằng nói như vậy, Ninh Phong cũng biến sắc.

Hắn khác với phụ thân Ninh Thế Hằng, hắn tin tưởng lời đồn kiếm gãy Ninh gia không nghi ngờ.

Dù sao hắn còn trẻ tuổi, vẫn còn nhuệ khí, hi vọng Ninh gia bọn họ có một ngày có thể nhất phi trùng thiên, cũng không thể bình thường giống như bây giờ.

Hắn xem ra, Lý Phôi muốn ‘ mượn ’ kiếm gãy Ninh gia của bọn họ, rõ ràng là muốn đoạn tuyệt cơ hội nhất phi trùng thiên của Ninh gia trong tương lai, bọn họ tuyệt đối không thể đáp ứng.

Lý Phôi nhìn Ninh Thế Hằng, mặt không biểu tình nói:

1.Ninh gia chủ, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, một đời tuổi trẻ của Ninh gia các ngươi rất xuất sắc, nếu hiện tại chết non thì rất đáng tiếc.

2.Thanh kiếm gãy trong tay Ninh gia các ngươi chỉ có thể là phế vật, giao cho ta, ta dẫn người rời đi, nếu không hậu quả ngươi nên biết.

3.Đại nhân nhà ta có thói quen chỉ nói ba lần, có một số việc ta nói ba lần ngươi vẫn không làm theo, đó là không cho ta mặt

mũi, chính là đánh vào mặt ta.

4.Ta là người tính tình nóng vội, vừa rồi ta đã nói hai lần, hiện tại ta hỏi ngươi lần thứ ba, kiếm gãy này, rốt cuộc Ninh gia các ngươi cho mượn hay không cho mượn?

Trong mắt người Ninh gia lộ ra vẻ hoảng sợ, đương nhiên bọn họ biết rõ Lý Phôi nói đại nhân kia là ai, chính là Tô Tín nhấc lên gió tanh mưa máu trong Giang Nam đạo.

Lúc trước Tô Tín đồ tông diệt môn tại Giang Nam đạo, giết người vô số, cho dù không có lan đến gần Ninh gia, nhưng mọi người Ninh gia vẫn nghe qua uy danh của hắn.

Ngay cả ba thế lực nhất lưu cũng phải tránh lui trước mặt hắn, khi đó Tô Tín mới vừa tấn chức Hóa Thần mà thôi, hiện tại Tô Tín khủng bố có thể nghĩ.

Nếu như hôm nay đổi Tô Tín đứng trước mặt bọn họ, đoán chừng bọn họ thậm chí không có dũng khí nói chữ ‘ không ’.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1049 - Diệt Môn (1)

Thái độ của Lý Phôi vô cùng cường thế, quả thực không xem Ninh gia ra gì.

Nhưng hiện tại người ta mạnh hơn, Ninh gia bọn họ không muốn giao kiếm gãy, nhưng nhìn thấy thái độ của Lý Phôi hiện tại, rõ ràng chính là không giao kiếm gãy thì các ngươi giao mạng ra.

Ninh Thế Hằng đã muốn nhả ra.

Trong ba người Ninh gia, hắn là người xì mũi xem thường truyền thuyết kiếm gãy nhất.

Hiện tại Lý Phôi đưa ra yêu cầu kiếm gãy, chứng minh kiếm gãy này vô cùng thần dị, nhưng hắn vẫn không muốn vì một thứ hư vô mờ mịt mà đặt cược tất cả tính mạng người Ninh gia, Lý Phôi muốn, cứ cho hắn là được.

Vào lúc này Ninh Phong lại lạnh lùng mở miệng nói:

Lý đại nhân, ngươi cũng không nên làm quá phận.

Ninh gia ta được xưng Đan Hỏa Kiếm Các, thuật luyện đan cũng là nhất tuyệt, những năm gần đây chúng ta cũng cung cấp một ít đan dược cho Tiêu gia.

Hiện tại ngươi muốn đụng đến Ninh gia chúng ta, có từng suy nghĩ ý tứ của Tiêu gia hay không?

Huống chi Tiêu gia cũng biết rõ bí mật trong kiếm gãy của Ninh gia.

Những bí mật này được ghi chép trong một ít điển tịch Ninh gia, chỉ có điều

hậu nhân ngu dốt không có phát hiện mà thôi.

Nếu Lục Phiến Môn các ngươi từng bước ép sát, Ninh gia ta dứt khoát phái người giao những điển tịch và kiếm gãy cho Tiêu gia, khi đó Lục Phiến Môn các ngươi không chiếm được cái gì, cùng lắm cá chết lưới rách!

Lão tổ Ninh gia và Ninh Thế Hằng đều bị lời của Ninh Phong i dọa kêu to một tiếng.

Bọn họ ai cũng không nghĩ tới Ninh Phong lại nói ra những lời kịch liệt như

thế.

Kỳ thật đây mới là tính cách chân chính của Ninh Phong, hắn ba mươi mấy tuổi cũng đã đột phá đến Hóa Thần Cảnh, tu vi bản thân không kém hơn cường giả Nhân Bảng thế hệ Tô Tín ngày xưa.

Cho nên vẻ ngoài hắn khiêm tốn hiểu lý lẽ, cũng lạnh nhạt với mọi người, nhưng kỳ thật cách xử sự của hắn rất cấp tiến.

Hắn là thiếu chủ Ninh gia, mặc dù hiện tại không có cầm quyền nhưng đã có uy nghiêm gia chủ.

Nghe hắn nói lời kịch liệt như thế, một ít võ giả trẻ tuổi của Ninh gia liên tục kêu to.

Lý Phôi dẫn theo người Lục Phiến Môn tới tận nơi này đã làm bọn họ tức giận, chẳng qua bởi vì có lão tổ Ninh gia cùng Ninh Thế Hằng áp chế nên bọn họ không công khai mở miệng mắng.

Bây giờ nghe Ninh Phong nói lời này, bọn họ cảm giác vô cùng đã nghiền.

Chỉ có điều trong mắt Lý Phôi lộ ra hàn ý càng ngày càng đậm.

Trước kia Lý Phôi là thanh đao trong tay Tô Tín, Tô Tín bảo hắn giết ai thì hắn giết ai.

Về sau Tô Tín rời đi, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo do hắn và Hoàng Bỉnh Thành cộng đồng quản lý, cho nên hắn cũng biết bắt chước một ít thủ đoạn làm việc của Tô Tín, dựa theo phong cách làm việc của hắn.

Đối mặt loại tình huống này Tô Tín sẽ làm như thế nào? Rất đơn giản, một chữ:

giết!

Ta muốn cái gì ngươi không cho, ta sẽ đoạt, ngươi phản kháng, ta liền giết.

Đối mặt với một ít tồn tại mạnh hơn mình có thể dùng âm mưu quỷ kế tính kế tính tới tính lui, nhưng đối mặt một ít tồn tại yếu hơn mình còn chơi trò này, làm như vậy thuần túy là não tàn.

Hiện tại hiển nhiên thực lực Ninh gia không bằng Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, còn tính toán cái gì chứ, cứ giết là được.

Chuyện lần này phiền toái hơn so với Lý Phôi dự đoán một chút, bản thân hắn cũng không ưa thích suy nghĩ, đối với hắn, trực tiếp rút kiếm xuất đao mới là thủ đoạn ít tốn sức nhất.

Trong mắt Lý Phôi lộ ra nguy hiểm càng ngày càng đậm:

1.Cá chết lưới rách? Ha ha, một con tôm cá nhãi nhép cũng muốn cá chết rách lưới sao?

2.Cũng không cần dùng Tiêu gia tới dọa ta, đại nhân nhà ta có mặt Tiêu gia không dám xuất đầu, hiện tại bọn họ cũng giống

như thế.

3.Nếu các ngươi không biết điều như vậy, rất tốt, Ninh gia các ngươi cũng không cần phải tồn tại nữa!

Vừa dứt lời, Lý Phôi trực tiếp vung tay lên, một đám bộ khoái Lục Phiến Môn lập tức xung phong liều chết tiến lên, sắc mặt ba người Ninh gia thay đổi.

Dùng thực lực Ninh gia bây giờ đối chiến Lục Phiến Môn chẳng khác gì bọ ngựa đá xe, làm như vậy chính là đồ sát nghiêng về một phía.

Thân thể Lý Phôi giống như u linh, trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Một bóng đen xuất hiện bên người lão tổ Ninh gia, hắn vừa định ngăn cản, một tiếng ‘ phụt ’ rất nhỏ vang lên.

Thời điểm đầu lâu của hắn bay lên cao, hắn mới nhìn thấy đạo kiếm quang kia xuất hiện.

Không riêng gì người Ninh gia, cho dù là người Lục Phiến Môn Giang Nam đạo nhìn thấy cũng ngây ngốc.

Tất cả mọi người chưa từng nhìn thấy thân pháp và kiếm nào nhanh như vậy, đây quả thật là tốc độ vượt qua cực hạn!

Lão tổ Ninh gia đã đột phá đến Hóa Thần Cảnh trên trăm năm, Lý Phôi vừa mới đột phá Hóa Thần Cảnh, thậm chí hắn còn chưa củng cố tu vi bản thân, kết quả bây giờ hắn dùng một kiếm chém giết lão tổ Ninh gia, loại lực lượng này làm người ta sợ hãi không nhỏ.

Hai mắt Ninh Thế Hằng đỏ thẫm, hắn đã bất chấp phụ thân của mình bị Lý Phôi chém giết.

Ninh gia nguy trong sớm tối, hắn trực tiếp cắn chót lưỡi phun một ngụm máu tươi vào một tấm lệnh bài phong cách cổ xưa.

Lý Phôi cảm giác động tác của Ninh Thế Hằng có một tia không đúng, hắn muốn ngăn cản nhưng tốc độ của hắn không kịp.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1050 - Diệt Môn (2)

Lúc máu tươi của Ninh Thế Hằng dung nhập vào tấm lệnh bài, nơi đóng quân cả Ninh gia xuất hiện ánh sáng màu tím xanh bay lên cao, trên mặt đất xuất hiện trận vân kỳ dị.

Lý Phôi cau mày:

- Trận pháp?

Không có ai nghĩ tới, phía dưới Ninh gia lại tồn tại trận pháp lớn như vậy.

Dù sao Ninh gia là thượng cổ thế gia truyền thừa gần vạn năm, vạn năm qua Ninh gia chưa rời khỏi nơi này, hiển nhiên tổ địa Ninh gia có ý nghĩa tương đối đặc thù với Ninh gia.

Trận pháp của Ninh gia trước mắt do thủy tổ bố trí làm đòn sát thủ cuối cùng cho Ninh gia.

Lôi đình đầy trời rơi xuống, Lý Phôi huy kiếm chém ngang.

Kiếm quang của hắn không bàng bạc đại khí như võ giả Hóa Thần Cảnh khác, ngược lại còn mang theo cảm giác âm u, rất không ngờ lại dễ dàng xé rách lôi đình.

Trận pháp Ninh gia hơi yếu, cao lắm chỉ có thể làm võ giả Khí Hải Cảnh và Linh Khiếu Cảnh bị thương, không có biện pháp gì với võ giả Thần Cung Cảnh.

Thủy tổ Ninh gia ngày xưa chính là võ giả Dương Thần Cảnh đỉnh phong, hắn lưu lại trận pháp tự nhiên không có khả năng chỉ có thể làm bị thương võ giả cảnh

giới Tiên Thiên.

Chỉ có điều trận pháp này chỉ có tác dụng trong thời gian hạn định, trừ một ít trận cơ dùng tài liệu đặc thù chế tác mà thành mới có thể vạn năm bất hủ, đại bộ phận trận cơ trận pháp sẽ bị thời gian ăn mòn cho nên sinh ra biến hóa, tòa trận pháp của Ninh gia hiện tại có thể sử dụng đã xem như không tệ.

Ngay cả như vậy, tòa trận pháp này cũng ngăn cản chín thành lực lượng của Lục Phiến Môn.

Dù sao Lục Phiến Môn Giang Nam đạo hiện tại cũng không có khả năng vừa ra tay đều là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư cùng võ giả Thần Cung Cảnh.

Lý Phôi giết tới trước mặt đám người Ninh Thế Hằng, hắn lạnh lùng nói:

- Giết sạch tất cả người Ninh gia, chó gà không tha!

Vừa rồi Ninh Phong dùng Tiêu gia uy hiếp Lý Phôi, nếu quả thật để Tiêu gia ra tay sẽ có phiền toái.

Tuy chuyện Lục Phiến Môn diệt Ninh gia không có khả năng giấu diếm được, Lý Phôi còn muốn kéo dài một thời gian ngắn, kéo dài tới lúc Tô Tín tự mình đến đây.

Nếu không nửa đường có người Tiêu gia nhúng tay, làm vậy sẽ mang phiền toái cho đại nhân.

Ninh Thế Hằng rút trường kiếm bên hông ra, khí huyết quanh người bốc lên, vậy mà trực tiếp thiêu đốt tinh huyết.

Hắn quay đầu nói với Ninh Phong:

- Đi! Mang theo đồ của Ninh gia rời đi.

Hắn chưa nói đi tới đâu, nhưng hắn tin tưởng dùng tâm trí Ninh Phong có lẽ sẽ hiểu ý của hắn.

Hiện tại cả Giang Nam đạo có thể chọc được Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, trừ Tiêu gia còn có ai khác sao?

Ninh Phong đỏ mắt, vừa rồi Lý Phôi ra tay chém giết tổ phụ hắn, hắn đã nhìn thấy, cho dù phụ thân hắn thiêu đốt tinh huyết cũng không phải đối thủ của Lý Phôi.

Thời điểm này cho dù bọn họ giao kiếm gãy ra cũng không kịp, Lý Phôi đã động sát cơ với Ninh gia.

Lúc phụ thân mình gào thét, Ninh Phong cắn răng một cái, lôi kéo Ninh Phỉ bên cạnh trực tiếp rời đi.

Ninh Phong không có trực tiếp đào tẩu, hắn ném kiếm gãy Ninh gia vào trong túi giới tử.

Ngay sau đó hắn lại nghĩ tới những thứ kia của Ninh gia bọn họ chính là điển tịch, hắn cũng thu chúng và rời đi.

Tuy Ninh gia không tranh quyền thế, nhưng không phải trạng thái triệt để lánh đời giống như Tô gia, bọn họ biết rõ quy củ và quy tắc ngầm trên giang hồ.

Mình muốn đầu nhập vào Tiêu gia, như thế nào cũng phải quăng đầu danh trạng mới được, bằng không Tiêu gia dựa vào cái gì thu lưu hắn?

Thanh kiếm gãy của Ninh gia bọn họ bị Lục Phiến Môn Giang Nam đạo ngấp nghé, còn có những điển tịch tổ truyền của Ninh gia mới là thứ hắn quăng đầu danh trạng cho Tiêu gia.

Thời điểm Ninh Phong cắn răng dẫn theoNinh Phỉ chạy ra khỏi Ninh gia, cả Ninh gia đều bị người Lục Phiến Môn chém giết sạch sẽ, bởi vì trận cơ của trận pháp hao tổn nên vận hành một thời gian ngắn sẽ tự động mất đi hiệu lực.

Giẫm lên một thi thể, sắc mặt cứng ngắc của Lý Phôi biến thành khó coi.

Ninh gia chạy hai người nhưng lại mang kiếm gãy và điển tịch rời đi, hơn nữa đối phương còn có thể bỏ chạy tới Tiêu gia, vấn đề này cũng có nguy hiểm bị Tiêu

gia biết rõ.

Đây là việc đầu tiên sau khi Tô Tín rời khỏi Lục Phiến Môn Giang Nam đạo phân phó hắn làm, kết quả Lý Phôi lại làm hư, tâm tình Lý Phôi rất không tốt.

1.Đi thông tri mật thám Lục Phiến Môn, toàn lực lùng bắt hai người kia, các ngươi cũng ra tay, do võ giả Hóa Thần Cảnh dẫn đội.

Trong hai người đàu tẩu có võ giả Hóa Thần Cảnh, có khả năng lật thuyền trong mương.

Những người khác nhìn ra tâm tình Lý Phôi lúc này thật không tốt, kết quả không ai dám chọc hắn, vội vàng dẫn người chuẩn bị lùng bắt hai người Ninh gia.

Mà lúc này Ninh Phong lại cõng Ninh Phỉ một đường tiến về Tiêu gia, hoàn toàn không để ý nội lực hao tổn, trực tiếp bạo phát tốc độ nhanh nhất, cho dù thế nào cũng phải vứt bỏ người Lục Phiến Môn sau lưng mới được.

Cảm nhận được nước mắt Ninh Phỉ sau lưng chảy xuống thấm ướt áo, hai mắt Ninh Phong đỏ thẫm, hận không thể hiện tại trở lại dốc sức liều mạng với người Lục Phiến Môn.

Ninh gia chính mình từ trước đến nay không tranh quyền thế, đối phương vì một truyền thuyết không xác định của Ninh gia mà lấy mạng của bọn họ, trực tiếp diệt toàn bộ Ninh gia, việc này làm nội tâm Ninh Phong sinh ra hận ý ngập trời.

1.Ngày sau ta nhất định sẽ đồ sát Lục Phiến Môn Giang Nam đạo báo thù cho Ninh gia!

Ninh Phong gào thét, nhưng trong lòng đã bị hận ý và điên cuồng nhét đầy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1051 - Át Chủ Bài (1)

Ninh gia chạy hai người, Lý Phôi trực tiếp hạ lệnh toàn bộ Lục Phiến Môn lùng bắt khắp Giang Nam đạo.

Động tĩnh lớn như thế không cần Ninh Phong chạy trốn tới Tiêu gia, Tiêu gia cũng đã sớm tra được.

Lúc tình báo đưa đến chỗ Tiêu Hoàng, trong mắt Tiêu Hoàng lộ ra một tia hứng

thú.

Hắn cũng không biết Tô Tín chú ý cái gì của Ninh gia, còn tưởng rằng Lý Phôi vừa ý bảo vật gì đó trong Ninh gia.

Lý Phôi là tâm phúc đáng tin của Tô Tín, hắn tiếp nhận Giang Nam đạo đến nay rất ít khi xuất đầu, đại bộ phận thời gian đều dùng vào tu luyện.

Kết quả hiện tại hắn vừa đột phá đến Hóa Thần Cảnh liền diệt Ninh gia, hiển nhiên đồ vật trong Ninh gia rất không tầm thường, thậm chí Lý Phôi chuẩn bị muốn đoạt để dâng cho Tô Tín.

Tuy không biết trong đó là cái gì, nhưng lại không ngại Tiêu Hoàng chuẩn bị chen một tay vào.

Hiện tại triều đình gần như dừng giám sát Tiêu gia, Cổ Đông Lai cũng không còn nhìn chằm chằm vào Tiêu gia như trước.

Chỉ có điều Tiêu gia trước kia làm việc quá mức cao điệu, thiếu chút nữa đã phát triển Giang Nam đạo thành vương quốc độc lập, làm cho triều đình kiêng kị

thật lớn.

Chính bởi vì như thế, hiện tại cho dù triều đình đã huỷ bỏ giám sát Tiêu gia nhưng Tiêu gia vẫn lựa chọn ít xuất hiện.

Chỉ có điều ít xuất hiện thì ít xuất hiện, nhưng lúc nên ra tay Tiêu gia thì phải ra

tay.

Tiêu Hoàng thân là thiếu chủ Tiêu gia, với tư cách người nối nghiệp tương lai của Tiêu gia, hắn đã bắt đầu tham gia vào quản lý sự vụ gia tộc.

Hiện tại Tiêu gia vừa vặn cần ít xuất hiện, cho nên phụ thân Tiêu Hoàng, An Hầu Tiêu Vô Thắng trực tiếp bế quan, cũng giao tất cả sự vụ cho Tiêu Hoàng xử lý.

Năng lực bản thân Tiêu Hoàng đã được phần đông trưởng lão Tiêu gia tán thành, hơn nữa Tiêu gia còn có chút trưởng bối bảo hộ Tiêu Hoàng, cho nên đại bộ phận quyền lợi trong Tiêu gia hiện tại đều nằm trong tay Tiêu Hoàng.

Nhìn tình báo trong tay, Tiêu Hoàng nói với hạ nhân bên cạnh:

1.Mời cửu thúc dẫn người tiếp ứng hai người Ninh gia, phải mang bọn họ hoặc đồ trong tay bọn họ về Tiêu gia.

Tên hạ nhân kia do dự nói:

1.Công tử, hiện tại người Lục Phiến Môn vẫn đang tìm kiếm người Ninh gia, vạn nhất người chúng ta phái xung đột với bọn họ thì làm thế nào?

Tiêu Hoàng nhìn tên hạ nhân và thản nhiên nói:

1.Nhớ kỹ, Tiêu gia chúng ta cho tới bây giờ không xem Lục Phiến Môn là đối thủ, trước kia ẩn nhẫn, cũng không phải bởi vì Lục Phiến Môn.

Tên hạ nhân hiểu ý của Tiêu Hoàng, lập tức đi thông tri.

Lúc này hai huynh muội Ninh Phong và Ninh Phỉ cũng âm thầm chạy về hướng Tiêu thị.

Tập sự mật thám Lục Phiến Môn quá kinh khủng, khủng bố đến mức bọn họ không dám đi ban ngày.

Cho dù như vậy, bọn họ cũng có thể cảm giác được sau lưng mình có người nhìn chằm chằm và truy tung theo dấu của bọn họ.

Ninh Phỉ lộ ra vẻ mặt đau khổ, nói:

1.Phong ca, chúng ta sẽ chết ở nơi này sao? Ninh Phong cắn răng nói:

2.Sẽ không! Tuyệt đối sẽ không! Chúng ta còn chưa báo thù vì Ninh gia, chúng ta sẽ không chết ở nơi này.

Hận ý trong lòng Ninh Phong tuôn ra cũng làm cho hắn cảm thấy hối hận, hối hận vì sao thái độ của mình lúc trước cấp tiến như thế.

Nếu mình chủ động giao kiếm gãy và điển tịch Ninh gia ra, có phải Ninh gia của bọn họ không cần phải diệt môn hay không?

Chỉ có điều loại ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu Ninh Phong liền bị hắn bóp tắt ngay lập tức.

Người Lục Phiến Môn hung tàn thành tính, cho dù mình chủ động giao đồ vật ra, nói không chừng bọn họ sẽ vì không để lộ tin tức mà tiêu diệt Ninh gia.

Mình bây giờ cần làm là sống sót, sống đến ngày mình có thể báo thù.

1.Thù Ninh các ngươi, ta thấy không báo được. Lúc này có giọng nói mỉa mai vang lên, hai tên võ giả Hóa Thần Cảnh xuất hiện sau lưng Ninh Phong và Ninh Phỉ.

Hai tên võ giả Hóa Thần Cảnh này một người vóc người cao gầy, một người thân thể thấp bé, bọn họ là hai võ giả tán tu chủ động đầu nhập vào Lục Phiến Môn, Trần Hán Thanh và Dư Nguyên Uy.

Nhìn thấy hai người này đến đây, trên mặt Ninh Phỉ lộ ra vẻ hoảng sợ, Ninh Phong lại kéo Ninh Phỉ ra phía sau, trên mặt còn lộ ra một tia hận ý:

1.Trần Hán Thanh! Dư Nguyên Uy! Các ngươi cũng là người võ lâm Giang Nam đạo, nhưng bây giờ lại gia nhập Lục Phiến Môn trợ Trụ vi ngược, chẳng lẽ các ngươi sẽ không sợ bị cả đồng đạo võ lâm Giang Nam đạo phỉ nhổ sao?

Trần Hán Thanh vóc người cao gầy khinh thường và nói:

1.Bọn họ phỉ nhổ cái rắm! Hai huynh đệ chúng ta ngày xưa cũng không phải không nghĩ tới muốn cắm rễ dừng chân tại Giang Nam đạo, kết quả như thế nào? Còn không phải bị những thế lực võ lâm xa lánh đến mức không thể chiêu mộ được tên đệ tử có thiên phú nào hay sao?

2.Chúng ta muốn gia nhập Tiêu gia làm môn khách, nhưng Tiêu gia bởi vì sư phụ chúng ta đã từng gia nhập Bạch Liên giáo cho nên cự tuyệt ngoài cửa.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1052 - Át Chủ Bài (2)

Sư phụ bị ma quỷ ám ảnh của chúng ta gia nhập Bạch Liên giáo là chuyện lúc nào? Kết quả Tiêu gia lại cầm việc này không buông, không phải sợ chúng ta làm ô nhục thanh danh Tiêu gia hay sao, mua danh chuộc tiếng!

Hai người Trần Hán Thanh và Dư Nguyên Uy đến hiện tại vẫn còn tràn ngập oán khí với tông môn võ lâm Giang Nam đạo và Tiêu gia.

Bọn họ xuất thân võ giả tán tu, chỉ có điều bởi vì sư phụ bọn họ lúc trước bị ma quỷ ám ảnh gia nhập Bạch Liên giáo mà bị

liên quan.

Thân là một trong cửu ngục tà ma, Bạch Liên giáo có thể nói là tồn tại không được hoan nghênh nhất, ngay cả các tông môn ma đạo cũng làm ra dáng vẻ đứng xa mà nhìn Bạch Liên giáo.

Đám người này căn bản chính là tên điên, có thể không trêu chọc tốt nhất là không nên trêu chọc, nếu không đó là một khối kẹo da trâu, bỏ cũng không được.

Bọn họ biết rõ chuyện này liền cự tuyệt quan hệ với sư phụ, không nghĩ tới cho dù như thế bọn họ vẫn bị thế lực giang hồ xa lánh.

Muốn thành lập tông môn kết quả bị người ta chèn ép, muốn gia nhập Tiêu gia cũng bị cự tuyệt, cuối cùng vẫn là Lục Phiến Môn thu lưu bọn họ.

Nội tâm hai người oán khí Giang Nam đạo tương đối lớn, nếu có cơ hội đừng nói là một Ninh gia, thế lực lúc trước chèn ép qua hai người bọn họ, bọn họ sớm muộn gì cũng thanh toán.

Dư Nguyên Uy hừ lạnh một tiếng nói:

1.Đi, đừng lãng phí thời gian, bắt giữ bọn chúng mang về Lục Phiến Môn, chờ Tô đại nhân đến sẽ giao cho hắn, đây là một công lớn.

Bọn họ là bộ đầu danh dự của Lục Phiến Môn, đều là lấy tiền làm việc, kỳ thật cũng không tính là người Lục Phiến Môn chân chính.

Nhưng bọn họ lại có ý phát triển theo hướng này.

Lúc trước bọn họ đáp ứng Lý Phôi trở thành bộ đầu danh dự Lục Phiến Môn là vì Lý Phôi không có tư cách chính thức hàng phục bọn họ.

Cho dù bọn họ biết rõ Lý Phôi tấn chức Hóa Thần Cảnh, bọn họ không phải đối thủ nhưng bọn họ thực sự sẽ không thần phục Lý Phôi.

Nhưng Tô Tín thì khác, thân là một trong tứ đại thần bộ, Tô Tín đã sớm danh chấn giang hồ, hiện tại lại đứng vị trí bốn mươi tám trên Địa Bảng, bọn họ thực sự muốn đi theo Tô Tín.

Vừa vặn Tô Tín hiện tại muốn lấy đồ vật trong tay Ninh gia, bắt giữ hai người bọn họ xem như lễ gặp mặt với Tô đại nhân.

Ninh Phong kéo Ninh Phỉ lui về phía sau, cười lạnh một tiếng nói:

1.Các ngươi cho rằng ăn chắc ta sao? Ninh gia ta tốt xấu gì cũng truyền thừa ngàn vạn năm, làm sao không có chút át chủ bài trên người?

Dư Nguyên Uy và Trần Hán Thanh cau mày một cái, nội tâm cũng cảnh giác.

Thế lực truyền thừa thời gian càng lâu càng khó đối phó, bởi vì ngươi không biết đối phương trong năm tháng dài dằng dặc tích lũy được thứ gì.

Đừng nhìn Ninh Phong hiện tại chỉ mới vào Hóa Thần Cảnh, nhưng ai biết trên người hắn có bao nhiêu thứ kỳ lạ quý hiếm?

Giống như trận pháp bọn họ nhìn thấy lúc trước, cũng không ai nghĩ tới Ninh

gia là một thế lực nhị lưu lại tồn tại trận pháp như vậy.

Trần Hán Thanh hừ lạnh một tiếng nói:

- Xuất thủ trước nói sau, muốn phô trương thanh thế, ngươi còn non lắm!

Vừa dứt lời, Trần Hán Thanh và Dư Nguyên Uy trực tiếp một trái một phải vây công Ninh Phong.

Trong mắt Ninh Phong lộ ra vẻ băng lãnh, lúc trước hắn không có phô trương thanh thế, bởi vì trong tay hắn có át chủ bài, hơn nữa không chỉ có một!

Ninh gia truyền thừa thời gian dài như vậy, cho dù vẫn xuống dốc nhưng trước kia đã từng huy hoàng qua.

Đoạn thời gian kia Ninh gia truyền thừa lại không chỉ một át chủ bài, chỉ có điều trong đại chiến lúc trước, Ninh Thế Hằng không dùng một cái nào, tất cả đều lưu cho hắn.

Bởi vì Ninh Thế Hằng biết rõ, cho dù Ninh gia có chút át chủ bài cũng không đánh lại phần đông bộ đầu Lục Phiến Môn,

cho nên hắn dứt khoát không sử dụng, mà là lưu chúng cho Ninh Phong.

Nghĩ tới đây, hai mắt Ninh Phong đỏ thẫm, hắn cầm một tấm lệnh bài đỏ như máu trong túi giới tử ra ngoài, nắm chặc trong tay mình.

Đợi đến lúc Dư Nguyên Uy và Trần Hán Thanh tới gần, bỗng nhiên hắn trực tiếp bóp nát lệnh bài trong tay, chỉ lưu lại huyết vụ ngập trời, Dư Nguyên Uy và Trần Hán Thanh đều cảm giác khí tức truyền vào trong không khí, sắc mặt hai người lập tức thay đổi.

Nhưng vào lúc này Ninh Phong cũng xuất kiếm.

Cổ kiếm trong tay hắn nhiễm một màu đỏ tà dị, xuất kiếm giống như huyết cầu vồng chói mắt, uy năng khủng bố đến cực điểm, Dư Nguyên Uy và Trần Hán Thanh chỉ có thể ngăn cản vài chiêu là không chịu nổi.

Ninh Phong cầm khối lệnh bài màu đỏ có quan hệ với Huyết Ma giáo, chính là một loại tiêu hao phẩm ngày xưa đệ tử Huyết Ma giáo luyện chế.

Trong đó chứa đựng khí huyết sát tinh thuần do đệ tử Huyết Ma giáo luyện chế và bảo tồn, có thể bị người sử dụng trực tiếp thu nạp, bộc phát ra lực lượng gấp mầy lần, càng có thể làm cho khí huyết sát gia thân, hơn nữa không có chút tác dụng phụ nào.

Thứ này nói nghiêm khắc đã là vật ma đạo, cho nên cho dù Ninh gia đạt được nó nhiều năm cũng không có sử dụng qua, hiện tại đến thời khắc nguy cơ, Ninh Phong không quản nhiều như vậy.

Thời điểm Ninh Phong đã triệt để áp chế hai người, thiếu chút nữa đánh hai người trọng thương, một bóng dáng giống như trống rỗng xuất hiện ở trước mặt hắn, một thanh Du Long kiếm mang theo tiếng long ngâm đánh vào cổ kiếm, dù cho Ninh Phong có khí huyết sát gia thân cũng không thể ngăn cản lực lượng cường đại này, lúc này hắn lui lại vài bước, cổ kiếm trong tay vỡ vụn!

Ninh Phong dùng ánh mắt sợ hãi nhìn người trước mặt.

Một thân áo đen, trong tay hắn cầm bội kiếm Du Long kiếm ngày xưa của một trong tứ đại thần bộ, ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín, cách ăn mặc rõ ràng như vậy trong Giang Nam đạo trừ Lý Phôi còn ai vào đây?

Nhìn người giết tổ phụ và phụ thân của mình, tuy Ninh Phong hận không thể nuốt sống Lý Phôi, nhưng lúc hắn đứng trước mặt Lý Phôi thì toàn thân vẫn không nhịn được run rẩy liên tục.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1053 - Hiện Thân (1)

Sắc mặt Trần Hán Thanh và Dư Nguyên Uy biến thành xấu hổ, hai người bọn họ bị Ninh Phong ép bức chật vật không chịu nổi, muốn lập công đầu, kết quả lại biến khéo thành vụng, hai tên võ giả Hóa Thần Cảnh cũng cảm thấy mất mặt.

Lý Phôi lại không nói gì, hắn chỉ nhìn Ninh Phong, trong mắt không mang theo chút cảm tình nào.

Trước kia có Tô Tín và Hoàng Bỉnh Thành, hắn rất dứt khoát làm một thanh kiếm, chỉ cần nghĩ động thủ giết người là được.

Nhưng hiện tại Tô Tín cùng Hoàng Bỉnh Thành không ở bên cạnh hắn, Lý Phôi mới hao tâm tổn trí đi tính kế tới lui.

Kỳ thật hắn ưa thích làm việc, giết người, đoạt bảo, gọn gàng.

Kết quả Lý Phôi không nói chữ nào, Du Long kiếm trong tay chấn động, bóng dáng đã tới trước mặt Ninh Phong và chém ra một kiếm!

Kỳ thật tuổi của Ninh Phong và Lý Phôi tuổi không lớn hơn nhau bao nhiêu, kể cả thời gian bọn họ đột phá đến Hóa Thần Cảnh cũng không kém gì nhau.

Nhưng luận thực lực, Ninh Phong kém Lý Phôi như ngày và đêm.

Ninh Phong cũng biết điểm này, cho nên lúc Lý Phôi vừa động thủ thì Ninh Phong đã hành động.

Hắn trực tiếp móc ra ba mươi sáu thanh trường kiếm trong túi giới tử ra ngoài,

ba mươi sáu thanh trường kiếm bay lên trời, hóa thành một đạo kiếm trận thần dị vây quanh trước mặt Ninh Phong.

Kiếm cương của Lý Phôi vừa đâm tới, ba mươi sáu thanh trường kiếm liên tục đánh tới, trong nháy mắt kiếm khí tứ tán, kiếm quang nồng đậm làm người ta không mở mắt ra được.

Lý Phôi cau mày, thân thể như quỷ dị xuyên qua kiếm trận nhưng kiếm trận không người thao túng lại có uy năng vô cùng khủng bố, cho dù tốc độ kinh khủng của Lý Phôi cũng không thể thoát ra được.

Nhìn thấy Lý Phôi bị kiếm trận khống chế, Ninh Phong lập tức thở ra một hơi, địa vị kiếm trận không nhỏ, chính là bảo vật trấn pháp của tông môn thượng cổ lưu lại.

Ba mươi sáu thanh trường kiếm cũng không phải là trường kiếm thép tinh bình thường, mỗi một thanh đều là binh khí phẩm chất Hoàng cấp.

Lúc rèn trường kiếm lại khảm một bộ trận pháp, chỉ cần một ít chân khí là có thể thúc dục.

Bộ kiếm trận này thời kỳ đỉnh phong có tới ba trăm sáu mươi thanh trường kiếm ngoài Hoàng cấp, thậm chí trong đó còn có một thanh là Thiên binh, kết thành số lượng đại chu thiên, thậm chí có thể chém giết võ giả Dương Thần Cảnh.

Hiện tại bộ kiếm trận này thiếu thốn nghiêm trọng, chỉ có thể gom góp số lượng ba mươi sáu tiểu chu thiên, nhưng như vậy cũng đủ ngăn cản Lý Phôi.

Trần Hán Thanh và Dư Nguyên Uy muốn ra tay, nhưng nghĩ đến trong tay Ninh Phong còn có át chủ bài không biết nên bọn họ do dự.

Hai người bọn họ không phải Lý Phôi, có thể bị kiếm trận vây khốn vẫn sống

sót.

Nếu Ninh Phong vứt ra thứ cổ quái nào khác, bọn họ thật sự không thể quay về.

Ninh Phỉ kéo kéo góc áo Ninh Phong và nói:

1.Phong ca, hiện tại hắn bị kiếm trận vây khốn, chúng ta mau chạy đi. Ninh Phong đỏ mắt lắc đầu nói:

2.Không nóng nảy, chờ giết hắn chúng ta lại trốn.

Đối mặt với đầu sỏ tiêu diệt Ninh gia của mình, Ninh Phong vẫn không thể áp chế nổi sát cơ trong người.

Hiện tại Lý Phôi bị kiếm trận vây khốn, chính mình vừa vặn thừa dịp này trực tiếp chém giết hắn.

Bộ kiếm trận này chỉ dùng chân khí không nhiều là có thể thúc dục, vì chém giết Lý Phôi, Ninh Phong quán chú một nửa chân khí vào trong đó, tạo thành áp lực lớn lên Lý Phôi.

Bộ kiếm trận này làm Lý Phôi khó giải quyết không phải uy lực kiếm trận, mà là những binh khí Hoàng cấp bố trí thành kiếm trận, Lý Phôi không cách nào chặt đứt trong thời gian ngắn.

Du Long kiếm trong tay hắn là Tô Tín cho hắn, tuy là Hoàng cấp nhưng lại là cực phẩm trong binh khí Hoàng cấp, thậm chí một khí binh khí huyền cấp còn kém nó.

Du Long kiếm có hiệu quả ‘ đoạn binh ’, binh khí cùng giai không thể chiếm tiện nghi của Du Long kiếm.

Chỉ có điều kiếm trận này quá tinh diệu, ba mươi sáu thanh trường kiếm thay nhau ra trận, mỗi lần giao kích binh khí với Lý Phôi cũng không phải một thanh kiếm, dùng lực lượng Lý Phôi hiện tại không thể dùng một kiếm chém đứt binh khí Hoàng cấp, điều này làm hắn cảm thấy khó giải quyết.

Ninh Phong chơi chiêu thức này rất tốt, trực tiếp ngăn chặn Lý Phôi am hiểu tốc độ nhất.

Những kiếm trận này đổi thành võ giả, đừng nói là ba mươi sáu người, cho dù là ba trăm sáu mươi người, Lý Phôi cũng có tự tin bằng vào tốc độ của mình đào thoát.

Nhưng những thứ này chính là trận pháp tử vật, điều này cũng làm Lý Phôi bất đắc dĩ.

Hơn nữa Ninh Phong lúc này còn tăng cường uy năng kiếm trận, Lý Phôi trực tiếp từ đối kháng biến thành trạng thái ngăn cản.

Trần Hán Thanh và Dư Nguyên Uy bên cạnh nhìn thấy không tốt, lập tức muốn ra tay cứu viện Lý Phôi.

Vừa rồi bọn họ không dám ra tay đánh lén Ninh Phong, nhưng hiện tại bảo bọn họ khoanh tay đứng nhìn Lý Phôi chết đi thì bọn họ không làm được.

Hai sư huynh đệ bọn họ vốn bị xa lánh trong Giang Nam đạo, thật vất vả Lục Phiến Môn thu lưu bọn họ, nếu bọn họ trơ mắt nhìn Lý Phôi chết trước mặt mình, bọn họ không cần quay về Lục Phiến Môn nữa, thậm chí tương lai Tô Tín còn gây phiền toái với bọn họ.

Thời điểm bọn họ muốn ra tay, một bóng dáng mặc quan phục Lục Phiến Môn màu đỏ thẫm xuất hiện trước mặt Lý Phôi, dáng người cũng không cao nhưng lại mang lại cảm giác áp bách như núi.

Trước ngực hắn thiêu con chim ưng sống động, mắt ưng tỏa ra hàn quang lạnh thấu xương, làm cho người ta sợ hãi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1054 - Hiện Thân (2)

Trong nháy mắt Trần Hán Thanh và Dư Nguyên Uy liền đoán được người này là ai.

Trẻ tuổi như thế đã có khí thế mạnh như vậy, còn mặc quan phục tứ đại thần bộ, trên giang hồ trừ Tô Tín thì còn ai vào đây?

Tô Tín đã đến, hai huynh muội Ninh gia chết chắc.

Bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy Tô Tín, bọn họ lại không hoài nghi thực lực của Tô Tín.

Kiếm trận hay không kiếm trận, trước mặt Tô đại nhân những thứ này chẳng khác gì rác rưởi.

Cảnh tượng kế tiếp đúng như bọn họ suy nghĩ, kiếm trận bọn họ không dám tới gần, áp chế Lý Phôi không thể phản kích, ở trước mặt Tô Tín chỉ là món đồ chơi mà thôi.

Đối mặt ba mươi sáu thanh trường kiếm Hoàng cấp, Tô Tín điểm ra một chỉ, bấm tay bắn ra, mọi người có thể nghe được âm thanh kim loại va vào nhau, những trường kiếm Hoàng cấp kia vỡ nát toàn bộ!

Đứng chắp tay, Tô Tín lộ ra vẻ mặt hứng thú nhìn hai người Ninh gia, trong tay hắn có không ít đồ kỳ quái, không ngờ lại có thể áp chế Lý Phôi.

Lúc này Trần Hán Thanh và Dư Nguyên Uy vội vàng chắp tay hành lễ nói:

- Thuộc hạ Trần Hán Thanh, Dư Nguyên Uy, bái kiến Tô đại nhân.

Bọn họ gia nhập Lục Phiến Môn Giang Nam đạo là lúc Tô Tín rời đi, hiện tại người đang ở trước mặt, đương nhiên bọn họ phải biểu hiện chủ động một ít.

Nhìn hai người này, trong nội tâm Tô Tín cảm thán một hồi, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo đại thế đã thành, bây giờ đã có võ giả Hóa Thần Cảnh mộ danh đến.

So sánh với hai người này, Lý Phôi bình tĩnh hơn nhiều.

Lúc nhìn thấy Tô Tín thì nội tâm hắn hết sức kích động, nhưng hắn vẫn hổ thẹn cúi đầu nói:

1.Thuộc hạ hành sự bất lực, thỉnh đại nhân trách phạt. Tô Tín khoát khoát tay nói:

2.Tiểu tiểu Ninh gia lại vẫn cất giấu nhiều át chủ bài như vậy, ngươi không thể ngờ tới cũng bình thường, dù sao ta cũng đã đến, không có gì đáng ngại.

Nhìn hai người Trần Hán Thanh và Dư Nguyên Uy, Tô Tín thản nhiên nói:

- Các ngươi cũng không cần đa lễ.

Hai người Trần Hán Thanh và Dư Nguyên Uy liền vội vàng gật đầu đồng ý, ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Tuy hai người bọn họ chủ động đầu nhập vào Tô Tín, nhưng Tô Tín lại không xem trọng bọn họ.

Tô Tín dùng thủ hạ phải xem năng lực, tiếp theo là tâm tính.

Hai người này xuất thân tán tu, thực lực thường thường, bản thân Tô Tín không vừa mắt.

Như Cao Trường Thanh, chờ Tô Tín tự mình bồi dưỡng đột phá thành Hóa

Thần Cảnh, thực lực tuyệt đối còn mạnh hơn bọn họ nhiều.

Hơn nữa Tín cũng đã nghe nói chuyện của hai người này, bọn họ không lăn lộn nổi trong Giang Nam đạo mới gia nhập vào Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, bọn họ xem Lục Phiến Môn Giang Nam đạo trở thành cái gì, thu rác rưởi sao?

Huống chi nhìn phản ứng của bọn họ vừa rồi, làm việc không quả quyết, làm người như hai con chuột.

Mặc dù Tô Tín sẽ dùng loại người này nhưng sẽ không trọng dụng, cao lắm chỉ xem bọn họ như tay chân cao cấp, căn bản sẽ không phí khí lực đi bồi dưỡng bọn họ.

Hiện tại Tô Tín chỉ dùng khí lực bồi dưỡng thủ hạ tâm phúc, là tâm phúc khi Tô Tín vung cánh tay hô lên tạo phản, bọn họ sẽ dám cởi quan phục đi theo Tô Tín khởi nghĩa.

Loại người hai mặt, nhát gan như chuột thế này, đoán chừng không đi báo tin đã không tồi, đương nhiên Tô Tín sẽ không phí nhiều khí lực lên người như vậy.

Nhưng bọn họ cảm thấy ánh mắt Tô đại nhân nhìn lên người mình hơi dài, trong lòng lại vui vẻ, còn tưởng rằng Tô Tín hài lòng khi bọn họ đầu nhập, thật tình không biết Tô Tín căn bản không có ý xem bọn họ thành tâm phúc.

Tô Tín ngẩng đầu nhìn hai người Ninh Phong và Ninh Phỉ, nhẹ nhàng lắc đầu.

Kỳ thật Tô Tín không phải một người lạm sát kẻ vô tội.

Nếu lời này bị người khác nghe được sẽ cười rụng răng, nhưng kỳ thật trong lòng Tô Tín lại nghĩ mình như vậy.

Cho tới nay Tô Tín chỉ giết hai loại người, một loại là địch nhân của hắn, một loại khác là kẻ cản đường hắn.

Mặc dù trên người Tô Tín có mấy bộ ma công nhưng hắn vẫn không phải võ giả ma đạo, sẽ không dùng lạm sát kẻ vô tội làm vui, huống chi hắn cũng không cho

rằng nhìn thấy ai trên đường khó chịu liền một đao chém giết là khoái cảm, là niềm vui.

Cho nên nói Ninh gia thật không cần diệt tộc.

Lúc trước Tô Tín muốn tiêu diệt Từ gia là vì lập uy, hiện tại Tô Tín không cần lập uy tại Giang Nam đạo Tô Tín, hắn chỉ cần kiếm gãy trong tay Ninh gia mà thôi.

Công hiệu chính thức của kiếm gãy trừ hắn chỉ có Thôi Phán Quan biết rõ, thậm chí ngay cả người khác trong Địa phủ cũng không biết, Tô Tín cũng không lo lắng Ninh gia tiết lộ tin tức ra ngoài, dù sao hắn chỉ cần thu kiếm gãy trước là đủ, rất đáng tiếc Ninh gia không cho, vậy hắn chỉ có thể mạnh bạo.

Cảm nhận được ánh mắt Tô Tín nhìn sang, Ninh Phong lập tức cảm giác mình như bị ngọn núi đè lên người, thậm chí có cảm giác không thở nổi.

Hắn không rõ mình và Tô Tín đều là Hóa Thần Cảnh, chẳng lẽ bởi vì đối phương là Hóa Thần Cảnh đỉnh phong mà mình là Hóa Thần Cảnh sơ kỳ liền có chênh lệch như vậy?

Không! Ninh Phong không cam lòng, hắn muốn liều chết đánh cược một lần, tối thiểu phải mang lại một đường sinh cơ cho Ninh Phỉ!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1055 - Tiêu Gia Nhúng Tay (1)

Cho dù Tô Tín tạo áp lực lớn lên Ninh Phong, nhưng Ninh Phong vẫn lựa chọn động thủ.

Thân thể hắn hơi động, trực tiếp ném túi giới tử trong tay cho Ninh Phỉ, trong tay chỉ cầm một viên đan dược đỏ như máu.

Hắn há miệng nuốt đan dược, lập tức cảm giác khí huyết bản thân bắt đầu thiêu đốt sôi trào, toàn thân hắn sinh ra nhiệt khí, nhưng đồng thời một lực lượng cường đại nương theo huyết dịch sôi trào rót vào trong cơ thể hắn.

Đây chính là đan dược bí truyền của Huyết Ma giáo, có thể thiêu đốt khí huyết bản thân trong nháy mắt, khác với chủ động thiêu đốt tinh huyết, loại đan dược này chỉ cần ăn vào sẽ không gián đoạn, sẽ đổi lấy lực lượng càng mạnh.

Đơn giản thứ này chính là thứ người ta dùng dốc sức liều mạng, ăn viên đan dược này vào ngươi có thể giết địch nhân, nhưng đồng thời ngươi cũng không sống được.

Thân là người Ninh gia, Ninh Phỉ là chi thứ nhưng nàng cũng biết xuất xứ một ít át chủ bài của Ninh gia.

Nhìn thấy Ninh Phong nuốt viên đan dược này, nước mắt Ninh Phỉ chảy xuống và hét lớn:

1.Không muốn ah!

2.Đi đi!

Ninh Phong nổi giận gầm lên một tiếng, trực tiếp móc bốn thanh đoản kiếm hóa thành bốn đạo ánh sáng chém về phía Tô Tín.

Bốn thanh kiếm này là hàng nhái Ninh gia phỏng chế kiếm trận lúc nãy, phẩm cấp còn vượt qua trường kiếm của kiếm trận, trình độ Huyền cấp.

Nhưng trong Ninh gia bọn họ có quá ít người tinh thông trận pháp, không cách nào mô phỏng ra khắc chữ trận pháp lên kiếm, cho nên chỉ chế tạo ra bốn thanh đoản kiếm liền bỏ qua, nhiều kiếm hơn nữa sẽ làm kiếm trận mất đi hiệu quả.

Bốn thanh đoản kiếm Huyền cấp hóa thành ánh sáng chém về phía Tô Tín, mặc dù không có huyền ảo như ba mươi sáu thanh kiếm tạo thành tiểu chu thiên, nhưng bốn thanh đoản kiếm là binh khí Huyền cấp, võ giả Hóa Thần Cảnh tầm thường thật không dám ngạnh kháng.

Chỉ có điều đối mặt Tô Tín, cho dù nó là binh khí Địa cấp thì Tô Tín cũng không đặt nó vào trong mắt.

Tô Tín trực tiếp tiến lên phía trước một bước, bốn đạo kiếm khí bộc phát trước người, đoản kiếm Huyền cấp lại bị chém vỡ!

Trên mặt Ninh Phong lộ ra một tia tuyệt vọng, thực lực Tô Tín đã mạnh tới mức hắn không thể sinh ra tâm tư ngăn cản

Nhưng vì Ninh Phỉ nên hắn phải đứng trước mặt Tô Tín, cho dù kéo dài thời gian một giây cũng tốt.

Nhìn Ninh Phỉ vẫn không có rời đi, Ninh Phong đỏ mắt hét lớn:

1.Đi mau! Chẳng lẽ ngươi muốn ta chết vô ích ở nơi này mới cam tâm sao? Ninh Phỉ cắn nát bờ môi, nước mắt xen lẫn với máu tươi rơi xuống đất. Nàng khẽ cắn môi, cuối cùng vẫn lau nước mắt xoay người rời đi.

Tô Tín lắc đầu, nhi nữ tình trường hại người nhất, Ninh Phong thoát khỏi Ninh

gia, nếu mang đệ tử khác của Ninh gia còn tốt một chút, kết quả bây giờ mang theo một nữ nhân, thật sự lãng phí thời gian.

Nhìn Tô Tín, Ninh Phong lạnh lùng nói:

1.Tuy ta không cách nào báo thù Ninh gia, nhưng một ngày kia, hậu nhân Ninh gia tất nhiên sẽ cầm đầu Tô Tín và đám tay sai triều đình các ngươi tế điện tính mạng người Ninh gia chúng ta!

Tô Tín hết lại lắc đầu nói:

1.Ngươi vẫn cho rằng nữ nhân kia thật có thể đào tẩu sao? Được rồi, thế giới này có rất nhiều tuyệt vọng nhưng vẫn có lý

tưởng, dù sao ngươi cũng là người chết, trước khi chết có chút mộng tưỡng cũng không tồi.

Tô Tín đi từng bước về phía trước, mỗi một bước lại vượt qua khoảng cách mười trượng, trong nháy mắt đã tới trước mặt Ninh Phong.

Vào lúc này trong lòng Ninh Phong đã không có sợ hãi, cảm nhận được máu tươi trong người sôi trào không dứt, trong nội tâm Ninh Phong chỉ có chiến ý và sát cơ vô tận.

Ninh gia bọn họ truyền thừa từ thượng cổ, tuy xuống dốc nhiều năm, một ít công pháp thượng cổ bị đào thải nhưng một ít sát chiêu vẫn được bảo tồn như cũ.

Tối thiểu trong tay gia chủ Ninh gia đều có ẩn giấu tuyệt kỹ.

Ninh Phong thân là thiếu chủ Ninh gia, hắn cũng biết không ít thứ như vậy, trong đó hắn học qua một ít sát chiêu cấm kị nhưng không sử dụng, thậm chí dùng thực lực của hắn không thể sử dụng.

Nhưng hiện tại đối mặt áp lực khổng lồ từ Tô Tín, hơn nữa Ninh Phong phục dụng đan dược bí truyền của Huyết Hà giáo, hắn đã sớm không để ý sinh tử, tinh khí thần bản thân hắn đã sớm đạt tới đỉnh phong, ngày xưa hắn không dám sử dụng sát chiêu cấm kị nhưng bây giờ lại không cần bận tâm nhiều như vậy.

Cổ kiếm trong tay Ninh Phong đã vỡ vụn, hai tay của hắn kết ấn, quanh người tỏa sáng rất mạnh, một thanh kiếm mang do chân khí ngưng tụ thành tỏa ra ánh sáng chói mắt như sao chổi đánh vào người Tô Tín.

- Tinh Hà Lạc Nhật Kiếm!

Chân khí trong cơ thể Ninh Phong tiêu hao không ngừng, bản thân hắn như hóa thành quả cầu ánh sáng, mang theo ánh mặt trời chói lọi, sáng vô cùng.

Nhìn thấy Ninh Phong sử dụng chiêu này, Lý Phôi đứng gần đó xem cuộc chiến, trên mặt của hắn lộ ra một tia kinh ngạc.

Không phải vì cái gì khác, mà là vì một chiêu này của Ninh Phong lại giống như Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí

phiên bản xinh đẹp.

Mấy ngàn đạo trường kiếm do chân khí ngưng tụ thành, đổi thành võ giả bình thường ngăn cản, tuyệt đối không tiếp được nhiều kiếm khí như vậy.

Hiện tại hắn phải đối mặt với Tô Tín, bởi vậy có phần xấu hổ.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín khác với chân khí ngưng kiếm của Ninh Phong.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1056 - Tiêu Gia Nhúng Tay (2)

Mỗi một đạo kiếm khí trong Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí đều là tồn tại độc nhất vô nhị, đối mặt với chân khí ngưng kiếm đơn giản, đơn giản đến mức hắn hơi động là xé nát.

Quả nhiên, trước người Tô Tín xuất hiện màn hào quang do kiếm khí ngưng tụ, kiếm khí vô tận lưu động trong đó.

Ninh Phong sử dụng Tinh Hà Lạc Nhật Kiếm phi thường xinh đẹp nhưng những kiếm khí chém vào kiếm khí của Tô Tín lại bị xoắn nát thành tia lửa, thậm chí còn không có tư cách làm Tô Tín dừng lại một giây.

Kiếm khí vờn quanh, Tô Tín đi từng bước về phía Ninh Phong.

Trên mặt Ninh Phong đã đầy tuyệt vọng, sát chiêu mạnh nhất của mình lại không làm gì được Tô Tín, chẳng lẽ phải là võ giả Dung Thần Cảnh mới có thể ngăn cản hắn sao?

Vào lúc này từ xa có một giọng nói hét lớn vọng tới:

- Hạ thủ lưu tình!

Đối với giọng nói này, Tô Tín ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn, ngươi bảo ta hạ thủ lưu tình thì ta phải thủ hạ sao? Chê cười!

Cho nên Tô Tín không nhìn giọng nói này, một đạo kiếm khí chém xuống, trực tiếp muốn đem Ninh Phong chém giết lúc

này.

Chủ nhân giọng nói kia nhìn thấy Tô Tín lại không nghe lời mình nói, trên mặt hắn xuất hiện một tia tức giận.

Tô Tín đã không nghe, như vậy mình có biện pháp làm cho hắn nghe!

Chủ nhân của giọng nói này là người cầm cự cung hình rồng, tạo hình phi thường kỳ dị.

Trên đầu rồng cùng đuôi rồng là dây cung lớn bằng ngón cái, người nào nhìn cũng kinh hãi.

Người nọ xuất ra mũi tên làm người ta phải trố mắt.

Bởi vì hắn lấy ra đồ vật không thể gọi là tên, nói thẳng là ‘ tên nỏ ’ còn không kém bao nhiêu.

Mũi tên lớn bằng cánh tay, dài hơn bốn thước, thân mũi tên không phải dùng tài liệu gỗ, mà là dùng thép tinh chế tạo, đầu mũi tên có hình dáng hình rồng, đầu rồng dữ tợn được mài cực kỳ sắc bén, rãnh máu bất quy tắc, chỉ cần bắn vào trong cơ thể con người sẽ bắn ra một lỗ thủng lớn.

Tuy rất ít người trên giang hồ sử dụng tiễn pháp, nhưng mỗi cao thủ sử dụng tiễn đều am hiểu lộ tuyến khác nhau.

Ví dụ như một trong tứ đại thần bộ ‘ Liệt Không Thần Tiễn ’ Liễu Vô Tiền, tiễn pháp của hắn mạnh là mạnh ở tốc độ

Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín lại có uy năng quỷ thần khó lường.

Tiễn pháp của người này càng đơn giản, chỉ có hai chữ, lực lượng!

Mũi tên khổng lồ bay tới, âm thanh nổ tung truyền tới.

Uy lực chấn động thiên địa, mũi tên này có thể bắn thủng thiên địa, uy thế vô lượng!

Hắn vừa ra tay, đám người Lý Phôi mới phát hiện người này chính là võ giả

Dung Thần Cảnh, hơn nữa thực lực còn không thấp.

Nhưng bọn họ không quan tâm, dùng thực lực Tô Tín, hắn cũng không phải chưa bao giờ gặp phải võ giả Dung Thần Cảnh, thậm chí võ giả Dung Thần Cảnh chết trên tay hắn không phải chỉ một người.

Mũi tên cực lớn bay qua người, Tô Tín bất chấp đi giết Ninh Phong, Phi Huyết Kiếm bên hông hắn ra khỏi vỏ, khí huyết sát xông lên tận trời, nhuộm nửa bầu trời thành màu máu.

Toàn lực thi triển Huyết Hà Thần Kiếm, khí huyết sát khôn cùng ngưng tụ thành một đạo kiếm quang huyết sắc đón đỡ mũi tên của đối phương bay tới.

Tên mũi tên hình rồng của đối phương mang theo cương khí màu vàng, Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín là màu đỏ.

Cả hai va chạm với nhau, một tia sáng chói mắt mang theo huyết sát ngập trời, uy thế như vậy quả thật làm Trần Hán Thanh và Dư Nguyên Uy không mở mắt ra được.

Phi Huyết Kiếm của Tô Tín rơi xuống, mũi tên bị Phi Huyết Kiếm của Tô Tín chặt đứt, thân mũi tên đứt gãy nhưng đầu mũi tên chỉ lưu lại vết ngấn mà thôi.

Sắc mặt Tô Tín hơi biến hóa, đầu mũi tên hình rồng này không đơn giản, không ngờ là luyện khí tông sư chế tạo ra, trình độ cứng cỏi không thấp hơn binh khí Địa cấp.

Trừ thân mũi tên không có uy năng của binh khí Địa cấp ra, luận chất liệu mũi tên cũng có thể sánh vai với binh khí Địa cấp.

Luyện khí tông sư là dạng tồn tại gì? Thậm chí luyện khí tông sư tự mình luyện chế mũi tên tiêu hao phẩm dài như thế, có thể nghĩ nội tình của người trước mặt mạnh bao nhiêu.

Trong Giang Nam đạo có nội tình cỡ này, trừ Tiêu gia còn ai vào đây?

Quả nhiên, thân thể người cầm cung cao lớn, tướng mạo uy vũ, bên cạnh hắn còn có ba võ giả Hóa Thần Cảnh đi theo, có thể một lần duy nhất xuất ra lực lượng như vậy, cả Giang Nam đạo trừ Tiêu gia còn ai?

Tô Tín nhìn người kia nói:

1.Tiêu gia cửu gia ‘ Tiễn Định Phi Long ’ Tiêu Vô Lãnh tự mình đến đây cứu một người tiểu gia tộc, xem ra mặt mũi Ninh gia hật lớn.

Sắc mặt Tiêu Vô Lãnh lúng túng, gương mặt hắn đen lại và nói:

1.Mặt mũi Ninh gia khá lớn, nhưng mặt mũi Tiêu gia không đủ lớn, nếu vừa rồi ta không ra tay, mạng của Ninh Phong cũng không còn đúng không?

Lúc này trong nội tâm Tiêu Vô Lãnh không chỉ có phẫn nộ, càng có kiêng kị thật sâu.

Cung tiễn tên là Liệp Long Cung, có nghĩa cho dù Chân Long thượng cổ tái hiện cũng có thể săn giết, một tiễn có uy thế vô song, ngay cả võ giả cùng giai cũng không thể tiếp được mũi tên của hắn.

Nhưng kết quả Tô Tín lại dùng thực lực Hóa Thần Cảnh chém bay mũi tên, có thể thấy bài danh Địa Bảng của Tô Tín không phải dựa vào thổi ra, hoàn toàn có thể đánh một trận với hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1057 - Đấu Tiễn (1)

Tô Tín đã sớm ngờ tới việc Tiêu gia nhúng tay vào việc này, chỉ có điều Tô Tín không nghĩ tới động tác bọn họ rất nhanh.

Nhìn thấy Tiêu Vô Lãnh, Tô Tín thản nhiên nói:

1.Tiêu cửu gia, các ngươi muốn nhúng một tay vào chuyện Ninh gia hay sao? Có nhiều thứ vô dụng với Tiêu gia các ngươi, các ngươi chộn rộn vào, không có lợi, chỉ có phiền toái.

Tiêu Vô Lãnh cười cười nói:

1.Tô đại nhân nói gì ta nghe không hiểu, cái gì gọi là chộn rộn? Ninh gia thân là thế lực võ lâm Giang Nam đạo, xin hỏi hắn phạm sai lầm gì, Tô đại nhân lại xuất động lực lượng cả Lục Phiến Môn đến tiêu diệt Ninh gia?

Tô Tín nghĩ muốn cái gì, người Tiêu gia không biết việc này, nhưng bọn họ khẳng định biết rõ đây tuyệt đối không phải thứ đơn giản, nếu không sẽ không làm Tô Tín cố ý từ thành Thịnh Kinh trở lại Giang Nam đạo cướp đoạt.

Tiêu Hoàng cảm thấy hứng thú với mục tiêu của Tô Tín, những người khác trong Tiêu gia cũng như thế.

Đồ vật có thể được Tô Tín coi trọng tuyệt đối không tầm thường.

Nhưng đám người bọn họ đã nghiên cứu qua lịch sử Ninh gia, trừ truyền thừa đã lâu ra, cũng không có chuyện gì dị thường.

Bây giờ nhìn thấy tư thế của Ninh Phong, rõ ràng cho thấy biết rõ Tô Tín muốn cái gì, cho nên Ninh Phong hắn không thể bị Tô Tín giết, đầu tiên phải dẫn hắn về Tiêu gia hỏi một chút, rốt cuộc Ninh gia bọn họ có cái gì bị Tô Tín chú ý thế.

Ninh Phong vừa nhìn thấy người Tiêu gia đến, hắn thở ra một hơi và đứng sau lưng Tiêu Vô Lãnh.

Cho dù hắn biết rõ Tiêu gia bảo hộ hắn cũng là tâm hoài quỷ thai, nhưng hắn vẫn nguyện ý tin tưởng Tiêu gia.

Bởi vì Tiêu gia chính là tông môn địa phương tại Giang Nam đạo, là đứng đầu lục đại thế gia, cho dù Tiêu gia vì thể diện, sau khi Tiêu gia hỏi ra muốn cái gì thì Tiêu gia cũng không trực tiếp diệt khẩu như Tô Tín, mà là chiếu cố hắn biểu hiện Tiêu gia nhân nghĩa.

1.Tiêu cửu gia, Lục Phiến Môn ta muốn diệt tông môn gì, còn cần phải báo cáo Tiêu gia sao?

Tô Tín lạnh lùng nói.

Tiêu Vô Lãnh nói:

1.Đương nhiên không cần, cho dù Lục Phiến Môn muốn diệt môn cũng cần lý do đúng không? Diệt mà không nói thì tính là chuyện gì?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Ta động thủ không cần lý do.

Sắc mặt đám người Tiêu Vô Lãnh biến thành khó coi, Tô Tín đã hung hăng càn quấy đến tình trạng như thế sao?

Trước kia Tô Tín muốn ra tay với tông môn nào trong Giang Nam đạo, tối thiểu còn cần chuẩn bị lý do, nhưng bây giờ đã lười nghĩ cả lý do.

Kỳ thật nghĩ tới cũng đơn giản, khác biệt trong đó chính là hai chữ: thực lực.

Trước kia Tô Tín không có thực lực cho nên phải tìm lý do, bất kể là cho người khác xem hay cho mình xem cũng phải chuẩn bị lý do.

Nhưng hiện tại không giống, Tô Tín thân là một trong tứ đại thần bộ, có thể chính diện chống đỡ võ giả Dung Thần Cảnh, hắn muốn diệt một tiểu tông môn nhị lưu cũng cần lý do sao?

Muốn diệt là diệt, không hơn, không cần phải bàn giao với kẻ nào, cũng không cần cho bất cứ kẻ nào công đạo.

- Cuồng vọng!

Tiêu Vô Lãnh hừ lạnh một tiếng nói:

1.Tô Tín, cho dù ngươi là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, nhưng không thể tùy ý giết chóc thế lực võ lâm Giang Nam đạo, dù sao hôm nay Tiêu gia đã bảo vệ mạng của Ninh Phong, mời ngươi trở về đi.

Khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười vui vẻ mà lạnh lùng:

1.Kỳ thật không cần nói nhảm nhiều như vậy, cuối cùng ngươi còn không phải muốn đồ vật trong tay của Ninh gia hay sao? Nhưng đáng tiếc Tô Tín ta muốn giết người thì không ai ngăn cản được! Tô Tín ta muốn cái gì cũng không ai có thể đoạt đi!

Tô Tín vừa dứt lời, Thâu Thiên cung đã xuất hiện trong tay hắn.

So sánh với Liệp Long Cung của Tiêu Vô Lãnh, Thâu Thiên cung trong tay Tô Tín không có vẻ ngoài hoa lệ, nhưng so với Liệp Long Cung thì nó đại khí hơn mấy phần.

Ba tên võ giả Hóa Thần Cảnh Tiêu gia và đám người Lý Phôi lặng lẽ lui về phía sau, cũng không phải bọn họ đủ khả năng

tham gia vào.

Trên giang hồ xưa nay có rất ít võ giả sử dụng cung tiễn, đại bộ phận trong đó đều là người triều đình và quân đội.

Hiện tại Tiêu Vô Lãnh chống lại Tô Tín cũng dùng cung tiễn đấu cung tiễn, cuộc tỷ thí này rất hấp dẫn người khác.

Tiêu Vô Lãnh nhìn Tô Tín, sắc mặt rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại đầy chiến

ý.

Tiêu gia có rất nhiều cường giả, Tiêu Vô hắn chỉ có thực lực trung lưu trong Tiêu gia, cho nên hắn không nổi danh giang hồ.

Hơn nữa thân là người của Tiêu gia, hắn cũng không có khả năng tùy ý lưu lạc giang hồ như những võ giả khác, đánh ra một thân uy danh, đối với hắn, uy danh Tiêu gia vĩnh viễn xếp ở vị trí đầu tiên, nhưng uy danh người khác chỉ có thể xếp thứ hai.

Hắn thân là Dung Thần Cảnh võ đạo tông sư, Tiêu Vô Lãnh tu luyện một thân võ công kinh thế hãi tục đương nhiên không cam lòng bừa bãi vô danh cả đời như vậy, một trận chiến hôm nay không riêng gì Tiêu gia tranh phong cùng Tô Tín, còn là một trận chiến dương danh thiên hạ của Tiêu Vô Lãnh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1058 - Đấu Tiễn (2)

Mặc dù nói hắn là Dung Thần Cảnh, kết quả chỉ cần nhờ đánh bại một võ giả Hóa Thần Cảnh dương danh rất mất mặt, Tiêu Vô Lãnh lại không cảm thấy việc này có gì không đúng, bởi vì danh tiếng Tô Tín trên giang hồ lớn hơn hắn.

Đặc biệt là sau trận chiến tại Ngô Đồng Sơn, trên giang hồ có ai dám xem hắn là võ giả Hóa Thần Cảnh?

Người này to gan lớn mật tới mức dám ra tay với võ giả Dương Thần Cảnh, càng sử dụng một kiếm kinh diễm trọng thương lão tổ Tô gia thực lực Dương Thần Cảnh, đây chính là việc hấp dẫn ánh mắt người ta nhất.

Cho nên hắn đánh với Tô Tín một trận chiến hôm nay tuyệt đối không tính là lấy lớn hiếp nhỏ, thậm chí người trong võ lâm cũng không cho rằng như thế.

Danh tiếng Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín còn lớn hơn cả Liệp Long Cung.

Nhìn nhau, hai người Tô Tín cùng Tiêu Vô Lãnh đồng thời ra tay, đứng nghiêm, giương cung, cài tên, bắn!

Âm thanh mũi tên xé gió như sấm sét nổ vang, sắc mặt đám người Lý Phôi thay

đổi.

Hai người đồng thời xuất tiễn, kết quả chỉ nghe được âm thanh mũi tên xé gió, loại cảnh tượng như vậy nói rõ một vấn đề, đó chính là tốc độ mũi tên của hai người bọn họ rất nhanh, căn bản không phân được là ai xuất thủ trước.

Tiêu Vô Lãnh bắn ra mũi tên hình rồng mang theo kình phong xé gió lao tới,

lực lượng cường đại xé rách hư không, hắn bắn ra không phải mũi tên, mà là một cơn gió mạnh.

Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín vô cùng thần dị, mũi tên dài như có mắt, xẹt qua một đường vòng cung phóng tới gần Tiêu Vô Lãnh.

Người bình thường đấu tiễn rất đơn giản, chính là đối xạ với nhau, so đấu lực lượng và tốc độ của bản thân, cuối cùng nhìn thấy ai bắn trước đối phương.

Nhưng Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín vô cùng thần dị, Tô Tín căn bản không ngây ngốc đối xạ với Tiêu Vô Lãnh.

Tiêu Vô Lãnh sử dụng Liệp Long Cung chính là binh khí Địa cấp, xuất thân Tiêu gia, tài đại khí thô, bản thân Tiêu gia cũng bồi dưỡng ra luyện khí tông sư, cho nên ngay cả mũi tên trong

tay Tiêu Vô Lãnh cũng là loại đặc chế, quả thực có uy lực còn mạnh hơn cả tên nỏ.

Luận lực lượng, Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín tuyệt đối không so được với đối phương.

Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín mạnh nhất chính là tiễn pháp mang theo uy năng khó lường mà không phải bản thân mũi tên, cho nên Tô Tín cũng không chọi cứng với Tiêu Vô Lãnh.

Mũi tên mang theo cuồng phong, tốc độ Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín cực nhanh, nó bay tới trước mặt Tiêu Vô Lãnh đầu tiên, bắn thẳng vào ngực hắn.

Tiêu Vô Lãnh hừ lạnh một tiếng, có Liệp Long Cung đảo ngược, giống như một thanh loan đao chém tới, đao mang xé rách không gian, trực tiếp chém vỡ Thương Tâm Tiểu Tiễn.

Đối với võ giả Dung Thần Cảnh, cho dù Tiêu Vô Lãnh chủ tu cung tiễn nhưng cũng không có thể đại biểu hắn không có vũ kỹ khác.

Không có cung tiễn Tiêu Vô Lãnh vẫn là võ giả Dung Thần Cảnh, chỉ có điều không thể phát huy toàn lực mà thôi.

Tiêu Vô Lãnh chém vỡ Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín, đôi mắt Tô Tín nhíu

lại.

Tiêu Vô Lãnh tiến vào giữa tiết tấu!

Thân thể Tô Tín hơi động, mũi tên hình rồng của Tiêu Vô Lãnh lại lắp mũi tên hình rồng lên cung, lần này là hai mũi tên hơi cong, một mũi tên chỉ lên trời, một mũi tên xuống đất.

Lúc này mũi tên hình rồng của Tiêu Vô Lãnh lại đập vào mặt, thậm chí Tô Tín cũng không kịp thu hồi Thâu Thiên cung, lực lượng cường đại đã ập tới trước mặt.

Oanh!

Trong nháy mắt trước người Tô Tín có mấy ngàn đạo kiếm khí xuất hiện giống như phong bạo bao phủ không gian.

Kiếm khí vô tận vỡ nát, mũi tên hình rồng bị ngăn cản, kiếm khí không chỉ xé nát đầu mũi tên, nó còn chém vỡ cả thân tên.

Nhìn thấy điểm này, Tiêu Vô Lãnh cau mày, quả nhiên thực lực Tô Tín không phải thổi ra, chính diện đón đở một mũi tên toàn lực của hắn, việc này cần bao nhiêu thực lực mới làm được?

Huống chi một mũi tên này cũng giúp Tiêu Vô Lãnh nhận ra nhược điểm của mình, đó chính là mũi tên hình rồng của hắn không công bằng.

Uy năng mũi tên hình rồng của hắn rất mạnh, thậm chí nhìn nó giống như tên nỏ thủ thành, có thể nói là súng lục.

Chỉ có điều mũi tên hình rồng chỉ sử dụng tài liệu Địa binh, mà thân tên lại là thép tinh.

Tiêu gia tài đại khí thô nhưng cũng không thể thô tới mức dùng tài liệu Địa cấp chế tạo cả một mũi tên như vậy.

Mũi tên là tiêu hao phẩm, sử dụng qua ít khi thu về, nếu như tất cả đều dùng tài liệu Địa cấp chế tạo, Tiêu gia cũng chịu không nỗi cái giá như thế.

Cho nên Tiêu Vô Lãnh qua nhiều năm như vậy vẫn sử dụng mũi tên thiếu hụt.

Chỉ có điều Tiêu Vô Lãnh biết rõ cũng cũng không truy cứu, bởi vì võ giả cùng giai không phải ai cũng có thể đỡ được một tiễn của hắn, dùng nhiều tiền chế tạo mũi tên chất liệu Địa cấp, chuyện này chính là đầm rồng hang hổ.

Hôm nay Tô Tín lại làm được điểm này, trực tiếp cứng đối cứng, dùng lực lượng ngăn cản mũi tên, trong va chạm đầu mũi tên không có gì nhưng thân tên lại vỡ vụn dưới áp lực.

Lúc này Tiêu Vô Lãnh cẩn thận đối mặt hai Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín.

Uy năng của Thương Tâm Tiểu Tiễn đối chiến với võ giả Dung Thần Cảnh không có khả năng như đối phó võ giả Hóa Thần Cảnh, không có khả năng một kích miểu sát, cho dù lực lượng và tốc độ cũng không đủ.

Không thể giết không có nghĩa không thể trọng thương, trước khi Tô Tín tại Ngô Đồng Sơn đã dùng Thương Tâm Tiểu Tiễn ép Tô gia chủ Tô Minh Viễn đến mức phải vận dụng át chủ bài cuối cùng.

Hiện tại một đấu một, Tiêu Vô Lãnh không cần phòng bị việc khác, hắn chỉ cần tử thủ nghiêm ngặt Tô Tín là đủ, hắn tin tưởng dùng lực lượng của hắn, Thương Tâm Tiểu Tiễn không thể công kích hắn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1059 - Tiêu Gia Nhớ Kỹ Chuyện Này! (1)

Hai mũi tên của Tô Tín bắn một lượt, Tiêu Vô Lãnh lập tức cảm giác mình bị nguy cơ cường đại bao phủ.

Lực lượng Liệp Long Cung của hắn rất lớn nhưng Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín lại vô cùng quỷ dị, trên trời dưới đất tất cả đều có một sát cơ bao phủ, thân thể Tiêu Vô Lãnh không ngừng lui về phía sau.

Hắn cầm Liệp Long Cung trong tay và phát ra một tiễn như tên nỏ, trực tiếp bị hắn vào trong lòng đất.

Mặt đất phạm vi mười trượng chung quanh nổ tung, toàn bộ cảnh tượng đáng sợ tới cực điểm.

Thương Tâm Tiểu Tiễn và mũi tên của Tiêu Vô Lãnh cùng nổ tung dưới đất, uy thế kinh thiên, ngay cả Tô Tín cũng có phần kinh ngạc.

Tạo nghệ cung tiễn của Tiêu Vô Lãnh thật sự cao siêu, tối thiểu trong những võ giả Tô Tín từng gặp, ai đối mặt một mũi tên quỷ dị của Tô Tín đều chờ đợi Thương Tâm Tiểu Tiễn chui từ dưới đất lên mới ra tay chặn đường.

Tiêu Vô Lãnh là người duy nhất có thể có thể bắn nát Thương Tâm Tiểu Tiễn khi nó vẫn còn ở dưới lòng đất.

Tô Tín vẫn còn một mũi tên, mũi tên từ trên trời bắn thẳng vào ngực Tiêu Vô Lãnh, sát ý sâm lãnh.

Liệp Long Cung trong tay Tiêu Vô Lãnh đảo ngược, lúc này một đạo ánh sáng

vàng xuất hiện, đầu rồng của Liệp Long Cung mọc ra một đoạn mũi đao nó tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, một đao này chémThương Tâm Tiểu Tiễn thành hai đoạn!

Liệp Long Cung trên tay Tiêu Vô Lãnh từng được một luyện khí tông sư tự tay chế tạo, công phòng nhất thể.

Hơn nữa hắn không chỉ tu luyện tiễn pháp, còn có một đao pháp cường đại chuyên môn chuẩn bị cận chiến với người khác.

Một đao chém vỡ Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín, Tiêu Vô Lãnh cau mày một lúc.

Bởi vì Tô Tín ngay sau đó lại bắn ra hai mũi tên, hơn nữa thân thể hắn đang không ngừng di động tới gần Tiêu Vô Lãnh bên này, mũi tên xé gió phát ra âm thanh như phong bạo.

Tiêu Vô Lãnh đối chiến mũi tên với Tô Tín lần đầu tiên, Tô Tín đã phát hiện mũi tên Tiêu Vô Lãnh mạnh ở điểm nào, bản thân hắn cũng chuẩn bị phá giải.

Lực lượng của Liệp Long Cung vô cùng cường đại, mũi tên kia bắn ra có thể so với cự nỏ, Tiêu Vô Lãnh toàn lực ra tay có thể bắn một tiễn phá vỡ tường thành.

Cảnh giới Tô Tín không bằng Tiêu Vô Lãnh, lực lượng của hắn cũng không bằng Tiêu Vô Lãnh, nhưng có một điểm Tô Tín mạnh hơn Tiêu Vô Lãnh, đó chính là tốc độ xuất tiễn.

Tuy Tô Tín không biết Liệp Long Cung của Tiêu Vô Lãnh dùng tài liệu gì tạo thành, nhưng loại cung bắn ra mũi tên mang theo lực lượng đáng sợ như vậy không chỉ tiêu hao nội lực, còn có lực lượng thân thể.

Tô Tín tu luyện Long Tượng Bàn Nhược Công cho nên lực lượng bản thân có thể so với võ giả chuyên tu thân thể, thậm chí trên lực lượng còn ẩn ẩn vượt qua.

Nhưng ngay cả như vậy, Tô Tín bắn ra hai mươi mũi tên liên tục liền có cảm giác không chịu nổi, càng không cần nói Liệp Long Cung thế đại lực trầm như Tiêu Vô Lãnh.

Từ khi Tiêu Vô Lãnh bắt đầu ngăn cản Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín thì hắn đã rơi vào tiết tấu của Tô Tín.

Mũi tên của Tô Tín còn nhanh hơn nhưng hắn không sử dụng, Tiêu Vô Lãnh vừa mới ngăn cản hết một mũi tên thì một mũi tên khác cũng đã tới trước người, hắn căn bản không có thời gian phản kích.

Sắc mặt Tiêu Vô Lãnh biến thành âm trầm, môn tiễn pháp của Tô Tín quả thật khắc chế hắn.

Nếu hắn không ngăn cản, Thương Tâm Tiểu Tiễn đủ làm hắn bị thương.

Nếu hắn muốn ngăn cản, chính mình không tìm ra khe hở phản kích Tô Tín, chỉ có thể bị Tô Tín áp chế.

Lâm vào tiết tấu chết như vậy, hắn tu luyện tiễn pháp vài chục năm nhưng chưa từng gặp qua bao giờ.

Đương nhiên đối với Tiêu Vô Lãnh thì chuyện này chỉ mới xảy ra hiện tại.

Trước kia Tiêu gia Tiêu Vô Lãnh động thủ với người khác đều có thêm võ giả cùng giai của Tiêu gia phối hợp, đợi đến lúc những người khác kiềm chế đối phương, hắn lại dùng tiễn pháp bắn chết.

Bởi như vậy những người khác căn bản không có khả năng cận thân quấy rối hắn, càng không giống như hiện tại, thậm chí hắn còn không có cơ hội phản kích.

Những người khác của Tiêu gia nhìn thấy Tiêu Vô Lãnh bị áp chế cũng dần dần sốt ruột, nhưng bọn họ lại cũng không có cách nào.

Bọn họ không có khả năng xen vào chiến đấu như vậy, huống chi bọn họ muốn nhúng tay cũng không có cơ hội.

Ba người Lý Phôi đang đứng bên cạnh nhìn chằm chằm bọn họ, chỉ cần bọn họ dám động tay, đám người Lý Phôi tự nhiên không đứng ngoài quan sát.

Trong mắt Tiêu Vô Lãnh xuất hiện một tia suy nghĩ, lại đánh tiếp, trận đấu tiễn này là hắn bại.

Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín bay tới, lần này Tiêu Vô Lãnh không có lựa chọn đối kháng, mà là đồng thời xuất ra ba mũi tên, quanh người tỏa ra ánh sáng vàng rất mạnh, ba mũi tên hình rồng hóa thành ba con Thương Long giận dữ, trực tiếp phong tỏa tất cả phương hướng tránh né quanh người Tô Tín, cũng bắn vào người hắn.

Bắn ra ba mũi tên này, cánh tay phải Tiêu Vô Lãnh lại chảy máu tươi, thân thể hắn như rút sạch khí lực lui về phía sau.

Liệp Long Cung của hắn thế đại lực chìm, võ giả Tiên Thiên tầm thường căn bản không thể kéo dây cung.

Lúc này bắn ra ba mũi tên đã là cực hạn của hắn, cho dù Tiêu Vô Lãnh là Dung Thần Cảnh, hắn cũng cần trả giá tổn thương không nhỏ.

Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín rơi xuống, tay trái hắn vung đao trên Liệp Long Cung chém nát, nhưng có một Thương Tâm Tiểu Tiễn hơi lệch một ít, mũi tên như vật còn sống, nó như giòi bọ bám vào trong xương, Tiêu Vô Lãnh chỉ có thể tiếp tục lui về phía sau.

Lúc này Tiêu ba mũi tên của Vô Lãnh bay tới, uy thế có thể nói kinh thiên động

địa.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1060 - Tiêu Gia Nhớ Kỹ Chuyện Này! (2)

Chương 1060: Tiêu Gia Nhớ Kỹ Chuyện Này! (2)

Những nơi đi qua thiên địa bị xé nát, trên mặt đất như bị cày qua, liên tục nổ tung dưới uy thế của mũi tên.

Ba mũi tên dài bắn tới, tinh khí thần toàn thân Tô Tín tăng lên tới cực điểm, hắn điểm ra một chỉ, lực lượng thiên địa chung quanh đều rút đi, một chỉ Thiên Địch, có ta vô địch!

Tô Tín đã từng sử dụng một chỉ Thiên Địch trong Tam Chỉ Đạn Thiên đối chiến Ma Thần tế của Tô Minh Viễn.

Hiện tại ba mũi tên của Tiêu Vô Lãnh rất mạnh nhưng làm sao có thể mạnh bằng Tô Minh Viễn sử dụng bí pháp ma đạo thượng cổ Ma Thần tế?

Dưới uy lực của một chỉ Thiên Địch, mũi tên chất liệu binh khí Địa cấp của Tiêu Vô Lãnh bị đánh nát vụn, cương khí đáng sợ quét qua, đám người Lý Phôi liên tục lui về phía sau, nhưng chờ bọn họ lại mở mắt ra thì không thấy tung tích của Tô Tín.

Tất cả mọi người sững sờ, Tô Tín đâu? Hắn đã ngăn cản ba mũi tên của Tiêu Vô Lãnh, tại sao người lại biến mất?

Chờ tới lúc mọi người phát hiện ra hắn, bọn họ phát hiện Tô Tín đã xuất hiện trước người Ninh Phong.

- Tô Tín!

Tiêu Vô Lãnh tức giận quát một tiếng, Liệp Long Cung trong tay hóa thân

thành đao, trong nháy mắt chém ba mươi sáu đao liên tục, rốt cục cũng chém vỡ Thương Tâm Tiểu Tiễn nhưng đã muộn.

Ba võ giả Hóa Thần Cảnh Tiêu gia còn lại không kịp cứu viện bản thân Ninh Phong ngây ngốc.

Tuy Ninh Phong hiện tại cũng là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, đáng tiếc kinh nghiệm thực chiến của hắn không nhiều, khả năng ứng biến quá kém.

Vừa rồi hắn đang khẩn trương quan sát Tô Tín giao thủ với Tiêu Vô Lãnh, nhưng hắn không ngờ Tô Tín lại trực tiếp ra tay nhắm vào hắn.

Tử vong khủng bố hàng lâm, huyết khí quanh người Ninh Phong bạo phát, lúc trước hắn vì dốc sức liều mạng đã nuốt một viên đan dược bí truyền của Huyết Ma giáo, dược lực đan dược này không thể hóa giải, hiện tại Ninh Phong vẫn còn có lực đánh cược một lần.

Còn không chờ hắn ra chiêu, tay của Tô Tín đã đặt lên đỉnh đầu của hắn, chân khí bàng bạc cường đại bộc phát, chỉ nghe

một tiếng ‘ oanh ’ nổ vang, đầu lâu Ninh Phong nổ ra, thi thể không đầu té xuống mặt đất, trên người Tô Tín không nhiễm một giọt máu tươi nào.

Sắc mặt đám người Tiêu Vô Lãnh âm trầm như nước, bọn họ muốn người sống cũng vì muốn biết Ninh gia có đồ vật gì bị Tô Tín ngấp nghé, kết quả hiện tại Tô Tín bóp vỡ đầu Ninh Phong, đây là ý gì? Khiêu khích?

- Tô đại nhân làm rất tốt, Tiêu gia ta nhớ kỹ chuyện này!

Sắc mặt Tiêu Vô Lãnh âm trầm lưu lại một câu như thế, hắn trực tiếp dẫn người rời đi.

Người Tiêu gia rời đi, Lý Phôi hỏi:

1.Đại nhân, Tiêu gia đã nhúng tay, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

2.Ninh gia không phải còn có một nữ nhân trốn đi sao, đồ vật đang ở trong tay

nàng, trực tiếp tuyên bố lệnh truy nã, truy nã người này khắp Giang Nam đạo, có thể cung cấp manh mối hoặc có thể sống bắt nàng, trọng thưởng.

Tô Tín thản nhiên nói:

1.Về phần Tiêu gia, không cần phải xen vào bọn họ. Lý Phôi gật đầu, lập tức đi an bài.

Chuyện này đã bị Tiêu gia xen tay vào, tin tức Tô Tín đích thân tới Giang Nam đạo diệt Ninh gia còn muốn đuổi giết người Ninh gia cũng truyền khắp cả Giang Nam đạo.

Tô Tín vốn đã rời khỏi Giang Nam đạo mấy năm, có chút thế lực võ lâm Giang Nam đạo đã quên đi uy danh của Tô Tín.

Nhưng khi tin tức này truyền tới, mọi người lại cảm giác được sự đáng sợ của Tô Tín.

Không giống với Bắc Nguyên đạo, uy danh Tô Tín tại Giang Nam đạo cực cao, nhìn vào danh vọng trị trong hệ thống, uy vọng của Tô Tín tại Giang Nam đạo cao hơn ba mươi vạn, trong Giang Nam đạo không có bao nhiêu người chưa nghe qua thanh danh của Tô Tín.

Lạc Vũ sơn trang trong ba thế lực nhất lưu Giang Nam đạo, Quý Hải Sơn đang nghe Quý Vô Không nói chuyện Tô Tín.

Tô Tín truy nã nữ tử Ninh gia khắp Giang Nam đạo, Tiêu gia cũng phóng lời nói tất cả đại tông môn Giang Nam đạo phải lưu ý người Ninh gia nọ, nếu có tin tức phải kịp thời thông tri.

Lạc Vũ sơn trang tự nhiên cũng nhận được tin tức này, nhưng hiện tại bọn họ do dự nên giúp Tiêu gia hay không nên giúp Tiêu gia.

Quý Vô Không nói thẳng:

1.Trước kia chúng ta vẫn bị Tô Tín áp chế, nguyên nhân hoàn toàn là vì Tiêu gia không có ra tay.

2.Nếu như lúc trước Tiêu gia chịu phái người ra mặt, chúng ta sẽ không mất mặt và chật vật trước mặt Tô Tín như vậy, thậm chí còn phải nhượng bộ phong bế tông môn.

3.Hiện tại Tiêu gia đã chuẩn bị xuất thế, lần này Tiêu gia cửu gia Tiêu Vô Lãnh trực tiếp va chạm với Tô Tín, đây chính là cơ hội của chúng ta.

4.Lạc Vũ sơn trang chúng ta toàn lực xuất động giúp Tiêu gia tìm được người Ninh gia nọ, đến lúc đó Tiêu gia nhất định sẽ nhớ một phần nhân tình của Lạc Vũ sơn trang ta.

Các đệ tử đời thứ hai của Lạc Vũ sơn trang liên tục phụ họa.

Trước kia bọn họ bị Tô Tín áp chế thê thảm, đường đường thế lực nhất lưu lúc trước nhưng bị Tô Tín là một tiểu bối Thần Cung Cảnh áp chế không ngẩng đầu lên được, mặt mũi Lạc Vũ sơn trang bọn họ đã mất hết.

Hiện tại Tiêu gia sắp xuất thế lần nữa, rốt cuộc bọn họ cũng tìm được cơ hội báo thù, lúc này Lạc Vũ sơn trang bọn họ không muốn tiếp tục ẩn nhẫn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1061 - Ninh Phỉ (1)

Lão tổ Lạc Vũ sơn trang Quý Hải Sơn nhìn đám người Quý gia đang kích động, hắn thở dài một hơi, già nua trên mặt càng ngày càng đậm.

Lúc trước Tô Tín ở Giang Nam đạo là lúc Quý Hải Sơn sắp hết thọ nguyên cho nên hắn chưa từng ra tay bao giờ.

Mấy năm qua Quý Hải Sơn vẫn không có ra tay, nhưng hắn vẫn lao tâm lao lực quan tâm sự vụ Lạc Vũ sơn trang, thân thể của mình đã gần như già yếu.

Nhìn đám người phía dưới, Quý Hải Sơn thở dài nói:

1.Các ngươi thực cho rằng Tiêu gia xuất thế thì Lạc Vũ sơn trang chúng ta có thể triệt để xoay người, có tư cách đối nghịch với Tô Tín sao?

Đám người Quý Vô Không kinh ngạc nhìn Quý Hải Sơn, không biết tại sao hắn nói như vậy.

Trong Giang Nam đạo không có người hoài nghi địa vị Tiêu gia, cũng không có ai dám hoài nghi.

Tô Tín có hung uy rất lớn trong Giang Nam đạo, nhưng đáng tiếc so với Tiêu gia lại không tính là cái gì.

Nhìn đám người phía dưới vẫn không hiểu, Quý Hải Sơn bất đắc dĩ lắc đầu.

Đời sau của Lạc Vũ sơn trang đang thời kì giáp hạt, cho dù hắn xem trọng Quý Vô Không nhất cũng như thế.

Thân là gia chủ, trọng yếu nhất chính là không thể hành động theo cảm tình, phải dùng đại cục làm trọng.

Đại cục là thứ nhìn rất nhảm nhí nhưng lại là thứ tông môn cùng thế gia phải tuân thủ nếu muốn còn tồn tại và truyền thừa tiếp.

Với tư cách người cầm lái gia tộc, một quyết định sai lầm sẽ có kết cục vạn kiếp bất phục.

Trước mắt đời thứ hai của Lạc Vũ sơn trang xúc động như thế, việc này làm cho Quý Hải Sơn không yên tâm giao Lạc Vũ sơn trang cho bọn họ, chính mình an tâm rời đi?

Nhìn người phía dưới, Quý Hải Sơn thở dài nói:

1.Các ngươi còn không hiểu, cho dù Tiêu gia có thể áp chế được Tô Tín nhưng có quan hệ gì với chúng ta?

2.Nhị hổ tương tranh, Lạc Vũ sơn trang chúng ta nhúng tay lung tung, nghênh đón chúng ta chính là kết cục diệt môn!

Có giọng nói nhỏ vang lên:

- Chỉ bằng Tô Tín hắn cũng có thể diệt Lạc Vũ sơn trang ta? Hắn dựa vào cái

gì?

Quý Hải Sơn nhìn người nói, hắn lạnh lùng nói:

1.Dựa vào cái gì? Tô Tín hiện tại cũng không phải là tổng bộ đầu Giang Nam đạo, mà là một trong tứ đại thần bộ, có thể so sánh với cường giả Dung Thần Cảnh!

2.Hắn đã giết qua Thiếu Lâm tự Huyền Quan, giết qua gia chủ Ninh Viễn

Đường Tô gia Tô Minh Viễn, chẳng lẽ các ngươi cho rằng ta có thể so sánh với hai người kia sao?

3.Tại Bắc Nguyên đạo, hắn đã diệt Từ gia thanh danh không tệ trong Bắc

Nguyên đạo, Lạc Vũ sơn trang chúng ta có thực lực so được với Từ gia hay sao?

Tất cả mọi người liên tục im lặng không nói, đương nhiên bọn họ đều nghe nói qua chuyện này, thực lực Từ gia thật sự mạnh hơn Lạc Vũ sơn trang bọn họ rất nhiều, nhưng Tô Tín còn không phải nói diệt là diệt.

Quý Hải Sơn trầm giọng nói:

1.Ngàn vạn không nên tưởng tượng mình quá trọng yếu, các ngươi cho rằng Tô Tín không dám động thủ với các ngươi, các ngươi cho rằng có Tiêu gia che chở là mọi sự không lo, nhưng các ngươi cho rằng Tô Tín thật sợ Tiêu gia sao?

2.Dùng tánh mạng gia tộc đánh bạc địch nhân dám động thủ với ngươi hay không, còn có chuyện nào ngu xuẩn hơn hay không?

Đám người Lạc Vũ sơn trang vẫn im lặng không nói gì, lão tổ nhà mình nói có lý, bọn họ quên một sự kiện, ngay lúc này Tô Tín đã không phải là Tô Tín tổng bộ đầu Giang Nam đạo trước kia, mà là một trong tứ đại thần bộ uy danh hiển hách trên giang hồ.

Từ gia mạnh như vậy nhưng Tô Tín nói diệt là diệt, Lạc Vũ sơn trang bọn họ có gì đặc thù sao?

Chỉ sợ đặc thù duy nhất là có Tiêu gia, nhưng đúng như Quý Hải Sơn vừa nói, dùng tính mạng gia tộc đánh bạc địch nhân dám xuất thủ hay không, không thể nghi ngờ đây là một chuyện rất ngu xuẩn.

Lạc Vũ sơn trang quyết định không nhúng tay vào vũng nước đục này, còn lại Cửu Huyền Kiếm Tông cùng Công Dương thị cũng không hành động.

Không phải bọn họ có thể nhịn được Tô Tín mang lại sỉ nhục cho bọn họ, mà là vì bọn họ không dám mà thôi.

Nếu đổi thành Tiêu gia trước kia lên tiếng, bọn họ nhất định sẽ ra mặt giúp Tiêu

gia.

Nhưng trước khkiai Tiêu gia đã lùi bước, hiện tại bọn họ do dự.

Lúc trước Tiêu gia có thể lùi bước, hiện tại Tiêu gia có thể tiếp tục lùi lại hay không?

Tiêu gia ẩn nhẫn một lần, nhưng tông môn võ lâm Giang Nam đạo đã mất đi không ít tin tưởng vào Tiêu gia.

Cho nên ba đại thế lực nhất lưu thà rằng không đi trả thù Tô Tín, thà rằng không muốn phần nhân tình của Tiêu gia, bọn họ đã quyết định sống chết mặc bây.

Dù sao chuyện này không có chút quan hệ nào với bọn họ, bọn họ xem như cuộc vui.

Nhưng bọn họ lựa chọn xem cuộc vui, nhưng tông môn khác lại hành động.

Thế gian này luôn có người suy nghĩ khác, có lẽ vì ham tiền thưởng của Lục Phiến Môn, hoặc là muốn đi nịnh nọt Tiêu gia, dù sao bọn họ đều phái đệ tử của mình tìm kiếm tung tích của Ninh Phỉ.

Đương nhiên còn có mấy người mang tiểu tâm tư.

Đồ vật trong tay Ninh gia có thể dẫn tới Tô Tín và Tiêu gia tự mình ra tay tranh đoạt, có thể nghĩ thứ này quý giá đến mức nào.

Vạn nhất bọn họ đạt được thứ này, nói không chừng bọn họ thật sự có khả năng một bước lên trời, cho dù bọn họ không biết thứ Tô Tín muốn là cái gì.

Mà lúc này Ninh Phỉ đang làm gì đó? Rất đơn giản, cũng chỉ có hai chữ, trốn chạy để khỏi chết mà thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1062 - Ninh Phỉ (2)

Ninh Phong dùng tánh mạng mình yểm hộ Ninh Phỉ đào tẩu, cho nên nàng cũng không có nhìn thấy tin tức người Tiêu gia đến.

Nàng chỉ biết bên ngoài có rất nhiều người đang tìm mình, người Lục Phiến Môn đang tìm mình, người tông môn võ lâm cũng tìm mình.

Ninh Phỉ không biết những ngững người này là thiện là ác, cho nên nàng trực tiếp cải trang cách ăn mặc thành võ giả lang thang, âm thầm bỏ chạy về hướng Tiêu gia.

Nàng không biết thuật dịch dung, cũng may người Ninh gia đều chết hết, Lý Phôi không cách nào thông qua những người thấy mặt nàng một lần mà miêu tả kỹ càng, cho nên Lục Phiến Môn mới không vẽ tướng mạo của nàng lên lệnh truy nã, nếu không với thủ đoạn dịch dung sứt sẹo của Ninh Phỉ, chỉ sợ nàng đã sớm bị người ta phát hiện ra.

Ngay cả như vậy nàng vẫn sống trong lo lắng, sợ bị người Lục Phiến Môn phát hiện.

Mang theo một thân phong trần mệt mỏi, Ninh Phỉ đi vào một quán rượu nhỏ dơ bẩn, giả ra giọng điệu thô cuồng nói:

1.Tùy tiện mang cơm canh lên đây. Tiểu nhị vội vàng nói:

2.Mời khách quan chờ một lát, cơm canh lập tức đến ngay.

Qua một hồi, tiểu nhị bưng lên một ít cơm và thịt rau lên, Ninh Phỉ lập tức ăn nhanh.

Thời điểm ở Ninh gia lúc trước, Ninh Phỉ chắc chắn sẽ không chạm vào những món ăn như thế nào.

Tuy nàng không phải dòng chính Ninh gia nhưng với tư cách vị hôn thê của Ninh Phong, từ nhỏ chính là tiểu thư Ninh gia thanh mai trúc mã với Ninh Phong, cho nên cũng sống cuộc sống cẩm y ngọc thực.

Hiện tại tất cả đã thay đổi.

Không có cẩm y ngọc thực, không có Ninh gia, nàng thậm chí cũng mất cả Ninh Phong!

Đối với Ninh Phỉ hiện tại, tâm của nàng đã chết.

Nắm chặc túi giới tử trong ngực, nàng biết rõ Ninh Phong muốn nàng bảo toàn thứ này, Ninh gia cũng bởi vì nó mà bị Lục Phiến Môn diệt môn.

Bi ai nhất là ngay cả Ninh gia cũng không biết nó có lợi gì, thậm chí có thể làm cho Tô Tín tự mình ra tay.

Hiện tại mọi chuyện không trọng yếu, đối với Ninh Phỉ hiện tại, trong nội tâm nàng chỉ có thù hận mà thôi.

Nàng rất hận Lục Phiến Môn diệt Ninh gia, hận vì sao trên giang hồ không có công đạo, càng hận Tô Tín là kẻ đứng sau tất cả chuyện này!

Mặc dù Ninh Phỉ không có nhìn thấy Tô Tín đến đây, nhưng nàng lại nghe nói Tô Tín tự mình ra tay dốc sức chiến đấu Tiêu gia cửu gia Tiêu Vô Lãnh, còn giết Ninh Phong.

Với tính cách đơn thuần, Ninh Phỉ không rành thế sự nhưng nội tâm đã bị hận ý nhét đầy.

Hiện tại nàng chỉ muốn giao thứ này cho Tiêu gia, sau đó dùng dùng tất cả biện pháp báo thù Tô Tín.

Cho nên vì mục tiêu này nàng không quan tâm tất cả, thay đổi quần áo vô cùng bẩn và giả mạo lãng nhân giang hồ, cố ý biến dung nhan như hoa như ngọc của mình thành đen như mực, nuốt cơm canh mà nàng vẫn khinh thường.

Ninh Phỉ không biết rằng, bàn bên cạnh có hai võ giả dùng ánh mắt tham lam nhìn Ninh Phỉ, âm thầm xì xào bàn tán.

Hai người này một dung mạo tục tặc, một bộ tặc mi thử nhãn, cũng chỉ có tu vi cảnh giới Hậu Thiên, lúc này bọn họ nhìn dáng vẻ Ninh Phỉ thì lập tức sinh ra tâm ngấp nghé.

1.Đại ca, nhìn ra không, tiểu tử kia thật ra là nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân không tệ.

Một người trong đó nói nhỏ.

Tên đại ca cười hắc hắc nói:

1.Đương nhiên nhìn ra, cải trang cách ăn mặc và bôi đen gương mặt làm gì chứ? Chậc chậc, cổ trắng nõn như vậy, đoán chừng là tiểu thư của đại phú gia nào đó chơi trò trốn nhà lưu lạc.

2.Đại ca, động thủ chứ?

Tên võ giả kia thấp giọng hỏi một câu, trong mắt còn lộ ra một tia dâm quang.

Tên đại ca rất cẩn thận, nhìn chung quanh không có nhìn thấy người chướng mắt, hắn lúc này mới gật đầu.

Hai người bọn họ cũng không phải gia hỏa tốt lành gì, mà là hái hoa tặc đỉnh cấp trong châu phủ.

Nhưng bọn họ không dám ra tay với võ giả và thế lực võ lâm, thậm chí không

dám ra tay với một ít phú thương quyền thế, bình thường chỉ dám cưỡng bức người bình thường mà thôi.

Bởi vì bọn họ lúc làm việc rất cảnh giác, cho nên cũng không có bị người ta bắt lấy cái đuôi.

Chỉ có điều trong thời gian gần đây bọn họ không dám ra tay.

Không phải bởi vì bọn họ muốn rửa tay chậu vàng, mà là vì Tô Tín đã truy nã Ninh Phỉ khắp Giang Nam đạo, bộ đầu Lục Phiến Môn xuất động toàn bộ, cả Giang Nam đạo thần hồn nát thần tính, bọn họ cũng không dám vọng động, sợ đâm đầu vào mũi thương của Lục Phiến Môn.

Hiện tại có một tiểu cô nương nũng nịu đưa tới cửa, vậy bọn họ không cần khách khí làm gì.

Quán rượu nhỏ bẩn thỉu cũng không lớn, trong quán rượu chỉ có một ít võ giả Hậu Thiên mà thôi, võ giả Tiên Thiên căn bản sẽ không tới nơi này, không có người nào ảnh hưởng tới chuyện tốt của bọn họ.

Cho nên hai tên cùng cười dâm tới gần Ninh Phỉ, bọn họ không có cảm giác khí tức áp chế trên người nàng, đây chính là người bọn họ không trêu chọc nổi.

Hai người kia cười hì hì bưng chén lỵ tới trước người Ninh Phỉ và nói:

1.Vị huynh đệ này mới đi vào giang hồ hay sao? Bởi vì cái gọi là nhiều bằng hữu sẽ nhiều đường, đến đây, làm chén rượu này, ngươi xem như quen biết với hai huynh đệ chúng ta, hai huynh đệ chúng ta là rắn rít địa phương nơi đây, về sau huynh đệ ngươi có chuyện gì khó xử cứ tới tìm chúng ta là được.

Cổ tay tên đại ca chấn động, vài bột phấn rơi vào trong chén, động tác rất thành thạo, tốc độ cực nhanh không kém gì võ giả Tiên Thiên.

Ninh Phỉ chỉ ngẩng đầu nhìn hắn một lần, sau đó lạnh lùng nói:

- Cút!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1063 - Lo Chuyện Bao Đồng (1)

Nhìn thấy thái độ của Ninh Phỉ, sắc mặt hai người trầm xuống.

Tên đại ca cười lạnh và nói:

- Tiểu bì nương, cho mặt không biết xấu hổ! Lão nhị, ngươi trói nàng lại cho ta.

Nghe được hai người bọn họ nói như vậy, người trong quán rượu mới kịp phản ứng, xem ra võ giả lang thang kia thật sự rất giống nữ nhân.

Tất cả mọi người lại lắc đầu.

Đại cô nương ở nhà thật tốt không ở nhà, không nên học người khác bước chân vào giang hồ, hiện tại tốt rồi, gặp gỡ hai gia hỏa không phải người tốt.

Chỉ có điều dù cho biết rõ những việc này nhưng không ai trong quán rượu đứng ra giúp đỡ.

Người vào quán rượu như thế uống rượu có thể là cường giả sao? Thậm chí bọn họ còn không tính là võ giả, cao lắm là có học qua một ít công phu quyền cước, xem như đi giang hồ mà thôi.

Giang hồ hiệp sĩ hành hiệp trượng nghĩa sẽ không xuất hiện tại địa phương này.

Đối với những người đi giang hồ, bọn họ đã gặp nhiều chuyện ác độc hơn như thế, đối với loại chuyện này, bọn họ từ trước đến nay vẫn bo bo giữ mình, không quan tâm tới.

Cũng chính bởi vì nhìn ra điểm này, cho nên hai người kia mới không kiêng nể

gì như thế, hạ dược không thành trực tiếp lựa chọn cường đoạt.

Chỉ có điều thời điểm bọn họ động thủ, trong mắt một người trẻ tuổi ở góc quán rượu lộ ra vẻ mỉa mai.

Gương mặt của hắn không tuấn tú, chỉ có thể xem như thanh tú nhưng cách ăn mặc rất lôi thôi, không có gì khác những võ giả đi lại giang hồ kia.

Hơn nữa khí chất trên người hắn hơi có vẻ chán chường, cho nên cho người ta cảm giác không có gì khác những lãng nhân trên giang hồ.

Thời điểm hai người chuẩn bị động thủ, song chưởng đánh Ninh Phỉ về phía trước, lúc này cương phong gào thét, hai người kia phun một ngụm máu tươi và bay ngược ra ngoài.

- Võ giả Tiên Thiên!

Người trong quán rượu ngạc nhiên, nữ nhân này lại là võ giả Tiên Thiên!

Trên mặt hai tên hái hoa tặc lộ ra vẻ sợ hãi, cũng không dám nói nửa câu ngoan thoại, trực tiếp bò dậy và lảo đảo chạy đi.

Khó trách bọn họ không cảm nhận được một chút khí tức chân khí trên người nàng, thì ra người ta là võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Trẻ tuổi như thế đã có thực lực cảnh giới Tiên Thiên, thế lực sau lưng khẳng định to đến kinh người.

Ngươi nói ngươi ăn mặc thành như vậy và đi tới quán rượu bẩn thỉu này làm gì? Đây không phải lừa người sao.

Lúc này tên đại ca như nghĩ tới cái gì đó, hắn kéo lão nhị bên cạnh và nói:

1.Cơ duyên! Cơ duyên ah! Huynh đệ, cơ duyên của chúng ta tới rồi! Lão nhị dùng ánh mắt như nhìn người bệnh tâm thần nhìn hắn, nói:

1.Đại ca ngươi điên sao? Chúng ta bị người ta đánh phun máu, hiện tại không chạy nhanh tìm địa phương dưỡng thương, ngươi lại nói cơ duyên cái gì, cơ duyên

2.đâu?

Lão đại vội vàng thì thầm vài câu vào tai của hắn, đôi mắt lão nhị sáng ngời, hai người bọn họ trực tiếp thay đổi phương hướng, lập tức đi tới mấy thế lực võ lâm trong châu phủ.

Lúc này Ninh Phỉ vẫn đang ăn uống trong quán rượu, những người khác lại tránh xa nàng.

Trong giang hồ không phân nam nữ, chỉ nhìn thực lực.

Chỉ cần ngươi có thực lực, mặc kệ ngươi là nam hay là nữ đều có tư cách đạt được tôn kính xứng đáng, ví dụ như hiện tại.

Chỉ tiếc kinh nghiệm giang hồ của Ninh Phỉ còn quá ít, trong loại tình huống như vậy đổi thành một võ giả có nhiều kinh nghiệm giang hồ, sau khi bạo lộ thân phận sẽ lập tức quay người rời đi, mà không phải như Ninh Phỉ vẫn ăn uống không coi ai ra gì.

Không tới một phút đồng hồ, bên ngoài tửu quán rượu đã có hơn mười tên võ giả vây quanh nơi đây.

Trong hơn mười tên võ giả đều là võ giả Thần Cung Cảnh, trong đó thậm chí còn có một người là võ giả nửa bước Nguyên Thần Cảnh.

Người trong quán rượu rùng mình, hơn mười tên võ giả này đại biểu ba thế lực võ lâm mạnh nhất trong châu phủ, Lâm gia,

Thịnh Uy võ quán và Thanh Phong Kiếm Tông.

Ba thế lực võ lâm này chính là tiểu thế lực tam lưu trong Giang Nam đạo.

Chỉ có điều đặt trong châu phủ của bọn họ, bọn họ chính là thế lực đỉnh cấp trong châu phủ.

Người trong quán rượu cảm thấy không tốt nên rời đi, nhưng lại bị người ba thế lực đẩy trở về.

Đương gia ba thế lực võ lâm đi vào trong quán rượu, trực tiếp đi tới bên người Ninh Phỉ, trong mắt còn mang theo vui vẻ không nhỏ.

Lúc này Ninh Phỉ đã khẩn trương tới cực điểm nhưng nàng vẫn giả vờ trấn định, miệng vẫn đang ăn cơm.

Thật tình không biết hành vi làm bộ làm tịch của nàng như vậy càng làm người ta nghi ngờ.

Có võ giả Tiên Thiên nào có thể bị hơn mười người vây quanh mà còn có thể ăn cơm hay sao?

Lâm gia chủ trong ba thế lực cười cười nói:

1.Được rồi, Ninh tiểu thư ngươi cũng không cần giả vờ, nói như thế nào thì ngươi cũng là đại tiểu thư Ninh gia, nhưng bây giờ lại ăn thức ăn cho heo tại nơi này, chẳng lẻ ngươi không cảm giác không được tự nhiên sao?

Xoạt, chiếc đũa trong tay Ninh Phỉ rơi xuống đất, người khác trong quán rượu ngạc nhiên.

Nữ nhân này chính là Ninh Phỉ bị Lục Phiến Môn cùng Tiêu gia tìm kiếm, thật khó lường.

Theo lời đồn trong tay Ninh gia bọn họ có thứ gì đó bị Lục Phiến Môn Tô Tín nhìn trúng, cho nên Tô Tín lúc này mới trăm phương ngàn kế diệt Ninh gia độc chiếm đồ vật.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1064 - Lo Chuyện Bao Đồng (2)

Tô Tín là người nào? Đây chính là một trong tứ đại thần bộ, tuy là Hóa Thần Cảnh nhưng lại là người có thể sánh vai với cường giả Dung Thần Cảnh.

Bảo vật gì có thể được cường giả như thế ngấp nghé chứ? Nhân sĩ giang hồ toàn bộ Giang Nam đạo đều hết sức tò mò.

Ninh Phỉ nhìn về phía đám người Lâm gia chủ, lãnh đạm nói:

- Là Lục Phiến Môn phái các ngươi tới?

Đám người Lâm gia chủ nhìn nhau, liên tục cười mà không nói.

Bọn họ có thể không nghe theo lệnh của Lục Phiến Môn, bọn họ cũng không có tư cách nịnh nọt Tiêu gia, nhưng bọn họ phải suy nghĩ vì gia tộc và tông môn của mình.

Thế gian này tới bây giờ đều có không ít hạng người bị lợi ích làm mê muội, ba người Lâm gia chủ cũng như thế.

Sau khi bọn họ phát hiện Ninh Phỉ cũng không đi thông tri Lục Phiến Môn, cũng không có thông tri Tiêu gia, mà là chuẩn bị tự mình đoạt bảo vật trong tay Ninh Phỉ.

Nếu thứ này thật sự là chí bảo vô thượng, có đủ chỗ tốt cho tông môn và gia tộc của bọn họ, vậy bọn họ nhất định sẽ không chút do dự nuốt vào.

Lợi ích tiền tài động nhân tâm, cho dù nuốt thứ này đại biểu bọn họ đồng thời

đắc tội Tô Tín và Tiêu gia, nhưng bọn họ vẫn lựa chọn như vậy.

1.Ninh tiểu thư, ta khuyên ngươi nên giao đồ vật ra đây đi.

2.Hiện tại Tiêu gia và Lục Phiến Môn đều đang tìm thứ này, ngươi trốn không

thoát.

Ninh Phỉ xuất ra một thanh trường kiếm trong túi giới tử, trong mắt còn mang theo một tia kiên quyết.

- Ta sẽ không giao cho các ngươi, muốn cầm, trừ phi ta chết!

Ninh Phong giao túi giới tử cho nàng cũng không chỉ có kiếm gãy cùng một ít điển tịch Ninh gia bọn họ, còn có một ít át chủ bài dốc sức liều mạng cũng được Ninh Phong giao cho nàng.

Ninh Phong sử dụng những át chủ bài này có thể chống lại Lý Phôi thời kỳ đỉnh phong.

Hiện tại đổi thành Ninh Phỉ đến dùng, trong nội tâm nàng lại không có bao nhiêu nắm chắc, dù sao lúc nàng còn ở trong Ninh gia được mọi người sủng ái.

Thân là vị hôn thê của Ninh Phong, nàng chỉ cần tu luyện tăng cảnh giới là đủ, đi rèn luyện nhiều kinh nghiệm thực chiến làm gì?

Nhìn ra kiên quyết trong ánh mắt Ninh Phỉ, đám người Lâm gia chủ lại lắc đầu.

- Ninh tiểu thư, ngươi đã không thức thời, vậy thì đừng trách chúng ta đánh!

Ba nhà này không có lòng dạ thanh thản nói nhảm với Ninh Phỉ, cho nên bọn họ trực tiếp hừ lạnh một tiếng sau đó cho người động thủ.

Vào lúc này trong góc quán rượu có giọng nói lười biếng vang lên:

1.Nhiều đại nam nhân khi dễ nữ nhân yếu ớt như thế, các ngươi không biết xấu hổ hay sao?

Lâm gia chủ nhìn sang, người lên tiếng là nam tử trẻ tuổi lôi thôi, trong lời nói mang theo ý khinh thường nồng đậm.

1.Ôi! Đầu năm nay còn có người muốn đi ra hành hiệp trượng nghĩa, ngươi cho rằng ngươi là thiếu niên hiệp sĩ của trì kiếm ngũ phái hay là trẻ tuổi tuấn kiệt của lục đại thế gia?

Quán chủ Thịnh Uy võ quán cười lạnh một tiếng, ý khinh thường rất nồng đậm.

Những thế lực tam lưu như bọn họ sống rất thực tế, sống thời gian dài như vậy, chuyện gì chưa thấy qua?

Muốn hành hiệp trượng nghĩa rất đơn giản, ngươi có thực lực và tư cách sao?

Không có thực lực bối cảnh là đi hành hiệp trượng nghĩa, bị đánh chết là nhẹ.

Nam tử lôi thôi lắc đầu nói:

1.Ta không phải người trì kiếm ngũ phái, cũng không phải đệ tử lục đại thế gia, huống chi ta cũng không phải hành hiệp trượng nghĩa, chẳng qua không quen nhìn một đám đại nam nhân các ngươi khi dễ nữ nhân mà thôi.

2.Luyện võ cả đời, kết quả lại luyện ra một bụng nam trộm nữ kỹ như vậy, các ngươi không biết thẹn sao?

Sắc mặt ba người đỏ bừng, tông chủ Thanh Phong Kiếm Tông đi tới và quát

lớn:

1.Hôm nay ta thuận tiện dạy cho ngươi cái gì là giang hồ.

2.Muốn sống lâu trên giang hồ rất đơn giản, đó chính là bớt lo chuyện bao đồng!

Ánh mắt tông chủ Thanh Phong Kiếm Tông lộ ra tia sát cơ, trực tiếp lao tới gần nam tử lôi thôi.

Hắn không cảm giác được chân khí chấn động trên người nam tử lôi thôi, hắn

còn tưởng rằng đối phương chỉ là kẻ mới vào giang hồ, là người trẻ tuổi học được mấy chiêu công phu quyền cước liền xen vào chuyện của người khác, cho nên cũng không để ý cỡ nào, cứ giết là được.

Chỉ có điều lúc hắn động thủ, trong mắt nam tử lôi thôi có hàn quang xuất hiện, một tia sáng bạc bay tới, chỉ nghe một tiếng ‘ đinh ’ vang lên, trường kiếm của tông chủ Thanh Phong Kiếm Tông vỡ vụn, thân thể hắn vẫn đứng ngu ngơ, một giây sau hắn liền ngã xuống đất.

Tất cả mọi người sững sờ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Lúc này tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn vào thi thể tông chủ Thanh Phong Kiếm Tông, trên ngực của hắn có một cây đinh màu bạc đang cắm vào người.

Chỉ có điều mọi người nơi đây cũng biết, một cây đinh nhỏ không có khả năng giết võ giả Thần Cung Cảnh.

Chính thức giết tông chủ Thanh Phong Kiếm Tông là độc!

Chung quanh cây đinh có từng sợi vân màu đen đang truyền bá trong kinh mạch tông chủ Thanh Phong Kiếm Tông, chỉ dùng thời gian vài giây là lan khắp toàn thân của hắn, lộ ra hình ảnh cực kỳ đáng sợ.

Loại chất độc này còn chưa lan khắp toàn thân tông chủ Thanh Phong Kiếm Tông cũng đã giết hắn rồi, có thể thấy được này độc tính mạnh cỡ nào.

Trên giang hồ có thể kết hợp hoàn mỹ giữa độc và ám khí cũng chỉ có một tông môn, Xuyên Trung Đường Môn trong Tà đạo bát môn!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1065 - ‘ Thiên Thủ Diêm La ’ Đường Sâm (1)

Người trẻ tuổi lôi thôi chỉ sử dụng một cây đinh là có thể đánh chết tông chủ Thanh Phong Kiếm Tông, việc này đã dọa mọi người chung quanh kêu to một tiếng, trong quán rượu nhỏ này hôm nay đúng là ngọa hổ tàng long.

Một võ giả lãng nhân bình thường lại là tiểu thư Ninh gia Ninh Phỉ bị Lục Phiến Môn và Tiêu gia tìm kiếm.

Một võ giả lôi thôi lại chính là người Đường Môn trong Tà đạo bát môn, điều này cũng làm những người nơi đây không kịp trở tay.

Lâm gia chủ và quán chủ Thịnh Uy võ quán đều sợ hãi kêu to một tiếng.

Dù sao cũng là Đường Môn trong Tà đạo bát môn, là một trong các thế lực đỉnh cấp trên giang hồ, muốn diệt hai nhà bọn họ chỉ là việc giơ tay nhấc chân mà thôi.

Chỉ có điều sau đó hai người bọn họ kịp phản ứng, cho dù đối phương là người Đường Môn, bọn họ cũng tuyệt đối không thể rút đi!

Đường Môn mạnh nhưng nơi này không phải Xuyên Trung, mà là Giang Nam.

Huống chi bọn họ ngấp nghé đồ vật trong tay Ninh Phỉ đã lâu, vì thế bọn họ thậm chí có thể đắc tội với Tiêu gia cùng Lục Phiến Môn, càng không cần nói một Đường Môn ở cách xa cả ngàn dặm.

Huống chi nếu như đối phương là võ giả Hóa Thần Cảnh cũng bỏ đi, bọn họ lập tức thu tay lại.

Nhưng bây giờ đối với phương chỉ là võ giả Thần Cung Cảnh mà thôi, bên bọn họ có hơn mười người đấy.

Không phải tất cả mọi người đều là Tô Tín, có thể dùng một địch trăm trong cùng cấp bậc.

Cho nên Lâm gia chủ lập tức quyết định thật nhanh, nói:

- Tất cả mọi người tiến lên cho ta.

Vừa dứt lời, người bên phía ba nhà bọn họ cùng xông lên tấn công tên nam tử lôi thôi, trực tiếp nhét đầy quán rượu nhỏ.

Đặc biệt là đệ tử Thanh Phong Kiếm Tông càng thêm điên cuồng, dù sao tông chủ của bọn họ đã chết trong tay hắn.

Khóe miệng tên nam tử trẻ tuổi kia lộ ra một tia vui vẻ đầy xem thường.

Hơn mười tên võ giả đồng loạt ra tay, chỉ thấy nam tử trẻ tuổi kia giơ tay lên, sau đó có vạn đạo ánh sáng tách ra, hai tay hắn như đang nhặt hoa, vung vẩy ưu nhã, nhưng động tác như vậy mang theo sát cơ vô hạn!

Trong nháy mắt có vô số ám khí đổ ập tới.

Vấn tâm đinh, thủ nỏ, tiền tài tiêu, hàn băng thứ, tang môn đinh, thấu cốt châm, liệt phong chùy, chông sắt, hoa mai tiêu, tam giác lăng… Hằng hà các loại ám khí nhỏ bay ra ngoài, hơn nữa phía trên còn mang theo kịch độc, người sờ vào sẽ chết!

Một giây, chỉ một giây, hơn mười tên võ giả Tiên Thiên bị diệt toàn bộ!

Lúc này người trong quán rượu sợ hãi.

Tuy bọn họ thực lực thấp kém nhưng cho dù thế nào cũng là người đi lại giang hồ, đương nhiên bọn họ đã nhìn thấy giết người, hơn nữa bọn họ cũng từng tự mình động thủ giết người.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới trên thế gian còn có thủ pháp giết người như vậy,

một giây đã có mười mấy tên võ giả Tiên Thiên bị tiêu diệt toàn bộ, rốt cuộc người này là ai?

Nam tử trẻ tuổi lôi thôi duỗi lưng mỏi, hắn phất tay và hấp lực sinh ra, trực tiếp hấp thu những ám khí này trở về, bị hắn chứa vào trong túi giới tử.

Cho tới hiện tại mọi người mới nhìn rõ thực lực của hắnhắn là Thần Cung Cảnh đỉnh phong, nửa bước Nguyên Thần Cảnh!

Sau khi làm xong tất cả, nam tử lôi thôi trực tiếp cầm lấy bầu rượu đi ra ngoài, sau đó ném tiền tài tiêu còn mang theo vết máu về phía chưởng quầy.

1.Hôm nay đi ra ngoài không mang tiền, ngươi bán thứ này đi, tuyệt đối đủ tiền bữa ăn của ta.

Nói xong, nam tử lôi thôi trực tiếp rời khỏi quán rượu, chỉ lưu lại lão bản quán rượu khóc không ra nước mắt.

Ai dám động tới ám khí kiến huyết phong hầu này chứ? Ngươi giao thứ này là thưởng cho ta hay giết ta?

Đợi đến lúc nam tử trẻ tuổi lôi thôi đi rồi, lúc này mới có người nghĩ tới cái gì đó và hô lớn:

- Đường Sâm! Hắn là thứ chín Nhân Bảng ‘ Thiên Thủ Diêm La ’ Đường Sâm!

Thời điểm Tô Tín đứng hàng Nhân Bảng, Đường Sâm bài danh mười lăm trên Nhân Bảng.

Sau khi tốp mười Nhân Bảng Top có người tấn chức Hóa Thần Cảnh, có người lớn tuổi hạ bảng, có người vẫn lạc, cho nên mấy năm qua Đường Sâm đã leo lên vị trí thứ chín Nhân Bảng.

Nếu như nói sự tồn tại của Tô Tín đối với bọn họ chính là truyền thuyết, như vậy Đường Sâm chính là tồn tại bọn họ phải nhìn lên.

Thứ chín Nhân Bảng, ‘ Thiên Thủ Diêm La ’ Đường Sâm, người nổi bật trong thế hệ trẻ Xuyên Trung Đường Môn.

Trong Tà đạo bát môn, kỳ thật Đường Môn rất ít khi xuất đầu.

Ngươi thường xuyên có thể nhìn thấy ám khí Đường Môn nhưng rất ít khi nhìn thấy võ giả Đường Môn hành tẩu giang hồ.

Tạo thành loại nguyên nhân này thật ra là vì bên trong Đường Môn có hai lưu phái.

Từ mấy trăm năm trước phương thức tu luyện của Đường Môn đã phát sinh một ít cải biến, phân thành hai lưu phái.

Trong đó một lưu phái là chế tạo các loại cơ quan ám khí và độc vật cường đại, ví dụ như Liệt Không Trùy, Xích Viêm Hỏa Liên là các ám khí cường đại đều do Đường Môn chế tạo.

Tinh xảo cường đại, có thể so với cơ quan của Mặc môn, cộng thêm những độc vật cường đại cho nên võ giả cầm ám khí Đường Môn đều có thể vượt cấp giết người.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1066 - ‘ Thiên Thủ Diêm La ’ Đường Sâm (2)

Cũng chính bởi vì như thế, ám khí Đường Môn mới dễ bán trên võ lâm như thế, thậm chí một kiện ám khí cường đại có

thể bán với giá trên trời.

Đường Môn không chỉ có người chủ tu cơ quan ám khí, người một lưu phái khác chủ trương dùng cơ quan ám khí làm phụ, chủ tu bản thân.

Bọn họ cho rằng võ giả vẫn cần phải dựa vào tu vi nói chuyện.

Cơ quan ám khí của ngươi mạnh hơn nữa, phối trí độc dược có mạnh hơn nữa nhưng không có tu vi chèo chống cũng chỉ là mây bay.

Cho nên võ giả Đường Môn đều khổ luyện tuyệt kỹ ám khí truyền thừa từ Đường Môn, sau đó lại dùng các loại ám khí nhỏ phụ trợ.

Đường Sâm là người võ giả lưu phái này, trên người hắn mang theo không ít các loại cơ quan ám khí nhỏ, phía trên còn có chất độc.

Lúc đối địch, thủ pháp ám khí cường đại như cuồng phong bạo vũ tỏa ra ngoài, có thể sát thương kẻ địch trên phạm vi lớn.

Tuy hai lưu phái của Đường Môn đều cho rằng mình là đúng, nhưng Đường Môn ít người cần phải đoàn kết, cho nên cho dù lý niệm không hợp nhưng không có xảy ra chuyện ác ý gì đó.

Chỉ có điều những võ giả Đường Môn quanh năm nghiên cứu ám khí và độc vật đều không rời khỏi Xuyên Trung, thậm chí rất ít thời điểm rời khỏi Đường Môn, cũng chỉ có Đường Sâm là võ giả hệ phái còn lại mới đi lại giang hồ.

Đường Môn ít người, người lưu phái của hắn càng ít, cho nên người giang hồ mới có ấn tượng người Đường Môn không thường xuất hiện tại võ lâm Trung Nguyên.

Tận mắt nhìn thấy một vị cường giả Nhân Bảng ra tay, võ giả trong quán rượu cảm thấy mình có vốn liếng nói khoác với người khác, liên tục hưng phấn tính tiền rời đi.

Đương nhiên nguyên nhân sâu hơn trong đó là vì bọn họ sợ gặp nguy hiểm.

Ba thế lực võ lâm Lâm gia bị diệt toàn bộ, người ba thế lực võ lâm không chỉ có bao nhiêu người tới quán rượu, cho nên đợi

đến lúc những người khác tới thì bọn họ phải rời đi, nếu không chờ người ba phái này tới, nói không chừng sẽ giận chó đánh mèo lên bọn họ.

Lúc này Ninh Phỉ sững sờ, cũng trực tiếp chạy ra khỏi quán rượu.

Nàng cũng không chạy trốn, mà là trực tiếp chạy theo Đường Sâm.

Đường Sâm quay đầu lại kinh ngạc nhìn Ninh Phỉ:

1.Ngươi đi theo ta làm gì? Ninh Phỉ lúc này nói:

2.Ta muốn ngươi giúp đưa ta tới Tiêu gia.

Trên mặt Đường Sâm lộ ra nụ cười như cười mà không cười, nói:

1.Ninh tiểu thư, ngươi có biết tình cảnh của ngươi hiện tại hay không?

2.Một trong tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn Tô Tín muốn đồ trên tay ngươi, người Tiêu gia cũng muốn đồ trên tay ngươi, thời điểm này ngươi tìm ta, xác định không phải hại ta? Ta cũng không có thù với ngươi đâu.

3.Như vậy đi, ta là người thiện tâm, ta có thể chỉ cho ngươi một con đường

sáng.

1.Tiêu gia cũng muốn đồ trong tay của ngươi, chỉ có điều Tiêu gia cầm đồ sẽ không hại ngươi, trái lại còn có thể cho ngươi đãi ngộ đệ tử Tiêu gia, chính vì hiển lộ Tiêu gia bọn họ nhân nghĩa.

2.Có lẽ ngươi cũng nhìn ra điểm này nên mới đi Tiêu gia đúng không?

3.Cho nên phương pháp của ta rất đơn giản, đó chính là ngươi trực tiếp đứng ra trên đường cái và thừa nhận thân phận của mình, như vậy người Tiêu gia sẽ trực tiếp tìm ngươi, như vậy tốt hơn ngươi lẻ loi một mình đi Tiêu gia.

Ninh Phỉ chỉ đơn thuần nhưng nàng lại không ngốc, nghe Đường Sâm nói như vậy, trên mặt nàng lộ ra vẻ sầu thảm.

Đứng ra thừa nhận thân phận của mình trước mặt mọi người sẽ dẫn người Tiêu gia tới, nhưng cũng sẽ dẫn người Lục Phiến Môn và một ít kẻ lòng mang làm loạn.

Giống như ba thế lực võ lâm lúc trước, Ninh Phỉ không tin tưởng bọn họ không biết mệnh lệnh của Tiêu gia, kết quả bọn họ không có lựa chọn giao mình cho Tô Tín, cũng không có lựa chọn giao mình cho Tiêu gia, ngược lại lựa chọn chiếm đồ của mình làm của riêng.

Như vậy tính ra, thừa nhận thân phận của mình trước mặt mọi người chính là đánh bạc, hơn nữa tỷ lệ đánh bạc thua còn rất lớn.

Nhìn thấy Đường Sâm cự tuyệt thì nàng không nói cái gì, mà là trực tiếp quay người rời đi.

Đường Sâm mới vừa xuất thủ giúp nàng, nàng liền cho rằng Đường Sâm sẽ là người lòng mang hiệp nghĩa, hiện tại xem ra, Đường Sâm cũng là người rất thwucj tế.

Ninh Phỉ cũng sẽ không ép buộc, Đường Sâm nói đúng, giúp nàng tương đương với hại hắn.

Người Ninh gia đã chết đủ nhiều, thậm chí đến bây giờ cũng chỉ còn lại một

mình nàng.

Ninh Phỉ cũng không muốn có người chết nữa, Đường Sâm đã không muốn giúp nàng, Ninh Phỉ cũng không cưỡng cầu.

Nếu như thật sự không được, nàng chuẩn bị làm theo lời Đường Sâm nói, đi đánh cuộc một lần, nói ra thân phận của mình trước mặt mọi người, nhìn xem là người Tiêu gia tìm tới mình trước hay người Lục Phiến Môn tìm tới mình trước.

Đường Sâm uống một hớp rượu, nhìn thấy thân thể nhỏ gầy cô độc của Ninh Phỉ, không biết vì sao nội tâm của hắn mềm nhũn.

Hắn có danh hiệu Thiên Thủ Diêm La, hai chữ ‘ Thiên Thủ ’ này là dựa vào uy thế và võ công của hắn.

Về phần hai chữ Diêm La là hắn ra tay không chút lưu tình, kẻ đối địch với hắn không chết cũng tàn phế, vô cùng tàn nhẫn, như hắn vừa đối phó người ba phái vừa rồi, hơn mười người không một người sống.

Chỉ có hắn mới hiểu được, hắn ra tay giết người vì trong tâm những kẻ này có sát ý.

Xuyên Trung là nơi bị rừng rậm vây quanh, hung thú độc vật nhiều vô số kể, từ nhỏ phụ mẫu đã nói cho hắn biết, những cái gì lộ ra sát ý với mình, bất kể là người hay là thú, đều không được lưu thủ.

Cho nên Đường Sâm mới có thể dưỡng thành thói quen ra tay không lưu tình, nhưng kỳ thật nội tâm của hắn rất mềm, nếu không hắn cũng sẽ không ra tay cứu Ninh Phỉ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1067 - Tô Tín Khủng Bố (1)

- Uy, chờ chút.

Bỗng nhiên Đường Sâm hô một tiếng.

Ninh Phỉ ngạc nhiên quay đầu lại.

Đường Sâm sửa sang mái tóc lộn xộn của mình và nói:

Nhìn thấy ngươi đáng thương như vậy, ta sẽ giúp ngươi một tay.

Nhưng ngươi yên tâm, một khi gặp nguy hiểm ta nhất định sẽ chạy trốn đầu tiên, ta cũng không muốn đối địch với Tô Tín biến thái kia.

Cho nên dọc theo con đường này, ta nhiều lắm chỉ giúp ngươi xử lý những thế lực bất nhập lưu, ví dụ như mấy nhà vừa rồi.

Nghe được Đường Sâm nói thế, Ninh Phỉ lập tức mỉm cười.

Tuy mặt của nàng bị bôi đen như mực nhưng Đường Sâm vẫn cảm giác được nụ cười của nàng đẹp như ánh mặt trời.

Có Đường Sâm hộ tống, Ninh Phỉ cũng không cần phải cẩn thận từng chút như lúc trước.

Thân là đệ tử kiệt xuất nhất thế hệ này của Xuyên Trung Đường Môn, Đường Sâm đã đạt tới nửa bước Nguyên Thần Cảnh, có thể nói là ít có đối thủ trong cùng giai.

Huống chi cho dù võ giả Hóa Thần Cảnh bình thường cũng chưa chắc làm gì được hắn.

Đừng quên, Đường Sâm chính là người Đường Môn, tuy Đường Sâm chủ tu bản thân nhưng lại cũng không đại biểu trên người hắn không có cơ quan ám khí cường đại của Đường Môn.

Một khi sử dụng những thứ này, tuyệt đối có uy năng đánh chết võ giả Hóa Thần Cảnh.

Đường Sâm thân là đệ tử kiệt xuất nhất Đường Môn thế hệ này, nếu trên người hắn không có đồ vật bảo vệ tính mạng, nói ra đoán chừng không ai tin tưởng.

1.Đúng rồi, ngươi gặp qua Tô Tín chưa? Rốt cuộc hắn là người thế nào? Ninh Phỉ hỏi.

Nàng đã biết rõ Ninh gia bọn họ sẽ đã biến thành thế này, độc thủ sau màn cuối cùng chính là Tô Tín.

Chỉ có điều nàng nhìn thấy đám người Lý Phôi giết người Ninh gia, cho nên nàng cũng hận Lý Phôi.

Nhưng nàng chưa từng gặp qua Tô Tín, chỉ nghe nói qua một ít lời đồn về Tô Tín ngày xưa nên vẫn mơ mơ hồ hồ.

Kết quả hiện tại có người nói với nàng Tô Tín mới là kẻ thù của nàng, thậm chí Ninh Phỉ muốn hận cũng không biết nên hận thế nào, bởi vì trong nội tâm nàng căn bản không có hình tượng của Tô TÍn.

Đường Sâm cười khổ nói:

1.Tô Tín bước vào tốp mười Nhân Bảng là lúc ta trước ra khỏi Xuyên Trung.

2.Chờ ta bước ra Xuyên Trung bắt đầu đi vào Trung Nguyên lưu lạc, khi đó Tô Tín đã tấn chức Hóa Thần và rời khỏi Nhân Bảng, cho nên ta cũng chưa từng gặp

qua hắn.

Ninh Phỉ nói:

1.Nhưng ngươi khẳng định biết rõ rõ tin tức của hắn, đều là võ giả Nhân Bảng, ta cũng không tin ngươi chưa từng điều tra về Tô Tín.

Đường Sâm trầm ngâm một lát, Ninh Phỉ nói không sai, hắn thật sự điều tra tư liệu kỹ càng về Tô Tín.

Đây không phải bởi vì ghen ghét, bởi vì hắn không có tư cách ghen ghét Tô

Tín.

Hắn cùng thế hệ với Tô Tín nhưng thời điểm Tô Tín dương danh Nhân Bảng, hắn còn chưa ra khỏi Xuyên Trung.

Tốc độ đột phá của Tô Tín nhanh như bay, làm cho Đường Sâm không có dũng khí đuổi theo.

Thời điểm đối phương đi xa hơn ngươi một bước ngươi có thể ghen ghét, muốn vượt qua đối phương.

Nhưng đợi đến lúc đối phương đã vượt qua ngươi mấy trăm bước, ngươi lại không có dũng khí ghen ghét, bởi vì giữa hai người có chênh lệch quá lớn, cũng là người hai cảnh giới, như vậy có thể ghen ghét hay sao?

Hắn đi thu thập tư liệu Tô Tín và hắn hiểu kinh nghiệm của các cường giả Nhân Bảng, thuần túy là hiếu kỳ mà thôi, hắn cũng biết tư liệu của đám người Lâm Trường Hà, Hà Hưu.

Suy nghĩ một lát, Đường Sâm lúc này mới nói:

- Ta không cách nào đánh giá Tô Tín, bởi vì ta không có tư cách đánh giá Tô

Tín.

- Chỉ có điều nếu ngươi thật muốn tìm hắn báo thù, ta khuyên ngươi nên buông

tha thù hận này đi.

1.Cho dù Tiêu gia có thể bảo vệ ngươi, nhưng Tiêu gia sẽ không vì ngươi trêu chọc Tô Tín, đồng thời dựa vào thiên phú của ngươi có tu luyện cả đời cũng không thể báo thù Tô Tín.

2.Dựa vào cái gì? Cũng bởi vì thực lực của hắn mạnh sao?

Vẻ mặt Ninh Phỉ không cam lòng.

Cho dù nàng không bằng Tô Tín, nhưng nàng cũng tu luyện một ít bí pháp cấm kị hoặc tìm kiếm phương pháp giúp nàng chém giết Tô Tín.

Kết quả lại nghe Đường Sâm nói như vậy, giống như nàng hi vọng rất xa vời.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1068 - Tô Tín Khủng Bố (2)

Đường Sâm lắc lắc đầu nói:

Từ khi Tô Tín quật khởi đến bây giờ, hắn không phải dựa vào thực lực.

Lúc hắn dương danh Giang Nam đạo đã lợi dụng thực lực Thần Cung Cảnh đùa bỡn các tông môn Giang Nam đạo trong lòng bàn tay.

Về sau hắn vào kinh thành đảm nhiệm tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, đảm nhiệm tứ đại thần bộ, càng là trực tiếp quấy đến cả Bắc Nguyên đạo không được an bình, có bao nhiêu võ giả Dung Thần Cảnh đã chết trong tay hắn?

Rất nhiều người đều biết thực lực Tô Tín rất mạnh, thời điểm Nhân Bảng còn có Lâm Trường Hà, Hà Hưu cùng Tiêu Hoàng ép trên hắn, nhưng đợi đến lúc hắn đột phá Hóa Thần Cảnh, uy danh của hắn đừng nói thế hệ trẻ như ta, ngay cả võ giả Hóa Thần Cảnh thế hệ trước cũng không thể so sánh.

Nhưng trọng yếu nhất là ai cũng biết Tô Tín thực lực rất mạnh, mạnh đến mức có thể tranh phong với võ giả Hóa Thần Cảnh

thế hệ trước.

Mặc cho ai nhắc tới Tô Tín ấn tượng đầu tiên đều là thủ đoạn cao siêu của người này, tiếp theo mới là thực lực cường đại của hắn.

Một người có thực lực cường đại đến loại tình trạng này nhưng kết quả lại cho người khác ấn tượng đầu tiên không phải thực lực cường đại, đây mới là điểm khủng bố chân chính của hắn.

Đường Sâm cho đánh giá Tô Tín cao như thế lại làm Ninh Phỉ tuyệt vọng.

Dù sao nàng từ nhỏ đến lớn đều được Ninh gia che chở lớn lên, đã khi nào trải qua chuyện như vậy?

Đường Sâm tiếp tục nói:

1.Hơn nữa trọng yếu nhất là tính cách của người này không có nhược điểm, tâm chí cứng cỏi, thủ đoạn cao siêu, làm người tâm ngoan thủ lạt, không bị thế giới bên ngoài ảnh hưởng mà thay đổi, tất cả đều dùng lợi ích làm đầu, nhưng người như vậy mới là khủng bố nhất.

2.Võ giả ma đạo thị sát khát máu thành tánh, nhưng bọn họ bởi vì giết mà giết, bởi vì tâm tình của chính mình mà giết, có thể nói hắn cũng chỉ là một kẻ bị ma khí giết chóc khống chế tâm chí mà thôi, kẻ này không đáng sợ.

3.Tô Tín lại dùng lý trí đi giết chóc, không bị ngoại vật và người khác ảnh hưởng, đây mới là điểm làm người ta khủng bố nhất.

Nói tới chỗ này Đường Sâm thở dài một hơi, Tô Tín có được những thứ này lại là những điểm thiếu hụt của chính Đường Sâm.

Kỳ thật Xuyên Trung Đường Môn cũng giống như gia tộc, trong Đường Môn không có nhiều huyết mạch dòng chính lắm, chỉ có hơn hai ngàn người mà thôi, Đường Sâm với tư cách tồn tại trẻ tuổi kiệt xuất nhất, hắn tự nhiên bị liệt vào trong hàng ngũ người thừa kế.

Chỉ có điều trưởng bối Đường gia xem ra, khuyết điểm trên người Đường Sâm còn rất nhiều, có chút khuyết điểm hắn cảm giác được nhưng hắn không có biện pháp khắc phục.

Ví dụ khuyết điểm mềm lòng, đặt ở trên người người bình thường không có gì, nhưng nếu là đặt trên người gia chủ một gia tộc lại là nhược điểm trí mạng không bù đắp nổi.

Gia chủ gia chủ, vị trí này không chỉ đại biểu vinh quang, mà còn phải gánh lấy trách nhiệm của một gia tộc, cái gọi là muốn mang vương miện thì phải thừa nhận

sức nặng của nó.

Cho nên nói Đường Sâm hiện tại còn không đảm đương nổi gánh nặng như thế, chính bởi vì như vậy nên hắn rời khỏi Xuyên Trung lịch luyện, trưởng bối Đường gia cũng muốn hắn đi vào Trung Nguyên, hi vọng có một ngày hắn có thể trở nên thành thục chân chính, cho dù cái giá lớn của thành thục là tổn thương không nhỏ.

Nhưng bây giờ xem ra Đường Sâm lưu lại trong võ lâm Trung Nguyên mấy năm lại không tiến bộ gì, nếu không hôm nay hắn sẽ không nhúng tay vào việc này.

Đường Sâm mang theo Ninh Phỉ một đường chạy về hướng Tiêu gia, những thế lực cá tạp khác đều bị Đường Sâm xử lý, nhưng bọn họ không biết rằng hành tung của bọn họ cũng sớm đã bị mật thám Lục Phiến Môn phát giác.

Tin tức liên tục truyền về chỗ Tô Tín, hắn cũng rất ngạc nhiên, hắn đã rất lâu không chú ý tới Nhân Bảng thế hệ này, nhưng không nghĩ tới Đường Sâm cũng đã đứng thứ chín trên Nhân Bảng.

Kỳ thật người Nhân Bảng thế hệ Tô Tín xem như thế hệ Nhân Bảng xuất sắc nhất so với mấy đời trước.

Trong tốp năm Nhân Bảng ngày xưa đã đột phá Hóa Thần Cảnh, ‘ Hỏa Vực Ma Thần ’ Diễn Na La xuất thân Tây Vực ba mươi sáu nước đã lâu không có tin tức, cũng không biết hắn sống hay chết.

Tô Tín từng gặp qua Diễn Na La một lần, cuối cùng đưa ra kết luận, gia hỏa này chính là một tên điên, cao lắm là tên điên có thiên phú không tồi, cho nên ngày nào đó có người tìm ra thi thể hắn và đá ra khỏi Nhân Bảng cũng không phải chuyện kỳ quái.

Trong tốp mười Nhân Bảng ngày xưa, ‘ Đại La Thiên đao ’ Trần Kính đã đột phá đến Hóa Thần Cảnh, hiện tại vẫn đảm nhiệm tổng bộ đầu Lục Phiến Môn tại Đông Tấn.

Dịch Kiếm Môn ‘ Cửu Kiếp Việt Nữ ’ Tạ Chỉ Yến cũng đột phá Hóa Thần

Cảnh cách đây không lâu, hiện tại đang củng cố tu vi trong Dịch Kiếm Môn.

Cho nên hiện tại đứng trong tốp ba Nhân Bảng lại là ‘ Thiên Diện Ma Nữ ’ Duẫn Tịch Tuyết, ‘ Thất Sát Thương ’ Diêm Đông Thần, ‘ Trí Kế Kinh Tiên ’ Chư Cát Thanh Thiên.

Tốp mười Nhân Bảng còn có mấy cái tên Tô Tín chưa gặp qua, không phải người sau vượt người trước, Tô Tín không có chú ý qua tuấn kiệt Nhân Bảng, dù sao không có bao nhiêu người là người quen.

Đợi đến lúc đám người Diêm Đông Thần cũng đột phá đến Hóa Thần Cảnh, Nhân Bảng thế hệ bọn họ cũng tính là kết thúc.

1.Ha ha, ‘ Thiên Thủ Diêm La ’ Đường Sâm ra tay tàn nhẫn vô tình, không nghĩ tới lại là người ưa thích lo chuyện bao đồng, thú vị.

Đối với tuấn kiệt Nhân Bảng cùng thế hệ với mình, trong nội tâm Tô Tín còn sinh ra hai chữ thú vị.

1.Đi thôi, mật thám Lục Phiến Môn có thể phát hiện hành tung của bọn họ, như vậy Tiêu gia thân là rắn rít địa phương cũng biết, có đám người kia can thiệp, lúc này muốn cầm lấy kiếm gãy cũng không đơn giản như vậy.

Tô Tín vừa phát hiệu lệnh, Lý Phôi trực tiếp xuất động tất cả lực lượng Lục Phiến Môn Giang Nam đạo.

Huy động nhân lực như thế không phải vì bắt Ninh Phỉ cùng Đường Sâm, chỉ đề phòng bị Tiêu gia mà thôi.

Hiện tại Tô Tín xem như biết rõ vì cái gì Thôi Phán Quan lúc trước không có trực tiếp ra tay tiêu diệt Ninh gia đoạt được kiếm gãy, đoán chừng nguyên nhân là vì Tiêu gia.

Ninh gia cũng biết trong kiếm gãy ẩn chứa bí mật, cho nên giấu rất nghiêm mật, cho dù với thực lực của Thôi Phán Quan cũng không có khả năng không một tiếng động lấy kiếm gãy đi.

Nếu như bị Ninh gia phát hiện, đoán chừng sẽ diễn biến thành cướp đoạt, đến lúc đó sẽ kinh động Tiêu gia.

Trừ phi động tác Thôi Phán Quan nhanh tới mức có thể diệt toàn bộ Ninh gia, không cho bọn họ lộ tin tức ra ngoài, nếu không khó bảo toàn Tiêu gia sẽ không từ miệng những người sống sót biết được tin tức..

Đoán chừng trước kia Thôi Phán Quan đã chuẩn bị sẵn sàng lén lấy kiếm gãy hoặc có kế hoạch diệt sạch toàn bộ Ninh gia không lưu một ai, chỉ có điều bị chuyện quan hệ thông gia cắt đứt mà thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1069 - Hoặc Là Không Làm, Làm Phải Làm Tuyệt (1)

Trên Thanh Vân Phong Giang Nam đạo, Đường Sâm dẫn theo Ninh Phỉ vượt qua sơn mạch sau đó thở ra một hơi, nói:

Xuyên qua Thanh Vân Phong này chính là địa vực Tiêu gia, đến lúc đó ngươi liền biểu lộ thân phận tại địa vực Tiêu gia, Tiêu gia nhất định sẽ phái người tiếp ứng ngươi trước người Lục Phiến Môn.

Dọc theo con đường này, Đường Sâm cũng đi các lối tắt, trực tiếp dẫn theo Ninh Phỉ xuyên việt một ít đường nhỏ trong rừng rậm, cho dù quấn đường vòng xa như vậy cũng không ghé vào

châu phủ, thậm chí có nhiều lần làm cho bộ khoái Lục Phiến Môn mất dấu.

Có trời mới biết hắn chỉ ở lại Giang Nam đạo không được mấy năm thì làm sao nhớ rõ nhiều con đường núi rừng nhỏ như thế.

May mà dọc theo con đường này cũng không có gặp được cái gì ngoài ý muốn, hắn cũng an toàn dẫn theo Ninh Phỉ đến địa vực Tiêu gia, cuối cùng hắn cũng thở ra một hơi.

Nhưng không biết vì sao, nội tâm của hắn sinh ra một chút không bỏ được.

Dĩ vãng hắn thân là thiếu chủ Đường Môn, có nữ nhân gì chưa gặp qua?

Thậm chí nếu hắn muốn quan hệ thông gia, truyền nhân thế lực đỉnh cấp trên giang hồ cũng sẽ xếp thành hàng quan hệ thông gia với hắn.

Dù sao Đường Môn bọn họ ít xuất đầu nên không có xung đột gì lớn với các thế

lực võ lâm.

Hơn nữa quan hệ thông gia với Đường Môn còn có thể đạt được những ám khí cường đại của Đường Môn, đoán chừng trên giang hồ không thế lực nào cự tuyệt chuyện như thế.

Chỉ tiếc hắn không đặt những người kia vào trong mắt, hiện tại hắn lại có một ít động tâm với Ninh Phỉ.

Nhưng hắn lại biết mình và Ninh Phỉ là không thể nào.

Không nói trước trong nội tâm Ninh Phỉ căn bản không bỏ được biểu ca Ninh Phong đã chết, nguyên nhân còn lại chính là Đường Môn sẽ không cho phép xảy ra chuyện này.

Đường Sâm thân là thiếu chủ Đường Môn, Đường Môn bọn họ cũng không cần dùng quan hệ thông gia của hắn đổi lấy chỗ tốt, cho nên hôn nhân của Đường Môn tương đối tự do.

Tuy tự do nhưng không đại biểu hắn có thể tùy hứng, cho dù hắn cưới nữ tử bình thường cũng không thể cưới Ninh Phỉ, bởi vì nhân quả trên người Ninh Phỉ quá lớn.

Tô Tín diệt cả nhà Ninh gia, Ninh Phỉ có hận ý ngập trời với Tô Tín.

Đến lúc đó Ninh Phỉ gả vào Đường Môn, phần nhân quả này ngươi nói Đường Môn sẽ gánh cho nàng hay nàng sẽ gánh?

Huống chi Đường Môn không muốn gánh phần nhân quả này cho nàng, với tư cách người có đại thù với Tô Tín, vạn nhất nàng gối đầu thổi gió bên tai Đường Sâm, nàng muốn nhắm vào Tô Tín thì phải làm thế nào?

Đến lúc đó Đường Môn bọn họ sẽ vô duyên vô cớ chọc đại địch, Đường Môn không muốn làm chuyện như vậy, cho dù Ninh Phỉ hứa hẹn xóa bỏ thù hận với Tô Tín cũng không được, Đường Môn bọn họ không dám mạo hiểm lớn như thế cưới một nữ nhân như vậy về nhà.

Đường Sâm biết rõ điểm này cho nên mới lưu phần động tâm này trong lòng, cũng không có nói ra.

Trong thời gian lưu lạc Trung Nguyên hắn vẫn không phải đần độn, tối thiểu Đường Sâm thành thục hơn trước lúc rời khỏi Đường Môn rất nhiều.

Tối thiểu hiện tại hắn suy nghĩ vì Đường Môn cho nên áp chế cảm tình bản thân, tuy chuyện này với Đường Sâm là chuyện rất thống khổ.

Kỳ thật đối với Ninh Phỉ, nàng cũng rất có hảo cảm với Đường Sâm.

Lúc tất cả người Ninh gia chết hết, người yêu duy nhất của nàng là Ninh Phong cũng bởi vì bảo vệ nàng mà chết, trên giang hồ có không ít bọn chuột nhắt ngấp nghé bảo vật của nàng, là Đường Sâm đầu tiên đứng ra giúp nàng, dưới loại tình huống này nàng sinh ra hảo cảm với Đường Sâm là bình thường.

Đường Sâm biểu hiện lôi thôi lôi thôi lếch thếch nhưng lại nói chuyện có phần độc ác, nhưng hắn là người mặt lạnh tâm nóng, hơn nữa làm việc còn cẩn thận, Ninh Phỉ thật sự có hảo cảm với hắn.

Nếu không có chuyện Ninh gia, không có biểu ca Ninh Phong, nói không chừng nàng thật sự sẽ chọn Đường Sâm.

Nhưng đáng tiếc tâm trí của nàng hiện tại đã bị thù hận nhét đầy, rốt cuộc không muốn chứa thêm kẻ nào khác.

1.Đường đại ca, cám ơn ngươi, con đường còn lại nên do ta đi. Ninh Phỉ chân thành cảm tạ Đường Phong.

2.Ha ha, ta cũng chỉ dẫn ngươi tới đây, đương nhiên cũng đến lúc ngươi đi rồi, ta rất không ưa đám người Tiêu gia.

Đường Sâm làm ra dáng vẻ không quan tâm, trực tiếp liền muốn rời đi.

Vào lúc này lại có giọng nói vang lên:

1.Nhân sinh bảy khổ, sinh, lão, bệnh, tử, yêu biệt ly, oán hận, cầu mà không

được.

2.Nếu trong nội tâm các ngươi đã có đối phương, vì sao lại không nói ra? Yêu biệt ly, cầu mà không được, đây chính là tiếc nuối cả đời.

Chân núi, một thanh niên mặc quan phục Lục Phiến Môn đỏ thẫm, bên hông còn đep trường kiếm đỏ thẫm đi lên núi, mỗi một bước của hắn vượt qua hơn mười trượng giống như thuấn di.

Ngọn núi hơn ngàn mét đối phương đi không bao lâu đã lên tới, phía sau hắn là một đám bộ khoái bộ đầu Lục Phiến Môn.

- Tô Tín!

Đường Sâm và Ninh Phỉ kêu lên một tiếng, chỉ có điều trong ánh mắt Đường Sâm còn mang theo kinh nghi, kinh nghi tại sao Tô Tín lại tìm được bọn họ.

Trong mắt Ninh Phỉ chỉ có hận ý, hận ý khôn cùng!

Nhìn người trẻ tuổi tướng mạo thanh tú, cả người lẫn vật vô hại lại là hung thủ giết cả nhà nàng, tứ đại thần bộ Tô Tín ra tay tàn nhẫn, vô cùng hung tàn!

Trên mặt Tô Tín nở nụ cười nhẹ nhàng, không có hung tàn cũng không có sát cơ, nhưng Ninh Phỉ nhìn thấy giống như ma quỷ đang cười, tỏ rõ kế tiếp hắn muốn làm cái gì.

Ninh Phỉ muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị Đường Sâm ngăn lại.

Hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, đúng như lời hắn nói, Tô Tín không phải một người dễ dàng bị ngoại vật ảnh hưởng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1070 - Hoặc Là Không Làm, Làm Phải Làm Tuyệt (2)

Hắn không cho Ninh Phỉ nói nhưng chính hắn lại trầm giọng nói:

Tô đại nhân, ngươi muốn đồ vật, nếu như Ninh Phỉ chủ động giao cho ngươi, ngươi có thể thả cho nàng con đường sống hay không?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Không thể, nhưng ta có thể cho nàng ít chịu tội đi gặp đám người Ninh gia.

Trong mắt Đường Sâm lộ ra một tia giận dữ, Tô Tín làm như vậy cũng quá phận rồi.

Tuy Đường Sâm giết người không ít, nhưng người bị hắn giết đều là những kẻ lộ ra sát ý với hắn, hơn nữa còn là người uy hiếp tới hắn.

Hiện tại Ninh Phỉ có uy hiếp với Tô Tín sao? Chỉ sợ nàng muốn tới gần hắn cũng không được.

Ngay cả như vậy Tô Tín vẫn như trước muốn giết nàng, Đường Sâm xem ra quả thật không cách nào thuyết phục.

Đường Sâm trực tiếp cười lạnh nói:

1.Tô đại nhân, ngươi đường đường một trong tứ đại thần bộ, chẳng lẻ còn sợ một nữ nhân đến báo thù sao?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Phép khích tướng vô dụng với ta, cho nên ngươi cũng không cần phế khí lực.

2.Kỳ thật ta căn bản không muốn giết người Ninh gia bọn họ, chỉ cần lúc trước Ninh gia bọn họ ngoan ngoãn giao kiếm gãy ra, trời biết đất biết ngươi biết ta biết, nhiều chỗ tốt mà? Tô Tín ta còn thiếu nhân tình các ngươi.

3.Nhưng đáng tiếc Ninh gia các ngươi hết lần này tới lần khác có chết cũng phải trông giữ một thứ phế vật, đây chính là tội lỗi hoặc là ta không giết bất cứ người nào của Ninh gia, nếu giết là phải nhổ cỏ tận gốc.

Mục tiêu của Tô Tín rất đơn thuần, hắn chỉ không muốn người khác biết rõ bí mật kiếm gãy mà thôi, dù sao thứ này quan hệ đến Cửu Trọng Kiếm Các, có Thiên đình cùng Địa phủ nhị hổ tương tranh đã đủ tàn khốc rồi, Tô Tín cũng không muốn lại trêu chọc thêm một đám sói.

Nếu Ninh gia gọn gàng mà linh hoạt giao kiếm gãy cho hắn, chứng minh bọn họ thật không quan tâm thứ này, chỉ cần bọn họ không tìm đường chết và hối hận đi tuyên dương chuyện này ra ngoài, sau đó Tô Tín cũng không đi diệt khẩu Ninh gia, còn cho bọn họ rất nhiều chỗ tốt.

Nhưng kết quả Ninh gia lại lựa chọn phương thức ngu xuẩn như vậy, sau khi chống cự liền bị người Lục Phiến Môn hạ sát thủ thì bọn họ mới hối hận, mới muốn giao ra kiếm gãy ra nhưng đã muộn.

Lý Phôi cũng đã giết nhiều người như vậy, kết quả nếu bảo hắn dừng tay, cho dù cuối cùng Tô Tín đạt được kiếm gãy, Ninh gia sẽ từ bỏ ý đồ?

Nói không chừng Ninh gia sẽ trực tiếp thông tri Tiêu gia hoặc thế lực khác, làm cho ngươi trên võ lâm biết được, đây không phải việc Tô Tín muố nhìn thấy.

Cho nên Ninh gia nhất định phải diệt, không thể lưu bất cứ người sống, dù sao phong cách hành sự của Tô Tín, hoặc là không làm, nếu làm phải làm tuyệt.

1.Tô đại nhân, chẳng lẽ thật không thể hòa hoãn hay sao? Đường Sâm trầm giọng hỏi.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Không có, ngươi thật muốn xuất đầu vì nàng sao?

Hai tay Đường Sâm che giấu trong tay áo rộng thùng thình, tùy thời cũng có thể ra tay.

Nghe vậy Đường Sâm trầm giọng nói:

1.Tối thiểu ta đã hộ tống nàng vài ngày, ta đã đáp ứng sẽ hộ tống nàng an toàn tới địa bàn Tiêu gia, hiện tại còn chưa tới nơi đấy.

2.Nghe nói Tô đại nhân ngươi làm việc rất giảng thành tín, nhưng hết lần này tới lần khác ta cũng là một người rất giảng thành tín, cho nên lúc này ta dù thế nào cũng phải hộ tống nàng tới Tiêu gia mới được, đưa đến nơi đến chốn nha.

Đường Sâm quay đầu nói với Ninh Phỉ:

- Ngươi đi trước, ta chống đỡ!

Nghe nói như thế, nước mắt trong mắt Ninh Phỉ chảy xuống.

Nàng đã gặp qua cảnh này một lần, lần trước Ninh Phong bảo nàng chạy đi, lúc nói chuyện cũng giống như hiện tại.

- Đừng nói nhảm! Còn không mau đi!

Đường Sâm nắm chặc giới tử túi, thân là thiếu chủ Đường Môn, trong tay hắn ẩn giấu không chỉ một ám khí cường đại, hẳn có thể ngăn cản Tô Tín một thời gian ngắn.

Tô Tín nhìn thấy dáng vẻ Đường Sâm như vậy liền lắc đầu:

1.Đường Sâm ah Đường Sâm, khó trách Đường Môn đến bây giờ không được chính thức liệt ngươi vào hàng ngũ người thừa kế, ngươi cách vị trí này quá xa.

2.Trọng yếu nhất là ngươi làm người ích kỷ, Đường Môn sẽ không cho một

người như thế lên làm gia chủ.

Đường Sâm sững sờ, chính mình ích kỷ?

Tô Tín thản nhiên nói:

1.Ngươi bây giờ vì nàng liền muốn dốc sức liều mạng với ta, ngươi nói ta giết ngươi hay không giết ngươi? Nếu hôm nay ta giết ngươi, Đường Môn liền tổn thất một cường giả trẻ tuổi kiệt xuất.

2.Hơn nữa bởi vì tánh mạng của ngươi, Đường Môn tất nhiên sẽ rời khỏi Xuyên Trung đấu với ta một trận.

3.Tuy Xuyên Trung Đường Môn của ngươi mạnh nhưng sau khi rời khỏi Xuyên Trung sẽ còn lại mấy phần chiến lực? Huống chi Tô Tín ta cũng không phải dễ giết như thế, tình huống lưỡng bại câu thương, Đường Môn các ngươi chịu đựng được hay sao?

4.Cho nên nói ngươi bây giờ đứng ở chỗ này dốc sức liều mạng với ta, cũng không chỉ liều tính mạng của ngươi, còn có hưng suy tương lai của Đường Môn.

5.Bởi vì chính mình yêu thích liền không quan tâm tới tương lai hưng suy của Đường Môn, ngươi nói cho ta biết, đây không phải ích kỷ là cái gì?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1071 - Giao Quyền Lựa Chọn Cho Ngươi (1)

Đường Sâm nghe Tô Tín nói thế liền vô cùng xoắn xuýt, nhưng hắn biết rõ Tô Tín nói không có sai, thân là truyền nhân thế lực lớn, nhất cử nhất động của hắn không chỉ đại biểu cho riêng mình, còn có thế lực sau lưng của mình.

Hắn không để ý lợi ích Đường Môn lựa chọn dốc sức liều mạng với Tô Tín, người Đường Môn cảm thấy hắn rất ích kỷ.

Lúc này Đường Sâm hận mình không phải xuất thân tán tu, bởi vì như thế hắn có thể khoái ý ân cừu, cũng không cần phải xoắn xuýt giống như bây giờ.

Nhưng lúc này có một giọng nói truyền tới:

1.Đường huynh ngươi cũng không cần xoắn xuýt, ngươi trực tiếp giao Ninh tiểu thư cho Tiêu gia là được rồi.

Một giọng nói vang lên, hơn mười tên võ giả đi đến đỉnh núi, tuy ít người hơn bên phía Lục Phiến Môn nhưng tất cả đều là cường giả, tất cả đều có được thực lực trên Hóa Thần Cảnh.

Trên môi Tiêu Hoàng nở nụ cười vui vẻ nhẹ nhàng, nhìn thấy hắn xuất hiện, Đường Sâm lập tức thở ra một hơi.

Nơi này đã tiếp cận địa bàn Tiêu gia, với tư cách rắn rít địa phương, may mà Tiêu gia tính không tới quá muộn.

Hiện tại Tiêu Hoàng đã là quyền gia chủ Tiêu gia, mặc dù đại sự vẫn phải do phụ thân hắn làm chủ nhưng một ít việc nhỏ tầm thường lại do Tiêu Hoàng làm chủ,

chuyện này những cường giả Tiêu gia xem thành chuyện nhỏ.

Đừng nhìn Tiêu Hoàng hiện tại chỉ có thực lực Hóa Thần Cảnh, nhưng trong Tiêu gia hắn nắm giữ lực lượng cực kỳ kinh người.

Tối thiểu trong hơn mười tên võ giả Hóa Thần Cảnh nơi này đều là tâm phúc của hắn trong Tiêu gia, cho dù người Tiêu gia thế hệ trước cũng tỏ vẻ ủng hộ hắn, cũng như lần này Tiêu Vô Lãnh ra tay với Tô Tín.

Nhìn Tô Tín, Tiêu Hoàng cười nói:

1.Tô huynh, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt nhanh như vậy. Tô Tín thản nhiên nói:

2.Tiêu gia các ngươi thật sự ưa thích xen vào chuyện người khác, đi cướp đoạt một vật không biết là gì, các ngươi không chê mệt sao?

Tiêu Hoàng cười cười nói:

1.Vật có thể làm cho Tô Tín ngươi vừa ý thì làm sao có thể là vật tầm thường? Cho nên Tiêu gia ta cảm thấy hứng thú với đồ vật như vậy, không biết Tô Tín ngươi có thể bỏ thứ yêu thích hay không?

2.Ngươi cho rằng ta sẽ sao?

Đám người Lý Phôi sau lưng Tô Tín tiến lên phía trước một bước.

Bên hắn có tám chín võ giả Hóa Thần Cảnh, mặc dù không có nhiều người như bên Tiêu Hoàng nhưng hắn lại mang tới mấy trăm bộ khoái Thần Cung Cảnh, nếu đánh thật thì khó nói ai thắng ai thua.

Cho dù Tiêu Hoàng hay Tô Tín cũng không muốn náo chuyện này quá lớn.

Tiêu gia ở gần đây, nếu thật sự náo chuyện này lớn, dẫn tới cường giả Dương Thần Cảnh của Tiêu gia xuất hiện thì hắn cũng không chịu nổi.

Tiêu Hoàng cũng giống như thế.

Chuyện dư nghiệt Ngô quốc lần trước là Tiêu gia âm thầm trợ giúp, rốt cục đã chọc giận triều đình, làm cho Tiêu gia không thể không ẩn nhẫn mấy năm không xuất đầu.

Lúc này nếu Tiêu gia công nhiên khai chiến với Tô Tín, chuyện này đã khiêu chiến uy nghiêm của Lục Phiến Môn, đồng thời cũng tiến thêm một bước chọc giận triều đình, kết quả như vậy Tiêu gia không hi vọng nhìn thấy.

Hai bên đều không hi vọng náo lớn, cho nên hai người mới có thể lá mặt lá trái ở chỗ nào, nếu không vừa thấy mặt đã sớm đánh nhau tranh đoạt Ninh Phỉ.

Chỉ có điều nhìn thấy thái độ của Tô Tín, Tiêu Hoàng càng hiếu kỳ với đồ vật trong tay Ninh Phỉ.

Tiêu Hoàng quay đầu hỏi Ninh Phỉ:

1.Ninh tiểu thư, không biết trong tay Ninh gia các ngươi là bảo vật gì lại làm cho Tô huynh cố ý từ thành Thịnh Kinh chạy đến ra tay đối phó các ngươi?

Nghe được Tiêu Hoàng đặt câu hỏi, Tô Tín cũng không có ngăn cản, Ninh Phỉ không phải huyết mạch dòng chính Ninh gia, nàng căn bản sẽ không biết, Tiêu Hoàng hỏi cũng không được gì.

Quả nhiên Ninh Phỉ nói thẳng:

1.Tô Tín muốn kiếm gãy tổ truyền của Ninh gia, ta lại không biết kiếm gãy có bí mật gì.

2.Nhưng ta mang theo điển tịch tổ tiên Ninh gia lưu truyền tới nay tới đây, có lẽ trong đó sẽ có bí mật của kiếm gãy.

3.Ta nguyện ý giao nó cho Tiêu gia, chỉ cầu Tiêu gia giúp ta báo thù!

Tiêu Hoàng không có đáp ứng Ninh Phỉ, cho dù hắn muốn đồ trong tay Ninh

Phỉ nhưng hắn sẽ không đáp ứng báo thù giúp Ninh Phỉ.

Tiêu gia bọn họ cũng không phải thiện nam tín nữ gì, sẽ không vì một thứ không biết là gì đi đắc tội mọt trong tứ đại thần bộ Tô Tín, người cầm quyền Tiêu gia bọn họ bị cửa kẹp vào đầu mới đi đáp ứng làm như thế.

Tô Tín lúc này nói:

1.Ngươi cũng nhìn thấy, thứ này ngay cả Ninh gia cũng không biết dùng như thế

nào.

2.Có nhiều thứ đối với ngươi chỉ là phế vật, ngươi cầm được cũng không làm được gì.

Tiêu Hoàng cười cười nói:

1.Nhưng nếu ta đoạt nghiên cứu thì sao?

2.Ta sẽ đoạt!

Tô Tín đi tới một bước, khí thế trên người tỏa ra cực kỳ đáng sợ.

Hắn không muốn chuyện này náo lớn nhưng hắn cũng sẽ không thỏa hiệp.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1072 - Giao Quyền Lựa Chọn Cho Ngươi (2)

Tiêu gia ở đây hơn mười vị võ giả Hóa Thần Cảnh Tô Tín không sợ, vị kia đã đến Dung Thần Cảnh Tiêu Vô Lãnh Tô Tín cũng không sợ.

Chính thức chiến, hắn có lòng tin người ăn thiệt thòi chính là Tiêu Hoàng.

Đến lúc đó Tiêu Hoàng ngươi chuẩn bị làm sao bây giờ? Trực tiếp tìm cường giả Dương Thần Cảnh của Tiêu gia đến? Như vậy là Tiêu gia khiêu chiến triều đình.

Nếu thật là bảo vật như Phượng huyết hoặc là thần binh, đến lúc đó đừng nói là triều đình, cho dù là thiên địa nhị cung và Thiếu Lâm tự thì Tiêu gia cũng dám đoạt.

Nhưng vấn đề hiện tại vì một món đồ không biết hư thật, nó đáng giá Tiêu gia làm sao như vậy?

Cho nên Tô Tín hiện tại cường cũng không thật muốn khai chiến với Tiêu Hoàng, hắn chỉ giao quyền lựa chọn vào trong tay Tiêu Hoàng.

Hắn có thể vì một món đồ không rõ dùng là gì, làm giống như Lục Phiến Môn và vạch mặt với triều đình, ngươi dám hay không.

Đến lúc đó hắn không muốn đồ vật, Tiêu gia các ngươi nhất định sẽ phải trả giá cực đắt vì việc này.

Sắc mặt Tiêu Hoàng lúc này khó coi, cho tới bây giờ hắn mới cảm giác được Tô Tín khó chơi, thủ đoạn của Tô Tín rất cao siêu.

Cho tới nay Tiêu Hoàng không đặt những mãng phu chỉ biết dùng bạo lực giải

quyết vấn đề giống như Hà Hưu, hắn kiêng kỵ Tô Tín nhất chính là thủ đoạn của hắn.

Chỉ có điều trước kia Tiêu Hoàng trên cơ bản không có quan hệ với Tô Tín, lần duy nhất là lúc xúi giục Kiếm Thần Sơn

Lâm Khiếu ra tay đối phó Tô Tín, hơn nữa Tô Tín còn dùng thủ đoạn đường đường chính chính đánh trả.

Cho tới bây giờ, hắn mới xem như lĩnh giáo thủ đoạn của Tô Tín, quả nhiên làm cho hắn cảm giác được Tô Tín khó chơi đến mức tận cùng.

Đường Sâm và Ninh Phỉ vô cùng khẩn trương, đặc biệt là Ninh Phỉ, nàng từ nhỏ tới lớn chưa bao giờ trải qua việc tính toán lợi ích như vậy, Ninh gia cũng rất bình thản, gia tộc cũng không có quá nhiều lục đục và tranh quyền đoạt lợi xảy ra.

Nàng còn tưởng rằng chỉ cần đến Tiêu gia, Tiêu gia nhất định sẽ bảo trụ chính mình, đến lúc đó Tô Tín nhất định sẽ thối lui, nhưng không thể ngờ lại biến thành như vậy.

Nếu như Tiêu gia thật khuất phục dưới áp lực của Tô Tín mà giao nàng ra thì làm sao bây giờ?

Cảm giác tính mạng của mình bị người khác khống chế cũng không dễ chịu, làm cho nàng tuyệt vọng.

Tiêu Hoàng im lặng một lát, bỗng nhiên hắn nói:

1.Tô huynh, nếu không ta đánh bạc một ván chứ?

2.Ah? Đánh cuộc gì?

Tô Tín hỏi.

Tiêu Hoàng:

1.Ta và ngươi đánh cược tranh tài ba ván, ba ván hai thắng, nếu bên ta thắng, Ninh tiểu thư do Tiêu gia ta mang đi, Tô đại nhân ngươi không thể gây phiền toái

cho nàng.

1.Nếu các ngươi thắng, ta lập tức dẫn người Tiêu gia rút đi, tuyệt đối sẽ không đang làm phiền các ngươi, Tô huynh cho rằng như thế nào?

Sắc mặt người Lục Phiến Môn sau lưng thay đổi, ván cược này của Tiêu Hoàng có tâm đáng tru.

Bên Tiêu Hoàng có thêm Tiêu Vô Lãnh là cường giả Dung Thần Cảnh, một mình hắn có thể đổi được Tô Tín.

Dù sao đây không phải đấu sinh tử, thời điểm không dốc sức liều mạng, Tô Tín không thể hơn cường giả Dung Thần Cảnh bao nhiêu.

Hai võ giả Hóa Thần Cảnh Tiêu gia cũng không cần nói, tùy tiện chọn ra một người cũng mạnh hơn người bên Lục Phiến Môn.

Dù sao võ giả Hóa Thần Cảnh bên phía Lục Phiến Môn đều xuất thân tán tu hoặc là tiểu thế gia tiểu tông môn, trên thực lực kém Tiêu gia quá lớn.

Nhưng bọn họ vừa định khuyên Tô Tín đừng đáp ứng, Tô Tín liền lắc lắc đầu

nói:

- Ván cược của ngươi không hợp lý.

Người Lục Phiến Môn thở ra một hơi, Tô đại nhân cũng không phải dễ gạt.

Nhưng không nghĩ tới Tô Tín lại không nói chuyện của Tiêu Vô Lãnh, mà là

nói:

1.Chúng ta thua sẽ giao Ninh Phỉ ra, ngươi thua lại xem như chưa có chuyện gì xảy ra, trực tiếp rút đi, chẳng phải Tiêu gia các ngươi không hề tổn thương sao? Tiền đặt cược này không đủ sức nặng.

Tiêu Hoàng trầm ngâm chốc lát nói:

- Một quả lệnh bài vào kho vũ khí Thông Thiên đảo thượng cổ, thứ này đủ sức

nặng hay không?

1.Lệnh bài vào Thông Thiên đảo đã cấp cho Đại Chu lúc mở ra Côn Luân bí cảnh, cho nên cường giả triều đình sẽ không phái người tranh đoạt.

2.Hiện tại trong triều đình có được lệnh bài Thông Thiên đảo chính là tổng bộ đầu Giang Hoài đạo ‘ Liệt Nhật nguyên Long ’ Vũ Nguyên Xuân, trong tay hắn không chỉ có một lệnh bài.

3.Nhưng ta nghe nói Tô đại nhân ngươi có quan hệ không quá tốt với Vũ Nguyên -Xuân, cho nên ta đoán hắn sẽ không giao lệnh bài cho ngươi.

4.Vừa vặn lần này Tiêu gia ta đoạt được lệnh bài tương đối nhiều, ta xuất ra một lệnh bài làm tiền đặt cược, kỳ quan thiên hỏa diệt thế trên Thông Thiên đảo có thể trợ giúp võ giả Hóa Thần Cảnh mau chóng bước vào Dung Thần Cảnh, phần tiền đặt cược này đủ nặng chứ?

Tô Tín hết lần này tới lần khác lắc đầu, Tiêu Hoàng nói nhiều như thế, nhưng hắn chưa từng nghe nói qua Thông Thiên đảo.

Nhìn thấy Tô Tín như vậy, Ôn gia chủ Ôn Minh Ngự sau lưng hắn liền tranh thủ nói chuyện Thông Thiên đảo cho Tô Tín biết.

Có lẽ võ giả Hậu Thiên và Tiên Thiên lạ lẫm với cái tên Thông Thiên đảo, nhưng nó lại truyền lưu rất rộng trong võ giả Hóa Thần Cảnh.

Bởi vì Tô Tín tấn chức Hóa Thần Cảnh liền đi tới thành Thịnh Kinh, cho nên hắn chưa nghe nói qua Thông Thiên đảo là rất bình thường.

Cái gọi là Thông Thiên đảo thật ra là kho vũ khí của thế lực đỉnh cấp thời thượng cổ, trước kia là Tàng Kinh Các của tông môn này, kể cả binh khí, đan dược cái gì đó đều chưa trong nơi đây, bên trong có một không gian cực lớn cung cấp cho võ giả lịch lãm rèn luyện và tiềm tu, cho nên bị gọi là kho vũ khí.

Tên của tông môn thượng cổ này là Thông Thiên tông, cho nên mấy trăm năm trước nó xuất hiện liền bị gọi là Thông Thiên đảo, Thông Thiên đảo là kho vũ khí

có tính chất giống như Côn Luân bí cảnh của Đại Chu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1073 - Đánh Cược (1)

Ôn Minh Ngự giảng giải kỹ càng cho Tô Tín biết về kho vũ khí Thông Thiên đảo, việc này làm Tô Tín rất ngạc nhiên, nếu không phải Tiêu Hoàng nói thì Tô Tín đã bỏ qua.

Kỳ thật kho vũ khí chính thức của Thông Thiên đảo đã sớm bị dọn sạch từ khi xuất thế vào mấy trăm năm trước.

Thông Thiên tông ngày xưa lưu lại đồ vật cũng chỉ có kho vũ khí không thể di động này mà thôi.

Hơn nữa không gian trong kho vũ khí Thông Thiên đảo bị người Thông Thiên tông bố trí huyền cơ và thiên địa dị tượng, có trời mới biết bọn họ làm sao đặt những thứ này vào trong không gian độc lập, tiến vào trong đó tu luyện lại đạt được không ít chỗ tốt.

Vừa rồi Tiêu Hoàng nói có thể giúp võ giả Hóa Thần Cảnh nhanh chóng thần dung thiên địa, trợ giúp bọn họ tấn chức Dung Thần Cảnh.

Tuy trợ giúp rất nhỏ, thậm chí chỉ có một tia cơ hội, nhưng đối với võ giả Hóa Thần Cảnh thì một tia cơ hội cũng đáng cho bọn họ tranh thủ rồi.

Chỉ có điều kho vũ khí Thông Thiên đảo này cũng không phải ai cũng có thể đi vào, trận pháp do Thông Thiên tông ngày xưa bố trí trong kho vũ khí rất mạnh, tương ứng với quy tắc nào đó.

Kho vũ khí Thông Thiên đảo xuất hiện giữa Nhạn Minh hồ lớn nhất Giang Hoài đạo.

Cách năm năm Thông Thiên đảo sẽ xuất hiện giữa hồ, thời điểm này trên đảo sẽ xuất hiện trên trăm tấm lệnh bài, chỉ có người cướp được lệnh bài mới có tư cách tiến vào trong kho vũ khí.

Từ mấy trăm năm trước, kho vũ khí trên Thông Thiên đảo bị dọn sạch, về sau nơi này chỉ có thể hấp dẫn rất nhiều võ giả Hóa Thần Cảnh tranh đoạt.

Lúc trước đám người Tô Tín tranh đoạt vị trí hoàng trữ tại thành Thịnh Kinh, Thông Thiên đảo cũng xuất hiện giữa Nhạn Minh hồ.

Bởi vì khi đó ánh mắt tất cả mọi người triều đình đều đặt vào tranh đoạt vị trí hoàng trữ, cho nên triều đình lần này không có phái người tới Giang Hoài đạo tranh đoạt, cũng chỉ có tổng bộ đầu Giang Hoài đạo Vũ Nguyên Xuân ở gần nên tranh đoạt được vài khối.

Vũ Nguyên Xuân đã là Dung Thần Cảnh, kho vũ khí Thông Thiên đảo không có tác dụng lớn với hắn, cho nên hắn tặng đại bộ phận lệnh bài cho người khác như tặng nhân tình.

Chỉ có điều thời điểm tranh cử tứ đại thần bộ thì hắn kết thù hận với Tô Tín, đúng như Tiêu Hoàng nói, thứ này hắn cho ai cũng không cho Tô Tín.

Hiện tại Tô Tín đang ở Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, bất cứ một tia khả năng nào giúp Tô Tín tăng lên đều rất hữu dụng.

Nếu không phải hôm nay Tiêu Hoàng nhắc tới, thiếu chút nữa hắn đã bỏ qua.

Phải biết rằng thời gian một năm sắp hết, chỉ còn lại hai, ba tháng mà thôi, nếu Tô Tín không thể đạt được lệnh bài tiến vào Thông Thiên đảo trong thời gian này, hắn sẽ bỏ qua cơ hội như vậy.

Vẻ mặt đám người Ôn Minh Ngự cũng bất đắc dĩ, bọn họ còn tưởng rằng Tô Tín đã sớm nhận được tin tức, cho nên không có ai nói tới.

Kỳ thật nguyên nhân căn bản chính là tốc độ tấn chức của Tô Tín quá nhanh, nhanh đến mức quên Tô Tín bước vào Hóa Thần Cảnh không được mấy năm,

đương nhiên không có khả năng giống như các lão nhân bước vào Hóa Thần Cảnh vài chục năm, có thể biết được rất nhiều bí mật.

Nhưng không sao, hiện tại biết rõ cũng không muộn, hơn nữa Tiêu Hoàng còn tặng lệnh bài tiến vào kho vũ khí Thông Thiên đảo cho hắn, như vậy Tô Tín có thể giảm bớt không ít phiền toái.

Dù sao Tô Tín xem ra, lệnh bài kho vũ khí Thông Thiên đảo đã là của hắn.

Tiêu Hoàng nhìn Tô Tín, thản nhiên nói:

1.Tô đại nhân, thế nào, các ngươi có hài lòng tiền đặt cược của ta hay không? Tô Tín cười nói:

2.Đương nhiên thoả mãn, nếu như thế, xin mời Tiêu huynh ngươi phái người ra trước đi.

Nhìn thấy hai người Tiêu Hoàng cùng Tô Tín đạt thành nhất trí, Ninh Phỉ cắn cắn bờ môi, sắc mặt như tro tàn.

Ban đầu nàng cho rằng Tiêu gia là cứu tinh, kết quả xem ra hành vi của Tiêu gia cũng không khá hơn Tô Tín

Bọn họ xem tính mạng của mình làm đồ đặt cược và đánh một ván cờ, căn bản chưa từng hỏi cái nhìn của nàng.

Bị người khác xem thành đồ đặt cược, trái tim Ninh Phỉ đã băng giá.

Cảm xúc như vậy khi ở Tô gia, Tô Trọng Viễn cũng cảm thụ qua.

Chỉ có điều chuyện Tô Trọng Viễn là Tô Tín cố ý làm, hắn căn bản muốn nội bộ Tô gia lục đục với nhau.

Nhưng chuyện hôm nay lại là Tô Tín và Tiêu Hoàng cố ý làm, hai người căn bản không đặt Ninh Phỉ vào trong mắt, đương nhiên bọn họ sẽ không đi bận tâm cảm nhận của Ninh Phỉ.

Đường Sâm bên cạnh thở dài một hơi, hắn đã sớm dự liệu được chuyện này.

Tiêu gia thân là một trong lục đại thế gia, bọn họ tới bây giờ không phải là thiện nhân.

Bọn họ muốn ra tay cứu Ninh Phỉ bởi vì đồ vật trên người của nàng mà thôi, sau đó một lần nữa cho Ninh Phỉ một ít đãi ngộ không tệ xem như tìm danh vọng trong Giang Nam đạo.

Trước mặt lợi ích, tất cả đều là mây bay, Tiêu gia sẽ không vì một Ninh Phỉ làm ra chuyện vi phạm lợi ích của mình.

Khi nghe được Tô Tín đáp ứng Tiêu Hoàng, nội tâm đám người Ôn Minh Ngự chấn động, lần này Tô đại nhân quá tự đại hay sao?

Kỳ thật lệnh bài kho vũ khí Thông Thiên đảo cũng không phải chỉ có Tiêu gia mới có.

Phải biết rằng mỗi lần lệnh bài kho vũ khí Thông Thiên đảo xuất hiện trên trăm tấm, có chút thế lực hoặc có ít người tranh đoạt được vài tấm, dùng thân phận Tô Tín có thể tìm được một tấm từ nơi khác.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1074 - Đánh Cược (2)

Hiện tại vì lệnh bài kho vũ khí đáp ứng ván cược với Tiêu Hoàng, bọn họ cho rằng đây là biểu hiện không khôn ngoan.

Đám người Lý Phôi và Lục Tục tâm phúc của Tô Tín lại không nói gì, bởi vì bọn họ đã quen với phong cách hành sự ngoài dự đoán của Tô Tín.

Tuy phong cách hành sự của Tô Tín ngoài dự đoán của mọi người nhưng kỳ thật có một điểm bọn họ tin tưởng không nghi ngờ, đó là từ xưa tới nay Tô Tín không làm mua bán lỗ vốn, lúc này hắn cũng như thế.

Tiêu Hoàng cười cười nói:

- Rất tốt, trận chiến đầu tiên giao cho cửu thúc Tiêu Vô Lãnh đến.

Trước kia Tiêu Vô Lãnh đã giao thủ với Tô Tín, song phương đấu tiễn, kết quả Tiêu Vô Lãnh thua.

Nhưng kỳ thật Tiêu Vô Lãnh có thua, Tiêu Hoàng cũng không cho rằng Tô Tín có thể mặt đối mặt đánh thắng võ giả Dung Thần Cảnh Tiêu gia.

Lần trước hai người đấu tiễn, cho nên Tô Tín trừ Thương Tâm Tiểu Tiễn ra rất ít sử dụng vũ kỹ khác, cho nên hắn cũng không có dốc sức liều mạng.

Tiêu Vô Lãnh cũng thế, hắn thân là cường giả Dung Thần Cảnh, đương nhiên thủ đoạn không chỉ có một Liệp Long

Cung, nếu song phương so đấu thủ đoạn khác, chỉ sợ thắng bại thế nào còn chưa biết.

Chỉ có điều chờ đợi Tiêu Vô Lãnh xuất hiện, Tô Tín lại nói thẳng:

- Không cần đấu, ván này chúng ta nhận thua.

Nghe được Tô Tín nói thế mọi người sững sờ, sau đó Tiêu Hoàng kịp phản ứng, Tô Tín lại chơi lừa gạt!

Kỳ thật Tô Tín sử dụng chiêu này rất đơn giản, chẳng khác gì đua ngựa mà thôi.

Tiêu Vô Lãnh không phải rất mạnh sao? Hắn không phải võ giả Dung Thần Cảnh hay sao? Vậy thì tốt, người mình không cần phải tranh với hắn, chỉ có phóng lực lượng lên người Tiêu gia mà thôi.

Bởi như vậy bên phía Tô Tín phải thắng liên tục hai ván, nếu không hắn làm tất cả mọi chuyện sẽ biến thành không có ý nghĩa.

Tô Tín rất có lòng tin với người bên cạnh mình, đồng thời Tiêu Hoàng cũng có lòng tin của người bên cạnh, cho nên hai người đấu mới là trọng yếu nhất.

Tiêu Hoàng thắng thì Tô Tín bại triệt để, mà Tô Tín thắng, hắn vẫn còn một cơ hội, cho nên từ tổng thể, khí thế bên phía Tiêu Hoàng rất đủ.

- Tô huynh, nếu như vậy do hai ta giao thủ đi.

Tiêu Hoàng chậm rãi đi ra, khí thế trên người tăng lên, không ngờ hắn đã đột phá đến Hóa Thần Cảnh hậu kỳ, từ cảnh giới cũng không kém Tô Tín bao nhiêu.

Thân là người của Tiêu gia, đương nhiên thiên phú bản thân Tiêu Hoàng không yếu, có thể nói rất mạnh.

Dù sao trên giang hồ vẫn phải dựa vào thực lực nói chuyện, nếu không cho dù tâm cơ của Tiêu Hoàng sâu hơn nữa, thủ đoạn của hắn cao siêu hơn nữa cũng không thể thành người thừa kế Tiêu gia.

Thời điểm người khác đột phá Hóa Thần Cảnh củng cố tu vi, Tiêu Hoàng đã đột phá đến Hóa Thần Cảnh trung kỳ, bắt đầu trùng kích cảnh giới tiếp theo.

Sau khi Tiêu Hoàng đột phá Hóa Thần Cảnh chưa từng giao thủ với người khác, nhưng hắn vẫn không buông khổ tu.

Thân là tồn tại tốp ba Nhân Bảng ngày xưa, sau khi hắn tấn chức Hóa Thần Cảnh không có thanh danh như Tô Tín nhưng thực lực của hắn lại bị Tô Tín vượt qua rất lớn.

Huống chi hắn chủ động muốn khiêu chiến Tô Tín, trong nội tâm cũng khó tránh khỏi có ý không phục.

Tiêu Hoàng thật sự không dễ chịu, tâm trí thủ đoạn của hắn trong thế hệ trẻ Tiêu gia cũng có thể nói hoàn mỹ.

Tuy hắn vẫn xem thường mãng phu ngốc nghếch như Hà Hưu nhưng hắn lại hiểu rõ ràng, lúc cảnh giới cường đại tới trình độ nhất định, bất cứ âm mưu quỷ kế gì cũng là mây bay.

Cho nên những năm gần đây Tiêu Hoàng vẫn không ngừng khổ tu, nếu không hắn không thể đứng tốp ba Nhân Bảng, mấy năm qua chưa từng bị người ta vượt qua.

Chỉ cần là võ giả sẽ không thoát khỏi hai chữ danh lợi, Tiêu Hoàng cũng như

thế.

Trong Nhân Bảng ngày xưa, ba người Lâm Trường Hà, Hà Hưu, Tiêu Hoàng chiếm cứ tốp ba mấy năm, danh khí và uy vọng không thể nghi ngờ là lớn nhất.

Tô Tín là người đuổi theo trên Nhân Bảng rất nhanh, nhưng cho dù Lâm Trường Hà hoặc là Hà Hưu lúc đó đều sờ tới biên giới Hóa Thần Cảnh.

Chỉ có điều Lâm Trường Hà muốn tìm đạo của mình cho nên không có đột phá, Hà Hưu muốn đánh bại hắn trong cùng cảnh giới nên cũng không đột phá.

Tiêu Hoàng tích lũy thập phần thâm hậu, chỉ cần cơ duyên tới sẽ lập tức đột phá.

Cho nên cho dù khi đó Tô Tín tăng lên rất nhanh cũng không trực tiếp đuổi theo ba người bọn họ.

Hiện tại tới cảnh giới Hóa Thần Cảnh, Tô Tín người sau vượt lên trước, thanh danh trên giang hồ lên cao, thậm chí có thể nói sánh vai với cường giả thế hệ trước.

Tiêu Hoàng biết những chiến tích này là thật, cho nên hắn chịu phục, nhưng đồng thời trong lòng của hắn lại không phục.

Tô Tín có thể không kiêng nể gì nhưng hắn là người cô đơn, sau lưng còn có Lục Phiến Môn làm chỗ dựa.

Tiêu Hoàng hắn không bận tâm Tiêu gia sau lưng, nói không chừng còn có thể xông ra thanh danh lớn hơn Tô Tín.

Võ giả có thể tự phụ nhưng lại không thể tự ti.

Vừa vặn Tiêu Hoàng rất tự tin vào thực lực của mình, lúc này hắn thắng Tô Tín, như vậy thanh danh Tô Tín tích lũy mấy năm qua sẽ làm mai mối cho Tiêu Hoàng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1075 - Vô Địch Cùng Thế Hệ (1)

Tiêu Hoàng và Tô Tín đánh một trận chính là trận chiến bài danh cường giả Nhân Bảng chân chính.

Trước kia bọn họ đều đứng hàng Nhân Bảng đã từng giao thủ với nhau, nhưng lại không phải trạng thái đỉnh phong của chính mình.

Hiện tại mấy người bọn họ đều tấn chức Hóa Thần Cảnh, đây mới là trận chiến thể hiện thực lực chân chính của mọi người.

Trong tay Tiêu Hoàng cầm một thanh trường kiếm có tạo hình phong cách cổ xưa, cả thân kiếm đều dùng thanh đồng chế tạo, phía trên khắc phù văn kỳ dị, càng nhìn càng thần bí cổ xưa.

Đây là một thanh kiếm Tiêu gia đạt được trong di tích thượng cổ, tên là Lưu Vân, tuy phẩm chất là Địa cấp nhưng nó trước kia là Thiên binh hàng thật giá thật, chỉ có điều bởi vì chôn dấu dưới mặt đất thời gian quá dài nên rớt cấp, nhưng luận chất liệu nó lại không thua gì Phi Huyết Kiếm của Tô Tín.

Lưu Vân kiếm khẽ động, thần quang màu vàng bao phủ quanh người Tiêu

Hoàng, giống như đại long xông lên trời, kiếm xuất vân tán, long ngâm kinh thiên!

Tiêu Hoàng vừa ra tay uy thế không chỉ có người Lục Phiến Môn cảm thấy kinh hãi, ngay cả những người Tiêu gia cũng có chút ít không kịp phản ứng.

Bởi vì trong cường giả Nhân Bảng lúc trước, Tiêu Hoàng là người ra tay ít nhất.

Mọi người vừa nhắc tới Tiêu Hoàng sẽ nghĩ tới thân phận của hắn đầu tiên, thứ

hai nghĩ đến thủ đoạn lòng dạ của hắn, thứ ba mới là thực lực của hắn.

Nhưng hôm nay xem ra, Tiêu Hoàng hiển thị thực lực không kém gì Hà Hưu cùng Lâm Trường Hà, nhưng đối với Tiêu Hoàng, vị trí thứ ba Nhân Bảng đã đủ cho hắn thi triển không

cần phải chấp nhất như Hà Hưu, không nên tranh đoạt vị trí đứng đầu Nhân Bảng với Lâm Trường Hà.

Lưu Vân lui tán, kiếm xuất kinh long, Phi Huyết Kiếm bên hông Tô Tín đã ra khỏi vỏ, lúc này khí huyết sát nhuộm đỏ bầu trời giống như huyết nhật bay lên trời, lộ ra cảnh tượng vô cùng khủng bố.

Tiêu Hoàng thân ở giữa huyết hà nên hắn có cảm giác trực quan nhất.

Khí huyết sát nồng đậm dọa người, quả thực như ngưng tụ thành thực chất, có trời mới biết Tô Tín làm sao tu luyện ra khí huyết sát nồng đậm tới như vậy.

Sắc mặt Tiêu Hoàng lại không có biến hóa, hư ảnh hình rồng quay quanh người hắn, kiếm xé trường không, long ngâm gào rú, lại trực tiếp xé rách huyết hà của Tô Tín.

Tiêu gia có rất nhiều truyền thừa bí điển, Tiêu Hoàng với tư cách thiếu chủ Tiêu gia, hắn tu luyện chính là Kinh Long Quyết khó khăn nhất trong các bí điển của Tiêu gia.

Long là thân phận của hoàng tộc, thân là người hoàng thất sẽ tu luyện võ công có long khí gia thân, lúc này vũ kỹ mới mạnh hơn nữa.

Ví dụ như Thường Sơn Vương Cơ Huyền Viễn bị triều đình phái tới tranh đoạt Phượng huyết cũng tu luyện công pháp Thương Long Cửu Biến.

Tiêu gia ngày xưa lại là hoàng tộc Giang Nam chân chính, cho dù hiện tại thành thế gia giang hồ nhưng công pháp này truyền thừa lại vẫn có bóng dáng của hoàng tộc ngày xưa.

Tiêu Hoàng tu luyện Kinh Long Quyết rất đại khí, Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín vô cùng tà dị, thời điểm kiếm quang rơi xuống liền xé nứt tất cả.

Mặc dù Huyết Hà Thần Kiếm của mình bị một chiêu của Tiêu Hoàng phá vỡ, Tô Tín vẫn mỉm cười như trước.

Kinh nghiệm chiến đấu của hắn thập phần phong phú, có thể nói hắn bước vào giang hồ đến nay vẫn dựa vào chém giết tới hiện tại.

Cho nên cho dù chỉ hơi giao thủ với nhau nhưng hắn vẫn đoán ra được thực lực Tiêu Hoàng như thế nào.

Thân là thiếu chủ Tiêu gia, bài danh thứ ba Nhân Bảng thế hệ trước, Tiêu Hoàng danh xứng với thực.

Cho dù nói từ mặt nào, Tiêu Hoàng đều có thể nói là hoàn mỹ, kể cả thực lực của hắn cũng như thế.

Nhưng đối với người bình thường hoàn mỹ chính là thời điểm bản thân đạt tới trình độ đỉnh phong, nhưng đối với Tô Tín là tồn tại đỉnh cao nhất trong võ giả cùng giai, cái gọi là hoàn mỹ vẫn còn chưa đủ, bọn họ còn muốn siêu việt cảnh giới mới được.

Giống như Lâm Trường Hà đạo uẩn vô song, Hà Hưu chấp nhất với kiếm, Tô Tín chiến ý kinh thiên mới xem như siêu việt!

Tiêu Hoàng thi triển Kinh Long Quyết đến mức tận cùng, thậm chí quanh người có bàn long khiếu thiên, không ngừng gào thét, uy thế bàng bạc và đại khí.

Tất cả người Tiêu gia đều lộ ra vẻ mặt vui mừng, thiếu chủ bọn họ mạnh như thế, ván này bọn họ thắng chắc rồi.

Huống chi đánh bại Tô Tín, Tiêu Hoàng có thể giẫm lên Tô Tín tiến vào Địa Bảng, Tiêu gia bọn họ sẽ lại dương danh giang hồ.

Nơi này chỉ có một mình Tiêu Vô Lãnh có vẻ mặt lo lắng.

Hắn đã giao thủ với Tô Tín, biết rõ Tô Tín đáng sợ.

Có khả năng người bình thường cho rằng Tiêu Hoàng phát huy phát huy thực lực bản thân tới mức hoàn mỹ, gần như đạt tới mức tận cùng trong cùng cảnh giới, người thế hệ trẻ Tiêu gia không thể vượt qua.

Nhưng đối mặt Tô Tín, thực lực Tiêu Hoàng vẫn còn kém một bậc.

Quả nhiên, Lưu Vân kiếm của Tiêu Hoàng chém xuống, trước người Tô Tín có hơn một ngàn đạo vô hình kiếm khí xuất

hiện, trong nháy mắt xé rách hư không trước mặt mình, kiếm khí cuồng bạo điên cuồng tấn công Tiêu Hoàng.

Cảm nhận được áp lực trước mắt, sắc mặt Tiêu Hoàng thay đổi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1076 - Vô Địch Cùng Thế Hệ (2)

Lưu Vân kiếm trong tay hắn chém ngang, bàn long gào rú, kiếm xuất kinh long.

Nhưng dưới vô hình kiếm khí cuồng bạo, bàn long bị xé nát, hóa thành cương khí thuần túy nhất phân tán khắp hư không.

Tô Tín không có ý định cho Tiêu Hoàng bất cứ cơ hội nào, hắn trực tiếp giẫm chân cận thân, thân thể như cuồng phong, trong nháy mắt đã tới bên người Tiêu Hoàng, Tam Chỉ Đạn Thiên điểm ra, Phá Sát và Kinh Mộng tan rã vạn vật!

Trên thân Lưu Vân kiếm của Tiêu Hoàng phát ra tiếng gào thét, rốt cục sắc mặt Tiêu Hoàng biến hóa, lực lượng của Tô Tín lớn như vậy sao? Ngay cả Địa binh cũng không thể đỡ nổi hai chỉ của đối phương?

Từ lần trước Tô Tín sử dụng Thiên Địch tại Ngô Đồng Sơn, hai chỉ Phá Sát và Kinh Mộng trong Tam Chỉ Đạn Thiên đã siêu việt 100% độ thuần thục, cũng phát triển lên cao hơn..

Môn vũ kỹ độ thuần thục 100% chỉ là lực lượng sánh ngang người sánh chế vũ kỹ, cũng là lực lượng cực hạn của Tô Tín.

Ví dụ như Tô Tín có một môn vũ kỹ độ thuần thục đạt tới 100%, như vậy tu vi bản thân Tô Tín đã sánh ngang người khai sáng, hắn cũng có thể tạo thành uy năng giống như đúc Tô TÍn.

Một chỉ Thiên Địch cuối cùng trong Tam Chỉ Đạn Thiên không phải Tô Tín hối đoái trong hệ thống, mà là bản thân hắn

lĩnh ngộ, thậm chí hoàn toàn khác Bạch Sầu Phi trong nguyên tác, đây chính là một chỉ Thiên Địch thuộc về Tô Tín.

Cho nên lĩnh ngộ ra một chỉ này, ngay cả Phá Sát và Kinh Mộng của Tô Tín cũng đã vượt qua hạn chế 100% độ thuần thục, đạt tới cảnh giới hoàn toàn mới.

Hiện tại cho dù Bạch Sầu Phi đến thế giới này, cho hắn và Tô Tín tu vi Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, hai người bọn họ đồng thời sử dụng Phá Sát và Kinh Mộng đối công thì người thắng sẽ là Tô Tín.

Việc này đã siêu việt cực hạn Tam Chỉ Đạn Thiên, Tiêu Hoàng lui từng bước về phía sau, Tô Tín thi triển Bất Tử Ấn Pháp, dẫn dắt khí cơ và quấn quít hắn không thả, sau khi qua hơn mười chiêu, Tiêu Hoàng trực tiếp bị áp chế tới cực điểm, không cẩn thận đánh một đạo kiếm khí về phía Tô Tín, hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Sắc mặt người Tiêu gia thay đổi, Tiêu Hoàng thu kiếm về phía sau, long ngâm gào thét nhưng lại không phải tiến công, mà giống như thần long bãi vĩ chém một kiếm ép Tô Tín lui lại, thân thể hắn nhanh chóng lui về phía sau.

Dùng kiêu ngạo của Tiêu Hoàng sẽ không nói hai chữ nhận thua, cho nên hắn cũng chỉ có thể lui, dùng hành động của mình nhận thua.

Nhưng chỉ cần hắn không hô nhận thua, Tô Tín sẽ không buông tha hắn như

vậy.

Tô Tín nắm Thâu Thiên cung trong tay, đứng nghiêm, giương cung, cài tên, bắn!

Mũi tên xé gió, trong nháy mắt xé rách hư không, trực tiếp bắn thẳng vào ngực Tiêu Hoàng.

Hai tay Tiêu Hoàng kết ấn, long ngâm gào rú, một ấn đánh xuống song long giận dữ, trực tiếp bắn nát Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín.

Hắn ngăn cản một tiễn của Tô Tín nhưng không thể ngăn cản một tiễn thứ hai của Tô Tín.

Hai tên bắn một lượt, mũi tên xé gió vang lên bên tai Tiêu Hoàng, Lưu Vân

kiếm trong tay hắn xuất hiện một cầu vồng, bóng kiếm giống như hình rồng va chạm với Thương Tâm Tiểu Tiễn, có thể ngăn cản mũi tên, nhưng kình lực cường đại xâm nhập thân thể, lúc này Tiêu Hoàng phun ra một ngụm máu tươi.

Tuy Tiêu Hoàng miễn cưỡng ngăn cản mũi tên này nhưng lại có mũi tên khác bắn vào hậu tâm của Tiêu Hoàng!

Tiêu Hoàng không ngăn được một mũi tên này, vào lúc này mũi tên hình rồng nổ tung, nó va chạm với Thương Tâm Tiểu Tiễn, cả hai cùng nổ tung trên không trung.

Tiêu Vô Lãnh cầm Liệp Long Cung trong tay và lạnh lùng nói:

- Ván này chúng ta thua.

Một đám võ giả Tiêu gia đều im lặng không nói, với tư cách là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ Tiêu gia, Tiêu Hoàng cũng là thiếu chủ Tiêu gia nhưng bây giờ thua trong tay Tô Tín, mọi người đã cảm thấy chuyện này bình thường, lại cảm thấy rất vô lý.

Cảm thấy bình thường là vì mặc dù Tiêu Hoàng có phần đông ánh sáng thân phận gia trì, hơn nữa hắn còn là thiếu chủ Tiêu thị, nhưng nếu luận danh tiếng giang hồ thì Tô Tín còn lớn hơn hắn nhiều.

Nhưng cho dù như vậy, nhìn thấy thiếu chủ bại trong tay Tô Tín thì bọn họ thực sự khó tiếp nhận, chuyện này làm bọn họ cảm giác mình thấp hơn Tô Tín trước mặt một đầu.

Kỳ thật bọn họ suy nghĩ như thế cũng rất bình thường, đây cũng là nguyên nhân rất nhiều cường giả trên giang hồ rõ ràng có thực lực cường đại nhưng không dám động thủ với người khác.

Danh lợi động nhân tâm, ai cũng muốn leo lên Địa Bảng, danh dương giang hồ nhưng vạn nhất thua thì sao?

Nếu ngươi không giao thủ với người khác, ngươi còn có thể bảo trì và uy danh,

bảo trì cảm giác thần bí nhất định.

Nhưng một khi ngươi động thủ và bản thân bị thua, như vậy rất thú vị đấy, sẽ giống như Tiêu Hoàng hiện tại, ngay cả người một nhà Tiêu gia cũng cảm thấy thất vọng về hắn.

Khi võ giả đạt tới cảnh giới nhất định có thể không động thủ liền không động thủ, nếu không ngươi thua một trận sẽ ném đi tất cả uy vọng tích lũy trong rất nhiều thời gian.

Tô Tín đánh thắng trận này nhưng ai cũng biết rõ trận chiến kế tiếp là mấu chốt.

Tô Tín ngươi mạnh không giả, thủ hạ võ giả Hóa Thần Cảnh dưới trướng của ngươi rất mạnh sao?

Tiêu gia bọn họ lại khác, chỉ cần là võ giả Hóa Thần Cảnh xuất thân Tiêu gia sẽ không có kẻ phàm tục, tối thiểu so với những võ giả Hóa Thần Cảnh xuất thân tiểu tông môn quả thực là cách biệt một trời một vực.

Dưới trướng Tô Tín có rất nhiều võ giả Hóa Thần Cảnh xuất thân tiểu tông môn, căn bản không đáng để lo.

Về phần Lý Phôi là tâm phúc, quyền tổng bộ đầu Giang Nam đạo, hắn trừ là tâm phúc của Tô Tín thì có gì kỳ lạ? Hạng người vô danh mà thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1077 - Tốc Độ Khủng Bố (1)

Luận thanh danh, Lý Phôi thật sự không có danh tiếng lớn trên giang hồ, cho dù là tại Giang Nam đạo cũng như thế.

Tại Giang Nam đạo nói tới Lý Phôi, tất cả mọi người sẽ nói hắn là tâm phúc của Tô Tín, mà không phải người lãnh đạo Giang Nam đạo chính thức.

Lý Phôi trung thành với Tô Tín, hắn cũng không có tận lực đi thanh trừ ảnh hưởng này, hơn nữa hắn rất ít ra tay với bên

ngoài, cho nên cho dù là võ giả Giang Nam đạo cũng xem nhẹ hắn.

Hiện tại Tiêu gia cũng nghĩ như vậy, một kẻ vô danh dưới trướng Tô Tín thì có gì đáng sợ chứ?

Ánh mắt mọi người đều nhìn sang Tiêu Hoàng, muốn xem Tiêu Hoàng chuẩn bị phái ai xuất chiến.

Tiêu Hoàng láu máu tươi trên khóe miệng, trên gương mặt tuấn tú còn mang theo vài phần chật vật.

Tiêu Vô Lãnh đi đến bên người Tiêu Hoàng và truyền âm nói:

1.Bại nhất thời mà thôi, cho dù hôm nay hắn có thể thắng được ngươi, nhưng ngươi còn trẻ, về sau cũng không phải không thể vượt qua hắn.

2.Huống chi ngươi cần so đấu với hắn không phải thực lực bản thân, ngày sau ngươi trở thành gia chủ Tiêu gia, cả giang hồ mới là nơi ngươi đánh cờ.

Tiêu Hoàng là thiếu chủ Tiêu gia, cũng là người trẻ tuổi mạnh nhất Tiêu gia thế hệ này, hắn đã được công nhận là người nối nghiệp Tiêu gia tiếp theo.

Chính bởi vì như thế Tiêu Vô Lãnh mới không muốn nhìn thấy Tiêu Hoàng bởi vì thua trận chiến này mà không gượng dậy nổi.

Dù sao từ khi Tiêu Hoàng sinh ra đến bây giờ vẫn luôn xuôi gió xuôi nước, cũng không xuất hiện ngăn cản quá lớn.

Tiêu Hoàng cười cười nói:

- Cửu thúc ngươi yên tâm, Tiêu Hoàng ta không có yếu ớt như vậy.

Cho dù vừa rồi bị Tô Tín đánh bại làm nội tâm Tiêu Hoàng cảm thấy không có tư vị, dù sao hắn là thiên kiêu chi tử, cho tới bây giờ vẫn chưa thua qua.

Nhưng hắn chỉ dùng thời gian không dài liền triệt để ném suy nghĩ này ra khỏi đầu, bởi vì hắn không phải người chấp nhất như Hà Hưu, mà là Tiêu Hoàng.

Nếu không biết được điểm này, vậy Tiêu Hoàng hắn cũng quá mức phế vật rồi.

- Tiêu Lăng, ngươi tới xuất chiến. Tiêu Hoàng nói ra.

Một thanh niên hơn ba mươi tuổi, tướng mạo bình thường đứng ra.

Hắn là người cùng thế hệ với Tiêu Hoàng, chỉ có điều hắn lớn hơn Tiêu Hoàng vài tuổi nên là biểu ca của hắn.

Trong những võ giả Hóa Thần Cảnh Tiêu gia hiện tại, luận sức chiến đấu và kinh nghiệm thực chiến, Tiêu Lăng là người nhiều nhất.

Từ lúc Tiêu Lăng vừa mới đột phá đến Hóa Thần Cảnh, hắn liền mai danh ẩn tích tiến về trước Tây Vực ba mươi sáu nước chấp hành nhiệm vụ bí mật của Tiêu gia.

Tây Vực ba mươi sáu nước, chỗ kia có thể có thêm không ít trân bảo bị một ít tiểu tộc Tây Vực cầm giữ trong tay, trong đó có nhiều thứ là Tiêu gia cần, nhưng

những tiểu tộc Tây Vực lại không đổi, kết quả Tiêu gia liền trực tiếp chọn dùng thủ đoạn sắt máu, trực tiếp phá gia diệt tộc và đoạt đi.

Nếu như là với tông môn võ lâm Trung Nguyên, Tiêu gia tự nhiên không thể làm như vậy.

Nhưng đối với những dị tộc Tây Vực ba mươi sáu nước thì bọn họ lại không bận tâm như thế, cao lắm cần che giấu thân phận mà thôi.

Những tiểu tộc Tây Vực tuy không ngờ nhưng trong tộc nói như thế nào cũng có một võ giả Hóa Thần Cảnh tọa trấn.

Tiêu Lăng có thể một mình cỡi ngựa tiến vào Tây Vực ba mươi sáu nước và phá gia diệt tộc tiểu tộc Tây Vực kia, có thể nghĩ chiến lực của hắn mạnh cỡ nào.

Bây giờ nghe Tiêu Hoàng lại bảo mình xuất chiến, khóe miệng Tiêu Lăng lộ ra nụ cười vui vẻ khát máu, hai thanh loan đao ra khỏi vỏ, thân đao trắng bạc nhưng trên lưỡi đao lại có từng tia

màu đỏ nhỏ bé, đây là dấu vết những năm chém giết lưu lại, đã không cách nào tiêu trừ.

So với Tiêu Lăng khí thế vô song, Lý Phôi lộ ra vẻ tầm thường rất nhiều.

Một thân áo đen và Du Long kiếm, khí tức bản thân bị áp chế tới cực điểm, những võ giả Tiên Thiên thực lực yếu hơn hắn, nếu mặt đối mặt với Lý Phôi, thậm chí sẽ không cảm thấy hắn là võ giả.

Tiêu Vô Lãnh cau mày, hắn có chút không yên lòng trận chiến này.

Hắn biết rõ thực lực của Tiêu Lăng, cùng giống như Tiêu Hoàng, Tiêu Lăng chính là người kiệt xuất hiếm có trong thế hệ trẻ Tiêu gia.

Nhưng Lý Phôi thật sự đơn giản như vậy sao?

Tiêu Vô Lãnh nhìn về phía Tiêu Hoàng, lúc này trên mặt Tiêu Hoàng không có lộ ra thần thái gì, chỉ im lặng không nói.

Tiêu Hoàng sẽ không xem thường kẻ nào, hắn bảo Tiêu Lăng mạnh nhất bên cạnh mình xuất chiến nhưng hắn vẫn không xem nhẹ Lý Phôi.

Những người khác chỉ nhìn thấy Lý Phôi bình thường, nhìn thấy Lý Phôi thanh danh quá nhỏ, nhưng bọn họ nhưng lại không thể ngờ tới, vì sao lúc trước Tô Tín lại bồi dưỡng Lý Phôi như thế, thậm chí còn giao quyền hành quyền tổng bộ đầu Giang Nam đạo cho Lý Phôi?

Tiêu Hoàng không biết thực lực Lý Phôi như thế nào, nhưng Tiêu Hoàng biết rõ một điểm, kẻ được Tô Tín nhìn trúng hơn nữa bồi dưỡng thành tâm phúc khẳng định không phải người tài trí bình thường.

Hai người cùng đi ra, trên mặt Tiêu Lăng lộ ra một tia khát máu và sát cơ, khí huyết sát quanh người hắn kinh thiên, thậm chí đã sắp bằng Tô Tín.

Rất ít người giang hồ chính đạo có khí huyết sát như thế, dù sao không phải mỗi người đều có thể giết chóc không kiêng kị như Tô Tín.

Nhưng Tiêu Lăng thì khác, năm đó hắn tự tay diệt tộc vô số trong Tây Vực ba mươi sáu nước, tự tay giết bao nhiêu người? Mấy vạn hay hơn mười vạn? Dù sao Tiêu Lăng không đếm hết.

Về sau Tiêu gia không cho hắn đi Tây Vực ba mươi sáu nước chấp hành nhiệm vụ cũng vì nhìn thấy khí huyết sát của hắn đã nồng đậm đến mức tận cùng, nếu tiếp tục như vậy khí huyết sát sẽ ăn mòn tâm trí của hắn, bọn họ mới bắt đầu bảo Tiêu Lăng dừng lại, bảo hắn về Tiêu gia tu thân dưỡng tính, không thể lại loạn tạo sát nghiệt.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1078 - Tốc Độ Khủng Bố (2)

Chỉ có điều về sau Tiêu Lăng nghẹn ở Tiêu gia nhiều năm nhưng khí huyết sát trên người hắn vẫn không giảm bao nhiêu, ngược lại bởi vì quanh năm không có thấy máu nên song đao của hắn lại nhiễm máu tươi.

Hiện tại hắn đánh một trận với Lý Phôi là do Tiêu Hoàng tự mình điểm danh, song đao Huyết Nguyệt của hắn cuối cùng có thể nhìn thấy chút máu?

Nhìn Lý Phôi, khóe miệng Tiêu Lăng lộ ra nụ cười vui vẻ đầy khát máu:

1.Ngươi yên tâm đi, chờ lát nữa ta sẽ ra tay lưu loát, cam đoan ngươi sẽ không cảm thấy đau đớn, không cần lo lắng, ta rất chuyên nghiệp khi giết người cắt đầu.

Lý Phôi dùng ánh mắt như nhìn người chết nhìn Tiêu Lăng, hắn không phải một người nói nhiều, đặc biệt nói nhảm trước khi bắt đầu chiến đấu rất thú vị hay sao?

Thời điểm Tiêu Lăng còn muốn nói cái gì đó, Lý Phôi đã hành động.

Phải nói căn bản là không ai nhìn thấy Lý Phôi hành động.

Mọi người chỉ là nhìn thấy một bóng đen xuất hiện, sau đó Lý Phôi đang đứng tại chỗ xuất hiện trước mặt Tiêu Lăng, Du Long kiếm phát ra tiếng rít dài, nhưng mũi kiếm lại dán lên cổ Tiêu Lăng!

Lúc này tất cả mọi người sợ hãi mở to mắt, ngay cả người Lục Phiến Môn cũng như thế.

Sau khi Lý Phôi đột phá đến Hóa Thần Cảnh đã ra tay qua, nhưng lúc động thủ

với Ninh gia, dùng thực lực người Ninh gia căn bản không cách nào ép Lý Phôi dùng toàn bộ lực lượng.

Hiện tại đối mặt Tiêu Lăng, Lý Phôi ra tay toàn lực, uy thế đó đã hù sợ tất cả mọi người.

Vì sao tốc độ của người này nhanh như vậy? Này thoát ly phạm vi tốc độ, quả thực giống như thuấn di!

Tóc gáy trên người Tiêu Lăng dựng đứng, trên người có cảm giác như tử thần đang nhìn chằm chằm vào mình.

Hắn vận dụng toàn bộ lực lượng bản thân, lúc này mới có thể lui về phía sau một bước tránh thoát một kiếm đoạt mệnh của Lý Phôi.

Tiêu Lăng giơ song đao Hồng Nguyệt lên cao, khí huyết sát bộc phát dữ dội, hai tia máu trực tiếp xé rách không gian, kết quả bóng người trước mặt đã biến mất.

Sau lưng có cảm giác mát lạnh, Tiêu Lăng đã dùng toàn lực né tránh nhưng Du Long kiếm vẫn kéo ra một vết máu đáng sợ trên thân thể hắn.

Tiêu Lăng rống to đầy điên cuồng, hắn vung song đao trong tay, người bên ngoài nhìn thấy quanh người hắn không có chỗ trống nhưng Lý Phôi nhìn ra quanh người hắn đầy lỗ thủng.

Quỳ Hoa Bảo Điển và Tịch Tà Kiếm Phổ có cùng nguồn gốc, cả hai điệp gia nên tốc độ cực kỳ khủng bố, thân thể Lý Phôi lúc này giống như quỷ mị, mọi người chỉ có thể nhìn thấy ánh đao ngập trời quanh người Tiêu Lăng, khí huyết sát bay lên không.

Nhưng một bóng kiếmlưu lại miệng vết thương trên người Tiêu Lăng, máu tươi bắn ra tung tóe.

Sau mười mấy chiêu, trên người Tiêu Lăng đã đầy máu tươi đầm đìa.

Hắn muốn song đao của mình uống máu, kết quả cuối cùng uống máu lại là Du

Long kiếm trong tay Lý Phôi.

Tiêu Vô Lãnh và Tiêu Hoàng cau mày, bởi vì vì bọn họ biết rõ ván này mình thua rồi.

Tuy Lý Phôi không có danh tiếng gì, nhưng chỉ bằng tốc độ thân pháp giống như ma quỷ đã đủ giúp hắn dương danh lập vạn trên giang hồ.

Kết quả người mạnh như vậy, hắn cam tâm tình nguyện đứng dưới cái bóng và trở thành tâm phúc của Tô Tín, không ai ngờ tới việc này.

Sắc mặt Tiêu Hoàng âm trầm quát lên:

- Chúng ta nhận thua!

Nhưng lúc hắn nói bốn chữ này chưa ra khỏi miệng, Du Long kiếm trong tay Lý Phôi đã đâm vào giữa cổ họng Tiêu Lăng!

- Ngươi!

Người Tiêu gia lập tức xúc động, bọn họ muốn đi lên liều mạng với Lý Phôi.

Cho dù võ giả Hóa Thần Cảnh đặt ở nơi nào cũng là lực lượng cao cấp, huống chi Tiêu Lăng hiện tại còn trẻ như vậy, tương lai tuyệt đối có thể trùng kích Dung Thần Cảnh, kết quả hiện tại chết trong tay Lý Phôi, bọn họ làm sao có thể cam tâm?

Lý Phôi rút Du Long kiếm ra, chỉ thản nhiên nói:

- Ngươi hô chậm.

Lời này làm người Tiêu gia tức giận không nhỏ, Lý Phôi tuyệt đối cố ý làm như

vậy.

Ai cũng nhìn thấy một kiếm hắn vừa giết Tiêu Lăng vừa rồi quả thật rất nhẹ nhõm, trong nháy mắt đã đột phá tốc độ cực hạn.

Nếu hắn sớm dùng kiếm này thì Tiêu Lăng đã sớm chết, kết quả hiện tại hắn

chờ Tiêu Hoàng hô lên nhận thua mới ra tay giết người, như vậy không phải cố ý?

Bọn họ đoán đúng, Lý Phôi làm như vậy là cố ý, hơn nữa chính là Tô Tín bày mưu đặt kế.

Vừa rồi Lý Phôi lên đấu, Tô Tín cũng đã truyền âm cho hắn, bảo hắn trực tiếp hạ sát thủ.

Tiêu gia chộn rộn vào chuyện này đã tạo thành phiền toái không nhỏ cho Tô Tín, nếu như hôm nay không làm bọn chúng trả giá, chỉ sợ ngày sau bọn chúng gặp chuyện như vậy sẽ nhúng tay vào.

Tô Tín bảo Lý Phôi giết Tiêu Lăng là muốn nói cho Tiêu gia và người trên giang hồ.

Muốn nhúng tay chuyện của Tô Tín ta cũng được, ta không ngăn cản, nhưng điều kiện tiên quyết là các ngươi chuẩn bị trả giá thật nhiều.

Mặc kệ ngươi là Tiêu gia hay là Thiếu Lâm tự, muốn giật đồ trong tay Tô Tín hắn, không trả giá là có thể hay sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1079 - Thanh Liên (1)

Lý Phôi giết Tiêu Lăng, khí thế song phương lại giương cung bạt kiếm, lộ ra dáng vẻ cực kỳ khẩn trương.

Tô Tín cười lạnh nói:

Đường đường một trong Tiêu gia lục đại thế gia lại không thua nổi như vậy sao? Nhưng rất tốt, thua không nổi cũng không sao, cùng lắm đánh một trận, tiếp tục dùng nắm đấm nói chuyện thôi.

Tiêu Hoàng nhìn Tô Tín thật sâu, hắn ném một tấm lệnh bài thanh đồng phong cách cổ xưa tới chỗ Tô Tín, lạnh lùng nói:

- Chúng ta đi!

Nếu đã thua thì không có gì để nói nữa, Tiêu Hoàng cũng không muốn thật vạch mặt với Tô Tín.

Chết một Tiêu Lăng, bên phía Tiêu Hoàng đã đủ mất mặt.

Nếu như hiện tại lại vì tranh tài với Tô Tín một phen và vạch mặt, như vậy không chỉ Tiêu gia mất mặt, càng tổn thất rất nhiều lợi ích.

Nhìn thấy người Tiêu gia rút đi, trên mặt Ninh Phỉ lộ ra vẻ tuyệt vọng, cho tới lúc này nàng đã cảm thấy tuyệt vọng chân chính.

Ninh Phong trước khi chết bảo Ninh Phỉ đi tìm người Tiêu gia, người Tiêu gia nhất định sẽ bảo vệ nàng.

Kết quả hiện tại biến thành lùi bước, người Tiêu gia cũng lùi bước trước mặt Tô

Tín.

Trên giang hồ căn bản không có cái gọi là người lương thiện, tất cả mọi người đều sống vì lợi ích của mình.

Tô Tín quay người nhìn Ninh Phỉ:

- Hiện tại ngươi có thể giao đồ cho ta chưa?

Trong mắt Đường Sâm lộ ra vẻ xoắn xuýt, hiện tại hắn không biết mình nên làm cái gì mới tốt.

Vì Ninh Phỉ liều mạng với Tô Tín hay sao?

Tuy hắn và Ninh Phỉ ở chung thời gian rất ngắn, nhưng không thể phủ nhận hắn có một chút động tâm với Ninh Phỉ.

Nhưng đúng như Tô Tín nói lúc trước, hắn không để ý đại cục đi bảo vệ Ninh Phỉ thì đó là ích kỷ, là ích kỷ với Đường Môn.

Nhưng nếu hắn không thể bảo hộ Ninh Phỉ, hắn làm sao đối mặt với nội tâm của mình?

Thời điểm Đường Sâm xoắn xuýt do dự, trong mắt Ninh Phỉ lộ ra một tia kiên quyết.

Nàng lạnh lùng nói:

1.Đồ của Ninh gia ta tuyệt đối không bao giờ giao cho ngươi. Dứt lời, nàng thả người nhảy thẳng xuống núi.

Tô Tín hơi kinh ngạc một chút, hắn thật không nghĩ tới Ninh Phỉ lại quả quyết như vậy.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Ở trước mặt ta, cho dù ngươi muốn chết cũng không dễ dàng như vậy.

Thân thể Tô Tín hơi động, hắn đi thẳng tới vách núi, trên bàn tay sinh ra hấp lực cường đại, chân khí mạnh mẽ hấp Ninh Phỉ bay lên.

Trên mặt Ninh Phỉ lộ ra một tia kinh hoảng, với cảnh giới của nàng không thể tưởng tượng nổi thực lực Tô Tín mạnh tới mức độ nào, dù cho cách vài chục trượng, Ninh Phỉ không cách nào ngăn cản chân khí cường đại.

Ninh Phỉ đã có ý tìm chết, Tô Tín giết cả nhà của nàng, nhưng đồ của Ninh gia bọn họ tuyệt đối không thể rơi vào trong tay Tô Tín!

Nghĩ tới đây, Ninh Phỉ trực tiếp ném túi giới tử vào sườn núi.

Dù sao nàng cũng là võ giả Tiên Thiên, dưới tác dụng của chân khí, túi giới tử nhanh chóng rơi xuống, phía dưới là một con sông lớn, nếu túi giới tử rơi xuống sông, như vậy không có khả năng tìm ra.

Tô Tín cau mày, trực tiếp buông tha Ninh Phỉ, thân thể Ninh Phỉ nhanh chóng rơi xuống dưới.

Trên mặt Ninh Phỉ lộ ra vẻ mặt khinh hoàng, nhưng ngay sau đó lại lộ ra vẻ mặt khoái ý.

Tô Tín ngươi hao tổn tâm cơ đoạt bảo vật tổ truyền của Ninh gia, giết người vô số, kết quả đến cuối cùng ngươi lại không chiếm được nó.

Vào lúc này ánh mắt Tô Tín đã dời ra khỏi người Ninh Phỉ, hắn trực tiếp xuất ra Thâu Thiên cung, giương cung cài tên, ngay sau đó mũi tên xé gió bay đi.

Mũi tên dài mang theo một hư ảnh, nhanh chóng và chính xác xuyên qua túi giới tử, cuối cùng lại quỷ dị thay đổi phương hướng và bay đi.

Lúc này trong mắt Ninh Phỉ đã đầy tuyệt vọng, ngay cả mình liều mạng cũng không thể ngăn cản Tô Tín sao?

Rơi xuống vách đá ngàn trượng, trước mặt Ninh Phỉ là bóng tối, cùng lúc đó Thương Tâm Tiểu Tiễn lại mang theo túi giới tử bay tới bên người Tô Tín, cắm ở trước mặt hắn.

Đường Sâm trợn mắt há hốc mồm nhìn tất cả, hai mắt nhìn chằm chằm vào Tô Tín nhưng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Cho dù Tô Tín bức tử Ninh Phỉ, hắn cũng không dám hận Tô Tín, hoặc là nói hắn không có tư cách hận Tô Tín.

Chính mình không thể bảo hộ nữ nhân mình yêu mến, chính mình còn dựa vào cái gì hận Tô Tín?

Mang theo vẻ mặt chán nản, Đường Sâm thất hồn lạc phách rời đi, Tô Tín lại lắc đầu.

Nhân vật thủ lĩnh Đường Môn thế hệ này thật không tốt lắm, không nói thực lực, tâm tính lại không quả quyết.

Như đám người Tiêu Hoàng và Hà Hưu làm bất cứ việc gì, tối thiểu trong lòng bọn họ sẽ có một mục tiêu, bọn họ vì mục tiêu này mà không từ thủ đoạn.

Nhưng Đường Sâm làm việc lại do dự, một phương diện muốn cứu người mình yêu mến, một phương diện khác lại băn khoăn vì gia tộc của mình, làm cho hắn hiện tại bị nội tâm bản thân mình tra tấn.

Xem ra người thừa kế gia chủ Đường Môn thế hệ này sẽ phải thay người.

Thân là gia chủ, thực lực không đủ cũng không sao, nhưng nếu không có quyết đoán, như vậy chỉ là tai nạn của gia tộc.

Đường Sâm đi rồi, Tô Tín cũng đổ túi giới tử ra, thanh Đoạn Long Kiếm cũng ở trong đó, giống như đúc bức họa của Thôi Phán Quan cho hắn.

Bên trong còn có một ít điển tịch tổ truyền của Ninh gia, Tô Tín xem xong, cũng không có thứ gì hữu dụng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1080 - Thanh Liên (2)

Kỳ thật nghĩ lại cũng rất bình thường, nếu trong đó thật sự có che giấu gì, Ninh gia đã sớm phát hiện ra từ mấy ngàn năm trước, trừ phi hơn mười thế hệ Ninh gia đều là người ngu ngốc.

Trong túi giới tử đều có một ít tạp vật, Tô Tín không dùng được cho nên trực tiếp phân cho thủ hạ.

Lục Tục đi đến bên cạnh Tô Tín và hỏi:

1.Đại nhân, có nên đi xuống dưới tìm thi thể Ninh Phỉ hay không. Tô Tín không quan tâm nhiều, nói:

2.Đi xem là được rồi, tuy phía dưới là một con sông lớn, Ninh Phỉ từ trên cao ngàn trượng rơi xuống, cho dù không chết cũng không biết trôi đi đâu, đoán chừng không tìm thấy người.

Lục Tục gật gật đầu, cẩn thận làm đầu, hắn phái hơn mười bộ khoái đi tìm kiếm dọc dòng sông, nhìn xem có thi thể Ninh Phỉ hay không.

Tô Tín đã đạt được mục đích, hắn liền dẫn người trực tiếp trở lại Giang Nam đạo, chuẩn bị cẩn thận tìm hiểu chuyện Thông Thiên đảo.

Cảnh giới của Tô Tín hiện tại đúng lúc là Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, nếu như Thông Thiên đảo thật có thể tăng cường tỷ lệ Hóa Thần Cảnh tiến giai Dung Thần Cảnh, như vậy cho dù tỷ lệ chỉ có một tia, Tô Tín sẽ không bỏ qua.

Thời điểm Tô Tín đang chuẩn bị tiến về Thông Thiên đảo, Ninh Phỉ rơi vào trong sông mở mắt ra.

Nàng vô ý thức cho rằng mình đã chết, đi vào âm tào địa phủ trong truyền thuyết, ngay sau đó nàng cảm thấy không đúng.

Trước mắt là một sơn động, bên ngoài còn có thể nghe được âm thanh côn trùng kêu và tiếng chim hót.

Ninh Phỉ nhìn quanh, bỗng nhiên nàng cảm giác hai mắt tỏa sáng, bên người nàng là một nữ tử áo trắng.

Nữ tử áo trắng tướng mạo xinh đẹp không gì sánh được, cho dù Ninh Phỉ là nữ tử cũng có cảm giác tim đập nhanh trong thời gian ngắn.

Sắc đẹp này không phải sắc đẹp nhân gian, càng giống như tiên nữ trên trời hạ phàm.

Có nữ tử áo trắng ở đây, Ninh Phỉ cảm giác sơn động lờ mờ sáng hơn nhiều.

Nhìn thấy Ninh Phỉ tỉnh lại, bỗng nhiên nữ tử áo trắng nhoẻn miệng cười, nụ cười khuynh thành.

- Ngươi tỉnh?

Giọng nói thanh thúy dễ nghe, thậm chí Ninh Phỉ cảm giác thân thể của mình nhẹ đi vài phần.

Gật gật đầu, Ninh Phỉ hỏi:

- Đây là nơi nào? Ngươi là ai?

Nữ tử áo trắng cũng không có trả lời Ninh Phỉ, hỏi ngược lại:

- Trong lòng ngươi có thù hận?

Ninh Phỉ im lặng không nói nhưng trong lòng lại có hận ý ngập trời.

Tô Tín hủy gia tộc của nàng, giết Ninh Phong yêu thương sủng ái nàng, Ninh Phỉ hận không thể bầm thây Tô Tín thành vạn đoạn.

Nhưng nàng biết rõ, loại chuyện này căn bản là không thể nào.

Nàng chỉ là con kiến nhỏ trong gia tộc bị diệt, Tô Tín lại là tứ đại thần bộ danh chấn một phương, quyền thế ngập trời, nàng muốn báo thù, sợ rằng phải chờ tới kiếp sau mới được.

Nữ tử áo trắng nhìn ra ý tứ trong mắt Ninh Phỉ, nàng cười cười nói:

1.Giữa trần thế tội ác khôn cùng, ngươi hận dựa vào chính ngươi không thể kết thúc, gia nhập Thánh giáo ta, ta sẽ giúp ngươi tan rã nguồn gốc của tội lỗi trên thế gian này, trùng kiến Chân Không Gia Hương, không biết ngươi có bằng lòng hay không?

Ninh Phỉ không biết nữ tử áo trắng nói có ý gì, nhưng nàng lại hiểu một điểm, chính là nữ tử áo trắng có giúp mình có thực lực báo thù!

Cho nên Ninh Phỉ không do dự nửa điểm, nàng trực tiếp quay đầu lại nói:

- Ta nguyện ý!

Nữ tử áo trắng cười cười, lấy ra một đóa Thanh Liên giống như do lực lượng ngưng tụ tạo thành, phía trên còn có ánh sáng yếu ớt.

Nữ tử áo trắng đặt Thanh Liên lên đỉnh đầu Ninh Phỉ, Thanh Liên như có được sinh mạng, không ngờ trực tiếp chui vào trong mi tâm của nàng, hóa thành một ấn ký Thanh Liên dán vào mi tâm Ninh Phỉ, gương mặt thanh tú của nàng tăng thêm vài phần kiều mị.

1.Mặc kệ trước kia ngươi tên là gì, hiện tại tên của ngươi là ‘ Thanh ’, Thanh Liên Thanh.

Nữ tử áo trắng nói.

Ninh Phỉ, hiện tại tên là Ninh Thanh, nàng gật gật đầu, đột nhiên hỏi:

- Ngươi tên là gì?

Nữ tử áo trắng lộ ra nụ cười khuynh thành vui vẻ, nói:

1.Ta tên Bạch Linh.

……

Lúc này chuyện Tô Tín diệt Ninh gia tạo thành phong ba không nhỏ trong Giang Nam đạo.

Kỳ thật phong ba cũng không phải bởi vì Tô Tín diệt Ninh gia, dù sao trước kia Tô Tín đã diệt vài gia tộc cùng loại như Ninh gia, hiện tại bỗng nhiên lại diệt một cũng không có gì lớn.

Nguyên nhân thực sự là vì Tô Tín và Tiêu gia va chạm vì Ninh Phỉ, kết quả cuối cùng Tiêu gia ăn thiệt thòi lớn, lưu lại tính mạng của một võ giả Hóa Thần Cảnh mới chủ động rời khỏi.

Người trên giang hồ xưa nay chỉ xem kết quả không hỏi quá trình

Bọn họ chỉ nhìn thấy Tiêu gia ăn thiệt thòi và nhượng bộ trước mặt Tô Tín, bọn họ không bao giờ nhìn trong đó có bao nhiêu gút mắc và lợi ích.

Hơn nữa Tiêu Hoàng còn thua trong tay Tô Tín, chuyện này làm mọi người cảm thán Tô Tín quả nhiên người sau vượt người trước.

Thời điểm Nhân Bảng ngày xưa, tuy Tô Tín ở dưới bọn họ, nhưng hiện tại tấn thăng Hóa Thần Cảnh, Tô Tín lại nhất phi trùng thiên.

Các đại tông môn như Lạc Vũ sơn trang lại cảm thấy may mắn may mắn bọn họ lúc trước không có thấy lợi tối mắt lại đi đối nghịch với Tô Tín.

Nếu không ngay cả Tiêu gia cũng lựa chọn nhượng bộ, kết cục của bọn họ sẽ thảm hại hơn nhiều.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1081 - Thông Thiên Đảo (1)

Tô Tín không có để ý Giang Nam đạo chấn động, sau khi trải qua việc này, danh vọng trị của Tô Tín tại Giang Nam đạo đạt tới năm mươi vạn.

Tiêu gia có địa vị không thể thay thế trong Giang Nam đạo, Tô Tín chỉ làm Tiêu gia tạm thời lui bước một lần đã tăng thêm hai mươi vạn danh vọng trị, quả thực còn nhiều hơn khi Tô Tín diệt vài thế lực nhị lưu, có thể nghĩ Tiêu gia có danh vọng cao tới mức nào trong Giang Nam đạo.

Nhưng hiện tại Tô Tín không suy nghĩ nhiều.

Dù sao với thực lực của hắn không đủ chọi cứng trước mặt Tiêu gia, nhiệm vụ danh vọng trị còn phải chờ thêm một thời gian nữa mới có thể hoàn thành.

Trước mắt Tô Tín cần phải chuẩn bị đi kho vũ khí Thông Thiên đảo.

Kỳ thật kho vũ khí Thông Thiên đảo đã có mấy trăm năm lịch sử, cho dù đã mở ra nhiều lần, trong đó có cái gì đã sớm bị người khác nghiên cứu kỹ càng.

Trong kho vũ khí Thông Thiên đảo có các loại tài nguyên tu luyện khác đã bị dời sạch sẽ, trong đó có một kỳ quan giá trị nhất, tên là thiên hỏa diệt thế.

Nghe nói trong chỗ sâu nhất của kho vũ khí Thông Thiên đảo, bên trong không gian độc lập bị người ra dời một hỏa diễm chí cường đưa vào trong không gian này.

Thế gian này có nhiều dị hỏa, ví dụ như giữa một núi lửa tại Nam Man có một đóa dị hỏa màu xanh, có thể đốt cháy chân khí, bất cứ võ giả gì tới gần, chân khí toàn thân sẽ bị thiêu đốt không còn, cuối cùng trở thành một phế nhân.

Thiên hỏa trong kho vũ khí Thông Thiên đảo lại có công hiệu xé rách không gian.

Thiên hỏa xé rách không gian ở bên ngoài cũng không có gì lớn, lực lượng không gian bên ngoài sẽ ngay lập tức khôi phục không gian bị dị hỏa thiêu đốt.

Trong kho vũ khí Thông Thiên đảo lại không phải như vậy.

Lực lượng thiên hỏa rất mạnh, không gian độc lập trong kho vũ khí không phải không gian nguyên vẹn như không gian bên ngoài, cho nên khép lại thật chậm, thiêu đốt nhiều năm như thế, tốc độ thiên hỏa thiêu đốt và khôi phục cân bằng với nhau,

cho nên liền hình thành một không gian vỡ vụn, cũng xuất hiện tràng cảnh thiên hỏa diệt thế loại nhỏ.

Tràng cảnh này rất khó đánh giá khi ở bên ngoài, thiên hỏa diệt thế, nó có chỗ tốt lớn khi võ giả Hóa Thần Cảnh cảm ngộ thiên địa.

Võ giả Dung Thần Cảnh cần thần dung thiên địa, nói đơn giản chính là cảm ngộ quỹ tích thiên địa vận hành, như vậy ngươi mới có thể khống chế lực lượng thiên địa hoàn mỹ hơn.

Quan sát thiên hỏa diệt thế, nguyên thần bản thân dung nhập vào trong tràng cảnh này, liền có thể đủ lý giải sâu sắc thiên địa vận hành biến hóa, dù sao kỳ quan không gian phá diệt diệt thế không thể nhìn thấy ở bên ngoài.

Cho nên mỗi khi lệnh bài Thông Thiên đảo xuất thế mới có nhiều võ giả tranh đoạt như vậy.

Bởi vì đã có vô số người quan sát kỳ quan thiên hỏa diệt thế sau đó có thu hoạch đột phá Dung Thần Cảnh.

Cho dù không thể đột phá Dung Thần, đó cũng là do lĩnh ngộ chưa tới, tối thiểu còn tìm được một ít chỗ tốt.

Quan sát tràng cảnh thiên hỏa diệt thế cũng có hạn chế.

Dù sao đây là dị tượng không gian diệt thế của tiểu không gian, diện tích rất nhỏ, càng gần phía trước lĩnh ngộ càng sâu, càng ở phía sau cảm ngộ rất ít.

Hơn một trăm tấm lệnh bài sẽ có hơn một trăm tên võ giả Hóa Thần Cảnh tiến vào trong đó, nhưng chỉ có ba mươi người chính thức có thể cướp được vị trí tốt.

Huống chi kho vũ khí Thông Thiên đảo có tác dụng lớn nhất với võ giả Hóa Thần Cảnh, nhưng không đại biểu võ giả Dung Thần Cảnh không thể tiến vào.

Dù sao đến nguyên thần tam cảnh, mỗi một cảnh giới muốn tiến thêm một bước quá khó khăn.

Hiện tại có một cơ hội như vậy, cho dù bọn họ biết rõ kỳ quan thiên hỏa diệt thế không có nhiều tác dụng với mình, hoàn

toàn là gân gà, nhưng bọn họ vẫn lựa chọn tiến vào, lại còn chiếm cứ vị trí không tệ.

Bởi như vậy trong những võ giả tiến vào kho vũ khí Thông Thiên đảo sẽ tranh đấu tàn khốc một phen, phải tiến về phía trước đạt được vị trí tốt.

Tô Tín không cần lo lắng điểm này, dùng thực lực của hắn, vị trí tốt nhất khẳng định sẽ có một chỗ cho hắn.

Kho vũ khí Thông Thiên đảo còn hai tháng nữa mới mở ra, trong khoảng thời gian này Tô Tín sẽ tiềm tu trong Giang Nam đạo.

Lúc hắn tiềm tu trong thành Thịnh Kinh sẽ bị một đống lớn sự vụ lớn nhỏ cắt ngang, hiện tại sự vụ lớn nhỏ trong Giang Nam đạo đều do đám người Lý Phôi xử lý, hắn chỉ cần một lòng tiềm tu là được rồi.

Huống chi Giang Hoài đạo cách Giang Nam đạo rất gần, đợi đến lúc kho vũ khí chính thức mở ra, Tô Tín xuất quan cũng còn kịp.

Tiềm tu yên lặng hai tháng, căn cơ của Tô Tín vững chắc không ít.

Kỳ thật Tô Tín không thích tiềm tu buồn tẻ như vậy, so sánh với việc bế quan tiềm tu, Tô Tín càng muốn đấu sinh tử với người khác, dùng chiến đấu đột phá cảnh

giới.

Loại chuyện này có thể ngộ mà không thể cầu, dù sao thế gian này không có khả năng có người thực lực vừa vặn mạnh hơn ngươi một chút, suốt ngày tới tìm ngươi gây phiền toái, đấu sinh tử và giúp ngươi đột phá cảnh giới.

Huống chi chuyện này chỉ có thể xảy ra trong đấu sinh tử.

Ngươi cho rằng ngươi mượn người khác đột phá, thật tình không biết người khác kỳ thật cũng mượn ngươi đột phá.

Trong chiến đấu sinh tử, rốt cuộc là ngươi chết ta sống hay là ta chết ngươi sống, loại chuyện này không ai quyết định được.

Cho dù là Tô Tín cũng như thế, dù sao thế gian này không có chuyện gì chắc chắn mười phần.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1082 - Thông Thiên Đảo (2)

Đối với đại đa số võ giả, bọn họ còn nguyện ý dùng khổ tu đánh chắc căn cơ bản thân, tiến hành đột phá theo chất lượng.

Bọn họ cho rằng cách làm của Tô Tín quá cấp tiến, cho nên đại đa số võ giả cảm thán và kính nể thành tựu của Tô Tín hiện tại, nhưng không có mấy n gười phục hoặc là ghen ghét.

Chiến tích Địa Bảng còn đó, nếu ngươi có thể có được chiến tích như Tô Tín mà chưa chết, đảm bảo tốc độ đột phá của ngươi cũng nhanh như Tô Tín.

Thời gian hai tháng đã đến, Tô Tín liền bị đám người Lý Phôi đánh thức, chuẩn bị xuất phát đi về Giang Hoài đạo.

Lý Phôi hỏi:

1.Đại nhân, chúng ta có cần phái người đi theo hau không? Tô Tín lắc lắc đầu nói:

2.Không cần, tự ta đi là được rồi, lực lượng Lục Phiến Môn Giang Nam đạo vẫn không nên vượt giới mới tốt.

Giang Nam đạo là phạm vi thế lực của Tô Tín, nhưng đồng thời hắn là một trong tứ đại thần bộ.

Hiện tại hắn dẫn người từ Giang Nam đạo đi tới địa bàng của tổng bộ đầu Giang Hoài đạo Vũ Nguyên Xuân, như vậy là phá hư quy củ và đánh mặt hắn.

Trong Lục Phiến Môn, truy phong tuần bổ hoặc là tập sự mật thám tự nhiên có thể đi dạo bốn phía, hơn nữa bộ khoái địa phương cũng cần phải phối hợp với bọn họ.

Nhưng nếu như là bộ khoái bộ đầu Lục Phiến Môn các đạo tự tiện vi phạm, như vậy sẽ thành khiêu khích, quả thực phá hư quy củ của Lục Phiến Môn.

Tô Tín là người giảng quy củ, mặc dù hắn có hiềm khích với Vũ Nguyên Xuân nhưng lại không thể phá hư quy củ.

Cho nên lần này hắn một mình dùng thân phận tứ đại thần bộ đi thì có thể, đám người Lý Phôi không hành động thì tốt hơn, nếu không bọn họ sẽ bị toàn bộ Lục Phiến Môn bài xích.

Giang Hoài đạo láng giềng gần Giang Nam đạo, dùng cước lực Tô Tín chỉ dùng bốn, năm ngày là có thể đi tới Giang Hoài đạo.

Giang Hoài đạo nhiều đường thủy đường sông, có rất nhiều thế lực võ lâm, nhưng nơi này không có thế lực đỉnh cấp.

Nếu bởi vì như vậy có thể xem thường Giang Hoài đạo thì mười phần sai lầm.

Mặc dù Giang Nam đạo không có thế lực đỉnh cấp, nhưng có tổng minh Tam Giang Thủy Lục tại đây.

Tổng minh Tam Giang Thủy Lục thống lĩnh tất cả mấy trăm bang phái lớn nhỏ trong Giang Hoài đạo, trong đó càng có thế lực nhất lưu kết giao, có thể nói lực lượng tổng minh Tam Giang Thủy Lục có thể bao quát tám phần thế lực võ lâm Giang Hoài đạo.

Tuy liên minh này ngày bình thường bất hiện sơn bất lộ thủy, một khi chính thức bộc phát toàn bộ thực lực, đây chính là lực lượng đủ làm thế lực đỉnh cấp cũng phải kinh hãi.

Nghe nói tổng bộ đầu Giang Hoài đạo Vũ Nguyên Xuân bởi vì là huynh đệ kết nghĩa với tổng minh chủ Tam Giang Thủy Lục ‘ Lăng Vân đao ’ Long Thiên Khiếu,

cho nên hắn mới có thể ngồi vững vị trí tổng bộ đầu Giang Hoài đạo.

Mỗi lần đến khi Thông Thiên đảo xuất thế, Giang Hoài đạo sẽ cực kỳ náo nhiệt.

Cho dù lệnh bài Thông Thiên đảo đã bị cướp đoạt sạch sẽ, nhưng vẫn có không ít người võ lâm tới quan sát, đương nhiên đại bộ phận đều là một ít võ giả cảnh giới Hậu Thiên và Tiên Thiên.

Những người này tới đây thuần túy là xem náo nhiệt mà thôi, đối với bọn họ đời này cũng không có bao nhiêu lần nhìn thấy nhiều Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư tụ tập như thế.

Huống chi lệnh bài đã bị cướp sạch, nhưng thời điểm tiến vào Thông Thiên đảo sẽ có một phen tranh đoạt lần nữa.

Tô Tín không có nhìn thấy cảnh tượng tranh giành trước khi vào Thông Thiên đảo, nó chắc chắn cực kỳ kịch liệt.

Hơn một trăm tấm lệnh bài, trong đó khẳng định có một bộ phận rơi vào trong tay võ giả Hóa Thần Cảnh thực lực thấp.

Đợi đến lúc tiến vào kho vũ khí Thông Thiên đảo, lệnh bài trong tay những người này chính là đối tượng tranh đoạt, đến lúc đó sẽ không thiếu cảnh long tranh hổ đấu.

Trước Nhạn Minh hồ tại Giang Hoài đạo đã tụ tập không ít võ giả, đương nhiên đại bộ phận là võ giả cảnh giới Hậu Thiên cùng Tiên Thiên xem náo nhiệt, đếm lấy lui tới chỉ có một ít Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, nhìn xem lần này người nào có tư cách đo vào kho vũ khí Thông Thiên đảo.

1.Đại trưởng lão Ba Sơn kiếm phái La Đan, phó minh chủ Tam Giang Thủy Lục ‘ Tu La Đao ’ Hàn Bân, Long Hổ Đạo môn Thanh Dương Tử, Nhữ Nam Thượng Quan thị ‘ Cửu Minh kiếm ’ Thượng Quan U, chậc chậc, lúc này có không ít đại nhân vật tới Thông Thiên đảo ah.

Một gã phong môi giang hồ tặc lưỡi cảm thán không thôi.

Lần đầu tiên bọn họ cảm thấy được mở rộng tầm mắt, Hóa Thần Cảnh của tất cả thế lực lớn đều tới đây, bọn họ phải liếc mắt nhìn mới được

Những võ giả Hóa Thần Cảnh của tất cả thế lực lớn, bất kể uy danh trên giang hồ như thế nào, tối thiểu trong mắt võ giả tán tu bình thường lại là nhân vật không thể chạm tới.

1.Ồ, là tổng bộ đầu Giang Hoài đạo ‘ Liệt Nhật nguyên Long ’ Vũ Nguyên Xuân tới, trên tay hắn có không ít lệnh bài, lần này lại mang theo bốn, năm tên bộ đầu tới.

Vũ Nguyên Xuân thân là võ giả Dung Thần Cảnh, hắn tới đây cũng làm nhiều người chú ý, đồng thời còn có người lộ ra một

tia hận ý với Vũ Nguyên Xuân.

Những người này đều là võ giả không thể cướp lệnh bài Thông Thiên đảo, nhưng vấn đề là Vũ Nguyên Xuân cướp được lệnh bài quá nhiều.

Bản thân hắn là tổng bộ đầu Giang Hoài đạo, làm quan hưởng lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, mỗi lần lệnh bài Thông Thiên đảo xuất thế, hắn tối thiểu đều cướp được mười tấm.

Trong đó một nửa bị hắn dùng làm khen thưởng cho thủ hạ dưới trướng, một nửa khác thì hắn dùng lấy lòng, những võ giả không thể đoạt được một tấm lệnh bài đều tức giận không thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1083 - Điểm Đáng Ngờ (1)

Vũ Nguyên Xuân mang theo một đám võ giả Lục Phiến Môn tới đây, phó minh chủ Tam Giang Thủy Lục ‘ Tu La Đao ’ Hàn Bân cũng đi tới, hỏi:

1.Vũ huynh, lần này ngươi cũng chuẩn bị tiến vào trong đó lại quan sát cảnh tượng thiên hỏa diệt thế hay sao?

‘ Tu La Đao ’ Hàn Bân hay vẫn có tu vi Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, chỉ kém một bước là có thể đột phá đến Dung Thần Cảnh, cho nên hắn mới cần đi vào kho vũ khí Thông Thiên đảo tu luyện.

Vũ Nguyên Xuân lại đạt đến Dung Thần Cảnh rất nhiều năm, hơn nữa lúc trước hắn vừa đảm nhiệm vị trí tổng bộ đầu Giang Hoài đạo, hắn đã vào trong kho vũ khí Thông Thiên đảo vài chục lần, hiện tại còn đi vào, thuần túy chính là lãng phí.

Vũ Nguyên Xuân cười ha hả nói:

1.Chân muỗi tuy nhỏ cũng là thịt, ngươi cũng biết, đến cấp bậc của chúng ta muốn đột phá cần phải có cơ duyên và cảm ngộ mới được.

2.Ta cũng không có biện pháp, lúc này mới phải tiến vào trong kho vũ khí Thông Thiên đảo thử thời vận.

Hàn Bân vụng trộm bĩu môi, hắn tuyệt đối không tin lời này.

Ngươi đã vào vài chục lần còn muốn đột phá?

Hắn cũng không có hỏi nhiều, Vũ Nguyên Xuân là huynh đệ kết nghĩa với tổng

minh chủ Long Thiên Khiếu, nhưng không phải là huynh đệ kết nghĩa với Hàn Bân.

Tổng minh Tam Giang Thủy Lục nói thế nào cũng là liên minh mà thôi, mọi người đều có lợi ích của riêng mình, cũng có quan hệ của bản thân, cho nên không cần phải quản quá nhiều mới tốt.

Cho nên Hàn Bân cũng chỉ hàn huyên với Vũ Nguyên Xuân hai câu là có thể rời đi.

Vào lúc này Tô Tín cũng đã tới Nhạn Minh hồ, nhưng lại làm võ giả nơi đây chấn động.

Trong phần đông võ giả nơi đây, danh tiếng Tô Tín thật ra xem như lớn nhất, cho dù là võ giả Dung Thần Cảnh cũng không có thanh danh giang hồ lớn như Tô Tín.

Nhìn thấy Tô Tín đến đây, nội tâm Vũ Nguyên Xuân buồn nôn giống như ăn phải con ruồi.

Hắn vừa nghĩ lúc tranh đoạt vị trí tứ đại thần bộ, chính mình còn dương dương đắc ý cho rằng vị trí tứ đại thần bộ nhất định là của mình, cho nên cũng đi thu mua nhân tâm, kết quả trong nháy mắt thánh chỉ tới, vị trí này bằng cách không ngờ tới rơi vào trong tay Tô Tín.

Vừa nghĩ tới tràng cảnh khi đó, Vũ Nguyên Xuân hiện tại vẫn hận không thể giết Tô Tín, đó cũng là lần mất mặt nhất trong đời hắn.

Hơn nữa hắn ngấp nghé vị trí tứ đại thần bộ đã thật lâu, thật vất vả có một cơ hội, kết quả lại bại trong tay hậu bối Tô Tín.

Hiện tại chuyện này biến thành kết cục đã định, nói thêm nữa cũng vô dụng.

Cho nên cho dù trong lòng hắn chán ghét Tô Tín tới cực điểm, hắn vẫn dùng gương mặt tươi cười nói:

- Không nghĩ tới lại có thể gặp Tô đại nhân.

1.Theo ta được biết Tô đại nhân ngươi mới đột phá Hóa Thần Cảnh không bao lâu a? Chẳng lẽ hiện tại đã đụng tới biên giới Dung Thần Cảnh?

Thù hận là thù hận, quy củ là quy củ, tối thiểu hiện tại bọn hắn đều là người Lục Phiến Môn, nếu như vạch mặt trước mặt người ngoài, làm thế sẽ ném mặt mũi của Lục Phiến Môn.

Tô tin cũng cười ha hả nói:

1.Vũ đại nhân thân là võ giả Dung Thần Cảnh, nên biết Dung Thần Cảnh không thể nào dễ dàng đột phá như vậy, ta chỉ muốn đụng một phen cơ duyên tại nơi đây mà thôi.

Hai người lá mặt lá trái hàn huyên vài câu sau đó liền tách ra.

Lúc này võ giả Hóa Thần Cảnh sau lưng Vũ Nguyên Xuân hỏi:

- Đại nhân, tại sao Tô Tín có thể có lệnh bài? Là ai cho hắn?

Bọn họ đều là tâm phúc của Vũ Nguyên Xuân, cho dù Tô Tín chính là một trong tứ đại thần bộ, nhưng bọn họ vẫn không có nửa phần kính sợ với Tô Tín.

Giống như Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành, bọn họ đều là tâm phúc đáng tin của Tô Tín, cho dù là Thiết Ngạo nói chuyện cũng không có tác dụng bằng Tô Tín.

Vũ Nguyên Xuân thản nhiên nói:

1.Phải biết rằng Tô Tín hiện tại chính là tứ đại thần bộ, dùng uy thế của hắn tại Giang Nam đạo, muốn tìm một lệnh bài vào kho vũ khí Thông Thiên đảo còn không đơn giản?

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh do dự nói:

1.Nhưng đại nhân, Tô Tín tới đây có thể ảnh hưởng tới kết hoạch của chúng ta lần này hay không?

Sắc mặt Vũ Nguyên Xuân hơi âm trầm một chút, kế hoạch lần này khó tránh

khỏi sẽ có ngoài ý muốn, cũng giống như hiện tại.

Vũ Nguyên Xuân thật không ngờ Tô Tín sẽ đến nơi đây, cho nên cũng sinh ra một chút điềm xấu với kế hoạch của hắn.

Trầm ngâm một lát, Vũ Nguyên Xuân lạnh lùng nói:

1.Tô Tín tới cũng sẽ tới, chúng ta cũng không có khả năng ngăn cản hắn tiến vào kho vũ khí Thông Thiên đảo.

2.Cho nên chúng ta sau khi đi vào kho vũ khí ngàn vạn phải ít xuất hiện cùng cẩn thận, chỉ cần hắn không đến trêu chọc chúng ta, chúng ta cũng không đi trêu chọc Tô Tín.

Các thủ hạ tâm phúc của Vũ Nguyên Xuân đều gật đầu.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1084 - Điểm Đáng Ngờ (2)

Dù sao Tô thực lực Tín còn bày ra đó, bọn họ có điên mới đi trêu chọc Tô Tín.

Bọn họ không muốn đi trêu chọc Tô Tín, thật tình không biết Tô Tín lúc này lại kinh ngạc nhìn Vũ Nguyên Xuân.

Theo lý mà nói Vũ Nguyên Xuân hiện tại tiến vào đến kho vũ khí Thông Thiên đảo không có chút tác dụng nào, quả thực chính là lãng phí.

Hắn sau khi tấn chức Dung Thần Cảnh đã rất ít tiến vào kho vũ khí Thông Thiên đảo, nhưng lần này hắn dẫn người tiến vào hay sao?

Cơ hội tốt như thế có thể dùng ban cho thủ hạ thu mua nhân tâm, kết quả hắn lại lãng phí mất, đây không phải là chuyện loại người như Vũ Nguyên Xuân có thể làm ra.

Nhưng Tô Tín hiện tại chỉ hơi có chút hoài nghi mà thôi, cho nên hắn cũng chỉ lưu hoài nghi trong lòng, dù sao đối với Tô Tín hiện tại, tiến vào kho vũ khí Thông Thiên đảo và tìm kiếm cơ duyên tấn chức Dung Thần Cảnh mới là trọng yếu nhất.

Đại bộ phận võ giả cũng đã đến đông đủ, người mạnh nhất sẽ đứng ở vị trí đầu tiên, đương nhiên kể cả Tô Tín cũng như thế.

Một ít võ giả thực lực yếu kém có lệnh bài kho vũ khí Thông Thiên đảo đi vào sẽ bị tranh đoạt, đợi đến thời khắc cuối cùng mọi người mới an tĩnh lại.

Giữa trưa, cả Nhạn Minh hồ bắt đầu sôi trào, bên cạnh hồ nước có tiếng nổ lớn, Tô Tín bộc phát chân khí cường đại bao phủ quanh người, trực tiếp đứng trên mặt

nước, nước chảy chung quanh không thể làm ướt quần áo của hắn.

Những võ giả Hóa Thần Cảnh khác cũng đều là như thế, chỉ có một chút võ giả Tiên Thiên cùng Hậu Thiên không có chân khí mạnh như vậy cho nên phải tránh lui trước sóng nước.

Khi sóng lớn quay cuồng, bỗng nhiên trong Nhạn Minh hồ bay lên một hòn đảo nhỏ cao ba trăm trượng, phía trên còn có giọt nước chảy xuống, ở trên đảo còn có từng tấm bia đá, phía trên điêu khắc phù văn phong cách cổ xưa.

Hơn nữa trên tấm bia đá còn có lỗ khảm tương xứng với lệnh bài của Tô Tín.

Những võ giả có lệnh bài không ngừng đạp nước đi tới, nhảy vào trong đảo nhỏ, cũng khảm lệnh bài trong trong lỗ khảm, ngay sau đó ánh sáng vàng rực rỡ xuất hiện, tên võ giả và tấm bia đá biến mất không thấy gì nữa, trực tiếp liền bị truyền tống vào trong kho vũ khí.

Làm như vậy trên cơ bản đều là võ giả lần đầu tiên vào kho vũ khí Thông Thiên đảo, bọn họ rất sốt ruột.

Những võ giả có kinh nghiệm hoặc có thực lực cường đại nhàn nhã hơn nhiều, hoàn toàn không nóng nảy chút nào.

Cảnh tượng thiên hỏa diệt thế trong kho vũ khí Thông Thiên đảo còn chưa mở ra, những thứ khác trong kho vũ khí đều bị dọn sạch, cho nên hiện tại đi vào cũng vô dụng, cũng không cần chiếm tiên cơ.

Dù sao đợi đến lúc kỳ quan thiên hỏa diệt thế mở ra cũng phải tranh đoạt một phen, cũng cần dùng thực lực vi tôn.

Tô Tín cũng xuất ra lệnh bài đi theo mọi người vào trong, đi vào không gian bên trong, chờ hắn mở to mắt ra nhìn đã nhìn thấy cung điện chỉnh tề.

Đối với kho vũ khí Thông Thiên đảo, Tô Tín đã tìm hiểu kỹ càng trước khi đến, nơi này còn còn nhỏ hơn Côn Luân bí cảnh của Đại Chu.

Trong nơi này từng là kho vũ khí của Thông Thiên tông, tương đương với Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm tự, chính địa điểm trọng yếu nhất cho nên quanh năm đều có cường giả thủ hộ.

Kiến trúc bên trong cũng là người Thông Thiên tông năm xưa tu kiến, bọn họ thậm chí phát triển nơi này thành tông môn thứ hai, chỉ tiếc đến cuối cùng thật sự khó tránh khỏi kết cục bị diệt.

Hiện tất cả thế gia môn phái lớn nhỏ trên giang hồ căn bản đếm không hết, cho dù có nhiều thế lực như vậy, có bao nhiêu người truyền thừa trên vạn năm? Hai cánh tay cũng có thể tính ra, trong đó tính cả ba gia tộc lánh đời.

Sau khi đến nơi này, Tô Tín không có dừng lại, hắn trực tiếp đi vào trong không gian độc lập.

Dựa theo trên tư liệu ghi lại, chỗ đó là nơi của thiên hỏa diệt thế.

Cùng lúc đó, đám người Vũ Nguyên Xuân đi tới không gian này cũng không tới địa điểm có thiên hỏa diệt thế, mà là trong tay bốn người cầm một viên châu màu đỏ thẫm tiến tới xếp đặt bốn góc trong không gian.

Vũ Nguyên Xuân cắn nát ngón tay trong không gian kỳ dị, hắn vẽ một bộ phù văn kỳ dị trên mặt đất.

Hắn vẽ ra phù văn không được tự nhiên nhưng thực sự có được lực lượng kỳ dị xâm nhập vào trong đó.

Sau khi làm xong tất cả, Vũ Nguyên Xuân lẩm bẩm nói:

1.Bạch Liên giáo, hi vọng các ngươi không có gạt ta, bằng không tất cả thế lực ngầm của Bạch Liên giáo tại Giang Hoài đạo cũng không cần tồn tại nữa.

Vũ Nguyên Xuân dã tâm rất lớn, nếu không lúc trước hắn cũng không tranh đoạt vị trí tứ đại thần bộ của Phương Cửu Nguyên lưu lại, sau đó lại tranh đoạt vị trí với tiểu bối như Tô Tín.

Chỉ có điều rất đáng tiếc, tạo hóa trêu người.

Năm đó hắn không chỉ có bại bởi Phương Cửu Nguyên, hiện tại còn bại trong tranh đấu với tiểu bối như Tô Tín, cho nên Vũ Nguyên Xuân rất không cam lòng.

Hắn gia nhập Lục Phiến Môn thời gian dài như vậy, đã lập bao nhiêu công lao cho Lục Phiến Môn? Chảy bao nhiêu mồ hôi và máu tươi?

Cả Đại Chu bốn mươi chín đạo, có thể tìm ra nơi nào càng an ổn như Giang Hoài đạo hay sao?

Cho nên Vũ Nguyên Xuân cực kỳ không cam lòng.

Nếu như người Lục Phiến Môn không cách nào cho ta, ta sẽ tự mình đi lấy! Cho dù vì thế muốn trả một cái giá đắt cũng không có gì.

Vũ Nguyên Xuân không thèm vị trí tứ đại thần bộ, nếu như kế hoạch hôm nay thành công, như vậy hắn có thể trở thành Dương Thần Cảnh, thậm chí hắn còn tấn chức Dương Thần Cảnh nhanh hơn Thiết Chiến và đám người Phương Cửu Nguyên.

Đến lúc đó một vị trí tứ đại thần bộ có thể thỏa mãn hắn sao?

Tuy Vũ Nguyên Xuân không muốn tranh đoạt vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn với Thiết Ngạo, nếu hắn thật sự đột phá Dương Thần Cảnh, Lục Phiến Môn tối thiểu sẽ tạo ra một vị trí áp đảo tứ đại thần bộ giao cho hắn.

Nghĩ như vậy, khóe miệng Vũ Nguyên Xuân lộ ra nụ cười vui vẻ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1085 - Thiên Hỏa Diệt Thế (1)

Lúc này bên ngoài Thông Thiên đảo, đại bộ phận võ giả Hóa Thần Cảnh đã gần như giải tán.

Dù sao bọn họ không có đoạt được lệnh bài Thông Thiên đảo vào thời khắc cuối cùng, lại ngây ngốc ở đây có ý nghĩa sao?

Một ít võ giả tán tu không có việc gì ngược lại vẫn lưu lại xem náo nhiệt, muốn xem xem những cường giả đi vào Thông Thiên đảo có mấy người đột phá.

Vào lúc này một nữ tử áo trắng dẫn theo một nữ tử thanh tú đi về hướng Thông Thiên đảo, ánh mắt tất cả mọi người không tự chủ bị nàng hấp dẫn.

Tất cả mọi người nơi đây hít sâu một hơi, những người này tới bây giờ vẫn không dám tưởng tượng, thế gian này lại có người đẹp như thế.

Này nữ tử áo trắng tướng mạo khuynh quốc khuynh thành, nhưng nếu chỉ bằng vào tướng mạo thì nàng không thể làm các võ giả nơi đây thất thố như vậy.

Võ giả tu luyện võ đạo tâm chí cứng cỏi, một số võ giả thậm chí trước khi võ đạo đại thành sẽ không gần nữ sắc, thậm chí không thể nghiệm hưởng thụ trong cuộc sống, sinh hoạt không khác gì khổ hạnh tăng.

Cho nên tướng mạo phàm tục dù đẹp nhưng muốn những võ giả này thất thố quá khó khăn

Có thể tạo thành loại tình huống này, chỉ có một khả năng, đó chính là ảo thuật của nữ tử áo trắng đã đạt tới trình độ đăng phong tạo cực, có thể trong vô tri vô giác

ảnh hưởng đến tâm thần những võ giả nơi đây, làm cho bọn họ sinh ra si mê.

Một ít võ giả Hóa Thần Cảnh thực lực cường đại bị mê hoặc trong ngắn ngủi liền tỉnh táo lại, ánh mắt lộ ra kiêng kị rất sâu.

Có thể làm cho những võ giả Hóa Thần Cảnh nơi này đều trầm mê vào trong đó, ảo thuật của nữ tử áo trắng mạnh tới cỡ nào? Chẳng lẽ nàng là người Huyễn Ma Đạo?

Chỉ có điều người mạnh nhất thế hệ trẻ Huyễn Ma Đạo chính là ‘ Thiên Diện Ma Nữ ’ Duẫn Tịch Tuyết, nhưng nữ tử này không có tướng mạo giống Duẫn Tịch Tuyết, rốt cuộc nàng là ai?

Lúc này một võ giả Tiên Thiên Thần Cung Cảnh bởi vì tâm trí không kiên, trong mắt lộ ra vẻ si mê càng ngày càng đậm, cuối cùng hắn không thể khống chế được động tác của mình, hắn lập tức lao về phía nữ tử áo trắng.

Lúc này nữ tử áo trắng chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, vũ mị khuynh thành, một tia chân khí chấn động rất nhỏ truyền đến, tên võ giả Thần Cung Cảnh lúc này ngừng tại chỗ, thân thể vẫn không nhúc nhích.

Nhưng trên người của hắn xuất hiện hỏa diễm màu trắng, trực tiếp đốt cháy hắn thành một đống tro tàn.

Quá trình này chỉ diễn ra trong nháy mắt, nhanh đến mức mọi người không kịp phản ứng.

Nữ tử áo trắng khẽ cười nói:

1.Trong lòng ngươi dục niệm quá nhiều, cho nên không ngăn được Bạch Liên nghiệp hỏa tinh lọc, không bằng sớm về nơi cực lạc, ngày sau trọng sinh Chân Không Gia Hương, miễn đi rất nhiều phiền não trên thế gian.

Vừa nghe nàng nói lời này, mọi người nơi đây run rẩy, trong đó một tên võ giả

Hóa Thần Cảnh bỗng nhiên cả kinh kêu lên:

- Bạch Liên nghiệp hỏa! Ngươi là người Bạch Liên giáo!

Mọi người nơi này hít sâu một hơi, trong mắt tràn ngập kiêng kị.

Sự tồn tại của Bạch Liên giáo đối với chính đạo hay ma đạo đều là cấm kị, trên cơ bản không có người nào thích bọn họ, bởi vì đám người này là lũ điên từ đầu tới chân.

Nữ tử áo trắng khẽ cười nói:

1.Đúng vậy a, ta là Bạch Linh, các ngươi nói sai một điểm, là Bạch Liên Thánh giáo, không phải Bạch Liên giáo.

Bạch Linh cười thập phần động lòng người, giống như tiên tử trên trời, khuynh quốc khuynh thành.

Nhưng mọi người lại không có loại cảm giác này, bởi vì bọn họ biết rõ, nữ nhân này cũng không phải tiên tử, mà là ma nữ từ đầu tới chân!

Tuy thánh nữ Huyễn Ma Đạo bị mọi người gọi là là ma nữ, nhưng người Bạch Liên giáo lại không xem vào đâu.

Hiện tại nữ nhân Bạch Linh công khai xuất thế, thân phận của nàng không cần hoài nghi, nàng khẳng định chính là thánh nữ Bạch Liên giáo thế hệ này.

Lúc thánh nữ Bạch Liên giáo xuất thế, như vậy đại biểu Bạch Liên giáo cũng sắp xuất thế, đây chính là một đại sự chấn động giang hồ.

Vào lúc chiến loạn vài chục năm trước, Bạch Liên giáo đi ra hô phong hoán vũ, kết quả lại là Đại Chu đang quật khởi đánh trọng thương, vài chục năm không dám tái hiện trên giang hồ.

Ngay cả cửu ngục tà ma cũng không kém bao nhiêu, bị tất cả đại tông môn võ lâm liên thủ áp chế.

Thiên hạ thái bình vài chục năm nay, không chỉ riêng tất cả đại tông môn võ

lâm vui sướng phồn vinh, ngay cả những tông môn ma đạo cũng đã nghỉ ngơi lấy lại sức, chuẩn bị đi ra hô phong hoán vũ lần nữa.

Vừa nghĩ trong đó có thêm Bạch Liên giáo, trong lòng mọi người sợ hãi.

Không phải bọn họ nhát gan, mà là lực phá hoại của đám yêu nhân Bạch Liên giáo quá lớn, đều là một đám người điên cuồng tới cực điểm.

Bạch Linh không quan tâm những người này, nàng mang theo Ninh Thanh và dùng lệnh bài trực tiếp tiến vào kho vũ khí Thông Thiên đảo.

Ninh Thanh nghi ngờ nói:

1.Thánh nữ điện hạ, chúng ta vào trong đó làm gì? Bạch Linh cười nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1086 - Thiên Hỏa Diệt Thế (2)

Ngươi không muốn báo thù sao? Chỉ có điều thực lực ngươi quá thấp, thiên phú cũng quá kém, muốn báo thù, đời này căn bản không có khả năng.

Ánh mắt Ninh Thanh trở nên ảm đạm rất nhiều, nàng biết rõ Bạch Linh nói là sự thật, tuy nội tâm của nàng hận Tô Tín ngập trời, nhưng kỳ thật nàng cũng biết nếu chỉ bằng vào chính nàng, nàng vĩnh viễn không thể đuổi theo Tô Tín.

Bạch Linh nói:

Cho nên ta sẽ giao Thanh Liên Chủng của Bạch Liên Thánh giáo chúng ta vào người của ngươi, chỉ cần chờ Thanh Liên thành công mọc rể nẩy mầm trong người ngươi, ngươi sẽ kế thừa lực lượng lịch đại Thanh Liên Thánh Sứ của Bạch Liên Thánh giáo, một bước tiến vào Hóa Thần, tương lai sẽ có tiến bộ thần tốc.

Chỉ có điều muốn Thanh Liên chủng nẩy mầm, như vậy nhất định cần phải lợi dụng lực lượng thiên hỏa trong kho vũ khí thúc dục.

Như vậy mạng ta do ta, mới có thể hóa thành Kim Liên trong hỏa diễm.

Lực lượng Thanh Liên chủng không phải của ngươi, ngươi muốn triệt để

khống chế lực lượng của nó cần phải trồng liên trong hỏa diễm, vô cùng hung hiểm, có thể sống qua lúc này hay không cần phải dựa vào ngươi.

Ninh Thanh gật đầu, dù sao nàng đã là người chết, thời khắc nhảy núi là lúc Ninh Phỉ đã chết, hiện tại còn sống chính là

Ninh Thanh muốn báo thù!

Bạch Linh gật đầu nói:

1.Ngươi biết là tốt, đúng rồi, lần này kẻ thù của ngươi cũng ở đây, nhưng ta hi vọng ngươi khống chế hận ý của mình, không nên đi gây phiền toái.

Vừa nghe Tô Tín cũng ở nơi đây, hai mắt Ninh Thanh lập tức biến thành màu đỏ thẫm.

Nhưng nàng không phải ngu ngốc, cho dù mình có thể kế thừa lực lượng Thanh Liên chủng trong cơ thể, tấn thăng đến Hóa Thần Cảnh, nàng vẫn không đánh lại Tô Tín.

Cho nên thời điểm này nàng sẽ không đi trêu chọc Tô Tín, đợi đến lúc thực lực của nàng chính thức đại thì nàng mới có thể tìm Tô Tín báo huyết thù của Ninh gia.

Trong không gian kho vũ khí, đám người Tô Tín đã đến vị trí có kỳ quan thiên hỏa diệt thế.

Thiên hỏa chính là một trong các dị hỏa mạnh nhất thế gian, một khi thiêu đốt sẽ trọn đời bất diệt.

1.bên ngoài, hỏa diễm cường đại như thế chỉ tồn tại một ít nơi vắng vẻ tại Nam Man, cũng không tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

Nhưng nó lại thiêu đốt ở không gian này và tạo thành tràng cảnh diệt thế.

Chờ Tô Tín đi vào nơi xuất hiện thiên hỏa diệt thế, đại đa số võ giả Hóa Thần Cảnh đều chờ đợi ở đây.

Vào lúc này còn chưa bắt đầu xuất hiện thiên hỏa diệt thế, lực lượng thiên hỏa đang chuẩn bị, sẽ đột nhiên bộc phát sau một thời gian nữa, khi đó tràng cảnh mới giống như diệt thế.

Nhìn thấy Tô Tín đến đây, đại bộ phận võ giả nhận ra Tô Tín đều chủ động tránh ra.

Dù sao Tô Tín hiện tại là Hóa Thần Cảnh nhưng bằng vào chiến tích bài danh bốn mươi tám trên Địa Bảng của hắn, không có ai xem hắn thành võ giả Hóa Thần

Cảnh.

Mặc dù có người lui nhưng lại có người không lui, hiển nhiên danh tiếng của Tô Tín không đủ làm bọn họ nhượng bộ, người này chính là phó minh chủ Tam Giang Thủy Lục ‘ Tu La Đao ’ Hàn Bân và một đám võ giả Hóa Thần Cảnh của tổng minh Tam Giang Thủy Lục.

Với tư cách người cầm quyền chính thức tại Giang Hoài đạo, tổng minh Tam Giang Thủy Lục không cần cho kẻ khác mặt mũi, cho dù là Tô Tín cũng không được.

Bọn họ có thể nể tình Vũ Nguyên Xuân là bởi vì Vũ Nguyên Xuân chính là huynh đệ kết nghĩa với tổng minh chủ Long Khiếu Thiên, cho nên mặt mũi này bọn họ có thể cho, hiện tại Vũ Nguyên Xuân đang ở phía trước nhất, cũng là vị trí quan sát thiên hỏa diệt thế tốt nhất.

Nhưng Tô Tín không có quan hệ với bọn họ, Hàn Bân sẽ không cho mặt mũi

này.

Đương nhiên Hàn Bân không muốn vô duyên vô cớ đắc tội Tô Tín, nhưng kỳ thật hắn có một ít thù cũ với Tô Tín, Tô Tín căn bản không biết thù này đã kết từ khi nào.

Lúc trước Tô Tín ở Giang Nam đạo, dư nghiệt Ngô quốc Giang Hạc Lưu giả trang thành thành phó minh chủ Tam Giang Thủy Lục ‘ Phần Hải Giao Long ’ Đái Vạn Xuân.

Tổng minh Tam Giang Thủy Lục chỉ là một liên minh, cùng loại với liên minh như Tranh Kiếm Minh tại Dự Nam đạo.

So sánh với Tranh Kiếm Minh, tổng minh Tam Giang Thủy Lục chỉ là liên minh rời rạc, cho dù tổng minh chủ Long Thiên Khiếu cũng không cách nào khống chế toàn cục, bên trong có hơn mười vị Hóa Thần Cảnh làm phó minh chủ, mọi người đều có thực lực của riêng mình.

Trong những phó minh chủ này, hai người Hàn Bân cùng Đái Vạn Xuân là minh hữu, Đái Vạn Xuân lại có chút quan hệ với Bạch Liên giáo cho nên khi Giang Hạc Lưu giả trang thành

hắn, Đái Vạn Xuân mới chủ động ẩn nấp, cho Giang Hạc Lưu dùng thân phận của hắn.

Hàn Bân cũng biết những chuyện này nhưng hắn không có nói gì, tất cả mọi người đều xuất thân tán tu, tu luyện tới Hóa Thần Cảnh cũng đã là cực hạn, muốn bò lên thì có gì sai?

Gia nhập Bạch Liên giáo hung hiểm nhưng chưa hẳn không phải một loại phương pháp tốt, thậm chí Hàn Bân cũng có chút động tâm, muốn gia nhập Bạch Liên giáo đổi lấy một ít công pháp cường đại và tài nguyên tu luyện.

Dù sao người Bạch Liên giáo ở bên ngoài có thanh danh là tên điên, nhưng lại không thể phủ nhận mỗi môn công pháp bí truyền của bọn họ đều là đỉnh cấp trên giang hồ.

Ngày xưa Vô Sinh lão mẫu kết hợp sở trường ba nhà đạo phật ma sáng chế ra công pháp Bạch Liên Hàng Thế Độ Ách Chân Giải uy năng kinh thiên địa, khiếp quỷ thần, bên trong ẩn chứa vô số bí pháp, thậm chí đồn đãi có bí pháp giúp người ta đột phá Hóa Thần Cảnh.

Võ giả xuất thân tán tu có nhược điểm lớn nhất chính là công pháp, cho nên lúc ban đầu Hàn Bân cũng chuẩn bị thông qua Đái Vạn Xuân gia nhập Bạch Liên giáo đổi lấy công pháp.

Về phần có bị Bạch Liên giáo tẩy não hay không, Hàn Bân cũng không lo lắng điểm này.

Võ giả Hóa Thần Cảnh đều có tự tin của mình, Hàn Bân cũng không cho rằng mình dễ dàng bị tẩy não, huống chi Đái Vạn Xuân cũng không phải vẫn sống rất tốt, không biến thành cuồng tín đồ hay sao?

Nhưng hiện tại kế hoạch không thể áp dụng, Tô Tín đã bắt đầu phản kích.

Giang Hạc Lưu bị giết, thân phận Đái Vạn Xuân cũng bại lộ, từ nay về sau hắn không trở lại tổng minh Tam Giang Thủy Lục lần nào nữa, kế hoạch của Hàn Bân muốn thông qua Đái Vạn Xuân gia nhập Bạch Liên giáo cũng thất bại triệt để.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1087 - Hiện Tại Không Phải Là Người (1)

Giang hồ nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Tô Tín tự nhận hắn không có chút quan hệ gì với Hàn Bân, kết quả cả hai trong lúc vô tình kết thành thù hận với nhau.

Tuy Hàn Bân không đến mức vì chuyện nhỏ này đi báo thù Tô Tín, nhưng trong lòng của hắn khẳng định không thoải mái.

Cho nên nếu không gặp được Tô Tín cũng bỏ đi, nhưng hôm nay Tô Tín lại xuất hiện ở Giang Hoài đạo, xuất hiện trên địa bàn tổng minh Tam Giang Thủy Lục của bọn họ, nếu Hàn Bân không nhằm vào Tô Tín một chút, hắn không thể bỏ qua cơn tức này, Hàn Bân hắn nhưng cho tới bây giờ cũng không phải là người rộng lượng gì.

Hàn Bân không nhường vị trí nhưng vị trí của hắn lại là vị trí tốt nhất, địa phương khác có hơn mười vị trí không tồi, nhưng vị trí của hắn còn tốt hơn vị trí của Vũ Nguyên Xuân nhiều.

Tất cả mọi người cho rằng Hàn Bân sẽ nhường một vị trí tổng minh Tam Giang Thủy Lục tặng cho Tô Tín.

Dù sao tổng minh Tam Giang Thủy Lục có nhiều người, tính cả hắn chừng mười hai người.

Nói đến vị trí gần, bọn họ còn cách Nhạn Minh hồ gần hơn Vũ Nguyên Xuân nhiều, cho nên bọn họ có chừng một phần mười danh ngạch kho vũ khí Thông Thiên đảo.

Tổng minh Tam Giang Thủy Lục chiếm cứ nhiều vị trí tốt như thế, hiện tại lấy ra một tặng cho Tô Tín, cho hắn mặt mũi, mọi người cảm thấy rất bình thường.

Nhưng không ai ngờ rằng Hàn Bân lại không muốn cho Tô Tín mặt mũi này, hắn đứng tại chỗ, mặt cười nhưng lòng không cười nhìn Tô Tín, dáng vẻ không sợ hãi.

Vũ Nguyên Xuân cau mày.

Nếu ở địa phương khác hắn không ngại liên hợp với Hàn Bân chèn ép Tô Tín.

Nhưng trong tình huống hiện tại đi trêu chọc Tô Tín lại thuần túy chính là tìm chết, hắn không muốn bởi vì Tô Tín mà ảnh hưởng đến kế hoạch của mình.

Tổng minh Tam Giang Thủy Lục an phận ở một góc, bản thân bọn họ chính là một thế lực liên minh rời rạc, cho nên cho dù Hàn Bân thân là phó minh chủ nhưng tầm mắt cũng có hạn.

Bọn họ căn bản không biết Tô Tín đáng sợ cỡ nào, cường đại cỡ nào.

Đừng nhìn nơi này là Giang Hoài đạo, là địa bàn tổng minh Tam Giang Thủy Lục của bọn họ, nhưng chỉ cần bọn họ thật chọc giận Tô Tín, vậy thì bằng vào đám người trong kho vũ khí hiện tại cũng không thể địch nổi Tô Tín.

Nhìn Hàn Bân trước mắt, Tô Tín lại nhìn sang Vũ Nguyên Xuân, hắn còn tưởng rằng là Vũ Nguyên Xuân bày mưu đặt kế muốn Hàn Bân gây phiền toái cho mình.

Dù sao trên giang hồ đều biết quan hệ giữa Vũ Nguyên Xuân và tổng minh Tam Giang Thủy Lục.

Nhưng lần này Tô Tín quả thật oan uổng Vũ Nguyên Xuân, hắn không có không biết nặng nhẹ như vậy.

Nhìn Hàn Bân, Tô Tín thản nhiên nói:

- Hàn phó minh chủ một người liền chiếm cứ nhiều vị trí như vậy, ngươi không

định nhường ra vài chỗ sao?

Tô Tín nói lời này làm cho Hàn Bân và một đám võ giả Hóa Thần Cảnh của tổng minh Tam Giang Thủy Lục cảm thấy không được tự nhiên, cái gì gọi là một mình hắn chiếm cứ nhiều vị trí?

Lúc này có một tên võ giả Hóa Thần Cảnh đứng ra nói:

- Tô đại nhân ngươi có ý gì? Chẳng lẽ chúng ta không phải là ngươi sao?

Tô Tín liếc nhìn hắn một cái, lập tức hư không ngưng kiếm, hơn một ngàn đạo kiếm khí bộc phát, không gian quanh thân tên võ giả đều bị kiếm khí nhét đầy, chỉ dùng thời gian một giây, tên võ giả vừa nói chuyện bị chém thành vô số mảnh vụn.

Tô Tín lạnh nhạt nói:

- Hiện tại cũng không phải là người, vừa vặn để trống một vị trí.

Tất cả mọi người nơi đây sửng sốt, chẳng ai ngờ rằng hung uy của Tô Tín quá lớn, nói giết người liền giết người, quả thực không đặt rắn rít địa phương Giang Hoài đạo, tổng minh Tam Giang Thủy Lục vào trong mắt.

Hàn Bân tức giận toàn thân run rẩy, chỉ vào Tô Tín nói không nên lời, đám võ giả Hóa Thần Cảnh của tổng minh Tam Giang Thủy Lục đều lui về phía sau một bước.

Rất nhiều người trên giang hồ đều nói Tô Tín khủng bố và đáng sợ, nhưng thực lực là thứ nghe nhầm đồn bậy, không có tận mắt nhìn thấy, ai mà biết hắn đáng sợ cỡ nào? Dù sao Tô Tín cũng là Hóa Thần Cảnh mà thôi.

Hiện tại tận mắt nhìn thấy thì bọn họ mới biết, võ giả Hóa Thần Cảnh tầm thường trong mắt Tô Tín như gà đất chó kiểng, muốn giết cũng không khó khăn gì.

Tô Tín là Hóa Thần Cảnh, nhưng hiển nhiên thực lực của hắn đã sớm vượt qua cực hạn của Hóa Thần Cảnh, đủ để so sánh với võ giả Dung Thần Cảnh, thậm chí còn mạnh hơn đại đa số võ giả Dung Thần Cảnh.

Sắc mặt Hàn Bân tái nhợt, hắn không nói thêm lời nào và quay người rời đi.

Đám võ giả Hóa Thần Cảnh tổng minh Tam Giang Thủy Lục sau lưng hắn cũng thế, không nói hai lời liền tránh một con đường và nhường vị trí tốt nhất cho Tô Tín.

Những võ giả khác đều bĩu môi, người tổng minh Tam Giang Thủy Lục cũng quá nhát gan, chẳng qua bị Tô Tín giết một người mà thôi, không ngờ sợ hãi thành như vậy.

Nếu như có người nghe được những lời bọn họ nói như vậy, Hàn Bân khẳng định phải mắng chết bọn họ.

Đám người này thuần túy đứng nói chuyện không đau eo.

Trong nháy mắt Tô Tín ra tay vừa rồi, bọn họ thật cảm giác được khí tức tử vong bao phủ toàn thân bọn họ.

Đối với những võ giả Hóa Thần Cảnh này, bọn họ lần đầu tiên cảm giác được tử vong cách mình gần như thế, cảm giác tính mạng của mình nằm trong lòng bàn tay của người khác thật không dễ chịu chút nào.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1088 - Hiện Tại Không Phải Là Người (2)

Trước mặt tính mạng, cái gọi là mặt mũi đều không coi là gì? Bọn họ không chút nghi ngờ, nếu như bọn họ vẫn không lui, Tô Tín thật có can đảm chém giết bọn họ.

Việc này qua đi, mọi người nơi này không ai dám trêu chọc Tô Tín.

Vào lúc này thiên hỏa bắt đầu sôi trào, cảnh tượng nơi này hoàn toàn khủng bố tới cực điểm.

Thiên hỏa vô tận bay lên không, đốt cháy không gian chung quanh, bởi vì lực lượng quá mức cường đại, ngay cả không gian bị đốt cháy hóa thành hư không đen kịt.

Không gian độc lập không ngừng tu bổ hư không bị thiên hỏa thiêu đốt, chỉ có điều không gian này chính là một tiểu thế giới, cho nên tốc độ tu bổ cực kỳ chậm chạp, thiên hỏa diệt thế và tu bổ không gian giằng co với nhau.

Tô Tín và phần đông võ giả nơi này dùng nguyên thần quan sát cảnh tượng thiên hỏa diệt thế.

Thiên hỏa diệt thế còn ẩn chứa lực lượng hủy diệt.

Đồng thời tu bỏ không gian lại ẩn chứa lực lượng sinh cơ.

Thiên địa vận hành quy tắc rất đơn giản, sinh tử, âm dương, cả hai đối lập.

Tràng cảnh thiên hỏa diệt thế thể hiện loại quy tắc này.

Hóa Thần muốn tấn chức Dung Thần, như vậy cần phải thần dung thiên địa, dùng nguyên thần chính mình đi khống chế lực lượng thiên địa càng mạnh hơn nữa.

Nhưng mỗi một gã võ giả đều đi lộ tuyến giống nhau, trước mắt cảnh tượng thiên hỏa diệt thế lại thích hợp với tất cả mọi người nơi đây.

Bởi vì coi con đường không giống nhau nhưng hai lực sinh tử, tất cả mọi người không cách nào vượt qua quy củ cơ bản nhất.

Đạo sinh nhất, nhất sanh nhị, nhị sanh tam, tam sanh vạn vật.

Chí lý Đạo gia cũng trình bày rõ ràng, mọi người hiện tại phải đi thể ngộ cảm giác huyền ảo này.

Đối với Tô Tín, lần này đến quan sát thiên hỏa diệt thế không uổng phí, hắn cũng được ích lợi rất nhiều.

Nhưng Tô Tín đã sờ tới biên giới của cảnh giới Dung Thần Cảnh, nhưng lại không cách nào triệt để vượt qua cảnh giới này.

Tô Tín bước vào Hóa Thần Cảnh thời gian quá ngắn, cho nên cho dù có cảm ngộ tràng cảnh thiên hỏa diệt thế, nhưng muốn triệt để đột phá đến Dung Thần Cảnh hoặc tiến thêm nửa bước cũng khó khăn.

Kỳ thật nghĩ lại cũng rất bình thường, nếu kỳ quan thiên hỏa diệt thế thật sự trợ giúp lớn với võ giả Hóa Thần Cảnh, mỗi lần lệnh bài kho vũ khí Thông Thiên đảo xuất thế, như vậy không phải một đống người tranh đoạt, mà là trực tiếp cắn xé nhau.

Kỳ quan thiên hỏa diệt thế duy trì trong thời gian một giờ liền yếu bớt, cho nên mọi người cũng chuẩn bị rời đi.

Huống chi không rời đi cũng không được, lệnh bài kho vũ khí Thông Thiên đảo chỉ có thời hạn hai canh giờ, qua hai canh

giờ ngươi sẽ bị trận pháp truyền tống ra ngoài.

Vào lúc mọi người chuẩn bị rời đi, mọi người lại phát hiện kỳ quan thiên hỏa diệt thế không có chút yếu bớt, nó còn lớn hơn trước rất nhiều.

Tất cả mọi người sững sờ.

Kho vũ khí Thông Thiên đảo đã bị người ta tiến vào vài chục lần, bọn họ đã sớm mò ra quy luật rõ ràng, hiển nhiên cảnh tượng này chưa từng xảy ra.

Tràng cảnh thiên hỏa diệt thế càng ngày càng mạnh, tiếp tục như vậy không gian kho vũ khí Thông Thiên đảo bị đốt cháy không còn?

Nhìn thấy cảnh tượng này, ánh mắt Vũ Nguyên Xuân lộ ra dị sắc, quả nhiên người Bạch Liên giáo không có lừa gạt hắn, thứ này quả thật hữu hiệu.

Vũ Nguyên Xuân liếc mắt nhìn hơn trăm tên võ giả chung quanh, trong mắt bắt đầu sinh ra sát cơ.

Hắn sẽ không chia sẻ chỗ tốt kế tiếp cho những người nơi đây, nếu có cơ hội, hắn cũng không ngại chém giết người nơi đây.

Luận trình độ tàn nhẫn, Vũ Nguyên Xuân sớm nhất đi theo Thiết Ngạo khi thành lập Lục Phiến Môn, đồ tông diệt môn vô số không kém gì những võ giả ma đạo.

Hắn cũng biết chuyện này không có khả năng, trước mắt có hơn trăm tên võ giả Hóa Thần Cảnh, cho dù có thêm vị kia của Bạch Liên giáo, hai người bọn họ liên thủ cũng không đánh thắng nhiều người như vậy, hơn nữa trong đó còn có thêm Tô Tín hắn không có nắm chắc chiến thắng.

Nhưng ngay lúc này, bỗng nhiên sau lưng mọi người có tiếng cười như chuông bạc vang lên, Bạch Linh mang theo Ninh Thanh đi tới hướng này, lập tức hấp dẫn ánh mắt của một đám người.

1.đây đều là võ giả Hóa Thần Cảnh, tự nhiên sẽ không giống như bên ngoài, một đám võ giả cảnh giới Tiên Thiên đều bị nàng mê thất tâm thần thất thủ.

Nhưng ngay cả như vậy, bọn họ cũng kinh hãi trước mị lực cường đại của Bạch Linh.

Tròng mắt Tô Tín hơi híp lại, hắn ngạc nhiên nhìn Ninh Phỉ sau lưng Bạch Linh, hắn còn tưởng rằng Ninh Phỉ chết, không nghĩ tới lại bị người ta cứu được.

- Yêu nữ Bạch Liên giáo!

Có người lập tức kinh hô thành tiếng.

Kiến thức của võ giả Hóa Thần Cảnh không phải những võ giả Tiên Thiên có thể so sánh, lúc này đã có người từ một ít dấu vết biết được xuất thân của Bạch Linh đến từ Bạch Liên giáo.

Nhìn theo người lên tiếng, trên mặt Bạch Linh tươi cười như hoa, môi son khẽ mở nói:

1.Nói sai hai điểm, thứ nhất, là Bạch Liên Thánh giáo, thứ hai, là thánh nữ mà không phải yêu nữ, còn nữa, ta tên là Bạch Linh, chờ tương lai ngươi du tẩu Chân Không Gia Hương cũng không nên quên của ta.

Vừa dứt lời, Bạch Linh duỗi ra một chỉ trắng nõn, là Vô Sinh Chỉ!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1089 - Có Thể, Ta Giúp Ngươi (1)

Bạch Liên giáo kết hợp sơ trường ba nhà đạo phật ma tạo ra vô số công pháp kinh diễm.

Võ đạo một đường từ trước đều là không điên, không sống, Vô Sinh lão mẫu và Bạch Liên Thánh Mẫu chính thức phát dương quang đại Bạch Liên giáo đều là tên điên, nhưng đồng thời cũng là tên điên kinh tài tuyệt diễm.

Vô Sinh Chỉ thoát thai Thần Huyễn Chỉ của Huyễn Ma Đạo nhưng lại kinh khủng hơn vô số lần.

Lúc trước Tô Tín bị Giang Hạc Lưu dư nghiệt Ngô quốc và cũng là người Bạch Liên giáo đuổi giết, đối phương sử dụng Vô Sinh Chỉ trực tiếp ép Tô Tín vào tuyệt lộ.

Hiện tại đổi thành thánh nữ Bạch Liên giáo Bạch Linh thi triển Vô Sinh Chỉ này còn khủng bố hơn Giang Hạc Lưu ngày xưa thi triển Vô Sinh Chỉ.

Một chỉ hàng lâm, thế giới cực lạc ẩn hiện.

Muốn thành tựu Chân Không Gia Hương, trước phải tịch diệt tất cả tội ác trên thế gian!

Một chỉ này từ sinh nhập diệt, tuy cuối cùng lực lượng tử vong nồng đậm tràn ra nhưng nó lại mang theo ý cảnh từ bi.

Giống như Bạch Linh biểu lộ vô cùng thánh khiết, trong mắt còn mang theo thương xót, người không biết nội tình thật sự cho rằng nàng là thánh nữ trách trời

thương dân.

Dưới một chỉ này, thân thể tên võ giả Hóa Thần Cảnh trực tiếp vỡ vụn, thật giống một bức họa bị người ta xé nát, sau đó triệt để xóa đi khỏi thế giới này, hài cốt không còn.

Cảnh tượng khủng bố này dọa mọi người kêu to một tiếng.

Tuy Tô Tín vừa rồi cũng giết một người, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của hắn nói thế nào cũng là một môn võ học chân chính.

Vừa rồi Bạch Linh thi triển Vô Sinh Chỉ quả thực vô cùng tà dị, một chỉ có thể làm người ta hài cốt không còn, uy năng như vậy tạo thành lực uy hiếp còn lớn hơn Tô Tín vài lần.

Trong mắt mọi người lộ ra vẻ hoảng sợ, trước kia Tô Tín giết người, mọi người chỉ xem náo nhiệt, bởi vì Tô Tín không phải tên điên, không có người chọc tới hắn thì hắn cũng không giết người lung tung.

Yêu nữ Bạch Liên giáo này không có chỗ cố kỵ, bởi vì một câu mà giết người, quả thực chỉ có ma đạo và tên điên.

Nhìn thấy cảnh này, trong mắt Vũ Nguyên Xuân lộ ra một tia vui vẻ, quả nhiên người Bạch Liên giáo đến đúng lúc.

Vũ Nguyên Xuân lúc này đứng ra quát lên:

1.Yêu nhân Bạch Liên giáo, các ngươi thật lớn mật!

2.Nơi này không phải Chân Không Gia Hương của Bạch Liên giáo, mà là Giang Hoài đạo! Không tới phiên các ngươi giương oai!

Sau khi Vũ Nguyên Xuân nói xong lập tức đưa ánh mắt nhìn mọi người chung quanh:

- Các vị, yêu nhân Bạch Liên giáo bây giờ lại dám xuất hiện ở chỗ này, quả thật

không biết sống chết.

1.Đối phương chỉ có một người, chúng ta trên trăm tên võ giả Hóa Thần Cảnh chẳng lẽ còn sợ một mình nàng hay sao?

2.Mọi người cùng nhau ra tay bắt giữ yêu nữ này, Vũ Nguyên Xuân ta sẽ ghi nhớ nhân tình này, tương lai tại hạ sẽ có hồi báo!

Vũ Nguyên Xuân nói lời này hiên ngang lẫm liệt nhưng đa số võ giả ở đương trường lui về phía sau, thậm chí lúc này có hơn mười người rời đi.

Yêu nữ Bạch Liên giáo chỉ có một người là đúng, bọn họ cũng thật có hơn trăm người.

Trong Hóa Thần Cảnh lấy một địch trăm, chuyện điên cuồng như thế cho dù Tô Tín đứng thứ bốn mươi tám Địa Bảng cũng không có làm qua, yêu nữ xuất thân Bạch Liên giáo lại vô cùng tà dị, bọn họ cũng không tin nàng có thực lực này.

Nhưng vấn đề dựa theo lời Vũ Nguyên Xuân nói, cho dù bọn họ liên thủ bắt giữ được yêu nữ Bạch Liên giáo nhưng có bao nhiêu người trong bọn họ phải chết?

Vừa rồi nhìn Bạch Linh ra tay, đây tuyệt đối là nhân vật cấp bậc như Tô Tín, có được lấy thực lực tùy ý miểu sát võ giả cùng giai.

Hiện tại bảo bọn họ ra tay với yêu nữ này, ai dám xuất thủ trước? Người ra tay đầu tiên bảo đảm là người chết thảm nhất.

Vì nhân tình của Vũ Nguyên Xuân ngươi, việc này không đáng chút nào.

Huống chi đối với bọn họ, bọn họ không biết yêu nữ Bạch Liên giáo muốn làm gì, nhưng bọn họ lại biết nhiệm vụ mình đi kho vũ khí Thông Thiên đảo đã hoàn thành.

Dù sao bọn họ cũng nhìn thấy tràng cảnh thiên hỏa diệt thế, bản thân có được thu hoạch không nhỏ, hiện tại cũng nên công thành lui thân, bảo bọn họ cứng đối cứng với yêu nữ Bạch Liên giáo, kẻ đần mới làm ra chuyện này.

Tông môn giang hồ cực kỳ chán ghét Bạch Liên giáo nhưng bọn họ cũng chỉ chán ghét mà thôi, nhưng lại không phải sinh tử đại thù.

Nhưng Bạch Liên giáo lại có đại thù sinh tử với triều đình.

Đám người Bạch Liên giáo đều nhảy ra hô phong hoán vũ mỗi lần hoàng triều thay đổi, cho dù hoàng đế nào cũng chán ghét tà giáo đầy tên điên như vậy.

Những năm cuối Đại Tấn ngày xưa, Bạch Liên giáo liền đầu độc không ít cường giả Đại Tấn ngày xưa phản loạn hoặc cắt cứ một phương.

Về sau Đại Tấn có thể nhanh chóng suy bại như vậy, trong đó cũng có một phần công lao của Bạch Liên giáo.

Về sau Đại Chu đoạt được thiên hạ cũng phải đại chiến với Bạch Liên giáo một hồi, tập hợp lực lượng một hoàng triều mới làm Bạch Liên giáo tổn thương nguyên khí nặng nề, trong thời gian vài chục năm qua chỉ dám âm thầm làm chuyện mờ ám, đây là lần đầu tiên lộ diện công khai như vậy.

Cho nên nói Đại Chu tuyệt đối không dễ dàng tha thứ sự tồn tại của Bạch Liên giáo.

Vũ Nguyên Xuân thân là tổng bộ đầu Giang Hoài đạo, về công, yêu nữ Bạch Liên giáo xuất hiện ở chỗ này, hắn thân là tổng bộ đầu Giang Hoài đạo phải có trách nhiệm hoặc đánh chết đối phương.

Về từ, nếu hắn có thể bắt giữ hoặc đánh chết thánh nữ Bạch Liên giáo thế hệ này thì hắn chắc chắn sẽ được triều đình khen ngợi, hơn nữa dùng phân lượng của Bạch Linh, phần khen ngợi này chắc chắn không nhỏ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1090 - Có Thể, Ta Giúp Ngươi (2)

Cho nên tất cả mọi người đã có thể xác định, Vũ Nguyên Xuân nhất định muốn mượn lực lượng mọi người bắt giữ thánh nữ Bạch Liên giáo, cuối cùng đổi lấy công huân cho hắn.

Tất cả mọi người mắng to Vũ Nguyên Xuân cáo già, sau đó lập tức khởi động lệnh bài kho vũ khí Thông Thiên đảo, trực tiếp truyền tống ra ngoài.

Bọn họ mặc kệ yêu nữ Bạch Liên giáo muốn giết người hay làm gì ở đây, bọn họ cũng không tin Bạch Liên giáo dám đánh tới tông môn của bọn họ.

Vũ Nguyên Xuân làm ra sắc mặt khó coi, đưa ánh mắt nhìn sang Hàn Bân:

1.Hàn huynh, nếu lần này ngươi trợ giúp ta bắt giữ yêu nữ Bạch Liên giáo, ta đáp ứng sẽ giúp ngươi trở thành phó minh chủ mạnh nhất tổng minh Tam Giang Thủy Lục.

Tổng minh Tam Giang Thủy Lục có hơn mười vị phó minh chủ, bài danh Hàn Bân xem như đứng cuối, còn có vài tên phó minh chủ Dung Thần Cảnh, Hàn Bân muốn thượng vị cũng không dễ dàng.

Nếu hiện tại thật sự được Vũ Nguyên Xuân ủng hộ, dùng quan hệ giữa hắn và tổng minh chủ Long Thiên Khiếu, ngày sau phân phối quyền lợi, Long Khiếu Thiên nhất định sẽ đồng ý.

Hàn Bân chỉ suy nghĩ như vậy mà thôi, hắn trực tiếp bác bỏ kế hoạch của Vũ Nguyên Xuân.

Yêu nữ Bạch Liên giáo không phải dễ giết như vậy, thủ hạ dưới tay hắn không có bao nhiêu người, kết quả hôm nay còn bị Tô Tín giết một.

Hiện tại đổi thành Bạch Liên thánh nữ hung uy còn hơn cả Tô Tín, bọn họ không dám ra tay lần nữa.

Đắc tội Tô Tín, bọn họ tối thiểu còn có thể được tổng minh Tam Giang Thủy Lục che chở.

Một khi đắc tội người Bạch Liên giáo, đối phương có một trăm loại thủ đoạn làm ngươi sống không bằng chết.

Cho dù Hàn Bân muốn giúp Vũ Nguyên Xuân, nhưng bởi vì nhân quả sau đó làm hắn buông tha.

Cho dù hắn muốn chịu chết, nhưng những võ giả Hóa Thần Cảnh đi theo hắn sẽ không động thủ.

Bọn họ chỉ là võ giả xuất thân tán tu mà thôi, không đáng dốc sức liều mạng với người Bạch Liên giáo.

Tổng minh Tam Giang Thủy Lục nói cho cùng chỉ là liên minh lỏng lẻo, kể cả những người này danh nghĩa là thủ hạ của Hàn Bân, nhưng kỳ thật chỉ dựa sát vào hắn mà thôi, cũng không tính là tâm phúc chân chính.

Cho nên Hàn Bân không chút do dự, trực tiếp chắp tay nói:

1.Vũ huynh, không phải tại hạ không muốn giúp ngươi, thật sự là ta không có lệnh của minh chủ nên không dám tự tiện ra tay, cho nên ta phải về xin chỉ thị của minh chủ trước.

Sắc mặt Vũ Nguyên Xuân âm trầm, Hàn Bân nói lời này là qua loa hắn.

Lệnh bài kho vũ khí Thông Thiên đảo chỉ có thể sử dụng một lần, thời điểm đưa ngươi ra ngoài, lệnh bài sẽ bị kho vũ khí thu hồi, đợi đến lần mở ra tiếp theo mới thả ra ngoài.

Cho dù ngươi trở về xin chỉ thị minh chủ và muốn ra tay, ngươi có thể tiến vào hay sao?

Hàn Bân lại không cho Vũ Nguyên Xuân cơ hội phát tác, trực tiếp mang người truyền tống rời đi.

Những người còn lại ở nơi này nhìn thấy đám người Hàn Bân mạnh nhất đã rời đi, bọn họ không chút do dự và rời đi..

Sau một lúc cũng chỉ còn lại Tô Tín và Vũ Nguyên Xuân.

Đối với những người này rời đi, Bạch Linh không chút ngạc nhiên, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, nàng nhìn sang Tô Tín, tuy kinh diễm nhưng làm cho người ta cảm giác rét run.

Vũ Nguyên Xuân cau mày nói:

1.Tô đại nhân, ngươi không định giúp ta sao? Hai chúng ta liên thủ, nhất định có thể bắt yêu nữ này nộp lên cho triều đình, đến lúc đó công tích này sẽ hơn mười vạn đấy.

Tô Tín cười cười nói:

1.Có thể ah, vậy thì mời Vũ đại nhân ngươi xuất thủ trước đi, ta sẽ hiệp trợ bên

cạnh.

Lần này lại đến phiên Vũ Nguyên Xuân sửng sốt, kịch bản không có an bài như

thế.

Trước kia Vũ Nguyên Xuân cạnh tranh tứ đại thần bộ với Tô Tín, hắn cũng đã xem qua cách làm người của Tô Tín.

Người này tuyệt đối là kẻ không lợi không dậy sớm, tuy tuổi không lớn lắm nhưng làm việc còn lão luyện gian xảo hơn một ít người trong Lục Phiến Môn.

Hắn mời Tô Tín cũng đối phó Bạch Linh, không đề cập tới hung hiểm trong đó,

Vũ Nguyên Xuân có thể đạt được chín phần chỗ tốt trong đó, Tô Tín chỉ có thể được một phần mà thôi.

Nơi này là Giang Hoài đạo, bắt được Bạch Linh, hộ vệ Giang Hoài đạo an nguy là công lao của hắn.

Hơn nữa cho dù bắt được Bạch Linh, đạt được chỗ tốt lớn nhất cũng là Vũ Nguyên Xuân.

Tô Tín đã là tứ đại thần bộ, tăng thêm hắn sẽ là vị trí nào? Sánh vai với ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo sao?

Vũ Nguyên Xuân hắn không giống, công lao càng lớn, chờ lần tranh cử tứ đại thần bộ tiếp theo hắn sẽ có khả năng rất lớn.

Cho nên hắn nghĩ tới, Tô Tín chắc chắn sẽ không làm việc cố sức mà không có chỗ tốt.

Về phần nhìn Bạch Linh bỏ chạy có ảnh hưởng đến lợi ích triều đình hay không, điểm ấy căn bản cũng không cần cân nhắc.

Cho dù Vũ Nguyên Xuân hắn hay là Tô Tín cũng không phải là người một lòng vì việc chung.

Lợi ích của triều đình không quan trọng lợi ích của bản thân mình.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1091 - Phân Một Chén Canh (1)

Tô Tín không có lựa chọn rời đi, việc này vượt qua Vũ Nguyên Xuân dự đoán, hắn lại không biết làm gì mới tốt.

Có Tô Tín ở chỗ này, chính mình làm sao chấp hành kế hoạch kế tiếp?

Tuy không đợi Vũ Nguyên Xuân mở miệng, Bạch Linh liền nói khẽ:

Vũ đại nhân, tuy chúng ta là minh hữu, nhưng ta lại rất chán ghét có người gọi ta là yêu nữ, vừa rồi ngươi càng gọi ta nhiều lần, ta càng không vui.

Đám tâm thần Bạch Liên giáo! Đồng đội heo!

Trong lòng Vũ Nguyên Xuân tức giận mắng to yêu nữ Bạch Linh.

Hắn còn đang nghĩ ngợi lừa dối Tô Tín rời đi, kết quả Bạch Linh thì tốt rồi, vừa nói chuyện đã nói chuyện hợp tác của bọn họ ra ngoài.

Hắn biết rõ tinh thần của người Bạch Liên giáo không tốt lắm, hơn nữa người thực lực càng mạnh càng như thế.

Trước kia hắn liên hệ với các thánh sứ Bạch Liên giáo còn bình thường một ít, nhưng thánh nữ Bạch Liên giáo tốt rồi, một lời không hợp liền giết người, bây giờ còn nói lời che giấu trước mặt Tô Tín, nàng muốn làm gì?

Vũ Nguyên Xuân không biết rằng thánh nữ Bạch Liên giáo cũng không có điên cuồng như hắn suy nghĩ.

Vũ Nguyên Xuân căn bản không kịp phản ứng, Bạch Linh liền trực tiếp ra tay,

Vô Sinh Chỉ tấn công Vũ Nguyên Xuân.

Cho dù Vũ Nguyên Xuân nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới Bạch Linh lại ra tay với hắn, hắn vội vàng đánh ra một quyền, quyền kình sáng như mặt trời, một quyền sinh ra tiếng long ngâm, tuy ngăn cản Vô Sinh Chỉ nhưng lại bị lực lượng Vô Sinh Chỉ xâm nhập vào cơ thể, từ đó hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng chuyện này còn không tính, ngay sau đó Bạch Linh tiếp tục ra tay, nhiều đóa Bạch Liên xuất hiện dưới chân của nàng, giống như bộ bộ sinh liên trong truyền thuyết Phật môn, càng sáng ngời thánh khiết tới cực điểm.

Mỗi một bước chân, Bạch Liên vỡ vụn, thánh quang tỏa sáng, khí thế trên người Bạch Linh càng mạnh hơn một phần.

Mặc dù nàng chỉ là Hóa Thần Cảnh nhưng trực tiếp áp chế Vũ Nguyên Xuân, hắn bị nàng tập kích không có lực hoàn thủ.

1.Bạch Linh! Các ngươi điên hay sao? Lúc trước là các ngươi tìm ta liên thủ, hiện tại các ngươi có ý gì? Thật xem Vũ Nguyên Xuân ta là ngu ngốc hay sao?

2.Cùng lắm hôm nay ta không muốn thứ trong hỏa diễm, nhưng các ngươi cũng đừng nghĩ lấy được, tất cả thế lực ngầm của Bạch Liên giáo các ngươi tại Giang Hoài đạo sẽ bị tiêu diệt!

Vũ Nguyên Xuân nổi giận gầm lên một tiếng, dùng thực lực Dung Thần Cảnh của hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản thế công của Bạch Linh, mặc dù nàng có thành phần đánh lén trong đó, nhưng phần chiến tích này vẫn khủng bố tới tận cùng.

Bạch Linh lại thản nhiên nói:

1.Là bọn họ chuẩn bị liên thủ với ngươi chứ không phải ta, huống chi tùy tiện gọi người ta là yêu nữ, đây là chuyện không lễ phép.

Tô Tín đứng bên cạnh, trên mặt tươi cười nhưng lòng không cười, hắn cũng không nghĩ tới mình lưu lại có thể xem được trò hay như thế.

Nói thật hắn không ngờ Vũ Nguyên Xuân cấu kết với Bạch Liên giáo.

Dù sao đối với triều đình, Bạch Liên giáo tuyệt đối là tồn tại cấm kị, chính là đại thù sinh tử, nhất định phải bị tiêu diệt.

Vũ Nguyên Xuân thân là tổng bộ đầu một đạo của triều đình, hắn dám cấu kết với Bạch Liên giáo, cho dù là lý do gì, một khi bị phát hiện sẽ chỉ có một kết cục, đó là chết.

Vũ Nguyên Xuân dám mạo hiểm lớn như vậy cấu kết với người Bạch Liên giáo, hiển nhiên người Bạch Liên giáo cho đồ vật đủ làm hắn động tâm, thậm chí có thể vì thứ kia mạo hiểm triều đình tru sát cấu kết với Bạch Liên giáo.

1.Chậc chậc, lá gan của Vũ đại nhân rất lớn nha, cũng dám cấu kết với Bạch Liên giáo, Vũ đại nhân ngươi làm như vậy, có từng nghĩ tới mình phụ lòng tài bồi của triều đình hay không?

Tô Tín giống như cười mà không phải cười và nói một câu.

Bạch Linh thu tay lại, Vũ Nguyên Xuân thở ra một hơi, Tín ánh mắt nhìn về phía Tô Tín lại tràn ngập sát cơ, dưới tay hắn có vài tên bộ đầu Hóa Thần Cảnh ẩn ẩn tạo thành thế vây quanh Tô Tín.

Bọn họ đều là tâm phúc của Vũ Nguyên Xuân, từ trước đến nay chỉ nhận Vũ Nguyên Xuân, không nhận triều đình.

Tô Tín cười lạnh nói:

1.Như thế nào, muốn động tay? Vũ Nguyên Xuân, đừng quên thân phận của ngươi, cho dù ngươi là tổng bộ đầu Giang Hoài đạo, ta cũng cam đoan ngươi tuyệt đối không thể rời khỏi Nhạn Minh hồ.

2.Cho dù ngươi có thể khống chế Lục Phiến Môn Giang Hoài đạo, nhưng ngươi có thể khống chế hành quân đại tổng quản Giang Hoài đạo hay sao?

3.Còn huynh đệ kết nghĩa của ngươi nữa, tổng minh chủ Tam Giang Thủy Lục

Long Thiên Khiếu, ngươi cho rằng hắn biết rõ ngươi cấu kết Bạch Liên giáo sẽ tiếp tục giúp ngươi sao?

Sắc mặt Vũ Nguyên Xuân âm trầm, bởi vì hắn biết rõ Tô Tín nói là sự thật, lực lượng mạnh nhất một đạo không phải Lục Phiến Môn, mà là lực lượng quân đội.

Dùng thân phận một trong tứ đại thần bộ của Tô Tín, hành quân đại tổng quản Giang Hoài đạo trăm phần trăm sẽ nghe Tô Tín nói, trực tiếp xuất động đại quân tiêu diệt hắn.

Vị huynh đệ kết nghĩa Long Thiên Khiếu càng không đáng tin cậy.

Người khác cho rằng quan hệ huynh đệ kết nghĩa của bọn họ rất chặc chẽ, nhưng chỉ có hắn tự mình biết, kỳ thật hai người bọn họ chỉ cùng có lợi với nhau mà thôi.

Long Thiên Khiếu có thể trợ giúp hắn ngồi vững vàng vị trí tổng bộ đầu Giang Hoài đạo, Vũ Nguyên Xuân cũng có thể giúp Long Thiên Khiếu gia tăng uy thế của hắn trong tổng minh Tam Giang Thủy Lục.

Nếu như Long Thiên Khiếu biết rõ Vũ Nguyên Xuân dám can đảm cấu kết với Bạch Liên giáo và bị triều đình đuổi giết, thái độ của hắn có thể nghĩ.

Tô Tín vuốt vuốt lệnh bài kho vũ khí Thông Thiên đảo, cười nhạt nói:

1.Vũ Nguyên Xuân, nếu không ngươi cứ đánh cược một lần, là các ngươi giết ta trước hay ta cầm lệnh bài truyền tống ra ngoài, ngăn cản ngươi rời khỏi kho vũ khí Thông Thiên đảo?

2.Nếu như ngươi không có lòng tin có thể đồng loạt ra tay với thánh nữ điện hạ Bạch Liên giáo, đương nhiên cơ hội chỉ có một lần.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1092 - Phân Một Chén Canh (2)

Vũ Nguyên Xuân nhìn Tô Tín, trong mắt lại lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Nếu đổi thành người bên ngoài, Vũ Nguyên Xuân nhất định sẽ trực tiếp ra tay đánh chết hắn.

Thông qua lệnh bài sẽ hoàn thành truyền tống từ nơi này ra ngoài.

Trận pháp này truyền lưu từ thượng cổ tới nay, hiện tại vẫn có thể vận hành bình thường, chứng tỏ cường giả bố trí trận pháp ngày xưa có tạo nghệ trận pháp vô cùng cao siêu.

Đã qua trên vạn năm, trận pháp có cường đại hơn nữa cũng bị hao tổn.

Bình thường nói bọn họ dùng lệnh bài truyền tống ra ngoài chỉ cần một giây, nhưng bây giờ cần ba tới mười giây.

Dùng thực lực của Vũ Nguyên Xuân cùng Bạch Linh, trong Hóa Thần Cảnh không ai có thể ngăn cản một kích của bọn họ, không cần mười giây, chỉ cần bọn họ ra tay, một chiêu là có thể miểu sát đối phương.

Hiện tại đổi người này thành Tô Tín, Vũ Nguyên Xuân có cuồng vọng cũng không cho rằng mình liên thủ với Bạch Linh có thể một kích đánh chết Tô Tín.

Im lặng một lát, Vũ Nguyên Xuân trầm giọng nói:

- Nói đi, ngươi muốn cái gì?

Tô Tín là người không lợi không dậy sớm.

Nếu như hắn thật sự đại công vô tư, chỉ sợ hiện tại hắn không đứng ở nơi này nói nhảm với hắn nhiều như vậy, mà là sớm truyền tống ra ngoài, tìm đến hành quân đại tổng quản Giang Hoài đạo trực tiếp chặn đường hắn và Bạch Linh.

Đến lúc đó Bạch Linh thân là thánh nữ Bạch Liên giáo có lẽ có bí pháp có thể chạy đi, nhưng Vũ Nguyên Xuân hắn tuyệt đối thập tử vô sinh.

Dùng tính cách không thể nắm lấy của Bạch Linh, ai biết nàng có nhớ thân phận minh hữu mang theo hắn rời đi hay không?

Huống chi Vũ Nguyên Xuân ngây ngốc trong Lục Phiến Môn thời gian dài như vậy, hắn biết rõ lực lượng và thái độ của triều đình.

Đối với phản đồ, triều đình thống hận nhất.

Có thể nói cho dù hắn chạy đi, tương lai cũng khó tránh khỏi bị triều đình đuổi giết điên cuồng.

Những chuyện này Tô Tín thân là một trong tứ đại thần bộ cũng biết, nhưng hắn vẫn không có làm như vậy, mà là ở lại nơi này uy hiếp hắn, nói nhảm với hắn.

Vũ Nguyên Xuân sống thời gian dài như vậy, đương nhiên hắn biết rõ Tô Tín có ý gì.

Dùng cách làm người của Tô Tín, ý tứ của hắn rất rõ ràng, là muốn kiếm một chén canh mà thôi.

Tô Tín cười cười nói:

- Rất đơn giản, các ngươi nghĩ muốn cái gì, ta liền nghĩ muốn cái gì.

Vũ Nguyên Xuân đưa ánh mắt nhìn sang Bạch Linh, hắn muốn thỏa hiệp, đương nhiên cũng cần Bạch Linh đồng ý mới được.

Nhưng không ngờ Bạch Linh lại không có phản đối nàng chỉ nói:

- Có thể, nhưng phần của ta không thể phân cho kẻ khác.

Thái độ của nàng làm cho Vũ Nguyên Xuân cau mày.

Nếu vừa rồi nữ nhân này không nổi điên, hắn cố gắng có thể lừa gạt đuổi Tô Tín ra ngoài, đến lúc đó kế hoạch sẽ tiến hành theo bình thường, kết quả hiện tại hắn lại phân ra một phần cho Tô Tín.

Hắn ngược lại muốn Bạch Linh cũng nhổ ra một bộ phận, hắn biết rõ việc này là không có khả năng.

Kế hoạch lần này là Bạch Liên giáo chủ động tìm hắn, cho nên Vũ Nguyên Xuân cũng biết, kế hoạch lần này là một phương Bạch Liên giáo chiếm cứ chủ động, có hắn hay không cũng như nhau.

Không hợp tác với Vũ Nguyên Xuân, Bạch Liên giáo còn có thể tìm người khác hợp tác, ví dụ như tổng minh Tam Giang

Thủy Lục Giang Hoài đạo là lựa chọn không tồi.

Cho dù tổng minh chủ Long Thiên Khiếu hay một đám phó minh chủ, Bạch Liên giáo ưng thuận hứa hẹn, đoán chừng bọn họ sẽ đáp ứng.

Cho nên không có Vũ Nguyên Xuân hắn, kế hoạch của Bạch Liên giáo vẫn có thể tiến hành, cũng không có tư cách làm Bạch Liên giáo phun đồ vật của mình ra ngoài.

1.Nói đi, thứ có thể làm cho Vũ Nguyên Xuân ngươi động tâm là cái gì? Tô Tín nói.

Vũ Nguyên Xuân do dự nhưng vẫn nói kế hoạch của bọn họ cho Tô Tín biết.

Hiện tại đã tới mức này, tất cả mọi người không phải người ngu, dấu diếm cũng không có ý nghĩa.

Kỳ thật bọn họ muốn làm rất đơn giản, đó chính là rút sạch lực lượng trong kho vũ khí Thông Thiên đảo, thiên hỏa thiêu đốt triệt để, sau đó bọn họ lại cướp lấy tinh

hoa do thiên hỏa sinh ra.

Đám thiên hỏa này chân chính do lực lượng thiên địa biến thành, có thể nói tiếp cận lực lượng bổn nguyên thiên địa nhất.

Võ giả hao tổn tâm cơ đi thể ngộ thiên địa, không phải là vì muốn nắm giữ nhiều lực lượng thiên địa hơn hay sao?

Cho nên chỉ cần đoạt được thiên hỏa tinh hoa, đối với võ giả Hóa Thần Cảnh sẽ có chỗ tốt không sao kể xiết.

Vũ Nguyên Xuân đã tấn thăng đến Dung Thần Cảnh đỉnh phong hơn mười năm, nhưng hắn vẫn không chạm tới biên giới Dương Thần Cảnh.

Nếu lần này hắn thành công đạt được thiên hỏa tinh và thôn phệ dung hợp, Vũ Nguyên Xuân có chín thành nắm chắc hắn có thể tấn chức Dương Thần Cảnh, kém nhất cũng bước một chân vào cửa lớn Dương Thần Cảnh, Dương Thần có thể.

Vũ Nguyên Xuân không thể chống cự sức hấp dẫn của Dương Thần Cảnh, cho dù mạo hiểm bị triều đình phát hiện sau đó bị

đuổi giết điên cuồng, cuối cùng hắn vẫn lựa chọn hợp tác với Bạch Liên giáo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1093 - Không Nói Quy Củ (1)

Thiên hỏa do thiên địa sinh ra, Tô Tín không biết làm cách nào biến nó thành thiên hỏa tinh hoa nhưng hắn đoán được cái giá phải trả rất lớn, đó chính là toàn bộ kho vũ khí Thông Thiên đảo bị hủy diệt hoàn toàn, kỳ quan thiên hỏa diệt thế không còn xuất hiện.

Nhưng Vũ Nguyên Xuân, Tô Tín hay Bạch Linh đều không quan tâm chuyện này, bọn họ cũng không phải là người phúc trạch hậu nhân.

Đối với bọn họ, chỉ cần thực lực của mình tăng lên, quản khỉ gió hậu nhân hay không hậu nhân, ai quản bọn họ sống chết như thế nào chứ?

Ban đầu Vũ Nguyên Xuân và Bạch Liên giáo ước định mỗi người một nửa thiên hỏa tinh hoa, hiện tại Tô Tín lại chen một cước vào, Vũ Nguyên Xuân lại phải phân ra một phần cho Tô Tín mới được.

Trong nội tâm Vũ Nguyên Xuân rất không thoải mái, nhưng vì kế hoạch thành công, hắn sẽ làm như vậy.

Vũ Nguyên Xuân nhìn Bạch Linh và nói:

1.Thánh nữ điện hạ, ta đã làm tốt theo yêu cầu của ngươi, hiện tại phải xem ngươi rồi.

Bạch Linh gật gật đầu, thời điểm nàng điên không ai đoán được nàng suy nghĩ cái gì, thời điểm làm việc bình thường sẽ đáng tin cậy hơn bất cứ ai.

Ninh Thanh sau lưng Bạch Linh cúi đầu xuống, nàng vẫn nhớ kỹ lời của Bạch

Linh, hiện tại vẫn chưa phải thời điểm báo thù, cho nên cho dù kẻ thù ngay trước mặt, nàng nhất định phải che giấu hận ý trong lòng.

Trước kia Vũ Nguyên Xuân bảo người chôn dấu bốn viên châu chung quanh kho vũ khí Thông Thiên đảo, thứ này là Bạch Liên giáo cho hắn, là thứ hắn dùng kíp nổ thiên hỏa, hiện tại đã có công hiệu.

Bạch Linh lấy ra một viên bảo thạch màu đỏ trong túi giới tử ra ngoài, quán chú chân khí cường đại vào trong đó, viên bảo thạch màu đỏ bắt đầu thiêu đốt, nó như một đóa hỏa diễm phiêu phù trên không trung.

Bạch Linh trực tiếp ném hỏa diễm vào trong thiên hỏa đang thiêu đốt, trong thiên hỏa sinh ra tiếng nổ mạnh, thiên hỏa đang thiêu đốt sôi trào!

Tình cảnh trước mắt mới thật sự là thiên hỏa diệt thế.

Không gian kho vũ khí Thông Thiên đảo không ngừng sụp đổ, bị thiên hỏa điên cuồng thôn phệ.

Thậm chí đám người Tô Tín cảm giác lệnh bài trong ngực mình nóng hổi, hiển nhiên trận pháp kho vũ khí Thông Thiên đảo đã bị hư hao, ngay tiếp theo lệnh bài tiến vào không gian cũng mất đi tác dụng truyền tống.

Nhưng mọi người không cần lo lắng, đợi đến lúc không gian hư hao triệt để, bọn họ tự nhiên có thể bằng vào lực lượng chính mình chạy đi, chẳng qua chỉ hao hút khí lực mà thôi.

Huống chi kế hoạch của đám người Bạch Liên giáo chính là dùng lực lượng của kho vũ khí Thông Thiên đảo uẩn dưỡng thiên hỏa tinh hoa.

Thiên hỏa đang tích tụ, thiên hỏa tinh hoa đã bắt đầu ngưng tụ, trong thiên hỏa vô tận, từng viên bảo thạch màu đỏ ngưng tụ thành, bên trong còn có hỏa diễm nhúc nhích, cho dù đứng xa hơn mười trượng, mọi người cũng có thể cảm giác được lực lượng cường đại ẩn chứa trong đó!

Vài tên thủ hạ tâm phúc của Vũ Nguyên Xuân lộ ra vẻ mặt ngấp nghé, bọn họ

vẫn khăng khăng một mục đi theo Vũ Nguyên Xuân là vì bọn họ là tâm phúc của Vũ Nguyên Xuân, đi theo hắn đã thời gian vài chục năm.

Còn có một nguyên nhân khác, Vũ Nguyên Xuân đáp ứng giúp bọn họ cơ duyên tấn chức Dung Thần Cảnh, cho nên những người tài giỏi này khăng khăng một mực theo sau Vũ Nguyên Xuân, cho dù biết hắn cấu kết với Bạch Liên giáo cũng làm như không thấy.

Hóa Thần Cảnh muốn tấn chức Dung Thần Cảnh cũng không phải chuyện đơn giản như vậy, thế gian này có bao nhiêu người cả đời dừng ở cửa ải này, thậm chí Hóa Thần Cảnh lãng phí thời gian vài chục năm trên trăm năm và sống nốt quãng đời còn lại?

Thiên phú của bọn họ trong Lục Phiến Môn Giang Hoài đạo xem như thượng lưu, nhưng đặt trên giang hồ lại không là cái gì, muốn tấn chức Dung Thần Cảnh khó càng thêm khó.

Cho nên hiện tại có cơ hội, bọn họ không muốn buông tha.

Tô Tín thở dài một hơi, thế gian này có vô số tồn tại kỳ dị, có thể tăng thực lực bản thân không chỉ có đan dược Tô Tín hối đoái trong hệ thống.

Trước kia Tô Tín cũng không tận lực tìm hiểu thứ này, hiện tại Tô Tín lại cảm giác rất trọng yếu, nếu không mắt thấy bảo vật cách mình mà đi, loại tư vị này không dễ chịu.

Thiên hỏa tinh hoa còn chưa triệt để ngưng tụ xong.

Trước mắt không gian kho vũ khí độc lập đã bị thiêu đốt một nửa, có hơn mười thiên hỏa tinh hoa ngưng tụ, cho nên hiện tại bọn họ cũng không có phân phối, cầu trước rồi nói sau.

Vũ Nguyên Xuân khẽ vươn tay, chân khí hóa thành bàn tay không lỗ bắt lấy thiên hỏa tinh hoa, hắn thu được bốn năm viên.

Nhưng vào lúc này trên mặt Tô Tín lộ ra nụ cười quỷ dị, Bạch Linh cũng nhìn

sang Vũ Nguyên Xuân.

Cảm giác được lực lượng chấn động trên người hai người, sắc mặt Vũ Nguyên Xuân thay đổi, hai người này muốn làm gì?

Hắn nhanh chóng biết được đáp án, cảnh tượng trước mắt làm hắn ngạc nhiên, ngay sau đó hắn gầm lên giận dữ.

Trong nháy mắt Vũ Nguyên Xuân ra tay bắt lấy thiên hỏa tinh hoa, Bạch Linh trực tiếp sử dụng Vô Sinh Chỉ điểm về phía Vũ Nguyên Xuân, quanh người Tô Tín có hơn ngàn đạo kiếm khí xuất hiện và vây quanh Vũ Nguyên Xuân vào trong đó.

Lúc này Vũ Nguyên Xuân đã hiểu bọn họ có ý gì, cho dù Bạch Linh và Tô Tín, hoàn toàn không có ý hợp tác với hắn!

Bạch Liên giáo nghĩ như thế nào Vũ Nguyên Xuân không biết, nhưng hắn không đoán được yêu nữ Bạch Linh trước mắt nghĩ gì.

Khó trách lúc trước nàng biểu hiện lạnh nhạt như vậy, không ngờ trong lòng nàng, toàn bộ thiên hỏa tinh hoa là của nàng, đừng nói nhiều hơn một Tô Tín tiến vào, cho dù có một trăm Tô Tín cũng không sao cả.

Tô Tín cười nói:

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1094 - Không Nói Quy Củ (2)

Thật có lỗi Vũ đại nhân, ta vẫn cho rằng một phần tư thiên hỏa tinh hoa là quá ít, không bằng tất cả phần của ngươi là của ta!

Vũ Nguyên Xuân đánh ra một quyền, lực lượng liệt dương bộc phát, từng tiếng Thương Long gào thét giận dữ truyền tới, cũng xé rách kiếm khí phong tỏa.

Nhưng Vô Sinh Chỉ của Bạch Linh lại đến đúng thời điểm, cực lạc tiên hương hàng lâm, thế giới bổn nguyên vỡ vụn, lực lượng cường đại tới mức đánh Vũ Nguyên Xuân thổ huyết bay đi.

Cho dù Bạch Linh hay là Tô Tín, hai người bọn họ đều là Hóa Thần Cảnh nhưng ai dám đối đãi bọn họ như võ giả Hóa Thần Cảnh bình thường?

Hai người này đều có thực lực khiêu chiến cường giả Dung Thần Cảnh, Vũ Nguyên Xuân không có nắm chắc một mình một người, càng không cần phải nói hai người bọn họ liên thủ.

Tô Tín và Bạch Linh không có thương nghị liên minh trước nhưng hai người bọn họ lại ăn ý đến cực điểm, chỉ qua mấy chiêu đã ép Vũ Nguyên Xuân vào tuyệt lộ.

Trong nội tâm Vũ Nguyên Xuân lúc này tức giận tới cực điểm, Vũ Nguyên Xuân hắn tung hoành giang hồ mấy chục năm, không nghĩ tới hôm nay còn bị hai tiểu bối ép bức chật vật như vậy.

Kỳ thật cũng là quán tính cho phép, những năm gần đây Vũ Nguyên Xuân thân là tổng bộ đầu Giang Hoài đạo, cùng đã quen với quy củ của người triều đình và võ

giả xuất thân đại phái, tất cả mọi người rất chú ý quy củ.

Trong tình huống hiện tại, mọi người đều thối lui một bước, theo như nhu cầu, ta và ngươi, ta tốt, mọi người khỏe, trong tình huống thực lực không chênh lệch nhau nhiều, mỗi người đều phân bảo vật là rất bình thường.

Nhưng đáng tiếc cho dù Tô Tín hay Bạch Linh, hai người bọn họ đều không tính là người bình thường.

Tô Tín không biết Bạch Linh nghĩ như thế nào, nhưng Tô Tín chỉ biết một điểm, quy củ là dùng để đánh vỡ.

Hắn muốn người khác tuân thủ quy củ, nhưng quy củ của người khác, Tô Tín lại không nhất định phải tuân thủ.

Lúc trước không biết thiên hỏa tinh hoa, có lẽ Tô Tín còn đập cờ hiệu chia đều thiên hỏa tinh hoa với đám người Vũ Nguyên Xuân.

Nhưng đáng tiếc Tô Tín cảm nhận được lực lượng cường đại ẩn chứa trong thiên hỏa tinh hoa, hắn lại không thừa nhận lời lúc trước.

Người có đức đạt được bảo vật là câu nói nhảm, cường giả đạt được bảo vật mới là bình thường.

Hiển nhiên thiên hỏa tinh hoa đủ làm Tô Tín vì nó ra tay với Vũ Nguyên Xuân.

Vũ Nguyên Xuân dẫn theo bốn tên võ giả Hóa Thần Cảnh đều là tâm phúc, có thể nói lợi ích của bọn họ là nhất tổn câu tổn, nhất vinh câu vinh.

Nhìn thấy Tô Tín cùng Bạch Linh động thủ, bốn võ giả Hóa Thần Cảnh cũng xông tới.

Bốn người này đều là tâm phúc của Vũ Nguyên Xuân, thực lực bọn họ là mấy người mạnh nhất trong Lục Phiến Môn Giang Hoài đạo.

Nhưng đáng tiếc mạnh hơn nữa, võ giả Hóa Thần Cảnh đối mặt Tô Tín và Bạch

Linh đều thua chị kém em.

Vũ Nguyên Xuân bên kia có Bạch Linh áp chế, Tô Tín trực tiếp cầm Thâu Thiên cung bắn ra ba mũi tên một lần, mũi tên phát ra tiếng rít xé gió chói tai, bốn tên võ giả Giang Hoài đạo biến sắc, ánh mắt lộ ra hoảng sợ vô tận.

Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín dương danh giang hồ, rất ít người cùng giai tiếp được một tiễn.

Kỳ thật với thủ đoạn của Tô Tín hiện tại, hắn muốn miểu sát võ giả cùng giai là chuyện vô cùng đơn giản.

Ví dụ như tên võ giả Hóa Thần Cảnh thủ hạ của Hàn Băng, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín vừa ra đã miểu sát hắn.

Nhưng Thương Tâm Tiểu Tiễn khủng bố ở phương diện xuất quỷ nhập thần và vô định.

Mũi tên xé gió lao đi, ngươi căn bản không biết mũi tên bắn ai, bắn tới từ góc độ nào.

Tử vong không đáng sợ, nhưng chính thức đáng sợ là thời điểm chờ đợi tử vong.

Bốn tên võ giả Hóa Thần Cảnh đều áp dụng thủ thế lúc mũi tên xé gió lao đi, nhưng đều vô dụng.

Vào lúc âm thanh mũi tên càng ngày càng gần, tinh khí thần bốn người đều tăng lên tới cực điểm, nhưng kết quả cuối cùng vẫn có ba tiếng kêu đau đớn vang lên, ba huyết hoa xuất hiện, ba mũi tên bắn chết ba người!

Tên võ giả may mắn còn sống sót hoảng sợ không nhỏ.

Hắn hoảng sợ lực lượng cường đại từ Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín, nhưng đồng thời may mắn mình tránh được một kiếp.

Nhưng đáng tiếc sắc mặt may mắn của hắn không kéo dài bao lâu đã bị hoảng sợ thay thế, bởi vì thân thể Tô Tín như cuồng phong xuất hiện trước mặt hắn, khí huyết sát vô tận xuất hiện, huyết hà xoắn giết tên võ giả hài cốt không còn.

Hai chiêu giết bốn người, thực lực Tô Tín thật sự không thể dùng cảnh giới hình dung.

Võ giả Hóa Thần Cảnh nói như thế nào cũng là luyện ra nguyên thần, được tôn xưng là võ đạo tông sư.

Võ giả Dung Thần Cảnh bình thường muốn đánh chết một tên võ giả Hóa Thần Cảnh đơn giản nhưng tuyệt đối không gọn gàng và linh hoạt giống như Tô Tín, quả thực giống như giết chó.

Trong mắt Bạch Linh đang giao thủ với Vũ Nguyên Xuân lộ ra vẻ hứng thú, thân thể nàng hơi động, một đóa Bạch Liên xuất hiện sau lưng Tô Tín, thân thể nàng quỷ dị xuất hiện trong Bạch Liên, Vô Sinh Chỉ điểm vào lưng Tô Tín!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1095 - Bại Lộ Thân Phận (1)

Đối với nữ nhân Bạch Linh này, Tô Tín vẫn luôn hết sức kiêng kỵ.

Ngày xưa Bạch Liên giáo có thể nhấc lên phong ba lớn trong giang hồ, thậm chí thời điểm Đại Tấn chiến loạn năm xưa và hô phong hoán vũ trước mặt Đại Chu, dẫn tới Đại Chu dùng tất cả thủ đoạn xoắn giết, có thể nghĩ thực lực Bạch Liên giáo khủng bố cỡ nào.

Cho nên nữ nhân Bạch Linh này lần đầu tiên xuất hiện trên giang hồ nhưng Tô Tín lại không xem thường nàng, ngược lại hắn phòng bị nàng còn cao hơn Vũ Nguyên Xuân một bậc.

Hiện tại xem ra quả nhiên là như vậy, nữ nhân Bạch Linh này hỉ nộ vô thường, vừa rồi nàng còn động thủ với Vũ Nguyên Xuân, quay người liền trêu chọc Tô Tín, nàng cũng không sợ Tô Tín và Vũ Nguyên Xuân liên thủ tiêu diệt nàng trước.

Lực lượng Vô Sinh Chỉ cực mạnh, nhưng Tam Chỉ Đạn Thiên của Tô Tín cũng không kém.

Không có sử dụng Thiên Địch, Tô Tín chỉ sử dụng Phá Sát và Kinh Mộng phát huy đến mức tận cùng là có thể phá vỡ Vô Sinh Chỉ.

Cùng lúc đó Thâu Thiên cung trong tay Tô Tín đảo ngược, dùng xu thế sét đánh không kịp bưng tai hoàn thành tư thế trong nháy mắt, hoàn thành động tác giương cung, cài tên với tốc độ nhanh kinh người.

Dùng nhãn lực Vũ Nguyên Xuân chỉ có thể nhìn thấy Tô Tín vừa mới xuất ra Thâu Thiên cung, nhưng mũi tên đã xé gió lao đi.

1.Tiểu tiễn thương tâm, nhưng người ta tới bây giờ không phải là người thương

tâm.

Bạch Linh khẽ cười một tiếng, hai tay nhanh chóng kết ấn, một đóa Bạch Liên nở rộ, ánh sáng chói mắt xuất hiện, trực tiếp đánh Thương Tâm Tiểu Tiễn vỡ vụn thành một đống bột mịn.

Vào lúc này trong mắt Vũ Nguyên Xuân lộ ra một tia hung quang, long ngâm gào thét, quyền ấn hạ xuống, ánh sáng mặt trời nở rộ và trực tiếp bao phủ Bạch Linh vào trong đó.

Mà cùng lúc đó Phi Huyết Kiếm bên hông Tô Tín đã ra khỏi vỏ, huyết hà đầy trời quét qua, nhưng lại thừa dịp Vũ Nguyên Xuân công kích Bạch Linh lại động thủ với hắn.

Ba người chiến đấu làm Ninh Phỉ đứng xem cũng phải sững sờ.

Đây chính là loạn chiến hàng thật giá thật, quả thực loạn đến rối tinh rối mù.

Bọn họ động thủ không phân mục tiêu, nhìn thấy ai có lỗ thủng hoặc là khe hở, cách hắn gần đây thì ra tay với người đó.

Cho nên bởi như vậy ba người này phải xem ai phạm sai lầm ít nhất thì người đó sẽ chiếm ưu thế.

Qua trên trăm chiêu loạn chiến, chính thức có hại chịu thiệt lại là Vũ Nguyên Xuân.

Lúc trước hắn bị Tô Tín cùng Bạch Linh liên thủ đánh lén trọng thương, hơn nữa thực lực bản thân, thậm chí Vũ Nguyên Xuân không thể không thừa nhận, cho dù Tô Tín hay Bạch Linh, nếu đơn đấu sinh tử, hắn chắc chắn là người chết.

Hai người này đã vượt qua cực hạn võ giả Hóa Thần Cảnh mà Vũ Nguyên Xuân nhận biết, chỉ sợ ‘ Đạo Si ’ Lâm Trường Hà kinh tài tuyệt diễm của Thái Nhất Đạo Môn cũng không phải đối thủ của hắn ah?

Hiện tại không phải thời đimể Vũ Nguyên Xuân có thể tùy tiện nghĩ ngợi lung tung.

Phạm vi không gian càng ngày càng nhỏ, thiên hỏa tinh hoa giữa thiên hỏa ngưng tụ càng ngày càng nhiều, nếu như không thu lấy, đợi đến lúc không gian hoàn toàn bị thiên hỏa thôn phệ thì bọn họ không ciếm được cái gì.

Cho nên Tô Tín và Bạch Linh không hẹn mà đưa ra một lựa chọn, đó chính là ra tay với Vũ Nguyên Xuân ra tay, tiêu diệt kẻ yếu nhất rồi nói sau.

Đường đường cường giả Dung Thần Cảnh, kết quả trong mắt Tô Tín cùng Bạch Linh lại biến thành kẻ yếu nhất, cũng không biết Vũ Nguyên Xuân biết được sẽ suy nghĩ như thế nào.

Hơn nữa Tô Tín cùng Bạch Linh cũng không cho hắn cơ hội rời đi.

Vừa rồi Tô Tín và Bạch Linh còn công kích lẫn nhau, nhìn thấy hoàn cảnh như vậy liền cùng tấn công Vũ Nguyên Xuân.

Kiếm khí gào thét quanh người Tô Tín, vô hình kiếm khí ngưng tụ thành kiếm ngục bao phủ Vũ Nguyên Xuân vào trong đó, trong nháy mắt bộc phát, lập tức ép Vũ Nguyên Xuân vào tuyệt cảnh.

Quanh người Bạch Linh tỏa ra phật quang sáng ngời, nàng giống như hóa thân thành Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, càng thánh khiết hơn cả cao tăng Thiếu Lâm tự.

Nhưng rất đáng tiếc, Bạch Linh cũng không phải Bồ Tát gì, mà là kẻ muốn mạng người.

Nàng đánh ra một chưởng, phật quang giáng lâm thế giang tỏa sáng rất mạnh, nhiều đóa Bạch Liên ngưng tụ quanh người Vũ Nguyên Xuân, trong mắt Vũ Nguyên Xuân xuất hiện một tia ảo giác giống như thế giới cực lạc thật sự hàng lâm, làm cho hắn trầm mê vào trong đó.

Cảnh giác trong nội tâm Vũ Nguyên Xuân báo động cực mạnh, hắn thân là võ

giả Lục Phiến Môn đi thei Thiết Ngạo giành chính quyền sớm nhất, kinh nghiệm chiến đấu của bản thân cực kỳ phong phú.

Nhưng trải qua nhiều năm sống an nhàn sung sướng cho nên hắn lười biếng, vào thời khắc nguy cơ sống còn hắn phát huy tiềm lực bản thân tới mức tận cùng.

Đột nhiên Vũ Nguyên Xuân cắn đầu lưỡi một cái, hắn phun máu tươi xen lẫn chân khí thuần dương ra ngoài.

Bạch Liên giáo có công kích tinh thần lực rất mạnh nhưng Vũ Nguyên Xuân tu luyện nội công chí cương chí dương, cho nên lực phòng ngự nguyên thần cực mạnh.

Chờ hắn giãy dụa khỏi tinh thần trói buộc của Bạch Linh, trước mặt hắn xuất hiện bóng dáng Tô Tín.

Một ngón tay trắng noãn như ngọc điểm xuống, trong chốc lát cương khí vô tận bộc phát, ngay cả thiên hỏa cực nóng chung quanh cũng bị lực lượng một chỉ của Tô Tín chấn nhiếp, hoàn toàn không dám tới gần một bước.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1096 - Bại Lộ Thân Phận (2)

Thiên Địch!

Tô Tín sử dụng Thiên Địch!

Lúc đầu ở Ngô Đồng Sơn, Tô Tín đã bằng vào chiêu này ngăn cản Ma Thần tế của Tô gia chủ Tô Minh Viễn, làm cho Tô Minh Viễn bị cắn trả mà chết.

Cũng là một trận chiến giúp Tô Tín thành danh, Vũ Nguyên Xuân thân người là Lục Phiến Môn, hơn nữa hắn từng có thù với Tô Tín, đương nhiên hắn cũng phải tìm hiểu những chuyện này một phen, chính bởi vì như thế nên hắn mới biết được sự khủng bố từ một chỉ Thiên Địch của Tô Tín, thậm chí còn khủng bố hơn cả lời đồn.

Lực lượng cường đại bài xích lực lượng thiên địa, trực tiếp phát huy lực lượng bản thân Tô Tín tới mức tận cùng.

Dám đối địch với cả ông trời, một Vũ Nguyên Xuân tính là cái gì?

Lực lượng một chỉ Thiên Địch giáng lâm, vào thời khắc sinh tử, Vũ Nguyên Xuân hét lên giận dữ một tiếng, cương khí quanh người bộc phát, một đạo cương khí ngưng tụ thành cuồng long liệt nhật, trong nháy mắt hòa lẫn với thiên hỏa chung quanh và lập tức bộc phát ra lực lượng tuyệt cường.

Nhưng dưới Thiên Địch của Tô Tín, lực lượng Vũ Nguyên Xuân lại không đủ nhìn.

Cuồng long liệt nhật vỡ vụn, thân thể Vũ Nguyên Xuân xuất hiện dấu vết rạn

nứt, rất nhiều máu tươi chảy ra ngoài.

Vào lúc này một đóa Kim Liên rất nhỏ xuất hiện sau lưng Vũ Nguyên Xuân, chín múi lá sen nở ra, lực lượng trong Kim Liên trực tiếp đâm thẳng vào trong đầu Vũ Nguyên Xuân, ngay sau đó hấp lực kỳ lạ xuất hiện, trực tiếp rút sạch máu tươi toàn thân của Vũ Nguyên Xuân đang trọng thương, thân thể Vũ Nguyên Xuân khô quắt ngã xuống đất, Kim Liên chói mắt biến thành Huyết Liên quỷ dị và bay trở về thân thể Bạch Linh.

Tròng mắt Tô Tín hơi híp lại, đây chính là thủ đoạn ma đạo tiêu chuẩn, Bạch Liên giáo hợp nhất ba nhà đạo phật ma, bọn họ có không ít thủ đoạn ma đạo tà dị.

Thiên hỏa tinh hoa đã ngưng tụ gần hết, Tô Tín cùng Bạch Linh liếc nhau, Bạch Linh lộ ra dáng vẻ không biết suy nghĩ cái gì, trong ánh mắt hai người xuất hiện thần thái ngưng trọng.

Thực lực Bạch Linh và Tô Tín thời điểm hai người không chiến đấu sinh tử sẽ không biết sâu cạn thế nào, có thể nói hai người này cũng không phải võ giả có thể dùng cảnh giới đánh giá.

Nếu là lúc bình thường, bọn họ sẽ tranh đoạt bảo vật mà tranh tài một phen, nhưng thời điểm hiện tại hai người phân ra thắng bại, kết quả chính là không ai chiếm được thiên hỏa tinh hoa.

Dùng thực lực bọn họ, hiển nhiên trận chiến đấu này sẽ không kết thúc trong thời gian ngắn.

Cho nên Bạch Linh mỉm cười đáng yêu và nói:

1.Được rồi, hiện tại đã chết một người, chúng ta chia đều thiên hỏa tinh hoa còn lại chứ? Hơn nữa ta có một số mua bán muốn làm với ngươi.

Tô Tín cau mày nói:

- Mua bán gì?

Đối với người Bạch Liên giáo, Tô Tín rất phòng bị, những người này không phải phần tử cực đoan thì chính là tên điên tà

giáo, Tô Tín thân là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, hắn thật sự không thể nghĩ ra Bạch Linh muốn nói mua bán với hắn là gì.

Bạch Linh giống như cười mà không phải cười, nói:

1.Rất đơn giản, một số mua bán về Cửu Trọng Kiếm Các, không biết Sở Giang Vương ngươi có nguyện ý bàn với ta hay không?

Nghe được Bạch Linh nói lời này, trong nội tâm Tô Tín lập tức sinh ra sóng gió

lớn.

Tô Tín không muốn che dấu thân phận Địa phủ cả đời, từ khi hắn dùng thân phận Sở Giang Vương hành tẩu giang hồ càng nhiều lần, liền càng dễ dàng bị người ta phát hiện.

Hiện tại Tô Tín đang ở triều đình, bề ngoài có thể mượn nhờ lực lượng triều đình, vụng trộm cũng có thể mượn nhờ thế lực Địa phủ, mọi việc đều thuận lợi, một khi bị lộ ra ngoài ánh sáng, tối thiểu Tô Tín không thể ngây ngốc trong triều đình được nữa, cho nên không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, Tô Tín sẽ không muốn bại lộ thân phận chân chính của mình.

Chỉ có điều Tô Tín không nghĩ tới là, thân phận của hắn lại bị Bạch Liên giáo nói ra, phải biết rằng Tô Tín không có quá nhiều quan hệ với Bạch Liên giáo, một lần duy nhất là Giang Hạc Lưu cùng đám dư nghiệt Ngô quốc.

Trong nội tâm Tô Tín kinh hãi nhưng sắc mặt của hắn không cải biến, lập tức

nói:

1.Thánh nữ điện hạ, ta thật có nghe nói qua về Cửu Trọng Kiếm Các, về phần ngươi nói ta là Sở Giang Vương, thật buồn cười, ta đường đường tứ đại thần bộ triều đình, làm sao lại biến thành người Địa phủ?

Bạch Linh vừa cười vừa nói:

1.Sở Giang Vương ngươi che dấu rất tốt, thậm chí ngươi dùng qua thân phận Địa phủ mấy lần, nhưng ngươi không biết, lúc ngươi vừa mới gia nhập Địa phủ thì ta đã phát hiện ra.

2.Lúc trước ngươi gia nhập Địa phủ, mời Ngưu Đầu cường giả Dung Thần Cảnh Địa phủ đánh chết Giang Hạc Lưu, tuy ngươi không nhìn thấy chuyện này, nhưng ngươi lại không biết Bạch Liên giáo có bí pháp, người Bạch Liên giáo có thể truyền một phần lực lượng cuối cùng trước khi chết về tổng bộ Bạch Liên giáo.

3.Vừa vặn Bạch Liên giáo có một vị cường giả từng quen biết Ngưu Đầu của Địa phủ, nhận ra lực lượng thuộc về Ngưu Đầu.

4.Người trong Địa phủ rất ít khi xuất hiện trên giang hồ, hơn nữa mọi người đều biết, có thể mời được người Địa phủ cũng chỉ có thành viên Địa phủ.

Bạch Linh nhìn Tô Tín, giống như cười mà không phải cười nói:

1.Như vậy xin mời Tô đại nhân ngươi giải thích một phen, vì sao Ngưu Đầu cường giả Dung Thần Cảnh ngày xưa lại ra tay với Giang Hạc Lưu? Hơn nữa còn xuất hiện đúng lúc Tô đại nhân cần nhất?

2.Hơn nữa lần thứ nhất Sở Giang Vương xuất hiện trên giang hồ cũng trong thời gian này.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1097 - Giao Dịch (1)

Tô Tín lạnh lùng nhìn Bạch Linh, hắn ngược lại không nghĩ tới lỗ thủng của mình lại là nhờ Ngưu Đầu đánh chết Giang Hạc Lưu và bị người ta phát hiện.

Kỳ thật Tô Tín còn công khai rất nhiều điểm đáng ngờ, ví dụ như lần Tần Nghiễm Vương Diệt ra tay, còn có gần đây hắn giúp Thôi Phán Quan lần.

Hắn cho rằng chuyện mình giết Giang Hạc Lưu rất bí mật, bởi vì căn bản không có ai nhìn thấy Ngưu Đầu ra tay.

Chỉ có điều chuyện này không thể oán kẻ khác, chỉ có thể nói bí pháp Bạch Liên giáo thật sự rất nhiều, thậm chí nhiều đến mức người giang hồ còn không thể thống kê hết.

Ai có thể nghĩ đến người Bạch Liên giáo bị đánh chết vẫn có thể truyền khí tức của đối phương về tổng bộ Bạch Liên giáo.

Chỉ có điều sắc mặt Tô Tín lại không có nửa phần bối rối, hắn chỉ nhìn Bạch Linh và thản nhiên nói:

1.Cho nên ngươi muốn nói cái gì? Cầm chuyện này ra uy hiếp ta? Thế nhưng chứng cớ đâu? Không có chứng cớ ta sẽ tố cáo ngươi phỉ báng.

Bạch Linh lắc lắc đầu nói:

1.Không có chứng cớ, nếu có chứng cớ, lần này chúng ta cũng không phải giao

dịch.

Bạch Linh ngược lại không có tận lực giấu diếm cái gì, nếu Bạch Liên giáo của nàng có chứng cớ, vậy bây giờ cũng không phải nàng bàn giao dịch với Tô Tín, mà là do cao thủ Bạch Liên giáo ra mặt cưỡng ép Tô Tín, bảo hắn ra sức vì Bạch Liên giáo.

Dù sao trước kia Bạch Liên giáo gieo vào trong triều đình không ít tai mắt, nhưng không có ai có thực lực và địa vị như Tô Tín.

Chỉ có điều đáng tiếc, Bạch Liên giáo suy đoán không giả, bọn họ không có chứng cớ, đây cũng là một trong những nguyên nhân Tô Tín không có sợ hãi.

Những năm gần đây Bạch Liên giáo châm ngòi ly gián, âm thầm cổ động nhân tâm không phải một hai lần.

Cho nên chỉ cần tin tức do Bạch Liên giáo truyền ra, như vậy chín thành chín đều là giả, nhất định phải trải qua điều tra kỹ càng mới có thể xác nhận.

Nếu người Bạch Liên giáo nói suy đoán này cho người triều đình biết, như vậy khả năng lớn nhất triều đình sẽ tìm ra người

truyền tin tức của Bạch Liên giáo, sau đó lại một mẻ hốt gọn hắn, về phần Tô Tín, bọn họ tuyệt đối không động tới hắn.

Vì những tà thuyết mê hoặc lòng người lại đi điều tra tứ đại thần bộ của mình, nếu như nhân hoàng Đại Chu thật sự làm chuyện như vậy, vậy thì chứng minh hắn thật sự già mà hồ đồ.

Bạch Liên giáo cũng nhìn rõ điểm này, cho nên cho dù Bạch Liên giáo giữ lại suy đoán này nhiều năm nhưng cũng không có cầm nó đi uy hiếp Tô Tín.

Cho dù bọn họ vận dụng toàn bộ lực lượng phân tán tin tức này ra giang hồ, triều đình và người giang hồ nhiều lắm chỉ ngờ vực vô căn cứ với Tô Tín mà thôi, về sau Tô Tín sử dụng thân phận Sở Giang Vương sẽ cẩn thận một ít, nhưng căn bản không tạo thành ảnh hưởng thực chất gì với hắn.

Đồng thời lời của Bạch Liên giáo nói ra có độ tin cậy hạ thấp hơn nữa.

Hiện tại Bạch Linh nói ra chuyện này cũng chỉ muốn Tô Tín biết rõ, mọi người

biết rõ chi tiết của ngươi, cho nên mọi người công bằng là tốt rồi, không cần lại chơi trò hư giả kia.

Tô Tín trầm ngâm chốc lát nói:

- Ngươi muốn giao dịch cái gì?

Chuyện liên quan tới Cửu Trọng Kiếm Các, Tô Tín cũng không biết Bạch Liên giáo hiểu bao nhiêu..

Cửu Trọng Kiếm Các lớn nhất trong binh qua cửu bộ ngày xưa vẫn còn lưu lại một ít dấu vết truyền thừa của mình trên giang hồ.

Ví dụ như bốn nhà trong trì kiếm ngũ phái đều có liên hệ với truyền nhân của Cửu Trọng Kiếm Các, có sư thừa, có đạt được chí bảo bên trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Thậm chí cũng giống như Ninh gia, tổ tiên bọn họ là truyền nhân Cửu Trọng Kiếm Các, chỉ có điều đến đời sau kém cỏi, thậm chí còn không biết rõ lai lịch của bản thân mình.

Địa phủ và Thiên đình rất hiểu chuyện Cửu Trọng Kiếm Các, hiện tại Tô Tín không biết các môn phái hiểu bao nhiêu về Cửu Trọng Kiếm Các.

Hiện tại tiến vào chìa khóa tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các đều nằm trong tay người Địa phủ cùng Thiên đình, các thế lực khác có khả năng nhúng tay vào hay sao?

Bạch Linh nói:

1.Ta muốn cái gì rất đơn giản, chính là những điển tịch Ninh gia trong tay Sở Giang Vương ngươi đấy.

Nghe được hai chữ Ninh gia, Tô Tín cau mày, gương mặt Ninh Thanh sau lưng Bạch Linh lại mang theo hận ý khôn cùng.

Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, Ninh gia bọn họ cũng bởi vì này đồ vật hư vô mờ mịt mà bị diệt môn, trách ai?

Ninh Thanh đã từng nghĩ tới, có phải nên trách Ninh Phong quá mức cường ngạnh chọc giận Lục Phiến Môn? Lúc trước bọn họ ngoan ngoãn giao thứ này cho Lục Phiến Môn, Lục Phiến Môn có thể buông tha bọn họ hay không?

Ninh Phong từng có suy nghĩ này nhưng hắn lại dùng phương thức lừa người dối mình bóp tắt nó đi.

Nhưng Ninh Thanh nghĩ càng sâu hơn, bởi vì chuyện này rất có thể, nhưng nếu như trở lại lần nữa, dùng tính cách của Ninh Phong hoặc là thế hệ trẻ của Ninh gia đều có khả năng làm chuyện như vậy.

Dù sao bọn họ là võ giả, nói như thế nào cũng một thế gia nhị lưu.

Giống như cường đạo tới đoạt đồ, có lẽ người bình thường sẽ sợ hãi móc tất cả đồ vật ra ngoài, nhưng võ giả sẽ không, cho dù đối phương mạnh hơn mình, bọn họ cũng sẽ suy nghĩ phản kháng một hồi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1098 - Giao Dịch (2)

Nhưng cái giá của phản kháng chính là Ninh gia bị diệt môn, có lẽ Ninh Phong cũng không nghĩ tới người Lục Phiến Môn lại cường thế quả quyết như vậy, một lời không hợp trực tiếp chém giết.

Lúc này Tô Tín lại không có để ý ánh mắt đầy hận ý của Ninh Thanh, hắn chỉ không nghĩ tới trong điển tịch của Ninh gia còn có ẩn chứa bí mật gì đó.

Bởi vì sau khi Tô Tín thu lấy điển tịch đã từng nghiên cứu qua, phía trên chỉ ghi lại một ít đồ vật bề ngoài, hiện tại xem ra không phải như vậy, hiển nhiên Bạch Liên giáo biết một chút gì đó.

Những điển tịch này đặt trong tay Tô Tín cũng chỉ là thứ vô dụng mà thôi, Tô Tín biết rõ trong đó khẳng định còn có bí mật, chỉ có điều chính mình không biết dùng mà thôi, cho dù nó thật sự là chí bảo cũng chẳng khác gì phế vật.

Cho nên Tô Tín cũng không ngại cầm nó ra trao đổi, chỉ có điều trao đổi cái gì, có thể làm Tô Tín động tâm hay không mới là trọng yếu nhất.

Tô Tín trầm ngâm một lát, cười cười nói:

1.Ta đồng ý khoản mua bán này, ngươi có thể cho ta cái gì? Bạch Linh mỉm cười nói:

2.Ngươi nghĩ muốn cái gì?

Tô Tín chỉ vào Ninh Thanh sau lưng Bạch Linh:

- Ta muốn mạng của nàng, ngươi cũng có thể cho ta sao?

Sắc mặt Ninh Thanh biến thành tái nhợt, hiện tại cho dù nàng đơn thuần cũng biết tánh mạng của mình trong mắt hai đại nhân vật như Tô Tín cùng Bạch Linh chẳng khác gì một món hàng hóa, giao nàng ra hay không còn phải xem Bạch Linh cho rằng tầm quan trọng của nàng có sánh bằng những điển tịch Ninh gia hay không.

Bạch Linh giống như cười mà không phải cười, nói:

1.Đường đường tứ đại thần bộ triều đình, cường giả Địa phủ Sở Giang Vương, chẳng lẽ sợ tiểu nhân vật trả thù hay sao?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Chưa nói tới sợ, Tô Tín ta đời này đắc tội rất nhiều người, có rất nhiều người muốn giết ta, nếu như ta sợ sẽ không đi tới địa vị ngày hôm nay.

2.Chẳng qua ta sợ phiền toái mà thôi, nếu có cơ hội có thể giải quyết người hận ta thấu xương, vì sao ta lại mặc kệ chứ, chờ tương lai gặp phiền toái không ngừng hay sao?

3.Đối với người khác là trảm thảo trừ căn chấm dứt hậu hoạn, nhưng đối với ta chỉ giải quyết phiền toái không cần thiết mà thôi.

4.Cỏ dại phải nhổ ngay vào lúc nó vừa nảy mầm mới là tốt nhất, nếu không một khi chờ nó phát triển, muốn trừ tận gốc sẽ rất tốn sức.

5.Ta là người như thế, có thể sử dụng tám phần lực làm xong chuyện, vì sao phải dùng mười phần khí lực giải quyết?

Bạch Linh sinh ra hứng thú nhìn Tô Tín, Bạch Liên giáo am hiểu nhất mê hoặc lòng người, bởi vậy người Bạch Liên giáo rất giỏi quan sát nhân tâm.

Bạch Linh xem ra, Tô Tín là người rất tự tin, nhưng hắn cũng không phải người có lòng tin bành trướng, tự tin này tới từ thực lực của hắn cho nên hắn mới tự tin

như thế.

Đối với Tô Tín, nhiều người hận hắn hơn nữa, nhiều người muốn giết hắn cũng không sao, dù sao hắn sớm muộn gì cũng thanh lý giống như cỏ dại, triệt để trừ tận gốc, chỉ có điều khác nhau ở chỗ dùng nhiều sức hay ít sức nhất mà thôi.

Tô Tín một mực đều rất sợ phiền toái, nếu như có thể dùng tám phần khí lực sẽ đem chuyện cho làm xong, vậy hắn tuyệt đối sẽ không dùng đến thập phần.

Trước mắ Ninh Phỉ bị Bạch Linh mang theo bên người, hơn nữa đổi tên thành Ninh Thanh, tuy Tô Tín không biết có ý gì,

nhưng hắn vẫn biết rõ Bạch Linh làm như vậy không phải vì nhàm chán, mà là vì Ninh Thanh sẽ mang lại chỗ tốt cho Bạch Liên giáo.

Thân là người trong Bạch Liên giáo, vô số loại bí pháp tà dị, cho dù Ninh Thanh không có thiên phú mạnh nhưng Tô Tín không biết nàng sẽ biến thành cái gì.

Dù sao chờ tương lai giải quyết nàng sẽ tốn không ít khí lực, không bằng hiện tại giải quyết mới tốt.

Bạch Linh nhưng lại cười cười nói:

1.Nếu là lúc trước ta sẽ đáp ứng, nhưng rất đáng tiếc, nàng đã bị ta gieo xuống Thanh Liên chủng, sắp trở thành Thanh Liên sứ của Bạch Liên giáo ta, cho nên ta không thể cho ngươi mạng của nàng.

Bạch Linh xuất ra một đoạn kiếm gãy, thanh kiếm này là một phần ba của thanh đoạn kiếm, Tô Tín liếc mắt nhìn liền nhận ra, đoạn kiếm gãy này chính là một phần còn lại của kiếm gãy Tô Tín đoạt được từ Ninh gia.

1.Ta lấy nó đổi lấy điển tịch của ngươi thế nào? Ta cũng không biết thanh kiếm gãy có bao nhiêu tác dụng, nhưng thanh kiếm nguyên vẹn lại sinh ra trong Cửu Trọng Kiếm Các, có lẽ nếu nó có tác dụng lớn hơn nửa thanh kiếm ah?

Tô Tín liếc mắt nhìn chung quanh, thiên hỏa đã sắp thôn phệ không gian chung quanh, chỉ còn lại phạm vi mấy ngàn trượng chung quanh Tô Tín.

Cho nên hắn cũng không hề dong dài, trực tiếp ném điển tịch Ninh gia trong túi giới tử cho Bạch Linh, Bạch Linh cũng ném đoạn kiếm cho Tô Tín.

Sau khi cầm được đoạn kiếm gãy, Tô Tín xác định nó chính là một thể với kiếm gãy mình lấy được trong Ninh gia.

Chỉ có điều làm như vậy rất thú vị.

Lúc trước Thôi Phán Quan nói tổ tiên Ninh gia chỉ mang theo kiếm gãy này ra khỏi Cửu Trọng Kiếm Các, đoạn thân kiếm dưới không rõ tung tích, làm cho hậu nhân có cảm giác kiếm gãy có tác dụng kỳ dị nào đó.

Hiện tại đoạn kiếm gãy còn lại đã xuất hiện, hiển nhiên tác dụng của kiếm gãy còn quan trọng hơn Tô Tín nghĩ, bí mật bên trong không đơn giản như vậy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1099 - Quán Đỉnh Bí Thuật (1)

Giao dịch hoàn thành, Tô Tín và Bạch Linh đều không do dự, trực tiếp đưa bàn tay lấy thiên hỏa tinh hoa

Trước mắt có nhiều thiên hỏa tinh hoa, Tô Tín cũng không có ý định một hơi luyện hóa nó, hắn chỉ chuẩn bị chứa những thứ này vào trong túi giới tử, đợi sau đó bế quan luyện hóa.

Bạch Linh lại cầm một viên thiên hỏa tinh hoa và nhét vào trong miệng Ninh Thanh, sau đó trực tiếp dùng một tay ném nàng vào trong thiên hỏa đang thiêu đốt hừng hực.

Ánh mắt Tô Tín nhìn sang bọn họ, nhìn thấy cảnh này liền cau mày.

Thiên hỏa chính là hỏa diễm chí cường trong thiên hạ, trừ cường giả Chân Vũ Cảnh ra, chỉ sợ cho dù cường giả Dương Thần Cảnh cũng không thể đi đụng vào.

Kết quả hiện tại Bạch Linh lại ném Ninh Thanh vào trong thiên hỏa, đây là bồi dưỡng nàng hay đanh giết nàng?

Kế tiếp cảnh tượng tiếp theo càng làm Tô Tín ngạc nhiên.

Ninh Thanh bị ném vào thiên hỏa vẫn chưa chết, trên mặt nàng còn mang theo hoảng sợ nhưng quanh thân tỏa ra hỏa diễm màu xanh kỳ dị.

Trước kia Bạch Linh nói cái gì Thanh Liên sứ, Tô Tín vẫn lờ mờ có chút ấn tượng, dường như có các chức vụ Bạch Liên giáo có Thanh Liên sứ gì, Hồng Liên sứ, Hắc Liên sứ.

Thì ra Tô Tín còn tưởng rằng này Bạch Linh muốn bồi dưỡng Ninh Thanh thành Thanh Liên sứ, hiện tại xem ra không phải một việc như vậy.

Trước kia Bạch Linh gieo lên người Ninh Thanh một viên Thanh Liên chủng, hạt giống này đang nảy mầm trong thiên hỏa.

Hỏa diễm màu xanh thiêu đốt quanh người Ninh Thanh giống như đóa hoa sen đang nở ra, thiên hỏa tinh hoa trong người vẫn đang thiêu đốt hừng hực.

Chờ đợi đóa Thanh Liên này nở rộ triệt để, Tô Tín cảm giác lực lượng cường đại đang tiến vào trong cơ thể Ninh Thanh, đang không ngừng cải tạo thân thể của nàng, lực lượng của nàng không ngừng tăng lên..

Tiên Thiên Khí Hải Cảnh đến Linh Khiếu Cảnh, lại đến Thần Cung Cảnh, cuối cùng trực tiếp tấn thăng làm Hóa Thần Cảnh!

Thẳng đến lúc này Tô Tín mới chính thức cả kinh, bởi vì hắn lần đầu tiên nghe có người một hơi tấn chức Hóa Thần Cảnh, trở thành võ đạo tông sư.

Phải biết rằng Hóa Thần Cảnh không giống với hai cảnh giới Hậu Thiên và Tiên Thiên.

Hai cảnh giới Hậu Thiên và Tiên Thiên, mặc kệ ngươi có thiên tư ngu dốt cũng tốt, bản thân có thiếu hụt cũng được, dù sao hai cảnh giới này một là luyện thể, một là luyện khí.

Chỉ cần ngươi trả giá chút ít thời gian đi tu luyện, lại phối hợp đại lượng đan dược, dưới tình huống bất kể thành phẩm, gần như mỗi võ giả tấn thăng tới cảnh giới Tiên Thiên.

Nhưng Hóa Thần Cảnh lại không dễ dàng.

Tấn chức Hóa Thần Cảnh cũng phải cần cảm ngộ thiên địa, luyện là Hóa Thần mới được.

Không cần cảm ngộ gì, trực tiếp bước vào Hóa Thần Cảnh, đây quả thật là con

đường giúp đản sinh võ đạo tông sư số lượng lớn.

Nếu như Bạch Liên giáo thực sự có năng lực như thế, chỉ sợ Bạch Liên giáo đã sớm thành lập Chân Không Gia Hương trong cảm nhận của mình.

Sau đó Tô Tín mới cảm giác được một tia không đúng.

Từ khi lực lượng quán chú vào cơ thể Ninh Thanh càng ngày càng mạnh, Tô Tín lúc này mới phát hiện khi lực lượng cùng quán chú vào trong cơ thể Ninh Thanh còn có tinh thần lực tà dị.

Chính tinh thần lực kỳ dị và cả lực lượng cùng rót vào trong cơ thể Ninh Thanh, làm cho lực lượng của nàng tấn chức đồng thời cảm ngộ bản thân cũng đang không ngừng tấn chức.

Tuy cảm ngộ của mỗi người đều là độc nhất vô nhị, cưỡng ép rót vào trong người kẻ khác, có thể được sao?

Nhìn thấy dáng vẻ của Ninh Thanh, Tô Tín chợt nhớ tới một từ, đó chính là quán đỉnh.

Tây Cương Mật Tông trong Phật môn tam tự am hiểu thần thông quán đỉnh.

Đúng vậy, không phải võ công, chính là thần thông, những võ giả khác xem ra, loại chuyện rót lực lượng và cảm ngộ vào trong người võ giả khác và không có chút tác dụng phụ và không khỏe nào, bọn họ xem chuyện này không khác gì thần thông trong truyền thuyết.

Chỉ có điều quán đỉnh quá mức thần bí, mặc dù thực lực Tây Cương Mật Tông cường đại nhưng gần đây rất ít đặt chân Trung Nguyên, chỉ xưng vương xưng bá tại một mẫu ba phần đất tại Tây Cương, cho nên võ giả Trung Nguyên khó hiểu bọn họ.

Nhưng bọn họ có thể khẳng định, bí thuật quán đỉnh không có đơn giản như vậy, cho dù người Tây Cương Mật Tông muốn tiến hành quán đỉnh, nhất định phải tìm hiểu thời gian thật lâu mới có thể tìm ra được người thích hợp quán đỉnh.

Nếu như bí thuật quán đỉnh dễ dàng như vậy, bây giờ tông môn hùng bá đệ nhất thiên hạ chính là Tây Cương Mật Tông.

Võ công của Bạch Liên giáo ngưng tụ từ ba nhà đạo phật ma, bọn họ có thể phát triển bí thuật quán đỉnh của Mật Tông cũng là chuyện bình thường.

Thì ra Tô Tín vẫn cho rằng Thanh Liên sứ, Hắc Liên sứ gì đó của Bạch Liên giáo là bồi dưỡng từ nhỏ, nhưng hiện tại xem ra

không phải như vậy.

Được Ninh Thanh dẫn dắt, lực lượng Thanh Liên chủng hoàn toàn quán chú vào thân thể của nàng, từ đó sắc mặt Ninh Thanh khuôn hơi biến hóa tái nhợt.

Thì ra tướng mạo Ninh Thanh có thiên hướng thanh tú, sau khi hoàn thành tiếp nhận lực lượng của Thanh Liên chủng thì tướng mạo của nàng biến thành lãnh diễm và kiêu ngạo.

Kỳ thật cũng không phải Ninh tướng mạo Thanh phát sinh biến hóa, mà là khí chất của nàng sinh ra biến hóa, lúc này mới xuất hiện cảnh tượng kỳ quái như vậy.

Ninh Thanh trực tiếp tấn thăng đến Hóa Thần Cảnh vẫn thong dong rời khỏi thiên hỏa, trầm mặc không nói đứng sau lưng Bạch Linh.

Nhưng Tô Tín nhìn thấy cảnh này và cảm thấy trái tim băng giá.

Bạch Liên giáo không hỗ với danh tiếng tà dị, ngay cả bí thuật quán đỉnh cũng đủ làm người ta cảm thấy kỳ dị.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1100 - Quán Đỉnh Bí Thuật (2)

Tô Tín cho rằng Ninh Thanh chỉ kế thừa lực lượng của Thanh Liên sứ đời trước lưu lại Thanh Liên chủng, hiện tại xem ra nàng đâu chỉ kế thừa lực lượng?

Võ giả cảm ngộ vô cùng tương đồng, giống như võ giả có tư tưởng khác nhau, dạy một môn võ công cho hai sư huynh đệ cùng bái sư học nghệ thì bọn họ cũng có lý giải khác nhau, càng không cần nói là hai người khác nhau hoàn toàn.

Cho nên cái gọi là quán đỉnh chính là làm cho đối phương thừa kế tất cả của mình, thậm chí cảm ngộ lực lượng Hóa Thần Cảnh, cho nên sẽ không thể thoát khỏi hai chữ, chính là trí nhớ.

Thử nghĩ xem, bỗng nhiên có một ngày trong đầu xuất hiện trí nhớ của người khác, xin hỏi là ngươi hay hay ngươi là người nọ?

Hiện tại Ninh Thanh ngẫng đầu, ánh mắt nhìn về phía Tô Tín biến thành hờ hững, có thể nói hoàn toàn không đúng.

Dùng tính cách Ninh Thanh, Tô Tín có thể nói là đầu sỏ tiêu diệt cả nhà của Ninh gia, nàng không có khả năng dùng ánh mắt hờ hững nhìn Tô Tín như vậy, giống như đang nhìn một người bình thường.

Hiện tại nàng gọi là Thanh Liên sứ hay là Ninh Thanh, điểm này không ai nói chính xác được.

Trong mắt Tô Tín xuất hiện một tia kỳ dị, môn công pháp này của Bạch Liên giáo rất thú vị, quả thật không khác gì đầu thai chuyển thế, nếu có thể bóc những trí nhớ này ra, có thể nói môn công pháp này rất hoàn mỹ.

Tô Tín tu luyện Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, môn công pháp này rất mẫn cảm với tinh thần lực.

Trong cảm giác của Tô Tín, kỳ thật truyền thừa của Thanh Liên chủng chính là truyền thừa tinh thần, nếu như vận dụng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp có thể bóc những trí nhớ của Thanh Liên chủng, thậm chí bóc Thanh Liên chủng ra khỏi cơ thể Ninh Phỉ hay không?

Ninh Thanh ngẩng đầu nhìn Tô Tín, nhưng lúc này trong mắt Tô Tín lại biến thành hố sâu, làm cho người ta trong vô tri vô giác lâm vào trong đó.

Tinh thần lực chậm rãi phát tán ra, Bạch Linh lập tức cảm giác được một tia không đúng.

Nàng xuất thân Bạch Liên giáo, mà người Bạch Liên giáo lại thập phần mẫn cảm với tinh thần lực.

Một đóa Bạch Liên nở trên người Ninh Thanh, cắt ngang tinh thần lực của Tô Tín, Bạch Linh nhíu mày, cảm giác Ninh Thanh không có gì khác thường nên cường lạnh nói với Tô Tín:

1.Tô đại nhân, ngươi muốn đổi ý hay sao? Tô Tín cười lắc lắc đầu nói:

2.Tô Tín ta nói được làm được, đương nhiên sẽ không đổi ý.

Bạch Linh hừ nhẹ một tiếng, mang theo Ninh Thanh rời đi trước, Tô Tín cũng ném bốn tên thủ hạ tâm phúc của Vũ Nguyên Xuân vào trong thiên hỏa, thi thể của bọn họ bị đốt thành tro bụi, lúc này mới mang theo thi thể Vũ Nguyên Xuân rời đi.

Nói như thế nào Vũ Nguyên Xuân cũng là tổng bộ đầu một đạo của Lục Phiến Môn, hắn chết ở chỗ này, cho dù thế nào cũng phải có bàn giao mới được.

Lúc này bên ngoài Thông Thiên đảo, gần như tất cả võ giả đều vây quanh Nhạn Minh hồ, khẩn trương nhìn Thông Thiên đảo trong hồ.

Bọn họ cho rằng Thông Thiên đảo lần này sẽ giống như lần trước, hoàn thành trong bình bình đạm đạm, không nghĩ tới lại xuất hiện thánh nữ Bạch Liên giáo, đây quả thực là tai bay vạ gió.

Về phần người bị Bạch Linh chém giết cũng tính là hắn không may mắn, Bạch Liên giáo giết người chưa bao giờ cần lý do.

Mọi người cũng cảm giác được thánh nữ Bạch Liên giáo cũng thật xui xẻo.

Tu dưỡng thời gian dài như vậy, rốt cục Bạch Liên giáo lại đặt chân lên giang hồ lần nữa, kết quả thánh nữ bọn họ lại đột nhiên xuất hiện tại nơi này, nơi này có tổng bộ đầu Giang Hoài đạo Vũ Nguyên Xuân và một trong tứ đại thần bộ ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín, quả thật là chui đầu vô lưới.

Người nào trên giang hồ không biết tồn tại có thù hận lớn nhất với Bạch Liên giáo không phải những tông môn chính đạo, mà là triều đình Đại Chu?

Lần trước đó dư nghiệt Ngô quốc làm loạn Giang Nam đạo, trong đó cũng có dấu hiệu Bạch Liên giáo nhúng tay vào, làm cho triều đình tức giận.

Còn lần này thánh nữ Bạch Liên giáo xuất thế, kết quả lại rơi vào trong tay hai cường giả triều đình, chuyện này chỉ có thể tính nàng không may.

Vũ Nguyên Xuân thân là tổng bộ đầu Giang Hoài đạo, cường giả Dung Thần Cảnh, lại là người một trong những lão nhân thực lực mạnh nhất Lục Phiến Môn, hắn có kinh nghiệm phong phú, kỳ thật một mình hắn vẫn có thể hàng phục yêu nữ Bạch Liên giáo.

Cho dù võ công Bạch Liên giáo tà dị, Bạch Linh thân là thánh nữ có vô số át chủ bài, Vũ Nguyên Xuân đánh không lại nhưng bên cạnh có tứ đại thần bộ Tô Tín nổi danh Địa Bảng, cho dù thế nào yêu nữ Bạch Liên giáo cũng không thoát khỏi hai người liên thủ.

Cho nên tất cả mọi người đang chờ, muốn nhìn cuối cùng triều đình đánh chết yêu nữ Bạch Liên giáo hay trực tiếp bắt giữ mang đến thành Thịnh Kinh?

Dù sao triều đình là đại địch sinh tử với Bạch Liên giáo, nếu như có thể bắt giữ một thánh nữ Bạch Liên giáo, đối với Vũ Nguyên Xuân và Tô Tín đều là công lớn.

Chuyện kế tiếp làm mọi người phải ngạc nhiên.

Không nhìn thấy đám người Tô Tín và Vũ Nguyên Xuân ở đâu, nhưng Bạch Linh và nữ tử áo xanh, trên trán có ấn ký Thanh Liên lại rời khỏi Thông Thiên đảo, thản nhiên rời đi, mọi người nơi này không dám ngăn cản.

Một trong người trong đó trợn mắt há hốc mồm nói:

1.Nếu như ta không nhìn lầm, người nọ sau lưng Bạch Linh chính là võ giả Hóa Thần Cảnh a? Lần trước nàng chỉ có tu vi Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, hiện tại đã biến thành võ giả Hóa Thần Cảnh?

Có người sắc mặt ngưng trọng nói:

1.Nhìn cách ăn mặc hẳn người này chính là Thanh Liên sứ của Bạch Liên giáo, Bạch Liên thánh nữ Bạch Liên giáo có quyền lực thật lớn, dưới trướng của nàng có Hồng Liên, Thanh Liên, Hắc Liên thất sắc liên tử với tư cách tồn tại bảo hộ thánh nữ.

Nghe người nọ giải thích, mọi người nơi này cảm thấy ngạc nhiên.

Chẳng lẽ thánh nữ Bạch Liên giáo dựa vào liên thủ Thanh Liên sứ đánh chết Vũ Nguyên Xuân và Tô Tín?

Tổng bộ đầu một đạo chết cũng không có gì, nhưng nếu Tô Tín chết ở nơi này thì việc vui lớn lắm.

Mới hơn thời gian một năm liền chết hai vị tứ đại thần bộ, mặt mũi triều đình tổn thất rất lớn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1101 - Quyền Lực Lục Phiến Môn Giang Hoài Đạo (1)

Đang vào thời điểm mọi người cho rằng Tô Tín đã chết, Tô Tín nhưng dẫn theo thi thể Vũ Nguyên Xuân đi vào Thông Thiên trong đảo.

Trong nháy mắt hắn bước ra khỏi Thông Thiên đảo, cả Thông Thiên đảo lập tức bị hỏa diễm bao phủ, cuối cùng lại im lặng chìm vào đáy hồ.

Mọi người không kịp trức biến hóa này, trước kia Thông Thiên đảo cũng sẽ chìm vào đáy Nhạn Minh hồ, nhưng nguyên nhân có trận pháp, thời điểm đến tự động che dấu.

Bây giờ cả Thông Thiên đảo lại chia năm xẻ bảy, trực tiếp bị thiên hỏa thôn phệ, kho vũ khí Thông Thiên đảo bị phá hủy triệt để!

Đây là tình huống gì? Chẳng lẽ vừa rồi đám người Tô Tín đại chiến đã triệt để đánh chìm kho vũ khí Thông Thiên đảo?

Đây chính là một độc lập không gian, cho dù võ giả Dương Thần Cảnh cũng không có thực lực như vậy ah?

Thời điểm mọi người nơi này nghi hoặc, Tô Tín nói với vài tên bộ đầu Giang Hoài đạo lưu lại:

1.Thánh nữ Bạch Liên giáo Bạch Linh mưu đồ thiên hỏa tinh hoa, ta và Vũ đại nhân đại chiến với nàng, kết quả lại là bị nàng dùng bí pháp quán đỉnh cho Thanh Liên sứ, cuối cùng Vũ đại nhân hi sinh vì nước, kho vũ khí Thông Thiên đảo bị đốt hủy.

1.Đi thông tri tập sự mật thám Lục Phiến Môn và hành quân đại tổng quản Giang Hoài đạo đến xử lý việc này, còn nữa, mang thi thể đại nhân các ngươi về an táng đi.

Những bộ đầu Giang Hoài đạo lúc này đưa mắt nhìn nhau, không biết nên nói cái gì cho phải.

Theo lý thì lão đại Vũ Nguyên Xuân đại nhân của bọn họ là địch nhân của Tô Tín, cho nên bọn họ vẫn phải ở trạng thái đối địch với Tô Tín.

Kết quả hiện tại Vũ Nguyên Xuân đã chết, nếu bọn họ còn trừng mắt lạnh nhìn Tô Tín chính là thuần túy tự tìm cái chết.

Cho nên hiện tại vừa nghe được Tô Tín phân phó, bọn họ cũng lập tức phái người mang thi thể Vũ Nguyên Xuân xuống.

Nhìn thấy người giang hồ nơi này xôn xao, nghị luận lộn xộn với nhau, Tô Tín trực tiếp quay người rời đi, chờ đợi những tập sự mật thám này truyền tin tức trở về tổng bộ thành Thịnh Kinh.

Tô Tín cũng có thể nói Vũ Nguyên Xuân cấu kết với người Bạch Liên giáo, nhưng đường đường tổng bộ đầu một đạo, hơn nữa còn là lão nhân Lục Phiến Môn đi theo Thiết Ngạo giành chính quyền ngày xưa, nhưng bây giờ phản bội Lục Phiến Môn cấu kết Bạch Liên giáo, chuyện này nói thế nào cũng không dễ nghe.

Tuy Tô Tín không có trung tâm gì với Lục Phiến Môn nhưng dù sao hắn hiện tại chính là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, cho dù thế nào cũng phải bảo trụ mặt mũi Lục Phiến Môn mới được.

Huống chi không có chứng cớ nói Vũ Nguyên Xuân cấu kết với Bạch Liên giáo, chỉ bằng vào lời của Tô Tín sẽ không có ai công khai nói cái gì, nhưng thế hệ như Phương Cửu Nguyên

khó bảo toàn sẽ không vụng trộm sinh nghi, lại đi lải nhải một ít chuyện khác.

Hơn nữa Vũ Nguyên Xuân là bị Bạch Linh giết chết, điểm ấy cũng có chút

không dễ giải thích, chẳng lẽ trực tiếp nói Bạch Linh nổi điên, cho nên tập kích đánh chết Vũ Nguyên Xuân?

Tuy đây là thật nhưng nói ra không có mấy người tin tưởng.

Cho nên Tô Tín dứt khoát xử lý sạch sẽ đám võ giả Hóa Thần Cảnh, thuận tiện an bài cho Vũ Nguyên Xuân thanh danh hi sinh lừng lẫy, bởi như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều, dù sao hắn cũng thật chết trong tay Bạch Linh.

Về phần Bạch Linh bên kia nói như thế nào Tô Tín cũng mặc kệ, chỉ bằng vào thuộc tính Bạch Liên giáo, mặc kệ nàng nói cái gì, ấn tượng đầu tiên của mọi người chính là bọn họ châm ngòi ly gián.

Về phần Tô Tín nha, tuy thanh danh của hắn trên giang hồ không tốt nhưng tối thiểu Tô Tín nói chuyện đáng tin, chuyện này được đại bộ phận giang hồ thừa nhận.

Chuyện xảy ra trong Thông Thiên đảo vượt qua dự đoán của người giang hồ, dù sao Bạch Liên giáo xuất thế chính là một đại sự, trong cửu ngục tà ma, lực uy hiếp của Bạch Liên giáo đủ xếp vào hàng thượng đẳng.

Động tác của triều đình cũng không chậm, sau khi Tô Tín truyền tin về, Thiết Ngạo lập tức bảo Tô Tín tạm thời quản lý sự vụ Giang Hoài đạo, tra rõ một chuyện Bạch Liên giáo, nếu như phát hiện tung tích Bạch Liên giáo trong Giang Hoài đạo thì phải chém giết không chút lưu tình.

Nói thật Tô Tín đạt được tin tức này cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Tô Tín vốn tưởng rằng việc này không có quan hệ gì tới hắn, không nghĩ tới Thiết Ngạo lại giao quyền lực cho hắn.

Kỳ thật Tô Tín thân là một trong tứ đại thần bộ, nhưng hắn khống chế địa bàn nhỏ nhất trong tứ đại thần bộ.

Bình thường Tô Tín chỉ nắm giữ địa bàn ba đạo Giang Nam, Giang Hoài, Giang Bắc.

Trong ba đạo này không cần nói Giang Nam đạo, tự nhiên nghe Tô Tín như thiên lôi sai đâu đánh đó, nhưng Giang Bắc đạo lại phản kháng Tô Tín.

Giang Hoài đạo chính là đại bản doanh của Vũ Nguyên Xuân, thái độ của hắn với Tô Tín có thể nghĩ.

Hiện tại Vũ Nguyên Xuân đã chết, Tô Tín có cớ nhúng tay vào sự vụ Giang Hoài đạo, tuy đám người Phương Cửu Nguyên sẽ cản trở nhất định, thậm chí tìm một võ giả Nguyên Thần Cảnh trung lập tới đảm nhận vị trí tổng bộ đầu Giang Hoài đạo.

Dù sao cho dù ai đảm đương vị trí tổng bộ đầu cũng không thể cho Tô Tín đảm đương.

Chỉ có điều đáng tiếc tính toán của bọn họ vô dụng, bởi vì Thiết Ngạo trực tiếp hạ lệnh bảo Tô Tín tạm quản sự vụ Giang Hoài đạo, điều này cũng làm cho đám người Phương Cửu Nguyên phiền muộn không thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1102 - Quyền Lực Lục Phiến Môn Giang Hoài Đạo (2)

Kỳ thật chuyện này cũng bình thường, cũng không phải Thiết Ngạo thiên vị Tô Tín, mà là Thiết Ngạo suy nghĩ chuyện này theo góc độ có lợi nhất cho Lục Phiến Môn.

Hiện tại ba người Phương Cửu Nguyên đang trấn áp các thế lực võ lâm các nơi, căn bản không thoát thân ra được.

Nếu thời điểm này triệu tập bọn họ tới thành Thịnh Kinh nghị sự, đây là việc chậm trễ thời gian.

Huống chi dùng thực lực Tô Tín, cộng thêm Giang Hoài đạo gần Giang Nam đạo như vậy, cũng thuận tiện Tô Tín điều

động lực lượng, cho nên sự vụ Giang Hoài đạo cũng do Tô Tín quản lý.

Về phần sau đó, vị tró tổng bộ đầu Giang Hoài đạo cũng do Tô Tín bổ nhiệm, không tới phiên kẻ khác nhúng tay vào.

Đương nhiên Tô Tín sẽ không bỏ qua chuyện có lợi như vậy, cho nên sau khi bàn giao đơn giản với bên phía Lý Phôi, Tô Tín không có liên hóa thiên hỏa tinh hoa, mà là trực tiếp tiến về trước tổng bộ Giang Hoài đạo, chuẩn bị triệt để chỉnh hợp lực lượng Giang Hoài đạo sau đó mới yên tâm bế quan.

Trong Lục Phiến Môn Giang Hoài đạo hiện tại rất rối loạn, những phó tổng bộ đầu Hóa Thần Cảnh lúc này vô cùng lo lắng, hiển nhiên không biết nên xử lý chuyện này thế nào.

Vũ Nguyên Xuân tọa trấn Giang Hoài đạo thời gian dài như vậy, huống chi thủ

đoạn của hắn không kém, cho nên Vũ Nguyên Xuân có uy vọng tại Giang Hoài đạo giống như Tô Tín tại Giang Nam đạo.

Cho nên võ giả nơi này chỉ có hai loại, một loại là tâm phúc của Vũ Nguyên Xuân, một loại khác chính là tâm phúc trong tâm phúc.

Những người này đều là võ giả Hóa Thần Cảnh, Tô Tín đã từng xem qua trong tư liệu lúc trước nhưng lại không để ý.

Không phải hắn khinh thường những võ giả này, nếu Lý Phôi ra tay, dùng lực lượng của hắn lấy một địch mười cũng dễ dàng, đối với võ giả tầm thường, kỳ thật Lý Phôi hiện tại đã đạt tới cực hạn của võ giả cùng giai.

Vào lúc này đám võ giả không được Tô Tín đặt vào trong mắt lại rối như đay

rối.

Đối với bọn họ, bản thân Vũ Nguyên Xuân chính là người bọn họ thần phục, bất kể là tâm phúc hay tâm phúc trong tâm phúc, tối thiểu Vũ Nguyên Xuân đối đãi với bọn họ không tệ.

Nhưng vấn đề hiện tại Vũ Nguyên Xuân đã chết, bọn họ tự nhiên phải suy nghĩ vì người sống, chuyện kế tiếp bọn họ nên

làm là gì?

Vũ Nguyên Xuân vừa chết, bọn họ giống như con ruồi không đầu bay loạn, không biết những thứ này, cho dù thật sự có người cảm thấy hứng thú với vị trí tổng bộ đầu, như vậy cũng cần tổng bộ Lục Phiến Môn phê duyệt thông qua mới được, bọn họ có tranh giành ở đây cũng vô dụng.

Hơn nữa trọng yếu nhất bọn họ không biết nên dùng thái độ gì đối mặt với Tô

Tín.

Trước kia thời điểm Vũ Nguyên Xuân đối địch với Tô Tín, bọn họ cũng mặc kệ Tô Tín có phải tứ đại thần bộ, dù sao bọn họ chỉ cần đi theo Vũ Nguyên Xuân lăn lộn là được rồi.

Hơn nữa hiện tại Vũ Nguyên Xuân đã chết, bọn họ còn phải bán mạng vì Vũ

Nguyên Xuân sao?

Vũ Nguyên Xuân cũng đã chết, nếu bọn họ lại đi ra châm ngòi Tô Tín, như vậy có phải kết cục giống như Đan Hỏa Kiếm Các Ninh gia, bị chém giết tại chỗ?

Đám người này có lòng cảnh giác mạnh với Tô Tín, cho nên thi thể Vũ Nguyên Xuân vừa được mang trở về, bọn họ đã nghiên cứu kỹ một phen, muốn tìm ra dấu vết trên đó.

Người ngoài rất không tin tưởng lý do thoái thác của Tô Tín, nhưng bọn họ lại bởi vì thù hận giữa Vũ Nguyên Xuân và Tô Tín lúc trước nên sinh lòng hoài nghi, đại nhân của bọn họ thật bị thánh nữ Bạch Liên giáo giết sao?

Bạch Linh cho dù mạnh hơn nữa cũng khôn g thể vượt cấp chém giết Vũ Nguyên Xuân, cho dù có thêm Thanh Liên sứ không rõ sâu cạn cũng không có khả năng.

Cho nên khả năng lớn nhất chính là việc này do Tô Tín chủ đạo, hắn muốn triệt để đánh chết Vũ Nguyên Xuân, cho nên mới liên thủ với yêu nhân Bạch Liên giáo đánh chết Vũ Nguyên Xuân.

Chỉ có điều đây chỉ là suy đoán của bọn họ mà thôi, nhưng không hạn chế tiếp cận chân tướng của sự việc, nhưng bọn họ không có chứng cớ, cũng không thể tìm ra dấu vết gì trên thi thể của Vũ Nguyên Xuân.

Vũ Nguyên Xuân thật sự bị công pháp Bạch Liên giáo đánh chết, cho nên bọn họ chỉ có thể bỏ qua vấn đề này.

Kết quả hiện tại truyền tới tin tức Tô Tín toàn quyền phụ trách sự vụ Giang Hoài đạo, mọi người nơi này sợ hãi.

Một võ giả Hóa Thần Cảnh trong đó thở dài nói:

1.Các vị, chúng ta thảm rồi, trước kia chúng ta đi theo Vũ đại nhân chửi bới Tô Tín không ít, hiện tại hắn tạm thời phụ trách sự vụ Giang Nam đạo, chúng ta sẽ thành cái dạng gì?

Hắn là lão nhân Lục Phiến Môn Giang Hoài đạo, phó tổng bộ đầu Khương Triêu Dương.

Tuy hắn là phó tổng bộ đầu tư lịch cao nhất Giang Hoài đạo, nhưng bởi vì uy vọng Vũ Nguyên Xuân trong Giang Hoài đạo không ai bằng, cho nên không có chuyện phó tổng bộ đầu tranh quyền đoạt lợi với tổng bộ đầu, đùa nghịch tiểu tâm tư tồn tại.

Cho nên Vũ Nguyên Xuân và mấy tâm phúc của hắn chết đi, cho tới nay Khương Triêu Dương làm người hiền lành mới lên vị trí quyền tổng bộ đầu Giang Hoài đạo, không nghĩ tới chuyện này lại xuất hiện.

Sắc khi mọi người nghe lời này, trong mắt sinh ra hào quang kỳ dị.

Trước kia bọn họ vụng trộm chửi bới Tô Tín là bởi vì Vũ Nguyên Xuân có thù với Tô Tín, hiện tại Vũ Nguyên Xuân đã chết, chắc có lẽ Tô Tín không gây khó dễ tiểu nhân vật như bọn họ chứ? Như vậy quá làm phục thân phận tứ đại thần bộ của hắn ah.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1103 - Đều Có Tâm Tư (1)

Tô Tín tạm thời phụ trách sự vụ toàn bộ Giang Hoài đạo, những người nơi này không có thủ đoạn vật cổ tay với Tô Tín.

Tuy bọn họ là tâm phúc của Vũ Nguyên Xuân, nhưng lại không phải như những người theo vào kho vũ khí Thông Thiên đảo, nhất tổn câu tổn, nhất vinh câu vinh với Vũ Nguyên Xuân, thậm chí Vũ Nguyên Xuân còn nói cho bọn họ biết kế hoạch của Bạch Liên giáo.

Hiện tại Vũ Nguyên Xuân cũng đã chết, bọn họ tội gì phải tận trung với người đã chết?

Huống chi trong nội tâm một ít người còn có tâm tư khác, ngay vào lúc Tô Tín toàn quyền phụ trách sự vụ Giang Hoài đạo, nếu là tương lai Tô Tín chuẩn bị chọn lựa tổng bộ đầu Giang Hoài đạo, nói không chừng sẽ chọn ra từ trong đám người bọn họ.

Dù sao ai cũng biết, Tô Tín có thể lấy ra thủ hạ hoặc là chưa trưởng thành, hoặc đã trấn thủ địa phương khác, căn bản không chọn ra được người thích hợp làm tổng bộ đầu Giang Hoài đạo.

Nếu như bọn họ có thể bợ đỡ Tô Tín, nói không chừng vị trí tổng bộ đầu Giang Hoài đạo thật sự có chỗ cắm dùi của bọn họ.

Cho nên có người nói:

1.Khương đại nhân ngươi lo ngại, dùng lòng dạ của Tô đại nhân thì làm sao so đo chuyện chúng ta bất kính chứ?

1.Trước kia đều là vì Vũ Nguyên Xuân bức hiếp cho nên chúng mới nói nói bậy về Tô đại nhân vài câu, nhưng hiện tại Vũ Nguyên Xuân đã chết, chúng ta tự nhiên sẽ nghe theo Tô đại nhân như thiên lôi sai đâu đánh đó, các vị nói đúng hay không?

Tên võ giả này tên là Phong Lâm Kha, cũng là một trong phó tổng bộ đầu Giang Hoài đạo.

Vũ Nguyên Xuân phát triển tại Giang Hoài đạo thời gian dài như vậy, năng lực của hắn cũng không tính là yếu, cho nên luận thực lực tổng hợp của thủ hạ, Giang Hoài đạo còn vượt qua Giang Nam đạo nhiều.

Có tới mười một phó tổng bộ đầu Hóa Thần Cảnh, trong đó Phòng Lâm Kha cũng là người trẻ tuổi nhất, năm nay hắn cũng chỉ mới bốn mươi tuổi mà thôi, hơn nữa thực lực rất mạnh, trong phần đông phó tổng bộ đầu cũng là cao thủ đỉnh cấp, cho nên hắn giao hảo năm, sáu phó tổng bộ đầu, tất cả đều là bộ đầu trẻ tuổi trong Lục Phiến Môn.

Đối với những người này, Vũ Nguyên Xuân còn tại vị thì bọn họ sẽ trung tâm với Vũ Nguyên Xuân, nhưng hiện tại Vũ Nguyên Xuân đã chết, hơn nữa bọn họ còn có không gian tăng lên, ai nguyện ý chôn cùng với Vũ Nguyên Xuân chứ?

Cho nên sau khi nghe được Phòng Lâm Kha nói như vậy, những phó tổng bộ đầu giao hảo với hắn cũng gật đầu, đều đồng ý ôm bắp đùi Tô Tín.

Chỉ có điều Khương Triêu Dương nhìn thấy dáng vẻ của bọn họ thì cười lạnh không thôi.

Hắn là lão nhân Lục Phiến Môn Giang Hoài đạo, hắn hiểu rõ tình thế trong Lục Phiến Môn.

Phòng Lâm Kha suy nghĩ khó tránh khỏi quá đơn giản, Vũ Nguyên Xuân vừa chết các ngươi đã suy nghĩ ôm đùi Tô Tín? Quả thực là si tâm vọng tưởng!

Đối với tứ đại thần bộ như Tô Tín, cho dù thủ hạ của hắn không đủ, vậy hắn thà rằng không lấy vị trí này, cũng tuyệt đối sẽ không cho một người hai mặt lên làm

tổng bộ đầu Giang Hoài đạo.

Thời điểm Vũ Nguyên Xuân tại vị, các ngươi đi theo Vũ Nguyên Xuân cùng chửi bới nhục mạ Tô Tín, loại chuyện này không dấu diếm được.

Kết quả hiện tại Vũ Nguyên Xuân vừa mới chết, các ngươi đã không chờ đợi được nịnh nọt kẻ thù ngày xưa của hắn, cho dù ai nhìn thấy loại chuyện này cũng lạnh buốt nội tâm.

Không có người nào thích gánh tội danh phản chủ, hôm nay các ngươi đối xử với Vũ Nguyên Xuân như thế, ngày sau sẽ đối xử thế nào với Tô Tín?

Cho nên Khương Triêu Dương dự liệu, Tô Tín có tiếp nhận bọn họ cũng sẽ không trọng dụng bọn họ, cao lắm chỉ giữ lại vị trí của bọn họ, sau đó còn phải phòng bị nghiêm mật, vị trí tổng bộ đầu Giang Hoài đạo, Tô Tín vẫn sẽ lưu lại cho tâm phúc của mình.

Trong nơi này trừ kẻ hai mặt như Phòng Lâm Kha, vẫn có một ít người đang chuẩn bị nói điều kiện với Tô Tín.

Những người này giống như Khương Triêu Dương, đều là lão nhân trong Lục Phiến Môn Giang Hoài đạo.

Nhưng bọn họ không giống Khương Triêu Dương không có hùng tâm tráng chí, những người này còn muốn tiến thêm một bước, kém nhất cũng phải cam đoan quyền lực hiện tại không mất.

Những người này đều là lực lượng trung kiên của Lục Phiến Môn Giang Hoài đạo, Vũ Nguyên Xuân còn tại vị đã dùng bọn họ, hiện tại Tô Tín đến cũng không thể bỏ qua bọn họ.

Cho nên thái độ những người này sẽ nghe theo lời của Tô Tín nhưng điều kiện tiên quyết chính là Tô Tín ngươi phải cho chúng ta đầy đủ địa vị và chỗ tốt mới được, nếu không đừng trách chúng ta phá.

Nhưng bọn họ không dám sử dụng thủ đoạn hiển nhiên trước mặt Tô Tín, như

vậy thuần túy là muốn chết, nhưng vụng trộm tiêu cực biếng nhác sẽ không thành vấn đề.

Dù sao bọn họ chưa nghe nói qua trong Lục Phiến Môn bởi vì ai làm việc kéo dài mà bị thủ trưởng chém giết, nếu Lục Phiến Môn có luật pháp nghiêm khắc như thế, đoán chừng trên giang hồ cũng không có mấy người dám gia nhập Lục Phiến Môn và triều đình.

Khi Vũ Nguyên Xuân đã chết, cả Lục Phiến Môn Giang Hoài đạo rối loạn, mọi người đều có tâm tư, đã thành một đám cát

vụn.

Vào lúc này, cửa phòng nghị sự Lục Phiến Môn Giang Hoài đạo bị người ta đẩy ra, trong phòng nghị sự hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn sang người tới và không tự chủ đứng lên.

Tô Tín thân mặc một quan phục đỏ thẫm bước vào trong phòng nghị sự, trên người hắn không có khí tức áp bách nhưng lại làm người nơi này rùng mình.

Đây là uy vọng của Tô Tín, cũng là kết quả hắn lăn lộn giang hồ nhiều năm.

Trong rất nhiều người ở đây có muốn nịnh bợ Tô Tín, cũng có muốn bảo trì trung lập, còn có muốn âm thầm làm một ít mờ ám.

Nhưng tất cả đều biết, đừng nhìn Tô Tín trẻ tuổi nhưng Tô Tín trước mặt lại là người quyết định sinh tử của bọn họ.

Hiện tại Tô Tín cũng đã đứng hàng tứ đại thần bộ, thứ bốn mươi tám Địa Bảng, ai biết tương lai hắn có thể đi tới vị trí gì?

Hiện tại Tô Tín có thể bao quát bọn họ, chờ đợi ngày sau, bọn họ tự nhiên không có tư cách gặp mặt Tô Tín.

Mọi người nơi này cùng chắp tay và đồng thanh hô:

- Tham kiến Tô đại nhân!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1104 - Đều Có Tâm Tư (2)

DTV EBOOK

Tô Tín rất tự nhiên ngồi vào ghế chủ vị, khoát khoát tay nói:

- Các vị đều ngồi đi, không cần đa lễ.

Sau khi mọi người ngồi xuống, lúc này Tô Tín mới dùng ngón tay gõ lên bàn và

nói:

1.Các vị, chắc hẳn các ngươi cũng đã nhận được tin tức, Thiết Ngạo đại nhân bảo bổn quan tạm thời toàn quyền phụ trách sự vụ Giang Hoài đạo.

2.Vũ Nguyên Xuân Vũ đại nhân bởi vì công hi sinh vì nhiệm vụ, bổn quan cũng thập phần bi thống, nhưng Giang Hoài đạo lớn như thế lại không thể không người quản lý, cho nên vào lúc nguy nan còn cần mọi người đồng tâm hiệp lực.

Sắc mặt đám bộ đầu Lục Phiến Môn biến thành quái dị, bọn họ đã không nói nên lời trước những lời không biết xấu hổ của Tô Tín.

Chỉ sợ Vũ Nguyên Xuân chết ngươi vui vẻ còn không kịp, ngươi còn có thể cực kỳ bi thương? Chẳng lẽ có thể ngồi lên vị trí tứ đại thần bộ đều là người không biết xấu hổ sao?

Tô Tín không quản khỉ gió ánh mắt của bọn họ là gì, hắn tiếp tục nói:

1.Dù sao ta cũng là người ngoài, ta có phần không hiểu sự vụ Giang Hoài đạo, cho nên còn cần dựa vào các vị nhiều.

Khương Triêu Dương vội vàng nói:

1.Tô đại nhân khách khí, chúng ta chắc chắn toàn lực ứng phó. Phòng Lâm Kha cũng nói:

2.Tô đại nhân xin yên tâm, từ nay về sau, chúng ta chắc chắn sẽ nghe Tô đại nhân như thiên lôi sai đâu đánh đó, ngươi nói

một, chúng ta tuyệt đối không nói hai, cam đoan còn làm tốt hơn lúc Vũ Nguyên Xuân tại vị.

Đám người Khương Triêu Dương dùng ánh mắt xem thường nhìn đám người Phòng Lâm Kha, loại người này cũng không quá không biết xấu hổ.

Thời điểm Vũ Nguyên Xuân còn sống đối đãi với các ngươi không tệ, phải nói với tư cách người cầm lái Giang Hoài đạo chính thức, Vũ Nguyên Xuân có thể dừng chân trong Giang Hoài đạo nhiều năm như vậy, hắn sẽ không quá khắt khe với thủ hạ.

Kết quả hiện tại Vũ Nguyên Xuân vừa chết vài ngày, ngươi liền vội vàng không chờ được đầu nhập vào chủ tử mới, còn công nhiên xưng hô tên của Vũ Nguyên Xuân, loại hành vi này cũng bị người ta xem thường.

Bọn họ không cầu Phòng Lâm Kha ngươi có thể tận trung với Vũ Nguyên Xuân nhưng tối thiểu phải như Khượng Triêu Dương không kiêu ngạo không siểm nịnh, giải quyết việc chung cũng có thể, hiện tại ở trước mặt mọi người nịnh nọt Tô Tín, làm như vậy rất quá phận.

Đồng thời Tô Tín cũng có suy nghĩ như Khương Triêu Dương, hắn không thích những kẻ không biết liêm sỉ như vậy.

Nhưng có một điểm Khương Triêu Dương lại nghĩ sai, Tô Tín không thích người như vậy nhưng không có nghĩa không dùng người như vậy, ngược lại sẽ càng yên tâm dùng.

Đối với loại người như Phòng Lâm Kha, chỉ cần ngươi có thể bảo chứng lực lượng tuyệt đối của mình, hắn sẽ vĩnh viễn không sinh lòng phản kháng ngươi.

Tô Tín có thể dùng bọn họ cũng chỉ nhìn trúng thực lực của bọn họ, trực tiếp sử

dụng bọn họ như công cụ mà thôi, đợi đến lúc chính thức phân chỗ tốt tuyệt đối không tới phiên bọn họ.

Cho nên trên mặt Tô Tín vẫn cười nói như trước:

1.Các vị có suy nghĩ này rất tốt, về sau sự vụ lớn nhỏ trong Giang Hoài đạo phải nhờ vào mọi người chia sẻ, rất tốt, chúng

ta nên nói tới sự việc Bạch Liên giáo.

Thời điểm này lại có người nói:

- Tô đại nhân chậm đã.

Tô Tín nhìn về phía người nói chuyện, đâu là võ giả Hóa Thần Cảnh tướng mạo uy vũ, hắn chính là phó tổng bộ đầu Phùng Viêm, hắn xem như có thực lực mạnh nhất trong đám người nơi này, thực lực Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, đoán chừng còn cách Dung Thần Cảnh một bước.

Thực lực như Phùng Viêm tuyệt đối có thể bổ nhiệm làm tổng bộ đầu một đạo ở nơi khác, chỉ có điều Giang Hoài đạo là căn cơ của hắn, cho nên hắn mới không cam lòng buông tha vị trí này.

Tô Tín cau mày, hắn rất không thích có người cắt lời của mình.

Hiện tại Phùng Viêm mở miệng, Tô Tín hỏi:

1.Phùng phó tổng bộ đầu, không biết ngươi muốn nói cái gì? Phùng Viêm thở dài một hơi nói:

2.Tô đại nhân, kỳ thật Giang Hoài đạo ta không có mạnh như mặt ngoài.

3.Giang Hoài đạo bởi vì không có một thế lực võ lâm đỉnh cấp chấn nhiếp, cho nên một ít tông môn giang hồ và thế lực võ lâm đánh nhau sẽ khó giải quyết.

4.Bản thân tổng minh Tam Giang Thủy Lục chỉ là liên minh lỏng lẻo, trừ đối mặt với kẻ thù ngoài bọn họ còn có thể đoàn kết lại, đại bộ phận thời điểm chính bọn hắn đều nội đấu.

1.Thời điểm này đừng nói bọn họ quản người khác, có thể quản được mình là không tệ.

2.Cho nên đừng xem Lục Phiến Môn Giang Hoài đạo chúng ta có võ giả Hóa Thần Cảnh nhiều nhất trong Đại Chu bốn mươi chín đạo, nhưng vẫn không đủ dùng.

3.Những năm gần đây chúng ta tổn thất không ít bộ đầu và bộ khoái, nhân số và tài nguyên tu luyện rất thiếu thốn, cho nên thỉnh Tô đại nhân hạ lệnh đền bù tổn thất cho chúng ta.

Phùng Viêm khoát tay nói:

1.Nếu như đòi người không có người, đòi vật không có vật, hiện tại còn động thủ với Bạch Liên giáo, không phải chúng ta vô năng, mà là ta thật không làm được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1105 - Ban Thưởng (1)

Tô Tín đưa ánh mắt nhìn về phía Phùng Viêm, hắn lại làm ra dáng vẻ không thể làm gì.

Kỳ thật trong lời nói của Phùng Viêm có ý rất đơn giản, chính là muốn người cộng thêm tiền.

Nếu như Tô Tín không cho vậy cũng rất đơn giản, đến lúc đó nhiệm vụ cấp trên phân phó xuống không hoàn thành, ngươi cũng đừng trách ta.

Tô Tín xem ra chút thủ đoạn này không có ý nghĩa, nếu như đổi thành người khác chắc chắn sẽ đáp ứng yêu cầu này của hắn, dù sao chỉ là một ít chỗ tốt mà thôi, cho dù vì tạm thời giải quyết khó khăn trước mắt hay ổn định nhân tâm Giang Hoài đạo, thỏa một ít yêu cầu của hắn thì xem vào đâu.

Nhưng đối với Tô Tín hiện tại, hắn thật nhìn trúng Giang Hoài đạo hay sao? Hắn không muốn một Giang Hoài đạo không nghe lời, Tô Tín thà rằng giải quyết tất cả để nắm giữ toàn bộ Giang Hoài đạo.

Tô Tín nhìn Phùng Viêm, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn mang theo tiết tấu vận luật nào đó, mỗi tiếng gõ như đánh vào ngực Phùng Viêm, làm cho hắn cảm thấy không khỏe.

1.Kỳ thật con người ta rất rộng rãi, chỉ cần ngươi nghe ta, nên cho các ngươi thì ta tuyệt đối không thiếu. Hơn nữa ta ban thưởng vô cùng hào phóng.

2.Nhưng trong đó có một điều kiện tiên quyết, đó chính là ngươi phải làm được việc và hiểu quy củ.

1.Ngươi thiếu người, ta cho ngươi người. Ngươi thiếu vật, Lục Phiến Môn cấp phát tài nguyên tu luyện cũng không thiếu ngươi.

2.Nhưng những thứ này là ta cho ngươi, mà không phải ngươi đòi hỏi, nếu không, ngươi phá hư quy củ!

Từ khi Tô Tín nói ra lời này, ngón tay hắn gõ lên mặt bàn với tần suất nhanh hơn, cuối cùng giống như biến thành một thanh đại chùy nện vào ngực của Phùng Viêm, hắn lập tức phun máu tươi và hôn mê tại chỗ.

Nhìn Phùng Viêm nằm trên mặt đất, sắc mặt đám người Khương Triêu Dương biến thành trắng bệch.

Bởi vì bọn họ cảm giác được, kinh mạch toàn thân Phùng Viêm đã đứt đoạn, hắn đã biến thành phế nhân!

Đối với võ giả, đặc biệt là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư như Phùng Viêm, hơn nữa còn là phó tổng bộ đầu một phương, hắn từ địa vị này ngã xuống người bình thường, việc này quả thật còn tàn nhẫn hơn giết hắn.

Hơn nữa bọn họ càng kinh hãi thực lực của Tô Tín.

Vừa rồi Tô Tín làm kỳ thật rất đơn giản, đó là dùng khí thế bản thân dẫn động lực lượng thiên địa, nhìn như hắn đang gõ cái bàn nhưng kỳ thật cho dù cái bàn hay lực lượng thiên địa chung quanh đều là môi giới của Tô Tín.

Mỗi lần ngón tay của hắn gõ xuống đều nện vào ngực Phùng Viêm, trực tiếp đập nát kinh mạch toàn thân của hắn!

Tô Tín lạnh lùng nhìn mọi người chung quanh, gương mặt hòa khí vừa rồi không tồn tại.

1.Vũ Nguyên Xuân đã chết, ta cũng mặc kệ Lục Phiến Môn Giang Hoài đạo trước kia có quy củ gì, nhưng bây giờ nhất định phải dựa theo quy củ của ta xử lý!

2.Ta có thể cam đoan quyền lợi trong tay các ngươi không yếu đi nhưng điều

kiện tiên quyết là ngươi phải hiểu quy củ.

Đối với bản thân của Tô Tín, hắn muốn đánh vỡ quy củ của người khác hạn chế trên đầu mình, nhưng hắn lại không chán ghét những quy củ này.

Bởi vì cái gọi là không quy củ không thành vuông tròn, Tô Tín đi tới ngày hôm nay, trong đó có không ít lần hắn dựa vào quy tắc ngầm của địa phương mới vượt qua cửa ải khó.

Cho nên Tô Tín muốn đánh vỡ chính là quy củ trở ngại bản thân hắn, nhưng người khác nhất định phải tuân thủ do hắn định ra.

Nói ra nghe không giảng đạo lý, nhưng sự thật chính là như thế.

Cái gọi là quy củ, đơn giản là cường giả ước thúc kẻ yếu mà thôi, muốn không bị ước thúc, vậy ngươi cũng chỉ biến thành người chế định quy củ.

Sắc mặt những phó tổng bộ đầu nơi này thay đổi, Tô Tín làm quá phận một ít, vậy mà thật sự phế Phùng Viêm trước mặt bọn họ.

Bởi vì cái gọi là một con ngựa đau cả tàu được ăn thêm cỏ, nói như thế nào Phùng Viêm cũng là phó tổng bộ đầu Giang Hoài đạo, cường giả Hóa Thần Cảnh, kết quả Tô Tín nói phế là phế, cũng không sợ nội bộ lục đục?

Đối với Tô Tín mà nói, những người Giang Hoài đạo này đều là tâm phúc của Vũ Nguyên Xuân, dù sao bọn họ đi theo Vũ Nguyên Xuân thời gian quá dài, cho dù là kẻ hai mặt như Phòng Lâm Kha, những người còn lại có thể mang theo ý khác đầu nhập vào Tô Tín hay không còn không nói trước được.

Cho nên Tô Tín cũng không muốn mời chào bọn họ, Tô Tín sẽ không dùng thủ đoạn ân uy tịnh thi với loại người này.

Cho nên hôm nay hắn chỉ muốn lập uy.

Các ngươi nghe lời ta nói, vậy thì cam đoan ta không động tới đồ vật của các ngươi hiện tại.

Trái lại nếu các ngươi không biết tốt xấu, các ngươi đều nhìn thấy kết cục.

Trong Lục Phiến Môn thật sự không cho phép tự giết lẫn nhau, nhưng hiện tại Tô Tín không có giết hắn, chỉ là phế võ công của hắn mà thôi, việc này không tính là phá hư quy củ.

Huống chi dùng thân phận của Tô Tín hôm nay, đừng nói chỉ phế võ công của hắn, cho dù giết hắn, Tô Tín cũng gánh vác được.

Nhưng bây giờ Cửu Trọng Kiếm Các sắp mở ra, Tô Tín không muốn gây phiền toái mà thôi.

Nhìn thấy trên mặt mọi người vẫn mang theo vẻ hoảng sợ như cũ, Tô Tín lúc này mới nói:

1.Khương phó tổng bộ đầu, trong khoảng thời gian này Lục Phiến Môn Giang Hoài đạo liền do ngươi trước tạm quản lý, về sau ngươi là quyền tổng bộ đầu Giang Hoài đạo.

2.Chuyện đầu tiên các ngươi làm rất đơn giản, chính là bắt đầu tra rõ chuyện của Bạch Liên giáo, trong Giang Hoài đạo có bất cứ cái gì liên quan tới Bạch Liên giáo đều chém giết toàn bộ, một cũng không lưu!

Khương Triêu Dương sững sờ sau đó vội vàng đứng lên nói:

- Tuân mệnh!

Hắn bây giờ còn không kịp phản ứng, Tô Tín lại giao vị trí quyền tổng bộ đầu cho hắn, bảo hắn phụ trách việc tại Giang Hoài đạo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1106 - Ban Thưởng (2)

Trước kia Khương Triêu Dương còn lo lắng Tô Tín có thể thanh toán những lời và việc làm của bọn họ hay không, không nghĩ tới Tô Tín căn bản không quan tâm tới.

Các phó tổng bộ đầu khác, đặc biệt là đám người Phòng Lâm Kha dùng ánh mắt ghen ghét nhìn Khương Triêu Dương, bọn họ không rõ vì cái gì bọn họ đầu nhập vào Tô đại nhân, kết

quả vị trí quyền tổng bộ đầu lại rơi lên người Khương Triêu Dương?

Tô Tín cũng không có cho bọn họ cơ hội đặt câu hỏi, hắn nói thẳng:

1.Chuyện này tạm thời xử lý như vậy, nếu có chuyện gì khó giải quyết, trực tiếp phái người truyền tin tức tới Giang Nam đạo.

Tất cả mọi người gật gật đầu, cũng không ai dám nói nhảm một câu.

Phùng Viêm còn nằm trên mặt đất đấy, vị Tô đại nhân này cũng không phải người có tính tình tốt.

Kỳ thật lý do Tô Tín lựa chọn Khương Triêu Dương cũng rất đơn giản, người này đã lớn tuổi, cho nên tư lịch của hắn già nhất trong Lục Phiến Môn Giang Hoài đạo.

Hơn nữa dùng hắn hiện tại tuổi, cũng không muốn tái tiến một bước, cũng không muốn vứt bỏ hiện tại quyền lực, cho nên hắn đối với Tô Tín cũng đều là giải quyết việc chung thái độ, chỉ cầu có thể an an ổn ổn giữ lại vị trí của mình.

Cho nên Tô Tín lựa chọn Khương Triêu Dương cũng muốn tạm thời ổn định cục diện Giang Hoài đạo, hiện tại hắn có quá nhiều việc, tạm thời không có chú ý tới nơi đây.

Sau khi phân phó xong Tô Tín trực tiếp rời đi.

Hiện tại Vũ Nguyên Xuân đã chết, Tô Tín phụ trách các loại sự vụ trong Lục Phiến Môn Giang Hoài đạo, cho nên tập sự mật thám địa phương Giang Hoài đạo cũng sẽ truyền tin tức cho Tô Tín, nếu đám người Giang Hoài đạo muốn đùa nghịch mờ ám gì đó, Tô Tín không cần ra tay, Lý Phôi sẽ giải quyết bọn chúng.

Sau khi trở lại Giang Nam đạo, Tô Tín trực tiếp gọi đám người Lý Phôi vào một mật thất.

Tất cả mọi người khó hiểu, không biết Tô Tín thần thần bí bí là muốn làm gì.

Trước mặt bọn họ, Tô Tín lấy một viên thiên hỏa tinh hoa ra khỏi túi giới tử.

Thiên hỏa tinh hoa nhìn từ bên ngoài giống như hỏa diễm thiêu đốt, trong đó tỏa ra lực lượng huyền diệu.

Tô Tín chỉ xuất ra một viên thiên hỏa tinh hoa, nhiệt độ trong mật thất tăng lên mười độ.

Đám người Cao Trường Thanh ngược lại không cảm giác được cái gì nhưng Lý Phôi lại mở tomắt nhìn chằm chằm vào.

Thiên hỏa tinh hoa sinh ra giữa thiên hỏa, bản thân chính là thiên địa tinh hoa biến thành, trong đó ẩn chứa lực lượng thiên địa không thể lừa gạt được Lý Phôi đã đột phá Hóa Thần Cảnh.

Từ xưa tới nơi nay lực lượng thiên địa hư vô mờ mịt, cần võ giả tự cảm ngộ.

Nhưng kết quả thiên hỏa tinh hoa lại là tồn tại chân thật, thứ này có thể nói là chí bảo thiên địa.

Tồn tại cấp bậc này, cho dù là đối với võ giả nguyên thần tam cảnh hay võ giả cảnh giới Tiên Thiên đều có thể nói là chí bảo.

Đặc biệt là đối với Tiên Thiên cảnh giới võ giả mà nói, thứ này quả thực chính là cùng cái kia có thể cho võ giả Tiên Thiên tấn chức nguyên thần Thiên Đạo thạch tồn tại, có thể nói là đoạt thiên địa chi tạo hóa.

Hiện tại Tô Tín lấy ra thứ này là chuẩn bị cho ai? Tất cả mọi người hít thở ồ ồ.

Chỉ có Lý Phôi lắc đầu.

Thứ này với hắn chỉ có thể dệt hoa trên gấm.

Dùng thực lực của hắn bây giờ, một viên thiên hỏa tinh hoa không có khả năng giúp hắn đột phá Dung Thần Cảnh, bởi vì còn chênh lệch quá nhiều, Tô Tín lại sắp bước vào Dung Thần Cảnh, thiên hỏa tinh hoa cho hắn dùng thì thích hợp hơn.

Thời điểm Lý Phôi muốn khuyên can Tô Tín lưu thiên hỏa tinh hoa cho mình sử dụng, đã thấy Tô Tín lại lấy ra sáu viên thiên hỏa tinh hoa, nhìn thấy việc này Lý Phôi không nói nữa.

Tô Tín nói:

1.Đây là chỗ tốt ta đạt được khi đi vào Giang Hoài đạo, thiên hỏa tinh hoa sẽ giúp các ngươi tấn chức rất lớn, Lý Phôi cầm ba viên, bốn người các ngươi một người một viên.

Tất cả mọi người hưng phấn gật đầu, tiếp nhận thiên hỏa tinh hoa.

Tuy Lý Phôi nhiều hơn bọn họ hai viên thiên hỏa tinh hoa, nhưng bọn họ cũng không biểu hiện cảm xúc ghen ghét, chỉ có hâm mộ mà thôi.

Dù sao thực lực và thân phận của Lý Phôi đều còn đó, Tô Tín cho Lý Phôi nhiều hơn hai viên thiên hỏa tinh hoa cũng rất bình thường.

Người có thể có dã tâm, nhưng lại không thể lòng tham không đáy.

Cầm một viên thiên hỏa tinh hoa đã xem như tạo hóa của các ngươi, nếu như bọn họ bởi vì việc này sinh lòng oán hận và bất mãn Lý Phôi hoặc là Tô Tín, như vậy bọn họ mới thật sự muốn chết.

Hưng phấn nhất tỏng đó chính là hai người Lục Tục cùng Lưu Hạo.

Hai người Cao Trường Thanh và Triệu Nhất Minh đều có danh sư chỉ điểm, một thiên phú không tồi nhưng lại ưa thích khổ tu, cho nên hai người bọn họ đều có thể Hóa Thần.

Nhưng hai người Lục Tục cùng Lưu Hạo lại kém hơn một chút, mặc dù có tài nguyên Lục Phiến Môn trợ giúp, thời gian bọn họ đột phá Hóa Thần Cảnh cũng phải sau ba mươi lăm tuổi.

Đặc biệt là Lục Tục, tuổi của hắn lớn, năm nay đã ba mươi bảy tuổi, chỉ sợ hắn không thể đột phá Hóa Thần Cảnh trước bốn mươi.

Đối với võ giả càng sớm đột phá Hóa Thần Cảnh đại biểu con đường phía sau càng đi càng xa, cho nên Nhân Bảng mới có thể dùng ba mươi lăm tuổi làm giới hạn.

Sau bốn mươi đột phá Hóa Thần Cảnh tuy không thể nói là tài trí bình thường nhưng cũng chỉ cao hơn những người bình thường khác mà thôi.

Hiện tại Tô Tín cho thiên hỏa tinh hoa đã giúp hắn có hi vọng trong một năm đột phá Hóa Thần Cảnh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1107 - Biến Cố Cửu Trọng Kiếm Các (1)

Tô Tín đoạt được hai mươi mốt viên thiên hỏa tinh hoa trong kho vũ khí Thông Thiên đảo, sau khi cho bọn họ bảy viên, còn lại mười bốn viên, Tô Tín trực tiếp toàn bộ nuốt, bắt đầu tiến vào bế quan.

Đám người Lý Phôi tự nhiên cũng cần bế quan luyện hóa thiên hỏa tinh hoa, nhưng bọn họ không thể cùng bế quan được, dù sao Giang Nam đạo còn cần có người quản lý.

Cho nên trừ Lý Phôi khẳng định phải phải đi bế quan ra, Cao Trường Thanh cùng Triệu Nhất Minh đã sắp đột phá Hóa Thần Cảnh cũng cùng lúc bế quan, Giang Nam đạo tạm thời do hai người Lục Tục cùng Lưu Hạo quản lý.

Liên tục luyện hóa mười bốn viên thiên hỏa tinh hoa, thực lực của Tô Tín tăng lên rất lớn, nhưng lại không lớn bằng tưởng tượng của hắn.

Thiên hỏa chính là thiên địa sinh ra, thiên hỏa tinh hoa luyện hóa một tiểu thiên địa cho nên càng ẩn chứa lực lượng của thế giới kia.

Nhưng đáng tiếc tiểu thế giới vẫn chỉ là tiểu thế giới, nó không phải thế giới chân chính, cho nên thiên hỏa tinh hoa còn có một chút khuyết điểm nhỏ nhặt, Tô Tín không thể triệt để thần dung thiên địa.

Nhưng không sao cả, Tô Tín hấp thu lực lượng thiên hỏa tinh hoa đủ nhiều, hiện tại hắn chỉ còn kém một bước là có thể tấn

chức Dung Thần Cảnh, chỉ có điều một bước này không dễ dàng vượt qua như vậy.

Mặc dù trong cơ thể Tô Tín có huyết mạch Tô gia biến dị, làm cho hắn dễ dàng

đột phá bình cảnh hơn so với võ giả khác, nhưng cũng không phải không có bình cảnh.

Bình cảnh Hóa Thần tấn chức Dung Thần cũng không dễ đột phá như thế.

Nhưng vào lúc này, giữa mật thất Tô Tín bế quan có một đám khói đen lượn lờ, một thân ảnh đi ra từ bên trong.

Tô Tín không có động tác, bởi vì Tô Tín rất quen thuộc khí tức của người tới, chính là Thôi Phán Quan.

Có lẽ bởi vì thân phận của mình đã bại lộ, có lẽ bởi vì Tô Tín không phải người ngoại, cho nên Thôi Phán Quan cũng không mang mặt nạ phán quan.

Nhìn thấy Thôi Phán Quan đến đây, Tô Tín hỏi:

- Có tin tức Cửu Trọng Kiếm Các hay sao?

Sắc mặt Thôi Phán Quan khó coi, hắn gật đầu nói:

1.Là có tin tức, nhưng lại xảy ra một ít biến cố. Tô Tín cau mày nói:

2.Thiên đình bên kia muốn làm chuyện gì đó hay sao?

Hiện tại chìa khóa Cửu Trọng Kiếm Các trừ nằm trong tay Địa phủ thì còn lại đều nằm trong tay Thiên đình, chín thanh chìa khóa, trong đó Thiên đình có năm thanh, Địa Phỉ bốn thanh

Địa phủ đã quyết định muốn liên thủ với Thiên đình thăm dò Cửu Trọng Kiếm Các, hơn nữa căn cứ vào số lượng chìa khóa, đoán chừng Địa phủ phải nhượng bộ ở phương diện khác, hiện tại xảy ra chuyện, hiển nhiên cũng là bên phía Thiên đình xảy ra biến cố.

Thôi Phán Quan nói:

1.Lần này thật sự là Thiên đình bên kia xảy ra vấn đề, lại không phải Thiên đình cố ý sinh sự, mà là Thiên đình xuất

hiện phản đồ, đánh cắp hai thanh chìa khóa Cửu Trọng Kiếm Các!

Nghe được Thôi Phán Quan nói như thế, Tô Tín lập tức sững sờ, Thiên đình lại xuất hiện phản đồ, không ngờ lại đánh mất hai thanh chìa khóa.

Luận trình độ tổ chức nghiêm mật và thực lực, Địa phủ vẫn còn kém xa Thiên đình.

Thiên đình đã từng trọng thương nhưng dù sao cũng có nội tình lúc trước, Thiên đình bồi dưỡng nhân tài đều là bí mật bồi dưỡng từ nhỏ lớn lên trong Thiên đình.

Đa số thành viên Địa phủ đều xuất thân từ giang hồ, như đám người Thôi Phán Quan đều có thực lực nhất định trên giang hồ mới bị mời chào vào Địa phủ.

Thành viên Thiên đình trái lại, thành viên bọn họ được bồi dưỡng võ công có thành tựu mới có thể được cho phép dung nhập lưu lạc trong giang hồ.

Chính bởi vì hình thức này, cho nên người trong Thiên đình sẽ không dễ dàng phản bội, tối thiểu Tô Tín lần đầu tiên nghe được có người Thiên đình phản loạn, hơn nữa còn vào thời điểm mấu chốt đâm Thiên đình một đao.

Tô Tín cau mày nói:

1.Chẳng lẽ người Thiên đình đều bất tài sao? Dùng chế độ của Thiên đình, có người phản bội bọn họ lại không phát hiện ra, hơn nữa còn bị đoạt đi hai thanh chìa khóa Cửu Trọng Kiếm Các.

Thôi Phán Quan hừ lạnh một tiếng nói:

1.Thiên đình cũng quá tự tin, tự tin đến mức bọn họ cho rằng trong giang hồ không có ai chú ý tới bọn họ.

2.Ban đầu Địa Tạng Vương đại nhân thương thảo với Thiên Đế cộng đồng thăm

dò chuyện Cửu Trọng Kiếm Các, thời điểm này phản đồ Thiên đình Cửu Diệu Tinh Quân đã bắt đầu hành động.

Thiên đình vì cam đoan năm thanh chìa khóa an toàn nên phân biệt giao cho năm tên thành viên quanh năm đóng trong Thiên đình, trong đó có Cửu Diệu Tinh Quân.

1.Cho nên Cửu Diệu Tinh Quân thừa dịp Thiên Đế không có mặt, hắn liền trực tiếp ra tay đánh lén kích giết một người, đoạt được một thanh chìa khóa và thoát khỏi Thiên đình.

2.Tại sao Cửu Diệu Tinh Quân lại phản bội Thiên đình? Hắn nên biết hậu quả trong đó là gì.

Tô Tín hỏi.

Thiên địa nhị cung, hai thế lực này tuyệt đối sâu không lường được.

Tô Tín không biết Thiên đình mạnh bao nhiêu, nhưng hắn vẫn biết rõ Địa phủ mạnh bao nhiêu.

Địa phủ với tư cách là thế lực đỉnh cấp có cường giả Chân Vũ Cảnh tọa trấn, hơn nữa cấp dưới còn có vô số cường giả.

Thời điểm Tô Tín vừa vào Địa phủ còn cho rằng Địa phủ chỉ có Mạnh bà và Hậu Thổ là hai cường giả Dương Thần Cảnh, kết quả về sau hắn lại nhìn thấy Tần Nghiễm Vương Diệt.

Ai biết Địa phủ hiện tại còn có bao nhiêu tồn tại Dương Thần Cảnh?

Cường giả Dương Thần Cảnh bên ngoài có thể trấn áp một phương, Địa phủ liền có ba, nhưng thực lực của Thiên đình còn mạnh hơn cả Địa phủ thì thế nào?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1108 - Biến Cố Cửu Trọng Kiếm Các (2)

Cho dù Địa phủ hay Thiên đình đều nghiêm khắc với kẻ phản bội, chẳng lẽ Cửu Diệu Tinh Quân thật sự chán sống, cũng dám đi phản bội Thiên đình?

Thôi Phán Quan trầm giọng nói:

1.Nói ra cũng buồn cười, Cửu Diệu Tinh Quân bị Bạch Liên giáo mê hoặc, cho nên lúc này mới phản bội Thiên đình vào lúc mấu chốt.

2.Nhưng mấu chốt là Cửu Diệu Tinh Quân với tư cách võ giả trường kỳ đóng lại trong Thiên đình, hắn rất ít ra ngoài, chẳng lẽ chỉ bằng mấy lần tiếp xúc gần đây, hắn sẽ bị Bạch Liên giáo khống chế?

Lần nữa nghe được cái tên Bạch Liên giáo, Tô Tín cau mày một chút.

Đây là cái tên rất đáng chú ý, hiện tại Bạch Liên giáo chuẩn bị xuất thế, cho nên hô phong hoán vũ trên cả giang hồ, hiện tại còn dám tính kế cả Thiên đình.

Tô Tín hỏi:

1.Cửu Diệu Tinh Quân có thực lực gì. Thôi Phán Quan nói:

2.Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, mới vừa đụng chạm đến biên giới Dung Thần Cảnh.

Tô Tín trầm giọng nói:

1.Ta không ít lần va chạm với Bạch Liên giáo, đối phương thật sự có thể làm được chuyện này.

Chuyện ở Giang Nam đạo lúc trước bắt đầu từ khi cao tầng Bạch Liên giáo ra tay với tổng bộ đầu Giang Nam đạo đương nhiệm Kim Vũ Lâm, trực tiếp xuất động mấy tên cường giả mê hoặc hắn, cho nên cuối cùng hắn triệt để biến thành con chó của Bạch Liên giáo.

Tuy võ giả Hóa Thần Cảnh tâm chí cứng cỏi, không phải dễ dàng mê hoặc như vậy, cho nên lúc ban đầu Bạch Liên giáo mê hoặc hắn đã xuất động mấy người và che dấu ở bên cạnh hắn và ảnh hưởng tâm thần hắn bất cứ lúc nào.

Hiện tại Cửu Diệu Tinh Quân rất ít ra ngoài, vậy hiển nhiên Bạch Liên giáo vận dụng cường giả chính thức, thậm chí đối phương có phải cường giả Dương Thần Cảnh hay không còn

không nói rõ được, cho nên lúc này thừa cơ triệt để mê hoặc hắn, vùi vào trong đám người Thiên đình.

Thôi Phán Quan lắc lắc đầu nói:

1.Hiện tại có biết rõ cũng đã muộn rồi, Thiên đình nói, bảo Địa phủ chúng ta cũng ra tay truy kích Cửu Diệu Tinh Quân, chỉ cần có thể bắt được Cửu Diệu Tinh Quân, chờ đến lúc chia đồ vật trong Cửu Trọng Kiếm Các sẽ chia đều cho chúng ta.

Tô Tín cười lạnh một tiếng, nói:

1.Bọn họ làm hư chuyện bảo chúng ta tới chùi đít hay sao? Thôi Phán Quan nói:

2.Chuyện này cũng không có biện pháp, dù sao hiện tại chúng ta cũng sốt ruột tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các, thiếu hai thanh chìa khóa, không chỉ Thiên đình bị tổn thất, còn có Địa phủ chúng ta.

Tô Tín hơi im lặng, vấn đề này biến đổi bất ngờ làm cho hắn có cảm giác không ổn, chỉ sợ chuyến đi Cửu Trọng Kiếm Các sẽ không thuận lợi.

Hiện tại Địa phủ đã đưa ra quyết định, như vậy hắn chỉ có trực tiếp ra tay, một Cửu Diệu Tinh Quân tu vi Hóa Thần Cảnh không thể nhấc lên sóng gió lớn như thế.

Chỉ có điều Tô Tín lo lắng là Bạch Liên giáo.

Hắn đã gặp qua nữ nhân điên Bạch Linh kia, đám điên Bạch Liên giáo cũng không phải dễ chọc.

Đối phương đã có thể đầu độc Cửu Diệu Tinh Quân, như vậy sẽ có bước tiếp theo trong kế hoạch.

1.Cửu Diệu Tinh Quân bây giờ đang ở đâu? Thôi Phán Quan lắc lắc đầu nói:

2.Ta cũng không biết, Cửu Diệu Tinh Quân lúc ở Thiên đình am hiểu dịch dung biến hóa, tuy thực lực chỉ có thể xem như trung đẳng nhưng nói đến dịch dung, hắn là người mạnh nhất trong Thiên đình.

3.Nhưng hắn muốn giao chìa khóa cho Bạch Liên giáo, như vậy phải đi ngang qua hai đạo Giang Nam, Giang Hoài, cho

nên ngươi chỉ cần âm thầm chú ý một ít nhân sĩ khả nghi trong hai đạo này là được.

Tô Tín gật đầu, nếu Địa phủ có quyết định thì không có vấn đề, hắn cứ phối hợp là được, dù sao chờ ngày tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các khẳng định có một phần của hắn.

Hơn nữa thời điểm này Tô Tín lại có sẵn cớ giới nghiêm hai đạo Giang Hoài và Giang Nam.

Dù sao Bạch Liên giáo vừa mới xuất thế, hơn nữa còn giết tổng bộ đầu một đạo của triều đình, Tô Tín hạ lệnh nghiêm khắc truy tìm tung tích Bạch Liên giáo, thuận tiện thăm dò nhân vật khả nghi cũng là chuyện rất bình thường.

Lúc này ẩn nấp trong một mật thất tại Giang Nam đạo, Bạch Linh mang theo vẻ mặt đờ đẫn nhìn người áo đen đứng bên cạnh Ninh Thanh, loay hoay khảm nạm

một đóa hoa sen trắng viền vàng.

Nam tử áo đen tướng mạo tuấn tú, hơn nữa còn tuấn tú tới mức yêu dị, làm cho người ta khó có thể dời ánh mắt khỏi người của hắn.

Toàn thân hắn che lấp trong áo đen rộng thùng thình, mi tâm lại có thêm một ấn ký Hắc Liên, càng lộ ra vẻ yêu dị.

Bạch Linh vừa vuốt vuốt Bạch Liên vừa thản nhiên nói:

1.Cửu Diệu Tinh Quân là cây đinh chúng ta thật vất vả cài vào trong Thiên đình, hiện tại ngươi vận dụng hắn, đáng giá sao?

Người áo đen dùng giọng điệu ôn hòa nói:

1.Vì cái gì không đáng, đối với Bạch Liên giáo chúng ta đây là cơ hội khó có được, giá trị Cửu Trọng Kiếm Các còn vượt qua ngươi tưởng tượng nhiều, Bạch Liên giáo chúng ta ở ẩn thời gian dài như vậy, chúng ta tổn thất thảm trọng trong trận chiến lúc trước, cho dù thế nào cũng phải đền bù những thứ chúng ta mất trong thời gian đó, không phải sao?

Bạch Linh buông đóa Bạch Liên ra, dõi mắt nhìn người áo đen, nói:

1.Nhưng ngươi cho rằng Bạch Liên giáo chúng ta có tư cách tranh phong với Thiên đình và Địa phủ sao? Đoạt thức ăn trước miệng cọp là tên điên, nhưng giật đồ trong miệng long chính là ngu ngốc.

2.Hắc Liên Thánh Sứ đại nhân, chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới chuyện này hay

sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1109 - Kế Hoạch Của Bạch Liên Giáo (1)

Bạch Liên giáo thành viên tạo thành từ trước đều rất thần bí, coi như là với tư cách Bạch Liên giáo địch nhân thời gian dài nhất Đại Chu đều không có đem Bạch Liên giáo thành viên đẳng cấp triệt để nghiên cứu minh bạch.

Người ta chỉ biết thánh nữ Bạch Liên giáo có địa vị và quyền lực cực cao trong Bạch Liên giáo, cùng mọt nhịp thở với thánh nữ chính là bảy người xưng là thất sắc liên sứ.

Thất sắc liên sứ chính là tồn tại bảo hộ Bạch Liên thánh nữ, theo thứ tự là bảy người Hắc Liên, Thanh Liên, Hồng Liên, Tử Liên, Lam Liên, Huyết Liên, U Liên.

Người trước mặt Bạch Linh đã từng là Hắc Liên Sứ, hiện tại danh xưng của hắn lại có thêm chữ ‘ thánh ’, Hắc Liên Thánh Sứ!

Hắn chính là thất sắc liên sứ của Bạch Liên Thánh Mẫu, là tồn tại thủ hộ Bạch Liên Thánh Mẫu ngày xưa, hắn đã từng gây xích mích tạo phản loạn trong Đại Tấn, trải qua thời kì cuối giang hồ chiến loạn của Đại Tấn, đã từng tranh phong với Đại Chu, dốc sức chiến đấu quần hùng Đại Chu.

Thất sắc liên sứ bên người Bạch Liên Thánh Mẫu lúc trước đã vẫn lạc năm người, chỉ còn lại Hắc Liên Thánh Sứ cùng Huyết Liên Thánh Sứ.

Viên Thanh Liên chủng trong tay Bạch Linh chính là Thanh Liên Thánh Sứ đời trước lưu lại.

Lúc này Hắc Liên Thánh Sứ nghe được Bạch Linh chất vấn, hắn cười cười ôn hòa, nói:

1.So sánh với Địa phủ và Thiên đình, hiện tại Bạch Liên giáo ta thật sự kém hơn một chút, nhưng nếu có thêm người khác thì sao?

2.Tăng thêm ai?

Hắc Liên Thánh Sứ đứng lên, trên người tỏa ra khí tức khủng bố, cho dù trên mặt hắn vẫn mang theo nụ cười vui vẻ nhưng toàn thân hắn lại như hóa thành hồng hoang cự thú khủng bố.

1.Trong trì kiếm ngũ phái có ba nhà có quan hệ với Cửu Trọng Kiếm Các ngày xưa, chúng ta không đánh lại Thiên đình và Địa phủ không sao, nhưng nếu tăng thêm Dịch Kiếm Môn, Kiếm Thần Sơn và Danh Kiếm Sơn Trang thì sao?

2.Tuy Thanh Thành kiếm phái truyền thừa từ Đạo môn, nhưng ta tin tưởng nếu Thanh Thành kiếm phái biết được tin tức Cửu Trọng Kiếm Các, bọn họ nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

3.Bởi vì trong trì kiếm ngũ phái trừ Ba Thục Kiếm Các không có hứng thú với Cửu Trọng Kiếm Các ra, chẳng lẽ bốn phái còn lại không thể tranh phong với Thiên đình và Địa phủ sao?

Bạch Linh cau mày, cho dù nàng hơi cau mày cũng sinh ra khí chất hào hùng mê người.

1.Nhưng Bạch Liên giáo chúng ta mưu đồ thời gian dài như vậy lại giao cho người trong trì kiếm ngũ phái sao? Ban đầu chúng ta chỉ cần đối kháng Thiên đình và Địa phủ trong Cửu Trọng Kiếm Các, kết quả hiện tại tăng thêm bốn phái trong trì kiếm ngũ phái, hơn nữa là chúng ta tự giao cơ hội này cho bọn họ, chẳng lẽ việc này không phải vẽ rắn thêm chân hay sao?

Ngữ khí của Bạch Linh còn mang theo ý trào phúng, hiển nhiên nàng rất không ưa kế hoạch của Hắc Liên Thánh Sứ.

Hắc Liên Thánh Sứ quay đầu lại nhìn nàng, trên gương mặt tuấn mỹ yêu dị cười ấm áp, nhưng lời nói của hắn lại làm người ta cảm thấy không rét mà run.

1.Thánh nữ điện hạ đang nghi vấn kế hoạch của ta sao? Nhưng ngươi phải biết rằng, Bạch Liên giáo có rất nhiều thánh nữ, nhưng Hắc Liên Thánh Sứ có thể cũng chỉ có một mình ta, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sống thời gian dài, không thể chờ đợi được muốn Hắc Liên chủng trong người ta sao?

Trong mật thất có lực lượng chấn động vô hình sinh ra, bỗng nhiên thân thể Bạch Linh chậm rãi bay lên giống như có người bóp cổ, sắc mặt nàng đỏ bừng.

Trên mặt nàng không lộ ra chút thống khổ này, ngược lại chỉ nở nụ cười yếu ớt làm người ta sợ hãi.

- Ngươi dám giết ta sao?

Bạch Linh không quan tâm, vừa cười vừa nói.

Hắc Liên Thánh Sứ lạnh lùng nói:

1.Trừ phi ta muốn tự tuyệt với Bạch Liên giáo, nếu không ta sẽ không giết ngươi.

2.Nhưng ngươi cũng phải nhớ kỹ, cho dù ngươi là thánh nữ Bạch Liên giáo, nhưng lịch đại thánh nữ Bạch Liên giáo chúng ta trước khi kịp phát triển đã bị thay đổi không phải số ít.

3.Tuy chuyện lần này mặt ngoài là chúng ta hợp tác, nhưng không đại biểu ngươi có thể phá hư kế hoạch của ta.

4.Trước kia ta mượn cơ hội này liên thủ với Vũ Nguyên Xuân, ta muốn biến hắn thành người Bạch Liên giáo ta, vì sao ngươi lại giết hắn?

Hắc Liên Thánh Sứ lạnh lùng nhìn Bạch Linh, hắn đã nhẫn nàng thật lâu.

Lịch đại thánh nữ Bạch Liên giáo muốn thượng vị kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần Bạch Liên Thánh Mẫu đời trước chuẩn bị viên tịch sẽ dùng bí pháp quán đỉnh, rót toàn bộ tu vi cho nàng, do thánh nữ thế hệ này trở thành Bạch Liên Thánh Mẫu, thống lĩnh toàn bộ Bạch Liên giáo.

Hắc Liên Thánh Sứ mặc kệ Bạch Linh có phải Bạch Liên thánh nữ hay không, nhưng hắn biết rõ mình chính là Hắc Liên Thánh Sứ của Bạch Liên Thánh Mẫu thế hệ này.

Bạch Linh không có thực lực, càng không có tư cách ra lệnh cho hắn, huống chi nữ nhân điên này còn phá hư kế hoạch của hắn, hơn nữa không chỉ một.

Tuy người Bạch Liên giáo bị người ngoài gọi là tên điên tà giáo nhưng bọn họ thật sự có khuynh hướng ở phương diện này.

Hắc Liên Thánh Sứ lại biết, nữ nhân Bạch Linh này nhưng lại điên lợi hại, thậm chí chính hắn cũng không thể đoán được Bạch Linh đang suy nghĩ gì.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1110 - Kế Hoạch Của Bạch Liên Giáo (2)

Nàng nổi điên ở nơi khác không sao, nhưng nàng hết lần này tới lần khác phá hư kế hoạch của Hắc Liên Thánh Sứ, việc này làm cho Hắc Liên Thánh Sứ vô cùng tức giận.

Hắc Liên Thánh Sứ bóp cổ Bạch Linh không buông, thẳng đến khi hắn cảm giác không kém bao nhiêu mới thả Bạch Linh xuống, trên gương mặt tuấn mỹ yêu dị đầy sương lạnh.

1.Ngươi nói đúng, ta thật không dám giết ngươi, nhưng ngươi phải nhớ kỹ, Bạch Liên giáo chúng ta những năm gần đây, thánh nữ nửa đường bị thay thế không phải số lượng ít, có nhiều thứ còn đáng sợ hơn so với tử vong.

Nói xong, Hắc Liên Thánh Sứ trực tiếp rời khỏi mật thất, Bạch Linh cảm giác thân thể mình mất hết khí lực, trực tiếp ngã xuống mặt đất, Ninh Thanh vội vàng đi nâng nàng.

Kỳ thật vừa rồi Ninh Thanh cũng chuẩn bị động thủ nhưng hắn chỉ cần lộ ra một tia khí tức, Ninh Thanh liền cảm giác thân thể của mình bị chế trụ, chỉ cần nàng dám vọng động một bước, chính mình sẽ bị chém giết.

Bạch Linh đẩy Ninh Thanh ra, trên mặt vẫn mang theo vui vẻ nhẹ nhàng, nhưng nụ cười này lại lạnh đến cực điểm, lại để

cho người nào nhìn thấy sẽ có cảm giác không rét mà run.

Cùng lúc đó, trong trì kiếm ngũ phái trừ Ba Thục Kiếm Các đều thu được tin tức của Bạch Liên giáo, tin tức này làm người ta khiếp sợ không thôi, cũng có chút bán tín bán nghi.

Có lẽ môn phái khác không biết sự tồn tại của Cửu Trọng Kiếm Các, nhưng trì kiếm ngũ phái nhất định biết rõ.

Nếu tin tức này do người khác nói ra thì bọn họ sẽ tin tưởng, nhưng vấn đề là tin tức này lại do Bạch Liên giáo truyền tới, bọn họ không thể không nghi ngờ.

Dù sao đám yêu nhân Bạch Liên giáo này lúc trước cố ý tạo ra tin tức giả hấp dẫn một đống người tới, sau đó làm ra vài thứ âm mưu quỷ kế cuối cùng chôn giết một nhóm lớn người.

Tô Tín cũng dùng qua thủ đoạn này, chỉ có điều Tô Tín dùng tương đối tinh xảo, bởi vì khí tức Phượng huyết là thứ không thể phục chế, cho nên mới không bị người ta phát hiện.

Nhưng thủ đoạn Bạch Liên giáo càng đơn giản thô bạo hơn nhiều, cho nên loại thủ đoạn này của bọn họ dùng vài lần liền không dùng được, bởi vì những tông môn võ lâm cũng sinh ra ý cảnh giác với bọn họ, về sau chỉ cần tin tức do Bạch Liên giáo truyền ra, bọn họ nhất định sẽ cảnh giác.

Lúc này tin tức Cửu Trọng Kiếm Các truyền đến, trong đó thậm chí còn nói rõ Thiên đình cùng Địa phủ, càng có phần chân thật, nhưng bọn họ không dám tin hoàn toàn.

Trong Danh Kiếm sơn trang, Hà Hưu đang diễn luyện kiếm pháp, một lão giả ngoài sáu mươi tuổi đứng bên cạnh, mặt không cảm tình quan sát.

Quanh người hắn có khí tức sắc bén xông lên trời, toàn thân như hóa thành một thanh trường kiếm, nó càng trở nên khủng bố.

Vào lúc này khí thế quanh người hắn ngưng tụ thành kiếm thế và bao phủ Hà Hưu vào bên trong, mặc cho hắn công kích như thế nào cũng không cách nào thoát ra khỏi kiếm thế.

Lão giả này chính là trang chủ Danh Kiếm Sơn Trang hiện tại, cũng là tổ phụ Hà Hưu, ‘ Kiếm Động Bát Hoang ’ Hà Vô Sơn.

Kỳ thật Hà Vô Sơn chính là tiền nhiệm tông chủ của Danh Kiếm Sơn Trang, này trang thủ thế hệ này phải là phụ thân của Hà Hưu mới đúng.

Chỉ có điều phụ thân Hà Hưu lúc trước vẫn lạc ngoài ý muốn, khi đó là lúc Dịch Kiếm Môn lưỡng bại câu thương với Cản Thi Phái, cũng là thời điểm trì kiếm ngũ phái rục rịch, hậu nhân của Danh Kiếm Sơn Trang không thể thừa nhận được gánh nặng của gia chủ cho nên Hà Vô Sơn đã là cường giả Dương Thần Cảnh phải rời núi lần nữa, tiếp nhận vị trí gia chủ, dùng thủ đoạn sắt máu chỉnh hợp lực lượng Danh Kiếm Sơn Trang, rốt cục lại giúp Danh Kiếm Sơn Trang thay thế Dịch Kiếm Môn, trở thành đứng đầu trì kiếm ngũ phái.

Bởi vì phụ thân Hà Hưu qua đời khi hắn còn bé, cho nên hắn cũng do Hà Vô Sơn tự mình nuôi lớn, được liệt vào hàng ngũ người thừa kế đời tiếp theo của Danh Kiếm Sơn Trang.

1.Hà Hưu, chẳng lẽ ngươi quên tinh nghĩa Thập Phương Quy Nguyên Kiếm Điển của Danh Kiếm Sơn Trang là gì hay sao?

2.Hiện tại vô song kiếm ý và sinh tử kiếm ý trên người của ngươi không cách nào dung hợp với nhau, vậy ngươi chuẩn bị lúc nào mới có thể đạt tới cảnh giới Thập Phương Quy Nguyên?

Hà Vô Sơn lạnh lùng lên tiếng, cho dù người trước mặt là cháu trai của mình nhưng Hà Vô Sơn dạy bảo hắn còn nghiêm khắc hơn so với dạy bảo những đệ tử bình thường.

Hà Hưu thu kiếm, gương mặt không thần thái lại lộ ra thần sắc uể oải.

Trong lòng của hắn có chấp niệm, nhưng lại không chỉ một, hắn không bỏ xuống được những chấp niệm này, cho nên không thể làm được Thập Phương Quy Nguyên.

Thời điểm ở cảnh giới Tiên Thiên hắn bị Lâm Trường Hà áp chế một đầu, cho dù hắn cố ý dừng lại ở Tiên Thiên Thần Cung cảnh đỉnh phong nhiều năm cũng chỉ muốn vượt qua Lâm Trường Hà, kết quả hắn không thắng được một lần.

Mà chấp niệm thứ hai lại là Tô Tín.

Sau khi đột phá Hóa Thần Cảnh, hắn vẫn ở lại trong Danh Kiếm sơn trang củng cố tu vi, dựa theo an bài của Hà Vô Sơn, hắn trực tiếp tu luyện tới Hóa Thần Cảnh đại viên mãn mới ra ngoài lịch lãm rèn luyện, như vậy mới có thể đánh chắc căn cơ, cũng làm chuẩn bị tấn chức Dung Thần Cảnh.

Thời điểm hắn không có tiếng tăm gì, thanh danh Tô Tín trên giang hồ lên cao, thậm chí đã có thể tranh phong với võ giả Dung Thần Cảnh thế hệ trước, thậm chí uy danh còn nghiền áp Hà Hưu hắn.

Nếu là người khác cũng bỏ đi, Hà Hưu sẽ không quản khỉ gió hắn là ai, chờ thời điểm mình rời núi nhất định có thể bỗng nhiên nổi tiếng, uy thế không thua hắn.

Nhưng người này hết lần này tới lần khác lại là Tô Tín, chuyện này làm cho Hà Hưu không cách nào tiếp nhận được.

Dù sao hắn lúc trước đối mặt với Tô Tín đều dùng thái độ nhìn từ trên cao xuống, thậm chí nếu lúc trước không có Lâm Trường Hà nhúng tay, hắn có thể trực tiếp phế bỏ Tô Tín.

Kết quả hiện tại tốt rồi, khi nhắc tới cường giả Nhân Bảng thế hệ bọn họ, mọi người sẽ nghĩ tới Tô Tín đầu tiên, mà không phải đám người Hà Hưu bọn họ.

Hà Hưu là người rất kiêu ngạo, tâm hảo thắng mạnh đến mức đáng sợ.

Một Lâm Trường Hà đặt lên đầu hắn đã làm hắn không chịu được, hiện tại lại nhiều ra một Tô Tín, hắn càng không chịu nổi, cho nên việc này cắm rễ trong lòng hắn thật lâu, cũng hóa thành một loại chấp niệm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1111 - Bát Phương Thanh Động (1)

Hà Vô Sơn cũng biết chấp niệm trong lòng Hà Hưu, hắn vẫn không khai đạo cho Hà Hưu, thậm chí hắn cũng không quan

tâm tới.

Tác phong của Danh Kiếm Sơn Trang rất đơn giản và thô bạo, bọn họ không thích chơi âm mưu quỷ kế, mọi thứ chỉ dùng kiếm trong tay mình nói chuyện.

Từ phương diện dạy đệ tử, Hà Vô Sơn cũng như thế.

Đối với hắn mà nói, nếu Hà Hưu không thể xóa được chấp niệm trong lòng và ảnh hưởng gia tăng tu vi, vậy thì chứng minh hắn tu hành không đủ, người không thể khống chế được nội tâm của mình, có tư cách gì làm gia chủ Hà gia?

Cho nên Hà Hưu hiện tại còn trẻ, nhưng đợi đến lúc hắn không khống chế nổi nội tâm của mình, cho dù Hà Hưu là cháu trai ruột của hắn, hắn cũng sẽ bồi dưỡng đệ tử Hà gia khác làm gia chủ.

Lúc này một hạ nhân Hà gia chạy tới, cũng truyền tin tức Bạch Liên giáo truyền tới nói với Hà Vô Sơn, sau đó Hà Vô Sơn lâm vào suy nghĩ.

Sau một lát hắn nói với Hà Hưu:

1.Ngươi đi theo ta một chuyến, lưu lại một nửa Dung Thần Cảnh bảo hộ sơn trang, nếu có chuyện quan trọng phát sinh, trực tiếp đi thông tri lão tổ.

Bất kể tin tức này là thật hay giả, nhưng đối với Hà Vô Sơn, cho dù là giả hắn cũng phải thử một lần, dù sao hắn thân là trang chủ Danh Kiếm Sơn Trang, biết rõ ý nghĩa của Cửu Trọng Kiếm Các đối với Danh Kiếm Sơn Trang bọn họ.

Danh Kiếm Sơn Trang bọn họ nghiêm khắc mà nói có sư thừa từ truyền nhân của Cửu Trọng Kiếm Các, thậm chí là Thập Phương Quy Nguyên Kiếm Điển bản nguyên thủy tổ truyền cũng xuất xứ từ Cửu Trọng Kiếm Các, về sau bị lịch đại tổ tiên Hà gia tu bổ và cải biên, lúc này mới biến thành Thập Phương Quy Nguyên Kiếm Điển hiện tại.

Nếu tin tức này là sự thật, chỉ cần có thể tìm được vụn vặt trong Cửu Trọng Kiếm Các, thực lực của Danh Kiếm Sơn Trang bọn họ sẽ tăng nhiều.

Nếu tin tức này là giả, Hà Vô Sơn sẽ dùng kiếm pháp của mình lĩnh giáo Bạch Liên giáo một chút.

Ngày xưa Bạch Liên giáo họa loạn thiên hạ, lũ điên này dám đối địch với Đại Chu, bọn chúng gần như trêu chọc tất cả tông môn trên giang hồ.

Cho nên dưới kiếm của Hà Vô Sơn cũng nhiễm máu tươi không chỉ một thánh sứ Bạch Liên giáo.

Trong Danh Kiếm sơn trang còn có lão tổ Hà gia, một cường giả Chân Vũ Cảnh tọa trấn, cho dù không có gia chủ hắn thì cũng không có ai dám tới trêu chọc.

Cùng lúc đó trong một mật thất của Dịch Kiếm Môn, một thân thể thẳng tấp đứng sừng sững tại nơi sâu nhất trong mật thất, quanh người hắn có bốn thanh trường kiếm vờn quanh, mang theo một tia quỹ tích huyền ảo.

Càng làm lòng người kinh hãi chính là bốn thanh kiếm như có tư tưởng, chúng vờn quanh thân thể của hắn và gào thét hưng phấn giống như vật sống.

Nếu có người ở đây nhất định sẽ nhìn ra bốn thanh trường kiếm này đều là Thiên binh, có linh tính của chính mình, hơn nữa chủ nhân cũng chỉ có một, chính là người trước mặt.

Phải biết rằng Thiên binh có linh, đại bộ phận võ giả cho dù có được Thiên binh cũng chỉ có một thanh mà thôi, đồng thời thu phục thanh Thiên binh thứ hai sẽ dẫn tới xung đột.

Thậm chí người này có bốn thanh Thiên binh gia thân, thực lực như thế, cả Dịch Kiếm Môn trừ Huyền Tâm Kiếm Chủ Mạnh Kinh Tiên còn ai vào đây?

Vào lúc này trong mật thất còn có một người trung niên, hắn trầm giọng hỏi:

1.Sư huynh, chuyện Cửu Trọng Kiếm Các mở ra lần này, ngươi còn không định ra tay sao?

Mạnh Kinh Tiên thản nhiên nói:

1.Không phải lúc, huống chi Cửu Trọng Kiếm Các lần này mở ra có quan hệ với Bạch Liên giáo, đám người kia không biết

lại đang giở trò quỷ gì, không đáng chúng ta gây chiến.

2.Cho nên lúc này ngươi đi là tốt rồi, vừa vặn ngươi tấn thăng Dương Thần Cảnh, cũng nên cho tông môn khác biết rõ, miệng vết thương của Dịch Kiếm Môn ngày xưa miệng cũng đã khôi phục rồi.

Thế lực đỉnh cấp trên giang hồ đều có võ giả Dương Thần Cảnh tọa trấn, nhưng thế lực đỉnh cấp chỉ có một cường giả Dương Thần Cảnh chỉ có thể xem như hạng bét.

Dùng thực lực trì kiếm ngũ phái, không nói trong tông môn có một cường giả Chân Vũ Cảnh tọa trấn, tối thiểu cũng phải có vài Dương Thần Cảnh mới được.

Kết quả Dịch Kiếm Môn bọn họ lần trước liều chết đánh một trận với Cản Thi Phái lại là kết cục lưỡng bại câu thương, làm cho Dịch Kiếm Môn bọn họ cuối cùng chỉ bảo tồn một cường giả Dương Thần Cảnh là Mạnh Kinh Tiên, thậm chí không hợp nghiêm trọng với địa vị trì kiếm ngũ phái, thậm chí dẫn tới các kẻ thù của Dịch Kiếm Môn như Bích Huyết Thanh Sơn Đường cũng dám bỏ đá xuống giếng.

Chỉ có điều thực lực Mạnh Kinh Tiên mạnh tới mức biến thái, hắn dùng lực lượng một người xông vào Bích Huyết Thanh Sơn Đường, làm cho tổng đường chủ Bích Huyết Thanh Sơn Đường Hàn Thiên Sơn thu hồi tất cả lực lượng nhắm vào Dịch Kiếm Môn, từ đó kinh sợ tất cả thế lực bỏ đá xuống giếng Dịch Kiếm Môn.

Dịch Kiếm Môn trước kia chỉ dựa vào một mình Mạnh Kinh Tiên chèo chống nên cảm giác căn cơ bất ổn, hiện tại Dịch Kiếm Môn lại có một võ giả Dương Thần Cảnh, đây cũng là một trong các tiêu chí Dịch Kiếm Môn sắp quật khởi.

Tên võ giả Dương Thần Cảnh kia gật đầu thối lui, đã cách nhiều năm, Dịch Kiếm Môn bọn họ cũng nên tái hiện trong mắt người giang hồ.

Vào lúc này trong Kiếm Thần Sơn, tông chủ Kiếm Thần Sơn đương đại biết được tin tức liền phái người đi tới Giang Nam.

Đối với bọn họ, bất cứ thứ gì có thể giúp bọn họ gia tăng tu vi kiếm đạo đều không thể buông tha.

Huống chi dùng kiêu ngạo của Kiếm Thần Sơn, bọn họ không sợ và không quan tâm cái gọi là tính toán của Bạch Liên giáo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1112 - Bát Phương Thanh Động (2)

Nếu Bạch Liên giáo dám đi tính toán bọn họ, Kiếm Thần Sơn dám xuất động tất cả lực lượng trực tiếp tiêu diệt tất cả thế lực Bạch Liên giáo xuất hiện.

Bạch Liên giáo đã từng bị người trong giang hồ gọi là tên điên tà giáo, thật tình không biết đám người Kiếm Thần Sơn tức giận cũng sẽ bị gọi là tên điên.

So sánh với ba phái khác, sau khi người Thanh Thành kiếm phái biết được tin tức này liền hưng phấn hơn nhiều.

Tuy Thanh Thành kiếm phái đứng trong hàng ngũ trì kiếm ngũ phái nhưng kỳ thật nền móng của Thanh Thành kiếm phái lại là Đạo gia.

Ngày xưa tổ tiên Thanh Thành kiếm phái bọn họ kinh tài tuyệt diễm, xuất thân Đạo gia lại lĩnh ngộ kiếm đạo, sáng tạo ra đạo kiếm bí pháp, từ đó Thanh Thành kiếm phái có thể đứng trong hàng ngũ trì kiếm ngũ phái.

Nhưng chính bởi vì như thế, công pháp trong Thanh Thành kiếm phái bọn họ lại chiếm cứ vị trí chủ lưu trong tông môn, mà kiếm đạo trừ pháp môn đạo kiếm thì còn lại kém hơn rất nhiều.

Chính bởi vì như thế, bọn họ mới cần một môn kiếm pháp cường đại để đền bù một tia chưa đủ cuối cùng của Thanh Thành kiếm phái.

Bốn phái trong trì kiếm ngũ phái ra tay, chuyện lớn như vậy cũng khiếp sợ giang hồ.

Động tác của bốn phái này rất nhanh, không đợi đến lúc các thế lực giang hồ

khác phản ứng, bọn họ cũng đã dẫn người tới biên giới Giang Nam đạo và Giang Hoài đạo.

Lúc này biên giới Giang Nam đạo và Giang Hoài đạo trừ một tiểu thành, Cửu Diệu Tinh Quân dịch dung thành một tiêu sư bình thường đi trong đoàn xe, áp tải một đống hàng hóa ra khỏi thành.

Hắn chính là Thiên đình Cửu Diệu Tinh Quân, am hiểu nhất chính là thuật dịch dung.

Tiêu sư này bị hắn giết và cải trang thành hắn, ngay cả hành ngôn cử chỉ hắn đều bắt chước giống như đúc, thậm chí những tiêu sư sớm chiều ở chung với hắn cũng không phát hiện ra được.

Tất cả mọi người cho rằng hắn bị Bạch Liên giáo đầu độc, thậm chí ngay cả người Thiên đình cũng cho rằng như vậy.

Chỉ có điều tự Cửu Diệu Tinh Quân hắn mới biết chính mình chưa bao giờ bị người ta đầu độc, bởi vì chính hắn là người Bạch Liên giáo!

Phương thức lựa chọn đệ tử của Thiên đình rất hà khắc, từ thiên phú tới tâm tính, lại phải bồi dưỡng tuổi nhỏ, như vậy mới có thể có tư cách bị dẫn vào Thiên đình bồi dưỡng.

Hơn nữa quá trình tu luyện của Thiên đình không thể gọi là hà khắc, có lẽ phải gọi là tàn nhẫn mới đúng.

Mười tên đệ tử được dẫn vào Thiên đình tu luyện nhưng cuối cùng chỉ có một người còn sống đi ra, trở thành thành viên Thiên đình có phong hào chính thức.

Thời điểm Cửu Diệu Tinh Quân còn nhỏ chỉ là ăn mày mà thôi, hắn có tư cách gì được Thiên đình chọn trúng? Nguyên nhân trong đó chính là vì Bạch Liên giáo.

Bạch Liên giáo có các loại bí pháp kỳ diệu nhiều vô số kể, thậm chí ngay cả bí pháp gia tăng tư chất bản thân cũng có, cho dù cái giá phải trả rất lớn.

Lúc trước Bạch Liên giáo dùng loại bí pháp này bồi dưỡng hơn mười tên đệ tử, lại giúp bọn họ ‘ cơ duyên xảo hợp ’ được

thu vào Thiên đình, kết quả qua vài chục năm cũng chỉ có một mình hắn còn sống.

Kỳ thật Cửu Diệu Tinh Quân cũng không muốn phản bội Thiên đình.

Thời điểm huấn luyện trở thành thành viên chính thức của Thiên đình rất tàn khốc, nhưng chỉ cần trở thành thành viên chính thức của Thiên đình, tất cả sẽ khác biệt.

Đãi ngộ thành viên chính thức của Thiên đình cao tới mức dọa người, thậm chí còn có thể đổi thân phận bước vào giang hồ, trở thành nhân vật bá chủ một phương, chỉ cần thời điểm Thiên đình chiêu mộ mới tùy thời quay về.

Đã đạt được lực lượng và địa vị, Cửu Diệu Tinh Quân tự nhiên không muốn trở về Bạch Liên giáo.

Đáng tiếc hắn biết rõ, tất cả mọi thứ của mình là Bạch Liên giáo cho hắn, Bạch Liên giáo sẽ không phòng bị hắn phản bội hay sao.

Trong cơ thể hắn có một đóa Bạch Liên do Bạch Liên giáo gieo lên người, chỉ cần hắn dám phản bội, hắn sẽ cảm nhận cái gì gọi là sống không bằng chết.

Cho nên cho dù nội tâm Cửu Diệu Tinh Quân rất kháng cự, nhưng hắn cũng phải dựa theo Bạch Liên giáo phân phó phản bội Thiên đình, lén mang hai thanh chìa khóa Cửu Trọng Kiếm Các ra ngoài.

Hiện tại hắn phải nghĩ cách nhanh chóng đi tới Giang Hoài đạo, mang theo đồ vật giao cho Bạch Liên giáo.

Như vậy bằng vào thực lực của hắn cũng có thể lăn lộn tới vị trí đường chủ hoặc hương chủ trong Bạch Liên giáo.

Nhưng trên thế gian có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn, Cửu Diệu Tinh Quân càng nghĩ thuận lợi, nhưng kết quả lại xảy ra sự cố.

Bởi vì chuyện Vũ Nguyên Xuân bị giết, đồng thời cũng muốn lùng bắt Cửu Diệu Tinh Quân hắn, Tô Tín hạ lệnh giới nghiêm cả Giang Hoài đạo và Giang Nam đạo, sẽ tiến hành thẩm tra những kẻ khả nghi.

Cho nên ngày bình thường thuận lợi ra khỏi thành nhưng hôm nay một đống lớn người muốn ra khỏi thành bị ngăn cản ở cửa, cùng đợi bộ khoái Lục Phiến Môn kiểm tra.

Trước đoàn xe của Cửu Diệu Tinh Quân có một quái nhân mặc áo đen toàn thân, Cửu Diệu Tinh Quân có thể cảm giác được khí tức bạo ngược trên người hắn, hơn nữa thực lực của hắn lại là nửa bước Nguyên Thần Cảnh, nhưng không biết vì sao, hắn lại áp chế thực lực của mình thành Hậu Thiên đại viên mãn.

Lúc này một tên bộ khoái Lục Phiến Môn cảm thấy hắn khả nghi liền dẫn người đi tới hỏi:

1.Ngươi là người nào? Xốc áo choàng lên, che che lấp lấp, chẳng lẽ làm chuyện gì không muốn người ta nhận ra hay sao?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1113 - Khắp Nơi Đăng Tràng (1)

Mặc dù bộ khoái Lục Phiến Môn không tra được chính mình nhưng trong lòng Cửu Diệu Tinh Quân lại xuất hiện cảm giác không ổn.

Quả nhiên, người áo đen nhìn thấy bộ khoái Lục Phiến Môn hoài nghi mình, trong mắt của hắn lập tức xuất hiện một tia sát cơ, một thân tu vi nửa bước Nguyên Thần Cảnh bạo phát ra ngoài, ma khí bốc lên quanh thân, áo đen bị hắn xé rách, lộ ra cảnh tượng rất đáng sợ.

Dưới áo đen là thân thể cao lớn nhưng lại khác biệt thật lớn với người bình thường.

Toàn thân hắn bị một tầng lân phiến cứng bao phủ, phía trên còn có một ít phù văn huyền ảo lộ ra cảnh tượng cực kỳ quỷ dị.

Mặt hắn càng kinh khủng, quả thực không giống như mặt người, giống như cương thi.

Cơ bắp trên mặt cứng đờ giống như khô lâu, nếu không phải đôi mắt hắn đỏ rực như máu, nói không chừng người ta đã sớm xem hắn thành thi thể.

Nhìn thấy dáng vẻ của hắn như vậy, bộ khoái Lục Phiến Môn lập tức quát lên:

- Là ngươi! Bài danh năm mươi ba Hắc bảng ‘ Thi Ma ’ Diêm Sâm!

Đám người chung quanh kinh ngạc với cái tên này, bởi vì đây là một sát thần.

Nghe nói ‘ Thi Ma ’ Diêm Sâm xuất thân tán tu, ngoài ý muốn đạt được một bộ

ma công thượng cổ và tu luyện, kết quả lại luyện bản thân thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, nhưng thực lực cũng rất mạnh.

Ma công của hắn phi thường ta dị, cần uống máu người, ăn thịt người, cho nên bị cả võ lâm đuổi giết, mấy tông môn trực tiếp liên thủ treo thưởng hắn lên Hắc bảng, hơn nữa triều đình cũng truy nã hắn, không nghĩ tới hắn lại lộ diện tại nơi này.

Khóe miệngDiêm Sâm cứng ngắc nhếc lên, lộ ra nụ cười vui vẻ dữ tợn, nói:

1.Nếu đã bị các ngươi phát hiện, các ngươi cũng đi chết đi! Muốn trách chỉ có thể trách tiểu bộ khoái xen vào việc của người khác!

Vừa dứt lời, ma khí bạo phát xung quanh Diêm Sâm, không ngờ hóa thành lưỡi đao phô thiên cái địa quét qua các hướng.

Lưỡi đao ma khí vô cùng tà dị, người trúng lập tức chết không thể nghi ngờ, thân thể bị hút sạch tất cả tinh huyết, lưỡi đao ma khí cũng bay vào trong cơ thể Diêm Sâm, đền bù khí huyết bị tổn thất của hắn.

Diêm Sâm cũng biết bản thân mình tiếp tục lưu lại liều mạng chính là tự tìm cái chết, đợi đến lúc bộ đầu bộ khoái Lục Phiến Môn đến, thực lực của hắn có mạnh hơn nữa cũng khó thoát khỏi cái chết.

Cho nên hiện tại hắn phải dùng tốc độ nhanh nhất, trong nháy mắt bộc phát ra lực lượng cường đại giết những người nơi đây, như vậy hắn có thể đào thoát.

Trước mắt trước cửa thành có số ít võ giả cảnh giới Tiên Thiên, cũng có vài tên bộ đầu Lục Phiến Môn cảnh giới Tiên Thiên, nhưng căn bản không ai có thể ngăn cản lưỡi đao ma khí của hắn.

Thời điểm lưỡi đao ma khí tấn công Cửu Diệu Tinh Quân, trước người hắn xuất hiện ánh sáng, chân khí vô hình ngăn cản lưỡi đao ma khí bay tới.

Cũng không phải Cửu Diệu Tinh Quân cố ý muốn ngăn cản, chẳng qua hắn thân là võ giả Hóa Thần Cảnh nên tạo thành phản xạ có điều kiện mà thôi.

Diêm Sâm động thủ quá mức đột ngột, Cửu Diệu Tinh Quân cũng không có chủ

1.nên xông ra ngoài hay cố ý lừa dối vượt qua kiểm tra. Không chờ hắn nghĩ nhiều, Diêm Sâm cũng đã động thủ.

Dưới sự ứng phó không kịp, chân khí hộ thể của Cửu Diệu Tinh Quân tự động bộc phát, dễ dàng ngăn cản lưỡi đao ma khí của Diêm Sâm, cũng bắn ngược nó trở về lập tức làm cho Diêm Sâm phun máu tươi, ánh mắt lộ ra một tia kinh hãi.

Vừa rồi hắn nhìn thấy nơi đây không có võ giả thực lực mạnh hơn mình cho nên mới dám công nhiên giết người, nhưng không ai không nghĩ tới nơi này lại đột nhiên xuất hiện Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư.

Vào lúc này ánh mắt Cửu Diệu Tinh Quân nhìn về phía Diêm Sâm tràn ngập hàn ý.

Hỗn đản này!

Mặc dù hắn sử dụng một tia chân khí nhưng hắn biết rõ Thiên đình cùng Địa phủ điều tra mình nghiêm mật đến mức nào, cả hai đạo Giang Hoài Giang Nam đều là người Thiên đình cùng Địa phủ.

Đừng nói mình lộ ra một tia khí tức, chỉ sợ mình vừa phóng rắm cũng đã bị người ta phát hiện.

Quả nhiên, không tới ba giây trên không trung xuất hiện ba động cường đại, những người này dùng tốc độ cực nhanh lao tới đây, hắn không cách nào đào tẩu.

Ba cường giả tới trước nhất là mặc hoa phục màu trắng, khí tức trên thân mỗi người đều khủng bố tới cực điểm, tất cả đều có thực lực Dung Thần Cảnh.

Ba người này mang mặt nạ Đái Vũ sư, Độ Ách Tinh Quân, Trì Quốc Thiên Vương, ba người trực tiếp ra tay vây Cửu Diệu Tinh Quân vào giữa, khí tức chấn động khủng bố truyền tới.

Độ Ách Tinh Quân cười lạnh nói:

1.Cửu Diệu, Thiên đình ta đối đãi ngươi không tệ, vì sao ngươi lại phản bội Thiên đình? Cho dù ngươi bị yêu nhân Bạch Liên giáo mê hoặc cũng không sao, giao chìa khóa Cửu Trọng Kiếm Các ra đây, Thiên đình ta đều có cường giả ra tay giúp ngươi khu trừ ảnh hưởng của Bạch Liên giáo.

Cửu Diệu Tinh Quân cười thảm một tiếng:

1.Không thể quay về, từ nay về sau Thiên đình Cửu Diệu Tinh Quân cũng đã chết, huống chi các ngươi cho rằng ta không biết thủ đoạn của Thiên đình sao? Cho dù thật có thể khu trừ ảnh hưởng của Bạch Liên giáo, khi đó ta hay vẫn là ta sao? Chỉ sợ đã sớm bị Chân Vũ Đế Quân luyện hóa thành một cỗ khôi lỗi!

Trong mắt Độ Ách Tinh Quân lộ ra hàn quang, chuyện Cửu Diệu Tinh Quân phản bội không chỉ kéo dài kế hoạch Cửu Trọng Kiếm Các, càng làm cho bọn họ mất mặt, càng làm bọn họ mất mặt trước Địa phủ!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1114 - Khắp Nơi Đăng Tràng (2)

Đang lúc Độ Ách Tinh Quân chuẩn bị động thủ, một tiếng cười thanh thúy động lòng người vang lên:

1.Ha ha, Thiên đình các ngươi thật sự vô dụng ah, nội bộ bị người ta gài cây đinh vào lại không phát hiện, Thiên Đế ngu ngốc hay các ngươi bất tài?

2.Nhìn dáng vẻ các ngươi đáng thương như vậy, không bằng ta lại miễn phí đưa tặng các ngươi một tin tức, trong Địa phủ ta cũng xếp một người vào trong Thiên đình các ngươi, địa vị của hắn cũng không thấp, các ngươi có thể đoán được là ai không?

Ba cường giả Địa phủ mặc hắc kim hoa phục phục đạp không đi tới, đầu lĩnh chính là Mạnh bà, phía sau là Bình Đẳng Vương, chính là ‘ Lục Thần Đao ’ Khổng Tuyên, còn có một người toàn thân khí tức lạnh lẽo, cũng có thực lực Dung Thần Cảnh, trên mặt mang theo mặt nạ Hắc Vô Thường.

Nhìn thấy người Địa phủ tới, sắc mặt ba người Thiên đình rất khó coi, đặc biệt trong đó còn có Mạnh Bà là cường giả Dương Thần Cảnh.

Độ Ách Tinh Quân trầm giọng nói:

1.Địa phủ các ngươi có ý gì? Không phải trước kia chúng ta có ước định sau khi tìm được Cửu Diệu Tinh Quân thì giao hắn cho Thiên đình ta, sau khi tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các thì chia đôi lợi ích, hiện tại các ngươi còn muốn làm gì?

Mạnh bà cười hì hì nói:

1.Đúng vậy a, chúng ta là ước định tốt rồi, nhưng hiện tại ta muốn đổi ý, ngươi có thể làm gì ta sao?

2.Ngươi!

Trong mắt ba người Độ Ách Tinh Quân lộ ra thần thái giận dữ, lại không thể làm gì.

Địa phủ Mạnh bà nổi danh ra bài không theo lẽ thường, nhưng lại thập phần vô lại, quả thực không có chút tôn nghiêm của cường giả Dương Thần Cảnh.

Hiện tại Độ Ách Tinh Quân chỉ thầm hận vì sao mấy vị cường giả Dương Thần Cảnh Thiên đình lại chưa tới, nhưng bây giờ chỉ có thể nhìn người Địa phủ hung hăng càn quấy.

Chỉ có điều người bị Thiên đình trông mong không có đến, người trì kiếm ngũ phái bọn họ không trông mong lại tới.

Danh Kiếm Sơn Trang Hà Vô Sơn mang theo hơn mười tên võ giả Nguyên Thần Cảnh kiếm Sơn Trang khí thế khủng bố đi tới, mặc dù biết rõ hắn chỉ muốn tranh phong với người Thiên đình cùng Địa phủ, nhưng hắn lại không sợ.

Người Danh Kiếm Sơn Trang vừa tới, người Kiếm Thần Sơn cũng tới.

Cầm đầu Kiếm Thần Sơn chính là một trong niên sắc mặt đờ dẫn, hắn mặc áo gai màu xanh, sau lưng cõng Thanh Minh kiếm, nhìn vẻ ngoài thường thường không có gì lạ, nhưng quanh thân lại có kiếm khí xông lên trời, khí thế cực kỳ khủng bố.

1.Kiếm Thần Sơn ‘ Thanh Minh Kiếm Tôn ’ Hàn Đông Đình, một trong tam đại kiếm tôn Kiếm Thần Sơn, không ngờ hắn cũng tới đây.

Mọi người nơi này thu hồi tâm tư, cho dù Hà Vô Sơn hay là Hàn Đông Đình đều không phải người dễ trêu chọc.

Kiếm Thần Sơn thế hệ này xuống dốc nhưng vẫn có ba cường giả Dương Thần

Cảnh trấn thủ, bên ngoài xưng là tam đại kiếm tôn.

Tuy ‘ Thanh Minh Kiếm Tôn ’ Hàn Đông Đình không nổi danh trên giang hồ nhưng hắn là kiếm giả chính thức mê kiếm thành si.

Lúc đầu hắn không lộ ra danh tiếng trong Kiếm Thần Sơn, qua tuổi bốn mươi mới đột phá Hóa Thần Cảnh, không tính muộn nhưng thực sự tuyệt đối không tính sớm, cùng lắm xem như tư chất bình thường.

Sau khi đột phá Hóa Thần Cảnh, hắn lại luyện kiếm ba mươi năm, đúc kiếm ba mươi năm, dưỡng kiếm ba mươi năm, đợi đến lúc Thiên binh Thanh Minh kiếm đại thành thì thực lực của hắn từ Hóa Thần Cảnh tấn chức Dương Thần, nhất phi trùng thiên.

Phong mang ẩn nấp chín mươi năm, nhất kiếm quang hàn thập tứ châu.

Người trong giang hồ bội phục Hàn Đông Đình nhất không phải tu vi kiếm đạo của hắn, mà là tâm tính của hắn.

Sau khi người Kiếm Thần Sơn cùng Danh Kiếm Sơn Trang tới đây, kế tiếp đến phiên người Thanh Thành kiếm phái cùng Dịch Kiếm Môn.

Thanh Thành kiếm phái phái đại trưởng lão ‘ Đan Lưu Hỏa Kiếm ’ Sầm Vệ Trang.

Đại trưởng lão tư lịch lâu nhất, hắn đã tiếp cận ba trăm tuổi, hắn từ lâu đã mặc kệ sự vụ trong Thanh Thành kiếm phái, nếu không phải lần này có tin tức Cửu Trọng Kiếm Các truyền đến, Thanh Thành kiếm phái sẽ không mời hắn rời núi.

Cuối cùng người Dịch Kiếm Môn tới lại làm người ta khiếp sợ.

Bọn họ cho rằng người Dịch Kiếm Môn tới nhất định là ‘ Huyền Tâm Kiếm Chủ ’ Mạnh Kinh Tiên hoặc là một võ giả Dung Thần Cảnh.

Dù sao bề ngoài Dịch Kiếm Môn chỉ có một Mạnh Kinh Tiên là võ giả Dương Thần Cảnh, nếu hắn rời đi, tông môn không người trấn thủ, chẳng lẽ hắn không sợ

Dịch Kiếm Môn gặp chuyện không may sao?

Nhưng người tới đây không phải Mạnh Kinh Tiên, hắn lại là võ giả Dương Thần Cảnh, mọi người nơi này mới phát hiện hắn là ai.

Võ giả Dương Thần Cảnh này rất trẻ tuổi, tướng mạo mới qua tuổi bốn mươi, phong độ nhẹ nhàng, dung mạo tuấn lãng.

Hắn chính là đệ tử Dịch Kiếm Môn thế hệ Mạnh Kinh Tiên, tên là Lâm Lạc Viêm, chỉ có điều khác với Mạnh Kinh Tiên khi còn trẻ tuổi đứng hàng tứ đại kiếm chủ, thời điểm Dịch Kiếm Môn đại chiến với Cản Thi Phái một trận thì hắn mới có tu vi Hóa Thần Cảnh đỉnh phong mà thôi.

Lúc này mới qua hơn hai mươi năm, Lâm Lạc Viêm từ Hóa Thần Cảnh đỉnh phong tấn thăng đến Dương Thần Cảnh, trọng yếu nhất qua nhiều năm như thế không ai có thể phát hiện, có thể nghĩ Dịch Kiếm Môn ẩn nhẫn đến mức nào.

Lúc trước đại đa số cường giả Dịch Kiếm Môn thế hệ trước vẫn lạc, Lâm Lạc Viêm thế hệ trẻ ngày xưa đã tấn thăng đến Dương Thần Cảnh, những người khác thì sao?

Chỉ sợ từ nay về sau, người ta sẽ không chỉ sợ hãi một mình Mạnh Kinh Tiên của Dịch Kiếm Môn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1115 - Tiện Tay Chụp Chết (1)

Bốn phía trong trì kiếm ngũ phái đều phái cường giả Dương Thần Cảnh đến đây, việc này làm cho sắc mặt người Thiên đình và Địa phủ trầm xuống.

Lần này bọn họ dấu diếm chuyện Cửu Trọng Kiếm Các rất khá, có lẽ các tông môn khác biết lai lịch của Cửu Trọng Kiếm Các nhưng không biết điều kiện mở Cửu Trọng Kiếm Các là cái gì, trong đó chìa khóa cũng đã bị Thiên đình và Địa phủ thu thập hết.

Hiện tại bỗng nhiên xuất hiện cường giả tại nơi này, hiển nhiên đã biết rõ cái gì, có thể để lộ tin tức ra ngoài, trừ Bạch Liên giáo ra còn có người nào khác hay sao?

Nghĩ đến đây điểm, người Thiên đình và Địa phủ càng hận Bạch Liên giáo hận đến ngứa răng, nếu có cơ hội, bọn họ không ngại lại cho Bạch Liên giáo biết rõ thủ đoạn của Thiên đình và Địa phủ.

Chỉ có điều Thiên đình và Địa phủ thần bí, nhưng Bạch Liên giáo lại càng thần

bí.

Tối thiểu đến bây giờ không ai có thể tìm ra hang ổ của Bạch Liên giáo, nếu không với những chuyện Bạch Liên giáo làm ra trong nhiều năm qua, chỉ sợ nó đã bị tiễu trừ nhiều lần.

Vào lúc này người các thế lực Danh Kiếm Sơn Trang đều nhìn về phía người Thiên đình và Địa phủ, trong mắt lộ ra thần thái kỳ lạ.

Ban đầu bọn họ cho rằng Bạch Liên giáo có âm mưu quỷ kế, thậm chí nếu đối phương không nói ra cái từ Cửu Trọng Kiếm Các thì bọn họ cũng không chú ý tới.

Bây giờ nhìn thấy động tĩnh của Thiên đình và Địa phủ, bọn họ lập tức suy nghĩ cẩn thận, lần này Bạch Liên giáo thật không có lừa gạt bọn họ, truyền thuyết Cửu Trọng Kiếm Các là thật, nếu không dùng thực lực Địa phủ và Thiên đình sẽ không gây chiến như vậy.

Phát hiện này cũnglàm cho người trì kiếm ngũ phái động tâm.

Cho dù bọn họ biết rõ tranh đoạt Cửu Trọng Kiếm Các sẽ sinh ra xung đột với Địa phủ và Thiên đình nhưng Cửu Trọng Kiếm Các liên quan tới tương lai của bọn họ, đừng nói là Thiên đình và Địa phủ, cho dù là Đại Chu đứng ở trước mặt thì bọn họ dám đánh cược một lần.

Vào lúc này ‘ Thi Ma ’ Diêm Sâm lại bị dọa ngây ngốc.

Trong những người nơi đây, kẻ yếu nhất cũng là Hóa Thần Cảnh.

Mà những cường giả Dương Thần Cảnh tỏa ra khí thế kinh người, thiếu chút nữa ép hắn nằm rạp xuống đất.

‘ Thi Ma ’ Diêm Sâm đứng thứ năm mươi ba Hắc bảng, cũng xem như có chút danh tiếng trên giang hồ, nhưng so sánh với những người nơi đây lại không xem là gì? Hắn không tính là con kiến!

Cho nên Diêm Sâm chỉ đứng ở nơi đó, động cũng không dám động, sợ hắn động một chút chọc phải đại nhân vật nào đó chú ý, tùy tiện một cái tát chụp chết hắn, vậy hắn cũng quá thê thảm rồi.

Vào lúc này có người chạy tới, người này chính là Tô Tín.

Nơi này xảy ra chuyện lớn như vậy, đương nhiên không thể gạt được Tô Tín.

Hơn nữa đám người Mạnh bà phát hiện Cửu Diệu Tinh Quân liền báo tin tức cho Tô Tín, bảo hắn nhanh chóng chạy tới đây.

Nhiều cường giả Dương Thần Cảnh như vậy hội tụ một đường, quả thực làm da đầu Tô Tín ngứa ngáy.

Ban đầu liên hợp thăm dò Cửu Trọng Kiếm Các phát triển thành tình thế hiện tại, Tô Tín cũng chỉ có thể nói lá gan Bạch Liên giáo cũng quá lớn rồi, thậm chí cũng dám tính toán Thiên đình và Địa phủ.

Tô Tín quay người nhìn Diêm Sâm còn đứng ngây ngốc tại đó, hắn cau mày suy nghĩ.

Gia hỏa người không ra người, quỷ không ra quỷ này thật sự quá chướng mắt.

Tô Tín gần đây rất chướng mắt những gia hỏa tu luyện công pháp kỳ quái biến bản thân thành người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Trọng yếu nhất tên này không có nhãn lực, nhiều cường giả tụ tập tại nơi này trnah đoạt chìa khóa Cửu Trọng Kiếm Các, kết quả ngươi lại đứng chướng mắt tại đây, quả thực là chán sống.

Cho nên Tô Tín trực tiếp vung tay lên, hơn một ngàn đạo kiếm khí bạo phát và xoắn giết Diêm Sâm thành một đám huyết vụ, hắn cũng không có cơ hội thét lên thảm thiết.

Diêm Sâm cũng không may, lúc trước hắn còn đang suy nghĩ nếu mình đứng bất động sẽ không có đại nhân vật nào chú ý tới mình, tự nói với mình sẽ thoát được một mạng.

Nhưng hắn không nghĩ tới mình đứng nguyên tại chỗ làm Tô Tín ngứa mắt, tùy tiện một tát chụp chết hắn.

Đối với Tô Tín giống như tiện tay đập chết con ruồi, mọi người nơi đây cũng không có lưu ý.

Tuy Tô Tín đại biểu là triều đình, nhưng hắn cũng chỉ có thực lực Hóa Thần Cảnh mà thôi, cho dù hắn là Dung Thần Cảnh,

trước mặt có vài cường giả Dương Thần Cảnh, một mình hắn có thể gây ra sóng gió gì chứ?

Tô Tín cố ý đứng lặng bên cạnh, hắn không sử dụng thân phận Sở Giang Vương hiện thân.

Trong tình huống trước mắt không dùng thân phận tứ đại thần bộ triều đình là không thể nói nổi, cho nên hắn phải dùng thân phận triều đình hiện thân.

Hơn nữa người ngoài không biết quan hệ giữa hắn và Địa phủ, chỉ cho rằng hắn là người triều đình, bởi như khi có chuyện xảy ra, hắn liền có thể nội ứng ngoại hợp với người Địa phủ, có thể thi triển nhiều thủ đoạn….

Nhưng đại đa số không như ý của hắn, vẫn có hai người nhìn hắn.

Một người trong đó chính là Hà Hưu, một người còn lại tới từ hướng Thanh Thành kiếm phái.

Người này là người quen biết cũ với Tô Tín, trưởng lão Phương Thụy của Thanh Thành kiếm phái, lúc trước Tô Tín giết con hắn tại Thường Ninh phủ.

Chỉ có điều vị Phương trưởng lão gần đây có kỳ ngộ gì đó, hắn đã đột phá tới Dung Thần Cảnh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1116 - Tiện Tay Chụp Chết (2)

Nhưng cho dù như vậy Tô Tín cũng không liếc mắt nhìn hắn lần nào

Hiện tại là thời điểm mấu chốt tranh đoạt Cửu Trọng Kiếm Các, Tô Tín cũng không có lòng dạ thanh thản đi lên cãi nhau với Phương Thụy.

Huống chi cho dù hắn tấn thăng đến Dung Thần Cảnh, Tô Tín cũng không đặt hắn vào trong mắt, trong khoảng thời gian này còn ít cường giả Dung Thần Cảnh chết trong tay hắn hay sao?

Vào lúc này tất cả mọi người đã tới đông đủ nhưng không có người nào dám vọng động.

Thái dương Cửu Diệu Tinh Quân có mồ hôi lạnh chảy xuống, tất cả mọi người đều đặt lực chú ý lên người hắn, hắn cảm giác áp lực lớn bao phủ toàn thân.

Vào lúc này có một uy áp cường đại hơn áp xuống, một người mặc hoa phục màu trắng, người này tới từ đám mây trên cao, giống như bước xuống thang trời, trên mặt hắn mang mặt nạ Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế của Thiên đình!

- Đồ của Thiên đình ta, các ngươi có tư cách ngấp nghé hay sao?

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế hàng lâm, hắn duỗi ngón tay tạo thành hiệu quả đông cứng không gian, cả không gian giống như nằm trong tay của hắn, hư không xuất hiện một đại thủ ấn, đánh ra một chưởng vào bầu trời!

Mạnh bà không có động, nàng chỉ lẩm bẩm nói:

1.Thực lực của lão giả đạt tới tình trạng này? Sợ rằng chỉ có biến thái Tần Nghiễm Vương Diệt mới có thể sánh vai với hắn.

Nhìn thấy Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế ra tay, đám người Độ Ách Tinh Quân thở ra một hơi.

Đám cường giả Dương Thần Cảnh Thiên đình thì dễ làm, nếu không bọn họ thật không có đảm lượng ra tay với người Thiên đình.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế một chưởng đánh về phía Cửu Diệu Tinh Quân, hắn suýt nữa sợ tới điên lên.

Hắn cũng là người Thiên đình, hơn nữa từ nhỏ được Thiên đình bồi dưỡng đến lớn, hắn tự nhiên biết rõ sự đáng sợ của Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế.

Thời khắc sinh tử có đại khủng bố, nhưng hiện tại một chưởng này chưa đánh xuống, hắn đã ngửi được hương vị tử vong.

Bốn người trong trì kiếm ngũ phái hừ lạnh một tiếng, trước khi người Bạch Liên giáo cũng đã nói, chìa khóa mở Cửu Trọng

Kiếm Các có hai thanh nằm trên người Cửu Diệu Tinh Quân, đương nhiên bọn họ không có khả năng lại nhìn Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế chém giết Cửu Diệu Tinh Quân.

Cho nên trong nháy mắt Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế ra tay, đám người Hà Vô Sơn đã ra tay.

Bốn người bọn họ đều là kiếm tu, vừa ra tay tỏa ra uy thế vô song, kiếm khí xông lên trời, ánh sáng bao phủ ba ngàn dặm là khuếch đại, ánh sáng bao phủ ba trăm dặm thì không thành vấn đề.

Kiếm của Hà Vô Sơn chưa ra khỏi vỏ, nhưng quanh người hắn bộc phát sáu loại kiếm ý, sinh tử, tịch diệt, luân hồi, rét lạnh, nóng bỏng, sát đạo.

Sáu kiếm ý hợp nhất thành một và bộc phát ra lực lượng cực kỳ cường đại, hóa thành kiếm vô hình quấy phong vân thiên địa, trực tiếp chém về phía Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế!

Danh Kiếm Sơn Trang có Thập Phương Quy Nguyên Kiếm Điển là một lối tắt, lực lượng cường đại thai nghén ra kiếm ý nhưng lại không chỉ một loại kiếm ý, thời kỳ đỉnh phong có thể ngưng tụ ra mười loại kiếm ý, hợp nhất chúng làm một, dùng kiếm ý đả thương người.

Đối với võ giả bình thường chỉ có kiếm ý, bọn họ có một thủ đoạn công kích nhưng đối với võ giả Danh Kiếm Sơn Trang thì bọn họ lại chủ tu kiếm ý.

Kiếm Thần Sơn Hàn Đông Đình cũng ra tay sau đó.

Hắn rút Thanh Minh kiếm sau lưng ra.

Luyện kiếm ba mươi năm, đúc kiếm ba mươi năm, dưỡng kiếm ba mươi năm.

Ngày kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí xông lên trời, ánh sáng bao phủ mười bốn châu!

Đây là một kiếm thuần túy nhất, kiếm giả Kiếm Thần Sơn đều có lý giải kiếm đạo của mình, đại đạo tối giản, Hàn Đông Đình đâm ra kiếm cũng chính là bản thân hắn.

Hai người này ra tay uy thế kinh thiên, Dịch Kiếm Môn Lâm Lạc Viêm cũng không kém.

Hắn là người trẻ tuổi nhất nhưng trường kiếm trong tay hắn như liệt diễm bao phủ thiên địa, mặt trời lặn về tây, mang theo hủy diệt khôn cùng.

Tư chất của hắn trong Dịch Kiếm Môn chỉ xem như bình thường, thậm chí hắn không có tư cách tu hành tứ đại kiếm điển của Dịch Kiếm Môn.

Nhưng hắn lại dựa vào chính mình, dựa vào thiên phú bình thường tu hành một môn kiếm pháp Trường Hà Lạc Nhật Kiếm tới mức tuyệt hảo, diễn biến ra cảnh tượng giống như diệt thế, lại khủng bố đến cực điểm.

So sánh với ba người nơi đây, trưởng lão Thanh Thành kiếm phái Sầm Vệ Trang lại kém hơn rất nhiều.

Đạo kiếm bí pháp của Thanh Thành kiếm phái rất cường đại nhưng cho dù tứ đại kiếm điển của Dịch Kiếm Môn lại kém hơn Thập Phương Quy Nguyên Kiếm Điển của Danh Kiếm Sơn Trang một bậc.

Cho nên hắn ra tay ngưng tụ đạo uẩn, hơn một ngàn đạo kiếm khí, nhưng uy thế ba người lại không coi ra gì.

Tuy bốn cường giả Dương Thần Cảnh ra tay uy thế kinh thiên, cũng không biết có phải bởi vì bọn họ là kiếm tu hay không, bốn người chưa từng phối hợp với nhau nhưng lại hết sức ăn ý.

Bốn người đồng loạt ra tay, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đánh ra một chưởng che khuất cả bầu trời, kiếm khí cường đại ngưng tụ trong hư không thật lâu, địa vực chung quanh kiếm thành kiếm vực sắc bén.

Đối mặt với cường giả Dương Thần Cảnh bốn phái trong trì kiếm ngũ phái liên thủ, cho dù thực lực Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế có mạnh hơn nữa thì hắn cũng phải tạm lánh phong mang.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1117 - Tiến Vào Kiếm Các (1)

Bố người trong trì kiếm ngũ phái liên thủ bức lui Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, hắn lại lạnh lùng nói:

1.Mạnh bà, người Địa phủ các ngươi còn không định ra tay sao? Mạnh bà thản nhiên nói:

2.Thiên đình các ngươi dẫn xuất mầm tai vạ còn cần chúng ta tới chùi đít hay sao? Trong tình huống hiện tại, đồ vật trong Cửu Trọng Kiếm Các chia đều cũng không đủ.

3.Vậy ngươi còn muốn như thế nào nữa!

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế tức giận Mạnh bà tham lam, nhưng hắn cũng biết nếu mình đổi vị trí với Địa phủ thì hắn khẳng định sẽ bỏ đá xuống giếng.

1.Ta bảy ngươi ba. Mạnh bà liền nói ngay.

2.Tốt!

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế trực tiếp đáp ứng.

Ban đầu có chín chuôi chìa khóa bọn họ chiếm năm, tự nhiên khi phân phối lợi ích bọn họ sẽ chiếm hơn một phần.

Kết quả hiện tại tốt rồi, bị Cửu Diệu Tinh Quân trộm đi hai thanh, lại trêu chọc

người trì kiếm ngũ phái tới đây, đừng nói cho Địa phủ bảy thành, nếu như có người trì kiếm ngũ phái chộn rộn vào, chỉ sợ bọn họ không chiếm được ba thành còn lại.

Có Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế hứa hẹn, Mạnh bà trực tiếp ra tay, bàn tay trắng nõn giống như mạn thiên hoa vũ, mỹ lệ vô tận lại ẩn chứa sát cơ.

Trong mạn thiên hoa vũ lại ẩn chứa lực lượng phá diệt tinh thuần, mỗi một đóa hoa vũ hàng lâm lại giống như kiếm khí, xé rách hư không!

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế trực tiếp ra tay ngăn cản bốn người trì kiếm ngũ phái.

Tuy hắn không mạnh tới mức có thể lấy một địch bốn nhưng hắn tạm thời ngăn cản bọn họ một lát lại không thành vấn đề.

Trong nội tâm Cửu Diệu Tinh Quân hoảng sợ tới tột đỉnh.

Mạnh bà chấp chưởng giả Địa phủ ra tay, trên giang hồ có bao nhiêu người thoát một mạng trong tay nàng?

Vào lúc này hắn mắng to Bạch Liên giáo còn không hiện thân, không biết có phải nghe được tiếng hô của hắn hay không, trên đỉnh đầu của hắn có hắc liên xuất hiện, lực lượng hủy diệt bạo phát và trực tiếp thôn phệ mạn thiên hoa vũ.

Hắc Liên Thánh Sứ dẫn theo Bạch Linh và võ giả Hóa Thần Cảnh của Bạch Liên giáo xuất hiện trước mặt mọi người, vừa nhìn thấy hắn, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế lập tức hừ lạnh một tiếng:

- Bạch Liên giáo! Các ngươi là chán sống sao?

Trên dung mạo tuấn tú của Hắc Liên Thánh Sứ lộ ra nụ cười vui vẻ ôn hòa:

1.Đế Quân xin bớt giận, nên lưu lại một ít khí lực dùng trong Cửu Trọng Kiếm Các đi.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cười lạnh một tiếng nói:

- Chỉ bằng ngươi cũng muốn chia đồ trong Cửu Trọng Kiếm Các hay sao?

Hắn cũng đã đoán được suy nghĩ của Hắc Liên Thánh Sứ, đơn giản chính là dùng hai thanh chìa khóa này làm điều kiện, Bạch Liên giáo và người bốn phái liên thủ cũng muốn đi vào Cửu Trọng Kiếm Các phân một chén canh.

Tuy không phải Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế xem thường bọn họ, mà là bọn họ không đủ tư cách.

Thiên đình nguyện ý thương lượng liên thủ với Địa phủ thăm dò Cửu Trọng Kiếm Các là vì Địa phủ có thực lực này.

Hiện tại Bạch Liên giáo và người trì kiếm ngũ phái, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế lại không đặt bọn họ vào trong mắt.

Hà Vô Sơn rất mạnh, Hàn Đông Đình cũng rất mạnh, nhưng cho dù Dương Thần Cảnh cũng phân cao thấp.

Tối thiểu bốn người bọn họ cộng vào, cao lắm chỉ chiến ngang tay với hắn, huống chi bên cạnh hắn còn có Địa phủ Mạnh bà.

Hơn nữa Thiên Đế và Địa Tạng Vương sợ động tĩnh náo quá lớn nên không ra tay, nếu không chỉ cần Thiên Đế đại nhân cùng Địa Tạng Vương đến một người là có thể dọn dẹp đám người nơi đây.

Vào lúc này Hắc Liên Thánh Sứ lại lắc đầu nói:

1.Đế Quân nói sai rồi, tại hạ thật không nghĩ đến có thể liên thủ với Thiên đình và Địa phủ, mọi người chơi riêng đi, như vậy không tốt hay sao?

Nói xong Hắc Liên Thánh Sứ lạnh lùng nói:

- Cửu Diệu Tinh Quân! Giao hai thanh kiếm ra đây.

Nghe vậy Cửu Diệu Tinh Quân lập tức ném hai thanh chìa khóa Cửu Trọng Kiếm Các ra.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Mạnh bà vừa định muốn ra tay tranh đoạt nhưng chỉ thấy hai tay Hắc Liên Thánh Sứ kết ấn, hai thanh trường kiếm nổ tung giữa không trung, khí tức vô tận huyền ảo tỏa ra, lại trực tiếp chém ra hai cánh cửa, trong đó tỏa ra khí tức hạo nhiên bàng bạc.

Hắc Liên Thánh Sứ cười nói:

1.Cửu Trọng Kiếm Các có cửu trọng, ai nói với các ngươi Cửu Trọng Kiếm Các phải là tầng một tới tầng chín? Cửu trọng trong Cửu Trọng Kiếm Các chính là tồn tại song song, mỗi một chìa khóa có thể tiến vào một trọng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1118 - Tiến Vào Kiếm Các (2)

Vừa dứt lời, Hắc Liên Thánh Sứ trực tiếp mang người bước vào cánh cửa, người trì kiếm ngũ phái lập tức tiến vào trong hai cánh cửa, người Thiên đình và Địa phủ không ngăn cản,

cửa nằm ngay nơi này, khoảng cách gần như vậy bọn họ cũng không ngăn được.

Sắc mặt Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Mạnh bà âm trầm, bọn họ cũng không nghĩ tới Bạch Liên giáo lại có thể chơi chiêu này.

Hơn nữa bọn họ hiểu Cửu Trọng Kiếm Các còn không thấp hơn bọn họ.

Mạnh bà âm thầm truyền âm với Tô Tín:

1.Ngươi đi vào trong đó trước, ta sẽ triệu tập mọi người Địa phủ tại Giang Nam và Giang Hoài sau đó lại tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các.

Chuyện này đã thành kết cục đã định, như vậy tranh giành Cửu Trọng Kiếm Các sẽ có thêm Bạch Liên giáo và người bốn phái trong trì kiếm ngũ phái, cảnh tượng này còn hỗn loạn hơn tranh đoạt với Thiên đình.

Hắc Liên Thánh Sứ thi triển thủ ấn, Mạnh bà và Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cũng đã nhớ kỹ, hiện tại hai thanh trường kiếm bị hủy, bọn họ chỉ có thể nhanh chóng triệu tập nhân thủ sau đó lại đi vào.

Nghĩ tới đây bọn họ liền hận Bạch Liên giáo ngứa răng.

Ban đầu Thiên đình và Địa phủ cũng đã nắm giữ phương thức đi vào Cửu Trọng Kiếm Các, dùng chín thanh chìa khóa đi vào trong Cửu Trọng Kiếm Các, chỉ

cần chín chuôi chìa khóa đủ hết, về sau vẫn có thể tiến vào trong đó.

Vào lúc này Hắc Liên Thánh Sứ muốn làm, hắn trực tiếp dùng phương thức hủy diệt chìa khóa làm đại giá mở hai cánh cửa, Cửu Trọng Kiếm Các là tiêu hoa phẩm, về sau sẽ không ai có thể đi vào.

Bạch Liên giáo là đám người điên, Thiên đình và Địa phủ cũng không thể làm

gì.

Dù sao nếu đổi lại các tông môn khác sẽ suy nghĩ cái giá phải trả khi chọc giận Thiên đình và Địa phủ, đổi thành đám điên Bạch Liên giáo lại không xem ra gì.

Lúc trước bọn họ dám chọc Đại Chu thời kỳ toàn thịnh, hiện tại đổi thành Thiên đình và Địa phủ thì có gì không dám chứ?

Thiên đình và Địa phủ đi triệu tập người của mình tại Giang Nam và Giang Hoài đạo đi tới, Tô Tín lại dựa theo lời Mạnh bà, trực tiếp dùng thân phận của mình bước vào trong một cánh cửa.

Một đạo ánh sáng xuất hiện trước mặt Tô Tín, chờ hắn mở mắt lần nữa, hắn đã xuất hiện ở một phế tích.

Tô Tín nhìn chung quanh một lúc, hắn cau mày, bỗng nhiên cảm giác có phần không đúng.

Cửu Trọng Kiếm Các không giống như trong tưởng tượng của hắn.

Cửu Trọng Kiếm Các chính là kiếm bộ cường đại nhất trong binh qua cửu bộ dưới trướng Nhân Hoàng, chính là thủy tổ kiếm đạo thiên hạ, thậm chí được gọi là thủy tổ cũng không giả.

Không biết vì sao lúc trước người Cửu Trọng Kiếm Các lại đột nhiên rời đi, nhưng Cửu Trọng Kiếm Các không thể bị người khác công phá mới đúng.

Lúc trước thiên hạ hỗn loạn, các nước loạn chiến, những lực lượng kia lôi kéo Cửu Trọng Kiếm Các còn không kịp thì làm sao dám đánh Cửu Trọng Kiếm Các?

Cho dù bọn họ muốn làm như vậy nhưng lại không có thực lực như vậy.

Tô Tín cẩn thận dò xét phiến di tích này, đồng thời cũng quan sát cảnh vật chung quanh.

Ban đầu Tô Tín hoặc là người Thiên đình và Địa phủ cho rằng Cửu Trọng Kiếm Các hẳn chia làm cửu trọng, mỗi một trọng đều có tác dụng khác nhau hoặc dùng phân chia thực lực.

Hiện tại xem ra không phải như vậy, mà là dựa theo lời Bạch Liên giáo, chính là chín không gian song song.

Hiện tại Tô Tín nhìn thấy diện tích không gian trong phế tích, nơi này hẳn dùng

1.lại, thậm chí Tô Tín còn có thể tìm được một ít nơi người Cửu Trọng Kiếm Các dùng đúc kiếm.

Thượng cổ kiếm giả không giống kiếm giả hiện tại, bọn họ chấp nhất với kiếm đạo tới mức khủng bố.

Đối với những kiếm giả này mà nói, kiếm trong tay mình không bao giờ nhờ người khác chế tạo, đều là tự tay bọn họ chế tạo.

Sau đó dùng kiếm do mình chế tạo đối địch, luyện kiếm, dưỡng kiếm, cuối cùng dùng thân hóa kiếm.

Loại phương thức tu luyện kiếm đạo thượng cổ này có thể phát huy thực lực bản thân hoàn mỹ nhưng thực sự rườm rà đến cực điểm, đến bây giờ đã bị người ta đào thải.

Nhưng Kiếm Thần Sơn ‘ Thanh Minh Kiếm Tôn ’ Hàn Đông Đình lại dùng phương thức cổ xưa này luyện kiếm, có tài nhưng thành đạt muộn, không phải người đại nghị lực căn bản không cách nào tu thành.

Tô Tín đi qua những địa phương này, ngược lại hắn tìm được những tài liệu dùng đúc kiếm, đều là một ít khoáng thạch quý trọng nhưng lại là bã vụn mà thôi, đối với những người khác đây là bảo vật, nhưng Tô Tín lại không đặt vào mắt, hắn

cũng lười nhặt.

Đi liên tiếp nửa canh giờ, Tô Tín không phát hiện một bóng người, hắn đã có thể xác định, tiến vào này Cửu Trọng Kiếm Các đều là truyền tống ngẫu nhiên.

Người Dịch Kiếm Môn và Kiếm Thần Sơn tiến vào trước Tô Tín, Tô Tín chỉ vào muộn hơn một chút, không có đạo lý đi vào không nhìn thấy một người nào.

Vào thời điểm trong cùng một trọng của Cửu Trọng Kiếm Các, nhưng Tô Tín có thể khẳng định, nơi này còn nhỏ hơn

Côn Luân bí cảnh Đại Chu ngày xưa.

Tô Tín tìm một vòng cũng không có tìm được đồ vật gì hữu dụng, đại đa số trong không gian này là nơi đúc kiếm, cũng rất ít diễn võ trường.

Giá trị chân chính của Cửu Trọng Kiếm Các chính là nơi có điển tịch kiếm đạo và kiếm trủng.

Kiếm giả trước khi chết có truyền thống táng kiếm, ý tứ sau khi kiếm giả chết bội kiếm cũng sẽ chôn theo bản thân mình.

Chỉ có điều về sau người một ít tông môn phát hiện làm như vậy thật sự quá mức lãng phí.

So với việc cho những bảo kiếm phẩm cấp không tầm thường vào trong lăng mộ, còn không bằng dùng nó truyền thừa tiếp, tăng cường thực lực tông môn.

Cho nên hiện trên giang hồ trừ Kiếm Thần Sơn đã rất ít nhìn thấy truyền thống táng kiếm này, nhưng Cửu Trọng Kiếm Các thân là thủy tổ kiếm đạo, bọn họ sẽ có truyền thống như vậy.

Những trường kiếm trong kiếm trủng hao hết linh tính nhưng chất liệu cũng là cấp bậc chí bảo.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1119 - Tác Dụng Chân Chính Của Kiếm Gãy (1)

Bên người Cửu Trọng Kiếm Các, người Thiên đình và Địa phủ cũng đã triệu tập nhân thủ của mình, cũng từ các vị trí khác nhau tiến vào trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Đại bản doanh Địa phủ nằm ở Giang Nam đạo cho nên người Địa phủ tới cũng không ít, tất cả mọi người không tính Tô Tín đạt tới chín người, toàn bộ đều là tồn tại trên Dung Thần Cảnh.

Đừng nhìn những người này ít hơn người trì kiếm ngũ phái nhưng cho dù Thiên đình hay là Địa phủ cũng không phải dựa số lượng kiếm cơm.

Chỉ bằng chín người Địa phủ này, tùy tiện phái ra hai người liền có thể diệt toàn bộ một phương trong bốn phái trì kiếm ngũ phái, chuyện này không chút quá lời.

Hơn nữa trọng yếu nhất là chín người này lại không chỉ có một mình Mạnh Bà là Dương Thần Cảnh, trong đó còn có Tần Nghiễm Vương Diệt.

Mạnh bà kinh ngạc nói:

1.Ta còn tưởng rằng người tới là Hậu Thổ, không nghĩ tới lại là ngươi, xem ra ngươi gần đây rất rỗi rãnh ah.

Tần Nghiễm Vương Diệt không có trả lời, nhưng Mạnh bà cũng lơ đễnh, kể cả các thành viên Địa phủ khác cũng như thế, bọn họ rất hiểu tính cách của Tần Nghiễm Vương Diệt.

Vị này là tồn tại gần với Địa Tạng Vương trong Địa phủ, bởi vì hắn không thích

quản việc cho nên mới cho hai người Mạnh bà cùng Hậu Thổ trợ giúp Địa Tạng Vương lưu ý Địa phủ.

1.Đúng rồi, lần này Địa Tạng Vương đại nhân cùng Thiên Đế đều không định ra tay sao?

Mạnh bà hỏi.

Lần này Tần Nghiễm Vương Diệt cũng trả lời, hắn dùng giọng nói đông cứng chậm rãi nói:

1.Chân Vũ Cảnh ra tay uy thế quá lớn, bọn họ vừa động sẽ bị các thế lực khác hội đồng.

2.Huống chi bọn họ ra tay cũng vô dụng, Cửu Trọng Kiếm Các có quy tắc của mình, cho dù ở thượng cổ, lục địa thần tiên cũng là cường giả đỉnh phong, loại tồn tại cấp bậc này đủ mang tới uy hiếp cho Cửu Trọng Kiếm Các, cho nên Chân Vũ Cảnh tuyệt đối không thể tiến vào trong đó, bằng không Cửu Trọng Kiếm Các sẽ có khả năng tự hủy.

Tính cách kiếm giả thượng cổ cứng rắn, thà bị gãy chứ không chịu cong, bọn họ tuyệt đối có thể làm ra chuyện như vậy.

Mạnh bà gật đầu, nàng quay người hỏi lão giả tiên phong đạo cốt:

1.Luân Chuyển Vương, trước kia ngươi có bói một quẻ đúng không, lần này chúng ta vào Cửu Trọng Kiếm Các sẽ có thu hoạch như thế nào.

Lão giả toàn thân có khí tức tiên phong đạo cốt là Luân Chuyển Vương, nghe được Mạnh bà đặt câu hỏi, cho dù hắn đang mang mặt nạ nhưng mọi người vẫn biết hắn cười khổ.

- Đương nhiên ta có bói một quẻ, kết quả ở chỗ này.

Luân Chuyển Vương lấy ra một khối mai rùa, phía trên còn có dấu vết bị cháy.

Mai rùa nội hàm bát quái, chính là một loại phương thức bói toán nguyên thủy nhất, đồng thời cũng là phương thức bói toán tiếp cận thiên địa quy tắc nhất.

Hơn nữa mai rùa trong tay Luân Chuyển Vương cũng không phải mai rùa bình thường, chính là mai rùa trên người rùa già ngàn năm, trời sinh thông linh, cho nên càng tăng thêm hiệu quả bói toán.

Mọi người nhìn sang, chỉ thấy trên mai rùa rạn nứt gấp khúc tạo thành hai chữ méo mó: thiên cơ.

Mạnh bà hỏi:

- Đây là ý gì?

Luân Chuyển Vương cười khổ nói:

1.Thiên cơ bất khả lộ. Sắc mặt Mạnh bà tối sầm:

2.Lão già họm hẹm ngươi đang trêu chọc ta? Thiên cơ bất khả lộ thì ngươi nói cái rắm!

Nhìn thấy Mạnh bà sắp nổi giận, Luân Chuyển Vương vội vàng nói:

1.Ngươi hiểu lầm, kết quả của que tượng chính là thiên cơ bất khả lộ.

2.Ý nói lần này chúng ta tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các đạt được đồ vật đụng chạm thiên cơ, căn bản không cách nào xuất hiện quẻ tượng.

Vừa nghe nói như thế mọi người cau mày.

Bọn họ không phải Dung Thần thì chính là Dương Thần, đều là tồn tại cảm ngộ thiên địa sâu đậm.

Cái gọi là thiên cơ, bọn họ xem ra cũng không phải phỏng đoán thần bí, có lẽ chỉ có Chân Vũ Cảnh lục địa thần tiên mới có tư cách đụng chạm vào.

Mà bây giờ quẻ tượng của Luân Chuyển Vương biểu hiện đồ vật trong Cửu Trọng Kiếm Các bên đụng chạm thiên cơ, đây rốt cuộc là vật gì?

Mọi người không nghĩ nhiều, thời gian cấp bách, người bốn kiếm phái và Bạch Liên giáo đã tiến vào trong đó, bọn họ không có thời gian trì hoãn nữa.

Lúc người Thiên đình và Địa phủ tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các, Tô Tín cũng lấy ra kiếm gãy hắn đoạt được từ chỗ Ninh gia.

Hắn đã sớm suy đoán kiếm gãy này không phải đơn giản như vậy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1120 - Tác Dụng Chân Chính Của Kiếm Gãy (2)

Thôi Phán Quan nói kiếm gãy chính là một trong các chìa khóa của Cửu Trọng Kiếm Các ngày xưa, chẳng qua lúc chế tạo bị phế một thanh, về sau bị tổ tiên Ninh gia mang ra khỏi Cửu Trọng Kiếm Các.

Chính bởi vì như thế Thôi Phán Quan mới hoài nghi kiếm gãy có cổ quái.

Tổ tiên Ninh gia sẽ không nhàm chán cố ý mang một kiện phế vật ra khỏi Cửu Trọng Kiếm Các, cho nên kiếm gãy này có quan hệ nào đó với Cửu Trọng Kiếm Các, nhưng lại rất trọng yếu.

Vừa bắt đầu Tô Tín cũng có hoài nghi như vậy, thánh nữ Bạch Liên giáo Bạch Linh giao một đoạn khác trong kiếm gãy thì Tô Tín lại không nghĩ như vậy.

Nếu như kiếm gãy thật sự là lúc đúc kiếm ngoài ý muốn bị gãy, vì sao không ném một đoạn khác, hoặc là Ninh gia tổ tiên trực tiếp mang cả hai đi ra, không phải một phân thành hai giống như hiện tại, thậm chí mà ngay cả Ninh gia cũng không tìm được một đoạn kiếm gãy khác.

Tô Tín lấy kiếm gãy ra khỏi túi giới tử, trường kiếm hình rồng tỏa ra ánh sáng lờ mờ kỳ dị trong Cửu Trọng Kiếm Các, vào lúc này Tô Tín lại phát hiện điểm không đúng, kiếm gãy không phải lúc đúc kiếm bị gãy.

Lúc đúc kiếm thân kiếm bị gẫy trừ nguyên nhân do luyện khí sư chế tạo binh khí, còn vì chất liệu kim loại lúc luyện kiếm pha trộn không cân đối làm phát sinh biến hóa nào đó.

Cái trước cơ bản ít tồn tại, những luyện khí đại sư đều là tồn tại chế tạo vô số

binh khí, huống chi chế tạo chìa khóa Cửu Trọng Kiếm Các khẳng định phải lựa chọn luyện khí sư cường đại nhất trong Cửu Trọng Kiếm Các chế tạo, cũng không phải lựa chọn nhân vật mới.

Cho nên khi hai đoạn kiếm gãy tổ hợp cùng một chỗ thì Tô Tín phát hiện kiếm gãy tiếp tiếp lại rất khít, thậm chí dấu vết đứt gãy giống như đúc, hoàn toàn không giống lúc đúc kiếm xảy ra vấn đề chút nào.

Tô Tín cũng không phải luyện khí sư, hắn không hiểu da lông trong dods.

Nhưng ngay cả như vậy lúc hai thanh kiếm gãy khép lại với nhau, Tô Tín cũng có thể nhìn ra vết đứt gãy của kiếm gãy là do người ta cố ý làm gãy!

Khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười, vấn đề này càng ngày càng thú vị.

Một mình cầm một thanh kiếm gãy không nhìn ra điểm này, cho nên cho dù là Ninh gia hay kiếm gãy nằm trong tay Bạch Liên giáo thật lâu đều không có phát hiện, chỉ có hiện tại đồng thời cầm hai đoạn kiếm gãy thì Tô Tín mới phát hiện ra.

Tại sao người Cửu Trọng Kiếm Các lúc trước cố ý làm gãy một thanh trường kiếm là chìa khóa? Hơn nữa thủy tổ Ninh gia lúc trước nhất định là biết rõ chuyện này, vì cái gì hắn không nói?

Những chuyện này quá bí ẩn, tuy lòng hiếu kỳ của Tô Tín không tính là quá nặng, bởi vì người quá mức hiếu kỳ tuyệt

đối không sống lâu.

Cho nên tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các, Tô Tín cũng không phải đến vì hiếu kỳ, cũng không phải như Kiếm Thần Sơn xưng là đến tìm kiếm đạo bổn nguyên, hắn chỉ đến kiếm chỗ tốt, chỉ đơn giản như vậy, không hơn.

Cho nên Tô Tín nhìn hai đoạn kiếm gãy, không biết nên làm thế nào khu động chúng.

Trận pháp trong kiếm gãy đã bị hủy diệt cho nên không thể khởi động, dù sao nó cũng không phản ứng trước chân khí của Tô Tín.

- Chẳng lẽ kiếm gãy này cần dùng ở nơi đặc biệt sao?

Tô Tín buông kiếm gãy, vô ý thức bắt chước ấn quyết của Hắc Liên Thánh Sứ lúc trước.

Hắc Liên Thánh Sứ kết xuất ấn quyết không có khó khăn, Tô Tín chỉ nhìn một lần là nhớ kỹ.

Trong tích tắc Tô Tín kết ấn quyết, bỗng nhiên trong Cửu Trọng Kiếm lại có một loại lực lượng chú ý đến thanh kiếm gãy, hai đoạn kiếm gãy hợp nhất là một, một lần nữa trở thành Thiên binh lóng lánh!

Cho dù hiện tại vẫn có thể nhìn thấy miệng vết thương trên thân trường kiếm nhưng nó thật sự được lực lượng Cửu Trọng Kiếm Các chữa trị ngay trước mặt Tô Tín.

Tô Tín cầm chặt thân kiếm, chân khí bản thân không ngừng rót vào trong thân kiếm, hắn vung lên trước mặt, một cánh cửa không gian xuất hiện trước mặt Tô Tín, khóe miệng của hắn nở nụ cười.

Tô Tín hao hết tâm lực đoạt đoạn kiếm từ trong tay Ninh gia quả thật không làm cho hắn thất vọng.

Thiên đình và Địa phủ đoạt đến chín thanh trường kiếm là chìa khóa, trường kiếm trong tay Tô Tín cũng là chìa khóa

Chỉ có điều chín thanh trường kiếm là chín thanh chìa khóa mở Cửu Trọng Kiếm Các từ bên ngoài, thanh trường kiếm

trong tay Tô Tín là chìa khóa mở cửa bên trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Nếu Cửu Trọng Kiếm Các là chín không gian song song, như vậy trong không gian này khẳng định có con đường khác đi thông với nhau, chỉ có điều con đường này nằm ở nơi nào cũng cần bọn họ tự lục lọi.

Nhưng trước mắt Tô Tín có chìa khóa cho nên hắn có thể tùy ý ra vào, bởi như vậy tính linh hoạt của Tô Tín nhất định tăng nhiều, hắn có thể đạt được tiện lợi

không tưởng tượng nổi trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Bước qua cánh cửa, Tô Tín lập tức thu liễm khí tức của mình.

Xuất hiện trước mặt Tô Tín là một cung điện to lớn, tuy bên trong vẫn rách nát như trước nhưng bốn phía cung điện này bày đủ các loại tảng đá, phía trên còn có các loại vết kiếm, ẩn chứa kiếm ý cực kỳ cường đại.

Tròng mắt Tô Tín hơi híp lại, những thứ này xem như bảo vật.

Võ đạo thời điểm thượng cổ khó khăn và phức tạp, nhưng lại trực chỉ bổn nguyên, bởi vì cái gọi là đại đạo tối giản.

Kiếm giả cường đại mang kiếm ý bản thân khắc vào tảng đá, về sau người có thể thông qua kiếm ý thể ngộ kiếm đạo của hắn.

Loại phương thức không chỉ ở nơi đây mới có, Kiếm Thần Sơn dạy bảo đệ tử cũng dùng biện pháp này, hiện tại trên Kiếm Thần Sơn còn có vết kiếm do lão tổ sáng lập Kiếm Thần Sơn lưu lại.

Phương thức dạy bảo đệ tử như vậy quá mơ hồ, nó lại dễ dàng khảo nghiệm thiên phú và ngộ tính của đệ tử, thiên phú kém một chút, thậm chí không có tư cách nhập môn.

Cho nên loại phương thức dạy bảo đệ tử này dần dần bị loại bỏ, nhìn Kiếm Thần Sơn là biết rõ, thời điểm cường thịnh rất mạnh nhưng phần lớn thời gian sẽ ở điểm suy thoái, đại bộ phận đệ tử trong môn thậm chí không có tư cách tiến dần từng bước.

Trước mặt chỉ sợ là nơi một ít cường giả Cửu Trọng Kiếm Các dạy bảo đệ tử.

Tô Tín cũng không khách khí, trực tiếp thu những tảng đá khắc đầy vết kiếm vào túi giới tử.

Tô Tín cũng học kiếm, đi quan sát những vết kiếm này sẽ có thể lợi suy và có lợi cho hắn, hiện tại không phải thời gian tốt quan sát, cứ mang về rồi nói sau.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1121 - Bức Bách (1)

Tô Tín bên này phát hiện thứ tốt và thu vào túi giới tử của mình, bên ngoài lại truyền tới âm thanh xôn xao, trong đó vẫn có chút động tĩnh đánh nhau, hơn nữa vừa đánh vừa lao về hướng của Tô Tín.

Tô Tín trực tiếp tăng tốc độ lấy các tảng đá trong đại điện, lúc này cửa điện cũng bị đẩy ra, người đi tới chính là Thanh Thành kiếm phái và cả người Bạch Liên giáo.

Nhìn thấy trong đại điện có người, cho dù người Thanh Thành kiếm phái hay là người Bạch Liên giáo đều sững sờ.

Dẫn đội bên phía Thanh Thành kiếm phái chính là hai võ giả Dung Thần Cảnh, bên phía Bạch Liên giáo chỉ có một người, hiển nhiên đang lâm vào hạ phong.

Nhưng hắn có thể bằng vào một người ngăn cản hai người Thanh Thành kiếm phái, lại đánh nhau lâu như thế, có thể thấy được thực lực của hắn.

Một trong hai võ giả Dung Thần Cảnh Thanh Thành kiếm phái lại là người quen biết cũ với Tô TÍn, đó chính là trưởng lão Phương Thụy vừa mới đột phá Dung Thần Cảnh.

Trong nháy mắt nhìn thấy Tô Tín, hai mắt Phương Thụy lập tức đỏ bừng, sát cơ trong nội tâm sắp tràn ra ngoài.

Mối thù giết con không đội trời chung, thù hận giữa hắn và Tô Tín không dễ dàng kết thúc như vậy, song phương căn bản có thù không chết không thôi.

Nhưng hiện tại hắn có tu vi Dung Thần Cảnh cũng có quan hệ với Tô Tín.

Phương Thụy thân là trưởng lão Thanh Thành kiếm phái nhưng thiên phú của hắn không tính là quá tốt, hắn phải hơn năm mươi tuổi mới có thể đột phá Hóa Thần Cảnh, thiên phú chỉ xem như bình thường mà thôi.

Đời này hắn vô vọng đột phá Dung Thần Cảnh, nhưng ai nghĩ tới cũng bởi vì Tô Tín giết con mình, hận ý trong nội tâm Phương Thụy ngập trời, cũng bởi vì trong lòng của hắn có hận ý nên chèo chống hắn đột phá Dung Thần Cảnh.

Thù hận cũng là lực lượng, nếu không Tô Tín cũng không thể thi triển Hận Cực Quyền và Cừu Cực Chưởng.

Lực lượng thù hận có thể trợ giúp Phương Thụy đột phá đến Dung Thần Cảnh, có thể nghĩ hắn hận Tô Tín bao nhiêu.

Lúc này Phương Thụy không có phát tác, tuy hắn đã đột phá Dung Thần Cảnh nhưng đối với bất cứ tông môn nào, lợi ích tông môn vĩnh viễn sẽ đặt ở vị trí đầu tiên, thù hận của ngươi chỉ có thể đặt ở vị trí thứ hai.

Trước mắt là thời khắc mấu chốt thăm dò Cửu Trọng Kiếm Các, hắn không để ý lợi ích tông môn đi gây phiền toái cho Tô Tín cũng là thị phi chẳng phân biệt được.

Huống chi bên cạnh hắn còn có một trưởng lão Dung Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái, hắn càng không thể tùy ý làm bậy.

Ánh mắt Phương Thụy nhìn vào trong đại điện sau đó cười lạnh nói với Tô Tín:

1.Tô đại nhân, xem ra ngươi thu hoạch ở đây không nhỏ ah, kiếm uyển chính là nơi Cửu Trọng Kiếm Các dạy bảo kiếm đạo cho đệ tử nhà mình, hiện tại rỗng tuếch, chắc hẳn đã rơi vào trong túi Tô đại nhân a? Nhiều thứ như vậy, Tô đại nhân có thể ăn nổi hay sao?

Bởi vì Tô Tín vừa tới đã xuất hiện trong đại điện, cho nên hắn cũng không biết nơi này là nơi nào.

Bây giờ nghe Phương Thụy nói thế, nơi này hiển nhiên là nơi Cửu Trọng Kiếm Các dạy bảo đệ tử.

Phương Thụy vừa nói ra lời này, tất cả mọi người nơi đây tập trung ánh mắt nhìn sang Tô Tín, trong mắt lộ ra một tia tham lam.

Trước đó bọn họ đã tranh đoạt một khối thí kiếm thạch bên ngoài đại điện.

Thí kiếm thạch chính là nơi đệ tử kiếm uyển sau khi xuất sư sẽ lưu lại một vết kiếm trên thí kiếm thạch, đại biểu võ công chính mình đã tiểu thành, có thể xuất sư.

Trong võ lâm hiện tại có thực lực gì mới có thể xuất sư? Tối thiểu cũng phải có cảnh giới Tiên Thiên mới có thể bước chân vào giang hồ.

Vào thời kỳ thượng cổ, Hóa Thần Cảnh mới đại biểu xuất sư, thí kiếm thạch bên ngoài có tới mấy trăm tên võ giả Hóa Thần Cảnh lưu lại vết kiếm, các loại kiếm ý xông lên trời, đặt ở bên ngoài tuyệt đối là chí bảo.

Thí kiếm thạch không là gì so với những tảng đá có vết kiếm bị Tô Tín lấy đi.

Tô Tín thu hồi những tảng đá lớn kia, mỗi vết kiếm đều là cường giả trên Dung Thần Cảnh lưu lại, trong đó không thiếu Dương Thần Cảnh.

Một cường giả Dương Thần Cảnh lưu lại vết kiếm còn có ý nghĩa hơn võ giả Hóa Thần Cảnh lưu lại vết kiếm.

Một trưởng lão Dung Thần Cảnh Thanh Thành kiếm phái trầm giọng nói:

1.Tô đại nhân, giao đồ vật ra đây, lần này ngươi triều đình chỉ có một mình ngươi tới đây, ngươi lấy đi nhiều đồ vật như thế, cho nên cam chịu số phận đi, muốn trách cũng chỉ có thể trách Đại Chu lần này phản ứng chậm, cũng chỉ có một mình ngươi tới đây.

1.bên ngoài, thực lực và thân phận của Tô Tín làm hắn rất khó giải quyết, hiện tại đang ở trong Cửu Trọng Kiếm Các thì không coi là cái gì.

Bọn họ chỉ dẫn hơn mười người đi vào nơi đây, Tô Tín nhưng lại chỉ có một người, dùng lực lượng của hắn có thể giữ được bảo vật sao?

Tô Tín lắc đầu nói:

1.Kỳ thật ta vốn cho rằng chúng ta có thể liên thủ, các ngươi cũng biết rõ uy thế của Thiên đình và Địa phủ, chỉ bằng những người các ngươi hiện tại có thể địch nổi Thiên đình cùng Địa phủ sao?

2.Hiện tại đây chỉ là lợi ích cực nhỏ mà thôi, còn không có có nhìn thấy bảo bối chính thức liền bắt đầu tự giết lẫn nhau, đáng giá sao?

3.Đáng giá hay không cũng không phải do ngươi nói? Lâm đường chủ, ngươi nói đúng không?

Ánh mắt Phương Thụy nhìn sang võ giả Dung Thần Cảnh của Bạch Liên giáo.

Hắn là một vị đường chủ của Bạch Liên giáo, tuy thanh danh không xuất hiện trên giang hồ nhưng hắn xuất thân Bạch Liên giáo, có mấy người là kẻ đơn giản?

Vừa rồi bọn họ còn đánh tới đánh lui, hiện tại Lâm đường chủ quay người cười

nói:

1.Tô đại nhân, đạo trưởng Thanh Thành kiếm phái nói đúng, ngươi nên giao túi giới tử ra đây đi, tránh chúng ta động thủ lần nữa, đến lúc đó tất cả mọi người chậm trễ thời gian.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1122 - Bức Bách (2)

Bởi vì cái gọi là có bỏ mới có được, ngươi bây giờ giao thứ này ra, nói không chừng tương lai mới có lợi.

Quan hệ giữa Bạch Liên giáo cùng triều đình từ xưa tới nay đều là ngươi chết ta sống.

Đừng nói hiện tại trong tay Tô Tín có cái gì, cho dù trong tay Tô Tín không có cái gì, chỉ cần đụng phải người triều đình thì hắn sẽ không bỏ qua.

Đường chủ Bạch Liên giáo bọn họ mới là người nắm giữ quyền lực cơ sở nhất của Bạch Liên giáo.

Những đường chủ này mỗi người phụ trách một đạo hoặc là vài đạo, cẩn thận từng li từng tí âm thầm phát triển thế lực, nhưng cho dù như vậy cũng phải thường xuyên phòng bị triều đình tiêu diệt.

Tối thiểu thủ hạ dưới tay hắn bị triều đình vây giết không chỉ một lần, hắn có hảo cảm với Tô Tín mới là lạ.

Nhưng hiện tại bọn họ không động thủ với Tô Tín là vì cố kỵ thực lực của hắn.

Tô Tín trước mắt chỉ có thực lực Hóa Thần Cảnh, nhưng không ai không biết Tô Tín hoàn toàn có thể sánh vai với cường giả Dung Thần Cảnh.

Trong nơi này có tới ba võ giả Dung Thần Cảnh và hơn mười tên võ giả Hóa Thần Cảnh liên thủ cũng không có nắm chắc lông tóc không tổn hao gì liền đánh chết Tô Tín, đoạt được bảo vật trên người hắn.

Chính bởi vì như thế bọn họ ngay từ đầu mới không có lựa chọn động thủ, mà là lựa chọn bức bách.

Đúng như Tô Tín nói, hiện tại bảo vật tốt chân chính chưa xuất thế, vì một ít thứ vụn vặt ở nơi này liều ngươi chết ta sống là không đáng, cho nên bọn họ mới không trực tiếp động thủ.

Nếu Tô Tín không thức thời, Bạch Liên giáo và Thanh Thành kiếm phái sẽ không ngại liên thủ với nhau một lần.

Nhìn thái độ người hai phái, Tô Tín cười cười, bỗng nhiên nói:

- Rất tốt, hi vọng các ngươi không hối hận.

Người Thanh Thành kiếm phái và Bạch Liên giáo không rãnh dong dài với Tô Tín, nhìn thấy hắn không muốn giao đồ vật ra, người hai phái lập tức xúm lại, hiển nhiên muốn dùng sức mạnh.

Chỉ có điều Tô Tín lại cầm kiếm gãy trong tay chém vào hư không, thân thể lao vào trong đó và biến mất không thấy gì nữa.

Động tác liên tục và cực nhanh, mọi người căn bản không kịp phản ứng, chỉ có thể nhìn Tô Tín biến mất trước mắt mình.

Người hai bên sững sờ, sắc mặt lập tức biến thành âm trầm.

Bọn họ không biết kiếm gãy trong tay Tô Tín tới từ nơi nào, bọn họ lại nhìn ra công hiệu của kiếm gãy chính là tự do xuyên qua Cửu Trọng Kiếm Các!

Phát hiện này làm bọn họ cảm thấy bất đắc dĩ.

Có thanh kiếm này, Tô Tín có thể nói đã đứng ở thế bất bại, nhưng lại có thể chiếm được vô số tiên cơ.

Nếu thanh kiếm này bị bọn họ chiếm được, bọn họ liền có thể chiếm được lợi ích lớn nhất trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Tô Tín chỉ có một người nhưng lại cầm một chí bảo như thế, quả thực chính là phá hoại của trời.

Nhưng Tô Tín đã bỏ chạy, những người khác cũng không có biện pháp, bọn họ chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm trong kiếm uyển, nhìn xem có thể tìm được vật khác hay không.

Vào lúc này Tô Tín xuyên qua cánh cửa và xuất hiện trên một phế tích, lại chạm mặt với một đám người.

Người cầm đầu chính là Thiên đình Vũ Sư, phía sau hắn còn có sáu bảy tên võ giả Hóa Thần Cảnh của Thiên đình.

Đám người Vũ Sư nhìn thấy Tô Tín đi ra khỏi cánh cửa, tuy bọn họ không có nhìn thấy Tô Tín dùng kiếm gãy tạo thành cánh cửa nhưng bọn họ có thể khẳng định, trên người Tô Tín nhất định có thể bảo vật tự do xuyên qua trong Cửu Trọng Kiếm Các!

Cho nên hai người đối mặt với nhau, Vũ Sư không nói hai lời trực tiếp đánh ra một chưởng, giọt mưa rơi đầy trời, mỗi một giọt đều ẩn chứa sát cơ cực mạnh!

Trước người Tô Tín xuất hiện hơn một ngàn đạo kiếm khí hóa thành tấm chắn, từ đó xoắn nát tất cả những giọt mưa bay tới.

Cùng lúc đó, Phi Huyết Kiếm bên hông Tô Tín ra khỏi vỏ, huyết hà quét qua mang theo sát cơ vô hạn tấn công Vũ Sư.

Vũ Sư điểm ra một chỉ, hắn khẽ quát một tiếng nói:

- Hàng!

Mưa như trút nước rơi xuống, nó lại không phải mưa chân chính, mà là chân khí khôn cùng tạo thành mưa, trực tiếp đánh tan huyết hà của Tô Tín!

Trong khoảng khắc Tô Tín cùng Vũ Sư giao thủ hơn mười chiêu, hai người đều kinh hãi thực lực của nhau.

Tô Tín kinh hãi Vũ Sư quả nhiên không hổ là Thiên đình Vũ Sư, hắn đã giao thủ với võ giả Dung Thần Cảnh không phải lần một lần hai, nhưng chỉ có Vũ Sư có thể cho tạo ra áp lực cường đại lên Tô Tín.

Vũ Sư cũng kinh hãi thực lực của Tô Tín.

Dùng thực lực Hóa Thần Cảnh đã có thể giao thủ hơn mười chiêu với hắn không rơi vào thế hạ phong, quả thật Lục Phiến Môn Tô Tín khủng bố như lời đồn.

Vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh của Thiên đình nhìn thấy tình thế không tốt, liền lập tức xông lên vây công Tô Tín.

Võ giả Hóa Thần Cảnh bình thường sẽ cố kỵ uy thế vô địch trong cùng giai của Tô Tín mà không dám tới gần, nhưng bọn họ đều là võ giả Hóa Thần Cảnh do Thiên đình bồi dưỡng ra, cho dù không địch lại Tô Tín cũng sẽ không bị một chiêu miểu sát.

Tô Tín lại thi triển Phong Thần Thối lui về phía sau, nói thẳng:

- Các vị Thiên đình, chúng ta làm giao dịch chứ?

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1123 - Liên Thủ (1)

Tô Tín đột nhiên mở miệng muốn giao dịch, đám người Thiên đình lập tức sững sờ.

Từ trước quan hệ giữa hai thế lực ngầm như Thiên đình cùng Địa phủ không phải rất tốt, hiện tại Tô Tín với tư cách tứ đại thần bộ của triều đình bỗng nhiên mở miệng hợp tác với bọn họ, việc này làm Vũ Sư không kịp chuẩn bị.

Vũ Sư tạm thời thu tay lại và hỏi:

1.Ngươi muốn giao dịch cái gì? Là bảo vật phá vỡ Cửu Trọng Kiếm Các trên người của ngươi?

Tô Tín cười cười nói:

1.Ngươi nên biết đây là chuyện không thể nào, nó nằm trên người của ta, các ngươi không có khả năng giết được ta đoạt nó đi.

Người Thiên đình im lặng, bởi vì Tô Tín nói là sự thật.

Dùng thực lực của Tô Tín đương nhiên không địch lại nhiều người bên bọn họ, nhưng chỉ cần Tô Tín một lòng muốn chạy trốn, hơn nữa hắn có kiếm gãy nơi tay, bọn họ tuyệt đối đuổi không kịp.

Chính bởi vì như thế Vũ Sư mới nghe giao dịch của Tô Tín.

Tô Tín nói:

- Chúng ta giao dịch rất đơn giản, ta có thể giúp các ngươi phá vỡ không gian

Cửu Trọng Kiếm Các đi địa phương khác, nếu chính các ngươi tìm đường đi, chỉ sợ sẽ rất hao phí thời gian.

1.Ngươi nghĩ muốn cái gì?

2.Rất đơn giản, chúng ta tạm thời liên thủ đối địch, trước đó ta vào Kiếm Các gặp Thanh Thành kiếm phái cùng một đường chủ Bạch Liên giáo, bọn họ đang ở một nơi goi là kiếm uyển, là nơi Cửu Trọng Kiếm Các dạy bảo đệ tử, bên trong có không ít thứ tốt.

3.Nếu như ngươi bây giờ đáp ứng, chúng ta lập tức giết một đòn hồi mã thương, tất cả đồ vật thuộc về các ngươi, ta không muốn một phần nào cả, ngươi cảm giác như thế nào?

Tô Tín vừa nói ra lời này, Vũ Sư nhìn Tô Tín thật sâu, hắn đã đoán được lúc nãy Tô Tín trải qua chuyện gì..

Đơn giản chính là Bạch Liên giáo và Thanh Thành kiếm phái nhìn thấy Tô Tín lẻ loi một mình, kết quả liền muốn ăn cướp Tô Tín thậm chí đánh chết hắn.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới trên người Tô Tín có bảo vật tùy ý xuyên qua Cửu Trọng Kiếm Các, cho nên mới nhìn Tô Tín đào tẩu.

Kỳ thật Thanh Thành kiếm phái cùng Bạch Liên giáo làm cũng không sai, nếu đổi lại là hắn, hắn cũng sẽ làm như vậy.

Hiện tại nơi này là không gian phong bế, tất cả mọi người không có ngoại viện, nhưng khắp nơi đều là cơ duyên, cũng không cần băn khoăn nhiều như vậy, tất cả cũng chỉ dùng thực lực vi tôn, có thể cướp được bao nhiêu thứ cũng phải xem chính ngươi.

Vũ Sư nhìn Tô Tín thật sâu, người bên ngoài đều nói tân tấn tứ đại thần bộ Tô Tín làm người thủ đoạn tàn nhẫn, tính cách có thù tất báo, hiện tại xem ra quả là thế.

Thanh Thành kiếm phái cùng Bạch Liên giáo vừa mới động thủ với hắn, hắn

liền mượn cơ hội này tìm tới nhóm người mình liên thủ đối phó người hai phái kia, quả thật là báo thù không qua đêm.

Chuyện này với bọn họ không lỗ, dù sao bọn họ cũng không giết được Tô Tín, hơn nữa trong tay Tô Tín còn có bảo vật xuyên qua Cửu Trọng Kiếm Các.

Về phần đối phó Thanh Thành kiếm phái và Bạch Liên giáo cũng không tính là chuyện gì.

Thiên đình hận đám gia hỏa Bạch Liên giáo thấu xương, hơn người bốn phái trong trì kiếm ngũ phái tới đây tranh đoạt bảo vật với bọn họ, cho dù không có chuyện của Tô Tín, Vũ Sư cũng sẽ ra tay với bọn chúng.

Nếu dựa theo lời của Tô Tín, đối diện chính là kiếm uyển nơi Cửu Trọng Kiếm Các dùng để dạy bảo đệ tử, trong đó khẳng định vẫn còn không ít chỗ tốt.

Cho nên Vũ Sư chỉ suy nghĩ một lúc, hắn trực tiếp gật đầu nói:

- Có thể, làm theo ngươi nói.

Vũ Sư có địa vị cực cao trong Thiên đình, hắn mới mở miệng thì những người khác của Thiên đình không dám phản bác, chỉ có một người nhếch miệng cười cười với Tô Tín, dùng ngữ khí âm lãnh nói:

1.Tô đại nhân, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ ah, còn nhớ ta không? Lúc trước ta bị ngươi hại thảm ah!

Người nói chuyện đầu mang mặt nạ Vũ Đức Tinh Quân, đương nhiên Tô Tín cũng không lạ lẫm gì người này.

Ban đầu ở Hà Nam đạo Lạc Dương lôi, hắn liền thay hình đổi dạng muốn trà trộn vào triều đình hoàng gia Cung Phụng Đường, đáng tiếc cuối cùng bị Tô Tín phát hiện, trực tiếp vạch trần thân phận chân thật của hắn.

Cho nên dù bây giờ Vũ Đức Tinh Quân nhìn thấy Tô Tín vẫn hận ngứa răng.

Lúc trước hắn bị Tô Tín chọc thủng cho nên nhiệm vụ thất bại, trở lại Thiên đình cũng bị Thiên Đế trừng phạt một phen.

Thiên đình pháp luật sâm nghiêm, chỉ nhìn kết quả không nhìn quá trình, mặc kệ Vũ Đức Tinh Quân ngươi thất bại như thế nào, nhưng bại chính là bại, cũng không cần tìm nhiều lý do như vậy.

Hơn nữa hắn không chỉ bị Thiên Đế khiển trách, lúc gần đi hắn giao thủ với đại nội tổng quản Đường Hiển, cuối cùng thoát được một mạng nhưng cuối cùng vẫn bị Đường Hiển gây thương tích, làm cho hàn độc xâm nhập cơ thể, đến bây giờ mới xem như miễn cưỡng tốt lên được.

Tô Tín cười ha hả nói:

1.Vũ Đức Tinh Quân không nên nóng tính lớn như vậy, bởi vì cái gọi là không đánh nhau thì không quen biết, hiện tại không

phải chúng ta còn liên thủ với nhau sao?

Vũ Đức Tinh Quân hừ lạnh một tiếng, không đánh nhau thì không quen biết cái rắm!

Nếu có cơ hội, hắn nhất định sẽ cho Tô Tín đẹp mắt.

Song phương đồng ý liên hợp, Tô Tín cũng xuất kiếm gãy, một lần nữa mở cánh cửa trước mặt hắn, bước vào trong đó.

Lúc này người Thanh Thành kiếm phái và Bạch Liên giáo đang tiếp tục tìm kiếm trong kiếm uyển.

Sau khi Tô Tín rời khỏi bọn họ không có đánh nhau, bởi vì tiếp tục đánh nữa cũng không có ý nghĩa.

Kỳ thật thực lực hai bên không kém gì nhau, tuy Thanh Thành kiếm phái nhiều người nhưng đường chủ Bạch Liên giáo có thực lực cường đại, lấy một địch hai căn bản không phải vấn đề.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1124 - Liên Thủ (2)

Kiếm uyển lớn như vậy, Tô Tín chỉ lấy đi một phần nhỏ mà thôi, so với việc tranh chấp không ngớt, còn không bằng tạm thời dừng tay, cùng thăm dò kiếm uyển đạt được chỗ tốt mới đúng.

Kết quả hai bên bắt đầu liên thủ, vào lúc này giữa không trung có cánh cửa mở ra, thân thể Tô Tín bước ra từ bên trong, việc này làm đám người Bạch Liên giáo cùng Thanh Thành kiếm phái sững sờ.

Phương Thụy trực tiếp cười lạnh nói:

- Tô Tín! Ngươi còn dám quay về?

Tô Tín cười cười không nói gì, hắn nghiêng người tránh qua một bên, phía sau hắn là Vũ Sư và một đám cường giả Thiên đình xuất hiện trước mặt Phương Thụy, trực tiếp dọa hắn sợ hãi nói không ra lời.

Lúc này mới đi qua bao nhiêu thời gian, Tô Tín làm có thể cấu kết với người Thiên đình hay sao?

Theo hắn biết Tô Tín không có liên hệ nào với Thiên đình mới đúng, vì sao Thiên đình lại giúp hắn?

Sắc mặt cường giả Dung Thần Cảnh Thanh Thành kiếm phái thay đổi, hắn trầm giọng nói:

1.Tô đại nhân ngươi có ý gì? Ngươi nên biết lần này tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các thực lực Thiên đình và Địa phủ kinh khủng nhất, chúng ta tự nhiên liên hợp

cùng một chỗ đối kháng Thiên đình và Địa phủ, nhưng vì sao ngươi lại cấu kết với người Thiên đình?

Tô Tín cười lạnh một tiếng nói:

1.Vừa rồi ta nói như thế nào? Hiện tại đổi giọng?

2.Nhưng không sao, dù sao ta cũng không tin các ngươi, các ngươi đã muốn động thủ, Tô Tín ta tự nhiên sẽ phụng bồi tới cùng.

3.Đồ vật trong đại điện nằm trên người của ta, các ngươi có bản lĩnh có tới tới

lấy.

Tên trưởng lão Dung Thần Cảnh Thanh Thành kiếm phái cau mày, Tô Tín quả nhiên khó chơi hơn cả lời đồn gấp vạn lần, việc này tính là cái gì? Báo ứng sao?

Hắn còn muốn nói gì nữa, Vũ Sư lại không cho hắn cơ hội.

Giương một tay lên, lôi vân cuồn cuộn, mưa to như trút nước nhưng mang theo sát cơ vô hạn.

Thực lực Thanh Thành kiếm phái thuộc loại không nóng không lạnh trong trì kiếm ngũ phái, nói một cách đơn giản không tính là yếu, nhưng tuyệt đối không tính là mạnh.

Kể cả võ giả Thanh Thành kiếm phái cũng như thế, so sánh với võ giả tiểu thế lực thì chiếm ưu thế, nhưng đối mặt cường giả Vũ Sư của Thiên đình, người Thanh Thành kiếm phái không đủ nhìn.

Tên võ giả Dung Thần Cảnh Thanh Thành kiếm phái rút đạo kiếm ra khỏi vỏ, lực lượng thủy hỏa hóa thành Thái Cực Âm Dương Ngư bao phủ không gian, muốn ngăn cản mưa to mang theo sát cơ.

Nhưng Vũ Sư điểm ra một chỉ, giọt nước nhỏ bé yếu ớt hóa thành kiếm khí khủng bố, trực tiếp xé rách Âm Dương Ngư.

Xuất ra một chưởng, chưởng lực vô cùng mềm mại như hòa như nước chảy đá mòn, nhìn như im ắng lại xé rách hư không tấn công võ giả Dung Thần Cảnh Thanh Thành kiếm phái.

Tên võ giả Dung Thần Cảnh Thanh Thành kiếm phái biến sắc, đạo kiếm trong tay một phân thành hai, hai phân thành bốn, bốn phân vạn vật, hóa thành cả ngàn kiếm ảnh rơi xuống.

Phương Thụy phía sau hắn đã vận dụng đạo kiếm, tuy hắn chủ tu đạo kiếm nhưng lại là lôi, lôi cức đạo kiếm!

Khi Phương Thụy xuất kiếm, lôi đình đầy trời giáng lâm và tiếng nổ mạnh vang lên không ngừng, cũng điên cuồng tấn công Vũ Sư.

Tuy hợp lực hai người nhưng đối mặt Vũ Sư lại vô cùng nhỏ bé, dễ dàng bị một chưởng của Vũ Sư gây thương tích.

Khóe miệng hai người chảy máu tươi, ánh mắt nhìn Vũ Sư lộ ra một tia kinh

hãi.

Đều là Dung Thần Cảnh, nhưng bọn họ lại kém Vũ Sư không chỉ một bậc.

Vào lúc này kim liên nở rộ sau lưng Vũ Sư giống như phật quốc tịnh thổ hàng lâm, mang theo uy danh vô tận.

Lâm đường chủ của Bạch Liên giáo đã ra tay, hắn vừa ra tay thể hiện uy thế kinh người.

Vũ Sư quay đầu lại, tay niết ấn quyết, trong miệng chỉ phun ra hai chữ:

- Hoán Vũ.

Hô phong hoán vũ!

Ấn quyết đánh xuống, giọt mưa vô tận hóa thành kiếm khí đáng sợ.

Mỗi một giọt mưa đều là một thanh kiếm, đều là một đạo kiếm khí vô cùng sắc

bén Hoán Vũ không phải là mưa bình thường, mà là kiếm vũ mang theo sát cơ vô tận!

Kiếm vũ rơi xuống, phật quốc tịnh thể bị xé rách, khóe miệng Vũ Sư lộ ra nụ cười:

1.Bạch Liên giáo ‘ Tiếp Dẫn Thần Sứ ’ Lâm Vô Sinh, xem ra trận chiến lần trước làm Bạch Liên giáo các ngươi tổn thất không nhẹ ah, Lâm Vô Sinh ngươi đường đường Tiếp Dẫn Thần Sứ bây giờ lại thành đường chủ quản lý tạp vật.

Lâm Vô Sinh lạnh nhạt nói:

1.Người trong Thánh giáo không tham luyến quyền thế phàm tục như các ngươi, cho dù là Tiếp Dẫn Thần Sứ hay là đường chủ, đều cố gắng vì Thánh giáo trùng kiến Chân Không Gia Hương, làm gì phân cao thấp?

2.Hơn nữa bản thân ngươi, ngươi đã nhận ra ta, chắc hẳn cũng là mấy người quen biết cũ những năm cuối của Đại Tấn, dấu đầu lộ đuôi có ý gì? Ngươi rốt cuộc là ai?

Vũ Sư cười lạnh một tiếng nhưng không có trả lời, hắn trực tiếp ra tay.

Lúc này Thiên đình thế bọn họ bị Bạch Liên giáo hại thảm, qua nhiều năm như vậy, chỉ có Thiên đình bọn họ tính toán người khác, lúc nào đến phiên người khác tính toán Thiên đình?

Chuyện lần này tuyệt đối chưa xong, sau khi Cửu Trọng Kiếm Các kết thúc, Thiên đình bọn họ tất nhiên sẽ cho lũ điên Bạch Liên giáo giáo huấn cả đời khó quên.

Hiện tại chỉ thu một chút tiền lãi mới được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1125 - Ngươi Đang Ép Ta Giết Ngươi (1)

Vũ Sư và Lâm Vô Sinh bắt đầu kịch chiến, lúc này hai người Phương Thụy và người Thanh Thành kiếm phái xũng muốn xông lên hỗ trợ, nhưng Phương Thụy đã bị Tô Tín cản lại.

Nhìn thấy Tô Tín ngăn cản trước mặt mình, Phương Thụy nhe răng cười nói:

1.Tô Tín! Ngươi đang ép ta giết ngươi! Tô Tín lắc đầu nói:

2.Ngươi nói sai rồi, hẳn là ngươi đang ép ta giết ngươi mới đúng.

Ban đầu ở Thường Ninh phủ Tô Tín thật giết Phương Đông Đình, cũng kết tử thù với Phương Thụy.

Nhưng khi thực lực Tô Tín dần dần tăng trưởng, thanh danh trên giang hồ càng lúc càng lớn, ngay cả âm thanh muốn ra tay với Tô Tín bên trong Thanh Thành kiếm phái cũng rất nhỏ.

Thậm chí trừ vài tên hảo hữu chí giao với Phương Thụy ra, người Thanh Thành kiếm phái đều không muốn trêu chọc Tô Tín.

Cả Thanh Thành kiếm phái chỉ có Phương Thụy kết thù oán với Tô Tín mà thôi.

Đứa con Phương Đông Đình của hắn căn bản không có danh hào trong thế hệ trẻ của Thanh Thành kiếm phái, chỉ sợ đời này không thể đột phá Hóa Thần Cảnh.

Nếu Tô Tín vẫn là bang chủ tiểu bang phái, Thanh Thành kiếm phái không ngại tùy tiện một cước đạp chết hắn báo thù giúp Phương Thụy.

Nhưng vấn đề hiện tại Tô Tín chính là một trong tứ đại thần bộ của triều đình, cường giả Địa Bảng danh chấn giang hồ, vì một Phương Đông Đình đối địch với Tô Tín, Thanh Thành kiếm phái bọn họ chắc chắn bị cửa kẹp đầu.

Thân là một trong trì kiếm ngũ phái, đương nhiên Thanh Thành kiếm phái sẽ không làm chuyện ngu ngốc như vậy, hơn nữa sau đó bọn họ thật sự không có hiển nhiên gây phiền toái cho Tô Tín, cho nên Tô Tín tự nhiên cũng không muốn gây phiền toái với Thanh Thành kiếm phái.

Hiện tại khi Phương Thụy đột phá đến Dung Thần Cảnh thì chuyện này phát sinh biến hóa.

Tại Thanh Thành kiếm phái chỉ cần là võ giả nguyên thần tam cảnh đều xem như trưởng lão, nhưng một trưởng lão Hóa Thần Cảnh cùng trưởng lão Dung Thần Cảnh lại có lực ảnh hưởng không giống nhau.

Thanh Thành kiếm phái không có cường giả Chân Vũ Cảnh, chỉ vẹn vẹn có mấy vị Dương Thần Cảnh là người cầm quyền chính thức của Thanh Thành kiếm phái.

Bởi vì Thanh Thành kiếm phái có thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm do lão tổ sáng lập môn phái lưu lại, cho nên Thanh Thành kiếm phái là tông môn có thực lực cường đại gần bằng các tông môn có Chân Vũ Cảnh.

Chỉ có điều người Thanh Thành kiếm phái muốn sử dụng Duy Ngã Đạo Kiếm lại có điều kiện hà khắc, thần binh cường đại không phải võ giả tầm thường muốn vận dụng là có thể động dụng, chưởng môn Thanh Thành kiếm phái ‘ Cửu Nguyên Chân Quân ’ Lệ Trường Hải hơn mười năm không có ra tay, chuyên tâm dùng khí huyết uẩn dưỡng Duy Ngã Đạo Kiếm.

Các võ giả Dương Thần Cảnh khác cũng thay nhau cung cấp khí huyết uẩn dưỡng, như vậy mới có thể bảo trì Duy Ngã Đạo Kiếm có thể tùy thời sử dụng.

Kể từ đó, kỳ thật đại bộ phận sự vụ của Thanh Thành kiếm phái đều là các võ giả Dung Thần Cảnh quan tâm, Phương Thụy tấn thăng đến Dung Thần Cảnh cho nên quyền lực trong tay của hắn lớn hơn lúc trước rất nhiều.

Một trưởng lão Dung Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái có có thù hận không chết không thôi, mối thù giết con với Tô Tín, Tô Tín không cho rằng hắn sẽ vì lợi ích của Thanh Thành kiếm phái mà buông tha thù hận của mình.

Trong tình huống điều kiện cho phép, hắn nhất định sẽ vận dụng tất cả tài nguyên trong tay mình gây phiền toái cho Tô Tín, hơn nữa Tô Tín lại là người cực kỳ ghét phiền toái.

Cho nên căn cứ vào nguyên tắc đã không làm thì thôi, nếu đã làm thì làm cho xong, Tô Tín chuẩn bị giết Phương Thụy.

Tuy phiền toái không bị bóp chết từ trong trứng nước nhưng tối thiểu Tô Tín sau này sẽ ít phiền toái hơn trước.

Kết quả nhìn Phương Thụy trước mắt, Tô Tín trực tiếp ra tay, hơn một ngàn đạo vô hình kiếm khí bay tới và bao phủ Phương Thụy, kiếm minh gào thét, uy thế cường đại làm sắc mặt Phương Thụy thay đổi.

Hắn chỉ là mới vào Dung Thần Cảnh mà thôi, ngay cả cảnh giới Dung Thần Cảnh cũng chưa quá mức vững chắc.

Tô Tín chỉ có tu vi Hóa Thần Cảnh nhưng hắn có kinh nghiệm chiến đấu với cường giả Dung Thần Cảnh còn nhiều hơn Phương Thụy rất nhiều.

Đạo kiếm trong tay Phương Thụy tỏa ra thần quang màu vàng, lôi kiếp giữa không trung rơi xuống, lôi vân vô tận ngưng tụ thành kiếm khí chém về phía Tô Tín.

Phương Thụy tu luyện lôi cức đạo kiếm vô cùng cương mãnh, nhưng công pháp lôi đạo uy lực cường đại nhưng là có một nhược điểm trí mạng, đó chính là tính linh hoạt quá yếu.

Khí tức quanh người Tô Tín phiêu miểu, hắn thi triển Bất Tử Ấn Pháp, lực lượng lôi đình mang theo lực lượng phá diệt vô tận, dưới sinh tử chuyển đổi, Tô Tín đánh ra một ấn xé rách sấm sét, Phương Thụy lập tức cảm giác được lực lượng to lớn đánh tới, lôi đình vô tận nổ mạnh quanh người hắn!

Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí và Bất Tử Ấn Pháp hai bút cùng vẽ, chỉ dùng hai chiêu, Phương Thụy đã bị đánh phun máu tươi, uy thế của Tô Tín lúc này thậm chí có thể so sánh với Vũ Sư dùng một địch hai!

Nhìn thấy cảnh tượng này, những võ giả Hóa Thần Cảnh đang xem cuộc chiến chung quanh đều mở to mắt, ánh mắt mang theo thần thái không dám tin.

Những người Thanh Thành kiếm phái và Bạch Liên giáo cũng không biết, vừa rồi Tô Tín thật sự giao thủ với Vũ Sư hơn mười chiêu mà không rơi vào thế hạ phong.

Tô Tín không có ý định cho Phương Thụy cơ hội hoàn thủ, hắn tiến lên một bước, Tam Chỉ Đạn Thiên bộc phát, Phá Sát và Kinh Mộng, chỉ lực cường đại tan rã tất cả, kinh mạch trên người Phương Thụy bị xé nứt hơn phân nửa, máu tươi tuôn ra.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1126 - Ngươi Đang Ép Ta Giết Ngươi (2)

Trong nội tâm hắn lúc này kinh hãi tới tột đỉnh, hiện tại hắn muốn làm không phải báo thù, mà là bảo vệ tính mạng.

Phương Thụy quát một tiếng, hai tay kết ấn, ấn pháp lưu chuyển trên lôi cức đạo kiếm, một hư ảnh mơ hồ xuất hiện tại sau lưng Phương Thụy.

Cầm lôi kiếm kiếm, hai mắt có lôi quang xuất hiện, khi Phương Thụy chém ra một kiếm, hư ảnh trong lôi kiếp kiếm chém xuống, kiếm này đánh xuống mang theo lôi đình màu tím, một đạo Thần Tiêu Thiên Lôi từ trên hư không bổ xuống!

Hư ảnh này chính là Hóa Thần của Phương Thụy biến thành, hắn tu hành lôi cức đạo kiếm, chính là dùng hình tượng Chân Vũ Đãng Ma Đại Đế trong truyền thuyết thượng cổ làm Hóa Thần.

Hiện tại là một kích liều mạng của hắn, dùng tất cả lực lượng bản thân tạo thành Hóa Thần hiển lộ, chém ra một kiếm mang theo Thần Tiêu Thiên Lôi, đây đã là đòn sát thủ của Phương Thụy.

Kỳ thật Phương Thụy hiện tại cũng đã hận vì sao lúc trước mình không học thêm vài công pháp liều mạng, cho nên bây giờ đang liều mạng nhưng hắn không có bao nhiêu át chủ bài.

Thanh Thành kiếm phái tuy không phải tông môn ma đạo như cửu ngục tà ma, Thanh Thành kiếm phái vẫn có không ít bí pháp liều mạng, trong đó cũng không ít rất cường đại.

Chỉ có điều Phương Thụy trước kia chỉ có tu vi Hóa Thần Cảnh nên tu luyện

những bí pháp này là vô dụng, nhưng hắn tấn chức Dung Thần Cảnh đều dùng củng cố tu vi chính mình và đi học tập một ít kiếm kỹ cường đại khác, đối với hắn bí pháp liều mạng quá mức cực đoan, về sau học cũng không muộn.

Dù sao có khả năng cả đời mình cũng không dùng tới thứ này, cái giá phải trả khi vận dụng những bí pháp liều mạng kia chính là kết cục lưỡng bại câu thương.

Chỉ có điều Phương Thụy không nghĩ tới mình nhanh chóng đối mặt với thời khắc sinh tử, hơn nữa đối thủ còn là người hắn không thể tưởng tượng nổi.

Khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười khinh thường, Phương Thụy rất yếu, còn yếu hơn hắn tưởng tượng.

Dung Thần Cảnh lại còn dùng phương thức chiến đấu của Hóa Thần Cảnh, xem ra lực lượng thù hận trợ giúp Phương Thụy đột phá Dung Thần Cảnh nên thực lực rất không ổn.

Thần Tiêu Thiên Lôi xé rách hư không, đãng ma tru tà, uy năng vô hạn.

Chỉ có điều đáng tiếc, Tô Tín không phải tà ma, Thần Tiêu Thiên Lôi không tru hắn được.

Dưới một chỉ Thiên Địch, trong nháy mắt tất cả lực lượng chung quanh bị bài xích, dùng sức một mình đối chiến thiên địa, một chỉ chí cường này xé rách Thần Tiêu Thiên Lôi nhưng nó không dừng lại, vẫn tiếp tục bay về phía Phương Thụy.

Trong mắt Phương Thụy lộ ra một tia hoảng sợ, không có người nào không sợ chết, cho dù Phương Thụy đã là Dung Thần Cảnh cũng giống như vậy.

Hắn quyết định thật nhanh, trực tiếp bắt đầu thiêu đốt tinh huyết, lôi cức đạo kiếm là Địa binh hắn tốn công tế luyện vỡ

nát, lôi kiếp bao phủ bầu trời, một thanh đạo kiếm hoàn toàn do thiên lôi ngưng tụ thành chém về phía Tô Tín!

Cường đại xé rách hư không, rốt cục cũng ngăn cản được một chỉ Thiên Địch cường đại.

Chỉ có điều rất đáng tiếc, Phương Thụy chưa từng có dũng khí đánh một trận với Tô Tín, hắn mượn lực lượng thiêu đốt tinh huyết cuối cùng chạy đi.

Chỉ tiếc hắn quên một điểm, thời điểm đối chiến với Tô Tín, đưa lưng về phía hắn vĩnh viễn là sai lầm lớn nhất.

Tô Tín không đuổi theo, hắn cầm một cây cung trong túi giới tử ra ngoài, là Thâu Thiên cung.

Đứng nghiêm, giương cung, cài tên, bắn! Mũi tên lao đi xé gió, tiểu tiễn thương tâm!

Mũi tên phát ra tiếng xé gió nhiều người nghe được, trưởng lão Dung Thần Cảnh khác của Thanh Thành kiếm tức giận quát lớn với Tô Tín:

- Tô Tín! Ngươi lớn mật!

Hắn thật không nghĩ tới Tô Tín lại dám hạ sát thủ với người Thanh Thành kiếm phái, ra tay rất tàn nhẫn, quả thực không hề cố kỵ.

Phải biết rằng trước kia bọn họ động thủ với Tô Tín cũng không phải muốn giết Tô Tín, chỉ muốn ép Tô Tín giao đồ vật hắn đạt được trong kiếm uyển mà thôi.

Dù sao Tô Tín là người có thể sánh ngang Dung Thần Cảnh, giết hắn cũng không thể không trả giá lớn.

Hơn nữa bên cạnh còn có người Bạch Liên giáo nhìn chằm chằm vào, nếu hắn giết Tô Tín, một trong tứ đại thần bộ triều đình chết trong tay Thanh Thành kiếm phái, quan hệ giữa Thanh Thành kiếm phái bọn họ và triều đình sẽ vạch mặt, dùng tính cách của Thiết Ngạo, tương lai không thiếu sẽ nhắm vào Thanh Thành kiếm phái một phen.

Hiện tại Tô Tín không bận tâm chút nào, trực tiếp ép Phương Thụy vào chỗ chết.

Hắn căn bản không quản giết Phương Thụy sẽ làm Thanh Thành kiếm phái

nghĩ thế nào, cho dù nghe được tên võ giả Dung Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái gào lên, hắn vẫn không lưu thủ.

Mũi tên bay đi, trong miệng Phương Thụy vẫn còn thẫm máu tươi, kinh mạch trên người đã bị xé rách phân nửa.

Thương Tâm Tiểu Tiễn rất mạnh, nhưng Phương Thụy thời kỳ toàn thịnh vẫn có thể hoàn toàn ngăn cản được, nhưng đáng tiếc hắn hiện tại đã trọng thương, thiêu đốt tinh huyết đổi lấy lực lượng, cộng thêm thương thế lúc trước rất nặng, thậm chí năng lực ứng biến của hắn cũng yếu đi rất nhiều.

Đợi đến lúc hắn vừa muốn trốn tránh, một mũi tên thép trực tiếp xuyên qua ngực hắn.

Phương Thụy cuối cùng vẫn chết, hơn nữa chết không cam lòng.

Hắn tấn chức Dung Thần Cảnh chưa tới một năm, còn nhớ rõ lúc trước hắn vừa tấn chức Dung Thần Cảnh đắc chí vừa lòng, nhưng hắn nghĩ vô số kế hoạch đối phó Tô Tín, chỉ tiếc hắn không cách nào thi triển những kế hoạch này liền chết trong tay Tô Tín, chuyện này không thể không nói cũng là một loại châm chọc.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1127 - Bí Mật Cửu Trọng Kiếm Các (1)

Phương Thụy bị Tô Tín giết chết, hơn nữa không có chút lực phản kháng nào, quả thật là đồ sát nghiêng về một bên.

Nhìn thấy cảnh tượng này, người Thanh Thành kiếm phái cũng sững sốt.

Tên võ giả Dung Thần Cảnh Thanh Thành kiếm phái còn lại phẫn nộ quát:

1.Tô Tín! Ngươi thật muốn không chết không thôi với Thanh Thành kiếm phái hay sao?

Tô Tín rút Phi Huyết Kiếm bên hông ra, hắn đi về phía bọn họ và thản nhiên

nói:

1.Không chết không thôi? Giang hồ ân oán giang hồ, chờ người Thanh Thành kiếm phái mọi chết hết thì ân oán cũng biến mất.

Khí huyết sát đầy trời bạo phát nhuộm đỏ toàn bộ kiếm uyển.

Tên võ giả Dung Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái và Bạch Liên giáo Lâm Vô Sinh liên thủ đối chiến Vũ Sư vẫn lâm vào hạ phong, hiện tại tăng thêm Tô Tín thực lực không kém gì Vũ Sư, bọn họ bị áp chế tại chỗ.

- Đi!

Tên võ giả Dung Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái quyết định thật nhanh, trực tiếp quay người chạy đi.

Hắn đi quá muộn, nhìn thấy tình huống không đúng, Lâm Vô Sinh không nói

hai lời đã dẫn theo người Bạch Liên giáo trốn ra xa.

Trước kia bởi vì có Lâm Vô Sinh nên hắn mới có thể chiến ngang tay với Vũ Sư, hiện tại Lâm Vô Sinh vừa rời đi, tên võ giả Dung Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái ngây ngốc.

Trong nháy mắt mưa to rơi đầy trời, giọt mưa lạnh buốt mang theo sát cơ vô tận bao phủ, Vũ Sư đánh ra một chưởng kinh thiên, mưa to hóa thành sóng chân khí cường đại bao phủ tất cả.

Dưới chân Tô Tín xuất hiện cuồng phong, thân thể hắn trực tiếp xuất hiện sau lưng tên võ giả Dung Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái, hắn vận dụng Thiên Địch hư không xé rách, có ta vô địch!

Tô Tín và Vũ Sư đều là loại người có sức chiến đấu cường đại, hiện tại hai người bọn họ liên thủ đối địch, trong Dung Thần

Cảnh có thể thắng được hai người này có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Đương nhiên trong những người này không thể không kể những võ giả Dung Thần Cảnh vô cùng nổi danh.

Trong nháy mắt tên võ giả Dung Thần Cảnh Thanh Thành kiếm phái không có cơ hội dốc sức liều mạng, lực lượng cường đại trực tiếp xé rách thân thân thể và nổ tung.

Đường đường Dung Thần Cảnh nhưng kết quả không có cơ hội dốc sức liều mạng đã bị Tô Tín cùng Vũ Sư giáp công đánh chết tại chỗ, cũng dọa đám võ giả còn lại ngây ngốc.

Hơn mười tên võ giả Hóa Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái đã bất chấp nói ngoan thoại với Tô Tín, ngược lại trực tiếp thiêu đốt tinh huyết và bỏ chạy.

Tô Tín chỉ có một người, mặc dù có Thương Tâm Tiểu Tiễn cũng không thể giết được mấy người, cho nên hắn cũng không có đuổi theo.

Hơn nữa người Thiên đình tạm thời liên minh với Tô Tín, nhưng bọn họ chỉ

muốn chỗ tốt trong Cửu Trọng Kiếm Các mà thôi, cũng không phải tay chân của Tô Tín, cho nên bọn họ không đuổi theo.

Vũ Sư đi đến bên cạnh Tô Tín và nói:

1.Ngươi đã giết hai trưởng lão Dung Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái, hiện tại không diệt khẩu bọn chúng, sẽ không sợ ngày sau Thanh Thành kiếm phái sẽ làm phiền ngươi.

Tô Tín thản nhiên nói:

1.Người Bạch Liên giáo đã nhìn thấy, dấu diếm không được, Phương Thụy đã ép ta giết hắn, ta sẽ không nương tay.

Vũ Sư lộ ra ánh mắt tán thưởng, hắn rất thưởng thức phong cách làm việc sát phạt quyết đoán của Tô Tín, hơn nữa Tô Tín tuổi và thực lực đều rất phù hợp yêu cầu của Thiên đình, nếu như Tô Tín không phải người triều đình, hắn nhất định sẽ dùng toàn lực mời chào Tô Tín vào Thiên đình.

Nhưng hiện tại Tô Tín là tứ đại thần bộ của triều đình, uy chấn một phương, quyền thế trong tay kinh người, Vũ Sư thật không nghĩ ra trong Thiên đình có thứ gì lại có thể làm Tô Tín mạo hiểm bị triều đình phát hiện gia nhập Thiên đình.

Đoán chừng cho dù có cũng là một ít chí bảo truyền thừa của Thiên đình, hắn không có tư cách sử dụng.

Cho nên Vũ Sư chỉ cảm thấy đáng tiếc lắc đầu, nghiêm túc nói với Tô Tín:

1.Tô đại nhân, vừa rồi chúng ta tạm thời kết minh, nếu không như vậy, chúng ta kết minh trong Cửu Trọng Kiếm Các thế nào?

Sắc mặt Tô Tín không thay đổi, chỉ nhàn nhạt hỏi:

1.Liên minh gì? Vũ Sư nói:

1.Rất đơn giản, ngươi tạm thời gia nhập bên Thiên đình chúng ta đi.

2.Ngươi có thực lực, trong tay có bảo vật xé rách không gian trong Cửu Trọng Kiếm Các, bên Thiên đình chúng ta lại cần một người như vậy, một khi phát sinh tranh đấu gì đó, cho dù thực lực ngươi mạnh hơn nữa cũng có thể địch lại mấy người chứ?

3.Cho nên ngươi gia nhập bên phía Thiên đình ta, sau đó chúng ta dựa vào xuất lực phân phối đồ vật, ngươi xem như thế nào?

Ánh mắt Tô Tín lộ ra dị sắc, chuyện này giống như buồn ngủ gặp chiếu manh.

Kế hoạch của Địa phủ vốn dựa vào một mình Tô Tín dùng thân phận bình thường tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các sau đó hành sự theo hoàn cảnh.

Hiện tại Vũ Sư lại chủ động mời hắn tạm thời gia nhập Thiên đình, bởi như vậy Tô Tín cũng xem như đánh vào ‘ bên trong ’ đối phương, chuyện kế tiếp hắn làm cũng thuận lợi hơn nhiều.

Cho nên Tô Tín không chút do dự, trực tiếp mở miệng đáp ứng.

Nghe được Tô Tín đáp ứng, trên mặt Vũ Sư lộ ra nụ cười, hắn nói với người chung quanh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1128 - Bí Mật Cửu Trọng Kiếm Các (2)

- Trước đi tìm một phen, mau rời khỏi nơi đây.

Những võ giả Hóa Thần Cảnh Thiên đình đều gật đầu, lúc này bắt đầu tìm kiếm trong kiếm uyển

Đối với Tô Tín tạm thời gia nhập Thiên đình, những người này cũng không có ai phản đối.

Võ giả xuất thân Thiên đình đều rất kiêu ngạo, dù sao Thiên đình và Địa phủ đại biểu cho tinh anh tuyệt đối, trong cùng giai không có mấy người có thể đối địch.

Nhưng từ khi Tô Tín thể hiện thực lực của chính mình, những võ giả Hóa Thần Cảnh của Thiên đình đều không có tư cách kiêu ngạo trước mặt Tô TÍn, cho nên bọn họ mới có thể đồng ý Tô Tín tạm thời gia nhập Thiên đình, hơn nữa cũng phân chỗ tốt với bọn họ.

Đồ vật bên trong kiếm uyển đã bị dọn sạch, trong đó chỉ có đồ vật cường giả Cửu Trọng Kiếm Các dùng để dạy bảo đệ tử, cho nên thứ tốt có hạn, bọn họ thật sự muốn tìm là kho vũ khí của Cửu Trọng Kiếm Các, trong đó có chứa đủ loại binh khí và các loại điển tịch kiếm đạo.

Sau khi mọi người tìm kiếm các phương hướng trong Cửu Trọng Kiếm Các, bởi vì có Tô Tín cho nên bọn họ không tận lực tìm đường ra, chỉ cần tìm kiếm một ít kiến trúc có khả năng bảo tồn bảo vật mà thôi.

Chỉ có điều bên trong Cửu Trọng Kiếm Các tàn phá quá lợi hại, thậm chí đại bộ phận kiến trúc cũng đã sụp đổ, phía trên còn giữ lại các vết thương, làm cho người

ta căn bản không nhận ra đó là cái gì.

Lúc này Vũ Sư lại nói:

1.Ngươi thân là tứ đại thần bộ triều đình, có lẽ hiểu chi tiết trong Cửu Trọng Kiếm Các đúng không?

Tô Tín gật đầu, đương nhiên hắn biết rõ chi tiết trong Cửu Trọng Kiếm Các, nhưng hắn không phải tìm hiểu từ triều đình, mà là từ người Địa phủ.

Vũ Sư trầm giọng nói:

1.Đã như thế ta cũng miễn phí tặng cho ngươi một tin tức, ngươi cũng nhìn thấy dáng vẻ của Cửu Trọng Kiếm Các hiện tại, ngươi cho rằng Cửu Trọng Kiếm Các lúc trước suy bại như thế nào?

2.Ngày xưa sau khi Nhân Hoàng chết, thiên hạ đại loạn, có không ít tồn tại giống như Cửu Trọng Kiếm Các ở ẩn, có lẽ ngươi từng quen biết tam tộc lánh đời, những gia hỏa như rùa đen rút đầu này có thể ở ẩn vạn năm, vì sao Cửu Trọng Kiếm Các lại biến thành dáng vẻ như hiện tại?

Tô Tín cau mày nói:

1.Nhưng theo lý, lúc trước có lẽ không có lực lượng nào có thể uy hiếp Cửu Trọng Kiếm Các mới đúng.

Thân là tồn tại mạnh nhất trong binh qua cửu bộ, Cửu Trọng Kiếm Các mạnh như vậy, trong thiên hạ có người nào uy hiếp nó được chứ?

Kỳ thật nhìn Ninh gia hiện tại là biết rõ tình huống của tam tộc lánh đời.

Địa vị lão tổ Ninh gia thời thượng cổ cũng có địa vị như công hầu Đại Chu hiện

tại.

Cửu Trọng Kiếm Các đứng đầu binh qua cửu bộ lại tương đương cơ cấu Lục Phiến Môn, hoàng gia Cung Phụng Đường của Đại Chu, cả hai có tính chất không

thể so sánh nổi.

Kết quả càng về sau Ninh gia và tam tộc lánh đời có thể bảo tồn, Cửu Trọng Kiếm Các lại phát ra âm thanh quỷ dị, điểm ấy cũng làm Tô Tín khó hiểu.

Vũ Sư nói:

1.Thực lực Cửu Trọng Kiếm Các lúc trước rất khủng bố, nhưng đừng quên, ngày xưa binh qua cửu bộ không chỉ có một Cửu Trọng Kiếm Các.

2.Theo tin tức chúng ta nhận được, chúng ta phát hiện ra một bí mật làm Cửu Trọng Kiếm Các suy bại.

Tô Tín quay đầu nhìn Vũ Sư, những việc này Địa phủ không có nói cho hắn biết.

Dù sao lịch sử Thiên đình cũng lâu hơn so với Địa phủ, hơn nữa bọn họ cũng nghiên cứu Cửu Trọng Kiếm Các nhiều hơn so với Địa phủ, cho nên bọn họ biết rõ một ít bí mật Địa phủ không biết cũng là bình thường.

Vũ Sư tiếp tục nói:

1.Căn cứ Thiên đình tìm kiếm được một ít dấu vết để lại, lúc trước Cửu Trọng Kiếm Các đã quyết định lánh đời, nhưng bọn họ ngoài ý muốn phát hiện bí mật cho nên dẫn tới tám thế lực binh qua khác chú ý.

2.Cửu Trọng Kiếm Các ngày xưa cường đại vượt qua ngươi tưởng tượng, dùng sức một mình Cửu Trọng Kiếm Các có thể lực địch tám thế lực binh qua còn lại.

3.Chỉ có điều bên trong Cửu Trọng Kiếm Các lại có một ít mâu thuẫn, làm cho bọn họ không thống nhất ý kiến, một nhóm người trực tiếp mang theo truyền thừa Cửu Trọng Kiếm Các rời đi, hơn nữa cũng mai táng toàn bộ Cửu Trọng Kiếm Các.

4.Sau khi bọn họ rời khỏi Cửu Trọng Kiếm Các cũng không nói những chuyện này, thậm chí ngay cả chí thân của bọn họ cũng không biết bên trong xảy ra chuyện gì, không mở Cửu Trọng Kiếm Các ra, bí mật này sẽ bị che giấu mãi mãi.

Tô Tín nhìn Vũ Sư và hỏi:

1.Ngươi mới vừa nói những người rời khỏi Cửu Trọng Kiếm Các mai táng Cửu Trọng Kiếm Các?

Dùng từ mai táng rất xảo diệu, đám người lúc trước đã làm những chuyện gì, lại mai táng các đồng đạo Cửu Trọng Kiếm Các và người tám binh qua cửu bộ khác tại nơi này?

Vũ Sư cười lạnh nói:

1.Cửu Trọng Kiếm Các tự thành không gian, nguyên khí thiên địa bên trong vô cùng nồng đậm, dược điền vô số, đầy đủ võ giả sinh sống trong nơi này.

2.Hiện tại ngươi tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các không cảm thấy hoang vu, hơn nữa không nhìn thấy cành cây cọng cỏ sao?

3.Đó là bởi vì đám người lúc trước đóng cửa Cửu Trọng Kiếm Các cũng thuận tiện đóng tất cả trận pháp trong Cửu Trọng Kiếm Các, làm cho nguyên khí thiên địa bên trong Cửu Trọng Kiếm Các khô kiệt, dược điền héo rũ, ngươi bây giờ cảm nhận được nguyên khí thiên địa chẳng qua là sau khi chúng ta mở Cửu Trọng Kiếm Các đã làm nguyên khí thiên địa bên ngoài tràn vào.

Tô Tín gật đầu, khó trách lúc mới tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các thì hắn đã cảm thấy quái dị, thì ra là nguyên nhân này.

Côn Luân bí cảnh của Đại Chu có nguyên khí thiên địa vô cùng nồng đậm, tốc độ tu luyện bên trong cực nhanh.

Cửu Trọng Kiếm Các này không khác gì bên ngoài, hoàn toàn kém xa thánh địa tu luyện trong truyền thuyết.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1129 - Kiếm Chủng (1)

Vũ Sư nhìn Tô Tín, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng:

1.Tồn tại Hóa Thần Cảnh đã sớm vượt qua giai đoạn luyện tinh hóa khí, có thể đạt tới tình trạng tích cốc, nếu nguyên khí

thiên địa không còn, ngươi còn có thể tích cốc bao nhiêu thời gian.

2.Đám người rời đi mang chìa khóa Cửu Trọng Kiếm Các ra ngoài, bên trong Cửu Trọng Kiếm Các nhất định phải có chìa khóa mới có thể mở ra.

3.Cho nên lúc ban đầu đám người bị nhốt trong Cửu Trọng Kiếm Các nhất định sẽ bị chôn sống, cho dù bọn họ đói không chết cũng sẽ hao hết thọ nguyên và chết già!

Tô Tín nghe tràng cảnh Vũ Sư nói, cho dù với tâm tính của hắn cũng không rét mà run.

Tử chiến với người ta nhiều lần, Tô Tín tuyệt đối không có điên cuồng tới mức không quan tâm sinh tử.

Nhưng không sợ chết thì không sợ chết, không có tên võ giả nào nguyện ý trơ mắt nhìn mình bị chết đói, tầm thường vô vi trên trăm tuổi rồi già chết.

Chỉ có điều trong Cửu Trọng Kiếm Các chỉ có một ít dấu vết chiến đấu nhưng cũng không có phát hiện thi thể võ giả.

Tô Tín cũng nghĩ tới lão tổ Ninh gia lưu lại kiếm gãy.

Lúc trước lão tổ Ninh gia cũng là một trong những người rời khỏi Cửu Trọng Kiếm Các, hắn lại tự tiện đúc ra một thanh chìa khóa của Cửu Trọng Kiếm Các, đoán chừng hắn muốn quay trở lại Cửu Trọng Kiếm Các, hơn nữa không chỉ một người như hắn muốn làm như thế, cho nên một đoạn kiếm gãy khác cũng nằm trong tay kẻ khác.

Chỉ có điều về sau không biết tại sao lão tổ Ninh gia và người nọ cải biến chủ ý, vẫn không bao giờ sử dụng kiếm gãy.

Một đoàn người dò xét bốn phía, trong kiếm các tầng một không có thứ gì trọng yếu, xem ra chỉ là nơi bồi dưỡng đệ tử trẻ tuổi trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Những người này không có chất béo gì đáng nói, những thứ đạt được trong kiếm uyển là trân quý nhất.

Vũ Sư ngẫm lại nói:

1.Tô đại nhân, trực tiếp phá vỡ không gian, đi tới một trọng kiếm các khác đi. Tô Tín lắc lắc đầu nói:

2.Đầu tiên chờ chút đã, đi loạn như con ruồi không đầu rất dễ dàng mất phương hướng, đi nhầm không gian, do đó lãng phí rất nhiều thời gian.

-Cửu Trọng Kiếm Các đã xếp đặt không phải từ dưới lên trên, vậy có lẽ có quy luật mới đúng, không thể nào xếp đặt lung tung, nếu như có thể tìm được quy luật, chắc hẳn chúng ta sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Vũ Sư trầm ngâm một lát liền gật đầu, Tô Tín nói đúng, nơi này là một cánh cửa khóa.

Không gian đều là tồn tại độc lập, từ một trọng kiếm các nơi này đến một trọng kiếm các khác sẽ không lạc đường nhưng nếu như đi loạn lộn xộn, đi qua ba, bốn kiếm các liền có khả năng đi trở về, như vậy thật sự lãng phí thời gian.

Chỉ có điều Vũ Sư lần đầu tiên đi vào Cửu Trọng Kiếm Các, hơn nữa trong tư

liệu bọn họ thu thập về Cửu Trọng Kiếm Các cũng không có miêu tả về phương diện này.

Thậm chí nếu không phải đám yêu nhân Bạch Liên giáo bỗng nhiên xông tới quấy rối, Thiên đình sẽ không biết chín không gian của Cửu Trọng Kiếm Các được xếp đặt song song.

Vào lúc này sắc mặt Vũ Sư hơi động, hắn lấy một viên ngọc thạch trong lồng ngực ra, phía trên tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Sau khi Vũ Sư xem xong liền trầm giọng nói:

1.Đế Quân truyền tin tức, hắn phát hiện Cửu Trọng Kiếm Các xếp đặt dựa theo trình tự, không phải lộn xộn, mà là xếp đặt theo vị trí cửu cung, vị trí của chúng ta là ‘ khảm ’ vị.

2.Bây giờ Đế Quân phát hiện kiếm trủng, đang tranh phong với Bạch Liên giáo, là ở ‘ ly ’ vị, chúng ta nên đi qua trợ giúp.

Nội tâm Tô Tín hơi động, trong Thiên đình có thể bị được gọi là Đế Quân chỉ có cường giả Dương Thần Cảnh.

Tô Tín bất động thanh sắc hỏi:

1.Là vị Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế? Vũ Sư lắc lắc đầu nói:

2.Không đúng, là Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Tô Tín xuất ra kiếm gãy, hắn mở cánh cửa tới vị trí ‘ ly ’ vị, đi theo đám người Vũ Sư tiến vào trong đó.

Vừa mới bước vào, đập vào mắt là biển kiếm.

Đỉnh đầu giắt kiếm, trên mặt đất cũng có kiếm đâm vào đất, ngay cả trong không khí cũng tỏa ra kiếm khí khôn cùng!

Nơi này là kiếm chủng của Cửu Trọng Kiếm Các, cũng là một trong các bộ phận trọng yếu nhất tạo thành Cửu Trọng Kiếm Các.

Kiếm giả thượng cổ đều có truyền thống táng kiếm, võ giả thân tử đạo tiêu cũng mai táng cả bội kiếm bản thân, nơi bọn họ chọn là kiếm chủng.

Hơn nữa Cửu Trọng Kiếm Các ngày xưa là thủy tổ kiếm đạo, bọn họ chấp nhất với kiếm còn vượt qua võ giả tưởng tượng.

Đối với những kiếm giả Cửu Trọng Kiếm Các mà nói, kiếm là sinh mạng thứ hai của bọn họ, cũng là tồn tại duy nhất được bọn họ tín nhiệm.

Một khi kiếm trong tay mình b gẫy hoặc là sinh ra tổn hại, nhất định phải thay đổi, cho dù thay thế binh khí mới, bọn họ cũng sẽ chôn phối kiếm vào trong kiếm chủng.

Cho nên qua nhiều năm như vậy, trường kiếm trong kiếm chủng nhiều tới mức khủng bố, đồng thời cũng là tài phú kinh người.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1130 - Kiếm Chủng (2)

Trong những kiếm giả Cửu Trọng Kiếm Các không có người nghèo, bọn họ chôn cất kiếm gãy yếu nhất cũng là Địa binh.

Hơn nữa còn có Thiên binh, trường kiếm trong kiếm chủng dùng tài liệu cũng tốt hơn các Địa binh khác nhiều.

Trọng yếu nhất nơi này có kiếm khí nồng đậm, cho dù không có chân khí của võ giả tẩm bổ nhưng linh tính trong trường kiếm vẫn không biến mất, bảo trì uy năng Thiên binh.

Loại trường kiếm này chỉ cần dùng một tia chân khí luyện hóa, có thể biến nó thành binh khí của mình, cho nên này kiếm trủng là nơi tất cả mọi người sẽ tranh giành.

Hơn nữa chờ Tô Tín nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền hít khí lạnh.

Trước đó Bắc Cực Tử Vi Đại Đế nói hắn tranh phong với Bạch Liên giáo nhưng tình huống thực tế lại là hắn dốc sức chiến đấu quần hùng.

Lúc này có ba người vây công hắn, theo thứ tự là Bạch Liên giáo Hắc Liên Thánh Sứ, trưởng lão Thanh Thành kiếm phái ‘ Đan Lưu Hỏa Kiếm” Sầm Vệ Trang và Kiếm Thần Sơn ‘ Thanh Minh Kiếm Tôn ’ Hàn Đông Đình.

Người mạnh nhất của Thiên đình người mạnh nhất được gọi là Đế Quân, thực lực Bắc Cực Tử Vi Đại Đế có thể nghĩ, tuyệt đối còn mạnh hơn cả Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế một bậc.

Lúc này Thiên đình bọn họ cũng phái hai cường giả Dương Thần Cảnh tới, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế là người ít được biết tới, kết quả lại hắn lại có thể đối kháng với Bạch Liên giáo và hai phái khác.

Đối với Thiên đình, trừ người Địa phủ đã ước định tốt ra, còn lại đều là giành ăn với bọn họ. Hơn nữa song phương còn đụng nhau trong kiếm chủng, như vậy không đánh mới là kỳ quái.

Quanh người Hắc Liên Thánh Sứ tỏa ra phật quang chói mắt, tay niết ấn quyết, diệt thế phật liên xuất hiện mang theo uy năng vô tận giáng lâm.

Đại trưởng lão Thanh Thành kiếm phái ‘ Đan Lưu Hỏa Kiếm ’ Sầm Vệ Trang rút đạo kiếm ra khỏi vỏ, thiên hỏa vô tận xé rách hư không, dùng hắn đạo kiếm của hắn làm cơ sở, hàng

vạn thiên hỏa rơi xuống giống như diệt thế, uy năng hủy diệt đáng sợ.

Kiếm Thần Sơn ‘ Thanh Minh Kiếm Tôn ’ Hàn Đông Đình lại rất kiên quyết.

Võ giả Kiếm Thần Sơn ra tay không lưu lại một chút chỗ trống nào, xuất kiếm tất đả thương ngươi.

Luận lý giải với kiếm đạo, Kiếm Thần Sơn là si mê kiếm nhất, cũng chỉ có một giải thích duy nhất.

Kiếm là hung khí.

Những lời này từ lúc ban đầu là người Kiếm Thần Sơn nói ra.

Kiếm giả Kiếm Thần Sơn tu luyện kiếm pháp chính là loại kiếm pháp tục tằng nguyên thủy nhất, tất cả đều dùng sát thương lớn nhất.

Thanh Minh kiếm ra khỏi vỏ xé rách hư không, trường kiếm chấn động, kiếm ý kéo dài xuất hiện trên thân kiếm Hàn Đông Đình, kiếm trảm hư không, chư tà tránh lui!

Ba người này đặt ở bên ngoài là cao thủ trong Dương Thần Cảnh, trong đó Hàn

Đông Đình là tồn tại tốp ba mươi Địa Bảng

Đối mặt với ba người vây công, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế chỉ đánh ra một quyền mang theo uy thế đáng sợ.

Uy thế một quyền khôn cùng, bá giả vô song.

Chỉ một quyền đơn giản nhưng lại ẩn chứa vô số loại võ đạo chí lý biến hóa, nội hàm thiên địa, tự thành không gian, một quyền của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đã vượt qua cực hạn của hắn.

Tô Tín nhìn thấy, nếu hắn có thể hối đoái Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ của Lý Trầm Chu, đoán chừng uy thế có thể liều mạng với quyền pháp vô địch của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Hơn nữa hắn chỉ liều uy thế mà thôi, trên mặt lực lượng Tô Tín không bao giờ cho rằng mình có thể nghiền áp Dương Thần Cảnh.

Từ khi bốn người giao thủ, cả kiếm trủng biến thành một đống bừa bộn.

Cường giả Dương Thần Cảnh ra tay uy thế ảnh hưởng hoàn cảnh mười dặm, tùy tiện một quyền cũng đánh vỡ núi nhỏ, dòng sông khô cạn.

Trước mắt những Dương Thần Cảnh đỉnh cấp như bọn họ động thủ tạo thành uy thế kinh khủng giống như tai nạn, phạm vi vài dặm chung quanh bọn họ là một đống bừa bộn, bất kể là kiếm hay là người, dù sao trung tâm quanh bọn họ đều trống trải.

Những võ giả nhìn thấy đều đau lòng, bọn họ hủy diệt chính là những trường kiếm Địa binh yếu nhất, trong đó còn có mấy thanh đã sinh ra khí linh, kết quả bây giờ lại bị hủy.

Vũ Sư nhìn hai bên chiến đấu, cảm giác Bắc Cực Tử Vi Đại Đế không có vấn đề gì, hắn liền nói thẳng:

- Những người còn lại gấp rút tiếp viện những người khác.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế dẫn theo vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh đang đối phó kẻ thù gấp đôi mình, những người này đang đầy nguy cơ.

Bọn họ không phải tồn tại cường đại như Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, lấy một địch ba địch bốn cũng không có vấn đề, nhưng lấy một địch mười lại càng không có khả năng.

Vũ Sư hít sâu một hơi nói:

- Toàn lực ra tay, tận lực giúp Đế Quân kéo dài thêm một ít thời gian.

Vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh Thiên đình đi theo Vũ Sư gật đầu và trực tiếp ra

tay.

Bởi vì diễn trò phải làm nguyên bộ, hiện tại Tô Tín thân kiêm thân phận minh hữu Thiên đình cho nên hắn không do dự ra tay, huống chi trong đó còn có người Thanh Thành kiếm phái.

Nhìn thấy Tô Tín đứng bên phía Vũ Sư, đệ tử ba thế lực khác mắng Tô Tín không giảng quy củ, lại liên thủ với người Thiên

đình.

Thiên đình và Địa phủ cường đại rõ như ban ngày, hiện ngay tất cả mọi người tốt nhất nên liên thủ đối phó Thiên đình cùng Địa phủ.

Kết quả hiện tại bọn họ lại từng người tự chiến, bọn họ lại cho rằng Tô Tín không giảng quy củ và công nhiên đứng bên phía Thiên đình, lúc này ba phái không cảm thấy mình nghĩ như vậy có gì không ổn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1131 - Thanh Thành Kiếm Phái Ủy Khuất (1)

Nhân số bên phía Thiên đình chiếm hoàn cảnh xấu, khi đám người Vũ Sư cùng Tô Tín gia nhập thì tình thế lập tức nghịch chuyển.

Nhìn thấy những người Thanh Thành kiếm phái, Tô Tín cười lạnh một tiếng, Thâu Thiên cung xuất hiện trong tay, giương cung cài tên, lập tức bắn ra một mũi tên, hai tên đệ tử Thanh Thành kiếm phái bị bắn chết ngay lập tức!

Thương Tâm Tiểu Tiễn giống như lợi khí quần chiến, đặc biệt trong loạn chiến càng phải như vậy.

Tối thiểu võ giả cùng giai có rất ít người vừa có thể đối chiến với kẻ khác, vừa phải phòng ngự Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín.

Thanh Thành kiếm phái thân là một trong trì kiếm ngũ phái, hơn nữa bí pháp đạo kiếm của Thanh Thành kiếm phái đơn giản dễ hiểu, cho nên số lượng bọn họ trong trì kiếm ngũ phái là nhiều nhất.

Nhưng cho dù nhiều người hơn nữa cũng không thể chống đỡ nổi một tiễn giết một người của Tô Tín.

Trưởng lão Sầm Vệ Trang của Thanh Thành kiếm phái đang vây công Bắc Cực Tử Vi Đại Đế quay đầu nhìn cảnh tượng này, ánh mắt của hắn sinh ra sát cơ nồng đậm.

Một tên võ giả Dung Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái nhìn Tô Tín và giận dữ hét lớn:

1.Tô Tín! Ngươi dám giết đệ tử Thanh Thành kiếm phái chúng ta, ngươi muốn tìm chết đúng không?

Hắn xem ra, Tô Tín dùng phương pháp giết người này không khác gì đồ sát, đồ sát không lưu tình chút nào.

Trong nội tâm những đệ tử Thanh Thành kiếm phái sợ hãi còn xen lẫn tức giận.

Cho dù ngươi đứng bên phía Thiên đình và liên minh với Thiên đình, nhưng trước mắt không chỉ có người Thanh Thành kiếm phái, còn có người Bạch Liên giáo cùng Kiếm Thần Sơn, ngươi dựa vào cái gì chỉ giết người của bọn họ.

Đặc biệt là bọn họ cảm thấy mình không có thù hận gì với Tô Tín.

Đám đệ tử Thanh Thành kiếm phái tại ‘ khảm ’ vị vẫn chưa tìm được lối ra, không có chạy trốn ra khỏi một trọng kiếm các lúc trước, cho nên bọn họ cũng không biết chuyện xảy ra vừa rồi.

Cho nên những người Thanh Thành kiếm phái nơi này vẫn cho rằng thù hận giữa mình và Tô Tín lúc trước không xem vào đâu.

Thanh Thành kiếm phái chúng ta đã buông tha cơ nghiệp của ngươi tại Thường Ninh phủ, nhưng ngươi cũng đã giết Phương Đông Đình nhi tử của Phương Thụy.

Huống chi nếu không phải Thanh Thành kiếm phái lúc trước ép ngươi rời khỏi Thường Ninh phủ, ngươi bây giờ có thể trở thành tứ đại thần bộ danh trấn thiên hạ, quyền thế ngập trời sao?

Cho nên nhìn thấy Tô Tín ra tay tàn nhẫn với người Thanh Thành kiếm phái, những người này thậm chí còn cảm thấy ủy khuất.

Trong mắt hai tên võ giả Dung Thần Cảnh Thanh Thành kiếm phái lộ ra một tia sát cơ, lập tức buông tha đối thủ trước mặt và lao về phía Tô Tín.

Lúc này mưa máu bay đầy trời, sát cơ vô tận ẩn chứa trong đó, Vũ Sư trực tiếp ra tay ngăn cản bọn họ lại, không cho bọn họ tiến lên trước một bước.

Nhưng mười mấy người Thiên đình và Tô Tín gia nhập vào, tình thế cuộc chiến lâm vào nghịch chuyển, ngay cả Thanh Thành kiếm phái Sầm Vệ Trang cũng gánh không được.

Nếu Tô Tín tiếp tục giết như vậy, chỉ sợ hắn dẫn một nửa lực lượng vào Cửu Trọng Kiếm Các sẽ bị Tô Tín bắn chết từng người!

Trường kiếm trong kiếm trủng đúng là quý giá nhưng người càng quý giá.

Nếu như không có người, cho dù có nhiều Thiên binh chí bảo cũng vô dụng.

Cho nên trong mắt Sầm Vệ Trang lộ ra một tia sát cơ.

Thà rằng không muốn đồ vật trong kiếm trủng hắn nhất định phải đánh chết Tô Tín trước, nếu không Thanh Thành kiếm phái bọn họ còn thể diện gì đặt chân giang hồ?

Hắc Liên Thánh Sứ phát giác được Sầm Vệ Trang muốn rời khỏi, hắn cau mày

nói:

1.Có bỏ mới có được, Thanh Thành kiếm phái các ngươi không muốn kiếm trong kiếm trủng sao?

Sầm Vệ Trang hừ lạnh nói:

1.Mọi người chết hết, muốn kiếm dùng làm gì? Chính các ngươi đối phó người Thiên đình đi, dù sao cơ duyên trong Cửu Trọng Kiếm Các cũng không chỉ có một kiếm trủng.

Trên gương mặt tuấn tú của Hắc Liên Thánh Sứ lộ ra một tia âm trầm, khó trách Thanh Thành kiếm phái mấy ngàn năm qua chưa từng đứng đầu trì kiếm ngũ phái một lần, việc này không phải thực lực không đủ, mà là vì tính cách.

Kiếm giả thà gãy chứ không cong, dũng mãnh cấp tiến.

Bởi vì Thanh Thành kiếm phái truyền thừa từ Đạo gia cho nên trong tính cách

không có chút khí thế thà gãy không cong của kiếm giả, trái lại càng có khí chất vô vi tản mạn của Đạo gia.

Chỉ có điều Đạo gia chính thức là thái thượng vong tình, bọn họ cũng không học được thanh tịnh, bọn họ cũng không học kiếm giả dũng mãnh cấp tiến, đến bây giờ biến thành dáng vẻ tứ bất tượng, làm người xử sự vô cùng không quả quyết.

Hiện tại ngươi chạy tới giết Tô Tín không nói có thể giết hay không, ngươi vừa rời khỏi, Hắc Liên Thánh Sứ cùng Kiếm Thần Sơn Hàn Đông Đình tuyệt đối đánh không lại Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Bởi như vậy không chỉ không cướp được kiếm trủng, ngươi cũng không giết được Tô Tín, tội gì phải như vậy?

Lúc này nội tâm Hắc Liên Thánh Sứ hơi động, hắn bỗng nhiên nói:

1.Chờ chút, ngươi bây giờ không cần ra tay, viện binh Bạch Liên giáo của ta đã đến, có nàng thì nhất định có thể ngăn cản Tô Tín.

Hắc Liên Thánh Sứ vừa mới lên tiếng, phía sau có Bạch Linh dẫn một đám võ giả Hóa Thần Cảnh của Bạch Liên giáo đến đây.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1132 - Thanh Thành Kiếm Phái Ủy Khuất (2)

Bạch Linh, đi giết Tô Tín, cho dù không thể giết hắn cũng phải ngăn cản một hồi, đừng cho hắn tiếp tục giết người.

Hắc Liên Thánh Sứ trầm giọng nói.

Nhưng Bạch Linh không trực tiếp nghe lệnh của Hắc Liên Thánh Sứ, ngược lại trên mặt tươi cười nhưng lòng không

cười nói:

1.Chẳng lẽ ngươi đang ra lệnh cho ta sao? Hắc Liên Thánh Sứ hừ lạnh nói:

2.Thánh nữ điện hạ, trước mặt mọi người ta không muốn nói những bí ẩn của Thánh giáo ra, cho nên ngươi tốt nhất cũng không nên ép ta.

3.Nếu Thánh giáo không chiếm được đầy đủ lợi ích trong Cửu Trọng Kiếm Các, khi đó chúng ta trêu chọc Thiên đình nhưng kết quả bồi phu nhân lại gãy binh.

4.Lúc bình thường ngươi hồ đồ cũng được, nhưng hiện tại ngươi nhất định phải nghe mệnh lệnh của ta, nhớ kỹ, hiện tại ngươi chỉ là thánh nữ, còn không phải Bạch Liên Thánh Mẫu!

Trên mặt Bạch Linh vẫn mang theo vui vẻ, nhưng trong mắt lại đầy băng lãnh.

- Nếu ta thành Bạch Liên Thánh Mẫu, ngươi còn là Hắc Liên Thánh Sứ sao?

Thì thào một câu cuối cùng, rốt cuộc Bạch Linh không hề do dự, mang theo Ninh Thanh sau lưng tấn công Tô Tín.

Vũ Sư đang dây dưa với người Thanh Thành kiếm phái, thời điểm Bạch Linh đánh tới, Tô Tín đã không người bảo hộ, cho nên hắn trực tiếp thu hồi Thâu Thiên cung, cười nói với Bạch Linh:

1.Thánh nữ điện hạ, không nghĩ tới chúng ta gặp mặt nhau nhanh như thế xem các nội bộ Bạch Liên giáo các ngươi cũng không hài hòa cỡ nào.

Vừa rồi Hắc Liên Thánh Sứ nói chuyện với Bạch Linh, Tô Tín cũng nghe rõ rành mạch, rõ ràng cho thấy quan hệ giữa hai người không đúng.

Theo lý mà nói Hắc Liên Thánh Sứ thân là lão nhân Bạch Liên giáo, cũng là trụ cột vững vàng, Bạch Linh chính là thánh nữ Bạch Liên giáo, người thừa kế Bạch Liên giáo tương lai, nàng thật sự không có lý do gì ngỗ nghịch Hắc Liên Thánh Sứ.

Đối với thế lực lớn bình thường, người thừa kế tông môn như Bạch Linh phải lôi kéo lấy lòng những lão nhân trong tông môn mới đúng, vì củng cố vị trí của mình vững chắc.

Những lão nhân trong tông môn cũng sẽ trợ giúp ngươi, cam đoan sau khi có tông chủ mới kế vị vẫn có thể bảo toàn địa vị và lợi ích không giảm bớt, nói đơn giản là ngươi tốt, ta tốt, mọi người khỏe.

Nhưng xem ra quan hệ giữa Hắc Liên Thánh Sứ và Bạch Linh thánh nữ vô cùng khẩn trương, xem như thù địch.

Bạch Linh mỉm cười đáng yêu, nói:

1.Đúng vậy, ta cũng không nghĩ tới chúng ta lại gặp nhau nhanh như vậy, ta vốn chờ ngươi đột phá Dung Thần Cảnh, sau đó ta lại giết ngươi, dùng máu tươi của ngươi nuôi nấng Thanh Liên.

2.Yêu hận buồn ly biệt, thế gian có nhiều dục niệm như thế, người nàng yêu đã chết, cho nên ta sẽ dùng máu thù hận rót vào Thanh Liên, mới có thể giúp nó thành thục chân chính.

Tô Tín nhìn Ninh Thanh sau lưng Bạch Linh, sau khi thúc dục Thanh Liên

chủng, Thanh Liên trong người của nàng đã nở ra, đồng thời cũng mang cho nàng lực lượng Hóa Thần Cảnh.

Trong đầu của nàng lại chịu tải trí nhớ của người khác, cho nên nàng hiện tại là Ninh Phỉ hay là Ninh Thanh, chỉ sợ ngay cả chính nàng cũng không phân rõ ràng.

Hơn nữa Bạch Linh dùng hai chữ ‘ nuôi nấng ’ rất kỳ lạ, dùng tính mẫn cảm của Tô Tín trên phương diện võ đạo, hơn nữa lần trước hắn đã dùng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp lưu lại ấn ký trên người Ninh Thanh trong kho vũ khí Thông Thiên đảo, trong đầu Tô Tín cũng đã đoán được nguyên lý bí pháp Bạch Liên giáo dùng là cái gì.

Bạch Linh cứu Ninh Thanh, nàng cũng không phải thiện nam tín nữ gì, nàng chỉ xem Ninh Thanh như vật chứa mà thôi, dùng để áp Thanh Liên chủng.

Thanh Liên chủng cùng loại với thần thông quán đỉnh của Tây Cương Mật Tông, chỉ có điều trải qua Bạch Liên giáo diễn biến đã làm nó càng tà dị và cường đại hơn.

Ninh Thanh bị gieo Thanh Liên chủng, hơn nữa Thanh Liên chủng nở rộ trong thiên hỏa, nàng cũng kế thừa trí nhớ và lực lượng của vô số Thanh Liên sứ trước kia.

Cho nên Ninh Thanh hiện tại quả thực không khác gì người bị bệnh tinh thần phân liệt, trong đầu của nàng có trí nhớ không chỉ một người.

Thanh Liên chủng đã nở rộ, nhưng không có thành thục, nghe ý của Bạch Linh, nàng đã đánh chủ ý lên Tô Tín.

Bởi vì trong nội tâm Ninh Thanh có hận ý ngập trời với Tô Tín, cho nên nàng muốn đánh giết Tô Tín, dùng máu tươi Tô Tín đổ vào Thanh Liên, giúp nó thành thục triệt để, dùng thời gian ngắn nhất thúc dục ra một Thanh Liên sứ, thậm chí là Dương Thần Cảnh Thanh Liên Thánh sứ.

Loại phương thức tà dị như thế, nhìn khắp giang hồ cũng cũng chỉ có đám lũ

điên như Bạch Liên giáo mới nghiên cứu ra.

Thứ này và Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp có cách làm khác nhau nhưng kết quả giống nhau tới mức kỳ diệu.

Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp mượn đỉnh lô tu luyện, Bạch Liên giáo dùng Thanh Liên chủng nhét vào người sống sờ sờ xem như vật chứa và thúc dục lực lượng trong Thanh Liên chủng.

Khó trách Bạch Liên giáo khó bị tiêu diệt như vậy, thứ này tà dị phức tạp nhưng nhanh chóng thúc dục ra cường giả, có thể giảm bớt rất nhiều tinh lực và tu luyện tới Dương Thần Cảnh.

Chỉ có điều chuyện thất bại nhất của Bạch Linh chính là đánh chủ ý lên đầu hắn.

Tô Tín nhìn Bạch Linh, trên miệng nở nụ cười lạnh lùng.

Nàng muốn dùng máu của mình nuôi nấng Thanh Liên, thật tình không biết chính mình càng muốn đoạt Thanh Liên chủng

tăng cường lực lượng thủ hạ của mình.

Không biết vì sao, Bạch Linh nhìn thấy Tô Tín tươi cười thì cảm thấy không tự nhiên, cho nên nàng cũng không có tiếp tục nói nhảm, mà là giơ tay lên, Kim Liên nở rộ, phật quang đại thịnh và mang theo uy áp vô tận tấn công về phía Tô Tín.

Tô Tín không lùi mà tiến tới, hắn điểm ra một chỉ, lực lượng Phá Sát và Kinh Mộng trực tiếp đánh nát Kim Liên, Huyết Hà Thần Kiếm ra khỏi vỏ, khí huyết sát khôn cùng xông lên trời và cuốn lấy Bạch Linh.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1133 - Ảo Thuật Của Bạch Liên Giáo (1)

Tô Tín giao thủ với Bạch Linh biến thành cảnh tượng cực kỳ thú vị.

Bạch Linh ra tay thánh khiết và đại khí khôn cùng, phật quang vờn quanh giống như thánh nữ chính đạo.

Tô Tín lại tỏa ra huyết quang khủng bố, khí huyết sát tà dị xông lên trời, hắn giống như ma thần.

Nhìn thấy hai người bọn họ giao thủ, người không biết rõ tình hình còn tưởng rằng đây là một thánh nữ chính đạo đang ra tay với hung đồ ma đạo.

Hai người giao thủ cũng hấp dẫn ánh mắt đa số người giang hồ.

Tô Tín với tư cách một đời trẻ tuổi giang hồ uy thế mạnh nhất, cũng hấp dẫn lực chú ý nhiều nhất.

Mọi người đều biết thánh nữ Bạch Liên giáo, đây chính là người trải qua vô số lần chém giết trong Bạch Liên giáo, dùng phương thức dưỡng cổ dưỡng ra quái vật.

Với tư cách người thừa kế Bạch Liên giáo, chỉ cần Bạch Liên thánh nữ xuất thế sẽ có thực lực liền khủng bố kinh người, hiện tại nàng chống lại Tô Tín, giá trị tuyệt đối đánh giá.

Huyết hà đầy trời va chạm với Kim Liên, khí huyết sát và phật quang hoà lẫn vào nhau, tràng diện tà dị xuất hiện trong thời gian ngắn.

Bạch Liên giáo kết hợp sở trường ba nhà đạo phật ma, mỗi võ giả Bạch Liên

giáo có phương hướng trọng điểm không giống nhau.

Bách Linh trọng điểm là phương hướng võ đạo phật gia.

Ánh sáng chói lọi hàng lâm, hai tay Bạch Linh kết ấn, một đóa Kim Liên nở rộ dưới chân Tô Tín, trong tâm hoa sen lại là máu tươi đáng sợ, bên trong có hấp lực vô tận sinh ra, dẫn động máu tươi quanh người Tô Tín sôi trào.

Chỉ có điều đừng nhìn thân thể Tô Tín không mạnh và cường tráng nhưng hắn là võ giả luyện thể.

Long Tượng Bàn Nhược Công ở phương diện tu hành cường độ thân thể không mạnh bằng Kim Cương Bất Phôi Thần Công của Thiếu Lâm tự, nhưng thực sự vượt qua chín thành công pháp luyện thể trên giang hồ.

Huyết dịch sôi trào được dẫn động liền bị Tô Tín trấn áp, kiếm khí bộc phát quanh người hắn, trực tiếp xoắn giết Kim Liên.

Cùng lúc đó thân thể Ninh Thanh lại động.

Vào lúc không chiến đấu, trên người Ninh Thanh vẫn có bóng dáng Ninh Phỉ ngày xưa, nhưng một khi tiến vào trạng thái chiến đấu, nàng như hóa thành kẻ khác, ra tay lãnh huyết tàn nhẫn, quả thực có thể nói là dốc sức liều mạng.

Trong tay Ninh Thanh cầm thanh kiếm hết sức nhỏ đâm tới, cương khí màu nâu xanh xé rách hư không, trực tiếp đâm vào hậu tâm Tô Tín.

Nhưng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín đã tiến vào cảnh giới thứ ba, hư không ngưng kiếm, hắn cảm nhận có lực lượng cường đại tấn công từ sau lưng, hơn một ngàn đạo kiếm khí bộc phát và tấn công Ninh Thanh.

Vào lúc này một đóa Thanh Liên nở ra, tràn ngập đạo uẩn, kiếm quang của Ninh Thanh phân hoá mang theo Đạo Uẩn Thanh Liên trực tiếp tan rã vô hình kiếm khí của Tô Tín.

- Đạo Uẩn Thanh Liên? Lực lượng Thanh Liên chủng thiên hướng Đạo gia nhất

mạch sao?

Thần sắc Tô Tín không thay đổi, hắn điểm ra một chỉ Phá Sát, thân thể phóng về phía Bạch Linh, toàn lực thi triển Bất Tử Ấn Pháp, quanh người hắn tràn ngập khí tức huyền ảo, phật quang quanh người Bạch Linh hòa lẫn với khí tức huyền ảo trên người Tô Tín, không ngờ lại lộ ra cảnh tượng vô cùng thánh khiết.

Bất Tử Ấn Pháp vốn thoát thai từ phật lý của Phật gia, có phần giống với lộ tuyến của Bạch Linh, phân hoá sinh tử, chuyển di

khí cơ, Tô Tín vận dụng Tam Chỉ Đạn Thiên bắn về phía Ninh Thanh sau đó mặc kệ nàng, hắn trực tiếp điên cuồng tấn công Bạch Linh.

Ninh Thanh sau lưng Tô Tín không tránh không né, đón đở một chỉ Phá Sát của Tô Tín, nhưng kiếm trong tay đâm ra hóa thành ánh sáng màu xanh, trong nháy mắt đã xuất hiện trước người Tô Tín!

Nhưng vào thời khắc mấu chốt, thân thể Tô Tín đột nhiên hơi động, khí cơ cường đại bao phủ quanh người Tô Tín, từ đó ngăn cản lực lượng một kiếm này và chém về phía Bạch Linh.

Bạch Linh lui về phía sau, nhưng Tô Tín lại nắm lấy cơ hội, Phi Huyết Kiếm bên hông ra khỏi vỏ, lúc này huyết hà ngập trời cuốn lấy Bạch Linh.

Kim Liên ẩn hiện trước người của nàng, thế giới cực lạc hàng lâm, phá diệt vạn pháp thế gian, muốn ngăn cản Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín.

Tô Tín lại cười lạnh lùng, quanh người tỏa ra cả ngàn đạo kiếm khí, Tam Chỉ Đạn Thiên điểm ra liên tục, lực lượng Phá Sát và Kinh Mộng đã phát huy đến mức tận cùng, làm cho Kim Liên trước người Bạch Linh không ngừng vỡ vụn.

Sắc mặt Bạch Linh thay đổi, cho tới bây giờ nàng mới lĩnh giáo được sự khủng bố của Tô Tín, đồng thời cũng sinh ra hoài nghi với kế hoạch của mình.

Lúc trước nàng cứu Ninh Thanh với mục đích rất đơn giản, bởi vì mục tiêu của nàng không phải Ninh Thanh, mà là Tô Tín.

Thanh Liên chủng chính thức đại thành cần dùng một loại cảm xúc đậm đặc nhất thế gian làm thuốc dẫn chủ yếu, hận cũng muốn, yêu cũng được, dù sao chỉ cần một loại là có thể, hơn nữa hận ý càng lớn, đối tượng hận ý càng mạnh, Thanh Liên chủng có khả năng phát ra lực lượng càng lớn.

Bởi vì Ninh Thanh hận Tô Tín ngập trời, cho nên nàng mới lựa chọn Ninh Thanh, hy vọng có thể giúp Thanh Liên chủng uống no máu của Tô Tín sẽ đại thành, thực lực Tô Tín càng

mạnh, máu tươi của hắn tạo thành hiệu quả với Thanh Liên chủng càng tốt.

Chỉ có điều tới bây giờ Bạch Linh mới nhận rõ ràng một sự thật, đó chính là Tô Tín không giống với võ giả xuất thân các đại phái khác, nàng có thể dùng rất nhiều thủ đoạn tính toán đối phương chủ động giao ra tinh huyết, với tính cách của Tô Tín thì không thể làm như vậy.

Trong mắt Bạch Linh xuất hiện chấn động khủng bố, giữa hai mắt nàng xuất hiện tịnh thổ vô cùng thanh khiết.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1134 - Ảo Thuật Của Bạch Liên Giáo (2)

Cảnh sắc chung quanh biến hóa, một vòng xoáy kéo Tô Tín vào bên trong, ngay sau đó còn kéo cả Ninh Thanh.

Cảnh vật chung quanh nghiền nát, không có người Thiên đình, cũng không có người Thanh Thành kiếm phái.

Trước mặt Tô Tín chỉ có phật gia tịnh thổ tràn ngập khí tức từ bi thánh khiết, Chân Không Gia Hương!

Hơi trọng yếu hơn là Tô Tín không cảm thấy chân khí trong người, ngay cả lực lượng cơ thể cũng suy yếu, thậm chí Tô Tín cảm giác mình như biến thành người bình thường.

Phi Huyết Kiếm đã không còn, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí cũng không thể sử dụng, Ninh Thanh lại cầm kiếm mảnh trong tay đâm vào ngực của hắn.

Tuy đang giữa ảo thuật nhưng Tô Tín lại biết rõ nếu hắn bị đâm trúng sẽ có hiệu quả gì.

Nền tảng của Bạch Liên giáo ban đầu là ở Huyễn Ma Đạo, hơn nữa trò giỏi hơn thầy mà thắng vu lam, cho nên ảo thuật cũng thập phần quan trọng với võ giả Bạch Liên giáo.

Bạch Linh chủ tu không phải ảo thuật nhưng nàng át chủ bài cuối cùng của nàng còn khủng bố hơn cả ảo thuật.

Thân đang ở giữa ảo thuật, khóe miệng Tô Tín lại lộ ra nụ cười.

Nhưng bảo Tô Tín đi ngăn cản ảo thuật của Bạch Linh, Tô Tín cao lắm chỉ có thể tự bảo vệ mình mà thôi.

Hiện tại Tô Tín cũng không phải là võ giả thái điểu bị Huyễn Ma Đạo Duẫn Tịch Tuyết hơi sử dụng biến hóa thuật là có thể mê hoặc.

Nói đến lấy ảo thuật giết người hoặc lợi dụng ảo thuật, thủ đoạn của Tô Tín không thể so với Bạch Linh là thánh nữ Bạch Liên giáo.

Dù sao trong trận chiến Ngô Đồng Sơn lúc trước, Tô Tín đã dùng kiếm hai mươi ba trọng thương lão tổ Dương Thần Cảnh của Tô gia, hắn dùng nguyên thần kiếm nguyên thủy nhất, cũng khủng bố đến cực điểm, tinh thần lực quá yếu sẽ không thể thi triển ra.

Đối chiến tinh thần lực, Tô Tín chưa bao giờ sợ ai.

Huống chi Bạch Linh cũng kéo cả Ninh Thanh vào trong ảo thuật, đây chính là việc làm uổng phí công sức.

Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp với tư cách là bí pháp bí truyền của một trong ba đại cao thủ Mông Cổ Bát Sư Ba, tiềm lực của nó vượt qua Tô Tín tưởng tượng.

Thế giới ảo thuật cùng với phương thức vận dụng tinh thần lực rất cứng nhắc, tuy có uy năng cường đại nhưng Tô Tín xem ra lại ít đi vài phần biến báo.

Nói đơn giản, trên nghiên cứu tinh thần lực bọn họ đều đi vào ganh đua, đơn giản thô bạo và nhầm lẫn, đó chính là dùng tinh thần lực mạnh nhất cấu trúc ảo cảnh mạnh nhất và kéo đối phương vào trong đó, trong tình huống phá hủy tinh thần của đối phương liền trực tiếp hủy hoại linh hồn.

Những ảo cảnh này đều là võ giả Bạch Liên giáo trước đó phác hoạ tốt, tranh thủ làm không có lỗ thủng nào, trực chỉ tâm linh, cố gắng đạt tới chân thật nhất.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới, ảo giác có chân thật hơn nữa cũng chỉ là giả mà thôi.

Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp của Tô Tín không giống như vậy.

Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp trực chỉ nhân tâm, nó lợi dụng bí ẩn sâu trong nhân tâm của người khác tạo thành ảo giác, không phân thiệt giả, trong lòng ngươi suy nghĩ càng rõ ràng thì ảo cảnh ngươi gặp càng rõ ràng.

Lúc đối mặt với một kiếm của Ninh Thanh, trong hai mắt Tô Tín giống như hóa thành hố sâu, trực tiếp kéo Ninh Thanh vào trong đó, trong mắt Ninh Thanh không còn lạnh lùng, chỉ còn hoảng sợ vô tận.

Lúc này trong trí nhớ Ninh Thanh, trí nhớ hơn mười thế hệ đã hỗn tạp với nhau, ngược lại những trí nhớ của nàng bị xa lánh vào nơi sâu nhất cũng có tư tưởng, nhưng ngày bình thường nàng không cách nào khống chế hành vi và tư tưởng của mình.

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia dị sắc, hắn trực tiếp vươn tay hấp mạnh, trên mặt Ninh Thanh càng lộ ra vẻ hoảng sợ, bởi vì nàng cảm giác mình sắp không khống chế nổi lực lượng của mình.

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh lùng, tuy đang ở trong ảo cảnh và không cách nào vận dụng chân khí bản thân, nhưng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp lại áp chế cảm giác này.

Tuy Tô Tín không biết Bạch Linh tu luyện công pháp nào trong Bạch Liên Hàng Thế Độ Ách Chân Giải nhưng hắn vẫn biết rõ công pháp tinh thần lực trên thế giới này không có loại nào vượt qua Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp.

Tinh thần lực của Tô Tín không ngừng lôi kéo tâm trí Ninh Thanh, muốn triệt để lôi kéo lực lượng Thanh Liên chủng ra ngoài.

Ảo cảnh thế giới cực lạc không ngừng lắc lư, hiển nhiên hành động của Tô Tín cũng làm cho Bạch Linh sợ hãi.

Ngày xưa trong kho vũ khí Thông Thiên đảo, Tô Tín liền vận dụng tinh thần lực lưu lại một dấu hiệu trên người Ninh Thanh.

Lúc trước Ninh Thanh dung hợp với Thanh Liên chủng không tính là hoàn mỹ, cho nên dấu hiệu của Tô Tín cũng không có rơi vào tinh thần lực của Ninh Thanh, mà rơi vào Thanh Liên chủng.

Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp thần dị, cho dù là Bạch Linh cũng không cách nào chính thức phát giác, huống chi trải qua nàng kiểm nghiệm cũng không có phát hiện ấn ký trên người Ninh Thanh.

Hiện tại Tô Tín lại dựa vào ấn ký yếu ớt trực tiếp lôi Thanh Liên chủng sắp triệt để dung hợp với Ninh Thanh và kéo ra bên ngoài.

Trong ảo cảnh hư vô, Ninh Thanh phát ra tiếng gào rú thảm thiết, một đóa Thanh Liên xuất hiện sau lưng nàng, không ngừng lắc lư và thống khổ tới cực điểm.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1135 - Đoạt Thanh Liên (1)

Tô Tín lại đánh chủ ý Thanh Liên chủng trong cơ thể Ninh Thanh, việc này làm nội tâm Bạch Linh kinh sợ không nhỏ, nàng cũng không nghĩ tới khẩu vị của Tô Tín lại lớn như vậy.

Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp không giống với bí pháp tinh thần lực truyền thống trên giang hồ, cũng làm cho Bạch Linh nhất thời sơ sẩy, cũng không có phát hiện ra.

Thanh Liên chủng cũng chưa triệt để dung hợp với Ninh Thanh, cho nên bị Tô Tín lôi kéo, Thanh Liên đã nở rộ bị kéo ra bên ngoài cơ thể Ninh Thanh.

Thế giới cực lạc vỡ vụn, không phải cần Tô Tín đánh nát, Bạch Linh chủ động giải tán ảo cảnh.

Nếu trong tình huống này nàng không nghĩ ra biện pháp, chỉ sợ Thanh Liên chủng sẽ bị Tô Tín đoạt đi.

Cho nên Bạch Linh quyết đoán tự phá tan ảo cảnh, lại vận dụng Vô Sinh Chỉ tấn công Tô Tín.

Trên mặt Tô Tín không có chút biểu lộ nào, hắn dùng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp lôi kéo Thanh Liên trong cơ thể Ninh Thanh, hắn điểm ra một chỉ, hư không vỡ vụn, phong vân lui tán, nhất chỉ Thiên Địch!

Lực lượng một chỉ này chính là lực lượng đỉnh phong Tô Tín có thể phát huy hiện tại.

Lực lượng này ngay cả Dung Thần Cảnh Tô Minh Viễn ngày xưa cũng không ngăn cản nổi, Bạch Linh có mạnh hơn nữa cũng phải nhượng bộ lui binh trước một chỉ này.

Vô Sinh Chỉ va chạm với Thiên Địch, cực lạc tiên hương vỡ vụn, Bạch Linh cảm giác có lực lượng cường đại ập tới, Kim Liên quanh người nàng nở rộ, ánh sáng vô tận xuất hiện như muốn ngăn cản lực lượng này, nhưng kết quả vẫn bị một chỉ này trọng thương, lúc này liền phun ra một ngụm máu tươi.

Ninh Thanh bên kia, Thanh Liên bên kia đã bị Tô Tín kéo ra khỏi cơ thể Ninh Thanh.

Bản thân Ninh Thanh chỉ là một vật chứa, dùng lực lượng huyết nhục của nàng cung cấp nuôi dưỡng Thanh Liên chủng nở rộ.

Bởi vì cả hai còn chưa hoàn toàn kết hợp với nhau, nhưng chỉ cần Tô Tín triệt để kéo Thanh Liên chủng ra ngoài, Ninh Thanh hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhìn Ninh Thanh không ngừng kêu rên, trong mắt mang theo vẻ thống khổ, Tô Tín thở dài một hơi nói:

1.Ngươi muốn mượn nhờ lực lượng Bạch Liên giáo báo thù? Đáng tiếc trên thế giới này không có cực lạc tiên hương chân chính.

Vừa dứt lời, Thanh Liên chủng hoàn toàn bị Tô Tín nắm trong tay, Thanh Liên lập tức co lại thành hoa sen lớn như lòng bàn

tay, Ninh Thanh cũng té xuống đất, trong mắt lộ ra vẻ mặt giải thoát.

Tô Tín lật tay một cái, Thanh Liên chủng bị thu vào trong túi giới tử.

Bạch Linh lau máu tươi trên khóe miệng, nàng lạnh lùng nói:

1.Trả Thanh Liên chủng cho ta, ngươi nghĩ muốn cái gì ta đều cho ngươi. Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Thật có lỗi, đồ bị Tô Tín ta cầm trong tay chưa bao giờ giao ra ngoài, hơn nữa ta rất ưa thích Thanh Liên chủng, cho nên tạm thời sẽ không lấy ra trao đổi.

Trong mắt Bạch Linh lộ ra sát cơ thật sâu, tuy đại bộ phận thời điểm nàng lộ ra dáng vẻ không đáng tin cậy, nhưng gặp phải việc liên quan tới lợi ích của nàng, nàng sẽ không hồ đồ.

Thanh Liên chủng rất trọng yếu với nàng, nếu không lúc trước nàng cũng sẽ không lựa chọn Ninh Thanh làm vật chứa, lựa chọn máu của Tô Tín làm chất dinh dưỡng nuôi Thanh Liên.

Chỉ có điều rất đáng tiếc, Bạch Linh đánh giá mình quá cao, hoặc nói là quá tự tin, cho nên nàng mới chọn Tô Tín làm mục tiêu.

Nếu như nói nàng lúc trước lựa chọn người khác, hiện tại bên người nàng nói không chừng sẽ có một Thanh Liên Sứ thực lực Dung Thần Cảnh thủ hộ.

Bạch Linh tuyệt đối sẽ không giao Thanh Liên chủng ra ngoài, Tô Tín không cho thì nàng đoạt.

Chỉ có điều rất đáng tiếc, trước kia nàng bị một chỉ Thiên Địch của Tô Tín làm bị thương không nhẹ, hiện tiếp tục giao thủ với Tô Tín, nàng sẽ lâm vào hạ phong.

Hắc Liên Thánh Sứ đang giao chiến nhìn thấy Ninh Thanh đã chết, Thanh Liên chủng bị Tô Tín chỗ đoạt, trên mặt lộ ra nụ cười.

Lúc này hắn không quản chuyện khác, mà là liên hợp Sầm Vệ Trang cùng Hàn Đông Đình điên cuồng tấn công Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Ánh mắt Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lộ ra thần thái lạnh lùng, nói:

1.Rất mơ tưởng kiếm trủng sao? Vậy thì tốt, đều cho các ngươi, tất cả mọi người bằng tài năng, có thể cướp được bao nhiêu là bao nhiêu!

Vừa dứt lời, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế trực tiếp đánh ra một quyền, cũng không nhắm vào đám người Hắc Liên Thánh Sứ, mà là kiếm trủng phía dưới!

Sắc mặt đám người Hắc Liên Thánh Sứ thay đổi.

Dùng thực lực cường giả Dương Thần Cảnh thật sự có thể hủy diệt binh khí Địa cấp, cho dù thực lực Bắc Cực Tử Vi Đại Đế có mạnh hơn nữa, hắn cũng không có khả năng trực tiếp hủy diệt toàn bộ kiếm trủng.

Bọn họ lo lắng cũng không phải điểm ấy, mà là lo lắng dưới một quyền của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế sẽ dẫn động trận pháp trong kiếm trủng, như vậy mới trực tiếp hủy diệt khối bảo địa này.

Với tư cách là nơi cường giả Cửu Trọng Kiếm Các ngày xưa táng kiếm, kiếm trủng này vô cùng thần thánh và trang nghiêm, tự nhiên sẽ bố trí trận pháp trùng trùng điệp điệp.

Nhưng trận pháp này không phải dùng phòng ngự, mà là trận pháp tự hủy.

Kiếm giả thà gãy không cong, nếu như kiếm trủng táng kiếm của Cửu Trọng Kiếm Các bị công phá, cần gì phải phòng ngự, trực tiếp đồng quy vu tận cho xong.

Cho nên phía dưới kiếm trủng có chôn trận pháp tự hủy, trước đó bọn họ động thủ vô cùng cẩn thận, cũng khống chế phạm vi chiến đấu, không có ảnh hưởng trận pháp phía dưới lòng đất.

Kết quả hiện tại một quyền của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lại không lưu thủ, lực lượng trực tiếp rót vào dưới mặt đất, toàn bộ kiếm trủng chấn động, hư không văng tung tóe, kiếm quang xông lên trời!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1136 - Đoạt Thanh Liên (2)

Lúc này đám người Hắc Liên Thánh Sứ muốn mở miệng mắng chửi người, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế làm quá tuyệt.

Đoạt không liền lật bàn, người Thiên đình hoàn toàn không thèm quan tâm hậu quả kế tiếp.

Lúc này bọn họ không cần nói nhảm, lực lượng kiếm trủng bộc phát, một ít võ giả Hóa Thần Cảnh ở gần biên giới đã bị chém giết.

Kiếm trủng phân liệt thành vô số khối, mỗi một khối đều là một tiểu không gian.

Trường kiếm ở biên giới không gian cũng đã bị lực lượng chôn vùi dưới tro tàn, cũng chỉ có những không gian ở trên mới có thể bảo tồn.

Cho nên muốn tốt trường kiếm trong kiếm trủng, tất cả mọi người liên tục nhảy vào trong kiếm trủng, một phương diện có thể tránh uy năng trận pháp chém giết, một phương diện lại có thể đoạn được trường kiếm.

Lúc này mọi người đã phân cắt xong, rất ít võ giả cùng thế lực bị phân tới các nơi giống nhau, bởi vì vừa rồi tất cả mọi người hỗn chiến, đại bộ phận đều là hai người đối địch bị ném vào một chỗ.

Việc này cũng đúng như lời Bắc Cực Tử Vi Đại Đế nói, tất cả mọi người bằng tài năng, có thể cướp được bao nhiêu chính là bao nhiêu.

Vừa rồi Tô Tín chém giết với Bạch Linh, cho nên hắn tự nhiên cũng bị đưa vào

không gian nghiền nát giống Bạch Linh.

Phật quang quanh người Bạch Linh bắt đầu khởi động, nàng không thèm quan tâm với trường kiếm chung quanh, hiện tại nàng muốn làm một việc đó chính là đoạt Thanh Liên chủng trở về.

Vào lúc này Tô Tín lại nói:

1.Thánh nữ điện hạ, tiếp tục đánh nữa có ý nghĩa sao? Buông tha đi, không sử dụng thủ đoạn cuối cùng của ngươi, ngươi không thể đoạt lại Thanh Liên chủng, nhưng ngươi vì một Thanh Liên chủng dốc sức liều mạng với ta, đáng giá sao?

Sắc mặt Bạch Linh lộ ra vẻ nguy hiểm:

1.Không nên hỏi một tên điên có đáng giá hay không, chẳng lẽ ngươi không biết điểm này hay sao?

Trên mặt Tô Tín lộ ra nụ cười như trong lòng không cười, nói:

1.Tên điên? Bình thường kẻ xưng hô chính mình là tên điên đều không phải tên điên, thánh nữ điện hạ, ngươi thật sự hỉ nộ vô thường như vẻ ngoài hay sao?

Bỗng nhiên Bạch Linh im lặng, ngẩng đầu hỏi:

- Ngươi có ý gì?

Tô Tín thản nhiên nói:

1.Ta có ý gì thánh nữ điện hạ ngươi cũng rõ ràng, thánh nữ Bạch Liên giáo, chủ nhân Bạch Liên giáo tương lai, vinh quang vô hạn, trong mắt của ta, tình cảnh thánh nữ điện hạ ngươi trong Bạch Liên giáo rất gian nan đúng không?

2.Tối thiểu vị Hắc Liên Thánh Sứ kia không tôn kính ngươi chút nào, huống chi ngươi cũng sinh ra sát cơ với Hắc Liên Thánh Sứ, không cần che dấu ý đồ, ta rất mẫn cảm với sát cơ.

Bạch Linh thản nhiên nói:

1.Cho nên thế nào? Ngươi muốn nói cái gì? Cho dù ta nói ngươi là người Địa phủ nhưngkhông có chứng cớ, ngươi nói ta sinh ra sát cơ với Hắc Liên Thánh Sứ cũng không có chứng cớ.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Việc này không cần chứng cớ, ta chỉ trình bày sự thật mà thôi, tối thiểu thánh nữ điện hạ ngươi và Hắc Liên Thánh Sứ chẳng khác gì hai người xa lạ, cho dù song phương không phải tử thù nhưng cũng không khác bao nhiêu đâu.

2.Ví dụ như thân phận Địa phủ của ta, chỉ sợ không phải như cả Bạch Liên giáo cũng biết như lời ngươi nói lần trước, chỉ sợ chỉ một mình ngươi biết đúng không?

3.Tại sao ngươi cho rằng như vậy?

Tô Tín chỉ vào mình và nói:

1.Vừa rồi ta đi theo người Thiên đình, nếu Hắc Liên Thánh Sứ cũng biết thân phận ta, hắn nhất định sẽ điểm ra thân phận ta, làm cho Thiên đình hoài nghi ta, cho dù không thể làm ta chém giết với người Thiên đình cũng có thể làm cho Thiên đình sinh nghi, từ đó hai bên không thể liên hợp với nhau.

2.Dù sao Thiên đình sẽ không sơ sẩy trong địa phương như Cửu Trọng Kiếm Các, cho dù lời này do Bạch Liên giáo nói ra, Thiên đình cũng sẽ quan tâm.

Tô Tín nhìn Bạch Linh thật sâu và nói:

1.Tuy Tô Tín ta còn kém những cự phách giang hồ uy trấn một phương nhưng cũng được xem là một nhân vật không tầm thường.

2.Tin tức ta là Địa phủ Sở Giang Vương rất trọng yếu với Bạch Liên giáo mới đúng, kết quả ngươi lại giấu không báo, ngay cả Dương Thần Cảnh Hắc Liên Thánh Sứ cũng không biết, quan hệ giữa ngươi và Bạch Liên giáo còn cần ta nhiều lời hay sao?

Nói đến đây, Tô Tín cũng âm thầm lắc đầu.

Nếu như biết rõ điểm này, lần trước trong kho vũ khí Thông Thiên đảo hắn không lựa chọn giao dịch với Bạch Linh, mà là lựa chọn uy hiếp lẫn nhau.

So với việc giao dịch, Tô Tín cảm thấy cầm chuyện này uy hiếp lẫn nhau hợp tác, như vậy mới càng đáng tin cậy, nhưng lại có thể lựa chọn hợp tác cấp độ sâu hơn, giống như hiện tại.

Tô Tín nhìn thẳng đôi mắt Bạch Linh, trầm giọng nói:

1.Thánh nữ điện hạ, công bằng đi, triều đình cùng Bạch Liên giáo là tử thù, nhưng ta với ngươi lại không phải tử thù.

2.Ta sẽ không giao Thanh Liên chủng ra đây, nhưng chúng ta có thể hợp tác, ngươi có thể có được đồ vật càng trân quý hơn so với Thanh Liên chủng.

3.Cho nên hiện tại quyền lựa chọn nằm trong tay của ngươi, là lựa chọn hợp tác hay vẫn lựa chọn liều sống chết tiếp tục tranh đoạt Thanh Liên chủng với ta, chuyện này do ngươi quyết định.

4.Nhưng ta có lòng tin với thực lực của mình, người chết tuyệt đối không phải

là ta.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1137 - Bí Mật Bạch Liên Giáo (1)

Bạch Linh nhìn Tô Tín thật sâu, cho tới bây giờ nàng mới nhìn thấy Tô Tín đáng sợ, không chỉ vì thực lực của hắn, mà là vì hắn nắm rõ nhân tâm.

Đều nói Bạch Liên giáo giỏi về mê hoặc nhân tâm, nhưng kỳ thật tài năng của Tô Tín cũng không thể kém người Bạch Liên giáo.

Chỉ có điều Bạch Liên giáo dùng ảo thuật câu động ngọn nguồn dục niệm trong nhân tâm, Tô Tín lại phơi bày sự thật tàn khốc trước mặt ngươi, cho ngươi lựa chọn chuyện có lợi cho mình nhất, tuy ngươi biết rõ làm như vậy thu lợi lớn nhất thật ra là Tô Tín.

Hiện tại trong không gian này không có người khác, nếu đã bị nhìn xuyên Bạch Linh cũng không tiếp tục che che lấp lấp, trực tiếp nói rõ nguyên nhân của việc này.

Kỳ thật nguyên nhân tạo thành thủy hỏa bất dung giữa Bạch Linh thánh nữ cùng Hắc Liên Thánh Sứ và cao tầng Bạch Liên giáo rất đơn giản, nói ra chính là vì trận đại chiến hai mươi năm trước với Đại Chu.

Lần đại chiến giữa Đại Chu cùng Bạch Liên giáo, Tô Tín tự nhiên cũng có nghe nói, bởi vì hắn là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, cho nên Tô Tín hiểu càng kỹ càng hơn người khác.

Tô Tín xem ra, lần đó là người Bạch Liên giáo bị động kinh, hoặc là đầu óc của tất cả bọn họ bị vô nước cho nên mới tập thể đi tìm chết.

Khi đó Đại Chu trên cơ bản đã đóng đô thiên hạ, hoạ ngoại xâm đã trừ, Đại Tấn đã biến thành Đông Tấn, kéo dài hơi tàn.

Hơn nữa nội hoạn cũng đã biến mất, Tam Tương Võ Lâm Minh sụp đổ, đại bộ phận cường giả bị Đại Chu chiêu an, minh chủ Tam Tương Võ Lâm Minh ‘ Cuồng Sư ’ Đỗ Nguyên Thánh cũng bị Đại Chu bí mật vây giết.

Thời điểm này cũng có thể xem như lúc Đại Chu mạnh nhất, định đô thành Thịnh Kinh, Bắc Nguyên Độc Cô thị không dám phóng cái rắm, chỉ có thể ngoan ngoãn nhường đường cho Đại Chu, chủ động nhường bốn phần năm địa vực Bắc Nguyên đạo.

Bạch Liên giáo lại đi khiêu khích Đại Chu vào thời điểm này, đi ra hô phong hoán vũ, đây quả thực là tự tìm đường chết.

Đương nhiên người trên giang hồ ai cũng biết, Bạch Liên giáo tìm đường chết cũng không phải lần một lần hai.

Các tông môn khác lựa chọn ẩn nhẫn dưới uy thế của Đại Chu, đóng cửa không ra ngoài, ngươi không thấy Lục Phiến Môn lúc trước đồ tông diệt môn vô số nhưng không gặp cao tăng Thiếu Lâm tự và tuấn kiệt lục đại thế gia đi ra hành hiệp trượng nghĩa hay sao.

Chỉ có Bạch Liên giáo đi con đường riêng, lại đi trêu chọc Đại Chu vào thời điểm này, kết cục tự nhiên rất thảm.

Dĩ vãng Bạch Liên giáo cũng tìm đường chết nhưng bằng vào lực lượng cường đại của Bạch Liên giáo nên chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Lúc này thì khác, Bạch Liên giáo đại chiến với Đại Chu một trận và tổn thương nguyên khí nặng nề.

Kết cấu Bạch Liên giáo chính là dưới Bạch Liên Thánh Mẫu có Thất Liên Thánh Sứ, đều là cường giả Dương Thần Cảnh, uy thế khôn cùng, Thất Liên Thánh Sứ chính là tâm phúc chân chính của Bạch Liên Thánh Mẫu.

Phía dưới những người này đều có được các chức vị đặc thù như đường chủ phân đường Bạch Liên giáo, Tiếp Dẫn thần sứ, Phổ Độ thần sứ.

Dưới tay của thánh nữ Bạch Liên giáo chính là thất sắc liên sứ.

Bởi vì Bạch Liên giáo chọn dùng thủ đoạn truyền thừa, mỗi đời Bạch Liên Thánh Mẫu kế vị sẽ chọn ra một thánh nữ, đồng thời cũng chọn ra thất sắc liên sứ làm người thủ hộ.

Đợi đến lúc Bạch Liên Thánh Mẫu và Thất Liên Thánh Sứ đời trước già yếu liền chọn dùng bí pháp Bạch Liên giáo tiến hành quán đỉnh, từ đó trực tiếp truyền thừa cho bọn họ.

Đến lúc đó tân nhiệm thánh nữ trở thành Bạch Liên Thánh Mẫu, thất sắc liên sứ tiếp nhận Thánh sứ đời trước tiến hành quán đỉnh sẽ có thể trực tiếp đột phá Dương Thần Cảnh, Bạch Liên giáo mới cũ hoàn thành chuyển giao một thế hệ.

Bạch Liên giáo cũng đã tiến hành việc này suốt mấy ngàn năm, loại phương thức này giúp truyền thừa của Bạch Liên giáo chưa từng gián đoạn, nhưng trận chiến hơn hai mươi năm trước lại sinh ra ngoài ý muốn.

Trận chiến ấy tạo thành tổn thương quá lớn với Bạch Liên giáo, làm cho Bạch Liên Thánh Mẫu trọng thương, Thất Liên Thánh Sứ vẫn lạc năm người.

Càng làm người ta tuyệt vọng là thánh nữ đời trước và thất sắc liên sứ đều vẫn lạc, bọn họ là người nối nghiệp được Bạch Liên giáo bồi dưỡng hơn hai mươi năm, hiện tại đột nhiên vẫn lạc cũng đại biểu Bạch Liên giáo lâm vào thời kỳ giáp hạt.

Đối với một thế lực mà nói, trọng yếu nhất chỉ có một, đó là truyền thừa.

Thánh nữ đời trước vẫn lạc làm cho truyền thừa Bạch Liên giáo gián đoạn, chính vì điểm này nên Bạch Liên giáo mới thu tay về.

Bồi dưỡng thánh nữ Bạch Liên giáo dùng phương thừa dưỡng cổ để lựa chọn.

Bồi dưỡng rất nhiều đệ tử, lại cho chém giết với nhau, người sống sót cuối cùng sẽ được bổ nhiệm làm thánh nữ.

Cho nên sau khi thánh nữ đời trước chết đi, Bạch Liên giáo liền dùng thời gian

hơn hai mươi năm một lần nữa chọn lựa một vị thánh nữ, đó chính là Bạch Linh.

Nếu như dựa theo phát triển bình thường, kỳ thật thánh nữ hiện tại đã là Dung Thần Cảnh, mà không phải Hóa Thần Cảnh như Bạch Linh.

Chỉ có điều thánh nữ dễ nói, nhưng thất sắc liên sứ là vấn đề.

Thất sắc liên sứ với tư cách là tâm phúc của thánh nữ Bạch Liên giáo, kỳ thật sẽ cùng được bồi dưỡng cùng với thánh nữ Bạch Liên giáo, bọn họ có một môn bí thuật có thể đạt được tác dụng bổ sung hỗ trợ cho nhau.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1138 - Bí Mật Bạch Liên Giáo (2)

Như vậy chờ Bạch Liên Thánh Mẫu thọ nguyên gần hết sẽ tiến hành quán đỉnh truyền lực lượng cho thánh nữ, trợ giúp nàng tấn chức Dương Thần.

Sau đó Thất Liên Thánh Sứ quán đỉnh cho thất sắc liên sứ cũng tấn chức Dương Thần, cuối cùng là một đời Thất Liên Thánh Sứ mới sẽ đồng loạt ra tay, dùng bí pháp đồng tu lại giúp thánh nữ tấn chức Chân Vũ, như vậy mới có thể cam đoan Bạch Liên Thánh Mẫu mỗi thời đại đều có tu vi Chân Vũ Cảnh.

Tất cả lại xảy ra vấn đề ở thế hệ Bạch Linh, bởi vì xuất hiện đứt gãy làm cho Bạch Linh phát triển một nửa, thất sắc liên sứ được lựa chọn chỉ có hai người tấn cấp Hóa Thần Cảnh.

Võ giả hơn hai mươi tuổi tấn cấp Hóa Thần Cảnh, trừ Tô gia có huyết mạch đặc thù nên rất đơn giản, đặt ở trong các tông môn khác đều là thiên tài trong thiên tài.

Bạch Liên giáo cho tới nay đều là thánh nữ cùng thất sắc liên sứ cùng phát triển, nhưng mỗi đời đệ tử của bọn họ sàng chọn ra tám thiên tài nhưng lại không có khả năng sau hai mươi năm chọn ra tám thiên tài.

Cho nên bởi như vậy tu vi thất sắc liên sứ không theo kịp tu vi của Bạch Linh, như vậy bước quán đỉnh cuối cùng, bí thuật của Bạch Liên giáo có thể sẽ thất bại, làm cho Bạch Linh không cách nào tấn chức Chân Vũ Cảnh.

Hiện tại biện pháp duy nhất là sớm tiến hành quán đỉnh, Thất Liên Thánh Sứ truyền thừa lực lượng là có thể tùy ý phân phối, Hắc Liên Thánh Sứ dùng lực lượng truyền thừa choThanh Liên Sứ cũng có thể.

Dù sao nếu muốn tăng lực lượng thất sắc liên sứ lên cũng giống như Bạch Linh, như vậy mới có thể giúp bọn họ tiếp theo đó tu hành bí pháp hỗ trợ lẫn nhau, cuối cùng Bạch Linh tấn chức Dương Thần cũng sẽ trợ giúp nàng đột phá Chân Vũ.

Chỉ có bởi vì như vậy cần hi sinh hai Thánh Sứ còn sót lại của Bạch Liên giáo, Hắc Liên Thánh Sứ và Hồng Liên Thánh sứ.

Hai gã Dương Thần Cảnh hoàn toàn có thể chế tạo ra bảy Dung Thần Cảnh, nhưng tiến hành bí thuật quán đỉnh cần phải hi sinh bản thân bọn họ.

Nếu là trước kia chuyện này không thành vấn đề.

Dù sao thời khắc thọ nguyên tiêu hao gần hết, bọn họ không sống được vài năm, dùng lực lượng cuối cùng truyền thừa cho đời sau, bảo trì lực lượng Bạch Liên giáo, bọn họ cũng không phản đối việc này.

Nhưng bây giờ không giống.

Hắc Liên Thánh Sứ hiện tại vẫn chưa tới trăm tuổi, dùng thọ nguyên của võ giả Dương Thần Cảnh xem như vẫn còn tráng niên, ai cam tâm dâng hiến tính mạng của mình hoặc biến thành phế nhân trong tình huống hiện tại?

Cho nên bởi như vậy thái độ của Hắc Liên Thánh Sứ với Bạch Linh có thể nghĩ.

Tuy hắn muốn lớn mạnh Bạch Liên giáo nhưng lại không nghĩ dâng tính mạng của mình ra.

Nếu như không có lực lượng của Hắc Liên Thánh Sứ, Bạch Linh có được Bạch Liên Thánh Mẫu quán đỉnh truyền thừa, nàng cũng không cách nào tấn thăng đến Chân Vũ Cảnh.

Huống chi bên trong Bạch Liên giáo hiện tại còn có một tin tức truyền lưu, đó chính là Bạch Liên Thánh Mẫu lúc trước tổn thương quá nặng, làm cho nàng hơn hai mươi năm không khỏi hẳn, chỉ sợ lực lượng truyền thừa yếu hơn các đời Bạch Liên Thánh Mẫu trước kia rất nhiều.

Bởi như vậy cho dù nàng tiến hành quán đỉnh cho Bạch Linh, Hắc Liên Thánh Sứ và Hồng Liên Thánh Sứ cầm lực lượng của mình quán đỉnh giúp thất sắc liên sứ tấn thăng đến Dung Thần Cảnh, dưới tình huống lực lượng hai bên suy yếu Bạch Linh muốn tấn chức Chân Vũ vô cùng khó khăn, thậm chí tỷ lệ thất bại cực cao.

Bởi như vậy, Bạch Liên giáo không có cường giả Chân Vũ Cảnh còn có thể tiếp tục sinh tồn trên võ lâm hay không?

Một thánh nữ không có hi vọng tấn chức Chân Vũ còn đáng giá Bạch Liên giáo đầu nhập nhiều như vậy hay không?

Loại ý nghĩ này truyền lưu rất rộng trong Bạch Liên giáo, cho nên địa vị của Bạch Linh trong Bạch Liên giáo tuyệt đối không vinh quang vô hạn và kính sợ như người ta vẫn nghĩ.

Chính bởi vì như thế, lần này Bạch Liên giáo quyết định xuất thế lần nữa không phải bởi vì lúc trước bị thương đã khôi phục tốt, mà là vì bọn họ cần bảo vật trong Cửu Trọng Kiếm Các tiến hành đền bù tổn thất của bản thân.

Ngay cả Bạch Linh cũng lựa chọn dùng Tô Tín làm mục tiêu nuôi nấng Thanh Liên chủng của nàng cũng là muốn trong tình huống vạn nhất nàng không Chân Vũ Cảnh, lưu lại một tâm phúc chính thức và át chủ bài bảo vệ tánh mạng.

Dù sao chờ đến lúc đó, nếu không có thực lực Chân Vũ Cảnh, giáo chủ Bạch Liên giáo cũng không cần thánh nữ đảm nhiệm, dù sao đều là Dương Thần Cảnh, Hắc Liên Thánh Sứ hoặc là Hồng Liên Thánh Sứ có tư lịch già hơn, thực lực càng mạnh hơn nữa chẳng lẽ không được sao?

Tô Tín sinh ra hứng thú nhìn Bạch Linh, hắn đoán được nội bộ Bạch Liên giáo có mâu thuẫn, nhưng không nghĩ tới mâu thuẫn lớn như vậy, lại không cách nào điều hòa.

Kỳ thật cũng không tính không cách nào điều hòa, chỉ cần vị Hắc Liên Thánh Sứ và Hồng Liên Thánh Sứ thật sự một lòng hi sinh vì Bạch Liên giáo, bọn họ liền có thể hi sinh lực lượng trợ giúp một đời thất sắc liên sứ mới tấn chức Dung Thần

Cảnh, sau đó bọn họ lại chậm rãi tu luyện tới Dương Thần Cảnh, cuối cùng trợ giúp Bạch Liên Thánh Mẫu quán đỉnh và Bạch Linh sẽ đột phá Chân Vũ.

Quá trình này cần hao phí thời gian rất lâu, thậm chí cần thời gian vài chục năm trên trăm năm, nhưng chung quy sẽ có hiệu quả.

Nhưng đáng tiếc, vị Hắc Liên Thánh Sứ không phải loại người đại công vô tư như vậy, ngược lại còn vô cùng có dã tâm.

Nếu như Bạch Liên Thánh Mẫu cuối cùng thật nặng tổn thương không chữa khỏi, hắn chắc chắn sẽ có hứng thú với vị trí giáo chủ Bạch Liên giáo.

Nghe Bạch Linh nói xong những lời này, Tô Tín khoát tay nói:

1.Thánh nữ điện hạ, nếu tình cảnh của ngươi tới mức này, ta nghĩ tới chúng ta càng phải hợp tác.

2.Hợp tác theo như nhu cầu, ngươi muốn tăng thực lực của chính mình, diệt trừ uy hiếp bản thân, mà ta cũng đúng lúc muốn diệt trừ mấy người, chúng ta liên thủ, ngươi tuyệt đối sẽ không thua thiệt.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1139 - Kế Hoạch Điên Cuồng (1)

Trầm mặc sau nửa ngày, Bạch Linh nhìn Tô Tín và nói:

1.Ngươi muốn chúng ta hợp tác thế nào? Tô Tín híp mắt trầm giọng nói:

2.Rất đơn giản, ta và ngươi liên thủ, ta giúp ngươi giết Hắc Liên Thánh Sứ, đoạt đến Hắc Liên chủng thuộc về, nhưng ngươi cũng phải giúp ta giết đại trưởng lão Thanh Thành kiếm phái Sầm Vệ Trang!

Vừa nói ra lời này khỏi miệng, Bạch Linh triệt để sửng sốt.

Nàng nhìn Tô Tín, cả buổi mới thở dài một hơi nói:

- Ta chỉ là giả điên, nhưng Tô Tín ngươi lại điên thật!

Hắc Liên Thánh Sứ và Sầm Vệ Trang là người nào? Đây chính là võ giả Dương Thần Cảnh danh chấn thiên hạ, võ đạo đại tông sư.

Danh tiêng của Tô Tín trên giang hồ thật sự rất lớn, Bạch Linh nàng cũng từ mấy trăm đệ tử Bạch Liên giáo chém giết ra, tuyệt đối cũng có thực lực đứng hàng Địa Bảng.

Dù nói thế nào, hai người bọn họ cũng chỉ là Hóa Thần Cảnh mà thôi, kết quả bây giờ ở chỗ này lại mưu đồ bí mật chém giết cường giả Dương Thần Cảnh, người khác cho rằng đây là si tâm vọng tưởng, là điên cuồng.

Tô Tín cau mày nói:

- Ngươi sợ?

Bạch Linh lắc lắc đầu nói:

1.Đây không phải sợ, ta chỉ không muốn đi chịu chết mà thôi, giống như Thánh giáo ta lúc trước động thủ với Đại Chu, nhưng chưa bao giờ không chết không thôi với Đại Chu, bởi vì như vậy thuần túy chính là tìm chết.

2.Bằng lực lượng hai người chúng ta, trong Dung Thần Cảnh không có người nào là đối thủ, nhưng đối phó Dương Thần Cảnh lại kém hơn quá xa, hoặc là nói căn bản không có khả năng.

3.Ngươi từng ra tay với cường giả Dương Thần Cảnh, nhưng cũng chỉ là ra tay đánh lén trong tình huống đặc biệt, nhưng chỉ trọng thương đối phương chứ không phải đánh chết.

Hiện tại cho dù Hắc Liên Thánh Sứ hay là Thanh Thành kiếm phái Sầm Vệ Trang đều mạnh hơn lão tổ Tô gia bị ngươi trọng thương, Tô Tín ngươi dựa vào cái gì giết bọn họ?

Bạch Linh nói cũng không sai, đừng nói nàng chỉ giả điên, cho dù nàng điên thật cũng không tự tìm cái chết.

Tô Tín cười cười, nói:

1.Ngươi không muốn đi chịu chết, ta cũng không muốn đi chịu chết, tuy nguy hiểm càng lớn, tiền lời càng lớn, không phải sao?

Nói xong, Tô Tín xuất ra thanh kiếm gãy trong tay, hiện tại nó đã thành trường kiếm nguyên vẹn nhưng vết rách trên thân kiếm lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Kỳ thật nó vẫn còn là một thanh kiếm gãy, chỉ có điều trận pháp khắc trên thân kiếm tương liên với trận pháp Cửu Trọng Kiếm Các, cho nên mới có thể dễ dàng xé rách không gian trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Tô Tín nói:

1.Thanh kiếm này có thể dễ dàng xé rách không gian trong Cửu Trọng Kiếm Các, ngươi cũng nhìn thấy trận pháp trong Cửu Trọng Kiếm Các, có chút trận pháp tuyệt đối có lực lượng uy hiếp võ giả Dương Thần Cảnh.

2.Nếu như lợi dụng tốt những thứ này, Dương Thần Cảnh cũng không phải không thể đánh chết, huống chi ngươi thân là thánh nữ Bạch Liên giáo, cho dù đám người Hắc Liên Thánh Sứ có nhị tâm với ngươi nhưng trên người của ngươi cũng có vài món chỉ bảo bảo hộ tính mạng, vận dụng chúng đánh chết Hắc Liên Thánh Sứ, có lẽ cũng đầy đủ.

Bạch Linh híp mắt lo lắng lời nói khả thi của Tô Tín, Tô Tín thì đứng ở một bên, cũng không có thúc giục.

Tô Tín lựa chọn người liên hợp, từ trước đến nay không thích đả động đối phương, hắn chỉ nói rõ lợi ích, nhìn đối phương tự

lựa chọn, giống như hắn liên thủ với Đường Hiển tại thành Thịnh Kinh.

Đối với Bạch Linh mà nói, tuy nàng cũng có chút không tin lời của Tô Tín nhưng nàng cũng chỉ có thể lựa chọn hợp tác với Tô Tín, bởi vì tình thế của nàng hiện tại như lửa sém lông mày.

Hơn hai mươi năm gần đây thương thế của Bạch Liên Thánh Mẫu không có khỏi hẳn, cả ngày bế quan, hiện tại quyền lực trong Bạch Liên giáo đều nắm giữ trong tay các cường giả Dương Thần Cảnh như Hắc Liên Thánh Sứ.

Nếu nàng không nghĩ ra biện pháp, đoán chừng đợi đến lúc Bạch Liên Thánh Mẫu viên tịch thì cũng là lúc nàng bị ép rời khỏi Bạch Liên giáo hoặc phải chết.

Dù sao nàng là thánh nữ Bạch Liên giáo, là người nối nghiệp chính thống của Bạch Liên giáo, chỉ cần có nàng tồn tại, cho dù ai trở thành giáo chủ Bạch Liên giáo đều danh bất chính, ngôn bất thuận, cho nên Bạch Linh nàng nhất định phải biến mất!

Ngẩng đầu lên, Bạch Linh nói:

1.Ta đáp ứng hợp tác với ngươi, nhưng ta muốn Hắc Liên chủng. Tô Tín lắc đầu nói:

2.Việc này không thương lượng, kỳ thật ngươi muốn Hắc Liên chủng cũng không chỗ hữu dụng, ta cũng biết quá trình ngươi dùng Hắc Liên chủng bồi dưỡng thất sắc liên sứ, hiện tại mấy thất sắc liên sứ bên cạnh ngươi quá yếu.

3.Trong tình huống Hắc Liên Thánh Sứ chủ động quán đỉnh thì bọn họ cũng chỉ đột phá tới Dung Thần Cảnh, giống như ngươi cho Ninh Thanh nuốt Thanh Liên chủng, bị động để nàng luyện hóa lực lượng Thanh Liên chủng, đối phương tối đa cũng chỉ có thể đạt tới Dung Thần Cảnh đỉnh phong mà thôi, Dương Thần Cảnh còn cần đại lượng thời gian và tu luyện bổ khuyết.

4.Đối với ngươi mà nói, một tên võ giả Dung Thần Cảnh không có tác dụng lớn với ngươi, ngược lại diệt trừ một Hắc

Liên Thánh Sứ dã tâm bừng bừng, yếu bớt áp lực của ngươi trong Bạch Liên giáo mới trọng yếu nhất.

Bạch Linh nghĩ lại, cuối cùng cũng đành phải gật đầu đồng ý.

Bị động thúc hóa Thanh Liên chủng không phải dễ dàng như vậy, giống như Ninh Thanh lần này, cho dù nàng thành công nuốt máu tươi của Tô Tín nuôi nấng Thanh Liên, hận ý trong cơ thể Ninh Thanh hóa thành chất dinh dưỡng của Thanh Liên =, nhưng Ninh Thanh đột phá đến Dương Thần Cảnh cũng cần thời gian nhất định.

Nếu như muốn phát huy toàn bộ lực lượng Thanh Liên chủng, chỉ sợ nàng phải có gúc mắt với cường giả Dương Thần Cảnh mới có thể trở thành thất sắc liên sứ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1140 - Kế Hoạch Điên Cuồng (2)

Với lực lượng của nàng muốn giết cường giả Dương Thần Cảnh lấy máu mới gọi là si tâm vọng tưởng.

Bạch Linh ngẩng đầu nhìn Tô Tín, trong mắt lộ ra hào quang nguy hiểm:

1.Ta có thể cho ngươi Hắc Liên chủng, nhưng ta hi vọng ngươi không nên gạt ta, nếu không cho dù ta giả điên, nhưng ta điên thật sẽ rất khủng bố.

Tô Tín cười nói:

1.Ngươi yên tâm, Tô Tín ta nói chuyện rất thành tín, tối thiểu tuyệt đối không hàm hồ khi đối đãi minh hữu.

Khóe miệng Bạch Linh cong lên, Tô Tín nói lời này lừa gạt người trong giang hồ còn được, nàng hoàn toàn không tin.

1.Nói chuyện thành tín? Những năm qua người bị ngươi đâm một đao sau lưng cũng không ít a? Người nhìn thấy ngươi nói chuyện không giữ lời đều bị hãm hại, đương nhiên ngươi là Tô Tín nói chuyện thành tín.

Tô Tín cũng không phản bác lời của Bạch Linh, hắn thu một ít trường kiếm trong không gian này vào túi giới tử, những thứ này là bảo vật.

Bởi vì căn cơ của Bạch Linh trong Bạch Liên giáo rất nông cạn, trước khi nàng trở thành thánh nữ đã phải chém giết với đệ tử Bạch Liên giáo khác, cho nên trở thành thánh nữ không có bao lâu, thủ hạ cũng không có mấy người.

Hơn nữa Bạch Liên giáo rất ít võ giả dùng binh khí, sử dụng kiếm càng ít, cho nên nàng không đặt những trường kiếm Huyền cấp vào trong mắt.

Tô Tín gia đại nghiệp đại, đương nhiên hắn phải suy nghĩ vì thủ hạ của mình, phải biết rằng Lý Phôi hiện tại đang dùng Du Long kiếm Hoàng cấp đấy, tuy chất liệu và tác dụng của nó so được với Huyền cấp nhưng so với Lý Phôi thì nó quá yếu.

Đạt được các trường kiếm nơi đây, tối thiểu Tô Tín có thể giúp thực lực thủ hạ dưới trướng tăng lên rất nhiều.

Có kiếm gãy trong tay, Tô Tín dễ dàng xé rách hư không, trực tiếp tiến vào trong một trọng kiếm các khác, có lẽ xem như ‘ khôn ’ vị.

Trong một trọng kiếm các này đầy khí tức nóng bỏng, Tô Tín nhìn sang bốn phía, nơi này hẳn là nơi đúc kiếm ngày xưa trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Tô Tín quay đầu nói với Bạch Linh:

1.Nói tới Cửu Trọng Kiếm Các, có lẽ ngươi quen thuộc hơn ta, ngươi đạt được điển tịch của Ninh gia, có lẽ cũng đã phá giải được rồi.

Giao dịch lần trước nói ra cũng không ai chịu thiệt, Tô Tín dùng kiếm gãy của Bạch Linh tạo thành chìa khóa mới, có thể tùy ý phá vỡ không gian trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Điển tịch Ninh gia, Tô Tín xem không hiểu, nhưng Bạch Linh đã lựa chọn trao đổi nó, hiển nhiên Bạch Linh có thể đọc hiểu những tin tức này.

Bạch Linh cũng không có giấu diếm, nàng thản nhiên nói:

1.Trong đó có ghi chép một ít sinh hoạt của Cửu Trọng Kiếm Các ngày xưa mà thôi, hẳn là nhật ký của vị lão tổ Ninh gia, mặc dù có chút tác dụng nhưng địa phương mấu chốt cũng bị cắt đi, không có tác dụng lớn như kiếm gãy của ngươi.

2.Nơi này là nơi đúc kiếm của Cửu Trọng Kiếm Các, có chín loại dịa hỏa bố trí

thành đại trận, có thể uy hiếp được cường giả Dương Thần Cảnh, chỉ có điều ta không biết trận pháp này còn có tác dụng hay không.

Nói xong, Bạch Linh cầm một đóa hoa sen màu vàng và rót vào mặt đất Cửu Trọng Kiếm Các, sau nửa ngày nàng mới nói:

1.Trận pháp rất nguyên vẹn, nếu như dẫn động, tuyệt đối có thể làm cường giả Dương Thần Cảnh trọng thương.

Tô Tín gật đầu, hắn không có ra tay, lúc này bắt đầu tìm kiếm các nơi trong kiếm các, nhìn xem có những người khác hay không, hoặc là có bảo bối gì đáng mang đi hay không.

Tuy Tô Tín đạt được các đồ vật trong kiếm các ‘ khôn ’ vị không trân quý bằng những trường kiếm trong kiếm trủng.

Nơi này là nơi Cửu Trọng Kiếm Các dùng để đúc kiếm, nó cũng chỉ có một ít tài liệu khoáng thạch bình thường, không có một chút trường kiếm thành phẩm và các tài liệu trân quý.

Kiếm giả thời kỳ Cửu Trọng Kiếm Các có phương thức tu luyện khác với hiện tại, chính bọn họ đúc kiếm, bọn họ dưỡng kiếm, bọn họ luyện kiếm.

Lúc trước võ giả Cửu Trọng Kiếm Các muốn chế tạo một thanh bội kiếm cũng sẽ tự tìm tài liệu, sau khi chế tạo tốt sẽ cầm bội kiếm rời đi, đương nhiên sẽ không đặt tại chỗ này.

Trong kiếm các nơi này vẫn còn các loại tài liệu bình thường do kiếm giả lưu lại, dù sao không đáng vài đồng tiền, chẳng muốn mang ra ngoài nên mới vứt tại đây.

Lắc lư một vòng Tô Tín nói với Bạch Linh:

1.Ta đi ra ngoài dẫn một người đi vào, rốt cuộc người vào trước là Sầm Vệ Trang hay là Hắc Liên Thánh Sứ thì phải xem

vận khí của ngươi.

Bạch Linh gật đầu, tuy nàng biết rõ Tô Tín sẽ không có hảo tâm chủ động làm mồi nhử nhưng hắn chỉ muốn nắm quyền chủ động trong tay mình mà thôi.

Bạch Linh cũng không lo lắng Tô Tín bội bạc, trước hết giết Sầm Vệ Trang sau đó không giúp nàng giết Hắc Liên Thánh Sứ.

Chỉ cần Tô Tín muốn Hắc Liên chủng trong người Hắc Liên Thánh Sứ thì hắn nhất định phải ra tay.

Có đôi khi kết hợp lợi ích cùng liên minh với nhau còn chặt chẽ hơn các liên minh khác.

Tô Tín phá vỡ không gian lao ra ngoài, trở lại kiếm trủng bị Bắc Cực Tử Vi Đại Đế dẫn động trận pháp nổ nát.

Nơi này không có cửa gì, chỉ cần thoát ly kiếm trủng nghiền nát sẽ bị truyền tống đến một trọng kiếm các khác.

Cho dù Hắc Liên Thánh Sứ hay Sầm Vệ Trang sau khi lấy kiếm xong đều rời đi, cũng muốn dùng tiết điểm nơi này.

Vừa rồi không gian ‘ khôn ’ không có người, bọn họ tự nhiên đang ở hai vị trí khác.

Tô Tín tùy ý mở cánh cửa sau đó tiến vào trong đó.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1141 - Tô Tín, Ngươi Làm Rất Tốt! (1)

Tia sáng trắng lóe lên, xuất hiện trước mặt Tô Tín chính là vô số núi đồi cực

lớn.

Những núi đồi cực lớn này trụi lủi không có thực vật gì, chung quanh những ngọn núi kia là đủ loại vết kiếm, cả không gian

tràn ngập trong kiếm khí, gió nhẹ thổi qua giống như kiếm khí tới người.

Nhìn thấy cảnh tượng này Tô Tín lập tức hiểu nơi này là địa phương nào.

Không gian này là nơi các cường giả Cửu Trọng Kiếm Các tu luyện kiếm đạo, tích lũy tháng ngày diễn luyện cho nên trong núi đồi chung quanh xuất hiện các vết kiếm rất sâu, cả không gian giống như hóa thành kiếm ngục.

Nếu đổi thành võ giả cảnh giới Tiên Thiên ở chỗ này, chỉ sợ không ngây ngốc quá mười giây sẽ bị kiếm khí chung quanh xé nát thân thể.

Nhưng đối với võ giả Hóa Thần Cảnh, nhất là võ giả tu luyện kiếm đạo thì nơi này chính là thánh địa tu luyện.

Quả nhiên tu luyện kiếm đạo tại nơi này có tác dụng rất mạnh, càng có tác dụng tăng lĩnh ngộ kiếm đạo của bản thân.

Lúc này Tô Tín cũng bất chấp đi tìm Hắc Liên Thánh Sứ cùng Sầm Vệ Trang, ở chỗ này tu luyện trước rồi nói sau.

Trung ương là một cao điểm vạn trượng.

Tuy cao điểm vạn trượng này bị người ta chém đứt làm hai, có thể nghĩ lực lượng lúc trước đáng sợ cỡ nào.

Địa điểm cao vạn trượng này có kiếm khí nồng đậm nhất, hiệu quả tu luyện cũng là tốt nhất, cho nên Tô Tín trực tiếp cao vạn trượng.

Chờ thời điểm Tô Tín leo lên cao, hắn lại phát hiện đã có không ít người đã ở chỗ này.

Trong đó Kiếm Thần Sơn, Dịch Kiếm Môn, Danh Kiếm Sơn Trang, Thanh Thành kiếm phái và cả người Bạch Liên giáo đều ở đây, chỉ có điều lại không có nhóm người trong kiếm trủng.

Ban đầu võ giả Thanh Thành kiếm phái trong kiếm trủng đã bị Tô Tín giết không gần hết, đương nhiên sẽ không xuất hiện tại nơi này.

Người chồng chất tại nơi này không có cường giả Dương Thần Cảnh, thực lực mạnh nhất cũng chỉ có Dung Thần Cảnh, hơn nữa trong đó còn có người quen biết cũ của Tô Tín, Thiên đình Độ Ách Tinh Quân và Thôi Phán Quan.

Mấy người kia vừa gặp mặt đã đánh nhau, trong tình huống hiện tại không quan tâm việc tranh đấu với nhau, liên tục tĩnh tâm lĩnh ngộ kiếm ý cường đại trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Không ai có thể mang theo ngọn núi lớn này rời đi, huống chi kiếm ý đang ở ngay nơi này, ai muốn cảm ngộ ai liền trực tiếp cảm ngộ là được, cũng không có gì phải tranh, cho nên người ở nơi này nhiều nhưng ai cũng tĩnh tâm thể ngộ kiếm ý.

Nhìn thấy Tô Tín tới đây, đại bộ phận người chỉ đưa mắt nhìn sang Tô Tín sau đó nghiêng đầu đi, tiếp tục bắt đầu tu luyện.

Thôi Phán Quan âm thầm truyền âm nói với Tô Tín:

1.Tần Nghiễm Vương đại nhân và Mạnh bà đại nhân cùng người Thiên đình phát hiện con đường đi thông trung tâm Cửu Trọng Kiếm Các, đó là thông đạo nội cung, vẫn đang phá trận pháp, đợi đến lúc ngươi cảm ngộ xong kiếm ý chúng ta lại

rời đi, cầm kiếm gãy của ngươi đi cùng ta.

Quả nhiên kiếm gãy có quan hệ rất lớn với Cửu Trọng Kiếm Các, thời điểm trong nội cung cũng cần phải có kiếm gãy mới mở ra được.

Tô Tín âm thầm gật đầu, hắn cũng phát hiện việc này, thanh kiếm gãy có thể phá vỡ không gian trong Cửu Trọng Kiếm Các, nhưng khác biệt duy nhất là không thể phá vỡ trung tâm của Cửu Trọng Kiếm Các đi vào trong nội cung.

Xem ra bí mật che giấu của Cửu Trọng Kiếm Các đang nằm ở nội cung.

Tô Tín ngồi xuống bắt đầu cảm ngộ kiếm ý này, mặc kệ kiếm ý này có tương xứng với hắn hay không, nhưng kiếm ý này tối thiểu có trợ giúp cực lớn với Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín đang ngưng tụ ngàn vạn kiếm khí trên người, diễn biến kiếm đạo vô

cùng cường đại.

Cho nên cho dù là dạng kiếm ý gì, chỉ cần Tô Tín có thể lĩnh ngộ thì hắn có thể dung nhập vào trong Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí.

Nhưng vào lúc này một võ giả Danh Kiếm Sơn Trang lại dẫn tới một người, cũng là người quen biết cũ của Tô Tín, chính là thiếu chủ Danh Kiếm sơn trang, ‘ Kiếm công tử ’ Hà Hưu.

1.nơi này có thể gia tăng tu vi kiếm đạo cực lớn, đối với người trì kiếm ngũ phái là nơi chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu, cho nên sau khi đi tới nơi này, người Danh Kiếm Sơn Trang lập tức đi tìm Hà Hưu, cũng dẫn Hà Hưu tới nơi đây.

Hà Hưu vừa nhìn thấy Tô Tín, trong mắt hắn bắt đầu xuất hiện chiến ý và sát cơ đậm đặc.

Từ khi Tô Tín trở thành chấp niệm của hắn, hắn vẫn muốn đánh với Tô Tín một trận.

Đối với người kiêu ngạo tới cực điểm như Hà Hưu, hắn tuyệt đối không thể

chịu đựng được việc một người bị mình giẫm lên đầu lúc trước lại đứng trên đầu của mình.

Cho nên vừa nhìn thấy Tô Tín cũng ở nơi này, Hà Hưu lúc này muốn động tay, hắn lại bị người khác của Danh Kiếm Sơn Trang ngăn cản lại.

1.Công tử, hiện tại cũng không phải là thời điểm tùy ý động thủ, mọi người tới Cửu Trọng Kiếm Các đều là tìm chỗ tốt, hơn nữa không phải đến luận võ.

2.Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, động thủ với Tô Tín ở chỗ này chỉ vô duyên vô cớ kết thù địch, hiện tại nên cảm ngộ kiếm ý ở nơi đây đã.

Đối với người bốn phái như Danh Kiếm Sơn Trang mà nói, Cửu Trọng Kiếm Các mở ra chính là niềm vui ngoài ý muốn.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1142 - Tô Tín, Ngươi Làm Rất Tốt! (2)

Bạch Liên giáo sợ một người không ngăn cản nổi Thiên đình và Địa phủ liên thủ nên mới kéo theo bọn họ.

Người bốn phái rất mâu thuẫn với thân phận bia đỡ đạn của mình, nếu cũng xung đột sẽ không phân được chỗ tốt gì.

Đối với bọn họ mà nói, nếu dưới tình huống không có chỗ tốt thì tốt nhất không nên động thủ, không nên tiêu hao lực lượng một cách vô ích.

Hà Hưu cũng không phải người không phân biệt được nặng nhẹ, nghe người khác khuyên bảo như vậy, hắn liền áp chế chiến ý trong nội tâm, quay người đi cảm ngộ kiếm ý cường đại.

Đối với động tác của Hà Hưu, Tô Tín tự nhiên cũng cảm giác được, hắn lại không quan tâm.

Trận chiến lúc trước là Tô Tín thật không địch lại Hà Hưu, dù cho vận dụng át chủ bài, Tô Tín cũng chỉ dám nói miễn cưỡng chiến ngang tay mà thôi.

Đó chỉ là việc lúc trước, tối thiểu hiện tại Tô Tín đã không đứng cùng cấp độ với Hà Hưu.

Thời điểm Hà Hưu ngày xưa vẫn còn là một đời tuấn kiệt đã vô cùng chấp nhất với bài danh, Tô Tín đã có thể tranh phong với cường giả trên giang hồ.

Cho nên đối với Hà Hưu, Tô Tín sẽ không chủ động khiêu khích, không phải muốn đánh với hắn một trận nhằm báo thù ngày xưa gì đó.

Tầm mắt của mọi người khác nhau, nhìn thấy đồ vật cũng sẽ khác nhau.

Tô Tín thừa nhận mình không phải loại người có lòng dạ rộng rãi nhưng sẽ không nhàm chán tới mức đi gây sự với kẻ đã bị mình bỏ lại sau lưng.

Tối thiểu so sánh với Hà Hưu, cảm ngộ kiếm ý cường đại trước mặt trọng yếu hơn nhiều.

Đương nhiên nếu Hà Hưu thật sự không biết sống chết muốn động thủ cùng hắn, Tô Tín cũng không lưu tình.

May mà Hà Hưu vẫn còn lý trí, cũng không có liều lĩnh xông lên muốn động

thủ.

Kết quả mọi người liền đắm chìm trong kiếm ý cường đại, nhận thức kiếm ý do cường giả Cửu Trọng Kiếm Các lưu lại.

Hiện tại bọn họ cũng đã có thể khẳng định, kiếm ý cường đại lúc trước lưu lại tại nơi này nhất định là của cường giả Chân Vũ Cảnh không thể nghi ngờ, trừ Chân Vũ Cảnh ra, ai có thể phá vỡ cao điểm vạn trượng? Đây là thủ đoạn của lục địa thần tiên trong truyền thuyết mới có.

Một giờ sau, Thôi Phán Quan và Độ Ách Tinh Quân đứng dậy trước tiên.

Kỳ thật hai người bọn họ không phải võ giả sử dụng kiếm, tuy cảm ngộ kiếm ý này còn không bằng loại suy, muốn cảm ngộ võ đạo ẩn chứa trong kiếm ý.

Nhưng lúc này có khí tức cường đại hàng lâm, mang theo khí thế hung lệ và cuồng bạo, trực tiếp làm rất nhiều người đang tìm hiểu kiếm ý cũng bừng tỉnh.

Tất cả mọi người sững sờ, cùng nhìn sang phía sau.

Chỉ thấy hai mắt đại trưởng lão Thanh Thành kiếm phái Sầm Vệ Trang đỏ bừng dẫn theo hai, ba gã võ giả Hóa Thần Cảnh trèo lên lên đỉnh núi, sắc mặt hung tàn giống như có thù không đội trời chung.

Mọi người nơi này đều sững sờ, rốt cuộc là ai chọc cường giả Dương Thần Cảnh thành dáng vẻ thế này?

Phải biết rằng đại bộ phận truyền thừa của Thanh Thành kiếm phái đều xuất xứ từ Đạo môn, cho nên trên người võ giả Thanh Thành kiếm phái thiếu đi một ít dũng mãnh cấp tiến của võ giả kiếm phái, nhiều ra một ít thanh tịnh vô vi của Đạo gia,

tối thiểu ở phương diện dưỡng khí, võ giả Thanh Thành kiếm phái lại mạnh hơn võ giả trì kiếm ngũ phái nhiều.

Kết quả nhìn thấy dáng vẻ Sầm Vệ Trang hiện tại không khác gì muốn ăn thịt người, rốt cuộc là ai chọc hắn tới mức này? Làm cho vị cường giả Dương Thần Cảnh kia không quan tâm phong độ như thế.

1.Tô Tín! Ngươi làm rất tốt, dùng lực lượng một người giết hai võ giả Dung Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái ta, mười bảy người võ giả Hóa Thần Cảnh, cho dù lần trước Thanh Thành kiếm phái khai chiến với Thất Sát Ma Cung cũng không có tổn thất lớn như vậy.

Trong mắt Sầm Vệ Trang sinh ra sát cơ như sắp tràn ra ngoài, hắn thề đời này mình chưa từng muốn giết một người như hiện tại.

Trước kia Sầm Vệ Trang cũng không biết Tô Tín giết Phương Thụy cùng một võ giả Dung Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái, hắn chỉ tức giận Tô Tín liên thủ với người Thiên đình và đánh chết hơn mười tên võ giả Hóa Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái.

Kết quả hắn từ trong lời của võ giả Thanh Thành kiếm phái may mắn sống sót mới biết được, Tô Tín vậy mà giết Phương Thụy, còn giết một gã khác võ giả Dung Thần Cảnh!

Sau khi nghe tin tức này, đôi mắt Sầm Vệ Trang đỏ rực.

Thời điểm này bất kể hắn có phải võ giả Dương Thần Cảnh hay không, công phu dưỡng khí như thế nào, cho dù là thánh nhân cũng sẽ bị kích thích biến thành ma đầu.

Phải biết rằng cho dù là Hóa Thần Cảnh hay Dung Thần Cảnh, tất cả đều là chiến lực cao cấp của Thanh Thành kiếm phái, đặc biệt là tồn tại Dung Thần Cảnh, cả Thanh Thành kiếm phái tính cả những người sắp già, võ giả không thể ra tay cũng không cao hơn hai mươi người.

Kết quả hiện tại hai võ giả Dung Thần Cảnh còn tráng niên vậy mà chết trong tay Tô Tín, việc này suýt nữa làm Sầm Vệ Trang nổi điên tại chỗ.

Phải biết rằng hắn chỉ dẫn ba võ giả Dung Thần Cảnh vào trong Cửu Trọng Kiếm Các mà thôi.

Đối với nguyên nhân Tô Tín giết người, Sầm Vệ Trang đã không muốn đi truy cứu.

Là Tô Tín chọc Thanh Thành kiếm phái bọn họ hay là Thanh Thành kiếm phái đi chọc Tô Tín đã không trọng yếu.

Dù sao Sầm Vệ Trang chỉ nhìn kết quả việc này không nhìn quá trình, Thanh Thành kiếm phái bọn họ chết hai gã Dung Thần Cảnh và mười bảy tên võ giả Hóa Thần Cảnh, từ nay về sau Thanh Thành kiếm phái bọn họ không chết không thôi với Tô Tín.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1143 - Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm! (1)

Sầm Vệ Trang tức sùi bọt mép, sát cơ vô hạn, những người nơi này rất sững sờ.

Vừa rồi Sầm Vệ Trang nói cái gì? Tô Tín vậy mà giết hai gã võ giả Dung Thần Cảnh và mười bảy tên võ giả Hóa Thần Cảnh, đây là chuyện nghịch thiên ah!

Phần chiến tích này nếu như phân tán ra cũng không xem vào đâu, giang hồ hiểm ác, cho dù là võ giả Dung Thần Cảnh vẫn lạc ngoài ý muốn cũng là chuyện gì bình thường.

Nhưng không bình thường chính là Tô Tín trong thời gian ngắn như vậy có thể dùng sức một người đánh chết nhiều người như thế, việc này quả thật là tổn thất khi hai thế lực lớn đại chiến với nhau.

Thậm chí sau một hồi đại chiến, chỉ cần không phải cuộc chiến sinh tử sẽ không tổn thất hai võ giả Dung Thần Cảnh.

Mọi người dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Tô Tín.

Từ khi Tô Tín xuất đạo đến bây giờ, có bao nhiêu võ giả Dung Thần Cảnh chết trong tay hắn?

Tuy người này là Hóa Thần Cảnh, nhưng hắn giết người trong cùng giai dễ dàng như giết chó, hiện tại ngay cả Dung Thần Cảnh cũng không đỡ nổi phong mang của hắn?

Khí thế trên người Sầm Vệ Trang đã tăng lên tới đỉnh phong, hiển nhiên vị Dương Thần Cảnh này đã tức giận thật sự, muốn giết Tô Tín cho thống khoái.

Thời điểm này bất kể Tô Tín có phải tứ đại thần bộ của triều đình hay không, cho dù hắn là hoàng tử, Sầm Vệ Trang cũng dám giết!

Chết hai võ giả Dung Thần Cảnh và mười bảy võ giả Hóa Thần Cảnh, nếu Thanh Thành kiếm phái bọn họ không dám phóng cái rắm, Thanh Thành kiếm phái bọn họ cũng đừng gọi là Thanh Thành kiếm phái, trực tiếp sửa tên thành rùa đen kiếm phái được rồi.

Bốn thanh đạo kiếm xuất hiện sau lưng Sầm Vệ Trang, địa, phong, thủy, hỏa tứ linh chi lực bộc phát dữ dội, hư không chung quanh bị xé nứt, vô tận sinh diệt ẩn chứa trong đó, lộ ra cảnh tượng cực kỳ khủng bố.

Địa, phong, thủy, hỏa tứ linh chi lực với tư cách lực lượng bổn nguyên tạo thành thế giới, một mình đặt ở ngoài không có gì, nhưng hợp lại với nhau sẽ tạo thành một môn đạo kiếm bí pháp của Thanh Thành kiếm phái, Sinh Diệt đạo kiếm!

Dùng lực lượng địa phong thủy hỏa diễn biến thiên địa sinh diệt, truy cầu đại đạo bổn nguyên, sau khi Sầm Vệ Trang tấn chức Dương Thần Cảnh mới lĩnh ngộ ra đòn sát thủ này.

Sầm Vệ Trang đi từng bước về phía trước, hắn không nói lời nào nhưng sát khí trên người bốc lên trời.

Tất cả mọi người biết rõ, trong tình huống này Sầm Vệ Trang không có gì để nói, chỉ có dùng đầu Tô Tín mới có thể bàn giao tổn thất của Thanh Thành kiếm phái lần này.

Lúc này Thôi Phán Quan truyền âm nói với Tô Tín:

- Có cần hỗ trợ hay không?

Tuy Tô Tín đã từng xuất thủ với cường giả Dương Thần Cảnh nhưng chẳng qua là đánh lén, bây giờ muốn chính diện chống lại cường giả Dương Thần Cảnh, việc này hiển nhiên là hai loại tình huống khác nhau.

Tô Tín lại truyền âm nói không cần.

Vào lúc này Độ Ách Tinh Quân lại bỗng nhiên nhiên truyền âm nói:

1.Tô đại nhân, thực lực ngươi rất mạnh là không giả, nhưng đối mặt Dương Thần Cảnh, ngươi có thể kiên trì bao lâu?

2.Lúc trước ngươi đã từng hợp tác với Thiên đình, nên biết Thiên đình ta cũng không phải khủng bố như trong lời đồn.

3.Không bằng như vậy đi, ta và ngươi lại hợp tác sâu hơn, ngươi thấy thế nào?

4.Ngươi gia nhập Thiên đình ta, ta cho ngươi vị trí tương đương võ giả Dung Thần Cảnh, hơn nữa giúp ngươi ngăn cản Sầm Vệ Trang, ngươi xem thế nào?

5.Ta thật không đánh lại cường giả Dương Thần Cảnh nhưng hơi ngăn cản một chút cũng không thành vấn đề.

Độ Ách Tinh Quân muốn mời chào Tô Tín cũng không phải tâm huyết dâng trào, mà là trải qua suy nghĩ kỹ càng.

Phải biết rằng Thiên đình bọn họ trải qua mấy ngàn năm phát triển, kết quả Địa phủ về sau đuổi theo, chỉ dùng thời gian trăm năm đã phát triển tới mức này, việc này làm tất cả người Thiên đình đều nghĩ mình kém người Địa phủ.

Luận công pháp, Thiên đình tuyệt đối mạnh hơn Địa phủ.

Cùng là những công pháp thượng cổ nhưng người Thiên đình trên cơ bản đều đã tu luyện qua một lần, lưu lại không ít cảm ngộ cùng với kinh nghiệm của tiền nhân, Địa phủ vẫn tiến hành lục lọi.

Nói số lượng thủ hạ, lực lượng Thiên đình rất cường đại, dù cho lại bị trọng thương một lần, Thiên đình vẫn có thể quật khởi lần nữa.

Cho nên mọi người Thiên đình thương nghị thật lâu, cuối cùng cũng chỉ có thể đưa ra một nguyên nhân, đó chính là Thiên đình bọn họ quá mức bài ngoại.

Trong nhiều năm qua như vậy, Thiên đình vẫn luôn bồi dưỡng đệ tử của chính

mình.

Nhưng Thiên đình quá nhỏ, giang hồ lại quá lớn, ngươi Thiên đình có thể bồi dưỡng được đệ tử kinh diễm tuyệt mới nhưng trên giang hồ lại thai nghén ra Thôi Phán Quan, Tần Nghiễm Vương Diệt là những người càng kinh tài tuyệt diễm hơn.

Chính bởi vì như thế, Thiên đình cũng chuẩn bị tạm thời nếm thử mời chào những võ giả tới từ giang hồ gia tăng thực lực bản thân.

Đặc biệt là trải qua chuyện của Cửu Diệu Tinh Quân, Thiên đình càng muốn làm như thế.

Ngay cả Cửu Diệu Tinh Quân dược Thiên đình bồi dưỡng từ nhỏ cũng có thể phản bội, chứng minh loại phương thức bồi dưỡng đệ tử này của Thiên đình cũng không phải an toàn tuyệt đối.

Cho nên bởi như vậy Tô Tín liền lọt vào trong mắt Độ Ách Tinh Quân.

Cho dù thực lực hay địa vị, Tô Tín đều rất phù hợp yêu cầu của Thiên đình.

Hơn nữa trong tay Tô Tín hiện tại còn có thanh kiếm gãy kia, có thể tùy ý xuyên thẳng qua các nơi trong Cửu Trọng Kiếm Các, nó là chìa khóa rất quan trọng, hiện tại mời chào Tô Tín đến tay, Thiên đình bọn họ tuyệt đối không thiệt thòi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1144 - Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm! (2)

Trước kia bởi vì Tô Tín có thân phận triều đình, cho nên tỷ lệ Thiên đình bọn họ mời chào thành công rất thấp, hiện tại Tô Tín đã lâm vào tuyệt cảnh, hắn có lẽ sẽ đáp ứng.

Tô Tín nghe được Độ Ách Tinh Quân muốn mời chào mình, hắn lập tức cười thầm một tiếng, hắn truyền âm nói với Độ Ách Tinh Quân:

1.Vinh hạnh được tinh quân để mắt tới, triều đình đối đãi với tại hạ không tệ, tại hạ cũng không muốn nhanh thay đổi địa vị như vậy.

Nghe được Tô Tín cự tuyệt, Độ Ách Tinh Quân liền không nói lời nào.

Hái dưa xanh không ngọt, Thiên đình cũng biết đạo lý kia, cho nên cũng không ép buộc người nào gia nhập.

Hắn vẫn thủ ở bên cạnh, chuẩn bị chờ Tô Tín bị giết sẽ cướp đoạt kiếm gãy.

Thứ này chính là chìa khóa mở nội cung, cũng không thể bị đám người Thanh Thành kiếm phái cướp lấy.

Thời gian nói hai câu như vậy, Sầm Vệ Trang cũng đã chuẩn bị ra tay.

Hắn không có nói nhảm một câu, bốn thanh trường kiếm sau lưng ra khỏi vỏ, lực lượng tứ linh địa phong thuỷ hỏa bộc phát đáng sợ, kiếm xuất hiện ở nơi nào hư không nói đó vỡ nát, cảnh tượng như diệt thế.

Sắc mặt mọi người biến hóa, vội vàng lui ra ngoài vài dặm, thậm chí trực tiếp

nhảy sang ngọn núi khác.

Cường giả Dương Thần Cảnh ra tay uy thế quá mức mạnh mẽ, hơn nữa hiện tại Sầm Vệ Trang ôm thù hận ra tay, lực phá hoại càng kinh người, bọn họ cũng không muốn bị lan đến gần.

Trong mắt Tô Tín xuất hiện thần sắc lạnh lùng, Bạch Linh nói hắn điên thật, kỳ thật trong con người Tô Tín thật sự có một ít ý điên cuồng.

Chỉ có điều Tô Tín điên nhưng hắn điên trong điều kiện tiên quyết là có đầy đủ thực lực và nội tình, nếu không thì không gọi là điên, mà là tìm đường chết.

Ví dụ như hiện tại đối mặt với Sầm Vệ Trang, đầu tiên hắn phải ngăn cản được thế công của Sầm Vệ Trang, lúc này mới có thể dẫn hắn vào trong trận pháp của không gian khác, nếu không hắn bị một kiếm của Sầm Vệ Trang miểu sát, như vậy còn chơi cái gì nữa?

Cho nên Tô Tín trực tiếp tiến vào không gian hệ thống hối đoái một tiêu hao phẩm.

Giai đoạn hiện tại, thực lực Tô Tín chỉ có thể sử dụng các tiêu hao phẩm tứ tinh nửa có tính bùng nổ.

Tuy đều là võ giả cấp bậc tứ tinh nửa nhưng vận dụng ở thời điểm khác nhau sẽ tạo thành hiệu quả khác nhau.

Đây cũng là đặc thù của vũ kỹ cao cấp, ít tồn tại quá nhiều tính lặp lại, mỗi một chủng vũ kỹ đều là tồn tại độc nhất vô nhị.

Ví dụ như Tam Phân Thần Chỉ, tại Tam Phân Quy Nguyên Khí gia trì liên tục không dứt, hơn nữa chuyên phá công pháp luyện thể, có thể sử dụng bình thường như chỉ pháp Tam Chỉ Đạn Thiên.

Bởi vì Thiên Địch quá mức cực đoan, sử dụng nó sẽ tổn thương bản thân, thích hợp sử dụng tại nơi có nguyên khí thiên địa mỏng manh, đối phương không thể mượn lực lượng thiên địa, nhưng một chỉ Thiên Địch của Tô Tín lại có thể phát huy

lực lượng bản thân lên mức đỉnh phong.

Lúc trước Tô Tín dùng vũ kỹ mạnh nhất là kiếm hai mươi ba trọng thương lão tổ Tô gia.

Tuy kiếm hai mươi ba là vũ kỹ cấp bậc tứ tinh nửa nhưng Tô Tín nhìn thấy tiềm lực vô hạn của nó.

Chỉ có điều kiếm hai mươi ba mạnh nhưng tổn thương bản thân còn lớn hơn cả vận dụng Thiên Địch, cho nên thời điểm vận dụng còn phải xem nơi nào.

Lúc trước Tô Tín dám dùng một chiêu này đối phó lão tổ Tô gia, đó là bởi vì nơi đó còn có triều đình Thường Sơn Vương Cơ Huyền Viễn.

Lão tổ Tô gia bị Tô Tín trọng thương, những người còn lại nhất định sẽ bỏ đá xuống giếng.

Tô Tín với là người tư cách triều đình, nếu lão tổ Tô gia tức giận muốn giết hắn, Cơ Huyền Viễn sẽ không bỏ mặc.

Trong hoàn cảnh hiện tại không thích hợp sử dụng kiếm hai mươi ba, như vậy không cách nào trọng thương Sầm Vệ Trang, làm hắn triệt để mất đi chiến lực, đến lúc đó không may chỉ có Tô Tín.

Cho nên lần này Tô Tín hối đoái không phỉa tiêu hao phẩm có lực sát thương đơn thể cực mạnh như kiếm hai mươi ba, mà là một môn kiếm pháp kinh diễm khác, Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm! Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm của Yến Thập Tam!

Thế gian này không có Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm, chỉ có Đoạt Mệnh Thập Tam Kiếm, mười ba kiếm pháp đầu chỉ có thể xem như phàm tục, kiếm thứ mười bốn mới có thể phát huy kiếm pháp tới mức đỉnh phong, đủ khả năng đạt đến mức tận cùng.

Yến Thập Tam đánh một trận với Kiếm Thần Tạ Hiểu Phong đã ngộ ra kiếm mười lăm, tập hợp tử vong và hủy diệt vào một kiếm!

Kiếm chiêu này cường đại không nằm ở kiếm chiêu, mà là ở kiếm ý, dùng dẫn động tử vong cùng hủy diệt kiếm ý!

Trong kiếm các có kiếm ý xông lên tận trời, kiếm ý cường đại do vô số cường giả Cửu Trọng Kiếm Các ngày xưa lưu lại vạn năm không tiêu tan.

Cho nên Tô Tín vận dụng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm lại dễ dàng dẫn động

kiếm ý trong kiếm các, cũng phát huy uy năng của hai chữ ‘đoạt mệnh’ tới tận cùng!

Sầm Vệ Trang cau mày, tuy Tô Tín trước mắt không có động tác, giống như bị dọa sợ nhưng hắn vẫn cảm nhận được lực

lượng tử vong trên người Tô Tín

Đây là trực giác của võ giả, hắn tung hoành giang hồ mấy trăm năm, trải qua vô số chém giết mới dưỡng thành trực giác như vậy.

Tô Tín để tay lên Phi Huyết Kiếm bên hông, Phi Huyết Kiếm đỏ như máu ra khỏi vỏ nhưng lại không phải khí huyết sát xông lên trời, ngược lại trên thân kiếm xuất hiện khí tức tử vong mờ mịt, nó âm trầm tới cực điểm.

Kiếm xuất, sát cơ hiện!

Hai mắt Tô Tín biến thành màu đen kịt, không thấy một chút tròng trắng trong mắt, hắn như hóa thân thành minh vương, tản ra tử khí khủng bố.

Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm trái ngược với kiếm hai mươi ba.

Kiếm hai mươi ba phát huy tinh khí thần bản thân đến đỉnh phong, dùng lý giải kiếm đạo cả đời dung nhập vào trong nguyên thần.

Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm lại không phải kiếm pháp thuộc về nhân gian, mà là cướp đoạt sinh cơ, dẫn động lực lượng tử vong và hủy diệt trong thiên địa, phát huy nó như ma kiếm tới mức tận cùng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1145 - Tử Vong Chi Kiếm (1)

Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm của Tô Tín mang theo khí tức tử vong ập tới, trong kiếm các có kiếm ý cường đại xông thẳng lên trời, trong nháy mắt âm thanh kiếm minh vang vọng khắp nơi.

Một kiếm này dẫn động thiên địa, không phải Tô Tín hòa hợp với thiên địa nơi này bao nhiêu, mà là kiếm ý Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm thật sự quá mạnh mẽ, mạnh đến mức có thể dẫn

động lực lượng tử vong ẩn chứa trong phiến thiên địa này, hóa thành một kiếm diệt thế!

Những nơi trường kiếm đi qua, hư không vô tận vỡ nát, hủy diệt, trong thời gian ngắn tràng diện khủng bố đến cực điểm.

Đạo kiếm của Sầm Vệ Trang nghiêm khắc mà nói có lẽ xem như Sinh Diệt đạo kiếm, địa thủy phong hỏa không ngừng lưu chuyển sinh diệt vô cùng, tạo thành hiệu quả giống với Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm của Tô Tín, nhưng lại không có thuần túy như Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Tất cả mọi người nơi đây cau mày, thiếu chút nữa cho rằng mình nhìn lầm.

Tuy hai người còn chưa giao thủ nhưng Tô Tín thể hiện khí tức không kém gì Sầm Vệ Trang, đây là khả năng cực hạn mà võ giả Hóa Thần Cảnh có thể đạt tới hay sao?

Oanh!

Tiếng nổ mạnh kịch liệt vang lên, tuy hai bên chưa chính thức giao thủ nhưng kiếm ý của hai người va chạm với nhau, trong nháy mắt kiếm ý bao phủ phạm vi

mấy ngàn trượng chung quanh hai người bọn họ, nguyên khí thiên địa, kể cả ngọn núi dưới chân bọn họ cũng bị đánh nát.

Trên trường kiếm xuất hiện sương mù đen kịt, kiếm ý cường đại đâm ra, trong nháy mắt địa phong thuỷ hỏa bị xé nứt, vạn vật tịch diệt, không có một ngọn cỏ!

Lần này sắc mặt Sầm Vệ Trang thay đổi, đây là việc vượt qua nhận thức cực hạn của hắn.

Trước kia hắn chỉ có tức giận với Tô Tín, muốn không quan tâm tất cả đánh chết Tô Tín.

Hiện tại nhìn thấy Tô Tín dùng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm, phẫn nộ lại biến thành kinh hãi.

Một kiếm có thể phát huy lực lượng tử vong tới cực hạn như vậy không thể xuất hiện trên thế gian, thậm chí hắn không tưởng tượng nổi, rốt cuộc là người nào sáng tạo ra bộ kiếm pháp này, đây quả thực là ma kiếm chỉ có trong địa ngục.

Phi Huyết Kiếm rung động trong tay Tô Tín, mỗi lần rung rung đều làm thiên địa tối đi một phần, lực lượng tử vong nồng đậm hơn vài phần.

Chờ đến cuối cùng, tử khí quấn quanh người Tô Tín, hắn như hóa thành Minh Vương dưới Địa phủ, vô cùng khủng bố!

Bốn thanh đạo kiếm trong tay Sầm Vệ Trang đang run rẩy, đây là đạo kiếm cường đại hắn uẩn dưỡng vài chục năm, mỗi một thanh đều là cấp bậc Thiên binh.

Lực lượng tứ linh địa phong thuỷ hỏa phát huy đến mức tận cùng, nhưng Tô Tín vận dụng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm phát huy lực lượng ‘ tử ’ đến mức tận, tất cả những lực lượng tiếp cận nó đều bị lực lượng tử vong đánh nát!

Địa Linh đạo kiếm, nát!

Phong Linh đạo kiếm, nát!

Thủy Linh đạo kiếm, nát!

Hỏa Linh đạo kiếm, nát!

Bốn thanh Thiên binh đều vỡ vụn, khóe miệng Sầm Vệ Trang xuất hiện một tơ máu, hắn không phải bị Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm của Tô Tín tạo thành tổn thương, mà là bốn thanh Thiên binh liên kết tâm thần với hắn vỡ vụn mà bị thương.

Cho dù không có binh khí trên người, cường giả Dương Thần Cảnh vẫn là cường giả Dương Thần Cảnh.

Sầm Vệ Trang nổi giận gầm lên một tiếng, dùng chỉ làm kiếm, hai tay kết ấn, trong nháy mắt lực lượng tứ linh nghịch chuyển, địa phong thuỷ hỏa có thể diệt thế, cũng có thể sáng thế!

Bốn đạo kiếm khí bộc phát, sinh cơ vô tận ập tới, thậm chí còn đuổi kịp lực lượng tạo hóa của Tạo Hóa Đạo Môn.

Sinh cơ và tử khí va chạm vào nhau, lúc này chấn động khủng bố sinh ra, hư không vỡ vụn, trong thời gian ngắn cảnh tượng khủng bố xuất hiện.

Sầm Vệ Trang tổn thất bốn thanh Thiên binh mới ngăn cản được Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm của Tô Tín, việc này làm tất

cả mọi người nơi đây ngẩn người.

Cảnh tượng trước mắt càng giống hai cường giả Dương Thần Cảnh đại chiến với nhau, đâu giống cường giả Dương Thần Cảnh đang đối chiến võ giả Hóa Thần Cảnh?

Tử khí quanh người Tô Tín lui lại, gương mặt của hắn xám trắng.

Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm tiêu hao lực lượng bản thân không lớn bằng kiếm hai mươi ba.

Kiếm hai mươi ba chủ yếu tiêu hao lực lượng bản thân, kiếm ý của Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm lại dẫn động lực lượng tử vong trong phiến thiên địa này, cho nên tiêu hao lực lượng bản thân không tính là lớn.

Cho dù tiêu hao không lớn nhưng này lực lượng tử vong tinh thuần xâm nhập vào cơ thể lại làm Tô Tín tổn thương không nhỏ.

Đúng như Sầm Vệ Trang suy nghĩ lúc trước, lực lượng tử vong tinh thuần này không phải do con người tu luyện ra, thuộc tính của nó quá mức bá đạo, cưỡng ép tu luyện chỉ sợ sẽ cắn trả chủ nhân mà chết.

Hiện tại mặc dù Tô Tín chỉ mượn lực lượng này nhưng bản thân cũng bị lực lượng tử vong ăn mòn không ít sinh cơ, may mắn thân thể Tô Tín mạnh mẽ, khí huyết sung túc, nếu không hắn thật sự không thể duy trì phát huy toàn bộ uy năng của Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Ánh mắt Sầm Vệ Trang nhìn về phía Tô Tín tràn ngập sát cơ dữ tợn, Tứ Linh đạo kiếm bình bồi dưỡng vài chục năm đã hủy!

Thương thế của hắn không coi vào đâu, chỉ bị bốn thanh binh khí bổn mạng tan vỡ nên bị cắn trả mà thôi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1146 - Tử Vong Chi Kiếm (2)

Nhưng bốn thanh Thiên binh bổn mạng vỡ vụn suýt nữa làm Sầm Vệ Trang nổi điên.

Thiên binh đối với võ giả Dương Thần Cảnh cũng không phải thứ trân quý gì, nhưng một thanh Thiên binh phù hợp với võ giả Dương Thần Cảnh là thứ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Công pháp của Thanh Thành kiếm phái đặc thù cho nên bọn họ ỷ lại binh khí càng nghiêm trọng hơn, cho nênSầm Vệ Tran dùng thời gian vài chục năm bồi dưỡng bốn thanh đạo kiếm này, cũng dưỡng dục chúng lên cấp bậc Thiên binh, trong đó gian khổ có thể nghĩ.

Kết quả trong trận chiến hôm nay, bốn thanh Thiên binh vỡ vụn toàn bộ, tâm tình của Sầm Vệ Trang hiện tại có thể nghĩ.

Nhưng không đợi Sầm Vệ Trang nói cái gì, Tô Tín bên kia đã hành động.

Nội lực lưu chuyển quanh người hắn, lực lượng tử vong không ngừng lưu chuyển quanh người hắn.

Mấy ngàn đạo kiếm khí bộc phát quanh người hắn, dẫn động kiếm ý cường đại chung quanh bộc phát dữ dội!

Theo lý Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín rất mạnh nhưng tuyệt đối không thể tổn thương cường giả Dương Thần Cảnh.

Nhưng không ai ngờ rằng trong tình cảnh hiện tại Tô Tín lại gặp may mắn, cho

dù là Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm hay là Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí đều là kiếm đạo cực hạn, thời điểm ra tay tự nhiên có thể dẫn động kiếm ý chung quanh gia tăng thêm uy thế.

Bốn thanh Thiên binh đạo kiếm của Sầm Vệ Trang đã vỡ vụn, tối thiểu hắn tổn thất bốn thành sức chiến đấu, Tô Tín không nói tới có thể đánh một trận nhưng tối thiểu cũng có mấy phần thực lực chiến đấu với hắn.

- Muốn chết!

Hung quang xuất hiện trong mắt Sầm Vệ Trang, hai tay hắn kết ấn, ấn pháp giống như kiếm quyết, thiên hỏa vô tận xé rách hư không hàng lâm nơi đây, một thanh hỏa linh kiếm chém về phía Tô Tín.

Đây là một trong những sát chiêu Hỏa Kiếm Lưu Quyết của Sầm Vệ Trang ngày xưa, cũng là Hỏa Tu Kiếm Quyết hắn tu hành ngày xưa.

Sầm Vệ Trang trước kia có danh hiệu là Đan Lưu Hỏa Kiếm, chỉ có điều đây là danh hiệu trước khi thành danh của hắn.

Về sau Sầm Vệ Trang thoái ẩn chuyên tâm luyện chế bốn thanh đạo kiếm Thiên binh, do đó bắt đầu tu hành lực lượng tứ linh.

Tuy đã thật lâu không sử dụng một chiêu này nhưng cường giả Dương Thần Cảnh ra tay uy thế kinh người, chỉ có điều bí pháp đạo kiếm của Thanh Thành kiếm phái không có kiếm thì còn có thể phát huy ra mấy thành uy năng?

Một kích Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí đỉnh phong của Tô Tín đối mặt kiếm quyết không có đạo kiếm của Sầm Vệ Trang, cả hai chúng nó va chạm nhau lại nằm ngoài dự kiến của mọi người.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí lôi cuốn vô số kiếm khí cương mãnh, hoặc kiếm khí âm nhu đánh thẳng về phía Sầm Vệ Trang, trực tiếp xé rách Hỏa Lưu Kiếm Quyết, trong nháy mắt kiếm khí tung hoành, trực tiếp bao vây Sầm Vệ Trang.

Với tư cách là vũ kỹ tứ tinh nửa đầu tiên của Tô Tín, cũng là vũ kỹ tâm huyết

Tô Tín dùng nhiều nhất, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí phát huy uy năng đỉnh phong mạnh tới kinh người.

Sầm Vệ Trang thời kỳ toàn thịnh có thể phá vỡ, nhưng hiện tại hắn cũng bất lực, chỉ có thể hai tay kết ấn quyết ngăn cản cả ngàn kiếm khí đánh tới, hắn chật vật tới cực điểm.

Ánh mắt Tô Tín lạnh lùng, nhưng không có chút biến hóa nào, một khi tiến vào trạng thái chiến đấu, Tô Tín tỉnh táo tới mức

đáng sợ, nhưng chính bởi vì như thế, hắn có thể phát huy thực lực bản thân đến mức tận cùng.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí cũng không trọng thương Sầm Vệ Trang, nhiều lắm chỉ làm hắn luống cuống tay chân mà thôi.

Cho nên Tô Tín tra xét kiếm khí trong thân thể, quyết đoán điểm ra một chỉ, một chỉ Thiên Địch!

Một chỉ Thiên Địch quá mức cực đoan, tuy có thể phát huy lực lượng bản thân tới mức đỉnh phong nhưng đồng thời tiêu hao cực kỳ kinh người.

Trên lý luận dùng thực lực Tô Tín hiện tại, mỗi lần chiến đấu cao độ chỉ có thể sử dụng Thiên Địch một lần mà thôi, không cách sử dụng lần thứ hai.

Tô Tín bộc phát lực lượng một chỉ, nguyên khí thiên địa chung quanh lui ra, ngay cả hư không cũng bị xé nát, ngay cả kiếm ý trong một trọng kiếm các này cũng phải lui tán, có thể thấy được uy năng bá đạo của Thiên Địch.

Nhân định thắng thiên, dám đấu với trời, tinh nghĩa võ đạo của một chỉ này quá mức đại nghịch bất đạo, nhưng uy năng của nó cũng khủng bố tới cực điểm.

Trên mặt Sầm Vệ Trang lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, lực lượng một chỉ này quá mức bá đạo, thậm chí dùng thực lực Sầm Vệ Trang hiện tại cũng không dám đón đỡ.

Nếu bốn thanh đạo kiếm Thiên cấp của hắn vẫn còn cũng bỏ đi, Sầm Vệ Trang có thể thi triển các loại thủ đoạn chứ không phải như thế này.

Nhưng hiện tại đạo kiếm của hắn đã bị Tô Tín đánh nát, đối với Thanh Thành kiếm phái là tông môn kiếm đạo đặt tất cả chiến lực vào đạo kiếm, bản thân đạo kiếm có tầm quan trọng không cần nhiều lời.

Cho nên thời điểm đối mặt với một chỉ này, Sầm Vệ Trang trực tiếp lựa chọn lui

lại.

Hắn lui lại dẫn tới toàn trường xôn xao.

Cho dù Sầm Vệ Trang lựa chọn tạm thời tránh lui trong chiến đấu không có mao bệnh gì, dù sao Tô Tín không có khả năng liên tiếp sử dụng vũ kỹ cường đại như thế, hắn chỉ tạm thời tránh lui và chém giết Tô Tín mà thôi, khoản mua bán này là có lợi nhất.

Những võ giả khác xem ra, Sầm Vệ Trang ngươi đường đường Dương Thần Cảnh đối mặt với một võ giả Hóa Thần Cảnh như Tô Tín lại lựa chọn tạm thời tránh lui, như vậy không phải Tô Tín quá mạnh mẽ mà là Sầm Vệ Trang ngươi đã già, quá mức phế vật.

Hơn nữa không nói Sầm Vệ Trang phế vật hay không phế vật, cho dù hắn là phế vật thì cũng là võ giả Dương Thần Cảnh.

Tô Tín lại dùng thực lực Hóa Thần Cảnh ép võ giả Dương Thần Cảnh tạm thời tránh lui, hơn nữa không phải đánh lén Ngô Đồng Sơn như lần trước, mà là quang minh chính đại, mặt đối mặt ép Sầm Vệ Trang tránh lui, loại thực lực này đã mạnh tới mức không ai có thể nói gì.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1147 - Bẫy Rập (1)

Tô Tín giao thủ với Sầm Vệ Trang mấy chiêu, kết quả không chỉ không bị đối phương đánh chết, thậm chí còn có thể ép hắn lui lại.

Tuy mọi người biết rõ đây là kết quả Tô Tín dùng hết toàn lực, hơn nữa Sầm Vệ Trang còn không có bị trọng thương, nhưng loại chiến tích này cũng đầy đủ kinh người.

Hà Hưu đứng nhìn Tô Tín có thể dồn ép cường giả Dương Thần Cảnh thì trên mặt sinh ra một tia phức tạp.

Hà Hưu là một người rất kiêu ngạo, trở thành tồn tại mạnh nhất trong cùng thế hệ chính là một trong những mục tiêu truy cầu của hắn.

Chỉ tiếc hắn sinh không gặp thời, cho dù Nhân Bảng thế hệ trước hay Nhân Bảng thế hệ sau, dùng thực lực Hà Hưu hoàn toàn có thể đứng thứ nhất, thậm chí thực lực của hắn có thể miểu sát người thứ hai.

Nhưng kết quả hắn lại cung thế hệ với Lâm Trường Hà và Tô Tín, chỉ có thể nói là hắn không may.

Ban đầu ở cảnh giới Tiên Thiên, Hà Hưu cố ý áp chế cảnh giới, dốc sức liều mạng đuổi theo Lâm Trường Hà, khiêu chiến hắn vô số lần, kết quả không một lần đánh thắng đối phương.

Hiện tại Tô Tín áp hắn một đầu, Hà Hưu cũng muốn tìm cơ hội đánh với Tô Tín một trận, kết quả hiện tại nhìn thấy cảnh tượng như vậy, chiến ý trong nội tâm Hà Hưu đã tan thành mây khói, chỉ có thể cười khổ bất đắc dĩ.

Hà Hưu có nhận rõ thực lực của mình, cũng có tự tin rất mạnh.

Nhưng cho dù hắn có tự tin hơn nữa cũng không tự tin tới mức có thể đánh cường giả Dương Thần Cảnh bị thương, thậm chí áp chế đối phương.

Đây không phải chiến đấu cùng cấp bậc.

Ngày xưa Hà Hưu đối mặt Lâm Trường Hà còn nghĩ đuổi theo, nhưng tới hôm nay nhìn thấy trận chiến này, hắn không có dũng khí đuổi theo Tô Tín.

Thời điểm một người còn mạnh hơn ngươi một ít thì có lẽ ngươi sẽ ghen ghét, có lẽ sẽ cố gắng đuổi kịp hắn.

Nhưng chờ tới khi người nọ mạnh hơn ngươi mấy lần thậm chí là gấp mấy chục thì ngươi chỉ có thể thở dài nhìn đối phương, bởi vì song phương đã không cùng cấp độ.

Hiện tại Hà Hưu đối mặt Tô Tín lại có cảm giác này.

Trong chiến đấu, một chỉ Thiên Địch của Tô Tín vô cùng kinh diễm, một chỉ Thiên Địch của Tô Tín hội tụ lực lượng đỉnh phong của mình, trong cùng giai không ai có thể ngăn cản, càng không cần nói đang đối mặt với võ giả Dương Thần Cảnh, tinh khí thần của Tô Tín cũng đã phát triển đến trình độ đỉnh phong, uy năng một chỉ này còn mạnh hơn nữa.

Cho dù Sầm Vệ Trang đã tránh lui nhưng lực lượng một chỉ này đuổi theo không bỏ như giòi bọ trong xương, phong tỏa không gian, hư không vỡ vụn, trong nháy mắt một chỉ này đã tới trước mặt Sầm Vệ Trang!

Trên mặt Sầm Vệ Trang lộ ra sắc mặt lạnh lùng, hai tay của hắn hóa thành kiếm, lực lượng tứ linh bộc phát, lực lượng địa phong thủy hỏa ngưng tụ kiếm thuẫn dọc trên người hắn, muốn ngăn cản một kích này.

Nhưng một chỉ Thiên Địch của Tô Tín chính là vũ kỹ cực đoan, dùng lực bản thân đối địch với thiên địa, lực lượng địa phong thủy hỏa xây dựng thế giới, một chỉ Thiên Địch có thể phá diệt vạn vật!

Lực lượng cường giả Dương Thần Cảnh va chạm với lực lượng bản thân Tô Tín, chung quy vẫn là lực lượng cường giả Dương Thần Cảnh, muốn càng tốt hơn, Tô Tín sử dụng một chỉ Thiên Địch đánh nát kiếm thuẫn do địa phong thuỷ hỏa xây dựng thành, cho dù đánh nát cũng không còn bao nhiêu lực lượng, kết quả Tô Tín quả quyết lui về phía sau.

Sắc mặt Sầm Vệ Trang hơi tái nhợt, một chỉ vừa rồi tuyệt đối có lực lượng đánh võ giả Dương Thần Cảnh bị thương, nếu hắn không phòng ngự và bị Tô Tín đánh lén thì chắc chắn sẽ bị thương.

Nhưng ngay cả như vậy, hắn không có đạo kiếm vẫn phải dùng toàn lực ngăn cản một chỉ của Tô Tín.

Tô Tín đang không ngừng thở hào hển, hắn đang toàn lực khôi phục thực lực bản thân.

Thời điểm sử dụng một chỉ Thiên Địch đã tiêu hao lực lượng bản thân quá lớn, trực tiếp rút sạch lực lượng toàn thân hắn.

Cũng may mắn hắn nuốt thiên hỏa tinh hoa nên thực lực tăng lên Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, nếu không cho dù lực lượng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm hay một chỉ Thiên Địch sẽ cắn trả làm bản thân hắn bị thương.

Ánh mắt Sầm Vệ Trang lạnh lùng nhìn Tô Tín:

1.Động thủ đi? Tiếp tục đánh đi? Hiện tại không đánh sao? Ngươi đánh đủ rồi, hiện tại nên đến phiên ta đi!

Hôm nay Sầm Vệ Trang hắn mất mặt đủ lớn, có thể nói thanh danh anh hùng cả đời của hắn, tất cả mặt mũi hơn hai trăm năm qua đều mất hết!

Với tư cách đại trưởng lão Thanh Thành kiếm phái, nhân vật đỉnh phong trên giang hồ, kết quả lại là bị một tiểu bối Hóa Thần Cảnh ép phải tạm thời tránh lui, bản thân chật vật không chịu nổi, thậm chí Thiên binh đạo kiếm uẩn dưỡng vài chục năm đều hủy diệt, thế gian này còn có chuyện gì mất mặt hơn thế?

Bên ngoài nhắc tới chênh lệch Hóa Thần Cảnh và Dương Thần Cảnh, tất cả chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là voi và con sâu cái kiến.

Trong mắt võ giả Tiên Thiên bình thường, võ giả Hóa Thần Cảnh chính là tồn tại có thể khai tông lập phái, cao thủ cấp bậc võ đạo tông sư, nhưng trong mắt võ giả Dương Thần Cảnh đó chính là con sâu cái kiến, tùy tiện một cái tát cũng có thể chụp chết.

Kết quả hiện tại Sầm Vệ Trang lại bị nhân vật con sâu cái kiến như thế ép lui về phía sau, hắn mất thể diện có thể nghĩ.

Võ giả đến địa vị và tu vi như Sầm Vệ Trang sẽ không dễ dàng động thủ với người khác, sợ một khi thua thì mặt mũi ném sạch sẽ không còn thừa lại gì.

Kết quả hắn bị Tô Tín ép tới mức này, cho dù giấu mặt trong chăn hay quần lót thì Sầm Vệ Trang cũng có thể tưởng tượng được sau khi rời khỏi Cửu Trọng Kiếm Các, chỉ sợ bản thân hắn sẽ biến thành trò cười trên giang hồ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1148 - Bẫy Rập (2)

Hơn nữa loại chuyện này quá mức khó tin, những võ giả trên giang hồ xưa nay rất ưa thích bát quái, đặc biệt thích xem các nhân vật cao cao tại thượng gặp chuyện không may.

Đối với bọn họ, nhìn những đại nhân vật cao cao tại thượng kia, bọn họ đứng xa nhìn những đại nhân vật không thể chạm tới kia xấu mặt là chuyện rất sảng khoái.

Ngày xưa một vị Dương Thần Cảnh kiếm đạo đại sư tự phong nội lực chỉ đạo hậu bối, kết quả nhất thời vô ý bị đánh lui liền bị tung tin vịt vị kiếm đạo đại sư đã già, đoán chừng không sống được bao lâu, bây giờ lại bị một tiểu bối đánh lui.

Một lần chỉ điểm vô cùng đơn giản đều có thể bị bọn họ truyền thành chuyện tồi tệ như thế, bây giờ Sầm Vệ Trang lại bị Tô Tín đánh bại trước mặt bao người, bên ngoài sẽ nói cái gì có thể nghĩ.

Sầm Vệ Trang dồn ép Tô Tín, các võ giả còn lại đều lắc đầu.

Bọn họ cũng đã nhìn ra Tô Tín đã kiệt sức.

Cho dù là Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm hay một chỉ Thiên Địch, đây đều là cực hạn võ giả Hóa Thần Cảnh có thể đạt tới.

Hai thức vũ kỹ cường đại có thể dồn ép Sầm Vệ Trang chật vật như vậy đã là chuyện mọi người không thể tưởng tượng, hiện tại Tô Tín có thể không kiệt sức?

Thôi Phán Quan và Độ Ách Tinh Quân biết rõ trong tay Tô Tín có thanh kiếm gãy có thể xé rách hư không, chỉ có điều dùng tốc độ của võ giả Dương Thần Cảnh,

cho dù ngươi chém rách hư không, đối phương tuyệt đối có thể đuổi theo.

Quả nhiên nhìn thấy Sầm Vệ Trang đang dồn ép tới, Tô Tín trực tiếp xuất kiếm gãy trong tay và vẽ ở bên cạnh một cái, một cánh cửa xuất hiện và Tô Tín nhảy vào bên trong.

Cánh cửa biến mất rất nhanh nhưng thân thể Sầm Vệ Trang hơi động, trực tiếp xuất hiện bên cạnh cánh cửa.

Lúc này cái cánh cửa bị xé rách đang khép lại một nửa mà thôi, cho nên thân thể Sầm Vệ Trang nhảy vào bên trong.

Tất cả mọi người lắc đầu, chỉ sợ Tô Tín sẽ xong đời, chỉ có Độ Ách Tinh Quân và Thôi Phán Quan vẫn không nháy mắt nhìn vào cánh cửa.

Thôi Phán Quan có tự tin với Tô Tín, Địa phủ Sở Giang Vương của bọn họ cũng không phải dễ giết như vậy, huống chi nếu Tô Tín không có nắm chắc, hắn sẽ không lỗ mãng động thủ với Sầm Vệ Trang.

Vào lúc này trong cánh cửa khác, Bạch Linh đang chờ đợi tại đó.

Nói thật nàng đáp ứng liên thủ với Tô Tín nhưng Tô Tín nói có thể đánh chết võ giả Dương Thần Cảnh cũng làm nàng bán tín bán nghi.

Dù sao chuyện này mới nghe đã cảm thấy quá mức điên cuồng, nếu như võ giả Dương Thần Cảnh thật sự dễ giết như vậy, cường giả cấp bậc này cũng không bị gọi là võ đạo đại tông sư, có thực lực trấn áp một tông môn đỉnh cấp.

Trên thế giới này có chút tồn tại không thể dùng số lượng suy đoán, mặc dù nói con kiến nhiều có thể cắn chết voi, nhưng ngươi tối thiểu cũng phải nhiều tới mức độ nhất định mới được.

Tối thiểu võ giả trên giang hồ xem ra, hơn mười tên Hóa Thần Cảnh khó có khả năng tạo thành uy hiếp với cường giả Dương Thần Cảnh, hơn trăm người còn không kém bao nhiêu, hiện tại Tô Tín chỉ có một người, kết quả liền có thể nghĩ.

Chính vào lúc này, một cánh cửa xuất hiện, Tô Tín lảo đảo bước ra, dáng vẻ chật vật.

Bạch Linh vừa định nói cái gì đó, nhưng đã thấy Tô Tín làm thủ thế với nàng, Sầm Vệ Trang theo sát phía sau.

Nhìn thấy Bạch Linh đã ở nơi này, Sầm Vệ Trang lập tức sững sờ.

Không chờ hắn nói cái gì, Bạch Linh đã động thủ.

Nàng dùng hai tay kết ấn, dẫn động trận pháp dưới mặt đất, ngay sau đó lửa mạnh cháy đầy trời, phạm vi mười dặm dưới chân Sầm Vệ Trang hóa thành hỏa vực vô tận.

Thân thể Tô Tín nhanh như gió, trong nháy mắt đã lao ra khỏi hỏa vực chỉ để lại một mình Sầm Vệ Trang đang rống giận.

- Tô Tín! Bạch Liên giáo!

Tròng mắt Sầm Vệ Trang như nứt ra, hắn không nghĩ tới người Bạch Liên giáo lại thông đồng với Tô Tín, từ đó bố trí bẫy rập ở nơi này chờ hắn.

Thân là tứ đại thần bộ của triều đình, Tô Tín và Bạch Liên giáo phải thủy hỏa bất dung mới đúng, có ai nghĩ tới hai người bọn họ có thể liên thủ với nhau?

Vào lúc này trong cánh cửa khác, vết rách bị Tô Tín chém ra đã khép lại rất nhỏ, nó chỉ lớn như lòng bàn tay.

Thời điểm mọi người chuẩn bị rời đi, một đạo hỏa diễm cực mạnh bạo phát ra ngoài, sức nóng kinh người làm mọi người sững sờ.

Mọi người nơi đây đều là võ giả Hóa Thần Cảnh, kiến thức phi phàm, cảm nhận được lực lượng trong hỏa diễm thì bọn họ cảm giác được đây là lực lượng trận pháp trong Cửu Trọng Kiếm Các!

Sắc mặt mọi người rất đặc sắc, tất cả bọn họ đều kịp phản ứng, Sầm Vệ Trang

đã bị Tô Tín gài bẫy.

Không cần nói trận pháp trong Cửu Trọng Kiếm Các mạnh bao nhiêu, cho dù Sầm Vệ Trang thời kỳ cường thịnh cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản mà thôi.

Hiện tại Sầm Vệ Trang mất đi Tứ Linh đạo kiếm, thực lực giảm sút bốn thành, cũng bị binh khí cắn trả bị thương, bên ngoài còn có Tô Tín nhìn chằm chằm, kết quả cuối cùng như thế nào?

Những người mang tâm tư rời đi cũng dừng bước, loại chuyện điên cuồng dùng thực lực Hóa Thần đánh chết Dương Thần nói không chừng sẽ biến thành sự thật.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1149 - Phản Giết Dương Thần (1)

Trong biển lửa vô tận, sắc mặt Sầm Vệ Trang âm trầm như nước, dùng hết tất cả lực lượng trong người của mình ngăn cản hỏa diễm thiêu đốt.

Hỏa diễm trong Cửu Trọng Kiếm Các không phải hỏa diễm tầm thường, mà là dị hỏa chuyên rèn binh khí trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Loại hỏa diễm vô danh này mạnh kinh người, có thể hòa tan tài liệu Thiên binh, hiện tại dùng để luyện người, tự nhiên cũng rất nhẹ nhàng.

Tối thiểu Sầm Vệ Trang thiêu hao chân khí kinh người khi bị hỏa diễm thiêu đốt, nếu như không có chân khí, chỉ sợ hắn sẽ bị đốt thành tro bụi ngay lập tức.

Sầm Vệ Trang cũng không phải người ngu, hắn không có đứng tại chỗ mặc cho hỏa diễm thiêu đốt.

Cho nên Sầm Vệ Trang trực tiếp ra tay, quanh thân xuất hiện hơn một ngàn đạo hỏa diễm đạo kiếm, dùng hỏa công hỏa, trực tiếp ngăn cản hỏa diễm bên ngoài.

Sầm Vệ Trang giống như một thanh hỏa kiếm trong hỏa diễm, hơn một ngàn hỏa diễm đạo kiếm chung quanh như hộ vệ lao ra ngoài.

Đương nhiên Tô Tín sẽ không cho hắn như ý, Tô Tín cầm Thâu Thiên cung trong tay, mũi tên xé gió, Thương Tâm Tiểu Tiễn mang theo lực lượng cực mạnh bay về phía Sầm Vệ Trang, mũi tên bắn nhân tâm!

Thương Tâm Tiểu Tiễn dùng mũi tên dài là thép tinh bình thường, cho mũi tên dài vừa tiến vào phạm vi hỏa diễm liền hóa thành nước thép.

Chỉ có điều Thương Tâm Tiểu Tiễn cho tới bây giờ không phải dựa vào mũi tên đả thương người, tuy mũi tên dài đã bị luyện hóa thành một đống nước thép nhưng lực đạo của Thương

Tâm Tiểu Tiễn vẫn tấn công Sầm Vệ Trang, làm cho hắn không thể không ra tay ngăn cản.

Dùng uy năng của Thương Tâm Tiểu Tiễn hiện tại thật sự không thể tổn thương Sầm Vệ Trang, nhưng Tô Tín cũng không muốn làm hắn bị thương, chỉ cần có thể kéo dài bước chân của hắn là đủ rồi.

Tô Tín quay đầu nhìn Bạch Linh và nói:

- Hiện tại cũng nên đến phiên ngươi ra tay?

Qua một lúc sau, Tô Tín cũng đã khôi phục một ít nội lực, hắn cũng không muốn ra tay toàn lực.

Bạch Linh bên cạnh còn chưa tiêu hao một chút chân khí nào, Tô Tín cũng lo lắng nàng sẽ động thủ với mình.

Bạch Linh âm thầm bĩu môi, nàng vẫn như cũ ra tay theo lời Tô Tín.

Hiện tại nàng đã chuẩn bị liên thủ với Tô Tín, trong điều kiện tiên quyết không muốn đổi ý thì tốt nhất đừng làm ra hành động không thỏa đáng tạo thành hiểu lầm không cần thiết.

Dù sao Tô Tín hiện tại đang liên thủ với nàng, nhưng kỳ thật Tô Tín vẫn nắm giữ quyền chủ động trong tay.

Bạch Linh đã lâm vào thế nguy hiểm trong Bạch Liên giáo, cho nên nàng mới cần gấp giết chết Hắc Liên Thánh Sứ để giảm nhẹ áp lực cho mình.

Tô Tín muốn giết chết Sầm Vệ Trang, muốn đoạt được Hắc Liên chủng trên người Hắc Liên Thánh Sứ, kỳ thật không tìm nàng cũng được.

Bạch Linh biết rõ thân phận Địa phủ của Tô Tín Địa phủ, trong Cửu Trọng Kiếm Các có không ít cường giả Địa phủ đang lạc đàn, chỉ cần Tô Tín phí nhiều khí

lực tìm bọn họ, sau đó liên thủ với bọn họ bố trí bẫy rập cũng không phải khó khăn gì.

Cho nên Bạch Linh cũng không do dự, trong tay nàng xuất hiện đóa hoa sen nở rộ, ngay sau đó phật quang sáng ngời bay thẳng về phía Sầm Vệ Trang.

Hai người bọn họ thực lực Hóa Thần Cảnh nhưng lại dám liên thủ chém giết cường giả Dương Thần Cảnh, việc này đặt ở bên ngoài càng không tưởng tượng nổi.

Trước mắt bọn họ thật làm được, tối thiểu sắc mặt Sầm Vệ Trang hiện tại đã thay đổi, bị hai tiểu bối Hóa Thần Cảnh vây công, hắn cảm giác được lực lượng tử vong ẩn chứa trong đó.

Bên ngoài có hỏa diễm cường đại không ngừng thiêu đốt, Sầm Vệ Trang cần thời thời khắc khắc dùng chân khí ngăn cản mới được, loại tiêu hao này quả thực tương đương với hắn đang đại chiến với võ giả Dương Thần Cảnh cùng giai.

Hơn nữa bên ngoài còn có Tô Tín và Bạch Linh không ngừng công kích quấy nhiễu, hắn không thể rời khỏi phạm vi hỏa diễm thiêu đốt.

Sầm Vệ Trang biết rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy hắn sẽ bị hai người này dây dưa tới chết!

Cho nên Sầm Vệ Trang không thể kéo dài, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay kết xuất kiếm ấn, quanh người sinh ra hỏa diễm màu trắng, vậy mà trực tiếp bài xích tất cả hỏa diễm ra bên ngoài.

Nhưng còn chưa xong, huyết khí quanh người Sầm Vệ Trang bốc lên, hắn vậy mà trực tiếp lựa chọn bắt đầu thiêu đốt tinh huyết, hỏa diễm màu xám trắng quanh người ngưng tụ thành một thanh hỏa kiếm và chém thẳng về phía hai người Tô Tín và Bạch Linh.

Phải biết rằng Sầm Vệ Trang đã không hề trẻ tuổi, võ giả tuổi càng lớn khí huyết càng yếu, cho dù khí huyết bọn họ không suy bại nhưng thực sự không thể lại

tăng trưởng.

Cho nên võ giả nhiều tuổi như Sầm Vệ Trang sẽ không tiêu hao tinh huyết đối địch.

Bây giờ Sầm Vệ Trang lại vận dụng một chiêu này, hiển nhiên đã bị Tô Tín dồn ép hung ác, lần này chuẩn bị trực tiếp liều mạng.

Khóe miệng của Tô Tín và Bạch Linh lộ ra nụ cười lạnh, bọn họ đang chờ đợi Sầm Vệ Trang dốc sức liều mạng!

Thời khắc Sầm Vệ Trang ra tay, hai tay Bạch Linh kết ấn, trên mặt đất xuất hiện từng phù văn huyền ảo, nội tâmSầm Vệ Trang chấn động, hắn cảm giác không tốt.

Vào thời điểm này đã muộn, một đạo hỏa diễm màu xanh lam bay lên trời, lập tức bao phủ Sầm Vệ Trang vào bên trong, trực tiếp thôn phệ hỏa diễm xám trắng của hắn, nó không cắn nuốt chân khí quanh thân Sầm Vệ Trang, chỉ làm khí thế Sầm Vệ Trang thấp tới cực điểm.

Uy năng trận pháp trong Cửu Trọng Kiếm Các như thế nào? Đương nhiên không chỉ như thế.

Chỉ có điều Bạch Linh không có thi triển phần lớn uy năng trận pháp, thẳng đến khi Sầm Vệ Trang chính thức dốc sức liều mạng thì nàng mới phóng thích uy năng trận pháp một cách triệt để.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1150 - Phản Giết Dương Thần (2)

Hỏa diễm màu xanh lam chính là dị hỏa cường đại trong thiên địa, có thể đốt cháy tất cả lực lượng không phải thực chất như nguyên khí thiên địa, chân khí thậm chí là nguyên thần.

Sầm Vệ Trang đã tiêu hao chân khí bản thân gần hết, chỉ trong nháy mắt bị cắn không còn.

Sầm Vệ Trang không phải Huyền Quan của Thiếu Lâm tự, hắn không có thân thể cường đại kinh thiên địa khiếp quỷ thần, chỉ bằng vào một kích toàn lực của thân thể có thể đánh chết võ giả cùng giai.

Không có chân khí gia trì, một thân tu vi của Sầm Vệ Trang giảm đi chín thành chín, việc này làm hắn cảm giác mình gặp nguy hiểm.

Tuy đã không chém giết suốt vài chục năm nhưng bản năng võ giả của Sầm Vệ Trang vẫn còn.

Nhưng không đợi hắn có động tác, Tô Tín đã hành động.

Mấy ngàn đạo kiếm khí bộc phát quanh người, trực tiếp bao phủ Sầm Vệ Trang vào trong đó.

Dị hỏa quanh người Sầm Vệ Trang không phân biệt bằng hữu, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm của Tô Tín Khí tiến vào phạm vi dị hỏa cũng bị thiêu đốt không còn.

Hơn một ngàn đạo kiếm khí đã bị thiêu đốt trong nháy mắt, trong đó còn có hơn

trăm đạo kiếm khí chém về phía Sầm Vệ Trang.

Sầm Vệ Trang không có chân khí nhưng vô ý thức muốn ngăn cản, nhưng ngạc nhiên phát hiện trong người mình không còn chân khí.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí chém xuống, đầu thân Sầm Vệ Trang chia lìa, đầu lâu bay lên giữa không trung và bị Tô Tín vươn tay cầm trong tay.

Nhìn hai mắt Sầm Vệ Trang vẫn mở to, trên đầu lâu vẫn còn mang theo sắc mặt không dám tin tưởng, ngay cả Bạch Linh cũng không tin được nàng liên thủ với Tô Tín lại thật sự đánh chết cường giả Dương Thần Cảnh.

Sau khi im lặng nửa ngày, Bạch Linh hỏi:

1.Ngươi chuẩn bị làm thế nào với Hắc Liên Thánh Sứ? Ngươi muốn sử dụng phương pháp này lần thứ hai sao? Không nói trước có thể tìm được trận pháp uy năng như thế này hay không, uy lực có phù hợp hay không, thực lực Hắc Liên Thánh Sứ còn mạnh hơn Sầm Vệ Trang nhiều.

2.Không phải ta khoe khoang, thực lực người trong Bạch Liên giáo tuyệt đối vượt quá ngươi tưởng tượng, dùng thực lực Hắc Liên Thánh Sứ, cho dù đặt trong Thiên đình và Địa phủ cũng là hàng ngũ cao cấp nhất.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

1.Ta đương nhiên sẽ không sử dụng một kế hoạch hai lần, huống chi thời gian lần này không cho phép.

2.Thiên đình và Địa phủ đã phát hiện vị trí nội cung, một trọng kiếm các này mới là địa phương trung tâm chân chính của Cửu Trọng Kiếm Các, các loại công pháp điển tịch cường đại thậm chí là bí mật ẩn chứa trong Cửu Trọng Kiếm Các đều nằm trong đó, đoán chừng Hắc Liên Thánh Sứ cũng đã ở đó, tìm được cơ hội ta nhất định sẽ ra tay, nhưng lần này phát ra tác dụng mấu chốt nhất lại là ngươi.

3.Ta?

Tô Tín gật gật đầu:

1.Sầm Vệ Trang không nghĩ ta sẽ thiết kế bẫy rập hại hắn, đồng thời Hắc Liên Thánh Sứ cũng không nghĩ ngươi dám giết hắn, không biết mới lời ưu thế lớn nhất.

Bạch Linh như có điều suy nghĩ gật gật đầu, về sau hai người trực tiếp tách ra, từ khác nhau phương vị tiến về trước trong cung chỗ vị trí.

Tô Tín mở cửa, lần nữa trở về một trọng kiếm các lúc đầu.

Hiện tại người trong một trọng kiếm các này cũng không có rời đi, đều lưu lại chờ đợi, muốn xem xem người sống sót là Tô Tín hay Sầm Vệ Trang.

Nói ra cũng buồn cười, một gã võ giả Hóa Thần Cảnh và Dương Thần Cảnh đọ sức với nhau lại làm bọn họ tâm thần bất định, không biết ai là người sống sót cuối cùng, loại chuyện này nhìn thì buồn cười nhưng nó là tồn tại chân thật.

Đặc biệt là đệ tử Thanh Thành kiếm phái đang sốt ruột, bọn họ hận không thể đi tìm con đường tiến vào một trọng kiếm các khác giúp đỡ Sầm Vệ Trang.

Nhưng đáng tiếc bọn họ không có kiếm gãy có thể tùy ý xuyên qua Cửu Trọng Kiếm Các.

Nếu bọn họ đi đường vòng từ một trọng kiếm các khác, cho dù bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất cũng mất vài canh giờ mới tới nơi, đến lúc đó bọn họ đã sớm phân ra người sống ta chết.

Nhưng vào lúc này, giữa không trung xuất hiện một cánh cửa, tất cả mọi người khẩn trương nhìn sang, không biết là Sầm Vệ Trang giết Tô Tín đoạt được thanh kiếm gãy trở về hay Tô Tín còn sống quay về.

Kết quả lúc Tô Tín mang theo đầu lâu Sầm Vệ Trang đi tới, tất cả mọi người hít sâu một trong, ánh mắt đầy kinh hãi.

Tô Tín lại thật chém giết Sầm Vệ Trang! Dùng thực lực Hóa Thần Cảnh phản giết cường giả Dương Thần Cảnh!

Tuy bọn họ biết rõ Tô Tín đã bố trí tốt trận pháp hãm hại Sầm Vệ Trang một phen, nhưng người trong giang hồ từ trước đến nay chỉ nhìn kết quả, không nhìn quá trình.

Nếu đổi lại là những người khác, cho dù bọn họ gài bẫy vài chục năm, ai lại dám nói mình có thể giết một vị cường giả Dương Thần Cảnh?

Mọi người nơi này, kể cả Độ Ách Tinh Quân cùng Thôi Phán Quan đều dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Tô Tín.

Thiên đình và Địa phủ xưa nay có gan lớn nhất và tự tin nhất.

Nhưng bọn họ có tự tin lớn mật cỡ nào cũng không dám nói mình có thể đánh chết một cường giả Dương Thần Cảnh.

Cho dù Thôi Phán Quan biết rõ trong tay Tô Tín nhất định có át chủ bài và bố trí, nhưng hắn cũng không nghĩ tới Tô Tín lại thật thành công đánh chết Sầm Vệ Trang.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1151 - Liên Thủ (1)

Tô Tín mang theo đầu lâu của Sầm Vệ Trang trở về, những người không thể tiếp nhận sự thật này nhất chính là người Thanh Thành kiếm phái.

Kỳ thật Thanh Thành kiếm phái cũng không có quan hệ gì với Cửu Trọng Kiếm Các, nền móng của bọn họ thật ra tới từ Đạo gia nhất mạch.

Chỉ có điều chính bởi vì như thế, Thanh Thành kiếm phái muốn đền bù thiếu hụt đạo kiếm nhất mạch của Thanh Thành kiếm phái bọn họ, cho nên mới phái Sầm Vệ Trang là cường giả Dương Thần Cảnh đến Cửu Trọng Kiếm Các tham dự tranh đoạt, hy vọng có thể tìm được một môn kiếm điển thượng cổ cường đại đủ đền bù thiếu hụt của Thanh Thành kiếm phái chỗ.

Kết quả hiện tại tốt rồi, Dương Thần Cảnh Sầm Vệ Trang đã chết, ba Dung Thần Cảnh chết hai, võ giả Hóa Thần Cảnh chết hơn phân nửa, chết hơn mười bảy người.

Lần này Thanh Thành kiếm phái bọn họ tổn thất còn hơn cả ngày xưa khai chiến với Thất Sát Ma Cung trong cửu ngục tà ma, trọng yếu nhất chỉ có một người làm việc này, Tô Tín!

Một võ giả Hóa Thần Cảnh có thể làm Thanh Thành kiếm phái một trong trì kiếm ngũ phái tổn thương nguyên khí nặng nề, loại chuyện này đặt ở đâu cũng là trò cười.

Nhưng kết quả trò cười này lại là sự thật, trước mắt trong tay Tô Tín mang theo đầu lâu của Sầm Vệ Trang, hắn cười lạnh đi về phía đám võ giả Thanh Thành kiếm phái, toàn thân những người này run rẩy và quay người bỏ chạy!

Hiện tại bọn họ đã bất chấp Thanh Thành kiếm phái tổn thất bao nhiêu, nếu bọn họ dám không chạy, chỉ sợ Thanh Thành kiếm phái sẽ tổn thất lớn hơn nữa.

Thân thể Tô Tín hơi động, trong nháy mắt đã tới trước mặt một tên võ giả, hắn vung tay lên, mấy đạo kiếm khí bộc phát, trực tiếp chém giết một tên võ giả Thanh Thành kiếm phái thành huyết vụ!

1.Chậc chậc, thi thể lão tổ các ngươi còn ở đây mà các ngươi lại bỏ chạy, không muốn mang hắn về Thanh Thành kiếm phái an táng sao? Thanh Thành kiếm phái có đệ tử bất hiếu như các ngươi, không biết lão tổ các ngươi có tức giận bò ra khỏi phần mộ hay không?

Những đệ tử Thanh Thành kiếm phái tức giận chửi trong bụng, nếu bọn họ không chạy, chỉ sợ không cần chờ lão tổ bò trong phần mộ ra, chính bọn họ sẽ đi gặp lão tổ trước.

Chỉ có điều trước mặt Tô Tín, bọn họ chạy cũng vô dụng, có Phong Thần Thối cộng thêm Thương Tâm Tiểu Tiễn, những người này bị Tô Tín bắn chết hơn phân nửa.

Còn có mấy người cố ý bỏ chạy nên Tô Tín không có cách nào, dù sao thực lực bọn họ còn đó, võ giả Hóa Thần Cảnh không phải heo chó đứng nguyên tại chỗ chờ ngươi tới giết.

Tô Tín cũng không có đuổi theo, dù sao hắn cũng đã kết tử thù với Thanh Thành kiếm phái, bọn họ chạy đi báo tin cũng không có gì, tối thiểu đối phương không thể uy hiếp mình trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Ném đầu lâu Sầm Vệ Trang đi, Tô Tín trực tiếp đi về phía mọi người, người thế lực khác vô ý thức lui về phía sau, dù sao hung uy của Tô Tín vừa rồi quá mạnh, diệt sát Dương Thần, đối mặt chém giết võ giả Hóa Thần Cảnh cùng giai như heo chó, phần thực lực này vô cùng khủng bố.

Lúc này Độ Ách Tinh Quân dùng ánh mắt khác nhìn Tô Tín.

Trước kia có lẽ hắn còn có mấy phần tư thái bao quát trên Tô Tín, loại tư thái này xuất phát từ địa vị của hắn.

Võ gia Thiên đình có tư cách bao quát người khác, còn có đến từ chính thực lực của Độ Ách Tinh Quân.

Dùng thực lực của hắn nếu hiển lộ thân phận trên giang hồ, hoàn toàn có thể đứng hàng Địa Bảng trước bốn mươi, hiện tại nhìn thấy uy thế Tô Tín vừa động thủ với Sầm Vệ Trang đã không dùng ánh mắt bao quát này nhìn Tô Tín.

Cho dù Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm vừa rồi hay một chỉ Thiên Địch, Độ Ách Tinh Quân cũng có thể đỡ được, nhưng hậu quả đỡ được là gì? Là trọng thương hay vết thương nhẹ?

Ai cũng biết Tô Tín có vô số át chủ bài, Độ Ách Tinh Quân tính toán mình đấu sinh tử khi đối mặt với Tô Tín, trong tình huống song phương không sử dụng bất cứ âm mưu quỷ kế gì, kết quả hắn đánh một trận với Tô Tín nhưng không có bao nhiêu phần thắng.

Việc này quá khủng bố, cho nên Độ Ách Tinh Quân dùng ánh mắt nhìn Tô Tín đã đối đãi với võ giả cùng cấp bậc với mình.

Độ Ách Tinh Quân cười cười nói:

1.Quả nhiên Tô đại nhân có thủ đoạn cao siêu, Sầm Vệ Trang lão thất phu kia lại chết trong tay của ngươi, chờ rời khỏi Cửu Trọng Kiếm Các, ta đoán lần này đến phiên ngươi dương danh giang hồ.

Dùng thực lực Hóa Thần Cảnh chém giết Dương Thần Cảnh, nếu chuyện này không đủ làm giang hồ chấn động, cái kia đoán chừng cũng chỉ có thời điểm nhân hoàng Đại Chu Cơ Hạo Điển băng hà mới đủ làm giang hồ chấn động.

Đương nhiên Độ Ách Tinh Quân còn có một câu chưa nói, Tô Tín danh chấn giang hồ đồng thời cũng dẫn tới một trận chiến không chết không thôi giữa hắn và Thanh Thành kiếm phái.

Chưởng môn Thanh Thành kiếm phái ‘ Cửu Nguyên Chân Quân ’ Lệ Trường Hải cần quanh năm uẩn dưỡng thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm trong Thanh Thành kiếm phái, cho nên quanh năm không xuất thủ, chỉ còn lại bốn trưởng lão Dương Thần Cảnh mới xử lý các sự vụ bên ngoài.

Kết quả hiện tại Sầm Vệ Trang lớn tuổi nhất, tư lịch cao nhất chết trong tay Tô Tín, tiếp theo còn tổn thất một đám chiến lực cao cấp trong Thanh Thành kiếm phái, tổn thất lớn như thế, đối với Thanh Thành kiếm phái xem như tổn thương nguyên khí nặng nề, ngày sau Thanh Thành kiếm phái không dốc sức liều mạng vớ Tô Tín mới là chuyện kỳ quái.

Đương nhiên những chuyện này không cần Độ Ách Tinh Quân quan tâm, hắn tới tìm Tô Tín chỉ vì một chuyện mà thôi, đó chính là kiếm gãy trong tay Tô Tín.

Độ Ách Tinh Quân trực tiếp mở miệng nói:

1.Tô đại nhân, bên phía Thiên đình chúng ta đã tìm được vị trí nội cung Cửu Trọng Kiếm Các, nhưng cần có chìa khóa mới có thể mở ra, mà chìa khóa chính là thanh kiếm gãy trong tay Tô đại nhân.

2.Cho nên không bằng chúng ta tạm thời hợp tác, đến lúc đó đồ vật trong nội cung cam đoan có một phần của ngươi, Tô đại nhân ngươi cho rằng như thế nào?

Kỳ thật trước kia mặc dù Độ Ách Tinh Quân biết trong tay Tô Tín có kiếm gãy nhưng kế hoạch ban đầu của hắn không phải là mời liên hợp với Tô Tín, mà là ý định trực tiếp mời chào Tô Tín vào Thiên đình, sau đó bọn họ tự nhiên cũng có quyền sử dụng kiếm gãy.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1152 - Liên Thủ (2)

Nếu vạn nhất Tô Tín không đồng ý gia nhập Thiên đình, vậy thì thật có lỗi, Độ Ách Tinh Quân vốn chuẩn bị động thủ cướp đoạt.

Chỉ có điều nhìn thấy uy thế của Tô Tín vừa rồi, Độ Ách Tinh Quân trực tiếp ném suy nghĩ này lên chín tầng mây.

Không nói chuyên khác, chỉ bằng vào thực lực Tô Tín vừa thể hiện ra, hắn tuyệt đối có tư cách tiến vào trong một trọng kiếm các kia phân một chén canh.

Tô Tín giống như cười mà không phải cười nói:

1.Không biết tinh quân nói chuyện có mấy phần chắc chắn? Phải biết rằng trong Cửu Trọng Kiếm Các còn có hai vị cường giả Dương Thần Cảnh là Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đấy.

Độ Ách Tinh Quân hừ lạnh một tiếng nói:

1.Tô đại nhân ngươi không cần châm ngòi vô dụng, hai vị Đế Quân đều là tiền bối của Thiên đình, ta chưa bao giờ tranh quyền với bọn họ.

2.Tốt xấu gì Độ Ách ta cũng có vài phần thể diện, ta đã dám ở trước mặt mọi người đề nghị liên hợp với Tô đại nhân, vậy bọn họ tuyệt đối không phản đối.

Tô Tín cười cười, Độ Ách Tinh Quân rất mẫn cảm.

Vừa rồi Tô Tín hỏi không phải có ý châm ngòi, hắn chỉ muốn xem trên dưới Thiên đình có đồng lòng hay không, có phát

sinh tình huống tranh quyền đoạt lợi

hay không, nhưng đã bị Độ Ách Tinh Quân nhìn ra.

Nhìn thấy Tô Tín không nói gì, Độ Ách Tinh Quân đưa mắt nhìn sang Thôi Phán Quan và nói:

1.Thôi Phán Quan, lần này không chỉ là chuyện của riêng Thiên đình, cũng có một phần của Địa phủ các ngươi, chẳng lẽ Địa phủ các ngươi không thể hiện thái độ hay sao?

Thôi Phán Quan cười nói:

1.Có thể ah, chỉ cần Tô đại nhân đáp ứng liên hợp với chúng ta, ta cam đoan trong một trọng kiếm các cuối cùng, bảo vật bên trong tuyệt đối có một phần của Tô đại nhân ngươi.

Độ Ách Tinh Quân nhìn về phía Tô Tín:

1.Tô đại nhân, có Thiên đình cùng Địa phủ đồng thời cam đoan, ta cũng không tin thế gian này còn có người không tin. Thiên địa nhị cung chúng ta nói chuyện không tới mức không dùng được như thế chứ?

Lời này có vẻ thô tục nhưng thực sự chứng minh Độ Ách Tinh Quân thật sự muốn liên thủ với Tô Tín.

Cho dù không thể hiện tại mời chào hắn vào trong Thiên đình, tối thiểu cũng phải lấy được kiếm gãy, nếu không bọn họ không có biện pháp mở ra một trọng kiếm các cuối cùng.

1.Nếu tinh quân và Thôi Phán Quan cũng đã lên tiếng, nếu tại hạ cự tuyệt là ta không thức thời.

Tô Tín cười cười, hắn đứng bên người Độ Ách Tinh Quân.

Độ Ách Tinh Quân cười cười, Tô Tín đã đứng bên hắn cũng chứng minh hắn có hảo cảm với Thiên đình, hơn nữa trước kia hắn còn hợp tác với Vũ Sư, cho nên hợp tác vô cùng thuận lợi.

Tô Tín không có đánh quan hệ gì với Địa phủ, lần gặp mặt duy nhất là bên ngoài thành Thịnh Kinh khi Địa phủ ra tay cướp giết người Thiên đình, Lục Phiến Môn bất hạnh bị ‘ ảnh hưởng ’.

Trận chiến ấy Địa phủ không biết nổi điên cái gì chém giết một trong tứ đại thần bộ ‘ Cửu Dực Hỏa Hoàng ’ Lưu Phượng Vũ, cho nên thái độ của Lục Phiến Môn với Địa phủ có thể nghĩ.

Bởi như vậy Tô Tín đứng bên mình còn nói gì nữa? Cho nên Độ Ách Tinh Quân cười rất vui vẻ.

Chỉ có điều Độ Ách Tinh Quân không có phát hiện dưới mặt nạ của mình, Thôi Phán Quan cũng đang nở nụ cười vui vẻ.

Cửa vào nội cung Cửu Trọng Kiếm Các đều tập trung tất cả võ giả đi vào Cửu Trọng Kiếm Các.

Bọn họ đã thăm dò qua các kiếm các khác nhưng không có phát hiện thứ gì quá trân quý.

Giống như lúc trước Tô Tín đạt được thí kiếm thạch đầy vết kiếm đã xem như bảo vật, thậm chí có thể xưng là chí bảo, nhưng lại không thể tính toán là chí bảo hiếm thấy có thể truyền thừa vạn năm.

Cho nên nơi này còn kém hơn bọn họ tưởng tượng, dù sao trì kiếm ngũ phái của bọn họ có ba phái sinh ra quan hệ với Cửu Trọng Kiếm Các, trong suy nghĩ của bọn họ, trong Cửu Trọng Kiếm Các tối thiểu cũng phải có bảo vật vạn năm, có thể nuôi dưỡng ra thế lực đỉnh cấp trên giang hồ.

Cho nên tất cả mọi người đặt hi vọng phóng vào một trọng kiếm các cuối cùng, chính là nội cung trong cửu cung.

Võ giả Dung Thần Cảnh và cường giả Dương Thần Cảnh các thế lực đã tới đây, ngược lại không có bao nhiêu võ giả Hóa Thần Cảnh, bọn họ đều bị phái đi các trọng kiếm các khác sưu tầm bảo vật.

Dù sao chân muỗi tuy nhỏ cũng là thịt, nói không chừng trong đó còn có bảo vật sót lại, cho nên bọn họ liền phái những võ giả Hóa Thần Cảnh đi dò xét cẩn thận, dù sao bọn họ vô dụng khi thời điểm chiến đấu chân chính diễn ra.

Trong những người này thế lực duy nhất không có mặt là Thanh Thành kiếm phái, nhưng mọi người lại không nói thêm gì, hiển nhiên bọn họ đã biết rõ tin tức

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1153 - Tiến Vào Nội Cung (1)

Thanh Thành kiếm phái lần này tổn thất quá lớn trong Cửu Trọng Kiếm Các, còn thừa lại một võ giả Dung Thần Cảnh nhưng hắn không đến.

Võ giả Dung Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái xem như thông minh, hắn biết rõ với thực lực của mình tuyệt đối không sánh bằng Tô Tín có thể ra tay chém giết Sầm Vệ Trang.

Huống chi hiện tại kiếm gãy nằm trong tay của Tô Tín, cho dù thế lực khác có cường giả Dương Thần Cảnh cũng không có trăm phần trăm nắm chắc chém giết và đoạt kiếm gãy trong tay hắn, sợ hắn cá chết lưới rách hủy kiếm gãy.

Cho nên bọn họ chỉ có thể lôi kéo Tô Tín, nếu như Tô Tín mượn cơ hội này bảo bọn họ ra tay với Thanh Thành kiếm phái, võ giả Dung Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái dám cam đoan, các thế lực khác sẽ không do dự động thủ với hắn, dù sao cuối cùng tất cả sổ sách đều tính lên đầu Tô Tín.

Lần này Thanh Thành kiếm phái của bọn họ đi Cửu Trọng Kiếm Các là lỗ lớn, hiện tại hắn có thể làm chính là dò tìm bảo vật nhiều hơn, sau đó trốn tránh Tô Tín, tận lực giảm tổn thất xuống thấp nhất.

Nửa canh giờ sau, Tô Tín cùng Độ Ách Tinh Quân và Thôi Phán Quan đã đến nơi, trong thời gian ngắn ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung lên người Tô Tín.

Trong trận chiến Ngô Đồng Sơn lúc trước, Tô Tín dùng tu vi Hóa Thần Cảnh cũng dám ra tay với lão tổ Tô gia thực lực Dương Thần Cảnh, từ đó tất cả mọi người đều nhìn thấy Tô Tín điên cuồng.

Dù sao loại chuyện này đặt lên người võ giả Hóa Thần Cảnh khác, thậm chí bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Bây giờ tốt rồi, Tô Tín còn chơi lớn hơn, hắn bằng vào thực lực của chính mình gài bẫy một cường giả Dương Thần Cảnh.

Bất kể trong đó Tô Tín dùng thủ đoạn gì, dù sao cuối cùng là hắn mang theo đầu của Sầm Vệ Trang về và đại khai sát giới giết người Thanh Thành kiếm phái.

Người trong giang hồ chỉ nhìn kết quả không hỏi quá trình, cho tới nay không đều phải thế hay sao?

Nhìn thấy mọi người chú ý tới Tô Tín, trên mặt Hà Hưu lộ ra nụ cười khổ, hắn vốn muốn đánh một trận với Tô Tín, kết quả bây giờ đã mất đi dũng khí đánh một trận với Tô Tín.

Hà Vô Sơn ở bên cạnh lạnh lùng truyền âm nói:

1.Hiện tại trong lòng ngươi còn có chấp niệm không? Hà Hưu cười khổ lắc lắc đầu nói:

2.Đã không có.

Hắn vốn muốn đánh bại Tô Tín để chặt đứt chấp niệm này, do đó thực lực đại tiến, hiện tại hắn đã bỏ qua suy nghĩ như vậy.

Không phải hắn nhìn rõ, mà là hắn đã tuyệt vọng, nếu biết rõ đời này không thể đuổi kịp đối phương, tại sao còn nghĩ cách vượt qua chứ, đây cũng không phải là chấp niệm, mà là hết hy vọng.

Hà Vô Sơn trầm giọng nói:

1.Ngươi từ nhỏ tranh cường háo thắng, võ giả cùng thế hệ trong Danh Kiếm sơn trang không bằng ngươi, ngươi liền bắt đầu mới bước chân vào giang hồ và tranh phong với võ giả cùng thế hệ.

1.Ngươi phân cao thấp với Lâm Trường Hà nhiều năm như vậy, lại chuẩn bị phân cao thấp với Tô Tín, kết quả nhưng bây giờ triệt để nản lòng thoái chí, thậm chí không còn cả chiến ý, ngươi biến thành cái gì, bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh sao?

Hà Hưu cau mày một cái, hắn bước chân vào trong giang hồ nhiều năm như vậy, tung hoành Nhân Bảng, thậm chí cũng tranh phong với thế hệ trước, lúc nào bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh?

Hà Vô Sơn lạnh lùng nói:

1.Nhớ kỹ, địch nhân cường đại cũng không đáng sợ, sinh ra cùng thời đại với thiên tài cũng không có gì phải chán nản và thất vọng, trái lại, nếu ngươi sinh ra cùng thế hệ với tài trí bình thường mới là bi ai!

2.Tô Tín mạnh hơn ngươi cũng không đáng sợ, Lâm Trường Hà mạnh hơn ngươi cũng không đáng sợ, ngươi muốn vượt qua chính là bản thân ngươi mà thôi.

3.Nhớ kỹ, cùng thời đại với một đám thiên tài, hậu nhân nhắc tới ngươi, ngươi cũng là thiên tài.

4.Nếu ở chung với một đống kẻ tài trí bình thường, cho dù ngươi là người mạnh nhất trong đám tài trí bình thường, như vậy sau này ngươi không có tư cách được hậu nhân nhắc tới!

Hà Vô Sơn rất ít đi khai đạo Hà Hưu, hắn từ xưa tới nay rất công bằng, nếu như

Hà Hưu không thể đạt tới yêu cầu của hắn, cho dù Hà Hưu là cháu trai ruột của hắn,

Hà Vô Sơn cũng sẽ kéo hắn ra khỏi vị trí người thừa kế gia chủ.

Dù sao người đều có tư tâm, hiện tại nhìn thấy Hà Hưu đối mặt Tô Tín liền không sinh ra nổi chiến ý, hắn cũng hiếm thấy khai đạo Hà Hưu vài câu.

Nhưng hắn cũng chỉ nói như vậy mà thôi, nếu như về sau Hà Hưu còn không thể tỉnh lại, như vậy đừng trách hắn hung ác.

Hà Vô Sơn nói cũng có tác dụng, Hà Hưu nghe xong, ánh mắt của hắn lại có

thần thái, cũng không u ám giống như vừa rồi.

Lúc này cường giả Dương Thần Cảnh Lâm Lạc Viêm của Dịch Kiếm Môn cũng âm thầm chú ý tới Tô Tín.

1.Hắn là ca ca của Tô Hinh Nhi sao? Hinh Nhi có một ca ca như vậy, về sau mới bước chân vào giang hồ còn có tác dụng hơn thanh danh của Dịch Kiếm Môn.

Lâm Lạc Viêm nói thầm trong lòng.

Hắn có cảm giác với Tô Tín rất bình thường, không có ác cảm gì, ngược lại bởi vì quan hệ với Hinh Nhi cho nên có một tia hảo cảm với Tô Tín.

Hinh Nhi có trời sinh kiếm tâm, hơn nữa tuổi còn nhỏ tâm chí cứng cỏi, tuyệt đối là nhân vật thiên kiêu của Dịch Kiếm Môn sau Tạ Chỉ Yến.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1154 - Tiến Vào Nội Cung (2)

Hơn nữa Lâm Lạc Viêm cũng không phải người cổ hủ, sẽ không bởi vì thân phận tứ đại thần bộ của Tô Tín và một đống thanh danh xấu của hắn trên giang hồ mà sinh ra suy nghĩ khác, Lâm Lạc Viêm xem ra, những thứ này chính là cái rắm.

Lâm Lạc Viêm thân là sư đệ của Mạnh Kinh Tiên, hắn cũng đi theo Mạnh Kinh Tiên vượt qua đoạn thời gian đen tối nhất của Dịch Kiếm Môn.

Khi đó Dịch Kiếm Môn là thiên kiêu của chính đạo, hơn nữa còn đánh Cản Thi Phái trong cửu ngục tà ma một trọng thương, nguyên nhân bởi vì ân oán nhưng cuối cùng không phải trừ hại vì võ lâm hay sao? Kết quả thế nào? Đám người kia nên bỏ đá xuống giếng vẫn bỏ đá xuống giếng.

Cho nên từ đó về sau, trong mắt Lâm Lạc Viêm thiện ác chính tà gì đó đều là chó má, chỉ có kiếm trong tay mới là chân lý.

Cho nên Lâm Lạc Viêm không có ý kiến gì với thân phận của Tô Tín, ngược lại còn thập phần tán thưởng phong cách hành sự sát phạt quyết đoán của hắn.

Lâm Lạc Viêm cũng muốn làm như Tô Tín, nhưng đáng tiếc Dịch Kiếm Môn bọn họ là tông môn chính đạo, nếu như cũng làm hiển nhiên như Tô Tín và không lưu lối thoát, như vậy sẽ bị giang hồ phỉ nhổ.

Người duy nhất nhìn Tô Tín nhưng không có phản ứng là vị ‘ Thanh Minh Kiếm Tôn ’ Hàn Đông Đình của Kiếm Thần Sơn.

Đối với hắn mà nói chỉ sợ cường giả Chân Vũ Cảnh cũng không quan trọng bằng một bộ kiếm điển.

Ánh mắt Hắc Liên Thánh Sứ nhìn về phía Tô Tín mang theo sát cơ lạnh lẽo.

Bạch Liên giáo có thù hận không chết không thôi với triều đình, bất kể là Đại Tấn trước kia hay là Đại Chu hiện tại đều là như thế.

Có lẽ bởi vì nhân hoàng Đại Chu ngày xưa nhìn thấy thảm trạng của Đại Tấn, trong đó có không ít công lao của Bạch Liên giáo cho nên ra tay chém giết Bạch Liên giáo sẽ không lưu thủ chút nào, điều này cũng làm cho Bạch Liên giáo tổn thương nguyên khí nặng nề.

Lúc trước đánh một trận với Bạch Liên giáo, mặc dù nói Lục Phiến Môn trực tiếp giết võ giả Bạch Liên giáo không bao nhiêu, còn kém xa hoàng gia Cung Phụng Đường và quân đội.

Nhưng thủ đoạn không đâu không có và một đám tập sự mật thám xuất quỷ nhập thần của Lục Phiến Môn lại đào ra không ít cứ điểm bí mật của Bạch Liên giáo mới làm bọn họ tổn thất thảm trọng.

Những năm qua Lục Phiến Môn tương đối ít xuất hiện, những lão nhân của Lục Phiến Môn lúc trước cũng đã già nhưng thế hệ mới vẫn phát triển.

Tô Tín tuổi còn trẻ đã là một trong tứ đại thần bộ, thực lực mạnh tới kinh người, đối với Bạch Liên giáo bọn họ mà nói đây không phải tin tức tốt gì.

Một đám người nhìn thấy Tô Tín đến đây đều có tâm tư, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lại gật đầu nói với Tô Tín:

- Tô tiểu hữu, hiện tại xin mời ngươi ra tay đi, mở thông đạo nơi này.

Tuy Tô Tín là tứ đại thần bộ của triều đình, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế là người có thể đánh một trận với Thiết Ngạo, đương nhiên hắn sẽ không xưng hô Tô Tín là đại nhân.

Bởi vì chiến tích của Tô Tín lúc trước, Tô Tín vẫn gánh nổi một tiếng tiểu hữu.

Tô Tín gật đầu, cũng không do dự, trực tiếp cầm kiếm gãy trong tay đi tới trước

thông đạo tiến vào nội cung.

Đây là cánh cửa thanh đồng to lớn, phía trên khắc đầy các phù văn kỳ dị, trên cánh cửa thanh đồng còn có một lỗ thủng, Tô Tín cắm kiếm gãy vào trong, lập tức có một lực lượng truyền tới, kiếm gãy trong tay Tô Tín trực tiếp xâm nhập vào giữa lỗ thủng.

Sắc mặt Tô Tín lúng túng, kiếm gãy này lại biến thành tiêu hao phẩm.

Phải biết rằng hắn sau này còn chuẩn bị đi vào Cửu Trọng Kiếm Các một lần, chỉ cần phá vỡ thanh chìa khóa này thì hắn vẫn có thể tiến vào không gian Cửu Trọng Kiếm Các.

Nhưng không nghĩ tới mở cánh cửa này cần phải triệt để thôn phệ kiếm gãy mới được.

Bỗng nhiên cánh cửa thanh đồng to lớn lắc lư một hồi, cánh cửa chậm rãi bay lên, trước mắt là tia sáng trắng, căn bản không thấy thứ gì.

Hơn nữa bên trong lại bị quấy nhiễu, cho dù là cao thủ như Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Tần Nghiễm Vương Diệt, tinh thần bọn họ cũng không thể điều tra động tĩnh bên trong.

Mọi người liếc nhau, cuối cùng vẫn do Thiên đình và Địa phủ dẫn đầu tiến vào trong đó.

Đi vào trước mặc dù có nguy hiểm nhưng có thể chiếm được tiên cơ.

Phần đông thế lực nơi này lại không thể địch nổi Thiên đình cùng Địa phủ, trong tình huống không có chí bảo xuất hiện thì không nên xung đột với Thiên đình và Địa phủ mới thỏa đáng, vẫn chưa tới thời gian chiến tranh, tặng phần tiên cơ này cho bọn họ cũng được.

Tô Tín cống hiến thanh kiếm gãy, Thiên đình và Địa phủ đều hứa hẹn sẽ cho hắn một phần cơ duyên, cho nên hắn cũng trực tiếp đi theo sau lưng người Thiên đình và Địa phủ.

Lúc tất cả mọi người tiến vào trong lối đi, tia sáng trước mặt biến mất, bọn họ bị cảnh tượng bên trong dọa sợ hãi.

Bọn họ nhìn thấy bên trong Cửu Trọng Kiếm Các là một đống phế tích và các dấu vết chiến đấu, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy bộ hài cốt nào.

Bây giờ xuất hiện trước mặt mọi người lại là một hành lang do cự thạch mở ra, chung quanh đường hành lang lộ ra các thi thể dữ tợn và đáng sợ.

Trên vách tường xám trắng là các vết máu, vết máu đã khô, trên mặt đất có rất nhiều xương, còn có các thây khô gương mặt dữ tợn.

Càng làm cho người ta cảm giác khủng bố là trên người những thi cốt và thây khô này chỉ có một vết thương trí mạng do đao kiếm và quyền pháp tạo thành, nhưng đại bộ phận thi cốt thiếu rất nhiều thứ, một ít vết tích bị cắn xé còn lưu lại trên đó.

Tất cả mọi người nhìn ra, đây cũng không phải là động vật cắn xé ăn thịt, mà là con người.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1155 - Bí Văn Thượng Cổ (1)

Đối với những người trong giang hồ mà nói, lục đục với nhau, tàn sát lẫn nhau rất bình thường, bọn họ cũng từng làm chuyện tàn khốc hơn nhưng bảo bọn họ ăn thịt đồng loại, bọn họ thật sự không thể làm chuyện này.

Loại hành vi này có thương tích thiên hòa, vi phạm luân thường, nếu bị người khác biết được sẽ bị tất cả đồng đạo trên giang hồ tiến hành đuổi giết.

Ngày xưa Huyết Ma giáo dùng máu người luyện công, làm ra loại chuyện thương tích thiên cho nên bị cả giang hồ vây công.

Khi đó Huyết Ma giáo mạnh bao nhiêu? Uy thế quả thực còn lớn hơn cả Bạch Liên giáo hiện tại gấp mấy lần, thân là đứng đầu cửu ngục tà ma, lực áp quần hùng.

Nhưng kết quả như thế nào? Cuối cùng Huyết Ma giáo vẫn bị cả giang hồ liên thủ tiêu diệt, hiện tại chỉ còn một ít điển tịch tàn thiên truyền lưu trên giang hồ.

Nhìn những hài cốt trước mắt đã thuyết minh một chuyện, những người này đều trình diễn cảnh tượng ăn thịt người tại đây.

Cửu Trọng Kiếm Các tồn tại không phải bí mật, Vũ Sư đã từng nói qua bí mật với Tô Tín thì những người khác cũng biết gần hết.

Bên ngoài Kiếm Các không có hài cốt, chẳng lẽ mọi người trong Cửu Trọng Kiếm Các đều tập trung trong một trọng kiếm các cuối cùng hay sao?

Tất cả mọi người có chút không hiểu, bởi vì bọn họ không trải qua chuyện này.

Lúc trước Cửu Trọng Kiếm Các bị người ta phong bế từ bên ngoài, võ giả của binh qua bát bột còn lại bị nhốt bên trong Cửu Trọng Kiếm Các và không có nguyên khí thiên địa tẩm bổ, thậm chí Cửu Trọng Kiếm Các cũng dần dần trở thành tử địa, hoàn toàn không nhìn thấy một cây cỏ dại.

Trong loại tình huống này bọn họ biết rõ xảy ra chuyện gì cũng có khả năng, mặc dù nói đại bộ phận bị nhốt bên trong đều là cường giả, có nhiều khả năng là võ giả Hóa Thần Cảnh hoặc là Dung Thần Cảnh, có lẽ còn có Dương Thần cùng Chân Vũ ở trong đó.

Đám cường giả này không có lực lượng, cho dù là Chân Vũ Cảnh lục địa thần tiên cũng chỉ có thể bị đánh rơi phàm trần, hoàn toàn không khác gì người bình thường.

Hiện tại mọi người cũng không quan tâm tới những hài cốt kia, tất cả mọi người tới Cửu Trọng Kiếm Các tìm kiếm cơ

duyên, mặc dù bọn họ hiếu kỳ những bí mật kia nhưng lại không xem trọng bằng cơ duyên.

Cho nên tất cả mọi người không có tiếp tục dừng lại, lập tức tiến sâu vào trong thông đạo.

Trên vách tường thông đạo dùng hoa văn màu miêu tả một ít đồ án, trông rất sống động, dù cho không có văn tự cũng có thể làm cho người ta xem hiểu nó miêu tả cái gì.

Vừa bắt đầu là những đồ án miêu tả thiên hạ khi Nhân hoàng tại vị đóng đô, khu trục Yêu tộc, chăm lo việc nước, sáng tạo nhất thế hoàng triều bất hủ.

Chỉ có điều những thứ này là truyền thuyết có thể tìm thấy ở bên ngoài, cũng không phải gì quý hiếm.

Nội dung phía sau chủ yếu miêu tả về binh qua cửu bộ, đặc biệt là kiếm bộ, thì ra là vinh quang của Cửu Trọng Kiếm Các.

Vơi tư cách là tồn tại cường đại nhất dưới trướng Nhân hoàng, binh qua cửu bộ

theo sau Nhân hoàng chinh chiến thiên hạ, những cường giả dị tộc Tây Cương, Nam Man đều sợ hãi lạnh run trước binh qua cửu bộ, không ai dám không theo.

Những cảnh tượng này bên ngoài không có, cho nên mọi người vừa đi vừa quan sát, muốn xem xem những cường giả thượng cổ chiến đấu như thế nào.

Sau khi xem đến đây, mọi người lại dừng một lúc, trên những bích họa này có không ít thứ không tầm thường.

Nói công tích của Cửu Trọng Kiếm Các, trên bích hoạ kế tiếp hiển hiện những tình hình có quan hệ với Nhân hoàng.

Ngày xưa trong những năm cuối của nhất thế hoàng triều, Nhân hoàng vẫn lạc, thiên hạ đại loạn, làm cho thiên hạ các nước hỗn chiến, cũng là cơ hội giúp các thế gia và tông môn quật khởi.

Tuy Cơ Hạo Điển hiện tại xưng là Nhân hoàng Đại Chu, nhưng uy thế của hắn kém xa vị Nhân hoàng trong truyền thuyết quá nhiều.

Nếu vị Nhân hoàng ngày xưa còn sống, cho dù thế gia giang hồ hay là tông môn võ lâm, tất cả đều phải thần phục dưới uy thế của Nhân hoàng, làm sao giống như hiện tại, triều đình tại có chút thời khắc thậm chí còn phải thỏa hiệp với tông môn và thế gia.

Chỉ có điều chuyện lúc trước có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Ví dụ như Nhân hoàng đã vẫn lạc, vậy hắn an táng ở nơi nào?

Hơn nữa Nhân hoàng cũng không phải là người cô đơn, hắn có ba mươi hai đứa con, tất cả đều là nhân vật tuấn kiệt theo hắn chinh chiến thiên hạ, cho dù là người nào kế vị cũng không ngồi nhìn thiên hạ đại loạn.

Cuối cùng Nhân hoàng chết không minh bạch, còn ba mươi hai vị hoàng tử cũng mất tích theo hắn, hơn nữa mất tích theo Nhân hoàng chính là những cường giả tâm phúc đi theo hắn năm xưa.

Những chuyện này đều là bí ẩn thượng cổ, chỉ có điều đã qua vạn năm, điển tịch truyền lưu từ thời đại đó đến nơi không còn bao nhiêu, chân tướng đã sớm không biết mất đi ở nơi nào.

Cho nên dần dà không ai nhắc tới những chuyện này, cao lắm là những người có hứng thú với đoạn lịch sử này tiến hành sưu tầm mà thôi, nghiên cứu chúng xem như niềm vui thú.

Những bích họa trước mắt miêu tả lại thiếu thốn lịch sử ngày xưa.

Trên bích họa miêu tả thời khắc đỉnh phong của nhất thế hoàng triều, dùng bích họa điêu khắc lại hình tượng hoàn chỉnh của Nhân hoàng.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1156 - Bí Văn Thượng Cổ (2)

Cửu long cổn bào, đầu đội mũ miện, uy nghiêm khí phách vô tận cho dù cách bích hoạ thì mọi người vẫn cảm nhận được,

chỉ có điều tướng mạo Nhân mơ hồ không nhìn rõ gương mặt.

Mọi người kinh hãi không phải bản thân Nhân hoàng, mà là bối cảnh hắn xé rách hư không, trong đó lại ẩn ẩn lộ ra mặt trời mặt trăng và ngôi sao, lộ ra cảnh tượng huyền ảo đến cực điểm!

Từ xưa đến nay, điểm cuối của võ đạo là gì, điểm ấy rất nhiều người đang suy đoán, thậm chí một ít điển tịch thượng cổ còn không ghi lại rõ ràng.

Tuy người mạnh nhất trên giang hồ chính là Chân Vũ Cảnh, kỳ thật rất nhiều người cũng biết, cho dù là Chân Vũ Cảnh cũng có phân mạnh yếu, hơn nữa trên Chân Vũ Cảnh có còn cảnh giới khác hay không, điểm ấy đã dẫn phát rất nhiều người thảo luận, cuối cùng kết quả cho ra một kết luận, có, khẳng định có!

Người khác bọn họ không dám khẳng định, tối thiểu thực lực vị Nhân hoàng kia tuyệt đối mạnh và đáng sợ hơn các cường giả Chân Vũ Cảnh, hơn nữa mọi người phỏng đoán cảnh giới Chân Vũ Cảnh bằng hai câu nói: phá toái hư không, bạch nhật phi thăng.

Chân Vũ Cảnh bị gọi là là lục địa thần tiên, trên Chân Vũ Cảnh là cái gì? Chân Tiên có thể phá toái hư không sao?

Rất nhiều võ giả ngờ vực vô căn cứ, chỉ có điều trừ cường giả Chân Vũ Cảnh chân chính có thể cảm giác được cảnh giới này, những người khác cũng chỉ có thể suy đoán mà thôi.

Bây giờ trên bức bích hoạ miêu tả lại đúng truyền thuyết cảnh giới phá toái hư không, mặc dù không có nói rõ nhưng cũng không kém gì viết rõ bốn chữ phá toái hư không trên đó.

Mọi người nghi hoặc nhìn nhau, chẳng lẽ vị Nhân hoàng ngày xưa thật sự là phá toái hư không rời đi?

Rất nhiều người nơi này không nói chuyện, tất cả đều xem tiếp.

Chỉ có điều bích họa kế tiếp miêu tả cảnh tượng làm bọn họ ngạc nhiên không thôi.

Bích hoạ tiếp theo là Nhân hoàng ngồi trên long thuyền cực lớn, dài chừng vạn trượng và dẫn theo vô số nữ thị vệ tùy tùng đứng trên long chu.

Hơn nữa bốn phía Nhân hoàng còn có một đám võ giả đang đứng, từ quần áo bọn họ mà phân tích, những người này đều là các hoàng tử và một đám võ giả tâm phúc dưới trướng Nhân hoàng.

Chỉ có điều long chu không phải đi ra biển, mà là phiêu phù giữa không trung.

Nếu là người bình thường nhìn thấy cảnh này sẽ sợ hãi, bởi vì người xem bích họa đều là nguyên thần tam cảnh, cũng là người kiến thức rộng rãi, mặc dù bọn họ có chút kinh ngạc nhưng cũng không có ngạc nhiên.

Lực lượng nhất thế hoàng triều thời kỳ thượng cổ thật sự muốn vượt quá bọn họ tưởng tượng, hiện tại rất nhiều truyền thừa trên giang hồ kỳ thật đều có quan hệ với nhất thế hoàng triều.

Ví dụ như trì kiếm ngũ phái chính giữa ba phái cùng Cửu Trọng Kiếm Các có sâu xa, mà Cửu Trọng Kiếm Các là được ngày xưa Nhân hoàng dưới trướng binh qua chín bộ.

Tứ đại Đạo môn trước kia đều là chi nhánh của Đạo môn, mà Đạo môn vào thời điểm nhất thế hoàng triều lại là quốc giáo.

Ngay cả Thiên đình và Địa phủ hiện tại cũng có quan hệ với nhất thế hoàng triều.

Thực lực Thiên đình và Địa phủ cường đại, tuy truyền thừa bảo tồn hoàn hảo nhưng không có bất cứ truyền nhân nào lưu lại, nguyên nhân trong đó là vì bị nhất thế hoàng triều chém giết.

Nhân hoàng nhất thống thiên hạ, uy thế khôn cùng, bất kể ngươi là tông môn võ lâm hay là thế gia giang hồ đều phải thần phục.

Địa phủ và Thiên đình tự cao thực lực cường đại, nhất thế hoàng triều tập hợp tất cả lực lượng Nhân tộc vẫn có thể chém giết bọn họ không còn một truyền nhân nào.

Như long chu phiêu phù giữa không trung, đoán chừng chính là kiệt tác của Mặc môn lúc trước.

Hiện tại Mặc môn đứng trong hàng ngũ Tà đạo bát môn, các loại cơ quan trên giang hồ đều rất dễ dàng, hơn nữa Mặc môn có thần binh Cự Tử Lệnh cho nên không ai dám đi trêu chọc bọn họ.

Hơn nữa Mặc môn thời điểm thượng cổ còn mạnh hơn hiện tại rất nhiều, có tài nguyên nhất thế hoàng triều làm hậu thuẫn, thủ đoạn của Mặc môn tự nhiên có thể phát huy đến đỉnh phong, có các loại tài liệu, đừng nói là long chu lơ lửng, bọn họ cũng có thể chế tạo ra lầu các lơ lửng.

Bây giờ Mặc môn bởi vì trở ngại tài lực và không tìm thấy tài nguyên lớn như vậy, hơn nữa nhân thủ cũng không đủ, Mặc môn mới chủ công các loại cơ quan loại nhỏ hoặc là khôi lỗi, trên cơ bản không đi nghiên cứu những cơ quan cỡ lớn, thật tình không biết vào thời điểm thượng cổ, Mặc môn nổi danh bằng cơ quan cỡ lớn.

Mọi người đưa mắt nhìn bích họa kế tiếp, long chu chở các cường giả nhất thế hoàng triều bay lên không trung, giữa tầng mây xuất hiện một cánh cửa, bên trong kim mang đại thịnh giống như tiến vào thế giới khác.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, đây là phá toái hư không hay là bạch nhật phi thăng? Cũng đều không giống ah, chẳng lẽ cảnh giới phá toái hư không còn có thể mang theo những người khác cùng phi thăng hay sao? Thế gian này thật sự có tiết mục một người đắc đạo gà chó lên trời sao?

Chỉ có điều mọi người ngạc nhiên trước bích họa cuối cùng.

Long chu bay lên không trung một nửa nhưng lại có máu tươi rơi xuống, vô số chân cụt tay đứt rơi xuống dưới.

Bích họa miêu tả cẩn thận, mọi người có thể nhìn thấy rõ giữa bích họa, những chân cụt tay đứt là từ thị vệ và thị nữ trên long chu!

Bích họa cuối cùng miêu tả long chu bay vào trong tầng mây, trừ chân cụt tay đứt trên mặt đất, một chuyện không ai tưởng tượng nổi đã xảy ra.

Hơn nữa cánh cửa trong tầng mây biến mất, nhưng lại có mấy khối phiến đá ngọc trắng rơi xuống, bị một đám người lưng vác trường kiếm nhặt được.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1157 - Quái Vật (1)

Có người không xem hiểu những bích họa này nhưng bọn họ xem như hiểu nội dung đại khái trên bích họa.

Nhân hoàng chưa chết hơn nữa bản thân đã đến cảnh giới phá toái hư không, tuy hắn lại không có bạch nhật phi thăng, mà là trực tiếp ngồi long chu cực lớn dẫn theo mọi người tiến vào cánh cửa kỳ dị.

Kết quả giữa cánh cửa này xuất hiện biến cố gì đó, làm cho từ phía trên rơi xuống không ít tay cụt chân dứt và phiến đá ngọc trắng, do đó bị những võ giả đeo kiếm nhặt được, những người này là người Cửu Trọng Kiếm Các.

Tuy bích hoạ miêu tả nội dung rất đơn giản, nhưng lượng tin tức lại rất lớn, mỗi một chuyện ghi chép trên đó truyền ra giang hồ cũng sinh ra ảnh hưởng to lớn.

Ví dụ nói Nhân hoàng chưa chết cũng đủ chấn động giang hồ.

Hiện tại tất cả mọi người trên giang hồ đều cho rằng Nhân hoàng nhất định đã chết, kết quả người ta còn sống rất tốt, thậm chí còn đột phá đến cảnh giới phá toái hư không trong truyền thuyết.

Hơn nữa vì sao Nhân hoàng buông tha thế hoàng triều thời kì đỉnh phong nhất và mang theo một đám cường giả tiến vào trong cánh cửa kia là chuyện rất kỳ quái.

Dù sao mọi người căn bản không phát hiện ra cảnh tượng sau khi tiến vào cánh cửa là gì, nếu như nói là không gian độc lập cùng loại với Cửu Trọng Kiếm Các thì mọi người cảm giác không giống.

Hơn nữa phiến đá ngọc trắng từ trên không trung rơi xuống ẩn chứa bí mật gì đó, cuối cùng lại bị Cửu Trọng Kiếm Các đạt được.

Về sau người tám binh qua cửu bộ còn lại tấn công Cửu Trọng Kiếm Các, cuối cùng thậm chí còn làm Cửu Trọng Kiếm Các phân liệt, mọi người cũng hoài nghi nguyên nhân trong đó.

Cả đám người đứng im lặng không nói, suy nghĩ nửa ngày sau đó mới đi tiếp.

Nội dung trên những bích hoạ này đều bị bọn họ ghi nhớ trong đầu, đợi đến lúc trở lại tông môn sẽ tìm nhân sĩ tinh thông chuyện này nghiên cứu, hiện tại nha, nhiệm vụ của bọn họ là phải tìm kiếm chỗ tốt lớn nhất.

Đi ra thông đạo, phía trước rộng mở trong sáng, tầm mắt của mọi người nhìn thấy thế giới do ‘ kiếm ’ tạo thành.

Những thanh ‘ kiếm ’ này không phải kiếm chân chính, mà là một ít bia đá hình kiếm khổng lồ, thấp cũng có cao ba trượng, cao nhất vượt qua mười trượng.

Những tấm bia đá lớn bị điêu khắc đơn giản thành hình kiếm, phía trên đầy vết kiếm, trải qua trên vạn năm bị kiếm khí tẩm bổ, tấm bia đá hình kiếm lại sinh ra kiếm khí tận trời.

Nếu có người có thể động vào những tấm bia đá này, chúng tuyệt đối có thể có lực công kích của Địa binh.

Nhưng hấp dẫn mọi người chú ý nhất không phải là những tấm bia đá hình kiếm, mà là những thứ nằm giữa những tấm bia đá này!

Những bia đá hình kiếm có mấy tấm hoặc hơn mười tấm vây quanh nhau, vậy mà trực tiếp tạo thành từng tòa kiếm trận, mỗi một tòa kiếm trận đều có một vật tồn tại.

Chỉ có điều trong kiếm trận có kiếm khí xông lên trời, trên cơ bản đều là mơ hồ, chỉ có điều mơ hồ so sánh hình dáng mới phát hiện, trong đó hẳn là đặt điển tịch, binh khí, còn có một ít những vật khác.

Đôi mắt mọi người đỏ lên, bọn họ hao hết tâm lực tới Cửu Trọng Kiếm Các không phải vì những thứ này sao?

Đặc biệt là thượng cổ kiếm điển trong Cửu Trọng Kiếm Các, chúng có chỗ tốt cực lớn với truyền thừa của tông môn.

Mặc dù nói những kiếm điển thượng cổ này nhất định tối nghĩa khó hiểu, không thích hợp đại bộ phận đệ tử tu luyện, nhưng công pháp của trì kiếm ngũ phái hiện tại trên cơ bản đều diễn biến từ những kiếm điển thượng cổ như vậy.

Chỉ cần trải qua vài đời người cố gắng, hoàn toàn có thể triệt để biến kiếm điển thượng cổ thành thứ có thể phổ cập tu luyện.

Một một kiếm điển uy năng cường đại không bởi vì sửa chữa mà suy yếu, hiện tại tứ đại kiếm điển của Dịch Kiếm Môn đều tới từ Cửu Trọng Kiếm Các, bởi vậy có thể thấy được cường độp công pháp trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Đối với võ giả không phải công pháp trên người càng nhiều càng tốt, nhưng đối với một thế lực võ lâm mà nói, công pháp điển tịch trân quý càng nhiều càng tốt.

Bởi vì ngươi sẽ cung cấp cho rất nhiều đệ tử cơ hội tu luyện, sẽ không bởi vì công pháp không thích hợp mà mai một thiên tài.

Thiếu Lâm tự là ví dụ tốt nhất, tiền bối Thiếu Lâm tự trải qua vô số đời thu thập, rốt cục gom góp ra bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự và nhiều loại nội công khác nhau, công pháp luyện thể bí pháp khác nhau.

Với tư cách cả là nơi trân tàng nhiều công pháp điển tịch nhất võ lâm, số lượng công pháp điển tịch của Thiếu Lâm tự vượt quá tất cả mọi người đoán trước, cũng làm không ít người đỏ mắt.

Tối thiểu đối với đệ tử Thiếu Lâm tự thì bọn họ không cần phải sợ không có công pháp tu hành, có thể học bất cứ công pháp nào, dù sao bảy mười hai tuyệt kỹ luôn có một môn thích hợp với bọn họ.

Hiện tại mấy kiếm phái cũng có ý này, tận lực gia tăng điển tịch tông môn nhiều

một ít, như vậy đệ tử sẽ có thể nhiều cơ hội tu luyện hơn.

Hơn nữa những kiếm điển thượng cổ đều là cường giả thời đó truyền xuống, phía trên không chỉ có công pháp tu luyện, càng có kinh nghiệm của những cường giả kia tự tay ghi chép, đây là thói quen của rất nhiều võ giả.

Cường giả Dương Thần Cảnh của Địa phủ cùng Thiên đình đều tự tay ghi chép lại kinh nghiệm trên công pháp của mình.

Bọn họ cũng đã đến Dương Thần Cảnh, tu luyện nhiều môn công pháp cũng có thể giúp bọn họ tấn cấp Chân Vũ, nhưng quan sát kinh nghiệm của những cường giả khác có thể loại suy, từ đó giúp bọn họ lý giải kiếm đạo sâu hơn một bước.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1158 - Quái Vật (2)

Một đám cường giả chuẩn bị ra tay, nhưng ngay sau đó có tiếng gào thét tức giận thê lương vang lên, bốn phía kiếm trận xuất hiện các quái vật.

Những quái vật này có hình người nhưng lại vô cùng đáng ghê tởm, làn da u ám như cương thi, trong miệng còn có răng nanh dữ tợn.

Thân thể bọn chúng càng thấp bé giống như hài đồng mười tuổi, phần bụng phồng lên như cái đấu, tứ chi hết sức nhỏ giống như da bọc xương, toàn thân cao chỉ có tấm vải rách che thân, ánh mắt tham lam nhìn các võ giả.

- Đây là thứ quỷ quái gì?

Hà Vô Sơn cau mày, đám quái vật này giống như ác quỷ trong truyền thuyết Lục Đạo Luân Hồi, nhưng điển tịch thượng cổ lại không có ghi lại hình dáng hồng hoang dị thú như thế nào.

Bốn phía có không ít quái vật tụ tập, hơn nữa còn có một ít quái vật tương đối lớn, trong tay bọn họ cầm một thanh Địa binh thậm chí là Thiên binh!

Mọi người cau mày, khí tức trên người những quái vật này rất cường đại, mặc dù không có khí tức chân khí lưu động nhưng đủ sánh vai với cường giả Hóa Thần Cảnh.

Trọng yếu nhất bất kể bọn chúng cầm đao hay kiếm, tư thế đều tương đối tiêu chuẩn, thậm chí còn tiêu chuẩn hơn cả võ giả xuất thân tán tu.

Một ít võ giả ở đây cau mày, sắc mặt biến thành khó coi, hiển nhiên bọn họ đã

từ dấu vết lưu lại đón ra cái gì đó.

Tô Tín cũng đoán được một khả năng.

Trong Cửu Trọng Kiếm Các tự nhiên không có khả năng có hung thú thượng cổ gì đó, Cửu Trọng Kiếm Các là nơi kiếm bộ lánh đời, tương đương với Ninh Viễn Đường Tô gia, đương nhiên bọn họ sẽ không làm ra những thứ kỳ quái gì đó.

Nhìn tư thế và hình tượng của những quái vật này, lại liên tưởng đến dấu vết thi thể bị cắn xé ăn thịt trong thông đạo, đám người Tô Tín rất dễ dàng đưa ra một kết luận, những quái vật này chính là hậu duệ của những võ giả tám binh qua khác còn sót lại trong Cửu Trọng Kiếm Các!

Thời gian vạn năm thay đổi rất nhiều chuyện, sau khi Cửu Trọng Kiếm Các phong bế không có nguyên khí thiên địa, ngay cả các loại thực vật dần héo rũ, có thể nói biến thành tĩnh mịch.

Dưới loại tình huống này những võ giả còn sót lại biến thành cái gì cũng không ai biết, tuy có khả năng nhất chính là bọn họ chết hết, nhưng hiển nhiên bọn họ đã phát sinh biến hóa, từ người biến thành hiện tại dáng vẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Đồng loại ăn thịt lẫn nhau, kết quả hiện tại sinh sôi nảy nở ra hậu đại chẳng khác gì đám ác quỷ trong Lục Đạo Luân Hồi, việc này làm mọi người không rét mà run.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cười lạnh nói:

1.Bị nhốt tuyệt cảnh không đường lui, ngược lại ăn thịt đồng loại, võ giả binh qua cửu bộ ngày xưa đều là đức hạnh này?

Thật đáng buồn! Buồn cười!

Thiên đình và Địa phủ rất bất hòa nhưng Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế nói chuyện lại được Mạnh bà cùng Tần Nghiễm Vương Diệt tán thành.

Bọn họ đều là cường giả đương thời, tung hoành cả đời, hùng bá một phương, đều có được kiêu ngạo và điểm mấu chốtthuộc về mình, gặp được loại tuyệt cảnh

như vậy bọn họ cũng không làm được chuyện ăn thịt đồng loại, mặc dù có chết bọn họ cũng sẽ nghịch thiên mà đi, sẽ không sống tạm như thế.

Vào lúc này có giọng nói lạnh lùng vang lên:

1.Ha ha, đứng đấy đó nói chuyện không đau thắt lưng, hậu bối giang hồ hiện tại đều cuồng vọng như vậy sao? Thời khắc sinh tử có đại khủng bố, thế gian này ai dám nói một tiếng mình có thể hoàn toàn không tiếc nuối chết đi?

2.Người không ra người, quỷ không ra quỷ còn sống chính là còn sống, nếu ngươi chết sẽ còn lại cái gì?

Một đám quái vật đẩy tám toa xe tới, trên xe đều có một lão giả đang nằm.

Những lão giả này nói là người còn không bằng nói là một đám thây khô mới thích hợp.

Quanh thân bọn họ da bọc xương, trên người không có sinh cơ.

Đúng vậy, hoàn toàn không có sinh cơ.

Rất nhiều cường giả Dương Thần Cảnh nơi đây, bọn họ sẽ không cảm giác sai, những lão giả kia chính là thây khô, là thây khô sớm không còn sinh cơ.

Nhưng trước mắt thây khô lại nói chuyện, còn lộ ra dáng vẻ tươi cười mỉa mai bọn họ, chuyện này không thể nói không phải chuyện quái dị.

Sau đó mọi người nghĩ ra cái gì đó, nói chuyện không phải những thây khô này, mà là nguyên thần trên người đám thây khô!

Những thây khô này đã chết, nhưng không biết vì sao nguyên thần của bọn họ vẫn tồn tại.

Chỉ có điều những nguyên thần này rất yếu ớt, không thể rời khỏi thân thể, tất cả đều giấu trong cơ thể thây khô.

Sau đó ánh mắt mọi người nhìn vào giữa hai tay thây khô, trong tay những

người này đều ôm phiến đá ngọc trắng, phía trên khắc những văn tự.

Nói đúng ra nguyên thần của bọn họ không dám vào thây khô, mà là bám vào những phiến đá ngọc trắng này.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1159 - Các Ngươi Cũng Tính Là Võ Giả? (1)

Trước kia bọn họ đã nhìn thấy trong bích họa, những phiến đá ngọc trắng này là từ trên trời rơi xuống, nó có quan hệ với cánh cửa thần bí khi Nhân hoàng tiến vào.

Lúc này hai mắt mọi người tỏa sáng và nhìn chằm chằm vào phiến đá.

Nhưng bọn họ lại buông tha phiến đá, những thây khô kia lại dùng ánh mắt tham lam nhìn đám người Tô Tín.

1.Khặc khặc kiệt! Một đám tiểu bối Dương Thần Cảnh muốn đồ vật trong tay chúng ta? Không biết tự lượng sức mình! Nhưng cũng tốt, gần vạn năm qua chúng ta chưa từng nhìn thấy huyết thực tươi mới như vậy, thật hoài niệm cảm giác này ah.

Đám người Bắc Cực Tử Vi Đại Đế mở to mắt nhìn sang đám thây khô.

Gần vạn năm? Tiểu bối Dương Thần Cảnh? Những gia hỏa người không ra người, quỷ không ra quỷ này chính là cường giả Chân Vũ Cảnh của binh qua cửu bộ ngày xưa sao?

Nếu gọi đám người Bắc Cực Tử Vi Đại Đế là tiểu bối cũng chỉ có võ giả Chân Vũ Cảnh, những gia hỏa người không ra người, quỷ không ra quỷ này đã từng là cường giả Chân Vũ Cảnh?

Đương nhiên hấp dẫn mọi người nhất là ba chữ ‘ gần vạn năm ’, những kẻ này sống từ thời thượng cổ đến bây giờ?

Phải biết rằng cho dù là cường giả Chân Vũ Cảnh có thọ nguyên dài nhất cũng

chỉ đạt năm trăm tuổi mà thôi, sống gần vạn năm, quả thật có thể gọi là vĩnh sinh.

Cảm giác được ánh mắt của đám người Bắc Cực Tử Vi Đại Đế nhìn vào phiến đá ngọc trắng trong tay của bọn họ, những thây khô kia lập tức cười lớn, tiếng cười tràn ngập ý mỉa mai.

1.Chúng ta sống gần vạn năm, những tiểu bối các ngươi rất hâm mộ đúng không? Đáng tiếc các ngươi kém cảnh giới này rất xa.

2.Chân Vũ lâm không, lục địa thần tiên, chỉ có đến cảnh giới này mới có tư cách đi truy tầm cảnh giới trường sinh.

Trên mặt tám thây khô không có chút biểu lộ nào nhưng lời bọn họ nói mang theo châm chọc nồng đậm.

1.Đám con sâu cái kiến các ngươi cũng mưu toan ngấp nghé cánh giới này, hiện tại các ngươi chỉ xứng là huyết thực của chúng ta mà thôi!

2.Đúng rồi, còn phải cảm tạ các ngươi mở cửa lớn Cửu Trọng Kiếm Các, về sau chúng ta sẽ có huyết thực không ngừng, khặc khặc khặc!

Vừa dứt lời, bất kể tám thây khô này hay những quái vật hình người kia đều lộ ra vẻ mặt tham lam, hiển nhiên bọn họ thật sự đối đãi với mọi người như đồ ăn.

- Con sâu cái kiến? Con sâu cái kiến chính thức sống tạm, nhưng các ngươi ah.

Tần Nghiễm Vương Diệt lắc đầu, ngữ khí đông cứng còn mang theo khinh thường nồng đậm.

Hắn nói chuyện không nhiều lắm nhưng những lời này lại nói ra tiếng lòng của phần đông võ giả Dương Thần Cảnh.

Tuy ban đầu bọn họ ngạc nhiên vì sao tám thây khô này có thể sống vạn năm lại đều là tồn tại Chân Vũ Cảnh.

Hiện tại bọn họ đã nghĩ thông suốt, đám người này sống tạm hậu thế cũng gọi

là vĩnh sinh sao? Nhìn dáng vẻ của bọn họ hiện tại cũng xứng gọi là cường giả Chân Vũ Cảnh?

1.nơi này cho dù là Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế hay Tần Nghiễm Vương Diệt, hoặc là đám người Hà Vô Sơn Hàn Đông Đình, các cường giả Dương Thần Cảnh đều trải qua chém giết trên giang hồ mới tới cảnh giới này, mỗi người đều có tâm cường giả.

Bọn họ đều có kiêu ngạo của mình, cho dù lúc trước bọn họ không hiểu tình hình, nhưng bọn họ lại có tự tin trong tình huống như vậy sẽ lựa chọn liều chết đánh cược một lần chứu không phải lựa chọn biến thành loại quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ sống tạm như thế, buông tha tôn nghiêm võ giả, dùng huyết thực đồng loại, cho dù sống vạn năm cũng chỉ là trò cười mà thôi.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế càng cười lạnh nói:

1.Các ngươi cho rằng các ngươi còn là cường giả Chân Vũ Cảnh ngày xưa hay sao? Từ ngày các ngươi lựa chọn sống tạm hậu thế thì các ngươi đã không phải.

2.Nhìn dáng vẻ các ngươi hiện tại xem, còn có khí thế cường giả Chân Vũ Cảnh hay sao?

Hiện tại bọn họ chẳng qua là một đám rác rưởi kéo dài hơi tàn mà thôi, loại tồn tại này đừng nói là Chân Vũ Cảnh, nói bọn họ là võ giả cũng đã sỉ nhục võ giả.

Những người khác gật gật đầu, hiển nhiên rất tán thành lời nói của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Thời gian có thể cải biến rất nhiều thứ, bọn họ không thể tưởng tượng được sinh hoạt vạn năm trước như thế nào, cũng không muốn suy nghĩ.

Nhưng bọn họ có thể khẳng định, thời gian vạn năm như vậy, trí nhớ thân là cường giả Chân Vũ Cảnh đã bị mài đi, hiện tại bọn họ chỉ là đám quái vật ăn thịt người mà thôi.

Bỗng nhiên tám thây khô bộc phát chấn động tinh thần lực khủng bố, uy áp

cường đại hàng lâm, thân thể bọn họ đã tử vong, hiện tại đã biến thành một vật chứa, ngay cả nguyên thần cũng phải tạm thời lưu lại trong phiến đá ngọc trắng mới miễn cưỡng còn sống.

Dù sao bọn họ ngày xưa cũng là võ giả Chân Vũ Cảnh cho nên uy thế động thủ rất mạnh.

Chỉ có điều đám người Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lại không sợ, trực tiếp ra tay với tám thây khô.

Hiện tại bọn họ vừa vặn có tám cường giả Dương Thần Cảnh cho nên mỗi người có thể đấu một người.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1160 - Các Ngươi Cũng Tính Là Võ Giả? (2)

Võ giả cuối cùng vẫn dựa vào bản thân, cho dù ngươi không có thân thể sống tạm bợ tới hôm nay, như vậy còn lại mấy phần thực lực?

Đám người Bắc Cực Tử Vi Đại Đế hoàn toàn không đặt bọn họ vào trong mắt, bọn họ chỉ chú ý phiến đá ngọc trắng trong tay đám thây khô mà thôi.

Những phiến đá ngọc trắng này chính từ trên trời giáng xuống, hiện tại càng có thể giúp nguyên thần trường tồn, loại chuyện liên quan tới bí mật trường sinh làm bọn họ quan tâm nhất.

Đương nhiên trường sinh thì trường sinh, nhưng bọn họ sẽ không vì trường sinh hư vô mờ mịt mà biến bản thân mình thành quái vật người không ra người, quỷ không ra quỷ.

- Các vị, đều động thủ đi, tất cả bằng thực lực!

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cười lớn một tiếng, trực tiếp giết vào trong đám quái vật thây khô.

Mấy thây khô do đám người Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đối phó, nhiệm vụ của những người khác hiện tại chính là đánh chết quái vật, đương nhiên trọng yếu nhất chính là đoạt được bảo vật trân quý trong kiếm trận.

Những thứ này đều là bảo vật truyền thừa của Cửu Trọng Kiếm Các, chính là là chân chính vô giá chí bảo, bọn họ hao hết tâm lực tới đây Cửu Trọng Kiếm Các cũng là vi chúng.

Võ giả tuy nhiên cảm ngộ thiên địa, tu luyện nguyên thần, nhưng kỳ thật hay vẫn là dùng thân thể làm cơ sở.

Dưới mắt những này thây khô không có thân thể, đại bộ phận thủ đoạn có thể nói đều vận dụng không.

Hơn nữa trong Cửu Trọng Kiếm Các không có nguyên khí thiên địa thời gian gần vạn năm, chỉ có thể mượn nhờ phiến đá ngọc trắng sống tạm qua ngày, thậm chí ngay cả nguyên thần bản thân cũng phát sinh biến hóa.

Hiện tại bọn họ có được tính là cường giả Chân Vũ Cảnh hay không đã không cần hoài nghi, tối thiểu trong lần giao thủ này, trên mặt những thây khô kia không có biểu lộ gì nhưng mọi người vẫn có thể cảm nhận vẻ mặt kinh hãi của bọn họ, kinh hãi những kẻ bị bọn họ xem thành con sâu cái kiến lại có thể đối địch chính diện trước mặt bọn họ, thậm chí còn chiếm cứ thượng phong.

Nhìn những cường giả này chiến đấu thì Tô Tín lắc đầu, những cường giả Chân Vũ Cảnh hiện tại đã triệt để biến thành quái vật, thời gian vạn năm, bọn họ không chỉ có quên chính mình là ai, thậm chí cũng đã quên đi chém giết và kinh nghiệm chém giết của mình.

Ví dụ như Mạnh bà trực tiếp ra tay hoa rơi đầy trời, sát cơ vô tận ẩn chứa trong đó, một nguyên thần thây khô chỉ biết phát ra tinh thần phong bạo nhưng lại bị tất cả hoa rơi xoắn giết.

Tô Tín lắc đầu, cường giả Dương Thần Cảnh như Mạnh bà đều trải qua vô số lần chém giết mới có thể đạt tới cảnh giới này.

Bọn họ đã dám ra tay thì có tự tin tuyệt đối vào mình, trong cảm giác của bọn họ tự nhiên có thể đoán được những thây khô này mạnh bao nhiêu, thậm chí ngay cả Tô Tín cũng không cảm giác được bao nhiêu áp lực tới từ bọn họ.

Vào lúc này Tô Tín cũng không đặt ánh mắt lên người bọn họ, công pháp điển tịch trong Cửu Trọng Kiếm Các mới là thứ hắn cần.

Luận kiếm pháp, kỳ thật Tô Tín tạm thời không thiếu, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín còn chưa tu luyện tới đỉnh phong, Huyết Hà Thần Kiếm trải qua Tô Tín diễn biến cho nên uy năng có thể sánh ngang kiếm pháp tứ tinh.

Chỉ có điều người cứ như vậy vĩnh viễn sẽ không thấy đủ, Tô Tín cũng như thế.

Sau khi sử dụng kiếm hai mươi ba cùng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm, Tô Tín cũng muốn có một môn vũ kỹ tất sát kỹ vô cùng cường đại.

Cho dù kiếm hai mươi ba hay Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm đều là vũ kỹ cấp bậc tứ tinh nửa, Tô Tín muốn hối đoái cũng tích lũy thời gian rất lâu, dựa vào rút thưởng chỉ có thể xem vận khí, nói không chừng không biết lúc nào mới có thể hối đoái thành công.

Cho nên Tô Tín từ khi vừa mới bắt đầu đã không định gom góp đủ phản phái trị rút thưởng đạt được kiếm pháp chí cường, mà là dựa vào bản thân dung hợp.

Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm quá mức đặc thù có thể trực tiếp bài trừ, Tô Tín muốn dung hợp chính là kiếm hai mươi ba.

Không dựa vào hệ thống tự hành dung hợp công pháp, Tô Tín đã chứng minh qua có thể thực hiện việc này.

Giống như hai thức đầu Phá Sát và Kinh Mộng trong Tam Chỉ Đạn Thiên là Tô Tín tu hành Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần

Chỉ tới mức cực kỳ tinh thâm, cộng thêm hắn hối đoái Tam Chỉ Đạn Thiên, có cảm thụ về môn vũ kỹ này cho nên mới có thể tự hành lĩnh ngộ ra.

Một chỉ Thiên Địch cuối cùng trong Tam Chỉ Đạn Thiên càng như vậy, chính là Tô Tín cảm ngộ chỉ pháp đại thành mới sáng tạo ra một chỉ này, nó đã không kém gì Thiên Địch do Địch Sầu Phi thi triển, lại là một chỉ Thiên Địch của bản thân Tô Tín.

Hiện tại Tô Tín muốn làm chính là như thế, bởi vì hối đoái qua kiếm hai mươi ba, trong nội tâm Tô Tín đã có cảm giác sử dụng kiếm hai mươi ba, cũng có dàn

giáo về kiếm hai mươi ba.

Bản thân kiếm hai mươi ba chính là Kiếm Thánh dựa vào hai mươi ba thức Thánh Linh kiếm pháp phát huy đến mức tận và diễn biến thành.

Tô Tín không có Thánh Linh kiếm pháp, cho nên hắn không thể phục chế ra kiếm hai mươi ba nguyên bản.

Tô Tín lại có thể dùng Huyết Hà Thần Kiếm, có thể dùng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, có thể dùng kiếm pháp trong Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải và vô số các kiếm pháp Tô Tín đoạt đến dung hợp với nhau, có dàn giáo căn bản của kiếm hai mươi ba, Tô Tín có thể dung hợp thành kiếm hai mươi ba của mình.

Chỉ có điều sau khi dung hợp thành kiếm hai mươi ba có khả năng sẽ yếu hơn nguyên bản, cũng có khả năng mạnh hơn nguyên bản, tất cả đều quyết định bởi kiếm pháp Tô Tín dung hợp mạnh bao nhiêu.

Nếu như tất cả đều là cấp bậc như Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí, kiếm hai mươi ba của Tô Tín tự nhiên có uy năng nghịch thiên, đây cũng là nguyên nhân Tô Tín lúc trước nói kiếm hai mươi ba có tiềm lực vô hạn.

Chỉ có điều Tô Tín cũng biết việc này là không thể nào, tối thiểu đối với Tô Tín hiện tại là không thể nào.

Vũ kỹ như Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí có thể có tư cách trở thành công pháp truyền thừa trong thế lực đỉnh cấp, muốn thu thập hơn mười loại công pháp như vậy, trừ phi Tô Tín trở thành võ lâm chí tôn mới có thể.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1161 - Thu Hoạch Lớn (1)

Những quái vật chung quanh không ngừng tấn công, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí bộc phát quanh người Tô Tín, dùng bản thân hắn làm trung tâm, phạm vi mấy trăm trượng chung quanh hóa thành tử địa.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí quần chiến vô song, phạm vi lớn, hơn nữa tiêu hao chân khí nằm trong phạm vi khống chế của Tô Tín, đặc biệt quá dễ dàng khi dùng đối phó những quái vật không tính là mạnh trước mặt.

Chỉ có điều việc này chỉ đúng với Tô Tín, còn đối với người khác lại không phải như vậy.

Trong cơ thể đám quái vật này không có chân khí, mọi người cũng không biết bọn chúng sinh tồn dựa vào cái gì, nhưng thân thể của bọn chúng cực kỳ cứng rắn giống như kim thiết.

Hơn nữa bọn chúng có hình người nhưng cũng không có linh trí gì đáng nói, quả thực là một đám khôi lỗi, liên tục hung hãn không sợ chết tấn công mọi người, chuyện này tạo thành áp lực lớn đè ép mọi người.

Từng mảng lớn kiếm khí giáng xuống, những quái vật kia bị xoắn giết liên tục, nhưng quỷ dị là trên người bọn chúng lại không có bao nhiêu máu tươi chảy ra, trong thân thể đều là chất lỏng màu vàng sệt, nhìn buồn nôn tới cực điểm.

Tách ra khỏi đám quái vật, Phi Huyết Kiếm bên hông Tô Tín ra khỏi vỏ, trực tiếp đánh nát một tòa kiếm trận, hắn cũng lấy điển tịch trân tàng bên trong ra..

Nhàn nhã giống như dạo chơi, Tô Tín liên tiếp ra tay, lại đoạt được ba bộ công

pháp điển tịch và một kiếm hoàn do cường giả Dương Thần Cảnh lưu lại, những người khác nhìn thấy liền hận ngứa răng, trong nội tâm ghen ghét tới cực điểm.

Chỉ có điều rất đáng tiếc, bọn họ không thể miểu sát quái vật, hơn nữa cũng không phải người quần chiến vô song, chỉ có thể chậm rãi đánh chết đám quái vật.

Nhân vật như Tô Tín chỉ có người của Thiên đình và Địa phủ mới làm được.

Địa phủ Bạch Vô Thường chính là ‘ Phi Tinh Truyền Hận ’ Bạch Duy Duyến, hắn vừa ra tay chính là U Minh liệt diễm bay lên trời, trực tiếp miểu sát đám quái vật.

Thiên đình Vũ Sư ra tay uy thế có phần giống Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí của Tô Tín, trên trời mưa rơi xuống như trút nước, trực tiếp đánh chết rất nhiều quái vật.

Nhưng dùng tốc độ của bọn họ lại kém hơn Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí của Tô Tín một bậc.

Những kiếm trận chung quanh Tô Tín đều bị hắn trực tiếp quét ngang, ngay cả vị trí những kiếm trận khác cũng nằm trong tay Tô Tín.

Vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh và một Dung Thần Cảnh của Danh Kiếm Sơn Trang vô cùng chật vật mới có thể quét sạch đám quái vật trước mặt mình, kết quả không đợi bọn họ phá vỡ kiếm trận đã bị kiếm khí quét qua, kiếm trận bị hủy diệt, đồ vật bên trong cũng nằm trong tay Tô Tín.

- Tô Tín!

Tên võ giả Dung Thần Cảnh của Danh Kiếm Sơn Trang nổi giận gầm lên với

Tô Tín:

1.Đây là đồ ta vừa ý, ngươi bây giờ đi đoạt là có ý gì? Tô Tín hoàn toàn thất vọng:

1.Ngươi trước vừa ý chính là của ngươi? Trong kiếm các này có vô số bảo vật, tất cả những thứ Danh Kiếm Sơn Trang ngươi vừa ý là của ngươi sao?

2.Muốn đoạt bảo, vậy thì xuất thực lực ra đi, nhanh tay có, chậm tay không, tốc độ các ngươi chậm thì đoán được ai.

3.Đương nhiên nếu như các ngươi muốn cường đoạt thì ta phụng bồi, dù sao ta sẽ không sốt ruột.

4.Ngươi…

Những người Danh Kiếm Sơn Trang đều nhìn chằm chằm vào Tô Tín, hận không thể tranh tài với hắn một hồi.

Phải biết rằng Danh Kiếm Sơn Trang hiện tại đứng đầu trì kiếm ngũ phái, người Danh Kiếm Sơn Trang ở bên ngoài có thể hoành hành không sợ, lúc nào thừa nhận ủy khuất như thế?

Huống chi kiếm giả thà gãy không cong, người Danh Kiếm Sơn Trang làm việc nổi danh thô bạo, bọn họ trong tình huống đụng phải loại chuyện này sẽ đi lên tranh tài với Tô Tín một hồi.

Nhưng đáng tiếc hiện tại không phải là thời điểm bình thường.

Hà Hưu cũng chủ ý đến bên này, hắn hừ lạnh một tiếng nói:

1.Ngũ thúc, trước không cần phải quản hắn, chúng ta đi nơi khác cướp đoạt kiếm trận.

Tên võ giả Dung Thần Cảnh cũng hừ lạnh một tiếng, trực tiếp dẫn theo vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh rời đi.

Nếu là lúc bình thường, Hà Hưu nhất định sẽ xông lên đánh với Tô Tín một trận.

Chỉ có điều sau khi bị Hà Vô Sơn giáo huấn một lần thì hắn có chút ít đốn ngộ,

biết rõ chấp niệm trong lòng mình quá nặng.

Tuy hắn hiện tại vẫn không thể buông chấp niệm trong lòng xuống nhưng tối thiểu hắn đã đứng ở vị trí người thừa kế suy nghĩ vì lợi ích của Danh Kiếm Sơn Trang, làm ra quyết định có lợi cho Danh Kiếm Sơn Trang nhất, cũng giống như hiện tại.

Hiện tại mấy thế lực cùng nhau tranh đoạt này chỗ tốt trong Cửu Trọng Kiếm Các, thời điểm này đánh với Tô Tín một trận

thuần túy là lãng phí thời gian và phá hư đại sự.

Huống chi Tô Tín có thể là người chém giết Dương Thần Cảnh, tuy trận chiến ấy có đủ loại nhân tố ở trong đó, nhưng tối thiểu người ta là người thật sự chém giết cường giả Nguyên Thần Cảnh, ai biết hắn còn có bao nhiêu át chủ bài trong tay?

Cho dù bên Danh Kiếm Sơn Trang có võ giả Dung Thần Cảnh cũng không nhất định làm gì được Tô Tín trong thời gian ngắn, cho nên Hà Hưu lập tức đưa ra lựa chọn phù hợp với lợi ích của Danh Kiếm Sơn Trang nhất.

Đó chính là có ân oán gì cứ chờ ra khỏi Cửu Trọng Kiếm Các lại tính, nhưng ở trong Cửu Trọng Kiếm Các, tất cả mọi người phải dùng lợi ích của Danh Kiếm Sơn Trang làm đầu.

Tô Tín giống như cười mà không phải cười nhìn Hà Hưu, vị ‘ Kiếm công tử ’ Hà Hưu này bị Tiêu Hoàng đánh giá là vũ phu đã có một ít thành thục.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1162 - Thu Hoạch Lớn (2)

Người Danh Kiếm Sơn Trang rút đi, Tô Tín cũng không có gây phiền toái cho bọn họ.

Đúng như Hà Hưu suy nghĩ, nơi này chính là Cửu Trọng Kiếm Các, chuyện khác đặt qua một bên, phải kiếm đủ chỗ tốt rồi nói sau.

Tô Tín quay người lại đưa ánh mắt nhìn sang người Dịch Kiếm Môn, hắn vận dụng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, trực tiếp xoắn giết đám quái vật chung quanh kiếm trận Dịch Kiếm Môn muốn tranh đoạt.

Người Dịch Kiếm Môn lập tức sợ hãi kêu to một tiếng, cho rằng Tô Tín cũng muốn đoạt đồ của bọn họ.

Sau đó Tô Tín liền cười nói:

- Tặng các ngươi một ít lễ vật.

Nói xong Tô Tín liền quay người rời đi, chỉ lưu lại một đám võ giả Dịch Kiếm Môn đang ngạc nhiên.

Võ giả dẫn đầu Dịch Kiếm Môn cũng là người quen của Tô Tín, chính là tiểu sư đệ của Mạnh Kinh Tiên, ‘ Thiết Huyết Kiếm Cuồng ’ Sở Bất Phàm, lần trước Tô Tín ở Dịch Kiếm Môn từng bị nữ nhân điên Giang Thu Liên khó xử cũng là hắn đứng ra nói chuyện.

Lúc này nhìn sang Tô Tín, Sở Bất Phàm lại có cảm giác mình tu luyện trên bụng nó suốt nhiều năm qua.

Nhớ rõ lần đầu tiên nghe được cái tên Tô Tín, khi đó là tại Thường Ninh phủ, Tô Tín bị người Thanh Thành kiếm phái đuổi giết như chó nhà có tang.

Thậm chí Phi Ưng bang của hắn không có Sở Bất Phàm ra mặt cũng bị người Thanh Thành kiếm phái trực tiếp tiêu diệt cho hả giận.

Khi đó Sở Bất Phàm chỉ tò mò về Tô Tín mà thôi, cảm giác tiểu bang chủ này quá biết gây chuyện.

Lần thứ hai hắn nhìn thấy Tô Tín là tại Dịch Kiếm Môn, khi đó Tô Tín cũng đã trở thành tổng bộ đầu Giang Nam đạo, dùng sức một mình gây xích mích cả Giang Nam đạo, trong thế hệ trẻ không ai có thể sánh bằng hắn.

Khi đó Sở Bất Phàm có cảm giác người này không phải vật trong ao, sớm muộn gì cũng dương danh giang hồ.

Quả nhiên, lúc này mới qua vài năm, Tô Tín cũng đã danh dương thiên hạ, trở thành một trong tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn có quyền thế ngập trời.

Ngày hôm nay gặp lại Tô Tín, Sở Bất Phàm không nghĩ tới chính mình cũng đã phải ngẩng đầu nhìn theo Tô Tín.

Tuy Sở Bất Phàm hiện tại đã là Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, chỉ kém một bước là tiến vào Dung Thần Cảnh, tốc độ tu luyện như thế đã xem như đỉnh cấp, nhưng so sánh với Tô Tín thì việc này không xem là gì.

Sở Bất Phàm lắc đầu, quyết định không so sánh với biến thái, quá tổn thương tự

tôn.

Hắn quay đầu nhìn sang đám võ giả Dịch Kiếm Môn vẫn đứng nguyên tại chỗ, hắn lập tức hừ lạnh một tiếng nói:

1.Còn nhìn cái gì? Còn không mau lấy đồ trong kiếm trận ra? Thật cho rằng Dịch Kiếm Môn có tứ đại kiếm điển thì không cần võ công sao?

Mấy người đều bĩu môi, rõ ràng chính ngươi ngây người trước, hiện tại còn

trách chúng ta?

Tô Tín bán cho Dịch Kiếm Môn một nhân tình, cuối cùng là vì Hinh Nhi.

Dù sao Hinh Nhi đang ở trong Dịch Kiếm Môn, hơn nữa còn là đệ tử thân truyền của Mạnh Kinh Tiên, mặc dù hắn không có lui tới với Dịch Kiếm Môn nhưng nói như thế nào cũng có một phần tình hương khói, cho nên dưới tình huống đủ khả năng, Tô Tín sẽ không để ý bán cho bọn họ một ít mặt mũi.

Chỉ có điều Tô Tín bán cho Dịch Kiếm Môn mặt mũi nhưng lại sẽ không bán cho Danh Kiếm Sơn Trang, Kiếm Thần Sơn cùng Bạch Liên giáo mặt mũi.

Chỉ cần là thứ hắn nhìn trúng, cho dù là ai trong ba phái đang tranh đoạt đều chỉ có thể oán hận buông tha, trực tiếp đi tìm mục tiêu khác.

Kỳ thật ba phái nhượng bộ đều có chung đạo lý với Danh Kiếm Sơn Trang.

Hiện tại mấy vị Dương Thần Cảnh đang kịch chiến với tám lão quái vật, nhiệm vụ của những người còn lại chính là tranh đoạt bảo vật.

Trong Cửu Trọng Kiếm Các có quá nhiều bảo bối, cho dù Tô Tín cướp đi một mục tiêu của bọn họ, cùng lắm bọn họ đổi mục tiêu.

Còn nếu như dây dưa với Tô Tín tại đây, nghĩ đến thực lực của Tô Tín bọn họ càng có cảm giác khó giải quyết.

Hiện tại Tô Tín đã có thể chém giết Dương Thần Cảnh Sầm Vệ Trang, bọn họ cần xuất động bao nhiêu người mới có thể ngăn cản Tô Tín?

Tuy rất nhiều người cũng biết Tô Tín giết Sầm Vệ Trang nhất định đã dùng kế, chỉ có điều nhớ tới cảnh đối kháng vài chiêu chính diện trước mặt Sầm Vệ Trang.

Một kiếm tử vong kia quá khủng bố, thậm chí còn có thể ngăn cản Sầm Vệ Trang, rất nhiều người nơi đây có ai có lòng tin ngăn cản Tô Tín?

Cho nên hành vi ác liệt của Tô Tín không làm ba phái vây công, đây cũng là

một chuyện lạ.

Chỉ có điều Tô Tín trừ không động tới Dịch Kiếm Môn, hắn cũng không động tới đồ của Địa phủ và Thiên đình.

Trong âm thầm Tô Tín thân là người Địa phủ tự nhiên sẽ không đi động đồ của Địa phủ.

Ngoài sáng Tô Tín hiện tại là minh hữu của Thiên đình, cho nên hắn tự nhiên cũng sẽ không đoạt đồ của Thiên đình.

Chỉ có điều người bên ngoài cho rằng Tô Tín bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, cùng là Dung Thần Cảnh và Hóa Thần Cảnh, nhưng võ giả xuất thân Thiên đình cùng Địa phủ đều là người có thể dùng một địch vài người cùng giai, Tô Tín sợ hãi thực lực của bọn họ cho nên không dám ra tay.

Chỉ có điều suy đoán ác ý này không có ý nghĩa gì với Tô Tín, suy đoán như vậy càng nhiều, hắn mới càng ‘ trong sạch ’ với Thiên đình và Địa phủ, nếu ngươi che giấu lộ đầu hở đuôi, như vậy càng làm cho người ta hoài nghi.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1163 - Biến Cố (1)

Tô Tín đang đại sát tứ phương cướp đoạt những kiếm điển và bảo vật.

Những kiếm điển thượng cổ này không mạnh bằng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí nhưng lại là trụ cột Tô Tín nhất định phải dung hợp vào kiếm hai mươi ba.

Bởi vì có câu muốn tốt phải tốt hơn, Tô Tín không ghét bỏ công pháp của mình nhiều, hắn chỉ hi vọng những kiếm điển đoạt được trong Cửu Trọng Kiếm Các không nên quá yếu.

Vào lúc này trong tai Tô Tín có giọng nói vang lên:

- Tô đại nhân, Sở Giang Vương, đừng quên giao dịch giữa chúng ta.

Tô Tín vừa quay đầu lại, vừa vặn trông thấy Bạch Linh đang truyền âm cho hắn.

Tô Tín cười cười, truyền âm nói:

1.Yên tâm, một Thanh Liên chủng không đủ, ta cũng muốn Hắc Liên chủng đấy, nhưng hiện tại không phải lúc, đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Tô Tín không có ý định vi phạm ước định, hắn nhất định phải giết Hắc Liên Thánh Sứ.

Hiện tại Thanh Liên chủng đã bị Tô Tín đắc thủ, nếu Tô Tín thành công nắm giữ hoặc phục chế ra bí pháp của Bạch Liên giáo, Tô Tín có thể giúp thực lực thủ hạ

của mình tăng lên rất lớn.

Dù sao căn cơ của Tô Tín quá cạn, người khác cho rằng thủ hạ và quyền thế của Tô Tín đủ mạnh, nhưng Tô Tín xem ra nó vẫn chưa đủ.

Hiện tại thủ hạ Tô Tín chỉ có hai người tiềm lực nhất lưu là Lý Phôi cùng Cao Trường Thanh, những người khác được Tô Tín cho phục dụng thiên hỏa tinh hoa nên đột phá Hóa Thần Cảnh không thành vấn đề, nhưng muốn đột phá Dung Thần Cảnh lại khó khăn.

Nếu như chỉ trấn thủ một phương, võ giả Hóa Thần Cảnh đã đầy đủ, nhưng đáng tiếc Tô Tín hiện tại không phải là người chỉ biết an phận ở một góc, cho nên thực lực thủ hạ dưới tay hắn phải tăng lên, nhưng lại không thể dùng phương thức thông thường để đề thăng, nếu không bọn họ sẽ không theo kịp tốc độ tu luyện của Tô Tín.

Vừa đi cướp bảo vật trong kiếm trận, Tô Tín vừa đưa mắt nhìn sang tình huống chiến đấu của đám người Hắc Liên Thánh Sứ bên kia.

Thời gian vạn năm đã mài đám thây khô biến thành một đám quái vật, bọn họ đã sớm không có khí thế và kinh nghiệm chiến đấu của cường giả Chân Vũ Cảnh.

Vạn năm chưa từng giao thủ với người nào, chỉ sợ trong trí nhớ của bọn họ thậm chí đã không thể phán đoán thực lực tất cả giai cấp của võ giả, chỉ biết mình là Chân Vũ, mà đám người Hắc Liên Thánh Sứ là Dương Thần, cho nên bản thân mình nhất định mạnh hơn bọn họ.

Loại chuyện này kỳ thật không quá lời chút nào, giống như một ít người sẽ quên đi chuyện hơn mười năm trước, hơn nữa những cường giả Chân Vũ Cảnh trải qua vạn năm, nói không chừng đã quên đi tất cả.

Cho nên bọn họ vừa mới giao thủ đã bị áp chế, thậm chí còn không phải là đối thủ của đám người Hắc Liên Thánh Sứ.

Loại tình huống này làm bọn họ cực kỳ tức giận, tuy bọn họ hiện tại đã không

có thân thể, nguyên thần sống tạm trong phiến đá ngọc trắng nhưng dù sao bọn họ đã từng là cường giả Chân Vũ Cảnh cường đại, làm sao có thể dễ dàng tha thứ đám con sâu cái kiến sỉ nhục?

Vài tên thây khô nổi giận gầm lên một tiếng, ngay sau đó tinh thần phong bạo cường đại ập tới.

Những võ giả đang giao thủ với đám thây khô cũng sững sờ, tinh thần phong bạo này truyền ra, những quái vật kia đình chỉ công kích, ngu ngơ tại chỗ sau đó tập thể nổ tung.

Vụ nổ làm đất rung núi chuyển, một số võ giả cách bọn chúng gần nhất bị nổ tan xác, chết không toàn thây.

Mặc dù những quái vật kia không có nội lực, nhưng thân thể lại mạnh kinh người, thân thể nổ tung, những thịt nát kia giống như ám khí phong bạo của Đường Môn ập tới, cho dù là võ giả Hóa Thần Cảnh cũng không ngăn cản nổi.

Cho nên sau vụ nổ, võ giả Hóa Thần Cảnh ở đây tối thiểu chết tổn thương một phần năm.

Đám người Hắc Liên Thánh Sứ hận ngứa răng, trước kia bọn họ tranh đoạt chém giết cũng không chết nhiều như thế, đương nhiên trừ việc Tô Tín giết chóc người Thanh Thành kiếm phái.

Hiện tại bọn họ tranh đoạt bảo vật là chuyện nước chảy thành sông, kết quả hiện tại vào thời khắc cuối cùng lại bị một đám quái vật tạo thành tổn thất lớn như vậy.

Đối với đám thây khô kia, những quái vật không có linh trí là hậu duệ của những võ giả tám binh qua cửu bộ, chỉ có điều bọn họ cũng sớm quên đi cảm tình vạn năm trước, bọn họ sẽ đau lòng đám quái vật này hay sao? Đối với bọn họ những quái vật này chỉ là công cụ mà thôi.

Nhưng bọn họ ép quái vật tự bạo cũng không phải vì tạo thành tổn thương võ

giả Hóa Thần Cảnh, mà là dẫn động trận pháp trong nội cung của Cửu Trọng Kiếm Các!

Với tư cách hạch tâm chân chính của Cửu Trọng Kiếm Các, trận pháp trong nội cung chính là mạnh nhất trong Cửu Trọng Kiếm Các, nhưng đồng thời cũng khó tác động nhất.

Bởi vì trong nội cung chứa bảo vật truyền thừa trong Cửu Trọng Kiếm Các, những thứ này là bảo bối nên không thể làm tổn thương.

Vạn nhất một ít đệ tử trong Cửu Trọng Kiếm Các phát sinh xung đột hoài giao thủ ngoài ý muốn, do đó dẫn động trận pháp làm nội cung tự hủy, những bảo vật truyền thừa trong Cửu Trọng Kiếm Các cũng bị hủy diệt, khi đó cao tầng Cửu Trọng Kiếm Các sẽ khóc không ra nước mắt.

Cũng bởi vì suy nghĩ tới điểm này, cho nên xây dựng trận pháp trong Cửu Trọng Kiếm Các thập phần kiên cố, chỉ có diện tích lớn, hơn nữa lực lượng công kích trên Dung Thần Cảnh mới có thể dẫn động trận pháp.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1164 - Biến Cố (2)

Tuy đám người Hắc Liên Thánh Sứ không biết điểm này nhưng bọn họ cũng biết trong Cửu Trọng Kiếm Các đều là trận pháp, vì ngăn cản hành vi một quyền của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế kíp nổ trận pháp trong kiếm chủng, cho nên bọn họ đều áp chế lực lượng, không cho lực lượng trút xuống dưới mặt đất.

Những thây khô kia chỉ có nguyên thần, đối phó võ giả cũng được, nhưng muốn lăng không tạo thành tổn thương lớn, nguyên thần của bọn họ thời kỳ toàn thinh còn làm được, hiện tại nha, còn kém quá xa.

Cho nên những thây khô này ép đám quái vật tự bạo, thực lực những quái vật không bằng võ giả Hóa Thần Cảnh nhưng tối

thiểu uy năng tự bạo có thể sánh bằng một kích toàn lực của võ giả Dung Thần Cảnh.

Ngàn vạn quái vật tự bạo tập thể, trận pháp trong nội cung được kích hoạt, đất rung núi chuyển, thiên địa vỡ nát, cảnh tượng diệt thế xuất hiện.

Sắc mặt tất cả mọi người thay đổi, đám người Bắc Cực Tử Vi Đại Đế hừ lạnh một tiếng:

- Muốn chết!

Trận pháp đã bị dẫn động, bọn họ cũng không cần lại cẩn thận thu liễm lực lượng như trước, trực tiếp bắt đầu điên cuồng tấn công đám thây khô.

Bọn họ biết rõ đám thây khô đánh chủ ý gì, đơn giản chính là nhìn thấy chính bọn họ thật sự không địch lại đám người Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cho nên dứt khoát hủy trận pháp, muốn chạy ra khỏi Cửu Trọng Kiếm Các.

Dù sao Cửu Trọng Kiếm Các hiện tại đã ở trạng thái mở ra, hủy diệt nội cung thì bọn họ có thể rời khỏi một trọng kiếm các nơi, trực tiếp chạy thục mạng ra ngoài.

Chỉ có điều cho dù Bạch Liên giáo thân là cửu ngục tà ma hay người trì kiếm ngũ phái thuộc chính đạo võ lâm đều không cho phép loại chuyện này xảy ra.

Không nói bọn họ đã nhìn trúng phiến đá ngọc trắng trong tay của bọn chúng, nếu như đám thây khô này chạy ra ngoài chính là tai nạn của võ lâm.

Những thây khô này cũng sớm không phải cường giả Chân Vũ Cảnh ngày xưa, chỉ là một đống quái vật ăn thịt đồng loại mà thôi.

Thả bọn chúng ra ngoài, đợi đến lúc bọn chúng nuốt đủ huyết nhục, sau đó lại điên cuồng mở rộng giết chóc, thậm chí khôi phục đến tu vi Chân Vũ Cảnh, đây là việc không ai muố nhìn thấy.

Cho dù là ma đạo cũng như thế, ma đạo tuy là ma đạo nhưng bọn họ cũng có được lợi ích thuộc về mình, một lòng muốn hủy diệt cả võ lâm đây không phải là ma đạo, đó là tên điên.

Bọn họ không biết đám thây khô có điên hay không, bọn họ chúng chỉ là quái vật mà thôi.

So với thả bọn chúng ra ngoài gây phiền toái, còn không bằng giải quyết bọn chúng ở nơi này thì tốt hơn.

Dù sao không ai biết sau khi bọn chúng ra ngoài sẽ gây họa cho nhà nào, nếu như tìm tới trên đầu mình là bản thân mình không may.

Cho nên bởi như vậy, đám người Hắc Liên Thánh Sứ ra tay toàn lực, thiếu chút nữa đã dùng tới át chủ bài của bản thân.

Những võ giả Hóa Thần Cảnh còn lại đang tránh né trận pháp trong nội cung công kích, vừa nắm chắc thời gian vớt những bảo vật truyền thừa còn sót lại.

Một khi trận pháp tự hủy mở ra sẽ không đóng lại, hiện tại đã có không ít bảo vật truyền thừa bị trận pháp phá hoại.

Mọi người nhìn thấy cảnh này liền đau lòng không thôi, vội vàng muốn đi cứu vớt, trên mặt đất thỉnh thoảng có âm thanh hủy diệt vang lên, lại có thiên hỏa lôi đình rơi xuống làm đám đông giật mình, không cẩn thận sẽ bị đánh chết tại chỗ.

Tô Tín không có động, hắn đạt được bảo vật đủ nhiều, cho nên hắn hiện tại tập trung ánh mắt lên người Hắc Liên Thánh Sứ.

Hắn lúc này có mưu đồ rất lớn khi đi vào Cửu Trọng Kiếm Các, bởi vì Bạch Liên giáo nhúng tay cho nên hấp dẫn bốn phía trong trì kiếm ngũ phái tham dự vào, đây cũng là nguyên nhân làm Tô Tín thay đổi toàn bộ kế hoạch.

Phải biết rằng Tô Tín vốn cho rằng chuyến đi Cửu Trọng Kiếm Các lần này chỉ có người Thiên đình và Địa phủ, Tô Tín sẽ dùng thân phận triều đình tiến vào, cho nên hắn chuẩn bị kế hoạch đều dùng hãm hại Thiên đình.

Chỉ có điều xảy ra nhiều biến cố như thế, Tô Tín không có hãm hại người Thiên đình, ngược lại còn phải tạm thời liên thủ với Thiên đình, cuối cùng lại hãm hại người Thanh Thành kiếm phái, việc này cũng là ngoài ý muốn.

Nhưng không sao, bất kể là hãm hại ai, Tô Tín chỉ cần cam đoan mình đạt được chỗ tốt đủ nhiều là được.

Trước mắt Tô Tín muốn làm không chỉ có Hắc Liên chủng trong người Hắc Liên Thánh Sứ, còn có phiến đá ngọc trắng mà hắn muốn đoạt.

Hiện tại có tám thây khô, cũng chỉ có tám phiến đá ngọc trắng, mọi người từng người tự chiến, cho nên cũng không tồn tại chuyện tranh đoạt lẫn nhau.

Chỉ có điều Tô Tín lại muốn một khối đá trong đó, nghiên cứu bí mật trong đó chỉ là tiếp theo, Địa phủ đã đoạt được hai khối phiến đá ngọc trắng, đến lúc đó nghiên cứu ra một ít bí mật cũng sẽ chia xẻ với thành viên Địa phủ.

Tô Tín muốn phiến đá ngọc trắng lại có tác dụng khác, việc này liên quan tới kế

hoạch rất lớn của Tô Tín.

Nhưng vào lúc này, bên phía Hắc Liên Thánh Sứ lại xảy ra một ít biến hóa.

Thây kho cảm giác Hắc Liên Thánh Sứ đuổi theo không bỏ, trong mắt của hắn lập tức lộ ra hung quang, nguyên thần phát ra từng tiếng rít dài, hư không lập tức vỡ vụn, nguyên thần lực hóa thành luyện ngục, không ngờ phát ra hỏa diễm vô tận thiêu đốt Hắc Liên Thánh Sứ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1165 - Đánh Lén

Nguyên thần vốn chính là thứ vô hình, nếu như muốn chuyển hóa thành hữu hình cần bản thân lĩnh ngộ với nguyên thần sâu đậm, còn phải có đầy đủ lực lượng nguyên thần mới được.

Những thây khô này từng là cường giả Chân Vũ Cảnh, nhưng hiện tại nguyên thần chỉ có thể dựa vào phiến đá ngọc trắng mới có thể kéo dài hơi tàn.

Tuy nguyên thần bọn họ hiện tại có thể đạt tới trình độ bất tử bất diệt nhưng đã suy yếu tới cực điểm, nguyên thần lực đã

không cách nào so sánh với Chân Vũ Cảnh.

Cho dù như thế nhưng thời gian gần vạn năm qua bọn họ phải dựa vào nguyên thần sống sót, cho nên đã quên đi không ít kinh nghiệm vũ kỹ nhưng bọn họ vận dụng nguyên thần lực lại đạt tới trình độ lô hỏa thuần thanh.

Cho nên thây khô dốc sức liều mạng dẫn động nguyên thần liệt diễm thiêu đốt làm Hắc Liên Thánh Sứ vội vàng không kịp chuẩn bị.

Hắn cau mày, nhìn từ vẻ ngoài là mình ép thây khô quá ác, làm cho quái vật kia chó cùng rứt giậu.

Nhưng không sao cả, cho dù hắn ngày xưa chính là tồn tại Chân Vũ Cảnh, hiện tại cũng chỉ là quái vật kéo dài hơi tàn mà thôi, cho dù là dốc sức liều mạng cũng chỉ vì tránh né.

Từ lúc bọn họ bắt đầu lựa chọn tham sống sợ chết, bọn họ đã phi thường sợ hãi tử vong.

Cho nên bọn họ đã sớm không còn dũng mãnh cấp tiến của võ giả, ngược lại biến thành rất sợ chết, sợ hãi không tiến.

Trong tình huống hiện tại, nếu như thây khô không chạy đi, hắn dùng lực lượng mạnh nhất thi triển nguyên thần liệt diễm, cho dù không thể thiêu sạch nguyên thần của Hắc Liên Thánh Sứ cũng có thể làm nguyên thần của hắn trọng thương, từ nay về sau triệt để phế bỏ.

Chỉ tiếc hắn lại còn bảo tồn ý niệm trốn chạy để khỏi chết trong đầu, cũng không có ra tay toàn lực, từ đó Hắc Liên Thánh Sứ có thời cơ lợi dụng.

Khóe miệng Hắc Liên Thánh Sứ nở nụ cười lạnh lùng, hai tay hắn kết ấn, một đóa hắc liên nở rộ, lực lượng hủy diệt vô tận bộc phát, hắc liên tà dị không ngừng ngăn cản nguyên thần liệt diễm.

Bạch Liên giáo hợp nhất võ công ba nhà Đạo Phật Ma làm một, phàm là người Bạch Liên giáo trừ Bạch Liên Thánh Mẫu có thể triệt để thông hiểu đạo lý của ba loại công pháp, các võ giả còn lại đều có trọng điểm quan tâm của mình.

Ví dụ như Bạch Linh chủ tu là Phật hiệu nhất mạch, chẳng qua là tà dị đến mức tận và ma pháp.

Hắc Liên Thánh Sứ chủ tu Ma đạo nhất mạch, lực lượng tử vong và lực lượng hủy diệt tạp giao cho nên vô cùng khủng bố.

Chỉ có điều cũng chính bởi vì như thế, võ giả Bạch Liên giáo đều rất am hiểu ảo thuật và tinh thần lực, Hắc Liên Thánh Sứ chỉ xem như miễn cưỡng có thể, nếu không đối mặt với nguyên thần liệt diễm, hắn liền trực tiếp dùng tinh thần lực tiến hành phản kích, cũng không phòng ngự bị động như hiện tại.

Cũng không có vấn đề gì, nguyên thần lực không phải nội lực, có thể vừa chiến đấu vừa bổ sung.

Chỉ cần tiêu hao hết nguyên thần lực của đối phương, đến lúc đó đối phương còn không phải mặc bản thân mình đắn đo hay sao?

Lúc này Tô Tín nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hai mắt của hắn lộ ra tinh quang.

Thi triển Phong Thần Thối, Tô Tín dùng tốc độ nhanh nhất tấn công về hướng Hắc Liên Thánh Sứ, nhưng không có hấp dẫn bao nhiêu người chú ý.

Dù sao hiện tại trận pháp đã khởi động, hiện trường đã là lộn xộn không phân rõ ai với ai, ai cũng biết Tô Tín chỉ là người cô đơn, hắn đã kiếm đủ nhiều, muốn rời khỏi Cửu Trọng Kiếm Các cũng rất bình thường.

Hiện tại không gian trong nội cung vỡ vụn, Tô Tín muốn rời khỏi tự nhiên có thể, cho nên cũng không có bao nhiêu người chú ý hắn, ngay cả Hắc Liên Thánh Sứ cũng như thế, hiện tại hắn đã đặt tất cả lực chú ý vào nguyên thần liệt diễm.

Trong phần đông võ giả Dương Thần Cảnh nơi đây, thực lực Hắc Liên Thánh Sứ chưa tính là mạnh nhất nhưng tối thiểu cũng có thể xếp vào hàng trung lưu.

Đối mặt Thiên đình Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng Bắc Cực Tử Vi Đại Đế còn có Địa phủ Mạnh Bà cùng Tần Nghiễm

Vương Diệt, mặc dù hắn không nắm chắc thắng lợi, thậm chí chỉ có thể cam bái hạ phong, nhưng tối thiểu đối mặt ba người Danh Kiếm Sơn Trang thì hắn vẫn có lực đánh một trận.

Hiện tại mấy cường giả Dương Thần Cảnh có tư cách đánh với hắn một trận đang dây dưa với thây khô, cho dù mạnh như đám người Tần Nghiễm Vương Diệt cũng không cách nào dùng tốc độ nhanh nhất tiêu diệt thây khô, ở đây còn ai có thể uy hiếp tới mình?

Cho nên Hắc Liên Thánh Sứ không quan tâm tới động tĩnh bên ngoài, huống chi hắn không thể để ý được.

Dù sao đây chính là nguyên thần liệt diễm vô cùng hung hiểm, gây chuyện không tốt sẽ ảnh hưởng tới nguyên thần.

Thân thể bị tổn thương có thể dễ dàng điều dưỡng tốt, cho dù thiêu đốt tinh huyết làm cho khí huyết lỗ lã, chỉ cần không phải thiêu đốt tinh huyết quá mức thảm thiết, chỉ cần tu dưỡng thời gian ngắn là có thể khôi phục như cũ.

Nhưng nếu nguyên thần bị thương rất khó trị hết, trừ phi có được một ít thiên tài địa bảo trị liệu nguyên thần.

Cho nên Hắc Liên Thánh Sứ cũng cẩn thận, sợ sơ ý sẽ bị thây khô bộc phát, trực tiếp vận dụng toàn bộ nguyên thần liệt diễm làm hắn trọng thương, như vậy cho dù hắn cướp được phiến đá ngọc trắng cũng được không bù mất.

Dù sao một mình hắn không cách nào nghiên cứu ra bí mật ẩn chứa trong phiến đá ngọc trắng, chỉ có thế lực đỉnh cấp như Bạch Liên giáo mới có người chuyên môn nghiên cứu những thứ này.

Đến lúc đó hắn thật vất vả cướp được phiến đá ngọc trắng nhưng làm nguyên thần bản thân bị thương, sau đó biến thành phế nhân, nếu thật là như vậy, Hắc Liên Thánh Sứ sẽ phải khóc không ra nước mắt.

Chỉ có điều lúc này hắn lại thật không ngờ có kẻ to gan lớn mật đánh chủ ý lên hắn.

Thân thể Tô Tín đã đến cách chung quanh Hắc Liên Thánh Sứ trăm trượng, ánh mắt Tô Tín híp lại, kiếm khí bộc phát quanh

người, hư không ngưng kiếm, mấy ngàn đạo vô hình kiếm khí trực tiếp cách trăm trượng quấn lấy thân thể Hắc Liên Thánh Sứ, trực tiếp chém thẳng về phía hắn!

Người nơi này không nghĩ tới Tô Tín lại dám ra tay với Hắc Liên Thánh Sứ, tuy lúc trước hắn dùng kế ám sát Sầm Vệ Trang, nhưng Sầm Vệ Trang đã già và Bạch Liên giáo Hắc Liên Thánh Sứ đang tráng niên là hai đẳng cấp khác nhau, dùng thực lực của Hắc Liên Thánh Sứ, Sầm Vệ Trang tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

Hơn nữa không gian chung quanh vỡ vụn, nơi này không có chỗ tạo điều kiện bố trí bẫy rập, Tô Tín muốn làm gì?

Chỉ có điều sau đó mọi người hiểu Tô Tín muốn làm gì.

Thực lực Hắc Liên Thánh Sứ thật sự rất mạnh, gần như mạnh hơn Sầm Vệ Trang mấy lần.

Bạch Liên giáo lúc trước có thể dùng sức một mình đi trêu chọc Đại Chu, tố chất võ giả của bọn họ không cần nhiều lời, gần như là mạnh nhất trong giang hồ, gần với Địa phủ cùng Thiên đình hoàn toàn đi lộ tuyến tinh anh.

Lúc trước Tô Tín vận dụng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm có thể làm cho Sầm Vệ Trang chật vật không chịu nổi, nhưng bây giờ dùng đối phó Hắc Liên Thánh Sứ, hắn hoàn toàn có thể ngăn cản được.

Vận dụng tiêu hao phẩm còn như thế, hiện tại một kích toàn lực Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín tự nhiên cũng không thể tổn thương Hắc Liên Thánh Sứ, chỉ có điều Tô Tín cũng không muốn tổn thương hắn, một chiêu này chỉ cần làm Hắc Liên Thánh Sứ phân tâm là đủ.

Mấy ngàn đạo kiếm khí bộc phát, trong mắt Hắc Liên Thánh Sứ bộc phát sát cơ kinh thiên.

Hắn thật sự không ngờ Tô Tín còn dám ra tay đánh lén mình vào thời điểm này.

Trọng yếu nhất thời điểm Tô Tín ra tay đánh lén ngay hiện tại, đây là thời gian vô cùng mấu chốt, làm cho Hắc Liên Thánh Sứ không thể phân tâm.

Hắc Liên Thánh Sứ không phải võ giả chuyên tu thân thể như võ tăng Thiếu Lâm tự, có thể dùng thân thể đón đỡ một kích toàn lực Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín.

Cho nên thời điểm Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí của Tô Tín đánh tới, Hắc Liên Thánh Sứ đành phải dựa vào phòng ngự phản kích.

Nhiều đóa hắc liên nở rộ, lực lượng hủy diệt to lớn bộc phát ầm ầm, cũng trực tiếp tịch diệt Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí!

Tô Tín nở nụ cười vui vẻ, thây khô cũng cười dữ tợn.

Nguyên thần liệt diễm bộc phát rất mạnh, thậm chí còn mạnh hơn trước vài lần, sắc mặt Hắc Liên Thánh Sứ thay đổi nhưng cũng đã không kịp.

Nguyên thần liệt diễm vô hình trực tiếp xâm nhập vào trong cơ thể Hắc Liên Thánh Sứ, làm cho hắn kêu gào thảm thiết, thất khiếu chảy máu, ánh mắt lộ ra sát cơ vô tận.

- Tô Tín!

Hắc Liên Thánh Sứ nổi giận gầm lên một tiếng, hắn muốn ra tay nhưng đầu óc đau đớn kịch liệt, hắn không thể không che đầu.

Cho dù hắn là võ giả Dương Thần Cảnh cũng không cách nào ngăn cản nổi đau đớn tới từ nguyên thần.

Huống chi đau đớn chỉ kéo dài một lúc, Hắc Liên Thánh Sứ bị thương tổn không nặng lắm.

Tối thiểu thương thế nguyên thần như vậy có thể dựa vào bản thân hắn khôi phục được, tối thiểu Hắc Liên Thánh Sứ cần phải xuất ra một nửa gia sản của bản thân mình mới có thể đổi được thuốc chữa thương trị liệu nguyên thần hao tổn.

Tô Tín nhìn thấy dáng vẻ của Hắc Liên Thánh Sứ thì cười cười, không lùi mà tiến tới, hắn điên cuồng vận chuyển Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, thân thể trực tiếp tiến vào trong nguyên thần liệt diễm, điểm ra một chỉ Thiên Địch thẳng vào Hắc Liên Thánh Sứ!

Mọi người nơi đây đều sững sờ, Tô Tín điên rồi hay sao?

Vừa mới ám toán Hắc Liên Thánh Sứ mà không chạy, còn chủ động tiến vào trong nguyên thần liệt diễm, Tô Tín đang muốn chết hay sao?

Bọn họ cũng không biết, Tô Tín không chỉ muốn mạng của Hắc Liên Thánh Sứ, hắn còn muốn phiến đá ngọc trắng trong tay thây khô.

Có Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp trên người, Tô Tín có sức chống cự nguyên thần liệt diễm còn trên cả Hắc Liên Thánh Sứ.

Cho nên Tô Tín chủ động tiến vào trong nguyên thần liệt diễm và vận dụng một

chỉ Thiên Địch là muốn Hắc Liên Thánh Sứ ngăn cản cũng phải ngăn cản, không ngăn cản cũng phải ngăn cản!

Lúc này Hắc Liên Thánh Sứ thật là hận không thể giết Tô Tín ngay lập tức, nhưng thân ở giữa liệt diễm, vừa mới động thủ sẽ làm nguyên thần liệt diễm xâm nhập cơ thể, khi đó nguyên thần của hắn sẽ tổn thương nặng hơn trước.

Đến cuối cùng Hắc Liên Thánh Sứ vẫn chịu đựng nguyên thần bị tổn thương nặng hơn cũng phải ngăn cản nhưng không cách nào hoàn toàn ngăn cản Thiên Địch, từ đó hắn phun ra một ngụm máu tươi, nội phủ cũng tổn thương rất nhỏ.

1.Tô Tín! Ngày sau ta chắc chắn sẽ cho ngươi lĩnh giáo trăm loại thủ đoạn của Thánh giáo, ta muốn ngươi sống không bằng chết!

Trên gương mặt tuấn tú của Hắc Liên Thánh Sứ đã tràn ngập sát cơ, hắn đang lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Đổi thành bình thường hắn ra tay toàn lực, cho dù Tô Tín sử dụng một kiếm tử vong lúc trước cũng không tiếp được ba chiêu của hắn.

Nhưng hiện tại nguyên thần của hắn trọng thương, cũng bị nguyên thần liệt diễm vây quanh, đối mặt công kích của Tô Tín, hắn nhưng chỉ có thể bị động phòng ngự, thậm chí còn lâm vào trong nguy cơ.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1166 - Phản Bội Khó Tưởng Tượng Nổi

Bởi vì quanh thân có nguyên thần liệt diễm bao phủ, cho nên đám người không thể nhìn thấy rõ tình hình giữa Tô Tín cùng Hắc Liên Thánh Sứ.

Chỉ có điều đôi mắt không nhìn thấy nhưng bọn họ lại có thể phát giác được, thời điểm một chỉ Thiên Địch của Tô Tín đánh xuống, khí tức trên người Hắc Liên Thánh Sứ dừng lại một lúc, ngay sau đó lại suy yếu, hiển nhiên đã bị một chỉ của Tô Tín đánh trọng thương.

Việc này làm mọi người xôn xao, Tô Tín muốn nghịch thiên?

Một Sầm Vệ Trang đã chết trong tay Tô Tín, hiện tại còn sắp có thêm Bạch Liên giáo Hắc Liên Thánh Sứ?

Tuy mọi người kinh hãi nhưng tất cả mọi người chỉ xem náo nhiệt, không có một người muốn thừa cơ nhúng tay vào việc này.

Trong những người nơi đây không ai có hảo cảm gì với Bạch Liên giáo.

Địa phủ không cần phải nói, bọn hắn tự nhiên sẽ không xuất thủ.

Thiên đình hận Bạch Liên giáo thấu xương, bọn họ còn vỗ tay khen hay khi Tô Tín giết Hắc Liên Thánh Sứ đấy.

Dịch Kiếm Môn có vài phần tình hương khói với Tô Tín, Kiếm Thần Sơn không thích Tô Tín nhưng lại càng chán ghét Bạch Liên giáo.

Danh Kiếm Sơn Trang bị Hà Hưu áp chế cho nên không có ai nhúng tay vào.

Hà Hưu từng có thù oán với Tô Tín nhưng còn chưa tới mức không từ thủ đoạn như Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng có thể dùng hết thủ đoạn vì đánh bại thậm chí đánh chết Tô Tín, nhưng Hà Hưu sẽ cố gắng mặt đối mặt dùng thực lực của chính mình đánh bại Tô Tín.

Nói một cách đơn giản, Hà Hưu cũng có kiêu ngạo thuộc về Hà Hưu.

Cho nên bởi như vậy, tất cả mọi người ở đây sống chết mặc bây, ngược lại không có ai đi lên ảnh hưởng kế hoạch của Tô Tín.

Lúc này Bạch Linh nhìn thấy tất cả, bỗng nhiên nàng quát lớn đám võ giả Hóa Thần Cảnh của Bạch Liên giáo:

1.Các ngươi đều là phế vật sao? Còn sững sờ ở chỗ này làm gì? Còn không đi giúp Hắc Liên Thánh Sứ đại nhân?

Tiếp Dẫn thần sứ Lâm Vô Sinh của Bạch Liên giáo cười khổ nói:

1.Thánh nữ điện hạ, không phải chúng ta không muốn đi giúp Hắc Liên Thánh Sứ đại nhân, mà là chúng ta thật không làm được.

2.Hiện tại Tô Tín và Hắc Liên Thánh Sứ đại nhân đang nằm trong phạm vi bao phủ của nguyên thần liệt diễm, hết lần này tới lần khác trong những người chúng ta không có một võ giả Dung Thần Cảnh am hiểu tinh thần lực, chủ tu tinh thần lực lại cũng đều là Hóa Thần Cảnh, cho nên chúng ta không giúp được, cũng không thể giúp.

Nói ra lần này Hắc Liên Thánh Sứ thật không may, hắn mang theo không ít võ giả Bạch Liên giáo tiến vào nơi này, có chừng năm Dung Thần Cảnh, cũng có hơn hai mươi Hóa Thần Cảnh.

Chỉ có điều người nhiều hơn nữa cũng vô dụng, hiện tại cấp bậc chiến đấu như vậy cũng chỉ có võ giả Dung Thần Cảnh mới có tư cách nhúng tay.

Nhưng năm tên võ giả Dung Thần Cảnh của Bạch Liên giáo lại không am hiểu tinh thần lực, với thực lực của bọn họ tiến vào nguyên thần liệt diễm cũng không phải cứu viện, mà là thiêu thân lao đầu vào lửa giống như chịu chết.

Dùng uy năng của nguyên thần liệt diễm, cho dù bọn họ cách xa hơn mười trượng cũng đủ làm bọn họ bị thương.

Những võ giả Hóa Thần Cảnh tinh thông tinh thần lực lại có thể bằng vào tinh thần lực cường đại bước vào trong nguyên thần liệt diễm nhưng với thực lực của Tô Tín thì bọn họ có thể làm gì? Đưa đồ ăn cho Tô Tín sao?

Thực lực Tô Tín hiện tại đã được tất cả mọi người tán thành, dùng thực lực của hắn tuyệt đối có thể sánh ngang với võ giả Dung Thần Cảnh, cho dù võ giả Hóa Thần Cảnh của Bạch Liên giáo gặp được Tô Tín cũng chỉ có kết cục bị miểu sát.

Bạch Linh nhìn thấy dáng vẻ khó xử của bọn họ, trong mắt xuất hiện một tia thần thái khác thường.

Nhưng trên mặt nàng giả vờ nặng nề, nói:

1.Hắc Liên Thánh Sứ chính là trụ cột vững vàng của Thánh giáo ta, tuyệt đối không thể nhìn hắn vẫn lạc tại nơi này, nếu các ngươi không có biện pháp ra tay, vậy cũng chỉ có ta ra tay.

Ảo thuật của Bạch Linh rất mạnh, tinh thần lực cũng đủ ngăn cản nguyên thần liệt diễm công kích, hơn nữa nàng cũng là Hóa Thần Cảnh nhưng đồng thời cũng có lực địch Dung Thần Cảnh giống Tô Tín, cho nên do nàng đi cứu viện Hắc Liên Thánh Sứ là thích hợp nhất.

Bạch Linh có ân oán với cao tầng Bạch Liên giáo cũng chỉ có Thất Liên Thánh Sứ và số ít cao tầng Bạch Liên giáo mới biết được.

Dù sao việc này liên quan tới bí mật tương lai của Bạch Liên giáo, cho dù là trong Bạch Liên giáo cũng không truyền bá xôn xao.

Lâm Vô Sinh là cường giả Dung Thần Cảnh cường giả nhưng cho dù lúc trước

làm Tiếp Dẫn thần sứ hay hiện tại làm đường chủ đều không tính là cao tầng thực quyền chân chính của Bạch Liên giáo, cho nên cũng không hiểu những chuyện này.

Hiện tại nhìn thấy Bạch Linh lại muốn đích thân đi cứu viện Hắc Liên Thánh Sứ, Lâm Vô Sinh vội vàng ngăn cản:

1.Thánh nữ điện hạ không thể được!

2.Hắc Liên Thánh Sứ đại nhân hiện tại lâm vào nguy hiểm nhưng hắn vẫn còn át chủ bài chưa dùng tới, cho dù không thể đoạt phiến đá ngọc trắng cũng có thể chạy trốn.

3.Nếu ngươi tự tiện đi vào trong đó, nếu có nguy hiểm gì sẽ là tổn thất không thể bù đắp trong Thánh giáo chúng ta!

Lâm Vô Sinh thân là Tiếp Dẫn thần sứ của Bạch Liên giáo, đương nhiên hắn biết rõ Bạch Liên giáo bồi dưỡng một thánh nữ khó khăn cỡ nào.

Cho nên Lâm Vô Sinh tuyệt đối không thể nhìn Bạch Linh gặp nạn.

Nếu Hắc Liên Thánh Sứ và thánh nữ đều vẫn lạc trong Cửu Trọng Kiếm Các, vậy lần này Bạch Liên giáo bọn họ mới thật sự là bồi phu nhân lại gãy binh.

Bạch Linh nói lời lẽ chính nghĩa:

1.Hắc Liên Thánh Sứ đại nhân đối với Thánh giáo chúng ta là tồn tại không thể tổn thất.

Lâm Vô Sinh không kịp khuyên can, Bạch Linh trực tiếp ra tay, nàng phóng thẳng về phía nguyên thần liệt diễm đang thiêu đốt hừng hực.

Vào lúc này bên trong nguyên thần liệt diễm, Hắc Liên Thánh Sứ vừa phải phòng ngự nguyên thần liệt diễm thiêu đốt, vừa phải chống cự Tô Tín công kích, điều này cũng làm cho Hắc Liên Thánh Sứ bị thương không nhẹ.

Lúc này Hắc Liên Thánh Sứ đã lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, hắn

thân là Thánh sứ của Bạch Liên giáo, là cường giả thành danh những năm cuối của Đại Tấn, trong tay tự nhiên có một ít át chủ bài.

Nhưng hiện tại hắn đâm lao phải theo lao, một khi vận dụng những át chủ bài kia cũng đại biểu hắn triệt để rời khỏi tranh đoạt trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Những thứ khác cũng bỏ đi, những võ giả Bạch Liên giáo tổn thất cũng không có gì.

Nhưng phiến đá ngọc trắng là thứ Bạch Liên giáo nhất định phải lấy tới tay.

Thứ này không chỉ liên hệ với bí mật trường sinh, hơn nữa còn là thứ từ thiên ngoại rơi xuống, quan hệ đến bí văn trên Chân Vũ Cảnh, cho nên Bạch Liên giáo nhất định phải thu vào trong tay.

Thời điểm hắn đang xoắn xuýt, tình huống lại xuất hiện một ít biến hóa.

Thây khô nhìn thấy Hắc Liên Thánh Sứ bị thương, trong mắt xuất hiện một ít do dự.

Hắn biết rõ mình không đánh lại Hắc Liên Thánh Sứ cho nên mới trực tiếp trốn đi, đi ra ngoài hưởng thụ huyết thực, khôi phục thực lực.

Dù sao sử dụng nguyên thần liệt diễm cần trả cái giá lớn, cho dù là hắn cũng không chịu nổi, hiện tại nguyên thần lực của hắn đã suy yếu tới cực điểm, thậm chí còn không bằng cả võ giả Hóa Thần Cảnh.

Cho nên hắn liền sinh ra thoái ý, về phần Tô Tín chết sống ra sao, quan hệ gì tới hắn?

Nguyên thần liệt diễm nhìn vẫn có uy thế kinh thiên như trước, nhưng Hắc Liên Thánh Sứ lại cảm giác được lực lượng của nó đang yếu bớt, việc này làm ánh mắt Hắc Liên Thánh Sứ lộ ra một tia dữ tợn.

Tô Tín tự nhiên cũng phát hiện biến hóa này, hắn lại lắc đầu.

Những thây khô Chân Vũ Cảnh này đã bị phế, không chỉ võ công phế, ngay cả đầu óc của bọn họ sống tạm gần vạn năm cũng biến thành ngu ngốc, bắt đầu thoái hóa.

Thời gian là vũ khí mạnh nhất, điểm ấy quả nhiên không sai.

Ngày xưa bọn hắn có thể trở thành cường giả Chân Vũ Cảnh, chắc hẳn những người này là thiên tài vạn người có một, đều có tâm cơ thủ đoạn cộng thêm thực lực kinh người.

Chỉ có điều đến hiện tại đầu óc của bọn họ đã thoái hóa, biến thành đầu óc ngu si ngu ngốc.

Hắc Liên Thánh Sứ vốn muốn đoạt phiến đá ngọc trắng của ngươi, hiện tại ngươi bỗng nhiên rời khỏi, ngộ nhỡ Hắc Liên Thánh Sứ đánh chết Tô Tín, ngươi cho rằng hắn sẽ thả ngươi sao?

Nếu như Tô Tín khó quấn như vậy, nhất thời nửa khắc không cách nào đánh chết, thậm chí Hắc Liên Thánh Sứ sẽ trực tiếp bỏ qua Tô Tín mà đuổi giết hắn.

Dù sao so sánh với Tô Tín, phiến đá ngọc trắng tới từ thiên ngoại, liên quan đến bí mật vĩnh sinh càng trân quý hơn nhiều.

1.Tô Tín! Ngươi được lắm, được lắm. Ngay cả Thiết Ngạo lúc trước cũng không thể làm ta tổn thương tới mức độ này, không nghĩ tới hôm nay ta phải vận dụng trong tay tiểu bối ngươi! Hiện tại, ngươi liền đi chết đi!

Trong mắt Hắc Liên Thánh Sứ sinh ra sát cơ đậm đặc, hắn đã đột phá đến Dương Thần Cảnh vài chục năm trước vào cuối thời kì Đại Tấn, cho nên về sau Đại Chu quật khởi, hắn cũng có tham gia vào trận chiến giữa Bạch Liên giáo và Đại Chu, cũng đã giao thủ với tổng bộ đầu Lục Phiến Môn 'Thần Ưng' Thiết Ngạo.

Kết quả Thiết Ngạo lúc trước cũng chỉ làm hắn bị thương nhẹ, Tô Tín là một tiểu bối Lục Phiến Môn vừa quật khởi lại làm hắn trọng thương, việc này làm cho Hắc Liên Thánh Sứ không thừa nhận nổi.

Cho nên hắn cũng không nói nhảm với Tô Tín, một đóa hoa sen tràn ngập khí tức hủy diệt bộc phát và tấn công Tô Tín.

Chỉ có điều đối mặt một kích của Hắc Liên Thánh Sứ, Tô Tín không né không tránh, hắn giống như cười mà không cười nói với Hắc Liên Thánh Sứ:

- Ngươi nói sai rồi, lần này người chết tuyệt đối không phải là ta.

Hắc Liên Thánh Sứ sững sờ, bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, phía sau hắn xuất hiện một đóa Kim Liên mang theo phật quang

sáng ngời, Bạch Linh đạp sen đi tới giống như thần minh.

Bỉ Ngạn Tiếp Dẫn, Bộ Bộ Sinh Liên!

Ánh sáng Kim Liên chói mắt tiêu diệt nguyên thần, hiện tại nguyên thần của Hắc Liên Thánh Sứ đã bị trọng thương nên gào thét thống khổ, sinh cơ trên người nhanh chóng giảm xuống, trong miệng phun ra rất nhiều máu tươi.

Dùng cảm giác của Dương Thần Cảnh cho nên hắn cũng phát hiện Bạch Linh đang đi tới bên này, cho dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới Bạch Linh lại muốn giết hắn!

Hắc Liên Thánh Sứ cũng biết Bạch Liên giáo biết rõ tranh chấp giữa hắn cùng Bạch Linh, hắn cũng nghĩ muốn phế Bạch Linh, thay đổi một thánh nữ không uy hiếp hắn thượng vị.

Chỉ có điều Bạch Liên Thánh Mẫu hiện tại còn chưa có chết, hắn tự nhiên không có khả năng làm ra chuyện tự tìm đường chết như thế.

Hơn nữa một khi tạm thời thay đổi thánh nữ, việc này là tối kỵ cho sự phát triển của Bạch Liên giáo, cho nên về công về tư, Hắc Liên Thánh Sứ chỉ có thể vùi ý niệm này sâu trong đáy lòng.

Hắn tính sai duy nhất là trình độ trung tâm của thánh nữ Bạch Linh với Bạch Liên giáo còn không bằng cả Hắc Liên Thánh Sứ như hắn.

Đối với Bạch Linh mà nói, chỉ cần có thể làm cho kẻ uy hiếp mình biến mất, cho dù suy yếu lực lượng của Bạch Liên giáo thì nàng cũng đi làm.

Nói tóm lại Bạch Linh làm người có phần giống với Tô Tín, đều là người cực kì

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1167 - Đoạt Hắc Liên Chủng

Tô Tín mang theo nụ cười mà không phải cười nhìn Hắc Liên Thánh Sứ, hắn biết rõ Bạch Linh nhất định sẽ ra tay, cho nên hắn hiện tại không sợ hãi.

Hơn nữa hắn đoán đúng, cho nên Hắc Liên Thánh Sứ liền phải chết.

Nguyên thần của hắn bị Bộ Bộ Sinh Liên của Bạch Linh đả trọng thương, lực lượng hủy diệt bạo phát đánh Bạch Linh bay đi nhưng không thể ngưng tụ ra hủy diệt hắc liên.

Tô Tín điên cuồng vận chuyển Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, một thanh tiểu kiếm hoàn toàn do nguyên thần lực ngưng tụ thành chém thẳng vào trong đầu Hắc Liên Thánh Sứ, không ngừng cắt xé nguyên thần hắn.

Đó cũng không phải nguyên thần kiếm hai mươi ba phát huy kiếm đạo khủng bố, chỉ là nguyên thần kiếm do tinh thần lực thuần túy ngưng tụ mà thành, được Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp gia trì cho nên biến thành cực kỳ khủng bố, làm cho Hắc Liên Thánh Sứ liên tục phát ra tiếng kêu gào thảm thiết.

Dù sao Hắc Liên Thánh Sứ cũng là Hắc Liên Thánh Sứ, hắn cũng không giống dễ giết giống như Sầm Vệ Trang.

Nguyên thần liệt diễm thiêu đốt, bị Bạch Linh và Tô Tín trọng thương, thậm chí nguyên thần và thân thể của hắn suy yếu tới cực điểm, cho dù như thế hắn vẫn còn sống và có khả năng phản kích.

Hắc Liên Thánh Sứ hét giận dữ một tiếng, điểm ra một chỉ, cực lạc hàng lâm, không ngờ là bí kỹ Vô Sinh Chỉ của Bạch Liên giáo.

Chỉ có điều rất đáng tiếc, nguyên thần của Hắc Liên Thánh Sứ hiện tại đã suy yếu đến cực điểm, cho dù Tô Tín không chủ động ra tay thì hắn cũng tuyệt đối không ngăn cản nổi đau đớn do nguyên thần bị xé nát.

Vô Sinh Chỉ vừa xuất hiện, thậm chí còn chưa đánh lên người Tô Tín thì Hắc Liên Thánh Sứ đã ôm đầu kêu gào thảm thiết, máu tươi chảy ra từ thất khiếu.

Tô Tín lui về phía sau, trực tiếp né tránh một kích Vô Sinh Chỉ của Hắc Liên Thánh Sứ, Bạch Linh lại kết ấn phía sau Hắc Liên Thánh Sứ, một đóa Kim Liên nở rộ dưới chân Hắc Liên Thánh Sứ.

Cánh sen tách ra, đóa Kim Liên này hoàn toàn do nguyên thần lực ngưng tụ mà thành, hóa thành cánh hoa đầy trời tấn công nguyên thần Hắc Liên Thánh Sứ, trong thời gian ngắn khí tức của hắn suy yếu tới mức thấp nhất.

Tu vi tinh thần lực của Bạch Linh tuyệt đối không tính là yếu, trước kia nàng có thể cưỡng ép kéo Tô Tín vào trong ảo cảnh của mình.

Hiện tại người muốn Hắc Liên Thánh Sứ chết nhất không phải là Tô Tín, mà là Bạch Linh.

Một kích này là đòn sát thủ của Bạch Linh, nguyên thần Hắc Liên Thánh Sứ gần như bị xoắn giết tại chỗ.

Chỉ có điều cũng không biết sinh mệnh lực Hắc Liên Thánh Sứ quá mạnh hay nguyên thần của hắn quá chắc chắn, cho dù trọng thương tới mức này nhưng Hắc Liên Thánh Sứ vẫn bảo trì thanh tỉnh không chết đi.

Lúc này hắn hận nhất không phải là Tô Tín, mà là Bạch Linh đâm hắn một đao vào thời khắc mấu chốt nhất!

Hắc Liên Thánh Sứ muốn quay lại giết Bạch Linh, nhưng Tô Tín lúc này đã hành động, tiểu kiếm nguyên thần hóa thành bàn tay khổng lồ và nhào nặn trong đầu Hắc Liên Thánh Sứ một hồi, một đóa hắc liên bị Tô Tín kéo một nửa ra khỏi thân thể Hắc Liên Thánh Sứ!

Bởi vì có kinh nghiệm đoạt Thanh Liên chủng trong cơ thể Ninh Thanh, lúc này cướp lấy Hắc Liên chủng của Hắc Liên Thánh Sứ dễ dàng hơn trước, cho nên Hắc Liên chủng dễ dàng bị Tô Tín dẫn động và lôi ra khỏi thân thể.

Tô Tín nhìn ra một ít tai họa ngầm trong bí pháp quán đỉnh truyền thừa của Bạch Liên giáo.

Nói thật võ công Bạch Liên giáo thật sự phi thường thần dị, điều kiện quán đỉnh của Mật Tông phi thường hà khắc, cần

phải tìm thật lâu mới có thể tìm kiếm được đệ tử thích hợp quán đỉnh, sau khi quán đỉnh vẫn còn lưu lại hậu hoạn.

Bạch Liên giáo không có lực ảnh hưởng cường đại như Tây Cương Mật Tông tại Tây Cương, cũng không tìm thấy nhiều người như thế cho nên Bạch Liên giáo liền cải tiến bí thuật quán đỉnh, chỉ cần tu luyện cùng một loại công pháp truyền thừa liền có thể tiến hành quán đỉnh.

Nhưng đáng tiếc loại cải tiến này sau khi tiến hành quán đỉnh cũng không có gì khác quán đỉnh của Tây Cương Mật Tông, thậm chí càng mạnh hơn nữa, nhưng không thể bổ khuyết lỗ thủng trong đó.

Không phải lực lượng của mình vẫn là không phải của mình, tuy Hắc Liên

Thánh Sứ trải qua thời gian dài khổ tu và chém giết sinh tử nên triệt để kết hợp với

Hắc Liên chủng, nhưng chỉ cần có một khe hở, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại

Pháp của Tô Tín liền có thể nạy ra.

Hắc Liên chủng bị kéo ra khỏi thân thể Hắc Liên Thánh Sứ, không có Hắc Liên chủng tương liên, sinh cơ trong mắt Hắc Liên Thánh Sứ bắt đầu tán loạn, cuối cùng triệt để chết đi.

Bạch Linh thở ra một hơi, nàng dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Tô Tín.

Nàng cũng không nghĩ tới hai người bọn họ có thể giết Hắc Liên Thánh Sứ, đường đường Dương Thần Cảnh còn chưa sử dụng bí pháp bảo vệ tính mạng đã chết trong tay Bạch Linh cùng Tô Tín.

Có một số việc rất khó nhìn ra nhưng kỳ thật chỉ xem ngươi dám làm hay không.

Nếu như ngươi thật có can đảm đi làm những chuyện nhìn như điên cuồng, có khả năng chuyện này không có khó khăn như ngươi vẫn suy nghĩ.

Hắc Liên Thánh Sứ vẫn lạc, sinh cơ của hắn biến mất, mặc dù người bên ngoài nguyên thần liệt diễm không nhìn thấy cảnh tượng bên trong nhưng có thể cảm giác được sinh cơ trong cơ thể Hắc Liên Thánh Sứ càng ngày càng yếu, cuối cùng lại trực tiếp biến mất.

Tất cả mọi người hiểu việc này đại biểu cái gì, đại biểu Hắc Liên Thánh Sứ lại bị Tô Tín đánh chết!

Đây là chuyện vô cùng kinh hãi, tuy bọn họ không phát hiện Tô Tín lần trước đánh chết Sầm Vệ Trang như thế nào, nhưng hiện tại bọn họ nhìn thấy Tô Tín đánh chết Hắc Liên Thánh Sứ ngay trước mặt.

Tuy bọn họ biết rõ Tô Tín cũng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nếu không có thây khô dốc sức liều mạng sử dụng nguyên thần liệt diễm, Tô Tín cũng không có khả năng đắc thủ, ngay cả như vậy lại có mấy người dám trong loại tình huống này ra tay đánh lén Hắc Liên Thánh Sứ?

Lúc này có không ít người vẫn lạc trong Cửu Trọng Kiếm Các nhưng đại bộ phận là võ giả Hóa Thần Cảnh.

Những người này ở bên ngoài là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, có thể chống đỡ một tông môn nhị lưu, nhưng quan hệ đến Cửu Trọng Kiếm Các che giấu bí mật thượng cổ, võ giả Hóa Thần Cảnh cũng chỉ có thể thành pháo hôi mà thôi.

Hóa Thần Cảnh chết nhiều nhưng Dung Thần Cảnh và Dương Thần Cảnh không chết bao nhiêu, võ giả Dung Thần Cảnh và Dương Thần Cảnh vẫn lạc đều chết trong tay Tô Tín, chuyện này quá mức khủng bố.

Trong tình huống cường giả Chân Vũ Cảnh không dễ dàng ra tay, Dương Thần

Cảnh chính là cường giả đỉnh phong trên giang hồ, kết quả hiện tại trong vòng một ngày lại có hai người chết trong tay Tô Tín.

Tuy bọn họ biết rõ Tô Tín không phải quang minh chính đại đánh chết đối phương, là bố bẫy rập đánh lén, ngay cả như vậy cũng không có người nào không thừa nhận.

Lúc này trong nguyên thần liệt diễm, Hắc Liên Thánh Sứ đã chết, thây khô đã quyết định muốn chạy trốn, uy năng nguyên thần liệt diễm đã dần dần suy yếu, ẩn ẩn mơ hồ để lộ ra thân thể Tô Tín và Bạch Linh.

Hắc Liên Thánh Sứ bị đánh chết, Bạch Linh cũng giảm bớt không ít áp lực, hai người lại đồng thời đưa mắt nhìn vào phiến đá ngọc trắng trong tay thây khô.

Bọn họ đã đạt thành ước định lúc trước nhưng phiến đá ngọc trắng này cho dù là Bạch Linh hay Tô Tín đều mơ tưởng có được.

Phiến đá ngọc trắng quan hệ đến kế hoạch tương lai của Tô Tín, đối với Bạch Linh mà nói, cảnh giới của nàng không đến tự nhiên cũng không cách nào tìm hiểu bí mật ẩn chứa trong phiến đá ngọc trắng, nếu như nàng có thể đoạt được phiến đá ngọc trắng giao cho cao tầng Bạch Liên giáo, đây chính là thứ giúp địa vị của nàng trong Bạch Liên giáo càng vững chắc.

Trọng yếu nhất nếu nàng có thể mang phiến đá ngọc trắng này trở về, không thể nghi ngờ cũng là phương thức chứng minh thực lực bản thân.

Hắc Liên Thánh Sứ bị người ta chém giết ở nơi này, Bạch Linh cuối cùng lại đoạt được phiến đá ngọc trắng, không thể nghi ngờ chứng minh năng lực làm việc của nàng thậm chí còn mạnh hơn Hắc Liên Thánh Sứ.

Tuy mấy cao tầng Bạch Liên giáo vẫn tiếp tục nhắm vào nàng nhưng tối thiểu nàng có thể dựng lên uy tín trước võ giả tầng giữa và tầng chót trong Bạch Liên giáo.

Chính bởi vì như thế, Bạch Linh quyết định thật nhanh, trực tiếp phóng thẳng

về phía thây khô.

Mặc dù nàng biết đánh không lại Tô Tín, nhưng vừa rồi Tô Tín ra tay đánh lén Hắc Liên Thánh Sứ, mỗi chiêu mỗi thức đều là ra tay toàn lực, như vậy hắn còn thừa bao nhiêu nội lực?

Nhìn thấy động tác của Bạch Linh, Tô Tín cười lạnh một tiếng, hắn đã đoán được sẽ có kết quả như vậy.

Chỉ có điều Tô Tín không có động thủ, phiến đá ngọc trắng cũng không phải dễ dàng đoạt như vậy.

Những thây khô này đều rất sợ chết, vừa rồi có cơ hội tốt như thế nhưng hắn không nhân cơ hội đánh chết Hắc Liên Thánh Sứ, hiện tại hắn khẳng định còn lưu lại hậu thủ.

Quả nhiên, sau khi Bạch Linh tấn công thây khô, lúc này tinh thần phong bạo cường đại ập tới, trực tiếp đánh Bạch Linh kêu rên một tiếng, khóe miệng chảy ra một tia máu tươi.

Nhưng thây khô lúc trước thi triển nguyên thần liệt diễm cũng đã tiêu hao không ít nguyên thần lực, hiện tại bỗng nhiên lại thi triển tinh thần phong bạo như thế, nguyên thần lực cũng suy yếu tới cực điểm.

Tròng mắt Tô Tín hơi híp lại, hiện tại mới là thời điểm hắn ra tay.

Thâu Thiên cung xuất hiện trong tay Tô Tín, đứng nghiêm, giương cung, cài tên, bắn!

Hai mũi tên xé gió lao đi, một mũi tên bắn về phía thây khô, một mũi tên khác bắn về phía Bạch Linh.

Lực lượng Thương Tâm Tiểu Tiễn cường đại mang theo âm thanh phong bạo lao về phía hai người, cho dù thây khô suy yếu tới cực điểm hay Bạch Linh đã bị thương, thời điểm đối mặt với một mũi tên này cũng không dám thờ ơ, chỉ có thể tạm thời toàn lực ngăn cản một mũi tên này.

Tô Tín thu hồi Thâu Thiên cung, kiếm khí quanh bạo phát tấn công hai người.

Lực lượng cường đại như thế làm Bạch Linh kinh hãi không thôi, nội lực của hắn không bị tiêu hao sạch hay sao? Vì cái gì thời điểm ra tay còn có uy thế mạnh như vậy?

Bạch Linh rất ít liên hệ với Tô Tín, nếu nàng quả thật hiểu Tô Tín thì biết có đôi khi Tô Tín làm việc điên cuồng, quả thực còn điên hơn cả tên điên nhưng hắn lại tỉnh táo tới đáng sợ, phàm là làm cái gì cũng chuẩn bị vài hậu chiêu.

Hắn muốn Hắc Liên chủng trên người Hắc Liên Thánh Sứ, nhưng cũng không đại biểu hắn sẽ ngu xuẩn lao lên dốc sức

liều mạng với Hắc Liên Thánh Sứ.

Thời điểm Tô Tín đánh ra mỗi thức vũ kỹ đều lưu lại ba phần khí lực, Bạch Linh cho rằng nội lực Tô Tín đã tiêu hao sạch sẽ, nhưng kỳ thật nội lực bản thân Tô Tín chỉ mới tiêu hao một nửa mà thôi.

Nếu như hắn thật sự muốn đánh chết Hắc Liên Thánh Sứ thật nhanh, hắn hối đoái một môn vũ kỹ tứ tinh nửa mới là nhanh nhất.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1168 - Kiếm các quan môn

Ngọn lử Nguyên Thần hừng hực bao quanh Tô Tín cùng Bạch Linh dần dần tản đi, lộ ra hỗn chiến giữa Tô Tín, Bạch Linh còn có thây khô kia.

Hơn nữa cảnh tượng này cũng quả thực rất bình thường, Hắc Liên Thánh sứ bị giết, thân là Thánh nữ, Bạch Linh cùng Tô Tín tranh đoạt Bạch Ngọc thạch bản kia, cái này cũng là chuyện bình thường.

Chỉ có điều, mọi người khá là nghi ngờ thực lực của Tô Tín. Bạch Linh đến cứu viện, thế mà hắn vẫn có thể đánh giết được Hắc Liên Thánh sứ. Vậy là Tô Tín quá mạnh hay là Thánh nữ Bạch Linh này quá yếu?

Người của Bạch Liên Giáo sắc mặt ai nấy đều biến thành màu đen.

Lần này, Bạch Liên Giáo tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các thu hoạch quả thực không ít. Mấy loại bảo vật và công pháp điển tịch bọn họ cũng lấy được rất nhiều.

Chỉ có điều, nếu so với cái giá phải trả để tiến vào được Cửu Trọng Kiếm Các thì thật chẳng là cái gì.

Bọn họ xông vào trong Cửu Trọng Kiếm Các lần này là coi như đang cứng rắn giành một chén canh từ trong tay Thiên

Đình và Địa Phủ. Hai thế lực đứng đầu giang hồ này nhất định là căm tức Bạch Liên Giáo.

Đặc biệt là Thiên Đình.

Việc này mà xong, Bạch Liên Giáo bọn họ đoán chừng có khi phải chịu một trận càn quét của Thiên Đình.

Nếu chỉ có như vậy thì cũng thôi, dù sao khi Bạch Liên Giáo đưa ra quyết định này thì bọn họ đã chuẩn bị xong phương án đối phó với Thiên Đình rồi.

Nhưng quan trọng nhất chính là Hắc Liên Thánh sứ vẫn đang lạc ở đây. Điều này chính là chuyện bọn họ không cách nào chấp nhận cho được.

Thời kì Bạch Liên Giáo toàn thịnh, có đến hơn mười người ở trên cảnh Dương Thần. Đến bây giờ, ngoại trừ Hắc Liên Thánh sứ và Hồng Liên Thánh sứ hai vị ở cảnh Dương Thần này ra thì chỉ còn ba vị Phổ Độ Thần sứ ở cảnh Dương Thần. Tổng cộng chỉ có năm người, chẳng được bằng một nửa trước kia.

Vì lẽ đó, bấy giờ, Hắc Liên Thánh sứ bị giết hại, tổn thất này với Bạch Liên Giáo mà nói quả thực không cách nào bù đắp nổi. Những thứ bọn họ giành được so với tính mạng của Hắc Liên Thánh sứ quả thật chỉ như muối bỏ bể.

Có điều, Hắc Liên Thánh sứ đã chết, nghĩ mấy cái khác cũng vô dụng. Lâm Vô Sinh giận dữ quát tháo với đám võ giả Bạch Liên Giáo xung quanh: “Còn nhìn làm gì? Không mau lên giúp Thánh nữ điện hạ?”

Một đám đệ tử Bạch Liên Giáo đang dần phục hồi tinh thần từ việc Hắc Liên Thánh sứ bị sát hại, vội vàng phóng đến hướng Tô Tín.

Trông thấy người bên Bạch Liên Giáo đánh tới, Tô Tín cười gằn một tiếng. Điểm ra Thiên Địch Nhất Chỉ, sức mạnh mãnh liệt bức lui Bạch Linh.

Sau đó, Tô Tín triển khai Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, hóa thành Nguyên Thần chi kiếm thuần túy nhất, chém

một nhát về phía đám thây khô kia. Nhất thời có tiếng hét thảm thiết truyền đến.

Thật ra thì đối với đám thây khô này mà nói, xác thịt của chúng đã mục nát hoàn toàn, chỉ dựa vào Nguyên Thần mà kéo dài chút hơi tàn. Để đánh chúng thì dùng tinh thần công kích là thích hợp nhất.

Chỉ có điều vừa đúng lúc, những võ giả từ Cửu Trọng Kiếm Các tới đúng thực không am hiểu tinh thần công kích cho lắm.

Người của Ngũ Phái Trì Kiếm thì không cần phải nói. Bên Thiên Đình và Địa Phủ đúng là có người am hiểu về phương diện này nhưng có điều đáng tiếc những người đó đều không tới.

Phần lớn người thuộc Bạch Liên Giáo, ngược lại, đều am hiểu tinh thần công kích và ảo thuật. Có điều, Hắc Liên Thánh sứ là một ngoại lệ. Nếu như lần này người đến đây là Hồng Liên Thánh sứ thì đoán chừng không đến mấy hiệp là sẽ giải quyết hết được đám thây khô này.

Có điều hiện tại, Nguyên Thần của đám thây khô đã suy nhược đến cực điểm. Lại bị Nguyên Thần kiếm của Tô Tín chém cho một nhát, trong nháy mắt đã tan thành tro bụi.

Nguyên Thần kiếm của Tô Tín chém ngang, chia tách Nguyên Thần của hắn và bạch ngọc thạch bản kia. Cái thây khô Nguyên Thần kia gào lên một tiếng thảm thiết rồi tan thành mây khói.

Tô Tín duỗi ta một cái, bạch ngọc thạch bản kia liền rơi vào trong tay hắn. Phong Thần Thoái được thi triển, trong nháy mắt cuồng phong cuồn cuộn, đưa thân hình của Tô Tín đến biên giới với vết nứt không gian, khiến cho đám người Bạch Liên Giáo nhào hụt một cái.

“Chư vị, mấy người tiếp tục đi! Tôi không chơi cùng nữa!” Tô Tín cười dài một tiếng, cả người ẩn vào trong vết nứt không gian, trực tiếp rời khỏi Cửu Trọng Kiếm Các.

Dù sao đối với hắn mà nói, cái gì tốt trong Cửu Trọng Kiếm Các hắn cũng mò được gần đủ. Có mấy thứ này, Tô Tín ít nhất

có thể hoàn thành được hai mục tiêu, một là xung kích lên cảnh Dung Thần, còn lại là hoàn thành Nhị Thập Tam Kiếm!

Thu hoạch lần này có thể nói là còn nhiều hơn so với Tô Tín tưởng tượng. Thế cho nên hắn cũng không muốn ở đây tiếp tục dây dưa với người của Bạch Liên Giáo nữa. Cứ đi trước thì tốt hơn.

Người thuộc Cửu Trọng Kiếm Các không có biểu hiện gì với việc Tô Tín rời đi. Đám người Ngũ Phái Trì Kiếm thì lại vỗ tay khen hay.

Trước mắt, tuy rằng phần lớn vật truyền thừa trong các trận pháp của Kiếm Các đã bị phá hủy, nhưng may mắn vẫn còn sót lại một ít.

Tô Tín không tranh đoạt, những thứ này coi như đều là của bọn họ. Bây giờ tự dưng ít đi một người cạnh tranh, bọn họ tự nhiên rất vui vẻ.

Việ tranh đoạt sau đó, Tô Tín không để ý đến nữa. Sau khi rời khỏi Cửu Trọng Kiếm Các hắn cũng không về Giang Nam đạo Lục Phiến Môn, mà ẩn náu ngoài Cửu Trọng Kiếm Các chờ người của Địa Phủ ra.

Khoảng chừng hai giờ sau, các nhóm lớn trong Cửu Trọng Kiếm Các bấy giờ mới rời đi hết.

Nói tóm lại lần này thu hoạch của mọi người cũng không tệ, chỉ có Tam Gia mặt mày âm trầm, dáng vẻ muốn giết người.

Chương 1169 - Kiếm các quan môn (2)

Thanh Thành kiếm phái dĩ nhiên cũng không cần nói. Đa số họ bị Tô Tín đánh cho tàn phế trong Cửu Trọng Kiếm Các, thậm chí ngay cả tư cách tiến vào trong trung cung cũng không có. Chỉ có thể ở mò được ít đồ linh tinh rời rạc trong tám Kiếm Các còn lại. Quan trọng nhất chính là Sầm Vệ Trang bị giết! Chuyện này chính là đả thương đến nguyên khí của kiếm phái Thanh Thành.

Mà Bạch Liên Giáo cũng như vậy, Hắc Liên Thánh sứ bị giết. Bọn họ lại đắc tội với Thiên Đình. Sau cùng, bạch ngọc thạch

bản lại bị Tô Tín cướp đi mất. Bạch Liên Giáo bọn họ lần này chắc chắn là thiệt thòi lớn rồi.

Thiên Đình mặc dù không có tổn thất về nhân thủ nhưng người của Thiên Đình cũng chẳng lấy làm gì vui vẻ.

Thiên Đình có năm chiếc chìa khóa, vốn nên liên thủ tìm kiếm với Địa Phủ, cuối cùng đồ vật có được cũng là do Thiên Đình bọn họ nắm phần ngon.

Kết quả Bạch Liên Giáo làm ra trò như vậy khiến cho người của Ngũ Phái Trì Kiếm xen vào, cuối cùng biến thành một trận hỗn chiến. Hơn nữa, còn phá hủy chìa khóa của Cửu Trọng Kiếm Các, biến Cửu Trọng Kiếm Các thành thứ chỉ dùng được một lần. Hành vi này khiến Thiên Đình hận đến mức nghiến răng trèo trẹo.

Người của Tam phái phẫn nộ dẫn người của mình rời đi. Tô Tín gửi cho người của Địa Phủ một cái tin. Mạnh Bà cùng Tần Quảng Vương Diệt lập tức dẫn người đến.

Đến chỗ mà Tô Tín ẩn náy, Mạnh Bà đi một vòng quanh người Tô Tín, nhìn từ trên xuống dưới dò xét. Mãi cho đến khi Tô Tín bị nhìn chằm chằm đến nổi cả da gà, Mạnh Bà mới nói: “Chà chà, không ngờ đấy, nhóc con ngươi lại có thực lực như vậy, giết được hai vị cảnh Dương Thành! Lúc bà cô đây ở đỉnh cao cũng không được thế! Không ngờ hôm nay lại thấy ngươi làm được! Danh tiếng ở Cửu Trọng Kiếm Các lần này ngươi là lớn nhất rồi.”

Tô Tín cười khan ha ha hai tiếng, không kiêu ngạo cũng không khiêm tốn.

Dù sao thực lực của hắn thể hiện ở chỗ này, tất cả mọi người cũng đều thấy được, bất kể là kiêu ngạo hay là khiêm tốn, cũng không có ý gì.

Ánh mắt những thành viên Địa Phủ khác nhìn về phía Tô Tín cũng rất phức tạp, có kinh ngạc cũng có khen ngợi, nhưng không hề có ai đố kị.

Có thể được chọn trở thành một thành viên chính thức của Địa Phủ thì hoặc phải tinh thông, là bậc thầy trong một lĩnh vực

nào đó, hoặc phải có thiên tư cực cao, là kiểu người kinh tài tuyệt diễm.

Những người này lang bạt không biết bao năm trên giang hồ, kinh qua chém giết, đã sớm đem lòng đố kị, uất hận bỏ đi từ lâu. Với bọn họ mà nói, có lúc, lợi ích so với những tâm tình tẻ nhạt này còn hữu dụng hơn.

Tô Tín là người Địa Phủ. Hắn càng mạnh thì Địa Phủ càng mạnh. Cái này thì có gì để mà đố kị?

Hơn nữa, xưa nay trên giang hồ chẳng thiếu thiên tài. Người so với Tô Tín còn nghịch thiên hơn cũng có.

Cùng sống trong một thời đại với thiên tài mà nói là vinh dự! Mà cùng đứng trên một chiến tuyến với thiên tài thì lại càng vui mừng hơn!

Dù sao thì, bất kể Tô Tín là thiên tài hay là cái gì, chỉ cần hắn không phản bội Địa Phủ thì chẳng có chuyện gì hết.

"Đúng rồi, thu hoạch của Địa Phủ chúng ta lần này thế nào?" Tô Tín hỏi.

Thôi Phán Quan đứng bên cạnh nói: "Thu hoạch không ít, không coi là lỗ vốn."

Hành trình đến Cửu Trọng Kiếm Các lần này, đồ vật bọn họ có được so với Thiên Đình thì còn nhiều hơn. Hơn nữa, cứ cho là lúc trước bọn họ thương lượng chia ba bảy với Thiên Đình, nhưng đồ mà Địa Phủ nắm trong tay còn nhiều hơn ba phần mười nữa. Cho nên, lần này Địa Phủ vẫn xem như là kiếm được.

Tô Tín lấy khối bạch ngọc thạch bản kia ra, hỏi: "Khối đá này Địa Phủ có cần hay không? Ta lấy là vì có chỗ muốn dùng. Nếu như Địa Phủ cần thì ta cũng có thể tạm thời đưa cho Địa Phủ nghiên cứu."

Lợi ích mà Địa Phủ phân chia từ trên xuống trước giờ vẫn rất hào phóng. Trước đó, Thôi Phán Quan cũng có nói với Tô Tín rằng lúc thi hành nhiệm vụ, đồ hợp sức cướp được xem như là của Địa Phủ, nhưng một mình cướp được thì giữ cho mình.

Sau khi Tô Tín bước vào Cửu Trọng Kiếm Các thì đều là đơn thân độc mã làm việc, vì lẽ đó, thứ mà anh chiếm được nghiễm nhiên thuộc về anh.

Bạch ngọc thạch bản quả thực có chỗ hữu dụng với Tô Tín. Có điều, bí mật của nó thì Tô Tín không thể tự tìm hiểu được.

Những thây khô trong Cửu Trọng Kiếm Các kia qua vạn năm não cũng hỏng hết rồi, nhưng có điều bọn chúng quả thực không tệ. Ấy chính là bí ẩn trường sinh mà quả thực hiện tại họ không có tư cách đụng vào. Dù cho có là Tần Quảng Vương Diệt hay Mạnh Bà cảnh Dương Thần cũng không được.

Cho nên, nếu quả thật Địa Phủ cần bạch ngọc thạch bản này thì Tô Tín cũng sẽ đưa ra cho Địa Phủ. Dù sao thì nếu như Địa Phủ nghiên cứu ra được cái gì thì nhất định cũng sẽ chia cho hắn một phần.

Luân Chuyển Vương đứng một bên, nói: “Chất ngọc của bạch ngọc thạch bản này kì lạ. Chúng ta cũng chưa từng thấy qua. Quả đúng là vật thiên ngoại!

Mấy cường giả Chân Võ cảnh có thể tồn tại đến bây giờ ắt là có liên quan đến bạch ngọc thạch này, lại càng có dính líu đến phù văn thần bí trên ngọc hơn.

Những bạch ngọc thạch bản này rất giống như là miếng ngọc vỡ ra từ một khối hoàn chỉnh. Hình dáng to nhỏ khác nhau, phù văn trên mặt cũng khác.

Có điều, chúng ta đã có hai miếng bạch ngọc thạch bản, dùng hai miếng đó để nghiên cứu là đủ rồi. Thế nên, anh phóng to phù văn trên miếng bạch ngọc này cho chúng tôi là được. Bản thân miếng ngọc này không quan trọng.”

Tô Tín gật đầu. Như vậy thì tiện hơn nhiều. Tô Tín lấy bạch ngọc thạch bản ra, in phù văn phía trên qua miếng khác, rồi đưa cho Mạnh Bà.

Chuyện ở Cửu Trọng Kiếm Các gây nên động tĩnh không nhỏ. Tô Tín phải về Giang Nam đạo xử lý dư âm, đồng thời cũng tiêu hóa mấy thứ tốt có được từ lần này. Nhóm Mạnh Bà cũng

đi thẳng về Địa Phủ nghiên cứu bạch ngọc thạch bản. Vì thế, hai bên tách ra.

Chương 1170 - Cho các người một cơ duyên

Sau khi Tô Tín trở lại Giang Nam đạo, đám người Lý Phôi lập tức ra nghênh đón.

Sau khi đám người Tô Tín tiến vào trong Cửu Trọng Kiếm Các, tin tức quả thật đã bị truyền ra ngoài.

Các thế lực khác trên giang hồ cũng không ngờ tốc độ của Thiên Đình và Địa Phủ lại nhanh như vậy. Không có chút tin phong thanh nào lộ ra. Bởi vậy nên dù có được tin, bọn họ cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm. Lần này Cửu Trọng Kiếm Các khai môn, e là chẳng có việc gì đến họ.

Ví lẽ đó, đám Lý Phôi dĩ nhiên cũng biết chuyện này. Bởi vậy nên mới lo lắng.

Bọn Lý Phôi không biết được thân phận của Tô Tín trong nhóm người Địa Phủ. Lần này vào Cửu Trọng Kiếm Các lại toàn những thế lực kết bè kết phái với nhau, đưa rất nhiều võ giả đến. Mà Tô Tín lại chỉ có một mình.

Ở địa phương phong bế như Cửu Trọng Kiếm Các, một thân một mình tương đương nguy hiểm. Bọn họ lo lắng cũng vì thế.

Lúc trông thấy Tô Tín trở ra từ trong Cửu Trọng Kiếm Các, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

“Đi, cùng ta tới phòng nghị sự.”

Tô Tín ngoắc tay, dẫn đám người Lý Phôi đi một mạch vào trong phòng nghị sự. Hơn nữa, còn để cho người khóa cửa lại.

“Lần này tiến vào trong Cửu Trọng Kiếm Các quả thực thu hoạch được không ít. Trước hết cho các người ít lễ vật nhỏ.”

Tô Tín vẫy tay, mấy thanh trường kiếm xuất hiện trên bàn. Những thứ này đều là do Tô Tín lấy ra từ trong Cửu Trọng Kiếm Các. Thanh yếu nhất cũng là Huyền cấp.

Có điều ở đây đều là tâm phúc của Tô Tín, hắn dĩ nhiên sẽ không đưa những thanh trường kiếm Huyền cấp kia cho họ. Cái Tô Tín đưa ra đều là Địa cấp.

Đặc biệt là Lý Phôi. Tô Tín cho hắn một thanh từng của Thiên binh. Chỉ cần Lý Phôi chú tâm uẩn dưỡng thì rất nhanh sẽ lại sinh ra linh khí.

Cao Trường Thanh không dùng kiếm, Tô Tín liền cho hắn một Kiếm Hoàn, để dùng như lá bài tẩy.

Cái gọi là Kiếm Hoàn chính là kiếm khí sắc bén nhất toàn thân kiếm giả, dùng nó để tạo thành thực thể. Một khi được phóng thích thì trong nháy mắt kiếm khí ngút trời, tương đương với việc dùng đòn liều mạng với kiếm giả kia, uy năng vô cùng mạnh.

"Đa tạ đại nhân!"

Mấy người tại chỗ trong mắt đều lộ ra vẻ hưng phấn.

Tài nguyên Lục Phiến Môn phân phát xuống cũng không ít. Nhưng binh khí có thể dùng làm truyền thừa, dĩ nhiên chẳng có bao nhiêu. Nhiều nhất cũng chỉ là binh khí Hoàng cấp mà thôi.

Bấy giờ bọn họ ai nấy đều thủ một binh khí Địa cấp, so với phần lớn võ giả Hóa Thần cảnh cũng mạnh hơn rồi. Điều này khiến bọn họ rất hài lòng.

Có điều, thấy dáng vẻ hưng phấn này của bọn họ, Tô Tín lại gõ bàn, nói: "Ta nói rồi, đây chỉ là mấy món lễ vật nho nhỏ cho các ngươi mà thôi! Cơ duyên thật sự còn ở phía sau!"

Tất cả mọi người nhìn Tô Tín nghi ngờ. Nhiều binh khí Địa cấp như vậy, với họ mà nói đã là chí bảo rồi. Cái này mà coi là lễ vật nhỏ, vậy cơ duyên thực sự là gì đây?

Tô Tín lấy từ trong giới tử túi ra hạt mầm Thanh Liên và Hắc Liên. Hai nụ hoa sen đang chờ nở. Một đóa lóng lánh sắc xanh lạnh lẽo, một đóa óng ánh u ám, tỏ ra vô cùng quỷ dị.

Bọn họ mặc dù không biết hạt mầm hoa sen xanh và đen này rốt cuộc là thứ gì, nhưng bọn họ cũng có thể cảm giác được bên trong chúng chứa sức mạnh cường đại.

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Đây là Hắc Liên và Thanh Liên mà Bạch Liên Giáo dùng cho quán đính. Chủ nhân của bọn họ nguyên lai đều là Thất Liên Thánh sứ của Bạch Liên giáo. Mỗi một người đều có tu vi Dương Thần cảnh. Nói cách khác, hạt mần Thanh Liên và Hắc Liên này đều mang sức mạnh của Dương Thần cảnh tiềm ẩn trong nó.

Bình thường, bí pháp Bạch Liên giáo có thể vận dụng quán đính bí thuật tạo ra được Dương Thần cảnh, nhưng muốn vậy cần có Thất Liên Thánh sứ còn sống mới được.

Bây giờ tuy rằng Thất Liên Thánh sứ đã chết, nhưng ta có cách dẫn sức mạnh này vào trong cơ thể các ngươi. Tuy không thể lên đến Dương Thần cảnh, nhưng một hạt mần Thanh Liên ít nhất cũng có thể tạo ra được bốn tên cường giả Dung Thần cảnh trong thời gian ngắn.

Có thể nói chỉ cần các ngươi được ta dẫn sức mạnh trong hạt mầm Thanh Liên này vào thì chắc chắn sẽ lên được Dung Thần cảnh. Vấn đề chỉ là thời gian mà thôi. Có điều, thời gian cũng sẽ không dài. Nhanh thì một, hai năm. Chậm thì mấy năm là có thể đạt tới.”

Sắc mặt đám người Lý Phôi nhất thời thay đổi. Lời của Tô Tín suýt chút nữa làm dao động quan niệm võ đạo từ xưa đến nay của bọn họ.

Trước đây, đám người Lý Phôi vẫn luôn cho rằng trên thế giới này thực sự có thiên tài địa bảo, nhưng cũng không thể nào có thứ khiến người ta một bước lên mây được.

Mà bây giờ, Tô Tín lại nói hạt mầm Thanh Liên này có thể giúp cho bọn họ trong thời gian ngắn thăng Dung Thần cấp. Cái này, hiển nhiên là một bước lên mây rồi còn gì?

Thấy dáng vẻ bọn họ, Tô Tín cũng đoán được bọn họ đang nghĩ cái gì. Tô Tín không khỏi lắc đầu, nói: “Trên thế giới này thật sự không có thứ gì có thể khiến người ta một bước lên mây được. Hạt mầm Thanh Liên này quả thực có thể giúp các người thăng Dung Thần cảnh, có điều cũng phải có đánh đổi.

Sức mạnh không phải ngươi tự thân lĩnh ngộ được thì cho dù ngươi có luyện hóa được hoàn toàn thì cũng sẽ dễ bị người

cướp đi mất.

Giống như Hắc Liên này là chính tay ta đoạt được từ trong cơ thể của Hắc Liên Thánh sứ.

Đây là một cái thiếu sót trí mạng, hơn nữa cho dù ta động thủ đem sức mạnh này dẫn vào trong cơ thể các ngươi thì tỉ lệ thành công cũng không phải là một trăm phần trăm.

Chương 1171 - Cho các người một cơ duyên (2)

Bí thuật của Bạch Liên Giáo ta cũng không biết, cho nên ta chỉ có thể dùng cách của mình mà tách sức mạnh này ra.

Còn như trong đó sẽ có cái gì ngoài ý muốn hay phản ứng gì, ta cũng không biết. Dẫu sao vật này quá mức thần dị, hơn nữa lại quý giá nên không thể đi tìm người khác mà thí nghiệm trước được."

Tô Tín nhìn đám người Lý Phôi nói: "Bây giờ ta giao cho các ngươi quyền lựa chọn. Người nào muốn giành được tiền đồ cũng như tương lai tốt hơn thì ta có thể thỏa mãn hắn ngay bây giờ.

Cũng thế, nếu như các ngươi không đồng ý, ta sẽ dùng sức mạnh Thanh Liên và Hắc Liên đào tạo một nhóm tâm phúc trong tối.

Dù sao thì, quyền lựa chọn nằm trong tay các ngươi. Bây giờ các ngươi nghĩ cho kĩ rồi quyết định đi."

Biểu cảm trên mặt của mọi người đúng thực có chút biến hóa. Quả nhiên, thế gian này không có chuyện dễ dàng như vậy. Muốn tấn thăng đến Dung Thần cảnh mà không chịu nguy hiểm nào thì căn bản là không thể.

Lý Phôi lên tiếng đầu tiên: "Không cần nó ta cũng có thể tấn thăng Dung Thần. Cho nên, ta không cần."

Việc Lý Phôi cự tuyệt cũng nằm trong dự liệu của Tô Tín. Ngược lại, nếu như Lý Phôi đồng ý, có khi Tô Tín sẽ thất vọng thật sự.

Với thiên tư và thực lực của Lý Phôi, hắn hoàn toàn có thể dựa vào sức mạnh của chính mình mà thăng lên Dung Thần cảnh. Tuy rằng thời gian tấn thăng chắc chắn sẽ dài hơn so với mượn lực của Thanh Liên, nhưng đấy là sức mạnh của hắn, không có chút sơ hở nào, có thể không cần lo lắng.

Thấy Lý Phôi cự tuyệt, Cao Trường Thanh và Triệu Nhất Minh cũng từ chối theo.

Thiên phú của hai người bọn họ cũng không coi là kém. Từ sau khi dùng Thiên Hỏa tinh hoa đã sắp đột phá đến Hóa Thần cảnh rồi. Vì lẽ đó, bọn họ không muốn mạo hiểm dùng sức mạnh trong hạt mầm Thanh Liên này.

Bây giờ chỉ còn có Lục Tục và Lưu Hạo hai người vẫn chưa đưa ra quyết định. Tô Tín nhìn về phía hai người bọn họ.

Lục tục giằng co hồi lâu, bỗng nhiên mở miệng nói: “Đại nhân, ta lựa chọn mượn dùng sức mạnh của Thanh Liên đột phá.”

Đối với sự lựa chọn này của hắn, tất cả mọi người có chút bất ngờ, không nghĩ tới người lên tiếng đồng ý trước lại là Lục Tục.

Tính cách của Lục Tục, mọi người cộng sự với hắn một thời gian dài cũng coi như có hiểu biết.

Lục Tục xuất thân là Lục Phiến Môn thế gia, là người ở trong Lục Phiến Môn lâu nhất. Tính cách cũng hơi trầm ổn, làm việc cũng khá là cẩn thận.

Đây là một ưu điểm nhưng cũng là một khuyết điểm.

Làm việc cẩn thận là chững chạc, không để phạm lỗi.

Nhưng võ giả làm việc phải dũng mãnh cấp tiến, hắn thân là người thủ thành, làm việc khiêm tốn, sau này cảm giác tồn tại sợ là sẽ còn thấp hơn.

Cho nên Lục Tục có chút không cam lòng.

Lục gia bọn họ ba đời đều kiếm sống ở Lục Phiến Môn này. Ngày xưa lúc Lục Phiến Môn mới thành lập, Đại Chu còn chưa ra tới Tương Nam, gia gia của hắn đã gia nhập Lục Phiến

Môn, Có điều, cũng chỉ lên tới vị trí Châu phủ Tổng bộ đầu mà thôi.

Đến thế hệ này của hắn, thật ra thì đã là đi tới vị trí ngày xưa tổ tiên hắn cũng chưa từng tới được.

Bây giờ hắn cũng đã ngồi vào vị trí Giang Nam đạo Phó tổng bộ đầu, tương lai tấn thăng Hóa Thần cảnh, nói không chừng lên thành Tổng bộ đầu cũng có thể.

Chỉ có điều, cái này coi như là điểm cuối rồi sao?

Nhìn đồng liêu ngày xưa đã vượt qua trước mình, phong hầu bái tướng, đi theo Tô đại nhân tới vị trí cao hơn, hắn lại chỉ có thể an phận làm một hoàng đế miệt vườn. Lục Tục cam tâm hay sao?

Hắn đã từng rất nhiều lần hỏi qua chính hắn, mặc dù ở trước mặt người ngoài hắn biểu hiện cũng rất dửng dưng, nhưng thực trong lòng hắn không cam lòng, rất không cam lòng!

Chỉ có điều, thế gian này có một số việc không phải ngươi không cam lòng là có thể thành công. Giang hồ này trước giờ vẫn phải dựa vào thực lực mà nói chuyện.

Lục Tục dù có không cam lòng đến đâu đi nữa, thì thực lực của hắn cũng sẽ không tăng bất chợt được.

Cho nên, Tô Tín dù đem cơ duyên và nguy hiểm bày hết ở trước mắt Lục Tục, thì vẫn phải xem Lục Tục có bằng lòng đánh cuộc một lần này hay không?

Kết quả Lục Tục lại chọn bằng lòng. Mặc dù có chút nguy hiểm, có tai họa ngầm, nhưng hắn vẫn nguyện ý đánh cuộc một phen.

“Đại nhân, ta cũng nguyện ý.” Lưu Hạo bỗng nhiên nói.

Mặc dù cho tới nay Lưu Hạo cũng có biểu hiện rất bất cần đời, có gì biết nấy, nhưng tâm tư người nào người nấy biết.

Thân là võ giả, ai không muốn đứng cao hơn, sống lâu hơn, hùng bá một phương, uy chấn giang hồ?

Lưu Hạo xuất thân trộm cướp, cho nên đối với cuộc sống bây giờ hắn cũng rất hài lòng với địa vị của mình.

Có điều, dục vọng của con người là vô cùng. Ai cùng muốn đứng cao hơn. Lưu Hạo cũng vậy.

Thương nhân có thể vì một phần trăm lợi nhuận mà mạo hiểm tính mạng. Võ giả cũng có thể vì tăng thêm một phần thực lực mà liều mạng chém giết.

Giống như những võ giả ma đạo, ai cũng biết thêm nhập ma đạo phải đối mặt với sự chán ghét cùng truy sát của võ lâm chánh đạo. Tu luyện ma công mặc dù tốc thành nhưng tai họa ngầm lớn, so sánh với công pháp chánh đạo có nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma cực lớn.

Nhưng mặc dù như vậy, cũng vẫn là có không ít võ giả lao vào ma đạo tông môn. Tăng thêm không ít huyết dịch mới mẻ cho Cửu Ngục Tà Ma, khiến cho Cửu Ngục Tà Ma tiêu diệt mãi không hết.

Bây giờ, tai họa ngầm từ hạt mầm Thanh Liên của Tô Tín so với những ma công kia cũng không lớn lắm, chỉ là có chút không xác định mà thôi. Có điều, cho dù có chút không xác định thì Lưu Hạo cũng dám đi đánh cược.

Tô Tín hài lòng gật đầu một cái. Lưu Hạo cùng Lục Tục có thiên phú hơi kém hơn một chút. Bọn họ chọn thử nghiệm vừa hay cũng đúng ý Tô Tín.

Thủ hạ của hắn có thể có dã tâm nhưng không thể vô năng. Bằng không, hắn nuôi một đống phế vật trung thành thì có lợi gì?

Chương 1173 - Giang Hồ Chấn Động

Nếu Lục Tục và Lưu Hạo cũng đã đáp ứng, Tô Tín hiện tại chuẩn bị dung nhập lực lượng Thanh Liên chủng vào trong cơ thể của bọn họ.

Công pháp của Bạch Liên giáo có cùng nguồn gốc, trên lý luận bản chất của Thanh Liên chủng và Hắc Liên chủng là giống nhau.

Chỉ có điều thuộc tính Hắc Liên chủng thiên hướng về hủy diệt và tử vong, Tô Tín sợ hãi Lưu Hạo và Lục Tục không chịu

nổi lực lượng này, cho nên hắn đang chuẩn bị dẫn đạo lực lượng Thanh Liên chủng vào trong cơ thể của bọn họ.

Giữa mật thất, có đám người Lý Phôi ở nơi này nhưng đây là lần đầu tiên Tô Tín nếm thử loại phương pháp này.

Cho dù Tô Tín trong kho vũ khí Thông Thiên đảo đã suy nghĩ phương thức dẫn đạo và diễn luyện vài lần nhưng chính thức động thủ lại là lần đầu tiên, nói không chừng sẽ có chuyện ngoài ý muốn phát sinh, đám người Lý Phôi cũng phòng ngừa ngộ nhỡ.

Hai người Lục Tục và Lưu Hạo cũng có phần hơi khẩn trương, dù sao trước kia Tô Tín cũng đã nói, loại chuyện này có tính nguy hiểm nhất định.

Thanh Liên chủng bị Tô Tín cầm trong tay, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp trực tiếp thăm dò giữa Thanh Liên chủng, Tô Tín lập tức cảm giác được lực lượng pha tạp cường đại, lạc ấn trí nhớ hỗn loạn ẩn chứa trong đó, lập tức khiến đầu óc Tô Tín đau đớn, cho dù dùng tinh thần lực thiếu chút nữa xung kích bị thương.

Lực lượng quán đỉnh của Bạch Liên giáo truyền thừa cũng chỉ là tiếp theo, chủ

yếu là truyền thừa trên tinh thần.

Dù sao võ giả Hóa Thần Cảnh chủ tu chính là cảm ngộ thiên địa, cảm ngộ với lực lượng.

Chỉ truyền thừa lực lượng mà không truyền thừa tinh thần, bởi kết quả như vậy sẽ làm lực lượng cường đại quá mức và thân thể nổ tung.

Chính bởi vì như thế mới càng khó giải quyết.

Tinh thần truyền thừa trong Thanh Liên chủng tới từ trí nhớ các đời Thanh Liên Thánh Sứ, tất cả đều là cường giả Dương Thần Cảnh.

Hiện tại bọn họ đã chết nhưng Tô Tín muốn loại bỏ những trí nhớ vô dụng, không cho bọn họ ảnh hưởng đến Lục Tục cùng Lưu Hạo, sau đó lưu lại cảm ngộ võ đạo thuần túy vào trong cơ thể hai người, khó khăn trong đó không chỉ gấp một hai lần.

Đương nhiên trong đó không phải không có chỗ tốt.

Trên tinh thần lực của Tô Tín chỉ có một vũ kỹ duy nhất chính là Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp.

Qua nhiều năm như vậy, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp của Tô Tín đã đạt độ thuần thục 80%.

Mà bây giờ dùng thủ đoạn vô cùng tinh tế đi loại bỏ những trí nhớ này, đối với Tô Tín cũng là thủ đoạn tu hành, độ thuần thục của Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp tăng lên rất lớn.

Đám người Lục Tục khẩn trương nhìn Tô Tín, sợ trong đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Qua chừng mấy canh giờ, lúc này Tô Tín mới mở to mắt, trên trán đã có một tầng mồ hôi.

1.Thu liễm tâm thần, hiện tại ta dẫn đạo lực lượng vào trong cơ thể các ngươi, nhớ kỹ, nếu như không chịu nổi lập tức mở miệng.

Tô Tín trầm giọng nói ra.

Lục Tục và Lưu Hạo biến sắc, liền vội vàng gật đầu.

Tô Tín động đến Thanh Liên chủng, lực lượng huyền diệu rót vào trong cơ thể Lưu Hạo cùng Lục Tục, hai người suýt nữa rên rỉ thoải mái.

Nhưng hai người lập tức nghĩ tới Tô Tín vừa nói chuyện cho nên lập tức thu liễm tâm thần, cẩn thận cảm giác lực lượng đang lưu chuyển trong cơ thể.

Cũng may Lục Tục và Lưu Hạo cũng không phải người đắc ý quên hình, nếu không một khi không khống chế nổi tham lam với lực lượng, lực lượng này sẽ đánh nát kinh mạch trong cơ thể của bọn họ.

Lực lượng hai người Lưu Hạo và Lục Tục không ngừng tăng lên, bởi vì có truyền thừa tinh thần lực, hai người không có cảm giác không thích ứng với lực lượng như thế, ngược lại cảm giác mình có thể hoàn toàn khống chế lực lượng này, chẳng qua chỉ lạnh nhạt một chút mà thôi.

Lực lượng không ngừng tăng lên, cuối cùng hai người lại đột phá Hóa Thần Cảnh, việc này làm cho Cao Trường Thanh và Triệu Nhất Minh mở to mắt nhìn.

Sau Lý Phôi thì hai người cho rằng mình sẽ tấn chức Hóa Thần Cảnh trước, nhưng bọn họ không nghĩ tới lực lượng Thanh Liên chủng lại bá đạo như vậy, không ngờ trực tiếp giúp hai người tăng lên Hóa Thần Cảnh.

Sau khi tới Hóa Thần Cảnh, trên người Lưu Hạo và Lục Tục bắt đầu xuất hiện dấu hiệu run rẩy.

Trong nháy mắt từ Tiên Thiên tấn chức Hóa Thần, loại phương pháp học cấp tốc này ảnh hưởng lớn tới thân thể võ giả.

Lần trước Bạch Linh muốn Ninh Thanh tấn chức Hóa Thần cũng mượn thiên

hỏa mới có thể giúp Thanh Liên chủng triệt để nở rộ, khi đó mới không có nhiều di chứng.

Mà bây giờ Tô Tín trực tiếp rót lực lượng này vào trong người, làm cho hai người vừa mới đột phá Hóa Thần Cảnh đã có phần không chịu được.

Loại lực lượng này liên tục không ngừng rót vào trong cơ thể và làm cho người ta có cảm giác mê muội, rất dễ dàng làm bọn họ đắm chìm trong đó không thể tự thoát ra được.

Nhưng tâm chí Lục Tục và Lưu Hạo cũng cứng cỏi, bọn họ áp chế lực lượng này, ghi nhớ lời Tô Tín nói, cảm giác sức thừa nhận của mình đã tới cực hạn, hai người bọn họ lập tức nói:

- Đại nhân! Có thể!

Tô Tín gật đầu, lập tức đình chỉ dẫn đạo lực lượng, cả Thanh Liên chủng nhỏ đi một nửa, độ thuần thục Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp của hắn trực tiếp tăng vọt đến 95%.

Lục Tục và Lưu Hạo cảm nhận lực lượng trong cơ thể và áp chế cảm giác vui mừng, vội vàng chắp tay nói với Tô Tín:

- Đa tạ đại nhân!

Hai người Lục Tục và Lưu Hạo đột phá đến Hóa Thần Cảnh, đám người Cao Trường Thanh ngược lại không có hâm mộ và

ghen ghét cái gì.

Mỗi người đều có lựa chọn của mình, thiên phú đám người Lục Tục không đủ cho nên mới mạo hiểm học tập cấp tốc như hiện tại, mà bọn họ lại dùng ổn làm chủ, chuyện này cũng không có gì phải hâm mộ.

Sau khi Lục Tục và Lưu Hạo tấn chức Hóa Thần, nhiệm vụ chủ yếu của bọn họ là giúp Lý Phôi quản lý sự vụ Giang Nam đạo, Cao Trường Thanh cùng Triệu Nhất Minh lại đi bế quan.

Kỳ thật Tô Tín cũng chuẩn bị bế quan.

Hắn lấy được rất nhiều kiếm pháp cường đại trong Cửu Trọng Kiếm Các, đầy đủ hắn dung hợp vào kiếm hai mươi ba.

Trọng yếu nhất Tô Tín có rất nhiều cảm ngộ khi đấu với Sầm Vệ Trang và Hắc Liên Thánh Sứ, tấn chức Dung Thần Cảnh đã nước chảy thành sông.

Cho nên hiện tại Tô Tín muốn làm chính là bế quan dài, triệt để đột phá hai cảnh giới.

Trước khi bế quan Tô Tín vô ý thức đi vào hệ thống quan sát phản phái trị và cơ hội rút thưởng.

Bởi vì còn có một nhiệm vụ chính tuyến không có hoàn thành, cho nên điểm tích lũy của hắn cũng không nhiều, rút thưởng sơ cấp chỉ có một trăm bảy mươi lần, phản phái trị chỉ còn lại 135 điểm.

Tô Tín vô ý thức nhìn nhiệm vụ chính tuyến một chút: tiến độ nhiệm vụ giang hồ cự phách (1), sau khi xem xong liền kêu to một tiếng.

Danh vọng giang hồ của hắn tăng lên trong phạm vi lớn, gần như tăng lên từ mười vạn đến ba mươi vạn không đều, trong đó Giang Nam đạo càng tăng kinh khủng, danh vọng trị của Tô Tín tại Giang Nam đạo đã đạt tới chín mươi vạn, chỉ kém mười vạn là có thể triệt để hoàn thành nhiệm vụ.

Tô Tín bắt đầu còn có phần không rõ, nhưng sau đó hắn suy nghĩ một chút liền hiểu ra nguyên nhân từ đầu tới cuối, hẳn là việc hắn làm tại Cửu Trọng Kiếm Các đã truyền bá ra ngoài.

Sự việc đúng như Tô Tín suy nghĩ, Tô Tín làm những chuyện trong Cửu Trọng Kiếm Các cũng từ lời trì kiếm ngũ phái trở về lan truyền khắp giang hồ trong một ngày, lập tức dẫn tới tất cả người trong giang hồ xôn xao.

Hơn nữa Lục Phiến Môn cũng thu thập tư liệu trước tiên, Địa Bảng đổi mới một lần, trực tiếp dùng bí pháp truyền tin tức từ Giang Nam đạo về thành Thịnh Kinh, cả

quá trình không dùng đến một giờ, tư liệu trực tiếp đã xuất hiện trên bố cáo bên ngoài Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh.

- Tính danh: Tô Tín

Danh hiệu: Huyết Kiếm Thần Chỉ

Môn phái: tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, kiêm nhiệm tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, kiêm đảm nhiệm tổng bộ đầu Giang Nam đạo

Võ công: Huyết Hà Thần Kiếm, Huyết Hà Thần Chỉ, Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, Tam Chỉ Đạn Thiên, Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí, Thương Tâm Tiểu Tiễn, Bất Tử Ấn Pháp, Long Tượng Bàn Nhược Công, Phong Thần Thối, Thiên Sương Quyền, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, Tam Phân Thần Chỉ, kiếm hai mươi ba, Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm.

Binh khí: Phi Huyết Kiếm (do trưởng lão Ba Thục Kiếm Các, đúc kiếm đại sư Công Thâu Ngu tự tay luyện chế, Địa binh cực phẩm)

Thực lực: Hóa Thần Cảnh đỉnh phong đại viên mãn (nghi là sắp bước vào Dung Thần Cảnh)

Chiến tích: trong Côn Luân bí cảnh chém giết ‘Trảm Ác Tăng’ Giác Nghiêm tu

1.Hóa Thần Cảnh đại viên mãn, Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành, lực địch Giảng Kinh đường Thiếu Lâm tự Giác Minh và hơn hai mươi võ giả Hóa Thần Cảnh vây công gần một phút đồng hồ bất bại.

Bắc Nguyên đạo dốc sức chiến đấu võ giả Dung Thần Cảnh Huyền Quan Thiếu Lâm tự, phó đường chủ Bích Huyết Thanh

Sơn Đường 'Ma La Nhận' Thượng Quan Đường, ngũ hội chủ Thất Hùng Hội 'Tham Hải Dạ Xoa' Đái Mạc Ngôn, hơn hai mươi tên võ giả Hóa Thần Cảnh.

Dùng Thương Tâm Tiểu Tiễn chém giết 'Ma La Nhận' Thượng Quan Đường và sáu võ giả Hóa Thần Cảnh, ngăn cản một kích đỉnh phong liều mạng thiêu đốt nguyên thần của Huyền Quan bất bại, làm cho Huyền Quan kiệt sức mà chết.

Trong trận chiến tranh đoạt Phượng huyết tại Ngô Đồng Sơn liên thủ với gia chủ Độc Cô thị Độc Cô Diêm chiến đấu gia chủ Ninh Viễn Đường Tô thị Tô Minh Viễn, ép Tô Minh Viễn sử dụng bí pháp ma đạo thượng cổ Ma Thần tế, dùng một chỉ Thiên Địch cuối cùng trong Tam Chỉ Đạn Thiên ngạnh kháng, cân sức ngang tài, làm cho Tô Minh Viễn bị ma công cắn trả mà chết.

Sau đó ra tay tập sát lão tổ Dương Thần Cảnh Tô gia, kiếm hai mươi ba hủy thiên diệt địa, dùng nguyên thần hóa kiếm ngưng đọng hư không, trọng thương lão tổ Tô gia, từ đó ép Tô gia rời khỏi tranh giành Phượng huyết.

Thời điểm bí cảnh Cửu Trọng Kiếm Các mở ra, chính diện đánh chết hai võ giả Dung Thần Cảnh của Thanh Thành kiếm phái, hai mươi ba võ giả Hóa Thần Cảnh, dùng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm đánh nát Tứ Linh đạo kiếm của đại trưởng lão Thanh Thành kiếm phái, cường giả Dương Thần Cảnh 'Đan Lưu Hỏa Kiếm' Sầm Vệ Trang, hơn nữa mượn nhờ uy lực trận pháp trong Cửu Trọng Kiếm Các chém giết hắn.

Trong nội cung Cửu Trọng Kiếm Các đánh lén cường giả Dương Thần Cảnh Hắc Liên Thánh Sứ của Bạch Liên giáo, dùng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp chém giết nguyên thần hắn, đoạt truyền thừa chí bảo Hắc Liên chủng của Bạch Liên giáo.

Bài danh: bốn mươi mốt Địa Bảng.

Người giang hồ nhìn thấy chiến tích như vậy liền sợ hãi không nói thành lời.

Tuy bọn họ biết rõ Tô Tín cho tới nay đều ưa thích vượt cấp giết người, chém giết cùng giai như giết chó, nhưng lần này

vượt cấp quá mức khoa trương, không ngờ đánh chết hai cường giả Dương Thần Cảnh tiếng tăm lừng lẫy.

Trên Địa bảng ghi chép rất rõ ràng, Tô Tín giết Sầm Vệ Trang là mượn nhờ trận pháp trong Cửu Trọng Kiếm Các, đánh chết Hắc Liên Thánh Sứ cũng là đánh lén.

Nhưng người trong giang hồ từ trước đến nay chỉ xem kết quả không hỏi quá trình, huống chi cường giả Dương Thần Cảnh thật sự dễ dàng bị đánh lén giết chết

còn gọi là Dương Thần Cảnh sao?

Bài danh trên Địa bảng muốn tăng một vị trí rất khó khăn, nhưng Tô Tín lần này tăng lên tám vị trí nhưng không có ai nói cái gì, thậm chí còn có người cho rằng bài danh của Tô Tín quá thấp, nói Tô Tín bây giờ là đệ nhất nhân dưới Dương Thần Cảnh cũng không phải vấn đề.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1174 - Dung Hợp Kiếm Hai Mươi Ba

Người trong giang hồ đều đồn đãi chiến tích kinh người của Tô Tín, dù sao lấy Hóa Thần Cảnh đánh chết Dương Thần là chuyện chưa từng xuất hiện trong lịch sử võ lâm, trận chiến của Tô Tín có thể nói đã trực tiếp phá kỷ lục.

Chính bởi vì như thế, danh vọng của Tô Tín trên giang hồ gia tăng rất lớn, đặc biệt hắn thường xuyên xuất hiện tại Giang Nam đạo, lần này đã trực tiếp tăng vọt lên tới chín mươi vạn.

Tô Tín nghe bọn thủ hạ báo cáo liền cảm giác một tia không đúng, trong đó giống như có người cố ý dẫn dắt.

Chuyện này có người cố ý nhắm vào Tô Tín, có người mượn chuyện này gây ra động tĩnh với Tô Tín, làm cho người trên giang hồ chuyển dời lực chú ý từ Cửu Trọng Kiếm Các sang người Tô Tín.

Về phần người làm như vậy là ai, Tô Tín đại khái có thể nghĩ đến, đơn giản chính là Kiếm Thần Sơn, Danh Kiếm Sơn Trang và Dịch Kiếm Môn.

Lần này bọn họ đạt được bí mật quá lớn trong Cửu Trọng Kiếm Các, Nhân hoàng chưa chết, hắn mang theo thủ hạ tâm phúc 'phi thăng' đến một nơi kỳ quái.

Trời giáng phiến đá ngọc trắng có thể giúp nguyên thần cường giả Chân Vũ Cảnh sống vạn năm, nghi là có quan hệ với bí mật trường sinh.

Những bí mật này cho dù là loại nào cũng có thể làm giang hồ chấn động.

Chỉ có điều người ba phái đoạt được phiến đá ngọc trắng lại không muốn người

khác biết.

Dù sao thứ này quan hệ quá lớn, rất dễ dàng dẫn tới người ta đỏ mắt.

Thiên đình và Địa phủ tự nhiên không cần lo lắng, tối thiểu vị trí của bọn họ nằm trong không gian bí mật, không có người nào có thể tìm được.

Người ba phái không sợ người ta cướp đoạt nhưng dù sao lợi ích động nhân tâm, thế gian này có vô số người ham mê lợi ích, bởi vì cái gọi là không sợ tặc trộm chỉ sợ tặc nhớ thương, bọn họ lo lắng chính là điểm này, cho cả ngày đề phòng trộm cũng vô cùng phiền toái.

Cho nên bọn họ mới âm thầm chuyển dời mục tiêu, làm cho ánh mắt mọi người tập trung lên người Tô Tín, tuy không thể dấu diếm được những thế lực giang hồ cỡ lớn nhưng có thể làm cho tiểu thế lực và võ giả tán tu dừng bước.

Cho nên bọn họ không khước từ trợ giúp Tô Tín một tay, nếu không có bọn họ âm thầm trợ giúp, danh vọng của Tô Tín hiện tại cũng không tăng lên tới mức này.

Tô Tín đoán chừng nhiệm vụ chính tuyến của mình sẽ hoàn thành sau khi đột phá Dung Thần Cảnh, sau đó hoàn thành vài

đại sự gì đó, không nghĩ tới trời đưa đất đẩy bởi vì chuyện này, lần này nhiệm vụ chính tuyến đã hoàn thành.

Hiện tại Tô Tín tạm thời không định quản sự vụ, một lòng bế quan tu luyện.

Tô Tín lấy các loại kiếm pháp trong Cửu Trọng Kiếm Các đặt trong mật thất, một bộ lại một bộ và bắt đầu đọc.

Những kiếm pháp này đặt ở bên ngoài tất cả đều có thể xem thành bí pháp truyền thừa của tông môn nhất lưu, cho dù dựa theo cấp bậc công pháp của hệ thống thì cấp thấp nhất cũng là cấp bậc tam tinh bán.

Nhiều môn kiếm pháp như vậy, đương nhiên Tô Tín không có khả năng tinh thông toàn bộ chúng, Tô Tín muốn làm chính là thể ngộ tinh nghĩa kiếm đạo trong đó, dung hợp chúng làm một thể, lại đặt vào giữa dàn giáo kiếm hai mươi ba, trở thành kiếm hai mươi ba chỉ thuộc về Tô Tín.

Kiếm Thánh dùng Thánh Linh kiếm pháp làm cơ sở sáng tạo ra kiếm hai mươi ba, hiện tại Tô Tín chỉ dùng hơn mười bộ kiếm pháp truyền thừa thượng cổ sáng tạo ra kiếm hai mươi ba, nếu như mỗi bộ kiếm pháp đều có thể tu luyện tới tuyệt hảo, uy năng của nó thậm chí còn mạnh hơn cả kiếm hai mươi ba nguyên bản.

Kiếm khí trong mật thất càng ngày càng mạnh, kiếm ý vô hình thậm chí như hóa thành thực chất.

Cho dù Tô Tín tận lực áp chế, kiếm ý vẫn lưu lại vết kiếm trên vách tường.

Hai mắt Tô Tín trống rỗng, ngay cả nguyên thần của hắn cũng đắm chìm vào trong kiếm ý.

Hóa Thần trong đầu Tô Tín cũng chỉ dựa vào hình tượng của hắn mở mắt trong giây lát, ngay sau đó kiếm ý xông lên trời, hư không như dừng lại!

Không gian trong mật thất bị kiếm ý của Tô Tín bao phủ giống như hóa thành không gian độc lập, kiếm ý bay múa nhìn như chậm chạp nhưng mỗi đạo kiếm ý lại chấn động hư không, cắt nát không gian.

Tô Tín là thần linh trong không gian này, là thần có kiếm đạo đạt thành cực hạn!

Tô Tín khoát tay, một tiếng 'ông' vang lên, kiếm lĩnh vực vỡ vụn, Phi Huyết Kiếm xuất hiện trong tay Tô Tín, phía trên xuất hiện bóng kiếm giống như Phi Huyết Kiếm cũng có nguyên thần.

Từ khi Tô Tín đâm ra một kiếm đã làm hư không dừng lại, không gian bị phong

bế.

Uy năng một kiếm này vô cùng kinh thiên, sát thần, thí phật, diệt thiên, tuyệt địa, đây là kiếm đạo cực hạn của Tô Tín!

Lúc này bên ngoài tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, đám người Lý Phôi biết rõ Tô Tín đang bế quan cho nên đều không có đi quấy rầy hắn, nhưng lại cố ý bảo mọi người không nên tiếp cận nơi này.

Thời gian hơn mười ngày trôi qua, đám người Lý Phôi còn tưởng rằng Tô Tín lần này bế quan phải mất thời gian vài tháng mới có thể xuất quan, không nghĩ tới lúc này nơi Tô Tín bế quan lại có kiếm ý xông thẳng lên trời, kiếm ý cường đại làm sắc mặt mọi người thay đổi.

Lý Phôi là võ giả dùng kiếm, hắn tự nhiên có thể cảm giác được kiếm ý này khủng bố cỡ nào.

Hơn nữa không chỉ riêng Lục Phiến Môn, kiếm hai mươi ba của Tô Tín vừa ra, trong phạm vi vài trăm dặm vẫn có thể cảm nhận được kiếm ý đáng sợ này.

Người ba thế lực nhất lưu trong Giang Nam đạo đều lắc đầu, bọn họ tự nhiên có thể cảm giác được kiếm ý này tới từ nơi nào.

Hiện tại Lục Phiến Môn Giang Nam đạo có thể thả ra kiếm ý cường đại như thế, trừ Tô Tín còn ai vào đây?

Hiện tại bọn họ cảm thấy rất may mắn, may mắn chính mình lúc trước không có lựa chọn không chết không thôi, cá chết lưới rách với Tô Tín.

Nếu như nói Tô Tín tấn chức tứ đại thần bộ có người còn không phục, muốn vật cổ tay so thủ đoạn với Tô Tín, nhưng từ khi bài danh Địa Bảng vừa ra, bọn họ cũng không có dũng khí và chiến ý so đấu với Tô Tín.

Bởi vì cả hai không cùng một đẳng cấp, như vậy còn chơi thế nào?

Đặc biệt là võ giả Dung Thần Cảnh ba phái cảm nhận được kiếm ý cường đại do Tô Tín thả ra càng kiên định suy nghĩ như thế.

Với thực lực của bọn họ cảm nhận được kiếm ý này còn lạnh run, nếu như Tô Tín chính thức đứng trước mặt bọn họ sẽ như thế nào?

Cùng lúc đó tại Tiêu gia, Tiêu Hoàng cũng ngẩng đầu nhìn sang hướng Lục Phiến Môn Giang Nam đạo, ánh mắt hắn đầy phục tạp.

Nghe nói Hà Hưu gặp được Tô Tín trong Cửu Trọng Kiếm Các, kết quả Hà

Hưu không có dũng khí đánh một trận với Tô Tín và lui lại, chuyện này càng làm Tiêu Hoàng cảm giác rất không có tư vị.

Hắn và Hà Hưu cùng Lâm Trường Hà ngây ngốc trên tốp ba Nhân Bảng vài năm, Tiêu Hoàng rất hiểu tính tình của Hà Hưu.

Kết quả một người kiêu ngạo tự phụ tới cực điểm như Hà Hưu lại không có dũng khí xuất thủ trước mặt Tô Tín, có thể nghĩ Tô Tín hiện tại khủng bố tới mức nào.

Trước kia hắn còn suy nghĩ tranh phong với Tô Tín, kết quả quay người lại phát hiện Tô Tín đã đi trước mình rất xa, phát hiện này càng làm cho Tiêu Hoàng có một chút tuyệt vọng.

Một người sau lưng Tiêu Hoàng thản nhiên nói:

- Như thế nào, cảm giác tuyệt vọng?

Tiêu Hoàng vừa quay đầu lại, người nói chuyện dung mạo tuấn lãng, giữ lại hai hàng ria mép, còn mang theo dáng vẻ

lười nhác và không bị trói buộc, chính là Tiêu gia thất gia Tiêu Vô Cực.

Tiêu gia đời trước có rất nhiều cường giả, hơn nữa đại bộ phận cũng chưa tới trăm tuổi, đang lúc chính trực tráng niên, yếu nhất cũng đã tấn chức Hóa Thần Cảnh hơn mười năm.

Vị Tiêu gia thất gia Tiêu Vô Cực này người ngoài xem ra hắn rất tầm thường, rất ít xuất hiện, phụ trách dạy bảo đệ tử trong gia tộc và không có địa vị gì, vị trí tương đối nhàn nhã, nhưng chỉ có Tiêu Hoàng tự mình biết vị thất thúc này có địa vị và thực lực cỡ nào trong Tiêu gia.

Thậm chí ngay cả phụ thân hắn có đôi khi còn phải hỏi ý kiến của thất thúc, cùng hắn thương thảo đại sự Tiêu gia.

Nghe được Tiêu Vô Cực nói, Tiêu Hoàng chỉ cười khổ lắc lắc đầu nói:

1.Cũng không phải tuyệt vọng, có đôi khi cảm giác hành vi của mình những năm qua quá vô vị.

2.Tính toán nhiều năm như vậy, kết quả còn kém một kiếm tiện tay của người ta, loại cảm giác này không dễ chịu.

3.Tô Tín thường xuyên nói này giang hồ vẫn cần nhờ vào nắm đấm nói chuyện, hiện tại xem ra hắn nói quả nhiên không sai, hắn vẫn đi theo hướng này.

Trên mặt Tiêu Vô Cực mang theo nụ cười vui vẻ, nói:

1.Kỳ thật ta hiểu cảm giác của ngươi, sinh ra cùng thời đại với thiên tài chính là một thất bại, giống như ta sinh ra cùng thời đại với Mạnh Kinh Tiên.

2.Ngươi không có trải qua thời đại đó, lúc trước Mạnh Kinh Tiên còn khủng bố hơn cả Tô Tín hiện tại, dùng sức một mình ngăn cơn sóng dữ, bảo trụ vị trí Dịch Kiếm Môn trong trì kiếm ngũ phái, làm bọn đạo chích tránh lui, không người dám tranh phong với hắn, loại uy thế này ngươi tuyệt đối không cảm giác được.

3.Nhân vật như Mạnh Kinh Tiên và Tô Tín cách một đoạn thời gian sẽ xuất hiện, trên giang hồ tới hiện tại chưa bao giờ thiếu người kinh tài tuyệt diễm, Tiêu gia ta cũng có qua nhưng lại

không có khả năng đời nào cũng có, đã như vậy tội gì phải so đo với bọn họ?

4.Dùng khuyết điểm chính mình đi so với sở trường của người ta, ngươi thật cảm thấy thất bại, nhưng vấn đề là ngươi cần phải so với bọn họ sao?

5.Cho dù so như thế nào, Tiêu gia vẫn là Tiêu gia, ngươi vẫn là người thừa kế Tiêu gia như trước, hiện tại nghĩ nhiều như vậy chỉ tăng thêm phiền toái cho mình mà thôi.

Tiêu Vô Cực nói những lời này làm Tiêu Hoàng tỉnh ngủ, hắn cũng phát hiện mình quá đặt tâm vào chuyện vụn vặt.

Hắn không phải Hà Hưu, không có nhiều chấp niệm như vậy, chẳng qua bởi vì Tô Tín quá mạnh mẽ, võ giả cùng thời đại với hắn cảm thấy áp lực, chính bởi vì

như thế Tiêu Hoàng mới cảm thấy thất bại, có chút suy nghĩ không thông.

Hiện tại trải qua Tiêu Vô Cực nhắc nhở nên hắn kịp phản ứng, tương lai chính mình sẽ khống chế Tiêu gia, bày mưu nghĩ kế, dùng khuyết điểm của mình so với sở trường của Tô Tín rất không thú vị, là một việc rất ngu xuẩn.

- Đa tạ thất thúc.

Tiêu Hoàng rất trịnh trọng thi lễ với Tiêu Vô Cực, Tiêu Vô Cực chỉ lười biếng đi ra ngoài, tùy ý khoát khoát tay, giống như chỉ làm một chuyện không có ý nghĩa mà thôi.

Lúc này Tô Tín thành công dung hợp kiếm hai mươi ba nhưng hắn không có ý định xuất quan, bởi vì hắn còn có một việc chưa làm, đó chính là tấn chức Dung Thần.

Kiếm hai mươi ba vừa ra, kiếm nguyên thần cực hạn của Tô Tín xem như trảm phá bình cảnh Dung Thần Cảnh, sau một khắc hắn liền có thể thần dung thiên địa, trực tiếp tấn chức Dung Thần!

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1175 - Không Chết Không Thôi

Hóa Thần tấn chức Dung Thần không phải chuyện đơn giản, bởi vì cái gọi là thần dung thiên địa, Dung Thần Cảnh cần phải dùng nguyên thần bản thân tương hợp cùng thiên địa, có khả năng khống chế lực lượng thiên địa càng mạnh hơn nữa.

Cảnh giới này với Tô Tín đã không còn độ khó, bởi vì Tô Tín tích lũy đủ nhiều.

Từ trước tới nay Tô Tín đánh chết gần mười võ giả Dung Thần Cảnh, hiện tại lại có hai tên võ giả Dương Thần Cảnh chết trong tay hắn.

Chiến đấu sinh tử với cường giả, Tô Tín có khả năng thu hoạch đồ vật còn vượt qua hắn tưởng tượng.

Sau khi thành công dung hợp kiếm hai mươi ba, Tô Tín đã cảm ngộ Dung Thần Cảnh như nước chảy thành sông, hiện tại Tô Tín trực tiếp buông nguyên thần ra, lại cho Hóa Thần của mình đắm chìm vào trong thiên địa, thần dung thiên địa!

Trong nháy mắt vô số nguyên khí thiên địa điên cuồng rót vào trong cơ thể Tô Tín, làm cho toàn thân Tô Tín như hóa thành một lỗ đen lớn, không ngừng hút lấy lực lượng thiên địa chung quanh.

Từ bên ngoài đám người Lý Phôi cảm giác được lực lượng như vậy, Lưu Hạo kinh ngạc nói:

- Đại nhân chuẩn bị đột phá đến Dung Thần Cảnh?

Lý Phôi gật đầu, mọi người nơi này vô cùng vui mừng.

Bọn họ đều là tâm phúc của Tô Tín, có thể nói cùng chung vinh nhục với Tô

Tín.

Thực lực Tô Tín càng mạnh, thế lực càng lớn, chỗ tốt với bọn họ cũng càng nhiều.

Lúc này quá trình Tô Tín thu nạp nguyên khí thiên địa tiếp tục trong ba ngày mới đình chỉ, chênh lệch lực lượng giữa Dung Thần Cảnh và Hóa Thần Cảnh vô cùng kinh người.

Nguyên thần của Tô Tín cũng thu nạp đủ lực lượng, Hóa Thần đã thần dung thiên địa, sau khi ấn chức Dung Thần Cảnh, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp của Tô Tín có độ thuần thục đạt tới 100%, đây là niềm vui ngoài ý muốn.

Thời điểm Tô Tín muốn xuất quan, bỗng nhiên trong đầu của hắn xuất hiện âm thanh.

1.Chúc mừng kí chủ đạt tới trăm vạn danh vọng trị tại Giang Nam đạo, hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến giang hồ cự phách.

Nhiệm vụ ban thưởng: 3000 điểm phản phái trị, ba lượt rút thưởng cao cấp, một thanh Thiên binh trung cấp hoặc cơ hội một lần Địa binh tấn chức Thiên binh.

Tô Tín nghe xong âm thanh này liền sững sờ.

Trước khi bế quan Tô Tín mới tra xét tiến độ nhiệm vụ của mình Giang Nam đạo thật đạt tới chín mươi vạn, khi đó chuyện Cửu Trọng Kiếm Các đã truyền ra ngoài, cho nên mới có hiệu quả như vậy, chẳng lẽ trong khoảng thời gian này lại có đại sự gì liên quan tới mình cho nên danh vọng của hắn tại Giang Nam đạo đạt tới mười vạn?

Trong nội tâm Tô Tín khó hiểu, cho nên hắn tạm thời buông việc rút thưởng, dù sao cũng không nóng nảy, chờ hiểu rõ sự việc lại rút thưởng cũng không muộn.

Đi ra khỏi mật thất, đám người Lý Phôi đang chờ đợi tại chỗ, nhìn thấy Tô Tín đi ra, Lý Phôi lập tức nói:

1.Đại nhân, xảy ra chuyện.

2.Chuyện gì?

Sắc mặt Lý Phôi ngưng trọng nói:

1.Thanh Thành kiếm phái công nhiên thả ra tin tức, muốn không chết không thôi với đại nhân, hơn nữa chưởng môn Thanh Thành kiếm phái ‘Cửu Nguyên Chân Quân’ Lệ Trường Hải tự mình hạ lệnh, hiện tại đã truyền khắp cả giang hồ.

Đây là chuyện lớn, đối với đại tông môn trên giang hồ, bất cứ tông môn gì dùng danh nghĩa tông môn phát tin tức ra ngoài

đều đại biểu thái độ của tông môn đó.

Giống như Tô Tín nói 'ta nhất định không chết không thôi với tông môn…', nhưng đây chỉ là phóng ngoan thoại mà thôi.

Đối với một tông môn, trừ phi là ngươi thật uy hiếp lợi ích chân chính của đối phương, mẫu thuẫn giữa song phương không cách nào điều hòa, nếu không đối phương sẽ không đưa ra quyết định như thế.

Hiện tại tin tức này do chưởng môn Thanh Thành kiếm phái 'Cửu Nguyên Chân Quân' Lệ Trường Hải tự mình hạ lệnh, hơn nữa dùng danh nghĩa Thanh Thành kiếm phái phát ra, chuyện này thật sự là không chết không thôi.

Nhớ rõ lần trước là Dịch Kiếm Môn dùng thông cáo như vậy truyền tin tức ra giang hồ, lúc trước Cản Thi Phái tìm được thi thể lão tổ sáng lập Dịch Kiếm Môn đã muốn chiếm làm của riêng, kết quả làm cho Dịch Kiếm Môn cùng Cản Thi Phái không chết không thôi, cuối cùng song phương lưỡng bại câu thương, thiếu chút nữa bị đánh tàn.

Còn lần này Thanh Thành kiếm phái tuyên bố như vậy chẳng khác gì muốn mạng của Tô Tín, đây là chuyện làm người ta kinh hãi.

Có thể nói sau này nhân thủ bên người Tô Tín không đủ có thể sẽ bị võ giả Thanh Thành kiếm phái vây công.

Trừ phi Tô Tín cả đời co đầu rút cổ trong thành Thịnh Kinh hoặc Lục Phiến

Môn một đạo, nếu không một khi hắn ra ngoài làm việc một mình sẽ rất nguy hiểm.

Chuyện này gây ra động tĩnh rất lớn, cho nên mới làm cho danh vọng của Tô Tín trên giang hồ tăng lên rất lớn, thuận tiện giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến.

Kỳ thật tông môn muốn không chết không thôi với Tô Tín nhất chính là Bạch Liên giáo.

Tô Tín giết Hắc Liên Thánh Sứ đã tạo thành đả kích lớn đối với Bạch Liên giáo.

Nhưng Bạch Liên giáo hiện tại không có tâm tư đi gây phiền toái cho Tô Tín.

Bạch Liên giáo dám can đảm tính kế Thiên đình, xếp cây đinh vào trong Thiên đình đã làm cho lợi ích của Thiên đình trong Cửu Trọng Kiếm Các giảm mạnh, việc này làm người Thiên đình nổi giận.

Cho nên sau khi trở về, Thiên đình lập tức điều động lực lượng ra tay với Bạch Liên giáo.

Hiện tại Bạch Liên giáo đã bắt đầu co đầu rụt cổ, sợ bị người Thiên đình tìm được.

Bọn họ trốn còn không kịp, thời điểm này sẽ không đi chọc Tô Tín.

Lý Phôi hơi có vẻ lo lắng hỏi:

1.Đại nhân, hiện tại chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Tô Tín không sao cả, khoát tay nói:

2.Đầu tiên không cần quản Thanh Thành kiếm phái, hiện tại bọn họ chỉ hung ác ngoài miệng mà thôi, chuyện nội bộ của bọn họ còn chưa xử lý xong đâu, hiện tại thả ra tin tức này chỉ vì dịch chuyển ánh mắt các tông môn khác, tối thiểu bọn họ

hiện tại không có khả năng ra tay với ta.

Nói đến đây trong mắt Tô Tín xuất hiện hàn quang:

1.Về sau Thanh Thành kiếm phái có muốn không chết không thôi với ta hay không, chuyện này không phải do bọn chúng nói mới tính.

Sau khi nói xong, Tô Tín liền trực tiếp trở lại trong phòng chuẩn bị rút thưởng, tiêu hóa ban thưởng nhiệm vụ chính tuyến lần này.

Cùng lúc đó Thanh Thành kiếm phái thật sự đúng như lời Tô Tín nói, nơi này đã rối loạn, căn bản không có khả năng xuất ra lực lượng đối phó Tô Tín.

Kỳ thật từ lúc Cửu Trọng Kiếm Các kết thúc thì Thanh Thành kiếm phái đã nhận được tin tức, chỉ có điều lúc ấy chưởng môn Thanh Thành kiếm phái ‘Cửu Nguyên Chân Quân’ Lệ

Trường Hải chấp chưởng thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm, cần thời gian dài uẩn dưỡng mới được.

Hiện tại Thanh Thành kiếm phái xảy ra đại sự như thế cần hắn xuất quan, nhưng hắn cần phải xử lý Duy Ngã Đạo Kiếm ổn thỏa, nếu không một khi hắn bỗng nhiên rời tay sẽ tạo ra nhiễu loạn lớn.

Cho nên bởi như vậy cần tiêu hao thời gian mấy ngày, hơn sau khi nữa Lệ Trường Hải xuất quan cả Thanh Thành kiếm phái đã nhao nhao không nhỏ.

Tô Tín tạo thành tổn thất to lớn lên Thanh Thành kiếm phái là việc không thể nghi ngờ, cho nên Tô Tín nhất định phải chết, hơn nữa còn là thù hận không chết không thôi, cho dù hắn là tứ đại thần bộ triều đình, Thanh Thành kiếm phái nhất định phải giết.

Chỉ có điều Tô Tín phải giết nhưng hiện tại đám người Thanh Thành kiếm phái đang tranh luận việc phân phối quyền lực trong Thanh Thành kiếm phái.

Thanh Thành kiếm phái trừ 'Cửu Nguyên Chân Quân' Lệ Trường Hải là chưởng môn và có bốn võ giả Dương Thần Cảnh, hiện tại bị Tô Tín giết một Sầm Vệ Trang nên chỉ còn lại ba người.

Bởi vì Lệ Trường Hải quanh năm uẩn dưỡng Duy Ngã Đạo Kiếm, cho nên mặc dù hắn là chưởng môn Thanh Thành kiếm phái chấp chưởng thần binh nhưng kỳ thật quyền lực của hắn không tính là nhiều.

Cho nên đại bộ phận quyền lực trong Thanh Thành kiếm phái đều nắm giữ trong tay bốn võ giả Dương Thần Cảnh như Sầm Vệ Trang, tuy trên danh nghĩa bọn họ ẩn lui nhưng những đồ tử đồ tôn và hậu bối của bọn họ đang nắm giữ quyền lực.

Hiện tại Sầm Vệ Trang đã chết, võ giả Dung Thần Cảnh và võ giả Hóa Thần Cảnh chết tổn thương thảm trọng trong Cửu Trọng Kiếm Các, hiện tại gần như đã chết hết, trống ra nhiều quyền lực như thế, những người khác tự nhiên sẽ tranh đoạt một phen.

Đương nhiên điều này không thể nói Thanh Thành kiếm phái tranh quyền đoạt lợi lợi hại, chỉ có thể nói là chuyện thường tình.

Hiện tại Thanh Thành kiếm phái muốn không chết không thôi với Tô Tín, nhưng kỳ thật bọn họ biết rõ Tô Tín không thể uy hiếp tới mình, Thanh Thành kiếm phái của bọn họ vĩnh viễn chiếm cứ chủ động trước Tô Tín.

Bởi như vậy đơn giản hơn nhiều, dù sao sớm giết muộn giết Tô Tín đều là chết, không bằng cứ cho hắn sống thêm một thời gian ngắn, Thanh Thành kiếm phái phân phối xong quyền lực rồi nói sau.

Nếu như tình huống này đổi thành đại quân tiếp cận, Thanh Thành kiếm phái bọn họ sắp gặp phải uy hiếp diệt môn, đoán chừng bọn họ cũng không quan tâm tranh quyền đoạt lợi và chống cự kẻ thù bên ngoài.

Chính bởi vì không có áp lực bên ngoài, cho nên Thanh Thành kiếm phái mới có vẻ lạnh nhạt không sao cả, trực tiếp không đi quản Tô Tín, mà là đi tranh quyền đoạt lợi trước.

Sau khi chưởng môn Thanh Thành kiếm phái 'Cửu Nguyên Chân Quân' Lệ Trường Hải xuất quan nhìn thấy cảnh tượng này tức giận thiếu chút nữa nổi bão.

Nhưng dù sao hắn không phải cường giả Chân Vũ Cảnh, mặc dù hắn là chưởng môn chấp chưởng Duy Ngã Đạo Kiếm nhưng cuối cùng hắn cũng chỉ là võ giả Dương Thần Cảnh như các trưởng lão mà thôi, không có biện pháp đạt tới mức độ hoàn toàn khống chế tông môn.

Cho nên vì tạm thời dẹp loạn tranh quyền đoạt lợi càng ngày càng nghiêm trọng trong tông môn, Lệ Trường Hải mới có thể công nhiên thả ra tin tức này, cũng di chuyển lực chú ý ra bên ngoài.

Nếu không Thanh Thành kiếm phái cũng không muốn cao điệu như vậy.

Ban đầu Thanh Thành kiếm phái muốn không chế không thôi với Tô Tín chỉ cần chấp hành trong nội bộ là được, cách làm

chiêu cáo võ lâm chính là hành vi di chuyển lực chú ý của Lệ Trường Hải mà thôi.

Tô Tín đoán được điểm này cho nên hắn không để ý, hiện tại Tô Tín cần làm chính là tiêu hóa ban thưởng của hệ thống.

Tiến vào trong không gian hệ thống, Tô Tín nói với hệ thống:

1.Hiện tại thống kê ta có bao nhiêu điểm phản phái trị tích lũy và rút thưởng. Hệ thống nói:

2.Kí chủ hiện tại có 3135 điểm phản phái trị, ba lần rút thưởng cao cấp, một trăm tám mươi chín lần rút thưởng sơ cấp, một thanh Thiên binh hoặc một cơ hội Địa binh tấn cấp Thiên binh.

Tô Tín gật đầu, nhiệm vụ chính tuyến lần này hoàn thành nhẹ nhõm, phải nói Tô Tín căn bản không cố ý hoàn thành nhiệm vụ này, những danh vọng trị hoàn toàn do cơ duyên xảo hợp nên tích lũy danh vọng trị đạt tới trăm vạn, có thể nói là lần làm nhiệm vụ chính tuyến thoải mái nhất của Tô Tín từ trước tới nay.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1176 - Tam Phân Quy Nguyên Khí

Nhiệm vụ lần này ban thưởng cơ hội tấn chức Thiên binh cho nên chẳng khác gì lượng thân theo yêu cầu của Tô Tín.

Thiên binh không phải một ngày có thể luyện thành, cho dù Phi Huyết Kiếm của Tô Tín có tỷ lệ tấn chức Thiên binh rất lớn nhưng cũng cần thời gian dài uẩn dưỡng mới được.

Muốn đạt tới mức Thiên binh rất đơn giản, trừ chất liệu ra, trọng yếu nhất là thời gian.

Giống như là Sầm Vệ Trang có bốn thanh Thiên binh đạo kiếm, Sầm Vệ Trang dùng thời gian vài chục năm uẩn dưỡng tỉ mỉ, đến cuối cùng tất cả đều bị Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm của Tô Tín đánh nát.

- Hệ thống, tấn chức Phi Huyết Kiếm của ta thành Thiên binh.

Vừa dứt lời, Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín tỏa ra ánh sáng, ngay sau đó Tô Tín liền cảm giác được có biến hóa.

Chất liệu trong Phi Huyết Kiếm không thay đổi, nhưng nó lại sinh ra biến hóa từ bên trong.

Tô Tín có thể cảm giác rõ ràng, bên trong Phi Huyết Kiếm sinh ra một loại cảm xúc, đó là cảm xúc cuồng bạo của khí huyết sát và khí sát lục, thanh kiếm này đã lộ ra cảm giác sát lục, có thể nói nó đã biến thành ma kiếm tà dị.

Tay phải Tô Tín đặt lên chuôi kiếm, lúc này khí huyết sát cường đại bộc phát,

trực tiếp bị kiếm linh áp chế.

Thậm chí Tô Tín có thể cảm giác được tiếng gào rú không cam lòng bên trong Phi Huyết Kiếm, nhưng cuối cùng nó vẫn ngoan ngoãn ở bên trong kiếm, cũng không biết nguyên nhân là do Tô Tín là chủ nhân hay Phi Huyết Kiếm sợ hãi khí huyết sát cường đại trên người Tô Tín.

Đối với Phi Huyết Kiếm sinh ra kiếm linh, Tô Tín không có cảm giác ngạc nhiên.

Thanh Phi Huyết Kiếm này ban đầu dùng kiếm gãy nhiễm máu tươi cường giả Chân Vũ Cảnh làm cơ sở, lại dung nhập khí huyết sát khôn cùng vào trong thân kiếm.

Hơn nữa đi theo Tô Tín thời gian dài như vậy, phía trên Phi Huyết Kiếm cũng nhiễm không ít máu tươi, cho nên Phi Huyết Kiếm hiện tại sinh ra đời khí linh tà dị như thế cũng không làm Tô Tín cảm thấy kỳ quái.

Tô Tín cũng không lo lắng, khí linh tà dị cũng là khí linh mà thôi, Tô Tín tự tin có thể hàng phục nó.

Binh khí cường đại hơn nữa cũng là binh khí, bị người ta rèn ra mà thôi.

Hiện tại nếu đổi thành kẻ tâm chí không đủ sử dụng Phi Huyết Kiếm có lẽ sẽ bị ma tính cường đại ẩn chứa trong Phi Huyết Kiếm ảnh hưởng tâm thần, nhưng hiện tại Tô Tín sử dụng nó lại không có cảm giác như thế.

Lúc trước Công Thâu Ngu đã từng nhắc nhở Tô Tín nên ít dùng Phi Huyết Kiếm đối địch, nếu không sẽ sử dụng khí huyết sát ăn mòn tâm chí.

Chỉ có điều Công Thâu Ngu lại không nghĩ tới khí huyết sát trên người Tô Tín còn nồng đậm hơn cả khí huyết sát ẩn chứa trong Phi Huyết Kiếm, những năm qua hắn giết chóc nhiều vô số kể, so sánh với khí huyết sát ngưng tụ trong kiếm, Phi Huyết Kiếm kèm theo chút khí huyết sát chỉ là đồ chơi con nít mà thôi.

Phi Huyết Kiếm tấn chức trở thành Thiên binh, Tô Tín liền quyết định phải hảo

hảo lợi dụng phản phái trị và cơ hội rút thưởng lần này.

Tô Tín cẩn thận chải vuốt các loại vũ kỹ vốn có của mình, trên cơ bản cũng đã đạt tới cân đối, không có quá nhiều khuyết điểm, chỉ sợ khuyết điểm chưa đủ chính là nội công.

Nội công của Tô Tín lúc bắt đầu dùng Tử Hà Thần Công làm cơ sở, lại phụ dùng Sơn Tự Kinh tăng phúc, cuối cùng đạt được Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải mới xem như nội công tiểu thành.

Với tu vi Tô Tín hiện tại, Tử Hà Thần Công tăng thêm Sơn Tự Kinh đã có phần không đủ, mà Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải mạnh nhưng chỉ gia tăng nội công dự trữ của Tô Tín, Tô Tín lại không thể sử dụng chân khí thuộc tính hàn băng ra ngoài, bởi như vậy môn công pháp bí truyền thượng cổ Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải sẽ bị phế hơn phân nửa.

Cho nên lúc này Tô Tín liền quyết định kiếm một môn nội công cường đại, tối thiểu phải đủ cho hắn tu hành tới Dương Thần Cảnh mới được.

Khi Tô Tín quyết định hối đoái nội công chính là Tam Phân Quy Nguyên Khí của Hùng Bá.

Tam Phân Quy Nguyên Khí có lâu dài của Phong Thần Thối, có cương mãnh của Bài Vân Chưởng, có âm hàn của Thiên Sương Quyền, chúng bổ sung cho nhau tạo thành tam nguyên lưu chuyển, sinh sinh bất tức.

Tô Tín hiện tại nắm giữ vũ kỹ có uy năng rất lớn, ví dụ như kiếm hai mươi ba, một chỉ Thiên Địch.

Đương nhiên loại tiêu hao này vô cùng khủng bố, nếu có Tam Phân Quy Nguyên Khí, tam nguyên lưu chuyển, cảnh giới sinh sinh bất tức sẽ giúp Tô Tín phục hồi chân khí cực nhanh, chỗ tốt rất lớn.

Huống chi Tam Phân Quy Nguyên Khí công phòng nhất thể, uy năng bản thân hết sức kinh người, trên thuộc tính chân khí hoàn toàn không kém gì hàn băng chân

khí của Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải.

Chỉ có điều Tam Phân Quy Nguyên Khí thuộc công pháp tứ tinh nửa, dựa theo quy tắc hệ thống, cho dù ngươi có đủ phản phái trị cũng không thể hối đoái ra, chỉ có thể dựa vào rút thưởng đạt được.

Nhưng không sao, bởi vì có chút vũ kỹ là nhất mạch tương thừa, cho nên hệ thống cũng có biến báo với loại công pháp như vậy, giống như lúc Tô Tín hối đoái Huyết Hà Thần Kiếm, kỳ thật nó nguyên vẹn phân thành ba bộ phận, theo thứ tự là kiếm pháp, binh khí thần kiếm Huyết Hà, Huyết Hà Thần Chỉ.

Chỉ có điều ba dạng này đều có thể sử dụng riêng lẻ, cho nên cũng có thể tách ra hối đoái, bây giờ Tô Tín muốn lợi dụng chính quy tắc này.

Tô Tín mở miệng hỏi:

1.Hệ thống, ta hiện tại có Thiên Sương Quyền và Phong Thần Thối, có thể hối đoái Bài Vân Chưởng sau đó dung hợp trở thành Tam Phân Quy Nguyên Khí hay không?

Hệ thống trầm mặc chốc lát nói:

1.Có thể tiến hành dung hợp, tuy cần giao nạp 1000 điểm phản phái trị phí tổn dung hợp.

Tô Tín gật đầu, hắn hiện tại có tổng cộng có 3135 điểm phản phái trị, ba lần rút thưởng cao cấp, một trăm tám mươi chín lần rút thưởng sơ cấp, toàn bộ hối đoái thành phản phái trị sẽ có 6069 điểm.

Bài Vân Chưởng cấp bậc tam tinh bán giá trị 1600 điểm phản phái trị, phí tổn dung hợp 1000 điểm, có thể nói là dùng 2600 điểm phản phái trị liền hối đoái đi ra một môn vũ kỹ cấp bậc tứ tinh bán, đây là chuyện có lợi nhất.

1.Hệ thống, cho ta hối đoái Bài Vân Chưởng, hơn nữa dung hợp thành Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Tô Tín nói.

Sau một lát âm thanh hệ thống vang lên:

1.Chúc mừng kí chủ hối đoái thành công vũ kỹ Bài Vân Chưởng, đẳng cấp đánh giá tam tinh bán.

2.Chúc mừng kí chủ dung hợp Thiên Sương Quyền, Phong Thần Thối, Bài Vân Chưởng trở thành Tam Phân Quy Nguyên Khí, đẳng cấp đánh giá tứ tinh bán.

Sau khi Tô Tín cầm Tam Phân Quy Nguyên Khí trong tay liền đọc qua, môn nội công này cường đại ở chỗ tam nguyên lưu chuyển, thuộc tính sinh sinh bất tức.

Chân khí bộc phát quanh người Tô Tín, ba chân khí vô hình không ngừng lưu chuyển, trực tiếp hình thành lĩnh vực loại nhỏ chừng mười trượng quanh người Tô Tín, chân khí lưu chuyển kéo dài không dứt, cuối cùng bị Tô Tín áp súc trong lòng bàn tay, chân khí vô hình ngưng tụ thành thật thể, tiểu cầu chân khí trong lòng bài tay ẩn chứa lực lượng rất khủng khiếp.

Đây chỉ là không gian hệ thống, cho nên Tô Tín chỉ hơi cảm ngộ lực lượng Tam Phân Quy Nguyên Khí một chút nên tán nó đi, quay người nói với hệ thống:

1.Dựa theo vũ kỹ nhất mạch tương truyền, quy tắc kế thừa, Tam Phân Thần Chỉ cùng Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng là vũ kỹ nhất mạch tương thừa.

2.Tam Phân Thần Chỉ là Tam Phân Quy Nguyên Khí kéo dài mới đúng, nếu như không có Tam Phân Quy Nguyên Khí thì không thể sử dụng Tam Phân Thần Chỉ, đương nhiên ngoại trừ tiêu hao phẩm.

3.Đã như thế, ta hiện tại đã có Tam Phân Quy Nguyên Khí, có thể sử dụng phản phái trị trực tiếp dung hợp lĩnh ngộ ra Tam

Phân Thần Chỉ?

Lần này hệ thống không dừng lại, nói thẳng:

1.Phù hợp yêu cầu dung hợp, cần giao nạp 2500 điểm phản phái trị tiến hành dung hợp.

Vừa nghe giá tiền này Tô Tín lập tức mắng hệ thống tim đen.

Vừa rồi dung hợp Tam Phân Quy Nguyên Khí cũng mới chỉ là dùng 1000 điểm phản phái trị mà thôi, hiện tại cần tới 2500 điểm.

Nhưng giá tiền này vẫn còn nằm trong phạm vi thừa nhận của Tô Tín.

Dù sao trước kia dung hợp Tam Phân Quy Nguyên Khí thì Tô Tín đã có Thiên Sương Quyền cùng Phong Thần Thối, nếu hai môn vũ kỹ này đổi thành phản phái trị cũng là 3200 điểm.

Cho nên Tô Tín cũng không cò kè mặc cả với hệ thống, trực tiếp đáp ứng, đương nhiên hệ thống cũng không cho Tô Tín cơ hội cò kè mặc cả.

1.Chúc mừng kí chủ dung hợp Tam Phân Quy Nguyên Khí trở thành Tam Phân Thần Chỉ, đẳng cấp đánh giá tứ tinh bán.

Tam Phân Thần Chỉ chính là Tam Phân Quy Nguyên Khí kéo dài, lần trước Tô Tín hối đoái ra Tam Phân Thần Chỉ đánh chết Huyền Quan của Thiếu Lâm tự, hắn rất quen thuộc với môn vũ kỹ này.

Hối đoái Tam Phân Thần Chỉ cũng là việc Tô Tín đã suy nghĩ tốt.

Đối với Tô Tín hiện tại, Phá Sát cùng Kinh Mộng trong Tam Chỉ Đạn Thiên đã bị Tô Tín tu luyện tới đại thành, thậm chí còn mạnh hơn cả nguyên bản.

Chỉ có điều hai thức chỉ pháp thông thường này đã quá yếu với Tô Tín, cho nên hối đoái một môn chỉ pháp mạnh hơn là việc cần phải làm.

Tam Phân Thần Chỉ uy năng cường hãn, phối hợp Tam Phân Quy Nguyên Khí sử dụng chỉ kình như cuồng phong sậu vũ,

không ngớt không dứt, uy năng cường hãn lại có một thức chỉ pháp chuyên phá công pháp luyện thể.

Tô Tín không có quan hệ tốt với đám con lừa trọc Thiếu Lâm tự, phải nói song phương đã thủy hỏa bất dung với nhau.

Tám phần công pháp luyện thể trên giang hồ hiện tại xuất thân từ Thiếu Lâm tự, Tô Tín hối đoái một môn Tam Phân Thần Chỉ sẽ có tác dụng rất lớn.

Sau khi hối đoái Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Tam Phân Thần Chỉ thành công, phản phái trị của Tô Tín chỉ còn thừa lại 969 điểm.

Đợi thêm vài ngày nữa, gom góp một ít rút thưởng sơ cấp hối đoái thành phản phái trị tích lũy đủ 1000 còn có thể tiến hành một lần rút thưởng cao cấp, chỉ có điều Tô Tín sẽ không sử dụng những phản phái trị này.

Rút thưởng cao cấp có quá nhiều tính không xác định, một lần rút thưởng cao cấp rất có thể không rút ra thứ gì tốt.

Tô Tín từ trước đến nay vẫn có thói quen lưu lại át chủ bài cho mình, những phản phái trị này chính là át chủ bài của Tô Tín.

Hối đoái tiêu hao phẩm cấp bậc tứ tinh bán cần dùng đến 640 điểm phản phái trị, còn thừa vừa đủ, cho nên Tô Tín sẽ không vận dụng số phản phái trị này.

Sau khi rời khỏi mật thất bế quan, Tô Tín phân phó đám người Lý Phôi làm việc, bản thân mình thì quay về Thịnh Kinh thành.

Bí mật trong Cửu Trọng Kiếm Các nhưng cả triều đình lớn như vậy chỉ có một mình hắn biết, cho nên Tô Tín muốn đích thân quay về báo cáo.

Đoán chừng bên phía triều đình cũng đang trông mòn con mắt, chẳng qua bởi vì Tô Tín chính là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, triều đình cũng không muốn thúc quá gấp, cho nên mới không có tin tức truyền đến.

Tô Tín đoán chừng nếu mình lại kéo dài, vị bệ hạ kia thật sự sẽ cho người đi tìm mình.

Dù sao tin tức trong Cửu Trọng Kiếm Các đã bị người mấy phái khác, hơn nữa còn có tiếng gió, trong đó phương diện trường sinh, đoán chừng bệ hạ sẽ có hứng thú.

TỐI CƯỜNG PHẢN PHÁI HỆ

THỐNG

Phong Thất Nguyệt

Chương 1177 - Hoàng Đế Triệu Kiến

Sau khi Tô Tín trở lại thành Thịnh Kinh, Thiết Chiến và Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền đều trở về thành Thịnh Kinh.

Một ít thế lực võ lâm địa phương đã bị bọn họ trấn áp, cho nên áp lực bên kia giảm rất nhiều.

Một nguyên nhân khác là vì Tô Tín.

Tuy tin tức bên trong Cửu Trọng Kiếm Các bị môn phái trong trì kiếm ngũ phái truyền ra không ít, nhưng người khác nói dù sao cũng là người khác nói, bên phía triều đình cũng chỉ có một mình Tô Tín tiến vào bên trong Cửu Trọng Kiếm Các, bọn họ sẽ nhận được tin tức chính xác trong Cửu Trọng Kiếm Các từ Tô Tín.

Nhìn thấy Tô Tín đi vào tổng bộ Lục Phiến Môn, sắc mặt Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền rất phức tạp.

Bọn họ trở thành tứ đại thần bộ hơn hai mươi năm, kết quả hơn hai mươi năm qua trừ Thiết Chiến ra, hai người bọn họ không chạm tới biên giới Dương Thần Cảnh.

Kết quả đến bây giờ Tô Tín là một tiểu bối đến sau lại có thể bình khởi bình tọa với bọn họ.

Trọng yếu nhất là, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền còn có lòng tin đấu với Tô Tín khi hắn còn ở cảnh giới Hóa Thần Cảnh, hiện tại, sau khi nhìn bài danh Địa Bảng kinh người của Tô Tín, bọn họ không thể sinh ra một tia chiến ý nào.

Không có tâm tư phức tạp như hai người kia, Thiết Chiến lại cười nói:

1.Tô Tín a Tô Tín, ngươi quả nhiên không làm triều đình mất mặt, lần này chỉ có một mình ngươi đi Cửu Trọng Kiếm Các nhưng thu hoạch lại vượt qua các thế lực đỉnh cấp, càng làm Thanh Thành kiếm phái tổn thất nguyên khí nặng nề, chậc chậc, phần chiến tích này trong cùng giai, trừ ngươi ra không còn ai có thể đạt được thành tựu huy hoàng như thế.

Tô Tín chắp tay nói:

1.Thiết đại nhân đừng khen ta, thực lực của ta có bao nhiêu cân lượng, Thiết đại nhân ngươi hiểu rất rõ.

Thiết Chiến lắc lắc đầu nói:

1.Ta cũng không khen ngươi, phải nói thực lực của ngươi hiện tại đã xem như đỉnh cấp trong cùng cấp bậc, cho dù ta giao thủ với ngươi cũng không cam đoan có thể thắng được.

Nói thật, nội tâm Thiết Chiến cũng kinh hãi trước tốc độ tiến bộ của Tô Tín.

Lúc này mới qua không bao lâu, lúc trước hắn phái Tô Tín tới Giang Nam đạo cứu hoả đã biến thành người có thể bình khởi bình tọa với hắn, thậm chí danh tiếng trên giang hồ còn lớn hơn cả hắn.

Trong nội tâm Thiết Chiến lại không có cảm xúc ghen ghét.

Tô Tín hiện tại là người Thiết gia, Tô Tín chỉ cũng không phải dựa vào Lục Phiến Môn, mà là Thiết gia hắn, cho nên thực lực Tô Tín càng mạnh, chỗ tốt với Thiết gia hắn càng lớn, hắn có lý do gì ghen ghét Tô Tín chứ?

1.Đi nghỉ ngơi một chút, có khả năng lát nữa bệ hạ sẽ triệu kiến ngươi. Thiết Chiến nói.

Tô Tín gật gật đầu, hỏi:

1.Đúng rồi, tại sao không nhìn thấy Thiết Ngạo đại nhân? Thiết Chiến mỉm cười nói:

2.Đại ca ta đang bế quan, có lẽ không bao lâu nữa sẽ xuất quan.

Nội tâm Tô Tín kinh ngạc, hắn biết rõ sau khi Thiết Ngạo xuất quan sẽ có cảnh giới gì, đến lúc đó, Thiết Ngạo khi đó đã là

cường giả Chân Vũ cảnh.

Lúc trước Thiết Ngạo dẫn đầu các cường giả Lục Phiến Môn đi Thiếu Lâm đòi công đạo, khi đó Thiết Chiến cũng đã gần đột phá Chân Vũ, có thể liều mạng một chiêu với chủ trì Thiếu Lâm tự Độ Ách La Hán Huyền Khổ.

Với thực lực khi đó, Thiết Chiến đã bước một chân vào đại môn Chân Vũ cảnh, Thiết Ngạo bế quan lần này là muốn bước qua một bước cuối cùng, có lẽ hắn không mất bao nhiêu thời gian.

Sau khi trở về gian phòng của mình, Tô Tín chỉ nghỉ ngơi không đến một canh giờ đã có người tới truyền chỉ, gọi Tô Tín vào yết kiến.

Đợi đến lúc Tô Tín đi vào hoàng cung, Thiết Chiến và ba đại thần bộ khác đã tới, mặt khác còn có một ít cường giả quân đội mà Tô Tín không biết.

Có bốn người quân đội tới, theo thứ tự là Đại tổng quản Long Vũ quân Tề Phi Dương, Đại tổng quản Hổ Bí quân Nam Cung Vô Úy, Đại tổng quản Phi Hùng quân Viên Vũ Đức.

Ba đại quân đoàn dã chiến này bảo vệ chung quanh thành Thịnh Kinh, mỗi một vị hành quân đại tổng quản đều có tu vi Dung Thần Cảnh đỉnh phong, phó tướng đều là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, ba quân đoàn này là lực lượng quân đội tinh nhuệ nhất Đại Chu.

Trong đó Tô Tín gặp qua Đại tổng quản Long Vũ quân Tề Phi Dương hai lần, lần trước tại thành Thịnh Kinh, Tô Tín trêu chọc Thiếu Lâm tự.

Lúc đó là Tề Phi Dương và Đường Hiển đồng loạt ra tay mới có thể bức bách

Thiếu Lâm tự không dám động thủ.

Nhìn thấy Tô Tín đến đây, Tề Phi Dương gật đầu với Tô Tín xem như chào hỏi.

Người cuối cùng của quân đội là cường giả Dương Thần Cảnh, gương mặt lạnh lùng, thân thể cao lớn, hắn đứng tại chỗ

như tượng đá, bốn chữ bất động như núi có thể thuyết minh khí thế trên người hắn.

Một trong ba đại tướng quân của quân đội Đại Chu, Thần Uy Đại tướng quân Lâm Tông Việt, cũng là cường giả Dương Thần Cảnh.

Quân đội ngoài sáng có thế lực còn mạnh hơn Lục Phiến Môn rất nhiều, tối thiểu quân đội có ba cường giả Dương Thần Cảnh.

Trừ những người này ra, Tô Tín không biết ba vị cường giả Dương Thần Cảnh khác, hai người trong bọn họ mặc mãng bào, toàn thân tỏa ra quý khí, không cần nói cũng biết, hai vị này chính là họ Cơ thuộc hoàng thất, một người còn lại chính là cường giả xuất thân Hoàng Gia Cung Phụng Đường.

Qua một lát, Nhân Hoàng Đại Chu Cơ Hạo Điển được Đường Hiển nâng đỡ ngồi vào ghế rồng.

Tất cả mọi người phía dưới cung kính nói:

- Tham kiến bệ hạ.

Cơ Hạo Điển ho khan một tiếng, thản nhiên nói:

- Không cần đa lễ.

Tô Tín quan sát Cơ Hạo Điển, mới không gặp vài tháng nhưng sắc mặt Cơ Hạo Điển đã già nua không ít, sinh cơ trên người đã bắt đầu suy yếu, hiển nhiên ngày giờ của vị bệ hạ này không còn nhiều.

Cơ Hạo Điển nhìn vào Tô Tín, nói:

- Tô Tín, chuyến đi Cửu Trọng Kiếm Các của ngươi rất tốt, không làm Đại Chu

ta mất mặt.

1.Lúc đầu, chuyến đi Cửu Trọng Kiếm Các bị Thiên đình và Địa phủ che giấu quá sâu, làm cho Đại Chu ta không nhận được tin tức, ngươi một thân một mình ngoài ý muốn tiến vào trong đó, còn có thể thu hoạch nhiều như vậy, lần này ngươi làm không tệ.

2.Nói rõ chi tiết chuyện xảy ra trong Cửu Trọng Kiếm Các một lần, cho dù bên phía trì kiếm ngũ phái công bố không ít tin tức, nhưng dù sao đều là người khác nói, chúng ta không biết thật giả thế nào.

Tô Tín gật đầu, hắn nói rõ chi tiết sự việc xảy ra trong Cửu Trọng Kiếm Các một lần, đương nhiên trong đó có che giấu một ít việc của hắn, hắn chỉ nói những việc bị người ngoài nhìn thấy, ví dụ như hắn liên thủ với người Thiên đình, Tô Tín không có ý định giấu diếm.

Sau khi Tô Tín nói xong, các cường giả Dương Thần Cảnh ở nơi này dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Tô Tín.

Thân là người triều đình, bọn họ cũng hơi hiểu thực lực của Tô Tín, kẻ này là thế hệ kinh tài tuyệt diễm, lúc vừa tiến vào Hóa Thần Cảnh đã có thể chém giết Dung Thần Cảnh, cho nên không ai nghi ngờ thực lực vô địch cùng giai của hắn.

Bọn họ kinh hãi chính là trình độ to gan Tô Tín, dựa vào thực lực Hóa Thần Cảnh đã dám thiết kế bẫy rập ám toán cường giả Dương Thần Cảnh, loại ý nghĩ này, đổi thành người khác nghĩ cũng không dám nghĩ, bởi vì một khi thất bại, kết cục chính là thân tử đạo tiêu.

Nhưng bọn họ chỉ duy trì kinh hãi một lúc, sau đó bọn họ bị bí mật ẩn chứa trong Cửu Trọng Kiếm Các hấp dẫn.

Nhân Hoàng chưa chết, nghi là phi thăng, còn có bạch ngọc thạch bản từ trên trời rơi xuống, liên quan đến bí mật trường sinh, vẻ mặt một số võ giả có mặt ở nơi đây thay đổi.

Đặc biệt là Cơ Hạo Điển, hắn nghe Tô Tín nói những thây khô kia có thể sống từ thượng cổ đến hiện tại, thậm chí nếu bị đám người Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đánh chết tại chỗ, rất có thể sẽ sống tiếp, nghe tin tức này, đôi mắt Cơ Hạo Điển đỏ bừng.

Đối với vị đế vương hùng tài vĩ lược một tay dựng nên Đại Chu như hắn, hắn hiện tại chỉ có một ý muốn, đó là sống tiếp!

Cơ Hạo Điển lúc này mới bảy mươi mấy tuổi, đối với người bình thường đã là tuổi thất tuần, nhưng đối với đế vương như Cơ Hạo Điển thì nó còn xa mới đủ.

Hắn dùng cả đời đánh nam dẹp bắc dựng nên hoàng triều, kết quả hắn chưa hưởng thụ bao nhiêu thời gian đã phải chết, Cơ Hạo Điển làm sao cam tâm?

Cho nên vừa nghe tin tức trong Cửu Trọng Kiếm Các truyền ra, Cơ Hạo Điển đã động tâm, hắn nhất định phải đạt được phương pháp vĩnh sinh!

Thời điểm Cơ Hạo Điển muốn hỏi Tô Tín việc bạch ngọc thạch bản, Phương Cửu Nguyên lại nói:

1.Đợi một chút, Tô đại nhân vừa mới nói ngươi dám kết minh với Thiên đình trong Cửu Trọng Kiếm Các, có phải việc này không hợp quy củ không? Chẳng lẽ Tô đại nhân không biết Thiên đình và Địa phủ là tồn tại như thế nào sao?

2.Thiên đình dã tâm bừng bừng, lúc trước còn muốn nhất thống giang hồ, cuối cùng bị phần đông thế lực giang hồ và hoàng triều liên thủ đánh bại, cuối cùng tổn thương nguyên khí nặng nề.

3.Người trong Địa phủ cũng không dễ sống chung, chẳng lẽ Tô đại nhân quên sự việc bên ngoài thành Thịnh Kinh hay sao? Lưu Phượng Vũ Lưu đại nhân đã chết trong tay người Địa phủ.

4.Cho dù Thiên đình hay Địa phủ đều không phải mặt hàng tốt lành gì, Tô đại nhân ngươi lại hợp tác với Thiên đình, chẳng lẽ Tô đại nhân trong Cửu Trọng Kiếm Các đã quên đi thân phận triều đình của mình hay sao?

Vẻ mặt người quân đội đầy quái dị, ngay cả đám người hoàng gia cũng hơi thay

đổi.

Bọn họ biết rõ ý của Phương Cửu Nguyên là gì, hắn đang nhắm vào Tô Tín.

Mặc dù nói hành động của Tô Tín có phần không ổn, nhưng dù sao Tô Tín cũng là người Lục Phiến Môn, Phương Cửu Nguyên ngươi công khai vạch mặt với hắn trước mặt hoàng đế, làm như vậy có ổn không?

Nhìn Thiết Chiến là biết rõ, vẻ mặt hắn hiện tại âm trầm như nước, hiển nhiên đã tức giận tới cực điểm.

Sắc mặt Phương Cửu Nguyên hơi âm trầm, kỳ thật bình thường hắn cũng không muốn làm như vậy, dù sao hành động này đắc tội Thiết gia, hơn nữa còn đắc tội rất lớn.

Chỉ có điều Tô Tín uy hiếp hắn quá lớn, tốc độ phát triển của người trẻ tuổi này lại làm Phương Cửu Nguyên kinh hãi.

Trước kia khi Lưu Phượng Vũ còn sống, trong tình huống Thiết Ngạo không ra mặt nhúng tay vào sự vụ Lục Phiến Môn, ba người bọn họ hợp lực còn có thể chống lại Thiết gia.

Nhưng bây giờ Tô Tín quật khởi, cho dù Tô Tín không có tận lực xơi tái thế lực của bọn họ, những bộ khoái Lục Phiến Môn khác cũng đã nhìn ra manh mối của sự thay đổi địa vị.

Chờ Tô Tín phát triển thêm một thời gian ngắn, không chừng thế lực của bọn họ sẽ bị Thiết gia xơi tái không còn.

Phương Cửu Nguyên không biết Liễu Vô Tiền nghĩ như thế nào, nhưng Phương Cửu Nguyên nhất định phải ra tay chèn ép Tô Tín.

Cho nên sau khi hắn nghe Tô Tín kể chuyện có một ít điểm không ổn liền bắt lấy, hoàn toàn không quan tâm thể diện của Lục Phiến Môn.

Chương 1178 - Giải thích

Phương Cửu Nguyên chỉ trích Tô Tín cấu kết với Thiên đình là không ổn, kỳ thật lúc mới bắt đầu Phương Cửu Nguyên có ý định chỉ trích Tô Tín cấu kết với Địa phủ, thậm chí bản thân hắn là người Địa phủ.

Phương Cửu Nguyên có hoài nghi này đã không phải chuyện một ngày hay hai ngày, hắn đã sinh ra hoài nghi sau khi Lưu Phượng Vũ bị giết.

Bởi vì Lưu Phượng Vũ chết quá kỳ quặc, hắn thật sự bị người Địa phủ giết, nhưng vấn đề nằm ở chỗ người Địa phủ từ trước tới nay chưa bao giờ trêu chọc người triều đình, song phương luôn bình an vô sự.

Cho nên lần kia Địa phủ ra tay cũng dọa triều đình sợ hãi, đồng thời cũng làm người triều đình tức giận, trực tiếp liệt Địa phủ vào hàng ngũ nguy hiểm cùng cấp độ với Thiên đình.

Lúc trước Lục Phiến Môn phái nhiều người hộ tống Kim Trướng Hãn Quốc đến Đại Chu, vì cái gì chỉ có một mình Lưu Phượng Vũ bị giết?

Phương Cửu Nguyên không rõ ràng cho lắm, hắn chỉ biết rõ Tô Tín là người được lợi lớn nhất sau khi Lưu Phượng Vũ chết.

Hơn nữa đây chỉ là điểm đáng ngờ đầu tiên, lần trước Thiếu Lâm tự Huyền Quan liên thủ với nhiều người vây giết Tô Tín, kết quả Tô Tín tìm được một cường giả tới bảo hộ, người này cũng có khả năng là người Địa phủ.

Dù sao trừ Thiên đình và Địa phủ, trên giang hồ này khó tìm ra bao nhiêu thế lực có được võ giả Dương Thần Cảnh cường đại và thần bí như thế.

Hiện tại nghe Tô Tín kể chuyện xảy ra trong Cửu Trọng Kiếm Các, việc này lại làm Phương Cửu Nguyên không hiểu.

Bởi vì xem ra Tô Tín không giống cấu kết với Địa phủ, ngược lại thân cận với Thiên đình hơn.

Hơn nữa nếu Tô Tín là người Thiên đình lại nói không thông, dù sao Thiên đình ăn thiệt thòi lớn ở bên ngoài thành Thịnh Kinh, nếu Tô Tín là người Thiên đình thì nhất định sẽ phòng bị thật nghiêm, hơn nữa lợi dụng lực lượng triều đình đánh lén Địa phủ, sẽ không làm Thiên đình ăn thiệt thòi lớn như thế.

Tính toán của Phương Cửu Nguyên hơi rối loạn, hắn cũng không miệt mài theo đuổi.

Bởi vì suy nghĩ của hắn chỉ là suy đoán mà thôi, cũng không có chứng cớ chứng thực.

Dù sao Tô Tín là một trong tứ đại thần bộ của triều đình, Phương Cửu Nguyên dựa vào suy đoán nói Tô Tín là người Thiên đình và Địa phủ thì không ai tin.

Cho dù sau đó có người hoài nghi thân phận của Tô TÍn, nhưng Phương Cửu Nguyên hắn cũng đừng mong tiếp tục lăn

lộn trong triều đình và Lục Phiến Môn.

Vô luận là triều đình hay vẫn là Lục Phiến Môn cũng sẽ không dễ dàng tha thứ có hồ bịa chuyện bậy, châm ngòi ly gián người tồn tại.

Cho nên Phương Cửu Nguyên không dám nói ra suy đoán này, hắn chỉ trích việc Tô Tín cấu kết với Thiên đình trong Cửu Trọng Kiếm Các mà thôi.

Hơn nữa việc này không phải do người khác nói, mà là Tô Tín tự nói ra, cũng không thể trách người khác.

Tất cả mọi người tập trung ánh mắt nhìn sang Tô Tín, muốn xem xem Tô Tín giải thích thế nào.

Quân đội và mấy vị cường giả hoàng gia làm ra dáng vẻ không liên quan tới mình, nội bộ Lục Phiến Môn lục đục với nhau, bọn họ có thể nói cái gi?

Vẻ mặt Cơ Hạo Điển không thay đổi, hắn nhìn về phía Tô Tín:

- Tô Tín, ngươi giải thích việc này thế nào?

Tô Tín lấy bạch ngọc thạch bản ra khỏi túi giới tử, nói:

- Đây là bạch ngọc thạch bản đoạt được trong Cửu Trọng Kiếm Các, chính là dị bảo từ trên trời rơi xuống, những cường giả Chân Vũ cảnh ngày xưa có thể sống tạm tới bây giờ đều dựa vào thứ này.

- Trình lên đây!

Cơ Hạo Điển nhìn thấy bạch ngọc thạch bản, hai mắt đỏ lên, ngay cả hô hấp cũng dồn dập hơn trước.

Đường Hiển lập tức đi qua mang bạch ngọc thạch bản giao cho Cơ Hạo Điển, nhưng còn không có mang tới trước người Cơ Hạo Điển đã bị Cơ Hạo Điển vươn tay đoạt lấy, hắn vuốt ve bạch ngọc thạch bản giống như trân bảo.

Chỉ tiếc cho dù cường giả Dương Thần Cảnh nghiên cứu bạch ngọc thạch bản cũng không có kết quả gì, Cơ Hạo Điển là một người bình thường có nhìn cũng vô dụng.

Muốn triệt để nghiên cứu ra bí mật và lai lịch của bạch ngọc thạch bản, tối thiểu cũng phải có một đám võ giả cường đại cẩn thận nghiên cứu mới có thể nghiên cứu ra một ít đầu mối.

Lúc này, những người khác trong đại điện cũng đưa ánh mắt đặt lên bạch ngọc thạch bản trong tay Cơ Hạo Điển, cho dù là võ giả Dương Thần Cảnh cũng như thế.

Dù sao thứ này có quan hệ tới bí ẩn trường sinh, một khi liên quan đến hai chữ trường sinh, ai dám nói mình nhất định sẽ không động tâm.

Nhưng Phương Cửu Nguyên lúc này không đặt tinh lực vào bạch ngọc thạch bản.

Vào lúc tất cả mọi người đặt lực chú ý vào thạch bản, còn ai đi quản chuyện Tô Tín cấu kết Thiên đình chứ?

Cho nên Phương Cửu Nguyên vội vàng nói:

- Tô đại nhân ngươi có là ý gì? Vừa rồi bệ hạ bảo ngươi trả lời tại sao cấu kết với Thiên đình trong Cửu Trọng Kiếm Các, ngươi lại lấy bạch ngọc thạch bản ra di chuyển lực chú ý, ngươi muốn làm gì?

Tô Tín quay đầu nhìn Phương Cửu Nguyên, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh:

- Trả lời? Đây chính là câu trả lời của ta!

Phương Cửu Nguyên cau mày nói:

- Ngươi có ý gì?

Tô Tín quay đầu nhìn sang Cơ Hạo Điển, ôm quyền nói:

- Bệ hạ, lần này đi Cửu Trọng Kiếm Các chỉ có một mình thần là người triều đình.

- Thiên đình và Địa phủ vô cùng cường đại, Bạch Liên giáo bụng dạ khó lường, lại có thù hận không chết không thôi với Đại Chu chúng ta.

- Mà trì kiếm ngũ phái cũng bài xích Đại Chu, ta tiến vào trong đó nếu không phải liên thủ với Thiên đình, chỉ sợ đừng

nói cướp được bạch ngọc thạch bản, có lẽ chưa vào nội cung đã mất mạng rồi!

Tô Tín quay đầu nhìn sang Phương Cửu Nguyên:

- Phương đại nhân, nói chuyện cần phải bằng lương tâm, Tô Tín ta tự nhận làm tất cả đều không có gì phải xin lỗi triều đình, xin lỗi Lục Phiến Môn.

- Ta chỉ vừa tấn chức Dung Thần Cảnh, ta làm sao so sánh được các tồn tại đỉnh cấp trên giang hồ, vì đoạt bạch ngọc thạch bản có thể đào móc bí mật trường sinh trong mắt bọn họ, ta hao tâm tổn trí cố sức đoạt đượcnày bạch ngọc thạch bản thì được cái gì?

- Chỉ có điều ta biết rõ, bạch ngọc thạch bản liên quan trọng đại, trong tay thế lực khác đều có một khối hoặc hai khối bạch ngọc thạch bản, triều đình chúng ta có thể không có hay sao?

- Huống hồ bạch ngọc thạch bản quan hệ đến bí mật trường sinh, bệ hạ gần đây long thể bất an, ta muốn lấy bạch ngọc thạch bản hiến cho bệ hạ, muốn bệ hạ có thể sống lâu muôn tuổi, dẫn đầu Đại Chu chúng ta trùng kiến nhất thế hoàng triều, dựng lên huy hoàng vạn năm!

Ánh mắt Tô Tín lạnh lùng nhìn về phía Phương Cửu Nguyên:

- Tô Tín ta một lòng suy nghĩ vì triều đình và bệ hạ, trong mắt Phương đại nhân ta làm thế biến thành sai lầm? Nếu như biết sớm như vậy, ta không cần tiến vào nội cung làm gì, trực tiếp ở ngoại vi kiếm một ít chỗ tốt là rút lui được rồi, như vậy có phải đúng với tâm ý giữ nguyên tắc như lời Phương đại nhân ngươi hay sao? Ân?

Nghe Tô Tín nói thế, tất cả mọi người ở đây lập tức sửng sốt, sau đó mọi người đều kịp phản ứng, lúc này trong lòng đều nói thầm Tô Tín phản kích quá tốt.

Kỳ thật Tô Tín vừa rồi nói hiên ngang lẫm liệt như thế nhưng không có nói rõ vì sao hắn phải hợp tác cùng Thiên đình, hắn chỉ bày bệ hạ cùng triều đình ra, chứng minh chính mình thật sự không có tư tâm.

Hiện tại bạch ngọc thạch bản trân quý nhất trong Cửu Trọng Kiếm Các do hắn cướp được, trong đó có bí ẩn trường sinh, kết quả hắn không lưu lại cho mình, mà là mang giao cho Cơ Hạo Điển, điều này chẳng lẽ còn chưa đủ hay sao?

Tối thiểu người ngoài đều thấy Tô Tín đã đủ trung tâm, hắn làm tất cả cũng chỉ vì triều đình, vì bệ hạ mà thôi.

Đúng như Tô Tín đã nói, hắn đã làm tới mức này, ngươi còn muốn thế nào nữa?

Tối thiểu ném một tên võ giả Hóa Thần Cảnh tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các, hắn có thể còn sống đi ra đã là việc không tệ, còn có thể cướp được chí bảo như thế?

Người trong giang hồ xưa nay đều dùng kết quả nói chuyện, mà triều đình cũng giống như vậy.

Trung tâm không phải ngươi cả ngày dùng miệng nói chính trung tâm, tối thiểu ngươi phải xuất ra hành động thực tế mới được? Nếu không triều đình nuôi dưỡng một đống trung tâm phế vật hữu dụng thì cần người tài làm gì?

Hiển nhiên Tô Tín hiện tại lấy ra thạch bản đã chứng minh tất cả.

Hiện tại thọ nguyên của Cơ Hạo Điển không nhiều, Tô Tín đã cho hắn bạch ngọc thạch bản chứa bí mật trường sinh, điều này chẳng lẽ còn chưa đủ trung tâm sao?

Phương Cửu Nguyên sững sờ nhìn Tô Tín, hắn nói không ra lời, không phải vì hắn nghèo từ ngữ, mà là Tô Tín ra bài không theo lẽ thường, làm hắn không kịp phản ứng.

Chờ đến lúc Phương Cửu Nguyên lại muốn nói gì đó, Cơ Hạo Điển lại ho khan một tiếng nói:

- Phương ái khanh không cần nhiều lời, chuyện này ta đã biết rõ.

- Tô Tín suy nghĩ vì lợi ích của Đại Chu chúng ta, tạm thích ứng mà thôi, không cần so đo nhiều như vậy, vào thời khắc mấu chốt đừng nói liên thủ với Thiên đình, cho dù liên thủ cùng Bạch Liên giáo thì có gì, dù sao cuối cùng Đại Chu ta không có có hại chịu thiệt là đủ, chuyện này thế thôi.

Sắc mặt Phương Cửu Nguyên trắng bệch, bởi vì hắn biết rõ, bệ hạ đã chán ghét hắn.

Phương Cửu Nguyên ngây ngốc trong Lục Phiến Môn vài chục năm, hắn tự nhiên biết rõ tác phong xử sự làm người của Cơ Hạo Điển.

Vừa rồi hắn trực tiếp xưng hô tên Tô Tín, việc này chứng minh hắn rất hài lòng về Tô Tín.

Hơn nữa Cơ Hạo Điển gọi hắn là ‘ ái khanh ’, lại gọi trực tiếp tên của Tô Tín, hàm nghĩa không cần nói nhiều, hắn đã dẫn chọc Cơ Hạo Điển chán ghét.

Kết quả Phương Cửu Nguyên đành phải nuốt tất cả những lời định nói vào bụng, hắn miễn cưỡng nở nụ cười:

- Bệ hạ nói đúng, Tô đại nhân cũng suy nghĩ vì Đại Chu, vì bệ hạ suy nghĩ, là thần mẫn cảm.

Đường Hiển đứng bên người Cơ Hạo Điển nhìn Phương Cửu Nguyên chịu thua, lại nhìn Tô Tín bình tĩnh đứng tại chỗ, trong lòng thở dài một hơi, đồng thời hắn cũng có cảm giác sợ hãi.

Trước kia Đường Hiển từng hợp tác với Tô Tín, tuy khi đó Tô Tín có là thân phận hay địa vị không thể so sánh với Đường Hiển, cho nên khi đó Đường Hiển rất yên tâm hợp tác với hắn.

Mà bây giờ Tô Tín cho dù trên thực lực hay quyền thế đều hơn hắn, điều này cũng làm cho Đường Hiển sinh ra ý cảnh giác.

Tuy tạm thời Tô Tín còn chưa xung đột lợi ích với hắn, thậm chí song phương còn có khả năng hợp tác, nhưng bản tính thái giám đa nghi lại làm Đường Hiển cảnh giác Tô Tín, nếu quả thật có một ngày mình phát sinh xung đột với Tô Tín, mình có thể địch nổi đối phương hay không?

Đường Hiển lắc đầu, hắn ném suy nghĩ này ra khỏi đầu.

Đối với tồn tại đồng cấp, Đường Hiển sẽ cảnh giác, nhưng sẽ không dễ dàng ra tay ngáng chân Tô Tín, nếu như lúc trước Tô Tín còn trong tuyển cứ tứ đại thần bộ, Đường Hiển sẽ nói một ít lời hãm hại bên tai Cơ Hạo Điển, nhưng hiện tại Đường Hiển không dám làm như thế.

Nguyên nhân rất đơn giản, với thực lực và quyền thế trong tay Tô Tín hiện tại, hắn đắc tội không nổi, tối thiểu không đủ lý do, Đường Hiển sẽ không chủ động trêu chọc Tô Tín.

Chương 1179 - Tuyên bố nhiệm vụ

Cơ Hạo Điển nhìn Tô Tín, trên mặt lộ nụ cười thoả mãn.

Kỳ thật Cơ Hạo Điển cảm giác thể cốt mình càng ngày càng không được, tâm tình của hắn rất âm u.

Đặc biệt lần trước mấy tên hoàng tử tranh quyền đoạt lợi, làm phi thường quá phận và không đặt hắn vào trong mắt, việc này đã chọc Cơ Hạo Điển tức giận.

Chỉ có hôm nay Tô Tín mang bạch ngọc thạch bản chứa bí mật trường sinh giao cho hắn, lúc này mới làm tâm tình Cơ Hạo Điển tốt lên vài phần, trong nội tâm cũng có một ít hi vọng.

Hắn bất kể mình có thể sống trên vạn năm như cường giả Chân Vũ cảnh thời kỳ thượng cổ hay không, đối với tình huống của hắn bây giờ mà nói, cho dù sống thêm mười năm cũng là chuyện vui lớn.

Cho nên đối với Tô Tín, Cơ Hạo Điển chuẩn bị trọng thưởng, trọng thưởng thật dày nặng!

Kỳ thật đối với Tô Tín, Cơ Hạo Điển rất hài lòng và thưởng thức, nguyên nhân rất đơn giản, cũng bởi vì người trẻ tuổi kia hiểu quy củ, có năng lực.

Cơ Hạo Điển xem ra, chỉ cần thần tử của hắn làm được hai việc này, Cơ Hạo Điển sẽ bỏ qua những chuyện khác.

Hiểu quy củ mới có thể được hắn sử dụng, có năng lực mới có tư cách trở thành thần tử Đại Chu, còn lại như tâm tính phẩm đức gì đó những thứ này quan trọng sao? Tối thiểu đối với Cơ Hạo Điển mà nói là không có ý nghĩa.

Lúc trước Cơ Hạo Điển lần thứ nhất biết rõ Tô Tín là bởi vì hắn là người trẻ tuổi được Thiết gia bồi dưỡng chủ yếu.

Cơ Hạo Điển biết rõ quy củ của Thiết gia, tương đương công chính vô tư, Thiết gia có thể tốn hao khí lực to lớn bồi dưỡng

người khác họ, từ đó có thể thấy được năng lực Tô Tín lỡn cỡ nào.

Chính là bởi vì như thế cho nên Cơ Hạo Điển mới có thể giao nhiệm vụ cướp lấy Nhân Hoàng kiếm trong Côn Luân bí cảnh cho Tô Tín, Tô Tín cũng hoàn thành viên mãn, điểm này đã làm Cơ Hạo Điển hài lòng.

Hơn nữa sau khi chuyện thành công Tô Tín cũng rất hiểu quy củ, tất cả ban thưởng đều do Cơ Hạo Điển quyết định, điều này cũng làm cho Cơ Hạo Điển xem trọng Tô Tín, chuẩn bị trợ giúp hắn một tay, cho nên vị trí tứ đại thần bộ mới rơi xuống đầu Tô Tín.

Hơn nữa Tô Tín quả nhiên không có làm hắn thất vọng, lúc này mới không qua bao lâu, Tô Tín đã cho hắn một phần đại lễ, Cơ Hạo Điển lập tức sinh ra cảm giác xúc động, chính mình lúc trước quả nhiên không có chọn lầm người.

Ngày xưa Đại Chu quật khởi, Lục Phiến Môn ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo, quân đội Thần Uy Đại tướng quân ‘ Lâm Tông Việt ’ đều là hắn tuệ nhãn như đuốc nhìn thấy minh châu, hiện tại xem ra ánh mắt của hắn vẫn không tồi.

Tuy bây giờ hắn đã già, ánh mắt cũng không lui bước, vẫn có thể đào móc ra người tài như Tô Tín.

Cơ Hạo Điển nhìn người rất chuẩn, Tô Tín chính là người có dã tâm rất lớn, hơn nữa là người không an phận.

Thay lời khác, nếu hắn an phận sẽ không dẫn ra nhiều chuyện trên giang hồ như thế.

Có dã tâm cũng không sao, thần tử nào dưới trướng Đại Chu hắn mà không dã tâm? Có ai không muốn nắm giữ nhiều quyền thế hơn nữa?

Muốn những vật này kỳ thật rất đơn giản, ngươi chỉ cần có thể dùng công huân như Tô Tín để nói chuyện là đủ.

Cơ Hạo Điển là người nắm mọi việc rất chuẩn, chỉ cần ngươi có thể thể hiện giá trị của mình, như vậy Cơ Hạo Điển sẽ cho ngươi giá cả ngươi nên có.

Cũng chính bởi vì như thế, Đại Chu mới có thể tụ tập anh tài trong thời gian vài chục năm, cũng siêu việt Đại Tấn ngày xưa, trở thành hoàng triều trấn áp giang hồ.

Nhìn Tô Tín, Cơ Hạo Điển lại cười nói:

- Tô Tín, lần này ngươi làm không tệ, nói đi, ngươi nghĩ muốn cái gì, trẫm sẽ thỏa mãn ngươi.

Đối với đế vương có dục vọng khống chế cường đại, trước kia Cơ Hạo Điển tuyệt đối không nói ra lời này, cho dù nói cũng là thăm dò mà thôi.

Nhưng Cơ Hạo Điển lúc này nói là chân tâm thật ý, Tô Tín lập nhiều công huân cũng đáng được ban thưởng như thế.

Mọi người nơi này đã đi theo Cơ Hạo Điển vài chục năm, bọn họ tự nhiên biết rõ Cơ Hạo Điển nói lời này là thật hay giả.

Cho nên mọi người đều hâm mộ nhìn Tô Tín, chỉ cần lần này Tô Tín đưa ra yêu cầu không phải công phu sư tử ngoạm, Cơ Hạo Điển tuyệt đối sẽ đáp ứng hắn.

Nội tình Đại Chu thâm hậu, trong đó cho dù cường giả Dương Thần Cảnh như bọn họ cũng trông mà thèm,

Nếu như Tô Tín hiện tại mở miệng muốn, Cơ Hạo Điển nhất định sẽ đáp ứng hắn, cho nên mọi người mới hâm mộ.

Vào lúc này, Tô Tín lại không có để ý ánh mắt của bọn họ, bởi vì trong đầu hắn có âm thanh của hệ thống vang lên.

- Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến: cự phách giang hồ (2)

Miêu tả nhiệm vụ: thế gian chỉ có ta giết người, khi nào đến phiên người giết ta?

Trong vòng nửa năm diệt sạch Thanh Thành kiếm phái, nhiệm vụ ban thưởng: phản phái trị 5000 điểm, ba lần tùy cơ rút thưởng tứ tinh.

Nhiệm vụ trừng phạt: tùy cơ quên đi ba môn vũ kỹ có độ thuần thục chưa đủ 90%, trong vòng nửa năm không có rút thưởng sơ cấp.

Nghe thấy tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến, nội tâm Tô Tín cười thầm, nhiệm vụ chính tuyến này đến thật đúng lúc.

Kỳ thật cho dù không có hệ thống tuyên bố nhiệm vụ, Tô Tín cũng chuẩn bị động thủ với Thanh Thành kiếm phái.

Phải nói từ khi Cửu Trọng Kiếm Các phái Sầm Vệ Trang chém giết Tô TÍn, Tô Tín đã chuẩn bị ra tay với Thanh Thành kiếm phái.

Kể cả hắn hiện tại giao bạch ngọc thạch bản cho Cơ Hạo Điển cũng chuẩn bị tất cả vì việc này.

Hiện tại hệ thống tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến rất đúng lúc, có thể cho Tô Tín nhiều phản phái trị và ban thưởng hơn nữa.

Chỉ có điều trong kỳ hạn nửa năm có chút khó giải quyết, dù sao Thanh Thành kiếm phái là một trong trì kiếm ngũ phái, hệ thống đã nói là diệt môn, như vậy phải tiêu diệt mới được.

Cho nên Tô Tín cũng phải chuẩn bị một thời gian ngắn, tranh thủ trong vòng nửa năm hoàn thành kế hoạch triệt để, sau đó trực tiếp diệt sạch Thanh Thành kiếm phái truyền thừa mấy ngàn năm!

Hệ thống tuyên bố nhiệm vụ chỉ trong nháy mắt, những ý nghĩ này lại lưu chuyển trong đầu Tô Tín rất lâu, cho nên người bên ngoài xem ra Tô Tín chỉ trầm ngâm một lát, nghĩ muốn Cơ Hạo Điển ban thưởng cái gì.

Lúc Tô Tín ngẩng đầu lên lần nữa, hắn chắp tay nói:

- Bệ hạ, thần làm tất cả vì Đại Chu, vì bệ hạ, ban thưởng nha, nói thật thần không muốn.

- Nhưng thần có một kế, nếu như hoàn thành nó, Đại Chu chúng ta chắc chắn đạt được chỗ tốt cực lớn, đạt được uy danh thật lớn, đủ giúp Đại Chu ta có được uy thế huy hoàng như thời vừa lập quốc, chấn nhiếp phần đông bọn đạo chích trên giang hồ!

Tất cả mọi người sững sờ, không ai nghĩ tới Tô Tín lại nói như thế.

Là kế hoạch gì? Tô Tín muốn làm gì?

Cơ Hạo Điển cũng ngạc nhiên nói:

- Kế hoạch của ngươi là cái gì?

Tô Tín ngẩng đầu, hắn nói:

- Rất đơn giản, diệt sạch Thanh Thành kiếm phái, biến trì kiếm ngũ phái thành trì kiếm tứ phái, dùng máu tươi của tông môn đỉnh cấp đúc lại huy hoàng ngày xưa!

Hắn nói ra lời này, toàn trường lập tức sợ hãi, tất cả mọi người dùng ánh mắt như nhìn kẻ điên quan sát Tô Tín, hắn biết hắn đang nói cái gì hay không?

Thanh Thành kiếm phái nói diệt là diệt sao? Mặc dù nói thực lực Thanh Thành kiếm phái vẫn luôn sếp ở cuối cùng hoặc ở tầng giữa trong trì kiếm ngũ phái, nhưng đó cũng là tông môn võ lâm có bốn võ giả Dương Thần Cảnh.

Nói thật Đại Chu thật sự có thực lực tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái.

Thân là hoàng triều uy hiếp giang hồ, nếu không thể tiêu diệt mộn Thanh Thành kiếm phái, Đại Chu cũng quá mức phế vật một ít.

Chỉ có điều một thế lực đỉnh tiêm không phải heo chó dê bò, cho dù ngươi có thực lực tuyệt đối thì mặc cho ngươi giết.

Thanh Thành kiếm phái hiện tại đã chết Sầm Vệ Trang nhưng cũng có bốn cường giả Dương Thần Cảnh, hơn nữa chưởng môn ‘ Cửu Nguyên Chân Quân ’ Lệ Trường Hải còn nắm giữ thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm.

Một tồn tại Dương Thần Cảnh cầm thần binh sẽ có sức chiến đấu giống cường giả Chân Vũ cảnh, bởi như vậy thực lực Thanh Thành kiếm phái sẽ tăng thêm một bậc.

Đối mặt Thanh Thành kiếm phái thực lực như thế, nếu Đại Chu cố ý muốn tiêu diệt nó, trong quá trình này sẽ xuất hiện một ít tổn thương, thậm chí sẽ ảnh hưởng tới nguyên khí.

Trọng yếu nhất là Đại Chu phải đối mặt địch nhân không chỉ là một Thanh Thành kiếm phái, còn phải đối mặt với các tông môn võ lâm khác.

Một khi Đại Chu bị Thanh Thành kiếm phái làm tổn thương nguyên khí, mà các tông môn khác đang chờ cơ hội sẽ nhảy ra, khi đó Đại Chu thật tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái cũng được không bù mất.

Cũng chính bởi vì như thế, hơn hai mươi năm trước Đại Chu bức Đại Tấn thành Đông Tấn hiện tại, thời điểm muốn quét ngang giang hồ đã không còn năng lực nữa, Đại Chu cũng không có ra tay với các thế lực đỉnh cấp, kỳ thật trong đó có cân bằng vi diệu.

Tất cả đại thế lực võ lâm ai cũng không dám đi trêu chọc Đại Chu, bởi vì cái gọi là súng bắn chim đầu đàn, nếu chọc Đại Chu tức giận, bọn họ thật sự không có thực lực ngăn cản Đại Chu trả thù.

Đại Chu cũng không dám dễ dàng tiêu diệt thế lực đỉnh cấp, nếu không nguyên khí bản thân sẽ bị hao tổn, các thế lực võ lâm đỉnh tiêm lại nhân cơ hội liên hợp cùng một chỗ, lúc đó sẽ là ác mộng của Đại Chu.

Cho nên thời điểm Đại Chu lập quốc có thể đồ tông diệt môn vô số, thậm chí có không ít tông môn nhất lưu, nhưng trong đó không có thế lực đỉnh cấp nào.

Hơn nữa thế lực võ lâm khác cũng không có chủ động đi trêu chọc Đại Chu, đương nhiên trừ kẻ điên tự tìm đường chết như Bạch Liên giáo.

Huống hồ Đại Chu không chỉ băn khoăn như thế, từ trước đến nay triều đình vẫn đề phòng các thế lực giang hồ.

Lúc trước Đại Chu lập quốc, thế lực giang hồ cũng đề phòng Đại Chu, khi đó Đại Chu chỉ cần làm ra động tác gì tạo thành tiếng gió, lúc đó sẽ có hơn mười thế lực đỉnh cấp liên hợp cùng một chỗ ngăn cản Đại Chu.

Hiện tại hơn hai mươi năm qua đi, Đại Chu cũng nhìn rõ bộ mặt của bọn họ, cho nên không ai phá hư cân bằng vi diệu trong đó.

Nhưng trì kiếm năm phái đuề là tông môn kiếm đạo, tuy ngày bình thường bọn họ giằng co, nhưng một khi một phái xảy ra

vấn đề, cho dù thế lực giang hồ khác không xuất thủ, trì kiếm ngũ phái sẽ liên hợp với nhau.

Với lực lượng Đại Chu hiện tại muốn ngạnh kháng trì kiếm ngũ phái liên hợp, đây không phải là kiêng kị, mà là cảm giác quá sức.

Chương 1180 - Hợp tung liên hoành

Sau khi Tô Tín nói ra yêu cầu này, tất cả mọi người dùng ánh mắt nhìn tên điên quan sát Tô Tín.

Đặc biệt là Phương Cửu Nguyên, hắn cho rằng Tô Tín đã đắc ý quên hình, cho nên mới phải nói ra lời như thế.

Thanh Thành kiếm phái là tồn tại gì? Một trong trì kiếm ngũ phái, đó là môn phái ngươi nói diệt là có thể diệt hay sao? Ngươi còn luôn miệng nói chính mình là vì Đại Chu, vì bệ hạ, ngươi có biết hay không, nếu như làm theo lời ngươi đi diệt Thanh Thành kiếm phái, thiệt hại lớn nhất chính là triều đình!

Kỳ thật mọi người biết vì sao Tô Tín nói như vậy, còn không phải bởi vì Thanh Thành kiếm phái công nhiên tuyên bố tất sát lệnh giết Tô Tín trên giang hồ hay sao.

Nếu Thanh Thành kiếm phái đã công khai tin tức không chết không thôi với Tô Tín, vậy thì đại biểu việc này không có bất luận khả năng thương lượng nào.

Nếu không bọn họ đường đường Thanh Thành kiếm phái một trong trì kiếm ngũ phái nói chuyện chẳng phải không khác gì nói láo?

Bọn họ cũng hiểu tâm tình của Tô Tín, dù sao không sợ tặc trộm chỉ sợ tặc nhớ thương, ai cũng biết đầu của mình bị môn phái đỉnh cấp trên giang hồ nhớ thương là việc không vui vẻ gì.

Nhưng có người có thể chịu đựng, Thanh Thành kiếm phái có tư cách không chết không thôi với Tô Tín ngươi, nhưng Tô Tín ngươi không có tư cách không chết không thôi với Thanh Thành kiếm phái.

Cơ Hạo Điển cau mày, ra tay với tông môn đỉnh cấp có thể gia tăng uy thế của Đại Chu, chấn nhiếp bọn đạo chích giang hồ khác

Chỉ có điều chuyện này không phải hắn gật đầu đồng ý là được.

Ở trong đó liên quan quá lớn, Cơ Hạo Điển thân là một đời hùng chủ, hắn không muốn làm việc như vậy.

Tô Tín lập công huân rất lớn, nhưng đáng tiếc, công huân của hắn không đủ làm Cơ Hạo Điển vì hắn đi diệt Thanh Thành kiếm phái.

Cho nên Cơ Hạo Điển ho khan một tiếng, nói:

- Tô Tín, ta biết rõ ngươi có ân oán với Thanh Thành kiếm phái, nhưng việc này liên quan quá lớn, Đại Chu ta không có khả năng tùy tiện ra tay như vậy.

- Ngươi yên tâm, ngươi là đình tứ đại thần bộ của triều đình ta, cho dù Thanh Thành kiếm phái chính là một trong trì kiếm ngũ phái, nó cũng không có khả năng công khai tới thành Thịnh Kinh hoặc tổng bộ Lục Phiến Môn tại tất cả châu phủ ra tay với ngươi, nếu không chính là khai chiến với Đại Chu chúng ta.

- Cho nên sau này ngươi cẩn thận là được, nếu Thanh Thành kiếm phái thật sự dám không tuân thủ quy củ, ta sẽ xuất động đại quân san bằng Thanh Thành sơn!

Tô Tín cười lạnh trong lòng, Cơ Hạo Điển nói rất khí phách, nếu Thanh Thành kiếm phái không tuân thủ quy củ thì hắn sẽ san bằng Thanh Thành sơn.

Nhưng vấn đề là Thanh Thành kiếm phái thật sự không tuân thủ quy củ, Tô Tín hắn còn mạng hay sao?

Thanh Thành kiếm phái dám công nhiên ra tay với Tô Tín tại thành Thịnh Kinh hoặc Lục Phiến Môn các đạo, khi đó đã ôm tâm tình phải giết hắn.

Chỉ sợ đến lúc đó nghênh đón Tô Tín là mấy tên Dương Thần Cảnh và cả thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm, đến lúc đó Tô Tín còn mạng hay sao?

Dùng tánh mạng mình chọc đối thủ không tuân quy củ, loại chuyện này Tô Tín không bao giờ làm.

Tô Tín ôm quyền nói:

- Bệ hạ, ta cũng biết triều đình khó xử, triều đình khó xử hai điểm khi tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái, một điểm là sợ hãi quá trình diệt Thanh Thành kiếm phái sẽ làm Thanh Thành kiếm phái sắp chết phản công, từ đó ảnh hưởng tới nguyên khí của triều đình.

- Một là lo lắng bốn phái khác trong trì kiếm ngũ phái ra tay ngăn cản, ta nói đúng hay không?

Mọi người nơi này đều gật đầu, Tô Tín nói đúng, bọn họ thật lo lắng hai điểm này.

Nếu không có thực lực, bọn họ lúc trước Đại Chu đóng đô thiên hạ đã tiêu diệt các thế lực đỉnh cấp như Thanh Thành kiếm phái, làm sao có thể lưu bọn chúng tới bây giờ? Thậm chí còn làm bọn chúng hung hăng càn quấy đến mức dám nhúng tay vào việc tranh giành hoàng trữ.

Tô Tín nhìn Cơ Hạo Điển, trầm giọng nói:

- Nếu như nói ta có thể làm cho bốn phái khác trong trì kiếm ngũ phái không nhúng tay vào, hơn nữa còn có thể liên hợp hai thế lực giang hồ đỉnh cấp khác, mọi người cùng nhau ra tay diệt Thanh Thành kiếm phái, dùng thực lực tuyệt đối áp chế Thanh Thành kiếm phái, căn bản không cần lo lắng bọn chúng phản công lúc sắp chết, không biết như vậy triều đình sẽ xuất thủ hay không?

Tất cả mọi người sững sờ,

Nhưng sau đó kịp phản ứng, việc này là việc không có khả năng.

Các tông môn giang hồ cảnh giác với triều đình nhất.

Tuy giang hồ hiện tại cảnh giác Đại Chu không như khi vừa mới lập quốc hơn hai mươi năm trước, nhưng tối thiểu đều là trì kiếm ngũ phái, mọi người nội đấu có thể, nhưng một khi gặp phải kẻ thù bên ngoài, bọn họ cũng liên hợp cùng một chỗ,

dù sao một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, có người bị diệt đầu tiên, sẽ có người thứ hai.

Về phần Tô Tín nói liên thủ hai thế lực đỉnh cấp trên giang hồ, đây là việc vô căn cứ.

Thân là hoàng triều, Đại Chu vốn đối lập với các thế lực võ lâm, ngươi có thể liên hợp ai? Cho dù đầu óc các thế lực kia bị nước vô não cũng không liên hợp với Đại Chu.

Cơ Hạo Điển cau mày, hắn muốn quát lớn phủ định kế hoạch không thực tế của Tô Tín.

Nhưng lần này Tô Tín cũng lập đại công, Đại Chu đối với công thần, đặc biệt rất ưu đãi với công thần có năng lực, cho nên Cơ Hạo Điển bất mãn nhưng hắn vẫn nói:

- Tô Tín, ngươi có kế hoạch gì cứ nói đi, nếu như có thể thực hiện, trẫm sẽ xem xét.

Cơ Hạo Điển nói như vậy là cho Tô Tín một bậc thang, nếu như Tô Tín nói ra kế hoạch không được thì hắn sẽ nói mình suy nghĩ, đương nhiên thời gian suy nghĩ sẽ bị kéo dài vô thời hạn.

Tô Tín trầm giọng nói:

- Thần có kế hoạch vẹn toàn, mà khâu trọng yếu nhất của kế hoạch này chính là bạch ngọc thạch bản!

Cơ Hạo Điển nhìn bạch ngọc thạch bản trong tay mình, nghi ngờ nói:

- Ngươi muốn dùng bạch ngọc thạch bản giao dịch?

Tô Tín lắc đầu, nói:

- Nói đúng hơn là giao dịch phù văn phía trên bạch ngọc thạch bản.

- Bạch ngọc thạch bản chính là dị bảo trên trời giáng xuống, chất liệu trong đó không giống chất liệu nào trong thiên hạ, nhưng chất liệu tám khối bạch ngọc thạch bản là như nhau, khác biệt duy nhất chính là phù văn trên bạch ngọc thạch bản, chính thức đáng giá nghiên cứu cũng là chúng.

- Cho nên mỗi thế lực chỉ cần một khối bạch ngọc thạch bản nghiên cứu chất liệu là đủ rồi, nhưng bọn họ lại muốn phù văn phía trên bạch ngọc thạch bản.

- Cho nên thần chuẩn bị phóng to phù văn phía trên khối bạch ngọc thạch bản này giao dịch với phù văn trên bạch ngọc thạch bản của ba kiếm pháp khác, hơn nữa còn nói chuyện Đại Chu sẽ diệt Thanh Thành kiếm phái với bọn họ.

- Mà Ba Thục Kiếm Các ở tận Ba Thục, tuy Ba Thục Kiếm Các đứng trong hàng ngũ trì kiếm ngũ phái, nhưng kỳ thật bọn họ đã sớm không có gì liên quan gì với trì kiếm ngũ phái, nói ra bọn họ lại giống Mặc môn một lòng rèn cơ quan khôi lỗi, mặc kệ chuyện bên ngoài tông môn, cho nên tỷ lệ bọn họ ra tay rất nhỏ.

- Nhưng vì phòng ngừa vạn nhất, thần cũng chuẩn bị đi Ba Thục Kiếm Các một chuyến, thuyết phục Ba Thục Kiếm Các không tham dự chuyện này.

Tô Tín chưa nói xong, Phương Cửu Nguyên cười lạnh nói:

- Ba Thục Kiếm Các không có tham dự Cửu Trọng Kiếm Các là một chuyện, hơn nữa Ba Thục Kiếm Các am hiểu duy nhất cũng chỉ là đúc kiếm mà thôi, căn bản không có ham muốn nghiên cứu bí mật trường sinh, cho dù ngươi cầm bạch ngọc thạch bản tới, Ba Thục Kiếm Các cũng không có hứng thú, ngươi dùng cái gì nói phục bọn họ không ra tay?

Tô Tín nhìn Phương Cửu Nguyên, nói:

- Ta đã từng quen biết với Ba Thục Kiếm Các, cho nên ta hiểu bọn họ sâu hơn ngươi.

- Ba Thục Kiếm Các chuyên tâm đúc kiếm, nhưng đây cũng là chỗ đau duy nhất của Ba Thục Kiếm Các, đó chính là bọn họ không có một thanh thần binh chính thức.

- Chỉ cần ta cho bọn họ hứa hẹn, sau khi diệt Thanh Thành kiếm phái, chúng ta sẽ đoạt thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm, Ba Thục Kiếm Các bọn họ có thể phái người đến thành Thịnh Kinh tiến hành quan sát một thời gian ngắn, ta tin tưởng bọn họ nhất định sẽ không cự tuyệt.

Trên đài, Cơ Hạo Điển ho khan một tiếng nói:

- Phương ái khanh không nên xen vào, Tô Tín ngươi nói tiếp.

Đối với Cơ Hạo Điển mà nói, hiện tại chuyện trọng yếu nhất là nghiên cứu bí ẩn trường sinh trên bạch ngọc thạch bản.

Nếu kế hoạch của Tô Tín không chỉ tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái, còn có thể giúp triều đình thu thập được ba khối bạch ngọc thạch bản còn lại, loại chuyện này Cơ Hạo Điển sẽ hứng thú.

Tô Tín lạnh lùng lườm Phương Cửu Nguyên, tiếp tục nói:

- Cách giải quyết bốn môn phái còn lại đơn giản, về phần tìm hai thế lực đỉnh cấp hợp tác càng đơn giản, đó chính là là Thiên đình và Địa phủ cũng có được bạch ngọc thạch bản!

Hắn nói lời này làm mọi người sợ hãi, không ai nghĩ tới lá gan của Tô Tín lớn như vậy, không riêng liên thủ với Thiên đình trong Cửu Trọng Kiếm Các, bây giờ còn muốn liên thủ với Thiên đình và Địa phủ.

Thiên đình và Địa phủ không giống thế lực đỉnh cấp khác, bọn họ có thực lực rất mạnh, hơn nữa còn ẩn núp trong bóng tối.

Như Thiếu Lâm tự và Tạo Hóa Đạo môn cũng rất mạnh, nhưng bọn họ ở ngoài sáng, cho nên áp lực đè lên người triều đình nhỏ hơn rất nhiều.

Mà như Thiên đình và Địa phủ có thế lực cường đại lại ẩn núp trong bóng tối, đây mới là tồn tại làm triều đỉnh cảnh giác.

Tô Tín không quản những người khác kinh hãi hay không, mà là nói tiếp:

- Sau khi giao dịch với ba phái xong, Đại Chu sẽ có bốn khối phù văn, mà Thiên đình và Địa phủ có hai khối, chúng ta dùng bốn khối phù văn đi trao đổi hai khối của Thiên đình và Địa phủ, hơn nữa đổi lấy bọn họ xuất thủ với Thanh Thành kiếm phái, tin tưởng bọn họ sẽ thích ý, không phải sao?

- Chủ yếu là bởi như vậy, Đại Chu ta sẽ tập hợp đủ tám khối phù văn, có thể nhanh chóng nghiên cứu ra bí mật trường sinh

trên bạch ngọc thạch bản, tính toán ra, Đại Chu ta cũng không lỗ, không phải sao?

Hắn vừa mới nói xong, mọi người đều kinh hãi, ngay cả mấy cường giả hoàng thất cũng dùng ánh mắt khác thường nhìn Tô Tín.

Kẻ này quả nhiên không đơn giản, bài danh Địa Bảng chỉ ghi thực lực của hắn, nhưng kỳ thật Tô Tín kinh khủng nhất chính là tâm cơ tính toán của hắn!

Kế hoạch của Tô Tín lần này rất diệu, diệu đến mức hợp tung liên hoành diệt Thanh Thành kiếm phái còn có thể kiếm đủ chỗ tốt cho Đại Chu.

Đặc biệt đối với Nhân Hoàng Đại Chu mà nói, hiện tại hắn cần có nhất chính là bí mật trường sinh, mà kế hoạch Tô Tín lần này có thể giúp Đại Chu thu thập đủ phù văn trên tám khối bạch ngọc thạch bản, đối với Nhân Hoàng Đại Chu mà nói đây chính là hấp dẫn trí mạng, cho nên Tô Tín có chín thành nắm chắc, Cơ Hạo Điển sẽ đáp ứng.

Chương 1181 - Ta tốt, ngươi tốt, mọi người đều khỏe

Giữa đại điện, kế hoạch của Tô Tín dẫn tới mọi người nơi này yên tĩnh.

Phương Cửu Nguyên kinh ngạc, Thiết Chiến dùng ánh mắt khác thường nhìn Tô TÍn.

Lúc trước hắn quyết định cho Tô Tín tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo không phải vì thực lực của Tô Tín, mà là vì năng lực của Tô Tín.

Đương nhiên khi đó Tô Tín chỉ có cảnh giới Tiên Thiên mà thôi, cũng không có thực lực gì đáng nói.

Cho tới người ngoài chỉ nhìn thấy thực lực Tô Tín mạnh cỡ nào, lúc nào lại vượt cấp giết người, thật tình không biết Tô Tín là mãng phu chỉ biết chém giết, chỉ sợ hắn đã sớm bị người ta giết mười tám lần.

Hiện nay Tô Tín nói kế hoạch lại giúp Đại Chu có lợi nhất.

Tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái có thể gia tăng uy danh, đoạt được Duy Ngã Đạo Kiếm tăng cường thực lực, trọng yếu nhất còn có thể tập hợp đủ phù văn trên tám khối bạch ngọc thạch bản, đây mới là thứ Nhân Hoàng Đại Chu cần có nhất, cho nên Thiết Chiến dám khẳng định, bệ hạ nhất định sẽ đồng ý.

Dù sao hắn đi theo Cơ Hạo Điển còn lâu hơn Tô Tín rất nhiều, hắn càng biết rõ tính tình của Cơ Hạo Điển.

- Tô đại nhân, ba phái trong trì kiếm ngũ phái và thiên địa nhị cung vốn chỉ có một khối và hai khối phù văn, nếu dựa theo lời ngươi nói, phù văn trong tay bọn họ sẽ nhiều hơn hay sao? Huống hồ thực lực Thiên đình và Địa phủ cường đại, lòng mang làm loạn, ngươi làm như vậy chẳng phải bảo hổ lột da?

Phương Cửu Nguyên lạnh lùng châm chọc Tô Tón.

Hiện tại Phương Cửu Nguyên đã tiến thối lưỡng nan, nếu như ngay từ đầu không mở miệng khá tốt, nhưng hiện tại hắn đã đắc tội Tô Tín, hơn nữa còn trực tiếp vạch mặt, đã như vậy, hắn chỉ có thể đắc tội Tô Tín đến cùng.

Tô Tín cười lạnh nói:

- Ba phái và thiên địa nhị cung có nhiều phù văn hơn thì thế nào? Nhưng phù văn trong tay Đại Chu chúng ta nhiều hơn bọn họ, chẳng lẽ Đại Chu ta còn sợ bọn họ hay sao?

- Phương đại nhân, loại ý nghĩ này của ngươi là không đúng, muốn vĩnh viễn sừng sững trên đỉnh núi cũng không thể suy nghĩ chèn ép thực lực của người khác, mà là phải nghĩ làm sao gia tăng thực lực của mình, làm cho đối phương vĩnh viễn không thể đuổi kịp ngươi.

- Đại Chu ta có tám khối phù văn, thế lực khác có ít hơn chúng ta, chẳng lẽ dùng thực lực Đại Chu vẫn không thể đào móc ra bí mật hoàn chỉnh của phù văn hay sao?

Tô Tín nói lời này cũng làm Phương Cửu Nguyên á khẩu không nói ra lời, hắn có thể nói thế nào? Nói Đại Chu không bằng thế lực khác?

Lúc này Cơ Hạo Điển trực tiếp mở miệng làm những lời kế tiếp của Phương Cửu Nguyên nghẹn trong bụng.

Ánh mắt Cơ Hạo Điển nhìn thẳng Tô Tín, nói:

- Kế hoạch chỉ là kế hoạch, vạn nhất bốn phái kia không đáp ứng thì làm sao bây giờ? Thiên đình và Địa phủ sẽ giao dịch theo ý ngươi sao?

Tô Tín nói thẳng:

- Những chuyện này bệ hạ không cần quan tâm, cho dù là bốn phái hay Thiên đình và Địa phủ, thần đều quen biết bọn họ, cho nên tất cả cứ giao cho thần xử lý là được rồi, nếu làm hư chuyện này, thần sẽ cho bệ hạ xử trí!

Tô Tín nói như vậy giống như lập quân lệnh trạng trước mặt mọi người, thái độ kiên quyết cũng làm cho Cơ Hạo Điển rất hài lòng.

Đương nhiên hắn càng thoả mãn chính là kế hoạch của Tô Tín lần này được lơi lớn nhất chính là Đại Chu.

Tạm thời không nói tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái đoạt được uy danh và một ít chỗ tốt thực chất khác, nếu quả thật có

thể thu thập đủ tám phù văn trong thời gian sớm nhất, dùng lực lượng Đại Chu tự nhiên cũng có thể nhanh chóng nghiên cứu ra bí mật trường sinh.

Cơ Hạo Điển biết rõ tình huống thân thể của mình, thời gian của hắn đã không nhiều lắm, hiện tại hắn lo lắng nhất chính là chưa nghiên cứu ra bí mật trong bạch ngọc thạch bản thì mình đã chết trước, đó mới gọi là khóc không ra nước mắt.

Cho nên kế hoạch của Tô Tín này rất hợp ý của hắn, Cơ Hạo Điển không có lý do gì cự tuyệt.

Nhìn Tô Tín dưới đài, Cơ Hạo Điển càng ngày càng cảm thấy hắn thuận mắt, thần tử Đại Chu trước mắt so sánh với Tô Tín, đại bộ phận là kẻ chỉ biết giữ cái đã có.

Có tâm tiến thủ mà trẻ tuổi như Tô Tín lại quá ít.

Chính bởi vì như thế, cho nên Cơ Hạo Điển thoả mãn nói ra:

- Rất tốt, chuyện này giao cho ngươi đi làm, đương nhiên trẫm sẽ không biết bạc đãi ngươi.

- Lúc diệt Thanh Thành kiếm phái, trẫm sẽ mời cường giả ẩn tu đã lâu trong hoàng gia Cung Phụng Đường xuất hiện.

- Hơn nữa các vị ở đây cũng sẽ ra tay giúp ngươi.

Mặc dù Cơ Hạo Điển không có nói vị cường giả của hoàng gia Cung Phụng Đường mạnh bao nhiêu, nhưng Tô Tín lại biết rõ, vị kia hơn phân nửa chính là cường giả Chân Vũ cảnh.

Kỳ thật đối với thực lực chân chánh của Đại Chu, Tô Tín cũng hiếu kỳ.

Dù sao tồn tại Chân Vũ cảnh quá mức cường hãn, võ giả tu luyện tới trình độ Chân Vũ cảnh đã rất ít ra tay, dù sao đều là cao thủ lục địa thần tiên.

Ngày xưa Đại Chu có thể diệt Đại Tấn, hơn nữa còn có thực lực trấn áp giang hồ, khẳng định có tồn tại Chân Vũ cảnh, hơn nữa không chỉ có một.

Chỉ có điều trong đó có những ai, có người hoàng tộc Đại Chu hay không, người ngoài không biết được.

Nhưng ít nhất Tô Tín không quan tâm việc này, dù sao chỉ cần đạt được Cơ Hạo Điển hứa hẹn là đủ.

Đã nói xong, mọi người cũng rời đi, thân thể Cơ Hạo Điển không thể chịu đựng lâu hơn nữa.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, thần sắc mọi người rất không tồi.

Đối với quân đội mà nói có chiến tranh mới có quân công, có tiền lời, cho nên có thể tiến công Thanh Thành kiếm phái, người quân đội sẽ không phản đối.

Mà mấy vị hoàng gia Cung Phụng Đường cũng như thế.

Bọn họ là người ăn bổng lộc làm việc, ngày bình thường tiếp nhận tài nguyên Đại Chu cung phụng, hơn nữa mỗi lần động thủ trở về sẽ có ban thưởng, cho nên bọn họ không cự tuyệt việc này.

Chỉ sợ người không vui vẻ duy nhất ở đây chính là Phương Cửu Nguyên.

Hắn hôm nay rất mất mặt, không chỉ có không thành công đè ép Tô Tín xuống, hắn còn mất mặt trước mặt mọi người, trọng yếu nhất là cuối cùng ngay cả bệ hạ cũng có ý kiến với hắn.

Cuối cùng ngay cả những người quân đội và hoàng gia Cung Phụng Đường nhìn Phương Cửu Nguyên với ánh mắt như nhìn kẻ xấu.

So sánh với Tô Tín hôm nay, biểu hiện của Phương Cửu Nguyên còn kém quá nhiều.

Hơn nữa nhắc tới Tô Tín, trong lòng mọi người đều tán thưởng, kế hoạch của Tô Tín hôm nay hẳn là hắn sớm chuẩn bị từ trước.

Thanh Thành kiếm phái không chết không thôi với Tô Tín, Tô Tín cũng có kế hoạch bóp chết uy hiếp đến mình.

Nếu kế hoạch hôm nay của Tô Tín được như nguyện.

Thanh Thành kiếm phái bị diệt, cái giá lớn như vậy đủ chưa? Chỉ sợ từ nay về sau ai muốn không chết không thôi với Tô Tín cũng phải suy nghĩ kỹ.

Hơn nữa làm cho bọn họ kinh hãi nhất chính là, sau khi tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái, bọn họ suy nghĩ mình sẽ được lợi nhất, thật tình không biết người được lợi lớn nhất lại là Tô Tín, dù sao kế hoạch của hắn thiết kế nhắm vào Thanh Thành kiếm phái.

Kế hoạch ngươi tốt, ta tốt, mọi người khỏe, hết lần này tới lần khác bọn họ không tìm ra tật xấu gì, không thể dùng một câu nhân tài là có thể khái quát Tô Tín được.

Nhưng thật tình mọi người không biết, chỉ là một Thanh Thành kiếm phái còn chưa đủ làm Tô Tín phế khí lực lớn thiết kế mưu kế như vậy.

Nói không dễ nghe,Thanh Thành kiếm phái còn không có tư cách này.

Đối với Tô Tín mà nói, hắn làm việc đều có thói quen lợi ích hóa, kể cả kế hoạch lần này cũng như thế.

Tô Tín cười ha hả đi đến bên người Phương Cửu Nguyên, hắn tươi cười rất sáng lạn nhưng dùng ngữ khí lạnh lùng nói:

- Phương đại nhân hôm nay làm rất tốt, Tô Tín ta nhớ kỹ, ngày sau ta sẽ báo đáp thật tốt!

Nghe Tô Tín nói lời này, Phương Cửu Nguyên cảm giác toàn thân lạnh lẽo, giống như có con rắn độc âm thầm ẩn nấp nhìn chằm chằm vào hắn.

Phương Cửu Nguyên vẫn hừ lạnh một tiếng, nói:

- Như thế nào, Tô đại nhân thẹn quá hoá giận hiện tại muốn động thủ sao? Rất tốt, tại hạ phụng bồi đến cùng, ta rất muốn xem, Tô đại nhân có thể đánh chết hai vị Dương Thần cảnh có bao nhiêu khủng bố!

Thân là người Lục Phiến Môn, Phương Cửu Nguyên tự nhiên biết rõ chiến tích Địa bảng của Tô Tín.

Hắn là giết Sầm Vệ Trang cùng Hắc Liên Thánh sứ, chỉ có điều một cái là tính kế, một còn lại là ra tay đánh lén, hắn không đối kháng chính diện với hai người kia, loại chuyện này căn bản không thể phục chế.

Như vậy tính toán bài danh Địa Bảng hơn bốn mươi của Tô Tín là không thấp, lúc nào Tô Tín có thể mặt đối mặt đánh chết một tồn tại Dương Thần Cảnh, khi đó Tô Tín sẽ đứng trong tốp ba mươi Địa bảng.

Cho nên Phương Cửu Nguyên đối mặt với Tô Tín trong nội tâm không có ngọn nguồn, nhưng hắn vẫn dám đánh một trận với Tô Tín.

Tô Tín lại không có trả lời hắn, hắn cười lạnh bên tai Phương Cửu Nguyên sau đó quay người rời đi, nhưng loại thái độ này càng làm Phương Cửu Nguyên sợ hãi.

Hắn hiện tại xem như hiểu cảm thụ của Tô Tín lúc bị Thanh Thành kiếm phái tuyên bố tất sát lệnh.

Không sợ tặc trộm chỉ sợ tặc nhớ thương, đặc biệt Tô Tín là kẻ tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn tàn nhẫn đang âm thầm nhìn chằm chằm vào ngươi, cho dù Phương Cửu Nguyên tung hoành thiên hạ vài chục năm cũng phải sợ hãi.

Hai người bọn họ làm một loạt động tác, Thiết Chiến đều nhìn vào trong mắt, chờ Tô Tín trở về, Thiết Chiến nói với Tô Tín:

- Phương Cửu Nguyên lần này làm việc rất quá phận, phá hư quy củ Lục Phiến Môn ta, làm sai chuyện nên nhận phạt.

- Dù sao hắn cũng là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, nếu ngươi ra tay đối phó hắn, vậy thì biến thành Lục Phiến Môn tự giết lẫn nhau, không duyên cớ làm người ngoài chế giễu.

Tô Tín cười nói:

- Điểm ấy ta biết rõ, nếu không Phương Cửu Nguyên hắn tuyệt đối ra khỏi không thành Thịnh Kinh.

Thiết Chiến thoả mãn gật đầu, bởi vì Phương Cửu Nguyên phá hư quy củ trước.

Ngươi muốn nhằm vào Tô Tín cũng có thể, cho dù vạch mặt thì đó cũng là nội bộ Lục Phiến Môn tranh quyền đoạt lợi.

Nhưng hiện tại Phương Cửu Nguyên công nhiên nhắm vào Tô Tín trước mặt mọi người, cũng tung hô việc nội bộ Lục Phiến Môn tranh quyền đoạt lợi ra bên ngoài, làm cho Lục Phiến

Môn mất mặt, Thiết Chiến không cách nào tha thứ loại chuyện này.

Nói thật chỉ bằng hành vi của Phương Cửu Nguyên, Thiết Chiến có suy nghĩ trực tiếp cướp đoạt tư cách tứ đại thần bộ của hắn.

Chỉ có điều muốn cướp đoạt vị trí tứ đại thần bộ vị không chỉ cần tổng bộ đầu Thiết Ngạo mở miệng, còn cần Cơ Hạo Điển đồng ý mới được, làm như vậy cũng là đề phòng Thiết gia một nhà độc đại trong Lục Phiến Môn.

Cho dù không thể cướp lấy vị trí tứ đại thần bộ của Phương Cửu Nguyên cũng không sao cả.

Phương Cửu Nguyên phá hư quy củ thì phải thừa nhận hậu quả, từ hôm nay trở đi hắn sẽ không dễ chịu trong Lục Phiến Môn a.

Lục Phiến Môn Thiết gia muốn nhằm vào một người nào, cho dù là Lưu Phượng Vũ quyền thế nhất lúc trước cũng không ngăn nổi, càng không cần nói Phương Cửu Nguyên hiện tại.

Chương 1182 - Đi tới Dịch Kiếm Môn

Sau khi trở lại tổng bộ Lục Phiến Môn, Thiết Chiến hỏi qua Tô Tín có cần hỗ trợ hay không, trong Lục Phiến Môn có truy phong tuần bổ và tập sự mật thám không làm nhiệm vụ sẽ phối hợp với Tô Tín.

Dù sao đây chính là đại sự, sẽ diệt thế lực đỉnh cấp, cũng là việc thời điểm Đại Chu đỉnh phong nhất chưa hoàn thành bao giờ, loại chuyện này đủ sức được Thiết Chiến coi trọng.

Tô Tín cũng không có sĩ diện cãi láo, Tô Tín không muốn những truy phong tuần bổ kia, lần này hắn hắn đi tìm người, cũng không phải đi chọc phiền toái cho mình, cho nên không dùng đến truy phong tuần bổ ra tay.

Mà tập sự mật thám, Tô Tín sẽ không có cự tuyệt.

Chỉ có điều Tô Tín bảo tất cả tập sự mật thám đi nhìn chằm chằm vào Thanh Thành kiếm phái, phòng ngừa người Thanh Thành kiếm phái bỗng nhiên ra tay giết hắn.

Tuy dựa theo phỏng đoán của Tô Tín, tông môn lớn như Thanh Thành kiếm phái ở phương diện phân phối quyền lực trong tay cao tầng, đặc biệt là trong tình huống không thể trấn áp cục diện như hiện tại, muốn ra tay với hắn cũng cần thời gian nửa năm đến một năm.

Nhưng mọi thứ luôn luôn có ngoại lệ, Tô Tín không muốn giao an nguy của mình cho kẻ khác, cho nên hắn mới bảo tập sự mật thám nhìn chằm chằm vào Thanh Thành kiếm phái, một khi đối phương có gió thổi cỏ lay gì đó, Tô Tín sẽ tạm lánh mặt.

Dù sao lần này hắn đi thăm vài tông môn, phần lớn thời gian đều bôn ba bên ngoài, gây chuyện không tốt sẽ cho Thanh Thành kiếm phái cơ hội lợi dụng thời cơ.

An bài tất cả, Tô Tín lập tức chuẩn bị xuất động đi tới ba kiếm phái trước.

Nếu như không có nhiệm vụ chính tuyến, Tô Tín ngược lại có thể chuẩn bị sung túc một ít mới hành động, dù sao Thanh Thành kiếm phái đang rối loạn.

Hiện tại nhiệm vụ chính tuyến chỉ co thời gian nửa năm, Tô Tín nhất định phải nắm chặt hành trình, dù sao trên đường đi Tô Tín sẽ lãng phí mất rất nhiều thế gian.

Trạm đầu tiên của Tô Tín chính là Dịch Kiếm Môn.

Thuyết phục Dịch Kiếm Môn rất đơn giản, Tô Tín có nắm chắc trăm phần trăm.

Về việc riêng, Hinh Nhi là đệ tử Mạnh Kinh Tiên, cho nên Tô Tín có vài phần tình hương khói với Dịch Kiếm Môn.

Về việc công, Dịch Kiếm Môn không có hảo cảm với bất cứ tông môn nào trong bốn trì kiếm ngũ phái còn lại

Lúc trước Dịch Kiếm Môn đại chiến với Cản Thi Phái, kế quả bản thân nguyên khí đại thương, thiếu chút nữa rớt ra khỏi hàng ngũ trì kiếm ngũ phái.

Khi đó từng có người nào nghĩ tới trì kiếm ngũ phái nên đồng khí liên chi và giúp đỡ hay không? Căn bản là không có!

Hơn nữa không chỉ không có, trong đó còn có bỏ đá xuống giếng.

Dịch Kiếm Môn ban đầu đứng đầu trì kiếm ngũ phái, kết quả Danh Kiếm Sơn Trang thừa cơ ra tay đoạt được vị trí này.

Danh Kiếm Sơn Trang lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn cũng bỏ đi, dù sao trên giang hồ chỉ dựa vào thực lực nói chuyện.

Thực lực Dịch Kiếm Môn không bằng người ta, như vậy cũng không có gì để nói.

Nhưng Thanh Thành kiếm phái lại muốn tranh đoạt vị trí đệ nhất trì kiếm ngũ phái, thời điểm Dịch Kiếm Môn xuống dốc đã từng bỏ đá xuống giếng.

Có nguyên nhân như vậy, nếu Dịch Kiếm Môn còn có thể đi giúp Thanh Thành kiếm phái thì Dịch Kiếm Môn không gọi là Dịch Kiếm Môn, trực tiếp sửa gọi là Thánh Mẫu môn cho rồi.

Dùng tốc độ nhanh nhất chạy đi hơn mười ngày, Tô Tín một mình một người đi tới chân núi Dịch Kiếm Môn.

Khí thế cường giả Dung Thần Cảnh tỏa ra không chút che lấp, đệ tử phụ trách tuần sơn thi lễ và nói:

- Xin hỏi tiền bối đến Dịch Kiếm Môn ta cần làm chuyện gì?

Tô Tín thản nhiên nói:

- Đại Chu Tô Tín, cầu kiến Huyền Tâm Kiếm Chủ.

Tên đệ tử kia kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Tô Tín mang theo kính sợ và hiếu kỳ.

Hiện tại cái tên truyền kỳ lưu truyền phổ biến nhất giang hồ hiện tại chính là Tô Tín.

Thực lực Hóa Thần Cảnh tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các, hơn nữa còn giết hai tên cường giả Dương Thần Cảnh, đứng hàng Địa Bảng thứ bốn mươi, cuối cùng thậm chí dẫn tới Thanh Thành kiếm phái công nhiên ban bố tất sát lệnh, muốn không chết không thôi với Tô Tín.

Đối với đệ tử Dịch Kiếm Môn tuổi trẻ mà nói, bọn họ mặc kệ Tô Tín ngươi là tay sai triều đình hay cái là gì, đệ tử mới vừa bước vào võ đạo như bọn họ sùng bái nhất chính là nhiệt huyết giang hồ và cường giả dương danh thiên hạ, tưởng tượng có một ngày mình cũng cầm kiếm tung hoành thiên hạ như thế.

Hơn nữa trọng yếu nhất chính là, bọn họ đều biết Tô Tín chính là ca ca của Tô Hinh Nhi, đệ tử kiệt xuất nhất Dịch Kiếm Môn thế hệ này,

Cho nên những đệ tử Dịch Kiếm Môn trời sinh có cảm giác thân cận với Tô Tín, nghe vậy tên đệ tử kia lập tức chắp tay nói:

- Tô tiền bối xin chờ một chút, ta đi bẩm báo.

Tên đệ tử kia leo lên sơn môn, chỉ chốc lát Dịch Kiếm Môn Sở Bất Phàm đi ra nghênh đón.

Lúc hắn nhìn thấy Tô Tín tỏa ra khí thế Dung Thần Cảnh thì nở nụ cười khổ.

- Vừa rồi sư huynh bảo ta ra đón ngươi, nói thật ta thực không muốn tiếp việc này, mỗi lần nhìn thấy ngươi, ta có cảm giác cả đời này mình sống trên thân chó.

Tô tin cười nói:

- Sở huynh ngươi cũng không cần tự coi nhẹ mình, ngươi cách Dung Thần Cảnh không xa a?

Sở Bất Phàm lắc đầu nói:

- Cho dù tấn thăng Dung Thần Cảnh thì như thế nào? Ta vẫn không bằng ngươi.

Sở Bất Phàm nghiêm khắc mà nói cũng tính là cao thủ Nhân bảng thế hệ trước, tuổi của hắn chỉ lớn hơn Tô Tín gần hai mươi tuổi.

Trong Nhân bảng thế hệ trước, Sở Bất Phàm xem như người nổi bật, nhưng cường giả Nhân bảng thế hệ của hắn không có bao nhiêu, so ra còn kém anh tài xuất hiện lớp lớp thế hệ Tô Tín.

Có lẽ qua vài trăm năm sau, Tô Tín sẽ trở thành cự phách mà vô số người sẽ viết truyền kỳ của hắn thành sách, sau đó lại dùng việc đó dạy bảo thế hệ sau, Sở Bất Phàm hắn cũng muốn thành người như vậy.

Lắc đầu, Sở Bất Phàm ném những việc này ra khỏi đầu, hắn mang theo Tô Tín leo lên Dịch Kiếm Môn.

Chỉ có điều mới đi một nửa, Tô Tín đã nhìn thấy hai nữ tử xinh đẹp chạy xuống.

Một hai mươi mấy tuổi, dung mạo thanh tú, một chỉ hơn mười tuổi, nhìn nàng rất hoạt bát đáng yêu.

Nữ tử hơn hai mươi tuổi chính là Dịch Kiếm Môn Tạ Chỉ Yến, còn lại không cần nói cũng biết, chính là Hinh Nhi.

- Ca ca ngươi không giữ lời hứa, tại sao lâu như vậy mới tới thăm ta!

Hinh Nhi chạy đến bên người Tô Tín, nàng ôm cổ hắn, cũng tức giận chu miệng.

Tô Tín cảm thấy xấu hổ, lần trước hắn thật đáp ứng sẽ thường xuyên đến thăm Hinh Nhi, nhưng thời gian của hắn bận rộn, hơn nữa lần trước Dịch Kiếm Môn Giang Thu Liên náo loạn làm hắn không thoải mái, cho nên hắn mới kháng cự việc đến Dịch Kiếm Môn.

Với thực lực của Tô Tín hiện tại, việc này không thành vấn đề gì.

Trên giang hồ bất kỳ địa phương nào cũng phải dựa vào nắm đấm nói chuyện.

Cho dù như vậy, hắn cũng thất tín, Tô Tín phải hống Hinh Nhi vui vẻ thì nàng mới bỏ qua.

Dọc theo con đường này Hinh Nhi oán trách người giang hồ nói Tô Tín nói chuyện thủ tín, kết quả hắn lại không giữ lời với muội muội của mình.

- Tạ cô nương, đã lâu không gặp.

Tô Tín chào hỏi Tạ Chỉ Yến.

Tạ Chỉ Yến cười khổ, nói:

- Nhưng ta cảm giác không gặp tốt hơn, mỗi lần gặp ngươi, ta có cảm giác bị đả kích.

Sở Bất Phàm nhìn thấy Tô Tín đã cảm giác áp lực rất lớn, nhưng thật tình không biết áp lực của Tạ Chỉ Yến càng lớn hơn nữa.

Tuy nàng thân là nữ tử, nhưng nàng không thua gì nam nhân, kỳ thật với thực lực của nàng hiện tại, đặt trong Nhân bảng thế hệ này cũng tiến vào tốp ba, chỉ có điều Tô Tín quá mức yêu nghiệt.

Lúc trước nàng ở cảnh giới Tiên Thiên thì Tô Tín chỉ là bang chủ tiểu bang phái.

Hiện tại nàng thật vất vả tấn chức Hóa Thần, cũng vừa mới ổn định cảnh giới, nhưng Tô Tín bên này đã bước vào Dung Thần, danh dương giang hồ, thậm chí đã tru sát hai cao thủ Dương Thần.

Tạ Chỉ Yến xem như nhìn ra, nàng không thể so sánh với Tô Tín, như vậy thuần túy là tự tìm khổ cho mình.

Tô Tín nói vài câu với Tạ Chỉ Yến và Hinh Nhi hai câu liền rời đi, lời ong tiếng ve chờ nói sau, dù sao hắn hôm nay tới làm chính sự, tông chủ Dịch Kiếm Môn Huyền Tâm Kiếm Chủ Mạnh Kinh Tiên đang chờ hắn đấy.

Trên đường, Tô Tín hỏi Sở Bất Phàm:

- Sở huynh, Hinh Nhi lúc nào xuống núi hành tẩu giang hồ?

Năm nay Hinh Nhi đã mười sáu tuổi, tuổi này trong thế lực bình thường chỉ vừa nhập môn, nhưng đặt ở thế lực đỉnh cấp đã có thể thả vào trong giang hồ.

Huống chi thực lực Hinh Nhi hiện tại đã đạt tới Thần Cung cảnh, đã có thể đưa xuống núi lịch lãm giang hồ.

Sở Bất Phàm nói:

- Thực lực và tuổi của Hinh Nhi đã đủ, nhưng bối phận của nàng lớn, lại tu hành với các đệ tử trẻ tuổi nhất của Dịch Kiếm Môn hiện tại, nàng là tiểu sư thúc của bọn họ.

- Cho nên sư huynh chuẩn bị chờ bọn họ chuẩn bị đầy đủ sẽ cùng xuống núi, như vậy còn có thể an toàn hơn một ít.

Tô Tín gật đầu, Dịch Kiếm Môn an bài như vậy cũng rất hợp lý, dù sao đệ tử trẻ tuổi kinh nghiệm giang hồ nông cạn, một mình bước chân vào giang hồ nguy hiểm lớn hơn một chút.

Hiện tại Dịch Kiếm Môn chưa triệt để khôi phục, cho nên rất giữ gìn các đệ tử trẻ tuổi, cho dù tổn thất một người cũng làm bọn họ không nỡ.

Chỉ có điều võ giả không thể bế môn không ra ngoài, cần phải bước vào lưu lạc giang hồ, bằng không thì nhiều đệ tử như vậy sẽ bị Dịch Kiếm Môn nuôi dưỡng biến thành phế nhân.

Tô Tín nói:

- Sở huynh, chờ Hinh Nhi bắt đầu bước chân vào giang hồ, làm phiền ngươi thông tri ta trước.

Sở Bất Phàm trực tiếp gật đầu đáp ứng, đây không phải việc khó, huống chi hắn cũng biết cảm tình củaTô Tín và Hinh Nhi.

Tô Tín lúc trước quyết định cho Hinh Nhi tiến về Dịch Kiếm Môn chính là vì không muốn Hinh Nhi theo mình chịu khổ, một nguyên nhân khác chính là không muốn cho Hinh Nhi bị mình che chở biến thành đại tiểu thư chỉ biết khóc lóc.

Cho nên Dịch Kiếm Môn cho Hinh Nhi đi ra ngoài bước chân vào giang hồ, Tô Tín sẽ không ngăn cản, trái lại hắn còn ủng hộ.

Cho dù ủng hộ thì ủng hộ, nhưng giang hồ hiểm ác, Hinh Nhi và các đệ tử Dịch Kiếm Môn mới bước chân vào giang hồ, Tô Tín cũng lo lắng, cho nên hắn mới bảo Sở Bất Phàm báo cho hắn biết khi Hinh Nhi đi ra ngoài lịch lãm, Tô Tín lại phái người âm thầm bảo hộ, gặp chuyện gì cũng có thể bảo hộ kịp thời.

Sở Bất Phàm dẫn theo Tô Tín đi vào cung điện sâu nhất trong Dịch Kiếm Môn, nơi này có vẻ ngoài âm u, Tô Tín lại có thể cảm nhận kiếm ý cường đại đang ở giữa cung điện.

Nơi này là chỗ ở của Mạnh Kinh Tiên, cũng là nơi hắn bế quan.

Chương 1183 - Kiếm Thần Sơn

Trong đại điện, bốn phía không có ngọn đèn lờ mờ, nơi sâu nhất trong đại điện chỉ có một võ giả đang ngồi trong đó, quanh thân có bốn thanh trường kiếm vờn quanh, kiếm ý kinh thiên đang bao phủ người hắn.

Vị này không cần phải nói, hắn chính là đệ nhất Địa Bảng, dùng sức một mình ngăn cơn sóng dữ, chèo chống Dịch Kiếm Môn đến hôm nay, Huyền Tâm Kiếm Chủ Mạnh Kinh Tiên.

Cảm nhận được lực lượng cường đại trên người Mạnh Kinh Tiên, áp lực giống như núi lửa bộc phát, Tô Tín cảm thấy nội tâm kinh hãi.

Hắn cho đến tận này đã gặp qua cường giả Dương Thần cảnh mạnh nhất có lẽ chính là ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo, tu vi nửa bước Chân Vũ cảnh, ngay cả Địa phủ Tần Nghiễm Vương Diệt và Thiên đình Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cũng không thể sánh vai với Mạnh Kinh Tiên.

Mạnh Kinh Tiên lại không yếu hơn ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo, vị này vẫn đang bế quan, ngày xưa một kiếm bao phủ thiên địa, Huyền Tâm Kiếm Chủ trong truyền thuyết, hắn cũng là cường giả nửa bước Chân Vũ cảnh!

Tô Tín chắp tay nói:

- Bái kiến Huyền Tâm Kiếm Chủ.

Mạnh Kinh Tiên đang ẩn mình trong bóng tối, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng nhưng không thấy tướng mạo.

Vào lúc này có giọng nói ôn hòa vang lên:

- Tô Tín? Ta biết rõ ngươi, vô sự không lên điện tam bảo, ngươi tới Dịch Kiếm Môn ta khẳng định không chỉ vì thăm muội muội của ngươi đúng không?

Tô Tín gật đầu nói:

- Đúng vậy, lần này ta không phải dùng thân phận ca ca Hinh Nhi đến đây, mà là dùng thân phận tứ đại thần bộ đại biểu triều đình đến đây, ta muốn bàn giao dịch với Dịch Kiếm Môn.

- Giao dịch gì?

Tô Tín trầm giọng nói:

- Ta nguyện ý dùng phù văn trên khối bạch ngọc thạch bản kia trao đổi với phù văn của Dịch Kiếm Môn, hơn nữa triều đình sẽ động thủ với Thanh Thành kiếm phái, đến lúc đó ta hi vọng Dịch Kiếm Môn không nên nhúng tay.

- Có thể.

Mạnh Kinh Tiên không có nửa phần do dự, nói thẳng ra hai chữ này

Mạnh Kinh Tiên nói lời này làm Tô Tín cũng phải sững sờ, hắn không kịp phản ứng.

Tuy trước khi Tô Tín đã có chín thành chín nắm chắc có thể làm cho Dịch Kiếm Môn đáp ứng yêu cầu của hắn, thậm chí hắn từ đầu đã có chuẩn bị rất nhiều.

Chỉ có điều Tô Tín không ngờ Mạnh Kinh Tiên lại đáp ứng thống khoái như thế, thậm chí thống khoái đến mức không cần suy nghĩ cũng đã đáp ứng.

Không biết còn tưởng rằng Tô Tín không phải người triều đình, mà là người của Dịch Kiếm Môn.

Cảm giác được Tô Tín kinh ngạc, Mạnh Kinh Tiên chỉ thản nhiên nói:

- Không cần suy nghĩ nhiều, ta chỉ đưa ra lựa chọn phù hợp với Dịch Kiếm Môn nhất mà thôi.

- Đối với Dịch Kiếm Môn hiện tại, chúng ta trải qua thời gian bị bỏ đá xuống giếng, chúng ta cũng trải qua nhân gian ấm lạnh, cho nên hiện tại chúng ta trở nên ích kỷ, ích kỷ đến mức chúng ta sẽ nghĩ tới chỗ tốt của chúng ta đầu tiên.

- Thanh Thành kiếm phái chết sống không quan hệ gì với Dịch Kiếm Môn, cho dù không có ngươi nói, Dịch Kiếm Môn chúng ta cũng không nhúng tay.

- Phù văn trên bạch ngọc thạch bản là thứ Dịch Kiếm Môn ta rất muốn, cho nên ta đáp ứng thì có gì kỳ quái?

Tô tin cười nói:

- Quả nhiên không hổ là Huyền Tâm Kiếm Chủ, nhìn sự việc rất thông thấu, như vậy tại hạ cáo từ.

Mạnh Kinh Tiên không nói gì, chỉ gật gật đầu, do Sở Bất Phàm dẫn Tô Tín đi giao dịch phù văn trên bạch ngọc thạch bản.

Đợi đến lúc Tô Tín rời đi, sư đệ Lâm Lạc Viêm của Mạnh Kinh Tiên, cũng là cường giả Dương Thần cảnh thứ hai Dịch Kiếm Môn bước ra khỏi bóng tối, hắn kinh ngạc hỏi:

- Sư huynh, tiểu tử này lần này toan tính không nhỏ, hắn lại muốn ra tay với Thanh Thành kiếm phái, ngươi không thừa cơ tìm chút chỗ tốt, tại sao dễ dàng đáp ứng hắn?

Mạnh Kinh Tiên thản nhiên nói:

- Kết một thiện duyên mà thôi, nếu tiện tay thì vì sao phải khó xử hắn?

- Sư đệ, Dịch Kiếm Môn trước kia có thể cầm kiếm cao ngạo, hiện tại tự nhiên cũng có thể, nhưng tối thiểu nên kết giao một ít người đáng tin cậy mới được.

- Nếu không, lúc trước cũng không chỉ dựa vào chúng ta ngăn cản một đám đạo chích.

Lâm Lạc Viêm trầm mặc một lát, hiển nhiên hắn biết rõ Mạnh Kinh Tiên nói có ý gì.

Dịch Kiếm Môn trước kia chính là tồn tại đứng đầu trì kiếm ngũ phái, lời nói cầm kiếm cao ngạo chỉ là êm tai, nói câu không dễ nghe chính là người Dịch Kiếm Môn quá ngạo, ngạo đến mức không đặt ai vào mắt.

Thời điểm Dịch Kiếm Môn cường đại nhất, việc như vậy cũng không có gì.

Nhưng một khi đến phiên Dịch Kiếm Môn bắt đầu suy bại, hậu quả lập tức xuất hiện.

Thời điểm Dịch Kiếm Môn nguy nan lại không tìm thấy ai trợ giúp, hơn nữa đồng minh ngày xưa sống chết mặc bây, hoặc là bỏ đá xuống giếng.

Sự kiện hơn hai mươi năm trước đã cho Dịch Kiếm Môn giáo huấn rất sâu sắc.

- Sư huynh, ngươi cảm thấy Tô Tín kia có thể tín nhiệm, có thể kết giao sao?Dù sao hắn là người của triều đình.

Mạnh Kinh Tiên thản nhiên nói:

- Có thể kết giao không phải triều đình, mà là Tô Tín hắn.

- Ngươi cũng không cần tận lực, một thiện duyên mà thôi, có thể cho, Dịch Kiếm Môn ta cũng không cần keo kiệt, không thể cho, Dịch Kiếm Môn ta cũng dùng sức mạnh cầu, dù sao Dịch Kiếm Môn hiện tại đã đến thời điểm cải biến, nếu còn dùng phương thức làm việc như cũ, câu chuyện hơn hai mươi năm trước sẽ phát sinh lần nữa.

Lâm Lạc Viêm gật đầu, hắn ghi nhớ lời của Mạnh Kinh Tiên vào đáy lòng.

Hắn phục tùng vị sư huynh này vô điều kiện, huống hồ trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn cũng cảm giác được Dịch Kiếm Môn cần phải cải biến.

Sau khi ra khỏi cung điện, Tô Tín được Sở Bất Phàm dẫn đi cầm phù văn.

Về sau Tô Tín cũng cũng không rời đi, hắn ở lại Dịch Kiếm Môn hai ngày, hắn chơi với Hinh Nhi xong mới rời đi.

Mặc dù nói thời gian của Tô Tín rất gấpnhưng cũng không kém hai ngày này.

Huống hồ lần này đi Dịch Kiếm Môn,Tô Tín có thể làm việc rất thuận lợi, cũng giảm bớt không ít miệng lưỡi của Tô Tín.

Hai ngày sau, trong ánh mắt lưu luyến không rời của Hinh Nhi, Tô Tín rời khỏi Dịch Kiếm Môn, trực tiếp tiến về Kiếm Thần Sơn.

Kỳ thật dựa theo khoảng cách mà nói, Tô Tín nên đi tới Danh Kiếm Sơn Trang trước.

Dịch Kiếm Môn và Danh Kiếm Sơn Trang đều nằm tại Kiếm Nam đạo, chỉ có điều Tô Tín không có quan hệ tốt với Danh

Kiếm Sơn Trang, cho nên Tô Tín lựa chọn đi tới Danh Kiếm Sơn Trang sau.

Kiếm Thần Sơn, Tô Tín thông báo tính danh liền được nghênh đón đi gặp Kiếm Thần Sơn ‘ Thanh Minh Kiếm Tôn ’ Hàn Đông Đình.

Việc này làm cho Tô Tín thụ sủng nhược kinh.

Chỉ có điều dọc theo con đường này, Hàn Đông Đình nói cực ít, Tô Tín chỉ yên lặng lên núi.

Kiếm Thần Sơn có rất ít người, cho nên dọc theo con đường này, Tô Tín rất ít nhìn thấy đệ tử Kiếm Thần Sơn xuất hiện, cho dù gặp một ít cũng chỉ khắc khổ tu hành, trên mặt đờ đẫn, rất có phong cách Kiếm Thần Sơn.

Trước khi Tô Tín đi Dịch Kiếm Môn, hắn bị không ít đệ tử vây xem, chỉ trỏ nói gì đó.

Mà lần này đến Kiếm Thần Sơn, những đệ tử kia chỉ nhìn Tô Tín sau đó không quản hắn, cũng không hỏi Tô Tín là ai, trong nháy mắt bọn họ lại bắt đầu tu luyện.

Hàn Đông Đình dẫn Tô Tín lên đỉnh núi, chỗ đó có một kiếm giả áo trắng hơn bốn mươi tuổi cầm trường kiếm điêu khắc đá.

Tảng đá hắn điêu khắc rất sống động, hơn nữa phía trên có kiếm ý xông lên trời.

Hàn Đông Đình trầm giọng nói:

- Vị này chính là tông chủ Kiếm Thần Sơn chúng ta, đứng đầu tam đại Kiếm Tôn, ‘ Vô Phong Kiếm Tôn ’ Liễu Trầm Phong.

Tô Tín nhìn tông chủ Kiếm Thần Sơn, tông chủ Kiếm Thần Sơn thế hệ này có chút khác biệt với đám người Hàn Đông Đình.

So với những kiếm giả lạnh lùng như Hàn Đông Đình, Liễu Trầm Phong lại cho người ta cảm giác ôn hòa thoải mái.

Kể cả hắn đang điêu khắc bức tượng cũng làm cho người ta có cảm giác hồn nhiên thiên thành.

Tô Tín nhớ rõ Kiếm Thần Sơn Vô Phong Kiếm Tôn ra tay lần cuối đã là việc hơn mười năm trước, cho nên hắn bây giờ đứng vị trí thứ chín Địa Bảng, xem ra hắn rất bình thường.

Thời điểm Kiếm Thần Sơn cường thịnh nhất, anh tài xuất hiện lớp lớp, cũng thường xuyên có cường giả Chân Vũ cảnh tọa trấn, chỉ có điều đến thế hệ này chỉ có ba vị võ giả Dương Thần cảnh, hơn nữa có cảm giác không nổi danh trên giang hồ.

Chỉ có điều Kiếm Thần Sơn chính là như vậy, tu luyện kiếm đạo thượng cổ, cho nên bọn họ yêu cầu đệ tử rất cao, truyền thừa không ổn định, tuy Kiếm Thần Sơn có nội tình thâm hậu, có lẽ sẽ có lúc rơi vào đáy cốc, nhưng lại không triệt để lụn bại.

Nhìn thấy Tô Tín đến đây, Liễu Trầm Phong không quay đầu lại, hắn chỉ chuyên tâm điêu khắc bức tượng trong tay mình, nhưng kỳ quái hắn làm như vậy không cho người ta cảm giác phản cảm, giống như hắn đáng ra phải như vậy mới đúng.

- Không biết Tô đại nhân lần này tới Kiếm Thần Sơn ta là có gì muốn làm?

Liễu Trầm Phong hỏi, giọng nói và khí chất rất ấm áp.

Tô Tín trầm giọng nói:

- Liễu tiền bối, lần này ta tới gặp ngươi bàn giao dịch, ta dùng phù văn trên khối bạch ngọc thạch bản ta đoạt được trao đổi phù văn của Kiếm Thần Sơn, hơn nữa triều đình sẽ động thủ với Thanh Thành kiếm phái, đến lúc đó ta hi vọng Kiếm Thần Sơn không nên nhúng tay.

Nghe tin tức như thế, sắc mặt Hàn Đông Đình biến hóa, không chỉ vì Tô Tín muốn trao đổi phù văn, mà là vì triều đình lại động thủ với Thanh Thành kiếm phái!

Sau khi nghe tin tức như thế, sắc mặt Liễu Trầm Phong lại không có biến hóa chút nào, hắn vẫn tiếp tục điêu khắc, thản nhiên nói:

- Cho ta một lý do, trao đổi phù văn có thể thực hiện cũng có thể không làm được, nhưng Thanh Thành kiếm phái thân là một trong trì kiếm ngũ phái, vốn nên đồng khí liên chi, triều

đình động thủ với bọn họ, Kiếm Thần Sơn ta lại bỏ mặc, như vậy giang hồ nhìn chúng ta thế nào?

Liễu Trầm Phong nói sự thật, đối với việc Kiếm Thần Sơn đoạt được phù văn trong Cửu Trọng Kiếm Các, bọn họ cũng không xem trọng.

Kiếm Thần Sơn không muốn tìm bí mật trường sinh, mà là vì bọn họ có một khối phù văn cũng không tìm hiểu ra cái gì, người Kiếm Thần Sơn bọn họ chỉ chuyên tâm kiếm đạo, cho nên không muốn nghiên cứu cái khác.

Tô Tín cười cười, sau đó trầm giọng nói:

- Liễu tiền bối, nói thật, kỳ thật ta đã đi tới Dịch Kiếm Môn trước, hơn nữa Dịch Kiếm Môn cũng đáp ứng không xuất thủ.

- Về phần nguyên nhân là cái gì, Liễu tiền bối ngươi nên biết, cái gọi là đồng khí liên chỉ là chê cười!

- Thiên hạ có rất nhiều môn phái sử dụng kiếm, chẳng lẽ đều là đồng khí liên chi hay sao?

- Chuyện của Dịch Kiếm Môn trên giang hồ lúc trước, các vị đều nhìn thấy, cái gọi là trì kiếm ngũ phái đồng khí liên chi, xin hỏi ai duỗi tay viện thủ?

- Hơn nữa có chút tông môn không chỉ có không có duỗi tay viện thủ, thậm chí còn bỏ đá xuống giếng, xin hỏi Liễu tiền bối, loại hành vi này cũng gọi là đồng khí liên chi sao?

Chương 1184 - Kiếm hai mươi ba của Tô Tín

Chuyện của Dịch Kiếm Môn lúc trước đã kéo cái quần lót cuối cùng của trì kiếm ngũ phái lộ ra trước mặt mọi người.

Kỳ thật lúc trước Kiếm Thần Sơn không có ra tay, nhưng bọn họ cũng không làm cái gì.

Chỉ có điều vài chục năm nay, Kiếm Thần Sơn luôn ở đáy cốc, dùng thực lực Kiếm Thần Sơn khi đó cũng không giúp đỡ, bởi vì dễ dàng dính vào phiền toái.

Trước mặt cái gọi là đồng khí liên chi, người Kiếm Thần Sơn lại lựa chọn bo bo giữ mình.

Hiện tại Tô Tín công nhiên nói chuyện này, Hàn Đông Đình tức giận.

Lúc này Liễu Trầm Phong lại đứng dậy, hắn buông bức tượng xuống, dùng ống tay áo lau bụi đá.

Liễu Trầm Phong xoay người lại, dung mạo của hắn rất bình thường, bình thường đến mức đặt vào trong đám người cũng sẽ làm người ta quên đi.

Làm người ta chú ý chính là kiếm trong tay Liễu Trầm Phong, đó là thanh kiếm không lưỡi! Vừa rồi Liễu Trầm Phong dùng thanh kiếm không lưỡi điêu khắc đá.

- Người Kiếm Thần Sơn ta xưa nay không thiện ăn nói, kể cả ta cũng như thế, chúng ta nói chuyện với ngươi, chỉ sử dụng kiếm mà thôi.

Liễu Trầm Phong nhìn Tô Tín, hắn thản nhiên nói:

- Khoanh tay đứng nhìn và nửa đường nhúng tay rất đơn giản, nhưng Kiếm Thần Sơn ta không thể bởi vì câu nói đầu tiên của Tô Tín ngươi mà khoanh tay đứng nhìn Thanh Thành kiếm phái bị diệt.

- Ngươi từng giao thủ với Dương Thần cảnh, đã như vậy, vậy ngươi tiếp một kiếm của ta, một kiếm qua đi, cho dù ngươi làm cái gì, Kiếm Thần Sơn ta sẽ không nhúng tay vào.

Tô Tín mỉm cười, nói:

- Có thể.

Hàn Đông Đình bên cạnh kinh ngạc.

Nhưng hắn biết rõ vị sư huynh của chính mình đã hơn mười năm chưa động thủ với ai, hắn bây giờ muốn giao thủ với tiểu bối như Tô Tín?

Tuy Tô Tín thật đánh chết Sầm Vệ Trang và Hắc Liên Thánh sứ, nhưng Hàn Đông Đình cũng biết quá trình, thành phần mưu lợi quá nhiều.

Chính diện đối địch, Tô Tín tuyệt đối không phải đối thủ của Dương Thần cảnh.

Tuy bọn họ hiện tạy chỉ giao thủ một chiêu, Hàn Đông Đình cũng không cho rằng Tô Tín có thể ngăn cản một kiếm của Liễu Trầm Phong.

Danh xưng Vô Phong Kiếm Tôn ngày xưa, bài danh thứ chín Địa Bảng cũng không phải thổi ra, Liễu Trầm Phong cường đại tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của người trong giang hồ.

Hàn Đông Đình không biết Liễu Trầm Phong làm như vậy có dụng ý là cái gì, nhưng hắn đã muốn giao thủ một chiêu với Tô Tín, Hàn Đông Đình cũng không ngăn cản, hắn chỉ yên lặng đứng sang một bên

Kiếm Thần Sơn chỉ có ba vị Dương Thần cảnh, trong đó Liễu Trầm Phong thực lực mạnh nhất, Hàn Đông Đình và người khác cũng chịu phục, cho nên hoàn toàn phục tùng Liễu Trầm Phong.

Trên đỉnh núi, Liễu Trầm Phong cầm vô phong kiếm, trước mắt Tô Tín như xuất hiện một vòng ánh sáng nhạt như mặt trời mới mọc, ánh sáng phá vỡ hỗn độn!

Vô phong kiếm đâm ra, kiếm ý khôn cùng bao phủ ngọn núi, Tô Tín ở khu vực trung tâm lại nhìn thấy ánh sao ảm đạm, quả thực không có khả năng phản kháng.

Ánh mắt Tô Tín lộ ra một tia chấn kinh, thực lực Liễu Trầm Phong rất mạnh, tuyệt đối là tồn tại cường đại trong hàng ngũ Dương Thần cảnh, thậm chí có thể sóng vai với Tần Nghiễm Vương Diệt.

Trường kiếm vô phong, không là vì cái gọi là nhân ái mà dừng giết, mà là vì vô song kiếm ý của Liễu Trầm Phong đã đạt đến mức tận cùng, dùng kiếm ý đả thương người, cho nên trường kiếm mới không có lưỡi.

Hiện tại, Tô Tín lần thứ nhất nhìn thấy kiếm ý cường đại như thế, cho dù gặp trang chủ Danh Kiếm Sơn Trang Kiếm Động Bát Hoang Hà Vô Sơn trong Cửu Trọng Kiếm Các, kiếm ý của hắn cũng không mạnh bằng Liễu Trầm Phong.

Phi Huyết kiếm bên hông Tô Tín phát ra tiếng leng keng, nó đã tấn cấp thành Thiên binh, có linh tính sơ bộ, chính bởi vì như thế, nó mới biết sợ hãi.

Đối mặt kiếm ý cường đại như thế, cho dù khí huyết sát xông lên trời, ma tính ngập trời như Phi Huyết kiếm cũng sợ hãi.

Kiếm trong tay Tô Tín sợ hãi, nhưng hắn sẽ không sợ hãi.

Tô Tín cầm chặt Phi Huyết kiếm trong tay, ý chí của Tô Tín cũng đã ngăn chặn ý chí của Phi Huyết kiếm, một kiếm như vạn vật quy nguyên, hư không ngưng đọng!

Kiếm hai mươi ba!

Liễu Trầm Phong ngạc nhiên.

Kiếm của Tô Tín cường đại vượt quá hắn tưởng tượng.

Một kiếm kia, Liễu Trầm Phong có thể nhìn thấy rất nhiều bóng dáng kiếm đạo, trong đó có chút chân ý kiếm đạo thậm chí làm cho hắn kinh hãi.

Những kiếm đạo này dung làm một thể, hóa thành kiếm vực khôn cùng bao phủ đỉnh núi!

- Lĩnh vực!

Hàn Đông Đình đang xem cuộc chiến cũng kinh ngạc.

Tô Tín thi triển một kiếm này giống như cường giả Chân Vũ cảnh hoặc là Dương Thần cảnh chí dùng lực lượng bản thân ảnh hưởng thiên địa và tạo thành lĩnh vực.

Về sau Hàn Đông Đình kịp phản ứng, Tô Tín thi triển không thể là lĩnh vực, mà là một kiếm này có uy năng quá mức bá đạo, cho nên uy năng một kiếm này vừa bộc phát, không gian cũng biến hóa thành ‘ kiếm vực ’!

Thân thể Tô Tín xuất hiện một hư ảnh, hư ảnh bước ra khỏi người hắn, một kiếm này chậm rãi đâm ra, thiên biến vạn hóa dung làm một thể, đây là kiếm đạo đại thành của Tô Tín đâm ra một kiếm, kiếm hai mươi ba siêu việt thời gian và không gian!

Hư không dừng lại, tất cả chậm chạp tới cực điểm.

Đây là một kiếm do kiếm đạo bản thân Tô Tín phát huy đến mức tận cùng, vô số kiếm điển chí cường tạo thành kiếm hai mươi ba, chúng như hóa thành ma kiếm siêu việt thời gian cùng không gian, đối mặt một kiếm này, ngay cả kiếm ý cường đại của Liễu Trầm Phong cũng sinh ra biến hóa và vặn vẹo.

Vào lúc hai bên va chạm nhau, vô số kiếm khí tứ tán, kiếm hai mươi ba của Tô Tín sinh ra lĩnh vực cũng nứt vỡ, Liễu Trầm Phong lại cau mày.

Tuy nhìn như hắn chiếm thế thượng phong, nhưng kiếm hai mươi ba của Tô Tín lại trực tiếp vặn vẹo kiếm ý của hắn, uy lực một kiếm này cũng làm hắn kinh hãi.

Sau nửa ngày, trên đỉnh núi giống như có mấy trăm kiếm giả đại chiến, khắp nơi hỗn độn và bừa bãi.

Sắc mặt Tô Tín hơi tái nhợt, cánh tay cầm kiếm hơi run rẩy, thực lực của Liễu Trầm Phong rất đáng sợ, nhưng Tô Tín vẫn có thể ngăn cản một kiếm này.

Bình thường từ hệ thống hối đoái công pháp sẽ có 5% độ thuần thục.

Nhưng bởi vì kiếm hai mươi ba của Tô Tín là do hắn tự sáng tạo ra, cho nên không có yêu cầu độ thuần thục.

Dựa theo trước kia, Tô Tín hối đoái ra kiếm hai mươi ba có độ thuần thục 100%, [T R U Y E N F U L L . V N] so sánh với kiếm hai mươi ba Tô Tín sử dụng hiện tại đã có năm thành uy năng khi sử dụng tiêu hao phẩm.

Sở dĩ không có triệt để siêu việt kiếm hai mươi ba tiêu hao phẩm, đó là bởi vì Tô Tín dung hợp những kiếm điển kia chỉ cảm ngộ chân ý kiếm đạo trong đó chứ không tu luyện chúng tới đại thành.

Nếu không, kiếm hai mươi ba của Tô Tín dung hợp nhiều kiếm điển chí cường như vậy, sau khi hắn đại thành, uy lực chắc chắn sẽ vượt qua kiếm hai mươi ba ban đầu.

Liễu Trầm Phong thả vô phong kiếm trong tay xuống, ánh mắt nhìn về phía Tô Tín mang theo dị sắc.

Hắn nhớ rõ, kiếm đạo cũng không phải là võ đạo duy nhất Tô Tín đang tu luyện, kết quả hắn có tạo nghệ kiếm đạo còn cao hơn rất nhiều kiếm giả chuyên tu kiếm đạo.

Đáng tiếc một đời tuổi trẻ của Kiếm Thần Sơn hiện tại không ai sánh vai với Tô Tín, thậm chí không ai có một nửa thành tựu như Tô Tín.

Liễu Trầm Phong nói với Tô Tín:

- Từ hôm nay trở đi, Kiếm Thần Sơn ta sẽ phong sơn ba năm nghiên cứu kiếm đạo, chúng ta không quản chuyện bên ngoài, cũng giao dịch phù văn với ngươi.

Tô Tín cười cười, hắn thi lễ với Liễu Trầm Phong, sau đó đi theo Hàn Đông Đình giao dịch phù văn.

Thế nhân đều nói võ giả Kiếm Thần Sơn làm việc khô khan, đều là tên điên chỉ biết luyện kiếm.

Nhưng nếu ai cũng cho rằng Kiếm Thần Sơn đều là tên điên, đoán chừng Kiếm Thần Sơn cũng không bảo tồn đến bây giờ.

Tối thiểu ‘ Vô Phong Kiếm Tôn ’ Liễu Trầm Phong rất hiểu đạo lí đối nhân xử thế, trường kiếm vô phong, hắn làm người xử sự cũng giống như vô phong kiếm của hắn, nhìn như không có uy hiếp nhưng trên thực tế lại là phong mang nội liễm.

Dịch Kiếm Môn bởi vì chuyện năm xưa nên lựa chọn đứng nhìn, thậm chí có bỏ đá xuống giếng với Thanh Thành kiếm phái cũng không ai nói gì.

Kiếm Thần Sơn lại không thể, hiện tại Liễu Trầm Phong hứa hẹn đối chiến một kiếm với Tô Tín đã cho người giang hồ một câu trả lời, chứng minh Kiếm Thần Sơn bọn họ không cố ý khoanh tay đứng nhìn.

Phong sơn ba năm cũng có đạo lý như vậy, mặc dù nói là bịt tai trộm chuông, nhưng tối thiểu mặt mũi không trở ngại.

Trao đổi phù văn với Kiếm Thần Sơn, Tô Tín lập tức ngựa không dừng vó tiến về Ba Thục.

Ba Thục Kiếm Các đường xá quá xa, cho nên Tô Tín lãng phí phần lớn thời gian trên đường đi.

Tô Tín rất có nắm chắc thuyết phục Ba Thục Kiếm Các, hắn có người quen trong Ba Thục Kiếm Các, hơn nữa hắn rất hiểu phong cách hành sự của Ba Thục Kiếm Các.

Bởi vì lần trước Tô Tín đã tới Ba Thục Kiếm Các, cho nên đệ tử thủ vệ không cần thông báo, trực tiếp dẫn Tô Tín tới gặp Công Thâu Ngu.

Nhìn thấy Tô Tín lần nữa, Công Thâu Ngu kinh ngạc nói:

- Ngươi còn chuẩn bị luyện chế binh khí sao? Tuy ngươi hiện tại là Dung Thần cảnh, dùng thực lực và thân phận của ngươi dễ dàng chiếm được binh khí Thiên cấp, nhưng thanh Phi Huyết kiếm kia rất thích hợp với ngươi, ta khuyên ngươi nên kiên nhẫn một ít, dùng chút thời gian nuôi dưỡng Phi Huyết kiếm trở thành Thiên binh đi.

- Nếu không trực tiếp chế tạo Thiên binh không hợp với thuộc tính của ngươi, hắn phát huy ra uy năng còn kém xa Phi Huyết kiếm.

Tô Tín xuất ra Phi Huyết kiếm, cười cười nói:

- Phi Huyết kiếm đã sớm trở thành Thiên binh, lần này ta tới là muốn bàn mua bán với tông chủ Ba Thục Kiếm Các.

Công Thâu Ngu trực tiếp xem nhẹ lời sau của Tô Tín, hắn trực tiếp nhìn Phi Huyết kiếm trong tay Tô Tín, thậm chí cầm nó vào trong tay, lật qua lật lại, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Điều đó không có khả năng, cho dù có mảnh vỡ nhiễm máu cường giả Chân Vũ cảnh cũng không thể tấn cấp Thiên binh nhanh như vậy.

Tô Tín cười cười, đương nhiên hắn không có khả năng nói cho Công Thâu Ngu biết Phi Huyết kiếm có thể tấn chức thành Thiên binh nhanh như vậy là vì hệ thống.

Tô Tín ho khan một tiếng, nói:

- Công Thâu đại sư, trước không vội nghiên cứu binh khí, lần này ta tới là muốn giao dịch với tông chủ quý tông, cho nên kính xin đại sư ngươi dẫn tiến một chút.

Công Thâu Ngu sững sờ, lúc này mới nói:

- Ah, đúng rồi, dùng thân phận ngươi bây giờ có thể trực tiếp gặp mặt nói chuyện với tông chủ Ba Thục Kiếm Các, như vậy ngươi chờ chút, ta đi tìm tông chủ bẩm báo đã.

Nói xong Công Thâu Ngu hấp tấp rời khỏi đình viện.

Chương 1185 - Ba Thục Kiếm Các

So với các tông môn khác mà nói, Ba Thục Kiếm Các xem như tông môn thuần túy, cũng không có nhiều lục đục với nhau.

Có lẽ quan hệ với việc bọn họ luyện khí, ngày bình thường cho dù có cường giả Dương Thần cảnh đến đúc kiếm và luyện khí, không có quá nhiều thời gian dùng cho tranh quyền đoạt lợi, cho nên cao tầng Ba Thục Kiếm Các rất hài hòa.

Lần này Tô Tín đến đây, tông chủ Ba Thục Kiếm Các cũng không có ra mặt, mà là do bốn trưởng lão Dương Thần cảnh của Ba Thục Kiếm Các ra mặt.

Ba Thục Kiếm Các không có võ giả Chân Vũ cảnh, những người chuyên tâm đúc kiếm như bọn họ rất khó xuất hiện Chân Vũ cảnh.

Cho nên vị tông chủ Ba Thục Kiếm Các cũng là Dương Thần cảnh, nhưng hiện tại hắn đang rèn một thanh Thiên binh, không rút thời gian ra được, cho nên bảo trưởng lão Ba Thục Kiếm Các ra quyết định.

Dù sao ngày bình thường có cái đại sự gì cũng do trưởng lão Ba Thục Kiếm Các thương nghị, hiện tại vắng hắn cũng không sao cả.

Trong phòng nghị sự, mấy vị trưởng lão Ba Thục Kiếm Các ngồi trước mặt Tô Tín, một gã trưởng lão trong đó hỏi:

- Không biết Tô đại nhân tới đây là muốn bàn giao dịch gì với Ba Thục Kiếm Các? Lục Phiến Môn là chuẩn bị chế tạo đại lượng binh khí hay sao?

Ba Thục Kiếm Các có quan hệ với triều đình không tính là khẩn trương, phải nói Ba Thục Kiếm Các có quan hệ không tồi với tất cả tông môn trên giang hồ..

Cho dù là triều đình hay tông môn khác trên giang hồ, chỉ cần tông môn dùng binh khí đều có quan hệ tốt với Ba Thục Kiếm Các, ai cũng nịnh nọt bọn họ.

Chính bởi vì như thế, mặc dù Ba Thục Kiếm Các không có cường giả Chân Vũ cảnh nhưng vẫn có thể sừng sững trong trì kiếm ngũ phái mấy ngàn năm không ngã.

Lần này, Tô Tín đến đây hơn nữa điểm danh muốn gặp bọn họ, người Ba Thục Kiếm Các còn tưởng rằng Tô Tín đại biểu Lục Phiến Môn hoặc là triều đình muốn làm sinh ý binh khí với Ba Thục Kiếm Các.

Dù sao triều đình có nhu cầu binh khí rất lớn, trước kia cũng từng hợp tác với Ba Thục Kiếm Các.

Hơn nữa Ba Thục Kiếm Các cũng ưa thích hợp tác với triều đình, bởi vì mỗi lần triều đình đến nơi này giao dịch đều cần số lượng binh khí phi thường khổng lồ.

Hơn nữa Đại Chu rất hào phóng, cho nên mỗi lần giao dịch với Ba Thục Kiếm Các, lợi nhuận đều không nhỏ.

Nghe thế trưởng lão hỏi như vậy, Tô Tín lắc đầu nói:

- Lần này tại hạ đến không phải bàn giao dịch binh khí, mà là có chuyện khác.

- Giao dịch gì?

Trong mắt Tô Tín xuất hiện hàn quang:

- Lần này Đại Chu ta chuẩn bị động thủ với Thanh Thành kiếm phái, đến lúc đó hi vọng Ba Thục Kiếm Các các vị có thể khoanh tay đứng nhìn, không nên tham dự vào.

Tô Tín nói lời này làm người Ba Thục Kiếm Các sợ hãi gào to.

Nếu như Đại Chu ra tay đối phó đối thủ bình thường, bọn họ sẽ không ngạc nhiên như vậy, dù sao những năm gần đây thế lực nhất lưu bị Đại Chu tiêu diệt cũng không ít.

Nhưng vấn đề là lần này Đại Chu đặt mục tiêu là Thanh Thành kiếm phái một trong trì kiếm ngũ phái một, bọn họ làm sao không kinh hãi cho được?

Hơn nữa Tô Tín đưa ra yêu cầu quá ép buộc, dù sao trì kiếm ngũ phái đồng khí liên chi là quy củ, Đại Chu đột nhiên muốn diệt Thanh Thành kiếm phái, Ba Thục Kiếm Các cũng không thể làm như không có gì, nếu không, các thế lực giang hồ khác nghĩ bọn họ như thế nào?

Trưởng lão Ba Thục Kiếm Các vừa định nói cái gì đó, Tô Tín nhân tiện nói:

- Các vị trưởng lão, ta biết rõ các ngươi băn khoăn cái gì, nếu là giao dịch, đương nhiên song phương cũng phải cũng phải có trả giá mới được, Đại Chu ta sẽ không vô duyên bảo các ngươi khoanh tay đứng nhìn.

- Thanh Thành kiếm phái có thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm, điểm ấy các vị cũng biết.

- Cho nên, chỉ cần Đại Chu diệt Thanh Thành kiếm phái, các vị có thể phái hai người đi tới Đại Chu, tự mình quan sát nghiên cứu Duy Ngã Đạo Kiếm!

Hắn vừa nói lời này, các võ giả Ba Thục Kiếm Các hít thở dồn dập.

Duy Ngã Đạo Kiếm có lực hấp dẫn rất lớn với Ba Thục Kiếm Các bọn họ.

Phải biết rằng, Ba Thục Kiếm Các có một tiếc nuối duy nhất, Ba Thục Kiếm Các bọn họ không rèn ra nổi một thanh thần binh.

Phải biết rằng Mặc môn dùng cơ quan khôi lỗi nổi danh bọn họ, cho nên bọn họ cũng biết luyện khí.

Chỉ có điều so sánh với Ba Thục Kiếm Các, cái gọi là luyện khí của Mặc môn chẳng qua là chế tạo một ít linh kiện cơ quan mà thôi, cũng không phải rèn ra binh khí hoàn chỉnh.

Ngay cả như vậy, Mặc môn cũng tập hợp lực vật lực hơn mười thế hệ chế tạo ra thần binh Cự Tử Lệnh.

Mà Ba Thục Kiếm Các bọn họ rèn ra vô số Thiên binh cực phẩm, kết quả lại không ra đời một thanh thần binh, đây cũng là tiếc nuối duy nhất của Ba Thục Kiếm Các cho tới nay.

Tô Tín nói tiếp:

- Các vị trưởng lão, Ba Thục Kiếm Các các ngươi liên hệ với Thanh Thành kiếm phái không phải một ngày hay hai ngày, Thanh Thành kiếm phái có đức hạnh gì, các ngươi cũng biết rõ.

Những năm gần đây, chỉ sợ các ngươi không ít lần cầu mượn Duy Ngã Đạo Kiếm của Thanh Thành kiếm phái đúng không? Kết quả thế nào? Cho dù các ngươi trả giá đủ lớn, nhưng các ngươi vẫn bị Thanh Thành kiếm phái cự tuyệt, ày nguyên nhân là gì? Còn không phải bởi vì bản thân Thanh Thành kiếm phái cảnh giác các ngươi.

- Đều là một trong trì kiếm ngũ phái, các ngươi xem Thanh Thành kiếm phái là người một nhà đồng khí liên chi, nhưng Thanh Thành kiếm phái lại thời thời khắc khắc đề phòng các ngươi, sợ các ngươi nghiên cứu ra bí mật thần binh và rèn ra một thanh thần binh, thực lực vượt qua bọn họ.

- Nhưng Đại Chu chúng ta lại không sợ, các vị trưởng lão muốn nghiên cứu thì cứ nghiên cứu, trình độ luyện khí của các ngươi càng cao, lần sau lúc luyện khí cho Đại Chu chúng ta, chất lượng binh khí sẽ càng tốt.

- Cho nên Đại Chu chúng ta sẽ không bụng dạ hẹp hòi như Thanh Thành kiếm phái.

Tô Tín vừa nói như vậy, sắc mặt mấy vị trưởng lão Ba Thục Kiếm Các khó coi.

Không phải Tô Tín châm ngòi ly gián, mà là vì Tô Tín nói sự thật.

Trong trì kiếm ngũ phái, Ba Thục Kiếm Các của bọn họ là lạnh nhạt nhất, cho tới bây giờ cũng không muốn tranh đoạt vị trí đứng đầu trì kiếm ngũ phái.

Ngay cả như vậy, Thanh Thành kiếm phái cũng đề phòng Ba Thục Kiếm Các.

Dù sao vạn nhất ngày nào đó Ba Thục Kiếm Các muốn tranh vị trí đứng đầu, Thanh Thành kiếm phái bọn họ sẽ có thêm một cường địch.

Đừng nhìn Ba Thục Kiếm Các đều là luyện khí đại sư vài chục năm không ra khỏi cửa, nhưng võ giả Nguyên Thần Tam Cảnh của bọn họ còn nhiều hơn cả Thanh Thành kiếm phái.

Đặc biệt là những năm qua Ba Thục Kiếm Các đúc kiếm luyện khí cho tất cả thế lực trên giang hồ, qua nhiều năm như vậy đã tích lũy nhân mạch quả đến trình độ kinh khủng, đương nhiên Thanh Thành kiếm phái sẽ không cho Ba Thục Kiếm Các rèn ra thần binh, từ đó bọn họ sẽ tiếp tục cường đại hơn nữa.

Đại Chu không có băn khoăn này, bởi vì thực lực Đại Chu quá mạnh mẽ, đừng nói Ba Thục Kiếm Các có một thanh thần binh, cho dù có thần binh cũng không thể uy hiếp tới Đại Chu.

Tô Tín nhìn phần đông trưởng lão Ba Thục Kiếm Các, nói:

- Các vị, hiện tại các ngươi suy nghĩ như thế nào?

Những trưởng lão Ba Thục Kiếm Các im lặng suốt nửa ngày, trong đó có người hỏi:

- Triều đình thật có thể cho chúng ta thỏa thích quan sát Duy Ngã Đạo Kiếm?

Tô Tín cười nói:

- Các vị trưởng lão, Tô Tín ta nói chuyện rất giữ chữ tín, huống hồ các ngươi không tin ta, cũng nên tin tưởng triều đình mới đúng.

- Có chút thể diện triều đình sẽ không làm mất, cũng gánh không nổi, cho nên các vị không cần lo lắng.

Mấy vị trưởng lão Ba Thục Kiếm Các âm thầm truyền âm thương lượng vài câu, sau đó bọn họ đưa ra quyết định.

- Vậy thì tốt, đến lúc đó Ba Thục Kiếm Các chúng ta sẽ không nhúng tay, chỉ hi vọng đến lúc đó triều đình nên hết lòng tuân thủ hứa hẹn.

Kỳ thật cho dù không có Tô Tín nói lời này, Ba Thục Kiếm Các đến cuối cùng sẽ không nhúng tay.

Dù sao Ba Thục Kiếm Các lấy đúc kiếm làm chủ, cho dù những trưởng lão bọn họ là Dương Thần cảnh nhưng chiến lực lại yếu nhất trong cùng giai.

Cho nên nếu thật sự có một ngày như vậy, Ba Thục Kiếm Các cũng sẽ không xuất thủ.

Cho dù trì kiếm ngũ phái thật sự đồng khí liên chi, Ba Thục Kiếm Các bọn họ cũng không quên mình vì người khác.

Bọn họ cùng lắm tỏ vẻ không luyện khí đúc kiếm cho Đại Chu mà thôi, nhưng bọn họ cũng đau lòng khi tổn thất sinh ý như vậy.

Hiện tại Tô Tín tự mình ra mặt nói rõ chỗ tốt, đương nhiên Ba Thục Kiếm Các sẽ không cự tuyệt.

Đạt được Ba Thục Kiếm Các đồng ý, Tô Tín trực tiếp xuống núi, chuyến đi ba phái xem như thuận lợi, duy nhất có chút khó khăn chính là Danh Kiếm Sơn Trang.

Nhưng đối với Tô Tín mà nói, ba phái đã đồng ý, Danh Kiếm Sơn Trang muốn nhúng tay cũng không sao cả.

Ngay thời điểm Tô Tín vừa ra khỏi Ba Thục Kiếm Các, môn hạ Ba Thục Kiếm Các dẫn Tô Tín rời đi, hắn lại gặp một người quen cũ, đó chính là đại tổng quản thái giám Ôn Dục của Thục vương Cơ Ngôn Tú vương.

Làm cho Tô Tín kinh ngạc là, tiến cảnh của Ôn Dục bất phàm, hắn đã đạt tới Dung Thần cảnh.

Nhìn thấy Tô Tín đi ra, Ôn Dục vội vàng đi lên chắp tay nói:

- Tô đại nhân, đã lâu không gặp, ngài hiện tại đã tấn chức Dung Thần, hơn nữa đứng hàng tứ đại thần bộ, quả nhiên thật đáng mừng.

Tô Tín tươi cười chắp tay, nói:

- Chẳng phải Ôn tổng quản hiện tại cũng tấn thăng Dung Thần cảnh hay sao? Tốc độ của ngươi không chậm.

Ôn Dục lắc lắc đầu nói:

- Nói thật, ta có một thân tu vi hôm nay cũng có quan hệ với Tô đại nhân.

Tô Tín cau mày nói:

- Quan hệ với ta?

Ôn Dục nói:

- Lúc kinh thành mở Côn Luân Bí Cảnh, ngài cướp được Nhân Hoàng kiếm, bệ hạ đã lấy cớ đoạt quyền lực tranh đoạt vị trí của đám người thái tử, hơn nữa cho phép hoàng tử khác quay lại kinh, cũng có thể tham dự tranh đoạt vị trí hoàng trữ.

- Chính bởi vì như thế, tài nguyên cấp cho đám người Thái vương cũng chia đều cho các hoàng tử khác, Thục vương điện hạ cũng được chia không ít.

- Ta cũng bằng vào những tài nguyên tu luyện này tấn thăng đến Dung Thần cảnh, chẳng lẽ không phải có vài phần quan hệ với Tô đại nhân hay sao?

Tô Tín cười cười, hai người hàn huyên vài câu, Ôn Dục mới mở miệng nói:

- Tô đại nhân, Thục vương điện hạ cảm động và nhớ nhung Tô đại nhân trợ giúp lần trước, cho nên cố ý bảo ta tới mời ngài đi một chuyến.

Đối với Tô Tín, Ôn Dục hạ tư thái cực thấp.

Tuy hắn hiện tại cũng là võ giả Dung Thần cảnh như Tô Tín, nhưng lúc ở Hóa Thần cảnh, hắn không phải đối thủ của Tô Tín.

Tuy hiện tại tấn thăng đến Dung Thần cảnh, nhưng chiến tích của Tô Tín những năm qua đủ làm Ôn Dục chùn bước.

Huống hồ hiện tại Tô Tín là tứ đại thần bộ, hắn chỉ tổng quản vương phủ mà thôi, từ quyền thế và địa vị, Tô Tín đáng được tôn kính như thế.

Chương 1186 - Cơ Ngôn Tú lấy lòng

Ôn Dục mời Tô Tín đến Thục vương phủ một chuyến, nhưng Tô Tín không quá nguyện ý.

Lúc trước hắn không tính trợ giúp Cơ Ngôn Tú, trái lại có thể nói hắn còn hãm hại Thục vương.

Khi đó Tô Tín thật giúp Cơ Ngôn Tú ổn định thế lực Ba Thục, nhưng cuối cùng còn mượn tay Cơ Ngôn Tú diệt trừ tổng bộ

đầu Ba Thục đạo Cừu Bách Xuyên.

Cơ Ngôn Tú lúc ấy muốn đổi ý, nhưng cuối cùng cũng bị Tô Tín uy hiếp nên không thể không làm.

Cho nên nói Cơ Ngôn Tú lúc trước bị Tô Tín hãm hại rất thảm, cuối cùng Tô Tín rời đi thì hắn còn hận Tô Tín đến mức nghiến răng nghiến lợi, hiện tại hắn muốn gặp mình?

Hiện tại Tô Tín còn có chính sự tại thân, không rảnh đùa nghịch tâm cơ với Cơ Ngôn Tú, cho nên Tô Tín trực tiếp nhã nhặn từ chối:

- Tại hạ tâm lĩnh hảo ý của Thục vương điện hạ, nhưng ta lần này tới Ba Thục là có chuyện quan trọng cần làm, chờ ngày sau có rãnh sẽ ôn chuyện với Thục vương điện hạ.

Nói xong, Tô Tín muốn rời đi, nhưng Ôn Dục lại ngăn cản trước mặt hắn, Ôn Dục vừa cười vừa nói:

- Tô đại nhân chậm đã, Thục vương điện hạ thật muốn ôn chuyện với Tô đại nhân, cảm tạ ngài trợ giúp lần trước, sẽ không mất bao nhiêu thời gian, Tô đại nhân không thể bỏ chút thời gian ngày hôm nay được sao?

Nhìn thấy Ôn Dục vội vả như thế, khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười mà không phải cười.

Bởi vì cái gọi là không lợi không dậy sớm, Cơ Ngôn Tú vội vả như vậy là muốn làm gì?

Ôn Dục đã nói đến mức này, Tô Tín cũng không đau lòng thời gian ngày hôm nay, hắn gật đầu nói:

- Rất tốt, tại hạ sẽ đi cùng Ôn công công một chuyến.

Ôn Dục một đường đưa Tô Tín đến Thục vương phủ, hiện tại Thục vương phủ đã khác Thục vương phủ mấy năm trước.

Lúc trước Cơ Ngôn Tú đòi tiền không có tiền, muốn người không có người, bên người có thể lấy được ra tay cũng chỉ có lão thái giám Ôn Dục.

Vào lúc Tô Tín giúp Cơ Ngôn Tú cưỡng chế kéo nhiều cường giả gia nhập, hiện tại Cơ Ngôn Tú đã tiến hóa rất nhanh.

Trọng yếu nhất từ khi Côn Luân Bí Cảnh chấm dứt, đám người thái tử bị phế, Cơ Hạo Điển trực tiếp hạ lệnh tất cả hoàng tử đều có tư cách vào kinh tranh đoạt vị trí hoàng tử, vương gia nhàn tản như Cơ Ngôn Tú đã biến thành bánh trái thơm ngon.

Trước kia không có người tìm nơi nương tựa bọn họ là bởi vì đi theo bọn họ không có tiền đồ gì.

Dù sao những người này cũng đã bị lưu đày ra khỏi Thịnh Kinh thành, rời xa triều đình, tương lai không có khả năng thành hoàng đế, thậm chí còn có thể bị hoàng đế mới kế vị thanh toán.

Chính bởi vì như thế, những võ giả lúc trước mới không đến nương tựa Cơ Ngôn Tú, mặc dù nói Cơ Ngôn Tú cho ra điều kiện rất phong phú.

Bây giờ có tin tức truyền ra, rất nhiều người tới nương tựa Cơ Ngôn Tú.

Dù sao khi Cơ Hạo Điển ra lệnh một tiếng, những vương gia nhàn tản đều có tiềm lực rất lớn, tối thiểu bây giờ đáng giá bọn họ đầu tư.

Sau khi tiến vào Thục vương phủ, Cơ Ngôn Tú tự mình ra mặt nghênh đón, trên mặt kinh hỉ nói:

- Tô đại nhân, bổn vương nhớ ngươi muốn chết, lúc trước từ biệt Ba Thục, [T R U Y E N F U L L . V N] bổn vương đã biết rõ Tô đại nhân ngươi tuyệt đối không phải vật trong ao, hiện tại xem ra quả là thế, thời gian mới không bao lâu, Tô đại nhân đã là tứ đại thần bộ, uy danh chấn động giang hồ.

Tô Tín chắp tay nói:

- Thục vương điện hạ khen nhầm.

Cơ Ngôn Tú rất nhiệt tình với Tô Tín, trên đường đi hỏi han ân cần, tự mình kéo Tô Tín vào trong sảnh, bộ dáng chiêu hiền đãi sĩ.

Đương nhiên hắn biết rõ không có khả năng mời chào Tô Tín, hắn làm như vậy đơn giản chính là lấy lòng Tô Tín mà thôi.

Nhìn thấy dáng vẻ của Cơ Ngôn Tú như vậy, Tô Tín cũng biết hắn suy nghĩ cái gì, không có chuyện quá trọng yếu, đơn giản chỉ muốn chắp nối quan hệ, muốn Tô Tín giúp hắn trong khi tranh đoạt vị trí hoàng trữ mà thôi.

Dù sao, Tô Tín hiện tại là tứ đại thần bộ, càng là cường giả Địa Bảng, uy thế vô song, nếu có cường giả như vậy trợ giúp, Cơ Ngôn Tú sẽ có ưu thế to lớn khi tranh đoạt vị trí hoàng trữ trong tương lai.

Mặc dù nói lúc trước Cơ Ngôn Tú thật không thoải mái với Tô Tín, nhưng so sánh với lợi ích chính thức, những không thoải mái lúc trước tính là cái gì?

Cơ Ngôn Tú đã chuẩn bị tốt yến hội,

Trong yến hội có một số võ giả Cơ Ngôn Tú mời chào.

Những võ giả này đều là Hóa Thần cảnh, không có cường giả Dung Thần cảnh tới đây, đương nhiên dùng thực lực Cơ Ngôn Tú bây giờ, hắn trừ chính mình bồi dưỡng, nếu không hắn không có khả năng mời chào Dung Thần cảnh.

Cơ Ngôn Tú mời Tô Tín vào ghế thượng khách, hắn nói với mọi người:

- Các vị, vị này là một trong tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, cường giả Địa Bảng, ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín, các vị đã nghe qua thanh danh của hắn đúng không?

Mọi người liên tục gật đầu, đồng thời trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trong khoảng thời gian này, người có thanh danh lớn nhất trên giang hồ là ai? Trừ Tô Tín còn có người khác sao? Trước mắt, trên giang hồ chỉ có vị này thực lực Hóa Thần cảnh giết chết hai tên Dương Thần cảnh.

Có thể nói tên tuổi Tô Tín hiện tại đã lớn hơn cả Dương Thần cảnh ít xuất hiện trên giang hồ.

Một đám võ giả đều cung kính chắp tay nói:

- Bái kiến Tô đại nhân!

Mặc dù nói mọi người nơi này không người nào nhỏ tuổi hơn Tô Tín, nhưng trên giang hồ, không đáng tiền nhất chính là tuổi.

Thực lực và uy thế của Tô Tín bày ra đó, ở đây nhiều người như vậy, có ai dám bất kính với hắn chứ?

- Các vị không cần đa lễ.

Tô Tín tùy ý khoát khoát tay, những người này ngồi xuống.

Tô Tín quay người nói với Cơ Ngôn Tú:

- Thục vương điện hạ, theo ta được biết hiện tại đã có rất nhiều hoàng tử đều vào kinh, ngươi không sợ vào kinh muộn không chiếm được tiên cơ sao?

Từ khi Cơ Hạo Điển tuyên bố phế bỏ thái tử và đám người Thái vương Cơ Ngôn Thành, hoàng tử khác đều có tư cách tranh đoạt vị trí hoàng trữ, ngược lại có không ít hoàng tử đều vào trong kinh.

Những người này hấp thu giáo huấn của đám người Cơ Ngôn Thành, cho nên lúc ở Thịnh Kinh thành rất ít xuất hiện, ngược lại cũng không dám gây ra chuyện gì.

Cơ Ngôn Tú cười khổ nói:

- Tô đại nhân ngươi còn tưởng rằng ta là Cơ Ngôn Tú lúc trước sao? Lúc này súng bắn chim đầu đàn, đi vào Thịnh Kinh thành có chỗ tốt gì? Không dám phát triển thế lực, ngược lại còn bó tay bó chân.

- Bởi như vậy ta cần phải vội vàng đi Thịnh Kinh thành hay sao? Còn không bằng chậm rãi phát triển tại Ba Thục.

Tô Tín kinh ngạc nhìn Cơ Ngôn Tú, quả nhiên người này đã biến hóa, Cơ Ngôn Tú đã tiến bộ rất lớn.

Nếu đổi thành mấy năm trước, Cơ Ngôn Tú sẽ mang một đám người đi vào Thịnh Kinh thành, hắn cũng không nghĩ ra việc này.

Tô Tín cười nói:

- Thục vương điện hạ không cần lo lắng, hiện tại thế lực của đám người Thái vương đã bị thanh trừ, những hoàng tử khác không có thực lực như ngươi, cho nên ngươi có thể vô tư.

Cơ Ngôn Tú lắc đầu nói:

- Tranh giành hoàng trữ vô cùng hung hiểm, không được phép thả lỏng chút nào, Tô đại nhân, lần này không nói gạt ngươi, ta mời ngươi tới đây là vì yêu cầu một việc, đến tương lai ta tranh giành hoàng trữ, ta không cầu ngươi đứng bên ta, chỉ cầu ngươi có thể kéo ta vào lúc mấu chốt, như vậy ta sẽ cảm kích lắm rồi.

Cơ Ngôn Tú hạ thấp tư thái trước mặt mọi người, những võ giả đầu nhập vào Cơ Ngôn Tú cũng kinh ngạc.

Bọn họ biết thực lực Tô Tín rất mạnh, bọn họ cũng biết Tô Tín thân là tứ đại thần bộ có quyền thế ngập trời.

Nhưng vấn đề là Cơ Ngôn Tú là hoàng tử, hơn nữa sau khi thái tử và đám người Cơ Ngôn Thành bị tước đoạt quyền thế, Cơ Ngôn Tú hiện tại là một trong mấy hoàng tử có thực lực mạnh nhất, hắn cần hạ thấp tư thái trước mặt Tô Tín hay sao? Thậm chí đã thấp đến mức nịnh nọt.

Nhưng hiện tại bọn họ không dám xen vào, mà đối mặt Cơ Ngôn Tú công nhiên lấy lòng, Tô Tín chỉ cười nói hai câu ứng phó cho xong, hắn cũng không phải ngu ngốc, hắn không nên thể hiện thái độ vào lúc này.

Sau yến hội, Tô Tín trực tiếp cáo từ rời đi, hắn không có lòng dạ thanh thản tiếp tục lá mặt lá trái với Cơ Ngôn Tú.

Cơ Ngôn Tú cũng không cưỡng ép giữ lại, dù sao hắn đã đạt mục đích.

Kỳ thật lần này hắn không chỉ ôn chuyện với Tô Tín đơn giản như vậy, mà là muốn lưu lại ấn tượng trong lòng Tô Tín, nói như thế nào bọn họ cũng từng quen biết, nếu tương lai hắn thật cần Tô Tín giúp đỡ, khi đó cũng dễ nói chuyện.

Huống hồ lần này Tô Tín không cự tuyệt ngồi ăn bữa cơm với hắn, từ đó cho thấy Tô Tín cũng không kháng cự hắn hợp tác với Cơ Ngôn Tú, Cơ Ngôn Tú biết rõ như vậy là đủ rồi.

Sau khi Tô Tín rời đi, một tên võ giả hơn ba mươi tuổi mới hỏi Cơ Ngôn Tú:

- Vương gia, tại sao ngài vừa rồi đề cao Tô Tín như thế?

- Phải biết rằng Tô Tín hiện tại là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, nhưng thực lực của ngài bây giờ cũng có thể xếp trước năm trong các hoàng tử, cần phải hạ thấp tư thái như vậy sao?

Tên võ giả Hóa Thần cảnh này tên là Lâu Toàn Chung, xuất thân tán tu, cũng là võ giả Hóa Thần cảnh đầu nhập vào Cơ Ngôn Tú sớm nhất, thiên phú không tồi, năng lực cũng đủ, cho nên hắn là xem như tâm phúc được Cơ Ngôn Tú nể trọng nhất sau Ôn Dục.

Chính bởi vì như thế hắn mới có thể đưa ra nghi vấn với Cơ Ngôn Tú, nếu đổi lại người khác sẽ không dám hỏi việc này.

Cơ Ngôn Tú cười hắc hắc hai tiếng, nói:

- Ngươi không cộng sự với Tô Tín bao giờ, cho nên ngươi không biết hắn khủng bố, cho dù tương lai ta leo lên vị trí hoàng đế, vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn cũng sẽ là của Tô Tín, cả Lục Phiến Môn trừ hắn, có ai có tư cách ngồi lên vị trí đó?

- Thân là thượng vị giả, chỉ cần thủ hạ có thể làm việc giúp ngươi, tư thái thấp chút ít thì có vấn đề gì? Đó không phải gọi là cất nhắc, mà gọi là chiêu hiền đãi sĩ.

- Ví dụ như Lục Phiến Môn ‘ Thần Ưng ’ Thiết Ngạo, hắn chưa bao giờ tâng bốc phụ hoàng ta một câu, thậm chí gặp mặt còn không hành lễ, cho dù như vậy thì thế nào? Lục Phiến Môn còn không phải do Thiết Ngạo chưởng quản.

- Chỉ cần Tô Tín thật sự có thể cho ta sử dụng, ta hạ tư thái thấp hơn nữa cũng không sao.

Lâu Toàn Chung cúi đầu, sắc mặt phức tạp.

Với tư cách người đầu nhập vào Cơ Ngôn Tú đầu tiên, hắn đối với Cơ Ngôn Tú nói gì nghe nấy, nhưng kết quả vẫn là môn khách tay sai.

Tô Tín thái độ lạnh lùng với Cơ Ngôn Tú, ngược lại Cơ Ngôn Tú còn nịnh nọt, thậm chí sau này còn chuẩn bị cho hắn tiếp quản Lục Phiến Môn.

Lâu Toàn Chung cũng biết việc này quan hệ tới thực lực, nhưng trong lòng của hắn không có chút tư vị nào.

Chương 1187 - Danh Kiếm Sơn Trang

Tô Tín rời khỏi Ba Thục đạo liền quay về Kiếm Nam đạo.

Tô Tín phí nhiều thời gian nhất trong kế hoạch lần này chính là đi đường.

Nhưng lần này đi Ba Thục đạo, Tô Tín vẫn còn thu hoạch một ít phát hiện mới, dường như tranh giành hoàng trữ sắp bắt đầu.

Từ lần trước đám người Cơ Ngôn Thành bị tước đoạt quyền lực trong tay, Cơ Hạo Điển gọi tất cả hoàng tử vào kinh, hơn nữa đều có tư cách tranh đoạt vị trí hoàng trữ.

Bởi vì cái gọi là Phượng Hoàng không bằng gà, mặc dù Tô Tín không có tận lực quan tâm, nhưng tình cảnh đám người Cơ Ngôn Thành có thể nói là thê thảm đến cực điểm, hiện thủ hạ của bọn họ trừ thái giám thiếp thân ra, không có võ giả Hóa Thần cảnh nào cả.

Kỳ thật nghĩ lại cũng rất bình thường, bản thân bọn họ đã bị Cơ Hạo Điển chán ghét, nếu có người ngu xuẩn đầu nhập vào bọn họ chính là đi tìm chết.

Cho nên hiện tại các hoàng tử nhàn tản đang tích lũy thực lực.

Cơ Ngôn Tú bởi vì có Tô Tín trợ giúp đánh hạ nội tình không tệ, hắn có thể xếp trước năm trong các hoàng tử Đại Chu.

Không bao lâu nữa sẽ có tranh đoạt vị trí hoàng trữ, đương nhiên điều kiện tiên quyết là Cơ Hạo Điển còn có thể sống bao lâu.

Chờ Cơ Hạo Điển không sống nổi, tranh đoạt hoàng trữ sẽ bắt đầu.

Cho nên Tô Tín sẽ lưu tâm việc này, nhưng hiện tại hắn không nhúng tay vào, nếu không dùng tính cách của Cơ Hạo Điển,

hắn làm như vậy thuần túy chính là tìm chết.

Đừng nhìn Cơ Hạo Điển dạng dạng sắp chết, thậm chí ngay cả khí lực nói chuyện cũng không nổi, nhưng hắn dù sao cũng là bá chủ Đại Chu, ai biết Đại Chu có thiên tài địa bảo gì giúp Cơ Hạo Điển sống lâu hơn.

Thời điểm Tô Tín trở lại Kiếm Nam đạo, hắn đi qua lại Ba Thục đạo đã mất thời gian một tháng.

Cho nên Tô Tín không có trì hoãn, hắn trực tiếp đi tới sơn môn Danh Kiếm Sơn Trang.

Sau khi Hà Vô Sơn và Hà Hưu nghe được tin tức Tô Tín đến đây, bọn họ đều sững sờ, không rõ Tô Tín có ý gì.

Tuy Tô Tín bái sơn môn dùng danh nghĩa triều đình, cho dù Danh Kiếm Sơn Trang bọn họ có ma sát và không thoải mái với Tô Tín, nhưng hôm nay Tô Tín đại biểu danh nghĩa triều đình đến đây, bọn họ không thể không gặp.

Hà Vô Sơn ho khan một tiếng nói:

- MờiTô Tín đến phòng khách.

Một tên đệ tử dẫn Tô Tín vào phòng khách, Hà Vô Sơn mang theo Hà Hưu đi vào phòng khách Danh Kiếm Sơn Trang chờ đợi.

Danh Kiếm Sơn Trang không chỉ có một võ giả Dương Thần cảnh là Hà Vô Sơn, nhưng hắn là gia chủ, cho nên hắn nhất ngôn cửu đỉnh trong Danh Kiếm Sơn Trang, cho nên có chuyện gì phát sinh chỉ cần Hà Vô Sơn nói một câu là đủ.

Đây chính là đặc sắc của Danh Kiếm Sơn Trang, gia chủ đủ khả năng nắm quyền lực cực lớn.

Đặt trong các thế lực khác, ví dụ như Thanh Thành kiếm phái, các trường lão khác đều có thế lực trong tay và tranh quyền đoạt lợi, bản thân cãi nhau không dứt, nhưng cũng có thể liên thủ áp chế quyền lực chưởng môn.

Danh Kiếm Sơn Trang đi con đường riêng, ngươi là gia chủ, vậy ngươi có thể nhất ngôn cửu đỉnh, quyền lực đều là của

ngươi, nhưng đồng thời tương lai của Danh Kiếm Sơn Trang cũng đặt lên vai của ngươi.

Ngươi có thể dẫn sơn trang đi tới vinh quang vô hạn, nhưng nếu như ngươi làm không được, vậy ngươi sẽ là tội nhân của Danh Kiếm Sơn Trang.

Cho nên Hà Vô Sơn mới hà khắc với Hà Hưu như thế, không chỉ vì tính cách của hắn, cũng bởi vì chế độ của Danh Kiếm Sơn Trang.

Nếu Hà Hưu không đủ tư cách làm người kế vị Danh Kiếm Sơn Trang, Hà Vô Sơn sẽ thay người khác.

Hắn thà rằng một lần nữa bồi dưỡng người thừa kế cũng không phạm nguy hiểm đưa Hà Hưu lên vị trí gia chủ, nếu không hắn ngồi lên vị trí này không chỉ hại mình, cũng hại Danh Kiếm Sơn Trang.

Qua một lát, Tô Tín được một đệ tử dẫn vào phòng khách.

Hà Vô Sơn và Hà Hưu đều ngồi ở chỗ kia, nhưng hai người bọn họ không nói chuyện, bọn họ chỉ lạnh lùng nhìn Tô Tín.

Tô Tín cũng không để ý, hắn trực tiếp ngồi xuống, cũng bắt đầu cầm chén trà nguội lên uống.

Nhìn thấy Tô Tín làm như vậy, Hà Vô Sơn cau mày nói:

- Tô Tín, ngươi tới Danh Kiếm Sơn Trang ta là muốn làm gì? Cũng không phải tới uống trà chứ?

Tô Tín cười nói:

- Hà trang chủ, kỳ thật ta tới bàn giao dịch với ngươi.

Hà Vô Sơn không nói gì, nhưng Hà Hưu cười lạnh nói:

- Tô Tín, ngươi đi đi, Danh Kiếm Sơn Trang ta sẽ không giao dịch với ngươi.

- Ban đầu ở Cửu Trọng Kiếm Các, ngươi đã đoạt không ít đồ của Danh Kiếm Sơn Trang chúng ta, bây giờ còn muốn bàn giao dịch?

Hà Hưu nói lời này không phải vu oan Tô Tín, trên thực tế Tô Tín làm việc không lấy gì quang vinh.

Phàm là thứ hắn vừa ý, cho dù là Danh Kiếm Sơn Trang hay Bạch Liên giáo, hắn dám ra tay đoạt của ngươi, cho nên nói chuyến đi Cửu Trọng Kiếm Các lần này, người thu hoạch lớn nhất chính là Tô Tín, quả thực là danh lợi song thu, khó trách rất nhiều nhìn hắn không vừa mắt.

- Hà huynh không nên nhỏ mọn như vậy nha, đây chỉ là việc nhỏ, không cần để ý.

Ánh mắt Tô Tín nhìn sang Hà Vô Sơn, nói:

- Hà trang chủ, chẳng lẽ ngươi không muốn nghe ta nói giao dịch là gì?

Hà Vô Sơn nhìn Tô Tín thật sâu, lúc này mới nói:

- Nói đi, ngươi nghĩ muốn cái gì.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Không phải ta nghĩ muốn cái gì, chuyện này là chuyện hai bên cùng có lợi.

- Đại Chu ta nguyện ý xuất ra phù văn trên bạch ngọc thạch bản giao dịch với phù văn của Danh Kiếm Sơn Trang.

- Hơn nữa Đại Chu ta sẽ động thủ với Thanh Thành kiếm phái, đến lúc đó kính xin Hà trang chủ ngươi không nên nhúng tay.

Tô Tín vừa nói ra lời này, hai người Hà Vô Sơn còn có Hà Hưu đều sửng sốt.

Trao đổi phù văn đối với bọn họ là chuyện tốt.

Kiếm Thần Sơn và Dịch Kiếm Môn cũng có phù văn, nhưng bọn họ không tiến hành giao dịch với Danh Kiếm Sơn Trang.

Nguyên nhân giống như Thanh Thành kiếm phái không cho Ba Thục Kiếm Các nghiên cứu Duy Ngã Đạo Kiếm, đơn giản cũng là bởi vì trì kiếm ngũ phái bọn họ không muốn đối thủ mạnh hơn.

Mà bây giờ đối với Đại Chu, bởi vì thực lực song phương chênh lệch quá lớn cho nên không có băn khoăn gì.

Dù sao ngươi mạnh một ít hay ta mạnh một ít, Đại Chu cũng không thể ảnh hưởng đến cách cục của giang hồ, cho nên bọn

họ có thể yên tâm giao dịch.

Chỉ có điều Hà Vô Sơn kinh hãi là Tô Tín nói câu thứ hai, Đại Chu lại động thủ với Thanh Thành kiếm phái, còn muốn bảo Danh Kiếm Sơn Trang bọn họ sống chết mặc bây.

Trong nháy mắt Hà Vô Sơn đã đưa ra lựa chọn, hắn lập tức nói:

- Tô đại nhân, chuyện này tuyệt đối không có chỗ trống thương lượng, Thanh Thành kiếm phái là một trong trì kiếm ngũ phái, nếu như bọn họ có chỗ nào mạo phạm tới triều đình, Danh Kiếm Sơn Trang ta tự nhiên có thể đứng ra điều tiết, nhưng triều đình không nên phá gia diệt môn, Danh Kiếm Sơn Trang ta tuyệt đối không đáp ứng! Các đồng đạo võ lâm khác cũng không đồng ý.

Tô Tín nhìn phản ứng Hà Vô Sơn kịch liệt như thế, khóe miệng hắn nở nụ cười.

Đối với phản ứng của Hà Vô Sơn, Tô Tín không cảm thấy kỳ quái, hắn đã sớm nghĩ tới.

Không phải quan hệ giữa Danh Kiếm Sơn Trang và Thanh Thành kiếm phái tốt cỡ nào, chỉ bởi vì bờ mông quyết định cái đầu mà thôi.

Dịch Kiếm Môn bởi vì ân oán lúc trước nên không muốn đi quản Thanh Thành kiếm phái

Kiếm Thần Sơn không có thói quen chõ mõm vào việc không liên quan đến mình.

Ba Thục Kiếm Các vì nghiên cứu Duy Ngã Đạo Kiếm nên sống chết mặc bây.

Bọn họ đều có nguyên nhân không nhúng tay vào việc này, mà Danh Kiếm Sơn Trang không muốn buông tha Thanh Thành kiếm phái cũng có nguyên nhân của mình, nguyên nhân chính là vì Thần Kiếm Sơn Trang đứng đầu trì kiếm ngũ phái.

Có trì kiếm ngũ phái mới có đứng đầu trì kiếm ngũ phái, có thể nói địa vị Danh Kiếm Sơn Trang hiện tại đại biểu cho lợi ích của trì kiếm ngũ phái.

Kết quả hiện tại Thanh Thành kiếm phái bị triều đình diệt, chẳng phải đối ngoại nói bọn họ đứng đầu trì kiếm ngũ phái cũng không gì hơn thế này, triều đình nói diệt là diệt.

Có lẽ người Dịch Kiếm Môn không quan tâm, nhưng với tư cách đứng đầu trì kiếm ngũ phái, Danh Kiếm Sơn Trang sẽ đứng mũi chịu sào, thậm chí danh xưng đứng đầu trì kiếm ngũ phái sẽ biến thành danh nghĩa.

Chỉ có điều Tô Tín đã nghĩ đến việc này, hắn có thể khẳng định khó chơi nhất trong mấy phái chính là Danh Kiếm Sơn Trang, cho nên hắn mới đi gặp ba phái kia trước, thà rằng đi xa một chút cũng phải gặp Danh Kiếm Sơn Trang sau cùng.

Cho nên nhìn thấy thái độ kiên quyết của Hà Vô Sơn, Tô Tín thản nhiên nói:

- Hà trang chủ, danh nhân không nói tiếng lóng, ngươi nên biết, bây giờ không phải là vài chục năm trước, thế lực trên giang hồ cũng không bởi vì Đại Chu diệt một Thanh Thành kiếm phái thì đứng ra liên hợp.

- Huống hồ ta cũng biết ngươi phản đối là vì cái gì, ngươi không phải sợ vị trí đứng đầu trì kiếm ngũ phái của Danh Kiếm Sơn Trang trở thành danh nghĩa hay sao?

- Kỳ thật ngươi cũng không cần quá để ý, bởi vì cái gọi là đứng đầu trì kiếm ngũ phái của ngươi đã biến thành danh nghĩa rồi.

- Ngươi có ý gì?

Hà Vô Sơn mặt không đổi sắc, nội tâm hắn lại chấn động.

Tô Tín khoát tay nói:

- Kỳ thật rất đơn giản, ta đã đi gặp ba phái khác trong trì kiếm ngũ phái, ba nhà kia đã đồng ý, Danh Kiếm Sơn Trang các ngươi là nhà cuối cùng đấy.

- Có thể nói hiện tại Dịch Kiếm Môn và Kiếm Thần Sơn đã có hai tấm phù văn, hai nhà này và Ba Thục Kiếm Các đều đồng ý sống chết mặc bây khi Đại Chu động thủ với Thanh Thành kiếm phái.

- Đến lúc đó nếu như Danh Kiếm Sơn Trang muốn nhúng tay cũng có thể, ta tin tưởng dùng thực lực của Đại Chu, ứng phó hai phái trì kiếm ngũ phái là chuyện dễ dàng.

- Không có khả năng!

Hà Hưu lập tức đứng nói.

Tô Tín không sao cả, nói:

- Nếu các ngươi không tin, các ngươi có thể đi nghe ngóng một chút, tuy bọn họ không ngoại truyền việc này, nhưng Danh Kiếm Sơn Trang là một trong trì kiếm ngũ phái, bọn họ nhất định sẽ nói cho các ngươi biết, các ngươi có thể đi xem ta có lừa gạt các ngươi hay không.

Thái độ không sợ hãi của Tô Tín đã làm Hà Hưu cùng Hà Vô Sơn tin tưởng, dù sao chuyện lớn như thế, Tô Tín là ngu ngốc mới nói láo lừa gạt bọn họ.

Chính bởi vì như thế nên Hà Vô Sơn mới cảm giác vô lực.

Ba phái khác đã đồng ý, như vậy Danh Kiếm Sơn Trang bọn họ tiếp tục kiên trì thì có ý nghĩa gì?

Đúng như Tô Tín nói, trì kiếm ngũ phái liên hợp mới làm Đại Chu sợ ném chuột vỡ bình, nhưng chỉ có hai phái, Đại Chu vẫn có thể ứng phó.

Mà Danh Kiếm Sơn Trang bọn họ cũng không nguyện ý vì Thanh Thành kiếm phái mà góp bản thân mình vào.

Chương 1188 - Không lợi không hành động

Sau khi Hà Vô Sơn nghe Tô Tín nói ba phái khác đã đáp ứng yêu cầu của Tô Tín, Hà Vô Sơn đã bỏ cuộc.

Chỉ có điều Hà Vô Sơn còn có chút không cam lòng mà thôi, dù sao nếu như bỏ mặc triều đình diệt Thanh Thành kiếm phái, Danh Kiếm Sơn Trang bọn họ không làm gì, vị trí đứng đầu trì kiếm ngũ phái của bọn họ sẽ biến thành danh nghĩa.

Cho nên Hà Vô Sơn nói:

- Danh Kiếm Sơn Trang chúng ta không ra tay cũng được, nhưng ta muốn phù văn của ba phái kia.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Tuyệt đối không có khả năng.

Hà Vô Sơn hừ một tiếng, nói:

- Như thế nào, chẳng lẽ triều đình còn sợ một Danh Kiếm Sơn Trang nho nhỏ quật khởi sao?

Tô Tín lắc đầu nói:

- Hà trang chủ cũng không nên tự coi nhẹ mình, Danh Kiếm Sơn Trang của ngươi còn gọi là nhỏ, trên giang hồ sẽ không có thế lực lớn.

- Ta không thể mang những phù văn kia cho ngươi là bởi vì Dịch Kiếm Môn và Kiếm Thần Sơn.

- Ta chỉ giao dịch một tấm phù văn phóng to với bọn họ, kết quả bây giờ Danh Kiếm Sơn Trang giao dịch ba tấm, như vậy tính là cái gì?

- Chỉ sợ nhất là chia không đều, nếu ta làm như vậy sẽ đắc tội với hai phái kia.

Tô Tín nhìn Hà Vô Sơn, nói:

- Cho nên Hà trang chủ, hiện tại quyền lựa chọn trong tay ngươi, ngươi có đổi hay không đổi?

Hà Vô Sơn im lặng nửa ngày, cuối cùng nói:

- Đổi!

Tô Tín cười nói:

- Nếu Hà trang chủ nói như vậy, tại hạ đa tạ.

Hà Vô Sơn cũng bị buộc bất đắc dĩ, ba phái khác đã đáp ứng, hắn có thể làm gì?

Nếu hắn không đổi lại đi trợ giúp Thanh Thành kiếm phái, đến lúc đó hai phái bọn họ cũng không đánh lại triều đình.

Cho nên còn không bằng lựa chọn trao đổi với Tô Tín, sống chết mặc bây, đồng thời còn có thể đạt được một khối phù văn,

dù sao đối với Danh Kiếm Sơn Trang hiện tại, thứ này rất quan trọng.

Sau khi trao đổi với Danh Kiếm Sơn Trang, Tô Tín trực tiếp rời đi.

Hà Vô Sơn nhìn bóng lưng Tô Tín rời đi, hắn thở dài một hơi.

So sánh với Tô Tín, Hà Hưu còn kém quá nhiều.

Hơn nữa trong nội tâm Hà Vô Sơn còn có một suy nghĩ chưa nói ra, có lẽ kế hoạch ngày hôm nay chính là một mình Tô Tín nghĩ ra!

Liên tưởng đến Thanh Thành kiếm phái tuyên bố tất sát lệnh nhắm vào Tô Tín, với tính cách Tô Tín, hắn không có khả năng không phản kích.

Cho nên hiện tại thừa dịp bên trong Thanh Thành kiếm phái vẫn còn rối loạn, vẫn chưa kịp phản ứng, Tô Tín bên này đã bố trí tấm lưới lớn nhằm vào Thanh Thành kiếm phái!

Nghĩ như thế, Tô Tín là người quá mức khủng bố.

Vừa nói phục triều đình, vừa phân hóa lôi kéo năm phái, cuối cùng biến Thanh Thành kiếm phái thành tứ cố vô thân.

Nghĩ đến đây, Hà Vô Sơn cảm giác toàn thân lạnh lẽo.

Rất nhiều người nói tới Tô Tín đều nghĩ hắn có thực lực cường đại, nhưng bọn họ không biết, Tô Tín kinh khủng nhất chính là thủ đoạn của hắn.

Hiện tại Hà Vô Sơn chỉ có thể nhìn thấy một phần kế hoạch của Tô Tín, nhưng chính một phần như vậy đã chôn xuống nguy cơ diệt môn cho Thanh Thành kiếm phái.

Sau nửa ngày, Hà Vô Sơn thở dài nói:

- Hà Hưu, nhớ kỹ, về sau nhằm vào Tô Tín người này, không có lợi không hành động, cho dù muốn động hắn cũng phải nghĩ trước làm sau, nhìn xem lợi ích có thể bù đắp hậu quả sau khi chọc Tô Tín hay không.

Nội tâm Hà Hưu kinh ngạc, hắn không nghĩ tới tổ phụ của mình lại đánh giá Tô Tín cao như vậy.

Cái gì là không phải lợi không hành động? Ý tứ nếu không có đầy đủ lợi ích thì không nên trêu chọc đối phương.

Hơn nữa dựa theo lời của Hà Vô Sơn, cho dù có lợi ích cũng phải tính toán cái giá lớn sau khi động vào Tô Tín có bù nổi tổn thất hay không.

Đánh giá Tô Tín như vậy, rõ ràng là Danh Kiếm Sơn Trang cao cấp hơn đối phương quá nhiều, nhưng trên thực tế Tô Tín có mạnh hơn nữa cũng chỉ là Dung Thần cảnh mà thôi, huống hồ hắn còn là thần tử Đại Chu, cũng không thể đại biểu lợi ích Đại Chu.

Lúc này, Tô Tín rời khỏi Danh Kiếm Sơn Trang, hắn cầm ngọc phiến hình giọt nước triệu hoán người Thiên đình.

Ban đầu ở Cửu Trọng Kiếm Các, Tô Tín đã từng liên thủ với Thiên đình Vũ Sư, cho nên Vũ Sư đã cho Tô Tín thứ này.

Tùy thời có thể liên lạc với hắn.

Tô Tín chưa từng dùng thứ này trong Cửu Trọng Kiếm Các, nhưng bây giờ là thời điểm nên dùng nó.

Tô Tín dùng tinh thần lực truyền tin tức vào ngọc phiến hình giọt nước, trong không gian thần bí, vài tên võ giả Dung Thần cảnh của Thiên đình đang cầm điển tịch tu hành.

Không gian thần bí này cực kỳ hùng vĩ, trên trời có mặt trời tỏa sáng, nhưng đồng thời cũng có trăng sáng ngôi sao treo trên cao, chung quanh có mây mù giống như tiên cảnh.

Nhưng tất cả không phải chân thật, mà là hiệu quả do trận pháp cường đại tạo ra.

Trên cung điện có mây mù bao phủ, lúc này, Vũ Sư đang tu hành điển tịch đoạt được trong Cửu Trọng Kiếm Các cùng những người khác.

Kỳ thật bọn họ không phải tu luyện điển tịch, mà là bản ghi chép tay do các cường giả Cửu Trọng Kiếm Các lưu lại.

Người lưu lại bản chép tay yếu nhất cũng có tu vi Dương Thần cảnh, trong đó thậm chí còn có tồn tại Chân Vũ cảnh, tu luyện

cảm ngộ của bọn họ, đối với võ giả Dung Thần cảnh như Vũ Sư, chỗ tốt của bọn họ rất lớn.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Vũ Sư sững sờ, hắn móc một viên đá hình giọt nước ra khỏi lồng ngực, bên trong có tin tức Tô Tín truyền cho hắn.

Vũ Sư không nghĩ tới, người tìm hắn lại chính là Tô Tín.

Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Vũ Sư, Độ Ách Tinh Quân hỏi:

- Xảy ra chuyện gì sao?

Vũ Sư nói:

- Là Tô Tín tới tìm ta, nói muốn bàn một số mua bán với Thiên đình chúng ta, hơn nữa còn là mua bán lớn, cần người có quyền nói chuyện trong Thiên đình ra mặt.

Độ Ách Tinh Quân kinh ngạc nói:

- Tô Tín? Chẳng lẽ hắn muốn gia nhập Thiên đình ta?

Vũ Sư lắc lắc đầu nói:

- Khả năng rất nhỏ, dùng địa vị Tô Tín hiện tại, trừ phi Thiên đình ta xuất ra vài món truyền thừa chí bảo, nếu không, không thể mời chào Tô Tín, nhưng vấn đề là, cho dù Tô Tín là Dương Thần cảnh, hắn cũng không đáng để Thiên đình xuất ra truyền thừa chí bảo mời chào.

Tuy Thiên đình có thể cho Tô Tín rất nhiều thứ, nhưng vấn đề là Tô Tín chính là tứ đại thần bộ, Đại Chu có thể cho Tô Tín chỗ tốt còn nhiều hơn Thiên đình, hơn nữa Tô Tín thân là một trong tứ đại thần bộ, hắn có quyền thế ngập trời.

Cho nên Thiên đình cảm thấy xấu hổ, bọn họ lấy cái gì mời chào Tô Tín? Cho nhiều Thiên đình không có lợi nhất, cho ít, Tô Tín sẽ không đồng ý.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Thiên đình đã bỏ qua tâm tư mời chào Tô TÍn, đồng thời bọn họ cũng cảm thấy phiền muộn, không biết Địa phủ làm cách nào mời chào nhiều cường giả như thế.

Phải biết rằng, thời gian Địa phủ tồn tại còn ngắn hơn Thiên đình rất nhiều, thậm chí chỉ có lịch sử vài chục năm.

Chỉ với thời gian vài chục năm ngắn ngủi, Địa phủ có thể đạt tới trình độ của Thiên đình, hơn nữa trong đó có chút võ giả kinh tài tuyệt diễm, thậm chí còn không kém hơn Tô Tín bao nhiêu.

Ví dụ như Thôi gia Thôi Phán Quan, có thể nói hắn kinh tài tuyệt diễm, hắn năm nay chỉ hơn bốn mươi nhưng đã là Dung Thần cảnh đỉnh phong, hơn nữa nhìn hắn biểu hiện tại Cửu Trọng Kiếm Các, kẻ này chắc chắn sẽ tấn chức Dương Thần.

Còn có Địa phủ Bình Đẳng Vương, đao pháp thông thần.

So sánh với Thiên đình hiện tại, Địa phủ vẫn lâm vào yếu thế nhưng tiềm lực của bọn họ còn mạnh hơn Thiên đình nhiều.

Vũ Sư liếc mắt nhìn giọt nước trong tay, hắn đứng lên nói:

- Chuyện này nên đi bẩm báo với Đế Quân, cứ nhìn Đế Quân quyết định.

Hiện tại Thiên đình Thiên Đế đang bế quan, cho nên người có quyền nói chuyện trong Thiên đình chính là cường giả Dương Thần cảnh như Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Sau khi Vũ Sư nói tin tức với Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế hơi suy nghĩ:

- Giao dịch? Ha ha, ta sẽ đi một chuyến, ta muốn xem Tô Tín muốn giao dịch cái gì.

Tô Tín chờ đợi tại chỗ, không đến nửa giờ, Vũ Sư đã trả lời, chỉ định một địa điểm bảo Tô Tín đến đó chờ.

Nhìn thấy Vũ Sư truyền tin tức, Tô Tín mỉm cười, chỉ cần Thiên đình cảm thấy hứng thú với giao dịch của hắn, như vậy kế hoạch của hắn sẽ hoàn thành một nửa.

Vũ Sư chỉ định địa điểm là ngọn núi hoang ở Kiếm Nam đạo, hắn cần thời gian ba ngày mới tới nơi.

Quá tình Tô Tín hành động xem như thuận lợi, trên cơ bản không có lãng phí thời gian, ba ngày sau, Tô Tín chờ được.

Chờ đến ba ngày sau, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế mang theo Vũ Sư tới đúng hẹn, Tô Tín đứng chắp tay nói:

- Bái kiến Đế Quân.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế mỉm cười, nói:

- Tô đại nhân, ngươi đường đường tứ đại thần bộ triều đình lại hẹn gặp người Thiên đình, ngươi sẽ không sợ lan truyền ra sẽ bị người ta biết hay sao?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Đương nhiên không sợ, bởi vì lần này ta dùng thân phận triều đình hẹn gặp Đế Quân.

- Ah? Là triều đình muốn hợp tác với ta?

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế sững sờ.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế bất ngờ, hắn cho rằng Tô Tín muốn giao dịch với Thiên đình, không nghĩ tới Tô Tín đại biểu cho triều đình.

Phải biết rằng Thiên đình bọn họ không có quan hệ gì với triều đình, hơn nữa triều đình vô cùng cảnh giác Thiên đình bọn họ.

Dù sao Thiên đình lúc trước làm việc quá phận, bị toàn bộ võ lâm vây công, thiếu chút nữa bị đánh tàn, thẳng đến khi Thiên Đế xuất thế lúc này mới khôi phục nguyên khí của Thiên đình.

Mà triều đình không có hảo cảm gì với Thiên đình, phải nói triều đình không có hảo cảm gì với thế lực võ lâm ẩn nấp trong bóng tối như Thiên đình và Địa phủ.

Chính bởi vì như thế, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế mới cảm thấy kỳ quái.

- Vậy ngươi nói xem, triều đình muốn giao dịch cái gì với Thiên đình?

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế hỏi.

Tô Tín không nói nhiều, hắn cầm ba tấm phù văn giao dịch từ ba phái và tấm của mình đặt trước mặt Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, lúc này mới nói:

- Đây là bốn tấm phù văn trên bạch ngọc thạch bản, Đại Chu ta nguyện ý cầm hai tấm trong đó giao dịch với hai tấm của Thiên đình, hơn nữa dùng hai tấm còn lại đổi một lần liên thủ giữa Thiên đình và Đại Chu, tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái!

Chương 1189 - Phù văn tề tụ

Tô Tín xuất ra bốn tấm phù văn trên bạch ngọc thạch bản đã làm Bắc Cực Tử Vi Đại Đế giật mình.

Hơn nữa Tô Tín nói mấy câu đã ẩn chứa tin tức rất lớn, triều đình lại muốn liên thủ với Thiên đình, chuyện này chưa từng xảy ra, thậm chí trước đó, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhìn thấy Bắc Cực Tử Vi Đại Đế giật mình như vậy, Tô Tín cười nói:

- Đế Quân, triều đình nói trắng ra cũng là thế lực giang hồ, làm việc nhất định sẽ suy nghĩ lợi ích trước tiên.

- Nếu đã có lợi ích tồn tại, có chuyện gì là không thể?

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế nhìn Tô Tín thật lâu, lúc này mới nói:

- Chỉ sợ trong việc này, người được lợi lớn nhất là Tô Tín ngươi đúng không?

Hiện tại bốn tấm phù văn đều nằm trong tay Tô Tín, có thể nghĩ ba phái kia ôm thái độ gì với Thanh Thành kiếm phái.

Với tâm cơ của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, hắn đã đoán ra người được lợi lớn nhất là ai, còn không phải Tô Tín hay sao.

Thanh Thành kiếm phái bên kia công bố tất sát lệnh nhắm vào Tô Tín, bên này Tô Tín đã bắt đầu hợp tung liên hoành muốn tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái, từ đó tiêu diệt uy hiếp lớn nhất nhắm vào mình.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Ngươi tốt, ta tốt, mọi người đều tốt, đương nhiên ai cũng muốn làm, ta chỉ ra quyết định có lợi nhất cho mình mà thôi.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế giống như cười mà không phải cười nói:

- Nhưng nếu ta không đồng ý thì sao?

Tô Tín cười nói:

- Đế Quân ngươi nhất định sẽ đồng ý, bởi vì Thiên đình được lợi mà không có hại trong việc này.

- Thiên đình nghiên cứu bí mật Cửu Trọng Kiếm Các lâu như thế, kết quả bởi vì Bạch Liên giáo nhúng tay mà không thu được chỗ tốt đủ nhiều, Thiên đình cam tâm sao?

- Ta tin tưởng Thiên đình nhất định muốn phá giải bí mật trong bạch ngọc thạch bản, nếu như Thiên đình thu được sáu tấm phù văn trên bạch ngọc thạch bản, chắc chắn sẽ thu được nhiều chỗ tốt.

- Hơn nữa Thiên đình trả giá chính là phù văn trong tay và một lần xuất thủ với Thanh Thành kiếm phái mà thôi.

- Lần này động thủ với Thanh Thành kiếm phái, ba phái kia đã lựa chọn sống chết mặc bây, triều đình tăng thêm Thiên đình, ta còn chuẩn bị đi giao dịch với Địa phủ, lực lượng của nhất thế hoàng triều và thiên địa nhị cung còn không thể tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái hay sao?

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế tiến về phía trước một bước, khí thế khủng bố bao phủ toàn thân.

- Nếu hiện tại ta giết ngươi, đoạt bốn tấm phù văn trong tay ngươi chẳng phải đơn giản hơn nhiều?

Tô Tín vẫn bình thản, hắn thản nhiên nói:

- Ngươi giết ta không chết, cũng không đoạt được bốn tấm phù văn này.

Tô Tín nói chuyện rất tự tin, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế rất mạnh, mạnh đến mức đáng sợ, cho dù Tô Tín vận dụng tiêu hao phẩm cũng chỉ tiếp được một chiêu mà thôi.

Nhưng Bắc Cực Tử Vi Đại Đế muốn giết hắn, Tô Tín có một trăm biện pháp chạy thoát.

Đây không phải tự ngạo, mà là tự tin vào thực lực của mình.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cũng nghe ra tự tin trong lời của Tô Tín, cho nên hắn cười ha ha:

- Tốt! Không hổ là Tô Tín còn trẻ như vậy đã đứng trong hàng ngũ Địa Bảng, cọc giao dịch này, Thiên đình chúng ta đồng ý, thời điểm các ngươi động thủ với Thanh Thành kiếm phái, nên báo sớm cho chúng ta năm ngày trước, đến lúc đó Thiên đình ta sẽ phái người tới.

Tô Tín mỉm cười, hắn biết rõ Bắc Cực Tử Vi Đại Đế sẽ đồng ý, bởi vì chuyện này người người đều có lợi, tất cả mọi người đều được chỗ tốt, cho nên Thiên đình sẽ không cự tuyệt.

Đương nhiên trước kia Bắc Cực Tử Vi Đại Đế nói muốn giết Tô Tín cướp đoạt bốn tấm phù văn cũng không phải nói đùa.

Nếu như thực lực Tô Tín không đủ, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế thật ra tay giết người đoạt bảo.

Thiên đình sẽ không quản Tô Tín có phải người triều đình hay không, dù sao Bắc Cực Tử Vi Đại Đế xem ra, Thiên đình vốn đối lập với triều đình, lợi ích đầy đủ triều đình sẽ liên thủ với Thiên đình, nhưng đồng thời cũng không cố kỵ ra tay chém giết lẫn nhau.

Sau khi bàn xong với Thiên đình, Tô Tín lại khởi hành đi tới địa bàn của Địa phủ.

Sau khi đi vào Giang Nam đạo, Tô Tín trực tiếp thay đổi quần áo Sở Giang Vương và bước vào Địa phủ.

Lúc này, Địa phủ xem như náo nhiệt, bởi vì chuyến đi Cửu Trọng Kiếm Các lần trước, Địa phủ cướp được không ít thứ tốt và cả bạch ngọc thạch bản.

Cho nên Địa phủ lúc bình thường chỉ có mấy người, nhưng bây giờ lại có hơn mười người đi loạn.

Nhìn thấy Tô Tín, tất cả mọi người Địa phủ liên tục chào hỏi và hỏi thăm.

Thân phận của Tô Tín không phải bí mật trong Địa phủ, cũng chính bởi vì như thế, bọn họ cũng biết rõ Tô Tín làm cái gì trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Là thành viên chính thức cuối cùng gia nhập Địa phủ, tốc độ phát triển của Tô Tín làm cho bọn họ kinh hãi.

Đồng thời cũng có người bội phục ánh mắt của Địa Tạng vương đại nhân không tệ, Địa phủ nhiều năm qua chỉ phê chuẩn duy nhất một võ giả Tiên Thiên như Tô Tín gia nhập Địa phủ, kết quả tốc độ phát triển của Tô Tín cũng không làm Địa Tạng vương thất vọng.

Nhìn thấy Tô Tín đến đây, Thôi Phán Quan nghênh đón, hỏi:

- Ngươi có thời gian tới Địa phủ? Sự kiện Cửu Trọng Kiếm Các vừa mới kết thúc, triều đình đang bận rộn nghiên cứu bí mật trong đó mới đúng.

Tô Tín nói:

- Có đại sự muốn bàn với các ngươi, hiện tại người nào đang làm chủ sự tỏng Địa phủ?

Thôi Phán Quan nói:

- Địa Tạng vương đại nhân lấy đi một khối bạch ngọc thạch bản nghiên cứu chất liệu trong đó, Hậu Thổ đại nhân có việc bế quan, Tần Nghiễm Vương Diệt và vài tên thành viên Dương Thần cảnh Địa phủ không am hiểu nghiên cứu thứ này, cho nên hiện tại do Mạnh bà đại nhân làm chủ sự.

Tô Tín gật đầu nói:

- Vậy thì tốt, dẫn ta đi gặp Mạnh bà đại nhân.

Thôi Phán Quan gật gật đầu, dẫn theo Tô Tín đến đại điện của Mạnh bà.

Trong đại điện không chỉ có một mình Mạnh bà, còn có Luân Chuyển Vương, Bạch vô thường, Thái Sơn Vương.

Ba người bọn họ nghiên cứu bạch ngọc thạch bản, chỉ có Mạnh bà một người nhàm chán dùng chân khí khống chế cánh hoa bay múa.

Trong ba người, Tô Tín chưa từng gặp qua Thái Sơn Vương, nhưng hắn cũng có tu vi Dung Thần cảnh.

Nhìn thấy Tô Tín đến đây, Thái Sơn Vương hàn huyên với Tô Tín hai câu, Mạnh bà ở bên cạnh hỏi:

- Ồ? Tiểu Sở ngươi có thời gian tới Địa phủ?

Tô Tín cười cười nói:

- Đến Địa phủ bàn đại sinh ý.

Nói xong, Tô Tín nói kế hoạch của mình cho mọi người biết.

Địa phủ là người một nhà, cũng không cần giấu diếm làm gì.

Sau khi Tô Tín lấy ra sáu tấm phù văn bạch ngọc thạch bản giao cho Luân Chuyển Vương, bởi như vậy Địa phủ đã tập hợp đủ phù văn giống như Đại Chu.

Thực lực Đại Chu khẳng định mạnh hơn Địa phủ, cũng có không ít cường giả nghiên cứu thứ này, cho nên Đại Chu đạt được tám tấm phù văn, bọn họ sẽ nghiên cứu ra bí mật trong đó.

Chỉ có điều Tô Tín hiện tại là cao tầng của Đại Chu, nhưng Tô Tín cũng biết mình là người ngoài.

Đại Chu có thể cho người khác họ quyền lực rất lớn, nhưng sẽ không hoàn toàn tin tưởng đối phương.

Ví dụ như Thiết Ngạo, Cơ Hạo Điển biết rất rõ Thiết Ngạo sẽ không phản bội, nhưng hắn cũng muốn xếp một ít cây đinh vào trong Lục Phiến Môn, không cho Thiết gia một nhà độc đại trong Lục Phiến Môn.

Hiện tại Cơ Hạo Điển có ấn tượng tốt với Tô Tín, nhưng Tô Tín cũng không dám cam đoan Đại Chu nghiên cứu ra bí mật bạch ngọc thạch bản sẽ chia xẻ với mình, cho nên Tô Tín chính thức dựa vào chính là Địa phủ.

Đám người Mạnh bà nghe Tô Tín nói kế hoạch, cũng giao phù văn cho Luân Chuyển Vương, trên mặt bọn họ lộ ra thần thái kinh hãi.

Bọn họ cũng biết tin tức Thanh Thành kiếm phái đuổi giết Tô Tín, nhưng bọn họ không lo lắng.

Vạn nhất Tô Tín bị buộc gấp sẽ cầu cứu Địa phủ, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người đến giúp hắn.

Cho dù Thanh Thành kiếm phái có thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm, Địa phủ cũng không đặt nó vào trong mắt.

Chỉ có điều một khi Địa phủ công nhiên ra tay, kết quả sẽ bại lộ thân phận của Tô Tín, hắn không thể dùng thân phận triều đình được nữa.

Nhưng bọn họ không nghĩ tới, Tô Tín lại có thể nghĩ ra kế hoạch như vậy, hợp tung liên hoành, trực tiếp dồn Thanh Thành kiếm phái vào chỗ chết.

Hiện tại đám người Mạnh bà rất đồng tình với Thanh Thành kiếm phái.

Chọc một địch nhân như Tô Tín chỉ có thiệt thòi, mấu chốt là hắn có một trăm loại thủ đoạn đâm Thanh Thành kiếm phái phun máu.

Hơn nữa, hiện tại triều đình hay người các môn phái khác đều cho rằng Tô Tín làm như vậy chính là vì diệt trừ uy hiếp từ Thanh Thành kiếm phái, nhưng chỉ có Địa phủ biết rõ, Tô Tín thu thập đủ tám tấm phù văn và giao cho Địa phủ, với tư cách người có công lớn nhất, đợi đến lúc nghiên cứu ra bí mật trong bạch ngọc thạch bản, người đạt được chỗ tốt lớn nhất sẽ là Tô Tín.

Mạnh bà lắc lắc đầu nói:

- Tiểu Sở ngươi tính kế thật khủng bố, Thanh Thành kiếm phái sẽ khóc thét lên cho xem.

Tuy ngoài miệng nàng nói vậy nhưng trong lòng cười như nở hoa, dù sao Tô Tín làm như vậy, Địa phủ bọn họ cũng đạt được lợi ích lớn nhất.

- Đúng thế, các vị đã nghiên cứu ra manh mối trong bạch ngọc thạch bản chưa?

Tô Tín hỏi.

Luân Chuyển Vương vuốt râu, lắc đầu nói:

- Tạm thời chưa có đầu mối gì, theo lý mà nói, phù văn trên bạch ngọc thạch bản là một loại văn tự, nó lại rất tương tự với phù văn và văn tự bày trận của chúng ta, chẳng qua nó là văn tự của Yêu tộc.

- Yêu tộc trời sinh có sức mạnh to lớn, cho nên văn tự của bọn chúng có thể câu thông với thiên địa.

- Ta nghiên cứu văn tự trên bạch ngọc thạch bản lâu như vậy nhưng không tìm ra nền móng gì.

- Không phải tất cả văn tự đều thuộc về Yêu tộc, cũng không phải của dị tộc thời thượng cổ, việc này vô cùng kỳ quái.

Tô Tín cau mày nói:

- Chẳng phải nghiên cứu lâu hơn nữa cũng không tìm ra bí mật trong đó hay sao?

Luân Chuyển Vương lắc đầu nói:

- Không cần như vậy, chúng ta có thể dùng phương pháp suy luận ngược tìm hiểu nó có ý nghĩa gì, trước kia chúng ta nghiên cứu trận pháp cũng dùng biện pháp như vậy.

Nói xong Luân Chuyển Vương viết một phù văn lên mặt đất, hắn quán chú chân khí là có hỏa diễm bốc cháy.

Luân Chuyển Vương nói:

- Đây chính là chữ "hỏa" trong văn tự của Yêu tộc, trước kia chúng ta không biết nó có ý nghĩa gì, nhưng đợi đến lúc suy diễn ra tác dụng của nó thì chúng ta biết nó là chữ "hỏa".

- Hiện tại ta cũng chuẩn bị dùng biện pháp này thăm dò phù văn trên bạch ngọc thạch bản, xem chúng có thuộc tính ra sao.

Chương 1190 - Cơ Hạo Điển hào phóng

Địa phủ Luân Chuyển Vương am hiểu trận đạo, bói toán và không ít thứ kỳ quái, cho nên giao cho bọn họ nghiên cứu phù văn trên bạch ngọc thạch bản.

Tô Tín dừng lại trong Địa phủ vài ngày, hắn và các cường giả Địa phủ nghiên cứu kiếm điển đoạt được trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Hắn muốn chính thức phát huy uy năng của kiếm hai mươi ba, Tô Tín cần không ngừng dung hợp kiếm đạo cường đại vào trong đó.

Chỉ có điều nhân lực có hạn, một ít điển tịch kiếm đạo bên ngoài không giống võ công trong hệ thống, trời sinh đã có sẵn 5% độ thuần thục, Tô Tín muốn tu luyện tới đỉnh phong, hắn cần chậm rãi tu luyện mới được.

Địa phủ có nhiều cường giả, một ít phương diện võ đạo, Tô Tín còn kém bọn họ.

Cho nên Tô Tín cũng trao đổi tâm đắc võ đạo với bọn họ, hắn thu được rất nhiều lợi ích.

Sau khi lưu lại Địa phủ vài ngày, Tô Tín trực tiếp mang theo tất cả phù văn rời đi, dù sao hiện tại cần phải giải quyết Thanh Thành kiếm phái trước, chuyện khác nói sau.

Sau khi quay về Thịnh Kinh thành, Tô Tín trực tiếp đi tìm Thiết Chiến.

Nhìn thấy Tô Tín trở về, Thiết Chiến hỏi:

- Thành công?

Tô Tín cười gật đầu, nói:

- Xem như thuận lợi.

Nghe Tô Tín vừa nói như vậy, Thiết Chiến hít sâu một hơi.

Tuy lúc hắn nghe kế hoạch của Tô Tín đã cảm thấy có thể thực hiện được, nhưng dù sao tất cả chỉ là suy luận của Tô Tín.

Thứ khó suy đoán nhất trên đời chính là nhân tâm, kế hoạch hôm nay xuất hiện biến cố gì hay không, không có ai biết.

Lúc này mới qua thời gian hai tháng, Tô Tín đã làm tất cả thỏa đáng, thuận lợi đến mức Thiết Chiến không dám tin tưởng.

- Vậy thì tốt, ngươi nghỉ ngơi một hồi, ta đi bẩm báo bệ hạ.

Nói xong, Thiết Chiến đẩy cửa ra ngoài.

Tô Tín ngờ chờ trong Lục Phiến Môn không đến một giờ, Thiết Chiến đã quay trở lại, hơn nữa Thiết Chiến vừa vào cửa đã nói:

- Đi theo ta vào cung một chuyến, hiện tại bệ hạ muốn gặp ngươi.

Tô Tín âm thầm lắc đầu, Cơ Hạo Điển thật sự không chờ được, hắn không thể từ từ hay sao?

Thiết Chiến mang theo Tô Tín đi vào trong hoàng cung, có lẽ bởi vì có lệnh của Cơ Hạo Điển, đoạn đường bọn họ đi qua không ai hỏi tới.

Đi vào thư phòng của Cơ Hạo Điển, tinh thần vị bệ hạ này rất không tệ, cũng không biết có phải bởi vì Tô Tín mang tin vui cho hắn hay không.

Tô Tín thi lễ với Cơ Hạo Điển, nói:

- Bệ hạ, thần may mắn không làm nhục mệnh, đã mang tám tấm phù văn quay trở về, bốn phái trong trì kiếm ngũ phái đã lựa chọn sống chết mặc bây, Thiên đình và Địa phủ cũng đáp ứng liên thủ diệt Thanh Thành kiếm phái, chỉ cần chúng ta chuẩn bị động thủ, Thiên đình và Địa phủ sẽ phái ít nhất một võ giả Dương Thần cảnh đến ra mặt giúp đỡ.

Sau khi nói xong, Tô Tín giao tám tấm phù văn cho Đường Hiển đang đứng hầu.

Cơ Hạo Điển cười to nói:

- Tốt! Rất tốt! Tô Tín, lần này ngươi làm không tệ.

Tuy Cơ Hạo Điển chỉ tán thưởng Tô Tín một câu đơn giản, nhưng Đường Hiển và Thiết Chiến đi theo Cơ Hạo Điển vài chục năm lại biết Cơ Hạo Điển thật cao hứng, nếu không hắn sẽ không tán thưởng hai lần.

Cơ Hạo Điển hiện tại đúng như suy nghĩ của bọn họ, hắn cực kỳ vui mừng.

Tám tấm phù văn phóng to tề tựu, Cơ Hạo Điển cũng tán thưởng năng lực làm việc của Tô Tín.

Nếu đổi lại là những người khác lập nhiều công lao lớn như vậy, chỉ sợ đã sớm thao thao bất tuyệt, còn nói mình trải qua bao nhiêu khó khăn mới hoàn thành việc này, chính mình không dễ dàng cỡ nào.

Nhưng Tô Tín lại không nói nhảm nhiều như thế, nói thẳng ra kết quả, việc này càng làm Cơ Hạo Điển có cảm giác Tô Tín làm người gọn gàng mà linh hoạt, năng lực làm việc lưu loát, không giống như các thần tử khác, làm việc kéo dài, chỉ tranh công xin phần thưởng.

Cơ Hạo Điển thoả mãn gật đầu nói:

- Tô Tín, trẫm từng nói qua, chỉ cần thiệt tình làm việc cho trẫm, trẫm tuyệt đối sẽ không bạc đãi hắn, bây giờ ngươi cũng như thế.

- Thanh Thành kiếm phái nhất định sẽ bị tiêu diệt, ngươi là chỉ huy chiến dịch lần này.

Hắn vừa dứt câu, cho dù là Đường Hiển hay Thiết Chiến đều ngạc nhiên.

Không vì cái gì khác, là vì Cơ Hạo Điển ban thưởng quá lớn.

Tuy biểu hiện thì Cơ Hạo Điển không cho Tô Tín cái gì, nhưng cho Tô Tín đảm nhiệm vị trí chỉ huy, thậm chí xem như giao cho hắn một phần nhiệm vụ.

Nhưng vấn đề đây chính là lần đầu tiên Đại Chu diệt một thế lực đỉnh cấp, sự kiện này đủ ghi vào sử sách.

Kết quả hiện tại Cơ Hạo Điển lại giao cho Tô Tín đảm nhiệm chỉ huy hành động lần này, Tô Tín có thể kiếm danh vọng cao đến mức khó tưởng tượng nổi.

Huống hồ hành động lần này sẽ có cường giả Chân Vũ cảnh gia nhập, có thể nói cường giả Chân Vũ cảnh cũng nghe Tô Tín chỉ huy, sau này, danh vọng của Tô Tín trong triều đình hay trên giang hồ đều tăng lên rất lớn.

Cơ Hạo Điển nói:

- Lần này người quân đội, hoàng gia Cung Phụng Đường sẽ giúp ngươi, hơn nữa đệ nhất cao thủ Đại Chu hoàng gia Cung Phụng Đường, ‘ Đấu Nguyên Thiên Tôn ’ Triệu Vũ Niên sẽ ra tay, Đường Hiển, đi mời Triệu tiền bối tới.

Đường Hiển gật đầu, hắn quay người rời đi, Tô Tín lại kinh hãi.

Thiên bảng ba mươi sáu vị trí, tất cả đều là tồn tại Chân Vũ cảnh.

Mặc dù nói ba mươi sáu người khẳng định không phải tất cả Chân Vũ cảnh trong thiên hạ, nhưng tối thiểu đại đa số đều cường giả Chân Vũ cảnh Trung Nguyên đều nằm trên bảng.

‘ Đấu Nguyên Thiên Tôn ’ Triệu Vũ Niên là tồn tại đầu tiên trong Thiên bảng khi Thiên bảng vừa thành lập.

Tô Tín chính là tứ đại thần bộ của Lục Phiến Môn, hắn cũng biết rõ ba mươi sáu vị cường giả Thiên bảng là ai, hắn ngạc nhiên nhất chính là thân phận của Triệu Vũ Niên, hắn họ Triệu, cũng chính là Đại Tấn hoàng tộc, mặc dù chỉ là bàng chi.

Trong Thiên bảng, miêu tả chiến tích của Triệu Vũ Niên rất kỹ càng, hắn xuất thân bàng chi Đại Tấn hoàng tộc, lúc tuổi còn trẻ trải qua cái gì, không ai biết.

Thời điểm hắn thành danh đã là cao thủ Dương Thần cảnh của Đại Tấn, dùng lực lượng một người xông thẳng vào Tây Vực ba mươi sáu quốc, cũng diệt môn hoàng thất tiểu hoàng thất dám cự tuyệt xin lỗi Đại Tấn, hắn chém đầu cả ngàn thành viên hoàng tộc, đầu lâu được xếp thành tháp trước kinh thành tiểu quốc.

Về sau hắn một mình đi vào thánh địa võ học Đại Tuyết sơn ở Tây Bắc, hắn luận đạo với các võ đạo tông sư ở đó, hơn mười tên cường giả dị tộc không thể sánh bằng, cũng chiến bại, Triệu Vũ Niên ngộ đạo trên đỉnh Đại Tuyết sơn, ngày đó tuyết bay bao phủ ba trăm dặm quanh Đại Tuyết sơn, hắn cũng tấn chức Chân Vũ.

Triệu Vũ Niên ra tay lần cuối cùng chính là thời điểm những năm cuối bấp bênh của Đại Tấn, Kim Trướng Hãn Quốc phương bắc phái binh khiêu khích, Triệu Vũ Niên đích thân tiến vào thảo nguyên, đại chiến Đại Hãn Kim Trướng Hãn Quốc, Chân Vũ cảnh ‘ Di Sơn Cổ Thần ’ Ngạc Nhĩ Đa, trực tiếp đánh hắn trọng thương, đánh chết ba vạn kỵ tinh nhuệ nhất Kim Trướng Hãn Quốc, huyết nhuộm thảo nguyên.

Rồi sau đó Triệu Vũ Niên chạy đi đánh một trận chiến với đệ nhất cường giả thảo nguyên, quốc sư Kim Trướng Hãn Quốc Xích Liệt Cách, giao thủ ba chiêu thong dong rời đi, hơn nữa thành công châm ngòi Kim Trướng Hãn Quốc và quốc giáo Côn Già phái phân tranh với nhau, làm cho Kim Trướng Hãn Quốc không thể toàn lực tấn công Đại Tấn đang lâm nguy.

Chỉ có điều sau đó Triệu Vũ Niên không có tin tức, khả năng lớn nhất hắn đã bị cường giả Đại Chu đánh chết trong cuộc chiến với Đại Tấn, chỉ có điều Tô Tín không nghĩ tới Triệu Vũ Niên lại đầu nhập vào Đại Chu, còn trở thành người mạnh nhất Đại Chu hoàng gia Cung Phụng Đường.

Hiện nay Đại Chu có mấy vị cường giả, Tô Tín cũng không biết, hắn đoán có tới vài người, tối thiểu hoàng gia Cung Phụng Đường có một vị là hoàng tộc họ Cơ, quân đội cũng có một người, hiện tại Lục Phiến Môn Thiết Ngạo cũng sắp trở thành Chân Vũ cảnh, chờ hắn xuất quan cũng đã trở thành Chân Vũ.

Như vậy tính toán ra, Đại Chu có ít nhất bốn vị, số lượng thực tế còn nhiều hơn.

Mà hoàng gia Cung Phụng Đường là một trong hai thế lực cường địa nhất ẩn nấp trong bóng tối của Đại Chu, Triệu Vũ Niên có khả năng nắm quyền thế to lớn có thể nghĩ.

Hắn thân là Đại Tấn hoàng tộc, không chỉ phản bội Đại Tấn, kết quả Cơ Hạo Điển còn giao vị trí trọng yếu như thế cho Triệu Vũ Niên, xem ra năm đó đã có biến cố gì đó, đây chính là việc mọi người đáng suy nghĩ sâu xa.

Qua một lát, Đường Hiển cung kính dẫn một trung niên tới đây.

Nhân vật truyền kỳ Thiên bảng ‘ Đấu Nguyên Thiên Tôn ’ Triệu Vũ Niên mặc hoa phục, tướng mạo uy vũ, thời điểm bước đi cũng bộc phát sát khí đáng sợ nhưng hắn thu liễm rất tốt.

Võ giả Nguyên Thần tam cảnh đã có thể mượn lực lượng thiên địa, chỉ có Dương Thần mới sơ bộ nắm giữ lực lượng thiên

địa, đối với cường giả Chân Vũ cảnh mà nói, bản thân bọn họ chính là tiểu thiên địa.

Không gian chung quanh Triệu Vũ Niên đang vặn vẹo, lực lượng bản thân hắn va chạm với thiên địa.

Lúc này, nửa trượng quanh người Triệu Vũ Niên không có thiên địa nguyên khí tới gần, đây là thế giới thuộc về cường giả Chân Vũ cảnh.

- Bái kiến tiền bối!

Trong mấy người ở đây, trừ Cơ Hạo Điển đều đứng ra hành lễ với Triệu Vũ Niên, cường giả Chân Vũ cảnh, lục địa thần tiên trong truyền thuyết đương nhiên đáng được đám người Tô Tín đối đãi như thế.

Đến tận bây giờ, Tô Tín chỉ gặp qua hai cường giả Chân Vũ cảnh mà thôi, một là Địa phủ Địa Tạng vương, người còn lại chính là Triệu Vũ Niên.

Với lực lượng của Tô Tín hiện tại, hắn không biết Triệu Vũ Niên cùng Địa Tạng vương ai mạnh hơn, nhưng dựa vào trực giác của Tô Tín để phán đoán, hắn cảm giác thực lực Địa Tạng vương thâm bất khả trắc, còn vượt qua cả Triệu Vũ Niên.

Cơ Hạo Điển nói với Triệu Vũ Niên:

- Thiên Tôn, lần này Đại Chu ta chuẩn bị động thủ với Thanh Thành kiếm phái, ngươi cũng biết Thanh Thành kiếm phái có Duy Ngã Đạo Kiếm, võ giả Dương Thần cảnh tầm thường không thể đối địch, cho nên mời Thiên Tôn ngươi ra tay mới được.

Triệu Vũ Niên gật đầu nói:

- Bệ hạ yên tâm, thần binh mạnh hơn nữa cũng chỉ là binh khí mà thôi, thần binh được cường giả Chân Vũ cảnh cầm trong tay mới xem như thần binh chính thức, bị võ giả Dương Thần cảnh cầm trong tay thì có thể phát huy bao nhiêu uy lực? Từ nay về sau, Duy Ngã Đạo Kiếm sẽ là thần binh thuộc về Đại Chu.

Triệu Vũ Niên nói chuyện để lộ ra khí chất sát phạt quyết đoán.

Hắn từ Dương Thần đến Chân Vũ đều là trải qua chém giết với kẻ khác, cho dù hiện tại thành tựu cảnh giới lục địa thần tiên trong truyền thuyết, hắn vẫn là sát thần như trước.

Chương 1191 - Chuẩn bị

Cơ Hạo Điển mời cường giả Chân Vũ cảnh Triệu Vũ Niên ra tay, việc này đại biểu Cơ Hạo Điển thật sự động thủ với Thanh Thành kiếm phái.

Tô Tín lập công lớn cho hắn, Cơ Hạo Điển cũng ban thưởng cho hắn đầy đủ.

Huống hồ tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái đối với Đại Chu mà nói cũng không có chỗ xấu, trừ có thể gia tăng uy tín Đại Chu, Thanh Thành kiếm phái có Duy Ngã Đạo Kiếm cũng là thứ Đại Chu trông mà thèm.

Cơ Hạo Điển nói với Triệu Vũ Niên:

- Thiên Tôn, đây là nhân tài Đại Chu mới xuất hiện, tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn Tô Tín, lần này sẽ do hắn chỉ huy hành động tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái.

Nghe Cơ Hạo Điển nói như vậy, Triệu Vũ Niên cũng ngạc nhiên.

Từ khi Đại Chu đóng đô thiên hạ, Triệu Vũ Niên chưa từng ra tay, hắn vẫn tiềm tu trong hoàng gia Cung Phụng Đường, cho nên hắn không quá hiểu một ít nhân vật mới của Đại Chu.

Hiện tại nghe Cơ Hạo Điển nói thế, Triệu Vũ Niên kịp phản ứng, Cơ Hạo Điển rất xem trọng Tô Tín.

Thanh Thành kiếm phái thân là một trong trì kiếm ngũ phái, diệt một thế lực đỉnh cấp lại do tiểu bối như Tô Tín chủ trì, có thể nghĩ sau trận chiến này, uy danh của Tô Tín sẽ tăng lên cỡ nào.

Triệu Vũ Niên quay người nhìn về phía Tô Tín, Tô Tín cảm giác toàn thân lạnh buốt, bản thân như lâm vào núi thây biển máu, vô số ác quỷ gào thét thảm thiết.

Sắc mặt Tô Tín lại không có chút biến hóa nào, khí huyết sát quanh người hắn xông lên trời, xông phá ảo cảnh.

Triệu Vũ Niên không biết ảo thuật, nhưng hắn chém giết quá nhiều, thậm chí từng dùng lực một người diệt tộc.

Cho nên khí huyết sát trên người Triệu Vũ Niên quả thực mạnh đến mức có thể ngưng tụ ra lĩnh vực, cho dù không sử dụng ảo thuật, những khí huyết sát này cũng có thể cải biến thiên địa chung quanh, thậm chí ảnh hưởng đến tâm thần Tô Tín, từ đó hình thành tràng cảnh như ảo thuật.

Chỉ có điều Tô Tín giết chóc không ít, dùng giết cản giết, hắn lập tức phát tan ảo cảnh.

Triệu Vũ Niên kêu khẽ một tiếng, trong mắt mang theo vẻ tán thán nói:

- Đúng vậy, chỉ bằng tuổi này đã có thực lực như vậy, cho dù đặt trong các tông môn đỉnh cấp cũng hiếm thấy, bệ hạ tuệ nhãn như đuốc, quả nhiên không có nhìn lầm người.

Cơ Hạo Điển mỉm cười gật đầu, hắn rất thỏa mãn với nhãn lực của mình.

Mấy vị cường giả Lục Phiến Môn Thiết Ngạo và quân đội hiện tại đều là hắn mời chào, kết quả mỗi người không làm hắn thất vọng, hiện tại còn có Tô Tín.

Hàn huyên vài câu, Cơ Hạo Điển bảo Triệu Vũ Niên rời đi, Tô Tín chỉ cần chuẩn bị động thủ thì có thể thông tri Triệu Vũ Niên.

Cơ Hạo Điển bảo Triệu Vũ Niên tới cũng không chỉ cho hắn gặp nhân tài mới xuất hiện là Tô Tín, đây là một loại tôn trọng với cường giả Chân Vũ cảnh mà thôi.

Thân là cường giả Chân Vũ cảnh, cho dù Cơ Hạo Điển thân là Nhân Hoàng Đại Chu cũng không có khả năng kêu đến hét đi, kể cả lần này động thủ với Thanh Thành kiếm phái, Cơ Hạo Điển cũng phải hỏi ý kiến của Triệu Vũ Niên trước mới được.

Nếu như Triệu Vũ Niên không muốn động thủ hoặc có việc tu luyện, Cơ Hạo Điển cũng chỉ có thể đổi một người khác, hoặc bảo Tô Tín chờ thêm một thời gian.

Triệu Vũ Niên và Cơ Hạo Điển đều rời đi, Tô Tín và Thiết Chiến rời khỏi hoàng cung, trở lại Lục Phiến Môn.

Vừa rồi Triệu Vũ Niên thăm dò Tô Tín, việc này làm Tô Tín không thoải mái.

Kỳ thật thăm dò như vậy còn ẩn chứa một ít tâm tính khinh miệt, nếu không võ giả cùng giai lặng lẽ thăm dò tu vi thực lực đối phương cũng bỏ đi, nếu như ngươi dám dùng phương thức này thăm dò người ta, khi đó chắc chắn sẽ có một cọc huyết án.

Chỉ có điều Triệu Vũ Niên chính là Chân Vũ cảnh, hắn chính là cường giả đỉnh phong nhất trên giang hồ, có khả năng hắn cảm thấy dùng phương thức này thăm dò một tiểu bối là chuyện rất bình thường, nhưng đối với người bị thăm dò thì đây là việc không thoải mái.

Đương nhiên người ta mạnh hơn, Tô Tín có khó chịu cũng chỉ đặt trong lòng, hơn nữa trên mặt còn phải làm ra vẻ cảm tạ tiền bối để mắt tới.

Đây chính là giang hồ,

Chỉ cần có thực lực, ngươi chính là tiền bối.

Giống như Tô Tín hiện tại đã là Dung Thần cảnh, cường giả Địa Bảng, cho dù hắn không dựa vào thân phận Lục Phiến Môn, tông môn nhất lưu bình thường cũng phải khách khí với hắn, cho dù võ giả Hóa Thần cảnh bảy tám mươi tuổi cũng phải gọi hắn là tiền bối.

Bỏ qua những ý niệm vô dụng trong đầu, Tô Tín trở lại Lục Phiến Môn, hắn bắt đầu chuẩn bị các hành động sau đó.

Thanh Thành kiếm phái chính là thế lực đỉnh cấp, cho dù lực lượng trong tay Tô Tín hiện tại có thể nghiền ép Thanh Thành kiếm phái, hắn cũng không thể hành động tùy tiện, tối thiểu cũng phải tìm một cái cớ.

Tô Tín am hiểu bố cục, cho nên hắn chỉ cần một cái mở đầu là đủ.

Về phần thời điểm chỉ huy diệt môn, cho người của quân đội làm là được, Tô Tín chỉ phụ trách trù tính toàn cục.

Trong khoảng thời gian Tô Tín rời khỏi Thịnh Kinh thành, Hoàng Bỉnh Thành đang giúp đỡ hắn giải quyết sự vụ trong

Lục Phiến Môn, bây giờ nhìn thấy Tô Tín trở về, Hoàng Bỉnh Thành tươi cười nghênh đón:

- Lão đại, lần này ngài xem như chính thức dương danh giang hồ, chậc chậc, những lão bất tử Dương Thần cảnh luôn cậy già lên mặt, hiện tại được rồi, rốt cuộc cũng ngã xuống trong tay của ngài.

Tô Tín cười mắng một câu:

- Được rồi, đừng vuốt ngựa, đi theo ta, nói cho ngươi một việc, chuyện dương danh giang hồ chân chính là chuyện sau này.

Hoàng Bỉnh Thành nghe xong lời này, hắn ngoan ngoãn đi theo sau Tô Tín.

Đi vào thư phòng Tô Tín, Tô Tín bảo Hoàng Bỉnh Thành đóng cửa lại, nói với Hoàng Bỉnh Thành:

- Lão Hoàng, lần này ta chuẩn bị động thủ với Thanh Thành kiếm phái, một lần hành động tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái.

Hoàng Bỉnh Thành vô ý thức vuốt mông ngựa nói:

- Một Thanh Thành kiếm phái tính là cái gì, dùng thực lực lão đại ngươi… Đợi đã nào… Thanh Thành kiếm phái!

Nói đến nửa đường, Hoàng Bỉnh Thành mới cảm giác có chút không đúng, lão đại mới vừa nói cái gì? Hắn muốn tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái?

Tô Tín lườm hắn, thản nhiên nói:

- Đừng ngạc nhiên, một Thanh Thành kiếm phái mà thôi, ngươi sợ cái gì?

Nghe Tô Tín nói câu này, Hoàng Bỉnh Thành cười khổ, Thanh Thành kiếm phái mà thôi?

Hoàng Bỉnh Thành không có thiên phú võ công, nhưng những năm qua hắn trợ giúp Tô Tín xử lý sự vụ Giang Nam đạo thậm chí xử lý sự vụ trong Lục Phiến Môn, từ đó Hoàng Bỉnh Thành đã có đủ thủ đoạn vật tay với các đại thế lực.

Chính bởi vì như thế hắn mới biết được Thanh Thành kiếm phái đáng sợ cỡ nào.

Hiện tại Tô Tín lại nói muốn tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái, Hoàng Bỉnh Thành có thể không giật mình sợ hãi?

Tin tức Tô Tín động thủ với Thanh Thành kiếm phái, trừ một ít cao tầng Đại Chu ra, người khác không biết, Tô Tín không muốn tiếp tục dọa hắn, cho nên nói tiền căn hậu quả cho Hoàng Bỉnh Thành biết, Hoàng Bỉnh Thành thở ra một hơi, đồng thời hắn cũng tán thưởng, lão đại không hổ là lão đại, thủ đoạn vô cùng sắc bén.

Hoàng Bỉnh Thành vội vàng nói:

- Lão đại, chúng ta hiện tại nên làm thế nào? Chụp mũ tội danh cho Thanh Thành kiếm phái? Nói bọn họ cấu kết Kim Trướng Hãn Quốc hay nói bọn họ cấu kết Bạch Liên giáo?

Tô Tín bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nói:

- Lão Hoàng, tầm mắt nên dài một chút, chúng ta hiện tại phải đối phó chính là Thanh Thành kiếm phái trong trì kiếm ngũ phái, ngươi chụp mũ những tội danh này lên đầu Thanh Thành kiếm phái, ngươi xem người giang hồ là kẻ đần bị lừa gạt hay chúng ta là kẻ đần?

Nghe nói như thế, Hoàng Bỉnh Thành mới cảm giác không ổn, hắn suýt nữa quên mình không phải động thủ với tiểu tông môn và tiểu thế gia, có thể tùy tiện chụp mũ tội danh là đủ.

Lần này, mục tiêu của bọn họ chính là Thanh Thành kiếm phái, cho nên làm việc phải cẩn thận một chút.

Nếu không cho dù tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái, các thế lực giang hồ khác ý kiến với Đại Chu thì sao?

Mặc dù mọi người đều biết nguyên nhân chính thức tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái, nhưng nói thế nào cũng phải giữ lại cái quần lót sau cùng, nếu không tướng ăn quá khó nhìn.

Hoàng Bỉnh Thành suy nghĩ nên chụp mũ Thanh Thành kiếm phái thế nào mới hợp lý, lúc này Tô Tín lại nói:

- Vấn đề này không gấp, chúng ta tối thiểu còn thời gian hai ba tháng chuẩn bị, hiện tại ngươi chuẩn bị một chút, ta muốn vận dụng bí thuật quán đỉnh.

Nghe xong lời này, Hoàng Bỉnh Thành rụt cổ lại, nói:

- Lão đại, nếu không thì thôi đi, hiện tại ta đã đột phá cảnh giới Tiên Thiên, cũng xem như có chút thiên phú, không cần quán đỉnh gì đó, ta tự mình tu luyện là được.

Từ khi Tô Tín đảm nhận vị trí tổng bộ đầu Giang Nam đạo, tài nguyên tu luyện của Hoàng Bỉnh Thành rất sung túc, kết quả đến bây giờ Hoàng Bỉnh Thành chỉ là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, thậm chí còn không thể đột phá Linh Khiếu cảnh, hắn còn không biết xấu hổ nói mình có thiên phú tu luyện?

Nếu như hắn có thiên phú, như vậy con heo cũng có thể tu hành đến Tiên Thiên.

Tuy Hoàng Bỉnh Thành cũng biết điểm ấy, nhưng Tô Tín đã nói rõ về bí thuật quán đỉnh, nó có tính nguy hiểm nhất định, cho nên Hoàng Bỉnh Thành mới không muốn phạm hiểm.

Tô Tín lãnh đạm nói:

- Trước kia không có điều kiện, ngươi cũng không có tu luyện, hiện tại ngươi từ chối cơ hội trở nên mạnh hơn?

- Ngươi xem Lục Tục cùng Lưu Hạo hiện tại, hai người bọn họ đã đột phá Hóa Thần cảnh trước Cao Trường Thanh, chẳng lẽ ngươi không hâm mộ?

Hoàng Bỉnh Thành bỉu môi nói:

- Không hâm mộ chút nào.

Đối với Hoàng Bỉnh Thành mà nói, quyền thế của hắn hiện tại đủ lớn, ai cũng biết hắn là tâm phúc của Tô Tín, cho dù hắn chỉ là Tiên Thiên Khí Hải Cảnh, nhưng một ít bộ đầu Hóa Thần cảnh Lục Phiến Môn đều phải khách khí với hắn.

Hơn nữa Hoàng Bỉnh Thành biết rõ thiên phú võ đạo của mình kém cỡ nào, cho dù hắn đột phá Hóa Thần cảnh thì sức chiến đấu cũng thấp kinh người, huống hồ hắn không có kinh

nghiệm thực chiến, cảnh giới Tiên Thiên và Hóa Thần cảnh thì có gì khác nhau? Cho nên hắn cũng không muốn mạo hiểm.

Mặc dù nói có ví dụ thành công của Lục Tục và Lưu Hạo, nhưng bọn họ là bọn họ, Hoàng Bỉnh Thành không có chút tin tưởng vào chính mình, sợ trong đó xảy ra biến cố làm mất cái mạng nhỏ, hắn là người yêu quý cái mạng mình hơn ai hết.

Chương 1192 - Nhiệm vụ

Hoàng Bỉnh Thành không muốn Tô Tín thi triển bí thuật quán đỉnh cho hắn, chỉ có điều này làm hắn không phản bác được.

Khi Tô Tín cưỡng chế trấn áp, Hoàng Bỉnh Thành đành phải tiếp nhận Tô Tín quán đỉnh.

Sau khi tiến hành quán đỉnh cho Lục Tục và Lưu Hạo, Tô Tín khống chế quán đỉnh rất mạnh, bình thường sẽ không xuất hiện việc ngoài ý muốn.

Hơn nữa Tô Tín cũng không có ý định một lần quán đỉnh cho Hoàng Bỉnh Thành tăng lên cấp độ của Lục Tục và Lưu Hạo.

Sau khi quán đỉnh, Hoàng Bỉnh Thành sẽ tấn thăng đến Hóa Thần cảnh, nhưng hắn sẽ không giống Lục Tục và Lưu Hạo, hai người kia còn có lực lượng đột phá Dung Thần cảnh.

Nhưng đối với Hoàng Bỉnh Thành mà nói, tu vi Hóa Thần cảnh cũng đã là việc hắn nghĩ cũng không dám nghĩ.

Dù sao cảnh giới Tiên Thiên có thể dùng đan dược chồng chất, mà Hóa Thần cảnh cần cảm ngộ võ đạo mới được.

Hắn dốt đặc cán mai ở phương diện võ đạo, có thể cảm ngộ ra cái gì? Chỉ sợ cho dù Tô Tín tự mình chỉ đạo hắn, hắn cũng không có khả năng đột phá Hóa Thần cảnh.

Cho nên hiện tại vừa nhìn thấy chính mình lại thành công đột phá Hóa Thần cảnh, trong nội tâm Hoàng Bỉnh Thành mừng rỡ không thôi, không giống vừa rồi còn sợ suýt tè ra quần.

Thanh Liên chủng trong tay Tô Tín đã rất nhỏ, nó chỉ lớn bằng ngón cái, chỉ đủ quán đỉnh cho một võ giả.

Hiện tại Tô Tín rất hiếu kỳ, những thất liên thánh sứ Bạch Liên giáo lúc trước đã vẫn lạc, trong cơ thể của bọn họ có liên chủng hay không?

Có lẽ Bạch Liên giáo đã tìm về mấy cái, chỉ có điều còn lại đều nằm trong tay Đại Chu, dù sao thất liên thánh sứ của Bạch Liên giáo vẫn lạc trong tay Đại Chu.

Chỉ có điều Đại Chu cầm thứ này cũng vô dụng, Tô Tín chuẩn bị tìm cơ hội tìm những liên chủng kia, như vậy hắn cũng có thể bồi dưỡng thêm thủ hạ của mình.

- Đi, nên làm chính sự,, gọi tất cả bộ đầu Lục Phiến Môn cảnh giới Tiên Thiên còn ở lại trong Thịnh Kinh thành đến đây, kể cả tất cả bộ đầu châu phủ trong Bắc Nguyên đạo.

Tô Tín phân phó một câu.

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu, hắn lập tức đi an bài.

Tô Tín hiện tại có hai bộ phận lực lượng chủ yếu tại Thịnh Kinh thành, một là Lục Phiến Môn Thịnh Kinh thành do hắn thành lập, trong đó có một ít bộ khoái của Lưu Phượng Vũ đưa tới.

Một bộ phận khác chính là lực lượng Bắc Nguyên đạo, Tô Tín hiện tại đã đảm nghiệm tổng bộ đầu Bắc Nguyên đạo, tất cả sự vụ trong Bắc Nguyên đạo đều do hắn xử lý, cho nên những người này cũng là thủ hạ của Tô Tín.

Hiện tại Tô Tín tìm bọn họ, những bộ đầu cảnh giới Tiên Thiên ở Bắc Nguyên đạo đều an bài sự việc của mình thật thỏa đáng, sau đó lập tức lên đường đi tới Thịnh Kinh thành.

Hai ngày sau, đám bộ đầu cảnh giới Tiên Thiên thủ hạ của Tô Tín đã tới đầy đủ, tính ra, số lượng bộ đầu cảnh giới Tiên Thiên lại vượt qua năm trăm người.

Dù sao Thịnh Kinh thành nằm trong Bắc Nguyên đạo, cho nên nhân số ở mỗi châu phủ sẽ không ít.

Đại bộ phận Lục Phiến Môn châu phủ sẽ có mấy bộ đầu cảnh giới Tiên Thiên.

Tất cả mọi người tụ tập một đường, liên tục châu đầu ghé tai với nhau, không biết Tô Tín hôm nay gọi bọn họ tới đây làm gì.

Đợi đến lúc Tô Tín bước vào phòng nghị sự, tất cả mọi người đứng lên hành lễ, lớn tiếng cung kính nói:

- Tham kiến Tô đại nhân!

Đối với vị Tô đại nhân đang nổi danh khắp giang hồ, người Lục Phiến Môn rất sùng bái hắn.

Nghe nói vị đại nhân này mới gia nhập Lục Phiến Môn chưa được bao nhiêu năm, nhưng công tích của hắn còn lớn hơn những lão nhân Lục Phiến Môn như Phương Cửu Nguyên.

Trọng yếu nhất là, thanh danh Tô Tín trên giang hồ lớn đến mức kinh người, bọn họ làm thủ hạ của hắn cũng cảm thấy vinh quang.

Dù sao trong Lục Phiến Môn cũng phân phe phái, trừ một ít bộ đầu bảo trì trung lập ra, các bộ đầu khác đều lựa chọn đối tượng thuần phục.

Hiện tại bọn họ đi theo Tô Tín lăn lộn, một khi nói ra cũng rất uy phong.

Ban đầu truy phong tuần bổ trong Lục Phiến Môn có địa vị là cao nhất, truy phong tuần bổ cùng giai đều chướng mắt những bộ đầu Lục Phiến Môn châu phủ.

Chẳng qua nếu như đối phương là thủ hạ của Tô Tín, thậm chí truy phong tuần bổ cũng sẽ cung kính với bọn họ.

Tô Tín ho khan một tiếng nói:

- Đi, đều ngồi đi.

Tất cả đều ngồi xuống, lần này không người nào dám châu đầu ghé tai, nói nhảm nhiều hơn một câu, trong phòng nghị sự hoàn toàn yên tĩnh, không khí cũng rất áp lực.

Tô Tín nhìn những người phía dưới, hắn nói:

- Các vị, mục đích gọi các ngươi tới đây hôm nay rất đơn giản, ta có một nhiệm vụ muốn giao cho các ngươi.

Mọi người nhìn nhau vài lần, không có ai biết nhiệm vụ đó là gì.

Gọi hơn năm trăm tên võ giả cảnh giới Tiên Thiên đến đây làm gì? Chẳng lẽ Tô đại nhân chuẩn bị tiêu diệt thế lực nhất lưu hay sao?

Tô Tín tiếp tục nói:

- Các ngươi đều là bộ đầu địa phương của Thịnh Kinh thành và Bắc Nguyên đạo, cũng biết cách tấn chức của Lục Phiến Môn, tất cả dùng công lao và thực lực làm chủ.

- Chỉ có điều các ngươi đóng quân ở địa phương, có thể tìm được bao nhiêu công lao? Chỉ sợ cả đời này sẽ biến thành kẻ giữ gìn cái đã có, ở trên một vị trí đến lúc chết già, chỉ có những bộ đầu thiên phú cao mới có thể gia nhập hàng ngũ truy phong tuần bổ, nhưng những người còn thừa lại, các ngươi cam tâm sao?

Mọi người nơi này không nói chuyện, nhưng ai cũng cảm thấy không cam lòng.

Thân là võ giả, đặc biệt là võ giả vừa mới gia nhập Lục Phiến Môn, ai không muốn đứng ở vị trí rất cao, nắm giữ quyền thế vô thượng?

Ai không muốn giống như Tô Tín, tung hoành giang hồ, uy thế vô song?

Chỉ có điều không phải ngươi muốn là được, đầu tiên ngươi phải có thực lực.

Lục Phiến Môn tấn chức phi thường hà khắc, đại đa số bộ đầu châu phủ muốn tấn chức nhưng thất bại, cho dù có người muốn lập công nhưng không có nhiều cơ hội.

Cho nên đại bộ phận bộ đầu đều cố gắng thu thập tài nguyên tu luyện, chờ thực lực đầy đủ sẽ được điều vào trong hàng ngũ truy phong tuần bổ, có thể đi chấp hành đủ loại nhiệm vụ.

Chỉ cần nhiệm vụ thành công, thực lực bản thân ngươi đạt được tôi luyện, hơn nữa Lục Phiến Môn cũng ban phát tài nguyên đủ cho ngươi sử dụng.

Chỉ có điều người như vậy chỉ là số ít, đại bộ phận bộ đầu địa phương vẫn cầu mãi mà không có cửa tấn chức, dù sao thiên phú và thực lực của bọn họ không mạnh, Lục Phiến Môn phát tài nguyên cho ngươi khổ tu, có bao nhiêu người có thể chính thức gia nhập hàng ngũ truy phong tuần bổ.

Nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ, Tô Tín cười nói:

- Các ngươi cảm giác mình hi vọng đời mình quá xa vời đúng không? Kỳ thật không cần phàn nàn, thế gian này không có thứ gì không trả cái giá lớn mà có thể đạt được.

- Các ngươi chỉ nhìn thấy phong quang của truy phong tuần bổ, nhìn thấy bọn họ đạt được tài nguyên tu luyện và ban thưởng phong phú, nhưng các ngươi lại không có nhìn thấy hung hiểm khi bọn họ chấp hành nhiệm vụ.

- Nếu trong các ngươi còn có người không cam lòng, muốn đánh cược tiền đồ phú quý, hôm nay ta có thể thành toàn các ngươi, chỉ có điều nhiệm vụ này phi thường hung hiểm, rất có thể các ngươi sẽ trả giá tánh mạng, nhưng ban thưởng vô cùng phong phú.

Tô Tín gọi Hoàng Bỉnh Thành tới, nói:

- Lão Hoàng, bộc lộ khí thế của ngươi đi.

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu, khí thế Hóa Thần cảnh bộc lộ hoàn toàn, tất cả mọi người ở đây trợn mắt há hốc mồm, sau đó toàn trường xôn xao.

Hoàng Bỉnh Thành hiệp trợ Tô Tín quản lý Lục Phiến Môn Thịnh Kinh thành thời gian dài như vậy, tất cả mọi người đều biết nền móng của hắn.

Mặc dù mọi người biết Hoàng Bỉnh Thành chính là tâm phúc của Tô Tín, nhưng mọi người cũng hiểu thực lực của hắn, tuyệt đối kém đến mức không dám nhìn, tuy hắn có cảnh giới Tiên Thiên, nhưng thực lực còn không bằng võ giả Hậu Thiên, đời này tối đa chỉ có thể dựa vào đan dược chồng chất đạt tới cảnh giới này.

Chỉ có điều chẳng ai ngờ rằng, Hoàng Bỉnh Thành hiện tại có thể bước vào Hóa Thần cảnh, lúc này mới qua mấy ngày?

Thậm chí có người hoài nghi Hoàng Bỉnh Thành đang dùng ảo thuật, nếu không, tại sao hắn có thể tấn chức Hóa Thần cảnh?

Đẳng cấp những võ giả nơi đây khá thấp, nhưng bọn họ cũng biết trên giang hồ không có kỳ trân dị bảo gì có thể giúp võ giả Tiên Thiên Khí Hải Cảnh đột phá Hóa Thần cảnh, bởi vì nó không thực tế.

Tô Tín ho khan một tiếng, toàn trường lập tức an tĩnh lại, hắn nói:

- Không cần hoài nghi, các ngươi nhìn thấy đều là chân thật, hiện trong tay ta có một môn bí pháp, có thể giúp các ngươi đột phá Hóa Thần cảnh, nhưng cái giá rất lớn, chỉ có thể thi triển cho ba người.

Lực lượng còn sót lại của Thanh Liên chủng chỉ có thể giúp một võ giả cảnh giới Tiên Thiên tăng lên tới Hóa Thần cảnh, nhưng lực lượng còn thừa trong cơ thể đối phương lại đủ giúp người đó đột phá Dung Thần cảnh, giống như Tô Tín quán đỉnh cho Lưu Hạo và Lục Tục.

Nhưng Tô Tín không muốn làm như vậy, những người trước mắt không phải tâm phúc của mình, cho nên Tô Tín mới chuẩn bị phân một ít lực lượng còn sót lại của Thanh Liên chủng thành ba phần, có thể giúp ba người tấn chức Hóa Thần, nhưng thực sự không hơn, Thanh Liên chủng sẽ tiêu hao hết lực lượng.

Mọi người nơi này hít thở dồn dập, dùng thân phận và địa vị của Tô Tín tự nhiên sẽ không lừa gạt bọn họ, hiện tại có cơ hội đột phá Hóa Thần cảnh võ đạo tông sư, có ai dám cự tuyệt?

Bọn họ chờ nghe nhiệm vụ mà Tô Tín nói là cái gì.

Tô Tín chậm rãi nói:

- Lần này ta muốn các ngươi chấp hành nhiệm vụ rất đơn giản, ta hoài nghi Thanh Thành kiếm phái thông đồng với ngoại quốc, cấu kết Kim Trướng Hãn Quốc, cho nên cần mời bọn họ đến Thịnh Kinh thành hiệp trợ điều tra một phen.

- Dùng địa vị của Thanh Thành kiếm phái hiện tại, cho dù ta ra mặt, Thanh Thành kiếm phái cũng không đáp ứng, cho nên

cần các ngươi ra tay, các ngươi mang một ít đệ tử Thanh Thành kiếm phái trở lại Thịnh Kinh thành, các ngươi có thể sử dụng bất cứ thủ đoạn nào.

- Nhưng vấn đề này liên lụy quá lớn, các ngươi đừng hy vọng ta sẽ làm chỗ dựa cho các ngươi, có thể thành công dẫn người trở về sẽ có ban thưởng, nhưng nếu không mang trở về, các ngươi tự cầu nhiều phúc.

Hoàng Bỉnh Thành nghe Tô Tín nói như thế, trái tim hắn lạnh buốt, hắn xem như hiểu kế hoạch của Tô Tín là cái gì.

Trước kia Tô Tín nói không thể chụp mũ tội danh cấu kết Kim Trướng Hãn Quốc lên đầu Thanh Thành kiếm phái, hiện tại Tô Tín bố trí nhiệm vụ này cũng không phải muốn chụp mũ Thanh Thành kiếm phái, mà là dùng những bộ đầu Lục Phiến Môn làm mồi nhử! Là mồi nhử ép Thanh Thành kiếm phái động thủ!

Chương 1193 - Cửu tử nhất sinh

Các bộ đầu Lục Phiến Môn cũng không biết Tô Tín sẽ động thủ với Thanh Thành kiếm phái, nhưng Hoàng Bỉnh Thành biết rõ.

Cho nên hắn cũng có thể suy đoán hành động của Tô Tín là có ý gì.

Nếu chụp mũ Thanh Thành kiếm phái câu kết Kim Trướng Hãn Quốc không có ý nghĩa, những người trên giang hồ sẽ không tin, ngay cả triều đình cũng không tin.

Cho nên, Tô Tín dứt khoát đổi một mạch suy nghĩ, không đề cập tới quốc hận, chỉ nói thù riêng.

Những bộ đầu Lục Phiến Môn đi Thanh Thành kiếm phái là mời người trở lại hiệp trợ điều tra, dùng trạng thái của Thanh Thành kiếm phái hiện tại, bọn họ có khả năng ngoan ngoãn theo chân bọn họ quay về Lục Phiến Môn điều tra hay sao?

Thậm chí có khả năng người Thanh Thành kiếm phái sẽ trực tiếp ra tay đánh chết bọn họ, dù sao loại chuyện này nghe thế nào cũng giống Lục Phiến Môn cố tình gây sự, rõ ràng đang vũ nhục Thanh Thành kiếm phái.

Chỉ cần Thanh Thành kiếm phái động thủ thì tất cả đều tốt rồi.

Tô Tín không nói cái gì, chuyện Thanh Thành kiếm phái cấu kết Kim Trướng Hãn Quốc không quan trọng, hắn sẽ cầm chuyện Thanh Thành kiếm phái giết bộ đầu Lục Phiến Môn không buông, bởi như vậy, chẳng lẽ lấy cớ tiến công Thanh Thành kiếm phái còn chưa đủ sao?

Hoàng Bỉnh Thành đồng tình nhìn những bộ đầu Lục Phiến Môn trước mặt, chỉ có điều bởi như vậy, bọn họ làm mồi nhử chắc chắn phải chết, đương nhiên cũng có thể có thể có người trốn về đổi lấy ban thưởng của Tô Tín, chỉ có điều tỷ lệ này quá xa vời mà thôi.

Tô Tín nhìn mọi người phía dưới, thản nhiên nói:

- Các ngươi cũng đều nhìn thấy, nhiệm vụ này thật ra rất hung hiểm, có thể nói là cửu tử nhất sinh, Thanh Thành kiếm phái sẽ không cố kỵ mặt mũi Lục Phiến Môn chúng ta mà không dám giết các ngươi, hơn nữa từ Thanh Thành trở về Thịnh Kinh thành, ta sẽ không ra mặt, hoàn toàn cần các ngươi phát huy.

- Cho nên hiện tại các ngươi lựa chọn đi, đây là đánh bạc, chỉ cần các ngươi còn sống quay về, ta sẽ giúp các ngươi tấn chức Hóa Thần cảnh trở thành võ đạo tông sư, các ngươi muốn ra ngoài trở thành tổng bộ đầu một đạo hay gia nhập tập sự mật thám và truy phong tuần bổ, ta cũng có thể thỏa mãn các ngươi.

- Nhưng, nếu các ngươi chết, thậm chí Lục Phiến Môn sẽ không cấp danh xưng liệt sĩ cho các ngươi, trực tiếp xoá tên khỏi Lục Phiến Môn.

- Cửu tử nhất sinh, dùng mạng của mình đánh ra phú quý quyền lực, quyền lựa chọn nằm trong tay các ngươi.

Trên mặt phần đông bộ đầu giãy dụa.

Tô Tín nói ra ban thưởng rất mê người, một cơ hội tấn chức Hóa Thần cảnh võ đạo tông sư, nếu bỏ qua cơ hội như thế, chỉ sợ đời này sẽ không gặp lại.

Hiện tại Tô Tín đặt mọi việc trước mặt bọn họ, tuy cái giá lớn là cửu tử nhất sinh, ai nguyện ý dùng mạng của mình đánh cược một lần?

Bởi vì tỷ lệ thắng quá thấp, cho nên mọi người nơi này khó lựa chọn.

Lúc này lại có người đứng ra nói:

- Tô đại nhân, ta tiếp phần nhiệm vụ này!

Võ giả đứng ra có thực lực Tiên Thiên Thần Cung cảnh đỉnh phong, hắn tuyệt đối là cường giả trong hơn năm trăm bộ đầu cảnh giới Tiên Thiên.

Hắn có dáng người cao gầy, tướng mạo âm lãnh, xem ra là thế hệ tâm ngoan thủ lạt.

Tô Tín nhìn hắn, hắn có ấn tượng với người ở đây, người này hẳn là tổng bộ đầu châu phủ Bắc Nguyên đạo, ‘ Huyết Luyện Quỷ Đao ’ Tề Long, ngày xưa lúc đuổi giết tiểu tử Từ gia tại Bắc Nguyên đạo, hắn là người xuất thủ đầu tiên, nhưng không nghĩ tới cuối cùng lại bị lật thuyền trong mương.

Nói ra Tề Long cũng không may, hắn vốn là truy phong tuần bổ, nhưng hắn tu luyện công pháp là một ít tàn chiêu của Huyết Ma giáo.

Mặc dù chỉ là tàn chiêu, nhưng công pháp Huyết Ma giáo vô cùng tà dị bá đạo, sẽ ảnh hưởng tâm thần của hắn, Tề Long không tuân mệnh lệnh, tự tiện giết chóc, làm cho hắn bị trục xuất khỏi hàng ngũ truy phong tuần bổ, bị ném tới đảm nhiệm tổng bộ đầu châu phủ Bắc Nguyên đạo.

Tổng bộ đầu châu phủ uy phong hơn truy phong tuần bổ rất nhiều, nhưng trên thực tế đãi ngộ lại không bằng truy phong tuần bổ, cho nên Tề Long tìm kiếm biện pháp quay trở lại hàng ngũ truy phong tuần bổ.

Lần trước Tô Tín hạ lệnh đuổi theo giết người Từ gia chính là cơ hội tốt, chỉ tiếc Tề Long lật thuyền trong mương, bị tiểu tử Từ gia dùng ám khí Đường Môn trọng thương, thiếu chút nữa chết tại chỗ, cũng bị đồng liêu truy phong tuần bổ ngày xưa cười nhạo một hồi.

Trong khoảng thời gian này, Tề Long vừa dưỡng tốt thương thế, nhưng hắn cực kỳ không cam lòng.

Hắn tu luyện chính là ma công.

Hơn nữa tính cách bản thân hắn cực kỳ tàn nhẫn cực đoan, yêu thích giết chóc, bảo hắn đảm nhận chức tổng bộ đầu châu phủ, việc này còn khó chịu hơn giết hắn.

Cho nên hiện tại Tô Tín nói ra nhiệm vụ này, Tề Long chỉ do dự một lúc, hắn đã lựa chọn đánh cược.

Không riêng chỉ vì hắn muốn trở lại hàng ngũ truy phong tuần bổ, hắn cũng muốn tấn chức Hóa Thần cảnh, trở thành võ đạo tông sư.

Tuy người bên ngoài xem ra Tề Long tuổi tác không lớn đã đột phá Thần Cung cảnh đỉnh phong, hơn nữa thực lực cũng không yếu, tương lai có cơ hội đột phá Hóa Thần cảnh.

Nhưng chuyện mình mình biết, Tề Long tu luyện là công pháp tàn khuyết của Huyết Ma giáo, hơn nữa công pháp ma đạo học cấp tốc nhưng căn cơ bất ổn, hi vọng đột phá Hóa Thần cảnh cực kỳ xa vời.

Hắn vốn muốn bằng vào công huân truy phong tuần bổ hối đoái một môn công pháp cường đại để thay thế hoặc trấn áp ma công trong cơ thể mình, chỉ có điều về sau hắn bị đá ra khỏi hàng ngũ truy phong tuần bổ nên kế hoạch tan vỡ.

Hiện tại Tô Tín lại cho hắn cơ hội, cho dù Tề Long biết rõ nhiệm vụ lần này là cửu tử nhất sinh, hắn vẫn nguyện ý đánh cược một lần.

Có người đứng ra đầu tiên sẽ có người thứ hai, hơn năm trăm người ở đây có một ít muốn đánh cược tiền đồ trong tình huống cửu tử nhất sinh, cuối cùng Tô Tín tính toán ra có tới mười bảy người.

Tô Tín bảo Hoàng Bỉnh Thành ghi nhớ tên mười bảy người này, hơn nữa nói cho bọn họ biết, lúc trở về là có thể động thủ.

Bất kể mười bảy người liên thủ hoặc hành động một mình, dù sao bọn họ chỉ cần mang người Thanh Thành kiếm phái trở lại

Thịnh Kinh thành, như vậy bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ Tô Tín giao phó, hắn chỉ nhìn kết quả, không hỏi quá trình.

Sau khi đám người giải tán, Tô Tín bảo Hoàng Bỉnh Thành tìm tư liệu của những người này cho hắn xem, ánh mắt Hoàng Bỉnh Thành lộ ra một tia kinh ngạc, nói:

- Đại nhân, đám người này có trở về hay không còn chưa biết, ngươi muốn tư liệu của bọn họ làm gì?

Tô Tín nhìn Hoàng Bỉnh Thành, hắn lắc đầu nói:

- Ngươi thật cho rằng ta xem bọn họ như mồi nhử sao?

Hoàng Bỉnh Thành kinh ngạc nhìn Tô Tín, động tác của Tô Tín lần này rõ ràng là dùng bọn họ như con mồi, bằng không còn dùng làm gì?

Tô Tín lắc đầu nói:

- Bọn hắn thật là mồi nhử đúng vậy, tuy chết mới có thể là mồi nhử, ta dự định bồi dưỡng những người còn sống thành tâm phúc của ta.

- Trên thế giới này có không ít võ giả thiên phú tốt, nhưng trong giang hồ, không phải thiên phú tốt là có thể nói rõ tất cả.

- Thiên tài còn sống mới là thiên tài, thiên tài chết đi chỉ là người chết mà thôi, không có người nào nhớ kỹ bọn họ.

- Dưới trướng của ta, thiên phú chỉ là phụ, thiên phú không tốt thì tan ban cho rất nhiều tài nguyên tu luyện, có bí thuật quán đỉnh, những thứ này có thể đền bù thiên phú chưa đủ.

- Nhưng năng lực mới là tiêu chuẩn mà ta muốn, nếu không ta bồi dưỡng nhiều phế vật lý luận suông như vậy làm gì?

- Nhiệm vụ lần này thật ra là cửu tử nhất sinh, thậm chí có thể nói thập tử vô sinh.

- Thanh Thành kiếm phái hiện tại hận ta tận xương, nếu lúc này có người Lục Phiến Môn đến nói muốn dẫn bọn họ về Lục Phiến Môn điều tra, thái độ của Thanh Thành kiếm phái có thể nghĩ.

- Nếu thật có người thành công dẫn đệ tử Thanh Thành kiếm phái trở lại Thịnh Kinh thành, cho dù người đó thực lực và thủ đoạn không được tốt cũng đáng giá ta bồi dưỡng.

Nghe Tô Tín nói như vậy, Hoàng Bỉnh Thành trợn mắt há hốc mồm, trong lòng tự nhủ lão đại không hổ là lão đại, mọi thứ hắn chỉ có thể nhìn ra mặt ngoài, nhưng Tô Tín có thể nhìn thấy rất nhiều thứ hắn không thấy.

Mà lúc này, đám người Tề Long đã chuẩn bị lên đường tới Thanh Thành kiếm phái tại Xuyên Nam đạo.

Nhiệm vụ của Tô Tín cho bọn họ không nhận được sự trợ giúp từ Lục Phiến Môn, nhưng chỉ bảo bọn họ mang một tên đệ tử Thanh Thành kiếm phái về Thịnh Kinh thành điều tra.

Những bộ đầu cảnh giới Tiên Thiên của Lục Phiến Môn cũng không phải ngu ngốc, với cảnh giới Tiên Thiên của bọn họ, muốn đi tới sơn môn Thanh Thành kiếm phái đòi người, chỉ sợ bọn họ vừa mới nói ra lời này đã bị cường giả Thanh Thành kiếm phái một tát chụp chết.

Đương nhiên, nếu bọn họ làm thế cũng bớt việc cho Tô Tín, hắn có thể dùng cớ đòi công đạo cho bộ đầu Lục Phiến Môn, sau đó dẫn người vây công Thanh Thành kiếm phái cũng không phải không được.

Chỉ có điều những người này đã dám dùng mạng đánh cược một lần, hiển nhiên bọn họ cũng là dân liều mạng giống Tề Long, hoặc có lòng tin vào thủ đoạn của mình, cho nên sẽ không có kẻ nào làm như thế.

Mọi người đã chuẩn bị không kém bao nhiêu, chỉ có một phương pháp, đó chính là ra tay với các đạo quan dưới trướng Thanh Thành kiếm phái tại Xuyên Nam đạo.

Thanh Thành kiếm phái thu đệ tử không khác gì các tông môn khác, đều là chọn lựa một ít người trẻ tuổi thiên phú xuất chúng thu làm đệ tử.

Chỉ có điều vì thu đồ đệ dễ dàng, Thanh Thành kiếm phái thành lập không ít đạo quan nhỏ khắp Xuyên Nam đạo, điểm này cũng học từ Thiếu Lâm tự.

Những đạo quan đó sẽ có đệ tử chánh thức Thanh Thành kiếm phái đóng lại, chỉ có điều thực lực không phải rất mạnh.

Nếu như phát hiện đệ tử có thiên phú, như vậy đạo quan của bọn họ sẽ truyền thụ một ít võ học cơ sở, đợi đến thời điểm ba năm một lần, thời điểm Thanh Thành kiếm phái chính thức thu đồ đệ sẽ dẫn bọn họ lên Thanh Thành sơn.

Bọn họ cũng thu lưu một ít đệ tử thiên phú kém, cũng bồi dưỡng trong đạo quan một thời gian, xem thiên phú người đó có bị che giấu hay không.

Dù sao trên giang hồ có rất nhiều ví dụ, một đệ tử bị đại tông môn buông bỏ lại có thiên phú ẩn giấu, kết quả trở thành Dương Thiên cảnh nổi danh giang hồ, trở thành một đời cường giả, từ đó môn phái kia hối hận không thôi.

Chính vì cân nhắc đến điểm này, Thanh Thành kiếm phái mới có thể kiên nhẫn bồi dưỡng những đệ tử thiên phú này không tốt, cho dù bọn họ thật sự bình thường cũng không sao, Thanh Thành kiếm phái còn có đại lượng đệ tử ngoại môn phụ trách xử lý các loại tạp vụ, chỉ cần không phải thiên phú quá phế vật, trên cơ bản cũng có thể gia nhập ngoại môn.

Đám người Tề Long chuẩn bị ra tay với người ở đạo quan nhỏ, nhưng bọn họ không có ra tay đồng loạt, mà là phân tán nhau ra tay.

Tất cả mọi người không phải ngu ngốc, một khi đồng loạt ra tay bị Thanh Thành kiếm phái phát hiện chính là kết cục toàn diệt, hiện tại tách nhau ra tay sẽ hấp dẫn và phân tán hỏa lực, về phần cuối cùng có mấy người thành công quay về Thịnh Kinh thành, việc này nên mặc cho số trời.

Chương 1194 - Mắc câu

Tuy Xuyên Nam đạo tuy không bế tắc như Ba Thục đạo, nhưng cũng là một đạo có cư dân thưa thớt, Thanh Thành kiếm phái xem như một nhà độc đại tại Xuyên Nam đạo.

Sau khi đám người Tề Long phân tán nhau ra, bọn họ cũng nhắm vào mục tiêu của mình.

Lần này có mười bảy bộ đầu chấp hành nhiệm vụ, nhưng trong đó chỉ có một mình Tề Long xuất thân truy phong tuần bổ.

Kỳ thật nghĩ lại cũng rất bình thường, Tô Tín trước kia đã nói rõ mức độ nguy hiểm của nhiệm vụ, đối với những truy phong tuần bổ mà nói, bọn họ không xem trọng nguy hiểm của nhiệm vụ, bọn họ chỉ xem trọng cơ hội đột phá Hóa Thần cảnh, đi đến địa vị cao hơn.

Cho nên muốn đánh cược một lần đều là những tổng bộ đầu châu phủ bình thường.

Bởi như vậy, Tề Long không có ưu thế quá lớn trên phương diện thực lực, hắn có ưu thế trên kinh nghiệm và thủ đoạn.

Có thể trở thành truy phong tuần bổ, tu vi yếu nhất đều là cảnh giới Tiên Thiên, hơn nữa chỉ có cảnh giới Tiên Thiên thì chưa đủ, tối thiểu thực lực của ngươi phải là đỉnh cấp trong cùng cấp bậc, hơn nữa tâm cơ thủ đoạn phải hợp cách mới có tư cách trở thành truy phong tuần bổ.

Cho nên từ mấy trăm tên võ giả Tiên Thiên mới có thể chọn ra một truy phong tuần bổ, bởi như vậy, chênh lệch giữa Tề Long và các tổng bộ đầu châu phủ khác là rất lớn.

Tuy hắn bạo ngược thị sát khát máu, nhưng hắn đã làm truy phong tuần bổ thời gian dài, phương thức suy nghĩ của hắn khác với các tổng bộ đầu châu phủ, hắn đứng ở vị trí cao hơn, cũng nhìn xa hơn.

Thanh Thành kiếm phái có hơn trăm đạo quan nhỏ rải rác khắp Xuyên Nam đạo, những đạo quan này cũng có thực lực mạnh yếu khác nhau.

Tuy những đạo quan đó khẳng định không có võ giả Hóa Thần cảnh, nhưng mấy đạo quan mạnh nhất lại có vài tên võ giả Tiên Thiên, hơn nữa đều có tu vi Thần Cung cảnh.

Nếu có kẻ nào dám đánh chủ ý những đạo quan này, kết cục có thể nghĩ.

Chỉ có điều Tề Long biết rõ điểm ấy nhưng không nói với người khác.

Hắn hoàn thành nhiệm vụ lần này, Tô Tín dùng bí pháp quán đỉnh giúp hắn tấn chức Hóa Thần cảnh, đến lúc đó hắn sẽ thành tâm phúc của Tô đại nhân.

Đã như thế, tâm phúc của Tô đại nhân càng ít càng tốt, nếu không hắn xuất đầu thế nào?

Huống hồ với hắn mà nói, những người này chỉ dùng để hấp dẫn hỏa lực, nếu không có bọn họ ra tay hấp dẫn lực chú ý của Thanh Thành kiếm phái, chính mình ra tay thế nào bây giờ?

Sau khi các bộ đầu Lục Phiến Môn tới nơi, bọn họ tách ra tấn công vào các đạo quan nhỏ của Thanh Thành kiếm phái.

Đại bộ phận nền móng của Thanh Thành kiếm phái đến từ Đạo gia nhất mạch, cho nên phân quán mới gọi là đạo quan.

Đừng nhìn những đạo quán này chỉ có nhiệm vụ tuyển nhận đệ tử, nhưng vì hiển thị uy thế của Thanh Thành kiếm phái trong Xuyên Nam đạo, các đạo quan đó được xây dựng rất to.

Một tên bộ đầu cảm thấy khẩn trương, hắn vẫn tới gõ cửa đạo quan này.

Một gã ước chừng hơn ba mươi tuổi Thanh Thành kiếm phái đệ tử đẩy cửa ra, xem tới cửa đứng đấy dĩ nhiên là mặc Lục Phiến Môn quan phục võ giả, hắn không khỏi cau mày nói:

- Lục Phiến Môn các ngươi có chuyện gì?

Đệ tử Thanh Thành kiếm phái nói chuyện không khách khí, giọng điệu còn rất ác liệt.

Kỳ thật Thanh Thành kiếm phái của bọn họ nước giếng không phạm nước sông với Lục Phiến Môn Xuyên Nam đạo, song phương đều nhường bước với nhau, không ai trêu chọc ai.

Từ khi tin tức Tô Tín đánh chết Sầm Về Trang công bố khắp giang hồ, cao tầng Thanh Thành kiếm phái đã chuẩn bị không chết không thôi với Tô Tín, cho nên quan hệ giữa Thanh Thành kiếm phái và Lục Phiến Môn như nước với lửa.

Người Thanh Thành kiếm phái biết rõ Tô Tín là Tô Tín, Lục Phiến Môn là Lục Phiến Môn, nhưng dù sao Tô Tín cũng là một trong tứ đại thần bộ của triều đình, nếu ngày sau bọn họ

động thủ với Tô Tín, người Lục Phiến Môn nhất định sẽ ra mặt ngăn cản, cho nên bọn họ sẽ không cho người Lục Phiến Môn sắc mặt tốt.

Tên bộ đầu Lục Phiến Môn có thực lực Thần Cung cảnh, đệ tử Thanh Thành kiếm phái trước mắt chỉ có thực lực Linh Khiếu cảnh, cho nên hắn thở ra một hơi.

Hắn nghĩ đạo quan nhỏ này là nơi Thanh Thành kiếm phái bồi dưỡng một ít đệ tử mới nhập môn, đại bộ phận những đệ tử này vẫn còn là hài tử.

Cho nên Thanh Thành kiếm phái còn phải dạy bọn học đọc sách viết chữ, chỉ dạy một ít trụ cột võ đạo là đủ.

Bộ đầu Lục Phiến Môn vô ý thức cho rằng đạo quan nhỏ của Thanh Thành kiếm phái có một tên võ giả cảnh giới Tiên Thiên là nhiều, cho nên hắn không sợ hãi.

- Lục Phiến Môn ta hoài nghi Thanh Thành kiếm phái các ngươi cấu kết với đám mọi rợ Kim Trướng Hãn Quốc, cho nên hiện tại mời ngươi theo ta quay trở lại tổng bộ Lục Phiến Môn Thịnh Kinh thành phối hợp điều tra.

Tên võ giả Thanh Thành kiếm phái nhìn bộ đầu Lục Phiến Môn với ánh mắt như nhìn kẻ điên:

- Ngươi nói cái gì? Thanh Thành kiếm phái ta cấu kết Kim Trướng Hãn Quốc? Còn bảo ta theo các ngươi đi Thịnh Kinh thành tiến hành điều tra? Chẳng lẽ bộ khoái Lục Phiến Môn các ngươi bị điên sao?

Tên bộ đầu Lục Phiến Môn quát lên:

- Lớn mật! Nếu ngươi không phối hợp như vậy, đừng trách bổn quan mạnh bạo!

- Mạnh bạo?

Tên võ giả Thanh Thành kiếm phái dùng ánh mắt khinh thường nhìn tên bộ đầu Lục Phiến Môn, quát to:

- Sư huynh! Người Lục Phiến Môn đến gây phiền toái!

Hắn vừa dứt lời, trong đạo quan có năm tên võ giả Thần Cung cảnh vđi tới, cũng vây tên bộ đầu Lục Phiến Môn vào giữa.

Sắc mặt bộ đầu Lục Phiến Môn thay đổi, hắn chỉ là tổng bộ đầu một châu phủ trong Bắc Nguyên đạo, đơn đả độc đấu còn không biết có thể thắng một tên võ giả Thần Cung cảnh của Thanh Thành kiếm phái hay không, bây giờ lại có năm người, hắn đánh thế nào?

Tên bộ đầu Lục Phiến Môn biến sắc, hắn cười nói:

- Các vị, đây là hiểu lầm, là tổng bộ Lục Phiến Môn bên kia tính sai, ta sẽ đi về hỏi lại.

Hắn vừa định rời đi, vài tên đệ tử Thanh Thành kiếm phái ngăn lại, ánh mắt của bọn họ đầy sát cơ.

Trong khoảng thời gian này, Thanh Thành kiếm phái bọn họ bị đồng đạo võ lâm Xuyên Nam đạo cười nhạo quá nhiều, tất cả đều tại Lục Phiến Môn Tô Tín!

Thanh Thành kiếm phái trước kia nói một không hai trong Xuyên Nam đạo, các tiểu tông môn khác trong Xuyên Nam đạo phải cung kính hầu hạ, không dám nói nhảm thêm một câu.

Hiện tại tốt rồi, võ lâm Xuyên Nam đạo đang nói Thanh Thành kiếm phái bọn họ không được, đường đường Đại trưởng lão Dương Thần cảnh lại bị tiểu bối chém giết, lần này bọn họ mất mặt quá lớn.

Cho nên quan hệ giữa Thanh Thành kiếm phái và Lục Phiến Môn càng xấu, ngày bình thường không gặp nhau thì thôi, nếu đã gặp nhau cũng sẽ đánh nhau.

Vào lúc bình thường, chỉ sợ sư trưởng bọn họ sẽ ước thúc bọn họ, cao lắm chỉ phát sinh một ít ma sát nhỏ với Lục Phiến Môn Xuyên Nam đạo mà thôi.

Hiện tại đám người này chủ động khiêu khích, vậy thì đừng trách bọn họ ra tay độc ác.

Lần này đám người Lục Phiến Môn đuối lý và nổi điên, cho dù bọn họ giết người cũng chiếm lý, cho nên đám người Thanh Thành kiếm phái không sợ sư môn trưởng bối trách phạt.

Tên bộ khoái Lục Phiến Môn vừa định nói cái gì đó, hắn lại nhìn thấy năm thanh kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí các loại thuộc

tính khác nhau chém tới.

Cho tới bây giờ, đệ tử Thanh Thành kiếm phái còn cho rằng mình đang giết bộ khoái Lục Phiến Môn bản địa Xuyên Nam đạo, cho nên bọn họ không sợ hãi.

Lúc này, trong phòng nghị sự Thanh Thành kiếm phái, chưởng môn Thanh Thành kiếm phái ‘ Cửu Nguyên Chân Quân ’ Lệ Trường Hải ngồi ở chủ vị, hắn đau đầu nhìn một đám trưởng lão Thanh Thành kiếm phái cãi lộn với nhau.

Đại sảnh nghị sự tràn ngập phong cách Đạo gia, phía sau còn thờ phụng Tam Thanh tổ sư của Đạo gia nhất mạch.

Chỉ có điều đáng tiếc, Thanh Thành kiếm phái hiện tại không có chút bình thản, thanh tĩnh tự nhiên của Đạo gia, ngược lại đang diễn ra cảnh tranh quyền đoạt lợi bẩn thỉu.

Lệ Trường Hải đau đầu, thật đáng tiếc, hắn đã nghĩ tất cả biện pháp áp chế ảnh hưởng xuống thấp nhất nhưng không thể triệt tiêu đấu tranh quyền lực trong Thanh Thành kiếm phái.

Kỳ thật Thanh Thành kiếm phái đấu tranh quyền lực như vậy không phải vì không có cường giả Chân Vũ cảnh trấn áp, mà là từ khi Thanh Thành kiếm phái sáng lập môn phái không lâu đã lưu lại tai họa ngầm.

Công pháp chủ yếu của Thanh Thành kiếm phái là đạo kiếm, chỉ có điều đạo kiếm có hơn mười loại phân nhánh, mọi người học đạo kiếm không giống nhau.

Đối với việc này, cao tầng Thanh Thành kiếm phái đều hi vọng đệ tử trẻ tuổi học đạo kiếm nhất mạch của mình, dù sao việc này đại biểu truyền thừa của bản thân.

Chỉ cần đạo kiếm của Thanh Thành kiếm phái còn truyền thừa hoặc Thanh Thành kiếm phái không bị diệt thì nó sẽ tiếp tục truyền lưu, nhưng có người nào muốn sau khi mình chết lại không có người kế tục chứ?

Cho nên lúc ban đầu, cao tầng Thanh Thành kiếm phái đã bắt đầu tranh quyền đoạt lợi, quan trọng nhất là tranh giành đệ tử, nhất định phải truyền lưu đạo kiếm của mình cho thế hệ trẻ.

Chính vì điểm ấy, tranh quyền đoạt lợi trong Thanh Thành kiếm phái rất nghiêm trọng, trừ khi có cường giả Chân Vũ cảnh mới có thể trấn áp đám người này, nếu không chỉ có thể nhìn bọn họ cãi nhau không ngớt.

Vào lúc này, một đệ tử Thanh Thành kiếm phái đi tới nói:

- Chưởng môn, đạo quan bên dưới xảy ra chuyện.

Ánh mắt các trưởng lão đang cãi nhau đều nhìn sang tên đệ tử này, tên đệ tử kia đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, cũng không biết làm sao.

Lệ Trường Hải cau mày nói:

- Xảy ra chuyện gì? Từ từ nói.

Tên đệ tử kia ổn định tâm thần, lúc này mới nói:

- Đạo quan phía dưới báo tin, có hơn mười tên bộ đầLục Phiến Môn u nói cái gì Thanh Thành kiếm phái chúng ta cấu kết Kim Trướng Hãn Quốc, muốn mang đệ tử chúng ta đi Thịnh Kinh thành điều tra, kết quả bị đệ tử phái ta tức giận đánh chết.

Hắn vừa dứt lời, các trưởng lão đang cãi nhau cười lạnh, nói:

- Lục Phiến Môn hiện tại không biết cái gì gọi là! Bọn họ cho rằng Thanh Thành kiếm phái chúng ta là tiểu môn tiểu phái hay sao? Nói chụp mũ là có thể chụp mũ?

Các trưởng lão Thanh Thành kiếm phái không xem việc này là vấn đề, ngay cả chưởng môn Thanh Thành kiếm phái Lệ Trường Hải cũng khoát tay nói:

- Mấy tiểu bộ khoái không biết sâu cạn mà thôi, giết thì giết, phái người đi hỏi tổng bộ đầu Xuyên Nam đạo Hùng Vạn Sơn một câu, hỏi hắn có ý gì.

Đám người Lệ Trường Hải cho rằng đây là việc nhỏ, ngay sau đó đám trưởng lão tiếp tục cãi nhau.

Chương 1195 - Thủ Đoạn của Tề Long

Bên ngoài một phân đạo quan của Thanh Thành kiếm phái, Tề Long ẩn giấu tại nơi này ba ngày.

Ba ngày qua, Tề Long không chỉ tránh né, hắn che giấu tung tích tìm phong môi giang hồ tìm hiểu tin tức quả nhiên, đám đồng liêu ngu ngốc đã thất bại, tất cả đều bị đệ tử Thanh Thành kiếm phái tức giận đánh chết tại chỗ.

Đương nhiên Tề Long cũng bị thực lực các đạo quan của Thanh Thành kiếm phái dọa sợ.

Tuy các đạo quan nhìn rất bình thường, nhưng trong mỗi đạo quan đều có võ giả Thần Cung cảnh tọa trấn.

Từ đó có thể thấy nội tình Thanh Thành kiếm phái trong Xuyên Nam đạo.

Cũng may mắn Tề Long đã chuẩn bị đầy đủ, thời điểm rời khỏi Thịnh Kinh thành thì hắn đi tới chỗ tập sự mật thám cầm một tấm lệnh bài, sau khi đi vào Xuyên Nam đạo, hắn dùng tấm lệnh bài này liên hệ với tập sự mật thám Xuyên Nam đạo, cũng tìm hiểu tình báo kỹ càng về các đạo quan của Thanh Thành kiếm phái, hắn cũng ra nơi yếu nhất trong đó.

Tề Long đã bị Lục Phiến Môn giáng chức đuổi ra khỏi hàng ngũ truy phong tuần bổ, nhưng hắn đảm nhận chức vụ truy phong tuần bổ nhiều năm như thế, hắn vẫn có mấy người quen trong Lục Phiến Môn, cho nên muốn một tấm lệnh bài cũng không thành vấn đề.

Bởi vì có tấm lệnh bài này, cho nên Tề Long giảm được rất nhiều khí lực.

Đạo quan trước mặt là đạo quan yếu nhất của Thanh Thành kiếm phái.

Trong đó chỉ có một tên quan chủ là võ giả Tiên Thiên Thần Cung cảnh.

Nghe nói hắn là con nối dõi của một vị trưởng lão Thanh Thành kiếm phái, bởi vì thiên phú quá kém, đời này không có khả năng đột phá Hóa Thần cảnh, cho nên hắn bị phái tới nơi không có lý tưởng này.

Hơn nữa tên quan chủ này lăn lộn không ra gì, cho nên hắn quản lý đạo quan rối tinh rối mù, các võ giả Thần Cung cảnh khác không muốn cộng sự với hắn, cho nên trong đạo quan

hiện tại chỉ có vài tên võ giả Khí Hải Cảnh và Linh Khiếu cảnh, hơn nữa còn là vị trưởng lão kia phái tới.

Tề Long mặc y phục dạ hành, chờ tới giờ tí, hắn leo tường cửa sau đạo quan.

Lúc này đúng lúc có một tên đệ tử Thanh Thành kiếm phái đi vệ sinh, hắn ngạc nhiên khi nhìn thấy Tề Long, vừa định hô to, lúc này có một đao quang mang theo huyết khí chém tới, cũng chém hắn thành hai nửa.

Đao của Tề Long rất nhanh, hắn chém tên võ giả kia thành hai nửa chỉ phát ra tiếng "phụt" rất nhỏ, cũng không làm quá nhiều võ giả phát hiện.

Cho nên Tề Long trực tiếp lẻn vào đạo quan, hắn chém giết từng tên võ giả đang mơ ngủ trong Thanh Thành kiếm phái.

Thủ đoạn của hắn tàn nhẫn hơn nữa còn thị sát khát máu, hắn không buông tha các đệ tử trẻ tuổi Thanh Thành kiếm phái vừa chiêu mộ, hắn chém giết tất cả.

Trong đạo quan có mấy trăm nhân khẩu đều biến thành quỷ dưới đao của Tề Long, hiện tại chỉ còn lại quan chủ mà thôi.

Tề Long đẩy cửa phòng quan chủ ra, một tia kiếm quang xuất hiện, một tên võ giả mập mạp cầm đạo kiếm chém vào người Tề Long, nhưng trên mặt hắn lại lộ ra thần thái hoảng sợ.

Tuy Tề Long làm rất cẩn thận, cũng không phát ra bao nhiêu âm thanh, dù quan chủ nhu nhược nhưng không phải ngu ngốc.

Mùi máu tươi của hơn trăm người ngưng tụ thành, hắn có thực lực Thần Cung cảnh, không có khả năng không phát giác, đáng tiếc, đã muộn.

Hắn chỉ là võ giả dùng đan dược chồng chất đột phá Thần Cung cảnh, Tề Long lại là tinh nhuệ truy phong tuần bổ của Lục Phiến Môn.

Tề Long chỉ dùng một chiêu là chém đứt đạo kiếm của hắn, ma đao huyết sắc chém xuống, tên quan chủ ngã ngồi xuống đất

Trong mắt Tề Long lộ ra thần sắc điên cuồng, công pháp tàn khuyết của Huyết Ma giáo ảnh hưởng tâm trí của hắn, hơn nữa hắn chém giết hơn trăm người, sát tính đã trỗi dậy, hắn suýt nữa chém tên quan chủ thành hai nửa.

Chờ một đao kia tới trước người, Tề Long lúc này mới nhớ mình đang làm cái gì, nếu thật sự giết đối phương, hắn không thể hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Cho nên hắn áp chế sát cơ trong lòng, cầm huyết đao đặt lên cổ tên quan chủ.

Tên mập mạp kia đã sợ đến mức mất trí, hắn tè ra quần và hô lớn:

- Đừng giết ta! Gia gia của ta là trưởng lão Hóa Thần cảnh Lý Kiền Vũ của Thanh Thành kiếm phái, ngươi muốn cái gì ta cũng cho ngươi!

Tề Long cười vui vẻ, nói:

- Đức hạnh như ngươi cũng được gọi là võ giả? Gia gia của ngươi thật hạ vốn gốc, lại có thể dùng đan dược chồng chất biến phế vật như ngươi thành Tiên Thiên Thần Cung cảnh.

Nói thật những năm gần đây Tề Long chấp hành nhiệm vụ truy phong tuần bổ thời gian dài như vậy, nhưng hắn lần đầu tiên nhìn thấy võ giả không có cốt khí như vậy.

Nhưng cũng không sao cả, dù sao kẻ này chỉ là công cụ giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ mà thôi, Tề Long mặc kệ việc khác, chỉ cần sống là được.

Cho nên trong ánh mắt hoảng sợ của quan chủ mập mạp, Tề Long trực tiếp đánh một chưởng vào đan điền, phế tu vi của đối phương, hơn nữa đánh gãy gân tay gân chân, kẻ này đã triệt để trở thành phế nhân, sau đó nâng hắn lên và bỏ chạy.

Lần trước hắn đuổi giết tiểu tử Từ gia kia, kết quả lại là bị một tiểu bối ám toán, lật thuyền trong mương, Tề Long rất tức giận với kết quả như thế.

Lúc này, hắn đã hấp thụ giáo huấn, trực tiếp làm tuyệt, không lưu chút tai hoạ ngầm nào.

Ngay ngày hôm sau Tề Long mang người rời đi, người Thanh Thành kiếm phái đã cảm thấy không đúng.

Không phải chuyện Tề Long giết người bị phát hiện, mà là tin tức từ Lục Phiến Môn Xuyên Nam đạo truyền tới, những người này không phải là bộ khoái Lục Phiến Môn Xuyên Nam đạo!

Câu trả lời này làm Thanh Thành kiếm phái kinh ngạc, không phải người Lục Phiến Môn Xuyên Nam đạo, vậy bọn họ là người ở nơi nào?

Lệ Trường Hải trực tiếp kéo tên đệ tử báo tin và hỏi:

- Thi thể những bộ khoái kia đâu?

Tên đệ tử báo tin hoảng sợ nói:

- Ta cũng không biết ah, có lẽ đã bị những đạo quan kia xử lý sạch sẽ.

- Ngu ngốc!

Lệ Trường Hải thấp giọng quát mắng một câu, sau đó nói:

- Lập tức đi tra xét những thi thể kia cho ta, nhìn xem trên thi thể có manh mối nào hay không.

Quan phục Lục Phiến Môn đều giống nhau như đúc, kể cả quan phục tổng bộ đầu một đạo và tổng bộ đầu châu phủ cũng như vậy, chỉ có quan phục cấp bậc tứ đại thần bộ như Tô Tín mới có thiêu một con diều hâu khác biệt.

Lúc trước, đám người đạo quan nhìn thấy võ giả Lục Phiến Môn thì vô ý thức cho rằng là người Lục Phiến Môn Xuyên Nam đạo, cũng không quan sát quá nhiều.

Nếu như bọn họ biết rõ những người này đến từ tổng bộ Lục Phiến Môn Thịnh Kinh thành, có lẽ người thông minh sẽ không động thủ, sẽ bắt bọn họ lại và thẩm vấn tin tức, kết quả hiện tại tốt rồi, đã giết hết tất cả bộ khoái kia.

Có Lệ Trường Hải phân phó, người phía dưới móc thi thể đám người kia điều tra, vừa điều tra lại phát hiện một ít điểm không đúng.

Quan phục bộ đầu Lục Phiến Môn giống như đúc, nhưng trên người bọn họ có thẻ bài thuộc Lục Phiến Môn Thịnh Kinh thành.

Tin tức này làm cho Lệ Trường Hải sững sờ, người tổng bộ Lục Phiến Môn Thịnh Kinh thành đến Xuyên Nam đạo làm gì?

Hơn nữa hành vi của bọn họ chẳng khác gì tự tìm đường chết, quả thực sợ người Thanh Thành kiếm phái không giết bọn họ.

Lệ Trường Hải không đoán ra Tô Tín to gan lớn mật muốn tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái, đây không phải nói Lệ Trường Hải thiếu tâm cơ tính toán, mà là việc như vậy quá mức không thể tưởng tượng nổi.

Cho dù lúc Đại Chu vừa mới lập quốc, thời điểm cường thế nhất cũng không làm ra việc như thế, không ai nghĩ Tô Tín hiện tại lại có thể hợp tung liên hoành, tụ tập lực lượng ba nhà tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái.

Tuy Lệ Trường Hải không đoán được Tô Tín muốn làm gì, nhưng hắn vẫn cảm thấy trong đó có vấn đề, hơn nữa mình cảm thấy tâm thần không yên.

Cho nên Lệ Trường Hải nói thẳng:

- Bảo người đi Thịnh Kinh thành tìm hiểu tin tức, xem bên kia có biến cố gì hay không, trong khoảng thời gian này các ngươi cũng cẩn thận một ít, ngàn vạn không nên gây chuyện thị phi, có chuyện gì cũng chịu đựng cho ta, sau này hãy nói.

Lệ Trường Hải phân phó xong việc này, hắn cũng điều tiết các trưởng lão phân tranh, chuyện đạo quan bị Tề Long tiêu diệt cũng bộc lộ ra ngoài.

Trên trăm tên đệ tử Thanh Thành kiếm phái bị giết là đại sự, nhưng vấn đề là hơn trăm người này chỉ có chưa tới năm đệ tử chính thức của Thanh Thành kiếm phái.

Đại bộ phận người trong đạo quan bị Tề Long giết chết chính là võ giả tán tu hoặc tạp dịch, hơn nữa có một ít đệ tử có thiên phú không tệ nhưng chưa chính thức bái nhập môn hạ Thanh Thành kiếm phái.

Cho nên đệ tử ngoại môn và nội môn cộng lại chưa tới năm người, cho nên các đệ tử Thanh Thành kiếm phái xem ra đây không phải đại sự gì.

Bởi vì lúc trước Lệ Trường Hải nói, có chuyện gì cứ tạm thời nhẫn nhịn rồi nói sau.

Chuyện này làm các đệ tử Thanh Thành kiếm phái khác cho rằng vấn đề không lớn, cho nên tạm thời nhẫn nại, thậm chí bọn họ còn không đi thông báo cho Lệ Trường Hải biết.

Có lẽ tức giận nhất Thanh Thành kiếm phái chính là gia gia Lý Kiền Vũ của mập mạp bị Tề Long mang đi.

Dù sao cũng là cháu ruột của hắn, kết quả hiện tại sinh tử không biết.

Mặc dù có Lệ Trường Hải phân phó bọn họ đừng gây chuyện thị phi, nhưng Lý Kiền Vũ lại động thủ trước.

Hắn lại không vận dụng lực lượng Thanh Thành kiếm phái, hắn bảo đồ tử đồ tôn truy tra tung tích của Tề Long, chỉ muốn cứu cháu trai của hắn mà thôi.

Trong những người này có không ít võ giả Thần Cung cảnh, Tề Long chỉ cần bị đuổi kịp là phải huyết chiến một hồi.

Chỉ có điều Tô Tín không chú ý tới việc nhỏ tại Xuyên Nam đạo, đột nhiên hôm nay trong tay hắn có tình báo của mật thám Xuyên Nam đạo đưa tới.

Tô Tín phái đi người đi, chỉ có một mình Tề Long còn sống, hơn nữa còn mang ngươi chạy thục mạng về hướng Thịnh Kinh thành, những người khác đã chết, kế hoạch của Tô Tín cũng sắp hoàn thành.

Hoàng Bỉnh Thành ở bên cạnh nói:

- Lão đại, có cần tiếp ứng Tề Long một chút hay không?

Tô Tín thản nhiên nói:

- Các ngươi chỉ tiếp ứng hắn trong phạm vi mười dặm quanh Thịnh Kinh thành là được.

- Lần này hắn làm không tệ, không hổ là võ giả từng đảm nhiệm chức vụ truy phong tuần bổ, hắn có thể dựa vào lực lượng của mình chạy vào Thịnh Kinh thành hay không, vậy phải xem tạo hóa của hắn, dù sao Tô Tín ta không nuôi phế vật.

Chương 1196 - Binh lâm thành hạ

Tô Tín bên này vừa nhận được tin tức thì chuẩn bị động thủ, Tô Tín cũng sớm thông tri cho Thiên đình và Địa phủ, người Đại Chu cũng nhận được tin tức.

Lần này Đại Chu xuất động không ít cường giả, cường giả Chân Vũ cảnh ‘ Đấu Nguyên Thiên Tôn ’ Triệu Vũ Niên, cường giả Dương Thần cảnh quân đội Thần Uy Đại tướng quân Lâm Tông Việt, còn có ba dã chiến quân bảo vệ Thịnh Kinh thành cũng động thủ.

Hoàng thất Cung Phụng Đường và hoàng tộc họ Cơ phái ba tên cường giả Dương Thần cảnh tới, trong đó có không ít võ giả Dung Thần cảnh và Hóa Thần cảnh.

Về phần Lục Phiến Môn càng không cần nhiều lời, người chỉ huy hành động lần này chính là Tô Tín, hắn thân là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, Lục Phiến Môn tự nhiên sẽ dùng toàn lực ủng hộ, cho nên Lục Phiến Môn khuynh sào xuất động.

Triều đình làm ra động tác lớn như thế, chỉ cần môn phái trên giang hồ không mù lòa thì bọn họ sẽ phát hiện.

Chỉ có điều triều đình làm ra động tĩnh lớn như thế là nhắm vào ai?

Bây giờ không phải thời điểm Đại Chu vừa mới thành lập đất nước, trên giang hồ cũng an ổn, cũng không có ai chủ động khiêu khích Đại Chu, đáng giá Đại Chu xuất động lực lượng như thế xoắn giết.

Càng nghĩ, mọi người lại tập trung ánh mắt vào Cửu Trọng Kiếm Các.

Những đại phái đỉnh cấp đều biết, Tô Tín giết Hắc Liên Thánh Sứ, đoạt được một khối bạch ngọc thạch bản trên người hắn, thứ này nhất định đã bị hắn hiến cho Cơ Hạo Điển.

Đại đa số tông môn trên giang hồ đều biết tình huống của Cơ Hạo Điển, có lẽ hắn sống không được bao lâu.

Trên bạch ngọc thạch bản không chỉ có bí văn thượng cổ, trong đó còn cất dấu bí mật trường sinh! Đây là thứ Cơ Hạo

Điển cần nhất.

Cho nên thế lực trên giang hồ hoài nghi Đại Chu nhắm vào Dịch Kiếm Môn và các phái trong trì kiếm kiếm ngũ phái có bạch ngọc thạch bản.

Trừ ba phái này ra, cướp đoạt nhiều bạch ngọc thạch bản nhất chính là Thiên đình cùng Địa phủ, nhưng không biết làm sao, Thiên đình và Địa phủ phi thường thần bí, thậm chí người trên giang hồ không tìm thấy hang ổ của Thiên đình và Địa phủ ở đâu, triều đình có muốn tìm bọn họ cũng không tìm ra.

Cho nên ba phái chính là mục tiêu của triều đình, triều đình lúc này mới xuất động lực lượng mạnh như vậy, thậm chí còn phái cả tồn tại Chân Vũ cảnh xuất hiện, chính là vì muốn tiêu diệt ba phái kia, đoạt được bạch ngọc thạch bản.

Dù sao trong suy nghĩ của đa số tông môn trên giang hồ, chỉ có ba phái Dịch Kiếm Môn âm thầm thở dài một hơi, chỉ sợ ngày giờ của Thanh Thành kiếm phái đã không nhiều.

Từ nay về sau, trì kiếm ngũ phái vẫn là trì kiếm ngũ phái, cho dù Thanh Thành kiếm phái bị diệt nhưng không lâu sau sẽ có tông môn khác thế chỗ, trở thành một trong trì kiếm ngũ phái mới.

Mà Thanh Thành kiếm phái nha, nó chỉ có thể được truyền lưu trong điển tịch lịch sử.

Thanh Thành kiếm phái lúc này cũng nhận được tin tức, điều này cũng làm cho người Thanh Thành kiếm phái cảm giác khủng hoảng, sợ triều đình nhắm vào bọn họ.

Chỉ có điều sau đó trên giang hồ truyền tới tin tức Đại Chu nhắm vào bạch ngọc thạch bản trong Cửu Trọng Kiếm Các.

Nghe tin tức này, người Thanh Thành kiếm phái thở ra một hơi, dù sao bọn họ có tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các, biết rõ bạch ngọc thạch bản có lực dụ hoặc Cơ Hạo Điển lớn cỡ nào.

Vị Nhân Hoàng Đại Chu này không còn sống trong bao lâu, hiện tại hắn vì sống tiếp đã không tiếc lựa chọn đánh nhau với ba phái khác.

Chỉ có điều Lệ Trường Hải vừa mới nghĩ tới đoạn thời gian trước bộ khoái Lục Phiến Môn bới móc Thanh Thành kiếm phái, Lệ Trường Hải có cảm giác phiền muộn, hắn cảm thấy không thoải mái.

Cường giả Dương Thần cảnh rất nhạy cảm với nguy cơ, loại cảm giác này được xưng là tâm huyết dâng trào, Lệ Trường Hải thân là cường giả trong Dương Thần cảnh cũng như thế.

Nhưng cảm giác tâm huyết dâng trào của hắn hơi mơ hồ, không biết đến từ nơi nào.

Thậm chí Lệ Trường Hải đã nghĩ nên tìm bói toán đại sư của Thiên Cơ cốc tính toán, nhìn xem đã xảy ra vấn đề ở đâu.

Chỉ có điều càng nghĩ, hắn cảm thấy Đại Chu xuất động lực lượng cường đại như vậy dẫn tới giang hồ chấn động, lúc này mới làm Lệ Trường Hải bất an như thế.

Hắn nói lo lắng của mình cho các trưởng lão Thanh Thành kiếm phái biết.

Các trưởng lão Thanh Thành kiếm phái không có lo lắng như Lệ Trường Hải.

Trong đó một trưởng lão nói:

- Chưởng môn, ngươi quá lo ngại, Thanh Thành kiếm phái chúng ta chính là một trong trì kiếm ngũ phái, còn có thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm, Đại Chu nói diệt là có thể diệt hay sao?

- Bởi vì cái gọi là không lợi không dậy sớm, Đại Chu hiện tại đụng tới Thanh Thành kiếm phái chúng ta thì được lợi ích gì? Thanh Thành kiếm phái chúng ta đáng giá Đại Chu động thủ chính là Duy Ngã Đạo Kiếm, nhưng cá chết lưới rách, Đại Chu sẽ tổn thất còn lớn hơn giá trị của Duy Ngã Đạo Kiếm.

- Hơn nữa vì một thanh thần binh đã muốn diệt cả nhà người ta, Đại Chu làm như vậy sẽ dẫn tới tất cả tông môn trên giang hồ chống cự và phản kích, đến lúc đó Đại Chu sẽ trả giá lớn hơn nữa.

- Dù sao ta thật sự nghĩ không ra tại sao Đại Chu động thủ với Thanh Thành kiếm phái chúng ta, chỉ cần Nhân Hoàng Đại

Chu không bị điên, hắn tuyệt đối không làm chuyện như thế.

Trưởng lão Thanh Thành kiếm phái đều gật gật đầu, bọn họ cũng nghĩ như thế.

Lúc này có một trưởng Hóa Thần cảnh nói nhỏ:

- Có phải nguyên nhân là vì Tô Tín hay không?

Tất cả mọi người ở đây nhìn hắn, chỉ có điều trưởng lão vừa mới nói chuyện cũng cảm thấy không ổn, hắn vội vàng câm miệng.

Tô Tín là tứ đại thần bộ của Đại Chu, nhưng hắn còn không quan trọng tới mức làm Đại Chu xuất động lực lượng cường đại như vậy, thậm chí còn xuất động cả Chân Vũ cảnh lục địa thần tiên ẩn cư đã lâu.

Bọn họ không nghĩ ra nguyên nhân Đại Chu ra tay là gì.

Sau nửa tháng, đội ngũ Đại Chu một đường hướng nam, bọn họ nhắm thẳng vào Xuyên Nam đạo, lúc này Thanh Thành kiếm phái mới cảm giác không đúng, nhưng tất cả đã muộn.

Thanh Thành kiếm phái an phận ở một góc thời gian quá dài, làm cho hệ thống tình báo thiếu thốn.

Nếu như bọn họ có tố chất tình báo và mật thám cường đại như Lục Phiến Môn, có lẽ sẽ từ việc Tô Tín tiến về bốn phái khác mà đoán ra mục đích của Đại Chu, nhưng đáng tiếc, tình báo của người trên giang hồ không thể vượt qua Lục Phiến Môn của Đại Chu.

Cho dù một trong tà đạo bát tông, Thiên Cơ cốc được xưng là tổ chức phong môi cường đại nhất trên giang hồ cũng không sánh bằng Lục Phiến Môn.

Bên ngoài Xuyên Nam đạo, tất cả đại quân Lục Phiến Môn đã tụ tập tại nơi này, bởi vì lần này động thủ với tông môn đỉnh cấp, cho nên bọn họ không mang theo binh sĩ bình thường, có thể tới nơi này, thấp nhất đều là võ giả Hậu Thiên sơ kỳ.

Cho dù như vậy, đội ngũ của Đại Chu cũng nhiều hơn mười vạn người, số lượng rất khủng bố.

Phải biết rằng nhân số nhiều nhất trên giang hồ hiện tại chính là Niên Bang trong thiên hạ thất bang, bọn họ có trăm vạn bang chúng.

Nhưng trong trăm vạn đó có bao nhiêu là võ giả Hậu Thiên sơ kỳ? Vẫn chưa tới một phần mười.

Đại Chu chỉ kéo ba dã chiến quân đã có số lượng võ giả Hậu Thiên nhiều như vậy, hơn nữa triều đình còn đóng quân ở bốn mươi chín đạo, còn đóng quân khổng lồ tại Bắc Nguyên đạo, Bắc Lâm đ*o, Tây Vực ba mươi sáu quốc.

Tô Tín quay người nói với Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền:

- Phương đại nhân, Liễu đại nhân, Thanh Thành kiếm phái là cá trong chậy, đề phòng bọn chúng chó cùng rứt giậu, mời các ngươi chờ đợi ở bên ngoài, một khi phát hiện dư nghiệt Thanh Thành kiếm phái, lập tức tru sát.

Nghe Tô Tín vừa nói như vậy, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền biến sắc, vẻ mặt âm trầm.

Tô Tín làm như vậy chính là chèn ép bọn họ.

Pháp lệnh của Đại Chu thưởng phạt phân minh, ngươi giết địch bao nhiêu sẽ có bao nhiêu công huân.

Bây giờ Tô Tín một cước đá bọn họ ra ngoài làm việc vặt vãnh, sau trận chiến này, bọn họ có bao nhiêu công huân?

Tuy Tô Tín đã nói như thế, bảo bọn họ ở bên ngoài phòng bị Thanh Thành kiếm phái chó cùng rứt giậu, nhưng trên thực tế với số người Đại Chu xuất động lần này, còn có cường giả Thiên đình và Địa phủ đến đây, ngươi biết ngươi đang khi dễ người khác hay không?

Những lực lượng này đủ giết Thanh Thành kiếm phái thành cặn bã, còn chó cùng rứt giậu cái rắm!

Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền không quan tâm chút công huân áy, dù sao bọn họ đã là tứ đại thần bộ, công huân chủ yếu khi diệt Thanh Thành kiếm phái sẽ không thiếu bọn họ, cho dù đạt được công huân cũng không thể giúp bọn họ

tiến lên vị trí cao hơn, cho nên công lao này chủ yếu chuẩn bị cho bộ hạ của bọn họ.

Kết quả tốt rồi, Tô Tín đá bọn họ vào trong góc, đám thủ hạ của bọn họ nghĩ gì?

Đại nhân của mình không tốt lắm, đấu không lại Tô Tín, thậm chí còn liên lụy tới mình, đã như vậy, đi theo đại nhân như thế còn ý nghĩa gì?

Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền dám cam đoan, việc này qua đi, uy tín của bọn họ trong Lục Phiến Môn sẽ giảm mạnh, đây là việc làm hai người tức giận.

Đặc biệt là Liễu Vô Tiền, hắn cảm giác vô cùng oan uổng.

Người nhắm vào Tô Tín trong hoàng cung lần trước chính là Phương Cửu Nguyên, kết quả lần này lại liên quan đến mình, hắn chọc ai gây ai?

Người hoàng thất và hoàng gia Cung Phụng Đường dùng vẻ mặt thản nhiên quan sát tất cả, xem như không biết cái gì.

Kỳ thật bọn họ cũng nhìn ra Tô Tín dùng thủ đoạn chèn ép đối thủ rất rõ ràng, đáng tiếc, không ai nói gì.

Đây là chuyện nội bộ của Lục Phiến Môn, bọn họ quản nhiều như vậy làm gì?

Huống hồ Tô Tín hiện tại chính là tâm phúc của bệ hạ, cho dù một ít người trong quân đội quen biết Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền cũng không lên tiếng, sợ mình đắc tội Tô Tín.

Thiết Chiến càng không lên tiếng, bởi vì chuyện này chính là Phương Cửu Nguyên tự tìm đường chết.

Dựa theo quy tắc ngầm của Lục Phiến Môn, người trong Lục Phiến Môn mâu thuẫn hoặc tranh quyền đoạt lợi gì đó đều phải giải quyết trong nội bộ, nếu dám làm trước mặt người ngoài chính là phá hư quy củ.

Hơn nữa hết lần này tới lần khác Phương Cửu Nguyên công nhiên nhắm vào Tô Tín trước mặt Cơ Hạo Điển, đây là việc phá hư quy củ.

Ác giả ác báo, hiện tại Tô Tín công nhiên chèn ép Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền, không ai lên tiếng nói cái gì.

Trọng yếu nhất chính là hai người không thể phản bác, bởi vì Cơ Hạo Điển đã nói, hành động lần này do Tô Tín chỉ huy, hiện tại bọn họ chỉ có thể nghe lệnh.

Chương 1197 - Xung đột vũ trang

Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền bị Tô Tín đá vào trong góc, dù sao bọn họ đừng mong kiếm được công huân khi diệt Thanh Thành kiếm phái.

Tô Tín cũng không sợ người khác nói hắn chèn ép đồng liêu, bài trừ đối lập.

Toàn bộ Lục Phiến Môn, trừ thế lực của Liễu Vô Tiền và Phương Cửu Nguyên thì chính là thế lực của Thiết gia cùng Tô Tín.

Hiện tại người trong Lục Phiến Môn cũng biết Tô Tín đã là người Thiết gia, Thiết gia bồi dưỡng Tô Tín còn mạnh hơn cả bồi dưỡng đệ tử của mình, cho nên bộ đầu khác trong Lục Phiến Môn từ tử trung với bọn họ, bọn họ cũng biết nên làm việc thế nào.

Trừ khi là loại người ngu ngốc, đã không có bao nhiêu người dám chỉ trích Tô Tín.

Người Đại Chu đã tụ tập lại, vây mà không đánh, Tô Tín còn chờ người Thiên đình và Địa phủ đến.

Không tới nửa giờ sau, người Thiên đình và Địa phủ đã đến.

Người dẫn đầu Thiên đình chính là Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, hắn dẫn hơn mười người tới đây, trong đó có ba người là Dung Thần cảnh.

Địa phủ do Mạnh bà dẫn đội, nàng không mang theo bao nhiêu người, chỉ có năm người, có ba người là Dung Thần cảnh nhưng đều là cường giả, Thôi Phán Quan, Bình Đẳng Vương Khổng Tuyên, Bạch vô thường Bạch Duy Duyến.

Ba người này mạnh đến mức đứng hàng bốn mươi trên Địa bảng, có thể nói là tồn tại mạnh nhất dưới Dương Thần cảnh.

Với thực lực của Tô Tín, trong tình huống không dùng tiêu hao phẩm sẽ khó thắng bọn họ.

Đặc biệt là Thôi Phán Quan, cho dù Tô Tín dùng tiêu hao phẩm cũng không có tin tưởng có thể thắng hắn.

Sau biến cố của Thôi gia, khúc mắc của Thôi Phán Quan đã chấm dứt, tu vi của hắn tăng lên kinh khủng.

Hiện tại Thôi Phán Quan cách Dương Thần cảnh một bước, nói không chừng hắn có thể vượt qua bình cảnh bất cứ khi nào, cũng tấn chức Dương Thần cảnh trở thành võ đạo đại tông sư.

Thiên đình và Địa phủ nhìn nhau, nhìn thấy đối phương thì hừ một tiếng, cũng không nhiều lời.

Hơn nữa hai người dẫn đội của Thiên đình và Địa phủ đều có tính khí táo bạo, một câu nói không hợp sẽ động thủ.

Tính tình của Mạnh bà không cần nhiều lời, tính tình của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cũng không tốt chút nào.

Chỉ bằng biểu hiện của hắn trong Cửu Trọng Kiếm Các, lúc hắn ở kiếm trủng có thể bằng vào một câu nói mà lật bàn, cũng dẫn động trận pháp tự bạo trong kiếm trủng, từ điểm đó đã nhìn ra tính tình của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế rất táo bạo.

Hai người bọn họ nhìn nhau không vừa mắt, nhưng hai người vẫn gật đầu chào hỏi Triệu Vũ Niên.

Phần lễ ngộ này không quan hệ tới thân phận, là đãi ngộ của cường giả Chân Vũ cảnh xứng đáng nhận mà thôi.

Triệu Vũ Niên cũng không vô lễ, hắn gật đầu nói với hai người:

- Thiên Đế và Địa Tạng vương mạnh khỏe chứ?

Thân là tồn tại Chân Vũ cảnh, Triệu Vũ Niên cũng từng quen biết hai người đứng đầu Thiên đình và Địa phủ.

Nhưng hắn với tư cách là cường giả hoàng thất Đại Tấn, cuộc chiến thành danh đều là chinh chiến dị tộc, rất ít ra tay trong Trung Nguyên., cho nên hắn không có ân oán gì với Thiên đình và Địa phủ.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lườm Mạnh bà, nói:

- Thiên Đế đại nhân rất tốt, chỉ có điều Địa Tạng vương vài chục năm không lộ mặt bao giờ, hắn có mạnh khỏe hay không thì ta không biết.

Mạnh bà hừ lạnh một tiếng, trong mị nhãn mang theo sát cơ, nói:

- Tử Vi ngươi có ý gì? Muốn đánh nhau đúng không? Đến đây, có bản lĩnh thì ra tay, lão nương hôm nay phụng bồi đến cùng!

Thời điểm ở trong Cửu Trọng Kiếm Các, bọn họ dùng lợi ích làm trọng, cũng vì lợi ích cho nên tạm thời buông ân oán.

Hiện tại hai bên không cố kỵ như thế, một lời không hợp có thể đánh nhau tàn nhẫn.

Tô Tín đau đầu, hắn đứng ra nói:

- Hai vị tiền bối, các ngươi đã đáp ứng ta giúp Đại Chu diệt Thanh Thành kiếm phái, hiện tại các ngươi đánh nhau trước, đến lúc đó ai động thủ với Thanh Thành kiếm phái?

Có Tô Tín ra mặt giảng hòa, Mạnh bà và Bắc Cực Tử Vi Đại Đế hừ lạnh một tiếng, đều nhường một bước.

Dù sao với Địa phủ, Tô Tín là người một nhà,

Bên kia đã đáp ứng hứa hẹn với Tô Tín, cho dù là thân phận Thiên đình hay tôn nghiêm của cường giả Dương Thần cảnh, bọn họ không đến mức vì việc nhỏ mà đổi ý.

Sau khi dàn xếp người Thiên đình và Địa phủ, Tô Tín lập tức ra lệnh, rất nhiều võ giả Đại Chu đều lao về phía Thanh Thành kiếm phái.

Bên trong Thanh Thành kiếm phái đã hoảng sợ và rối loạn.

Sắc mặt chưởng môn Thanh Thành kiếm phái ‘ Cửu Nguyên Chân Quân ’ Lệ Trường Hải âm trầm, nói:

- Trước kia ai nói mục tiêu của Tô Tín không phải Thanh Thành kiếm phái chúng ta? Ân? Là ai nói!

Phần đông trưởng lão nhìn nhau, bất kể là ai nói, tối thiểu lúc trước bọn họ đã đồng ý cách nói như thế.

Dù sao không ai trong bọn họ nghĩ tới, Tô Tín lại có can đảm ra tay với Thanh Thành kiếm phái, hơn nữa còn dẫn động lực lượng cường đại của Đại Chu.

Chẳng lẽ Tô Tín là con riêng của Nhân Hoàng Đại Chu Cơ Hạo Điển hay sao? Nếu không, hắn là một tứ đại thần bộ, hắn làm sao có năng lực lớn như thế?

Trước kia bọn họ chiêu cáo giang hồ nói không chết không thôi với Tô Tín, kết quả hiện tại tốt rồi, Tô Tín trực tiếp chủ động không chết không thôi với bọn họ!

Nguy cơ diệt môn xuất hiện, thời điểm này, trưởng lão Thanh Thành kiếm phái cũng không quan tâm việc tranh quyền đoạt lợi, bọn họ đang thương lượng làm sao vượt qua một kiếp này.

Đại quân tiếp cận, thương lượng đến thương lượng đi chỉ có một kết quả, đó chính là ngạnh kháng.

Dùng thực lực Đại Chu biểu hiện, Thanh Thành kiếm phái tuyệt đối không phải đối thủ.

Cho nên bọn họ chỉ có thể kéo dài và ngạnh kháng.

Hiện tại trông cậy và các tông môn khác là không được, có lẽ không có ai ra tay giúp Thanh Thành kiếm phái.

Nhưng trì kiếm ngũ phái thì khác.

Trì kiếm ngũ phái đồng khí liên chi, hiện tại Đại Chu bỗng nhiên ra tay tiến công Thanh Thành kiếm phái, các thế lực như Dịch Kiếm Môn biết rõ, hơn phân nửa sẽ ra tay.

Đại Chu không đặt Thanh Thành kiếm phái vào trong mắt, nhưng trì kiếm ngũ phái liên thủ lại là thế lực không ai có thể xem nhẹ.

Bên ngoài Thanh Thành sơn, Tô Tín ngẩng đầu nhìn bảo địa trước mặt, hắn lắc đầu.

Lão tổ khai phái sáng tạo Thanh Thành kiếm phái thật không đơn giản, dùng Đạo gia nhất mạch dung hợp kiếm đạo khai sáng Thanh Thành kiếm phái, từ đó có thể xưng là một đời tông sư.

Đừng nhìn võ giả Hóa Thần cảnh hiện tại được xưng là võ đạo tông sư, tồn tại Dương Thần cảnh gọi là võ đạo đại tông sư, nhưng có thể được gọi là một đời tông sư không chỉ có thực lực cường đại, còn yêu cầu ngươi có thể khai sáng ra lưu phái võ đạo.

Nếu không, cho dù ngươi là cường giả Chân Vũ cảnh cũng không được gọi là một đời tông sư.

Tổ sư sáng lập Thanh Thành kiếm phái chính là nhân vật như thế.

Hơn nữa ánh mắt hắn không tồi, nguyên khí Thanh Thành sơn nồng đậm, Tô Tín từng gặp qua các môn phái, nơi này có thể xếp vào tốp ba, đặc biệt là trì kiếm ngũ phái, Thanh Thành kiếm phái chọn nơi xây dựng tông môn là tốt nhất.

Chỉ có điều rất đáng tiếc, nơi này sẽ lây nhiễm rất nhiều máu tươi, từ nay về sau khí huyết sát xông lên trời, nơi này sẽ biến thành địa ngục.

Một đám cường giả Thanh Thành kiếm phái bước ra khỏi sơn môn, người đi đầu chính là ‘ Cửu Nguyên Chân Quân ’ Lệ Trường Hải.

Nhìn thấy mấy người mang mặt nạ bên cạnh Tô Tín, nội tâm Lệ Trường Hải mát lạnh, không ngờ là người Thiên đình cùng Địa phủ!

Mặc cho Lệ Trường Hải tưởng tượng như thế nào, hắn không ngờ Thiên đình cùng Địa phủ như nước với lửa lại liên thủ, hơn nữa còn liên thủ với Đại Chu đối phó Thanh Thành kiếm phái bọn họ.

Lệ Trường Hải vẫn áp chế kinh hãi, hắn ôm quyền hỏi:

- Thanh Thành kiếm phái ta tự nhận không làm ra chuyện nguy hại tới Đại Chu, không biết các vị có ý gì?

Nói xong Lệ Trường Hải còn nhìn sang Tô Tín, thản nhiên nói:

- Ân oán Thanh Thành kiếm phái và Tô Tín ngươi chỉ là ân oán cá nhân, chẳng lẽ Đại Chu bá đạo đến mức nhúng tay vào việc này hay sao?

Triệu Vũ Niên nhìn Lệ Trường Hải, chỉ bằng ánh mắt, không gian chung quanh ngưng đọng lại, Lệ Trường Hải cảm giác áp lực lớn như núi đè lên người mình, thiên địa nguyên khí quanh người hắn tránh lui, chỉ một ánh mắt đã biến khu vực chung quanh hắn thành chân không!

Đây là thực lực của cường giả Chân Vũ cảnh, chỉ một ánh mắt đã làm tồn tại Dương Thần cảnh như Lệ Trường Hải cảm thấy áp lực.

Trường kiếm phong cách cổ xưa sau lưng Lệ Trường Hải rung động nhẹ, nó phát ra tiếng kiếm ngâm thanh thúy, áp lực Triệu Vũ Niên đè lên người Lệ Trường Hải biến mất không thấy đâu nữa.

Có thể trực tiếp tiêu trừ áp lực cho Lệ Trường Hải, nó nhất định là thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm của Thanh Thành kiếm phái.

Triệu Vũ Niên kêu lên, ánh mắt hắn mang theo hiếu kỳ.

Tuy Triệu Vũ Niên là tồn tại Chân Vũ cảnh, thần binh trên giang hồ còn ít hơn cường giả Chân Vũ cảnh rất nhiều, cho nên Triệu Vũ Niên lần đầu tiên nhìn thấy thần binh ra tay, ánh mắt nhìn thần binh mang theo hứng thú.

Hắn ngẩng đầu nhìn Lệ Trường Hải, nói:

- Bệ hạ nói, hành động lần này do Tô Tín chỉ huy, thị phi đúng sai, ngươi trực tiếp nói với hắn là được.

Nghe Triệu Vũ Niên nói thế, nội tâm Lệ Trường Hải trầm xuống, Tô Tín, lại là Tô Tín!

Nội tâm Lệ Trường Hải vẫn còn ôm tâm tình may mắn, dù sao Tô Tín chỉ có tu vi Dung Thần cảnh, cho dù hắn là tứ đại thần bộ của triều đình nhưng hắn có tài năng gì chỉ huy nhiều cường giả Đại Chu như vậy, trong đó còn có lục địa thần tiên Chân Vũ cảnh.

Hiện tại việc này do đích thân Triệu Vũ Niên mở miệng nói ra, Lệ Trường Hải lâm vào tuyệt vọng.

Nếu như Đại Chu vì việc khác động thủ với Thanh Thành kiếm phái, như vậy hắn còn khả năng thương lượng, Đại Chu

nghĩ muốn cái gì, cho dù là quá phận thì Thanh Thành kiếm phái cũng đáp ứng.

Nhưng nếu chuyện này do Tô Tín chủ đạo, Thanh Thành kiếm phái cũng biết rõ, có thể kéo thì kéo, không thể kéo thì phải ngạnh kháng.

Dù sao Tô Tín giết nhiều người Thanh Thành kiếm phái như vậy, trong đó còn có cường giả Dương Thần cảnh, hiện tại cho dù Lệ Trường Hải ưng thuận nhiều điều kiện hơn nữa, Tô Tín cũng không đáp ứng.

Bởi vì Tô Tín biết rõ, mâu thuẫn giữa song phương đã không thể điều hòa, là không chết không thôi chân chính.

Thanh Thành kiếm phái không giết Tô Tín sẽ nghẹn ở cổ họng, nhất định phải diệt trừ hắn.

Tô Tín thật vất vả tìm được cơ hội như thế, nếu như hắn không nắm chặt cơ hội diệt trừ Thanh Thành kiếm phái, Tô Tín mới là kẻ ngu ngốc.

Chương 1198 - Diệt môn, răn đe!

Tô Tín nhìn Lệ Trường Hải, khóe miệng hắn mỉm cười, nhưng ngữ khí lại âm trầm, hắn nói:

- Lệ chưởng môn, Lục Phiến Môn ta chỉ muốn muốn mời một ít đệ tử quý phái tiến về Thịnh Kinh thành điều tra một công việc, kết quả Thanh Thành kiếm phái các ngươi tốt rồi, không phân tốt xấu, trực tiếp đánh chết mười sáu bộ đầu Lục Phiến Môn chúng ta, ha ha, Thanh Thành kiếm phái các ngươi uy phong thật lớn!

Nội tâm Lệ Trường Hải trầm xuống, rốt cuộc hắn biết chính mình lo lắng cái gì, quả nhiên Tô Tín muốn cầm chuyện này nói chuyện!

Nếu như nói trước kia Đại Chu không có ý định động thủ với Thanh Thành kiếm phái, vậy hắn giết hơn mười người bộ đầu cũng không tính là cái gì.

Thanh Thành kiếm phái bọn họ chính là một trong trì kiếm ngũ phái, là thế lực đỉnh cấp trên, chẳng lẽ còn không thể động

vào một ít tiểu bộ khoái hay sao?

Đến lúc đó còn không cần cúi đầu nhận lỗi, phái đệ tử đi qua giải thích một câu là được rồi.

Nhưng hiện tại Đại Chu lại xem Thanh Thành kiếm phái trở thành mục tiêu, như vậy chuyện đơn giản cũng biến thành cái cớ động thủ!

Sắc mặt Lệ Trường Hải âm trầm, nói:

- Là những bộ khoái Lục Phiến Môn tới trêu chọc Thanh Thành kiếm phái ta trước, nói cái gì Thanh Thành kiếm phái ta…

- Lệ chưởng môn, ta không muốn nghe những lời này!

Lệ Trường Hải còn chưa nói xong đã bị Tô Tín cắt lời.

Lệ Trường Hải lạnh lùng nhìn hắn, Tô Tín lãnh đạm nói:

- Ta mặc kệ những bộ khoái Lục Phiến Môn kia khuyên bảo hay nói năng lỗ mãng, bọn họ đến tìm Thanh Thành kiếm phái các ngươi cũng chỉ hoài nghi các ngươi, mời các ngươi tới Thịnh Kinh thành điều tra, kết quả các ngươi tốt rồi, lại trực tiếp đánh chết bọn họ, hiện tại thi thể còn chôn chung quanh các đạo quan Thanh Thành kiếm phái các ngươi.

- Một lời không hợp đã muốn giết người, Thanh Thành kiếm phái các ngươi uy phong thật lớn, sát khí thật lớn! Nhưng Thanh Thành kiếm phái các ngươi xem triều đình là cái gì? Còn đặt triều đình chúng ta vào trong mắt hay không?

- Ngươi…

Lệ Trường Hải chỉ vào Tô Tín, hắn tức giận không nói thành lời.

Những kế hoạch này đã được Tô Tín suy nghĩ rất lâu, đương nhiên hắn sẽ không cho Lệ Trường Hải chút cơ hội phản bác nào.

Giang hồ cần thể diện, Đại Chu cũng cần thể diện, không nói mà giết, Đại Chu không làm được.

Hiện tại chứng cớ phạm tội đã đủ hết, Thanh Thành kiếm phái còn có thể nói cái gì? Bọn họ có thể làm những bộ khoái Lục Phiến Môn đã chết sống lại hay sao?

Lệ Trường Hải vừa muốn nói gì đó, nhưng lúc này Tô Tín đã quát lên:

- Trong thiên hạ đều là vương thổ, người trên thổ vương thổ là vương thần!

- Thanh Thành kiếm phái các ngươi hùng bá Xuyên Nam đạo không sai, nhưng Xuyên Nam đạo này là lãnh thổ Đại Chu!

- Người Đại Chu bị các ngươi chém giết, trong mắt còn có pháp luật và kỷ cương của triều đình hay không?

- Hành vi như thế chính là phản tặc, mỗi người đều có thể tru diệt!

- Hôm nay nhận được lệnh của bệ hạ tru sát hung đồ nghịch tặc Thanh Thành kiếm phái tru diệt cả nhà, răn đe!

Sắc mặt người Thanh Thành kiếm phái thay đổi, khi Tô Tín dứt lời, người bên phía Đại Chu đã ra tay!

Đôi mắt Tô Tín nhìn sang Triệu Vũ Niên.

Hắn đã gặp qua cường giả Chân Vũ cảnh, thực lực Địa phủ Địa Tạng vương còn mạnh hơn Đấu Nguyên Thiên Tôn Triệu Vũ Niên rất nhiều.

Cho dù hắn cảm nhận Địa Tạng vương cường đại, nhưng hắn chưa từng gặp qua cường giả Chân Vũ cảnh ra tay bao giờ.

Chân Vũ lăng không, lục địa thần tiên.

Triệu Vũ Niên vừa ra tay, uy thế lục địa thần tiên hiển lộ ra ngoài.

Hắn cách đám người Lệ Trường Hải hơn trăm trượng, kết quả phạm vi trăm trượng trong mắt hắn chỉ gần trong gang tấc, thậm chí với nhãn lực của Tô Tín cũng không nhìn thấy hắn di chuyển lúc nào!

Trong nháy mắt đã tới trước mặt Lệ Trường Hải, Triệu Vũ Niên xuất ra một chưởng, thiên địa tối sầm.

Một chưởng này khuynh thiên, âm thanh nổ tung vang vọng thiên địa, thiên địa nguyên khí cũng rung động theo một chưởng này.

Phạm vi trăm trượng như lâm vào cảnh diệt thế, uy áp vô tận bộc phát, các võ giả theo sau lưng Lệ Trường Hải lui về phía sau, nhưng một ít võ giả Hóa Thần cảnh do dự lui về phía chậm một bước, bọn họ bị uy áp cường đại nghiền nát thành huyết vụ!

Việc này làm những người khác sợ hãi.

Phải biết rằng, cho dù là Hóa Thần cảnh võ đạo tông sư, Tô Tín muốn giết bọn họ cũng phải sử dụng võ công cấp bậc Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí hoặc Thương Tâm Tiểu Tiễn,

Tồn tại Dương Thần cảnh muốn tru sát bọn họ cũng cần thi triển một chiêu vũ kỹ.

Hiện tại Triệu Vũ Niên ra tay, mục tiêu không phải là bọn họ, chỉ bằng vào uy áp một chưởng của hắn cũng có thể nghiền nát những người này thành huyết vụ, từ đó có thể thấy danh tiếng lục địa thần tiên kinh khủng cỡ nào.

Phong vân chấn động, đại địa vỡ nát, ngay cả sơn môn bảo tồn mấy ngàn năm của Thanh Thành kiếm phái cũng vỡ nát, các tảng đá hóa thành bụi phấn.

Uy năng của một chưởng này chưa đánh tới đã như thế, chờ nó chính thức trúng, uy năng sẽ mạnh thế nào?

Chỉ có điều Lệ Trường Hải không ngăn nổi uy áp của một chưởng này, nhưng Duy Ngã Đạo Kiếm phía sau hắn lại có thể.

Không phải thời đại nào của Thanh Thành kiếm cũng có Chân Vũ cảnh cường giả xuất thế, cho nên thời điểm không có cường giả Chân Vũ cảnh trấn áp tông môn, hắn sẽ dựa vào Duy Ngã Đạo Kiếm bảo vệ tông môn.

Lịch đại cường giả Thanh Thành kiếm phái đều uẩn dưỡng Duy Ngã Đạo Kiếm suốt mấy ngàn năm, thần binh có linh, nó đã sớm dung làm một thể với Thanh Thành kiếm phái.

Chỉ cần Thanh Thành kiếm phái gặp nguy cơ, nó nhất định ra tay.

Hơn nữa Lệ Trường Hải dùng chân khí và tâm huyết uẩn dưỡng Duy Ngã Đạo Kiếm nhiều năm như vậy, hiện tại trong Thanh Thành kiếm phái cũng chỉ có một mình hắn mới có thể vận dụng Duy Ngã Đạo Kiếm.

Thời điểm Triệu Vũ Niên đánh tới, Duy Ngã Đạo Kiếm sau lưng Lệ Trường Hải cũng hành động

Lệ Trường Hải không ra tay, nhưng Duy Ngã Đạo Kiếm phía sau hắn đã phát ra tiếng kiếm ngân vang, trường kiếm bay ra khỏi vỏ!

Duy Ngã Đạo Kiếm chính thức cực kỳ bình bình thường, nhìn từ mặt ngoài nó chỉ là trường kiếm thanh đồng, chuôi kiếm ngâm đen, hơi có phong cách cổ xưa.

Nhưng đối mặt một chưởng của Triệu Vũ Niên, Duy Ngã Đạo Kiếm đã xé rách hư không, vô tận đạo uẩn tỏa ra khắp nơi, lực lượng thiên địa chung quanh ngưng tụ lại đánh tan uy năng một chưởng của Triệu Vũ Niên.

Duy Ngã Đạo Kiếm chính là lão tổ sáng lập Thanh Thành kiếm phái tự tay uẩn dưỡng trở thành thần binh cường đại, cũng chỉ có chân khí của đạo kiếm mới có thể phát huy uy lực của nó đến mức lớn nhất.

Thanh Thành kiếm phái trừ lão tổ sáng lập môn phái ra, gần như không có ai dung hợp hoàn mỹ với thần binh này.

Duy Ngã Đạo Kiếm chấn động, thiên địa chung quanh hình thành không gian tự nhiên giống như lĩnh vực, đây là thủ đoạn chỉ có cường giả Chân Vũ cảnh mới có thể thi triển!

Triệu Vũ Niên lộ ra nụ cười hứng thú:

- Thần binh thông linh? Đáng tiếc, thần binh mạnh hơn nữa cũng chỉ là binh khí, nếu chủ nhân ngày xưa của ngươi còn tồn tại, ta sẽ sợ ba phần, nhưng chỉ mình ngươi, từ nay về sau ngươi không phải Duy Ngã Đạo Kiếm của Thanh Thành kiếm phái, mà là Duy Ngã Đạo Kiếm của Đại Chu!

Vừa dứt lời, Triệu Vũ Niên xuất ra một quyền, chiến ý cường đại bao phủ không gian.

Dùng bản thân hắn làm trung tâm, không gian trong phạm vi trăm trượng vặn vẹo, Triệu Vũ Niên hóa thành chiến thần thượng cổ, mỗi một quyền mỗi một cước đều ẩn chứa uy năng cường đại, quyền toái núi sông, chưởng phá đại địa, mọi người như si mê trước lực lượng như thế, thậm chí đã quên động thủ.

Tô Tín cũng rung động, Triệu Vũ Niên có danh hào Đấu Nguyên Thiên Tôn, võ đạo của hắn là đấu chiến chi đạo, tất cả đều thể hiện trong sát phạt.

Triệu Vũ Niên không có binh khí, hắn cũng không cần binh khí, bởi vì mỗi một quyền mỗi một cước của hắn đều là binh khí, nói một cách đơn giản, công pháp của Triệu Vũ Niên xem bản thân mình chính là binh khí hình người, từ đó đạt tới đấu chiến cực hạn.

Tô Tín chưa từng nghe qua loại công pháp này, hiển nhiên là công pháp luyện thể bí truyền của Đại Tấn ngày xưa.

Vận mệnh quốc gia của Đại Tấn ngày xưa là tám trăm năm, cho dù là cường giả Chân Vũ cảnh cũng đã chết hai đời, không ai biết trong đó tích lũy bao nhiêu công pháp cường đại, mọi người chỉ biết tám phần đồ vật trong quốc khố Đại Chu hiện tại đều là cướp đoạt trong tay Đại Tấn.

Vào lúc này, Lệ Trường Hải cũng không thúc thủ chịu trói.

Hắn nắm giữ Duy Ngã Đạo Kiếm, dựa vào lực lượng thần binh cũng có thể đánh với Triệu Vũ Niên một trận.

Rất đáng tiếc, đúng như lời Triệu Vũ Niên nói, binh khí chính là binh khí, nó không phải cường giả Chân Vũ cảnh chân chánh.

Nếu là lão tổ sáng lập Thanh Thành kiếm phái ngày xưa đứng ở nơi này, Triệu Vũ Niên sẽ không dễ dàng động thủ.

Hiện tại chỉ là một thanh binh khí, nó lợi hại hơn nữa có thể thắng cường giả Chân Vũ cảnh hay sao?

Cho nên Lệ Trường Hải cầm Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay cũng chỉ ngăn cản được một lúc mà thôi.

Những người khác vẫn chưa khôi phục tinh thần, người Đại Chu đã bắt đầu tấn công Thanh Thành kiếm phái.

Thanh Thành kiếm phái chỉ còn lại ba tên cường giả Dương Thần cảnh, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế xuât ra một quyền ngang trời, một quyền bá đạo đánh tên cường giả Dương Thần cảnh của Thanh Thành kiếm pháp hộc máu, Tô Tín nhìn thấy cũng giật mình.

Thực lực của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế rất mạnh, thậm chí đã tiếp cận trình độ của Tần Nghiễm Vương Diệt.

Mỗi đẳng cấp đều có phân chia mạnh yếu, đặc biệt càng cao giai càng như thế.

Tối thiểu cùng là Dương Thần cảnh nhưng mấy người Thanh Thành kiếm phái còn kém hơn Thiên đình và Địa phủ quá nhiều.

Kỳ thật thực lực của Mạnh bà còn kém hơn Bắc Cực Tử Vi Đại Đế một bậc, lúc nàng ra tay cũng tỏa ra uy thế kinh người, hoa rơi đầy trời, sát cơ đáng sợ, một tên võ giả Dương Thần cảnh của Thanh Thành kiếm phái chỉ có thể phòng ngự, hắn không có khả năng phản kích Mạnh bà.

Tô Tín nhất kinh ngạc chính là vị Thần Uy Đại tướng quân Lâm Tông Việt của Đại Chu.

Thực lực quân đội Đại Chu được che dấu rất sâu, kỳ thật cũng không tính là che dấu, bởi vì thực lực quân đội Đại Chu đều bị phân tán trấn thủ khắp Đại Chu bốn mươi chín đạo và biên giới, cho nên nếu Đại Chu không tập trung lực lượng này lại làm một, không ai biết bọn họ mạnh đến mức nào.

Hiện tại một đại lão của quân đội đã ra tay, Lâm Tông Việt ra tay cũng bộc phát uy thế kinh người.

Trong tay hắn cầm một thanh Bàn Long thương đâm tới, uy lực đánh vỡ núi sông.

Hắn chỉ dùng một thương đã đánh vỡ đạo kiếm của võ giả Dương Thần cảnh của Thanh Thành kiếm phái, thực lực của hắn không kém gì Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Chương 1199 - Tuyệt lộ

Tô Tín dẫn theo lực lượng Đại Chu rất mạnh, hơn nữa lực lượng Thiên đình cùng Địa phủ đủ để tạo thành nghiền áp Thanh Thành kiếm phái.

Ba võ giả Dương Thần cảnh Thanh Thành kiếm phái vốn không đấu lại Bắc Cực Tử Vi Đại Đế và những người khác, phải biết rằng Tô Tín bên này thế còn có ba cường giả Dương Thần cảnh đến từ Đại Chu hoàng thất.

Khi ba vị này gia nhập chiến trường, ba võ giả Dương Thần cảnh của Thanh Thành kiếm phái lâm vào nguy cơ, bọn họ không thể ngăn cản mấy chiêu.

Chỉ có điều không ngăn được cũng phải ngăn, bọn họ đang kỳ vọng người bốn kiếm phái khác tới cứu viện, cho nên bây giờ có thể kéo thêm một lúc thì kéo một lúc, ba người kia đã thiêu đốt tinh huyết liều mạng, tất cả chỉ vì kéo thêm một thời gian.

Đám người Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đã sớm biết nội tình, bọn họ không quan tâm, nhìn thấy đám người kia dốc sức liều mạng thì bọn họ giảm tần suất công kích, cũng tránh đối phương chó cùng rứt giậu làm mình bị thương.

Bọn họ nguyện ý cho đối phương kéo dài thời gian, dù sao thiêu đốt tinh huyết cũng có lúc đốt hết, bọn họ cũng không chờ được bất cứ người nào.

Mà Tô Tín lúc này mang theo vô số Đại Chu võ giả trực tiếp bắt đầu động thủ một đường sát nhập Thanh Thành kiếm phái chính giữa.

Chân khí quanh người Tô Tín hình thành vực tràng, đây không phải là lĩnh vực, mà là Tô Tín bằng vào lực lượng Tam Phân Quy Nguyên Khí tạo thành ngụy lĩnh vực.

Tô Tín đi vào giữa đám võ giả Thanh Thành kiếm phái, phàm là võ giả dưới Hóa Thần cảnh đụng vào khu vực lĩnh vực, những người này sẽ bị xoắn giết thành huyết vụ, sẽ bị lực lượng cường đại đè ép thành cặn bã.

Cho dù là võ giả Hóa Thần cảnh cũng không chịu nổi, kẻ nhẹ sẽ bị lực lượng đánh gãy gân cốt, kẻ nặng sẽ bị chém giết.

Huống hồ có kẻ may mắn sống sót cũng không làm được gì.

Một tên võ giả Hóa Thần cảnh Thanh Thành kiếm phái thiêu đốt tinh huyết, hắn dùng tòa lực đánh tan chân khí lĩnh vực Tam Phân Quy Nguyên Khí của Tô Tín, hắn tấn công Tô Tín.

Hắn ôm quyết tâm phải chết, không cầu có thể đánh chết Tô Tín, tối thiểu có thể gây tổn thương cho đối phương là đủ.

Rất đáng tiếc, hắn không được như nguyện.

Tô Tín chỉ nhìn hắn, trong mắt có vài đạo kiếm khí bay ra bao phủ đối phương, tên võ giả vẻ mặt bi tráng, ôm tâm tư đồng quy vu tận với Tô Tín đã hóa thành thịt nát!

Tô Tín tấn chức Dung Thần cảnh mang lại chỗ tốt không chỉ gia tăng thực lực, mỗi môn vũ kỹ của hắn đều tiến vào cảnh giới mới.

Ví dụ như Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của hắn đã tiến vào giai đoạn thứ tư, xóa đu tiên thiên, xóa đi phá thể, xóa đi vô hình, chỉ còn lại kiếm khí dung nhập bản thân, dung nhập thiên địa.

Tâm hướng nơi nào, kiếm khí sẽ hướng về nơi đó, giống chỉ nhìn đối thủ, kiếm khí sẽ bộc phát xoắn giết đối thủ thành thịt nát.

Trên con đường giết chóc, Tô Tín vừa mới tấn chức Dung Thần cảnh đã giao thủ với đốit hủ cảnh giới, chỉ có điều cường giả của Thanh Thành kiếm phái đã bị người Thiên đình và Địa phủ đoạt đi, còn có một đám võ giả Dung Thần cảnh quân đội Đại Chu đang đoạt công, Tô Tín chỉ có thể đánh giết võ giả Dung Thần cảnh bình thường.

Cho dù lúc Tô Tín còn là Hóa Thần cảnh cũng không đặt các võ giả Dung Thần cảnh bình thường vào trong mắt, càng không cần nói hiện tại.

Mặc dù tên võ giả Dung Thần cảnh kia đã bước vào Dung Thần cảnh không bao lâu, nhưng Tô Tín chỉ mới tấn chức Dung Thần cảnh, luận thực lực, Tô Tín có thể miểu sát đại bộ phận võ giả cùng giai.

Cho nên Tô Tín chém giết đối phương rất dễ dàng, hơn nữa Tam Phân Quy Nguyên Khí có hiệu quả gia tăng thực lực rất kinh người, uy lực không nói trước, chỉ cần tam nguyên lưu chuyển đã có đặc tính sinh sinh bất tức, Tô Tín rất hài lòng với điểm này.

Nếu như không có Tam Phân Quy Nguyên Khí, Tô Tín tuyệt đối không thể dùng phương thức chiến đấu xa xỉ như vậy.

Có thể nói môn công pháp này chính là lợi khí quần công.

Tô Tín không ngừng quét ngang, bên phía Lệ Trường Hải không được tốt lắm.

Chiến đấu đã tiến hành nửa canh giờ.

Nhưng bốn kiếm phái lại không có động tĩnh gì.

Lệ Trường Hải không chờ được minh hữu tới, bốn kiếm phái cách Xuyên Nam đạo không xa, cho dù võ giả Hóa Thần cảnh dùng toàn lực chạy đi cũng chỉ mất vài ngày là tới.

Nhưng chung quanh Thanh Thành kiếm phái hiện tại có rất nhiều tổ chức phong môi, có lẽ tin tức đã sớm truyền đi, tại sao những võ giả Dương Thần cảnh của bốn phái không ra mặt?

Huống hồ hắn biết rõ, hiện tại Danh Kiếm trong sơn trang có một lão tổ Chân Vũ cảnh đang ẩn cư.

Nếu như dựa vào tốc độ của cường giả Chân Vũ cảnh, lão tổ của Danh Kiếm Sơn Trang khi nhận được tin tức, hắn có thể dùng thời gian một giờ chạy tới nơi này, hiện tại cũng không thấy bóng dáng hắn ở đâu.

Chờ đợi thời gian càng dài, Lệ Trường Hải càng tuyệt vọng, vào lúc này, Triệu Vũ Niên chuẩn bị kết thúc chiến đấu.

- Tốt, tập thể dục chấm dứt, hiện tại nên động thủ chính thức.

Triệu Vũ Niên như cười mà không cười, hắn không có nói khoác, hắn nói sự thật.

Đối với cường giả Chân Vũ cảnh mà nói, bọn họ bế quan sẽ dùng thời gian năm mà tính, Triệu Vũ Niên ẩn tu thời gian rất lâu.

Hắn cũng không phải những thây khô kéo dài hơi tàn trong Cửu Trọng Kiếm Các, Triệu Vũ Niên tiềm tu nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn không mất đi, hắn không ngừng cảm ngộ chiến đấu trong suy nghĩ.

Nhưng Triệu Vũ Niên thật sự chưa động thủ với ai trong thời gian vài chục năm, phải nói từ khi gia nhập Đại Chu không lâu, hắn đã bắt đầu tiềm tu.

Hắn không động thủ trong thời gian dài như thế, tuy kinh nghiệm chiến đấu không giảm xuống nhưng thân thể có phần không thích ứng, vừa rồi duy trì tiết tấu chiến đấu chậm chạp không phải hắn sợ uy năng của Duy Ngã Đạo Kiếm, mà là Triệu Vũ Niên đang tập thể dục, chuẩn bị thử xem quyền cước của mình có theo kịp thân thể hay không.

Hiện tại tập thể dục chấm dứt, rốt cục cường giả Chân Vũ cảnh đã bắt đầu thể hiện thực lực chân chính của mình.

Thân thể Triệu Vũ Niên lăng không bay lên, hai tay kết ấn giống như núi lớn ập xuống.

Thời điểm một quyền này đánh xuống, hư không lập tức vỡ vụn, cương khí bao phủ vạn dặm, tất cả võ giả còn lại đều kinh hãi.

Võ giả dưới Hóa Thần cảnh đều lui ra khỏi phạm v Thanh Thành sơn, nếu không bọn họ không chịu nổi chân khí cường đại bao phủ.

Sắc mặt Lệ Trường Hải thay đổi, Duy Ngã Đạo Kiếm xé rách hư không, địa phong thuỷ hỏa gây dựng lực lượng thế giới, đạo uẩn vô tận tràn ngập khắp nơi, nhưng tất cả đạo uẩn tan nát trước công kích cường đại!

Thân thể Triệu Vũ Niên như hóa thành thần ma, hắn xuất ra một đấm chấn động hư không, một cước đạp xuống đất, mặt đất rạn nứt, không có võ giả nào tiến vào khu vực mười dặm chung quanh bọn họ, cho dù tồn tại như Tô Tín cũng chỉ có thể bảo vệ mình, thậm chí có thể sẽ trọng thương, càng không cần nói những người khác.

Thanh Thành sơn xinh đẹp bị hai người đánh nát một nửa, trận pháp Thanh Thành sơn không ngừng lưu chuyển, đáng tiếc nó

không có tác dụng với cường giả Chân Vũ cảnh.

Nội tình của Thanh Thành kiếm phái vẫn còn kém hơn Đạo môn tứ tông.

Nếu hộ sơn đại trận của Đạo môn tứ tông, có lẽ có thể ngăn cản cường giả Chân Vũ cảnh, nhưng hộ sơn đại trận của Thanh Thành kiếm phái còn không đủ.

Nội tâm Lệ Trường Hải vô cùng lo lắng, thậm chí hắn còn lâm vào tuyệt vọng.

Tại sao người bốn kiếm phái khác không tới, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ bọn họ đã bỏ suy nghĩ cứu viện Thanh Thành kiếm phái!

Lệ Trường Hải rất không hiểu, trì kiếm ngũ phái đồng khí liên chi, hôm nay Thanh Thành kiếm phái có thể bị Đại Chu tiêu diệt, chẳng lẽ ngày sau không thể diệt bọn họ?

Người cầm quyền của bốn phái khác không ngu ngốc, chẳng lẽ bọn họ không biết đạo lý môi hở răng lạnh hay sao?

Lệ Trường Hải nghĩ mãi mà không rõ, nhưng hiện tại không cho phép hắn nghĩ nhiều.

Thanh Thành kiếm phái nguy trong sớm tối, người bốn phái khác không cứu viện, Thanh Thành kiếm phái bọn họ chỉ có con đường chết!

Hiện tại trong lòng Lệ Trường Hải vô cùng hối hận, hắn không nghĩ tới Tô Tín lại có thể dùng sức một mình nói động Đại Chu ra tay với Thanh Thành kiếm phái, hơn nữa còn có thể liên thủ với Thiên đình cùng Địa phủ, chuyện đầm rồng hang hổ như vậy lại bị Tô Tín hoàn thành.

Chuyện Tô Tín kết thù oán với Thanh Thành kiếm phái ngày xưa, kỳ thật Lệ Trường Hải cũng không biết.

Dù sao hắn là chưởng môn một phái, cường giả Dương Thần cảnh chấp chưởng Duy Ngã Đạo Kiếm, đừng nói Tô Tín khi đó là bang chủ tiểu bang phái, cho dù Phương Thụy là võ giả Hóa Thần cảnh cũng không lọt vào mắt Lệ Trường Hải.

Chỉ có điều uy danh của Tô Tín trên giang hồ càng lúc càng lớn, Lệ Trường Hải mới từ trong miệng người khác biết ân oán giữa Tô Tín cùng hắn Thanh Thành kiếm phái.

Cho dù như vậy, Lệ Trường Hải cũng không đặt hắn vào trong mắt, cũng không ra mặt can thiệp, hắn cứ mặc kệ nó.

Bởi vì Tô Tín khi đó đã là tứ đại thần bộ của triều đình, bảo Thanh Thành kiếm phái vì ân oán tiểu bối cảnh giới Tiên Thiên đi báo thù Tô Tín, do đó kết thù kết oán với Lục Phiến Môn, đây là việc không thực tế.

Thanh Thành kiếm phái cũng không có khả năng công nhiên bảo Phương Thụy buông tha thù hận, không cho phép đi báo thù Tô Tín.

Bởi như vậy chẳng phải nói Thanh Thành kiếm phái bọn họ rất phế vật, làm trái tim đệ tử Thanh Thành kiếm phái lạnh giá.

Cho nên lúc ban đầu Lệ Trường Hải lựa chọn không quản việc này, Phương Thụy không phải người ngu, hắn không có khả năng đi báo thù Tô Tín, chủ động chịu chết, Tô Tín cũng không vô duyên vô cớ chọc Thanh Thành kiếm phái.

Nhưng hắn không ngờ Phương Thụy đột phá Dung Thần cảnh lại động sát tâm với Tô Tín, hơn nữa cả hai còn gặp nhau trong Cửu Trọng Kiếm Các, quả thật đã cho đối phương cơ hội giết chóc, rốt cuộc việc này không thể vãn hồi.

Hiện tại hối hận cũng đã muộn, thế gian này không có thuốc hối hận.

Cho nên Lệ Trường Hải hiện tại chỉ có thể dốc sức liều mạng vì Thanh Thành kiếm phái.

Liều cả tính mạng bảo tồn một tia sinh cơ của Thanh Thành kiếm phái, chỉ cần truyền thừa bất diệt, Thanh Thành kiếm phái lại có khả năng sừng sững trên giang hồ lần nữa.

Thần quang bao phủ toàn thân Lệ Trường Hải, hóa thần của hắn rời khỏi thân thể, trực tiếp dung nhập vào trong Duy Ngã Đạo Kiếm, dùng nguyên thần ngự kiếm, bộc phát ra một kích mạnh nhất, mặc kệ một kích này thành hay bại, hóa thần phụ thân vào Duy Ngã Đạo Kiếm sẽ tan thành mây khói!

Chương 1200 - Diệt môn

Lệ Trường Hải sắp liều mạng, hắn chỉ lưu lại một câu sau cùng:

- Trốn!

Chỉ có điều Triệu Vũ Niên lại cười lạnh:

- Trốn? Không ai trong các ngươi có thể trốn!

Triệu Vũ Niên xuất chỉ như kiếm, hắn điểm ra ba chỉ, ba đạo lực lượng hủy diệt hợp nhất với nhau, ngay sau đó chấn động kinh khủng bộc phát, lực lượng cường đại rung chuyển hư không, trực tiếp gạt bỏ nguyên thần trong Duy Ngã Đạo Kiếm.

Bước ra một bước, Triệu Vũ Niên tới trước mặt Duy Ngã Đạo Kiếm, hắn cầm lấy chuôi kiếm, cũng bộc phát lực lượng cường đại trấn áp Duy Ngã Đạo Kiếm phản kháng, thân thể Lệ Trường Hải đổ máu, ánh mắt hắn lộ ra vẻ không cam lòng, sinh cơ trong cơ thể xói mòn nhanh chóng, thi thể của hắn rơi xuống đất.

Kỳ thật trong chưởng môn trì kiếm ngũ phái, trừ tông chủ Ba Thục Kiếm Các một lòng đúc kiếm, Lệ Trường Hải là người có thực lực kém nhất, cũng có thể xem là bình thường.

Nếu đặt ở thế lực khác, có lẽ Lệ Trường Hải là lãnh đạo không tệ.

Nhưng thân là người cầm quyền trong thế lực trì kiếm ngũ phái, bản thân bình thường chính là tội lỗi.

Nếu Mạnh Kinh Tiên của Dịch Kiếm Môn bình thường, hắn dựa vào cái gì ngăn cơn sóng dữ giúp Dịch Kiếm Môn, bảo trụ vị trí Dịch Kiếm Môn trong trì kiếm ngũ phái?

Nếu Kiếm Thần Sơn ‘ Vô Phong Kiếm Tôn ’ Liễu Trầm Phong bình thường, Kiếm Thần Sơn dựa vào cái gì bảo trì uy danh Kiếm Thần Sơn khi thực lực đang rơi xuống đáy cốc, làm cho đám đạo chích không dám trêu chọc?

Nếu Danh Kiếm Sơn Trang Hà Vô Sơn bình thường, hắn dựa vào cái gì có thể dẫn đầu Danh Kiếm Sơn Trang thượng vị khi

Dịch Kiếm Môn bị trọng thương, trở thành thế lực đứng đầu trì kiếm ngũ phái?

Lệ Trường Hải thân là chưởng môn Thanh Thành kiếm phái, hắn cũng tận chức tận trách, qua nhiều năm như vậy, hắn buông tha quyền lực của mình, chuyên tâm đi uẩn dưỡng Duy Ngã Đạo Kiếm, càng tốn hao tâm lực điều tiết mâu thuẫn trong môn phái, tối thiểu người bên ngoài xem ra, Lệ Trường Hải đã dốc hết tâm huyết, tận chức tận trách.

Chỉ có điều thế gian này có một số việc không phải ngươi cố gắng là được, tuy tình huống ngày hôm nay không phải do Lệ Trường Hải tạo thành, nhưng lại không thoát khỏi quan hệ tới tính cách của hắn.

Nếu đổi chưởng môn khác, một ít người cấp tiến sẽ lựa chọn dùng hết tất cả lực lượng tru sát Tô Tín, diệt sạch tất cả nguy cơ.

Một ít người tâm cơ thâm trầm sẽ cảnh cáo Phương Thụy, bảo hắn không được động thủ với Tô Tín để tránh kết thù kết oán cùng Lục Phiến Môn, nếu như Phương Thụy dám can đảm xem ân oán của mình vượt qua lợi ích tông môn, như vậy phải lập tức tru sát Phương Thụy.

Chỉ tiếc Lệ Trường Hải không làm được hai điểm này, hắn lại lựa chọn mặc kệ nó, cuối cùng xảy ra chuyện ngày hôm nay.

Lệ Trường Hải đã chết, người Thanh Thành kiếm phái cảm giác mình không còn tự tin chống cự.

Tuy trước kia Lệ Trường Hải bảo bọn họ bỏ trốn, đáng tiếc đến cuối cùng không có ai chạy trốn

Thậm chí ba tên võ giả Dương Thần cảnh đã thiêu đốt tinh huyết, trước kia đám người Bắc Cực Tử Vi Đại Đế tận lực không ra tay cho nên bọn họ còn có thể ngăn cản vài chiêu.

Hiện tại là lúc đám người Bắc Cực Tử Vi Đại Đế ra tay toàn lực, chỉ qua vài chiêu, bọn họ đã đuổi giết đám võ giả Dương Thần cảnh đang thiêu đốt tinh huyết.

Cường giả Dương Thần cảnh Thanh Thành kiếm phái đã chết hết, những người còn lại không làm nên trò trống gì.

Với thực lực một mình Đại Chu, đối phó Thanh Thành kiếm phái còn sợ bọn họ chó cùng rứt giậu, thực lực bản thân Đại Chu có thể nghiền áp Thanh Thành kiếm phái, nhưng Thịnh Kinh thành không có khả năng không lưu người thủ hộ, các đạo của Đại Chu không có khả năng không phái người trấn thủ.

Cho nên bởi như vậy Đại Chu có thể vận dụng lực lượng lưu động cực kỳ có hạn, nếu như Thanh Thành kiếm phái thật liều chết phản công, nói không chừng Đại Chu sẽ bị một ít tổn thương.

Hiện tại có Tô Tín liên hợp Thiên đình cùng Địa phủ, Đại Chu tổn thất cực kỳ bé nhỏ, tối thiểu còn nằm trong phạm vi thừa nhận.

Vô số quân đội Đại Chu giết vào bên trong Thanh Thành kiếm phái, có thể nói chém giết chó gà không tha, tru sát toàn bộ.

Cũng không phải Đại Chu ra tay tàn nhẫn, Tô Tín cũng không cố ý phân phó.

Đây là thói quen làm việc của quân đội từ xưa đến nay.

Tông môn truyền thừa rất đặc thù, không thể không nói, tối thiểu còn truyền thừa ổn định hơn thế gia truyền thừa huyết mạch rất nhiều.

Nếu như ngươi diệt một thế gia, chỉ cần giết chết võ giả thiên phú tốt là đủ, trên cơ bản có thể dần dần tiêu diệt đám người còn lại.

Nhưng tông môn thì khác, cho dù chỉ còn một người, người này mang theo công pháp truyền thừa, nói không chừng nó có thể quật khởi lần nữa.

Vì dùng phòng ngừa vạn nhất, cho nên phải tru diệt toàn bộ Thanh Thành kiếm phái, cho dù là đệ tử chưa tới cảnh giới Tiên Thiên cũng như thế.

Từ lúc Đại Chu đóng đô thiên hạ, uy áp giang hồ đều làm như thế, trên cơ bản đều là chó gà không tha.

Thanh Thành sơn xanh tươi đã bị màu đỏ bao phủ.

Tô Tín nói với người Lục Phiến Môn và quân đội:

- Các loại tài nguyên trong Thanh Thành kiếm phái sẽ chia đều cho quân đội và Lục Phiến Môn, toàn bộ công pháp truyền thừa sẽ nộp lên.

- Đa tạ đại nhân!

Người Lục Phiến Môn và quân đội cung kính thi lễ với Tô Tín, vẻ mặt hưng phấn.

Thủ trưởng hào phóng như Tô Tín thật sự không nhiều.

Đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ phá tông diệt môn, đoạt được thứ gì cũng phải nộp lên, sau đó sẽ do cấp trên tiến hành phân phối.

Như Tô Tín trực tiếp vung tay, giao tất cả cho người phía dưới, người hào phóng như vậy rất ít.

Kỳ thật Tô Tín không phải thật hào phóng, Thanh Thành kiếm phái thân là thế lực đỉnh cấp trên giang hồ, có một ít thứ làm Tô Tín đỏ mắt.

Nhưng lần này Tô Tín diệt uy hiếp lớn như Thanh Thành kiếm phái, có thể nói hành động lần này mọi người cho rằng là do Tô Tín chuẩn bị, hiện tại hành động thành công, Thanh Thành kiếm phái cũng bị diệt, uy hiếp của Tô Tín cũng được giải quyết, ngươi còn không biết xấu hổ tranh giành với chúng ta?

Tướng ăn quá khó nhìn không phải chuyện tốt, đã không có biện pháp nuốt vào, Tô Tín dứt khoát liền ban thưởng tất cả, tốt xấu gì cũng có thể kết thiện duyên với quân đội và người Lục Phiến Môn, từ đó lưu lại ấn tượng không tồi.

Hơn nữa hành động của Tô Tín lần này cũng thắng được cảm giác tốt của không ít người, tối thiểu mấy vị cường giả quân đội cảm giác Tô Tín không tệ, biết làm người.

Chỉ có điều Tô Tín làm như thế lại buồn nôn đám người Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền quá sức.

Bọn họ đang trông coi bên ngoài, nhìn xem có cá lọt lưới hay không.

Chỉ có điều đám người Tô Tín tấn công quá ác, hội tụ ba phương Đại Chu, Thiên đình và Địa phủ, trên giang hồ có bao nhiêu thế lực có thể sống sót?

Đối mặt Thanh Thành kiếm phái không có cường giả Chân Vũ cảnh, thực lực như vậy là nghiền ép, đừng nói là cá lọt lưới, cho dù là con ruồi cũng không bay nổi.

Cho nên người dưới trướng Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền đều dùng ánh mắt hâm mộ và ghen ghét nhìn về hướng Thanh Thành sơn.

Người khác ăn thịt bọn họ không có súp uống, như vậy bọn họ tới Thanh Thành kiếm phái làm gì, ngắm phong cảnh?

Chính bởi vì như thế, người dưới trướng Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền càng ngày càng lục đục với nhau, thậm chí có những người âm thầm trách bọn họ trêu chọc Tô Tín do đó liên quan đến chính mình.

Thanh Thành kiếm phái rất lớn, đội ngũ Đại Chu dùng thời gian ba ngày mới vơ vét Thanh Thành kiếm phái một lần.

Dù sao toàn bộ Thanh Thành kiếm phái còn có rất nhiều trận pháp, đặc biệt là địa phương như Tàng Kinh Các có một ít trận pháp cường đại thủ hộ, còn cần cao thủ tinh thông trận pháp của triều đình phá giải.

Thứ trân quý nhất trong tông môn không phải là tài nguyên, thứ này nhiều hơn nữa cũng chỉ là tiêu hao phẩm mà thôi, sớm muộn gì cũng tiêu hao sạch.

Giá trị lớn nhất của Thanh Thành kiếm phái chính là công pháp đạo kiếm, đây mới thực sự là thứ có thể truyền thừa lâu đời.

Tuy người ngoài cho rằng công pháp đạo kiếm của Thanh Thành kiếm phái có vẻ bình thường, nhưng uy thế của lão tổ sáng lập Thanh Thành kiếm phái rất mạnh, tại sao đạo kiếm lại yếu?

Chỉ có điều hậu nhân không triệt để dung nhập đạo pháp cùng kiếm đạo làm một, cho nên không thể phát huy uy năng lớn

nhất, cho nên đạo kiếm bí truyền của Thanh Thành kiếm phái không phải thứ đơn giản.

Công pháp truyền thừa phải giao lại cho triều đình.

Nhưng trước khi giao cho triều đình, Tô Tín đã xem hết một lần, cũng ghi nhớ nội dung trong đầu mình.

Kiếm hai mươi ba của Tô Tín cần đại lượng kiếm pháp cường đại gia nhập vào, công pháp đạo kiếm của Thanh Thành kiếm phái rất phù hợp.

Sau khi chuyện này chấm dứt, người Thiên đình và Địa phủ cũng rời đi.

Nội dung giao dịch hoàn thành, Thiên đình và Địa phủ cũng chướng mắt tài nguyên tu hành của Thanh Thành kiếm phái, bọn họ trực tiếp rời đi.

Tô Tín cũng ý định mang người quay trở lại Thịnh Kinh thành, lúc này trong đầu Tô Tín có âm thanh nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành xuất hiện.

- Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: giang hồ cự phách (2)

Nhiệm vụ ban thưởng: 5000 điểm phản phái trị, ba lần rút thưởng tứ tinh tùy cơ.

Tô Tín quan sát một lúc, nhiệm vụ lần này ban thưởng phản phái trị không ít, đầy đủ Tô Tín tiêu xài một phen.

Chỉ có điều ba lần rút thưởng tùy cơ lại là gân gà.

Đối với Tô Tín hiện tại mà nói, hắn không quan tâm nhiều tới binh khí, mình đã có Phi Huyết kiếm, trừ phi hắn rút ra thần binh.

Đan dược, trừ khi là đan dược cấp bậc Đại Hoàn đan, nếu không nó không có bao nhiêu tác dụng với Tô Tín.

Tạp vật trên cơ bản không có thứ tốt.

Về phần tiêu hao phẩm, cho dù là tiêu hao phẩm tứ tinh nửa cũng chỉ có sáu trăm điểm phản phái trị mà thôi, cho dù rút trúng, Tô Tín cũng cảm giác không đáng.

Có thể nói rút thưởng tùy cơ chính là đánh cược vận khí, cho nên Tô Tín hỏi hệ thống:

- Hệ thống, ta có thể hối đoái rút thưởng tùy cơ thành phản phái trị hay không?

Hệ thống nói:

- Chỉ có ba hạng rút thưởng sơ, trung, cao mới có thể hối đoái thành phản phái trị, rút thưởng đặc thù không thể hối đoái.

Tô Tín lắc đầu, hắn cảm thấy thất vọng.

Hắn cũng không nói gì, mà là trực tiếp rời khỏi hệ thống.

Hơn năm ngàn phản phái trị không ít, cho dù ba lượt rút thưởng tùy cơ không rút ra thứ tốt cũng không sao cả.

Chỉ có điều Tô Tín hiện tại không có tiến hành rút thưởng, triều đình đang chờ tin tức, hắn cần dẫn đại quân trở về triều đình.

Chương 1201 - Người thông minh

Tô Tín mang người trở lại triều đình, hắn đi vào hoàng cung báo cáo quá trình và thu hoạch với Cơ Hạo Điển.

Tô Tín dùng tài nguyên ít nhất hoàn thành chuyện lớn nhất, Cơ Hạo Điển hết sức hài lòng, động viên Tô Tín vài câu sau đó cho hắn rời đi.

Hiện tại Cơ Hạo Điển đã tìm người nghiên cứu bạch ngọc thạch bản.

Đương nhiên không phải hắn nghiên cứu, mà là tông sư nghiên cứu trận đạo do Đại Chu bồi dưỡng làm, Cơ Hạo Điển hứng thú nhất chính là quan sát bọn họ nghiên cứu bạch ngọc thạch bản, hai mắt hắn tỏa sáng, trừ một ít đại sự trong triều đình, Cơ Hạo Điển không quan tâm những việc khác.

Tô Tín rời khỏi hoàng cung, nhưng trong mắt hắn lộ ra một tia đăm chiêu.

Hắn dâng bạch ngọc thạch bản lên đã làm Cơ Hạo Điển phát điên?

Tô Tín không cảm thấy áy náy, đối với hắn mà nói, Cơ Hạo Điển sống hay chết đều không sao cả.

Cơ Hạo Điển còn sống, ấn tượng về Tô Tín trong mắt hắn, Tô Tín có thể đi lên vị trí cao hơn.

Nếu Cơ Hạo Điển chết thì càng đơn giản, Đại Chu không có hoàng đế uy phong vô thượng tồn tại, Tô Tín có không gian thi triển nhiều hơn nữa…

Tô Tín vừa trở lại Lục Phiến Môn, Hoàng Bỉnh Thành đã dẫn một người tới gặp Tô Tín, đó chính là mồi nhử của Tô Tín, chính là Tề Long.

Tề Long lần này rất thảm, hắn bắt cóc cháu trai Hóa Thần cảnh của Thanh Thành kiếm phái, bị hắn phái một đám võ giả Tiên Thiên chặn giết, bản thân đã bị trọng thương, rốt cục cũng trở lại Thịnh Kinh thành.

Hiện tại không tới vài ngày, thời điểm Tề Long tới gặp Tô Tín, sắc mặt hắn vẫn tái nhợt.

Hắn ở trong Thịnh Kinh thành nhiều ngày như vậy, tự nhiên cũng nghe nói một loạt hành động của Tô Tín.

Hắn không phải người ngu, tự nhiên biết rõ tính chất nhóm người mình là cái gì, Tô Tín nói nhiệm vụ chính là dùng bọn họ làm mồi nhử, dùng làm mồi nhử để đối phó Thanh Thành kiếm phái mà thôi.

Có thể nói nhiệm vụ của bọn họ là đi tìm chết, mặc kệ chết bao nhiêu người, dù sao phải có người nằm lại Xuyên Nam đạo, nằm ở cửa ra vào Thanh Thành kiếm phái, bởi như vậy Tô Tín mới có thể lấy cớ tiến công Thanh Thành kiếm phái.

Tề Long cũng biết việc này, nhưng thần kỳ là Tề Long không oán hận.

Hắn suy nghĩ rất đơn giản, bởi vì lúc trước Tô Tín không nói tính chất của nhiệm vụ, nhưng hắn đã nói rõ nguy hiểm của nhiệm vụ, ban thưởng thập phần mê người, thực tế tình huống cũng là cửu tử nhất sinh, hoàn toàn xem ngươi lựa chọn thế nào.

Trong tình huống như thế, kỳ thật Tô Tín đã diễn giải rất nhiều rồi, tối thiểu không có ép bọn họ đi chịu chết.

Bản thân Tề Long lăn lộn từ tầng dưới chót, bởi vì tu luyện công pháp ma đạo cho nên tính cách âm trầm, không phải loại người thích lề mề, bởi vì việc này mà oán hận Tô Tín vũ nhục tôn nghiêm của mình, dùng hắn làm mồi nhử các loại…

Ngược lại Tề Long còn thầm khen Tô đại nhân quả nhiên có phách lực, có thể làm ra đại sự nghịch thiên tiêu diệt tông môn đỉnh cấp.

Hắn là kẻ yếu, mà kẻ yếu phải có giác ngộ của kẻ yếu, Tô Tín hiện tại đang ở địa vị cao, dùng tính mạng mười sáu tiểu bộ đầu cảnh giới Tiên Thiên tiến công Thanh Thành kiếm phái, Tề Long xem ra việc này rất bình thường.

Thậm chí trước kia Tề Long đảm nhiệm truy phong tuần bổ, hắn còn dùng tính mạng đồng liêu hấp dẫn đối phương, cuối cùng đánh chết mục tiêu nhiệm vụ.

Dù sao Tề Long nghĩ đến, nếu đặt mình trên vị trí Tô đại nhân, bản thân mình cũng làm như vậy.

- Thuộc hạ tham kiến đại nhân!

Tề Long thi lễ với Tô Tín, gương mặt trắng bệch nhưng lại đỏ ửng, hiển nhiên hắn rất hưng phấn.

Bởi vì lúc trước Tô Tín đã từng nói qua, có thể thành công mang võ giả Thanh Thành kiếm phái trở về gặp Tô Tín, hắn sẽ ban cho kẻ đó thực lực Hóa Thần cảnh võ đạo tông sư.

Về sau Tề Long biết rõ đệ tử Thanh Thành kiếm phái không dùng được vào việc gì, nhưng Tô Tín nói rất đáng tin, dù sao hắn hứa hẹn trước mặt nhiều bộ đầu Lục Phiến Môn như vậy, hắn không có khả năng đổi ý.

Quả nhiên, Tô Tín nghe Tề Long báo cáo thì thỏa mãn gật đầu:

- Làm không tệ.

Kỳ thật Tề Long làm mọi việc tại Xuyên Nam đạo đều có tập sự mật thám báo cho Tô Tín, cho nên hắn rất hài lòng với biểu

hiện mà Tề Long biểu hiện ra ngoài.

Trước kia Tề Long không có nói suy đoán của mình với các bộ đầu khác, cũng mặc cho bọn họ tùy tiện đi tới các đạo quan, đây là kẻ tâm cơ thâm trầm và tàn nhẫn.

Về sau Tề Long lựa chọn tấn công đạo quan yếu nhất, hợp lý lợi dụng lực lượng tập sự mật thám, từ đó đã chứng minh thực lực của đối phương.

Loại người tâm cơ thâm trầm và tàn nhẫn, có năng lực, có dã tâm, Tô Tín rất thích.

Hắn không sợ thủ hạ của mình có dã tâm, chỉ sợ thủ hạ của mình là một đám phế vật.

Hiện tại Tề Long đã thể hiện rõ năng lực và thực lực của mình, Tô Tín cũng hoàn thành hứa hẹn của hắn.

Cho nên Tô Tín trực tiếp cầm lực lượng còn sót lại trong Thanh Liên chủng dẫn đạo vào người Tề Long, giúp hắn đột phá Hóa Thần cảnh.

Lực lượng Thanh Liên chủng tiêu hao hết, nó cũng hóa thành tro bụi, sắc mặt Tề Long đỏ rực vì kích động, hắn thi lễ với Tô Tín:

- Ty chức đa tạ đại nhân ban thưởng!

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Không cần cám ơn, đây là ngươi nên được.

- Hiện tại ta cũng thực hiện hứa hẹn khác, nói đi, ngươi muốn trở lại truy phong tuần bổ hay gia nhập tập sự mật thám, hoặc ngươi đảm nhận tổng bộ đầu các đạo, tất cả đều do ngươi chọn.

Tề Long không hề nghĩ ngợi đã nói:

- Tin tưởng đại nhân trước kia cũng nhìn ra thiếu hụt của thuộc hạ, hiện tại đại nhân trợ giúp ty chức đột phá Hóa Thần cảnh, phần ân tình này Tề Long ta khẳng định ghi nhớ, cho nên cho là tập sự mật thám hay làm truy phong tuần bổ, ta sẽ không đi, ty chức muốn tiếp tục ở bên cạnh đại nhân!

Tề Long là người thông minh, ở thế gia cần nhờ trưởng bối, ở tông môn cần nhờ sư trưởng, hiện tại đặt trong triều đình, hắn cần phải tìm núi dựa.

Tề Long biết rõ truy phong tuần bổ và tập sự mật thám uy phong, làm tổng bộ đầu một đạo càng uy phong hơn nữa.

Nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi không có chỗ dựa, cho dù ngồi vào vị trí này, ngươi có thể làm gì?

Tề Long là gia hỏa rất có dã tâm, hiện tại chút thực lực ấy tuyệt đối không phải cực hạn của hắn, cho nên hắn lựa chọn tiếp tục đi theo Tô Tín.

Hiện tại người nào trong Lục Phiến Môn không biết đi theo Tô đại nhân có thịt ăn?

Tô đại nhân hiện tại được hoàng đế sủng ái, bệ hạ rất thưởng thức Tô đại nhân.

Trọng yếu nhất Tô đại nhân có thực lực cường đại, đi theo cường giả sẽ có tiền đồ vô lượng.

Huống hồ với thế cujc Lục Phiến Môn hiện tại, hắn chỉ có thể gia nhập Tô Tín.

Thời điểm tiến công Thanh Thành kiếm phái, Tô Tín công nhiên chèn ép Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền, thủ hạ của hai người này rất bất mãn.

Nhưng đám người này không dám oán hận Tô Tín, ngược lại sẽ oán hận đại nhân nhà mình đấu không lại Tô Tín.

Cũng không phải bọn họ bất trung Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền, đây là nhân tính mà thôi.

Dù sao trừ tâm phúc của bọn họ, những người khác đều là đồng liêu Lục Phiến Môn, ngươi không thể mang lại lợi ích cho ta, còn trách ta thay đổi địa vị hay sao?

Cho nên trong khoảng thời gian này, thủ hạ của Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền suy giảm rất nhiều, hai người âm thầm chửi bới Tô Tín nhiều lần.

Chính bởi vì như thế, hiện tại trong Lục Phiến Môn đáng giá đầu nhập vào chỉ có Thiết gia cùng Tô Tín.

Nhưng phương thức làm việc của Thiết gia quá mức bản khắc, quy củ quá nhiều, huống hồ người Thiết gia quá nhiều, không phải mỗi người khác họ đều được Thiết gia thưởng thức như Tô Tín.

Tề Long biết thực lực và tính cách của mình, Thiết gia không thích hợp với hắn, cho nên Tề Long lựa chọn Tô Tín.

Tô Tín thoả mãn gật đầu, Tề Long này thủ đoạn tàn nhẫn có dã tâm, hiện tại mình dùng lực lượng Thanh Liên chủng quán đỉnh cho hắn, không chỉ giúp hắn tấn cấp Hóa Thần cảnh, huống chi còn tiêu trừ thiếu hụt trong công pháp của hắn, thành tựu tương lai của hắn cũng không chỉ là Hóa Thần cảnh đơn giản như vậy.

Bây giờ đối với phương đã biết điều như thế, Tô Tín không nhiều nói cái gì, hắn chỉ nói:

- Rất tốt, trong khoảng thời gian này, ngươi đi theo bên cạnh ta.

Ánh mắt Tề Long lộ ra một tia mừng như điên, Tô Tín nói như vậy đã chuẩn bị thu mình làm tâm phúc.

- Vâng, đại nhân! Ty chức chắc chắn không phụ ân huệ của đại nhân!

Tô Tín phất tay, vừa định bảo Tề Long xuống dưới, đột nhiên hắn nhớ tới gì đó, bỗng nhiên nói:

- Đúng rồi, ngươi có mang đệ tử Thanh Thành kiếm phái tới đây không? Hắn chết chưa?

Tề Long sững sờ, sau đó lắc đầu nói:

- Hắn chưa chết, có điều ty chức sợ phiền toái, cho nên đã phế võ công của hắn, hơn nữa còn đánh gãy gân tay gân chân của hắn, cho dù hắn không chết cũng biến thành phế nhân.

Tô Tín trầm ngâm chốc lát, nói:

- Dẫn hắn tới gặp ta.

Mặc dù Tề Long hiếu kỳ vì cái gì Tô Tín phải gặp phế vật kia, nhưng hắn lăn lộn trong Lục Phiến Môn thời gian dài như vậy,

hắn biết rõ không nên hỏi nhiều, không nên hỏi tuyệt đối không được lắm miệng.

Hiện tại Tô Tín đã lưu hắn bên người, như vậy Tề Long cần làm rất đơn giản, đó chính là phục tùng, phục tùng tuyệt đối.

Tô Tín bảo hắn giết ai thì hắn giết ai, không hỏi nguyên nhân.

Một lúc sau, Tề Long dẫn tân quan chủ mập mạp tới, nhìn thấy Tô Tín, quan chủ mập mạp kia ngây ngốc, toàn thân run rẩy.

Đương nhiên hắn có lý do sợ hãi, bởi vì người trẻ tuổi trước mắt đã tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái, đã diệt núi dựa nửa đời sau của hắn!

Hắn là phế vật hợp cách, kỳ thật hắn sống rất phong phú, dựa vào uy phong của tổ tiên nên làm mưa làm gió trong đạo quan, quả thật hắn là thổ hoàng đế.

Hiện tại tổ tông của hắn bị Tô Tín giết, ngay cả tông môn cũng bị diệt, hắn hiện tại không phải quan chủ của Thanh Thành kiếm phái, hắn chỉ là phế nhân không có võ công mà thôi, hi vọng của hắn chính là sống sót.

Chỉ có điều nhìn thấy mập mạp sợ hãi tè ra quần, Tô Tín cau mày, Thanh Thành kiếm phái bồi dưỡng ra phế vật như vậy sao?

Nhưng không có sao, dù sao càng phế vật càng tốt.

Chương 1202 - Mặt mũi

Tô Tín nhìn mập mạp đang run rẩy, hắn thản nhiên nói:

- Nghe nói tổ phụ của ngươi là trưởng lão Hóa Thần cảnh của Thanh Thành kiếm phái? Ngươi tên là gì?

Mập mạp kia run rẩy nói:

- Tiểu nhân Lý Toàn Trung.

Đối với Tô Tín hỏi thăm, Lý mập mạp sợ hãi quá mức.

Trong lòng hắn, Tô Tín không khác gì ma đầu giết người như ngóe, hắn sợ mình không cẩn thận sẽ bị đối phương ăn thịt.

Chỉ có điều Tô Tín nhìn hắn:

- Ngươi muốn làm chưởng môn Thanh Thành kiếm phái không?

- Cái gì… Cái gì!

Lý Toàn Trung sửng sốt, vẻ mặt không dám tin nhìn Tô Tín, Tề Long bên cạnh cũng kinh ngạc, Tô Tín đang làm gì?

Tô Tín cau mày nói:

- Ngươi không có nghe rõ sao? Ta hỏi ngươi có muốn làm chưởng môn Thanh Thành kiếm phái hay không.

Lý Toàn Trung cẩn thận nói:

- Dĩ nhiên muốn, không phải Thanh Thành kiếm đã bị ngài diệt rồi sao?

Tô Tín diệt Thanh Thành kiếm phái, cũng diệt cả nhà của Lý Toàn Trung.

Kết quả hiện tại hắn không có hận ý với Tô Tín, trong lòng chỉ có sợ hãi mà thôi.

Đối với võ giả như Tô Tín, mập mạp này chính là sỉ nhục của võ giả, hoàn toàn không có chút khí tiết nào, nhưng Tô Tín lại cần loại người như thế.

Tô Tín dùng tay gõ gõ bàn, nói:

- Thanh Thành kiếm phái bị ta diệt một nhóm, nhưng không đại biểu Thanh Thành kiếm phái bị diệt.

- Tổ phụ của ngươi là trưởng lão Hóa Thần cảnh của Thanh Thành kiếm phái, ngươi là đệ tử xuất thân Thanh Thành kiếm phái chính tông, hiện tại do ngươi trùng kiến Thanh Thành kiếm phái không được sao? Ai quy định Thanh Thành kiếm phái nhất định phải thành lập tại Thanh Thành sơn? Đặt ở Thịnh Kinh thành không được sao?

Tô Tín nói ra lời này, Lý Toàn Trung biết rõ Tô Tín có ý gì, Tô Tín đỡ hắn làm chưởng môn và trùng kiến Thanh Thành kiếm phái trong Thịnh Kinh thành!

Thời điểm này, bất kể Tô Tín muốn hắn làm gì thì hắn sẽ làm như vậy, dù sao đối với Lý Toàn Trung mà nói, chỉ cần Tô Tín

không giết hắn, đừng nói bảo hắn làm chưởng môn, bảo hắn làm gì hắn cũng nguyện ý.

Cho nên Lý Toàn Trung trực tiếp gật đầu nói:

- Nguyện ý! Ta đương nhiên nguyện ý! Chỉ cần Tô đại nhân có phân phó, tiểu nhân nhất định xông pha khói lửa cũng không chối từ!

Tô Tín rất hài lòng thái độ của Lý Toàn Trung, trực tiếp gọi Hoàng Bỉnh Thành tới và nói:

- Đi nhà kho lĩnh một ít đan dược cho hắn ăn vào, khôi phục gân tay gân chân cho hắn, hơn nữa còn kiến lập Thanh Thành kiếm phái trong Thịnh Kinh thành cho ta.

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu, trực tiếp mang theo Lý Toàn Trung đi ra ngoài, Tề Long đứng sau lưng Tô Tín, vẻ mặt hắn rất ngạc nhiên.

Tô Tín làm như vậy, Tề Long xem ra quá dư thừa.

Cho một phế vật nhu nhược như vậy trùng kiến Thanh Thành kiếm phái tại Thịnh Kinh thành, Tề Long nghĩ đến cách làm vừa rồi chính là sỉ nhục những tiền bối của Thanh Thành kiếm phái.

Dù sao tiền bối Thanh Thành kiếm phái nhìn thấy con cháu bất tài dựng cờ hiệu Thanh Thành kiếm phái và làm chưởng môn, có lẽ bọn họ sẽ giận đến mức bò ra khỏi mộ phần.

Chỉ có điều Tề Long xem ra, có lẽ Tô Tín không nhàm chán như thế.

Thanh Thành kiếm phái đã bị Tô Tín tiêu diệt, hiện tại hắn cần nhục nhã tổ tiên Thanh Thành kiếm phái hay sao?

Ngón tay Tô Tín gõ bàn có tiết tấu, hắn cũng không quay đầu lại và hỏi:

- Có phải ngươi kỳ quái vì sao ta làm thế hay không?

Tề Long cũng không giấu diếm, gật đầu nói:

- Ty chức thật sự không hiểu.

Tô Tín trầm giọng nói:

- Trước kia ngươi từng làm truy phong tuần bổ, tuy truy phong tuần bổ chấp hành nhiệm vụ gian nan, nhưng đại bộ phận phụ trách làm nhiệm vụ âm thầm không muốn ai biết.

- Cho nên ngươi bây giờ phải đưa mắt nhìn cả giang hồ, triều đình và giang hồ, chính đạo và ma đạo, kể cả chính đạo và chính đạo, ở trong đó không chỉ có lợi ích và nhân tình, còn có mặt mũi.

- Mặt mũi là thứ không đáng tiền nhất, nhưng trên giang hồ, trong điều kiện tiên quyết không chạm tới lợi ích cốt lõi của đại phái, bọn họ sẽ xem trọng mặt mũi hư vô mờ mịt này nhất.

- Thanh Thành kiếm phái bị diệt, trước kia ta đã tìm cái cớ rất tốt, cũng có lý do chính đáng, dù sao không nói mà diệt, việc này khó làm.

- Hiện tại ta cho phế vật kia trùng kiến Thanh Thành kiếm phái trong Thịnh Kinh thành, từ đó chứng minh Đại Chu làm người lưu một đường, cũng không có đuổi tận giết tuyệt Thanh Thành kiếm phái.

- Người sáng suốt sẽ biết rõ là chuyện gì, có một số việc nên làm vẫn phải làm, cho dù mặt mũi giấu trong áo lót cũng phải làm như vậy.

Tề Long như có điều suy nghĩ và gật đầu, Tô Tín nói những lời này là thứ hắn chưa từng tiếp xúc, đương nhiên hắn không có tư cách tiếp xúc.

Trước kia Tề Long chỉ là truy phong tuần bổ tầm thường, hoàn thành đại đa số nhiệm vụ chỉ là nhiệm vụ nhỏ, việc liên quan đến toàn cục sẽ do truy phong tổng bộ đầu đảm nhiệm, sẽ không đến phiên hắn quan tâm.

Nhưng hiện tại hắn đã quyết định nương tựa vào Tô Tín, như vậy hắn phải học những thứ này.

Cùng lúc đó, trong giang hồ cũng bị tin tức Đại Chu diệt Thanh Thành kiếm phái kíp nổ.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả phong môi trên giang hồ đều truyền bá trận chiến ấy, cái gì Chân Vũ cảnh lục địa thần

tiên ra tay trời long đất lở, Duy Ngã Đạo Kiếm ra khỏi vỏ kiếm quang vạn trượng.

Tuy nói quá vô số lần, nhưng cũng làm tán tu và tiểu tông môn sợ hãi, cho dù các đại tông môn không biết rõ quá trình nhưng biết rõ hậu quả của việc này mang lại.

Giang hồ bình tĩnh nhiều năm như thế, trừ lúc Đại Chu chính thức định đô Thịnh Kinh thành và đánh một trận với Bạch Liên giáo, thời gian còn lại đều củng cố thực lực, cho nên giang hồ xem như an ổn.

Hơn hai mươi năm qua, giang hồ quá bình tĩnh, không nghĩ tới triều đình không lên tiếng thì thôi, bỗng nhiên lên tiếng đã tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái.

Người giang hồ kinh hãi nhất là điểm này, dù sao Thanh Thành kiếm phái không giống tông môn khác, mà là một trong trì kiếm ngũ phái, có năm tên cường giả Dương Thần cảnh và thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm.

Tuy trên giang hồ không có nhiều thế lực đỉnh cấp, nhưng cũng có hơn mười thế lực.

Tối thiểu một tồn tại Dương Thần cảnh có thể tọa trấn thế lực hơn hai trăm năm.

Thực lực Thanh Thành kiếm phái xem như trung lưu trong thế lực đỉnh cấp, cho dù là yếu cũng không phải quá yếu.

Kết quả thực lực như Thanh Thành kiếm phái cũng bị triều đình tiêu diệt, uy hiếp như vậy quá lớn, lớn đến mức các thế lực giang hồ đều run rẩy, thiếu chút nữa liên thủ chống cự Đại Chu như hai mươi năm trước.

Dù sao tông môn đỉnh cấp không giống thế lực giang hồ khác, cấp bậc giang hồ đã có thể quyết định thế cục giang hồ, chưởng môn lại là nhân vật cự phách một phương.

Rất ít thế lực đỉnh cấp bị tiêu diệt, hơn nữa còn là các thế lực đỉnh cấp bị suy yếu và không còn võ giả Dương Thần cảnh tọa trấn.

Giống như Thôi Phán Quan xuất thân Thanh Hà Thôi thị đã là như thế, thời điểm huy hoàng nhất là một trong lục đại thế gia,

cuối cùng chậm rãi suy yếu, chỉ có thể dựa vào vài tên Dung Thần cảnh mới có thể chèo chống.

Cho nên Đại Chu ra tay diệt phần đông thế lực không làm ai giật mình, nhưng khi triều đình diệt Thanh Thành kiếm phái đã làm giang hồ rung chuyển.

Nhưng chuyện này không đi tới đâu, bởi vì Tô Tín làm rất đẹp, lấy cớ rõ ràng, trực tiếp chặn miệng các tông môn chính đạo trên giang hồ.

Triều đình diệt Thanh Thành kiếm phái có lý do đầy đủ, là Thanh Thành kiếm phái giết bộ khoái Lục Phiến Môn chúng ta trước, hiện tại thi thể những người kia còn chông bên ngoài đạo quan của Thanh Thành kiếm phái đấy.

Cho nên lần này có lý do đầy đủ, đổi cách nói khác, nếu ta đánh chết hơn mười đệ tử tông môn các ngươi, các ngươi không vội? Chẳng lẽ các ngươi không đòi công đạo?

Bởi như vậy, tối thiểu trên đạo nghĩa, Đại Chu không có mao bệnh gì.

Đặc biệt Tô Tín còn rất buồn nôn, hắn bảo Lý Toàn Trung trùng kiến một Thanh Thành kiếm phái tại Thịnh Kinh thành.

Tuy chỉ có mười mấy đệ tử, đa số là lưu manh bên đường, nhưng người ta tối thiểu là đệ tử Thanh Thành kiếm phái hàng thật giá thật, chứng minh Đại Chu làm người lưu một đường, cũng không có đuổi tận giết tuyệt.

Tuy thế lực giang hồ biết rõ triều đình làm vậy là cho giang hồ mặt mũi, nhưng không ai nói cái gì.

Sau khi diệt Thanh Thành kiếm phái, Đại Chu cũng không biểu hiện ra tính công kích, điều này cũng làm các tông môn khác thở ra một hơi.

Huống hồ quan hệ với Thanh Thành kiếm phái gần nhất, thậm chí bốn phái khác được xưng đồng khí liên chi có ra tay không? Người ta không quản tới, trực tiếp sống chết mặc bây.

Chính bởi vì như thế, những tông môn chính đạo rất bất mãn với hành động của triều đình lần này, cũng không có người nào đứng ra chỉ trích.

Các đại tông môn không có động tác, nhưng những võ giả tán tu cùng tiểu thế lực lại sợ hãi khi đối mặt với đại kiếp mấy trăm năm diễn ra một lần, mỗi ngày đều có tranh luận không ngớt.

Lúc này, phong môi giang hồ không ngừng thúc đẩy, dường như bọn họ đào móc ra tin tức khó lường, tin tức này làm giang hồ chấn động không nhỏ.

Thời điểm trước khi Thanh Thành kiếm phái bị diệt môn, phong môi giang hồ không dám tới gần, chỉ đứng ở ngoài quan sát, đợi đến lúc đám người Tô Tín vơ vét xong, những phong môi giang hồ mới dám tới gần, muốn xem kết quả như thế nào, cuối cùng tràng cảnh Thanh Thành sơn nhuốm máu làm bọn họ không rét mà run.

Trước kia Đại Chu động thủ rất vội vàng, cho nên những phong môi giang hồ có thể đi theo chân Đại Chu, nhưng lại không chú ý tất cả mọi việc đều có người chủ đạo.

Trước kia bọn họ hoài nghi người của quân đội, về sau bọn họ thông qua tai mắt ẩn giấu trong bốn kiếm phái, còn có một ít người truyền tin tức ra ngoài chứng minh một việc.

Phụ trách hành động lần này không phải quân đội, cũng không phải Thiết gia Lục Phiến Môn, mà là Tô Tín! Một người vừa mới đột phá Dung Thần cảnh, vừa mới mượn việc tru sát hai tên võ Dương Thần cảnh dương danh giang hồ, Tô Tín!

Chương 1203 - Rút thưởng tùy cơ

Tô Tín một mình tiến trì kiếm bốn phái, tin tức này không thể che giấu những phong môi giang hồ kia.

Tuy bọn họ không biết Tô Tín đi tới bốn phái kia nói cái gì, nhưng bọn họ lại biết rõ, Tô Tín rời khỏi trì kiếm bốn phái, kết quả đến lúc Đại Chu tiến công Thanh Thành kiếm phái, bốn phái đều không hẹn mà cùng lựa chọn sống chết mặc bây.

Đại Chu liên thủ với thiên địa nhị cung làm cho người ta có cảm giác kỳ quái.

Đại Chu và thiên địa nhị cung không có liên hệ gì với nhau, lần liên hệ duy nhất chính là Tô Tín liên hợp với bọn họ trong

Cửu Trọng Kiếm Các.

Chính bởi vì như thế, cũng chỉ có Tô Tín mới có thể liên hợp với thiên địa nhị cung, cũng nhờ bọn họ hợp tác với Đại Chu tiến công Thanh Thành kiếm phái.

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người cảm thấy lạnh buốt toàn thân, nếu Tô Tín không phải con riêng Nhân Hoàng Đại Chu, như vậy thủ đoạn của hắn thật sự khủng bố tới cực điểm.

Nhớ ngày đó Đại Chu lập quốc, bọn họ không động thủ với tông môn đỉnh cấp như Thanh Thành kiếm phái, kết quả Đại Chu hiện tại lại ra tay bị diệt Thanh Thành kiếm phái, chuyện này không thể tưởng tượng nổi, bọn họ thật sự không nghĩ ra Tô Tín đã dùng lý do gì nói phục Nhân Hoàng Đại Chu động thủ.

Phải biết rằng cho dù Tô Tín là con riêng của Cơ Hạo Điển, nhưng từ thái độ của Cơ Hạo Điển với những đứa con của mình thì biết rõ, đừng nói là con riêng, cho dù là con ruột thì hắn cũng hạ thủ như thường.

Cho nên lý do Tô Tín có thể thuyết phục Nhân Hoàng Đại Chu động thủ trừ người bốn kiếm phái ra, những người khác không nghĩ nổi.

Đương nhiên, người trong giang hồ chỉ cần biết kết quả là đủ, tối thiểu về sau có người muốn đối phó Tô Tín, bọn họ phải suy nghĩ về thực lực của mình mới được.

Thanh Thành kiếm phái có mạnh hay không? Kết quả vừa ban bố tất sát lệnh với Tô Tín, ngay sau đó Tô Tín hợp tung liên hoành và tiêu diệt nhanh chóng, loại thủ đoạn này làm mọi người không rét mà run.

Tô Tín không quan tâm tới những người khác nghĩ gì, hiện tại hắn muốn dùng rút thưởng cơ hội.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, Tô Tín đạt được không ít, hiện tại phản phái trị của Tô Tín đã có hơn sáu nghìn điểm, Tô Tín cũng không có ý định trực tiếp hối đoái thành rút thưởng sử dụng.

So với rút thưởng, phản phái trị mới thật sự là ngoại tệ mạnh, Tô Tín thường xuyên hối đoái rút thưởng thành phản phái trị, nhưng cũng rất ít dùng phản phái trị đi hối đoái rút thưởng, làm như vậy là quá lãng phí.

Thời điểm tút công pháp tứ tinh có tỷ lệ rút không trúng rất cao, nhất định phải dùng phản phái trị đề thăng xác xuất thành công, cho nên mỗi lần tiến hành rút thưởng cao cấp, Tô Tín nhất định phải có đại lượng phản phái trị làm hậu thuẫn, khi đó Tô Tín mới dám sử dụng.

Như Tam Phân Quy Nguyên Khí và Tam Phân Thần Chỉ là nhất mạch tương truyền, có thể dùng phản phái trị tiến hành dung hợp vũ kỹ, nhưng việc như vậy quá ít, cho nên Tô Tín đạt được công pháp vũ kỹ cao cấp cần phải dựa vào rút thưởng mới được.

Cho nên lần này có hơn sáu nghìn điểm phản phái trị, Tô Tín không có ý định sử dụng, chờ dùng xong ba lần rút thưởng tùy cơ, nếu quả thật rút ra công pháp ngoài tứ tinh, đến lúc đó lại dùng phản phái trị tiến hành bổ khuyết cũng không muộn.

Hắn tiến vào không gian hệ thống, Tô Tín nói:

- Hệ thống, tiến hành ba lượt rút thưởng tùy cơ.

Luân bàn trong không gian hệ thống chuyển động, cuối cùng nó rơi vào ô không có gì.

Hệ thống lên tiếng:

- Rút thưởng không trung, thỉnh túc chủ tiếp tục cố gắng.

Tô Tín cau mày nói:

- Không phải nói ba lượt rút thưởng tùy cơ có thể rút vật phẩm ngoài tứ tinh sao? Vì cái gì còn rút không trúng?

Hệ thống nói:

- Rút thưởng tùy cơ không phải rút thưởng trung cấp và cao cấp, có thể chỉ định bỏ qua ô không trung, cho nên trong sáu loại rút thưởng sẽ có khả năng rút không trung.

Tô Tín lắc đầu, hệ thống thật sự hãm hại người, dù sao chơi trò văn tự sẽ không chơi lại nó.

Cho nên Tô Tín không có lãng phí thời gian, hắn nói thẳng:

- Tiếp tục rút thưởng.

Luân bàn không ngừng chuyển động, lần này lại rơi vào ô binh khí.

Hư ảnh vô số binh khí lưu chuyển trong luân bàn, cuối cùng dừng lại trên một thanh đoản đao.

Thanh đoản đao rất ngắn, tính cả cái chuôi cũng chỉ dài hai thước, vỏ đao tao nhã cổ xưa, nó lộ ra lưỡi đao sáng óng ánh giống như thu thủy, trên đao không có máu, ánh đao như cầu vồng, tỏa ra hàn quang lạnh thấu xương.

- Chúc mừng túc chủ rút ra binh khí Cát Lộc Đao, đánh giá đẳng cấp tứ tinh.

Một thanh đoản đao xuất hiện trước người Tô Tín, chất liệu vô cùng sắc bén, đây chính là Cát Lộc Đao, là do Từ phu nhân và danh sư đúc kiếm Từ Lỗ Tử thời Xuân Thu chiến quốc hao tổn tâm lực cả đời tạo thành, tên của nó có ý "Tần đã mất lộc, thiên hạ xua đuổi, người thắng được lộc."

Dựa theo đẳng cấp binh khí, Cát Lộc Đao là Địa binh cực phẩm, chất liệu và trình độ sắc bén của nó không thua gì Thiên binh, chỉ cần có võ giả dùng chân khí uẩn dưỡng nhiều năm, nó chắc chắn sẽ tấn thăng thành Thiên binh, cũng giống Phi Huyết kiếm của Tô Tín.

Tô Tín ngày xưa mang về không ít bảo kiếm trong kiếm chủng, có chút đã từng là Thiên binh, bởi vì linh tính tan hết nên biến thành Địa binh.

Chỉ có điều cho dù là Thiên binh ngày xưa, chất liệu và sắc bén lại kém xa Cát Lộc Đao.

Tô Tín không có ý định dùng Cát Lộc Đao, nhưng tối thiểu lần rút thưởng này không thiệt thòi.

Lần rút thưởng cuối cùng mở ra, luân bàn chuyển động thật nhanh, chỉ có điều lần này nó dừng lại ở phần tạp vật.

Nhìn thấy tạp vật, nội tâm Tô Tín không vui, bởi vì hắn biết không có thứ gì tốt.

Trên luân bàn xuất hiện vô số hư ảnh, cuối cùng dừng lại ở trước một vật kỳ quái.

Nhìn thấy viên đá bất quy tắc, nó lớn cỡ nắm tay trẻ con, phía trên có phật quang vờn quanh, chỉ cần liếc mắt nhìn sẽ cảm thấy an tâm.

Hệ thống không nói gì, Tô Tín đã đoán ra nó là cái gì.

Quả nhiên, kế tiếp hệ thống nói:

- Chúc mừng túc chủ rút ra đến Xá Lợi Tử của cao tăng Phật tông Thần Tú, đẳng cấp tứ tinh nửa.

Trong mắt Tô Tín xuất hiện một tia kinh ngạc, không ngờ là Xá Lợi Tử của cao tăng Phật tông.

Nói đến Thần Tú có khả năng rất nhiều người không biết, nhưng nói đến Phật tông lục tổ Huệ Năng, có lẽ sẽ có rất nhiều người nghe nói qua.

Với tư cách đệ tử của ngũ tổ Hoằng Nhẫn, Thần Tú có khả năng kế thừa y bát Phật tông, đáng tiếc hắn sinh không gặp thời, lục tổ Huệ Năng kinh tài tuyệt diễm, Thần Tú đã thất bại, cả đời chỉ có thể sống dưới bóng mờ của lục tổ Huệ Năng.

Ngày xưa ngũ tổ Hoằng Nhẫn cho các đệ tử một câu kệ, Hoằng Nhẫn làm kệ:

- Thân là cây bồ đề

Tâm như đài gương sáng

Phải luôn lau chùi sạch

Chớ để bụi trần bám.

Lục Tổ Huệ Năng làm kệ:

- Bồ-đề vốn chẳng cây

Gương sáng cũng không đài

Xưa nay không một vật

Bụi trần bám vào đâu?

Trong truyền thuyết ngũ tổ Hoằng Nhẫn so sánh hai câu kệ này đã chọn Lục Tổ Huệ Năng làm người nối nghiệp Phật

tông, nhưng Tô Tín lại không tin.

Tuy Bồ Đề kệ của Huệ Năng nhìn thì cao minh hơn Thần Tú, nhưng tranh giành vị trí Phật tông lục tổ chỉ dựa vào một câu kệ đã chỉnh định người nối nghiệp, việc này chẳng khác gì trò đùa.

Cầm Xá Lợi Tử của Thần Tú, Tô Tín cảm giác phật lực cường đại ẩn chứa trong Xá Lợi Tử.

Thiếu Lâm tự có Bồ Đề tháp chuyên cung phụng Xá Lợi Tử của lịch đại cao tăng Thiếu Lâm tự.

Những Xá Lợi Tử không chỉ dùng để cung phụng, trong đó có lực lượng cường đại cung cấp cho hộ sơn đại trận của Thiếu Lâm tự, có không ít võ giả Thiếu Lâm tự đạt được Xá Lợi Tử, bọn họ sẽ cảm ngộ phật pháp, tu vi bản thân sẽ tăng nhiều.

Hơn nữa những việc này là bí mật người ngoài ít biết, nghe nói Thiếu Lâm tự có một ít công pháp cần nhờ vào Xá Lợi Tử mới có tu luyện.

Cho nên một ít cao tăng Thiếu Lâm tự biết rõ thọ nguyên của mình gần hết, bọn họ sẽ không đi ra ngoài, mà là lựa chọn tọa hóa trong Thiếu Lâm tự, chính vì muốn lưu lại Xá Lợi Tử, cũng cống hiến lực lượng bản thân vì Thiếu Lâm tự.

Tô Tín cầm Xá Lợi Tử của Thần Tú trong tay, thứ này ẩn chứa lực lượng đáng sợ, chất lượng tương đương với cấp bậc Xá Lợi Tử gì trong Thiếu Lâm tự thì Tô Tín cũng không biết, dù sao hắn chưa từng thấy Xá Lợi Tử của võ giả Thiếu Lâm tự.

Tô Tín cũng có một ít suy đoán, chất lượng Xá Lợi Tử của Thần Tú yếu nhất cũng có thể sánh ngang Xá Lợi Tử của cao tăng Dương Thần cảnh Thiếu Lâm tự lưu lại, hơn nữa có khả năng đạt tới cấp bậc Xá Lợi Tử cường giả Chân Vũ cảnh lưu lại!

Tô Tín cười cười, hắn thu lấy Xá Lợi Tử.

Hiện tại Tô Tín không dùng tới thứ này, nói không chừng về sau sẽ có chỗ dùng tới.

Dù sao đây là Xá Lợi Tử của cao tăng phật môn, nếu như Tô Tín lấy ra, Thiếu Lâm tự nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.

Tô Tín rời khỏi không gian hệ thống, hắn cần xử lý một ít sự vụ trong Thịnh Kinh thành.

Hiện tại tứ đại thần bộ đều ở kinh thành, Tô Tín phụ trách địa vực nhỏ nhất, cho nên công việc của hắn tương đối ít, hắn chỉ cần xử lý mấy ngày là có thể hoàn thành.

Sau khi xử lý xong sự vụ Lục Phiến Môn, Tô Tín chuẩn bị bế quan thời gian ngắn.

Sau khi hắn tấn thăng Dung Thần cảnh đã chạy về Thịnh Kinh thành bẩm báo tình hình Cửu Trọng Kiếm Các, sau đó còn đi chấp hành kế hoạch diệt Thanh Thành kiếm phái.

Bởi như suốt mấy tháng qua, Tô Tín lãng phí thời gian đi lại còn nhiều hơn thời gian tu hành, hắn cũng cần bế quan một thời gian để cảm ngộ tu vi Dung Thần cảnh, ổn định cảnh giới của mình.

Tô Tín biết rõ chiến đấu mới là phương thức ổn định tốt nhất, nhưng dù sao loại phương thức này không thể sánh bằng bế quan tu luyện, nên thời điểm bế quan vẫn phải bế quan.

Sau khi xử lý xong sự vụ, Tô Tín lập tức lựa chọn bế quan, sự vụ trong tay hắn cũng giao cho Hoàng Bỉnh Thành và Tề Long xử lý.

Hoàng Bỉnh Thành là tâm phúc của Tô Tín, hắn có thể xử lý các sự vụ bên trong, nhưng dù sao thực lực của hắn có hạn, một thân thực lực Hóa Thần cảnh dựa vào Tô Tín quán đỉnh tăng lên, có lẽ hắn còn đánh không lại võ giả Thần Cung cảnh.

Nhưng hắn là người phát ngôn của Tô Tín, Hoàng Bỉnh Thành không cần phải có bao nhiêu thực lực, miễn cưỡng không trở ngại là được.

Tề Long phụ trách sự vụ bên ngoài, hắn đã từng đảm nhậm vị trí truy phong tuần bổ, hắn rất quen thuộc quy tắc ngầm Lục Phiến Môn, chỉ có nhược điểm tầm mắt còn nhỏ bé.

Hiện tại Tô Tín gia tăng thực lực của hắn lên Hóa Thần cảnh, hắn muốn dùng thời gian bế quan xem xét năng lực của Tề Long thế nào.

Biểu hiện tốt, Tô Tín càng trọng dụng hắn, nếu như hắn biểu hiện thật sự không chịu nổi, Tô Tín không nuôi thủ hạ phế vật.

Chương 1204 - Tây cương mật tông

Tô Tín bế quan suốt ba tháng, với người khác xem ra, võ giả Dung Thần cảnh bế quan cần dùng năm để tính, đối với Tô Tín mà nói, thời gian ba tháng đã là quá dài.

Trong thời gian ba tháng qua, Tô Tín không có tận lực tu luyện chân khí bản thân, hắn chỉ muốn hiểu rõ tình huống thân thể của mình, xem như sơ bộ nắm giữ lực lượng Dung Thần cảnh.

Ba tháng sau, Tô Tín xuất quan, hắn gọi Hoàng Bỉnh Thành tới gặp, hỏi:

- Trong khoảng thời gian này, Tề Long biểu hiện như thế nào?

Với tư cách tâm phúc của Tô Tín, Hoàng Bỉnh Thành sẽ không đi cố ý chèn ép Tề Long, cũng không cần nói bậy về đối phương, bởi vì không cần thiết.

Với địa vị Hoàng Bỉnh Thành hiện tại, đừng nói Tề Long chỉ là Hóa Thần cảnh, cho dù hắn là Dung Thần cảnh, Hoàng Bỉnh Thành cũng không có đặt vào mắt, hắn mới là tâm phúc chính thức của Tô Tín, những người khác muốn tranh địa vị này, tối thiểu cũng phải có tư cách mới được.

Cho nên Hoàng Bỉnh Thành nghĩ một lúc và nói:

- Tề Long biểu hiện rất không tệ, ta tạm thời giao sự vụ Thịnh Kinh thành và Bắc Nguyên đạo cho hắn quản lý, hắn xử lý có lý cớ cứ.

- Hơn nữa người khác đều nói Tề Long làm việc cực đoan, dễ dàng phá hư đại sự, nhưng ta không nhìn thấy điểm này, tuy thủ đoạn làm việc của hắn tàn nhẫn một ít, nhưng gặp một ít đại sự thì hắn rất khắc chế.

Tô Tín gật đầu, hắn không cảm thấy kỳ quái về điểm này.

Bởi vì Tề Long trước kia tu luyện công pháp tàn khuyết của Huyết Ma giáo, dùng thực lực của hắn, hắn học công pháp tàn

khuyết của Huyết Ma giáo mà không bị điên, có thể thấy tâm tính của hắn rất cứng rắn.

Công pháp sẽ ảnh hưởng tâm thần võ giả, Tề Long vốn có tính cách âm trầm tàn nhẫn, hiện tại hắn tu hành công pháp ma đạo, cho nên bị kích thích làm việc cực đoan tàn nhẫn, huyết tinh thị sát khát máu cũng là việc rất bình thường.

Mà bây giờ Tô Tín dùng Thanh Liên chủng trợ giúp hắn đột phá Hóa Thần cảnh, lực lượng này có một phần trấn áp ma tính trong người Tề Long, từ đó hắn có thể hoàn toàn khống chế ma công của mình.

Hiện tại Tô Tín xem ra, công pháp Huyết Ma giáo tà dị có thừa nhưng đại khí chưa đủ.

Hoàng Bỉnh Thành do dự một lúc, lại nói:

- Đúng rồi đại nhân, trong khoảng thời gian này Thịnh Kinh thành lại phát sinh một việc, có chút liên lụy đến một ít thủ hạ của chúng ta.

- Chỉ có điều bởi vì ngài đang bế quan, cho nên Tề Long tìm ta thương lượng một chút, chúng ta đều quyết định tạm thời ẩn nhẫn, chờ ngài xuất quan lại xử lý.

Tô Tín cau mày, trong Thịnh Kinh thành hiện tại còn có người dám chọc hắn sao?

Cũng không phải Tô Tín hung hăng càn quấy, mà là vì Tô Tín rất tự tin, với uy thế của hắn hiện tại, đa số người trong Thịnh Kinh thành không dám trêu chọc Tô Tín.

Những lực lượng trong Thịnh Kinh thành hiện tại, không cần nói Lục Phiến Môn, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền có hận hắn hơn nữa cũng không dám trêu chọc hắn trong Thịnh Kinh thành, nhân tâm thủ hạ dưới tay bọn họ mất hết, không nghĩ biện pháp ổn định nhân tâm, lại đi gây phiền toái cho hắn, làm như vậy chính là muốn chết.

Rất nhiều người trong quân đội hợp tác với Lục Phiến Môn, Tô Tín lại có quan hệ không tệ với quân đội, cho nên người quân đội không có lý do gì gây phiền toái cho Tô Tín.

Trừ Lục Phiến Môn và người quân đội, trong Thịnh Kinh thành còn một ít công hầu và các thế lực hoàn tử Đại Chu.

Nhưng công hầu Đại Chu đều dùng ổn làm chủ, dù sao Côn Luân Bí Cảnh lần trước kết thúc rất bi thảm, các hoàng tử có khả năng tranh giành ngôi vị hoàng trữ đã chọc giận Cơ Hạo Điển, từ đó về sau, công hầu Đại Chu bình tĩnh rất nhiều, không dám lại đi ra gây chuyện.

Hiện tại Tô Tín lại được hoàng đế sủng ái, hơn nữa thực lực cường hãn, cho dù là các quốc công cũng không dám trêu chọc Tô Tín.

Các hoàng tử trong Thịnh Kinh thành, chỉ cần không phải kẻ ngu ngốc, không ai dám đi chọc Tô Tín.

Rất đáng tiếc, những hoàng tử có thực lực nhất hiện tại như Thục vương Cơ Ngôn Tú đang tích lũy thực lực, cho nên các hoàng tử trong Thịnh Kinh thành hoặc là không thấy không rõ tình thế, hoặc là thế lực yếu đến mức đáng thương, dù sao không ai có thực lực trêu chọc Tô Tín.

- Gọi Tề Long tới đây, các ngươi nói rõ chi tiết cho ta nghe một lần.

Qua một lúc, Tề Long chạy đến, hai người nói rõ sự việc xảy ra cho Tô Tín nghe, trong lúc Tô Tín bế quan ba tháng đã xảy ra không ít việc, trong đó trọng yếu nhất chính là rất nhiều cường giả Tây Cương Mật Tông được Nhân Hoàng Đại Chu mời vào Thịnh Kinh thành nghiên cứu bí mật bạch ngọc thạch bản.

Tây Cương Mật Tông Kim Cương tự đứng trong hàng ngũ Phật môn tam tự, thực lực hùng bá Tây Cương, ở Tây Cương, bọn họ chính là thần phật.

Chỉ có điều Tây Cương Mật Tông gần đây ít xuất hiện, bọn họ cũng biết mình khó rời khỏi Tây Cương, cho nên bọn họ rất ít tới Trung Nguyên tranh phong với Thiếu Lâm tự.

Lần này cao tăng Tây Cương Mật Tông nghe nói bí mật bạch ngọc thạch bản, bọn họ công bố trong Kim Cương tự có miêu tả về bí mật của bạch ngọc thạch bản, bọn họ cũng nghiên cứu

thứ này nhiều năm, hiện tại bọn họ muốn hợp tác với Đại Chu, cùng nghiên cứu bí mật trong đó.

Cuối cùng không biết hắn đã nói gì với Cơ Hạo Điển, dù sao cuối cùng Cơ Hạo Điển đã đồng ý điều kiện của hắn, cho phép rất nhiều võ giả Tây Cương Mật Tông tiến vào Thịnh Kinh thành.

Như vậy cũng bỏ đi, nhưng không biết đám hòa thượng Tây Cương Mật Tông rót thuốc mê gì cho Cơ Hạo Điển, Cơ Hạo Điển đáp ứng cho bọn họ truyền đạo tại Trung Nguyên.

Phải biết rằng, hiện tại có tư cách truyền đạo tại Trung Nguyên chỉ có hai nhà, đó là phật tông Thiếu Lâm tự và Đạo Môn, cho dù với lực lượng của Bạch Liên giáo cũng bị Đại Chu liệt vào hàng ngũ tà giáo.

Về phần Kim Trướng Hãn Quốc tín ngưỡng Côn Già phái, Tây Vực ba mươi sáu quốc tín ngưỡng Bái Hỏa Giáo, những tôn giáo này chỉ có tư cách truyền đạo tại chỗ, chỉ cần ngươi dám truyền đạo trong Trung Nguyên, ngươi đang gây sự với Đại Chu, tất nhiên sẽ bị thanh lý.

Kỳ thật dựa theo tính cách của các đời Nhân Hoàng, bọn họ cũng không muốn lưu Thiếu Lâm tự cùng Đạo Môn.

Chỉ có điều Đạo Môn và Thiếu Lâm tự truyền thừa quá lâu, nội tình vô cùng cường đại, có không ít vương triều liệt vào hàng quốc giáo, đã sớm dưỡng ra nội tình thâm hậu, cho dù vương triều thay đổi nhưng phật tông và Đạo Môn vĩnh viễn không diệt.

Trong hai đạo thống này, Đạo Môn dễ nói chuyện, cho dù là Thái Nhất đạo hay Tạo Hóa đạo, tất cả đều là chi nhánh của Đạo Môn, chẳng qua lý niệm mọi người khác nhau mà thôi, cũng không phải tranh giành đạo thống dẫn tới đấu sinh tử.

Nhưng Phật môn và Mật Tông lại khác, tuy bọn họ đều đứng trong hàng ngũ Phật môn tam tự, nhưng song phương lại có lý niệm phật pháp chênh lệch rất lớn, trong lịch sử từng phát sinh đại chiến với nhau.

Chỉ có điều người chiến thắng cuối cùng lại là Thiếu Lâm tự, Mật Tông bị đày tới một góc Tây Cương xa xôi.

Đương nhiên cũng có nguyên nhân là do Tây Cương Mật Tông tự tìm đường chết.

Mật Tông là một giáo phái nhưng phân ra vô số chi nhánh, ví dụ như Kim Cương tự là cường đại nhất, nhưng phía dưới có vô số giáo phái nhỏ, cũng là một trong các chi nhánh của Mật Tông, thực lực không bằng Kim Cương tự nhưng thực sự không kém.

Ví dụ như Côn Già phái ở thảo nguyên phía bắc chính là một chi nhánh của Mật Tông, chỉ có điều Côn Già phái tranh phong với Kim Cương tự tại Tây Cương nhưng bị đánh tàn phế, cuối cùng dẫn đệ tử còn sót lại đi tới thảo nguyên, cũng cắm rễ tại nơi này, bọn họ xuất hiện vài nhân vật kinh tài tuyệt diễm nên mới có Côn Già phái hiện tại.

Cuối cùng Côn Già phái còn trở thành quốc giáo của Kim Trướng Hãn Quốc, thực lực rất mạnh trong Kim Trướng Hãn Quốc, thậm chí có thể chia đều quyền lực với đại hãn Kim Trướng Hãn Quốc.

Đối với những chuyện rách nát của Tây Cương Mật Tông, mặc dù Tô Tín biết nhưng hắn không ngờ có ngày mình liên hệ với Tây Cương Mật Tông.

Tô Tín gỗ bàn, hỏi:

- Nói đi, Tây Cương Mật Tông muốn truyền đạo thì truyền đạo, dù sao chuyện này đã được bệ hạ cho phép, nhưng tại sao bọn họ xung đột với chúng ta? Rốt cuộc là ai trêu chọc ai trước?

Sắc mặt Tề Long khó coi, nói:

- Những hòa thượng Tây Cương Mật Tông này quá bá đạo, bọn họ muốn truyền đạo thì chúng ta không quản, trong quá trình đám người này truyền đạo lại quấn quít không buông, có thể nói đã dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào.

- Hơn nữa đại nhân ngươi cũng biết, Tây Cương Mật Tông không có căn cơ tại Trung Nguyên, trên cơ bản không thể truyền đạo cho người bình thường, cho nên bọn họ lựa chọn võ giả, dù sao chỉ cần bọn họ chọn một võ giả làm tín đồ, lực

ảnh hưởng của võ giả còn mạnh hơn người bình thường cả trăm lần.

Tô Tín chau mày:

- Bọn họ dám truyền đạo cho thủ hạ của ta?

Tô Tín không có hảo cảm với bất cứ tôn giáo nào, Đạo gia thanh tịnh vô vi xem như không tệ, tính xâm lược nhỏ một chút, cho nên trong lịch sử có không ít lần Đạo Môn trở thành quốc giáo.

Nhưng Đạo Môn cũng tiêu diệt không ít các giáo phái khác.

Thủ hạ dưới tay hắn có người tu hành công pháp Đạo gia, có thể tu luyện công pháp Phật gia, cho dù ngươi luyện ma công cũng không sao cả.

Nhưng công pháp là công pháp, nếu ai cho rằng tín ngưỡng vượt qua mệnh lệnh của Tô Tín, Tô Tín không dễ dàng tha thứ như vậy.

Nếu như Mật Tông dám làm như thế, rõ ràng không đặt Tô Tín vào mắt, công nhiên đánh mặt Tô Tín.

Tề Long lắc đầu nói:

- Người Mật Tông vẫn chưa to gan tới mức công nhiên gây sự với Lục Phiến Môn, nhưng ánh mắt bọn họ đặt lên người các công hầu Đại Chu.

Có một ít công hầu Đại Chu bị quấy rối phiền phức, cho nên nhờ người Lục Phiến Môn xua đuổi bọn họ, không nghĩ tới đám phiên tăng Mật Tông rất bá đạo, lại công nhiên ra tay với người Lục Phiến Môn chúng ta, cũng làm chúng ta tổn thất vài huynh đệ.

Ánh mắt Tề Long lộ ra vẻ âm trầm:

- Bởi vì đại nhân ngươi đang bế quan, cho nên ta cũng không lập tức trở mặt với đám phiên tăng đó, chỉ có thể lựa chọn tạm thời ẩn nhẫn, không nghĩ tới đám phiên tăng này càng làm càng quá đáng.

- Bởi như vậy, các công hầu Đại Chu đã tung tin vịt Lục Phiến Môn chúng ta sợ phiên tăng, chỉ biết bạo ngược trong nội bộ,

sợ hãi khi đối mặt kẻ thù bên ngoài.

- Trong khoảng thời gian này, uy tín Lục Phiến Môn chúng ta giảm mạnh, tình hình không ổn.

Hoàng Bỉnh Thành bổ sung thêm:

- Hơn nữa những tin đồn này đang nhắm vào lão đại ngươi, dù sao Lục Phiến Môn Thịnh Kinh thành do lão đại quản hạt.

Chương 1205 - Chi tiết của mật tông

Tô Tín nghe Hoàng Bỉnh Thành nói như thế, trực giác nói rõ việc này có vấn đề.

Thực lực Tề Long mạnh hơn Hoàng Bỉnh Thành, nhưng luận kinh nghiệm đấu tranh quyền mưu, hắn thật sự không bằng Hoàng Bỉnh Thành đi theo Tô Tín nhiều năm.

Tề Long chỉ thấy thủ hạ của Tô Tín tranh chấp với phiên tăng tranh, cho nên làm cho lời đồn về Lục Phiến Môn nổi lên bốn phía, nhưng Hoàng Bỉnh Thành lại nhìn ra có kẻ trợ giúp phía sau, manh mối đều nhắm vào Tô Tín.

Rốt cuộc là ai làm việc này, Tô Tín không suy nghĩ nhiều, mấu chốt là giải quyết vấn đề thế nào.

Cơ Hạo Điển tìm người đến nghiên cứu bí mật bạch ngọc thạch bản, Tô Tín không muốn quản, cho dù hắn tìm người Bạch Liên giáo cũng không sao cả, dù sao hắn hiện tại là thần tử Đại Chu, cho dù Cơ Hạo Điển thực nghiên cứu ra bí mật bạch ngọc thạch bản, tương lai cũng chia xẻ cho Tô Tín, tối thiểu cũng phải chia xẻ một bộ phận

Nhưng đám phiên tăng Mật Tông chọc tới Tô Tín, Tô Tín sẽ không bỏ mặc việc này.

Người châm ngòi thổi gió cũng âm độc, cũng nắm được chỗ đau của Tô Tín.

Lúc trước Tô Tín tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu Thịnh Kinh thành, hắn sử dụng thủ đoạn rất nghiêm khắc, thậm chí còn cầm Thái vương Cơ Ngôn Thành khai đao, cuối cùng chấn nhiếp các công hầu Đại Chu, làm cho bọn họ không dám làm càn trong Thịnh Kinh thành.

Kết quả hiện tại tốt rồi, Tề Long lại lựa chọn nhượng bộ trước phiên tăng Mật Tông.

Bất kể trong đó có lệnh của Tô Tín hay không, nhưng người khác âm thầm châm ngòi cho rằng thủ hạ của Tô Tín chỉ biết bạo ngược trong nội bộ, ngày bình thường mở miệng là nói pháp luật Đại Chu, quản lý rất nghiêm khắc, hiện tại lại sợ hãi phiên tăng Mật Tông.

Chỉ có điều Tô Tín không có trách cứ Tề Long và Hoàng Bỉnh Thành không kịp thời gọi mình, dù sao chuyện này vẫn nằm trong phạm vi khống chế, một khi bế quan bị cắt đứt, nói không chừng sẽ tạo ra hậu quả gì đó, cho nên cho dù Hoàng Bỉnh Thành hay Tề Long, trong tình huống không có nguy cơ sẽ không ảnh hưởng Tô Tín đang bế quan.

- Đi, các ngươi không cần lo việc này, ta sẽ đi tìm Thiết Chiến đại nhân hỏi thăm môt chút.

Tô Tín nói ra.

Sau khi đi ra ngoài, Tô Tín trực tiếp đi vào văn phòng Thiết Chiến, Thiết Chiến nhìn thấy Tô Tín đến đây cũng không ngạc nhiên, hắn trực tiếp hỏi:

- Ngươi muốn nói chuyện đám phiên tăng Mật Tông kia sao?

Thiết Chiến rất hiểu tính tình của Tô Tín, hắn tuyệt đối không phải người ẩn nhẫn khi ăn thiệt thòi.

Cho nên Thiết Chiến đã sớm đoán được, chỉ cần Tô Tín xuất quan, nhất định sẽ tới gặp hắn đòi công đạo.

Tô Tín gật đầu, hắn ngồi đối diện Thiết Chiến, hỏi:

- Thiết đại nhân, đối với đám phiên tăng Mật Tông kia, thái độ của Lục Phiến Môn chúng ta là gì? Mặc cho bọn chúng hung hăng càn quấy trong kinh thành hay sao?

Thiết Chiến cười khổ lắc đầu, nói:

- Lục Phiến Môn chúng ta không nên chộn rộn vào việc này, cho dù có liên quan tới người của quân đội, bọn họ cũng không nhúng tay vào.

- Ngươi cũng biết tình huống của bệ hạ, hiện tại trong lòng hắn, chuyện trọng yếu nhất là nghiên cứu bí mật trường sinh trong bạch ngọc thạch bản.

- Hiện tại người Mật Tông có thể giúp hắn tăng tốc hoàn thành việc này, có thể nghĩ bệ hạ bây giờ dùng thái độ gì với bọn họ.

- Cho nên vấn đề này không dễ quản, Lục Phiến Môn không sợ Tây Cương Mật Tông, nhưng lại sợ bệ hạ.

Tô Tín cau mày, lúc trước hắn thuyết phục Cơ Hạo Điển ra tay đối phó Thanh Thành kiếm phái đã dùng lý do này, không nghĩ tới bây giờ Lục Phiến Môn lại bị lý do này làm bó tay bó chân, không thể động thủ.

Thiết Chiến nói:

- Người Tây Cương Mật Tông làm quá mức, ngươi có thể phản kích, chỉ có điều ngươi phải nghĩ kỹ cách nói khi gặp bệ hạ mới được, Thiết gia ta không thể xuất thủ trong việc này.

- Hơn nữa lần này bệ hạ cho phép Tây Cương Mật Tông đến Trung Nguyên truyền đạo, đương nhiên không chỉ vì tăng tốc độ nghiên cứu bí mật trường sinh trong bạch ngọc thạch bản, cũng bởi vì bệ hạ muốn ngăn cản Thiếu Lâm tự cùng Đạo Môn.

- Tuy bệ hạ chúng ta hiện tại muốn đạt được bí mật trường sinh trong bạch ngọc thạch bản, hắn cũng không vì chuyện hư vô mờ mịt này mà nhượng bộ Tây Cương Mật Tông.

- Trong võ lâm Trung Nguyên, thực lực Đạo Môn cùng Thiếu Lâm tự quá mạnh mẽ, bọn họ như hai con hổ tranh phong với nhau, bệ hạ muốn kéo Tây Cương Mật Tông kéo lên nhằm tạo thế chân vạc, đến lúc đó tràng diện sẽ càng rối loạn.

Tô Tín gật đầu, tuy Nhân Hoàng Đại Chu không sống được bao lâu, hắn còn chưa tới mức bị trường sinh làm mê muội đầu óc.

Chiêu này của hắn rất không tệ, có tác dụng với Đạo Môn hay không, Tô Tín không biết, nhưng trăm phần trăm sẽ có tác dụng với Thiếu Lâm tự.

Tuy Mật Tông và Thiếu Lâm tự đều thuộc về Phật môn, nhưng chính bởi vì như thế, cùng là Phật môn nên tranh giành đạo thống mới tàn khốc nhất.

Có câu nói, bài trừ bên ngoài phải yên bên trong, cho dù Thiếu Lâm tự hay Tây Cương Mật Tông, bọn họ đều nghĩ như vậy.

- Đúng rồi, người ra tay với thủ hạ của ta là ai?

Tô Tín hỏi.

Thiết Chiến nói:

- Lần này người ra tay với thủ hạ của ngươi không phải Mật Tông Kim Cương tự, mà là môn phái khác trong Mật Tông.

- Kim Cương tự chính là một trong Phật môn tam tự, đệ nhất đại phái Tây Cương, đệ tử bọn họ có phong cách hành sự rất đại khí, sẽ không làm ra việc quấn quít không buông.

- Nháo sự lần này chính là người Hoan Hỉ miếu, Đại Uy Thiên Long tự, Chân Ngôn tông.

- Mấy môn phái này đều là đạo thống Tây Cương, thực lực không kém gì tông môn đỉnh cấp trong Trung Nguyên, tuy không cách nào so sánh với Kim Cương tự nhưng thế lực đủ đứng trong hàng ngũ thế lực đỉnh cấp.

Tô Tín gật đầu, thân là tứ đại thần bộ, hắn cũng hiểu một ít thế lực tông môn của Tây Cương.

Kỳ thật thế lực đỉnh cấp trên giang hồ không chỉ có Phật môn tam tự, Đạo môn tứ tông gì đó, có chút thế lực tông môn bên ngoài Trung Nguyên không kém gì thế lực đỉnh cấp, có chút thậm chí còn mạnh hơn nữa.

Ví dụ như Kim Trướng Hãn Quốc ở phía bắc, thực lực bọn họ không yếu hơn Đại Chu, nếu không bọn họ cũng không làm ra chuyện xâm lấn Trung Nguyên vào những năm cuối Đại Tấn.

Hơn nữa Kim Trướng Hãn Quốc còn có quốc giáo Côn Già phái, thực lực bọn họ rất cường đại.

Còn có Tây Vực ba mươi sáu nước, trong đó có một ít quốc gia và giáo phái có cường giả Chân Vũ cảnh tọa trấn.

Chỉ có điều những địa vực này cách Trung Nguyên xa xôi, cho nên cũng không bị nhét vào trong hàng ngũ thế lực đỉnh cấp.

Tô Tín dùng ngón tay gõ bàn. nói:

- Hoan Hỉ miếu? Một trong cửu ngục tà ma? Mật Tông bụng đói ăn quàng rồi, lại nhét một trong cửu ngục tà ma vào trong phạm vi Mật Tông.

Tô Tín rất chướng mắt những gia hỏa dựa vào song tu gia tăng thực lực, tuy nói võ đạo một đường ngàn vạn con đường, cho dù là ma đạo cũng chỉ làm việc cực đoan mà thôi, nhưng dựa vào song tu sẽ có tai họa ngầm quá lớn.

Thiết Chiến lắc đầu nói:

- Ngươi sai rồi, đứng trong hàng ngũ cửu ngục tà ma là Hoan Hỉ giáo, không phải Hoan Hỉ miếu.

- Có gì khác nhau sao?

Thiết Chiến suy nghĩu, sau đó cười khổ nói:

- Đúng là không có gì khác nhau, phong cách hành sự của Hoan Hỉ miếu rất tà khí, làm không ít chuyện khác người tại Tây Cương, cuối cùng suýt nữa chọc nhiều người tức giận.

- Cho nên Hoan Hỉ miếu đành phải trục xuất một ít đệ tử ra khỏi sư môn, những người này diễn biến thành Hoan Hỉ giáo sau này, bọn họ tu luyện công pháp và giáo lí đến từ Hoan Hỉ miếu, chẳng qua phong cách hành sự tà dị hơn mà thôi.

- Cho dù người Hoan Hỉ miếu phạm sai lầm lớn cũng chỉ bị trục xuất sư môn, bọn họ sẽ nương tựa Hoang Hỉ giáo, có bảy thành đệ tử Hoan Hỉ giáo xuất thân từ Hoan Hỉ miếu.

Tô Tín cau mày, Mật Tông rất biết chơi, trục xuất đệ tử ra khỏi sư môn nhưng không thu hồi võ công, thậm chí công nhiên cho đối phương rời khỏi Tây Cương và thành lập Hoan Hỉ giáo.

Hành vi như thế chẳng khác gì xem người võ lâm như kẻ đần.

Chỉ có điều loại hành vi này lại không bị Tây Cương Mật Tông truy cứu, người khác chẳng muốn nói cái gì.

Hơn nữa cửu ngục tà ma là tông môn ma đạo, nhưng cũng không phải mỗi thế lực đều có thực lực như Bạch Liên giáo cùng Huyễn Ma Đạo, Hoan Hỉ giáo rất yếu ớt.

Tuy công pháp song tu của bọn họ miễn đi việc khổ tu, tiến cảnh giai đoạn trước rất nhanh, nhưng càng về sau sẽ gặp bình cảnh càng lớn.

Đây chính là nguyên nhân thái độ người giang hồ bình thường, không có công pháp gì là hoàn mỹ vô khuyết, giai đoạn trước phát triển càng nhanh, càng về sau càng chậm.

Hỏi xong thái độ của Lục Phiến Môn, Tô Tín trực tiếp liền rời đi.

Về phần gia hỏa đang âm thầm hô phong hoán vũ là ai, Tô Tín không quan tâm, trừ Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền thì còn ai vào đây?

Trong Thịnh Kinh thành hiện tại, chỉ có bọn họ có thù oán với Tô Tín và không sợ trả thù.

Bọn họ ngây ngốc trong Lục Phiến Môn thời gian dài như vậy, tự nhiên cũng hiểu một ít quy tắc ngầm trong Lục Phiến Môn, cho nên mới có thể sử dụng động tác nhanh và âm thầm truyền bá lời đồn đi khắp nơi.

Sau khi trở về, Tô Tín gọi Hoàng Bỉnh Thành và Tề Long tới nói:

- Về sau những phiên tăng Tây Cương Mật Tông thành thành thật thật thì thôi, chúng ta tạm thời bỏ qua việc này, nếu như bọn chúng còn dám gây sự.

Ánh mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh lùng:

- Không cần cố kỵ, trực tiếp động thủ!

- Tuân mệnh!

Tề Long và Hoàng Bỉnh Thành cùng đáp lời.

Luận thực lực, những thủ hạ Tô Tín hiện tại không yếu, có không ít võ giả Hóa Thần cảnh.

Những phiên tăng truyền đạo không có thực lực cường đại, đại bộ phận đều là cảnh giới Tiên Thiên cộng thêm vài tên phiên tăng Hóa Thần cảnh dẫn đầu, với lực lượng trong tay Tô Tín hiện tại, hắn có thể giải quyết đám người này.

Nhưng có một số việc không thể tính như vậy, sau lưng những phiên tăng có người, sau lưng đám người Tề Long lại có Tô Tín.

Đối phương xảy ra chuyện có thể đi tìm võ giả Dung Thần cảnh sau lưng trợ giúp, Tô Tín nhưng lại đang bế quan, cho nên Tề Long và Hoàng Bỉnh Thành không dám đấu, không biết Tô Tín có thái độ như thế nào.

Hiện tại đã nghe Tô Tín phân phó, bọn họ cũng có người tâm phúc, cho nên bọn họ không cần do dự.

Lần sau những phiên tăng kia còn dám khiêu khích, trực tiếp rút đao chém là được.

Với tư cách người nói chuyện của một thế lực, có đôi khi không cần ngươi tự mình quản lý, cũng không cần ngươi tự mình động thủ, ngươi cần làm rất đơn giản, giống như Tô Tín hiện tại, ngươi cấp phương hướng chỉ thị cho thủ hạ là đủ.

Chương 1206 - Huyết hà thần công

Sau khi phân phó Tề Long và Hoàng Bỉnh Thành, Tô Tín lưu một mình Tề Long ở lại, hắn giao một quyển sách cho đối phương.

Tề Long cầm trong tay, hắn không mở ra, nhưng nhìn thấy hai chữ ‘ Huyết Hà ’ trên đó, Tề Long hít thở dồn dập.

Người nào không biết Tô đại nhân có tuyệt kỹ thành danh chính là Huyết Hà Thần Kiếm, thậm chí hắn còn có danh hiệu Huyết Kiếm Thần Chỉ.

Kiếm xuất huyết hà, huyết mà khôn cùng còn ma đạo hơn cả ma đạo, uy năng tương đối kinh người.

Hiện tại Tô Tín cho hắn quyển sách có hai chữ Huyết Hà, cuối cùng hắn cần hoài nghi hay sao?

Quả nhiên, Tô Tín nói tiếp:

- Công pháp Huyết Ma giáo của ngươi không cần luyện nữa, uy lực có hạn hơn nữa tác dụng phụ cực lớn, về sau đừng dùng.

- Tuy Huyết Ma giáo rất mạnh nhưng cần phải hấp thu máu người mới có thể phát triển như hiện tại.

- Chỉ có điều dùng cách hút máu người tu luyện là sai lầm, chỗ thiếu hụt quá nhiều, công pháp nguyên vẹn đều như thế, càng không cần nói ngươi tu hành công pháp tàn khuyết.

- Ta tu hành Huyết Hà Thần Kiếm tới cực hạn mới có thể sáng tạo ra, ta tạo ra công pháp chuyên dụng cho ngươi, không phải kiếm pháp cũng không phải đao pháp, dùng Huyết Hà làm cơ sở, tùy tâm sở dục, tên là Huyết Hà Thần Công, sau này ngươi có thể tu luyện.

Tề Long tu luyện công pháp tàn khuyết của Huyết Ma giáo, Tô Tín truyền thụ Huyết Hà Thần Kiếm cho hắn là vừa vặn.

Chỉ có điều Tô Tín tu luyện kiếm pháp, Tề Long tu luyện là đao pháp, khác biệt trong đó rất lớn.

Cũng không sao, võ đạo trăm sông đổ vào một biển, Tô Tín xóa đi bộ phận kiếm pháp trong Huyết Hà Thần Kiếm, tăng thêm lý giải của mình, một lần nữa sáng tạo ra một bộ Huyết Hà Thần Công, nó rất thích hợp cho Tề Long tu luyện.

Đối với công pháp Tô Tín sáng tạo ra, hắn tạo ra công pháp rất đơn giản.

Cái gì là võ đạo tông sư? Có thể tự nghĩ ra công pháp, khai tông lập phái chính là võ đạo tông sư.

Mặc dù nói đại bộ phận võ giả Hóa Thần cảnh sáng tạo ra công pháp rất yếu, cho dù yếu thì cũng có thể truyền thừa tiếp.

Trải qua Tô Tín cải biến sáng tạo, Huyết Hà Thần Công của hắn không tính là yếu

Huyết Hà Thần Kiếm là công pháp tam tinh nửa, hơn nữa Tô Tín lại dung nhập khí huyết sát và lý giải của mình vào trong đó, cho nên mặc dù xóa bỏ bộ phận kiếm pháp trong đó, nhưng nó còn mạnh hơn cả Huyết Hà Thần Kiếm ban đầu, uy năng có thể sánh bằng vũ kỹ tứ tinh.

Hơn nữa bộ Huyết Hà Thần Công này không có hạn chế võ giả, mặc kệ ngươi dùng binh khí gì cũng có thể tu luyện, khác biệt nằm ở chỗ ngươi lĩnh ngộ Huyết Hà Thần Công thế nào.

Cho dù là kiếm pháp hay là đao pháp hoặc chưởng pháp, trên lý luận đều có thể lĩnh ngộ, khác nhau ở chỗ xem tư chất của ngươi thế nào.

Tề Long thu hồi Huyết Hà Thần Công trong tay, trực tiếp quỳ một chân trước mặt Tô Tín, trầm giọng nói:

- Thuộc hạ không quên đại ân đại đức của đại nhân ngày hôm nay, ngày sau sẽ dùng tính mạng báo đáp!

Mặc dù tâm tính Tề Long âm tàn và dã tâm rất lớn, nhưng hắn không phải kẻ không biết tốt xấu.

Trên giang hồ cái gì quý giá nhất? Không phải đan dược dị bảo, mà là công pháp truyền thừa!

Một môn công pháp truyền thừa tốt thậm chí có thể tạo ra một thế lực đỉnh cấp, cho nên cho dù tông môn hay là tán tu, tất cả đều xem trọng công pháp của mình.

Kết quả Tô Tín hiện tại giao tuyệt kỹ thành danh Huyết Hà Thần Công cho hắn, nội tâm Tề Long rất cảm động.

Hành vi của hắn là chân tâm hay thật ý, nhưng tối thiểu thái độ rất đầy đủ.

Dưới gối nam nhân có vàng, võ giả trừ quỳ ân sư phụ mẫu ra, bọn họ không quỳ thiên địa, cho dù là trong Đại Chu, thời điểm vào triều, những võ giả Đại Chu cũng chỉ cúi người hành lễ với Cơ Hạo Điển mà thôi, chưa bao giờ quỳ kẻ khác.

Hiện tại Tề Long dùng tư thái như vậy đã thần phục Tô Tín vượt qua Cơ Hạo Điển.

Tô Tín mỉm cười, hắn không có ngăn cản, chỉ thản nhiên nói:

- Không cần như thế, ta nói rồi, Tô Tín ta đối đãi người một nhà không keo kiệt, huống hồ tất cả đều là ngươi giành được.

Tô Tín cho Tề Long bộ phận trân quý nhất của Huyết Hà Thần Công cũng không phải cho không, nếu như Tề Long không có

đạt tới yêu cầu của hắn, đừng nói Huyết Hà Thần Công, cọng lông cũng không có.

Trong khoảng thời gian này Tề Long biểu hiện xem như hợp cách, cho dù thực lực, tâm tính hay thủ đoạn đều đáng giá bồi dưỡng, thậm chí Hoàng Bỉnh Thành còn nói hắn không tệ, như vậy đã không có vấn đề, Tề Long hiện tại còn chưa trở thành tâm phúc chính thức của Tô Tín, nhưng tối thiểu hắn đã có tư cách.

Cho nên Tô Tín phải tăng thực lực của hắn lên cao hơn, cho nên mới phải ban cho Huyết Hà Thần Công.

Tề Long mang theo vẻ mặt kích động rời đi, Tô Tín sờ cằm, hắn cảm giác mình nên ban công pháp đơn giản hóa cho thủ hạ.

Nói một cách cuồng ngạo, trong tay Tô Tín hiện tại nắm rất nhiều công pháp cao cấp, võ giả tầm thường không có tư cách tu luyện.

Giống như Thiên đình và Địa phủ, bọn họ có công pháp cường đại nhưng lại không tìm thấy người tu hành công pháp này.

Tô Tín cầm một đống công pháp cao cấp và có thể nhanh nhập môn nhanh chóng cũng nhờ vào 5% độ thuần thục.

Nếu không, cho dù thiên phú Tô Tín tốt hơn nữa, hắn không có khả năng nhanh chóng tu hành công pháp nhanh như vậy.

Cho nên Tô Tín chuẩn bị Huyết Hà Thần Công cho Tề Long, cũng đơn giản hóa những phần tối nghĩa, uy năng giảm xuống nhưng lại thích hợp cho võ giả tầm thường tu luyện.

Kỳ thật Tô Tín hiện tại làm cũng giống các tiền bối võ đạo ngày xưa.

Uy năng công pháp thượng cổ cường đại nhưng tối nghĩa khó hiểu, kết quả bị một đám tiền bối đơn giản hóa.

Tuy làm như vậy uy năng của công pháp sẽ giảm xuống, nhưng lại có thể tạo phúc cho nhiều võ giả hơn, giúp một ít võ giả thiên phú kém tu hành dễ dàng.

Tô Tín nắm giữ công pháp quá cường đại, cho dù đơn giản hóa cũng không dễ tu luyện như thế, còn cần thiên phú đầy đủ mới được.

Ví dụ như Tề Long có thể tu hành Huyết Hà Thần Công, giống như Lý Phôi có thể khống chế Tịch Tà Kiếm Phổ hoàn mỹ và dung hợp với Quỳ Hoa Bảo Điển.

Kỳ thật đừng nhìn Tề Long xuất thân không tốt nhưng thiên phú của hắn lại không kém.

Tô Tín điều tra qua tư liệu của hắn, hắn xuất thân hèn mọn, trước kia hắn chỉ là tán tu, về sau gia nhập Lục Phiến Môn cũng chỉ học được công pháp đại chúng của Lục Phiến Môn.

Sau khi hắn ngoài ý muốn đạt được công pháp tàn khuyết của Huyết Ma giáo mới có thể xuất đầu, tấn thăng hàng ngũ truy phong tuần bổ.

Dựa vào công pháp tàn khuyết của Huyết Ma giáo, hắn còn có thể tu luyện đến mức này, như vậy hắn có thể khống chế Huyết Hà Thần Công.

Chỉ có điều những thủ hạ khác của Tô Tín không sánh bằng Tề Long, hơn nữa cho dù có, Tô Tín cũng không truyền thụ võ công của mình cho người đó.

Những người này chỉ là thủ hạ của Tô Tín, lại không phải tâm phúc của hắn.

Hiện tại Tô Tín là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, Tô Tín nói chuyện bọn họ nghe, thậm chí bọn họ có thể phản kháng lệnh của Phương Cửu Nguyên, thậm chí là mệnh lệnh của Thiết gia.

Nhưng nếu một ngày Tô Tín chuẩn bị tạo phản, hắn sẽ đứng ra đối địch với Đại Chu, khi đó bọn họ làm sao? Có thể đi theo Tô Tín tạo phản hay không?

Mặc dù nói Tô Tín hiện tại lưng tựa Đại Chu đón bóng mát, tạm thời chưa có cãi nhau trở mặt với Đại Chu, nhưng làm việc gì cũng phòng ngừa vạn nhất, cho nên Tô Tín muốn tâm phúc cùng vui buồn với mình.

Lắc đầu, Tô Tín thả việc này xuống, hắn quay người đi xử lý công vụ chồng chất khi hắn bế quan.

Bởi vì có Hoàng Bỉnh Thành, đại bộ phận công vụ đều do hắn xử lý, nhưng một ít việc liên lụy khá nhiều thì Hoàng Bỉnh Thành không dám quyết định, cho nên sẽ giao cho Tô Tín xử lý, số này không nhiều lắm.

Tề Long cầm Huyết Hà Thần Công Tô Tín cho hắn, hắn mang theo kích động quay về phòng, không thể chờ đợi được đã bắt đầu tu luyện.

Đúng như Tô Tín đoán trước, bản thân thiên phú Tề Long không tệ, Huyết Hà Thần Công khác với công pháp tàn khuyết Huyết Ma giáo của hắn, nhưng có một ít chỗ lại tương tự, hắn chỉ cần dùng thời gian ba ngày là nhập môn.

Cảm nhận được Huyết Hà Thần Công cường đại, Tề Long lắc đầu cảm khái rất nhiều.

Tề Long muốn đầu nhập vào Tô Tín với lý do rất đơn giản, bởi vì Tô Tín rất mạnh, là chỗ dựa rất tốt.

Chỉ có điều chỗ dựa thì chỗ dựa, hắn không có ý định bán mạng cho Tô Tín.

Dù sao Tề Long lăn lộn trên giang hồ lâu như thế, hắn lại trải qua trắc trở trong Lục Phiến Môn, hắn nhìn thấy quá nhiều tình người ấm lạnh.

Cho nên lúc trước hắn đảm nhiệm truy phong tuần bổ cũng chỉ lẻ loi một người, cũng không có lựa chọn đứng thành hàng.

Hiện tại Tô Tín cho hắn một bộ Huyết Hà Thần Công, hắn cảm ngộ rất nhiều.

Ngươi muốn dùng sức một người xây dựng sự nghiệp không dễ dàng chút nào.

Đừng nhìn Tô Tín phong quang như vậy, nhưng những năm qua Tô Tín trải qua cái gì, có ai biết không? Huống hồ cũng không phải ai cũng có thể so sánh với Tô Tín.

Tối thiểu Tề Long biết rõ mình không thể sánh bằng Tô đại nhân.

Đã như thế, còn không bằng chính thức đầu nhập dưới trướng Tô đại nhân, trở thành tâm phúc của hắn, tối thiểu bán mạng

cho đại nhân như vậy cũng không lỗ.

Tề Long nghĩ như vậy, hắn đã quyết định chủ ý.

Đương nhiên hiện tại đi tìm Tô đại nhân tỏ ra trung tâm cũng không dùng được, Tô đại nhân còn chưa chính thức tiếp nhận mình, chỉ cần hắn biểu hiện ra đủ trung tâm là đủ, Tô đại nhân sẽ không làm như không thấy.

Nghĩ như lấy, Tề Long trực tiếp cầm đao ra khỏi cửa, mang theo một đám bộ khoái Lục Phiến Môn bắt đầu tuần phố.

Trong khoảng thời gian này đều do Tề Long phụ trách sự vụ Thịnh Kinh thành, kể cả nhiệm vụ tuần phố hàng ngày…

Chỉ có điều bởi vì đám phiên tăng Mật Tông, Tề Long không muốn gây chuyện, cho nên hắn mới giảm bớt tần suất dạo phố.

Hiện tại Tô Tín đã nói, không cần sợ những phiên tăng kia, trong nội tâm Tề Long cũng có phương hướng, hắn không cần lo lắng như trước.

Chương 1207 - Long hoa hầu không sống yên lành

Sau khi Côn Luân Bí Cảnh kết thúc, Thịnh Kinh thành rất bình an, điểm ấy những bộ khoái thủ hạ Tô Tín có quyền lên tiếng nhất.

Trước kia, hoàng tử, công hầu và đám thủ hạ của bọn họ công phạt lẫn nhau, Thịnh Kinh thành loạn thành bầy, bọn họ không muốn quản, nhưng lại không thể mặc kệ, nhưng bọn họ có quản cũng không làm được gì, còn có thể dính một thân rác rưởi.

Sau khi Tô Tín ra oai phủ đầu với Thái vương Cơ Ngôn Thành, Thịnh Kinh thành mới xem như an ổn một ít, cuối cùng khi Cơ Hạo Điển tức giận, trực tiếp cướp đoạt thế lực trong tay các hoàng tử, đám công hầu Đại Chu cũng hoảng sợ không dám thở mạnh, không dám gây sự trong Thịnh Kinh thành.

Chỉ có điều khi những phiên tăng kia làm mưa làm gió trong Thịnh Kinh thành, bọncác bộ khoái tuần tra Thịnh Kinh thành cũng khẩn trương.

Tề Long mang người đi dò xét tới trưa, hắn không phát hiện dị thường gì, trên đường còn gặp một ít phiên tăng Mật Tông, cũng không có phát sinh xung đột gì.

Những phiên tăng Mật Tông có thói quen bá đạo, bị những người Tây Cương xem như thần phật, nhưng nơi này lại là Thịnh Kinh thành, chắc hẳn bọn họ cũng bị sư trưởng tông môn phân phó, cho nên bọn họ cũng thu liễm một ít.

Cho nên lần trước phiên tăng Mật Tông xung đột với Lục Phiến Môn, nhưng các phiên tăng Mật Tông cũng không ngu ngốc tới mức vừa đụng mặt đã tiến lên khiêu khích.

Buổi sáng trôi qua, Tề Long trực tiếp dẫn theo vài tên thủ hạ tâm phúc đi Xuyên Hương Lâu chuẩn bị ăn cơm trưa.

Xuyên Hương Lâu là quán rượu mới xây dựng trong Thịnh Kinh thành, chuyên môn làm một ít đồ ăn phong vị Ba Thục, hương vị và danh tiếng cũng không tệ, rất hợp khẩu vị của Tề Long, cho nên mỗi lần Tề Long đều tới đây ăn cơm.

Xuyên Hương Lâu cũng không phải đơn giản như vậy, sau lưng của hắn là Thục vương Cơ Ngôn Tú.

Lục Phiến Môn chưởng quản tình báo thiên hạ, Tề Long cũng tìm hiểu bối cảnh của Xuyên Hương Lâu.

Từ lần trước, sau khi trải qua biến cố Côn Luân Bí Cảnh, Cơ Ngôn Tú xem như có tư cách tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, cho nên hắn vô cùng quan tâm sự vụ trong Thịnh Kinh thành.

Xuyên Hương Lâu trên danh nghĩa là quán rượu, nhưng kỳ thật cũng là ánh mắt của Cơ Ngôn Tú, chuyên môn phụ trách truyền tình báo trong Thịnh Kinh thành ra ngoài.

Những chuyện này cũng bị Lục Phiến Môn biết, nhưng không có người nào đi quản.

Cơ Ngôn Tú chính là người hoàng thất Đại Chu, chỉ cần bọn họ không làm ra chuyện uy hiếp Đại Chu cùng Lục Phiến Môn, vậy thì không có người nào đi quản bọn họ.

Hơn nữa Cơ Ngôn Tú cũng biết điểm này, cho nên bọn họ cũng không tận lực giấu diếm Lục Phiến Môn.

Tề Long bước vào Xuyên Hương Lâu, chưởng quầy lập tức chào đón, cười nói:

- Tề đại nhân, ngài đã vài ngày không tới đây, cái bàn này vẫn giữ lại cho ngài, đồ ăn dựa theo quy củ cũ chứ?

Tề Long gật đầu nói:

- Quy củ cũ, cho mấy huynh đệ của ta một bàn thức ăn ngon.

Chưởng quầy vội vàng nói:

- Tề đại nhân ngài chờ một chút, lập tức có ngay.

Cho dù chưởng quầy hay tiểu nhị trong Xuyên Hương Lâu đều là người của Thục vương Cơ Ngôn Tú.

Bọn họ cũng biết quan hệ giữa Cơ Ngôn Tú và Tô Tín, Tề Long lại là tâm phúc của Tô đại nhân, vừa mới tấn chức Hóa Thần đã được ủy nhiệm phụ trách sự vụ Thịnh Kinh thành, ai cũng có thể nhìn ra Tô đại nhân đang tài bồi Tề Long.

Chính bởi vì như thế này, chưởng quầy mới lấy lòng Tề Long như vậy, nếu như là những công hầu Đại Chu tới đây, hắn cũng không khách khí như thế.

Tề Long đi tới góc hẻo lánh của đại sảnh, hắn khẽ dựa vào cửa sổ.

Có lẽ bởi vì thời gian làm truy phong tuần bổ tương đối dài, cho nên Tề Long có thói quen, cho dù ngồi ăn cơm cũng chọn vị trí có thể nhìn chung quanh, tai nghe tám phương.

Cho nên Tề Long mới không chọn vào phòng riêng, mà là lựa chọn ngồi ở cửa sổ trong đại sảnh.

Rượu và thức ăn được đưa lên, Tề Long bắt đầu ăn, lúc này ngoài cửa có một trung niên khí thế bất phàm đi vào.

Trung niên kia nhìn thấy Tề Long trong đại sảnh, hắn dừng lại chào hỏi:

- Thì ra là Tề đại nhân, thật trùng hợp, Tề đại nhân cũng nghe nói mùi vị của Xuyên Hương Lâu không tệ sao? Thật đúng lúc, bữa cơm này ta mời.

Tề Long nhú chắp tay nói:

- Long Hoa hầu khách khí, ta là khách quen của Xuyên Hương Lâu, nếu như Long Hoa hầu không chê thì ngồi xuống cùng ăn.

Người trung niên này chính là người quen biết cũ của Tô Tín, là Long Hoa hầu Trần Thiên Chi của Đại Chu.

Lúc trước Trần Thiên Chi bị Tô Tín nói động, không chỉ trợ giúp Tô Tín hãm hại Thái vương Cơ Ngôn Thành, về sau còn đầu nhập vào Sở Vương Cơ Ngôn Hạo, hơn nữa còn đâm Cơ Ngôn Thành một đao trong Côn Luân Bí Cảnh.

Chỉ có điều đáng tiếc, cuối cùng tất cả mọi người đều bị Nhân Hoàng bệ hạ đùa giỡn, Long Hoa hầu đầu nhập vào Cơ Ngôn Hạo cũng không tìm được cái gì, hắn ngược lại có liên quan vào việc tranh giành vị trí thái tử mà bị Cơ Hạo Điển chán ghét, trong thời gian đó, hắn sống không tốt lắm.

Bây giờ nghe Tề Long mời, Trần Thiên Chi hơi do dự sau đó gật đầu:

- Như vậy tại hạ từ chối thì bất kính.

Kỳ thật hắn không có nhiều giao tình với Tề Long, thậm chí Tề Long mấy tháng trước chỉ là tiểu bối cảnh giới Tiên Thiên mà thôi, thậm chí Trần Thiên Chi còn chưa từng nghe qua tên của hắn.

Chỉ có điều về sau Tề Long tấn thăng Hóa Thần cảnh, hơn nữa còn được Tô Tín cắt cử phụ trách sự vụ Lục Phiến Môn Thịnh Kinh thành, từ đó Tề Long mới tiến vào trong mắt phần đông công hầu Thịnh Kinh thành.

Dù sao Tề Long hiện tại phụ trách sự vụ tổng bộ đầu Thịnh Kinh thành, chỉ có điều bởi vì hắn không đủ công lao và tư lịch, cho nên mới không có chính thức trở thành tổng bộ đầu Thịnh Kinh thành.

Cho dù như vậy, mọi người cũng biết rõ, Tề Long nhất định là thân tín được Tô Tín chuẩn bị bồi dưỡng, đáng giá kết giao.

Vừa rồi Trần Thiên Chi thật sự tới đây dùng cơm, nhưng hắn nhìn thấy nhân vật có phân lượng như Tề Long lại ngồi trong đại sảnh, cho nên hắn mới vội vàng tiến lên chào hỏi.

Bây giờ nghe Tề Long mở miệng mời, Trần Thiên Chi cũng muốn giao hảo với tâm phúc của Tô Tín, cho nên cũng không khách khí với Tề Long.

Trần Thiên Chi vừa ngồi, Tề Long bảo tiểu nhị mang thêm bát đũa tới, tự mình rót chén rượu cho Trần Thiên Chi.

Nhìn Tề Long trước mắt, trong lòng Trần Thiên Chi cũng cảm khái ngàn vạn.

Nhớ ngày đó Tô Tín mới vào Thịnh Kinh thành, có thể nói bốn phía đều là địch nhân, còn bị ném lên vị trí tổng bộ đầu Thịnh Kinh thành, việc này chẳng khác gì đưa Tô Tín lên lò nướng.

Kết quả mới qua vài năm, Lưu Phượng Vũ đối nghịch với Tô Tín lúc trước đã chết, Tô Tín lại thế thân vào vị trí của hắn.

Cơ Ngôn Thành kết đại thù với Tô Tín còn không bằng cả vương gia nhàn tản, triệt để không có tư cách tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, mỗi ngày đều ở trong Thái vương phủ uống rượu giải sầu.

Trái lại Tô Tín hiện tại đã danh chấn giang hồ, lần này hắn dẫn theo nhiều cường giả Đại Chu tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái, từ đó cũng đặt vững địa vị của hắn trong Đại Chu, có thể nói hắn nắm giữ quyền thế ngập trời.

Trần Thiên Chi thở dài một hơi, Tô Tín ngày xưa còn có thể bình khởi bình tọa bàn điều kiện với hắn, hiện tại đến phiên hắn nịnh nọt thủ hạ của Tô Tín.

Tề Long uống một hớp rượu nói:

- Tại sao ta có cảm giác Hầu hầu không vui.

Trần Thiên Chi cười khổ nói:

- Còn không phải bởi vì chuyện thái tử lúc trước, những công hầu tham dự tranh đoạt vị trí thái tử ngày xưa không sống yên ổn.

- Ngày xưa những công hầu Đại Chu như chúng ta, cho dù không có chiến công cũng được triều đình cấp bổng lộc, trong đó có không ít tài nguyên tu luyện.

- Kết quả hiện tại tốt rồi, những bổng lộc kia thì có nhưng tài nguyên tu luyện giảm mạnh chín thành.

- Hơn nữa cho dù ta muốn dựa vào chiến công tìm tài nguyên cũng không được.

- Lần này Tô đại nhân mang theo người Đại Chu đi diệt Thanh Thành kiếm phái, Long Hoa hầu nhất mạch ta xưa kia có chút quan hệ với Thiên Long vũ quân, cho nên ta chuẩn bị đi hỏi thăm một chút, kết quả lại bị người trực tiếp cự tuyệt.

- Cứ theo đà này, Long Hoa hầu nhất mạch của ta không kiên trì được bao lâu.

Nghe Trần Thiên Chi tố khổ, Tề Long âm thầm cười lạnh.

Hắn có quan điểm về đám công hầu Đại Chu giống Tô Tín, nội tâm rất xem thường, những người này chỉ là kẻ ăn no chờ chết mà thôi.

Tề Long trước kia đảm đương truy phong tuần bổ còn hâm mộ những công hầu Đại Chu này, có thực lực có công huân, ngày bình thường không làm gì cũng có bổng lộc của Đại Chu.

Nhưng hiện tại Tề Long không có cảm xúc hâm mộ gì đó, ngược lại biến thành khinh thường.

Võ giả phải dũng mãnh cấp tiến, những công hầu Đại Chu này sống bằng công huân ngày xưa, tánh mạng bản thân cũng nằm trong tay Đại Chu, đã sớm không có nhuệ khí như trước.

Cho nên những cường giả trong quân đội không quan tâm tới đám người Long Hoa hầu, bọn họ gần đây chỉ phụ trách chinh chiến vì Đại Chu đổi lấy lợi ích của mình, bọn họ mới không muốn đụng vào những chuyện rối loạn kia.

Tề Long cười ha hả, nói:

- Hầu gia không cần lo lắng, bệ hạ đã không tiếp tục trừng phạt các ngươi, mặt khác những trừng phạt nhỏ sẽ không kéo dài, nói không chừng chờ thêm một ít thời gian, ngay cả bệ hạ cũng quên đi việc này.

Tề Long và Trần Thiên Chi đang tán gẫu với nhau, lúc này ở cửa ra vào có năm tên phiên tăng đi vào, hai người đầu lĩnh có

tu vi Hóa Thần cảnh.

Hai tên phiên tăng Hóa Thần cảnh đều để trần cánh tay, cơ bắp trên tay như kim loại đúc thành, chúng còn tỏa ra màu đồng lóng lánh.

Kỳ thật cách xa nhau rất xa, Tề Long cũng có thể cảm nhận được khí huyết cường đại của bọn họ.

Năm tên phiên tăng đi vào Xuyên Hương Lâu, sau đó trực tiếp đi tới gần Long Hoa hầu, một tên phiên tăng trong đó chắp tay trước ngực, dùng giọng Đại Chu đông cứng nói:

- Vì sao Hầu gia trốn tránh không gặp chúng ta?

- Chúng ta biết rõ Hầu gia trong lòng có phiền não, cho nên mới mời Hầu gia nhập Đại Uy Thiên Long tự chúng ta, tu vô thượng Uy Đức Long Vương ấn, khi đó hầu gia có thể loại bỏ phiền não.

- Chỉ cần Hầu gia có thể gia nhập Đại Uy Thiên Long tự chúng ta, ta Trì Pháp Thượng Sư của chúng ta có thể truyền thụ mật thừa cho ngài.

Nhìn thấy đám phiên tăng tới đây, trong mắt Trần Thiên Chi lộ ra một tia chán ghét, khoát tay, dùng ngữ khí không kiên nhẫn nói:

- Đừng dây dưa với ta nữa, ta không có hứng thú gia nhập Mật Tông các ngươi!

Chương 1208 - Cắn chặt không buông

Kỳ thật trên lý luận, nếu Long Hoa hầu có thể gia nhập một tông môn đỉnh cấp, chỉ cần điều kiện đầy đủ, hắn cũng có thể phản bội Đại Chu.

Đừng tưởng rằng những công hầu Đại Chu không trung tâm với Đại Chu cỡ nào, trung tâm của bọn họ chỉ tồn tại dưới điều kiện tiên quyết là Đại Chu cung cấp đủ lợi ích và chỗ dựa to lớn.

Nhưng vấn đề là, Long Hoa hầu không chấp nhận một ít tư tưởng và lý niệm của Tây Cương Mật Tông.

Võ giả Thiếu Lâm tự chú trọng tu vi phật pháp, chú trọng tu luyện tâm hồn, trên giang hồ có người thường xuyên nói phật tu nhân quả, đạo pháp tự nhiên.

Tây Cương Mật Tông có cùng nguồn gốc với Thiếu Lâm tự nhưng phương thức tu luyện còn cực đoan hơn cả Thiếu Lâm tự.

Tây Cương Mật Tông chủ tu thân thể, không cầu đốn ngộ nhân quả, chỉ cầu thân thể thành phật.

Hơn nữa tất cả chỉ là phụ, dù sao Trung Nguyên cũng có công pháp luyện thể, thậm chí Thiếu Lâm tự có một ít công pháp luyện thể còn cực đoan hơn cả Tây Cương Mật Tông, ví dụ như thủ tọa Giảng Kinh đường Thiếu Lâm tự Huyền Chân tu luyện Kim Cương Tinh Thể Lưu Ly Quyết.

Chỉ có điều Mật Tông có rất nhiều phương thức tu luyện và công pháp bí truyền đầy tà dị, tà dị đến mức làm người ta khó tiếp nhận.

Ví dụ như pháp tướng, phương pháp song tu của Hoan Hỉ miếu đã xem như ôn hòa.

Trần Thiên Chi đã là Hóa Thần cảnh võ đạo tông sư, lộ tuyến võ đạo của hắn đã cố định, cho dù Mật Tông thật có biện pháp truyền thừa quán đỉnh, Trần Thiên Chi cũng không muốn.

Mật Tông còn có một ít quy củ cũng rất nghiêm khắc, đặc biệt là Mật Tông có quán đỉnh truyền thừa, tín ngưỡng của đối tượng bị quán đỉnh xuất hiện bất kỳ sai lệch nào, hoặc bị cho rằng phản bội Mật Tông, bọn họ sẽ bị xử phạt cực kỳ nghiêm khắc.

Có chút điều ước, Trần Thiên Chi xem ra không khác gì tà giáo lập quy củ, quả thực không cách nào thuyết phục hắn nổi.

Nếu như Trần Thiên Chi hiện tại vẫn ở cảnh giới Tiên Thiên thì hắn còn xem xét gia nhập Mật Tông đổi lấy lực lượng.

Nhưng hắn bây giờ là Hóa Thần cảnh võ đạo tông sư, cho dù hắn lăn lộn không nổi nhưng vẫn là Long Hoa hầu Đại Chu, cho nên hắn không muốn tuân thủ giới luật gì đó.

Chỉ có điều hai tên phiên tăng đã nhìn chằm chằm vào Long Hoa hầu, quấn quít níu lấy hắn không buông, bọn họ đã ba lần tìm Long Hoa hầu.

Kỳ thật những phiên tăng này không có như thế, nhưng bọn họ lại bị Cơ Hạo Điển đùa giỡn.

Tây Cương Mật Tông ban đầu đạt thành điều kiện với Cơ Hạo Điển chính là xuất ra bí điển truyền thừa của Mật Tông, bọn họ sẽ cùng Đại Chu nghiên cứu bí mật bạch ngọc thạch bản, Đại Chu sẽ cho phép Mật Tông truyền đạo, Đại Chu sẽ không ngăn trở.

Chỉ có điều các đạo khác đã có tông môn hoặc thế lực võ lâm, bọn họ rất chống cự Mật Tông.

Cho nên một ít cao tăng Mật Tông rất thông minh trực tiếp buông tha những nơi này, mà là lựa chọn truyền đạo trong Thịnh Kinh thành, dùng Thịnh Kinh thành làm trung tâm bồi dưỡng ra một ít giáo đồ truyền đạo, sau đó lại khuếch trương ra ngoài.

Đối với Mật Tông đưa ra điều kiện, Cơ Hạo Điển cũng không có phản đối, cũng cho phép bọn họ truyền đạo trong Thịnh Kinh thành, chỉ cần nguyện ý gia nhập Mật Tông, Đại Chu sẽ không ngăn cản, cho dù người đó đảm nhận chức vụ gì, Đại Chu đều cho đi.

Lúc trước những cao tăng Tây Cương Mật Tông còn mừng thầm, cho rằng Cơ Hạo Điển nóng vội bí mật bạch ngọc thạch bản cho nên thống khoái thừa nhận yêu cầu của bọn họ, chờ bọn họ chính thức truyền đạo tại Thịnh Kinh thành, bọn họ mới biết chính mình bị Cơ Hạo Điển đùa giỡn.

Mật Tông đánh giá cao lực ảnh hưởng và danh tiếng của mình tại Trung Nguyên, cho dù bọn họ nói ba hoa chích choè, những công hầu Đại Chu có tu vi Hóa Thần cảnh cũng không lựa chọn gia nhập Mật Tông.

Trong khoảng thời gian này có vài tên võ giả Tiên Thiên thiên phú không tồi gia nhập Mật Tông, nhưng không đủ, Tây Cương cũng có vài tên võ giả Tiên Thiên thiên phú không tồi, cần gì phế khí lực đi vào Thịnh Kinh thành tìm?

Lúc trước Cơ Hạo Điển cũng sớm nhìn rõ điểm này, cho nên hắn mới không sợ cho phép Mật Tông đi truyền đạo, dù sao ngươi cũng không thu được bao nhiêu đệ tử.

Chỉ dựa vào tâm cơ, những cường giả Dương Thần cảnh Tây Cương Mật Tông bị người ta xem như chân phật thờ phụng vài trăm năm, nhưng chơi thủ đoạn lại không bằng Cơ Hạo Điển.

Cho nên lần này tăng nhân Mật Tông cũng sốt ruột, thật vất vả đổi lấy cơ hội Bắc thượng truyền đạo, bọn họ không bỏ qua cơ hội lần này, kết quả thủ đoạn như vậy hơi bỉ ổi, thậm chí bắt đầu quấn quít không buông.

Các tăng nhân Mật Tông trong Thịnh Kinh thành không dám công nhiên dùng vũ lực ép Long Hoa hầu đi vào khuôn khổ, nhưng bọn họ đã có biện pháp, quấn quít không buông và dùng lợi dụ, mài nhiều lần như thế, Long Hoa hầu sẽ đáp ứng.

Những tăng nhân Mật Tông cũng không phải ngu ngốc, trước khi lựa chọn đối tượng, bọn họ đã điều tra qua, mấy công hầu như Long Hoa hầu hiện tại chộn rộn vào việc tranh giành hoàng trữ, cho nên bị Nhân Hoàng Đại Chu lạnh lẽo, tình cảnh của bọn họ cũng không tốt, đây là thời điểm Mật Tông có thể thừa dịp hư mà vào.

- Hầu gia, tình cảnh của ngươi hiện tại gian nan, vì sao không muốn gia nhập Đại Uy Thiên Long tự chúng ta?

Một tên phiên tăng trong đó niệm phật pháp, âm tiết kỳ diệu vang lên và rót vào trong đầu Trần Thiên Chi, hai mắt hắn mơ hồ.

Mật Tông chuyên tu thân thể, nhưng bọn họ không phải không biết bí pháp tinh thần.

Trái lại một ít tăng nhân chuyên tu thân thể đồng thời cũng phụ tu bí pháp tinh thần, từ đó giúp thân thể trở nên hoàn mỹ.

Chỉ có điều tăng nhân chỉ là Hóa Thần cảnh, Trần Thiên Chi cũng là Hóa Thần cảnh, có lẽ bí pháp tinh thần của hắn sẽ mê hoặc được người bình thường, nhưng lại không mê hoặc được Trần Thiên Chi.

Cho nên Trần Thiên Chi chỉ mê mang trong chốc lát mà thôi, sau đó hắn cực kỳ tức giận, hắn đứng lên và ném vỡ cái chén trong tay, phẫn nộ quát:

- Các ngươi có ý gì? Thật cho rằng nơi này là Tây Cương hay sao? Lại dám ra tay với ta, nơi này chính là Đại Chu! Là Thịnh Kinh thành! Trong mắt đám phiên tăng các ngươi còn vương pháp hay không?

Trần Thiên Chi tức giận nhưng tên phiên tăng không tức giận, hắn chỉ cười nói:

- Hầu gia không cần tức giận, đây chỉ là bí pháp chân ngôn của Đại Uy Thiên Long tự, có thể gột rửa tâm linh, tẩy trừ phiền não.

Trần Thiên Chi giận quá thành cười, nói:

- Thuận tiện còn bị các ngươi tẩy não, đúng không?

Tên phiên tăng kia vừa định nói cái gì đó, Tề Long thở dài một hơi, hắn lạnh lùng nói:

- Các vị, các ngươi không biết làm như vậy là quá phận hay sao?

Trước đó Tô đại nhân đã từng nói qua, chuyện lần trước xem như xong, nếu đám phiên tăng còn gây sự, bọn họ sẽ không nhượng bộ.

Hắn hiện tại thi hành chức trách tổng bộ đầu Thịnh Kinh thành, hắn cũng không tin những phiên tăng này không biết.

Kết quả phiên tăng quấn quít Long Hoa hầu trước mặt hắn, còn dùng bí pháp tinh thần với Long Hoa hầu, làm như vậy chính là khiêu khích.

Nếu như Tề Long còn chịu đựng được, vậy hắn không phải là Tề Long.

Tên phiên tăng kia lạnh nhạt nói:

- Tề đại nhân, Mật Tông ta có thể truyền đạo tại Trung Nguyên, đây chính là Nhân Hoàng bệ hạ tự mình cho phép, chẳng lẽ ngươi còn chuẩn bị cải lời Nhân Hoàng bệ hạ hay sao?

Tề Long âm trầm nói:

- Ý chỉ của bệ hạ là ý chỉ của bệ hạ, nhưng quy củ Lục Phiến Môn là quy củ của Lục Phiến Môn, chuyện lần trước không tính, hiện tại các ngươi ra tay với Long Hoa hầu trước mặt ta, thật cho rằng người Lục Phiến Môn là người chết hay sao?

Thái độ Tề Long cường ngạnh, tăng nhân Mật Tông cũng không lùi bước.

- Tề đại nhân, ta nói rồi, Đại Uy Thiên Long tự đang truyền đạo, những người khác không có tư cách can thiệp, nếu có dám can đảm ngăn cản người Đại Uy Thiên Long tự truyền đạo, chúng ta sẽ cho hắn biết thế nào là Uy Đức Long Vương tức giận!

Tề Long cười lạnh, nhưng trong mắt hắn đỏ rực.

Tuy hắn hiện tại tu luyện Huyết Hà Thần Công của Tô Tín, triệt để tiêu trừ ảnh hưởng do công pháp tàn khuyết của Huyết Ma giáo gây ra.

Chỉ có điều qua nhiều năm như vậy, tính cách của hắn vẫn bị công pháp Huyết Ma giáo ảnh hưởng không ít, tính cách cực đoan của hắn không thể thay đổi.

Huống hồ Tô Tín cho hắn Huyết Hà Thần Công không phải công pháp chính đạo, khí huyết sát rót vào trong cơ thể, tuy không đến mức ảnh hưởng tâm thần như công pháp Huyết Ma giáo, hoặc nhiều hoặc ít vẫn làm phong cách hành sự của Tề Long biến hóa.

Ví dụ như hiện tại, một lời không hợp Tề Long không có hứng thú nói nhảm với phiên tăng, huyết luyện trường đao trong tay ra khỏi vỏ, huyết khí ngập trời, khí huyết sát tạo thành dòng sông và chém thẳng vào tên tăng nhân kia.

- Huyết Hà Thần Kiếm!

Trần Thiên Chi kinh hô một tiếng, tuy Tề Long không phải dùng kiếm pháp, nhưng một đao của hắn có chung nguồn gốc với Huyết Hà Thần Kiếm.

Tô Tín đã truyền công pháp bí truyền của mình cho Tề Long, hiển nhiên vị này quả nhiên chuẩn bị ra sức bồi dưỡng thủ hạ

tâm phúc.

Lúc này, phiên tăng Mật Tông không nghĩ tới Tề Long nói ra tay là ra tay, việc này làm hắn không kịp phản ứng.

Phải biết rằng Mật Tông bọn họ một nhà độc đại trong Tây Cương, trên cơ bản không tồn tại đối thủ cạnh tranh, đối thủ cạnh tranh duy nhất chính là bọn họ, ví dụ như Chân Ngôn tông và Hoan Hỉ miếu tranh đoạt địa bàn và đệ tử.

Tuy Mật Tông cạnh tranh không đến mức ngươi sống ta chết, cho dù song phương có mâu thuẫn cũng tỷ thí công khai, không phải sinh tử đấu, song phương điểm tới là ngừng.

Hiện tại Tề Long một lời không hợp liền hạ sát thủ, phiên tăng Mật Tông chưa kịp thích ứng.

Dù gì hắn cũng là Hóa Thần cảnh võ đạo tông sư, Mật Tông thông qua bí pháp quán đỉnh truyền thừa cho đệ tử không ít kinh nghiệm chiến đấu, bởi vì những kinh nghiệm chiến đấu kia đã sớm thông qua bí thuật quán đỉnh truyền thừa vào trong đầu bọn họ.

Đối mặt một đao của Tề Long, phiên tăng Mật Tông quát một tiếng, phật quang màu vàng bao phủ toàn thân, hắn xuất quyền đánh nát huyết hà, đánh vào thân đao của Tề Long.

Thân thể và binh khí Huyền cấp va chạm nhau phát ra tiếng leng keng, phiên tăng Mật Tông niết bạch ấn, Tề Long lại lui về phía sau ba bước.

Khóe miệng phiên tăng Mật Tông lộ ra một tia cười lạnh, bộ khoái Lục Phiến Môn cũng không gì hơn thế này.

Không chờ nụ cười vui vẻ của hắn biến mất, huyết hà hóa thành chỉ kình đâm rách phật quang, đâm thẳng vào hai mắt hắn.

- Huyết Hà Thần Chỉ!

Chương 1209 - Nơi này, ta nói mới tính

Tô Tín cho Tề Long công pháp Huyết Hà Thần Công không có kiếm pháp, nhưng lại không thiếu chỉ pháp.

Dù sao kiếm pháp xung đột với đao pháp, nhưng lại không xung đột với chỉ pháp.

Tuy Tề Long dùng đao nhưng lại không có nghĩa hắn không thể sử dụng chỉ pháp.

Tề Long vừa bắt đầu đã lựa chọn dùng đao pháp mình quen thuộc nhất, cũng cũng không phải bởi vì thiên phú dùng đao của hắn tốt cỡ nào, mà là vì hắn thích dùng đao.

Không ai ngờ sau một đao của Tề Long lại ẩn dấu Huyết Hà Thần Chỉ.

Hai tơ máu vô cùng tàn nhẫn, nó đâm thẳng vào mắt phiên tăng Mật Tông.

Những phiên tăng Mật Tông rất ít động thủ chém giết sinh tử với người khác, cho nên ít có người nào ra tay độc ác như Tề Long.

Đối mặt với nguy cơ, hai tay phiên tăng Mật Tông không kịp phòng thủ, thân thể hắn uốn cong như sắt thép, muốn tránh thoát hai đạo Huyết Hà Thần Chỉ.

Nhưng đáng tiếc tơ máu như giòi bọ trong xương, chúng nhìn chằm chằm vào phiên tăng không tha, hai đạo tơ máu đảo một vòng trên cao sau đó lại bắn vào mắt phiên tăng.

Phiên tăng Mật Tông rơi vào đường cùng, hắn cắn răng một cái, nói ra chân ngôn, phật quang tỏa sáng.

Trong nháy mắt tửu lâu nổ vang, hai đạo tơ máu bị chân ngôn đánh nát, sắc mặt phiên tăng Mật Tông tái nhợt.

Chân ngôn của Mật Tông có chung nguồn gốc với Sư Tử Hống của Thiếu Lâm tự, nhưng uy lực còn mạnh hơn Sư Tử Hống củaThiếu Lâm tự rất nhiều.

Sư Tử Hống của Thiếu Lâm tự chỉ có một, phát triển thời gian dài như vậy cũng đi theo đường cũ, chân ngôn Mật Tông lại phát ra đủ uy lực và kiểu dáng.

Chân ngôn chính là bí pháp mạnh nhất của phiên tăng vừa rồi, không phải thời khắc vạn bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối không sử dụng.

Tề Long không cho hắn thời gian suy nghĩ quá dài, trực tiếp mang theo huyết luyện trường đao chém tới lần nữa, trong nháy mắt khí huyết sát bao phủ Xuyên Hương Lâu, trong đó còn kèm theo phật quang óng ánh tà dị.

Luận trụ cột, phiên tăng Mật Tông chắc thắng, dù sao Tề Long chỉ xuất thân tán tu, hắn từ nhỏ tiếp nhận phiên tăng Mật Tông quán đỉnh, sau đó từng bước tu luyện chân ngôn tới bây giờ.

Tuy bí thuật quán đỉnh của Bạch Liên giáo nhìn thấy hiệu quả nhanh, uy năng mạnh nhưng tác dụng phụ quá lớn.

Bí thuật quán đỉnh của Mật Tông là thủ đoạn truyền thừa, bọn họ có thể tiêu hóa lực lượng quán đỉnh dần dần, căn cơ rất kiên cố, căn bản không lưu lại tác dụng phụ gì.

Sức chiến đấu không phải dùng số liệu để cân nhắc.

Tề Long đảm nhiệm truy phong tuần bổ thời gian dài như vậy, ra tay tàn nhẫn, chiến lực kinh người.

Hơn nữa hắn còn học Huyết Hà Thần Công của Tô Tín, tuy hắn mới tu luyện không có bao lâu, nhưng uy năng rất nổi bật, tối thiểu áp chế phiên tăng cùng giai là không thành vấn đề.

Lúc này một tên phiên tăng khác nhìn thấy đồng bạn bị Tề Long áp chế, hắn muốn đi lên trợ giúp.

Nhưng Long Hoa hầu bên cạnh hắn lại ra tay ngăn cản, cười lạnh nói:

- Muốn hai đánh một? Thật cho rằng Đại Chu không người hay sao!

Nói xong, Long Hoa hầu đại chiến với tên phiên tăng, tình thế ngang nhau.

Kỳ thật với tính cách của Long Hoa hầu sẽ không xen vào việc này, nhưng chuyện này do chính hắn mà ra.

Chỉ có điều tình cảnh Long Hoa hầu hiện tại rất gian nan, hắn không muốn gia nhập Mật Tông, hắn muốn thoát khỏi tình thế hiện tại, Tô Tín chính là điểm đột phá.

Hắn có giao tình với Tô Tín, tuy giao tình này rất không đáng giá nhưng tối thiểu xem như có hợp tác, đã từng quen biết.

Hơn nữa Tô Tín hiện tại chính là tâm phúc của bệ hạ, chính mình đi theo hắn, nói không chừng còn có thể được bệ hạ tha thứ.

Hai võ giả Hóa Thần cảnh kịch chiến với nhau, thủ hạ của Tề Long nhìn thấy tình cảnh không tốt.

Bọn họ lập tức đi thông tri Tô Tín.

Hai phiên tăng mang theo vài tên võ giả cảnh giới Tiên Thiên cũng chạy đi thông tri trưởng bối của mình.

Không đến một phút đồng hồ, một phiên tăng trung niên đi vào Xuyên Hương Lâu.

Nửa người hắn lỏa lồ, hất áo cà sa lên, nửa canh tay mang theo Kim Cương Trạc.

Phiên tăng nhìn thấy đại chiến, ánh mắt của hắn lộ ra lửa giận

Không phải vì cái gì khác, mà là vì đệ tử Mật Tông bị người ta đánh quá thảm.

Phiên tăng giao thủ với Long Hoa hầu cũng bỏ đi, song phương thế lực ngang nhau.

Nhưng phiên tăng giao thủ với Tề Long đã trọng thương, hiện tại đã lung lay sắp đổ, sắp chống đỡ không nổi.

Phiên tăng trung niên hừ lạnh, mặc dù chỉ hừ lạnh một tiếng, nhưng lại có ngàn vạn phật âm hóa thành chân ngôn, chấn động hư không và tấn công Tề Long.

Hung quang trong mắt Tề Long tỏa sáng, hắn xuất đao tạo ra huyết hà, khí huyết sát xông lên trời.

Nhưng chân ngôn này xé nát huyết hà và va chạm với trường đao trong tay Tề Long, trường đao binh khí Huyền cấp vỡ vụn, Tề Long rên rỉ một tiếng, sau đó hắn lui lại vài bước, sắc mặt trắng bệch.

Không phải mỗi người đều có được thực lực Hóa Thần chém giết Dung Thần, tối thiểu Tề Long hiện tại làm không được, cho dù võ giả Dung Thần cảnh chỉ hừ một tiếng cũng làm hắn không chịu nổi.

Phiên tăng bị Tề Long trọng thương lau máu tươi trên khóe miệng, hắn thi lễ với phiên tăng trung niên:

- Trì Pháp Thượng Sư, ta làm Đại Uy Thiên Long tự mất mặt, kính xin thượng sư trách phạt.

Ánh mắt Trì Pháp Thượng Sư lạnh lùng, nói:

- Trở về sao chép ngàn lần Uy Đức Long Vương Kinh trên tấm sắt.

Phiên tăng Hóa Thần cảnh gật đầu, hắn cung kính đứng sau lưng Trì Pháp Thượng Sư.

Trì Pháp Thượng Sư quay người nhìn Tề Long, trầm giọng nói:

- Mật Tông ta truyền đạo Đại Chu chính là Nhân Hoàng bệ hạ cho phép, các ngươi ngang ngược ngăn trở không nói, lại còn tổn thương đệ tử Đại Uy Thiên Long tự ta, ngươi nhất định phải trả giá thật nhiều!

Hắn vừa dứt lời, Trì Pháp Thượng Sư bỗng nhiên ra tay, Kim Cương Trạc trên cánh tay hắn bay đi, nó xé rách hư không, cương khí vô tận bộc phát như thái sơn áp đỉnh, chỉ trong nháy mắt đã tới trước người Tề Long!

Long Hoa hầu ở bên cạnh giằng co với tên phiên tăng, nhìn thấy Trì Pháp Thượng Sư ra tay, ánh mắt hắn kinh hãi.

Không phải vì thực lực của Trì Pháp Thượng Sư, mà là vì hắn không tuân thủ quy củ.

Nơi này chính là Thịnh Kinh thành, ngươi đường đường võ giả Dung Thần cảnh lại công nhiên ra tay với võ giả Hóa Thần cảnh đã không ổn, hơn nữa đối phương còn là người Lục Phiến Môn, ngươi không đặt Tô Tín vào trong mắt hay không đặt Lục Phiến Môn vào trong mắt?

Trước kia Lục Phiến Môn xung đột với Mật Tông cũng bỏ đi, chẳng qua tiểu bối là cảnh giới Tiên Thiên động thủ với nhau, không coi vào đâu.

Kết quả ngươi bây giờ công nhiên hạ tử thủ với Tề Long tâm phúc của Tô Tín, việc này là phá quy củ.

Ngay thời điểm Tề Long không biết ngăn cản một kích này như thế nào, trước mặt hắn xuất hiện ngàn vạn kiếm khí, trực tiếp xoắn Kim Cương Trạc thành đống bột mịn!

Bên ngoài Xuyên Hương Lâu, Tô Tín chậm rãi đi vào cửa, một thân quân phục Lục Phiến Môn đỏ thẫm, quanh thân không tỏa ra khí thế nào nhưng lại hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tô Tín bước ra một bước, toàn bộ người trong Xuyên Hương Lâu cảm giác toàn thân mát lạnh, Trì Pháp Thượng Sư cảm giác áp lực to lớn đánh tới, không phải thực lực đối phương cường đại tạo thành áp lực, mà là khí thế!

Thượng vị giả, tung hoành giang hồ, không người có thể địch, hiện tại Tô Tín cách cự phách hùng bá giang hồ không xa, khí thế trên người hắn rất mạnh, cũng không phải phiên tăng ngày bình thường chỉ lừa gạt người bình thường có thể so sánh.

Mỗi khi đi một bước, nhiệt độ trong Xuyên Hương Lâu tăng cao một phần, sắc mặt Tô Tín âm trầm như nước, khí thế trong Xuyên Hương Lâu ngưng trọng tới mức đáng sợ.

Khách hàng trong quán đã chạy hết, cũng chỉ còn lại chưởng quầy và một tiểu nhị đang kiên trì.

Hiện tại bọn họ không kiên trì nổi, vội vàng rút lui ra ngoài, chỉ dám đứng xa trông xem thế nào.

Trì Pháp Thượng Sư cau mày, sắc mặt hắn âm trầm nhìn Tô Tín, hắn lại có cảm giác khiếp vía.

Người có tên, cây có bóng.

Thanh danh của Tô Tín, cho dù bọn họ ở Tây Cương vắng vẻ cũng nghe nói qua.

Dùng thực lực Hóa Thần cảnh chém ngược Dương Thần, trên giang hồ có ai có chiến tích huy hoàng như thế?

Tuy trước kia bọn hắn xung đột với Lục Phiến Môn, khi đó Tô Tín đang bế quan, những người khác trong Lục Phiến Môn không ra mặt, cho nên hắn không sợ hãi, cũng không có tâm lý kiêng kị Tô Tín.

Chỉ có điều lúc Tô Tín đứng trước mặt mình, bọn họ mới cảm giác sự khủng bố của Tô Tín.

Trì Pháp Thượng Sư không nhịn được khí thế Tô Tín áp bách, hắn mở miệng trước:

- Tô đại nhân, không phải chúng ta cố tình gây sự, mà là thủ hạ của ngươi xuất thủ trước.

- Ngay cả Nhân Hoàng Đại Chu bệ hạ cũng cho phép chúng ta bắc thượng truyền đạo, thủ hạ của ngươi ngăn cản, các ngươi có ý gì?

Tô Tín duỗi một ngón tay ra, chậm rãi nói:

- Các ngươi muốn truyền đạo ta mặc kệ, ai xuất thủ trước ta cũng mặc kệ, nhưng các ngươi đụng vào người của ta, các ngươi đã phá hư quy củ của ta.

- Nơi này là Thịnh Kinh thành, không phải Tây Cương của các ngươi, có chút quy củ, các ngươi nói không tính, ta nói mới tính.

Trì Pháp Thượng Sư bị lời nói bá đạo không có đạo lý của Tô Tín chọc giận, hắn chỉ vào Tô Tín và quát:

- Cuồng vọng! Tô Tín ngươi…

Hắn chưa nói xong, Tô Tín đã hành động, chỉ trong nháy mắt kiếm khí bao phủ khắp giang phòng, không lưu thủ chút nào, toàn bộ Xuyên Hương Lâu biến thành kiếm ngục, vô số kiếm khí tung hoành, khủng bố đến cực điểm.

Long Hoa hầu đứng bên cạnh lau mồ hôi lạnh trên trán, Tô Tín vừa mở miệng nói quy củ xong, nhưng hắn lại không tuân theo quy củ, một lời không hợp đã ra tay, hoàn toàn không cố kỵ thân phận Tây Cương Mật Tông của đối phương, hơn nữa vừa xuất thủ đã hạ sát thủ.

Hiện tại Trần Thiên Chi xem như phục Tô Tín, phong cách hành sự của người này quả quyết tới cực điểm, nhưng đồng thời cũng to gan tới cực điểm.

Chương 1210 - Uy đức long vương ấn

Tô Tín bỗng nhiên ra tay, ngay cả Trì Pháp Thượng Sư cũng không kịp phản ứng.

Tô Tín vừa nói phải tuân theo quy củ, kết quả hắn lại không theo quy củ, hắn đã ra tay trước.

Tuy Trì Pháp Thượng Sư thân là võ giả Dung Thần cảnh, mặc dù danh tiếng của Tô Tín rất lớn, nhưng hắn không sợ Tô Tín.

Tuy Tây Cương Mật Tông rất ít xuất hiện cũng không có nghĩa thực lực bọn họ yếu, kỳ thật đệ tử Tây Cương Mật Tông đặt trong tông môn nào cũng không tính là yếu.

Tây Cương Mật Tông chủ tu bản thân, thân thể thành phật đạt tới mức siêu thoát tất cả.

Cho nên đừng nhìn Tây Cương Mật Tông có không ít phương pháp tu luyện kỳ lạ, nhưng kỳ thật nội tình của bọn họ rất kiên cố, phi thường chú trọng căn cơ.

Trì Pháp Thượng Sư từ nhỏ đã bị cao tăng Mật Tông quán đỉnh, vừa tu luyện phật pháp vừa tu hành vũ kỹ, hiện tại hắn mới hơn trăm tuổi, đối với võ giả Dung Thần cảnh tuổi này đang lúc tráng niên, hắn không sợ chống lại Tô Tín.

Trì Pháp Thượng Sư niệm chân ngôn, phật quang quanh thân tỏa sáng, đối mặt Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín, hắn không né không tránh, trực tiếp lao vào kiếm khí.

Thân thể võ giả Tây Cương Mật Tông rất mạnh, sau khi được chân ngôn gia trì, hắn xuất quyền đánh nát kiếm khí.

Kim Cương Trạc trên tay hắn đỏ rực và phát ra nhiệt lực kinh người, trong nháy mắt Kim Cương Trạc bay khắp nơi, trực tiếp đánh nát toàn bộ kiếm khí của Tô Tín.

Tô Tín không nương tay, Trì Pháp Thượng Sư cũng không lưu thủ.

Hắn cũng biết nơi này không phải Tây Cương Mật Tông, ở Tây Cương, mọi người đều xuất thân từ Mật Tông, cho nên sẽ lưu cho nhau vài phần mặt mũi, sẽ không hạ tử thủ.

Hiện tại Tô Tín ra tay đã muốn mạng người, đương nhiên hắn cũng không thúc thủ chịu trói.

Chỉ có điều tuyệt kỹ thành danh Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín mạnh kinh người, Trì Pháp Thượng Sư không dùng toàn lực sẽ không thể ngăn nổi một kiếm này.

Nhưng không đợi Trì Pháp Thượng Sư thở ra một hơi, Tô Tín đã hành động.

Phi Huyết kiếm trong tay hắn ra khỏi vỏ, Phi Huyết kiếm tấn chức Thiên binh đỏ rực như máu, toàn thân óng ánh.

Khi trường kiếm ra khỏi vỏ, Phi Huyết kiếm phát ra tiếng kiếm minh ngân vang, tuy sâm lãnh và cổ quái tới cực điểm, giống như yêu ma phóng thích ra ngoài.

Tô Tín đâm ra một kiếm, không gian trong Xuyên Hương Lâu ngưng đọng.

Trên thân kiếm có hư ảnh vươn tay ra, loáng thoáng xuất hiện hình dáng Tô Tín hiện tại.

Hắn đâm ra một kiếm hời hợt nhưng mang theo kiếm ý kinh thiên, giống như tất cả kiếm đạo chí cường đều ngưng tụ vào một kiếm này, kiếm ý vô song bao phủ toàn bộ Thịnh Kinh thành!

Uy thế kiếm hai mươi ba cường hãn kinh người, có uy lực diệt tiên, thí phật, một kiếm có thể ngưng đọng thời gian, quấy phong vân, kiếm khí xông lên trời.

Lúc này, võ giả trong Thịnh Kinh thành đều nhìn về hướng Xuyên Hương Lâu.

Trong Hoàng Gia Cung Phụng Đường, Cơ Huyền Viễn thân mặc mãng bào đang tu luyện, hắn mở mắt ra và lẩm bẩm:

- Lại là một kiếm kinh thiên này? Tô Tín thật to gan lớn mật, rốt cuộc là ai trêu chọc hắn?

Khoảng cách Hoàng thành không xa có một tòa đại trạch, một lão tăng lông mi trắng ngẩng đầu nhìn trời, hắn thở dài nói:

- Quả nhiên bắc thượng truyền đạo không phải thuận lợi như vậy, Trì Minh, ngươi đi một chuyến.

Một võ giả Dung Thần cảnh xích lỏa thân trên ngồi bên cạnh lão tăng gật đầu, hắn quay người đi ra ngoài.

Trong hoàng cung đại nội, Cơ Hạo Điển đang ngủ trưa cũng bị kiếm ý làm bừng tỉnh, hắn xoa xoa đầu hỏi:

- Đường Hiển, bên ngoài xảy ra chuyện gì? Người nào dám nháo sự trong Thịnh Kinh thành?

Đường Hiển nói khẽ:

- Kiếm ý xông lên trời, ngưng đọng hư không, người có tu vi kiếm đạo như thế trong Thịnh Kinh thành cũng chỉ có Tô Tín Tô đại nhân, ngày xưa hắn dùng kiếm kỹ chí cường kiếm hai mươi ba làm cường giả Dương Thần cảnh bị thương.

Cơ Hạo Điển cầm chén trà sâm trên bàn lên uống, nói:

- Ngươi đi xem, đừng nhìn bọn họ nháo sự quá lớn.

Đường Hiển khom người nói:

- Lão nô tuân mệnh.

Tô Tín xuất một kiếm kinh động rất nhiều người trong Thịnh Kinh thành, đồng thời cũng khiếp sợ Trì Pháp Thượng Sư.

Hắn không có tu luyện kiếm đạo, phải nói cả Mật Tông đều không có mấy người tu luyện kiếm đạo.

Ngay cả ngày xưa hắn lưu lạc Trung Nguyên cũng từng gặp qua vài cao thủ kiếm đạo của trì kiếm ngũ phái.

Kết quả những cao thủ kiếm đạo xuất thân trì kiếm ngũ phái lại không có trình độ kiếm đạo như Tô Tín, tối thiểu đây là một kiếm đáng sợ nhất đời Trì Pháp Thượng Sư.

Trong mắt Trì Pháp Thượng Sư lộ ra một tia hoảng sợ, đến bây giờ hắn không cần lưu thủ, thậm chí hắn đã dùng tất cả át chủ bài của mình.

Tuy đều là môn phái Mật Tông, nhưng bọn họ cũng có khác biệt.

Đại Uy Thiên Long tự của bọn họ xem như một trong mấy môn phái mạnh nhất Mật Tông, lần này sau khi Kim Cương tự bắc thượng truyền đạo, người Đại Uy Thiên Long tự cũng tới không ít.

Mật Tông Kim Cương tự chủ tu thần công luyện thể, kim cương bất hoại, thân thể thành phật.

Hoan Hỉ miếu tu luyện song tu, tìm được chân ngã trong cực lạc.

Đại Uy Thiên Long tự bọn họ tu hành ấn pháp và chân ngôn, ấn pháp cương mãnh bá đạo, tu luyện chân ngôn tới cực hạn cũng có uy lực đáng sợ.

Hiện tại đối mặt kiếm hai mươi ba khủng bố của Tô Tín, Trì Pháp Thượng Sư vận dụng ấn pháp bí truyền của Đại Uy Thiên Long tự, Uy Đức Long Vương Ấn!

Đại Uy Thiên Long tự nền móng bất phàm, nó vốn là hai chùa miếu khác nhau, chỉ có điều bởi vì Mật Tông công phạt lẫn nhau cho nên dung hợp thành Đại Uy Thiên Long tự.

Đời trước của Đại Uy Thiên Long tự chính là Bát Bộ Thiên Long tự cùng Uy Đức Minh Vương tự là một trong các tông môn lớn nhất trong Mật Tông.

Một chủ tu Bát Bộ Thiên Long, một chủ tu Uy Đức Minh Vương trong năm đại Minh Vương.

Thực lực hai chùa không kém gì nhau, đánh tới đánh lui thiếu chút nữa đánh ra chân hỏa, không nghĩ tới cuối cùng hai nhà bọn họ dung hợp đạo thống, trở thành Đại Uy Thiên Long tự hiện tại.

Cuối cùng hai nhà dung hợp bí pháp sáng tạo ra ấn pháp truyền thừa, Uy Đức Long Vương Ấn.

Trì Pháp Thượng Sư bình tĩnh, kiếm hai mươi ba đã đánh tới, hư không ngưng đọng, động tác hai tay của hắn kết ấn rất chậm chạp nhưng vô cùng kiên cố.

Lúc kiếm hai mươi ba đánh tới, ấn pháp của Trì Pháp Thượng Sư đã hoàn thành, phật quang vô tận bộc phát, một hư ảnh Minh Vương sáu đầu, sáu tay xuất hiện sau lưng Trì Pháp Thượng Sư.

Cánh tay kết thành quyền ấn đánh xuống, hư không bị xé nứt, khí thế cường đại làm Xuyên Hương Lâu trầm xuống, giống như lún đi vài tấc.

Kiếm hai mươi ba mang theo ánh sáng vô thượng đánh vào Uy Đức Long Vương Ấn, ngay sau đó hàn quang xuất hiện, trong mắt Trì Pháp Thượng Sư sinh ra một tia hoảng sợ.

Đối mặt với kiếm ý xoắn giết, bất cứ lực lượng gì cũng hóa thành hư vô.

Hư ảnh Uy Đức Long Vương sau lưng Trì Pháp Thượng Sư bắt đầu vỡ nát, cuối cùng nó bị nghiền nát, hắn bị ấn pháp cắn trả, khóe miệng đổ máu tươi.

Hơn nữa lực lượng cường đại của kiếm hai mươi ba không phải Trì Pháp Thượng Sư có thể chống đở được, cho dù thân thể hắn cường đại, nhưng kiếm hai mươi ba còn mạnh hơn nữa.

Trì Pháp Thượng Sư tức giận quát lên một tiếng, cánh tay phải đánh ra một quyền, những Kim Cương Trạc kia đỏ thẫm, ngay sau đó bay tán loạn đầy trời.

Chỉ có điều vô dụng thôi.

Một kiếm của Tô Tín đánh tới, những Kim Cương Trạc chất liệu Địa binh bị kiếm khí xoắn nát, tất cả đều biến thành đống sắt vụn.

Kiếm ý dung nhập vào cơ thể, Trì Pháp Thượng Sư phun ra một ngụm máu tươi, ngay sau đó hắn bị kiếm ý cường đại đánh trọng thương!

Mọi người đều sửng sốt, hai người này giao thủ quá mạnh, mọi người không kịp phản ứng.

Không có thăm dò, trực tiếp dùng toàn lực, hơn nữa vừa giao thủ vài chiêu đã sử dụng đòn sát thủ của mình.

Kinh khủng nhất chính là Tô Tín.

Trì Pháp Thượng Sư nói như thế nào cũng là nhân vật tông sư của Mật Tông Đại Uy Thiên Long tự, kết quả lại bị một kiếm của Tô Tín đánh trọng thương, bọn họ không biết nên nói Tô Tín quá mạnh hay Trì Pháp Thượng Sư quá yếu.

Còn chưa xong, Tô Tín bước tới một bước, thân thể đã tới trước người Trì Pháp Thượng Sư.

Trì Pháp Thượng Sư quát một tiếng, miệng hắn phun chân ngôn, ngay sau đó hư không chấn động, uy lực chân ngôn có thể tan rã chân khí dị đoan, nhưng nó còn mạnh hơn Sư Tử Hống đơn điệu của Thiếu Lâm tự.

Tô Tín toàn lực thi triển Tam Phân Quy Nguyên Khí, chân khí cường đại liên miên không dứt, trong nháy mắt đã đánh tan lực lượng chân ngôn, Tô Tín điểm ra một chỉ, tam phân lưu chuyển trên ngón tay của hắn.

Tam Phân Thần Chỉ sử dụng đơn lẻ không thể sánh bằng Thiên Địch, nhưng chỉ kình đầy trời vô cùng khủng bố, đặc biệt Tam Phân Quy Nguyên Khí gia trì, chỉ kình như vô cùng vô tận.

Tô Tín sử dụng Tam Phân Thần Chỉ, Trì Pháp Thượng Sư không có chút lực hoàn thủ nào, chỉ có thể bị động phòng ngự.

Chỉ có điều Đại Uy Thiên Long tự không sở trường luyện thể như Kim Cương tự, nhưng thân là người Mật Tông, tu vi thân thể không kém, tối thiểu Trì Pháp Thượng Sư hiện tại rất chật vật nhưng vẫn có thể ngăn cản bóng chỉ đầy trời của Tô Tín.

Nhưng trong mắt Tô Tín lúc này lộ ra lãnh ý, chỉ kình đầy trời bao phủ, chỉ lực như kiếm đâm thẳng vào thượng trung hạ đan điền của Trì Pháp Thượng Sư.

Tam Phân Thiên Hạ!

Tam Phân Thần Chỉ là chiêu thức phá ngạnh công, công pháp luyện thể của Trì Pháp Thượng Sư mạnh hơn nữa cũng không bằng cảnh giới ngụy Đấu Chiến Kim Thân của Huyền Quan.

Huyền Quan lúc trước thua trước một chỉ của Tô Tín, hiện tại Trì Pháp Thượng Sư cũng không ngăn được.

Chương 1211 - Đòi công đạo

Tô Tín dùng một chiêu Tam Phân Thiên Hạ phá ngạnh công, Huyền Quan ngày xưa không ngăn được, hiện tại Trì Pháp Thượng Sư cũng không ngăn được.

Phật môn luôn nói cái gì thân thể thành phật, nhưng thế gian này không có công pháp luyện thể nào hoàn mỹ, bởi vì hoàn mỹ vốn chính là một loại thiếu hụt.

Tam Phân Thiên Hạ trực tiếp phá tam tráo môn của đối thủ, Trì Pháp Thượng Sư phun ra một ngụm máu tươi, ba đạo chỉ kính rơi xuống, hai đạo bị Trì Pháp Thượng Sư ngăn cản, nhưng một đạo trong đó lại đánh vào vai của hắn, hơn nữa còn lưu lại một lỗ máu!

Thời điểm Tô Tín chuẩn bị động thủ, một giọng nói bén nhọn từ cửa vọng vào:

- Chậc chậc, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Tô đại nhân lại đánh thượng sư Mật Tông?

Đường Hiển đi vào trong tửu lâu, đi theo hắn vào tửu lâu còn có một tên phiên tăng Dung Thần cảnh, hắn chính là võ giả Đại Uy Thiên Long tự, là Trì Minh sư huynh của Trì Pháp.

Trì Minh Thượng Sư đi đến trước người Trì Pháp Thượng Sư, hắn cầm đan dược cho đối phương ăn, ánh mắt nhìn thẳng Tô Tín, trầm giọng nói:

- Ta muốn công đạo.

Hỏa vân trên người Trì Minh Thượng Sư sáng chói mắt, toàn bộ Xuyên Hương Lâu như biến thành lò nướng, người nào cũng cảm nhận được lửa giận trong mắt hắn.

Trên người Tô Tín tỏa ra khí tức lạnh lẽo, có thể làm cho người ta không rét mà run.

Trong tửu lâu phân chia hai thái cực rõ ràng, cảnh tượng cực kỳ quỷ dị.

- Công đạo? Ngươi nghĩ muốn công đạo gì?

Tô Tín cười lạnh nói:

- Nơi này là Thịnh Kinh thành, không phải Tây Cương của các ngươi, muốn công đạo, các ngươi còn chưa đủ tư cách!

Hỏa vân trên người Trì Minh Thượng Sư tỏa ra nhiệt lực vô cùng kinh người, hai mắt bắn ra lửa giận.

Thời điểm hắn định phát tác, Đường Hiển ho khan một tiếng nói:

- Hai vị chậm đã, nơi này chính là Thịnh Kinh thành, uy thế hai võ giả Dung Thần cảnh động thủ lớn bao nhiêu, các ngươi nên biết rõ, lại đánh nữa, Thịnh Kinh thành sẽ biến thành cái gì?

- Có chuyện gì đi tới chỗ bệ hạ nói là tốt rồi, cần gì giương cung bạt kiếm chứ?

Vẻ mặt Trì Minh Thượng Sư lạnh lẽo, hỏa vân quanh người hắn ảm đạm.

Nâng Trì Pháp Thượng Sư dậy, Trì Minh Thượng Sư lãnh đạm nói:

- Đường công công, lúc trước Nhân Hoàng bệ hạ đã hứa hẹn cho chúng ta truyền đạo trong Thịnh Kinh thành, kết quả xảy ra chuyện này, chẳng lẽ đường đường Đại Chu nói không giữ lời hay sao? Việc này ta sẽ đích thân đi báo cáo Nhân Hoàng bệ hạ, đòi hỏi một công đạo.

Nói xong Trì Minh Thượng Sư trực tiếp mang người rời đi.

Đường Hiển cười cười, nói với Tô Tín:

- Tô đại nhân, ngươi cần gì chứ? Những phiên tăng Mật Tông này không dễ chọc, huống hồ bọn họ hiện tại hợp tác với Đại Chu, các ngươi làm như vậy sẽ đẩy bệ hạ vào thế khó xử.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Ta biết rõ bọn chúng không dễ chọc, huống hồ ta cũng không muốn chọc bọn chúng.

- Tuy không muốn trêu chọc nhưng ta không dễ dàng tha thứ cho kẻ nào dám động vào điểm mấu chốt của ta, phá hư quy củ của ta.

- Đường công công, lúc trước ta làm thế nào dừng chân trong Lục Phiến Môn Thịnh Kinh thành, có lẽ ngươi cũng biết.

- Khi đó ta thật vất vả mới lập nhiều quy củ như thế, nhưng đám phiên tăng tới từ bên ngoài lại đánh vỡ, ta tuyệt đối không tha thứ.

Đường Hiển pha trò nói:

- Tô đại nhân ngươi tự giải quyết cho tốt, việc này đã kinh động bệ hạ, hơn nữa đám phiên tăng kia sẽ đi tới chỗ bệ hạ cáo trang, dù sao Tô đại nhân ngươi có chuẩn bị là được rồi.

Nói xong, Đường Hiển trực tiếp quay người rời đi.

Trong tửu lâu, Tề Long đi tới hỏi:

- Đại nhân, chuyện này rất phiền toái sao?

Tô Tín nhìn cửa ra vào tửu lâu, nói:

- Nói phiền toái cũng phiền toái, nói không phiền toái cũng không phiền toái, tất cả xem thái độ của bệ hạ.

- Kỳ thật chuyện trên thế gian là vậy, có khi không phải ngươi lui một bước là có thể giải quyết

- Người bình thường còn dễ nói, nhưng võ giả với nhau, ngươi lui một bước, đối phương sẽ tiến thêm một bước, thẳng đến khi dồn ngươi vào góc tường mới thôi.

- Ta không muốn trêu chọc Tây Cương Mật Tông, nhưng ta không muốn bọn chúng được một tấc lại tiến một thước.

Tề Long không rõ Tô Tín nói là có ý gì.

Nhưng hắn biết rõ thủ đoạn làm việc của Tô Tín rất cấp tiến.

Thanh Thành kiếm phái đã bị Tô Tín tiêu diệt, Tây Cương Mật Tông cũng không làm gì được Tô Tín.

Huống hồ nơi này không phải hang ổ của Tây Cương Mật Tông, hơn nữa là Thịnh Kinh thành của Tô Tín.

Tô Tín nhìn thấy cây đao đứt rời của Tề Long, trong nội tâm hơi động, hắn cầm Cát Lộc Đao vừa rút thưởng trong túi giới tử giao cho Tề Long.

- Binh khí của ngươi gãy rồi, về sau ngươi cứ dùng nó đi.

Tề Long biểu hiện không tồi, làm việc quả quyết, trọng yếu nhất hắn đối mặt những phiên tăng Mật Tông kia lại còn đánh thắng, cũng không ném mặt mũi Tô Tín, việc này đã đáng ban thưởng cho hắn.

- Đa tạ đại nhân!

Tề Long kích động tiếp nhận Cát Lộc Đao.

Địa binh vô cùng trân quý, kỳ thật võ giả Hóa Thần cảnh Lục Phiến Môn cầm binh khí Huyền cấp cũng không ít, hắn không nghĩ tới Tô Tín lại ban thưởng cho hắn một thanh Địa binh, hơn nữa còn là một thanh Địa binh cực phẩm chế tác rất tinh xảo.

Đám người Tô Tín đi rồi, Trì Minh cũng dắt díu Trì Pháp trở lại trụ sở của bọn họ tại Thịnh Kinh thành.

Sắc mặt hai người âm trầm tới mức đáng sợ, chuyện lần này không thể bỏ qua như thế.

Hai người bọn họ đều là võ giả Dung Thần cảnh, được tôn xưng thượng sư tại Tây Cương.

Tây Cương Mật Tông một nhà độc đại, thượng sư chính là chân phật trong suy nghĩ của dân chúng tầm thường, thân phận địa vị vô cùng cao quý.

Kết quả hiện tại đến Thịnh Kinh thành, bọn họ ăn thiệt thòi lớn như thế, hai người bọn họ không chịu đựng nổi.

Trì Minh nâng Trì Pháp tiến vào gian phòng sâu nhất, đẩy cửa ra, cung kính thi lễ nói:

- Đại Thế Chí Thượng Sư, Trì Pháp bị Tô Tín đánh trọng thương, người này hoàn toàn không đặt Mật Tông vào trong mắt, có hắn một ngày, không có bao nhiêu người trong Thịnh Kinh thành nguyện ý gia nhập Mật Tông ta.

Chuyện này rất rõ ràng, Mật Tông bắc thượng truyền đạo lại bị Tô Tín giáo huấn, nếu bọn họ không dám phản kích, người ta đi theo tông giáo như vậy có tương lai gì?

- Đạo môn ngày xưa là quốc giáo, phật tông truyền đạo tại Trung Nguyên cũng không phải dùng từ bi độ người, mà dùng giới đao và hàng ma xử trong tay.

Lão tăng trong phòng già nua, dáng người gầy yếu.

Nhưng cơ bắp toàn thân hắn như kim loại đúc thành, cho dù đã gầy thành da bọc xương, nhưng vẫn làm người ta cảm nhận được lực lượng của hắn.

Lão tăng này tên là đại thế, kỳ thật không phải là tên cũng không phải pháp hiệu, mà là tôn hiệu Bồ Tát.

Trong Tây Cương Mật Tông, võ giả Dung Thần cảnh được xưng là thượng sư, võ giả Hóa Thần cảnh có tu vi phật pháp thâm hậu cũng có thể được người ta gọi là thượng sư.

Sau khi tới Dương Thần cảnh, bọn họ sẽ vứt bỏ tên và pháp danh của mình, sẽ dùng tên của một Bồ Tát.

Người mạnh nhất Tây Cương Mật Tông ý đồ dùng thân thể siêu thoát thành phật, Dương Thần cảnh đã là đỉnh phong trên giang hồ, cho nên tồn tại như Dương Thần cảnh tại Tây Cương Mật Tông có thể dùng tên của Bồ Tát thay thế pháp danh của mình.

Pháp danh Đại Thế Chí Thượng Sư chính là Đại Thế Chí Bồ Tát.

Hơn nữa vị Đại Thế Chí Thượng Sư này không phải người Đại Uy Thiên Long tự, mà là thượng sư của Kim Cương tự.

Đại Uy Thiên Long tự có cường giả Dương Thần cảnh tọa trấn, nhưng lại có hai người, chỉ có điều trùng hợp bọn họ đang bế quan, cho nên lần này Đại Uy Thiên Long tự không có phái cường giả Dương Thần cảnh tới.

Nhưng không sao cả, Tây Cương Mật Tông Kim Cương tự độc đại, ngày bình thường khẳng định có chút tranh chấp, nhưng tối thiểu bọn họ sẽ đoàn kết vào thời khắc mấu chốt giống như một liên minh, Kim Cương tự chính là minh chủ của bọn họ.

Dù sao thực lực Kim Cương tự quá mạnh mẽ, mạnh đến mức các giáo phái Mật Tông khác cộng lại cũng không phải đối thủ

của Kim Cương tự.

Cho nên mấy giáo phái bọn họ tranh đấu với nhau nhưng chưa từng ma sát với Kim Cương tự, hiện tại bắc thượng truyền đạo cũng dùng Kim Cương tự cầm đầu.

Đại Thế Chí Thượng Sư thở dài một hơi, nói:

- Mật Tông ta ở Tây Cương nhiều năm, hiện tại muốn bắc thượng truyền đạo gian khổ có thể nghĩ.

- Tô Tín chẳng qua chỉ là chướng ngại nhỏ trong đó mà thôi, đối thủ chính thức của chúng ta còn chưa xuất hiện.

Trì Minh và Trì Pháp im lặng không nói, bọn họ biết Đại Thế Chí Thượng Sư nói là ai.

Phật môn tam tự, Thiếu Lâm tự, Kim Cương tự, Liên Hoa Thiện Viện.

Trong ba tự này, Liên Hoa Thiện Viện một lòng tu phật, đã lâu không xuất thế, truyền nhân Liên Hoa Thiện Viện xuất hiện lần trước đó trong mắt người đời chính là những năm cuối chiến loạn của Đại Tấn.

Cho nên cho dù rất nhiều người cũng biết Liên Hoa Thiện Viện rất mạnh nhưng không ai xem bọn họ là đối thủ, bởi vì Liên Hoa Thiện Viện vĩnh viễn sẽ không uy hiếp lợi ích của ai.

Còn lại Mật Tông Kim Cương tự và Thiếu Lâm tự có chênh lệch vô cùng lớn, người trong giang hồ vừa nhắc tới phật tông sẽ nghĩ tới Thiếu Lâm tự, vô ý thức bài trừ Kim Cương tự ra ngoài.

Trên thực tế chênh lệch giữa hai bên không chỉ như thế, Thiếu Lâm tự chiếm cứ Trung Nguyên dồi dào, hùng bá Hà Nam đạo, tài nguyên và danh tiếng mời chào đệ tử lại không phải Kim Cương tự có thể so sánh.

Dù sao Tây Cương vật tư thiếu thốn cằn cỗi, cho dù Kim Cương tự là tồn tại vô thượng tại Tây Cương, nhưng cũng không phát triển nhanh bằng Thiếu Lâm tự có được Hà Nam đạo.

Mật Tông không có đối thủ trong Tây Cương, đây mới là điểm kinh khủng nhất.

Võ giả sợ nhất chính là tính trơ, võ đạo vốn là công phạt, ngươi tu phật có thể cả đời không ra tay, nhưng nếu là người tu võ, cả đời không ra tay kết quả sẽ trở thành phế nhân giống như Ninh Viễn đường Tô gia, chiến lực trong cùng giai thấp tới mức đáng thương.

Chính bởi vì không có đối thủ, tất cả chùa miếu giáo phái trong Tây Cương Mật Tông vì không muốn ảnh hưởng tới nguyên khí nên không đấu sinh tử, cho nên tu vi của võ giả Tây Cương Mật Tông bắt đầu suy giảm.

Mặc dù có bí pháp quán đỉnh, nhưng quán đỉnh không thể thay thế chiến đấu, quán đỉnh truyền thừa lại chính là kinh nghiệm chiến đấu của kẻ khác, nhưng lại không phải chính ngươi, mỗi một võ giả có phương thức chiến đấu không giống nhau, cho dù là đệ tử thân truyền cũng là như thế.

Những kinh nghiệm kia chỉ giúp ngươi nhập môn nhanh hơn, lại không thể giúp ngươi đạt tới võ đạo đại thành.

Bởi vì cảm giác rõ ràng như thế, đám người Tây Cương Mật Tông mới đưa ra lựa chọn, tập hợp tất cả lực lượng chùa miếu giáo phái Mật Tông, liên hợp chuẩn bị bắc thượng truyền đạo.

Liên hợp với Cơ Hạo Điển giải mã bí mật bạch ngọc thạch bản là một nguyên nhân, nhưng đại bộ phận nguyên nhân là bởi vì Mật Tông cảm giác được nguy cơ, cho nên cần phải cải biến chính mình.

Chương 1212 - Cáo trạng

Tây Cương Mật Tông bắc thượng truyền đạo đây là đại thế của Mật Tông, cho dù là ai cũng không thể ngăn cản, Thiếu Lâm tự không thể, Tô Tín càng không thể.

Đại Thế Chí Thượng Sư trầm giọng nói:

- Truyền đạo chính là tranh vận với trời, ngươi không đi tranh giành, tự nhiên có người khác tranh giành.

- Nếu hôm nay không thể giải quyết tứ đại thần bộ ngăn cản, ngày sau chúng ta làm sao tranh đấu với Thiếu Lâm tự?

- Kỳ thật dựa theo con đường bình thường, Tây Cương Mật Tông có tập hợp tất cả lực lượng cũng không đấu lại Thiếu Lâm tự.

- Đại Chu bốn mươi chín đạo, trừ một ít nơi vắng vẻ, những nơi khác đều có thế lực đỉnh cấp tọa trấn, nếu Tây Cương Mật Tông đi truyền sẽ phát sinh xung đột với thế lực khác, chỉ sợ còn chưa chống lại Thiếu Lâm tự đã hao tổn một phần lực lượng trước rồi.

Cho nên Tây Cương Mật Tông mới có thể liên hợp làm giao dịch với Nhân Hoàng Đại Chu, đi đầu tới Thịnh Kinh thành truyền đạo.

Truyền đạo tại nơi khác, sau khi Thiếu Lâm tự biết rõ, nói không chừng Phương Trượng Huyền Khổ sẽ trực tiếp ra tay đánh chết bọn họ, với Đại Chu, bọn họ không cần lo lắng điểm này, tối thiểu Thiếu Lâm tự không dám làm càn với Đại Chu.

Sắc mặt Trì Minh âm trầm nói:

- Thượng sư, ngài chuẩn bị tự mình ra tay đánh chết Tô Tín sao?

Tuy Tô Tín từng có quá đánh chết võ giả Dương Thần cảnh nhưng võ giả cùng giai đều biết, Tô Tín chẳng qua dùng một ít âm mưu quỷ kế mà thôi, không có khả năng phục chế.

Có Đại Thế Chí Thượng Sư Dương Thần cảnh tự mình ra tay, Tô Tín tuyệt đối không thể ngăn cản.

Đại Thế Chí Thượng Sư lắc đầu, vẻ mặt đầy thất vọng.

Người Mật Tông ở lại Tây Cương quá lâu, tuy có thể toàn tâm toàn ý tu hành, nghiên cứu phật pháp, bị dân bản xứ cung phụng như chân phật, nhưng chính bởi vì như thế, tâm cơ tính toán của bọn họ còn kém xa Đạo môn, không có cẩn thận như Thiếu Lâm tự.

Tối thiểu đối võ giả Hóa Thần cảnh của Thiếu Lâm tự đến đây, hắn có thể nghĩ ra chủ ý tốt hơn gấp trăm lần Trì Minh.

Đại Thế Chí Thượng Sư trầm giọng nói:

- Tô Tín nói một câu rất đúng, ở địa phương nào phải tuân thủ quy củ địa phương nào, nơi này là Thịnh Kinh thành, không phải Tây Cương.

- Chuyện này ta không có cách nào xử lý, ta ra tay chính là phá hư quy củ, cường giả Đại Chu sẽ không ngồi nhìn ta động thủ trong Thịnh Kinh thành.

- Đi tìm vị Nhân Hoàng bệ hạ kia đi, xem hắn có thái độ gì.

Trì Minh hơi không cam lòng gật đầu, hắn có thói quen trực tiếp dùng nắm đấm giải quyết vấn đề.

Đại Uy Thiên Long tự bọn họ vô cùng uy phong tại Tây Cương, kết quả hiện tại đi tìm người cáo ngự trạng, việc này làm Trì Minh không thích ứng.

Tuy Trì Minh không am hiểu tính kế, nhưng Đại Thế Chí Thượng Sư dã nói như vậy, hắn cứ làm như vậy là được.

Sau khi dàn xếp Trì Pháp ổn thỏa, Trì Minh trực tiếp đi hoàng cung tìm Nhân Hoàng Đại Chu đòi công đạo.

Sau khi Tô Tín trở lại Lục Phiến Môn, vừa lúc hắn gặp Phương Cửu Nguyên đi ra ngoài.

Nhìn thấy Tô Tín, khóe miệng Phương Cửu Nguyên lộ ra nụ cười vui vẻ:

- Tô đại nhân, nghe nói ngươi gần đây có xung đột với Tây Cương Mật Tông?

- Chậc chậc, Tây Cương Mật Tông được bệ hạ mới tới nghiên cứu bí mật trên bạch ngọc thạch bản, không thể đắc tội, tính tình Tô đại nhân ngươi cần phải thu liễm một ít.

Tô Tín nhìn Phương Cửu Nguyên, hắn thản nhiên nói:

- Phương đại nhân, ngươi biết chuyện bi thảm nhất trên đời là gì không? Đó chính là ngươi khổ tâm chuẩn bị kỹ, nghĩ kỹ tính toán đối phương, kết quả cuối cùng lại phát hiện đối phương không thèm quan tâm tới việc này.

Sắc mặt Phương Cửu Nguyên hơi biến hóa, nhưng hắn vẫn lộ ra ngữ khí lạnh lẽo, nói:

- Tô đại nhân, ngươi có ý gì?

Tô Tín lắc đầu nói:

- Ta có ý gì, Phương đại nhân ngươi nên biết, tự cho là thông minh, tính toán tường tận nhưng phải cẩn thận tính mạng của mình.

Tròng mắt Phương Cửu Nguyên hơi lại, nói:

- Ngươi đang uy hiếp ta?

Tô Tín không nói chuyện, hắn chỉ nhún vai và đi vào cửa lớn, chỉ lưu lại Phương Cửu Nguyên cảm giác thân thể lạnh giá.

Kỳ thật đối với Tô Tín, Phương Cửu Nguyên luôn kiêng kị hắn.

Phương Cửu Nguyên vẫn hoài nghi Lưu Phượng Vũ chết có quan hệ tới Tô Tín, mặc dù hắn không có chứng cớ.

Nhưng đủ loại phỏng đoán lại chỉ hướng mục tiêu là Tô Tín.

Tô Tín lúc trước chỉ là Hóa Thần cảnh mà thôi, hắn đã dám giết Lưu Phượng Vũ, có thể thấy được người này to gan lớn mật tới cực điểm, đồng thời không đặt quy củ Lục Phiến Môn vào trong mắt, tuy ngày bình thường Tô Tín mở miệng là nói quy củ, giống như xem quy củ là chuyện quan trọng.

Trong nội tâm Phương Cửu Nguyên lại rất cảnh giác, Tô Tín đã dám giết Lưu Phượng Vũ, vạn nhất hắn có cơ hội, hắn sẽ bỏ qua cho mình hay sao?

Chỉ có điều Phương Cửu Nguyên không hối hận vì âm thầm tính kế Tô Tín, bởi vì chỉ cần Tô Tín còn sống một ngày, quyền thế của Phương Cửu Nguyên trong Lục Phiến Môn sẽ bị xơi tái dần dần.

Tô Tín không giống Thiết gia, tuy hắn hiện tại đầu nhập vào Thiết gia nhưng hắn lại là người ngoài.

Thiết gia muốn bảo trì công chính tuyệt đối, cho nên không thể làm việc chuyên quyền độc đoán trong Lục Phiến Môn, hơn

nữa Cơ Hạo Điển có ý, cho dù biết rõ Lưu Phượng Vũ đang làm mưa làm gió, đám người Phương Cửu Nguyên âm thầm giở trò, Thiết Ngạo cũng không thể nhúng tay, chỉ dựa vào một mình Thiết Chiến chèo chống tất cả.

Nhưng hiện tại đổi thành Tô Tín sẽ khác, Tô Tín không phải người Thiết gia, cho nên hắn không có cố kỵ này.

Huống hồ Tô Tín hiện tại lập nhiều đại công, lại rất được lòng bệ hạ, cho dù Tô Tín rõ ràng nhằm vào hắn thì thế nào? Cho dù náo tới trước mặt bệ hạ, bệ hạ cũng không giúp mình.

Cho nên bắt đầu từ ngày Tô Tín thượng vị, Tô Tín nhất định đã là địch nhân của Phương Cửu Nguyên, trừ phi Tô Tín phản bội Thiết gia.

Chỉ có điều cho dù não của Tô Tín bị đổ nước vào cũng không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Tô Tín mới trở lại Lục Phiến Môn không đến một giờ, hoàng cung đã có người tới tuyên chỉ bảo Tô Tín tiến cung, Tô Tín đã đoán được, hẳn là đám phiên tăng Mật Tông đã tìm tới Cơ Hạo Điển.

Tô Tín âm thầm cười lạnh, kỳ thật cho dù bọn họ không tới tìm Cơ Hạo Điển, Tô Tín cũng chuẩn bị mang chuyện này chọc tới trước mặt Cơ Hạo Điển.

Không phải Tô Tín muốn tìm Cơ Hạo Điển làm chủ, mà là Tô Tín muốn biết thái độ của Cơ Hạo Điển và mục tiêu Mật Tông như thế nào, như vậy hắn có thể quyết định dùng thái độ gì đối mặt với người Mật Tông.

Tô Tín đi theo người truyền chỉ tiến vào hoàng cung, Mật Tông chỉ có một mình Trì Minh Thượng Sư, nhìn thấy Tô Tín tiến vào, trong mắt của hắn lộ ra sát cơ không chút che giấu.

Nhìn thấy Tô Tín đến đây, Cơ Hạo Điển ho khan một tiếng nói:

- Tô Tín, vừa rồi Đại Uy Thiên Long Trì Minh Thượng Sư nói ngươi xung đột với Mật Tông, đã xảy ra chuyện gì?

Tô Tín vẫn không trả lời, Trì Minh Thượng Sư bên cạnh đã nói:

- Bệ hạ, lúc trước ngươi cho phép Mật Tông truyền đạo trong Thịnh Kinh thành.

- Kết quả thủ hạ của ngươi, tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn Tô Tín lại công khai ngăn cản chúng ta truyền đạo, việc này có tính là vi phạm ước định hay không, kính xin bệ hạ cho Mật Tông ta một công đạo.

Nghe Trì Minh Thượng Sư nói lời này, Cơ Hạo Điển cau mày, Tô Tín đang âm thầm lắc đầu, Mật Tông phái người như vậy tới đây, chẳng lẽ hắn còn cho rằng nơi này là Tây Cương sao? Cũng dám nói thế với Cơ Hạo Điển.

Đừng nhìn Cơ Hạo Điển hiện tại nửa chết nửa sống, nhưng chỉ cần hắn sống một ngày thì hắn chính là bá chủ hoàng triều, Nhân Hoàng Đại Chu, nói xen vào trước mặt hắn chính là vô lễ, là phá hư quy củ.

Nếu không phải Mật Tông hiện tại đang hợp tác với Đại Chu, vừa rồi Đường Hiển cũng có thể trực tiếp đi lên tát hắn hai bạt tai.

Đừng nhìn Trì Minh Thượng Sư được người Mật Tông tôn kính như chân phật, cường giả Dung Thần cảnh, nhưng đặt ở Đại Chu lại không coi vào đâu.

Cường giả Dung Thần cảnh đúng là rất cường đại, nhưng Đại Chu lại không thiếu.

Võ giả Dung Thần cảnh như Tô Tín có thể đảm đương vị trí tứ đại thần bộ hoặc hành quân đại tổng quản của quân đội… Những chức quyền này đều nằm trong tay cường giả Dung Thần cảnh.

Nhìn khắp Đại Chu, có bao nhiêu người chức quyền như thế? Tô Tín còn phải cung kính trước mặt Cơ Hạo Điển, ngươi là một phiên tăng Mật Tông cũng dám nói Cơ Hạo Điển vi phạm ước định, đòi công đạo, ngươi muốn công đạo thế nào?

Bởi vì Cơ Hạo Điển cần tư liệu trong tay Mật Tông nghiên cứu ra bí mật bạch ngọc thạch bản, nếu đổi thành người khác, cho dù hắn là võ giả Dung Thần cảnh của Thiếu Lâm tự, Cơ Hạo Điển cũng dám giáo huấn hắn một phen.

Nhưng đối với Cơ Hạo Điển hiện tại mà nói, bí mật trong bạch ngọc thạch bản mới là trọng yếu nhất, có thể xem nhẹ tất cả chi tiết nhỏ.

Cho nên Cơ Hạo Điển nén giận, hắn ho khan và thản nhiên nói:

- Trì Minh Thượng Sư không nên gấp gáp, trẫm sẽ cho ngươi công đạo.

Tô Tín nhú chắp tay nói:

- Bệ hạ, Mật Tông muốn truyền đạo thần cũng không muốn ngăn cản, bọn họ truyền đạo không liên quan gì tới thần, nhưng đáng tiếc bọn họ không nên phá hư quy củ.

- Đại Chu có quy củ Đại Chu, Lục Phiến Môn cũng có quy củ Lục Phiến Môn, Mật Tông muốn truyền đạo có thể, nhưng điều kiện tiên quyết là phải tuân thủ quy củ.

Tô Tín lại quay đầu nhìn sang Trì Minh Thượng Sư, lạnh lùng nói:

- Hiện tại bên trong Thịnh Kinh thành có tin Phật giáo, cũng có tín Đạo giáo, cũng có chùa miếu cùng đạo quan, tất cả bọn họ đều tuân thủ quy củ của Đại Chu.

- Xin hỏi vị thượng sư này, các ngươi xem Thịnh Kinh là nơi nào, còn dám vượt qua cả quy củ của Đại Chu, các ngươi cho rằng mình có tư cách này hay sao?

- Ngươi…

Ánh mắt Trì Minh Thượng Sư đầy lửa giận, hắn bị Tô Tín nói á khẩu, hắn tức giận nói vài câu tiếng Tây Cương không ai nghe hiểu, hiển nhiên đã tức giận khó nhịn.

Lúc này, Cơ Hạo Điển khoát tay nói:

- Được rồi, hai người các ngươi không cần tranh chấp, đây chỉ là xung đột nhỏ mà thôi, cũng không có tai nạn chết người, không sao.

- Có lẽ Tô Tín ngươi không biết triều đình đạt thành giao dịch với Mật Tông, về sau chú ý là tốt rồi, cũng cho người Mật Tông một ít thuận tiện.

- Trì Minh Thượng Sư cũng bỏ qua cho, dù sao Tô Tín cũng là tứ đại thần bộ của triều đình, phụ trách chưởng quản trị an Thịnh Kinh thành, hắn cũng làm việc theo quy củ, xử phạt hắn chẳng phải nói quy củ Đại Chu ta thay đổi xoành xoạch hay sao?

- Cho nên chuyện hôm nay xem như hiểu lầm, cứ như vậy thôi.

- Ta có một ít thuốc chữa thương bí truyền của Đại Chu, Trì Minh Thượng Sư ngươi mang về cho Trì Pháp Thượng Sư dùng, không bao lâu sẽ khỏi hẳn.

Cơ Hạo Điển không trừng phạt hai bên, ngược lại trực tiếp gạt bỏ chuyện giữa hai người, sau đó còn đuổi Tô Tín và Trì Minh còn không phục rời đi.

Chương 1213 - Thái độ của cơ hạo điển

Cơ Hạo Điển tỏ ra thái độ ba phải làm cho Trì Minh Thượng Sư không vừa ý, nhưng Tô Tín lại gật đầu nói:

- Cẩn tuân ý chỉ của bệ hạ.

Nói xong, Tô Tín còn không thèm nhìn Trì Minh Thượng Sư một cái đã rời khỏi cung điện.

Loại thái độ này làm cho Trì Minh Thượng Sư giận dữ, sắc mặt hắn không dễ nhìn, rốt cuộc hắn cũng nhịn cục tức này xuống.

Dù sao nơi này là hoàng cung, cho dù hắn hung hăng càn quấy hơn nữa cũng không dám sinh sự trong hoàng cung.

Cho nên Trì Minh Thượng Sư hừ lạnh một tiếng sau đó quay người rời đi.

Nhìn thấy thái độ của Trì Minh Thượng Sư như vậy, Cơ Hạo Điển hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lộ ra một tia không vui.

Đường Hiển nói nhỏ bên người Cơ Hạo Điển:

- Xin bệ hạ bớt giận, những man di kia đã thiếu giáo hóa, cho dù tu luyện tới Dung Thần cảnh cũng giống như vậy, cho nên bệ hạ không cần tức giận.

Đường Hiển nói đám người Trì Minh Thượng Sư là man di cũng không phải hạ thấp bọn họ xuống, mà là đang nói sự thật.

Từ khi thượng cổ Nhân Hoàng thành lập nhất thế hoàng triều tới hiện tại, phàm là người bên ngoài Trung Nguyên đều bị mọi người xem là man di.

Phương bắc Kim Trướng Hãn Quốc là man di, Tây Vực ba mươi sáu nước cũng là man di, những dị tộc tây bắc cũng là man di.

Về phần Tây Cương không lập quốc nhưng Đại Chu cũng không muốn thống trị nơi đó.

Hoang vắng, thổ địa cằn cỗi, nếu như Đại Chu muốn thống trị Tây Cương, bọn họ không chỉ đầu nhập đại lượng tài nguyên và nhân thủ, còn phải xung đột với Tây Cương Mật Tông, việc này được không bù mất.

Ánh mắt Cơ Hạo Điển lộ ra một tia hàn quang, sau đó hắn hỏi:

- Nghiên cứu bạch ngọc thạch bản thế nào rồi?

Đường Hiển nói:

- Điển tịch của đám Tây Cương Mật Tông kia là thật, trong đó ghi lại một ít nghiên cứu có tác dụng lớn trong việc giải mã thạch bản.

- Mấy tên thượng sư của Mật Tông còn tìm được một ít đầu mối, có lẽ chỉ cần thời gian vài năm là có thể giải mã toàn bộ bạch ngọc thạch bản.

Ánh mắt Cơ Hạo Điển lộ ra một tia nguy hiểm, hắn lẩm bẩm:

- Cần thời gian mấy năm sao?

Bạch ngọc thạch bản quan hệ đến bí văn thượng cổ, trong đó còn có bí mật trường sinh, thời gian mấy năm nghiên cứu ra bí mật trong đó đã là rất nhanh, nhưng đối với Cơ Hạo Điển mà nói lại quá chậm.

Thân thể của hắn, hắn tự biết rõ, đã không chống đỡ được bao nhiêu thời gian, có lẽ hắn còn chịu được vài năm, có lẽ hắn không kéo được thời gian mấy năm, cho nên tất cả xem ý trời.

Đột nhiên Cơ Hạo Điển hỏi:

- Đúng rồi, những hoàng tử đã vào kinh thế nào?

Đường Hiển sững sờ, hắn không theo kịp phương thức nói chuyện thiên mã hành không của Cơ Hạo Điển, vừa rồi còn nói bạch ngọc thạch bản, hiện tại nhảy tới mấy hoàng tử, trước kia Cơ Hạo Điển không có tật xấu như vậy.

Đường Hiển vẫn nói:

- Vẫn tính là trung thực, sau khi mấy vị hoàng tử vào kinh đều đóng cửa đọc sách hoặc luyện võ, cho dù có một ít công hầu Đại Chu đến thăm cũng bị bọn họ từ chối.

Cơ Hạo Điển thoả mãn gật đầu, lẩm bẩm nói:

- Xem như thức thời, đồ của trẫm, cho dù các ngươi là con ta cũng không thể đoạt!

Đường Hiển nghe Cơ Hạo Điển nói câu này thì thân thể hắn lạnh buốt, hắn phát hiện tính cách Cơ Hạo Điển mấy năm gần càng ngày càng âm trầm.

Kỳ thật Cơ Hạo Điển làm như vậy không ổn, tối thiểu hắn với tư cách thần tử Đại Chu cho rằng Cơ Hạo Điển làm như vậy sẽ làm Đại Chu suy bại.

Cơ Hạo Điển có năng lực không tệ, đám con của hắn không bằng hắn nhưng cũng có người không tệ, ví dụ như Sở vương và Tương vương, bọn họ có thủ đoạn ngoan độc lại có thể ẩn nhẫn, tâm cơ tính toán cũng không tính là ngu xuẩn.

Nếu tương lai do bọn họ kế vị, tuy Đại Chu không có khả năng cường thịnh lần nữa nhưng tối thiểu giữ vững cơ nghiệp hiện tại không phải vấn đề.

Kết quả hiện tại tốt rồi, mấy vị hoàng tử có năng lực lúc trước đều bị Cơ Hạo Điển phế, hiện tại đám hoàng tử đến Thịnh Kinh thành chỉ là kẻ nhát gan nhu nhược ngu xuẩn, hoàn toàn không đáng trọng dụng.

Còn có một ít hoàng tử thực lực không tệ, ví dụ như Thục vương Cơ Ngôn Tú, nhưng bọn họ bị Cơ Hạo Điển dọa không dám tới Thịnh Kinh thành,

Nếu hắn làm như vậy, chẳng lẽ tương lai không sợ Đại Chu phân liệt sao?

Chỉ có điều Đường Hiển không quan tâm những chuyện này, dù sao hắn không cần lo việc như thế.

Đường Hiển năm nay đã gần ba trăm tuổi, tuy hắn là Dung Thần cảnh nhưng từng có thực lực Dương Thần cảnh, bởi vì bị thương nên phong bế thực lực, không cách nào vận dụng lực lượng Dương Thần cảnh.

Nhưng thọ nguyên của hắn vẫn được tính là Dương Thần cảnh, cho nên hắn hiện tại không già nua nhưng kỳ thật đã tiến vào tuổi già.

Đại Chu có thể truyền thừa mấy đời đã không quan hệ lớn tới hắn, sau khi ta chết thì đâu thèm quan tâm hồng thủy ngập trời?

Hắn là thái giám, cũng không có con nối dõi, hắn cũng không lưu lại truyền thừa gì.

Tuy hắn có không ít nghĩa tử, nhưng những nghĩa tử kia chỉ là thủ hạ trong tay hắn, đối với Đường Hiển mà nói, bọn họ chỉ là công cụ, hắn không thèm để ý.

Cho nên Đường Hiển hiện tại suy nghĩ cứ hầu hạ Cơ Hạo Điển tốt là được, hắn không quan tâm việc khác, chỉ cần có thể bảo trụ quyền thế hiện tại là đủ.

Lúc này, Tô Tín rời khỏi hoàng cung với tâm tình không tệ, bởi vì hắn thăm dò rõ thái độ của Cơ Hạo Điển.

Cơ Hạo Điển cũng không thích đám phiên tăng Mật Tông, hắn chỉ lợi dụng đám phiên tăng Mật Tông mà thôi.

Lợi dụng bí điển trong tay bọn họ nghiên cứu bí mật bạch ngọc thạch bản, lợi dụng quan hệ giữa phiên tăng và Thiếu Lâm tự sau đó suy yếu thực lực của Thiếu Lâm tự.

Tô Tín hiện tại là tâm phúc trong tay Cơ Hạo Điển, cho nên hắn có ra tay với đám phiên tăng Mật Tông, Cơ Hạo Điển cũng không trừng phạt hắn, nhiều lắm chỉ nói hai câu không đầu không cuối cho xong.

Bởi vậy Tô Tín có thể hoàn toàn yên tâm, tối thiểu trong quy củ hắn có thể làm Tây Cương Mật Tông ăn thiệt thòi, hơn nữa là thiệt thòi rất lớn.

Thậm chí hắn muốn hiểm ác một chút, đợi đến lúc Cơ Hạo Điển nghiên cứu xong bí mật trên bạch ngọc thạch bản, nói không chừng sẽ trực tiếp đá bọn chúng sang một bên, làm bọn chúng quay trở về Tây Cương.

Tô Tín trở lại Lục Phiến Môn, Tề Long và Hoàng Bỉnh Thành vội vàng hỏi:

- Đại nhân, bệ hạ bên kia nói như thế nào.

Tô Tín khoát tay nói:

- Không cần quản chuyện khác, tất cả như bình thường, nơi này là Thịnh Kinh thành, không phải Tây Cương của bọn chúng, tất cả xử lý theo quy củ.

Phân phó Tề Long và Hoàng Bỉnh Thành làm việc, Tô Tín một mình một người tiến vào thư phòng, hắn không xử lý công vụ, mà là suy nghĩ nên đối phó đám Tây Cương Mật Tông như thế nào.

Đối với một thế lực võ lâm mà nói, có đôi khi ưu thế địa vực là rất lớn.

Một thế lực võ lâm đỉnh cấp phát triển tại chỗ vượt qua trăm năm, khi đó bọn họ sẽ bố trí ra một mạng lưới quan hệ rắn chắc như thép.

Ví dụ như Tiêu gia tại Giang Nam đạo, thời điểm Tô Tín chưa tới, Tiêu gia có thể nhất ngôn cửu đỉnh tại Giang Nam đạo, thậm chí lời nói của bọn họ còn có tác dụng hơn cả triều đình.

Hơn nữa hai thế lực cách nhau quá xa, như vậy tác chiến sân khách tổn thất tương đối lớn.

Ví dụ như một trận chiến ngày xưa giữa Dịch Kiếm Môn và Cản Thi Phái, thực lực Dịch Kiếm Môn mạnh hơn Cản Thi Phái quá nhiều, kết quả Dịch Kiếm Môn cường công Tương Tây Cản Thi Phái, cả hai lại lưỡng bại câu thương, chỉ có điều Cản Thi Phái tổn thất còn lớn hơn rất nhiều mà thôi.

Đại Chu có thực lực nghiền ép Thanh Thành kiếm phái cho nên không xuất hiện vấn đề này.

Hiện tại người Tây Cương Mật Tông bắc thượng tiến vào Trung Nguyên, kỳ thật căn cơ của bọn họ mới là yếu nhất, bốn phía đều đầy ác ý.

Tô Tín lại có uy danh hiển hách trong Đại Chu, còn là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, nếu Tô Tín nói một câu muốn nhằm vào Tây Cương Mật Tông, tuyệt đối có một trăm phương pháp hãm hại bọn họ.

Có một số việc chính là như vậy, hỗ trợ rất khó khăn, muốn phá hư lại vô cùng đơn giản.

Tô Tín không có biện pháp giúp trợ Tây Cương Mật Tông truyền đạo, nhưng nếu hắn muốn phá hư Tây Cương Mật Tông truyền đạo, việc này rất đơn giản.

Chỉ có điều hắn không làm như thế, bởi vì Tô Tín cảm thấy không đáng phí nhiều khí lực nhắm vào Tây Cương Mật Tông.

Mật Tông lần này bắc thượng truyền đạo không ảnh hưởng gì tới Đại Chu, bọn họ có việc còn phải làm phiền Đại Chu giúp đỡ, nhưng Tô Tín lại ngửi thấy cơ hội.

- Mật Tông, Thiếu Lâm tự. Thiếu Lâm tự, Mật Tông.

Tô Tín thì thào tự nói một câu, nghĩ đến viên Thần Tú Xá Lợi mình vừa rút thưởng cách đây không lâu, hắn nghĩ dùng việc này nhờ Mật Tông hãm hại Thiếu Lâm tự.

Trong thiên hạ có rất nhiều thế lực có thù với Tô Tín, nhưng kỳ thật thế lực chính thức kết tử thù lại không có bao nhiêu.

Danh Kiếm Sơn Trang Hà Vô Sơn từng nói với Hà Hưu, Tô Tín là người không lợi không dậy sớm.

Những thế lực từng có chút thù hận với Tô Tín cũng ôm thái độ như vậy đối đãi với Tô Tín.

Bọn họ có thù với Tô Tín không giả, nhưng thù hận này không đáng bọn họ dây dưa không dứt với Tô Tín, thậm chí dốc hết lực lượng tông môn tới giết hắn.

Dùng thực lực và thân phận của Tô Tín bây giờ, muốn giết hắn mà không trả cái giá lớn là không thể thành công.

Cho nên vừa nghĩ tới cái giá lớn khi muốn giết Tô Tín, những tông môn kia đều im lặng.

Bọn họ không làm việc giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, cho dù tự tổn năm trăm cũng làm bọn họ đau lòng.

Vì một ít thù hận lựa chọn không chết không thôi với Tô Tín, tông môn như vậy tuyệt đối là não tàn trong não tàn, đừng nói truyền thừa trăm năm trở lên, cho dù truyền thừa vài chục năm cũng tốn sức.

Ví dụ Tô Tín đã từng giết người Bích Huyết Thanh Sơn Đường, kết quả Bích Huyết Thanh Sơn Đường nhân cơ hội Huyền Quan muốn giết Tô Tín ám toán qua hắn, sau khi việc bại lộ cũng im lặng không nói gì.

Tô Tín từng đắc tội không nhẹ với con gái Thất Hùng hội ‘ Bình Thiên Vương ’ Trầm Vô Danh, kết quả Trầm Vô Danh rất đau lòng con gái nhưng không đi gây phiền phức cho Tô Tín.

Như Thanh Thành kiếm phái và Thiếu Lâm tự,Tô Tín có thù hận không chết không thôi với Tô Tín.

Một khi có cơ hội, bọn họ tuyệt đối sẽ dồn Tô Tín vào chỗ chết.

Thời điểm Thanh Thành kiếm phái công nhiên tuyên bố tất sát lệnh nhắm vào Tô Tín trên giang hồ, khi đó hai bên đã triệt để vạch mặt, Tô Tín sẽ không khách khí với bọn họ, sau khi nắm lấy cơ hội cũng diệt môn Thanh Thành kiếm phái.

Thiếu Lâm tự xem như ẩn nhẫn, tuy bọn họ có thù hận với Tô Tín không nhỏ hơn Thanh Thành kiếm phái, nhưng bọn họ chưa bao giờ ra mặt ồn ào cái gì.

Chương 1214 - Bái phỏng

Tô Tín đã kết thù hận không thể hòa giải với Thiếu Lâm tự, tuy Thiếu Lâm tự hiện tại không động thủ với Tô Tín, nhưng nguyên nhân tới từ các loại cố kỵ.

Không nói chuyện khác, hiện tại Đạo môn đã quật khởi, chỉ một mình Tạo Hóa Đạo môn đã có thể áp chế Thiếu Lâm tự gắt gao, Thiếu Lâm tự hiện tại không dám có ý kiến gì với Tô Tín.

Huống hồ uy thế của Tô Tín trên giang hồ hiện tại rất mạnh, hắn còn là tứ đại thần bộ của Đại Chu, ngay cả Cơ Hạo Điển cũng xem trọng hắn, kể từ đó Thiếu Lâm tự càng không dám động thủ.

Chủ trì Huyền Khổ của Thiếu Lâm tự là người ẩn nhẫn, không nói năng lực người này thế nào, tối thiểu công phu ẩn nhẫn rất mạnh.

Tuy Thiếu Lâm tự trong tay hắn không cường thịnh bằng Huyền Đàm làm phương trượng, nhưng tối thiểu Thiếu Lâm tự không ăn thiệt thòi quá lớn.

Nếu Tô Tín có cơ hội ám toán Thiếu Lâm tự thì hắn sẽ làm, dù sao thù hận giữa song phương cũng không giải được, Tô Tín sẽ không quan tâm làm một ít động tác nhỏ.

Tô Tín ngây người trong thư phòng một ngày, Tề Long và Hoàng Bỉnh Thành đang buồn bực, không biết Tô Tín ở chỗ này làm gì, chờ đến lúc bọn họ muốn hỏi, Tô Tín lại đi ra ngoài.

- Lão Hoàng, chuẩn bị cho ta một tấm bái thiếp giao cho người Tây Cương Mật Tông.

Tô Tín nói.

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu, hắn vừa xoay người lại thì ngẩn người.

- Tây Cương Mật Tông? Lão đại ngươi nói sai?

Hoàng Bỉnh Thành ngạc nhiên hỏi một câu.

Tây Cương Mật Tông vừa mới ăn thua thiệt trong tay Tô Tín, kết quả Tô Tín lại muốn bái phỏng người ta, dù sao Hoàng Bỉnh Thành cảm thấy làm như vậy là khiêu khích.

Chẳng lẽ lão đại định tranh tài với Tây Cương Mật Tông một hồi?

- Đi, đừng nói nhảm, trực tiếp đưa bái thiếp là được.

Hoàng Bỉnh Thành lắc đầu, nếu là việc lão đại phân phó, vậy thì nhất định có đạo lý của hắn, Hoàng Bỉnh Thành quay người đi ghi bái thiếp.

Trong Tây Cương Mật Tông, Trì Minh Thượng Sư thu được bái thiếp của Tô Tín đưa tới, nói muốn gặp mặt thượng sư của Tây Cương Mật Tông.

Đối đáp rất đơn giản, nhưng Trì Minh Thượng Sư lại xé nát tấm bái thiếp kia, hắn phẫn nộ nói:

- Tô Tín có ý gì? Nhục nhã chúng ta sao? Hắn còn dám tới gặp, thật sự cho rằng Mật Tông không người hay sao?

Đại Thế Chí Thượng Sư cảm thấy Tô Tín khinh người quá đáng, hi vọng sư huynh Kim Cương tự đến lúc đó có thể ra tay giết uy phong của Tô Tín, nếu không hắn còn tưởng rằng Tây Cương Mật Tông ta không người!

Cho dù Trì Minh Thượng Sư không có hảo cảm với Tô Tín nhưng hắn không thể không thừa nhận mình không phải đối thủ của Tô Tín.

Trước kia sư đệ Trì Pháp Thượng Sư của hắn bị Tô Tín dùng ba chiêu đánh trọng thương, đặc biệt là kiếm ý của hai mươi ba cường đại làm hắn kinh hãi không thôi.

Tuy hắn là sư huynh của Trì Pháp Thượng Sư, nhưng thực lực Trì Minh Thượng Sư không kém gì Trì Pháp Thượng Sư, tối đa hắn chỉ mạnh hơn một ít.

Tô Tín có thể dùng ba chiêu trọng thương Trì Pháp, từ đó có thể dùng bốn năm chiêu trọng thương chính mình, cho nên Trì Minh Thượng Sư rất tự biết người, hắn không chuẩn bị tự mình ra tay với Tô Tín.

Nhưng Kim Cương tự không giống, đều là môn phái xuất thân Mật Tông, Kim Cương tự thân là Phật môn tam tự cường đại, đệ tử của bọn họ còn mạnh hơn Đại Uy Thiên Long tự rất nhiều.

Bản thân mình đánh không lại Tô Tín, chẳng lẽ Kim Cương tự ra tay còn đánh không lại hay sao?

Đại Thế Chí Thượng Sư thở dài một tiếng, nói:

- Trì Minh, ngươi nên từ bỏ nộ niệm đi, Trung Nguyên khác với Tây Cương, mọi thứ luôn luôn có quy củ. Nếu Tô Tín đã muốn bái kiến, gặp hắn thì sao?

- Công pháp Đại Uy Thiên Long tự các ngươi chí cương chí dương, nhưng lại khó có thể điều hòa âm dương, cần biết quá cứng dễ gãy, nếu ngươi không vượt qua điểm này, Dương Thần vô vọng.

Trì Minh Thượng Sư cung kính thi lễ với Đại Thế Chí Thượng Sư, hắn biết rõ đối phương đang chỉ điểm hắn.

Thủ đoạn truyền thừa của Tây Cương Mật Tông chính là quán đỉnh, chỉ cần ngươi có thể tìm được người chọn lựa phù hợp, như vậy ngươi có thể tiến hành quán đỉnh, khởi điểm của người nhận quán đỉnh sẽ vượt qua những người khác.

Tuy bí thuật quán đỉnh của Mật Tông không cực đoan giống Bạch Liên giáo, nó không thể gia tăng đại cảnh giới cho người quán đỉnh.

Nhưng có thể phong ấn lực lượng quán đỉnh trong người đối phương, thời điểm đối phương tu luyện sẽ tiến hành theo chất lượng, không lưu hậu hoạn, cuối cùng hấp thu toàn bộ lực lượng quán đỉnh.

Tuy quán đỉnh thì quán đỉnh, tác dụng của quán đỉnh về sau càng nhỏ.

Võ giả cảm ngộ thiên địa, mỗi tên võ giả tu luyện võ đạo đều không giống nhau, cho dù là sư đồ cũng như thế, quán đỉnh truyền thừa cũng không có biện pháp hoàn toàn hấp thu võ đạo của đối phương, chỉ có thể tham khảo mà thôi.

Cho nên bởi như vậy, những võ giả Tây Cương Mật Tông đến hậu kỳ sẽ tu luyện gian nan và khó đột phá, thậm chí bởi vì giai đoạn trước đi quá thuận lợi, tình cảnh đằng sau còn gian nan hơn võ giả cùng giai.

Trì Minh lo lắng không chỉ điểm này, công pháp bản thân của Đại Uy Thiên Long tự có thiếu hụt.

Từ xưa đến nay công pháp sẽ ảnh hưởng tâm tính của võ giả, việc này được vô số người nghiệm chứng là đúng.

Ví dụ như người ma đạo thị sát khát máu, tính tình cực đoan, có lẽ có nguyên nhân là bản thân bọn họ, nhưng đa số nguyên nhân là do công pháp mang lại.

Đương nhiên cũng không phải không có biện pháp giải quyết, biện pháp đơn giản nhất chính là dựa vào tâm tính cứng cỏi ngăn chặn tâm ma.

Tô Tín là như vậy, hắn tu luyện võ đạo có sát đạo, nhưng Tô Tín không cho phép sát đạo khống chế chính mình, mà là hắn sẽ khống chế sát đạo.

Đối với Tô Tín mà nói, võ đạo chỉ là thứ phục vụ cho mình, không có khả năng đảo khách thành chủ.

Chỉ có điều trên giang hồ không có bao nhiêu võ giả tâm tính như Tô Tín, đại bộ phận võ giả sẽ đau khổ truy cầu công pháp bổ khuyết, có chút tông môn truyền thừa đã lâu có lẽ sẽ có một ít công pháp phụ trợ làm giảm bớt ảnh hưởng, nhưng hiệu quả có hạn.

Đại Uy Thiên Long tự không phải tông môn ma đạo, nhưng công pháp của bọn họ cương mãnh, cho nên võ giả của bọn họ xúc động dễ giận.

Trì Minh Thượng Sư tu hành công pháp càng cương mãnh, cho nên tính cách của hắn bình thản nhưng công pháp ảnh hưởng làm hắn biến thành như hiện tại.

Biến hóa như vậy sẽ càng mạnh khi tu vi của hắn tăng cao, thời gian ảnh hưởng càng ngày càng sâu, đúng như Đại Thế Chí Thượng Sư vừa nói, nếu hắn không thể áp chế tính cách dễ giận của mình, đạt tới cảnh giới âm dương điều hòa, hắn đời này không có khả năng tấn cấp Dương Thần cảnh.

Chỉ điểm Trì Minh Thượng Sư xong, Đại Thế Chí Thượng Sư phân phó người trả lời Tô Tín, bảo hắn tùy thời có thể tới gặp.

Sau khi nhận được tin tức, Tô Tín cũng không kéo dài, hắn lập tức đi tới chỗ ở của Tây Cương Mật Tông.

Kỳ thật Cơ Hạo Điểnđối đãi với đám phiên tăng Tây Cương Mật Tông không tệ, tối thiểu trên mặt mũi không có trở ngại.

Chỗ ở của phiên tăng Mật Tông nằm trong một biệt thự lớn gần hoàng thành, nơi này là nơi chuẩn bị riêng cho các hoàng tử vào Thịnh Kinh thành ở lại.

Chỉ có điều đám người Thái vương Cơ Ngôn Thành và các vương giả nhàn tản không dám tiến vào Thịnh Kinh thành, cho nên nơi này không được sử dụng, hiện tại cấp cho người Tây Cương Mật Tông ở lại.

Tô Tín vừa vào trong trạch viện, hắn nghe thấy tiếng tụng kinh vang lên.

Không phải một gã tăng nhân tụng kinh, mà là tất cả phiên tăng Tây Cương Mật Tông đang tụng kinh, đủ loại kinh văn làm đầu óc người ta căng như dây đàn, nếu người tu vi thấp tiến vào nơi này sẽ bị tiếng tụng kinh phá tan tâm phòng, trực tiếp biến thành cuồng tín đồ của Mật Tông, cả ngày chỉ biết tụng kinh niệm phật.

Kỳ thật Giảng Kinh đường của Thiếu Lâm tự ngày xưa cũng làm như vậy, cường thế rót kinh phật vào đầu tà ma ngoại đạo, ngươi nghe cũng phải nghe, không nghe cũng phải nghe.

Hiện tại phiên tăng Mật Tông tụng niệm kinh văn khác nhau, tốc độ cũng không giống với, uy năng kém hơn cùng đọc một loại kinh văn nhiều lắm, cho nên Tô Tín không biết đám phiên tăng cố ý làm như vậy hay hiện tại là khóa sớm của bọn họ, một đám hòa thượng đang niệm kinh cùng một lúc.

Tô Tín mặt không đổi sắc, trong đầu vận chuyển Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, hư ảnh hóa thần của hắn ngưng tụ sau lưng hắn.

Hóa thần ngồi xếp bằng, hư ảnh tỏa ra ánh sáng rực rỡ, những tiếng tụng kinh kia tới gần đều bị ánh sáng bức lui.

Sâu trong trạch viện, Đại Thế Chí Thượng Sư mang theo Trì Minh Thượng Sư đi ra nghênh đón, bọn họ nhìn thấy cảnh này thì sững sờ.

Trì Minh Thượng Sư ngạc nhiên Tô Tín có tinnh thần lực cường đại, có thể ngăn cản mấy trăm phiên tăng Mật Tông tụng kinh.

Kỳ thật Tô Tín suy đoán đúng, tiếng tụng kinh không phải là thứ Mật Tông muốn ra oai phủ đầu với hắn, tuy tính cách Trì Minh Thượng Sư táo bạo nhưng hắn không đùa nghịch nhiều âm mưu quỷ kế như thế.

Mà Đại Thế Chí Thượng Sư là trí giả của Kim Cương tự, hắn không sử dụng thủ đoạn thấp kém và nhàm chán này.

Tô Tín tới vào lúc trùng hợp đang diễn ra khóa sớm mà thôi.

Đại Thế Chí Thượng Sư nhìn Tô Tín thật sâu, hắn ngược lại không có ngạc nhiên việc Tô Tín có tinh thần lực cường đại, mà là ngạc nhiên Tô Tín dựa vào ‘ chính mình ’ luyện ra hóa thần.

Tăng nhân Tây Cương Mật Tông bọn họ dựa vào phật mà mình kính sợ luyện hóa thành hóa thần, Tô Tín tốt rồi, hắn xem chính mình là thần, chính mình cung phụng chính mình, hắn cho rằng mình là thần phật hay sao?

Nhìn hóa thần sau lưng Tô Tín, Đại Thế Chí Thượng Sư nói:

- Ta có thể nhìn ra được, ngươi không tin thần, ngươi luyện hóa mình thành thần, ta lần đầu tiên nhìn thấy hành vi như thế.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Vì sao ta phải tin thần? Nếu thần có lực lượng, ta sẽ kính sợ lực lượng của hắn, ta chỉ tín ngưỡng ta mà thôi.

- Bởi vì thần không thể mang tới trợ giúp nào cho ta, nhưng bản thân ta lại có thể mạnh hơn nữa.

Đại Thế Chí Thượng Sư chắp tay nói:

- Vạn nhất lực lượng của thần mạnh hơn ngươi thì sao?

Tô Tín tiến lên một bước, hư ảnh sau lưng tỏa ra hào quang lấp lánh, hư ảnh hóa thần từ hư ảnh ngưng tụ thành thực chất.

- Nếu thần không phải ta, ta sẽ trảm thần, từ nay về sau ta làm thần!

Hắn nói ra lời này, sắc mặt Đại Thế Chí Thượng Sư cùng Trì Minh Thượng Sư thay đổi, hóa thần sau lưng Tô Tín tỏa ra ánh sáng rực rỡ, triệt để áp chế tiếng tụng kinh!

Chương 1215 - Quốc giáo

Tô Tín nói rất cuồng vọng, Trì Minh Thượng Sư cười lạnh một tiếng, lúc này mới nói:

- Quả nhiên là vô tri không sợ, dùng thần phàm tục muốn trảm thần, ngươi cho rằng ngươi là ai?

Tô Tín lạnh nhạt nói:

- Ngươi không dám, cho nên đời này ngươi sẽ dừng bước tại đây, ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, còn nói cái gì chứ?

Trì Minh Thượng Sư sắp tức giận dã bị Đại Thế Chí Thượng Sư cản lại.

- Tô đại nhân, ngươi đến chỗ ta không phải vì cãi nhau đấy chứ?

Đại Thế Chí Thượng Sư thản nhiên nói.

Tô Tín nhún nhún vai, nói:

- Cũng không phải ta muốn nhao nhao.

Đại Thế Chí Thượng Sư làm thủ thế mời, nói:

- Mời Tô đại nhân vào trong nói chuyện.

Tô Tín gật đầu, hắn đi cùng Đại Thế Chí Thượng Sư vào trong phòng.

Sau khi ngồi xuống, Đại Thế Chí Thượng Sư hỏi:

- Tô đại nhân, không biết lần này ngươi tới đây là muốn làm gì?

Tô Tín không có trả lời, mà là hỏi ngược lại:

- Ta muốn hỏi thượng sư một câu, lần này Mật Tông bắc thượng là chuẩn bị đặt căn cơ trong Trung Nguyên hay sao?

Trì Minh chen miệng nói:

- Đương nhiên, nếu không tại sao Tây Cương Mật Tông chúng ta lại phí khí lực lớn như vậy để đạt thành hiệp nghị với Nhân Hoàng Đại Chu của các ngươi?

Tô Tín lườm Trì Minh Thượng Sư, những võ giả Tây Cương Mật Tông này thật không hiểu quy củ, nếu như đổi thành tông môn khác, có cường giả Dương Thần cảnh đang nói chuyện, ngươi dám xen vào chính là phá hư quy củ.

Đương nhiên võ giả tu luyện tới Dung Thần cảnh sẽ không ngu xuẩn, bọn họ biết thời điểm nào nên làm việc nào.

Đại Thế Chí Thượng Sư làm như không nghe thấy Tô Tín nói, Tô Tín tiếp tục nói:

- Thượng sư, các ngươi muốn đặt căn cơ tại Trung Nguyên, các ngươi không thể làm được trong tình huống hiện tại.

Trì Minh Thượng Sư lại chen miệng vào:

- Chúng ta sắp hoàn thành việc này, chỉ có điều bởi vì ngươi bỗng nhiên nhúng tay làm cho thất bại, nếu không chúng ta có nắm chắc rất lớn lôi kéo Long Hoa hầu.

Tô Tín khinh thường, hắn cười lạnh và nói:

- Các vị, các ngươi cho rằng lực ảnh hưởng của Long Hoa hầu tại Đại Chu là rất lớn sao? Các ngươi chỉ vừa tới Đại Chu, cho nên các ngươi không hiểu khung quyền lợi của Đại Chu.

- Trong Đại Chu, những kẻ không có quyền lợi nhất chính là đám công hầu, đừng nhìn thực lực của bọn họ, bọn họ chỉ tương đương tiểu thế gia mà thôi, không có thành tựu gì cả.

- Người cầm quyền chính thức của Đại Chu chính là Lục Phiến Môn, quân đội, Hoàng Gia Cung Phụng Đường, hoàng tộc họ Cơ.

- Thậm chí quyền lực của tổng bộ đầu cùng hành quân đại tổng quản ở bốn mươi chín đạo của Đại Chu đều có quyền lực lớn hơn đám công hầu kia.

- Các ngươi lại suy nghĩ lôi kéo bọn họ, ta không thể không nói, quyết định như vậy quá ngu xuẩn.

- Hơn nữa dùng thực lực hiện tại và danh vọng của Mật Tông, các ngươi muốn mời chào công hầu Đại Chu cũng không dễ dàng.

- Huống hồ thứ cho ta nói thẳng, chỉ bằng phương thức tuyển người của các ngươi hiện tại, các ngươi đang dùng phương thức đắc tội người khác đấy.

- Ta nói rồi, Thịnh Kinh thành có quy củ Thịnh Kinh thành, Đại Chu cũng có quy củ Đại Chu, các ngươi muốn bắc thượng truyền đạo, các ngươi phải tuân thủ những quy củ này, nếu không các ngươi vĩnh viễn chỉ là người đến từ bên ngoài.

- Lúc này ta xung đột với các ngươi, nhưng ngày sau các ngươi dám cam đoan không xung đột với người khác trong Lục Phiến Môn và quân đội hay không?

Tô Tín nhìn Đại Thế Chí Thượng Sư và nói:

- Các ngươi biết mình là người bên ngoài tới nhưng không tuân thủ quy củ nơi này, kết quả sẽ bị tất cả võ giả Đại Chu nhằm vào.

- Cho dù bệ hạ bảo trụ các ngươi, nhưng lần này các ngươi bắc thượng truyền đạo đã phí công vô ích, không thể mời chào người nào.

Tô Tín nói thế đã chọc giận Trì Minh, hắn không giỏi ăn nói cho nên không biết nên phản bác như thế nào.

Nhưng ánh mắt Đại Thế Chí Thượng Sư lại tỏa sáng, hắn áp chế Trì Minh Thượng Sư sắp bạo phát, hắn hỏi Tô Tín:

- Tô đại nhân nói mình tới nơi này không phải nhục nhã Mật Tông? Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Tô Tín nói:

- Rất đơn giản, ta chỉ muốn bàn giao dịch với Mật Tông các ngươi mà thôi.

Đại Thế Chí Thượng Sư hỏi:

- Giao dịch gì?

Tô Tín trầm giọng nói:

- Giúp Mật Tông các ngươi truyền đạo tại Trung Nguyên!

Nghe Tô Tín nói lời này, Trì Minh Thượng Sư cười lạnh nói:

- Tô Tín, ngươi quá kiêu ngạo khi nói ra lời này, ngươi là người ngoài, dựa vào cái gì giúp chúng ta truyền đạo tại Trung Nguyên?

Tô Tín lắc đầu nói:

- Việc này không phải chuyện của người ngoài, ta không hiểu Mật Tông nhưng ta hiểu Đại Chu và Trung Nguyên.

- Các ngươi tới Trung Nguyên truyền đạo chỉ cần hoàn thành hai việc là đủ, một là căn cơ, một còn lại chính là Thiếu Lâm tự.

- Bây giờ nói căn cơ, Mật Tông các ngươi hiện tại có căn cơ tại Tây Cương, cho nên các ngươi muốn truyền đạo vào Trung Nguyên cần phải đặt vững căn cơ tại nơi này.

Đại Thế Chí Thượng Sư thở dài nói:

- Đương nhiên chúng ta biết việc này, cho nên Tây Cương Mật Tông chúng ta mới có thể tiến hành giao dịch với Nhân Hoàng Đại Chu, đổi lấy tư cách truyền đạo tại Thịnh Kinh thành.

- Chúng ta vốn suy nghĩ dùng Thịnh Kinh thành làm căn cơ sau đó truyền đạo khắp bốn phía, dù sao các đạo khác của Trung Nguyên có các thế lực đỉnh cấp trấn thủ, nếu Mật Tông ta truyền đại tại đó, chắc chắn sẽ phát sinh xung đột không cần thiết với các thế lực này, cho nên cuối cùng chúng ta mới chọn Đại Chu Thịnh Kinh thành làm mục tiêu.

- Chỉ có điều đáng tiếc, cho dù truyền đạo tại Thịnh Kinh thành cũng gian nan, ngươi cũng nhìn thấy, những công hầu Đại Chu kia không có hứng thú gia nhập Tây Cương Mật Tông chúng ta, cho dù Tây Cương Mật Tông chúng ta đưa ra điều kiện gì cũng bị bọn họ cự tuyệt.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Thượng sư, suy nghĩ của các ngươi đúng nhưng cách làm lại sai, phải nói các ngươi làm còn chưa đủ.

- Hiện tại Tây Cương Mật Tông các ngươi truyền đạo tại Trung Nguyên, ai biết các ngươi có xám xịt rời khỏi Trung Nguyên hay không, bị người ta đá trở lại Tây Cương? Những công hầu Đại Chu đang lo lắng việc này.

- Hơn nữa các ngươi muốn truyền đạo tại Đại Chu, như vậy nhất định cần đạt được bệ hạ tán thành, bọn họ đều là thần tử Đại Chu, đương nhiên sẽ không dễ dàng gia nhập giáo phái khác.

Trì Minh Thượng Sư ở bên cạnh không nhịn được nói:

- Chúng ta đã đạt thành hiệp nghị với Nhân Hoàng bệ hạ, hắn cho phép chúng ta truyền đạo tại Đại Chu.

Tô Tín vươn tay ra nói:

- Vừa rồi ngươi cũng nói, bệ hạ chỉ đạt thành hiệp nghị với các ngươi, đây chỉ là hiệp nghị mà thôi.

- Phải biết rằng hiệp nghị chính là lời ngoài miệng, tùy thời cũng có thể xé bỏ.

- Huống chi cho dù không xé bỏ, đợi đến lúc bệ hạ nghiên cứu ra bí mật trong bạch ngọc thạch bản sẽ lưu Tây Cương Mật Tông các ngươi tiếp tục ở lại Đại Chu hay sao?

- Cho nên những công hầu Đại Chu rất lo lắng, bọn họ không phải lo lắng các ngươi, mà là lo lắng bệ hạ đến lúc đó sẽ thay đổi, bọn họ bởi vì gia nhập Mật Tông mà bị liên quan.

Đại Thế Chí Thượng Sư và Trì Minh Thượng Sư nhìn nhau, bọn họ không ngờ trong đó còn ẩn chứa nhiều việc như vậy.

Nói tới âm mưu tính kế và lục đục nội bộ với nhau, đừng nói đám phiên tăng tiềm tu tại Tây Cương Mật Tông như bọn họ, cho dù là các đại phái đỉnh cấp cũng kém triều đình Đại Chu.

Đặc biệt Cơ Hạo Điển là đế vương hỉ nộ vô thường, các thần tử Đại Chu đều cẩn thận từng chút.

- Tô đại nhân ngươi nói Mật Tông ta nên ứng phó thế nào?

Đại Thế Chí Thượng Sư hỏi.

Hắn đã tìm hiểu về Tô Tín, biết rõ Tô Tín chính là người tấn chức nhanh nhất trong triều đình Đại Chu.

Chỉ trong thời gian mấy năm, từ tiểu bộ đầu đã trở thành tứ đại thần bộ quyền thế ngập trời, Tô Tín không chỉ có thực lực cường đại, hắn còn có thủ đoạn khó lường.

Tô Tín nhìn Đại Thế Chí Thượng Sư, nói:

- Rất đơn giản, Mật Tông các ngươi trở thành quốc giáo của Đại Chu, cùng vui buồn với Đại Chu, như vậy mới có thể mượn Đại Chu phát triển thực lực, hơn nữa đám công hầu Đại Chu mới yên tâm gia nhập Mật Tông các ngươi.

- Quan trọng hơn là, chỉ có trở thành quốc giáo của Đại Chu, Mật Tông các ngươi mới có tư cách tranh phong với Thiếu Lâm tự và Đạo Môn.

- Quốc giáo?

Ánh mắt Đại Thế Chí Thượng Sư và Trì Minh Thượng Sư lộ ra vẻ mặt khó hiểu, bởi vì bọn họ đã rất lâu chưa nghe ai nói qua câu này.

Nguyên nhân rất đơn giản, từ khi hoàng triều Trung Nguyên càng ngày càng mạnh, các tông môn trên giang hồ càng ngày càng mạnh, uy thế của Phật tông cùng Đạo môn đã không bằng thời thượng cổ, đặc biệt bọn họ còn phát sinh phân liệt.

Đạo môn chính là quốc giáo thời kì thượng cổ Nhân Hoàng, nhưng về sau có nhiều chi nhánh cho nên phân liệt thành vài chục thế lực, cuối cùng hiện tại chỉ còn thừa lại bốn Đạo môn mạnh nhất và mười mấy thế lực Đạo môn nhỏ yếu.

Mặc dù nói tất cả Đạo gia nhất mạch hiện tại đều thừa nhận đạo thống của nhau, nhưng trên thực tế bọn họ đã là mấy tông môn khác nhau.

Nếu như xuất hiện khó khăn gì đó, Đạo Môn còn có thể tụ tập với nhau, lúc bình thường, bọn họ đều lựa chọn từng người tự chiến.

Phật tông cũng như thế, Phật tông ngày xưa bị Đạo môn áp chế cũng quật khởi vài lần, trở thành quốc giáo của mấy đời hoàng triều, toàn lực chèn ép Đạo môn.

Kết quả đến cuối cùng Phật tông cũng phân liệt và nội loạn, cuối cùng trở thành Thiếu Lâm tự cùng Mật Tông Kim Cương tự hiện tại.

Trong mấy ngàn năm gần đây, các hoàng triều Trung Nguyên đã rất lâu không thành lập quốc giáo, bởi vì không giáo phái nào có thực lực ảnh hưởng đến hoàng triều.

Tô Tín trầm giọng nói:

- Đúng vậy, chính là quốc giáo, danh bất chính, ngôn bất thuận, trước mắt Mật Tông chỉ có dựa vào triều đình Đại Chu mới có thể chính thức bắc thượng truyền đạo, triệt để trở thành một trong các giáo phái trên giang hồ.

- Chỉ có điều các ngươi thật trở thành quốc giáo cũng đừng mơ có thể phong quang như Đạo môn và Phật tông ngày xưa, thậm chí quốc giáo có thể ảnh hưởng đến hoàng triều vận chuyển.

- Các ngươi biến thành quốc giáo cũng chỉ là một bộ phận tạo thành Đại Chu, trở thành thế lực giống như Lục Phiến Môn và quân đội.

- Bệ hạ sẽ không quản các ngươi, nhưng các ngươi phải tận tâm tận lực vì Đại Chu, song phương xem như có lợi cùng lợi.

Tô Tín nói ra lời này cũng không có lừa gạt đám hòa thượng, bọn họ muốn truyền đạo tại Trung Nguyên, trở thành quốc giáo của Đại Chu chính là lựa chọn tốt nhất.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là địa vị của bọn họ phải ở dưới Đại Chu, tuy trên danh nghĩa là quốc giáo, nhưng trên thực tế lại là tay chân của Đại Chu, chỉ có điều hưởng thụ ưu đãi giống như Lục Phiến Môn cùng quân đội.

Hiện tại Đại Chu là thế lực do các thế lực nhỏ tạo thành, chẳng qua đều dùng Cơ Hạo Điển làm trung tâm.

Nhiều thêm một Mật Tông cũng không nhiều, ít một Mật Tông cũng không ít.

Chương 1216 - Khẩu vị của Tô Tín

Tô Tín nói rất có đạo lý, ngay cả Trì Minh Thượng Sư tính khí táo bạo cũng không dị nghị gì.

Chỉ có điều muốn trở thành quốc giáo Đại Chu đâu phải chuyện đơn giản?

Không nói chuyện khác, Nhân Hoàng Đại Chu rõ ràng muốn lợi dụng bọn họ, điểm ấy Đại Thế Chí Thượng Sư nhìn rất rõ ràng, phải nói bọn họ đang lợi dụng lẫn nhau mới đúng.

Chỉ có điều không dựa vào Đại Chu thì Tây Cương Mật Tông thật sự là không cách nào bắc thượng tiến vào Trung Nguyên truyền đạo, cho nên cho dù bọn họ biết rõ bị Cơ Hạo Điển lợi dụng nhưng chỉ có thể bóp mũi thừa nhận.

Đại Thế Chí Thượng Sư nhìn Tô Tín, mở miệng hỏi:

- Vừa rồi ngươi nói Mật Tông chúng ta chỉ cần làm được hai điểm là có thể dừng chân tại Trung Nguyên, vậy ngươi nói Thiếu Lâm tự là có ý gì?

Tô Tín khoát tay nói:

- Điểm ấy không cần ta nói thượng sư cũng hiểu, Mật Tông các ngươi tranh chấp đạo thống với Thiếu Lâm tự, sau đó chính là Mật Tông các ngươi thua.

- Hiện tại lại nhắc tới Phật tông, tất cả người giang hồ nghĩ đến đều là Thiếu Lâm tự chứ không phải Mật Tông các ngươi, cho nên các ngươi muốn truyền đạo tại Trung Nguyên, không vượt qua cửa Thiếu Lâm tự trước là không xong.

Sắc mặt Đại Thế Chí Thượng Sư hơi âm trầm, nói:

- Đương nhiên chúng ta biết việc này, nhưng ăn ngay nói thật, thực lực Thiếu Lâm tự còn mạnh hơn Mật Tông chúng ta rất nhiều.

- Quan trọng hơn là, Thiếu Lâm tự đang ở Hà Nam đạo, nếu như chúng ta dám đi nơi khác truyền đạo, chỉ sợ chúng ta gặp Thiếu Lâm tự chèn ép đầu tiên.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Thượng sư, ngươi hiểu lầm ý của ta, ta cũng không bảo các ngươi liều ngươi sống ta chết với Thiếu Lâm tự.

- Các ngươi chỉ cần một trận thắng lợi trước Thiếu Lâm tự mà thôi, trận thắng lợi này là cho các ngươi xem, cũng cho người giang hồ và triều đình xem.

Đại Thế Chí Thượng Sư khó hiểu hỏi Tô Tín:

- Một trận thắng lợi?

Tô Tín gật đầu nói:

- Chính là một trận thắng lợi, thượng sư, thứ cho ta nói thẳng, trạng thái võ giả Mật Tông các ngươi hiện tại có vấn đề rất lớn, ngay cả chính các ngươi cũng nghĩ mình không thắng nổi Thiếu Lâm tự, các ngươi làm người khác nhìn các ngươi thế nào?

- Bắt đầu thời thượng cổ, cho dù là Đạo môn hay Phật tông, truyền đạo không phải dựa vào cái miệng là đủ, mà là dựa vào nắm đấm.

- Thiếu Lâm tự chính là đại biểu Phật tông tại Trung Nguyên, bỗng nhiên các ngươi bắc thượng, hơn nữa Tây Cương Mật Tông rất ít lưu lạc tới võ lâm Trung Nguyên, cũng tạo thành hiện tượng võ lâm Trung Nguyên không biết thực lực của các ngươi, không biết các ngươi có tư cách chọi cứng với Thiếu Lâm tự hay không.

- Đối với võ giả mà nói, thế lực sau lưng là chỗ dựa, đặc biệt những võ giả có thiên phú càng xem trọng điểm này.

- Nếu như Tây Cương Mật Tông vẫn còn dáng vẻ như hiện tại, ta đoán không có bao nhiêu người gia nhập Mật Tông các ngươi, thậm chí một ít võ giả trẻ tuổi có thiên phú cũng không gia nhập Tây Cương Mật Tông.

- Trọng yếu nhất là các ngươi không thể biểu hiện một trận thắng lợi trước Thiếu Lâm tự, các ngươi muốn trở thành quốc giáo của Đại Chu cũng là việc không có khả năng.

- Đừng nhìn chế độ Đại Chu hiện tại rất rời rạc, nhưng kỳ thật ngươi muốn trở thành một thành viên Đại Chu chỉ có một yêu cầu, đó chính là thực lực.

- Triều đình chưa bao giờ nuôi phế vật, nếu các ngươi không có thực lực, đừng nói quốc giáo, cho dù chủ động đầu nhập

vào Đại Chu, Đại Chu cũng không nhận lấy các ngươi.

Tô Tín nói xong lời này, Đại Thế Chí Thượng Sư cùng Trì Minh Thượng Sư đều im lặng không nói.

Nếu Tô Tín nói hưu nói vượn thì bọn họ không quan tâm, nhưng vấn đề là Tô Tín nói rất có lý.

Tây Cương Mật Tông bọn họ hiện tại có địa vị rất xấu hổ.

Tây Cương tài nguyên chưa đủ, nếu như khốn thủ Tây Cương, Mật Tông bọn họ càng ngày càng yếu, đợi đến lúc bọn họ yếu tới mức tận cùng, yếu đến mức Thiếu Lâm tự có thể nghiền áp bọn họ, đến lúc đó Thiếu Lâm tự nhất định sẽ ra tay diệt Mật Tông, đoạt các loại điển tịch trân tàng.

Tuy thực lực Tây Cương Mật Tông yếu hơn Thiếu Lâm tự rất nhiều, nhưng cũng không đại biểu truyền thừa của Mật Tông yếu hơn Thiếu Lâm tự.

Mật Tông có truyền thừa công pháp luyện thể, ấn pháp và chân ngôn không yếu hơn Thiếu Lâm tự, Mật Tông có bí pháp quán đỉnh truyền thừa càng làm Thiếu Lâm tự trông mà thèm.

Có bí pháp quán đỉnh, Thiếu Lâm tự sẽ giảm rất nhiều thời gian bồi dưỡng đệ tử.

Từ đó thực lực của Thiếu Lâm tự sẽ tăng lên cực lớn.

Từ xưa tới nay tranh giành đạo thống rất tàn khốc, cho dù Thiếu Lâm tự ngoài miệng nói từ bi, cho dù bọn họ từ bi với ma đạo cũng không từ bi với Mật Tông.

Cho nên Tây Cương Mật Tông phải thay đổi, những cao tầng Mật Tông đã thương nghị với nhau, tuyệt đối không thể ngồi chờ chết, lần này tiến hành bắc thượng truyền đạo là chuyện cần làm, cho dù trả giá lớn hơn nữa cũng phải đứng vững gót chân tại Trung Nguyên.

Đại Thế Chí Thượng Sư nhìn Tô Tín, trầm giọng nói:

- Tô đại nhân, nếu ngươi có thể giúp Mật Tông đứng vững gót chân tại Trung Nguyên, ngươi sau này chính là bằng hữu của Mật Tông, cũng đạt được Mật Tông chúng ta ủng hộ!

Tô Tín thật có ma sát với Mật Tông, nhưng so sánh với đại sự truyền đạo của Mật Tông, chút ma sát nhỏ ấy tính là cái gì?

Tô Tín cười nói:

- Ta nói rồi, lần này ta chỉ muốn giao dịch với Tây Cương Mật Tông, huống chi các ngươi cũng biết ta có thù hận với Thiếu Lâm tự, cho dù không có Mật Tông các ngươi, Tô Tín ta cũng không chết không thôi với Thiếu Lâm tự.

- Cho nên ta đến tìm các ngươi cũng là theo như nhu cầu, ta có thể đả kích Thiếu Lâm tự, Mật Tông các ngươi cũng có thể dừng chân tại Trung Nguyên.

Tô Tín nói ra chuyện có thù hận với Thiếu Lâm tự, ngược lại càng làm Đại Thế Chí Thượng Sư và Trì Minh Thượng Sư yên tâm hơn.

Kẻ thù của kẻ thù là bằng hữu, Tô Tín nói ra lần này, cho dù Trì Minh Thượng Sư rất hận Tô Tín cũng nhìn hắn thuận mắt hơn không ít.

Đại Thế Chí Thượng Sư nói:

- Tô đại nhân, chúng ta đáp ứng giao dịch với ngươi, phải nói trước, Mật Tông chúng ta cần làm cái gì, ngươi muốn đạt được cái gì?

Tô Tín thản nhiên nói:

- Mật Tông các ngươi chỉ phụ trách ra tay với Thiếu Lâm tự là đủ, chuyện khác sẽ do ta an bài, về phần ta nghĩ muốn cái gì rất đơn giản, Kim Cương Bất Phôi Thần Công cộng thêm ghi chép về Bất Diệt Kim Thân do cường giả Chân Vũ cảnh của Thiếu Lâm tự lưu lại.

Đại Thế Chí Thượng Sư cùng Trì Minh Thượng Sư hít sâu một hơi, dã tâm của Tô Tín thật lớn..

Kim Cương Bất Phôi Thần Công có vị trí rất đặc thù trong Thiếu Lâm tự, tuy biểu hiện nó là công pháp đại chúng, tiến cảnh chậm chạp, nó cũng không có dị năng gì khác.

Nhưng Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành sẽ có lực phòng ngự cực mạnh.

Trọng yếu nhất là trạng thái chung cực Bất Diệt Kim Thân của Kim Cương Bất Phôi Thần Công, có thể nói nó đã phát huy uy thế của công pháp luyện thể đến mức tận cùng.

Ngày xưa Tô Tín đánh một trận với Huyền Quan, Huyền Quan thiêu đốt thân thể và nguyên thần mới đạt tới cảnh giới ngụy Bất Diệt Kim Thân, tuy chỉ tiếp cận Bất Diệt Kim Thân nhưng uy lực không tầm thường.

Nhưng chỉ tiếp cận Bất Diệt Kim Thân đã có uy năng như thế, có thể nghĩ Bất Diệt Kim Thân chính thức mạnh bao nhiêu.

Trọng yếu nhất là, Kim Cương Bất Phôi Thần Công là bí mật bất truyền của Thiếu Lâm tự, đặc biệt Tô Tín còn muốn ghi chép của cường giả Chân Vũ cảnh lưu lại sau khi tu luyện Bất Diệt Kim Thân.

Tông môn truyền thừa càng lâu, kinh nghiệm sẽ chiếm ưu thế.

Bởi vì truyền thừa càng lâu cho nên đại biểu tông môn sinh ra nhiều cường giả.

Tuy những cường giả này có khả năng đã chết đi, nhưng ghi chép của bọn họ chính là chí bảo, hơn nữa còn là tồn tại không thể phục chế.

Cường giả Chân Vũ cảnh tự tay ghi chép tâm đắc tu luyện bản thân rất trân quý, hơn nữa còn là tự tay ghi chép quá trình tu luyện Bất Diệt Kim Thân, thứ này nằm trong Thiếu Lâm tự cũng là vật báu vô giá, Tô Tín muốn lấy thứ này, hắn tấn công Tàng Kinh Các sao?

Kỳ thật Tô Tín ngấp nghé Kim Cương Bất Phôi Thần Công của Thiếu Lâm tự cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, lúc trước hắn đã có suy nghĩ này khi gặp Giác Nghiêm trong Côn Luân Bí Cảnh.

Tô Tín và Giác Nghiêm đều là Hóa Thần cảnh, hơn nữa Tô Tín còn nắm giữ Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí lực công kích rất mạnh, cho dù như vậy cũng không phá vỡ trạng thái Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành của Giác Nghiêm, sau trận chiến lúc trước, Tô Tín có ấn tượng rất sâu.

Về sau Huyền Quan thi triển Bất Diệt Kim Thân càng làm Tô Tín cảm thấy kinh diễm, từ đó trở đi Tô Tín suy nghĩ làm sao lấy được môn công pháp này.

Tô Tín cũng có công pháp luyện thể, chỉ có điều cho dù tu hành Long Tượng Bàn Nhược Công đến đỉnh phong chỉ giúp lực lượng thân thể tăng nhiều, cường độ thân thể lại không bằng Kim Cương Bất Phôi Thần Công.

Đại Thế Chí Thượng Sư trầm giọng nói:

- Tô đại nhân, ngươi biết bản ghi chép quá trình tu luyện Kim Cương Bất Phôi Thần Công và Bất Diệt Kim Thân đại biểu cái gì hay không? Đại biểu vật truyền thừa trọng yếu nhất của Thiếu Lâm tự, trừ phi ngươi diệt Thiếu Lâm tự, đánh vào Tàng Kinh Các, nếu không ngươi tuyệt đối không chiếm được.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Yên tâm, Thiếu Lâm tự sẽ chủ động giao công pháp và bản ghi chép tay ra cho ta.

Trì Minh cười lạnh nói:

- Ngươi dựa vào cái gì có nắm chắc như thế?

Tô Tín xuất ra Thần Tú xá lợi trong túi giới tử ra ngoài, phật quang chiếu rọi tám phương.

Đại Thế Chí Thượng Sư và Trì Minh Thượng Sư hoảng sợ đứng dậy, nói:

- Là phật cốt xá lợi của cao tăng Chân Vũ cảnh lưu lại!

Tô Tín kinh ngạc, Thần Tú xá lại là cường giả Chân Vũ cảnh lưu lại, hắn hắn còn cho rằng là Dương Thần cảnh đấy.

Đại Thế Chí Thượng Sư không thể bình tĩnh, hắn kích động hỏi Tô Tín:

- Phật cốt xá lợi này do cao tăng nào lưu lại?

Cho dù với Thiếu Lâm tự hay Mật Tông, hoặc là Liên Hoa Thiện Viện, cường giả Chân Vũ cảnh chỉ là số ít, chỉ cần đếm là biết ngay.

Chỉ có điều Đại Thế Chí Thượng Sư và Trì Minh Thượng Sư cảm thấy kỳ quái, vì cái gì phật cốt xá lợi do cường giả Chân Vũ cảnh lưu lại nằm trong tay Tô Tín.

Phải biết rằng phàm là tồn tại Chân Vũ cảnh, bọn họ đều là nhân vật lão tổ trong tông môn.

Đặc biệt là người Phật tông, bọn họ đều biết sau khi mình chết lưu lại phật cốt xá lợi sẽ có chỗ tốt lớn với hậu nhân, cho nên tất cả cao tăng Phật tông, chỉ cần không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bọn họ sẽ viên tịch trong tông môn.

Đã như thế, Tô Tín làm cách nào có được phật cốt xá lợi?

Tô Tín nói:

- Đây là xá lợi do một vị cao tăng tên là Thần Tú lưu lại.

- Thần Tú?

Đại Thế Chí Thượng Sư và Trì Minh Thượng Sư lộ ra vẻ mặt khó hiểu, hiển nhiên bọn họ chưa từng nghe qua cái tên này.

Chương 1217 - Kế hoạch

Trước kia Phật tông có nhiều Chân Vũ cảnh như vậy, Đại Thế Chí Thượng Sư thân là võ giả Dương Thần cảnh Mật Tông, hắn đều biết tất cả những người này, nhưng hắn chưa từng nghe qua cái tên Thần Tú.

Tô Tín ho khan một tiếng, nói:

- Kỳ thật vị Thần Tú đại sư này chính là cao tăng Phật tông thời thượng cổ khi Phật tông chưa phân liệt, ta vô ý đạt được xá lợi này khi du lịch giang hồ.

Đại Thế Chí Thượng Sư gật đầu, Tô Tín nói như vậy xem như không sai.

Thời gian thượng cổ đến hiện tại quá dài, thậm chí Nhân tộc còn có vài loại văn tự, rất nhiều thứ được không được truyền thừa xuống.

Hơn nữa khi đó Phật tông vừa mới cất bước, cũng không có quy củ gì, thậm chí võ giả Phật tông khi đó không biết dùng

phật cốt xá lợi, cho nên nếu như phật cốt xá lợi trong tay Tô Tín là của cao tăng thượng cổ lưu lại cũng nói thông.

Những việc này chỉ là râu ria, Đại Thế Chí Thượng Sư cũng không truy cứu, hiện tại hắn bị phật cốt xá lợi hấp dẫn.

Nhìn phật cốt xá lợi kia, Đại Thế Chí Thượng Sư trầm giọng nói:

- Tô đại nhân, giao phật cốt xá lợi cho ta, điều kiện gì do ngươi nói.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Ta giữ phật cốt xá lợi cũng vô dụng, nhưng ta dùng nó đổi lấy Kim Cương Bất Phôi Thần Công và bản ghi chép Bất Diệt Kim Thân trong tay Thiếu Lâm tự.

Đại Thế Chí Thượng Sư lắc đầu nói:

- Ngươi muốn dùng phật cốt xá lợi trao đổi? Đây là việc không có khả năng.

- Thiếu Lâm tự thà rằng xuất động nhiều cường giả cướp đoạt phật cốt xá lợi trong tay của ngươi cũng không trao đổi bí pháp truyền thừa với ngươi.

- Phật cốt xá lợi rất trọng yếu với Thiếu Lâm tự, nhưng truyền thừa Kim Cương Bất Phôi Thần Công cũng quan trọng với Thiếu Lâm tự.

Dùng một kiện chí bảo đi trao đổi một kiện chí bảo khác, Thiếu Lâm tự không làm chuyện ngu ngốc như vậy, huống hồ đối tượng còn là Tô Tín có thù với Thiếu Lâm tự.

Giống như Tô Tín hiện tại muốn dùng phật cốt xá lợi này đổi bí pháp quán đỉnh của Mật Tông bọn họ, Đại Thế Chí Thượng Sư sẽ không đáp ứng.

Tô Tín cười nói:

- Ta cho tới bây giờ chưa từng có suy nghĩ trao đổi với Thiếu Lâm tự, nhưng nếu người trong giang hồ biết trong tay ta có phật cốt xá lợi, ngươi nói Thiếu Lâm tự sẽ như thế nào?

- Sẽ điên cuồng.

Đại Thế Chí Thượng Sư nói.

Giống như hắn lúc trước nguyện ý dùng cái giá lớn đổi lấy phật cốt xá lợi, đối với người Phật tông, phật cốt xá lợi chính là chí bảo truyền thừa, mặc dù tác dụng không bằng những công pháp truyền thừa, nhưng ý nghĩa đại biểu lại không giống.

Giống như trận chiến giữa Dịch Kiếm Môn và Cản Thi Phái.

Cản Thi Phái muốn dùng thi thể lão tổ sáng lập Dịch Kiếm Môn để luyện thi, cho nên thi thể này rất quan trọng với Cản Thi Phái.

Nhưng đối với Dịch Kiếm Môn mà nói, thi thể lão tổ của bọn họ trừ cung phụng ra, nó không có tác dụng nào khác, cho dù như vậy Dịch Kiếm Môn cũng dốc hết tất cả lực lượng suýt tiêu diệt Cản Thi Phái, cuối cùng đoạt lại thi thể lão tổ của bọn họ, đây mới là điểm mấu chốt nhất.

Dịch Kiếm Môn tuyệt đối không tha thứ việc người khác dùng thi thể lão tổ của mình làm công cụ, phật cốt xá lợi ở trong tay Phật tông chính là thi thể lão tổ của bọn họ, cho nên bọn họ không tha thứ việc phật cốt xá lợi nằm trong tay người khác.

Vừa rồi Đại Thế Chí Thượng Sư không nghĩ tới đây là Thịnh Kinh thành, chỉ sợ hắn đã động thủ cướp phật cốt xá lợi trong tay Tô Tín.

Tô Tín thu hồi phật cốt xá lợi, nói:

- Điên cuồng là tốt rồi, ta tin tưởng phật cốt xá lợi sẽ làm bọn họ chủ động tới Thịnh Kinh thành tìm ta.

- Phật cốt xá lợi vô dụng với ta, nhưng đối với Thiếu Lâm tự mà nói lại là chí bảo truyền thừa, đương nhiên với người Mật Tông các ngươi cũng giống như vậy.

- Đến lúc đó ta sẽ chủ động xuất ra phật cốt xá lợi, dùng nó làm tiền đặt cược một trận chiến giữa các ngươi và Thiếu Lâm tự, Thiếu Lâm tự phải xuất ra Kim Cương Bất Phôi Thần Công và bản ghi chép Bất Diệt Kim Thân làm tiền đặt cược.

- Thiếu Lâm tự không đồng ý trao đổi, nhưng bọn họ vẫn có dũng khí đánh cược một ván, nếu không Thiếu Lâm tự không

có tư cách đứng ở vị trí đứng đầu Phật môn tam tự.

- Đến lúc đó thắng, danh vọng cực lớn là của các ngươi, công pháp thuộc về ta.

- Tây Cương Mật Tông các ngươi đánh một trận dương danh, giẫm lên đầu Thiếu Lâm tự thượng vị, ta tin tưởng uy danh của các ngươi sẽ truyền lưu khắp giang hồ..

Trì Minh nhịn không được nói:

- Chúng ta bại thì sao? Chẳng phải ngươi sẽ mất phật cốt xá lợi? Huống hồ chúng ta cảm thấy kế hoạch của ngươi là muốn chúng ta tự giết lẫn nhau với Thiếu Lâm tự, ngươi đến giúp chúng ta cái gì?

Tô Tín dùng ánh mắt bi ai nhìn hắn:

- Hiện tại muốn tranh giành đạo thống với Thiếu Lâm tự chính là Tây Cương Mật Tông các ngươi, chính các ngươi còn không có lòng tin vào mình, ngươi có thể mong ta làm gì? Bùn nhão không nặn thành tường, ta không có chút trách nhiệm nào cả.

- Huống hồ ngươi cho rằng các ngươi không có ưu thế trong việc này sao? Ngươi bây giờ có thể ngồi ở đây nghe kế hoạch của ta đã là ưu thế lớn nhất!

- Có tâm tính kế vô tâm, nếu các ngươi không thắng nổi, xem như ta không nói gì.

- Về phần Thiếu Lâm tự có thể mang phật cốt xá lợi đi hay không, ta không lo lắng việc này, nơi đây là Thịnh Kinh thành, Thiếu Lâm tự muốn cầm đồ vật rời đi không đơn giản như vậy đâu.

Trước kia với thực lực địa vị của Tô Tín, hắn giết Giác Nguyên đã làm cường giả Dương Thần cảnh Huyền Minh của Thiếu Lâm tự tự mìn tới đòi công đạo, Tô Tín chỉ có thể bị động ngăn cản, cuối cùng còn dựa vào Thiết Ngạo ra tay mới có thể đánh lui.

Hôm nay địa vị và thực lực Tô Tín tại Đại Chu tăng cao, Thiếu Lâm tự còn dám phái cường giả Dương Thần cảnh đến đây, hắn có lòng tin ép đối phương lưu lại!

Trì Minh Thượng Sư nghe Tô Tín nói thế thì tức giận, hắn giận quá hóa cười, nói:

- Thời điểm ta tới Trung Nguyên đã nghe nói tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn Tô Tín nói chuyện nói đáng tin, hiện tại xem ra cũng không gì hơn thế này.

Tô Tín khoát tay nói:

- Nếu Thiếu Lâm tự thắng, ta sẽ giao phật cốt xá lợi cho bọn họ, xem như nguyện đánh bạc chịu thua.

- Nhưng Thiếu Lâm tự có thể thuận lợi mang phật cốt xá lợi ra khỏi Thịnh Kinh thành hay không lại không phải việc của ta, hai việc này không xung đột với nhau, không phải sao?

Trì Minh Thượng Sư lập tức nghẹn lời, Tô Tín thật sự không biết xấu hổ, hắn còn có thể nói cái gì?

Lúc này Đại Thế Chí Thượng Sư vung tay lên cắt lời Trì Minh Thượng Sư.

Hắn nhìn Tô Tín, trầm giọng nói:

- Có thể, Tô đại nhân, chúng ta tiếp giao dịch này, đến lúc đó hi vọng Lục Phiến Môn các ngươi có thể giao tình báo về Thiếu Lâm tự cho chúng ta.

- Ngươi cũng biết, Tây Cương Mật Tông chúng ta rời xa Trung Nguyên đã lâu, tình báo về Thiếu Lâm tự có nhiều điểm đầy đủ, thậm chí chúng ta còn không rõ đối phương có bao nhiêu võ giả Dương thần cảnh.

Tô Tín cười nói:

- Đương nhiên không có vấn đề, ta đi an bài việc này.

Tô Tín đứng dậy, hắn đưa mắt nhìn Trì Minh Thượng Sư và nói:

- Đương nhiên ta cũng hi vọng trong đoạn thời gian này người Mật Tông nên tuân thủ quy củ, không nên quấy rối đám công hầu Đại Chu kia.

- Trước kia ta đã nói qua, các ngươi muốn dừng chân Trung Nguyên thì phải trở thành quốc giáo của Đại Chu, muốn trở

thành quốc giáo Đại Chu cần phải có thực lực, tuân thủ quy củ, không phải sao?

Trì Minh Thượng Sư không thể áp chế lửa giận trong lòng, nhưng Đại Thế Chí Thượng Sư ngăn cản hắn và nói:

- Ta sẽ dùng thân phận Kim Cương tự ước thúc tất võ giả cả Mật Tông, tuyệt đối sẽ không cho bọn họ làm xằng bậy.

Tô Tín thoả mãn gật đầu, hắn trực tiếp quay đầu rời đi.

Đợi đến lúc Tô Tín đi rồi, Trì Minh Thượng Sư lúc này mới nói:

- Thượng sư, ngươi có tin kế hoạch của Tô Tín thành công hay không?

Đại Thế Chí Thượng Sư lắc đầu nói:

- Không tin.

Trì Minh Thượng Sư cảm thấy có chút áp lực, nói:

- Tại sao ngươi lại đáp ứng hắn?

Trì Minh Thượng Sư rất tôn kính và tin tưởng vào Đại Thế Chí Thượng Sư.

Bởi vì công pháp tu hành cho nên tính cách của hắn rất nóng nảy, tính cách khó khống chế, hắn không giỏi về nói chuyện và lục đục với nhau.

Đại Thế Chí Thượng Sư có thể thắng được hắn tôn kính, không chỉ vì đối phương là thượng sư của Kim Cương tự, là cường giả Dương Thần cảnh, bởi vì đối phương là một trong vài vị trí giá của Mật Tông.

Cũng chính bởi vì có những trí giá nhìn xa trông rộng như bọn họ, Tây Cương Mật Tông lúc này mới quyết định liên thủ bắc thượng, từ đó giúp Mật Tông thắng một đường sinh cơ.

Đại Thế Chí Thượng Sư thở dài nói:

- Đúng như Tô Tín nói, tranh giành đạo thống vô cùng tàn khốc, huống hồ bản thân việc này đã là đánh bạc, thắng bại xem ý trời, đồng thời phải xem chính mình.

- Từ khi chúng ta rời khỏi Tây Cương, chúng ta đã đánh bạc, hiện tại đánh bạc lớn một lần cũng không có gì.

Tâm tư người Tây Cương Mật Tông rất phức tạp, Tô Tín cảm thấy không sao cả, hắn cũng không cố ý lừa bọn họ.

Phật cốt xá lợi tạm thời vô dụng với Tô Tín, không bằng cầm nó ra làm mồi nhử.

Mật Tông và Thiếu Lâm tự đánh một trận, Tô Tín mặc kệ ai thắng ai thua, hắn chỉ muốn Kim Cương Bất Phôi Thần Công cùng bản chép tay Bất Diệt Kim Thân.

Tô Tín trở lại Lục Phiến Môn, Phương Cửu Nguyên âm thầm giám thị Tô Tín.

Trước kia hắn âm thầm cổ định tin tức Tô Tín chỉ biết bạo ngược với người trong nhà, ngày xưa Tô Tín đảm nhận chức tổng bộ đầu Thịnh Kinh thành rất bá đạo, hắn định ra quy củ vô cùng nghiêm khắc.

Kết quả hiện tại đụng phải người Tây Cương Mật Tông thì sợ hãi, còn chủ đồng lùi bước, không dám nói thêm một câu.

Nhưng hắn không nghĩ tới Tô Tín vừa mới xuất quan đã tát vào mặt hắn.

Trận chiến trong Xuyên Hương Lâu đánh trọng thương một thượng sư Dung Thần cảnh của Mật Tông, cuối cùng sự việc đưa tới trước mặt Cơ Hạo Điển, Tô Tín vẫn không có việc gì, thậm chí còn không răn dạy một câu.

Lần này qua đi, đám công hầu Đại Chu cho dù ngu ngốc cũng hiểu không phải Tô đại nhân sợ hãi, trước kia không làm gì là do hắn đang bế quan mà thôi.

Huống hồ Tô Tín đang được bệ hạ ân sủng, cho dù hắn làm ra rối loạn lớn như thế, Cơ Hạo Điển vẫn không trùng phạt hắn.

Bởi như vậy, hành vi mờ ám của Phương Cửu Nguyên thất bại trong gang tấc, cho dù hắn tiếp tục phái người rải tin tức ra ngoài, nói Mật Tông tuyệt đối sẽ không dừng tay như thế nào, dù sao hắn muốn châm ngòi quan hệ giữa Tô Tín và Mật Tông.

Hắn biết rõ thực lực của Tây Cương Mật Tông, cho nên Phương Cửu Nguyên cũng không tin Tô Tín có thể không xung đột chính diện với Mật Tông.

Đánh ra chân hỏa mới là tốt nhất, lần này Mật Tông bắc thượng phái tới không ít thượng sư Dương Thần cảnh, hắn muốn xem khi đối địch chính diện, Tô Tín có thể đánh chết Dương Thần cảnh hay không!

Chương 1218 - Phật cốt xá lợi

Tô Tín đi tới chỗ Tây Cương Mật Tông làm gì, Phương Cửu Nguyên không biết, hắn đã âm thầm phát tán lời đồn.

Phương Cửu Nguyên suy nghĩ rất đơn giản, Đại Uy Thiên Long tự sánh ngang thế lực đỉnh cấp trên giang hồ, mà bây giờ Tây Cương Mật Tông liên hợp với nhau, uy thế của bọn họ sẽ mạnh hơn nữa.

Tô Tín đánh Trì Minh Thượng Sư trọng thương, hành động này tương đương đánh vào mặt Tây Cương Mật Tông, hơn nữa Phương Cửu Nguyên hắn đang âm thầm châm ngòi, nếu người Tây Cương Mật Tông không thù địch Tô Tín, như vậy bọn họ đừng truyền đạo gì nữa, quay trở lại Tây Cương cho xong.

Chỉ có điều rất đáng tiếc, vấn đề này phát triển vượt qua dự kiến của Phương Cửu Nguyên, từ lần trước Tô Tín gặp mặt người Tây Cương Mật Tông, những người Mật Tông kia không có làm xằng bậy trong Thịnh Kinh thành, ngược lại còn vô cùng thành thật, giống như buông tha truyền đạo trong Thịnh Kinh thành.

Biến hóa như thế làm các công hầu Đại Chu trong Thịnh Kinh thành líu lưỡi, nội tâm nói thầm Tô đại nhân không hổ là Tô đại nhân, thái độ rất cường thế, ngay cả Tây Cương Mật Tông cũng phải nhượng bộ lui binh.

Sau khi Phương Cửu Nguyên nghe tin tức, hắn ngã xuống đất.

Hắn tính toán tất cả nhưng không tạo thành chút tổn thương cho Tô Tín, việc này càng làm nội tâm Phương Cửu Nguyên cảm thấy uất hận.

Lúc này, bên cạnh hắn có một tên tâm phúc hỏi:

- Đại nhân, còn tiếp tục phát tán lời đồn hay không?

Phương Cửu Nguyên nhìn hắn như nhìn thằng ngu, tên võ giả kia hiểu ra, hắn vội vàng nói:

- Đại nhân, ta đã hiểu, ta sẽ bảo những người kia rút đi.

Phương Cửu Nguyên bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài nói:

- Đã thành khí hậu!

Tô Tín tiến bộ quá nhanh, nhanh đến mức hắn không thể tưởng tượng nổi.

Hiện tại hắn còn có dũng khí âm thầm tính toán Tô Tín, có dũng khí chơi thủ đoạn với Tô Tín, nhưng chờ qua vài năm nữa, hắn nhất định không có dũng khí đấu với Tô Tín.

Lúc này Tô Tín đã không quan tâm tới thủ đoạn mờ ám của Phương Cửu Nguyên, hắn chỉ có thể sử dụng thủ đoạn nhỏ, cũng không tạo thành tổn thương thực chất lên mình.

Hiện tại Tô Tín đang tập trung lực chú ý vào người Thiếu Lâm tự.

- Lão Hoàng, đi tìm một ít người phát tán tin tức trong Thịnh Kinh thành, nói trong tay ta có phật cốt xá lợi của cường giả Chân Vũ cảnh lưu lại, Tây Cương Mật Tông hiện tại thành thật trong Thịnh Kinh thành là vì ta nguyện ý cho bọn họ mượn phật cốt xá lợi tu hành ba ngày.

Tô Tín phân phó một câu.

- Chân Vũ cảnh!

Hoàng Bỉnh Thành sợ hãi kêu lên một tiếng.

Tuy hắn không biết phật cốt xá lợi là cái gì, nhưng phàm thứ liên quan đến Chân Vũ cảnh đều không đơn giản.

Tô Tín nói kế hoạch của mình cho Hoàng Bỉnh Thành nghe một lần, nhưng Hoàng Bỉnh Thành do dự nói:

- Lão đại, vì sao không trực tiếp phát tán tin tức tại Hà Nam đạo? Nếu bọn họ nghe được tin tức như vậy, có lẽ bọn họ sẽ chạy tới nhanh hơn.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Làm như vậy quá tận lực, người Thiếu Lâm tự không phải kẻ ngu ngốc, tại sao nơi khác không truyền ra tin tức, hết lần này tới lần khác lại bị Thiếu Lâm tự bọn họ nghe thấy tin tức đầu tiên, bất cứ người nào cũng cảm thấy không đúng.

- Đầu tiên phải khuếch tán tin tức trong Thịnh Kinh thành, sau đó từ Thịnh Kinh thành truyền vào Hà Nam đạo, bởi như vậy mới chân thật một ít.

- Huống hồ tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, ta còn muốn mượn cơ hội truyền tin tức về phật cốt xá lợi ra ngoài, từ đó Thiếu Lâm tự mới mắc câu.

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu, hắn lập tức phân phó thủ hạ làm việc.

Tô Tín nói như thế nào cũng ngồi trên vị trí tứ đại thần bộ thời gian dài như thế, sau khi Hoàng Bỉnh Thành tới nơi này, Tô Tín đã phân phó Hoàng Bỉnh Thành nuôi dưỡng một đám tâm phúc, những người này chỉ thuần phục một mình Tô Tín, sau đó mới có thể thuần phục triều đình, những chuyện mờ ám này giao cho bọn họ xử lý, Tô Tín cũng không sợ tin tức tiết lộ ra ngoài.

Hoàng Bỉnh Thành truyền tin tức ba ngày, không tới ba ngày đã truyền khắp Thịnh Kinh thành, dù sao Thịnh Kinh thành chỉ lớn bao nhiêu đó, tin tức bình thường sẽ truyền đi trong một ngày, tin tức này truyền đi trong ba ngày là vì nó ẩn chứa quá nhiều tin tức trọng yếu.

Cường giả Chân Vũ cảnh lưu lại phật cốt xá lợi, nghe thế nào cũng có cảm giác đây là chuyện lớn.

Nhưng đối với võ giả không tu hành công pháp Phật đạo thì nó không có chút tác dụng gì, mọi người chỉ cảm thấy thú vị mà thôi.

Về phần Tô Tín giao dịch với Mật Tông càng như vậy, ban đầu bọn họ ngạc nhiên tại sao Mật Tông lại nhượng bộ, dù sao Tô Tín mạnh, lực ảnh hưởng trong Thịnh Kinh thành rất lớn, nhưng Mật Tông không sợ hắn mới đúng..

Phải biết rằng Mật Tông hiện tại đang hợp tác với bệ hạ, Tô Tín cũng không dám triệt để trở mặt với Mật Tông, dù sao Tô Tín không thể mượn lực lượng triều đình.

Cho nên trên lực lượng, kỳ thật Mật Tông còn mạnh hơn Tô Tín rất nhiều, nhưng lần này Mật Tông bắc thượng đã phái vài thượng sư Dương Thần cảnh đến đây.

Đối với bọn họ đây chỉ là giao dịch mà thôi.

Không người Đại Chu nào nói Tô Tín không phải, cũng không phải tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục gì đó, bởi vì chỉ cần người có đầu óc đều biết Tô Tín làm như vậy mới là chính xác.

Nhưng Tô Tín cho người ta ấn tượng vô cùng cường thế, nhưng cường thế cũng phải xem đối tượng là ai, lúc nào.

Trong tình huống như thế, nếu Tô Tín còn cường thế đến cùng với Tây Cương Mật Tông, bởi vì một chút chuyện nhỏ biến thành đại thù sinh tử, khi đó Tô Tín cũng không phải là Tô Tín, không ai tin tưởng hắn ngu ngốc như vậy.

Hiện tại hắn cho mượn phật cốt xá lợi đổi lấy Mật Tông tuân thủ quy củ trong Thịnh Kinh thành, đó mới là phong cách hành sự của Tô Tín, dùng cái giá nhỏ nhất đổi lấy lợi ích lớn nhất.

Cho nên chuyện này không tạo thành sóng lớn trong Thịnh Kinh thành, mấy ngày qua, có một ít công hầu Đại Chu và cường giả quân đội cầu kiến Tô Tín.

Lần này người tới có tu vi Hóa Thần cảnh, có Dung Thần cảnh, Tô Tín chỉ nhận một người, đó chính là Đại tổng quản Long Vũ quân Tề Phi Dương.

Trong công hầu Đại Chu chỉ gặp Vinh Quốc công Trịnh Huyền Thành, vị quốc công này có thực lực không tồi, tu vi Dung Thần cảnh đỉnh phong, hắn xem như mấy người mạnh nhất trong công hầu Đại Chu.

Trọng yếu nhất hắn còn trẻ, năm nay chỉ mới hơn trăm tuổi mà thôi.

Ngày bình thường hắn là quốc công Đại Chu, nhưng kỳ thật hắn không giống đám sâu mọt chỉ biết ăn nằm chờ chết, hắn còn là cường giả trong Hoàng Gia Cung Phụng Đường, lần trước Tô Tín ra tay tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái cũng có vị Vinh Quốc công này tham dự, chỉ có điều hắn không nói nhiều với Tô Tín mà thôi.

Những người này cùng tới thăm, Tô Tín cũng đoán được bọn họ có ý gì, nhưng trên mặt không lộ ra thái độ gì, hắn chỉ cười nói:

- Tề tổng quản, Vinh Quốc công, mời các vị vào.

Đám đông tiến vào trong phòng khách, Tô Tín an bài người dâng trà.

Vinh Quốc công cười nói:

- Nói thật ta ngưỡng mộ Tô đại nhân đã lâu, chỉ có điều lần trước tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái chính là đại sự, cho nên cũng không có thời gian trãnh nói với Tô đại nhân quá nhiều, quả nhiên rất đáng tiếc.

Vài tên công hầu Đại Chu Hóa Thần cảnh cũng lấy lòng Tô Tín, dáng vẻ rất nịnh nọt.

Tô Tín uống một ngụm trà, nói:

- Vinh Quốc công khách khí, Lục Phiến Môn ta cũng không phải đầm rồng hang hổ gì, quốc công nghĩ đến lúc nào, tại hạ sẽ quét dọn giường chiếu đón tiếp.

Song phương lá mặt lá trái vài câu, lúc này Tề Phi Dương mở miệng nói:

- Tô đại nhân, chúng ta xem như người quen, kỳ thật ta tới đây là có việc muốn nhờ.

Tô Tín đặt chén trà xuống hỏi:

- Ah? Tề tổng quản có chuyện gì cứ việc nói thẳng là được.

Tề Phi Dương xem như người quen với Tô Tín, hơn nữa hắn cũng xuất thân quân đội, không giống Vinh Quốc công dong dài cả buổi còn chưa nói vào chính đề.

Tề Phi Dương cao giọng nói:

- Nghe nói trong tay Tô đại nhân ngươi có một viên phật tông xá lợi cường giả Chân Vũ cảnh phật tông lưu lại, ta có vài tên thủ hạ tu hành công pháp Phật tông, cho nên muốn mượn phật cốt xá lợi trong tay Tô đại nhân tu luyện vài ngày.

Nghe Tề Phi Dương nói như vậy, Vinh Quốc công cũng không che giấu, hắn nói thẳng:

- Mục đích chúng ta tới đây cũng giống với Tề tổng quản.

- Công pháp tu luyện của chúng ta có vài phần quan hệ với Phật tông, nếu có thể mượn phật cốt xá lợi tu luyện sẽ trợ giúp gia tăng tu vi của chúng ta.

Võ giả Đại Chu nhiều như thế, hơn nữa xuất thân rất phức tạp, có tu hành công pháp Đạo môn, cũng có tu luyện công pháp Phật tông, thậm còn tu hành công pháp ma đạo.

Chỉ có điều những võ giả Đại Chu này xuất thân lùm cỏ, bọn họ tu hành công pháp Phật tông lại không liên hệ gì với Thiếu Lâm tự, mà là xuất thân từ thượng cổ Phật tông.

Phật tông vào thời kỳ thượng cổ không chỉ có một nhà Thiếu Lâm tự, mà là có rất nhiều truyền thừa, số lượng truyền lưu đến bây giờ không ít, nhưng Phật tông hiện tại chỉ còn một nhà Thiếu Lâm tự độc tôn, các truyền thừa Phật tông khác tại Trung Nguyên ảm đạm thất sắc.

Đối với những võ giả khác mà nói, phật cốt xá lợi chỉ là thứ kỳ lạ, lại có hấp dẫn trí mạng với đám người Vinh Quốc công chuyên tu hành công pháp Phật tông.

Chỉ cần có thể mượn phật cốt xá lợi tu hành vài ngày, tu vi của bọn họ sẽ tăng lên rất nhiều.

Tô Tín cười nói:

- Các vị đều là đồng liêu Đại Chu, đương nhiên tại hạ sẽ không cự tuyệt.

Nói xong, Tô Tín cầmphật cốt xá lợi trong túi giới tử ra ngoài, ngay sau đó phật quang vạn trượng bao phủ gian phòng, ánh mắt đám người Vinh Quốc công lộ ra vẻ kích động.

Quả thật là phật cốt xá lợi của cường giả Chân Vũ cảnh lưu lại!

Đám người Vinh Quốc công chắp tay nói với Tô Tín:

- Đa tạ Tô đại nhân cao thượng, từ nay về sau nếu có việc gì cần dùng tới ta, chúng ta nhất định sẽ không từ chối!

Nói thật đám người Vinh Quốc công không nghĩ tới Tô Tín đáp ứng thống khoái như vậy.

Dù sao đồn đãi Tô Tín cho Mật Tông mượn phật cốt xá lợi tu hành ba ngày mới đổi lấy bọn họ tuân thủ quy củ của Tô Tín trong Thịnh Kinh thành, hiện tại bọn họ phải xuất ra trả giá thế nào?

Thậm chí trước khi tới bọn họ đã nghĩ xong, chỉ cần Tô Tín đưa ra yêu cầu không quá phận, bọn họ đều đáp ứng, nhưng không nghĩ tới Tô Tín hào phòng như vậy, hắn không có yêu cầu gì cũng giao phật cốt xá lợi cho bọn họ..

Trên giang hồ đều đồn đãi Tô Tín làm việc thủ đoạn tàn nhẫn, tâm cơ thâm trầm, huống hồ bản thân Lục Phiến Môn không có quan hệ gì với các công hầu Đại Chu bọn họ, cho nên ngày bình thường bọn họ chỉ có thể đứng xa nhìn Tô Tín.

Không nghĩ tới hôm nay xem ra, Tô Tín làm việc rất đại khí.

Chương 1219 - Thiếu lâm tự buồn rầu

Tô Tín cấp phật cốt xá lợi cấp cho đám người Vinh Quốc công trong ba ngày.

Cũng không phải Tô Tín keo kiệt, mà là đám người Vinh Quốc công không có ý chiếm dụng phật cốt xá lợi nhiều hơn.

Dù sao Tây Cương Mật Tông xuất ra điều kiện trao đổi với đổi được ba ngày, bọn họ không trả giá cái gì mà vượt qua thời gian ba ngày, đám người Vinh Quốc công không có da mặt dày như thế.

Việc này qua đi, đám người Vinh Quốc công rất khách khí cáo biệt Tô Tín, đồng thời cũng mang chuyện này truyền khắp Thịnh Kinh thành.

Kỳ thật bọn họ nhận ân huệ của Tô Tín, đương nhiên sẽ tìm cơ hội báo đáp.

Hiện tại thân phận và địa vị của Tô Tín cao hơn bọn họ, cho dù một ít thứ bọn họ nhận định là bảo vật cũng chưa chắc lọt vào mắt Tô Tín.

Cho nên bọn họ sẽ tuyên truyền một ít, cải biến cái nhìn của phần đông võ giả Thịnh Kinh thành nhắm vào Tô Tín.

Dù sao Tô Tín có uy danh triều đình rất lớn, nhưng danh tiếng của hắn không tốt đẹp gì.

Một là vì mật thám Lục Phiến Môn trải rộng thiên hạ, trong đó không chỉ giám sát những tông môn võ lâm, thuận tiện còn giám sát các võ giả quan viên của Đại Chu.

Dù sao tổng bộ đầu và hành quân Đại tổng quản ở bên ngoài của Đại Chu có quyền lực rất lớn, nếu không có một ít hạn chế, Đại Chu cũng sợ bọn họ sinh ra nhị tâm và tạo phản.

Chính bởi vì như thế, đa số công hầu Đại Chu đều không chào đón người Lục Phiến Môn, dù sao không có người nào ưa thích chính mình bị người khác âm thầm giám thị.

Đương nhiên ngoại trừ quân đội, quân đội và Lục Phiến Môn hợp tác tương đối nhiều, song phương cũng hiểu rõ về nhau.

Nhưng người triều định không vừa mắt Tô Tín chính là vì hắn việc làm của hắn.

Trước khi không có vị trí tổng bộ đầu Thịnh Kinh thành, người quản lý Thịnh Kinh thành đều rất dễ dãi.

Dù sao Thịnh Kinh thành là nơi hoàng tử đi lại khắp nơi, trong nhà của công hầu Đại Chu cũng có được võ giả Hóa Thần cảnh tọa trấn, trên cơ bản không ai dám quản.

Nhưng từ khi Tô Tín ngồi trên trí này đưa ra luật lệ rất hà khắc, từ đó có rất nhiều người không thể tiếp nhận nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Chính bởi vì như thế Tô Tín không có danh tiếng tốt trong triều đình, chỉ có điều đám người kia giận mà không dám nói gì mà thôi.

Hiện tại Tô Tín giúp đám người Vinh Quốc công một chút, đám người Vinh Quốc công cũng hết sức tuyên truyền giúp Tô Tín, từ đó nói rõ với các ngươi Tô đại nhân không có âm tàn độc ác như các ngươi tưởng tượng, trong tình huống không có xung đột lợi ích, người ta rất đại khí.

Kết quả tin tức này truyền bá rộng rãi trong Thịnh Kinh thành, cuối cùng lại lọt vào tai Thiếu Lâm tự.

Phương Trượng Thiếu Lâm tự Huyền Khổ dùng phần lớn thời gian bế quan, cho nên sự vụ trong Thiếu Lâm tự tạm thời do thủ tọa La Hán đường Huyền Minh phụ trách.

Sau khi Huyền Minh nghe tin tức này cũng ngạc nhiên.

Thân là cường giả Dương Thần cảnh của Phật tông, hắn biết rõ phật cốt xá lợi do cao tăng Chân Vũ cảnh lưu lại trọng yếu bao nhiêu, đặc biệt đối với Thiếu Lâm tự bọn họ mà nói, đây chính là chí bảo truyền thừa.

Nhưng vấn đề tại sao nó rơi vào trong tay của Tô Tín?

Phải biết rằng với uy danh của Thiếu Lâm tự trong võ lâm Trung Nguyên, cho dù phật cốt xá lợi rơi vào trong tay ai, Thiếu Lâm tự cũng có nắm chắc lấy khỏi tay bọn họ.

Đương nhiên Thiếu Lâm tự cũng không phải không giảng đạo lý, Thiếu Lâm tự dùng trân tàng nhiều năm cho ngươi lựa chọn, cam đoan có thể làm cho ngươi thoả mãn.

Nếu thứ này rơi vào trong tay Ma Môn, Thiếu Lâm tự cũng không lo lắng, cùng lắm ra tay đoạt là được, không cần phải giảng đạo lý với tà ma ngoại đạo.

Nhưng bây giờ phật cốt xá lợi nằm trong tay Tô Tín, việc này làm Huyền Minh đau đầu.

Thiếu Lâm tự bọn họ là người kết thù lớn nhất với Tô Tín, đương nhiên trước kia có Thanh Thành kiếm phái, chỉ có điều mới bị Tô Tín tru diệt cả nhà.

Nói đơn giản hai bên là kẻ thù, cho nên Thiếu Lâm tự rất hiểu Tô Tín, cho dù bọn họ cứng mềm cũng khó thu phật cốt xá lợi trong tay Tô Tín.

Kỳ thật Huyền Minh lại nghĩ tới nguyên nhân Thiếu Lâm tự bọn họ kết thù với Tô Tín.

Huyền Minh bất đắc dĩ, đây là ông trời cấp đối thủ cho Thiếu Lâm tự bọn họ.

Ban đầu Tô Tín không có chút quan hệ nào với Thiếu Lâm tự bọn họ, Tô Tín giết đệ tử tục gia Thiếu Lâm tự thì giết, những người kia thật sự xuất không ít lực vì Thiếu Lâm tự, nhưng cũng gây ra không ít phiền toái cho Thiếu Lâm tự, còn phá hư thanh danh Thiếu Lâm tự.

Cho nên đừng nói Tô Tín giết một, cho dù hắn giết một trăm cũng không có quan hệ gì với Thiếu Lâm tự.

Nhưng lại làm người ta bất đắc dĩ chính là, đệ tử tục gia kia lại là đệ tử của Giác Nghiêm, cộng thêm Giác Nghiêm tánh khí táo bạo, hơn nữa gặp chuyện sẽ không suy nghĩ, như vậy mới bị người Chúc gia lợi dụng gây phiền phức cho Tô Tín, kết quả không giết được Tô Tín, từ đó kết tử thù với nhau.

Nhưng chỉ như thế cũng bỏ đi, Tô Tín thật sự có thù oán với Thiếu Lâm tự nhưng Tô Tín chỉ cần trả thì Giác Nghiêm là đủ, hắn cũng không phải ngu ngốc, chỉ cần Giác Nghiêm không có chủ động đứng ra khiêu khích, Tô Tín cũng không ngu ngốc đi gây phiền phức với Thiếu Lâm tự.

Nhưng chuyện này rất trùng hợp, Giác Nghiêm động nộ niệm chuẩn bị xuống núi tìm Tô Tín kết thúc tâm ma, cuối cùng còn chết trong tay Tô Tín trong Côn Luân Bí Cảnh, tốt rồi, song phương kết thù hận không chết không thôi..

Thậm chí ngay cả Huyền Minh cũng không biết nên oán ai mới tốt, oán người Chúc gia đùa nghịch tâm cơ kéo Thiếu Lâm tự xuống nước? Nhưng đáng tiếc người Chúc gia người cũng bị Tô Tín giết sạch.

Oán Giác Nghiêm vọng động nộ niệm hay oán Huyền Quan liều chết với Tô Tín báo thù cho đồ đệ của mình? Võ giả Thiếu Lâm tự bọn họ không sa đọa tới mức oán hận đồng môn đã chết.

Cho nên Huyền Minh chỉ có thể nói tất cả đều là số mệnh, hơn nữa phật cốt xá lợi nằm trong tay Tô Tín, bọn họ không thể

không đi lấy, cho nên hiện tại phải làm thế nào mới có thể liên hệ với Tô Tín.

Đương nhiên càng làm cho Huyền Minh phát sầu không chỉ vì việc này, tin tức Tây Cương Mật Tông bắc thượng truyền đạo cũng làm Thiếu Lâm tự kiêng kị không thôi.

Thiếu Lâm tự thật sự chiến thắng trong cuộc chiến tranh giành đạo thống ngày xưa, nhưng Thiếu Lâm tự không dám cam đoan mình thắng cả đời.

Tây Cương Mật Tông bại nhưng bọn họ có thể nghỉ ngơi lấy sức tại Tây Cương, tối thiểu không cần lo lắng có ngoại lực tạo thành ảnh hưởng tới tông môn.

Nhưng Thiếu Lâm tự không giống, thân tử Trung Nguyên bốn bề thọ địch, Thiếu Lâm tự phải đối mặt với không ít nguy cơ bên ngoài.

Lần trước Tạo Hóa Đạo môn quật khởi đã làm Thiếu Lâm tự tổn thương nguyên khí, nếu không phải Phương Trượng Huyền Đàm ngày xưa binh hành hiểm chiêu, chỉ sợ Thiếu Lâm tự hiện tại còn phải ẩn mình.

Đối với Thiếu Lâm tự mà nói, Mật Tông chính là con sói đói, thời điểm bọn họ mạnh nhất, Mật Tông không dám khiêu khích như vậy, chỉ có thể ngoan ngoãn núp ở Tây Cương nhìn mà thèm thuồng.

Nhưng chờ tới lúc Thiếu Lâm tự suy yếu, Mật Tông nhất định sẽ trực tiếp bắc thượng tiến vào Trung Nguyên đánh một trận với Thiếu Lâm tự, triệt để thay thế vị trí đứng đầu Phật tông của Thiếu Lâm tự, sẽ không lưu tình cảm với Thiếu Lâm tự.

Đây là sự tàn khốc của tranh giành đạo thống, đặc biệt phân tranh cùng một mạch đạo thống càng như vậy.

Đạo Môn và Ma Môn đều là địch nhân trong Thiếu Lâm tự, nhưng Mật Tông lại là dị đoan!

Địch nhân còn có thể bởi vì lợi ích nào đó nên phải buông tha đối địch và hợp tác, nhưng dị đoan là tồn tại nhất định phải thanh trừ!

Nhưng lần này Tây Cương Mật Tông đã đưa ra quyết định sáng suốt, đó chính là liên thủ cùng Đại Chu, hiện tại truyền đạo trong Thịnh Kinh thành, điều này cũng làm cho Thiếu Lâm tự không thể nhúng tay.

Dù sao với thực lực của Thiếu Lâm tự hiện tại không đánh lại Đại Chu, Mật Tông ra khỏi Thịnh Kinh thành, Thiếu Lâm tự sẽ không ngại động thủ, nhưng trong Thịnh Kinh thành, Thiếu Lâm tự không dám công nhiên động thủ chém giết Mật Tông, nếu không những cường giả Đại Chu kia không phải mù lòa, bọn họ sẽ không bỏ mặc.

Cho nên Thiếu Lâm tự biết rõ Mật Tông bắc thượng ở lại Thịnh Kinh thành thời gian rất lâu, nhưng bọn họ không thể ra tay, không phải bọn họ không muốn động thủ, chỉ là không thể mà thôi.

Nhưng hiện tại cao tăng Chân Vũ cảnh lưu lại phật cốt xá lợi đã xuất thế, nghe nói cao tăng Mật Tông đã dùng qua ba ngày, Thiếu Lâm tự lại không thể không quản.

Chỉ có điều đây là đại sự, Huyền Minh không dám dễ dàng quyết định, hắn vẫn phải đi tìm Huyền Khổ mới được.

Huyền Minh đứng dậy đi đến đình viện của Huyền Khổ, vừa mới đẩy cửa phòng ra, trong phòng có phật quang bao phủ, Huyền Khổ ngồi ở khu vực giữa phòng, quanh người tỏa ra phật pháp sáng rực, phạm vi mười trượng quanh người hắn hóa thành phật quốc, cảnh tượng xinh đẹp tới cực điểm.

Nhìn thấy cảnh này, Huyền Minh cũng kinh ngạc.

Đây không phải ảo cảnh, mà là thế giới chân chính!

Thiên địa của Huyền Khổ không hợp với thiên địa chung quanh, giống như muốn mở thế giới trong thế giới, việc này cực kỳ kinh người.

Chỉ có điều phật quốc tịnh thổ kia chỉ duy trì một phút là lung lay, cuối cùng nghiền nát.

Huyền Khổ mở mắt ra, Huyền Minh kích động hỏi:

- Sư huynh, chẳng lẽ ngươi đã đột phá đến cảnh giới kia?

Mặc dù Huyền Minh chỉ là Dương Thần cảnh nhưng hắn cũng xuất thân từ Thiếu Lâm tự, còn có một vị sư huynh Chân Vũ cảnh, cho nên hắn rất quen thuộc cảnh giới Chân Vũ cảnh.

Trạng thái của Huyền Khổ hiện tại là tiêu chí đột phá đến cảnh giới khác.

Huyền Khổ lắc lắc đầu nói:

- Còn quá sớm, ta hiện tại chỉ mới chạm tới biên giới.

Huyền Minh lắc đầu đáng tiếc:

- Cho dù chạm tới biên giới đã không tồi, Thiên bảng ba mươi sáu vị trí, còn có một ít lão quái vật ẩn cư đã lâu, những người này có bao nhiêu người mò tới biên giới cảnh giới khác?

Huyền Minh hỏi lại:

- Sư huynh, có mấy người trên giang hồ đột phá tới cảnh giới đó?

Huyền Khổ nói:

- Tạo Hóa Đạo môn Lý Bá Dương đã đạt tới cảnh giới này.

Nói tới Lý Bá Dương, biểu lộ của Huyền Minh giống như ăn con ruồi.

Đến thế hệ của bọn họ, Thiếu Lâm tự hoàn toàn bị Tạo Hóa Đạo môn áp chế, thậm chí đã có cảm giác tràn ngập nguy cơ.

Lúc trước ‘ Thuần Dương Đạo Tôn ’ Lý Bá Dương đích thân tới Thiếu Lâm tự luận đạo với Phương Trượng Thiếu Lâm tự đời trước, khi đó Huyền Minh chỉ là Dung Thần cảnh mà thôi.

Nhưng Huyền Minh vẫn nhớ mãi không quên cảnh tượng khi đó.

Trên đỉnh Thiểu Thất sơn tràn ngập đạo uẩn và phật quang, một hồi luận đạo không có sát cơ nào, nhưng Phương Trượng Thiếu Lâm tự đời trước qua vài ngày sau trọng thương bỏ mạng, từ đó Thiếu Lâm tự bắt đầu suy bại.

Chương 1220 - Ra tay

Nhắc tới cái tên Lý Bá Dương, sắc mặt Huyền Minh biến thành khó coi, nhưng Huyền Khổ thản nhiên nói:

- Không cần như thế, xưa nay đã có tranh chấp đạo phật, không phải gió đông thổi bạt gió tây thì chính là gió tây áp đảo gió đông, hôm nay Đạo môn hưng thịnh, ngày sau Phật tông chưa chắc không vùng lên.

Huyền Minh gật đầu nói:

- Đạo môn cũng chỉ có một mình Lý Bá Dương đột phá đến cảnh giới này, Thái Nhất Đạo Môn ‘ Nguyên Khư Tán Nhân ’ Huyền Trần Tử bế quan trăm năm không xuất hiện, có lẽ hắn chưa đột phá cảnh giới kia.

Huyền Khổ lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết, ta nhìn không thấu Huyền Trần Tử, Thái Nhất Đạo Môn thanh tịnh bô vi, nhưng Huyền Trần Tử lại quá thanh tịnh vô vi, vô vi đến mức giống đền thờ, lập đền thờ trên trăm năm.

Huyền Khổ lại nói:

- Trừ Đạo môn ra, kỳ thật trong Phật tông cũng có một người tiến vào cảnh giới này.

Sắc mặt Huyền Minh ngưng trọng nói:

- Là chủ trì Kim Cương tự, ‘ Bảo Tương Như Lai ’ Tác Nam Triệt?

Mật Tông thượng sư đều dùng tôn hiệu Bồ Tát làm tên, vị ‘ Bảo Tương Như Lai ’ Tác Nam Triệt kia dùng Phật làm tên, đó chính là cường giả Chân Vũ cảnh duy nhất của Mật Tông, nếu Mật Tông nếu không có hắn, có lẽ đã sớm bị Thiếu Lâm tự diệt.

Huyền Khổ lắc đầu nói:

- Là sư đệ.

Nghe hai chữ này, sắc mặt Huyền Minh đầy phức tạp.

Trong chữ lót Huyền, Huyền Đàm là người trẻ tuổi nhất, thậm chí còn trẻ hơn cả hắn, Huyền Đàm lại đi trước tất cả mọi

người, Huyền Khổ nói Huyền Đàm có thể đạt tới cảnh giới này, Huyền Minh không hoài nghi.

Chỉ có điều Huyền Minh cũng biết, chuyện lúc trước không thể trách Huyền Khổ.

Cho dù Thiếu Lâm tự cũng không thể thoát khỏi tranh quyền đoạt lợi.

Lúc trước lão Phương Trượng đã chết, đám võ giả thế hệ trước của Thiếu Lâm tự bất mãn khi Phương Trượng chọn Huyền Đàm đảm nhiệm chức Phương Trượng, chỉ có điều bởi vì hắn có thực lực Chân Vũ cảnh nên không ai nói gì.

Nhưng chờ đến lúc Huyền làm việc cấp tiến thể hiện ra ngoài, thậm chí còn tiến hành cải cách quy củ cơ bản nhất của Thiếu Lâm tự, đám tăng nhân thế hệ trước đã nhảy ra.

Khi đó tăng nhân thế hệ trước của Thiếu Lâm tự là thế lực rất mạnh, mạnh đến mức có thể ảnh hưởng một nửa võ giả Thiếu Lâm tự.

Cho nên Huyền Khổ không muốn nhìn thấy Thiếu Lâm tự phân liệt, về công về tư, hắn phải đứng ra.

Huyền Minh ổn định cảm xúc, không hề nghĩ những chuyện kia, nói với Huyền Khổ:

- Sư huynh, Thịnh Kinh thành truyền ra tin tức, trong tay Tô Tín có một quả phật cốt xá lợi của cao tăng Chân Vũ cảnh thượng cổ lưu lại, đã bị người ta chứng minh là thật, hơn nữa Tô Tín từng dùng thời gian ba ngày sử dụng phật cốt xá lợi giao dịch với Tây Cương Mật Tông.

- Phật cốt xá lợi nằm trong tay Tô Tín chỉ là phế vật, nhưng Tây Cương Mật Tông hiện tại đã xuất thế, ta sợ bọn họ dùng thứ gì đó trao đổi phật cốt xá lợi trong tay Tô Tín.

Huyền Khổ gật đầu nói:

- Thế thì tốt, ngươi mang người đi thôi, đừng mang Huyền Chân, mang mấy vị sư thúc ẩn tu ở La Hán đường hoặc Bát Nhã đường đi đi.

Huyền Minh gật đầu, hắn biết rõ Huyền Khổ có ý gì.

Người Giảng Kinh đường có phương thức làm việc cực đoan, tuy Huyền Chân là cường giả Dương Thần cảnh mạnh nhất Thiếu Lâm tự hiện tại, thậm chí hắn còn mạnh hơn mấy Dương Thần cảnh ẩn tu, nhưng hắn không thể khống chế, cho dù là Huyền Khổ cũng không thể chỉ huy hắn.

Lần này bọn họ không định cướp đoạt phật cốt xá lợi trong tay Tô Tín, cho nên không thể mang Huyền Chân.

Huyền Minh gật đầu, cầm thủ lệnh của Huyền Khổ trở lại La Hán đường, đi vào trạch viện sâu nhất trong La Hán đường.

Hắn đẩy cửa ra, bên trong có phật quang phổ chiếu, nơi này là không gian khác, chẳng qua giống như Ninh Viễn đường của Tô gia nhưng lối ra vào lại tương thông liên tiếp với thế giới bên ngoài.

Thiếu Lâm tự truyền thừa trên vạn năm, nội tình thâm hậu kinh người.

Nhìn từ bên ngoài, Thiểu Thất sơn rất bình thường nhưng kỳ thật nó ẩn chứa càn khôn.

Thiếu Lâm tự bị bao phủ trong trận pháp to lớn, hơn nữa La Hán đường còn có không gian độc lập trong Thiếu Lâm tự.

Bên trong có thiên địa nguyên khí vô cùng nồng đậm, phi thường thích hợp võ giả tu luyện.

Huyền Minh thở dài một hơi, hắn nói vào bên trong:

- Phương Trượng có lệnh, lệnh các vị sư thúc theo ta xuống núi một chuyến.

- Còn thủ lệnh Phương Trượng?

Bên trong có một giọng nói truyền ra ngoài.

Huyền Minh xuất ra thủ lệnh Phương Trượng, người bên trong mới nói:

- Chờ một lúc, chúng ta vẫn còn tu luyện, ba ngày mới có thể thu công, đến lúc đó sẽ đi tìm ngươi.

Ánh mắt Huyền Minh lộ ra một tia giận dữ nhưng lại bị hắn áp chế, trên mặt lại không lộ ra vẻ gì:

- Ta sẽ ở bên ngoài chờ mấy vị sư thúc.

Những người ẩn tu trong không gian độc lập chính là lực lượng ẩn giấu của Thiếu Lâm tự, chính là cao tăng chữ lót ‘ Không ’ đời trước.

Tuy bên ngoài Thiếu Lâm tự chỉ có hai võ giả Dương Thần cảnh, La Hán đường Huyền Minh và Giảng Kinh đường Huyền Chân.

Nhưng kỳ thật suy nghĩ một chút sẽ biết, Thiếu Lâm tự không có khả năng chỉ có thực lực như thế, Thanh Thành kiếm phái còn có năm tên võ giả Dương Thần cảnh, Thiếu Lâm tự không có khả năng chỉ có hai người.

Chỉ có điều phong cách của Thiếu Lâm tự không giống Thanh Thành kiếm phái, người cầm quyền Thiếu Lâm tự đều là võ giả cùng thời đại.

Ví vị Phương Trượng đời trước có chữ lót Không, cho nên Thiếu Lâm tự sẽ do cao tăng chữ lót Không chưởng quản.

Rồi sau đó đến lúc Huyền Đàm tiếp nhận Phương Trượng, những tăng nhân chữ lót Không sẽ vào không gian độc lập ẩn tu, khi đó tăng nhân chữ Huyền sẽ cầm quyền.

Cho nên Thiếu Lâm tự hiện tại bày ra cho bên ngoài nhìn thấy thực lực mạnh nhất là tăng nhân chữ Huyền, nhưng lại không phải tất cả lực lượng của Thiếu Lâm tự.

Chỉ có điều Huyền Minh cũng không thích những tăng nhân chữ lót Không, mặc dù bọn họ đồng lứa với sư trưởng của hắn, nhưng Huyền Minh có thành kiến lớn với bọn họ.

Nếu không phải bọn họ liên thủ bức bách Huyền Đàm, Huyền Đàm cũng không từ nhậm vị trí Phương Trượng.

Hơn nữa trọng yếu nhất bọn họ nhìn thấy mình liên thủ có thể bức bách Phương Trượng thoái vị, cho nên bọn họ càng làm việc hung hăng càn quấy.

Nhưng bọn họ không dám hung hăng càn quấy với Huyền Khổ, nhưng sẽ không chú ý nhiều tới người khác, bởi vì bọn họ bối phận cao, thực lực mạnh.

Tuy Huyền Minh cùng là Dương Thần cảnh giống bọn họ, nhưng tăng nhân chữ lót Không nhưng đều là sư thúc sư bá của Huyền Minh, cho dù là cùng giai cũng phải bảo trì tôn kính.

Nhìn bọn họ nói chuyện lúc nãy là hiểu, những tăng nhân này không đặt Huyền Minh là thủ tọa La Hán đường vào trong mắt.

Nhưng vấn đề hiện tại bọn họ nói gì thì Huyền Minh cũng chỉ có thể chịu đựng, bởi vì Thiếu Lâm tự còn cần bọn họ.

Tăng nhân chữ lót Huyền trong Thiếu Lâm tự còn chưa phát triển hoàn toàn, cho dù thủ tọa Bát Nhã đường Huyền Thông ngày sau có thể tấn chức Dương Thần cảnh cũng như vậy.

Hơn nữa chữ lót Giác của Thiếu Lâm tự chỉ mới bộc lộ tài năng, cho nên Thiếu Lâm tự hiện tại cũng không thể không có lực lượng trung kiên là chữ lót Không.

Huyền Minh lắc đầu, hắn rất không muốn làm việc chung với tăng nhân chữ lót Không.

Nếu không phải lần này đi Thịnh Kinh thành có khả năng đối mặt người Tây Cương Mật Tông, thậm chí hắn còn muốn đi một mình.

Tăng nhân chữ lót Không đang ẩn tu là lực lượng trung kiên của Thiếu Lâm tự, lúc đó Thiếu Lâm tự cũng cường thế nhất, thậm chí uy áp Trung Nguyên.

Khi đó chỉ cần người Thiếu Lâm tự ra tay, cam đoan tà ma tránh lui, không người dám tranh phong, cho nên bọn họ thủ đoạn làm việc của bọn họ bá đạo tới cực điểm.

Rồi sau đó Thiếu Lâm tự rơi xuống đáy cốc, bọn họ vừa vặn ẩn tu, cả Thiếu Lâm tự chỉ có Huyền Đàm dẫn dắt lực kháng áp lực từ Tạo Hóa Đạo môn, thậm chí còn tranh được không ít chỗ tốt và gia tăng thực lực cho Thiếu Lâm tự.

Huyền Minh tự mình trải qua tất cả những việc này, hắn biết đám tăng nhân chữ lót Không chẳng giúp được bao nhiêu việc, cả ngày chỉ tiềm tu trong bí cảnh.

Chính vì thế phong cách hành sự của bọn họ vẫn ở thời đại cường thế, gặp chuyện sẽ không thỏa hiệp, chỉ biết nghiền áp đến cùng.

Chỉ có điều thời đại đó đã là quá khứ, Thiếu Lâm tự hiện tại muốn động thủ với thế lực nào cũng phải suy nghĩ kỹ, thủ tọa các phân đường của Thiếu Lâm tự hiện tại phải là kẻ đa mưu túc trí, làm việc cẩn thận.

Những tăng nhân chữ lót Không ngày ngày tiềm tu, không có trải qua nghịch cảnh nên không hiểu tình huống của đám người Huyền Minh.

Nhưng không biết làm sao, bọn họ có bối phận cao, thực lực mạnh, tuy không giúp đỡ hỗ trợ nhưng gây phiền toái lại là nhất lưu.

Hơn nữa Thiếu Lâm tự còn cần bọn họ chấn nhiếp bọn đạo chích, cho nên càng cung phụng bọn họ như Bồ Tát, trừ phi chữ lót Huyền phát triển triệt để, nếu không vẫn phải cung phụng tăng nhân chữ lót Không này.

Chờ ba ngày sau, ba cao tăng chữ lót Không xuất quan, Huyền Minh lại dẫn vài tên võ giả Dung Thần cảnh và Hóa Thần cảnh đi thẳng tới Thịnh Kinh thành.

Tuy thái độ ba cao tăng chữ lót Không chẳng tốt lắm, nhưng cao tăng xuất thân Thiếu Lâm tự lại không có kẻ yếu.

Thời kỳ đỉnh phong của bọn họ là thời kỳ đỉnh phong của Thiếu Lâm tự, cho nên đi theo Thiếu Lâm tự uy áp võ lâm Trung Nguyên, sức chiến đấu rất bảo đảm.

Hơn nữa lần này bọn họ không phải đi khai chiến với Mật Tông, bọn họ chỉ muốn phật cốt xá lợi trong tay Tô Tín mà thôi, Huyền Minh mang nhiều người như vậy cũng đề phòng Tây Cương Mật Tông chó cùng rứt giậu, từ đó động thủ với bọn họ trong Thịnh Kinh thành.

Bọn họ biết rõ thù hận giữa Mật Tông và Thiếu Lâm tự, Mật Tông tuyệt đối có thể làm việc này.

Cho dù là trong Thịnh Kinh thành, đám người Mật Tông dám đỏ mắt ra tay với bọn họ, cho nên không thể không phòng.

Hà Nam đạo cách Bắc Nguyên đạo rất gần, tốc độ của võ giả Dương Thần cảnh càng khủng bố, cho dù chiếu cố tốc độ của võ giả Hóa Thần cảnh nên chậm một chút, bọn họ chỉ dùng ba ngày là đi tới Thịnh Kinh thành.

Trong cao tăng chữ lót Không, một người có râu quai nón, trên cổ mang tràng hạt lớn như nắm đấm nói:

- Nhớ ngày xưa nơi này rất hoang vu, nguyên khí thiên địa không nồng đậm, ngay cả Bắc Nguyên Độc Cô thị cũng chướng mắt nơi này, không nghĩ tới bây giờ lại bị Cơ Hạo Điển đoạt thiên hạ, thành lập đô thành, quả nhiên không ngờ tới.

Nghe xong lời này, sắc mặt Huyền Minh thay đổi, hắn quay đầu nói với tăng nhân kia:

- Không Kiến sư thúc, nơi này là Thịnh Kinh thành, kính xin ngài chú ý ngôn từ một chút, không nên gây phiền toái không cần thiết.

Chương 1221 - Bá đạo

Huyền Minh bảo Không Kiến chú ý ngôn từ, nhưng Không Kiến cau mày nói:

- Sư điệt, ngươi thật cho rằng Đại Chu là nhất thế hoàng triều ngày xưa hay sao? Ngay cả nghị luận cũng không dám nghị luận? Thiếu Lâm tự ta lúc nào cần phải cẩn thận tới mức này?

Sắc mặt Huyền Minh tối sầm, những tiền bối chữ lót Không thật quá phận.

Võ đạo người đạt được là sư, tuy Không Kiến trước hắn một đời, nhưng luận thực lực Huyền Minh không thua gì Không Kiến, thậm chí còn mạnh hơn nữa.

Trọng yếu nhất hắn là thủ tọa La Hán đường hiện tại, kết quả Không Kiến lại mở miệng nói một câu sư điệt, hoàn toàn không có ý tôn trọng trong đó.

Phải biết rằng quy củ Thiếu Lâm tự rất sâm nghiêm, ví dụ như Huyền Minh là người rất tuân thủ quy củ.

Hắn có quan hệ không tệ với Huyền Khổ, thời điểm Huyền Khổ bế quan cũng tạm thời giao sự vụ Thiếu Lâm tự cho hắn phụ trách.

Nhưng ngay cả như vậy ở nơi công khai hắn không gọi Huyền Khổ là sư huynh, đều gọi đối phương là Phương Trượng, chỉ có khi ở riêng hắn mới gọi Huyền Khổ là sư huynh.

Hiện tại Không Kiến nói một câu sư diệt, hiển nhiên không đặt hắn vào trong mắt.

Tuy hiện tại bọn hắn Thiếu Lâm tự muốn đối mặt thế nhưng mà Tây Cương Mật Tông, hiện tại đã sắp vào thành, Huyền Minh cũng không muốn bị Tây Cương Mật Tông chế giễu, hắn chỉ có thể áp chế tức giận trong lòng, nói:

- Sư thúc, nơi này chính là Thịnh Kinh thành, là đô thành Đại Chu!

- Đại Chu thật sự không phải nhất thế hoàng triều, nhưng chúng ta công nhiên nói bậy Đại Chu trong đô thành Đại Chu, chúng ta cố ý trêu chọc Đại Chu sao?

- Giống như có người ở Thiểu Thất sơn nói Thiếu Lâm tự chúng ta không thể thắng Mật Tông trong cuộc chiến độc chiếm đạo thống Trung Nguyên, nếu lời này bị đệ tử Thiếu Lâm tự nghe thì thế nào?

Sắc mặt Không Kiến không vui nhưng hắn không nói thêm lời nào, chỉ theo chân Huyền Minh đi vào thành.

Khi bọn họ vào trong thành, người Lục Phiến Môn cũng truyền tin tức cho Tô Tín.

Hoàng Bỉnh Thành và Tề Long đều ở nơi này, Tô Tín gõ gõ bàn và nói:

- Cao tăng chữ lót Không của Thiếu Lâm tự sao? Chậc chậc, đệ nhất đại phái Phật tông không phải thổi ra.

Nếu tồn tại cấp bậc như Thiếu Lâm tự bày tất cả lực lượng của mình ra ngoài sáng, đó là hành vi ngu ngốc.

Giống như Đại Chu, lực lượng quân đội cùng Lục Phiến Môn là bày ra ngoài sáng dùng chấn nhiếp tông môn giang hồ.

Nhưng lực lượng Hoàng Gia Cung Phụng Đường và hoàng tộc họ Cơ lại ẩn giấu trong bóng tối, thậm chí ngay cả Tô Tín cũng không hiểu rõ thực lực cao tầng Đại Chu mạnh bao nhiêu.

Làm như vậy mới có lợi.

Ẩn nấp lực lượng trong bóng tối mới làm người ta kiêng kỵ, thời điểm động thủ với ngươi, bọn họ sẽ suy nghĩ thật nhiều, nếu không bọn họ tuyệt đối không dám động thủ.

Nhưng Thanh Thành kiếm phái chỉ có một ít lực lượng nhưng bày ra ngoài sáng, như vậy càng dễ đối phó.

Nếu Tô Tín muốn động thủ với Thanh Thành kiếm phái, hắn xuất ra lực lượng mạnh hơn gấp vài lần là được.

- Lão Hoàng, ngươi đi Tây Cương Mật Tông đưa tin, nói là người Thiếu Lâm tự đã tới, Tề Long, ngươi tiếp tục nhìn chằm chằm người Thiếu Lâm tự, tùy thời truyền tin tức trở về.

Tô Tín phân phó một câu.

Tề Long và Hoàng Bỉnh Thành đều gật đầu, trực tiếp quay người rời đi.

Tô Tín gõ bàn và lẩm bẩm:

- Kế hoạch không có vấn đề, chỉ hi vọng Tây Cương Mật Tông không nên quá mức phế vật, bị Thiếu Lâm tự tùy tiện phái ra mấy người đánh hoa rơi nước chảy, như vậy mới không thú vị.

Tây Cương Mật Tông bắc thượng đến Thịnh Kinh thành đều là tinh anh trong Mật Tông, mà Thiếu Lâm tự mang những người này chỉ phòng bị Tây Cương Mật Tông mà thôi, chỉ vì tự bảo vệ mình, bọn họ không nghĩ tử đấu với Tây Cương Mật Tông trong Thịnh Kinh thành, cho nên không theo võ giả Dương Thần cảnh có sức chiến đấu mạnh nhất như Huyền Chân.

Nếu như Tây Cương Mật Tông còn không thắng nổi Thiếu Lâm tự, Tây Cương Mật Tông nên đi ngủ được rồi.

Tinh anh của Mật Tông các ngươi còn không thắng nổi Thiếu Lâm tự tùy tiện phái mấy người tới, các ngươi còn chơi cái gì?

Đám người Huyền Minh trực tiếp đi vào tổng bộ Lục Phiến Môn gặpTô Tín.

Bởi vì đám người Huyền Minh không phải đến gây phiền toái cho Tô Tín, cho nên Huyền Minh cố ý bảo người Lục Phiến Môn thông báo Tô Tín một tiếng.

Hành vi này làm ba lão tăng Không Kiến cau mày, bọn họ lại không nói thêm cái gì.

Ngày xưa, thời điểm Thiếu Lâm tự cầm quyền là lúc Thiếu Lâm tự cường thịnh nhất.

Khi đó với thân phận của bọn họi đi tới đô thành Đại Tấn, ngay cả hoàng tử Đại Tấn cũng phải tự mình nghênh đón, làm sao lãnh đạm giống hiện tại, gặp một tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn còn phải thông báo trước.

Trọng yếu nhất Tô Tín chỉ là tiểu bối giang hồ, chỉ có thực lực Dung Thần cảnh, dựa vào cái gì bọn họ phải chờ?

Tuy đám người Không Kiến bất mãn nhưng không nói cái gì.

Trước kia Huyền Minh nói chuyện ở cửa ra vào Thịnh Kinh thành vẫn có chút tác dụng, tối thiểu đám người Không Kiến hiện tại không dám làm càn quá mức.

Sau một phút, Tô Tín mới lười biếng đi tới, đám người Không Kiến cau mày, rõ ràng là Tô Tín cố ý lãnh đạm bọn họ!

Nói như thế nào bọn họ cũng là võ giả Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm tự, không nói thái độ của Tô Tín thật tốt, tối thiểu cũng phải mời bọn họ vào phòng khách nói chuyện? Kết quả Tô Tín hiện tại cố ý kéo dài một phút mới đi ra, hắn rõ ràng không đặt bọn họ vào mắt.

Sắc mặt Không Kiến âm trầm nói:

- Người trẻ tuổi hiện tại không lễ phép như vậy sao? Hoặc là võ giả Đại Chu đều không hiểu quy củ như vậy?

Tô Tín cười lạnh nhìn Không Kiến, nói:

- Lễ phép? Quy củ? Ha ha, vị tiền bối này xuất hiện từ đâu thế, lại nói lễ phép và quy củ với ta?

- Bởi vì Thiếu Lâm tự các ngươi đến tìm ta sao, nếu các ngươi muốn giương oai trước Lục Phiến Môn ta, thật có lỗi, các ngươi tìm nhầm nơi rồi.

- Lớn mật!

Không Kiến nổi giận gầm lên một tiếng, phật quang trên người bộc phát, ngay sau đó khí thế đáng sợ bao phủ chung quanh, thực lực của hắn tuyệt đối mạnh hơn Sầm Vệ Trang của Thanh Thành kiếm phái rất nhiều.

Tuy đối mặt khí thế cường giả Dương Thần cảnh, Tô Tín lại không sợ.

Nếu đổi thành võ giả Dung Thần cảnh khác bị khí thế cường giả Dương Thần cảnh áp chế, bọn họ sẽ sợ hãi, nhưng Tô Tín từng giao thủ chính diện với võ giả Dương Thần cảnh, thậm chí còn giết cường giả Dương Thần cảnh, cho nên chút khí thế này không tạo thành hiệu quả thực chất lên Tô Tín.

- Như thế nào, so giọng ai lớn hơn sao? Thiếu Lâm tự các ngươi mạnh không giả, hiện tại ta không đánh lại cường giả Dương Thần cảnh không sai, ngươi có thể động thủ với ta thử xem, có tin ta làm các ngươi không thể bước ra khỏi Thịnh Kinh thành hay không?

Tô Tín nhìn về phía Không Kiến, hắn bước tới một bước, biểu hiện vô cùng cường thế, hoàn toàn không có ý lui bước.

Cũng không phải Tô Tín đang phô trương thanh thế, mà là hắn thực sự có khí thế như vậy.

Nơi này không phải Thiếu Lâm tự, mà là Thịnh Kinh thành.

Tô Tín bây giờ là võ giả Dung Thần cảnh, tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, là cao tầng của Đại Chu.

Nếu Không Kiến dám động thủ giết hắn tại nơi này, cường giả Đại Chu tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng ngoài quan sát.

Nếu Tô Tín mang người đi Thiếu Lâm tự giết một tên võ giả Dung Thần cảnh, có lẽ Huyền Khổ đều sẽ đích thân ra tay chụp chết hắn, bởi vì đây là hắn gây hấn điểm mấu chốt của đối phương.

- Sư thúc! Đủ rồi!

Huyền Quan hét lớn một tiếng.

Bọn họ tới đây là muốn trao đổi phật cốt xá lợi trong tay Tô Tín, kết quả ngươi lại đi đắc tội với Tô Tín.

Nếu Tô Tín thực giận dữ cầm phật cốt xá lợi giao cho Tây Cương Mật Tông, đến lúc đó bọn họ khóc hết nước mắt cũng không làm được gì.

Không Kiến hừ lạnh một tiếng, hắn rất bất mãn vưới thái độ của Huyền Minh.

Hắn cũng không phải ngu ngốc, nơi này là Thịnh Kinh thành, mà Huyền Minh là thủ tọa La Hán đường.

Nếu đám người mình cãi nhau với Huyền Minh ở bên ngoài, làm vậy chỉ ném mặt mũi Thiếu Lâm tự mà thôi.

Huyền Minh hít sâu một hơi, hắn nhìn về phía Tô Tín, nói:

- Tô Tín, ta không nói nhảm nhiều, ngươi nên biết ta muốn cái gì.

- Phật cốt xá lợi nằm trong những võ giả khác chỉ là phế vật, ngươi nên biết nó có tác dụng với Thiếu Lâm tự ta.

- Giao phật cốt xá lợi cho ta, ngươi có điều kiện gì cứ nói ra, Thiếu Lâm tự ta có không ít trân bảo tương đương với phật cốt xá lợi.

Tô Tín giống như cười mà không phải cười nhìn Huyền Minh nói:

- Huyền Minh đại sư, ngươi biết rõ ân oán giữa ta và Thiếu Lâm tự, lúc trước Huyền Quan mang theo một đám người tới giết ta, đừng nói việc này không có người Thiếu Lâm tự bày mưu đặt kế.

- Huống hồ cho dù không có các ngươi bày mưu đặt kế, các ngươi nhất định đã đồng ý, nếu không một tên võ giả gần Dung Thần cảnh gần hao hết thọ nguyên xuống núi, chẳng lẽ người Thiếu Lâm tự các ngươi đều mù lòa, không hỏi một câu hay sao?

- Nếu không phải lần đó ta mạng lớn, trên người có mấy át chủ bài, có lẽ ta không thể đứng ở nơi này nói chuyện với các ngươi.

- Đại thù lớn như thế, ngươi cho rằng ta còn giao phật cốt xá lợi cho Thiếu Lâm tự các ngươi tăng cường thực lực hay sao?

- Cho dù ta đập nát thứ này cũng tuyệt đối không giao cho Thiếu Lâm tự các ngươi!

Nghe Tô Tín nói lời này, sắc mặt Huyền Minh không thay đổi, hắn thản nhiên nói:

- Tô đại nhân ngươi là người thông minh, nên biết có một số việc nên lựa chọn thế nào.

- Thiếu Lâm tự có thù hận với ngươi nhưng giữa chúng ta, giao dịch là giao dịch.

- Cho dù không có phật cốt xá lợi thì thực lực Thiếu Lâm tự ta vẫn như thế, có phật cốt xá lợi này, thực lực Thiếu Lâm tự ta cũng không gia tăng bao nhiêu.

- Cho nên phật cốt xá lợi này là thứ Thiếu Lâm tự ta có cũng được, không có cũng không sao.

- Nhưng phật cốt xá lợi nằm trong tay ngươi lại là phế vật, lấy ra trao đổi với Thiếu Lâm tự ta, chúng ta tuyệt đối sẽ cho ngươi cái giá thỏa mãn.

- Thù hận là thù hận, lợi ích là lợi ích, hi vọng ngươi không nên lẫn lộn cả hai.

Tô Tín gật đầu nói:

- Lợi ích là chuyện tốt, nhưng Phật tông trong thiên hạ không chỉ có một nhà Thiếu Lâm tự các ngươi, chẳng lẽ ta giao phật cốt xá lợi cho Mật Tông không được sao?

Huyền Minh thản nhiên nói:

- Đương nhiên có thể, ngươi cũng nên biết tình huống của Mật Tông như thế nào, Tây Cương là nơi nghèo khó, Mật Tông bọn họ có thể cầm thứ gì ra giao dịch?

- Thậm chí ta dám nói khoác, cho dù Mật Tông cầm ra thứ gì cũng không thể sánh bằng Thiếu Lâm tự, trừ phi Mật Tông có thể xuất ra chí bảo truyền thừa trao đổi phật cốt xá lợi.

- Nhưng vật truyền thừa của Mật Tông vô cùng trân quý, có thể nói không cho phép lọt vào tay người ngoài, ngươi cho rằng bọn họ sẽ làm như vậy sao?

Chương 1222 - Đánh cược

Huyền Minh là người tạm thời thay thế chủ trì xử lý sự vụ trong Thiếu Lâm tự.

Phải nói thời điểm Huyền Khổ bế quan thì hắn là chủ trì Thiếu Lâm tự, phụ trách quản lý tất cả sự vụ trong Thiếu Lâm tự.

Nhưng hắn biết làm người, hơn nữa hắn không có tư tâm với Thiếu Lâm tự, không muốn tranh quyền đoạt lợi, cho nên tất cả đều xử lý theo quy củ.

Mình có thể quyết định thì chính mình quyết định, đại sự nhất định phải đi mời Huyền Khổ mới được.

Bởi vì có kinh nghiệm như thế, cho nên Huyền Minh có thủ đoạn và tâm trí không kém, những lời vừa rồi tuyệt đối có thể đánh động người khác, chỉ có điều rất đáng tiếc, hiện tại hắn đang đối mặt với Tô Tín.

Tô Tín vỗ vỗ tay nói:

- Huyền Minh đại sư phân tích thấu triệt, nói rất đặc sắc, chỉ có điều rất đáng tiếc, có đôi khi ta làm người rất tùy hứng.

- Tô Tín ta là người cô đơn, cũng không muốn học giang hồ hào hiệp đi khoái ý ân cừu, nhưng có chút chuyện đã nhận định thì không thay đổi.

- Các ngươi đi thôi, ta giao phật cốt xá lợi cho ai cũng không giao cho Thiếu Lâm tự.

Huyền Minh mặt không đổi sắc, đương nhiên hắn biết quan hệ giữa Thiếu Lâm tự và Tô Tín như thế nào, lần này hắn không cho rằng có thể dễ dàng cầm được phật cốt xá lợi trong tay Tô Tín.

Chỉ có điều Huyền Minh chưa mở miệng, Không Kiến bên cạnh lạnh lùng nói:

- Tô Tín, ngươi không nên không biết điều như vậy!

Thiếu Lâm tự bọn họ phái bốn cường giả Dương Thần cảnh tới đây bàn điều kiện với Tô Tín, kết quả Tô Tín lại có thái độ như thế, việc này làm cho đám người Không Kiến phẫn nộ.

Nếu đổi thành trước kia, thời điểm Thiếu Lâm tự bọn họ cường thế nhất, Tô Tín là thần tử Đại Chu dám có thái độ như vậy với Thiếu Lâm tự hay không?

Tô Tín mỉa mai nói:

- Ta biết điều? Vậy ngươi thế nào? Vị đại sư này, ngươi đã bao nhiêu năm không ra giang hồ? Còn tưởng rằng Thiếu Lâm tự hiện tại là võ lâm chí tôn không người dám chọc?

- Làm càn!

Không Kiến tức giận quát một tiếng, lần này hắn đã tức giận thật sự.

Phật châu trên cổ hắn không ngừng tỏa sáng, phật châu dùng chất liệu không biết tên nện vào người Tô Tín, phật châu giống như thái sơn áp đỉnh.

Tô Tín không sợ hãi, thậm chí hắn không có xuất thủ ngăn cản, bởi vì hắn đã cảm giác được có người đến.

Thời điểm phật châu sắp đánh tới người, một đại thủ ấn đánh tới, trực tiếp đánh bay phật châu kia ra ngoài, sắc mặt Không Kiến biến thành khó coi.

Đại Thế Chí Thượng Sư mang theo năm tên võ giả đến đây, tất cả đều là tồn tại Dương Thần cảnh.

Lần này bắc thượng, Mật Tông phái ra không ít cường giả, có Kim Cương tự, có các giáo phái khác trong Mật Tông.

Chỉ có điều đại đa số người đang ở trong hoàng cung hỗ trợ nghiên cứu bí mật bạch ngọc thạch bản, cho nên mới lộ ra vẻ Mật Tông không phái bao nhiêu người tới.

- Tây Cương Mật Tông!

Lần này sắc mặt Huyền Minh biến thành khó coi.

So sánh với thù hận của Tô Tín, thù hận của hai tông môn mới thật sự là không chết không thôi.

Một khi một phương khác chiếm cứ thắng lợi, một phương khác sẽ dùng toàn lực xoắn giết đối phương!

Đây chính là tàn khốc trong tranh giành đạo thống, nhất định phải đuổi tận giết tuyệt đối phương.

Đại Thế Chí Thượng Sư chắp tay trước ngực nói:

- Đều nói Thiếu Lâm tự bá đạo, hôm nay gặp được, quả nhiên là thế.

- Ngã phật từ bi, các ngươi không suy nghĩ độ hóa tội ác trên thế gian, các ngươi lại như bè lũ xu nịnh động thủ tại đây, quả nhiên Thiếu Lâm tự đã sa đọa.

Huyền Minh cười lạnh nói:

- Có sa đọa cũng không giống phiên tăng Mật Tông nấp ở Tây Cương dạy bảo đám dị tộc ngu muội, rời xa bảo địa như Trung Nguyên, cũng khó trách các ngươi muốn dạy đám ngu dân không biết đọc sách viết chữ học tập phật pháp.

Sắc mặt đám người Đại Thế Chí Thượng Sư biến đổi, bởi vì Huyền Minh nói lời này không chỉ mắng Mật Tông, thậm chí còn mắng bọn họ.

Tây Cương Mật Tông có rất ít người Trung Nguyên, đại bộ phận đều là người dị tộc.

Hơn nữa những dị tộc này còn không có quốc gia.

Chỉ là một ít tiểu bộ lạc tại Tây Cương.

Thậm chí Tây Cương bọn họ sinh tồn cũng là việc khó khăn, càng không nói đọc sách biết chữ hay tập võ.

Cho nên Mật Tông thu đồ đệ khó khăn hơn Trung Nguyên rất nhiều, cho dù tìm được đệ tử phù hợp cũng phải dạy bọn họ rất nhiều thứ.

Nếu không phải Mật Tông có thần thông quán đỉnh, có thể giảm bớt thời gian tu luyện cho đệ tử, Tây Cương Mật Tông sẽ

suy sụp nghiêm trọng hơn rất nhiều.

Trọng yếu nhất Tây Cương Mật Tông trải qua mấy ngàn năm phát triển, đệ tử trong tông đều là người Tây Cương, ngay cả bọn họ nói chuyện cũng là ngôn ngữ bản địa Tây Cương, chỉ có một ít võ giả Hóa Thần cảnh đi tới Trung Nguyên lưu lạc mới học tập ngôn ngữ Trung Nguyên.

Đám người Đại Thế Chí Thượng Sư đều là người Tây Cương, Huyền Minh nói dị tộc ngu muội không phải nói bọn họ thì nói ai?

Gương mặt Đại Thế Chí Thượng Sư lộ ra một tia giận dữ, hắn lạnh lùng nói:

- Ta biết rõ các ngươi hôm nay tới đây làm gì, các ngươi không thể cầm phật cốt xá lợi rời đi, Tô đại nhân cũng không giao cho các ngươi.

Huyền Minh nhìn sang Tô Tín, hắn biết rõ Tô Tín có thù hận rất sâu với Thiếu Lâm tự, huống hồ chỉ bằng những lời của Không Kiến vừa rồi, Tô Tín tuyệt đối không giao dịch phật cốt xá lợi cho Thiếu Lâm tự.

Chỉ có điều Thiếu Lâm tự không chiếm được đồ vật, Tây Cương Mật Tông cũng đừng mong chiếm được.

Cho nên Huyền Minh trực tiếp nói với Tô Tín:

- Tô Tín, ta biết rõ ngươi bây giờ không sợ hãi, phật cốt xá lợi trong tay ngươi, Thiếu Lâm tự ta không thể động thủ trong Thịnh Kinh thành.

- Chỉ có điều ngươi cũng đừng mong giao dịch phật cốt xá lợi cho Tây Cương Mật Tông, nếu ngươi cho bọn họ, chúng ta sẽ lập tức động thủ cường đoạt!

- Triều đình không cho phép ta động thủ với tứ đại thần bộ trong Thịnh Kinh thành, chẳng lẽ triều đình có thể quản tới ân oán giữa Thiếu Lâm tự và Mật Tông hay sao?

- Kể từ đó, ngươi đừng mong chiếm được cái gì!

Hiện tại Thiếu Lâm tự cần ẩn nhẫn, Huyền Khổ rất biết ẩn nhẫn, với tư cách người thay mặt chủ trì Thiếu Lâm tự, Huyền

Minh cũng biết ẩn nhẫn.

Chỉ có điều đối tượng ẩn nhẫn phải xem ai mới được.

Lúc trước Thiết Ngạo đánh cờ hiệu Lục Phiến Môn đòi công đạo, Huyền Khổ đường đường cường giả Chân Vũ cảnh cũng phải nhịn.

Nhưng hiện tại liên lụy đến Tây Cương Mật Tông, Thiếu Lâm tự lại không thể nhịn, cũng không cách nào nhịn.

Dù Tô Tín giữ lại hay hủy phật cốt xá lợi đều không thể lọt vào tay Mật Tông.

Thời điểm đối mặt với Mật Tông, thủ đoạn làm việc của Thiếu Lâm tự rất cực đoan.

Đại Thế Chí Thượng Sư và các cường giả Mật Tông đều tức giận.

Thiếu Lâm tự đã ép Mật Tông vào đường cùng, bọn họ còn muốn như thế nào? Đuổi tận giết tuyệt sao?

Đại Thế Chí Thượng Sư vừa muốn nói gì đó, lúc này Tô Tín lại nói:

- Huyền Minh đại sư thật sự chuẩn bị động thủ hay sao?

Huyền Minh thản nhiên nói:

- Tranh giành đạo thống không thể lưu tình, Tô đại nhân ngươi không rõ, hơn nữa tốt nhất đừng xen vào.

Nhìn thấy thái độ của Huyền Minh như vậy, lúc này đám người Không Kiến mới thoả mãn gật đầu.

Trước kia, Huyền Minh biểu hiện có vẻ khiếp đảm và sợ sệt, quả thực làm mất mặt Thiếu Lâm tự.

Hiện tại hắn biểu hiện không tồi, tối thiểu thời điểm đối mặt Mật Tông còn có thể kiên cường.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Nói thật ta cũng không muốn xen vào, hiện tại phật cốt xá lợi Phật tông nằm trong tay ta, mà ta lại muốn đạt được lợi ích của mình, bởi vậy ta không thể không xen vào.

- Nhưng vấn đề là, hiện tại ta giao phật cốt xá lợi cho Mật Tông, các ngươi sẽ ra tay cướp đoạt, ta lại không muốn buông ân oán ngày xưa, không bằng thế này, chúng ta đánh cược một ván chứ?

Huyền Minh híp mắt hỏi:

- Đánh cược như thế nào?

Tô Tín nói:

- Rất đơn giản, hiện tại các ngươi tranh tài với người Mật Tông một hồi, thì các ngươi cầm phật cốt xá lợi rời đi, ta không muốn bất kỳ thứ gì khác, Mật Tông sẽ không ra tay ngăn cản.

- Nếu chúng ta thua thì sao?

Huyền Minh hỏi.

Tô Tín trầm giọng nói:

- Nếu thua, ngươi phải giao Kim Cương Bất Phôi Thần Công cộng thêm bản chép tay Bất Diệt Kim Thân của cường giả Chân Vũ cảnh Thiếu Lâm tự lưu lại cho ta!

Đám người Huyền Minh sững sờ, sau đó lập tức nói:

- Không có khả năng!

Huyền Minh cười lạnh nhìn Tô Tín:

- Tô Tín, ngươi có khẩu vị thật lớn, ngươi có biết hai thứ này là cái gì chứ? Đây chính là chí bảo truyền thừa của Thiếu Lâm tự chúng ta!

Tô Tín khoát tay nói:

- Phật cốt xá lợi cũng là chí bảo truyền thừa, không phải sao?

- Dùng một kiện chí bảo truyền thừa đi trao đổi một kiện chí bảo truyền thừa khác, Thiếu Lâm tự ta ngu ngốc sao?

Huyền Minh giận quá hóa cười, huống hồ Kim Cương Bất Phôi Thần Công và bản chép tay Bất Diệt Kim Thân còn trân quý hơn phật cốt xá lợi nhiều.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Huyền Minh đại sư, ngươi quên một việc, đây không phải giao dịch, đây là đánh cược, thắng thì các ngươi không cần giao ra cái gì và đạt được phật cốt xá lợi, chẳng lẽ ngươi không tự tin vào mình hay sao?

Huyền Minh vừa mới muốn nói ngươi dùng phép khích tướng cũng vô dụng, nhưng Không Kiến phía sau hắn lại nói:

- Đánh cuộc một lần thì như thế nào? Tây Cương Mật Tông an phận ở một góc nhiều năm như vậy, chẳng lẽ chúng ta sợ bọn chúng hay sao?

Hắn vừa nói ra lời này, sắc mặt Huyền Minh thay đổi, hiện tại hắn đã hối hận, còn không bằng hắn dẫn Huyền Chân đến đây.

Những cao tăng chữ lót Không này chẳng ra gì, quả thật không đặt thủ tọa La Hán đường như hắn vào trong mắt, có thể đáp ứng việc này hay sao?

Chỉ cần là đánh cược thì có nguy hiểm, truyền thừa của Thiếu Lâm tự có khả năng lộ ra ngoài.

Loại việc này, cho dù chỉ có một ít nguy hiểm cũng không làm, bởi vì đây không phải vấn đề sợ hay không sợ.

Đôi mắt Tô Tín sáng ngời, đám người Thiếu Lâm tự này không an ổn như vẻ ngoài, nhưng đây không phải việc hắn quan tâm.

Không đợi Huyền Minh kịp phản ứng, Tô Tín đã nói:

- Tốt! Quả nhiên cao tăng Thiếu Lâm tự thống khoái, chuyện này quyết định như vậy.

Không Kiến đã đáp ứng, Huyền Minh không có mặt mũi đổi ý, đổi ý càng làm nội bộ Thiếu Lâm tự hiện tại xảy ra mâu thuẫn.

Cho nên Huyền Minh chỉ có thể nói:

- Đánh cuộc một lần có thể, nhưng ta phải về Thiếu Lâm tự tìm người.

Huyền Minh mang theo đám người Không Kiến là vì tự vệ, cho nên chỉ có ba người xuất quan, luận thực lực tuyệt đối không phải Dương Thần cảnh mạnh nhất trong Thiếu Lâm tự.

Dương Thần cảnh cũng có mạnh và yếu, tối thiểu Huyền Chân còn mạnh hơn đám người Không Kiến mấy lần.

Hơn nữa các cao tăng đời trước của Giảng Kinh đường đều rất mạnh, đã muốn đánh bạc thì Thiếu Lâm tự bọn họ sẽ tìm cường giả chính thức tới, mà không phải giống như hiện tại.

Chương 1223 - Thành ý

Đã muốn đánh bạc, Huyền Minh sẽ phát huy tỷ lệ thắng lợi lớn nhất.

Cùng là Dương Thần Cảnh, trong Thiếu Lâm tự còn có nhiều người mạnh hơn hắn.

Huyền Minh rất có lòng tin vào mình nhưng hắn không có lòng tin vào đám người Không Kiến.

Đám người Không Kiến là Dương Thần Cảnh không giả, bọn họ là cao tăng Thiếu Lâm tự không sai, nhưng tuổi bọn họ đã lớn, cũng gần ba trăm tuổi.

Đối với võ giả Dương Thần Cảnh, gần ba trăm tuổi sẽ không hao hết thọ nguyên, nhưng bởi vì lớn tuổi nên trạng thái của bọn họ cũng hạ thấp.

Đối với võ giả Hóa Thần Cảnh mà nói, trước tám mươi tuổi xem như tráng niên, đối với võ giả Dung Thần Cảnh mà nói, tuổi này chính là một trăm năm mươi tuổi.

Đối với võ giả Dương Thần Cảnh, trước hai trăm tuổi xem như tráng niên, cho dù là võ giả Dương Thần Cảnh qua hai trăm tuổi, khí huyết bản thân sẽ không gia tăng.

Chờ qua vài chục năm, khí huyết của những võ giả này sẽ bắt đầu hạ thấp, đương nhiên hạ thấp rất nhỏ bé, từ đó tỏ vẻ bọn họ không còn đạt tới đỉnh phong.

Mặt ngoài không thấy bọn họ biểu hiện gì nhưng khí huyết đã hạ thấp rất nhiều.

So sánh các người Dương Thần Cảnh trong Thiếu Lâm tự hiện tại với đám người chữ lót Không, bọn họ đã hơn hai trăm tuổi, thực lực của người trẻ tuổi tuyệt đối mạnh hơn đám người Không Kiến.

Chỉ có điều Huyền Minh vừa nói như vậy, Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Huyền Minh đại sư, ngươi nói thế là không đúng.

- Ngươi quay trở lại Thiếu Lâm tự chọn kỹ lựa khéo tìm người, như vậy Tây Cương Mật Tông cũng quay về Tây Cương tìm người thì sao?

- Tất cả mọi người là Dương Thần Cảnh, chẳng lẽ ngươi còn muốn gọi Huyền Khổ Phương Trượng đến đây?

Huyền Minh vừa định nói cái gì đó, nhưng đám người Không Kiến bọn lại cau mày nói:

- Huyền Minh sư điệt, chẳng lẽ ngươi cho rằng chúng ta đánh không mấy tên man di Tây Cương Mật Tông hay sao?

Đám người Không Kiến rất bất mãn, bọn họ biết Huyền Minh có ý về Thiếu Lâm tự tìm người, cho dù đây là hảo ý và muốn gia tăng khả năng thắng lợi, nhưng đám người Không Kiến không cách nào tiếp nhận.

Huyền Minh làm như vậy chẳng khác gì nói bọn họ quá mức phế vật, thậm chí đánh không lại đám man di Mật Tông, cần quay trở lại Thiếu Lâm tự tìm người mới được?

Võ giả cấp bậc như Không Kiến rất coi trọng thể diện của mình.

Hôm nay Không Kiến ở chỗ này, kết quả Huyền Minh lại quay về Thiếu Lâm tự tìm những võ giả khác tới, đối với đám người Không Kiến, việc này là nhục nhã bọn họ.

Huyền Minh xoa xoa đầu, hắn rất đau đầu.

Hắn cảm giác lần này mình mang đám người Không Kiến tới đây chính là sai lầm.

Trừng phạt không được, mắng không được, hết lần này tới lần khác người ta còn không nghe chính mình.

Cuối cùng Huyền Minh cắn răng nói:

- Có thể! Nhưng ta có điều kiện, nếu như đám người Mật Tông thua, bọn họ nhất định phải quay lại Bắc Cương, trong vòng ba

trăm năm không được bước vào Trung Nguyên một bước!

Hiện tại Thiếu Lâm tự tứ bề đều địch, Tạo Hóa Đạo môn quật khởi, người Đạo môn đang nhìn chằm chằm.

Vết thương lần trước của Thiếu Lâm tự đến nay chưa khỏi hẳn, lần này Thiếu Lâm tự không muốn sinh ra sự cố, nếu như Tây Cương Mật Tông chủ động lui bước, Thiếu Lâm tự sẽ không truy kích.

Ba trăm năm sau, người chữ lót Huyền như bọn họ đều chết sạch, đến lúc đó người thừa kế Thiếu Lâm tự thế hệ mới có thể tái hiện huy hoàng của Thiếu Lâm tự hay không, hắn không thể quản những việc này, tối thiểu hiện tại có cơ hội, Huyền Minh sẽ đá Mật Tông quay trở lại Tây Cương.

Tô Tín nhìn về phía đám người Đại Thế Chí Thượng Sư, dù sao đây là việc của người ta, Mật Tông có đồng ý hay không cũng phải xem chính bọn họ.

Đại Thế Chí Thượng Sư truyền âm với các cường giả Mật Tông một hồi, sau đó trực tiếp gật đầu đáp ứng.

Kỳ thật bọn họ đang được ăn cả ngã về không.

Nếu Mật Tông bọn họ chọn kỹ lựa khéo vẫn không thể thắng được Thiếu Lâm tự tùy tiện phái ra vài lão tăng, như vậy bọn họ đừng đi Trung Nguyên truyền đạo, về nhà ngủ sớm đi.

Nhìn thấy Mật Tông đồng ý, Tô Tín gật đầu nói với Huyền Minh:

- Mật Tông đã đồng ý, như vậy kính xin Huyền Minh đại sư xuất ra thành ý.

Huyền Minh chau mày nói:

- Thành ý gì? Ngươi còn nghĩ muốn cái gì?

Tô Tín lấy Phật Cốt Xá Lợi của mình ra, nói:

- Phật Cốt Xá Lợi nằm trong tay ta, Thiếu Lâm tự các ngươi thắng cứ trực tiếp cầm lấy Phật Cốt Xá Lợi.

- Nhưng các ngươi cũng phải lấy ra Kim Cương Bất Phôi Thần Công và bản ghi chép Bất Diệt Kim Thân mới được.

Huyền Minh cau mày nói:

- Nếu các ngươi thắng, chúng ta tự nhiên sẽ giao công pháp ra.

- Đường đường công pháp truyền thừa của Thiếu Lâm tự, không có bao nhiêu người có thể luyện, tất cả đều đặt trong Tàng Kinh các, ai lại mang nó theo người?

Tô Tín cười lạnh nói:

- Huyền Minh đại sư nói như vậy không cảm thấy xấu hổ hay sao.

Tô Tín chỉ vào một lão tăng thân thể cao lớn sau lưng Huyền Minh:

- Bàn về tình báo, trên giang hồ này hiện tại, Lục Phiến Môn ta không thua bất cứ người nào.

- Vị này chính là ‘ Nộ Mục Kim Cương ’ Không Hành, hắn có danh tiếng rất lớn vào trăm năm trước, từng đảm nhiệm tổng giáo đầu võ tăng Đạt Ma viện, thời điểm Hóa Thần Cảnh đã từng xông vào một phân đường của Bạch Liên giáo, chiến với mấy tên võ giả cùng giai mà bất bại.

- Về sau tấn chức Dung Thần, đảm nhiệm tổng giáo đầu võ tăng Đạt Ma viện Thiếu Lâm tự, về sau hắn bế quan tấn chức Dương Thần nên lựa chọn từ bỏ vị trí thủ tọa Đạt Ma viện.

- Tuy vị Không Hành đại sư này sau khi tấn chức Dương Thần ít xuất hiện, nhưng theo ta được biết, hắn tu luyện chính là Kim Cương Bất Phôi Thần Công, bản ghi chép Bất Diệt Kim Thân cũng nằm trên người hắn mới đúng.

- Tàng Kinh các không phải nơi tu luyện, trừ điển tịch chứa võ đạo chân ý không thể phục chế ra, các công pháp điển tịch khác đều có bản sao.

- Không Hành đại sư quanh năm bế quan, tự nhiên không thường xuyên đi Tàng Kinh các, ta nghĩ hắn có mang theo công pháp trên người.

Sắc mặt đám người Huyền Minh thay đổi.

Đều nói người xuất gia không nói dối, kết quả hiện tại Huyền Minh bị Tô Tín vạch trần lời nói dối tại chỗ.

Kỳ thật Huyền Minh không muốn mất đi công pháp này, hắn chỉ cẩn thận theo thói quen mà thôi, nhưng không nghĩ tới lại bị Tô Tín chọc thủng tại chỗ.

Năng lực tình báo của Lục Phiến Môn rất khủng bố, phải biết rằng Không Hành không lưu lạc trên giang hồ bao lâu, danh tiếng của hắn không lớn.

Hơn nữa hắn từng đảm nhận chức vị tổng giáo đầu võ tăng Đạt Ma viện Thiếu Lâm tự, đây là chức lớn nhất dưới thủ tọa Đạt Ma viện.

Chỉ có điều không ai xem trọng Không Hành, hơn nữa hắn có thể đảm nhiệm chức vụ thủ tọa Đạt Ma viện, nhưng lúc đó hắn bế quan đột phá Dương Thần Cảnh, cho nên hắn buông tha chức thủ tọa và đi bế quan.

Chờ đến lúc hắn đột phá Dương Thần Cảnh, hắn chưa bao giờ ra tay, vừa ẩn tu đã trôi qua thời gian trăm năm.

Có thể nói thời gian Không Hành biến mất trên giang hồ, đừng nói Đại Chu và Lục Phiến Môn, Đại Chu khi đó còn là một Nam Man tiểu quốc đấy, có trời mới biết bọn họ làm thế nào móc ra tư liệu của Không Hành.

Tô Tín tươi cười với Huyền Minh, ngươi có thể không hiểu đồng minh của mình, nhưng ngươi nhất định phải hiểu địch nhân của mình.

Nếu không đối phương có thể âm thầm đâm ngươi một đao mà ngươi không hề hay biết.

Đã bị Tô Tín cho vạch trần, Huyền Minh cũng không che dấu, hắn cười gượng và nói:

- Quả nhiên tình báo của Lục Phiến Môn rất tinh chuẩn, ngay cả ta quên Không Hành sư thúc tu hành công pháp gì, không nghĩ tới tình báo của Lục Phiến Môn lại biết rõ như vậy.

Tô Tín cười cười, hắn không vạch trần, hắn thản nhiên nói:

- Như vậy xin mời Huyền Minh đại sư lấy công pháp ra.

Huyền Minh biến sắc nói:

- Tô đại nhân, ngươi không tin ta?

Tô Tín lắc đầu nói:

- Vấn đề không phải tin hay không tin, chúng ta đang đánh cược, tự nhiên phải tìm mấy người trung gian mới được.

- Cho dù là Phật Cốt Xá Lợi trong tay ta hay công pháp trong tay ngươi, tất cả đều giao cho người trung niên, như vậy mới có thể bảo trì công chính tuyệt đối.

- Tô đại nhân muốn ai làm trung gian? Ai có tư cách làm người trung gian?

Huyền Minh trầm giọng hỏi.

Bọn họ đều là cường giả Dương Thần Cảnh, đánh cược của bọn họ cần cường giả Chân Vũ cảnh ra mặt mới có tư cách làm trung gian, nhưng vấn đề là Tô Tín có tư cách mời cường giả Chân Vũ cảnh hay sao?

Tô Tín cười nói:

- Không biết triều đình có tư cách làm trung gian hay không?

Huyền Minh lập tức nghẹn lời, Tô Tín nói triều đình chính là nói Cơ Hạo Điển, chỉ cần Cơ Hạo Điển mở miệng, hắn cơ tư cách đảm nhiệm vị trí trung gian.

Trầm mặc một lát, Huyền Minh nói:

- Đương nhiên là có.

- Ta sẽ đi xin ý chỉ của bệ hạ.

Tô Tín cười cười, hắn quay người trực tiếp rời đi.

Nơi này không phải Thiếu Lâm tự, mà là thành Thịnh Kinh, ở chỗ này Huyền Minh là thủ tọa La Hán đường Thiếu Lâm tự cũng phải dựa theo quy củ của Đại Chu.

Sau khi Tô Tín đến hoàng thành, hắn bảo người thông báo một tiếng sau đó đi vào trong.

Như lúc trước Tô Tín muốn gặp được Cơ Hạo Điển sẽ không dễ dàng như vậy, hiện tại Tô Tín là một trong tứ đại thần bộ, là trọng thần của Đại Chu, hơn nữa hiện tại còn là người lập nhiều công lớn vì Cơ Hạo Điển, có thể nói là người tâm phúc

trước mắt Cơ Hạo Điển, hắn hiện tại muốn gặp Cơ Hạo Điển dễ dàng hơn nhiều.

Cơ Hạo Điển vẫn giữ dáng vẻ bệnh hoạn kia, bởi vì nghiên cứu bạch ngọc thạch bản có chút tiến triển, cho nên Cơ Hạo Điển hiện tại có tinh thần không tệ.

- Tô Tín, ngươi tìm trẫm có chuyện gì không?

Cơ Hạo Điển hỏi.

Tô Tín là thần tử biết làm việc lại hiểu quy củ, bình thường không có chuyện gì sẽ không đi quấy rầy hắn.

Tô Tín nói:

- Bệ hạ, thần có một cơ hội đồng thời suy yếu Mật Tông và Thiếu Lâm tự, bệ hạ có nghĩ thử một chút hay không?

Ánh mắt Cơ Hạo Điển lộ ra một tia hứng thú:

- Ah? Cơ hội gì? Nói xem.

Đại Chu đứng ở mặt đối lập với tất cả tông môn giang hồ, cho dù Đại Chu hiện tại liên hợp với Mật Tông, nhưng chỉ là lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Đại Chu cực kỳ cảnh giác với Thiếu Lâm tự.

Một là vì thực lực của Thiếu Lâm tự, một nguyên nhân khác là vì vị trí của Thiếu Lâm tự.

Hà Nam đạo quá gần Bắc Nguyên đạo, bên cạnh giường không cho phép có người ngủ ngáy, bên cạnh Đại Chu có hàng xóm cường đại như Thiếu Lâm tự, Cơ Hạo Điển không dễ chịu.

Cho nên hiện tại nghe Tô Tín nói có kế hoạch suy yếu hai phái, Cơ Hạo Điển cảm thấy hứng thú.

Tô Tín gật đầu, ngay sau đó hắn nói tất cả mọi việc ra, hắn cũng không có giấu diếm cái gì.

Cuối cùng Tô Tín nói:

- Nếu như lần này Thiếu Lâm tự thua, công pháp điển tịch thuộc về ta. Tây Cương Mật Tông đánh một trận thành danh, sẽ có đủ uy danh trong võ lâm Trung Nguyên, cũng có hi vọng

dừng chân nơi này, đến lúc đó Thiếu Lâm tự khẳng định không cam lòng, song phương sẽ đại chiến với nhau, kết quả của nó chính là song phương tổn thương nguyên khí, chỉ có điều khác nhau là một bị thương nặng, một bị thương nhẹ.

Chương 1224 - Gõ

Cơ Hạo Điển rất tín nhiệm Tô Tín, phần tín nhiệm này bắt đầu từ khi Tô Tín đoạt Nhân Hoàng kiếm trong Côn Luân bí cảnh.

Tuy hiện tại Đại Chu đã lập quốc, căn cơ bản thân xem như vững vàng, các cường giả Lục Phiến Môn Thiết Ngạo, quân phương Lâm Tông Việt đang tráng niên, nhưng việc này không đại biểu Đại Chu không cần lực lượng mới, cho nên Cơ Hạo Điển chuẩn bị ra sức bồi dưỡng Tô Tín thành tuấn kiệt thế hệ mới cho Đại Chu/

Chỉ có điều bồi dưỡng thì bồi dưỡng, nhưng Cơ Hạo Điển sẽ không cho phép Tô Tín hồ đồ.

Hiện tại kế hoạch của Tô Tín không có vấn đề, nếu như Mật Tông thua thì sao?

Cho nên Cơ Hạo Điển trực tiếp mở miệng hỏi:

- Nếu là Mật Tông thua thì ngươi ứng xử thế nào? Tính toán tường tận công dã tràng, vô duyên cho Thiếu Lâm tự chiếm một tiện nghi.

Nhìn Cơ Hạo Điển, Tô Tín cười lạnh.

Vị Nhân Hoàng bệ hạ này thật ra rất ích kỷ, chỉ từ thái độ hắn đối đãi với đám con cái là biết.

Hắn thà rằng lựa chọn những hoàng tử phế vật còn hơn chọn những hoàng tử có năng lực chiếm lấy ghế hoàng đế của hắn.

Kỳ thật Tây Cương Mật Tông thắng hay bại đều không có quan hệ gì tới hắn, chỉ có điều dựa theo đổ ước, Tây Cương Mật Tông sẽ rời khỏi Trung Nguyên, bởi như vậy, còn ai nghiên cứu bí mật bạch ngọc thạch bản giúp Cơ Hạo Điển?

Hiện tại những cường giả Tây Cương Mật Tông đều đã chứng minh, bọn họ thật sự có năng lực nghiên cứu bí mật trong bạch

ngọc thạch bản giúp Cơ Hạo Điển, cho nên xem như lợi dụng lẫn nhau, hiện tại Cơ Hạo Điển lại không nỡ bọn họ.

Tô Tín cười nói:

- Bệ hạ không cần lo lắng điểm này, chúng ta sẽ không vi phạm đổ ước, Tây Cương Mật Tông sẽ rời khỏi Trung Nguyên, Đại Chu chúng ta lại có thể mời chào tăng nhân Tây Cương trở thành quốc giáo Đại Chu ta!

Nhìn Cơ Hạo Điển, Tô Tín chậm rãi nói:

- Bệ hạ, hiện tại Mật Tông chỉ hợp tác với chúng ta, song phương đứng trên vị trí ngang hàng.

Nhưng nếu Mật Tông bị Thiếu Lâm tự đánh bại, như vậy bọn họ có thể cảm thụ mình kém hơn Thiếu Lâm tự thế nào, đến lúc đó chúng ta không nói thì bọn họ cũng sẽ thay đổi.

- Thời điểm đó chúng ta lại ra tay mời chào bọn họ làm quốc giáo, khi đó không phải hai bên hợp tác nữa, Mật Tông nhất định phải thần phục Đại Chu ta mới được, nếu không bọn họ sẽ không có một chút cơ hội phản công Thiếu Lâm tự, hi vọng tranh đoạt đạo thống sẽ bằng không.

Nghe Tô Tín nói thế, ánh mắt Cơ Hạo Điển sáng ngời, hắn thật sự chưa nghĩ tới điểm này..

Cho tới nay, hoàng triều Trung Nguyên sắc phong quốc giáo đều là tồn tại cực kỳ cường đại, thậm chí hoàng triều muốn thiên hạ an bình thì phải liên thủ với bọn họ, như vậy mới có thể cam đoan thiên hạ thái bình.

Sau nhất thế hoàng triều, Đạo môn và Phật tông từng thay phiên làm quốc giáo, đó là thời điểm thực lực của bọn họ mạnh nhất.

Cho nên hậu nhân cũng sinh ra nhầm lẫn, chỉ cần hoàng triều sắc phong quốc giáo, như vậy lực lượng của quốc giáo phải tương xứng hoặc mạnh hơn hoàng triều, hoàng triều không có quốc giáo mới thật sự là tồn tại cường đại.

Hiện tại Tô Tín nói như vậy Cơ Hạo Điển mới kịp phản ứng, dựa vào cái gì phải chọn những giáo phái cường đại thành quốc giáo, chọn giáo phái yếu không được hay sao?

Hiện tại Đại Chu có thể mạnh như thế đều là do Cơ Hạo Điển uỷ quyền.

Nếu hắn không ủy quyền cho các phương, Đại Chu đã sớm phân liệt, Cơ Hạo Điển chỉ là người hợp nhất các lợi ích bên trong Đại Chu thành một, mọi người không chiến đấu vì Cơ Hạo Điển ngươi, mà là chiến đấu vì Đại Chu, chiến đấu vì lợi ích của mình.

Lục Phiến Môn có lợi ích của Lục Phiến Môn, quân đội cũng có lợi ích của quân đội, Hoàng Gia Cung Phụng Đường cũng có lợi ích của Hoàng Gia Cung Phụng Đường.

Nếu lúc này có người nào dám khiêu khích Đại Chu, việc này tương đương gây hấn với lợi ích của mọi người, cho nên mọi người sẽ toàn lực ra tay mà không cố kỵ.

Hiện tại Tô Tín là như thế, lưng tựa Đại Chu, tối thiểu rất ít thế lực bên ngoài dám chọc hắn.

Ngay cả những thủ hạ của hắn cũng chạy tới vì quyền thế và địa vị của hắn.

Thậm chí Tô Tín hiện tại có thể cam đoan, chỉ cần hắn dám sáng tỏ thân phận Địa phủ và công nhiên phản loạn Đại Chu, có chín phần mười đám thủ hạ của hắn sẽ không theo hắn.

Cho nên ngay cả Tô Tín cũng biến thành người kết hợp lợi ích của các thủ hạ với nhau, khi cần thiết hắn cần phải giữ gìn lợi ích của Đại Chu.

Đại Chu có đặc tính này, cho nên biến Tây Cương Mật Tông thành quốc giáo cũng không thành vấn đề.

Dù sao Đại Chu có rất nhiều lợi ích hợp thể với nhau, lại thêm Tây Cương Mật Tông cũng không coi vào đâu.

Tuy sẽ xuất hiện một thế lực tranh ăn, nhưng có Tây Cương Mật Tông gia nhập, uy thế Đại Chu càng mạnh hơn nữa, sẽ có thực lực tranh thủ nhiều lợi ích lớn hơn, như thế cũng không thiệt thòi.

Ánh mắt Cơ Hạo Điển nhìn Tô Tín đầy hân thưởng.

Kỳ thật điểm Cơ Hạo Điển thưởng thức Tô Tín nhất không phải thực lực của hắn, mà là thủ đoạn của Tô Tín.

Dù sao Đại Chu không thiếu cường giả, trong Hoàng Gia Cung Phụng Đường có rất nhiều cường giả Dương Thần Cảnh, trong đó thậm chí còn có Chân Vũ cảnh Triệu Vũ Niên, cũng không thiếu một Dung Thần Cảnh như Tô Tín.

Tô Tín có phong cách hành sự thiên mã hành không, Cơ Hạo Điển rất tán thưởng, có chút kế hoạch nhìn như không có khả năng, vào trong tay Tô Tín lại vận chuyển bình thường, đây cũng là một loại tài năng.

Dù sao tranh thủ bất cứ lợi ích gì, chỉ cần Tô Tín có năng lực là được.

Cơ Hạo Điển như cười mà không cười nhìn Tô Tín:

- Kế sách của ngươi không tệ, chỉ có điều ngươi đang chơi trò văn tự với Thiếu Lâm tự.

- Người trên giang hồ đều nói Tô Tín giữ chữ tín, ngươi sẽ không sợ thanh danh của ngươi sẽ thối hay sao? Thậm chí Thiếu Lâm tự cũng hận ngươi thấu xương.

Tô Tín tươi cười, nói:

- Mặc kệ thanh danh rất thối, chỉ cần truyền đi càng xa cũng là một loại trấn nhiếp.

- Về phần Thiếu Lâm có hận ta thấu xương hay không, ta không lo lắng việc này.

- Thiếu Lâm tự muốn hận thấu xương thì cứ mặc bọn họ hận thấu xương cũng tốt, dù sao bọn họ không dám trực tiếp đánh vào thành Thịnh Kinh, ta không xem đây là việc quan trọng.

- Hơn nữa từ mặt chữ, ta nói không sai, Tây Cương Mật Tông thật sự không đặt chân vào Trung Nguyên một bước, hiện tại bị bệ hạ mời chào đều là quốc giáo của Đại Chu, trước kia bọn họ có xuất thân Mật Tông mà thôi.

- Huống hồ hiện tại đã không còn Mật Tông, chỉ có quốc giáo Đại Chu!

Nghe Tô Tín nói thế, Cơ Hạo Điển thoả mãn gật đầu, Tô Tín đã nói rõ khâu cuối cùng của kế hoạch, thậm chí trong đó còn có dính dấp đến hắn, cho nên Cơ Hạo Điển rất yên tâm về Tô Tín.

Lúc này, Cơ Hạo Điển nói:

- Tô Tín, kỳ thật ngươi mới là người được lợi nhất trong kế hoạch lần này đúng không?

- Mật Tông người thắng, ngươi có thể thu được công pháp bí truyền của Thiếu Lâm tự.

- Người Thiếu Lâm tự thắng, Mật Tông xám xịt chạy trở về Tây Cương, cuối cùng trở thành quốc giáo cũng không dám hung hăng càn quấy, ngươi không cần hao tâm tổn trí quản lý, tính toán như vậy, cho dù ai thắng ai thua, Tô Tín ngươi đều là người thu lợi cuối cùng.

Cơ Hạo Điển tin tưởng Tô Tín, hắn chuẩn bị bồi dưỡng Tô Tín, hắn vẫn phải tìm cơ hội gõ Tô Tín một cái.

Nếu không hắn lo lắng có một ngày Tô Tín sẽ bành trướng đến mức dám can đảm tính toán trên đầu hoàng đế như mình, Cơ Hạo Điển tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện này.

Chỉ có điều Tô Tín hiện tại thản nhiên nói:

- Bệ hạ, mặc dù thần có chút tư tâm, nhưng cho dù thế nào cũng suy nghĩ vì Đại Chu, Đại Chu thu lợi, thần ở phía sau uống nước canh là đủ.

Cơ Hạo Điển thoả mãn gật đầu, mặc kệ lời này là thật hay giả, Tô Tín nói rất đoan chính.

Dù sao, kế hoạch của Tô Tín là cái gì, chỉ cần đạt được lợi ích cho Đại Chu, Cơ Hạo Điển cảm thấy như vậy là đủ rồi.

- Đường Hiển, truyền chỉ, trẫm không thể tự mình làm người trung gian cho hai phái, cho nên ủy thác Thần Uy Đại tướng quân Lâm Tông Việt vàhoàng thúc Cơ Huyền Viễn của trẫm, thay thế trẫm làm người trung gian của ván cược.

Đường Hiển vận dụng ngòi bút như bay, Cơ Hạo Điển vừa mới nói xong thì hắn đã ghi xong thánh chỉ.

Cơ Hạo Điển đắp đại ấn lên thánh chỉ, nói với Đường Hiển:

- Ngươi đi theo Tô Tín đi, đến lúc đó nói kỹ toàn bộ trận chiến cho trẫm nghe.

Đường Hiển hành lễ nói:

- Lão nô nghe lệnh.

Cầm thánh chỉ, Đường Hiển đi ra khỏi hoàng cung mời Lâm Tông Việt và Cơ Huyền Viễn tới.

Trên đường đi, Đường Hiển cười nói với Tô Tín:

- Tô đại nhân thật bản lãnh, lại có thể tính toán Thiếu Lâm tự và Mật Tông vào tròng, có lẽ bọn họ sẽ khóc không ra nước mắt.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Đường công công nói sai rồi, tuy ta tính toán bọn họ, nguyên nhân bởi vì Tây Cương Mật Tông và Thiếu Lâm tự có thù hận sinh tử từ trước, ta chỉ ở phía sau trợ giúp nho nhỏ mà thôi.

Nghe Tô Tín nói như vậy, Đường Hiển âm thầm bĩu môi, trợ giúp? Ngươi ngại bọn họ chết không đủ nhanh mới đúng.

Chỉ có điều Đường Hiển sẽ không nói ra, hiện tại Tô Tín đã không phải là Tô Tín chủ động đi kết giao với hắn.

Hiện tại Tô Tín chính là hồng nhân chạm tay có thể bỏng, là tâm phúc trong mắt bệ hạ, Đường Hiển cảm thấy không tự nhiên nhưng hắn chỉ có thể đổi phương thức đối đãi với Tô Tín.

- Tô đại nhân, nói ra ta còn phải cảm tạ ngươi, ban đầu ở thành Thịnh Kinh, nếu không có ngươi đề nghị, chỉ sợ lực lượng đại nội của ta sẽ không giữ được.

Đường Hiển chắp tay nói với Tô Tín.

Thành Thịnh Kinh có nhiều lực lượng như thế, trong tay Đường Hiển nắm giữ cao thủ đại nội nhưng ít khi xuất hiện, thế cho nên ngay cả Cơ Hạo Điển cũng khinh thường lực lượng kia, thậm chí sinh ra tâm tư xóa sổ bọn họ.

Về sau Tô Tín đề nghị Đường Hiển chủ động xuất kích, đừng cho những thủ hạ trong tay ăn cơm trắng, lúc này mới bảo trụ lực lượng trong tay hắn.

Nếu thanh đao sắc bén không ra khỏi vỏ, đó là một khối sắt vụn.

Trọng yếu nhất chính là, sau khi tất cả hoàng tử tham gia Côn Luân bí cảnh thất thế, việc này cũng làm Đường Hiển thở ra một hơi.

Dù sao dựa vào thân phận và địa vị của hắn, dù tân hoàng đăng cơ, hắn có khả năng sẽ bị tẩy trừ.

Cho nên nói ra điểm này, Đường Hiển thật sự cảm tạ Tô Tín.

Chỉ có điều Tô Tín biết rõ lão thái giám này không phải mặt hàng tốt, hắn là kẻ không theo phe phái nào trong hoàng triều, hắn chỉ dựa vào hoàng đế để chiếm lợi ích cho bản thân.

Mặc kệ trước đó bọn họ là minh hữu với nhau, nếu như mình thật ảnh hưởng lợi ích của lão thái giám này, đối phương tuyệt đối không lưu tình đâm mình một đao.

Chương 1225 - Điều khiển mọi người

Có thánh chỉ của Cơ Hạo Điển, Lâm Tông Việt và Cơ Huyền Viễn rất nể tình, đều đồng ý đi làm người trung gian giúp Tô Tín.

Huống chi bọn họ cũng muốn quan sát cường giả Mật Tông giao thủ cùng cường giả Thiếu Lâm tự sẽ như thế nào.

Đợi đến lúc Tô Tín trở về, Huyền Minh nhìn thấy có Lâm Tông Việt và Cơ Huyền Viễn ra mặt, hơn nữa Đường Hiển còn mang theo thánh chỉ của Cơ Hạo Điển, xem như Cơ Hạo Điển thừa nhận làm trung gian của trận đấu này, Không Hành cũng gioa Kim Cương Bất Phôi Thần Công và bản ghi chép Bất Diệt Kim Thân cho hai người Lâm Tông Việt, Tô Tín cũng giao Phật Cốt Xá Lợi cho bọn họ.

Huyền Minh thở dài một hơi, nói:

- Ai lên đấu trước?

Tô Tín nói:

- Đừng vội, rút thăm quyết định, như vậy mới công bằng, hơn nữa hiện tại bên phía Mật Tông nhiều người, cho nên mọi người dứt khoát đánh ba ván thắng hai, thế nào?

Huyền Minh suy nghĩ, hắn không phát hiện Tô Tín đang làm chuyển ẩn trong đó, hắn trực tiếp đáp ứng.

Kỳ thật đã đến nước này, Tô Tín không cần làm ra chuyện gì đó.

Hắn nguyện ý châm ngòi Mật Tông tử đấu với Thiếu Lâm tự, hiện tại người Thiếu Lâm tự đã tới, hắn không cần làm cái gì nữa, cho dù Tô Tín không nói một chữ, người hai phái cũng đấu sinh tử với nhau.

Hiện tại chỉ có thể nhìn biểu hiện của Mật Tông.

Nếu như Mật Tông có thể thắng trận đấu này, như vậy chứng minh Mật Tông còn có hi vọng đánh cược với Thiếu Lâm tự một lần.

Nếu như Mật Tông bại, như vậy bọn họ nên sớm quay về Tây Cương tiếp tục niệm kinh đi thôi, hoặc là làm theo lời Tô Tín nói với Cơ Hạo Điển, bị Đại Chu hợp nhất thành quốc giáo.

Dù sao hiện tại có nhiều thế lực dưới trướng Đại Chu, có quân đội cũng có Lục Phiến Môn, chỉ cần Mật Tông phục tòng mệnh lệnh, có thêm bọn họ cũng không sao.

Tô Tín bảo người mang cái thùng tới cho võ giả Dương Thần Cảnh rút thăm, trận đầu do Huyền Minh đối chiến một vị võ giả Dương Thần của Mật Tông, Vô Tịnh Ý thượng sư.

Võ giả Tây Cương Mật Tông rất ít xuất hiện tại võ lâm Trung Nguyên, cho nên vị Vô Tịnh Ý thượng sư này rất nổi danh tại Tây Cương, nhưng không có bao nhiêu người trong võ lâm Trung Nguyên nghe qua tên hắn.

Quân đội thành Thịnh Kinh có diễn võ trường riêng biệt, sân bãi của bọn họ lớn mười dặm, kiến tạo tại một góc phía bắc thành Thịnh Kinh, hơn nữa cả diễn võ trường đều dùng trận pháp gia cố qua, cho nên trước mặt cũng có thể miễn cưỡng dung nạp võ giả Dương Thần Cảnh đối chiến lẫn nhau.

Huyền Minh lên đài và quyết chiến với Vô Tịnh Ý thượng sư.

Vị thượng sư Dương Thần Cảnh có dáng người cao gầy, tướng mạo của hắn rất chất phác.

Nhưng chờ đến lúc song phương đi lên đài, Vô Tịnh Ý thượng sư lại xuất thủ trước, thân thể gầy yếu đạp mạnh, mặt đất sinh ra chấn động như động đất, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, bụi mù tràn ngập khắp nơi.

Sắc mặt mọi người thay đổi, không nghĩ tới Vô Tịnh Ý thượng sư nhìn như gầy yếu lại là võ giả chuyên tu thân thể, hơn nữa tu vi thân thể của hắn rất mạnh, thậm chí mạnh đến mức kinh người.

Võ giả chuyên tu thân thể có khí huyết vô cùng kinh người, giống như vị hành quân đại tổng quản Giang Nam đạo Cổ Đông Lai, khí huyết xông lên trời, chỉ cần hắn vừa hành động, tất cả mọi người sẽ cảm nhận được khí huyết bắn ra khắp bốn phía.

Khí huyết của Vô Tịnh Ý thượng sư lại nội liễm, vào lúc hắn ra tay mới thể hiện lực lượng của mình.

Hắn xuất ra một quyền, hư không vỡ nát, trên mặt Vô Tịnh Ý thượng sư không có biểu lộ gì, mọi người lại có thể cảm nhận được khí tức hung hãn trên người hắn.

Đường Hiển tắc luỡi, hắn thấp giọng nói:

- Đây là tử đấu hay đánh cược? Tại sao ta cảm thấy vị thượng sư kia ra tay là tử đấu?

Tô Tín truyền âm nói:

- Rất bình thường, bởi vì Thiếu Lâm tự thua nổi, Mật Tông thua không nổi.

- Đám võ giả Dương Thần Cảnh Thiếu Lâm tự trước mặt không phải võ giả Dương Thần Cảnh mạnh nhất Thiếu Lâm tự.

- Hôm nay Thiếu Lâm tự bọn họ thua cũng có thể lựa chọn phương thức khác ngăn cản Tây Cương Mật Tông truyền đạo.

- Nếu như Tây Cương Mật Tông thua, bọn họ có thể thua cả đời, triệt để xám xịt chạy trở về Tây Cương.

- Mặc dù nói người không vì mình trời tru đất diệt, nhưng đối mặt với sinh tử tồn vong của Mật Tông, những người này sẽ bỏ qua thiên kiến bè phái, cũng buông tha an nguy bản thân để đánh cược một lần với Thiếu Lâm tự, tinh thần như vậy rất tán dương.

Tuy Tô Tín ngoài miệng nói tán dương, nhưng trên thực tế biểu lột trên mặt hắn không sao cả.

Hắn chưa từng gia nhập tông môn, cho nên cũng không biết những người này có thể vì truyền thừa mà buông tha tính mạng của bản thân.

Dù sao đối với Tô Tín mà nói, chỉ cần hắn có thể sống tốt, hắn quản chuyện khác làm gì?

Ví dụ Tô Tín hiện tại có quyền thế ngập trời trong Đại Chu, nhưng nếu như có một ngày Đại Chu không được, có vương triều cường đại khác quật khởi, Tô Tín là tuyệt đối sẽ không

chống cự tới cùng, nói không chừng còn có thể quay giáo một kích, hắn đi tới nơi khác bắt đầu lại.

Vào lúc này, Vô Tịnh Ý thượng sư vừa ra tay đã dùng toàn lực, giống như muốn phân sinh tử, nhưng Huyền Minh lại biểu hiện lạnh nhạt.

Tô Tín xem thấy Huyền Minh ra tay một lần, lần trước hắn đến thành Thịnh Kinh gây phiền toái cho mình, kết quả bị Thiết Ngạo ngăn cản trở về, nhưng song phương khi đó chỉ hơi va chạm, cho nên không nhìn thấy cái gì.

Lần này đối mặt võ giả Dương Thần Cảnh của Mật Tông, Huyền Minh vừa ra tay lại tỏa ra uy thế kinh thiên.

Với tư cách thủ tọa La Hán đường Thiếu Lâm tự, kỳ thật Huyền Minh rất ít khi xuất đầu.

Người ngoài nhắc tới Huyền Minh, đầu tiên sẽ nghĩ hắn chấp chưởng Thiếu Lâm tự thay Huyền Khổ, mà không phải hắn có thực lực Dương Thần Cảnh.

Kỳ thật không trách người khác nghĩ như vậy, dù sao Huyền Minh không phải phương trượng, cho nên hắn tạm thay mặt phương trượng xử lý một ít sự vụ không sao, hắn có thể quyết định các sự vụ nhỏ, hơn nữa hắn làm người cẩn thận, cho nên mới lưu lại ấn tượng như thế cho người trên giang hồ.

Hơn nữa, hắn là một trong số ít võ giả chữ lót Huyền trong Thiếu Lâm tự đột phá đến Dương Thần Cảnh trước nhất, lại là thủ tọa La Hán đường, hắn là kẻ đơn giản hay sao?

Phải biết rằng La Hán đường chính là thế lực võ tăng lớn nhất Thiếu Lâm tự!

Đối mặt Vô Tịnh Ý thượng sư ra tay, Huyền Minh hời hợt điểm ra một chỉ, trong nháy mắt chỉ kình vô hình bao phủ bầu trời, mỗi một đạo chỉ kính mang theo sát cơ lạnh thấu xương, lúc chỉ kình đánh lên người Vô Tịnh Ý thượng sư sẽ phát ra âm thanh như kim loại.

Đây là Vô Tương Kiếp Chỉ trong bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự, chỉ kính vô hình khó lòng phòng ngự, thậm chí có thể nói nó còn quỷ dị hơn cả Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm

Khí của Tô Tín, mặc dù không làm bị thương Vô Tịnh Ý thượng sư, nhưng chỉ lực cường đại lại xuyên thấu qua thân thể cường đại của Vô Tịnh Ý thượng sư, sau đó rót vào trong cơ thể của hắn, sắc mặt Vô Tịnh Ý thượng sư tái nhợt.

Đường Hiển hỏi:

- Tô đại nhân, ngươi chính là đại hành gia trong chỉ pháp, ngươi thấy Vô Tương Kiếp Chỉ của Huyền Minh đại sư thế nào?

Tuy bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự dương danh thiên hạ, chỉ pháp trong đó vô cùng cường đại, hiện tại đại bộ phận võ giả trên giang hồ đều cho rằng chỉ pháp của Tô Tín không kém gì bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự.

Tô Tín sử dụng Tam Chỉ Đạn Thiên và Thiên Địch có thể khiêu chiến võ giả Dương Thần Cảnh, tất cả đều là chỉ pháp nổi danh.

Trên phương diện kiếm đạo, tuy Tô Tín biểu hiện rất kinh diễm nhưng dù sao có trì kiếm ngũ phái tồn tại, có không ít kiếm khách thực lực mạnh hơn Tô Tín.

Nhưng ở phương diện chỉ pháp, nếu Tô Tín nói mình là tông sư, có lẽ sẽ không có ai nói bừa chỉ pháp của mình thắng Tô Tín.

Nghe Đường Hiển hỏi như vậy, Tô Tín cũng không giấu diếm, hắn nói thẳng:

- Kỳ thật bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự không có cường đại tới mức kinh diễm.

- Chỉ có điều tiền bối Thiếu Lâm tự lúc trước nghiên cứu bảy mười hai tuyệt kỹ đã bổ sung cho nó khả năng vô hạn, tất cả đều có tiềm lực rất lớn.

- Cùng là một môn Niêm Hoa Chỉ, có khả năng ngươi luyện ra rất bình thường, nhưng tiền nhiệm phương trượng Thiếu Lâm tự Huyền Đàm lại diễn biến nó thành Phật Vận Niêm Hoa Ấn cường đại.

- Tuy bảy mười hai tuyệt kỹ chỉ có bảy mười hai môn, chúng chỉ là trụ cột của Thiếu Lâm tự mà thôi, hậu nhân lại dựa vào

trụ cột đó diễn biến thành vô số chi nhánh, cho nên sẽ không giống nhau.

- Huyền Minh vận dụng Vô Tương Kiếp Chỉ cũng như thế, nếu là người khác, người khác nhìn thấy chỉ lực nội liễm sát cơ là rất tầm thường, nhưng kỳ thật chỉ lực mạnh mẽ đã đánh vào trong cơ thể cường đại của Vô Tịnh Ý thượng sư, từ đó đả thương nội tạng của đối thủ.

Đường Hiển gật đầu, ngay cả Lâm Tông Việt và Cơ Huyền Viễn cũng nhing sang Tô Tín.

Không thể không nói Tô Tín lý giải võ đạo không phụ danh xưng võ đạo tông sư.

Tối thiểu Lâm Tông Việt và Cơ Huyền Viễn có thực lực mạnh hơn Tô Tín, nhưng bàn về lý giải võ đạo, Tô Tín không yếu hơn bọn họ.

Vào lúc này, sự thật đúng như lời của Tô Tín, chỉ lực của Huyền Minh đã rót vào trong nội tạng Vô Tịnh Ý thượng sư, từ đó Vô Tịnh Ý thượng sư đã bị thương không nhẹ.

Người Tây Cương Mật Tông biến sắc, bọn họ không nghĩ tới, Vô Tịnh Ý thượng sư vừa giao thủ đã bị thương.

Vô Tịnh Ý thượng sư lúc này quát lớn, khí tràng quanh người hóa thành kim cương trừng mắt, hai tay kết ấn, một hư ảnh Kim Cương xuất hiện sau lưng hắn, ấn pháp xé rách không gian tấn công Huyền Minh.

Vô Tịnh Ý thượng sư xuất thân từ Mật Tông Kim Cương tự, hắn tu luyện võ đạo cũng là võ đạo của Kim Cương môn, cương mãnh bá đạo, dùng lực phá xảo.

Vô Tương Kiếp Chỉ của Huyền Minh ngươi thần dị nội liễm? Hắn dứt khoát không tránh không né, trực tiếp dùng lực nghiền áp, cùng lắm thì đồng quy vu tận.

Chỉ có điều Huyền Minh lúc này làm ra động tác không ai ngờ tới.

Hắn không tiến mà lui lại, đánh ra một chưởng, sắc trời tối tăm nhưng sau đó phật quang vô tận tỏa ra, hắn xuất một chưởng che bầu trời, chân khí hóa thành bàn tay lớn mấy trăm trượng

đánh xuống, trực tiếp đánh Vô Tịnh Ý thượng sư lún xuống đất diễn võ trường, trên sân xuất hiện cái hố hình người.

- Đại Lực Kim Cương Chưởng?

Tất cả mọi người đều sững sờ, không ai nghĩ tới Huyền Minh lại sử dụng chưởng pháp như thế.

Từ trước đến nay, Huyền Minh cho người ta cảm giác trần ổn mà ẩn nhẫn, Vô Tương Kiếp Chỉ của hắn giống như cách làm người của hắn, vô thanh vô tức, ẩn chứa sát cơ.

Nhưng Đại Lực Kim Cương Chưởng bình thường nhất trong bảy mười hai tuyệt kỹ, cũng là chưởng pháp cương mãnh nhất bị Huyền Minh dùng ra, mọi người cảm thấy rất trái ngược.

Chương 1226 - Thực lực của huyền minh

Huyền Minh vận dụng Đại Lực Kim Cương Chưởng đánh Vô Tịnh Ý thượng sư lún vào trong diễn võ trường, tất cả mọi người có mặt đều ngạc nhiên.

Diễn võ trường đã dùng trận pháp gia cố qua, mặt ngoài dùng đá xanh bao phủ, phía dưới còn gia cố bằng thép tinh.

Kết quả Vô Tịnh Ý thượng sư vẫn bị một chưởng này đánh lún sâu xuống đất, thậm chí mặt đất chung quanh cũng rạn nứt, mọi người không biết nên nói chưởng lực của Huyền Minh cường đại hay thân thể Vô Tịnh Ý thượng sư cường hãn.

Qua vài giây, Vô Tịnh Ý thượng sư nhảy ra khỏi hố sâu, thân thể hắn rất thê thảm, toàn thân vặn vẹo, cũng gãy vài khối xương.

Chỉ có điều trên mặt Vô Tịnh Ý thượng sư không lộ ra vẻ gì, hai tay hắn kết ấn, tốc độ ấn pháp thật nhanh, nhánh đến mức Huyền Minh không thể ngăn cản đối phương kết ấn pháp.

Sắc mặt Đại Thế Chí Thượng Sư thay đổi, hắn muốn ngăn cản nhưng không kịp.

Phật quang bao phủ thân thể Vô Tịnh Ý thượng sư, thân hình nhìn như nhỏ yếu lại bộc phát lực lượng cường đại, lập tức quấy phong vân, nguyên khí thiên địa vô tận rót vào cơ thể của

hắn, Vô Tịnh Ý thượng sư giống như hóa thành lỗ đen, hắn thôn phệ tất cả nguyên khí thiên địa chung quanh.

Tất cả động tác hoàn thành trong giây lát, Vô Tịnh Ý thượng sư đấm ra một quyền, quyền phong xé rách thiên địa, hư không vô tận vỡ nát, uy năng một quyền này làm cho đám người Lâm Tông Việt kinh hãi.

Lúc trước bọn họ đã tham gia trận chiến tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái, bọn họ nhìn thấy rõ uy thế của ‘ Đấu Nguyên Thiên Tôn ’ Triệu Vũ Niên ra tay.

Luyện bản thân mình thành vũ khí, xuất quyền phá núi sông, chân đạp nát đại địa.

Uy năng như thế đã có thể so với lục địa thần tiên, hiện tại Vô Tịnh Ý thượng sư lại có vài phần uy thế như vậy, chỉ có điều uy năng không thể so sánh với Triệu Vũ Niên.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Vị thượng sư Mật Tông này sắp liều mạng, đáng tiếc hắn đi con đường rẽ.

- Dùng bản thân cưỡng ép dung nạp lực lượng thiên địa vô tận và bộc phát ra uy lực cực kỳ to lớn, loại phương thức này thật ra là tổn thương mình trước mới đả thương người.

Quả nhiên, đối với cường giả như Lâm Tông Việt, với nhãn lực của bọn họ cũng nhìn ra thịt trên mặt Vô Tịnh Ý thượng sư đã xuất hiện vết rạn giống như đồ sứ, chỉ có điều không có máu tươi chảy ra.

Huyền Minh rất bình tĩnh, thời điểm Vô Tịnh Ý thượng sư xuất ra một quyền, hắn cũng xuất ra một quyền, một quyền của hắn tỏa sáng như mặt trời, ánh sáng chiếu rọi phạm vi vài dặm, ngay cả ánh mặt trời chói chang cũng ảm đạm trước ánh sáng từ quyền của Huyền Minh!

Đại Quang Minh Quyền!

Một quyền dựa vào lực lượng thuần túy và một quyền tỏa sáng chói lọi va chạm với nhau, ngay sau đó chân khí cường đại bộc phát ra ngoài.

Lực lượng một kích này quá mạnh, thậm chí đã uy hiếp đến đám người Tô Tín đứng cách đó vài dặm.

Lâm Tông Việt là cường giả Dương Thần Cảnh nên không có việc gì, hơn nữa thực lực của bọn họ không kém Huyền Minh, đương nhiên sẽ không bị dư âm giao thủ ảnh hưởng.

Nhưng Đường Hiển là bộc phát chân khí âm hàn bao phủ thân thể, lúc này mới có thể ngăn cản dư âm ập đến.

Nhìn sang Tô Tín, trước mặt hắn xuất hiện chân khí lĩnh vực, Tam Phân Quy Nguyên, lưu chuyển không thôi, dư âm không tạo thành ảnh hưởng lên Tô Tín, tối thiểu hắn nhẹ nhõm hơn Đường Hiển nhiều lắm.

Mọi người sững sờ khi nhìn thấy tình cảnh trong diễn võ trường.

Vô Tịnh Ý thượng sư tu luyện thân thể, tất cả mọi người đều nhìn rõ uy thế một quyền vừa rồi, nhưng kết quả hắn bị một quyền đánh bay.

Hơn nữa Huyền Minh mượn cơ hội này tiến lên, hắn liên tục sử dụng Vô Tương Kiếp Chỉ, Đa La Diệp Chỉ, Bàn Nhược Chưởng, Đại Cầm Long Thủ… Tất cả đều là bảy mười hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm tự, Huyền Minh tu hành mỗi loại đến cảnh giới xuất thần nhập hóa!

Rất nhiều người ngạc nhiên, thì ra đây mới là thực lực chân chánh của Huyền Minh!

Võ giả Thiếu Lâm tự trên cơ bản đều chủ tu một môn bảy mười hai tuyệt kỹ,

Đồng thời lại phụ tu vài môn.

Huyền Minh lại đi con đường riêng, hắn không chủ tu bảy mười hai tuyệt kỹ, hắn tu hành tất cả vũ kỹ của mình tới mức tuyệt hảo!

Cơ Huyền Viễn thở dài nói:

- Người trong giang hồ đều xem thường Huyền Minh, hắn nhiều năm không ra tay, bài danh của Huyền Minh trên Địa Bảng cũng nên tăng lên.

Bởi vì Địa Bảng chỉ ghi chép chiến tích, cho nên võ giả nhiều năm không ra tay sẽ không gia tăng bài danh, thậm chí còn có thể bị đá ra khỏi Địa Bảng.

Huyền Minh bắt đầu ra mặt xử lý công việc trong Thiếu Lâm tự khi Huyền Khổ bế quan, cho nên hắn đã hơn mười năm không ra tay, cho nên hắn vẫn bài danh hai mươi tám trên Địa Bảng.

Thứ hạng này không tính là thấp, nhưng không xứng đôi khi kết hợp với thân phận của hắn, qua trận chiến ngày hôm nay, bài danh của Huyền Minh sẽ tiến vào trước hai mươi.

Lúc này, Tô Tín lên tiếng:

- Vô Tịnh Ý sắp thua.

Tô Tín vừa dứt lời, thân thể Vô Tịnh Ý thượng sư xuất hiện huyết vụ, hắn đã biến thành huyết nhân.

Vừa rồi hắn cưỡng ép thu nạp nguyên khí thiên địa, hiện tại đã bị cắn trả, về sau lại bị Huyền Minh đánh một trận, đến bây giờ đã không kiên trì nổi.

- Ván này chúng ta nhận thua!

Đại Thế Chí Thượng Sư hít sâu một hơi, hắn hét lớn một tiếng.

Chỉ có điều Huyền Minh làm như không nghe thấy, hắn vẫn hạ sát thủ với Vô Tịnh Ý thượng sư.

Tô Tín cau mày, các ngươi có ân oán với Mật Tông, về sau muốn giải quyết thế nào thì giải quyết, nhưng hiện tại các ngươi không tuân thủ quy củ của ván cược, việc này là không đúng.

Tô Tín nói với Lâm Tông Việt và Cơ Huyền Viễn:

- Hai vị tiền bối, Huyền Minh đại sư đã giết đỏ mắt, phiền toái hai vị đứng ra ngăn cản một chút.

Lâm Tông Việt và Cơ Huyền Viễn gật đầu, Tô Tín chủ trì ván cược là đủ, Cơ Hạo Điển phái bọn họ đến là để trấn áp tràng diện, hiện tại là thời điểm bọn họ nên ra tay.

Cơ Huyền Viễn phất tay với Lâm Tông Việt, ý bảo một mình hắn ra tay là được.

Cơ Huyền Viễn không chối từ, hắn bước tới và xuất hiện trong diễn võ trường, hắn xuất quyền như Thương Long giận dữ, cũng bức lui Huyền Minh.

- Huyền Minh đại sư, được lợi thì tạm tha người, người ta đã nhận thua ngươi còn chuẩn bị đuổi tận giết tuyệt hay sao? Việc này không phải tác phong của người xuất gia các ngươi.

Cơ Huyền Viễn thản nhiên nói ra.

Huyền Minh không lộ ra biểu lộ gì, nhìn thấy Cơ Huyền Viễn ra tay, hắn biết chính mình tuyệt đối không thể giết người.

Cho nên Huyền Minh chắp tay trước ngực, nói:

- Thật có lỗi, là bần tăng không dừng tay, ván cược tiếp tục.

Cơ Huyền Viễn cười cười hai tiếng, hắn quay người đi tới khán đài.

Thương thế của Vô Tịnh Ý thượng sư không nhẹ, hắn vẫn thi lễ với Đại Thế Chí Thượng Sư, trầm giọng nói:

- Sư huynh, ta đã hết sức.

Đại Thế Chí Thượng Sư gật đầu, sắc mặt hắn nặng nề

Thực lực của Vô Tịnh Ý thượng sư không kém, nhưng kết quả lại bị Huyền Minh nghiền ép, nội tình của Thiếu Lâm tự đã mạnh tới mức này hay sao?

Thiếu Lâm tự thắng trận đầu, đám người Không Kiến lại không có phản ứng gì.

Bởi vì bọn họ cho rằng Thiếu Lâm tự chiến thắng là bình thường, Huyền Minh đường đường thủ tọa La Hán đường Thiếu Lâm tự, nếu hắn không thắng nổi một phiên tăng Mật Tông, như vậy bọn họ đã sớm nhường ra vị trí đứng đầu Phật tông từ lâu rồi.

Hào khí bên phía Mật Tông ngưng trọng.

Trận đầu đã thua, lại thua thảm như vậy, làm cho tất cả người Mật Tông không thừa nhận nổi.

Đúng như Tô Tín nói, nếu như Mật Tông không vượt qua cửa này, như vậy bọn họ đừng nghĩ tới việc Bắc thượng truyền đạo, trực tiếp thành thành thật thật quay lại Tây Cương niệm phật đi.

Cho nên sau khi rút thăm lần thứ hai, người Mật Tông đều lộ ra vẻ mặt bất chấp tất cả, Tô Tín nhìn thấy cũng lắc đầu.

Hắn biết rõ tại sao Mật Tông lại như thế nhưng hắn không hiểu suy nghĩ của bọn họ.

Dù sao đều là Phật tông nhất mạch, vì sao phải lại tranh đoạt Trung Nguyên này?

Thực lực của Thiếu Lâm tự bày ra đó, ngươi Mật Tông phân thắng bại với Thiếu Lâm tự cũng tổn thương nguyên khí nặng nề, được không bù mất.

Cho nên dựa theo suy nghĩ của Tô Tín, nếu Tây Cương Mật Tông thật sự muốn lớn mạnh, như vậy hắn tốt nhất đừng chọn Trung Nguyên, không thể tranh phong với Thiếu Lâm tự, bọn họ có thể lựa chọn nơi khác.

Ví dụ như Đông Tấn, tuy đó là địa phương nhỏ, thực lực yếu kém một chút, nhưng nơi đó cũng không có tông môn nào rất mạnh.

Còn có những dị tộc Đông Di tín ngưỡng loạn thất bát tao, nơi đó không có giáo phái nào mạnh bằng Mật Tông, đến lúc đó Mật Tông xuất thủ tiêu diệt là được, đi Đông Tấn truyền đạo không tốt sao?

Hơn nữa có thể suy ra, còn có đám dị tộc Nam Man ở sâu trong rừng rậm Tương Nam, có dị tộc ở Tây Vực ba mươi sáu nước, tất cả đều có thể tranh thủ một chút.

Tô Tín không thể hiểu nổi tranh chấp đạo thống của bọn họ, cho nên hắn biết rõ lại không nói, bởi vì Mật Tông chắc chắn sẽ không nghe hắn.

Nếu Mật Tông muốn làm như vậy, bọn họ đã sớm làm như thế từ mấy ngàn năm trước, nhưng bọn họ thà rằng yên phận ở một góc cũng không làm việc khác, từ điểm này đã có thể biết rõ suy nghĩ của bọn họ.

Lần rút thăm thứ hai ngược lại rất trùng hợp, lần này bên Tây Cương Mật Tông rút trúng người mạnh nhất Mật Tông, Đại Thế Chí Thượng Sư đấu với Không Kiến của Thiếu Lâm tự.

Cả hai đi lên diễn võ trường, Không Kiến cười lạnh một tiếng, phật châu trên cổ hắn vỡ nát, phật châu hóa thành kình phong tấn công Đại Thế Chí Thượng Sư.

Phật châu của Không Kiến dùng tài liệu đặc thù chế tạo thành, mỗi một quả nặng ngàn cân, mười tám viên phật châu bay tới, uy thế không khác gì thái sơn ép xuống.

Hơn nữa Không Kiến dùng tay không, hắn duỗi bàn tay thi triển Đại Cầm Long Thủ trong bảy mười hai tuyệt kỹ, hấp lực cường đại kéo Đại Thế Chí Thượng Sư về phía hắn, thậm chí trực tiếp cấm cố không gian, tất cả vì mục đích ngăn cản Đại Thế Chí Thượng Sư tránh né phật châu.

Không biết hắn tu hành biện pháp nào trong bao lâu, đặc biệt là Đại Cầm Long Thủ, thậm chí hắn đã tu luyện đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Đại Thế Chí Thượng Sư phản kích lại làm cho mọi người phải ngạc nhiên.

Chương 1227 - Đại thế chí thượng sư trả thù

Tăng nhân chữ lót Không trong Thiếu Lâm tự đã lâu không xuất hiện trước tầm mắt của mọi người, bọn họ trải qua ít nhất tối vài chục năm không xuất thế.

Nhưng mọi người không biết Không Kiến mạnh bao nhiêu, nhưng xem uy thế hắn ra tay và thân phận Thiếu Lâm tự, hiển nhiên thực lực của hắn không yếu.

Chỉ có điều Tô Tín lại cau mày, hắn thập phần mẫn cảm với chiến đấu, hắn nhìn thấy Không Kiến ra tay rất lạnh nhạt.

Đa số võ giả ẩn tu chỉ lo tu luyện cảnh giới, có rất ít người bế quan đi tu luyện vũ kỹ, cho nên thời gian bế quan càng dài, lúc động thủ sẽ có phần không thích ứng.

Lần trước, cường giả Chân Vũ cảnh ‘ Đấu Nguyên Thiên Tôn ’ Triệu Vũ Niên của Đại Chu lại không như thế, thời điểm hắn ẩn tu, trong đầu vẫn suy nghĩ các tình cảnh chiến đấu, hắn làm như vậy với mục đích không để chiến lực suy giảm.

Đương nhiên có rát ít võ giả làm như vậy, dù sao đối với đại bộ phận võ giả lựa chọn ẩn tu, cảnh giới mới là trọng yếu nhất.

Không Kiến hiện tại là như thế, cho nên hắn rất tay rất lạnh nhạt, hơn nữa xuất thủ có phần chậm chạp.

Võ giả Dung Thần Cảnh khác không có nhãn lực và năng lực nhạy cảm với chiến đấu như Tô Tín, cho nên bọn họ không phát hiện ra.

Một ít Dương Thần Cảnh có mặt ở nơi này lạnh nhìn ra, ngay sau đó bọn họ cau mày.

Đối chiến giữa võ giả cùng cấp bậc, sai một ly đi nghìn dặm, ngươi phạm sai lầm, đối thủ sẽ bắt chết sai lầm đó.

Hiển nhiên Đại Thế Chí Thượng Sư đã bắt lấy cơ hội này.

Thời điểm phật châu của Không Kiến còn chưa rơi xuống, Đại Thế Chí Thượng Sư há miệng tụng chân ngôn, trong nháy mắt phật quang tỏa sáng, Đại Thế Chí Thượng Sư phát ra âm tiết kỳ lạ giống như sấm sét, chỉ trong nháy mắt hắn chấn vỡ tất cả phật châu làm bằng tài liệu Thiên binh!

Đại Thế Chí Thượng Sư không ngừng tụng chân ngôn, giống như ngôn xuất pháp tùy, không chỉ trực tiếp đánh tan Đại Cầm Long Thủ của Không Kiến, thậm chí còn còn đánh tan nguyên khí thiên địa chung quanh hắn, từ đó hình thành khu vực chân không quanh người đối phương.

Cơ Huyền Viễn thở dài nói:

- Không thể ngờ tu vi chân ngôn của Đại Thế Chí Thượng Sư lại mạnh như vậy, thậm chí có thể sánh ngang cường giả Dương Thần Cảnh của Mật Tông Chân Ngôn tông.

Đại Thế Chí Thượng Sư xuất thân từ Mật Tông Kim Cương tự, Kim Cương tự am hiểu nhất chính là thần thông luyện thể, hiện tại hắn lại tu hành chân ngôn tới cảnh giới cao như vậy, từ

đó có thể nghĩ thực lực chân chính của hắn khủng bố đến mức nào.

Đại Thế Chí Thượng Sư xuất ra một chưởng giống như lật tung bầu trời, lực lượng khủng bố sinh ra gợn sóng, sau khi xuất ra một chưởng này, phật ảnh sau lưng Đại Thế Chí Thượng Sư hành động.

- Như Thị Ngã Văn!

Không Kiến quát một tiếng, phật quang trên người hắn phóng lên tận trời, hắn xuất ra một quyền mang theo ngàn vạn biến hóa, không ngờ là La Hán quyền, quyền pháp trụ cột của Thiếu Lâm tự.

Mặc dù chỉ là La Hán quyền, nhưng nó được Không Kiến sử dụng tạo ra vô số biến hóa, thậm chí có hư ảnh La Hán ẩn hiện bên trong, hiển nhiên Không Kiến đã tu hành quyền pháp trụ cột này tới cảnh giới thông thần, đã đạt tới bản chất của võ đạo, uy lực vô cùng.

Tuy cường giả Dương Thần Cảnh có mạnh có yếu, nhưng đều không ngoại lệ, người có thể đột phá đến Dương Thần Cảnh đều không phải thế hệ tầm thường.

Giống như Sầm Vệ Trang Thanh Thành kiếm phái đã bị Tô Tín giết, kỳ thật thực lực của hắn là yếu nhất trong các võ giả Dương Thần Cảnh mà Tô Tín gặp qua.

Cho dù Sầm Vệ Trang yếu ớt cũng có thể nghĩ ra biện pháp tập hợp địa, phong, thủy, hỏa tạo thành Tứ Linh đạo kiếm, diễn biến sáng thế diệt thế, uy năng vô cùng khủng bố.

Hiện tại Không Kiến cũng giống như vậy, tuy hắn không nổi danh trong Thiếu Lâm tự, chỉ sợ ngày xưa khi người chữ lót Không cầm quyền trong Thiếu Lâm tự, bản thân hắn khi đó cũng không có danh tiếng, nhưng uy thế hắn ra tay rất kinh người, hơn nữa còn tu hành La Hán quyền trụ cột của Thiếu Lâm tự đến cảnh giới thông thần, có thể nội tình võ đạo của hắn rất mạnh.

Đại Thế Chí Thượng Sư xuất ra một chưởng dùng lực phá xảo, tất cả uy năng của La Hán quyền đều tan rã, chưởng ấn rơi xuống, hư không biến mất, Không Kiến bị đánh rơi xuống

diễn võ trường, cảnh tượng giống hệt Huyền Minh đánh Vô Tịnh Ý thượng sư lúc trước.

Tất cả mọi người há hốc mồm, Đại Thế Chí Thượng Sư có tâm trả thù quá mạnh.

Nói thế nào thì Đại Thế Chí Thượng Sư cũng là cường giả Dương Thần Cảnh, kết quả tâm trả thù mạnh như vậy, sau khi ăn thiệt thòi sẽ đánh trả ngay.

Chỉ có điều khóe miệng Lâm Tông Việt đang xem cuộc chiến đang co giật, hiện tại hắn hối hận khi cấp diễn võ trường làm nơi giao thủ.

Đây chính là diễn võ trường mà quân đội hao tốn tâm trí và tiền bạc tạo ra, kết quả chiến đấu xuất hiện vài cái hố to, nếu đám người này đánh tiếp, chẳng phải diễn võ trường sẽ bị phế bỏ.

Sớm biết như vậy, hắn đuổi đám người này ra ngoài thành giao thủ là được rồi, dù sao nơi đó to lớn, bọn họ có đánh lật trời cũng không có gì.

Trong diễn võ trường lúc nào, sau khi Đại Thế Chí Thượng Sư đánh một chưởng, Không Kiến miễn cưỡng bò ra khỏi hố to, cho dù như thế, hắn vẫn bị trọng thương.

Hắn còn muốn động thủ, nhưng kết quả Huyền Minh lại nói:

- Trận này chúng ta thua.

Đại Thế Chí Thượng Sư không tiếp tục động thủ.

Vừa rồi Huyền Minh muốn hạ sát thủ Cơ Huyền Viễn đã ra mặt ngăn cản, hiện tại hắn muốn hạ sát thủ, có lẽ triều đình sẽ không cho phép.

Thành Thịnh Kinh có quy củ thành Thịnh Kinh, Tô Tín cũng có ý định của Tô Tín.

Các ngươi đánh sống đánh chết ngoài thành, ta mặc kệ các ngươi, nhưng ta không cho phép các ngươi làm thế trong thành Thịnh Kinh.

Huống hồ các ngươi đánh tới đánh lui, đến lúc đó Tô Tín đi tìm ai đòi công pháp Bất Diệt Kim Thân?

Trận thứ hai, Đại Thế Chí Thượng Sư thắng được, hơn nữa thắng rất nhẹ nhõm, đám người Tây Cương Mật Tông thở ra một hơi, cuối cùng không chênh lệch quá nhiều.

Sắc mặt Không Kiến bên Thiếu Lâm tự đầy âm trầm.

Hắn hôm nay bại trong tay Đại Thế Chí Thượng Sư, mặc kệ nói cái gì thì nguyên nhân là do thực lực của hắn không đủ.

Tuy người Thiếu Lâm tự không nói cái gì, nhưng người trên giang hồ sẽ bình luận không hay về hắn.

Võ giả Dương Thần Cảnh đều cần thể diện, đặc biệt hắn ẩn tu thời gian dài như thế, kết quả vừa xuất quan đã thua người Mật Tông, có lẽ sẽ có người nói hắn tu hành trăm năm trên thân chó.

Nghĩ đến đây, Không Kiến tức giận phun máu tươi.

Huyền Minh mặc kệ hắn, trực tiếp tiến hành rút thăm lần thứ ba.

Bại chính là bại, việc này không có gì để nói.

Lúc này, bên Thiếu Lâm tự do ‘ Nộ Mục Kim Cương ’ Không Hành đối chiến Mật Tông Kim Cương Tàng thượng sư.

Hai người này đánh nhau không có gì đáng xem, bởi vì hai người này tu luyện công pháp phòng ngự thân thể.

Không Hành tu luyện Kim Cương Bất Phôi Thần Công, mặc dù không có đạt tới cảnh giới Bất Diệt Kim Thân, nhưng đã đại thành, lực phòng ngự kinh người, lực công kích của hắn lại không tốt.

Vị Kim Cương Tàng thượng sư của Mật Tông không cần nhiều lời, nghe tôn hiệu của hắn là biết hắn tu hành công pháp gì.

So với hai trận trước, hai người đấu rất đơn giản, có thể nói buồn tẻ tới cực điểm.

Bởi vì song phương đều có lực phòng ngự kinh người, lực lượng của bọn họ kém xa lực phòng ngự, cho nên chiến đấu lâm vào giằng co.

Hai trận đấu trước đó chưa dùng tới một phút, hiện tại hai bên đấu nhau suốt nửa canh giờ, thậm chí đánh tới mức đám người Tô Tín không còn kiên nhẫn.

Đáng tiếc, kết quả nằm ngoài dự đoán của mọi người, vào thời điểm hai bên không ngờ tới, đột nhiên Mật Tông Kim Cương Tàng thượng sư lại thiêu đốt tinh huyết, trực tiếp bắt đầu bộc phát lực lượng cường đại!

Đây là việc không ai ngờ tới, loại thủ đoạn thiêu đốt tinh huyết loại đả thương địch thủ này chẳng khác gì giết địch một ngàn tự tổn tám trăm.

Đặc biệt đối với võ giả cao giai mà nói càng như vậy, bởi vì bọn họ thiêu đốt tinh huyết sẽ đổi lấy lực lượng cường đại, nhưng đồng thời cần tu dưỡng thời gian rất dài mới có thể khôi phục.

Thời điểm Kim Cương Tàng thượng sư thiêu đốt tinh huyết dốc sức liều mạng, Không Hành do dự trong nháy mắt.

Tuy hắn hiện tại chưa già yếu nhưng đã tiếp cận tuổi già.

Đối với võ giả cao tuổi như hắn, khí huyết sẽ không sinh trưởng, thậm chí càng ngày càng yếu.

Thời điểm này, nếu hắn thiêu đốt tinh huyết sẽ tạo thành tổn thương khó bù đắp.

Cho nên Không Hành do dự.

Vào thời điểm hắn do dự lại mất đi tiên cơ, hiện tại muốn thiêu đốt tinh huyết cũng không kịp.

Kim Cương Tàng thượng sư thiêu đốt tinh huyết công kích hắn, Không Hành bị đánh trọng thương, ba ván thắng hai, Thiếu Lâm tự thua trận.

Sắc mặt Huyền Minh đầy âm trầm, Thiếu Lâm tự bọn họ thua, hơn nữa thua rất triệt để.

Kỳ thật bọn họ không phải thua trên lực lượng, mà là thua trên tâm tính.

Từ tâm tính, Thiếu Lâm tự không đặt Tây Cương Mật Tông vào trong mắt, cho rằng đối phương không có gì hơn thế này.

Dù sao lúc trước Tây Cương Mật Tông bị Thiếu Lâm tự bọn họ đánh bại, chỉ có thể trốn ơvào Tây Cương kéo dài hơi tàn.

Hiện tại Thiếu Lâm tự mới tổn thương nguyên khí không bao lâu, nhưng lại bốn bề thọ địch, tối thiểu vẫn tốt hơn Tây Cương Mật Tông trốn ở nơi giá lạnh khô cằn suốt mấy ngàn năm.

Có thể nói, ngay cả Huyền Minh cũng nhận định mình thắng là bình thường, thua là việc không thể tha thứ.

Kết quả mang theo tâm tính như vậy ứng chiến, bọn họ lại đánh thua.

Đặc biệt là Phật Cốt Xá Lợi không tới tay, kết quả bọn họ còn mất đi công pháp truyền thừa Kim Cương Bất Phôi Thần Công, từ đó có thể nghĩ Huyền Minh khó chịu cỡ nào.

Ngay cả như vậy, Huyền Minh vẫn không nói một câu, hắn trực tiếp quay người rời đi.

Thời điểm này nói cái gì cũng không có ý nghĩa, Tô Tín sẽ không trả công pháp cho bọn họ, Tây Cương Mật Tông sẽ không rời khỏi Trung Nguyên.

Hơn nữa thân là cường giả Dương Thần Cảnh, Huyền Minh không nói câu ngoan thoại các ngươi nhất định hối hận gì đó, bởi vì không có ý nghĩa, nói ra sẽ làm giảm giá trị bản thân.

Tranh đấu đạo thống không phải dựa vào một hai lần đánh cược là có thể thắng lợi, đại chiến chính thức còn ở phía sau.

Tô Tín cũng nghĩ vậy, Thiếu Lâm tự sẽ không cho phép công pháp truyền thừa của mình lọt vào trong tay kẻ khác.

Chương 1228 - Ý Định Của Mật Tông

Lúc này, Tây Cương Mật Tông thắng ván cược, Cơ Huyền Viễn cũng giao Kim Cương Bất Phôi Thần Công và Phật Cốt Xá Lợi cho Tô Tín.

Hiện tại Tô Tín và Tây Cương Mật Tông cùng thắng nhưng sắc mặt của người Tây Cương Mật Tông lại không có hưng phấn hay vui vẻ.

Tô Tín đi sang hỏi:

- Các vị thượng sư, lần này các ngươi thắng Thiếu Lâm tự, vì sao còn giữ gương mặt khổ sở như thế?

Đại Thế Chí Thượng Sư bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Có lẽ Tô đại nhân ngươi cũng nhìn ra mới đúng, kỳ thật lần này chúng ta đã thua.

Tô Tín nhún nhún vai, người Tây Cương Mật Tông cũng có cái nhìn rất thấu triệt, lần này bọn họ thật sự đã thua, bởi vì kết quả rút thăm là Tô Tín thao túng.

Năng lực tình báo của Lục Phiến Môn rất khủng bố, cho nên cho dù người Tây Cương Mật Tông hay là người Thiếu Lâm tự, Tô Tín đều có tình báo kỹ càng của bọn họ, cho nên nói Tô Tín có thể quyết định muốn ai đấu với ai.

Đại Thế Chí Thượng Sư và Huyền Minh là hai người mạnh nhất của Mật Tông và Phật môn đều lên đấu, nhưng Tô Tín không thể không tách bọn họ ra.

Kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, mỗi một thùng rút thăm đều được đổi đi, cho nên cho dù kết quả bọn họ rút thăm thế nào đều do Tô Tín an bài.

Đương nhiên người Thiếu Lâm tự cũng không nghĩ tới Tô Tín lại vô sỉ như vậy, âm thầm làm ra chuyện mờ ám như thế, cho nên bọn họ không có kiểm tra thùng rút thăm.

Dựa theo trình tự trận đấu vừa rồi, Huyền Minh chiến thắng một trận, Đại Thế Chí Thượng Sư cũng thắng một trận, nhưng trên thực tế Huyền Minh lại mạnh hơn Đại Thế Chí Thượng Sư một ít.

Huyền Minh tu hành vài môn trong bảy mười hai tuyệt kỹ đến cảnh giới cực cao, hiện tại hắn vẫn chưa phát huy tất cả thực lực chân chính của mình.

Nếu Tô Tín thật sự cho rút thăm một cách đường hoàng, vạn nhất Đại Thế Chí Thượng Sư gặp Huyền Minh, kết quả chính là Đại Thế Chí Thượng Sư bị đánh bại.

Cho nên xem như Đại Thế Chí Thượng Sư thua một ván.

Hơn nữa một ván cuối cùng Mật Tông thắng nhờ vào may mắn.

Nếu không phải là Kim Cương Tàng thượng sư thiêu đốt tinh huyết đánh một kích trọng thương Thiếu Lâm tự Không Hành, khi đó hắn sẽ thua trong ván này.

Nhưng đừng quên Không Hành là võ giả chữ Không, đại bộ phận võ giả chữ Không của Thiếu Lâm tự đều đã tiến vào tuổi già, mà vị Kim Cương Tàng thượng sư lại đang thời điểm tráng niên.

Từ tuổi tác cách biệt giữa hai bên, Kim Cương Tàng thượng sư lại dựa vào bí pháp liều mạng mới có thể đánh đối thủ bị thương, như vậy tính ra ván này là Mật Tông thua.

Trong tình huống chiếm ưu thế tuổi tác lại không làm gì được đối thủ, như vậy đối thủ là thủ tọa Giảng Kinh đường Huyền Chân của Thiếu Lâm tự thì thế nào?

Cho nên Đại Thế Chí Thượng Sư cảm thấy uể oải, hắn biết rõ nhóm người mình thua kém Thiếu Lâm tự rất lớn, hắn lại không ngờ thua kém lại lớn như thế.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Thượng sư, võ lâm Trung Nguyên đều có quy củ võ lâm Trung Nguyên, mọi người chỉ nhìn kết quả, không hỏi quá trình.

Đại Thế Chí Thượng Sư bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Người khác không hỏi có thể, nhưng chúng ta không thể không hỏi.

- Đánh không lại chính là đánh không lại, việc này không có gì để nói, hiện tại biết rõ lực lượng Thiếu Lâm tự, sau này tránh thua thiệt.

Tô Tín cau mày, hỏi:

- Chẳng lẽ đại sư chuẩn bị quay về Tây Cương?

Đại Thế Chí Thượng Sư lắc đầu, ánh mắt hắn càng kiên định, nói:

- Tây Cương chúng ta sẽ không quay về, Mật Tông khốn thủ sẽ có kết cục Tây Cương thảm hại hơn, cho nên lần này chúng ta nhất định phải tranh giành với Thiếu Lâm tự, nhất định phải giành một khối địa vực tốt trong Trung Nguyên.

Đại Thế Chí Thượng Sư quay người nói với Đường Hiển vẫn chưa đi:

- Đường công công, tại hạ có chuyện quan trọng muốn thỉnh giáo bệ hạ, kính xin Đường công công thông truyền giúp.

Đường Hiển mang theo vẻ nghi hoặc quay lại hoàng cung bẩm báo, nhưng Tô Tín lại dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Đại Thế Chí Thượng Sư:

- Mật Tông các ngươi muốn trở thành quốc giáo Đại Chu?

Phải biết rằng quốc giáo hiện tại cũng không phải quốc giáo bao trùm trên hoàng quyền ngày xưa.

Nếu hiện tại Mật Tông có ý định đầu nhập vào Đại Chu, trở thành quốc giáo Đại Chu, từ nay về sau Mật Tông sẽ là một bộ phận của Đại Chu,

Tương đương với quân đội và Lục Phiến Môn.

Mặc dù có tính tự chủ nhất định nhưng địa bộ phận phải nghe lời Đại Chu, vẫn phải đặt mệnh lệnh của Đại Chu lên vị trí hàng đầu.

Có lẽ đây chính là quốc giáo chán nản nhất từ trước tới nay.

Trước kia Tô Tín nói muốn Mật Tông trở thành quốc giáo Đại Chu, nhưng hắn đoán Mật Tông không bị ép tới mức cùng đường tuyệt lộ sẽ không đồng ý.

Nhưng Tô Tín không nghĩ tới Đại Thế Chí Thượng Sư lại quả quyết như thế, cảm giác được lực lượng Thiếu Lâm tự vượt quá hắn tưởng tượng, hắn lập tức quyết định con đường Mật Tông nên đi.

Đại Thế Chí Thượng Sư thở dài một hơi, nói:

- Hạ người cũng không xem là gì, chính thức khủng bố là những đệ tử Mật Tông cảm thấy tuyệt vọng với Mật Tông, đây mới là chuyện bất đắc dĩ thật sự.

- Cho nên lần này Mật Tông chúng ta đã lui không thể lui, trở thành quốc giáo không có gì lớn, từ xưa đến nay được làm vua thua làm giặc, có lẽ Thiếu Lâm tự sẽ chửi bới Tây Cương Mật Tông chúng ta tại Trung Nguyên không ít.

- Nếu ngày sau Mật Tông thật có thể tiêu diệt Thiếu Lâm tự chấp chưởng Phật tông Trung Nguyên, có lẽ đoạn lịch sử này sẽ biến mất, hơn nữa người trên giang hồ sẽ dương danh chúng ta.

Tô Tín nhìn những võ giả sau lưng Đại Thế Chí Thượng Sư, nhỏ giọng truyền âm nói:

- Thượng sư, chuyện lớn như vậy, ngươi xác định đã thương lượng với người khác trong Mật Tông hay chưa?

Đại Thế Chí Thượng Sư lắc đầu nói:

- Mật Tông chúng ta không phải Thiếu Lâm tự, không có nhiều quy củ và chủ ý như thế.

- Huống hồ hiện tại Mật Tông chúng ta đã đến thời khắc sinh tử tồn vong, lúc này cả Mật Tông chỉ có một âm thanh.

Tô Tín gật đầu, Mật Tông làm việc xem như quả quyết, nếu như lúc này Mật Tông vẫn còn tranh quyền đoạt lợi, đó mới là thật tìm cái chết.

Nửa canh giờ sau, Đường Hiển cũng trở lại, hắn bảo Đại Thế Chí Thượng Sư và cao thủ Mật Tông cùng tiến cung.

Đã Cơ Hạo Điển chuẩn bị cho đám người Đại Thế Chí Thượng Sư tiến cung, việc này đại biểu cho Cơ Hạo Điển đã quyết định cho phép Mật Tông trở thành quốc giáo.

Chuyện này không có quan hệ lớn với Tô Tín, cho nên Tô Tín cũng không tham dự quá nhiều, mà là trực tiếp quay trở lại Lục Phiến Môn.

Lần này hắn thu hoạch không nhỏ, Kim Cương Bất Phôi Thần Công có thể đền bù thiếu hụt phòng ngự không đủ của hắn.

Lực lượng Long Tượng Bàn Nhược Công rất mạnh, lực lượng càng đến hậu kỳ sẽ càng lớn, nhưng đồng thời lực phòng ngự sẽ kém hơn công pháp luyện thể khác rất nhiều.

Kim Cương Bất Phôi Thần Công trái lại, dùng chuyên tu cường độ thân thể, dễ dàng đền bù thiếu hụt của Long Tượng Bàn Nhược Công.

Cho nên Tô Tín cầm lấy công pháp quay về Lục Phiến Môn bế quan.

Kim Cương Bất Phôi Thần Công giai đoạn trước không có uy lực mạnh, thậm chí xem như công pháp đại chúng trong Thiếu Lâm tự, thậm chí võ giả bình thường không muốn luyện.

Bởi vì Kim Cương Bất Phôi Thần Công trừ lực phòng ngự mạnh hơn một chút, nó không có uy năng nào khác, cho nên đại bộ phận võ giả đều chọn công pháp luyện thể khác chứ không chọn Kim Cương Bất Phôi Thần Công.

Chỉ có tu hành võ công này tới đại thành đến cảnh giới như Giác Nghiêm ngày xưa mới chính thức cường đại.

Nhưng muốn tu hành Kim Cương Bất Phôi Thần Công tới đại thành cũng không phải dễ dàng như vậy, không có thiên phú nghị lực thượng giai thì không luyện thành, nếu không, môn thần công này không biến thành công pháp đại chúng.

Công pháp bên ngoài không giống công pháp của hệ thống, có thể trực tiếp nhập môn, cho nên tốc độ tu luyện sẽ chậm hơn rất nhiều.

Nhưng tu luyện môn Kim Cương Bất Phôi Thần Công này lại không khảo nghiệm nghị lực của Tô Tín, hắn có thể học cấp tốc, nguyên nhân là do Tô Tín có Phật Cốt Xá Lợi.

Mượn lực lượng Phật Cốt Xá Lợi tu luyện công pháp Phật tông sẽ có hiệu quả gia tăng thật lớn, thứ này chỉ có tác dụng phụ trợ, nếuTô Tín dùng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp cướp đoạt lực lượng của Phật Cốt Xá Lợi thì sao?

Nói một cách nghiêm túc, kỳ thật Phật Cốt Xá Lợi không khác gì hắc liên chủng của Bạch Liên giáo, đều là tinh hoa của võ giả ngưng tụ thành.

Trong đó đại đa số công pháp của Bạch Liên giáo đều có căn nguyên từ Phật tông, cho nên bọn họ mới có thể làm ra liên chủng giống Xá Lợi Tử.

Chỉ có điều hai thứ này một chính một tà, liên chủng của Bạch Liên giáo có hiệu quả kém xa Xá Lợi Tử rất nhiều, dù sao Phật tông Xá Lợi Tử là vật truyền thừa, có thể không ngừng truyền thừa xuống, liên chủng của Bạch Liên giáo lại chỉ có thể cung cấp cho một người hoặc vài người sử dụng.

Sau khi đệ tử của Phật tông đạt được Phật Cốt Xá Lợi, bọn họ sẽ lợi dụng thật tốt, mỗi ngày tu luyện gần Phật Cốt Xá Lợi, như vậy không chỉ gia tăng tốc độ tu luyện của bản thân, còn có thể vĩnh viễn truyền thừa Phật Cốt Xá Lợi.

Nhưng Tô Tín không có suy nghĩ này, hắn không phải hòa thượng Thiếu Lâm tự, sẽ không xem Phật Cốt Xá Lợi trở thành lão tổ tông của mình, Phật Cốt Xá Lợi trong mắt hắn chẳng khác gì đan dược tu luyện, không có gì không nỡ.

Kết quả Tô Tín không vội vàng bế quan, hắn nghiên cứu dùng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp cướp đoạt lực lượng của Phật Cốt Xá Lợi.

Phật Cốt Xá Lợi này có cùng nguồn gốc với liên chủng của Bạch Liên giáo, Tô Tín có kinh nghiệm cướp lực lượng của liên chủng, cho nên hắn nhanh chóng giải quyết xong Phật Cốt Xá Lợi.

Chỉ có điều trong thời gian Tô Tín bế quan, bởi vì chuyện Mật Tông nên giang hồ sinh ra gợn sóng.

Mật Tông bắc thượng không phải việc gì lớn, tuy rất nhiều tông môn giang hồ đều cho rằng Mật Tông sẽ không ngây ngốc trong Trung Nguyên lâu, sớm muộn gì cũng bị Thiếu Lâm tự đánh chạy về Tây Cương.

Nhưng không nghĩ tới Mật Tông lại đánh thắng Thiếu Lâm tự một trận tại thành Thịnh Kinh, từ đó Thiếu Lâm tự mất mặt.

Rất nhiều người biết rõ đây không phải lực lượng chân chính của Thiếu Lâm tự, nhưng Mật Tông có thể làm được một bước này chứng minh Mật Tông có tư cách vật cổ tay chơi thủ đoạn với Thiếu Lâm tự.

Bởi vì có câu tường đổ mọi người đẩy trong giang hồ có rất nhiều thế lực không vừa mắt Thiếu Lâm tự, lần này Thiếu

Lâm tự ăn thiệt thòi, người trên giang hồ đồn đãi rất ác liệt, làm cho người Thiếu Lâm tự tức giận không thôi.

Hơn nữa chuyện lớn hơn còn ở phía sau, Đại Chu đột nhiên tuyên bố Tây Cương Mật Tông trở thành quốc giáo, từ nay về sau có thể truyền đạo trong khu vực Đại Chu.

Tuy trở thành quốc giáo Đại Chu, cũng không đại biểu Đại Chu xuất động toàn lực trợ giúp Tây Cương Mật Tông tranh đoạt đạo thống với Thiếu Lâm tự, nhưng tối thiểu có thể giúp Tây Cương Mật Tông chính thức cắm rễ tại võ lâm Trung Nguyên, tối thiểu Đại Chu còn tồn tại một ngày, Thiếu Lâm tự không có khả năng đánh Mật Tông chạy về Tây Cương.

Chương 1229 - Thiếu Lâm Tự Và Tạo Hóa Đạo Môn

Trong Thiếu Lâm tự, Huyền Minh ngồi ở trước người Huyền Khổ, thở dài một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

- Sư huynh, ta không ngờ tới Đại Chu lại nhúng tay vào, nếu như biết rõ như vậy, lúc trước chúng ta thà rằng mạo hiểm động thủ tại thành Thịnh Kinh cũng phải chém giết tất cả người Mật Tông.

Huyền Khổ lắc đầu nói:

- Nên đến sẽ đến, những năm qua Thiếu Lâm tự khí thế quá mạnh, có lẽ triều đình cũng cảnh giác chúng ta.

Huyền Minh nhíu mày hỏi:

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Hiện tại Thiếu Lâm tự rất bị động, nếu trước kia Mật Tông dám ra khỏi thành Thịnh Kinh, Thiếu Lâm tự dám xuất động toàn bộ lực lượng chém giết.

Nhưng hiện tại Mật Tông đã thành quốc giáo, việc này sẽ nhấc lên quan hệ với triều đình, nếu Thiếu Lâm tự làm quá phận, triều đình sẽ ra tay bảo vệ.

Huống hồ cho dù triều đình cố kỵ Thiếu Lâm tự, hoặc là cam tâm tình nguyện nhìn Mật Tông liều lưỡng bại câu thương với Thiếu Lâm tự, nhưng Đạo môn sẽ không đứng ngoài quan sát.

Hiện tại trong bốn đại Đạo môn, Phương Tiên Đạo Môn ở ngoài hải ngoại, cả ngài chỉ nghiên cứu những thứ thần thần quái quái, bọn họ đã có hơn ngàn năm không xuất hiện tại võ lâm Trung Nguyên, có lẽ đã cắm rễ tại hải ngoại.

Thực lực Long Hổ Đạo môn tương đối bình thường, không thể tạo áp lực lên Thiếu Lâm tự.

Duy nhất làm cho Thiếu Lâm tự cảm giác và khó giải quyết là Tạo Hóa Đạo Môn cùng Thái Nhất Đạo Môn.

Tạo Hóa Đạo Môn quật khởi trong thời gian gần trăm năm qua, môn hạ cường giả vô số, cường giả ẩn tu nhiều không kể xiết.

Nếu như không phải Đạo môn trời sinh không thích xen vào việc người khác, thậm chí còn ít bước chân vào giang hồ, thậm chí Tạo Hóa Đạo Môn đã có tư cách tranh đoạt vị trí võ lâm chí tôn.

So với Tạo Hóa Đạo Môn, Thái Nhất Đạo Môn càng thần bí khó lường.

Nếu như nói Tạo Hóa Đạo Môn chỉ không thích quản sự vụ nên ít xuất hiện trên giang hồ, Thái Nhất Đạo Môn trên cơ bản đều là cuồng ma bế quan.

Những người này không chỉ bế quan trong Thái Nhất Đạo Môn, hơn nữa còn chọn bế quan trong nơi rừng thiên nước độc, cảm ngộ Thiên Đạo.

Cho nên nói thực lực Thái Nhất Đạo Môn mạnh bao nhiêu, không ai biết, dù sao người trong giang hồ nhìn thấy cường giả Thái Nhất Đạo Môn kết thúc bế quan và xuất thế, bọn họ đều mạnh đến mức đáng sợ.

Thiếu Lâm tự khó chống lại một trong hai Đạo môn, càng không cần nói có tới hai Đạo môn như thế, lần này bọn họ đại chiến với Mật Tông, nếu Đạo môn nhúng tay vào, Thiếu Lâm tự sẽ tổn thương nguyên khí lần nữa.

Đối với vấn đề của Huyền Minh, Huyền Khổ lại thở dài một tiếng, hắn nói:

- Nên đến sẽ đến, nhưng Thiếu Lâm tự ta hiện tại liên lụy quá nhiều, cần dùng ổn làm chủ, chỉ cần Mật Tông không ra khỏi thành Thịnh Kinh, chúng ta sẽ không chọc bọn chúng, chỉ có thể ẩn nhẫn.

Huyền Minh gật đầu, hắn bước ra khỏi phòng Huyền Khổ, nhưng trong mắt hắn mang theo thất vọng.

Kỳ thật hắn thà rằng hi vọng Huyền Khổ đưa ra quyết định cấp tiến một ít.

Hắn là thủ tọa La Hán đường Thiếu Lâm tự, mà La Hán đường là thế lực võ tăng mạnh nhất Thiếu Lâm tự.

Thời điểm vừa tiếp nhận vị trí này, tính tình Huyền Minh rất táo bạo, chỉ có điều về sau hắn thay mặt phương trượng quản lý công việc Thiếu Lâm tự, hắn nhất định phải thu liễm tính tình của mình.

Kỳ thật có đôi khi chính là như vậy, là người cầm quyền trong thế lực lớn, thủ hạ dưới tay đều phải làm việc theo quyết định của hắn.

Huyền Khổ dùng ổn làm chủ, cho dù tính cách Huyền Minh táo bạo đi chăng nữa, hắn nhất định phải thu liễm táo bạo của mình.

Dịch Kiếm Môn Mạnh Kinh Tiên lại phát huy tính cách thà gãy không cong của kiếm giả tới mức tận cùng, cho dù thời đimể Dịch Kiếm Môn chán nản nhất, hắn dám một người một kiếm đi tới thế lực khác, bảo trụ vị trí của Dịch Kiếm Môn trong trì kiếm ngũ phái.

Cho nên thực lực Dịch Kiếm Môn hiện tại không bằng lúc trước nhưng đệ tử lại không có giác ngộ như vậy, các đệ tử vô cùng cường thế.

Thiếu Lâm tự đưa ra quyết định như vậy, người trên giang hồ chê cười bọn họ, liên tục đồn đãi Thiếu Lâm tự sắp không được, ăn thua thiệt lớn như thế nhưng không đáp trả, ngược lại còn ẩn nhẫn.

Nếu đổi thành Thiếu Lâm tự trước kia, chỉ sợ đã xuất động võ giả trong ba đại viện giết sạch người Tây Cương Mật Tông.

Người Thiếu Lâm tự nghe tin tức như thế nên tức giận, Huyền Minh lại phân phó qua, những người trên giang hồ muốn nói thì mặc kệ bọn họ nói, dù sao thực lực Thiếu Lâm tự bày ra đó, bị bọn họ nói một câu cũng không tổn thất cái gì.

Trường phong ba này kéo dài suốt một tháng mới lắng xuống, dù Tô Tín có tham dự vào việc này nhưng cũng là lần đầu Tô Tín bị người trong giang hồ xem nhẹ.

Dù sao Tô Tín có tham dự vào trận phong ba này, hơn nữa hắn còn là người chủ đạo, nhưng việc này so sánh với ân oán giữa Thiếu Lâm tự cùng Tây Cương Mật Tông, tác dụng của Tô Tín bị xem nhẹ.

Vào lúc này, tại Thanh Châu đạo, người Tạo Hóa Đạo Môn nghe tin tức như vậy sinh ra phong ba không nhỏ.

Thanh Châu nằm ở ven biển, nơi này không có bao nhiêu đại tông môn, chỉ có một mình Tạo Hóa Đạo Môn có quyền nói chuyện.

Sơn môn của Tạo Hóa Đạo Môn được xây dựng giữa núi non to lớn tại Thanh Châu, phía đông sơn mạch là biển, nghe nói có xu thế Thanh Long xuống biển, nguyên khí thiên địa vô cùng dồi dào, cho nên cũng thai nghén ra tồn tại cường đại như Tạo Hóa Đạo Môn.

Đạo quan của Tạo Hóa Đạo Môn có hình thù kỳ quái, giống như có mặt trời mặt trăng và ngôi sao, cũng có chim bay cá nhảy.

Tạo Hóa Đạo Môn nghiên cứu tạo hóa, có lẽ người trên thế gian không biết lực lượng mạnh nhất thế gian là gì, nhưng lực lượng cơ bản nhất lại là sinh tử.

Lực lượng tạo hóa diễn biến sinh cơ, dùng tạo hóa diễn biến thiên địa vạn vật, cuối cùng thậm chí có thể chuyển hóa sinh tử, biến sinh cơ thành tử khí.

Tô Tín sử dụng Bất Tử Ấn pháp có thể hướng tử mà sinh, nhiều nhất chỉ có thể chuyển hóa một loại lực lượng, cao cấp hơn chính là Càn Khôn Đại Na Di.

Nhưng Tạo Hóa Đạo Môn vận dụng tạo hóa chính là thịnh cực tất suy, là lực lượng đến từ thiên địa, cho nên uy năng vô cùng khủng bố.

Trong Tạo Hóa Đạo Môn lúc này, một đạo nhân trung niên đang tưới hoa trong đình viện của mình.

Đạo nhân trung niên có khuôn mặt tuấn lãng, phong độ nhẹ nhàng, hắn cơ tư thế của tiên nhân.

Hắn đóa hoa hắn tưới lại vô cùng khủng bố, nó giống như một vật sống, trong nhụy hoa đầy răng nhọn, nhìn nó rất hung ác, lúc này đóa hoa không ngừng gào thét với đạo nhân.

Mà đạo sĩ kia chỉ dùng nước thường tưới hoa, nhưng tay trái của hắn khẽ động, lực lượng thiên địa vô tận ngưng tụ trong tay hắn và tạo thành vòng xoáy nhỏ.

Những ực lượng thiên địa kia qua tay hắn và dung nhập vào trong nước, bình nước bình thường lại hóa thành linh tuyền tràn ngập tạo hóa, khi hắn tưới lên đóa hoa kia, đóa hoa kia lại gào thét thê lương.

Lúc này, bên ngoài đình viện có một đạo sĩ chừng ba mươi đi tới, đừng nhìn hắn tướng mạo trẻ tuổi nhưng hắn lại có thực lực Dung Thần Cảnh đỉnh phong.

Hắn nhìn thấy hành vi của đạo sĩ trung niên kia, đạo sĩ ba mươi tuổi lắc đầu nói:

- Sư huynh, Huyết Ma hoa là tà vật tại Tây Vực ba mươi sáu nước, chỉ có thôn phệ máu tươi của người mới phát triển.

- Ngày xưa Huyết Ma giáo phát hiện ra Huyết Ma hoa nên đặt tên cho nó, dùng máu người nuôi sống, sau khi nó ngưng tụ ra trái cây sẽ dùng đền bù khí huyết, xem như dược liệu đền bù thiêu đốt tinh huyết tốt nhất.

- Nhưng sư huynh, Huyết Ma hoa là thứ âm tà tới cực điểm, ngươi dùng linh tuyền đầy tạo hóa tưới cho nó, sớm muộn gì nó cũng sẽ chết, lực lượng tạo hóa không thể làm ma hoa biến thành thần dược đâu.

Đạo sĩ ba mươi tuổi nói với vị sư huynh kia, người này có tu vi Dương Thần Cảnh đỉnh phong, hắn có hành động rất kỳ

quái nhưng lại là nhân vật thực quyền trong Tạo Hóa Đạo Môn, thứ năm Địa Bảng ‘ Cửu Hoa đạo quân ’ Trương Bá Đoan.

Tạo Hóa Đạo Môn cùng loại với Thiếu Lâm tự, tuy chưởng giáo trên danh nghĩa là ‘ Thuần Dương Đạo Tôn ’ Lý Bá Dương, nhưng thân là cường giả Chân Vũ cảnh nên bọn họ sẽ không nhàm chán đi xử lý tạp vụ, trừ một ít chuyện lớn, sự vụ lớn nhỏ trong Tạo Hóa Đạo Môn đều do Trương Bá Đoan xử lý.

Trong Tạo Hóa Đạo Môn, thân phận của hắn giống như Huyền Minh tại Thiếu Lâm tự, đều là thay mặt chưởng giáo.

Vừa tưới hoa, Trương Bá Đoan vừa nói:

- Lực lượng tạo hóa có thể diễn biến vạn vật, có thể diễn biến vạn vật nhưng lại không thể cải biến bản chất của sự vật?

- Cho dù sinh tử hay thần ma, bản chất đều là một, nói không chừng ngày nào đó ta sẽ tưới nó thành thần dược.

- Còn nữa, lực lượng tạo hóa củaTạo Hóa Đạo Môn có uy năng diễn biến vạn vật, đạo sinh nhất, nhất sanh nhị, nhị sanh tam, tam sanh vạn vật.

- Ngươi không suy nghĩ nhiều cho nên mới kẹt ở cảnh giới này thời gian dài như vậy, nếu không, với thiên phú của ngươi đã sớm tấn chức Dương Thần.

Đạo nhân còn lại lắc đầu, sư huynh ưa thích mân mê những thứ kỳ quái, những tưởng tượng của hắn lại chưa từng thành công bao giờ.

Nhưng sư huynh nói lại rất có đạo lý.

Trương Bá Đoan là sư đệ của Lý Bá Dương, hắn cũng có chữ lót “Bá” trong Tạo Hóa Đạo Môn, hắn lại là người nhỏ nhất nhưng có thiên phú tốt nhất.

Chính bởi vì như thế hắn hắn mới hơn hai mươi đã tấn chức Hóa Thần, hơn ba mươi tuổi đã tiến vào Dung Thần, đến bây giờ vẫn bảo trì dung mạo trẻ tuổi.

Trong mấy trăm năm qua, trên giang hồ ít có người nào tu hành nhanh như hắn, người trẻ tuổi thế hệ này cũng chỉ có một mình Tô Tín mà thôi, ngay cả Thái Nhất Đạo Môn Lâm Trường Hà cũng chậm hơn một chút.

Tuy hắn trẻ tuổi nhưng xử lý sự vụ rất cứng nhắc, Trương Bá Đoan nói hắn không suy nghĩ nhiều, chính vì thế hắn mới bị kẹt tại Dung Thần Cảnh vài chục năm, hắn không chạm tới cánh cửa Dương Thần Cảnh.

Đạo nhân trẻ tuổi lắc đầu, hắn không xoắn xuýt điểm này với Trương Bá Đoan, mà là hỏi:

- Sư huynh, ngươi nghe nói qua việc giữa Thiếu Lâm tự và Mật Tông hay không? Đám con lừa trọc kia chó cắn chó, chúng ta cũng nên nhân cơ hội ra tay.

Trương Bá Đoan lắc đầu nói:

- Đương nhiên có cơ hội, hiện tại Mật Tông thành quốc giáo triều đình, đám người Thiếu Lâm tự lại ẩn nhẫn, không có nắm chắc mười phần, bọn họ sẽ không xuất thủ.

Đạo nhân trẻ tuổi không cam lòng nói:

- Chúng ta chỉ nhìn hay sao?

Trương Bá Đoan thản nhiên nói:

- Chỉ nhìn thì không có ý nghĩa, như vậy, gần đây người Thất Sát Ma Cung huyên náo rất lớn, ngươi phái một ít người đi trấn áp, thuận tiện dò xét động tĩnh của Thiếu Lâm tự, chỉ cần bọn họ hành động, chúng ta sẽ hành động.

Chương 1230 - Xuất Quan

Thực lực của Tạo Hóa Đạo Môn rất mạnh, mạnh đến mức không đặt tông môn đỉnh cấp vào trong mắt.

Cửu ngục tà ma trước kia có thực lực cực mạnh, thời điểm cường thịnh nhất thậm chí có thể lực địch hơn mười tông môn chính đạo, uy thế rất khủng bố, có thể nói ma diễm ngập trời.

Trận chiến chính tà mấy trăm năm trước, ma đạo nguyên khí đại thương, hơn nữa bọn họ nội đấu rất hung ác, cuối cùng đã

biến thành như hiện tại, không có thực lực sẽ không dám đi lại trên giang hồ.

Hiện tại tông môn ma đạo đã khôi phục nguyên khí, cho nên bọn họ không cam lòng ẩn nấp nữa, trên giang hồ hiện tại có không ít tin tức về võ giả ma đạo.

Tạo Hóa Đạo Môn chẳng muốn quản việc này, bọn họ lại không muốn làm minh chủ võ lâm gì đó, chỉ cần những tông môn ma đạo không chọc tới trên đầu Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ thì không ai ra tay.

Chỉ có điều lúc này chỉ có thể trách Thất Sát Ma Cung không may, Tạo Hóa Đạo Môn rỗi rãnh không có chuyện gì, lại muốn động thủ với Thiếu Lâm tự, thuận tiện thu thập bọn họ một ít.

Nghe Trương Bá Đoan phân phó, đạo nhân trẻ tuổi gật đầu, lập tức đi an bài.

Lúc này Trương Bá Đoan không tưới nước, hắn chỉ cầm bình nước đứng đó suy nghĩ..

Dường như Huyết Ma hoa bắt được cơ hội, cho nên nó trực tiếp há miệng cắn Trương Bá Đoan.

Trương Bá Đoan lại không nhúc nhích, hắn chỉ cau mày, Huyết Ma hoa vừa rồi vô cùng dữ tợn lại hóa thành tro bụi.

Trương Bá Đoan lắc đầu nói:

- Thời buổi rối loạn, chậc chậc, trên giang hồ có nhiều việc như vậy sao? Không thể thành thật một chút? Lúc này mới an ổn bao nhiêu năm.

Thở dài một tiếng, Trương Bá Đoan ném bình nước và đi vào phòng.

Lúc này đã qua một tháng, khi Thiếu Lâm tự không có động tác kế tiếp, người trên giang hồ cảm giác được không thú vị nên không quan tâm việc này.

Tô Tín vẫn bế quan nhưng hắn chỉ có thể xuất quan.

Tô Tín đã hấp thu tất cả lực lượng của Phật Cốt Xá Lợi, hắn chỉ mất thời gian một tháng đã tu luyện Kim Cương Bất Phôi Thần Công tới đại thành.

Phải biết rằng các võ tăng Thiếu Lâm tự muốn tu luyện tới loại tình trạng này, bọn họ không chỉ có cần thiên phú, còn cần thời gian vài chục năm, thậm chí không có vài chục năm hoặc trăm năm sẽ không tu tới đại thành.

Nhưng Tô Tín mượn lực lượng Phật Cốt Xá Lợi đã có thể tu luyện tới đại thành trong vòng một tháng, hơn nữa không gặp tác dụng phụ gì, tốc độ như thế rất khủng bố.

Đương nhiên cần trả cái giá lớn, Phật Cốt Xá Lợi bị Tô Tín hấp thu toàn bộ, hiện tại đã biến thành một đống tro cốt.

Phải biết rằng đây chính là Xá Lợi do cường giả Chân Vũ cảnh lưu lại, kết quả bị Tô Tín hấp thu toàn bộ lực lượng, Tô Tín lại tu hành Kim Cương Bất Phôi Thần Công đến đại thành, có thể nghĩ công pháp này khủng bố, người bình thường tu luyện, nếu không có đại nghị lực sẽ không thể tu hành tới đại thành.

Chỉ có điều rất đáng tiếc, Kim Cương Bất Phôi Thần Công của Tô Tín đại thành nhưng hắn không thể tu luyện Bất Diệt Kim Thân đến.

Bất Diệt Kim Thân là dị biến sau khi tu luyện Kim Cương Bất Phôi Thần Công tới đại thành, trừ người sáng tạo ra Kim Cương Bất Phôi Thần Công, hậu nhân không ai biến thái tới mức tu hành Kim Cương Bất Phôi Thần Công diễn biến ra Bất Diệt Kim Thân.

Chỉ có điều Bất Diệt Kim Thân cần cảm ngộ, nếu như lực lượng đầy đủ cũng có thể tu hành đại thành.

Trong tay Tô Tín cầm bản ghi chép tu luyện Bất Diệt Kim Thân của cường giả Chân Vũ cảnh Thiếu Lâm tự lưu lại, việc này chỉ giúp Tô Tín nhìn thấy phương hướng mà thôi.

Võ đạo của mỗi người không giống nhau, trên Bất Diệt Kim Thân còn có ghi lại quá trình tu hành Bất Diệt Kim Thân của cường giả Thiếu Lâm tự, mỗi người có suy nghĩ không giống nhau, Tô Tín chỉ có thể tham khảo.

Cho nên nhìn thấy điểm này, Tô Tín không tiếp tục bế quan, dù sao cũng không tác dụng gì, hắn chờ cơ hội cảm ngộ mới tu luyện tiếp.

Sau khi xuất quan, Tề Long và Hoàng Bỉnh Thành nhận được tin tức nên chạy tới.

Tô Tín ngồi ở chủ vị, hắn uống trà và hỏi Tề Long:

- Thành Thịnh Kinh xảy ra chuyện gì hay sao?

Tề Long lắc đầu nói:

- Gần đây không xảy ra chuyện gì, sau chuyện lần trước, người Mật Tông đã trung thực hơn nhiều, dường như bọn họ nghiên cứu gì đó, cho nên dù có được thân phận quốc giáo cũng không ra ngoài truyền đạo.

Tô Tín gật đầu, hắn nhìn sang Hoàng Bỉnh Thành, nói:

- Lão Hoàng, tình huống trên giang hồ như thế nào?

Sau khi Tề Long đầu nhập vào Tô Tín, hắn giao Tề Long quản lý sự vụ thành Thịnh Kinh và Bắc Nguyên đạo, hiện tại Hoàng Bỉnh Thành phụ trách nhiệm vụ tình báo trên giang hồ.

Hơn nữa sau chuyện Thanh Thành kiếm phái lần trước, Tô Tín cũng bắt đầu chú ý tới tình báo.

Giang hồ rất lớn, cho nên cần vô số võ giả truyền tin tức qua lại, từ đó sinh ra chức nghiệp phong môi giang hồ.

Phong môi chỉ có thể là phong môi, bọn họ truyền tin tức nhiều lắm là chuyện bát quái, không thể xem thành tình báo.

Hơn nữa thế lực đỉnh cấp trên giang hồ không cần phong môi, thân là thế lực hùng bá một phương giang hồ, bọn họ cần cam đoan bản thân biết mọi việc trong địa bàn của mình, không có gì có thể giấu diếm bọn họ.

Nhưng nó cũng có tính hạn chế, bọn họ chỉ có thể bảo chứng tin tức linh thông trong thế lực, lại không hiểu tin tức bên ngoài.

Giống như Thanh Thành kiếm phái, lần trước Tô Tín đi tới bốn kiếm phái khác, cho dù tin tức bí mật nhưng có không ít người trong bốn kiếm phái nhìn thấy.

Nếu như Thanh Thành kiếm phái cũng có được hệ thống tình báo khủng bố như Lục Phiến Môn, nói không chừng bọn họ có

thể từ hành tung của Tô Tín mà đoán ra mục đích, sau đó chế định sách lược nhắm vào, đáng tiếc, bọn họ không có.

Nghĩ lại cũng rất bình thường, cả giang hồ không có bao nhiêu thế lực giống Đại Chu, có cứ điểm tại bốn mươi chín đạo, thậm chí ngay cả Đông Tấn, Kim Trướng Hãn Quốc to như vậy cũng có người Đại Chu.

Cho nên Tô Tín muốn phát triển tình báo, hắn cần phái tập sự mật thám của Lục Phiến Môn đi làm.

Tổ chức tập sự mật thám thuộc về Lục Phiến Môn, nhưng tập sự mật thám lại không phải của hắn.

Cho nên Tô Tín vẫn phân phó Hoàng Bỉnh Thành âm thầm phát triển một ít tập sự mật thám thành người nhà.

Không phải quan hệ thượng hạ cấp sai phái làm việc, mà là ‘ tâm phúc ’ chân chính.

Mặc dù hành vi của Tô Tín là công khai dùng việc công biến thành lợi ích của mình, nhưng kỳ thật tứ đại thần bộ của Lục Phiến Môn đều làm như thế.

Trước kia Lưu Phượng Vũ đã làm, hiện tại Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền cũng đã làm, Tô Tín làm như vậy cũng không có vấn đề gì, dù sao thân phận của hắn còn bày ra đó.

Nếu hắn không làm như vậy, Cơ Hạo Điển sẽ lo lắng.

Dù sao Tô Tín không có một chút tư tâm và một lòng với Thiết gia, Lục Phiến Môn sẽ trở thành một nhà độc đại, Cơ Hạo Điển tuyệt đối không cho phép loại tình huống này xảy ra.

Hoàng Bỉnh Thành cười ha hả, nói:

- Lão đại, đầu tiên nói tin tức tốt trước, Giang Nam đạo bên kia truyền đến tin tức, Cao Trường Thanh và Triệu Nhất Minh lần lượt đột phá đến Hóa Thần Cảnh.

Tô Tín gật đầu, hắn không cảm thấy ngạc nhiên, dùng thực lực bọn họ cộng thêm Tô Tín trợ giúp bằng thiên hỏa tinh hoa, bọn họ cũng nên đột phá cảnh giới.

Hơn nữa thiên hỏa tinh hoa có thể cải thiện tiềm lực và thể chất của một người, bọn họ vốn có thiên phú không tệ, hơn nữa thực lực đều là Thần Cung cảnh đỉnh phong, hiện tại đột phá Hóa Thần Cảnh cũng là chuyện bình thường.

Trọng yếu nhất là, Giang Nam đạo hiện tại có nhiều võ giả Hóa Thần Cảnh trấn áp tràng diện, nếu không đối mặt Tiêu gia, Lục Phiến Môn Giang Nam đạo không cần sợ ai.

Hoàng Bỉnh Thành tiếp tục nói:

- Còn nữa, sau khi chuyện này truyền vào giang hồ, Thiếu Lâm tự không có ra tay, mà là lựa chọn tiếp tục ẩn nhẫn.

Tô Tín hơi kinh ngạc một lúc, hắn thật không nghĩ tới việc này.

Tô Tín khinh thường cười lạnh một tiếng, nói:

- Không nghĩ tới đường đường Thiếu Lâm tự võ lâm chí tôn ngày xưa cũng là thứ bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, ăn thua thiết lớn tại thành Thịnh Kinh mà bọn họ vẫn nhịn được.

Tô Tín nhớ rõ lúc hắn giết Giác Nghiêm, Huyền Minh tự mình đến thành Thịnh Kinh gây sự với hắn.

Lúc này Thiếu Lâm tự không chết người, nhưng tổn thất còn lớn hơn việc Giác Nghiêm bị giết lúc trước.

Cho nên Tô Tín còn tưởng rằng Thiếu Lâm tự khẳng định sẽ phái người đến thành Thịnh Kinh đòi công đạo, không nói việc khác, tối thiểu cũng phái người mạnh như Huyền Chân đến mới được.

Nhưng không nghĩ tới cuối cùng Thiếu Lâm tự không dám phóng cái rắm, vấn đề này rõ ràng là muốn ẩn nhẫn, đây không phải hành vi của kẻ bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh thì gọi là cái gì?

Nhưng lần này Tô Tín đã hiểu lầm Thiếu Lâm tự.

Lúc trước Thiếu Lâm tự cũng không muốn đi thành Thịnh Kinh gây sự với Tô Tín, bởi vì kẻ ngu ngốc cũng biết đi thành Thịnh Kinh giết người triều đình chính là tát vào mặt triều đình, trong thành Thịnh Kinh nhiều cường giả như vậy, chỉ cần

Tô Tín ở trong thành một ngày, cho dù Huyền Khổ đến cũng không thể giết Tô Tín.

Lần trước Huyền Minh đến gây sự với Tô Tín cũng không phải là ý của Thiếu Lâm tự, mà là Huyền Minh ra tay muốn ra tay vì Huyền Quan.

Tuy không có gì ý nghĩa nhưng chỉ muốn tìm công đạo cho Huyền Quan mà thôi.

Tô Tín dùng tay gõ gõ cái bàn, nói:

- Tạm thời buông việc này, nếu Thiếu Lâm tự đã ẩn nhẫn thì bọn họ sẽ không động thủ, cho nên hiện tại ta có chuyện giao cho các ngươi xử lý.

- Thỉnh đại nhân phân phó.

Hoàng Bỉnh Thành và Tề Long đều gật đầu, Tô Tín có nhiệm vụ và giao cho hai người bọn họ, có thể nghĩ nhiệm vụ này quan trọng cỡ nào.

- Các ngươi có phái người nhìn chằm chằm bên Tô gia hay không?

Tô Tín hỏi.

Tề Long và Hoàng Bỉnh Thành sững sờ, bọn họ không có kịp phản ứng trước lời của Tô Tín, lúc Tô Tín nhắc tới Tô gia, bọn họ mới bừng tỉnh đại ngộ, chính là Ngô Đồng sơn Ninh Viễn Đường Tô gia.

Vấn đề này không thuộc Tề Long quản lý, dù sao khi đó hắn còn chưa gia nhập thế lực của Tô Tín, cho nên Hoàng Bỉnh Thành nói thẳng:

- Sau trận chiến Ngô Đồng sơn lần trước, lão tổ Tô gia trọng thương, Tô gia tổn thương nguyên khí nặng nề, tổn thất không ít tộc nhân, cho nên trong khoảng thời gian này Tô gia trung thực không ít, nhưng ta vẫn phái người quan sát chung quanh Tô gia, chỉ có điều người không nhiều lắm.

Hoàng Bỉnh Thành biết rõ thù hận giữa Tô Tín và Tô gia, cho nên hắn không thả lỏng cảnh giác với Tô gia, hắn vẫn phái người lưu ý nơi này.

Chương 1231 - Nhắm Vào Tô Gia

Tô Tín có ân oán rất sâu với Tô gia, thậm chí còn sâu hơn cả Thanh Thành kiếm phái.

Việc này không chỉ bởi vì Tô Tín giết Tô Minh Viễn trong trận chiến Ngô Đồng sơn, thậm chí còn đánh lão tổ Tô gia trọng thương, cũng bởi vì Tô Tín chính là người Tô gia.

Bọn họ cho rằng Tô Tín nên vô tư trợ giúp vì lợi ích của Tô gia, hiện tại Tô Tín đứng đối lập với Tô gia, hắn đã gây ra tổn thương không thể đền bù của Tô gia, chuyện này thật sự không thể tha thứ, thậm chí còn tạo thành tổn thất hơn xa người ngoài.

Có thể nói hiện tại tất cả mọi người Tô gia đều hận Tô Tín muốn chết, chỉ cần có cơ hội, Tô gia tuyệt đối hạ sát thủ với Tô Tín.

Nhưng Tô gia không có cơ hội hạ sát thủ, cho nên giống như Hoàng Bỉnh Thành nói, Tô gia đang thành thật dưỡng thương tại Ngô Đồng sơn, chờ khôi phục nguyên khí rồi nói sau.

Dù sao thực lực chỉnh thể Tô gia không mạnh, tuy là thế lực đỉnh cấp nhưng cũng chỉ có lão tổ Tô gia là cường giả Dương Thần Cảnh.

Một thế lực đỉnh cấp muốn trấn áp giang hồ, ngươi tối thiểu phải có cường giả Dương Thần Cảnh mới được.

Hiện tại lão tổ Tô gia bị trọng thương, người Tô gia không dám làm càn, tối thiểu cũng phải chờ tới khi thương thế của lão tổ Tô gia khôi phục thì bọn họ mới có lực lượng.

Chỉ có điều Tô gia hận Tô Tín thấu xương, nhưng kỳ thật Tô Tín cũng không bỏ qua người Tô gia.

Kỳ thật lúc trước Tô Tín phản đối Tô gia sinh ra lòng dạ xấu xa, Tô Tín làm người rất giảng quy củ, nếu như có thể dùng giao dịch hoàn thành công việc, hắn sẽ không động thủ.

Đối với Tô Tín mà nói, lực hấp dẫn duy nhất của Tô gia chính là huyết mạch đại trận.

Tô Tín đã đạt thành giao dịch với Tô gia, Tô Tín mượn huyết mạch đại trận thuận tiện giúp trợ Tô gia dừng chân trên giang hồ, kết quả Tô gia lại muốn đổi ý, thậm chí muốn khống chế Tô Tín, vậy thì đừng trách Tô Tín tâm ngoan thủ lạt.

Đời này Tô Tín ghét nhất người không xem trọng chữ tín, Tô gia đã không coi trọng chữ tín, bọn họ đừng trách Tô Tín hắn không nói đạo nghĩa.

Chuyện Ngô Đồng sơn lần trước chỉ là chút tiền lãi của Tô Tín, tuông hay chân chính chỉ mới bắt đầu.

Hơn nữa không lợi không dậy sớm, Tô gia hiện tại không có bao nhiêu thứ lọt vào mắt Tô Tín.

Một là huyết mạch đại trận, một là công pháp truyền thừa của Tô gia, còn có một thứ chính là người Tô gia.

Tô Tín rất thiếu người, đừng nhìn hắn có rất nhiều người nhưng đại bộ phận đều là người Lục Phiến Môn, không phải người thuộc về Tô Tín.

Thu mua thân tín trong Lục Phiến Môn cũng có thể, chỉ có điều tốc độ quá chậm, dùng thân phận tứ đại thần bộ của Tô Tín hiện tại và địa vị của hắn trong mắt Cơ Hạo Điển, có lẽ Tô Tín có ý bồi dưỡng tâm phúc cũng được, nhưng nhiều hơn nữa….

Cho nên hiện tại Tô Tín thiếu người, Tô gia hiện tại ốc không mang nổi mình ốc, vậy thì đừng trách Tô Tín đánh chủ ý lên bọn họ.

Hơn nữa Tô Tín cho rằng giữ lại Tô gia chính là uy hiếp, nếu có cơ hội, Tô Tín sẽ trừ tận gốc Tô gia.

- Lão Hoàng, ngươi phát động lực lượng tập sự mật thám trong Bắc Nguyên đạo, bảo bọn họ giao tất cả tin tức của Tô gia cho tam nhớ kỹ, là tin tức mỗi ngày.

Tô Tín trầm giọng nói.

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu, hắn lập tức ý thức lão đại sắp làm động tác lớn.

Tô Tín quay đầu nhìn Tề Long, nói:

- Ngươi đã từng đảm nhiệm chức truy phong tuần bổ, có lẽ ngươi biết rõ ai có năng lực trong hàng ngũ truy phong tuần bổ.

- Ta cho ngươi thời gian mười ngày, ít nhất đào ra hai tên truy phong tuần bổ Thần Cung Cảnh làm việc giúp ta, hơn nữa xếp bọn họ vào trong Tô gia, không cần vị trí rất cao, nếu có thể tiếp xúc với đám đệ tử bình thường của Tô gia hoặc khách khanh là được.

Tô Tín giao hai trang giấy cho Tề Long và Hoàng Bỉnh Thành:

- Dựa theo kế hoạch của ta, chỉ cần đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn là các ngươi có thể hoàn thành nhiệm vụ viên mãn.

Tề Long và Hoàng Bỉnh Thành cầm trang giấy xem, bọn họ ghi nhớ nội dung bên trong sau đó dùng chân khí hủy trang giấy.

- Đại nhân yên tâm, chúng ta sẽ hoàn thành.

Nói xong, Tề Long và Hoàng Bỉnh Thành vội vã rời khỏi phòng, đặc biệt là Tề Long, lần này là cơ hội biểu hiện của hắn.

Trước kia Tề Long phụ trách sự vụ thành Thịnh Kinh, hắn làm không tệ, tối thiểu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Hắn đường đường tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh chỉ có thể xem như chức vị thủ thành, bởi vì nội tình đã được Tô Tín đánh tốt.

Có thể nói chỉ cần thủ đoạn của Tề Long miễn cưỡng hợp cách thì hắn có thể ngồi vững vàng.

Tô Tín nhìn thấy biểu hiện của Tề Long tại thành Thịnh Kinh chỉ là hợp cách mà thôi, khoảng cách Tô Tín yêu cầu còn kém bao nhiêu thì hắn cũng không biết.

Nhưng hiện tại là cơ hội cho phép hắn biểu hiện, cũng là lúc hắn chính thức biểu hiện sở trường.

Nếu hắn hoàn thành việc của Tô Tín thật tốt, vậy hắn có thể tự hào mình đã đứng vững gót chân trong đám thủ hạ của Tô Tín.

Ba ngày sau, chân núi Ngô Đồng sơn, ba võ giả tướng mạo tầm thường đang ngồi uống rượu trong một tửu lâu nhỏ.

Tuy bọn họ nhìn như lười nhác, nhưng ánh mắt vẫn đánh giá chung quanh, bởi vì bọn họ làm rất bí mật cho nên không có ai phát hiện ra.

Ba võ giả này ngồi trong góc phòng nhưng giọng nói rất yếu ớt chỉ có thể bảo chứng ba người bọn họ có thể nghe được, những người khác không thể nghe thấy chút nào.

Ba người này là ba truy phong tuần bổ do Tề Long tìm, cũng dùng bọn họ tiến nhập vào trong Tô gia.

Tô Tín cho Tề Long thời gian mười ngày, Tề Long chỉ dùng thời gian ba ngày đã hoàn thành.

Hắn lăn lộn trong hàng ngũ truy phong tuần bổ vài chục năm, nếu hắn không có thủ đoạn thì làm sao có thể làm tâm phúc của Tô Tín, hắn rất hiểu những việc này.

Cho nên hắn trực tiếp ra tay, chỉ dùng thời gian ba ngày là hoàn thành, chuyện còn lại do bọn họ động thủ.

Ba người này đã ở trong hàng ngũ truy phong tuần bổ hơn mười năm, bọn họ từng nằm vùng trong một ít tông môn đỉnh cấp, càng không cần nói Tô gia chỉ mới vào giang hồ, chế độ của Tô gia đầy lỗ thủng, bọn họ muốn trà trộn vào quá đơn giản, căn bản không cần Tề Long quan tâm những chuyện này.

Lúc này, giữa ba người này là võ giả dáng người hơi gầy nói:

- Chậc chậc, vận khí của Tề Long thật tốt, có thể dính vào Tô Tín Tô đại nhân, hơn nữa hiện tại còn trở thành Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, được Tô đại nhân ủy thác trách nhiệm, trở thành tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh, uy phong lẫm lẫm, chậc chậc, đúng là không nghĩ tới.

Truy phong tuần bổ nhiều người như vậy, mọi người ai không biết ai? Tề Long có đặc điểm thế nào, đám người bọn họ biết rõ, thậm chí trước kia bọn còn không để mắt tới Tề Long, không muốn làm cộng sự với hắn.

Tuy Tề Long là người có năng lực, thực lực cũng không tệ nhưng hắn không dễ khống chế tính cách, vạn nhất trong lúc

làm nhiệm vụ hắn nổi điên chém giết phá hư đại sự, từ đó hắn sẽ làm ảnh hưởng đến mọi người.

Cho nên làm truy phong tuần bổ nhiều năm như vậy, phần lớn thời gian của Tề Long chỉ chấp hành nhiệm vụ một mình, chỉ có số ít mấy lần chấp hành nhiệm vụ chung với người khác trong nhiệm vụ tập thể.

Kết quả hiện tại Tề Long bị người ta xem thường biến thành Tề đại nhân, thậm chí bọn họ đều phải ngưỡng mộ, ba người ở đây không hối hận, tối thiểu sẽ có hâm mộ và ghen ghét.

Một người dáng người hơi mập trong ba người, hắn có tướng mạo có vẻ chất phác cười nói:

- Trương Sở, ngươi chỉ nên nói lời này với chúng ta, ngươi đi ra phía ngoài không được nói lung tung.

- Tề đại nhân hiện tại chính là thủ trưởng của chúng ta, cho dù vụng trộm chỉ trích như thế nào cũng là chuyện phạm húy kị, cho nên sau này ngươi không nói lời này.

Kỳ thật hắn cũng nghĩ giống như Trương Sở nhưng tính cách của hắn cẩn thận, hắn sẽ không công khai nói ra những lời phạm húy kị như thế.

Nếu không lọt vào lỗ tai của Tề Long, chẳng phải hắn sẽ ăn đau khổ hay sao?

Lúc này người cuối cùng trong ba người, đó một đại hán dáng người cao lớn dùng đũa gõ gõ bàn:

- Được rồi, Trương Sở, Vương Thành Nguyên, hai người các ngươi đừng cảm thấy nội tâm không cam lòng, chẳng lẽ các ngươi không biết vì sao Tề đại nhân lại được Tô đại nhân thưởng thức hay không?

- Các ngươi cũng biết Tô đại nhân tuyên bố nhiệm vụ lúc trước, đó là nhiệm vụ chết chắc, chỉ có một tia sinh cơ yếu ớt, nếu đổi thành các ngươi, các ngươi dám nhận nhiệm vụ hay không?

- Đừng chỉ nhìn tặc ăn thịt không thấy tặc bị đánh, thế gian này không có vận khí gì đáng nói, Tề đại nhân có thể đi tới bước này đều dựa vào cố gắng của mình.

- Huống hồ hiện tại chúng ta là người dưới trướng Tô đại nhân, Tề đại nhân cho chúng ta không ít đồ vật, làm người nên thấy đủ mới tốt, nghĩ ngợi lung tung sẽ làm hại mình thôi.

Trương Sở và Vương Thành Nguyên gật đầu, đều nói:

- Đại ca, chúng ta biết rõ, hiện tại chúng ta chỉ nói chuyện phiếm mà thôi, chúng ta cũng không phải loại người vàng đỏ nhọ lòng son, thấy không rõ tình thế.

Đại hán cao lớn này tên là Vệ Trường Đông, hắn xem như người có tư lịch lâu năm trong truy phong tuần bổ, làm người xử sự không tồi, cho nên mới được bọn họ tôn xưng là đại ca.

Tề Long trước kia còn làm truy phong tuần bổ cũng nhận được lão tiền bối này chiếu cố không ít, cho nên lần này Tô Tín chuẩn bị mời chào mấy tâm phúc chấp hành nhiệm vụ, Tề Long tìm tới đầu tiên chính là Vệ Trường Đông, cũng cho hắn nhiều đồ nhất.

Vệ Trường Đông là người có dã tâm, mặc dù hắn có nhân duyên tốt trong truy phong tuần bổ nhưng nhân duyên không thể đổi cơm ăn, muốn xuất đầu hoặc dựa vào thực lực, hoặc dựa vào quan hệ.

Nói thật thực lực Vệ Trường Đông chỉ xem như bình thường, hơn nữa hắn chấp hành nhiệm vụ cũng dùng ổn làm chủ, bởi như vậy ít khi hoàn thành nhiệm vụ quan trọng, cho nên hắn khó có thể dựa vào công lao lên chức.

Cho nên nghe Tề Long mời chào, hắn lại biết mình sẽ đi theo Tô Tín Tô đại nhân danh tiếng to lớn, Vệ Trường Đông lập tức đồng ý.

Hơn nữa Trương Sở và Vương Thành Nguyên còn trẻ, mặc dù có năng lực nhưng Tề Long sợ bọn họ sốt ruột lập công phá hư đại sự, cho nên hắn bảo Vệ Trường Đông xem chừng hai người này, song phương có thể bổ sung cho nhau.

Chương 1232 - Tô Trọng Viễn Làm Việc Quá Phận

Dùng năng lực truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn muốn lẫn vào Tô gia rất đơn giản, đừng nhìn thực lực Tô gia hiện tại không khác gì thế lực đỉnh cấp, nhưng chế độ và quản lý của nó rất hỗn loạn.

Bởi vì Tô gia bởi vì vừa mới xuất thế, hơn nữa bản thân bọn họ không am hiểu quản lý người, cho nên tất cả đều có phần hỗn loạn.

Tối thiểu tông môn bình thường đều có phân công rõ ràng, nhưng Tô gia thì tốt rồi, huyết mạch dòng chính nắm giữ tất cả, trong tay bọn họ nắm giữ rất nhiều môn khách, nô bộc cùng nắm giữ đại lượng tài nguyên, nhưng tài nguyên trong tay Tô gia lại không nhiều, đây là việc làm rất nhiều thế lực không thể tưởng tượng nổi

Những huyết mạch chi thứ của Tô gia vốn là người làm việc lại biến thành quản sự, nhưng bọn họ lại không chiếm được đãi ngộ tốt, bọn họ vẫn bị huyết mạch dòng chính ức hiếp, thậm chí còn nhiều hơn lúc ở Ninh Viễn Đường, nguyên nhân rất đơn giản, cũng bởi vì Tô Tín giết Tô Minh Viễn.

Trong Tô gia không có bao nhiêu người nhìn xa, Tô Minh Viễn là một trong số đó.

Dù vậy, nếu mang Tô Minh Viễn so sánh với các thế lực khác thì hắn kém hơn rất nhiều, nhưng ở trong Tô gia hắn là người cao nhất trong đám lùn, tối thiểu hắn biểu hiện cũng không tệ lắm.

Trước kia tô Minh Viễn đảm nhiệm gia chủ cũng chuẩn bị quy phạm hóa phương hướng phát triển Tô gia giống như các tông môn khác, kết quả không đợi hắn phát triển thì bị Tô Tín cho giết.

Tô Minh Viễn vừa chết, uy danh và thực lực của Tô Minh Lễ gần với Tô Minh Viễn nổi lên.

Cho nên lúc lão tổ Tô gia bế quan dưỡng thương, Tô Minh Lễ cũng trở thành gia chủ Tô gia.

Hắn vốn là phái bảo thủ trong Tô gia, cho nên hiện tại vừa lên làm gia chủ, tật xấu của Tô gia cũng trầm trọng hơn trước.

Tô Minh Viễn đảm nhiệm gia chủ tối thiểu còn đối xử như nhau, đệ tử chi thứ có năng lực sẽ đảm nhiệm chức vụ quan trọng, cũng có thể có được khen thưởng xứng đáng.

Nhưng hiện tại Tô Minh Lễ đảm nhiệm gia chủ, tất cả chỉ dùng huyết mạch làm trọng, chỉ cần là huyết mạch dòng chính Tô gia, cho dù không cần làm cái gì cũng có được rất nhiều tài nguyên.

Những người chi thứ là đệ tử Tô gia nhưng bọn họ không khác gì môn khách, khác nhau nằm ở chỗ bọn họ quản lý môn khách và nô bộc, cao hơn bọn họ một đẳng cấp mà thôi.

Những Tô Minh Lễ mặc kệ oán khí của đệ tử chi thứ, hắn không phải ngu ngốc, biết rõ làm như vậy sẽ làm những đệ tử chi thứ oán hận, nhưng làm như thế hắn lại được huyết mạch dòng chính ủng hộ.

Tô gia vẫn do huyết mạch dòng chính chưởng quản, cho nên Tô Minh Lễ không quan tâm suy nghĩ của đệ tử chi thứ, hắn chỉ cần đạt được đại bộ phận huyết mạch dòng chính ủng hộ thì không có vấn đề gì.

Lúc này, trong Tô gia, đám người Vệ Trường Đông đã thành công xâm nhập vào trong Tô gia, thậm chí còn không phí khí lực gì.

Trước khi bởi vì trong kế hoạch cần Tô gia, cho nên Tô Tín cũng đuổi các tông môn trong Bắc Nguyên đạo về hướng Ngô Đồng sơn, thật ra có rất nhiều võ giả lựa chọn đầu nhập vào Tô gia.

Sau khi kết thúc cuộc chiến Ngô Đồng sơn, Tô Tín cũng buông lỏng áp lực với Bắc Nguyên đạo, đại đa số những thế lực võ lâm kia đã lựa chọn quay về nơi cũ.

Nhưng có bộ phận chưa rời đi, trong đó có không ít võ giả tán tu lựa chọn đầu nhập vào Tô gia.

Chỉ có điều mọi việc còn kém hơn bọn họ suy nghĩ rất nhiều, hơn nữa Tô gia tổn thất nhiều võ giả trong cuộc chiến Ngô Đồng sơn, cho nên Tô gia hiện tại bắt đầu không hề cố kỵ mời chào đại lượng môn khách.

Đám người Vệ Trường Đông đều là võ giả Thần Cung Cảnh, cho nên rất dễ dàng lẫn vào Tô gia.

Chế độ của Tô gia hiện tại đơn giản tới mức làm người ta lộn ruột.

Tông môn bình thường muốn mời chào môn khách cũng cần khảo hạch tâm tính và phẩm chất một ít, còn phải xem xuất thân của đối phương.

Tô gia thì tốt rồi, mặc kệ mọi thứ, chỉ cần thực lực ngươi không kém đều có thể tiến vào Tô gia và trở thành môn khách.

Ba người Vệ Trường Đông đã chuẩn bị một thân phận giả không chê vào đâu được, kết quả bọn họ không cần dùng tới, điều này cũng làm cho đám người Vệ Trường Đông có cảm giác đấm vào bị bông.

Ba người Vệ Trường Đông gia nhập Tô gia, sau đó trở thành môn khách của Tô Trọng Viễn.

Lúc trước Tô Trọng Viễn tự tiện động thủ với tông môn võ lâm dưới Ngô Đồng sơn, từ đó dẫn tới rất nhiều thế lực phản kháng, thậm chí còn dẫn Độc Cô thị xuất hiện, tội lỗi của hắn không nhỏ.

Chỉ có điều sau khi Tô Tín lập đổ ước với Tô gia, trong đó có một phần dùng tính mạng của Tô Trọng Viễn làm giao dịch, lão tổ Tô gia cũng đồng ý, việc này đã làm cho Tô Trọng Viễn thất vọng đau khổ không thôi.

Sau đó lão tổ Tô gia cũng biết chính mình làm không ổn, cho nên hắn phân phó Tô Minh Lễ không cần xử phạt Tô Trọng Viễn, đối đãi với hắn tốt một chút.

Tô Trọng Viễn vốn là người của Tô Minh Lễ, cho nên Tô Minh Lễ cho hắn không ít đồ vật.

Trong huyết mạch dòng chính tu vi Hóa Thần Cảnh hiện tại, thủ hạ của hắn mạnh nhất, đại bộ phận môn khách thực lực cường đại đều là thủ hạ của hắn hơn nữa mỗi tháng Tô Minh Lễ cho hắn không ít tài nguyên tu luyện.

Cho dù như vậy nội tâm Tô Trọng Viễn vẫn đầy oán hận.

Hắn không quên lúc bị Độc Cô thị và Tô Tín cưỡng bức, lão tổ Tô gia lại dùng mạng của hắn làm tiền đặt cược, cảm giác tính mạng của mình bị người khác khống chế không tốt chút nào.

Cũng chính vì như thế, hiện tại tính cách Tô Trọng Viễn càng ngày càng táo bạo, môn khách và đệ tử chi thứ dưới tay hắn không dám chọc hắn.

Trong Tô gia Ngô Đồng sơn, Tô Trọng Viễn đằng đằng sát khí đánh đập một tên đệ tử chi thứ Tô gia tu vi Hóa Thần Cảnh.

- Ngu ngốc! Phế vật! Bảo các ngươi xuống núi trưng thu một ít cung phụng cũng không làm được, ngươi còn có thể làm gì?

Tô Trọng Viễn chỉ vào đám người và chửi ầm lên, đám người Vệ Trường Đông đứng xa quan sát.

Mặc dù bọn họ mới vào Tô gia một ngày, với năng lực của bọn họ, bọn họ sớm biết rõ tất cả, biết rõ Tô Trọng Viễn nổi giận vì cái gì, do Tô Trọng Viễn phái người đi tới tông môn và thế gian dưới Ngô Đồng sơn thu cung phụng, nói trắng ra là thu phí bảo vệ.

Cái gọi là cung phụng đã có từ thời thượng cổ, khi đó không phân chia chính tà rõ ràng như hiện tại, trên giang hồ mạnh được yếu thua, vô cùng tàn khốc.

Cho nên tiểu tông môn sẽ cung phụng cho đại tông môn đổi lấy bảo vệ.

Nhưng vấn đề hiện tại là lúc nào? Thời gian đã qua vạn năm, Tô gia các ngươi còn chơi trò cũ rích như vậy?

Nếu ngươi làm như vậy vào lúc này, ngươi sẽ bị xem thành ma đạo, nếu không hành vi bá đạo như thế sẽ bị người ta phỉ nhổ.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tô Trọng Viễn lại làm rất hiển nhiên, Tô gia cũng không có ngăn cản.

Thậm chí sau khi Tô Minh Lễ nghe việc này cũng không tỏ vẻ gì.

Hắn nghĩ Tô gia cường ngạnh hợp nhất những tiểu tông môn tiểu thế gia thì không ổn, làm thế sẽ bức nhiều người chó cùng rứt giậu, cho nên lúc này mới liên hợp.

Cho nên lần này Tô Trọng Viễn dùng thủ đoạn ôn hòa thu cung phụng thì có gì không ổn? Loại chuyện này từng xuất hiện vào thời kỳ thượng cổ.

Trọng yếu nhất, Tô Minh Lễ cho rằng làm thế không quá đáng, Tô gia bọn họ là thế lực mạnh nhất chung quanh Ngô Đồng sơn, thu một ít cung phụng của các ngươi, sau đó các ngươi xảy ra chuyện thì Tô gia ta sẽ ra tay giúp đỡ, đây là việc có lợi cùng lợi, có gì quá đáng chứ?

Chỉ có điều loại ý nghĩ này của Tô Minh Lễ bị các tông môn khác biết được, bọn họ sẽ phun nước bọt vào mặt Tô Minh Lễ.

Phạm vi hoạt động của tiểu tông môn, tiểu thế gia đều nằm trong một đạo, có thể xảy ra chuyện gì? Tối đa chỉ sinh ra một ít ma sát với các thế lực chung quanh, đến lúc đó chúng ta đều cung phụng cho ngươi, các ngươi giúp ai?

Hơn nữa một khi có kẻ thù cường đại bên ngoài xâm lấn, giống Tô Tín lần trước, đến lúc đó Tô gia các ngươi còn khó bảo toàn, ngươi bảo vệ chúng ta thế nào?

Trọng yếu nhất là, Tô gia muốn cung phụng không nhiều, nhưng lại yêu cầu phải giao mỗi tháng.

Những tiểu tông môn của bọn họ không giàu có, các ngươi lại chơi như thế, các ngươi muốn ép chúng ta chết hay sao?

Phải biết rằng loại chuyện thu cung phụng này là chuyện của một vạn năm trước, thậm chí tông môn ma đạo cũng không làm như vậy.

Thậm chí ngay cả Đại Chu cường đại cũng chưa từng thu thuế của các tiểu tông môn.

Lúc trước Tô Tín đến Giang Nam đạo, Lưu Phượng Vũ phái môn hạ đệ tử Duẫn Tịch tới đoạt quyền, thừa dịp Tô Tín không có mặt nên thu thuế, kết quả vẽ hổ biến thành chó.

Những tông môn Giang Nam đạo không quan tâm tới hắn, cuối cùng Duẫn Tịch phải thỏa hiệp, chỉ cần các tông môn và thế gia giao một viên đan dược là đủ, kết quả lại làm trò cười cho người trong nghề.

Chuyện này là cử động ngu ngốc của Duẫn Tịch, nhưng triều đình đã suy nghĩ về việc này, không chờ bọn họ áp dụng thì bọn họ đã cảm thấy không được, trực tiếp hủy đi kế hoạch này.

Hiện tại Tô gia ngươi tính là cái gì, dám để đời chúng ta giao cung phụng, nếu ai cho thì ngươi đó mới là kẻ ngốc.

Cho nên Tô Trọng Viễn phái vài tên huyết mạch chi thứ và một đám môn khách xuống núi thu cung phụng, bọn họ không thu được cọng lông nào cả.

Chính là bởi vì như thế, lúc này Tô Trọng Viễn mới quở mắng đám người kia, hoặc nói cho đúng là mượn chuyện phát tiết bực tức trong lòng.

Trọng yếu nhất, Tô Trọng Viễn cũng không phải mắng thủ hạ của mình, mà là mắng tất cả mọi người đang có mặt, những võ giả kia xấu hổ và giận dữ.

Đặc biệt là những môn khách được Tô gia mời chào càng như thế.

Tuy bọn họ là môn khách Tô gia nhưng lại không phải nô bộc của Tô gia, ngươi dựa vào cái gì nhục nhã chúng ta như vậy?

Võ giả đều có tôn nghiêm, có người thậm chí muốn phát tác tại chỗ nhưng bị đồng bạn bên cạnh giữ chặt.

Bọn họ đều là võ giả cảnh giới Tiên Thiên, xung đột với Tô gia tại Ngô Đồng sơn, ngươi muốn chết hay không?

Bọn họ không có mở miệng, đệ tử chi thứ Tô gia tu vi Hóa Thần Cảnh không nhịn được lên tiếng.

Bọn họ dù gì cũng là Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư, tuy ở trong Ninh Viễn Đường không coi vào đâu, nhưng đặt ở bên ngoài lại là nhân vật có số má.

Trọng yếu nhất bọn họ có huyết mạch Tô gia, kết quả Tô Trọng Viễn lại đối đãi bọn họ như nô bộc, còn nhục nhã như thế, hắn làm sao chịu nổi?

Chương 1233 - Sỉ Nhục

Ninh Viễn Đường Tô gia lánh đời gần vạn năm, đối với bọn họ mà nói, thân phận cao thấp trong Ninh Viễn Đường chưa bao giờ sắp xếp theo thực lực, mà là dựa theo huyết mạch.

Huyết mạch dòng chính mới có tư cách đi theo huyết mạch dòng chính ganh đua so sánh, về phần này huyết mạch chi thứ kia, cho dù ngươi đã là Hóa Thần Cảnh, nhưng ngươi lại không thể so sánh với một tên võ giả Hậu Thiên cảnh của dòng chính.

Việc này cũng không có gì, thậm chí những đệ tử chi thứ Tô gia đã quen, dù sao đã nhiều năm như vậy, mà ngay cả chính bọn họ có ấn tượng như thế, bởi vì trong người mình chỉ mang theo huyết mạch chi thứ, cho nên bọn họ không cách nào so sánh với các đệ tử dòng chính, cho nên trời sinh đã kém hơn đối phương một bậc.

Loại tư tưởng này tích lũy tháng ngày sẽ biến thành thói quen, thậm chí đến cuối cùng bọn họ có tức giận cũng không dám lộ ra ngoài.

Chờ sau khi Tô gia ra khỏi Ninh Viễn Đường thì bọn họ phát hiện địa vị của mình rất cao.

Một tên võ giả Hóa Thần Cảnh cũng có tư cách khai tông lập phái.

Tuy đây chỉ là tiểu thế lực nhị lưu, nhưng thà làm đầu gà còn hơn làm đuôi trâu, bản thân mình trở thành lão tổ một phái, có thể uy phong trên địa bàn của mình, cho dù làm thế nào cũng tốt hơn phải đi làm cháu trai cho người khác.

Huống hồ cho dù mình không thành lập thế lực, bọn họ có thể làm môn khách trong những thế lực lớn khác, võ giả Hóa Thần Cảnh cũng nhận được tôn trọng xứng đáng.

Đối với những đại gia tộc mời chào môn khách, võ giả Hóa Thần Cảnh chính là chiến lực trung kiên, chính mình mời chào người ta chính là muốn người ta ra tay vào thời khắc mấu chốt, nếu ngươi đối xử hà khắc với người ta, dựa vào cái gì bắt buộc người ta phải xả thân vì ngươi?

Nếu thanh danh của bọn họ hỏng bét, có lẽ sau này sẽ không có ai nương tựa bọn họ.

Hơn nữa nếu như thế còn tốt, hôm nay ngươi dám bất kính với môn khách Hóa Thần Cảnh, gặp được một ít người tâm tư tàn nhẫn còn có thể hãm hại ngươi vào lúc mấu chốt.

Cho nên từ trước đến nay, các thế gia tông môn đều rất tôn trọng khi mời chào môn khách và khách khanh, hơn nữa còn phải làm ra dáng vẻ chiêu hiền đãi sĩ.

Bởi vì cái gọi là không so sánh không biết, những đệ tử chi thứ Tô gia nhìn thấy các tông môn và thế gia khác đối đãi tốt với võ giả Hóa Thần Cảnh, nhìn lại chính mình, tuy có danh nghĩa là đồng tộc nhưng bọn họ còn không bằng cả nô bộc.

Cho nên Tô Trọng Viễn mắng hung ác, lúc này có một tên võ giả Hóa Thần Cảnh chi thứ đứng ra giải thích:

- Những thế gia tông môn kia vừa nghe chúng ta đến thu cung phụng, tốt một chút là lá mặt lá trái, xấu một chút còn châm chọc khiêu khích chúng ta, hoặc là đóng cửa không gặp, ngươi bảo chúng ta làm thế nào?

Tô Trọng Viễn quát mắng:

- Ngu ngốc! Các ngươi nhiều người có thể đồng loạt ra tay, chẳng lẽ đều là phế vật sao? Những tiểu tông môn nhị lưu chỉ có võ giả Hóa Thần Cảnh tọa trấn, những tiểu tông môn tam lưu còn không có cả võ giả Hóa Thần Cảnh.

- Mấy người các ngươi là Hóa Thần cộng thêm mười Tiên Thiên chẳng lẽ còn không dám động thủ với tiểu tông môn tiểu thế gia? Ta mắng các ngươi là phế vật ngu ngốc, các ngươi còn không thừa nhận?

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh chi thứ giải thích:

- Nếu như chúng ta động thủ, chẳng phải chúng ta sẽ giống như lần trước, chọc giận tất cả thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo hay sao?

- Đến lúc đó tất cả thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo liên hợp lại với nhau, thậm chí Độc Cô thị và Tô Tín cũng có khả năng ra tay, lão tổ hiện tại lại bị thương bế quan, Tô gia chúng ta ngăn cản như thế nào?

- Chỉ sợ đến lúc đó, Tô gia vì dẹp loạn lửa giận tất cả đại thế lực võ lâm, còn không phải mang chúng ta ra gánh tội thay?

Lần trước tất cả thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo và Độc Cô thị đánh đến tận cửa đã làm bọn họ ấn tượng sâu sắc, đặc biệt cuối cùng Tô Tín còn trực tiếp cưỡng bức lão tổ Tô gia giao tính mạng của Tô Trọng Viễn ra làm tiền đặt cược.

Phải biết rằng Tô Trọng Viễn chính là huyết mạch dòng chính Tô gia, Tô gia bị buộc đến mức dám giao cả huyết mạch dòng chính ra chịu tội, đến lúc đó những huyết mạch chi thứ như bọn họ cùng một ít môn khách tính là cái gì? Tô gia nhất định không do dự bán bọn họ cho người khác.

Những người này đều không phải người ngu, đương nhiên bọn họ biết rõ lão tổ Tô gia có đức hạnh gì, cho nên thà rằng mạo hiểm bị Tô Trọng Viễn răn dạy cũng không động thủ dùng sức mạnh.

Hiện tại hành sự bất lực sẽ bị Tô Trọng Viễn răn dạy, một khi bọn họ động thủ với các tông môn và thế gia kia, khi đó bọn họ sẽ bị Tô gia mang ra gánh tội thay.

Cho nên trước kia tới đây, kỳ thật bọn họ đã chuẩn bị tâm lý bị Tô Trọng Viễn răn dạy, nhưng bọn họ không nghĩ tới Tô Trọng Viễn quá phận như vậy, đây không phải răn dạy, mà là làm nhục bọn họ, hơn nữa còn sỉ nhục bọn họ trước mặt mọi người, đây là việc bọn họ không nhịn được.

Ánh mắt Tô Trọng Viễn lạnh lùng nhìn tên võ giả Hóa Thần Cảnh, giọng nói âm trầm:

- Tô Trọng Anh, ngươi có ý gì? Ngươi nói ta sẽ bán đứng các ngươi?

Tô Trọng Anh cũng là võ giả đồng lứa với Tô Trọng Viễn, hơn ba mươi tuổi đã đột pháHóa Thần Cảnh.

Kỳ thật huyết mạch chi thứ Tô gia cũng không phải không chịu nổi như vậy, tuy nồng độ huyết mạch của bọn họ kém hơn dòng chính nhưng không có chênh lệch lớn như vậy.

Tối thiểu Tô Trọng Anh tấn chức Hóa Thần Cảnh không kém hơn Tô Trọng Viễn bao nhiêu.

Tô Trọng Anh lắc lắc đầu nói:

- Ta cũng không nói như vậy, ta chỉ nói có nguy hiểm mà thôi, huống hồ ta đang suy nghĩ vì Tô gia.

Trong mắt Tô Trọng Viễn bắn ra mọt tia tàn nhẫn:

- Suy nghĩ vì Tô gia? Ý của ngươi là ta không suy nghĩ vì Tô gia, ta làm hại Tô gia sao?

Không đợi Tô Trọng Anh nói cái gì, Tô Trọng Viễn liền quát lên:

- Ngươi cho rằng ngươi là ai? Một tạp chủng chi thứ mà thôi!

- Tô gia ta lúc trước không đuổi các ngươi ra khỏi Ninh Viễn Đường, không có thu hồi huyết mạch trên người các ngươi đã là nhân từ lắm rồi, nếu không ngươi cho rằng ngươi có tư cách sủa trước mặt ta sao?

Nghe thấy lời này, trong mắt Tô Trọng Anh bắn ra một tia hận ý, hắn quát lớn:

- Tô Trọng Viễn! Ngươi đừng quá phận!

Tô Trọng Viễn cười lạnh nói:

- Ta quá phận? Ta còn làm chuyện quá phận hơn đấy!

Vừa dứt lời, Tô Trọng Viễn trực tiếp ra tay, hắn xuất một quyền tấn công Tô Trọng Anh!

Một quyền này giống như mặt trời mọc lúc bình minh, ánh sáng rực rỡ và tỏa ra uy thế vô thượng, đây là một quyền toàn lực của Tô Trọng Viễn, hắn không lưu cho Tô Trọng Anh chút thời gian phản ứng nào, hắn vừa ra tay đã đánh trọng thương Tô Trọng Viễn.

Tuy cảnh giới của Tô Trọng Anh giống như Tô Trọng Viễn nhưng hắn thân là đệ tử chi thứ, sở học công pháp và vũ kỹ lại không bằng Tô Trọng Viễn.

Trong điều kiện tiên quyết hai bên không có quá nhiều kinh nghiệm chiến đấu, Tô Trọng Anh lại không kịp phản ứng, hắn vội vàng ra tay ngăn cản nên bị Tô Trọng Anh đánh hộc máu bay xa, bản thân trọng thương nằm tại chỗ.

Đám người Vệ Trường Đông kinh ngạc ngây người.

Kỳ thật Tô Tín cho Tề Long nhiệm vụ rất đơn giản, đó chính là bảo bọn họ châm ngòi huyết mạch dòng chính và huyết mạch chi thứ đấu nhau.

Tề Long bắt được nhiệm vụ này, hắn lập tức phân phó ba người Vệ Trường Đông đi làm.

Tuy năng lực của ba người này không tính là mạnh nhất trong truy phong tuần bổ nhưng bọn họ đều chấp hành nhiệm vụ như vậy, đều là hảo thủ châm ngòi ly gián, đục nước béo cò.

Cho nên lần này phái bọn họ tới Tô gia cũng vì chế định kế hoạch, không nghĩ tới lúc này đám người Tô gia đã nội đấu với nhau từ lâu.

Như vậy cũng tốt, bọn họ không cần châm ngòi ly gián, bọn họ hiện tại cần làm chính là thêm mắm thêm muối, từ đó gia tăng đấu tranh và thù hận giữa dòng chính và chi thứ, thậm chí đấu tranh tới mức không thể vãn hồi, như vậy nhiệm vụ của bọn họ mới xem như thành công.

Vào lúc này, Tô Trọng Anh bị Tô Trọng Viễn gây thương tích, đây là việc không ai nghĩ tới.

Nhưng ngay cả như vậy Tô Trọng Viễn vẫn không muốn buông tha, hắn trực tiếp đi tới, dường như muốn ra tay lần nữa.

Chỉ có điều võ giả Hóa Thần CẢnh đi cùng với Tô Trọng Anh đều đứng ra ngăn cản.

Bọn họ có ba người, tuy thực lực ba người này không mạnh bằng Tô Trọng Viễn, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu, cho nên ba người liên thủ có thể ngăn cản Tô Trọng Viễn, từ đó Tô Trọng Viễn không thể không dừng tay.

Tuy Tô Trọng Viễn dừng tay, nhưng hắn vẫn dùng ánh mắt âm trầm nhìn ba người, cười lạnh nói:

- Hảo hảo hảo, các ngươi dám ra tay với ta, một đám tạp chủng cũng dám làm càn như thế, quả thật muốn lật trời mà!

- Hôm nay ta cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, xuống núi bắt các tông môn thế gia giao cung phụng, các ngươi quỳ

xuống giao cung phụng cho ta, nếu không ngày mai, các ngươi chờ gia pháp xử trí đi!

Vừa dứt lời, Tô Trọng Viễn trực tiếp quay người rời đi, lưu lại đám người ngơ ngác.

Nơi này còn có nhiều võ giả Tô gia và môn khách, bọn họ không dám lên tiếng.

Những huyết mạch dòng chính Tô gia không lên tiếng là vì bọn họ cho rằng đây không phải đại sự.

Bọn họ rất khinh thường huyết mạch chi thứ, cũng không xem bọn họ là đồng tộc, chỉ xem bọn họ như gia nô mà thôi.

Hiện tại gia nô dám tranh luận với chủ nhân, giáo huấn một chút là được? Không được sao? Chuyện này rất bình thường.

Tất cả đệ tử chi thứ Tô gia lại cảm thấy trái tim lạnh lẽo.

Tuy các huyết mạch dòng chính Tô gia khác không ác độc như Tô Trọng Viễn nhưng suy nghĩ của bọn họ lại giống như Tô Trọng Viễn.

Bọn họ tốt xấu gì cũng chảy huyết mạch Tô gia trong người, nhưng trong lòng bọn họ, chi thứ như mình không khác gì gia nô.

Còn có những môn khách Tô gia mời chào cũng cau mày, bọn họ không được tự nhiên.

Quả nhiên người Tô gia không thể nói lý, Tô gia bọn họ cho rằng bọn họ là hoàng đế, thái độ đối đãi với môn khách như bọn họ không khác gì gia nô.

Phải biết rằng cho dù là Nhân Hoàng Đại Chu cũng phải khách khí khi đối đãi võ giả quân đội và Lục Phiến Môn.

Chỉ có điều môn khách của Tô gia đều là cảnh giới Tiên Thiên mà thôi, cho dù bọn họ bất mãn trong lòng nhưng không dám nói ra.

Bọn họ đã nhìn thấy Tô gia cường thế và bá đạo, có thể tới Tô gia làm môn khách đều là tán tu.

Nếu bọn họ thật sự chọc giận Tô gia tại nơi này, chỉ sợ đến lúc đó Tô Trọng Viễn chụp chết bọn họ cũng không có ai quản.

Ngay cả như vậy, có ít người đã sinh ra ý niệm rời khỏi Tô gia.

Bọn họ đến làm môn khách là bán vũ lực, cũng không phải đến bán tính mạng và tôn nghiêm.

Cùng lắm chúng ta không muốn tài nguyên tu luyện mà Tô gia các ngươi cho ta, chúng ta cũng không muốn bị sỉ nhục như vậy.

Chương 1234 - Ủy Khuất Cầu Toàn

Đêm xuống, Tô Trọng Anh và bốn tên võ giả Hóa Thần Cảnh tụ tập cùng một chỗ, sắc mặt Tô Trọng Anh tái nhợt, vẻ mặt những người còn lại u sầu.

Bọn họ không nghĩ tới chuyện ban ngày lại náo thành như thế.

Bọn họ cũng không oán Tô Trọng Anh chống đối Tô Trọng Viễn, dù sao Tô Trọng Viễn nói quá khó nghe, ngay cả bọn họ cũng không chịu được.

Nếu như bọn họ bởi vì việc này mà oán trách Tô Trọng Anh, như vậy bọn họ quá vô sỉ rồi.

Chỉ có điều chuyện này rất khó giải quyết.

Giống như Tô Trọng Anh nói, lại ép những tông môn và thế gia cung phụng, đó là hành vi tìm cái chết.

Trong trận chiến Ngô Đồng sơn lần trước, thế lực tông môn thế gia Bắc Nguyên đạo liên thủ với Bắc Nguyên Độc Cô thị đánh tới tận cửa, cho dù là lực lượng của Tô gia cũng phải hoảng sợ nhận thua.

Lần trước lão tổ Tô gia bị Tô Tín cưỡng bức nên phải dùng tính mạng của Tô Trọng Viễn đánh cược, hiện tại đổi thành bọn họ, có lẽ không cần đánh bạc, trực tiếp ném bọn họ ra dẹp yên lửa giận của phần đông tông môn Bắc Nguyên đạo là được rồi.

Chính bởi vì như thế, bọn họ mới không dám đi làm chuyện loại này.

Bọn họ cũng không phải ngu ngốc, đương nhiên cũng nhìn ra nguy hiểm trong đó.

Chỉ có điều không đi, Tô Trọng Viễn sẽ sử dụng gia pháp với bọn họ.

Phải biết rằng địa vị của bọn họ trong mắt Tô Trọng Viễn và đám người Tô Minh Lễ, muốn dùng gia pháp xử trí đệ tử chi thứ như bọn họ là quá đơn giản.

Gia pháp Tô gia nghe thì rất đơn giản, nhưng không phải đệ tử Tô gia thì không biết tính tàn khốc trong đó.

Tô gia ngày xưa là đại tộc trong nhất thế hoàng triều, quy củ vô cùng nghiêm khắc.

Các loại gia pháp đều vô cùng tàn nhẫn, chỉ có điều những gia pháp trước kia là dùng lên huyết mạch dòng chính, rồi sau đó Tô gia tiến vào Ninh Viễn Đường, bọn họ biết rõ huyết mạch dòng chính trân quý cho nên gia pháp được chuẩn bị cho huyết mạch chi thứ, về phần những huyết mạch dòng chính kia cũng có gia pháp, nhưng đã nhẹ đi rất nhiều, tối thiểu sẽ lưu lại tính mạng cho huyết mạch dòng chính.

Về phần đối với huyết mạch chi thứ bọn họ, ha ha, chỉ có thể dùng sống không bằng chết để hình dung.

Cho tới nay bọn họ, những huyết mạch chi thứ bị xử trí gia pháp cũng không ít, thậm chí đám người Tô Trọng Anh cũng từng trải qua, cho nên vừa nghĩ tới gia pháp, bọn họ đều không rét mà run.

Bốn người đều cau mày, không biết phải làm như thế nào mới có thể vượt qua việc này.

Lúc này có một người nói:

- Không bằng chúng ta rời đi, ngày mai xuống núi chúng ta nhưng nhưng chỉ chạy quanh một vòng, sau đó lấy tài nguyên tích lũy của chúng ta làm thành cung phụng, như vậy ngươi xem thế nào?

- Chủ ý cùi bắp!

Một tên võ giả Hóa Thần Cảnh tương đối lớn tuổi nói:

- Ngươi không phải không biết tài nguyên trong tay chúng ta có bao nhiêu, thế lực tông môn dưới Ngô Đồng sơn có hơn mười nhà, chúng ta cần ép bọn chúng giao tài nguyên của bọn chúng, dùng tài nguyên trong tay chúng ta có thể kiên trì trong bao lâu? Các ngươi cũng đừng quên, cung phụng này cần giao mỗi tháng một lần.

Kỳ thật Tô gia trong khoảng thời gian này thu không ít tài nguyên trên giang hồ, cho nên người Tô gia không tính là nghèo.

Nhưng chỉ giới hạn trong huyết mạch dòng chính Tô gia, trong đó không bao gồm huyết mạch chi thứ.

Huyết mạch chi thứ như Tô Trọng Anh trong Tô gia vẫn giống như lúc trước, đều cầm lương cố định mỗi tháng.

Đơn giản mà nói, cho dù bọn họ làm nhiều việc hơn nữa, lập nhiều công lao cũng không thu được thêm chút nào, cho nên bọn họ không có bao nhiêu tích lũy.

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh lớn tuổi lại bổ sung một câu:

- Hơn nữa các ngươi cần phải hiểu rõ, Tô Trọng Viễn cần chúng ta quỳ trước mặt hắn dâng cung phụng, nhục nhã như thế, các ngươi có thể thừa nhận hay sao?

Mọi người nơi này im lặng, bọn họ đều là võ giả Hóa Thần Cảnh, ở bên ngoài cũng có thân phận tổ sư khai tông lập phái, tối thiểu có thể xưng vương xưng bá một phương, dựa vào cái gì phải chịu nhục nhã như vậy trong Tô gia?

Bọn họ đã nghĩ tới bỏ trốn nhưng lại biết không thể nào, không phải mỗi người đều có thực lực và thủ đoạn đọ sức với Tô gia như Tô Tín.

Đối với Tô gia mà nói, những huyết mạch chi thứ Tô gia như bọn họ chỉ là một kiện vật phẩm trong Tô gia mà thôi.

Công pháp huyết mạch chi thứ là Tô gia cho, bọn có thành tựu hiện tại cũng là huyết mạch Tô gia cho bọn họ.

Cho nên những huyết mạch chi thứ kia dám phản bội chạy trốn còn đáng hận hơn cả địch nhân, nhất định phải bắt bọn chúng trở về chờ gia pháp xử trí.

Mặc dù thực lực Tô gia hiện tại suy yếu, nhưng mấy võ giả Hóa Thần Cảnh như bọn họ khó chạy thoát, nói không chừng bọn họ còn chưa ra được Bắc Nguyên đạo đã bị người Tô gia bắt trở về.

Cả đám hai mặt nhìn nhau, bọn họ không nghĩ ra biện pháp gì tốt, đúng như lời võ giả vừa đưa ra chủ ý kia, dùng tích lũy trong tay mình giao cung phụng cho Tô gia, sau đó bọn họ đi thỉnh tội, tối thiểu như vậy còn có thể đổi lấy một đường sinh cơ.

- Nhưng mấy tháng sau phải làm sao bây giờ? Chúng ta cũng không có khả năng liên tục dùng tích lũy trong tay bù lỗ thủng, hơn nữa vạn nhất bị người phát hiện thì làm sao bây giờ?

Cũng có người chần chờ nói ra.

Võ giả đưa ra kiến nghị nói:

- Đến bây giờ cần gì nghĩ nhiều như thế? Dù sao Tô Trọng Viễn cũng là huyết mạch dòng chính, cho dù náo tới trước gia chủ, hơn phân nửa cũng là chúng ta ăn thua thiệt.

- Hơn nữa cho dù gia chủ dẹp loạn việc này, về sau Tô Trọng Viễn cũng nhắm vào chúng ta, cho nên còn không bằng hiện tại lui một bước.

Tô Trọng Anh bị Tô Trọng Viễn đánh trọng thương lại hừ lạnh một tiếng nói:

- Muốn đi các ngươi đi! Ta thà rằng liều với Tô Trọng Viễn cũng không muốn quỳ xuống nhận lỗi!

Có người khuyên nói:

- Trọng Anh, nhẫn nhất thời gió êm sóng lặng, tuy chúng ta là huyết mạch chi thứ, nhưng đều là võ giả Hóa Thần Cảnh, chỉ cần chúng ta làm Tô Trọng Viễn thoả mãn, hắn sẽ không đụng đến chúng ta, cho dù hắn muốn động, gia chủ cũng không cho phép.

- Nếu ngươi muốn chọi cứng tới cùng, nói không chừng Tô Trọng Viễn sẽ bắt ngươi giết gà dọa khỉ, hắn tuyệt đối có thể làm ra việc như vậy.

- Miễn là còn sống sẽ có cơ hội, một khi ngươi chết, ngươi không có gì cả.

Tô Trọng Anh không nói gì, nhưng trong mắt của hắn lại xuất hiện thù hận, hiển nhiên hắn cũng tán thành lời của đám người kia.

Sau khi thương lượng có kết quả, mọi người đứng dậy rời đi.

Bởi vì chuyện này quan hệ đến một huyết mạch dòng chính như Tô Trọng Viễn, cho nên bọn họ cũng không dám cho người khác biết rõ, cho nên bọn họ đi vào rừng cây ở hậu sơn thương nghị, từ đó tránh người khác biết được.

Chỉ có điều chờ đến lúc bọn họ rời đi, mọi người lại nghe sau tảng đá phía trước có tiếng nói.

Sắc mặt đám người Tô Trọng Anh rùng mình, vội vàng dừng bước lại, cũng phát huy nội lực bản thân đến mức tận cùng, dò xét động tĩnh bên kia.

Sau đó bọn họ cảm giác đó là ba võ giả cảnh giới Tiên Thiên, lúc này bọn họ thở ra một hơi.

Chỉ cần không phải võ giả Hóa Thần Cảnh là được, võ giả Tiên Thiên cảm giác có hạn, bọn họ không nghe được mình nói chuyện nhưng bọn họ nói chuyện lại lọt vào lỗ tai đám người Tô Trọng Anh, nội dung nói chuyện lại làm sắc mặt bọn họ thay đổi, gương mặt biến thành tối tăm.

Ba người nói chuyện chính là Vệ Trường Đông, Trương Sở và Vương Thành Nguyên.

Trương Sở thở dài một hơi, nói:

- Đại ca, nhị ca, hôm nay Tô gia Tô Trọng Viễn làm như vậy, các ngươi cũng nhìn thấy, bọn họ bá đạo tàn nhẫn với người mình như vậy, vậy hắn chắc chắn không xem môn khách cảnh giới Tiên Thiên chúng ta là người.

- Trong Bắc Nguyên đạo, tông môn thế gia có thực lực cũng không phải một mình Tô gia, nếu không chúng ta đổi nơi khác đi.

Vệ Trường Đông lắc đầu thở dài nói:

- Mấu chốt là chúng ta đã nhận cung phụng tháng đầu tiên của Tô gia, hiện tại chúng ta rời đi, dùng thực lực Tô gia có thể buông tha chúng ta sao?

- Đừng xem chúng ta đều có thực lực Tiên Thiên Thần Cung cảnh, đặt ở bên ngoài cũng là nhân vật lợi hại, nhưng trong mắt Tô gia, chúng ta còn không bằng cái rắm, người ta tùy tiện xuất động một tên cường giả Hóa Thần Cảnh cũng có thể đánh chết tất cả chúng ta.

Vương Thành Nguyên nói:

- Đã như thế, chúng ta chờ hết tháng này, qua tháng sau chúng ta không nhận cung phụng của Tô gia, trực tiếp tìm lý do rời đi, chỉ hi vọng trong một tháng này đừng xảy ra chuyện gì..

- Nói đi cũng nói lại, vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh chi thứ Tô gia thật sự nhát gan, bị sỉ nhục như thế mà không dám cãi lại, mấy người đánh một cũng không dám nặng tay, quả thật không có chút tâm huyết nào.

Trương Sở cũng nói:

- Đúng vậy, võ giả Hóa Thần Cảnh chính là võ đạo tông sư, tôn nghiêm không thể nhục, mấy người kia thì tốt rồi, bị người ta mắng bọn họ là tạp chủng ngay trước mặt lại không dám làm gì, chậc chậc, dù sao chúng ta vô cùng bội phục tính cách hèn nhát của bọn họ.

- Nếu là ta… Nếu như Tô Trọng Viễn dám sỉ nhục chúng ta như thế, lão tử không làm hắn phun máu tươi năm bước là không bỏ qua!

- Dù sao cũng không thể làm rùa đen rút đầu như võ giả chi thứ Tô gia, như thế quá sỉ nhục tôn nghiêm của võ giả!

Vương Thành Nguyên cười hắc hắc nói:

- Nói cũng phải, những chi thứ Tô gia đã không còn tôn nghiêm và tâm huyết của võ giả, ta nói lão Tam, ngươi làm việc cũng nên động não, đừng động cái gì cũng máu tươi năm bước.

- Kỳ thật huyết mạch chi thứ Tô gia cũng không có đầu óc, nói thế nào thì huyết mạch chi thứ Tô gia cũng nhiều người hơn

huyết mạch dòng chính, có không ít võ giả Dung Thần Cảnh.

- Lần này rõ ràng chính là Tô Trọng Viễn làm quá phận, nếu bọn họ làm lớn một chút, tốt nhất kéo những võ giả Dung Thần Cảnh vào việc này, đến lúc đó pháp không trách chúng, Tô Trọng Viễn có thể làm gì bọn họ?

- Chậc chậc, đáng tiếc đám người Tô gia tu luyện trong Ninh Viễn Đường quá lâu nên bị ngu ngốc cả rồi, cũng giống như lão Tam, chuyện đơn giản như thế lại không nghĩ ra được, ngày mai chúng ta nên đi xem Tô Trọng Viễn ép đám chi thứ Tô gia quỳ xuống nhận tội thế nào.

- Đường đường Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư quỳ xuống nhận lỗi, ta chưa bao giờ thấy qua việc này.

Trương Sở tức giận nói:

- Nhị ca ngươi nói thì nói, mang ta ra so sánh là có ý gì?

Lúc này Vệ Trường Đông ho khan một tiếng, nói:

- Đi, đừng nói nữa, đây là gia sự của Tô gia, không phải những tiểu nhân vật chúng ta có thể tham dự, coi chừng tai vách mạch rừng, chúng ta thành thành thật thật ở một tháng rồi đi.

Chương 1235 - Làm Lớn Chuyện

Đám người Vệ Trường Đông cố ý nói chuyện, đám người Tô Trọng Anh cũng nghe thấy, sắc mặt bọn họ âm trầm như nước, quả thật còn muốn giết người.

Có người muốn động thủ, nhưng có người khác cản lại.

Cho dù bọn họ muốn giết ba gã võ giả Tiên Thiên cũng không có khả năng vô thanh vô tức, vạn nhất dẫn xuất động tĩnh gì đó đưa tới những người khác, bị Tô Trọng Viễn nhìn thấy bọn họ tụ tập ở chỗ này, như vậy sẽ có phiền toái.

Với tính cách của Tô Trọng Viễn, hơn phân nửa sẽ nghĩ bọn họ đang thương nghị việc đối phó hắn, nói không chừng lại làm ra việc gì đó khó xử bọn họ.

Đám người Vệ Trường Đông đều là truy phong tuần bổ kinh nghiệm nhiều năm, lần này vì lập công lao nên làm việc rất to

gan, lại dám diễn trò trước mặt võ giả Hóa Thần cảnh.

Vạn nhất trong mấy người này có kẻ xúc động dễ giận, nói không chừng sẽ giết bọn họ tại chỗ.

Đương nhiên mấy người kia cũng là kẻ nhu nhược, ban ngày Tô Trọng Viễn quá phận như vậy, kết quả chỉ có một mình Tô Trọng Anh đứng ra nói chuyện, từ điểm đó bọn họ có thể đoán được những người Tô gia kia có đức hạnh gì, cho nên bọn họ mới dám chơi như vậy, nếu đổi thành người khác, bọn họ không dám mạo hiểm như vậy.

Đợi đến lúc đám người Vệ Trường Đông giả vờ như không có việc gì và rời đi, đám người Tô Trọng Anh nhìn nhau, trong mắt lộ ra vẻ mặt khuất nhục.

Tốt xấu gì bọn họ cũng là võ giả Hóa Thần Cảnh, kết quả lại bị vài tên võ giả cảnh giới Tiên Thiên nói là không có tâm huyết, việc này càng làm bọn họ tức giận và không thể làm gì.

Bởi vì đám người Vệ Trường Đông nói đúng, bọn họ thật sự ẩn nhẫn lùi bước.

Bây giờ bọn họ nghe đám người Vệ Trường Đông nói cả buổi, đám người Tô Trọng Anh lại do dự.

Vài tên tiểu bối cảnh giới Tiên Thiên còn biết tôn nghiêm võ giả không thể nhục, cho dù bọn họ chưa từng đi ra ngoài lưu lạc giang hồ, nhưng dầu gì cũng là võ giả Hóa Thần Cảnh, chẳng lẽ bọn họ cam tâm tình nguyện bị người ta xem là nô tài hay sao?

Lúc này có người bỗng nhiên nói:

- Mấy tên võ giả vừa rồi nói chuyện cũng có đạo lý, không bằng chúng ta làm chuyện này lớn hơn nữa, bởi vì cái gọi là pháp không trách chúng, ta cũng không tin gia chủ dám động thủ với tất cả đệ tử chi thứ.

- Huống hồ chuyện này chúng ta chiếm lý, Tô Trọng Viễn làm như vậy là quá ép buộc, có bản lĩnh thì hắn xuống núi đòi cung phụng của tất cả thế lực đi, nhìn xem sẽ có kết quả gì?

Kỳ thật các đệ tử chi thứ Tô gia cũng không có nhiều kinh nghiệm giang hồ, bọn họ chỉ có một ưu điểm mạnh hơn huyết

mạch dòng chính, đó chính là bọn họ biết rõ mình có cái gì, biết rõ mình kém ở đâu và đền bù như thế nào.

Ví dụ như hiện tại rời khỏi Ninh Viễn Đường, bọn họ cũng biết chiến lực của mình thấp cho nên thường xuyên có đệ tử chi thứ thi đấu trong diễn võ trường, hơn nữa còn là chiến đấu tương đối chân thật, tuy không phải sinh tử đấu nhưng song phương đều bị thương.

Trái lại trong diễn võ trường không nhìn thấy bao nhiêu huyết mạch dòng chính, bọn họ còn cho rằng có thời gian này không bằng tu luyện nhiều hơn một ít, đến lúc đó mình có thể dùng cảnh giới nghiền áp tất cả.

Hơn nữa bọn họ sống trong Ninh Viễn Đường thời gian dài như vậy, luận bản lính tính toán và tâm cơ còn không bằng những võ giả tán tu lưu lạc chân trời.

Cho nên bọn họ hiện tại phụ trách quản lý sự vụ lớn nhỏ trong Ninh Viễn Đường cũng là một loại học tập, trước kia Tô Minh Viễn nguyện ý dùng bọn họ cũng là vì điểm này.

Không biết xử lý sự vụ có thể đi học, nhưng những đệ tử huyết mạch dòng chính ngay cả học cũng lười học, chuyện này làm hắn không có biện pháp gì.

Hiện tại bọn họ không thừa nhận cũng không được, trước kia đám người Vệ Trường Đông nói chuyện đưa ra phương pháp xử lý còn tốt hơn chủ ý cùi bắp của bọn họ, cho nên bọn họ liền quyết định thật nhanh, quyết định dựa theo lời đám người Vệ Trường Đông bọn nói, đó chính là làm lớn việc này.

Kỳ thật thực lực huyết mạch chi thứ Tô gia cũng không yếu, cao thủ Dung Thần Cảnh cũng có hơn mười người.

Chỉ có điều Tô gia hiện tại chỉ dựa vào một mình lão tổ Tô gia, mà lão tổ Tô gia chính là cao thủ Dương Thần Cảnh.

Có thể nói chỉ cần chi thứ Tô gia hiện tại xuất hiện cao thủ Dương Thần Cảnh.

Như vậy đám người chi thứ Tô gia sẽ có thể xuất đầu.

Đám đệ tử dòng chính Tô gia cũng không phải người ngu, bọn họ khiếm khuyết kinh nghiệm đấu tranh giang hồ nhưng

không thiếu kinh nghiệm nội đấu, là điển hình nội đấu thành thạo, ngoại đấu thường thường.

Cho tới nay, những võ giả chi thứ Tô gia đều không có quyền lợi lựa chọn công pháp, toàn bộ đều là do sư trưởng huyết mạch dòng chính Tô gia chọn lựa vì bọn họ.

Một môn võ công tốt có tác dụng lớn với võ giả, Tô gia cho huyết mạch chi thứ võ công không thể nói là kém cỏi nhất nhưng cũng không khá hơn chút nào.

Trọng yếu nhất là, bọn họ cho những huyết mạch chi thứ võ công không phù hợp với bọn họ, tu luyện một môn võ công không thích hợp với mình lại có thể đột phá Dung Thần Cảnh là không tồi, Dương Thần Cảnh thì đừng nghĩ nhiều.

Đương nhiên cũng không bài trừ có thế hệ kinh tài tuyệt diễm đột phá Dương Thần, nhưng trong huyết mạch chi thứ Tô gia lại không xuất hiện n gười như thế.

Đám người Tô Trọng Anh đã có quyết định, bọn họ đi tìm những trưởng bối huyết mạch chi thứ kia.

Người có uy vọng lớn nhất trong huyết mạch chi thứ Tô gia chính là Tô Minh Kỳ, thực lực Dung Thần Cảnh đỉnh phong, tuổi của hắn cũng lớn nhất.

Nếu như nói huyết mạch dòng chính Tô gia luôn có ma sát và tính toán lẫn nhau, như vậy những huyết mạch chi thứ lại rất đoàn kết.

Dù sao tình cảnh của huyết mạch chi thứ bọn họ rất gian nan, nếu bọn họ còn không đoàn kết với nhau, như vậy mới thật hết thuốc chữa.

Tô Minh Kỳ trước kia từng đảm đương chức quản sự đan dược phường của Tô gia, chuyên môn phụ trách luyện đan cho huyết mạch dòng chính Tô gia.

Hắn vì trung gian kiếm lời túi riêng, nuốt riêng những đan dược luyện chế nên bị Tô gia trọng phạt, chấp hành gia pháp, cảnh tượng khi đó vô cùng thê thảm.

Chỉ có điều Tô Minh Kỳ không vì thế mà bị người ta chán ghét, ngược lại hắn càng được đệ tử chi thứ tôn kính.

Bởi vì Tô Minh Kỳ trung gian kiếm lời túi tiền riêng những đan dược kia cũng không phải cho mình dùng, hắn phân cho tất cả đệ tử chi thứ trẻ tuổi.

Thời điểm Tô gia ở trong Ninh Viễn Đường đã thiếu tài nguyên tu luyện, cho nên bất cứ tài nguyên tu luyện nào cũng được ưu tiên cung cấp cho huyết mạch dòng chính, huyết mạch chi thứ không có phần.

Tô Minh Kỳ nuốt riêng những đan dược kia cũng vì không muốn nhìn thấy chênh lệch thực lực giữa huyết mạch chi thứ và huyết mạch dòng chính kéo dài quá xa, cho nên hắn mới làm như vậy.

Sau khi trải qua việc này, uy vọng của Tô Minh Kỳ tăng lên cao nhất, thậm chí cho dù gia chủ Tô gia và lão tổ Tô gia cũng không có uy vọng và đáng tôn kính bằng Tô Minh Kỳ.

Ngày xưa Tô Minh Viễn làm gia chủ cũng kiêng kỵ người này, hắn phân công rất nhiều huyết mạch chi thứ đảm đương công việc quản lý Tô gia nhưng lại không dùng Tô Minh Kỳ, thậm chí Tô Minh Viễn từng động sát tâm với Tô Minh Kỳ m.

Nhưng lúc đó Tô gia chính cần phát triển, cho dù là võ giả Tiên Thiên cũng là tài phú, càng không cần nói võ giả Dung Thần Cảnh.

Huống hồ Tô Minh Kỳ cũng là võ giả Dung Thần Cảnh, Tô Minh Viễn không nghĩ ra tội gì có thể giết hắn, không nói mà giết một Dung Thần Cảnh cảnh của huyết mạch chi thứ, cho dù là lão tổ Tô gia cũng không cho phép.

Hiện tại bốn người Tô Trọng Anh muốn làm lớn việc này, như vậy bọn họ nhất định phải tới xin Tô Minh Kỳ giúp đỡ.

Tô Minh Kỳ rất rãnh rỗi trong Tô gia, phải nói từ khi Tô Minh Viễn sinh lòng kiêng kị hắn đã không hề phân công cho Tô Minh Kỳ làm bất cứ việc gì.

Các võ giả Hóa Thần Cảnh và Dung Thần Cảnh của chi thứ được phân công tác nhiều việc, mà Tô Minh Kỳ lại rãnh rỗi ở trong nhà, đương nhiên Tô gia cũng không cho hắn bao nhiêu tài nguyên.

Tuy hiện tại Tô Minh Viễn đã chết, nhưng cảm giác tồn tại của hắn không mạnh, cho nên Tô Minh Lễ hiện tại lên làm gia chủ cũng không có chú ý tới hắn, cho nên hắn vẫn rãnh rỗi như trước.

Thời điểm bốn người Tô Trọng Anh đến tìm Tô Minh Kỳ, hắn đang uống rượu với củ lạc, nhìn hắn không giống võ giả Dung Thần Cảnh, nhìn hắn chẳng khác gì tiểu thương bán hàng rong ngoài chợ.

Tướng mạo của Tô Minh Kỳ rất khủng bố.

Tướng mạo của võ giả Tô gia rất trẻ tuổi, bởi vì huyết mạch Tô gia cho nên đệ tử chi thứ đều đột phá Hóa Thần Cảnh trước bốn mươi tuổi, cho nên dung mạo của bọn họ vẫn trẻ tuổi.

Tô Minh Kỳ lại rất già nua, trên đầu đã có tóc bạc, hàng chân mày nhíu lại, nhìn hắn không khác gì lão đầu sáu mươi tuổi.

Kỳ thật hắn cùng hế hệ với Tô Minh Viễn và Tô Minh Lễ, tướng mạo hai người kia mới hơn bốn mươi, hơn nữa dung mạo rất tuấn tú.

Làm cho người ta cảm thấy khủng bố nhất chính là hai vết roi đỏ thẫm trên mặt Tô Minh Kỳ, hơn nữa trên tay hắn còn có vết bỏng.

Theo lý mà nói, Tô Minh Kỳ đã thân là tồn tại Dung Thần Cảnh, cho dù hắn không phải võ giả chuyên tu luyện thể nhưng cường độ thân thể rất kinh người.

Những vết sẹo này, chỉ cần võ giả Dung Thần Cảnh nguyện ý, bọn họ hoàn toàn có thể dùng nội lực trực tiếp khống chế da thịt sinh trưởng và tiêu trừ vết bỏng.

Nhưng đám người Tô Trọng Anh biết rõ, không phải Tô Minh Kỳ không muốn tiêu trừ những vết thương này, mà là hắn tiêu trừ không được, bởi vì những này vết thương kia là vết thương khi Tô gia thi hành gia pháp.

Gia pháp của Tô gia vô cùng tàn khốc, trong đó có một ít hình phạt dù là võ giả cũng không chịu nổi.

Ví dụ vết roi trên mặt Tô Minh Kỳ, Tô gia dùng một loại roi đặc chế đánh mạnh.

Cây roi kia dùng hỏa văn cương chế tạo thành dây thép và bện thành, chỉ cần quán chú nội lực, cây roi hỏa văn cương sẽ bộc phát nhiệt độ kinh người.

Quan trọng hơn chính là, nếu đánh vào trên người, hỏa độc sẽ lập tức dung nhập vào cơ thể, vết roi như giòi bọ trong xương, không ai có thể tiêu trừ.

Cường độ hỏa độc quyết định bởi cường độ nội lực của người thi hành gia pháp.

Người hành hình Tô Minh Kỳ chính là lão tổ Tô gia, lực lượng Dương Thần Cảnh xâm nhập vào trong hỏa văn cương sẽ sinh ra hỏa độc uy lực Dương Thần Cảnh, có thể nói chỉ cần Tô Minh Kỳ không tới Dương Thần Cảnh, hắn vĩnh viễn không thể tiêu trừ vết thương này.

Hơn nữa không chỉ không thể tiêu trừ thương thế, hiện tại hỏa độc đã dung nhập vào cơ thể, thời điểm giữa trưa mỗi ngày, khi đó là lúc nóng nhất, Tô Minh Kỳ sẽ cảm thấy thống khổ đáng sợ, làm cho người ta sống không bằng chết.

Có thể nói Tô Minh Kỳ hiện tại không bị hành hạ điên khủng cũng có thể thấy được tâm trí của hắn kiên định và cứng cỏi.

Chương 1236 - Tô Minh Kỳ

Đám người Tô Trọng Anh đến tìm Tô Minh Kỳ, nhìn thấy bọn họ đến, Tô Minh Kỳ đẩy đĩa củ lạc tới chỗ bọn họ, cười nói:

- Nếm thử, ta vừa nấu.

Nhưng hiện tại đám người Tô Trọng Anh không có tâm tư ăn củ lạc, sắc mặt Tô Trọng Anh nặng nề nói với Tô Minh Kỳ:

- Tam thúc, ngươi đã nghe qua việc của chúng ta chứ?

Tô Minh Kỳ ném một củ lạc vào trong miệng, nhai nhai nói:

- Nghe nói, các ngươi muốn làm sao? Nhiều năm như vậy, các ngươi còn không thích ứng hay sao?

Tô Trọng Anh khẽ cắn môi, giọng đầy căm hận, nói:

- Trước kia chúng ta cũng có thể nhịn, nhưng lần này Tô Trọng Viễn muốn ép chúng ta phải chết!

- Nếu như chúng ta xuống núi thu cung phụng của những tông môn và thế gia kia, một khi chuyện này biến thành đại sự, đám người dòng chính nhất định sẽ ném chúng ta ra gánh tội!

- Hơn nữa nếu chúng ta không đi, Tô Trọng Viễn sẽ thi hành gia pháp với chúng ta, còn muốn chúng ta dập đầu nhận lỗi.

- Nói thế nào thì chúng ta cũng có huyết mạch Tô gia, kết quả Tô Trọng Viễn hắn xem chúng ta thành cái gì? Nô bộc sao?

- Tam thúc, chúng ta thân là võ giả phải có tâm huyết, một khi đầu gối quỳ xuống thì không cách nào đứng thẳng được!

Nghe nói như thế, Tô Minh Kỳ xoay tròn chén rượu trong tay, ánh mắt lộ ra tia sáng đáng sợ, hắn nói:

- Ah? Ý của các ngươi là thế nào?

Tô Trọng Anh lập tức nói:

- Ta muốn mời Tam thúc ngài giúp chúng ta triệu tập huyết mạch chi thứ đến, đến lúc đó cùng nhau đối kháng Tô Trọng Viễn.

- Bởi vì cái gọi là pháp không trách chúng, không bằng chúng ta làm lớn chuyện này, lớn đến mức kinh động gia chủ, ta cũng không tin gia chủ sẽ xử phạt tất cả đệ tử chi thứ.

Tô Minh Kỳ uống một ngụm rượu, nói:

- Có thể, các ngươi trở về đi, ngày mai ta sẽ dẫn người ra tay.

Trong mắt đám người Tô Trọng Anh lộ ra vẻ mặt vui mừng lẫn sợ hãi, bọn họ không nghĩ tới Tô Minh Kỳ đáp ứng thống khoái như vậy.

Bọn họ vốn sợ Tô Minh Kỳ khuyên bọn họ ẩn nhẫn lúc này, không nghĩ tới Tô Minh Kỳ lại đáp ứng sảng khoái như thế, điều này cũng làm cho đám người Tô Trọng Anh nhìn thấy hi vọng.

Đợi đến lúc đám người Tô Trọng Anh đi rồi, Tô Minh Kỳ vừa nhai củ lạc vừa lẩm bẩm:

- Khá tốt, nhiều năm như vậy, những đệ tử chi thứ này vẫn còn có người chưa bị mài hết tâm huyết, có thể cứu được, nếu như

các ngươi thực quỳ xuống, đệ tử chi thứ Tô gia sẽ không cứu nổi, khi đó cả đời chỉ làm nô bộc.

Trong bóng tối, vết roi trên mặt Tô Minh Kỳ càng dữ tợn, nhưng trong mắt của hắn lại mang theo bi ai.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Tô Trọng Viễn tu luyện xong lại hỏi tùy tùng:

- Đám người Tô Trọng Anh xuống núi đã trở lại chưa?

Tô Trọng Viễn xem ra, đám người Tô Trọng Anh nhất định sẽ lựa chọn xuống núi thu cung phụng của các tông môn, ngày hôm qua hắn vừa nhắc tới gia pháp, đám người Tô Trọng Anh sợ tới mức mặt không còn chút máu nào.

Trên thực tế đúng là như vậy, người Tô gia không ai không sợ gia pháp, cho dù huyết mạch dòng chính Tô gia cũng giống như vậy.

Hơn nữa Tô gia cho huyết mạch chi thứ gia pháp rất nghiêm khắc, nếu đám người Tô Trọng Anh nếm qua gia pháp Tô gia một lần, như vậy, mặc kệ sau này Tô Trọng Viễn ra mệnh lệnh gì, bọn họ đều không dám vi phạm.

Nhưng không nghĩ tới tùy tùng lại nói:

- Hôm nay đám người Tô Trọng Anh không xuống núi.

Nghe xong lời này, Tô Trọng Viễn tức giận đấm nát cái bàn.

- Hảo hảo hảo! Bọn chúng thật to gan!

Trong mắt Tô Trọng Viễn bắn ra một tia thô bạo, những tạp chủng chi thứ này định làm gì? Thà rằng thừa nhận gia pháp cũng không nghe lệnh của hắn?

- Đi! Ta thật muốn xem đám người Tô Trọng Anh có thể thừa nhận mấy lần gia pháp.

Tô Trọng Viễn hừ lạnh một tiếng, hắn trực tiếp mang người đi tới chỗ ở của đám người Tô Trọng Anh.

Lúc này, đám người Tô Trọng Anh đều tụ tập tại đây chờ Tô Trọng Viễn đến.

Ngày hôm qua Tô Minh Kỳ đã đáp ứng bọn họ, như vậy hắn tuyệt đối không đứng ngoài quan sát.

Cho nên bọn họ cũng có chút lực lượng.

Chờ đến lúc Tô Trọng Viễn hùng hổ mang vài tên tùy tùng đến đây, bọn họ lại có chút bồn chồn.

Dù sao trong tư tưởng của bọn họ, huyết mạch dòng chính sẽ áp đảo huyết mạch chi thứ, bọn họ phải nghe lệnh vô điều kiện.

Tô Trọng Viễn nhìn thấy bọn họ không chỉ không nghe lệnh mình xuống núi, ngược lại còn tụ tập tại nơi này, có ý gì? Khiêu khích?

Sắc mặt Tô Trọng Viễn âm lãnh nói:

- Các ngươi có ý gì? Xem lời ta nói là gió hay sao?

Tô Trọng Anh nói:

- Xuống núi thu cung phụng của các thế lực chính là phá hư chiêu bài của Tô gia, vạn nhất chuyện này biến thành đại sự, thanh danh Tô gia tại Bắc Nguyên đạo sẽ càng xấu, cho nên vì thanh danh và lợi ích Tô gia, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Tô Trọng Viễn cười lạnh nói:

- Các ngươi có ý gì? Ngươi nói ta cố ý phá hư thanh danh Tô gia sao?

Không đợi Tô Trọng Anh trả lời, Tô Trọng Viễn đã quát lớn:

- Hảo hảo hảo, nếu các ngươi không nghe lệnh, vậy thì đi với ta tới Chấp Pháp đường tiếp nhận gia pháp đi!

Đám người Tô Trọng Anh gào lên:

- Chúng ta suy nghĩ vì lợi ích của Tô gia, chúng ta phạm sai lầm gì mà chấp hành gia pháp?

Tô Trọng Viễn sững sờ, bởi vì hắn không biết nên nói tội gì, mấu chốt là gia pháp của Tô gia đều chuẩn bị cho đệ tử dòng chính, chỉ có điều tiến vào Ninh Viễn Đường bế quan, đệ tử

chi thứ của Tô gia mới nhiều, cho nên cũng không có đặc biệt chế định gia pháp với bọn họ.

Trọng yếu nhất là, đệ tử chi thứ trong Tô gia vốn không có nhân quyền, địa vị thấp, cho nên chỉ cần bọn họ phạm sai lầm thì biến thành tội không thể tha thứ.

Một khi có một ít đệ tử dòng chính phạm sai lầm cũng phải tiếp thu trừng phạt, cho nên càng không có quy củ gì đáng nói.

Cho nên vừa nghe Tô Trọng Anh hỏi như vậy, Tô Trọng Viễn sững sờ, hắn cười lạnh:

- Phạm quy củ nào? Ta nói chuyện là quy củ! Hiện tại ta bảo các ngươi đi với ta tới Chấp Pháp đường, các ngươi có đi không?

Tuy hiện tại Tô Minh Kỳ chưa tới nhưng bọn họ vẫn có một ít lực lượng.

Mấy người kia cường ngạnh, nói:

- Ta không có phạm sai lầm, dựa vào cái gì phải đi Chấp Pháp đường?

- Gian ngoan mất linh! Động thủ!

Tô Trọng Viễn quát một tiếng, lúc này có ba đệ tử dòng chính Hóa Thần Cảnh đi tới.

Huyết mạch dòng Tô gia chỉ có bao nhiêu người như thế, ngày bình thường nhân duyên của Tô Trọng Viễn cũng không tính là quá kém, cho nên trước khi tới đây, hắn đã tìm ba đệ tử dòng chính Hóa Thần Cảnh cùng đến đây.

Đối phó vài tên huyết mạch chi thứ ti tiện mà thôi, cũng không phải đại sự gì, cho nên những người kia đều cho Tô Trọng Viễn mặt mũi.

Nhìn thấy tình huống này, các môn khách của Tô gia đều sững sờ, bọn họ đứng xa xem náo nhiệt.

Dù sao đây là việc của Tô gia, bọn họ không dám quản cũng không có thực lực quản, đứng ngoài xem náo nhiệt là tốt rồi.

Những đệ tử dòng chính khác nhìn thấy việc này cũng không quan tâm.

Một ít đệ tử chi thứ thấp hèn mà thôi, mặc kệ bọn họ làm sai hay không làm sai, chính mình nói bọn họ sai thì đó chính là làm sai.

Sắc mặt đám người Tô Trọng Anh trắng bệch.

Luận thực lực, những đệ tử chi thứ bọn họ thật sự không bằng các đệ tử dòng chính.

Nồng độ huyết mạch là một nguyên nhân, nhưng quan trọng hơn lại là công pháp và đãi ngộ.

Những huyết mạch dòng chính có thể tự do chọn lựa công pháp, còn có trưởng bối đề nghị, hơn nữa bọn họ có thể sử dụng huyết mạch đại trận hàng năm, bọn họ cũng không thiếu tài nguyên tu luyện.

Những huyết mạch chi thứ như bọn họ, trưởng bối Tô gia cố ý thao tùng, công pháp của bọn họ cũng bị người khác thao túng, trên cơ bản sẽ không có thích hợp với bọn họ.

Hơn nữa cho dù là huyết mạch đại trận hay tài nguyên tu luyện, thứ bọn họ đạt được ít đến mức thương cảm.

So sánh như thế, luận thực lực cùng giai, đệ tử chi thứ không bao giờ bằng đệ tử dòng chính.

Vào lúc này có một long trảo thật lớn đánh xuống, cương khí cuồng bạo ép đám người Tô Trọng Viễn lui lại, cũng không làm bọn họ bị thương.

Tô Minh Kỳ đi từ xa tới gần, nhìn thấy hắn xuất hiện, đám người Tô Trọng Anh thở ra một hơi.

Đám người Tô Trọng Viễn lại khiếp sợ, bọn họ cũng không nghĩ tới lão gia hỏa cảm giác tồn tại cực thấp trong Tô gia lại ra tay giúp đám người kia.

Tô Trọng Viễn lạnh lùng nói:

- Tô Minh Kỳ, ngươi có ý gì?

Tô Minh Kỳ cười cười nhưng vết roi trên mặt làm nụ cười của hắn biến thành dữ tợn.

- Trọng Viễn, nói như thế nào ta cũng là trưởng bối của ngươi, ngươi không gọi ta là Tam thúc, ngươi gọi thẳng tên ta là có ý gì?

Đám người Tô Trọng Viễn cau mày, trong mắt mang theo chán ghét.

Tuy bối phận của Tô Minh Kỳ thật sự aco hơn đám người Tô Trọng Viễn một đời, nhưng trong nội tâm bọn họ lại không xem những tạp chủng kia là người thân của mình.

Huống hồ không chỉ bọn họ, cho dù là các võ giả Dung Thần Cảnh và huyết mạch dòng chính cũng đều như thế.

Tô Minh Kỳ xếp hạng thứ ba trong chữ lót "Minh", gần với Tô Minh Viễn, thậm chí còn lớn tuổi hơn cả Tô Minh Lễ, nhưng Tô gia có nhiều võ giả Dung Thần Cảnh như vậy, không có người nào gọi hắn là Tam ca

Thời điểm Tô Trọng Viễn xoắn xuýt, một giọng nói lạnh lùng vang lên:

- Tô Minh Kỳ, ngươi còn muốn cậy già lên mặt sao? Phạm sai lầm thì phải nhận, xảy ra chuyện nên phạt, ngươi không nên quản việc này, ngươi cũng không có tư cách quản.

Một võ giả Dung Thần Cảnh có ria mép thản nhiên đi tới, giọng nói lạnh lùng không cho Tô Minh Kỳ mặt mũi.

Nhìn thấy người tới, Tô Trọng Viễn thở ra một hơi, hắn vội vàng nói:

- Lục thúc!

Người tới chính là lão Lục trong dòng chính Tô gia, Tô Minh Đoan.

Tô Minh Đoan vốn không muốn tham dự việc này, hắn cũng nghe thấy việc này nhưng đó là việc của tiểu bối, hơn nữa Tô Trọng Viễn muốn khiển trách vài tên đệ tử chi thứ mà thôi, cũng không phải đại sự gì, cho nên hắn không có tâm tình xem náo nhiệt.

Chỉ có điều vừa rồi hắn đi ngang qua nơi đây, hắn lại nhìn thấy Tô Minh Kỳ ra tay nên khó chịu.

Tô Minh Kỳ là võ giả Dung Thần Cảnh thì thế nào? Hắn chỉ là huyết mạch chi thứ, vẫn là con chó Tô gia nuôi mà thôi.

Là chó thì phải tuân thủ quy củ, trước kia Tô Minh Kỳ cung cấp đan dược của dòng chính cho các đệ tử chi thứ chính là phá hư quy củ, hiện tại hắn dám ra tay với đệ tử dòng chính như Tô Trọng Viễn, như vậy càng không tuân thủ quy củ.

Đối với loại người này, Tô Minh Đoan không thể bỏ qua.

Chương 1237 - Lực lượng chi thứ tô gia

Nhìn thấy đám người Tô Minh Kỳ ngăn cảm trước mặt đám người Tô Trọng Anh bọn, Tô Minh Đoan lạnh lùng nói:

- Việc ngươi không nên quản thì không cần lo, chẳng lẽ ngươi quên gia pháp Chấp Pháp đường giáo huấn hay sao?

Tô Minh Kỳ biểu hiện không thay đổi, cho dù Tô Minh Đoan sỉ nhục hắn như thế, trên mặt hắn không có chút tức giận nào, hắn thản nhiên nói:

- Có sai phải phạt thì không có gì sai cả, lúc trước ta nuốt riêng đan dược là ta sai, cho nên nên phạt.

- Chỉ có điều đám người Tô Trọng Anh không có sai, vì sao phải dùng gia pháp xử trí?

Tô Minh Đoan lạnh lùng nói:

- Có sai hay không cũng không do ngươi nói, nên do Chấp Pháp đường nói mới tính!

Đám người Tô Trọng Anh dùng ánh mắt tức giận nhìn Tô Minh Đoan, hắn còn không biết xấu hổ nói ra lời này?

Huyết mạch dòng chính Tô gia chỉ có bao nhiêu người như vậy, Chấp Pháp đường cũng do huyết mạch dòng chính nắm trong tay.

Trọng yếu nhất là, bản thân Tô Minh Đoan trước mắt chính là người Chấp Pháp đường, cái gì Chấp Pháp đường nói mới tính, còn không phải ngươi nói mới tính?

Tô Minh Kỳ lại không nhường, hắn vẫn lắc đầu nói:

- Sai chính là sai, đúng chính là đúng, cho dù là Chấp Pháp đường cũng không có tư cách đổi trắng thay đen.

Tô Minh Đoan cười lạnh nói:

- Hảo hảo hảo, ta lại cảm thấy ngươi hiện tại rất cứng đầu..

- Lúc trước ngươi phạm phải sai lầm lớn, là lão tổ khai ân nên tha cho ngươi một mạng, không nghĩ tới ngươi vẫn làm càn như thế, đã như vậy, ngươi cũng đi theo ta tới Chấp Pháp đường luôn đi!

Vừa dứt lời, Tô Minh Đoan lại trực tiếp ra tay, trong tay hắn xuất hiện một thanh trường kiếm bằng băng, hắn vừa xuất kiếm đã có cảnh tượng tháng bảy tuyết bay.

Sát cơ bao phủ không gian, kiếm thế của Tô Minh Đoan phiêu dật nhẹ nhàng nhưng sát cơ lạnh như băng, tuy không bằng Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải của Tô Tín nhưng cũng là võ công thượng thừa.

Làm cho mọi người khiếp sợ lại chính là Tô Minh Kỳ.

Ai cũng cho rằng hắn không phải đối thủ của Tô Minh Đoan, bởi vì đệ tử dòng chính mạnh hơn chi thứ đã được công nhận, huống hồ song phương đều không có kinh nghiệm chiến đấu gì.

Nhưng chẳng ai ngờ rằng Tô Minh Kỳ lại chiếm cứ ưu thế.

Hắn vung tay lên, chân khí cường đại hóa thành long trảo và trực tiếp xé rách gió tuyết, uy lực cương mãnh bá đạo làm cho Tô Minh Đoan cũng phải sững sờ.

Tô Minh Kỳ tu luyện Cầm Long công, trong Tô gia, môn công pháp này không tính là mạnh nhưng tuyệt đối không yếu.

Nhưng trọng yếu nhất là, dựa theo tác phong trước sau như một của dòng chính Tô gia, Cầm Long công không thích hợp với Tô Minh Kỳ.

Kỳ thật Tô Minh Kỳ vừa bắt đầu đã đi lộ tuyến nhẹ nhàng, hắn muốn học kiếm pháp.

Chỉ có điều Tô gia giao cho hắn môn Cầm Long công này lại đi lộ tuyến cương mãnh bá đạo.

Chẳng ai ngờ rằng Tô Minh Kỳ lại cải biến phương hướng võ đạo của bản thân, từ đó tu hành Cầm Long công tới trình độ nhất định.

Hắn vung long trảo sinh ra hấp lực cường đại bao phủ Tô Minh Đoan, ngay cả nguyên khí thiên địa cũng bị hút vào trong tay hắn

Uy năng cực lớn đẩyTô Minh Đoan lui về phía sau, trường kiếm bằng băng trong tay hắn tỏa ra sát cơ ngập trời.

Hàn băng lạnh lùng mang theo tử khí vô tận.

Kiếm khí màu xanh biến thành màu đen, sát cơ kết hợp với tử khí càng làm kiếm khí đáng sợ hơn trước.

Nhưng Tô Minh Kỳ duỗi tay ra, giống như long trảo dò xét tầng mây, cũng nắm lấy kiếm khí đáng sợ kia.

Một tiếng nổ vang sinh ra, cương khí vô tận nổ tung, trường kiếm bằng băng trong tay Tô Minh Đoan nổ tung, Cầm Long công cương mãnh bá đạo đến cực điểm, ngay cả Tô Minh Đoan cũng không ngăn cản nổi lực lượng như thế!

Nhìn trường kiếm đứt gãy trong tay của mình, Tô Minh Đoan lộ ra vẻ mặt không dám tin.

Hắn lại ăn thua thiệt trong tay Tô Minh Kỳ? Mình đánh không lại võ giả chi thứ?

Không chờ Tô Minh Đoan nói cái gì, hơn mười tên võ giả Hóa Thần Cảnh dòng chính Tô gia đã chạy tới.

Trong đó còn có mấy tên võ giả Dung Thần Cảnh.

Dù sao Tô gia chỉ lớn bao nhiêu đó, hai võ giả Dung Thần Cảnh giao phong với nhau không thể gạt được người khác.

Mọi người nhìn thấy người động thủ là Tô Minh Kỳ, tên võ giả Dung Thần Cảnh quát lên:

- Tô Minh Kỳ! Ngươi muốn làm gì? Tạo phản hay sao? Bắt lại cho ta!

Vài tên võ giả Dung Thần Cảnh không cho Tô Minh Kỳ cơ hội nói chuyện, trực tiếp ra tay muốn bắt hắn.

Trong mắt Tô Minh Kỳ không lộ ra vẻ sợ hãi, hiển nhiên hắn đã đoán được tất cả.

Đúng lúc này, khí thế kinh khủng bộc phát, chỉ thấy có trên trăm tên võ giả Hóa Thần Cảnh đứng bên cạnh Tô Minh Kỳ, những người này đều là võ giả chi thứ Tô gia.

Luận số lượng, cho dù là Hóa Thần Cảnh hay Dung Thần Cảnh, huyết mạch chi thứ đều nhiều hơn huyết mạch dòng chính nhiều.

Chỉ có điều trong các cường giả đỉnh cấp, huyết mạch chi thứ nhiều năm qua không xuất hiện võ giả Dương Thần Cảnh, từ đó bọn họ không có cơ hội phát ra tiếng nói của mình.

Hiện tại chỉ có Tô Minh Kỳ mới có uy vọng như vậy, có thể dùng lực lượng một người triệu tập nhiều huyết mạch chi thứ tới đây.

Nhiều Hóa Thần Cảnh huyết mạch chi thứ đứng bên cạnh Tô Minh Kỳ, việc này có ý nghĩa rất khủng bố.

Đám người huyết mạch dòng chính muốn động thủ lại ngây người, hiện tại bọn họ không dám vọng động.

Bọn họ đều không có kinh nghiệm xử lý loại chuyện này, trọng yếu nhất là, một khi xử lý tình huống trước mặt không tốt sẽ hủy Tô gia!

Chi thứ và dòng chính Tô gia mâu thuẫn với nhau, bọn họ biết tất cả, người Tô gia hiện tại đều là tay mơ trong đối ngoại, bọn họ lại ra tay hung ác trong đối nội, điển hình nội đấu thành thạo.

Đối với những đệ tử chi thứ, bọn họ sớm có đề phòng, đám dòng chính đã lựa chọn phương thức xử lý ngay từ đầu, đó là chèn ép, làm cho đệ tử chi thứ vĩnh viễn trở thành nô bộc của dòng chính, làm cho bọn họ không có khả năng xoay người.

Cho nên bọn họ đã ra tay xử lý bằng cách lựa chọn công pháp, từ đó tất cả võ giả chi thứ không thể đột phá Dương Thần.

Tuy huyết mạch chi thứ Tô gia vẫn nhiều hơn huyết mạch dòng chính, nhưng bởi vì có cường giả cao cấp trấn áp, cho nên những võ giả chi thứ luôn ẩn nhẫn chịu đựng, không nghĩ tới hôm nay bọn họ lại làm ầm ĩ, nhưng hết lần này tới lần khác đây lại là việc Tô gia kiêng kỵ nhất.

Thực lực Tô gia đã hạ thấp rất nhiều sau cuộc chiến Ngô Đồng sơn, hơn nữa bởi vì có Tô Tín trợ giúp, cho nên kẻ bị đánh chết đều là huyết mạch dòng chính.

Cho nên hiện tại Tô gia đối đãi đệ tử huyết mạch chi thứ như nô bộc, nhưng trên thực tế huyết mạch chi thứ lại là lực lượng trung kiên của Tô gia.

Một khi những huyết mạch chi thứ này nháo sự, hơn nữa còn náo lớn, náo đến tình trạng ngươi sống ta chết, cho dù thế nào đi chăng nữa, kẻ bị tổn thất là Tô gia.

Cho nên hiện tại những đệ tử dòng chính Tô gia có ngu ngốc cũng không dám dùng sức mạnh trấn áp lực lượng chi thứ.

Huống hồ không có lão tổ Tô gia ra mặt, bọn họ có thể trấn áp võ giả chi thứ hay không lại là chuyện khác.

Thời điểm giương cung bạt kiếm, Tô Minh Lễ mang người xuất hiện, hắn cau mày quát lớn:

- Làm gì thế? Người một nhà nội đấu, các ngươi chuẩn bị làm trò cười cho kẻ khác sao? Tất cả lui ra!

So với Tô Minh Viễn, Tô Minh Lễ làm gia chủ cũng có vài phần uy vọng.

Dù sao Tô gia Tô Minh Viễn là thuộc về phái cải cách, không được đại đa số huyết mạch dòng chính Tô gia ưa thích, từ đó bị Tô Minh Lễ mang theo đại bộ phận người đối nghịch với hắn.

Nếu hiện tại đổi Tô Minh Lễ thành gia chủ lại không có ai đối nghịch với hắn, cho nên hắn mới mở miệng đã làm tất cả huyết mạch dòng lui ra.

Chỉ có điều Tô Minh Kỳ và huyết mạch chi thứ không lui.

Hôm nay bọn họ gây ra động tĩnh lớn như thế, đương nhiên không chỉ vì đòi công đạo cho đám người Tô Trọng Anh hoặc chỉ giúp bọn họ vượt qua một kiếp này, mà là vi muốn ép vua thoái vị!

Tô Minh Kỳ là người rất nhẫn nhịn, lúc trước hắn nuốt riêng đan dược bị Tô gia chấp hành gia pháp trọng phạt, về sau lại bị xa lánh, nhưng hắn lại không có một câu oán hận huyết mạch dòng chính, có thể nghĩ hắn làm người ẩn nhẫn cỡ nào.

Trọng yếu nhất là, trong tình huống không có bất cứ tài nguyên tu luyện nào, hắn lại dựa vào nghị lực của mình tu hành đến một bước này, ngay cả Tô Minh Đoan cũng thua hắn, kẻ có thể ẩn nhẫn và cứng rắn như thế làm sao có thể bị câu nói đầu tiên của Tô Minh Lễ dọa lùi?

Kỳ thật ngày hôm qua đám người Tô Trọng Anh đến tìm hắn, Tô Minh Kỳ đã biết rõ cơ hội giúp đệ tử chi thứ xoay người đã tới, thiên thời địa lợi nhân hoà đã đứng bên cạnh bọn họ.

Luận thiên thời, cuộc chiến Ngô Đồng sơn đã gây tổn thương lớn lên huyết mạch dòng chính, huyết mạch chi thứ không có tổn thương, hiện tại lực lượng trung kiên chân chính của Tô gia là bọn họ.

Địa lợi, hiện tại Tô gia bước vào giang hồ lần nữa, những đệ tử chi thứ đang tuyệt vọng lại nhìn thấy hi vọng, cũng có chút không cam lòng, cho nên Tô Minh Kỳ mới có thể triệu tập bọn họ tới đây.

Cuối cùng là nhân hòa, đó là chuyện của Tô Trọng Anh, lần này Tô Trọng Viễn làm quá mức như thế, bọn họ cũng có lý do đi tìm lão tổ Tô gia đòi hỏi một công đạo!

Kỳ thật Tô Minh Kỳ không muốn đối kháng cả Tô gia, hắn không có thực lực đó, cũng không dám suy nghĩ như vậy.

Bọn họ ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, thật vất vả chờ đến lúc thiên thời địa lợi nhân hoà tề tựu, hắn chỉ muốn làm một chút, đó chính là cải biến địa vị của đệ tử chi thứ tại Tô gia.

Bọn họ không cầu địa vị của bọn họ tương đương dòng chính, nhưng chỉ cầu Tô gia cho bọn họ đãi ngộ của đệ tử chính thức,

không giống như bây giờ, bọn họ mang tiếng là người Tô gia nhưng chỉ là nô bộc Tô gia.

Tô Minh Lễ nhìn các đệ tử chi thứ, hắn cau mày nói:

- Các ngươi còn tụ tập ở nơi này làm gì? Còn không giải tán?

Tô Minh Kỳ yên lặng nhìn Tô Minh Lễ, thản nhiên nói:

- Gia chủ, chúng ta muốn đòi hỏi công đạo, tuy chúng ta thân là huyết mạch chi thứ, nhưng trong cơ thể lại chảy huyết mạch Tô gia.

- Kết quả hiện tại Tô gia xem chúng ta thành cái gì? Nô bộc hay là hạ nhân? Quyền sanh sát chỉ bằng một ý niệm của người khác, Tô Trọng Anh chỉ không muốn xuống núi cưỡng bức thu cung phụng của các thế lực, kết quả lại bị kéo đi chấp hành gia pháp, hiện tại ta muốn hỏi gia chủ, rốt cuộc hắn phạm vào gia pháp nào?

Bỗng nhiên Tô Minh Kỳ tiến lên một bước, trầm giọng nói:

- Nếu như gia chủ ngươi bây giờ nói Tô Trọng Viễn làm đúng, ta hiện tại sẽ mang theo tất cả đệ tử chi thứ Tô gia cùng xuống núi, trong vòng một ngày sẽ thu sạch cung phụng của các thế lực tông môn trong phạm vi ngàn dặm quanh Ngô Đồng sơn, gia chủ, ngươi dám nói như vậy hay không?

Chương 1238 - Công việc quan trọng

Tô Minh Lễ nhìn Tô Minh Kỳ thật sâu, hiện tại hắn đã biết rõ cái gì gọi là chó không sủa mới cắn người.

Tô Minh Kỳ ẩn nhẫn thời gian dài như vậy, thậm chí ban đầu khi Chấp Pháp đường chấp hành gia pháp với hắn, hắn không phản ứng một câu, mặc kệ nó, kết quả hiện tại tìm được cơ hội, hắn nói câu đầu tiên đã ép Tô Minh Lễ vào góc tường.

Đảm nhiệm gia chủ lâu như vậy, kỳ thật Tô Minh Lễ hiện tại đã tiến bộ rất nhiều.

Dù sao có thể tu luyện tới Dung Thần Cảnh đều không phải người ngu, có lẽ tính cách của bọn họ khác nhau nhưng năng lực học tập lại rất mạnh.

Tối thiểu hiện tại Tô Minh Lễ đã tiến bộ rất nhiều so với lúc Tô Tín gặp được, thời điểm này, nếu Tô Minh Lễ còn muốn đối phó Tô Tín, hắn sẽ không sử dụng loại phương thức hiệu suất thấp và nguy cơ lớn như trước.

Chính bởi vì như thế, Tô Minh Lễ cũng hiểu Tô Trọng Viễn làm đuối lý, đồng thời hắn thầm mắng Tô Trọng Viễn ngu ngốc.

Lần trước, hành vi cưỡng bức hợp nhất tất cả đại tông môn thế gia cũng là Tô Trọng Viễn làm, kết quả dẫn tới thế lực Bắc Nguyên đạo cùng Độc Cô thị liên thủ, còn bị Tô Tín chèn ép.

Kết quả hắn không ngờ Tô Trọng Viễn lại ngu ngốc như vậy, hiện tại còn nghĩ ra chủ ý thu cung phụng của các thế gia tông môn.

Chuyện này có khác gì cưỡng bức hợp nhất thế gia tông môn với nhau? Chẳng qua là dùng phương thức khác, chỉ là chiêu bình mới rượu cũ, cho dù như thế nào, các thế lực kia cũng không tiếp nhận.

Cho nên đám người Tô Trọng Anh không làm sai, nếu như bọn họ thật làm như vậy, Tô gia sẽ gặp phiền toái lớn.

Mà bây giờ Tô Minh Kỳ nhưng lại lộ ra vẻ mặt kiên quyết, nếu Tô Minh Lễ không mở miệng, hắn thật sự có can đảm dẫn người xuống núi thu cung phụng của các thế lực kia, bởi như vậy Tô gia sẽ đối mặt với thế lực võ lâm Bắc Nguyên đạo chèn ép.

Rơi vào đường cùng, Tô Minh Lễ đành phải lườm Tô Trọng Viễn, sau đó ho khan hai tiếng nói:

- Chuyện này là Tô Trọng Viễn làm sai, đám người Trọng Anh làm đúng, không chỉ không nên phạt, bọn họ sẽ được khen thưởng.

- Như vậy đi, lát nữa các ngươi đi Đan Dược đường nhận đan dược nửa năm xem như đền bù, hơn nữa các ngươi cũng không cần lo lắng Tô Trọng Viễn sẽ trả thù các ngươi, sau này Tô Trọng Viễn dám động thủ với các ngươi, các ngươi có thể nói với ta, ta cam đoan sẽ giáo huấn hắn.

Tô Trọng Viễn còn muốn nói cái gì đó, nhưng lại bị ánh mắt Tô Minh Lễ nhìn sang thì im lặng không nói gì.

Chỉ có điều những huyết mạch dòng chính Tô gia cảm thấy sỉ nhục, từ khi nào bọn họ phải cúi đầu trước huyết mạch chi thứ? Đây là chuyện chưa từng xảy ra trong vạn năm qua.

Hơn nữa đám người Tô Minh Kỳ không hài lòng với cách xử lý của Tô Minh Lễ, giống như ba phải, ngươi nói một câu thì bỏ qua việc này?

Bổng lộc đan dược của huyết mạch chi thứ mỗi tháng rất thấp, cho dù đền bù bằng bổng lộc nửa năm thì có bao nhiêu?

Hơn nữa trọng yếu nhất là, Tô Minh Lễ nói câu cuối cùng làm bọn họ mỉa mai.

Sau chuyện lần này, Tô Trọng Viễn dám trả thù thì tới tìm ngươi? Đến lúc đó ngươi có quản hay không thì không biết.

Vừa rồi những huyết mạch dòng chính kia bất kể đúng sai, trực tiếp muốn bắt Tô Minh Kỳ rời đi, nếu như Tô Minh Kỳ không gọi tất cả huyết mạch chi thứ đến đây, chỉ sợ hắn sẽ lại tiến vào Chấp Pháp đường lần nữa.

Tiếp theo không có cơ hội tốt liên hợp với nhiều huyết mạch chi thứ như vậy, đến lúc đó còn không phải mặc cho ngươi đắn đo?

Cho nên Tô Minh Kỳ nói thẳng:

- Chúng ta tâm lĩnh hảo ý của gia chủ, lúc này chúng ta muốn lão tổ cho chúng ta đãi ngộ công bằng, trả cho chúng ta một công đạo.

Sắc mặt Tô Minh Lễ âm trầm nói:

- Chẳng lẽ ta nói chuyện không dùng được sao?

Vẻ mặt Tô Minh Kỳ không thay đổi, nói:

- Gia chủ nói chuyện tự nhiên có tác dụng, nhưng vẫn phải mời lão tổ định đoạt.

Cả Tô gia người nào không biết, người có quyền nói chuyện chính thức là lão tổ Tô gia.

Cho dù Tô Minh Lễ gia chủ nói chuyện cũng vô dụng.

Nhưng việc này nói trước mặt mọi người lại làm Tô Minh Lễ cảm thấy khó chịu.

Trọng yếu nhất là, hiện tại những huyết mạch chi thứ không thấy thỏ không thả ưng, bọn họ phải gặp mặt lão tổ Tô gia mới nhả việc này ra.

- Lão tổ đang bế quan dưỡng thương, làm sao gặp ngươi?

Tô Minh Kỳ lạnh nhạt nói:

- Chúng ta cũng không muốn trực tiếp nhìn thấy lão tổ, chỉ cần nói việc này cho lão tổ biết, có lão tổ hứa hẹn là tốt rồi.

Tô Minh Lễ suy nghĩ, sắc mặt hắn âm trầm và nói:

- Tốt lắm, ta sẽ dẫn các ngươi đi gặp lão tổ, xem xem đến lúc đó lão tổ sẽ nói thế nào!

Sau đó Tô Minh Lễ hừ lạnh một tiếng, hắn mang người đi tới nơi lão tổ Tô gia dưỡng thương.

Hiện tại là Tô Minh Lễ đảm đương vị trí gia chủ, trước kia Tô Minh Viễn làm gia chủ lại không gặp phải việc này.

Kết quả hắn vừa lên làm gia chủ lại gặp phải việc lớn như thế, lão tổ Tô gia có thể cho rằng hắn có năng lực thấp, không thích hợp làm gia chủ hay không?

Tô Minh Lễ suy nghĩ đầy oán hận, đáng tiếc, hắn chỉ có thể đi gặp lão tổ Tô gia.

Dù sao vấn đề hôm nay quá lớn, nếu như hắn ra sức trấn áp, một khi huyết mạch chi thứ nổi loạn, đối với Tô gia mà nói đây là tai họa ngập đầu.

Nơi lão tổ Tô gia bế quan là một vách núi.

Đỉnh núi của Ngô Đồng sơn đã bị san bằng, chỉ để lại một vách núi, nơi đây chính là nơi có nguyên khí thiên địa nồng nặc nhất Ngô Đồng sơn, lão tổ Tô gia mở hang núi tại nơi này, ngày bình thường đều dưỡng thương tại đây.

Đi tới trước vách núi, Tô Minh Lễ cất cao giọng nói:

- Lão tổ, trong tộc có chuyện cần lão tổ định đoạt.

Kỳ thật Tô Minh Lễ không phải lần đầu tiên tìm lão tổ Tô gia sau khi hắn dưỡng thương.

Dù sao lão tổ Tô gia hiện tại là tồn tại độc nhất vô nhị trong Tô gia, Tô gia có chuyện quan trọng gì cũng cần bẩm báo với hắn, như vậy Tô Minh Lễ mới có tư cách chính thức chấp hành chuyện này.

Lão tổ Tô gia cũng biết rõ điểm này, cho nên cho dù hắn đang bế quan cũng không đắm chìm vào trong đó, ngược lại sẽ lưu một ít tâm thần bên ngoài, một khi phát sinh đại sự gì đó, hắn cũng có thể đi ra.

- Nói đi, xảy ra chuyện gì.

Lão tổ Tô gia chậm rãi mở miệng, giọng nói từ vách núi truyền xuống, giọng nói xâm nhập vào tâm thần mọi người, ngay cả đám người Tô Minh Kỳ không nhịn được quỳ một chân trước lão tổ Tô gia.

Tô Minh Lễ đứng dậy, hắn nói rõ tình huống lúc đó với lão tổ Tô gia, hơn nữa nơi này có nhiều người như thế, Tô Minh Lễ cũng không nói dối, chuyện cũng xảy ra, hắn có nói dối cũng không có tác dụng gì.

Dù sao có quá nhiều người vây xem, hắn nói dối cũng chỉ tự rước lấy nhục.

Sau khi lão tổ Tô gia nghe xong lại thở dài một tiếng, ánh mắt hắn mang theo hào quang khi nhìn đám người Tô Minh Kỳ.

Hiện tại chỉ cần lão tổ Tô gia mở miệng, địa vị những huyết mạch chi thứ tại Tô gia sẽ cải biến.

Giọng nói uy nghiêm của lão tổ Tô gia truyền tới:

- Hồ đồ! Không nhìn lúc này là lúc nào, thật hồ đồ!

- Hiện tại là lúc Tô gia gặp khó khăn, tự nhiên cần đồng tâm hiệp lực vượt qua cửa ải khó lần này, các ngươi hồ đồ như vậy là ý gì?

- Tô Trọng Viễn, lần trước là vì ngươi nên mới dẫn tới tất cả thế lực Bắc Nguyên đạo liên thủ với nhau bức ép Tô gia, hiện

tại ngươi còn dám hồ đồ như trước, ngươi muốn đẩy Tô gia vào chỗ chết sao?

Gương mặt Tô Trọng Viễn lộ ra vẻ bất mãn, chuyện lần trước có thể trách hắn hay sao? Nếu không phải các huyết mạch dòng chính Tô gia khác nhìn thấy hắn đạt được chỗ tốt thì đồng loạt ra tay, bằng không làm sao có động tĩnh to lớn như thế?

Huống hồ lần trước lão tổ Tô gia dùng tính mạng của hắn làm tiền đánh cược, việc này càng làm Tô Trọng Viễn tức giận tới cực điểm.

Đang đối mặt lão tổ Tô gia, hắn không dám làm càn, chỉ có thể cúi đầu nghe lão tổ Tô gia răn dạy.

Hừ lạnh một tiếng, lão tổ Tô gia thản nhiên nói:

- Sau này thời điểm ta bế quan, sự vụ lớn nhỏ trong Tô gia sẽ do gia chủ quyết định, ai có chuyện gì cũng phải bẩm báo gia chủ trước nhưng không được tự tiện quyết định, bằng không sẽ nghiêm trị không tha!

- Tô Trọng Viễn đã tái phạm lần thusws hai, cho nên lần này nhất định phải phạt, phong ấn lực lượng của hắn, đi Chấp Pháp đường nhận lấy một trăm roi hình, nếu như còn dám phạm lời nói, phế bỏ võ công, giam cả đời.

Sắc mặt Tô Trọng Viễn tái nhợt, phần hình phạt này không tính là nhẹ.

Hắn không phải võ giả luyện thể, mà roi hình của Tô gia có vài loại, trong tình huống bị phong ấn lực lượng, trong đó có vài loại đánh hắn thành trọng thương!

Tuy nhiên lão tổ Tô gia không nói đánh roi hình gì, nhưng roi hình trong Chấp Pháp đường Tô gia đều là đặc chế, chuyên môn chuẩn bị cho đệ tử Tô gia phạm sai lầm.

Mặc dù lão tổ Tô gia không có nói chủng loại roi nào, như vậy sẽ mặc định là roi thép, không đến mức dùng hỏa văn cương như đánh Tô Minh Kỳ.

Ngay cả như vậy Tô Trọng Viễn cũng cảm thấy thân thể run rẩy, đây chính là một trăm roi, có lẽ sau khi đánh xong, hắn

cần thời gian vài tháng tu dưỡng.

Hắn muốn phản bác nhưng lão tổ Tô gia có uy thế đáng sợ, Tô Trọng Viễn đành phải cung kính nói:

- Trọng Viễn biết sai, về sau tuyệt đối sẽ không tái phạm.

Tô Trọng Viễn oán hận ngập trời, Tô Minh Kỳ và Tô Minh Lễ lại cao hứng.

Nguyên nhân Tô Minh Lễ cao hứng là lão tổ Tô gia cũng lựa chọn cầu toàn.

Phải biết rằng dựa theo đức hạnh lúc trước của lão tổ Tô gia, hắn khẳng định sẽ nắm chặc quyền lực trong tay của mình, khẳng định không dễ dàng giao ra như vậy.

Nhưng hắn cũng có khả năng phát hiện, hắn vừa tu luyện vừa chưởng quản sự vụ trong gia tộc, hai bên đều chậm trễ, nhưng lại ảnh hưởng quyền uy gia chủ, cho nên hiện tại hắn muốn thả quyền.

Kỳ thật lão tổ Tô gia cũng có chút ít hối hận.

Nếu như lúc trước hắn trao quyền lực cho Tô Minh Viễn, khi đó đám người Tô Trọng Viễn không dám làm càn, như vậy có gia chủ như Tô Minh Viễn ước thúc, có lẽ bọn họ không dám xằng bậy.

Hiện tại đã muộn, chuyện đã xảy ra, Tô gia cũng tổn thương nguyên khí năng nề, cho nên lão tổ Tô gia hiện tại cần phải đền bù.

Chương 1239 - Ép vua thoái vị thất bại

Lão tổ Tô gia công nhiên quyết định khiển trách Tô Trọng Viễn, điều này cũng làm cho Tô Minh Kỳ và các đệ tử chi thứ cùng nhìn về hướng lão tổ Tô gia bế quan.

Phải biết rằng trước kia lão tổ Tô gia cực kỳ bao che khuyết điểm cho huyết mạch dòng chính, căn bản không trọng phạt bọn họ, cao lắm là răn dạy hai câu.

Hiện tại tốt rồi, lão tổ Tô gia vậy mà đánh Tô Trọng Viễn một trăm roi hình, như vậy sẽ đánh Tô Trọng Viễn trọng thương,

như vậy xem ra, lão tổ Tô gia thật sự rất tức giận hành vi của Tô Trọng Viễn.

Chẳng ai ngờ rằng lão tổ Tô gia lại ho khan nói với Tô Minh Kỳ:

- Về phần các ngươi cũng giống dòng chính Tô gia, tuy danh nghĩa là chi thứ nhưng Tô gia chúng ta sẽ không ai xem các ngươi là người ngoài.

- Hôm nay các ngươi tụ tập ở nơi này nháo sự là hồ đồ! Hiện tại Tô gia ta không thể như trước kia, còn có một đám ngoại nhân ở đó, các ngươi nháo sự như vậy còn ra thể thống gì? Hôm nay mỗi người đều phạt một tháng bổng lộc đan dược, về sau còn dám hồ đồ cũng tiến vào Chấp Pháp đường xử trí!

Tô Minh Kỳ và các đệ tử chi thứ trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ cho rằng lão tổ Tô gia đi vào khuôn khổ, cải biến địa vị đệ tử chi thứ của bọn họ.

Nhưng ai biết kết quả lại như thế, lão tổ Tô gia vẫn không cho bọn họ địa vị xứng đáng, hơn nữa dùng phương thức ba phải đuổi bọn họ đi, hơn nữa còn cảnh cáo bọn họ.

Đôi mắt Tô Minh Kỳ đỏ thẫm, hắn muốn nói cái gì đó nhưng bị ép trở về.

Không phải hắn không muốn nói, mà là hắn không dám nói.

Lão tổ Tô gia xây dựng ảnh hưởng quá mạnh, cho dù hôm nay Tô Minh Kỳ trực tiếp xé rách da mặt, kết quả duy nhất là lão tổ Tô gia tức giận đánh chết bọn họ, khi đó võ giả chi thứ Tô gia sẽ càng khổ sở.

Tô Minh Kỳ xiết chặt nắm đấm hắn thở ra và nói:

- Vâng, lão tổ.

Sau khi nói xong, Tô Minh Kỳ dẫn các võ giả chi thứ trở về, Tô Minh Lễ dùng ánh mắt xem thường nhìn bọn họ.

Đám đệ tử chi thứ này còn muốn ép vua thoái vị? Đúng là nghĩ nhiều!

Hôm nay bọn họ ép vua thoái vị thành công, lão tổ Tô gia đáp ứng yêu cầu của bọn họ, ngày sau bọn họ có dùng thủ đoạn khác đưa ra yêu cầu mới hay không?

Với tư cách người cầm quyền một thế lực, hành vi của Tô Minh Kỳ từ trước tới nay chỉ có hai phương thức giải quyết, hoặc là giết, hoặc là phạt, sẽ không có việc thỏa hiệp.

Chỉ cần hôm nay ngươi thỏa hiệp một lần, ngày sau ngươi sẽ thỏa hiệp lần thứ hai, đối phương sẽ từng bước ép sát, cái gọi là một tấc muốn tiến một thước chính là như vậy.

Cho nên lão tổ Tô gia tuyệt đối sẽ không đồng ý yêu cầu của Tô Minh Kỳ, thậm chí sẽ trực tiếp ra tay trấn áp bọn họ!

Nếu không phải Tô gia hiện tại không chịu nổi giày vò khi đệ tử chi thứ bạo động, thậm chí lão tổ Tô gia còn có tâm đánh chết Tô Minh Kỳ, khi đó giết gà dọa khỉ cho bọn họ xem.

Sau khi tất cả đệ tử chi thứ Tô gia lui về phía sau, tâm tình của bọn họ lúc này rất phiền muộn, nhưng lại không phát hiện có ba người đang cười lạnh nhìn bọn họ.

Bọn họ đã hoàn thành chín thành nhiệm vụ!

Trong Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh, Tề Long dùng bí pháp liên hệ với đám người Vệ Trường Đông, sau đó cũng báo tin tức cho Tô Tín, ánh mắt mang theo hưng phấn, nói:

- Đại nhân, chuyện đã hoàn thành!

Tô Tín nghe xong sững sờ, tố chất của truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn rất tốt, đây chính là Tô gia có cường giả Dương Thần Cảnh tọa trấn, ân oán giữa dòng chính cùng chi lại bị ba tên truy phong tuần bổ cảnh giới Tiên Thiên dẫn động?

Tô Tín mang theo khó hiểu nhìn tin tức nhiệm vụ, sau khi xem xong hắn lắc đầu thở dài.

Khó trách ba người hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi như thế, thì ra Tô gia tự tìm đường chết, như vậy không thể trách những người khác.

Có thể nói lần này thiên thời địa lợi nhân hoà đều đứng về phía Tô Tín, nếu không tìm được cơ hội mới là chuyện khó

tin..

Cho nên Tô Tín trực tiếp nói với Tề Long:

- Ngươi nói với ba người kia, bảo bọn họ nghĩ biện pháp dẫn Tô Minh Kỳ xuống Ngô Đồng sơn, nếu bọn họ hoàn thành nhiệm vụ lần này, sau đó bọn họ đi theo ngươi, cũng là người của chúng ta, hơn nữa cho phép bọn họ vào bảo khố Lục Phiến Môn tìm công pháp và điển tịch đột phá Hóa Thần Cảnh, đến lúc đó cho phép mỗi người chọn một loại.

Tề Long gật đầu rời đi, cũng âm thầm bàn giao chỉ thị của Tô Tín cho ba người kia.

Nói thật ngay cả Tề Long cũng hâm mộ ba người này, lúc trước chính mình cũng không có vận khí tốt như vậy, đụng phải nhiệm vụ đơn giản như thế còn được đại nhân tán thưởng.

Hơn nữa nói thật, vận khí của đám người Vệ Trường Đông rất tốt, nếu như bọn họ đến sớm, bọn họ sẽ không gặp lúc Tô Trọng Viễn chèn ép Tô Trọng Anh, còn có thể kích động một đám huyết mạch chi thứ ép vua thoái vị.

Nếu bọn họ đến muộn, đợi đến lúc lão tổ Tô gia xuất quan, cho dù là Tô Trọng Viễn hay huyết mạch chi thứ Tô Minh Kỳ, bọn họ không dám náo loạn như vậy.

Cho nên Tô Tín hay Tề Long chỉ có thể nói đây là ông trời cũng muốn diệt Tô gia, không ai có thể ngăn cản nổi.

Ba người Vệ Trường Đông nhận được tin tức do mật thám truyền lại, bọn họ âm thầm kích động, quả nhiên Tô đại nhân đúng như lời đồn, hắn vô cùng hào phóng với người một nhà.

Cho dù bọn họ dùng tích lũy cả đời cũng không có khả năng đi vào bảo khố Lục Phiến Môn một lần.

Hiện tại Tô đại nhân cho bọn họ hứa hẹn chính là cơ duyên đột phá Hóa Thần Cảnh.

Vệ Trường Đông nhìn hai người kia, nói:

- Hiện tại Tô đại nhân đã đặt cơ duyên trước mặt chúng ta, còn lại phải xem chúng ta lấy như thế nào.

Trương Sở gật đầu nói:

- Đúng vậy, chúng ta phải nghĩ phương pháp lừa gạt Tô Minh Kỳ xuống núi.

Bọn họ cũng biết tình huống của Tô Tín thế nào, với thân phận của Tô Tín, hắn không có khả năng tự mình lên Ngô Đồng sơn.

Lão tổ Tô gia không phải ngu ngốc, Tô Tín là tồn tại Dung Thần Cảnh, nếu hắn có thể giấu được cảm giác của lão tổ Tô gia lẻn vào Ngô Đồng sơn, như vậy lão tổ Tô gia quá mức phế vật rồi.

Chỉ có điều Vương Thành Nguyên lại nói:

- Thế nhưng Tô đại nhân bàn giao nhiệm vụ là càng nhanh càng tốt, hiện tại chúng ta chỉ là môn khách vừa gia nhập Tô gia, trong thời gian ngắn làm sao có thể tiếp xúc với Tô Minh Kỳ?

- Nói thế nào thì Tô Minh Kỳ cũng là cường giả Dung Thần Cảnh, dùng thân phận của chúng ta, chỉ sợ không có tư cách nói chuyện với đối phương.

Ba người đều gật đầu, việc này phiền toái là thân phận của bọn họ quá thấp.

Nếu như đổi thành một vị võ giả Hóa Thần Cảnh đến đây, khi đó dễ xử lý hơn nhiều.

Nhưng vấn đề là võ giả Hóa Thần Cảnh quá dễ làm người khác chú ý, với thực lực và thanh danh của Tô gia hiện tại, có thể mời chào môn khách Hóa Thần Cảnh chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nếu Lục Phiến Môn phái ra võ giả Hóa Thần Cảnh lẻn vào Tô gia, mục tiêu quá lớn, từ đó dễ dàng làm cho người khác hoài nghi.

Hiện tại ba người Vệ Trường Đông dễ dàng lẻn vào trong Tô gia, lại thông qua đủ loại con đường tới gần chỗ ở của Tô Minh Kỳ.

Bọn họ đều là truy phong tuần bổ kinh nghiệm lân năm, trước kia từng lẻn vào không ít thế lực giang hồ, hiện tại thực lực của bọn họ có hạn, cho nên chấp hành đều là nhiệm vụ phạm

vi nhỏ, còn có những người khác tiếp ứng, phía trên còn có truy phong tổng bộ đầu bày mưu tính kế.

Hiện tại Tô Tín cho bọn họ một mục tiêu, đó là bảo bọn họ quyết định, hơn nữa còn phải càng nhanh càng tốt, thời gian lưu cho bọn họ rất ít, bọn họ lần đầu tiên gặp tình huống như thế, cũng làm bọn họ khó xử không thôi.

Vệ Trường Đông suy nghĩ, hắn nói:

- Hai vị huynh đệ, bởi vì cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, đã như thế, chúng ta cũng cũng đừng nghĩ này nghĩ kia, trực tiếp đi ngã bài với Tô Minh Kỳ, nói đại nhân của chúng ta muốn gặp hắn, các ngươi nói như thế nào?

- Không được! Ngươi điên rồi?

Vương Thành Nguyên và Trương Sở đều giật mình, vội vàng nhảy ra ngăn cản.

Đối với võ giả Dung Thần Cảnh mà nói, ba võ giả Tiên Thiên như bọn họ chỉ là con sâu cái kiến

Hiện tại bọn họ đứng ra nói có đại nhân thần bí nhà ta muốn gặp Tô Minh Kỳ nhà ngươi, có khả năng ba người bọn họ sẽ bị Tô Minh Kỳ chụp chết.

Vệ Trường Đông hỏi ngược lại:

- Vì cái gì không được? Cũng bởi vì nguy hiểm? Cầu phú quý trong nguy hiểm, Tề đại nhân lúc trước làm sao thượng vị, các ngươi quên rồi sao?

- Chúng ta đi làm nhiệm vụ có lúc nào không nguy hiểm? Trái lại chính bởi vì nguy hiểm, tiền lời mới càng lớn.

- Huống hồ lần này chúng ta cũng không phải không có cơ hội, trong Tô gia, mâu thuẫn giữa dòng chính cùng chi thứ đã sắp trở nên gay gắt, hơn nữa hôm nay Tô Minh Kỳ ép vua thoái vị thất bại, hắn có tâm tình gì, các ngươi có thể đoán được.

- Thời điểm này chúng ta đi gặp hắn, ngươi nói hắn có thể đáp ứng hay không?

Vệ Trường Đông nói xong những lời này, hắn nói với hai người kia:

- Dù sao ta đã nói ra chủ ý của mình, nếu các ngươi không phải thử, ta sẽ đi.

- Tô đại nhân yêu cầu là nhanh nhất càng tốt, nếu chúng ta lề mà lề mề đến cuối cùng, khi đó có hoàn thành nhiệm vụ cũng bị Tô đại nhân trách tội.

Trương Sở và Vương Thành Nguyên cắn răng nói:

- Có thể! Đợi đến lúc đêm xuống chúng ta cùng đi!

Truy phong tuần bổ Lục Phiến Môn cũng không phải người không sợ chết, chỉ có điều trước mặt lợi ích, cho dù nguy hiểm tính mạng cũng đánh cược một lần.

Huống hồ truy phong tuần bổ là ngành chuyên đi trên đầu đao lưỡi kiếm, hàng năm Lục Phiến Môn tổn thất nhiều nhất chính là truy phong tuần bổ, dù cho hàng năm đều có bổ sung nhưng số lượng truy phong tuần bổ bọn họ không lên nổi.

Ba người quyết định chủ ý và bắt đầu chờ đợi, đêm xuống, ba người ẩn nấp thân thể và kín đáo tới chỗ của Tô Minh Kỳ.

Đây chính là Tô gia, bởi vì vừa bước vào giang hồ nên không biết quy củ, thậm chí phòng bị cơ bản cũng đơn giản tới mức đáng thương.

Hiện tại Tô gia phòng bị chủ yếu nằm dưới chân núi, có một đội võ giả Tiên Thiên và một tên võ giả Hóa Thần Cảnh thủ sơn môn, mỗi ngày đổi một vòng.

Trên đỉnh núi là nơi Tô gia đóng quân nên không có người tuần tra.

Ngược lại trong đại thế gia cũng không có người tuần tra, bọn họ chuyên môn an bài vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh gác đêm, thời thời khắc khắc dùng cảm giác giám thị bên trong, nhưng Tô gia không có thói quen này.

Trong suy nghĩ của người Tô gia, Ngô Đồng sơn dễ thủ khó công, chỉ cần trông coi sơn môn là đủ rồi, nếu là thật sự có người đánh vào, một khi có động tĩnh sẽ kinh động toàn bộ Tô gia, vì sao phải an bài ngươi trông coi?

Chương 1240 - Kế hoạch thành công

Đám người Vệ Trường Đông thuận lợi lẻn tới gần nhà của Tô Minh Kỳ, cũng may mắn chung quanh nhà của Tô Minh Kỳ không có cường giả Tô gia ở lại, cho nên bọn họ không bị phát hiện.

Trước kia, địa vị của Tô Minh Kỳ trong Tô gia không cao, hơn nữa hắn từng phạm sai lầm lớn, cho nên hắn là kẻ bị xa lánh trong Tô gia.

Nơi ở trên Ngô Đồng sơn không phải là nơi mọi người có thể tự chọn, mà là cao tầng huyết mạch dòng chính phân phối.

Dùng thân phận Tô Minh Kỳ, nhà cửa của hắn chỉ là bình thường nhất, chung quanh là khu vực nhà kho.

Đám người Vệ Trường Đông thở ra một hơi, vào lúc này có uy áp cường đại hàng lâm, hấp lực cực lớn hút bọn họ vào trong.

Tô Minh Kỳ đứng trước mặt ba người bọn họ, ánh mắt trầm tĩnh như nước nhưng vô cùng mênh mông, thậm chí bọn họ có cảm giác hít thở không thông.

Trên mặt Tô Minh Kỳ lộ ra nụ cười khinh thường:

- Ba con kiến cảnh giới Tiên Thiên dám đi loạn chung quanh đây, là Tô Trọng Viễn hay Tô Minh Lễ bảo các ngươi tới? Cho dù ai phái các ngươi tới cũng không sao cả, lúc này ta thua nhưng không phải tiểu nhân vật như các ngươi có thể làm càn!

Đối đãi ba người Vệ Trường Đông, trong lòng Tô Minh Kỳ lại sinh ra một tia sát cơ.

Ban ngày bọn họ ép vua thoái vị thất bại, là huyết mạch chi thứ bại, thậm chí hắn cũng đoán được, những đệ tử huyết mạch dòng chính khẳng định sẽ trào phúng Tô Minh Kỳ không biết tự lượng sức mình, một đám gia nô chi thứ lại muốn xoay người thành chủ nhân?

Cho nên nhìn thấy ba người Vệ Trường Đông, bọn họ lén lén lút lút tới nơi này, Tô Minh Kỳ nhận định ba người là kẻ Tô Minh Lễ hoặc là Tô Trọng Viễn phái tới giám thị hắn hoặc tìm hiểu tin tức, xem hắn có âm thầm giở trò quỷ khác hay không.

Dù sao những môn khách Tô gia hiện tại chỉ nghe lệnh huyết mạch dòng chính, những huyết mạch chi thứ bọn họ là quản sự trên danh nghĩa nhưng không thể quản những môn khách kia.

Kể từ đó trong nội tâm Tô Minh Kỳ mới tức giận, bọn họ cho rằng mình không dám xuống tay hay sao?

Đối với những huyết mạch dòng chính kia, Tô Minh Kỳ không dám xuống tay, bởi vì hắn cũng không muốn làm lớn việc này.

Ba người này chỉ là môn khách Tô gia mời chào, tương đương với tay sai của đối phương, hắn không dám giết những huyết mạch dòng chính, chẳng lẽ còn không dám giết ba con con sâu cái kiến hay sao?

Ba người Vệ Trường Đông vô cùng hoảng sợ, cho dù bọn họ cps kinh nghiệm chấp hành nhiệm vụ nhiều hơn nữa, nhưng trước mặt tử vong, phản ứng của bọn họ là giống nhau.

Tô Minh Kỳ còn chưa động thủ nhưng khí thế cường đại trên người hắn đang nghiền ép, xương cốt đám người Vệ Trường Đông bọn đang vỡ ra.

Trong lúc nguy cấp, Vệ Trường Đông vội vàng hô:

- Tiền bối tha mạng! Ngươi giết chúng ta, những đệ tử chi thứ Tô gia các ngươi không có cơ hội xoay người.

Tô Minh Kỳ sững sờ một lúc, hắn buông áp lực cho đám người Vệ Trường Đông thở ra một hơi.

Ngay sau đó Tô Minh Kỳ cười lạnh nói:

- Các ngươi cho rằng đầu nhập vào đám người Tô Minh Lễ là có thể bảo toàn các ngươi hay sao? Hôm nay ta giết ba con sâu cái kiến các ngươi, ta muốn xem đám người Tô Minh Lễ có vì vài tên môn khách cảnh giới Tiên Thiên mà làm gì ta hay không!

Nhìn thấy Tô Minh Kỳ còn muốn ra tay, ba người Vệ Trường Đông vội vàng hô:

- Chúng ta không phải người Tô gia!

Lúc Tô Minh Kỳ nói ra lời cuối cùng thì bọn họ hiểu rõ, thì ra Tô Minh Kỳ tính sai, xem bọn họ thành tai mắt của đám người

Tô Minh Lễ.

May mắn bọn họ phản ứng nhanh, nếu không lần này bọn họ sẽ chết vô ích.

Bọn họ sẽ chết thay kẻ khác, kết quả người ta không cho bọn họ cơ hội nói rõ đã xuống tay giết người, khi đó bọn họ có khóc cũng không ra nước mắt.

Tô Minh Kỳ cau mày nói:

- Không phải người Tô gia? Các ngươi là người phương nào?

Vệ Trường Đông nhìn bốn phía, ý tứ rất rõ ràng.

Nơi này có thể nói chuyện hay không?

Tô Minh Kỳ thản nhiên nói:

- Yên tâm đi, có ta ở đây, người khác không thể dò xét ra tình huống gì.

Vệ Trường Đông thở ra một hơi, nói:

- Tô tiền bối, thật ra là thế này, chủ nhân nhà ta muốn gặp ngươi, cần ngài xuống núi một chuyến.

Vệ Trường Đông lưu lại tâm nhãn, hắn cũng không có nói thẳng tên của Tô Tín.

Dù sao chuyện này liên quan cực lớn, nói thẳng ra tên của Tô Tín, vạn nhất Tô Minh Kỳ có ý khác thì làm sao bây giờ?

Hơn nữa hắn cũng không có gọi Tô Tín là đại nhân, dù sao xưng hô đại nhân này có chút đặc thù, chỉ có người triều đình mới dùng, cho nên hắn trực tiếp đổi thành chủ nhân.

Trên mặt Tô Minh Kỳ lộ ra một tia không hiểu, cười lạnh nói:

- Chủ nhân nhà ngươi muốn gặp ta? Dấu đầu lộ đuôi, che che lấp lấp, hắn cho rằng Tô Minh Kỳ ta là người nào, chỉ cần gọi là ta sẽ tới?

Tô Minh Kỳ không có trực tiếp cự tuyệt hay giết bọn họ lại là tín hiệu tốt cho nên Vệ Trường Đông khom người nói:

- Tô tiền bối, không phải chủ nhân nhà ta dấu đầu lộ đuôi, mà là việc này liên quan trọng đại, cho nên nhất định phải tự mình

gặp ngài mới được.

- Ngài cũng biết quan hệ giữa dòng chính và chi thứ như thế nào, lúc ban ngày, đệ tử chi thứ liên thủ ép vua thoái vị nhưng lão tổ Tô gia không nhượng bộ một phần, nhưng chủ nhân nhà ta lại có thể giúp chi thứ Tô gia xoay người!

Vệ Trường Đông nhìn Tô Minh Kỳ, nói:

- Tô tiền bối, dù sao ta đã nói rồi, đây là một cơ hội, có thể nắm chắc hay không phải do ngươi lựa chọn.

- Dù sao chỉ cần xuống núi một chuyến, với thực lực của ngài, không có cường giả Dương Thần Cảnh ra tay, người nào có thể giữ ngươi lại chứ? Huống hồ có người dám ra tay chung quanh Ngô Đồng sơn, người Tô gia sẽ không bỏ mặc, cho nên ngài cũng không cần lo lắng có lừa dối.

- Dù sao ta nói đến thế thôi, nếu như ngài đồng ý gặp mặt chủ nhân nhà ta, ta sẽ thông báo thời gian gặp mặt.

- Nếu như ngài không cần ý, cứ giết chúng ta mang tới gia chủ Tô gia lĩnh thưởng đi.

Nói xong, ba người Vệ Trường Đông làm ra dáng vẻ chờ chết.

Trong mắt Tô Minh Kỳ lộ ra một tia không vui, ba người Vệ Trường Đông lén lén lút lút và lai lịch khả nghi, nhưng nếu chủ nhân bọn họ thật sự có thể giúp chi thứ xoay người hay sao?

Tô Minh Kỳ là người huyết mạch chi thứ, qua nhiều năm như vậy, hắn đều âm thầm ẩn nhẫn và mưu đồ, hắn muốn giúp chi thứ đạt được tôn nghiêm và địa vị.

Nếu như nói hắn có dã tâm gì, kỳ thật dã tâm của Tô Minh Kỳ chính là muốn trở thành người có quyền nói chuyện trong Tô gia, mà không phải giống như nô bộc, chỉ có điều Tô Minh Kỳ không cam lòng.

Dựa vào cái gì những huyết mạch dòng chính sinh ra đã hưởng thụ tốt nhất, mà những này huyết mạch chi thứ bọn họ lại kém một bậc?

Những ý nghĩ này đã sinh ra trong lòng Tô Minh Kỳ khi còn nhỏ, hơn nữa theo tuổi tác càng lớn, suy nghĩ như vậy càng mạnh.

Cho nên hắn năm đó mới nuốt riêng đan dược tăng cường thực lực của chi thứ.

Đương nhiên đó là hậu quả đau đớn, nếu như hắn lúc trước không có thực lực Hóa Thần Cảnh, chỉ sợ đã sớm bị lão tổ Tô gia đánh chết tại chỗ.

Cho nên về sau Tô Minh Kỳ không đưa ra quyết định lỗ mảng như thế, hắn vẫn âm thầm tích lũy lực lượng, đang âm thầm ẩn nhẫn.

Ngay cả Cầm Long công không thích hợp với hắn cũng bị hắn tu luyện tới mức tuyệt hảo, có thể nghĩ Tô Minh Kỳ ẩn nhẫn đến cỡ nào.

Chỉ có điều Tô Minh Kỳ định tiếp tục ẩn nhẫn thời gian rất lâu, ẩn nhẫn đến khi chính mình tấn chức Dương Thần Cảnh có có thể khiêu chiến lão tổ Tô gia.

Nhưng lần này Tô gia tái xuất giang hồ lại cho Tô Minh Kỳ nhìn thấy một ít hi vọng, những này huyết mạch chi thứ bọn họ không phải ti tiện từ khi sinh ra!

Trên giang hồ đều dựa vào thực lực nói chuyện, cho dù là lục đại thế gia, mặc kệ tộc nhân của bọn họ là dòng chính hay chi thứ, chỉ cần thực lực ngươi đầy đủ, ngươi sẽ trở thành người có quyền nói chuyện trong thế gia.

Với thực lực của Tô Minh Kỳ đặt trong các thế gia, hắn có thực lực trở thành người cầm quyền và có khả năng lên tiếng, kết quả hắn lại thành nô bộc trong Tô gia.

Việc này càng làm Tô Minh Kỳ không cam lòng, cho nên sau khi nhìn thấy cơ hội, Tô Minh Kỳ liền quyết đoán triệu tập phần đông huyết mạch chi thứ đồng loạt ra tay, muốn ép vua thoái vị, nhưng kết quả lại là thất bại.

Sau khi thất bại, không chỉ bọn họ bị phạt một tháng bổng lộc đan dược, còn có dòng chính Tô gia cảnh giác với chi thứ bọn họ.

Hôm nay chắc hẳn người Tô gia đều nhìn ra, những huyết mạch chi thứ bọn họ không phục quản giáo, còn dám liên thủ ép vua thoái vị.

Cho nên về sau bọn họ chắc chắn quản lý huyết mạch chi thứ như Tô Minh Kỳ nghiêm khắc hơn, đặc biệt là Tô Minh Kỳ, có lẽ lão tổ Tô gia sẽ theo dõi hắn.

Tô Minh Kỳ không chút nghi ngờ, nếu mình thực sự có dấu hiệu tấn chức Dương Thần Cảnh, hơn phân nửa lão tổ Tô gia sẽ xuất hiện chém giết hắn.

Tô gia có thể chứa được hai võ giả Dương Thần Cảnh nhưng không chứa nổi Dương Thần Cảnh một dòng chính và một chi thứ.

Tô Minh Kỳ đang suy nghĩ việc này, không nghĩ tới bây giờ còn có một cơ hội không biết đưa tới cửa.

Hiện tại Tô Minh Kỳ cũng mặc kệ cơ hội này là thật hay giả, hắn đã bị ép vào tuyệt lộ, lúc này hắn quyết định đánh cược một lần!

Im lặng nửa ngày, Tô Minh Kỳ nói với Vệ Trường Đông:

- Nếu chủ nhân nhà ngươi thật sự có thành ý, như vậy bảo hắn giữa trưa ngày mai tới Phượng Hoàng lâu dưới Ngô Đồng sơn chờ, ta sẽ ở phòng chữ Thiên số sáu chờ hắn.

Đám người Vệ Trường Đông áp chế hưng phấn trong lòng của mình, vội vàng nói:

- Tiền bối yên tâm, chúng ta nhất định sẽ truyền tin tức.

Nói xong, đám người Vệ Trường Đông vội vàng rời khỏi nhà của Tô Minh Kỳ.

Sau khi ra khỏi nhà thì bọn họ thở ra một hơi, lần này xem như hữu kinh vô hiểm, bọn họ ghi một phần mật báo suốt đêm, chờ đến hừng đông bọn họ đi xuống núi giao cho mật thám Lục Phiến Môn, bảo bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất giao cho Tô Tín.

Ngô Đồng sơn cách thành Thịnh Kinh rất gần, hơn nữa Lục Phiến Môn có con đường bí mật, nửa canh giờ sau, tin tức của

đám người Vệ Trường Đông đã xuất hiện trên bàn của Tô Tín.

Xem nội dung trên mật báo, khóe miệng Tô Tín xuất hiện nụ cười rạng rỡ.

Chỉ cần Tô Minh Kỳ chịu đến, như vậy kế hoạch của hắn đã thành công.

Chương 1241 - Ngươi muốn hủy tô gia

Từ lần trước Tô Tín đã ép các thế lực võ lâm ở lại chung quanh Ngô Đồng sơn, mặc dù có một ít thế lực võ lâm đã rời đi, nhưng đại bộ phận thế lực võ lâm vẫn cắm rễ tại nơi này từ đó làm Ngô Đồng sơn hiện tại phồn vinh hơn trước rất nhiều.

Dưới Ngô Đồng sơn gần đây xây dựng một tửu lâu tên là Phượng Hoàng lâu, kỳ thật nó có quan hệ với chuyện Phượng huyết của Tô Tín lần trước.

Sau trận chiến Ngô Đồng sơn lần trước, Phượng huyết vỡ vụn triệt để nhưng không ai hoài nghi Phượng huyết là giả, cho nên có một ít võ giả tán tu thực lực thấp kém suốt ngày lắc lư chung quanh Ngô Đồng sơn, chờ mong có ngày mình phát hiện ra tung tích Phượng huyết.

Bởi vì Phượng Hoàng lâu là điềm báo tốt, cho nên thường xuyên có đại lượng võ giả ra vào, sinh ý rất tốt.

Lúc này trong phòng chữ Thiên số sáu của Phượng Hoàng lâu, Tô Minh Kỳ đang cầm chén rượu uống và suy nghĩ, hắn chờ xem là ai xuất hiện, hơn nữa người đó có năng lực gì giúp huyết mạch chi thứ xoay người.

Càng nghĩ, Tô Minh Kỳ cho rằng trong đó có khả năng nhất chính là Bắc Nguyên Độc Cô thị.

Bên cạnh giường không cho phép có người ngủ ngáy, Bắc Nguyên Độc Cô thị có địch ý lớn nhất với Tô gia.

Đô thành Đại Chu nằm trong Bắc Nguyên đạo cũng bỏ đi, dù sao Độc Cô thị thua kém Đại Chu quá nhiều, lớn đến mức Độc Cô thị không dám có tâm tư đối nghịch với Đại Chu.

Nhưng Tô gia không giống, thực lực Tô gia còn kém Độc Cô thị một bậc, cho nên nếu có cơ hội, Độc Cô thị nhất định sẽ

đối phó Tô gia.

Trong nội tâm Tô Minh Kỳ đã có ý định, nếu thật là người Độc Cô thị, chỉ cần đối phương không phải lão tổ Dương Thần cảnh của Độc Cô thị, Tô Minh Kỳ nhất định phải đánh chết hắn tại chỗ!

Tô Minh Kỳ rất muốn giúp huyết mạch chi thứ Tô gia triệt để xoay người không giả, nhưng hắn không muốn hủy Tô gia.

Như nếu như đối phương thật sự là người Độc Cô thị, như vậy đối phương đang mưu đồ với Tô gia.

Cho dù đến lúc đó huyết mạch dòng chính chết hết, bằng vào huyết mạch chi thứ bọn họ cũng không chèo chống nổi Tô gia, đến lúc đó Tô gia tất bọn họ sẽ bị Độc Cô thị chiếm đoạt.

Tô Minh Kỳ muốn huyết mạch chi thứ đạt được địa vị xứng đáng, nhưng hắn không muốn dùng phương thức như vậy hoàn thành.

Bởi vì cái gọi là môi hở răng lạnh, tối thiểu dòng chính và chi thứ Tô gia hiện tại đang liên kết lợi ích với nhau.

Thời điểm Tô Minh Kỳ nghĩ ngợi lung tung, cửa phòng bị đẩy ra, là Tô Tín xuất hiện.

Nhìn thấy Tô Tín xuất hiện, Tô Minh Kỳ hoảng sợ nói:

- Tại sao là ngươi?

Tô Tín đóng cửa lại, hỏi ngược lại:

- Vì cái gì không thể là ta?

Tô Minh Kỳ kinh nghi bất định nhìn Tô Tín, lúc trước hắn không nghĩ tới lại là Tô Tín.

Dù sao thực lực Tô Tín bày ra đó, không mượn dùng lực lượng Đại Chu, hắn dựa vào cái gì đối phó Tô gia? Chỉ bằng thủ hạ Lục Phiến Môn trong tay hắn sao? Không đủ.

Huống hồ trận chiến Ngô Đồng sơn lúc trước, Tô Tín mượn cơ hội ra tay làm Tô gia tổn thương nguyên khí nặng nề, tất cả mọi người đều nói Tô Tín to gan lớn mật.

Nhưng hiện tại Tô Tín xuất hiện ở chỗ này, hắn muốn dùng mâu thuẫn giữa chi thứ và dòng chính Tô gia, âm thầm tính kế Tô gia, việc này không thể dùng to gan lớn mật để hình dung.

Tô Minh Kỳ dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tô Tín, trong mắt lộ ra một tia hâm mộ.

Tô Tín có thù oán với những huyết mạch dòng chính Tô gia, hắn không có thù oán với huyết mạch chi thứ.

Tô Tín đã từng giết đều là huyết mạch dòng chính Tô gia, Tô Tín chưa từng động thủ giết người huyết mạch chi thứ.

Hơn nữa nghiêm khắc mà nói, kỳ thật Tô Tín cũng là huyết mạch chi thứ Tô gia, bởi vì hắn có thiên phú tốt, thậm chí nồng độ huyết mạch giống như huyết mạch dòng chính.

Tô Minh Kỳ hâm mộ Tô Tín có thể không dựa vào Tô gia, chỉ bằng vào sức một người tung hoành giang hồ, xông ra danh tiếng và quyền thế ngập trời.

Trái lại huyết mạch chi thứ Tô gia bọn họ hiện tại không có chút kinh nghiệm đấu tranh nào.

Nếu như không liên kết với nhau, một mình bước vào giang hồ sẽ bị người ta hãm hại.

Bình phục tâm tình của mình, Tô Minh Kỳ nhìn Tô Tín, trầm giọng nói:

- Tô Tín, ngươi bảo người tới tìm ta là có chuyện gì? Dòng chính và huyết mạch chi thứ tranh đấu là nơi ngươi có thể chen vào hay sao?

- Trừ phi ngươi có thể xuất động lực lượng tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái lần trước, nếu không, ngươi không thể động vào Tô gia, ngươi không phải là đối thủ của lão tổ Tô gia.

- Lần trước ngươi đánh hắn trọng thương, nhưng nếu là sinh tử đấu, người chết sẽ là ngươi.

- Huống hồ ngươi đừng vọng tưởng phân liệt Tô gia, ta muốn Tô gia cường đại phồn vinh, không phải triệt diệt sạch huyết mạch dòng chính, từ đó sẽ làm Tô gia suy yếu.

Tô Tín nhìn Tô Minh Kỳ, lắc đầu nói:

- Có lẽ ngươi cũng biết năng lực tình báo của Lục Phiến Môn, tuy Tô gia các ngươi mới bước vào giang hồ không bao lâu, nhưng chi tiết của Tô gia các ngươi đều bị Lục Phiến Môn hiểu rõ, kể cả tư liệu về Tô Minh Kỳ ngươi.

Ánh mắt Tô Tín nhìn thẳng vào Tô Minh Kỳ, trầm giọng nói:

- Nói thật, ngươi rất ẩn nhẫn, Tô gia thiết lập cho ngươi tầng tầng chướng ngại nhưng ngươi vẫn có thể tu luyện đến cấp độ này, từ đó chứng minh thiên phú và nghị lực của ngươi kinh diễm.

- Hơn nữa ngươi ẩn nhẫn vài chục năm, phát hiện cơ hội thì lập tức ra tay, việc này chứng minh ngươi cũng rất quả quyết, nhưng đáng tiếc, ngươi ra tay quyết đoán có thừa nhưng tàn nhẫn chưa đủ.

- Nếu hôm qua ngươi hung ác một chút, trực tiếp cường ngạnh đến cùng, nhìn xem lão tổ Tô có lùi bước hay không, có lẽ huyết mạch chi thứ các ngươi còn có mấy phần khả năng xoay người.

- Khi đó ngươi lại lùi bước, cơ hội tốt nhất đã qua, các ngươi không có cơ hội.

Tô Minh Kỳ cười lạnh nói:

- Nói nhẹ nhõm, Tô Tín ngươi không sống trong Tô gia, không biết uy thế lão tổ trong Tô gia, nếu như ngày hôm qua chúng ta thật vạch mặt với lão tổ, hắn sẽ động thủ giết người!

- Giết người?

Tô Tín cười lạnh nói:

- Vậy thì cho hắn giết đi, đừng xem các ngươi quá thấp, hiện tại lực lượng trung kiên của Tô gia là các ngươi mà không phải những huyết mạch dòng chính, nếu lão tổ Tô gia dám giết các ngươi, Tô gia cách suy bại không xa.

- Ngươi đang đánh bạc! Cầm mạng của huyết mạch chi thứ chúng ta đánh bạc!

Tô Minh Kỳ mỉa mai nói:

- Lúc trước không phải ngươi động thủ, đương nhiên ngươi có thể yên tâm thoải mái nói lời này.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Nếu đổi thành ta, ta cũng đánh bạc, bởi vì không dùng mạng đánh bạc, huyết mạch chi thứ Tô gia không có chút cơ hội nào.

- Quan trọng hơn là ngươi do dự, đến cuối cùng cũng không đám đánh cược một lần, thậm chí ta dám cam đoan, Tô gia tuyệt đối sẽ không tiếp tục giữ ngươi quá một năm.

Sắc mặt Tô Minh Kỳ thay đổi:

- Ngươi có ý gì?

Tô Tín thản nhiên nói:

- Ta có ý tứ gì ngươi nên biết, Tô Minh Kỳ, ngươi nên biết lão tổ Tô gia tàn nhẫn thế nào, tuy hắn là lão tổ Tô gia nhưng hắn cũng xuất thân dòng chính Tô gia, cho nên hắn sẽ giữ gìn lợi ích dòng chính Tô gia đầu tiên.

- Lần này ngươi dẫn đầu phần đông đệ tử chi thứ ép vua thoái vị, thể hiện ra năng lực khống chế đệ tử chi thứ cường đại, hơn nữa còn biểu thị rõ dã tâm của ngươi.

- Đơn giản mà nói, ngươi bây giờ đã thành cây gai trong mắt của lão tổ Tô gia, lưu ngươi một ngày, nội tâm lão tổ Tô gia sẽ bất an, cho nên trong vòng một năm, lão tổ Tô gia sớm muộn gì cũng tìm cơ hội diệt trừ ngươi!

Trong mắt Tô Minh Kỳ lộ ra một tia khiếp sợ, hắn nói:

- Không có khả năng, lão tổ không tìm thấy lý do.

Kỳ thật trong Tô gia nhiều năm qua rất ít xảy ra chuyện tàn sát lẫn nhau, Tô Minh Kỳ ẩn nhẫn thời gian dài như vậy, kể cả lão tổ Tô gia và các đệ tử Tô gia đều biết trong lòng hắn có oán hận với huyết mạch dòng chính, cũng biết hắn có uy vọng rất lớn trong đệ tử chi thứ.

Ngay cả như vậy, Tô gia cũng chỉ xa lánh hắn mà thôi, chưa từng ra tay với hắn.

Tô Tín lắc đầu, lúc trước hắn đã nói qua, Tô Minh Kỳ đủ ẩn nhẫn nhưng không đủ tàn nhẫn.

Những năm qua hắn ở lại trong Tô gia, hắn không như những võ giả bên ngoài từ yếu đuối phát triển đến cường đại, bọn họ phải trải qua vô số chém giết và so đấu đấu âm mưu.

Có thể nói những võ giả lục đại thế gia từ Hậu Thiên đến Dung Thần Cảnh, bọn họ không chỉ đấu với địch nhân bên ngoài, uy hiếp lớn nhất lại đến từ bên trong, Tô Minh Kỳ suy nghĩ quá đơn giản.

Tô Tín cười lạnh nói:

- Không tìm ra lý do, lão tổ Tô gia không giết ngươi sao?

- Trước kia lão tổ Tô gia không động tới ngươi là vì cảm thấy ngươi không có uy hiếp, hôm qua ngươi đã làm cho hắn cảm thấy bị uy hiếp.

- Dùng uy thế của lão tổ Tô gia trong Tô gia, hắn muốn giết một người, không cần lý do.

Sắc mặt Tô Minh Kỳ trắng bệch như giấy, vết sẹo trên mặt càng dữ tợn, lúc này hắn ngẩng đầu lên, nói:

- Ngươi đang châm ngòi quan hệ giữa ta và dòng chính Tô gia, huyết mạch dòng chính và huyết mạch chi thứ triệt để vạch mặt, ngươi muốn hủy Tô gia!

Hắn biết rõ Tô Tín có thù với Tô gia, tuyệt đối là kẻ thù không chết không thôi.

Hiện tại Tô Tín nói như vậy là muốn châm ngòi quan hệ giữa dòng chính và chi thứ đánh sinh tử với nhau, Tô Tín có thể báo thù lúc trước, nhưng Tô Minh Kỳ tuyệt đối không cho phép việc này xảy ra.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Ta không muốn hủy Tô gia, ta chỉ muốn tiêu diệt huyết mạch dòng chính Tô gia mà thôi.

- Huống hồ đối với Tô gia hiện tại mà nói, trở ngại Tô gia phát triển chính là đám huyết mạch dòng chính kia.

- Nhân số bọn họ ít nhất nhưng lại nắm tài nguyên tu luyện nhiều nhất, chính vì có bọn họ, Tô gia mới có dáng vẻ nửa sống nửa chết như hiện tại.

Tô Minh Kỳ lúc này nói:

- Ngươi muốn đồ diệt huyết mạch dòng chính chính là hủy Tô gia! Lão tổ bị trọng thương nhưng hắn cũng là cường giả Dương Thần Cảnh, có hắn và cường giả huyết mạch dòng chính mới có thể bảo tồn Tô gia, nếu không trong giang hồ nguy cơ tứ phía, Tô gia ta dựa vào cái gì bảo vệ mình?

Ánh mắt Tô Tín nhìn thẳng Tô Minh Kỳ, trầm giọng nói:

- Không có người nào là từ nhỏ đã cao quý, bắt đầu từ khi ngươi sinh ra, huyết mạch dòng chính đã quán thâu tư tưởng cho ngươi, các ngươi tự nhận mình thua kém bọn họ một bậc.

- Nhưng kỳ thật ngươi nghĩ lại đi, bọn họ làm như vậy chính là vì sợ huyết mạch chi thứ phát triển, nếu không vì cái gì bọn họ gây ra trở ngại lớn như thế?

- Hiện tại ta dám nói, trong điều kiện ngang nhau, thành tựu tương lai của huyết mạch chi thứ chưa hẳn thấp hơn bọn họ.

Chương 1242 - Do ta gánh vác tô gia

Tô Minh Kỳ bị một câu nói của Tô Tín làm động tâm, đúng như lời Tô Tín nói, những này huyết mạch chi thứ bọn họ thiếu nhất không phải thực lực, mà là tin tưởng.

Thời điểm đối mặt huyết mạch dòng chính, bọn họ trời sinh đã thấp hơn một cái đầu, thậm chí ngay cả Tô Minh Kỳ cũng như thế.

Phải biết rằng lúc trước đám người Tô Trọng Anh còn sợ hãi muốn dàn xếp ổn thỏa, cuối cùng còn bị đám người Vệ Trường Đông kích thích mới quyết định tới tìm Tô Minh Kỳ.

Lý thật Tô Minh Kỳ lúc đó cũng có thể chủ động tới tìm đám người Tô Trọng Anh, khi đó hắn lại không hành động, mà là chờ đám người Tô Trọng Anh chủ động tới tìm hắn, hắn cũng muốn xem các đệ tử chi thứ như Tô Trọng Anh các còn một tia tâm huyết cơ bản hay không.

Chỉ có điều Tô Minh Kỳ động tâm nhưng lý trí lại nói cho hắn biết, nếu quả thật vạch mặt với huyết mạch dòng chính, như vậy Tô gia chỉ có thể lưỡng bại câu thương, cuối cùng hủy hoại trong chốc lát.

Tô Minh Kỳ lắc lắc đầu nói:

- Bất kể như thế nào, hiện tại chúng ta động thủ sinh tử với các huyết mạch dòng chính kia, cho dù chúng ta thắng cuối cùng nhưng sẽ không còn Tô gia.

- Tuy ta có uy vọng cao trong huyết mạch chi thứ Tô gia, nếu đặt trên giang hồ, ta chỉ là hạng người vô danh mà thôi, tối thiểu ta không gánh vác được trọng trách gia chủ Tô gia.

- Hiện tại Tô gia đang lâm vào nguy cơ, một khi nguyên khí đại thương, Tô gia sẽ nguy trong sớm tối.

Tô Minh Kỳ rất tự biết minh, hắn biết rõ sở trường chính mình ở đâu, cũng biết khuyết điểm của mình ở đâu.

Hắn đã tận mắt nhìn năng lực của hai gia chủ Tô gia, phương diện quản lý gia tộc, hắn không bằng Tô Minh Viễn, thậm chí còn thua kém Tô Minh Lễ.

Nói thật, trình độ như thế không thể chèo chống Tô gia.

Tô Tín nhìn Tô Minh Kỳ, trầm giọng nói:

- Ngươi gánh không được, ta sẽ gánh vách Tô gia.

Tô Minh Kỳ ngẩng đầu lên, hắn khiếp sợ nhìn Tô Tín, hắn đã xem thường khẩu vị của Tô Tín.

Hắn không phải muốn hủy Tô gia, mà là muốn trực tiếp nuốt Tô gia!

- Không có khả năng!

Tô Minh Kỳ trực tiếp đứng lên nói ra.

Tô Tín lạnh nhạt nói:

- Vì cái gì không có khả năng? Luận huyết mạch, ta cũng là người Tô gia, hơn nữa còn là huyết mạch chi thứ giống như các ngươi.

- Luận thực lực căn cơ, ta chính là tứ đại thần bộ của triều đình, là cao thủ đứng hàng Địa Bảng.

- Tin tưởng ngươi cũng biết chiến tích của ta trên giang hồ, nếu như ta chống không nổi Tô gia, ai còn có thể gánh vác Tô gia?

- Chi thứ Tô gia muốn triệt để xoay người, trở thành chủ nhân chính thức của Tô gia, ngươi lại muốn Tô gia cường thịnh phồn vinh, hơn nữa ta có thể cho ngươi tất cả những thứ này, vì cái gì ta không thể làm gia chủ Tô gia?

Tô Minh Kỳ nghẹn lời, hắn còn băn khoăn cái gì? Có lẽ từ lúc bắt đầu hắn không nghĩ tới Tô Tín sẽ nói như vậy, cho nên vừa rồi hắn mới có thể vô ý thức phản đối.

Hơn nữa nghĩ lại, Tô Tín làm gia chủ còn thích hợp hơn người khác của Tô gia làm gia chủ.

Luận thực lực, Tô Tín không cần nhiều lời, tuy hắn là Dung Thần Cảnh, nhưng hắn là người mạnh nhất trong Dung Thần Cảnh, tối thiểu hiện tại Tô Minh Kỳ đứng trước mặt Tô Tín nhưng không có dũng khí xuất thủ.

Nói đến danh vọng, Tô Tín có uy danh hiển hách trên giang hồ, chém Dương Thần cảnh, đứng hàng Địa Bảng, hắn cách cự phách giang hồ một chút.

Trọng yếu nhất là, Tô Tín có thủ đoạn cao siêu, tối thiểu hắn có thể giúp Tô gia đứng vững trên giang hồ hiểm ác.

Về phần người như Tô Minh Lễ, thuần túy chính là nội đấu thành thạo, ngoại đấu bình thường, bảo hắn đi liên hệ với các thế lực khác, có lẽ hắn còn không biết mình bị hãm hại như thế nào.

Tô Tín không có lên tiếng, hắn yên lặng nhìn Tô Minh Kỳ.

Tô Minh Kỳ là người ít xuất hiện trong Tô gia, nhưng Tô Tín lại rất hiểu tư liệu của hắn, tổng thể mà nói người nọ là người vô cùng mâu thuẫn.

Trước kia Tô Tín từng nói qua, Tô Minh Kỳ làm người ẩn nhẫn, hơn nữa tâm chí cứng cỏi.

Hắn có thể ẩn nhẫn vài chục năm trong Tô gia chỉ vì chờ một cơ hội giúp huyết mạch chi thứ ép vua thoái vị,

Cũng có thể tu luyện Cầm Long công không hợp với mình đến cảnh giới tuyệt hảo, lực địch huyết mạch dòng chính cùng giai.

Theo lý mà nói, trong hoàn cảnh như vậy, tâm lý của Tô Minh Kỳ sẽ biến hóa và vặn vẹo, nhưng hoàn cảnh phong bế trong Tô gia lại không thay đổi Tô Minh Kỳ, ngược lại càng làm hắn sinh ra chấp niệm trọng chấn huy hoàng của Tô gia, điều kiện tiên quyết là địa vị chi thứ phải được tăng lên mới được.

Tuy nghe rất buồn cười, nhưng đây là sự thật, trong hoàn cảnh phong bế như Ninh Viễn Đường, hiệu quả của giáo dục tẩy não rất khủng bố, cho dù là cường giả Dung Thần cảnh như Tô Minh Kỳ cũng giống như vậy.

Không thấy Tô Trọng Anh là võ giả Hóa Thần Cảnh thừa nhận sỉ nhục lớn như thế nhưng không dám phản bội hoặc chạy ra khỏi Tô gia hay sao, ngược lại suy nghĩ đầu tiên là ẩn nhẫn chịu nhục, trong mắt của thế lực khác, đây là điều không thể tưởng tượng nổi

Đặt trong thế lực khác, nếu võ giả Hóa Thần Cảnh bị bức bách sỉ nhục như vậy, ý niệm đầu tiên của bọn họ rất đơn giản, đó chính là ngươi không cho ta sống tốt thì ta cũng không cho phép ngươi sống tốt, tìm mấy cơ hội ra tay độc ác rồi sau đó bỏ chạy, xem ngươi đuổi theo thế nào.

Có lẽ chờ thêm vài năm, bọn họ nhìn thấy các loại âm mưu và quỷ kế trên giang hồ, khi đó bọn họ sẽ cải biến tâm lý, hiện tại, những người Tô gia này rất đơn thuần, cũng bởi vì thế nên Tô Tín mới dễ dàng đắc thủ.

Bằng không Tô Minh Kỳ cũng không nói nhảm với Tô Tín tại đây, chỉ sợ hắn đã sớm vạch mặt với Tô Tín.

Sau khi im lặng nửa ngày, Tô Minh Kỳ hỏi:

- Ngươi thật tâm muốn làm gia chủ Tô gia mà không phải lợi dụng việc này hủy Tô gia?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Ta nói rồi, các ngươi không cần tự coi nhẹ mình, Tô gia sở dĩ gọi là Tô gia cũng không phải vì cái gọi là truyền thừa, mà là có người như các ngươi.

- Những huyết mạch dòng chính Tô gia là đám côn trùng ăn không chờ chết, nhưng những huyết mạch chi thứ các ngươi lại đáng giá bồi dưỡng.

- Tu luyện công pháp không thích hợp vơi chính còn có thể tu luyện tới loại cảnh giới này, nếu mở ra tất cả công pháp trong Tàng Kinh các Tô gia cho các ngươi lựa chọn, các ngươi sẽ tu luyện đến mức nào?

- Huống chi ngươi không hiểu ý nghĩa chính thức của gia tộc, cái gọi là gia tộc chính là có lợi cùng có lợi.

- Thành viên gia tộc sẽ dốc sức vì lợi ích của gia tộc, mà gia tộc cũng phải trở thành chỗ dựa của thành viên gia tộc, trả giá sẽ có ban thưởng.

- Hiển nhiên hiện tại các ngươi trả giá rất nhiều nhưng không đạt được thứ ngươi muốn.

Tô Tín chỉ vào mình và nói:

- Tuy Tô Tín ta không có thanh danh tốt trên giang hồ, nhưng tối thiểu ta chưa bao giờ khắt khe và keo kiệt với thủ hạ của mình.

Tô Minh Kỳ nhìn Tô Tín trước mắt, hắn gật đầu nói:

- Tốt, ta đáp ứng ngươi, chỉ cần ngươi có thể dẫn đầu chúng ta triệt để tiêu diệt huyết mạch dòng chính, hơn nữa giúp Tô gia ta tái hiện huy hoàng, như vậy ngươi là gia chủ mới của Tô gia.

Tô Tín cười nói:

- Không phải Tô gia của ta và ngươi, hiện tại là Tô gia của chúng ta mới đúng.

Đối với huyết mạch gia tộc, gần đây Tô Tín cho rằng nó không có tác dụng gì cả nhưng hắn đã lầm.

Ví dụ như hôm nay, nếu trên người Tô Tín không có huyết mạch Tô gia, hắn vừa mới đưa ra yêu cầu chiếm đoạt Tô gia,

có lẽ Tô Minh Kỳ không nói hai lời sẽ ra tay, sau đó dẫn động nhiều cường giả Tô gia đứng ra chém giết hắn.

Chính bởi vì Tô Tín có huyết mạch Tô gia, Tô Minh Kỳ mới gật đầu đồng ý.

Người trong nhà đấu thế nào cũng là nội dấu, bởi vì cái gọi là bài trừ bên ngoài phải an bên trong.

Nếu là người ngoài dám làm như thế, đó chính là khiêu khích Tô gia.

Tô Minh Kỳ trầm giọng hỏi:

- Tô… Đại nhân, hiện tại chúng ta phải làm như thế nào? Lão tổ Tô gia không dễ đối phó như vậy.

Đã hắn đáp ứng điều kiện của Tô Tín, hiện tại hắn phải đổi cách xưng hô với Tô Tín.

Nhưng hiện tại những huyết mạch dòng chính Tô gia chưa chết, xưng hô Tô Tín là gia chủ thì quá sớm, cho nên hắn gọi Tô Tín là đại nhân cho thuận tiện.

Tô Tín khoát tay nói:

- Tạm thời không nóng nảy, ngươi có danh vọng cao trong huyết mạch chi thứ Tô gia, nhưng việc này liên quan trọng đại, cho nên ngươi phải liên kết với bọn họ trước, tránh có người đào tẩu.

- Về phần lão tổ Tô gia, ta đã sẽ nghĩ biện pháp đối phó, chờ đến lúc động thủ chính thức, ta sẽ an bài đám người Vệ Trường Đông truyền tin cho ngươi.

Sau khi nói xong, Tô Tín trực tiếp cáo từ rời đi.

Tô Minh Kỳ nhìn bóng lưng Tô Tín và thở dài một hơi, hắn không biết lựa chọn của mình hôm nay là đúng hay không, hắn lại giao tương lai của hơn một ngàn đệ tử chi thứ và Tô gia cho một người trẻ tuổi như Tô Tín.

Hắn không giao thì thế nào??

Dựa theo tình huống Tô gia hiện tại, nếu không có gia chủ hùng tài đại lược xuất thế, như vậy Tô gia sẽ bị không khí trầm

lắng bao phủ, cuối cùng càng ngày càng suy yếu.

Hơn nữa hắn tán thành lời của Tô Tín nói, hắn bị lão tổ Tô gia đố kỵ và ghen ghét, nói không chừng lúc nào đó sẽ chết oan chết uổng.

Về công về tư hắn phải đựa ra lựa chọn đánh cược một lần.

Chỉ có điều thực lực, địa vị và danh vọng của Tô Tín, cộng thêm Tô Tín có huyết mạch Tô gia, tỉ lệ thắng sẽ gia tăng rất lớn, cho nên Tô Minh Kỳ mới quyết định đánh cược.

Hiện tại hắn chỉ hi vọng Tô Tín đừng lừa gạt hắn, chờ đến lúc huyết mạch dòng chính và huyết mạch chi thứ đánh nhau sống chết nhưng Tô Tín còn không ra tay, khi đó Tô gia xong rồi.

Từ trên lợi ích mà nói, khả năng Tô Tín làm như vậy là rất nhỏ, nhưng nghe đồn về Tô Tín trên giang hồ rất khủng bố, vị đại gia này làm việc thiên mã hành không, hoàn toàn không thể tìm ra, nói không chừng lúc nào đó sẽ nổi điên trở mặt không nhận người.

Cho nên khi Tô Tín thật làm như vậy, Tô Minh Kỳ cũng đã có ý định của mình, cho dù hắn biết rõ đánh không lại Tô Tín cũng phải liều chết lưu Tô Tín lại nơi này!

Lúc Tô Tín vừa bước ra khỏi Phượng Hoàng lâu, Hoàng Bỉnh Thành đã chờ hắn ở cửa, nhìn thấy Tô Tín đi ra, hắn đuổi theo và truyền âm hỏi:

- Lão đại, chuyện đã hoàn thành?

Tô Tín gật đầu nói:

- Không sai biệt lắm, chỉ cần Tô Minh Kỳ đáp ứng, những đệ tử chi thứ Tô gia sẽ đồng ý.

Vào lúc này, trong mắt Hoàng Bỉnh Thành lộ ra hung quang, hắn nói:

- Lão đại, không thể giữ lại Tô Minh Kỳ kia, hắn có uy vọng rất cao trong chi thứ Tô gia, vạn nhất sau này hắn sinh ra suy nghĩ khác, như vậy sẽ có phiền toái lớn.

Chương 1243 - Giao dịch

Người có dã tâm sẽ tăng trưởng khi địa vị biến hóa, thời điểm ngươi làm tiểu bộ khoái, ngươi có khả năng cảm giác mình chỉ cần có thể lên làm bộ đầu quản lý một phường thị đã thỏa mãn.

Thời điểm ngươi được làm bộ đầu, ngươi lại muốn đi làm tổng bộ đầu châu phủ.

Hoàng Bỉnh Thành đề nghị Tô Tín, sau khi chuyện này thành công sẽ trừ khử Tô Minh Kỳ cũng là vì điểm này.

Hiện tại Tô Minh Kỳ có thể nói hắn không có dã tâm gì, hắn chỉ muốn Tô gia tái hiện huy hoàng.

Chỉ có điều dã tâm là thứ không ngừng lên men, đợi đến lúc Tô Minh Kỳ chính thức nhấm nháp được tư vị của quyền lực, hắn còn cam lòng ở dưới Tô Tín hay không?

Dù sao thực lực và uy vọng của Tô Tín trên giang hồ hiện tại thật sự vượt qua Tô Minh Kỳ quá nhiều, hiện tại cũng chỉ có Tô Tín mới có thể nâng đại kỳ của Tô gia.

Nhưng Tô Minh Kỳ chính là người có bối phận trong Tô gia cao hơn Tô Tín, hắn sẽ cam tâm nhận Tô Tín làm chủ?

Cho nên vì phòng ngừa vạn nhất, Hoàng Bỉnh Thành vẫn đề nghị Tô Tín sau khi khống chế Tô gia thì tiêu diệt Tô Minh Kỳ, cũng bóp chết nguy hiểm từ trong trứng nước.

Chỉ có điều Tô Tín lại lắc đầu nói:

- Kỳ thật không cần phải như thế, dã tâm là thứ cần thời gian lên men, nhưng có một vật lại có thể trực tiếp trấn áp cái gọi là dã tâm, đó chính là thực lực.

- Cho dù Tô Minh Kỳ có dã tâm, nhưng chờ hắn sinh ra dã tâm thì ta đã đạt tới cảnh giới gì rồi?

Hoàng Bỉnh Thành vỗ đầu một cái, hắn lại quên tốc độ tu hành kinh khủng của Tô Tín.

Chỉ cần Tô Tín có thực lực hoàn toàn trấn áp Tô Minh Kỳ, cho dù hắn có dã tâm cũng phải ngoan ngoãn nghe lệnh.

Sau khi Tô Minh Kỳ trở về, hắn sẽ biết nên nói cái gì, hiện tại Tô Tín nên suy nghĩ làm thế nào đối phó lão tổ Tô gia.

Hổ bệnh cũng là hổ, cho dù lão tổ Tô gia đã bị Tô Tín đánh trọng thương cũng không phải dễ đối phó như vậy.

Nếu như hiện tại bảo Tô Tín ra tay với lão tổ Tô gia, nói thật Tô Tín có nắm chắc nhất định giết chết lão tổ Tô gia, chỉ có điều này tỷ lệ không cao hơn ba thành.

Trọng yếu nhất là, cho dù có thể đánh chết lão tổ Tô gia thì hắn cũng trọng thương, thậm chí sẽ bị tổn thương không cách nào đền bù tổn thất, Tô Tín không muốn thừa nhận việc này.

Dù sao nơi này không phải Cửu Trọng Kiếm Các, có vô số cơ hội cho Tô Tín ra tay, muốn đánh chết Dương Thần cảnh ngay trước cửa nhà người ta, Tô Tín không cuồng vọng tới mức này.

Cho nên lần này Tô Tín không ý định tự mình ra tay, mà là chuẩn bị mời những người khác ra tay.

Về phần người được chọn, Tây Cương Mật Tông là tay chân có sẵn, không dùng chẳng phải đáng tiếc?

Sau khi trở lại thành Thịnh Kinh, Tô Tín trực tiếp tiến vào Tây Cương Mật Tông.

Lần này Tây Cương Mật Tông cho Tô Tín đãi ngộ cũng không tồi, trực tiếp phái một gã võ giả Hóa Thần Cảnh tự mình dẫn Tô Tín vào trong.

Tô Tín tiến vào đại sảnh, hắn nhìn thấy Đại Thế Chí Thượng Sư đang diễn giải võ đạo cho một đám Dung Thần Cảnh và Hóa Thần Cảnh của Mật Tông, nhìn thấy Tô Tín đi tới, mọi người cảm thấy khó hiểu.

Nhưng lần này tăng nhân Mật Tông nhìn về phía Tô Tín không phải ánh mắt địch ý, chỉ có một chút hiếu kỳ, cho dù là Trì Minh thượng sư cũng thế.

Địch nhân của địch nhân là bằng hữu, mọi người biết Tô Tín có ân oán với Thiếu Lâm tự, huống hồ lần trước Tô Tín đã liên thủ với Mật Tông hãm hại Thiếu Lâm tự, điều này cũng làm cho người Mật Tông thay đổi ấn tượng về Tô Tín, tối thiểu không phải địch nhân không chết không thôi.

Tô Tín không tỏ vẻ gì, dù sao hắn không quen biết bao nhiêu hòa thượng nơi đây.

Tô Tín chỉ chỉ thi lễ với Đại Thế Chí Thượng Sư:

- Thượng sư, kỳ thật lần này ta tới tìm ngươi bàn giao dịch.

Trên mặt Đại Thế Chí Thượng Sư lộ ra một tia cảnh giác.

Đối với người như Tô Tín, Đại Thế Chí Thượng Sư đã tìm hiểu kỹ càng.

Tuy Mật Tông quyết định Bắc thượng nhưng bọn họ không có khả năng tìm hiểu kỹ càng tư liệu của mỗi người trong Đại Chu, đáng giá bọn họ tìm hiểu kỹ càng chính là cao thủ Dương Thần Cảnh.

Tuy Tô Tín có danh tiếng lớn trong Đại Chu, bọn họ cũng biết thanh danh của Tô Tín, nhưng cường giả Mật Tông không cố ý tìm hiểu về hắn.

Chỉ có điều từ khi Đại Thế Chí Thượng Sư từng bước tiếp xúc với Tô Tín, hiện tại hắn phát hiện Tô Tín có tính cách không lợi không dậy sớm, hắn làm chuyện gì cũng không lỗ lả.

Hiện tại Tô Tín nói muốn đạt thành giao dịch với mình, Đại Thế Chí Thượng Sư có thể khẳng định, người chiếm tiện nghi nhất định là Tô Tín.

Cho nên Đại Thế Chí Thượng Sư mới cẩn thận, tránh không để bị Tô Tín tính toán.

- Giao dịch gì? Tô đại nhân nói trước đi.

Đại Thế Chí Thượng Sư trầm ngâm chốc lát mới nói.

Sau khi nhìn thấy địa vị của Tô Tín trong lòng Cơ Hạo Điển và tâm cơ của hắn, Đại Thế Chí Thượng Sư cũng không muốn đắc tội hắn, cho nên chỉ cần Tô Tín giao dịch không quá phận, Đại Thế Chí Thượng Sư sẽ xem xét.

Tô Tín trầm giọng nói:

- Ta muốn dùng Kim Cương Bất Phôi Thần Công của Thiếu Lâm tự đổi lấy một lần ra tay của Đại Thế Chí Thượng Sư ngươi, giúp ta giết một võ giả Dương Thần Cảnh bị thương.

Nghe xong lời này, Đại Thế Chí Thượng Sư trực tiếp lắc đầu nói:

- Không có khả năng, Kim Cương Bất Phôi Thần Công mặc dù tốt, nhưng trong Mật Tông ta có công pháp không kém gì nó.

- Tự tiện ra tay đánh chết Dương Thần Cảnh liên quan quá lớn, hiện tại Mật Tông ta vừa vừa bước vào Trung Nguyên, không có khả năng đi đắc tội thế lực võ lâm có Dương Thần Cảnh.

Lúc này Tô Tín lại nói:

- Thượng sư yên tâm, ngươi sẽ không đắc tội thế lực nào, bởi vì sau khi ngươi ra tay, thế lực đó không còn tồn tại.

Đại Thế Chí Thượng Sư dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Tô Tín:

- Ngươi muốn đi bị diệt một thế lực đỉnh cấp trên giang hồ sao?

Tô Tín lắc đầu nói:

- Không phải diệt, mà là đổi chủ nhân của bọn họ mà thôi.

- Thượng sư, không cần do dự, giao dịch này đối với Mật Tông mà nói là rất nhẹ nhàng.

- Thực lực võ giả Dương Thần Cảnh kia không bằng ngươi, hơn nữa hiện tại còn trọng thương, hắn không phải đối thủ của ngươi.

Đại Thế Chí Thượng Sư nhìn Tô Tín:

- Ngươi không phải Dương Thần Cảnh, cho nên ngươi không biết Dương Thần cảnh sắp chết phản công khủng bố ra sao.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Tuy ta không phải Dương Thần Cảnh, nhưng ta đã giết qua Dương Thần Cảnh, đến lúc đó cũng không phải một mình thượng sư ngươi ra tay, ta sẽ ra tay với ngươi.

Không phải Dương Thần nhưng lại giết qua Dương Thần, Tô Tín nói rất khí phách, đồng thời mọi người ở đây không tìm ra tật xấu gì, dù sao chiến tích của hắn bày ra đó, ai bất mãn cũng có thể giết hai cường giả Dương Thần Cảnh trở lại biện luận với Tô Tín.

Đại Thế Chí Thượng Sư nhìn Tô Tín một cái, Tô Tín quả thật không phải kẻ dễ nhằn, hắn lại muốn động thủ với thế lực có võ giả Dương Thần Cảnh.

Nếu theo như lời của Tô Tín nói, khoản giao dịch này Mật Tông cũng không ăn thiệt thòi, nhưng Đại Thế Chí Thượng Sư vẫn có thể ép giá.

- Tô đại nhân, Tây Cương Mật Tông ta hiện tại có địa vị rất mẫn cảm, cho nên ra tay phải gánh chịu nguy hiểm, như vậy đi, ngươi giao bản ghi chép Bất Diệt Kim Thân và công pháp Bất Diệt Kim Thân cho ta, ta đáp ứng giao dịch với ngươi.

Tô Tín nghe vậy thì cười lạnh, hòa thượng này cũng không phải kẻ tầm thường, hiện tại còn muốn gõ hắn một cái.

Nhưng đáng tiếc Đại Thế Chí Thượng Sư có cái nhìn đại cục không tệ nhưng luận tính toán và thủ đoạn nhỏ lại không bằng Tô Tín lăn lộn từ tầng dưới chót.

Tô Tín đứng lên nói:

- Nếu thượng sư không muốn thì bỏ đi, ta có vài phần giao tình với Cơ Huyền Viễn tiền bối, hắn tu luyện Thương Long Cửu Biến cũng có vài phần khí chất luyện thể.

- Tuy Thương Long Cửu Biến của hắn chủ tu lực lượng, chắc hẳn hắn rất hứng thú với Kim Cương Bất Phôi Thần Công lực phòng ngự cường đại.

Tô Tín vừa nói như vậy, Đại Thế Chí Thượng Sư há hốc mồm, hắn lúc này mới nghĩ tới trong thành Thịnh Kinh có không ít cường giả, Tô Tín mang một công pháp truyền thừa của Thiếu Lâm tự trao đổi, muốn nhờ ngươi ra tay không khó.

Cho nên cuối cùng Đại Thế Chí Thượng Sư đành phải cười khổ một tiếng, lắc đầu nói:

- Chậm đã, ta đáp ứng giao dịch với Tô đại nhân, nhưng ra tay với ai, việc này cần Tô đại nhân nói rõ.

Tô Tín cười nói:

- Thượng sư, lúc này liên quan trọng đại, ta hiện tại không thể nói ra, đợi đến lúc muốn động thủ sẽ báo cho thượng sư ngươi.

- Hơn nữa thượng sư ngươi cũng không cần lo lắng ta lường gạt ngươi, dù sao quyền chủ động trong tay ngươi, nếu ngươi phát hiện có vấn đề cứ rời đi là được.

Đại Thế Chí Thượng Sư gật đầu, Tô Tín đã nói ra băn khoăn trong lòng hắn, có Tô Tín cam đoan, hắn cũng yên tâm không ít.

Giao dịch đạt thành, Tô Tín cáo từ đi làm việc khác.

Kỳ thật lúc trước Tô Tín nói cái gì nếu như Đại Thế Chí Thượng Sư không đáp ứng thì hắn đi tìm Cơ Huyền Viễn, việc này là vô nghĩa.

So sánh với Mật Tông, người triều đình ra tay sẽ mẫn cảm.

Dù sao trên giang hồ cảm thấy Tây Cương Mật Tông và Thiếu Lâm tự là một nhà, các tông môn võ lâm lại cảnh giác với triều đình.

Lần trước Tô Tín mang theo một đám người tới diệt Thanh Thành kiếm phái đã sinh ra phong ba to lớn, cho nên mọi người rất cảnh giác, hiện tại Tô Tín lại nhờ Cơ Huyền Viễn ra tay, nói không chừng sẽ gây ra nhiều động tĩnh, huống hồ Cơ Huyền Viễn cũng có băn khoăn mà cự tuyệt.

Nếu không Tô Tín đã sớm đi tìm Cơ Huyền Viễn, dù sao luận quan hệ, Tô Tín có quan hệ gần với Cơ Huyền Viễn hơn so với phiên tăng Mật Tông.

Sau khi trở lại Lục Phiến Môn, Tô Tín lập tức bảo Tề Long truyền tin tức cho đám người Vệ Trường Đông trong Tô gia, bảo Tô Minh Kỳ chuẩn bị động thủ.

Chỉ cần Tô Minh Kỳ bên này vừa hành động, Tô Tín sẽ trực tiếp phát động lực lượng của mình.

Mà Ngô Đồng sơn Tô gia, người Tô gia không có hoài nghi việc Tô Minh Kỳ đi ra ngoài.

Dù sao Tô gia hiện tại chỉ cảnh giác với hắn mà thôi, nếu Tô Minh Kỳ gây ra động tĩnh gì bên trong Tô gia sẽ bị người ta phát hiện, nhưng ra khỏi Tô gia thì không ai quản.

Sau khi nhận được tin tức của Tô Tín, Tô Minh Kỳ không tự mình hành động, hắn giao thư mình viết cho đám người Vệ Trường Đông, bảo bọn họ thay thế mình truyền tin tức cho đệ tử chi thứ dưới Hóa Thần Cảnh.

Dù sao mục tiêu như hắn thì lớn, mà ba người Vệ Trường Đông lại không bị nghi ngờ.

Dùng uy vọng của Tô Minh Kỳ trong chi thứ Tô gia hiện tại, hắn tự mình ra mặt, những đệ tử chi thứ sẽ nghe lời hắn nói.

Chương 1244 - Biến thiên

Lão tổ Tô gia gần đây rất bực bội, nguyên nhân là việc Tô Minh Kỳ gây ra đã chạm vào cảnh giác của hắn.

Lão tổ Tô gia hiện tại hiện tại muốn khống chế Tô gia, mặc kệ chi thứ hay dòng chính, chỉ cần là huyết mạch Tô gia đều phải bị hắn khống chế hoàn toàn.

Kết quả Tô Minh Kỳ lần trước lại chứng minh lực khống chế của mình suy giảm rất nhiều, lão tổ Tô gia vô cùng tức giận và cảm thấy bất an.

Thậm chí lão tổ Tô gia sinh ra sát cơ với hắn, nhưng cuối cùng lão tổ Tô gia nhịn xuống.

Tô gia bọn họ không chịu nổi giày vò như vậy, trận chiến Ngô Đồng sơn lần trước đã ảnh hưởng tới nguyên khí của Tô gia, hắn bị Tô Tín đánh lén trọng thương.

Chính bởi vì như thế, Tô gia tuyệt đối không thể loạn, nếu khi đó hắn giết Tô Minh Kỳ, những đệ tử chi thứ kia sẽ bạo động ngay lập tức, đây là việc lão tổ Tô gia không tha thứ.

Cho nên lần trước hắn trấn an sau đó chèn ép, trước áp chế khí thế của huyết mạch chi thứ, về phần Tô Minh Kỳ, chờ sau này hãy nói.

Trước kia Tô Tín ở trong Phượng Hoàng lâu đã đoán lão tổ Tô gia tối thiểu sẽ động thủ với Tô Minh Kỳ trong vòng một năm, nhưng trên thực tế lúc này mới qua vài ngày, lão tổ Tô gia đã động sát tâm với Tô Minh Kỳ.

Lúc trước Tô Tín gây tổn thương lớn lên lão tổ Tô gia, tuy thương thế lão tổ Tô gia trong khoảng thời gian này đã khôi phục một nửa, không cần bế quan chữa thương cả ngày.

Hắn trực tiếp âm thầm tìm Tô Minh Lễ đến hỏi:

- Minh Lễ, ngươi cảm thấy Tô Minh Kỳ thế nào?

Nghe được lão tổ Tô gia hỏi như vậy, trong mắt Tô Minh Lễ bắn ra một tia tàn nhẫn:

- Người này đã không thể lưu!

Luận thủ đoạn và tàn nhẫn, thậm chí Tô Minh Lễ còn ác hơn cả lão tổ Tô gia.

Lúc trước hắn dám bỏ qua Tô Minh Viễn động thủ với Tô Tín, hiện tại một khi hắn cầm quyền trở thành gia chủ, thủ đoạn của hắn càng tàn nhẫn quả quyết.

Hiện tại hắn là gia chủ Tô gia, bởi vì lần trước Tô Minh Kỳ ép vua thoái vị đã làm lão tổ Tô gia uỷ quyền cho hắn, cho nên từ điểm nào đó hắn còn phải cảm tạ Tô Minh Kỳ mới đúng.

Chỉ có điều một núi khó chứa hai hổ, trong một gia tộc không thể có hai tiếng nói, hiện tại Tô Minh Kỳ có uy vọng to lớn trong chi thứ Tô gia, người này chưa diệt trừ, trong lòng Tô Minh Lễ cũng khó bình an.

Hơn nữa nếu như Tô Minh Kỳ là huyết mạch dòng chính cũng bỏ đi, hắn có lẽ còn do dự một ít, nhưng Tô Minh Kỳ chỉ là huyết mạch chi thứ mà thôi, giết thì giết, không có gì lớn.

Lão tổ Tô gia trầm giọng nói:

- Vậy thì tốt, hiện tại ngươi chuẩn bị một chút, dẫn Tô Minh Kỳ ra bên ngoài Ngô Đồng sơn tiến hành tru sát, đừng động thủ trong Tô gia.

Bọn họ cũng biết uy vọng của Tô Minh Kỳ trong chi thứ Tô gia, nếu công khai tru sát hắn trong Tô gia sẽ làm cho tất cả chi thứ Tô gia bạo động, cho nên phải làm chuyện này bí mật một ít.

Tô Minh Lễ gật đầu nói:

- Không có vấn đề, ta đi an bài người, còn cần lão tổ ngươi mở miệng bảo hắn ra khỏi Ngô Đồng sơn mới được, ta sợ thận phận của ta hiện tại không thể sai khiến Tô Minh Kỳ.

Lão tổ Tô gia gật đầu nói:

- Có thể, hiện tại ngươi đi an bài một chút, thuận tiện bảo Tô Minh Kỳ tới gặp ta.

Tô Minh Lễ gật đầu, lập tức bảo ba huyết mạch dòng chính Tô gia quan hệ gần với mình tới, chuẩn bị ra tay với hắn.

Thực lực của Tô Minh Kỳ rất mạnh, thậm chí mạnh đến mức có thể đánh bại huyết mạch dòng chính Dung Thần Cảnh cùng giai.

Hắn chỉ có thể đánh bại một, hiện tại ba gã huyết mạch dòng chính Dung Thần Cảnh cộng thêm Tô Minh Lễ hắn là bố người, nếu bọn họ còn không thể giết Tô Minh Kỳ, vậy bọn họ đã tu luyện trên thân chó.

Thời điểm lão tổ Tô gia và Tô Minh Lễ thương nghị làm sao tiêu diệt Tô Minh Kỳ, Tô Minh Kỳ bên này đã chuẩn bị phát động.

Rất nhiều võ giả chi thứ tụ tập, lần này không chỉ riêng trên Hóa Thần Cảnh, thậm chí còn có một ít võ giả Tiên Thiên và Hậu Thiên, cộng tất cả có hơn ba ngàn người, trực tiếp chạy tới vách núi lão tổ Tô gia bế quan.

Trên đường một đám huyết mạch dòng chính Tô gia và một ít môn khách Tô gia mời chào được đều không biết gì, những huyết mạch chi thứ này vừa mới qua hai ngày đã náo loạn lần nữa? Hiện tại bọn họ muốn náo cái gì?

Những huyết mạch dòng chính Tô gia quá thiếu ý thức đấu tranh.

Đến bây giờ bọn họ còn không biết những huyết mạch dòng chính Tô gia muốn làm gì, nhưng một ít môn khách Tô gia mời chào lại nhìn ra manh mối.

- Tô gia sắp biến thiên.

Một võ giả Thần Cung cảnh hơi lớn tuổi lắc đầu, thở dài một tiếng.

Lúc trước bọn họ tìm tới nương tựa Tô gia chỉ bởi vì đãi ngộ của Tô gia mà thôi.

Dù sao Tô gia vừa cất bước vào giang hồ, Tô gia cho bọn họ đãi ngộ là cao nhất, nhưng điều kiện gia nhập Tô gia lại thấp nhất.

Giống võ giả Thần Cung cảnh vừa thở dài đã hơn sáu mươi tuổi, hắn đã không còn tráng niên, thế lực đỉnh cấp sẽ không thu lưu hắn, trừ phi hắn đi tìm nơi nương tựa những môn phái nhị lưu, tam lưu.

Như Tô gia hiện tại, người có chút nhãn lực sẽ nhìn ra vấn đề, tuy khám phá lại không nói phá, thực lực của bọn họ thấp kém lại là người ngoài, quản nhiều như thế làm gì?

Hơn nữa những môn khách Tô gia cũng không thể tưởng tượng nổi, lực lượng chi thứ Tô gia mạnh như lại bị huyết mạch dòng chính áp chế thành đức hạnh này, cho dù bởi vì có lão tổ Tô gia thì việc này cũng khó tưởng tượng nổi.

Dù sao chi thứ Tô gia hiện tại loạn, người ngoài như bọn họ còn tưởng tượng ra được.

Lúc này Tô Minh Kỳ lại dẫn theo một đám huyết mạch chi thứ Tô gia ép tới vách núi lão tổ Tô gia bế quan.

Tô Minh Lễ nghe tin tức xong lại cảm thấy không tốt, lập tức mang người ngăn cản trước người Tô Minh Kỳ:

- Tô Minh Kỳ! Ngươi muốn làm gì?

- Lão tổ hiện tại đang bế quan, ngươi lại nhiều lần quấy rầy hắn, ngươi có rắp tâm gì?

Nhìn huyết mạch chi thứ đông nghịt trước mặt, trong nội tâm Tô Minh Lễ lập tức trầm xuống, cho tới bây giờ hắn mới nhìn thấy thực lực cường đại của chi thứ Tô gia, thì ra những người này đã sớm vượt qua huyết mạch dòng chính.

Phải biết rằng huyết mạch dòng chính Tô gia tổng cộng mới trăm người, võ giả Hóa Thần Cảnh và Dung Thần Cảnh chỉ

hơn bốn mươi người, nhưng cuộc chiến Ngô Đồng sơn lần trước đã làm huyết mạch dòng chính Tô gia liền thất hơn mười người, hiện tại chỉ còn lại hơn ba mươi người.

Trái lại huyết mạch chi thứ bên kia, Hóa Thần Cảnh và Dung Thần Cảnh có hơn trăm người, gấp ba lần huyết mạch dòng chính bọn họ!

Huống chi huyết mạch chi thứ bên kia còn có mấy ngàn võ giả Hậu Thiên cùng Tiên Thiên, đây chính là hi vọng tương lai của huyết mạch chi thứ.

Cho dù huyết mạch dòng chính bọn họ có thể trăm phần trăm tấn chức Hóa Thần Cảnh, nhưng huyết mạch chi thứ chỉ cần mười người có một người đột phá Hóa Thần, số lượng cũng sẽ nhiều hơn huyết mạch dòng chính bọn họ.

- Có việc!

Tô Minh Lễ thở dài một hơi, cho dù bọn họ có thể đánh chết Tô Minh Kỳ, huyết mạch chi thứ có nhiều người như vậy, ai biết tương lai có thể lại xuất hiện võ giả có uy vọng như Tô Minh Kỳ hay không?

Nhớ ngày đó số lượng huyết mạch dòng chính của bọn họ còn nhiều hơn huyết mạch chi thứ, cũng bởi vì huyết mạch dòng chính không cho phép quan hệ thông gia với bên ngoài, làm cho số lượng bọn họ càng ngày càng ít, mà huyết mạch chi thứ không cố kỵ như thế.

Chờ thời gian mấy trăm hơn một ngàn năm, huyết mạch dòng chính bọn họ có thể biến mất triệt để, huyết mạch chi thứ có thể thay thế chúa tể Tô gia? Nghĩ đến đây Tô Minh Lễ cảm giác toàn thân lạnh lẽo.

Chỉ có điều lúc này không cho phép Tô Minh Lễ nghĩ ngợi lung tung.

Tô Minh Kỳ mang người hùng hổ đến, làm cho nội tâm Tô Minh Lễ sinh ra cảnh giác.

Chuyện lần trước đã hoàn thành, lần này Tô Minh Kỳ lại dẫn thêm đệ tử chi thứ tới, hắn muốn làm gì?

Lúc này Tô Minh Kỳ thản nhiên nói:

- Làm gì ngươi làm không chủ, ta muốn mời lão tổ ra nói chuyện.

- Làm càn!

Tô Minh Lễ quát một tiếng chói tai, tức giận nói:

- Ngươi cho rằng ngươi là ai, muốn mời lão tổ đi ra thì lão tổ phải đi ra?

- Hiện tại lão tổ đang dưỡng thương đến thời khắc mấu chốt, ngươi làm như vậy muốn làm gì? Tạo phản sao?

Tô Minh Kỳ không quan tâm tới hắn, hắn nhìn vào vách núi lão tổ Tô gia bế quan, lớn tiếng nói:

- Huyết mạch chi thứ Tô gia Tô Minh Kỳ, thỉnh lão tổ hiện thân gặp mặt!

Vừa dứt lời, hơn ba ngàn tên võ giả huyết mạch chi thứ cùng nói to:

- Huyết mạch chi thứ Tô gia thỉnh lão tổ hiện thân gặp mặt!

Uy thế kinh người làm sắc mặt đệ tử dòng chính thay đổi, ngay cả môn khách Tô gia cũng cảm thấy thế.

Bọn họ đoán đúng, chỉ sợ Tô gia sắp biến thiên!

Uy thế lớn như thế, lão tổ Tô gia không thể tránh được, hắn cũng không thể tránh.

Vách núi vỡ vụn, lão tổ Tô gia xuất hiện.

Tuy sắc mặt lão tổ Tô gia vẫn có phần tái nhợt nhưng khí thế toàn thân hắn xông thẳng lên trời giống như mặt trời hàng lâm, hào quang chiếu rọi hơn mười dặm, thậm chí khí thế của hắn bao phủ toàn bộ Ngô Đồng sơn.

Cường giả Dương Thần Cảnh có thể trấn áp một thế lực đỉnh cấp, lão tổ Tô gia đã trọng thương nhưng hắn là võ giả Dương Thần Cảnh chân chính.

Huống hồ lão tổ Tô gia có uy vọng cực cao trong Tô gia, cho tới nay lão tổ Tô gia chính là thần linh trong mắt người Tô gia, cho dù là đối với dòng chính hay chi thứ.

Cho nên hiện tại lão tổ Tô gia vừa lộ mặt, những đệ tử huyết mạch chi thứ bồn chồn, bọn họ không biết làm sao.

Cho dù hôm nay bọn họ chuẩn bị vạch mặt với dòng chính Tô gia, thời điểm lão tổ Tô gia vừa lộ mặt, dũng khí của bọn họ mất đi ba phần.

Nhìn phần đông huyết mạch chi thứ, trong mắt lão tổ Tô gia bắn ra một tia sát cơ, tuy sát cơ trong mắt hắn bị hào quang che khuất nên không bị đám người Tô Minh Kỳ nhìn thấy.

Chính mình từng lo lắng huyết mạch chi thứ đuôi to khó vẫy, không nghĩ tới không chờ mình ra tay diệt trừ Tô Minh Kỳ, bọn họ lại cổ động huyết mạch chi thứ đến ép vua thoái vị.

Lão tổ Tô gia sống trong Tô gia thời gian dài như vậy, cho tới bây giờ không ai dám khiêu khích quyền uy của hắn, hơn nữa còn là hai lần liên tiếp.

Cho nên lần này cho dù như thế nào, chỉ sợ hắn phải tru sát Tô Minh Kỳ trước mặt nhiều người!

Chương 1245 - Độc cô thị nhúng tay

Lão tổ Tô gia vừa ra mặt đã làm khí thế thay đổi.

Tô Minh Kỳ nói thầm không tốt.

Bởi vì cái gọi là nhất cổ tác khí lại mà suy ba mà kiệt, hiện tại lão tổ Tô gia vừa lộ mặt, dũng khí của huyết mạch chi thứ giảm đi rất nhiều, lại lại để cho hắn nói cái gì đó, chỉ sợ khí thế kia cũng tựu tiết không có.

Cho nên Tô Minh Kỳ trực tiếp đứng ra trầm giọng nói:

- Lão tổ, lần này chúng ta chỉ muốn tranh thủ lợi ích huyết mạch chi thứ chúng ta nên có được mà thôi!

Lão tổ Tô gia nhìn Tô Minh Kỳ và phần đông huyết mạch chi thứ, hắn lạnh lùng nói:

- Lợi ích nên được? Các ngươi đều là người Tô gia, cái gì mà các ngươi không nên được?

- Qua nhiều năm như vậy, Tô gia ta có thiếu ăn thiếu uống của các ngươi hay không? Công pháp nên có các ngươi nên có, tài

nguyên tu luyện cũng cấp đúng hạn cho các ngươi, các ngươi còn muốn cái gì nữa.

- Lòng tham là nguồn gốc tội lỗi lớn nhất, Tô Minh Kỳ, ta nhìn ngươi lướn lên, lúc trước ngươi nuốt riêng đan dược trong tộc, Tô gia niệm tình ngươi khi đó tuổi trẻ không hiểu chuyện, cho nên không có trọng phạt ngươi.

- Nhưng không nghĩ tới ngươi bây giờ nổi lòng tham không nên có, lại còn muốn thêm thứ khác, có phải vị trí gia chủ Tô gia cũng nên cho ngươi làm hay không?

Lão tổ Tô gia vừa nói như thế, nội tâm đệ tử chi thứ kinh ngạc, lão tổ dùng khẩu khí nói chuyện như thế, rất rõ ràng lão tổ lần này đã tức giận thật sự.

Nếu là trước kia, Tô Minh Kỳ sẽ mang lòng sợ hãi lão tổ Tô gia, không dám nói điều kiện với hắn.

Hiện tại Tô Minh Kỳ đã hạ quyết tâm muốn triệt để vạch mặt với dòng chính Tô gia, đã thế còn có gì phải sợ?

Cho nên Tô Minh Kỳ trực tiếp nhìn lão tổ Tô gia, nói:

- Làm gia chủ? Vì sao ta không thể làm? Dựa vào cái gì ta không thể làm gia chủ!

Mọi người dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Tô Minh Kỳ, hắn đang nói cái gì? Một đệ tử chi thứ muốn làm gia chủ, hắn điên hay sao?

Tô Minh Kỳ lúc này không quan tâm ánh mắt người khác, hắn chỉ nhìn lão tổ Tô gia và nói:

- Tô gia thiếu nợ những này huyết mạch chi thứ chúng ta quá nhiều, ngươi luôn miệng nói huyết mạch chi thứ chúng ta cái gì cũng có, đúng thế, cái gì chúng ta cũng có, nhưng nếu chúng ta so sánh với huyết mạch dòng chính thì sao?

- Những huyết mạch dòng chính có thể tự chủ chọn công pháp, còn có trưởng bối tham khảo cho bọn họ, cam đoan có thể học được công pháp thích hợp với mình nhất, nhưng những huyết mạch chi thứ chúng ta có được cái gì? Chúng ta còn không được quyền tự chủ chọn công pháp cho mình.

Bí văn này chỉ có người Tô gia tự mình biết, hiện tại Tô Minh Kỳ công khai nói ra làm đám môn khách Tô gia kinh ngạc, thầm nghĩ trong lòng huyết mạch dòng chính Tô gia làm quá mức.

Bọn họ cũng là võ giả, tự nhiên biết rõ một môn công pháp phù hợp quan trọng với võ giả cỡ nào, kết quả huyết mạch dòng chính Tô gia không cho đệ tử chi thứ tự lựa chọn công pháp, có thể nghĩ bọn họ có rắp tâm thế nào.

Có thể nói chiêu thức của dòng chính Tô gia có thể bóp chết tám phần sức chiến đấu và tiềm lực huyết mạch chi thứ, nhưng đồng thời cũng bóp chết sức chiến đấu và tiềm lực của Tô gia, dù sao huyết mạch chi thứ mạnh cũng đại biểu huyết mạch chi thứ mạnh.

Dòng chính Tô gia vì lợi ích chính mình không tiếc dùng thủ đoạn này với huyết mạch chi thứ, thậm chí dao động lợi ích cả Tô gia, mọi người nơi này không biết huyết mạch dòng chính Tô gia thông minh hay là ngu xuẩn.

Lúc này Tô Minh Kỳ lại tiếp tục nói:

- Còn tài nguyên, những huyết mạch chi thứ chúng ta cũng là một phần tử của Tô gia, thậm chí những đan dược kia đều là chúng ta luyện ra, binh khí cũng là chúng ta chế tạo ra, dựa vào cái gì mỗi tháng chúng ta được cấp tài nguyên không bằng một phần mười huyết mạch dòng chính?

- Đều là đệ tử Tô gia, dựa vào cái gì chi thứ chúng ta cả đời làm nô bộc? Dựa vào cái gì chúng ta kém một bậc?

- Vừa rồi lão tổ ngươi hỏi ta có muốn làm vị trí gia chủ hay không, hiện tại ta nói cho ngươi biết, cho dù ta làm gia chủ cũng mạnh hơn hạng người vô năng như Tô Minh Lễ cả trăm lần!

- Tô Minh Kỳ! Ngươi muốn chết!

Ánh mắt Tô Minh Lễ mang theo tức giận, Tô Minh Kỳ hôm nay điên hay sao? Tại sao hắn giống như chó điên.

Gặp ai cắn ai?

Tô Minh Kỳ cười lạnh nói:

- Ngươi còn không phục? Lúc trước Tô Tín vốn có thể gia nhập Tô gia, kết quả bởi vì ngươi tầm nhìn hạn hẹp mà bị trực tiếp ép hắn đi.

- Hơn nữa lần trước Tô gia ta dẫn tới toàn bộ tông môn võ lâm Bắc Nguyên đạo liên thủ vây công, tuy đầu sỏ gây nên là Tô Minh Viễn, nhưng trong đó không thiếu ngươi âm thầm trợ giúp.

- Loại người có ánh mắt thiển cận như ngươi đã mang đến bao nhiêu phiền toái cho Tô gia, ngươi chỉ là kẻ tài trí bình thường, dựa vào cái gì chiếm đoạt vị trí gia chủ?

- Đủ rồi!

Lão tổ Tô gia quát một tiếng, hắn cắt lời của Tô Minh Kỳ lời nói.

Lão tổ Tô gia lạnh lùng nhìn Tô Minh Kỳ, nói:

- Ngươi muốn làm gì?

Tô Minh Kỳ mặt không đổi sắc nói:

- Ta nói rồi, ta chỉ muốn tranh lợi ích xứng đáng cho chi thứ Tô gia mà thôi, chúng ta không muốn khuất phục trước kẻ bình thường như Tô Minh Lễ, ta không thể nhìn hắn dẫn Tô gia đi vào tuyệt địa!

Lão tổ Tô gia thản nhiên nói:

- Là ta bổ nhiệm Tô Minh Kỳ làm gia chủ, cho dù hắn bình thường cũng là gia chủ Tô gia, còn chưa tới phiên người khác tới khoa tay múa chân!

- Về phần ngươi muốn lợi ích, nếu ta không cho, ngươi muốn thế nào?

Một loạt âm thanh rút đao kiếm ra khỏi vỏ vang lên, một đám huyết mạch chi thứ Tô gia đều rút binh khí của mình ra.

Bọn họ rất sợ hãi lão tổ Tô gia là không sai, nhưng vừa rồi Tô Minh Kỳ đã nói ra những lời từ trong lòng của bọn họ, không phải huyết mạch chi thứ Tô gia căn bản không thể hiểu được ủy khuất trong nội tâm của bọn họ.

Tượng đất cũng có ba phần nóng tính, nếu bọn họ đã quyết định muốn vạch mặt, vậy hôm nay cho dù lưỡng bại câu thương thì bọn họ cũng động thủ!

Trong mắt Tô Minh Kỳ bắn ra tia sáng, nói:

- Đã từng có người nói cho ta biết, võ giả nên dựa vào thực lực nói chuyện, nếu ngươi không cho, chúng ta sẽ động thủ chém giết!

Đám môn khách Tô gia vây xem hít khí lạnh.

Từ những lời của Tô Minh Kỳ nói vừa rồi, lần này chi thứ Tô gia sẽ triệt để vạch mặt với dòng chính, hôm nay trên Ngô Đồng sơn chắc chắn máu chảy thành sông!

Vào lúc này, xen lẫn trong phần đông môn khách là một tên võ giả Tiên Thiên xuất ra một khối ngọc bội, hắn cắn nát ngón giữa và viết một loạt chữ nhỏ lên đó, quán chú nội lực vào trong đó, sau đó chữ biến mất không thấy gì nữa.

Trận pháp đưa tin như thế không phải võ giả tán tu nho nhỏ có thể có được, lai lịch của môn khách này có thể nghĩ.

Tô gia tuyển nhận môn khách không dò xét lai lịch và tâm tính, chỉ cần thực lực vượt qua kiểm tra là đủ, có thể nghĩ trong đám môn khách này có bao nhiêu người là gian tế.

Tô Tín dễ dàng xếp gian tế vào Tô gia, thế lực khác cũng làm vậy.

Mà lúc này Bắc Nguyên Độc Cô thị, gia chủ Độc Cô thị Độc Cô Diêm cầm ngọc bội trong tay, nhìn thấy tin tức bên trong, đôi mắt hắn sáng ngời.

Hắn lập tức đứng dậy phân phó:

- Triệu tập tất cả trưởng lão nghị sự!

Trong gia chủ lục đại thế gia, tuy Độc Cô Diêm chưa tính là xuất sắc nhất, thậm chí hắn còn có chút bình thường, nhưng hắn tốt xấu gì cũng ở trên vị trí gia chủ lâu như thế, hắn vẫn có năng lực nắm chắc cơ hội.

Tô gia xảy ra chuyện lớn như thế, hắn không tranh thủ cắn một cái, như vậy hắn làm gia chủ không hợp cách chút nào.

Huống hồ đại chiến Ngô Đồng sơn lần trước, Độc Cô thị bọn họ bị thương không nhỏ, lần này phải tranh thủ thu tổn thất mới được.

Tiêu Xước ở bên cạnh hắn lại thản nhiên nói:

- Độc Cô Diêm, ta khuyên ngươi không nên nhúng tay vào vũng nước đục này mới tốt.

Độc Cô Diêm quay người cau mày nói:

- Tiêu Xước, ngươi có ý gì?

Lần trước con riêng của Độc Cô Diêm bị Tô Tín tính kế nên bị người Tô gia giết, từ đó phu thê bọn họ bằng mặt không bằng lòng.

Mặc dù nói bọn họ trước kia cũng như thế nhưng cũng còn nể mặt nhau, nhưng bây giờ có thể gọi thẳng tên nhau, cũng chỉ bảo trì mặt mũi phu thê trước mặt người ngoài.

Nguyên nhân cũng đơn giản, bởi vì Độc Cô Diêm cho rằng nếu như Tiêu Xước không bá đạo như vậy, hắn có thể giữ Hoàng gia bên người, như vậy con của hắn sẽ không bị người Tô gia giết chết, tất cả nguyên nhân đều là vì nữ nhân này quá mức bá đạo tạo thành.

Tính cách của Tiêu Xước vô cùng cường thế, Độc Cô Diêm ngươi oán hận thì oán hận, ta cũng không cần đi nịnh nọt ngươi, dù sao hiện tại chính mình không sao cả, mà Độc Cô Diêm ngươi không thể rời bỏ ta.

Hiện tại hắn nghe Tiêu Xước nói một câu như thế, Độc Cô Diêm cũng có chút bất mãn, cho rằng Tiêu Xước quản quá rộng.

Nhưng hắn biết rõ tâm cơ tính toán và cái nhìn đại cục của Tiêu Xước lại hơn xa hắn, thậm chí còn mạnh hơn hắn quá nhiều, nhưng vấn đề hắn mới là gia chủ Độc Cô thị, là phu quân Tiêu Xước ngươi, lúc nào đến phiên ngươi tới quản ta?

Tiêu Xước dùng bàn tay trắng như ngọc vân ve cánh hoa:

- Ngươi cho rằng biến cố của Tô gia đơn giản như vậy sao?

- Những đệ tử chi thứ đã bị ức hiếp nhiều năm như vậy, lần trước thiên thời địa lợi nhân hoà đều đều ở bên bọn họ mới dám ép vua thoái vị, kết quả cuối cùng bị một câu của lão tổ Tô gia khuyên lui.

- Khi đó bọn họ không triệt để vạch mặt với dòng chính Tô gia, hiện tại là ai cho bọn họ dũng khí và can đảm đứng ra khiêu khích lão tổ Tô gia, thậm chí còn làm ra dáng vẻ thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành, ngươi không cảm thấy có điểm kỳ quái hay sao?

Độc Cô Diêm cau mày nói:

- Ngươi nói có người đứng sau trợ giúp, là ai?

Tiêu Xước lười biếng nói:

- Triều đình vừa mới diệt Thanh Thành kiếm phái, bọn họ không tiện nhúng tay vào chuyện Tô gia, hiện tại chung quanh thành Thịnh Kinh lại có thế lực và động cơ nhúng tay vào sự vụ Tô gia, trừ Tô Tín còn ai vào đây?

- Ngươi cũng đừng quên, hắn xuất thân từ huyết mạch chi thứ Tô gia, lại có thù hận lớn với dòng chính Tô gia, Tô Tín châm ngòi là chuyện rất bình thường, thậm chí hắn cũng có thể tự mình tham dự vào trong đó.

- Đây là một vũng nước đục, Tô Tín tính toán tất cả, Độc Cô thị muốn nhúng tay cướp khối thịt trong miệng Tô Tín không phải chuyện đơn giản, cho nên ta khuyên ngươi đừng phí thời gian, thu tay lại đi.

Chương 1246 - Độc cô diêm tức giận

Rất nhiều người đều nói Độc Cô Diêm sợ vợ, điểm ấy ngay cả Độc Cô Diêm cũng thừa nhận, hắn cũng cho tới bây giờ chưa từng phản bác lần nào.

Chỉ có điều những người khác cho rằng Độc Cô Diêm sợ vợ nguyên nhân là bởi vì thân phận đích nữ Tiêu thị của Tiêu Xước, dù sao Độc Cô Diêm phải dựa vào Tiêu Xước mới ngồi vững vàng vị trí gia chủ Độc Cô thị.

Nhưng kỳ thật chỉ có Độc Cô Diêm tự mình biết, nguyên nhân hắn sợ vợ không chỉ vì thân phận đích nữ Tiêu thị của Tiêu Xước, mà là vì Tiêu Xước mạnh hơn hắn quá nhiều, các phương diện, trừ thực lực, trên cơ bản Tiêu Xước đều có năng lực vượt xa hắn.

Lúc trước Độc Cô Diêm vừa mới ngồi vào vị trí gia chủ, khi đó bên trong Độc Cô thị có rất nhiều người không phục hắn, làm không ít chuyện mờ ám ngoài sáng trong tối.

Nếu chỉ dựa vào Độc Cô Diêm, có lẽ những người kia sẽ làm hắn sứt đầu mẻ tráng, toàn bộ nhờ Tiêu Xước âm thầm chỉ bảo Độc Cô Diêm giải quyết những người kia, cho nên hắn mới ngồi vững vị trí này.

Chỉ có điều càng về sau Độc Cô Diêm càng chán ghét Tiêu Xước khoa tay múa chân với hắn, có lẽ là bởi vì tôn nghiêm nam nhân, có lẽ là bởi vì quyền lực gia chủ không cho phép người khác nhúng tay.

Ngay cả như vậy hắn không thể không thừa nhận, Tiêu Xước thật sự làm tốt hơn hắn quá nhiều.

Một phần tình báo từ Tô gia truyền đến, Độc Cô Diêm chỉ nhìn ra Tô gia đại loạn, Độc Cô thị bọn họ có khả năng có cơ hội đục nước béo cò.

Nhưng Tiêu Xước lại nhìn ra không đúng, từ trong đó suy tính ra có Tô Tín nhúng tay, chỉ bằng vào điểm này nàng đã tốt hơn Độc Cô Diêm rất nhiều.

Độc Cô Diêm nhíu mày, Tô Tín nhúng tay vào là việc hắn không nghĩ tới, nhưng chỉ cần không phải triều đình nhúng tay, như vậy hắn không cần lo lắng.

Một Tô Tín mà thôi, chỉ cần hắn không mượn dùng lực lượng triều đình, vậy hắn chỉ có thể âm thầm hô phong hoán vũ, không thể tạo ra bao nhiêu sóng gió.

Cho nên Độc Cô Diêm nói thẳng:

- Một Tô Tín thì có gì lớn? Hắn tính kế tính tới tính lui chỉ làm mai mối cho Độc Cô thị mà thôi.

- Ngươi không cần xen vào việc lần này, ta trực tiếp triệu tập lực lượng Độc Cô thị ra tay, cùng lắm thỉnh lão tổ ra mặt, chúng ta nuốt Tô gia chắc rồi.

Tiêu Xước lắc đầu nói:

- Ngươi không hiểu Tô Tín, từ khi Tô Tín xuất đạo đến ngày hôm nay, ngươi có từng thấy hắn ăn thua thiệt?

- Bắc Nguyên đạo có lực lượng uy hiếp được hắn cũng chỉ có một nhà Độc Cô thị chúng ta mà thôi, hắn nhất định sẽ sớm nghĩ ra đối sách, ta khuyên ngươi không nên uổng phí công sức.

Độc Cô Diêm nghe lời này càng không có tư vị, cái gì mà ngươi hiểu Tô Tín? Ngươi một nữ nhân dựa vào cái gì quản rộng như vậy? Ta là gia chủ Độc Cô thị, không phải Tiêu Xước ngươi!

Áp lực hồi lâu, rốt cuộc Độc Cô Diêm bộc phát, hắn chỉ vào Tiêu Xước quát lớn:

- Tiêu Xước! Ngươi có ý gì? Ngươi nói ta không bằng Tô Tín sao?

- Còn ngươi nói ta không hiểu Tô Tín, vậy ý của ngươi là ngươi rất hiểu hắn? Ngươi một phụ nữ có chồng hiểu Tô Tín làm gì? Nhìn thấy hắn là tân tú quật khởi trên giang hồ nên động tâm? Đáng tiếc người ta hiện tại hào hoa phong nhã, ngươi chỉ là lão bà!

- Nếu ngươi cảm thấy ta phế vật, chúng ta ly hôn đi, ngươi quay trở lại Tiêu gia, đi tìm tuấn kiệt trẻ tuổi nào ta cũng mặc kệ, không có Tiêu Xước ngươi, ta vẫn là gia chủ Độc Cô thị!

Đối với Độc Cô Diêm châm chọc khiêu khích, Tiêu Xước không tỏ vẻ gì, nhưng trên mặt của nàng không có biểu lộ nhưng nhiệt độ trong phòng lạnh lẽo.

Không biết vì sao, Độc Cô Diêm nhìn thấy dáng vẻ Tiêu Xước hiện tại lại run rẩy, bỗng nhiên hắn có cảm giác tim đập nhanh.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, cuối cùng Tiêu Xước thản nhiên nói:

- Phát điên xong chưa? Vậy ngươi có thể cút.

Sắc mặt Độc Cô Diêm thay đổi, hắn hừ lạnh một tiếng sau đó đóng cửa rời đi.

Tiêu Xước cười khinh thường, trên ngón tay có mấy đóa hoa tung bay như tinh linh, cánh hoa không ngừng bay múa.

- Ha ha, ngươi nói đúng một điểm, ta hiểu Tô Tín hơn ngươi.

Lúc này trên Ngô Đồng sơn, nhìn thấy những huyết mạch chi thứ liên tục rút binh khí ra, lão tổ Tô gia giận quá hóa cười.

- Hảo hảo hảo, ta không nghĩ tới các ngươi lại ra hồn ra dáng, lại dám rút binh khí với ta.

- Lúc trước tổ tông Tô gia lưu lại đám tạp chủng các ngươi là vì thiện tâm, không muốn tàn sát người có huyết mạch Tô gia ta, không nghĩ tới các ngươi hôm nay lại cắn chủ!

Đám người Tô Minh Kỳ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn lão tổ Tô gia, đến hôm nay hắn mới nói ra những lời trong nội tâm.

Trong mắt huyết mạch dòng chính, chính mình và những huyết mạch chi thứ chỉ là tạp chủng sao? Bọn họ chưa từng xem mình là người nhà?

Lão tổ Tô gia cười lạnh nhìn đám người Tô Minh Kỳ, nói:

- Ta vốn có ý định lưu ngươi môt thời gian, chỉ có điều ta lại nghĩ sai, đau dài không bằng đau ngắn, không nghĩ tới không để ý thì u nhọt biến thành u ác tính.

- Bỏ đi bỏ đi bỏ đi, hôm nay ta sẽ chém các ngươi, cho dù Tô gia ta tổn thương nguyên khí, đám tạp chủng các ngươi đừng hòng nắm được quyền thế Tô gia!

Tất cả huyết mạch chi thứ Tô gia đều há hốc mồm, lão tổ Tô gia vừa mở miệng đã nói bọn họ là tạp chủng, một tia hi vọng cuối cùng trong lòng tan vỡ.

Kỳ thật những người này trước kia còn mang một ít hi vọng vào lão tổ Tô gia, dù sao lão tổ Tô gia thống trị Tô gia mấy trăm năm, hắn có uy vọng lớn không ai bằng.

Hiện tại bọn họ xem ra, lão tổ Tô gia tuy là lão tổ Tô gia, nhưng hắn không phải lão tổ huyết mạch chi thứ, mà là lão tổ của huyết mạch dòng chính!

Trong mắt lão tổ Tô gia, hắn đã triệt để sinh ra sát cơ với những huyết mạch chi thứ, hắn bước tới một bước, ánh mặt trời bao phủ thân thể, áp lực cường đại bao phủ phần đông đệ tử chi thứ Tô gia, huống chi sau lưng lão tổ Tô gia còn có Tô Minh Kỳ và hơn ba mươi vị Hóa Thần Cảnh Tô gia.

Tất cả huyết mạch chi thứ đều đặt ánh mắt lên người Tô Minh Kỳ.

Ngày hôm qua bọn họ chuẩn bị hành động, Tô Minh Kỳ đã từng nói với bọn họ, nhóm người mình tuyệt đối không phải chiến đấu một mình, đến lúc đó tự nhiên có người đối phó lão tổ Tô gia.

Khi đó bọn họ cực kỳ tín nhiệm Tô Minh Kỳ nên lựa chọn tin tưởng hắn, nhưng hiện tại viện quân ở nơi nào?

Lão tổ Tô gia nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của phần đông huyết mạch chi thứ thì lắc đầu, hắn lạnh lùng nói:

- Hiện tại cảm thấy hối hận? Đã muộn, mọi người nên trả giá thật nhiều vì quyết định của mình, nếu lúc trước các ngươi lựa chọn đứng ra, như vậy hôm nay phải trả giá thật đắt.

Toàn trường yên tĩnh, vào lúc này có tiếng vỗ tay vang lên, một giọng nói vang lên:

- Nói đúng! Mọi người đều phải trả giá vì quyết định của mình, ta hiện tại lại cảm giác người nên trả giá thật nhiều là ngươi mới đúng.

Đám người không tự chủ nhìn sang hướng đó, nơi đó có hai người đang tới đây.

Hai người này một xích lõa thân trên, cơ bắp toàn thân sáng bóng như kim loại, đó là một phiên tăng Mật Tông tuổi già, có thực lực Dương Thần Cảnh.

Người còn lại tương đối trẻ tuổi, mặc quan phục màu đỏ thẫm của Lục Phiến Môn, ngực thêu một con diều hâu dữ tợn, bên

hông còn đeo một thanh trường kiếm đỏ như máu, hắn có thực lực Dung Thần Cảnh.

Hai người này ăn mặc rõ ràng như thế, trừ tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn Tô Tín và Dương Thần Cảnh thượng sư Mật Tông thì còn ai vào đây?

Chỉ có điều Tô Tín đi cùng với cường giả Dương Thần Cảnh, ánh mắt tất cả mọi người lại bị Tô Tín hấp dẫn, âm thầm cảm thấy khó hiểu vì sao hắn tới nơi này.

Chỉ có một ít người ưa tìm hiểu tin tức bát quái trên giang hồ mới biết ân oán giữa Tô Tín và Tô gia, do đó nghĩ tới một chuyện kinh khủng.

Chẳng lẽ chuyện Tô gia hôm nay là vì Tô Tín âm thầm tính toán, nếu không những võ giả chi thứ Tô gia dựa vào cái gì chống lại dòng chính Tô gia cùng lão tổ Tô gia?

Sắc mặt lão tổ Tô gia khó coi tới cực điểm.

Tuy tâm cơ tính toán của bọn họ không phải thành thục lão luyện, nhưng bọn họ lại không phải người ngu, lúc này Tô Tín xuất hiện ở nơi đây, nếu bọn họ không nghĩ ra thì bọn họ quá ngu ngốc.

Lão tổ Tô gia lạnh lùng nhìn Tô Tín:

- Khó trách đám tạp chủng này dám liên hợp lại chống đối dòng chính Tô gia, thì ra ngươi châm ngòi ly gián.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Có áp bách sẽ có phản kháng, chẳng lẽ điều này không đúng sao? Huống hồ Tô gia các ngươi biến thành dáng vẻ hiện tại còn có thể trách người khác sao, chỉ có thể trách Tô gia các ngươi tầm nhìn hạn hẹp.

- Ngày xưa Ninh Viễn Đường Tô gia các ngươi là cường giả công hầu dưới trướng Nhân Hoàng, khi đó uy phong cỡ nào, mà bây giờ thì sao? Trong các thế lực đỉnh cấp, Tô gia các ngươi không có danh tiếng, thậm chí sau khi ngươi chết, Tô gia không có cường giả Dương Thần Cảnh tọa trấn, lại không sửa được cái tính thối nát kia, sớm muộn gì cũng bị người ta chiếm đoạt.

Tô Tín nói lời này không phải đe dọa, mà là sự thật.

Hiện trên giang hồ có vô số thế lực nhị lưu, tam lưu, vì cái gì bọn họ không có bị những đại phái chiếm đoạt? Rất đơn giản, bởi vì không có giá trị.

Những thế lực đỉnh cấp rất chướng mắt thế lực nhị lưu và tam lưu, đó là vì truyền thừa của bọn họ quá thấp kém.

Thất phu vô tội, mang ngọc có tội, nhưng nếu thất phu này không có cái gì, ai thèm quan tâm tới hắn chứ?

Huống chi hiện tại ma đạo sự suy thoái, những đại phái Trung Nguyên đều thuộc chính đạo, đối phó những tiểu thế lực sẽ phá hư thanh danh của mình, hoàn toàn không có lợi.

Nhưng Tô gia thì khác, cả Tô gia có bao nhiêu bí pháp thượng cổ? Mỗi một môn bí pháp đều là một loại truyền thừa, thậm chí trong đó có không ít thứ thế lực đỉnh cấp cũng thèm muốn.

Bởi như vậy, nếu Tô gia không có lão tổ Tô gia trấn áp, chắc hẳn có không ít thế lực võ lâm sẽ cắn một khối thịt trên người Tô gia.

Giống như Bắc Nguyên Độc Cô thị hiện tại, phải biết rằng hiện tại lão tổ Tô gia còn chưa chết, Độc Cô Diêm đã triệu tập cường giả Độc Cô thị nghị sự, chuẩn bị nhân lúc cháy nhà hôi của.

Nếu chờ tới lúc lão tổ Tô gia vẫn lạc, chỉ sợ không chỉ có một Bắc Nguyên Độc Cô thị xuất hiện.

Đích nữ: cháu gái đích tô

Chương 1247 - Vạch mặt

Chi thứ Tô gia và dòng chính triệt để vạch mặt với nhau, Tô Tín cũng hiện thân, cho nên hắn không cần lưu mặt mũi với Tô gia.

Mặc dù nói Tô Tín ở chỗ này vạch trần sở đoản của lão tổ Tô gia sẽ làm người giang hồ nói xấu về hắn, có lẽ sau khi việc này qua đi, trên giang hồ vẫn có kẻ nói Tô Tín hắn mưu đoạt gia nghiệp Tô gia, nhưng hắn nói không phải cho người ngoài nghe, mà là nói cho đệ tử chi thứ Tô gia nghe.

Những người này còn có vài phần sợ hãi với lão tổ Tô gia hoặc là huyết mạch dòng chính Tô gia, hiện tại Tô Tín cần làm chính là biến sợ hãi trong lòng bọn họ thành hận ý.

Tô Tín chỉ vào lão tổ Tô gia, cười lạnh nói:

- Chỉ bằng dáng vẻ Tô gia các ngươi hiện tại, cho dù có vô số bí pháp thượng cổ cũng không phát triển được.

- Hiện tại Giang Nam Tiêu thị dựa vào cái gì có thể trở thành tồn tại đứng đầu lục đại thế gia? Cũng bởi vì Giang Nam Tiêu thị đầy đủ bao dung.

- Chỉ cần ngươi có thể thể hiện ra thực lực và năng lực của chính mình, cho dù ngươi là người khác họ, Tiêu thị cũng tiếp nhận ngươi, dung nhập ngươi vào Tiêu gia.

- Mà Tô gia các ngươi bây giờ vẫn giữ quan niệm huyết thống đồng tộc và phân chia dòng chính chi thứ, có thể nghĩ cuối cùng Tô gia các ngươi sẽ biến thành cái gì!

- Im miệng!

Lão tổ Tô gia tức giận quát một tiếng:

- Tô Tín! Cho dù Tô gia không chịu nổi cũng không tới phiên người ngoài như ngươi nhúng tay vào, ngươi là kẻ bên ngoài nhúng tay vào sự vụ Tô gia là muốn làm gì? Chẳng lẽ ngươi không sợ đồng đạo giang hồ phỉ báng hay sao?

Tô Tín duỗi ra ngón tay ra và lắc lắc:

- Chậc chậc, lão tổ ah lão tổ, nói như thế nào ta cũng từng gọi ngươi một tiếng lão tổ, trong cơ thể ta cũng có huyết mạch Tô gia, cho dù ngươi xóa tên ta ra khỏi gia phủ nhưng trong cơ thể ta vẫn chảy huyết mạch Tô gia, tại sao có thể gọi là người ngoài?

- Hơn nữa ta không sợ người trên giang hồ phỉ nhổ ta, nói không dễ nghe, thanh danh Tô Tín ta trên giang hồ là cái gì thì ta biết rõ, đừng nói giang hồ phỉ nhổ ta, còn có không ít người muốn giết ta đấy.

- Dù sao nợ nhiều không lo, bọn họ muốn nói ta cái gì thì nói, Tô Tín ta cũng không phải loại người sống vì lời nói của kẻ

khác.

Trong mắt lão tổ Tô gia bắn ra hàn quang đáng sợ, hiện tại hắn đã hối hận, hối hận vì sao lúc trước phải nghe theo Tô Minh Viễn nói đi trêu chọc Tô Tín, từ một ngoại viện bên ngoài, không nghĩ tới lại dẫn rắc rối và phiền toái tới.

Hắn biết phụ thân Tô Trọng Sơn của Tô Tín không phải kẻ an ổn, cũng bởi vì hắn nên mới làm nhân tâm Ninh Viễn Đường di động, không thể không bước vào giang hồ.

Mà bây giờ Tô Tín rất tốt, hắn lại châm ngòi huyết mạch chi thứ phản loạn, hắn còn muốn ra tay với huyết mạch dòng chính Tô gia!

Nếu biết sớm như vậy, hắn hoặc đừng trêu chọc Tô Tín, hoặc ngày xưa Tô Minh Lễ động thủ thì mình thêm chút sức, hắn ra tay khống chế Tô Tín thì không có chuyện hôm nay xảy ra.

Lúc này không đến phiên lão tổ Tô gia hối hận, huống hồ trên thế giới không có thuốc hối hận để mua.

Một Tô Tín không đáng sợ, lão tổ Tô gia hiện tại chưa khôi phục thương thế đã không sợ Tô Tín.

Lão tổ Tô gia chính thức sợ chính là Đại Thế Chí Thượng Sư bên người Tô Tín!

Tuy Tô gia mới vào giang hồ, năng lực tình báo rất kém, nhưng kém hơn nữa cũng nghe qua Kim Cương tự Đại Thế Chí Thượng Sư xuất mấy chiêu đánh bại cao tăng Thiếu Lâm tự.

Đến cảnh giới Dương Thần Cảnh, phần đông võ giả đều hiểu rõ thực lực của mình, cho nên lão tổ Tô gia có thể cảm giác được, Đại Thế Chí Thượng Sư rất mạnh, cho dù mình lúc đỉnh phong cũng không phải đối thủ của hắn, càng không cần nói hắn bị thương nặng chưa khỏi hẳn.

Cho nên lão tổ Tô gia trực tiếp quay người nói với Đại Thế Chí Thượng Sư:

- Thượng sư, Tô Tín đã cho ngươi cái gì, Tô gia có thể cho ngươi gấp bội! Việc này là sự vụ của Tô gia, kính xin thượng sư ngươi không nên tham dự.

Đại Thế Chí Thượng Sư nhìn lão tổ Tô gia, ánh mắt lộ ra một tia đồng tình.

Đại Thế Chí Thượng Sư nói thẳng:

- Người Mật Tông ta không giả nhân giả nghĩa như Thiếu Lâm tự, lần này ta thật sự đáp ứng Tô đại nhân mời tới giết ngươi, hơn nữa ta cũng thu đồ vật của Tô đại nhân,

- Ta cũng tin tưởng Tô gia có thể cầm ra đồ vật nhiều hơn Tô đại nhân..

Trong mắt lão tổ Tô gia hiện ra vẻ vui mừng, chỉ cần có thể nói phục Đại Thế Chí Thượng Sư, chỉ dựa vào Tô Tín không thể gây nên sóng gió gì.

Nhưng ai biết Đại Thế Chí Thượng Sư lại nói:

- Cho dù Tô gia các ngươi xuất ra nhiều đồ hơn nữa, ta cũng đứng bên phía Tô đại nhân.

- Vì cái gì?

Sắc mặt lão tổ Tô gia âm trầm.

Đại Thế Chí Thượng Sư nói:

- Rất đơn giản, ta ra tay giúp Tô đại nhân không chỉ bởi vì hắn xuất ra đồ vật, càng bởi vì bản thân Tô đại nhân.

- Mật Tông ta hiện tại đã trở thành quốc giáo Đại Chu, nên muốn dùng phương thức nhanh nhất dung nhập vào Đại Chu, giao hảo với Tô đại nhân không có chỗ xấu với Mật Tông ta.

- Quan trọng hơn là, Tô đại nhân là nhân vật thiên kiêu trẻ tuổi trong võ lâm, tương lai sẽ trò lên đỉnh, trở thành cự phách một phương, uy chấn giang hồ.

- Về phần Tô gia các ngươi, ta chỉ nhìn thấy khí tức già nua yếu ớt sắp xuống mồ, đúng như Tô đại nhân nói, Tô gia do các ngươi chấp chưởng, ngày sau chắc chắn bị diệt vong.

- Một Tô gia không có chút tương lai nào, ta ra tay giúp các ngươi không có bất kỳ lợi ích gì, chỉ có thể đạt được một ít tử vật vô dụng mà thôi.

Tô Tín kinh ngạc nhìn Đại Thế Chí Thượng Sư, không nghĩ tới lão hòa thượng này nghĩ nhiều như thế, Tô Tín cần phải cảm tạ hắn cất nhắc mình như vậy không

Sắc mặt lão tổ Tô gia biến thành màu đen, Đại Thế Chí Thượng Sư nói những lời này sỉ nhục hắn, những môn khách Tô gia đang vây xem lại lắc đầu, trong lòng tự nhủ hòa thượng Mật Tông không nói dối, bọn họ quá ngây thẳng, ngay thẳng đến mức làm lão tổ Tô gia tức giận suýt trọng thương.

Đường đường một Tô gia, kết quả trong mắt Đại Thế Chí Thượng Sư lại không bằng Tô Tín, lão tổ Tô gia xem đây là sỉ nhục.

- Khinh người quá đáng!

Lão tổ Tô gia quát lớn:

- Tây Cương Mật Tông thì như thế nào? Tự tiện nhúng tay vào chuyện Tô gia, cho dù Tô gia xuất hết át chủ bài cũng phải làm ngươi có đi không về.

Mắt thấy chuyện này không thể cải biến, vừa dứt lời, lão tổ Tô gia liền trực tiếp đánh một quyền về phía Đại Thế Chí Thượng Sư, hào quang vạn trượng bao phủ thiên địa.

Đại Thế Chí Thượng Sư không tránh không né, hắn phun chân ngôn cương khí bao phủ khắp nơi, tất cả lực lượng của hai người đều bị trấn áp, ngay cả lão tổ Tô gia cũng không thể mượn lực lượng thiên địa.

Lực lượng chân ngôn của Mật Tông làm lão tổ Tô gia không kịp trở tay, hắn chưa từng có kinh nghiệm giao thủ với võ giả Mật Tông, thậm chí trong điển tịch của Tô gia rất ít ghi lại phật tông.

Dù sao Tô gia bế quan vào lúc Đạo môn đang làm quốc giáo nhất thế hoàng triều, khi đó đừng nói là Mật Tông, ngay cả phật tông cũng phải ẩn nấp ở nơi nào đó, các điển tịch của Tô gia không có ghi lại về phật tông, chỉ có một ít kinh nghiệm chiến đấu với võ giả phật tông.

Cho dù lão tổ Tô gia không hiểu phương thức chiến đấu của phật tông, cho dù liều chết đánh một trận cũng phải kéo Đại

Thế Chí Thượng Sư chết cùng, hắn không thể để Đại Thế Chí Thượng Sư ra tay với huyết mạch dòng chính Tô gia.

Hiện tại hắn chỉ hi vọng huyết mạch dòng chính Tô gia liên thủ có thể lưu Tô Tín lại nơi này, như vậy Tô gia bọn họ, hoặc có thể nói là huyết mạch dòng chính Tô gia bọn họ mới có vài phần cơ hội.

Kỳ thật lão tổ Tô gia có thể bỏ chạy.

Chỉ cần hắn một lòng muốn chạy, dùng tu vi Dương Thần Cảnh của hắn, cho dù là Đại Thế Chí Thượng Sư cũng không cách nào đuổi theo đánh chết hắn.

Chỉ có điều lão tổ Tô gia lại không thể chạy, hắn là người mạnh nhất của huyết mạch dòng chính Tô gia, có thể nói hắn là Tô gia, Tô gia là hắn.

Lão tổ Tô gia cực kỳ cay nghiệt ích kỷ với huyết mạch chi thứ, đó là bởi vì hắn không xem huyết mạch chi thứ Tô gia thành tộc nhân của mình.

Nhưng những huyết mạch dòng chính thì khác, những người này đều là hi vọng tương lai của Tô gia, cho nên lão tổ Tô gia có liều cái mạng già cũng phải bảo vệ bọn họ.

Chỉ có điều đáng tiếc, lão tổ Tô gia vẫn tính sai một điểm, huyết mạch dòng chính Tô gia không thể lưu Tô Tín lại nơi này, bọn họ cũng chết chắc.

Tô Tín dám một mình đến đây chỉ có một nguyên nhân, đó chính là Tô Minh Kỳ và huyết mạch chi thứ đã đủ thực lực, chính mình có nhiều người như thế, tại sao không dùng?

Từ khi hai bên vạch mặt với nhau và những lời lão tổ Tô gia vừa nói, hiện tại những đệ tử chi thứ Tô gia không có sợ hãi đệ tử dòng chính Tô gia, bọn họ chỉ có thù hận.

Sau khi Tô Minh Kỳ ra lệnh một tiếng, đệ tử chi thứ nhiều gấp mấy chục lần huyết mạch dòng chính xông lên, dáng vẻ đuổi tận giết tuyệt.

Thời điểm này Tô Tín cũng hành động, hơn nữa mục tiêu nhắm thẳng vào gia chủ Tô gia hiện tại, Tô Minh Lễ.

Tô Tín tiến tới trước mặt Tô Minh Lễ, khóe miệng của hắn lộ ra nụ cười âm trầm:

- Tô gia chủ, đã lâu không gặp, ta rất nhớ ngươi đấy.

- Ngươi nên biết, ta là người thù dai, nếu có người đắc tội ta, cho dù chết ta cũng nhớ rõ việc này.

- Ngày xưa Tô gia chủ ban cho ân đức to lớn, ta không dám quên, cho nên hôm nay là ngày ta trả lại cho Tô gia chủ!

Vừa dứt lời, sắc mặt Tô Minh Lễ thay đổi, không đợi hắn có phản ứng gì, chung quanh có mấy ngàn thanh kiếm khí chém vào người hắn, trong nháy mắt kiếm khí xông lên trời, uy thế khôn cùng, trăm trượng chung quanh Tô Minh Kỳ biến thành kiếm ngục.

Từ khi Tô Tín đột phá Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí đến tứ trọng, hắn đã có thể thu phát kiếm khí tùy tâm.

Trước kia tối thiểu còn có người có thể thông qua động tác hoặc chân khí chấn động của Tô Tín mà cảm ưings Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí phát động lúc nào, tuy không cảm ứng được phương vị nhưng có thể phòng ngự sớm từ trước.

Từ khi Tô Tín bước vào tứ trọng, kiếm khí đã không câu nệ tình thế, kiếm tùy tâm động, cho đến Tô Tín mới có thể tu hành công pháp này đến mức cao cấp hơn, hắn chỉ kém một bước là tu hành công pháp tới đại thành.

Chương 1248 - Lực lượng khủng bố

Dùng thực lực Tô Tín hiện tại, võ giả Dung Thần Cảnh cùng giai có thể bị hắn để vào mắt thật không có mấy người.

Đều là tồn tại Dung Thần Cảnh, cũng chỉ có Địa phủ Thôi Phán Quan, Bạch Vô Thường, Thiên đình Độ Ách Tinh Quân, Vũ Sư đáng làm cho hắn kiêng kị, những người còn lại không được hắn xem trọng, ở trong đó đương nhiên không bao gồm Tô Minh Lễ.

Đối mặt Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín, trên mặt Tô Minh Lễ hiện ra một tia hoảng sợ.

Ban đầu khi ở Ngô Đồng sơn, hắn đã từng thấy Tô Tín ra tay, tuy khi đó Tô Tín mới chỉ là Hóa Thần Cảnh mà thôi, toàn lực ra tay mới có thể đánh một trận với Tô Minh Viễn.

Nhưng Tô Tín hiện tại đã tấn chức Dung Thần Cảnh, Tô Minh Lễ đối mặt Tô Tín lần nữa lại có cảm giác vô lực rất sâu.

Quanh người hắn bị vô số kiếm khí bao phủ, kiếm khí rét lạnh bao phủ hắn vào trong, nguyên khí thiên địa chung quanh đều bị kiếm khí lạnh thấu xương xé rách, chung quanh hắn hình thành một khu vực trạng thái chân không.

Tiếp không được!

Trong nháy mắt Tô Minh Lễ đã có quyết đoán, một chiêu Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín không phải là thứ mình có thể ngăn cản được.

Hắn cũng không phải quái vật thân thể cường hãn như Mật Tông, có thể dùng thân thể đón đở kiếm khí trảm kích, đổi thành hắn đón một chiêu, hắn trăm phần trăm sẽ trọng thương.

Cho nên Tô Minh Lễ cũng bất chấp chuyện khác, quanh người hắn xuất hiện huyết vụ, hắn đã quyết định thiêu đốt tinh huyết thật nhanh, chuẩn bị liều mạng.

Động tác của hắn làm rất nhiều người giật mình, những môn khách Tô gia chung quanh không biết nên nói cái gì cho phải.

Mặc dù bọn họ chỉ có cảnh giới Tiên Thiên, bọn họ nghĩ sẽ nhìn thấy Dung Thần Cảnh chiến đấu kinh thiên động địa, hiện tại bọn họ nhìn thấy cái gì?

Kết quả Tô Tín cùng Tô Minh Lễ đánh một trận chiến, Tô Minh Lễ bị một chiêu ép thiêu đốt tinh huyết, hiện tại bọn họ cũng không biết phải nói Tô Tín quá mạnh hay Tô Minh Lễ quá yếu.

Mà lúc này Tô Minh Lễ đã không quan tâm cái nhìn của người khác.

Sau khi thiêu đốt tinh huyết, Tô Minh Lễ trực tiếp kết ấn, trong nháy mắt bầu trời trong phạm vi vài trăm trượng tối lại, ngay cả Tô Tín cũng bị bao phủ trong bóng tối.

Bản thân Tô Minh Lễ đang hấp thụ vô số ánh sáng chung quanh, làm cho chung quanh biến thành đêm tối.

Mà lúc này Tô Minh Lễ lại dung nhập thân thể vào trong bóng tối, hắn giống như không còn thật thể, giống như bóng dáng đi xuyên qua vô số kiếm khí, cuối cùng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín thất bại.

Trong mắt Tô Tín hiện ra một tia kinh ngạc, hắn không ngờ tới Tô Minh Lễ còn có chiêu này, quả thực quái dị đến cực điểm, thậm chí hắn lần đầu tiên nhìn thấy thế gian còn có võ công quái dị như thế, giống như không phải thuộc về Trung Nguyên, mà là võ kỹ của Tây Vực ba mươi sáu nước.

Tô gia truyền thừa trên vạn năm, ngày xưa thuỷ tổ Tô gia nói như thế nào cũng ái tướng dưới trướng Nhân Hoàng, đi theo Nhân Hoàng chinh chiến thiên hạ, khi đó dị tộc Tây Vực không có tư cách thành lập quốc gia, bị thủy tổ Tô gia trực tiếp diệt tộc đoạt công pháp truyền thừa cũng là chuyện bình thường.

Chỉ có điều Tô Minh Lễ dùng ra một chiêu này cũng tiêu hao rất lớn, thân thể hắn xuất hiện trở lại và sắc mặt tái nhợt.

Thân hình hắn lại di chuyển, hai tay kết ấn, quyền ấn tỏa ra ánh sáng vô tận giống như phóng thích tất cả ánh sáng hấp thu lúc trước.

Trong nháy mắt khu vực chung quanh Tô Tín tỏa ra nhiệt lực kinh người, hỏa diễm vô tận bao phủ hắn vào trong, ánh sáng ngưng tụ tới tận cùng sẽ biến thành hỏa diễm diệt thế.

Uy thế một quyền này quá mạnh mẽ, ánh sáng hóa thành hỏa diễm đáng sợ, cácmôn khách Tô gia chung quanh mạnh nhất cũng chỉ có cảnh giới Tiên Thiên, thậm chí bọn họ kêu lên đau đớn và che mắt lại, bị ánh sáng chói mắt gây tổn thương ánh mắt.

Những người khác lui về phía sau, phải lui tới biên giới Ngô Đồng sơn mới dừng lại.

Lực phá hoại của võ giả trên Hóa Thần Cảnh quá mạnh mẽ, nếu cho bọn họ công kích toàn diện, có lẽ một tòa thành thị sẽ bị bọn họ đánh thành phế tích.

Bọn họ cũng không muốn vì xem náo nhiệt mà làm mình trọng thương, như vậy mới là khôi hài.

Mà lúc này Tô Tín đối mặt một quyền của Tô Minh Lễ, trong mắt hắn còn mang theo trào phúng.

Hắn hiện tại xem như hiểu người Tô gia kém võ giả Trung Nguyên ở điểm nào rồi.

Trên người bọn họ có rất nhiều vũ kỹ cường đại, nhưng đều là có hình không có ý, căn bản không cách nào tu ra võ đạo chân ý của vũ kỹ.

Chưa trải qua chiến đấu sinh tử, bọn họ chỉ tu hành tất cả công pháp vũ kỹ do tổ tiên truyền lại, có thể nói người lĩnh ngộ ra tinh túy vũ kỹ không phải là bọn họ, mà là tổ tiên của bọn họ.

Cho dù là võ giả Hóa Thần Cảnh nào, bọn họ đều có lý giải võ đạo của riêng mình, cho dù là hai sư đồ thi triển một môn vũ kỹ cũng có sự khác biệt.

Võ đạo tông sư tại sao lại gọi là võ đạo tông sư? Cũng bởi vì bọn họ đi ra con đường của bản thân mìn.

Điểm ấy Thiếu Lâm tự thập phần khôn khéo, bảy mười hai tuyệt kỹ chỉ là trụ cột, đệ tử Thiếu Lâm tự có thể tùy ý học tập bảy mười hai tuyệt kỹ, nhưng cũng có thể dùng bảy mười hai tuyệt kỹ làm cơ sở sáng tạo ra võ đạo của riêng mình.

Thậm chí Tô Tín cũng giống như vậy, võ công của hắn có đa số tới từ hệ thống, nhưng cho dù võ công nào lọt vào trong tay Tô Tín đều khác biệt với ban đầu, ví dụ như Huyết Hà Thần Kiếm đã khác biệt với ban đầu quá nhiều.

Đây là võ đạo thuộc về Tô Tín, cho dù võ công này ban đầu do ai sáng tại nhưng chỉ cần vào trong tay Tô Tín sẽ biến thành võ đạo của riêng hắn.

Tô Minh Lễ thì trái ngược, hắn tu luyện tất cả chỉ rập khuôn từ người khác, có hình không có ý, cuối cùng khó đại thành.

Đối mặt khí thế một quyền kinh thiên kia, Tô Tín chỉ đấm ra một quyền, một quyền vô cùng đơn giản nhưng lại làm sắc mặt mọi người nơi này thay đổi.

Quyền Toái Sơn Hà!

Tô Tín xuất ra một quyền làm nguyên khí thiên địa chung quanh bị áp bách nổ tung, hư không bị xé nứt, mặt đất dưới chân Tô Tín không chịu nổi áp lực từ một quyền này nên bị xé nát!

Tất cả mọi người bị uy thế một quyền của Tô Tín hấp dẫn.

Một quyền này rất mạnh, nhưng lại không đến mức làm cho võ giả Dương Thần Cảnh như Đại Thế Chí Thượng Sư và lão tổ Tô gia chú ý.

Nhưng vấn đề một quyền này phải xuất hiện trên người võ giả chuyển tu thân thể như Mật Tông hoặc Thiếu Lâm tự mới đúng, nhưng hết lần này tới lần khác Tô Tín là người nổi danh dùng kiếm pháp lại xuất ra một quyền chí cường như vậy, đây mới là điểm quái dị tới cực điểm.

Thậm chí có người đang âm thầm tắc luỡi Tô Tín học quá tạp, ngay cả tiễn pháp của hắn cungc cực mạnh hắn lại tinh thông bí thuật tinh thần, hắn có thể học tất cả võ đạo trong thiên hạ này hay sao?

Kỳ thật Tô Tín cũng kinh ngạc trước uy thế một quyền của mình, dù sao Tô Tín lần đầu tiên kết hợp Long Tượng Bàn Nhược Công và Kim Cương Bất Phôi Thần Công để công kích.

Sau khi tấn chức Dung Thần Cảnh, Long Tượng Bàn Nhược Công của Tô Tín đã đột phá tầng thứ mười một, Long Tượng Bàn Nhược Công mười ba tầng, ba tầng sau cùng mới chính thức tiến dần một bước, hiện tại lực lượng Tô Tín đã không kém gì Giang Nam đạo hạnh quân đại tổng quản ‘ Huyết Khí Trường Hà ’ Cổ Đông Lai, có uy năng một quyền đánh nát núi sông.

Đương nhiên cũng không hoàn toàn là uy năng của Long Tượng Bàn Nhược Công, Tô Tín kết hợp Kim Cương Bất Phôi Thần Công và Long Tượng Bàn Nhược Công mới sinh ra uy năng mạnh như vậy, mạnh đến nổi Tô Tín cũng không ngờ, hai chủng công pháp này dung hợp lại sẽ gia tăng lực lượng quá khủng bố.

Quanh người Tô Tín có Tam Phân Quy Nguyên Khí lưu chuyển không dứt, Tam Nguyên biến ảo, quanh thân Tô Tín hình thành một khu vực chân không lớn mười trượng, tất cả lực lượng đều bị bài xích ra ngoài, ngay cả nguyên khí thiên địa cũng không lưu lại, càng không cần nói hỏa diễm diệt thế của Tô Minh Lễ.

Tô Tín xuất ra một quyền va chạm với một quyền của Tô Minh Lễ, ngay sau đó có chấn động kinh người bộc phát.

Chỉ lực lượng đơn thuần đã khủng bố như vậy, chỉ thấy cánh tay phải của Tô Minh Lễ vỡ nát, bị lực lượng to lớn đánh nát thành máu tươi, bản thân hắn thổ huyết bay ngược về phía sau.

Tô Tín bước tới một bước, hắn xuất hiện trước mặt Tô Minh Lễ.

Lúc này trong mắt Tô Minh Lễ bắn ra một tia tàn nhẫn, quanh người hắn tỏa ra huyết diễm, ma khí vô tận hội tụ vào ngón tay, huyết nhục toàn thân hắn cống hiến cho một chỉ này, ma khí vô tận ngưng tụ giữa ngón tay, huyết nhục bản thân Tô Minh Lễ khô héo như hóa thành thây khô.

- Ma La chỉ?

Tô Tín kinh ngạc, Tô Minh Lễ sử dụng bí pháp bí truyền Ma La chỉ chí cường của Thiên Ma Cung.

Hắn không nghĩ tới Tô gia lại có công pháp ma đạo như thế, tất cả vũ kỹ liều mạng đều là vũ kỹ ma đạo.

Chỉ có điều Tô Tín từng nhìn thấy trong điển tịch của Lục Phiến Môn, tuy Ma La chỉ là bí pháp của Thiên Ma Cung nhưng thuộc tính bản thân quá tà dị, thậm chí thông qua hiến tế huyết nhục mới có thể thi triển, cho nên cho dù là Thiên Ma Cung cũng không có mấy người tu luyện.

Tô Tín lắc đầu, Tô Minh Lễ sử dụng vũ kỹ tà dị như thế, hắn thật sự muốn liều mạng.

Kỳ thật những huyết mạch dòng chính Tô gia đều có chút lòng tham không đáy, thậm chí là kẻ có ánh mắt thiển cận, nhưng không thể không nói, bọn họ rất trung thành với Tô gia.

Những đệ tử dòng chính bị mấy chục đệ tử chi thứ vây công nhưng không có người nào sợ chết đào tẩu.

Có lẽ bởi vì từ khi bọn họ sinh ra đã bị quán thâu khái niệm vinh quang ngày xưa của Tô gia, làm cho bọn họ không tiếc dùng tánh mạng mình thủ hộ vinh quang Tô gia, chỉ có điều rất đáng tiếc, bọn họ cho rằng Tô gia thuộc về mình, nhưng Tô gia lại không chỉ có riêng bọn họ.

Đợi đến lúc những huyết mạch dòng chính bị chém giết sạch sẽ, đến lúc đó Tô gia vẫn là Tô gia, huyết mạch Tô gia vẫn còn, Tô gia truyền thừa vẫn tồn tại, về phần những huyết mạch dòng chính kia, tương lai bọn họ còn xuất hiện trong tộc phổ Tô gia hay không còn không biết, nói không chừng qua mấy trăm năm nữa sẽ không còn ai nhớ Tô gia từng phân dòng chính và chi thứ.

Chương 1249 - Lão tổ tô gia oán hận

Tô Minh Lễ trực tiếp dùng bí pháp Ma La chỉ liều mạng với Tô Tín, tuy nhiên, muốn liều mạng cũng phải xem thực lực như thế nào mới được.

Ngày xưa Tô Tín là Hóa Thần Cảnh đã có thể đón đỡ bí pháp ma Thần tế của Tô Minh Viễn, huống chi là hiện tại.

Huống hồ Tô Minh Lễ sử dụng Ma La chỉ cường đại nhưng kỳ thật luận uy năng vẫn không bằng Ma Thần tế của Tô Minh Viễn.

Đối mặt Tô Minh Lễ liều mạng, Tô Tín điểm ra một chỉ, Tam Phân Thần Chỉ vô cùng sắc bén, ba cổ lực lượng dung làm một thể, lập tức bắn vào hư không giống như trường kiếm sắc bén, trực tiếp xé rách ma khí đáng sợ đang đánh tới.

Hư không nghiền nát, lực lượng một chỉ của Tô Tín đánh vào thân thể Tô Minh Lễ, thậm chí cắt đối phương thành hai nửa!

Mọi người nơi này lặng ngắt như tờ, Tô Tín chỉ dùng mấy chiêu là có thể chém giết võ giả Dung Thần Cảnh cùng giai, cảnh tượng này vô cùng rung động.

Mặc dù nói Tô Tín trước kia có kinh nghiệm chém giết Dương Thần Cảnh, nhưng tình huống khi đó là thế nào?

Mượn địa lợi đánh lén mà thôi, tuy thành công chém giết võ giả Dương Thần Cảnh nhưng tình huống như thế không thể phục chế.

Mà bây giờ Tô Tín lại mặt đối mặt, chính diện dùng mấy chiêu chém giết võ giả Dung Thần Cảnh cùng giai, dễ dàng như chém dưa thái rau, thập phần kinh người.

Nhìn thấy kết cục của Tô Minh Lễ, lại nhìn bóng lưng cao không thể chạm tới của Tô Tín, phần đông huyết mạch chi thứ Tô gia giống như có chỗ dựa, bọn họ rung động.

Những huyết mạch chi thứ này trước kia có thói quen bị thống trị, thời điểm lão tổ Tô gia còn tại vị, lão tổ Tô gia là bầu trời của bọn họ, bọn họ đã quen phục tùng.

Hiện tại dưới áp lực mạnh mẽ của dòng chính Tô gia, bọn họ quyết định muốn phản kháng, nhưng trong lòng bọn họ không an tâm, liên tục sầu lo tương lai của mình như thế nào.

Đơn giản mà nói, đám người Tô gia ở trong bí cảnh Ninh Viễn Đường quá lâu, làm cho tính cách bọn họ phân hóa thành hai cực.

Huyết mạch dòng chính Tô gia ngốc nghếch hung hăng càn quấy tự đại, đắm chìm trong vinh quang tổ tiên không thể thoát ra được.

Mà những huyết mạch chi thứ lại bị huyết mạch dòng chính Tô gia thống trị thành quen, không có thủ lĩnh sẽ cảm thấy hoảng hốt.

Hiện tại bọn họ biết rõ Tô Minh Kỳ nói ngoại viện là Tô Tín, trên người Tô Tín cũng có huyết mạch Tô gia, hơn nữa còn là chi thứ, chỉ thân phận này đã làm phần đông huyết mạch chi thứ Tô gia tán thành.

Quan trọng hơn là, những đệ tử chi thứ Tô gia bởi vì bị dòng chính thống trị thành quen, trong nội tâm lại có cảm giác tự ti, có sợ hãi với những sự việc bên ngoài.

Tô Tín lại xông ra thanh danh to lớn trên giang hồ, hiện tại có Tô Tín làm chỗ dựa cho bọn họ, điều này cũng làm cho nội tâm bọn họ có thêm lực lượng.

Đặc biệt vừa rồi Tô Tín dùng mấy chiêu chém giết Tô Minh Lễ, bọn họ cảm giác đám người mình làm không sai.

Võ giả dù sao cũng dùng thực lực vi tôn, khi Tô Tín thể hiện ra đủ thực lực, cũng có thể làm cho người khác tin phục.

Cho nên sau khi nhìn thấy thực lực của Tô Tín, những huyết mạch chi thứ càng ra sức chém giết.

Chỉ có điều nhìn thấy tràng cảnh bọn họ giao thủ, Tô Tín lại lắc đầu, những sức chiến đấu huyết mạch chi thứ này cần phải điều chỉnh.

Kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ quá kém, hơn mười người ra tay vây công một huyết mạch dòng chính nhưng đánh cả buổi không xong, nếu đổi thành người khác, chỉ sợ đã sớm giải quyết bọn họ rồi.

Cho nên lúc này Tô Tín cũng không hề do dự, Thâu Thiên cung xuất hiện trong tay hắn, trong nháy mắt mũi tên bắn vào một tên võ giả Dung Thần Cảnh của dòng chính.

Uy năng của Thương Tâm Tiểu Tiễn vào lúc bình thường cũng rất mạnh, bọn họ ngăn cản cũng tốn sức, huống chi hiện tại bọn họ còn bị người khác vây công.

Cho nên Tô Tín vừa vận dụng Thương Tâm Tiểu Tiễn, những võ giả Dung Thần Cảnh dòng chính bị trọng thương, thậm chí có một người bị vây công trọng thương nên bị Tô Tín bắn chết tại chỗ.

Đám môn khách Tô gia chung quanh sững sờ.

Bọn họ lúc nào nhìn thấy cao thủ trên Hóa Thần Cảnh võ đạo tông sư đấu sinh tử?

Những cấp bậc này chỉ diễn ra trong cuộc chiến diệt môn, cũng chỉ có cuộc chiến diệt môn mới có nhiều Hóa Thần Cảnh như vậy vây giết nhau như vậy, hơn nữa nhìn thái độ chi thứ Tô gia, rõ ràng bọn họ muốn đuổi tận giết tuyệt tiết tấu.

Tuy Tô bắn ra mấy mũi tên thì không ra tay nữa, bởi vì hắn phát hiện Đại Thế Chí Thượng Sư vô cùng xảo quyệt.

Chính mình từng nói khi hắn ra tay với lão tổ Tô gia thì mình sẽ nhúng tay, cho nên Tô Tín không có ra tay thì Đại Thế Chí Thượng Sư không dùng toàn lực.

Thân là một trong vài võ giả Dương Thần Cảnh mạnh nhất Mật Tông Kim Cương tự, lúc trước Đại Thế Chí Thượng Sư đối mặt Thiếu Lâm tự mới sử dụng lực lượng chân chính.

Mà bây giờ đối mặt lão tổ Tô gia bị thương, Đại Thế Chí Thượng Sư lại triền đấu với hắn hơn mười chiêu, đây là việc không bình thường.

Cho nên kỳ thật lão hòa thượng này đang lưu thủ, sợ lão tổ Tô gia chó cùng rứt giậu, cho nên lúc này mới không nhanh không chậm triền đấu với hắn, không chờ Tô Tín tới thì hắn không đánh.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Đại Thế Chí Thượng Sư, đừng quên ước định giữa ta và ngươi, toàn lực ra tay đi, lề mề sẽ có biến cố.

Đại Thế Chí Thượng Sư lắc đầu nói:

- Tô đại nhân, Dương Thần Cảnh đấu sinh tử không đơn giản như ngươi nghĩ đâu, chỉ dựa vào một mình ta, tuy có thể đánh bại bọn họ nhưng không cách nào đánh chết Dương Thần Cảnh.

Tô Tín cười lạnh một tiếng, hắn không so đo, mà là trực tiếp xuất ra Thâu Thiên cung, trong nháy mắt bắn ra ba mũi tên về phía lão tổ Tô gia.

Âm thanh mũi tên xé rách hư không bay tới, sắc mặt lão tổ Tô gia thay đổi.

Tuy hắn là võ giả Dương Thần Cảnh, nhưng từ lần trước bị Tô Tín đánh trọng thương trong cuộc chiến Ngô Đồng sơn, lão tổ Tô gia rất để ý tới Tô Tín, cũng thu thập không ít tư liệu của Tô Tín.

Một trong các tuyệt kỹ thành danh của Tô Tín là Thương Tâm Tiểu Tiễn, lão tổ Tô gia cũng biết rõ, nếu là võ giả chuyên tu thân thể sẽ không sợ, Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín mạnh

hơn nữa cũng chỉ phá vỡ phòng ngự của võ giả Dung Thần Cảnh và Dương Thần Cảnh mà thôi.

Nhưng vấn đề là Tô gia trải qua nhiều năm như vậy không có võ giả chuyên tu thân thể, dù sao Tô gia có thiên phú huyết mạch, phí sức tu luyện thân thể làm gì, chỉ có kẻ ngốc mới làm thế.

Cho nên hiện tại lão tổ Tô gia phải dùng phân nửa lực lượng ngăn cản Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín.

Hắn sử dụng Liệt Thần chỉ bí truyền của Tô gia, mũi tên dài vỡ vụn, một quyền tỏa ra ánh sáng rực rỡ, cũng xoắn giết mũi tên dài.

Nhưng một mũi tên cuối cùng lại cắm vào ngực lão tổ Tô gia, miệng hắn phun chân ngôn, trong nháy mắt chân khí chấn động và đánh nát mũi tên dài.

Tô Tín kinh ngạc nhìn lão tổ Tô gia, hắn tu luyện quá tạp, thậm chí ngay cả chân ngôn cũng biết.

Nhưng đáng tiếc lại vô dụng, hắn vừa phân khí lực ngăn cản Thương Tâm Tiểu Tiễn của Tô Tín, Đại Thế Chí Thượng Sư đã trực tiếp ra tay, hắn phun chân ngôn, hư không chấn động, cương khí vô tận nổ vang, ngay cả khí huyết trong cơ thể lão tổ Tô gia cũng bị chân ngôn dẫn động, từ đó miệng hắn phun máu tươi như suối.

Luận phương diện chân ngôn, cao tăng Mật Tông mới là tông sư, đương nhiên còn mạnh hơn lão tổ Tô gia nhiều.

Mà lúc này Thương Tâm Tiểu Tiễn trong tay Tô Tín bộc phát liên tục, phối hợp với Đại Thế Chí Thượng Sư xoắn giết lão tổ Tô gia.

Chỉ có điều lúc này trong mắt lão tổ Tô gia bắn ra một tia tàn khốc.

Tô Tín và lão tổ Tô gia liên thủ giáp công, hắn không thể không phân tâm ngăn cản, nhưng như thế hắn sớm muộn gì cũng chết.

Cho nên lão tổ Tô gia dứt khoát thoát ra khỏi Đại Thế Chí Thượng Sư, hắn lao tới tấn công Tô Tín.

Nói đến hận ý, lão tổ Tô gia hận Tô Tín hơn xa Đại Thế Chí Thượng Sư.

Huống hồ hắn có liều mạng cũng không thể làm gì Đại Thế Chí Thượng Sư, nhưng Tô Tín không giống.

Hắn mạnh hơn nữa cũng chỉ là Dung Thần Cảnh mà thôi, cho dù thực lực của hắn có thể làm cường giả Dương Thần Cảnh bị thương, nhưng hắn cũng không thể ngăn được cường giả Dương Thần Cảnh công kích.

Cho nên lão tổ Tô gia trực tiếp xông tới và quát:

- Tô Tín! Ngươi dám mưu đồ Tô gia ta, phá hư cơ nghiệp vạn năm của Tô gia ta, hôm nay ngươi cũng đừng mong toàn thân trở ra! Ngô Đồng sơn chính là nơi chôn thây của ngươi!

Vừa dứt lời, hai tay lão tổ Tô gia kết ấn, trong nháy mắt có tiếng ác quỷ gào thét, quỷ khí vô tận lượn lờ, gió lạnh từng cơn.

Một thức này vô cùng tà dị, hiển nhiên cũng thuộc ma đạo, Tô Tín nói đúng, người Tô gia đều am hiểu công pháp ma đạo.

Đại Thế Chí Thượng Sư nhìn thấy động tác của lão tổ Tô gia thì sốt ruột.

Trước kia hắn lưu thủ cũng không phải cố ý, mà là sợ chính mình ép quá mức sẽ làm cho lão tổ Tô gia chó cùng rứt giậu đồng quy vu tận với hắn.

Dù cho Đại Thế Chí Thượng Sư có nắm chắc đánh chết lão tổ Tô gia khi hắn dốc sức liều mạng, nhưng hắn không muốn vì giao dịch với Tô Tín mà bị thương, cho nên trước trước kia hắn mới không vội.

Hiện tại lão tổ Tô gia lại muốn đồng quy vu tận với Tô Tín, Đại Thế Chí Thượng Sư lại hoảng sợ, Tô Tín không thể chết được, tối thiểu hiện tại không thể chết được.

Đại Thế Chí Thượng Sư lo lắng an nguy của Tô Tín cũng không phải vì hắn có quan hệ tốt với Tô Tín, mà là Mật Tông hiện tại còn có cần dùng đến Tô Tín.

Hiện tại Mật Tông đã trở thành quốc giáo Đại Chu, nhưng dù như thế, Mật Tông lại không được hoan nghênh trong Đại Chu.

Người Mật Tông bọn họ không phải nhân sĩ Trung Nguyên, trong triều đình có rất nhiều người có thành kiến với bọn họ.

Hơn nữa Mật Tông bọn họ vừa mới gia nhập Đại Chu, có thể nói cả triều đình hiện tại, bọn họ chỉ quen biết Tô Tín, nếu tương lai không cẩn thận sinh ra xung đột với người triều đình, bọn họ vẫn cần Tô Tín ra tay điều tiết.

Có thể nói Tô Tín hiện tại chính là quan hệ ràng buộc giữa Mật Tông và triều đình, Mật Tông cần dùng đến Tô Tín rất nhiều.

Cho nên Đại Thế Chí Thượng Sư không thể nhìn Tô Tín chết ở chỗ này, nếu không Mật Tông bọn họ rất khó tìm ra người từng có quan hệ hợp tác với bọn họ, hơn nữa còn nguyện ý hợp tác với bọn họ như Tô Tín.

Chương 1250 - Dốc sức chiến đấu với dương thần cảnh

Lão tổ Tô gia đánh tới, Tô Tín trực tiếp thu hồi Thâu Thiên cung, thân thể lui về phía sau.

Bước chân dừng lại, kiếm khí vô hình bao phủ bầu trời, chém thẳng vào lão tổ Tô gia.

Chỉ có điều lão tổ Tô gia lúc này nhưng cực kỳ hận Tô Tín, ác quỷ ấn trong tay xé nát kiếm khí của Tô Tín, hắn lao thẳng vào người Tô Tín cực nhanh.

Lúc này ánh mắt Tô Tín là bỗng nhiên nhíu lại, sát cơ mạnh mẽ bộc phát.

Thời điểm hắn là Hóa Thần Cảnh đã có lá gan chém giết Dương Thần Cảnh, hiện tại hắn không có chút kính sợ nào với Dương Thần Cảnh võ đạo đại tông sư.

Lão tổ Tô gia muốn giết hắn, hắn làm sao không muốn giết lão tổ Tô gia?

Trong nháy mắt Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí bị lão tổ Tô gia xé rách, Tô Tín không lùi mà tiến tới, Tam Phân Thần Chỉ điểm ra, lập tức bóng chỉ bay khắp nơi, che khuất bầu trời, uy thế vô song.

Chỉ có điều lúc này khóe miệng lão tổ Tô gia lại cười lạnh.

Tô Tín trong tay vô luận là cái kia Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí hay vẫn là Tam Phân Thần Chỉ cũng không làm gì được hắn, chỉ có lần trước Tô Tín trọng thương hắn bằng kiếm đạo cực hạn, lão tổ Tô gia có ấn tượng khắc sâu.

Chỉ có điều lần trước Tô Tín chiếm tiện nghi đánh lén, lần này mặt đối mặt, cho dù Tô Tín có dùng một kiếm kia thì lão tổ Tô gia cũng không sợ.

Đương nhiên nếu như lão tổ Tô gia nhìn thấy Tô Tín đánh một trận với Sầm Vệ Trang trong Cửu Trọng Kiếm Các thì hắn không cho rằng như vậy.

Vừa bắt đầu Tô Tín đối mặt Sầm Vệ Trang, hắn cũng không dùng thủ đoạn đánh lén, mà là quang minh chính đại đối mặt với Sầm Vệ Trang mấy hiệp, thậm chí còn áp chế Sầm Vệ Trang, về sau mới dẫn đối phương vào bẫy rập.

Ác Quỷ Ấn đánh xuống, nó áp chế lực lượng Tam Phân Thần Chỉ của Tô Tín, mặc cho chỉ kính của hắn bay đầy trời nhưng lại chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản Ác Quỷ Ấn.

Khóe miệng lão tổ Tô gia nở nụ cười lạnh, Tô Tín ngươi mạnh là không sai, nhưng Dung Thần và Dương Thần chênh lệch lực lượng không dễ đền bù như thé.

Cho dù vũ kỹ của Tô Tín cường đại và tinh diệu hơn nữa, chênh lệch một đại cảnh giới đủ để trực tiếp áp chế ngươi rồi!

Tam Phân Quy Nguyên Khí điên cuồng lưu chuyển trong cơ thể Tô Tín, hắn bây giờ không phải dùng Tam Phân Quy Nguyên Khí thúc dục Tam Phân Thần Chỉ, mà là vận dụng toàn bộ uy năng của Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí!

Trong nháy mắt kiếm khí gào thét, trong mắt lão tổ Tô gia hiện ra vẻ mặt không dám tin, này kiếm khí gào thét không phải từ

trên người Tô Tín truyền ra, mà là ngưng tụ sau lưng hắn, kiếm khí tràn ngập sát cơ khôn cùng.

Kiếm tùy tâm động, tuy trước khi lão tổ Tô gia đánh tan Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín, nhưng chỉ cần nội lực của hắn sung túc, Tô Tín hiện tại có khả năng dẫn động kiếm khí nhiều hơn vạn đạo, chúng bạo phát trong nháy mắt làm lão tổ Tô gia cũng phải kinh hãi.

Làm cho lão tổ Tô gia không nghĩ tới là, Tô Tín à có thể đồng thời thi triển hai chủng vũ kỹ cường đại khác nhau, là chiến lực của hắn mạnh mẽ hay hắn đã lĩnh ngộ hai môn vũ kỹ đã đạt cảnh giới tối cao?

Kỳ thật lão tổ Tô gia đoán sai rồi, đồng thời dùng ra hai chủng vũ kỹ cường đại, cho dù là Tô Tín hiện tại cũng làm không được, giống như việc hắn không thể đồng thời dùng Tam Chỉ Đạn Thiên và Tam Phân Thần Chỉ, chân khí và lực khống chế của Tô Tín có thể đồng thời sử dụng hai vũ kỹ cấp thấp, nhưng tối thiểu Tô Tín không thể làm thế với vũ kỹ tam tinh nửa trở lên.

Trên giang hồ cũng có người có thể nhất tâm nhị dụng thi triển ra một ít vũ kỹ cường đại, chỉ có điều cần tu luyện bí pháp đặc thù phụ trợ mới được.

Tô Tín bây giờ có thể nhất tâm nhị dụng là vì Tô Tín đã tu luyện Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí tới cảnh giới thứ tư, hắn đã tu luyện tới cảnh giới cực cao, kiếm tùy tâm động, chỉ cần Tô Tín khẽ động tâm tư, kiếm khí khôn cùng sẽ bộc phát, do đó Tô Tín có thể vận dụng vũ kỹ khác.

Đương nhiên tiêu hao sẽ rất lớn, nếu không phải Tô Tín hiện tại có Tam Phân Quy Nguyên Khí, hắn không dám sử dụng như vậy.

Hơn nữa, cho dù hiện tại Tô Tín đồng thời dùng hai vũ kỹ cường đại, thân thể hắn cũng không chịu nổi, thân thể của hắn nhờ vào tu luyện Kim Cương Bất Phôi Thần Công mới có thể chèo chống không sụp đổ,

Hai dòng chân khí cường đại lưu chuyển trong cơ thể, đổi thành những người khác sẽ bị lực lượng này phá nát thân thể.

Có lẽ trên giang hồ có người dám chơi như thế cũng chỉ có một mình Thôi Phán Quan.

Huyết mạch Thôi gia giúp võ giả Thôi gia có kinh mạch vô cùng rộng rãi, từ đó võ giả Thôi gia sử dụng vũ kỹ sẽ tạo ra sức bật rất cường đại, kinh mạch có thể dung nạp đại lượng chân khí bộc phát mà không bị tổn thương chút nào.

Vào lúc này, lão tổ Tô gia cũng bị Tô Tín bỗng nhiên bộc phát đánh không kịp trở tay.

Hơn vạn đạo kiếm khí bỗng nhiên bộc phát, uy thế của Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí quá mạnh mẽ, cho dù là lão tổ Tô gia cũng không dám ngạnh kháng.

Kết quả lão tổ Tô gia cũng chỉ có thể thay đổi mục tiêu, hắn đánh vào kiếm khí sau lưng.

Cũng chỉ có võ giả Dương Thần Cảnh như lão tổ Tô gia mới dám làm như vậy, nếu đổi thành võ giả Hóa Thần Cảnh, nói không chừng sẽ bị vũ kỹ cắn trả mà trọng thương.

Kiếm khí cuồng bạo bị lão tổ Tô gia đánh nát, nhưng chỉ kình đầy trời bay tới, Tam Phân Thần Chỉ của Tô Tín lại đánh nát chân khí hộ thể của lão tổ Tô gia.

Chỉ kình như kiếm, ba đạo quang mang hợp nhất giống như lợi kiếm trực tiếp trảm đâm vào ngực lão tổ Tô gia, cương khí nổ tung, trên người lão tổ Tô gia xuất hiện vết máu đáng sợ.

Đây là Đoạn Ngọc Phân Kim, Tam Nguyên Hợp Nhất trong Tam Phân Thần Chỉ, bộc phát ra một kích cực hạn sắc bén.

Trên mặt lão tổ Tô gia hiện ra thần sắc không dám tin và tức giận.

Thời khắc mấu chốt, chân khí trong cơ thể hắn bộc phát hộ thể, nhưng ngay cả như vậy hắn cũng bị lực lượng này gây thương tích, mặc dù chỉ là bị thương ngoài da, nhưng đây chính là thời điểm hắn giao thủ chính diện với Tô Tín, kết quả vừa gặp mặt hắn đã bị thương, đây là việc làm lão tổ Tô gia không dám tin tưởng.

Nhưng hắn sững sờ, Tô Tín không dừng tay chút nào, Phi Huyết Kiếm trong tay ra khỏi vỏ, mặt trời biến sắc, phong vân

đảo ngược.

Trường kiếm đỏ thẫm như máu ra khỏi vỏ, trong nháy mắt hư không ngưng đọng, kiếm ý vô tận bộc phát.

Kiếm ý cường đại phong tỏa hư không, dùng Tô Tín làm trung tâm, tất cả mọi thứ trong phạm vi ngàn trượng đều bị kiếm vực của Tô Tín bao phủ, đây không phải lĩnh vực, nhưng là kiếm vực chỉ thuộc về Tô Tín.

Sắc mặt lão tổ Tô gia dữ tợn, đồng thời còn mang theo một chút hoảng sợ, lại là một kiếm này!

Lúc trước Tô Tín đã dùng một kiếm này đánh hắn trọng thương tại Ngô Đồng sơn, hiện tại Tô Tín lại dùng một kiếm này tại nơi lần trước, tuy cùng là một kiếm nhưng nó lại khác biệt, có một chút biến hóa, cũng tăng thêm vài phần uy năng trong đó.

Lão tổ Tô gia muốn động, nhưng hắn phát hiện năng lực hành động của mình trong kiếm vực biến thành chậm chạp, giống như thiên địa quy tắc bị kiếm hai mươi ba của Tô Tín ngăn cách, trong kiếm vực này, Tô Tín chính là thần linh duy nhất!

Rồi sau đó Đại Thế Chí Thượng Sư kịp thời lao tới, hắn cũng lâm vào kiếm vực của Tô Tín, hắn vừa tiến vào thì biến sắc.

Ban đầu ở thành Thịnh Kinh, Tô Tín đã từng dùng kiếm hai mươi ba đánh một trận với Trì Pháp Thượng Sư, khi đó Tô Tín không có ra tay toàn lực, nếu không Trì Pháp Thượng Sư không chỉ bị thương đơn giản như thế.

Kiếm ý vô tận tràn ngập kiếm vực, trường kiếm đỏ thẫm trong tay Tô Tín bắn ra một hư ảnh, trường kiếm hư vô bay lên và đâm về phía trước, nó lại tỏa ra uy thế thí thần diệt phật, làm cho lòng người sợ hãi.

Sắc mặt lão tổ Tô gia biến đổi, hắn dùng hết toàn lực nâng một cánh tay lên.

Dù sao hắn cũng là võ giả Dương Thần Cảnh, tuy lĩnh vực kiếm đạo cường đại có thể thay đổi bên ngoài, lại không thể ngăn được lực lượng bản thân Dương Thần Cảnh.

Dùng chưởng làm đao, đao ý xuất hiện trong kiếm ý vô tận.

Giơ tay chém xuống, lão tổ Tô gia chém một đao mang theo ý cảnh khai thiên tích địa!

Một đao kia cũng không phải bí kỹ tổ truyền của Tô gia, mà là thủy tổ Tô gia vô tình đạt được tàn chiêu của đao đạo đại sư lưu lại, mặc dù chỉ là tàn chiêu nhưng có thể nói là bí điển đao đạo vô thượng.

Lão tổ Tô gia không cần đao, hắn lại tu luyện qua bí điển đai đạo vô thượng đó, hắn chém ra đao ý cường đại trong biển kiếm ý của Tô Tín.

Đao kiếm chạm vào nhau, hai lực lượng chí cường bộc phát, tiếng nổ lớn vang lên trong lĩnh vực, mặt đất dưới chân bọn họ lún xuống vài thước.

Đại Thế Chí Thượng Sư tụng một tiếng phật hiệu, hư ảnh Kim Cương hiển hiện sau lưng, lúc này hắn mới dùng toàn lực.

Bụi mù tán đi, sắc mặt Tô Tín hơi trắng bệch, hắn đã dùng toàn lực xuất một chiêu này, hắn vận dụng uy lực kiếm hai mươi ba đến mức tận cùng.

Chỉ có điều đó cũng không phải tất cả tiềm lực của kiếm hai mươi ba, nếu Tô Tín thật sự có thể phát huy uy lực vũ kỹ này tới mức tận cùng, lão tổ Tô gia có là Dương Thần Cảnh cũng không phá được kiếm vực của hắn.

Lúc này, lão tổ Tô gia không có tốt đi nơi nào, Tô Tín chỉ dùng sức quá độ, mà lão tổ Tô gia bị kiếm khí nhập thể, hắn trọng thương nặng hơn trước.

Máu tươi chảy ra khắp toàn thân, sắc mặt lão tổ Tô gia đỏ thẫm, hắn lâm vào tuyệt vọng.

Cho tới nay lão tổ Tô gia đều cho rằng chỉ có huyết mạch dòng chính mới thật sự là người Tô gia, cũng chỉ có cam đoan huyết mạch thuần khiết mới có thể bảo trì Tô gia không suy bại.

Dựa vào một ít thủ đoạn nhỏ của tổ tiên Tô gia ngày xưa, bọn họ không ngừng chèn ép huyết mạch chi thứ, hạn chế thực lực của bọn họ, đương nhiên chiêu này rất hữu hiệu, vạn năm qua, người mạnh nhất huyết mạch chi thứ Tô gia chỉ là Dung Thần Cảnh mà thôi.

Cho nên những huyết mạch dòng chính Tô gia liền bắt đầu lừa mình dối người cho rằng mình làm như vậy không sai, huyết mạch chi thứ thì không bằng dòng chính như mình, từ đó làm bọn họ kiêu ngạo, kết quả duy nhất chính là Tô gia càng ngày càng yếu.

Mà bây giờ Tô Tín đứng trước mặt hắn, đồng thời thân là huyết mạch chi thứ, kết quả lại dùng thực lực Dung Thần Cảnh chính diện kích thương võ giả Dương Thần Cảnh như hắn, điều này cũng làm cho lão tổ Tô gia không cách nào lừa mình dối người.

Chương 1247: Tô gia đổi chủ

Tô Tín mặt đối mặt trọng thương lão tổ Tô gia, Đại Thế Chí Thượng Sư biết rõ thực lực cường giả Dương Thần Cảnh cũng phải rung động, nhưng các môn khách Tô gia không có cảm giác gì.

Dù sao trước kia trong chiến tích của Tô Tín có đánh chết võ giả Dương Thần Cảnh.

Những võ giả cảnh giới Tiên Thiên mới mặc kệ trước kia Tô Tín ở trong tình huống nào chém giết võ giả Dương Thần Cảnh, bọn họ chỉ biết có võ giả Dương Thần Cảnh bị Tô Tín chém giết, hiện tại lão tổ Tô gia bị thương trong giao thủ chính diện với Tô Tín là việc bình thường.

Cho nên lần này Tô Tín ra tay đánh lão tổ Tô gia trọng thương, nhưng bọn họ không rung động, thậm chí bọn họ cảm giác cho dù lần này Tô Tín giết lão tổ Tô gia, bài danh Địa Bảng của hắn cũng không tăng lên

Tô Tín vẫn làm việc của mình, lão tổ Tô gia không bằng lúc trước nhưng cũng không kém Sầm Vệ Trang bao nhiêu.

Ban đầu ở Cửu Trọng Kiếm Các, Tô Tín vận dụng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm cộng thêm dẫn động kiếm ý trong Cửu Trọng Kiếm Các mới từng bước áp chế Sầm Vệ Trang, hiện tại hắn trong hoàn cảnh công bình dùngkiếm hai mươi ba chính diện kích thương lão tổ Tô gia, đây là thể hiện thực lực Tô Tín tăng mạnh.

Chỉ có điều chiêu vừa rồi tiêu hao quá lớn, làm cho Tô Tín hiện tại không đủ lực.

Tô Tín cũng không có lãng phí phản phái trị đổi tiêu hao phẩm, hắn trực tiếp nói với Đại Thế Chí Thượng Sư đang khiếp sợ:

- Thượng sư, ngươi còn không định ra tay sao?

Đại Thế Chí Thượng Sư lắc đầu, hắn niệm một tiếng phật hiệu, nói với lão tổ Tô gia:

- Giang hồ phân tranh ẩn chứa phiền não vô tận, kính xin Tô thí chủ ngươi sớm lên miền cực lạc.

Vừa dứt lời, Đại Thế Chí Thượng Sư trực tiếp ra tay, miệng tụng chân ngôn, cương khí vô tận đánh vào người lão tổ Tô gia.

Tô Tín đã đánh lão tổ Tô gia trọng thương, hắn lúc này có lưu thủ cũng không có ý nghĩa, cho nên Đại Thế Chí Thượng Sư sẽ không tiếp tục trì hoãn, hắn toàn lực tấn công lão tổ Tô gia.

Lão tổ Tô gia nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng Đại Thế Chí Thượng Sư vận dụng chân ngôn có thể ngăn cản võ giả Thiếu Lâm tự, càng đừng nói chi là lão tổ Tô gia.

Bị lực lượng chân ngôn cường đại của Đại Thế Chí Thượng Sư áp chế, chân ngôn vô hình dần dần trấn áp lão tổ Tô gia, phong cấm không gian chung quanh người hắn, Đại Thế Chí Thượng Sư đánh ra một chưởng, Mật Tông đại thủ ấn che khuất bầu trời, uy năng cường hãn cương mãnh, không người có thể địch.

Lão tổ Tô gia tức giận, cho dù lúc này hắn muốn kéo Tô Tín làm đệm lưng cũng không được, Đại Thế Chí Thượng Sư toàn lực ra tay căn bản sẽ không cho hắn chút cơ hội thở dốc.

Kỳ thật hiện tại trong Tô gia còn có vài chí bảo có thể sử dụng, cho dù đánh không lại Đại Thế Chí Thượng Sư cũng có thể tự bảo vệ mình hoặc đồng quy vu tận với Tô Tín, đáng tiếc có lẽ vì thói quen, những vật kia không lưu lại trên thân hắn, mà là đặt trong bảo khố của Tô gia.

Hơn nữa nếu hắn trước khi bị Tô Tín kích thương đi lấy những bảo vật kia liều mạng thì còn có cơ hội xoay chuyển tình thế, nhưng bây giờ là đã không có cơ hội.

Lão tổ Tô gia thời kỳ toàn thịnh một lòng muốn chạy trốn, Đại Thế Chí Thượng Sư chưa chắc ngăn được hắn.

Nhưng hiện tại lão tổ Tô gia đã trọng thương, hắn hiện tại không có tư cách chạy trốn.

Đương nhiên hiện tại Đại Thế Chí Thượng Sư cho lão tổ Tô gia chạy trốn, trừ khi hắn làm thế, nếu không sẽ không có khả năng nào khác.

Đại Thế Chí Thượng Sư giáng đại thủ ấn Mật Tông xuống, lão tổ Tô gia sử dụng đao ý khai thiên chém tới, chỉ có điều rất đáng tiếc, Đại Thế Chí Thượng Sư đang thời kỳ toàn thịnh còn mạnh hơn cả Tô Tín rất nhiều, lão tổ Tô gia có thể dùng một đao phá vỡ kiếm vực kiếm hai mươi ba của Tô Tín, nhưng hắn không phá được đại thủ ấn của Đại Thế Chí Thượng Sư.

Toàn bộ Ngô Đồng sơn chấn động rất mạnh, giống như đang có núi lở, thân hình lão tổ Tô gia bị đánh lún vào trong Ngô Đồng sơn!

Lão tổ Tô gia giãy dụa muốn bò ra ngoài, toàn thân đẫm máu, tròng mắt sắp nứt ra, ma khí quanh người hắn bộc phát như sắp nổ tung.

- Chết đi!

Lão tổ Tô gia tức giận quát một tiếng, vô tận nguyên khí thiên địa rót vào trong cơ thể hắn, làm cho thân thể lão tổ Tô gia lớn hơn trước rất nhiều.

Giống như sắp nổ tung.

Mọi người nơi này biến sắc, lão tổ Tô gia hiện tại bị ép vào tuyệt lộ, hiển nhiên hắn sẽ dùng tới pháp môn đồng quy vu tận.

Chỉ có điều môn bí pháp này có phạm vi ảnh hưởng lớn bao nhiêu thì không ai biết, ngay cả Ngô Đồng sơn cũng bị hủy.

Những huyết mạch chi thứ Tô gia và các môn khách Tô gia liên tục thoát đi, nhưng lúc này Đại Thế Chí Thượng Sư đã ra tay.

Ngày xưa Đại Thế Chí Thượng Sư giao thủ với võ giả Dương Thần Cảnh Thiếu Lâm tự cũng thể hiện uy lực của chân ngôn, thậm chí còn có uy năng mạnh hơn cả Mật Tông Chân Ngôn tông rất nhiều.

Hiện tại Đại Thế Chí Thượng Sư miệng phun chân ngôn, hư không chấn động.

- Úm! Mà! La! Bá! Mễ! Hồng!

Lục Tự Chân Ngôn bộc phát, mỗi chữ mang theo ánh sáng rực rỡ trấn áp lão tổ Tô gia..

Mỗi một chân ngôn đều là một khóa chân khí, trực tiếp phong ấn lực lượng của lão tổ Tô gia.

Lúc mới bắt đầu lão tổ Tô gia còn có thể miễn cưỡng phản kích, chỉ có điều đến cuối cùng lão tổ Tô gia không còn có khả năng phản kháng, tất cả lực lượng toàn thân đều bị Lục Tự Chân Ngôn trấn áp, khí thế sắp nổ tung trên người tan vỡ.

Trong ánh mắt lão tổ Tô gia hiện ra một tia tàn nhẫn, nhưng không đợi hắn có động tác gì, trong mắt của hắn mang theo tuyệt vọng, bởi vì có một thanh kiếm đỏ rực đâm xuyên qua ngực của hắn, khí thế trên người lão tổ Tô gia giảm xuống, sinh cơ trên người dần dần suy bại, cuối cùng hắn ngã xuống đất.

Nhìn thấy lão tổ Tô gia đã chết, trong mắt những huyết mạch dòng chính Tô gia hiện ra một tia tuyệt vọng.

Cho tới nay lão tổ Tô gia chính là hi vọng của bọn họ, có thể nói dòng chính Tô gia có thể trấn áp được huyết mạch chi thứ Tô gia, bọn họ dựa vào uy thế của lão tổ Tô gia.

Hiện tại lão tổ Tô gia đã chết, khí thế trên người bọn họ lập tức suy yếu, lúc trước còn có thể liều mạng ngăn cản, nhưng bây giờ đã triệt để không có hi vọng, bị một đám huyết mạch chi thứ trực tiếp vây công chí tử, hoàn toàn không ngăn cản được bao nhiêu chiêu.

Tô Tín rút Phi Huyết Kiếm ra khỏi người lão tổ Tô gia, máu tươi chảy từ trên thân kiếm xuống, nhưng thân kiếm lại không dính một tia máu tươi nào.

Đại Thế Chí Thượng Sư đứng ở bên cạnh, thở dài một tiếng, miệng niệm phật hiệu, Tô Tín nhìn thấy hắn làm động tác này thì cười lạnh.

Đây chính là một trong các nguyên nhân Tô Tín chướng mắt Phật tông, những người này đều quá mức dối trá, cho dù là Thiếu Lâm tự hay là Mật Tông.

Người đã bị giết, còn giả từ bi làm cái gì?

Hơn nữa vừa rồi Tô Tín cũng không phải muốn đích thân giết lão tổ Tô gia, mà là Đại Thế Chí Thượng Sư trấn áp lão tổ Tô gia sau đó lưu lại cho Tô Tín giết, khi hắn giết lão tổ Tô gia, bản thân Đại Thế Chí Thượng Sư sẽ không dính nhân quả.

Lão tổ Tô gia đã chết, những đệ tử Tô gia không dám tin, núi lớn trấn áp bọn họ suốt mấy ngàn năm đã biến mất?

Trong mắt mọi người lộ ra vẻ mờ mịt, bỗng nhiên xoay người làm chủ nhân, những huyết mạch chi thứ Tô gia không biết nên làm cái gì bây giờ.

Tô Tín không nói gì, hắn chỉ lãnh đạm nhìn Tô Minh Kỳ.

Trước kia bọn họ giao dịch với nhau, phải cho Tô Tín đảm nhiệm chức gia chủ Tô gia thì hắn mới ra tay, hiện tại hắn đã hoàn thành hứa hẹn, hắn muốn xem Tô Minh Kỳ lựa chọn như thế nào.

Dù sao lợi ích động nhân tâm, hiện tại lão tổ Tô gia và một đám huyết mạch dòng chính đã chết, trong Tô gia hiện tại, Tô Minh Kỳ có uy vọng cao nhất.

Cho nên nói chỉ cần Tô Minh Kỳ nguyện ý, hắn đại khái có thể vứt bỏ Tô Tín tự mình làm gia chủ, người ủng hộ hắn tuyệt đối còn nhiều hơn Tô Tín.

Chỉ có điều Tô Tín hi vọng Tô Minh Kỳ không nên làm việc ngu ngốc như thế mới tốt, nếu không Tô Tín sẽ để hắn biết cái gì gọi là tuyệt vọng

Chính mình tân tân khổ khổ mưu đồ tiêu diệt Tô gia, kết quả lại thành toàn những người khác, Tô Tín sẽ không làm chuyện này.

Tô Minh Kỳ lại không có dã tâm lớn như thế, hắn trực tiếp quỳ một chân trên đất, cúi đầu nói với Tô Tín:

- Tham kiến gia chủ!

Nhìn thấy Tô Minh Kỳ quỳ xuống, các huyết mạch chi thứ Tô gia cũng quỳ một chân xuống:

- Tham kiến gia chủ!

Bốn chữ này vang vọng Ngô Đồng sơn, từ nay về sau, Ngô Đồng sơn vẫn là Ngô Đồng sơn, Tô gia cũng là Tô gia, chỉ có điều lại thành Tô gia của Tô Tín.

Đại Thế Chí Thượng Sư thở dài một hơi, Tô Tín đại thế đã thành.

Ninh Viễn Đường Tô gia là đại tộc vạn năm nhưng bị đả kích liên tục, ban đầu các đại tông môn Bắc Nguyên đạo liên thủ vây công, Tô gia mất hết mặt mũi.

Rồi sau đó tranh đoạt Phượng huyết trên Ngô Đồng sơn, sau trận chiến đó Tô gia tổn thương nguyên khí nặng nề, cuối cùng thậm chí lão tổ Tô gia bị Tô Tín đánh lén trọng thương.

Tô gia vừa xuất thế bị đả kích liên tục, hiện tại bị To Tín mưu đồ đổi chủ, Đại Thế Chí Thượng Sư không biết nên nói Tô Tín nắm bắt thời cơ quá tốt hay nói Tô gia tự tìm đường chết.

Đương nhiên nếu như Đại Thế Chí Thượng Sư biết rõ tất cả đại tông môn Bắc Nguyên đạo liên thủ áp bức và trận chiến Ngô Đồng sơn đều là Tô Tín đạo diễn, như vậy hắn không phải thở dài, tuyệt đối sẽ đứng xa mà nhìn Tô Tín.

Từ hai năm trước, Tô Tín đã bắt đầu tính toán Tô gia, nhìn chằm chằm vào bọn họ không buông, từng bước một suy yếu thực lực Tô gia, cuối cùng tìm ra cơ hội đánh tan, từ đó làm Tô gia đổi chủ, tuy trong đó có nguyên nhân do Tô gia, nhưng nếu như không có Tô Tín, tối thiểu Tô gia kéo dài một ngàn năm cũng không khó.

Thậm chí nếu như không có Tô Tín đánh chết Tô Minh Viễn là người nhìn xa duy nhất của Tô gia, thậm chí dưới sự dẫn dắt của Tô Minh Viễn, Tô gia có thể đi tới huy hoàng lần nữa, chuyện này rất có khả năng.

Đại Thế Chí Thượng Sư khó hiểu những việc này, cho nên hắn chỉ có thể cho rằng Tô gia tự tìm đường chết, cuối cùng thành toàn cho Tô Tín.

Đừng nhìn thực lực bản thân đệ tử chi thứ Tô gia không được tốt lắm, tuy bọn họ chỉ mạnh hơn những võ giả xuất thân tán tu nhưng nội tình lại không thua gì các đệ tử thế lực lớn.

Căn cơ nội tình của bọn họ không có vấn đề gì, sau khi lựa chọn công pháp thích hợp và lịch lãm một phen, chắc chắn thực lực sẽ gia tăng rất lớn.

Chương 1251 - Tô gia đổi chủ

Tô Tín mặt đối mặt trọng thương lão tổ Tô gia, Đại Thế Chí Thượng Sư biết rõ thực lực cường giả Dương Thần Cảnh cũng phải rung động, nhưng các môn khách Tô gia không có cảm giác gì.

Dù sao trước kia trong chiến tích của Tô Tín có đánh chết võ giả Dương Thần Cảnh.

Những võ giả cảnh giới Tiên Thiên mới mặc kệ trước kia Tô Tín ở trong tình huống nào chém giết võ giả Dương Thần Cảnh, bọn họ chỉ biết có võ giả Dương Thần Cảnh bị Tô Tín chém giết, hiện tại lão tổ Tô gia bị thương trong giao thủ chính diện với Tô Tín là việc bình thường.

Cho nên lần này Tô Tín ra tay đánh lão tổ Tô gia trọng thương, nhưng bọn họ không rung động, thậm chí bọn họ cảm giác cho dù lần này Tô Tín giết lão tổ Tô gia, bài danh Địa Bảng của hắn cũng không tăng lên

Tô Tín vẫn làm việc của mình, lão tổ Tô gia không bằng lúc trước nhưng cũng không kém Sầm Vệ Trang bao nhiêu.

Ban đầu ở Cửu Trọng Kiếm Các, Tô Tín vận dụng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm cộng thêm dẫn động kiếm ý trong Cửu Trọng Kiếm Các mới từng bước áp chế Sầm Vệ Trang, hiện tại hắn

trong hoàn cảnh công bình dùngkiếm hai mươi ba chính diện kích thương lão tổ Tô gia, đây là thể hiện thực lực Tô Tín tăng mạnh.

Chỉ có điều chiêu vừa rồi tiêu hao quá lớn, làm cho Tô Tín hiện tại không đủ lực.

Tô Tín cũng không có lãng phí phản phái trị đổi tiêu hao phẩm, hắn trực tiếp nói với Đại Thế Chí Thượng Sư đang khiếp sợ:

- Thượng sư, ngươi còn không định ra tay sao?

Đại Thế Chí Thượng Sư lắc đầu, hắn niệm một tiếng phật hiệu, nói với lão tổ Tô gia:

- Giang hồ phân tranh ẩn chứa phiền não vô tận, kính xin Tô thí chủ ngươi sớm lên miền cực lạc.

Vừa dứt lời, Đại Thế Chí Thượng Sư trực tiếp ra tay, miệng tụng chân ngôn, cương khí vô tận đánh vào người lão tổ Tô gia.

Tô Tín đã đánh lão tổ Tô gia trọng thương, hắn lúc này có lưu thủ cũng không có ý nghĩa, cho nên Đại Thế Chí Thượng Sư sẽ không tiếp tục trì hoãn, hắn toàn lực tấn công lão tổ Tô gia.

Lão tổ Tô gia nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng Đại Thế Chí Thượng Sư vận dụng chân ngôn có thể ngăn cản võ giả Thiếu Lâm tự, càng đừng nói chi là lão tổ Tô gia.

Bị lực lượng chân ngôn cường đại của Đại Thế Chí Thượng Sư áp chế, chân ngôn vô hình dần dần trấn áp lão tổ Tô gia, phong cấm không gian chung quanh người hắn, Đại Thế Chí Thượng Sư đánh ra một chưởng, Mật Tông đại thủ ấn che khuất bầu trời, uy năng cường hãn cương mãnh, không người có thể địch.

Lão tổ Tô gia tức giận, cho dù lúc này hắn muốn kéo Tô Tín làm đệm lưng cũng không được, Đại Thế Chí Thượng Sư toàn lực ra tay căn bản sẽ không cho hắn chút cơ hội thở dốc.

Kỳ thật hiện tại trong Tô gia còn có vài chí bảo có thể sử dụng, cho dù đánh không lại Đại Thế Chí Thượng Sư cũng có thể tự bảo vệ mình hoặc đồng quy vu tận với Tô Tín, đáng tiếc

có lẽ vì thói quen, những vật kia không lưu lại trên thân hắn, mà là đặt trong bảo khố của Tô gia.

Hơn nữa nếu hắn trước khi bị Tô Tín kích thương đi lấy những bảo vật kia liều mạng thì còn có cơ hội xoay chuyển tình thế, nhưng bây giờ là đã không có cơ hội.

Lão tổ Tô gia thời kỳ toàn thịnh một lòng muốn chạy trốn, Đại Thế Chí Thượng Sư chưa chắc ngăn được hắn.

Nhưng hiện tại lão tổ Tô gia đã trọng thương, hắn hiện tại không có tư cách chạy trốn.

Đương nhiên hiện tại Đại Thế Chí Thượng Sư cho lão tổ Tô gia chạy trốn, trừ khi hắn làm thế, nếu không sẽ không có khả năng nào khác.

Đại Thế Chí Thượng Sư giáng đại thủ ấn Mật Tông xuống, lão tổ Tô gia sử dụng đao ý khai thiên chém tới, chỉ có điều rất đáng tiếc, Đại Thế Chí Thượng Sư đang thời kỳ toàn thịnh còn mạnh hơn cả Tô Tín rất nhiều, lão tổ Tô gia có thể dùng một đao phá vỡ kiếm vực kiếm hai mươi ba của Tô Tín, nhưng hắn không phá được đại thủ ấn của Đại Thế Chí Thượng Sư.

Toàn bộ Ngô Đồng sơn chấn động rất mạnh, giống như đang có núi lở, thân hình lão tổ Tô gia bị đánh lún vào trong Ngô Đồng sơn!

Lão tổ Tô gia giãy dụa muốn bò ra ngoài, toàn thân đẫm máu, tròng mắt sắp nứt ra, ma khí quanh người hắn bộc phát như sắp nổ tung.

- Chết đi!

Lão tổ Tô gia tức giận quát một tiếng, vô tận nguyên khí thiên địa rót vào trong cơ thể hắn, làm cho thân thể lão tổ Tô gia lớn hơn trước rất nhiều.

Giống như sắp nổ tung.

Mọi người nơi này biến sắc, lão tổ Tô gia hiện tại bị ép vào tuyệt lộ, hiển nhiên hắn sẽ dùng tới pháp môn đồng quy vu tận.

Chỉ có điều môn bí pháp này có phạm vi ảnh hướng lớn bao nhiêu thì không ai biết, ngay cả Ngô Đồng sơn cũng bị hủy.

Những huyết mạch chi thứ Tô gia và các môn khách Tô gia liên tục thoát đi, nhưng lúc này Đại Thế Chí Thượng Sư đã ra tay.

Ngày xưa Đại Thế Chí Thượng Sư giao thủ với võ giả Dương Thần Cảnh Thiếu Lâm tự cũng thể hiện uy lực của chân ngôn, thậm chí còn có uy năng mạnh hơn cả Mật Tông Chân Ngôn tông rất nhiều.

Hiện tại Đại Thế Chí Thượng Sư miệng phun chân ngôn, hư không chấn động.

- Úm! Mà! La! Bá! Mễ! Hồng!

Lục Tự Chân Ngôn bộc phát, mỗi chữ mang theo ánh sáng rực rỡ trấn áp lão tổ Tô gia..

Mỗi một chân ngôn đều là một khóa chân khí, trực tiếp phong ấn lực lượng của lão tổ Tô gia.

Lúc mới bắt đầu lão tổ Tô gia còn có thể miễn cưỡng phản kích, chỉ có điều đến cuối cùng lão tổ Tô gia không còn có khả năng phản kháng, tất cả lực lượng toàn thân đều bị Lục Tự Chân Ngôn trấn áp, khí thế sắp nổ tung trên người tan vỡ.

Trong ánh mắt lão tổ Tô gia hiện ra một tia tàn nhẫn, nhưng không đợi hắn có động tác gì, trong mắt của hắn mang theo tuyệt vọng, bởi vì có một thanh kiếm đỏ rực đâm xuyên qua ngực của hắn, khí thế trên người lão tổ Tô gia giảm xuống, sinh cơ trên người dần dần suy bại, cuối cùng hắn ngã xuống đất.

Nhìn thấy lão tổ Tô gia đã chết, trong mắt những huyết mạch dòng chính Tô gia hiện ra một tia tuyệt vọng.

Cho tới nay lão tổ Tô gia chính là hi vọng của bọn họ, có thể nói dòng chính Tô gia có thể trấn áp được huyết mạch chi thứ Tô gia, bọn họ dựa vào uy thế của lão tổ Tô gia.

Hiện tại lão tổ Tô gia đã chết, khí thế trên người bọn họ lập tức suy yếu, lúc trước còn có thể liều mạng ngăn cản, nhưng bây giờ đã triệt để không có hi vọng, bị một đám huyết mạch

chi thứ trực tiếp vây công chí tử, hoàn toàn không ngăn cản được bao nhiêu chiêu.

Tô Tín rút Phi Huyết Kiếm ra khỏi người lão tổ Tô gia, máu tươi chảy từ trên thân kiếm xuống, nhưng thân kiếm lại không dính một tia máu tươi nào.

Đại Thế Chí Thượng Sư đứng ở bên cạnh, thở dài một tiếng, miệng niệm phật hiệu, Tô Tín nhìn thấy hắn làm động tác này thì cười lạnh.

Đây chính là một trong các nguyên nhân Tô Tín chướng mắt Phật tông, những người này đều quá mức dối trá, cho dù là Thiếu Lâm tự hay là Mật Tông.

Người đã bị giết, còn giả từ bi làm cái gì?

Hơn nữa vừa rồi Tô Tín cũng không phải muốn đích thân giết lão tổ Tô gia, mà là Đại Thế Chí Thượng Sư trấn áp lão tổ Tô gia sau đó lưu lại cho Tô Tín giết, khi hắn giết lão tổ Tô gia, bản thân Đại Thế Chí Thượng Sư sẽ không dính nhân quả.

Lão tổ Tô gia đã chết, những đệ tử Tô gia không dám tin, núi lớn trấn áp bọn họ suốt mấy ngàn năm đã biến mất?

Trong mắt mọi người lộ ra vẻ mờ mịt, bỗng nhiên xoay người làm chủ nhân, những huyết mạch chi thứ Tô gia không biết nên làm cái gì bây giờ.

Tô Tín không nói gì, hắn chỉ lãnh đạm nhìn Tô Minh Kỳ.

Trước kia bọn họ giao dịch với nhau, phải cho Tô Tín đảm nhiệm chức gia chủ Tô gia thì hắn mới ra tay, hiện tại hắn đã hoàn thành hứa hẹn, hắn muốn xem Tô Minh Kỳ lựa chọn như thế nào.

Dù sao lợi ích động nhân tâm, hiện tại lão tổ Tô gia và một đám huyết mạch dòng chính đã chết, trong Tô gia hiện tại, Tô Minh Kỳ có uy vọng cao nhất.

Cho nên nói chỉ cần Tô Minh Kỳ nguyện ý, hắn đại khái có thể vứt bỏ Tô Tín tự mình làm gia chủ, người ủng hộ hắn tuyệt đối còn nhiều hơn Tô Tín.

Chỉ có điều Tô Tín hi vọng Tô Minh Kỳ không nên làm việc ngu ngốc như thế mới tốt, nếu không Tô Tín sẽ để hắn biết cái gì gọi là tuyệt vọng

Chính mình tân tân khổ khổ mưu đồ tiêu diệt Tô gia, kết quả lại thành toàn những người khác, Tô Tín sẽ không làm chuyện này.

Tô Minh Kỳ lại không có dã tâm lớn như thế, hắn trực tiếp quỳ một chân trên đất, cúi đầu nói với Tô Tín:

- Tham kiến gia chủ!

Nhìn thấy Tô Minh Kỳ quỳ xuống, các huyết mạch chi thứ Tô gia cũng quỳ một chân xuống:

- Tham kiến gia chủ!

Bốn chữ này vang vọng Ngô Đồng sơn, từ nay về sau, Ngô Đồng sơn vẫn là Ngô Đồng sơn, Tô gia cũng là Tô gia, chỉ có điều lại thành Tô gia của Tô Tín.

Đại Thế Chí Thượng Sư thở dài một hơi, Tô Tín đại thế đã thành.

Ninh Viễn Đường Tô gia là đại tộc vạn năm nhưng bị đả kích liên tục, ban đầu các đại tông môn Bắc Nguyên đạo liên thủ vây công, Tô gia mất hết mặt mũi.

Rồi sau đó tranh đoạt Phượng huyết trên Ngô Đồng sơn, sau trận chiến đó Tô gia tổn thương nguyên khí nặng nề, cuối cùng thậm chí lão tổ Tô gia bị Tô Tín đánh lén trọng thương.

Tô gia vừa xuất thế bị đả kích liên tục, hiện tại bị To Tín mưu đồ đổi chủ, Đại Thế Chí Thượng Sư không biết nên nói Tô Tín nắm bắt thời cơ quá tốt hay nói Tô gia tự tìm đường chết.

Đương nhiên nếu như Đại Thế Chí Thượng Sư biết rõ tất cả đại tông môn Bắc Nguyên đạo liên thủ áp bức và trận chiến Ngô Đồng sơn đều là Tô Tín đạo diễn, như vậy hắn không phải thở dài, tuyệt đối sẽ đứng xa mà nhìn Tô Tín.

Từ hai năm trước, Tô Tín đã bắt đầu tính toán Tô gia, nhìn chằm chằm vào bọn họ không buông, từng bước một suy yếu thực lực Tô gia, cuối cùng tìm ra cơ hội đánh tan, từ đó làm Tô

gia đổi chủ, tuy trong đó có nguyên nhân do Tô gia, nhưng nếu như không có Tô Tín, tối thiểu Tô gia kéo dài một ngàn năm cũng không khó.

Thậm chí nếu như không có Tô Tín đánh chết Tô Minh Viễn là người nhìn xa duy nhất của Tô gia, thậm chí dưới sự dẫn dắt của Tô Minh Viễn, Tô gia có thể đi tới huy hoàng lần nữa, chuyện này rất có khả năng.

Đại Thế Chí Thượng Sư khó hiểu những việc này, cho nên hắn chỉ có thể cho rằng Tô gia tự tìm đường chết, cuối cùng thành toàn cho Tô Tín.

Đừng nhìn thực lực bản thân đệ tử chi thứ Tô gia không được tốt lắm, tuy bọn họ chỉ mạnh hơn những võ giả xuất thân tán tu nhưng nội tình lại không thua gì các đệ tử thế lực lớn.

Căn cơ nội tình của bọn họ không có vấn đề gì, sau khi lựa chọn công pháp thích hợp và lịch lãm một phen, chắc chắn thực lực sẽ gia tăng rất lớn.

Chương 1252 - Ngươi nói ta không giảng quy củ?

Tô Tín nhìn những cái kia đệ tử chi thứ quỳ lạy phía dưới thì thoả mãn gật gật đầu, hắn không có trông cậy vào những đệ tử chi thứ Tô gia có thể hoàn toàn thần phục chính mình, chỉ cần hiện tại bọn họ nghe chính mình lời là đủ, đến lúc đó chính mình tự nhiên sẽ dùng thủ đoạn khác thu phục lòng trung thành của bọn họ.

Kỳ thật Tô Tín không biết, uy vọng của hắn trong nội tâm các đệ tử chi thứ Tô gia là rất cao.

Dù sao hiện tại Tô gia đã chính thức đặt chân giang hồ, tuy Tô gia không có mạng lưới tình báo của mình, nhưng bọn họ lại biết một ít lời đồn giang hồ.

Chính bởi vì như thế, những đệ tử chi thứ Tô gia càng sùng bái Tô Tín.

Dù sao thân phận Tô Tín giống như bọn họ, kết quả Tô Tín lại lẻ loi một mình xông ra uy danh và cơ nghiệp to lớn ở bên

ngoài.

Bọn họ bị Tô gia đối xử như nô bộc, Tô Tín lần đầu tiên tới Tô gia cũng là được cung kính mời tới, đây cũng là chênh lệch.

Hiện tại có Tô Tín trở thành gia chủ Tô gia, trong nội tâm bọn họ cũng có thể an tâm, dù sao đây chính là giang hồ, trừ phi ngươi là võ giả tán tu một người ăn no cả nhà không đói bụng, nếu không người cầm đầu mỗi thế lực là người vô cùng quan trọng.

Ví dụ như Lệ Trường Hải chưởng môn Thanh Thành kiếm phái.

Tuy Thanh Thành kiếm phái diệt vong không có quan hệ với hắn nhưng thân là chưởng môn một phái, hắn bình thường chính là sai lầm lớn nhất, nguyên nhân Thanh Thành kiếm phái diệt vong không hoàn toàn có nguyên nhân do hắn, nhưng tối thiểu hắn cũng có trách nhiệm nhất định.

Hiện tại Tô Tín không dính tới hai chữ "bình thường", những huyết mạch chi thứ Tô gia tin tưởng, do Tô Tín dẫn dắt Tô gia sẽ cường thịnh hơn thời điểm còn lão tổ Tô gia.

Đại Thế Chí Thượng Sư đi đến bên người Tô Tín, nói:

- Chúc mừng Tô đại nhân, một trong lánh đời tam tộc Ninh Viễn Đường Tô gia đã là vật trong tay của ngươi.

Vào lúc nói lời này, Đại Thế Chí Thượng Sư nói chuyện còn mang theo hâm mộ và ghen ghét.

Đừng nhìn Ninh Viễn Đường Tô gia hiện tại rách nát, thậm chí không có bao nhiêu tài nguyên tu luyện, nhưng tài phú chính thức của Ninh Viễn Đường Tô gia không phải những vật này, mà là người và truyền thừa.

Hiện tại huyết mạch dòng chính Tô gia đã bị tru sát, Ninh Viễn Đường Tô gia không tính là thế lực đỉnh cấp, nhưng bọn họ còn mạnh hơn thế lực nhất lưu vài lần.

Hơn nữa trừ người, Tô gia còn có các công pháp cường đại truyền thừa từ thượng cổ, cứ nhìn lão tổ Tô gia hôm nay dùng các bí pháp kia thì biết rõ, Tô gia vốn có truyền thừa không kém.

Tuy Tô gia không có một môn truyền thừa cường đại nhưng số lượng truyền thừa của Tô gia lại rất nhiều.

Ngày xưa thủy tổ Tô gia theo sau Nhân Hoàng chinh chiến thiên hạ, các lộ tông môn và công pháp dị tộc bị Tô gia thu nạp vô số, cứ nhìn huyết mạch dòng chính Tô gia hiện tại là biết rõ, trên thân mỗi người đều có công pháp cường đại, hơn nữa còn mặc cho bọn họ lựa chọn.

Những truyền thừa này, ngay cả Đại Thế Chí Thượng Sư nhìn thấy cũng phải thèm, nhưng hắn biết rõ, nếu đổi người khác cướp truyền thừa của Tô gia, người Tô gia sẽ liều chết đánh một trận.

Tô Tín mưu đoạt Tô gia đó là nội chiến, bản thân hắn chính là người Tô gia, cho nên huyết mạch chi thứ Tô gia không chỉ không có mâu thuẫn, trái lại còn giúp hắn.

Nếu đổi thành người bên ngoài, chắc chắn sẽ đụng đầu rơi máu chảy.

Huống hồ cho dù bọn họ có thực lực mạnh hơn Tô gia mấy lần, có thể giết sạch người Tô gia, kẻ đó chắc chắn sẽ bị Tô gia sắp chết phản công làm bị thương nguyên khí, như vậy mới không có lợi nhất.

Dù sao đối với đại bộ phận thế lực võ lâm mà nói, nhân tài là trọng yếu nhất, cuối cùng cướp được công pháp kết quả lại làm mình thương vong quá lớn, làm như vậy không có lợi nhất.

Huống hồ không phải thế lực nào cũng có thể xuất động lực lượng cường đại nghiền ép như Đại Chu liên thủ với Thiên Địa nhị cung diệt Thanh Thành kiếm phái.

Vạn nhất bọn họ thật sự ảnh hưởng tới nguyên khí, nói không chừng những tông môn kết thù kết oán với bọn họ sẽ nhân lúc cháy nhà mà hôi của.

Giống như Dịch Kiếm Môn cùng Cản Thi Phái đánh một trận lần trước, Dịch Kiếm Môn nguyên khí đại thương, lúc trước có không ít thế lực bỏ đá xuống giếng, thậm chí ngay cả trì kiếm ngũ phái đồng khí liên chi cũng làm như vậy, càng không cần nói các tông môn khác.

Tô Tín thản nhiên nói với Đại Thế Chí Thượng Sư:

- Thượng sư nghiêm trọng,

- Tô Tín ta cũng không có gia đại nghiệp đại như Mật Tông, bản thân vì một chút cơ nghiệp mà phải xông pha liều chết, không tính toán nhiều một chút là không được.

Đại Thế Chí Thượng Sư chỉ cười cười mà không nói lời nào,

Cả Ngô Đồng sơn cũng bị đánh thành rối loạn, Tô Tín trực tiếp bảo những huyết mạch chi thứ sửa sang thi thể lại một phen.

Những môn khách Tô gia mời chào đều dùng ánh mắt "trông mong" nhìn Tô Tín.

Bọn họ đều bị Tô gia mời chào đến, chỉ có điều khi đó người mời chào bọn họ là dòng chính Tô gia, mà bây giờ Tô gia đã đổi chủ, bọn họ nên nghe ai? Hơn nữa Tô Tín có thái độ gì với bọn họ? Trước kia Tô gia cho bọn họ lương tháng có thay đổi hay không?

Tô Tín nhìn bọn họ, hắn nói thẳng:

- Đều đi thôi, về sau Tô gia không cần môn khách.

Mọi người nơi này khiếp sợ, bọn họ thật không nghĩ tới Tô Tín nói một câu đã đuổi hơn năm ngàn tên môn khách Tô gia xuống núi.

Kỳ thật Tô Tín không vừa mắt những người này.

Tô gia vừa mới đặt chân giang hồ, người trong tộc không đủ, cho nên bọn họ có chút ít bụng đói ăn quàng, người nào cũng mời chào, kết quả làm cho tốt xấu lẫn lộn.

Đại bộ phận môn khách Tô gia này đều là tán tu không có lý tưởng, thậm chí còn có một chút là thám tử của thế lực khác, ví dụ như Tô Tín phái đám người Vệ Trường Đông tới cũng có thể dễ dàng trà trộn vào.

Tuy không bài trừ trong đó có một ít võ giả thiên phú không tồi, đáng giá bồi dưỡng, nhưng Tô Tín lại không muốn phí sức chọn lựa, cho nên hắn dứt khoát đuổi những người này xuống núi.

Nhưng hắn làm như vậy lại làm những môn khách Tô gia bất mãn.

Lúc này có người nói:

- Tô đại nhân ngài làm như vậy có phần không giảng quy củ, lúc trước Tô gia mời chào chúng ta lên núi làm môn khách, bọn họ hứa hẹn cho chúng ta rất nhiều tài nguyên, thậm chí bây giờ còn chưa cấp tài nguyên cho chúng ta đấy, ngài nói câu đầu tiên đã đuổi chúng ta xuống núi, ngươi làm như vậy là không có quy củ.

- Hiện tại ngài là gia chủ Tô gia, trước kia dòng chính Tô gia cho chúng ta điều kiện ngài không nói gia tăng, nhưng không thể trực tiếp đá chúng ta đi như vậy.

Phần đông môn khách Tô gia ở đây lên tiếng phụ họa.

Tô gia lúc trước vì mời chào bọn họ đã đáp ứng không ít tài nguyên, bởi vì khi đó Tô gia thiếu người, cho nên vì muốn mau chóng mời chào môn khách, Tô gia khai ra điều kiện nhiều hơn môn khách của thế lực khác, hơn nữa Tô gia còn hứa hẹn mỗi khi qua một năm đều cho môn khách hai tháng bổng lộc.

Hiện tại Tô Tín nói một câu đã đuổi bọn họ xuống núi, bổng lộc mỗi tháng không còn, trong nội tâm các môn khách không vui là đương nhiên.

Bổng lộc mỗi tháng của bọn họ đối với đại nhân vật như Tô Tín không coi vào đâu, chín trâu mất sợi lông mà thôi, nhưng đối với bọn họ mà nói là thu nhập không nhỏ, cũng không thể cứ mất đi như vậy.

Tô Tín tươi cười.

Kỳ thật tướng mạo bản thân Tô Tín không phải quá tuấn tú nhưng cũng xem như anh tuấn, cho nên hắn cười lại cho người ta cảm giác bình thản.

Chỉ có điều có ít người đã quên, thường thường những người vẻ mặt hung ác không phải người tốt, bọn họ cũng không phải kẻ ác nhất.

Tô Tín tươi cười chỉ vào tên võ giả Tiên Thiên kia, nói:

- Đến đến, đứng ra.

Tên võ giả lập tức sững sờ, nhưng võ giả chung quanh hắn lui lại phía sau vài bước, khu vực hắn đứng trống trải..

Tô Tín nhìn tên võ giả này, nụ cười trên mặt biến mất, hắn bình thản nói:

- Ngươi vừa rồi nói với ta cái gì? Ta không giảng quy củ? Vậy làm phiền ngươi nói cho ta biết là giảng quy củ gì?

Bị Tô Tín hỏi, tên võ giả này nở nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, hắn bây giờ mới nhớ tới, người trước mặt mình không phải võ giả Tô gia không có kinh nghiệm giang hồ, mà là Tô Tín tứ đại thần bộ uy danh hiển hách.

Những năm này qua Tô Tín giết bao nhiêu người? Chỉ sợ ngay cả chính hắn còn không nhớ, cái gọi là súng bắn chim đầu đàn, bản thân mình lại đứng ra nói quy củ với hắn, hắn thật sự ngu không ai bằng.

Tên võ giả kia run rẩy nói:

- Tô đại nhân, ta…

Nhưng hắn còn chưa nói xong, Tô Tín đã nhíu mày, một đạo kiếm khí bay tới dưới chân tên võ giả kia, trực tiếp chém hắn thành hai nửa.

Máu tươi bắn tung tóe, những người ở đây ngây người, không ai nghĩ tới Tô Tín một lời không hợp liền muốn giết người, thậm chí tên võ giả kia chưa nói hết câu đã bị Tô Tín giết.

Nhìn đám người trước mặt, Tô Tín thản nhiên nói:

- Lương tháng của các ngươi là đám ma quỷ Tô gia kia đồng ý, các ngươi muốn cũng được, ta tiễn các ngươi đi tìm bọn họ, như vậy có đủ quy củ hay không?

Toàn thân mọi người lạnh lẽo, không ai dám nói nhảm một câu.

Những tông môn thế gia trên võ lâm xưa nay rất khách khí với các khách khanh và môn khách như bọn họ, chỉ cần bọn họ không phản bội tông môn, những tông môn kia không quá

mức nghiêm khắc với bọn họ, bọn họ làm như vậy chỉ vì hai chữ thanh danh mà thôi.

Dù sao chỉ có thanh danh tốt mới có người giang hồ tiếp tục tìm nơi nương tựa bọn họ, nếu không, ngươi có tiếng xấu, có ai tới nương tựa ngươi chứ?

Cho nên đại môn phái rất nghiêm khắc với đệ tử của mình, dù sao cũng là người một nhà.

Đối với môn khách thân là người ngoài, bọn họ rất khách khí, đương nhiên bọn họ cũng không có tư cách tiếp xúc với cơ mật, cao lắm chỉ là tay chân cao cấp mà thôi.

Những người này thật sự xem Tô Tín như chấp chưởng giả tông môn và thế gia bình thường, bọn họ lại quên Tô Tín có hung danh hiển hách.

Dù sao Tô Tín có không ít bêu danh trên giang hồ, hắn sẽ không để ý người khác mắng ác hơn một ít, những tông môn thế gia sợ ảnh hưởng thanh danh, Tô Tín hắn không sợ.

Sau khi Tô Tín giết gà dọa khỉ, những người này không dám phóng cái rắm, trực tiếp xám xịt cút xuống núi.

Chương 1253 - Bức bách

Đại Thế Chí Thượng Sư nhìn thấy thủ đoạn làm việc của Tô Tín thì lắc đầu, hắn cho rằng Tô Tín làm việc quá tuyệt một ít.

Ví dụ như các môn khách Tô gia kia, hắn sẽ dùng phương thức dụ dỗ trấn an một chút, dù sao lương bổng mỗi tháng của võ giả Tiên Thiên không là gì so với Tô Tín, cùng lắm cứ cho bọn họ.

Vạn nhất trong đó có một ít võ giả thiên phú không tồi cảm động và nhớ nhung Tô Tín hào phóng, có lẽ còn chủ động đầu nhập vào Tô Tín hoặc nhớ kỹ ân tình của Tô Tín.

Kết quả Tô Tín trực tiếp giết gà dọa khỉ, dùng thủ đoạn kịch liệt nhất đuổi các môn khách này đi, đây là việc làm Đại Thế Chí Thượng Sư khó hiểu.

Tuy Đại Thế Chí Thượng Sư không muốn lắm miệng nhưng hắn vẫn không nhịn được nói:

- Tô đại nhân, thứ cho lão tăng nói thẳng, ngươi đối đãi với võ giả tán tu như vậy, có lẽ sau khi bọn họ xuống núi sẽ nói bậy về ngươi đấy.

- Huống hồ hơn năm ngàn người này chưa hẳn không có người đáng giá bồi dưỡng, sẽ không sợ bỏ qua lương tài hay sao?

Tô Tín lắc đầu cười lạnh nói:

- Cho dù trong bọn họ có thiên phú tốt cũng không sao cả, Tô Tín ta muốn thu thủ hạ không chỉ cần thực lực, còn phải xem năng lực và nhãn lực.

- Ta là người như thế nào bọn họ cũng đều biết, nhưng chính vì một ít lương bổng mà có kẻ đứng ra chỉ trích ta không biết quy củ, loại người tầm nhìn hạn hẹp thế như thế, cho dù có thiên phú thì có thể làm cái gì?

Đại Thế Chí Thượng Sư sững sờ, hắn không nghĩ tới Tô Tín nói có mấy phần đạo lý.

Có thiên phú không có nghĩa là có năng lực, những người này hiện tại biểu hiện tầm nhìn hạn hẹp, tương lai sẽ có đức hạnh gì có thể nghĩ.

Nói không chừng bọn họ bị Tô Tín thu làm thủ hạ sẽ dẫn tới phiền toái nào đó, hiện tại đá đi cũng thanh tĩnh.

Đại Thế Chí Thượng Sư lắc đầu, thở dài một tiếng, tuy hắn không cảm thán Tô Tín, mà là cảm thán chính hắn.

Mật Tông không có đối thủ trong Tây Cương, trong tông môn đều là sư phụ dạy đồ đệ tử, cho nên đệ tử rất ít xử lý tạp vụ, càng không có kinh nghiệm quản lý tông môn.

Hiện tại bọn họ đặt chân Trung Nguyên đã có cảm giác mình không đủ.

Đừng nói Huyền Minh thay mặt phương trượng Thiếu Lâm tự, ngay cả Tô Tín xuất thân lùm cỏ cũng có năng lực xử lý công việc mạnh hơn hắn rất nhiều.

Có lẽ Đại Thế Chí Thượng Sư không thua thiệt trên đại cục, nhưng ở những chuyện nhỏ nhặt này, hắn cần phải cảnh giác thật nhiều.

Lúc này Tô Tín lại phát hiện thì ra những võ giả lục tục xuống núi lại quay trở về, bọn họ cũng không dám lên núi, mà là dừng lại giữa sườn núi, trên mặt còn nở nụ cười hả hê, không biết đang xem náo nhiệt cái gì.

Tô Tín cau mày, dưới núi có rất nhiều khí tức cường giả đi tới, trong đó có không ít cường giả, mấy chục đạo khí tức đều là tồn tại trên Hóa Thần Cảnh, trong đó cũng có không ít Dung Thần Cảnh.

Sau một lát, Tô Tín nhìn thấy gia chủ Độc Cô thị Độc Cô Diêm mang theo một đám cường giả Độc Cô thị leo lên Ngô Đồng sơn, trên mặt còn mang theo vui mừng không chút che giấu.

Nhìn thấy tràng cảnh Tô gia, Độc Cô Diêm rất vui mừng, không nói chuyện khác, thù của con hắn được báo rồi.

Huyết mạch dòng chính Tô gia bị diệt toàn bộ, Tô Trọng Viễn giết con hắn lúc trước cũng chết.

Tuy nhiên không phải tự tay báo thù rất đáng tiếc, không sao cả, có thể báo thù thì Độc Cô Diêm rất vui vẻ.

Còn có một lý do khác, đó là Tô gia nguyên khí đại thương, không có võ giả Dương Thần Cảnh, hiện tại Tô gia không tính là thế lực nhất lưu, nhiều nhất chỉ có thể là khối thịt mỡ mê người mà thôi, Độc Cô Diêm rất hứng thú cắn một cái, cho dù đắc tội Tô Tín cũng không tiếc.

Ai cũng biết Tô Tín rất khó đắc tội, nếu vì một chuyện nhỏ Độc Cô thị cũng không xuất động toàn lực đi nhằm vào Tô Tín.

Nhưng hiện tại những bí pháp truyền thừa của Tô gia làm Độc Cô Diêm động tâm, chỉ cần có thể cướp được, cho dù Độc Cô thị có trở mặt với Tô Tín cũng đáng.

Mặc dù nói lần trước Tô Tín dẫn đầu cường giả Đại Chu liên hợp Thiên Địa nhị cung diệt sạch Thanh Thành kiếm phái đã làm các thế lực lớn trên giang hồ kiêng kị, nhưng chỉ là kiêng kị mà thôi, căn bản không cách nào phục chế lần nữa.

Không mượn dùng lực lượng Đại Chu, Tô Tín cũng chỉ là tứ đại thần bộ mà thôi, tuy đắc tội hắn có phiền toái, nhưng Độc Cô thị vẫn gánh vác được.

Tô Tín nhìn vẻ mặt sắc mặt vui mừng Độc Cô Diêm, thản nhiên nói:

- Độc Cô gia chủ không ở lại địa bàn của mình, mang người chạy đến Ngô Đồng sơn làm gì? Xem náo nhiệt?

Độc Cô Diêm lắc lắc đầu nói:

- Ta không tới xem náo nhiệt, từ xưa đến nay chỉ có được làm vua thua làm giặc, chuyện này không có gì lạ, trước kia đã xem chán rồi.

- Lần này Tô gia bại, như vậy sau này người trên giang hồ chỉ biết Ngô Đồng sơn Tô gia là của Tô Tín Tô đại nhân, cũng không phải là của Ninh Viễn Đường.

Độc Cô Diêm nhìn chung quanh, nói:

- Tuy ngày xưa Ninh Viễn Đường Tô gia tích súc truyền thừa cũng không phải ít, hiện tại đều rơi vào trong túi Tô đại nhân sao?

Tô Tín híp mắt hỏi:

- Thì như thế nào?

Độc Cô Diêm lắc đầu nói:

- Tô đại nhân, ăn mảnh cũng không phải là thói quen tốt, nói ra ngươi diệt Tô gia đã kiếm rất nhiều rồi.

- Hiện tại người Tô gia cũng đã nhận ngươi làm chủ nhân, ngươi có được nhiều cường giả như thế, uy thế sẽ phóng đại, chẳng lẽ Tô đại nhân ngươi không có ý định lấy ra một ít đồ hay sao? Có đôi khi ăn nhiều sẽ no chết đấy.

- Độc Cô gia chủ muốn giật đồ trong tay ta sao?

Tô Tín nhàn nhạt hỏi.

Độc Cô Thành lắc đầu nói:

- Không phải đoạt, mà là mượn.

- Ngày xưa lão tổ Tô gia keo kiệt, tại hạ muốn mượn hắn hai quyển công pháp điển tịch hắn không cho mượn, hiện tại đổi thành Tô đại nhân làm đương gia, chắc có lẽ không như thế nha?

Vừa dứt lời, người Độc Cô thị đi theo Độc Cô Diêm bước lên phía trước một bước, khí thế trên người bộc phát, nói rõ ngươi không cho mượn thì ta sẽ đoạt.

Lợi ích trước mắt, Độc Cô Diêm cũng mặc kệ tướng ăn của hắn có khó coi hay không, dù sao hắn tin tưởng Tô Tín cuối cùng sẽ thỏa hiệp.

Lúc này những môn khách bị Tô Tín đuổi xuống núi hả hê nhìn Tô Tín.

Trước kia Tô Tín ngươi rất uy phong đúng không? Một câu đuổi chúng ta xuống Ngô Đồng sơn, thậm chí còn không phát lương tháng, dám có nửa câu bất mãn thì trực tiếp chém giết, hiện tại như thế nào? Báo ứng đến sao?

Độc Cô thị muốn phân một chén canh, huống hồ Độc Cô Diêm mang theo nhiều cường giả tới, hắn có khả năng tay không mà về sao?

Bởi vì cái gọi là báo ứng, vừa rồi Tô Tín ngươi kiêu ngạo như vậy, hiện tại cũng có thời điểm ngươi ăn thiệt thòi!

Người Độc Cô thị hùng hổ, người Tô gia do Tô Minh Kỳ dẫn dắt đứng sau lưng Tô Tín.

Cho dù những người này vừa mới đầu nhập vào Tô Tín, nhưng lúc trước bọn họ bị huyết mạch dòng chính giáo dục tẩy não, bọn họ từ nhỏ tiếp nhận lý niệm gia tộc lớn hơn tất cả.

Hiện tại cho dù đám người lão tổ Tô gia đã chết, nhưng người Tô gia không có quên việc này.

Hiện tại bọn họ có một ít người không hoàn toàn phục tùng Tô Tín nhưng khi đối mặt với kẻ thù bên ngoài, bọn họ sẽ đồng tâm hiệp lực chống cự kẻ thù bên ngoài.

Sắc mặt Độc Cô Diêm thản nhiên không quan tâm, những huyết mạch chi thứ Tô gia không phải uy hiếp, chiến lực bọn

họ có hạn không nói, vừa rồi bọn họ đại chiến với dòng chính Tô gia một hồi, bây giờ còn bao nhiêu phần khí lực?

Nhìn vẻ mặt như đã tính trước của Độc Cô Diêm, Tô Tín thản nhiên nói:

- Độc Cô gia chủ có lòng tin có thể cướp đồ trong tay Tô Tín ta sao? Hay ngươi xem đại sư Mật Tông là không khí sao?

Độc Cô Diêm thi lễ với Đại Thế Chí Thượng Sư:

- Thượng sư, đây là chuyện trong Bắc Nguyên đạo của chúng ta, mong rằng thượng sư ngài không nên tham dự.

Đại Thế Chí Thượng Sư cau mày, hắn tự nhiên biết rõ Độc Cô thị là một trong lục đại thế gia, đám người Độc Cô thị này muốn thừa dịp cháy nhà cướp của, Đại Thế Chí Thượng Sư không muốn quản.

Nhưng hắn nhìn ra thực lực của Tô Tín, hắn gần như vô địch cùng giai, đừng nhìn Độc Cô thị phái nhiều võ giả Dung Thần Cảnh tới đây nhiều như thế, bọn họ không có khả năng ăn chắc Tô Tín.

Mặc dù nói Tô Tín chỉ mời hắn ra tay đối phó lão tổ Tô gia, cũng không có nói hắn đối phó người Độc Cô thị, nhưng Tô Tín đã có năng lực dọn dẹp đám người này, Đại Thế Chí Thượng Sư thuận tiện dệt hoa trên gấm cũng không sao.

Thời điểm Đại Thế Chí Thượng Sư vừa định muốn đứng ra, uy áp Dương Thần Cảnh hàng lâm nơi này, lão tổ Độc Cô thị Độc Cô Thành bước tới Ngô Đồng sơn, hắn nói với Đại Thế Chí Thượng Sư:

- Thượng sư, Độc Cô thị ta không có thành kiến gì với Tây Cương Mật Tông, về sau Tây Cương Mật Tông truyền đạo trong Bắc Nguyên đạo, Độc Cô thị ta sẽ không can thiệp.

- Chuyện hôm nay, xin thượng sư không nên nhúng tay, ngày sau Độc Cô thị ta chắc chắn nhớ nhân tình của thượng sư.

Nhìn thấy lão tổ Độc Cô thị ra mặt, Đại Thế Chí Thượng Sư cũng chỉ có thể nói là Tô Tín không may, hoặc hắn đánh giá thấp sức hấp dẫn từ công pháp truyền thừa của Tô gia với những người khác.

Nếu không có lão tổ Độc Cô thị ra mặt, Đại Thế Chí Thượng Sư còn có thể dệt hoa trên gấm giúp Tô Tín, hiện tại đã khác, Tô Tín dùng Kim Cương Bất Phôi Thần Công mời hắn ra tay, hắn không đáng ra tay giúp Tô Tín đối phó hai vị cường giả Dương Thần Cảnh, cho dù có bản chép tay Bất Diệt Kim Thân cũng giống như vậy.

Đặc biệt là Độc Cô thị cũng không phải mâu thuẫn trùng trùng điệp điệp, không phảig Ninh Viễn Đường Tô gia có thể so sánh.

Dùng căn cơ và thế lực của Độc Cô thị tại Bắc Nguyên đạo c, bọn họ không giúp Mật Tông truyền đạo tại Bắc Nguyên đạo, nhưng bọn họ có thể âm thầm phá hư chuyện tốt của Mật Tông, từ đó gia tăng không ít phiền toái cho bọn họ.

Cho nên nghĩ đến điểm này, Đại Thế Chí Thượng Sư nói với Tô Tín:

- Tô đại nhân, lần này thứ cho lão tăng không thể giúp ngươi, Tô đại nhân tự mình động thủ đi.

Độc Cô Thành lạnh lùng nói:

- Tô Tín, làm người không nên quá tham, lần này ngươi diệt Tô gia đạt được đủ nhiều rồi, chỉ bằng vào việc ngươi đạt được những người này, thế lực Lục Phiến Môn của ngươi đã vượt qua Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền, trở thành tồn tại gần với Thiết gia.

- Nếu ngươi cũng chiếm những thứ còn lại thì không thể nói nổi, mang thứ đó giao ra đây, lần này Độc Cô thị ta thiếu nhân tình của ngươi.

Chương 1254 - Cao hứng khi đến, mất hứng khi về

Lão tổ Độc Cô thị từng bước bức bách, nhưng Tô Tín cười khinh miệt.

- Độc Cô tiền bối, ngươi nói ta quá tham, nhưng người tham lam chân chính lại là Độc Cô thị ngươi đấy.

Tô Tín nhìn đám người Độc Cô Thành, cười lạnh nói:

- Ta ở đây tân tân khổ khổ âm thầm mưu đồ, thật vất vả mới giải quyết xong Tô gia, các ngươi lại bỗng nhiên tới đây chặn ngang một cước, muốn thừa dịp cháy nhà cướp của, hơn nữa còn muốn tất cả công pháp truyền thừa Tô gia, chính thức tham lam người là ai?

- Tô Tín ta ăn đồ vật vào miệng chưa bao giờ nhổ ra, cũng không có ai cướp được.

Độc Cô Diêm khinh thường nói:

- Vậy sao? Chúng ta thử xem.

Vừa dứt lời, Độc Cô Diêm muốn trực tiếp mang người động thủ, nhưng lúc này dưới Ngô Đồng sơn xuất hiện chấn động khủng bố.

Từng võ giả Hóa Thần Cảnh, Dung Thần Cảnh tiến vào trong Ngô Đồng sơn và đứng bên cạnh Tô Tín, sắc mặt đám người Độc Cô Diêm tái nhợt.

Những người này là ai? Có công hầu Đại Chu, ví dụ như Long Hoa hầu Trần Thiên Chi, Dung Thần Cảnh Vinh Quốc công Trịnh Huyền Thành.

Còn có người của quân đội, tất cả cường giả ba quân đoàn Long Vũ, Dũng Tướng, Phi Hùng đều tới đây, quan trọng hơn là người mặc áo xanh, đó là người trung niên cầm trường thương đứng bên cạnh Tô Tín, người này chính là Thần Uy Đại tướng quân Lâm Tông Việt!

Đại Thế Chí Thượng Sư kinh ngạc nhìn Tô Tín, sau đó hắn lắc đầu, thở dài một hơi, vị Tô đại nhân này suy nghĩ thật chu

toàn, chỉ sợ hắn sớm ngờ tới Độc Cô thị sẽ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của sao?

Cho dù là mình cũng không biết người quân đội tới lúc nào, Tô Tín liên hệ với bọn họ bao giờ.

Kỳ thật Đại Thế Chí Thượng Sư nghĩ sai rồi, Tô Tín không nghĩ đám người Độc Cô thị lại tham lam như thế, muốn thừa dịp Tô gia đại loạn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Tô Tín mời đám người Lâm Tông Việt tới chỉ phòng ngừa vạn nhất mà thôi.

Dù sao Tô gia truyền thừa trên vạn năm, trong tộc có át chủ bài hay không thì không ai biết.

Nhưng Tô Tín cảm thấy Đại Thế Chí Thượng Sư không đáng tin cậy, cho nên hắn liền dùng bản chép tay Bất Diệt Kim Thân đổi lấy Lâm Tông Việt ra tay âm thầm bảo hộ.

Lâm Tông Việt tu luyện lộ tuyến võ đạo tương tự với Triệu Vũ Niên, đó là thân thể vô song, đấu chiến cực hạn.

Bất Diệt Kim Thân là công pháp luyện thể cực hạn, cho dù có bản chép tay cũng không thể giúp bọn họ ngộ ra cảnh giới cao nhất, nhưng có thể loại suy, từ đó bọn họ sẽ lĩnh ngộ ra thứ khác.

Lúc ấy Tô Tín chỉ mời một mình Lâm Tông Việt tới, tuy tin tức này bị Đại tổng quản Long Vũ quân Hòa Phi Dương và đám người Vinh Quốc công Trịnh Huyền Thành nghe được, bọn họ chủ động tới giúp Tô Tín.

Lần trước Tô Tín cấp cho bọn họ Phật Cốt Xá Lợi, nhân tình vẫn còn đó, cho nên bọn họ không có chuyện gì làm, giúp Tô Tín một tay cũng không sao.

Độc Cô Thành lạnh lùng nói:

- Lâm Tông Việt, hiện tại các ngươi ra tay là có ý gì? Triều đình vừa mới diệt Thanh Thành kiếm phái, hiện thế lực giang hồ rất cảnh giác các ngươi, các ngươi còn dám tham dự vào chuyện tiêu diệt Tô gia hay sao?

Lâm Tông Việt khinh thường lắc lắc đầu, nói:

- Độc Cô Thành, ngươi càng sống càng thụt lùi, còn muốn dùng việc này dọa ta?

- Huống hồ ai nói ta tham dự việc diệt Tô gia?

- Người Tô gia nội đấu chỉ có Tô Tín và người Tô gia cùng Mật Tông Đại Thế Chí Thượng Sư tham dự, ta tham dự khi nào?

- Hiện tại gia chủ Tô gia chính là Tô Tín, hắn là đồng liêu Đại Chu của ta, mà các ngươi bây giờ tới nháo sự, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, ta đứng ra chủ trì công đạo không được sao?

Các võ giả Đại Chu cười lạnh, đây chính là nguyên nhân bọn họ công khai đứng ra.

Nếu như Tô Tín trực tiếp bảo bọn họ ra tay giống Đại Thế Chí Thượng Sư thì bọn họ không dám, dù sao Đại Chu vừa ra tay diệt một thế lực đỉnh cấp, có thể nói là tối kỵ giang hồ, không biết sẽ xảy ra hậu quả gì.

Cho nên trước kia bọn họ nấp trong bóng tối, nếu phát sinh cái gì ngoài ý muốn bọn họ cũng có thể ra tay cứu giúp Tô Tín.

Tuy nhưng bây giờ thì khác, Tô gia triệt để đổi chủ, hiện tại gia chủ chính là Tô Tín, đó là người của bọn họ, Độc Cô thị ngươi đánh đến tận cửa chính là nhắm vào người triều đình.

Đều là đồng liêu Đại Chu, bọn họ đứng ra hỗ trợ phòng bị đúng lúc, có sai sao? Tối thiểu người giang hồ không tìm ra tật xấu gì.

Ánh mắt Độc Cô Thành lạnh lùng, lần này Độc Cô thị bọn họ mất mặt lớn rồi.

Vội vàng chạy tới Ngô Đồng sơn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, kết quả lại đi không một chuyến.

Lâm Tông Việt thản nhiên nói:

- Độc Cô Thành, còn không đi sao? Chẳng lẽ ngươi muốn tranh tài với ta một hồi? Ta rất muốn xem, những năm qua ngươi tiến bộ bao nhiêu.

Độc Cô thị ở ngay Bắc Nguyên đạo, cho nên Độc Cô thị cũng là thế lực có liên hệ với võ giả Đại Chu nhiều nhất.

Hơn nữa lúc trước Đại Chu quyết định đóng đô tại Bắc Nguyên đạo thành Thịnh Kinh, đương nhiên Độc Cô thị không muốn.

Tuy nhiên Độc Cô thị không có lá gan chơi thủ đoạn với Đại Chu nhưng vẫn có ma sát nhỏ.

Chính bởi vì như thế, lão tổ Độc Cô thị Độc Cô Thành là võ giả Dương Thần Cảnh duy nhất phải đứng ra giao thủ với mấy vị cường giả Dương Thần Cảnh của Đại Chu, tuy nhiên kết quả không cần phải nói.

Độc Cô Thành thắng lợi thì hắn không thể cúi đầu trước mặt Lâm Tông Việt như hiện tại.

- Đi!

Độc Cô Thành quát một tiếng, hắn mang người xuống núi.

Đám môn khách lúc trước đứng xem náo nhiệt cũng rời đi.

Bọn họ còn chuẩn bị xem náo nhiệt, kết quả lại là Độc Cô thị cao hứng khi đến, mất hứng khi về.

Tiếp tục lưu lại đây, bọn họ sợ bị Tô Tín giận chó đánh mèo, cho nên bọn họ cũng rời khỏi nơi này.

Vào lúc này, Tô Tín lại nói với đám người Độc Cô Thành một câu:

- Độc Cô gia chủ đi thong thả, chuyện hôm nay, ngày sau Tô Tín ta chắc chắn đến nhà bái tạ!

Độc Cô Thành và Độc Cô Diêm cảm giác toàn thân lạnh lẽo, đối với Tô Tín uy hiếp, bọn họ chưa bao giờ xem đó là lời nói suông.

Huống hồ tới thực lực và cảnh giới như bọn họ, nói suông hay đe dọa không có ý nghĩa gì, chỉ có thể biến thành trò cười mà thôi.

Bọn họ hiểu tính cách của Tô Tín, Tô Tín tuyệt đối không phải là kẻ nhàm chán nói mà không làm.

Dùng tính cách có thù tất báo của hắn, tương lai hắn nhất định sẽ như độc xà trong bóng tối nhìn chằm chằm vào Độc Cô thị, không biết lúc nào sẽ xông tới cắn bọn họ một cái, sẽ xé một khối thịt trên người.

Tuy Độc Cô thị là một trong lục đại thế gia, tự nhiên sẽ không biết chịu thua Tô Tín, Độc Cô Thành chỉ là hừ lạnh một tiếng, hắn dẫn người trực tiếp xuống núi.

Sau khi xuống núi, Độc Cô Thành lạnh lùng nói với Độc Cô Diêm:

- Ngươi làm gia chủ như vậy sao? Muốn đến nhặt tiện nghi của Tô Tín, kết quả lại không tìm hiểu người ta xuất động bao nhiêu lực lượng.

Sau chuyện lần này, Độc Cô Thành rất thất vọng về Độc Cô Diêm.

Lúc trước hắn lựa chọn Độc Cô Diêm làm gia chủ có nguyên nhân rất lớn là vì Tiêu Xước.

Thực lực Độc Cô thị vốn rất yếu trong lục đại thế gia, về sau Đại Chu đóng đô tại Bắc Nguyên đạo, thế lực Độc Cô thị bọn họ giảm đi rất nhiều.

Hiện tại bọn họ có quan hệ thông gia với Tiêu thị, còn có thể mượn một bộ phận lực lượng và uy thế Tiêu gia, như vậy Bắc Nguyên Độc Cô thị bọn họ mới có nắm chắc truyền thừa trước áp lực của Đại Chu.

Năng lực bản thân của Độc Cô Diêm trong Độc Cô thị không xuất chúng, lúc trước hắn tối thiểu còn hợp cách, dù sao Độc Cô thị cũng không tìm ra nhân vật kinh tài tuyệt diễm, ai làm gia chủ cũng như nhau, cho nên Độc Cô Thành dứt khoát lựa chọn để cho Độc Cô Diêm tiếp nhận vị trí gia chủ này.

Trong vài chục năm qua, biểu hiện của Độc Cô Diêm cũng tốt, nhưng không nghĩ tới trong khoảng thời gian này, Độc Cô Diêm lại biểu hiện kém cỏi như thế.

Trước kia hắn phạm sai lầm nhỏ cũng không có gì, nếu như hắn lại phạm sai lầm lớn, Độc Cô Thành đã có suy nghĩ nên đổi gia chủ.

Chỉ có điều Độc Cô Thành không biết là, cho dù đoạn thời gian trước Độc Cô Diêm biểu hiện không tệ, đó là bởi vì Tiêu Xước ở bên cạnh bày mưu tính kế cho hắn.

Chỉ có điều sau đó hắn cho rằng Tiêu Xước đang khoa tay múa chân là sỉ nhục tôn nghiêm nam nhân và gia chủ như hắn, cộng thêm việc con riêng, hắn có thành kiến lớn với Tiêu Xước, cho nên trong khoảng thời gian này hắn không nghe theo đề nghị của Tiêu Xước, kết quả lại làm hư vài chuyện.

Nghĩ đến trước đó Tiêu Xước nói Tô Tín sẽ có phòng bị Độc Cô thị, hắn còn không tin, kết quả tốt rồi, Độc Cô thị bọn họ mất mặt như thế, mấy ngàn tên môn khách Tô gia sẽ truyền việc này khắp giang hồ.

Độc Cô thị bọn họ mất mặt rất lớn, cũng không trách Độc Cô Thành tức giận như vậy.

- Lão tổ bớt giận, ta vốn cho rằng Tô Tín đã mời Đại Thế Chí Thượng Sư ra tay, người triều đình sẽ không đến, không nghĩ tới hắn lại âm thầm ẩn giấu.

Độc Cô Diêm vội vàng giải thích với Độc Cô Thành.

Nhưng hắn thực sợ Độc Cô Thành tức giận phế bỏ vị trí gia chủ của hắn.

Độc Cô Thành thở dài một hơi nói:

- Về sau chú ý một ít, mọi chuyện phải nghĩ cho kỹ, ngươi bây giờ là gia chủ Độc Cô thị, ngươi phải biết rằng ngươi làm bất cứ chuyện gì cũng sẽ ảnh hưởng tới an gnuy và vinh nhục của Độc Cô thị!

Độc Cô Diêm đã làm gia chủ Độc Cô thị vài chục năm, tâm phúc vô số, lúc này thay thế hắn sẽ gây ảnh hưởng lớn tới Độc Cô thị.

Cho nên vì an ổn của Độc Cô thị, Độc Cô Thành cũng cho hắn một cơ hội.

Nếu như Độc Cô Diêm tái phạm sai lầm lớn lần nữa, Độc Cô Thành cũng sẽ không nói nhảm, tất nhiên sẽ trực tiếp thay đổi, thay thế gia chủ.

Nghe được Độc Cô Thành nói như vậy, Độc Cô Diêm thở ra một hơi, tối thiểu vị trí gia chủ của hắn không cần lo lắng.

Lúc này Độc Cô Thành lại nói:

- Cẩn thận Tô Tín, tên nầy không phải kẻ dễ sống chung, làm người có thù tất báo mà tâm ngoan thủ lạt, hơn nữa không hề cố kỵ, hắn có thể dùng tất cả thủ đoạn âm tàn bỉ ổi.

- Tuy sức một mình Tô Tín không thể phá hư căn cơ Độc Cô thị chúng ta, chúng ta phải phòng bị mới được, Thanh Thành kiếm phái chính là vết xe đổ.

Chương 1255 - An bài người tô gia

Người Bắc Nguyên Độc Cô thị hậm hực rời đi, sau khi Tô Tín cảm tạ đám người Lâm Tông Việt và Đại Thế Chí Thượng Sư, cũng tiễn bọn họ rời đi.

Lúc này Tô Minh Kỳ nhìn về phía Tô Tín, nói:

- Gia chủ, hiện tại chúng ta phải làm gì?

Hiện tại trong lòng những đệ tử chi thứ này dao động bất định.

Mặc dù nói hiện tại Tô Tín đã thành gia chủ của bọn họ nhưng những người này không biết Tô Tín sẽ an bài bọn họ như thế nào.

Dù sao lão tổ Tô gia đã chết, huyết mạch dòng chính chết sạch, Ninh Viễn Đường Tô gia từ thế lực đỉnh cấp biến thành thế lực nhất lưu, cũng không còn uy thế như xưa.

Tô Tín nói:

- Đầu tiên dọn sạch đồ vật trong tàng kinh các Tô gia.

Tô Minh Kỳ gật đầu, trực tiếp mang theo người Tô gia đi vào trong tàng kinh các chỉnh sửa truyền thừa và bảo vật.

Những năm gần đây các huyết mạch chi thứ bọn họ không có tư cách tới gần tàng kinh các, cho nên bọn họ không biết trong tàng kinh các của Tô gia có cái gì.

Tô Tín đứng bên cạnh nhìn, đợi đến lúc mọi người dọn sạch tàng kinh các thì Tô Tín mới cau mày.

Hiện tại cả Tô gia dời huyết mạch đại trận tới Ngô Đồng sơn, tất cả bảo vật cũng ở nơi này, chỉ có điều số lượng quá ít.

Kỳ thật cũng không phải huyết mạch chi thứ tư tàng hoặc Tô gia có nơi giấu bảo vật khác, mà là vì tất cả bảo vật của Tô gia hiện tại chỉ còn bao nhiêu đó.

Trong một vạn năm qua, kỳ thật Tô gia vẫn sống bằng tiền dành dụm.

Tuy các thế lực khác cũng tiêu hao tài nguyên nhưng bọn họ lại dùng thực lực của mình kiếm rất nhiều tài nguyên tu luyện, mà không phải như Tô gia chỉ có vào không có ra.

Đặc biệt chờ đến lúc Tô gia sắp tu luyện sạch tài nguyên, Tô gia cũng mang những chí bảo và bảo vật ra trao đổi tài nguyên với bên ngoài.

Trước kia Tô gia giao cho Tô Minh Viễn phụ trách làm việc này, chính là bởi vì hắn có thời gian tiếp xúc với bên ngoài dài nhất, hoàn toàn khác với người Tô gia còn lại.

Chỉ có điều nhiều năm trôi qua, Tô gia có thể giao dịch đồ vật đều giao dịch cả rồi, cho nên hiện tại Tô gia không còn bao nhiêu chí bảo trân tàng.

Tô Tín lắc đầu, Tô gia chẳng khác gì miệng cọp gan thỏ, trước kia Tô Tín còn phòng bị lão tổ Tô gia có ẩn giấu át chủ bài, kết quả những thứ gọi là át chủ bài đều bị bọn họ tiêu hao sạch sẽ.

Tô Tín chỉ lấy đi mấy thứ thứ đồ vật và huyết mạch đại trận, còn lại rất nhiều tài nguyên lưu cho Tô gia, Tô Tín nói thẳng:

- Trước kia huyết mạch dòng chính cung cấp tài nguyên tu luyện cho các ngươi còn giảm bớt rất lớn, hiện tại Tô gia đã không phân dòng chính và chi thứ, các ngươi chia đều tài nguyên tu luyện đi.

- Đa tạ gia chủ!

Những huyết mạch chi thứ kia vui mừng.

Không phải bọn họ chưa thấy qua các mặt xã hội, mà là bọn họ trước kia đều bị huyết mạch dòng chính áp bức thành thói quen.

Trước mắt Tô Tín phân cho bọn họ tài nguyên tu luyện còn nhiều hơn tài nguyên tu luyện một năm của bọn họ.

Những công pháp điển tịch kia cũng thế, Tô Tín trầm giọng nói:

- Công pháp quan hệ với con đường phát triển của võ giả, trước kia huyết mạch dòng chính Tô gia cố ý chọn công pháp trái với lộ tuyến võ đạo của các ngươi, từ đó hạn chế các ngươi phát triển, nhưng bây giờ không tồn tại chuyện này.

- Võ giả Hóa Thần Cảnh có thể tự đi lựa chọn công pháp điển tịch, mà Tiên Thiên và Hậu Thiên căn cơ chưa vững chắc, các ngươi không quá hiểu về công pháp, cho nên các ngươi chỉ cần nói ra nhu cầu, nhờ các võ giả Hóa Thần Cảnh chọn lựa giúp ngươi.

- Bọn họ đều là trưởng bối của các ngươi, bọn họ sẽ không hại các ngươi.

- Đa tạ gia chủ!

Trong phần đông huyết mạch chi thứ nơi này bái tạ lần nữa, Tô Tín đưa ra hai mệnh lệnh này cũng làm bọn họ an tâm.

Kỳ thật cũng không thể nói những huyết mạch chi thứ này ngu ngốc, không hiểu tranh thủ lợi ích cho mình, Tô Tín hơi thi ân là bọn họ mang ơn, lúc trước bọn họ bị huyết mạch dòng chính nghiền ép quá ác.

Thượng vị giả đều chú ý ân uy tịnh thi, nhưng cũng phải xem đối tượng.

Tối thiểu đối với những đệ tử chi thứ Tô gia mà nói, những người này thậm chí không sinh ra chút dã tâm nào, ra oai với bọn họ không có tác dụng, còn có thể làm bọn họ có cảm giác bị áp bách.

Cho nên Tô Tín dựa theo hứa hẹn lúc trước, bọn họ vô cùng cảm kích.

Đợi đến lúc mọi người phân chia những vật này xong, công pháp cũng lựa chọn và sao chép hoàn tất, Tô Tín thu những công pháp này lại, việc này làm mọi người sừng sờ.

Gia chủ có ý gì? Lấy công pháp không đưa vào tàng kinh các, hắn chuẩn bị dọn Tô gia đi sao?

Lúc này Tô Tín trầm giọng nói:

- Hiện tại đã chia xong, cũng nên nói tới hướng đi tương lai của Tô gia..

- Tin tưởng các ngươi cũng có thể nhìn ra, hiện tại Tô gia nguyên khí đại thương, không có võ giả Dương Thần Cảnh trấn áp, cho dù ta suốt ngày ở lại Ngô Đồng sơn cũng không bảo vệ được Tô gia.

- Huống hồ ta cũng không có khả năng mỗi ngày ở trong Ngô Đồng sơn, cho nên hiện tại Tô gia cần phải tìm đường ra khác.

Tất cả mọi người nhìn Tô Tín, muốn xem Tô Tín an bài bọn họ như thế nào.

Kỳ thật điểm này các đệ tử chi thứ Tô gia đã nghĩ đến, tuy bọn họ thực sự không có nghĩ nhiều, bởi vì đây là chuyện gia chủ mới có tư cách nghĩ.

Chi thứ Tô gia bọn họ có thực lực không yếu, tối thiểu còn mạnh hơn thế lực nhất lưu bình thường mấy lần.

Ví dụ Thôi Phán Quan ngày xưa xuất thân Thanh Hà Thôi thị, ngày xưa thân là một trong lục đại thế gia, nhưng kỳ thật võ giả Dung Thần Cảnh chỉ có ba người mà thôi, chi thứ Tô gia bọn họ có mười hai võ giả Dung Thần Cảnh, số lượng đủ nhiều.

Nhưng bọn họ yếu thế duy nhất là không có cường giả Dương Thần Cảnh tọa trấn, nếu như Tô Tín có thể mời một vị cường giả Dương Thần Cảnh đến, như vậy Tô gia mới có thể giữ được.

Hơn nữa bọn họ cảm thấy chuyện này rất có thể, tuy thanh danh gia chủ ở bên ngoài không tốt, nhưng nhân mạch rất rộng, hắn có thể mời võ giả Dương Thần Cảnh Mật Tông và võ giả Dương Thần Cảnh triều đình tới đây.

Nhìn thấy những người này suy nghĩ như thế, Tô Tín lắc đầu, Tô gia bế quan vạn năm, những đệ tử chi thứ này bị huyết mạch dòng chính áp chế thành quen, làm cho bọn họ không có

chủ kiến, việc này quan hệ đến tương lai bản thân bọn họ, bọn họ lại không quan tâm.

Cũng không sao, đúng như Đại Thế Chí Thượng Sư nói lúc trước, những võ giả Tô gia này chỉ cần chỉ dạy vài phen là có thể dùng.

Nếu bọn họ ngu ngốc thì không thể tu hành tới Hóa Thần cảnh và Dung Thần cảnh, hơn nữa năng lực làm việc của những người này quá kém, nhất định phải tôi luyện mới được.

Nhìn mọi người trước mặt, Tô Tín trầm giọng nói:

- Trước kia các ngươi bị dòng chính Tô gia xem như nô bộc, cho nên các ngươi cũng không biết hàm nghĩa của gia tộc là gì.

- Một người mạnh hơn nữa cũng không thể chèo chống một gia tộc, hiện tại Tô gia là các ngươi làm chủ, Tô gia ngày sau có huy hoàng hay không cũng không phải xem ta, mà là các ngươi.

- Phần đông huyết mạch chi thứ ở đây hai mặt nhìn nhau, bọn họ cảm thấy Tô Tín nói có đạo lý, lại cảm thấy có điểm nào đó không đúng.

Tô Tín không cho bọn họ thời gian nghĩ nhiều, Tô Tín nói thẳng:

- Tin tưởng chính các ngươi cũng biết thực lực của mình, cho dù hiện tại các ngươi tu hành công pháp thích hợp cũng cần củng cố tu vi mới được.

- Trọng yếu nhất là, thân là võ giả, tu vi bản thân không có sức chiến đấu cùng cấp bậc, các ngươi lại bảo thủ như Ninh Viễn Đường lúc trước, tốc độ tu luyện không chậm nhưng kinh nghiệm chiến đấu quá kém.

- Về sau Tô gia do các ngươi chấp chưởng, các ngươi có nhìn thấy gia chủ tự mình xử lý những việc nhỏ nhặt hay không? Cho nên các ngươi cũng phải tôi luyện năng lực làm việc của mình.

- Những cơ hội này ta sẽ cho các ngươi, các ngươi có thể đạt tới trình độ nào, về sau các ngươi sẽ đảm nhận chức vụ gì

trong Tô gia.

- Hiện tại Tô gia không nhìn huyết mạch, chỉ nhìn thực lực và năng lực, thực lực và năng lực các ngươi tương lai có thể đạt tới cảnh giới gì, đại biểu tương lai các ngươi sẽ làm chức vị gì.

- Cho nên lần này ta quyết định tạm thời giải tán Tô gia, an bài các ngươi tới nơi khác, chờ tất cả mọi người phát triển, khi đó mới là thời điểm tái hiện huy hoàng của Tô gia một lần nữa!

Tô Tín vừa nói ra lời này, tất cả mọi người giật mình, Tô Tín vừa lên làm gia chủ đã muốn giải tán Tô gia, Tô Tín muốn làm gì?

Tô Minh Kỳ vội vàng nói:

- Gia chủ, trước kia ngươi không có nói với ta như vậy, hiện tại chúng ta thật vất vả mới triệt để tiêu diệt huyết mạch dòng chính, vì sao chúng ta phải giải tán?

Những người ở đây cũng có suy nghĩ như thế, cảnh tượng hơi rối loạn.

- Yên lặng!

Tô Tín quát một tiếng, giọng nói của hắn mang theo tiếng kiếm ngân vang, bén nhọn chói tai, cũng đè ép âm thanh của mọi người.

- Ta nói chỉ là ‘ tạm thời ’ giải tán Tô gia mà thôi, các ngươi cũng biết địa vị của ta trong Lục Phiến Môn, cho nên ta có ý định đánh tan các ngươi đưa vào trong Lục Phiến Môn Bắc Nguyên đạo, Giang Nam đạo, Giang Hoài đạo, các ngươi sẽ tu luyện trong đó, hơn nữa thuận tiện rèn luyện thực lực và năng lực bản thân.

- Nếu tương lai trùng kiến Tô gia, tất cả sẽ dựa vào thực lực và năng lực của các ngươi quyết định địa vị sau này.

- Có người có thể phụ trách đối ngoại chinh chiến, có người có thể đi quản lý đan dược binh khí các loại tài nguyên, còn có người đi phụ trách dạy bảo tiểu bối trong tộc, những vị trí này sau này do ai đảm đương, tất cả phải xem sau khi các ngươi tôi luyện đạt tới cảnh giới nào.

- Đương nhiên các ngươi không muốn đi cũng có thể, Ngô Đồng sơn vẫn là địa bàn của Tô gia, ta sẽ mang đi tất cả mọi thứ trong tàng thư các, về sau sẽ không còn tài nguyên tu luyện.

- Những người quyết định muốn đi Lục Phiến Môn lịch lãm rèn luyện sẽ được triều đình cấp tài nguyên và ta cũng cấp tài nguyên cho các ngươi, tất cả đều dựa vào thực lực quyết định.

- Những việc này do các ngươi chọn, rốt cuộc là đi Lục Phiến Môn lịch lãm rèn luyện hay tiếp tục khốn thủ Tô gia, do chính các ngươi quyết định.

Chương 1256 - Điều động nhân thủ

Tô Tín xưa nay không thích ép buộc người khác, hiện tại cũng như thế.

Những ngững người chuẩn bị đi vào Lục Phiến Môn tôi luyện hay tiếp tục khốn thủ Tô gia, điểm ấy Tô Tín mặc kệ, dù sao thủ hạ của hắn không có phế vật.

Về phần những người này có phải Tô gia hay không, Tô Tín không thèm để ý.

Mặc dù nói hiện tại trên danh nghĩa hắn là gia chủ Tô gia, nhưng kỳ thật Tô Tín chỉ xem Tô gia như công cụ mà thôi.

Hắn cũng không ngốc đến mức làm giống như lão tổ Tô gia, vì gia tộc mà bồi tính mạng của mình.

Đối với Tô Tín mà nói, địa vị người Tô gia trong mắt hắn cũng giống như thủ hạ, ngươi có năng lực thì ta bồi dưỡng ngươi, nếu ngươi là phế vật, ta cũng không lãng phí tài nguyên nuôi phế vật.

Về phần người nọ có phải xuất thân Tô gia hay không, có cùng huyết mạch với hắn hay không, điểm ấy Tô Tín không xen vào.

Phần đông đệ tử Tô gia suy nghĩ cả buổi, cuối cùng vẫn đưa ra quyết định.

Đệ tử Tô gia nguyện ý đi theo Tô Tín tới Lục Phiến Môn chiếm đại bộ phận, dù sao bọn họ chỉ thiếu kinh nghiệm chứ

không ngu ngốc, biết rõ khuyết điểm chính mình ở điểm nào, đúng như Tô Tín nói, nếu đi, bọn họ sẽ phát triển rất nhanh.

Đương nhiên cũng có hơn ba trăm tên đệ tử Tô gia không muốn, trong hơn ba trăm người này có hai gã võ giả Hóa Thần Cảnh.

Tô Tín mặc kệ bọn họ có tâm lý gì, Tô Tín trực tiếp mang theo bọn họ đi gặp Hoàng Bỉnh Thành, bảo Hoàng Bỉnh Thành an bài cho bọn họ, mà chính hắn thì đi tìm Thiết Chiến.

Trong những đệ tử Tô gia, đệ tử cảnh giới Hậu Thiên đều bịTô Tín xếp vào Lục Phiến Môn Bắc Nguyên đạo.

Bắc Nguyên đạo chính là trọng địa của Đại Chu, tất cả Lục Phiến Môn châu phủ đều có thực lực rất mạnh, nguy hiểm rất ít, cho nên thích hợp cho đệ tử Hậu Thiên tôi luyện.

Có hơn ngàn tên đệ tử Tô gia cảnh giới trên Tiên Thiên đều bị hắn đưa vào Giang Nam đạo và Giang Hoài đạo, Tô Tín còn phải lưu vài tên võ giả Hóa Thần Cảnh cùng Dung Thần Cảnh bên người, hắn xếp bọn họ vào Lục Phiến Môn Thịnh Kinh.

Phân phối nhiều người như thế, cho dù Tô Tín là tứ đại thần bộ thì hắn cũng không dám làm loạn, dù thế nào cũng phải nói với Thiết Chiến mới được.

Đi vào trong phòng Thiết Chiến, không đợi Tô Tín mở miệng, Thiết Chiến cười nói:

- Ninh Viễn Đường Tô gia là thế lực đỉnh cấp, hiện tại là vật trong tay ngươi, chỉ sợ lần này ngươi lời lớn rồi.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Thiết đại nhân đoán sai rồi, Tô gia miệng cọp gan thỏ, kỳ thật cũng không có lưu lại cái gì.

Thiết Chiến gật đầu, hắn cũng không hoài nghi Tô Tín lừa gạt hắn, bởi vì không cần thiết.

Thiết Chiến cũng cảm thán, nói:

- Bất kể trong đó có đồ vật gì hay không, nhiều võ giả chi thứ Tô gia đều bị ngươi thu lấy, hiện tại thực lực của ngươi tăng lên gấp mấy lần.

Lần này Tô Tín mưu đoạt Tô gia làm rất bí mật, thậm chí trước khi động thủ cũng không lộ ra tiếng gió nhưng vẫn bị Thiết Chiến biết rõ.

Thời điểm Thiết Ngạo bế quan do Thiết Chiến thay quyền quản lý tất cả sự vụ trong Lục Phiến Môn, Tô Tín làm chuyện mờ ám vẫn bị Thiết Chiến biết rõ, Tô Tín không phải người ngoài, Thiết Chiến sẽ không nói lộ ra ngoài.

Kỳ thật lúc trước Thiết Chiến vừa mới đạt được tin tức thì hắn ngạc nhiên trước cách làm của Tô Tín lần này.

Dù sao Ninh Viễn Đường Tô gia cũng truyền thừa vạn năm, muốn diệt sạch Tô gia không dễ dàng như thế.

Nhưng không nghĩ tới Tô Tín lại mượn quan hệ giữa chi thứ Tô gia và dòng chính, từ đó châm ngòi nội đấu, cuối cùng một lần hành động giải quyết tất cả dòng chính Tô gia.

Tuy Thiết Chiến biết rõ cả quá trình, nhưng hắn chỉ xem đây là số mệnh.

Nếu thay người khác tới, bọn họ không có khả năng châm ngòi chi thứ Tô gia nội đấu với dòng chính.

Dù sao người chi thứ Tô gia không ngốc, huyết mạch dòng chính hà khắc với bọn họ thì cũng là ‘ người trong nhà ’, tuy nhiên những huyết mạch dòng chính có cho rằng là như thế hay không lại là chuyện khác.

Một người ngoài muốn châm ngòi Tô gia nội đấu, như vậy chỉ làm chi thứ và dòng chính Tô gia liên hợp phản kích, cũng chỉ có thân phận của Tô Tín mới có thể dùng thân phận người một nhà tham gia trận nội đấu này.

- Nói đi, vô sự không lên điện tam bảo, ngươi đến chỗ của ta muốn làm gì.

Thiết Chiến hỏi.

Tô Tín nói:

- Là như thế này, ta muốn dàn xếp tất cả người Tô gia vào trong Lục Phiến Môn, chỉ cảnh giới Tiên Thiên cũng có hơn ngàn người rồi.

Thiết Chiến sờ sờ râu quai nón trên cằm, nói:

- Một mũi tên trúng ba con chim, cũng không tệ.

Nghe Tô Tín nói như vậy, Thiết Chiến lập tức nghĩ tới Tô Tín đang đánh chủ ý gì.

Đầu tiên sẽ tôi luyện thực lực đệ tử Tô gia mạnh hơn nữa, thuận tiện rèn luyện năng lực của bọn họ.

Thứ hai là mượn những người này ổn định địa bàn trong tay Tô Tín.

Hiện tại thủ hạ của Tô Tín đang ở Giang Nam đạo và Giang Hoài đạo, Tô Tín có uy vọng rất cao trong Giang Nam đạo, nhưng có cao cũng không cao bằng Tiêu gia, cho nên cần phải phái thêm người tới trấn áp mới được.

Mà Giang Hoài đạo càng như thế, Tô Tín lúc trước không đủ thủ hạ nên không thể dàn xếp người nhà vào Giang Hoài, mà là để người Giang Hoài đạo quản lý.

Hiện tại thủ hạ của Tô Tín có nhân thủ đầy đủ, cũng là lúc thu Giang Hoài đạo trở lại.

Về phần các bộ đầu Giang Hoài đạo có bất mãn hay không lại không phải việc Tô Tín quan tâm, dù sao bọn họ vốn là người của Vũ Nguyên Xuân.

Thức thời thì Tô Tín còn có thể cho bọn họ một cơ hội, nếu như bọn họ không thức thời, Tô Tín sẽ không để ý ra tay ác độc giải quyết tất cả.

Vũ Nguyên Xuân vừa chết, những người này không có chỗ dựa trong Lục Phiến Môn, Tô Tín muốn như đắn đo thế nào thì đắn đo thế nào.

Về phần Tô Tín đạt được chỗ tốt thứ ba, đó chính là hắn có thể tiết kiệm rất nhiều tài nguyên tu luyện.

Hiện tại Tô Tín đã trở thành gia chủ Tô gia, người Tô gia dùng tài nguyên tu luyện cũng do Tô Tín cung cấp.

Tuy Tô Tín là tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, nhưng tài nguyên tu luyện trong tay hắn cũng có hạn, tối thiểu không có khả năng cung cấp cho tất cả đệ tử Tô gia.

Hiện tại hắn cho đệ tử Tô gia đầu nhập vào Lục Phiến Môn, bổng lộc tự nhiên là do Lục Phiến Môn phụ trách.

Thiết Chiến lắc đầu, Tô Tín làm việc rất khôn khéo, hắn xếp người Tô gia vào Lục Phiến Môn, một mũi tên trúng ba con chim, đây đúng là phong cách của hắn.

Thiết Chiến thật cũng không oán Tô Tín chiếm tiện nghi của Lục Phiến Môn, trái lại hắn làm như vậy còn gia tăng lợi ích thực tế của Lục Phiến Môn.

Thực lực Lục Phiến Môn những năm gần đây không đủ, kết quả hiện tại Tô Tín một hơi nhét mấy ngàn người vào Lục Phiến Môn, Thiết Chiến sẽ cao hứng.

Mặc kệ những người này là người của Tô Tín hay người của ai, dù sao bọn họ đều là người Lục Phiến Môn, chỉ cần bọn họ gia tăng lực lượng cho Lục Phiến Môn là đủ rồi.

Cho nên Thiết Chiến trực tiếp gật đầu nói:

- Không có vấn đề, ngươi chuẩn bị điều động nhân thủ nào khác hay không?

Tô Tín gõ gõ bàn, nói:

- Đầu tiên bổ nhiệm Tề Long thành tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh chính thức.

Trong chuyện Tô gia lần này, Tề Long làm không tệ, hắn tìm những người kia làm việc gọn gàng mà linh hoạt, chứng minh tối thiểu Tề Long rất tinh mắt.

Hơn nữa Tô Tín cho Tề Long kế hoạch đơn giản, Tề Long cũng không vẽ rắn thêm chân làm thêm chuyện nào khác, cũng chứng minh đối phương cũng không phải loại người ngu xuẩn.

Xưa nay có rất nhiều kẻ ngu xuẩn, khi cấp trên phân phó nhiệm vụ xuống nhưng đám thủ hạ lại thích tự ý chủ trương, tối thiểu Tô Tín biết rõ Tề Long không phải người như vậy là đủ, cho nên vị trí tổng bộ đầu thành Thịnh Kinh cũng giao cho hắn.

Tô Tín tiếp tục nói:

- Còn lại điều Lý Phôi tới làm tổng bộ đầu Giang Hoài đạo, Triệu Nhất Minh, Lưu Hạo đi theo hắn tới Giang Hoài đạo.

- Cao Trường Thanh tấn chức tổng bộ đầu Giang Nam đạo, người Tô gia phân một nửa tới hai đạo này.

Tô Tín nói như vậy là có mục đích của mình.

So với việc Giang Hoài đạo, mặc dù Giang Nam đạo có Tiêu gia uy hiếp, nhưng Tô Tín đã kinh doanh Giang Nam đạo nhiều năm như vậy, hắn vẫn còn uy tín tại Giang Nam đạo, cho nên Giang Nam đạo cần phải giữ cái đang có.

Mà Giang Hoài đạo hiện tại đều do thủ hạ của Vũ Nguyên Xuân quản lý, bọn họ thành thành thật thật cũng bỏ đi, vạn nhất bọn họ làm ra chuyện gì đó, Tô Tín có ý định trực tiếp trấn áp.

Cho nên Tô Tín sẽ mang Lý Phôi làm việc tàn nhẫn tới Giang Hoài đạo, hơn nữa còn bảo Triệu Nhất Minh và Lưu Hạo phụ tá Lý Phôi, hơn nữa có những người Tô gia trợ giúp, Lý Phôi nắm giữ toàn bộ Giang Hoài đạo chắc chắn như ván đóng thuyền.

Cùng lắm cứ giết sạch đám người kia, dù sao dùng thân phận Tô Tín hiện tuyệt đối có thể làm được việc này.

Giang Nam đạo bên kia do Cao Trường Thanh làm tổng bộ đầu mà không phải Lục Tục thủ hạ củ của Tô Tín làm tổng bộ đầu, Tô Tín có cân nhắc của mình.

Mặc dù nói Lục Tục là thủ hạ củ của Tô Tín, nhưng trên giang hô đều dùng thực lực vi tôn, nếu thực lực Cao Trường Thanh mạnh hơn Lục Tục, hắn sẽ được công nhận dễ dàng hơn.

Giống như là Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi khi còn ở Giang Nam đạo, rõ ràng là Hoàng Bỉnh Thành đang làm công tác tổng bộ đầu, nhưng trên thực tế lại là Lý Phôi làm tổng bộ đầu một đạo, tất cả đều là nguyên nhân này.

Cho nên Lục Tục không thể lên, hắn phải nhường cho Cao Trường Thanh.

Tuy Lục Tục làm người trầm ổn, cũng biết điều, cho nên Tô Tín cũng không lo lắng hắn bởi vì nội tâm không công bằng

mà làm ra việc gì đó.

Thiết Chiến ghi xong yêu cầu điều nhiệm nhân viên giao cho Tô Tín, sau đó nói:

- Quan hệ đến điều nhiệm tổng bộ đầu một đạo, ta nói mới tính, nhưng quy củ chính là quy củ, nhất định phải tiến hành hợp tứ đại thần bộ để thông báo mới được.

Tô Tín gật đầu nói:

- Có thể, đúng lúc ta có việc muốn nói.

Thiết Chiến gật đầu, bảo người đi thông báo cho Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền tới.

Kỳ thật hội nghị có mở hay không cũng không sao cả, loại hội nghị thường kỳ này đều do Thiết gia một nhà độc đại, nói chuyện trong Lục Phiến Môn không mặc cả, ba người Lưu Phượng Vũ liên thủ mới có thể chống lại Thiết gia.

Nhưng hiện tại Tô Tín đã xem như người Thiết gia, bọn họ còn lấy cái gì chống lại?

Đúng như Thiết Chiến nói, quy củ là quy củ, cho dù kết quả đã xác định nhưng quy củ lại không thể phá, nếu không sẽ có người nói Thiết gia độc quyền trong Lục Phiến Môn.

Chương 1257 - Phương cửu nguyên oán hận

Trong phòng nghị sự Lục Phiến Môn, Thiết Chiến, Tô Tín tứ đại thần bộ tề tụ.

Sắc mặt Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền hơi âm trầm, hiện tại bọn họ nhìn thấy Tô Tín thì nội tâm rất hận.

Bởi vì có Tô Tín nên bọn họ mới bị áp bách như hiện tại.

Đặc biệt là Phương Cửu Nguyên, lúc trước hắn dám cố ý nhắm vào Tô Tín trước mặt Cơ Hạo Điển, trực tiếp vạch mặt, phá hư quy củ, thủ hạ của hắn bị Thiết Chiến chèn ép đến mức tận cùng.

Có thể nói hiện tại thủ hạ Phương Cửu Nguyên trừ mấy trăm tên tâm phúc chính thức và một ít tổng bộ đầu Đại Chu bốn

mươi chín đạo có quan hệ tốt với hắn ra, người khác trong Lục Phiến Môn đều đứng xa mà nhìn.

Liễu Vô Tiền có cảm giác oan uổng.

Kỳ thật ban đầu hắn không có nhắm vào Tô Tín, hắn chỉ đi theo xu thế mà thôi.

Trước kia Lưu Phượng Vũ còn, hắn sẽ đứng bên cạnh Lưu Phượng Vũ, hiện tại Lưu Phượng Vũ đã chết, hắn tự nhiên sẽ liên hợp với Phương Cửu Nguyên đối kháng Tô Tín cùng Thiết gia.

Cho nên hiện tại thì tốt, hắn triệt để đắc tội Tô Tín, mỗi lần Phương Cửu Nguyên gây ra nhiễu loạn gì đó, cuối cùng chịu tiếng xấu thay cho người khác sẽ có phần của hắn.

Hiện tại Thiết Chiến gọi Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền tới, hai người bọn họ không biết Thiết Chiến muốn nói cái gì, nhìn thấy Tô Tín cũng tới đây, bọn họ biết rõ lần này không có chuyện tốt.

Gần đây Tô Tín rất uy phong, hắn dùng sức một mình gây xích mích nội bộ Tô gia, cũng cạo chết lão tổ Tô gia, cuối cùng hắn lại tước chiếm cưu sào, thành công cướp cơ nghiệp Tô gia, vậy mà trở thành gia chủ, điều này cũng làm cho Phương Cửu Nguyên hâm mộ và ghen ghét.

Kỳ thật dùng thân phận đám người Phương Cửu Nguyên, đặt ở bên ngoài cũng là đại nhân vật, có thể gánh vác bốn chữ quyền thế ngập trời.

Tông môn nhất lưu bình thường do Dung Thần Cảnh làm chưởng môn hoặc gia chủ, những người này rất khách khí với bọn họ, đừng nhìn bọn họ là tông môn nhất lưu, nhưng lực lượng trong tay Phương Cửu Nguyên tuyệt đối có tư cách diệt bọn họ.

Giống như Tô Tín diệt Từ gia tại Bắc Nguyên đạo.

Thanh danh của Từ gia rất lớn trong Bắc Nguyên đạo thì như thế nào? Tô Tín chỉ mang theo lực lượng Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh là có thể tiêu diệt toàn bộ.

Huống hồ cho dù là cường giả Dương Thần Cảnh, khi đối đãi tứ đại thần bộ như Phương Cửu Nguyên cũng không đối đãi như tiểu bối, song phương có tư cách nói chuyện ngang hàng.

Chỉ có điều cho dù như thế, Phương Cửu Nguyên cảm thấy trở thành gia chủ hoặc chưởng môn uy phong hơn nhiều.

Bởi vì hắn không thể làm tứ đại thần bộ vị cả đời, thậm chí còn không ngồi vững đấy, mà mà gia chủ hoặc chưởng môn lại có thể truyền thừa tiêp.

Đừng nhìn Phương Cửu Nguyên hiện tại uy phong, nhưng mọi người kiêng kị thế lực Lục Phiến Môn chứ không phải hắn.

Trọng yếu nhất là, hiện tại triều đình đã áp chế hắn, hắn lại không phải người Thiết gia.

Hơn nữa tất cả cường giả Đại Chu đều phải nghe theo lệnh của Nhân Hoàng Đại Chu.

Nếu như vậy cũng bỏ đi, nhưng hết lần này tới lần khác hắn đang ngồi không ổn, đợi đến lúc lực lượng trong tay hắn bị xơi tái không còn, hắn có tư cách ngồi vào vị trí tứ đại thần bộ hay sao?

Cho dù lực lượng và quyền thế trong tay hắn không bị xơi tái, đợi đến lúc hắn già rồi, sau khi khí huyết bắt đầu hạ thấp thì hắn cũng về hưu, quyền lực trong tay cũng bị người Lục Phiến Môn thu hồi.

Lục Phiến Môn tứ đại thần bộ phải xem thực lực và năng lực, đến lúc khí huyết của hắn suy bại, Lục Phiến Môn tự nhiên sẽ có nhân tài mới quật khởi, đến lúc đó hắn không muốn về hưu cũng bị ép ‘ về hưu ’.

Nếu đổi thành gia chủ hoặc chưởng môn sẽ không thảm như thế, tối thiểu có gia tộc che chở hắn, truyền thừa của hắn cũng tiếp tục kéo dài.

Hiện tại hắn muốn có được tất cả nhưng lại bị Tô Tín có được, hơn nữa Tô Tín còn ngồi vào vị trí tứ đại thần bộ không đi, điều này cũng làm cho Phương Cửu Nguyên càng nhìn càng không vừa mắt.

Nhìn thấy mọi người đến đủ, Thiết Chiến ho khan một tiếng nói:

- Hôm nay bảo chư vị tới đây là vì ta muốn điều động vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, cho nên cũng gọi các vị tới đây thương thảo một chút.

Nói xong, Thiết Chiến đưa ra mấy trang giấy, phía trên viết các quyết định điều động người của Tô Tín.

Phương Cửu Nguyên xem nội dung điều lệnh thì rung động, Tô Tín đã có thế lực hùng hậu trong Lục Phiến Môn!

Trước kia hắn chỉ suy nghĩ làm gia chủ có bao nhiêu uy phong, Tô Tín có thể trực tiếp thoát ly Lục Phiến Môn mà làm gia chủ Tô gia hay không.

Nhưng Phương Cửu Nguyên không nghĩ tới Tô Tín không chỉ không buông tha vị trí tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn, hắn còn nhét người của mình vào trong Lục Phiến Môn.

Tô Tín gây xích mích dòng chính Tô gia và chi thứ, sau đó ra tay tiêu diệt dòng chính Tô gia, cuối cùng tước chiếm cưu sào trở thành gia chủ của Tô gia, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền đều biết rõ quá trình trong đó.

Bọn họ cũng chỉ có thể nói Tô Tín vận khí tốt, hơn nữa thủ đoạn ngoan độc, trực tiếp nhất cổ tác khí lấy được Tô gia.

Nhưng lực lượng tình báo của bọn họ không bằng Thiết gia, cho nên có một số việc bọn họ cũng khó hiểu, nếu không bọn họ sẽ biết vì sao Tô Tín phải làm như vậy.

Thiết Chiến uống một ngụm trà, thản nhiên nói:

- Các vị thấy thế nào? Có ai có ý kiến gì không?

Liễu Vô Tiền đứng ra nói:

- Thiết đại nhân, ta có ý kiến, phần điều lệnh này không hợp lý.

Ba người nơi này dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Liễu Vô Tiền, không ai ngờ hắn là kẻ đứng ra đầu tiên.

Phải biết rằng lúc bình thường Liễu Vô Tiền ít xuất hiện, hắn một chỉ phụ họa Lưu Phượng võ hoặc là Phương Cửu Nguyên mà thôi, hắn sẽ không nói trước.

Mà bây giờ Liễu Vô Tiền làm như vậy cũng bị bất đắc dĩ.

Thiết gia ép hắn quá ác, cũng làm cho thế lực Liễu Vô Tiền thu nhỏ không ít.

Cho nên hắn hiện tại không muốn khó xử Tô Tín thì cũng muộn rồi, dù sao Tô Tín cũng trở thành địch nhân của hắn, đã như thế thì phải làm một ít gì đó.

Thiết Chiến nghe Liễu Vô Tiền nói thế lại cau mày, nói:

- Không hợp lý ở đâu, ngươi cứ mở miệng.

Liễu Vô Tiền nói:

- Điều lệnh các tổng bộ đầu khác cũng bỏ đi, nhưng vì sao lại điều nhiều võ giả cảnh giới Tiên Thiên ném vào trong Giang Nam đạo cùng Giang Hoài đạo?

- Phải biết rằng Lục Phiến Môn chúng ta gần đây thiếu người nghiêm trọng, nếu phân phối những người này bình quân thì tốt hơn, kết quả hiện tại trong điều lệnh này chỉ tập trung tại hai nơi Giang Nam đạo cùng Giang Hoài đạo, việc này quả thực là lãng phí!

Phương Cửu Nguyên cũng phụ họa:

- Đúng vậy, không chỉ lãng phí, hơn nữa quy củ Lục Phiến Môn chúng ta từ trước đến nay rất nghiêm khắc, những người này không rõ lai lịch, chúng ta không điều tra đã thu tất cả bọn họ, việc này có phần không ổn.

Tô Tín xoay đầu lại, hắn gõ ngón tay lên bàn, cười lạnh nói:

- Không rõ lai lịch? Phương đại nhân, một trong các quy củ Lục Phiến Môn chúng ta chính là không hỏi xuất thân, nhiều cường giả gia nhập vào Lục Phiến Môn, ngươi phải tìm hiểu cả tổ tông của bọn họ mới an tâm sao?

- Huống hồ những người này đều là ta đề cử, Phương đại nhân ngươi nói Tô Tín ta không rõ lai lịch?

Đối với Phương Cửu Nguyên, Tô Tín sẽ không khách khí, dù sao cũng đã vạch mặt, có gì mà nói chứ?

Tô Tín lại quay đầu nói với Liễu Vô Tiền:

- Còn Liễu đại nhân, ngươi cho rằng ta xếp những người này vào Giang Nam đạo và Giang Hoài đạo không công bằng? Vậy thì tốt, ngươi muốn bao nhiêu người ta sẽ cho ngươi bao nhiêu người, nếu không xếp những người này dưới trướng của ngươi được không?

Liễu Vô Tiền lập tức nghẹn lời, những người này Tô Tín cho hắn, hắn cũng không dám dùng.

Hiện tại Tô Tín là gia chủ Tô gia, những đệ tử Tô gia này sẽ nghe lời Tô Tín.

Cho dù hắn có mang những người này trở về, kết quả của nó chính là các huyết mạch chi thứ Tô gia trực tiếp áp chế thủ hạ trong tay hắn, cuối cùng biến địa bàn của hắn thành địa bàn của Tô Tín, dù sao những người Tô gia này quá nhiều.

Nhìn thấy hai người đều bị mấy câu của Tô Tín ép không lên tiếng, Thiết Chiến cười lạnh, nói thẳng:

- Đã như thế, ta xem các vị đã đồng ý với kế hoạch này, những người Tô gia này sẽ an bài theo điều lệnh.

Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền phiền muộn, không đồng ý thì như thế nào? Hiện tại Tô Tín đứng bên phía Thiết Chiến, chỉ bằng hai người bọn họ không thể đấu lại Thiết Chiến cùng Tô Tín.

Tuy biểu hiện ra là hai đấu hai, nhưng một khi gặp được loại vấn đề này, bình thường đều do tổng bộ đầu Thiết Ngạo quyết định.

Hiện tại Thiết Ngạo bế quan thì do Thiết Chiến quyết định những chuyện này, bởi như vậy bọn họ còn phản đối cái gì? Dù sao cũng vô dụng.

Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền phiền muộn chi muốn rời đi, nhưng lúc này Tô Tín lại nói:

- Hai vị đại nhân chờ một lúc, ta còn có một việc muốn nói.

Hai người quay đầu lại, bọn họ ngạc nhiên nhìn Tô Tín, không biết hắn lại muốn làm cái gì.

Tô Tín trầm giọng nói:

- Bắc Nguyên đạo với tư cách là đô thành thành Thịnh Kinh, bình thường phải tiêu diệt các thế lực chung quanh mới đúng, như vậy mới có thể bảo vệ an toàn của đô thành Đại Chu.

- Nhưng lúc trước bệ hạ nhân từ, cho nên không có động thủ với các thế lực địa phương, nhưng không nghĩ tới bọn họ không biết ơn, lại thường xuyên làm ra vài việc không nên làm.

- Bọn họ tham gia cuộc chiến Ngô Đồng sơn tranh đoạt Phượng huyết, còn dám tranh phong với Đại Chu chúng ta, đoạn thời gian trước bọn họ xuất lĩnh nhiều thế lực náo loạn trong Bắc Nguyên đạo.

- Đối với những thế lực võ lâm không chuyên tâm ở nhà tu luyện, Lục Phiến Môn chúng ta cũng nên có động tác.

Phương Cửu Nguyên nói:

- Ngươi động thủ với Bắc Nguyên Độc Cô thị?

Ba người ở đây, kể cả Thiết Chiến cũng dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Tô Tín, tâm trả thù của vị này quá nặng.

Bắc Nguyên Độc Cô thị nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của khi Tô Tín động thủ với Tô gia, bọn họ đều nghe nói qua chuyện này, nếu không phải Tô Tín cảnh giác còn lưu hậu thủ, nói không chừng Độc Cô thị đã thành công.

Kết quả hiện tại vừa mới qua vài ngày, Tô Tín đã muốn trả thù, mọi người không biết nên nói cái gì mới tốt.

Chương 1258 - Gõ độc cô thị

Tô Tín muốn trả thù Độc Cô thị, mọi người không cảm thấy kỳ quái.

Dù sao bọn họ cộng sự với Tô Tín thời gian dài như thế, ngay cả Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền là địch nhân của Tô Tín, bọn họ cũng hiểu tính cách của Tô Tín như thế nào.

Chỉ có điều trả thù thì trả thù, bọn họ sẽ không nghĩ tới Tô Tín chuẩn bị trả thù Độc Cô thị nhanh như vậy, lúc này mới qua mấy ngày chứ?

Kỳ thật đối phó Bắc Nguyên Độc Cô thị, khó giải quyết nhất chính là Độc Cô thị có quan hệ thông gia với Tiêu thị và quan hệ của Độc Cô thị.

Bắc Nguyên đạo trước kia là địa bàn của Độc Cô thị, Đại Chu ỷ vào thực lực cường đại chiếm Bắc Nguyên đạo cũng không sao, Độc Cô thị cũng sẽ nhượng bộ.

Nhưng kết quả hiện tại Đại Chu còn muốn tiêu diệt Độc Cô thị, làm như thế là quá phận, đến lúc đó nói sẽ có mấy thế lực nhảy vào, chuyện này mới làm Đại Chu cảm thấy khó giải quyết.

Quan trọng hơn là, Độc Cô thị quan hệ thông gia với Tiêu thị.

Thân là thế lực đứng đầu lục đại thế gia, thực lực Tiêu gia tuyệt đối làm cho Đại Chu kiêng kị.

Nếu như Đại Chu có can đảm động thủ với Độc Cô thị, Tiêu gia chắc chắn sẽ không ngồi yên không quan tâm tới.

Thậm chí còn Tiêu gia cuối cùng cũng có khả năng xâu chuỗi mấy đỉnh tiêm giang hồ thế lực cùng một chỗ liên thủ, đến lúc đó cổ lực lượng này coi như là Đại Chu cũng không thể làm như không thấy.

Chính là bởi vì loại này loại nguyên nhân, cho nên dù Đại Chu biết rõ bên giường không cho phép có người ngủ ngáy nhưng Đại Chu vẫn không làm gì Độc Cô thị.

Chỉ cần người Độc Cô thị biết điều đầy đủ là được, những năm gần đây bọn họ cũng không làm ra hành động khác người gì, cho nên Đại Chu vẫn bỏ mặc bọn họ.

Những năm gần đây Độc Cô thị động thủ một lần duy nhất với Đại Chu chính là lần tranh đoạt Phượng huyết tại Ngô Đồng sơn.

Tuy lời nói lời lương tâm cũng không thể trách Độc Cô thị sẽ ra tay.

Khi Tô Tín bố trí lời đồn thổi phồng uy năng Phượng huyết quá mức bình thường.

Hiện tại Tô Tín muốn đi động Độc Cô thị cũng không phải chuyện đơn giản, đến lúc đó sẽ có một ít phiền toái không cần thiết.

Cho nên Phương Cửu Nguyên trực tiếp đứng ra phản đối nói:

- Tô đại nhân, bứt dây động rừng, Độc Cô thị không phải ngươi muốn động có thể động, lần này cũng không phải động thủ với Thanh Thành kiếm phái, ngươi cho rằng thế lực đỉnh cấp dễ đối phó như vậy sao?

- Dù sao ta khẳng định không đồng ý ngươi làm như vậy, đến lúc đó xảy ra đại sự, ai gánh vác trách nhiệm? Là ngươi hay là Lục Phiến Môn?

Lần này Phương Cửu Nguyên không có ý nhắm vào Tô Tín, mà là hắn sợ bởi vì Tô Tín mà liên lụy tới mình.

Đúng như hắn nói, Tô Tín dùng thân phận tứ đại thần bộ Lục Phiến Môn động thủ, đến lúc đó một khi xảy ra vấn đề thì liên quan tới Lục Phiến Môn.

Thiết Chiến cũng nhìn Tô Tín, tuy hắn không tin Tô Tín hội bởi vì lần trước nhẹ nhõm diệt Thanh Thành kiếm phái mà tâm tư bành trướng, không quan tâm tới chuyện khác.

- Ai nói ta trực tiếp động thủ diệt Thanh Thành kiếm phái? Tô Tín ta là người hung tàn như vậy sao?

Tô Tín kinh ngạc nhìn mọi người.

Hắn vừa nói lời này, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền khinh thường.

Ngươi không phải người hung tàn như vậy? Những lời này ngươi đi nói với thế lực lớn nhỏ bị ngươi diệt môn đi.

Tô Tín gõ gõ cái bàn, nói:

- Ta biết rõ sự việc trong đó, cho nên lần này ta cũng không có ý định diệt Độc Cô thị, ta chỉ gõ bọn họ mà thôi, việc này cũng quá phận sao?

Phương Cửu Nguyên thản nhiên nói:

- Ta chỉ sợ cuối cùng gõ biến thành đấu sinh tử, đến lúc đó chuyện này sẽ náo lớn.

Lúc này Thiết Chiến vung tay lên nói:

- Được rồi, nếu như chỉ gõ thì ngươi cứ xem mà làm, dù sao hiện tại lực lượng trong tay ngươi đầy đủ, Lục Phiến Môn sẽ không gia tăng nhân thủ cho ngươi. Chỉ có điều ngươi chú ý đúng mực là được, không muốn nên náo lớn.

Đối với Tô Tín, Thiết Chiến rất tín nhiệm, hắn chỉ cần không sinh ra sát tâm, Tô Tín sẽ khống chế đúng mực.

Tô Tín gật đầu nói:

- Thiết đại nhân yên tâm, ta khống chế được.

Tô Tín quay người nói với Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền, hắn cười nói:

- Phương đại nhân, Liễu đại nhân, tại hạ cáo từ.

Nói xong Tô Tín quay người rời đi, Thiết Chiến cũng trực tiếp đi ra ngoài, ở đây chỉ còn lại Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền với sắc mặt âm trầm.

- Khí thế đã thành!

Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền đồng thời lắc đầu, từ chuyện này hôm nay, bọn họ đã có thể nhìn ra, sau này bọn họ lâm vào yếu thế trong Lục Phiến Môn, thậm chí không còn quyền nói chuyện.

Như ngày hôm nay, cho dù điều động nhân sự hay Tô Tín chuẩn bị động Độc Cô thị, bọn họ đều phản đối nhưng không có tác dụng gì.

Tô Tín và Thiết Chiến đã chiếm cứ tám thành lực lượng của Lục Phiến Môn, bọn họ hiện tại không thể chống lại Tô Tín và Thiết Chiến.

Huống hồ cho dù bọn họ có tâm nhận thua với Thiết gia cũng không có khả năng.

Thời gian trước bọn họ gây không ít phiền toái cho Thiết gia, hiện tại chịu thua, bọn họ không cho rằng Thiết Chiến có lồng dạ lớn như thế.

Hiện tại hi vọng duy nhất của bọn họ chính là Cơ Hạo Điển, hi vọng Cơ Hạo Điển cảm thấy quyền thế của Tô Tín và Thiết gia trong Lục Phiến Môn quá lớn cần phải phân hóa chèn ép, nếu không bọn họ chỉ có thể bị Thiết gia cùng Tô Tín áp chế.

Tô Tín muốn gõ Độc Cô thị, mà lúc này Độc Cô thị không nghĩ tới điểm này.

Tuy trước kia Độc Cô Thành bảo Độc Cô Diêm cẩn thận Tô Tín, Độc Cô Diêm cũng làm như thế, nhưng hắn không nghĩ tới Tô Tín trả thù đến nhanh như vậy.

Hiện tại Độc Cô Diêm dùng tất cả tinh lực trấn áp lời đồn bên ngoài để ổn định vị trí gia chủ.

Nói thật, trong khoảng thời gian này Độc Cô Diêm sống không tốt, sau chuyện lần này, uy vọng của hắn trong Độc Cô thị giảm mạnh, thậm chí vị trí gia chủ cũng dao động.

Hắn hiện tại cũng hối hận khi lúc trước không nghe lời Tiêu Xước, kết quả biến thành dáng vẻ như hiện tại.

Kỳ thật lần này Tô Tín gây ra động tĩnh không lớn, dù sao Tô Tín không phải diệt Tô gia, hắn chỉ cướp vị trí gia chủ Tô gia mà thôi, có tạo thành ảnh hưởng cũng chỉ xảy ra chung quanh Bắc Nguyên đạo mà thôi.

Về phần Tô Tín đánh chết lão tổ Tô gia, chuyện này người giang hồ không chú ý, thậm chí bài danh Địa bảng của Tô Tín Địa không có thay đổi, nguyên nhân là do Tô gia quá yếu.

Kỳ thật Tô gia vừa mới bước ra khỏi Ninh Viễn Đường và đi vào giang hồ, Tô gia thật sự làm nhiều người chú ý.

Dù sao cũng là lánh đời tam tộc trong truyền thuyết, ngày xưa theo sau Nhân Hoàng chinh chiến thiên hạ, trong tay bọn họ có nội tình cường đại gì, người ta không biết.

Thứ không biết mới là kinh khủng nhất, trước kia tất cả đại tông môn không biết nên kiêng kị dòng chính Tô gia.

Nhưng hiện tại bọn họ biết rõ thực lực Tô gia, sau đó tất cả đều khinh thường cười lạnh và nói một tiếng miệng cọp gan thỏ, không hơn.

Như vậy Tô gia không đáng bọn họ kiêng kị, lão tổ Tô gia cũng không phải cường giả, thậm chí còn không bằng Thanh Thành kiếm phái Sầm Vệ Trang mà Tô Tín đánh chết.

Hơn nữa lần này Tô Tín động thủ với lão tổ Tô gia, nhưng chủ yếu là vì có Đại Thế Chí Thượng Sư hỗ trợ, cho nên Tô Tín mới có thể thuận lợi đánh chết lão tổ Tô gia, cho nên bài danh Địa bảng của hắn không thay đổi.

Chỉ có điều trên giang hồ không có người nghị luận Tô Tín, nhưng có rất nhiều người nghị luận Độc Cô thị.

Đối với bọn họ, Độc Cô thị một trong lục đại thế gia xấu mặt không may còn sảng khoái hơn Tô Tín dương danh giang hồ rất nhiều.

Dù sao một người dương danh thì mình hâm mộ ghen ghét, nếu lục đại thế gia cao cao tại thượng lục bị xấu mặt thì bọn họ sẽ sảng khoái không nói thành lời.

Độc Cô thị muốn thừa dịp cháy nhà cướp của không thành, bản thân Tô Tín sớm có phòng bị, trực tiếp bị những cường giả Đại Chu dọa sợ không dám phóng rắm và quay về Độc Cô thị, chuyện này bị bọn họ thêm mắm thêm muối càng không chịu nổi, đặc biệt là Độc Cô Diêm là nhân vật chính càng như thế.

Cũng không biết là ai nói ra đoạn nói chuyện giữa Độc Cô Diêm và Tiêu Xước, từ đó Độc Cô Diêm ngồi vững cái danh sợ vợ, có người nói hắn ánh mắt thiển cận không bằng nữ nhân.

Chuyện này làm Độc Cô Diêm tức giận trách phạt hạ nhân lắm miệng.

Lúc trước Độc Cô Diêm cùng Tiêu Xước cãi nhau không che giấu, khi đó trong phòng cũng không có người khác nhưng hạ nhân ngoài phòng đều nghe rõ.

Cho nên những lời này khẳng định đều là bọn họ truyền đi, Độc Cô Diêm cũng lười điều tra, trực tiếp trừng phạt tất cả

một lần.

Trong phòng nghị sự của Độc Cô thị, hơn mười tên tâm phúc của Độc Cô Diêm đều ngồi đó, bọn họ cẩn thận báo cáo với Độc Cô Diêm tình huống xảy ra trong thời gian qua.

- Gia chủ, có lão tổ mở miệng, hiện tại trong tộc khắp nơi có lời ong tiếng ve nghị luận về ngươi.

Một gã võ giả Hóa Thần Cảnh nói.

Đối với việc Độc Cô thị bắt đầu nghị luận Độc Cô Diêm như thế nào, Độc Cô Thành tức giận và ra tay trấn áp

Chuyện này mất mặt không chỉ có riêng Độc Cô Diêm, càng ảnh hưởng tới Bắc Nguyên Độc Cô thị, kết quả các ngươi còn nghị luận chính mình, không sợ mất mặt chưa đủ lớn hay sao?

Không cần đoán Độc Cô Thành cũng biết, trong đó khẳng định là võ giả Dung Thần Cảnh trong Độc Cô thị muốn tranh đoạt vị trí gia chủ của hắn.

Chỉ có điều Độc Cô Thành hiện tại không muốn tước đoạt vị trí gia chủ của Độc Cô Diêm, cho nên vi Độc Cô thị an bình ổn định, Độc Cô Thành trực tiếp mở miệng, lúc này lời nói nhảm trong tộc mới ổn định lại.

Thân là võ giả Dương Thần Cảnh duy nhất trong Độc Cô thị, Độc Cô Thành có uy vọng rất cao trong Độc Cô thị, có hắn ra mặt những người kia cũng không dám âm thầm châm ngòi, như vậy mới áp chế lời đồn trong Độc Cô thị.

Chương 1259 - Bắt người

Lời đồn trong Độc Cô thị bị lão tổ Độc Cô Thành tự mình ra tay trấn áp.

Nhưng bên ngoài Độc Cô thị thì không tốt như thế.

Một võ giả Hóa Thần Cảnh khác bẩm báo:

- Gia chủ, hiện tại người trong giang hồ Bắc Nguyên đạo đang truyền bá việc này, có chút thậm chí còn truyền vào trong Hà Nam đạo.

Sắc mặt Độc Cô Diêm âm trầm, hắn lạnh lùng hỏi:

- Trong phạm vi Độc Cô thị chúng ta có truyền bá việc này hay không?

Tên võ giả kia chần chờ nói:

- Cũng có.

Độc Cô Diêm hừ lạnh một tiếng nói:

- Vậy thì gõ bọn họ, cho bọn họ biết cái gì gọi là quy củ!

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh muốn nói cái gì đó, cuối cùng hắn bị ánh mắt Độc Cô Diêm nhìn nên không dám mở miệng, chỉ gật đầu nói:

- Ta đi làm.

Bắc Nguyên đạo chính là địa bàn của Độc Cô thị, từ khi Đại Chu đến, phạm vi Bắc Nguyên đạo thuộc về Độc Cô thị co rút rất nhiều, chỉ còn một phần năm ban đầu.

Đây cũng không phải Độc Cô thị nguyện ý, kỳ thật bọn họ cũng bị bất đắc dĩ.

Lúc vừa bắt đầu, Đại Chu cùng Độc Cô thị một người một nửa địa vực, nhưng về sau Đại Chu luôn luôn ma sát với người Độc Cô thị, Độc Cô thị trêu chọc không nổi Đại Chu, bọn họ chỉ có thể lùi lại, thẳng đến khi bọn họ lui đến địa phương như bây giờ, người Đại Chu sẽ không vi phạm.

Bởi như vậy người Độc Cô thị xem như hiểu, không ngờ đám người Đại Chu lúc trước cố ý làm thế.

Bọn họ cố ý chế tạo ma sát với Độc Cô thị, cố ý làm cho bọn họ nhượng bộ, thẳng đến khi lui lại thì Đại Chu mới hài lòng.

Tuy Độc Cô thị cũng biết rõ phản kháng không có tác dụng, bọn họ không đánh lại Đại Chu, cũng chỉ có thể ẩn nhẫn như vậy.

Thậm chí bọn họ sợ một ngày nào đó Nhân Hoàng Đại Chu sinh ra tâm tư không cho phép có người ở gần mình, trực tiếp tiêu diệt Độc Cô thị bọn họ.

Trong địa vực Độc Cô thị có hơn mười thế lực nhị lưu, bọn họ xem như thế lực phụ thuộc Độc Cô thị, ngày bình thường đều

nghe lệnh của Độc Cô thị.

Nhưng lần này Độc Cô thị mất mặt quá lớn, bọn họ có người âm thầm nói ra nói vào cho sướng miệng.

Dù sao những người này thân là thế lực phụ thuộc, thái độ Độc Cô thị với bọn họ không nói hà khắc nhưng khó tránh khỏi có một ít người bá đạo chèn ép bọn họ.

Những người này cũng biết chính mình kém hơn Độc Cô thị, thậm chí nhà tông môn của mình cần Độc Cô thị che chở mới có thể dừng chân trong Bắc Nguyên đạo, cho nên bọn họ cũng không dám trả thù.

Vừa vặn hiện tại có cơ hội, bọn họ âm thầm nói hai câu giải hận là tốt rồi.

Mà lúc này một võ giả Hóa Thần Cảnh Độc Cô thị Độc Cô Thịnh dẫn người đi tới thế lực nhị lưu Thanh Nguyên phái trong địa bàn Độc Cô thị.

Độc Cô Thịnh chính là võ giả Hóa Thần Cảnh báo cáo với Độc Cô Diêm lời đồn lần trước, hắn chính là tâm phúc của Độc Cô Diêm.

Kỳ thật lần này Độc Cô Diêm ra lệnh hắn có chút không muốn nghe, dù sao những thế lực này chỉ có một ít người âm trầm chỉ trỏ, bọn họ muốn nói thì cứ kệ bọn họ nói, chờ thêm chút ít thời gian thì lời đồn sẽ biến mất.

Bởi vì phòng miệng dân như phòng nước sông, Độc Cô thị hiện tại phái người đi trấn áp, nói không chừng sẽ tạo thành hiệu quả trái ngược, làm cho đám người nghị luận lâu hơn.

Chỉ có điều hiện tại Độc Cô Diêm đang nổi nóng, hắn cũng không muốn chọc gia chủ tức giận, cho nên đành phải ngoan ngoãn mang người đến đây chuẩn bị gõ những tông môn thế gia kia, giáo huấn bọn họ một chút.

Bên ngoài Thanh Nguyên phái, đệ tử thủ núi nhìn thấy người Độc Cô thị đến lập tức đi lên nghênh đón, nhưng lại bị Độc Cô Thịnh một cước đá văng qua một bên, cả đám hùng hổ bước vào sơn môn Thanh Nguyên phái.

Người Độc Cô thị hùng hổ mà đến, ngược lại cũng dọa chưởng môn Thanh Nguyên phái kêu to một tiếng.

Hắn ngày bình thường cũng không có đắc tội Độc Cô thị, đối phương muốn làm gì?

Hắn không kịp nghĩ nhiều như vậy, vội vàng mang theo một đám đệ tử Thanh Nguyên phái đi ra ngoài nghênh đón.

- Thì ra là Độc Cô thị Ngũ tiên sinh, không biết Ngũ tiên sinh giá lâm tiểu phái có gì muốn làm?

Chưởng môn Thanh Nguyên phái ăn nói khép nép hỏi.

Độc Cô Thịnh đứng hàng thứ năm trong đồng bối, tuy hắn và chưởng môn Thanh Nguyên phái đều là Hóa Thần Cảnh, nhưng dù sao thân phận song phương còn đó, cho dù Độc Cô Thịnh còn trẻ hơn hắn nhưng hắn vẫn phải gọi là Ngũ tiên sinh.

Độc Cô Thịnh dùng vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn chưởng môn Thanh Nguyên phái, thản nhiên nói:

- Ta tới làm gì chẳng lẽ ngươi còn không rõ hay sao?

Chưởng môn Thanh Nguyên phái cười khổ nói:

- Ta thật không biết.

- Lưu Sở Nguyên là đồ đệ của ngươi đúng không?

Độc Cô Thịnh hỏi.

Chưởng môn Thanh Nguyên phái lườm một người trẻ tuổi cảnh giới Tiên Thiên, trên mặt người trẻ tuổi có biểu lộ bối rối nói:

- Vâng, hắn là đệ tử thân truyền của ta.

Độc Cô Thịnh thản nhiên nói:

- Thanh Nguyên phái các ngươi có lá gan rất lớn, một tên đệ tử lại dám chửi bới Độc Cô thị chúng ta, ngươi nói chuyện này nên làm thế nào bây giờ.

- Kỳ thật Thanh Nguyên phái các ngươi cho tới nay đều thành thật, ta cũng biết các ngươi không có nhị tâm, nhưng lần này các ngươi làm quá mức.

- Lưu Sở Nguyên ở bên ngoài chửi bới Độc Cô thị ta, ngươi nói hắn là Thanh Nguyên phái các ngươi bày mưu đặt kế hay chính hắn bất mãn với chúng ta?

Chưởng môn Thanh Nguyên phái hung dữ nhìn Lưu Sở Nguyên trong đám người, hắn đã sớm nói với Lưu Sở Nguyên không nên gây chuyện, nơi này là địa bàn của Độc Cô thị, đầu tiên phải quản lý tốt cái miệng chính mình, kết quả hắn không nghe lời mình nói.

Lần này tốt rồi, người Độc Cô thị đến đòi người, mình có thể làm sao bây giờ? Thanh Nguyên phái nho nhỏ làm sao đấu với Độc Cô thị.

Vì truyền thừa của tông môn, cho dù Lưu Sở Nguyên là đệ tử thân truyền của hắn, hôm nay nhất định phải hi sinh.

Chưởng môn Thanh Nguyên phái trực tiếp cắn răng nói:

- Là đệ tử của ta phá hư quy củ, toàn bộ nghe Ngũ tiên sinh xử lý!

Độc Cô Thịnh cười nói:

- Tốt! Đủ thống khoái! Ta sẽ dẫn người đi!

Vừa dứt lời, vài tên võ giả Độc Cô thị trực tiếp kéo Lưu Sở Nguyên đi ra ngoài.

- Sư phụ! Cứu ta! Cứu ta!

Lưu Sở Nguyên hoảng sợ hô hào, hiện tại hắn bị người Độc Cô thị mang đi, có thể nghĩ hắn kế tiếp sẽ đối mặt với cái gì.

Chỉ có điều đáng tiếc, chưởng môn Thanh Nguyên phái làm như không nghe thấy, trực tiếp nhắm mắt lại.

Chính mình phạm phải sai lầm thì chính mình phải gánh chịu, hắn không có khả năng vì một đệ tử mà kéo cả Thanh Nguyên phái chôn cùng.

Mang đi đệ tử thân truyền của chưởng môn Thanh Nguyên phái, Độc Cô Thịnh lại đi mấy tông môn, trực tiếp mang đi mười mấy người.

Những người này đều là những đệ tử trẻ tuổi, đều là đệ tử thân truyền như Lưu Sở Nguyên, thậm chí có không ít là con thân sinh nối dõi.

Những người này đều là trẻ tuổi khí thịnh, trước kia có chút xung đột với người Độc Cô thị, tuy bị sư môn áp chế phải nhịn, hiện tại đạt được cơ hội thì bọn họ âm thầm trào phúng không hề cố kỵ, những đệ tử đại tông môn sẽ không phạm sai lầm này.

Tuy chuyện này là bọn họ không đúng, nhưng cũng làm các thế gia và tông môn tức giận.

Những người bị Độc Cô thị mang đi đều là đệ tử trẻ tuổi ưu tú, có con nối dõi của bọn họ, cho dù chuyện này là bọn họ không đúng, nhưng Độc Cô thị ngươi cần bá đạo như vậy không?

Phải biết rằng hiện tại Độc Cô thị các ngươi làm những chuyện ngu xuẩn kia đã truyền khắp cả Bắc Nguyên đạo, các ngươi có thể ngăn cản miệng của chúng ta hay sao? Bên ngoài còn không phải cũng truyền bá như vậy hay sao?

Nhưng bọn họ cũng biết chính mình kém xa Độc Cô thị, dù cho trong nội tâm phẫn nộ cũng đành phải nhịn xuống, dù sao bọn họ kém Độc Cô thị quá xa.

Trọng yếu nhất là, những tiểu tông môn này đều là thế lực phụ thuộc Độc Cô thị, ngày bình thường cũng cần Độc Cô thị che chở.

Kể cả bọn họ đối địch với tông môn khác, nếu như gặp tình huống không địch lại đối phương, bọn họ sẽ nhờ Độc Cô thị xuất đầu.

Hiện tại nếu bọn họ dám thoát ly Độc Cô thị che chở, không nói Độc Cô thị ra tay với bọn họ, những tông môn mà bọn họ đắc tội trước kia sẽ xé nát bọn họ.

Mà lúc này Tô Tín mang theo rất nhiều người Lục Phiến Môn tới địa bàn của Độc Cô thị.

Kỳ thật dựa theo ăn ý giữa triều đình và Độc Cô thị, nếu như không có chuyện thì bọn họ sẽ không tới địa bàn của Độc Cô thị, để tránh tạo thành hiểu lầm không cần thiết.

Nhưng Tô Tín xem ra đây là triều đình cấp cho Độc Cô thị mặt mũi, nói không dễ nghe, dùng lực lượng Đại Chu hiện tại, cho dù trực tiếp xua đuổi Độc Cô thị ra khỏi Bắc Nguyên đạo cũng không có vấn đề, chỉ có điều bởi vì băn khoăn quá nhiều mà nên không làm như vậy mà thôi.

Lần này Tô Tín không chuẩn bị khai chiến với Độc Cô thị, chỉ là muốn gõ đối phương mà thôi, cho nên mang người đến không nhiều lắm, chỉ có hơn trăm người mà thôi.

Chỉ có điều hơn trăm người này trừ Tề Long cùng vài bộ đầu Lục Phiến Môn thành Thịnh Kinh ra, còn lại đều là người Tô gia, trong đó có ba võ giả Dung Thần cảnh như Tô Minh Kỳ, còn lại đều là Hóa Thần Cảnh và Dung Thần Cảnh của Tô gia.

Tô Tín chuẩn bị giữ những người này ở bên người, thiên phú và thực lực của Tô gia xem như không tệ, còn lại đều bị Tô Tín phái đến Giang Hoài và Giang Nam đạo, hiện tại bọn họ đã sắp tới nơi rồi.

Kiến thức và kinh nghiệm của người Tô gia quá ít, Tô Tín dẫn bọn họ đi theo bên cạnh là muốn bọn họ phát triển.

Mà Tô Minh Kỳ là Tô Tín cố ý mang theo trên người.

Tô Tín không sợ Tô Minh Kỳ có dã tâm, nhưng nếu hắn thật sự có dã tâm thì rất rắc rối, cho nên Tô Tín mới dẫn hắn theo bên cạnh, cũng muốn xem hắn có suy nghĩ gì, ở gần dễ khống chế, từ đó giảm bớt không ít phiền toái.

- Tề Long, tông nào nào gần chúng ta nhất? Quan hệ với Độc Cô thị như thế nào?

Tô Tín hỏi.

Tề Long trước khi đến đã chuẩn bị đầy đủ, bây giờ nghe Tô Tín nói như vậy, hắn lập tức đáp:

- Là Thanh Nguyên phái, nơi đó là tông môn nhị lưu có một võ giả Hóa Thần Cảnh tọa trấn, có quan hệ phụ thuộc Độc Cô thị.

Kỳ thật chỉ cần là thế lực võ lâm trong địa bàn Độc Cô thị đều có thể xem như phụ thuộc Độc Cô thị.

Độc Cô thị hiện tại đã thu nhỏ phạm vi thế lực, cho nên bọn họ cũng không có khả năng dễ dàng tha thứ thế lực chung quanh mình có hai ba ý.

Cho nên những thế lực võ lâm có ý trung lâm và có ân oán với Độc Cô thị đều dọn đi từ sớm.

Chương 1260 - Bắt hết cho ta

Trong Thanh Nguyên phái đầy âm trầm.

Đệ tử thân truyền của chưởng môn đều bị người Độc Cô thị mang đi, đương nhiên bọn họ không cao hứng.

Cho dù thật sự cao hứng cũng không dám bật cười, bởi vì kẻ cưới đều phải chết.

Nhưng có một tin tức tốt, đó chính là người bị Độc Cô thị mang đi cũng không bị giết, mà là bị phong ấn tu vi làm nô bộc trong Độc Cô thị, sau mười năm sẽ khôi phục tự do.

Độc Cô Diêm lúc trước thật tức giận những kẻ âm thầm đồn bậy nhưng sau đó hắn cũng kịp phản ứng, mình làm như vậy thật không ổn.

Mặc dù nói những thế lực võ lâm đều là phụ thuộc Độc Cô thị, phải dựa vào Độc Cô thị bọn họ mới có thể tồn tại, nhưng từ phương diện khác, Độc Cô thị cũng cần dùng đến bọn họ.

Ví dụ như một ít việc Độc Cô thị không tiện nhúng tay sẽ do bọn họ xử lý, hơn nữa những thế lực này rải chung quanh Độc Cô thị, một khi bên ngoài có gió thổi cỏ lay đều truyền vào tai bọn họ.

Tuy năng lực Độc Cô Diêm kém một chút nhưng hắn cũng không phải ngu ngốc như Tô gia, chỉ biết nghiền ép người dưới.

Cho nên Độc Cô Diêm kịp phản ứng và không lấy mạng bọn họ, mà là đổi thành phong cấm tu vi làm nô bộc mười năm, xem như gõ bọn họ một phen.

Đương nhiên dù là như thế, người các thế lực cũng cho rằng là trừng phạt nghiêm trọng.

Phải biết rằng người bị Độc Cô thị mang đi chính là võ giả trẻ tuổi của bọn họ, gần như không vượt qua bốn mươi.

Giai đoạn hiện tại chính là thời điểm tu luyện tốt nhất của bọn họ, kết quả bây giờ bị phong ấn tu vi làm nô bộc trong Độc Cô thị.

Bởi như vậy bọn họ xem như bị phế, dù cho mười năm sau trở về thì có thể dùng làm gì?

Cho nên tất cả đại thế lực võ lâm vẫn có oán khí, chỉ có điều không đậm đặc như lúc trước, huống hồ cho dù có oán khí thì bọn họ cũng không dám khiêu chiến Bắc Nguyên Độc Cô thị.

Lúc Tô Tín mang người tới sơn môn Thanh Nguyên phái, hắn vẫn còn kinh ngạc tại sao Thanh Nguyên phái không có cả đệ tử thủ núi.

Kỳ thật là có, chỉ có điều bị Độc Cô Thịnh một cước đá cho trọng thương, mà bây giờ trong nội tâm chưởng môn Thanh Nguyên phái vô cùng phiền muộn, hắn đã sớm quên việc này.

Mà những người khác không muốn chọc hắn vào lúc này, cho nên đến bây giờ cũng không có phái đệ tử thủ núi.

Đi vào sơn môn, Tề Long trực tiếp đá cửa, đá sơn môn Thanh Nguyên phái vỡ vụn.

Thanh Nguyên phái chỉ là tiểu tông môn nhị lưu, trong môn cũng chỉ có một võ giả Hóa Thần Cảnh tọa trấn, càng không có mặt hàng cao cấp như hộ sơn đại trận.

- Người nào dám đến Thanh Nguyên phái ta làm càn!

Vài tiếng gầm từ trong Thanh Nguyên phái truyền ra ngoài, một đám võ giả Thanh Nguyên phái nét mặt giận dữ lao tới.

Đối với một tông môn, sơn môn chính là thể diện, kết quả hiện tại thể diện bị người ta đánh vỡ, bọn họ làm sao không giận?

Sau khi đi ra ngoài nhìn thấy một đám võ giả Hóa Thần Cảnh khí thế ngập trời, những người vừa quát mắng lại im lặng.

Lúc này chưởng môn Thanh Nguyên phái mang người chạy tới, trên mặt còn nở nụ cười vui vẻ:

- Không biết Tô đại nhân tới tiểu môn phái như ta làm gì? Thanh Nguyên phái ta rất tuân thủ pháp luật, cho tới bây giờ không làm ra chuyện nguy hại triều đình.

Tuy chưởng môn Thanh Nguyên phái ngoài miệng cười nhưng trong lòng hắn lại sắp khóc.

Thanh Nguyên phái nho nhỏ của mình sao lắm tai nạn, người Độc Cô thị vừa đi, hiện tại có một đám hung thần ác sát tới.

Nói thật, chưởng môn Thanh Nguyên phái không nghĩ tới Tô Tín lại tới tận cửa.

Hiện tại người nào trong Bắc Nguyên đạo không biết tứ đại thần bộ ‘ Huyết Kiếm Thần Chỉ ’ Tô Tín?

Đối với tiểu môn tiểu phái như Thanh Nguyên phái mà nói, Tô Tín chính là nhân vật trong truyền thuyết, bọn họ không thể trèo cao, cũng không dám đắc tội..

Đừng nhìn hiện tại Tô Tín là Dung Thần Cảnh, nhưng hắn vẫn có thể bình khởi bình tọa với cường giả Dương Thần Cảnh, lão tổ Độc Cô thị cũng không thể xem nhẹ hắn.

Chưởng môn Thanh Nguyên phái chỉ là Hóa Thần Cảnh, thậm chí không có tư cách nhìn thấy lão tổ Độc Cô thị, hắn còn kém Tô Tín bao nhiêu?

Cho nên hắn không nghĩ tới Tô Tín lại đánh tới tận cửa, hơn nữa còn hùng hổ dọa người.

Tô Tín có hung danh vang dội trên giang hồ, động một chút là phá gia diệt môn, người Thanh Nguyên phái hắn nói không dễ nghe, người ta tùy tiện động ngón tay là có thể diệt môn.

Chưởng môn Thanh Nguyên phái không dám có chút bất kính với Tô Tín, đắc tội Độc Cô thị thì bọn họ chỉ bị gõ một cái, ví dụ như lần trước, Độc Cô thị sẽ không vì một câu không hợp mà diệt môn bọn họ.

Nhưng đắc tội Tô Tín, hậu quả chưa biết.

Tô Tín nhìn chưởng môn Thanh Nguyên phái, thản nhiên nói:

- Các ngươi có phạm pháp hay không cũng không phải do các ngươi nói, mà là Lục Phiến Môn ta nói mới tính, nếu ngươi nói

chuyện có tác dụng, cần Lục Phiến Môn ta làm gì?

Chưởng môn Thanh Nguyên phái vội vàng cười làm lành nói:

- Dạ dạ, Tô đại nhân nói đúng.

Tô Tín quay người nhìn Tề Long hỏi:

- Đệ tử xuất sắc nhất Thanh Nguyên phái tên là gì?

Tề Long nói:

- Lưu Sở Nguyên.

Tô Tín quay đầu lại nói:

- Đúng, chính là Lưu Sở Nguyên này, giao hắn ra đây, ta hoài nghi hắn cấu kết với Kim Trướng Hãn Quốc, ý đồ mưu phản, cần mang về điều tra một phen.

Tề Long đứng sau lưng Tô Tín, khóe miệng co rút liên tục.

Hắn cũng không biết Tô đại nhân quá lười hay vì nguyên nhân nào khác, mỗi lần tìm cớ bắt người đều là như vậy, Kim Trướng Hãn Quốc đã gánh bao nhiêu cái nồi thay Tô đại nhân rồi?

Gương mặt chưởng môn Thanh Nguyên phái cười còn khó coi hơn khóc:

- Tô đại nhân, ngươi tới muộn rồi, Lưu Sở Nguyên đã bị người Độc Cô thị mang đi.

- Mang đi? Vì cái gì?

Tô Tín cau mày.

Tô Tín đang mang người chạy đến địa vực Độc Cô thị, Độc Cô Thịnh bên này đã bắt người, cho nên hắn không nhận được tình báo phương diện này.

Đợi đến lúc chưởng môn Thanh Nguyên phái nói rõ nguyên nhân cho Tô Tín biết, Tô Tín khinh thường, nói:

- Độc Cô Diêm đủ lòng dạ hẹp hòi, chính mình dám làm không dám cho người khác nói?

- Được làm vua thua làm giặc, ngươi thắng tự nhiên sẽ được người giang hồ khen ngợi và hâm mộ, hiện tại thua còn không

cho người khác nói, thua không nổi sao?

Chưởng môn Thanh Nguyên phái chỉ cười bồi, Tô Tín có thể tùy tiện nói nhưng hắn không dám nói bậy về Độc Cô thị.

Tô Tín quay người nói với Tề Long:

- Thanh Nguyên phái có đệ tử thiên phú không tồi là ai?

Điểm ấy Tề Long không rõ lắm, hắn đã sớm chuẩn bị tốt tư liệu, lúc này lấy ra và đọc vài cái tên.

Tô Tín vung tay lên nói:

- Mang những người này đi!

Nghe xong lời này, chưởng môn Thanh Nguyên phái sửng sốt, sau đó hắn cũng kịp phản ứng, Tô Tín lần này tới chính là gây phiền toái với Thanh Nguyên phái.

Vấn đề là chưởng môn Thanh Nguyên phái nghĩ không thông, toàn bộ môn phái của mình không có ai liên hệ gì với Tô Tín, rốt cuộc mình chọc Tô Tín lúc nào?

- Tô đại nhân, Thanh Nguyên phái ta không có tội! Ngài đường đường tứ đại thần bộ triều đình nhắm vào tiểu môn phái như ta là có ý gì?

Chưởng môn Thanh Nguyên phái không còn dáng vẻ hèn mọn giống như lúc trước, mà là giận dữ đứng trước mặt Tô Tín.

Đã biết rõ Tô Tín đến gây phiền toái, cho dù hắn khúm núm thì làm được gì? Tô Tín cũng không buông tha hắn.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Ta nói rồi, ta chỉ tới mời đệ tử của ngươi đi Lục Phiến Môn điều tra một phen, cũng không phải muốn tánh mạng của bọn họ, ngươi kích động cái gì? Tránh ra.

Chưởng môn Thanh Nguyên phái tức giận run rẩy, hắn nói:

- Lục Phiến Môn là địa phương nào ta còn không biết sao? Cho dù điều tra xong, người không chết cũng phế!

Tô Tín lạnh lùng nhìn hắn, hắn nói ra hai chữ:

- Tránh ra.

Chưởng môn Thanh Nguyên phái hô lớn:

- Nơi này là địa bàn Bắc Nguyên Độc Cô thị! Tô Tín, ngươi động thủ ở nơi này chính là đánh vào mặt Độc Cô thị, chuyện lần này không xong đâu!

Chỉ có điều làm cho chưởng môn Thanh Nguyên phái thất vọng, khi Tô Tín nghe tên Độc Cô thị thì không sợ hãi, hắn chỉ thản nhiên nói với chưởng môn Thanh Nguyên phái:

- Ta không bao giờ nói một lời ba lần, ngươi phải biết rằng, trong luật pháp Lục Phiến Môn bao che tội phạm là rất nghiêm trọng.

Vừa dứt lời, trên người Tô Tín bộc phát khí thế đáng sợ, khí thế khủng bố bao phủ toàn bộ Thanh Nguyên phái, ma diễm ngập trời!

Những đệ tử cảnh giới Tiên Thiên của Thanh Nguyên phái cảm thấy hô hấp không nổi, ngay cả chưởng môn Thanh Nguyên phái cũng đổ mồ hôi lạnh, hiển nhiên hắn không chịu nổi uy áp này.

- Ta giao! Ta tránh!

Chưởng môn Thanh Nguyên phái lui ra, đối mặt với nguy cơ diệt môn, hắn không dám phản bác.

Tô Tín thu hồi khí thế, Tề Long lập tức mang người bắt vài tên đệ tử thiên phú tốt nhất sau Lưu Sở Nguyên của Thanh Nguyên phái.

Bọn họ có tư liệu kỹ càng, tự nhiên cũng không sợ bắt lầm người.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Như vậy mới đúng, triều đình chấp pháp các ngươi phối hợp, đến lúc đó tất cả mọi người thuận tiện, ngươi nói có đúng hay không?

Nói xong, Tô Tín mang người rời đi, chỉ lưu lại người Thanh Nguyên phái tức giận.

Chưởng môn Thanh Nguyên phái bị hành động của Tô Tín chọc giận run rẩy, quá phận, quá phận! Đây là khi dễ người!

Vài ngày trước Độc Cô thị vừa bắt đệ tử thân truyền của hắn mang đi, kết quả hiện tại Tô Tín lại bắt vài tên đệ tử thiên phú không tồi của Thanh Nguyên phái mang đi.

Phải biết rằng tiểu môn phái như Thanh Nguyên phái bọn họ có vài tên đệ tử thiên phú không tồi là việc rất không dễ dàng, kết quả hiện tại tốt rồi, mới vài ngày đã bị bắt đi hết.

Tượng đất còn có ba phần tức giận, hiện tại Tô Tín làm như vậy chính là đoạn căn cơ Thanh Nguyên phái, hắn làm sao không hận?

- Đều đi theo ta! Đi tới mời Độc Cô thị chủ trì công đạo!

Chưởng môn Thanh Nguyên phái tức giận quát một tiếng.

Mặc dù nói Độc Cô thị mang đệ tử thân truyền của hắn đi, nhưng cũng có nguyên nhân trong đó.

Huống hồ nơi này chính là địa bàn Độc Cô thị, tông môn của mình đều phụ thuộc vào Độc Cô thị.

Hiện tại Tô Tín tới nơi này bắt người chính là đánh vào mặt Độc Cô thị, thời điểm không mời Độc Cô thị ra mặt thì hắn có thể đi tìm ai?

Chương 1261 - Tiêu hoàng tới chơi

Tô Tín dẫn người đi bắt người tông môn phụ thuộc trên địa bàn Độc Cô thị chính là đánh vào mặt mũi của Độc Cô thị, trên thực tế đây chính là mục đích của Tô Tín.

Hiện tại Tô Tín không thể động thủ với Độc Cô thị, sau khi Tô Tín mượn lực lượng triều đình, Thiên đình và Địa phủ diệt Thanh Thành kiếm phái. Khi Tô Tín diệt Tô gia lại mượn lực lượng chủ yếu từ chi thứ Tô gia.

Đến bây giờ đổi thành Độc Cô thị, Tô Tín thật không có lực lượng nào để mượn.

Huống hồ thân phận của Độc Cô thị vô cùng mẫn cảm, Tô Tín có thể tìm lực lượng đấu với Độc Cô thị, Cơ Hạo Điển tuyệt đối không cho phép hắn động thủ.

Cho nên từ mới bắt đầu, Tô Tín không có ý định động thủ với Độc Cô thị, lúc trước hắn đã nói, lần này hắn chẳng qua chỉ gõ Độc Cô thị mà thôi, giống như Độc Cô thị gõ những tông môn nói xấu như Thanh Nguyên phái.

Ngươi nên trả giá thật nhiều vì hành vi của mình, đệ tử Thanh Nguyên phái nói bậy về Độc Cô Diêm, cho nên bọn họ đều bị Độc Cô Diêm bắt mang về Độc Cô thị phong ấn tu vi, làm nô bộc mười năm.

Mà Độc Cô thị muốn thừa dịp cháy nhà cướp của, đoạt đồ trong miệng Tô Tín, đây như vậy đừng trách Tô Tín tự mình tìm tới đánh vào mặt Độc Cô thị.

Cho nên kế tiếp Tô Tín đi tới hơn mười tông môn phụ thuộc Độc Cô thị, trực tiếp bắt đệ tử kiệt xuất của bọn họ đi.

Những tông môn kia bùng nổ, Tô Tín làm như vậy chẳng khác gì đoạn căn cơ của bọn họ.

Thứ căn bản nhất của tông môn chính là người, đệ tử trẻ tuổi đều được bọn họ tỉ mỉ bồi dưỡng, ngày sau nói không chừng có thể đột phá tới Hóa Thần Cảnh, kết quả hiện tại bị Tô Tín tận diệt, như vậy vài chục năm sau sẽ do ai chấp chưởng tông môn?

Loại chuyện này bọn họ không thể chịu đựng được, cho dù Tô Tín là tứ đại thần bộ triều đình cũng không được.

Cho nên hơn mười tông môn lập tức phái người tiến về Độc Cô thị chuẩn bị cầu viện.

Mà lúc này trong Độc Cô thị không có người chú ý tới việc này, bởi vì hiện tại Độc Cô thị đang đón khách quý tới thăm, người thừa kế Tiêu gia, ‘ tiểu an hầu ’ Tiêu Hoàng.

Thực lực Tiêu gia còn mạnh hơn Độc Cô thị quá nhiều, cho nên Tiêu Hoàng làm người thừa kế Tiêu gia đáng giá Độc Cô Diêm tự mình đi ra nghênh đón, huống hồ lần này Tiêu gia còn mang tới Độc Cô thị một số sinh ý rất lớn.

Nói như vậy mỗi thế lực đỉnh cấp đều nắm giữ tài nguyên ổn định, ví dụ như Dịch Kiếm Môn, Danh Kiếm Sơn Trang đều

nắm giữ vài mạch khoáng trân quý, mà Ba Thục Kiếm Các là đúc kiếm luyện khí, Dược Vương Cốc là luyện đan.

Những tông môn thế gia này sẽ dùng tài nguyên tuluyenej sản xuất tại chỗ buôn bán kiếm lời, mọi người bù đắp nhau.

Độc Cô thị tự nhiên cũng nắm giữ một nơi sản sinh ra dược liệu kỳ quái, đó là Long Cốt đằng.

Trong truyền thuyết Bắc Nguyên chính là long mạch, mà này Long Cốt đằng là linh dược do long mạch tẩm bổ tạo thành, Đại Chu cũng có dược điền sản xuất Long Cốt đằng, đương nhiên là đoạt dược điền này từ trong tay Độc Cô thị.

Tác dụng của Long Cốt đằng rất kỳ lạ, nó có chỗ tốt rất lớn với võ giả tu luyện công pháp long khí, nó lại không có tác dụng gì với võ giả tầm thường.

Đại Chu hoàng thất chiếm cứ một dược điền Long Cốt đằng chuyên cung cấp cho đệ tử hoàng thất tu luyện.

Mà Bắc Nguyên Độc Cô thị sản xuất Long Cốt đằng, dù bọn họ không dùng nhưng có thể bán cho các thế lực cần, Tiêu gia chính là khách hàng lớn của bọn họ.

Tiêu gia ngày xưa là hoàng tộc, cho nên Tiêu gia có một ít công pháp nhiễm long khí, cần dùng Long Cốt đằng tu luyện, hơn nữa số lượng không nhỏ.

Mà trừ Tiêu gia ra, Độc Cô thị cũng có thể vụng trộm buôn lậu Long Cốt đằng tới Đông Tấn cùng với Tây Vực ba mươi sáu nước, hoàng tộc chỗ đó cũng cần Long Cốt đằng.

Chỉ có điều vận chuyển đến Đông Tấn và Tây Vực ba mươi sáu nước xa xôi, thành phẩm buôn lậu quá lớn, thứ hai thực lực của bọn họ không được, cần dùng Long Cốt đằng quá ít.

Cho nên chỉ có Tiêu gia mới thật sự là khách hàng lớn, hàng năm cũng chỉ có người Tiêu gia tự mình tới mua sắm Long Cốt đằng của Độc Cô thị, mà lần này Tiêu gia phái Tiêu Hoàng tới, xem ra vị ‘ tiểu an hầu ’ này đã trở thành người thừa kế chính thức của Tiêu gia.

Mua sắm Long Cốt đằng cũng không tính là đại sự gì, hai thế lực hợp tác nhiều năm, cũng không ai làm ra thủ đoạn nhỏ gì

đó.

Nhưng Tiêu gia và Độc Cô thị có quan hệ thông gia, như vậy mỗi lần tới Độc Cô thị, Tiêu gia sẽ phái võ giả có thực quyền mới được, lần này bọn họ phái Tiêu Hoàng đến, từ đó có thể nghĩ địa vị của hắn trong Tiêu gia hiện tại.

Độc Cô Diêm tự mình đi ra cửa nghênh đón Tiêu Hoàng, mà Tiêu Hoàng cũng không phải thế hệ không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, hắn lập tức đi qua, hắn cười sáng lạn, nói:

- Ta làm sao dám làm phiền dượng tự mình đi ra nghênh đón?

Tiêu Xước là thân muội muội của phụ thân Tiêu Hoàng, ‘ an hầu ’ Tiêu Vô Thắng, cho nên Tiêu Hoàng sẽ gọi Tiêu Xước một tiếng cô cô, Độc Cô Diêm chính là dượng của hắn.

Nhìn Tiêu Hoàng, Độc Cô Diêm cười to nói:

- Không ngại, ta cũng đã vài năm không có nhìn gặp Tiêu Hoàng ngươi, những năm gần đây thanh danh của ngươi trên giang hồ càng lúc càng lớn, không hổ là người thừa kế ưu tú nhất Tiêu gia thế hệ này, Độc Cô thị ta không tìm ra người trẻ tuổi xuất sắc như ngươi.

Nghe Độc Cô Diêm nói cái gì thanh danh uy thế, khóe miệng Tiêu Hoàng co giật, hắn có cảm giác không tự nhiên.

Tuy hắn biết rõ Độc Cô Diêm nói như vậy là cất nhắc hắn, nhưng hắn vẫn có cảm giác không được tự nhiên.

Có biến thái Tô Tín áp chế, võ giả trẻ tuổi thế hệ này còn dám vỗ ngực nói thanh danh to lớn?

Độc Cô Diêm cũng không dây dưa chủ đề này quá nhiều, hắn chỉ hàn huyên với Tiêu Hoàng hai câu sau đó dẫn Tiêu Hoàng vào phòng tiếp khách.

Sau khi ngồi xuống, Tiêu Hoàng nói:

- Dượng, lần này ta đến Độc Cô thị là vì mua sắm Long Cốt đằng, số lượng khá lớn, cần hơn tám vạn cân, tài nguyên giao dịch ta cũng mang đến.

Độc Cô Diêm nói thẳng:

- Không có vấn đề, trong tộc cũng có một ít hàng tồn, ta sẽ an bài người đi chuẩn bị.

Nói xong, Độc Cô Diêm liền phân phó một gã hạ nhân đi vào kho hàng Độc Cô thị đóng gói Long Cốt đằng, đến lúc đó giao cho Tiêu Hoàng mang về.

Thị trường tiêu thụ Long Cốt đằng của Độc Cô thị không nhiều, dù sao trừ Tiêu gia ra, Đông Tấn và Tây Vực ba mươi sáu nước không mua bao nhiêu, cho nên Độc Cô thị luôn tồn kho rất nhiều.

Kỳ thật Kim Trướng Hãn Quốc cũng là một khách hàng lớn, thiên hạ này có thể được xưng là một quốc gia thì rất nhiều, nhưng chân chính có năng lực khiêu chiến và chơi thủ đoạn với Đại Chu cũng chỉ có Kim Trướng Hãn Quốc mà thôi.

Chỉ có điều đáng tiếc, Kim Trướng Hãn Quốc là có võ đạo quá mức man rợ và không nói đạo lý, căn bản sẽ không so sánh với võ đạo củaTrung Nguyên, Kim Trướng Hãn Quốc không có mặt hàng cao cấp như công pháp mượn long khí tu hành, huống hồ cho dù có, bọn họ cũng tu luyện rất chậm.

Sinh ý đã bàn xong, Tiêu Hoàng nói chuyện phiếm với Độc Cô Diêm.

Sau khi hàn huyên vài câu, đột nhiên Tiêu Hoàng hỏi:

- Dượng, nghe nói vài ngày trước Độc Cô thị có ma sát với Tô Tín?

Sắc mặt Độc Cô Diêm âm trầm gật gật đầu, hắn lạnh lùng nói:

- Là ăn một ít thiệt thòi nhỏ, ta cũng không nghĩ tới Tô Tín gian xảo như vậy, lại còn che giấu lực lượng ở nơi bí mật.

- Chỉ có điều ghê tởm nhất chính là những kẻ âm thầm đặt điều kia.

- Độc Cô thị ta chỉ thua thiệt trong tay Tô Tín mà thôi, nhưng bọn chúng nói như thể Độc Cô thị sắp nhịn không được, quả nhiên là đáng giận.!

Tiêu Hoàng phụ họa Độc Cô Diêm nhưng trong lòng lại cười lạnh.

Vị dượng trước mặt của hắn thật sự ngu ngốc, nếu không có cô cô của mình, chỉ bằng mặt hàng như hắn có thể làm gia chủ Độc Cô thị?

Ngay cả Tiêu Hoàng cũng biết, thế gian này không có chuyện gì chắc chắn thành công trăm phần trăm.

Nếu như một khi gặp chuyện khó khăn liền oán trời trách đất, tâm chí của kẻ này quá yếu ớt, loại tính cách như vậy đừng tu hành võ đạo, sớm muộn gì cũng là mặt hàng quỳ xuống đất xin tha thứ.

Về phần Độc Cô Diêm sau khi ra tay còn sợ bị người khác nói ra nói vào, còn bắt người về Độc Cô thị trách, đây là việc Tiêu Hoàng lắc đầu.

Tất cả mọi người đều lăn lộn giang hồ, chẳng lẻ còn sợ người giang hồ nói xấu?

Loại chuyện này càng chặn càng hỏng bét, còn không bằng ngươi cứ lờ nó đi, đợi đến lúc người giang hồ nhìn thấy không có động tĩnh hoặc có chuyện gì đó di chuyển lực chú ý thì nó sẽ biến mất.

Mà bây giờ Độc Cô Diêm còn muốn gõ người khác, thật tình không biết làm như vậy sẽ làm người ta nhớ cả đời, đồng thời cũng hận ngươi cả đời.

Tiêu Hoàng ho khan một tiếng nói:

- Dượng ngươi không cần để ý, nói thật ta cũng ăn thua thiệt trong tay Tô Tín, người này vô cùng khó giải quyết.

- Dượng ăn thua thiệt cũng bình thường, dù sao về sau chủ ý một chút thì không có gì.

Nghe thấy Tiêu Hoàng nói như vậy, tâm tình Độc Cô Diêm cũng đỡ một ít, lúc này Tiêu Hoàng hỏi:

- Đúng rồi, cô cô ta đâu?

Trên mặt Độc Cô Diêm nở nụ cười xấu hổ, vội vàng nói:

- Ta đã phái người đi mời.

Phái người đi mà không phải tự mình đi, đó là bởi vì hắn biết rõ Tiêu Xước không gặp hắn.

Nhớ tới lời nói lần trước, Độc Cô Diêm cũng hối hận, mình nói chuyện thật sự quá nặng.

Chỉ có điều về sau Độc Cô Diêm muốn nói xin lỗi nhưng Tiêu Xước không cho hắn cơ hội nói xin lỗi, cũng sập cửa trước mặt hắn suốt nửa tháng.

Ngay thời điểm Độc Cô Diêm cho rằng Tiêu Xước chắc chắn sẽ không đến, không nghĩ tới Tiêu Xước lại xuất hiện.

Chỉ có điều Tiêu Xước đến nhưng không nói câu nào, nàng chỉ lạnh lùng ngồi ở bên người Độc Cô Diêm, cho dù hiện tại mặt trời chiếu vào nhưng trên mặt nàng không có biểu lộ gì, chỉ có âm trầm như sương lạnh.

Đối với chuyện trong gia tộc Độc Cô thị, Tiêu Hoàng không hiểu, nhìn dáng vẻ của bọn họ thì biết trạng thái không đúng, cho nên Tiêu Hoàng cũng không nói thêm gì.

Chương 1262 - Ngươi không bằng tô tín

Tiêu Xước lạnh lùng nhìn Độc Cô Diêm, Tiêu Hoàng lại không thể mặc kệ không hỏi cô cô.

Cho nên Tiêu Hoàng đứng lên chào Tiêu Xước:

- Tiểu chất cũng đã hơn mười năm không có gặp cô cô, cô cô vẫn mạnh khỏe chứ?

Tiêu Xước lạnh lùng nói:

- Nhờ phúc Tiêu gia các ngươi, ta còn chưa có chết.

Tiêu Hoàng sờ sờ cái mũi, hơi kinh ngạc nhìn Tiêu Xước, không hiểu tại sao cô cô dùng thái độ này với mình.

Tiêu Xước đến Độc Cô thị gần hai mươi năm, khi đó Tiêu Hoàng cũng chỉ là tiểu hài tử mà thôi, cho nên hắn cũng không biết tại sao Tiêu gia lúc trước lại lựa chọn quan hệ thông gia với Độc Cô thị kế cuối trong lục đại thế gia, hơn nữa còn lựa chọn kẻ bình thường như Độc Cô Diêm.

Vào lúc Tiêu Hoàng nghĩ tới trong lục đại thế gia Nhữ Nam Thượng Quan thị truyền thừa đã lâu, thực lực cũng không tệ, vừa vặn xứng đôi với Tiêu gia bọn họ.

Hơn nữa Nhữ Nam Thượng Quan thị thế hệ trước có không ít thế hệ tuấn kiệt, người nào cũng mạnh hơn Độc Cô Diêm.

Trong trí nhớ của Tiêu Hoàng, chính mình khi còn bé rất được cô cô yêu thương, cũng rất sủng ái chính mình.

Nhưng đợi đến lúc Tiêu Xước đến Độc Cô thị thì nàng không quay về Tiêu gia một lần, cho nên Tiêu Hoàng cũng không biết vì sao cô cô biến thành như vậy.

Nhưng nội tâm Tiêu Hoàng rất cảm kích cô cô, khi hắn còn bé đã bị định vị trở thành người thừa kế gia chủ, cho nên bồi dưỡng và giáo dục rất nghiêm khắc.

Có đôi khi thậm chí Tiêu Hoàng tuổi nhỏ đã bị huấn luyện cao độ tới phát khóc, nhưng phụ thân hắn lại mặc kệ không hỏi, trưởng bối gia tộc phụ trách dạy bảo hắn vũ kỹ cũng chỉ dùng thái độ nghiêm khắc huấn luyện hắn, cũng chỉ có vị cô cô này ôm hắn và mắng nhau với một đám trưởng bối Tiêu gia, dẫn hắn đi ra ngoài chơi rất vui vẻ, thoát ly quá trình huấn luyện tàn khốc.

Cho nên hiện tại cho dù Tiêu Xước lạnh lùng nhìn hắn nhưng Tiêu Hoàng không có tức giận, chỉ nói với Tiêu Xước:

- Cái gì Tiêu gia các ngươi hay Tiêu gia chúng ta? Cô cô ngươi bây giờ đến Độc Cô thị nhưng Tiêu gia vĩnh viễn là nhà của ngươi, lúc nào cô cô muốn cứ trở lại ở mấy ngày, người Tiêu gia chúng ta khẳng định sẽ hoan nghênh.

Nhìn Độc Cô Diêm, Tiêu Hoàng thản nhiên nói:

- Nếu như cô cô ngươi bị khinh bỉ trong Độc Cô thị, Tiêu gia sẽ lấy công đạo cho cô cô.

Tiêu Xước nghe vậy thì kinh ngạc nhìn Tiêu Hoàng, tuy nàng vẫn làm dáng vẻ lạnh lùng nhưng biểu hiện trên mặt hòa hoãn không ít.

Tiêu Hoàng nhìn thấy dáng vẻ Tiêu Xước như bây giờ, hắn đã biết rõ Tiêu Xước không vui vẻ khi ở trong Độc Cô thị, cho

nên hắn không nặng không nhẹ đâm Độc Cô Diêm một câu.

Tuy trên danh nghĩa nói Độc Cô Diêm là dượng của hắn, nhưng luận thân phận Độc Cô Diêm còn kém thiếu chủ Tiêu gia như Tiêu Hoàng.

Cho nên nghe Tiêu Hoàng nói như vậy, Độc Cô Diêm chỉ cười khan, nói:

- Nói gì thế? Người trên giang hồ đều biết sẽ nói Độc Cô Diêm chọc giận phu nhân hay sao.

Tiêu Xước nghe vậy hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không nói gì, hơn nữa hắn nói phải có người tin mới được.

Dù sao thân phận Tiêu Xước bày ở chỗ này, nàng chính là đích nữ Tiêu thị, đặc biệt đồng lứa của nàng trong Tiêu thị xuất hiện tuấn kiệt lớp lớp, ‘ an hầu ’ Tiêu Vô Thắng, Thất gia Tiêu Vô Cực độc bá thế hệ, nhưng cũng chỉ có một muội muội như Tiêu Xước, cho nên từ nhỏ đến lớn nàng được sủng ái nhất.

Nếu Độc Cô thị dám làm Tiêu Xước tức giận, bọn họ đang tự gây phiền phức cho mình, chỉ cần Độc Cô Diêm không phải ngu ngốc, hắn không dám làm như vậy.

Chỉ có điều Tiêu Hoàng không biết Độc Cô Diêm vài ngày trước đã ngu ngốc một lần, may mà Tiêu Xước không có nói ra.

Mắt thấy ở đây hào khí ngưng trọng, Tiêu Hoàng liền cười cười, vội vàng nói sang chuyện khác:

- Dượng, đoạn thời gian trước Độc Cô thị các ngươi ra tay với Tô Tín là vì chuyện Ninh Viễn Đường Tô gia? Ta nghe được một ít tiếng gió hiện tại Tô Tín đã thành gia chủ Tô gia?

Vừa nghe Tiêu Hoàng nói như vậy, sắc mặt Độc Cô Diêm biến thành âm trầm, hắn không nghĩ tới chuyện này truyền rộng như vậy, thậm chí ngay cả Giang Nam đạo cũng biết.

Kỳ thật hắn lo ngại, chuyện này chỉ truyền bá chung quanh Bắc Nguyên đạo mà thôi, không có khả năng truyền vào Giang Nam đạo.

Tiêu Hoàng có thể biết bởi vì nhân vật chính có quan hệ với mình, chính là đại địch Tô Tín.

Sắc mặt Độc Cô Diêm âm trầm nói:

- Tô Tín quỷ kế đa đoan, ta không nghĩ hắn ẩn giấu sâu như vậy.

- Nếu biết rõ triều đình phái người nhúng tay vào việc này, Độc Cô thị ta chắc chắn sẽ không đi tự rước lấy nhục.

Tiêu Hoàng cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy, Tô Tín người này tâm tư kín đáo, bình thường không bày tất cả lực lượng ra ngoài, cho nên ra tay với hắn cần phải tìm hiểu rõ ràng mới được.

Tiêu Hoàng cũng từng quen biết Tô Tín, người này tuyệt đối khó giải quyết hơn Lâm Trường Hà không màng thế sự và mãng phu Hà Hưu rất nhiều.

Tối thiểu hai người kia có thói quen dùng lực đè người, sẽ không dùng thủ đoạn âm mưu.

Nhưng Tô Tín tàn nhẫn tới mức đáng sợ, làm người quỷ kế đa đoan.

Nghe hai người bàn luận về Tô Tín, Tiêu Xước lại cười lạnh nói:

- Tính toán mọi cách đều vô dụng, trước kia ta nói cái gì?

- Nói không dễ nghe, năng lực của hai người các ngươi chắc chắn không bằng Tô Tín, kể cả Tiêu Hoàng ngươi cũng giống như vậy.

- Những lão bất tử Tiêu gia quán thâu cho ngươi quá nhiều thứ khi còn bé, kết quả làm cho ngươi rất hoàn mỹ, cho dù thực lực hay tâm kế đều là người nổi bật trong thế hệ trẻ Tiêu gia.

- Cũng chính bởi vì như thế, tất cả mọi thứ của ngươi đã định hình, bọn họ dạy ngươi quá nhiều đồ vật, hình thành một dàn giáo trong lòng ngươi, ngươi không cách nào thoát ra được.

- Với tình huống của ngươi bây giờ, ngươi kiếp này chỉ có thể làm gia chủ Tiêu gia, còn là gia chủ xuất sắc.

- Nhưng thành tựu của ngươi cũng hạn chế trong Tiêu gia, ngươi không thể là Dịch Kiếm Môn Mạnh Kinh Tiên, Thiếu Lâm tự Huyền Đàm, Tạo Hóa Đạo Môn Lý Bá Dương, không thể trở thành người dùng sức một mình có thể ngăn cơn sóng dữ, chấn nhiếp một phương, kinh diễm giang hồ.

- Trái lại Tô Tín xuất thân lùm cổ, làm việc thiên mã hành không, khó có thể tìm ra, tương lai của hắn sẽ mạnh hơn các ngươi rất nhiều.

Tiêu Hoàng như có điều suy nghĩ, hắn cũng không có bởi vì Tiêu Xước nói hắn không bằng Tô Tín mà tức giận, sự thật chính là như thế, không bằng chính là không bằng, thậm chí Tiêu Hoàng cũng thừa nhận.

Trái lại Tiêu Xước nói như vậy cũng chỉ rõ một phương hướng cho hắn, Tiêu Hoàng thu hoạch rất nhiều.

Kỳ thật Tiêu Hoàng biết rõ, ngày xưa trong Tiêu gia chính vị cô cô này xông ra danh khí rất lớn trên giang hồ, thậm chí không thua gì thế hệ trẻ tuấn kiệt khi đó.

Thậm chí lúc trước có không ít thế hệ trẻ đại phái theo đuổi Tiêu Xước, nhưng không ai nghĩ Tiêu gia lại quan hệ thông gia với Độc Cô thị, Tiêu Xước bị chọn gả cho kẻ bình thường như Độc Cô Diêm.

Lúc này Độc Cô Diêm nghe Tiêu Xước nói tới Tô Tín, trên mặt Độc Cô Diêm tức giận.

Nhưng Tiêu Hoàng ở chỗ này nên hắn không phát tác, hắn chỉ nói:

- Tô Tín làm việc tà dị, cũng không đi lên chính đồ, hiện tại hắn tình nguyện làm tay sai triều đình cũng không tự lập môn hộ làm gia chủ Tiêu gia, thành tựu tương lai chắc chắn có hạn. Sao có thể như Tiêu Hoàng ngươi, kế vị an hầu, trở thành gia chủ kế tiếp của Tiêu thị, trở thành bá chủ một phương.

Nghe Độc Cô Diêm nói thế, ngoài miệng Tiêu Hoàng khiêm tốn hai câu, nhưng trong lòng âm thầm cười lạnh không thôi.

Năng lực của dượng không tốt, nếu không sẽ không nói như vậy.

Tuy hắn nói lấy lòng Tiêu Hoàng, đáng tiếc Tiêu Hoàng không lĩnh tình.

Tiêu Hoàng xem ra, Tô Tín lựa chọn kỳ thật rất chính xác, nếu như hắn lựa chọn thoát ly triều đình mà làm gia chủ Tô gia, đây mới thực sự là cử động ngu ngốc.

Biểu hiện thì làm gia chủ uy phong lẫm lẫm, còn tốt hơn làm tay sai bị triều đình quản thúc, nhưng cũng phải xem tình huống như thế nào.

Tô Tín gây vô số thù hận trên giang hồ nếu không có triều đình che chở dựa thế, có lẽ người tìm Tô Tín báo thù sẽ không ít.

Tuy thực lực Tô gia không kém, nhưng Tô Tín trêu chọc những địch nhân kia thực lực còn mạnh hơn nữa.

Mà Độc Cô Diêm còn nói Tô Tín thành tựu tương lai có hạn, đây là nói nhảm.

Hiện tại cho dù người ngoài cũng biết Tô Tín rất được trọng dụng, hơn nữa Lục Phiến Môn Thiết gia càng dốc hết sức lực bồi dưỡng hắn, thậm chí còn bồi dưỡng hơn xa đệ tử trong gia tộc.

Đến lúc đó, chờ Tô Tín tích lũy đầy đủ thực lực, Thiết Ngạo về hưu, vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn sẽ thuộc về ai? Còn không phải Tô Tín hay sao.

Một vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn cũng có thể xem như thành tựu có hạn sao? Tối thiểu hiện tại Thiết Ngạo đứng trước mặt Độc Cô Diêm ngươi, Độc Cô Diêm ngươi còn không có tư cách nói chuyện với người ta.

Hàn huyên với Độc Cô Diêm hai câu, Tiêu Hoàng liền chuẩn bị cáo từ.

Độc Cô Diêm giữ lại vài câu sau đó chuẩn bị đưa tiễn Tiêu Hoàng ra ngoài, lúc này có một đệ tử Độc Cô thị vội vàng hấp tấp chạy đến hô lớn:

- Không tốt gia chủ! Xảy ra đại sự!

Tiêu Hoàng vốn muốn đi, nhìn thấy Độc Cô thị xảy ra chuyện thì hắn lập tức dừng lại, muốn xem xem xảy ra đại sự gì.

Độc Cô Diêm chau mày nói:

- Từ từ nói, phát sinh chuyện gì.

Tên đệ tử kia vội vàng nói:

- Tô Tín mang người bắt đệ tử xuất sắc của hơn mười thế lực phụ thuộc Độc Cô thị chúng ta mang đi nói là hoài nghi bọn họ cấu kết Kim Trướng Hãn Quốc gây bất lợi với Đại Chu, muốn mang bọn họ về Lục Phiến Môn thẩm vấn.

- Hiện tại chưởng môn, gia chủ hơn mười thế lực đến Độc Cô thị chúng ta cầu viện, muốn chúng ta chủ trì công đạo!

- Tô Tín! Ngươi khinh người quá đáng!

Độc Cô Diêm nghe vậy lập tức giận dữ, thậm chí hắn trực tiếp đập nát cái bàn.

Tiêu Hoàng lườm hắn, đánh giá về dượng giảm đi rất nhiều.

Thượng vị giả phải vui buồn không lộ ra ngoài, nhưng Độc Cô Diêm ngược lại tức giận vỗ bàn, việc này không phải việc gia chủ Độc Cô thị nên làm.

Trước kia hắn là đệ tử kiệt xuất nhất Tiêu gia, còn chưa có xác định trở thành người thừa kế chính thức của Tiêu gia, cho nên hắn cũng không có đại biểu Tiêu gia đến Độc Cô thị gặp dượng.

Hiện tại nghe danh không bằng gặp mặt, cô cô chính mình gả cho hắn thật sự quá ủy khuất.

Chương 1259: Làm cho ta hài lòng

Sự trả thù của Tô Tín tới rất nhanh, Độc Cô Diêm cũng không thể ngờ rằng sẽ nhanh đến mức độ này.

Hơn nữa hành động của Tô Tín cũng khiến cho hắn rất căm tức, bình tĩnh mà xem xét lại, mặc dù Tô Tín không trực tiếp động đến đệ tử của Độc Cô thị bọn họ, nhưng hành động lần này của Tô Tín chính là đang đào góc tường của Độc Cô thị

bọn họ, có mưu mô xấu xa đối với gốc rễ của Độc Cô thị bọn họ.

Thực lực của các tiểu tông môn kia đúng là đều rất yếu, không đáng để nhắc tới, nhưng đó đều là những tông môn phụ thuộc vào Độc Cô thị, bây giờ Tô Tín lại sai người bắt hết bọn họ lại, nếu như ngay cả cái rắm Độc Cô thị cũng không thả thì chẳng phải là đồng nghĩa với việc bọn họ sợ triều đình, sợ Tô Tín hắn ư?

Thế nên bây giờ các chưởng môn và tông chủ của hơn mười thế lực đều ở bên ngoài cầu viện, chắc chắn là Độc Cô Diêm cũng phải đi một chuyến.

Lúc này, Tiêu Hoàng bỗng nhiên lên tiếng:

- Dượng, ta cũng đi theo ngươi một chuyến đi!

Độc Cô Diêm hơi khựng lại, đột nhiên nghĩ tới rằng có lẽ thân phận của Tiêu Hoàng cũng có thể tạo thành một chút áp lực cho Tô Tín, thế nên hắn liền gật đầu, trực tiếp dẫn người đi tìm Tô Tín để đòi một câu trả lời hợp lý.

Mà lúc này Tô Tín đã dừng ở trước cửa Trương gia, một cái tiểu thế gia, để bắt đầu đòi người, nhìn thấy đám người Tô Tín, dáng vẻ của gia chủ Trương gia như sắp phát khóc, nhưng dưới sự uy hiếp võ lực của đám người Tô Tín, bọn họ vẫn không thể không tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cuộc, chủ động giao ra người mà Tô Tín muốn.

Tô Tín đi đến mười mấy thế lực, và cuối cùng thì tất cả những thế lực này đều lựa chọn nhân nhượng mà giao người ra, không một người nào, không có một ai kiên cường đối kháng dù chỉ một chút.

Thật ra thì việc này cũng có liên quan đến thân phận của bọn họ, nếu như có thể kiên cường được thêm một chút thì tông môn cũng sẽ không phải trở thành tông môn phụ thuộc của Độc Cô thị rồi, trước kia bọn họ có thể cúi đầu với Độc Cô thị, thì hiển nhiên là bây giờ cũng có thể cúi đầu với Tô Tín.

Chỉ có điều là trong lúc Tô Tín đang muốn dẫn người của Trương gia đi, một giọng nói tràn đầy sự tức giận lại đột ngột truyền đến:

- Tô Tín! Ngươi tới địa bàn của Độc Cô thị ta gây sự tình, chính là muốn chết phải không?

Độc Cô Diêm dẫn theo một đoàn người hùng hổ chạy tới, Tô Tín vừa quay đầu lại lại, cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Chẳng qua điều khiến Tô Tín kinh ngạc không phải là Độc Cô Diêm dẫn nhiều người tới, mà là trong số những người này còn có cả Tiêu Hoàng.

Lúc này Tô Tín như mới thật sự nhớ ra, hình như Độc Cô thị và Tiêu gia có quan hệ thông gia với nhau.

Nhìn đám người Độc Cô thị hùng hổ chạy tới, Tô Tín cũng chỉ thản nhiên nói:

- Độc Cô gia chủ cũng mạnh miệng thật đấy, thiên hạ này đều là đất của vua, ai dám quy định đây là địa bàn của Độc Cô thị?

- Chỗ ở của gia tộc Độc Cô thị các ngươi cách nơi này rất xa đấy, là ai cho các ngươi tư cách biến nơi này thành địa bàn của các ngươi?

Khuôn mặt Độc Cô Diêm tràn ngập vẻ âm trầm, hắn lạnh lùng nhìn Tô Tín nói:

- Tô Tín, ta biết ngươi có ý gì, đơn giản chính là muốn trả thù chuyện lần trước Độc Cô thị ta muốn thừa dịp cháy nhà hôi của ở núi Ngô Đồng.

- Nhưng tốt xấu gì ngươi cũng là võ giả Dung Thần Cảnh, đứng trước ích lợi có ai lại không động lòng? Nếu ngươi đổi thành ta mà nói… Chắc chắn là ngươi cũng sẽ ra tay!

- Giang hồ chính là một trận cá cược, có người thắng cũng sẽ có người thua, ngươi làm như thế thì cũng quá là ngây thơ rồi đi!

Tô Tín vươn một ngón tay ra lắc đầu nói:

- Có một số điểm ngươi nói sai rồi, nếu như ta là ngươi ta cũng sẽ không đưa ra cái loại quyết định tự rước lấy nhục này.

- Ngươi…!

Độc Cô Diêm chỉ vào Tô Tín, khuôn mặt hặn bị chóc cho tức đến mức đỏ bừng.

Thấy thế Tô Tín vẫn chỉ lạnh lùng cười nói:

- Vừa nãy người nói cũng không sai, giang hồ chính là một trận cá cược, chẳng qua cá cược thua hiển nhiên cũng phải trả giá thật nhiều mới được, bằng không những người khác sẽ không thể nhớ kỹ, nói không chừng đến lúc nào đó còn muốn cá cược thêm một ván nữa ấy chứ.

- Đi ra ngoài lăn lộn vẫn luôn phải trả giá, người cũng phải trả giá thật nhiều cho quyết định của chính mình, ta đây không phải là tiểu hài tử, ta đây chẳng qua chỉ đến trả đồ mà thôi.

- Ta nhớ rằng lúc đầu ta đã nói với người rồi, sau chuyện hôm nay nếu như có cơ hội, tại hạ nhất định sẽ đòi đủ số nợ đấy!

Độc Cô Diêm nhìn về phía Tô Tín, ánh mắt hắn lộ ra một tia sát ý, nghe được Tô Tín nói ra những lời như thế, chỉ sợ là chuyện này không thể dễ dàng kết thúc được.

Tô Tín xuống tay với mấy cái tiểu thế lực này chính là bởi hắn muốn đánh vào mặt của Độc Cô thị, hiện tại hắn còn tự thân xuất mã giải quyết chuyện này, nếu như còn không có giải quyết xong chuyện với Tô Tín, vậy thì danh tiếng của Độc Cô thị bọn họ chắc chắn sẽ xuống dốc không phanh.

Ngay cả tông môn phụ thuộc của mình cũng không giữ được, đến lúc đó ai còn dám hợp tác với ngươi của Độc Cô thị nữa? Chỉ sợ đến ngay cả đoán môn khách của Độc Cô thị cũng sẽ sinh ra hai lòng.

Đây là ảnh hưởng đối với toàn bộ Độc Cô thị, đối với Độc Cô Diêm hắn mà nói chuyện này còn tạo nên ảnh hưởng lớn hơn cả.

Vốn là cũng bởi vì chuyện này mà uy danh của Độc Cô Diêm ở trong Độc Cô thị cũng bị giảm sút đi rất đi, kết quả bây giờ lại xảy ra một mối phiền toái lớn như vậy, nếu không nhanh chóng giải quyết, thậm chí để truyền tới lỗ tai lão tổ của Độc Cô thị, đánh giá của Độc Cô Thành, lão tổ của Độc Cô thị kia đối với Độc Cô Diêm chắc chắn là sẽ thấp hơn, nói không chừng đến lúc đó thật sự sẽ phát sinh chuyện đổi lại gia chủ.

Thế nên là Độc Cô Diêm lập tức bình ổn lại tâm trạng, nói:

- Tô Tín, ngươi đừng có giả vờ hồ đồ với ta!

- Những thế gia tông môn này đều phụ thuộc vào Độc Cô thị ta, ngươi động vào bọn họ liền tương đương với động vào Độc Cô thị ta!

- Bây giờ đám tay chân của ngươi không có ai là võ giả Dương Thần Cảnh, nếu như ta như mời lão tổ ra, ngươi cho rằng ngươi còn có thể bước ra khỏi địa bàn của Độc Cô thị ư?

Tô Tín bày ra vẻ mặt không sợ hãi gì nói:

- Quan trọng là ngươi dám mời Độc Cô Thành ra mặt sao?

- Ngươi thân là một vị gia chủ, kết quả là lại quản lý Độc Cô thị đến mức hỏng bét, ngươi nên biết Độc Cô Thành sẽ nhìn ngươi thế nào.

- Quan trọng nhất là, coi như là Độc Cô Thành tự mình đến đây, hắn ta cũng không dám động tay động chân với ta đâu, nếu không hắn ta chính là đang gây hấn với Lục Phiến Môn và triều đình rồi.

Sắc mặt Độc Cô Diêm càng thêm âm trầm, bởi vì hắn biết Tô Tín nói không sai.

Triều đình sẽ không dễ dàng ra tay với những thế lực đứng đầu võ lâm kia, chính là để giảm thiểu một phần nguy cơ xâm lược.

Các thế lực đại võ lâm trên giang hồ cũng vô cùng nhạy cảm, nếu như Đại Chu xuất hiện nhiều mối nguy cơ bị xâm lược, vậy thì bọn họ sẽ không hề để ý mà cũng liên hiệp lại, chung tay phản kháng Đại Chu một lần nữa.

Thế nên Tô Tín không ra tay với Độc Cô thị, ngược lại ra tay với những thế lực phụ thuộc mà Độc Cô thị che chở.

Quan trọng nhất là bây giờ Độc Cô thị có muốn động tay động chân với Tô Tín ở chỗ này cũng không tìm ra được lý do gì.

Tô Tín lấy danh nghĩa của Lục Phiến Môn tới bắt người, coi như là Độc Cô Thành, lão tổ của Độc Cô thị kia có tới, Tô Tín cũng có lý do để trực tiếp ngăn cản hắn ta lại.

Dĩ nhiên là nếu bọn họ muốn đánh, vậy thì Tô Tín sẽ không để ý mà tìm mấy tên võ giả Dương Thần Cảnh tới đây.

Dù sao hắn đã lấy được không ít bí điển từ Tô gia, hắn tin tưởng rằng một số võ giả Dương Thần Cảnh của Đại Chu sẽ rất có hứng thú mà giao dịch thêm một lần nữa vói Tô Tín hắn.

Dù sao thì bọn họ giúp Tô Tín cũng không cần phải chủ động tiến công, mà là bị động phòng ngự, huống chi Đại Chu cũng không phải là dễ bắt nạt, nếu như ngươi biểu hiện quá mức quá đáng, thì các vị võ giả Đại Chu này cũng sẽ không ngần ngại mà phản kích một lần.

Giống như Tiêu thị ở Giang Nam ngày xưa vậy.

Các ngươi xưng vương xưng bá ở Giang Nam, triều đình cũng có thể nhẫn nhịn, nhưng duy chỉ có Tiêu gia ngươi lại dám tính toán đến trên đầu triều đình, đây cũng chính là chuyện mà Đại Chu không thể nào dễ dàng tha thứ được.

Thế nên dưới sự đè ép của triều đình, ngay cả Tiêu gia cũng trực tiếp phong bế gia tộc mấy năm, vô cùng khiêm tốn.

Bây giờ chuyện của Tô Tín cũng là như thế, hắn không chủ động động vào người của Độc Cô thị, nhưng nếu như người của Độc Cô thị dám động đến hắn, vậy thì Tô Tín sẽ phản kích vô cùng kịch liệt, thậm chí đến lúc đó Lục Phiến Môn và triều đình cũng sẽ đều tỏ thái độ.

Biểu cảm trên khuôn mặt Độc Cô Diêm lập tức trở nên rất khó coi, hắn lạnh lùng nói:

- Tô Tín, lần trước ta và ngươi cũng chỉ xem như là có chút va chạm nhỏ mà thôi, huống chi ngươi cũng không tổn thất cái gì, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn tuyệt tình đến mức này sao?

- Bây giờ Tiêu Hoàng, thiếu chủ của Tiêu gia cũng có mặt ở đây, ta và các ngươi đều lùi một bước, từ nay về sau Độc Cô thị ta tuyệt đối sẽ không lại tới trêu chọc ngươi, ngươi cũng sẽ rút khỏi địa bàn của Độc Cô thị ta, thả hết những người ngươi đã bắt đi, ngươi xem thử thế nào?

Tiêu Hoàng quay đầu cười như không cười liếc mắt nhìn Độc Cô Diêm một cái, cái người dượng này của mình này trái lại

còn rất biết cậy thế, muốn dùng chính mình để dọa Tô Tín ư? Sợ là lắn nghĩ nhầm rồi.

Quả nhiên, Tô Tín trực tiếp nghiêng đầu nhìn Tiêu Hoàng hỏi:

- Hả? Tiêu huynh cũn muốn xen vào chuyện này ư?

Tiêu Hoàng lắc lắc đầu nói:

- Lần này ta tới Độc Cô thị cũng chỉ là để hoàn thành một khoản làm ăn, thuận tiện tới thăm cô cô của ta một chút, về phần chuyện giữa ngươi và Độc Cô thị ấy à, đây là phân tranh nội bộ ở Bắc Nguyên đạo các ngươi, ta là một cái người tới từ Giang Nam đạo, nếu nhúng tay vào sợ là sẽ không hay đâu nhỉ?

Độc Cô Diêm liếc mắt nhìn Tiêu Hoàng một cái, thầm mắng trong lòng rằng quả nhiên người của Tiêu gia đều vô cùng gian xảo.

Nói cái gì mà Bắc Nguyên đạo với chả Giang Nam đạo, chỉ có một số thế lực bất nhập lưu mới thích dùng khu vực để phân chia sự khác biệt giữa các thế lực với nhau, mà đối với loại thế lực giống như Tiêu gia này, cũng không phải là dùng khu vực để đại diện cho bọn họ, mà là bọn họ tới đại diện cho khu vực.

Cho dù Tiêu gia có rời khỏi Giang Nam đi chăng nữa, thì vẫn sẽ cũng môn phái đứng đầu trên giang hồ như cũ, cho nên việc phân chia khu vực đối với Tiêu gia mà nói căn bản là cũng không có chút ý nghĩa gì.

Chỉ có điều là nếu Tiêu Hoàng đã không muốn hỗ trợ, thì Độc Cô Diêm cũng không thể nói thêm gì, hắn chỉ nhìn Tô Tín, muốn xem Tô Tín lựa chọn thế nào.

Nhưng kết quả là Tô Tín lại lắc đầu nói:

- Độc Cô gia chủ, ngươi thế này là quá không phóng khoáng rồi, ta đã nói rồi, nếu như lần này ngươi thua cuộc, vậy thì ngươi phải trả giá thật nhiều, kết quả ngươi lại muốn rũ tay làm như không có chuyện gì, dùng một lời hứa hẹn căn bản là cũng không hề có ý nghĩa gì để yêu cầu ta thu tay lại, chuyện này ta đây làm không được.

Sắc mặt Độc Cô Diêm có phần biến thành màu đen, hắn biết nếu như mình mời lão tổ Độc Cô Thành ra, với thực lực của Độc Cô Thành thì có thể tạm thời áp đảo Tô Tín, khiến cho hắn rời đi.

Chỉ có điều là đây cũng chỉ là phương án giải quyết tạm thời mà thôi, nếu như Tô Tín vẫn cứ cứng rắn không chịu trả lại những người mà hắn đã mang người, thế thì danh vọng của Độc Cô thị bọn họ vẫn sẽ giảm sút như cũ.

Huống chi nếu hắn tìm lão tổ ra mặt, vậy thì hắn còn có thể tiếp tục ngồi lên cái vị trí gia chủ của Độc Cô thị này được nữa sao? Chính bản thân Độc Cô Thành đứng ra quản lý Độc Cô thị chẳng phải là sẽ tốt hơn sao?

Thế nên là Độc Cô Diêm cứ thế rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn Tô Tín, Độc Cô Diêm chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi rồi hỏi:

- Ngươi thắng, nói đi, đến tột cùng thì lần này ngươi muốn cái gì?

Tô Tín lắc đầu đáp:

- Không phải là ta muốn cái gì, mà là ngươi có thể cho ta cái gì!

- Nếu đây là một trận cá cược, vậy thì người thua sẽ phải muốn trả giá thật nhiều, không phải là điều này rất đúng đấy sao?

- Thế nên lần này ta cho ngươi ba ngày, ba ngày sau ngươi lấy ra một cái giá lớn có thể khiến ta hài lòng thì hãy tới Lục Phiến Môn dẫn người trở về.

Mặt mũi Độc Cô Diêm đầy âm trầm nói:

- Thế nếu như thứ mà ta đây lấy ra không khiến ngươi hài lòng thì sao?

Tô Tín cười ầm lên, sau đó đáp lời:

- Vậy thì Độc Cô gia chủ ngươi cứ chuẩn bị dẫn một đống thi thể trở về đi!

Nói dứt lời Tô Tín liền vừa cười sang sảng vừa dẫn người đi khỏi, thuận tiện thả lại mấy tên đệ tử Trương gia mà hắn vừa định đem đi kia.

- Ta liền không đem những người này đi nữa, coi như là đưa cho ngươi một phần đặt cọc đi.

Sau khi để lại những lời này, Tô Tín liền hoàn toàn đi khỏi, tại chỗ chỉ còn lại có Độc Cô Diêm trầm mặt như nước cùng với gia chủ Trương gia đầy mặt vui mừng.

Chương 1263 - Làm cho ta hài lòng

Sự trả thù của Tô Tín tới rất nhanh, Độc Cô Diêm cũng không thể ngờ rằng sẽ nhanh đến mức độ này.

Hơn nữa hành động của Tô Tín cũng khiến cho hắn rất căm tức, bình tĩnh mà xem xét lại, mặc dù Tô Tín không trực tiếp động đến đệ tử của Độc Cô thị bọn họ, nhưng hành động lần này của Tô Tín chính là đang đào góc tường của Độc Cô thị bọn họ, có mưu mô xấu xa đối với gốc rễ của Độc Cô thị bọn họ.

Thực lực của các tiểu tông môn kia đúng là đều rất yếu, không đáng để nhắc tới, nhưng đó đều là những tông môn phụ thuộc vào Độc Cô thị, bây giờ Tô Tín lại sai người bắt hết bọn họ lại, nếu như ngay cả cái rắm Độc Cô thị cũng không thả thì chẳng phải là đồng nghĩa với việc bọn họ sợ triều đình, sợ Tô Tín hắn ư?

Thế nên bây giờ các chưởng môn và tông chủ của hơn mười thế lực đều ở bên ngoài cầu viện, chắc chắn là Độc Cô Diêm cũng phải đi một chuyến.

Lúc này, Tiêu Hoàng bỗng nhiên lên tiếng:

- Dượng, ta cũng đi theo ngươi một chuyến đi!

Độc Cô Diêm hơi khựng lại, đột nhiên nghĩ tới rằng có lẽ thân phận của Tiêu Hoàng cũng có thể tạo thành một chút áp lực cho Tô Tín, thế nên hắn liền gật đầu, trực tiếp dẫn người đi tìm Tô Tín để đòi một câu trả lời hợp lý.

Mà lúc này Tô Tín đã dừng ở trước cửa Trương gia, một cái tiểu thế gia, để bắt đầu đòi người, nhìn thấy đám người Tô Tín, dáng vẻ của gia chủ Trương gia như sắp phát khóc, nhưng dưới sự uy hiếp võ lực của đám người Tô Tín, bọn họ vẫn không thể không tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cuộc, chủ động giao ra người mà Tô Tín muốn.

Tô Tín đi đến mười mấy thế lực, và cuối cùng thì tất cả những thế lực này đều lựa chọn nhân nhượng mà giao người ra, không một người nào, không có một ai kiên cường đối kháng dù chỉ một chút.

Thật ra thì việc này cũng có liên quan đến thân phận của bọn họ, nếu như có thể kiên cường được thêm một chút thì tông môn cũng sẽ không phải trở thành tông môn phụ thuộc của Độc Cô thị rồi, trước kia bọn họ có thể cúi đầu với Độc Cô thị, thì hiển nhiên là bây giờ cũng có thể cúi đầu với Tô Tín.

Chỉ có điều là trong lúc Tô Tín đang muốn dẫn người của Trương gia đi, một giọng nói tràn đầy sự tức giận lại đột ngột truyền đến:

- Tô Tín! Ngươi tới địa bàn của Độc Cô thị ta gây sự tình, chính là muốn chết phải không?

Độc Cô Diêm dẫn theo một đoàn người hùng hổ chạy tới, Tô Tín vừa quay đầu lại lại, cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Chẳng qua điều khiến Tô Tín kinh ngạc không phải là Độc Cô Diêm dẫn nhiều người tới, mà là trong số những người này còn có cả Tiêu Hoàng.

Lúc này Tô Tín như mới thật sự nhớ ra, hình như Độc Cô thị và Tiêu gia có quan hệ thông gia với nhau.

Nhìn đám người Độc Cô thị hùng hổ chạy tới, Tô Tín cũng chỉ thản nhiên nói:

- Độc Cô gia chủ cũng mạnh miệng thật đấy, thiên hạ này đều là đất của vua, ai dám quy định đây là địa bàn của Độc Cô thị?

- Chỗ ở của gia tộc Độc Cô thị các ngươi cách nơi này rất xa đấy, là ai cho các ngươi tư cách biến nơi này thành địa bàn của các ngươi?

Khuôn mặt Độc Cô Diêm tràn ngập vẻ âm trầm, hắn lạnh lùng nhìn Tô Tín nói:

- Tô Tín, ta biết ngươi có ý gì, đơn giản chính là muốn trả thù chuyện lần trước Độc Cô thị ta muốn thừa dịp cháy nhà hôi của ở núi Ngô Đồng.

- Nhưng tốt xấu gì ngươi cũng là võ giả Dung Thần Cảnh, đứng trước ích lợi có ai lại không động lòng? Nếu ngươi đổi thành ta mà nói… Chắc chắn là ngươi cũng sẽ ra tay!

- Giang hồ chính là một trận cá cược, có người thắng cũng sẽ có người thua, ngươi làm như thế thì cũng quá là ngây thơ rồi đi!

Tô Tín vươn một ngón tay ra lắc đầu nói:

- Có một số điểm ngươi nói sai rồi, nếu như ta là ngươi ta cũng sẽ không đưa ra cái loại quyết định tự rước lấy nhục này.

- Ngươi…!

Độc Cô Diêm chỉ vào Tô Tín, khuôn mặt hặn bị chóc cho tức đến mức đỏ bừng.

Thấy thế Tô Tín vẫn chỉ lạnh lùng cười nói:

- Vừa nãy người nói cũng không sai, giang hồ chính là một trận cá cược, chẳng qua cá cược thua hiển nhiên cũng phải trả giá thật nhiều mới được, bằng không những người khác sẽ không thể nhớ kỹ, nói không chừng đến lúc nào đó còn muốn cá cược thêm một ván nữa ấy chứ.

- Đi ra ngoài lăn lộn vẫn luôn phải trả giá, người cũng phải trả giá thật nhiều cho quyết định của chính mình, ta đây không phải là tiểu hài tử, ta đây chẳng qua chỉ đến trả đồ mà thôi.

- Ta nhớ rằng lúc đầu ta đã nói với người rồi, sau chuyện hôm nay nếu như có cơ hội, tại hạ nhất định sẽ đòi đủ số nợ đấy!

Độc Cô Diêm nhìn về phía Tô Tín, ánh mắt hắn lộ ra một tia sát ý, nghe được Tô Tín nói ra những lời như thế, chỉ sợ là chuyện này không thể dễ dàng kết thúc được.

Tô Tín xuống tay với mấy cái tiểu thế lực này chính là bởi hắn muốn đánh vào mặt của Độc Cô thị, hiện tại hắn còn tự thân

xuất mã giải quyết chuyện này, nếu như còn không có giải quyết xong chuyện với Tô Tín, vậy thì danh tiếng của Độc Cô thị bọn họ chắc chắn sẽ xuống dốc không phanh.

Ngay cả tông môn phụ thuộc của mình cũng không giữ được, đến lúc đó ai còn dám hợp tác với ngươi của Độc Cô thị nữa? Chỉ sợ đến ngay cả đoán môn khách của Độc Cô thị cũng sẽ sinh ra hai lòng.

Đây là ảnh hưởng đối với toàn bộ Độc Cô thị, đối với Độc Cô Diêm hắn mà nói chuyện này còn tạo nên ảnh hưởng lớn hơn cả.

Vốn là cũng bởi vì chuyện này mà uy danh của Độc Cô Diêm ở trong Độc Cô thị cũng bị giảm sút đi rất đi, kết quả bây giờ lại xảy ra một mối phiền toái lớn như vậy, nếu không nhanh chóng giải quyết, thậm chí để truyền tới lỗ tai lão tổ của Độc Cô thị, đánh giá của Độc Cô Thành, lão tổ của Độc Cô thị kia đối với Độc Cô Diêm chắc chắn là sẽ thấp hơn, nói không chừng đến lúc đó thật sự sẽ phát sinh chuyện đổi lại gia chủ.

Thế nên là Độc Cô Diêm lập tức bình ổn lại tâm trạng, nói:

- Tô Tín, ngươi đừng có giả vờ hồ đồ với ta!

- Những thế gia tông môn này đều phụ thuộc vào Độc Cô thị ta, ngươi động vào bọn họ liền tương đương với động vào Độc Cô thị ta!

- Bây giờ đám tay chân của ngươi không có ai là võ giả Dương Thần Cảnh, nếu như ta như mời lão tổ ra, ngươi cho rằng ngươi còn có thể bước ra khỏi địa bàn của Độc Cô thị ư?

Tô Tín bày ra vẻ mặt không sợ hãi gì nói:

- Quan trọng là ngươi dám mời Độc Cô Thành ra mặt sao?

- Ngươi thân là một vị gia chủ, kết quả là lại quản lý Độc Cô thị đến mức hỏng bét, ngươi nên biết Độc Cô Thành sẽ nhìn ngươi thế nào.

- Quan trọng nhất là, coi như là Độc Cô Thành tự mình đến đây, hắn ta cũng không dám động tay động chân với ta đâu, nếu không hắn ta chính là đang gây hấn với Lục Phiến Môn và triều đình rồi.

Sắc mặt Độc Cô Diêm càng thêm âm trầm, bởi vì hắn biết Tô Tín nói không sai.

Triều đình sẽ không dễ dàng ra tay với những thế lực đứng đầu võ lâm kia, chính là để giảm thiểu một phần nguy cơ xâm lược.

Các thế lực đại võ lâm trên giang hồ cũng vô cùng nhạy cảm, nếu như Đại Chu xuất hiện nhiều mối nguy cơ bị xâm lược, vậy thì bọn họ sẽ không hề để ý mà cũng liên hiệp lại, chung tay phản kháng Đại Chu một lần nữa.

Thế nên Tô Tín không ra tay với Độc Cô thị, ngược lại ra tay với những thế lực phụ thuộc mà Độc Cô thị che chở.

Quan trọng nhất là bây giờ Độc Cô thị có muốn động tay động chân với Tô Tín ở chỗ này cũng không tìm ra được lý do gì.

Tô Tín lấy danh nghĩa của Lục Phiến Môn tới bắt người, coi như là Độc Cô Thành, lão tổ của Độc Cô thị kia có tới, Tô Tín cũng có lý do để trực tiếp ngăn cản hắn ta lại.

Dĩ nhiên là nếu bọn họ muốn đánh, vậy thì Tô Tín sẽ không để ý mà tìm mấy tên võ giả Dương Thần Cảnh tới đây.

Dù sao hắn đã lấy được không ít bí điển từ Tô gia, hắn tin tưởng rằng một số võ giả Dương Thần Cảnh của Đại Chu sẽ rất có hứng thú mà giao dịch thêm một lần nữa vói Tô Tín hắn.

Dù sao thì bọn họ giúp Tô Tín cũng không cần phải chủ động tiến công, mà là bị động phòng ngự, huống chi Đại Chu cũng không phải là dễ bắt nạt, nếu như ngươi biểu hiện quá mức quá đáng, thì các vị võ giả Đại Chu này cũng sẽ không ngần ngại mà phản kích một lần.

Giống như Tiêu thị ở Giang Nam ngày xưa vậy.

Các ngươi xưng vương xưng bá ở Giang Nam, triều đình cũng có thể nhẫn nhịn, nhưng duy chỉ có Tiêu gia ngươi lại dám tính toán đến trên đầu triều đình, đây cũng chính là chuyện mà Đại Chu không thể nào dễ dàng tha thứ được.

Thế nên dưới sự đè ép của triều đình, ngay cả Tiêu gia cũng trực tiếp phong bế gia tộc mấy năm, vô cùng khiêm tốn.

Bây giờ chuyện của Tô Tín cũng là như thế, hắn không chủ động động vào người của Độc Cô thị, nhưng nếu như người của Độc Cô thị dám động đến hắn, vậy thì Tô Tín sẽ phản kích vô cùng kịch liệt, thậm chí đến lúc đó Lục Phiến Môn và triều đình cũng sẽ đều tỏ thái độ.

Biểu cảm trên khuôn mặt Độc Cô Diêm lập tức trở nên rất khó coi, hắn lạnh lùng nói:

- Tô Tín, lần trước ta và ngươi cũng chỉ xem như là có chút va chạm nhỏ mà thôi, huống chi ngươi cũng không tổn thất cái gì, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn tuyệt tình đến mức này sao?

- Bây giờ Tiêu Hoàng, thiếu chủ của Tiêu gia cũng có mặt ở đây, ta và các ngươi đều lùi một bước, từ nay về sau Độc Cô thị ta tuyệt đối sẽ không lại tới trêu chọc ngươi, ngươi cũng sẽ rút khỏi địa bàn của Độc Cô thị ta, thả hết những người ngươi đã bắt đi, ngươi xem thử thế nào?

Tiêu Hoàng quay đầu cười như không cười liếc mắt nhìn Độc Cô Diêm một cái, cái người dượng này của mình này trái lại còn rất biết cậy thế, muốn dùng chính mình để dọa Tô Tín ư? Sợ là lắn nghĩ nhầm rồi.

Quả nhiên, Tô Tín trực tiếp nghiêng đầu nhìn Tiêu Hoàng hỏi:

- Hả? Tiêu huynh cũn muốn xen vào chuyện này ư?

Tiêu Hoàng lắc lắc đầu nói:

- Lần này ta tới Độc Cô thị cũng chỉ là để hoàn thành một khoản làm ăn, thuận tiện tới thăm cô cô của ta một chút, về phần chuyện giữa ngươi và Độc Cô thị ấy à, đây là phân tranh nội bộ ở Bắc Nguyên đạo các ngươi, ta là một cái người tới từ Giang Nam đạo, nếu nhúng tay vào sợ là sẽ không hay đâu nhỉ?

Độc Cô Diêm liếc mắt nhìn Tiêu Hoàng một cái, thầm mắng trong lòng rằng quả nhiên người của Tiêu gia đều vô cùng gian xảo.

Nói cái gì mà Bắc Nguyên đạo với chả Giang Nam đạo, chỉ có một số thế lực bất nhập lưu mới thích dùng khu vực để phân chia sự khác biệt giữa các thế lực với nhau, mà đối với loại thế

lực giống như Tiêu gia này, cũng không phải là dùng khu vực để đại diện cho bọn họ, mà là bọn họ tới đại diện cho khu vực.

Cho dù Tiêu gia có rời khỏi Giang Nam đi chăng nữa, thì vẫn sẽ cũng môn phái đứng đầu trên giang hồ như cũ, cho nên việc phân chia khu vực đối với Tiêu gia mà nói căn bản là cũng không có chút ý nghĩa gì.

Chỉ có điều là nếu Tiêu Hoàng đã không muốn hỗ trợ, thì Độc Cô Diêm cũng không thể nói thêm gì, hắn chỉ nhìn Tô Tín, muốn xem Tô Tín lựa chọn thế nào.

Nhưng kết quả là Tô Tín lại lắc đầu nói:

- Độc Cô gia chủ, ngươi thế này là quá không phóng khoáng rồi, ta đã nói rồi, nếu như lần này ngươi thua cuộc, vậy thì ngươi phải trả giá thật nhiều, kết quả ngươi lại muốn rũ tay làm như không có chuyện gì, dùng một lời hứa hẹn căn bản là cũng không hề có ý nghĩa gì để yêu cầu ta thu tay lại, chuyện này ta đây làm không được.

Sắc mặt Độc Cô Diêm có phần biến thành màu đen, hắn biết nếu như mình mời lão tổ Độc Cô Thành ra, với thực lực của Độc Cô Thành thì có thể tạm thời áp đảo Tô Tín, khiến cho hắn rời đi.

Chỉ có điều là đây cũng chỉ là phương án giải quyết tạm thời mà thôi, nếu như Tô Tín vẫn cứ cứng rắn không chịu trả lại những người mà hắn đã mang người, thế thì danh vọng của Độc Cô thị bọn họ vẫn sẽ giảm sút như cũ.

Huống chi nếu hắn tìm lão tổ ra mặt, vậy thì hắn còn có thể tiếp tục ngồi lên cái vị trí gia chủ của Độc Cô thị này được nữa sao? Chính bản thân Độc Cô Thành đứng ra quản lý Độc Cô thị chẳng phải là sẽ tốt hơn sao?

Thế nên là Độc Cô Diêm cứ thế rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn Tô Tín, Độc Cô Diêm chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một hơi rồi hỏi:

- Ngươi thắng, nói đi, đến tột cùng thì lần này ngươi muốn cái gì?

Tô Tín lắc đầu đáp:

- Không phải là ta muốn cái gì, mà là ngươi có thể cho ta cái gì!

- Nếu đây là một trận cá cược, vậy thì người thua sẽ phải muốn trả giá thật nhiều, không phải là điều này rất đúng đấy sao?

- Thế nên lần này ta cho ngươi ba ngày, ba ngày sau ngươi lấy ra một cái giá lớn có thể khiến ta hài lòng thì hãy tới Lục Phiến Môn dẫn người trở về.

Mặt mũi Độc Cô Diêm đầy âm trầm nói:

- Thế nếu như thứ mà ta đây lấy ra không khiến ngươi hài lòng thì sao?

Tô Tín cười ầm lên, sau đó đáp lời:

- Vậy thì Độc Cô gia chủ ngươi cứ chuẩn bị dẫn một đống thi thể trở về đi!

Nói dứt lời Tô Tín liền vừa cười sang sảng vừa dẫn người đi khỏi, thuận tiện thả lại mấy tên đệ tử Trương gia mà hắn vừa định đem đi kia.

- Ta liền không đem những người này đi nữa, coi như là đưa cho ngươi một phần đặt cọc đi.

Sau khi để lại những lời này, Tô Tín liền hoàn toàn đi khỏi, tại chỗ chỉ còn lại có Độc Cô Diêm trầm mặt như nước cùng với gia chủ Trương gia đầy mặt vui mừng.

Chương 1264 - Chịu thua

Tiêu Hoàng đứng ở một bên chứng kiến Tô Tín giao chiến với dượng Độc Cô Diêm của mình, hắn không thể không nói rằng ngay từ lúc vừa mới bắt đầu Độc Cô Diêm đã trực tiếp bị khí thế của Tô Tín đè bẹp, sự tồn tại của song phương hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp.

Người dượng đáng thương kia của mình khi đối mặt với Tô Tín hoàn toàn rơi vào trạng thái bị động, chỉ có thể bị Tô Tín dắt mũi mà đi.

Quan trọng nhất là đến cuối cùng Tô Tín vẫn để lại một cái bẫy rập cho Độc Cô Diêm.

Tô Tín cũng chưa nói là phải làm như thế nào, hắn chỉ nói là chỉ cần Độc Cô Diêm có thể lấy ra thứ khiến cho Tô Tín hài lòng thì hắn sẽ thả người.

Cứ thế Độc Cô Diêm không biết phải làm sao, theo bản năng hắn liền lấy ra thứ mấu chốt nhất với bản thân, suy cho cùng thì cơ hội chỉ có một lần duy nhất.

Ở điều kiện tiên quyết là Tô Tín hoàn toàn nắm giữ quyền chủ động, Độc Cô Diêm căn bản cũng không hề phát giác ra loại thủ đoạn nho nhỏ này, dĩ nhiên là Tiêu Hoàng là người đứng ngoài cũng lười đi nhắc nhở hắn.

Thật ra thì dù chuyện có như thế nào cũng không sao cả, trước mắt Độc Cô Diêm cũng chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của Tô Tín, nếu đổi lại thành Tiêu Hoàng hắn cũng sẽ phải làm như vậy.

Bất kể là hắn đứng từ góc độ của bản thân mình hay là đứng từ góc độ của cả Độc Cô thị, phương thức giải quyết tốt nhất vẫn cứ là xử lý cái mối tai họa mang tên Tô Tín này đầu tiên, bằng không có Tô Tín ở đây, Độc Cô thị tuyệt đối sẽ không được an bình.

Độc Cô Diêm mang nét mặt đầy giận dữ dẫn người rời đi, Tiêu Hoàng cũng không quan tâm gì nhiều, dù sao thì hắn chỉ là tới nơi này làm khách, hắn không có ý định nhúng tay vào mối ân oán giữa Độc Cô thị và Tô Tín, cũng không muốn lo chuyện bao đồng.

Nói thật ra thì từ chuyện lần trước Tiêu Hoàng đã hoàn toàn xóa tan ý định đối nghịch với Tô Tín rồi, bởi vì không có ý nghĩa gì hết.

So với Tô Tín đã có thực lực hoàn toàn vượt qua chính mình, ngay cả Hà Hưu còn không có dũng khí rút kiếm ở trước mặt Tô Tín, chính mình còn có tư cách gì để tranh chấp với Tô Tín?

Còn nếu như đứng ở góc độ của Tiêu gia mà nói, hắn càng không có lý do gì để tranh chấp với Tô Tín.

Hắn muốn trở thành gia chủ Tiêu gia, vậy thì hết thảy cũng đều phải suy nghĩ vì lợi ích của toàn gia tộc đầu tiên.

Đúng là Tiêu gia từng có một chút va chạm với Tô Tín, nhưng cái gọi là một chút va chạm này ở tại lợi ích chính thức trước mặt thì chẳng là cái gì cả.

Loại va chạm nhỏ này thường xuyên xảy ra giữa các tông môn trên giang hồ, căn bản là không được xem như chuyện lớn gì, lúc nên liên thủ thì vẫn liên thủ, chỉ cần không vạch mặt, mọi chuyện đều dễ nói.

Sau khi trở lại Lục Phiến Môn, Tô Tín liền yên tâm chờ Độc Cô Diêm tới đây trả giá cho sự thất bại.

Thật ra thì Tô Tín cũng chẳng hề muốn lấy thứ gì từ tay Độc Cô Diêm cả. Hắn làm như vậy chỉ là đơn thuần muốn bắt chẹt Độc Cô thị một chút mà thôi.

Hiện tại Bắc Nguyên đạo coi như là một trong những căn cơ của Tô Tín, mặc dù bây giờ trên núi Ngô Đồng không có được bao nhiêu người ở, nhưng đó cũng là địa bàn của Tô Tín, hắn cũng không thể dễ dàng để cho địa bàn của mình cứ dăm ba ngày lại có người đánh đến tận cửa tìm phiền toái.

Nguyên nhân khiến hắn trả thù Độc Cô thị chỉ có một, đó chính là muốn những người khác thấy được rằng, bất kể là thành công hay thất bại, chỉ cần có người dám ra tay với địa bàn hắn, thì đều phải trả giá thật lớn, dù cho chính bản thân hắn cũng không hề có tổn thất gì.

Lúc Độc Cô Diêm trở lại Độc Cô thị, Tiêu Xước vẫn đang ở trong phòng khách chờ hắn.

Tiêu Hoàng không muốn xen vào chuyện của Độc Cô thị, thế nên hắn liền trực tiếp nói lời từ biệt với Tiêu Xước và cả Độc Cô Diêm rồi trở lại Tiêu gia.

Tiêu Xước thì chỉ thản nhiên nhìn Độc Cô Diêm hỏi:

- Như thế nào đây? Ngạc nhiên lắm hả?

Bất ngờ là lần này Độc Cô Diêm lại không hề tức giận, không phải là tính tình của hắn bỗng nhiên thay đổi trở nên tốt hơn, mà là bởi vì hắn đã quen rồi.

Huống chi bây giờ Độc Cô Diêm không thừa nhận cũng không được, ở phương diện khác đích xác là Tiêu Xước vẫn mạnh hơn hắn.

Lần này Tiêu Hoàng đến cũng đã nói rất rõ ràng cho Độc Cô Diêm, nếu như hắn muốn ngồi vững vàng ở cái vị trí gia chủ này thì hắn thật sự không thể hoàn toàn vạch mặt với Tiêu Xước.

Thế nên Độc Cô Diêm liền kìm nén lửa giận trong lòng mình, kể lại mọi chuyện đã xảy ra cho Tiêu Xước, muốn xem thử đến tột cùng thì nàng có biện pháp gì để giải quyết chuyện này.

Tiêu Xước vuốt vuốt ve ngón tay mảnh khảnh của mình, không để tâm nói:

- Rất đơn giản thôi, cái này còn phải xem ngươi thấy thể diện của Độc Cô thị quan trọng hơn, hay là vị trí gia chủ của một mình ngươi quan trọng hơn.

Độc Cô Diêm nhíu nhíu mày nói:

- Ngươi có ý gì?

Tiêu Xước thản nhiên nói:

- Ta có ý gì ngươi còn không biết sao? Thậm chí hẳn là trong lòng ngươi cũng đã có quyết định rồi mới đúng.

- Nếu cứng đối cứng với Tô Tín đến cùng, đi mời lão tổ ra tay, như vậy người mất thể diện chính là Độc Cô Diêm ngươi, thân là gia chủ nhưng lại không có năng lực làm việc như thế, uy vọng của người ở Độc Cô thị này chắc chắn là sẽ sụt giảm rất nhiều, nhưng mà lại có thể tạm thời bảo vệ thể diện cho Độc Cô thị.

- Còn nếu như ngươi đi chịu thua với Tô Tín thì sẽ là ném hết mặt mũi của cả Độc Cô thị, thế nhưng dù có thế nào đi chăng nữa thì vẫn phải giải quyết xong chuyện này, mặc dù ngươi cũng sẽ mất thể diện, nhưng khi người ngoài nghĩ đến chuyện này, nhắc tới đầu tiên chính là Độc Cô thị chứ không phải là Độc Cô Diêm ngươi.

- Về phần nếu như bên trong Độc Cô thị có người nói xấu người, vậy hãy để cho chính bọn hắn đi thử một chút xem, dù có đặt ai ở trên vị trí này, thì người đó cũng sẽ đưa ra lựa chọn phù hợp nhất với lợi ích của chính mình thôi.

Độc Cô Diêm im lặng không lên tiếng, Tiêu Xước nói rất đúng, cho tới tận bây giờ Độc Cô Diêm vẫn không phải là cái loại người sẽ vì một chút lợi ích của gia tộc mà gây liên lụy cho người của mình.

Lúc này Tiêu Xước lại lên tiếng nhắc nhở thêm:

- Nếu như ngươi đã có quyết định thì mau chóng hành động đi, bây giờ lão tổ vẫn còn đang bế quan, còn chưa biết đến chuyện này, nếu ngươi vẫn cứ tiếp tục ở đây mà do dự, nói không chừng sẽ có người tới chỗ lão tổ nói huyên thuyên đấy.

Trong Độc Cô thị cũng có không ít người mơ ước đến vị trí gia chủ của Độc Cô Diêm hắn, nói không chừng có gia hỏa mang tâm tư hiểm ác nào đó đang âm thầm gây chuyện cũng nên.

Ngẫm nghĩ một lúc, Độc Cô Diêm mới lên tiếng:

- Nhưng mà tên Tô Tín kia một hai phải bắt ta lấy ra được thứ khiến hắn hài lòng thì mới đồng ý thả người, rốt cuộc thì hắn ta có ý gì? Lỡ đâu thứ mà ta đưa ra không khiến cho hắn hài lòng thì ta phải làm như thế nào bây giờ?

Tiêu Xước lười biếng đáp:

- Không cần phải để ý nhiều đến thế, chỉ cần ngươi có thể lấy ra một thứ không tệ lắm thì Tô Tín cũng sẽ thả người, thứ hắn muốn chẳng qua là một cái thái độ của Độc Cô thị mà thôi, chứ không phải là muốn hoàn toàn vạch mặt với Độc Cô thị.

Độc Cô Diêm gật đầu, hắn cũng không hề hoài nghi Tiêu Xước, suy cho cùng đã nhiều năm như vậy rồi, lúc Tiêu Xước bày mưu tính kế cho hắn còn chưa từng xảy ra sai sót, thế nên Độc Cô Diêm cũng lựa chọn tin tưởng Tiêu Xước.

Lúc này Tiêu Xước bỗng nhiên nói:

- Trong khoảng thời gian này ta có chuyện phải đi ra ngoài một chuyến, khả năng là thời gian sẽ rất dài.

Độc Cô Diêm nhíu mày nhưng không nói gì, hắn cũng chỉ tỏ vẻ là mình đã biết rồi.

Tiêu Xước không phải là phụ nhân khuê phòng như những thế gia khác, ngày thường chỉ quản lý ở hậu trạch, ngược lại phần lớn thời gian nàng đều không ở bên trong Độc Cô thị.

Hình thức chung đụng của phu thê Độc Cô Diêm và Tiêu Xước cũng rất là kỳ lạ, đơn giản mà nói chính là ngươi mặc kệ ta, ta cũng sẽ không quan tâm ngươi.

Độc Cô Diêm đi ra ngoài tìm nữ nhân nuôi ngoài phòng, thậm chí còn làm cho có con riêng, thế nhưng Tiêu Xước cũng không quan tâm, nhưng Độc Cô Diêm hắn cũng đừng nghĩ xen vào chuyện của nàng.

Thế nên coi như là Độc Cô Diêm biết Tiêu Xước thường xuyên đi ra ngoài, hắn cũng sẽ mặc kệ, thậm chí là không hỏi một tiếng.

Dù sao thì hắn cũng biết, với tính cách của Tiêu Xước, sợ rằng thường xuyên ở lại Độc Cô thị mới có thể xảy ra chuyện lớn, chỉ cần nàng không làm ra nên chuyện gì quá phận là được rồi.

Ba ngày sau, Tô Tín vẫn luôn chờ ở Lục Phiến Môn, bao gồm cả đám người Phương Cửu Nguyên cũng đang nhìn, muốn xem thử đến tột cùng thì Độc Cô thị có thể chịu thua hay không.

Dĩ nhiên là dựa theo bọn họ tưởng tượng của bọn họ thì tốt nhất là Độc Cô thị vẫn đừng có chịu thua, ăn đủ thua thiệt với cái tên Tô Tín kia mới gọi là tốt.

Chỉ có điều là phản ứng của Độc Cô thị lại đã khiến cho bọn họ phải thất vọng.

Ba ngày sau, khi Độc Cô Diêm đích thân dẫn người theo đem đồ tới, đã làm cho đám người Phương Cửu Nguyên lập tức mở rộng tầm mắt.

Người của Độc Cô thị cũng nhát gan quá đi, đối mặt với một tên võ giả Dung Thần Cảnh như Tô Tín mà bọn họ lại cũng chịu cúi đầu nhận thua.

Tìm được Tô Tín, Độc Cô Diêm trực tiếp ném ra một cái hộp, lạnh lùng nói:

- Bây giờ ta có thể mang người đi được rồi chứ?

Trong cái hộp kia là thứ gì Tô Tín cũng không thèm nhìn đến, trực tiếp gọi Hoàng Bỉnh Thành tới rồi nói:

- Đi, dẫn đám đệ tử của các tông môn phụ thuộc vào Độc Cô thị kia đến đây cho Độc Cô gia chủ dắt về.

Tô Tín nhìn Độc Cô Diêm nói:

- Độc Cô gia chủ, Tô Tín ta nói có chữ tín, những người đó ta đều dùng món ngon rượu ngọt để tiếp đãi, bảo đảm bọn họ không bị một chút thương tổn nào.

Dĩ nhiên nếu như chuyện này lại tái diễn thêm lần nữa, những người này có thể an toàn đi ra khỏi Lục Phiến Môn hay không, liền không nói trước được rồi.

Độc Cô Diêm lạnh lùng hừ một tiếng, cũng không có để ý đến lời uy hiếp của Tô Tín, trực tiếp dẫn người rời đi.

Tiêu Xước nói đúng là không sai, những lời trước đó của Tô Tín thuần túy chỉ là muốn hù dọa hắn mà thôi, bất kể hắn có lấy ra thứ gì, chỉ cần hắn mang thái độ nhận thua thì cũng đủ rồi, Tô Tín sẽ thả người.

Chỉ có điều sau khi chuyện này kết thúc, đích xác là sẽ khiến cho những thế lực khác sẽ phải nhìn nhận lại tính cách của Tô Tín một lần nữa.

Chỉ cần ngươi muốn ra tay với Tô Tín, bất kể là thành công hay là không thành công, dù thế nào đi chăng nữa, ngươi cũng phải chuẩn bị tinh thần mà chờ bị Tô Tín trả thù đi.

Giống như Độc Cô thị lần này, quả thực làTô Tín không hề động tay động chân gì với Độc Cô thị, chẳng qua hành động của hắn cũng đủ để khiến cho Độc Cô thị ghê tởm, cho đến cuối cùng vẫn không thể không chịu thua.

Thời điểm những thế lực khác muốn động đến Tô Tín sẽ phải suy nghĩ xem mình có thể chịu đựng được sự trả thù của Tô Tín hay không.

Suy cho cùng thủ đoạn làm việc Tô Tín nổi tiếng là bỉ ổi và tàn nhẫn, cho dù không thể khiến cho ngươi tổn thương nguyên khí nặng nề, thì cũng sẽ khiến cho ngươi đau đầu không thôi.

Lúc Độc Cô Diêm rời khỏi, Tô Tín mới mở cái hộp ra, bên trong rõ ràng là hai gốc thực vật có hình dạng kỳ lạ dài khoảng bảy tám tấc, trông giống như xương sống lưng của một con rồng, đây hẳn là Long Cốt Đằng, đặc sản của Độc Cô thị rồi.

Chỉ có điều là so với Long Cốt Đằng màu xám trắng ở bên ngoài thì loại Long Cốt Đằng này kỳ lạ hơn rất nhiều, nó lại là màu tím, bề ngoài lộ ra vẻ rất bất phàm, hiển nhiên là hai gốc Long Cốt Đằng này chính là trân phẩm.

Thứ này Tô Tín cũng không cần, chẳng qua mặc dù là rất ít người cần đến thứ như Long Cốt Đằng, nhưng số lượng cũng không nhiều, thế nên giá tiền cũng không hề thấp.

Hai gốc Long Cốt Đằng cực phẩm màu tím này ắt hẳn cũng phải trị giá không ít tiền, nhưng mà đối với Tô Tín mà nói thì đây vẫn là thứ vô dụng, cho nên Tô Tín trực tiếp đưa nó giao cho Hoàng Bỉnh Thành, để hắn đến bảo khố của Lục Phiến Môn đổi thành vài loại đan dược cần dùng.

Tại bảo khố của Lục Phiến Môn có thể dùng điểm chiến công để đổi tới loại bảo vật. Nhưng một số bộ khoái bộ đầu đã vô tình phát hiện ra rằng nếu có bảo vật gì mà bản thân không dùng đến thì cũng có thể tiến hành trao đổi ở bảo khố, chỉ có điều là thứ được trao đổi nhất định phải có giá trị thấp hơn một chút với thứ ngươi giao dịch đem đến để trao đổi, như vậy thì mới có thể bảo đảm Lục Phiến Môn vĩnh viễn sẽ cũng không lỗ lã.

Long Cốt Đằng này vô dụng đối với hắn, thế nên hắn liền đem đi giao dịch, đổi lấy một số thứ có thể sử dụng được, chịu thiệt một chút cũng không sao cả, hắn cũng không quá để ý đến chuyện này.

Đợi đến sau khi Hoàng Bỉnh Thành cầm lấy Long Cốt Đằng kia đi, trên tấm lệnh bài Địa phủ trong tay Tô Tín cũng lóe lên

một cái tin tức, không ngờ rằng người của Địa phủ lại tìm hắn có việc, hơn nữa người này còn đang ở ngay trong Kinh thành.

Chương 1265 - Nhiệm vụ của địa phủ

Người Địa Phủ tới mời, đương nhiên Tô Tín nhanh chóng tới xem là ai.

Hắn thay quần áo xong ra khỏi cửa, dựa theo tin tức trên lệnh bài đi tới một quan trọ trong kinh thành, đẩy cửa ra hắn mới phát hiện, ngồi bên trong là Thôi Phán Quan.

- Thôi Phán Quan? Địa Phủ xảy ra chuyện gì ư?

Tô Tín ngồi đối diện Thôi Phán Quan hỏi.

Thôi Phán Quan lắc đầu nói:

- Là một chuyện tốt, đã nghiên cứu ra được chút bí mật trong ngọc thạch Địa Phủ, có vài manh mối.

Tô Tín nhíu mày, hắn không nghĩ tới lại là chuyện này.

Hiện nan trong giang hồ, tám khối ngọc thạch tụ lại chỉ có ở trong Địa Phủ và Đại Chu.

Mà Đại Chu người đông thế mạnh, chắc chắn thực lực ở đây mạnh hơn so với Địa Phủ nhiều, hơn nữa bây giờ còn có đám người Phiên Tăng của Mật tông giúp đỡ, chắc là Đại Chu nghiên cứu ra bí mật này trước mới đúng, không nghĩ tới Địa Phủ lại nhanh chân hơn, chỉ dùng thời gian không tới một năm.

Thôi Phán Quan nói tiếp:

- Nhưng ngươi không nên quá vui mừng, lần này chúng ta chỉ nghiên cứu ra một góc của núi băng mà thôi, có được một chút chỗ tốt, lúc nào ngươi trở lại Địa Phủ thì có thể xem.

Tương tự chúng ta cũng phát hiện vài manh mối liên quan đến ngọc thạch này, có thể cần người đi hoàn thành nên thật ra ta đến đây là hỏi ngươi có thời gian hay không, có muốn chuẩn bị nhận nhiệm vụ lần này không.

Địa Phủ vốn định để ta mang người đi trước, nhưng gần đây Địa phủ hơi nhiều việc, không biết nhiệm vụ lần này phải mất

thời gian bao lâu nên ta đã từ chối, nếu ngươi có thời gian thì cùng ta về Địa Phủ, nếu không ta phải đi tìm những người khác tiếp nhận nhiệm vụ lần này.

Tô Tín suy nghĩ, khoảng thời gian này mình cũng không có việc gì, dù sao vấn đề Tô gia cũng đã giải quyết, còn những đệ tử của Tô gia kia thì chỉ cần bọn họ tự rèn luyện, mình cũng không giúp đỡ được gì, chỉ có thể để bọn họ tự phát triển.

Cho nên Tô Tin trực tiếp gật đầu nói:

- Thời gian này ta khá rảnh, ta sẽ nhận nhiệm vụ lần này, đợi ta dặn dò bên này xong chúng ta sẽ đi ngay.

Trong chuyện bạch ngọc này, có thể nói công lao của Tô Tín là lớn nhất, sớm nghiên cứu ra bí mật trong đó, nếu thật sự có chỗ tốt gì, vậy chắc chắn không thể thiếu phần của Tô Tín.

Thôi Phán Quan cười nói:

- Ngươi có thể đi thì tốt, dù sao nhiệm vụ lần này ta thấy cả Địa Phủ chỉ có ngươi là có kinh nghiệm nhiều, để ngươi dẫn đội sẽ thuận lợi hơn.

Tô Tín trở lại Lục Phiến Môn dặn dò Hoàng Bỉnh Thành và Tề Long vài cầu về những việc sau này, sau đó hắn lập tức ra khỏi thành tụ hợp với Thôi Phán Quan trở về Địa Phủ.

Biết Tô Tín rời khỏi Lục Phiến môn, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Địch đều thở dài.

Không phải vì chuyện gì khác, mà vì Tô Tín ở Lục Phiến môn khiến bọn họ cảm thấy áp lực thật lớn.

Lấy tốc độ của Tô Tín và Thôi Phán Quan, hai người bọn họ dốc toàn lực đi đường, chưa tới mười ngày là đã tới Giang Nam.

- Đúng rồi, lúc trước ta có chút việc sắp xếp ở Giang Nam và Giang Hoài, nếu nhiệm vụ Địa Phủ không bận thì ta muốn đi tới hai nơi này kiểm tra một chút trước.

Hiện tại những người Tô Gia kia cũng đã được xếp vào Giang Nam và Giang Hoài, Tô Tín cũng muốn nhìn chút xem họ làm việc thế nào, có thích ứng hay không.

Trên mặt Thôi Phán Quan lộ vẻ hứng thú:

- Ngươi nói những người chi thứ mang dòng máu Tô gia kia ư? Chậc chậc, những chuyện ngươi làm hầu như ở trong Địa Phủ đều biết, thật sự làm rất tốt.

Mặc dù nguyên nhân là người Tô gia tự tìm đường chết nhưng ngươi biết nắm bắt thời cơ như vậy là rất tốt, hầu như không phí một binh một tốt nào mà đã bắt được những đệ tử chi thứ Tô gia kia vào tay, đây chính là một lực lượng không nhỏ.

Tô Tín cũng cười trả lời:

- Chỉ có thể nói lần này trời muốn diệt Tô gia, thù hận của chi thứ tích lũy quá sâu, chẳng qua chuyện ta làm là khiến nó bùng nổ sớm mà thôi.

Tô Tín muốn đi tới Lục Phiến môn trong hai nơi này, Thôi Phán Quan không thích hợp đi theo nên hắn trực tiếp chờ bên ngoài.

Người Lục Phiến môn trong Giang Nam, Cao Trường Thành thấy Tô Tín đến lập tức cùng Lục Tục ra đón tiếp.

- Tham kiến đại nhân.

Hai người vội vàng thi lễ với Tô Tín.

Tô Tín xua tay một cái rồi nói:

- Được rồi, không cần đa lễ, ta đến là chỉ muốn hỏi các ngươi những người Tô gia kia biểu hiện thế nào.

Cao Trường Thanh lập tức nói:

- Tuy kinh nghiệm giang hồ ít nhưng ngộ tính cũng rất cao, đáng giá bồi dưỡng.

Ngay cả cường giả Dung Thần Cảnh kia cũng không có chút bất kính nào với ta, hơn nữa không ngại học hỏi người dưới, vô cùng khiêm tốn.

Mặc dù Lục Phiến môn lấy thực lực làm đầu, thế nhưng dù kinh nghiệm hay năng lực của những võ giả Dung Thần Cảnh của Tô gia kia vẫn kém hơn rất nhiều, thậm chí ngay cả bộ

khoái cảnh giới Tiên Thiên cũng không bằng, đương nhiên Tô Tín sẽ không giao vị trí tổng bộ đầu cho bọn hắn.

Nhưng mà bây giờ nhìn biểu hiện của bọn họ thì cũng xem như có thể.

Thật ra ngẫm lại cũng rất bình thường, bọn họ ở trong Tô gia cũng chỉ làm việc cấp thấp, hiện tại Tô Tín cho bọn họ rèn luyện thực sự và cơ hội cầm quyền, dù là võ giả Dung Thần Cảnh cũng sẽ không bỏ qua.

Những người của Tô gia này chỉ vì không tiếp xúc với thế giới bên ngoài thời gian dài nên ít kinh nghiệm, thế nhưng bọn hắn lại không phải người ngu, biết điều gì là tốt đối với mình.

Giang Nam không có vấn đề gì Tô Tín cũng yên lòng, nên Tô Tín cũng không chậm chạp, hắn lại đi Giang Hoài xem chút.

Nhưng Tô Tín vừa tới trước Lục Phiến Môn ở Giang Hoài lập tức có cảm giác không đúng, thì ra gần như những lão nhân ở Giang Hoài không còn được mấy người, chỉ còn lại vài người lộ vẻ hoảng sợ khi nhìn thấy Tô Tín tới đây.

Lý Phôi mang người ra đón tiếp Tô Tín, Tô Tín theo Lý Phôi vào Lục Phiến Môn trong Giang Hoài hỏi:

- Những người lúc đầu đều dọn đi rồi ư?

Lý Phôi không đổi sắc gật đầu:

- Không sai, có nhiều người không biết điều, ta dứt khoát giết hết, đại nhân, chuyện này không có phiền phức gì chứ?

Tô Tín lắc đầu rồi nói:

- Phiền phức ư? Có lẽ trước kia có nhưng giờ thì không có.

Lúc trước Tô Tín điều Lý Phôi đến Giang Hoài đảm nhiệm chức tổng bộ đầu đã sớm nghĩ đến chuyện ấy.

Lúc Tô Tín đến Giang Hoài chỉ giết một người đã doạ được bọn họ, thế nhưng khi đó thủ hạ của Tô Tín không đủ, chỉ có thể đưa một mình Lý Phôi đi nên Giang Hoài để bọn họ quản lý.

Nhưng chính vì vậy, những người này đều cho rằng mình có thể kê cao gối không lo lắng về người nắm giữ Giang Hoài này, không ngờ chưa qua bao lâu, Tô Tín đã mang Lý Phôi và một đám võ giả chi thứ Tô gia đến Giang Hoài.

Nhưng vì nguyên nhân điều lệnh, Lý Phôi mang theo Triệu Nhất Minh và Lưu Hạo tới trước, bọn họ không thấy được nhóm võ giả Tô gia kia, những người này đều coi Lý Phôi là người có thể lấn ép, cuối cùng có thể hiểu kết quả.

Với sát tâm của Lý Phôi, những người này có thể còn sống mới là kỳ lạ.

Chỉ là giết cũng đã giết, đối với thân phận và địa vị hiện tại của Tô Tín mà nói, căn bản đây là chuyện không quan trọng.

Nếu như lúc trước có thể sẽ có người không ngừng lải nhải như đám Phương Cửu Nguyên.

Bây giờ Tô Tín và Thiết gia liên thủ trong Lục Phiến môn, nói một tay che trời cũng không sai, dù Phương Cửu Nguyên có ý kiến cũng vô dụng.

Hơn nữa những người này vốn là thủ hạ của Vũ Nguyên Xuân, không có chút quan hệ nào với Phương Cửu Nguyên, biết rõ không làm gì được Tô Tín hắn còn tốn sức, Phương Cửu Nguyên cũng không ngốc, hắn sẽ không làm chuyện vô dụng này.

Xem ra Giang Nam và Giang Hoài đều phát triển ổn định nên Tô Tín cũng không có nhiều vấn đề, lập tức trở về Địa Phủ với Thôi Phán Quan.

Thôi Phán Quan dẫn Tô Tín tới cửa cung điện Mạnh bà, thế nhưng Mạnh bà cũng không ở trong, ở đây chỉ có Chuyển Luân Vương và Bạch Vô Thường.

Tô Tín ngạc nhiên nói:

- Mạnh bà đại nhân không ở đây ư? Những người khác đâu?

Chuyển Luân Vương cười khổ nói:

- Mạnh bà đại nhân chê chúng ta nghiên cứu mấy thứ nhàm chán này cả ngày, nên nàng đi trước rồi, chỉ nói khi nào chúng

ta nghiên cứu ra kết quả thì tới thông báo với nàng.

Những người khác thì đi nghỉ ngơi, trước mắt chúng ta chỉ nghiên cứu ra chút mánh khóe trong ngọc thạch trắng này, nhưng cũng đã vào bình cảnh, cần thêm chút gì đó, nên tạm thời không có chuyện gì để làm cho nên bọn họ đều đi nghỉ ngơi hết.

Tô Tín vừa muốn hỏi thêm gì, bỗng nhiên lúc này có một giọng nói truyền vào:

- Vừa tới đã hỏi hành tung của ta, tiểu Sở ngươi nhớ tỷ tỷ ta ư?

Một làn gió thơm bay tới, cánh hoa rơi xuống đầy trời, bóng người Mạnh bà xuất hiện trước đám người.

Tô Tín đã miễn dịch đối với việc thỉnh thoảng Mạnh bà lên cơn, hắn chỉ hỏi:

- Đúng rồi, cuối cùng các ngươi nghiên cứu được gì từ ngọc thạch này? Thậy sự trong này có thứ liên quan đến trường sinh ư?

Nghe Tô Tín hỏi như vậy, Mạnh bà cũng chuyển mắt sang nhìn Chuyển Luân Vương và Bạch Vô Thường.

Nàng cũng nhận được tin tức từ hai người kia mà chạy tới, cho nên nàng cũng không hiểu lắm bí mật trong này.

Chuyển Luân Vương trầm giọng nói:

- Đá bạch ngọc này có lịch rất phức tạp nên ta tìm hiểu phù văn bên trên trước, cũng chính là từ việc bắt đầu trường sinh, trên lý luận mà nói, thật sự phù văn trên bạch ngọc này có thể khiến võ giả trường sinh!

Nghe thấy lời này, mọi người lập tức giật mình trong lòng, dù người yếu nhất ở đây là Dung Thần Cảnh cũng không ngăn nổi rung động bởi hai chữ trường sinh.

Chuyển Luân Vương nói:

- Trước tiên đừng vội, ta còn chưa nói xong, nhưng chuyện trường sinh cũng không đơn giản như vậy.

Căn cứ vào phù văn bên trên ngọc thạch này chúng ta giải mã ra một loại phương thức tu luyện đặc biệt, hoặc có thể nói là một loại bí pháp tu luyện phù hợp.

Bình thường võ giả lấy thân mình làm cơ sở, nguyên thần làm mối, bản thân dung hòa với trời đất, khống chế thế giới một phương, trở thành Lục Địa Thần Tiên trong truyền thuyết.

Mà bí pháp trên ngọc thạch này lại khác hoàn toàn, lấy thân người làm vật chứa, chuyên tu Nguyên Thần, cuối cùng sinh ra thoát ly khỏi cơ thể, chỉ có nguyên thần hòa nhập giữa trời đất, trời đất không diệt, ta sẽ không chết.

Loại phương thức tu luyện này rất khác với võ giả, dù võ giả chúng ta tu luyện thế nào, cuối cùng cũng lấy thân người làm cơ sở, thậm chí cuối cùng không cần mượn lực trời đất, bản thân có thể chống đỡ một phương thiên địa.

Mà loại bí pháp này lại trực tiếp từ bỏ cơ thể, luyện hoá Nguyên Thần thành các loại tồn tại khác nhau, dung hợp hoàn toàn cùng với trời đất, đương nhiên cũng không có hạn chế tuổi thọ, nhưng một khí đến loại trình độ này, tu luyện như vậy còn có thể là người ư? Hoặc là tiên? Ha ha.

Nói đến đây, Chuyển Luân Vương cũng cười hai tiếng không hiểu.

Chương 1266 - Bí mật của phiến đá bạch ngọc

Hình thái bất tử mà Chuyển Luân Vương nói khiến tất cả mọi người hơi khó chịu, từ bỏ thân thể máu thịt của mình mà vẫn còn là người sao? Có lẽ đó chính là Tiên trong truyền thuyết, nhưng mà trong lòng mọi người thì hình thái đó cũng chẳng có gì để hướng đến.

Dù sao bọn họ đều đã từng thấy tình trạng xác khô bi thảm của Cửu Trọng Kiếm Các, chắc chắn bọn họ đã giải được bí mật bên trong phiến đá bạch ngọc này trong quãng thời gian dài đằng đẵng kia cho nên mới có thể sống liên tục gần vạn năm, dù thân thể máu thịt mục nát, nhưng Nguyên Thần của bản thân lại bất tử.

Nhưng mà Chuyển Luân Vương lại nói loại bí pháp này vốn không được đầy đủ, nội dung của tám phiến đá bạch ngọc cộng lại cũng chỉ là một phần trong đó mà thôi, chắc là hắn chỉ tu luyện được một nửa.

Cho nên dù Nguyên Thần có thể thoát khỏi thân thể máu thịt, nhưng nhất định phải phụ thuộc vào phiến đá bach ngọc kia mới được, có lẽ bản đầy đủ của loại công pháp này còn mạnh hơn nhiều so với thứ mà bọn họ được học.

Mà ngay cả khi như vậy, những người ở đây cũng không có bất kỳ phản ứng gì, bởi vì cái gọi là bí pháp chuyên tu luyện Nguyên Thần có cùng nguồn gốc với võ đạo mà bọn họ đang tu luyện, chẳng qua là trên một con đường khác mà thôi, hơn nữa lại là một con đường khiến bọn họ hơi ghét.

Thật ra bản thân người võ giả khi tu luyện tới mức cuối cùng thì trong lòng mỗi người đều có một ý nghĩ phản nghịch, mượn sức mạnh của trời đất, nhưng cuối cùng lại chống lại sức mạnh của trời đất, luyện ra sức mạnh của riêng mình.

Cảnh giới Hóa Thần là mượn dùng sức mạnh của trời đất, cảnh giới Dung Thần là tinh thần hòa hợp với trời đất, cảnh giới Dương Thần Cảnh thì bước đầu nắm giữ sức mạnh trời đất, mà khi tới được Chân Vũ thì lại bắt đầu thoát khỏi trời đất, nắm giữ sức mạnh thế giới thuộc về riêng mình.

Nói một cách đơn giản hơn chút thì thật ra lúc đầu khi võ giả tu luyện thì phải dựa vào phương trời đất này mới được, nhưng đến cuối cùng lại muốn đá văng nó đi, tìm ra sức mạnh thuộc về riêng mình.

Mà cách thức tu luyện trên phiến đá bạch ngọc cũng không có cao siêu hơn võ đạo bao nhiêu, chỉ là tương đương với việc đi lên một con đường khác ở cảnh giới Dung Thần, không luyện thành cảnh giới Dương Thần để khống chế trời đất mà lựa chọn tiếp tục dấn sâu vào việc hòa nhập với trời đất, thậm chí vì thế mà phải từ bỏ thân thể máu thịt của mình.

Trong cái nhìn của đám người Tô Tín, việc này có tính là coi phương trời đất này như người hầu không?

Hơn nữa Tô Tín còn có một câu chưa hề nói ra, hắn nghĩ đến một việc, nếu như thế gian này thật sự có cách có thể làm cho người ta trường sinh bất tử, thì chính bản thân nó lại là một nghịch lý.

Nếu người nào cũng có thể trường sinh bất tử, vậy thì chẳng phải người trên thế giới này càng ngày càng nhiều ư?

Dù có bỏ qua thân thể, hóa thành Nguyên Thần tồn tại đơn giản, nhưng xét đến cùng Nguyên Thần cũng là một loại sức mạnh, sau khi có được thành tựu thì có thể thực thể hóa sức mạnh, nhiều luồng sức mạnh vô cùng vô tận tập trung lại cùng một chỗ, đến cuối cùng chúng có thể khiến thế giới này không chống đỡ nổi nữa mà nổ tung không?

Đương nhiên Tô Tín còn chưa tới cảnh giới Lục Địa Chân Tiên trong truyền thuyết, suy đoán của hắn bây giờ cũng chỉ là suy nghĩ chủ quan của hắn mà thôi.

Nhìn thấy đám người đã tiêu hóa tin tức này xong, Chuyển Luân Vương tiếp tục nói.

- Đương nhiên, việc nghiên cứu một phần nội dung trên phiến đá ngọc thạch của chúng ta cũng không phải là không có thu hoạch, chúng ta còn có thể nghiên cứu ra được phương pháp bất tử như mấy cái xác khô của Cửu Trọng Kiếm Các lúc trước, ta nghĩ chắc chắn các ngươi cũng không hứng thú đâu. Cho nên nếu có ai trong các ngươi muốn học bí pháp Nguyên Thần kỳ quái mà ta kiếm ra được trên phiến đá bạch ngọc này thì có thể thử một chút, đương nhiên điều kiện tiên quyết là sức mạnh tinh thần của ngươi đủ mạnh.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Tô Tín.

Trong mọi người ở đây thì thật sự không có võ giả quá am hiểu về sức mạnh tinh thần, người duy nhất am hiểu những thứ này cũng chính là Tô Tín, dù sao danh tiếng của đại pháp tinh thần trở trời đánh đất của hắn rất nổi trên giang hồ, đủ để tranh chấp với Bạch Liên giáo và võ giả Huyễn Ma Đạo.

Tô Tín nhận lấy một trang giấy mà Chuyển Luân Vương đưa tới, phía trên viết một đống chữ nhỏ lít nha lít nhít, đây không phải công pháp, mà là một loại bí pháp liên quan tới cách vận

dụng Nguyên Thần, hoàn toàn khác biệt với con đường võ đạo đang thịnh hành bây giờ.

Sức mạnh tinh thần là vô hình, sau đó tự chính bản thân biến hóa tinh thần này, dựa vào sự biến hóa rõ ràng ấy thì tinh thần mới có hình dạng, đây cũng là cái gọi Nguyên Thần, là nền móng căn bản trên tinh thần của võ giả.

Giống như là kiếm Nhị Thập Tam trước đó của Tô Tín, ý kiếm mạnh mẽ dẫn ra Nguyên Thần, khi chém ra lại có kiếm thế mang theo một chút sức mạnh Nguyên Thần, có thể làm tổn thương tới thân thể máu thịt, sau khi ý kiếm đi vào thân thể thì lại có thể gây tổn thương đến tinh thần của võ giả

Mà có vài tông môn trên giang hồ cũng có được phương pháp tương tự, cũng ví dụ như vị chưởng môn Lệ Trường Hải kia của Thanh Thành kiếm phái trong lúc liều mạng đã từng hòa Nguyên Thần của bản thân vào đạo kiếm của riêng mình rồi liều mạng với "Đấu Nguyên Thiên Tôn" Triệu Vũ Niên.

Nhưng mà bất kể là kiếm Nhị Thập Tam của Tô Tín hay là bí pháp của Lệ Trường Hải, cái gọi là sức mạnh Nguyên Thần cũng chỉ nắm giữ chúc năng trợi giúp mà thôi, mà bây giờ bí pháp này trong tay Tô Tín lại là trực tiếp dùng sức mạnh Nguyên Thần làm nền tảng để tạo thành bí pháp.

Bí pháp này không tính là quá khó khăn, Tô Tín chỉ xem một lần là có thể sử dụng một cách giống về hình thức nhưng lại không giống về tinh thần.

Hai tay Tô Tín kết ấn, sau đầu hắn có ánh sáng vàng nở rộ, sức mạnh Nguyên Thần cứ vậy mà ngưng tụ thành một cái bóng thiên thần có sáu tay xuất hiện ở sau lưng Tô Tín, Thiên Âm hát vang, tất cả mọi người cảm thấy đầu mình chấn động, thiên thần có sáu tay kia đánh ra một chưởng, sức mạnh trời đất ở xung quanh bị khuấy trộn, bỗng trên mặt đất xuất hiện một cái dấu tay thật lớn.

Cái bóng thiên thần sáu tay biến mất, sắc mặt Tô Tín thoáng có chút trắng bệch.

Chỉ mới như thế thôi đã tiêu tốn không ít sức mạnh tinh thần của Tô Tín.

Đương nhiên việc này có liên quan đến chuyện Tô Tín chưa quen bí pháp này, đợi đến khi hắn quen thuộc bí pháp này thì có lẽ có thể tốt hơn một chút.

Thôi Phán Quan ở một bên sờ mũi, nói.

Có sức mạnh không tồi, nhưng không tính là mạnh.

Câu trước thì nói sức mạnh không tồi, câu sau lại nói không tính là mạnh, dù lời của Thôi Phán Quan có chút hỗn loạn, nhưng mọi người lại nghe rõ ràng.

Sức mạnh không tồi là chỉ tính công kích Nguyên Thần của bí pháp này rất mạnh, thế nhưng việc này cũng chỉ bởi vì có rất ít võ giả tu luyện bí pháp phòng ngự các loại công kích tinh thần trong các võ giả cùng cấp bậc, cho nên hiệu quả khi dùng loại bí pháp này đối đầu với địch không tồi.

Mà nguyên nhân Thôi Phán Quan nói bí pháp này không tính là quá mạnh chính là do trong tình huống hai bên có sức mạnh ngang nhau, sức mạnh mà bí pháp này có thể tạo ra vẫn có chút không đủ, giống như lúc nãy Tô Tín dùng sức mạnh Nguyên Thần trộn với sức mạnh trời đất để đánh ra một chưởng kia, võ giả cảnh giới Hóa Thần cũng có thể làm được.

Đương nhiên chuyện cũng có chút nguyên nhân là do chính bản thân Tô Tín, nếu như có người đã tu luyện loại bí pháp này từ nhỏ, có lẽ sức mạnh pha trộn giữa sức mạnh Nguyên Thần và trời đất mà bọn họ phát ra sẽ càng lớn hơn.

Tô Tín lắc đầu, trách không được lúc nãy Chuyển Luân Vương nói thứ mà hắn nghiên cứu ra chỉ là một góc của tảng băng mà thôi, dù bây giờ bí pháp này nhìn như mạnh nhưng thật ra cũng không dùng được cái khỉ gì, với sức mạnh tinh thần của Tô Tín thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng được, đương nhiên người ở Địa Phủ có thể sử dụng được cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho nên bí pháp này tương đối vô dụng.

Hơn nữa quan trọng nhất là đợi đến khi bên Đại Chu có kết quả nghiên cứu, chắc chắn vị bệ hạ kia sẽ thất vọng.

Mới vừa rồi Chuyển Luân Vương đã nói, nếu như suy diễn dựa theo nội dung trên phiến đá bạch ngọc kia, thì hắn có thể

suy diễn ra bí pháp sống lâu của mấy cái xác khô trong Cửu Trọng Kiếm Các, gửi Nguyên Thần của mình vào trong phiến đá bạch ngọc kia để đạt tới sự bất tử khác loại như thế.

Chuyển Luân Vương có thể suy diễn ra, đương nhiên những cường giả Đại Chu liên hợp với Phiên Tăng của Mật Tông cũng có thể suy diễn ra, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.

Nhưng dựa theo mức độ tiêu tốn sức mạnh tinh thần của bí pháp này vừa nãy, cho dù là hòa Nguyên Thần của mình vào trong phiến đá bạch ngọc kia thì cũng cần tu vi sức mạnh tinh thần nhất định.

Lúc trước, những cái xác khô kia lại có cảnh giới Chân Vũ, dù bọn chúng không cố ý tu luyện bí pháp tinh thần, nhưng sức mạnh tinh thần của bọn chúng cũng đủ mạnh, cho nên mới có thể hoàn toàn vứt bỏ thân thể máu thịt, dùng hình thức Nguyên Thần để trở nên bất tử, bây giờ đổi lại là thân thể người bình thường của Cơ Hạo Điển thì không chắc chắn.

Lúc này Chuyển Luân Vương vừa định nói gì đó, thế nhưng lại thấy Mạnh Bà nhìn Tô Tín lạnh lùng, bỗng u ám nói.

- Lần sau mà còn muốn biểu diện luyện tập kỹ năng võ thì đến diễn võ trường ở bên ngoài, đừng quên nơi này là cung điện của bà già này. Nếu còn có lần sau nữa, các ngươi có tin bà già đây sẽ đập nát các ngươi để sửa chữa cung điện này của ta hay không?

Tất cả mọi người lạnh lẽo cả người, rất sáng suốt khi không đi gây tội với Mạnh Bà, chọc giận một nữ nhân dễ giận, mà lại có sức mạnh mạnh mẽ thì rất là kinh khủng.

Chuyển Luân Vương ho khan một tiếng rồi tiếp tục nói.

- Được rồi, nội dung của cái phiến đá bạch ngọc này nhiều như vậy, sau này chúng ta sẽ lại tiếp tục suy diễm về bí pháp này, bây giờ chúng ta sẽ chuẩn bị nghiên cứu lai lịch của phiến đá bạch ngọc này.

Sắc mặt của đám người Mạnh Bà cứng lại, hiển nhiên bọn họ cũng muốn biết chỗ Nhân Hoàng phi thăng ngày xưa là chỗ nào, thậm chí bây giờ mọi người cũng không biết rốt cuộc hắn có phi thăng hay không nữa.

Dù sao cái gọi là phá vỡ không gian, phi thăng giữa ngày chắc là bản thân cần phải có sức mạnh mạnh mẽ đến một mức nhất định, từ đó mới có thể bước vào một tầng thế giới cao hơn khác.

Nhưng mà những chuyện này cũng chỉ là phán đoán của phần lớn các võ giả qua nhiều năm như thế mà thôi, dù sao cũng không ai có thể nói chính xác là có tầng thế giới cao hơn khác hay không.

Hơn nữa cảnh tượng được miêu tả trên bức họa trên tường trong Cửu Trọng Kiếm Các khi trước có chút khác biệt với phi thân chân chính.

Có thấy ai phi thăng mà lại còn có thể mang theo cả đống thuyền mây và một đám tỳ nữ thị vệ, người thân tín và con nối dõi cùng phi thăng chưa?

Chuyển Luân Vương trầm giọng nói.

- Các vị cũng đã biết, ngày xưa trước khi Nhân Hoàng chưa ra đời, thậm chí tộc người của ta còn chưa có một quốc gia thống nhất hay chữ viết thống nhất, lúc đó thiên hạ bị tộc Yêu thống trị. Dù thời đại kia đã là quá khứ, thậm chí bây giờ có rất nhiều thứ đã chìm trong dòng sông lịch sử, nhưng lại có nhiều thứ thì có thể tìm được một vài dấu vết còn sót lại. Ký hiệu trên phiến đá bạch ngọc này rất kỳ lạ, không phải là chữ viết của tộc Yêu, không phải là chữ viết bây giờ của tộc người, nhưng trong khoảng thời gian này, ta đã đi lật xem những công pháp điển tịch phủ đầy bụi trong Tàng Kinh Các ở Địa Phủ thì lại phát hiện một manh mối trong đó. Trước khi Nhân Hoàng ra đời thì ở phương Tây có một quốc gia nhỏ, hoàng thất nơi đó đã từng thờ cúng một bức tranh trên tường rất giống với ký hiệu trên phiến đá bạch ngọc này, hình như cả hai đều có cùng nguồn gốc tồn tại. Điều quan trọng nhất là con đường võ đạo của võ giả ở quốc gia nhỏ kia cũng theo khuynh hướng tinh thần giống với Nguyên Thần, hơn nữa còn rất mạnh mẽ. Quốc gia nhỏ này đã sớm bị tiêu diệt khi Nhân Hoàng nhất thống thiên hạ, giờ chỉ có một chút đồ vật còn sót lại thất lạc trong giang hồ. Tìm được chúng thì chúng ta sẽ có thể suy diễn ra

nhiều thứ hơn từ ký hiệu này, thậm chí là lai lịch thật sự của phiến đá bạch ngọc này.

Chương 1267 - Mục tiêu nhiệm vụ

Thật ra ý mà Chuyển Luân Vương biểu đạt rất đơn giản, lại lịch của phiến đá bạch ngọc và nơi mà Nhân Hoàng phi thăng đã có một vài dấu vết sót lại trước khi hoàng triều được thành lập cả một thời.

Mà nghe giọng điệu của Chuyển Luân Vương lúc này thì có vẻ như manh mối liên quan tới phiến đá bạch ngọc này vẫn còn nằm trong tay một vài thế lực giang hồ, hơn nữa các thế lực này còn không yếu, nếu không thì cũng sẽ không khiến Tô Tín và các cường giả ở Địa Phủ khác cùng ra tay.

Nên biết rằng, với thân phận người ở Địa Phủ, cho dù chỉ có một người, chỉ cần kẻ địch không phải là cảnh giới Dương Thần thì gần như không ai có thể làm gì người trong Địa phủ khi ở cùng một cấp bậc, khiến cho nhiều người cùng hành động như thế thì có vẻ như địa vị của đối phương cũng không đơn giản.

Quả nhiên, Chuyển Luân Vương đưa ra một tờ giấy, trên đó viết mục tiêu nhiệm vụ lần này mà bọn họ phải tìm, không phải một mục tiêu thôi, mà là mấy mục tiêu, trong đó còn có mục tiêu tương đối khó giải quyết.

Chuyển Luân Vương cười nói.

- Lần này có Sở Giang Vương dẫn dắt đội ngũ, dự là chuyện này sẽ rất dễ dàng, dù sao ngươi cũng có kinh nghiệm ở mặt này.

Tô Tín có chút cạn lời, mình có kinh nghiệm gì? Kinh nghiệm phá nhà diệt môn, giật đồ từ trong tay người khác ư?

Nhưng mà ngẫm lại thì cũng đúng, có vẻ như trong những người ở Địa Phủ này thì cũng chỉ có mình hắn có kinh nghiệm ở mặt này.

Thật ra nhìn những người trong Địa Phủ lúc này, dù bọn họ cũng không được tính là những đệ tử cực kỳ gian ác gì, nhưng cũng chắc chắn không được tính là người tốt.

Nếu như có người nào đó hoặc là thế lực nào đó nắm trong tay thứ mà bọn họ cần, nếu những người này không mượn được, bọn họ cũng sẽ không để ý mà đi cướp đoạt trắng trợn.

Nhưng mà ngược lại người trong Địa Phủ rất ít khi làm loại chuyện này, đó không phải là bởi vì bọn họ hiền lành, mà là do với sức mạnh của họ bây giờ thì thứ có thể làm vừa mắt họ thật sự quá ít.

Bọn họ chướng mắt với những thứ trong tay của thế lực nhỏ, cũng không thèm đi cướp đoạt.

Mà bọn họ cũng không có năng lực đi cướp đoạt những đồ vật trong tay thế lực lớn, cho nên chuyện này cũng khiến cho người trong giang hồ cảm thấy người trong Địa Phủ khá là khiêm tốn.

Nhưng thật ra người trong Địa Phủ cũng sẽ không thấy phản cảm đối với loại chuyện giết người cướp của này.

- Lần này có những ai đi?

Tô Tín hỏi.

Chuyển Luân Vương quay đầu nhìn về phía Mạnh Bà, loại chuyện sắp xếp nhiệm vụ này phải do vị Mạnh Bà đại nhân quản lý.

Mạnh Bà suy nghĩ một chút rồi nói.

- Vốn ta định cho Tiểu Thôi dẫn dắt đội ngũ nhưng mà bây giờ Tiểu Thôi phải chịu trách nhiệm quản lý công việc ở Địa Phủ, cho nên người dẫn dắt đội ngũ sẽ là Tiểu Tô. Những người còn lại là những võ giả có cảnh giới Dung Thần đang rảnh rỗi trong Địa Phủ nên ta đã chọn vài người trong số họ, để ba người Bạch Vô Thường, Hắc Vô Thường, Phạt Ác Phán Quan đi chung với ngươi đi.

Tô Tín gật gật đầu, trong bốn người, ngoại trừ Hắc Vô Thường hắn chưa tiếp xúc ra, thì hai người khác đều là người quen của hắn.

Bạch Vô Thường chính là vị “Phi Tinh Truyền Hận” Bạch Duy Duyên đứng thứ thứ ba mươi tám của Địa Bảng, chắc

chắn được tính là cường giả trong các võ giả cảnh giới Dung Thần.

Hơn nữa đó mới chỉ là thực lực hắn biểu hiện ra trên võ đạo, Bạch Vô Thường thích nhất là chạy loạn khắp giang hồ, thu gom một vài món đồ kỳ quái, hắn cũng có nghiên cứu một chút về các lĩnh vực khác như đan đạo, luyện khí, trận pháp, y thuật, cơ quan, việc học hơi tạp.

Mà cũng chính vì vậy nên hắn và Chuyển Luân Vương mới có thể cùng nhau nghiên cứu bí mật trong phiến đá bạch ngọc này.

Thân phận ban đầu của Phạt Ác Phán Quan là Tổng tiêu đầu Vương Ngọc của tiêu cục Thiên Hạ, mặc dù hắn có vẻ khiêm tốn trên giang hồ, nhưng đó cũng chỉ là do các võ giả tầm thường trong giang hồ cho là vậy, những cường giả của thế lực lớn sẽ không thấy như thế.

Các chi nhánh của tiêu cục Thiên Hạ trải rộng toàn bộ giang hồ, nếu thân là Tổng tiêu đầu Vương Ngọc mà lại là một người tầm thường, chỉ sợ tiêu cục Thiên Hạ của hắn đã sớm bị người ta chiếm lấy mất.

Hơn nữa, chỉ dựa vào việc Vương Ngọc có thể trở thành người trong Địa Phủ thì đã chứng minh thực lực của hắn rất chắc chắn.

Trong đám người Địa Phủ thì không có sự tồn tại của một kẻ vô dụng, gần như người người đều là cường giả có thể lấy một địch nhiều trong cùng cấp bậc.

Về phần vị Hắc Vô Thường cuối cùng này thì Tô Tín lại chưa từng tiếp xúc gì cả.

Trong hành trình Cửu Trọng Kiếm Các trước kia thì người này cũng có tới, thế nhưng khi đó Tô Tín cần che giấu tung tích, cho nên sau khi chuyện ở Cửu Trọng Kiếm Các kết thúc thì bọn họ cũng chỉ chào hỏi nhau một tiếng mà thôi, cũng không có nói chuyện.

Mạnh Bà truyền tin đi, không lâu sau Vương Ngọc và Hắc Vô Thường đều đẩy cửa tiến vào, có vài người chào hỏi một tiếng,

sau khi Mạnh Bà nói cho bọn họ tin tức nhiệm vụ thì bắt đầu mặc người khác làm việc, còn mình thì không động tay vào.

Dù trước kia nàng và Hậu Thổ là người quản lý Địa Phủ, nhưng cũng may mắn là có Thôi Phán Quan hỗ trợ, nếu không cũng không biết bây giờ Địa Phủ sẽ ra dạng gì nữa.

Nhưng mà dù trước kia Thôi Phán Quan nhàn rỗi, nhưng hắn cũng không thể cứ luôn ở Địa Phủ mãi, hắn cũng phải trở về Thôi thị ở Thanh Hà mấy lần.

Nhưng bây giờ thì hay rồi, thân phận của Thôi Phán Quan bại lộ, cuối cùng hắn không thể dùng thân phận vốn có để hành tẩu giang hồ nữa, cho nên hầu như cả ngày đều ru rú trong Địa Phủ, điều này cũng khiến cho Mạnh Bà và Hậu Thổ cũng trở nên nhàn hạ, cứ quăng việc cho người khác, chỉ phụ trách ra lệnh là được.

Nhiệm vụ lần này là do Tô Tín dẫn dắt đội ngũ, mấy người Bạch Vô Thường cũng không phản đối.

Mặc dù tất cả mọi người trong Địa Phủ đều bình đẳng, nhưng thân là võ giả, sức mạnh của bản thân và quyền thế cũng sẽ ảnh hưởng đến quyền lên tiếng của ngươi trong Địa Phủ hoặc nhiều hoặc ít.

Đây không phải ganh đua so sánh, đây chỉ là một loại cạnh tranh theo bản năng giữa võ giả mà thôi, con nhà võ luôn độc tôn xưng hùng, không chịu ai dù kẻ ấy đứng hàng thứ hai sau mình, tuy mọi người là người một nhà nhưng ít nhất cũng phải phân chia cao thấp mới được.

Trước kia, Tô Tín chỉ là một tiểu bối ở Địa Phủ, có nhiệm vụ gì thì Tô Tín cũng phải phối hợp với người khác.

Nhưng mà bây giờ sức mạnh thành tích chiến đấu và năng lực của Tô Tín đều đã phô bày ra bên ngoài, đám người cũng thấy được hết, cho nên cũng không có ai có ý kiến gì khác với việc Tô Tín dẫn dắt đội ngũ.

Hơn nữa, người dám nói oai danh của mình trên giang hồ có thể so với Tô Tín trong mấy người này thì cũng chỉ có Bạch Vô Thường, trước khi hắn vào Địa Phủ thì chính là “Phi Tinh

Truyền Hận" Bạch Duy Duyên có danh tiếng lừng lẫy trên giang hồ, chắc chắn là cường giả trong đám tán tu.

Nhưng mà tính cách của Bạch Duy Duyên khá lạnh nhạt, ngoài chuyện mà hắn cảm thấy hứng thú ra thì hắn cũng không tranh đoạt gì.

Lần này nhóm người Tô Tín có rất nhiều mục tiêu nhưng lại đều nằm ở cùng một khu vực, đó chính là phía Tây, tập trung ở khoảng Lương Châu Đạo và ba mươi sáu nước Tây Vực.

Dù Lương Châu Đạo cũng là một Đạo của Đại Chu nhưng trên thực tế nơi đây lại là vùng chiến của bốn phía, đủ loại thế lực hỗn loạn, mà ngay cả Đại Chu cũng không có sức mạnh để quản lý nó hoàn toàn, cho nên chỉ có quân đội đóng giữ ở hướng nằm gần với Đại Chu tại Lương Châu Đạo, tất cả những nơi còn lại thì bỏ, chỉ để lại một vài mật thám giám sát của Lục Phiến Môn.

Phía Đông của Lương Châu Đạo nằm gần Đại Chu, mà đi về hướng Tây thì lại chính là ba mươi sáu nước của Tây Vực, đi về hướng Bắc thì là thảo nguyên Tây Bắc, nơi có các võ giả dị tộc và võ giả Trung Nguyên ở cùng với nhau, đó là khu vực không ai quản lý, cứ đi tiếp về hướng Bắc thì sẽ là nước Kim Trướng Hãn.

Mà hướng Nam của Lương Châu Đạo thì là vùng Tây Cương nghèo nàn, thường xuyên có người không lăn lộn nổi ở Tây Cương hoặc là võ giả đắc tội với Mật Tông tới Lương Châu Đạo để trốn tránh.

Cho nên có thể nói Lương Châu Đạo là khu vực hỗn loạn, võ lâm Trung Nguyên, nước Kim Trướng Hãn, dị tộc của Tây Bắc, võ giả Tây Cương, thậm chí có thể tìm thấy võ giả của ba mươi sáu nước Tây Vực ở khu vực này, quả thật rất là rối loạn.

Thậm chí gốc rễ của Hoàng Tuyền giáo trong Cửu Ngục Tà Ma cũng nằm trong Lương Châu Đạo này, chuyện này lại càng khiến cho tình hình của Lương Châu Đạo thêm rối loạn.

Khác nữa là Đạo châu phủ khác đều nằm dưới khống chế của Đại Chu, có rất ít Đạo châu phủ giống như Lương Châu Đạo này, hơn nữa nếu có cũng bị đủ loại thế lực khác nắm giữ.

Một trong những mục tiêu của đám người Tô Tín lần này, cũng là mục tiêu khó giải quyết nhất, Tru Ác Minh, một trong những thế lực lớn nhất Lương Châu Đạo, cũng gọi là Ác Nhân Cốc, những mục tiêu còn lại thì dễ giải quyết hơn.

Thứ gọi làTru Ác Minh thật ra là một liên minh của Lương Châu Đạo, tạo thành từ rất nhiều võ giả tán tu ở nơi đó.

Dù cái tên Tru Ác Minh này dễ nghe, nghe giống như là một thế lực liên minh của chính đạo nhưng thật ra lại là liên minh do một đám giặc dữ kẻ ác hàng thật giá thật tạo thành.

Lấy cái tên như vậy là vì qua mặt một vài tông môn chính đạo đến từ bên ngoài, vì để tránh gặp một chút phiền phức không cần thiết, thật ra tất cả người ở Lương Châu Đạo cũng biết phẩm hạnh của bọn họ như thế nào.

Trong Tru Ác Minh này có võ giả dị tộc tới từ Tây Bắc, cũng có võ giả tới từ ba mươi sáu nước Tây Vực, thế nhưng chiếm phần lớn thì vẫn là võ giả tới từ Đại Chu, trong đó lại có nhiều giặc dữ kẻ ác không lăn lộn nổi ở Đại Chu nhất, cũng có không ít kẻ nổi danh trên Bảng Đen trong đó.

Bọn họ thành lập một liên minh ở Lương Châu Đạo hỗn loạn, một mặt là vì thành lập thế lực ở đây để mưu đồ kiếm lợi, mà phần lớn thì cũng là vì để phòng có vài người muốn cầm đầu bọn họ đi lĩnh vàng thưởng trên Bảng Đen.

Cho nên dù những người này xưng là Tru Ác Minh nhưng trên thực tế dân bản xứ ở Lương Châu Đạo lại gọi bọn họ là Ác Nhân Cốc, bởi vì căn cứ của Tru Ác Minh nằm ở giữa một khe núi dễ phòng thủ khó tấn công.

Mặt nạ Địa Phủ của đám người Tô Tín quá mức nổi bật trong ngày thường, Bạch Duy Duyên trực tiếp lấy ra mấy cái mặt nạ da người giao cho đám người.

Trang phục có hoa văn vàng đen ở trên người bọn họ thì không cần cởi ra, chỉ cần che giấu mặt một chút là tốt rồi.

Tô Tín đều biết thân phận của mấy người ở đây, chỉ có thân phận của Hắc Vô Thường là Tô Tín không biết.

Hơn nữa tính cách của người nọ cũng rất giống Bình Đẳng Vương "Lục Thần Đao" Khổng Tuyên, tính cách tương đối lạnh lẽo, mang dáng vẻ người lạ thì đừng tới gần.

Bây giờ mọi người đều đã đổi lại mặt nạ da người, Hắc Vô Thường cũng không cố ý che che giấu giấu, lấy mặt nạ trên mặt Hắc Vô Thường xuống, lộ ra tướng mạo của người chừng ba mươi lăm tuổi, nhưng mặt mày lại lạnh lẽo và thô như được dao gọt.

Gần như trong nháy mắt, Tô Tín lập tức nhận ra người này là ai.

Mặc dù thanh danh của hắn trên giang hồ rất nhỏ, thế nhưng thanh danh của hắn lại rất lớn trong Đạo Môn.

Người này chính là đệ tử bị vứt bỏ của Thái Nhất Đạo Môn, "Vô Tình Đạo" Lệ Kinh.

Tuy có nhiều Đạo Môn chính thống nhưng Thái Nhất Đạo Môn lại là Đạo Môn thuần túy nhất, mà Lệ Kinh chính là một đệ tử xuất sắc nhất của Thái Nhất Đạo vào ba mươi năm trước, có địa vị giống như Lâm Trường Hà bây giờ.

Nhưng mà chẳng hiểu tại sao cuối cùng Lệ Kinh lại phản bội Thái Nhất Đạo Môn, chuyển sang tu luyện Đạo Thái Thượng Vong Tình.

Mặc dù Đạo chính thống của Thái Nhất Đạo Môn giống với Đạo Thái Thượng Vong Tình mấy phần, nhưng Đạo Thái Thượng Vong Tình quá cực đoan, cũng đã sớm bị Đạo giáo chính thống gạt bỏ, thậm chí cũng không thể tìm thấy võ giả chỉ chuyên tu luyện Đạo Thái Thượng Vong Tình trong giang hồ.

Kết quả bây giờ đệ tử Lệ Kinh xuất sắc nhất của Thái Nhất Đạo Môn lại chuyển sang tu luyện Đạo Thái Thượng Vong Tình, có thể tưởng tượng được sự tức giận của Thái Nhất Đạo Môn.

Cuối cùng chẳng biết vì sao, Thái Nhất Đạo Môn cũng không truy cứu Lệ Kinh, thế nhưng cuối cùng cũng đuổi hắn ra khỏi tông môn, sau đó không còn tung tích của Lệ Kinh nữa, chuyện này gây chấn động không nhỏ trong Đạo Môn lúc ấy.

Nhưng mà không ngờ Lệ Kinh đã không có tin tức gì trong ba mươi năm lại gia nhập Địa Phủ, đồng thời còn tu luyện đến cảnh giới Dung Thần.

Chương 1268 - Lương Châu Đạo

Lương Châu Đạo nằm gần Tây Vực và Tây Cương, nơi được xem như là vùng đất cằn cỗi nghèo nàn.

Nhóm người Tô Tín vừa bước vào khu vực Lương Châu Đạo thì lập tức cảm thấy được mùi vị cát vàng nồng, ngay cả bốn phía cũng lộ ra vẻ vô cùng hoang vu, cảnh tượng xung quanh đều là cát vàng càn quét đầy trời, một số nhỏ còn lại thì là núi đá, một vài châu phủ có số lượng không nhiều thì đều xây dựng ở bên cạnh ốc đảo.

Phủ Lũng Nam của Lương Châu Đạo, nơi này cũng được coi là một châu phủ khá lớn trên toàn bộ Lương Châu Đạo, chỗ của Ác Nhân Cốc nằm ngay bên ngoài phủ Lũng Nam.

Nhưng mà đám người Tô Tín cũng không trực tiếp đi đến Ác Nhân Cốc, mà lại chuẩn bị đi đến châu phủ để dò xét tin tức trước.

Tuy một vài bộ đầu của châu phủ Lục Phiến Môn đã rút khỏi phủ Lũng Nam, nhưng vẫn còn một vài mật thám ở trong đó, nhưng bây giờ Tô Tín lại dùng thân phận Sở Giang Vương xuất hiện, cho nên hắn cũng khó mà mượn sức của Lục Phiến Môn được.

Thế nhưng cũng không có vấn đề gì, Tô Tín không có cách nào mượn dùng sức lực của Lục Phiến Môn nhưng Vương Ngọc lại có thể mượn dùng sức lực của tiêu cục Thiên Hạ.

Lương Châu Đạo nối liền với Đại Chu, ba mươi sáu nước của Tây Vực to lớn như thế, đương nhiên nơi này cũng có một chi nhánh của tiêu cục Thiên Hạ.

Đừng thấy tiêu cục không có nổi bật, trên thực tế tác dụng của tiêu cục cũng không kém vài tổ chức tình báo mạnh mẽ nào.

Dù sao ngươi muốn vận chuyển thì phải mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, bình thường có một vài chuyện không

đáng chú ý lại rất có thể gây ảnh hưởng tới việc vận chuyển của ngươi.

Mới vừa tiến vào trong phủ Lũng Nam, Tô Tín bỗng cau mày.

Tô Tín cũng chỉ lăn lộn trong giới võ lâm Trung Nguyên nhiều năm, ngược lại hắn chưa từng tới loại nơi được xem như là man di thế này.

Trong phủ Lũng Nam này cũng hầu như không có mấy ai lương thiện, Tô Tín vừa bước vào châu phủ đã ngửi thấy một mùi máu tươi nồng.

Nơi này có rất ít người bình thường, cho dù có, trong tay hay trong ngực của những người đó cũng đều cất giấu binh khí, ánh mắt lộ vẻ hung ác làm cho người ta không rét mà run.

Người trong phủ Lũng Nam đều rất giống sói đói, mặc kệ ngươi là người Trung Nguyên hay là người dị tộc, giống như chỉ ngay sau đó tất cả mọi người sẽ trực tiếp móc đao ra chém về phía ngươi.

Căn bản người tốt không có cách sống sót ở đây.

Nhìn thấy đám người Tô Tín tiến vào trong phủ Lũng Nam, tất cả võ giả trên đường đều đưa mắt nhìn đám người Tô Tín.

Mặt nạ da người mà bốn người Tô Tín mang trên mặt đều do Bạch Vô Thường chế tạo đặc biệt, đều là loại tướng mạo rất phổ thông.

Nhưng áo bào cổ màu đen vàng trên người bọn họ lại vô cùng chói mắt, bốn người đi song song trên đường, mặc dù bọn họ không bày ra khí thế của bản thân, nhưng trông cũng không phải hạng người tầm thường.

Võ giả có thể kiếm sống ở Lương Châu Đạo này cũng không phải kẻ ngốc, ấn tượng đầu tiên của bọn họ đối với võ giả từ bên ngoài tới là cảnh giác.

Có thể nói trong Lương Châu Đạo này không có người tốt, ai biết trên người của ngươi có hận máu hay bản án gì, có phải là kẻ hung ác trên bảng đen hay không?

Một khi có kẻ từ bên ngoài tới, bọn họ lập tức nghi ngờ có phải người tới tìm kẻ thù hay không, có liên quan gì tới mình hay không.

Đương nhiên, nếu như người mới tới không phải là tới trả thù, sức mạnh lại chẳng ra sao thì nói không chừng lúc nào người đó cũng bị người ta coi là dê béo để làm thịt.

Những năm gần đây, số lượng đệ tử của các phái lớn chết ở Lương Châu Đạo cũng không hề ít, có thể tìm được hung thủ, nhưng phần lớn đều biến thành vụ án không có manh mối rõ ràng.

Bốn người Tô Tín đi vào một quán rượu, tiểu nhị cười rạng rỡ tới hỏi.

- Mấy vị khách quan muốn ăn gì không?

Tô Tín vẫy tay nói.

- Mang một ít đồ ăn đặc sắc tới đây.

Bốn người ngồi vào bàn, mấy vị khách khác trong quán rượu dùng ánh mắt cẩn thận nhìn mục tiêu để nhìn mấy người Tô Tín, thế nhưng không có ai nói gì cả.

Cho dù mấy người này thật sự là dê béo thì cũng không tới lượt bọn họ ra tay.

Trong phủ Lũng Nam tập hợp đủ thứ sức mạnh, trông mấy người này cũng không phải là hạng người bình thường, những tán tu võ giả như bọn họ cũng không dám đi ra làm bia đỡ đạn.

Sau khi ngồi vào bàn, Vương Ngọc lấy một cái ngọc bội truyền tin ra, chưa đến nửa canh giờ sau thì có một tên võ giả tán tu nhìn như không đáng chú ý đi tới, âm thầm giao một tờ giấy cho Vương Ngọc, sau đó để khiến người ta không chú ý tới thì người đó đi qua một bên.

Bạch Vô Thường ngạc nhiên nói.

- Lão tiêu sư ngươi ra tay thật hào phóng, thậm chí những thuộc hạ của ngươi cũng có ngọc bội truyền tin, thế này thì cũng bắt kịp với mật thám của Lục Phiến Môn rồi.

Bạch Vô Thường và Phạt Ác Phán Quan quen biết nhau đã lâu, cho nên sự xưng hô giữa bọn họ cũng rất tùy ý, những lúc không ở Địa Phủ thì Bạch Vô Thường trực tiếp gọi Vương Ngọc là lão tiêu sư.

Đừng thấy tướng mạo của Vương Ngọc trẻ trung mà lầm, thật ra khi so sánh với đám người Bạch Vô Thường, Thôi Phán Quan, quả thật tuổi tác của Vương Ngọc lớn hơn bọn họ nhiều, hắn đã qua trăm tuổi rồi.

Đương nhiên hắn cũng nổi danh sớm hơn so với đám người Bạch Vô Thường, thế nhưng trời lại sinh cho hắn cái tính tình khiêm tốn, ngay cả thế lực ẩn giấu sức mạnh có thể gọi là đáng sợ như tiêu cục Thiên Hạ cũng trở nên không quá nổi bật trong mắt người ngoài.

Vương Ngọc lắc đầu nói.

- Chút của cải tích lũy được trong cái nhà nghèo cửa nhỏ của ta cũng không dễ dàng, Lương Châu Đạo này chính là chỗ quan trọng nối liền với các nước bên ngoài, thế lực tiêu cục Thiên Hạ ta sắp xếp ở chỗ này cũng là một thế lực cực mạnh, nếu không thì khi vận tiêu mười lần thì dễ dàng bị người ta cướp hết chín lần, còn một lần khác là chưa ra khỏi châu phủ đã bị người ta cướp mất.

- Cho nên khi rơi vào đường cùng, ta cũng đã bỏ ra giá tiền rất lớn để xin Chuyển Luân Vương ra tay luyện chế miếng ngọc truyền tin cực nhanh này giúp ta, một khi có chuyện gì thì ta cũng ra tay kịp lúc.

Rất ít người nắm trong tay loại đồ vật trận pháp này, đại sư Trận Đạo có tư cách luyện chế ra trận pháp lại càng ít đến đáng thương, Chuyển Luân Vương của Địa Phủ là một người trong số đó.

Nhưng mà đừng thấy thứ này nhỏ bé mà lầm, việc luyện chế ra nó rất là khó khăn, tiêu tốn rất nhiều vật liệu, cho nên dù đều là người ở trong Địa Phủ, Chuyển Luân Vương chỉ lấy của Vương Ngọc chi phí vật liệu nhưng cũng tiêu tốn không nhỏ.

Vương Ngọc giao tài liệu cho đám người Tô Tín xem, đám người cũng coi như là biết không ít về tình hình bên trong Tru

Ác Minh này, cũng chính là Ác Nhân Cốc.

Trong Ác Nhân Cốc có bảy kẻ ác, chúng đều là ma đầu vô cùng hung ác nguy hiểm, có thể nói là lửa ma ngập trời.

Bảy người này đều có sức mạnh cảnh giới Dung Thần, bốn kẻ trong đó đều có xuất thân từ võ lâm Trung Nguyên, ba kẻ khác thì là người dị tộc.

Trong đó, vị minh chủ của Tru Ác Minh rất nổi danh, hắn ta chính là "Vạn Độc Ma Quân" Cừu Phi Dư đứng thứ sáu trên bảng Đen.

Trên Bảng Đen cũng không có người có cảnh giới Dương Thần tồn tại, mạnh nhất chính là cảnh giới Dung Thần.

Dù sao người có cảnh giới Dương Thần đã có thể nói là đứng trên đỉnh cao nhất của toàn bộ giang hồ, cho dù có xuất thân từ ma đạo thì cũng có thân phận là tông chủ của Cửu Ngục Tà Ma, người có cấp bậc như thế thì sao có thể bị người ta móc tiền treo giải được?

Cho nên trên Bảng Đen sẽ trực tiếp gạt bỏ người có cảnh giới Dương Thần, mạnh nhất chính là cảnh giới Dung Thần.

Chính vì vậy, Cừu Phi Dư này có thể đứng thứ sáu trên Bảng Đen thì đã đủ để thấy sự đáng sợ của hắn ta.

Người này tu luyện một công pháp tà dị tên là Vạn Độc Ma Công, từng khuấy một trận gió tanh mưa máu lớn trong võ lâm Trung Nguyên, lấy mạng người để nuôi dưỡng trùng độc, cuối cùng tu luyện công pháp tà ma.

Khi đó hắn ta vẫn chỉ có cảnh giới Hóa Thần, không biết cách làm người nên để lại cho nhau con đường sống, sau này còn dễ nhìn mặt nhau.

Kẻ to lớn thuộc ma đạo thực sự không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì lập tức long trời lở đất, lúc bình thường thì bọn họ sẽ ẩn nấp trong bóng tối, ít nhất họ sẽ không ra tay một cách dứt khoát như Cừu Phi Dư.

Chính vì vậy, chờ đến khi hắn ta cũng tu luyện đến cảnh giới Dung Thần thì cũng đồng thời chọc giận mấy người đứng đầu tông môn chính đạo, thậm chí bị cường giả cảnh giới Dương

Thần đuổi giết, cuối cùng cũng không biết hắn gặp được vận may khỉ gì mà kiếm được một cái mang trong tay cường giả cảnh giới Dương Thần, chạy ngắc ngoải đến Lương Châu Đạo này.

Nhưng mà sau khi đã trải qua một kiếp nạn lần này hắn lại trưởng thành không ít, làm việc có lý có căn cứ, không còn điên cuồng không có chút kiêng kỵ nào như trước nữa.

Cuối cùng hắn còn liên hợp hai tên cường giả ma đạo của Lương Châu Đạo ở Ác Nhân Cốc lại để thành lập Tru Ác Minh, vẫn luôn phát triển đến tình trạng có bảy võ giả có cảnh giới Dung Thần, hơn hai mươi người võ giả có cảnh giới Hóa Thần, còn võ giả có cảnh giới Hậu Thiên, Tiên Thiên thì gần vạn người như bây giờ.

Nói thật loại sức mạnh và số lượng này đã có thể so với thế lực võ lâm đứng đầu, chỉ cần bây giờ Ác Nhân Cốc cho ra một vị võ giả có cảnh giới Dương Thần, không chừng lập tức có thể thay thế Cản Thi Phái đang nửa chết nửa sống kia, trở thành Cửu Ngục Tà Ma mới nhất.

Hơn nữa với cách làm việc bây giờ của Ác Nhân Cốc thì chắc chắn chúng cũng đã nhìn ra điểm ấy, bọn chúng đã phát triển dần dần theo hướng từ một liên minh thành tông môn.

Lúc đầu Ác Nhân Cốc chỉ cần ngươi có sức mạnh thì có thể gia nhập, bây giờ Ác Nhân Cốc lại chủ động ra trận tìm kiếm một vài đệ tử có tư chất tự nhiên, đương nhiên thủ đoạn này tương đối đê tiện, hãm hại lừa gạt cướp đoạt, bọn chúng dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Hơn nữa trong khoảng thời gian gần đây bọn chúng cũng phá nhà diệt môn vô số, bất kể là một vài thế lực võ lâm ở Lương Châu Đạo hay là võ giả tán tu qua lại, chỉ cần bọn chúng để mắt tới thì xác định là không có kết cục tốt gì, cho nên trong thời gian ngắn bọn chúng cũng cướp đoạt được số lượng báu vật tài nguyên lớn, có được hình thức ban đầu của một tông môn mạnh.

Mà thứ đám người Tô Tín muốn tìm vốn là một phiến đá xanh được lưu truyền từ thời thượng cổ, trên mặt của nó có ký hiệu

tương tự như trên phiến đá bạch ngọc, có thể gia tăng sức mạnh tinh thần võ giả một chút, được giữ gìn trong tay một thế gia nhỏ ở Lương Châu Đạo.

Nhưng mà gần đây thế gia nhỏ kia đã bị Ác Nhân Cốc mang người tới tiêu diệt, đương nhiên phiến đá xanh này cũng rơi vào tay Ác Nhân Cốc, còn đám người Tô Tín cũng phải dời mục tiêu lên Ác Nhân Cốc.

Vương Ngọc đưa mắt nhìn về phía Tô Tín.

- Sở Giang Vương, ngươi có kinh nghiệm nhất ở mặt này, nói một chút đi, chúng ta làm sao để lấy vật kia từ trong tay Ác Nhân Cốc? Đương nhiên bây giờ chỉ hy vọng đám người Ác Nhân Cốc biết hàng, đừng coi phiến đá xanh có ký hiệu kia như rác rưởi mà vứt mất.

Tô Tín gõ gõ bàn nói.

- Thật ra ta rất chán ghét việc tính kế đến tính kế đi này, thế nhưng trước kia là do sức mạnh không đủ nên lúc này mới làm theo thói quen như thế.

- Hơn nữa lần này Địa Phủ chúng ta có bốn võ giả cảnh giới Dung Thần ra tay mà còn cần tính kế Ác Nhân Cốc kia ư?

- Cứ trực tiếp tới cửa mà đòi, không cho thì chúng ta cướp, không giành được thì giết hết tất cả sau đó chúng ta cứ từ từ, đây cũng là kế hoạch đỡ tốn thời gian công sức nhất.

Bạch Vô Thường và Vương Ngọc nhìn nhau một cái, trong mắt họ đều lộ ra một chút kinh ngạc, rõ ràng thái độ dứt khoát thô bạo này của Tô Tín rất hiếm thấy.

Nhưng mà bọn họ cũng không thể không nói lời của Tô Tín là không đúng, với sức mạnh bây giờ của bọn họ thì hoàn toàn không cần tính kế tới tính kế lui, cứ trực tiếp càn quét bức ép là được.

Cho dù Ác Nhân Cốc kia có võ giả cảnh giới Dung Thần nhiều hơn bọn họ, võ giả có cảnh giới Hóa Thần và Hậu Thiên Tiên Thiên còn lại cũng vô số kể, nhưng vấn đề là bọn họ là võ giả bình thường ư?

Địa Phủ điều động bốn võ giả cảnh giới Dung Thần đi đối phó một Ác Nhân Cốc, nếu như không lấy được thì coi như làm trò hề cho cả thiên hạ rồi.

Chương 1269 - Thăm dò

Tuy đề nghị của Tô Tín lỗ mãng nhưng đơn giản, trực tiếp đánh tới tận cửa, không ai có ý kiến với cách này. Nhưng ngay cả người trầm mặc không nói như Hắc Vô Thường, Lệ Kinh, cũng tỏ vẻ đồng ý.

Xem ra Ác Nhân Cốc được gọi là bảy đại ác nhân trong đám cường giả Địa phủ cũng chỉ là đám vớ vẩn mà thôi. Đến người đứng đầu ác nhân "Vạn Độc Ma Quân" Cừu Phi Dư cũng như thế.

Thậm chí nói ra có chút kiêu ngạo, nếu bốn người ở đây đều muốn làm ác nhân, thì chính bọn họ là kẻ có khả năng tạo nguy hiểm nhất, còn lớn hơn cả Cừu Phi Dư.

Năng lực của Cừu Phi Dư có cao hơn nữa, cũng chỉ có thể làm tổn thương chút tính mạng bình dân bách tính, hoặc một số tông phái nhỏ và sự tồn vong của các thế gia nhỏ. Nhưng nếu có thêm bốn người ở đây khấy động, thì toàn bộ giang hồ không có cách nào yên ổn.

Đến lúc đó, họn họ có khả năng khơi lên gió tanh mưu máu cũng không phải là một chuyện hay hai chuyện. Chỉ sợ nếu muốn ngồi lên vị trí đệ nhất Bảng Đen cũng không phải việc gì khó khăn.

Nhưng cả đám người bọn họ không phải kẻ ngốc, Cừu Phi Dư bị cảnh giới Dương Thần truy sát mới nhận ra một điều, làm việc cũng không thể quá tuyệt tình, đám người Tô Tín cũng sớm biết điều này.

Nếu bọn họ làm ra những chuyện quá đáng, không chỉ cường giả cảnh giới Dương Thần ra tay truy sát, sở rằng ngay cả cảnh giới Chân Vũ cũng bị thu hút đến.

Mà lúc này trong trạch viện cách quán rượu đám người Tô Tín không xa, lại đang có một đám võ giả mặc hắc y ẩn nấp.

Trên người bọn họ có xăm dấu hiệu bảy cái đầu lâu, cho dù thực lực không cao nhưng đều là cảnh giới Tiên Thiên. Trên người mỗi kẻ đều có hơi thở hung tàn đẫm máu, lập tức biết được công phu bọn họ tu luyện hiện giờ không khác gì ma công.

Lúc này có một tên võ giả mặc áo đen đi tới, nói:

- Lão đại, bốn kẻ bên ngoài đã đi vào quán rượu, chúng ta có động thủ hay không?

Người cầm đầu đám áo đen là một tên có tướng mạo trung niên từng trải. Trong mắt mang vẻ hiểm độc, khiến người ta nhìn vào có cảm giác không rét mà run.

Hắn xoa cằm nói:

- Nói thật, ta cũng không có cách nào nắm chắc bốn kẻ này, ta không thể cảm nhận được khí tức trên người bọn chúng. Hoặc là người bình thường, hoặc là kẻ có thực lực mạnh hơn chúng ta.

Nhưng bốn kẻ này thực sự có thể là dê béo, ngươi nhìn trang phục vàng đen của chúng đi, vô cùng lộng lẫy. Nói không chừng còn là đệ tử xuất thân võ lâm Trung Nguyên đại tộc đấy.

Đường đến Lương Châu chúng ta có bão cát lớn như thế, bọn họ không hề sử dụng nội lực nhưng trên người không có lấy một hạt bụi, rõ ràng đều nhờ bộ đồ đen vàng.

Ngay cả quần áo của mấy tên này cũng lộng lẫy như vậy, có thể nói là thứ quý giá, vậy những thứ khác trên người chúng còn phải nói ư?

Vừa khéo cả đám người áo đen này đều là người của Ác Nhân Cốc, người nói chuyện trước đó chính là thủ lĩnh của bọn hắn, chuyên phụ trách tìm hiểu tin tức ở phủ Lũng Nam cho Ác Nhân Cốc.

Đương nhiên việc tìm kiếm tin tức chỉ là nghề phụ, nghề chính là giết người cướp của, cướp được tài nguyên lớn thì nộp lại cho Ác Nhân Cốc.

Mặc dù thực lực của đám người này rất thấp, nhưng từ nhỏ bọn hắn đã lặn lộn ở phủ Lũng Nam, cái khác thì không nói nhưng ánh mắt của bọn chúng đều không giống bình thường.

Bọn chúng có thể nhìn qua y phục, tướng mạo, lời nói, cử chỉ, để suy đoán ra thân phận và thực lực của một người, quyết định có nên ra tay hay không.

Nhưng với bốn người này, không chỉ thực lực là không nhìn ra, mà ngay cả thân phận của những người đó cũng vô cùng thần bí. Thủ lĩnh kia ra lệnh nói:

- Trước tiên án binh bất động, ta sẽ xin mệnh lệnh của đại nhân, để ngài đi gặp bọn chúng một lần. Sau khi xác định thực lực của bốn người kia thì chúng ta sẽ hành động. Nhớ rõ, không có mệnh lệnh của ta không ai được tự ý hành động!

Nói thế nào thì phủ Lũng Nam cũng là phủ Đại Châu số một, số hai của Lương Châu, ở chỗ này có Ác Nhân Cốc thì tất nhiên có võ giả cảnh giới Hóa Thần đóng quân.

Tên võ giả cảnh giới Hoá Thần vừa nghe người bên dưới báo cáo xong, ánh mắt của hắn sáng lên.

Võ giả cảnh giới Hoá Thần ở Ác Nhân Cốc chính là nhân vật đứng giữa, hắn có thể được phái đến phụ trách công việc của châu phủ lớn nhất, phủ Lũng Nam ở Lương Châu. Cũng đã chứng minh, phía trên hắn có vài vị cấp cao trong Ác Nhân Cốc.

Cho nên hắn cũng đã biết dự định của mấy vị thủ lĩnh Ác Nhân Cốc này, bây giờ bọn họ đang bí mật mưu đồ muốn được thăng lên làm một trong Cửu Ngục Tà Ma.

Nhưng muốn trở thành người đứng đầu một tông môn trên giang hồ, một trong Cửu Ngục Tà Ma thì cũng không phải việc đơn giản gì. Chẳng những cần có cường giả cảnh giới Dương Thần trấn áp tông môn, mà còn phải nắm chắc bên trong mới được.

Ác Nhân Cốc của bọn hắn mới thành lập được vài chục năm mà thôi, thậm chí phải đối mặt với những tông môn chính đạo lớn mạnh muốn treo cái danh Tru Ác Minh trừ gian diệt ác che mắt người ta, căn bản không hề có gì.

Cho nên trong thời gian này, bọn hắn liều mạng vơ vét, muốn tăng thêm chút cơ hội để Ác Nhân Cốc trở thành Cửu Ngục Tà Ma.

Dù sao thì nếu Ác Nhân Cốc trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma thật, vậy thì không những bọn chúng chỉ là võ giả không có tiếng tăm, không chừng còn có cơ hội vang danh giang hồ.

Lão đại đến báo cho hắn biết, nói phát hiện ra mấy con dê béo không nắm chắc được, thế nhưng xem ra tên võ giả cảnh giới Hóa Thần này cũng chẳng quản đó là dê gì, chỉ cần người đủ béo tốt thì đều lập công.

Nếu như sau này Ác Nhân Cốc của bọn hắn có trở thành một trong Cửu Ngục Tù Ma thật, thì công lao bây giờ sẽ càng lớn, tất nhiên có thể tưởng tượng ra được địa vị sau này.

Cho nên tên võ giả cảnh giới Hóa Thần của Ác Nhân Cốc cũng mặc kệ nhiều chuyện như vậy, lập tức dẫn người tiến về phía quán rượu kia.

Nhưng hắn vẫn muốn giữ lại một đường lui, bản thân mình đi thăm dò trước, nếu thủ hạ của hắn thấy không xong thì lập tức trở về Ác Nhân Cốc cầu viện.

Dù sao thì Lương Châu cũng là nơi hỗn loạn, nơi gần Đại Chu còn tốt hơn một chút. Nhưng bên này là địa vực châu phủ gần ba mươi sáu nước Tây Vực nên rất náo loạn. Cũng giống như phủ Lũng Nam, một đám võ giả không có thực lực cũng dám tới đây lăn lộn?

Tên võ giả cảnh giới Hóa Thần bước vào quán rượu, chưởng quầy đã lập tức tiến lên cười nói kết thân:

- Hóa ra là Ác Nhân Cốc, Lâu Kính Đào, Lâu đại nhân, ngài đã đại giá quang lâm đến tiểu điếm đúng là vinh hạnh cho tiểu điếm của kẻ hèn này. Đại nhân muốn ăn gì, ta sẽ lập tức dặn dò nhà bếp đi làm.

Dám mở quán rượu ở phủ Lũng Nam cũng không phải hạng đơn giản, phía sau lưng họ, dù ít hay nhiều thì cũng có tồn tại của một tổ chức lợi hại.

Nhưng Ác Nhân Cốc đã tiến vào chiếm lĩnh toàn bộ Lương Châu nhiều năm, cho dù người đứng sau lưng quán rượu này là ai, cũng không thể trêu vào Ác Nhân Cốc.

Lâu Kính Đào xua tay áo nói:

- Cái gì mà Ác Nhân Cốc? Nhớ kỹ sau này phải gọi là Tru Ác Minh, bọn ta đều là người đứng đắn, sao lại thành ác nhân hả?

Nghe thấy lời này, mọi người khẽ nhếch mép, dáng vẻ Lâu Kính Đào hung ác ngang tàn, hắn còn có chuyện ác nào không dám làm. Ở đây đều là người cũ ở phủ Lũng Nam, cái gì mà Tru Ác Minh, còn sợ không ai biết ư?

Lâu Kính Vũ vừa nói chuyện vừa nhìn bốn người Tô Tín, hắn khẽ cau mày, bởi vì hắn cũng không thấy được thực lực của bốn người Tô Tín.

Nếu bọn họ mạnh thì sao Lâu Kính Vũ lại không cảm nhận được khí tức trên người bọn họ, cũng không thấy được tu vi của bọn họ.

Cái này không phải là đám người Tô Tín cố ý che giấu, bây giờ bọn họ đang chuẩn bị ăn cơm sao có thể để lộ một thân khí thế ngút trời chứ?

Nếu nói hắn yếu, ít nhất bốn người này đều phải có tu vi đạt tới cảnh giới Hóa Thần.

Có thể lăn lộn giữa các võ giả khác ở Lương Châu còn chưa nói, ít nhất phải luyện mắt nhìn người cho tốt, nếu không ngươi chết lúc nào bản thân cũng không biết.

Hắn dám khẳng định, bốn người này không phải dùng bảo vật che đi khí tức võ giả cảnh giới Tiên Thiên, mà là võ giả cảnh giới Hóa Thần hàng thật giá thật.

Lúc này, chưởng quầy cũng nhìn theo ánh mắt của Lâu Kính Đào về phía bốn người Tô Tín, hắn khẽ thay đổi sắc mặt.

Chưởng quầy quán rượu vội nói:

- Lâu đại nhân, nếu như ngài nhìn trúng kẻ nào, xin ngài ra khỏi tiểu tiếm rồi hãy động thủ. Xin ngài hãy chừa cho ta chút mặt mũi, tạm thời dàn xếp ổn thỏa được không?

Chưởng quầy quán rượu nhìn thấy ánh mắt của Lâu Kính Đào thì biết hắn muốn làm gì rồi. Tất nhiên vị gia hỏa xuất thân từ Ác Nhân Cốc này đã để mắt đến bốn người kỳ lạ kia.

Nói thật thì mấy năm gần đây người của Ác Nhân Cốc càng không hiểu phép tắc.

Trước đây, bọn họ chỉ ra tay ngoài thành, bây giờ thì sao, đám người Ác Nhân Cốc còn dám nhìn chằm chằm đám võ giả bên ngoài đến phủ Lũng Nam. Chỉ cần điều tra rõ ràng thân phận của đối phương, nếu như trên người họ có không ít đồ quý thì những kẻ ác đồ này không hề kiêng kỵ.

Đương nhiên việc này có liên quan đến thực lực của Ác Nhân Cốc ngày càng lớn mạnh, khi Ác Nhân Cốc vừa mới thành lập, bọn chúng không dám lớn lối như vậy.

Nhưng Ác Nhân Cốc có phách lối hơn nữa cũng không liên quan đến chưỡng quầy quán rượu này, hắn cũng không phải người ngay thẳng gì.

Nhưng nếu người của Ác Nhân Cốc động thủ ở đây, sau này ai còn dám đến chỗ hắn ăn cơm?

Ngay cả ăn một bữa cơm cũng bị người khác để mắt tới, chút cảm giác an toàn cũng không có, vậy thì không phải quán rượu của hắn bị hủy rồi ư, cơ hội làm ăn ít ỏi này sẽ rớt xuống đáy vực ngàn trượng.

Cho nên chưởng quầy quán rượu mới ngăn cản Lâu Kính Đào, chỉ cần hắn đừng động thủ trên địa bàn của mình, tất cả đều dễ nói chuyện.

Nhưng thái độ này của hắn lại chọc giận Lâu Kính Đào.

- Nể mặt ngươi? Ngươi cho mình là ai, còn muốn ta nể mặt ngươi ư?

Ánh mắt của Lâu Kính Đào lộ vẻ âm hiểm, Lưu chưởng quầy của quán rượu cũng chỉ là một võ giả cảnh giới Hậu Thiên mà thôi, lại còn dám đề cập đến thể diện với mình, đúng thật là không biết lượng sức mình!

Đối mặt với võ giả tông sư cảnh giới Hóa Thần, Lưu chưởng quầy chỉ mỉm cười khiêm tốn nói:

- Đương nhiên đại nhân không cần cho tiểu nhân mặt mũ, nhưng mặt mũi của Hắc Ma Thập Bát Kỵ, Nam Cung đại nhân thì không được ư?

Thế lực nhỏ trong Lương Châu nhiều vô số, nhưng mà đều là ác đồ hung tặc tạo thành.

Hắc Ma Thập Bát Kỵ chính là một thế lực không nhỏ trong số đó, mười tám người đều là võ giả cảnh giới Hóa Thần, đứng đầu "Hắc Ma Thương" là Nam Cung Huyết Đồ, cũng thuộc cảnh giới Dung Thần.

Người đứng sau lưng quán rượu này chính là Hắc Ma Thập Bát Kỵ, nếu không thì khi đối mặt với người của Ác Nhân Cốc, Lưu chưởng quầy sẽ không mạnh miệng như vậy.

Chỉ khi Lâu Kính Đào nghe Lưu chưỡng quầy nhắc tới Hắc Ma Thật Bát Kỵ thì hắn cười lạnh một tiếng.

- Ta sẽ nể mặt Nam Cung đại nhân, nhưng mặt mũi của ngươi thì không thể! Hôm nay, ta cứ động thủ trong quán rượu của ngươi đấy, nếu ngươi có ý kiến thì bảo Nam Cung đại nhân đến Ác Nhân Cốc tìm ta!

Nói xong, Lâu Kính Đào lập tức chạy đến chỗ đám người Tô Tín.

Chương 1270 - Ác Nhân Cốc

Biểu hiện của đám người Lâu Kính Đào ở trong mắt đám người Tô Tín chẳng khác gì một đám hề.

Chỉ có điều là không có ai trong số bốn người lên tiếng cả, mà lại như đang xem diễn hài kịch.

Vương Ngọc truyền âm nói với Tô Tín:

- Người này chính là người của Ác Nhân Cốc? Vừa lúc, chúng ta cũng đỡ phải tìm người hỏi đường, ngươi tới giải quyết đi.

Tên Lâu Kính Đào kia đi tới phía trước đám người Tô Tín, không để ý đến lời khuyên can của Lưu chưởng quỹ, lạnh lùng nói:

- Các ngươi đều là người ở đâu đến? Có biết quy củ của Lương Châu đạo không hả?

Đám người Tô Tín đều cười, chỉ có Hắc Vô Thường là không cười, dĩ nhiên là cho tới tận bây giờ Tô Tín cũng chưa từng thấy hắn cười dù chỉ một lần.

- Quy củ? Ngươi đứng ở đây nói quy củ với ta ư? Ngươi phải biết là dù Cừu Phi Dư, "Vạn Độc Ma quân" của Ác Nhân Cốc các ngươi có đứng ở trước mặt ta cũng không dám nói lời này.

Tô Tín dùng ánh mắt bình thản nhìn hắn, nhưng không biết vì sao, Lâu Kính Đào lại xuất hiện cảm giác sợ hãi hết hồn hết vía.

Hắn cũng là xem như là rất cảnh giác, thấy thế vội vàng tạo thủ thể với những người ở phía ngoài, để cho bọn họ đi báo cho những người khác của Ác Nhân Cốc.

Hắn vừa định nói cái gì đó, nhưng khí thế trên người Tô Tín đang liên tục lan toản ra trước mắt hắn, toàn bộ tửu lâu đều bị một luồng khí thế mạnh mẽ bao phủ, tất cả mọi người đêu có cảm giác không thở nổi, một luồng cảm xúc lạnh lẽo dâng lên từ trong lòng, lập tức ngay cả mặt đất cũng ngưng tụ nên một lớp băng mỏng, cảnh tượng khủng khiếp đến cực điểm.

- Dung Thần Cảnh! Là cường giả Dung Thần Cảnh!

Trong mắt Lâu Kính Đào đã hiện lên nỗi hoảng sợ vô tận, hắn đoán chắc là bốn người này không hề đơn giản, nhưng lại không thể ngờ tới rằng bốn người bọn họ đều là cường giả Dung Thần Cảnh!

Mặc dù ba người kia không để lộ ra thực lực tu vi của bản thân, nhưng có thể ngồi cùng một bàn ăn cơm với cường giả Dung Thần Cảnh, không phải là tồn tại Dung Thần Cảnh thì còn có thể là cái gì?

Những người khác trong tửu lâu vội vàng cách ra xa, chứng kiến tình cảnh này trong lòng bọn họ cũng có chút hả hê, lần này tên Lâu Kính Đào kia đã đá trúng tấm sắt rồi.

Thực lực của võ lâm Lương Châu đạo rất mạnh, chỉ có điều là loại mạnh này không phải là ở ngoài mặt, mà là ẩn ở phía

trong.

Thế lực ở nơi này là các hung tặc ác đồ khắp nơi tới hội tụ, ngay cả một số cường giả ma đạo tay đầy máu tanh cũng tồn tại.

Chính bởi vì như thế, khiêm tốn là phương thức sinh tồn tốt nhất cho bất kỳ kẻ nào khi đến Lương Châu đạo này, bởi vì ngươi vĩnh viễn không thể biết được người ngươi chọc tới là ai, nói không chừng chính là ma đạo ác đồ mang tội ác ngập trời ở trong Hắc bảng.

Nhưng sau khi thế lực của Ác Nhân Cốc càng ngày càng mạnh, Lâu Kính Đào thân là người của Ác Nhân Cốc, làm gì cũng càng ngày càng lớn lối, bây giờ thì hay rồi, đá phải vào tấm sắt rồi đi?

Dưới áp lực cực lớn của Tô Tín, là người đứng mũi chịu sào, Lâu Kính Đào cảm giác rằng nếu còn tiếp tục như thế, có khả năng là hắn sẽ bị luồng uy áp mạnh mẽ này đè cho chết sống!

Thế nên Lâu Kính Đào đã đưa ra quyết định rất nhanh, vậy mà hắn lại trực tiếp quỳ xuống trước mặt Tô Tín, lớn tiếng nói:

- Xin chư vị tiền bối bớt giận, tiểu nhân có mắt như mù, đụng phải chư vị tiền bối, kính xin chư vị tiền bối niệm tình, cho Ác Nhân Cốc một chút mặt mũi mà tha cho tiểu nhân một con đường sống!

Tất cả mọi người ở đây đều bị dáng vẻ vô sỉ này của Lâu Kính Đào làm cho kinh ngạc, bọn họ thật sự không thể tưởng tượng nổi, nói thế nào thì tên Lâu Kính Đào này cũng đã là võ giả Hóa Thần Cảnh, bây giờ lại quỳ rạp trước mặt người ta, quả thực là không có một chút khí phách nào.

Dầu gì võ giả Hóa Thần Cảnh cũng là Tông Sư Võ Đạo, cũng phải có tôn nghiêm, bọn họ chưa bao giờ thấy giống loại người nào khúm núm như tên Lâu Kính Đào này, quả thực chính là khiến cho võ giả Hóa Thần Cảnh mất hết thể diện.

Chỉ có điều ở trong mắt Lâu Kính Đào tôn nghiêm khí phách chả là cái gì, dưới tình huống mạng sống bị đe dọa thì chả có thứ gì đáng để quan tâm cả.

Nhớ ngày đó hắn còn là Thiên Thần Cung Cảnh, ở võ lâm Trung Nguyên bị những người chính đạo sĩ kia đuổi giết đến mức có chạy lên trời cũng không thoát được, địa ngục cũng không có cửa vào, mỗi ngày đều đều gặp phải nguy cơ bị tử vong khủng bố đến mấy lần.

Ngay từ cái thời điểm ấy hắn đã biết rằng, cái con mẹ gì cũng không quan trọng bằng tính mạng của mình!

Thế nên bây giờ đối mặt với Tô Tín có thực lực rất mạnh, hắn có thể không chút băn khoăn mà quỳ xuống chịu thua, hoàn toàn không cần tôn nghiêm hay khí phách gì hết.

Tô Tín cười như không cười nhìn hắn:

- Nể mặt Ác Nhân Cốc? Chẳng qua Ác Nhân Cốc còn chưa có đủ mặt mũi để ta nể đâu.

Trong mắt Lâu Kính Đào đã bắt đầu hiện lên một tia tuyệt vọng, hắn tin rằng Tô Tín sẽ dám giết chết hắn ở ngay tại chỗ này.

Hắn nhìn người luôn rất chuẩn, đây cũng là lý do vì sao trước kia hắn có thể tránh được sự đuổi giết của võ lâm chính đạo, cuối cùng còn có thể an an ổn ổn thăng cấp tu vi đến Hóa Thần Cảnh.

Người trước mắt này hắn nhìn không thấu, thậm chí đối phương còn không dề có chút kiêng dè gì với Ác Nhân Cốc, vậy thì càng thêm sẽ không xem hắn là chuyện to tát gì rồi.

Đang lúc Lâu Kính Đào nghĩ đến đối phương sẽ xử lý mình thế nào, bỗng nhiên Tô Tín lại lên tiếng:

- Dẫn chúng ta tới Ác Nhân Cốc.

Nghe thế Lâu Kính Đào lập tức sửng sốt.

Bốn người này muốn làm gì, tìm Ác Nhân Cốc để gây chuyện ư?

Phải biết rằng Ác Nhân Cốc đứng ở trong năm thế lực hàng đầu của cả Lương Châu đạo, bây giờ "Vạn Độc Ma quân" Cừu Phi Dư lại còn đạt đến cảnh giới Dung Thần Cảnh đỉnh phong, đã bắt đầu thử trùng kích Dương Thần Cảnh rồi, dù cho cả bốn

người này đều là Dung Thần Cảnh, nhưng muốn tìm Ác Nhân Cốc gây phiền toái thì cũng rất là khó khăn, Ác Nhân Cốc còn có bảy vị cường giả Dung Thần Cảnh tồn tại.

- Thế nào, ngươi không bằng lòng dẫn đường cho chúng ta?

Tô Tín liếc mắt nhìn hắn.

- Bằng lòng! Tiểu nhân bằng lòng!

Lâu Kính Đào liên tục gật đầu không ngừng.

Đám người Tô Tín trực tiếp đứng dậy, để cho Lâu Kính Đào dẫn đường ở phía trước.

Những người xem náo nhiệt ở phía ngoài vội vàng tản đi, dõi mắt nhìn Lâu Kính Đào dẫn theo đám người Tô Tín đi Ác Nhân Cốc.

Nhìn thấy cái cảnh tượng này, trong lòng tất cả mọi người đều rất kinh ngạc, chỉ sợ là chuyện này sẽ gây nên một vụ ồn ào lớn!

Thật ra thì quy củ ở Lương Châu đạo vẫn rất là đơn giản, chính là lấy thực lực vi tôn.

Chỉ cần ngươi có thể chúng tỏ được thực lực của bản thân mình, vậy thì ngươi sẽ có thể thượng vị.

Thường xuyên sẽ có cường giả từ bên ngoài đến trực tiếp đánh sụp thế lực ở bản địa, sau đó tiếp thu toàn bộ thủ hạ của thế lực đối phương, loại chuyện này vẫn luôn thường xuyên xảy ra.

Với những kẻ hung đồ ác tặc ở Lương Châu đạo này, ngươi căn bản là không cần để ý xem bọn họ có thể có bao nhiêu liêm sỉ, bọn họ có thể không cầm dao găm đâm sau lưng ngươi thì đã coi như là không tệ rồi.

Nhưng điều kiện tiên quyết để có thể thượng vị chính là ngươi phải giết chết được cường giả đầu lĩnh của đối phương, mà bây giờ Tô Tín bọn họ chỉ có bốn người, đi tìm Ác Nhân Cốc có bảy tên cường giả Dung Thần Cảnh để gây chuyện, đây không phải là điên rồi sao?

Trong đám người có một số võ giả Hóa Thần Cảnh mang thực lực khá là mạnh đều nhíu mày, bọn họ cảm thấy trang phục

của bốn người này có chút quen mắt, thật giống như là đã từng nghe ở đâu đó, nhưng lại nghĩ mãi không ra.

Chỉ là khi nhìn thấy Tô Tín bọn họ ra khỏi thành, những người khác bên trong Lũng Nam phủ đều không quan tâm gì thêm nữa, chỉ những người có chút thực lực là vội vàng đuổi theo, chuẩn bị đi xem náo nhiệt một chút.

Suy cho cùng Ác Nhân Cốc cũng được xem là thế lực lớn đứng đầu ở cả Lương Châu đạo, gần với những tông môn đứng đầu kia, nếu như bốn người này thật sự có thể khiến cho Ác Nhân Cốc nhận phải một chút thương tổn, vậy thì vận mệnh của các thế lực ở Lương Châu đạo bọn họ chắc chắn sẽ được sửa lại.

Mà lúc này tại Ác Nhân Cốc ngoài Lũng Nam phủ, chuyện của Lâu Kính Đào cũng đã truyền đến bên trong Ác Nhân Cốc.

Ác Nhân Cốc chính là một tòa sơn cốc khổng lồ, vách núi ở hai bên cũng phải cao đến hơn trăm trượng, có thể cản trở hết ánh nắng chiếu xuôgns, phần lớn thời gian Ác Nhân Cốc đều bị bao phủ trong bóng tối, tạo thành khung cảnh âm u đến cực điểm.

Thời điểm trước kia Ác Nhân Cốc này chỉ là một địa điểm dùng để vứt xác.

Nếu là có người bên trong Lũng Nam phủ động tay động chân dẫn đến đánh mất tính mạng, vậy thì thi thể của bọn họ sẽ bị ném vào trong Ác Nhân Cốc, chậm rãi hư thối mục nát.

Bởi vì bị mấu thịt của những võ giả này tẩm bổ cả một khoảng thời gian dài, thế nên tất cả những loại thực vật bên trong Ác Nhân Cốc này đều có thiên hướng âm tà, nơi đây có vô số loại hoa cỏ kịch độc, hơn nữa còn có rất nhiều độc vật âm tà nấn ná ở bên trong.

Mặc dù Ác Nhân Cốc này nhờ có "Vạn Độc Ma quân" Cừu Phi Dư, một trong bảy đại ác nhân vào cư trú mới được gọi là Ác Nhân Cốc, nhưng không thể phủ nhận rằng đó cũng chính là nguyên nhân khiến cho Ác Nhân Cốc tràn đầy âm lãnh tà dị.

Lúc này, trong một tòa đại điện đen kịt tại trung tâm Ác Nhân Cốc, bảy tên võ giả Dung Thần Cảnh với hình tượng khác

nhau đang ngồi ở trong đó, toàn bộ diện cũng đều toát ra vẻ âm trầm đến cực điểm.

Cho dù mấy người này không tu luyện công pháp ma đạo, nhưng cũng là cái loại này hung đồ ác tặc giết chóc vô số, huyết sát chi khí trên người vốn là rất kinh khủng, bây giờ bọn hắn ngồi cùng một chỗ lại càng khiến loại không khí này lan tỏa đến cực hạn.

Trong số bảy người này, kẻ cầm đầu chính là "Vạn Độc Ma quân" Cừu Phi Dư.

Vị Vạn Độc Ma quân này tuy là có tiếng xấu trong võ lâm, lấy người sống để luyện độc, phạm vào lẽ trời, nhưng trên thực tế bề ngoài của hắn cũng không tệ lắm.

Nếu không nói ra danh hào của hắn, chắc chắn là người bên cạnh sẽ không hề nghĩ rằng cái người nam tử trung niên có tướng mạo đĩnh đạc nho nhã mang theo chút cảm giác tà mị trước mắt này, chính là người được gọi là Vạn Độc Ma quân.

Sau khi tin tức ở Lũng Nam phủ được truyền đến, một gã đại hán tướng mạo hung ác trong đó lạnh lùng hừ ra tiếng rồi nói:

- Lại là cái tênLâu Kính Đào kia! Ban đầu ta đã nói rồi, tên tiểu tử này quá mức thiển cận, chỉ biết vì cái trước mắt, căn bản là không có tư cách để đi quản lý Lũng Nam phủ, bây giờ xong chưa, chọc ra mối họa lớn như thế kia rồi!

- Hiện tại đang là thời khắc mấu chốt để Ác Nhân Cốc ta trùng kích Cửu Ngục Tà Ma, kết quả lại rước về một đám kẻ địch mạnh như thế, ngay cả đại ca cũng phải vội vã xuất quan, tên Lâu Kính Đào này thật không nên sống!

Có một vị võ giả vóc dáng gầy yếu khác, mang trên mặt một tia âm tàn thì lại lạnh lùng cười nói:

- Thường Di Sơn, ngươi nói vậy là có ý gì? Rõ ràng là bốn người này muốn tìm Ác Nhân Cốc ta để gây phiền toái, coi như là không có Lâu Kính Đào thì bọn họ cũng sẽ tới.

- Bây giờ chuyện đầu tiên chúng ta phải làm chính là xem thử người tới đến tột cùng là ai, từ đó đưa ra phương án giải quyết

như thế nào, chứ không phải ở chỗ này bàn chuyện trách nhiệm do ai.

Hai gã võ giả này đứng ở vị trí thứ ba và thứ tư trong Ác Nhân Cốc.

Tên đại hán lên tiếng đầu tiên chính là "Hắc Vân Ma Quân" Thường Di Sơn, cũng là một nhân vật có danh tiếng trong ma đạo, mà võ giả trông có vẻ hơi gầy yếu kia chính là đồ đệ bị từ bỏ của Dược Vương Cốc, "Độc Thủ Dược Sư" Sầm Vô Lãnh.

Nơi nào có người nơi đó ắt có đấu tranh, chứ đừng nói đến chỗ mà hung đồ ác tặc tụ tập như Ác Nhân Cốc.

Hai người Thường Di Sơn và Sầm Vô Lãnh này vẫn luôn nhìn nhau không vừa mắt, thường xuyên phát sinh xung đột.

Tên Lâu Kính Đào kia chính là người của Sầm Vô Lãnh, cho nên lần này sau khi bắt được nhược điểm, Thường Di Sơn liền bắt đầu nhân cơ hội công kích hắn, chụp mũ lên đầu Sầm Vô Lãnh.

Mà những đầu lĩnh khác của Ác Nhân Cốc thì chỉ bày ra vẻ mặt xem náo nhiệt, việc không liên quan đến mình thì không cần phải xen vào.

Cừu Phi Dư ngồi ở chủ vị cau mày, lạnh giọng hừ một tiếng hô:

- Đủ rồi! Cũng không xem thử bây giờ là lúc nào, chỉ biết ầm ĩ!

- Hiện tại Ác Nhân Cốc chúng ta đã đi tới một bước này rồi, đã không còn khả năng lui về phía sau nữa.

- Đừng nói bốn người này không biết là ở đâu ra, coi như là có võ giả Dương Thần Cảnh ra tay, chúng ta cũng phải cứng rắn chống cự!

Chương 1271 - Khoan đã? muộn rồi!

Cừu Phi Dư có dã tâm rất lớn đối với tương lai của Ác Nhân Cốc.

Bây giờ ma đạo đã suy thoái, Cản Thi Phái trong Cửu Ngục Tà Ma bị Dịch Kiếm Môn đánh cho tàn phế, bây giờ chính là cơ hội tốt để Ác Nhân Cốc bọn họ quật khởi.

Hiện tại hắn đã chạm tới cánh cửa Dương Thần Cảnh, chỉ cần chờ hắn đột phá Dương Thần Cảnh nữa thôi, sau đó dù cho người của Ác Nhân Cốc có tranh cãi gây chuyện thêm đi chăng nữa, đến lúc đó Ác Nhân Cốc bọn họ đã có thể nước chảy thành sông mà trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma, trở thành thế lực đứng đầu trên giang hồ.

Lúc này đừng nói là bốn gã võ giả Dung Thần Cảnh, coi như là Hoàng Tuyền Giáo tới tìm bọn hắn gây phiền phức, Cừu Phi Dư cũng đã từng tưởng tượng đến.

Suy cho cùng bây giờ ở Lương Châu đạo chỉ có một mình Hoàng Tuyền Giáo là thế lực đứng hàng đầu trên giang hồ.

Nằm chung giường sao có thể chịu được người bên cạnh ngủ ngáy, khả năng Hoàng Tuyền Giáo tới tìm bọn hắn gây phiền toái còn là rất lớn.

Ở trong Ác Nhân Cốc, uy danh của Cừu Phi Dư rất cao, suy cho cùng Ác Nhân Cốc này chính là do hắn thành lập đầu tiên, hơn nữa trong số bảy người này thực lực của hắn cũng là mạnh nhất.

Chính bởi vì như thế, Cừu Phi Dư vừa mở miệng là mấy người phía dưới lập tức cũng không ho he nói năng gì nữa, trái lại đều bày ra vẻ mặt chuẩn bị lập tức nghênh đón kẻ địch.

Lúc này một tên đệ tử của Ác Nhân Cốc có phần cuống quít chạy tới bẩm báo:

- Đại nhân! Lâu Kính Đào đã dẫn theo ốn gã võ giả Dung Thần Cảnh kia đánh đến tận cửa rồi!

Trên mặt Cừu Phi Dư đã hiện lên một tia lạnh lùng:

- Lá gan cũng không nhỏ, đi, tới gặp bọn họ, xem thử bốn người này rốt cuộc có lai lịch như thế nào.

Ngoài Ác Nhân Cốc, Bạch Vô Thường chậc lưỡi thở dài nói:

- Âm khí mạnh thế này, tà sùng tràn ngập khắp nơi, đây là một địa điểm rất tốt để nuôi thi, nếu như đám người Cản Thi Phái kia tới, chắn chắn là bọn hắn chỉ ước gì có thể xây tông môn ở nơi này đấy.

Ma đạo vốn là loại công pháp thiên hướng về âm tà tàn nhẫn, thế nên chỗ ở của bọn họ không phải là cố ý làm cho âm trầm tà dị như vậy, nếu đặt bọn họ ở một nơi bảo địa non xanh nước biếc để tu luyện, chưa chắc bọn họ đã có thể tăng nhanh tu vi.

Hắc Vô Thường lạnh lùng nói:

- Thi khí quá nặng sẽ phạm vào lẽ trời, không dùng công pháp đặc biệt để hút lấy thi khí bốc lên, sớm muộn gì nơi này cũng sẽ bị luồng thi khí quá sung túc xông phá địa mạch, hoàn toàn biến thành quỷ vực.

Lời đối thoại của hai người bọn họ Tô Tín và Vương Ngọc đều nghe không hiểu, Vương Ngọc thì chỉ lắc lắc đầu nói:

- Kể từ sau ngày hôm nay, có lẽ nơi này sẽ càng thích hợp để nuôi thi hơn, có lẽ thi khí cũng sẽ càng dày đặc hơn bây giờ.

- Lại nói diệt Ác Nhân Cốc này cũng là giúp ta trả một mối thù, nhớ ngày đó Ác Nhân Cốc này đã gây ra không ít phiền toái cho Thiên Hạ Tiêu Cục ta.

Tô Tín kinh ngạc hỏi:

- Người của Ác Nhân Cốc lại dám động tay động chân với Thiên Hạ Tiêu Cục ư?

Thế rồi Tô Tín lại thầm nghĩ đến, với uy thế mà Thiên Hạ Tiêu Cục của Vương Ngọc có được, hẳn là sẽ khiến không ít thế lực phải đỏ mắt, coi như là lấy uy thế cuả Ác Nhân Cốc bây giờ, hẳn là cũng sẽ không dễ dàng tới đắc tội Thiên Hạ Tiêu Cục mới phải.

Vương Ngọc lạnh lùng cười nói:

- Này thì có gì mà không dám? Ngươi lại không biết lai lịch của đám người này ư, ích lợi bày ra trước mặt, liền không có gì là đám người này không dám động, người có thể đặt chân ở Lương Châu đạo này đều là phải càng kinh khủng hơn võ giả ma đạo, gần như tất cả bọn chúng đều là kẻ điên.

- Không biết là vị kia anh hùng nào tới thăm Ác Nhân Cốc ta? Nếu như người của Ác Nhân Cốc ta có điều gì đắc tội, vậy thì tại hạ chắc chắn sẽ cho các vị một lời giải thích thích đáng nhất.

Một giọng nói khá là uy nghiêm truyền đến, Cừu Phi Dư dẫn theo toàn bộ cao thủ của Ác Nhân Cốc đi ra, cũng chưa nhìn ra trên mặt hắn chút tức giận gì.

Nếu Cừu Phi Dư muốn phát triển Ác Nhân Cốc, trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma, vậy thì hắn không thể hành động điên cuồng không kiêng dè gì giống như trước kia được.

Nếu như trước mắt chỉ là hạng người tầm thường, vậy thì Cừu Phi Dư sẽ không để ý mà chém giết toàn bộ bọn họ, nhưng bây giờ xuất hiện ở trước mắt Cừu Phi Dư chính là bốn gã võ giả Dung Thần Cảnh, thế nên không thể đối đãi bằng cách bình thường được.

Bị một đám võ giả Dung Thần Cảnh toát ra khí thế mạnh mẽ vây quanh, lúc này ngay cả suy nghĩ muốn chết Lâu Kính Đào cũng có.

Bốn người này gây ra động tĩnh lớn như vậy, cuối cùng dù cho đại thủ lĩnh của bọn họ có thành công đánh bại bốn người này, thì chắc chắn là hắn cũng sẽ không có được một kết cục tốt.

Hơn nữa khiến cho Lâu Kính Đào cảm thấy oan uổng chính là ban đầu bản thân hắn vốn có thể tránh được một kiếp.

Ánh mắt của hắn cũng không kém, thậm chí hắn đã nhìn ra được rằng chắc chắn là bốn người này muốn tìm Ác Nhân Cốc để gây phiền toái, cho dù không có sự xuất hiện của hắn thì cũng sẽ như thế.

Hắn xui xẻo đụng phải mũi thương vào ngay lúc này, bây giờ bị kẹp ở giữa hai nhóm người cũng là khiến cho hắn ngay cả cơ hội chạy thoát cũng không có.

Cừu Phi Dư nhìn chằm chằm bốn người Tô Tín bọn họ, hắn luôn có cảm giác rằng hình tượng của bốn người này rất quen thuộc, giống như là đã nghe nói tới ở đâu đó, chẳng qua là không thể nghĩ ra được.

Nhưng hắn có thể khẳng định, rằng bốn người này tuyệt đối không phải là hạng người vô danh.

Trên giang hồ có rất nhiều võ giả Tiên Thiên, võ giả Hóa Thần Cảnh cũng có không ít, nhưng đến Dung Thần Cảnh, trừ cái sự tồn tại kia của Tô gia thì gần như đều là những người có danh tiếng ở trên giang hồ.

Còn bốn người trước mắt này, cho tới bây giờ Cừu Phi Dư vẫn chưa từng thấy qua, hơn nữa bốn người bọn họ đều mặc trang phục giống nhau, chỉ có những thế lực lớn đứng đầu kia mới phải làm như vậy, rốt cuộc thì bọn họ đến từ thế lực nào?

Tô Tín thản nhiên đứng ra nói:

- Thật ra thì chúng ta tới là vì muốn mượn Ác Nhân Cốc các vị một món đồ.

Cừu Phi Dư cau mày hỏi:

- Món đồ gì?

Tô Tín đáp:

- Lúc trước Ác Nhân Cốc các ngươi đã tiêu diệt một cái tiểu thế gia là Tôn gia, từ chỗ bọn họ lấy được một chiếc bàn đá xanh, phía trên có khắc một loại ký hiệu kỳ dị, hôm nay chúng ta tới nơi này chính là vì nó.

Cừu Phi Dư lập tức chau mày, nói:

- Xin lỗi, cái Tôn gia gì kia ta không có chút ấn tượng nào, cái bàn đá xanh gì lại càng không nhớ được, nói không chừng là đã bị hủy mất rồi.

Thật ra thì Cừu Phi Dư cũng không biết rốt cuộc thì cái bàn đá xanh này đã bị hủy hay chưa, hắn thật sự không nhớ được.

Suy cho cùng Tôn gia kia chỉ là một tiểu thế gia tầm thường, đám thủ hạ cũng không nói bọn họ lấy được thứ gì từ Tôn gia, hẳn là không có bảo bối gì mới đúng.

Nhưng mà bây giờ Tôn gia này lại có đồ vật khiến cho bốn gã cường giả Dung Thần Cảnh đến đây yêu cầu, Cừu Phi Dư và bảy người kia lập tức liền nhận ra rằng, cái bàn đá xanh gì kia của Tôn gia chắc chắn là một món chí bảo!

Có thể thành lập thế lực ở Lương Châu đạo này, hơn nữa còn phát triển được đến tình trạng như bây giờ, có thể nói rằng đám người Cừu Phi Dư đều là cái loại hạng người hung tàn mà tham lam.

Bọn họ mặc dù không biết trong chiếc bàn đá xanh này có ẩn chứa bí mật cái gì, nhưng bọn hắn đều biết chắc rằng, thứ có thể làm cho bốn gã cường giả Dung Thần Cảnh đều phải mơ ước, chắc chắn là là chí bảo không thể nghi ngờ.

Nếu như trước mắt có cường giả Dương Thần Cảnh tới đòi hỏi, nói không chừng đám người Cừu Phi Dư vì e ngại áp lực lớn mạnh từ bọn họ mà sẽ cho người đi tìm chiếc bàn đá xanh kia, giao cả những thứ không biết cho bọn họ.

Nhưng bốn người trước mắt này mới chỉ là Dung Thần Cảnh mà thôi, thế nên đám người Cừu Phi Dư mới không hề nghĩ ngợi liền lập tức từ chối.

Bốn gã võ giả Dung Thần Cảnh, Ác Nhân Cốc bọn họ vẫn còn có thể gánh chịu nổi.

Tô Tín nhíu lông mày nói:

- Không có ấn tượng? Vậy thì mời Cừu cốc chủ mở bảo khố của Ác Nhân Cốc ra, chúng ta tự tìm.

Lời Tô Tín vừa nói ra khiến cho sắc mặt của mọi người lập tức biến đổi.

Không chỉ riêng Cừu Phi Dư mà sắc mặt của tất cả mọi người của Ác Nhân Cốc đều trở nên rất khó coi, ngay cả những người khác đến đây vây xem cũng đều cho rằng bốn người này đã quá mức khoa trương ngang ngược rồi.

Phải biết rằng bảo khố của mỗi một thế lực chính tồn tại bí mật và riêng tư nhất, ngươi muốn nhìn là có thể cho ngươi nhìn sao?

Mấy người này nói như thể quả thực là đang sỉ nhục Ác Nhân Cốc bọn họ, chuyện này chính bản thân Cừu Phi Dư cũng không cách nào nhịn được.

Thế nên lúc này Cừu Phi Dư liền lạnh lùng nói:

- Chẳng lẽ mấy vị muốn lấy Ác Nhân Cốc chúng ta làm như trò tiêu khiển ư? Tuy là thực lực của Ác Nhân Cốc ta không mạnh, nhưng cũng không phải là tồn tại mà ai cũng có thể dễ dàng sỉ nhục!

Tô Tín nhìn hắn, hỏi ngược lại:

- Nói vậy là Cừu cốc chủ đang từ chối ta?

Cừu Phi Dư lạnh lùng nói:

- Ta không từ chối thì phải làm thế nào đây? Chẳng lẽ các ngươi còn muốn tới cướp?

Lúc này, Tô Tín bỗng nở một nụ cười, không biết vì sao, lúc Cừu Phi Dư nhìn thấy ý cười kia trên khóe miệng của Tô Tín thì lại bỗng có phần sợ hãi, cảm thấy mất hồn mất vía.

Bốn người Tô Tín bọn họ đồng thời lấy ra mặt nạ đeo lên mặt, trong nháy mắt khí thế của bốn người xông thẳng lên vòm trời, quỷ khí u minh khủng khiếp lan toản ra khắp không gian, khiến cho phạm vi hơn mười dặm xung quanh như đã biến thành một cái quỷ vực.

Sở Giang Vương, Hắc Vô Thường, Bạch Vô Thường và Phạt Ác Phán Quan.

Bốn người mang mặt nạ, thân mặc hoa phục hắc kim đứng ở trước mặt mọi người, hai cái chữ to đột ngột hiên lên trong đàu của tất cả mọi người.

Địa phủ!

Bốn người này lại là người của địa phủ!

Trong nháy mắt, ngay cả Cừu Phi Dư đã chạm đến cánh cửa Dương Thần Cảnh cũng không khỏi lộ ra sự hoảng sợ.

Cho đến tận bây giờ hắn mới nhớ tới vì sao chính mình cảm thấy bốn người kia nhìn rất quen mắt, bởi vì trên giang hồ chỉ có người của Địa phủ mới có thể mặc loại hoa phục hắc kim như thế này.

Nhưng mà trước đó vẻ ngoài của đám người Tô Tín bọn họ rất có tính lừa gạt, khiến cho bọn họ vô thức mà không để ý tới hoa phục hắc kim mà đám người Tô Tín mặc.

Suy cho cùng thì dấu hiệu trực tiếp nhất của người trong Địa phủ chính là những chiếc mặt nạ kia, dưới tình huống bình thường, chỉ cần người của Địa phủ không bị vạch trần thân phận, thì bọn họ tuyệt đối sẽ không để lộ tướng mạo thật của mình ra ngoài.

Ai cũng cảm thấy đám người Tô Tín nhìn rất quen mắt, nhưng là không có ai đoán được đến tột cùng thì bọn họ là ai.

Đám võ giả vây xem ở xung quanh kia đều hướng ánh mắt đồng tình về phía những người của Ác Nhân Cốc.

Thiên đình và Địa phủ đích xác là có rất ít người, nhưng mỗi một người võ giả có tư cách mang theo mặt nạ của Thiên đình hay Địa phủ thì đều ở cấp bậc cường giả trong cường giả.

Lúc trước bọn họ còn tưởng rằng chỉ có bốn gã võ giả Dung Thần Cảnh thì chắc chắn không phải là đối thủ của Ác Nhân Cốc, nhưng bây giờ lại đổi thành người của Địa phủ, kết cục ra sao liền không thể nói trước được rồi.

Mà lúc này trong mắt đám người Cừu Phi Dư cũng đã lộ ra vẻ rối rắm, bọn họ cũng không biết bây giờ mình nên chịu thua, để cho người của Địa phủ tiến vào bảo khố của Ác Nhân Cốc bọn họ để tìm kiếm cái thứ gọi là bàn đá xanh kia mới tốt, hay là cứng rắn đến cùng mới tốt.

Nếu thỏa hiệp, danh tiếng của Ác Nhân Cốc bọn họ ở Lương Châu đạo này chắc chắn là sẽ sụt giảm rất nhiều, làm cho người ta có ấn tượng là một kẻ yếu có thể dễ dàng bắt nạt. Suy cho cùng danh tiếng cũng là thứ rất quan trọng và cần thiết ở ma đạo.

Còn nếu như bọn họ cứng rắn đến cùng… Thực sự thì Cừu Phi Dư cũng không biết kết cục sẽ thế nào.

Danh tiếng của Địa phủ ra sao bọn họ đều biết rõ, nếu như đối mặt với những võ giả Dung Thần Cảnh xuất thân từ các thế lực đứng đầu khác, bảy người bọn họ cũng dám tới đánh một trận, nhưng bây giờ đổi lại thành người của Địa phủ, bọn họ không hề có một phần cơ hội nào có thể nắm chắc.

Trong lúc đám người Cừu Phi Dư đang vô cùng rối rắm không biết phải làm sao, đám người Tô Tín cũng đã chuẩn bị ra tay.

Trong nháy mắt quỷ khí Sâm La xông lên khắp bầu trời, sắc mặt của Cừu Phi Dư lập tức biến đổi, lớn tiếng hô lên:

- Khoan đã!

Hàn băng địa ngục quanh thân Tô Tín ầm ầm bộc phát, giọng nói lạnh lẽo cũng truyền đến theo:

- Khoan đã? Muộn rồi!

Chương 1272 - Vô địch

Ngay từ trước đó Tô Tín đã nói với đám người Vương Ngọc rằng lúc thực lực có thể đạt tới trình độ đè bẹp tất cả thì bất cứ âm mưu quỷ kế nào cũng đều chỉ là mây bay.

Đừng thấy Tô Tín bọn họ chỉ có bốn người, nhưng lúc đối mặt với bảy người của Ác Nhân Cốc kia thì vẫn có thể trấn áp bọn họ một cách triệt để.

Thế nên Tô Tín cũng lười không nói nhảm với bọn họ thêm nữa mà trực tiếp ra tay.

Trong số mấy người ở đây, trừ Bạch Vô Thường ra, Tô Tín cũng chưa từng nhìn thấy ai trong số bọn họ ra tay, chẳng qua Tô Tín vẫn biết là thực lực của bọn họ đều rất mạnh, lúc đơn đả độc đấu có thể nói là một trong số những người có lực chiến đấu mạnh nhất ở Dung Thần Cảnh tại Địa phủ.

Đặc biệt là năng lực bộc phát của Tô Tín, đoán chừng trong cả Địa phủ cũng chỉ có Thôi Phán Quan mới có thể vượt qua được hắn.

Thế nên Tô Tín cũng mang trạng thái "việc nhân đức không nhường ai" để đối mặt với bảy người mạnh nhất Ác Nhân Cốc, trong đó bao gồm cả "Vạn Độc Ma quân" Cừu Phi Dư.

Tô Tín bước ra một bước, tử khí hàn băng lượn lờ quanh thân, hóa thành địa ngục hàn băng khủng khiếp khôn cùng trực tiếp bao vây Cừu Phi Dư ở bên trong.

Hai tay kết ấn, vô tận luồng khí rét lạnh hóa thành đại thủ ấn hàn băng ầm ầm đánh ra, lao thẳng tới phía Cừu Phi Dư!

- Khinh người quá đáng! Địa phủ các ngươi thật sư coi Ác Nhân Cốc ta là gà đất chó kiểng, tùy người chèn ép hay sao?

Cừu Phi Dư tức giận quát lên một tiếng, trong ánh mắt cũng lóe lên vẻ khuất nhục vô tận.

Trước kia chỉ có Ác Nhân Cốc bọn họ đối xử với những người khác như vậy, không nghĩ tới thiên đạo luân hồi, lần này lại đến phiên bọn hắn bị người ta đối đãi như thế.

Võ giả Dung Thần Cảnh cũng không phải là người mà những võ giả Tiên Thiên kia có thể sánh bằng, cho dù là dòng chính Tô gia rút đầu lánh đời vạn năm như những con rùa đen kia, thời điểm đối mặt với việc Tô Tín cướp lấy Tô gia thì vẫn dám liều chết đánh cược một lần, bây giờ đổi thành đám hung đồ Ác Nhân Cốc không ngại bỏ mạng như bọn họ, hiển nhiên là cũng dám.

Ác Nhân Cốc là cơ nghiệp của bọn họ, cho dù ngươi của Âm phủ chính là một trong hai cung Thiên Địa, cho dù bọn họ không chuẩn bị gì mà phải đối mặt với cường giả của Địa phủ nhưng bọn họ vẫn cứ sẽ mạnh mẽ chống chọi chứ không chịu khuất nhục.

Chỉ có điều đáng tiếc là dưới cái nhìn của đám người Bạch Vô Thường, loại chống cự này cũng đã để lộ ra một lại cảm giác tựa như châu chấu đá xe.

Thời điểm Tô Tín ra tây với Cừu Phi Dư, đám người Bạch Vô Thường cũng bắt đầu hành động.

Bạch Vô Thường hai tay kết ấn, có vô tận tử khí u minh ào ào nở rộ, liệt diễm địa ngục bay lên, một cái thủ ấn rơi xuống, một gã võ giả Dung Thần Cảnh của Ác Nhân Cốc lập tức hộc máu, tử khí u minh hóa thành liệt diễm trên người đang không ngừng thiêu đốt lên chân khí của hắn, khiến cho hắn không thể ngăn chặn nổi.

Mà ngay sau đó Bạch Vô Thường điểm một ngón tay ra, trong nháy mắt như có tiếng ác quỷ kêu rên, quỷ khí lành lạnh gầm thét lao về phía một gã võ giả Ác Nhân Cốc khác, uy thế vô tận!

Lấy thực lực của Bạch Vô Thường, những võ giả Ác Nhân Cốc này căn bản là không thể ngăn được hắn khi đánh chính diện, mà dù có đổi thành hai bên phía ngoài thì cũng vẫn sẽ như thế.

Vương Ngọc thân là tổng bộ đầu của Thiên Hạ Tiêu Cục, trước kia lúc còn ở trong giang hồ hắn cũng rất là khiêm tốn, thế nên không có ai biết được đến tột cùng thì võ công của hắn là như thế nào.

Chẳng qua Vương Ngọc thân là Phạt Ác Phán Quan ở trong Địa phủ, hắn tu luyện "Đoạn Tội Luân Hồi Bí Điển", đây có thể nói là một bộ bí điển tà dị đến cực điểm.

Phạt Ác Thưởng Thiện, "Đoạn Tội Luân Hồi Bí Điển" này của Phạt Ác Phán Quan cũng mang chân lý võ đạo như thế, chính là lấy tinh thần lực dung hợp với võ kỹ để tạo thành một bộ công pháp kỳ dị.

Chỉ thấy Vương Ngọc điểm một ngón tay ra, lập tức có từng luồng hắc khí vô tận lượn lờ, lúc này trong đôi mắt của một gã võ giả Ác Nhân Cốc lóe lên một tia mờ mịt.

Phạt Ác Thưởng Thiện, chỉ cần trong lòng ngươi có tội nghiệt, môn công pháp này sẽ động đến ác niệm vô tận trong lòng ngươi, cho ngươi rơi vào trong tội ác luân hồi khôn cùng kia.

Hiệu quả mà loại ảo cảnh này mang đến là bị động, đơn giản mà nói chính là nếu trong lòng ngươi có ác niệm giết chóc, thì ngươi sẽ gặp bị ảo cảnh tội ác luân hồi này giày vò, mà không giống như là Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp của Tô Tín, có thể chủ động xây dựng ảo cảnh ở trong đầu người ta để đánh bại tâm linh của đối thủ.

Chẳng qua mặc dù hiệu quả là bị động, nhưng trên cả giang hồ liệu có được mấy ai dám chắc rằng cả đời mình chưa từng giết nhầm một ai? Chưa từng làm ra một chuyện ác nào?

Coi như là những võ giả xuất thân từ các tông môn chính đạo kia, cũng không dám khẳng định như vậy, ở trong cái giang hồ tràn đầy ích lợi này, nhân vật hiệp nghĩa thật sự có thể làm được những chuyện không thẹn với lương tâm, hẳn là chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, thế nên dưới cái loại uy năng

này, Đoạn Tội Luân Hồi Bí Điển của Vương Ngọc cũng không hề kém hơn Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp của Tô Tín một chút nào.

Huống chi nếu bộ công pháp này đã bị gọi bằng hai chữ tà dị, vậy thì dĩ nhiên là uy năng của nó sẽ không hề tầm thường.

Trên mặt tên võ giả bị Đoạn Tội Luân Hồi Bí Điển của Vương Ngọc kéo vào trong ảo cảnh kia lộ ra vẻ giãy dụa.

Nhưng mà thân là võ giả Dung Thần Cảnh có tâm chí bền bỉ, một cái ảo cảnh cũng vẫn không thể hoàn toàn thương tổn được hắn.

Nhưng lúc này Vương Ngọc lại dùng hai tay kết ấn, những luồng quỷ khí u minh kia cũng bắt đầu phát tán ra từ trên người hắn, một luồng hơi thở cuồng bạo ầm ầm nổ bung trong cơ thể của tên võ giả kia, khiến cho hắn lập tức phun ra một ngụm máu tươi, đôi mắt đỏ ngầu, không còn một chút thần chí nào nữa, thế mà lại giống như bị tẩu hỏa nhập ma.

- Dẫn dắt ảo cảnh, động đến tâm ma!

Theo bản năng Tô Tín liếc mắt nhìn về phía Vương Ngọc một cái, trong nháy mắt liền phát hiện ra tính chất tà dị ở bộ công pháp này của hắn.

Ảo cảnh kia không tính là ly kỳ, nhưng môn công pháp này lại có thể thông qua ảo cảnh trong đầu hắn mà động đến tâm ma của hắn, khiến cho hắn tiến vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma, thế này thật sự là cũng rất là khủng khiếp.

Phải biết rằng đến loại cảnh giới phía trên Hóa Thần Cảnh như thế này, võ giả đều rất cẩn thận đối với việc tu luyện của bản thân, thế nên bình thường sẽ không xuất hiện chuyện tẩu hỏa nhập ma.

Ngoại trừ một số võ giả ma đạo có cái nhìn hạn hẹp chỉ biết chăm chăm vào cái trước mắt, những võ giả bình thường khác đều sẽ cố gắng tránh không để loại chuyện như thế này phát sinh.

Nhưng bây giờ loại công pháp này của Vương Ngọc lại có thể phóng ra hai mặt, tác động đến cả hai phương diện là tinh thần

và chân khí khiến cho võ giả tẩu hỏa nhập ma, quả thế này cũng có thể nói là rất tà dị rồi.

Mà so sánh với Vương Ngọc, vị Hắc Vô Thường Lệ Kinh, người đệ tử bị Thái Nhất Đạo Môn vứt bỏ kia lại càng lộ ra vẻ dứt khoát hơn.

Lệ Kinh, cái người đệ tử bị Thái Nhất Đạo Môn vứt bỏ này tu luyện Thái Thượng Vong Tình Chi Đạo, đó là một bộ công pháp vô cùng cực đoan.

Cho dù bây giờ hắn đã gia nhập Địa phủ, tu luyện công pháp của Địa phủ, nhưng mà công pháp của hắn vẫn cứ mang theo mùi vị cực đoan kinh khủng.

Lệ Kinh bước một bước ra, tử khí Địa Ngục màu đen lượn lờ quanh thân, một cái xiềng xích hoàn toàn được ngưng tụ từ tử khí Địa Ngục hiện lên ở giữa không trung, trực tiếp quấn lấy một gã cường giả Dung Thần Cảnh của Ác Nhân Cốc.

Hiển nhiên là tên võ giả Ác Nhân Cốc kia không cam lòng bó tay chịu trói, quanh thân hắn tỏa ra ma khí ngập trời, trực tiếp hóa thành một thanh Trảm Thiên Ma Đao chém tới phía Lệ Kinh.

Thái Thượng Vong TÌnh, đây là võ đạo căn bản của Lệ Kinh, cho dù là bây giờ Lệ Kinh tu luyện công pháp Địa phủ thì vẫn cứ không che dấu được cái loại mùi vị này.

Tử khí Địa Ngục ào ào bùng phát, trời đất xung quanh bắt đầu vặn vẹo, chân lý võ đạo lớn mạnh bất chợt bắt đầu vặn vẹo xung quanh không gian, khiến cho trước mắt tên võ giả kia xuất hiện cảnh tượng đầy hư ảo, phảng phất như đang có vô số con ác quỷ kêu rên lao về phía hắn mà cắn xé.

Những cảnh tượng hư ảo này đều không phải là do ảo thuật sinh ra, mà là chân lý võ đạo lớn mạnh của Lệ Kinh ảnh hưởng đến quy tắc vẫn chuyển của trời đất xung quanh, từ đó mới tạo thành cảnh tượng hư ảo.

Ở dưới luồng lực lượng lớn mạnh này, tên võ giả Ác Nhân Cốc kia lại bị thắt cổ ngay tại chỗ, bên trong xiềng xích do tử khí Địa Ngục ngưng tụ thành chỉ còn lại một đống vụn máu bột xương!

Bên phía Lệ Kinh gây ra động tĩnh quá lớn, ngay cả Tô Tín đang giao thủ với ba người cũng không tự chủ được mà bị hắn hấp dẫn.

Thật ra thì ngay cả người trong Địa phủ cũng rất ít khi được thấy vị Hắc Vô Thường này ra tay, ngay cả Bạch Vô Thường Bạch Duy Duyên có quan hệ không tệ với hắn cũng như thế.

Hắn tu luyện Thái Thượng Vong TÌnh Chi Đạo, loại công pháp cực đoan này đến cuối cùng phải xóa bỏ tất cả tình cảm của chính bản thân mình, hóa thành Vô Tình Thiên Địa Ý Chí thì mới xem như là thành công.

Chỉ có điều ai cũng biết rằng, loại võ đạo cực đoan này căn bản là không có khả năng tu luyện thành công.

Con người vẫn chỉ là con người, hóa thành Vô Tình Thiên Địa Ý chí căn bản là chuyện không thể xảy ra, cho nên từ trước đến nay cũng có không ít người tu luyện Thái Thượng Vong TÌnh, nhưng cứ tư luyện thành công được chín phần thì đều trở thành kẻ điên, cuối cùng những người đó đều trực tiếp từ bỏ giữa đường, hoàn toàn không có một người nào, không có một ai có thể thành công.

Mặc dù bây giờ Lệ Kinh còn chư tu luyện thành công hoàn toàn, nhưng uy năng hiện tại cũng râst là kinh người trong, bốn người ở đây chỉ có mình hắn là vừa đánh liền giết chết một tên võ giả trong cùng cảnh giới ngay tức khắc.

Dĩ nhiên là nếu Tô Tín ra tay toàn lực thì cũng có thể tạo thành hiệu quả như vậy, suy cho cùng thì thực lực của cái tên đối thủ của Lệ Kinh chỉ có thể được xếp ở cấp bậc trung gian tại tu vi Dung Thần Cảnh, mà Tô Tín lại phải đối mặt với "Vạn Độc Ma quân" Cừu Phi Dư, người có tu vi Dung Thần Cảnh đỉnh phong, chuẩn bị trùng kích Dương Thần Cảnh.

Nói thật thì Cừu Phi Dư có thể đứng vị trí thứ sáu Hắc bảng, thực lực của hắn cũng không phải là được thổi phồng lên, mà là vì đã liều chết chém giết với vô số tông môn chính đạo mới tu luyện được thành.

Quan trọng nhất là, Tô Tín cảm giác rằng người này rất thông minh, mặc dù hắn là võ giả ma đạo, nhưng hắn không phải là

cái loại võ giả ma đạo cực đoan tối tăm, ngay cả tâm chí cũng bị công pháp ăn mòn.

Ban đầu hắn lấy mạng người để tế luyện ra rất nhiều độc vật để tu luyện độc công, đích xác là dẫn tới những tiếng oán than dậy trời tại võ lâm Trung Nguyên, cuối cùng bị đông đảo thế lực tông môn chính đạo đồng thời đuổi giết.

Chỉ có điều là sau khi trải qua một kiếp này, tư tưởng của hắn vẫn không giống như những võ giả ma đạo cực đoan khác, không mang tâm lý đợi dưỡng lành vết thương liền tới báo thù, kết quả cuối cùng liền bị trở thành trừ ma vệ đạo điển hình.

Trái lại, Cừu Phi Dư trực tiếp rời xa võ lâm Trung Nguyên, hắn cũng biết trước kia mình làm việc quá tuyệt tình, thay đổi tác phong trước kia, dần trở nên khiêm tốn hơn, thậm chí còn sáng lập ra một cái Ác Nhân Cốc, còn tạo thành danh tiếng Tru Ác Minh gì đó với bên ngoài.

Hiện tại hắn cũng đang cần dùng mạng người để tế luyện độc vật, thậm chí có đôi khi hắn còn cần võ giả có thực lực không kém để trở thành khẩu phần lương thực dành cho những độc vật kia của hắn.

Chỉ có điều là bây giờ hành động của hắn đã trở nên khiêm tốn và kín đáo vô cùng, hắn đều luôn âm thầm lặng lẽ tiến hành, thậm chí còn khiến cho người ta không thể tìm ra được chứng cứ.

Dưới cái nhìn của Tô Tín, cách làm của tên Cừu Phi Dư này còn thông minh hơn rất nhiều những thiên tài ma đạo đại danh đỉnh đỉnh trong lịch sử giang hồ kia.

Bởi vì những thiên tài ma đạo vô cùng nổi danh kia đều đã bị Trừ Ma Vệ tiêu diệt, mà hắn thì vẫn luôn sống tốt, hơn nữa thực lực còn mạnh hơn năm xưa rất nhiều.

Trong cùng cảnh giới này, đúng là chiến lực của Tô Tín cũng rất là mạnh mẽ, nhưng bàn đến cảnh giới này thì Cừu Phi Dư vẫn cao hơn Tô Tín một bậc.

Hắn đã lần tới cánh cửa Dương Thần Cảnh, chỉ thiếu một cú đạp cửa là đã có thể bước vào trong Dương Thần Cảnh, giống

như Thiết Chiến của Lục Phiến Môn và Thôi Phán Quan của Địa phủ vậy.

Dĩ nhiên nếu bàn về năng lực chiến đấu, hắn có thể vượt lên Thiết Chiến và Thôi Phán Quan được hay không thì chưa thể nói trước được.

Tô Tín tung ra hàn băng đại thủ ấn, Cừu Phi Dư cũng cho thấy thực lực chân chính của vị cường giả đã bước nữa chân vào Dương Thần Cảnh.

Trong nháy mắt hắn quanh thân có khói độc ngũ sắc dâng lên, bao vây xung quanh người Tô Tín.

Người bình thường tu luyện độc công đều tạo thành khói độc tối đen như mực, lộ ra vẻ âm tà đến cực điểm, mà độc công của Cừu Phi Dư lại mỹ lệ vô cùng, chỉ có điều trong khói độc ngũ sắc kia lại lóe ra sát khí cực kỳ lạnh lẽo!

Chương 1273 - Thực lực đáng sợ của địa phủ

Dù sao thì Cừu Phi Dư cũng là cường giả đứng hạng sáu trên Bảng Đen, cũng là kẻ khơi lên huyết hải thâm thù ở võ lâm Trung Nguyên, bị phần lớn cường giả ở đây truy sát, thậm chí trong đó còn có cảnh giới Dung Thần.

Có thể trốn thoát khỏi tay nhiều cường giả như thế, ít nhất thì Cừu Phi Dư cũng phải có chút năng lực bảo hộ tính mạng mới được.

Khi thanh kiếm hàn băng địa ngục của Tô Tín lao đến, quần áo trên người Cừu Phi Dư đều bị xé nát, nhưng thứ lộ ra ngoài không phải là da thịt bình thường, mà là từng đám vảy chi chít, lớp da cứng ngắc xấu xí giống như vỏ của côn trùng vậy!

Đây mới chính là con bài chưa lật của Cừu Phi Dư.

Bình thường thân thể của võ giả tu luyện độc công đều rất yếu ớt, nhưng Cừu Phi Dư lại trực tiếp dung nhập xác của độc trùng, luyện hóa vào cơ thể mình, tạo thành đám vảy xấu xí "Áo giáp trùng độc", sức mạnh phòng thủ còn đáng sợ hơn so với thân thể của võ giả chuyên tu trùng độc!

Nhưng dưới một kiếm chém xuống mạnh mẽ của Tô Tín, ngay cả áo giáp trùng độc cũng bị xuyên thủng, tạo thành vài đường nứt sâu, máu tươi đen ngòm chảy ra, nhìn rất đáng sợ.

Ánh mắt của Cừu Phi Dư lộ vẻ hoảng sợ, lúc trước những kẻ đuổi giết hắn đều là cường giả các chính đạo tông môn, thế nhưng chỉ có cường giả cảnh giới Dung Thần mới có thể một kiếm phá vỡ phòng ngự áo giáp trùng độc của hắn. Sao bây giờ Sở Giang Vương của Địa Phủ này cũng có thể làm được, chẳng lẽ lực công kích của hắn còn lớn hơn cảnh giới Dung Thần ư?

Nhưng không đợi Cừu Phi Dư kịp phản ứng, Tô Tín đã ra tay lần nữa.

Nghiêng người đạp một bước, Tô Tín đã đến trước mặt Cừu Phi Dư, đánh một chưởng, trong nháy mắt sức mạnh to lớn kia xé rách không trung, hàn băng lạnh thấu xương, ngay cả hành động của Cừu Phi Dư cũng chậm lại, không cách nào động đậy.

Lúc này, Cừu Phi Dư xuất hết toàn lực mới tránh thoát khỏi trói buộc của chân khí hàn băng, miễn cưỡng chống đỡ một chưởng kia. Nhưng hai tay lại bị một chưởng của Tô Tín đóng băng, tử khí địa ngục xâm nhập, khiến hắn lập tức phun ra một ngụm máu tươi đen thẫm xen lẫn với băng tuyết.

Mộ chưởng đánh tới, Cừu Phi Dư đã không còn sức ngăn cản, khi ấy toàn thân hắn đều bị đóng băng, Tô Tín chỉ cần khẽ xuất một chiêu, vị Vạn Độc Ma Quân đứng hạng sáu Bảng Đen này, cơ thể của hắn vỡ nát, không có lấy một giọt máu tươi, vô cùng thê thảm.

Bên này, Tô Tín đã giải quyết xong Vạn Độc Ma Quân, bên kia đám người Bạch Vô Thường cũng không kém hơn bao nhiêu, đều giải quyết sạch sẽ đám võ giả cảnh giới Dung Thần của Ác Nhân Cốc kia.

Khi Cừu Phi Dư chết, võ giả Ác Nhân Cốc đã muốn rời đi lập tức, không hề có ý định ở lại.

Đối với đám ác tặc hung đồ không có lòng tự trọng mà nói, nếu còn Cừu Phi Dư thì có lẽ bọn hắn sẽ đánh một trận thuận

lợi vì Ác Nhân Cốc.

Bây giờ Cừu Phi Dư đã chết, những kẻ cầm đầu Ác Nhân Cốc cũng đã chết sạch, bọn hắn cũng không có thứ gọi là trung thành tử chiến vì Ác Nhân Cốc.

Lúc này, những võ giả nghe phong phanh vội vàng đến xem náo nhiệt đều bị dọa sợ lui ra sau mấy trăm trượng, ánh mắt nhìn về phía đám người Tô Tín đầy vẻ kinh dị.

Mặc dù bọn hắn chưa từng nghe nói Địa Phủ có thói quen lạm sát kẻ vô tội, nhưng bọn hắn lại bị thực lực của đám người Tô Tín làm trấn động, đâu chỉ sợ hãi, mà là sự kính sợ với thực lớn lớn mạnh.

Dù sao thì Ác Nhân Cốc cũng là thế lực có tiếng ở Lương Châu, thậm chí bọn hắn còn có dã tâm chiếm một vị trí trong Cửu Ngục Tà Ma. Nhưng bây giờ lại bị hủy diệt nhẹ nhàng, chỉ dựa vào bốn người Địa Phủ.

Ngày trước, nên biết rằng Hoàng Tuyền giáo, một trong Cửu Ngục Tà Ma, đã từng muốn mời bọn hắn gia nhập. Nhưng đám người Cừu Phi Dư rất có dã tâm, không cam lòng chịu khuất phục dưới trướng người khác nên đã từ chối.

Lúc đó, Hoàng Tuyền giáo thẹn quá hóa giận còn muốn ra tay truy sát Ác Nhân Cốc, thế nhưng cuối cùng lại không giải quyết được gì.

Bảy kẻ cảnh giới Dung Thần không thể khinh thường, đặc biệt là đại thủ lĩnh Cừu Phi Dư của Ác Nhân Cốc lại không thể dây vào.

Ngay cả võ giả cảnh giới Dung Thần võ lâm chính đạo cũng không thể làm gì hắn. Hoàng Tuyền giáo cũng không hoàn toàn nắm chắc có thể tiêu diệt hết Ác Nhân Cốc. Sau này còn có thể dẫn đến việc Ác Nhân Cốc liều chết trả thù, cho nên cuối cùng người của Hoàng Tuyền giáo cũng không ra tay với Ác Nhân Cốc.

Bây giờ chỉ có bốn người thuộc Địa Phủ, lại có thể giải quyết toàn bộ Ác Nhân Cốc, nhẹ nhàng đơn giản đến mức người khác không thể tin được.

Tới bây giờ bọn hắn mới ý thức được hai cung Thiên Địa là trượng trưng cho điều gì, dựa vào việc bọn họ chỉ có ít người là có thể đứng đầu toàn bộ giang hồ.

Thật ra, từ trước đến nay, trên giang hồ có rất nhiều thế lực võ đều phân vân chọn giữa chất lượng hay số lượng. Không biết nên tập trung vào chất lượng tốt, hay là số lượng thì hơn.

Nhưng cuối cùng đa số vẫn chọn số lượng, bởi vì so với chất lượng thực sự, số lượng vẫn tốt hơn.

Cách làm quăng lưới rộng kiến bọn hắn chiêu mộ được rất đông đệ tử, cho dù trong số tất cả đệ tử chỉ có một phần nhỏ là thiên phú hơn người, còn những kẻ khác chưa hẳn là không có đệ tử làm nên chuyện.

Dù sao thì trong đường tu võ, thiên phú chỉ là một trong những điều kiện, có quan trọng nhưng không phải điều cần thiết nhất.

Trong lịch sử giang hồ không phải là chưa từng có võ giả có tư chất bình thường cuối cùng lại đạt được vị trí cao.

Cho nên cách làm quăng lưới rộng này có thể mê hoặc được rất nhiều đệ tử có thiên phú tốt, cũng có thể thu gom một đống đệ tử dự bị, nói không chừng trong những kẻ ấy còn có thể xuất hiện mấy người có chí phấn đấu.

Địa Phủ và Thiên Đình lại trái ngược, bọn họ chỉ thu thận cường giả mạnh mẽ, đều không cần tất cả phế vật.

Đều dùng số lượng tài nguyên hiếm có trên người những cường giả này, cũng khiến thực lực của mỗi người bọn họ vượt xa hơn so với tưởng tượng của võ giả giang hồ, đây chính là chỗ khác biệt.

Nhưng bây giờ, bốn người Tô Tín không có tâm tư quản mấy võ giả vây xem. Khi bọn họ giải quyết xong đám người Ác Nhân Cốc thì trực tiếp tiến vào vơ vét trong cốc một lượt. Chia đều những thứ tài nguyên tu luyện, quả nhiên đá xanh chất đống trong bảo khố của bọn họ.

Có lẽ bọn họ cũng thật sự không biết công dụng của đá xanh là gì, cho nên đá xanh mới bị coi là vật tầm thường ném sang một bên.

Sau khi tìm thấy đá xanh, đám người Tô Tín lập tức rời đi, thật sự trong bảo khố có một số tài nguyên tu luyện nhưng đều là hàng cấp thấp, chỉ để võ giả cảnh giới Hậu Thiên tu luyện. Những người như Tô Tín ngay cả cầm còn không thèm, nên trực tiếp vứt qua đây.

Kỳ thật mấy thứ Ác Nhân Cốc cất giữ cũng chẳng ra sao cả, bốn người Tô Tín chia đều cũng không có vật gì tốt, vốn chỉ có một ít tài nguyên tu luyện mà thôi.

Nhưng bọn họ có thể hiểu được, dù sao Ác Nhân Cốc cũng mới thành lập được hơn mười năm. Bốn trận đại chiến ở Lương Châu đã tiêu hao không ít, cho nên Ác Nhân Cốc mới liều mạng vơ vét chứ thật ra bọn chúng cũng không tích góp gì nhiều. Ít nhất thì cũng so được với lần trước Tô Tín kiểm kê tài sản của phái Thanh Thành Kiếm.

Rời khỏi Ác Nhân Cốc, Tô Tín lấy Chuyển Luân Vương ra cho bọn họ rồi nói:

- Ác Nhân Cốc là một trong số những thế lực khó dây dưa nhất cũng đã xong, về các thế lực còn lại muốn ra tay thế nào chúng ta có thể tách ra hành động, những thế lực nhỏ này hoàn toàn không thể uy hiếp được chúng ta.

Đám người Vương Ngọc khẽ gật đầu, không phải bọn họ tự cao tự đại, mà vì bọn họ có thực lực này.

Ác Nhân Cốc có sức mạnh uy chấn đứng đầu đều bị bọn họ tiêu diệt nhẹ nhàng, trừ khi có thế lực cao hơn ra tay, nếu không thì không có kẻ nào làm gì được họ.

Thậm chí dựa vào thực lực của bốn người Tô Tín, giả dụ nếu đối tượng là cường giả cảnh giới Dung Thần do Lão tổ Tô gia điều động, bọn họ có lòng tin sẽ đánh chết ngay.

Không phải đánh lén hay dùng thủ đoạn để giết, mà mặt đối mặt, bao vậy tấn công giết chết.

Với thực lực đáng sợ của bọn họ bây giờ mà lại đi tìm mấy thứ đồ nằm trong tay thế lực võ giả cảnh giới Hóa Thần hay cảnh giới Dung Thần, đó mới thật sự là không biết coi trọng nhân tài, lãng phí thời gian.

Cho nên Tô Tín với quyết định mỗi người một đường, tự mình tìm một mục tiêu động thủ, chắc chắn có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này nhanh chóng.

Sau khi tách ra Tô Tín cũng không lấy mặt nạ Địa Phủ trên mặt xuống.

Bọn họ đều sử dụng thân phận Địa Phủ làm việc ở Lương Châu, không phải vì điều khác, chẳng qua là để thuận tiện mà thôi.

Ở Lương Châu mà nói, ngoại trừ việc dùng nắm đấm để nói chuyện ra thì không còn cách khác, ngay cả uy danh bên ngoài ở đây cũng sẽ giảm bớt đi rất nhiều.

Giống như trước đó đám người Tô Tín không có thân phận rõ ràng, đám người Cừu Phi Dư cũng không hề chừa đường sống cho bốn người Tô Tín, trực tiếp chuẩn bị chiếm đoạt đám đá xanh vô dụng với họ.

Khi thân phận Địa Phủ của bốn người Tô Tín lộ ra, bọn chúng không dám liều mạng như trước nữa.

Tính cách liều mạng ấy, sau khi biết bọn họ đều thuộc cảnh giới trên Hóa Thần và Dung Thần thì càng không xuất hiện.

Nếu Tô Tín dùng thân phận Tứ Đại Thần Bộ ban đầu đến Lương Châu làm việc, chắc chắn vì hắn là người ngoài nên những chiến tích vang dội cũng như uy danh hiển hách đều sẽ bị xem nhẹ. Ngược lại khi họ mới vừa đánh chiến một trận hủy diệt Ác Nhân Cốc thì loại chiến tích này dễ dàng thu phục lòng người ở Lương Châu.

Cho nên lần này Tô Tín cũng không lấy mặt nạ xuống, trực tiếp đi về phía tây Lương Châu, mục tiêu lần này của hắn chính tiểu thế gia Khương gia của phía tây Lương Châu.

Đừng nhìn thế gia này nhỏ, thực ra lai lịch lại rất lớn, chính là hoàng tộc thượng cổ. Khi Nhân Hoàng còn chưa thống nhất nhân tộc đã khai sáng cả một tiểu quốc, thế nhưng cuối cùng không biết vì sao bị hủy diệt.

Lúc trước, chuyện tổ tiên Khương gia từng cho người khắc phù hiệu của tiểu quốc diệt vong lên phiến đá bạch ngọc, cho

nên sau này có một số thứ được bảo quản ở Khương gia, thậm chí ngay cả Chuyển Luân Vương cũng phải phí hết tâm sức mới thăm dò được mọi chuyện trong Khương gia.

Nhưng cũng không quan trọng, Tô Tín chuẩn bị trực tiếp tới cửa đòi, nếu thực sự không được, vậy hắn hủy diệt Khương gia rồi từ từ tìm kiếm.

Mặc dù địa vị Khương gia lớn đến kinh người nhưng bây giờ đã suy vong thảm hại.

Đại Tấn mấy trăm năm trước, khi ấy Khương gia còn xuất hiện cường giả cảnh giới Dương Thần, muốn phục quốc, kết quả lại bị các thế lực võ lâm lớn ở Lương Châu liên thủ trấn áp, hao tổn nguyên khí. Cho tới bây giờ còn chưa khôi phục được, hiện tại toàn bộ Khương gia vẫn không có nổi một võ giả cảnh giới Dung Thần, không có gì đáng lo.

Nên Tô Tín mới trực tiếp lấy thân phận Sở Giang Vương, thản nhiên đến gặp Khương gia ở thành Lạc Nham.

Chương 1274 - Khương gia mất tích

Chỉ có một số châu phủ nhỏ ở Lương Châu Đạo là do Đại Chu nắm giữ, phần lớn châu phủ còn lại là do một vài thế lực võ lâm liên hợp nhau để quản lý, thành Lạc Nham này cũng như thế.

Nếu Tô Tín và đám người ở Địa Phủ đã lộ ra thân phận vốn có ở phủ Lũng Nam, vậy thì bây giờ bọn họ cũng không cần che đậy nữa, trực tiếp mang mặt nạ Địa Phủ vào thành.

Thành Lạc Nham nằm gần ba mươi sáu nước Tây Vực, xung quanh nó đều bị cát vàng bao quanh, chỉ có cái vùng ốc đảo này, cũng là một tòa thành thị duy nhất trong phạm vi mấy ngàn dặm, cho nên muốn đi vào thành Lạc Nham thì phải giao nộp khoản phí nhất định.

Thành Lạc Nham do mấy thế lực cùng quản lý, ước chừng có mười võ giả Tiên Thiên đứng trông coi cửa thành, tất cả bọn họ đều mang vẻ lười biếng, mặc dù võ giả Tiên Thiên có sức chống cự tương đối cao với hoàn cảnh ác liệt xung quanh và

mặt trời thiêu đốt trên trời kia, nhưng bọn họ vẫn không có chút hăng hái nào.

Ít nhiều gì bọn họ cũng là võ giả cảnh giới Tiên Thiên, đặt ở trong thế lực nào thì cũng là sức mạnh ở lớp giữa.

Để bọn họ đi chém chém giết giết thì được, nhưng để bọn họ phụ trách loại việc thấp hèn như canh giữ cửa thành mà chỉ có võ giả Hậu Thiên mới làm thì bọn họ cũng có chút bất mãn.

Nhưng mà bất mãn cũng vô dụng, gần đây ở Lương Châu Đạo có nhiều chuyện quái lạ, rất nhiều thế lực đều sợ bóng sợ gió, cho nên mấy thế lực trong thành Lạc Nham của họ cũng lấy cẩn thận làm chủ, đặc biệt là từng thế lực đều phái ra mấy võ giả Tiên Thiên trông coi ở cửa thành này, thậm chí cũng có không ít người tuần tra trong thành.

Trước kia cho dù Lương Châu Đạo hỗn loạn, nhưng đó cũng là một loại hỗn loạn có trật tự, mọi người loạn thì loạn, nhưng ít nhất cũng tuân thủ quy củ, kết quả bây giờ lại có rất nhiều thế lực xuất hiện không tuân theo quy củ, chuyện này lập tức có chút phiền phức.

Nhìn ra xa xa, trong cát vàng có một bóng người màu đen chậm rãi bước tới, mỗi một bước đi đều vô cùng tự nhiên, thế nhưng nếu có người ở gần đó thì sẽ phát hiện ra, mỗi một bước đi của người kia lại có thể lướt qua khoảng cách hơn mười trượng, giống như rút đất thành tấc, cực kỳ đáng sợ.

Nhưng mà mấy võ giả Tiên Thiên trông coi cũng không phát hiện ra điểm ấy, ánh mắt của một võ giả Tiên Thiên trong đó sáng lên rồi nói.

- Các vị, có dê béo tới, nếu như sức mạnh của đối phương không tồi, chúng ta phải kiếm chác vài thứ.

Người bình thường mà muốn đi vào thành Lạc Nham thì chỉ cần giao nộp một chút vàng bạc là được, nhưng nếu như có võ giả có sức mạnh không thấp cũng không cao tới đây, vậy thì chắc chắn sẽ bị bọn họ vơ vét mấy món linh tinh như chút tài nguyên tu luyện.

Nơi này là một trong những con đường buôn bán quan trọng nối liền với ba mươi sáu nước Tây Vực, có thể nói những đội

buôn kia có thể buôn bán một vốn bốn lời, căn bản bọn họ không thiếu mấy món vàng bạc, cho nên đương nhiên bọn họ cũng giao nổi phí qua đường.

Hơn nữa nhưng đội buôn dám đến ba mươi sáu nước Tây Vực cũng đều có các thế lực lớn của võ lâm Trung Nguyên chống lưng, nên đám người giữ thành cũng không dám làm quá đáng.

Cho nên bọn họ thích nhất là kẻ đi một mình thế này, mấy võ giả Tiên Thiên này có mấy thế lực lớn trong Thành Lạc Nham chống lưng nên bọn họ cũng sẽ không sợ vài tên lữ khách đi một mình ở Lương Châu Đạo.

Chờ đến khi Tô Tín tới gần, mấy tên võ giả trong đó vừa định đứng ra thì bị mấy người khác trong đó liều mạng ngăn lại, trên mặt những người đó lộ ra nụ cười khiêm tốn, nói.

- Xin mời đại nhân.

Tô Tín liếc nhìn mấy người kia một chút, trực tiếp quay người tiến vào trong thành Lạc Nham.

Chờ khi Tô Tín rời đi không còn bóng dáng nữa, lúc này mấy tên võ giả bị giữ chặt mới nghi ngờ nói.

- Các ngươi kéo ta lại làm gì? Chúng ta đều biết mấy nhân vật lớn không thể trêu chọc ở Lương Châu Đạo, cái vị nhìn như là tới từ bên ngoài cũng đáng được chúng ta đối đãi như thế sao?

Mặc dù mấy người bọn họ được phái tới đây canh giữ thành, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ bị các thế lực của mình xem thường.

Chính vì bản thân bọn họ khá thông minh cho nên mới được phái đến trên vị trí này.

Nếu như có nhân vật lớn hoặc là có nhân vật gì không thể trêu chọc mà tới đây thì bọn họ cũng sẽ bẩm báo kịp thời.

Nhưng mà tên kỳ lạ mang mặt nạ Sở Giang Vương trước mắt cũng không để lộ ra hơi thở của bản thân, bọn họ chỉ cảm thấy nhìn quen mắt, thế nhưng lại nghĩ không ra rốt cuộc vị này là nhân vật lớn nào của Lương Châu Đạo.

Một người trong đó cười lạnh nói.

- Chắc là hôm qua mấy người các ngươi đều ngủ trong Xuân Hương Các nhỉ? Tinh thần cũng bị mấy con điếm kia ép khô, cho nên ngay cả chuyện lớn như vậy xảy ra ở phủ Lũng Nam phủ mà cũng không biết?

Mấy người kia lắc đầu, nghi ngờ hỏi.

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ở phủ Lũng Nam?

Sắc mặt của người mới vừa nói nghiêm túc rồi nói.

- Bốn tên cường giả của Địa Phủ ra tay muốn lấy một món đồ của Ác Nhân Cốc, kết quả Ác Nhân Cốc không đồng ý, thế là bốn người Địa Phủ hợp lực trực tiếp chém chết bảy kẻ ác của Ác Nhân Cốc tại chỗ, toàn bộ Ác Nhân Cốc sụp đổ, hoàn toàn bị hủy diệt!

Mấy tên võ giả Tiên Thiên canh giữ thành lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, vậy mà hôm qua bọn họ lại bỏ qua chuyện lớn như vậy, vừa rồi suýt nữa bọn họ đã phạm phải sai lầm lớn.

Người lúc nãy muốn ra tay với vị kia chỉ về hướng vào thành của Tô Tín, run rẩy nói.

- Vị vừa nãy chính là Sở Giang Vương của Địa Phủ ư?

- Ngoài hắn ta ra thì còn ai vào đây nữa?

Vẻ mặt của mọi người đều trở nên nghiêm trọng, Sở Giang Vương của Địa Phủ đến thành Lạc Nham, chỉ sợ là có chuyện lớn xảy ra!

Bọn họ vội vàng phái mấy người đi báo cho các thế lực lớn của thành Lạc, để bọn họ chuẩn bị sớm chút.

Mà Tô Tín đang đi trong thành Lạc Nham lại không có cảm giác gì, chuyện của thành Lạc Nham không liên quan gì tới hắn, hắn chỉ đến tìm Khương gia kia thôi.

Nhưng chờ đến khi Tô Tín đi đến trước cửa Khương gia trong thành Lạc Nham thì hắn lại sững sờ.

Bởi vì Khương gia kia đã người không nhà trống, cả sân nhà đều trống rỗng, lộ vẻ vô cùng hoang vu.

- Khương gia bị người ta tiêu diệt rồi ư? Hình như cũng không phải.

Tô Tín nhíu mày.

Nếu như Khương gia thật sự bị người ta tiêu diệt, vậy thì thế nào cũng phải sót lại một chút vết tích mới đúng, nhưng mà lúc này bọn họ lại thấy trong Khương gia này cũng không có mùi máu tanh gì, cũng không có vết tích đánh nhau.

Nhưng mà nếu đúng như thế thì Khương gia bây giờ là sao? Chuyển đi rồi ư?

Nên biết rằng, một tông môn thế gia mà muốn chuyển đi thì cũng không phải đơn giản như thế, một thế lực kinh doanh nhiều năm ở đây như vậy, quan hệ rắc rối khó gỡ, chuyển đi một cách tùy tiện thì gây ảnh hưởng rất lớn với toàn bộ thế gia.

Đặc biệt là ở nơi hoang vắng như Lương Châu Đạo này, phạm vi của đất hoang còn nhiều hơn cả châu phủ và ốc đảo, bọn họ không sống cho tốt ở đây thì còn có thể chuyển đi đâu?

Tạm thời Vương Ngọc không ở đây, Tô Tín lại cố tình để lộ thân phận của bốn đại thần bộ để đến điều tra Khương gia này một chút, nhưng mà suy nghĩ kỹ lại thì có chút không ổn.

Tô Tín dùng thân phận của bốn đại thần bộ để xuất hiện là rất bình thường, dù sao bốn đại thần bộ của Lục Phiến Môn cũng rất ít khi ở lâu trong căn cứ chính của Lục Phiến Môn.

Nhưng mà dù như vậy thì lỗ hổng trên người Tô Tín cũng hơi nhiều.

Tô Tín, một trong bốn đại thần bộ đến Lương Châu Đạo trông rất bình thường, nhưng mà Sở Giang Vương của Địa Phủ lại muốn tìm Khương gia này, qua một thời gian ngắn sau thì Tôn Tín – một trong bốn đại thần bộ cũng phải đến tìm Khương gia, người sáng suốt vừa nhìn liền biết trong việc này có chút không đúng, cho nên Tô Tín để lộ ra thân phận vốn có của bản thân vào lúc này thì lại có chút không phù hợp.

Ngay lúc Tô Tín muốn tìm thế lực võ lâm của thành Lạc Nham để hỏi thăm một chút tin tức thì bốn thế lực võ lâm của

thành Lạc Nham đã tìm tới cửa.

Bốn thế lực này theo thứ tự là Trương gia, Khâu gia, Xích Hỏa Tông và Sa Thiên Bang của Thành Lạc Nham.

Bốn người mạnh nhất của bốn nhà này đều có tu vi cảnh giới Dung Thần, trước kia còn thêm Khương gia nhưng bây giờ lại chỉ còn lại có bốn nhà này.

Bốn võ giả cảnh giới Dung Thần đi tới làm lễ với Tô Tín, nói.

- Xin ra mắt Sở Giang Vương đại nhân của Địa Phủ, Sở Giang Vương đại nhân đến thành Lạc Nham của ta là để tìm Khương gia đúng không?

Tư thế của bốn người này rất thấp, đối mặt với Tô Tín lại như là đối mặt với tiền bối cảnh giới Dương Thần nhưng trên thực tế cũng đúng là như vậy.

Mặc dù bọn họ cũng là cảnh giới Dung Thần, nhưng dù cùng cảnh giới Dung Thần, bọn họ lại khác với những võ giả cảnh giới Dung Thần của Địa Phủ một trời một vực.

Đặc biệt là vị Sở Giang Vương trước mặt này, vị này chính là người đã chém chết niềm kiêu ngạo to lớn của ma đạo "Vạn Độc Ma Quân" Cừu Phi Dư đã sắp lên đến cảnh giới Dương Thành, kẻ đứng thứ sáu trên Bảng Đen của Ác Nhân Cốc, đối với những võ giả bình thường có cảnh giới Dung Thần Cảnh như bọn họ, đừng nói là đánh đơn, dù bọn họ có hợp sức lại cùng nhau thì đoán chắc cũng không phải là đối thủ của vị Sở Giang Vương trước mắt này.

Tô Tín cũng không giấu diếm đối với thắc mắc của mấy người này, hắn trực tiếp gật đầu nói.

- Không sai, ta chính là muốn tìm người của Khương gia này, nói cho chính xác một chút thì muốn tìm đồ mà Khương gia nắm trong tay.

Bốn võ giả cảnh giới Dung Thần của thành Lạc Nham nhìn nhau, gia chủ của Trương gia trong đó chắp tay một cái rồi nói.

- Sở Giang Vương đại nhân muốn tìm Khương gia thì cũng đã chậm rồi, bởi vì bây giờ đã không còn Khương gia nữa.

Tô Tín nhíu mày hỏi.

- Ồ? Khương gia này bị người ta tiêu diệt rồi ư?

Gia chủ của Trương gia lắc đầu nói.

- Không phải là bị người ta tiêu diệt, mà là Khương gia chủ động gia nhập vào một liên minh mới nổi dậy gần đây trong Lương Châu Đạo, tên là Thần Đạo Minh, cho nên bây giờ Khương gia chính là người của Thần Đạo Minh, đương nhiên đồ của Khương gia cũng đã thành đồ của Thần Đạo Minh.

Tông chủ của Xích Hỏa Tông lắc đầu nói.

- Thần Đạo Minh này làm việc một cách bí ẩn ngang ngược, thời gian bọn họ thật sự nổi dậy ở Lương Châu Đạo cũng không đến ba năm, hai năm trước đều ẩn giấu dưới mặt đất, thẳng đến năm nay mới trồi lên mặt nước, vừa nổi lên đã có thế lực kinh người, nếu Sở Giang Vương đại nhân muốn đồ trong tay bọn họ thì cũng không phải là khó bình thường thôi đâu.

Mấy người kia ngươi một lời ta một lời, hầu như trực tiếp miêu tả Thần Đạo Minh kia trở thành tà giáo có âm mưa động trời, làm việc còn vô cùng ngang ngược.

Nhưng mà Tô Tín vẫn luôn nhìn bọn họ, không nói năng gì, có một luồng lạnh lẽo tản ra quanh người, trực tiếp khiến lòng bốn người lạnh đi, lời sắp nói ra cũng bị áp lực mạnh mẽ của Tô Tín chặn ép trở lại.

Tuy mọi chuyện nhỏ nhưng tốt xấu lẫn lộn, không nên khinh thường thế lực tà ác.

Sao Tô Tín có thể không biết ý định của mấy người kia là gì?

Thế lực của Lương Châu Đạo thay đổi nhanh chóng, thật sự vượt qua tưởng tưỡng của giới võ lâm Trung Nguyên, chỉ cần ngươi có sức mạnh thì hầu như không bao lâu là ngươi có thể thăng tiến.

Rất giống như Ác Nhân Cốc kia, tổng cộng nó chỉ mới có hơn mười năm lịch sử thì đã sắp thăng lên thành Cửu Ngục Tà Ma, nếu đặt nó ở nơi khác thì khó mà tưởng tượng nổi.

Mà suy nghĩ của bốn nhà thành Lạc Nham cũng rất đơn giản, ý lời trong lời ngoài của họ chỉ có một, đó chính là châm ngòi cho Tô Tín ra tay với Thần Đạo Minh kia, mượn tay Tô Tín để lấy dao giết người.

Cũng không biết là do bọn họ thấy người xuất thân từ Địa Phủ tu luyện tới mức đầu óc ngớ ngẩn không phát triển, hay bọn họ quá đề cao kỹ xảo diễn xuất của mình.

Chương 1275 - Thần Đạo Minh

Tô Tín không thích có kẻ lợi dùng mình, mặc dù hắn thường xuyên lợi dụng người khác.

Bốn người này thật sự coi người Địa Phủ là hạng ngốc nghếch, bá đạo, phách lối thế kia ư, vì muốn cướp đồ mà có thể đắc tội bất cứ ai?

Cho dù hắn thật sự đụng độ với Thần Đạo Minh thì hắn quyết định sẽ không để những người trước mắt khiêu khích.

Khí thế lớn mạnh rền vang, khu vực trăm trượng xung quanh Tô Tín đều bị sức mạnh lớn mạnh kia bao phủ, lập tức trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Trương gia, Khâu gia, bốn người bọn họ lập tức biến sắc, bọn họ vội vã nói:

- Sở Giang Vương đại nhân, khoan hãy ra tay! Lời chúng tôi nói đều là sự thật!

Tô Tín nhìn bọn họ, thản nhiên nói:

- Yếu kém mà mơ tưởng giả bộ lớn mạnh, chắc chắn đây là một chuyện rất ngu ngốc, mà việc các ngươi làm bây giờ chính là chuyện ngu ngốc đó. Ta cho các ngươi cơ hội cuối cùng, rốt cuộc Khương gia và Thần Đạo Minh đã xảy ra chuyện gì, khai hết.

Những chuyện ân oán của đám người Lương Châu, Địa Phủ chúng ta không muốn tham dự, cũng không có hứng thú can thiệp. Chỉ cần các ngươi không cản đường Địa Phủ, tất cả đều dễ nói chuyện.

Thái độ này của Tô Tín khiến cho bốn tên võ giả cảnh giới Dung Thần đều cảm thấy nhục nhã.

Dù sao thì bọn hắn cũng là võ giả cảnh giới Dung Thần, đứng đầu một gia tộc, là người có vai vế trong Võ Đạo tông. Kết quả lại bị Tô Tín không coi ra gì, thậm chí trực tiếp đặt bọn họ vào vị trí kẻ yếu, đây vốn là một loại nhục mạ.

Nếu chuyện này xảy ra bên ngoài, sẽ không thiếu kẻ trở mặt với Tô Tín, tranh tài với hắn một trận. Nhưng bây giờ đổi thành Lương Châu, bốn người bọn họ đành phải nhẫn nhịn.

Ưu điểm duy nhất của võ giả xuất thân ở Lương Châu khác với các võ giả xuất thân từ nơi khác, chính là sức chịu đựng, biết xem xét thời cuộc.

Ở nơi bốn bên đều là địch, so với võ lâm Trung Nguyên thì hỗn loạn nguy hiểm hơn gấp trăm lần. Nếu vì một lời không thích hợp đã động thủ, vậy thì chắc chắn người của bọn hắn chẳng còn bao nhiêu ở Lương Châu. Tất cả đều sẽ vì đấu tranh nội bộ mà biến mất sạch sẽ.

Cho nên khi bị Tô Tín phát hiện ra tính toán nhỏ nhặt kia, bốn người cũng không giấu diếm, trực tiếp kể hết những gì họ biết cho Tô Tín.

Qủa thật, vừa rồi bọn hắn cũng không có lừa Tô Tính, chỉ có điều nhiều chỗ nói quá lên mà thôi.

Khương gia thật sự đã gia nhập thế lực Thần Đạo Minh mới nổi lên, mà Thần Đạo Minh này cũng chỉ xuất hiện ở Lương Châu chưa đến một năm.

Nhưng cách làm việc của Thần Đạo Minh cũng không đến mức quá quắt như lời bốn người kia nói. Không hề bá đạo phách lối, chỉ có chút nguy hiểm mà thôi.

Thần Đạo Minh vừa thành lập, chỉ có một châm ngôn, chính là:

- Ai cũng có thể thành thần, đạo tu thành thần, công đức viên mãn, chúng sinh bình đẳng.

Loại châm ngôn này, người bên ngoài sẽ xem như lời lẽ làm mê hoặc lòng người, mà trên thực tế, Thần Đạo Minh cũng

chính là như vậy.

Cạnh tranh ở Lương Châu vô cùng tàn khốc, cá lớn nuốt cá bé, cá con ăn tôm nhỏ. Có thể nói chắc chắc mỗi tháng đều có các thế lực đứng hạng ba thậm chí là hạng hai bị tiêu diệt. Còn về những võ giả ở tầng thấp nhất thì càng thê thảm, không đạt được thực lực ở trên cảnh giới Tiên Thiên, tình hình sẽ trở nên nguy cấp.

Trước đó, Thần Đạo Minh đã lén lút cho người trà trộn tuyên truyền châm ngôn ai cũng có thể thành thần, bất kể thực lực thế nào, chỉ cần gia nhập Thần Đạo Minh thì đều có thể thoát khỏi áp bức, vượt trên mọi người, để bản thân đạt tới viên mãn.

Thứ tín ngưỡng này không ai có thể nói chính xác, nhưng một khi trong lòng thật sự tồn tại một tín ngưỡng, thì không thể tùy tiện thay đổi được.

Tô Tín không tin thần phật, hắn chỉ tin bản thân, cho nên Tô Tín không hiểu cái gì gọi là cuồng tín kia. Dù sao thì trên giang hồ cũng có rất nhiều các tín đồ Phật đạo.

Tuy cái tên Thần Đạo Minh là một liên minh, nhưng nhìn vào cách làm việc của nó, lấy tín ngưỡng và tương lai mê hoặc lòng người. Thông qua những gì thứ này thu nhận các võ giả về Thần Đạo Minh, âm thầm truyền bá. Dệt một tấm lưới lớn, đợi đến cuối cùng vớt trọn một mẻ, sẽ khiến nhiều người kinh hãi không thôi. Phương thức làm việc thế này chính là điệu bộ đúng chuẩn của đám tà giáo, trước kia Bạch Liên giáo cũng thường xuyên làm như vậy.

Nhưng thực lực của Bạch Liên giáo rất mạnh, cách thức làm việc cũng đơn giản đến không ngờ. Bọn họ sẽ không giống Thần Đạo Minh, phí sức tuyên truyền châm ngôn và giáo lý của mình như thế, chỉ dùng tu vi lớn mạnh tẩy não đối phương.

Dạo gần đây Khương gia càng hỗn loạn càng tuột dốc, mắt thấy bây giờ khó giữ vững được cơ nghiệp. Tứ đại gia tộc của thành Lạc Nham lại bắt đầu chuẩn bị ném đá xuống giếng, muốn nuốt trọn Khương gia.

Đây là chuyện thường thấy ở Lương Châu, khi một thế lực suy yếu, dĩ nhiên sẽ bị những thế lực xung quanh nó ra sức chiếm đoạt. Cho dù trước đó, các thế lực có liên kết chặt chẽ đến đâu, thì cũng sẽ không do dự mà làm vậy.

Khương gia lại muốn dựa vào Thần Đạo Minh. Mang cả gia tộc tham gia và Thần Đạo Minh, muốn rời khỏi thành Lạc Nham.

Đương nhiên Tứ gia tộc còn lại của thành Lạc Nham đâu chịu để yên cho Khương gia ra đi như thế. Bọn hắn muốn nuốt miếng thịt béo Khương gia vào miệng mình, mắt thấy đã sắp vào miệng sao có thể để họ đi?

Cho nên lúc đầu, Tứ gia tộc mới chuẩn bị cùng ra tay giữ Khương gia lại. Cuối cùng lại bị người của Thần Đạo Minh đáng lui, điều này khiến Tứ gia tộc bọn hắn kết thù với Thần Đạo Minh. Đồng thời cũng để bọn hắn biết được sức mạnh đáng sợ của Thần Đạo Minh.

Cũng chính vì bọn hắn sợ Khương gia lợi dụng sức mạnh của Thần Đạo Minh để báo thù giúp họ, cho nên trước đó bọn hắn mới khiêu khích Tô Tính ra tay với Thần Đạo Minh.

Bọn hắn không cần Địa Phủ có thể truy sát Thần Đạo Minh như truy sát Ác Nhân Cốc. Nhưng ít nhất để thế lực bên trong Thần Đạo Minh chuyển sự chú ý đi là được rồi.

Tô Tín cau mày, hắn cũng không quản bốn kẻ kia, mà lập tức xoay người rời đi.

Mọi chuyện có chút rắc rối, hắn phải đi thông báo cho đám người Bạch Vô Thường mới được. Ít nhất cũng phải điều tra thêm tình hình trong chuyện Thần Đạo Minh.

Chờ đến khi bóng lưng Tô Tính biến mất không nhìn thấy nữa, vị gia chủ Trương gia mới lắc đầu nói:

- Thời gian gần đây đúng là Lương Châu rất loạn, không nói đến việc Thần Đạo Minh gây sự, bây giờ cả Địa Phủ cũng nhúng tay vào. Cuối cùng vẫn không biết bọn họ đang tìm cái gì, vì sao lại tiêu diệt Ác Nhân Cốc.

Bây giờ Sở Giang Vương của Địa Phủ đánh tới cửa, đương nhiên là vì trong tay Khương gia có thứ hắn muốn. Sớm biết như vậy, chúng ta liên thủ tiêu diệt Khương gia, chiếm đoạt hết mọi thứ. Cũng bớt dẫn đến phiền phức thế này, lại còn để chúng liên kết với Thần Đạo Minh nữa.

Gia chủ Khâu gia hừ lạnh nói:

- Giờ có nói gì cũng vô dụng, muộn rồi, nhưng phong cách làm việc của Thần Đạo Minh vốn rất khiêm tốn, chỉ hi vọng bọn chúng đừng vì một Khương gia mà tới đối phó với chúng ta.

Bốn người đều lắc đầu, bây giờ họ chỉ hy vọng người Địa Phủ thật sự đi tìm Thần Đạo Minh gây phiền phức. Tốt nhất là tiêu diệt như Ác Nhân Cốc, trực tiếp tàn sát Thần Đạo Minh, cứ như vậy họ sẽ không cần phải lo lắng nữa.

Nhưng họ cũng biết đây là mơ ước xa vời chừng nào.

Thực lực của Thần Đạo Minh không phải thứ Ác Nhân Cốc có thể so sánh, chỉ riêng bề ngoài đã thấy rõ thực lực của chúng còn mạnh hơn Ác Nhân Cốc nhiều. Chứ đừng nói đến thực lực ẩn giấu bên trong, có trời mới biết làm cách nào bọn họ lại tụ họp được nhiều cường giả trong thời gian ngắn như thế.

Quan trọng nhất chính là người làm việc trong Thần Đạo Minh đều là kẻ có thủ đoạn cao minh. Chắc chắn bọn họ sẽ không tham lam như Cừu Phi Dư. Nếu biết Sở Giang Vương muốn thứ đồ trong tay Khương gia, thậm chí bọn họ còn chủ động giao ra, sau đó kết thân với Địa Phủ.

Sau khi Tô Tín rời khỏi thành Lạc Nham, hắn cũng chưa đi xa, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, âm thanh sắc bén hóa thành một đạo kiếm khí bằng băng, chém về phía kẻ kia, vô cùng lạnh lẽo, xé rách không trung.

Vốn nơi đó chỉ là một bãi cát vàng, nhưng khi một kiếm của Tô Tín bay đến, phía dưới lại lộ ra một kẻ mặc áo bào màu vàng, áo trước ngực mở lộng, để lộ bắp thịt cứng như sắt.

Mặc dù tướng mạo người vạm vỡ kia thô lỗ, nhưng cũng có thể gọi là hiên ngang oai hùng.

Đối diện với kiếm khí của Tô Tín, hắn chắp tay trước ngực, bộc phát luồng chân khí mạnh mẽ ầm ầm giống như một pho tượng đá lớn, trực tiếp biến kiếm khí kia trở thành không khí vô dụng.

Người vạm vỡ thấy Tô Tín bật cười sảng khoái, vừa định nói gì đó, nhưng sau đó, trong nháy mắt hắn đã thấy Tô Tín tung mình về phía trước, áp sát hắn, nhấc một tay lên xuất hiện một luồng năng lượng to lớn.

Cát vàng dưới ánh mặt trời gay gắt, lại xuất hiện hàn băng địa ngục lạnh lẽo âm tà. Mùi xác chết của Địa Ngục vô tận, xem lẫn với chân khí hàn băng, bao bọc lấy người vạm vỡ bên trong. Ngay cả chân khí của hắn cũng ngưng lại vì luồng hàn khí mạnh mẽ vừa xuất hiện kia.

Tô Tín không hề ngừng lại, tung chưởng hàn băng ra, lập tức xé gió lao về phía người vạm vỡ, uy thế động trời.

Người vạm vỡ to lớn kia giống như bị bão tuyết bao quanh, chân khí lớn mạnh của hắn rót vào bàn tay, bùng nổ mạnh mẽ. Luồng chân khí ấy chia làm hai cực, hóa thành hai khí âm dương đón lấy chưởng hàn băng của Tô Tín. Nhưng vẫn lực bất tòng tâm, năng lực của hắn bây giờ nếu so với sức mạnh lớn mạnh của Tô Tín, chỉ có thể chống đỡ khổ sở.

Thật ra, lúc Tô Tín bất ngờ ra tay tên kia đã chậm chạp, suy nghĩ duy nhất của hắn chính là kẻ này không để lộ thực lực!

Không sai, phản ứng bây giờ của Tô Tín với người vạm vỡ kia đã không bình thường, đơn giản là giống như bị điên.

Biết rằng mặc dù vừa rồi hắn núp ở đó, nhưng lại không có chút địch ý. Điều này thì chỉ có vị Sở Giang Vương của Địa Phủ, cường giả cảnh giới Dung Thần mới có thể cảm nhận được.

Cho dù cuối cùng hắn vẫn bị Sở Giang Vương phát hiện, cuối cùng cũng nhận một đòn kiếm khí của hắn. Nếu diễn biến bình thường, sau khi thấy hắn không có địch ý, vị Sở Giang Vương vừa cười sảng khoái kia sẻ hỏi hắn là ai. Đợi hắn nói hết mọi chuyện và ý đồ của mình khi đến đây, mới xem như nắm chắc thời cơ, chiếm quyền chủ động.

Nhưng không ngờ vị Sở Giang Vương này hoàn toàn không đi theo con đường bình thường, trực tiếp tấn công mạnh mẽ, đánh đến mức khiến hắn hồ đồ.

Mà chuyện kinh dị còn ở phía sau, chưởng pháp hàn băng vừa kết thúc, Tô Tín lại vung tay lên, không ngừng thu nhỏ hàn băng địa ngục lại. Nhưng hàn băng địa ngục này dưới chân khí lớn mạnh của Tô Tín, ngưng tụ thành băng tuyết, hóa thành trường kiếm ngật tràn sát khí, chém về phía người vạm vỡ. Trong nháy mắt đã có ngàn kiếm khí hàn băng lao đến, một chiêu đầy sát ý thế này lập tức khiên người vạm vỡ biến sắc!

Chương 1276 - Không theo lẽ thường

Tô Tín không đi theo lẽ thường khiến cho người đàn ông vạm vỡ kia cực kỳ kinh ngạc, nhưng thật ra Tô Tín chỉ có thói quen nắm giữ tiết tấu trong tay của mình.

Một võ giả lén lút trốn trong chỗ tối bỗng nhảy ra nói nhảm một trận với hắn, không bằng xem thử tài nghệ của người này trước rồi nói sau, nếu như đối phương quá yếu, vậy thì ngay cả tư cách để nói chuyện với hắn cũng không có.

May mà sức mạnh của người đàn ông vạm vỡ kia cũng không tính là yếu, hắn cũng có sức mạnh của hậu kỳ cảnh giới Dung Thần, chắc chắn sức mạnh của người này có thể xếp trong nhóm đầu những người ở cảnh giới Dung Thần, ít nhất thì mạnh hơn nhiều so với đám võ giả cảnh giới Dung Thần của Ác Nhân Cốc đã bị đám người Vương Ngọc giết chết tức thì.

Đối mặt với mấy luồng kiếm khi hàn băng chết chóc của Tô Tín, người đàn ông vạm vỡ kia hét to một tiếng, quanh người có ánh sáng vàng lập loè, đấm ra một đấm, lập tức có chân khí vô tận nổ ra ầm ầm theo nắm đấm đó, kèm đó là tiếng nhạc thiền có hơi thở huy hoàng, lúc này mới có thể ngăn được kiếm khí chết chóc kia của Tô Tín.

Khi thấy Tô Tín còn muốn ra tay nữa, người đàn ông vạm vỡ kia vội vàng lớn tiếng nói.

- Sở Giang Vương chờ đã! Tại hạ là hộ pháp Địa Linh Cao Nguyên Đức dưới trướng của hộ pháp Ngũ Phương của Thần

Đạo Minh, lần này ta đến đây chỉ là muốn kết giao với một số cường giả của Địa phủ, cũng không có ý xấu gì hết!

Nghe thấy tên Cao Nguyên Đức này đã nói rõ thân phận lai lịch của mình, lúc này Tô Tín mới dừng tay, hàn băng Địa Ngục bắt đầu sụp đổ, chính hắn cũng thu lại hơi thở của bản thân.

- Nói sớm có phải tốt hơn không, cứ phải lén lén lút lút trong bóng tối, trốn trốn tránh tránh, lỡ như ta thật sự không ngừng tay mà giết chết ngươi, chẳng phải là oan rồi ư?

Tô Tín lạnh nhạt nói.

Lúc này Cao Nguyên Đức cũng có ý nghĩ muốn hộc máu.

Dù ta muốn nói thì ngươi cho ta cơ hội ngay từ đầu ư?

Tô Tín nhìn Cao Nguyên Đức, lúc này hắn mới có hứng thú với cái gọi là Thần Đạo Minh này.

Trăm nghe không bằng một thấy, Cao Nguyên Đức này chính là người có cảnh giới Dung Thần, nếu như hắn ta là hộ pháp Ngũ Phương gì đó của Thần Đạo Minh, vậy thì chắc chắn có tối thiểu năm người võ giả có cùng sức mạnh như hắn ta trong toàn bộ Thần Đạo Minh.

Mà người có năng lực thu phục năm người bọn họ thì chỉ có người có cảnh giới Dương Thần mà thôi, tính như vậy thì trong toàn bộ Thần Đạo Minh có ít nhất một cường giả cảnh giới Dương Thần, có năm người cảnh giới Dung Thần, mà hắn lại nghe bốn nhà trong thành Lạc Nham nói là Thần Đạo Minh này còn tuyển được không ít võ giả cấp thấp của Lương Châu Đạo, tổng số lượng của những người này đủ cho Thần Đạo Minh trở thành thế lực đứng đầu trên giang hồ.

Dù trong lòng nghĩ như vậy, trong mắt Tô Tín lại lộ ra một chút nghiền ngẫm, nói.

- Thần Đạo Minh? Không ngờ cái tên này lại hay, lúc trước Thiên Đình cũng tên là Thiên Đạo Minh, Thần Đạo Minh của các ngươi muốn học theo Thiên Đình trước kia ư?

Thật ra lý do lúc trước Thiên Đình tự xưng là Thiên Đạo Minh rất đơn giản.

Khi đó có một đám cường giả trên giang hồ mới phát hiện ra Thiên Đình, lúc đầu thì thật ra Thiên Đình rất giống Địa Phủ, đều trực tiếp thu nhận người tài từ thế giới bên ngoài, cuối cùng tạo thành một liên minh.

Hơn nữa Thiên Đình chính là tên của tông môn thời thượng cổ này, dù bọn họ kế thừa công pháp của Thiên Đình, nhưng lại không muốn kế thừa truyền thừa đạo chính thống của Thiên Đình, cho nên bọn họ đổi tên là Thiên Đạo Minh, đương nhiên trong đó còn có ý thay trời hành đạo, khống chế thiên hạ.

Nhưng mà về sau Thiên Đình bị thiệt hại nặng, lúc này mới khiến bọn họ đổi lại cái tên Thiên Đạo Minh mang hàm nghĩa khiêu khích thành Thiên Đình.

Bây giờ cái gọi là Thần Đạo Minh này có chút giống với tên gọi Thiên Đạo Minh của Thiên Đình trước đó.

Cao Nguyên Đức lúng túng lắc đầu nói.

- Sở Giang Vương coi trọng rồi, Thần Đạo Minh của ta không dám so sánh với Thiên Đình, chuyện Thiên Đình dám làm khi xưa, ngay cả nghĩ thôi bọn ta còn không dám.

Hắn thân là võ giả cảnh giới Dung Thần, đương nhiên là biết một vài bí mật khi xưa của Thiên Đình và Địa Phủ.

Dù không biết có phải Thiên Đình bị thiệt hại nặng do đặt tên Thiên Đạo Minh phách lối này không nhưng không thể phủ nhận, lúc bắt đầu mà tỏa ra quá mức kiêu căng thì cũng không có chỗ tốt.

- Nói đi, rốt cuộc lúc nãy ngươi lén lút trốn ở đó là muốn làm gì?

Tô Tín hỏi.

Cao Nguyên Đức chắp tay một cái rồi nói.

- Thật ra chuyện lúc nãy là hiểu lầm, Sở Giang Vương vừa mới ra khỏi thành Lạc Nham, chắc chắn biết được mấy thế gia lớn trong thành Lạc Nham có phẩm hạnh gì.

- Khương gia kia chính là nhà đầu tiên nâng nhà gia nhập vào thế lực võ lâm Thần Đạo Minh, cho nên Minh chủ đại nhân đã

phân phó, nhất định phải giúp bọn họ báo thù, coi như tiện tay tặng chút quà ra mắt cho huynh đệ mới của Thần Đạo Minh ta.

- Nhưng không đợi ta ra tay thì Sở Giang Vương đại nhân đã muốn vào thành, cho nên ta đã nghe rõ ngươi nói với bốn nhà kia thứ mà ngươi muốn.

- Tất nhiên ta sẽ giúp ngươi tìm đồ trong tay của Khương gia và cũng đưa tới cho ngươi, nhưng nhất định ta phải diệt trừ bốn nhà kia, đến lúc đó thì hi vọng Sở Giang Vương đại nhân đừng nhúng tay là được.

Lời Cao Nguyên Đức nói là lời nói thật, lần này Thần Đạo Minh phái hắn tới đây chính là vì yêu cầu diệt trừ hoàn toàn bốn nhà trong thành Lạc Nham kia, cũng khiến cho những thế lực võ lâm muốn gia nhập khác nhìn rõ Thần Đạo Minh ta mới là kẻ sẽ thực sự liều mạng vì đồng minh, cứ là võ giả gia nhập Thần Đạo Minh thì cũng được coi như có chỗ dựa.

Nhưng mà Cao Nguyên Đức bất ngờ đụng phải Sở Giang Vương của Địa Phủ, trong lúc Tô Tín nói chuyện với mấy vị trong thành Lạc Nham thì hắn ta lập tức dùng bí pháp truyền tin tức cho Minh chủ, đương nhiên bây giờ hắn muốn mời chào Tô Tín gia nhập vào Thần Đạo Minh cũng là do chính Minh chủ của bọn họ ra lệnh.

Nói chính xác thì không hẳn là mời chào, mà là một loại mượn hơi và lấy lòng.

Là tầng lớp cao cấp trong Thần Đạo Minh, Cao Nguyên Đức lấy vốn liếng nhà mình, với sức mạnh của Thần Đạo Minh, nếu như chiêu mộ được Sở Giang Vương của Địa Phủ, rồi trở thành thành viên của Thần Đạo Minh, không thể nghi ngờ chuyện đó là người si nói mộng.

Chênh lệch giữa Thần Đạo Minh và Địa Phủ kém hơn một trăm cái kiếm phái Thanh Thành.

Nhưng mà mặc dù không thể biến Sở Giang Vương thành người của Thần Đạo Minh bọn họ, thế nhưng bây giờ là lúc Thần Đạo Minh bọn họ có kế hoạch mở rộng, nếu có thể lôi kéo vị Sở Giang Vương này, có được hỗ trợ của hắn thì không thể nghi ngờ là một sự trợ giúp rất lớn, cho nên trước đó Cao

Nguyên Đức trốn trong bóng tối là vì để tiếp xúc Sở Giang Vương này.

Nào biết vị Sở Giang Vương này lại hoàn toàn không theo lẽ thường, vừa đi lên đã ra tay hết sức, suýt nữa thì đánh hắn ta trọng thương.

Tô Tín nhìn Cao Nguyên Đức, lạnh nhạt nói.

- Mấy thế lực trong thành Lạc Nham không có quan hệ nào với ta cả, về phía Khương gia có đồ mà ta muốn thì là một miếng da thú có viết ký hiệu kỳ lạ mà tổ tiên Khương gia truyền lại, mười ngày sau ngươi đem miếng da thú kia đến phủ Lũng Nam là được.

Nói xong Tô Tín trực tiếp xoay người rời đi, căn bản không cho Cao Nguyên Đức một chút cơ hội nói chuyện.

Lần này Cao Nguyên Đức trợn tròn mắt, hắn không nghĩ ra vị Sở Giang Vương đại nhân này đang nghĩ gì, không phải lúc này hắn nên hỏi mình muốn cái gì ư, tại sao còn chủ động giao đồ của Khương gia cho hắn ta?

Nhưng Sở Giang Vương không hỏi, hắn cũng chỉ có thể kiên trì nói.

- Sở Giang Vương đại nhân chờ đã, tại hạ còn lời muốn nói.

Tô Tín quay đầu nhìn hắn, Cao Nguyên Đức cười lúng túng, chắp tay một cái rồi nói.

- Thần Đạo Minh ta ngưỡng mộ danh tiếng của người trong Địa Phủ đã lâu, vất vả lần này mới gặp được nhau, Minh chủ của Thần Đạo Minh ta là Tả Vô Cương đại nhân muốn mời Sở Giang Vương đi một chuyến.

- Thần Đạo Minh các ngươi có thể lấy được thứ gì?

Tô Tín bỗng hỏi.

Nghe lời Tô Tín thì Cao Nguyên Đức lập tức sững sờ, cái gì gọi là mình có thể lấy ra được thứ gì?

Tô Tín lạnh nhạt nói.

- Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, Thần Đạo Minh của các ngươi không có chút liên quan gì tới ta, bây giờ lại cho ngươi tới tiếp xúc với ta, chắc chắn là có mưu đồ.

- Nhưng với sức mạnh của Thần Đạo Minh các ngươi thì còn chưa có gan ngấm ngầm mưu tín người Địa Phủ, cho nên các ngươi muốn mời ta đến giúp đỡ.

- Đương nhiên, ta nói như vậy cũng không phải nhằm vào Thần Đạo Minh các ngươi, mà cũng không thể tìm ra mấy thế lực có gan ngấm ngầm mưu tin Địa Phủ toàn bộ trên giang hồ.

- Muốn tìm ta giúp đỡ cũng đơn giản, lấy ra được thứ khiến ta động lòng, nếu không thì bây giờ ta rất bận, không rảnh quanh co lòng vòng với Thần Đạo Minh các ngươi.

Khóe miệng của Cao Nguyên Đức nở một nụ cười khổ sở, vị Sở Giang Vương này đúng là thích hầu hạ.

Hắn dám bảo đảm, thả người có tính cách như Sở Giang Vương ra bên ngoài, bất kể là ở trong một thế lực nào thì hắn cũng sẽ bị xa lánh, cũng rất dễ đắc tội với người bên ngoài.

Nhưng thả người này trong Địa Phủ, có thế lực Địa Phủ chống lưng thì dễ hơn nhiều, coi như thái độ của hắn không tốt đi chăng nữa thì vẫn có người của thế lực nào dám láo xược với hắn ư?

Minh Chủ Tả Vô Cương của Thần Đạo Minh bọn họ chính là cường giả cảnh giới Dương Thần, trong thời gian ba năm ngắn ngủi thì đã thu gom các cường giả các phương ở Lương Châu Đạo để xây dựng Thần Đạo Minh, đồng thời còn phát triển nó tới trình độ như bây giờ, theo Cao Nguyên Đức, Tả Vô Cương cũng đã được xưng tụng là có tài trí mựu lược kiệt xuất rồi.

Nhưng dù như thế, khi Tả Vô Cương nhắc tới Sở Giang Vương thì cũng phải dùng một chữ “xin”, mặc dù hắn có cảnh giới Dương Thần, nhưng cũng mang thái độ ngang hàng để nói chuyện với vị Sở Giang Vương này.

Cao Nguyên Đức cười khổ nói

- Thực sự Thần Đạo Minh của ta muốn xin Sở Giang Vương đại nhân hỗ trợ, nhưng mà tại hạ chỉ là một người truyền tin,

không có tư cách hứa hẹn gì với Sở Giang Vương đại nhân.

- Nhưng mà xin các hạ yên tâm, chuyện này là do chính Minh chủ của bọn ta tự mình dặn dò, Thần Đạo Minh ta đã muốn mời Sở Giang Vương đại nhân đến, vậy thì đương nhiên có thể lấy ra món đồ khiến các hạ hài lòng, nếu không thì chuyện này không chỉ là lãng phí thời gian của các hạ, mà cũng lãng phí thời gian của bọn ta, lại còn liều mạng đắc tội Địa Phủ, chuyện này thực sự không có lời.

- Cho nên mời Sở Giang Vương đại nhân đi với ta một chuyến, chắc chắn Thần Đạo Minh của ta có thể cho ra điều kiện khiến các hạ hài lòng.

Cao Nguyên Đức đã nói tới mức này rồi, cuối cùng Tô Tín cũng khẽ gật đầu, chuyện này khiến Cao Nguyên Đức bỗng thở phào.

Móc nối quan hệ với vị Sở Giang Vương của Địa Phủ này thật là quá mệt mỏi, chẳng lẽ người của Địa Phủ đều có tính tình thế này?

Nếu thật sự như vậy, vậy thì người quản lý của Địa Phủ, tức là Địa Tạng Vương trong truyền thuyết lại là nhân vật thế nào, sao lại có thể trấn áp được một đống cường giả có tính tình kỳ lẹ như thế, đó cũng là một chuyện khó khăn.

Cao Nguyên Đức trực tiếp dẫn Tô Tín tiến về căn cứ chính của Thần Đạo Minh, tạm thời buông bỏ chuyện thành Lạc Nham bên này.

So với chuyện lôi kéo cường giả Sở Giang Vương Địa Phủ, chuyện hủy diệt bốn thế lực võ lâm trong thành Lạc Nham chỉ là chuyện nhỏ, lúc nào cũng có thể làm được.

Thời gian Thần Đạo Minh nổi dậy ở Lương Châu Đạo rất ngắn, cũng rất thần bí, cho nên đến giờ vẫn không có ai biết căn cứ chính của Thần Đạo Minh ở chỗ nào.

Cao Nguyên Đức dám ngang nhiên dẫn Tô Tín đến căn cứ chính của Thần Đạo Minh cũng bởi vì thân phận là cường giả của Địa Phủ của Tô Tín.

Thần Đạo Minh của bọn họ có thần bí thế nào cũng không thần bí bằng Địa Phủ, họ có thể che giấu người khác, nhưng việc che giấu ở trước mặt cường giả Địa phủ thì đúng là làm trò hề cho thiên hạ.

Chương 1277 - Tả Vô Cương

Căn cứ chính của Thần Đạo Minh lại rất bí mật, à thật sự nằm dưới một chỗ cát vàng hoang vu, hơn nữa không gian lại còn không nhỏ, nhìn diện tích thì ước chừng khoảng trăm dặm, cũng không biết làm sao mà bọn họ tìm được nơi này.

Nhưng mà theo Tô Tín thì dù nơi này được cho là bí mật, nhưng nếu thật sự có cường giả muốn tìm đến nơi này thì cũng không phải việc khó gì.

Chỉ có có căn cứ chính nằm ở một nơi độc lập không thấy được như Thiên Đình và Địa Phủ thì mới coi là an toàn thật sự.

Hơi thở mạnh mẽ quanh người Cao Nguyên Đức tách cát vàng dưới chân ra, lộ cơ quan cửa đá trong đó, hắn lấy chìa khoá mở cơ quan của cửa đá kia, rồi đưa tay làm dáng xin mời với Tô Tín.

Tùy không gian của chỗ này nằm dưới đất, nhưng trên vách tường bốn phía không gian lại đều được khảm nạm không ít dạ minh châu, khiến cho vùng không gian dưới đất này cũng không có vẻ u ám.

Hai tên đệ tử của Thần Đạo Minh canh giữ ở cửa ra vào, nhìn thấy Cao Nguyên Đức tới thì vội vàng chắp tay nói.

- Tham kiến hộ pháp!

Cao Nguyên Đức gật đầu nói.

- Minh chủ bọn họ có ở đây hết không?

Tên đệ tử kia nói.

- Nghe nói hộ pháp mời cường giả Địa Phủ đến, nên Minh chủ bọn họ đang chờ trong phòng nghị sự.

Cao Nguyên Đức gật đầu, dẫn Tô Tín đi một đường vào Thần Đạo Minh.

Trên đoạn đường đi này, Tô Tín lại thấy được không ít đệ tử Thần Đạo Minh, trong đó có một vài võ giả cảnh giới Hóa Thần đang giảng đạo cho võ giả Tiên Thiên, mà võ giả Tiên Thiên lại giảng đạo cho võ giả Hậu Thiên.

Với tu vi võ đạo hiện giờ của Tô Tín thì hắn có thể cảm giác được, trong quá trình những người này giảng đạo ở đây thì thật sự không giữ lại chút nào, mà hoàn toàn truyền đạt lại thứ mình học được.

Trong Thần Đạo Minh cũng không có sư đồ, tất cả mọi người đều là người của Thần Đạo Minh, tu thần đạo, độ chúng sinh, cùng nhau siêu thoát cực lạc.

Trong mắt Tô Tín lóe lên một chút khó hiểu, ngược lại là vị Minh chủ của Thần Đạo Minh kia lại rất thú vị, khiến hắn nghĩ xem người này muốn làm gì đây? Thật sự muốn thành lập một thế giới thiên hạ thống nhất ư?

Vốn Tô Tín coi Thần Đạo Minh này giống với cái loại tà giáo như Bạch Liên, nhưng mà xem ra bây giờ lại không phải như thế.

Cấp bậc trong Bạch Liên giáo rất nghiêm túc, ngoại trừ cách giạy dỗ tàn nhẫn tẩy não đệ tử của bọn họ, khiến đệ tử biến thành một đống tên cuồng tín và kẻ điên ra thì cũng không có gì khác với các thế gia tông môn trong võ lâm.

Mà Thần Đạo Minh này lại không dùng những giáo lí tẩy não trên tinh thần kia, ngược lại bọn họ đang thật sự làm chuyện này.

Cảm giác được ánh mắt của Tô Tín đặt trên người những võ giả Thần Đạo Minh kia, Cao Nguyên Đức không khỏi nói bằng giọng kiêu ngạo.

- Sở Giang Vương đại nhân, không phải Thần Đạo Minh ta khoe khoang, bây giờ đâu có thế lực võ lâm nào trên giang hồ có thể thật sự suy nghĩ cho đệ tử như Thần Đạo Minh ta?

- Cứ là đệ tử gia nhập Thần Đạo Minh ta, bất kể tất cả mọi người có địa vị cao hay thấp thì đều đối xử như nhau, tài nguyên tu luyện được phân chia theo sức mạnh, Tàng Kinh Các mở cửa cho toàn đệ tử, nếu đệ tử nào có vấn đề không hiểu muốn tiền bối chỉ dạy, vậy chỉ nhất định đệ tử của Thần Đạo Minh ta sẽ biết gì nói nấy.

Trong mắt Cao Nguyên Đức lóe lên một tia sáng khác thường, nói.

- Cao Nguyên Đức ta xuất thân từ tán tu, biết rõ sự khó khăn gian khổ của tán tu.

- Tại sao điểm xuất phát của những đệ tử có xuất thân từ tông môn thế gia lớn lại cao hơn chục lần thậm chí là mấy trăm lần so với đám tán tu bọn ta?

- Vì sao bọn ta đã trải qua khổ tu nhưng kết quả cuối cùng thì vẫn phải coi bọn họ là môn khách, phải nhìn sắc mặt của bọn họ mà làm việc?

- Bây giờ Minh chủ thành lập Thần Đạo Minh này chính là vì tạo cơ hội cho võ giả tán tu bọn ta, một cơ hội chúng sinh bình đẳng!

Tô Tín thản nhiên nhìn Cao Nguyên Đức có chút kích động, thế nhưng âm thầm lắc đầu trong lòng.

Lý tưởng của Thần Đạo Minh nghe giống như rất cao thượng, trên thực tế bọn họ cũng thật sự bởi vì cái khẩu hiệu và cách làm việc này mà tuyển được không ít võ giả có xuất thân từ tán tu, cho nên Thần Đạo Minh mới có thể phát triển tới mức chỉ trong thời gian ba năm ngắn ngủi.

Nhưng mà Tô Tín lại không tán đồng với khẩu hiệu nghe có vẻ rất sôi sục này của bọn họ.

Chúng sinh bình đẳng? Chính câu nói này đã là một chuyện cười lớn!

Chỉ cần là nơi nào có người thì sẽ có chuyện phân biệt địa vị cao thấp, ngay cả bầy khỉ cũng có Hầu Vương dùng sức mạnh để hưởng thụ đặc quyền, chớ nói chi là loài người là vạn vật linh trưởng.

Có vài người thì nói vương hầu tướng lĩnh đâu giống loài người, nhưng trên thực tế những người thành công cũng không khiến chúng sinh bình đẳng, ngược lại chính bọn họ lại trở thành vương hầu tướng lĩnh, mà người thất bại cũng sẽ vĩnh viễn bị giẫm dưới chân, thậm chí ngay cả cơ hội để xoay người cũng không có.

Vị Minh chủ của Thần Đạo Minh này có dã tâm rất lớn, nhưng đáng tiếc, trong mắt của Tô Tín, cái lý tưởng này có chút không thực tế.

Mặc dù ngay cả Cao Nguyên Đức là võ giả cảnh giới Dung Thần cũng bị nó thuyết phục, muốn thành lập một Thần quốc chân chính khiến chúng sinh bình đẳng, nhưng theo Tô Tín, nếu cuối cùng Thần Đạo Minh vẫn không thay đổi ý tưởng của bọn họ, cuối cùng là do bọn họ tự sụp đổ hoặc là sẽ bị những người khác đoạt quyền, biến nó thành một thế lực võ lâm bình thường.

Cái gọi là chúng sinh bình đẳng chỉ có thể xây dựng ở một nơi toàn là thánh nhân quá mức, đặt ở nơi giang hồ tràn đầy tranh chấp lợi ích này thì không thể nghi ngờ rằng cái khẩu hiệu này là một chuyện cười.

Cũng giống như trước đó Cao Nguyên Đức đã nói tất cả tài nguyên tu luyện trong Thần Đạo Minh đều được phân chi theo sức mạnh, trông như là ngang hàng, nhưng trên thực tế nếu như có người ra trận giết địch thu được chiến công, vậy có nên thưởng thêm cho người này không?

Tất cả mọi người cũng nhận được đồ như nhau, có lẽ lúc đầu họ sẽ vì lý tưởng mà liều mạng chém giết, thế nhưng cuối cùng thì cũng có người khó tránh khỏi việc nảy ra ý nghĩ gì khác.

Dù sao cũng nhận được tài nguyên tu luyện như nhau, để cho người khác đi chịu chết, mình an tâm ở phía sau tu luyện không tốt ư?

Đây không phải lòng người quá hiểm ác do Tô Tín tưởng tượng, mà là nhân tính vốn ác, cho tới giờ Tô Tín đã quen dùng cách nghĩ xấu nhất để đoán người khác, cho nên xuất

hiện tình huống này cũng là tất nhiên, chẳng qua là vấn đề thời gian mà thôi.

Chờ đến khi có vài người sinh ra những ý nghĩ này, chắc chắn đó là lúc Thần Đạo Minh sụp đổ.

Nhưng Tô Tín không nói ra những chuyện này, hắn không quen không biết với Thần Đạo Minh, nhắc nhở bọn họ nhiều như vậy làm gì? Hơn nữa chắc chắn bây giờ không ai trong Thần Đạo Minh muốn nghe những lời này của hắn.

Mà Cao Nguyên Đức bên kia lại dõng dạc nói xong lời này thì thấy Tô Tín không có phản ứng, hắn cũng đành phải cười ngượng ngùng hai tiếng, dẫn Tô Tín đi vào phòng nghị sự của Thần Đạo Minh.

Lúc này trong phòng nghị sự của Thần Đạo Minh, người dẫn đầu là một nam tử trung niên mặc chiến giáp màu đỏ, khí thế phi phàm, tướng mạo chính trực, hắn chính là Minh chủ Tả Vô Cương của Thần Đạo Minh, cường giả cảnh giới Dương Thần một tay sáng lập Thần Đạo Minh trong vòng ba năm.

Lai lịch của Tả Vô Cương thần bí, nhưng thật ra một vài người già trong Thần Đạo Minh cũng biết lai lịch của hắn.

Thật ra Tả Vô Cương này chính là một võ giả xuất thân từ Lương Châu Đạo, sau khi tu luyện tới cảnh giới Hóa Thần thì bởi vì trên người hắn không có việc xấu gì, cho nên hắn rời khỏi Lương Châu Đạo bắt đầu xông xáo Trung Nguyên, từng đảm nhận làm môn khách và khách khanh trong vài thế lực võ lâm lớn của Trung Nguyên.

Nhưng mà sau này lại không có tin tức về Tả Vô Cương, chờ đến khi hắn xuất hiện lần nữa ở Lương Châu Đạo thì hắn đã có tu vi cảnh giới Dương Thần, liên hợp với mấy võ giả cảnh giới Dung Thần cùng chung chí hướng thành lập Thần Đạo Minh, chỉ dùng thời gian ba năm như là lăn cầu tuyết phát triển cho tới mức như bây giờ, tốc độ đó có thể gọi là đáng sợ.

Dưới vị trí của Tả Vô Cương chính là hộ pháp Ngũ Phương, nhưng mà bây giờ thiếu một người Cao Nguyên Đức.

Mà ngoại trừ năm hộ pháp Ngũ Phương cảnh giới Dung Thần ra, Thần Đạo Minh còn có hơn mười đường chủ cảnh giới

Dung Thần và mấy chục Hương chủ cảnh giới Hóa Thần Cảnh, hơn nửa bọn họ đều không ở nơi này, họ đều ẩn nấp ở những nơi khác trong Lương Châu Đạo, có người đang thi hành các loại nhiệm vụ, cũng có người đi mời chào đệ tử cho Thần Đạo Minh.

Sau khi Cao Nguyên Đức đưa Tô Tín đến trong phòng nghị sự, tất cả đám người Tả Vô Cương đều đứng lên chắp tay làm lễ với Tô Tín, Tả Vô Cương còn trực tiếp ra đón tiếp, trên mặt mang vẻ vui mừng nói

- Quả nhiên Sở Giang Vương của Địa Phủ không tầm thường, nghĩ đến việc Vạn Độc Ma Quân Cừu Phi Dư của Ác Nhân Cốc cũng chết trên tay các hạ rồi, phải biết rằng dù ta muốn giết hắn thì cũng phải bỏ chút sức lực.

Tô Tín chắp tay một cái, lạnh nhạt nói:

- Tả Minh chủ khách khí rồi, không biết rốt cuộc Tả Minh chủ mời tại hạ đến đây là cần làm gì?

Tả Vô Cương cười to nói.

- Sở Giang Vương đừng vội vàng, ngươi yên tâm, chắc chắn sau này ta sẽ cho ngươi một cái giá thỏa mãn.

Tô Tín lạnh nhạt nhìn vị Tả Vô Cương một tay thành lập Thần Đạo Minh, hình tượng của hắn trong tưởng tượng của Tô Tín tệ hơn rất nhiều.

Ban đầu, Tô Tín nghĩ Tả Vô Cương này sẽ có hình tượng một tên thần côn lải nhải mới đúng, nhưng không nghờ hắn ta lại có dáng vẻ oai hùng khí phách. Nhưng Tô Tín có thể khẳng định vị Tả Minh chủ này không đơn giản, hơi thở trên thân hắn khẽ mạnh khẽ yếu, không cách nào nói rõ được, cực kỳ quái lạ, ít nhất Tô Tín chưa từng thấy loại hơi thở này, cũng không giống với con đường võ đạo của nhiều thế lực trên giang hồ nhưng lại vô cùng mạnh.

Khi hơi thở trên người hắn mạnh nhất thì thậm chí có thể sánh vai với cường giả cảnh giới Dương Thần như Đại Thế Chí Thượng Sư của Mật tông hoặc là Huyền Minh của Thiếu Lâm Tự, nhưng khi yếu đi chỉ bằng mức lão tổ của Tô gia.

Rõ ràng là sau khi vị Tả Vô Cương Tả Minh chủ này mất tích ở võ lâm Trung Nguyên thì cũng đã chiếm được kỷ ngộ nào đó, cho nên mới thăng cấp lên cảnh giới bây giờ.

Tả Vô Cương tự mình dẫn Tô Tín tới một chỗ ngồi gần hắn, rõ ràng là dành cho Tô Tín một sự tôn trọng rất lớn.

Phần tôn trọng này một là tới từ thân phận người trong Địa Phủ của Tô Tín, mà một phần khác bắt nguồn từ sức mạnh của Tô Tín.

Lời nói vừa rồi của Tả Vô Cương cũng không phải là đang lấy lòng Tô Tín, mà đang nói thật.

Vạn Độc Ma Quân Cừu Phi Dư có thể tránh thoát sự đuổi giết của võ lâm chính đạo Trung Nguyên nhiều lần thì chắc chắn không phải là hạng người dễ đối phó gì, nếu đổi thành Tả Vô Cương giết hắn thì cũng không thành vấn đề nhưng cũng phải bỏ chút sức lực.

Kết quả là Cừu Phi Dư lại chết trong tay Sở Giang Vương của Địa Phủ, có thể tưởng tượng được sức mạnh của hắn mạnh cỡ nào.

Đừng thấy Tô Tín có cảnh giới Dung Thần mà lầm, chỉ dựa vào chiến tích này của hắn thì đã có tư cách bàn luận một cách ngang hàng với cường giả cảnh giới Dương Thần.

Sau khi Tô Tín vào chỗ, Tả Vô Cương phất tay, lập tức có mấy đường chủ Thần Đạo Minh ra ngoài, mang vào một nhóm người.

Những đường chủ này của Thần Đạo Minh có sức mạnh kém Cao Nguyên Đức trong hộ pháp Ngũ Phương một chút, thế nhưng bọn họ cũng đều là võ giả cảnh giới Dung Thần hàng thật giá thật, mà Tô Tín cũng không nhận ra những người được bọn họ mang vào, nhưng những người này đều là người có cảnh giới Dung Thần, nhìn khí thế và thần thái trên những người này, rõ ràng những người này đều là nhân vật chưởng môn của một phái hoặc là gia chủ của một nhà.

Chương 1278 - Không nên hỏi, đừng hỏi!

Khi Tô Tín biết Khương gia thành Lạc Nham gia nhập Thần Đạo Minh, trước mắt người của Thần Đạo Minh nhiều như vậy, có thể nhận ra là thế lực cai quản số một Lương Châu, hắn phải làm gì đây? Thu thập toàn bộ ư?

Không phải Tô Tín xem thường Thần Đạo Minh, mà thật sự bây giờ Thần Đạo Minh chưa có tư cách này.

Chuyện tu thần của Thần Đạo Minh, khẩu hiệu phổ độ chúng sinh, còn có thể lừa gạt những võ giả lang thang bình thường, nhưng muốn mọi thế lực võ lâm ở Lương Châu đều gia nhập Thần Đạo Minh của hắn, chắc chắn đây là điều không thể.

Hơn nữa ở Lương Châu còn có Hoàng Tuyền giáo, là một trong Cửu Ngục Tà Ma. Thế lực của Hoàng Tuyền giáo không yếu, trong tông môn có mấy người là cảnh giới Dung Thần tọa trấn, với thực lực hiện tại của Thần Đạo Minh thì tuyệt đối không thể địch lại.

Nhưng Tô Tín cũng không hỏi nhiều, hắn chỉ muốn xem thử cuối cùng thì Thần Đạo Minh này đang muốn làm cái gì.

Lúc này, những vị gia chủ và chưởng môn cũng nhìn thấy người ngồi bên cạnh Tả Vô Cương.

Y phục đen tuyền, đeo mặt nạ, vị này chính là Sở Giang Vương, cường giả Địa Phủ, trước đó đã gây náo động lớn ở phủ Lũng Nam.

Tả Vô Cương cười to nói:

- Các vị, trước đó ta đã nói, không nên suy nghĩ bi quan như vậy, chưa chắc lần này Thần Đạo Minh chúng ta sẽ thua.

Hiện tại, ta đang muốn lôi kéo Sở Giang Vương, cường giả Địa Phủ, mấy vị đường chủ đều đang ra sức lôi kéo cường giả ngoài Thần Đạo Minh, nếu thêm một người liên thủ, có thể chúng ta sẽ thống nhất toàn bộ sức mạnh ở võ lâm Lương Châu!

Dựa vào một nửa sức mạnh của Lương Châu, chẳng lẽ còn sợ không đối phó nổi Anh Hùng Hội ư?

Tô Tín nhướng mày, sao lại liên quan đến Anh Hùng Hội rồi?

Đương nhiên Tô Tín biết Anh Hùng Hội trong Thiên Hạ Thất bang, đó là một trong những bang phái đứng đầu võ lâm chính đạo.

Nói nghiêm chỉnh thì Thiên Hạ Thất bang cũng không tính là tông môn chính đạo, những cũng không thể xem là tông môn ma đạo.

Đa phần Thiên Hạ Thất bang đều có xuất thân từ dân gian, mỗi đời đều có mấy anh hùng hào kiệt xây dựng thế lực chiếm cứ một phương, ví dụ như minh chủ Tranh Kiếm Minh, Địch Kinh Phi.

Nhưng Thiên Hạ Thất vẫn không giống với các bang phái lớn khác trên giang hồ. Cho nên trong các thế lực lớn trên giang hồ, Thiên Hạ Thất bang là nơi thường xuyên thay đổi nhất, thậm chí truyền thừa hai hay ba trăm năm cũng không giữ gìn được.

Trong Thiên Hạ Thất bang chỉ có Anh Hùng Hội là ngoại lệ.

Khoảng chín trăm năm trước, khi đó thiên hạ đại loại, ngày đó Đại Tấn còn chưa thống nhất thiên hạ, chiến loại diễn ra khắp nơi, cũng là thời điểm suy thoái nhất của võ lâm Trung Nguyên.

Khi đó Kim Trướng Hãn Quốc có ý đồ muốn tranh giành Trung Nguyên, đụng phải Anh Hùng Hội, cường giả cảnh giới Chân Vũ “Mạc Vong Thiên Hạ” ” Mạc Thanh một mình cưỡi ngựa xâm nhập vào thảo nguyên ám sát quốc sư Tát Cách Nhĩ của Kim Trướng Hãn Quốc. Tự hủy cảnh giới Chân Vũ, không chỉ kéo đệ nhất cường giả thảo nguyên xuống địa ngục, mà còn mang theo hơn vạn binh mã của Kim Trướng Hãn Quốc chôn cùng. Khiến Kim Trướng Hãn Quốc bị thương nguyên khí lớn, mất mấy trăm năm mới có thể miễn cường phục lại.

Theo Tô Tín biết, lực phá hoại của cường giả Chân Vũ không khác với vũ khí hạt nhân là mấy. Nếu một cường giả cảnh giới Chân Vũ liều mạng, thậm chí còn có thể làm bị thương nguyên khí một nước, có thể tưởng tượng được uy lực thế nào.

Mặc dù, sau chuyện này Anh Hùng Hội cũng bị tổn thất, thế nhưng dù sao đi nữa thì Mạc Thanh cũng tử trận vì võ lâm

Trung Nguyên. Cho nên thực lực của Anh Hùng Hội vẫn còn kém xa Thiếu Lâm Tự, trên thực tế lại là một trong những chính đạo đứng đầu võ lâm Trung Nguyên, ngay cả Thiếu Lâm Tự cũng phải tán dương.

Nhưng sau này, thanh thế của Anh Hùng Hội đã có chút xuống dốc, mặc dù lúc trước Mạc Thanh có ân với toàn bộ võ lâm Trung Nguyên. Dù sao cũng đã trải qua chín trăm năm, những cường giả cùng thời với Mạc Thanh đã sớm chết hết, có ân tình nào kéo dài lâu như vậy ư?

Thực tế mà nói, trên giang hồ vẫn lấy thực lực để nói chuyện, cho nên bây giờ Anh Hùng Hội chỉ là một danh hiệu dễ nghe, thật ra Thiên Hạ Thất bang cũng chỉ có thể xem là thế lực hạng trung trên giang hồ mà thôi.

Lúc này, Tô Tín thản nhiên nói:

- Tả Minh chủ, ta cần một lời giải thích, vì sao cuối cùng lại thành liên quan đến Anh Hùng Hội vậy?

Tả Vô Cương cười nói:

- Sở Giang Vương không cần phải gấp, ta sẽ cho ngài một câu trả lời thỏa đáng.

Nói xong, Tả Vô Cương lập tức vung tay lên, một vị đường chủ cảnh giới Dung Thần đi tới, dâng lên một mảnh da thú có văn tự kỳ lạ.

Tả Vô Cương nói:

- Lúc trước vị này là gia chủ Khương gia, Khương Cửu Thần, bây giờ lại là đường chủ của Thần Đạo Minh chúng ta.

Sở Giang Vương muốn tấm da thú kia của Khương gia, nên ta đã sai bọn họ chuẩn bị xong, thế nhưng đây chỉ là lễ gặp mặt mà thôi.

Trước đó, Cao Nguyên Đức đã thông qua bí pháp nói yêu cầu của Tô Tín cho Tả Vô Cương biết, cho nên hắn mới lập tức phân phó Khương Cửu Thần lấy khối da thú trong tộc ra giao cho Sở Giang Vương của Địa Phủ làm quà gặp mặt.

Đương nhiên Tả Vô Cương cũng không ép buộc, tất cả đều do Khương Cửu Thần chủ động giao ra.

Khương Cửu Thần không ngốc, Khương gia bọn họ đều đã gia nhập Thần Đạo Minh, đồ của hắn cũng là của Thần Đạo Minh, mặc dù Tả Vô Cương không yêu cầu, hắn lại không thể không biết tốt xấu được.

Nói thật tấm da thú kia là gì bọn hắn cũng không biết, chỉ biết truyền thừa của tổ tiên.

Địa vị tổ tiên Khương gia lớn đến kinh người, cho nên bên trong Khương gia có giữ lại không ít đồ kỳ lạ. Nhưng đa phần bọn họ đều không biết cách dùng, trong thời gian dài đã làm lụi bại hào quang do tổ tiên Khương gia để lại.

Tuy tấm da thú này làm từ lông thú thượng cổ, thế nhưng thật ra chỉ rộng khoảng một thước, vốn không thể dùng.

Bọn hắn cũng đã mời người nghiên cứu phù văn kỳ lạ phía trên nhưng đều không hiểu gì, cho nên vẫn luôn xem như phế vật vứt trong gốc của gia tộc.

Bây giờ, Sở Giang Vương của Địa Phủ lại nói muốn lấy thứ này, tất nhiên cũng vì thứ đồ chơi này mà Địa Phủ đã hủy diệt Ác Nhân Cốc. Lúc đó mới biết thứ đồ này có lai lịch rất lớn, chính là một bảo vật.

Lòng tham không đáy, nếu như là Khương Cửu Thần ngày trước, có lẽ còn biết âm thầm giở chút thủ đoạn để chiếm hữu, mang theo người trong tộc ẩn nấp hoặc bán bảo bối không biết tên này với giá tốt.

Nhưng bây giờ hắn đang ở dưới mắt Tả Vô Cương, rõ ràng Tả Vô Cương muốn giao da thú cho Sở Giang Vương, lúc này hắn không biết điều sẽ có kết quả ra sao, Khương Cửu Thần không dám nghĩ đến.

Tô Tín cầm da thú lên xem xét, là hàng thật không thể nghi ngờ, nhưng bỗng nhiên lúc này Khương Cửu Thần lại đột nhiên hỏi:

- Không biết tấm da thú của Khương gia có lai lịch thế nào, vì sao lại khiến Sở Giang Vương, cường giả Địa Phủ nhìn trúng

vậy?

Tô Tín liếc hắn một cái, thản nhiên nói:

- Không cần biết thì đừng hỏi, có những thứ ngươi không có tư cách để biết.

Lời của Tô Tín không phải cuồng vọng, hắn nói sự thật.

Phiến đá bạch ngọc có liên quan đến câu đố trường sinh, ảnh hưởng đến cả một hệ thống tu luyện, thậm chí còn liên quan đế việc khi xưa Nhân Hoàng phi thăng. Xem ra loại cấp bậc huyền diệu này đã vượt xa giang hồ, một số cường giả cảnh giới Dương Thần không có thế lực gì thì cũng không có tư cách tìm hiểu. Một kẻ cường giả Dung Thần đã thần phục Thần Đạo Minh thì có tư cách gì để hỏi chuyện này.

Biết càng nhiều càng chết nhanh, thật sự Khương Cửu Thần trước mặt không có tư cách tìm hiểu vật này, cho dù hắn có đột phá lên Dương Thần cũng không có tư cách như thế.

Nhưng lời của Tô Tín đối với Khương Cửu Thần lại chính là một sự sỉ nhục nặng nề.

Thật ra vừa rồi Khương Cửu Thần hỏi lai lịch của tấm da thú cũng chỉ vì không cam tâm giao một bảo vật ra như vậy mà thôi.

Cho dù hắn biết hiểu được giá trị của da thú thì càng đau lòng hơn, thế nhưng đây là bệnh chung của tất cả mọi người, mất đi một món bảo vật, ít nhất cũng phải để ta biết ta đã ném thứ gì đi chứ?

Kết quả hắn không ngờ Sở Giang Vương của Địa Phủ lại trả lời hắn như thế, giọng điệu khinh thường kia càng kích động võ giả cảnh giới Dung Thần này hơn.

Mặc dù Tô Tín chỉ nói sự thật, thế nhưng Khương Cửu Thần nghe vào tai lại là sỉ nhục coi thường.

Lúc này, Khương Cửu Thần mới tức giận nói:

- Ý của Sở Giang Vương đại nhân là gì? Dù sao đây cũng là đồ tổ tiên Khương gia chúng ta truyền lại, bây giờ giao cho

ngài cũng được nhưng đến tư cách biết nó có nghĩa là gì mà ta cũng không có, đây là đạo lý gì?

Tô Tín liếc mắt nhìn hắn, rồi thản nhiên nói:

- Ngươi cho ta ư? Nếu gia chủ Khương gia không muốn đưa cũng được, đến lúc đó ta sẽ tự tìm đến cướp.

Khi ấy ta vẫn sẽ nói câu vừa rồi, có nhiều thứ ngươi không có tư cách để biết, không nên cố đi tìm hiểu, sẽ chỉ làm bản thân gặp họa, đối nhân xử thế, không được hồ đồ mà phải thật chính xác.

Khương Cửu Thần hừ lạnh một tiếng:

- Tự ngài cướp ư? Được, được thôi, không hổ là cường giả xuất thân Địa Phủ, quả nhiên phách lối!

Hôm nay, ngay tại chỗ này, ta rất muốn xem thử ngài đoạt tấm da thú của Khương gia ở Thần Đạo Minh này thế nào!

Thật ra Khương Cửu Thần biết, chỉ dựa vào sức mạnh Khương gia của hắn, nếu hắn không giao da thú trước mắt cho cường giả Địa Phủ, thì rất có thể Khương gia bọn hắn sẽ bị diệt môn, cuối cùng da thú vẫn bị cướp đi.

Nhưng bây giờ hắn lại là đường chủ của Thần Đạo Minh, có Thần Đạo Minh che chở, hắn không sợ Sở Giang Vương này.

Người trong Địa Phủ mạnh hơn cũng chỉ cảnh giới Dung Thần, chẳng lẽ còn mạnh tới mức cảnh giới Hóa Thần cũng bị cảnh giới Dương Thần của Tô Tín chém chết ư?

Nhưng Tả Vô Cương lại cau mày.

Hắn chủ động bảo Khương Cửu Thần giao da thú ra vì muốn kết thân với Sở Giang Vương, nào ngờ cuối cùng tên Khương Cửu Thần này lại diễn một màn như vậy.

Nếu không muốn giao da thú thì nói sớm, tất nhiên hắn sẽ trao đổi thứ khác với Khương Cửu Thần.

Trước đó Khương Cửu Thần đã đồng ý, sao bây giờ lại mở miệng chọc giận Tô Tín, vốn muốn kết mối giao hảo, bây giờ lại thành giương cung bạt kiếm, điều này khiến Tả Vô Cương tức giận trong lòng.

Lúc này, mấy kẻ chưởng môn, tông chủ bên ngoài Lương Châu cũng thờ ơ lạnh nhạt.

Tả Vô Cương còn muốn mượn danh Sở Giang Vương của Địa Phủ thuyết phục bọn họ, bây giờ bọn hắn vừa nhìn mới biết, hóa ra Sở Giang Vương của Địa Phủ không có một chút quan hệ với Thần Đạo Minh hắn, chẳng qua giao dịch vì lợi ích mà thôi.

Hình như giao dịch có trục trặc, còn vị minh chủ Thần Đạo Minh kia lại không khống chế nổi thủ hạ của mình, cái này mới là vấn đề lớn.

Chương 1279 - Bí ẩn về di hài của Mạc Thanh Hồi

Tả Vô Cương tạo mối quan hệ tốt với Tô Tín tất nhiên là bởi hắn đã có mưu kế của chính mình, có thể nói rằng trước mắt sự tồn tại của vị Sở Giang Vương Địa phủ này thậm chí có thể làm cho kế hoạch của hắn có được tỷ lệ thành công lớn hơn ba phần.

Trong chuyện này hiển nhiên có nhờ vào thực lực khủng khiếp của vị Sở Giang Vương này, nhưng càng nhiều hơn thế chính là bởi thân phận của hắn tại Địa phủ.

Loại chuyện mượn uy dựa thế như vậy Tả Vô Cương cũng đã từng làm rồi, mà uy thế của Địa phủ quả thật là rất lớn.

Giống như mới vừa rồi, thấy Sở Giang Vương của Địa phủ lại đã ở tại Thần Đạo Minh, mấy vị võ giả còn lại ở Lương Châu đạo đều lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là cũng đã bị làm cho hoảng hốt.

Hiện tại tên Khương Cửu Thần kia không biết tốt xấu chọc giận vị Sở Giang Vương này, nhưng mà vì kế hoạch của mình, Tả Vô Cương cũng chỉ định khiển trách hắn một phen, rồi cho Sở Giang Vương một lời giải thích.

Chỉ có điều là không đợi hắn lên tiếng thì Tô Tín đã cười ầm lên, lạnh lùng nói:

- Ngươi có muốn biết tấm da thú này thật ra là cái gì không?

Hiện tại có nhiều người ở đây thế này, nếu như ngươi muốn biết, ta cũng có thể nói cho ngươi biết, chẳng qua ngươi cũng phải hỏi bọn hắn xem, ai dám nghe bí mật này?

- Họa từ miệng mà ra, cho dù có nhiều chuyện là ngươi không cẩn thận biết đến, thì đó vẫn cũng là sai lầm, không thể không hồ đồ được ư?

- Bây giờ ta sẽ nói ra ở chỗ này, bất cứ ai muốn nghe kể về bí mật trong tấm da thú ta đều có thể nói cho người đó biết, để rồi cũng sẽ biết được rằng biết về chuyện mình không nên biết thì sẽ có kết quả gì, nếu có ai muốn thì đều có thể đi!

Tô Tín vừa nói ra những lời ấy, sắc mặt của tất cả mọi người ở đây đều lập tức biến đổi.

Lời nói này của Tô Tín căn bản là đang uy hiếp bọn họ, nhưng kể cả bọn hắn có biết thì cũng vô dụng.

Nếu như trong tấm da thú nhìn như tầm thường này thật sự có bí mật kinh thiên động địa nào đó, vậy thì ai trong số tất cả mọi người ở đây có thể gánh chịu nổi điều bí mật này? Chỉ sợ cho dù là cái vị Tả minh chủ kia của Thần Đạo Minh cũng không thể gánh nổi!

Hơn nữa nhìn vào thái độ ra tay đột ngột của Địa phủ lần này cũng đủ để biết rằng, chắc chắn là vật này cực kỳ quan trọng đối với bọn hắn, đến lúc đó thì ai trong số đám người bọn họ có thể gánh chịu nổi chuyện liên quan đén Địa phủ?

Bây giờ những người này thực sự chỉ hận không thể xé rách miệng của tên Khương Cửu Thần kia, chính là hắn không biết điều mà lắm lời, để rồi bây giờ mới gây ra loại chuyện như thế này.

Mặc dù trước đó bọn họ cũng rất hiếu kỳ về tấm da thú kia, nhưng lúc này khi đã nhìn thấy thái độ của Sở Giang Vương, bọn họ không còn muốn nghe về bí mật này nữa.

Khuôn mặt Khương Cửu Thần đỏ bừng, hiển nhiên là có phần không xuống đài được.

Nếu như tên Sở Giang Vương này thật sự là tồn tại Dương Thần Cảnh thì cũng thôi, hắn có thể thẳng thắn xin lỗi chịu

thua, xem như bỏ qua chuyện này.

Nhưng vấn đề là bây giờ tênSở Giang Vương này lại cũng có tu vi Dung Thần Cảnh giống như hắn, cho dù hắn biết nếu so về thực lực thì Sở Giang Vương vẫn mạnh hơn hắn rất nhiều, nhưng bọn hắn lại đều ở cùng một cảnh giới, có thể giao đấu ngang hàng với nhau.

Coi như là lúc trước Khương Cửu Thần gọi Sở Giang Vương một tiếng đại nhân, nhưng một tiếng "đại nhân" này hắn gọi cũng không phải là vì bản thân Sở Giang Vương hắn, mà là thân phận của hắn ở Địa phủ.

Chính bởi vì như thế, nếu bây giờ để cho Khương Cửu Thần nói lời xin lỗi và nhận thua với một vị võ giả ở cùng cảnh giới, hắn hắn thật sự không thể làm được.

May mà lúc này Tả Vô Cương đã trực tiếp lên tiếng xoa dịu bầu không khí:

- Được rồi, chuyện này chẳng qua chỉ là một cái hiểu lầm mà thôi, ta còn định kể lại một số chuyện đã xảy ra lần này cho Sở Giang Vương nghe đây.

Dứt lời, Tả Vô Cương liền nói ra hết thảy chân tướng, thật ra thì đúng là chuyện này có quan hệ với Anh Hùng Hội, hơn nữa còn có quan hệ rất lớn.

Chín trăm năm trước hội chủ Anh Hùng Hội Mạc Thanh Hồi vì võ lâm Trung Nguyên mà đã đánh một trận huyết chiến với Kim Trướng Hãn quốc, cuối cùng Mạc Thanh Hồi tự đánh vỡ Chân Vũ Pháp Tương, đồng quy vu tận với quốc sư Tát Cách Nhĩ của Kim Trướng Hãn quốc vả cả hơn vạn binh tinh nhuệ cưỡi xạ điêu.

Chuyện này rất nhiều người đều biết, nhưng mà trong chuyện này lại có chút điểm đáng ngờ, trong đó điểm đáng ngờ lớn nhất chính là thi thể của Mạc Thanh Hồi ở đâu?

Phải biết rằng ban đầu Mạc Thanh Hồi đúng là cùng những người đó của Kim Trướng Hãn quốc đồng quy vu tận, chắc chắn không sai, nhưng hắn chỉ liều mạng tự đánh vỡ Chân Vũ Pháp Tương, chứ không phải là tự bạo giống như Thiên Ma Giải Thể, hắn là phải có thi thể lưu lại mới đúng.

Ban đầu Mạc Thanh Hồi giết nhiều người Kim Trướng Hãn quốc như thế, nếu như thi thể của hắn bị người của Kim Trướng Hãn quốc lấy được, chắc chắn là sẽ ngược đãi thi thể hắn cho hả giận.

Nhưng thực tế thì sau trận chiến ấy, người của Kim Trướng Hãn quốc căn bản cũng không nhìn thấy thi thể của Mạc Thanh Hồi.

Mà người của Anh Hùng Hội cũng đang tìm kiếm thi thể của Mạc Thanh Hồi.

Suy cho cùng vị này là vị cường giả Chân Vũ Cảnh thứ nhất của Anh Hùng Hội bọn hắn, cũng là niềm kiêu ngạo của Anh Hùng Hội bọn hắn hiển nhiên là bọn họ cũng muốn tìm được thi thể của Mạc Thanh Hồi để cung phụng, cho dù không có thi thể, thì có một hai món di vật cũng tốt rồi.

Kết quả đến cuối cùng Anh Hùng Hội lại hoàn toàn chẳng được gì, ngay cả di vật bọn họ cũng là không tìm được.

Nghe đến đó, Tô Tín không khỏi hướng đôi mắt nhìn về phía Tả Vô Cương, ánh mắt tràn ngập sự kỳ quái hỏi:

- Nói như vậy là các ngươi đã tìm được thi thể của Mạc Thanh Hồi rồi, cho nên mới phải lo lắng Anh Hùng Hội trả thù? Chẳng qua ngươi muốn thi thể của hắn để làm gì?

Đối với tất cả mọi người trên giang hồ mà nói, hài cốt của những tiền bối đi trước này chẳng qua chỉ để kính ngưỡng và tế bái, không có chút tác dụng nào, dĩ nhiên đám người Cản Thi Phái kia là ngoại lệ.

Theo lý mà nói nếu như Tả Vô Cương tìm được hài cốt của Mạc Thanh Hồi rồi, hắn trực tiếp trả lại hài cốt cho Anh Hùng Hội mới chính là lựa chọn tốt nhất.

Nghênh đón hài cốt tổ tiên trở về chính là chuyện lới, đặc biệt là Mạc Thanh Hồi có ý nghĩa quá lớn với Anh Hùng Hội, có thể nói uy vọng của Mạc Thanh Hồi ở bên trong Anh Hùng Hội nếu so với cái vị tổ sư môn phái sáng lập ra Anh Hùng Hội kia thì thậm chí còn cao hơn.

Chẳng qua cũng chính là bởi vì như thế, chắc chắn là Anh Hùng Hội sẽ cho Tả Vô Cương một món thù lao hợp lý, hơn nữa Tả Vô Cương cũng sẽ nhận được thiện cảm của Anh Hùng Hội.

Nhưng bây giờ thấy ý định của tên Tả Vô Cương này như là muốn độc chiếm hài cốt, vậy thì rốt cuộc hắn ta có âm mưu gì? Dù sao hắn ta cũng không phải là người của Cản Thi Phái.

Can đầu Mạc Thanh Hồi đã có tu vi Chân Vũ Cảnh, tất cả các loại công pháp của Anh Hùng Hội đều đã bị hắn rót vào trong đầu, thế nên có lẽ là trong nhẫn không gian của hắn ngay cả công pháp cũng không có.

Hơn nữa ở trận chiến ấy ngay từ đầu Mạc Thanh Hồi đã có ý định muốn liều mạng, trên người có chút bảo bối gì đều cũng đã bỏ ra ngoài, cho nên bây giờ nhận lấy bộ hài cốt kia của Mạc Thanh Hồi cũng chỉ có thể dùng để cúi đầu cúng bái mà thôi.

Tả Vô Cương trầm giọng nói:

- Không phải là chúng ta tìm được thi thể của Mạc Thanh Hồi, mà là tìm được đầu mối vê thi thể của Mạc Thanh Hồi.

- Trước kia sau khi Mạc Thanh Hồi tự đánh vỡ Chân Vũ Pháp Tương ở trận chiến ấy thì cũng vẫn chưa hoàn toàn tử vong, mà vãn còn lưu lại một tia linh trí mơ hồ.

- Sức sống của cường giả Chân Vũ Cảnh vô cùng mạnh mẽ, cho dù là tự đánh vỡ Chân Vũ Pháp Tương dẫn đến nguyên thần của mình cũng hoàn toàn tiêu tan, nhưng một tia chấp niệm còn sót lại kia vẫn có thể khiến cho hắn cử động.

- Những võ giả của Kim Trướng Hãn quốc kia cũng bị Mạc Thanh Hồi dọa cho bể mật, rút lui đến hơn vài chục dặm, cho đến khi cảm thấy là trận chiến đấu đã kết thúc thì bọn họ mới dám trở lại, hiển nhiên là không nhìn thấy thi thể của Mạc Thanh Hồi rồi.

- Ban đầu Mạc Thanh Hồi thật sự cũng muốn trở lại Anh Hùng Hội, chỉ có điều là bởi vì nguyên thần của hắn đã hoàn toàn tiêu tan, một chút linh trí còn sót lại kia lại khiến cho hắn đi nhầm phương hướng, đi tới Lương Châu đạo này.

- Nhưng mà khi đó chút linh trí còn sót lại của Mạc Thanh Hồi cũng đã gần tiêu tan hết, không đủ để chống đỡ giúp hắn trở lại Anh Hùng Hội nữa, thế nên Mạc Thanh Hồi liền dùng một tia lực lượng cuối cùng đưa chính mình vào giữa lòng núi, tự mai táng chính bản thân mình.

- Cường giả Chân Vũ Cảnh dùng một tia lực lượng cuối cùng trong cơ thể của mình để bày cấm chế, với lực lượng của ta bây giờ thì không cách nào mở ra được, cho đu là lấy lực lượng của tu vi Dương Thần Cảnh thì cũng không thể mở ra, trừ khi có cường giả Chân Vũ Cảnh đích thân ra tay mới được.

- Nhưng mà cũng không biết là trong lòng Mạc Thanh Hồi vẫn còn chấp niệm hay không mà lại để lệnh bài chưởng môn của Anh Hùng Hội ở bên ngoài, làm thành một trong số những chiếc chìa khóa để mở cấm chế ra.

- Anh Hùng Hội có tất cả hai tấm lệnh bài chưởng môn, ngày xưa Mạc Thanh Hồi làm hội chủ của Anh Hùng Hội nên cũng có một tấm, mà tấm còn lại thì hình như vẫn được lưu trở ở trong Anh Hùng Hội, chỉ khi hai tấm lệnh bài này ở chung cùng một chỗ thì mới có thể mở ra cấm chế này.

- Bây giờ tấm lệnh bài còn lại ở trong tay hội chủ hiện tại của Anh Hùng Hội. “Nhất Thoa Yên Vũ” Nhâm Bình Sinh, hơn nữa Nhâm Bình Sinh cũng biết chuyện về thi thể của Mạc Thanh Hồi, chẳng qua là hắn không biết vị trí mà thôi.

Tả Vô Cương lấy ra một tấm lệnh bài đồng xanh lớn bằng lòng bàn tay, phía trên là hai chữ “Anh Hùng” cổ xưa với đường nét rất cứng cáp.

Tô Tín không lên tiếng nói chuyện, mà vẫn cứ tiếp tục nhìn Tả Vô Cương.

Tả Vô Cương biết hài cốt của Mạc Thanh Hồi có ý nghĩa như thế nào đối với Anh Hùng Hội, trận chiến giữa Dịch Kiếm Môn và Cản Thi Phái ở vài thập niên trước đã gây nên chấn động rất lớn trong giang hồ, vết xe đổ là ở chỗ này, trước kia Dịch Kiếm Môn đã làm thế nào, bây giờ Anh Hùng Hội cũng sẽ làm như thế.

Chẳng qua là hắn biết rằng nếu những thế lực võ lâm ở Lương Châu đạo đã biết được những tin tức này thì chắc chắn là sẽ đồng loạt ra tay, ngay cả hắn, thân là Sở Giang Vương của Địa phủ cũng thế, hiển nhiên thứ trên người Mạc Thanh Hồi có sức hút rất lớn, thậm chí còn đáng để bọn họ đến Thần Đạo Minh ăn thua đủ với Anh Hùng Hội.

Nhìn những người đứng đầu các thế lực lớn của Lương Châu đạo ở phía dưới, Tả Vô Cương trầm giọng nói:

- Lúc trước ta không nói rõ với các vị là bởi vì chuyện này có liên quan đến những vẫn đề rất nghiêm trọng, hơn nữa thời cơ vẫn chưa tới, bây giờ ta đã nói rõ như thế rồi, trong cơ thể Mạc Thanh Hồi, vị cường giả Chân Vũ Cảnh ngày xưa kia có chứa mảnh vỡ của Chân Vũ Pháp Tương!

Mảnh vỡ của Chân Vũ Pháp Tương là cái gì, chắc là nhiều người cũng không biết, thật ra thì lai lịch của nó rất đơn giản, đó chính là võ đạo, là bản thân, thậm chí là lý giải về đất trời của một vị cường giả Chân Vũ Cảnh biến thành, vốn nên là vật vô hình, nhưng bởi vì Chân Vũ Pháp Tương bị đánh vỡ mà biến thành vật hữu hình.

Nếu như có người có thể dung hợp mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương này, vậy thì tương đương với việc đạt được một phần lý giải của cường giả Chân Vũ Cảnh, Hóa Thần Cảnh có khả năng thăng lên thành Dung Thần Cảnh, Dung Thần Cảnh có khả năng thăng lên thành Dương Thần Cảnh, Dương Thần thăng lên thành Chân Vũ, cùng hoàn toàn có khả năng!

Hơn nữa bây giờ Anh Hùng Hội còn chưa biết đến chuyện này, quan trọng nhất là mảnh vỡ của Chân Vũ Pháp Tương này chính là tồn tại chỉ có thể thấy mà không thể cầu.

Phải biết rằng đây chính là cường giả Chân Vũ Cảnh, từ thượng cổ đến nay có bao nhiêu người có thể bị ép đến mức liều chết đánh cược một lần mà tự đánh vỡ Chân Vũ Pháp Tương?

Thế nên sau khi biết được chuyện này, khi mà các ngươi gặp được mảnh vỡ của Chân Vũ Pháp Tương, khả năng chỉ có trong truyền thuyết thôi.

Nghe đến đó, tất cả võ giả ở đây đều hít vào một hơi thật sâu, trong đôi mắt vô thức lộ ra vẻ tham lam.

Đây chính là tinh hoa lý giải cuộc đời mà cường giả Chân Vũ Cảnh lưu lại, mặc dù chỉ có một phần, nhưng mà đối với những võ giả Dung Thần Cảnh đứng ở chỗ này mà nói thì đã được một lợi ích vô cùng lớn.

Tả Vô Cương cười nhạt nhìn đám người phía dưới.

Động lòng rồi ư? Động lòng là tốt rồi, chỉ cần chuyện này thành công, hắn không chỉ thu hoạch được mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương này, mà thậm chí còn có được địa vị trong giới giang hồ ở cả Thần Đạo Minh và Lương Châu đạo!

Chương 1280 - Tô Tín giở công phu sư tử ngoạm

DTV EBOOK

Cái gọi là mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương này đúng là khiến cho Tô Tín rất động lòng, bởi vì bây giờ hắn cũng đang cần gấp một thứ có thể khiến cho hắn chạm được đến cánh cửa Dương Thần Cảnh.

Đừng thấy bây giờ lực chiến đấu của Tô Tín ở trong Dung Thần Cảnh gần như có thể đứng đầu, thậm chí ngay cả "Vạn Độc Ma quân" Cừu Phi Dư đã tiến tới cánh cửa Dương Thần Cảnh cũng đã bị chết ở trong tay của hắn.

Nhưng thực tế thì cảnh giới và lực chiến đấu lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, mặc dù Tô Tín có chiến lực kinh người, nhưng thời gian mà hắn đột phá Dung Thần Cảnh đúng là không dài, thông thường mà nói nếu hắn muốn chạm tới cánh cửa Dương Thần Cảnh lần nữa thì không chỉ cần lĩnh ngộ mà còn cần phải có cơ duyên.

Mặc dù hiện tại Tô Tín vẫn còn còn trẻ tuổi, nhưng loại chuyện như đột phá cảnh giới hiển nhiên là càng sớm càng tốt, bây giờ ngươi vượt lên trên đầu người khác một bước, tương lai liền có thể vượt lên đầu những người khác một bước dài.

Thế nên mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương này đối với Tô Tín mà nói quả thực là một mối cơ duyên, một mối cơ duyên rất lớn.

Chỉ có điều là khi Tô Tín nhìn thấy biểu cảm trên khuôn mặt của Tả Vô Cương, hắn liền biết rằng vị Tả minh chủ của Thần Đạo Minh này thật sự rất không đơn giản, mưu mô mà hắn toan tính không chỉ có riêng mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương kia.

Vị Minh Chủ của Thần Đạo Minh này ngoài mặt xem như hào sảng rộng rãi, dáng vẻ oai hùng tựa như nhân trung rồng

phượng, nhưng trên thực tế hắn cũng được xem là rất đa mưu túc trí.

Ngoài mặt thì hắn trông như đang thuyết phục năm phần lực lượng của Lương Châu đạo và cả Tô Tín cùng liên hiệp ở lại để đối kháng với Anh Hùng Hội, đoạt được lệnh bài của chưởng môn Anh Hùng Hội, chính là vì mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương kia.

Nhưng trên thực tế nếu như chuyện này thành công hắn sẽ không chỉ thu hoạch được mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương, mà còn thu hoạch được mười mấy thế lực hàng đầu của Lương Châu đạo ở trước mắt này.

Lương Châu đạo khác với những đạo khác nhất chính là có đông đảo thế lực lớn nhỏ, nhưng lại phân tán chứ không tụ lại, những thế lực nhỏ phân tán khắp nơi trực tiếp chiếm cứ hơn một nữa lực lượng ở Lương Châu đạo.

Giống như là thế lực võ lâm Trung Nguyên khá mạnh ở Giang Nam đạo, chín phần lực lượng đều ở Tiêu gia, có thể nói Tiêu gia chính là thế lực đứng đầu Giang Nam đạo này, các tán tu Hóa Thần Cảnh và Dung Thần Cảnh đều là khách của Tiêu gia.

Mà Lương Châu đạo thì không giống như vậy, thế lực ở nơi đây đều phân tán rải rác, coi như là thế lực đứng đầu Lương Châu đạo như Hoàng Tuyền Giáo cũng không thể thu phục bọn họ.

Hoàng Tuyền Giáo chính là một trong Cửu Ngục Tà Ma, nhưng nói một câu không dễ nghe thì, ở Lương Châu đạo này có một số võ giả hành động còn độc ác hơn bọn hắn, so với bọn hắn lại càng giống ma đạo hơn.

Đơn giản mà nói chính là Lương Châu đạo là cái nơi rồng rắn lẫn lộn, những tên hung tặc ác đồ này có thực lực rất mạnh mẽ, tùy tiện lấy ra mấy người là có thể tạo thành một cái thế lực nhị lưu hay thậm chí là thế lực nhất lưu, nhưng nếu như ngươi muốn hàng phục bọn họ thì rất không dễ dàng.

Trừ khi ở Lương Châu đạo ra xuất hiện thêm một thế lực có cường giả Chân Vũ Cảnh đứng đầu, lấy thực lực tuyệt đối để

thu phục tất cả bọn họ.

Dưới cái nhìn của Tả Vô Cương, lấy mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương làm vật dẫn khiến cho các thế lực võ lâm ở Lương Châu đạo này cùng liên minh lại, nếu như bọn họ thành công tiêu diệt Anh Hùng Hội, đoạt được lệnh bài rồi sau đó tìm được mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương, thì sẽ sao nữa? Bọn họ sẽ phải nghênh đón sự trả thù từ một số tông môn chính đạo!

Cái thứ như danh tiếng tuy là nghe có vẻ rất hư vô, nhưng quy củ của giang hồ chính là như thế, mặc dù mọi người đều không biết ngươi đã âm thầm làm ra những chuyện độc ác gì, nhưng xét về mặt ngoài mà nói, thì chính vẫn là chính, tà vẫn là tà.

Đám ác tặc hung đồ ở Lương Châu đạo này lại muốn tiêu diệt Anh Hùng Hội, cái thế lực mà cả võ lâm Trung Nguyên đều mang ơn khi xưa? Đến lúc đó thì chắc chắn làsẽ có chút số tông môn chính đạo tiến đến để báo thù.

Bọn họ thật lòng muốn báo thù cho Anh Hùng Hội cũng được, hay là chỉ muốn mượn cơ hội này để gây dựng danh vọng, thuận tiện từ Lương Châu đạo chiếm được một số chỗ tốt, dù sao thì đến lúc đó chắc chắn là sẽ có người ra tay, chỉ có điều không biết là người ra tay sẽ nhiều hay ít mà thôi.

Đến khi đó hiển nhiên là Tô Tín sẽ không phải sợ hãi gì, hắn chính là người của Địa phủ, cho dù là những người của võ lâm chinh đạo kia muốn báo thù, thì cũng sẽ theo bản năng mà bỏ qua.

Mà bây giờ Thần Đạo Minh đã tạo ra được thành tựu, so với những tông môn đứng đầu trên giang hồ kia thì bọn họ cũng chỉ thiếu một chút vốn liếng mà thôi.

Khi đó thì xui xẻo nhất chính là những thế lực võ lâm ở Lương Châu đạo này rồi.

Mặc dù thực lực của bọn họ không tính là yếu, nhưng khi thực sự đứng ở trước mặt những thế lực đứng đầu thì hoàn toàn không đáng để nhắc tới, có thể sẽ bị tiêu diệt một cách đơn giản.

Nếu như lúc này Tả Vô Cương ra tay cứu viện, có lẽ là hắn sẽ có thể thu nạp được tất cả những thế lực này vào trong Thần Đạo Minh rất dễ dàng.

Song đến khi đó bọn họ liền sẽ không phải là liên minh nữa, mà chỉ thuần túy là quan hệ cấp trên cấp dưới.

Vẻ mặt Tô Tín bất động trong khoảng thời gian rất ngắn, nhưng trong đầu hắn đều đang nghĩ về những chuyện này.

Nếu quan sát chưởng môn và gia chủ của các thế lực lớn ở Lương Châu đạo kia, thì có thể thấy rằng bọn họ đều đang đắm chìm trong sự rung động trước lợi ích mà mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương có thể mang lại.

Suy cho cùng tuy rằng những người này đều là võ giả Dung Thần Cảnh, nhưng tuổi của bọn hắn đều khá là lớn rồi.

Kể cả những người trẻ hơn một chút, nhưng thiên tư và thiên phú của bản thân cũng đều có hạn.

Có thể nói trong số mười mấy người ở đây, cũng chưa có ai dám vỗ bộ ngực nói rằng mình nhất định có thể đột phá đến Dương Thần Cảnh.

Hiện tại cơ duyên có thể trực tiếp đột phá đến Dương Thần Cảnh đặt ở ngay trước mặt bọn họ, thì làm sao bọn họ có thể không kích động được?

Suy cho cùng bây giờ võ giả Chân Vũ Cảnh đều không ra mặt trên giang hồ, chỉ có Dương Thần Cảnh mới có thể chân chính trở thành chúa tể của các thế lực đứng đầu trên giang hồ.

Cũng ví dụ như bây giờ, chỉ có Tả Vô Cương tu vi Dương Thần Cảnh mới dám liên hợp hội tụ đông đảo thế lực đi theo bẻ cổ tay của Anh Hùng Hội trong Thiên Hạ Thất Bang.

Còn nếu như đổi thành bọn hắn biết được tin tức về hài cốt của Mạc Thanh Hồi và cả cái chìa khóa kia, khi đó cho dù là bọn họ trông mà thèm đi chăng nữa thì cũng chỉ có thể nghiêm mặt đem giao những thứ này cho Anh Hùng Hội, đổi lại sẽ nhận được ban thưởng, thuận tiện còn chiếm được mối thiện duyên.

Sau khi những thế lực Lương Châu đạo này kích động xong, cũng bắt đầu suy tính đến bản thân có thể nhận được bao nhiêu

chỗ tốt ở trong kế hoạch lần này, lại sẽ gặp phải bao nhiêu nguy hiểm.

Đúng là Anh Hùng Hội trong Thiên Hạ Thất Bang rất mạnh, nhưng bây giờ Anh Hùng Hội cũng chỉ được xếp ở vị trí tầm trung trong Thiên Hạ Thất Bang mà thôi.

Chín trăm năm trước Anh Hùng Hội thực sự rất mạnh, Mạc Thanh Hồi thân là cường giả Chân Vũ Cảnh, uy áp đè bẹp thiên hạ, đủ có thể khiến Anh Hùng Hội thịnh vượng ngàn năm.

Nhưng vấn đề là cái chết của Mạc Thanh Hồi xảy đến không phải lúc, hắn chết chính trong thời điểm tráng niên, đời sau của Anh Hùng Hội còn chưa có hoàn toàn trưởng thành, căn bản là đều không được hắn chỉ điểm.

Thế nên Anh Hùng Hội cứ thế rơi vào tình trạng không người kế tục.

Mặc dù năm đó Mạc Thanh Hồi đã hi sinh tính mạng của bản thân vì võ lâm Trung Nguyên, những môn phái khác không chỉ không bỏ đá xuống giếng, mà thậm chí còn giúp đỡ rất nhiều.

Nhưng mà ân tình lớn có hơn nữa cũng không thể kéo dài đến chín trăm năm.

Thời điểm ban đầu, dưới sự giúp đỡ của võ lâm chính đạo, đúng là Anh Hùng Hội vẫn uy phong được một thời gian ngắn, nhưng về sau truyền thừa lại đứt gãy, dẫn đến tình trạng đời sau của Anh Hùng Hội không bằng đời trước, bây giờ chỉ có một gã võ giả Dương Thần Cảnh trấn giữ, võ giả Dung Thần Cảnh cũng chỉ có khoảng mười người, thậm chí còn không có nhiều người như Thần Đạo Minh bây giờ.

Thế nhưng danh tiếng của Anh Hùng Hội ở võ lâm Trung Nguyên suy cho cùng vẫn rất lớn, nếu bọn họ ra tay với Thần Đạo Minh, chỉ cần kêu gọi một tiếng, nói không chừng sẽ có lượng lớn võ giả tán tu và cả một số thế lực võ lâm chính đạo tranh nhau gia nhập.

Chẳng qua cũng không sao, Thần Đạo Minh cũng đã tìm tới những thế lực võ lâm ở Lương Châu đạo, còn có Sở Giang

Vương của Địa phủ, liền sẽ giống như lời Tả Vô Cương nói trước đó, cũng có thể đánh một trận.

Nhưng đánh thì đánh thế, nếu như thắng, bọn hắn có thể nhận được bao nhiêu thứ?

Có một tên võ giả Dung Thần Cảnh trong số những người ở đây bất chợt trực tiếp mở miệng hỏi:

- Tả minh chủ, không biết có tất cả bao nhiêu mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương, rồi ngươi định phân chia thế nào?

Những người đứng đầu của các thế lực võ lâm khác ở Lương Châu đạo đều nhìn về phía Tả Vô Cương, đây đúng là chuyện khiến bọn họ quan tâm nhất.

Tả Vô Cương mỉm cười nói:

- Trong lịch sử mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương này chỉ xuất hiện với số lượng đếm trên đầu ngón tay, ta cũng chỉ đọc được qua ở một số quyển sách cổ, về vấn đề có tất cả bao nhiêm mảnh vỡ, nói thật là chính ta cũng không biết.

- Nhưng mà chúng ta nhiều người như vậy cũng không cần dựa theo số lượng để chia, trực tiếp chia theo tỷ lệ là được rồi.

- Thần Đạo Minh ta chính là người tổ chức hành động lần này, hơn nữa cũng là người xuất lực lớn nhất, thế nên Thần Đạo Minh ta hẳn là phải được chia năm phần, điểm này chư vị không có ý kiến gì chứ?

Tất cả mọi người ở đây đều rất là sửng sốt, sau đó vội vàng gật đầu liên tục.

Thần Đạo Minh lại muốn chia một nữa số mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương với bọn họ, bọn họ có điên mới không đồng ý.

Ban đầu bọn họ còn cho rằng đám người bọn họ có thể được chia đến ba phần thì cũng đã coi như là không tệ rồi, đây cũng là điểm giới hạn của bọn họ, nhưng không thể ngờ ràng Thần Đạo Minh lại có thể hào phóng như thế, trực tiếp chia cho bọn họ một nửa.

Thật ra thì suy nghĩ của Tả Vô Cương là rất đơn giản, dù sao đợi đến cuối cùng bọn họ cũng sẽ bị dung nhập vào trong

Thần Đạo Minh, đến lúc đó bọn họ còn không phải là của hắn ư? Lúc này còn tính toán chi li như thế để làm gì.

Trong lúc hai bên đều đang rất là vui vẻ, Tô Tín bỗng cất tiếng nói:

- Ta muốn ba phần.

Sau khi Tô Tín nói ra lời này, nụ cười trên mặt Tả Vô Cương vẫn không thay đổi, nhưng sắc mặt của những người đứng đầu các thế lực võ lâm của Lương Châu đạo có mặt ở đây lập tức trở nên hết sức khó coi.

Bọn họ còn tưởng rằng vị Sở Giang Vương này sẽ chia đều năm phần kia với bọn họ, nhưng ai mà ngờ rằng hắn lại trực tiếp giở công phu sư tử ngoạm, vừa mở miệng đã đòi lấy ba phần, chỉ để lại cho bọn hắn có ba phần, đây là ý gì?

Coi như là Sở Giang Vương ngươi rất mạnh, nhưng chẳng lẽ một mình người còn quan trọng hơn tất cả chúng ta cộng lại?

Thế nên đã có người mở miệng nói:

- Sở Giang Vương đại nhân, ngươi thế này là không đúng, tu vi của ngươi là Dung Thần Cảnh, tu vi của chúng ta cũng là Dung Thần Cảnh, hơn nữa mỗi người trong chúng ta còn có thể huy động thên mấy võ giả Hóa Thần Cảnh và trên trăm võ giả Tiên Thiên Cảnh.

- Chẳng lẽ nhiều võ giả như thế vẫn không so được với một mình Sở Giang Vương ngươi? Tại sao ngươi vừa lên tiếng là đã muốn cướp đi ba phần?

Tô Tín gõ cái bàn, chưa trả lời bọn họ ngay, mà chỉ chuyển ánh mắt nhìn về phía Tả Vô Cương, thản nhiên nói:

- Tả minh chủ, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta giống với đám người này sao?

- Nếu quả thật là như vậy, bây giờ ta đây lập tức đi khỏi, nói một câu không dễ nghe, làm bằng hữu với đám người này, bản thân ta đây gánh không nổi!

Tả Vô Cương mỉm cười, vừa định mlên tiếng nói gì đó, nhưng những võ giả của Lương Châu đạo này đều đã lập tức bùng nổ,

trên mặt bọn họ đều lộ ra biểu cảm giận dữ.

Tất cả mọi người ở đây đều là chưởng môn một phái hoặc là gia chủ một nhà, lại còn là võ giả Dung Thần Cảnh, đã bao giờ bị ai sỉ nhục như thế?

Mặc dù bọn họ biết rằng ngươi của Địa phủ đều có thực lực rất lớn mạnh, những võ giả xuất thân từ Địa phủ đều là tồn tại vô địch trong mỗi một cảnh giới, nhưng những lời đó của người là có ý gì? Xấu hổ khi phải làm bằng hữu với chúng ta? Coi chúng ta như một lũ ăn hại ư?

Chương 1281 - Tô Tín phách lối

Mắt thấy song phương sắp sửa xảy ra xung đột, Tả Vô Cương cũng chỉ thầm nghĩ một câu không ổn.

Hắn đã tính toán ổn thỏa việc chia một nửa số mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương cho những thế lực võ lâm kia của Lương Châu đạo, nhưng lúc trước vị Sở Giang Vương này lại không có ở trong kế hoạch của hắn.

Là Cao Nguyên Đức phát hiện ra vị Sở Giang Vương này, hơn nữa sau khi truyền tin tức cho hắn, lúc này Tả Vô Cương mới đột nhiên nảy lòng tham, muốn kéo người của Địa phủ vào trong kế hoạch của mình.

Chỉ có điều là kế hoạch vẫn chỉ là kế hoạch, đến lúc thực sự hành động thì hắn mới chợt nhận ra là hắn đã quên mất một chuyện rất nghiêm trọng, đó chính là nên phân chia lợi ích như thế nào với vị Sở Giang Vương này.

Nói thật thì với những lời nói vừa rồi của Tô Tín, Tả Vô Cương cảm thấy cũng không tính là ngông cuồng phách lối, mà là sự thật.

Trong võ lâm có hai loại võ giả, loại thứ nhất là những võ giả tầm thường như bọn họ, mà loại còn lại chính là võ giả xuất thân từ Thiên đình và Địa phủ.

Phàm là võ giả xuất thân từ hai cái địa phương này thì không có một ai, không có một người nào lại là người đơn giản, hoàn toàn không thể dùng cảnh giới để cân nhắc, giống như lúc

trước vị Vạn Độc Ma Quân kia đã chết ở dưới tay vị Sở Giang Vương này một cách rất dễ dàng.

Huống chi bây giờ Tả Vô Cương còn muốn mượn danh tiếng của Địa phủ, nếu để cho Sở Giang Vương chia đều năm phần lợi ích cùng với những thế lực võ lâm của Lương Châu đạo này thì thật sự là có phần không ổn.

Nhưng thực sự thì vị Sở Giang Vương này cũng có chút công phu sư tử ngoạm, thế mà lại vừa há miệng một cái đã muốn ăn ba phần, đây chẳng phải là đang tỏ ra rằng một mình ngươi thôi cũng để để vượt trên bọn họ ư, thậm chí còn muốn tăng thêm một bậc?

Thế nên Tả Vô Cương vừa định khuyên nhủ một phen, muốn ra một cái điều kiện phân chia có thể khiến cho tất cả mọi người đều hài lòng, nhưng lúc này Tô Tín lại bỗng lên tiếng:

- Niềm bi ai lớn nhất của võ giả không phải là thực lực yếu, mà là rõ ràng bản thân rất yếu nhưng lại không hề thấy rõ thực tế.

- Vừa nãy ta còn giữ lại cho các ngươi một chút thể diện, nhưng đáng tiếc là các ngươi lại không hề biết xấu hổ là gì!

- Cùng là tu vi Dung Thần Cảnh thì thế nào? Một đống gà đất chó kiểng, cũng dám so sánh với võ giả xuất thân từ Địa phủ ư?

Phách lối! Ngông cuồng!

Lúc này không riêng gì những võ giả của Lương Châu đạo kia, ngay cả trong đầu Tả Vô Cương cũng xuất hiện bốn chữ này.

Chỉ bằng những lời mà Sở Giang Vương mới vừa nói ra này, nếu như hắn không thân phận là người của Địa phủ, đoán chừng thả vào giang hồ cũng sống không quá được ba tháng.

Nhưng hết lần này tới lần khác người ta lại có thực lực rất mạnh, hơn nữa còn có Địa phủ làm hậu thuẫn, chẳng phải sợ hãi điều gì, cho dù là phách lối cuồng vọng, ai có thể làm gì được hắn?

Chẳng qua biểu hiện của Tô Tín lúc nãy là hắn đang cố ý, nếu như Tô Tín lấy ra thân phận Tứ Đại Thần Bộ của hắn ở chỗ

này, cho dù trong lòng hắn nghĩ như vậy, nhưng mà hắn cũng sẽ không nói ra.

Dù sao bây giờ hắn cũng là Sở Giang Vương của Địa phủ, thực lực mạnh mẽ lại còn có Địa phủ làm hậu thuẫn, đương nhiên là không có gì phải dè dặt.

Bày ra dáng vẻ phách lối ngông cuồng như thế, vừa có thể làm cho tính cách Sở Giang Vương và thân phận lúc đầu của Tô Tín bị phân chia rõ ràng, lại còn có thể dùng phương thức đơn giản và thô bạo nhất để giành được ích lợi cho mình, nhất cử lưỡng tiện.

Thật ra thì cách làm này của Tô Tín cũng được xem như là phương thức làm việc của phần lớn võ giả Địa phủ.

Lúc dùng thân phận người của Địa phủ để xuất hiện sẽ là một loại tính cách, đổi thành thân phận vốn có khi xuất hiện lại là một loại tính cách khác, như vậy có thể giảm thiều đi rất nhiều sự hoài nghi của mọi người, đặc biệt là đối với những người của Địa Phủ thường xuyên xuất hiện ở trong võ lâm thì càng phải như vậy.

Cũng ví dụ như Thôi Phán Quan, ai có thể ngờ được rằng vị Thôi Phán Quan có quan hệ rất rộng trong Địa phủ, khéo lấy mạng người kia chính là tên Thôi Đạo Hằng nhát gan nhu nhược của Thôi gia?

Còn có Bạch Duy Duyên công tử, phong độ nhanh nhẹn, dáng vẻ tuấn lãng kia lại chính là Bạch Vô Thường, người thích đi đào mộ nhất trong Địa phủ, thu thập những thứ kỳ quái gì đó?

Bây giờ Tô Tín làm vậy cũng vì để đạt được hiệu quả như thế.

Từ tính cách mà nói, không có ai ngờ được rằng cái vị Sở Giang Vương của Địa phủ phách lối bá đạo, không ai bì nổi ở trước mặt bọn họ đây lại chính là Tô Tín của Tứ Đại Thần Bộ, một người đa mưu túc trí, mưu mô thâm độc, tàn nhẫn.

Dĩ nhiên là cái cách thức giấu diếm như thế này cũng chỉ thích hợp với Tô Tín, loại người có tính cách thâm trầm như Thôi Phán Quan thì không thể làm được.

Nếu như đổi thành Hắc Vô Thường Lệ Kinh tới đây, lấy tính cách của hắn, bất kể có mang mặt nạ hay không thì vẫn luôn là một bộ mặt chết, tính cách lạnh lùng như băng.

Mà lúc này Tô Tín diễn đến rất giống, lúc đầu những người đứng đầu các thế lực võ lâm của Lương Châu đạo kia đều đã nổi giận.

Nói thế nào đi chăng nữa thì bọn họ cũng là chưởng môn của một giáo phái, là gia chủ của một gia tộc.

Huống chi thân là cường giả Dung Thần Cảnh, bản thân bọn họ cũng có tôn nghiêm.

Đúng là Sở Giang Vương ngươi rất mạnh, Địa phủ cũng có thể đè bẹp chúng ta một cách dễ dàng, nhưng điều này cũng không có nghĩa là ngươi có thể chỉ vào cái mũi của chúng ta rồi chửi mắng chúng ta là phế vật!

Thế nên lúc này những võ giả kia liền đứng ra quát lên:

- Sở Giang Vương! Ngươi cũng đừng có quá khinh thường người khác!

- Chúng ta đều biết là thực lực cuả ngươi rất mạnh, nhưng nơi này là Lương Châu đạo, chứ không phải là Địa phủ của các ngươi!

- Đừng tưởng rằng diệt một cái Ác Nhân Cốc là có thể phách lối ở trước mặt chúng ta, lấy thế lực của chúng ta, đừng nói là một cái Ác Nhân Cốc, coi như là hai cái Ác Nhân Cốc, chúng ta cũng có thể tiêu diệt!

Khóe miệng Tô Tín lộ ra một nụ cười rét lạnh, quanh thân hắn cố một luồng hơi thở lạnh như băng tản ra.

- Không phục? Ngọn lửa trên nến mà cũng dám tranh tỏa sáng với mặt trăng trên trời, lũ các ngươi thật sự nghĩ rằng cái Lương Châu đạo này chính là cả giang hồ ư? Ếch ngồi đáy giếng, không biết thời thế! Hôm nay bổn tọa sẽ dạy cho các ngươi, cái gì gọi là “nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên”!

Vừa nói dứt lời, Tô Tín laiij trực tiếp ra tay, quanh thân mang theo hơi thở lạnh lùng ào ào tản ra, trong nháy mắt liền tiến tới

phía trước một gã võ giả Dung Thần Cảnh, đại thủ ấn hàn băng trào ra, Hàn Băng Chi Khí xé rách hư không, tử khí Địa Ngục làm lòng người khiếp đảm.

Tên võ giả Dung Thần Cảnh kia vô cùng kinh hoảng, hắn cũng không thể ngờ rằng vị Sở Giang Vương này lại không nói quy củ như thế, trực tiếp ra tay ở trước mặt biết bao nhiêu người, hơn nữa một kích vừa ra đã là uy thế kinh thiên.

Thật ra thì Tô Tín nói không sai, đám võ giả của Lương Châu đạo này đều có chút ếch ngồi đáy giếng, bởi vì chính xác là bọn họ rất ít khi tiếp xúc với võ lâm Trung Nguyên.

Ở Lương Châu đạo có hai loại võ giả, một loại là ác tặc hung đồ từng gây nên rất nhiều tai họa ở võ lâm Trung Nguyên, liền giống như Cừu Phi Dư vậy, thực lực của loại võ giả này có thể tạm công nhận, xem như là tương đối mạnh…

Loại còn lại chính là võ giả lớn lên ở Lương Châu đạo, thành lập nên thế lực ở một phương, bọn họ cũng biết danh tiếng của Lương Châu đạo ở võ lâm Trung Nguyên rốt cuộc là như thế nào, thế nên bọn họ cũng sẽ không dễ dàng đi đến võ lâm Trung Nguyên để gây sự.

Nhưng chính bởi vì như thế mà bọn họ rất ít tiếp xúc với người ngoài, võ đạo của bản thân cũng lộ ra có vẻ khô khan, tự cho là rất mạnh trong cùng một cấp bậc, nhưng thực ra là bởi vì bọn hắn chưa từng gặp được những tồn tại mạnh hơn mình.

Ở dưới đại thủ ấn hàn băng của Tô Tín, quanh thân tên võ giả kia có hào quang sáng rõ, vô tận chân khí ngưng tụ ở trước người.

Hai tay hắn chuyển động liên tục, ngưng tụ chân khí thành bảy tấm lá chắn hình ngôi sao ở trước người của mình, Thất Tinh hợp nhất, lực lượng tinh thần vô tận tỏa sáng lấp lánh.

Ngay tiếp theo đó, lúc mà một người khác cũng muốn ra tay, đại thủ ấn hàn băng kia ầm ầm rơi xuống, lá chắn Thất Tinh trông có vẻ rất bất phàm che trước người tên võ giả kia lại trực tiếp vỡ vụn, trong nháy mắt liền biến thành một đám chân khí tứ tán khắp nơi.

Còn tên võ giả kia vội vàng ra tay ngăn cản, nhưng mà trong nháy mắt hắn vẫn cảm giác được một luồng lực lượng mạnh mẽ đập thẳng vào mặt, chân khí bộc phát quanh thân, nhưng vẫn như bị một cái đại thủ ấn hàn băng của Tô Tín trực tiếp đánh bay, cánh tay vặn vẹo gãy lìa, bản thân lại còn phun ra một búng máu tươi mang theo hàn khí, bắn ra giữa không trung liền trực tiếp bị đóng băng.

Tô Tín chỉ dùng một chiêu mà đã khiến cho một vị võ giả Dung Thần Cảnh bị thương nặng, uy thế của Tô Tín đã in dấu thật sâu ở trong đầu cũng như đáy lòng của mỗi người ở đây.

Cũng không có thể nói là tên võ giả Dung Thần Cảnh kia quá mức kém cỏi, mà chỉ có thể nói là lực lượng hiện tại của Tô Tín có phần quá mạnh mẽ.

Vốn dĩ nội công chính là nhược điểm duy nhất của Tô Tín, chẳng qua sau khi tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí, nội lực của Tô Tín đã lớn mạnh đến một cái trình độ vô cùng kinh khủng.

Hơn nữa bây giờ hắn còn lấy thân phận Sở Giang Vương của Địa phủ để xuất hiện, rốt cuộc thì hiện tại hắn đã có thể phát huy được chân khí hàn băng của Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải đến mức tận cùng.

Lão thái giám Đường Hiển kia cũng tu luyện một loại công pháp âm hàn, chẳng qua là vẫn kém hơn Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải của Tô Tín một bậc.

Quan trọng nhất là hiện tại Tô Tín còn cùng lúc tu luyện hai loại công pháp là Long Tượng Bàn Nhược Công và cả Kim Cương Bất Hoại Thần Công, hai loại công pháp này hợp nhất mang đến cho Tô Tín lực lượng cũng cực kỳ kinh khủng.

Thế nên khi ở trước mặt Tô Tín, thậm chí ngay cả một chiêu tên võ giả này cũng không thể chống được, lập tức bị Tô Tín đánh cho trọng thương.

Thậm chí đây là Tô Tín vẫn còn nương tay.

Hôm nay hắn chỉ muốn muốn giạy bảo những người này một chút, thuận tiện xác lập lại địa vị của bản thân ở trong liên

minh này, chứ không phải là hoàn toàn vạch mặt với bọn họ, thế nên hắn vẫn còn giữ lại ba phần đường sống.

Nếu như Tô Tín thật sự ra tay, vậy thì có lẽ bất kể là Thần Đạo Minh hay là những thế lực võ lâm của Lương Châu đạo này, ai cũng không thể chống lại được hắn.

Chiến đấu giữa các võ giả Dung Thần Cảnh không chịu được nửa phần qua loa.

Mặc dù những võ giả Dung Thần Cảnh ở đây đều rất kinh hoảng và hãi hùng khi Tô Tín chỉ dùng một chiêu mà đã có thể khiến một gã võ giả Dung Thần Cảnh bị thương nặng, nhưng bọn hắn cũng không hề ngẩn ngơ đứng nhìn, mà là trực tiếp quát to:

- Mọi người cùng nhau tiến lên!

Trong nháy mắt hơn mười tên võ giả Dung Thần Cảnh xông đến một loạt, nhưng Tô Tín cũng chỉ lộ ra một nụ cười lạnh.

Loại cấp bậc này chính là tồn tại mà nếu như đồng thời ra tay thì sẽ có thể tạo thành áp lực rất lớn với Tô Tín, có lẽ Tô Tín phải vận dụng đến thân vận lúc đầu, hơn nữa còn phải sử dụng cả vật phẩm tiêu hao thì mới có thể đánh chết bọn họ hoàn toàn.

Nhưng cái chỗ này lại đã cho Tô Tín một cái trợ giúp không nhỏ, làm cho hắn có đầy đủ tự tin, rằng lấy sức của một mình hắn cũng có thể đối đầu với hơn mười tên võ giả ở cùng cảnh giới.

Dù sao thì nơi đây cũng là địa bàn của Thần Đạo Minh, hơn nữa chỗ này còn ở dưới lòng đất.

Lực phá hoại của cường giả Dung Thần Cảnh rất khủng khiếp, hơn nữa tài lực của Thần Đạo Minh cũng không quá dư dả, thế nên cũng không tiến hành gia cố trận pháp không gian vây quanh khu vực dưới lòng đất này.

Bình thường mà nói, không kể nhiều võ giả Dung Thần Cảnh cùng ra tay như thế, coi như là hai gã võ giả Dung Thần Cảnh đối chiến, thì cũng có thể đánh sập chỗ này.

Đám người này chẳng qua là bất mãn với sự phách lối và bá đạo của Tô Tín, xâm chiếm lợi ích của bọn hắn, bọn hắn khá là tin tưởng vào cảm quan của Tả Vô Cương, suy cho cùng Tả Vô Cương vừa mở lời đã muốn chia cho bọn họ năm phần lợi ích.

Thế nên những người này không muốn vạch mặt với Tả Vô Cương, thời điểm bọn họ ra tay, tất cả đều đang cố ý khắc chế lực lượng, không muốn đánh nát cái chỗ này của Thần Đạo Minh.

Nhưng cứ như thế thì lúc bọn họ ra tay, uy năng liền có phần bị hạn chế, hơn nữa còn không gian còn không đủ rộng, chỉ có thể để bốn, năm tên võ giả đồng thời ra tay với Tô Tín, nếu nhiều hơn, chỉ sợ sẽ bị luồng lực lượng mạnh mẽ kia làm liên lụy gây ra ngộ thương.

Đồng thời đối phó với hơn mười tên võ giả Dung Thần Cảnh ra tay cùng lúc, có lẽ Tô Tín sẽ cảm giác không chống cự nổi, nhưng nếu như một vòng chỉ có bốn, năm người ra tay mà nói, vậy thì thật sự là Tô Tín không đặt đám người này vào mắt.

Chương 1282 - Đều lui một bước

Không có đối thủ trong những người cùng cấp bậc, Tô Tín rất hình tượng khi nói với họ điều này.

Vài cường giả cảnh giới Dung Thần cùng ra tay, quanh người Tô Tín hiện lên từng luồng hơi thở lạnh lẽo như băng, chân khí lạnh lẽo vô tận xen lẫn với hơi thở chết chóc của Địa Ngục bao quanh phạm vi mấy trăm dặm, ngay cả Tả Vô Cương cảm giác được hơi thở đáng sợ này cũng lạnh lẽo toàn thân, trong mắt lóe lên một chút hoảng sợ.

Mà những võ giả khác ở trong phạm vi hàn băng Địa Ngục của Tô Tín đều bị đóng băng, hành động cũng chậm chạp một chút.

Tô Tín giơ tay hóa kiếm, lập tức trong toàn bộ khu vực băng hàn Địa Ngục tỏa ra kiếm khí, không ai có thể đỡ được thanh kiếm Địa Ngục lạnh lẽo kia, hơn mười võ giả cảnh giới Dung Thần ở đây đã bị Tô Tín làm trọng thương hơn nửa chỉ trong thời gian chưa tới một khắc đồng hồ!

Cuối cùng bây giờ mọi người mới hiểu, bọn họ có thể nói Sở Giang Vương này phách lối, nhưng tuyệt đối không thể nói là hắn kiêu căng, bởi vì hắn vốn có thực lực này!

Mắt thấy Tô Tín giết người như là chẳng nể nang gì cả, lúc này Tả Vô Cương không thể không ra tay.

Mặc dù Tô Tín có chừng mực, hắn cũng chỉ khiến những người này bị thương, không ra tay nặng, thế nhưng Tả Vô Cương cũng sợ những thế lực võ lâm của Lương Châu Đạo xấu hổ và giận dữ thì sẽ không liên hợp với hắn để đối phó Anh Hùng Hội nữa, thế thì Tả Vô Cương chỉ có thể há hốc mồm thôi.

Cho nên bóng người Tả Vô Cương khẽ chuyển động, đi đến trước mặt Tô Tín, hai tay kết ấn, chân khí nổ ra ầm ầm, một cái bóng Thiên Thần xuất hiện loáng thoáng sau lưng Tả Vô Cương, kiếm khí của Tô Tín chém dưới ấn pháp của hắn, bỗng nhiên có một ánh sáng thần chói mắt hiện lên, đánh cho kiếm khí của Tô Tín biến mất.

Nhưng mà lúc này Tả Vô Cương cũng thấy kinh hoảng trong lòng.

Quả nhiên vị Sở Giang Vương của Địa Phủ này danh bất hư truyền, tuy hắn không phải cảnh giới Dương Thần, thế nhưng ít nhất nếu hắn ra tay hết sức thì thậm chí có thể uy hiếp được cường giả có sức mạnh cảnh giới Dương Thần.

Tả Vô Cương thấy Tô Tín còn muốn ra tay, mấy võ giả của Lương Châu Đạo khác thấy hắn nhúng tay thì cũng nóng lòng muốn thử, Tả Vô Cương đành phải quát lớn.

- Đủ rồi!

Dù sao hắn cũng là võ giả cảnh giới Dương Thần, cũng là Minh chủ của Thần Đạo Minh, nghe hắn mở miệng Tô Tín ngừng tay, còn những võ giả Lương Châu Đạo cũng đều vội vàng lui sang một bên.

Tả Vô Cương trầm giọng nói.

- Các vị đều được ta mời tới để cùng nhau chống lại Anh Hùng Hội, kết quả bây giờ mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng còn chưa

tới tay thì chúng ta đã đánh nhau, đây là chuyện gì?

Mắt thấy hai bên không lên tiếng, Tả Vô Cương quay đầu sang nhóm võ giả Lương Châu Đạo rồi nói.

- Các vị, các vị cũng đã thấy được sức mạnh của Sở Giang Vương đại nhân, tuy chỉ có một mình hắn, nhưng quả thật là võ giả cảnh giới Dung Thần bình thường không thể so được với hắn.

- Hơn nữa bây giờ vẫn là người đại diện cho Địa Phủ, có thanh thế lớn mạnh hơn ta, cho nên bây giờ chia cho hắn ba phần mảnh vỡ của Chân Võ Pháp Tướng thì cũng đúng.

Trong mắt những võ giả Lương Châu Đạo ở đây đều lộ ra chút giận dữ, Tả Vô Cương có ý gì? Thiên vị Sở Giang Vương của Địa Phủ ư? Địa Phủ của hắn không dễ chọc, lẽ nào bọn hắn lại dễ chọc?

Nhưng mà không đợi bọn họ nghĩ nhiều, Tả Vô Cương đã nói.

- Nhưng mà các vị cũng đều do ta mời tới, ta cũng không thể để các vị chịu thiệt đúng không? Cho nên chia mảnh vỡ của Chân Võ Pháp Tướng như thế này thì có vẻ được, Thần Đạo Minh ta được 4 phần, Sở Giang Vương 3 phần, mà các vị cũng lấy 3 phần, các vị thấy thế nào?

Nghe Tả Vô Cương nói như vậy, lúc này sắc mặt của những võ giả Lương Châu Đạo ở đây mới dễ chịu một chút, cũng không nói thêm gì nữa.

Dù sao lúc trước bọn họ cũng muốn có ba phần trong lòng, bây giờ Tả Vô Cương đồng ý cho họ ba phần, điều này cũng khiến bọn họ cảm thấy hài lòng.

Quan trọng hơn là một phần thêm vào lấy từ tay Tả Vô Cương, điều này khiến cho bọn họ tưởng rằng Tả Vô Cương rất tốt, làm người rất rộng rãi.

Cho nên những võ giả Lương Châu Đạo này đều chắp tay tỏ vẻ đồng ý với ý kiến này của Tả Vô Cương.

Còn Tô Tín nhận được 3 phần thì lại không tỏ ra vẻ gì cả, dù sao hắn cũng không bị thiệt là được.

Nhìn thấy hai bên đều hài lòng, Tả Vô Cương cũng thở phào nhẹ nhóm.

Người Địa Phủ quá mạnh mẽ, Tả Vô Cương cũng không có cách nào khác.

Hắn không có cách nào khiến Sở Giang Vương nhả vật trong miệng ra, hơn nữa bất kể là Địa Phủ hay là người võ lâm của Lương Châu Đạo thì hắn cũng không nỡ để bọn họ đi, cho nên hắn cũng chỉ có thể tự mình cắt thịt trên người mình ra như thế.

Nhưng mà cũng không sao cả, cho dù thế nào thì trong mắt hắn những thế lực võ lâm của Lương Châu Đạo này cũng đã là đồ ăn trên bàn của hắn, sớm muộn gì cũng sẽ gia nhập vào Thần Đạo Minh của hắn.

Quan trọng nhất là sau khi hắn nói ra lời ấy, những võ giả Lương Châu Đạo đều sinh ra một chút thiện cảm với ý nghĩ cảm ơn hắn, đây cũng là niềm vui bất ngờ, có thể khiến hắn khống chế những thế lực võ lâm Lương Châu Đạo sau này càng thuận lợi.

Sau khi hai bên vào chỗ ngồi lần nữa những võ giả Lương Châu Đạo đó vẫn trừng mắt nhìn Tô Tín, lại vì ngại mặt mũi Tả Vô Cương nên không làm gì cả.

Tô Tín thì lại không có bất kỳ phản ứng nào, dù sao hắn đã lấy được thứ hắn muốn, đương nhiên sẽ không thật sự tính toán với họ.

Nhìn thấy hai bên cũng đã yên tĩnh lại, lúc này Tả Vô Cương mới cất cao giọng nói.

- Nếu các vị đã tề tụ về một nơi, vậy thì chính là duyên phận.

- Hơn nữa nói một cách thực tế, chúng ta cũng là bởi vì lợi ích nên mới tề tụ cùng một chỗ, trước khi lợi ích chưa vào tay, nếu chúng ta cứ lục đục nội bộ thì sẽ bị người khác cười nhạo.

- Đương nhiên bây giờ chúng ta phải chân thành đoàn kết, đánh bại Anh Hùng Hội trước sau đó mới lấy mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng tới tay.

Thấy mọi người không có đề nghị hay thắc mắc nào nữa, lúc này hắn mới tiếp tục nói.

- Ta cũng không biết khi nào Anh Hùng Hội ra tay, nói thật, so với Anh Hùng Hội thì bây giờ Thần Đạo Minh ta vẫn còn ở thế yếu, cho nên chúng ta cũng chỉ có thể bị động.

- Đương nhiên việc này cũng không phải không có lợi, đầu tiên chúng ta biết được là Anh Hùng Hội sẽ tới, vả lại còn tới rất nhanh.

- Hơn nữa Lương Châu Đạo chính là địa bàn của chúng ta, Anh Hùng Hội tới đây một mình, người chiếm giữ ưu thế địa lý là chúng ta.

Mọi người ở đây đều gật đầu, không có ý kiến gì với lời Tả Vô Cương nói.

Chỉ cần là võ lâm tông môn, mặc kệ ngươi là chính đạo hay là ma đạo, dù sao chỉ cần ngươi kế nghiệp sư phụ, thì ngươi không thể nào chạy thoát khỏi bốn chữ tôn sư trọng đạo.

Cũng giống như Dịch Kiếm Môn lúc trước, biết rằng đoạt lấy thi thể của lão tổ nhà mình thì cũng không có chỗ nào tốt với Dịch Kiếm Môn, thế nhưng bọn họ vẫn muốn chiến đấu một trận liều mạng, chính là vì đoạt lại thi thể lão tổ nhà mình.

Thứ đó không liên quan tới lợi ích nhưng lại liên quan đến nền móng truyền thừa của tông môn.

Thậm chí tông môn của các ngươi không cướp lại được thi thể lão tổ nhà mình thì còn có tư cách gì đặt chân trên giang hồ?

Nếu như trước đó Dịch Kiếm Môn không đoạt lại thi thể lão tổ nhà mình, có lẽ bây giờ bọn họ còn là Dịch Kiếm Môn đứng đầu năm phái cầm kiếm, thế nhưng bọn họ sẽ bị toàn bộ võ giả giang hồ cười nhạo.

Bây giờ đặt đạo lý này ở trên người Anh Hùng Hội thì cũng giống như vậy, đặc biệt là thân phận của Mạc Thanh Hồi còn vô cùng đặc biệt, nhất định Anh Hùng Hội sẽ cho cướp thi thể tổ tiên của họ về.

Tả Vô Cương nói.

- Cho nên chuyện bây giờ chúng ta phải làm là nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ đợi Anh Hùng Hội đến.

- Nếu các vị muốn ở Thần Đạo Minh để chờ cũng được, đương nhiên cũng có thể trở về tông môn của mình, thế nhưng nhất định phải đảm bảo rằng khi Anh Hùng Hội đến thì chúng ta có thể báo tin cho các vị nhanh nhất.

Rất nhiều võ giả Lương Châu Đạo nhìn nhau, âm thầm truyền âm thương lượng vài câu, cuối cùng vẫn chọn tạm thời trở về tông môn.

Bọn họ đều là chủ nhân của một nhà hoặc là chưởng môn của một phái, rời nhà trong thời gian ngắn thì được, nhưng rời trong thời gian dài thì không phù hợp cho lắm, cho nên bọn họ chọn quay về tông môn trước rồi nói sau.

Tả Vô Cương đưa mắt sang nhìn Tô Tín.

- Không biết Sở Giang Vương chuẩn bị thế nào? Ở lại Thần Đạo Minh ta làm khách ư?

Tô Tín lắc đầu nói.

- Ta vẫn còn có chuyện phải làm ở Lương Châu Đạo, không biết khi nào Anh Hùng Hội sẽ tới nên ta cũng không ru rú ở chỗ này.

- Vậy bọn ta có thể liên lạc với ngươi thế nào?

Tả Vô Cương hỏi.

Tô Tín đưa một miếng ngọc bội cho Tả Vô Cương rồi nói.

- Đây là ngọc bội truyền tin, chỉ cần ngươi đưa chân khí vào trong đó thì ta sẽ cảm giác được.

Cầm ngọc bội truyền tin nhưng Tả Vô Cương lại dâng lên một loại cảm giác phức tạp trong lòng.

Nghĩ tới nửa đời nhấp nhô của Tả Vô Cương hắn trước kia, trải qua đau khổ, cuối đời mới có được kỳ ngộ thì bay thẳng lên trời, trong vòng ba năm đã sáng lập Thần Đạo Minh, gây dựng cơ nghiệp như bây giờ, thậm chí có thể tranh đấu với Anh Hùng Hội nổi danh cả giang hồ, một trong bảy bang của

thiên hạ, nghĩ đến đây thôi thì thậm chí Tả Vô Cương cũng có chút kiêu ngạo.

Nhưng mà bây giờ Tô Tín lấy miếng ngọc bội truyền tin này ra thì đã nói rõ cho Tả Vô Cương, một tông môn đứng đầu không chỉ dựa vào sức mạnh là được mà phải có vốn liếng.

Nếu không nhà giàu mới nổi thì sẽ vĩnh viễn chỉ là nhà giàu mới nổi, nền móng sẽ không ổn định như lâu đài xây trên cát.

Cũng ví dụ như miếng ngọc bội truyền tin này, nó không được coi là thứ mới mẻ trên giang hồ, thế nhưng là thứ cực kỳ quý giá, chỉ có những thế lực lớn đứng đầu có bồi dưỡng Trận Đạo Tông Sư thì mới có tư cách luyện chế ra nó nhưng lại vô cùng trắc trở.

Bây giờ hắn thấy Tô Tín lấy tùy tiện ra một miếng ngọc bội truyền tin cho hắn, có thể thấy sự giàu có và vốn liếng đáng sợ của người Địa Phủ.

Thu hồi ngọc bội truyền tin, Tả Vô Cương nói:

- Được rồi, chỉ cần Anh Hùng Hội có động tĩnh gì thì ta sẽ thông báo cho người ngay.

Tô Tín gật đầu, những võ giả Lương Châu Đạo đó cũng lập tức cáo từ rời đi, bọn họ vẫn không muốn tiếp tục ở chung một chỗ với Sở Giang Vương này.

Hơn nữa hơn nửa người trong số họ bị Tô Tín gây thương tích, chuyện duy nhất bây giờ bọn họ phải làm là chữa thương.

Sau khi Tô Tín được người của Thần Đạo Minh đưa ra cửa, hắn quay đầu liếc mắt nhìn Thần Đạo Minh, khóe miệng lộ ra ý cười không rõ.

- Mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng ư? Ha ha, thứ này thực sự vô cùng quý giá, cho những tên vô dụng kia bà phần là đã vô cùng lãng phí.

Tô Tín lẩm bẩm một câu trong lòng, đương nhiên trong mắt hắn, thứ này không những lãng phí khi cho mấy võ giả Lương Châu Đạo, dù x có rơi vào trong tay Thần Đạo Minh thì cũng lãng phí.

Chế độ của Thần Đạo Minh có vấn đề rất lớn, sớm muộn gì cũng sụp đổ, đã thế thì để những mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng ở trên người mình thì yên tâm hơn.

Lúc này ở cửa Thần Đạo Minh, Cao Nguyên Đức đi tiễn người thì thấy Tô Tín, quay đầu chắp tay với hắn một cái nhưng hắn không có nhìn thấy nụ cười lạnh lẽo u ám dưới mặt nạ của Tô Tín.

Chương 1283 - Anh hùng hội, nhậm bình sinh

Kiến Xương Đạo, phủ Thanh Bình, Anh Hùng Lâu.

Giữa phủ Thanh Bình to lớn, chín tầng Anh Hùng Lâu ở bốn phương chính là dấu hiệu của cả phủ Thanh Bình và Kiến Xương Đạo, bởi vì nó thể hiện cho Anh Hùng Hội.

Đại Chu có 49 Đạo, võ đạo của Kiến Xương Đạo chưa tính là hưng thịnh, thế nhưng lại là một Đạo mà vô số người thường thích ở lại nhất.

Bởi vì ở đây không tìm thấy được một tên cướp, dù trong châu phủ thì cũng không có một bang phái nào trên giang hồ, võ giả muốn kiếm tiền, vậy thì chỉ có thể đến mấy nơi như tiêu cục, võ quán.

Tương tự, nơi này cũng không có võ giả ma đạo xuất hiện, thậm chí ngay cả mấy tên giặc ác kẻ hung làm điều phi pháp cũng sẽ đi vòng qua Kiến Xương Đạo, thậm chí nơi này còn thái bình hơn Hà Nam Đạo có Thiếu Lâm trấn thủ, bởi vì nơi này là nơi của Anh Hùng Hội, Anh Hùng Hội hội tụ các chiến sị nghĩa hiệp trên thiên hạ.

Một võ giả trung niên khoảng chừng chừng 40 tuổi đang đi trên đường, gương mặt hắn trông bình thường, trên người mặc quần áo vải thô đầy bụi bẩn, sau lưng đeo một cái mũ rộng vành, nếu như không có thanh kiếm trong tay hắn khiến hắn trông giống người giang hồ thì nhất định người khác sẽ cho rằng hắn là lão nông dân làm ruộng bình thường mà không phải một võ giả.

Người trên đường nhìn thấy võ giả trung niên này thì đều dừng lại, chào hỏi một tiếng chân thành với hắn, dùng giọng cảm kích nói.

- Nhậm đại hiệp!

Võ giả trung niên này sẽ cười đáp lại, nhưng trong dáng tươi cười kia lại ẩn chứa một cảm giác tang thương.

Toàn bộ người ở Kiến Xương Đạo đều cảm kích hắn, bởi vì hắn là ân nhân của toàn bộ Kiến Xương Đạo, nếu như không có hắn, Kiến Xương Đạo bây giờ sẽ không an bình va ổn định như thế.

Hắn chính là Hội chủ đương nhiệm của Anh Hùng Hội, cường giả cảnh giới Dương Thần Nhậm Bình Sinh, "Nhất Thoa Yên Vũ" Nhậm Bình Sinh!

Danh tiếng của Nhậm Bình Sinh không tính là lớn ở trên giang hồ, bởi vì hắn không tranh manh hay đấu đá tàn nhẫn, thậm chí sau khi hắn bước vào cảnh giới Dương Thần thì cũng chưa từng lấy mạng người, cho nên thậm chí tên của hắn không có trên Địa Bảng.

Nếu như người khác khiêm tốn như thế, chỉ sợ là đã biến mất trong tầm nhìn của mọi người trên giang hồ từ lâu, nhưng Nhậm Bình Sinh thì không.

Có lẽ có người quên hắn, thế nhưng không biết là vào lúc nào, luôn có người nhớ tới vị cường giả chuyên làm việc một mình này, hội chủ Nhậm Bình Sinh của Anh Hùng Hội gánh vác trên lưng cả người mưa gió.

Cả đời Nhậm Bình Sinh cũng giống như tên của hắn, Nhất Thoa Yên Vũ, gập ghềnh nhấp nhô, thế nhưng hắn vẫn đón gió đi về phía trước, đi đến vị trí bây giờ.

Có người nói khi Nhậm Bình Sinh còn nhỏ thì cực kỳ thê thảm, phụ mẫu bị giặc cướp giết chết, hắn may mắn thoát được một mạng, nhưng cuối cùng lại bị lưu manh trong châu phủ đánh gãy chân, ra vẻ ăn mày để kiếm ăn, đến tận khi hắn đã 16, 17 tuổi mới được người Anh Hùng Hội cứu, hơn nữa còn được truyền dạy võ công.

Tuy bây giờ hắn đã thăng cấp đến cảnh giới Dương Thần, thân thể cũng đã thay da đổi thịt, nhưng chân của hắn vẫn khập khiễng khi đi, đây không phải là do vết thương lúc nhỏ của hắn chưa lành, chỉ là bởi vì thói quen, cho nên dù đã đến được cảnh giới Dương Thần thì cũng không thể đổi được, mà hắn cũng không quan tâm.

Đừng nói hắn là người què, cho dù hắn là người mù người điếc thì hắn cũng vẫn là hội chủ của Anh Hùng Hội, "Nhất Thoa Yên Vũ" Nhậm Bình Sinh.

Những năm gần đây Nhậm Bình Sinh kế thừa ý nguyện của người để lại Anh Hùng Lâu, lấy hiệp nghĩa làm đầu, cứ là ai có can đảm làm ác ở Kiến Xương Đạo thì hắn cũng sẽ tự mình ra tay giải quyết.

Người ở bên ngoài thì thấy Kiến Xương Đạo là thánh địa an bình, chính là kinh đô của sự hiệp nghĩa, nếu có ai xứng với tên gọi đại hiệp trong thiên hạ ngày nay, khẳng định ngoài Nhậm Bình Sinh ra thì không còn có ai khác.

Nhưng chỉ có Nhậm Bình Sinh tự biết, tiếng gọi đại hiệp này của hắn khó khăn thế nào.

Chỉ cần võ giả ma đạo hoặc là những giặc ác kẻ hung kia dám đến Kiến Xương Đạo gây sự với người của hắn, toàn bộ bọn chúng đều bị hắn phế bỏ võ công, ném khỏi Kiến Xương Đạo.

Chuyện này thì dễ nói rồi, Anh Hùng Hội vốn là nhân tài kiệt xuất trong chính đạo, đương nhiên không đội trời chung với tông môn ma đạo, hắn ra tay tàn nhẫn một chút thì cũng không có gì.

Nhưng vấn đề là nếu như có một vài đệ tử của thế lực lớn trên giang hồ gây chuyện ở Kiến Xương Đạo thì nên làm thế nào bây giờ?

Những võ giả xuất thân từ thế lực chính đạo lớn cũng không hẳn đều là thiếu niên hiệp sĩ, trong đó có không ít ác bá quần áo lụa là, tác phong làm việc vô cùng bá đạo.

Dù những người đó gây chuyện ở Kiến Xương Đạo thì Nhậm Bình Sinh cũng công chính nghiêm minh, trực tiếp ra tay dạy

dỗ, bởi vì chuyện này mà hắn đã đắc tội với không ít tông môn chính đạo.

Nhưng mà họ lại e ngại Nhậm Bình Sinh là võ giả cảnh giới Dương Thần và danh tiếng của thế lực Anh Hùng Hội, sau đó những người này cũng đều lùi bước, thậm chí dạy dỗ đệ tử gây chuyện ngay tại chỗ cho Nhậm Bình Sinh xem, nhưng Nhậm Bình Sinh biết, thật ra bọn họ căm ghét hắn.

Anh Hùng Hội có ơn với võ lâm Trung Nguyên, nhưng không ân tình gì là có thể kéo dài mấy trăm năm.

Lúc trước bọn họ có thể đưa tay trợ giúp Anh Hùng Hội, chọn ủng hộ hoặc nhường nhịn các hành vi của Anh Hùng Hội, nhưng thời gian trôi qua thì bọn họ cũng không cách nào nhịn nữa, đặc biệt là khi Anh Hùng Hội ảnh hưởng đến lợi ích của họ.

Chắn đường tiền tài như giết cha mẹ người ta, Anh Hùng Hội làm rất nhiều chuyện như thế, nếu Anh Hùng Hội không có danh tiếng to lớn như thế, chắc chắn nó đã sớm bị những thế lực võ lâm nó từng đắc tội bắt tay huỷ diệt mất rồi.

Dù sao l iên quan lợi ích trong giới võ lâm, hành động này của Anh Hùng Hội còn đáng căm ghét hơn cả ma đạo.

Bởi vì ma đạo ngăn cản lợi ích của bọn họ nên những người này mới có thể trắng trợn tụ tập rất nhiều đệ tử đi vây giết bọn họ, còn có thể lấy được danh tiếng diệt trừ ma bảo vệ đạo, nhưng bọn họ cũng không dám làm vậy với Anh Hùng Hội, thứ danh tiếng này là bảo vệ tốt nhất của Anh Hùng Hội.

Hiệp nghĩa hay là lợi ích, hai thứ này quấn lấy Nhậm Bình Sinh cả đời.

Đời hắn khi trẻ nhấp nhô, là do Anh Hùng Hội cứu hắn, cho hắn hi vọng, cho nên lý tưởng của Anh Hùng Hội chính là lý tưởng của Nhậm Bình Sinh, Nhậm Bình Sinh chọn sự hiệp nghĩa giữa hai thứ này, vứt bỏ lợi ích bản thân.

Có lẽ ngay cả chính Nhậm Bình Sinh cũng không biết là hắn thật sự hiệp nghĩa, hay là do làm hiệp nghĩa nên mới hiệp nghĩa.

Bước vào trong Anh Hùng Lâu, một đệ tử của Anh Hùng Hội vội vàng cúi người nói.

- Hội chủ.

Nhậm Bình Sinh gật đầu nói.

- Trần Độ trở về chưa?

Tên đệ tử kia nói.

- Hội phó còn chưa về.

Trần Độ trong miệng Nhậm Bình Sinh chính là Hội phó "Liễu Nguyệt Kim Đao" Trần Độ của Anh Hùng Hội, võ giả cảnh giới Dung Thần.

Nghe tên đệ tử kia nói như vậy, Nhậm Bình Sinh khẽ gật đầu nói.

- Được rồi, đợi hắn về thì kêu hắn tới phòng tìm ta, đúng rồi, chuẩn bị cho ta một ít thức ăn.

Sau khi phân phó xong thì Nhậm Bình Sinh đi lên lầu, cả đoạn đường có đệ tử của Anh Hùng Hội gật đầu thăm hỏi.

Anh Hùng Lâu chính là căn cứ chính của Anh Hùng Hội, có thể nói toàn bộ người tinh anh của Anh Hùng Hội đều ở chỗ này, nhưng bây giờ Anh Hùng Lâu vẫn có vẻ vô cùng trống trải, trong chín tầng của Anh Hùng Lâu thì không tìm ra bao nhiêu võ giả.

Hoàn cảnh cô đơn này đã duy trì liên tục nhiều năm, không bất ngờ chút nào.

Ở bên ngoài, Anh Hùng Hội được xưng là nơi thu hút tất cả hiệp sĩ anh hùng hào kiệt trên giang hồ, nhưng mà đáng tiếc, có mấy người có thể không thẹn với lương tâm thật, có thể nói một tiếng hào hiệp ở trên giang hồ?

Mấy kẻ đạo đức giả đặt lợi ích lên đầu thì có rất nhiều, kẻ ác của ma đạo hung tàn thành tính rất nhiều, có không ít người tung hoành trong võ lâm giang hồ nhưng người mang lòng hiệp nghĩa hào hiệp thì rất ít.

Hơn nữa người ngoài gia nhập Anh Hùng Hội cũng không được tính, ngay cả người do chính Anh Hùng Hội bồi dưỡng cũng sẽ có người trốn đi hằng năm, hơn nữa số lượng không ít.

Thật ra lý do rất đơn giản, bởi vì bọn họ không chịu được chế độ này của Anh Hùng Hội.

Cùng là võ giả oai phong lẫm liệt nhưng phải cố thủ ở Anh Hùng Hội làm chuyện tốn sức.

Rõ ràng có một thân sức mạnh mạnh mẽ nhưng phải đối xử khách khí với người thường như sâu kiến, thái độ hơi chút tồi tệ cũng không được, thậm chí còn có khả năng chết trận trong lúc chém giết với võ giả ma đạo hoặc là đám giặc ác kẻ hung, cuộc sống như thế không phải là nơi người thường có thể chịu được.

Giữa hiệp nghĩa và lợi ích, phần lớn võ giả của Anh Hùng Hội đều chọn lợi ích, kết quả là bọn họ chủ động chọn rời khỏi Anh Hùng Hội.

Thật ra dựa theo quy định bình thường của giang hồ, những võ giả này có thể rời khỏi Anh Hùng Hội, nhưng bọn họ lại phải trả lại võ công mà Anh Hùng Hội dạy cho họ.

Trừ bỏ giống như những người bị Thiếu Lâm Tự đuổi đi, là Thiếu Lâm Tự có lỗi với các đệ tử đó trước, cho nên không cần thu hồi võ công, nếu các đệ tử của những tông môn khác mà muốn rời khỏi tông môn, thì đó chính là phản bội tông, thuộc loại khi sư diệt tổ.

Với loại hành vi thế này, coi như niệm thứ tình cảm sư môn nhiều năm không giết họ, thế nhưng nhất định phải thu hồi võ công của họ.

Có điều với cách thức làm việc của Anh Hùng Hội, bọn họ sẽ không trực tiếp giết chết đối với một số hành vi không tính là quá ác liệt của kẻ ác, mà sẽ phế bỏ võ công cho họ một cơ hội, bây giờ đổi thành là người một nhà thì bọn họ cũng sẽ không làm dứt khoát như thế.

Cho nên bất kỳ đệ tự nào muốn rời khỏi Anh Hùng Hội thì đều không có ngăn cản, càng không thu hồi võ công của họ.

Trên mặt Nhậm Bình Sinh lộ vẻ u sầu, hội chủ như hắn nên quan tâm đến việc này, nhưng bây giờ có rất nhiều chuyện trong lòng hắn, cho nên hắn cũng chỉ có thể tạm thời buông bỏ chuyện này.

Lúc này cửa phòng bị đẩy ra, một đệ tử Anh Hùng Hội bưng cơm canh vào, đặt trước mặt Nhậm Bình Sinh.

Cơm nước rất đơn giản, trên một chén cơm tẻ có mấy miếng thịt nướng và mấy cọng rau xanh, ngoài mấy thứ đó ra thì không có thứ gì khác.

Đây cũng không phải là do đệ tử Anh Hùng Hội dám thờ ơ với vị hội chủ này, mà là bởi vì mấy chục năm qua Nhậm Bình Sinh vẫn ăn loại cơm như vậy, cho tới bây giờ cũng không đổi, hơn nữa chỉ cần có thời gian, mỗi ngày hắn đều sẽ ăn hai bữa cơm đúng giờ.

Bình thường mà nói, thật ra tới cảnh giới Hóa Thần thì có thể hoàn toàn đạt thành Tích Cốc, tuy cũng sẽ đói nhưng chỉ cần duy trì trạng thái tu luyện thì chắc chắn không chết đói được.

Cho nên khi những võ giả này đang bế quan thì luôn giữ trạng thái không để người ta quấy rầy, đương nhiên bọn họ cũng sẽ không dừng bế quan lại để đi ăn cơm.

Nhậm Bình Sinh có thói quen này là bởi vì khi hắn còn nhỏ thường đi ăn xin, bình thường ăn không đủ no, cho nên ước mơ của hắn khi đó là mỗi ngày có thể ăn một bát cơm thịt là cuộc đời đã tròn vẹn rồi.

Bây giờ hắn đã đạt được mục tiêu, mỗi ngày đều có thể ăn được hai bữa cơm thịt, Nhậm Bình Sinh cảm thấy mình vô cùng thỏa mãn, đây cũng là một loại phương pháp tu luyện của hắn, có thể áp chế dục vọng trên người mình.

Về việc tại sao hắn ăn hai bữa mà không phải là ba bữa, đó là bởi vì Nhậm Bình Sinh cho rằng mọi việc hăng quá hoá dở, bất kể là chuyện tốt hay chuyện xấu thì cũng đều như thế.

Trong lúc hắn mới ăn cơm được nửa, đệ tử canh cửa gõ cửa nói vào.

- Hội chủ, Trần Hội phó về rồi.

Chương 1284 - Đối sách của anh hùng hội

Phó hội chủ của Anh Hùng Hội là Trần Độ "Liễu Nguyệt Kim Đao", tướng mạo anh tuấn, thật ra lúc hắn còn trẻ cũng nổi danh là hiệp khách phong lưu trên giang hồ, tính cách thích giao thiệp rộng rãi, hào phóng thẳng thắn, hắn chính là anh hào xuất sắc nhất trong thế hệ trẻ cùng trang lứa.

Nhưng sau này không biết có chuyện gì xảy ra với Trần Độ, hắn thu bớt tính tình phóng khoáng không thích chịu gò bó, gia nhập Anh Hùng Hội, tính cách cũng trầm ổn hơn không ít nhưng vẫn khéo léo như trước, hành xử điềm tĩnh hợp lý.

Nhậm Bình Sinh không giỏi ăn nói, cách hành sự của hắn cũng tương đối cứng nhắc, nên phần lớn mọi chuyện trong Anh Hùng Hội đều do hội phó Trần Độ xử lý.

Nhìn thấy Trần Độ trở về, Nhậm Bình Sinh vẫy tay nói:

- Qua đây ăn cùng đi?

Trần Độ lắc đầu, làm ra vẻ xin miễn cho kẻ bất tài vậy.

Nhớ năm đó trên giang hồ, hắn cũng nổi danh là Thiên Giai công tử, tuy hắn không xuất thân từ môn phái lớn, nhưng cũng là huyết mạch dòng chính của thế gia đứng đầu, vung tay hào phóng, ăn uống đều là cao lương mỹ mị, rượu ngọt đồ ngon, bây giờ hắn không thích xa hoa như thế, nhưng vẫn không có chút hứng thú với bữa cơm thịt này.

Đặt kim đao trong tay lên bàn, Trần Độ nói:

- Hội chủ, ta đã điều tra rõ ràng sự việc của Thần Đạo Minh.

Ngày trước Minh chủ Tả Vô Cương từng là môn khách của những thế lực đứng đầu ở Trung Nguyên, nhưng khi hắn đạt đến cảnh giới Hóa Thần thì bỗng không làm môn khách nữa, từ đó không rõ tung tích. Khi hắn xuất hiện ở Lương Châu lần nữa, đã có tu vi cảnh giới Dương Thần, sáng lập nên Thần Đạo Minh, lấy việc tu thần đạo, khẩu hiệu phổ độ chúng sinh, mê hoặc không ít võ giả ở Lương Châu gia nhập vào.

Xem ra tên Tả Vô Cương cũng có một chút bản lĩnh, khẩu hiệu của hắn cũng không phải chỉ nói mà không làm. Thật ra

hắn rất công chính liêm minh với đệ tử của Thần Đạo Minh, tất cả đệ tử gia nhập đều được đối xử bình đẳng, bất kể thực lực ra sao, xuất thân địa vị thế nào.

Trong thời gian ba năm ngắn ngủi, hắn đã mời được hơn mười võ giả cảnh giới Dung Thần gia nhập, có hơn trăm người võ giả cảnh giới Hóa Thần, ngoài việc tình hình bên trong hơi yếu. Còn những mặt khác, có thể hắn còn sánh ngang với một số thế lực đứng đầu giang hồ.

Nhậm Bình Sinh lộ vẻ hứng thú:

- Nếu hắn thật sự đối xử bình đẳng với đệ tử gia nhập, hoàn toàn công bằng, vậy thì người này có chút giống với Anh Hùng Hội chúng ta.

Vừa nghe Nhậm Bình Sinh nói vậy, Trần Độ bỗng bị dọa cho giật mình, hắn vội vàng nói:

- Hội chủ, xin ngài đừng có cái suy nghĩ này, cách làm việc của Thần Đạo Minh chỉ có tác dụng nhất thời, làm gì có cái bình đẳng chúng sinh chứ thật chứ, ta dám cam đoan, trong vòng mười năm, nhất định Thần Đạo Minh sẽ nội chiến, cuối cùng là sụp đổ!

Bây giờ trên giang hồ không có thứ gọi là công bằng kia, nếu không ai cũng được đối xử như nhau, thì còn người nào chịu phí tâm cố sức tu luyện võ thuật chứ, còn kẻ nào có khả năng đảm nhận vị trí chưởng môn, gia chủ, quyền thế ngập trời đây?

Trần Độ không phải kẻ ngốc, hắn vốn là người cẩn thận, từ khi nhận chức hội phó Anh Hùng Hội đến nay thì lại luôn làm những việc của hội chủ. Cho nên đối với tai họa ngầm của Thần Đạo Minh, hắn cũng giống như Tô Tín chỉ cần liếc mắt đã nhận ra.

Nhậm Bình Sinh im lặng không nói, thật ra khẩu hiệu của Thần Đạo Minh cũng là suy nghĩ trong lòng hắn, mọi người đều bình đẳng, sẽ không vì lợi ích mà tranh giành.

Nhưng đáng tiếc, hắn cũng biết điều này là không thể, bây giờ Anh Hùng Hội chỉ yêu cầu đệ tử nhập môn không thể làm việc ác, lấy hiệp nghĩa làm đầu, chỉ như thế mà bọn họ còn chưa thể chịu đựng được, chứ đừng nói đến việc chúng sinh bình

đẳng, nếu không các đường chủ, hương chủ của Anh Hùng Hội đều sẽ nổi loạn.

Im lặng một lúc, Nhậm Bình Sinh nói:

- Đã như thế, chúng ta lập tức ra tay.

Nhưng lần này đến phiên Trần Độ im lặng, hắn thở dài một tiếng:

- Hội chủ, trước kia Dịch Kiếm Môn và Cản Thi Phái đấu một trận, kết quả ngài cũng đã thấy, cả hai bên đều tổn thất.

Cản Thi Phái bỗng bị đánh cho thừa sống thiếu chết, bây giờ còn giữ được danh tiếng là một trong Cửu Ngục Tà Ma, nhưng đó cũng chỉ là hư danh.

Còn Dịch Kiếm Môn, nếu không phải có một vị tài hoa tuyệt sắc như Mạnh Kinh Tiên thì kết cục của Dịch Kiếm Môn cũng sẽ giống như Cản Thi Phái.

Đây là do thực lực của Dịch Kiếm Môn và Cản Thi Phái ngang nhau, nhưng ngoại việc giữ vững nòng cốt ra thì Anh Hùng Hội chúng ta còn không bằng Thần Đạo Minh những thứ khác.

Người ngoài đều cho rằng, Anh Hùng Hội là một trong những tông môn chính đạo đứng đầu, nhất định sẽ có thực lực lớn mạnh vô cùng hiển hách. Nhưng sự thật chỉ có bọn họ biết rõ, mấy năm gần đây, Anh Hùng Hội đã xuống dốc rất nhiều.

Bây giờ, ngoài Nhậm Bình Sinh là cường giả cảnh giới Dương Thần trong Anh Hùng Hội, cảnh giới Dung Thần như hội phó chỉ có sáu người, các vị đường chủ cảnh giới Hóa Thần cũng chỉ có hơn ba mươi người mà thôi.

Một vài người cộng thêm tài nguyên của Anh Hùng Hội, và danh tiếng của Anh Hùng Hội mới có thể miễn cưỡng chống đỡ, để Anh Hùng Hội tiếp tục khống chế Kiến Xương, nhưng tình hình không cho phép Anh Hùng Hội tử chiến với Thần Đạo Minh.

Im lặng một lúc, Nhậm Bình Sinh nói:

- Đi thông báo khắp nơi, Anh Hùng Hội chúng ta chuẩn bị ra tay đoạt lại thi thể tổ tiên với Thần Đạo Minh, vì thế cần đến sự giúp đỡ của mọi người. Anh Hùng Hội đồng ý mở Anh Hùng Lâu trong Tàng Kinh Các để bọn họ chiêm ngưỡng. Cũng truyền tin cho Thiên Hạ Thất Bang, mời bọn họ tới hỗ trợ.

Trần Độ gật đầu, bây giờ chỉ có thể làm vậy.

Tàng Kinh Các của Anh Hùng Hội chứa rất nhiều điển tịch công pháp, nguyên nhân vì nhiều năm qua Anh Hùng Hội vẫn không sụp đổ cũng là dựa vào truyền thừa này, có rất nhiều người giống như Trần Độ vì một lý do nào đó mà đột nhiên tham gia hoặc võ giả đã có ý muốn tham gia Anh Hùng Hội từ trước.

Đương nhiên công pháp truyền thừa của bọn họ đều được giữ trong Anh Hùng Hội, Nhậm Bình Sinh đồng ý chuyện này có thể làm tăng danh tiếng của Anh Hùng Hội, khiến cho không ít võ giả giang hồ nghe danh mà đến.

Ngay cả việc nhờ Thiên Hạ Thất Bang trợ giúp, chẳng qua cũng là lãng phí một ân tình, không chỉ có một mà đến hai.

Đương nhiên điều đầu tiên là việc Mạc Thanh Hồi của Anh Hùng Hội liều mạng với Kim Trướng Hãn Quốc, toàn bộ võ lâm Trung Nguyên đều mang ơn, cũng như vậy với Thiên Hạ Thất Bang.

Điều thứ hai là ân tình riêng của Anh Hùng Hội với Thiên Hạ Thất Bang.

Thiên Hạ Thất Bang khởi nghiệp từ dân gian, cho nên theo lý mà nói nên giúp đỡ lẫn nhau, giống như có Trì Kiếm Ngũ Phái vậy.

Thế nhưng mọi người trên giang hồ đều biết quan hệ trong Trì Kiếm Ngũ Phái, toàn là nội đấu, không ngừng bỏ đá xuống giếng, còn không tốt bằng Thiên Hạ Thất Bang.

Cho nên vốn không nhờ cậy phần nhân tình này, nhưng khi Mạc Thanh Hồi còn đảm nhiệm chức hội chủ, lúc này Anh Hùng Hội đối xử với Thiên Hạ Thất Bang không tệ, có ơn nghĩa thật sự với bọn họ.

Nhưng truyền thừa từ khi đó của Thiên Hạ Thất Bang đến bây giờ còn lại được bao nhiêu?

Không thể động một tí là truyền thừa cả mấy nghìn năm như những tông môn thế gia khác được. Thiên Hạ Thất Bang xuất thân từ dân gian, phần lớn chỉ có thể truyền thừa hai, ba trăm năm. Cho nên nhận truyền thừa suốt chín trăm năm đến tận bây giờ chỉ được ba nhà mà thôi, theo thứ tự là Niên Bang, Thất Hùng Hội và Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

Dù ban đầu Anh Hùng Hội có ơn với ba nhà này nhưng những năm gần đây mỗi lần Anh Hùng Hội có chuyện khó xử đều sẽ cầu trợ ba nhà này. Đáp lại phần ân tình trước đây thì bọn họ cũng đều trợ giúp, nhưng phần ân tình này là thứ dùng một lần sẽ vơi bớt một chút. Chút ân tình ngày xưa không đủ để người của Anh Hùng Hội xài cả đời.

Trước kia, Anh Hùng Hội cầu trợ ba nhà cũng chỉ là việc nhỏ, nhưng sau lần này Anh Hùng Hội cũng sẽ dùng hết sạch ân tình kia.

Trần Độ gật đầu, xoay người đi sắp xếp, Nhậm Bình Sinh đứng phía sau hắn,trong mắt lộ vẻ nghi ngờ, không biết lần này hắn quyết định như vậy có đúng hay không.

Nếu như lần này có thể đoạt lại thi thể của tổ tiên bọn họ, người lãnh đạo mọi chuyện là Anh Hùng Hội cũng sẽ vang danh giang hồ lần nữa.

Nhưng sau khi vang danh thì sao đây? Anh Hùng Hội còn tiếp tục làm theo cách này được không? Đoán rằng thực lực thật sự của Anh Hùng Hội cũng không thay đổi chút nào.

Danh tiếng tốt là thứ rất hữu dụng đối với các tông môn đứng đầu, đệ tử tới bái sư, hoặc là võ giả có thực lực lớn muốn đến chỗ ngươi làm môn khách, tất cả đều phải dựa vào thực lực và danh tiếng tốt.

Nhưng cách làm của Anh Hùng Hội vốn không dùng thủ đoạn để mời chào môn khách, ngay cả đệ tử cũng ngần ngại vào Anh Hùng Hội, đã như thế, Anh Hùng Hội bọn họ còn cần cái danh tiếng này làm gì?

Có cần thiết phải thay đổi tôn chỉ của Anh Hùng Hội hơn ngàn năm không, Nhậm Bình Sinh có chút mâu thuẫn và hoang mang.

Khi Nhậm Bình Sinh còn đang hoang mang mâu thuẫn, bên Trần Độ đã chuẩn bị ra tay. Hắn vừa lan truyền tin tức, nhất thời khiến cho toàn bộ giang hồ chấn động.

Anh Hùng Hội không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng thì sẽ vang danh, vốn Anh Hùng Hội luôn có thái độ hờ hững lại muốn khơi mào một cuộc chiến diệt môn, không thể nghi ngờ đây chính là chuyện lớn, kinh thiên động địa.

Tất cả những người biết chuyện đang xảy ra giữa các thế lực giang hồ đều thầm mắng Thần Đạo Minh tìm đường chết.

Một trận huyết chiến giữa Dịch Kiếm Môn và Cản Thi Phái vừa qua đi, loại hành vi như sỉ nhục thi thể tổ tiên này là giẫm đạp đối phương, hơn nữa một khi đã dẫm là dẫm đạp cả đời, vĩnh viễn không thể rửa sạch tiếng xấu này được.

Có thể nói, nếu như Cản Thi Phái có một cơ hội để lựa chọn lại, nhất định bọn họ sẽ giao thi thể lão tổ tiên Dịch Kiếm Môn cho Dịch Kiếm Môn để kết mối lòng tốt, chứ không phải liều mạng với Dịch Kiếm Môn.

Thần Đạo Minh làm như vậy, các thế lực khác trên giang hồ chỉ có thể nói minh chủ của Thần Đạo Minh bị điên rồi.

Người trong giang hồ không biết rõ Tả Vô Cương, bọn họ cho rằng Tả Vô Cương tu luyện cũng giống như Cản Thi Phái, đều là công pháp tà đạo. Nên mới cần dùng đến thi thể của cường giả để luyện công, nhưng đều phải trả giá lớn, Thần Đạo Minh mà hắn khổ công xây dựng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

Sau khi tin tức của Anh Hùng Hội truyền khắp giang hồ, đúng là có không ít võ giả lang thang nghe danh mà đến.

Trong đó đa phần đều là kẻ có chút thực lực nhưng đều vô danh, bọn hắn đến đây cũng chỉ vì muốn kiếm chút lợi ích từ Anh Hùng Hội mà thôi.

Dù sao thì đa số võ giả xuất thân lang thang đều luyện công pháp chẳng ra sao, Anh Hùng Hội mở Tàng Kinh Các để bọn

hắn chiêm ngưỡng, sự mê hoặc này khiến bọn họ không thể cưỡng lại được.

Hơn nữa, cũng có một vài võ giả lang thang có chút danh tiếng tới giúp Anh Hùng Hội vì chút danh tiếng kia.

Lần này, Anh Hùng Hội gây ra động tĩnh lớn như vậy, giống như đã thu hút toàn bộ ánh mắt người trên giang hồ. Bọn họ gia nhập Anh Hùng Hội chính là diệt trừ gian tà, tiện thể thì cũng có thể mượn Anh Hùng Hội để tên tuổi vang xa, dù sao bình thường bọn họ cũng không có tư cách tham gia một cuộc chiến diệt môn như thế này.

Hơn nữa lần này, Anh Hùng Hội gây ra động tĩnh lớn như vậy, bọn họ đều nghĩ Thần Đạo Minh sẽ thua là chắc chắn, bọn họ cũng chỉ tới đánh một trận thuận buồm xuôi gió, không nguy hiểm lại có chỗ tốt, tất nhiên những kẻ này đều đồng ý.

Chương 1285 - Cầu viện

Kiến Xương nằm ngoài phủ Thanh Bình, phủ Thanh Bình vốn rất yên tĩnh, bây giờ lại vô cùng náo nhiệt.

Từ sau lần Anh Hùng Hội lan truyền tin tức khắp giang hồ, các cường giả mọi nơi ùn ùn kéo đến.

Đương nhiên bây giờ chỉ có một số võ giả tán tu đến, bảy bang thiên hạ còn chưa có động tĩnh gì.

Theo lý mà nói bảy bang thiên hạ nên đồng lòng tương trợ, giúp đỡ lẫn nhau là không sai, nhưng vấn đề là cách làm việc của Anh Hùng Hội lại quá mức cực đoan, trước đây cũng đắc tội với bảy bang thiên hạ không ít lần.

Bây giờ, Anh Hùng Hội lại mở miệng cầu viện, việc của Anh Hùng Hội cũng không có liên quan đến bất kỳ thế lực nào, vốn đã xem như một chuyện không quan trọng, ngược lại nếu giúp Anh Hùng Hội cũng không chiếm được lợi ích gì, dựa vào cái gì mà bắt bọn hắn phải giúp?

Bên trong Niên Bang, bang chủ Niên Bang, “Đoạn Long Thủ” Kim Cửu Nguyệt đọc thư do Anh Hùng Hội gửi đến khẽ lắc đầu.

Nói thật, Niên Bang bọn hắn nhà to nghiệp lớn, Kim Cửu Nguyệt cũng không muốn xen vào chuyện này.

Hơn nữa Niên Bang nổi tiếng chỉ nhận tiền không nhận người, Niên Bang không muốn xen vào những tranh đoạt trên giang hồ.

Nhưng lúc trước Anh Hùng Hội có ơn với tiền bối Niên Bang, quan trọng nhất chính là danh tiếng của Anh Hùng Hội quá tốt. Lần này, nếu Niên Bang bọn hắn không tới, không thể tránh khỏi việc gánh thêm tội danh bội bạc.

Cho nên Kim Cửu Nguyệt có chút phiền não, gãi đầu rồi nói:

- Đi, dặn dò Đông đàn chủ, "Đông Lưu Thương" Trần Vạn Tam dẫn người đi một chuyến.

Niên Bang, "Xuân Hạ Thu Đông" Tứ Qúy đàn mới thực sự là nòng cốt của Niên Bang, thậm chí còn mạnh hơn tổng đàn Niên Bang.

Gió xuân ấm áp, Xuân đàn chủ yếu chuyên bồi dưỡng đệ tử thế hệ trẻ cho Niên Bang.

Ngày hè nóng nực, Hạ đàn chủ trẻ tuổi nhất Niên Bang, đám đệ tử có thực lực mạnh nhất đều ở trong Hạ đàn.

Mùa thu gặt hái, Thu đàn ở Giang Nam, nắm giữ rất nhiều tuyến đường sông vận chuyển, tập trung vào việc thu gom tiền tài cho Niên Bang, Thu đàn cũng là nơi thu nhận những đệ tử có thiên phú hơi thấp.

Đông đến điêu tàn, Đông đàn chủ chính là tinh anh của Niên Bang, Đông đàn chủ, thương pháp của "Đông Lưu Thương" Trần Vạn Tam được xưng đứng hàng thứ ba khắp thiên hạ, ở hạng thứ ba chín trên Địa bảng, cũng chính là cường giả đứng đầu, dưới bang chủ Niên Bang, Kim Cửu Nguyệt.

Niên Bang có "Xuân Hạ Thu Đông" Tứ Quý đàn, Nhị Thập Tứ đường, bang chúng cộng lại cũng trên trăm vạn, không được tính là thế lực đứng đầu nhưng là bang lớn đứng nhất thiên hạ. Hơn nữa quy định của Niên Bang được coi là nghiêm khắc đứng đầu giang hồ, chính vì lẽ đó mà Niên Bang mới có tư cách truyền thừa hơn ngàn năm.

Ân tình của Anh Hùng Hội đã kéo dài ròng rã ngàn năm, lần này Niên Bang điều động toàn lực Đông đàn, Kim Cửu Nguyệt đang muốn trả hết ân tình còn thiếu với Anh Hùng Hội, từ nay về sau không nợ nần gì nhau.

Lúc này trong Thất Hùng Hội, "Bình Thiên Vương" Thẩm Vô Danh vô cùng thẳng thắn.

Tác phong của Thất Hùng Hội luôn phóng khoáng, có thì tất báo, có oán thì trả, bây giờ phải trả ân tình tổ tiên còn thiếu, không phải chuyện lớn gì.

Cho nên Thất Hùng Hội trực tiếp phái Nhị hội chủ, "Đông Hoa Thần Tướng" Viên Vô Lượng tự mình ra tay.

Vị "Đông Hoa Thần Tướng" này chính là người đứng thứ hai trong Thất Hùng Hội, cũng là cường giả đứng hạng hai toàn bang. Quan trọng nhất là hắn đã bước nửa cảnh giới Dương Thần, bế quan hơn mười năm nay, không chừng chẳng bao lâu nữa sẽ đột phá Dương Thần. Lần này Thẩm Vô Danh phái hắn đi coi như tận tình tận nghĩa.

Đương nhiên, sao Thẩm Vô Danh có thể tận tâm tận lực như thế, hắn cũng có tính toán riêng, muốn mượn cơ hội lần này để Thất Hùng Hội vang danh giang hồ, tạo đà để Thất Hùng Hội chuẩn bị chiếm lấy vị trí đứng đầu bảy bang thiên hạ.

Nên biết giang hồ đời này, thực lực trong bảy bang thiên hạ không thể nói là mạnh, toàn bộ bảy bang thiên hạ đừng nói là có cảnh giới Chân Võ, thậm chí mỗi bang phái cũng chỉ có một người đạt cảnh giới Dương Thần.

Bảy bang thiên hạ xuất thân từ dân gian, nền móng không vững chính là khuyết điểm lớn nhất của bọn họ.

Đều đợi thế hệ có một nhân vật tài hoa tuyệt sắc bước vào cảnh giới Chân Võ nhưng phần lớn thời gian đều bình lặng giống như bây giờ, chỉ dựa vào võ giả cảnh giới Dương Thần chống đỡ.

Nhưng đời này bảy bang thiên hạ có chút đáng thương, ngay cả một võ giả cảnh giới Chân Võ cũng không có.

Cho nên trước mắt bảy bang thiên hạ cũng không phân định thứ tự rõ ràng, vì thực lực của bọn họ đều không khác biệt lắm, nhưng được công nhận là mạnh, sánh bằng Thất Hùng Hội và Tranh Kiếm Minh còn có Niên Bang.

Tứ đại hội chủ của Thất Hùng Hội đều còn trẻ, đệ tử có thiên phú trong bang cũng không ít, chắc chắn đời tiếp theo sẽ xuất hiện không ít cường giả.

Hệ thống của Niên Bang cẩn mật, Tứ Qúy đàn "Xuân Hạ Thu Đông" đều có thực lực rất mạnh, không thể kinh thường.

Tuy Tranh Kiếm Minh mới thành lập chỉ có vài chục năm, nhưng minh chủ "Bích Nhãn Phi Long" Địch Kinh Phi tài hoa hơn người, thậm chí còn được cho rằng là người có khả năng bước đến cảnh giới Chân Võ trong bảy bang thiên hạ.

Còn bốn phái còn lại có thực lực kém hơn một chút.

Bích Huyết Thanh Sơn Đường, hành sự quá mức hẹp hòi, võ giả đời này cũng khá bình thường, không có lấy một người làm nên chuyện lớn.

Kim Ngọc Lâu, ngoại trừ lâu chủ "Hoa Khai Mãn Đường" Lưu Thiên Phóng ra, còn lại cũng chỉ là kẻ biết đấu tranh nội bộ, tranh quyền đoạt lợi, tài trí bình thường, không đáng nhắc tới.

Anh Hùng Hội càng không phải nhiều lời, cho dù có Nhậm Bình Sinh và Trần Độ thay nhau chống đỡ, nhưng Anh Hùng Hội lại không hợp với giang hồ hiện tại, suy bại là điều sớm muộn mà thôi.

Xếp cuối cùng là Cái Bang thảm hại nhất, ngày trước có thể so sánh với Niên Bang "bang lớn đứng đầu thiên hạ", cuối cùng bây giờ lại lưu lạc đến mức gần như hoàn toàn biến mất. Bang chủ của họ không rõ tung tích vài chục năm, Cái Bang có bốn mươi chín phân đà không ai quản lý. Dẫn đến việc Cái Bang to như thế mà chỉ có hai vị phó bang chủ cảnh giới Dung Thần quản lý, vô cùng thê thảm.

Tình hình bảy bang thiên hạ hiện nay, nếu "Đông Hoa Thần Tướng" Viên Vô Lượng có thể thật sự đột phá đến cảnh giới

Dương Thần, vậy Thất Hùng Hội bọn họ sẽ có khả năng đứng đầu bảy bang thiên hạ.

Bên Anh Hùng Hội cầu viện, Niên Bang và Thất Hùng Hội đều phái người đi, chỉ còn Bích Huyết Thanh Sơn Đường thì không tình nguyện tham gia.

Cho tới nay Bích Huyết Thanh Sơn Đường đều khiến người khác cảm thấy nhìn người mà báo thù.

Nhưng cũng chỉ là nhìn người mà thôi, còn loại người như Tô Tín lại tạo cảm giác âm hiểm tàn nhẫn, dã tâm thâm sâu, còn cách hành sự của Bích Huyết Thanh Sơn Đường chỉ có thể làm người khác thấy gò bó.

Thực ra đạo lý này rất đơn giản, vì nếu có một ngày ngươi đắc đội với Bích Huyết Thanh Sơn Đường, nếu ngươi yếu hơn bọn họ thì Bích Huyết Thanh Sơn Đường sẽ có thù tất báo, nhất định trả thù đến cùng.

Còn nếu người đắc tội Bích Huyết Thanh Sơn Đường nhưng mạnh hơn họ thì đám người này sẽ lặng lẽ rút quân.

Không giống như Tô Tín, nhất định Tô Tín sẽ làm mích lòng người khác, mà những kẻ đó đều được coi là cường giả không thể trêu vào, một đấu một như thế, tất nhiên sẽ biết được ai giỏi hơn.

Thật sự giống như Bích Huyết Thanh Sơn Đường thừa cơ hãm hại Dịch Kiếm Môn trước đây, cuối cùng lại bị một mình Mạnh Kinh Tiên áp đảo.

Bây giờ đối mặt với lời cầu viện của Anh Hùng Hội cũng như vậy, thậm chí bọn họ cũng không muốn trả ân tình ngày xưa cho Anh Hùng Hội. Nhưng khi nghe Niên Bang và Thất Hùng Hội đều phái người đi, cho nên Bích Huyết Thanh Sơn Đường không thể không phái người ra tay. Nếu không lần này Bích Huyết Thanh Sơn Đường sẽ bị người khắp giang hồ cười nhạo.

Dù Bích Huyết Thanh Sơn Đường có phái người đến cũng không phải cường giả gì, chỉ phái mấy vị phó đường chủ hạng trung, “Lưu Vân Thiên Đao” Tưởng Thiên Phóng, hơn nữa chỉ mang theo năm võ giả cảnh giới Hóa Thần đến, có thể nói là keo kẹt đến cuối cùng.

Nhưng mọi người đã quá quen thuộc màn diễn này của Bích Huyết Thanh Sơn Đường. Nhìn thấy đám người được phái đến, có một số kẻ trên giang hồ đến xem náo nhiệt châm chọc sau lưng, nói quả nhiên Bích Huyết Thanh Sơn Đường rất keo kệt, đến trả ân tình cũng phải giả bộ.

Trước cửa lớn Anh Hùng Lâu, phủ Thanh Bình, Trần Độ tự mình nghênh đón những võ giả giang hồ đến giúp đỡ, dù là võ giả cảnh giới Hóa Thần thì hắn cũng nhất định phải tự mình đón để biểu đạt lòng cảm tạ, lễ nghi vô cùng đầy đủ.

Thái độ thế này khiến người khác hết sức hài lòng, nghĩ thầm quả nhiên Trần Độ không hổ là người quản lý thực sự của Anh Hùng Hội, chính vì có hắn và Nhậm Bình Sinh, một văn một võ mới có thể chống đỡ Anh Hùng Hội lung lay sắp đổ.

Niên Bang dẫn người đến đầu tiên.

Đông đàn chủ Niên Bang, "Đông Lưu Thương" Trần Vạn Tam mang theo năm trăm đệ tử tới giúp, trong đó võ giả đạt đến Hóa Thần đến mấy chục người, lần này phô trương rất lớn.

Tuy Niên Bang nhiều người, nhưng đệ tử cấp thấp khá đông, võ giả đạt cảnh giới cao cũng như có thế lực lại không nhiều lắm.

Bây giờ, nhìn Trần Vạn Tam mang người đến, giống như hắn đã lôi toàn bộ Đông đàn Niên Bang đến vậy. Điều này khiến cho những võ giả khác thầm nói Niên Bang rất trượng nghĩa. Tuy người bang này bình thường chỉ nhìn mỗi tiền, nhưng lúc quan trọng lại nghiêm túc đến thế.

Trần Độ cũng lập tức đi tới chắp tay nói:

- Lần này Niên Bang ra tay tương trợ, Anh Hùng Hội chúng ta vô cùng cảm kích, Trần huynh, mời.

Trần Độ cũng không ngờ Niên Bang lại phô trương như thế, trực tiếp dẫn Đông đàn, thực lực mạnh nhất đến cho hắn, một tiếng cảm tạ này là lời nói thực lòng của hắn.

Vẻ mặt Trần Vạn Tam khá lạnh lùng, phía sau lưng hắn có dắt cây thương Như Tuyết, làm từ một loại thép tinh luyện, nghe vậy cũng chỉ chắp tay một cái, nói:

- Không cần khách khí, chút ân tình này Niên Bang không gánh nổi, đã nợ nhất định phải trả.

Trần Độ không để ý đến thái độ lãnh đạm của Trần Vạn Tam, bởi vì hắn chính là loại người không biết giao tiếp khéo léo.

Võ giả trong thiên hạ dùng thương rất nhiều, mạnh hơn Trần Vạn Tam cũng có, nhưng hắn được xưng thương pháp đứng vị trí thứ ba thiên hạ, cũng không phải tự hắn cuồng vọng. Lời này là từ miệng Thần Uy Đại tướng quân, Lâm Tông Việt nước Đại Chu truyền ra.

Lâm Tông Việt là người chuyên dùng thương pháp, Trần Vạn Tam đã từng khiêu chiến với hắn, đương nhiên kết quả là thua cuộc. Nhưng Lâm Tông Việt lại nói bàn luận thương pháp đơn thuần, chắc chắn Trần Vạn Tam có thể đứng thứ ba toàn thiên hạ, mà người đứng thứ hai lại là hắn, Lâm Tông Việt.

Sau đó Trần Vạn Tam đã hỏi Lâm Tông Việt người thứ nhất là ai nhưng Lâm Tông Việt không trả lời.

Nhưng lời nói Trần Vạn Tam có thương pháp đứng thứ ba truyền ra ngoài, dù sao cũng từ chính miệng cường giả nói ra, không thể giả được.

Hơn nữa, Lâm Tông Việt là Thần Uy Đại tướng quân của triều đình, hắn không cần thiết phải tâng bốc Trần Vạn Tam mà nói những lời này.

Trần Vạn Tam và người của Niên Bang được Trần Độ mời vào trong Anh Hùng Lâu, lúc này bên ngoài lại có người kêu lên ngạc nhiên:

- Người của Thất Hùng Hội đến! Chậc chậc, Thất Hùng Hội đúng là người trượng nghĩa, ngay cả vị này cũng phái đến.

Trần Độ nhìn lại, nhìn thấy người dẫn đầu Thất Hùng Hội là "Đông Hoa Thần Tướng" Viên Đông Thiên, nhất thời trên mặt Trần Độ lộ vẻ vui mừng.

Chương 1286 - Nhiệm vụ chi nhánh

Trần Độ cũng không ngờ tới lần này Thất Hùng Hội lại có khí thế lớn như vậy, lại phái "Đông Hoa Thần Tướng" Viên Vô

Lượng đứng hạng hai trong Thất Hùng Hội tới đây.

Trần Độ biết sức nặng của Viên Vô Lượng ở Thất Hùng Hội, tuyệt đối là nhân vật số hai của Thất Hùng Hội, hơn nữa còn là cường giả cảnh giới Dương Thần trong tương lai.

Đừng thấy Viên Vô Lượng có cùng cảnh giới Dung Thần với những người khác mà lầm, hắn ta là người chắc chắn có thể lấy một địch nhiều.

Thất Hùng Hội có thể phái Viên Vô Lượng tới đây thì đã tỏ thái độ, điều này cũng khiến lòng tin của Trần Độ tăng thêm không ít đối với lần ra tay với Thần Đạo Minh này.

- Hôm nay Viên huynh có thể tới được, nhất định Anh Hùng Hội ta sẽ nhận ân huệ của Thất Hùng Hội, sẽ báo đáp lại trong tương lai!

Trần Độ mang vẻ nghiêm túc nói.

Viên Vô Lượng được xưng là Đông Hoa Thần Tướng, tướng mạo của hắn cũng trang trọng uy nghiêm, thậm chí khi so sánh với Trầm Vô Danh, hắn còn có một khí thế là người dẫn chuyện hơn.

Nhưng mà Viên Vô Lượng sẽ không khô khan như Trần Vạn Tam, ngược lại hắn vô cùng khéo léo.

Nghe Trần Độ nói như vậy, Viên Vô Lượng cũng chắp tay cười nói.

- Trần huynh nghiêm trọng rồi, từ xưa đến nay bảy bang trong thiên hạ chúng ta như tay với chân, cái thứ bỏ đi như Thần Đạo Minh cũng dám mơ ước thi thể anh hùng Mạc Thanh Hồi khi xưa của Trung Nguyên ta, phải khiến cho hắn chết ý nghĩ này, đương nhiên Thất Hùng Hội ta sẽ ra tay.

Hai bên nói chuyện khách khí vài câu, Viên Vô Lượng cũng được Trần Độ mời đến Anh Hùng Lâu.

Mà vào lúc này, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một vài tiếng cười vang, Trần Độ quay đầu lại, nhìn thấy “Lưu Vân Thiên Đao” Tưởng Thiên Phóng của Bích Huyết Thanh Sơn Đường dẫn theo năm võ giả cảnh giới Hóa Thần tới.

Mọi người cười Bích Huyết Thanh Sơn Đường này quá mức keo kiệt, nói là tới để hỗ trợ, kết quả lại chỉ mang theo vài người tới như thế, thật sự là mất mặt xấu hổ.

Nói thật là trong lòng Tưởng Thiên Phóng cũng có chút không hài lòng với cách làm của Đường chủ nhà mình.

Hoặc là đừng phái người tới, kết quả phái người tới rồi lại chỉ cho hắn vài người như thế, tự dưng chọc cho người ta cười nhạo.

Cho nên Tưởng Thiên Phóng cũng cười xấu hổ nói.

- Trần huynh đừng chê bai, vừa lúc Bích Huyết Thanh Sơn Đường của ta có một số việc phải xử lý gần đây, cho nên đa phần võ giả đều rất bận rộn, nên tạm thời chỉ có thể phái mấy người như vậy tới.

Trên mặt Trần Độ không lộ ra vẻ kỳ lạ nào, hắn vẫn mang nụ cười nói.

- Tương huynh có thể tới thì đã là giúp Anh Hùng Hội ta một ân huệ rồi, mời vào, mời các vị vào.

Tưởng Thiên Phóng xấu hổ dẫn người tiến vào trong Anh Hùng Lâu, Trần Độ cũng đang tiếp đón một vài võ giả tán tu ở bên ngoài tới giúp, mà lúc này ngoài phủ Thanh Bình, Tô Tín lại dùng diện mạo ban đầu đứng ở chỗ này.

Vốn Tô Tín không muốn tới, nhưng Anh Hùng Hội gây ra động tĩnh quá lớn, Tô Tín muốn tới tìm hiểu nghe ngóng, nếu Thần Đạo Minh thật sự không có cơ hội thì Tô Tín sẽ lập tức rời đi hoặc là ẩn núp trong bóng tối để kiếm chút chỗ tốt.

Thần Đạo Minh muốn chịu chết nhưng Tô Tín lại không muốn lãng phí sức lực, dù sao cũng là một trong bảy Bang của thiên hạ, đừng thấy Anh Hùng Hội trông rất tầm thường mà lầm, bởi vì có ân huệ của Mạc Thanh Hồi lúc trước, nên kiến nghị mà Anh Hùng Hội đưa ra có sức ảnh hưởng rất đạng sợ.

Nhưng mà khi Tô Tín mới vừa đến cửa của phủ Thanh Bình, trong đầu Tô Tín vang lên tiếng báo của hệ thống.

- Tuyên bố nhiệm vụ chi nhánh: Vô Gian.

- Miêu tả nhiệm vụ: Hủy diệt Thần Đạo Minh hoặc là Anh Hùng Hội trong lúc tranh đoạt thi thể của Mạc Thanh Hồi.

- Phần thưởng của nhiệm vụ: Giá trị nhân vật phản diện 2.000 điểm, 2 lần rút thưởng cao cấp.

- Trừng phạt thất bại: Khấu trừ giá trị nhân vật phản diện 4.000 điểm.

Khóe miệng Tô Tín lộ ra ý cười không rõ ràng, tuyên bố của nhiệm vụ nhỏ lần này thật thú vị, nhiệm vụ này buộc hắn nhất định phải ra tay lấy hạt dẻ trong lò lửa, hơn nữa tên của nhiệm vụ chi nhánh lần này cũng cho Tô Tín một vài linh cảm.

Thật ra Tô Tín thực sự còn có chuyện chưa làm trong chuyến tới Lương Châu Đạo lần này, hắn chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ của Địa Phủ thuận lợi mà thôi.

Nhưng nếu đã có người của Thần Đạo Minh tìm tới, có thêm chỗ tốt, đương nhiên Tô Tín sẽ không từ chối.

Nhưng mà bây giờ thanh thế mà Anh Hùng Hội gây ra quá lớn, Tô Tín cũng không ngờ Anh Hùng Hội đã hết tinh thần này vẫn còn có lực kêu gọi như thế, lúc nãy Tô Tín đã chuẩn bị rời đi.

Dù mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng này tốt, nhưng lại không đáng để Tô Tín liều chết theo Anh Hùng Hội.

Quan trọng nhất là hắn dùng thân phận Sở Giang Vương bên Thần Đạo Minh, chắc chắn chỉ có thể phát huy tám phần sức chiến đấu của bản thân.

Nếu Anh Hùng Hội có sức mạnh yếu thì Tô Tín còn có thể đối phó, nhưng bây giờ Anh Hùng Hội tạo ra thanh thế lớn như vậy, nếu Tô Tín ra tay thì rất dễ dàng bị bọn họ ép ra sức mạnh cuối cùng.

Vì một mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng mà lộ ra thân phận thật ẩn giấu nhiều năm trước mắt mọi người như vậy, cuộc trao đổi này có chút không lời.

Nhưng mà bây giờ hệ thống lại cho Tô Tín một nhiệm vụ nhỏ như thế, cũng là ép Tô Tín ra tay, tuy mức độ nguy hiểm không hề quá lớn nhưng muốn Tô Tín phải làm chuyện thật

dứt khoát, hoàn toàn diệt trừ một bên, còn có phần khen nhiệm vụ là giá trị nhân vật phản diện và lần rút thưởng cao cấp, thù lao cũng rất hậu hĩnh.

Trong lúc ngẩn người, Tô Tín trực tiếp đi vào trong phủ Thanh Bình, đi về phía Anh Hùng Lâu.

Mà lúc này, Trần Độ đang ở cửa Anh Hùng Lâu nghênh đón rất nhiều võ giả, nhìn thấy chắc là mọi người cũng tới hết rồi, hắn cũng chuẩn bị vào trong Anh Hùng Lâu để đón khách với Nhậm Bình Sinh, trao đổi làm sao để đối phó Thần Đạo Minh.

Tuy sức mạnh của Nhậm Bình Sinh mạnh mẽ, thế nhưng trong mặt tiếp đón người khác thì hắn không bằng Trần Độ.

Nhưng ngay tại lúc Trần Độ vừa muốn xoay người, một cái bóng người không tưởng được lại đi về phía hắn.

Quan phục màu đỏ đen của Lục Phiến Môn, bên hông mang một thanh kiếm dài đỏ sẫm như máu, hơn nữa khuôn mặt lại có vẻ trẻ tuổi như vậy, những người phù hợp với điều kiện này trên toàn bộ giang hồ ngoài "Huyết Kiếm Thần Chỉ" Tô Tín, một trong Tứ Đại Thần Bộ của Lục Phiến Môn ra thì còn có ai khác?

Sắc mặt Trần Độ không thay đổi, thế nhưng lòng hắn thì rét lạnh.

Tô Tín này cũng không phải là hạng người dễ ở chung, tuy người này không phải là ma đạo nhưng có tiếng xấu ở trên giang hồ, làm người lòng dạ độc ác, làm việc một cách kỳ lạ, không từ thủ đoạn, thậm chí còn hơn ma đạo.

Thậm chí trong mắt Trần Độ, những chuyện mà Tô Tín từng làm ở Giang Nam Đạo và Bắc Nguyên Đạo đúng là tội ác tày trời, nếu hắn dám làm chuyện như vậy ở Kiến Xương Đạo, nhất định Anh Hùng Hội sống chết với hắn tới cùng.

Chính vì vậy Trần Độ mới tò mò vì sao Tô Tín lại xuất hiện ở đây, thân phận cùng với lối làm việc của hắn không liên quan gì với Anh Hùng Hội, thậm chí hai bên cũng dễ dàng sinh ra một vài xung đột.

Nhưng mà bây giờ đang là lúc then chốt của Anh Hùng Hội, Trần Độ không muốn gây chuyện, cho dù hắn không có chút thiện cảm nào với Tô Tín trong lòng nhưng hắn vẫn chắp tay nghênh đón Tô Tín rồi nói.

- Không biết Tô đại nhân có chuyện gì mà đại giá quang lâm đến Anh Hùng Hội ta?

Tô Tín cười ha ha nói.

- Rất đơn giản, nghe nói gần đây Anh Hùng Hội gặp phải phiền phức, dù sao tại hạ cũng là võ giả xuất thân từ võ lâm Trung Nguyên, coi như nhận lấy ân huệ của Mạc đại hiệp - Mạc Thanh Hồi khi trước, cho nên bây giờ đặc biệt tới đây giúp đỡ.

Trần Độ nghe Tô Tín mượn cớ thì cạn lời, hận không thể trợn trừng mắt với hắn tại chỗ, bọn ta còn không biết tình hình trong đó ư? Ngươi nhận ân huệ cái khỉ!

Những tông môn võ lâm Trung Nguyên nhận ân huệ của Anh Hùng Hội là bởi vì nếu lúc trước Kim Trướng Hãn Quốc thật sự xâm lấn Trung Nguyên, thì không thể không xảy ra xung đột với võ lâm Trung Nguyên.

Đối với võ lâm Trung Nguyên thì ai làm Hoàng Đế cũng không sao cả, mặc kệ ngươi là Cơ gia hay là Triệu gia, ngược lại càng yếu càng tốt.

Nhưng chỉ có một điều duy nhất không được, đó chính là kẻ dị tộc chiếm giữ Trung Nguyên lên làm Hoàng Đế.

Cho nên nếu Kim Trướng Hãn Quốc thật sự xâm lấn Trung Nguyên, khi đó chính đạo ma đạo, Phật Tông Đạo Môn trong võ lâm Trung Nguyên đều sẽ bắt tay ra tay với Kim Trướng Hãn Quốc, đến lúc đó cho dù có thể đánh lui Kim Trướng Hãn Quốc thì cũng sẽ chịu tổn thất, đặc biệt là vài thế lực nhỏ có thể gặp nguy hiểm như bị diệt môn.

Chính bởi vì lúc trước Mạc Thanh Hồi ra tay nên các thế lực lớn không phải chịu phần tổn thất đó, vài tông môn nhỏ cũng có thể tiếp tục, cho nên bọn họ mới có nhận ân huệ của Anh Hùng Hội.

Nhưng phụ thân của Tô Tín chính là người của Tô gia ở Ninh Viễn Đường, khi đó Tô gia đang ở tron không gian độc lập như Ninh Viễn Đường để lánh đời, dù khi đó Kim Trướng Hãn Quốc thật sự đánh tới Trung Nguyên thì cũng không thể đả thương được một cọng lông tơ trên ngươi tổ tiên, ngươi có nhận ân huệ gì của Anh Hùng Hội chứ?

Nhưng dù Trần Độ biết rõ Tô Tín đang nói hươu nói vượn nhưng hắn cũng không thể lật mặt Tô Tín, hắn chỉ cười nói.

- Tô đại nhân cứ đùa, thật ra cũng không phải chuyện lớn lao gì, tự Anh Hùng Hội ta có thể giải quyết được.

- Tô đại nhân là quý nhân có nhiều chuyện, Anh Hùng Hội ta nhận ân huệ này, nhưng cũng không phiền Tô đại nhân cố ý đi một chuyến đến Lương Châu Đạo để ra tay.

Tô Tín ra vẻ vô cùng hào phóng, vung tay lên nói.

- Không sao, ta đã sắp xếp xong chuyện trong Lục Phiến Môn, chắc chắn không sao.

- Lần này chuyện mà đám giặc ác ở Lương Châu Đạo làm thật sự là quá đáng, thậm chí ngay cả xác của Mạc đại hiệp cũng dám mơ ước, lần này ta tuyệt đối không tha cho bọn chúng!

- Trần huynh, ngươi cũng không cần khách khí, lần này ta sẽ đi cùng với các ngươi, dẫu gì Tô Tín ta cũng có chút sức mạnh, chắc chắn sẽ không cản trở các ngươi.

Trần Độ vừa định nói gì đó, lại thấy Tô Tín nói tiếp.

- Trần huynh, nếu ngươi vẫn từ chối, vậy thì coi như là đang đánh vào mặt Tô Tín ta.

- Ít nhiều gì Tô Tín ta cũng đứng thứ bốn mươi trên Địa Bảng, lẽ nào Anh Hùng Hội chướng mắt chút sức mạnh ấy của ta?

Mắt thấy Tô Tín đã nói đến mức như vậy, Trần Độ cũng chỉ cười bất đắc dĩ rồi nói.

- Tô đại nhân nói đùa, chuyện này sao được?

- Tô đại nhân đã cố ý muốn giúp đỡ, vậy thì mời vào trong lâu để ngồi, Anh Hùng Hội ta sẽ nhớ kỹ giúp đỡ này, sau đó báo đáp trong tương lai.

Tô Tín vừa đi vào Anh Hùng Lâu với Trần Độ vừa nói.

- Ân huệ cái gì? Trước đây Mạc đại hiệp dẫn võ lâm Trung Nguyên liều chết với Kim Trướng Hãn Quốc, có lẽ hắn cũng không muốn gì từ những môn phái khác của võ lâm Trung Nguyên.

- Đương nhiên Tô Tín ta kém hơn Mạc đại hiệp, thế nhưng không phải là loại người làm ơn mà đòi báo đáp, Trần huynh ngươi nói vậy thì quá coi thường ta rồi.

Trần Độ vừa nói lời vô nghĩa với Tô Tín, vừa dẫn hắn đi tới tầng cao nhất của Anh Hùng Lâu, lúc này chỉ cần các võ giả từ cảnh giới Hóa Thần trở lên tới giúp đỡ Anh Hùng Hội thì đều sẽ có vị trí thuộc về mình ở tầng chín, ba người của phái Thất Hùng Hội ngồi ở vị trí trung tâm nhất.

Nhìn thấy Trần Độ dẫn Tô Tín tới đây, trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Sao Tô Tín lại ở chỗ này?

Gần như mọi người ở đây đều nghĩ như vậy.

Chương 1287 - Sắp xếp của anh hùng hội

Ở đây ngoài võ giả của ba nhà Niên Bang, Thất Hùng Hội, Bích Huyết Thanh Sơn Đường, thật ra người thật sự chiếm số lượng lớn thì vẫn là những võ giả tán tu kia.

Mấy năm gần đây tuy Anh Hùng Hội đắc tội không ít người, nhưng người mà bọn họ từng giúp cũng không ít, trong 20 võ giả cảnh giới Dung Thần tới giúp đỡ trước mắt thì gần như có một nửa trong đó không phải là tới vì điều kiện mở Tàng Kinh Các của Anh Hùng Hội, mà là bởi vì bọn họ đều nhận được ân huệ của Anh Hùng Hội, cho nên bây giờ mới tới đây giúp đỡ.

Ánh mắt của những người này nhìn về phía Tô Tín vô cùng quái dị, rõ ràng bọn họ cũng biết tình hình thực sự của Tô Tín, ai xuất hiện trong trường hợp này thì cũng vô cùng bình thường, nhưng chỉ có duy nhất mình Tô Tín xuất hiện ở đấy là không bình thường.

Ánh mắt của những người khác khi nhìn về phía Tô Tín thì đều kín đáo một chút, nhưng ánh mắt Viên Vô Lượng của Thất Hùng Hội và Tưởng Thiên Phóng của Bích Huyết Thanh Sơn Đường nhìn về phía Tô Tín lại mang theo lòng căm thù sâu đậm.

Dù sao trước kia hai nhà bọn họ đều chịu thiệt trong tay Tô Tín, đặc biệt là Thất Hùng Hội.

Trước kia, Trầm Thiên Dao là đại tiểu thư của Thất Hùng Hội, là đứa con gái mà Trầm Vô Danh thương yêu nhất, nàng được Viên Vô Lượng cưng chiều như công chúa, kết quả sau khi tới Giang Nam Đạo một chuyến thì bị Tô Tín gán cho cái danh oán phụ khuê phòng có tinh thần không bình thường, sao bọn họ có thể không hận Tô Tín chuyện này?

Nhưng hận thì hận, không nói tới sức mạnh của mấy vị Hội chủ của Thất Hùng Hội, không có ai ngu xuẩn cả, không ai sẽ bởi vì chuyện của Trầm Thiên Dao mà đi liều chết với Tô Tín, đó là chuyện mà tên ngu ngốc mới làm.

Lúc trước khi Huyền Quan của Thiếu Lâm Tự chuẩn bị giết Tô Tín, đám người Trầm Vô Danh bị lão hòa thượng Huyền Quan kia thuyết phục, bọn họ cho rằng chuyện này có thể thành công trăm phần trăm, hơn nữa có thêm Huyền Quan đã châm dầu vào lửa, lúc này bọn họ mới quyết định ra tay.

Nhưng mà chẳng ai ngờ trong giờ phút quan trọng mà Tô Tín còn cứng rắn được như thế, hắn vẫn còn có bài chưa lật trong người, có thể nói hành động diệt trừ hoàn toàn của bọn họ đều bị Tô Tín vượt qua, hơn nữa còn nhân cơ hội nổi danh giang hồ.

Về phía Thất Hùng Hội và Hòa Bích Huyết Thanh Sơn Đường tham gia chuyện lần này, bọn họ không dám tiếp tục sống chết với Tô Tín nữa, vậy cũng chỉ có thể cắn răng nuốt vào bụng.

Đương nhiên Bích Huyết Thanh Sơn Đường cũng chịu thiệt không ít trong tay Tô, một vị Phó đường chủ trẻ tuổi nhất của bọn họ trong Bích Huyết Thanh Sơn Đường là “Ma La Nhận” Thượng Quan Đường cũng chết trên tay Tô Tín.

Còn về Niên Bang thì lại không có thù gì oán gì với Tô Tín, Trần Vạn Tam cũng chỉ quay đầu nhìn Tô Tín một cái, sau đó không lên tiếng nữa.

Nhìn thấy bầu không khí ở đây có chút cứng ngắc, Trần Độ ho khan một tiếng, cười nói.

- Lần này các vị có thể tới giúp Anh Hùng Hội ta, tại hạ vô cùng cảm kích, dù sao việc này cũng là việc riêng của Anh Hùng Hội, kết quả các vị lại đều tới giúp đỡ, sau này Anh Hùng Hội ta sẽ báo đáp.

Lúc này một võ giả tán tu cảnh giới Dung Thần chắp tay nói.

- Trần huynh không cần phải như thế, báo đáp cái gì chứ? Trong bọn ta có ai mà không nhận ân huệ lớn của Anh Hùng Hội?

- Lúc trước khi Anh Hùng Hội giúp bọn ta cũng đâu nghĩ tới chuyện báo đáp, bây giờ Anh Hùng Hội cần bọn ta giúp đỡ, đương nhiên bọn ta không thể từ chối.

Trần Độ chắp tay một cái nói.

- Vậy đa tạ các vị, vậy ta lập tức đi mời Hội chủ tới đây.

Sau khi Trần Độ nói xong thì đi vào phòng trong mời Nhậm Bình Sinh đi ra, mọi người ở đây trừ Tô Tín ra thì gần như đều đã từng gặp mặt Nhậm Bình Sinh, chỉ có Tô Tín là lần đầu tiên nhìn thấy vị Hội chủ này của Anh Hùng Hội, “Nhất Thoa Yên Vũ” Nhậm Bình Sinh.

Nhưng dù Tô Tín gặp Nhậm Bình Sinh này lần đầu, thế nhưng Tô Tín lại có một cảm giác rằng Nhậm Bình Sinh này có lòng dạ rất nặng.

Lòng dạ nặng nề cũng không có nghĩa là suy nghĩ nặng nề, Tô Tín có thể cảm giác được, trong lòng của Nhậm Bình Sinh mang rất nhiều thứ, hắn cũng không có oai phong khí phách của một người quản lý một phái lớn, trái lại có vẻ buồn rầu.

Đương nhiên chỉ có Tô Tín gặp Nhậm Bình Sinh lần đầu mới cảm giác được những chi tiết này, những người khác đều đã từng qua lại với Nhậm Bình Sinh, cho nên bọn họ cũng quen

bộ dạng bây giờ này của Nhậm Bình Sinh, cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

- Xin ra mắt Nhậm Hội chủ!

Mọi người đều đứng lên, cung kính làm lễ với Nhậm Bình Sinh.

Thái độ cung kính của bọn họ không chỉ là bởi vì Nhậm Bình Sinh có sức mạnh cảnh giới Dương Thần, mà bởi vì cách làm người của Nhậm Bình Sinh.

Người có thể thực sự xưng là đại hiệp trên giang hồ rất ít, Nhậm Bình Sinh lại là một trong số đó.

Có lẽ bọn họ nghi ngờ cách làm việc của Anh Hùng Hội, hơn nữa oán giận Anh Hùng Hội xen vào việc của người khác, nhưng bọn họ không có cách nào chỉ trích cách làm người của Nhậm Bình Sinh

Có mấy người trên toàn bộ giang hồ có thể làm chuyện không thẹn với lương tâm? Nhậm Bình Sinh lại có thể.

- Mời các vị ngồi.

Nhậm Bình Sinh đưa tay ra mời, đợi đến khi mọi người đều ngồi xuống thì hắn mới nói.

- Lần này các vị có thể tới giúp Anh Hùng Hội ta, tại hạ vô cùng cảm kích.

- Trước kia Anh Hùng Hội ta không biết tung tích thi thể của Tổ Sư Mạc Thanh Hồi, cho nên tới giờ Anh Hùng Hội ta vẫn luôn thờ cúng ngôi mộ chôn quần áo và di vật của tổ sư.

- Nhưng mà bây giờ bọn ta đã biết được thi thể của Tổ sư ở đâu, bất kể đối phương là ai, cho dù Anh Hùng Hội ta phải dùng hết sức mạnh cuối cùng thì cũng phải đoạt lại thi thể.

Mọi người ở đây gật đầu, bọn họ cũng hiểu tâm tình của Nhậm Bình Sinh bây giờ, nếu đổi lại là họ ngay cả hài cốt tổ sư nhà mình mà cũng không có cách nào lấy được, chuyện này đúng là sỉ nhục, trừ khi ngươi không muốn lăn lộn ở trên giang hồ này, nếu không nhất định phải lấy hài cốt tổ tiên của mình về.

Nhậm Bình Sinh tiếp tục nói.

- Hôm nay có các vị giúp đỡ, ta tin nhất định lần này có thể lấy lại hài cốt của Tổ sư, ta cũng sẽ không nhiều lời nữa, Anh Hùng Hội đã tìm ra vị trí của Thần Đạo Minh, tiếp theo Trần Độ sẽ quyết định ra tay thế nào với Thần Đạo Minh.

Quản lý tông môn hoặc là tổ chức cuộc chiến quy mô lớn, thật ra Nhậm Bình Sinh cũng không có cách nào hiểu được mấy thứ này, thứ hắn hiểu chỉ có sức mạnh của mình.

Thật ra có rất nhiều tông môn trên giang hồ đều như thế, có lẽ nhân vật mạnh nhất chính là chưởng môn gia chủ của họ, nhưng trên thực tế người quản lý tông môn lại là người khác, phân công rõ ràng.

Trần Độ đi tới nói.

- Thần Đạo Minh này chỉ nổi dậy ở Lương Châu Đạo trong ba năm, nhưng Minh chủ Tả Vô Cương của nó rất có thủ đoạn, điều hành Thần Đạo Minh cực kỳ mạnh mẽ, có hơn mười võ giả cảnh giới Dung Thần, mấy trăm võ giả cảnh giới Hóa Thần, hơn nữa hành động của hắn bí hiểm, bây giờ chúng ta cũng chỉ có thể xác định được vị trí đại khái của Thần Đạo Minh, không có cách nào tìm ra sào huyệt chính xác của họ.

- Cho nên ta quyết định áp dụng chiến thuật bao vây, những người chúng ta chia ra bốn hướng để bao vây chém giết!

- Anh Hùng Hội ở hướng Đông, do ta dẫn đầu.

- Niên Bang ở hướng Tây, do Trần huynh Trần Vạn Tam dẫn đầu.

- Thất Hùng Hội ở phía Nam, do Viên huynh Viên Vô Lượng dẫn đầu.

- Bích Huyết Thanh Sơn Đường và những người khác ở phía Bắc, do Tương huynh Tưởng Thiên Phóng dẫn đầu.

- Còn Hội chủ sẽ không ở hướng nào cả, Hội chủ chỉ phụ trách tiếp cận Tả Vô Cương của Thần Đạo Minh, một khi hắn ta xuất hiện, Hội chủ cũng sẽ ra tay, các vị cảm thấy sắp xếp của ta thế nào?

Trần Độ nhìn về phía mọi người nhưng người khiến hắn chú ý là Tô Tín.

Tưởng Thiên Phóng của Bích Huyết Thanh Sơn Đường và những võ giả tán tu kia và Tô Tín đều ở hướng Bắc, thật ra nếu dựa theo sức mạnh và năng lực thì nên do Tô Tín dẫn đầu.

Dù sao bây giờ Tô Tín cũng đứng thứ bốn mươi của Địa Bảng, mà từ khi Tưởng Thiên Phóng thăng cấp lên cảnh giới Dung Thần thì rất ít khi ra tay, cho dù ra tay thì cũng chưa từng chiến đấu sống còn với người khác, không lấy được chiến tích, thậm chí ngay cả Địa Bảng cũng chẳng có tên của hắn, rõ ràng sức mạnh của hắn không bằng Tô Tín.

Hơn nữa bàn về năng lực thì tuy Tưởng Thiên Phóng cũng nắm quyền ở Bích Huyết Thanh Sơn Đường nhưng hắn cũng không có quyền lực thật sự gì, trái lại Tô Tín thân là Tứ Đại Thần Bộ của Lục Phiến Môn, chỉ huy vô số chiến dịch phá nhà diệt môn, thậm chí trận chiến huỷ diệt Thanh Thành Kiếm Phái cũng là do hắn chỉ huy, chuyện này lại càng hơn Tưởng Thiên Phóng gấp một vạn lần.

Nhưng đáng tiếc, cho dù nói về mặt nào thì Trần Độ cũng không có khả năng để Tô Tín dẫn đầu đoàn người ngực ở phía Bắc.

Nguyên nhân rất đơn giản, Trần Độ không tin Tô Tín, hơn nữa Tưởng Thiên Phóng và những võ giả tán tu kia cũng không tin Tô Tín.

Đến bây giờ Trần Độ cũng không hiểu vì sao Tô Tín lại xuất hiện ở đây, còn mang bộ dạng hiên ngang lẫm liệt, thật sự vô cùng giả dối.

Hơn nữa để hắn dẫn đầu những võ giả phía Bắc này, Tưởng Thiên Phóng có cừu oán với hắn sẽ không phục, chỉ với danh tiếng hỗn loạn của Tô Tín trên giang hồ những võ giả có xuất thân từ tán tu kia cũng chẳng phục.

Cho nên vẫn để Tưởng Thiên Phóng dẫn đầu thì khá hơn, dù sao hắn có xuất thân từ Bích Huyết Thanh Sơn Đường, coi như bản thân hắn không có danh tiếng gì nhưng những võ giả tán tu kia cũng sẽ cho Bích Huyết Thanh Sơn Đường mặt mũi.

Hơn nữa bây giờ Trần Độ cũng đang nhìn chòng chọc Tô Tín, hắn còn ước gì Tô Tín nói không hài lòng.

Nếu như Tô Tín thật sự nói không hài lòng, vậy hắn trực tiếp đuổi Tô Tín ra.

Dù sao hắn không nhìn thấu con người này của Tô Tín, cũng không có cách nào hiểu rõ, thậm chí hắn không biết rõ lần này Tô Tín tới giúp Anh Hùng Hội của bọn họ là thật lòng hay giả dối.

Nhưng đáng tiếc, sau khi nghe Trần Độ nói vậy thì Tô Tín cũng không tỏ thái độ gì, trái lại vẫn mang vẻ chẳng sao cả.

Những người khác cũng không biết suy nghĩ nhỏ của Trần Độ, ngược lại bọn họ thấy Tưởng Thiên Phóng cười thầm.

Niên Bang và Thất Hùng Hội đều là từng người phụ trách một hướng, vì sao Bích Huyết Thanh Sơn Đường của bọn họ phải chung tay phụ trách một hướng với những người khác? Còn không phải là bởi vì Bích Huyết Thanh Sơn Đường quá mức keo kiệt, quá ít người tới.

Vẻ mặt của Tưởng Thiên Phóng có chút xấu hổ, thế nhưng thân là võ giả cảnh giới Dung Thần, Tưởng Thiên Phóng cũng đã thấy đủ hết mọi mặt đời, hắn cũng không thẹn quá thành giận, chỉ làm như không thấy.

Nhìn thấy mọi người không có ý kiến gì khác, Trần Độ trực tiếp nói.

- Các vị cũng không có ý kiến gì khác, vậy bên ta cũng không chậm trễ nữa, lập tức tập hợp các đệ tử của Anh Hùng Hội, 10 ngày sau chúng ta tập hợp ở Anh Hùng Lâu, cùng nhau ra tay.

Lần này Anh Hùng Hội cũng đã chuẩn bị ăn cả ngã về không, nhất định phải ủy diệt Thần Đạo Minh hoàn toàn, cướp lại thi thể của Mạc Thanh Hồi.

Nếu những tông môn khác dám điều động hết sức lực đối phó với tông môn khác thì nhất định phải để lại một nhóm canh giữ ở tông môn, tránh cho kẻ khác thừa cơ xâm nhập vào, nhưng Anh Hùng Hội không cần lo lắng chuyện này.

Dù sao với danh tiếng của Anh Hùng Hội ở bên ngoài, bây giờ Anh Hùng Hội lại còn triệu tập nhiều người ra tay với Thần Đạo Minh như vậy, trong thời gian này ai dám ra tay bỏ đá

xuống giếng với Anh Hùng Hội? Không sợ bị người giang hồ phỉ nhổ ư?

Đây cũng là lợi ích của danh tiếng.

Lúc trước trận chiến giữa Dịch Kiếm Môn và Cản Thi Phái đã khiến hai bên đều thua thiệt, những tông môn khác muốn thừa dịp này để cháy nhà cướp của thì cũng chẳng qua là bị người giang hồ nói một tiếng đê tiện mà thôi.

Nhưng bây giờ nếu như có người làm vậy với Anh Hùng Hội, đừng nói là lên án, thậm chí còn có một vài tông môn chính đạo tự mình đứng ra can thiệp.

Chương 1288 - Dự định của tô tín

Trần Độ nói xong sự sắp xếp của bản thân, những người khác cũng chắp tay rời đi, chuẩn bị chờ đợi tin tức tập hợp của Anh Hùng Hội.

Lúc này Tô Tín cũng muốn đi, nhưng Trần Độ bỗng nói.

- Khoan đã Tô đại nhân, Nhậm Hội chủ còn có lời muốn nói với ngươi.

Tô Tín khẽ cười, lại xoay người ngồi xuống.

- Không biết Nhậm Hội chủ có gì dạy bảo?

Nhậm Bình Sinh không nói gì, hắn chỉ nhìn Tô Tín, ánh mắt lộ ra một chút không rõ.

Tô Tín có tiếng tăm rất lớn trên giang hồ, dù Nhậm Bình Sinh chính là võ giả cảnh giới Dương Thần, hắn cũng từng nghe về tiếng tăm của Tô Tín.

Mục đích của Anh Hùng Hội chính là đánh kẻ mạnh giúp kẻ yếu, hành hiệp trượng nghĩa, chính là đứng đầu chính đạo.

Mà Tô Tín lại đến những nơi chốn vì mặt lợi ích, vì lợi ích của mình mà không tiếc giết chóc vô tội, làm người lòng dạ độc ác, không từ mọi thủ đoạn.

Tuy hắn chưa được tính là kẻ hung ác của ma đạo, nhưng hắn nhấc lên những trận giết chóc còn hơn so với những kẻ ác của ma đạo đó.

Theo lý mà nói, cách làm việc của Tô Tín trái ngược với Anh Hùng Hội, đáng lẽ Nhậm Bình Sinh cực kỳ chán ghét Tô Tín mới đúng, nhưng kỳ lạ là hắn lại vẫn có thể duy trì tâm tình bình thường với Tô Tín, giống như là đối mặt với người xa lạ.

Nhậm Bình Sinh nhìn Tô Tín, lạnh nhạt nói.

- Ta không biết rốt cuộc ngươi tới Anh Hùng Hội của ta là vì cái gì, thế nhưng cho tới bây giờ Tô Tín ngươi vẫn luôn mang tính cách không có lợi không dậy sớm, ta không biết ngươi muốn đạt được thứ gì từ trên người Anh Hùng Hội ta, nhưng Anh Hùng Hội của ta khác với tông môn như Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

- Nếu ngươi xuống tay với bọn họ thì bọn họ sẽ vì lợi ích mà tạm thời thỏa hiệp, nhưng nếu ngươi ra tay với Anh Hùng Hội ta, dù ngươi là Tứ Đại Thần Bộ của triều đình, dù ngươi có thế lực mạnh cỡ nào trong tay, Anh Hùng Hội cũng sẽ không lùi bước!

Vẻ mặt của Tô Tín không đổi, hắn chỉ lạnh nhạt nói.

- Nhậm Hội chủ quá lo lắng rồi, từ trước đến nay tính nết của Tô Tín ta là người không phạm ta,ta không phạm người, chắc ngươi có thể cảm giác được, ta không có ý xấu với Anh Hùng Hội.

- Hơn nữa bản thân ta cũng vô cùng bội phục Nhậm Hội chủ, có rất nhiều hào kiệt trong thiên hạ bây giờ nhưng người có thể gọi là đại hiệp chân chính trên thế gian thì cũng chỉ có mỗi Nhậm Hội chủ mà thôi.

Nhậm Bình Sinh nhìn Tô Tín thật sâu, lúc này mới nói.

- Chỉ mong là vậy, nếu như lần này Anh Hùng Hội ta có thể đoạt lại thi thể Tổ sư thuận lợi, thì tính như ta đã nợ Tô đại nhân một ân huệ.

Tô Tín cười nói.

- Thế lực có ảnh hưởng lớn như Anh Hùng Hội đưa ra đề nghị thì lập tức có nhiều võ giả và thế lực võ lâm như vậy tới giúp đỡ, cái Thần Đạo Minh ngay cả chút vốn liếng cũng không có

mà lại dám đến khiêu khích Anh Hùng Hội, cũng xứng đáng bị tiêu diệt.

- Vậy thì xin mượn lời tốt lành của Tô đại nhân.

Nhậm Bình Sinh lạnh nhạt nói.

Sau khi nói xong thì Tô Tín từ biệt rời đi, Trần Độ nhìn Tô Tín ra khỏi Anh Hùng Lâu, hắn thở phào một hơi rồi nói.

- Hội chủ, rốt cuộc Tô Tín này muốn làm gì?

Nhậm Bình Sinh lắc đầu nói.

- Nói thật, ta cũng nhìn không thấu Tô Tín này, nhưng vừa rồi hắn cũng không lộ ra ý định giết người nếu không lúc nãy ta đã định nhốt hắn ở đây.

- Nói chung là cẩn thận một chút, đến lúc thật sự ra tay thì ta sẽ theo dõi hắn chặt chẽ.

Trần Độ gật đầu, bây giờ cũng chỉ có thể làm như vậy.

Danh tiếng của Anh Hùng Hội đủ lớn, thế nhưng tiếc là danh tiếng của Anh Hùng Hội chỉ có thể phòng ngừa một vài tông môn chính đạo ngấp nghé, còn tông môn ma đạo sẽ không kiêng nể gì, mà danh tiếng như Tô Tín vốn đã không thể nào tốt trên giang hồ, hắn cũng là sẽ không kiêng nể gì.

Sau khi đi ra khỏi Anh Hùng Lâu, Tô Tín không dừng lại mà lập tức trở về Lương Châu Đạo.

May mà Kiến Xương Đạo cũng là một Đạo ở gần phía Tây, cách Lương Châu Đạo không xa, với tốc độ bây giờ của Tô Tín, hắn chỉ dùng thời gian chưa tới 3 ngày là đã chạy tới.

Lấy lệnh bài của Địa Phủ ra, trên mặt lệnh bài biểu hiện rằng Bạch Vô Thường Bạch Duy Duyên và Hắc Vô Thường Lệ Kinh còn đang chấp hành nhiệm vụ của họ ở những nơi kia, còn Phạt Ác Phán Quan Vương Ngọc có vẻ rất là nhàn rỗi, đi dạo lung tung xung quanh.

Tô Tín truyền tin cho Vương Ngọc, không đến nửa ngày thì Vương Ngọc đã tìm tới nơi.

- Nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành rồi ư? Tốc độ thực sự rất nhanh.

Vương Ngọc có chút kinh ngạc nói.

Tô Tín nói.

- Có người chủ động giao đồ ta muốn cho ta, nhưng mà tình hình bên ngươi là sao, giải quyết xong trong mấy ngày thôi ư?

Vương Ngọc cười nói.

- Tông môn thế gia ở Lương Châu Đạo này thay đổi quá nhanh, mục tiêu của ta là một tông môn nhỏ, kết quả nó bị người ta tiêu diệt, vật kia cũng lưu lạc đến tay một võ giả cảnh giới Hóa Thần nhặt được, ta muốn mua nhưng hắn không muốn bán, vậy ta trực tiếp giết hắn để cướp lấy thôi.

Tô Tín lắc đầu, chỉ giải quyết một võ giả tán tu, đây cũng là chuyện rất dễ dàng.

Vương Ngọc hỏi.

- Đúng rồi, ngươi gọi ta tới đây là có chuyện gì? Bên Bạch Vô Thường và Hắc Vô Thường còn chưa hoàn thành, chúng ta đi giúp bọn họ không?

- Ta có chút việc riêng, không biết ngươi có hứng thú hay không.

Nói xong, Tô Tín kể chuyện giữa Thần Đạo Minh và Anh Hùng Hội cho Vương Ngọc, đương nhiên hắn cũng dấu đi nhiệm vụ mà hệ thống tuyên bố cho hắn.

Sau khi nghe xong thì Vương Ngọc nhướng mày.

- Mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng ư? Chậc chậc, thứ tốt đúng là thứ tốt, nhưng mà có hơi khó làm đó.

- Nói khó nghe một chút, sức mạnh của Anh Hùng Hội chẳng ra gì, ân huệ của Mạc Thanh Hồi để lại đã đủ cho họ ăn mấy trăm năm.

- Minh chủ của Thần Đạo Minh cũng coi như một nhân vật, nhưng mà đáng tiếc mục tiêu hắn chọn lần này lại là Anh Hùng Hội.

- Đừng thấy hắn cũng lôi kéo rất nhiều thế lực võ giả của Lương Châu Đạo mà lầm, cùng lắm chỉ là mấy võ giả cảnh giới Dung Thần có xuất thân sức mạnh tầm thường, có thể so sánh với võ giả cảnh giới Dung Thần xuất thân từ bảy Bang trong thiên hạ ư?

- Trầm Vạn Tam được xưng là có kỹ thuật sử dụng giáo đứng thứ ba thiên hạ của Niên Bang chính là nhân vật được Thần Uy Đại Tướng Quân Lâm Tông Việt tán thưởng.

- Còn có "Đông Hoa Thần Tướng" Viên Vô Lượng của Thất Hùng Hội nữa, lánh ích hề kính (chỉ loại tiểu nhân đường chính không đi, chỉ đi đường tắt để đến được đích), dùng Lôi pháp tôi luyện thân thể, sức chống đỡ của thân thể không thua võ giả tu luyện công pháp rèn luyện thân thể, sức mạnh của bản thân lại càng kinh người, đã là người bước được nửa vào cảnh giới Dương Thần.

- Còn Tưởng Thiên Phóng của Bích Huyết Thanh Sơn Đường, tuy hắn có vẻ bình thường một chút, nhưng đây cũng chỉ là khi so sánh với đám người kiệt xuất như Trần Vạn Tam, khi đối đầu với những võ giả bình thường của Lương Châu Đạo, người này vẫn chiếm được ưu thế.

- Quan trọng nhất chính là bản thân Anh Hùng Hội, vị Hội phó "Liễu Nguyệt Kim Đao" Trần Độ chính là người kiệt xuất lúc này, một thời trước kia của hắn đã đè những võ giả của thế lực đứng đầu, trở thành nhân vật dũng mãnh trên giang hồ một thời.

- Sau khi hắn gia nhập Anh Hùng Hội thì thay đổi tính tình, trở nên chín chắn rất nhiều, cách xử sự hay làm người đều cẩn thận, khéo léo, sức mạnh của hắn cũng giống như tính cách của hắn, trở nên càng thêm trầm lắng.

- Còn có vị Hội chủ Nhậm Bình Sinh của Anh Hùng Hội, người này lại nổi danh là thích xen vào chuyện của người khác, việc của ma đạo không liên quan tới mình hắn cũng xen vào, việc của chính đạo không liên quan tới mình thì hắn cũng xen vào, ngay cả chuyện của hai tông đạo Phật không liên quan tới hắn thì hắn cũng dám xen vào.

- Có thể nói nếu hắn không có chút sức mạnh kia, thì dù hắn là Hội chủ của Anh Hùng, chỉ dựa vào cách xử sự này của hắn thì đã sớm bị người ta đánh chết rồi.

- Cho nên ta nói lần này Thần Đạo Minh dữ nhiều lành ít, dù Tả Vô Cương này có cảnh giới Dương Thần, nhưng lại không có quan hệ với những tông môn đứng đầu trên giang hồ, không biết vốn liếng và sức mạnh của bọn họ.

- Lần này dù có thêm hai người là ta và ngươi thì Thần Đạo Minh vẫn dữ nhiều lành ít, tỷ lệ thắng không tới ba phần.

Vương Ngọc nói xong suy nghĩ phân tích của mình, trên mặt Tô Tín lộ vẻ kinh ngạc.

Lúc trước khi vừa vào Lương Châu Đạo, Vương Ngọc đã từng nói, năng lực tình báo tiêu cục Thiên Hạ của hắn cũng rất đáng sợ, nhưng mà lúc đó Tô Tín cũng không coi đó là nghiêm túc.

Dù sao bây giờ hắn đang quản lý Lục Phiến Môn, ngay cả trong tập sự mật thám cũng có không ít người đáng tin của Tô Tín, nói về mặt tình báo, còn có ai dám so sánh với Lục Phiến Môn trên giang hồ?

Nhưng bây giờ vừa thấy năng lực tình báo của Vương Ngọc cũng không kém, hắn ta hiểu rõ những võ giả của các thế lực lớn này, hơn nữa còn phân tích rõ ràng mạch lạc.

Tô Tín lắc đầu nói.

- Đương nhiên ta sẽ không theo Thần Đạo Minh liều chết đối phó với Anh Hùng Hội, bây giờ ta đã lẫn vào Anh Hùng Hội, trợ giúp Anh Hùng Hội đối phó Thần Đạo Minh.

Vương Ngọc kinh ngạc nói.

- Nhưng ngươi giúp Anh Hùng Hội như vậy thì có ý nghĩa gì? Ta có nghe nói qua về mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng, sau khi Hóa Thần dựa vào việc thực chất hóa thì ngưng tụ được Chân Võ Pháp Tướng, nói một cách đơn giản thì Chân Võ Pháp Tướng này là một loại vật chất được thực chất hóa nhờ vào việc tự luyện hóa của Hóa Thần, có chút tương tự với Phật Tông Xá Lợi Tử.

- Nhưng mà Xá Lợi Tử thì nhất định phải do võ giả tự động tọa hóa hoặc là đốt sạch thân thể thì mới có được, mà mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng này lại vẫn tồn tại trong Nguyên Thần, nhưng Nguyên Thần ở đâu?

Vương Ngọc chỉ đầu mình nói.

- Nguyên thần chính là ở trong Thần Cung của chóp não võ giả, cho dù ngươi thật sự giúp Anh Hùng Hội huỷ diệt Thần Đạo Minh, ngươi cho rằng bọn họ sẽ cho ngươi phá vỡ đầu Tổ sư bọn họ để lấy mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng ra ư?

Vương Ngọc cảm thấy lần này Tô Tín đã lãng phí sức lực rồi, Anh Hùng Hội không dễ chọc, ngược lại Tô Tín muốn lấy hạt dẻ trong lò lửa thì được nhưng nguy hiểm quá lớn.

Tô Tín lắc đầu nói.

- Ta giống loại người làm chuyện không công ư? Chuyện giết tới giết lui giữa Thần Đạo Minh và Anh Hùng Hội không liên quan với ta, ta chỉ muốn mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng.

Vương Ngọc cau mày một cái, nếu như Thần Đạo Minh mạnh hơn Anh Hùng Hội thì dễ nói, bọn họ có thể giúp Thần Đạo Minh đánh bại Anh Hùng Hội, đến lúc đó mọi người chia đều mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng.

Đương nhiên, phần lớn có thể là Tô Tín và Vương Ngọc bắt tay gài bẫy Tả Vô Cương một phen, trực tiếp chiếm hết mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng về mình.

Nhưng vấn đề là bây giờ Anh Hùng Hội chiếm được ưu thế, hơn nữa còn chiếm ưu thế rất lớn, dù Tô Tín và Vương Ngọc có kiêu ngạo cỡ nào cũng không thể nắm chắc là có thể chiếm lời từ tay Anh Hùng Hội.

Tô Tín lạnh nhạt nói.

- Nếu ta không nắm chắc thì sẽ không cố ý tìm tới ngươi, ta đã trà trộn vào Thần Đạo Minh và Anh Hùng Hội, cho nên ta phát hiện ra một chuyện vô cùng thú vị.

- Đó chính là Thần Đạo Minh là vì mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng trong cơ thể Mạc Thanh Hồi mà đến, nhưng người của Anh Hùng Hội lại không biết việc này.

- Bây giờ Anh Hùng Hội và bảy bang trong thiên hạ, còn có những võ giả trên giang hồ cũng đều cho rằng nguyên nhân Thần Đạo Minh muốn thi thể của Mạc Thanh Hồi cũng giống như Cản Thi Phái, vì để tạo ra vật tà đạo giống như là luyện thi thể.

Nghe lời Tô Tín nói, Vương Ngọc lập tức nghĩ đến cái gì đó, trên mặt hắn lộ vẻ sợ hãi, nói.

- Chẳng lẽ ngươi muốn…

Nói được một nửa, Vương Ngọc dừng một chút rồi lại nói.

- Nhưng mà những người đó là một trong bảy bang thiên hạ, có quan hệ tay chân với Anh Hùng Hội, hơn nữa những võ giả tán tu kia đều nhận ân huệ của Anh Hùng Hội, ngươi khẳng định bọn họ sẽ làm như vậy ư?

Tô Tín lắc đầu nói.

- Không chắc chắn, nhưng ít nhất ta nắm chắc chín phần!

Chương 1289 - Ngụy trang

Tô Tín nhìn Vương Ngọc rồi nói:

- Không nên tin mấy cái lời gì mà như thể tay chân chết tiệt đó, trong số năm phái Trì Kiếm thì ta có quan hệ tương đối gần với Dịch Kiếm Môn, vì thế chuyện lúc đầu của Dịch Kiếm Môn ta hiểu càng rõ hơn ngươi. Đến ngay cả bốn phái còn lại trong Trì Kiếm đều không quan tâm đến cái thứ gọi là tình thương mến thương, anh em như thể tay chân đó đâu. Ngươi thật sự cho rằng Thất bang thiên hạ nghĩa khí đến vậy sao?

Hội Anh hùng cùng Nhâm Bình Sinh là những kẻ theo chủ nghĩa lý tưởng, bọn họ lấy hiệp nghĩa làm đầu, nhưng ngoài Hội Anh hùng ra, Thất bang Thiên Hạ bọn họ ai sẽ coi trọng hiệp nghĩa? Chỉ có vì lợi ích mà thôi.

Còn những tán tu võ giả kia, có lẽ trong sô bọn họ trong đó thật sự có những hào kiệt không màng vinh hoa phú quý, coi trọng hiệp nghĩa, coi thường mạng sống bản thân thật sự.

Nhưng thứ mà đại đa số võ giả coi trọng cũng chỉ là lợi ích mà thôi, một phần lợi ích có thể bọn họ không thèm để ý đến,

nhưng nếu đến ba phần lợi ích thì có thể làm cho bọn họ động lòng, nếu là lợi ích vô cùng, những kẻ này sẽ dám cùng sống chết với ngươi. Ngươi nói xem, bọn họ liệu có làm hay không?

Vương Ngọc nhìn Tô Tín, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái, thở dài rồi nói:

- Ta cuối cùng cũng coi như là đã biết ta với ngươi chênh lệch chính là ở chỗ đó, nói thật, về phương diện lòng người này, ngươi quả thực hơn hẳn ta rồi.

Tô Tín cười và nói:

- Ta không muốn phân cao thấp rõ ràng với ngươi, chẳng qua là ta có thói quen lấy ác ý lớn nhất để đi đoán xét một con người. Tính cách con người vốn là ác, đặc biệt là sống giữa cái giang hồ đặt lợi ích lên hàng đầu này, người có thể khiến cho người tin tưởng được vẫn luôn là con số ít ỏi. Đáng tiếc Hội Anh hùng hình như không hiểu điều này, người mà bọn họ tín nhiệm có hơi nhiều thì phải.

Võ giả ở trong địa phủ đều là những tinh anh trong loài người, hạng người phàm tục cũng không có tư cách gia nhập phủ, vì lẽ đó mỗi một kẻ võ giả trong địa phủ kì thực đều rất kiêu ngạo.

Hiện tại, Tô Tín có thể khiến cho Vương Ngọc nói ra một chữ "phục" cũng không dễ dàng gì.

Vương Ngọc thật ra cũng xuất thân từ dân gian, Thiên Hạ Tiêu Cục này đều là một tay hắn lập lên, chỉ trong mấy chục năm mà đã phát triển đến mức này thì cũng đủ biết độ khó của nó rồi.

Vì thể ở những phương diện khác hắn cũng không thua kém gì Tô Tín, chỉ có điều hiện tại hắn cũng coi như là đã hiểu rõ vì sao Tô Tín từ khi xuất đạo tới nay vẫn luôn thuận lợi như vậy.

- Được rồi, bây giờ ngươi nói đi, ta phải làm như thế nào?

Vương Ngọc hiển nhiên là đã đồng ý với kế hoạch của Tô Tín.

Tô Tín nói nhỏ:

- Trước hết chưa cần vội. Bên phía Hội Anh hùng vẫn chưa ra tay, việc mà ngươi cần làm lúc này đó là dùng thân phận của ta nằm vùng trong Thần Đạo Minh, đến lúc đó sẽ tùy cơ ứng biến.

Tô Tín giao cho Vương Ngọc mặt nạ Sở Giang Vương và cả ngọc bội truyền tin cho Tả Vô Cương truyền, hắn nói:

- Đến lúc lấy được mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng kia thì chia bốn sáu, ngươi bốn ta sáu.

Vương Ngọc gật đầu, không chút nghi kị gì việc Tô Tín lấy nhiều hơn mình.

Lòng tham con người ai cũng đều có, chỉ có điều những kẻ như Vương Ngọc này đều biết dùng lí trí điều khiển lòng tham của mình, hắn biết lúc nào nên tham, lúc nào không nên tham.

Trước mắt chuyện này là do Tô Tín phát hiện ra trước, kế hoạch cũng là Tô Tín lập ra, vì lẽ đó hắn nắm sáu phần là hết sức bình thường.

Thậm chí hắn còn phải cảm ơn Tô Tín, bởi vì Địa phủ nhiều người như vậy, Tô Tín tìm ai mà chả như nhau.

Ví dụ như quan hệ của Tô Tín với Thôi phán quan cũng rất tốt, hắn hoàn toàn có thể đi tìm Thôi phán quan.

Hiện tại Tô Tín tìm đến hắn cũng đồng nghĩa với việc cho hắn một cơ duyên, có thể lấy được bốn phần là cũng không ít rồi, hắn thậm chí còn phải tung hộ Tô Tín làm việc nghĩa khí nữa.

Sau khi đeo mặt nạ Sở Giang Vương lên, thần khí của Vương Ngọc liền thay đổi, trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo âm trầm hơn rất nhiều.

Vương Ngọc cùng Tô Tín vóc người cũng hao hao nhau, sau khi đeo mặt nạ vào thì khí chất biến đổi một cái, căn bản là sẽ không nhận ra được ai với ai.

Mặc dù nói Vương Ngọc sẽ không toát ra được Hàn Băng Địa ngục như Tô Tín, nhưng Tô Tín biết với tâm cơ cùng năng lực của Vương Ngọc, để hắn nằm vùng trong Thần Đạo Minh chắc chắn sẽ không có sơ hở gì.

Sau mười ngày, Hội Anh hùng cũng đã tập kết xong hết đệ tử của mình, thêm vào một đám tán tu võ gia của ba phái trong Thất Bang Thiên Hạ cũng đến đây giúp đỡ, uy thế đã đủ mạnh mẽ, thậm chí là chỉ đứng sau trận triều đình tiêu diệt kiếm phái Thanh Thành năm đó mà thôi.

Những người am hiểu về tin tức này trong giang hồ đều lắc đầu, Thần Đạo Minh này đúng là bị "món ngon" làm cho mờ mắt rồi, tự rước lấy xui xẻo về mình.

Nhưng thực lực của thế lực bỗng nhiên nổi dậy ở Lương Châu đạo này quả thật cũng không hề yếu kém gì. Cái này thì võ giả trong giang hồ đều công nhận.

Trong thế gian ba năm từ có thành không, phát triển ra môt tông môn có thể xưng vương xưng bá cùng các thế lực như Thần Đạo Minh này, chứng tỏ Tả Vô Cương này cũng là một nhân tài, chỉ có điều đáng tiếc là từ nay về sau cõ lẽ trên giang hồ cũng sẽ không còn cái tên Thần Đạo Minh này nữa, cứ coi như Tả Vô Cương không chết thì Thần Đạo Minh cũng nhất định phải diệt.

Hội Anh hùng đúng là dễ tính thật, thường là đối với một vài hành vi không tính là quá hung tặc ác đồ, Hội Anh hung thường cũng sẽ không đuổi cùng giết tận, nặng hơn nữa cũng chỉ phế bỏ võ công của bọn họ, chừa cho bọn họmột con đường sống.

Chỉ có điều lúc này Thần Đạo Minh lại động đến giới hạn của Hội Anh hùng. Lần này Hội Anh hùng chắc chắn sẽ không

bỏ qua cho bọn họ.

Mà lúc này ở bên trong Thần Đạo Minh, đám người Tả Vô Cương tất nhiên cũng đã nghe được tin tức về Hội Anh hùng, vội vã gọi tới những thế lực võ lâm khác ở Lương châu đạo và Vương Ngọc lúc này đang cải trang thành Sở Giang Vương.

Vừa thấy được Tả Vô Cương, những người ở Lương Châu đạo kia lập tức chất vấn:

- Tả minh chủ, hiện tại không giống những gì ngươi nói trước đây là chúng ta cỏ thể đánh một trận với Hội Anh hùng. Ngươi nói ân tình chín trăm năm của Hội Anh hùng hầu như đều đã

hết sạch, kết quả thì sao? Ba bang trong Thất Bang Thiên Hạ đều đến rồi, ngươi nói chúng ta phải đánh như thế nào?”

Tả Vô Cương cau mày, hắn giống như một ngọn núi lửa, sắp sửa phun trào vậy.

Hắn hiện tại cũng rất đau đầu, lần này quả thật là hắn đã tính sai, không ngờ đến hiện tại sức ảnh hưởng của Hội Anh lại có thểlớn như vậy, thậm chí lớn đến nỗi chỉ cần tên kia vừa mở miệng, bảy bang trong thiên hạ lập tức phái người tới giúp Nhâm Bình Sinh.

Nhưng hiện tại Hội Anh hùng cũng đã ra tay rồi, bọn họ là tuyệt đối sẽ không cho phép những kẻ trong Thiên Đạo Minh dám bất kính với thi thể của sư tổ bọn họ được quyền sống sót, tuy rằng hiện tại Tả Vô Cương còn chưa làm gì thi thể của Mạc Thanh Hồi, nhưng Thần Đạo Minh nhất định phải bị diệt.

Nhìn đám võ giả Lương Châu đạo bên đưới đã nảy sinh ý muốn rời đi, Tả Vô Cương hừ lạnh một tiếng nói:

- Sợ cái gì? Đừng quên, thực lực hiện tại của Hội Anh hùng tuy là mạnh hơn chúng ta, nhưng nơi này là Lương châu đạo, ở đây chúng ta mới là chủ nhân, chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng. Hội Anh hùng có phái người tới đây cũng không dễ gì mà đánh được vào sào huyệt của chúng ta.

Tuy rằng Tả Vô Cương nói như vậy, nhưng mọi người ở đó lòng vẫn đầy hoài nghi.

Tả Vô Cương lúc này mới nhìn về phía Vương Ngọc và nói:

- Sở Giang Vương, chuyện này ngươi thấy thế nào? Ngươi cũng cho rằng Thần Đạo Minh ta không có cơ hội lần này sao?

Vương Ngọc nở nụ cười khinh bỉ, nhưng vẫn mô phỏng như thật phong thái cùng giọng nói của Tô Tín.

- Chưa chiến đã sợ hãi, quả nhiên là rác rưởi. Thất bang Thiên Hạ thì đã làm sao? Những kẻ này nổi lên trong dân gian, ăn nói khó nghe, so với các ngươi thì cũng không mạnh hơn là bao, huống hồ các ngươi là tác chiến tại sân nhà, có cần phải sợ đến nỗi này không? Thật không biết các ngươi làm sao có thể tu luyện đến cảnh giới này được?

Vương Ngọc nói những lời này đều làm y hệt bộ dạng ngông cuồng cùng ngạo nghễ của Tô Tín, khiến cho những võ giả ở Lương Châu đạo đều nhìn thi nhau phẫn nộ nhìn hắn.

Nhưng mà, nổi giận thì nổi giận, bọn họ cũng phải nghĩ đến việc Sở Giang Vương cũng là một kẻ mạnh ở địa phủ này. Người này tuy rằng hung hăng cùng độc miệng, nhưng ít nhất thực lực Sở Giang Vương lại không thể nghi ngờ gì, đến hắn còn tin tưởng và không có ý rời đi thì chứng tỏ bọn họ có thể đánh được trận này.

Tả Vô Cương nhìn thấy lòng người đã yên, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cũng nghĩ bản thân lúc trước có ý muốn lôi kéo Sở Giang Vương này về phe mình quả không sai.

Thế nào gọi là gốc rễ của một tông phái lớn? Chính là thứ mà Sở Giang Vương bộc lộ ra lúc này đây.

Hắn tuy rằng chỉ có một người, nhưng "thế" mà hắn đại diện trên người là "thế" địa phủ. Thứ mà địa phủ đại diện chính là sức mạnh không gì sánh kịp.

Vì thế Sở Giang Vương một khi đã tỏ rõ thái độ, những người khác cũnglập tức theo bản năng muốn đi theo hắn.

Nhìn thấy lòng người đã ổn định lại, Tả Vô Cương nói thẳng:

- Đã như vậy, Hội Anh hùng ra chiêu, chúng ta tất nhiên cũng phải tiếp chiêu mới được. Lần này Hội Anh hùng chia làm bốn hướng muốn đến đây cắn giết Thần Đạo Minh ta, nhưng Thần Đạo Minh ta sao có thể bó tay chờ chết, chúng ta phải dẫn dụ bọn chúng đến một nơi.

Nói rồi, Tả Vô Cương lấy luôn ra một bản đồ để mọi người ghi nhớ những vị trí trong đó.

Tả Vô Cương nói:

- Vị trí này trong bản đồ chính là nơi ngày xưa chôn xác Mạc Thanh Hồi, lại là một lăng mộ to lớn như một toà mê cung. Trước hết chúng ta ta phải dẫn dụ người của Hội Anh hùng đến chỗ này sau đó sẽ ra tay. Nhưng mà, Lương châu đạo chính là địa bàn của chúng ta, nếu trường hợp người của Hội Anh hùng người không đi tới đây thì chúng ta tốt nhất nên mở

ra một đường lui, vừa tiêu hao sức mạnh của bọn chúng vừa dụ bọn chúng tới đó.

Lúc này Vương Ngọc bỗng nhiên lên tiếng:

- Tả minh chủ, trước đó không phải ngươi nói là Mạc Thanh Hồi trước khi chết đã mai táng chính mình sâu bên trong núi, sao bây giờ lại xuất hiện một cái lăng mộ? Ngươi đừng nói lăng mộ này là Mạc Thanh Hồi đào ra trước khi chết nhé! Tả minh chủ, người lúc trước tìm chúng ta liên thủ chính là ngươi, kết quả bây giờ ngươi lại không nói thật với chúng ta. Ngươi làm như vậy là có ý gì?

Những võ giả ở Lương Châu đạo khác cũng nhìn Tả Vô Cương với ánh mắt kinh ngạc cùng nghi hoặc, hiển nhiên bọn họ cũng không chấp nhận được việc Tả Vô Cương lừa dối bọn họ.

Nhìn thấy ánh mắt của mọi người, Tả Vô Cương cười giả lả rồi giải thích:

- Các vị đừng vội, ta đây không phải muốn lừa dối các vị, mà đây là một việc hệ trọng, nếu không phải là lúc mấu chốt thì không thể nào nói ra được.

Thật ra, chỗ mà lúc trước Mạc Thanh Hồi muốn tự táng là một lăng mộ nằm ở lòng núi, là một lăng mộ của chủ nhân một nước nhỏ ở Tây Vực thời cổ.

Mà chỗ kia là ở trong lòng núi, người bình thường cũng sẽ không nhàn rỗi đi đào núi làm gì.

Phát hiện ra được thi thể của Mạc Thanh Hồi cũng là vì đệ tử của Thần Đạo Minh muốn đến đó đào mộ của chủ nhân tiểu quốc Tây Vực nên mới vô tình phát hiện ra được thi thể của Mạc Thanh Hồi. Chỉ có điều nơi chôn thi thể Mạc Thanh Hồi có bày trận địa cấm xung quanh. Cho nên chúng ta mới lập ra một kế hoạch sau đó.

Nghe thấy Tả Vô Cương giải thích như vậy, mọi người cũng gật đầu, cũng coi như là hợp lý.

Dù sao một thế lực mới nổi lên như Thần Đạo Minh cũng không có nguồn thu nhập ổn định nào nên chỉ có thể đi kiếm

thêm, mà đào mộ là một lựa chọn không tồi.

Lương châu đạo trước đây thuộc về ba mươi sáu nước Tây Vực. Có kha khá lăng mộ còn lưu lại ở trốn này, đệ tử của Thần Đạo Minh là vậy cũng là thường tình.

Chương 1290 - Tra hỏi

Bên trong Lương Châu Đạo, người của Anh Hùng Hội bắt đầu từ bốn phương tám hướng đến chém giết chỗ có người Thần Đạo Minh.

Phụ trách phía Bắc chính là Bích Huyết Thanh Sơn Đường Tưởng Thiên Phóng còn có Tô Tín. Tán tu chiếm đa số trong số đám người ở đây, đại đa số đều không có danh tiếng gì, vì thế bọn họ có ngã xuống cũng không có gì đáng nói. Tưởng Thiên Phóng nói gì thì bọn họ nghe đó.

Mà ngoài bọn họ, ở đây còn có một phó hội Dung Thần Cảnh của Anh Hùng Hội Đồng Tác Giang.

Trên danh nghĩa, Đồng Tác Giang tới đây là bởi vì Trần Độ lo lắng thực lực của bọn họ không đủ nên gọi hắn tới để bổ sung. Nhưng trên thực tế là vì Trần Độ không yên tâm về Tô Tín, sợ Tưởng Thiên Phóng không khống chế được Tô Tín nên cố ý phái một người tới giám sát Tô Tín.

Nhìn một vùng Lương Châu Đạo toàn là cát vàng, Đồng Tác Giang thở dài nói:

- Bên trong vùng cát này không biết đã chôn theo biết bao nhiêu xương máu của những tên hung tặc ác đồ, cũng không biết mấy cái bang phái lớn ở võ lâm Trung Nguyên kia nghĩ như thế nào, vì sao không liên hợp lại để quét sạch lũ tàn bạo hung ác ở Lương Châu Đạo này đi, lại để cho bọn chúng tiếp tục hoành hành làm điều hung ác.

Tưởng Thiên Phóng đứng bên cạnh không hề lên tiếng. Bích Huyết Thanh Sơn Đường bọn họ không có hứng thú với mấy cái chuyện hành hiệp trượng nghĩa, càng không có hưởng ứng với chủ đề Đồng Tác Giang.

Nhưng mà, lúc này Tô Tín lại cất tiếng cười, Đồng Tác Giang vội quay đầu lại cau mày nhìn về phía Tô Tín, trong ánh mắt

mang theo vẻ chán ghét, hắn nói:

- Tô đại nhân cười gì vậy?

Đồng Tác Giang là một võ giả điển hình của Anh Hùng Hội, coi cái ác là kẻ thù, thích nhất là đi lo chuyện bao đồng.

Tính cách của một võ giả như Đồng Tác Giang sẽ có cách nghĩ như thế nào khi gặp người như Tô Tín, chẳng cần nói cũng biết là chẳng có chút cảm giác tốt đẹp gì rồi.

Thậm chí đến bây giờ hắn vẫn không hiểu tại sao hội chủ lại cho loại người này đến đây.

Đồng Tác Giang không giống với kiểu người xử sự khéo léo như Trần Độ, trong lòng hắn căm ghét Tô Tín nên cái sự căm ghét này cũng biểu lộ trực tiếp trên khuôn mặt hắn.

Tô Tín không để ý lắm, hắn cứ dửng dưng nói:

- Nếu như thật sự giống với những gì Đồng phó hội nói. Nếu toàn bộ những võ lâm chính đạo ở Trung Nguyên cùng nhau liên thủ tiêu diệt mấy đám hung tác ác đồ ở Lương Châu Đạo thì hậu quả sẽ là Lương Châu Đạo đại loạn, sau khi loạn lạc một thời gian sẽ lại hình thành lên một Lương Châu Đạo thứ hai. Đến lúc đó sẽ không chỉ dừng lại ở mấy nghìn, mấy vạn người chết đâu.

- Chỉ giỏi rung cây dọa khỉ!

Đồng Tác Giang hừ lạnh một tiếng. Tô Tín cũng không có để ý, hắn chỉ tiếp tục nói:

- Những tên hung đồ tàn ác này không thể sống tiếp tại võ lâm Trung Nguyên được nữa, chính là bởi vì có sự tồn tại của Lương Châu Đạo, bọn họ mới không chó cùng rứt giậu, chỉ cần xảy ra vấn đề bọn chúng sẽ chạy về Lương Châu Đạo, có gieo vạ cũng chỉ là gieo vạ vào Lương Châu Đạo mà thôi.

- Mà nếu không còn Lương Châu Đạo nữa thì sẽ làm sao? Một khi bị ép đến mức cuống lên, đám người kia dưới cảnh chó cùng rứt giậu không biết sẽ làm ra những chuyện gì. Đừng quên bản chất xấu xa của lũ hung đồ ma đầu kia, độ tàn nhẫn của bọn chúng chắc chắn vượt xa những gì ngươi tưởng tượng.

Lương Châu Đạo vốn dĩ không phải là vùng đất của tội ác, nhưng bởi vì có những này hung đồ ma đầu đến đây sau đó nó mới trở thành nơi tụ tập của lũ này. Không còn Lương Châu Đạ nữa, đợi đến khi bọn chúng bị bức ép tới mức độ nhất định, với thực lực của những kẻ này thì chúng hoàn toàn có thể tạo ra một Lương Châu Đạo thứ hai, các ngươi còn dự định tiêu diệt sao? Chém giết tới cuối cùng, vinh danh khắp giang hồ, công thành danh toại là của mấy người, nhưng những người gặp xui xẻo lại là dân thường và những võ giả cấp thấp.

Đồng Tác Giang theo bản năng muốn phản bác nhưng lại không biết nên nói gì mới phải.

Hắn nhìn về phía những tu tán võ giả khác ở chỗ Tưởng Thiên Phóng, bọn họ cũng vẫn im lặng như vậy, bởi vì những người này biết, Tô Tín nói đúng.

Bọn họ cũng không có tư tưởng cực đoan giống như Đồng Tác Giang. Tuy rằng trong cái giang hồ này phân chính tà, nhưng nếu không có tà đạo thì sao bang phái của bọn họ lại gọi là võ giả chính đạo được chứ?

Tà đạo võ giả là lũ thích chém giết không dứt, các bang phái khác cũng muốn đuổi cùng giết tận bọn chúng, còn không đuổi bọn chúng đến Lương Châu Đạo này rồi để cho chúng thoải mái giày vò lẫn nhau.

Đồng Tác Giang không tìm được lý do nào để phản bác Tô Tín, hắn cũng chỉ được hừ một tiếng xong coi như thôi rồi xoay người lại nói với Tưởng Thiên Phóng:

- Tưởng huynh, chúng ta có thể hành động rồi.

Tưởng Thiên Phóng gật đầu, mang theo quân xông thẳng đến chém giết chỗ quân Thần Đạo Minh.

Tô Tín ngáp một cái, chỉ đi xa xa phía sau của đội quân.

Còn dự tính bên phía Tả Vô Cương thì Vương Ngọc đã dùng lệnh bài của Địa Phủ rồi truyền tin đến cho Tô Tín, sẽ có người của Thần Đạo Minh cướp giết ở trên đường.

Chỉ có điều Tả Vô Cương vẫn chưa biết rõ thực lực thật sự của Anh Hùng Hội, hắn làm như vậy căn bản chẳng có chút tác

dụng nào. Với thực lực hiện tại của Anh Hùng Hội thì dù có chia quân thành bốn hướng cũng có thể hoàn toàn nghiền nát Thần Đạo Minh. Dù hắn có phái thêm nhiều quân đến nữa cũng chỉ là dâng thêm đồ ăn lên thôi.

Hơn nữa quả nhiên giống như nhưng gì Tô Tín dự đoán, dọc theo con đường này xác thực có võ giả của Thần Đạo Minh đi ra cướp giết. Nhưng kết quả đều bị người của Anh Hùng Hội đánh đuổi.

Lúc này Tưởng Thiên Phóng đột nhiên nhíu mày, bởi vì hắn phát hiện những võ giả của Thần Đạo Minh được phái đến phục kích lại đang bị dẫn dụ về một hướng mà hướng đó căn bản là không phải là vị trí của Thần Đạo Minh.

- Chờ đã! Trong này có bẫy!

Tưởng Thiên Phóng bỗng nhiên kêu mọi người dừng lại rồi nói:

- Các vị, sự việc có chút không đúng, Thần Đạo Minh không ở hướng đó. Nhưng mấy tên võ giả kia hiện giờ lại cố ý dẫn dụ chúng ta đến hướng kia, rõ ràng là cố ý làm như vậy. E là phía trước bẫy, chúng ta không thể quan tâm đến mấy tên võ giả xông ra chém giết ấy nữa, hãy đi thẳng đến vị trí tổng bộ của Thần Đạo Minh, không thể bị bọn chúng mê dụ được.

Đồng Tác Giang đứng một bên không có gì chủ kiến, huống hồ Trần Độ phái hắn tới nơi này vốn là để giám sát Tô Tín tới. Tưởng Thiên thả làm sao có thể quyết định sách lược hành động không có liên quan đến hắn được, vì thế Đồng Tác Giang gật đầu luôn.

Nhưng Tô Tín ở phía sau lại vỗ đầu một cái, hắn cảm thấy hơi đau đầu.

Hắn biết kế hoạch của Tả Vô Cương, hiện tại bọn chúng có đến tổng bộ của Thần Đạo Minh cũng chỉ có công cốc. Tả Vô Cương bọn họ cũng đã quyết định sẽ ra tay tại nơi chôn cất Mạc Thanh Hồi, hiện tại tổng bộ Thần Đạo Minh tất nhiên là không một bóng người rồi.

Bọn họ vồ hụt chạy loạn một chuyến cũng không quan trọng lắm, nhưng làm như vậy sẽ làm lỡ kế hoạch của Tô Tín.

Tô Tín dám khẳng định, ba phái cũng thấy được tình huống tương tự.

Nhưng mà sự lựa chọn của bọn chúng chính là bẫy kệ bẫy, cứ tiến lên càn quấy thôi.

Hiện tại Anh Hùng Hội dù quân có chia thành bốn hướng thì vẫn chiếm ưu thế tuyệt đối, vào lúc này còn lo bãy này bẫy nọ gì nữa? Đi tìm đám Thần Đạo Minh rồi thẳng tay giết hết bọn chúng là được rồi, nhân lực của bọn họ càng tụ lại đông thì Anh Hùng Hội này lại càng dùng ít sức.

Ba bang phái kia đều rất tự tin với thế lực của mình, nhưng ai lại muốn tìm đến cái chết như Tưởng Thiên Phóng, hoặc là hắn quá sợ hãi gì đó, chỉ lo bản thân khiến những võ giả của Bích Huyết Thanh Sơn Đường bị thương, dĩ nhiên muốn nhào tới chỗ tổng bộ của Thần Đạo Minh trước tiên.

Hiện tại Tô Tín tự nhiên không thể nói toạc ra kế hoạ ch củaTả Vô Cương, cuối cùng hắn đi đến trước mặt hai người rồi hỏi:

- Các phá i hiện tại không đoán được liệu phía trước mặt có mai phục hay không, đúng chứ?

Đồng Tác Giang nhíu mày không nói gì, Tưởng Thiên Phóng hỏi:

- Đúng vậy, Tô đại nhân có đề nghị gì hay sao?

Tuy rằng Bích Huyết Thanh Sơn Đường có thù oán với Tô Tín. Nhưng mà hiện tại cũng không phải chỗ để chấm dứt thù hận, Tưởng Thiên Phóng chỉ là muốn mau chóng giúp Anh Hùng Hội diệt bỏ Thần Đạo Minh, nhưng còn với Tô Tín thì hắn lại giữ một thái độ kinh sợ cùng tránh né. Hay chính là coi Tô Tín như một người xa lạ, có gắng không đắc tội đến hắn.

Tô Tín nhún vai nói:

- Đương nhiên là hỏi rồi, việc tiếp theo cứ giao cho ta là được rồi, bảo đảm sẽ hỏi ra nội tình của Thần Đạo Minh với tốc độ nhanh nhất.

Tưởng Thiên Phóng trong lòng có chút nghi hoặc, chỉ là hắn không có thành kiến sâu với Tô Tín như Đồng Tác Giang, ít nhất hắn biết là năng lực của Tô Tín không có vấn đề gì.

- Tốt lắm, hiện tại sẽ giao đội quân cho Tô đại nhân ngươi.

Tô Tín gật đầu, đưa nhóm người đi thẳng về phía trước, quả nhiên lại có một nhóm người ra tay cướp giết.

Hiên tại Tô Tín cũng không biết phải nói cái đám tiểu tử Thần Đạo Minh này là mắt toét khi vẫn quá tin tưởng Tả Vô Cương như này, biết rõ cướp giết chỉ là chuyện vô ích nhưng bọn chúng vẫn đâm đầu vào.

Nếu như bọn chúng đơn thuần chỉ là muốn dẫn dụ nhóm người Tô Tín vào trong lòng núi kia thì cũng không có gì, nhưng kết quả bọn họ mỗi lần ra tay đều là toàn lực ứng phó, làm không cẩn thận là lại có mấy kẻ phải bỏ mạng.

Tô Tín cũng đến phục mấy thủ đoạn của đám dưới trướng Tả Vô Cương. Trong vòng thời gian có ba năm mà hắn có thể khiến cho đám thuộc hạ trung thành đến mức sẵn sàng liều chết. Hắn quả đúng còn là một nhân tài.

Chỉ là thời điểm này bọn họ ra tay cướp giết lại đúng lúc Tô Tín tự mình động thủ, một tên Hóa Thần Cảnh võ giả mang theo năm tên Tiên Thiên cảnh giới võ giả ra tay, bọn họ mới vừa ló đầu ra thì một trận kiếm rợp trời lao tới, ghim chặt sáu người bọn chúng tại đó.

Mồ hôi lạnh tuốt ra từ trán sáu tên kia.

Thật đáng thương! Bọn chúng chỉ vừa mới ra tay thôi đã nhanh chóng bị Tô Tín khống chế rồi.

Tam Phân Thần xuất chiêu điểm huyệt, lực điểm huyệt mạnh mẽ xâm nhập vào trong cơ thể bọn họ, phong tỏa lại kinh mạch của bọn chúng, sáu người cùng nhau phun ra một ngụm máu tươi, ngã quỳ trên mặt đất.

Đám người Tưởng Thiên Phóng nhìn Tô Tín, hắn muốn làm gì, dùng cực hình tra tấn? Chuyện như vậy cũng quá mức xấu hổ đi? Những tông môn chính đạo như bọn họ không thể làm những chuyện như vậy được.

Nhìn sáu người này, Tô Tín hỏi:

- Các ngươi dẫn chúng ta đi về hướng này rốt cuộc là muốn làm gì? Phía trước có bẫy đúng không?

Chương 1291 - Tàn nhẫn

Độ hung tàn của Tô Tín có hơi vượt ra khỏi suy đoán của tất cả mọi người.

Hắn dùng thủ đoạn tàn nhẫn giết chết hai người ngay tại chỗ thì cũng thôi không nói làm gì, nhưng người thứ ba hắn thậm chí không hỏi một tiếng đã giết chết luôn, hắn như vậy là có ý gì? Chỉ đơn thuần lấy việc hành hạ người ta đến chết là thú vui hay sao?

Đồng Tác Giang có hơi không nhịn được nữa, tuy rằng những võ giả xuất thân từ Lương Châu Đạo mà đang đầu quân cho Thần Đạo Minh chắc chắn không phải loại tốt đẹp gì. Nhưng hành động như kiểu Tô Tín này lại làm cho hắn không nhìn nổi, hắn đang định ngăn cản, nhưng Tưởng Thiên Phóng đang đứng ở bên cạnh lại vội vàng cản hắn lại, để hắn tỉnh táo một chút.

Đây là chuyện của mấy người trong Anh Hùng Hội. Tô Tín dù như thế nào đi nữa cũng chỉ là đến để giúp đỡ. Người mà bị bọn họ giết cũng là người của Thần Đạo Minh. Lúc này ngươi lại đi xung đột với người ta, nhìn thế nào cũng thấy ngươi đuối lí.

Hiện tại điều mà Tương Thiên Phóng hy vọng nhất đó là mau mau đem nhiệm vụ xui xẻo này hoàn thành cho xong, hắn cũng không muốn xuất hiện thêm Yêu Nga Tử gì nữa.

Mà bên kia Tô Tín cũng chỉ nói một cách dửng dưng:

- Ta cũng không có sở thích giết người bừa bãi. Ta đây chỉ là muốn tiết kiệm thời gian mà thôi.

Người thứ nhất thì không nói, người thứ hai kiếm cớ, vậy ta đoán là người thứ ba cũng là kiếm cớ. Nếu như vậy ta còn nghe hắn nói nhảm cái gì?

Tất cả mọi người cảm thấy lạnh lẽo quanh người, lúc này Tô Tín đưa ánh mắt nhìn về tên võ giả thứ bốn, hắn nhất thời run bần bật, vội vàng nói:

- Đại nhân, ta… ta…

Phụt…

Hắn còn chưa nói xong thì đã bị Tô Tín chém chết.

- Ấp a ấp úng nhất định là đang tìm cớ, đáng chết.

Tô Tín lạnh lùng nói.

Trên mặt đất, máu đỏ chảy thành một dòng, mùi máu tươi tanh tanh xông thẳng vào mũi.

Nhóm đám võ giả Hóa Thần Cảnh cùng Dung Thần Cảnh bọn họ dẫn tới cũng dễ thôi. Còn lại còn có một vài Tiên thiên võ giả của Anh Hùng Hội cùng một số nhỏ những võ giả tán tu xuất thân Tiên Thiên, bọn họ nhìn thấy cảnh tượng này lại bị dọa sợ đến nỗi sắc mặt trắng bệch, thậm chí có chút cảm giác buồn nôn.

Bọn họ cũng không phải loại gà mờ chưa từng chinh chiến bao giờ. Mỗi người ở đây, trong tay hầu như đều đã nhuốm máu của mấy mạng người.

Chỉ có điều, tuy làbọn họ đã từng giết người. Nhưng như làm đến mức tàn nhẫn đến buồn nôn như Tô Tín thì chưa hề có.

Một kiếm đứt cổ hoặc là một chưởng một quyền thẳng đánh vỡ mạch máu về tim. Cách giết người này mới là cách mà bọn chúng hay dùng nhất.

Cảnh tượng lúc này khiếnbọn họ đều không thích ứng. Vậy thì khỏi phái nói đến chuyện về vị võ giả Tiên Thiên thứ năm nữa.

Coi như hắn là một võ giả sinh ra ở Lương Châu Đạo xuất thân võ giả. Từ nhỏ đã đến lên trong khung cảnh chém giết, nhưng điều này cũng không thể nói lên là hắn không sợ giết chóc, hơn nữa loại người có thủ đoạn tàn nhẫn như Tô Tín thì những tên hung tặc ma đầu tại Lương Châu Đạo cũng không có đến mấy kẻ dám làm.

Thời khắc sống sẽ còn có những nỗi sợ lớn hơn, ở trong hoàn cảnh này, người võ giả thứ năm của Tiên Thiên sẽ nhanh chóng tiêu đời, hắn vội vàng hét lớn lên với Tô Tín:

- Đại nhân! Ta nói! Ta sẽ nói hết!

Phía trước đúng là có mai phục. Nhưng mà đó là ở trong lăng mộ sâu trong ngọn núi, nơi đó cũng là nơi chôn cất thật sự của Mạc Thanh Hồi. Tả minh chủ chuẩn chiến với các ngài một trận ở đó!

Tô Tín hỏi:

- Lời ngươi nói là thật chứ?

Người võ giả kia liền vội vàng gật đầu nói:

- Thật sự! Chắc chắn sự thật chính là như thế!

Vụt…

Tên võ giả thứ năm võ giả cũng vẫn bị Tô Tín dùng một tay xuyên qua trán mà chết.

- Xin lỗi, nhưng đáng tiếc ta lại không tin.

Tô Tín nhún vai, nói.

Chờ hắn đem ánh mắt nhìn về phía tên Tiên Thiên võ giả thứ sáu thì đối phương nhưng đã hoảng hốt lắm rồi

- Chúng ta nói đều là thật sự mà! Tả Vô Cương thật sự đang chờ các người, đại nhân, ta nói toàn bộ là thật sự!

Vẻ mặt người võ giả kia méo mó hết sức, nước mắt giàn giụa trên mặt, đúng là nội tâm của người đó đã sụp đổ rồi.

Tô Tín hướng về phía đam người Tương Thiên Phóng rồi nói:

- Hiện tại các ngươi cũng nhìn thấy đó, lần này hắn nói chắc chắn là sự thật.

Đám người Tương Thiên Phóng nhất thời lạnh lẽo toàn thân, sự sợ hãi Tô Tín càng sâu thêm mấy phần.

Người này không chỉ là lòng dạ độc ác, quả thực chính là một đứa máu lạnh. Quan trọng nhất là việc hắn nắm rõ lòng người mới thật sự là kinh khủng.

Vừa nãy, ở vị trí dưới Đồng Tác Giang cùng những võ giả kia chỉ có thể nhìn ra thủ đoạn tàn nhẫn, máu lạnh của Tô Tín. Nhưng Tương Thiên Phóng lại chỉ quan sát Tô Tín rốt cuộc đã làm cái gì mà có thể xuất bảy chiêu liên tiếp để hạ gục cái anh kia.

Nói thật chuyện này nếu đổi thành là Tương Thiên Phóng thì mọi chuyện đâu có đơn giản như vậy…

Chờ hắn đem ánh mắt nhìn về phía tên Tiên Thiên võ giả thứ sáu thì đối phương nhưng đã hoảng hốt lắm rồi

- Chúng ta nói đều là thật sự mà! Tả Vô Cương thật sự đang chờ các người, đại nhân, ta nói toàn bộ là thật sự!

Vẻ mặt người võ giả kia méo mó hết sức, nước mắt giàn giụa trên mặt, đúng là nội tâm của người đó đã sụp đổ rồi.

Tô Tín hướng về phía đam người Tương Thiên Phóng rồi nói:

- Hiện tại các ngươi cũng nhìn thấy đó, lần này hắn nói chắc chắn là sự thật.

Đám người Tương Thiên Phóng nhất thời lạnh lẽo toàn thân, sự sợ hãi Tô Tín càng sâu thêm mấy phần.

Người nàykhông chỉ là lòng dạ độc ác, quả thực chính là một đứa máu lạnh. Quan trọng nhấtlà việc hắn nắm rõ lòng người mới thật sự là kinh khủng.

Vừa nãy, ở vị trí dưới Đồng Tác Giang cùng những võ giả kia chỉ có thể nhìn ra thủ đoạn tàn nhẫn, máu lạnh của Tô Tín. Nhưng Tương Thiên Phóng lại chỉ quan sát Tô Tín rốt cuộc đã làm cái gì mà có thể xuất bảy chiêu liên tiếp để hạ gục cái anh kia.

Nói thật chuyện này nếu đổi thành là Tương Thiên Phóng thì mọi chuyện đâu có đơn giản như vậy.

Dùng “cực hình” tra tấn mấy tên võ giả của Thần Đạo Minh, Tả Vô Cương có trình độ tầm trung. Bọn họ không nói gì, thậm chí còn có thể tự sát nữa.

Việc giết người bừa bãi cũng có thể dẫn đến một hiện tượng nghịch phản như này

Nhưng Tô Tín vừa mới đến đã bắt đầu tạo ra một bầu không khí đáng sợ.

Chính thời khắc sống còn có nỗi sợ hết sức lớn, mấy tên kia chết rất đáng sợ.

Chính thời khắc sống chết có nỗi sợ hết sức kinh khủng, cái chết của mấy người kia rất kinh dị, mà Tô Tín lại dùng cái thái độ vui buồn thất thường của hắn để đùa bỡn sinh mạng của những tên võ giả kia ở trên tay, hủy hoại sự kiên trì trong lòng của bọn họ một cách hoàn toàn.

Chờ tới người cuối cùng, kẻ đó thật sự là không chịu được áp lực lớn đến thế nên đã "ngã" luôn, phỏng chừng kẻ này cả đời về sau đều phải sống trong nỗi lo sợ.

Tuy rằng Tương Thiên Phóng không muốn thừa nhận, nhưng Tô Tin thật sự quá hiểu rõ suy nghĩ cùng nội tâ của mỗi người.

Chỉ có điều chính lúc tên võ giả kia nghĩ rằng có thể được sống sót thì Tô Tín lại "tiện tay" đánh bục mạch tim của hắn, giết hắn trong một nốt nhạc.

- Mấy huynh đệ của ngươi đều chết hết rồi, vì thế ngươi cũng đixuống cùng bọn họ đi.

Tô Tín lạnh lùng nói.

Trên mặt Đồng Tác Gianglộ ra một chút giận dữ. Hắn lần này không thể nhịn được nữa, hắn đứng bật dậy quát lên:

- Tô Tín! Hắn cũng đã nói ra mọi chuyện cho ngươi, tại sao còn muốn giết hắn? Trên giang hồ đều nói Tô Tín ngươi nói lời giữ lời, ngươi làm thế này mà gọi là biết giữ lời hả?

Tô Tín ngẩng đầu nhìn Đồng Tác Giang với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc:

- Đồng phó hội, ta lúc nào nói muốn thả những người này? Lúc bắt đầu ta căn bản chưa từng nói bọn họ chỉ cần bọn họ nói ra sự thật ta sẽ tha cho bọn họ sao?

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người nhất thời đều bối rối.

Mọi người bây giờ mới nhớ tới, vừa nãy Tô Tín đúng là chưa từng nói lời này, hắn không nói lời thứ hai đã giết chết một người, khiến mọi người ở đây đều thấy nặng nề vô cùng.

Quan trọng nhất là dựa theo cách thức thông thường thì nên là sau khi bọn chúng khai hết ra thì sẽ tha cho bọn chúng một mạng, nhưng ai ngờ đâu Tô Tín lại không xuất bài như thế.

Đồng Tác Giang nhất thời không nói được gì, nhưng hắn vẫn vẫn hừ lạnh rồi nói:

- Nhưng hắn cũng đã khai thật hết ra, bản thân hắn cũng bị người dọa sợ đến nỗi vỡ cả mật, nhưng ngươi vẫn giết hắn, lai còn ra tay vô cùng tàn nhẫn nữa!

- Tàn nhẫn? Ha ha, ngớ ngẩn.

Tô Tín cười gằn hai tiếng, hắn bây giờ mới phát hiện bệnh Anh Hùng Hội còn nặng hơn những gì hắn tưởng tượng nhiều.

Tốt xấu gì thì tên Đồng Tác Giang này cũng là Dung Thần Cảnh võ giả, có rời xa những thế lực hàng đầu ở bên ngoài thì ít nhất hắn cũng là một nhân vật mấu chốt quan trọng, nhưng ai lại nghĩ nổi là hắn sẽ nói những lời ấu trĩ như vậy chứ.

Có trời mới biết từkhi hắn còn nhỏ, Anh Hùng Hội đã truyền cái từ tưởng gì vào trong đầu hắn Cái này đã không còn có thể gọi là lòng dạ đàn bà, mà là không cách nào thuyết phục được.

Mà Đồng Tác Giang ở bên kia, một câu "ngớ ngẩn" của Tô Tín lại chọc hắn nổi giận rồi.

Đồng Tác Giang chỉ vào Tô Tín, lạnh lùng nói:

- Tô Tín! Ta Đồng Tác Giang về thực lực quả thực không bằng ngươi, nhưng cũng không có chuyển để cho ngươi có thể tùy tiện sỉ nhục!

Địa Bảng cường giả thì đã làm sao? Ngày hôm nay chúng ta đấu một trận luôn đi, tathật ra lại muốn nhìn một chút, thực lực của kẻ được xếp trong Địa Bảng mạnh đến đâu!

Nhưng lần này Tô Tín lại không hề tức giận, hắn chỉ nhìn Đồng Tác Giang với vẻ mặt thương hại, hắn lắc đầu nói:

- Nói ngươi ngớ ngẩn đều là muốn nhắc nhở ngươi, thật ra ngươi phải cảm ơn tông môn đứng phía sau lưng ngươi hơn.

Ngươi có thể nghiêm túc tu luyện tới dung thần cũng sẽ không ai dám đuổi đánh ngươi, cũng nhờ có ngươi là người của Anh Hùng Hội, bằng không đến những kẻ có cách hành sự giống ngài đã sớm bị người ta giết chết lâu rồi."

Đồng Tác Giang vừa định nói cái gì, nhưng sắc mặt Tô Tín lại bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, trở mặt nhanh như lật sách vậy, ngữ của hắn đầy lạnh lẽo:

- Đồng Tác Giang! Ngươi đừng quên hiện tại là lúc nào, ta lại đang làm chuyện gì! Hiện tại là di thể của sư tổ Anh Hùng Hội các ngươi cũng bị người của Thần Đạo Minh sỉ nhục, ta giết cũng là giết người Thần Đạo Minh. Quan trọng nhất là hiện tại ta đang giúp Anh Hùng Hội giết người, kết quả ngươi lại nhảy ra giả làm thánh mẫu với ta, ngươi cho rằng ngươi là Phật hay là Bồ Tát? Có cần ta đi nói với La Hán đường thủ tọa Huyền Minh bảo ông ta đê cho ngươi một chỗ ở Thiếu Lâm tự? Không biết đúng sai gì hết!

Đồng Tác Giang bị những câu nói của Tô Tín làm cho tức đến mặt đỏ gay, nhưng hắn lại bị Tương Thiên Phóng gắt gao lôi kéo, tương tự cũng là truyền âm trong bóng tối cho Đồng Tác Giang, nói rõ với hắn mối quan hệ đặc biệt này.

Lúc này những tán tu võ giả khác nhìn thấy ánh mắt Đồng Tác Giang lại có con đậu con bay nhỉ, cho rằng Đồng Tác Giang này có chút chuyện bé cũng xé ra to.

Tuy rằng dưới cái nhìn của bọn họ Tô Tín có thủ đoạn như vậy đích thật là tàn nhẫn, thậm chí tàn nhẫn đến mức khiến bọn họ đau lòng cùng hơi tê da đầu.

Chỉ có điều hiện tại những kẻ mà Tô Tín giết lại là người của Thần Đạo Minh người, hắn lần này cũng là tới giúp nhóm Thần Đạo Minh giết người.

Chỉ là bởi vì hắn ra tay tàn nhẫn một chút mà ngươi đã muốn trở mặt với Tô Tín ở đây, điều này làm cho bọn họ - những võ giả cũng đến đây giúp đều cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Lời nói khó nghe, Anh Hùng Hội các ngươi vẫn đúng là coi mình là thánh nhân, ác tặc hung đồ gì đó đều có thể độ hóa, hiện tại thậm chí càngmuốn người khác cũng đều làm như thế, bày ra một bộ dạng cắt thịt nuôi chim ưng khiến cho người ta thấy ghét.

Cứ coi như những tán tu võ giả có mặt ở đây đều là người từng được Anh Hùng Hội cứu. Trong cuộc sống hàng ngày bọn họ nếu có điều kiện cũng sẽ hành hiệp trượng nghĩa, gặp phải chuyện có thể giúp, bọn họ liền giúp, nhưng bọn họ cũng sẽ không cực đoan như Đồng Tác Giang, thậm chí trong mắt không có chút ý niệm gì.

Tưởng Thiên Phóng lôi kéo Đồng Tác Giang đến mức bất đắc dĩ luôn, hắn rõ ràng là đến giúp đỡ, nhưng giờ lại biến thành phải khuyên can.

Đồng Tác Giang tính cách tùy tiện chỉ là làm việc có hơi cực đoan nhưng mà không thật sự đến mức ngớ ngẩn, sau khi được Tương Thiên Phóng khuyên nhủ, hắn không động thủ nữa, chỉ là nhìn Tô Tín, hừ một tiếng rồi xoay người đi khỏi.

Hắn cũng biết hiện tại Tô Tín trên danh nghĩa là đang giúp Anh Hùng Hội một tay, hắn hiện tại nếu ra tay với Tô sẽ bị lan truyền ra ngoài, cuối cùng người bị giang hồ cười nhạo vẫn là Anh Hùng Hội hắn, cười Anh Hùng Hội không hiểu chuyện, lại vì một kẻ địch trước mặt mà trở mặt với những người đến giúp mình quả thật không cách nào chấp nhận được.

Tuy rằng trong chuyện này có nguyên nhân, nhưng những kẻ thích tám chuyện trong giang hồ không quan tâm đến nguyên nhân mà bọn họ chỉ để ý đến kết quả.

Sau khi mọi chuyện cũng đã yên ổn, Tương Thiên Phóng lúc này mới dẫn người đi về phía sâu trong lòng núi.

Cũng không biết có phải là cách giết người của Tô Tín quá độc ác này đã lọt vào mắt của đám người Thần Đạo Minh ở chỗ xa xa nên dọc đường đi tiếp theo không có một bóng người ra phá đám.

Chương 1292 - Tử chiến

Tại một ngọn núi hoang vắng bên ngoài Lương Châu, Tả Vô Cương mang đám võ giả của Thần Đạo Minh ẩn nấp ở đó, cách một thời gian lại có một võ giả Thần Đạo Minh đến báo hành tung của Anh Hùng Hội.

Phía sau lưng họ, trong ngọn núi hoang vu có một hang động bí mật do con người tạo nên, hơi thở lạnh lẽo truyền từ trong ra.

Vương Ngọc rất có hứng thú với lăng mộ bên trong sườn núi đó, hắn đoán ngay cả Bạch Vô Thường cũng sẽ có hứng thú với thứ này.

Tuy con đường tu luyện võ thuật thượng cổ có chút khắt khe, nhưng chí hướng của mỗi người lại khác nhau.

Tư tưởng của võ giả khi đó có thể nói là như ngựa thần đạp gió mà đi, đời sau còn không có được suy nghĩ ấy, nếu không có đường đi thì bọn hắn sẽ tạo ra đường đi.

Quan trọng nhất là có một số thứ không thể gọi là võ đạo, không bằng nói đó là bí thuật tà dị mới đúng.

Ngày trước, Bạch Vô Thường đào được một lăng mộ của tiểu quốc thượng cổ, Quốc vương có đến vạn người tuẫn táng theo, lấy trận đồ lớn phong tỏa máu tanh, muốn luyện cơ thể thành cương thi không chết, nhưng cuối cùng lại tạo ra một pho tượng quái vật không hề có linh hồn.

Lương Châu bây giờ, thời thượng cổ từng thuộc về lãnh thổ ba mươi sáu nước Tây Vực, những tiểu quốc Tây Vực này cũng có rất nhiều thủ đoạn. Võ đạo của bọn họ không phải chính đạo cũng không phải ma đạo, nếu so sánh ra thì giống tà đạo hơn, đều vô cùng quái dị, bây giờ những lăng mộ do bọn họ xây dựng cũng nổi tiếng tà môn.

Vương Ngọc suy nghĩ miên man, lúc này lại nghe Tả Vô Cương nói:

- Bọn họ tới rồi! Toàn bộ đệ tử cảnh giới Hóa Thần tiến vào trong lăng mộ mai phục, đợi lát nữa chúng ta sẽ đi vào.

Lời vừa dứt đã thấy võ giả của Anh Hùng Hội đổ tấp nập về từ mọi nơi, khí thế ngút trời, những võ giả này nhìn về phía Thần Đạo Minh, giống như đang nhìn thấy người chết vậy.

Ngay cả vẻ mặt của Tưởng Thiên Phong cũng trở nên nhẹ nhàng, hắn vốn tưởng rằng lần này hắn vội vàng đến giúp Anh

Hùng Hội sẽ là tổn thất của hắn, nhưng không ngờ Thần Đạo Minh còn yếu hơn so với tưởng tượng của mọi người.

Nếu sớm biết thế, bọn họ đã mang theo nhiều người hơn một chút, để khỏi bị mất mặt như hiện giờ, bị người khác đánh giá là Bích Huyết Thanh Sơn Đường keo kiệt.

Nhậm Bình Sinh bước từ trong đám người ra, yên lặng nhìn Tả Vô Cương.

Thật ra dựa vào tiêu chuẩn nhìn người của Anh Hùng Hội thì Tả Vô Cương cũng không phải là kẻ đại gian ác gì, thậm chí hắn không có làm chuyện ác.

Mặc dù hắn xuất thân từ Lương Châu, nhưng từ nhỏ hắn đã long đong, miễn cưỡng lắm mới tu luyện được đến cảnh giới Hóa Thần, sau đó lại đến Trung Nguyên, làm môn khách cho những tông môn, thế gia kia.

Lúc trước, Tả Vô Cương làm môn khách cho các tông môn thế gia, cũng đều là những tông môn thuộc chính đạo, xem ra danh tiếng khá tốt, nên tuyệt đối sẽ không cho phép Tả Vô Cương làm chuyện ác.

Sau này, Tả Vô Cương biến mất, khi hắn xuất hiện ở Lương Châu lần nữa, cũng đã có tu vi cảnh giới Dương Thần. Tuy hắn sáng lập Thần Đạo Minh, dù giáo lí của Thần Đạo Minh đi mê hoặc người khác, nhưng cũng không mạnh tay được như Bạch Liên Giáo, tẩy nảo giáo đồ.

Dù thuộc hạ của Tả Vô Cương đều là những võ giả lăn lộn ở Lương Châu, khó tránh việc bàn tay dính máu, nhưng bản thân Tả Vô Cương lại không có gì để phê phán.

Thậm chí Nhậm Bình Sinh có chút mẫu thuẫn đồng tình với khẩu hiệu Thần Đạo Minh của Tả Vô Cương.

Nhậm Bình Sinh từng nghĩ rằng, chỉ cần xóa bỏ giáo lý thần thánh của Thần Đạo Minh, giữ lại khẩu hiệu chúng sinh bình đẳng, lý tưởng thống nhất thiên hạ, nhất định trên giang hồ sẽ không ít việc chém giết tùy tiện hơn.

Nhưng hắn cũng biết suy nghĩ của mình vốn không thể thực hiện được, trên thế giới này vốn không có cái gì gọi là công

bằng.

Ngay cả Anh Hùng Hội, Nhậm Bình Sinh cũng không có cách nào ảnh hưởng, đừng nói đến việc thay đổi toàn bộ giang hồ.

Nhìn Nhậm Bình Sinh, Tả Vô Cương hỏi:

- Nhậm hội chủ, nếu như ta nói ta đồng ý giao lệnh bài hội chủ Anh Hùng Hội ra, nói cho ngài biết chỗ chôn cất Mạc Thanh Hồi thì ngài có thể buông tha Thần Đạo Minh của ta không?

Nhậm Bình Sinh lắc đầu nói:

- Xin lỗi, nhất định lần này Thần Đạo Minh phải bị tiêu diệt, đương nhiên nếu ngài chịu chủ động giải tán Thần Đạo Minh, tự phế đi võ công cũng tốt, như vậy ta cũng tránh được việc giết chóc.

Nói Anh Hùng Hội nhân từ cũng không sai, thậm chí khi gặp phải những ác đồ không làm việc quá đáng, Anh Hùng Hội sẽ giữ lại một mạng cho họ, không đuổi cùng giết tận.

Chỉ cần ngươi không vượt qua giới hạn, thì Anh Hùng Hội cũng sẽ như vậy.

Thần Đạo Minh dám động thủ với thi thể tổ tiên của họ, nếu họ không phản ứng, không phải là để cho người ở trên giang hồ nói Anh Hùng Hội bọn họ dễ bắt nạt ư?

Cho nên lần này, nhất định Thần Đạo Minh phải cho Anh Hùng Hội một công đạo mới được, nếu không phải Thần Đạo Minh bị hủy diệt, thì Tả Vô Cương phải tự phế võ công, giải tán Thần Đạo Minh.

Nhưng nói một võ giả cảnh giới Dương Thần tự phế võ công thì không thể thành sự thật, Tả Vô Cương cười hai tiếng điên cuồng rồi nói:

- Nhậm hội chủ, ngài là hào kiệt đương thời, nhất định uy danh trên giang hồ còn lớn hơn nhiều kẻ vô danh như ta, ngài có dám đánh cược một ván với ta không?

Nhậm Bình Sinh thản nhiên nói:

- Ngươi muốn đánh cược như thế nào?

Tả Vô Cương lấy tấm lệnh bài hội chủ Anh Hùng Hội nói:

- Trong sườn núi là nơi khi xưa Mạc Thanh Hồi tự táng, chỉ khi có đủ hai tấm lệnh bài hội chủ mới có thể mở ra

Bây giờ lệnh bài ở trong tay và ngài, chúng ta đừng cất trong túi nữa, trực tiếp lấy ra đi, người thua không thể trốn, người thắng lấy lệnh bài từ thi thể đối phương, ván này, không biết Nhậm hội chủ có dám cược không?

Mọi người cảm thấy kinh sợ, đúng là Tả Vô Cương chơi lớn, hắn lại muốn quyết một trận sinh tử với Nhậm Bình Sinh.

Nên biết bọn họ đều thuộc cảnh giới Dương Thần, cũng là người đứng đầu một thế lực, chơi như thế không tuyệt hay sao?

Hình như bọn họ đều nhìn thấy trận chiến ngày trước giữa Dịch Kiếm Môn và Cản Thi Phái diễn ra lần nữa, nhưng mà quy mô lớn hơn mà thôi.

Lúc trước, trận chiến giữa hai phái có cả cường giả cảnh giới Chân Võ ngã xuống, thậm chí Cản Thi Phái còn phải dùng đến át chủ bài cuối cùng của mình, sử dụng cả cường giả cảnh giới Chân Võ bị luyện chế thành cương thi Huyền Thiên Kim, cuối cùng trận chiến bị hủy.

Trận chiến hai bên lại đánh thành một trận sinh tử với hài cốt của tổ tiên, thật sự bọn họ không biết nên nói gì cho phải.

Bên này, Nhậm Bình Sinh còn chưa trả lời, Trần Độ đã lập tức mở miệng từ chối, nói:

- Không được! Tả Vô Cương, ngươi thật giỏi tính toán, bây giờ Thần Đạo Minh các ngươi không có cơ hội, còn đánh cược cái gì? Mọi người trực tiếp xông lên, tiêu diệt Thần Đạo Minh!

Trần Độ vội vã ngăn cản cuộc chiến này không phải là không có lý do.

Tuy trước mắt Anh Hùng Hội bọn họ đang nắm ưu thế, nhưng không sợ nhất thời chỉ sợ ngộ nhỡ.

Nếu giữa đường lại xảy ra chuyện gì, Nhậm Bình Sinh có thể trực tiếp mang lệnh bài hội chủ bỏ chạy, hắn không tin là trong

đây có kẻ ngăn được quyết tâm muốn chạy trốn của Nhậm Bình Sinh.

Nếu thế dù trận chiến này thất bại cũng không sao, cấm chế này cần hai chiếc chìa khóa cùng mở ra mới được, không có Anh Hùng Hội, Tả Vô Cương chỉ có thể đứng nhìn, không cách nào động đến thi thể Tổ sư.

Trần Độ làm việc đều có tính toán, chỉ cần một chút không ổn, hắn sẽ không đánh cược.

Nhưng lúc này Nhậm Bình Sinh lại nói:

- Được, ta cược với ngươi.

Trần Độ bên cạnh nóng nảy nhưng Nhậm Bình Sinh đã đáp ứng, ở đây cũng có rất nhiều người đến xem, Nhậm Bình Sinh đường đường là hội chủ Anh Hùng Hội, còn là cường giả cảnh giới Dương Thần, nếu hắn đổi ý chỉ có thể bị các thế lực trên giang hồ và võ giả chê cười.

Tô Tín nhìn Trần Độ lắc đầu sốt ruột, xem ra vị Trần hội phó này rất tốt, nhưng hắn lại quên mất Nhậm Bình Sinh là vì danh dự của một cường giả Dương Thần.

Đối diện với thực lực không dựa vào bản thân, nổi tiếng trên giang hồ không bằng có võ giả tuyên chiến. Nếu Nhậm Bình Sinh từ chối, không cần biết người bên ngoài sẽ nghĩ ra sao, nhưng ngay cả bản thân hắn cũng không vượt qua nổi cửa ải của mình.

Tả Vô Cương thở dài nói:

- Qủa nhiên không hổ danh là hội chủ của Anh Hùng Hội, “Nhất Hoa Yên Vũ” Nhậm Bình Sinh, đây không phải là nơi để giao thủ, phía dưới có chỗ rộng hơn, ngày hôm nay chúng ta quyết một trận sinh tử, xem thử cuối cùng là ai chết trong tay ai!

Lời vừa dứt, Tả Vô Cương đã lập tức dẫn người tiến vào trong sườn núi.

Đệ tử Thần Đạo Minh bị Tả Vô Cương tẩy não, nghe thấy Tả Vô Cương muốn quyết chiến sinh tử với Anh Hùng Hội, còn lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

Mà những thế lực bản địa Lương Châu bị Tả Vô Cương kéo đến cũng cắn răng, chuẩn bị sống mái một phen với Anh Hùng Hội.

Điều khác biệt nhất giữa võ giả xuất thân từ Lương Châu và võ giả xuất thân từ võ lâm Trung Nguyên chính là bọn họ lớn gan, có dũng khí đánh một trận.

Sinh tồn ở Lương Châu, chỉ cần thế lực của ngươi lộ ra chút mềm yếu, không biết chừng thế lực khác sẽ nhe răng muốn cắn ngươi.

Cho nên những thế lực võ lâm Lương Châu vô cùng kiên định, không giống với thế lực võ lâm Trung Nguyên, trước khi động thủ còn phải thăm dò một chút, nhìn xem có cách giải quyết hay không, sau đó mới thật sự ra tay.

Bây giờ Anh Hùng Hội muốn đuổi cùng giết tận, trừ khi Tả Vô Cương tự phế võ công thì bọn họ mới có thể thoát được một mạng, nhưng tất nhiên Tả Vô Cương sẽ không làm vậy, đã như thế, bây giờ bọn họ cũng chỉ có thể đánh một trận.

- Đánh vào trong!

Trần Độ rơi vào bước đường cùng, đành phải hạ lệnh, rất nhiều võ giả Anh Hùng Hội và võ giả đến giúp đều cùng xông vào sườn núi.

Đợi khi vào tiến vào trong, Nhậm Bình Sinh và Trần Độ mới phát hiện ra không ổn, thầm mắng trong lòng là Tả Vô Cương gian trá.

Trước mắt Tả Vô Cương lại làm ra vẻ phóng khoáng quyết chiến một trận, mọi người còn nói minh chủ Thần Đạo Minh có lá gán lớn, dù đập nồi dìm thuyền cũng phải tử chiến với Anh Hùng Hội.

Nhưng bây giờ tiến vào trong lăng mộ, bọn họ mới phát hiện, địa hình bên trong có chút bất lợi với Anh Hùng Hội.

Không biết người xây dựng lăng mộ đã nghĩ thế nào, tòa lăng mộ bị hắn xây dựng xuyên suốt bốn bên, tuy diện tích rất lớn nhưng lại có vô số thông đạo, bên trong thông đạo lại vô cùng chật hẹp, giống như mê cung vậy.

Cứ như thế, người bên Anh Hùng Hội sẽ phải phân tán sức lực tìm kiếm bọn họ, tất cả mọi người tụ tập một chỗ là điều không thể, mười mấy người đã đủ ních chật toàn bộ thông đạo.

Nhưng nếu như tản ra, ưu thế đông người của Anh Hùng Hội sẽ hoàn toàn mất đi, người của Thần Đạo Minh có thể mượn cơ hội này đánh tan từng tốp người của họ.

Thực lực của Anh Hùng Hội mạnh mẽ chiếm giữ nhân hòa, nhưng Thần Đạo Minh lại nắm được đất lơi, nếu vậy ai thắng ai bại không ai biết được.

Chương 1293 - Mạc Thanh Hồi

Sau khi tiến vào lăng mộ, người của Anh Hùng Hội rơi vào đường cùng, chỉ còn cách tạm thời phân binh, tuy rằng việc này bất lợi với bọn họ.

Còn Tô Tín lại không muốn tham gia vào việc của bọn họ, hắn cũng không muốn làm tay chân cho Anh Hùng Hội hoặc Thần Đạo Minh.

Tiến vào lăng mộ, Tô Tín trực tiếp liên lạc với Vương Ngọc, đồng thời cũng đi tìm hắn.

Bất kể Tô Tín hay Vương Ngọc, thân phận của bọn họ đều rất đặc biệt ở Anh Hùng Hội, Tả Vô Cương và Nhậm Bình Sinh đều không quản được hai người bọn họ, cho nên hai người lập tức tụ họp một chỗ, chuẩn bị đến nơi chôn cất Mạc Thanh Hồi nhìn qua một chút.

Một lát sau, Vương Ngọc đeo mặt nạ Sở Giang Vương đến, nhìn thấy Tô Tín thì hỏi hắn:

- Chúng ta không ra tay trước ư?

Tô Tín nói:

- Nói thật, xem như Thần Đạo Minh có chiếm được địa thế thì cũng sẽ thua, toàn bộ Thần Đạo Minh ngoài Tả Vô Cương ra thì vốn không có kẻ nào làm nên chuyện được.

Nếu như Ngũ Phương Hộ Pháp của chúng ta giao thủ với bọn họ, thực lực cảnh giới Dung Thần cũng miễn cưỡng xếp vào hạng trung, thế nhưng đối với Viên Vô Lượng Thất Hùng Hội,

Trần Vạn Tam Niên Bang thì cường giả cảnh giới Dung Thần vốn không đáng để mắt.

Nên chúng ta cũng không cần ra tay, bây giờ chờ xem cuối cùng thì Tả Vô Cương có dám đánh một trận này không, tất nhiên nếu hắn dám, chúng ta sẽ giúp hắn một tay.

Vương Ngọc gật đầu, lập tức đi tới chỗ sâu nhất trong lăng mộ với Tô Tín.

Nơi này đã bị Thần Đạo Minh trộm qua, hai người đều đã xem qua bản đồ, cho nên chỉ mất nửa canh giờ là họ đã tìm được đến chỗ này.

Tòa lăng mộ bị bao quanh bởi hệ thống thông đạo chằng chịt, chỉ trung tâm là chỗ rộng nhất, chia làm ba điện lớn.

Bên ngoài mỗi tòa cung điện đều có đủ loại bảo vật, vàng bạc châu báu chôn theo chủ mộ.

Xem ra, lúc chủ mộ còn sống là một người đứng đầu tiểu quốc Tây Vực, nhưng tiểu quốc cũng là một nước. Có lẽ những thứ tốt trong lăng mộ đều đã bị người của Thần Đạo Minh mang đi.

Tòa đại điện thứ hai còn to hơn nhiều, là nơi dùng để tuẫn táng theo quốc chủ, bên trong có vô số tượng người.

Những tượng người này không phải làm từ bùn, mà đều là người thật, dùng một thứ tương tự như sáp dầu bao kín lại.

Tuy những kẻ ấy đã chết, nhưng trên mặt vẫn giữ được vẻ sợ hãi lúc còn sống.

Tô Tín cau mày, không phải vì hắn sợ, nơi đây oán khí ngút trời khiến hắn cảm thấy không hợp mà thôi.

Nơi này rất thích hợp cho võ giả tu luyện ma đạo, oán khí và khí âm đều vô cùng đậm.

Nhìn thấy vẻ mặt này của Tô Tín, Vương Ngọc cười ha ha nói:

- Những thứ này chưa là gì đâu, tên Bạch Vô Thường kia thích đào trộm mộ nhất, đôi khi thứ hắn đào ra còn tà dị hơn so với những thứ trước mắt gấp trăm lần, nói thật, chỉ nghe hắn kể thôi ta đã thấy da đầu có chút tê dại rồi..

Những cũng không biết vì sao hắn lại yêu thích đến thế, thích đi đào bới mấy cái này hết lần này đến lần khác.

Tuy người trong Địa Phủ không nhiều, nhưng mọi người vẫn giữ khoảng cách, gần xa khác biệt, tóm lại có vài người quan hệ tốt hơn những thành viên khác của Địa Phủ.

Giống như Ngưu Đầu và Mã Diện, có nói quan hệ tốt đến mức tuy hai mà một.

Tô Tín và Thôi Phán Quan cũng không khác mấy, đặc biệt là từ khi Tô Tín ra tay giúp Thôi Phán Quan ở Thôi gia.

Còn Bạch Vô Thường Bạch Duy Duyên và Hắc Vô Thường Lệ Kinh thì không tốt lắm, nhưng hắn và Vương Ngọc lại rất hợp.

Vương Ngọc cũng được coi là người cũ ở Địa Phủ, khi Địa Phủ vừa thành lập đã gia nhập Địa Phủ, có người còn nói Bạch Duy Duyên là do hắn dẫn vào nên mới gia nhập Địa Phủ.

Có thể nói bây giờ hai người họ chính là bằng hữu tốt, đương nhiên quan hệ của hai người ở Địa Phủ cũng không bình thường.

Bọn họ bước vào chỗ sâu nhất trong đại điện, thế nhưng họ cũng phát hiện mình không vào được.

Có một sức mạnh vô hình bao phủ lấy đại điện thứ ba, với thực lực hiện tại của Vương Ngọc và Tô Tín thì không có cách nào bước vào trong được, đây cũng là cấm chế do Mạc Thanh Hồi đặt ra trước khi chết.

Tô Tín cau mày nói:

- Lúc trước đây là nơi nguyên thần của Mạc Thanh Hồi tiêu tán, pháp tướng Chân Võ vỡ vụn, ngoài chút ý chí còn sót lại thì vốn đã là một người chết.

Sao đến khi sắp chết vẫn có thể bày ra cấm chế thế này, thậm chí ngay cả võ giả cảnh giới Dương Thần cũng bị ngăn bên ngoài, cường giả cảnh giới Chân Võ đáng sợ đến vậy ư?

Vương Ngọc vươn tay ra, cảm nhận năng lượng bên trong cấm chế, trầm giọng nói:

- Đương nhiên cảnh giới Chân Võ đáng sợ, chỉ khi võ giả đạt đến cảnh giới Chân Võ mới thoát khỏi sự trói buộc của trời đất, nắm giữ sức mạnh thật sự thuộc về mình.

Nhưng nếu dựa vào tình trạng của Mạc Thanh Hồi khi đó mà bày cấm chế này ra thì đúng là nói quá, chắc hắn đã kết hợp trận pháp trong lăng mộ với sức mạnh của mình, cho nên mới tạo ra tình huống bây giờ.

Nói vậy thì Tả Vô Cương đã phát hiện ra điều này, nên hắn mới từ bỏ cách tu luyện công pháp, chuẩn bị cướp lấy lệnh bài hội chủ của Anh Hùng Hội để phá vỡ cấm chế tiến vào bên trong.

Tô Tín gật đầu, nhưng lúc này ánh mắt của hắn lại bị bóng người trong cấm chế hấp dẫn.

Lúc này, bên trong đại điện thứ ba, trung tâm cung điện chỉ có một chiếc quan tài đồng xanh rất lớn, so với quan tài kia thì thứ thu hút người ta lại là bóng người ngồi ngay ngắn trước quan tài.

Trên người mặc y phục màu đen, vẻ mặt bình thản ôn hòa, thế nhưng Tô Tín lại có thể cảm nhận phía trên di thể phát ra một luồng sát khí kiên định lạnh lẽo.

Dựa vào sức của một người lại đi đối kháng cả một quốc gia, không phải tiểu quốc Tây Vực mà là Kim Trướng Hãn Quốc đã tranh giành với Đại Chu, mấy nghìn năm qua chỉ có một mình Mạc Thanh Hồi mới có thể làm được điều này.

Vị hội chủ Anh Hùng Hội này chính là anh hùng hào kiệt.

Ngay cả cường giả cảnh giới Chân Võ có thể tùy ý lưu truyền lại tới nay được mấy người?

Dù sau một ngàn năm nữa, Anh Hùng Hội có bị hủy diệt, thì tên tuổi của Mạc Thanh Hồi vẫn sẽ lưu truyền trong giang hồ.

Nhưng Tô Tín chỉ bội phục Mạc Thanh Hồi chứ không đồng tình với cách làm của hắn.

Mạc Thanh Hồi là anh hùng, còn Tô Tín thì không.

Nếu Tô Tín là Mạc Thanh Hồi, hắn sẽ đối kháng với Kim Trướng Hãn Quốc như thế.

Không chỉ vì lý do đại nghĩa, mà Kim Trướng Hãn Quốc là kẻ địch thủ đối với võ lâm Trung Nguyên, điều này dù là ma đạo, chính đạo, hay tà đạo đều nghĩ như thế.

Nhưng Tô Tín sẽ đồng tâm hiệp lực, đánh lui Kim Trướng Hãn Quốc cũng kiếm cho mình đồ tốt và danh vọng, đây mới là phong cách của Tô Tín.

Lấy sức một người chiến đấu với một quốc gia, mặc dù kéo theo nghìn vạn người đấy, thế nhưng loại hành vi nhìn thì hào phóng như vậy lại không phải cách làm của Tô Tín.

Khi Tô Tín và Vương Ngọc đang ngắm dáng vẻ vị tiền bối Mạc Thanh Hồi, bên ngoài đã có tiếng đánh nhau truyền đến, xem ra bọn hắn ở ngoài đang chém giết, cũng đến lúc quyết chiến rồi.

Tô Tín và Vương Ngọc liếc nhau, bọn họ cũng không muốn thật sự can thiệp vào, bây giờ chỉ muốn xem náo nhiệt mà thôi.

Hai người lặng lẽ ẩn thân quan sát bên ngoài, không cần thò đầu ra, chỉ cần dùng thần thức tra xét tình hình chiến sự bên ngoài.

Ở bãi đất trống của tòa điện thứ nhất, lúc này đang có Anh Hùng Hội đỏ mắt giết Thần Đạo Minh, mấy nghìn người chém giết nhau, quang cảnh rất hùng tráng, không khó để nhận ra, người của Anh Hùng Hội đang chiếm thế thượng phong, hơn nữa ngoài ba vị viện trợ của bảy bang thiên hạ thì còn có Trần Độ.

Đừng thấy bọn họ chỉ có bốn người, mỗi người đều có thể địch được vài võ giả cùng cảnh giới.

Trần Vạn Tam "Đông Lưu Thương'' thân là võ giả hàng thứ ba mươi chín trên Địa bảng, nói về thứ tự còn xếp cao hơn Tô Tín một số.

Ngày trước, Lâm Tông Việt tán thưởng hắn có thương pháp thứ ba thiên hạ, điều này không sai, cho dù Tô Tín nhìn thấy thương pháp của Trần Vạn Tam cũng sẽ cảm thấy kinh diễm.

Biệt hiệu của hắn là Đông Lưu Thương, thương pháp của hắn không khác biệt hiệu, sông lớn chảy về phía đông, khí thế không gì sáng bằng.

Chặn trước mặt Trần Vạn Tam chính là người đưa Tô Tín đến Thần Đạo Minh, Cao Nguyên Đức Địa Linh Hộ Pháp, thực lực của hắn không tính là yếu, trong giới võ giả có thể xếp ở hàng cao trung. Bên cạnh hắn còn có bốn vị đường chủ cảnh giới Dung Thần của Thần Đạo Minh, nhưng những kẻ này đặt trước mặt Trần Vạn Tam thì không đáng để vào mắt.

Trần Vạn Tam đâm một thương ra, nhất thời tràn ngập khí thế ngút trời, một thương này giống như đâm nát trời đất, không trung vỡ vụn, chân khí tụ cuồn cuộn vào một thương, lao mãnh liệt về phía trước, thế thương như rồng, giống như sông lớn chảy về phía đông, khí thế ngút trời ngưng tụ vào Như Tuyết trong tay Trần Vạn Tam.

Trong tay Cao Nguyên Đức cầm một Bàn Long Côn rất lớn, lớn bằng cánh tay của hắn, cao hơn một trượng, hoàn toàn được làm từ sắt đen tinh chế và các loại dược liệu quý giá.

Đánh một côn ra, bỗng nhiên khí thế động trời, nhưng lại khác xa với Trần Vạn Tam.

Bên cạnh hắn có bốn võ giả cảnh giới Dung Thần đều cùng ra tay công kích Trần Vạn Tam, trong nháy mắt không có võ giả Tiên Thiên dám đến gần phạm vị mấy trăm trượng xung quanh họ, vì uy thế đó cũng đủ tạo thành thương vong với họ.

Trần Vạn Tam không biến sắc, thế thương uy mãnh như rồng, cuồn cuồn chảy về phía đông, khí thế ngút trời.

Lúc hắn hạ thương xuống, Bàn Long Côn trong tay Cao Nguyên Đức vỡ nát, ngay cả hắn cũng phun một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài.

Bốn võ giả của Thần Đạo Minh thừa cơ động thủ, nhưng trường thương trong tay Trận Vạn Tam run lên, vừa đâm vừa đập, lúc này một tên võ giả đã thổ huyết bay ra ngoài.

Cho dù võ công của đối thủ ra sao, Trần Vạn Tam cũng chỉ đâm một nhát đơn giản, khí thế mạnh mẽ, một chiêu phá vạn chiêu, không ai địch nổi!

Cách Trần Vạn Tam cách ó không xa, Viên Vô Lượng cũng vô cùng nổi bật.

Ánh điện lấp lánh xung quanh hắn, đánh một quyền ra như sấm sét giáng xuống, rung chuyển đất trời, đánh vào đám người kia, quả thật không có kẻ nào chịu được, võ giả cùng cảnh giới ngăn cản hắn sẽ bị sấm sét mạnh mẽ truyền vào cơ thể, xé rách kinh mạch, đánh ra quyền thứ hai đã khiến hắn trọng thương gần như là đánh chết hắn!

Quan trọng nhất là tu vi của Viên Vô Lượng rất đáng sợ, không thua kém võ giả tu luyện công pháp luyện thể.

Khi hắn chiến đấu rất ít khi phòng ngự, thậm chí là trực tiếp sử dụng đấu pháp đoạt mạng đối phương, nhưng người bị thương lại không phải là hắn, nói đến lực sát thương, hắn còn mạnh hơn Trần Vạn Tam.

Chương 1294 - Tả Vô Cương ra tay

So với Trần Vạn Tam và Viên Vô Lượng, thực lực của Tưởng Thiên Phóng yếu hơn một chút.

Dù sao thì hắn cũng là võ giả xuất thân từ Bích Huyết Thanh Sơn Đường, không thể coi thường thực lực, lấy một địch ba võ giả cùng cảnh giới, tuy không chỉ dùng mấy chiêu đã đánh bại đối phương giống Trần Vạn Tam và Viên Vô Lượng nhưng cũng hoàn toàn bị hắn áp chế.

Người làm Tô Tín kinh ngạc chính là hội phó Anh Hùng Hội, Liễu Nguyệt Kim Đao, Trần Độ, thực lực của vị này đã vượt qua tưởng tượng của Tô Tín.

Khi Trần Độ còn trẻ, đã được mệnh danh hào hoa, cũng chính là công tử Thiên Giai trên giang hồ, phóng khoáng đứng đầu thế hệ cùng lứa.

Nhưng sau khi hắn gia nhập Anh Hùng Hội, Trần Độ đã trầm ổn lại, thậm chí đến khi hắn đạt đến cảnh giới Dung Thần cũng chưa từng xuất thủ quá tay, người bên ngoài vừa nghe đến danh Trần Độ đều sẽ tự động nghĩ đến con người khéo léo, đến giọt nước cũng không để lọt.

Có một hội phó như hắn hỗ trợ Nhậm Bình Sinh quản lý cả một Anh Hùng Hội lớn như vậy một cách ngay ngắn rõ ràng, nhưng thực lực hắn ra sao, không có nhiều người biết.

Bây giờ, xem ra thực lực của Trần Độ rất đáng sợ, đao pháp khiến người ta sợ hãi, tốc độ đao pháp rất nhanh.

Đao vàng trong tay Trần Độ vô cùng đẹp đẽ, thân đao óng ánh như mạ vạng, trên chuôi đao có khắc một bộ Bàn Long Đồ tinh xảo, mắt rồng dùng hồng ngọc tô điểm.

Vỏ đao cũng hết sức lộng lẫy, phía trên khảm đủ loại bảo thạch tinh xảo để trang trí.

Một thanh đao hoa lệ như thế với một Trần Độ phóng khoáng lúc thiếu thời thì vô cùng xứng đôi, nhưng đến bây giờ Trần Độ vẫn dùng thanh đao này bỗng lại khiến cho người khác cảm thấy bị sỉ nhục.

Đao chính là vũ khí lợi hại để giết người, càng đơn giản càng nguy hiểm, nhưng thanh đao vừa vẽ hoa vừa khắc lá này mới khiến người khác xem nhẹ.

Nhưng đợi đến khi Trần Độ rút đao ra khỏi vỏ, lại không có kẻ nào dám kinh thường hắn nữa.

Đao vàng ánh lên sắc cầu vồng trong không trung, đánh ra sát khí mãnh liệt, Trần Độ bị võ giả cảnh giới Dung Thần ngăn lại, nhưng sao cản được hắn?

Trong mắt hắn chỉ hiện lên sắc vàng của đao, sát khí đã hạ xuống, thậm chí hắn còn không cảm nhận được sát khí kia từ đâu đến.

Võ giả này rơi vào đường cùng, chỉ có thể bị động, bắt đầu dùng chân khí phòng ngự xung quan cơ thể, nhưng không đợi hắn hành động thì đầu hắn đã bay lên không trung, một đao chặt đầu!

Người xung quanh Trần Độ hoàn toàn yên tĩnh.

Không ai có thể ngờ, người không lấy thực lực để nổi danh như hội phó Anh Hùng Hội lại có thực lực đến thế, cùng là võ giả cảnh giới Dung Thần lại không để đỡ được một đao của hắn.

Tuy thực lực của Trần Vạn Tam và Viên Vô Lượng rất mạnh, mấy chiêu mới giải quyết được một người, nhưng bọn họ cũng chỉ làm trọng thương, không giống với Trần Độ bây giờ, một chiêu giết chết kẻ địch.

Loại đao sắc bén này chú trọng tu luyện tốc độ, nhưng phải nói tốc độ rất nhanh, nhanh đến cực điểm, giống như đã đạt đến trình độ kinh người, đao pháp của Trần Độ cũng đã vô cùng kinh hãi.

Tô Tín núp trong bóng tối quan sát trận chiến, híp mắt lại.

Trên giang hồ, hắn chỉ mới nhìn thấy hai võ giả có tốc độ nhanh như thế, tất nhiên người đầu tiên chính là khoái kiếm Lý Hư.

Khiến tốc đột đạt đến mức cao nhất, đúng là một việc rất đáng sợ.

Dưới sự dẫn dắt của bốn người, Anh Hùng Hội đã hoàn toàn nghiền nát Thần Đạo Minh, t r u y e n f u l l . v n ngay cả khi bọn họ dùng thông đạo như mê cung đánh lén thành công, khiến Anh Hùng Hội thương vong không ít, nhưng đợi đến khi đám người Trần Độ tụ họp lại thì đã đánh tan hết, trực tiếp khiến từng kẻ Thần Đạo Minh lui bước về phía sau.

Hơn nữa theo Tô Tín thấy, trong những người này thực lực của Trần Độ và Trần Vạn Tam là đáng sợ nhất.

Thậm chí dựa vào võ giả cảnh giới Dung Thần Địa Phủ mà nói, hai người này hoàn toàn có tư cách gia nhập Địa Phủ.

Đến Viên Vô Lượng cũng có thực lực không kém, thậm chí đạt đến nửa bước Dương Thần, nhưng khi so với hai người này thì lại thiếu một phần tuyệt diệu, đa phần bình thường.

Nhưng bây giờ, quyết định thắng bại của cuộc chiến này không phải những võ giả cảnh giới Dung Thần bọn họ, mà là Tả Vô Cương và Nhậm Bình Sinh, hai vị cảnh giới Dương Thần.

Thật ra trong hai người này ai thắng ai bại ngay cả Tô Tín cũng không nhìn ra, vì hắn không biết thực lực cụ thể của hai người này, thậm chí cả tư liệu của Lục Phiến Môn cũng không tìm ra.

Lai lịch của Tả Vô Cương vô cùng thần bí, sau khi hắn từ bỏ việc làm môn khách, không ai biết hắn đi đâu.

Về việc sau khi hắn thành lập Thần Đạo Minh, hắn cũng chưa từng ra tay.

Dù sao thì lúc ấy hắn đã là cảnh giới Dương Thần, khi thành lập Thần Đạo Minh cũng không trấn áp bằng võ lực, mà hoàn toàn âm thầm phát triển.

Đến Nhậm Bình Sinh cũng không khác mấy, trong Lục Phiến Môn cũng không ghi lại chiến tích lúc hắn ra tay toàn lực, nếu không trên Địa bảng phải có tên của Nhậm Bình Sinh.

Thân là hội chủ của Anh Hùng Hội, nếu như Nhậm Bình Sinh có xung đột với người khác, thì mọi người cũng sẽ nể mặt hắn,

chọn một cách làm hài lòng hai bên, giải quyết sự việc ổn thỏa.

Những võ giả Ma đạo cũng không dám trêu chọc Anh Hùng Hội.

Dù sao thì Ma đạo đã suy thoái, những võ giả Ma đạo rất ít khi xuất hiện ở Trung Nguyên, thời gian này nếu có Ma đạo cảnh giới Dương Thần kiêu căng đi tìm Nhậm Bình Sinh gây phiền phức, thì có thể không phải là việc giữa hai người bọn họ, mà chính là chuyện giữa hai phái.

Nhìn thấy đệ tử của Thần Đạo Minh bị người của Anh Hùng Hội giết từng kẻ một, Tả Vô Cương đen mặt, âm trầm đến mức có thể vắt ra nước.

Thật ra hắn cũng không ngờ lại thảm bại như vậy, không có cách nào đánh trả những người dưới trướng Anh Hùng Hội.

Cũng không thể trách Tả Vô Cương, từ khi hắn đạt được cảnh giới Dương Thần thì hắn chỉ tiếp xúc với võ giả Dung Thần bản địa Lương Châu. Hắn cũng không ngờ thực lực thật sự của Trần Vạn Tam lại lớn như thế, mạnh hơn cả võ giả cảnh giới Dung Thần cùng đẳng cấp, thực sự giống như hai cảnh giới khác nhau vậy.

Nhưng lúc này Tả Vô Cương lại ngẩng đầu kiên định, hắn chưa thua, hắn còn cơ hội!

Chỉ cần hắn có thể đánh bại Nhậm Bình Sinh, vậy hắn có thể đoạt được lệnh bài hội chủ còn lại của Anh Hùng Hội.

Trước đây, Tả Vô Cương và Nhậm Bình Sinh định ra trận cá cược vì sợ Nhậm Bình Sinh đánh không lại sẽ mang lệnh bài bỏ chạy, nhưng bây giờ Nhậm Bình Sinh không cần trốn, người nên trốn là hắn mới đúng.

Nhưng Tả Vô Cương sẽ không trốn, tâm huyết của hắn đều ở đây, để hắn có cơ hội thăng lên Chân Võ chính là tàn tích Chân Võ Pháp Tướng ở đây, nên hắn phải đánh một trận!

Nhậm Bình Sinh thản nhiên nhìn Tả Vô Cương, tâm lặng như nước.

Cho tới nay Nhậm Bình Sinh không giống những kẻ khác vì chút lợi lộc công danh trên giang hồ, hắn chỉ muốn bảo vệ Anh Hùng Hội thật tốt mà thôi.

Lần này, nếu không phải Tả Vô Cương làm việc quá đáng thì Nhậm Bình Sinh cũng không tuyệt tình đến thế.

Bây giờ thắng bại đã định, nếu Tả Vô Cương muốn chiến, vậy hắn sẽ chiến với Tả Vô Cương, không phải bởi vì điều khác, cũng chỉ vì tôn nghiêm cường giả cảnh giới Dương Thần mà thôi.

Hơn nữa Nhậm Bình Sinh có tự tin, Tả Vô Cương không thắng được hắn.

Trong lòng nghĩ vậy, Tả Vô Cương cũng đã ra tay.

Đạp người về phía trước, toàn thân Tả Vô Cương đều bị một luồng hơi thở đáng sợ bao phủ.

Phía sau hắn xuất hiện một ảo ảnh thần vương, vẻ mặt mơ hồ nhưng có bốn đầu tám tay, Tả Vô Cương đánh một quyền ra, ảo ảnh thần vương phía sau lưng hắn cũng xuất hiện những rung động khác thường, không trung xung quanh bị xé nát, nguyên khí trời đất đều bị loại trừ sạch sẽ!

Tô Tín và Vương Ngọc đều đang chăm chú quan sát trận giao chiến, khi Tả Vô Cương ra tay bọn họ cũng nhận ra, tuyệt đối không phải công pháp hiện nay của võ lâm Trung Nguyên, ngược lại giống với công pháp truyền thừa thời tiểu quốc Tây Vực thượng cổ.

Thật ra Tô Tín và Vương Ngọc rất có mắt nhìn, truyền thừa của Tả Vô Cương chính là công pháp võ đạo Tây Vực thượng cổ.

Tả Vô Cương xuất thân từ Lương Châu, từ bé hắn đã vô ý có được một khối ngọc bội, bên trong có cất giấu đầu mối chôn cất một vị cường giả cảnh giới Chân Võ thượng cổ Tây Vực.

Nhưng bí mật đó Tả Vô Cương không hề phát hiện ra, đến tận khi hắn trở thành môn khách của các thế lực Trung Nguyên mới phát hiện ra, cho nên hắn mới đột ngột biến mất.

Vị cường giả Chân Võ Tây Vực này được chôn cất ở Trung Nguyên, cho nên Tả Vô Cương mất mấy năm để tiến vào thu nhặt công pháp và truyền thừa của cường giả cảnh giới Chân Võ.

Hình như vị cường giả cảnh giới Chân Võ này gặp phải biến cố gì đó, biết mình không còn sống được bao lâu, nhưng vì không ai thừa kế truyền thừa của mình, nên hắn để công pháp tu luyện tâm đắc nhất của bản thân, thậm chí một vài đan dược và cách tu luyện pháp môn cấp tốc lại, chính vì mong rằng có người có thể nhanh chóng kế thừa y bát của hắn, để những truyền thừa của hắn không bị thất truyền.

Lúc Tả Vô Cương đến đây lại may mắn kế thừa tất cả di sản của vị cường giả cảnh giới Chân Võ này để lại, mượn nơi cường giả để lại, tu luyện đến cảnh giới Dương Thần.

Tuy Tả Vô Cương tu luyện được tới Dương Thần thì không chính thức giao thủ với võ giả cùng cảnh giới bao giờ, kinh nghiệm chiến đấu rất khác so với lão tổ Tô gia. Nhưng truyền thừa của vị tiền bối kia có rất nhiều ghi chép chiến đấu tự tay hắn viết, cho nên tuy Tả Vô Cương không có kinh nghiệm thực chiến nhưng cũng không xa lạ gì.

Nhìn một quyển vô song của Tả Vô Cương, Nhậm Bình Sinh không biến sắc.

Cả đời hắn rất ít khi quyết đấu sinh tử với người khác, ngoài lúc trẻ từng quyết chiến với một số cường giả Ma đạo, đến khi hắn thăng cảnh giới Hóa Thần đã rất ít khi động thủ với người khác.

Bởi vì khi đó Nhậm Bình Sinh đã là cường giả thế hệ trẻ nhất vực dậy Anh Hùng Hội, tông môn Ma đạo cũng không dám tùy tiện xuống tay với hắn, sợ kinh động Anh Hùng Hội sẽ bị tất cả những tông môn chính đạo vây công.

Đến tông môn chính đạo còn phải nể mặt Anh Hùng Hội vài phần, xem như bảy bang thiên hạ xuất phát từ dân giang, khi đối mặt với Anh Hùng Hội cũng phải nhượng bộ, cũng bắt đầu từ đó, Nhậm Bình Sinh cũng không cần dùng kiếm trong tay mình xử lý vấn đề nữa.

Không động thủ không có nghĩa là hắn yếu, thân là võ giả, cho dù Nhậm Bình Sinh không hơn thua danh lợi nhưng thực ra hắn vẫn muốn đánh một trận sảng khoái, đây là bản tính trời sinh của võ giả, không cách nào bỏ được.

Cuối cùng kiếm trong tay Nhậm Bình Sinh run rẩy, đó không phải vì sợ hãi mà là run rẩy vì hưng phấn. Người cầm kiếm, sát khí ngút trời.

Binh khí vốn là vật xuất vỏ phải uống máu, thân này anh dũng trời sinh, kiếm trong tay Nhậm Bình Sinh đã không được uống máu người lâu rồi.

Chương 1295 - Kiếm cắt đứt núi sông

Thân là Hội chủ của Anh Hùng Hội. Tất cả mọi thứ của Nhậm Bình Sinh lại có vẻ vô cùng bình thường, quần áo của hắn mộc mạc, trên người chỉ có mấy bộ áo đay vải thô.

Ngay cả kiếm trong tay hắn cũng cực kỳ mộc mạc, mép vỏ kiếm làm bằng da cá mập màu chì đã bị ma sát đến tróc da, có vẻ rất là bình thường.

Nhưng khi Nhậm Bình Sinh rút thanh kiếm sắt có tạo hình hơi bình thường này của hắn ra, trong nháy mắt hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, ánh sáng chói mắt cả mười bốn châu!

Kiếm kêu tận trời cao, đây là thiên binh đang hưng phấn gào thét.

Kiếm trong tay Nhậm Bình Sinh tên là Chỉ Qua, dĩ võ chỉ qua, dĩ sát chỉ qua (mang ý hòa bình, có thể ngăn lại chiến tranh chém giết thì mới là võ), chính là bội kiếm truyền qua các đời Hội chủ của Anh Hùng Hội, là thiên binh cực phẩm hàng thật giá thật.

Nhưng mà tuy thanh kiếm này tên là Chỉ Qua (ngừng chiến), nhưng lại đếm không hết số máu tươi đã lây dính trên cuộc đời này của nó.

Lúc trước khi Mạc Thanh Hồi tiến về Kim Trướng Hãn Quốc, có lẽ hắn đã cảm giác được bản thân hắn không về được nữa, cho nên hắn để thanh kiếm Chỉ Qua này lại trong Anh Hùng

Hội, cũng tiện để lại một khối lệnh bài Hội chủ khác trong Anh Hùng Hội.

Bây giờ Nhậm Bình Sinh cầm thanh kiếm này trong tay, cũng như là ra tay vì chủ nhân lúc trước của nó, thiên binh có linh, tiếng kiếm kêu của kiếm Chỉ Qua mang theo một mùi vị khác.

Nắm đấm của Tả Vô Cương đã đến, thần âm giáng xuống, tỏa ra cảm giác có một luồng hơi thở mạnh mẽ to lớn.

Nhậm Bình Sinh cầm kiếm Chỉ Qua bên tay trái, kiếm ra, núi sông bị cắt đứt!

Toàn bộ trời đất như bị xé rách dưới một kiếm này của Nhậm Bình Sinh, núi sông vô tận nứt toác, dưới kiếm ý trào dâng to lớn, thần linh tám tay sau lưng Tả Vô Cương vỡ vụn ầm ầm!

Sơn Hà Kiếm Quyết!

Đây cũng là công pháp Sơn Hà Kiếm Quyết truyền thừa của Anh Hùng Hội, lòng đầy dũng cảm, kiếm chém núi sông!

Nói chính xác một chút, thật ra Sơn Hà Kiếm Quyết này cũng không phải là công pháp truyền lưu ban đầu của Anh Hùng Hội bọn họ.

Lúc đầu Anh Hùng Hội cũng giống như bảy bang khác trong thiên hạ, đều nổi dậy từ chốn dân gian, cho nên thật ra Tổ sư mở phái Anh Hùng Hội chỉ có sức mạnh cảnh giới Dương Thần, mãi đến tận khi Mạc Thanh Hồi vùng lên, thăng cấp thành Chân Võ, đây mới là khoảng thời gian mà Anh Hùng Hội thật sự mạnh mẽ.

Mà Sơn Hà Kiếm Quyết này là công pháp mạnh mẽ mà Mạc Thanh Hồi sáng chế khi trước, bây giờ được Nhậm Bình Sinh sử dụng thì lại có thêm một mùi vị khác.

Nhất thoa yên vũ, một kiếm núi sông.

Sơn Hà Kiếm Quyết của Nhậm Bình Sinh cũng mang theo sự tang thương nhè nhẹ khi có khi không, cứng rắn và mềm mại hợp lại với nhau, có lẽ không có sự đáng sợ như kiếm khí vô hình phá vỡ thân thể bẩm sinh của Tô Tín, nhưng lại hết sức hoàn mỹ, không có ưu điểm quá lớn, nhưng chỗ đáng sợ nhất cũng là không có nhược điểm, có lẽ là có, nhưng mọi người ở

đây, bao gồm cả tả Vô Cương cũng có cảnh giới Dương Thần, không ai tìm thấy nhược điểm của Nhậm Bình Sinh.

Tả Vô Cương quát một tiếng chói tai, hai tay kết ấn, sức mạnh thần đạo ngưng tụ ở trong ấn tay của hắn, đánh một ấn ra, có ánh sáng thần thông vô biên bùng nổ, nhưng lại trực tiếp biến mất dưới một kiếm phá vỡ núi sông kia của Nhậm Bình Sinh.

Kiếm Chỉ Qua đảo ngược lại, lập tức Tả Vô Cương cảm giác được một luồng sát khí sắc bé mạnh mẽ đánh về phía hắn, trước một kiếm kia, núi Thái Sơn không thể ngăn nổi, sông lớn không thể cản. Thế là trong lòng Tả Vô Cương lại dâng lên một cảm giác tim đập nhanh, hắn không ngăn được một kiếm này!

Lúc này ở Thần Đạo Minh, các võ giả còn lại của Anh Hùng Hội và bảy Bang trong thiên hạ đều trầm mặc không nói gì, thậm chí hai bên đều thả chậm tần suất tấn công của bản thân, đều đặt tinh thần ở trên người Tả Vô Cương và Nhậm Bình Sinh, nói đúng ra là đặt trên người Nhậm Bình Sinh.

Nói thật, chẳng ai ngờ tới Nhậm Bình Sinh lại mạnh như thế, Sơn Hà Kiếm Quyết của Mạc Thanh Hồi trước kia được Nhậm Bình Sinh sử dụng có thêm một mùi vị khác, đây cũng không phải là Sơn Hà Kiếm Quyết của Mạc Thanh Hồi, mà là Sơn Hà Kiếm Quyết thuộc của riêng Nhậm Bình Sinh.

Trần Vạn Tam của Niên Bang, Viên Vô Lượng của Thất Hùng Hội, còn có Tưởng Thiên Phóng của Bích Huyết Thanh Sơn Đường đều nhìn Nhậm Bình Sinh không chớp mắt, trong lòng đều có chút cảm giác phức tạp.

Bọn họ đều là nhân vật có quyền lực thật sự trong ba phái này, đương nhiên biết sức mạnh của bang chủ các nhà như thế nào, kém xa bao nhiêu so với vị 'Nhất Thoa Yên Vũ' Nhậm Bình Sinh trước mắt.

Trước đây Nhậm Bình Sinh rất ít khi ra tay, sức mạnh của riêng hắn cũng bị vầng sáng của Anh Hùng Hội bao phủ, danh tiếng thân phận Hội chủ Anh Hùng Hội lớn hơn rất nhiều so với 'Nhất Thoa Yên Vũ' Nhậm Bình Sinh.

Đặc biệt là những võ giả thuộc về bảy bang của thiên hạ, trong suy nghĩ của bọn họ sức mạnh của Nhậm Bình Sinh chỉ được xếp ở mức trung bình cao trong các võ giả cảnh giới Dương Thần, vẫn còn không đủ để bước đến trình độ đáng sợ trên Địa Bảng.

Nhưng bây giờ khi thấy Nhậm Bình Sinh ra tay thì bọn họ cảm thấy mình sai rồi, sai hoàn toàn.

Vẻ mặt Trần Vạn Tam khi nhìn Nhậm Bình Sinh có chút phức tạp, bang chủ 'Đoạn Long Thủ' Kim Cửu Nguyệt của Niên Bang bọn họ chưa bao giờ dùng sức mạnh để nổi danh, hắn không thể không thừa nhận, ít nhất về mặt sức mạnh, Nhậm Bình Sinh còn mạnh hơn Kim Cửu Nguyệt rất nhiều.

Mà Tưởng Thiên Phóng cũng nghĩ giống như vậy, dù sao vị 'Cửu Biến Thần Quân' Hàn Thiên Sơn của Bích Huyết Thanh Sơn Đường bọn họ năm đó chẳng khác gì là trò cười cho giang hồ.

Lúc trước 'Thiết Huyết Kiếm Cuồng' Sở Bất Phàm của Dịch Kiếm Môn còn trẻ thì ngông cuồng, trực tiếp đắc tội vào chỗ chết của Bích Huyết Thanh Sơn Đường, nhưng mà lúc đó Dịch Kiếm Môn đang ở đỉnh cao, cho nên Bích Huyết Thanh Sơn Đường đành phải nhịn chuyện đó xuống.

Nhưng sau đó bởi vì Dịch Kiếm Môn đánh một trận với Cản Thi Phái mà suy sụp, Bích Huyết Thanh Sơn Đường cũng bắt đầu bỏ đá xuống giếng, chĩa mũi nhọn vào Dịch Kiếm Môn khắp nơi, đây cũng là quyết định cũa vị 'Cửu Biến Thần Quân' Hàn Thiên Sơn này.

Kết quả chuyện đó đã khiến Mạnh Kinh Tiên ra tay, một người một kiếm đi một chuyến đến Bích Huyết Thanh Sơn Đường, làm cho Hàn Thiên Sơn trực tiếp chịu thua, không dám làm bậy nữa.

Đương nhiên đó chỉ là những phiên bản được lưu truyền trên giang hồ mà thôi, thật ra phiên bản thật sự thì còn khó mà chịu nổi hơn.

Lúc trước Tưởng Thiên Phóng là người chứng kiến chuyện đó, đều là cảnh giới Dương Thần, sức mạnh của Mạnh Kinh Tiên

mạnh mẽ đáng sợ đến mức biến thái, mà vị Đường chủ Hàn Thiên Sơn này của bọn họ, chậc chậc, không nói cũng được.

Trong ba người ở đây thì cũng chỉ có Viên Vô Lượng mới có chút lòng tin.

Vị 'Bình Thiên Vương' Trầm Vô Danh của Thất Hùng Hội bọn họ cũng là nhân vật đáng sợ trong giang hồ, tuyệt đối được coi như là cường giả trong những người cùng cấp bậc, nếu thay Trầm Vô Danh vào vị trí bây giờ của Tả Vô Cương, thì cũng chưa biết là ai thắng ai bại.

Thanh đao kim loại trong tay Trần Độ đang giết một võ giả Thần Đạo Minh, khi nhìn thấy tư thế oai hùng lúc này của Nhậm Bình Sinh, hắn không khỏi mỉm cười.

Làm người của Anh Hùng Hội, hắn biết thực lực của Nhậm Bình Sinh hơn bất cứ kẻ nào.

Chẳng qua cuộc đời vốn bất đắc dĩ như thế, rõ ràng có một sức mạnh mạnh mẽ nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân mà che dấu đi, không cách nào bày ra.

Đây cũng chính là do tính cách không màng danh lợi của Nhậm Bình Sinh, nếu như đổi thành những võ giả khác, chắc chắn dù có chủ động gây chuyện thì cũng phải tìm cơ hội để vang danh thiên hạ.

Mà lúc này Tô Tín và Vương Ngọc đang âm thầm quan sát cũng giật mình.

Thật ra hai người bọn họ đều là một loại người tin tưởng tin tình báo, một người có tình báo của Lục Phiến Môn chống lưng, một người lại nắm giữ tiêu cục Thiên Hạ trải rộng bốn mươi chín đạo Đại Chu.

Nhưng mà bất kể tình báo của Lục Phiến Môn hay là tình báo của tiêu cục Thiên Hạ thì cũng không phát hiện Nhậm Bình Sinh lại đáng sộ đến mức này, sức mạnh của người này có thể đứng trong 30 vị trí đầu của Địa Bảng, là võ giả có thể sánh vai với người có cấp bậc như thủ tọa Huyền Minh của La Hán Đường Thiếu Lâm Tự.

Đối với võ giả mà nói, thứ như cảnh giới là chủ yếu, thế nhưng thật sự không phải là chủ yếu nhất.

Nếu thật có thể dùng cảnh giới để xác định sức chiến đấu cao hay thấp thì cũng sẽ không có ba loại bảng Thiên Địa Nhân.

Mà lúc này trong sân, khi đối mặt một kiếm đáng sợ này của Nhậm Bình Sinh, trong mắt Tả Vô Cương lóe lên một tia dữ tợn, hắn không cam lòng, thực sự không cam lòng.

Tả Vô Cương là một người rất có dã tâm, nếu không hắn cũng sẽ không bắt tay thành lập Thần Đạo Minh sau khi có được kỳ ngộ, dựa vào khẩu hiệu mà bản thân tạo ra cố gắng phát triển Thần Đạo Minh đến trình độ từ không tới bây giờ.

Kết quả bây giờ vừa ra trận chưa chiến đã chết, hơn nữa Anh Hùng Hội là kẻ địch đầu tiên hắn gặp phải, lẽ nào ngay cả cửa đầu tiên này mà hắn cũng không qua được sao?

Liều mạng đánh một trận!

Tả Vô Cương sẽ không trốn tránh, có lẽ bởi vì danh dự võ giả cảnh giới Dương Thần, có lẽ là bởi vì nửa đời trước của hắn ở Lương Châu Đạo đã nuôi thành tính tình đối mặt với cái chết một cách tàn nhẫn, ngấm sâu trong xương cốt của hắn.

Tả Vô Cương truyền thừa tất cả y bát của một vị cường giả cảnh giới Chân Võ của Tây Vực thời thượng cổ, truyền thừa đó cực kỳ hoàn chỉnh, cho nên hắn cũng có nhiều loại bí pháp liều mạng trên người.

Thật ra có rất nhiều tông môn sẽ dạy đệ tử một vài bí pháp liều mạng trong lúc dạy họ kỹ năng võ, đó cũng là một loại tinh thần bất khuất của võ giả.

Mặc dù vào những lúc này thì nên dạy bọn họ bí pháp chạy thoát thân là thực tế nhất, nhưng không có một tông môn nào lại làm như vậy.

Thân là võ giả, nếu như vừa đến thời khắc nguy hiểm mà lập tức bỏ, thứ ăn hại như thế thì có tư cách gì gọi là võ giả?

Cho nên đương nhiên thứ đầu tiên bọn họ dạy là loại bí pháp liều mạng có uy lực mạnh mẽ nhưng cũng gây tổn thương rất lớn cho bản thân, mục đích chính là vì giáo dục những võ giả

này phải có quyết tâm quyết đánh đến cùng trong thời khắc mấu chốt nhất.

Đương nhiên bọn họ cũng có bí pháp chạy thoát thân, nhưng những tông môn đó sẽ không chủ động dạy cho ngươi, nếu ngươi tự mình phát hiện ra nó trong Tàng Kinh Các và học thì họ cũng không quan tâm.

Tả Vô Cương đạt được tất cả truyền thừa của vị cường giả cảnh giới Chân Võ, đương nhiên trong đó bao gồm bí pháp liều mạng, hơn nữa lại là một bí pháp liều mạng vô cùng tà dị.

Trong khoảnh khắc kiếm của Nhậm Bình Sinh giáng xuống, cuối cùng Tả Vô Cương ra tay.

Quanh người hắn có anh sáng thần thông lấp lánh, khí huyết của hắn không ngừng trào dâng, chân khí dồi dào không ngừng tuôn ra, Nguyên Thần của hắn gào thét, một cái bóng Ma Thần xuất hiện sau lưng hắn, dùng chân khí và khí huyết của bản thân dâng cúng cho nó, cái bóng Ma Thần hí một tiếng, bàn tay to lớn khuấy động trời đất, trực tiếp cầm lấy kiếm Chỉ Qua của Nhậm Bình Sinh

- Tà thuật!

Tô Tín phun ra hai chữ, Vương Ngọc ở bên gật đầu.

Tuy công pháp của Tây Vực không tính là ma đạo, thế nhưng cũng không được coi như là tà đạo.

Bây giờ bí pháp liều mạng mà Tả Vô Cương thi triển ra cũng giống vậy.

Cái bóng của Ma Thần chính là dựa vào Hóa Thần của hắn, hắn thiêu đốt chân khí và khí huyết làm vật cống dựa vào Hóa Thần của mình để thực chất hóa, trở thành người thật sự giống với Thần Ma, cố gắng đợi tiếp được một kiếm này của Nhậm Bình Sinh, phương pháp tự hiến tế chính mình được coi là ta thuật.

Nhưng cho dù là võ giả cảnh giới Dương Thần thì khí huyết và chân khí cũng có hạn, Tả Vô Cương chưa từng tu luyện bí pháp Nguyên Thần, sức mạnh tinh thần của hắn cũng không

tính là mạnh, có thể chống đỡ được loại công kích này bao lâu?

Cho nên trong mắt Tô Tín và Vương Ngọc, Tả Vô Cương này đã là nỏ mạnh hết đà.

Chương 1296 - Nguyên thần cổ trùng

Tả Vô Cương thiêu đốt khí huyết và chân khí để đánh một đòn liều mạng, cái bóng Ma Thần phía sau hắn càng thêm chân thực, một luồng áp lực đáng sợ giáng xuống ầm ầm, ngay cả đám người Trần Độ cũng thay đổi sắc mặt.

Tả Vô Cương đặt tên Thần Đạo Minh cho thế lực của hắn, thật ra cũng là có ý nghĩ sâu xa, bởi vì công pháp hắn tu luyện chính là Thần Đạo.

Chỗ chênh lệch của công pháp Tây Vực với công pháp Trung Nguyên chính là bọn họ rất thích chơi một vài món đồ huyền diệu khó giải thích.

Cũng ví dụ như công pháp này của Tả Vô Cương, dùng máu nuôi dưỡng thần, dùng khí nuôi hồn, cuối cùng khi ngưng tụ thần hồn giống như tạo ra một vị thần thật sự từ sự trống rỗng, đây cũng là Thần Đạo.

Tuy ai cũng biết thứ như Thần này vốn không tồn tại, nhưng chỉ cần chính bản thân ngươi tin tưởng, vị Thần hư cấu có thể có sức mạnh hủy thiên diệt thế!

Ma Thần hai sừng khuấy động gió mây đáng sợ, sức mạnh của nó không bắt nguồn từ trời đất, mà bắt nguồn từ khí huyết và chân khí của một võ giả cảnh giới Dương Thần.

Tả Vô Cương thiêu đốt khí huyết và chân khí của bản thân, trong nháy mắt mang đến mức có thể tạo ra Ma Thần có sức mạnh nuốt thiên diệt đất giống như là Ma Thần thời thượng cổ truyền thuyết.

Nhậm Bình Sinh cảm thấy có một luồng sức mạnh mạnh mẽ truyền đến từ chỗ thanh kiếm Chỉ Qua của mình, khi hắn cảm nhận được luồng sức mạnh này cũng phải nhướng mày.

Kiếm dài chấn động, kiếm ý phá vỡ núi sông bay bổng trong toàn bộ điện lớn, xé rách hai tay của Ma Thần hai sừng.

Ngay lúc này, hai tay Tả Vô Cương lại kết ấn, hai mắt hắn bùng nổ ánh sáng đỏ, mà trong mắt của Ma Thần dữ tợn phía sau hắn cũng có hai luồng ánh sáng tràn đầy sát khí hiện ra, hai luồng ánh sáng thần thông xé rách trời đất, trong nháy mắt đã đi tới trước mắt Nhậm Bình Sinh!

Tuy hai luồng ánh sáng rực rỡ ở bên ngoài, nhưng mọi người lại có thể cảm nhận được một luồng tà dị từ trong đó, đủ loại sức mạnh xấu xa, hủy diệt, chết chóc ngưng tụ ở trong đó, hoàn toàn xa lạ với trời đất xung quanh, thậm chí oán khí trong điện lớn thứ hai cũng bị hai luồng ánh sáng này hấp dẫn, bắt đầu thay đổi rục rịch.

Nhậm Bình Sinh cau mày, nếu nói võ công của Tả Vô Cương lúc trước chỉ tà đạo thì bây giờ hai luồng ánh sáng thần thông tràn ngập hơi thở độc ác của hắn đã hoàn toàn là công pháp của Ma Đạo.

Nhậm Bình Sinh lui nhanh người lại, kiếm dài trong tay hắn đảo ngược lại, trong nháy mắt tách ra thành hàng vạn hàng nghìn bóng kiếm, sông núi to lớn, bóng kiếm vô biên xé rách không trung để giáng xuống, sau đó hợp lại làm một, trong nháy mắt chặt đứt hai luồng ánh sáng này!

Kiếm ý to lớn mạnh mẽ khiến mọi người ở đây sợ đứng hình.

Bình thường vị Nhậm Bình Sinh này có vẻ không thu hút trên giang hồ, sợ là tu vi kiếm đạo của hắn đã có thể tranh đấu với các võ giả cảnh gới Dương Thần trong năm phái cầm kiếm!

Lập tức Tả Vô Cương phun ra một ngụm máu tươi, bóng Ma Thần phía sau hắn vỡ vụn, sắc mặt hắn tái nhợt như đã thành nỏ mạnh hết đà.

Mọi người ở đây đều lắc đầu, Tả Vô Cương thua rồi, lúc này Thần Đạo Minh mới thành lập 3 năm, có tư cách tiến sâu vào tông môn đứng đầu giang hồ cũng sắp bị huỷ diệt.

Thật ra rất nhiều người đoán được rằng Thần Đạo Minh sẽ thua, thế nhưng chẳng ai ngờ tới Thần Đạo Minh lại thua thảm như vậy.

Đương nhiên chủ yếu là không ngờ tới Nhậm Bình Sinh mạnh như thế, mạnh đến mức khiến người ta kinh sợ.

Lần này Thần Đạo Minh chọn sai đối thủ rồi, đối mặt với sức mạnh như thế của Nhậm Bình Sinh, mọi người chỉ có thể nói Tả Vô Cương này thua không oan.

Nhưng mà lúc này Tả Vô Cương khẽ mỉm cười, sau đó cái mỉm cười này biến thành tiếng cười to điên cuồng, khiến những người khác đều cho rằng Tả Vô Cương này điên rồi.

Nhưng lúc này sắc mặt Trần Độ lại bỗng thay đổi, kêu lên một tiếng.

- Hội chủ!

Người bên trong vội vàng nhìn Nhậm Bình Sinh, chỉ thấy lúc này trên mặt Nhậm Bình Sinh có từng đường tơ đỏ rậm rạp, trong mắt hắn lại còn có ánh sáng đỏ dữ tợn có vẻ cực kỳ tà dị.

Mọi người lập tức phản ứng kịp, hai luồng ánh sáng mà Tả Vô Cương thả ra có vấn đề!

Dù sao cũng là bí pháp liều mạng của cảnh giới Dương Thần, thế nhưng lại bị Nhậm Bình Sinh phá vỡ một cách đơn giản, thậm chí Nhậm Bình Sinh chỉ bị thương một chút mà thôi, rõ ràng chuyện này không đúng.

Ánh mắt của Tô Tín đang xem bỗng lộ ra vẻ kỳ lạ.

- Là bí pháp còn có thêm cổ trùng Miêu Cương, chậc chậc, không ngờ cũng có người có thể nghiên cứu ra loại bí pháp này được, quả nhiên truyền thừa võ đạo thời thượng cổ không tồi.

Chính bản thân Tô Tín am hiểu bí pháp Nguyên Thần, hơn nữa hình như hắn cũng từng tiếp xúc với cổ trùng Miêu Cương, cho nên vừa thấy trạng thái này của Nhậm Bình Sinh thì Tô Tín biết ngay, Nhậm Bình Sinh trúng chiêu rồi.

Dung nhập cổ trùng của Miêu Cương vào Nguyên Thần để luyện hóa, biến chúng nó không có thân xác, là một thứ vô hình vô chất, loại phương pháp này nghe thì thấy rất đơn giản nhưng khi làm thì khó cỡ nào?

Ngược lại Tô Tín là không tưởng tượng nổi làm sao mà những võ giả thời thượng cổ đó nghiên cứu ra thứ ấy.

Lúc này trạng thái của Nhậm Bình Sinh cực kỳ nguy hiểm, dù sao bí pháp Nguyên Thần đã đủ kỳ lạ rồi, không ai có thể ngờ tới việc Tả Vô Cương lại vẫn có thể luyện hóa cổ trùng còn tà dị hơn trong đó.

Ánh mắt của Tả Vô Cương lộ ra một tia lạnh lùng, hai tay hắn kết ấn, Nhậm Bình Sinh dùng tay lấy khối lệnh bài Hội chủ Anh Hùng Hội từ trong ngực mình ra ném về phía Tả Vô Cương!

- Cùng một thể Nguyên Thần!

Trên mặt Tô Tín và Vương Ngọc đều lộ ra một chút kinh sợ.

Cổ trùng này của Tả Vô Cương còn kỳ lạ hơn so với tưởng tượng của bọn họ, trước đó bọn họ đã đoán sai, Tả Vô Cương không luyện hóa cổ trùng luyện thành Nguyên Thần, mà là luyện hóa Nguyên Thần thành cổ trùng!

Cổ trùng này tương đương với một phần Nguyên Thần của Tả Vô Cương, có thể trực tiếp nghe hiệu lệnh của hắn.

Mà lúc này trong sân, tuy Nhậm Bình Sinh ném lệnh bài trong tay mình, nhưng thân thể của hắn không ngừng run rẩy, rõ ràng hắn đang chống lại sức mạnh Nguyên Thần Cổ Trùng của Tả Vô Cương, cho nên lệnh bài kia cũng không bị ném tới chân Tả Vô Cương, chỉ bị ném tới chỗ cách hắn không xa.

Nhưng mà lúc này, khóe miệng Tả Vô Cương khẽ mỉm cười.

Nhậm Bình Sinh bại, bại hoàn toàn.

Sau khi ném lệnh bài kia ra, Tả Vô Cương tiếp tục khống chế hành động của Nhậm Bình Sinh, tay phải của hắn cầm kiếm Chỉ Qua, giãy dụa muốn vạch vào cổ mình, tuy chậm nhưng thanh kiếm Chỉ Qua này càng cách cổ hắn càng gần.

Thiên binh có linh, kiếm Chỉ Qua có bản năng của thiên binh cực phẩm, sản sinh ra một cảm giác chống cự, nhưng binh khí vẫn là binh khí, kiếm Chỉ Qua là binh khí, nó không thể phản kháng động tác của chủ nhân, tuy sau ngày hôm nay trên kiếm Chỉ Qua nó sẽ phải dính máu của chủ nhân.

Trong mắt Trần Độ và một đám võ giả Anh Hùng Hội hiện lên vẻ lo lắng, bọn họ muốn ra tay, nhưng lúc này những người Thần Đạo Minh cũng biết bây giờ là thời gian mấu chốt, thành công hay thất bại được quyết định trong lần hành động này, cho nên bọn họ bắt đầu tấn công điên cuồng, căn bản không cho đám người Trần Độ có cơ hội ra tay.

Lúc này người có khả năng ra tay cũng chỉ có Tô Tín và Vương Ngọc.

Vương Ngọc cũng nhìn rồi hỏi.

- Có cứu hay không?

Nếu Nhậm Bình Sinh chết, trận chiến này không cần đánh nữa.

Dù sao Tả Vô Cương cũng là người có cảnh giới Dương Thần, tuy đám người Trần Vạn Tam mạnh nhưng có thêm bọn họ cũng không đánh lại Tả Vô Cương, dù cho bây giờ Tả Vô Cương đã trọng thương nhưng kết quả vẫn giống vậy.

Cứ thế thì Anh Hùng Hội sẽ bại hoàn toàn, chỉ dựa vào hai người là Tô Tín và Vương Ngọc, bọn họ không kiêu ngạo đến mức có thể cướp đồ từ tay võ giả cảnh giới Dương Thần của Thần Đạo Minh, dù cho sau trận chiến này Thần Đạo Minh cũng tổn thất không nhỏ.

Đương nhiên nếu Bạch Vô Thường và Hắc Vô Thường đều ở đây thì không thành vấn đề, với sức mạnh của bốn người bọn họ thì dù đánh không lại Tả Vô Cương khi còn mạnh nhưng vẫn nắm chắc vây giết Tả Vô Cương đang bị thương mấy phần.

Cho nên Tô Tín trực tiếp trầm giọng nói.

- Chưa đến lúc, chờ một chút, Tả Vô Cương có con bài chưa lật, lẽ nào Nhậm Bình Sinh lại không có? Hắn sẽ không chết.

Đúng lúc này, tình hình trong sân cũng đúng như lời Tô Tín, khi kiếm Chỉ Qua cách cổ Nhậm Bình Sinh không tới một tấc, kiếm khí quanh người hắn nổ tung ầm ầm, phía sau hắn có một bóng kiếm dài xuất hiện, kiếm ý xông lên trời, kiếm ý Sơn Hà vô tận giáng xuống, Nguyên Thần hóa kiếm, chém chết tất cả

cổ trùng trong cơ thể hắn, mỗi lần chém một kiếm, Nhậm Bình Sinh đều phun ra một ngụm máu tươi.

Thật ra Nhậm Bình Sinh cũng không biết bí pháp Nguyên Thần, Anh Hùng Hội cũng không có võ giả am hiểu bí pháp Nguyên Thần, nếu không thì hắn cũng sẽ không dễ dàng bị Tả Vô Cương lập kế như thế.

Lúc nãy hắn dùng nghị lực lớn của mình sau đó kêu hóa thân của mình xuất hiện, dùng cách đơn giản nhất của mình là tự chém giết Nguyên Thần của mình, tiện thể chém giết cổ trùng trong Nguyên Thần của mình!

Cách này vô cùng đơn giản thô bạo nhưng cũng cực kỳ có tác dụng.

Cuối cùng Nhậm Bình Sinh dùng cách tự mình hại mình để phá vỡ bí pháp của Tả Vô Cương, điều này làm cho hơi thở của hắn hạ thấp, máu tươi không ngừng chảy xuôi ra từ khóe miệng.

Tả Vô Cương cũng phun máu tươi trong miệng ra, hơi thở của hắn cũng bắt đầu giảm xuống, Nguyên Thần bị thương nặng, trực tiếp trọng thương.

Cổ trùng kia là một phần Nguyên Thần của hắn, kết quả bây giờ lại bị Nhậm Bình Sinh giết chết, lúc trước hắn sử dụng bí pháp cấm kỵ đã bị thương, hơn nữa bây giờ một phần Nguyên Thần cũng bị thương nặng, khiến cho Tả Vô Cương bị trọng thương, sức mạnh mười không còn một nhưng vẫn còn mạnh hơn Nhậm Bình Sinh rất nhiều.

Nói thật, không ai trong mọi người ở đây ngờ tới Nhậm Bình Sinh sẽ dùng cách đó để phá vỡ thế cục, thân là Hội chủ Anh Hùng Hội nhưng sự tàn nhẫn trong người Nhậm Bình Sinh cũng khiến cho cả lũ giặc ác kẻ hung của Lương Châu Đạo phải kinh hãi.

Thật ra Nguyên Thần của hắn chỉ bị cổ trùng khống chế một phần, nhưng Nhậm Bình Sinh không có tu luyện bí pháp Nguyên Thần lại không tìm ra được cổ trùng bám ở đâu.

Hắn cứ trực tiếp chém giết Nguyên Thần, một kiếm lại một kiếm, cuối cùng mới giết chết cổ trùng trên Nguyên Thần,

nhưng Nguyên Thần của hắn cũng bị thương nặng, vết thương vô cùng nghiêm trọng, thậm chí có nguy cơ tạo thành vết thương vĩnh viễn.

Nhưng mà Nhậm Bình Sinh cũng không nói gì thêm, hắn chống kiếm, lau đi máu tươi ở khóe miệng, lạnh lùng nhìn Tả Vô Cương.

Mọi người ở đây đều biết, trận này vẫn là Anh Hùng Hội thắng.

Đừng thấy gần như bây giờ Nhậm Bình Sinh đã trọng thương, thậm chí không có chút sức lực chiến đấu nào mà lầm, Tả Vô Cương cũng không mạnh hơn hắn được mấy phần.

Trần Độ bắt tay Trần Vạn Tam là có thể đánh giết hắn, những võ giả khác của Thần Đạo Minh cũng giống như đồ ăn hại, căn bản không đáng nhìn.

Tô Tín núp ở một nơi bí mật gần đó khẽ nói.

- Cũng tới lúc chúng ta ra tay rồi, nếu như Tả Vô Cương không nói ra tin tức mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng, chúng ta sẽ giúp hắn nói ra. Lấy hạt dẻ trong lò lửa, nếu mọi thứ trở nên hỗn loạn thì khi đó chúng ta mới ra tay tốt được.

Vương Ngọc ở bên gật đầu.

Bây giờ Nhậm Bình Sinh trọng thương, sức lực chiến đấu của Tả Vô Cương đã không còn nhiều, không có võ giả cảnh giới Dương Thần có thể uy hiếp được bọn họ, bây giờ mới là lúc bọn họ ra tay.

Chương 1297 - Ta thua, các ngươi cũng không thể thắng

Tất cả mọi người đều cho là Tả Vô Cương đã thua, thậm chí ngay cả người của Thần Đạo Minh cũng cho là thế.

Thế nên bây giờ Thần Đạo Minh đã xuất hiện tình trạng tan tác.

Bỏ trốn đầu tiên chính là những thế lực võ lâm của Lương Châu đạo kia.

Bọn họ với Thần Đạo Minh cũng chi xem như là quan hệ hợp tác, lúc trước bởi vì có hi vọng thắng lợi, thế nên bọn họ mới không bỏ trốn, mà là lựa chọn đi theo Thần Đạo Minh đánh cược một ván với Anh Hùng Hội.

Chỉ đáng tiếc là cuối cùng bọn họ vẫn thua, hơn nữa còn thua rất thảm.

Vì thế sau khi thấy rằng ngay cả một kích liều mạng của Tả Vô Cương cũng bị Nhâm Bình Sinh phá giải, bọn họ không hề có chút lưu luyến nào mà lập tức xoay người bỏ chạy.

Mặc dù chính bọn họ cũng đã tổn thất một phần lực lượng rất lớn trong khi giao chiến với Anh Hùng Hội, nhưng giữ được núi xanh không lo không có củi đốt, chỉ cần bọn họ mang được lực lượng còn sót lại của mình đi ra ngoài là được.

Còn một số võ giả kia của Thần Đạo Minh cũng đã đều chạy trốn tan tác.

Mặc dù Thần Đạo Minh rất giỏi kêu gọi, nhưng đáng tiếc là khi đứng trước nguy cơ tử vong, có rất nhiều người đều trực tiếp bỏ qua tín ngưỡng.

Trước mắt cả Thần Đạo Minh chỉ còn lại có một số ít người vẫn còn ở lại tiếp tục chống cự, nhưng cũng đều lần lượt bị người của Anh Hùng Hội chém giết hết.

Mặc dù Nhâm Bình Sinh vừa nói là muốn hoàn toàn tiêu diệt Thần Đạo Minh, song với tính cách và tác phong làm việc của Anh Hùng Hội, bọn họ vẫn không thể làm ra là làm ra cái loại chuyện như trực tiếp tiêu diệt cả nhà người ta thế này.

Anh Hùng Hội cũng không ra tay đuổi bắt những người chạy trốn, nhưng những người ở lại vẫn còn muốn ngoan cố chống cự này, bọn họ sẽ không nương tay.

Tả Vô Cương nhìn Nhâm Bình Sinh, sau đó lại nhìn mọi người trước mặy, trong ánh mắt của hắn lộ ra một màu xám xịt điêu tàn.

Có lẽ đúng là hắn đã quá ngông cuồng rồi.

Nếu như lúc phát hiện ra di thể của Mạc Thanh Hồi, hắn không vội vã bày mưu tính kế với Anh Hùng Hội, mà là tạm

thời phát triển thực lực của mình, đợi đến khi Thần Đạo Minh bọn họ thật sự có thể chiến đấu chính diện với Anh Hùng Hội, hắn chủ động ra tay tấn công Anh Hùng Hội, đoạt lấy được lệnh bài, có lẽ rằng đến lúc đó kết quả sẽ không phải như bây giờ.

Chỉ có điều thế gian này lại không có thuốc hối hận, thua chính là thua.

Trần Độ đã xách Kim Đao của hắn đi tới, ngay cả bọn người Tương Thiên Phóng cũng đã ở trong trạng thái chuẩn bị hành động.

Chỉ có điều Trần Độ thuần túy là muốn giết hắn để báo thù, suy cho cùng vì chuyện lần này mà Anh Hùng Hội đã tổn thất không ít, thậm chí Nhâm Bình Sinh còn bị trọng thương, thương thế nghiêm trọng đến mức Nguyên Thần vĩnh viễn không thể khôi phục được như ban đầu.

Ngay cả đám người Tương Thiên Phóng kia, bọn họ chỉ muốn đánh chết Tả Vô Cương để đổi lấy danh tiếng.

Mặc dù hiện tại bọn họ cũng biết Tả Vô Cương đã trọng thương đến mức thực lực mười không còn một, lấy thực lực của Trần Độ, lại thêm một gã võ giả Dung Thần Cảnh, chỉ cần hai người họ thôi là đã có thể đánh chết hắn một cách dễ dàng, bây giờ giết hắn cũng không có gì vinh quang, nhưng đánh chết một gã võ giả Dương Thần Cảnh thì sẽ có thể mang đến danh tiếng mà bọn hắn vẫn luôn khát vọng.

Giống như trước đó Tô đánh chết Sầm Vệ Trang của Thanh Thành kiếm phái và Hắc Liên Thánh Sứ Tín ở trong tầng chín của Kiếm Các, mặc dù ai ai cũng biết Tô Tín phải dùng âm mưu quỷ kế, bố trí bẫy rập thì mới có thể đánh chết hai người kia, nhưng người trong giang hồ vốn cũng chỉ nhìn vào kết quả.

Tin tức Tô Tín đánh chết cường giả Dương Thần Cảnh kia đã đủ gây nên chấn động khủng khiếp, còn để ý đến những chuyện vặt vãnh kia đề làm gì?

Mà Tương Thiên Phóng bọn họ cũng có ý định như thế, mặc dù liên thủ đánh chết một gã võ giả Dương Thần Cảnh đã

trọng thương cũng sẽ không để cho xếp hạng của bọn họ ở trên Địa bảng tăng lên, nhưng có thể kiếm lấy danh tiếng cho bọn họ thì đã đủ rồi.

Viên Vô Lượng và Tương Thiên Phóng hành động, nhưng Trần Vạn Tam không hề nhúc nhích.

Hắn có niềm kiêu ngạo của mình, giống như Tô Tín lấy lực lượng của bản thân để chôn giết một gã võ giả Dương Thần Cảnh, đây mới là điều hắn muốn làm.

Bây giờ Tả Vô Cương đã bị Nhâm Bình Sinh đánh cho thương tích nặng nề, chính mình lại đi nhặt của hời, hắn không làm nổi những chuyện thế này.

Tả Vô Cương nhìn về phia ba người đang tiến về phía mình, trong mắt lộ ra một tia tàn nhẫn.

Trần Độ, Tương Thiên Phóng, Viên Vô Lượng, nếu ba tên cường giả Dung Thần Cảnh này cùng ra tay, hắn chết là điều không thể nghi ngờ, nhưng Tả Vô Cương vẫn rất không cam lòng!

Hắn lấy ra một tấm lệnh bài Anh Hùng khác Hội từ trong ngực, sau đó vứt xuống mặt đất, ném xuống cùng chỗ với tấm lệnh bài mà Nhâm Bình Sinh để lại trước đó.

Trông thấy động tác này của hắn, mọi người ddefu rất là sửng sốt, tên Tả Vô Cương này muốn làm gì đây? Chấp nhận chịu thua ư? Nhưng nếu thế thì suy nghĩ của hắn cũng quá mức ngây thơ rồi, Anh Hùng Hội tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Rồng có ba tấm vẩy ngược, người sờ vào sẽ phải chết!

Bình thường đúng là Anh Hùng Hội rất dễ nói chuyện, nhưng ngươi nếu như đụng chạm tới vảy ngược của bọn họ, Anh Hùng Hội cũng không phải là thế lực dễ trêu.

Đối với Anh Hùng Hội mà nói, những người khác của Thần Đạo Minh bọn họ đều có thể tha cho một con đường sống, nhưng duy chỉ có Tả Vô Cương, cái tên dám can đảm bày ra kế hoạch khinh nhờn thi thể tổ tiên của bọn họ này, là không thể tha mạng.

Trong lúc mọi người vẫn còn đang chìm trong sự suy tư, lúc này Tả Vô Cương bỗng nhiên nhìn Nhâm Bình Sinh rồicười phá lên, vừa cười hắn vừa nói:

- Nhâm Bình Sinh, ván cược này là ta thua, hơn nữa còn thua rất thảm, một trân cá cược trực tiếp khiến cho Thần Đạo Minh mà ta đã bỏ ra biết bao tâm huyết để thành lập bị tiêu diệt.

Chỉ có điều là mặc dù ta thua, nhưng mà Anh Hùng Hội các ngươi cũng không thể thắng!

Tất cả mọi người ở đây đều vô cùng sửng sốt, Tả Vô Cương nói vậy là có ý gì?

Nhâm Bình Sinh cảm thấy có gì đó không đúng, đay là trực giác của hắn, nhưng hắn vẫn không thể nói ra được là không đúng ở chỗ nào.

Mà ở trong tòa đại điện thứ hai, Tô Tín và Vương Ngọc đều đã chuẩn bị hành động, chỉ có điều là sau khi nghe được Tả Vô Cương nói ra những lời này, bọn họ đều lập tức dừng tay lại, chú ý đến động tĩnh ở bên trong.

Tả Vô Cương lạnh lùng nhìn đám người Trần Vạn Tam cười nói:

- Các ngươi cho rằng ta bày ra bao nhiêu kế hoạch, mạo hiểm đi đắc tội với Anh Hùng Hội, thậm chí là võ lâm chính đạo của Trung Nguyên, chém giết thi thể của Mạc Thanh Hồi là để làm gì?

- Lại nói ta sẽ không có luyện thi pháp môn của Cản Thi Phái, mà cho dù là ta có, trước kia ta sao có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như dạy dỗ Cản Thi Phái, ta cũng không phải là kẻ ngốc?

Tất cả mọi người ở đây đều rất ngạc nhiên, cho tới bây giờ bọn họ mới cảm giác được có chút gì đó không đúng.

Lúc trước Tả Vô Cương làm như vậy, bọn họ đều cho rằng hoặc là chí Tả Vô Cương quá tự tin, cho rằng Thần Đạo Minh của hắn chắc chắn có thể thắng được Anh Hùng Hội, hoặc là cũng là bởi vì hắn thật sự ngớ ngẩn, quên mất chuyện mình đã dạy dỗ Cản Thi Phái ngày xưa.

Chỉ là bây giờ nhìn lại thì cũng không phải như vậy, tên Tả Vô Cương này cũng không phải kẻ ngớ ngẩn, hơn nữa hắn cũng không phải kẻ tự tin đến mức mù quáng, ngược lại là còn rất là coi trọng Anh Hùng Hội.

Tả Vô Cương không cho bọn hắn quá nhiều cơ hội suy tư, hắn nói thẳng:

- Đó là bởi vì mặc dù ban đầu Mạc Thanh Hồi tự đánh vỡ Chân Vũ Pháp Tương, nhưng Chân Vũ Pháp Tướng của hắn cũng không trực tiếp tiêu tán giữa trời đất, mà là ngưng tụ thành mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương!

- Chính bởi vì thế mà ta mới có thể đánh một bán mạo hiểm lớn như thế, ra tay với Anh Hùng Hội, sức hấp dẫn của mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương lớn như vậy, nếu đổi lại thành các vị, các vị sẽ lựa chọn như thế nào?

Tả Vô Cương vừa nói dứt lời, hô hấp của tất cả mọi người ở đây lập tức trở nên dồn dập.

Có lẽ là những võ giả tán tu kia sẽ không hiểu rõ lắm về mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương, nhưng Trần Vạn Tam bọn họ thì đều là những võ giả xuất thân từ các thế lực lớn, làm sao bọn họ có thể không biết mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương là vật gì?

Chính bởi vì như thế bọn họ mới cảm thấy kinh ngạc.

Cái thứ mà trăm ngàn năm cũng khó có cơ hôi bắt gặp lại bị Tả Vô Cương tìm được, chẳng trách hắn lại bất chấp mạo hiểm mà ra tay với Anh Hùng Hội, nếu đổi lại là bọn họ, cho dù bọn họ là một trong Thiên Hạ Thất Bang, cho dù bọn họ từng chịu ơn huệ của Mạc Thanh Hồi, bọn họ cũng sẽ không nhịn được mà động lòng.

Mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương và thi thể của cường giả Chân Vũ Cảnh căn bản là hai thứ khác biệt.

Tựa như Cản Thi Phái trước kia, coi như là bọn họ lấy được thi thể của cường giả Chân Vũ Cảnh, thì cũng chỉ có thể tế luyện thành Huyền Thiên Kim Thi. Chân Vũ Cảnh

Mặc dù Huyền Thiên Kim Thi này cũng có thực lực ngang với cường giả Chân Vũ Cảnh, nhưng đó vẫn chỉ là vật chết không

có linh trí, thực lực cụ thể có thể phỏng theo duy ngã đạo kiếm của Thanh Thành kiếm phái, có thể mượn dùng lực lượng của cường giả Chân Vũ Cảnh để giao chiến, nhưng không thể đánh lại cường giả Chân Vũ Cảnh thật sự.

Mà mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương thì không giống như thế, trong thứ này có ngưng tụ cảm ngộ suốt đời của một vị cường giả Chân Vũ Cảnh, chỉ rơi xuống ở thời kỳ đỉnh phong, hơn nữa còn phải là cường giả Chân Vũ Cảnh tự đánh vỡ Chân Vũ Pháp Tương mới có thể ngưng tụ thành mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương.

Cũng chính bởi vì như thế mà mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương mới trở nên cực kỳ trân quý, hơn nữa nếu như luyện hóa nó, chắc chắn là bản thân người lấy được sẽ có một tia cơ duyên thăng cấp đến Chân Vũ Cảnh!

Phải biết rằng đây chính là cường giả Chân Vũ Cảnh trong truyền thuyết, vị Chúa Tể thực sự trong giang hồ, nhân vật ở cấp bậc thần tiên lục địa.

Huyền Thiên Kim Thi mà Cản Thi Phái luyện chế ra kia thì chỉ là vật chết mà thôi, cùng lắm là có thể gia tăng một chút thực lực cho tông môn của mình, làm sao có thể so sánh được với mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương có thể khiến bản thân chiếm được cơ duyên thăng cấp tới Chân Vũ Cảnh.

Trong lúc mọi người còn đang chìm trong kinh hãi, Tả Vô Cương trực tiếp chỉ vào hai tấm lệnh bài dưới mặt đất cười ầm lên, sau đó nói tiếp:

- Bây giờ các ngươi đều đã thấy rồi đấy, Nhâm Bình Sinh không còn chút năng lực chiến đấu nào, mà lực chiến đấu của ta đã tụt xuống không khác gì trình độ của võ giả Dung Thần Cảnh là mấy, vốn cũng không phải là đối thủ của các ngươi.

- Bây giờ hai tấm lệnh bài đều ở dưới mặt đất, người nào cướp được, là người đó có thể đập nát đầu của thi thể kia, đoạt được mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương kia, trực tiếp một bước lên trời!

Tất cả mọi người ở đây lập tức hít vào một hơi, thầm nghĩ trong lòng tên Tả Vô Cương này đúng là rất độc, đến thời

điểm này rồi còn muốn hãm hại Anh Hùng Hội một phen.

Mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương ở ohias trước, có ai sẽ không động lòng?

Bây giờ rõ ràng là Tả Vô Cương đang muốn mô kích, làm rạn nứt mối quan hệ giữa Anh Hùng Hội với các môn phái khác trong Thiên Hạ Thất Bang, dù sao thì chỉ cần người của Thiên Hạ Thất Bang động lòng, vậy thì ắt sẽ muốn đập nát đầu Mạc Thanh Hồi, đoạt lấy mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương kia.

Trong chuyện này mặc dù quá trình có phần máu me, sẽ hoàn toàn trở mặt với Anh Hùng Hội, trở thành tồn tại đối địch không chết không thôi, nhưng đối với thế lực chỉ có duy nhất một tên võ giả Dương Thần Cảnh như hiện tại, có ai trong Thiên Hạ Thất Bang lại không muốn đánh cuộc một lần?

Nhưng cứ thế thì thi thể của Mạc Thanh Hồi chắc chắn sẽ bị phá hỏng, lần này Anh Hùng Hội bọn họ cũng không thắng, mà là thua, thua ở chính trong tay những viện binh của mình!

Hai mắt Trần Độ đỏ ngầu, rút đao phẫn nộ quát:

- Tả Vô Cương! Ta nhất định phải băm vằm ngươi thành nghìn mảnh!

Tả Vô Cương lạnh giọng cười nói:

- Nếu có bản lĩnh thì ngươi cứ ra tay đi! Mặc dù bây giờ ta đã trọng thương, nhưng chỉ bằng vào một mình người thì vẫn không thể giết được ta! Xem thử xung quanh ngươi đi, xem có ai muốn giúp ngươi không, còn ai có tâm trạng mà giúp ngươi!

Đôi mắt Trần Vạn Tam lộ ra vẻ bi ai, không sai, đã không còn ai muốn tới giúp Anh Hùng Hội bọn hắn nữa rồi.

Toàn bộ tinh thần lực của Viên Vô Lượng và Tương Thiên Phóng đều đã bị hai tấm lệnh bài kia của Anh Hùng Hội hấp dẫn, chậm rãi đi thẳng về phía trước.

Mặc dù vẻ mặt Trần Vạn Tam có chút giãy dụa, nhưng hắn vẫn thở dài một tiếng, đi tới chỗ tấm lệnh bài kia.

Chương 1298 - Phản bội

Sức hấp dẫn của mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương không một ai có thể ngăn lại, cho dù là Trần Vạn Tam cho tới nay vẫn luôn trưng ra bộ mặt lạnh nhạt hờ hững cũng đã đột nhiên thay đổi.

Lúc này tiếng cười của Tả Vô Cương càng thêm tùy tiện, tựa như những lời hắn đã nói trước đó, mặc dù hắn thua, nhưng Anh Hùng Hội cũng không thắng, bởi vì thi thể của Mạc Thanh Hồi nhất định sẽ bị tổn hại.

Nhâm Bình Sinh không nói gì, nhưng bàn tay cầm kiếm của hắn cũng đã khẽ run, đáng tiếc là bây giờ hắn đã không thể xuất kiếm được nữa rồi.

Kim Đao trong tay Trần Độ phát ra tiếng đao vang dội, trong mắt đám người Trần Vạn Tam cũng đã lộ ra vẻ cảnh giác.

Nhưng mà cuối cùng Trần Độ vẫn không ra tay, bởi vì hắn biết, cho dù là chính mình ở trong trạng thái tốt nhất thì vẫn sẽ không thể địch nổi ba người Trần Vạn Tam.

Hai tấm lệnh bài hội chủ của Anh Hùng Hội ở ngay trước mặt, trong nháy mắt tất cả mọi người của cả ba phái đều hành động.

Tốc độ của Trần Vạn Tam và Viên Vô Lượng là nhanh nhất, bọn họ cướp được một tấm lệnh bài cho mình liền lao thẳng về phía sâu nhất trong lăng mộ.

Tương Thiên Phóng không lấy được gì thầm mắng một tiếng.

Thì ra là hắn vẫn còn đang oán giận tại sao Hàn Thiên Sơn phái hắn tới đây, nhưng hiện tại hắn lại trách móc rằng tại sao lúc Hàn Thiên Sơn phái hắn cho nhiều võ giả đi theo một chút? Bây giờ chỉ bằng chút người này, nếu muốn cạnh tranh với Trần Vạn Tam và Viên Vô Lượng thì cũng không tránh khỏi kết cục quá thê thảm.

Nhưng ngay cả như vậy, Tương Thiên Phóng vẫn cứ khẽ cắn răng đuổi theo đám người Trần Vạn Tam.

Về phần những võ giả tán tu mà Anh Hùng Hội mời tới kia, bọn họ đều lộ ra vẻ mặt xin lỗi với Nhâm Bình Sinh, sau đó trực tiếp vọt vào nơi sâu nhất trong cung điện theo đám người Trần Vạn Tam.

Đúng là Anh Hùng Hội có ân tình với bọn họ, nhưng đây chính là mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương mà cường giả Chân Vũ Cảnh lưu lại, đấy chính là thé có thể khiến cho bọn họ có được cơ duyên thăng cấp đến Chân Vũ Cảnh.

Mặc dù với thực lực của những võ giả tán tu này mà nói thì khả năng bọn họ có thể thăng cấp đến Chân Vũ Cảnh có lẽ là quá xa, nhưng Dương Thần Cảnh thì lại rất có thể.

Bọn họ có thể thăng cấp đến Dương Thần, thậm chí là Chân Vũ, những người này lựa chọn quên đi ân tình của Anh Hùng Hội, chỉ có rất ít người phát ra tiếng thở dài, chắp tay với Nhâm Bình Sinh, sau đó trực tiếp đi khỏi.

Những người này hoặc là biết thực lực mình không đủ, không muốn đi tham gia vào cái vụ náo nhiệt này, hoặc là lương tâm thật sự cảm thấy băn khoăn, chỉ có điều là người như vậy chiếm số lượng rất nhỏ.

Nhâm Bình Sinh nhìn Trần Độ thở dài một tiếng rồi nói:

- Đi đi, ngươi cũng mang người đi vào đi, nhớ kỹ, ngươi không thể tranh lại bọn hắn, nhưng chỉ cần ngươi phá hủy một trong hai tấm lệnh bài là được, thà rằng để thi thể của tổ tiên an nghỉ ở nơi này cũng tuyệt đối không thể để cho bọn họ sỉ nhục.

Trần Độ thấy Tả Vô Cương vẫn cứ đứng đó cười như điên, ánh mắt lộ ra luồng sát khí lạnh lẽo, nói:

- Ta phải giết hắn trước!

Tả Vô Cương tỏ vẻ khinh thường tiếp lời:

- Chỉ bằng đám gà đất chó kiểng các ngươi này sao?

Bây giờ cả Anh Hùng Hội cũng chỉ có một mình Trần Độ là có thể tạo thành uy hiếp đối với hắn, nhưng một tên Trần Độ thì vân không đủ.

Về phần những võ giả Dung Thần Cảnh khác ý à, hoặc là thực lực quá yếu, hoặc là trước đó đều đã bị thương, căn bản là không thể tạo ra bất kỳ uy hiếp gì đối với hắn.

Nhâm Bình Sinh trầm giọng nói:

- Đi phá hủy lệnh bài trước rồi hãy nói.

Trần Độ khẽ cắn răng nói với Đồng Tác Giang ở bên cạnh:

- Tất cả các ngươi đều tiến vào phá hủy lệnh bài kia đi, ta ở lại đây bảo vệ hội chủ!

Hiện tại Tả Vô Cương đang ở đây, hắn ta vẫn còn thừa một chút lực chiến đấu, mà Nhâm Bình Sinh đã mất hết chiến lực, thế nên Trần Độ không yên lòng để Nhâm Bình Sinh một mình ở chỗ này.

Chỉ cần có hắn ở, Tả Vô Cương liền sẽ không thể làm gì được Nhâm Bình Sinh.

Mặc dù phá huỷ lệnh bài quan trọng hơn, nhưng đối với Trần Độ mà nói, tính mạng của Nhâm Bình Sinh, cái người giống như cha huynh của hắn này còn quan trọng hơn.

Đám người Đồng Tác Giang do dự trong chốc lát, thế rồi vẫn dẫn người trực tiếp tiến vào chỗ sâu nhất trọng đại điện, tại đây liền chỉ còn lại có Nhâm Bình Sinh, Trần Độ và cả Tả Vô Cương đầy mặt tươi cười.

Nhâm Bình Sinh thở dài một tiếng, hắn cũng không còn bảo Trần Độ rời đi, quen biết nhiều năm như vậy, Trần Độ nghĩ ý gì hắn đều hiểu, cho dù là chính mình có đuổi hắn đi thì hắn cũng sẽ không đi.

Trên mặt Tả Vô Cương đã hiện lên một tia sát ý, chẳng qua khi mắt thấy Trần Độ vẫn ở chỗ này, hắn vẫn không thể giết được Nhâm Bình Sinh.

Bây giờ hắn đã mất hết toàn bộ lá bài tẩy, đặc biệt là lúc trước Nhâm Bình Sinh tự phá hủy Nguyên Thần, thậm chí còn giết chết một phần Nguyên Thần đã luyện hóa thành sâu độc, điều này cũng làm cho nguyên thần của hắn gặp phải một chút thương tổn không cách nào có thể bù đắp.

Lực lượng còn lại của Tả Vô Cương bây giờ nếu so với Trần Độ thì vẫn mạnh hơn, nhưng mà đừng nghĩ đến chuyện lướt qua Trần Độ để giết Nhâm Bình Sinh.

Vậy nên Tả Vô Cương liền muốn trực tiếp rời đi, trước tiên phải dưỡng lành vết thương cái đã.

Mặc dù trước mắt Thần Đạo Minh đã không còn nữa, nhưng hắn vẫn còn sống, miễn là còn sống, thì sẽ vẫn có cơ hội.

Thế rồi lúc này bỗng có động tĩnh truyền đến từ tòa đại điện thứ hai, hai cái bóng dáng liền động, chia ra đứng ở bên phía Tả Vô Cương và bên phía Nhâm Bình Sinh, chính là Tô Tín và Vương Ngọc giả trang thành Sở Giang Vương.

Lúc mà đám người Trần Vạn Tam cướp được lệnh bài vọt vào trong tòa đại điện thứ hai, Tô Tín và Vương Ngọc cũng đã nhanh chóng ẩn nấp, giấu mình ở trong một đống tượng người.

Những bức tượng người đó đều âm tà đến cực điểm, oán khí xông đến tạn trời, song Tô Tín và Vương Ngọc tu luyện công pháp của Địa phủ, cũng có loại hơi thở này, vậy nên khi bọn hắn cố ý ẩn nấp, cộng thêm trong lúc bọn người Trần Vạn Tam gấp gáp chạy đến tòa đại điện cuối cùng đã phá vỡ cấm chế kia, thế nên bọn họ căn bản là không hề phát hiện ra Tô Tín và Vương Ngọc âm thầm ẩn núp.

Đợi đến lúc bọn họ đi đến trước cửa tòa đại điện cuối cùng, bắt đầu tranh đoạt chém giết, đám người Tô Tín mới trở về đến nơi này.

Tả Vô Cương thấy người đứng bên cạnh mình chính là Sở Giang Vương của Địa phủ, hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó liền quát lên:

- Sở Giang Vương! Lúc trước ngươi đã đồng ý liên thủ cùng ta để đối phó với Anh Hùng Hội, nhưng sao vừa đánh nhau ngươi liền trực tiếp biến mất không thấy tăm hơi, còn nữa, tại sao ngươi lại đi ra từ trong đó? Muốn âm mưu lẻn vào tìm thi thể của Mạc Thanh Hồi, kết quả lại phát hiện ra mình không thể mở cấm chế ra được ư?

Vương Ngọc lạnh lùng cười ra tiếng, nói:

- Tả minh chủ, ngươi cũng không nên oan uổng người tốt, ngươi không xem thử người đối diện là ai, đây chính là một trong Tứ Đại Thần Bộ của Lục Phiến Môn - Tô Tín, nếu không phải là có ta ngăn hắn, sợ rằng ngươi đã thảm hại hơn thế.

Tả Vô Cương cũng thấy được Tô Tín ở đối diện, trái lại trong lòng không hề tức giận.

Sở Giang Vương nói không sai, cũng may hắn lôi kéo Sở Giang Vương tới nơinày, nếu không, chỉ sợ hôm nay ngay cả tính mệnh hắn cũng giữ không được.

Mặc dù kể từ khi Tả Vô Cương tu luyện tới Dương Thần Cảnh, sau khi võ công đại thành mới bước vào giang hồ, thời gian chưa được mấy năm, nhưng cũng chính ở ở trong khoảng thời gian vài năm này danh tiếng của Tô Tín trên giang hồ mới lan truyền rộng khắp.

Vị này đã từng đánh chết võ giả Dương Thần Cảnh, hiện tại bản thân đã bị trọng thương, nếu như không có Sở Giang Vương ngăn cản, Trần Độ không giết được chính mình, nhưng tên Tô Tín này có thể giết mình hay không thì chẳng thể nào nói trước được.

Mà lúc này ánh mắt của Trần Độ khi nhìn về phía Tô Tín cũng mang theo vẻ phức tạp, không còn sự chán ghét như lúc trước.

Nói thật, lúc trước Trần Độ vẫn luôn đề cao cảnh giác với Tô Tín.

Hắn vẫn luôn lo lắng rằng tên Tô Tín này đang âm thầm giở trò quỷ gì đó, suy cho cùng Tô Tín cũng không phải là chưa từng làm chuyện như thế, có một số thế lực đã bị Tô Tín tính kế để rồi rơi vào tình trạng khá là thê thảm.

Chỉ có điều là lần này Tô Tín lại thật sự không hề động tay động chân, dọc đường đi hắn đều rất thành thật, thậm chí chính mình phái Đồng Tác Giang tới giám thị Tô Tín, song ngoại trừ việc hai bên xảy ra một số xung đột nhỏ vì cách cư xử thì cũng không phát sinh thêm những chuyện gì khác…

Trái lại những kẻ đồng minh mà hắn mời tới kia, những kẻ từng thiếu hạ ân tình của Anh Hùng Hội bọn họ lại phản bội Anh Hùng Hội bọn họ ở thời khắc mấu chốt, hung hăng thọc Anh Hùng Hội bọn hắn một đao.

Tình huống xảy ra nhanh đến mức Trần Độ trở tay không kịp, người người đều nói giang hồ hiểm ác, Trần Độ cũng đã chứng kiến nhiều chuyện đáng ghê tởm, nhưng lúc loại chuyện này

thật sự phát sinh ở trên người mình, hắn cũng vẫn không cách nào quên được.

Tả Vô Cương liếc mắt nhìn Tô Tín ở đối diện một cái, mặc dù hắn thấy Sở Giang Vương giống như cũng không bị thương tích gì, nhưng vấn đề là đối diện còn có vị Tô Tín của Tứ Đại Thần Bộ kia đang ở, hiển nhiên là không thể thực hiện được biện pháp cường công.

Thé nên Tả Vô Cương trực tiếp nói với Tô Tín:

- Tô đại nhân, các ngươi đi ra từ bên trong hẳn là cũng biết tình hình trong đó ra sao, bây giờ kia hai tấm lệnh bài đều ở Trần Vạn Tam còn có Viên Vô Lượng trong tay, chẳng lẽ ngươi không muốn đi kiếm một chén canh sao?

Danh tiếng cuả Tô Tín ra sao hắn đã từng nghe nói qua, dĩ nhiên là cũng nghe được tin đồn về năng lực chiến đấu mạnh mẽ của Tô Tín, về những chuyện khác của Tô Tín được truyền bá rộng rãi, nhất là tính tình của Tô Tín.

Điển hình vô lợi không dậy sớm nổi, tính tình tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn sắc bén.

Mặc dù Tả Vô Cương không biết tại sao Tô Tín sẽ đi cùng với đám người Anh Hùng Hội, nhưng hắn vẫn biết với tính cách của Tô Tín, một khi đã biết được tin tức kia, chắc chắn là hắn sẽ đi tới cuối cung điện để tranh đoạt lệnh bài kia với đám người Trần Vạn Tam, chỉ cần điều được hắn đi, để Sở Giang Vương ra tay đối phó với Trần Độ, chính mình sẽ có thể giết chết Nhâm Bình Sinh rồi.

Tô Tín nghe vậy thì khóe miệng lộ ra một nụ cười, cất tiếng nói:

- Ồ? Phải không?

Tả Vô Cương cười đáp:

- Dĩ nhiên…

Nhưng hắn còn chưa nói xong, Vương Ngọc phía sau hắn bỗng nhiên lại ra tay, đánh ra một chưởng, vô tận tử khí tràn ngập, uy năng của Đoạn Tội Luân Hồi Bí Điển được bộc phát

hoàn toàn, một chưởng kia đánh vào giữa lưng Tả Vô Cương, trong khảnh khắc trước mắt Tả Vô Cương xuất hiện ảo cảnh.

Mặc dù Tả Vô Cương thân là võ giả Dương Thần Cảnh, hắn cứng rắn dùng ý chí mạnh mẽ của mình để tránh thoát khỏi ảo cảnh kia trói buộc, nhưng mà dù sao thân thể của hắn cũng bị trọng thương, cuối cùng trong nháy mắt kia ảo cảnh lại động đến tâm ma, khiến cho thân thể hắn vốn đã bị trọng thương bạo động chân khí, trong giây lát liền phun ra một ngụm máu tươi!

- Sở Giang Vương!

Tả Vô Cương quay đầu lại quát một tiếng, trong mắt tràn đầy sự căm hận, chỉ là hắn nhìn thấy được ánh mắt đùa cợt kia của Vương Ngọc, trông có vẻ xa lạ vô cùng.

Cho tới bây giờ hắn mới chợt nhận ra, rằng dường như bản thân vẫn không hề hay biết gì về vị Sở Giang Vương này, chỉ có lúc chính mình can ngăn từng giao đấu với hắn một chiêu, cũng là khi đó hắn mới nhớ kỹ khí tức trên người Sở Giang Vương.

Mà người mới vừa đánh lén mình ở phía sau này, tuyệt đối không phải là vị Sở Giang Vương của Địa phủ đồng ý liên thủ với hắn lúc ban đầu kia!

Chẳng qua nếu hắn không phải là Sở Giang Vương, vậy thì hắn là ai?

Không đợi Tả Vô Cương kip suy nghĩ nhiều, phía sau hắn bỗng có một đạo kiếm ý kinh người bộc phát ra.

Kiếm ý kinh thiên bao phủ lấy Tả Vô Cương, trường kiếm đỏ sẫm như máu trong tay Tô Tín đâm tới, vượt qua thời gian và không gian, kiếm ý khôn cùng trực tiếp khóa chặt không gian này, một luồng ảo ảnh mơ hồ từ trên thân kiếm hiện lên, mang theo uy lực diệt tiên giết thần chém tới phía Tả Vô Cương!

- Ầm!

Một tia chân khí cuối cùng trên người Tả Vô Cương ào ào bùng phát, lúc này mới khiến cho hắn có thể miễn cưỡng quay đầu lại dưới sự phong tỏa của kiếm vực, nhưng khi hắn nhìn

tới lại chỉ thấy một chiếc trường kiếm đỏ sẫm như máu và một đôi mắt quen thuộc nhưng lại tràn đầy sát khí!

Chương 1299 - Lời mời

Tô Tín rút kiếm ra khỏi vỏ, nhắm thẳng về phía Tả Vô Cương.

Thật ra thì Tô Tín cũng chả có thù oán gì lớn với Tả Vô Cương cả, thậm chí hắn còn khá là thưởng thức Tả Vô Cương.

Mặc dù lần này Tả Vô Cương thua, nhưng thật ra kế hoạch lần này của Tả Vô Cương cũng không có chút sơ hở nào, chẳng qua là hắn thua ở trên phương diện tình báo.

Bởi vì hắn không nghĩ tới rằng mối ân huệ đối với võ lâm mà Mạc Thanh Hồi để lại cho Anh Hùng Hội vẫn còn có hiệu lực đến mức ấy, cho dù đã gần một ngàn năm trôi qua rồi, nhưng bọn họ lại vẫn có thể mời tới ba võ giả Dung Thần Cảnh và đông đảo võ giả Hóa Thần Cảnh trong Thiên Hạ Thất Bang đến đây.

Tô Tín rất có tài trên phương diện tính toán lòng người, hắn phải có được thông tin cặn kẽ hoặc là đã trải qua tiếp xúc thì mới đưa ra kết luận thế này.

Thế nên ngay cả chính bản thân Tô Tín cũng không thể ngờ tới rằng Anh Hùng Hội lại ẩn dấu thực lực mạnh đến như thế, vậy nên lần này Tả Vô Cương bại cũng không oan.

Tuy là Tô Tín rất thưởng thức Tả Vô Cương, nhưng thưởng thức vẫn chỉ là thưởng thức, dù sao Tả Vô Cương vẫn sẽ phải chết, bởi vì nếu hắn không chết, nhiệm vụ của Tô Tín sẽ không thể hoàn thành.

Nhân vật phản diện trị giá hai nghìn điểm cùng với hai lần cơ hội rút thưởng cao cấp, vì thế rất đáng để Tô Tín giết người.

Tả Vô Cương nhìn một kiếm kinh diễm trước mắt kia, ở nơi này thời khắc sinh tử đại kinh khủng hạ hắn vốn là cũng không coi là đần hắn xem thấu hết thảy.

Quanh thân hắn tràn ngập hào quang lấp lánh, khí huyết mạnh mẽ không ngừng thiêu đốt lên, phía sau có một ảo ảnh thiên thần ngưng tụ, hắn muốn đánh cược một lần cuối cùng.

Chỉ có điều đáng tiếc là, cho dù hắn là võ giả Dương Thần Cảnh, sau khi trọng thương còn bị Vương Ngọc và Tô Tín với cấp bậc cường giả này giáp công, nếu như hắn còn có thể sống được, vậy thì Tô Tín và Vương Ngọc sẽ phải thẹn với cái thân phận người của Địa phủ.

Kiếm ý mạnh mẽ xoắn giết lao đến, kiếm chém vào thân, toan tính chém nát Nguyên Thần.

Ảo ảnh thiên thần phía sau Tả Vô Cương còn chưa kịp ngưng tụ đã nhanh chóng tan biến, trường kiếm nhập vào cơ thể, kiếm ý mạnh mẽ quấy vỡ kinh mạch của Tả Vô Cương, giống như trước cũng quấy nát Nguyên Thần của Tả Vô Cương!

Tả Vô Cương nhìn Tô Tín, dùng một chút sức lực cuối cùng để cười lên một tiếng thật to:

- Đường đường Tứ Đại Thần Bộ của triều đình lại là Sở Giang Vương của Địa phủ, ta bại cũng chẳng oan!

Nói dứt lời, khí tức trên thân Tả Vô Cương liền bắt đầu tiêu hao một cách nhanh chóng, gắng gượng đè nén lời nói còn lại trở về.

[Chúc mừng kí chủ đã hoàn thành nhiệm vụ nhánh: Vô gian.]

[Phần thưởng nhiệm vụ: Nhân vật phản diện trị giá hai nghìn điểm, hai lần rút thưởng cao cấp.]

Sau khi Tả Vô Cương bỏ mình, trong đầu Tô Tín cũng đã hiện lên âm thanh của hệ thống.

Thật ra thì thời điểm ban đầu Tô Tín cho rằng tiêu diệt Thần Đạo Minh là nhiệm vụ cũng đã xem như hoàn thành.

Nhưng sau bao chuyện, người của Thần Đạo Minh bỏ chạy, rồi bị giết, nhưng âm thanh nhắc nhở hoàn thành nhiệm vụ vẫn không hề vang lên, lúc này Tô Tín mới chợt nhận ra rằng, làm người đứng đầu Thần Đạo Minh, nếu Tả Vô Cương không phải chết, chỉ sợ những người khác của Thần Đạo Minh có chết sạch thì nhiệm vụ cũng sẽ không thể hoàn thành.

Cho nên trước đó không từ mà biệt, chỉ là vì Tô Tín phải hoàn thành nhiệm vụ, Tả Vô Cương nhất định phải chết.

Mà lúc này Nhâm Bình Sinh và cả Trần Độ đều là dùng ánh mắt kinh hoảng để nhìn Tô Tín, biến cố liên tiếp xảy ra quá nhanh khiến cho bọn họ không thể phản ứng kịp.

Chỉ là đám người bọn họ cũng không phải là bản thân, từ lúc Tả Vô Cương hô lên một câu cuối cùng kia, bọn họ đã có thể đoán được đầu đuôi mọi chuyện.

Đích xác là lần này Tô Tín không lừa bịp Anh Hùng Hội bọn họ, nhưng hắn lại lừa bịp Thần Đạo Minh!

Hơn nữa Tô Tín - một trong Tứ Đại Thần Bộ của triều đình lại chính là Sở Giang Vương của Địa phủ, đây quả thực là chuyện lớn có thể gây chấn động giang hồ.

Vương Ngọc tháo mặt nạ Sở Giang Vương trên mặt mình ra ném cho Tô Tín, từ đầu bản thân hắn cũng không đeo mặt nạ.

Thân là Tổng Tiêu Đầu của Thiên Hạ Tiêu Cục, mặc dù hành động của Vương Ngọc trên giang hồ rất khiêm tốn, nhưng cũng không phải là hạng người vô danh, lúc đầu Trần Độ vừa nhìn đã lập tức nhận ra hắn.

Chỉ có điều so với chuyện Tô Tín là Sở Giang Vương, chuyện Vương Ngọc cũng là người của Địa phủ liền không gây chấn động mạnh đến thế.

Nhưng lúc này Trần Độ cũng đã nắm chặt Kim Đao trong tay, vẻ mặt vô cùng khẩn trương.

Hiện tại bọn hắn đã biết Tô Tín và Vương Ngọc chính là người của Địa phủ, thế thì Vương Ngọc và Tô Tín sao có thể bỏ qua cho chính mình và Nhâm Bình Sinh?

Mặc dù Trần Độ rất tự tin, nhưng hắn còn chưa có tự tin đến mức cho rằng chỉ dựa vào lực lượng một mình mình liền có thể đủ khả năng chống chọi với hai gã cường giả của Địa phủ.

Trông thấy dáng vẻ này của Trần Độ, Tô Tín lắc đầu nói:

- Trần huynh không cần khẩn trương, Tô Tín ta không ăn thịt người, hình như Địa phủ cũng không ăn thịt người.

Vương Ngọc liếc mắt nhìn Tô Tín một cái, không biết rốt cuộc hắn đang định giở cái trò gì.

Theo lý thuyết bây giờ bọn họ trực tiếp ra tay giết hai người này cũng không phải là việc gì khó khăn, vì sao Tô Tín muốn tiếp tục nói nhảm với bọn hắn ở chỗ này?

Trần Độ cầm Kim Đao trong tay, tinh thần không hề buông lỏng:

- Không sai, Tô Tín ngươi sẽ không ăn thịt người, nhưng ngươi sẽ làm ra chuyện so với ăn thịt người còn khủng khiếp hơn!

- Những năm này ngươi lợi dụng thân phận Tứ Đại Thần Bộ cùng với thân phận Địa phủ làm nhiều chuyện như thế, môt khi chuyện này bị truyền đi, không chỉ riêng Đại Chu sẽ không bỏ qua cho ngươi, mà ngay cả những tông môn ngày xưa từng bị ngươi hại, với thù oán với ngươi cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi.

- Bây giờ hai người chúng ta đều đã biết về thân phận của ngươi, ngươi có thể yên tâm thả chúng ta đi được ư?

- Chỉ người chết mới có thể giữ được bí mật, điểm này ta biết, vậy nên ngươi cũng không cần bày trò thêm nữa.

Trần Độ nói không sai, hắn và Nhâm Bình Sinh biết về thân phận của Tô Tín quả thực là một chuyện rất khó giải quyết.

Thật ra thì vẫn có người biết về thân phận của Tô Tín, ví dụ như vị Thánh nữ Bạch Linh của Bạch Liên giáo kia cũng đã biết về thân phận của Tô Tín rồi, chẳng qua Tô Tín không sợ nàng tiết lộ ra ngoài.

Nguyên nhân rất đơn giản, trong tay Tô Tín cũng có nhược điểm của Bạch Linh, huống chi Bạch Linh thân là Thánh nữ của Bạch Liên giáo, vốn là Bạch Liên giáo cũng thường xuyên làm ra một số chuyện gây khích bác ly gián, mê hoặc lòng người, hơn nữa lấy quan hệ của Bạch Liên giáo với Đại Chu, lời Bạch Linh nói ra có lẽ cũng không có mấy người tin tưởng, tất cả mọi người đều cho rằng đây là Bạch Liên giáo đang dùng âm mưu quỷ kế để làm rạn nứt mối quan hệ giữa Đại Chu và Tô Tín.

Nhưng hai người trước mắt kia lại không giống như thế, thân là hội chủ và phó hội chủ của Anh Hùng Hội, bọn họ một

người là tu vi Dương Thần Cảnh, một người là tu vi Dung Thần Cảnh, đặc biệt là Nhâm Bình Sinh, về mặt đạo đức căn bản là hắn cũng không có một vết nhơ gì, lời hắn nói ra đều cũng không cần chứng thực, quả thật là nếu so với Bạch Linh thì đáng tin hơn gấp ngàn vạn lần.

Vậy nên Trần Độ mới tuyệt vọng như thế, Tô Tín tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bọn họ, cho dù là hắn tự nguyện đi theo Tô Tín, Tô Tín cũng tuyệt đối sẽ không để hắn và Nhâm Bình Sinh rời đi.

Giao tính mạng của bản thân và người thân của mình vào trong tay người khác, cho dù là những võ giả cấp thấp kia cũng sẽ không làm loại chuyện này, chứ đừng nói là người từ xưa đến nay vẫn luôn rất nổi danh vì sự đa mưu túc trí như Tô Tín.

Chẳng qua lúc này Tô Tín cũng lại bỗng lên tiếng:

- Thật ra thì ta còn một phương pháp xử lí có thể khiến đôi bên vẹn toàn, vừa có thể không giết các ngươi, thậm chí ta còn có thể giúp các ngươi đối phó với những người của ba môn phái kia, bảo đảm thi thể tổ tiên của quý phái không bị tổn hại.

Vương Ngọc đứng ở bên cạnh quay ngoắt lại nhìn Tô Tín, hiển nhiên là hắn đã hiểu ra rằng Tô Tín muốn làm gì, trong mắt hiện lên một tia cảm xúc khó tin.

Mà Trần Độ thì chỉ cau mày ngờ vực hỏi:

- Phương pháp gì?

Tô Tín nhìn Nhâm Bình Sinh và Trần Độ, trầm giọng đáp:

- Rất đơn giản, bất kể là Nhâm tiền bối hay là Trần huynh, hai vị đều là những người kinh tài tuyệt diễm, tuyệt đối được xem là cường giả ở trong cùng cấp bậc, hoàn toàn có tư cách gia nhập vào Địa phủ chúng ta, chỉ cần các ngươi gia nhập Địa phủ chúng ta, thì sẽ đều là người mình, ta còn giết các ngươi làm gì nữa?

- Hơn nữa nếu là người mình, ta và Vương Ngọc cũng sẽ ra tay giúp các ngươi đánh bại người của ba môn phái kia, đoạt

lại thi thể của tiền bối Mạc Thanh Hồi, lấy thực lực của chúng ta, đây cũng không phải là việc gì khó khăn.

Tô Tín vừa thốt lên xong, nơi đây lập tức trở nên yên tĩnh, Trần Độ bị kinh ngạc đến mức ngây ngươi, ngay cả Nhâm Bình Sinh vẫn luôn lộ ra vẻ rất trầm ổn lạnh nhạt, lúc này trong mắt cũng đã lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Vương Ngọc đứng ở một bên cũng lắc đầu thầm than trong lòng, nói thật lúc trước hắn vẫn không hề nghĩ rằng Tô Tín sẽ chiêu mộ Nhâm Bình Sinh và Trần Độ vào trong Địa phủ.

Thật ra thì người của Địa phủ đi rà ngoài tiến cử thành viên cũng là chuyện rất bình thường, ví dụ như Bạch Vô Thường chính là do hắn tiến cử vào trong Địa phủ.

Nhưng vấn đề là phần lớn người của Địa phủ khi tiến cử những người khác vào Địa phủ đều là lựa chọn người co cùng cấp bậc với mình hoặc là người có thực lực yếu hơn mình, bằng không lỡ ngươi không ép được đối phương, chẳng lẽ không sợ đối phương sẽ tiếp lộ thân phận người Địa phủ của ngươi ra ngoài?

Vậy nên lúc ban đầu Vương Ngọc là được Địa Tạng Vương đích thân chiêu mộ vào Địa phủ, mà Tô Tín thì là do Thôi Phán Quan chiêu mộ.

Cái vị trước mắt này chính là Nhâm Bình Sinh - hội chủ của Anh Hùng Hội, cường giả Dương Thần Cảnh hàng thật giá thật, cho dù là hắn đã bị thương nặng, Vương Ngọc cũng không dám nghĩ như vậy, kết quả hiện tại phải khen ngược, Tô Tín lại dám mở miệng đề ra ý tưởng này, Vương Ngọc cũng chỉ có thể hô một tiếng bội phục!

Mà lúc này Trần Độ đứng ở đối diện vẫn còn chìm trong sự khiếp sợ, nhưng khuôn mặt Nhâm Bình Sinh vẫn không đổi sắc, hắn chỉ trầm giọng hỏi:

- Gia nhập Địa phủ? Ngươi biết thân phận của ta, ngươi cho rằng ta sẽ bởi vì mạng sống mà gia nhập Địa phủ sao?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Hội chủ Anh Hùng Hội, “Nhất Thoa Yên Vũ” Nhâm Bình Sinh tuyệt đối không phải là hạng người ham sống sợ chết, thế nên ngươi sẽ không vì mạng sống mà gia nhập Dịa phủ, nhưng ngươi cũng sẽ vì Anh Hùng Hội mà gia nhập Địa phủ.

Tô Tín nhìn thẳng vào mắt Nhâm Bình Sinh, trầm giọng nói tiếp:

- Cho dù là hội chủ, thì vẫn có rất nhiều điều mà một mình ngươi không thể nhìn rõ, nhưng những người khác lại có thể nhìn thấy được, thậm chí ngay cả một số người của Anh Hùng Hội các ngươi cũng đều thấy được.

- Ở cái nơi lấy lợi ích làm đầu như giang hồ, cách thức làm việc này của Anh Hùng Hội là không có lối thoát, trừ khi mỗi đời Anh Hùng Hội các ngươi đều có thể xuất hiện một vị cường giả giống như Mạc Thanh Hồi, nếu không Anh Hùng Hội các ngươi chắc chắn sẽ suy bại.

- Nhưng hiện tại thì loại chuyện này sẽ không thể xảy ra, ngày xưa Mạc Thanh Hồi lấy tính mạng của chính mình để mang đến chín trăm năm yên bình cho Anh Hùng Hội, trong chín trăm năm này võ lâm chính đạo đều sẽ cho Anh Hùng Hội một phần mặt mũi, nhưng mà Nhậm hội chủ ngươi có từng nghĩ tới, rằng qua nhiều năm như vậy, Anh Hùng Hội các ngươi đã giúp đỡ nhiều người hay là đã đắc tội nhiều người?

Nhâm Bình Sinh và Trần Độ đều im lặng không lên tiếng, hiển nhiên là bọn họ không cũng hiểu hết, tuyệt đối là bọn họ đắc tội nhiều người.

Tôn chỉ của Anh Hùng Hội rất đơn giản, chính là trừ bạo giúp kẻ yếu, hành hiệp trượng nghĩa.

Cứ như vậy Anh Hùng Hội cũng chỉ có thể giúp được một số võ giả tán tu nhỏ yếu, giống như những võ giả tán tu tới để báo đáp ân tình của Anh Hùng Hội lần này, mạnh nhất trong số bọn họ cũng mới chỉ là tu vi Dung Thần Cảnh mà thôi, còn tu vi Dương Thần Cảnh thì căn bản là một người cũng không có.

Còn bọn họ, vì giúp đỡ những tán tu nhỏ yếu này mà đã gián tiếp đắc tội không ít thế lực, lớn nhỏ cộng dồn tất cả lại, cũng gần như là nửa cái giang hồ rồi.

Coi như là mấy thế lực ở Thiên Hạ Thất Bang, Anh Hùng Hội cũng đã từng đắc tội, chẳng qua bởi vì ân tình ngày xưa của Mạc Thanh Hồi, thế nên những thế lực này mới lựa chọn cho Anh Hùng Hội một chút mặt mũi, tạm thời sẽ không truy cứu, nhưng thù hận vẫn cứ được hình thành.

Chương 1300 - Gia nhập Địa phủ

Qua nhiều năm như vậy, thế lực mà Anh Hùng Hội đắc tội căn bản là không có quan hệ trực tiếp đến những người bọn họ từng giúp, điểm này Nhâm Bình Sinh và Trần Độ cũng biết.

Ngày hôm nay, ba môn phái là Niên Bang, Thất Hùng Hội và Bích Huyết Thanh Sơn Đường đến giúp Anh Hùng Hội cũng không phải bởi vì mấy năm gần đây bọn họ thiếu ân tình của Anh Hùng Hội, mà là bởi vì ngày xưa Mạc Thanh Hồi có ân với bọn họ.

Nói tóm lại, thật ra thì những năm này Anh Hùng Hội vẫn luôn tiêu hao những lợi ích mà ngày xưa Mạc Thanh Hồi lưu lại.

Tô Tín nhìn thấy hai người Nhâm Bình Sinh và Trần Độ đều im lặng không nói gì, bèn lên tiếng:

- Hẳn là các ngươi đều thấy được, những món nợ ân huệ ngày xưa mà Anh Hùng Hội có được cũng đã dùng gần hết, không có ân tình gì có thể lưu truyền đời đời, thứ cho ta nói thẳng, nếu như Anh Hùng Hội các ngươi còn tiếp tục giữ cái cách làm việc này, sớm muộn gì cũng có một ngày bị hủy diệt.

Trần Độ và Nhâm Bình Sinh liếc mắt nhìn nhau, bọn họ đều không phải là kẻ ngốc, là người đứng đầu Anh Hùng Hội, thật ra thì ngay cả chính bản thân bọn hắn cũng đều có cảm giác như vậy.

Chỉ là mặc dù biết nhưng bọn họ không muốn suy nghĩ về vấn đề này quá nhiều, cứ thế lừa mình dối người, nhưng giờ phút này, khi đối mặt với sự phản bội của Niên Bang, Thất Hùng Hội và Bích Huyết Thanh Sơn Đường, ba môn phái mà bọn họ mời đế để trợ giúp, Anh Hùng Hội bọn họ đã không thể tiếp tục lừa mình dối người được nữa.

Nhâm Bình Sinh nhìn Tô Tín, giọng nói hơi có chút khàn khàn:

- Đây chính là lý do khiến ngươi muốn ta gia nhập Địa phủ ư? Gia nhập Địa phủ liền có thể bảo vệ Anh Hùng Hội chúng ta tiếp tục truyền thừa?

Tô Tín trầm giọng đáp:

- Có phải thế không, điểm này hẳn là phải hỏi Nhâm hội chủ ngươi mới đúng!

- Thật ra thì con người của ta luôn mang những suy nghĩ khá là tối tăm, lòng người vốn ác, không có ai trời sinh đã có lòng từ bi, cho dù là phật cũng không thể.

- Chính bởi vì như thế, Nhâm hội chủ và Trần huynh các ngươi thử cẩn thận nghĩ lại xem, chẳng lẽ ở thời điểm hành hiệp trượng nghĩa các ngươi thật sự cảm giác bản thân rất vui vẻ sao? Có lẽ các ngươi có, nhưng càng nhiều là phát sầu khi các ngươi vừa trêu chọc đến một loạt các thế lực đi?

Trần Độ dùng ánh mắt thoáng có vẻ kinh hãi nhìn Tô Tín, hắn chưa bao giờ nói những chuyện này với Tô TÍn, làm sao mà hắn biết được?

Mà trong mắt Nhâm Bình Sinh cũng lộ ra vẻ mờ mịt, thậm chí những điều mà Tô Tín nói ra hắn cũng đã từng nghĩ đến, nhưng hắn vẫn không muốn suy nghĩ về điều đó quá nhiều.

Hồi còn nhỏ cuộc sống của Nhâm Bình Sinh rất khó khăn, là Anh Hùng Hội cứu hắn, về sau hắn cũng dũng cảm đánh giết vì Anh Hùng Hội, kiên trì vì lý tưởng của Anh Hùng Hội, người nào trên giang hồ thấy hắn cũng phải chân tâm thật ý gọi hắn một tiếng Nhâm đại hiệp.

Nói thật, Nhâm Bình Sinh cũng không biết mình làm như thế là thật sự mang lòng hiệp nghĩa hay chỉ thuần túy là vì báo đáp ân tình trước kia của Anh Hùng Hội nên mới bắt buộc chính mình làm việc dựa theo tôn chỉ của Anh Hùng Hội.

Hai chữ hiệp nghĩa này, hắn thật sự gánh nổi sao?

Nếu như nói Nhâm Bình Sinh còn đang mờ mịt, vậy thì Trần Độ đã bắt đầu trở nên thông suốt hơn nhiều.

Thật ra thì nếu như dựa theo bản thân Trần Độ mà nói, khi còn trẻ hắn cũng không được coi như là người tốt lành gì.

Thành danh từ khi còn trẻ hiển nhiên là không thể thiếu lòng háo thắng, hắn cũng từng vì hai chữ danh lợi mà đã đi khiêu chiến với một số võ giả không thù không oán gì với mình, thậm chí còn không tiếc tay giết người.

Sau đó hắn còn vui chơi thỏa thích với đám thiếu gia nhà giàu, cuộc sống trôi qua vô cùng phù hoa, thoạt nhìn bên ngoài trông có vẻ như rất phóng khoáng, nhưng bản chất bên trong ra sao thì chỉ có hắn là tự biết được.

Về sau hắn lại gặp phải một biến cố lớn, tưởng rằng đời này mình sẽ bị phế đi, nhưng về sau Nhâm Bình Sinh đã cứu hắn, thế nên hắn đã gia nhập Anh Hùng Hội và làm hết thảy vì Anh Hùng Hội, lý do rất đơn giản, chính là vì báo ân mà thôi.

Tô Tín thở dài một hơi nói:

- Nhâm hội chủ, ngươi suy nghĩ thật kỹ đi, Anh Hùng Hội nên làm ra một số thay đổi, nếu không thì sẽ tuyệt đối không thể đặt chân trên giang hồ, hơn nữa Anh Hùng Hội cũng cần phải giải quyết được nguy cơ trước mắt.

- Trước mắt thì Niên Bang, Thất Hùng Hội và Bích Huyết Thanh Sơn Đường đã hoàn toàn trở mặt với Anh Hùng Hội các ngươi, hành động này cũng có nghĩa rằng ân tình lúc trước của Anh Hùng Hội đối với bọn họ đã hoàn toàn chấm dứt, từ nay về sau nếu như Anh Hùng Hội các ngươi còn xảy ra xung đột gì với bọn họ, thì chắc là những thế lực này sẽ không nương tay nữa đâu.

- Bây giờ Nhâm hội chủ ngươi đã bị trọng thương, với thương thế hiện tại của ngươi mà nói, có lẽ ngươi còn phải tu dưỡng mấy năm mới có thể khỏi hẳn, hơn nữa trên Nguyên Thần còn có tổn thương không cách nào bù đắp được.

Đến lúc đó, một khi Anh Hùng Hội các ngươi xảy ra xung đột với những thế lực khác, Anh Hùng Hội các ngươi lđịnh lấy cái gì để che chở?

Nhưng chỉ cần ngươi gia nhập Địa phủ, Địa phủ thậm chí còn có khả năng giúp ngươi khôi phục thương thế chỉ trong thời

gian vài tháng, hơn nữa sẽ không lưu lại bất kỳ di chứng gif.

Mặt khác, cho dù trong khoảng thời gian này Anh Hùng Hội các ngươi có xảy ra chuyện gì, ngươi cũng có thể yêu cầu trợ giúp từ Địa phủ, chỉ cần ngươi có thể lấy ra thù lao xúng đáng, người của Địa phủ tuyệt đối sẽ giúp ngươi giải quyết mọi chuyện.

Nhâm Bình Sinh còn chưa tỏ thái độ gì, Trần Độ đã đột nhiên ngẩng đầu, giọng nói tràn ngập sự kiên quyết, hắn nói với Nhâm Bình Sinh:

- Hội chủ! Đồng ý đi! Nhiều năm qua Anh Hùng Hội ta qua đã giúp đỡ rất nhiều người, kết quả lại có ích lợi gì? Cuối cùng chẳng phải là rơi vào loại kết cục này ư!

Đối với Trần Độ mà nói, hắn thật sự không ủng hộ cái lý tưởng kia của Anh Hùng Hội, hắn gia nhập Anh Hùng Hội chỉ là vì báo ân mà thôi, báo ân của Anh Hùng Hội, báo ân của Nhâm Bình Sinh.

Đặc biệt là những năm gần đây Nhâm Bình Sinh lại càng giống như huynh như cha của hắn, coi như là không từ mà biệt, chỉ cần Tô Tín hứa hẹn có thể trị lành thương thế trên Nguyên Thần của Nhâm Bình Sinh, Trần Độ nhất định sẽ đáp ứng Tô Tín gia nhập Địa phủ.

Nhâm Bình Sinh nhắm mắt lại thở dài một tiếng:

- Nếu hành hiệp trượng nghĩa mà cứ một hai phải đòi báo đáp, vậy sao còn có thể gọi là hành hiệp trượng nghĩa nữa?

Trong đôi mắt của Trần Độ lộ ra vẻ giận dữ, hắn chỉ vào chỗ sâu nhất trong đại điện, phẫn nộ quát lên:

- Ta không cần bọn họ báo đáp Anh Hùng Hội ta cái gì, nhưng kết quả thế nào? Khi lợi ích ở trước mặt, bọn họ cũng vẫn lấy oán báo ơn!

Thân là võ giả Dung Thần Cảnh, là phó hội chủ, từ trước đến này Trần Độ vẫn luôn là người quản lý toàn bộ công việc ở Anh Hùng Hội, ở trước mặt người ngoài, Trần Độ đều bày ra vẻ khéo léo cẩn thận, thấy ai cũng bày ra vẻ mặt phong độ, nụ

cười phóng khoáng, nhưng khuôn mặt hắn bây giờ chỉ toàn là vẻ dữ tợn.

Vương Ngọc nhìn chằm chằm Nhâm Bình Sinh, nếu như có thể mượn sức hai người Trần Độ và Nhâm Bình Sinh, đối với Địa phủ bọn hắn mà nói, không thể nghi ngờ là một cái trợ lực không nhỏ.

Thực lực của hai người kia ra sao, vừa rồi hắn đã thấy được vô cùng rõ ràng, tốc độ dùng đao của Trần Độ nhanh mức làm cho người ta phải kinh diễm, nếu như đổi thành chính hắn chống lại Trần Độ, bất cứ lúc nào hắn cũng cần tự nhắc nhở mình phải thật cẩn thận, nếu không chỉ vừa mất tập trung một cái là sẽ mất mạng dưới đao của Trần Độ ngay.

Hơn nữa thực lực của Nhâm Bình Sinh ở Dương Thần Cảnh cũng rất là mạnh mẽ, Sơn Hà Kiếm Quyết mà Mạc Thanh Hồi lưu lại đã được hắn phát huy đến cảnh giới võ đạo thuộc về bản thân, thành tựu kiếm đạo của hắn cũng là có thể nói hoàn mỹ, Sơn Hà Kiếm Quyết quả thực chính là một bộ võ kỹ mạnh mẽ không có một chút khiếm khuyết nào.

Bây giờ, nhược điểm duy nhất của Nhâm Bình Sinh có lẽ chính là hắn không có một bộ nội công mạnh.

Suy cho cùng ban đầu trừ một cường giả như Mạc Thanh Hồi ra thì Anh Hùng Hội không có gì đáng nói cả.

Mạc Thanh Hồi sáng chế ra Sơn Hà Kiếm Quyết, nhưng hắn vẫn chưa sáng tạo ra được một bộ nội công đủ kinh diễm.

Nhưng mà cũng không sao cả, chỉ cần Nhâm Bình Sinh gia nhập Địa phủ, đến lúc đó sẽ có đầy công pháp mạnh mặc hắn chọn lựa, hoàn toàn có thể làm cho thực lực của Nhâm Bình Sinh tiến thêm một bước, khiến cho nhược điểm duy nhất cũng được bù đắp.

Chỉ có điều là dưới ánh nhìn của ba người, Nhâm Bình Sinh vẫn cứ nhắm mắt lại, không chịu lên tiếng.

Nhâm Bình Sinh không kháng cự với Địa phủ, hắn cũng sẽ không cho rằng Địa phủ là tồn tại mang tội ác tày trời.

Chỉ là thân là hội chủ của Anh Hùng Hội, nếu như hôm nay hắn gia nhập Địa phủ, liệu đây có thật sự là chuyện tốt đối với Anh Hùng Hội hay không?

Làm hội chủ của Anh Hùng Hội, thứ duy nhất mà Nhâm Bình Sinh không bỏ xuống được lúc này khả năng chính là chính bản thân Anh Hùng Hội.

Bây giờ nếu Anh Hùng Hội có người đủ thực lực và khả năng để thừa kế Anh Hùng Hội, vậy thì hắn sẽ lập tức nhường lại vị trí hội chủ này, sau đó gia nhập Địa phủ, âm thầm bảo vệ Anh Hùng Hội, đáng tiếc là hiện tại không có ai đủ sức đẻ gánh vác trọng trách này.

Nhìn Nhâm Bình Sinh, Tô Tín thở dài nói:

- Nhâm hội chủ, ngươi không cần phải do dự nữa, ta biết thứ mà ngươi không bỏ xuống được cũng chỉ có Anh Hùng Hội mà thôi, Địa phủ sẽ không bắt ngươi dành quá nhiều thời gian ở Địa phủ.

- Giống như là ta, ngươi phải biết rằng ta dành phần lớn thời gian để lăn lộn trong giang hồ, hơn nữa bản thân ta còn kiêm luộn chức bị Tứ Đại Thần Bộ của triều đình, nhưng những công vụ mà ta cần phải xử lý cũng chưa từng xảy ra sơ suất.

- Muốn bảo vệ cái gì thì cũng cần phải có thực lực mới được, thứ cho ta nói thẳng, chỉ bằng vào thực lực của Nhâm hội chủ ngươi bây giờ thì còn lâu mới đủ, Địa phủ có thể trợ giúp cho ngươi, mà ở Địa phủ thực lực của ngươi cũng có thể trong phát huy đến trình độ cao nhất.

- Với thực lực của cường giả Dương Thần Cảnh, ngươi có thể làm được rất nhiều chuyện trên giang hồ, đồng dạng dùng lực lượng để âm thầm phát triển Anh Hùng Hội, tuyệt đối sẽ có ích hơn việc ngươi phí công phí sức đi giúp đỡ những “con sói mắt trắng” kia.

- Có ngươi ở đay, truyền thừa của Anh Hùng Hội sẽ không diệt, nếu như bây giờ không có ngươi, Anh Hùng Hội mới có thể thật sự suy bại hoàn toàn, thậm chí là bị hủy diệt.

Trần Độ nôn nóng nhìn Nhâm Bình Sinh, hắn vô cùng đồng ý với những lời mà Tô Tín nói, thay vì phí sức đi giúp những

con sói mắt trắng kia, nếu như Nhâm Bình Sinh dùng toàn lực để phát triển Anh Hùng Hội, thực lực của Anh Hùng Hội bọn họ bây giờ cũng sẽ không càng ngày càng yếu đi.

Dĩ nhiên nếu so sánh Anh Hùng Hội với Nhâm Bình Sinh, hắn lại càng lo lắng cho Nhâm Bình Sinh hơn.

Gia nhập Địa phủ có nhiều cường giả giúp đỡ như vậy, cho dù tương lai hắn thật sự vì Anh Hùng Hội mà gặp phải tình huống không chết không thôi, nhưng chỉ cần có Địa phủ giúp đỡ là trong tay hắn đã có nhiều thêm một tấm bài tẩy.

Ngược lại nếu Nhâm Bình Sinh không gia nhập Địa phủ, chỉ bằng cách làm việc hiện tại của Anh Hùng Hội, sớm muộn gì cũng sẽ chọc phải chuyện lớn, đến lúc đó nhưng mối ân huệ mà Mạc Thanh Hồi để lại sẽ bị dùng hết hoàn toàn, cho dù Nhâm Bình Sinh là tồn tại Dương Thần Cảnh, hắn vẫn sẽ không thể ngăn được.

Mặc dù Trần Độ hi vọng Nhâm Bình Sinh gia nhập Địa phủ, nhưng trước đó hắn cũng chỉ khuyên nhủ một câu, còn chưa đến mức liều chết đòi Nhâm Bình Sinh phải gia nhập Địa phủ.

Hắn đi theo Nhâm Bình Sinh đã rất lâu rồi, hiển nhiên là hắn biết tính cách của Nhâm Bình Sinh ra sao.

Chỉ cần chính bản thân Nhâm Bình Sinh không muốn, không có ai có thể ép buộc hắn làm gì.

Từ trước tới nay tính cách của Nhâm Bình Sinh vẫn luôn rất ngoan cố.

Đối mặt với ánh mắt của ba người, đặc biệt là Trần Độ ở phía sau, cuối cùng Nhâm Bình Sinh cũng thở dài một tiếng, nói:

- Ta bằng lòng gia nhập Địa phủ.

Lời này vừa được nói ra, ba người ở đây đều thở phào nhẹ nhõm, ngay cả chính bản thân Nhâm Bình Sinh cũng thở phào một hơi.

Thật ra thì cả đời này hắn đều sống vì người khác.

Bất kể trong lòng hắn có thật sự hiệp nghĩa hay không, nhưng hắn vì báo đại ân ngày xưa của Anh Hùng Hội, hắn nhất định

phải đón lấy vị trí này, hơn nữa còn phải làm cho Anh Hùng Hội vẫn có thể đứng vững vàng ở trong giang hồ.

Bao gồm cả việc hiện tại hắn đồng ý với Tô Tín là sẽ gia nhập Địa phủ cũng thế, hắn làm vậy vẫn chỉ là vì có thể làm cho Anh Hùng Hội kéo dài truyền thừa, dĩ nhiên còn vì cả Trần Độ.

Trần Độ coi hắn như cha như huynh, nếu hắn không lên tiếng đáp ứng, chắc chắn Trần Độ cũng sẽ không đáp ứng.

Coi như là vì tương lai của Trần Độ, cuối cùng hắn vẫn mở miệng đưa ra đáp án đồng ý.

Trần Độ coi hắn là cha là huynh, thì sao hắn có thể không coi Trần Độ như người thân của mình?

Chương 1301 - Đoạt lệnh bài

Nghe thấy Nhâm Bình Sinh đồng ý gia nhập Địa phủ, đến bây giờ Vương Ngọc vẫn còn có chút không dám tin, Tô Tín lại thật sự làm được chuyện này!

Phải biết rằng cường giả Dương Thần Cảnh chính là tồn tại đứng đầu ở trên giang hồ, hơn nữa Nhâm Bình Sinh này còn là người nổi bật trong số các cường giả Dương Thần Cảnh, cũng không phải là tồn tại mà Sầm Vệ Trang của Thanh Thành kiếm phái và lão tổ Tô gia có thể sánh bằng.

Vương Ngọc vô thức liếc nhìn tên Tả Vô Cương kia một cái, thật ra thì tên Tả Vô Cương này cũng rất thích hợp để gia nhập Địa phủ, chỉ có điều tên này không được may mắn cho lắm, hắn kết thành tử thù với Anh Hùng Hội, giữa hắn và Nhâm Bình Sinh nhất định phải có một người chết, thế nên người chết lần này chỉ có thể là hắn.

Đừng thấy lúc trước Tả Vô Cương liều mạng với Nhâm Bình Sinh bất chấp việc cả hai đều thua thirtj, thậm chí sâu độc mà hắn vận dụng lúc cuối cùng kia cũng đã suýt làm cho Nhâm Bình Sinh trúng chiêu, nhưng thật ra thì đó cũng bởi là vì Nhâm Bình Sinh không có loại công pháp nào để phòng ngự Nguyên Thần, thế nên mới phải bị Tả Vô Cương đánh lén thành công.

Thật ra nếu bàn về thực lực tổng hợp, không thể nghi ngờ rằng Nhâm Bình Sinh mạnh hơn Tả Vô Cương một bậc, chỉ cần hắn tiến vào Địa phủ, sau đó học tập công pháp trong Địa phủ, là có thể hoàn toàn bù đắp được khuyết điểm duy nhất này.

Địa phủ tuy không có những bộ công pháp từ thời thượng cổ, nhưng ưu điểm chính là toàn diện, vô cùng toàn diện.

Giống như Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải của Tô Tín vậy, trừ công pháp chủ yếu ra, còn có đủ các loại võ kỹ và phương pháp vận dụng.

Công pháp của Anh Hùng Hội quá mức bình thường, mà công pháp ở trong Địa phủ thì trăm phần trăm là có loại pháp môn Nguyên Thần phòng ngự công kích.

Mặc dù không giống với pháp môn Nguyên Thần đặc biệt mà Huyễn Ma Đạo và Bạch Liên Giáo tu luyện, nhưng đủ để ứng phó với một số công kích Nguyên Thần tầm thường là cũng đủ rồi, tới lúc đó sẽ không bị động giống như trước, chỉ có thể dùng phương thức tự chém Nguyên Thần để phá giải cục diện.

Nếu gia nhập Địa phủ, thì tất cả đều là người mình rồi, cuối cùng Trần Độ cũng thu lại Kim Đao trong tay, không còn khẩn trương như lúc trước nữa.

Chẳng qua trước mắt thì đám người Trần Vạn Tam bên kia đang tranh đoạt lệnh bài hội chủ, mặc dù hắn đã phái Đồng Tác Giang dẫn người đi hủy diệt vậy lệnh bài hội chủ, nhưng hiện tại bên kia vẫn chưa có ai đi ra ngoài, hiển nhiên là Đồng Tác Giang vẫn chưa thành công, hơn nữa sau này cũng rất khó thành công.

Hiển nhiên là Trần Độ Đối hiểu biết rất rõ về thực lực của đám người Đồng Tác Giang, mặc dù những võ giả Dung Thần Cảnh này của Anh Hùng Hội không tính là yếu, nhưng tuyệt đối cũng không tính là mạnh, chỉ có thể nói là bình thường mà thôi.

Chỉ dựa vào bọn họ, muốn hủy diệt lệnh bài hội chủ trong tay đám người Trần Vạn Tam thì quả thực là chuyện vô cùng khó khăn.

Nhưng bây giờ đã có Tô Tín và Vương Ngọc ở nơi này, căn bản không cần pải lo lắng về chút chuyện này, có hai người bọn họ ở đây thì hoàn toàn có thể giải quyết được mấy người Trần Vạn Tam.

Thế nên Trần Độ liền vội vàng lên tiếng:

- Tô huynh, Vương huynh, nếu đã như thế, bây giờ chúng ta có thể mau chóng đuổi theo đám người Trần Vạn Tam được không? Ta chỉ sợ là bọn hắn sẽ dùng hai tấm lệnh bài mở ra cấm chế.

Tô Tín trầm giọng nói:

- Trước hết cứ chờ một chút đã, có chuyện gì thì cứ phải nói ra cho rõ ràng, thật ra thì lần này chúng ta đến đây cũng là vì mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương trong cơ thể Mạc Thanh Hồi.

Khôn mặt Trần Độ lập tức biến thành màu đen, hắn biết mà, Tô Tín và Vương Ngọc bỏ bao công sức ẩn núp bên người Tả Vô Cương và Anh Hùng Hội bọn hắn như thế, chắc chắn không phải đơn giản.

Nhưng mà nếu bây giờ mục đích của bọn họ giống với đám người Trần Vạn Tam kia, thế thì vừa vì sao lại chiêu mộ hắn và Nhâm Bình Sinh gia nhập Địa phủ? Chẳng lẽ là hắn ta thật sự cho rằng một khi đã gia nhập Địa phủ rồi, hai người bọn họ sẽ không quan tâm gì đến Anh Hùng Hội hếnữa ư?

Trái lại Nhâm Bình Sinh không hề tỏ vẻ gì, hắn có cảm giác rằng Tô Tín không phải là người ngớ ngẩn như vậy, vừa chiêu mộ bọn họ đi vào Địa phủ xong, liền muốn tính kế với thi thể tổ tiên của bọn họ.

Quả nhiên, kế tiếp Tô Tín liền nói:

- Mặc dù ta cũng muốn có mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương, nhưng ta sẽ không làm nhục thi thể cuả Mạc Thanh Hồi tiền bối.

- Hẳn là các ngươi cũng biết ta có bí pháp về tinh thần, thậm chí ngay cả lực lượng nguyên thần cũng không có mấy võ giả ở cùng cảnh giới có thể hơn được ta.

- Ta có thể nắm chắc rằng không cần đụng chạm đến thi thể của Mạc Thang Hồi tiền bối, ta vẫn có thể lấy ra mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương.

- Hai vị, ngày xưa trước khi Mạc Thanh Hồi tiền bối chết, vì sao lại không Quy Khư, mà lại khiến cho lực lượng của bản thân tiêu tán giữa đất trời, lựa chọn từ chôn cất mình ở trong lòng núi này, còn bày cấm chế, hơn nữa còn nhất định phải có hai tấm bài hội chủ lệnh của Anh Hùng Hội mới có thể mở ra, chuyện này rõ ràng như thế, chẳng lẽ các ngươi còn không nhìn ra được ư?

- Mạc Thanh Hồi tiền bối toàn tâm vì Anh Hùng Hội, hẳn là muốn để lại mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương này cho đời sau, chỉ có điều là sau khi thấy được dáng vẻ của các ngươi ở loại tình huống này, hiển nhiên là sẽ không vì mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương kia mà động đến thi thể của Mạc Thanh Hồi tiền bối.

- Vậy nên bây giờ lấy ra mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương này, mấy người chúng ta chia ra, ta lấy năm phần, Vương Ngọc ba phần, các ngươi hai phần, hai vị thấy thế nào?

Nếu dựa theo cách phân chia như lúc đầu của Tô Tín và Vương Ngọc, phải là hắn sáu phần Vương Ngọc bốn phần, bây giờ mỗi người đã lấy ra một phần để chia cho Nhâm Bình Sinh và Trần Độ.

Dĩ nhiên vì đối phương là Nhâm Bình Sinh và Trần Độ Tô Tín thì bọn hắn mới phân chia như thế, đổi thành người khác, sợ rằng Tô Tín cũng sẽ không chiêu mộ bọn họ vào Địa phủ, mà là lựa chọn trực tiếp đánh chết, sau đó cùng Vương Ngọc chia nhau mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương.

Đạo lý rất đơn giản, mặc dù tính cách của bản thân Tô Tín cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng hắn vẫn không thích qua lại với những tên tiểu nhân âm hiểm.

Người có tính cách giống như Nhâm Bình Sinh và Trần Độ, bọn họ biết tiến biết lui, cũng không phải là cái loại người lòng tham không đáy, vì vậy Tô Tín mới phân chia như thế.

Nếu như đổi thành những gia hỏa có ánh mắt hạn hẹp khác thì chắc chắn là bọn họ sẽ nghĩ như vậy, Mạc Thanh Hồi là tổ sư của ta, vậy hiển nhiên là tất cả mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương này đều là ta, tại sao ta phải chia tám phần cho các ngươi, mà ta chỉ được có hai phần?

May mà Trần Độ và Nhâm Bình Sinh đều không phải loại người như vậy, nếu như không có Tô Tín, lấy tính cách của bọn họ, cho dù biết rằng trong cơ thể Mạc Thanh Hồi có chứa mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương đầy quý giá, hắn cũng sẽ không vì loại chí bảo này mà phá hỏng thi thể của Mạc Thanh Hồi, vốn là một phần cũng không có, bây giờ bọn hắn lại có thể được chia đến hai phần, làm người vẫn nên biết đủ một chút mới tốt.

Huống chi bây giờ bọn họ đồng ý gia nhập Địa phủ rồi, coi như đã là người của Địa phủ, mà Tô Tín và Vương Ngọc vì mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương này đã phải tính toán nhiều như thế, trước mắt Tô Tín đưa ra lời hứa hẹn với bọn họ, nếu như bọn họ còn không biết tốt xấu mà đắc tội hai gã lão nhân Địa phủ kia, thì cũng chính là gián tiếp đắc tội cả Địa phủ.

Vì vậy Nhâm Bình Sinh trực tiếp gật gật đầu đáp:

- Vậy thì không thành vấn đề gì, chẳng qua ta không cần mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương này, tất cả đều cho Trần Độ đi, mặc dù ta thừa kế y bát của tổ tiên, nhưng con đường võ đạo của ta không giống với tổ tiên, dung hợp mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương này vào cũng không tạo thành tác dụng gì quá lớn.

Tô Tín gật đầu, Trần Độ cũng không từ chối, bởi vì bọn họ biết Nhâm Bình Sinh nói không sai.

Giống như là Tô Tín bọn họ, sau khi dung hợp mảnh vỡ Chân Vũ Pháp Tương sẽ có thể lĩnh ngộ được kinh nghiệm mà Mạc Thanh Hồi đã đúc kết được từ ngày xưa, cho dù tương lai có không đi theo con đường giống như Mạc Thanh Hồi, thì vẫn có thể tham khảo một chút.

Mà bản thân Nhâm Bình Sinh chính là võ giả Dương Thần Cảnh, huống chi hắn còn đã tìm được con đường võ đạo thuộc về chính mình, chỉ cần tiếp tục đi theo con đường này là tốt

rồi, cũng không cần đi phải tham khảo đường đi của người khác.

- Nếu đã quyết như vậy rồi thì chúng ta mau chóng hành động thôi, ta và Trần Độ sẽ là người ra tay chủ yếu, Vương Ngọc ngươi tạm thời ứng đối là được, tránh để lộ bí mật.

Tô Tín nói.

Trước mắt thì tồn tại mạnh nhất mà bọn họ phải đối diện chính là Trần Vạn Tam và Viên Vô Lượng, Tô Tín và Trần Độ hoàn toàn có thể đối phó.

Về phần Vương Ngọc, lấy thực lực của hắn trái lại có thể tạm thời bắt chước một chút Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải, suy cho cùng công pháp mà hắn tu luyện cũng là của Địa phủ, cũng có một chút tử khí Địa Ngục.

Nhưng chỗ quan trọng của Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải chính là chân khí hàn băng, lấy thực lực của Vương Ngọc thì chỉ có thể mô phỏng theo loại chân khí hàn băng hữu hình vô thần, có hoa không có quả.

Nhưng mà lần này Vương Ngọc cũng không cần phải ra tay toàn lực, khó chơi nhất là Trần Vạn Tam và Viên Vô Lượng đã có Tô Tín để đối phó, còn lại Tương Thiên Phóng và những võ giả Dung Thần Cảnh tầm thường kia, cho dù Vương Ngọc chỉ vận dụng một phần mười thực lực thì cũng đủ để ngăn chặn bọn họ.

Sau khi bàn bạc xong ba người trực tiếp ra tay, còn Nhâm Bình Sinh thì tạm thời rời đi.

Suy cho cùng bây giờ hắn còn đang bị trọng thương, thực lực của bản thân cũng bị tổn hại nặng nề, bây giờ không thích hợp để tiếp tục ra tay.

Đợi đến khi mấy người Tô Tín đi vào đến chỗ sâu nhất trong đại điện kia, nơi này đã bị đánh đến tan tác.

Trần Vạn Tam và Viên Vô Lượng là có thực lực mạnh nhất, bản thân bọn họ đều muốn tranh đoạt lệnh bài, hơn nữa Tưởng Thiên Phóng còn đang đứng ở một bên dõi mắt nhìn chằm chằm, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay, những võ giả tán tu

muốn kiếm tiện nghi kia cũng là đang tìm kiếm cơ hội để ra tay.

Còn có Đồng Tác Giang dẫn theo người của Anh Hùng Hội liều mạng muốn hủy diệt tấm lệnh bài Anh Hùng Hội kia, thế nên mặc dù mọi người đánh đã được một lúc lâu, nhưng vẫn chqqa hoàn toàn phân thắng bại.

Ba người Tô Tín vừa xuất hiện, lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người, chẳng qua khi thấy bọn họ, sắc mặt đám người Trần Vạn Tam cũng lập tức thay đổi.

Nói thật, mặc dù thực lực của Trần Độ rất khủng bố, nhưng hắn chỉ có một minhg, coi như là có thêm cả đám rác rưởi Anh Hùng Hội này cũng không ngăn được bọn họ cướp lấy lệnh bài hội chủ của Anh Hùng Hội.

Nhưng hiện tại bên cạnh hắn có Sở Giang Vương của Địa phủ và Tô Tín là thế nào đây? Bọn họ đã liên thủ rồi ư?

Thực lực của Tô Tín ra sao không cần phải nhiều lời, có ai ở võ lâm Trung Nguyên lại không biết đến uy danh của Tô Tín? Uy danh của hắn là dùng từng trận huyết chiến để đổi lấy, ngươi có thể lên án thủ đoạn làm việc và nhân phẩm của Tô Tín, nhưng ngươi lại không thể chất vấn thực lực của Tô Tín.

Mà vị Sở Giang Vương của Địa phủ kia cũng không phải là nhân vật đơn giản gì.

Nghe nói đoạn thời gian trước bốn người của Địa phủ vừa ra tay đã tiêu diệt Ác Nhân Cốc, một thế lực có thực lực không kém ở Lương Châu đạo, vị Sở Giang Vương này lại còn dễ dàng giết chết "Vạn Độc Ma quân" Cừu Phi Dư đứng ở vị trí thứ sáu trên Hắc bảng, có thể tưởng tượng vị cường giả củaĐịa phủ này mạnh đến mức nào.

Hai người kia còn cộng thêm cả Trần Độ Khoái Đao Vô Song, tổ hợp ba người này khiến cho sắc mặt của mọi người lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Đừng thấy Tô Tín bọn họ chỉ có ba người, nhưng chỉ bằng ba người này cũng vẫn mạnh hơn tất cả những người ở đây, bọn họ tuyệt đối có năng lực để thay đổi tình thế.

Chỉ là đám người Viên Vô Lượng vẫn rất ngờ vực, tại sao ba người bọn họ lại có thể hợp tác với nhau?

Tô Tín đứng về phía Anh Hùng Hội thì bọn họ có thể hiểu, nhưng bản thân hắn chính là loại người không có lợi ích thì sẽ không nhúng tay, ngay từ lúc chính thức bắt đầu khai chiến đến giờ, bọn họ vẫn chưa từng thấy Tô Tín ra tay, hiện tại hắn giúp Anh Hùng Hội là vì sẽ đạt được lợi ích gì ư?

Còn có vị Sở Giang Vương kia nữa, dựa theo thông tin mà bọn họ điều tra được, chẳng phải là vị Sở Giang Vương này ở bên phía đám người Thần Đạo Minh ư? Sao bây giờ lại chạy sang phía Anh Hùng Hội rồi?

Chương 1302 - Nghĩa Chính Ngôn Từ

Trần Độ nhìn bọn người Trần Vạn Tam và Viên Vô Lượng bằng ánh mắt hoảng sợ, trong mắt hắn không được lộ chút thoải mái nào.

Kẻ phản bội luôn đáng ghét hơn kẻ thù, điều này bất kể nói như thế nào thì cũng là chân lý không bao giờ thay đổi.

Nếu như trước đó bọn người Trần Vạn Tam không muốn đến giúp thì thôi, cho dù Anh Hùng Hội và Thần Đạo Minh cả hai đều bị thua thiệt thì cũng phải ngăn cản hắn làm nhục thi thể của tổ tiên họ.

Kết quả giờ họ không dễ dàng giải quyết được Thần Đạo Minh, thì lại phải đối mặt với sự phản bội của người mình.

Chẳng qua bọn người Viên Vô Lượng không hề có ý hối cải, nếu như để họ chọn, họ vẫn sẽ làm vậy.

Lợi ích ngay trước mắt, ân tình kia của Anh Hùng Hội hoàn toàn có thể xoá bỏ.

Trong ba người chỉ có Trần Vạn Tam cảm thấy có chút khó chịu.

Nếu như hắn cô độc có lẽ sẽ chọn lựa giúp Anh Hùng Hội, nhưng vấn đề là thân phận bây giờ của hắn lại là đàn chủ Niên Bang Đông Đàn, những gì hắn làm đều đứng trên lập trường của Niên Bang mà nghĩ.

Mãnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng này đối với người học võ mà nói cái lợi không tài nào đoán được, cho dù hắn không dùng cũng có thể cho người Niên Bang dùng, hoàn toàn có thể khiến sức mạnh của Niên Bang họ tăng vọt.

Cùng đạo lý mà nói cái này nếu như để Thất Hùng Hội hay là Bích Huyết Thanh Sơn Đường có được thì thực lực của họ cũng tăng vọt.

Chính vì vậy, Trần Vạn Tam mới hạ quyết tâm tranh đoạt, không phải là vì bản thân mình, cũng muốn hạn chế thực lực của Thất Hùng Hội và Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

Nhưng so với Trần Vạn Tam, thì Viên Vô Lượng và Tưởng Thiên Phóng không có nhiều gánh nặng tâm lý như vậy.

Nhưng trước mắt thấy Tô Tín và Sở Giang Vương ở địa phủ đều đứng bên cạnh Trần Độ họ đều có chút ngứa ngáy.

Tưởng Thiên Phóng nói thẳng:

- Tô đại nhân, năm xưa trong thi thể của Mạc Thanh Hồi nhưng có sự tồn tại của mãnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng, thậm chí có thể cho người học võ chút cơ duyên thăng cấp Chân Võ Cảnh! Cho dù giờ ngươi chỉ có Dung Thần Cảnh không cần đến cơ duyên này, nhưng nó cũng có thể làm cho ngươi cảm ngộ được võ đạo của kẻ mạnh Chân Võ Cảnh năm xưa, làm ngươi có thể nhanh chóng thăng cấp Dương Thần Cảnh. Ân oán của Anh Hùng Hội và Thần Đạo Minh đã hóa giải, báu vật đặc biệt ở trước mắt, Tô đại nhân ngươi không lẽ không động lòng sao?

Tưởng Thiên Phóng nghĩ Tô Tín chắc chắn là loại người đặt chữ lợi lên đầu.

Hắn còn còn nghĩ rằng Tô Tín không biết chuyện mãnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng nên hắn mới tiếp tục đứng về phía của Anh Hùng Hội.

Giờ Tưởng Thiên Phóng nói rõ đầu đuôi câu chuyện, chẳng qua là nét mặt của Tô Tín trước mặt lại không chút dao động, trái lại để lộ nụ cười lạnh nhạt.

- Tưởng Thiên Phóng, ngươi cho rằng ta là kẻ tiểu nhân hám lợi khinh nghĩa của bọn Bích Huyết Thanh Sơn Đường các ngươi sao? Năm xưa các ngươi thừa cơ hãm hại Dịch Kiếm Môn, làm chuyện trái với đạo nghĩa giang hồ, kết quả giờ lại vong ơn bội nghĩa, dám đánh chủ ý thi thể ân nhân năm xưa, thật làm mất mặt võ lâm chính đạo!

Tô Tín chỉ vào Tưởng Thiên Phóng nghĩa chính ngôn từ (1) nói:

- Tô Tín ta làm việc luôn giữ chữ tín, nếu lúc đó đã hứa giúp Anh Hùng Hội thì hôm nay sẽ giúp đến cùng. Vả lại năm xưa Mạc Thanh Hồi vì vì võ lâm trung nguyên ta liều mạng chiến đấu, để trung nguyên chúng ta tránh khỏi nỗi đau chiến tranh loạn lạc tộc khác, ta thân là tổng bổ đầu Lục Phiến Môn của triều đình, đứng trên lập trường này đương nhiên sẽ giúp Anh Hùng Hội đối phó với bọn tiểu nhân này rồi! Tóm lại Tô Tín ta hôm nay nói thẳng, bây giờ có người muốn rút lui thì vẫn còn kịp, nếu không lát nữa đừng trách Tôn Tín ta thủ đoạn độc ác!

Lời Tôn Tín nói ra xém chút làm cho Tưởng Thiên Phóng tức ói máu, lời nói vớ vẩn trang nghiêm như vậy, da mặt Tô Tín ngươi rốt cuộc dày đến mức độ nào?

Vả lại chỉ dựa vào việc làm năm xưa của Tô Tín ngươi cũng dám đến đây để chỉ trích bọn ta sao?

Gì mà lời nói bậy bạ có chữ tín kia chỉ có những người tách ra luyện võ hay là bọn người học võ xuất thân từ tiểu thế lực kia mới tin, Tô Tín hắn nếu như thật sự giữ chữ tín thì hắn chẳng còn sống sót đến hôm nay.

Còn về việc Tô Tín nói gì mà vì để báo đáp ân tình năm xưa của Mạc Thanh Hồi, phải đứng trên lập trường của triều đình để giúp Anh Hùng Hội đều là lời nói xằng bậy.

Lúc đó Tô Tín ngươi ở đâu? Ngay cả tổ tiên Tô gia ngươi cũng đều bế quan ở Ninh Viễn Đường, còn Đại Châu tổ tiên Cơ gia càng không biết ở Nam Man nơi hoang sơn nào đó làm người lỗ mãng, Mạc Thanh Hồi ngăn cản Kim Trướng nước Hãn vào trung nguyên thì có liên quan gì đến ngươi hay không?

Tuy là nói vậy nhưng ít ra giờ Tô Tín cũng giúp đỡ Anh Hùng Hội cho dù nói như thế nào đi nữa thì cũng có chữ lí, tuy Tưởng Thiên Phóng biết Tô Tín không muốn tranh giành mãnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng, bên trong chắc chắn có nhiều điều bí mật, nhưng trước mắt Tô Tín đã hạ quyết tâm giúp Anh Hùng Hội hắn cũng không còn cách nào.

Còn tên Sở Giang Vương ở địa phủ kia, suy nghĩ của hắn mọi người không tài nào đoán được, ai biết được Anh Hùng Hội rốt cuộc trả giá bao nhiêu cho hắn, mà lại có thể khiến Sở Giang Vương vốn đứng về phía Thần Đạo Minh chuyển sang giúp Anh Hùng Hội.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Được rồi, đừng nhiều lời, ta vẫn câu nói đó, bây giờ rút lui còn kịp, nếu không chút nữa đừng trách ta thủ đoạn độc ác.

Những người luyện võ kia cũng cảm thấy nên hướng về mục tiêu của Tô Tín bọn họ.

Trần Độ mặt đầy sát khí, rõ ràng căm thù những kẻ phản bội đến tận xương tủy, không lâu trước đó ở Anh Hùng lâu vẻ mặt khôn khéo.

Còn tên Sở Giang Vương ở địa phủ kia khắp địa phủ sát khí bao trùm, hết sức u ám.

Còn nét mặt của Tô Tín tuy có mang nụ cười nhạt, nhưng ai cũng biết hắn cười nham hiểm, trong ba người chỉ có hắn mới là người đáng sợ nhất.

Ngay sau đó có vài người học võ của Dung Thần Cảnh không chịu nổi áp lực lớn như vậy, lập tức quay người rời đi.

Tuy nói họ đều là Dung Thần Cảnh, ở ngoài đều là nhân vật võ đạo tông sư có cấp bậc, cho dù tự mình lập một thế lực hay là đến thế lực khác để làm môn khách đều đạt cấp bậc cao, nhưng vấn đề là đặt họ vào giữa những kẻ mạnh như Trần Vạn Tam và Tô Tín, tuy họ đều cùng cấp bậc, nhưng sức chiến đấu thì thua xa.

Mãnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng tuy tốt nhưng cũng phải có mạng để hưởng mới được.

Trước áp lực của bọn người Tô Tín, những kẻ luyện võ thực lực yếu kém này đều chọn cách rút lui.

Trần Vạn Tam lấy súng thép ròng màu bạc từ trong tay ra đặt ngang mặt, Tô Tín cũng cầm Phi Huyết kiếm trong tay bước ra.

Trước đó họ đã bàn bạc xong rồi, đối thủ của Tô Tín chỉ có thể là Đông Đàn đàn chủ của Niên Bang này thôi, "Đông Lưu súng" Trần Vạn Tam đứng thứ ba mươi chín trong danh sách.

Đao của Trần Độ tuy nhanh nhưng quá cực đoan, rủi ro hắn đối đầu với Trần Vạn Tam rất lớn, vì vậy trước khi Vương Ngọc không thể phát huy toàn bộ sức lực, để Tô Tín ra tay đối phó với Trần Vạn Tam là quyết định phù hợp nhất đối tình cảnh hiện giờ.

Đồng Sách Giang của Anh Hùng Hội dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Tô Tín.

Trước đó hắn còn vì Tô Tín ra tay hung ác mà xảy ra mâu thuẫn với Tô Tín, giờ Anh Hùng Hội bọn họ phải dựa vào Tô Tín mới có thể đảm bảo thi thể của tổ tiên họ không bị tổn hại, điều này cũng làm cho Đồng Sách Giang rất khó chịu.

Vả lại chuyện hôm nay cũng gây chấn động lớn cho Đồng Sách Giang và những người học võ của Anh Hùng Hội, sau này cho dù họ vẫn ở lại Anh Hùng Hội, nhưng phương thức hành vi của họ cũng sẽ xảy ra biến hóa rất lớn.

Lúc suy nghĩ mọi người khác nhau, Tô Tín và Trần Vạn Tam đã cùng lúc ra tay.

Phát súng Trần Vạn Tam nhanh như rồng, giống như Đại Hà Đông chảy khí thế hào hùng, trong phút chốc trong khoảng trống hơn mười trượng trước mặt họ tất cả nguyên khí trời đất bỗng nổ tung, bị sức mạnh của phát súng giết sạch, bay thẳng vào Tô Tín!

Phát súng đơn giản, phát súng khí thế vô song, nhưng Tô Tín lại có thể thông qua lần bắn này thấy được bức tranh giang sơn vỡ vụn dưới phát súng, bay thẳng về phía trước, không ai địch nổi.

Kỹ thuật bắn súng đứng thứ ba thiên hạ, danh bất hư truyền!

Tô Tín chớp mắt, hàng vạn kiếm khí khắp người hắn bỗng vang dội, kiếm khí vô tận ngưng tụ thành kiếm Ngục vô biên chém xuống, mỗi một luồng kiếm khí đều tập hợp kiếm ý lớn mạnh không cùng thuộc tính, vạn kiếm chém xuống, ý kiếm cuồng bạo va chạm với phát súng kinh thiên động địa của Trần Vạn Tam, đem lại uy lực vô biên!

Hóa ra Trần Độ đã chuẩn bị ra tay và bọn người Viên Vô Lượng đều tạm ngưng lại, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn hai người này.

Có thể nói cho dù là Trần Vạn Tam hay là Tô Tín, thì hai người họ đều đứng cấp bậc cao nhất mà người luyện võ có thể đạt được.

Tô Tín đương nhiên không cần phải nói, thật gan to bằng trời, thậm chí ngay cả Dương Thần Cảnh cũng dám hãm hại, thậm chí hắn còn xử lý xong xui.

Còn Trần Vạn Tam thì điềm tĩnh hơn nhiều so với Tô Tín, giờ chiến tích của hắn đều dùng súng trong tay hắn tàn sát từng trận chiến mà có được, tuy không kinh diễm (2) bằng Tô Tín, nhưng vẫn kiên cố vô cùng, nếu không trong bảng xếp hạng hắn cũng sẽ không cao hơn Tô Tín một bậc.

Quan trọng hơn là người được Lâm Tôn Việt gọi là cao thủ kỹ thuật bắn súng đứng thứ ba thiên hạ đã nhiều năm không dốc toàn bộ sức lực.

Dựa vào thực lực hiện giờ của hắn trong những người cùng cấp hầu như không có ai có thể khiến hắn dốc toàn lực.

Còn Tô Tín cũng vậy, đã từ lâu đối thủ của hắn đã trở thành những kẻ mạnh của Dương Thần kiếm, trong những người cùng cấp bậc chỉ có duy nhất người của thiên đình và địa phủ mới đáng để hắn dốc toàn bộ sức lực, còn Trần Vạn Tam trước mặt chắc chắn cũng vậy.

Những người ở đây đều là Dung Thần Cảnh, trong hai vị cao thủ Dung Thần Cảnh trước mặt đều dốc sức chiến đấu, uy thế đó ngay cả họ cũng không thể không lo sợ.

Tư thế dùng súng và vô hình kiếm khí va chạm, bỗng chốc một luồng sức mạnh to lớn liền nổ tung, lăng mộ dưới mặt đất đều rung động, hình như nứt toác.

Nếu không phải vì chỗ này năm xưa Mạc Thanh Hồi để lại lệnh cấm từ đó gián tiếp làm kiên cố lăng mộ dưới lòng đất thì e là nơi này sẽ vì hai người họ giao đấu xuất chiêu mà hoàn toàn sụp đổ.

Chiêu này bên tám lạng người nửa cân, sắc mặt Tô Tín không thay đổi, nhưng trong lòng thầm nghĩ thực lực của Trần Vạn Tam quả thật danh bất hư truyền, ít ra ngoại trừ người ở địa phủ và thiên đình, thì Trần Vạn Tam là một trong những Dung Thần Cảnh có thực lực mạnh nhất mà hắn từng gặp.

Có lẽ trận thiết chiến của Lục Phiến Môn cũng mạnh hơn Trần Vạn Tam, bản thân hắn đã là có một không hai, giờ đã là Bán Bộ Dương Thần Cảnh, nhưng đáng tiếc Tô Tín chưa từng thấy qua cảnh thiết chiến dốc toàn sức nên không cách nào phán đoán được.

Trong lúc Tô Tín và Trần Vạn Tam giao đấu, bên kia Trần Độ và Vương Ngọc cũng không còn tiếp tục nhìn nữa, mà trực tiếp ra tay giết bọn người Viên Vô Lượng và Tưởng Thiên Phóng.

Trong phút chốc gần trăm kẻ học võ Hóa Thần Cảnh và Dung Thần Cảnh ở đó giao đấu, uy thế lớn đến hoảng sợ.

---

(1) Nghĩa chính ngôn từ: câu chữ nghiêm khắc, nội dung và lý lẽ chính đáng.

(2) Kinh diễm: Kinh là kinh ngạc; diễm là ái mộ, hâm mộ.

Chương 1303 - Súng Của Trần Vạn Tam

Trần Vạn Tam cùng Tô Tín giao đấu, trong mắt hắn lộ vẻ nặng nề và chút chiến ý.

Người học võ Dung Thần Cảnh của Niên Bang tuy không nhiều nhưng tuyệt đối không hề ít, ít ra mấy người phó bang chủ Niên Bang đều có thực lực của Dung Thần Cảnh, nhưng

dựa vào đâu mà hắn có thể đảm nhiệm chức Đông Đàn đàn chủ thực lực mạnh nhất này? Không có hắn, thực lực vẫn vậy.

Mấy năm nay Trần Vạn Tam giao đấu với người khác nhiều vô số kể, chẳng qua là đa số lúc chiến đấu với cùng cấp bậc hắn hầu như đều áp chế, như vậy đối với sức chiến đấu của hắn không nâng cao được bao nhiêu cả.

Mà người học võ Dương Thần Cảnh trái lại có thể giúp sức chiến đấu hắn tăng vọt, chẳng qua là hắn không phải Tô Tín, có thể đi khắp nơi tìm người học võ của Dương Thần Cảnh quyết một trận sống còn.

Trái lại hắn có kinh nghiệm giao đấu với người Dương Thần Cảnh, ví dụ như bang chủ Kim Cửu Nguyệt của bọn Niên Bang, còn có đại tướng quân Lâm Tông Việt uy lực thần kì của triều đình, đó chẳng qua là giao đấu mang tính chất chỉ điểm, vốn không phải là trận sinh tử, vì vậy thành quả Trần Vạn Tam đạt được cũng có hạn.

Còn bây giờ giao đấu với Tô Tín, hắn mới tìm lại được cảm giác sôi sục ý chí chiến đấu.

Súng trường trên tay càn quét, trời đất bỗng nổ tung, cây súng trường thẳng tắp kia hình như hóa thành cây rìu bổ núi, thế tiến công mãnh liệt, đánh trực tiếp vào Tô Tín.

Còn Tô Tín lại không tránh, tia sáng vàng lấp lánh xung quanh, cú đấm ngang trời, sức mạnh to lớn xé rách hư không, dám so đọ với súng của Trần Vạn Tam, bỗng phát ra tiếng nổ.

Nhìn thấy cảnh này những người khác đều có chút ngớ ra, sức chống đỡ của Tô Tín này đáng sợ đến vậy sao?

Tuy ở đây có người nghe nói Tô Tín hình như bị Kim Cang Bất Hoại thần công của thiếu lâm tự lừa, nhưng không ai biết đây là một bộ võ khó nắm bắt, nghị lực để tu luyện bộ võ này thật ra còn quan trọng hơn tài thiên phú, kết quả giờ thì tốt rồi, Tô Tín chỉ trong thời gian ngắn đđãđã luyện thành công, rốt cuộc đây là quái vật gì vậy?

Vả lại lúc này ở hiện trường, Tô Tín lấy thân chống lại phát súng của Trần Vạn Tam, làm cho hắn cảm thấy có một luồng khí lớn xâm nhập, sắc mặt có chút trắng bệch.

Phát súng này vẫn là hắn thiệt thòi hơn, phát súng khí thế vô song của Trần Vạn Tam cho dù lấy thân xác to lớn hiện giờ của Tô Tín chống lại thì cũng hết sức vất vả, trừ khi hắn có thể tu luyện Kim Cang Bất Hoại thần công đến cảnh giới Bất Diệt Kim Thân, vậy thì hắn mới có thể đạt được cấp bậc vô song chân chính.

Nhưng sau cú đánh này, Tô Tín lại nhân cơ hội thừa thắng xông lên, ba phần thần chỉ bắn ra, bỗng chốc khắp trời như cuồng phong bão táp rơi xuống, trực tiếp bao phủ Trần Vạn Tam bên trong.

Còn Trần Vạn Tam trong mắt lúc này ý chí chiến đấu dâng cao, súng trường trong tay càn quét, chặn tất cả ở ngoài, súng trường cấp bậc thiên binh bị nó làm tung khắp trời, trong phút chốc hàng vạn ảnh súng xé rách hư không, phát ra tiếng gào thét chấn động tâm thần.

Kỹ thuật bắn súng Trần Vạn Tam khí thế hào hùng, nhưng nếu chỉ có vậy thì hắn không xứng được Lâm Tông Việt xưng là thiên hạ kỹ thuật bắn súng thứ ba.

Sở trường thật sự của hắn là kỹ thuật bắn súng của hắn vô cùng phong phú, cương nhu đều có, vậy nên tốc độ phát súng của hắn mới có thể đáng sợ, trong nháy mắt bắn ra hàng vạn phát súng, mỗi phát đều rất chân thật!

Mắt Tô Tín nhắm lại, sức chống đỡ thân xác của Trần Vạn Tam cũng rất đáng sợ, trong nháy mắt bắn ra hàng vạn phát súng nghe rất đơn giản, nhưng nếu như thân xác ngươi không đủ mạnh lớn, thì chiêu này đã đủ khiến cánh tay của ngươi tàn phế.

Hàng vạn phát súng rơi xuống, Tô Tín không tránh, Phi Huyết kiếm trong tay chạm nhẹ một cái, nhìn như thanh kiếm bình thường nhưng lại rất mạnh!

Dựa vào thực lực hiện tại của Tô Tín lúc đối mặt với người cùng cấp bậc cũng không cần phải né tránh, trong số họ xét về sức bật, ai dám nói một tiếng mạnh hơn hắn? Lời này cho dù là Trần Vạn Tam trước mặt cũng không dám nói.

Kiếm hai mươi ba phát huy, uy lực nguyên thần của kiếm hóa thành vô biên kiếm vực bao phủ Trần Vạn Tam.

Trong kiếm vực, tốc độ súng của Trần Vạn Tam trở nên chậm đến không ngờ, Phi Huyết kiếm đỏ như máu trong tay của Tô Tín có chút lay động, từ từ đâm ra, trong phút chốc đất trời thay đổi, phong vân xao động!

Một hình bóng mờ nhạt ló ra từ Trường kiếm, kiếm chém thân xác, hồn chém nguyên thần, hòa cùng kiếm hai mươi ba hơn mười mấy kiếm đạo mạnh lớn trực tiếp xé nát phát súng khắp trời, xông về phía Trần Vạn Tam!

Những người có mặt ở hiện trường nhìn thấy nhát kiếm này sắc mặt đều thay đổi, đặc biệt là Trần Độ.

Hắn theo Nhậm Bình Sinh lâu như vậy, Nhậm Bình Sinh tu luyện kiếm đạo mạnh lớn đương nhiên hắn cũng phải biết.

Nhưng trước nhát kiếm đáng sợ của Tô Tín cho dù là Sơn Hà kiếm quyết của Nhậm Bình Sinh cũng phải biến sắc một chút, đối với người luyện kiếm đạo này mà nói đã gọi là kinh ngạc rồi.

Ý chí chiến đấu trong mắt Trần Vạn Tam bộc phát, phát súng bị xét nát, bản thân hắn cũng rơi vào kiếm vực của kiếm hai mươi ba, nhưng hắn lại nghiêm khắc quát một tiếng, mũi Trường kiếm trong tay bỗng bộc phát tài năng kinh người, Trường kiếm xé nát kiếm vực trước mặt đâm về phía Tô Tín, ánh sáng lấp lánh vô tận, đem lại ý chí chiến đấu to lớn xé nát cả bầu trời!

Súng vốn là vũ khí sắc bén chiến đấu, trước giờ trên giang hồ lưu truyền một số kỹ thuật bắn súng rất phong phú, nhưng lại mất đi tính chi tiết và chân thật của bản thân nó.

Trần Vạn Tam tại sao có thể được Lâm Tông Việt xưng làm thiên hạ kỹ thuật bắn súng thứ ba? Bởi vì hắn nắm rõ được tính chân thật của kỹ thuật bắn súng, ý chí chiến đấu vô song chính là súng!

Phát súng kinh diễm này đụng độ với nhát kiếm kinh diễm của Tô Tín, uy lực phát ra của cả hai làm mọi người có mặt ở đó phải liếc nhìn, lo sợ không ngớt.

Đặc biệt là Viên Vô Lượng, tất cả người học võ Dung Thần Cảnh của Thất Bang trong thiên hạ hắn là người có cảnh giới cao nhất, Bán Bộ Dương Thần Cảnh, hắn thậm chí chỉ thiếu một thời cơ liền có thể bước vào Dương Thần, trở thành đại tông sư võ đạo.

Kết quả giờ nhìn thấy Trần Vạn Tam và Tô Tín giao đấu hắn mới biết trước kia mình như ếch ngồi đáy giếng.

Cảnh giới là cảnh giới, sức chiến đấu là sức chiến đấu, Tô Tín và Trần Vạn Tam xét về cảnh giới đều không bằng mình, nhưng sức chiến đấu của họ làm cho Viên Vô Lượng không theo kịp.

Lúc này tại hiện trường, Trần Vạn Tam và Tô Tín quyết chiến, cả hai đều sử dụng ác chủ bài của mình, tuy bề ngoài nhìn như kẻ tám lạng người nửa cân, nhưng trên thực tế người chịu thiệt vẫn là Trần Vạn Tam.

Kiếm hai mươi ba của Tô Tín xé nát vạn phát súng của hắn, sau đó lại cùng phát súng vô song của hắn va chạm, hắn mới có thể tiêu trừ sức mạnh kiếm hai mươi ba của Tô Tín.

Điều quan trọng nhất là chiêu này là gánh nặng lớn đối với Trần Vạn Tam, giờ tay phải cầm kiếm của hắn đang run lên.

Còn Tô Tín sắc mặt hắn chỉ có chút trắng bệch, đây không phải bị thương, chỉ là có chút tiêu hao quá độ.

Vương Ngọc nhìn thấy cảnh tượng này lắc lắc đầu, hắn biết Trần Vạn Tam đã thua trận rồi.

Ác chủ bài của hắn đã sử dụng, nhưng Tô Tín vẫn còn ác chủ bài chưa xuất chiêu.

Thực ra Tô Tín gia nhập địa phủ đã lâu, hắn có cảnh giới bẩm sinh là người của địa phủ, Tô Tín lúc đó tuy khiến cho người địa phủ kinh sửng sốt, nhưng cái họ kinh ngạc là tài năng của Tô Tín, chứ không phải là thực lực của hắn.

Nguyên nhân thật sự khiến người trong địa phủ nhìn nhận Tô Tín vẫn là trận chiến giữa hắn với Huyền Quan.

Lấy Hóa Thần Lực Chiến Dung Thần, Huyền Quan chém giết liều mình, thực lực này ngay cả kẻ mạnh ở địa phủ đều cho

rằng lúc họ Hóa Thần Cảnh cũng chẳng mấy ai có thể làm được.

Kể từ đó bọn người địa phủ bắt đầu quan tâm đến chiến tích trên giang hồ của Tô Tín, mỗi lần Tô Tín điều có ác chủ bài riêng bên mình, thậm chí không đến phút chót ngươi không đoán được trong tay của Tô Tín rốt cuộc có bao nhiêu ác chủ bài.

Người ngoài cảm thấy thực lực của Tô Tín rất mạnh rất đáng sợ, nhưng chỉ có kẻ mạnh thật sự mới biết được, điều đáng sợ nhất là trong tay Tô Tín vẫn còn ác chủ bài chưa xuất chiêu, chưa biết mới là chuyện đáng sợ nhất.

Vả lại bây giờ cũng vậy, ác chủ bài của Tô Tín Trần Vạn Tam không tài nào đoán được, vì vậy lần này hắn đã thua.

Hình dáng của Tô Tín động đậy một cái đã xuất hiện trước mặt của Trần Vạn Tam, ba ngón tay của hắn lộn xộn, ngón cái, ngón giữa, ngón áp út ba luồng sáng xuất hiện, ba phần nguyên khí trong cơ thể không ngừng vận chuyển, tam nguyên hợp nhất, sức mạnh vượt qua hư không bay thẳng vào Trần Vạn Tam.

Vai trái của Trần Vạn Tam run lên, cầm Trường kiếm lên đâm, đại hà đông lưu, khí thế hào hùng.

Nhưng đáng tiếc Trần Vạn Tam gần kiệt sức dưới ba phần thần chỉ tam nguyên hợp nhất của Tô Tín nhưng không thể chịu được sức mạnh lớn mạnh này, Trường kiếm rung động, vai trái của hắn bỗng vỡ nát chảy cả vũng máu, kinh mạch đứt đoạn!

Ba phân thần chỉ đối với tiêu hao nội lực không quá lớn, còn ba phần trong cơ thể Tô Tín quy về nguyên khí lưu chuyển không ngừng, luôn cung cấp nội lực cho Tô Tín.

Vì vậy đối mặt với Trần Vạn Tam, Tô Tín liền chỉ một ngón, lần này hắn dang một ngón tay, trong nháy mắt nguyên khí trời đất xung quanh hắn đều bị loại trừ, nhất chỉ thiên địch!

Trên trời dưới đất đều là kẻ thù của ta.

Đây gọi là nhất chỉ cực đoan, nhưng đang điên cuồng hút sức mạnh từ cơ thể của Tô Tín, nhưng nó phát ra uy lực không ai

có thể ngăn chặn, ít ra Trần Vạn Tam bây giờ không còn sức lực để ngăn lại, nhưng hắn nhất định phải ngăn chặn.

Hắn người vai phải hoàn toàn bị phế tay trái cầm súng thiết ròng, khí thế tàn bạo, xông lên phía trước, tuy ý chí chiến đấu dâng cao, nhưng có một luồng khí thế ý chí kiên cường giàu lòng hy sinh xuất hiện.

Một ngón mảnh đối đầu với súng thiết ý chí chiến đấu dâng cao, kết quả là Trần Vạn Tam tay trái cầm súng bắt đầu run rẩy, súng thép ròng cấp bậc thiên binh cũng phát ra tiếng than khóc, cuối cùng súng trường rơi xuống, Trần Vạn Tam lập tức phun máu, lui mười mấy bước mới có thể miễn cưỡng đứng vững không ngã.

Người ở hiện trường đều biết, trận này Tô Tín thắng nhưng thắng nhẹ nhàng như vậy với không thể tưởng tượng nổi.

Trước kia trận chiến của Tô Tín và Sầm Vệ Trang, với Hắc Liên Thánh Sứ trên giang hồ luôn có người nói hắn sử dụng âm mưu quỷ kế mới giết được hai kẻ mạnh Dương Thần Cảnh, hành vi bỉ ổi đê hèn vân vân, không xứng với bảng xếp hạng này.

Nhưng Tô Tín trước mặt lại đường đường chính chính, một đối một, trực tiếp đánh bại "Đông Lưu súng" Trần Vạn Tam đứng thứ mười chín trong danh sách, đây là thực lực thật sự, không thể nào giả được.

Trần Vạn Tam lau đi vết máu ở mép miệng, sắc mặt phức tạp nhìn Tô Tín một cái.

Hắn thua rồi, nhưng không hề thua oan.

Không phải hắn quá yếu kém, mà là Tô Tín quá mạnh, vì vậy trận chiến này hắn thua tâm phục khẩu phục.

Lệnh bài hội chủ Anh Hùng Hội hắn trực tiếp quăng cho Tô Tín, hắn vẫy tay đưa mọi người rời đi.

Bọn người Tô Tín cũng không ngăn cản, nếu như Trần Vạn Tam dứt khoát nhận thua, thì họ đương nhiên sẽ không rảnh rỗi làm chuyện rắc rối đuổi cùng giết tận như thế, nếu không

đừng thấy hiện tại Trần Vạn Tam bị thương, nhưng hắn cũng còn sức chiến đấu đấy.

Chương 1304 - Trở Về Địa Phủ

Bên này Trần Vạn Tam đột nhiên nhận thua làm cho Viên Vô Lượng tránh không không kịp.

Tuy hắn là Bán Bộ Dương Thần Cảnh nhưng sức chiến đấu không bao giờ sánh bằng Trần Vạn Tam.

Kết quả giờ Trần Vạn Tam chủ động nhận thua lại khiến sắc mặt hắn thay đổi lớn, thậm chí dẫn đến tâm thần không ổn định.

Tốc độ dùng đao của Trần Độ kinh diễm không gì sánh bằng, vốn dĩ hắn còn có thể dựa vào thân thể to khỏe của mình để chống lại tất cả, kết quả vừa biết tin Trần Vạn Tam nhận thua, hắn liền biến sắc, mấy lần phân tâm làm hắn xém chút bị đao của Trần Vạn Tam chém trúng cổ.

Vả lại một bước sai toàn bộ đều sai, một chiêu thất bại lại tạo cơ hội cho Trần Vạn Tam, bắt đầu áp chế.

Mà Trần Vạn Tam ra tay không chút nể nang, mỗi chiêu đều muốn giết chết Viên Vô Lượng.

Đối với sự phản bội của bọn người Viên Vô Lượng có thể nói Trần Độ hận họ đến tận xương tủy, nếu như có cơ hội, hắn sẽ giết Viên Vô Lượng để trút giận.

Vả lại thấy bộ dạng này của Trần Độ, Viên Vô Lượng cắn răng, trực tiếp quăng lệnh bài hội chủ Anh Hùng Hội nói:

- Ân tình năm xưa của Anh Hùng Hội nay Thất Hùng Hội ta đã trả hết rồi, từ nay về sau hai phái không ai nợ ai!

Nói xong Viên Vô Lượng liền rút lui, dẫn theo người của Thất Hùng Hội rời khỏi.

Trần Độ lạnh lùng nhìn Viên Vô Lượng nói:

- Không ai nợ ai sao? Viên Vô Lượng, đến chết mới thôi!

Còn Tưởng Thiên Phóng bên này có một số người luyện võ thấy cảnh này cũng không làm gì được, cùng người của Thất

Hùng Hội rời khỏi.

Vài người của Dung Thần Cảnh bị một mình Vương Ngọc ngăn ở đó, bởi vì Vương Ngọc không thể dốc hết sức, vậy nên họ trái lại không cảm thấy áp lực lắm.

Nhưng Tô Tín và Trần Độ đều lộ ra sơ hở, họ còn không mau chạy, đợi chết sao?

Đợi đến khi mọi người đều rời khỏi, người của Anh Hùng Hội mới có thể thở phào nhẹ nhõm, thi thể của tổ tiên Anh Hùng Hội coi như được bảo toàn.

Lệnh bài Anh Hùng Hội trong tay Tô Tín quăng cho Trần Độ, Trần Độ cầm lệnh bài để trước chỗ cấm, bỗng chốc toàn bộ lăng mộ đều chấn động, ánh sáng vô tận qua khe nứt, xóa bỏ cấm chế, nhưng đồng thời lăng mộ này bắt đầu sụt lún.

Lăng mộ này chẳng qua là lăng mộ khi xưa của vua nước Tây Vực, xây dựng tuy nhìn cũng được, nhưng lại không được kiên có cho lắm, chỉ dùng trận pháp đơn giản để làm kiên cố, thực chất không chịu nổi dư âm khi người của Dung Thần Cảnh giao chiến.

Trước đó nó không bị rạn nứt là do Mạc Thanh Hồi hòa sức mạnh cuối cùng vào trong trận pháp lăng mộ hóa thành cấm chế, vì vậy nó mới có thể chịu được dư âm lúc Tô Tín bọn họ giao đấu.

Nhưng đợi đến khi cấm chế xóa bỏ, lăng mộ không gì để chống đỡ liền bắt đầu sụt lún.

Trần Độ lập tức chỉ huy mọi người rời khỏi, còn hắn đem theo thi thể của Mạc Thanh Hồi nhanh chóng chạy khỏi lăng mộ.

Lần này coi như bọn người Anh Hùng Hội bảo vệ được thi thể của tổ tiên họ, nhưng hậu quả là Nhậm Bình Sinh bị trọng thương, ngay cả bản thân Anh Hùng Hội cũng chịu không ít tổn thương.

Người Hóa Thần Cảnh rớt lại năm người phía sau, Anh Hùng Hội chỉ có vài người Dung Thần Cảnh hầu như tất cả mọi người đều bị thương.

Đều quan trọng là lần này Anh Hùng Hội và Niên Bang, Thất Hùng Hội còn có Bích Huyết Thanh Sơn Đường hoàn toàn mất thể diện, sau này Anh Hùng Hội ở trên giang hồ càng khó khăn hơn.

Tuy chuyện lần này họ không có làm sai gì, người khác trên giang hồ cũng sẽ ra sức chửi ba phái này thấy lợi quên nghĩa, nhưng họ cũng chỉ có thể mắng chửi thế thôi, đối với danh tiếng ba phái có chút ảnh hưởng, nhưng không thể đem lại tổn hại thực sự.

Trần Độ cũng nhìn ra được, cầu người ta chi bằng cầu mình, những ân tình năm xưa của Anh Hùng Hội không đáng nói tới! Lợi ích thật sự trước mắt thì đó chẳng là gì cả.

Sau khi dẫn người về Anh Hùng Hội, Nhậm Bình Sinh và Trần Độ tuyên bố bế quan.

Đương nhiên nguyên nhân chính là họ muốn lấy mãnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng từ thi thể của Mạc Thanh Hồi và vào địa phủ trị thương cho Nhậm Bình Sinh.

Thi thể của Mạc Thanh Hồi được cung phụng ở tầng cao nhất của Anh Hùng lâu, đây vốn là nơi cung phụng tổ tiên Anh Hùng Hội.

Tô Tín trước kia từng nói có thể lấy mãnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng ra mà không làm hại đến thi thể của Mạc Thanh Hồi vả lại không phải đang lừa gạt Nhậm Bình Sinh mà là Tô Tín chắc chắn là vậy.

Cái gọi là mãnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng thì Tô Tín nghĩ là thứ có tính chất giống phật cốt xá lợi của đạo phật.

Chẳng qua phật cốt xá lợi của đạo phật là một tài năng của những kẻ mạnh đạo phật đi trước nghiên cứu ra, để sau khi họ chết vẫn để lại sức mạnh, tạo phúc cho người đời sau.

Còn mãnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng là thứ có thể gặp nhưng không thể tìm, vô cùng hiếm, vả lại chỉ có tác dụng đối với người của Hóa Thần Cảnh, đây chỉ duy nhất một lần, chứ không như phật cốt xá lợi có thể mãi lưu truyền.

Bởi vì có kinh nghiệm hấp thu phật cốt xá lợi cộng thêm nghị lực to lớn, hắn tìm trong cơ thể của Mạc Thanh Hồi, lấy mãnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng đã ngưng tụ thành thực chất hóa thông qua sức mạnh của nguyên thần dẫn ra ngoài cơ thể.

Tô Tín hai tay kết ấn, giờ cái hắn sử dụng chính là pháp môn dựa trên biến đổi của bảng đá bạch ngọc khi xưa.

Pháp môn trên bảng đá bạch ngọc này đối với việc sử dụng nguyên thần những người học võ trên giang hồ không tài nào so sánh được, chính vì vậy Tô Tín mới dễ dàng lấy mãnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng ra như vậy.

Nhậm Bình Sinh và Trần Độ đứng một bên nhìn, thấy Tô Tín thực sự không làm hại đến thi thể của Mạc Thanh Hồi, thậm chí không đụng đến cơ thể của hắn trực tiếp lấy mãnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng ra, cả hai người họ đều thở phào nhẹ nhõm.

Còn Vương Ngọc thì nhìn chằm chằm vào mãnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng có chút hiếu kỳ, cái này sau khi thực chất hóa giống như bông tuyết óng ánh long lanh, nhưng trên đó lan ra nhiều màu rực rỡ, lạ vô cùng.

Quan trọng hơn là trên mãnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng cũng cảm nhận được một sức mạnh to lớn, đây không phải là sự áp bức trên người học võ, mà là một cảm giác huyền diệu khó giải thích, trong những mãnh vỡ này giống như ngưng tụ sức mạnh cả thế giới.

Một bên Nhậm Bình Sinh giải thích nói:

- Đây là sức mạnh thế giới chỉ thuộc về kẻ mạnh Chân Võ Cảnh. Nguyên Thần Tam Cảnh mượn sức mạnh của trời đất, nhưng đạt đến Chân Võ Cảnh lại bỏ sức mạnh của trời đất, tạo con đường mới cho riêng mình, giống như tạo một thế giới nhỏ trong cơ thể.

Tuy báu vật ở trước mặt, nhưng mấy người này không phải là loại người có tầm nhìn hạn hẹp lòng tham vô đáy, mọi người đều vì người ở địa phủ, đương nhiên không làm chuyện đang lúc được lợi thì trở mặt.

Vì vậy dựa theo giao ước trước đó, những mãnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng này Tô Tín được năm phần, Vương Ngọc được ba

phần, Trần Độ thì chỉ được hai phần.

Tô Tín nói:

- Thương tích của Nhậm hội chủ không thể trì hoãn được, bây giờ chúng ta nên quay về địa phủ trước để trị liệu cho Nhậm hội chủ. Chuyện của Lương Châu Đạo đã giải quyết, Bạch Vô Thường và Hắc Vô Thường hai người cũng lấy được cái họ cần, thậm chí phải về địa phủ sớm hơn bọn người Tô Tín, vậy nên bọn họ cũng chuẩn bị quay về địa phủ.

Bên đây Trần Độ gật đầu lia lịa, hắn là người quan tâm đến thương tích của Nhậm Bình Sinh nhất.

Vết thương trên nguyên thần không giống như người khác, một khi xuất hiện vấn đề thì sẽ trở thành vết thương vĩnh viễn.

Cho dù Nhậm Bình Sinh không phải là người chuyên tu luyện nguyên thần như Hoan Ma Đạo hay là Bạch Liên Giáo, nhưng vết thương trên nguyên thần vẫn sẽ khiến thực lực của Nhậm Bình Sinh giảm mạnh.

Vả lại lúc Tô Tín đưa Nhậm Bình Sinh bọn họ về địa phủ, trên giang hồ lại dấy lên sóng gió.

Tuy nói sóng gió lần này có Tô Tín tham gia, nhưng Tô Tín lần này chỉ là vai phụ, vai chính lại là bốn nhà Anh Hùng Hội và Niên Bang, Thất Hùng Hội, Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

Trận chiến lúc đó có rất nhiều người có mặt ở hiện trường, chuyện này thực chất không thể che giấu được, sớm đã bị người khác tiết lộ ra ngoài.

Đặc biệt là những người không cùng một giuộc với họ, dưới sự cám dỗ của mãnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng chọn lựa rời đi, họ không có để lại lời hay ý đẹp nào cho ba phái, thêm mắm thêm muối phê bình họ một trận, làm họ như làm chuyện cả thiên hạ đều căm ghét.

Vả lại chuyện này ba phái đích thực đã làm qua, khiến họ ngay cả phản bác cũng không cách nào phản bác được.

Sau chuyện này danh tiếng của ba phái hoàn toàn bị bôi nhọ, giờ trên giang hồ ai nhắc đến họ thì phản ứng đầu tiên là người của ba phái này vong ơn bội nghĩa, thấy lợi quên nghĩa, nói

chung đủ các từ nghĩa xấu ùn ùn kéo đến, làm cho người của ba phái buồn rồi không thôi.

Nhìn người của ba phái gặp xui xẻo là chuyện của mấy người trong giang hồ thích làm nhất, tuy rằng tình hình lúc đó đổi lại là họ, thì họ cũng đưa ra lựa chọn giống như Anh Hùng Hội ba phái, nhưng vậy cũng không thể ngăn cản họ ra sức bôi nhọ người của ba phái.

Tuy những lời chửi rủa này không làm hại được họ, nhưng họ thân là thiên hạ thất bang, thế lực cao nhất trên giang hồ, cũng không ai thay trời hành đạo.

Nhưng vấn đề là nếu như họ có được lợi thì thôi, nhưng đằng này họ không lấy được lợi lộc gì, lại bỗng dưng chuốc họa vào thân, đều này khiến họ tức giận không thôi, đặc biệt là Thất Hùng Hội.

Trong ba phái thì danh tiếng bấy lâu của Bích Huyết Thanh Sơn Đường cũng chả ra gì, còn Niên Bang thì nổi tiếng là nhìn tiền không nhìn người, vì vậy họ làm những chuyện thấy lợi quên nghĩa này cũng rất bình thường.

Nhưng Thất Hùng Hội vì nghĩa khí mà nổi tiếng giang hồ, kết quả giờ lại làm ra chuyện này, khiến người khác trên giang hồ chỉ trích mãi, Thất Hùng Hội các ngươi nói nghĩa khí, mà lại báo đáp ân nhân cứu mạng như vậy sao?

Người của Thất Hùng Hội có khổ mà không thể nói, họ cực khổ xây dựng danh tiếng mấy trăm năm lần này coi như hủy hoại trong một ngày.

Đợi sau khi mọi người phê bình ba phái xong, nhân vật chính trong chuyện này bị họ chú ý đến, đặc biệt là Trần Độ, Nhậm Bình Sinh và Tô Tín ba người họ.

Đao pháp nhanh nhạy kinh diễm vô song ban đầu của Trần Độ, thậm chí Bán Bộ Dương Thần Cảnh của Viên Vô Lượng cũng bị áp chế, thực lực như vậy lẽ ra phải được xếp vào bảng xếp hạng.

Còn Nhậm Bình Sinh, vị hội chủ Anh Hùng Hội trước kia không được để ý lần này bỗng nổi tiếng, Sơn Hà kiếm quyết

thiên hạ vô song, không kinh diễm, nhưng cũng không có kẽ hở.

So với hai người nằm ngoài dự đoán thì mức độ ngạc nhiên việc Tô Tín đánh bại Trần Vạn Tam vẫn kém hơn chút, nhưng lần này người hắn đánh bại là Trần Vạn Tam xếp trên mình, bảng xếp hạng vùng cũng nên lên một hạng.

Chương 1305 - Địa Bảng Biến Động

Cuộc chiến lần này giữa Thần Đạo Minh và Anh Hùng Hội liên quan đến rất nhiều cường giả, ba võ giả cảnh giới Hóa Thần, Dung Thần, Dương Thần gộp lại trực tiếp vượt qua trăm người, còn có võ giả đứng đầu giang hồ tham dự trong đó, mọi người đều suy đoán nhất định lần này Địa Bảng sẽ thay đổi, hơn nữa còn thay đổi ba lần vô cùng hiếm thấy.

Cho nên trước Thịnh Kinh Thành của Lục Phiến Môn đã sớm có người lan truyền tin tức chờ đợi trên giang hồ, muốn nhìn xem rốt cuộc sau chuyện này thì Địa Bảng sẽ thay đổi lớn cỡ nào.

Một đám người lan truyền tin tức trên giang hồ chờ ở trước cửa Lục Phiến Môn từ sáng sớm đến giữa trưa, lúc này mới nhìn thấy một bộ khoái của Lục Phiến Môn lười biếng lấy một tờ giấy đỏ ra, từ từ dán lên bảng thông báo bên ngoài.

Một đám người lan truyền tin tức trên giang hồ cũng không mắng thái độ chậm chạm của bộ khoái Lục Phiến Môn, lúc này lực chú ý của bọn họ đều đặt trên Địa Bảng, nhìn từ trên xuống, cái tên Nhậm Bình Sinh bỗng xuất hiện trong ba mươi vị trí đầu của Địa Bảng.

- Tên: Nhậm Bình Sinh.

- Danh hiệu: Nhất Thoa Yên Vũ

- Môn phái: Hội chủ của Anh Hùng Hội.

- Võ công: Sơn Hà Kiếm Quyết (truyền thừa từ Tổ sư của Anh Hùng Hội ‘Mạc Vong Thiên Hạ’ Mạc Thanh Hồi, nhưng đã được Nhậm Bình Sinh biến thành võ đạo thuộc về mình.

- Binh khí: Kiếm Chỉ Qua (Binh khí truyền thừa của Anh Hùng Hội, cực phẩm thiên binh)

- Thực lực: Cảnh giới Dương Thần.

- Chiến tích: Chiến đấu với võ giả cảnh giới Dương Thần Minh chủ Tả Vô Cương của Thần Đạo Minh ở Lương Châu Đạo nơi chôn xương của Mạc Thanh Hồi, Sơn Hà Kiếm Quyết có uy lực mênh mông, trong vòng mười chiêu đã áp chế được Tả Vô Cương, tuy cuối cùng bị hắn ta dùng bí pháp Nguyên Thần liều mạng đánh lén một đòn khiến trọng thương, nhưng đã tự chém Nguyên Thần để phá vỡ thế cục, sức mạnh đáng sợ.

- Xếp hạng: Vị trí 23.

Tuy Nhậm Bình Sinh chỉ ra tay đánh một trận như thế nhưng lại có rất nhiều người xem trận chiến này, uy lực Sơn Hà Kiếm Quyết của Nhậm Bình Sinh đã sớm được người giang hồ thừa nhận.

Hơn nữa trong trận chiến giữa hắn và Tả Vô Cương, nếu cuối cùng Tả Vô Cương không dùng bí pháp Nguyên Thần liều mạng đánh lén một đòn, chắc chắn không cần tới mấy chục chiêu là Tả Vô Cương sẽ bị Nhậm Bình Sinh chém chết.

Thật ra chiến tích thế này nằm ở vị trí thứ 23 trên Địa Bảng cũng là do Lục Phiến Môn bàn bạc nhiều lần mới quyết định được.

Dù sao lần này Nguyên Thần của Nhậm Bình Sinh bị thương nặng, nếu hắn có thể gắng gượng qua kiếp nạn này, thì vị trí thứ 23 Địa Bảng sẽ thật sự thuộc về hắn.

Nếu như Lục Phiến Môn phát hiện vết thương của Nhậm Bình Sinh không khỏi hẳn, hơn nữa tạo thành vết thương vĩnh viễn, vậy thì bọn họ cũng chỉ có thể xin lỗi, khi đó Nhậm Bình Sinh sẽ trực tiếp bị loại khỏi Địa Bảng.

Mà trừ Nhậm Bình Sinh ra, quả nhiên Trần Độ cũng bước vào Địa Bảng, nhưng vị trí xếp hạng không quá cao.

- Tên: Trần Độ.

- Danh hiệu: Liễu Nguyệt Kim Đao.

- Môn phái: Hội phí Anh Hùng Hội.

- Võ công: Khoái Đao Vô Song.

- Binh khí: Kim đao (Địa Binh).

- Thực lực: Cảnh giới Dung Thần.

- Chiến tích: Dốc sức chiến đấu với Hội chủ thứ hai 'Đông Hoa Thần Tướng' Viên Vô Lượng đã nửa bước vào cảnh giới Dương Thần của Thất Hùng Hội ở nơi Lương Châu Đạo chôn xương của Mạc Thanh Hồi, Khoái Đao Vô Song, vô cùng đáng sợ.

- Xếp hạng: Vị trí 51.

So với Tô Tín và Nhậm Bình Sinh, vị trí xếp hạng của Trần Độ trên Địa Bảng có chút thua kém, nhưng m cái này cũng vô cùng bình thường, đừng thấy chiến tích của Trần Độ không tầm thường mà lầm, thật ra võ công của hắn có chỗ thiếu hụt rất lớn.

Tuy khoái đao của hắn đáng sợ, nhưng cũng vô cùng cực đoan, gặp phải võ giả có thể khắc chế khoái đao này của hắn, sức chiến đấu của Trần Độ sẽ hạ xuống dữ dội, không có cách nào gây khó dễ cho đối thủ.

Nhưng tương tự, nếu đối thủ không phá được khoái đao của Trần Độ, vậy cũng chỉ có thể bị Trần Độ áp chế từng bước, cũng giống như đối thủ Viên Vô Lượng của hắn, sơ ý một chút là lập tức bỏ mạng ở dưới đao của Trần Độ.

Thật ra Trần Độ chỉ xếp vị trí năm mươi, hơn cũng liên quan đến thực lực của Viên Vô Lượng.

Tuy Viên Vô Lượng có tiếng tăm rất lớn trong bảy bang của thiên hạ, nhưng hắn đã hơn mười năm chưa ra tay, chỉ một lòng tiềm tu, cho nên trên Địa Bảng không có tên hắn.

Nếu như Viên Vô Lượng là cường giả trên Địa Bảng, có chiến tích đáng kiêu ngạo, lúc này Trần Độ đánh bại Viên Vô Lượng, vậy vị trí của hắn sẽ nằm về phía trước nữa.

Cách đối đãi với người đạp một vị cường giả xuống để nâng cao vị trí khác với một người đạp một tên vô dụng xuống để

nâng cao vị trí.

Nhưng mà tuy Nhậm Bình Sinh và Trần Độ gây ra sự biến động lớn cho người trong giang hồ nhưng lại không lớn bằng Tô Tín.

Nhìn chiến tích trên Địa Bảng thì có thể nhìn ra, Tô Tín tuyệt mạnh hơn nhiều so với hai người này.

- Tên: Tô Tín.

- Danh hiệu: Huyết Kiếm Thần Chỉ.

- Môn phái: Tứ Đại Thần Bộ của Lục Phiến Môn.

- Võ công:

- Kiếm pháp: Huyết Hà Thần Kiếm, Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí, hai mươi ba kiếm, mười lăm kiếm cướp mạng.

- Công pháp: Tử Hà Thần Công, Sơn Tự Kinh, Tam Phân Quy Nguyên Khí, Long Tượng Bàn Nhược Công, Thần Công Kim Cương Bất Hoại, Đại Pháp Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần.

- Chỉ pháp: Huyết Hà Thần Chỉ, 24 Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, Tam Chỉ Đạn Thiên (Phá Sát, Kinh Mộng, Thiên Địch), Tam Phân Thần Chỉ.

- Cái khác: Thương Tâm Tiểu Tiễn, Bất Tử Ấn Pháp, Phong Thần Thối, Thiên Sương Quyền.

- Binh khí: Phi Huyết Kiếm (do trưởng lão của Ba Thục Kiếm Các, đại sư đúc kiếm Công Thâu Ngu tự tay luyện chế, là cực phẩm thiên binh)

- Thực lực: Cảnh giới Dung Thần.

- Chiến tích: Cùng gia chủ Độc Cô Diêm Độc Cô thị chiến đấu với gia chủ Tô Minh Viễn Tô thị của Ninh Viễn Đường trong cuộc tranh đoạt Phượng Huyết trên núi Ngô Đồng, khiến cho Tô Minh Viễn dùng tới bí pháp ma đạo Ma Thần Tế được lưu truyền một cách bí mật từ thời thượng cổ, dùng một chỉ Thiên Địch cuối cùng trong Tam Chỉ Đạn Thiên chống lại, cân sức ngang tài, khiến cho Tô Minh Viễn bị ma công phản phệ mà chết.

Sau đó ra tay đánh giết lão tổ Tô gia cảnh giới Dương Thần, hai mươi ba kiếm hủy trời diệt đất, dùng Nguyên Thần hóa kiếm ra giữa không trung, làm trọng thương lão tổ Tô gia, khiến cho Tô gia bị ép rời khỏi cuộc tranh đoạt Phượng Huyết.

Khi bí cảnh Cửu Trọng Kiếm Các mở ra, trực tiếp đánh chết hai võ giả cảnh giới Dung Thần của Thanh Thành Kiếm Phái, mười bảy người võ giả cảnh giới Hóa Thần, dùng 15 kiếm cướp mạng đánh tan Tứ Linh Đạo Kiếm của đại trưởng lão của Thanh Thành Kiếm Phái, tức là cường giả cảnh giới Dương Thần 'Đan Lưu Hỏa Kiếm' Sầm Vệ Trang, đồng thời dùng trận pháp trong Cửu Trọng Kiếm Các gài bẫy giết chết vị này.

Đánh lén cường giả cảnh giới Dương Thần Hắc Liên Thánh Sứ của Bạch Liên Giáo trong cung điện của Cửu Trọng Kiếm Các, dùng Đại Pháp Biến Thiên Kích Địa Tinh chém giết Nguyên Thần của hắn, cướp lấy vật truyền thừa quý báu Hắc Liên của hắn.

Chiến đấu với lão tổ Tô gia trong cuộc nổi loạn của Tô gia trên núi Ngô Đồng, bắt tay với Đại Thế Chí Thượng Sư của Mật Tông chém chết lão tổ Tô gia, đảo ngược tình hình cướp lại quyền lực, khống chế Tô gia.

Ở nơi Lương Châu Đạo chôn xương của Mạc Thanh Hồi, trợ giúp Anh Hùng Hội chiến đấu với đàn chủ Đông Đàn của Niên Bang, tức 'Đông Lưu Thương' Trần Vạn Tam, đánh thắng một trận, làm khiếp sợ bốn phương.

- Xếp hạng: Vị trí 39 Địa Bảng.

Miêu tả chiến tích của một mình Tô Tín nhiều hơn của Nhậm Bình Sinh và Trần Độ gộp lại, đây không phải là do bộ khoái của Lục Phiến Môn thiên vị Địa Bảng do họ đặt ra, mà ngược lại là họ cũng muốn vết chiến tích của Nhậm Bình Sinh và Trần Độ nhiều một chút, nhưng thật sự bọn họ không tìm được thứ gì có thể viết được.

Chiến tích trên Địa Bảng cũng đáng được xem trọng, thông thường chỉ ghi lại một trận chiến biến động ảnh hưởng đến Địa Bảng, hơn nữa chiến tích được ghi lại cũng chỉ có thể chọn một giữa thời gian hay cảnh giới mà thôi, hoặc viết chiến tích

trong vòng ba năm gần đây, hoặc viết chiến tích trong cảnh giới của bản thân hiện tại.

Cũng giống như Tô Tín, bây giờ trên Địa Bảng đã xóa sạch chiến tích ở cảnh giới Tiên Thiên, Hóa Thần của hắn, chỉ để lại hai chiến tích ở cảnh giới Hóa Thần, đó chính là chiến tích khi hắn ra tay với lão tổ Tô gia và Sầm Vệ Trang và Hắc Liên Thánh Sứ của Cửu Trọng Kiếm Các.

Du hai chiến tích này là ở lúc Tô Tín có cảnh giới Hóa Thần nhưng lại có ảnh hưởng to lớn, ảnh hưởng đến sự thay đổi của Địa Bảng trong vòng ba năm cho nên có thể giữ lại.

Nhưng ngược lại Nhậm Bình Sinh và Trần Độ, đúng là Anh Hùng Hội vẫn luôn ra tay với một vài võ giả ma đạo hoặc là giặc ác kẻ hung, trên cơ bản cũng chỉ là mấy chuyện bé nhỏ, là chiến tích không có gì đáng kinh ngạc.

Võ giả Lục Phiến Môn tra khắp bản ghi chép đánh nhau của Nhậm Bình Sinh và Trần Độ ở những cảnh trước và trong vòng ba năm trở lại, thế nhưng căn bản không có một chiến tích nào có tư cách bước lên Địa Bảng, cho nên chiến tích của bọn họ mới nhợt nhạt như thế.

Đương nhiên nếu như cộng thêm chiến tích ở cảnh giới trước của bọn họ vào thì chỗ chiến tích sẽ nhiều lên, nhưng mà nếu làm vậy thì tư liệu của Nhậm Bình Sinh và Trần Độ sẽ trở nên kỹ càng cặn kẽ, sợ là một trang giấy cũng viết không đủ.

Ngay lúc mọi người giang hồ còn đang thảo luận chuyện này, Tô Tín đã dẫn Nhậm Bình Sinh và Trần Độ trở lại Địa Phủ.

Chờ Tô Tín và Vương Ngọc trở về Địa Phủ, hắn liền nhìn thấy trên quảng trường của Địa Phủ có rất nhiều người.

Nhìn kỹ thì có Mạnh Bà, Thôi Phán Quan, có Bạch Vô Thường và Luân Chuyển Vương, cũng có Hậu Thổ đã lâu không gặp, Hắc Vô Thường trầm mặc không nói gì đứng ở một bên và còn có tên đầu trâu mà Tô Tín đã từng bàn giao.

Những người này đều ở đây, đương nhiên không phải vì nghênh đón Tô Tín, mà là vì nghênh đón Nhậm Bình Sinh.

Sau khi Tô Tín thuyết phục Nhậm Bình Sinh gia nhập Địa Phủ thì cũng đã truyền tin cho bên Địa Phủ, dù sao chuyện lớn như thế, đương nhiên phải do người quản lý của Địa Phủ ra mặt mới được.

Nói thật, sau khi nhóm người Mạnh Bà của Địa Phủ vừa nhận tin tức này thì cũng giật nảy mình, ai ngờ kêu Tô Tín đi ra ngoài một chuyến mà lại mang một cường giả cảnh giới Dương Thần trở về.

Nhưng sau khi mọi người trước mặt nhận được tin tức này thì cũng không ngạc nhiên vui mừng, chỉ thấy có chút kinh ngạc.

Dù sao ở Địa Phủ, võ giả cảnh giới Dương Thần cũng không mới mẻ gì, quan trọng nhất là dù võ giả cảnh giới Dương Thần muốn gia nhập Địa Phủ, thì cũng phải là người có thực lực xuất sắc trong những người cùng cấp bậc mới được.

Cho tới giờ, khi Địa Phủ thu người thì cũng không nhìn vào thực lực của ngươi ở hiện tại, chỉ nhìn vào tiềm lực của ngươi sau này.

Đừng thấy bây giờ Địa Phủ chỉ có vài võ giả cảnh giới Dương mà lầm, mỗi một người đều có xếp hạng thực lực trên Địa Bảng, tuyệt đối là cường giả trong cảnh giới Dương Thần.

Hơn nữa võ giả cảnh giới Dung Thần trong Địa Phủ cũng là nhân tài đông đúc, có thể nói chỉ cần là võ giả cảnh giới Dung Thần ở Địa Phủ, cứ tùy tiện lấy một người ra là đều có tám phần nắm chắc thăng đến cảnh giới Dương Thần.

Mà đợi tới một ngày bọn họ đột phá đến Dương Thần, thực lực còn hơn những võ giả cảnh giới Dương Thần có sức chiến đấu như lão tổ Tô gia, Sầm Vệ Trang của Thanh Thành Kiếm Phái.

Cho nênviệc Tô Tín thuyết phục Nhậm Bình Sinh gia nhập Địa Phủ thì bọn họ cũng không cóm giác quá mức vui vẻ cả, dù sao trước đây Nhậm Bình Sinh làm việc quá mức khiêm tốn, cũng không ai biết rốt cuộc thực lực của hắn mạnh cỡ nào.

Nhưng đám người Mạnh Bà tin tưởng ánh mắt của Tô Tín, cho nên cố ý kêu Hậu Thổ đang tiềm tu, chuẩn bị nghênh đón Nhậm Bình Sinh đến đây.

May mà bọn họ nghĩ không sai, lúc này mới chỉ chưa tới vài ngày, chiến tích trên Địa Bảng đã ra lò, Nhậm Bình Sinh có tư cách đứng trên Địa Bảng, vậy cũng có tư cách thành người Địa Phủ bọn họ, ánh mắt của Địa Phủ rất giống với Lục Phiến Môn.

Trần Độ cũng vậy, thực lực bên ngoài của hắn cũng coi như là đáng sợ, tuy đặt trong Địa Phủ thì hơi kém một chút nhưng mà cũng không có gì, khuyết điểm duy nhất của Anh Hùng Hội là không có một công pháp đầy đủ đáng sợ nào, mà việc này không thành vấn đề ở Địa Phủ.

Có thể nói chỉ cần hai người này gia nhập Địa Phủ, thực lực của bọn có thể tăng lên lần nữa.

Chương 1306 - Lựa chọn công pháp

Nhậm Bình Sinh nhìn thấy nhiều người Địa Phủ ra nghênh đón như vậy, hắn vội vã chắp tay nói.

- Bây giờ tại hạ chỉ là một tên vô dụng, còn phiền các vị ra nghênh đón, Nhậm Bình Sinh ta không gánh nổi.

Trần Độ cũng chắp tay với mọi người, Nhậm Bình Sinh là võ giả cảnh giới Dương Thần nhưng lại khiêm tốn như thế, với tính cách của Trần Độ thì đương nhiên sẽ không gây sự chú ý, cho nên hắn cũng chỉ chắp tay chào hỏi một tiếng với mọi người.

Mạnh Bà cười nói.

- Nhậm huynh không cần khách khí, đã gia nhập Địa Phủ thì là người một nhà, tôn chỉ của Địa Phủ ta cũng như thế.

Hậu Thổ ở bên cũng dùng giọng nói trong trẻo lạnh lùng nói.

- Thương thế về Nguyên Thần cũng không phải là không có cách nào trị hết, ít nhất đối với Địa Phủ ta thì chỉ là việc nhỏ mà thôi, chờ tới khi hai vị chọn lựa công pháp xong, ta sẽ ra tay trị liệu vết thương Nguyên Thần của ngươi.

Tô Tín ngạc nhiên nhìn Hậu Thổ, hắn phát hiện Hậu Thổ thông thạo khá nhiều thứ.

Lúc trước ở Địa Phủ, hắn muốn dùng một phần binh khí còn sót lại có dính máu cường giả cảnh giới Chân Võ để chế tạo ra một binh khí, hắn vốn muốn tìm Hậu Thổ làm.

Nhưng mà Hậu Thổ không quá am hiểu việc chế tạo binh khí, để cho nàng sửa chữa thì được, nhưng trực tiếp chế tạo thì lại hơi tệ một chút.

Cho nên cũng do Hậu Thổ giới thiệu đại sư luyện khí Công Thâu Ngu của Ba Thục Kiếm Các cho Tô Tín, lúc này mới có thanh Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín bây giờ.

Nhưng bây giờ lại thấy Hậu Thổ không chỉ am hiểu sửa chữa binh khí, mà ngay cả luyện đan chữa thương cũng cực kỳ tài giỏi.

Trần Độ ở bên nghe thấy có thể cứu chữa vết thương của Nhậm Bình Sinh thì có chút kích động, đối với hắn mà nói chỉ cần có thể trị hết vết thương của Nhậm Bình Sinh là được, đừng nói gia nhập Địa Phủ, cho dù gia nhập Thiên Đình cũng được.

Đương nhiên nếu Thiên Đình tới mời chào hắn, Nhậm Bình Sinh sẽ không đáp ứng.

Trên giang hồ Địa Phủ đúng là hơi thần bí một chút, nhưng thật sự không có làm chuyện ác gì lớn, hơn nữa sau khi trải qua lần phản bội trước đó, ý tưởng nghĩa hiệp trong lòng Nhậm Bình Sinh đã sụp đổ một chút, cho nên hắn mới có thể sảng khoái đáp ứng gia nhập Địa Phủ như vậy.

Dù sao đối với Nhậm Bình Sinh bây giờ mà nói, suy nghĩ mà hắn luôn giữ lấy là bảo vệ Anh Hùng Hội, thuận lợi truyền thừa nó vào trong tay người đời kế tiếp.

Mà Thiên Đình không giống Địa Phủ, dù sao trước kia dã tâm của Thiên Đình vô cùng lớn, mưu toan thống trị toàn bộ võ lâm, kết quả bị người ta hợp lại tấn công.

Mặc dù bây giờ Thiên Đình không giống Thiên Đình trước đây, nhưng Nhậm Bình Sinh vẫn lo lắng, nếu đổi thành Thiên Đình tới mời chào hắn, chắc chắn hắn sẽ từ chối.

Mọi người đều trò chuyện hai câu, sau đó Mạnh Bà dẫn Trần Độ và Nhậm Bình Sinh đi chọn công pháp, Tô Tín rãnh rỗi không có chuyện gì thì cũng cùng đi xem náo nhiệt.

Vẫn là cái đài đá lơ lửng giữa không trung, Mạnh Bà dẫn Nhậm Bình Sinh đi vào trong đài đá chọn lựa công pháp.

Rốt cuộc Địa Phủ có bao nhiêu người thì nói thật Tô Tín cũng không biết, nhưng dựa theo số người tụ luyện ở trong Địa Phủ mà hắn thường thấy để tính, ít nhất có hai mươi thành viên được phong hào, có một phần năm công pháp bí truyền trong Địa Phủ chưa được rút đi.

Trong Địa Phủ, công pháp không liên quan đến thân phận, mỗi một bộ công pháp đều có tiềm lực to lớn, chẳng qua hướng đi trọng điểm khác nhau mà thôi.

Ví dụ như công pháp của Thập Điện Diêm La và Ngũ Phương Quỷ Đế là lấy toàn bộ khí lớn làm chủ, công pháp của Thôi Phán Quan trong bốn đại Phán Quan lại chứa thuộc tính kỳ lạ nào đó, công pháp của đám đầu trâu mặt ngựa lại có sức chiến đấu vô song, bây giờ đám đầu trâu mặt ngựa Địa Phủ cũng đều có tu vi cận chiến kinh người.

Với con đường võ đạo và thực lực của Nhậm Bình Sinh, Tô Tín đoán chắc khả năng lớn nhất là hắn sẽ rút được Thập Điện Diêm La, cũng không biết bây giờ Thập Điện Diêm La còn dư lại mấy người, hắn sẽ rút được ai.

Quyển sách bằng đá trên đài đá tỏa ra ánh sáng u ám bao phủ Nhậm Bình Sinh, Mạnh Bà nhìn nội dung trên quyển sách bằng đá rồi nói.

- Thái Sơn Vương? Ừ, không tệ vừa lúc phù hợp với con đường võ đạo của Nhậm huynh.

Quả nhiên Nhậm Bình Sinh rút được Thái Sơn Vương trong Thập Điện Diêm La, Tô Tín thật sự không tính sai chuyện này.

Hậu Thổ ở bên lấy mặt nạ Thái Sơn Vương và bộ quần áo màu đen vàng xa hoa cho Nhậm Bình Sinh, đến tận lúc này Nhậm Bình Sinh mới thật sự được coi là người Địa Phủ.

Mặc dù khi gia nhập Địa Phủ thì còn có một nhiệm vụ nhập môn, nhưng đối với cường giả thực sự, cái gọi nhiệm vụ nhập môn chỉ là hình thức mà thôi, với thực lực và thân phận của Nhậm Bình Sinh thì lúc nào có thời gian bổ sung hình thức cũng được.

Mạnh Bà ở bên kia vẫy tay, để Trần Độ đi lên đài đá, đợi đến khi ánh sáng trên quyển sách bằng đá bao phủ Trần Độ, nàng liếc mắt nhìn nội dung trên quyển sách bằng đá nhưng vẻ mặt nàng lại kỳ lạ.

Mọi người đều nhìn Mạnh Bà, ngươi mau nói xem rốt cuộc Trần Độ này đã rút được vị thần chức nào của Địa Phủ, do dự cái gì?

Mạnh Bà ho khan một tiếng rồi nói.

- Trần Độ rút được La Phong Lục Thiên trong Trụ Tuyệt Âm Thiên Cung, công pháp phù hợp chính là "Âm Tuyệt Đồ Thiên Đao", tà dị cực đoan, không thích hợp cho Trần Độ tu luyện.

La Phong Lục Thiên chính là sáu tên Quỷ Thần trên núi La Phong, từng người bảo vệ sáu cung, Trụ Tuyệt Âm Thiên Cung là một trong số cung đó.

Dù rút được Trụ Tuyệt Âm Thiên Cung cũng không có gì, tuy mấy tên Quỷ Thần như thần chức vô hình trong Địa Phủ, thậm chí có rất nhiều người chưa từng nghe nói qua mấy cái tên này nhưng công pháp trong Địa Phủ cũng không sắp xếp dựa theo thần chức từ mạnh tới yếu, Âm Tuyệt Đồ Thiên Đao cũng không tồi, hơn nữa còn là công pháp kết hợp với đao pháp, chắc chắn thích hợp cho Trần Độ tu luyện.

Nhưng bởi vì thân phận ban đầu của Trần Độ, đưa Âm Tuyệt Đồ Thiên Đao cho Trần Độ tu luyện thì lại không thích hợp.

Nghe tên bộ công pháp kia cũng biết nó cực kỳ tà dị, vừa nãy khi Mạnh Bà nhìn thấy miêu tả giản lược của công pháp, bộ công pháp kia còn cần tích lũy khí huyết sát để tu luyện, hơn nữa còn phải chuyển hóa khí huyết sát thành tử khí âm tà, tàn sát muôn dân, chém tiên diệt thần.

Bộ công pháp này không phải là loại chỉ cần bế quan tu luyện là được, nhất định phải giết chóc thật nhiều mới được.

Trần Độ là người của Anh Hùng Hội, với cách làm việc của hắn, nếu để hắn tu luyện loại công pháp ma đạo tà môn này, chắc chắn chuyện này không hề phù hợp.

Cho nên Mạnh Bà nói thẳng.

- Không bằng như vậy đi, ngươi trực tiếp chọn công pháp sẵn có ở Địa Phủ ta, những năm gần đây Địa Phủ ta cũng có mấy người bất ngờ ngã xuống, cho nên công pháp mà bọn họ rút được cũng còn đó, hơn nữa còn có bản chép tay tu luyện hoàn chỉnh, ngươi cũng có thể tu luyện nhanh chóng hơn.

Nhưng mà lúc này Trần Độ lại lắc đầu nói.

- Đa tạ ý tốt của Mạnh Bà đại nhân, nhưng Anh Hùng Hội là Anh Hùng Hội, Địa Phủ là Địa Phủ, mang mặt nạ của Địa Phủ lên ta không còn là Hội phó Trần Độ của Anh Hùng Hội nữa, tội nghiệt giết chóc quá nặng cũng đâu dính dáng gì tới ta? Bộ công pháp này rất tốt, không cần thay đổi.

Mạnh Bà như có điều suy nghĩ, giờ nàng mới hiểu được tại sao Tô Tín lại mời chào hai người này vào Địa Phủ rồi.

Trần Độ và Nhậm Bình Sinh cũng không phải loại thánh mẫu ngây thơ không có não, giống như lúc trước không thể thuyết phục Đồng Tác Giang của Anh Hùng Hội.

Thứ Nhậm Bình Sinh quan tâm chỉ có Anh Hùng Hội, dù hắn tiếp nhận cái vị trí Hội chủ này thì cũng vì báo đáp ân huệ trước kia của Anh Hùng Hội, cho nên Nhậm Bình Sinh biết, tuy người bên ngoài đều gọi hắn là đại hiệp, thế nhưng thật ra hắn không hề nghĩa hiệp.

Mà Trần Độ thì lại càng đơn giản hơn, lúc hắn còn trẻ thì cũng không phải là hạng người hòa nhã gì, bây giờ lại càng không biến thành thánh nhân.

Kể cả hắn làm nhiều thứ cho Anh Hùng Hội nhiều năm như vậy cũng đều là để báo đáp ân huệ của Nhậm Bình Sinh, bây giờ hắn mang mặt nạ trở thành người Địa Phủ, dù hắn không có lạm sát kẻ vô tội nhưng hắn cũng sẽ không để ý chuyện dùng tánh mạng của võ giả đối địch với mình để luyện công.

Hơn nữa Trần Độ thật sự vô cùng thích bộ công pháp này.

Quyển sách bằng đá này của Địa Phủ thật vô cùng thần kỳ, nó sẽ dựa theo điều kiện của bản thân để lựa chọn công pháp thích hợp với bản thân nhất.

Âm Tuyệt Đồ Thiên Đao này cũng không đơn giản chỉ là đao pháp, mà là một bộ công pháp, dùng tử khí âm tà hóa thành vô số ma đao, chém tiên diệt thần.

Đơn giản mà nói, đây là một bộ công pháp rèn luyện bản thân, luyện hóa bản thân thành ma đao chém tiên diệt thần, uy thế mênh mông.

Có được bộ công pháp này thì có thể nói sẽ bù đắp được khuyết điểm duy nhất của Trần Độ, đến lúc đó nếu như khoái đao của hắn bị người ta phá vỡ, kẻ địch của hắn sẽ biết trên người Trần Độ còn có một cây đao khác, một thanh ma đao đáng sợ khác!

Sau khi Nhậm Bình Sinh và Trần Độ chọn lựa công pháp xong, Hậu Thổ liền dẫn Nhậm Bình Sinh đi chữa thương trước.

Dù sao vết thương của Nhậm Bình Sinh vẫn còn có chút vướng tay chân, nếu như kéo dài cho dù có là Hậu Thổ thì cũng không có cách nào.

Mà Trần Độ mới vừa đạt được công pháp thì cũng cần đi tu luyện trước mới được, Tô Tín và Vương Ngọc lại cầm một phần mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng của riêng mình trở về cung điện của từng người để bế quan.

Mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng có trợ giúp rất lớn đối với Tô Tín bây giờ, ảnh giới của hắn được tăng quá nhanh, cho nên chuyện này dẫn đến cảm ngộ của hắn không đầy đủ.

Cho dù bây giờ Tô Tín có sức chiến đấu vô song trong các võ giả cùng cảnh giới Dung Thần, nhưng hắn vẫn chưa mò đến cảnh giới Dương Thần.

Mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng có cùng tính chất với Phật Cốt Xá Lợi, Tô Tín có kinh nghiệm hấp thụ Phật Cốt Xá Lợi nên bây giờ việc dung hợp mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng này cũng không phải việc khó gì.

Mảnh võ Chân Võ Pháp Tướng bị Tô Tín luyện hóa thành từng tia sáng bảy màu hòa vào trong cơ thể Tô Tín, lập tức Tô Tín cảm giác được một cảm giác huyền ảo bao lấy bản thân.

Đây là cảm ngộ võ đạo trước đây của cường giả cảnh giới Chân Võ Mạc Thanh Hồi, cũng là sức mạnh thuộc riêng về cường giả cảnh giới Chân Võ.

Đa phần bây giờ Tô Tín cảm thụ được cũng không thể lý giải, cho nên hắn chỉ có thể tạm thời bảo tồn những thứ này trong đầu, chỉ có chờ bản thân đột phá đến một cảnh giới mới thì mới có thể thực sự lĩnh ngộ.

Tô Tín chỉ dùng tầm 10 ngày là đã hoàn thành việc luyện hóa mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng, thời gian còn lại thì Tô Tín đều dùng để tiềm tu.

Nguyên khí trời đất ở Địa Phủ đậm hơn so với các nơi khác nhiều, nếu như không phải sợ rằng bình thường cứ ở mãi trong Địa Phủ sẽ khiến những người khác nghi ngờ thì nhất định Tô Tín sẽ trực tiếp coi Địa Phủ là nơi bế quan tiềm tu của mình.

Nhưng lần này Tô Tín chỉ dùng thời gian chưa tới nửa năm để bế quan tiềm tu thì bị người ta quấy rầy, trên ngọc bội truyền tin có tin tức do Lục Phiến Môn truyền đến, là Thiết Chiến gọi hắn mau chóng trở lại Lục Phiến Môn.

Tô Tín cau mày một cái, bên Thịnh Kinh Thành lại xảy ra chuyện gì ư, sao Thiết Chiến tìm hắn trở về gấp gáp như vậy?

Chắc không phải là chuyện trên giang hồ, Địa Phủ cũng có hệ thống tình báo của riêng mình, nếu có chuyện gì xảy ra liên quan đến hắn trên giang hồ, sẽ có người Địa Phủ tới thông báo cho hắn biết.

Đã không phải là chuyện trên giang hồ, vậy thì chính là chuyện của hắn ở triều đình.

Chương 1307 - Kế hoạch của Cơ Hạo Điển

Thiết Chiến có việc gấp cho triệu kiến nên bên này Tô Tín thông báo trực tiếp với người bên Địa Phủ rồi đi trước về đến thành Thịnh Kinh.

Mà chờ đến Tô Tín vào thành rồi cũng không phát hiện ra có nơi nào xảy ra vấn đề gì, Lục Phiến Môn cũng không yêu cầu người ở trong thành phải giới nghiêm, tất cả mọi thứ vẫn bình thường như mọi khi.

Tô Tín quay về tới tổng bộ Lục Phiến Môn liền đi hỏi Hoàng Bỉnh Thành cùng Tề Long Nhất xem có chuyện gì, nhưng đến ngay cả hai người họ cũng không biết rõ được nguyên nhân là gì, chỉ co Hoàng Bỉnh Thành nhỏ giọng nói:

- Đại nhân, dạo gần đây có chuyện duy nhất có chút bất thường chính là triều đình đã đưa một nhóm người vào trong hoàng cung, mà ngay cả mấy người bên chúng ta cũng không rõ được gốc gác xuất thân từ nơi nào, thế nên bên Lục Phiến Môn đã ém nhẹm việc này lại.

Hoàng Bỉnh Thành với Tề Long Nhất đều là người thân cận đi theo bên người của Tô Tín, đặc biệt là Tề Long Nhất còn là tổng bộ đầu trong thành Thịnh Kinh, xem như là bên cấp cao trong Lục Phiến Môn, ai ngờ đến ngay cả hắn cũng không biết được gốc gác của những người này, có thể hiểu rõ là bên triều đình có ý muốn giấu giếm.

Tô Tín cũng không dừng lại hỏi rõ thêm nhiều mà đi thẳng tới phòng của Thiết Chiến.

- Thiết đại nhân, bên phía triều đình đã xảy ra chuyện gì?

Tô Tín bước vào trong hỏi.

Thiết Chiến hiện cũng không giải quyết công việc mà ngồi tại sau bàn bóp đầu đỡ đau nhức.

Thấy Tô Tín đã tới hắn mới thả lỏng chốc lát:

- Đúng là có chuyện lớn, thế nhưng cũng không biết được đây rốt cuộc là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.

Tô Tín đi qua ngồi đối diện với Thiết Chiến, hỏi:

- Không biết là chuyện tốt hay xấu?

Thiết Chiến gật đầu nói:

- Mấy viên đá phiến trắng ngọc mà ngươi tìm được lúc trước đã bị khám phá ra bí mật ẩn sâu bên trong dưới sự hợp tác của mấy người trong Mật tông cùng với các tông sư pháp trận thuộc triều đình, và đúng là loại đá đó có thể giúp cho nguyên thần của võ giả đạt được sự trường tồn. Thế nhưng những điều kiện đạt được lại khá khó khăn, còn bệ hạ nếu muốn dùng thứ có trong phiến đá bạch ngọc để kéo dài tuổi thọ thì sợ là khó mà có thể thực hiện được.

Tô Tín kinh ngạc nhìn hắn, tuy là trên mặt lộ ra sự ngạc nhiên nhưng thực tế thì hắn cũng như đã có dự liệu từ trước.

Bí mật nằm trong phiến đá bạch ngọc hắn đã biết được từ lâu, tuy nói là trường sinh nhưng thực ra cũng chỉ là một loại pháp môn khác để tu luyện nguyên thần mà thôi.

Chẳng qua nếu muốn tu luyện được nguyên thần thì chính bản thân phải có được nền tảng vững chắc, nếu nguyên thần lực mà không đủ mạnh vậy thì hoàn toàn không có tư cách tu luyện được môn pháp trên mảnh đá phiến trắng ngà kia.

Nhìn khắp toàn bộ giang hồ hiện giờ, có đủ khả năng phù hợp điều kiện tu luyện trên mảnh đá trừ các bậc cường giả cảnh giới Chân võ, mà những người thuộc cảnh giới Dương Thần cũng là số lượng hiếm hoi trên đầu ngón tay

Hơn nữa Chuyển Luân Vương cũng đã nói, nhứng thứ khắc trên mảnh đá bạch ngọc này vốn chỉ là như một bản thiếu hụt, cho dù miễn cưỡng tu luyện thì cũng chỉ tu ra mấy bộ xác khô như bên trong Cửu Trọng Kiếm các, người không ra người quỷ không ra quỷ.

Mà ngay sau khi biết được bí mật ẩn trong mảnh đá bạch ngọc này thì hắn biết ngay việc Cơ Hạo Điển muốn dựa vào mấy thứ này để kéo dài tuổi thọ là việc không có khả năng xảy ra.

Tô Tín nhíu mày nói:

- Hả? Nói vậy là bệ hạ dự định buông tay à?

Thiết Chiến cau mày nói:

- Nếu bệ hạ dự tính dừng tay lại thì đó là một chuyện tốt, nhưng vấn đề ở đây là cơ hội này là cơ hội cuối cùng của bệ hạ, hắn lại không muốn dừng tay.

Mấy ngày hôm trước một người trận pháp sư cấp Hóa Thần trong Cung Phụng đường thuộc Hoàng Gia đã hiến kế cho bệ hạ, hắn nói có người có thể đắp nặn nguyên thân giúp bệ hạ, hỗ trợ hắn đạt được nguyên thần cũng từ đây có thể tu luyện môn pháp trên mảnh đá bạch ngọc.

Cho nên trong khoảng thời gian này bệ hạ vội vàng mà kêu gọi mấy người bọn họ vào cung, đồng thời còn yêu cầu những cường giả trong Lục Phiến môn cùng với quân đội tiến vào cùng bàn bạc sự việc.

Tô Tín nghĩ đến Hoàng Bỉnh Thành nói với hắn trước đó, Cơ Hạo Điển triệu tập vài người kỳ lạ vào kinh, xem ra mấy người đó là nhóm này.

Tô Tín nhấm nháp chén trà trong tay rồi nói:

- Việc này đúng thật là khá phiền tức.

Thiết Chiến cũng gật đầu đồng tình:

- Quả thật là một chuyện rắc rối, nếu như bệ hạ tu tập thành công bí pháp nguyên thần thì việc này là cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì với người dân Đại Chu cả.

Tô Tín cũng coi như là người trong nhà họ Thiết, nên Thiết Chiến không có giấu diếm hắn bất cứ điều gì, nghĩ gì nói nấy.

Thực ra không chỉ riêng mỗi Thiết Chiến, ngay cả những vị cường giả khác sinh sống trong Đại Chu cũng có suy nghĩ gần giống như thế.

Bọn họ trung thành với chính Đại Chu này mà không phải với Cơ Hạo Điển kia.

Đại Chu quật khởi dưới tay Cơ Hạo Điển nhà ngươi, chứng tỏ ngươi có năng lực thì ta quyết trung với ngươi.

Tuy chỉ nhìn bề ngoài Cơ Hạo Điển vốn chỉ là một kẻ vô dụng, nhưng mấy vị cường giả Đại Chu kia lại không có một ai có ý

tưởng đoạt ngôi soán vị cả, lại không ai âm thầm lén lút cấu kết với nhau giở trò quấy phá, nguyên nhân cũng rất đơn giản, bởi vì nếu làm vậy chỉ có nước đẩy Đại Chu vào bờ vực đổ vỡ mà thôi.

Đại Chu có cường giả Chân Võ cảnh, nhưng không phải chỉ có một người, đã thế những người này lại có thực lực gần như sấp xỉ với nhau, bất cứ ai tới quản lý Đại Chu đều sẽ khiến cho kẻ còn lại không chịu phục.

Huống chi nếu thật sự đến Chân Võ cảnh thì chẳng có ai trong số ấy người họ rảnh rỗi thời gian đi tranh quyền đoạt lợi để quản lý mấy việc lông gà vỏ tỏi như thế, cũng giống như Thiếu Lâm tự cùng với Tạo Hóa môn vậy, trên danh nghĩa quản lý với phương trượng là một vị Chân Võ cảnh nhưng thực tế ra thì người thực hiện quản lý lại là một người khác.

Mà Đại Chu hiện giờ cũng là như thế, Lục Phiến môn, quân đội, Cung Phụng đường Hoàng Gia, các thế lực cường giả mảnh nhất hoàng tộc họ Cơ cùng bắt tay tạo thành một liên minh - Đại Chu, Cơ Hạo Điển chính là minh chủ liên minh, có thể điều tiết mâu thuẫn thế lực giữa các nơi, duy trì Đại Chu kéo dài sự cường thịnh qua nhiều năm.

Có thể nói chỉ cần Cơ Hạo Điển thể hiện đầy đủ năng lực mà một vị hoàng đế cần phải có thì các cường giả trải khắp Đại Chu cũng vẫn mãi sẽ luôn trung thành với hắn.

Mà Đại Chu hiện giờ đã không còn là Đại Tấn trước kia, tất cả những kẻ mạnh này đều là thần dân được Đại Tấn bôig dưỡng từ nhỏ, cho nên sẽ ngu trung với hoàng đế Đại Tấn, mà tên hôn quân Đại Tấn dù có muốn làm gì thì họ cũng chỉ biết chấp hành mệnh lệnh.

Mà Đại Chu bây giờ chỉ là một thể được thống nhất từ lợi ích chung của tập thể, chính vì do Cơ Hạo Điển có năng lực nên hắn mới có thể ngồi vững trên bên ngai vàng của hoàng đế.

Nếu như hắn ngu ngốc quá mức, mấy kẻ cường giả ngoài kia trên mảnh đất Đại Chu này cũng không ngại đổi lấy một vị hoàng đế khác, đặc biệt hoàng tộc họ Cơ, tuy bọn họ không có

đủ tư cách kế thừa hoàng đế, nhưng trong việc thay đổi ngôi vị hoàng đế thì vẫn có tiếng nói riêng quyết định.

Theo lý mà nói nếu Cơ Hạo Điển tiếp tục giữ vững lấy ngôi vị hoàng đế thì đó là điều có lợi với những thế lực trong mảnh đất Đại Chu, nhưng xét thực tế thì không phải vậy, nếu Cơ Hạo Điển làm như vậy thì trong vòng không tới một trăm năm Đại Chu sẽ bắt đầu rối loạn.

Mà cũng đừng quên mất một chuyện là Cơ Hạo Điển có rất nhiều con cái nối dõi, nếu hắn vẫn cứ mãi bám chân đứng vững tại vị trí hoàng đế đến một trăm năm thì mấy người con của hắn phải làm thế nào? Có chờ đến gần chết già cũng chưa chắc chờ được đến lúc ngồi lên ngôi vị, cả đám bọn họ cam lòng được sao?

Trừ phi Cơ Hạo Điển ra tay độc ác tàn sát diệt sạch hết những đứa con nối dõi của hắn, chẳng qua nếu cứ như thế thì mấy môn phái giang hồ như Bạch Liên giáo lại khá là vui lòng khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Triều đình rối trong loạn ngoài cũng là thời điểm mà bọn hắn ra tay, đến lúc đó bọn hắn có thể cứu được một hoặc vài vị hoàng tử, cũng đồng thời phân tách Đại Chu ra nhiều mảnh.

Đối với người trong giang hồ mà nói thì một triều đình bị phân chia làm nhiều mảnh mới là cái khiến cho bọn hắn cảm thấy an toàn hơn nhiều so với một triều đình vững mạnh.

Cũng do đó mà những năm gần đây Đại Chu đều luôn tránh bị vấp phải những điểm này, mấy lần trước Cơ Hạo Điển cũng đã phế đi mấy vài vị Thái tử, nhưng cũng cho phép những vị hoàng tử Đại Chu khác tiến vào kinh thành tranh giành vị trí Thái tử, như vậy cũng coi như là để phòng ngừa mấy người hoàng tử này vì tuyệt vọng chờ đợi mà bắt đầu gây rối.

Đây là thường thức, kỳ thật khi nhìn lại các vị hoàng đế trong lịch sử Trung Nguyên mấy đời giữ vững vương vị thì sẽ biết được, trên cơ bản là không có bao nhiêu người sống lâu.

Cho dù có chút tu luyện võ đạo nhưng chỉ chăm chăm dựa vào đan dược mà tích cóp năng lực thì cũng không có khả năng tích lên đến cảnh giới Hóa Thần được, huống chi khi chính

ngươi đang bắt đầu chuyên tâm võ đạo không màng tới chuyện quốc gia đại sự, thì lúc đó sẽ không ít vương thân hoàng thất thậm chí là con nối dõi cũng sẽ âm thầm rục rịch giở trò sau lưng ngươi.

Ngươi không phải là thích tu luyện võ đạo à? Vậy tốt thôi, thoái vị nhường cho ta, còn ngươi thì cứ việc an tâm mà tu luyện đi.

Những chuyện như thế này cũng thường xảy ra trong lịch sử, mà Cơ Hạo Điển lại làm quá cực đoan, khi Đại Chu vẫn còn là một nước nam man nhỏ bé hắn đã tiêu diệt sạch những vị huynh đệ có đủ tư cách thừa kế ngôi vị hoàng đế không còn một mống, nhưng nếu bây giờ hắn tưởng chiếm lấy ngôi vị hoàng đế cả đời thì cũng đừng trách những đứa con của hắn nổi lên những ý tưởng kia.

Tô Tín khó hiểu nói:

- Chẳng lẽ những thế lực khác trong triều đình không có ai tới quan tâm à? Bệ hạ làm việc tùy hứng như thế thì không phải là chuyện tốt gì đối với Đại Chu.

Thiết Chiến lắc đầu nói:

- Còn chưa tới phút chót cho nên sẽ không có ai đứng ra nói đâu, bệ hạ dù sao cũng là bệ hạ, bây giờ thần dân mà đứng ra can ngăn thì cũng không đủ ổn thỏa, đừng nghĩ rằng giữa các thế lực Đại Chu sẽ không có mâu thuẫn.

Lục Phiến môn chúng ta khá gần gũi với bên quân đội, mà Cung Phụng đường Hoàng Gia lại có quan hệ khá thân thiết với hoàng tộc họ Cơ.

Mà trong các thế lực này cũng gần giống vậy, bên trong hoàng tộc họ Cơ cũng có rất nhiều người muốn đứng về phe của bệ hạ, bọn họ tuy là nhánh nhỏ nhưng cũng thuộc về họ Cơ, mà chúng ta từ đầu đến cuối chỉ là người ngoài.

Đi bước nào hay bước nấy, bệ hạ không ngu dốt, hắn hẳn cũng biết được là thế gian hiện giờ trừ bỏ những vị Nhân Hoàng thời xa xưa ra, thì hoàn toàn không có khả năng có lần thứ hai xuất hiện một vị đế vương có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế kéo dài trên mấy trăm năm. Hắn muốn trường sinh cũng được

thôi, nhưng đến lúc đó thì hắn cũng phải nhường ngôi vị cho người khác, lấy nền tảng hiện tại của Đại Chu thì không thể chấp nhận được rối loạn xảy ra lần thứ hai.

Nghe thấy Thiết Chiến nói thế Tô Tín cũng không khỏi thầm lắc đầu, đối với hiểu biết của hắn về vị bệ hạ này thì nếu muốn hắn ta chủ động nhường ngôi là một việc khó còn hơn cả lên trời.

Sự thèm khát quyền thế của ông ta vượt qua tất cả những gì mọi người có thể tưởng tượng được, lúc trước Thái vương cùng Thái tử cũng là con của ông ta nhưng có là sao? Tất cả bọn họ không phải đều bị ông ta phế một cách dễ dàng à.

Tuy nói là hổ dữ không ăn thịt con nhưng vị bệ hạ này có thể làm ra những việc táng tận lương tâm chỉ vì bảo vệ lấy quyền thế chính mình mà giết hại toàn bộ con cái của hắn, thì Tô Tín hoàn toàn tin tưởng vào điểm này.

Lúc này Thiết Chiến đứng dậy:

- Được rồi, trước tiên không bàn về việc này, dù sao lúc này bệ hạ có thể tu luyện được bí pháp trên mảnh đá bạch ngọc hay không thì đó vẫn còn là điều bí ẩn, dù gì thì chính ta cũng chưa từng nghe nói tới trên giang hồ có loại công pháp dị bảo gì có thể cường hóa tinh thần lực của người bình thường đến trình độ ngang bằng cới cường giả cảnh giới Dương Thần. Chuẩn bị nhích người đi cùng thôi, giữa trưa nay bệ hạ muốn triệu kiến chúng ta, ta đi thông báo trước một tiếng cho Liễu Vô Địch với Phương Cửu Nguyên đây.

Tô Tín gật đầu rồi quay người rời đi ngay luôn, trong đầu lại vẫn còn suy nghĩ về việc này.

Thế nhưng cũng không để Tô Tín mất công suy nghĩ quá nhiề, Thiết Chiến cũng đã gọi Liễu Vô Địch cùng Phương Cửu Nguyên đồng hành vào cung chờ đợi.

Đợi đến lúc mọi người bước tới đại điện mới thấy người quân đội đã ngồi nơi đây chờ từ trước, vẫn như trước có thần uy Đại tướng quan Lâm Tông Việt đồng thời còn có Đại tổng quản ba quân Long Hổ, Dũng Sĩ, Phi Hùng.

Tô Tín chờ chừng mười lăm phút, Đại Thế tối thượng sư mang theo hai vị võ giả Dung Thần cảnh cùng đi tới, nhìn thấy mọi người cùng có mặt liền chắp tay thành hình chữ thập cúi chào, im lặng không lên tiếng đứng một bên.

Cuối cùng đi theo Cơ Hạo Điển đến chính là một vị võ giả Dương Thần cảnh thuộc dòng họ Cơ của hoàng tộc đồng thời còn có mối liên hệ sâu xa với bên Cung Phụng đường, nhìn vẻ ngoài của hắn làm Tô Tín có cảm giác mơ hồ quen mắt, hẳn là một vị võ giả thành danh nào đó trên giang hồ, thế nhưng Tô Tín vẫn có chút mơ hồ, không nhớ rõ là ai.

Chương 1308 - Tả Đạo Minh

Lúc này sắc mặt Cơ Hạo Điển khá tốt, vốn dĩ Cơ Hạo Điển thường mang chút mệt mỏi bệnh tật quanh người, thế nhưng bây giờ hắn lại có chút hồng hào hưng phấn hiện rõ trên nét mặt, hoặc có lẽ viên đá này mang tới hy vọng trường sinh cho hắn, cũng vì thế mới khiến cho tâm bệnh của Cơ Hạo Điển có chuyển biến phần nào.

Cơ Hạo Điển nhìn mọi người đứng phía dưới cười nói:

- Các vị ái khanh hẳn cũng biết lần này ta gọi mọi người đến làm gì, bí mật ẩn giấu bên trong viên đá bạch ngọc này đã được Trận đạo tông sư cùng vài vị thượng sư Mật Tông của Đại Chu chúng ta cùng hợp tác khám phá ra, việc này cũng coi như là một lần nâng cao thực lực của Đại Chu ta.

Tuy nghe được Cơ Hạo Điển nói mấy lời kia nhưng trong lòng bất kỳ ai trong số những người đứng phía dưới đều không nghĩ như thế.

Việc Đại Chu đã nghiên cứu ra được những bí mật ẩn giấu bên trong viên đá bạch ngọc thì bọn họ cũng biết, mà tất cả đứng đây còn là những người cầm quyền chân chính trong Đại Chu nên bí mật bên trong là gì họ cũng biết được rõ.

Thế nên bọn họ cũng chẳng có chút dao động nào với cái phương thức trường sinh kéo dài hơi tàn kia.

Huống chi trường sinh này cũng không đại biểu là sẽ không chết, khi xưa mấy cái xác khô trong Cửu Trọng Kiếm các có

thể sống lâu dài đến thế là vì không có ai có thể giết chết bọn chúng, mà ở cái nơi hoang vắng trống rỗng đấy cũng chẳng có thứ gì để mà có thể tranh giành với nhau, nên bọn chúng mới sống được đến gần chục ngàn năm.

Mà để đến bây giờ, trong số những người bọn họ nếu có ai dùng loại phương pháp này mà đạt tới cảnh giới trường sinh, trước không nói đến việc họ có chấp nhận được từ bỏ lực lượng mạnh mẽ mà họ tu luyện gần cả một đời mới có được này hay không đã, chỉ riêng kẻ thù của chính họ nếu biết được kẻ địch của chính mình đã từ những kẻ mạnh gần như đứng đầu này biến thành mấy tên phế vật chỉ biết luyện nguyên thần để kéo dài chút hơi tàn thì có thể khẳng định rằng mấy tên địch thủ kia nhất định sẽ dùng mọi biện pháp để đưa bọn họ vào chỗ chết.

Trừ phi ngươi tìm được một nơi nào đó không có người sống và chấp nhận sống lay lắt cả đời ở đó không đi ra, nếu không thì dù có sống được đến hơn chục ngàn năm thì ngay sau đó cũng sẽ có khả năng bị người chém chết.

Chẳng qua nếu mà làm thật như thế thì bọn hắn cũng thà tự sát đi còn hơn, sống lay lắt qua ngày tại một nơi khỉ ho cò gáy nào đó không bước ra ngoài thì chính như vậy mới đúng là sống không bằng chết.

Cho nên cái cách trường sinh như thế này đối với họ mà nói thì yếu đến không thể chấp nhận được, và nó cũng chỉ có tác dụng với Cơ Hạo Điển mà thôi.

Hắn là hoàng đế Đại Chu, vây xung quanh hắn luôn có những người tài ba bảo vệ cho nên hắn đương nhiên sẽ không sợ bị đối thủ trả thù.

Huống hồ với bộ dạng lúc này của hắn cũng chẳng tốt đẹp hơn bao nhiêu so với chuyển hóa thành nguyên thần thuần khiết, vẫn như ma ốm, thậm chí một người bình thường cũng có thể giết chết Cơ Hạo Điển.

Nhìn tất cả những người đang đứng dưới đại điện, Cơ Hạo Điển chuyển mắt nhìn về phía Tô Tín, cười nói:

- Trên giang hồ ai ai cũng nói ngươi thích gây chuyện, bây giờ gặp mặt cảm thấy quả đúng thế thật, hiện giờ mới qua có bao lâu mà thứ tự sắp xếp của ngươi trên Địa bảng đã lên một nấc, ai không biết rõ còn tưởng triều đình chúng ta thiên vị người bên trong nữa.

Hiện tại Cơ Hạo Điển có ấn tượng khá tốt với Tô Tín, bởi vì không có Tô Tín thì hắn sẽ không chiếm được tám viên đá bạch ngọc kia, mà không chiếm được tám viên đá kia cũng đồng nghĩa với việc hắn không có được phương pháp trường sinh nên điều này đối với Cơ Hạo Điển mà nói thì Tô Tín là người có công lớn nhất trong chuyện này.

Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Địch đứng bên dưới cũng thầm lắc đầu, trong lòng lại càng tuyệt vọng.

Cơ Hạo Điển không bao giờ có thái độ như thế này với bọn họ, hắn chỉ có khi nào nói chuyện với những cường giả Dương Thần cảnh trở lên mới lấy thái độ ngang hàng mà đối đãi, bây giờ Tô Tín mặc dù chì Dung Thần cảnh nhưng cách đối xử của Cơ Hạo Điển cũng chẳng khác với khi gặp võ giả Dương Thần cảnh là bao.

Tô Tín chắp tay cười trả lời:

- Bệ hạ nói đùa, cũng chỉ nâng lên có một nấc mà thôi, không đánh để nhắc tới.

Tô Tín nói vậy cũng không phải là khiêm tốn, cho dù là đối với hắn hay là đối với những võ giả khác trên giang hồ, thứ tự trên Địa bảng của Tô Tín chỉ nâng lên một nấc cũng còn chưa đủ để nhắc tới.

Dù sao trước kia vị trí trên Địa bảng của Tô Tín thường là một lần nâng lên vài nấc, hơn nữa chiến tích lại cao đến kinh ngạc, mà hiện giờ chỉ nâng có một nấc thì đúng thật là không có gì đáng để người trong giang hồ phải ngạc nhiên.

Thậm chí bây giờ mọi người còn để mắt về việc vì sao Tô Tín lại trợ giúp hội anh hùng hơn.

Phải biết cách làm việc của Tô Tín với Hội anh hùng là hai mặt cực đoan, có thể nói là hai bên cùng đụng mặt nhau chưa nhào vào đánh nhau đã là may lắm rồi.

Kết quả tới lúc bảy bang cùng với ba phái khác cùng thi nhau quay mặt phản bội, thì Tô Tín lại đứng về phía Hội anh hùng, còn hiên ngang lẫm liệt đứng ra răn dạy nhóm người ba phải kia, việc này quả thật là thế giới to lớn không gì không có thể xảy ra.

Mọi người thậm chí còn nghi ngờ khi đó Tô Tín có phải bị bỏ bùa rồi hay không, hay là bị thánh mẫu nhập vào người, bằng không làm sao mà hắn lại có thể có những hành động khó có thể hiểu được như vậy?

Khen ngợi Tô Tín vài câu rồi Cơ Hạo Điển quay qua nhìn mọi người nói:

- Trẫm vốn dĩ cho rằng bí pháp trên mảnh đá trắng ngọc kia là thứ trẫm không thể sử đụng được, may mà lần này Nam ái khanh đã mời mấy vị sư huynh của hắn tới đây, bọn họ nắm chắc có thể giúp tu vi nguyên thần của Trẫm tăng lên tới cảnh giới yêu cầu để có thể tu luyện được bí pháp này, thế nhưng còn có vài thứ yêu cầu thiết yếu cần có, cho nên muốn chư vị có mặt tại đây giúp đỡ một phen.

Nói xong, Cơ Hạo Điển vỗ tay cho gọi vài tên võ giả có khí tức không mấy mạnh mẽ bước từ phía sau ra trước điện.

Người bước ra đầu tiên mặc một bộ áo bào màu đen, nhưng dáng người lại nhỏ gầy, khuôn mặt đáng khinh, tu vi chỉ tới cảnh giới Hóa Thần.

Hắn liền nghĩ ngay tới vị này hẳn là trận pháp sư mà Cơ Hạo Điển đã nhắc tới tên Nam Hằng, chính là dạng trước giờ khó mà có thể lọt vào mắt trong số hàng trăm ngàn người cung phụng Đại Chu nhất.

Trận pháp sư tại Đại Chu đạt cảnh giới Hóa Thần không nói là tìm đâu cũng có, nhưng ít nhất cũng có tầm vài chục người, mà vị Nam Hằng này lại là nằm trong dạng không được để mắt tới nhất.

Về gốc gác của hắn, người khác có thể không biết rõ nhưng Lục Phiến Môn lại biết đến tường tận.

Người này vốn là học đồ bị Thiên Cơ cốc đuổi đi, thời thanh niên đã từng phải lòng con gái của một vị trưởng lão của Thiên

Cơ cốc, nhưng tài năng về trận đạo cùng với võ đạo đều đạt tầm trung không mấy xuất sắc nên vị trưởng lão kia cũng không coi trọng hắn cũng vì thế mới gả con gái mình cho một thanh niên tài giỏi khác.

Vì thế Nam Hằng tức không kìm được mà bày sát trận cùng với độc trận ngay xung quanh gian phòng đúng ngày kết hôn mà hai người kia tổ chức, thế nhưng bởi vì tu vi trận pháp của hắn còn kém nên pháp trận được bày ra vừa mới bắt đầu khởi động đã bị người phát hiện ra kịp thời ngăn cản, nhưng hai người kia tuy chưa chết nhưng cả đời này cũng bị phá hủy tất cả.

Từ này về sau toàn bộ Thiên Cơ cốc dốc toàn lực đuổi giết Nam Hằng, sau cùng bị dồn ép đến mức ẩn náu hoàn toàn mới thoát được một kiếp, tiếp sau lại gia nhập vảo triều đình cũng trốn tránh mãi cho tới bây giờ.

Nói thật Tô Tín cũng chẳng thèm để mắt tới người này, một loại của kẻ đê hèn vô dụng.

Theo đuổi không được liền muốn giết người ta, đây là hành vi điển hình của một kẻ tiểu nhân.

Nếu hắn nhẫn nhịn cho tới lúc thực lực lớn mạnh rồi mới ra tay giành lại quyền, cướp lấy vị trí cầm quyền quản lý của Thiên Cơ cốc rồi tới lúc đó báo thù cũng không muộn, mà đó cũng coi như thủ đoạn trí dũng kiệt xuất.

Nhưng cuối cùng thì hắn vẫn không thể chờ đợi được mà ra tay làm ác, kết quả là giết không được người còn chọc đến thân bại danh liệt chật vật chạy trốn, người như thế thì thành sự không có bại sự có thừa, lúc trước Thiên Cơ cốc không giết hắn cũng coi như là hắn mạng lớn gặp may.

Bây giờ Nam Hằng hiện diện trước mặt Cơ Hạo Điển cũng được coi như là một người được hoàng thượng tin dùng thế nhưng giờ lại mang cái dáng vẻ đắc chí của kẻ tiểu nhân, như vậy càng làm mọi người cảm thấy phản cảm vô cùng.

Mà những người đi theo sau Nam Hằng chỉ mặc một màu đen, khuôn mặt u ám, từ trên người phả ra hơi thở kỳ quái.

Những người này mạnh thì có tu vi Dung Thần cảnh, yếu thì cũng là võ giả Hóa Thần cảnh, gốc gác của bọn họ cũng được Thiết Chiến nói trước cho Tô Tín nghe một lần.

Những người này đều nằm trong Tả đạo bát môn, thế nhưng bọn họ lại cùng là những học đồ bị tả đạo bát môn vứt bỏ, hay còn được gọi là Tả Đạo Minh.

Trong Tả Đạo Minh có người thuộc Thiên Cơ cốc, Mặc môn, Dược Vương cốc chiếm nhiều nhất, bởi vì trong ba môn phái này sức chiến đấu võ giả yếu nhất trong Tả đạo Bát môn, nếu các môn phái khác xuất hiện phản đồ thì bọn họ có thể sẽ bị diệt trừ ngay tại chỗ, mà với ba môn phái này lại khá là khó khăn.

Cũng ví dụ giống như Nam Hằng, lúc mà hắn trốn tránh Thiên Cơ cốc kỳ thật tu vi chỉ đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, mà kết quả là cho dù chỉ có như vậy mà Thiên Cơ cốc cũng bị hắn chạy thoát được, vậy cũng có thể rõ được chiến lực phòng thủ của Thiên Cơ cốc yếu ớt đến nhường nào.

Hơn nữa đệ tử trong ba môn phái này thích nghiên cứu mấy thứ kỳ quái lại còn là cấm kỵ nữa, một khi bị bọn họ tông môn phát hiện thì chỉ có kết cục bị tiêu diệt ngay tức khắc nên những tên học đồ bị đuổi này cũng chuẩn bị sẵn tinh thần để chạy trốn rồi.

Ví dụ như Thiên Cơ cốc thích nghiên cứu một ít thứ thuộc ma đạo, trận pháp tà đạo cùng với một ít thứ bị cấm từ thời xưa, mà những tên đệ tử của Mặc môn lại vứt bỏ lấy từ bi thiện lương, thậm chí còn xảy ra chuyện bắt người sống để luyện chế cơ quan vũ khí.

Mà Dược Vương cốc vốn là nơi luyện chế đan dược cứu chưa lấy người, thế mà lại có vài người chế thuốc độc để giết người, đương nhiên cũng đã bị Dược Vương cốc xua đuổi.

Những người này sau khi chạy ra khỏi tông môn thì tự phát tụ tập lại với nhau rồi tạo thành một nơi gọi là Tả Đạo Minh, nơi này không lập ai làm minh chủ cả, chẳng qua chỉ là một vài tên học đồ bị sư môn vứt bỏ cũng chung chí hướng mới tụ lại

cùng nơi để hợp tác với nhau chỉ mong bảo vệ được mạng mình.

Tất nhiên là cũng có liên quan tới hướng nghiên cứu của bọn hắn, Mặc môn, Thiên Cơ cốc cùng Dược Vương cốc có một vài nơi nào đó cũng được coi như là có chung nhận thức, cho nên trong Tả đạo Bát môn thì ba môn phái này có mối quan hệ với nhau tốt nhất, lúc thường cũng sẽ bù đắp cho nhau, hai bên cùng hợp tác nghiên cứu.

Bây giờ mấy tên học đồ bị đuổi khỏi tông môn bọn họ cũng như thế, bởi vì nghiên cứu của mỗi người đều có hướng đi chung cho nên cũng liên hợp với nhau nhích lại cùng một nơi để tiện giao lưu trao đổi.

Thế nhưng tay Nam Hằng này cũng không phải là người của Tả Đạo Minh.

Lúc trước hắn bị Thiên Cơ cốc truy đuổi đến cùng trời cuối đất, lên trời không được mà xuống đất cũng không xong thì cũng từng có ý định gia nhập vào Tả Đạo Minh, thế nhưng Tả Đạo Minh lại chê thực lực của hắn quá thấp yếu, hơn nữa nhân phẩm của hắn còn có không ra sao, cho dù là mấy tên học đồ bị tông môn xua đuổi như bọn hắn cũng khinh thường nhận vào nên Tả Đạo Minh khi đó cũng từ chối không cho hắn gia nhập.

Nhưng Nam Hằng lại có một người sư huynh là người của Tả Đạo Minh, cho nên hắn cũng đành mặt dày mày dạn hỏi dò một chút thông tin nơi này cũng từ đó biết được một ít chi tiết của Tả Đạo Minh.

Cho nên lần này vừa nghe được Cơ Hạo Điển yêu cầu một cách học nhanh để nâng cao tinh thần lực của bản thân để có thể hóa thành nguyên thần thì Nam Hằng nghĩ tới đầu tiên chính là Tả Đạo Minh.

Hắn làm người trung gian giúp Cơ Hạo Điển lôi kéo người Tả Đạo Minh tới đây, lần này hắn cũng lập cái công to, có thể vênh váo đứng trước mặt mấy tên võ giả Tả Đạo Minh, cho mấy tên kia khỏi dùng ánh mắt “thật xấu mặt khi làm bạn với ngươi” mà trước đây luôn như vậy nhìn hắn.

Dù sao những người Tả Đạo Minh này cũng là kẻ bị tông môn từ chối, cho dù có thực lực cao thì cũng khó mà đạt được một ít tài liệu cao cấp.

Nhưng mấy thứ này ở trong triều đình lại không hề thiếu, thế nên dưới sự mê hoặc dụ dỗ của Nam Hằng mấy người trong Tả Đạo Minh cuối cùng cũng gật đầu đồng ý sử dụng nhưng thành quả nghiên cứu của chính mình để giúp Cơ Hạo Điển tăng lên tu vi về tinh thần. Nhưng cái giá để đạt được trao đổi này là triều đình phải trả cho bọn họ một số lượng lớn tài nguyên vật liệu, đầy đủ cho chính bọn họ sử dụng một thời gian mà không lo thiếu thốn.

Chương 1309 - Nhiệm vụ hóc búa

Cơ Hạo Điển nói với đám người Tả Đạo Minh:

- Các vị, hiện giờ tất cả cường giả của Đại Chu ta đều ở đây, các vị muốn gì thì có thể nói với bọn họ. Chỉ cần là thứ mà Đại Chu có trẫm đều có thể cho các ngươi. Thứ Đại Chu không có, trẫm cũng có thể cho các ngươi!

Lời nói này của Cơ Hạo Điển quá sức ngang ngược. Thế nhưng trên thực tế hắn quả thật có tư cách để ngang ngược.

Hiện giờ thực lực của Đại Chu tuyệt đối có đủ năng lực để nói những lời này. Đương nhiên nếu như Đại Chu làm như vậy thì sẽ đắc tội với vô số tông môn trong giang hồ, thậm chí sẽ khiến cho toàn bộ giang hồ náo loạn, vì vậy hiện giờ chưa có đủ cơ hội và cái cớ Đại Chu sẽ không dễ dàng ra tay.

Hiện tại vừa mới nghe Cơ Hạo Điển nói lời này, đám đông có mặt ở đây đều cau mày. Tên Cơ Điển Hạo này thật sự vì sự trường sinh của mình mà không thèm cố kỵ gì nữa hay sao?

Trong Tả Đạo Minh có một vị võ giả trung niên có hai cọng ria mép, sắc mặt trầm trọng bước ra nhàn nhạt nói:

- Những thứ Đại Chu có ta đều đã đưa danh sách cho bệ hạ cả rồi. Chỉ có điều những thứ tiếp theo lại khá khó lấy được, vì vậy vẫn cần các vị ra tay.

Cơ Hạo Điển hỏi:

- Là thứ gì?

Vị võ giả kia lạnh giọng nói:

- Rất đơn giản, chúng ra chỉ thiếu ba thứ nữa mà thôi. Thứ nhất là một võ giả cảnh giới Dung Thần đã bị phế bỏ toàn bộ tu vi. Tiếp nữa là một viên Sinh Linh đan, đan dược bí truyền của Phương Tiên đạo môn ngoài hải ngoại. Còn một thứ cuối cùng chính là chí bảo truyền thừa Ngưng Thần hoa của Dược Vương cốc.

Ba vật này chính là nền tảng của bí thuật chúng ta sẽ dùng. Võ giả cảnh giới Dung Thần tuy tu vi đã bị phế, thế nhưng nguyên thần thì vẫn còn đó. Bệ hạ không phải là võ giả cảnh giới Hoá Thần, không có dấu hiệu Hóa Thần thì cho dù tinh thần lực có mạnh hơn đi chăng nữa thì cũng không thể chuyển hoá thành nguyên thần. Bởi vậy cần có một vi võ giả cảnh giới Dung Thần có dấu hiệu Hóa Thần rõ rệt để tiến hành cấy ghép.

Mà Sinh Linh đan của Phương Tiên đạo môn lại là đan dược chứa sinh cơ nồng đậm nhất trong thiên hạ. Người thường uống vào có thể kéo dài tuổi thọ đến trăm năm, cho dù là các võ giả cảnh giới Tiên Thiên có chút tu vi nhất định thì cũng có thể kéo dài tuổi thọ thêm hai ba chục năm. Hiện giờ thân thể bệ hạ quá yếu ớt, nhất định phải dùng Sinh Linh đan để cường hóa sinh cơ trong cơ thể trước rồi mới có thể cấy ghép dấu hiệu Hóa Thần.

Mà Ngưng Thần hoa của Dược Vương Cốc lại chính là chí bảo để ngưng luyện nguyên thần. Bệ hạ dù sao cũng không phải là võ giả cảnh giới Dung Thần chân chính, cho dù có cấy ghép dấu hiệu Hóa Thần thì cũng không thể không chế được luồng sức mạnh này. Vì vậy nhất định phải dùng Ngưng Thần hoa để cố định nguyên thần, tiện thể nâng cao tu vi của nguyên thần. Chính vì lý do đó ba vật này đều là những thứ quan trọng nhất, cũng không thể thay thế được.

Sắc mặt của mọi người đang có mặt đều biến đổi. Lòng tham của đám người này quả thật không nhỏ chút nào.

Những thứ mà bọn chúng nhắc tới kia đều là những sự tồn tại có thể xem như chí bảo vậy. Sinh Linh đan của Phương Tiên

đạo môn kia luyện chế cực kỳ khó khăn, thậm chí mấy trăm năm còn khó có được một viên.

Hiện giờ nghe nói số lượng Sinh Linh đan trong Phương Tiên đạo môn còn chưa đến ba viên.

Hơn nữa trong Phương Tiên đạo môn vật kia không phải dùng để cho người ta kéo dài sinh mệnh mà là dùng để làm thuốc trị thương cực phẩm.

Sinh cơ bên trong Sinh Linh đan này cực kỳ mạnh mẽ. Người thường uống vào có thể kéo dài trăm năm tuổi thọ. Thế nhưng nếu để cường giả cảnh giới Dương Thần hoặc Chân Võ uống vào, tuy không thể kéo dài tuổi thọ thì cũng có thể cứu họ một mạng trong những thời khắc quan trọng.

Lúc trước khi Cơ Hạo Điển bị hành thích Đại Chu đã phái người đến Phương Tiên đại môn cầu Sinh Linh đan này, kết quả là bị từ chối.

Sau đó đợi đến khi Đại Chu bình định thiên hạ, triệt để trở thành bá chủ của Trung Nguyên rồi, Đại Chu lại phái người đến Phương Thiên đạo môn cầu Sinh Linh đan này, thế nhưng vẫn tiếp tục bị từ chối.

Mà lần này Cơ Hạo Điển lại nhất định phải lấy được Sinh Linh đan này, vì vậy Cơ Hạo Điển chắc chắn sẽ dùng đến những chí bảo trong Tàng Bảo khố của Đại Chu để đổi cộng thêm dùng sức mạnh cường đại để uy hiếp. Dù sao tiến hành hai cách cùng lúc, bọn họ nhất định phải lấy được Sinh Linh đan của Phương Tiên đạo môn về tay!

Hơn nữa không chỉ Sinh Linh đan, Ngưng Thần hoa của Dược Vương cốc cũng là như thế. Đây là một loại kỳ hoa ở Tây Vực, trước kia đã tuyệt chủng rồi. Thế nhưng sau đó đệ tử của Dược Vương cốc lại ngoài ý muốn phát hiện ra một hạt giống rồi mới bắt đầu nuôi loại Ngưng Thần hoa này.

Chỉ có điều Ngưng Thần hoa này sinh trưởng khó khăn dị thường. Người của Dược Vương cốc dùng thời gian trăm năm mới có thể khiến Ngưng Thần hoa hoàn toàn nở rộ. Sau đó lại đợi thêm mười mấy năm nữa Ngưng Thần hoa mới kết hạt, đó mới là lúc bọn họ thật sự thu hoạch Ngưng Thần hoa.

Đến khi ấy có lẽ Dược Vương cốc cũng sẽ không để ý mà bán cho Đại Chu một cây, thế nhưng vấn đề là hiện tại Cơ Hạo Điển có thể đợi được hơn chục năm nữa hay sao?

Vì vậy Dược Vương cốc này cũng phiền phức chẳng kém gì Phương Tiên đạo môn.

So với hai thứ này thì việc cần một võ giả cảnh giới Dung Thần đã bị phế võ công ngược lại khá là đơn giản.

Trên giang hồ tuy ít nhưng cũng không phải không có những tán tu xuất thân là cảnh giới Dung Thần. Đại Chu chỉ cần làm kín đáo một chút, để cường giả cảnh giới Dương Thần ra tay thì hoàn toàn có thể hủy diệt một võ giả tán tu cảnh giới Dung Thần.

Làm vậy tuy rất không thỏa đáng, thế nhưng chỉ cần không bị những tông môn võ lâm ở bên ngoài kia biết là được, nếu không bọn chúng sẽ bắt đầu lải nhà lải nhải quả thật phiền nhiễu vô cùng.

Ba thứ Tà Đạo minh muốn có được trừ cái cuối cùng khá là dễ lấy ra thì những thứ còn lại đều là phiền toái, hơn nữa còn là phiền toái lớn.

Phương Tiên đạo môn đứng trong hàng ngũ bốn đạo môn lớn nhất. Chỉ có điều Phương Tiên đạo môn từ sớm đã vứt bỏ cơ nghiệp ở Trung Nguyên, xây dựng một Phương Tiên đảo ở hải ngoại, nghe nói phát triển cũng rất hưng thịnh.

Hơn nữa đảo Phương Tiên ở tít ngoài khơi xa, hoàn toàn có thể không thèm để ý đến thế lực của Đại Chu. Đại Chu của các người tuy rằng mạnh, thế nhưng có thể dồn toàn lực ra tay đánh đến chỗ chúng ta nơi cách xa cả đại dương bao la hay sao?

Vì vậy lúc trước sau khi Cơ Hạo Điển đến Phương Tiên đạo môn cầu Sinh Linh đan bị từ chối hắn cũng không thẹn quá hóa giận mà sai người vượt biển tiêu diệt Phương Tiên đạo môn, bởi vì điều này không thực tế chút nào.

Cũng chính bởi vì thế, độ khó của lần Đại Chu giao dịch Sinh Linh đan này cũng rất lớn. Cơ Hạo Điển chỉ có thể chuẩn bị

hai tầng, giao dịch nặng lãi còn cộng thêm dùng thực lực để cưỡng ép.

Cơ Hạo Điển nghĩ ngợi rồi nói:

- Lâm tướng quân, lần này sẽ do ngươi dẫn theo các tinh anh trong quân đến Tiên đảo một chuyến. Trước khi đi hãy đến bảo khố của hoàng thất chọn ra vài món chí bảo, nhất định phải là những thứ quý giá hơn Sinh Linh đan kia. Lần này nếu có thể giao dịch thành công thì các ngươi cứ giao dịch bình thường, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ thì nhất định không được đụng đến binh đao.

Lâm Tông Việt chắp tay nói:

- Xin tuân theo lời dặn dò của bệ hạ.

Thật ra trong lòng Lâm Tông Việt không hề muốn đi chuyến này. Thế nhưng hiện giờ Cơ Hạo Điển thậm chí đã hạ mệnh lệnh, hắn lại không thể không đi một chuyến.

Với tính cách của Lâm Tông Hạo, hắn vẫn quen dùng cây thương trong tay để giải quyết vấn đề.

Cơ Hạo Điển quay người nói với Cơ Huyền Viễn:

- Hoàng thúc, lần này sẽ do người dẫn theo người ra tay hủy đi một võ giả cảnh giới Dung Thần rồi đưa hắn đến thành Thịnh Kinh. Danh tiếng của người ở trong giang hồ không quá nổi bật, cho dù là bị người khác phát hiện thì cũng dễ che đậy hơn.

Cơ Huyền Viễn tuy là một võ giả cảnh giới Dương Thần, thế nhưng vì hắn là hoàng tộc họ Cơ nên nhiều năm như vậy nơi duy nhất mà hắn lộ mặt chính là trong trận chiến khi Đại Chu tiêu diệt Đại Tấn năm ấy. Hơn nữa ngay sau đó hắn cũng lập tức tiến vào trong trạng thái ẩn tu, gần đây nhất chẳng qua cũng chỉ ra tay một lần trong trận chiến trên núi Ngô Đồng.

Bởi vậy nên trên giang hồ danh tiếng của hắn không hề lộ rõ. Nếu như hắn cởi một thân mãng bào vàng kim kia xuống thì có lẽ sẽ chẳng có ai nghĩ hắn và Đại Chu có quan hệ với nhau, vì vậy để hắn đi làm chuyện này có thể nói là vô cùng thích hợp.

Hiện giờ vẫn còn nhiệm vụ cuối cùng, Cơ Hạo Điển lại rất tự nhiên mà quẳng nó cho Tô Tín.

- Cường giả dưới trướng trẫm tuy không thiếu, thế nhưng mưu nhân mưu sự xuất sắc nhất vẫn là Tô Tín Tô ái khanh đây. Đến cả cái gì mà tam tộc lánh đời Ninh Viễn Đường Tô gia cũng đều bị Tô Tín ngươi mưu đoạt được thì ắt hẳn một đóa kỳ hoa của Dược Vương cốc cũng sẽ không thành vấn đề.

Có điều trẫm chỉ yêu cầu ngươi một chuyện, đó chính là đừng có làm lớn chuyện lên. Dù sao thực lực của Dược Vương cốc tuy không mạnh nhưng địa vị lại có chút mẫn cảm. Thế nhưng ngươi yên tâm, Lục Phiến Môn sẽ toàn lực phối hợp với ngươi trong nhiệm vụ lần này. Ngoại trừ Thiết Chiến phải ở lại bảo vệ tổng bộ tại thành Thịnh Kinh ra thì Phương Cửu Nguyên, Liễu Vô Tiền và còn có một bộ phận nhân thủ của Lục Phiến Môn còn lại đều sẽ do ngươi điều khiển.

Ánh mắt Cơ Hạo Điển sáng quắc, nhìn chằm chằm vào Tô Tín ra vẻ trẫm rất là xem trọng ngươi đó.

Trên mặt Tô Tín không hề lộ ra chút tình cảm nào. Hắn chỉ đứng ra chắp tay, trầm giọng nói:

- Thần tuân chỉ.

Lúc này tuy trên mặt không tỏ vẻ gì, thế nhưng ở trong lòng Tô Tín đã mắng Cơ Hạo Điển đến thừa sống thiếu chết.

Trong số ba nhiệm vụ thì nhiệm vụ này của hắn có thể nói chính là nhiệm vụ khó nhất.

Để người của hoàng tộc họ Cơ đi giải quyết một tên võ giả cảnh giới Dung Thần xuất thân tán tu, chuyện này cực kỳ đơn giản, thậm chí chỉ một mình Cơ Huyền Viên là có thể hoàn thành.

Để Lâm Tông Việt đắt theo cường giả trong quân đội đi giao dịch Sinh Linh đan, chuyện này tuy khó nhưng chắc cũng chẳng có vấn đề gì.

Lần này Cơ Hạo Điển đã bỏ ra vốn lớn, chuẩn bị dùng một vài bảo vật cùng giá trị thậm chí còn quý báu hơn Sinh Linh đan

để trao đổi. Lại cộng thêm một vị cường giả trong quân đội áp trận, tin chắc rằng Phương Tiên đạo môn rất khó mà từ chối.

Dù sao Sinh Linh đan của bọn họ tuy quý giá nhưng lại cũng không phải loại thần dược sắp tuyệt chủng gì. Thông thường mà nói cách một hai trăm năm sau bọn họ vẫn có thể tích cóp được vật liệu để luyện chế thêm một viên, sẽ không đến mức sống chết với triều đình vì nó. Hơn nữa lần này triều đình cũng rất có thành ý.

Thế nhưng trong ba nhiệm vụ này cái hố nhất chính là nhiệm vụ của hắn.

Ngưng Thần hoa gì gì đó kia vốn đã tuyệt chủng rồi. Lúc này Tô Tín hắn lại mở miệng muốn lấy cây Ngưng Thần hoa cuối cùng của Dược Vương cốc đi, thái độ của Dược Vương cốc là hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

Trừ khi Tô Tín có thể lấy ra thứ bảo vật nào đó có thể sinh ra lợi nhuận liên tục không dứt, nếu không Dược Vương cốc tuyệt đối sẽ không nhượng bộ.

Thế nhưng đáng tiếc loại chí bảo cấp bậc này đến Đại Chu cũng không có, vì vậy chỉ có thể để cho Tô Tín tự mình đi mưu đoạt Ngưng Thần hoa kia theo lời của Cơ Hạo Điển mà thôi.

Điều quan trọng nhất chính là mưu đoạt thì cứ mưu đoạt đi, dù sao thì Tô Tín cũng đã làm loại chuyện này không phải chỉ một hai lần rồi. Thế nhưng vấn đề là ở chỗ lần này Cơ Hạo Điển rõ ràng là có thực lực để chèn ép lại bảo hắn không được làm lớn chuyện, điều này khiến Tô Tín có chút bất lực.

Chỉ có điều Tô Tín cũng hiểu được ý của Cơ Hạo Điển. Đừng thấy thực lực của Dược Vương cốc không mạnh, thậm chí đến một võ giả cảnh giới Dương Thần cũng không tìm ra, thế nhưng thực lực mà Dược Vương cốc này đang ẩn tàng cũng không hề yếu.

Mấy năm gần đây Dược Vương cốc thông qua việc luyện chế đan dược cho các tông môn thế lực lớn cộng thêm cứu vô số người mà đã kết được không ít thiện duyên.

Những thiện duyên này không giống với ân tình ở Anh Hùng hội đã qua đến vài trăm năm kia. Những người đã chịu ân huệ của Dược Vương cốc đều còn tại thế, hơn nữa cũng không ít người có thực lực cường đại ngồi ở vị trí cao.

Nếu như Tô Tín dám làm căng với Dược Vương cốc thì thật sự sẽ chọc ra chuyện lớn, cho dù Cơ Hạo Điển một lòng muốn trường sinh cũng không dám làm như vậy.

Bởi vậy lần này hắn mới đưa người có năng lực mạnh nhất trong mắt hắn là Tô Tín ra, để Tô Tín đi thực hiện nhiệm vụ này. Còn về cuối cùng Tô Tín dùng kế hoạch gì để đem Ngưng Thần hoa về thì hắn chẳng quan tâm. Hắn là hoàng đế, vì vậy hắn chỉ quan tâm đến kết quả.

Chương 1310 - Người ngoài

Cơ Hạo Điển ném cho Tô Tín một nhiệm vụ khó giải quyết như thế, điều này làm cho Tô Tín khẽ mắng hắn ở trong lòng, đồng thời cũng thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Quá xuất sắc cũng không phải một chuyện tốt, đó cũng không phải là do Tô Tín tự kỷ, mà là ở trong tất cả mọi người tại đây thì cũng chỉ có Tô Tín là có kinh nghiệm trong việc xử lý loại chuyện này.

Thực lực của Dược Vương Cốc cũng không mạnh, nếu thật sự muốn ra tay thì ở đây lại có không ít võ giả cảnh giới Dương Thần, tùy tiện phái một người trong đó cũng có hiệu quả hơn so với Tô Tín, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại không thể trực tiếp sử dụng bạo lực, chuyện này cần phái Tô Tín vào sân.

Mà lúc này, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền đứng sau lưng Tô Tín cũng cúi đầu, sắc mặt cũng vô cùng xấu.

Bọn họ cũng không phải là kẻ ngốc, đương nhiên có thể nhìn ra chỗ khó giải quyết của nhiệm vụ này.

Đương nhiên, chuyện khiến cho bọn họ khó chịu hơn là do lời nói của Cơ Hạo Điển, rõ ràng là đặt bọn họ phía dưới Tô Tín, bảo bọn họ nghe theo lệnh của Tô Tín mà làm việc.

Dù gì bọn họ cũng là một trong Tứ Đại Thần Bộ giống như Tô Tín, kết quả bây giờ lại giống như trở thành thuộc hạ của Tô

Tín.

Lúc này, người của Tả Đạo Minh cũng nói.

- Trong chuyến đi đến Dược Vương Cốc lần này, bọn ta cũng muốn đi cùng Tô đại nhân, Ngưng Thần Hoa này không thể so sánh với những linh dược bình thường khác, nhất định phải dùng cách đặc biệt để duy trì sức sống của nó mới được.

- Nếu không thì chỉ cần Ngưng Thần Hoa này rời khỏi mặt đất hơn 1 canh giờ thì sẽ lập tức khô héo, dược hiệu trực tiếp biến mất.

Cơ Hạo Điển chỉ điểm một chút, lúc này lại có ba người Tả Đạo Minh đứng ra chuẩn bị đi Dược Vương Cốc với Tô Tín.

Ba người này lần lượt là đồ đệ bị vứt bỏ của Mặc Môn - Dương Nghị, đồ đệ bị vứt bỏ của Thiên Cơ Cốc - Huyền Tiêu Đạo Nhân và võ giả cảnh giới Dung Thần nói chuyện lúc trước, đồ đệ bị vứt bỏ của Dược Vương Cốc - Tôn Bất Hại.

Nhắc tới ba người này thì danh tiếng của bọn họ thật sự cũng không nhỏ trên giang hồ.

Mặc Môn không chuộng chiến tranh, tuy nhìn qua vị đồ đệ vứt bỏ này của Mặc Môn - Dương Nghị có vẻ hàm hậu thành thật, thế nhưng hắn lại âm thầm nghiên cứu một trong những cấm thuật của Mặc Môn là Ma Linh Khôi Lỗi, thậm chí dùng người sống để luyện chế, muốn tái hiện món vũ khí sắc bén giết người đã dấy lên vô số gió tanh mưa máu ở thời Thượng Cổ này, cuối cùng hắn bị người Mặc Môn phát hiện nên dẫn đến nghiên cứu của hắn thất bại.

Bởi vì không nghiên cứu thành công Ma Linh Khôi Lỗi này, hơn nữa sư phụ của Dương Nghị ở Mặc Môn chính là một vị Tông Sư có bối phận rất già ở Mặc Môn, cho nên dù Dương Nghị bị bọn họ bắt ngay tại chỗ nhưng Mặc Môn cũng không giết hắn, chỉ đuổi hắn khỏi Mặc Môn, thậm chí cũng không phế bỏ võ công của hắn.

Kết quả, khi Dương Nghị không bị ai ràng buộc đi tới giang hồ thì lại càng trắng trợn hơn, hắn chuyên môn chế tạo một số con rối cơ quan vô cùng tàn nhẫn hoặc là một số món như bẫy rập rồi bán cho một vài thế lực võ lâm.

Nếu như chỉ có thế thì thôi đi nhưng Dương Nghị này lại bắt đầu bắt tay nghiên cứu Ma Linh Khôi Lỗi của hắn, thậm chí ra tay tàn sát mấy trăm mạng người, sau đó khiến cho toàn bộ Mặc Môn bắt tay đuổi giết hắn, sư phụ hắn cũng bị hắn làm cho tức chết.

Tuy vị Huyền Tiêu Đạo Nhân của Thiên Cơ Cốc trông có vẻ tiên phong đạo cốt nhưng thật sự cũng không phải là một người dễ đối phó gì.

Thiên Cơ Cốc thích nghiên cứu trận pháp Toàn Cơ, Huyền Tiêu Đạo Nhân cũng vô cùng thíchnnhưng hắn lại thích nghiên cứu một vài sát trận thời Thượng Cổ, thậm chí ngần ngại vì nó mà đào mộ quật mộ, ngay cả những lăng tẩm tổ tiên của các thế lực lớn cũng bị hắn động tới, cuối cùng gây ra chuyện lớn bị Thiên Cơ Cốc đuổi giết mấy vạn dặm, nhưng nhờ vào tu vi Trận Đạo của hắn mà tránh thoát được.

Cuối cùng, vị đồ đệ bị vứt bỏ này của Dược Vương Cốc làm người ta kinh ngạc hơn cả, hắn chính là người thừa kế đời trước của Dược Vương Cốc, là sư đệ của Cốc chủ Dược Vương Cốc đời này, "Độc Thủ Dược Vương" Tôn Bất Hại, đứng hàng thứ 3 Bảng Đen, còn cao hơn cả vị "Vạn Độc Ma Quân" Cừu Phi Dư mà Tô Tín đã đánh chết.

Dược Vương Cốc trị bệnh cứu người nhưng hắn lại luyện độc giết người, thậm chí cuối cùng hắn còn tạo ra cách lấy độc trị độc gì đó, chuyên môn dùng độc dược chữa bệnh cho người ta, loại hành vi này cũng đã chạm đến điểm mấu chốt của Dược Vương, cho nên hắn trực tiếp bị tước lấy vị trí người thừa kế Dược Vương Cốc, giam cầm cả đời.

Nhưng ai có thể ngờ tới vị Độc Thủ Dược Vương này lại không phụ danh hiệu của hắn, thế mà hắn lại dùng một vài thảo dược chữa thương thường để luyện chế ra một phần kịch độc, dùng độc giết hơn mười võ giả Dược Vương Cốc trông coi hắn, thoát khỏi Dược Vương Cốc.

Những năm gần đây, Tôn Bất Hại thật sự cứu được không ít người, bất kể ngươi là chính đạo hay là ma đạo, chỉ cần ngươi có thể lấy đồ ra, chắc chắn Tôn Bất Hại sẽ ra tay chữa thương cho ngươi.

Mặc dù hắn cứu nhiều người nhưng mấy năm nay hắn lại dùng người sống để thử thuốc, luyện dược giết chết người càng nhiều, nếu không thì hắn cũng sẽ không đứng hàng thứ 3 trên Bảng Đen.

Trừ ba người đi theo này ra, Cơ Hạo Điển lại bỗng nhiên nói.

- Nam Hằng, lần này ngươi cũng đi cùng Tô đại nhân đi, trông nom Ngưng Thần Hoa cho tốt, đừng để cho nó xảy ra chuyện bất ngờ gì.

Nam Hằng nghe vậy thì lập tức cung kính vái lạy rồi nói.

- Xin tuân theo ý chỉ của bệ hạ.

Cơ Hạo Điển ho khan mấy tiếng rồi nói.

- Đã thế thì các vị về chuẩn bị trước đi, ngược lại xuất phát càng nhanh càng tốt.

Nói xong, Cơ Hạo Điển nhờ Đường Hiển nâng đỡ rời đi, lúc này Tôn Bất Hại đi qua bên cạnh Tô Tín, hỏi.

- Tô đại nhân, lúc nào thì chúng ta xuất phát?

Trên người của vị Độc Thủ Dược Vương có hơi thở u ám tà dị, việc chuyên nghiên cứu chất độc quanh năm khiến cho bản thân hắn cũng lây nhiễm một chút khí độc lạnh lẽo, nếu một vài người cảnh giới Tiên Thiên có thực lực yếu một chút mà đứng cạnh hắn thì sợ không được bao lâu đã bị chất độc giết chết.

Tô Tín suy nghĩ một chút rồi nói.

- Đại khái thì ta chỉ cần sắp xếp một chút bên Lục Phiến Môn là được, ngày mai có thể xuất phát.

Tôn Bất Hại gật đầu, tiếp đó chắp tay một cái rồi rời đi.

Vị Độc Thủ Dược Vương này có tiếng tăm vô cùng vang dội ở trên giang hồ, tương tự mấy năm nay hắn cũng có thể lăn lộn giữa chính đạo và ma đạo trong thời gian dài như vậy, dù tính tình của hắn có hơi kỳ lạ khi tiếp nhận đãi người ta nhưng hắn cũng không phải kẻ ngu ngốc.

Hắn sẽ không làm chuyện sai lầm gì ở trước mặt Tô Tín, đừng thấy bây giờ hắn đứng hàng thứ ba trên Bảng Đen, tiếng dữ lừng lẫy mà lầm, trên thực tế số người mà hắn giết chẳng bằng số lẻ mà số người Tô Tín giết.

Mấy năm nay, hắn làm không ít chuyện dùng người thử thuốc và giết người luyện thuốc, thế nhưng dù vậy thì hắn có thể giết được mấy người? Nhưng mà thủ đoạn của hắn tàn nhẫn quá mức, cộng thêm thực lực của hắn cũng thật sự đủ mạnh nên lúc này mới có thể đứng hàng thứ ba Bảng Đen.

Mà trong mấy năm gần đây, Tô Tín làm mấy chuyện phá nhà diệt môn giết người còn nhiều hơn hắn, khi so sánh với Tô Tín thì chẳng qua hắn chỉ là một kẻ lập dị làm việc tà dị, Tô Tín mới là loại người to lớn chỉ dùng một lời là có thể quyết định sống chết của một môn trên giang hồ.

Tô Tín đi ra khỏi cung điện, mắt thấy đỉnh đầu chói mắt, Tô Tín bỗng nhắm mắt lại, cũng che dấu luồng sát khí trong lòng hắn.

Cho dù lúc này, trong lòng Cơ Hạo Điển có ấn tượng không tồi với Tô Tín nhưng hắn vẫn là người ngoài mà thôi.

Cơ Hạo Điển có thể giao chuyện lớn khác cho Tô Tín làm, nhưng chuyện lần này lại liên quan đến tính mạng của Cơ Hạo Điển, cho nên lần này hắn ta sẽ không yên tâm khi hoàn toàn giao nó cho Tô Tín, lại phái Nam Hằng tới kìm hãm Tô Tín, nói đơn giản một chút thì sợ khi Tô Tín lấy được Ngưng Thần Hoa thì sẽ có ý đồ gì khác, cho nên phái người đến trông chừng.

Chuyện quan trọng nhất bây giờ là Cơ Hạo Điển đã bị bí pháp trường sinh này khiến cho hắn ta có chút điên cuồng, đã không còn suy nghĩ hậu quả khi làm việc nữa, loại trạng thái này rất là nguy hiểm, mặc dù dáng vẻ bây giờ của Cơ Hạo Điển không thể thiếu công lao của Tô Tín.

Giữa một Nhân Hoàng sống vĩnh viễn và một Hoàng Đế có bệnh sắp chết thì người nào có lợi hơn cho Tô Tín, trước đây Tô Tín thấy không thể xác định được, nhưng mà thông qua chuyện ngày hôm nay thì Tô Tín đã biết.

Sau khi trở lại Lục Phiến Môn, Tô Tín chỉ sắp xếp cho Hoàng Bỉnh Thành và Tề Long rồi lại trở về nhà mình, hắn còn chưa dùng lần rút thưởng của nhiệm vụ nhánh, trước đó hắn vẫn luôn chuyên tâm tu luyện cho nên không dùng, Tô Tín định dùng cơ hội rút thưởng này trước khi đi.

Tiến vào trong không gian hệ thống, Tô Tín hỏi.

- Bây giờ ta còn bao nhiêu số lần rút thưởng và giá trị nhân vật phản diện?

Hệ thống nói.

- Bây giờ kí chủ có tổng cộng 2 lần rút thưởng cao cấp, 147 lần rút thưởng sơ cấp, giá trị nhân vật phản diện là 8069 điểm.

Tô Tín gật đầu, thu hoạch cũng không tệ, có thể dùng hết hai lần rút thưởng cao cấp, còn giá trị nhân vật phản diện thì tạm thời giữ lại, chỉ cần rút được công pháp có thể khiến Tô Tín động lòng, chắc chắn hắn tuyệt đối sẽ không dùng giá trị nhân vật phản diện.

- Tiến hành một lần rút thưởng cao cấp, lựa chọn loại công pháp.

Màn ảnh lớn bên trong không gian bắt đầu chuyển động, đợi đến khi kim đồng hồ dừng lại, cuối cùng một khuôn mặt anh tuấn xuất hiện, khí phách không tầm thường, là một người đàn ông trung niên có mang theo chút tà khí giữa hai lông mày.

- Chúc mừng kí chủ đã rút được nhân vật Tà Vương Thạch Chi Hiên, có mang công pháp “Tâm Pháp Thiên Nhất”, “Phá Liên Bát”, “Thân Pháp Huyễn Ma Thân Pháp”, “Ấn Pháp Bất Tử”, “Bất Tử Thất Huyễn”.

- Đánh giá cấp bậc nhân vật: 4 sao, đánh giá cấp bậc công pháp: 3.5 sao tới 4.5 sao.

- Chú ý: Bởi vì ký chủ rút ra nhân vật tự mang công pháp hơn 4.5 sao, cho nên lần rút thưởng này không hỗ trợ dùng giá trị nhân vật phản diện để tiến hành rút thưởng chỉ định, đồng thời có tỷ lệ 40% rút thưởng trống.

- Ký chủ có thể dùng giá trị nhân vật phản diện để gia tăng xác xuất thành công, cứ 1000 điểm giá trị nhân vật phản diện gia

tăng xác xuất thành công 10%.

Tô Tín cau mày một cái, lại là Tà Vương Thạch Chi Hiên, chuyện này khiến hắn có hơi bối rối.

Nói thật hắn có hơi chướng mắt công pháp của Thạch Chi Hiên, thứ duy nhất có thể khiến cho Tô Tín nhìn trúng là Bất Tử Thất Huyễn.

Bất Tử Thất Huyễn dùng Ấn Pháp Bất Tử Ấn Pháp làm nền móng, có dung hợp với sự học cả đời của Thạch Chi Hiên, có thể nói uy lực rất đáng sợ.

Nhưng mà nếu bây giờ rút thưởng, dù Tô Tín dùng giá trị nhân vật phản diện gia tăng xác xuất thành công nhưng cũng có khả năng rút được công pháp vô dụng với Tô Tín, cảm thấy không lời.

Cho nên Tô Tín nói thẳng.

- Trực tiếp tiến hành rút thưởng đi.

Vòng xoay bắt đầu chuyển động trên mỗi công pháp, cuối cùng kim đồng hồ lại lướt đến chỗ trống.

- Lần rút thưởng này rút vào chỗ trống.

Tô Tín lắc đầu, vốn hắn cũng không ôm nhiều hy vọng với lần rút thưởng này, cho nên hắn nói thẳng.

- Tiến hành rút thưởng cao cấp một lần nữa.

Vòng xoay bắt đầu chuyển động lần nữa, nhưng mà lần chuyển động này hơi lâu, trong lòng Tô Tín khẽ động.

Tôi Tín đã thăm dò rõ một ít uy tắc ẩn dấu của hệ thống, thời gian rút thưởng càng dài, càng dễ dàng xuất hiện một vài nhân vật mạnh mẹ.

Đợi đến khi vòng xoay dừng lại, lại có một bóng người cao lớn xuất hiện trên màn ảnh lớn, hai tay nắm thành nắm đấm, trong mắt có sự bất đắc dĩ hoặc có sự tang thương, nhưng thứ khiến hắn ấn tượng nhất lại là khí phách vô biên!

Đây là một người có thể khiến ngươi quên dung mạo của hắn nhưng ngươi sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ khí thế trên người hắn, cho

dù ở trong nghìn vạn người, ngươi cũng chỉ có thể chú ý tới hắn đầu tiên!

Chương 1311 - Tiểu nhân đắc chí

Trước khi hệ thống nói ra tên người này thì Tô Tín cũng đã biết người này là ai, Bang chủ của Quyền Lực Bang, "Quân Lâm Thiên Hạ" Lý Trầm Chu!

Vị này chính là một trong những nhân vật phản diện mà Tô Tín thích nhất trong kiếp trước, khí phách vô biên, quyền thế vô song.

Khi xưa, Lý Trầm Chu cùng đánh với Giáo chủ "Ma Giáo" là "Quỷ Thủ Thập Bát Phiên" Giang Thiêu Dương, và Minh chủ võ lâm "Đàm Tiếu Nhất Kiếm" Cao Hạnh Thương, một cuộc chiến đã thành lập địa vị và thanh danh vững chắc của Lý Trầm Chu, từ đây không còn ai dám cướp lấy mũi nhọn này!

Quyền Lực Bang lại càng oai lâm thiên hạ, Lý Trầm Chu còn được xưng là: Diệt Tống trong ba tháng, phá Kim trong vòng ba năm, Càn Khôn thiên hạ, dễ như trở bàn tay!

Nếu đặt loại khẩu hiệu này trên người của người khác thì đó là ngạo mạn, nhưng nếu đặt nó ở trên người Lý Trầm Chu thì lại vô cùng dĩ nhiên.

Quyền chính là quyền.

Nắm đấm chính là nắm quyền.

Ra quyền có mang theo lực thì chính là quyền lực.

Đàn ông thì không thể một ngày không có quyền lực.

Ta chỉ tin tưởng quyền của ta.

Đây chính là Lý Trầm Chu, "Quân Lâm Thiên Hạ" Lý Trầm Chu!

Trước đây, Tô Tín chỉ thấy tiếc một chuyện, đó chính là cuối cùng Lý Trầm Chu chết ở trong tay Chu Hiệp Vũ nham hiểm xảo trá, mà không phải chết trong tay đại hiệp Tiêu Thu Thủy.

Lúc này, tiếng của hệ thống cũng truyền tới.

- Chúc mừng ký chủ rút được nhân vật Lý Trầm Chu, có mang công pháp "Phiên thiên 36 Lộ Kỳ" [kèm theo "Quyền Điển", là chân ý Võ Đạo của Lý Trầm Chu, quyền khuynh thiên hạ, không ai địch lại].

- Đánh giá cấp bậc nhân vật: 4.5 sao, đánh giá cấp bậc công pháp: 4.5 sao.

- Chú ý: Bởi vì ký chủ rút ra nhân vật tự mang công pháp hơn 4.5 sao, cho nên lần rút thưởng này không hỗ trợ dùng giá trị nhân vật phản diện để tiến hành rút thưởng chỉ định, đồng thời có tỷ lệ 70% rút thưởng trống.

- Ký chủ có thể dùng giá trị nhân vật phản diện để gia tăng xác xuất thành công, mỗi 1000 điểm giá trị nhân vật phản diện gia tăng xác xuất thành công 10%.

Sắc mặt của Tô Tín hơi đen, rút được Lý Trầm Chu có thể nói là niềm vui bất ngờ, hơn nữa "Phiên thiên 36 Lộ Kỳ" của Lý Trầm Chu vốn chính là một môn kỳ công kết hợp giữa võ công và kỹ năng võ, nhưng lại mang theo chân ý Võ Đạo quyền khuynh thiên hạ của của Lý Trầm Chu, có thể nói là mua một tặng một, khá có lời.

Nhưng hắn biết hệ thống sẽ không làm người tốt, tỷ lệ 70% rút thưởng trống thì khỏi cần nói nữa, Tô Tín cũng không dám đánh cược với tỷ lệ này.

"Phiên thiên 36 Lộ Kỳ" khác với một vài công pháp của Thạch Chi, nhất định Tô Tín phải có được, cho nên hắn cũng chỉ đành cắn răng nói.

- Dùng 7000 điểm giá trị nhân vật phản diện để gia tăng xác xuất thành công, tiến hành rút lấy.

- Chúc mừng túc chủ rút được "Phiên thiên 36 Lộ Kỳ" (có kèm theo Quyền Điển), đánh giá cấp bậc công pháp: 4.5 sao.

Cầm lấy "Phiên thiên 36 Lộ Kỳ" trong tay, dù Tô Tín có chút đau lòng với 7000 điểm giá trị nhân vật phản diện, nhưng chắc chắn cuộc mua bán này có lời.

Bây giờ với sức chống đỡ của thân thể Tô Tín, tu luyện Thần Công Kim Cương Bất Hoại cộng thêm Long Tượng Bàn

Nhược Công thì đã đạt đến đỉnh cao trong các võ giả cùng cấp bậc, nhưng mà vì sao Tô Tín rất ít khi trực tiếp dùng thân thể đối chiến với người khác? Rất đơn giản, không có kỹ năng võ xứng đôi.

Cho dù thân thể hắn mạnh cỡ nào, nhưng sức mạnh bùng phát duy trì lâu dài cũng không sánh bằng ba phần Thần Chỉ và Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí, sức mạnh bùng phát trong nháy mắt cũng không sánh bằng Kiếm Nhị Tam và Thiên Địch Nhất Chỉ.

Cho nên điểm mạnh trên người Tô Tín chỉ có phòng ngự, cứng chọi cứng với người khác ở thời khắc then chốt.

Nhưng bây giờ, khi có "Phiên Thiên 36 Lộ Kỳ" này thì sẽ khác, môn công pháp này hoàn toàn có thể khiến sức chống đỡ thân thể của Tô Tín phát huy đến đỉnh cao, thậm chí có thể đi trên con đường giống như Lâm Tông Việt, Triệu Vũ Niên.

"Phiên Thiên 36 Lộ Kỳ" chính là một môn công pháp khác biệt hẳn từ xưa tới nay, khí là thần, ý là thể, hình là dụng, bên trong đó chứa 36 biến, tuy không chiêu không thức nhưng chỉ cần tu luyện thành công, đủ mọi kiểu binh khí cho tới bất kỳ kỹ năng võ nào như nắm đấm chưởng tay vuốt chân, đều có thể dung hợp chặt chẽ, phát huy sức mạnh mạnh mẽ khiến người ta kinh sợ, hoàn toàn xứng đáng với cái tên kỳ công.

Đường đi của môn công pháp này cũng tương tự với "Đấu Nguyên Thiên Tôn" Triệu Vũ Niên, bản thân biến đổi thành chiến đấu cực điểm, thân thể của bản thân chính là binh khí mạnh mẽ nhất, một quyền một cước đều có cái oai từ xưa tới nay.

Mà Quyền Điển kèm theo cũng có chân ý Võ Đạo của Lý Trầm Chu, không có quyền pháp, chỉ có quyền thế kinh trời.

Lý Trầm Chu không cần binh khí, binh khí của hắn chính là nắm đấm của hắn, cho dù là khi vừa mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp hay lúc trở thành chủ nhân của Bang lớn đứng nhất thiên hạ, binh khí của hắn chỉ là hai nắm đấm.

Nắm đấm không giống binh khí, nó sẽ không mất đi, cũng không thể mất đi, cho nên, dùng nắm đấm làm binh khí thì cần

quyết tâm tất thắng và dũng khí tất chết, chỉ có dũng khí chống đỡ nắm đấm như thế mới có thể đánh đâu thắng đó, làm chuyện gì cũng thuận lợi.

Bây giờ Võ Đạo mà Tô Tín am hiểu nhất chính là chỉ pháp và kiếm pháp, hắn thật sự không nhìn lướt qua bao nhiêu quyền pháp, Hận Cực Quyền và Thiên Sương Quyền trước đây đều bị hắn loại bỏ từ từ vì sức mạnh quá yếu, bây giờ có Quyền Điển có chân ý Võ Đạo của Lý Trầm Chu, Tô Tín có thể vào cửa nhanh hơn, mà còn có thể lĩnh ngộ con đường quyền pháp.

Nói chung, trong mắt Tô Tín, 7000 điểm giá trị nhân vật phản diện tương đương rút được hai môn công pháp cấp bậc 4.5 sao, tuy khiến hắn đau lòng nhưng cũng không tính là mình bị lỗ.

Sau khi Tô Tín lấy được công pháp thì trực tiếp rời khỏi không gian hệ thống, dù sao bọn họ còn phải chuẩn bị đi tới Dược Vương Cốc một chuyến.

Tô Tín cũng không có ý định ra tay trong lần tới Dược Vương Cốc này, cho nên hắn cũng không mang theo nhiều người, hắn chỉ mang theo mấy tên võ giả cảnh giới Dung Thần bên người Tô Minh Kỳ.

Hóa ra Tô Tín cũng không định mang ai trong Tề Long và Hoàng Bỉnh Thành, cuối cùng Tô Tín ngẫm lại thì vẫn mang theo Tề Long, là một người thân tín có thể làm việc.

Bây giờ, trong thành Thịnh Kinh có chút không yên ổn, nói về năng lực ứng biến thì Hoàng Bỉnh Thành mạnh hơn Tề Long rất nhiều, nên Tô Tín để hắn ở lại canh giữ ở Lục Phiến Môn.

Hơn nữa bây giờ, thuộc hạ của Tô Tín đều biết Hoàng Bỉnh Thành là người thân tín trong đám thân tín của Tô Tín, hoàn toàn có thể giữ vững tình hình.

Đợi đến khi Tô Tín dẫn người tới, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền cũng đen mặt, dẫn thêm mấy kẻ thân tín tới đây.

Thật ra bọn họ mới là người xui xẻo nhất, có lẽ Cơ Hạo Điển cho rằng giao một nhiệm vụ khó giải quyết như thế cho Tô Tín thì hắn sẽ có chút băn khoăn, cho nên để thể hiện bản thân hắn rộng lượng và tin Tô Tín, hắn trực tiếp đề bạt Tô Tín tới vị trí

gần với Thiết Chiến nhất trong Lục Phiến Môn, dĩ nhiên cũng cho hai người bọn họ đi cùng Tô Tín, đó mới thật sự là tai bay vạ gió.

Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền cũng gần như đã xé rách da mặt với Tô Tín, bây giờ khi hai bên gặp mặt thì cũng chỉ gật đầu một cái mà thôi, không hề nhìn ra bọn họ là người cùng môn trong Lục Phiến Môn chút nào.

Chưa tới một khắc đồng hồ sau, Nam Hằng và ba người Tôn Bất Hại cũng đã tới.

Tôn Bất Hại chắp tay nói với Tô Tín.

- Tô đại nhân, bên chúng tôi đã chuẩn bị tốt, có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

Nam Hằng ở bên vội nói.

- Tô đại nhân, chuyện của bệ hạ không thể kéo dài được, chúng ta nên xuất phát nhanh một chút thì tốt, nếu như làm hỏng việc gì thì người nào chịu trách nhiệm?

Tô Tín lạnh lùng nhìn Nam Hằng, tiểu nhân đắc chí cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Tôn Bất Hại này cũng được coi như hiểu phép tắc, lần này ba người bọn họ tới đây cũng chỉ để bảo vệ Ngưng Thần Hoa, chỉ có bọn họ mới có cách khiến Ngưng Thần Hoa còn nguyên vẹn khi được mang tới thành Thịnh Kinh.

Mà Nam Hằng này lại có chút không phép tắc, còn dám chất vấn Tô Tín.

Nói không dễ nghe thì mọi người ở đây đều đối xử với hắn như một thằng hề, nếu như không có mệnh lệnh của Cơ Hạo Điển thì sẽ có người vứt hắn ra khỏi chỗ này.

Nói về thực lực thì người này chỉ có cảnh giới Hóa Thần, hơn nữa còn là loại yếu nhất trong cảnh giới Hóa Thần, cũng không biết hắn đã bỏ bao nhiêu sức, nuốt bao nhiêu đan dược thì mới có được thân tu vi cảnh giới Hóa Thần này.

Hơn nữa mặc dù hắn là Trận Pháp Sư, nhưng cũng là loại có trình độ hạng chót trong các Trận Pháp Sư của Đại Chu.

Dù sao lúc trước khi hắn trốn tránh Thiên Cơ Cốc thì mới chỉ có cảnh giới Tiên Thiên, mà Thiên Cơ Cốc hoàn toàn bồi dưỡng đệ tử dựa theo thực lực.

Khi ngươi có cảnh giới Tiên Thiên thì bọn họ sẽ dạy ngươi trận pháp của cảnh giới Tiên Thiên, nếu ngươi có thực lực của cảnh giới Hóa Thần thì bọn họ mới bắt tay dạy ngươi trận pháp mà người cảnh giới Hóa Thần có tư cách học.

Cho nên như vậy khiến tu vi Trận Đạo của Nam Hằng vô cùng thiếu sót, cũng may mà có mấy người là sư huynh lúc trước của hắn trong Tả Đạo Minh, ví dụ như Huyền Tiêu Đạo Nhân, thỉnh thoảng bọn họ sẽ dạy hắn kỹ năng, nếu không thì Nam Hằng này cũng không có tư cách gia nhập triều đình.

Có thể nói người này là kẻ vô dụng trong kẻ vô dụng, bây giờ hắn lại đắc chí dám nói như vậy đối với Tô Tín, ánh mắt Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền nhìn hắn giống như là nhìn người chết.

Chính là bởi vì bọn họ tiếp xúc với Tô Tín nhiều cho nên bọn họ biết được tính cách và thủ đoạn của Tô Tín, đấy tuyệt đối là hạng người có thù sẽ báo.

Cho dù bọn họ bây giờ thì cũng không dám nói như thế trước mặt Tô Tín, một kẻ không tài cán gì như ngươi, một tên tiểu nhân nịnh nọt dựa vào bệ hạ mới có tư cách đi tới ngày hôm nay mà cũng dám nói chuyện với Tô Tín như vậy, muốn chết ư?

Lúc này Nam Hằng còn chưa ý thức được lời mình nói có vấn đề gì, hắn nhìn thấy mọi người đều dùng ánh mắt kỳ lạ để nhìn hắn, Nam Hằng khó chịu cau mày nói.

- Tô đại nhân, bây giờ mọi người đều đã đến đủ, chúng ta còn không xuất phát ư?

Tô Tín nhìn hắn một cái thật sâu rồi nói.

- Đi, xuất phát ngay bây giờ.

Nói xong mọi người cưỡi ngựa quý mà Lục Phiến Môn đã chuẩn bị trước đó xuất phátđến Dược Vương Cốc ở Bình Dương Đạo.

Nói thật, nếu nơi này không phải là thành Thịnh Kinh thì có lẽ Tô Tín đã phế bỏ tên ngu ngốc này, để hắn biết cái gì gọi là phép tắc.

Nhưng mà bây giờ Nam Hằng là người do Cơ Hạo Điển phái tới giám sát Tô Tín, hơn nữa bây giờ hắn còn là người thân tín bên cạnh Cơ Hạo Điển, ra tay trong thành Thịnh Kinh chẳng khác nào đánh vào mặt Cơ Hạo Điển, cho nên lúc này Tô Tín mới không ra tay.

Thật ra Cơ Hạo Điển có không ít người đáng tin ở bên cạnh, dù Cơ Hạo Điển muốn giám sát Tô Tín, hắn phái Đường Hiển tới đây cũng được, lão thái giám đó tuyệt đối trung thành với Cơ Hạo Điển, hơn nữa còn nhìn xa trông rộng, cũng là một người biết tiến biết lùi.

Kết quả bây giờ Cơ Hạo Điển phái một món đồ chơi như thế tới, một vô cùng khiến người ta chán ghét.

Đừng nói Tô Tín và đám người Lục Phiến Môn xem thường hắn, cho dù là Tôn Bất Hại và đám người Tả Đạo Minh, bao gồm cả người sư huynh Huyền Tiêu Đạo Nhân kia của hắn cũng xem thường hạng người tiểu nhân đắc chí như hắn.

Lúc trước, hắn còn đau khổ muốn gia nhập Tả Đạo Minh, nhưng Tôn Bất Hại và đám người Tả Đạo Minh nhất trí cho rằng người này quá mức vô dụng, hơn nữa nhân phẩm không tốt, cho nên từ chối hắn ngay ngoài cửa.

Kết quả bây giờ tên Nam Hằng này trở thành người thân tín của Cơ Hạo Điển lúc này, còn kéo đám người Tả Đạo Minh vào một cuộc buôn bán lớn như thế, bây giờ còn vênh váo trước mặt đám người Tôn Bất Hại, thật đúng là tiểu nhân đắc chí.

Chương 1312 - Không nhìn rõ tình thế

Dược Vương Cốc ở Bình Dương Đạo có phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, người giỏi đất thiêng, là nơi từ xưa đến nay đều cho ra các loại thảo dược quý hiếm, cho nên Dược Vương Cốc cắm rễ ở đây, cũng vì để tiện lấy tài nguyên.

Thật ra thực lực thực sự của Dược Vương Cốc cũng không mạnh, toàn bộ Dược Vương Cốc chuyên tâm chế thuốc, thậm chí không thể tìm được một người cảnh giới Dương Thần trong môn.

Nhưng dù như vậy, Dược Vương Cốc cũng là một trong Tả Đạo Bát Môn, bọn họ dựa vào thuật chế thuốc xuất sắc và y thuật tinh xảo.

Anh Hùng Hội hành hiệp trượng nghĩa nhưng Dược Vương Cốc lại trị bệnh cứu người.

Tuy nhìn từ ngoài vào thì tính chất của hai bên đều không khác nhau lắm, nhưng trên thực tế mà nói Dược Vương Cốc hơn xa Anh Hùng Hội tám con phố.

Anh Hùng Hội trừ bạo giúp yếu, hành hiệp trượng nghĩa, những người bọn họ cứu là ai? Phần lớn chỉ là một số võ giả tán tu mà thôi.

Còn những người bọn họ đắc tội là ai? Trừ vài tông môn ma đạo, người bọn họ đắc tội nhiều nhất chính là đệ tử của các phái lớn.

Cuối cùng những người đó thấy Anh Hùng Hội nổi danh nên cho mặt mũi, trên thực tế người Anh Hùng Hội đắc tội nhiều hơn người mà nó trợ giúp, kết quả nó không có được lợi ích gì.

Mà Dược Vương Cốc lại không phải như vậy, Dược Vương Cốc sẽ không đắc tội với một người nào.

Tất cả người tới Dược Vương Cốc trị thương đều là võ giả xuất thân từ những tông môn lớn, chỉ cần bọn họ đưa ra giá cao, chắc chắn Dược Vương Cốc sẽ điều động tất cả Luyện Dược Sư để chẩn đoán bệnh cho người nọ, cuối cùng cho thuốc chữa thương, thẳng đến khi hắn không còn chút di chứng nào rời khỏi Dược Vương Cốc mới thôi.

Cứ như vậy Dược Vương Cốc không chỉ đạt được lợi ích thực tế, mà vài võ giả vốn bị thương nặng hay thậm chí suýt chút bị tàn phế cũng sẽ mang ơn bọn họ, có thể nói Dược Vương Cốc thu được cả danh và lợi.

Về việc nếu như những võ giả tán không lấy ra được nhiều tiền để xem bệnh mà tới Dược Vương Cốc cầu xin chữa trị thì Dược Vương Cốc cũng sẽ không từ chối.

Nhưng mà trị liệu thì trị liệu, nếu ngươi chỉ lấy ra được ít đồ, vậy Dược Vương Cốc cũng chỉ có thể dùng một vài đan dược bình thường để chữa thương cho ngươi.

Nên biết rằng, dù là thần y có y thuật cao siêu thì cũng phải bệnh nào thuốc nấy thì mới có thể chữa vết thương của ngươi cho tốt, nhưng nếu như ngươi không có tiền xem bệnh khiến cho Dược Vương Cốc hài lòng, vậy thì đương nhiên đan dược chữa thương của cũng sẽ giảm bớt đi nhiều.

Đương nhiên các võ giả tán tu tới Dược Vương Cốc xin chữa trị không phát hiện ra chuyện này, bọn họ còn mang ơn của Dược Vương Cốc trong lòng.

Chỉ dựa vào chế độ này thì Dược Vương Cốc đã vượt xa Anh Hùng Hội, có thể nói kiếm được cả mặt mũi trong và ngoài.

Hơn nữa bây giờ Dược Vương Cốc cũng luyện ra một vài chủng loại đan dược cố định để bán ra khắp võ lâm Trung Nguyên, bây giờ ở trên giang hồ có ít nhất ba phần đan dược cao cấp và năm phần đan dược cấp thấp có xuất xứ từ trong tay Dược Vương Cốc.

Có thể nói bây giờ Dược Vương Cốc giàu đến chảy mỡ, nói riêng về của cải thì Dược Vương Cốc có thể đứng trong vòng năm tông môn đứng đầu trên giang hồ, tuy nhiên thực lực của bọn họ lại xếp chót.

Trái lại qua nhiều năm như vậy cũng thật sự có người động lòng với Dược Vương Cốc, có mưu đồ với Dược Vương Cốc nhưng kết quả lại thất bại.

Tuy thực lực của Dược Vương Cốc yếu, nhưng Dược Vương Cốc có quan hệ xã hội ở đó, người nào dám làm xằng làm bậy tùy tiện?

Hơn nữa dù ngươi chiếm đoạt được Dược Vương Cốc thì cũng vô dụng, đến lúc đó ngươi lôi kéo những đại sư chế thuốc vào môn hạ của mình, nhưng ngươi dám bảo đảm rằng bọn họ sẽ không vì cơn giận trong lòng mà hạ độc ngươi chứ?

Dược Vương Cốc có thể chế ra thuốc cứu mạng, đương nhiên cũng có thể chế ra thuốc giết người.

Cho nên mới nói, qua nhiều năm như vậy các thế lực lớn của võ lâm từng chảy nước miếng với Dược Vương Cốc, nhưng không có ai thật sự ra tay.

Bây giờ Cơ Hạo Điển muốn để Tô Tín tự nghĩ cách thu Ngưng Thần Hoa vào tay thì cũng có lý do, bây giờ một khi người triều đình ra tay với Dược Vương Cốc, đó sẽ là kíp nổ toàn bộ giang hồ, chuyện này còn lớn hơn so với lần triều đình ra tay với Thanh Thành Kiếm Phái lần trước.

Dọc theo đường đi mọi người đều đang chạy đi, cho nên cũng khá im lặng, chỉ có Nam Hằng như không chịu nổi sự im lặng, cuối cùng cũng muốn thể hiện sự tồn tại của mình.

Hắn tiến đến trước mắt Tôn Bất Hại, hỏi.

- Tôn huynh, ngươi chính là người có xuất thân từ Dược Vương Cốc, ngươi nói xem lần này Dược Vương Cốc có thể giao Ngưng Thần Hoa ra không.

Tôn Bất Hại lạnh lùng nhìn hắn một cái rồi nói.

- Ta đã rời khỏi Dược Vương Cốc mấy chục năm, làm sao ta biết tình hình bây giờ của Dược Vương Cốc? Hơn nữa lần này ta chỉ phối hợp với hành động của Tô đại nhân, nên hành động thế nào thì đều là do Tô đại nhân quyết định, ta không muốn xen vào, cũng không có tư cách xen vào.

Bây giờ Tôn Bất Hại vô cùng chán ghét tên Nam Hằng ti tiện không rõ tình thế.

Nói về bối phận, hắn là sư huynh đệ với Cốc chủ Dược Vương Cốc đời này, cho nên hắn cũng là sư thúc của Nam Hằng trong thế hệ này, trong mọi người ở đây thì hắn có bối phận lớn nhất.

Tuy bối phận của Dương Nghị và Huyền Tiêu Đạo Nhân không lớn như hắn, nhưng thực lực của bọn họ mạnh, hơn nữa lúc trước Tả Đạo Minh vốn do mấy người bọn họ bắt tay thành lập, cho nên lúc này bọn họ mới bàn luận một cách ngang hàng.

Nhưng vấn đề Nam Hằng ngươi là gì, chỉ bằng chút thực lực của ngươi mà lại không biết xấu hổ xưng huynh gọi đệ với ta ư?

Cho nên Tôn Bất Hại trực tiếp nhắc hắn một cái khẽ, chính là ta không có tư cách xen vào kế hoạch hành động của Tô Tín, Nam Hằng ngươi cũng không có tư cách xen vào.

Thậm chí nếu không phải bởi vì bây giờ Nam Hằng được Cơ Hạo sủng ái, còn đám Tả Đạo Minh cũng thật sự hi vọng hoàn thành cuộc mua bán này với triều đình, thậm chí hắn có thể rót một ngụm thuốc độc cho Nam Hằng ngay tại chỗ, để hắn trực tiếp câm miệng.

Đương nhiên Nam Hằng cũng có thể cảm giác được thái độ của Tôn Bất Hại, sắc mặt của hắn khẽ đen lại, mắng to trong lòng, nhưng mà hắn thật sự không dám đắc tội Tôn Bất Hại và người Tả Đạo Minh.

Tuy chuyện lần này do hắn giật dây ở giữa, nếu không Cơ Hạo Điển sẽ không biết Tả Đạo Minh có thực lực có thể làm cho Nguyên Thần của võ giả tăng đến cảnh giới Dương Thần, hơn nữa Tả Đạo Minh nghiên cứu ra bí pháp này nhưng cũng không tìm được người để thi hành.

Nhưng bây giờ hai bên đã chính thức bắt đầu tiếp xúc, có thể nói mức độ quan trọng của hắn là có thể có có thể không.

Mặc dù bây giờ những người Tả Đạo Minh này đều gấp gáp muốn Cơ Hạo Điển cho bọn họ nhiều tài nguyên để tiến hành nghiên cứu, đổi bí pháp trong tay bọn họ thành tài nguyên, nhưng nếu như Nam Hằng thật sự khiến bọn họ giận, những người này có liều mạng cũng không muốn chút tài nguyên mà Cơ Hạo Điển cho mà trực tiếp buông tay rời đi, vậy thì Nam Hằng chỉ có thể trợn tròn mắ t.

Hắn có thể bảo đảm, chắc chắn đến lúc đó Cơ Hạo Điển sẽ giết hắn, cầm đầu hắn đưa cho Tôn Bất Hại coi như là một lời giải thích.

Dù sao đối với Cơ Hạo Điển bây giờ mà nói, không có gì là quan trọng hơn việc trường sinh mãi mãi của hắn.

Hắn bị Tôn Bất Hại làm cho nghẹn nín, thế nhưng Nam Hằng lại tiến đến bên cạnh Tô Tín hỏi.

- Tô đại nhân, nhìn bộ dáng này của ngươi thì chắc dọc theo đường đi đã có dự tính trong lòng, không biết ngươi có kế hoạch gì để lấy được Ngưng Thần Hoa? Nhưng mà nhất định tốc độ phải một chút, nhất định không thể làm lỡ chuyện lớn của bệ hạ.

Nam Hằng kiêng kỵ đám người Tôn Bất Hại, nhưng hắn thật sự có ý nghĩ ngang hàng với Tô Tín.

Trước đây hắn là Trận Pháp Sư của Đại Chu, tuy hắn và Tô Tín đều coi như người triều đình, nhưng vào ngày thường gần như hắn không ra khoải Hoàng thành, cho nên hắn toàn nghe đồn về chuyện của Tô Tín.

Hắn nghĩ địa vị của Tô Tín ở Đại Chu giống hắn, đều là hạ thần được Cơ Hạo sủng mà thôi.

Nhưng Tô Tín có thực lực mạnh, cho nên Cơ Hạo Điển giao mấy chuyện dơ bẩn mệt mỏi cho Tô Tín làm, hơn nữa cũng cho hắn địa vị đầy đủ, khiến hắn từ một tên bộ đầu nhỏ biến thành Tứ Đại Thần Bộ bây giờ.

Tuy Nam Hằng hắn có thực lực yếu, nhưng hắn lại dựa vào đầu óc của mình để kiếm sống, hắn có thể giúp Cơ Hạo Điển san sẻ giải nạn, bày mưu tính kế, ở trước mặt bệ hạ thì bản thân hắn cũng không kém Tô Tín này bao nhiêu.

Thậm chí bây giờ lời hắn nói ngầm có ý châm biếm Tô Tín, ý chính là bệ hạ lo lắng về ngươi, cố ý để ta tới giám sát ngươi, lần này ngươi nên làm việc nhanh nhẹn một chút, nếu như làm lỡ việc thì ta sẽ tấu sớ trước mặt bệ hạ, khi đó Tô Tín ngươi cũng chẳng có trái ngon để ăn!

Đây cũng gần như là trạng thái tâm lý của Nam Hằng, người này vốn là một tên ti tiện đang đắc chí mà thôi, không có chút lòng dạ nào, trong lòng nghĩ cái gì, thì hắn gần như biểu hiện ra ở trên mặt hết, căn bản không đáng để lo.

Tô Tín lạnh lùng nhìn hắn, đương nhiên hắn có kế hoạch, nếu không hắn cũng sẽ không nhẹ nhàng tiếp nhận ý chỉ của Cơ

Hạo Điển như vậy, thậm chí còn không quan tâm Cơ Hạo Điển muốn gì.

Nhưng mà Nam Hằng là thứ gì, muốn hắn nói kỹ càng kế hoạch mà hắn sẽ dùng với tên này ư? Tô Tín còn không có nhàm chán như thế.

Cho nên Tô Tín chỉ lạnh lùng nhìn rồi tiếp tục thúc ngựa đi về trước, không hề đáp lại hắn ta chút nào.

Nhưng mà thái độ này của Tô Tín trực tiếp khiến Nam Hằng tức giận.

Thật ra cho tới nay Nam Hằng đều là tên ti tiện có tâm lý vặn vẹo mà còn tự ti mẫn cảm.

Sau khi hắn gia nhập Thiên Cơ Cốc thì thầm mến con gái của trưởng lão tông môn, kết quả trưởng lão tông môn lại gả con gái cho một người hào kiệt trẻ tuổi khác trong Thiên Cơ Cốc.

Nam Hằng vẫn luôn cho rằng con gái của trưởng lão tông môn trông mặt mà bắt hình dong, cho là bề ngoài của hắn ta hèn mọn, cho nên cuối cùng mới chọn một tên mặt trắng khác.

Thật ra sự thật là thế này, tuy Thiên Cơ Cốc không dùng võ lực để khảo nghiệm võ giả, nhưng lại khảo nghiệm Trận Đạo, bói toán, quan trắc thiên văn bát quái các loại.

Căn bản Nam Hằng này là một người vô hình trong Thiên Cơ Cốc, hắn có biểu hiện rất bình thường với bất kể lĩnh vực nào kể trên, cho nên hắn cũng không được vị con gái của trưởng lão để vào mắt.

Đừng nói tướng mạo của hắn chẳng ra gì, cho dù tướng mạo của hắn có như Phan An, nhưng bản thân hắn lại là một tên vô dụng, vị trưởng lão kia cũng sẽ không gả con gái cho hắn.

Chuyện này cho tới nay đều là do hắn tưởng ai cũng mê mình cộng thêm tâm lý vặn vẹo lại mẫn cảm, cho nên lúc đầu hắn mới cho rằng mình bị đôi cẩu nam nữ kia phản bội, bày sát trận trong đêm tân hôn của họ, kết quả bởi vì thực lực của hắn ta không đủ nên không giết thành công.

Bây giờ thấy thái độ khinh miệt của Tô Tín này, Nam Hằng lập tức cảm thấy mình bị vũ nhục.

Trong suy nghĩ của hắn, Tô Tín cũng giống như là hạ nhân được bệ hạ sủng ái, dựa vào sự tan thưởng của bệ hạ thì mới có thể nổi dậy ở Đại Chu, bây giờ ngươi dựa vào đâu mà bày thái độ này ra với ta?

Cho nên lúc này Nam Hằng quát lên.

- Tô Tín ngươi có ý gì? Bệ hạ phái ta tới là để cho ta giám sát ngươi, đồng thời bảo vệ Ngưng Thần Hoa trở lại thành Thịnh Kinh.

- Tuy chuyện lần này là do ngươi làm chủ nhưng ta là do bệ hạ tự mình phái tới, bây giờ ngươi giấu diếm kế hoạch này với ta lại còn mang thái độ lạnh lùng, ngươi có ý gì? Ngươi có còn để bệ hạ vào mắt hay không?

Chương 1313 - Làm người phải hiểu được quy củ

Nam Hằng vừa nói ra lời này, mọi người ở đây đều sửng sốt.

Đám người Tôn Bất Hại thì còn đỡ chút, bọn họ chỉ ngạc nhiên với tên Nam Hằng không biết tốt xấu này.

Dù sao tuy bình thường bọn họ đều nghiên cứu mấy đồ vật kỳ lạ, nhưng Tô Tín có oai danh lớn như thế ở trên giang hồ, luôn có tin tức truyền đến, đương nhiên bọn họ cũng từng nghe nói qua, Nam Hằng lại dám nói như thế với Tô Tín, hắn cũng có tư cách này ư?

Nhưng đám người Phương Cửu Nguyên và Lục Phiến Môn lại ngạc nhiên trước sự can đảm của Nam Hằng.

Dám nói chuyện như thế với Tô Tín, người này là lão già sống thọ muốn ăn thạch tính, chán sống rồi ư?

Tô Tín có thân phận và thực lực thế nào, ngươi là thứ gì mà cũng dám nói với Tô Tín lời như vậy?

Vẻ mặt của Tề Long bên này lại càng thay đổi, đây chính là chủ nhân nhục nhã bầy tôi tớ chết, trước đây hắn không hiểu quy củ thì thôi, bây giờ hắn lại dám nói ẩu nói tả với Tô đại nhân, chuyện này không thể tha thứ.

Nhưng mà không đợi Tề Long tức giận, Tô Tín đã mang vẻ mặt lạnh lùng, vung tay lên, lập tức tất cả mọi người ở đây đều dừng ngựa lại, không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về phía Nam Hằng, lập tức khiến Nam Hằng có loại cảm giác như tim đập nhanh.

Nhưng hắn vẫn giả vờ bình tĩnh nói.

- Làm gì!? Tô đại nhân, chẳng qua ta chỉ khuyên ngươi vài câu, ngươi có ý gì?

- Xuống ngựa.

Tô Tín ra lệnh một tiếng, những người của Lục Phiến Môn, dù cho là người của Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền thì cũng đều ngoan ngoãn xuống ngựa.

Ai cũng thấy bây giờ Tô Tín thật sự tức giận, bọn họ cũng không dám làm tên xui xẻo động vào Tô Tín lúc này.

Mà ba người Tôn Bất Hại cũng ngoan ngoãn xuống ngựa.

Tuy ba người Tôn Bất Hại cũng đều là nhân vật thành danh trên giang hồ, nhưng thứ bọn họ am hiểu lại không phải võ công, bọn họ cũng biết đám người bên mình có chênh lệch thế nào với Tô Tín.

Nam Hằng có tầm nhìn hạn hẹp, hắn ta chỉ có thể nhìn thấy thân phận của Tô Tín trong triều đình, thế nhưng hắn ta lại không nhìn thấy địa vị và danh vọng của Tô Tín ở trên giang hồ.

Coi như không có triều đình, vậy Tô Tín cũng là gia chủ Tô gia, cường giả trên Địa Bảng, đã từng chém giết những cường giả cảnh giới Dương Thần to lớn trên giang hồ.

Mà Nam Hằng ngươi có là thứ gì? Nếu Cơ Hạo Điển không hạ lệnh, thậm chí hắn ta không có tư cách nói chuyện với mọi người ở đây.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều xuống ngựa, Nam Hằng cũng xấu hổ cười, vội vã xuống ngựa, xấu hổ cười nói với Tô Tín đang đi về phía hắn.

- Tô đại nhân, thật ra ta không có ý đó, ta chỉ là…

Nhưng hắn còn chưa có nói xong, hắn bỗng cảm thấy một luồng sức mạnh vô hình bóp cổ hắn lại, cứng rắn nâng hắn lên, hơn nữa càng bóp càng chặt, khiến hắn cảm thấy một sự hít thở không thông đáng sợ!

Trước chân khí mạnh mẽ của Tô Tín, chút tu vi đáng thương của hắn không đủ để nhìn, thậm chí chân khí toàn thân hắn đều bị sức mạnh mạnh mẽ này áp chế, bây giờ hắn thật sự giống như một người thường, chỉ có thể lạnh run trước sức mạnh mạnh mẽ!

Mọi người ở đây cũng đều không ngờ tới, Tô Tín chỉ vì một lời không hợp là ra tay.

Nhưng mà đám người Phương Cửu Nguyên đã quen, đôi khi Tô Tín làm việc bình tĩnh lạnh lùng đến dọa người, thế nhưng có khi hắn cũng điên cuồng đáng sợ.

Ngươi đã trêu chọc Tô Tín, vậy phải chuẩn bị rằng Tô Tín sẽ phát điên, tuy cái tỷ lệ này không lớn nhưng chắc chắn không nhỏ.

Cho nên khi nhìn thấy bộ dạng này của Tô Tín, mọi người ở đây đều không nói gì thêm, nhưng chính vì vậy, trong mắt Nam Hằng mới để lộ vẻ đáng sợ vô tận.

Hắn là võ giả cảnh giới Hóa Thần, còn có rất nhiều năm để sống cho tốt, thậm chí bây giờ hắn còn được Cơ Hạo Điển tán thưởng, đang chuẩn bị bay thẳng lên trời, cho nên hắn không muốn chết, cũng không cam lòng chết ở chỗ này!

Bây giờ Nam Hằng vô cùng hối hận, nếu như cho hắn thêm một cơ hội, chắc chắn không đi khiêu khích Tô Tín, mà sẽ cụp đuôi hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Đúng lúc này, lúc này giọng nói lạnh lùng của Tô Tín truyền đến.

- Làm người phải hiểu được cái gì mới là quy củ, càng phải nhận rõ bản thân, ngươi coi mình là chó cũng không sao cả, nhưng đừng nên coi người khác cũng là chó.

- Ngươi vô cùng may mắn, được bệ hạ coi trọng, nếu không bây giờ ta sẽ giết ngươi.

Nam Hằng thở phào một cái, quả nhiên Tô Tín còn kiêng kỵ bệ hạ nên không dám động tới hắn, vậy thì tốt, hắn chỉ sợ Tô Tín này phát điên, không hề kiêng kỵ mà giết chết hắn, vậy lúc ấy hắn mới thật sự oan uổng.

Nhưng mà không đợi Nam Hằng thở phào, Tô Tín đã nói tiếp.

- Nhưng tội chết có thể miễn tội sống khó tha, ngay cả cấp bậc trên dưới ngươi cũng không hiểu, ngày hôm nay ta phải cho ngươi học một bài học, nếu không cứ như con mèo con chó nào cũng dám đến chỗ ta sủa, vậy chẳng phải người trên giang hồ sẽ cho là Tô Tín ta dễ bắt nạt?

Lời vừa dứt, Tô Tín thu hồi chân khí vô hình bóp lấy cổ Nam Hằng, khiến hắn ta lập tức ngã xuống đất.

Nhưng lúc này Tô Tín lại cong tay bắn một cái, một luồng chỉ kình bắn vào chân trái Nam Hằng, chân trái của hắn bỗng tuôn ra một đống máu, bên ngoài không có vết thương, nhưng tất cả kinh mạch trong chân trái của Nam Hằng đều đã vỡ vụn!

Mọi người ở đây bỗng giật giật chân mày, sau khi kinh ngạc trước sự khống chế chân khí mạnh mẽ của Tô Tín, bọn họ thầm nghĩ trong lòng sợ là chân trái của Nam Hằng đã tàn phế.

Kinh mạch của một chân đứt đoạn, loại vết thương này có thể trị hết nhưng lại phải tốn cái giá cực lớn mới được, rõ ràng Nam Hằng không lấy ra được cái giá ấy.

Mà lúc này Nam Hằng đã nằm trên mặt đất bắt đầu gào hét thảm thiết, vô cùng đối lập với khuôn mặt lạnh lùng bình tĩnh của Tô Tín.

Tô Tín chắp tay với Tôn Bất Hại nói.

- Tôn đại sư, làm phiền ngươi xử lý cho hắn một chút, tránh để cho hắn làm lỡ thời gian.

Tôn Bất Hại gật đầu nói.

- Cứ giao cho ta.

Nói xong, Tôn Bất Hại trực tiếp ra tay, trong hai tay áo của hắn có hai con rết màu đỏ vàng dài bằng bàn tay bò ra, trực tiếp leo lên trên chân Nam Hằng.

Trong nháy mắt, một chân của Nam Hằng trở nên vô cùng đen, tiếp đó cả chân hắn như nhỏ đi một vòng, lúc này hai con rết đỏ vàng lại biến thành màu đỏ máu tà dị, người xem có cảm giác không rét mà run.

Nam Hằng lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, càng gào lên thảm thiết.

Oai danh của 'Độc Thủ Dược Vương' có người nào mà không biết? Số người Tôn Bất Hại giết còn nhiều hơn số người hắn cứu.

Nhưng hắn ta vừa gào lên hai tiếng, ngạc nhiên phát hiện chân trái bị Tô Tín đánh vỡ nát kinh mạch không có cảm giác đau nữa, chỉ thấy hơi có chút không khỏe mà thôi.

Tôn Bất Hại ngoắc tay, hai con rết hút đủ máu tươi trở lại vào trong tay áo của hắn, Tôn Bất Hại nói thẳng.

- Không thành vấn đề rồi, ít nhất không ảnh hưởng tới việc đi lại của hắn.

Mọi người ở đây cũng có thể cảm giác được, sau khi bị con rết màu đỏ vàng hút máu, tuy tất cả kinh mạch trong một chân của Nam Hằng đã đứt gãy như trước, nhưng nơi đứt gãy đông lại, mặc dù không cách nào vận hành chân khí, nhưng ít nhất việc đi lại của hắn ta không thành vấn đề.

Mọi người nghĩ thầm trong lòng, Tôn Bất Hại không hổ danh là 'Độc Thủ Dược Vương', ngay cả phương pháp cứu người cũng tà dị như thế.

Tô Tín nhìn Nam Hằng lạnh nhạt nói.

- Có thể đi thì đứng lên, nếu ngươi không muốn đi thì cũng có thể xoay người trở về thành Thịnh Kinh, yên tâm, ta không ngăn cản.

Nghe lời bình thản của Tô Tín khiến cho Nam Hằng run một cái.

Hắn dám bảo đảm, nếu hắn ta thật sự dám xoay người trở về thành Thịnh Kinh thật, Tô Tín sẽ lập tức phái người giết hắn ta, ngược lại bây giờ đám người Tôn Bất Hại đều ở đây, Tô Tín cũng không dám làm chuyện quá dứt khoát.

Cho nên Nam Hằng cũng chỉ đành yên lặng lên ngựa, che dấu vẻ thù hằn trong mắt.

Tuy hắn là Trận Pháp Sư, dù trước đây chân hắn không tàn phế thì hắn cũng không hề ra tay với ai trong vài chục năm nay.

Nhưng vấn đề là không có ai muốn bản thân mình biến thành một người què, dù là người thường thì cũng vậy, chớ nói chi hắn là võ giả cảnh giới Hóa Thần, đại sư trận pháp.

Cho nên lúc này Nam Hằng vô cùng căm hận Tô Tín, nhưng hắn cũng không có can đảm tiếp tục khiêu khích Tô Tín, hắn rất sợ Tô Tín giết hắn tại chỗ.

Không có Nam Hằng quấy rầy ở bên, đám người Tô Tín đi tới Dược Vương Cốc vô cùng thuận lợi.

Tên của Dược Vương Cốc giống như bề ngoài của nó, nơi bọn họ đang ở là một khe núi xinh đẹp giữa trời đất, nguyên khí trời đất nồng nặc một cách khác thường, ngay cả hoa cỏ cây cối bình thường cũng phồn hoa tươi tốt lạ thường.

Có người nói trong Dược Vương Cốc này còn có mấy mảnh ruộng thuốc cực phẩm, một vài thảo dược quý báu của Dược Vương Cốc đều được sản xuất từ nơi đó.

Dọc theo đường đi, Tô Tín đụng phải rất nhiều người trong giang hồ, hơn nữa không ít người trong đó còn là các đệ tử của phái lớn ở Đại Chu.

Nguyên nhân bọn họ tới Dược Vương Cốc rất đơn giản, hoặc là tới Dược Vương Cốc trị thương, hoặc là tới Dược Vương Cốc chọn mua đan dược.

Dược Vương Cốc nhà lớn nghiệp lớn, bọn họ cũng không cần lo đan dược không có nguồn tiêu thụ, cho nên đương nhiên cũng không có các loại dịch vụ đưa hàng tới cửa gì, muốn mua đan dược thì đều phải tự mình đến Dược Vương Cốc mới được, hơn nữa còn phải một tay giao tiền một tay giao hàng, thỉnh thoảng còn phải chịu sự thay đổi giá cả đan dược của Dược Vương Cốc.

Nhưng cho dù như thế, đan dược do Dược Vương Cốc sản xuất cũng được người ta tranh giành, đặc biệt đan dược cao cấp lại còn là một viên khó cầu.

Dọc theo con đường này, những người trong võ lâm khác cũng đang nhìn đám Tô Tín, trong mắt dồn dập lộ vẻ kỳ lạ.

Với danh tiếng của Tô Tín ở trên giang thì đương nhiên không khó để nhận ra, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền cũng như vậy, lần này có ba Tứ Đại Thần Bộ tới, triều đình muốn làm gì? Chọn mua đan dược quy mô lớn ư?

Nhưng dù triều đình muốn chọn mua rất nhiều đan dược, sợ trên đường xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhưng phái ba người cấp bậc là Tứ Đại Thần Bộ tới, không thấy chuyện này có hơi xa xỉ ư?

Mà đợi đến khi mọi người thấy vị đồ đệ bị vứt bỏ của Dược Vương Cốc, 'Độc Thủ Dược Vương' Tôn Bất Hại đứng thứ ba Bảng cũng ở trong đó, mọi người bỗng mờ mịt, không rõ đây là tình huống gì.

Đương nhiên bọn họn biết ân oán giữa Tôn Bất Hại và Dược Vương Cốc, lúc trước Tôn Bất Hại có tài năng kinh người, chính là người nối nghiệp mà nhóm tiền bối Dược Vương Cốc chỉ định.

Kết quả chẳng ai ngờ tới Tôn Bất Hại lại âm thầm nghiên cứu độc vật, đó chính là đã phạm vào điều tối kỵ của Dược Vương Cốc.

Thật ra lúc trước Dược Vương Cốc giam cầm Tôn Bất Hại là muốn sửa sai, dù sao Tôn Bất Hại có thiên phú quá mạnh mẽ trên con đường luyện đan, mạnh đến mức các tiền bối Dược Vương Cốc không nỡ bỏ hắn.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới Tôn Bất Hại lại có thể sử dụng thảo dược bình thường rồi phối ra độc dược, cuối cùng dùng độc giết chết hơn mười đệ tử Dược Vương Cốc trông coi hắn, phản bội Dược Vương Cốc, trực tiếp làm mấy người nắm quyền Dược Vương Cốc lúc trước tức giận tới mức phun máu tại chỗ, cuối cùng hoàn toàn thất vọng, truyền vị trí người thừa kế lại

cho sư huynh của Tôn Bất Hại, bây giờ Cốc chủ của Dược Vương Cốc là 'Hồi Thiên Thủ' Diệp Tiên Mao.

Chương 1314 - Dược Vương Cốc

Bởi vì có Dược Vương Cốc truy nã đuổi giết, vậy nên đã hơn mười năm Tôn Bất Hại chưa trở lại Dược Vương Cốc rồi.

Mặc dù lấy thực lực của hắn bây giờ thậm chí có thể trực tiếp tiêu diệt Dược Vương Cốc, nhưng trong hơn mười năm này hắn vẫn chưa từng bước vào Bình Dương đạo một bước.

Lời này cũng không phải là nói khoa trương, trên căn bản là võ giả của Dược Vương Cốc không có năng lực chiến đấu gì cả, thứ mà bọn họ tu luyện cũng không phải là thủ đoạn chiến đấu, bọn họ tu luyện chân khí chính là vì có thể thuận tiện hơn trong lúc luyện dược hoặc là có thể kéo dài tuổi thọ mà thôi.

Vì vậy tu sĩ võ kỹ của Dược Vương Cốc chỉ đếm được trên đầu ngón tay, lực chiến đấu của võ giả Hóa Thần Cảnh thậm chí còn không bằng võ giả Tiên Thiên.

Mà Tôn Bất Hại thì không giống thế, tước hiệu của hắn là Độc Thủ Dược Vương, nhưng hắn không tu luyện độc công, hơn nữa hắn còn tự sáng tạo ra một số thủ đoạn hạ độc tà dị, khiến cho ngươi bất tri bất giác đã trúng độc, khó lòng phòng bị, hết sức tà dị.

Ngày xưa ở trên Hắc bảng, Dương Thần Cảnh "Vạn Độc Ma Quân" Cừu Phi Dư kia mới chỉ có thể đứng vị trí thứ sáu trên Hắc bảng, mà Tôn Bất Hại thì đã đứng ở vị trí thứ ba trên Hắc bảng, từ điểm đó liền có thể nhìn ra được sự chênh lệch giữa hai người bọn họ và thực lực khủng bố của Tôn Bất Hại.

Lần nữa bước vào lãnh thổ Bình Dương đạo, sắc mặt Tôn Bất Hại cũng trở nên có phần phức tạp.

Nếu như có thể, hắn thà rằng đời này không bao giờ trở lại Dược Vương Cốc.

Chỉ có điều là lần này giao dịch này không những rất quan trọng với Cơ Hạo Điển mà còn nhưng rất quan trọng với Tả Đạo Minh bọn hắn.

Tả Đạo Minh bọn họ đều là đồ đệ bị vứt bỏ của Tả Đạo Bát Môn, số lượng chỉ tầm mười mấy người mà thôi.

Lúc bình thường bọn họ vẫn hay liên hiệp, cùng nhau nghiên cứu ra một chút số thứ kì quái hoặc là bí thuật cấm kỵ gì đó, nhưng vấn đề là mặc dù thực lực của bọn họ cũng không thua kém gì những đệ tử khác của Tả Đạo Bát Môn, nhưng bọn hắn lại không cách nào nghiên cứu ra được những thứ có thể đổi thành các loại tài nguyên như Tả Đạo Bát Môn, mà thậm chí còn nghiên cứu ra những thứ vô dụng bỏ đi.

Suy cho cùng thì đám người bọn họ cũng chỉ là những tên đồ đệ bị tông môn vứt bỏ mà thôi, thân phận đã được bày ra tại đấy, thế lực võ lâm chính đạo căn bản sẽ không hợp tác với bọn họ, tuy là một số thế lực ma đạo cũng sẽ có đôi ba lần hợp tác, nhưng bây giờ ma đạo đã suy thoái, tài nguyên có thể giao dịch cho bọn họ cũng chỉ như muối bỏ biển.

Giống như lần này đám người Tôn Bất Hại liên thủ nghiên cứu ra được bí pháp cấy ghép Nguyên Thần, có thể nói là kinh tài tuyệt diễm, nhưng đáng tiếc là sau khi nghiên cứu ra lại chỉ có thể bỏ phí ở trong tay, may nhờ có chuyện như Cơ Hạo Điển bọn họ mới có thể đổi bí pháp này thành một lượng tài nguyên lớn.

Vì thế coi như là lần này Tôn Bất Hại không muốn đối mặt với người của Dược Vương Cốc, thì hắn vẫn nhất định phải tới, huống chi cũng có chuyện phải nói.

Đám người Tô Tín không che dấu hành tung, lúc bọn họ đến hiển nhiên đã bị các đệ tử của Dược Vương Cốc rải rác ở khắp Bình Dương đạo biết được.

Thật ra thì Dược Vương Cốc cũng không cố ý bố trí tai mắt ở Bình Dương đạo, nhưng bất cứ nơi nào ở Bình Dương đạo nơi đều có ruộng thuốc của Dược Vương Cốc, trồng không ít loại thảo dược, thế nên tất nhiên là đệ tử Dược Vương Cốc cũng được bố trí ở khắp cả Bình Dương đạo.

Lúc này ở bên trong Dược Vương Cốc, cốc chủ Dược Vương Cốc "Hồi Thiên Thủ" Diệp Tiên Mao đang giảng giải dược lý cho một đám đệ tử Dược Vương Cốc.

Khác với sự lục đục thường thấy ở những môn phái khác, Dược Vương Cốc rất hiếm khi xảy ra tranh chấp.

Suy cho cùng mọi người đều không am hiểu gì nhiều về võ đạo, thế nên những người đệ tử ở đây đều thiêu đi một phần nóng nảy, nhiều hơn vài phần bình thản.

Huống chi với chút quy mô này của Dược Vương Cốc, cũng thật sự là không có gì gì để mà bọn họ phải tranh quyền đoạt lợi.

Bây giờ Diệp Tiên Mao thân là cốc chủ của Dược Vương Cốc, nhưng trên thực tế quyền lợi của hắn cũng chỉ là tính toán xem mọi người nên luyện loại đan dược gì, thuận tiện giao lưu đón tiếp với những đại tông môn tới chọn mua đan dược mà thôi.

Thời gian còn lại hắn cũng giống như những trưởng lão kia của Dược Vương Cốc, đều nghiên cứu đan đạo dược lý, nghiên cứu ra được một vài thành tích thì sẽ truyền tin, để cho đệ tử của Dược Vương Cốc học tập, khiến cho tu vi của bọn họ ở trên đan đạo có thể tiến xa thêm một bước.

Chính là bởi vì thế nên đan dược của Dược Vương Cốc mới dễ bán như thế, mặc dù qua một thời gian ngắn đan dược của bọn họ đều sẽ tăng giá, nhưng đó cũng là bởi bọn họ sửa cũ thành mới, khiến cho dược lực càng mạnh hơn.

Sau khi giảng giải về đan đạo cho đệ tử Dược Vương Cốc xong, Diệp Tiên Mao nhìn đệ tử Dược Vương Cốc ở phía dưới, không khỏi thở dài một hơi.

Mặc dù hắn là cốc chủ của Dược Vương Cốc thế hệ này, nhưng thật ra năng lực của hắn cũng chỉ xem như bình thường.

Mặc dù bây giờ Dược Vương Cốc ở trong tay của hắn không quá phát triển, nhưng cũng không đến mức quá suy bại, thế nên có thể nói rằng Diệp Tiên Mao vẫn rất biết giữ gìn cái đã có, còn về khai thác và phát triển, hắn vẫn chưa đủ tư cách.

Cũng may Dược Vương Cốc không phải là loại tông môn thích tranh đấu giang hồ máu me, chỉ cần bây giờ Dược Vương Cốc đi thẳng theo con đường mà tổ tiên để lại, vậy thì Dược Vương Cốc bọn họ sẽ vẫn cứ trường tồn.

Nghĩ tới đây Diệp Tiên Mao liền lại nhớ tới cái vị sư đệ Tôn Bất Hại kinh tài tuyệt diễm kia.

Nhắc tới Tôn Bất Hại, trong lòng Diệp Tiên Mao vừa cảm thấy đáng tiếc vừa cảm thấy phẫn hận.

Mặc dù hắn là sư huynh của Tôn Bất Hại, nhưng trong thế hệ đệ tử này của bọn hắn, Tôn Bất Hại mới là người có thiên phú cao nhất, có thể nói là kinh tài tuyệt diễm.

Nhưng ai có thể ngờ được rằng hắn lại dám âm thầm nghiên cứu chế tạo những thứ độc vật để hại người kia, sau khi bị phát hiện sư phụ muốn giữ lại một mạng cho hắn, nhưng không nghĩ tới hắn lại dùng vài loại thảo dược tầm thường dễ thấy nhất của Dược Vương Cốc để bào chế ra độc vật, dùng loại độc dược này để giết chết những người đệ tử trông coi hắn, cuối cùng trốn ra khỏi Dược Vương Cốc.

Cũng là vì cái tên Tôn Bất Hại này, mới khiến cho sư phụ hắn và mấy vị cao tầng đời trước của Dược Vương Cốc đều bị tức đến hộc máu, khiến cho võ giả Dược Vương Cốc vốn được xưng là trường thọ lại vẫn không thể sống lâu được như những võ giả tầm thường kia, toàn bộ đều ngã xuống giữa đường.

Cũng may nhờ đặc tính của Dược Vương Cốc mà không có tông môn dám đến bỏ đá xuống giếng, lúc này mới khiến cho Dược Vương Cốc an ổn trôi qua mười mấy năm, đã khôi phục được một chút nguyên khí.

Những năm gần đây Diệp Tiên Mao đều nghe được về danh tiếng của Tôn Bất Hại ở trên giang hồ, cũng may là những người trong giang hồ vẫn tương đối biết ý, cũng không nhắc tới mối quan hệ giữa Dược Vương Cốc bọn họ với Tôn Bất Hại, nếu không danh của tiếng Dược Vương Cốc bọn họ có thể sẽ hoàn toàn bị bôi đen.

Đúng lúc này, một gã đệ tử Dược Vương Cốc vội vàng hấp tấp chạy vào, thưa:

- Cốc chủ! Tên Tôn Bất Hại kia đã tới Bình Dương đạo, hơn nữa còn trực tiếp đi tới phía Dược Vương Cốc ta!

- Tên khốn kiếp này! Hắn vẫn dám trở về Dược Vương Cốc ư?

Diệp Tiên Mao giận dữ quát lên, chụp tay một cái trực tiếp đánh vỡ cái bàn trước mặt thành mảnh nhỏ.

Trong mắt những đệ tử ngồi ở phía dưới kia cũng lộ ra vẻ sợ hãi, Dược Vương Cốc luôn luôn đối đãi với các đệ tử cực kỳ hòa ái, thậm chí ngay cả Diệp Tiên Mao, người chưa bao giờ nổi giận lại đột nhiên lộ ra vẻ mặt tức giận dữ tợn như thế, làm cho tất cả đệ tử có mặt ở đây đều phải giật mình.

Diệp Tiên Mao trực tiếp đứng dậy, lạnh lùng nói:

- Hôm nay ta sẽ giết chết hắn, dùng tính mạng của hắn để cúng tế cho sư phụ và các vị sư thúc sư bá!

Thấy người hiền lành như Diệp Tiên Mao lại có thể toát ra một luồng sát khí đáng sợ như thế, tên đệ tử Dược Vương Cốc tới báo tin kia cũng rất là giật mình.

Mắt thấy Diệp Tiên Mao muốn đi ra ngoài, tên đệ tử kia vội vàng nói:

- Cốc chủ đợi đã nào…! Người tới lần này không chỉ có mình Tôn Bất Hại, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn thật giống như là không phải người dẫn đầu.

Diệp Tiên Mao hơi khựng lại, hung hăng trừng mắt liếc nhìn tên đệ tử kia, tức giận nói:

- Đừng có dài dòng, mau nói hết ra, rốt cuộc còn có ai?

Tên đệ tử kia vội vàng đáp:

- Người dẫn đội là một trong Tứ Đại Thần Bộ của triều đình, "Huyết Kiếm Thần Chỉ" Tô Tín, còn có cả hai vị đại thần bộ "Xích Luyện Phi Long" Phương Cửu Nguyên và "Liệt Không Thần Tiến" Liễu Vô Tiền đi cùng.

- Ngoài ra còn có hai người của Tả Đạo Minh, theo thứ tự là đồ đệ bị vứt bỏ Mặc Môn - Dương Nghị, đồ đệ bị vứt bỏ của Thiên Cơ Cốc - Huyền Tiêu Đạo Nhân.

Tên đệ tử kia lại không để ý đến Nam Hằng, mặc dù hắn cũng là đồ đệ bị vứt bỏ của Thiên Cơ Cốc, nhưng cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé mà thôi, không đáng để nhắc tới.

Diệp Tiên Mao đứng sững ra, vừa nghe đến tên của những người này, chân mày của hắn lập tức nhíu lại.

Tứ Đại Thần Bộ của Lục Phiến Môn có ba người tới, trong đó còn có "Huyết Kiếm Thần Chỉ" Tô Tín, hung uy hiển hách.

Hơn nữa tên nghịch đồ Tôn Bất Hại này còn liên hiệp với những tên đồ đệ bị vứt bỏ khác của Tả Đạo Bát Môn để thành lập nên một cái Tả Đạo Minh gì đó, đều thu nạp một đám kẻ điên bị Tả Đạo Bát Môn vứt bỏ, bây giờ hai người tới đây đều là nhân vật cao tầng của Tả Đạo Minh, rốt cuộc thì bọn họ muốn làm cái gì?

Nói thật thì với năng lực chiến đấu của Dược Vương Cốc bọn họ, đừng nói là ba vị thần bộ của Lục Phiến Môn cùng tới đây, cho dù chỉ một người tới bọn họ cũng không thể nào chống đỡ nổi.

Nhưng thật ra thì mối quan hệ của Dược Vương Cốc bọn hắn cùng với triều đình cũng coi như là không tệ, hàng năm triều đình đều sẽ đặt mua một lượng lớn đan dược của Dược Vương Cốc bọn họ, hơn nữa Dược Vương Cốc bọn họ cũng rất cho triều đình mặt mũi, không chào giá quá cao, ngược lại còn được chào giá thấp hơn những tông môn khác trên giang hồ.

Nhưng bây giờ Tôn Bất Hại và ba kẻ đều là người của triều đình lại đi chung với nhau, rốt cuộc thì bọn họ muốn làm cái gì?

Diệp Tiên Mao lo lắng không biết có phải là triều đình đã hợp nhất Tả Đạo Minh rồi không, sau đó Tôn Bất Hại mới dẫn của bọn hắn tới để báo thù.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng lại thì Diệp Tiên Mao cảm thấy chuyện này không có khả năng xảy ra, đám người Tôn Bất Hại kia rất am hiểu về việc nghiên cứu ra một số thứ đường ngang ngõ tắt, nhưng nếu so về thuật đan đạo chính thống thì bọn họ tuyệt đối không thể vượt qua được Dược Vương Cốc, coi như là triều đình hợp nhất Tả Đạo Minh thì vẫn phải mua đan dược của Dược Vương Cốc bọn hắn.

Huống chi võ giả kết thân với Dược Vương Cốc bọn họ rải rác khắp cả võ lâm Trung Nguyên, nếu như triều đình thực sự

muốn cứng rắn ra tay với bọn họ, chẳng lẽ sẽ không sợ gặp phải chuyện lớn sao?

Những suy nghĩ này liên tục quanh quẩn ở trong đầu Diệp Tiên Mao, nhưng dù thế nào đi nữa hắn vẫn không thể tìm ra được lý do.

Trong những năm gần đây Dược Vương Cốc không xảy ra lục đục gì với ai, cũng không có thù oán gì với bên ngoài, không có một kẻ địch nào, coi như là những võ giả ma đạo kia cũng sẽ không âm mưu tính toán hủy hoại Dược Vương Cốc, thế cho nên là Diệp Tiên Mao thân là cốc chủ Dược Vương Cốc cũng không giỏi suy đoán về những chuyện như thế này.

Suy tư nửa ngày mà vẫn không thể nghĩ được đối sách, Diệp Tiên Mao cũng chỉ có thể thở dài một hơi, sau đó nói:

- Trước hết ngươi phái người đi mời Đại tổng quản hành quân của Bình Dương đạo, "Tử Tiêu Lôi Hổ" Loại Thiên Thu và cả tổng bộ đầu của Bình Dương đạo, "Cửu Phượng Song Hoàn" Thiết Vô Lãnh tới đây đi.

Hai vị này đều là người của triều đình, Diệp Tiên Mao mời bọn họ tới chính là vì muốn ngăn cản đám người Tô Tín.

Dược Vương Cốc bọn họ cũng có quan hệ không tệ với Loại Thiên Thu và Thiết Vô Lãnh, những năm gần đây Dược Vương Cốc bọn họ đã cho cho hai người này không ít ưu đãi về đan dược.

Thậm chí có lúc Dược Vương Cốc mới vừa nghiên chế ra đan dược, triều đình còn chưa có được mà bọn hắn đã được nếm thử trước.

Thời điểm mới vừa đảm nhiệm chức vị Đại tổng quản hành quân và Tổng bộ đầu của Bình Dương đạo, tu vi của hai người này vẫn chỉ là Hóa Thần Cảnh, mặc dù ở trong quân đội và Lục Phiến Môn không tính là kém nhưng là tuyệt đối cungz không được xem là mạnh.

Kết quả bây giờ tu vi của hai người này đều đã là Dung Thần Cảnh, được như vậy đương nhiên là vì bản thân bọn họ có thiên phú, nhưng cũng không thể phủ nhận tác dụng của đan dược mà Dược Vương Cốc đã cho bọn hắn.

Chương 1315 - Bí mật của tôn bất hại

Dược Vương Cốc đang còn băn khoăn không biết phải đối phó với đám người Tô Tín như thế nào thì lúc này bọn họ đã đi tới trước cửa Dược Vương Cốc rồi.

Thật ra thì lịch sử của Dược Vương Cốc cũng không tính là quá dài, chỉ có hơn năm trăm năm mà thôi.

Nhưng đời trước của Dược Vương Cốc ngày xưa có thủ đoạn khá là cao minh, trong thời gian rất ngắn đã mở rộng kinh doanh của Dược Vương Cốc cho tới như bây giờ, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, có lẽ Dược Vương Cốc sẽ có thể không ngường nghiên cứu ra những loại đan dược mới, chỉ cần sống dựa vào số tiền mà bọn họ dành dụm được thì vẫn có thể tiếp tục kéo dài sự phồn vinh.

- Tô Tín Lục Phiến Môn cầu kiến Diệp cốc chủ Dược Vương Cốc, làm phiền mấy vị đi thông báo một tiếng.

Tô Tín chắp tay nói với mấy tên đệ tử canh cửa của Dược Vương Cốc.

Ánh mắt của mấy tên đệ tử Dược Vương Cốc kia khi nhìn Tôn Bất Hại mang theo vẻ cảnh giác, một người trong đó suy nghĩ một lúc, rồi mới chạy vào trong cốc thông báo cho Diệp Tiên Mao.

Thật ra thì tuy cái đệ tử trẻ tuổi này của Dược Vương Cốc mang lòng cảnh giác với Tôn Bất Hại, nhưng cũng chẳng mang theo thù hận gì.

Suy cho cùng thời điểm trước kia khi Tôn Bất Hại trốn tránh Dược Vương Cốc, bọn họ mới chỉ vừa gia nhập Dược Vương Cốc hoặc là còn chưa gia nhập Dược Vương Cốc, bọn họ cũng chỉ nghe nói về những chuyện mà Tôn Bất Hại đã làm ngày xưa, thế nên cũng chỉ tồn tại sự cảnh giác, chứ không có căm hận.

Tên đệ tử báo tin kia còn chưa chạy vào trong cốc, liền đã nhìn thấy Diệp Tiên Mao mang theo một đám đệ tử Dược Vương Cốc hùng hổ đến đây, ánh mắt của những võ giả Dược Vương

Cốc cùng thế hệ với Diệp Tiên Mao khi nhìn Tôn Bất Hại đều tràn đầy sự căm hận.

Nếu không phải vì hắn, sư trưởng đời trước của Dược Vương Cốc cũng sẽ không bị tức đến mức trọng thương, dẫn đến thọ nguyên bị hao tổn nghiêm trọng.

Nếu không phải vì hắn, bây giờ Dược Vương Cốc bọn họ hẳn là phải mạnh hơn mười mấy năm trước rất nhiều, chứ không phải là dậm chân tại chỗ giống như bây giờ.

Thế nên lúc mà Diệp Tiên Mao đi tới trước mặt đám người Tô Tín, hắn cũng vô thức không để ý tới Tô Tín, mà là đầy mặt dữ tợn nói với Tôn Bất Hại:

- Ngươi vẫn còn dám trở lại ư!? Một thân bản lĩnh này của ngươi đều là do sư phụ bọn họ dạy dỗ, hôm nay dù ta có phải liều cái mạng già này cũng phải lấy hết chúng về bằng được!

So với Diệp Tiên Mao sắc mặt dữ tợn tràn đầy thù hận, biểu cảm trên khuôn mặt Tôn Bất Hại lại lạnh nhạt vô cùng, hắn trực tiếp xuống ngựa đi về phía Diệp Tiên Mao, chắp tay nói:

- Sư huynh, đã lâu không gặp a, vừa tới sao đã lớn tiếng đòi đánh đòi giết vậy? Nói như thế nào đi nữa thì chúng ta cũng là sư huynh đệ mà, ngươi vẫn cứ hận ta đến mức ta không chết không thôi như thế ư?

Diệp Tiên Mao lạnh lùng cười nói:

- Sư huynh đệ? Kể từ sau khi ngươi làm ra những chuyện kia, chúng ta đã không còn là sư huynh đệ nữa!

- Ngươi khiến cho Dược Vương Cốc ta bị tổn thất lớn như vậy, thậm chí còn khiến cho sư phụ bọn họ giận đến mức trọng thương, không phải là ta hận ngươi đến mức ngươi không chết không thôi, mà là ta hận không thể khiến ngươi chết sớm một chút!

Tô Tín nhìn chằm chằm Tôn Bất Hại, nói thật thì hắn cũng không biết vì sao Tôn Bất Hại lại muốn tới đây, lấy loại quan hệ này giữa hắn và Dược Vương Cốc, đừng nói là muốn lấy Ngưng Thần Hoa kia, đoán chừng sự xuất hiện của hắn sẽ kích thích cho cả Dược Vương Cốc phải nổi điên.

Đến lúc đó bọn họ có xé rách mặt cũng không sao cả, nhưng là sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của Tô Tín, thế nên bây giờ Tô Tín cũng chỉ nhìn Tôn Bất Hại chằm chằm, sau này hắn có muốn ra tay thì cũng chẳng ai quan tâm, nhưng hiện tại hắn không thể ra tay với Dược Vương Cốc được.

Nhưng vượt ngoài dự đoán của Tô Tín là Tôn Bất Hại lại thật sự không ra tay, với Diệp Tiên Mao trong mắt của hắn đã hiện lên vẻ ảm đạm, giọng nói trầm thấp vang lên:

- Chuyện trước kia là ta không đúng.

Diệp Tiên Mao và cả đám người Dược Vương Cốc đều ngẩn ngơ nhìn hắn, chẳng ai có thể ngờ rằng Tôn Bất Hại lại có thể nói ra những lời này, ngay cả đám người Tô Tín cũng không nghĩ tới vị Độc Thủ Dược Vương hung danh hiển hách trên giang hồ này sẽ hối lỗi ở trước mặt mọi người.

Nhìn đám người Diệp Tiên Mao, Tôn Bất Hại thản nhiên nói:

- Mặc kệ các ngươi có tin hay không, thật ra ban đầu ta chỉ muốn chạy trốn khỏi Dược Vương Cốc mà thôi.

Lúc đó ta dùng kia mấy vị thuốc để điều chế thành độc vật, đó là Đoạn Trường Tán, chỉ có thể làm cho người ta đau ngất và mất đi năng lực chiến đấu, chứ sẽ không làm hại mạng người, hơn nữa trước khi đi ta còn để lại thuốc giải.

Nhưng lúc đó tài nghệ của ta chưa đủ tinh thông, ta cũng chỉ vừa mới nghiên cứu ra cách điều chế những loại thảo dược này thành độc dược, cho nên phân lượng cs chút sai sót, dẫn đến Đoạn Trường Tán biến thành Đoạt Mệnh Tán, vì thế mới làm hại mấy đệ tử kia mất đi tính mạng.

Đám người Diệp Tiên Mao đều đứng sững ra, không một ai có thể nghĩ tới rằng trong câu chuyện khi xưa lại ẩn chứa một bí mật như thế.

Mà vừa nghe Tôn Bất Hại kể lại hắn liền nhớ tới, thật sự là bọn hắn có phát hiện một lọ thuốc ở nơi mà Tôn Bất Hại bị nhốt.

Chỉ có điều là khi đó bọn họ không nghĩ tới đây sẽ là thuốc giải, thấy mấy đệ tử trông chừng Tôn Bất Hại kia đều đã bị

trúng độc mà chết, trong lòng bọn họ tràn ngập sự kinh hoảng, bình thuộc giải kia cũng bị bọn họ cho rằng là độc vật do Tôn Bất Hại luyện chế, thế nên bọn họ cũng không thèm nhìn, trực tiếp ném đi không biết ở đâu.

Diệp Tiên Mao hơi khựng lại, vẻ căm hận trên khuôn mặt đã hơi giảm bớt một chút, nhưng trong giọng nói của hắn vẫn chứa đầy sự bực tức:

- Cho dù ngươi không muốn giết bọn hắn, nhưng bọn hắn vẫn đã chết!

- Đáng nói nhất là trước kia ngươi đã nghiên cứu ra những thứ âm tà độc vật kia, vị phạm vào điều cấm kỵ của Dược Vương Cốc ta, đây cũng là tội lớn khi sư diệt tổ! Trước lúc chết, ngươi còn lời gì để nói không?

Tại đây trừ đám người Tô Tín ra còn có một số võ giả đến Dược Vương Cốc để mua thuốc và chữa thương, lúc này thấy Dược Vương Cốc giằng co với "Độc Thủ Dược Vương" Tôn Bất Hại, đệ tử kiệt xuất nhất của bọn họ ngày xưa, những người này như đang xem một vở tuồng, tới tấp vây xem ở xung quanh.

Mà lúc này Diệp Tiên Mao cũng đã bất chấp cái gọi là việc xấu trong nhà không kể ra ngoài, hắn trực tiếp chỉ vào Tôn Bất Hại, lạnh lùng nói:

- Nếu như ngươi còn có một chút lương tâm, thì hãy cùng ta đến trước mộ của sư phụ rồi tự phế tu vi, quỳ lạy cho đến khi chết, như vậy mới có thể tẩy sạch một thân tội nghiệt của ngươi!

Tôn Bất Hại lắc đầu nói:

- Ta không sai, tại sao phải quỳ?

- Đến bây giờ rồi ngươi vẫn còn khăng khăng là mình không sai ư?

Diệp Tiên Mao quát lên.

Tôn Bất Hại lắc đầu nói:

- Khăng khăng không phải là ta, mà là các ngươi mới đúng.

- Dược Vương Cốc là một trong Tả Đạo Bát Môn, thuật luyện đan của chúng ta quả thực là độc nhất vô nhị, nhưng thế thì sao chứ? Nói trắng ra là chúng ta cũng mạnh về mặt luyện đan mà thôi, đứng trước lực lượng lớn mạnh chỉ có thể mặc cho người chém giết!

Ánh mắt Tôn Bất Hại sáng quắc nhìn Diệp Tiên Mao:

- Sư huynh, chẳng lẽ ngươi đã quên cảnh tượng chiến loạn ngày xưa ở Đại Tấn rồi sao?

- Đại Tấn bị Đại Chu từng bước xâm lấn như tằm ăn dâu, tài nguyên của bản thân đã cực kỳ thiếu hụt, thế nên bọn họ liền chuyển hướng tới phía Dược Vương Cốc, muốn hợp nhất Dược Vương Cốc ta.

- Ban đầu nếu không phải là Dược Vương Cốc được vài môn phái có quan hệ không tệ cứu giúp, khi đó Dược Vương Cốc chúng ta đã không còn tồn tại nữa rồi!

- Đều là Tả Đạo Bát Môn, vì sao bọn họ không dám đi hợp nhất Mặc Môn? Đó là bởi vì Mặc Môn có Thần Binh Củ Tử Lệnh, có vô số cơ quan phức tạp và con rối!

- Rồi tại sao nọn họ lại không dám đi hợp nhất Thiên Cơ Cốc? Đó là bởi vì Thiên Cơ Cốc có vô số sát trận uy lực mạnh mẽ trong tay, cho dù là Đại Tấn phái tới mười vạn đại quân cũng sẽ bị sát trận kia tiêu diệt toàn bộ!

- Hai môn phái đấy đều có sức mạnh, còn Dược Vương Cốc ta thì có cái gì? Chỉ có một đám luyện đan sư trói gà không chặt!

Những lời mà Tôn Bất Hại nói ra khiến cho mọi người và các đệ tử của Dược Vương Cốc có mặt ở đây đều ngẩn ra, không biết nên nói cái gì cho phải.

Mà lúc này Tôn Bất Hại lại không hề có ý dừng lại, tiếp tục nói:

- Nếu chỉ dựa vào những thế lực khác viện trợ, thì Dược Vương Cốc của chúng ta có thể chống đỡ được bao lâu? Chỉ có lực lượng nắm giữ ở trong tay của mình thì mới được gọi là lực lượng.

- Không phải là Dược Vương Cốc chúng ta không có lực lượng, mà là đang cầm chén vàng xin cơm.

- Là thuốc thì đều có ba phần độc, nếu Dược Vương Cốc chúng ta nghiên đã cứu sâu về phương diện dược lý như thế, chẳng lẽ chúng ta không thể nghiên cứu về độc vật ư?

- Xuyên Trung Đường Môn chẳng qua cũng chỉ là gà mờ mà thôi, nhưng ngay cả như thế, độc vật mà bọn họ nghiên cứu ra vẫn có thể gây chấn động võ lâm, Dược Vương Cốc chúng ta lại kém bọn hắn chỗ nào?

- Chỉ cần chúng ta có thể lấy ra một nửa tâm huyết nghiên cứu dược lý để nghiên cứu những độc vật kia, vậy thì thực lực của Dược Vương Cốc chúng ta chắc chắn sẽ tăng vọt!

Tôn Bất Hại chỉ vào chính mình, nói:

- Ta nghiên cứu dược lý, cũng nghiên cứu cả về độc dược, nhưng ta chỉ cần dùng đến một nửa thời gian của chính mình để nghiên cứu những độc vật này, là đã có được uy danh Độc Thủ Dược Vương như bây giờ.

- Nếu đổi lại thành các ngươi, thì chỉ e rằng ngươi chỉ lấy ra một phần ba thời gian để nghiên cứu, các ngươi có thể đi được tới đâu chứ?

- Bất kể là Dược Vương Cốc hay là Độc Vương Cốc, chỉ có thực lực mới là tồn tại vĩnh hằng, bằng không chỉ cần xuất hiện một chút chuyện ngoài ý muốn, truyền thừa của Dược Vương Cốc chúng ta lập tức sẽ bị gián đoạn!

Những lời này của Diệp Tiên Mao gần như là đã hoàn toàn khiến tất cả mọi người có mặt ở đây phải chấn động, bao gồm cả Tô Tín cũng vậy.

Lúc trước Tôn Bất Hại trong ấn tượng của bọn họ chính là cái loại ma đầu tính cách quái dị, thân là người thừa kế của Dược Vương Cốc hứn lại đi nghiên cứu những thứ độc vật cấm kỵ kia.

Nhưng dọc theo đường đi Tô Tín mới phát hiện ra rằng dù tính cách của Tôn Bất Hại khá là u ám lạnh lùng, nhưng hắn vẫn không phải là cái loại người điên cuồng trong ma đạo, thế nên

khi biết trước kia hắn lại làm ra loại chuyện điên cuồng như thế này, Tô Tín cũng cảm thấy rất là kỳ quái.

Bây giờ này đáp án đã được bày ra, thì ra là Tôn Bất Hại này lại có ý định như vậy.

Mà sau khi những người có mặt ở đây nghe được những lời nói đó của Tôn Bất Hại thì đều cảm thấy rùng mình.

Đại danh "Độc Thủ Dược Vương" của Tôn Bất Hại tất nhiên là bọn họ đã nghe nói qua, xếp hạng thứ ba Hắc bảng cũng không phải là thổi phồng, mà là vô số đại tông môn dùng tiền thưởng để tạo ra.

Tôn Bất Hại thành danh kể từ lúc hắn bị một gã võ giả Dung Thần Cảnh đuổi giết khi tu vi của hắn mới chỉ là Hóa Thần Cảnh, kết quả hai người đối chiến trực diện, Tôn Bất Hại chỉ nói hai câu liền trực tiếp xoay người rời đi, mà tên võ giả Dung Thần Cảnh kia cũng không tiếp tục đuổi theo nữa.

Đợi đến một phút đồng hồ sau tên võ giả Dung Thần Cảnh kia vẫn còn không động đậy, lúc này mới có người đi tới xem xét, kết quả này vừa nhìn mọi người mới phát hiện ra, rằng trong cơ thể tên võ giả Dung Thần Cảnh kia đã hóa thành một đống máu mủ!

Quan trọng nhất là tên kia võ giả Dung Thần Cảnh còn là võ giả chuyên tu công pháp luyện thể, nổi tiếng với thân thể mạnh mẽ, sức miễn dịch đối với độc tố cũng mạnh hơn những võ giả tầm thường khác rất nhiều, nhưng ngay cả như vậy hắn vẫn bị Tôn Bất Hại âm thầm xử lý, thậm chí còn chưa kịp tung ra một chiêu nào đã bị giết chết bằng thuốc độc.

Loại độc tố mạnh như thế dù là những võ giả tu luyện độc công như Cừu Phi Dư cũng không thể so sánh.

Nghiêm khắc mà nói độc công của Cừu Phi Dư bọn họ chỉ có thể coi như là một loại võ công, chính là biến lực sát thương của chân khí thành các loại độc vật thiên nhiên, bản thân bọn họ cũng không tinh thông về độc lý.

Nhưng Tôn Bất Hại chính là chuyên gia về phương diện này, các loại thảo dược nhìn như tầm thường ở trong tay Tôn Bất Hại sẽ trở thành kịch độc kinh thiên.

Trên giang hồ có một Tôn Bất Hại cũng đã đủ kinh khủng rồi, nếu như lúc này đám người Dược Vương Cốc cũng giống như Tôn Bất Hại, cho dù chỉ bằng vài phần thực lực của Tôn Bất Hại thì vẫn cũng đủ kinh người rồi

Chương 1316 - Diệp tiên mao tức giận

Những lời Tôn Bất Hại nói ra khiến lòng người chấn động, nhưng Diệp Tiên Mao và các lão nhân của Dược Vương Cốc lại đều nổi giận nói:

- Toàn là những lời ngụy biện! Dược Vương Cốc ta danh vọng mấy trăm năm há có thể để ngươi nói thành như vậy?

Đối với những lão nhân của Dược Vương Cốc này mà nói, tư tưởng của bọn họ đều đã được định hình rồi, những lời nói này của Tôn Bất Hại ở trong tai bọn hắn chính là đại nghịch bất đạo.

Nhưng khi những đệ tử trẻ tuổi của Dược Vương Cốc nghe được lời Tôn Bất Hại nói thì trong mắt đều lộ ra một tia không rõ.

Mặc dù trở thành luyện đan sư của Dược Vương Cốc cũng rất là không tồi, nhưng có ai trong bọn hắn lại không muốn trở thành một đời cường giả tung hoành võ lâm giang hồ?

Chỉ đáng tiếc là, bản thân những người đã lựa chọn gia nhập Dược Vương Cốc thường không có thiên phú quá cao về võ đạo, mà những người có thiên phú cao về võ đạo nếu không phải là thật sự có hứng thú với đan đạo thì cũng sẽ không gia nhập Dược Vương Cốc.

Bây giờ, bản thân những đệ tử gia nhập Dược Vương Cốc này trừ việc học được một chút nội công cơ bản ra thì căn bản là bọn họ không được học võ công, Dược Vương Cốc cũng không có nhiều võ kỹ cho bọn hắn học, thế nên cho dù có muốn tung hoành giang hồ thì với tu vi hiện tại, bọn họ cũng chẳng thể tung hoành gì nổi.

Bây giờ Tôn Bất Hại đã cho những người không có thiên phú võ đạo quá cao như bọn hắn một phương pháp xử lí, đương

nhiên là những võ giả trẻ tuổi này của Dược Vương Cốc đã có chút động lòng.

Chỉ có điều là bây giờ Tôn Bất Hại lại là đồ đệ bị vứt bỏ ủa Dược Vương Cốc, hắn không phải là cốc chủ của Dược Vương Cốc, thế nên những đệ tử kia cũng chỉ có thể thầm nghĩ trong lòng mà thôi, chứ không có ai dám lên tiếng nói gì cả.

Đám người Diệp Tiên Mao mắng chửi Tôn Bất Hại không ngừng, nhưng khóe miệng Tôn Bất Hại vẫn luôn nở ra nụ cười, mục đích của hắn đã đạt được.

Ngày xưa hắn đã từng là người thừa kế của Dược Vương Cốc, Tôn Bất Hại biết hiện tại Dược Vương Cốc căn bản là đang chìm trong ảo tưởng, sống ở trên mây, không có lực lượng thuộc về mình, một khi có chuyện ngoài ý muốn gì đó xảy ra thì cũng chỉ có thể chờ bị người giết.

Vì thế mà năm đó hắn mới âm thầm nghiên cứu độc vật, đợi đến khi hắn thừa kế vị trí cốc chủ, sau khi người đời trước chết sạch, hắn mới bắt đầu tiến hành cải cách Dược Vương Cốc.

Nhưng ai ngờ người tính không bằng trời tính, cuối cùng hắn vẫn thất bại, bị người của Dược Vương Cốc phát hiện, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ bỏ trốn.

Chẳng qua cũng không sao cả, bây giờ hắn đã chứng minh được rằng ý nghĩ trước kia của bản thân hắn không hề sai, bằng không bây giờ hắn cũng sẽ không có thực lực như vậy.

Vì thế lần này đến đây dĩ nhiên không phải là vì hắn muốn cướp lấy vị trí cốc chủ của Dược Vương Cốc, cũng không phải là tới xin đám người Diệp Tiên Mao tha thứ, chẳng qua là hắn muốn gieo vào đầu những đệ tử của Dược Vương Cốc một viên hạt giống, để cho bọn họ thấy được rằng, cho tới bây giờ đệ tử của Dược Vương Cốc cũng không phải là đồ bỏ đi, chỉ cần bọn họ muốn, thì bọn họ cũng sẽ có được thực lực mạnh mẽ!

Thấy loại cảnh tượng này ở trước mắt, Tôn Bất Hại cũng biết mục đích của mình đã thành công, đây cũng là lý do vì sao lúc đầu hắn không muốn đi theo Tô Tín tới đấy.

Thật ra thì phương pháp để bảo tồn Ngưng Thần Hoa cũng không tính là bí thuật quý giá, hắn có thể trực tiếp giao cho Tô Tín, nhưng vì mượn thế triều đình, hắn mới coi đây là cái cớ để đích thân đến đây.

Nếu như một mình hắn tới Dược Vương Cốc, vậy hắn sẽ không có cơ hội để nói ra những lời này, trăm phần trăm là đám người Diệp Tiên Mao sẽ cùng xông lên liều mạng với hắn.

Cũng chỉ khi có Tô Tín ở chỗ này thì bọn người Diệp Tiên Mao mới không dám quá mức làm càn, có thể để cho Tôn Bất Hại nói cho hết lời.

Tô Tín liếc mắt nhìn Tôn Bất Hại một cái, hắn đã xem màn tuồng kịch này từ đầu tới đuôi, vị Độc Thủ Dược Vương này cũng không phải là nhân vật đơn giản gì, mục đích của hắn thế nào Tô Tín gần như đã đoán hết được, chỉ là hắn không muốn đâm thủng mà thôi.

Thứ nhất là bởi vì kế hoạch này không có ảnh hưởng gì tới hắn, thứ hai là bởi tính cách của Tôn Bất Hại rất hợp với khẩu vị của Tô Tín, hắn cũng đã chuẩn bị tạo một mối quan hệ tốt đẹp với Tôn Bất Hại.

Người ngoài chỉ biết là Tôn Bất Hại có những nghiên cứu vô cùng tài ba về độc dược, nhưng theo bản năng đều không để ý tới hai chữ “Dược Vương” trong danh hiệu của hắn.

Chỉ có đại tông sư đan đạo chân chính trên giang hồ mới có tư cách nhận được hai chữ này.

Trong danh hiệu của các cốc chủ mấy đời trước của Dược Vương Cốc đều có hai chữ “Dược Vương” này, mà danh hiệu của cốc chủ Diệp Tiên Mao của thế hệ này cũng chỉ là “Hồi Thiên Thủ”, điều này cũng chứng tỏ rằng ở trên đan đạo thật sự là hắn không bằng Tôn Bất Hại.

Cho dù Tôn Bất Hại chia một nửa thời gian nghiên cứu dược lý của mình để nghiên cứu độc vật, thành tựu của hắn ở đan đạo vẫn cao hơn Diệp Tiên Mao, thế nên Tôn Bất Hại hoàn toàn xứng đáng với hai chữ “Dược Vương” này.

Ai cũng không dám bảo đảm rằng cả đời mình sẽ không bị thương, đặc biệt là những võ giả thường xuyên giao đấu với những người khác như Tô Tín, bình thường khi dưỡng thương đều phải tốn không ít thời gian.

Chỉ có điều là rất ít khi Tô Tín bị thương nặng, mặt khác hắn còn có được tài nguyên đan dược của Lục Phiến Môn, những vết thương nhỏ hắn đều có thể tự giải quyết, còn nếu trọng thương thì hắn cũng có thể đổi đan dược cao cấp trong hệ thống.

Nhưng nếu như hắn có thể tạo quan hệ tốt với Tôn Bất Hại thì mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều, nếu có chuyện thì hắn cũng có thể đi tìm Tôn Bất Hại để được hỗ trợ.

Hơn nữa lúc này Tôn Bất Hại cũng đã nhận ra ánh mắt của Tô Tín, hắn trực tiếp chắp tay với Tô Tín, tỏ vẻ chính mình thiếu Tô Tín một mối ơn huệ.

Vị nam tử trẻ tuổi nhất trong Tứ Đại Thần Bộ của triều đình này vốn nổi danh là mưu mô thâm trầm và khôn khéo, hắn cũng biết là những tính toán của mình không thể nào gạt được hắn.

Nhưng Tô Tín không ngăn cản cũng đã coi như là giúp hắn một chuyện lớn, vậy nên xem như là Tôn Bất Hại thiếu Tô Tín một mối ơn huệ không nhỏ.

Mà lúc này Tô Tín thấy người của Dược Vương Cốc cũng đã sắp mắng đủ rồi, hắn mới thản nhiên nói:

- Diệp cốc chủ, về ân oán giữa Dược Vương Cốc các ngươi và Tôn Bất Hại, kính xin tạm thời để xuống, lần này triều đình có chuyện muốn mời Diệp cốc chủ hỗ trợ.

Vừa nghe thấy lời Tô Tín nói, trong lòng Diệp Tiên Mao lập tức lộp bộp vài tiếng, thầm nghĩ một tiếng không ổn.

Ban đầu hắn còn tưởng rằng đám người Tô Tín này chính là chỗ dựa màTôn Bất Hại mời tới, nhưng bây giờ nhìn lại thì có vẻ cũng không phải như hắn nghĩ, Tô Tín bọn họ tới Dược Vương Cốc vốn là vì chuyện khác.

Đúng lúc này, phía ngoài bỗng nhiên truyền đến mấy tiếng hô hóa, mọi người quay đầu lại nhìn thì chỉ thấy hai đoàn người cưỡi ngựa chạy tới.

Một người trong đó mặc chiến giáp màu tím sẫm, chính là Đại tổng quản hành quân của Bình Dương đạo, "Tử Tiêu Lôi Hổ" Chủng Thiên Thu.

Mà người còn lại thì trẻ tuổi hơn, thân mặc quan phục của Lục Phiến Môn, chính là Tổng bộ đầu của Bình Dương đạo, "Cửu Phượng Song Hoàn" Thiết Vô Lãnh.

Sau khi đến đây, Chủng Thiên Thu và Thiết Vô Lãnh cũng không trực tiếp lên tiếng vì Dược Vương Cốc như suy nghĩ của Diệp Tiên Mao, mà là củng chắp tay nói với Tô Tín:

- Sao Tô đại nhân tới Bình Dương đạo ta mà không nói một tiếng? Làm chúng ta không thể nghênh đón kịp thời.

Trong hai người Thiết Vô Lãnh chính là nhị đại đệ tử của Thiết gia, đường huynh của Thiết Vô Tình.

Hiển nhiên là hắn có biết về quan hệ giữa Thiết gia và Tô Tín, thế nên thái độ của hắn với Tô Tín như thế hiển nhiên là không sai, trực tiếp xem như người mình để đối đãi.

Mà Chủng Thiên Thu thì cũng như thế, hắn là người của Thần Uy đại tướng quân Lâm Tông Việt, mà Lâm Tông Việt cũng đã từng có vài lần qua lại với Tô Tín, có quan hệ không tồi với Tô Tín, còn từng nhiều lần công khai khen ngợi Tô Tín, thế nên thân là người của Lâm Tông Việt, Chủng Thiên Thu tỏ thái độ này với Tô Tín cũng là dễ hiểu.

Bình thường hai người bọn họ được Dược Vương Cốc hiếu kính không ít, ở bên trong Bình Dương đạo này, nếu như có người dám động tay động chân với Dược Vương Cốc, chắc chắn là bọn họ sẽ cùng ra tay giúp đỡ.

Vì thế mà những năm gần đây mặc dù có một số ác đồ ma đạo làm hại Dược Vương Cốc, nhưng căn bản là ngay cả Dược Vương Cốc bọn họ bên còn chưa biết chuyện thì đã bị Chủng Thiên Thu và Thiết Vô Lãnh giải quyết.

Song dù bọn hắn thu được chỗ tốt từ Dược Vương Cốc, bọn hắn có thể quan tâm giúp đỡ Dược Vương Cố mấy chuyện nhỏ tầm thường, nhưng nếu là chuyện lớn thì bọn hắn vẫn chưa quên thân phận của chính mình là gì.

Nếu Tô Tín sẽ thật sự xuống tay với Dược Vương Cốc, vậy thì bọn họ sẽ không hề suy nghĩ gì nhiều mà trực tiếp đứng ở bên phía Tô Tín.

Thấy thái độ của hai người bọn họ như vậy, Tô Tín cũng nhanh chóng hiểu rõ, có thể đảm đương vị trị tổng bộ đầu một đạo và Đại tổng quản hành quân của một đạo thì không thể là kẻ ngốc, thế nên Tô Tín trực tiếp giao thánh chỉ của Cơ Hạo Điển cho hai người bọn họ, rồi nói:

- Là bệ hạ phái ta tới Dược Vương Cốc để giao dịch một thứ.

Thiết Vô Lãnh và Chủng Thiên Thu xem thánh chỉ xong thì đều chắp tay thi lễ với Tô Tín, trực tiếp đứng ở bên người Tô Tín.

Chứng kiến cảnh tượng này, Diệp Tiên Mao nhất thời ngẩn ra, hai người này vốn là cứu viện mà hắn mời tết, kết quả là chưa nói được mấy câu đã đứng về phía Tô Tín, chuyện này phải nói sao đây?

Tôn Bất Hại đứng ở bên cạnh lạnh lùng quan sát, đây chính là kết cục khi không có thực lực.

Thực lực của người khác vĩnh viễn là thực lực của người khác, dưới tình huống không ảnh hưởng đến toàn cục bọn có lẽ là họ sẽ giúp ngươi, chẳng qua một khi gặp phải chuyện lớn, thứ thật sự có thể dựa vào chỉ có thực lực của mình.

Mà Diệp Tiên Mao thì đang âm thầm mắng nhiếc Thiết Vô Lãnh và Chủng Thiên Thu không biết làm người, lấy đồ lại không chịu làm việc, tiếp đó cũng chỉ có thể chắp tay nói với Tô Tín:

- Không biết Tô đại nhân muốn cái gì?

Tô Tín cười đáp:

- Rất đơn giản, triều đình muốn một gốc Ngưng Thần Hoa của Dược Vương Cốc các ngươi, chẳng qua ngươi yên tâm, không

phải là lấy không, triều đình sẽ lấy ra thứ khác để giao dịch.

Diệp Tiên Mao thở phào nhẹ nhõm nói:

- Thì ra là chỉ là một gốc Ngưng Thần Hoa, xin Tô đại nhân yên tâm, đợi mười mấy năm nữa sau khi Ngưng Thần Hoa được nhân giống, đến lúc đó Dược Vương Cốc ta sẽ đích thân đưa một cây đến cho triều đình, không cần phải giao dịch.

Mặc dù hiện tại Ngưng Thần Hoa rất quý giá, nhưng đợi đến sau này một khi Ngưng Thần Hoa đã được nhân giống, Dược Vương Cốc bọn họ sẽ có rất nhiều Ngưng Thần Hoa, thế nên đưa cho triều đình một cây cũng không phải là việc gì khó, coi như là bỏ tiền mua lấy sự bình an.

Nhưng lúc này Tô Tín lại nói tiếp:

- Diệp cốc chủ, mười mấy năm thì không đợi được, ta cần Ngưng Thần Hoa này ngay bây giờ.

Sắc mặt của Diệp Tiên Mao lập tức thay đổi, hắn vội vàng nói:

- Tô đại nhân, thế này thì lại không được! Một đóa Ngưng Thần Hoa này chúng ta phải nuôi dưỡng đến hơn trăm năm, vất vả lắm mới chờ đến lúc có thể chuẩn bị nhân giống, bây giờ ngươi lấy đi, Ngưng Thần Hoa này thật sự có thể sẽ bị tuyệt chủng!

Tô Tín kiên nhẫn nói:

- Ta nói rồi, không phải là lấy không Ngưng Thần Hoa của các ngươi, ta sẽ lấy thứ khác ra để giao dịch.

- Thứ gì cũng không được!

Diệp Tiên Mao trực tiếp từ chối.

Hiện tại trên cả giang hồ cũng chỉ có Dược Vương Cốc bọn họ là có duy nhất một gốc Ngưng Thần Hoa này, để tìm được Ngưng Thần Hoa, Dược Vương Cốc bọn đã phải bỏ ra rất nhiều công sức.

Bây giờ bị Tô Tín lấy đi, bọn họ đi đâu để tìm gốc Ngưng Thần Hoa thứ hai?

Phải biết rằng Ngưng Thần Hoa chính là linh dược, là nguyên liệu dùng để luyện chế một số loại đan dược cao cấp đã bị thất truyền, chỉ cần Dược Vương Cốc có thể thành công đem bồi đắp và nhân giống gốc Ngưng Thần Hoa này, vậy thì bọn họ có thể phục hồi rất phương pháp luyện đan thượng cổ như có Ngưng Thần Hoa là nguyên liệu chủ yếu, còn có cả hơn mười loại phương pháp luyện đan mà hắn đã nghiên cứu ra trong mấy năm gần đây, chỉ đáng tiếc là không có nguyên liệu.

Về phần Tô Tín có thể lấy ra cái gì, Diệp Tiên Mao căn bản là không quan tâm, cho dù hắn có lấy ra một loại linh dược có cùng cấp bậc với Ngưng Thần Hoa cũng không được, suy cho cùng những thứ đó chỉ có thể dùng được một lần, mà Ngưng Thần Hoa của bọn họ lại có thể tiếp tục sinh sôi.

Chương 1317 - Muốn chết

Việc Diệp Tiên Mao từ chối cũng nằm trong dự liệu của Tô Tín, chỉ có điều là thái độ của người này cũng rất có vấn đề.

Tô Tín âm thầm lắc đầu, chẳng trách được những người đời trước của Dược Vương Cốc lại muốn giao vị trí người thừa kế cho Tôn Bất Hại vốn nhỏ tuổi hơn Diệp Tiên Mao, lý do không chỉ đơn giản là vì thành tựu của hắn ở trên đan đạo, mà còn là vì thủ đoạn và tính cách của hắn.

Tên Diệp Tiên Mao này cũng quá mức ngay thẳng, bây giờ là Dược Vương Cốc các ngươi rơi vào thế yếu, số người mà Tô Tín dẫn theo đủ để tiêu diệt Dược Vương Cốc, kết quả là thái độ của ngươi lại vẫn cứng rắn ngang ngạnh đến vậy, chính là muốn chết phải không?

Coi như là Tô Tín còn có chút băn khoăn nên chưa tiêu diệt Dược Vương Cốc ngươi, nhưng chỉ bằng thái độ thế này của ngươi, nếu thật sự khiến cho Tô Tín bị chọc giận, kết quả thế nào hẳn là ai cũng rõ ràng.

Nếu như bây giờ đổi thành Tôn Bất Hại làm cốc chủ, cho dù là hắn không muốn giao Ngưng Thần Hoa ra, nhưng lúc đầu hắn sẽ nói chuyện uyển chuyển hơn một chút.

Tô Tín thản nhiên nói:

- Diệp cốc chủ, nếu nói không dễ nghe, thì gốc Ngưng Thần Hoa này triều đình nhất quyết phải có, hôm nay ta đã tới đây rồi, nếu như ngươi không cho ta, chỉ sợ ngày sau các ngươi sẽ phải nghênh đón đại quân của triều đình rồi.

Huống chi lần này chúng ta cũng không có ý cướp đoạt, ta nói rồi, ta có đem đồ tới trao đổi, ngươi xem thứ ta đưa ra rồi nói cũng không muộn.

Diệp Tiên Mao nôn nóng nhìn thoáng qua bên trong cốc, tại sao vị kia còn chưa tới? Chẳng qua trước mắt Tô Tín hùng hổ như thế, hắn cũng chỉ có thể tạm thời lá mặt lá trái với Tô Tín.

Nhưng lúc mà Diệp Tiên Mao đang định đồng ý xem thứ trong tay Tô Tín trước, Nam Hằng đứng ở bên cạnh Tô Tín bỗng chuyển động con ngươi, lập tức đứng ra quát lên:

- Diệp Tiên Mao! Ngươi đừng thấy bọn ta cho ngươi mặt mũi mà không biết xấu hổ!

- Bây giờ bệ hạ muốn Ngưng Thần Hoa của Dược Vương Cốc ngươi là cho các ngươi mặt mũi, các ngươi không cung kính đưa lên thì cũng thôi đi, bây giờ lại còn dám kiên quyết từ chối, ngày sau triều đình sẽ huy động đại quân, trực tiếp san bằng Dược Vương Cốc! các ngươi

Nam Hằng bỗng nhiên nói ra một câu như vậy khiến cho tất cả mọi người ở đây gần như đều không kịp phản ứng, đặc biệt là hai người Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền, chỉ hận không thể giết chết tên ngu ngốc này ngay tại đây.

Trước kia bọn họ luôn nói Tô Tín làm việc quá tuyệt tình, nhưng bây giờ bọn họ cũng chỉ ước gì Tô Tín làm việc càng tuyệt tình hơn nữa, lúc trước nên giết chết tên ngu ngốc khốn kiếp này đi!

Vốn là nhiệm vụ lần này đã rất khó giải quyết, đúng là bọn họ có thù oán với Tô Tín, nhưng mà cho tới bây giờ cũng chưa từng có ý định ngáng chân Tô Tín vào lúc này, suy cho cùng nếu như chuyện này bị phá hỏng, Lục Phiến Môn bọn họ cũng sẽ gặp xui xẻo, Phương Cửu Nguyên hắn và Liễu Vô Tiền cũng sẽ bị dính líu.

Kết quả tên Nam Hằng này lại khen ngược, những câu này của hắn rõ ràng là muốn cá chết lưới rách với Dược Vương Cốc, đặc biệt là tên Diệp Tiên Mao này còn là một kẻ có suy nghĩ rất bảo thủ.

Quả nhiên, vừa nghe thấy những lời này của Nam Hằng, hai mắt Diệp Tiên Mao lập tức đỏ ngầu, hắn trực tiếp quát lên:

- Đúng là thực lực của Dược Vương Cốc ta kém, nhưng cũng không phải có thể mặc người chém giết!

- Triều đình muốn Ngưng Thần Hoa, vậy thì hôm nay ta sẽ trực tiếp phá hủy nó, cùng lắm thì mọi người ngọc đá cùng vỡ, giang hồ đồng đạo sẽ vì Dược Vương Cốc ta đòi một cái công bằng!

Thấy loại biểu hiện này của Diệp Tiên Mao, khóe miệng Nam Hằng lộ ra một nụ cười đầy khoái trá.

Chính mình bị Tô Tín làm hỏng một chân, trong lòng hắn cực kỳ căm hận Tô Tín, khẩn cấp muốn được báo thù, nhưng liệu ai có thể ngờ rằng cơ hội này lại tới nhanh như vậy.

Không phải là Tô Tín muốn hoàn thành nhiệm vụ lần này sao? Vậy chính mình định sẽ gây xích mích làm cho Dược Vương Cốc và Tô Tín cá chết lưới rách, cuối cùng Ngưng Thần Hoa bị hủy, để xem hắn định trở về khai báo với bệ hạ như thế nào!

Tô Tín xoay người nhìn hắn, trong mắt không mang theo chút tình cảm nào, tựu như đang nhìn một người chết.

Trên thực tế hắn cũng không hề nghĩ tới rằng tên Nam Hằng này sẽ làm như vậy, hắn không biết nên nói tên Nam Hằng này thông minh hay là ngu xuẩn.

Nếu như ngươi nói hắn ngớ ngẩn, một tên thật sự ngu ngốc cũng không thể được Thiên Cơ Cốc thu nhận, hắn càng không khả năng bắt được cơ hội ở bên cạnh Cơ Hạo Điển, sau đó âm thầm bắc cầu liên hiệp với hai bên.

Nhưng nếu như ngươi nói hắn thông minh, người thật sự thông minh cũng sẽ không một khi đắc chí liền không thấy rõ chính mình, hơn nữa sẽ không nói ra những lời như vừa rồi.

Hắn cho là mình đang hãm hại Tô Tín, nhưng thật ra hắn cũng đang hãm hại chính hắn.

Nếu ngưng Thần Hoa bị hủy diệt tại đây, tất cả mọi người đều sẽ bị dính líu, đừng thấy bây giờ Nam Hằng có vẻ như rất đỏ ở trước mặt Cơ Hạo Điển, thậm chí còn giống như Đường Hiển, ở bên cạnh Cơ Hạo Điển một tấc cũng không rời.

Nhưng trên thực tế Cơ Hạo Điển cũng chỉ xem hắn như công cụ tạm thời mà thôi, bây giờ mục tiêu duy nhất của hắn chính là trường sinh, vì mục tiêu này ngay cả con của mình hắn cũng không để ý tới, chứ nói gì đến một con kiến hôi như Nam Hằng.

Làm hỏng chuyện rồi Tô Tín thân là người dẫn đội sẽ phải chịu phạt, nhưng Nam Hằng cũng sẽ bị Cơ Hạo Điển tức giận mà trực tiếp giết chết.

Thế nên biểu hiện hắn dưới loại tình huống này Tô Tín chỉ có thể nói là vì trong lòng hắn vặn vẹo, thứ nên sẽ rất dễ dàng bị những mối ưu tư khác làm cho đầu óc choáng váng.

Giống như ngày xưa ở Thiên Cơ Cốc vậy, bởi vì lòng ghen tỵ và phẫn hận nên bấy giờ hắn mới vội vàng bày sát trận, kết quả lại không thể giết chết đối phương, trái lại còn khiến cho chính mình phải bỏ mạng nơi giang hồ.

Bây giờ cũng giống như thế, hắn đã bị nỗi thù hận làm mất đi lý trí, muốn đi hãm hại Tô Tín, kết quả lại là ngay cả chính mình cũng bị hãm hại.

Tô Tín đi từng bước về phía Nam Hằng, hắn cũng không quan tâm đến việc Diệp Tiên Mao đang đang tức giận gầm thét, mà chỉ dùng giọng nói rất lạnh nhạt để nói với Nam Hằng:

- Thật ra thì ta muốn tha cho ngươi một mạng, suy cho cùng ngươi cũng là người mà bệ hạ phái tới, mặt mũi của người khác ta đều không cho, nhưng mặt mũi của bệ hạ thì ta vẫn phải cho.

- Nhưng tại sao ngươi lại cứ muốn đi tìm đường chết thế? Người muốn tìm đường chết thì cũng có rất nhiều phương hướng, nhưng hết lần này tới lần khác ngươi đều chọn lấy con

đường gian nan nhất, ta đã không biết phải hình dung ngươi như thế nào nữa.

- Đúng rồi, còn muốn chúc mừng ngươi một câu, ngươi đã thành công chọc giận ta rồi đấy, lúc này ngươi còn dám hãm hại ta ở trước mặt nhiều người như vậy, nếu ta còn không giết ngươi, chẳng phải là rất mất mặt ư?

Những lời mà Tô Tín nói ra nghe có vẻ như rất bình tĩnh, nhưng khi rơi vào trong tai Nam Hằng lại khiến cho hắn như lọt vào hầm băng!

Cảm giác buốt lạnh trong nháy mắt ấy đã làm cho hắn kịp nhận ra rằng đến tột cùng thì chính mình đã làm ra chuyện ngu xuẩn gì, chỉ có điều là bây giờ hối hận nhưng cũng đã muộn.

Một luồng chân khí mạnh mẽ bao vây hắn, thân hình của hắn cũng bị luồng lực lượng mạnh mẽ kia xách lên giữa không trung, Tô Tín cong ngón tay búng một cái, chân trái Nam Hằng đã biến thành một màn sương máu, khiến cho hắn phát ra những tiếng kêu rên đầy thê lương.

Nhưng Tô Tín lại như không nghe thấy gì, ngay sau đó lại bắn một ngón tay ra, đùi phải của Nam Hằng cũng trở thành rồi một màn sương máy phiêu tán ở giữa không trung.

Tất cả mọi người ở đây đều chau mày, trong lòng không nhịn được mà giật mình thảng thốt, một luồng cảm xúc lạnh buốt dâng lên từ trong lòng.

Trong số những võ giả có mặt ở đây, trừ người của Dược Vương Cốc ra, còn lại đều là những người đã từng trải qua giết chóc máu tanh.

Chỉ có điều giết chóc thì giết chóc, cảnh tượng trong hành hạ một gã võ giả đến chết giống như Tô Tín đang làm thật sự là hiếm thấy, hơn nữa còn là ngược đãi một gã võ giả Hóa Thần Cảnh.

Mặc dù bọn họ không biết gì về lai lịch của Nam Hằng, nhưng hắn có rác rưởi thế nào thì vẫn là võ giả Hóa Thần Cảnh, kết quả nhưng bây giờ lại giống như một con kiến hôi bị Tô Tín hành hạ đến chết ở chỗ này, đáy lòng của bọn hắn đều bắt đầu phát rét.

Phải biết rằng bây giờ cho dù là tông môn ma đạo cũng sẽ có rất ít người làm giống như Tô Tín, bởi vì trừ một số người biến thái trời sinh và võ giả ma đạo thích giết chóc ra, những võ giả ma đạo khác giết người đều là vì ích lợi, loại thủ đoạn hành hạ đến đối thủ chết này cũng chỉ làm lãng phí thời gian mà thôi.

Ngay sau đó Tô Tín lại búng tay liên tục, trong nháy mắt hai cánh tay của Nam Hằng cũng biến thành một đám sương máu, toàn thân hắn đã biến thành một cái "gậy người" trôi lơ lửng ở giữa không trung, lúc này ngay cả sức để kêu rên cũng không có.

Những đệ tử trẻ tuổi chưa từng trải qua giết chóc kia của Dược Vương Cốc lập tức nôn ọe ra, cũng không thể trách bọn họ ngạc nhiên, mà là hành động lần này của Tô Tín quả thực là có phần quá máu tanh rồi, khiến cho những người đệ tử chưa từng giết người này của Dược Vương Cốc bị kích thich không nhẹ.

Sắc mặt của Diệp Tiên Mao cũng trở nên rất là khó coi, trước đó hắn đã nghĩ nhầm rồi, đám người của triều đình này cũng không hề đồng lòng, chẳng qua là việc Tô Tín hành hạ một gã võ giả Hóa Thần Cảnh đến chết ở trước cửa Dược Vương Cốc này, Diệp Tiên Mao thấy thế nào cũng cảm giác là hắn đang giết gà dọa khỉ.

Mà thực thì tế lần này Diệp Tiên Mao đã đoán đúng rồi, đúng là Tô Tín đang có ý giết gà dọa khỉ.

Bây giờ hắn muốn lấy ra một vật có cùng giá trị để giao dịch mà đám võ giả Dược Vương Cốc này vẫn còn còn lề mà lề mề, mặc dù hắn không thể ra tay với Dược Vương Cốc, nhưng dọa bọn họ một chút thì vẫn có thể.

Một cái búng tay cuối cùng được bắn ra, cái "gậy người" kia hóa thành sương máu, sau đó lập tức tiêu tán, tất cả mọi người ở đây hoàn toàn im lặng.

Phương Cửu Nguyên lắc đầu cảm thán, tên ngu ngốc không biết sống chết này dám bày mưu tính kế trực tiếp khiêu khích Tô Tín có chết cũng là đáng đời.

Bây giờ ngay cả hắn cũng chỉ có thể âm thầm làm ra một chút thủ đoạn nho nhỏ, tên Nam Hằng nghĩ mình là ai, lại dám bày trò ở ngay trước mặt Tô Tín, thật đúng là ngại mạng mình quá lớn mà.

Lúc này Tô Tín bỗng nhiên xoay người nhe răng cười với Diệp Tiên Mao nói:

- Xin lỗi Diệp cốc chủ, là ta không có dạy bảo tốt tay chân của mình, khiến cho hắn mở miệng nói lung tung, bây giờ chúng ta có thể tiếp tục chủ đề vừa rồi chứ?

Nhìn nụ cười sáng lạn kia của Tô Tín, không biết vì sao Diệp Tiên Mao lại có cảm giác rằng trong nụ cười này của Tô Tín có cất dấu mùi máu tươi nồng đậm lạnh lẽo.

Diệp Tiên Mao rùng mình một cái, mặc dù Dược Vương Cốc bọn họ đều là những luyện đan sư trói gà không chặc, nhưng bọn hắn cũng không sợ chết.

Chẳng qua không sợ chết thì không sợ chết, nhưng bọn hắn cũng không muốn phải chết khó coi như vậy, thế nên Diệp Tiên Mao liền muốn xem thử đến tột cùng thì Tô Tín sẽ lấy ra thứ gì giao dịch với bọn họ.

Nhưng hắn đang định lên tiếng thì có mộ giọng nói vô cùng uy nghiêm bỗng nhiên truyền đến:

- Tô Tín, Tô đại nhân, một trong Tứ Đại Thần Bộ? Uy phong đúng thật là lớn, sát khí đúng thật là mạnh! Ép mua không được liền muốn cướp đoạt, dù ở nơi nào cũng không có cái quy củ này!

- Xin Diệp cốc chủ yên tâm, hôm nay có ta ở đây, cho dù là người của triều đình thì cũng phải nói quy củ mới được, nếu không giang hồ này sẽ rối loạn ư?

Tất cả mọi đều nghiêng đầu nhìn vào bên trong Dược Vương Cốc, không biết là ai lại có lá gan lớn như vậy, dám nói những lời như thế với Tô Tín.

Mà sau khi Diệp Tiên Mao nghe được cái giọng nói này thì cùng thầm nghĩ một tiếng không tốt, sao hắn có thể quên được cơ chứ?

Sớm biết thế này hắn cũng không gọi cái vị gia này tới đây, hiện tại hắn đã chuẩn bị nhường một bước với Tô Tín rồi, kết quả vị gia này lại làm xáo trộn mọi chuyện.

Chương 1318 - Thượng quan phi vân

Chỉ có hai loại người dám nhúng tay vào lúc này, một loại là ngu ngốc, mà loại còn lại chính là thực sự có sức mạnh.

Mà cái vị đi ra từ trong Dược Vương Cốc này thấy thế nào cũng không giống như loại thứ nhất.

Người đi ra từ trong Dược Vương Cốc này mặc một thân hoa phục kim sắc, nhưng hình thức rất khác với y quan hiện giờ, ống tay áo rất là rộng.

Người này tầm khoảng hơn ba mươi tuổi, dung mạo tuấn lãng dương cương, làm người ta cảm thấy kỳ quái nhất là trên đầu của hắn lại có một chiếc mũ miện, phải biết rằng từ rất lâu rồi đã không có ai còn đeo thứ này, trang phục của người này nhìn như là từ mấy ngàn năm trước.

Diệp Tiên Mao hơi có vẻ lúng túng chắp tay với người nọ, nói:

- Thượng Quan huynh, thật ra thì ta đã giải quyết xong chuyện này, không cần ngươi ra tay.

Tất cả mọi người ở đây vừa nghe tháy Diệp Tiên Mao gọi hắn là Thượng Quan huynh thì lập tức nhận ra người này là ai.

Võ giả Dung Thần Cảnh của Thượng Quan thị tại Nhữ Nam, “Khí Đoạn Tinh Hà” Thượng Quan Phi Vân.

Danh khí của người này trong giang hồ tuy không lớn nhưng cũng tuyệt đối không nhỏ, hắn nổi danh không phải bởi vì chiến tích của hắn mạnh bao nhiêu, mà là bởi vì hành vi hiếm thấy của người này.

Vốn là Thượng Quan Phi Vân sẽ là gia chủ thế hệ này của Thượng Quan thị ở Nhữ Nam, nhưng đâu ai nghĩ tới rằng hắn chỉ là vừa mới đảm nhiệm vị trí gia chủ không tới ba ngày liền đã tặng lại vị trí gia chủ cho ca ca Thượng Quan Chiêu Cân của hắn rồi.

Thượng Quan thị Nhữ Nam chính là một trong số lục đại thế gia có lịch sử lâu dài nhất, truyền thừa chừng gần vạn năm, vậy nên từ trước đến giờ Thượng Quan thị Nhữ Nam vẫn luôn đặt nặng vấn đề quy củ.

Đời trước của Thượng Quan thị tuấn kiệt xuất hiện lớp lớp, Thượng Quan Phi Vân này chính là một người xuất sắc nhất, thế nên hắn mới được lên làm gia chủ của Thượng Quan thị.

Kết quả hắn lại xem vi trí gia chủ này chỉ tựa như một món đồ chơi, vừa làm gia chủ được ba ngày, cảm thấy không dễ chơi liền tặng cho người khác, loại hành động này cũng đã làm cho mấy vị lão tổ Dương Thần Cảnh của Thượng Quan thị bị chọc cho tức hộc cả máu.

Chẳng qua mặc dù mấy vị lão tổ cuả Thượng Quan thị bị Thượng Quan Phi Vân làm cho giận đến muốn hộc máu, nhưng vẫn không làm gì hắn, bởi vì dù sao Thượng Quan Phi Vân cũng là một trong số những đệ tử kiệt xuất nhất của Thượng Quan thị.

Hơn nữa thủ đoạn của Thượng Quan Chiêu Vân trông có vẻ rất là bình thường, rất nhiều lần đều là Thượng Quan Phi Vân ở bên cạnh bày mưu tính kế thì mới giải quyết được nguy cơ, hơn nữa còn khiến cho thực lực của Thượng Quan thị bọn họ càng ngày càng mạnh hơn trong lục đại thế gia, bây giờ lại càng đến gần với vị trí của Tiêu gia.

Lúc này Thượng Quan Phi Vân xuất hiện ở đậy, bọn họ cũng đã từng nghe nói qua, hình như là một vị đệ tử dòng chính của Thượng Quan thị ngoài ý muốn bị thương, hơn nữa còn rất nghiêm trọng,

Thế nên Thượng Quan thị liền đưa người đến Dược Vương Cốc, muốn mời các đại sư về đan đạo của Dược Vương Cốc đích thân tới trị liệu.

Vốn là loại chuyện này Thượng Quan Phi Vân không cần phải ra mặt, chỉ là hắn ngại ở trong Thượng Quan thị nhàm chán, thế nên mới nhân cơ hội này ra ngoài giải sầu.

Mặc dù vừa rồi Diệp Tiên Mao đã mời Chủng Thiên Thu và Thiết Vô Lãnh tới đây, nhưng hắn vẫn không được yên lòng

cho lắm, thế nên mới phái người đi mời Thượng Quan Phi Vân ra mặt.

Khi đó hắn nghĩ rằng, Thượng Quan Phi Vân thân là người trong lục đại thế gia, hẳn là triều đình cũng phải cho vài phần mặt mũi, nhưng hắn lại không ngờ rằng tên Thượng Quan Phi Vân này lại nói những lời khiêu khích như thế, vừa mới xuất hiện đã tạo thành bầu không khí giương cung bạt kiếm, lại còn dùng lý do là vì Dược Vương Cốc, hắn làm như thế quả thực khiến cho Diệp Tiên Mao khóc không ra nước mắt.

Thượng Quan Phi Vân cau mày nhìn Diệp Tiên Mao, hắn trực tiếp vỗ vai Diệp Tiên Mao nói:

- Diệp cốc chủ cứ yên tâm, ngươi đã cứu mạng đệ tử của Thượng Quan thị ta, giúp đỡ ngươi lần này là chuyện mà chúng ta nhất định phải làm.

Nói xong, Thượng Quan Phi Vân liền trực tiếp đứng ra nói với Tô Tín:

- Tô đại nhân, mua bán không được liền muốn cướp đoạt, thủ đoạn làm việc thế này của ngươi cũng quá là bá đạo rồi?

Tô Tín híp mắt hỏi:

- Ngươi muốn ra mặt vì Dược Vương Cốc?

Thượng Quan Phi Vân lắc đầu nói:

- Không phải là ta ra mặt vì Dược Vương Cốc, mà chẳng qua là ta không muốn thấy vài người phá hỏng quy củ mà thôi.

- Ép mua không được liền muốn cướp đoạt, cho dù là triều đình thì cũng không thể phá vỡ quy củ, bằng không giang hồ sẽ bị xáo trộn ư?

Ánh mắt Tô Tín sắc bén, hắn nhìn thẳng về phía Thượng Quan Phi Vân, khóe miệng của hắn bỗng nhiên lộ ra một nụ cười.

Hiển nhiên là Tô Tín có biết về Thượng Quan thị Nhữ Nam, một trong lục đại thế gia, thậm chí ngay cả tài liệu về Thượng Quan thị Tô Tín cũng có rất đầy đủ.

Vị Thượng Quan Phi Vân này thật sự không đơn giản, mặc dù tính tình hắn có hơi không biết điều, nhưng cũng tuyệt đối

không phải là cái loại người ngu ngốc thích lo chuyện bao đồng.

Liên quan đến đến lợi ích của mình, đừng nói là Dược Vương Cốc cứu đệ tử của Thượng Quan thị, coi như là Dược Vương Cốc cứu tính mạng của hắn, Thượng Quan Phi Vân cũng tuyệt đối sẽ không để ý tới loại chuyện như thế này.

Thế nên thái độ của Thượng Quan Phi Vân như thế chắc hẳn là vì có liên quan đến đến lợi ích của hắn, mặc dù Tô Tín không biết vì sao Thượng Quan Phi Vân phải làm như thế, nhưng trong chuyện này chắc chắn là lợi ích còn lớn hơn cả mối nguy hiểm khi đắc tội với Tô Tín, thậm chí là đắc tội với triều đình.

Thật ra thì Tô Tín đoán không sai, Thượng Quan Phi Vân tận tâm tận lực ra mặt vì Diệp Tiên Mao như thế, thậm chí ở dưới tình huống Diệp Tiên Mao đã chuẩn bị chịu khuất phục rồi còn muốn ra tay, đương nhiên là có chuyện bí ẩn ở bên trong.

Mặc dù Thượng Quan Phi Vân không phải là gia chủ, nhưng quyền thế của hắn ở trong Thượng Quan thị cũng không kém gì gia chủ, đã thế hắn còn làm rất nhiều chuyện mà gia chủ phải làm.

Hiện tại hắn muốn làm một chuyện rất lớn, hắn muốn chiêu mộ Luyện đan tông sư của Dược Vương Cốc vào trong Thượng Quan thị.

Bây giờ Thượng Quan thị bọn họ đứng ở vị trí thứ hai trong lục đại thế gia, thực lực không kém, hơn nữa người nắm quyền ở thế hệ này của Thượng Quan thị bọn họ không phải là người có tài trí tầm thường, cũng không phải là những kẻ chỉ biết bảo tồn cái cũ như các thế gia khác, ngược lại đều là cái loại tính cách kiên quyết tiến thủ.

Vậy nên hiển nhiên là bọn họ không cam lòng ở phía dưới Tiêu gia, bọn họ muốn ngồi ở vị trí đứng đầu của lục đại thế gia.

Thượng Quan thị không có cường giả Chân Vũ Cảnh, cái này phải cần cơ duyên, bọn họ muốn mưu tính cũng không mưu tính ra được.

Chẳng qua trừ cường giả Chân Vũ Cảnh ra, những năm gần đây Thượng Quan thị cũng vẫn đang phát triển thực lực của mình, Dược Vương Cốc chính là một cái trong phương hướng phát triển của bọn hắn.

Trên giang hồ có rất nhiều y sư tinh thông dược lý, nhưng lạichỉ có thể chữa trị cho một số võ giả tầm thường và dân chúng.

Mà chỉ y sư có thể luyện chế ra đan dược dùng để tu luyện hoặc là đan dược chữa thương thì mới có tư cách được gọi là luyện đan sư, nhưng số lượng lại hơi ít, Thượng Quan thị cũng có rất ít, về phần luyện đan tông sư có thể luyện chế ra đan dược cao cấp, Thượng Quan thị bọn họ lại càng thiếu nữa.

Chỉ có điều là những luyện đan tông sư này giống như trận pháp sư, cực kỳ khó bồi dưỡng, cũng chỉ có loại thế gia có cấp bậc giống như Tiêu gia mới có khả năng để bồi dưỡng ra được số lượng luyện đan tông sư nhất định, vậy nên Tiêu gia không cần phải mua những loại đan dược tầm thường từ Dược Vương Cốc, bọn họ chỉ cần mua một số loại đan dược khá là hiếm thấy từ Dược Vương Cốc là đủ rồi.

Vậy nên lần này Thượng Quan Phi Vân tới Dược Vương Cốc hiển nhiên không phải là ngại Thượng Quan thị quá nhàm chán nên mới đưa đệ tử đến đây trị thương, mục đích hắn tới đây chỉ có một, đó chính là đào người.

Chẳng qua thân phận của Dược Vương Cốc quá là đặc biệt, cho dù là Tô Tín được Cơ Hạo Điển giao việc cũng bị yêu cầu rằng tốt nhất là hắn không nên ra tay với Dược Vương Cốc, nếu bây giờ đổi lại thành Thượng Quan thị, hiển nhiên là bọn họ cũng không dám quá mạnh bạo, thế nên bọn họ phải tiến hành theo chất lượng.

Nhưng tới Dược Vương Cốc đã rất nhiều ngày rồi mà kế hoạch của Thượng Quan Phi Vân vẫn không có chút tiến triển nào, mức độ trung thành của đám đệ tử Dược Vương Cốc này thật đúng là rất cao, cho dù là một số đệ tử cấp thấp hắn cũng không đào được một ai, điều này cũng làm cho Thượng Quan Phi Vân rất là buồn bực.

Thật ra thử nghĩ kỹ thì cũng rất dễ hiểu, đệ tử của Dược Vương Cốc không hề giống với những tông môn khác, ngươi lấy cái gì ra để dụ dỗ người ta?

Đám đệ tử của Dược Vương Cốc lại chướng mắt với đãi ngộ dành cho những võ giả bình thường, mà quả thật bọn họ cũng không cần đến những đãi ngộ đó.

Ngươi có thể cho những môn khách khác các loại tài nguyên tu luyện và công pháp, nhưng thiên phú võ đạo của bản thân đệ tử Dược Vương Cốc lại chẳng ra hình ra dáng gì, chỉ sợ ngươi cho bọn hắn tuyệt thế thần công cũng vô dụng.

Về phần tài nguyên tu luyện,cái đó lại càng vô dụng hơn, bởi vì chính bản thân bọn họ cũng biết luyện chế.

Thế nên Thượng Quan Phi Vân còn có thể cho bọn hắn cái gì? Quyền thế? Phần lớn những đệ tử Dược Vương Cốc này thà rằng trốn ở trong phòng của mình để nghiên cứu dược lý, chứ cũng chẳng muốn để ý tới những thứ ngổn ngang kia, điểm này hoàn toàn không có sức hấp dẫn đối với bọn hắn.

Thế nên cho dù Diệp Tiên Mao, thân là cốc chủ đã phát hiện ra hành động mờ ám của Thượng Quan Phi Vân, nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn không lên tiếng nói gì, bởi vì hắn biết đệ tử của Dược Vương Cốc không dễ bị đào đi như thế.

Chẳng qua chuyện ngày hôm nay cũng đã khiến cho Thượng Quan Phi Vân thấy được một cái cơ hội.

Hắn giúp Dược Vương Cốc ra mặt chỉ là muốn làm Dược Vương Cốc thiếu hắn một cái ơn mà thôi.

Bất kể Diệp Tiên Mao có đồng ý hay không, dù sao hôm nay hắn cũng đã vì Dược Vương Cốc mà đắc tội với Tô Tín, thậm chí là đắc tội với cả triều đình, người ở bên ngoài nhìn vào sẽ là Dược Vương Cốc thiếu Thượng Quan thị một mối ơn huệ, đến lúc đó hắn lên tiếng muốn mượn mấy người của Diệp Tiên Mao, ngươi sẽ mượn hay là không cho mượn đây?

Vừa rồi hắn nói rằng Tô Tín không giao dịch được liền ép mua, mà tới khi đó chỉ sợ rằng người muốn ép mua lại chính là hắn.

Hơn nữa chỉ cần hắn có thể thành công "mượn" người từ Dược Vương Cốc, vậy thì về sau đám người Dược Vương Cốc này cũng sẽ sớm trở tránh người của Thượng Quan thị bọn họ thôi.

Thượng Quan Phi Vân dõi mắt nhìn thẳng về phía Tô Tín rồi nói:

- Tô đại nhân, hôm nay ngươi cho ta một chút mặt mũi, bây giờ rút người về, ngày sau Thượng Quan thị ta ắt sẽ báo đáp đầy đủ, nếu như hôm nay ngươi nhất quyết phải ra tay với Dược Vương Cốc, vậy thì cũng đừng có trách ta xen vào việc của người khác.

Thượng Quan Phi Vân cũng biết Tô Tín là người thông minh, hẳn là hắn sẽ có thể đoán được suy nghĩ của mình.

Nếu như hôm nay Tô Tín lùi một bước theo ý hắn, vậy thì coi như là Thượng Quan Phi Vân hắn thiếu Tô Tín một mối ơn huệ.

Chỉ đáng tiếc là, Thượng Quan Phi Vân vẫn chưa thăm dò rõ ràng về tính cách của Tô Tín.

Đối với Tô Tín mà nói, hắn rất ghét có người làm loạn kế hoạch của mình, cho dù là hôm nay không có thánh chỉ của Cơ Hạo Điển, Tô Tín cũng sẽ không rút đi.

Đừng nói là ơn huệ của Thượng Quan Phi Vân hắn, coi như là ơn huệ của cả Thượng Quan thị, ở trong mắt của Tô Tín cũng không đáng giá đến mức ấy.

Thế nên Tô Tín trực tiếp lắc đầu, đáp lời bằng giọng nói rất lạnh nhạt:

- Thượng Quan huynh, không phải là mặt mũi của ngươi không đủ lớn, mà là bởi vì bổn quan phụng chỉ bệ hạ đến đây, Ngưng Thần Hoa này ta nhất định phải có, cho nên chút mặt mũi này ta không thể bán được.

Thượng Quan Phi Vân lắc đầu nói:

- Vậy thì thật là đáng tiếc, xem ra hôm nay Thượng Quan Vân Phi ta phải lĩnh giáo thực lực của Tô đại nhân ngươi, cường giả của Địa bảng này một chút rồi.

Tô Tín nhíu mày, nhìn đám người Phương Cửu Nguyên và Tôn Bất Hại đứng xung quanh mình, sau đó hỏi:

- Thượng Quan huynh ngươi thực sự muốn ra tay với ta?

Thượng Quan Phi Vân cười to đáp:

- Bàn về thực lực hiển nhiên à Thượng Quan thị ta không thể so sánh với triều đình, nhưng mà lần này tới Dược Vương Cốc, ta cũng có dẫn theo mấy tên trợ thủ.

Vừa nói, liền có sáu tên võ giả Dung Thần Cảnh đi ra từ trong đám người, đứng ở bên cạnh Thượng Quan Phi Vân.

Chương 1319 - Chiến đấu chi cực

Đôi khi muốn xem vốn liếng của một thế lực đứng đầu thì không chỉ nhìn xem đối phương có bao nhiêu cường giả ở bên ngoài, mà còn phải nhìn xem rốt cuộc đối phương có bao nhiêu cường giả núp trong bóng tối, đặc biệt là sáu thế gia lớn thì càng phải làm như thế.

Thế gia không giống với tông môn, tông môn trăm sông đổ về một biển, thế gia lại dùng huyết thống làm nòng cốt, xây dựng nên một thế lực mạnh mẽ.

Nhưng chính bởi vì vậy, số đệ tử nòng cốt của một thế gia luôn ít, cần nhiều sức mạnh bên ngoài để bổ sung, cho nên mỗi một thế gia đều có nhiều môn khách.

Lần này Thượng Quan Phi Vân chuẩn bị rất nhiều khi tới Dược Vương Cốc, tuy hắn không có ý định làm chuyện cưỡng ép gì nhưng vẫn mang theo sáu môn khách có cảnh giới Dung Thần để ngừa chuyện bất ngờ, bây giờ khi đối mặt với Tô Tín vừa lúc cần dùng đến.

Tô Tín liếc mắt nhìn bên mình, thật ra nhìn từ bên ngoài thì bên hắn chỉ có ba người võ giả cảnh giới Dung Thần, Phương Cửu Nguyên, Liễu Vô Tiền cộng thêm Tôn Bất Hại.

Nhưng mà dù chỉ có ba người nhưng hai người là Tứ Đại Thần Bộ của triều đình, một là Độc Thủ Dược Vương đứng thứ ba Bảng Đen, đối đầu với sáu võ giả cảnh giới Dung Thần có xuất thân là tán tu thì cũng không hẳn là không có cơ hội.

Hơn nữa còn có Tổng bộ đầu Thiết Vô Lãnh của Bình Dương Đạo và Đại tổng quản hành quân Chủng Thiên Thu của Bình Dương Đạo ở bên cạnh, tuy bọn họ có quan hệ không tệ với Dược Vương Cốc, nhưng không liên quan một xu gì tới Thượng Quan, một khi tình hình không tốt thì bọn họ sẽ ra tay.

Nhưng mà Thượng Quan Phi Vân cũng không muốn làm lớn chuyện, hắn chỉ muốn khiến Dược Vương Cốc nợ Thượng Quan thị cũa bọn họ một ân huệ mà thôi, hắn có thể làm mất lòng Tô Tín vì chuyện đó, nhưng lại không muốn hoàn toàn xé rách mặt với Tô Tín, thậm chí là quậy đến mức chết người.

Cho nên Thượng Quan Phi Vân nói thẳng.

- Tô đại nhân, chỉ có mình ta là muốn trả lại ơn cho Dược Vương Cốc nên hôm nay ta thay mặt Dược Vương Cốc đánh nhau với ngươi.

- Ngươi thắng, ta cũng đã hết sức, coi như ta đã trả cái ơn này xong rồi, ta sẽ lập tức dẫn người rời khỏi Dược Vương Cốc.

- Ngươi bại, vậy thì mời ngươi rời khỏi Dược Vương Cốc, ngươi thấy thế nào?

Tô Tín gật gật đầu nói.

- Nếu Thượng Quan huynh có hứng thú, vậy đương nhiên ta cũng phải hầu tới cùng.

Thượng Quan Phi Vân vừa nghe thấy Tô Tín đáp ứng, bỗng có một tia sắc bén lóe lên trong mắt hắn.

Vẻ mặt bất cần đời vừa rồi cũng biến mất, một luồng khí thế mạnh mẽ cũng lộ ra trên người Thượng Quan Phi Vân.

Thượng Quan thị là thế gia cổ nhất trong sáu thế gia lớn, ấn tượng mà bọn họ cho người giang hồ cũng cổ xưa, tuy bọn họ đều biết Thượng Quan thị rất mạnh, nhưng cụ thể bọn họ mạnh ở đâu thì người giang hồ cũng thật sự không cảm giác được.

Có lẽ bởi vì giấu dốt thành thói quen, cho nên đệ tử Thượng Quan thị lại rất ít khi có loại phách lối.

Ở trong Thượng Quan thị, Thượng Quan Phi Vân có thể coi như là người phách lối nhất, nhưng cũng không có ai ở trên giang hồ biết rốt cuộc thực lực cụ thể của hắn ra sao.

Mọi người chỉ biết hắn đã từng chủ động nhường vị trí gia chủ và năng lực của chính hắn thực sự không bình thường, nhưng rốt cuộc thực lực của hắn ra sao, mọi người không nói được.

Nhưng mà, khi nhìn thấy khí thế mà Thượng Quan Phi Vân bày ra lúc này thì mọi người bỗng bị dọa cho giật mình, ít nhất xét về mặt khí thế thì vị này cũng không kém hơn Tô Tín chút nào.

Thật ra đừng thấy bình thường Thượng Quan Phi Vân luôn có một chút cảm giác phóng túng không chịu gò bó mà lầm, trên thực tế hắn là một người rất cao ngạo.

Trong thời đại của hắn lúc trước, nhân tài của Thượng Quan thị xuất hiện liên tục, chỉ có mình hắn đứng đầu đoạt được vị trí gia chủ, nhưng kết quả là hắn vừa ngồi trên vị trí đó chưa tới ba ngày thì đã nhường lại, ở ngoài thì là vì hắn cảm thấy vị trí gia chủ này chẳng có gì thú vị, trên thực tế thì hắn lại có chút khinh thường mùi vị trong chuyện đó.

Hắn làm như vậy là muốn nói cho những đệ tử của Thượng Quan thị biết, không phải ta không ngồi lên được vị trí gia chủ này, chỉ là ta không muốn ngồi mà thôi, hơn nữa hắn cũng dùng hành động thực tế để chứng minh điều đó.

Bây giờ khi đối mặt với Tô Tín cũng giống như vậy, ngay cả Tô Tín có thực lự đứng thứ 39 Địa Bảng, nhưng Thượng Quan Phi Vân vẫn có tự tin đánh một trận với Tô Tín, đó không phải là kiêu ngạo, chỉ là sự tự tin đối với bản thân mình.

Thượng Quan Phi Vân vẫn luôn là một người vô cùng kiêu ngạo, khi đối mặt với người Thượng Quan thị thì hắn là một con người như thế, bây giờ khi đối mặt với Tô Tín thì hắn vẫn là một gười như thế.

Hắn không tranh đấu với các võ giả cùng cấp bậc trên giang hồ là bởi vì Thượng Quan thị của bọn họ luôn thích khiêm tốn, nếu hắn muốn tranh đấu với các võ giả cùng cấp bậc thì bây giờ tên hắn cũng không hẳn là không có trên Địa Bảng.

Khí thế toàn thân Thượng Quan Phi Vân vô cùng điên cuồng, tuy hắn rất ít khi ra tay ở trên giang hồ, nhưng chỉ dựa vào khí thế trên người hắn thì có thể thấy được, Thượng Quan Phi Vân này không phải là hạng người đơn giản.

Đối mặt với Tô Tín có tiếng tăm đầy giang hồ, Thượng Quan Phi Vân không có sợ hãi hoặc là thăm dò nào, mà vội vàng tấn công trực tiếp.

Một luồng cương khí mạnh mẽ nổ ầm ầm quanh người hắn, ngàn luồng ánh sáng hòa vào một thể, hắn đánh ra một nắm đấm, chân khí điên cuồng xé rách không trung, núi sông vỡ vụn!

Bây giờ hình như mọi người đã biết tại sao lại gọi Thượng Quan Phi Vân là Khí Đoạn Tinh Hà.

Một quyền mang theo chân khí to lớn dồi dào này của hắn đúng thật là có mùi vị khiến ngân hà vỡ vụn, đặc biệt là chân khí nồng đậm của hắn thật sự vượt qua tưởng tượng của mọi người, một quyền vô cùng đơn giản này không có biến hóa chút nào, chỉ có sức mạnh không gì sánh kịp!

Sắc mặt của Tô Tín không thay đổi, quanh người hắn khẽ chuyển động, một hơi thở kỳ lạ quanh quẩn trong cơ thể Tô Tín.

"Phiên Thiên 36 Lộ Kỳ" chính là một tâm pháp tuyệt vời nhất từ xưa tới nay, khí là thần, ý là thể, hình là dụng, trong đó chứa 36 biến, tuy không chiêu không thức nhưng có thể dung hợp đủ mọi kiểu binh khí cho tới bất kỳ kỹ năng võ nào như nắm đấm chưởng tay vuốt chân, có thể nói là chiến đấu chi cực.

Trong 36 sự biến hóa này còn có thứ bình thường như "Đại xảo nhược chuyết kỳ trung tàng" nhưng có sự biến hóa trong sức bùng nổ kinh người, cũng có loại biến hóa thân pháp "Long đằng mê tung đoạt ly kỳ" có sức bùng nổ trong nháy mắt thậm chí còn mạnh hơn Phong Thần Thối.

Thậm chí, một kỳ cuối cùng trong 36 sự biến hóa này là "Lai sinh tái kiến kỳ duyên tẫn" có thể nói là nắm đấm đại nạn, đốt cháy tính mạng để phát ra một quyền bằng cách dẫn kỳ ý ra, có thể nói là vô mạnh.

Nếu lúc trước Tô Tín có được "Phiên Thiên 36 Lộ Kỳ" này thì nhất định sẽ tách 36 sự biến hóa ra để dùng, giống như là 24 Tiết Khí Kinh Thần Chỉ.

Chẳng qua với cảnh giới bây giờ của Tô Tín, ngay cả khi hệ thống chỉ cho Tô Tín 5% độ thuần thục, nhưng hắn lập tức dung hòa kỹ năng võ này vào trong Võ Đạo của bản thân, phát huy sự thông hiểu của mình đối với Võ Đạo.

"Phiên Thiên 36 Lộ Kỳ" là công pháp của Lý Trầm Chu, nhưng bây giờ nó cũng là công pháp của Tô Tín.

Đối mặt với nắm đấm này của Thượng Quan Phi Vân, Tô Tín cũng đánh ra một nắm đấm vô cùng đơn giản, nhưng trong một nắm đấm này lại ẩn chứa 36 sự biến hóa, chân khí vô tận lao từ phía dưới lên trước, hai nắm đấm chạm nhau, lập tức chân khí nổ ầm mạnh mẽ.

Một nắm đấm trông như đơn giản của Tô Tín lại ẩn chứa biến hóa vô tận, chân khí không ngừng chấn động, một nắm đấm chứa trăm biến hóa, sức mạnh mạnh mẽ ra khỏi thân thể, dưới một chiêu này, Thượng Quan Phi Vân lập tức thay đổi sắc mặt!

Bóng người của Tô Tín khẽ động đậy, giống như con rồng bay vút lên chín tầng, một nắm đấm đánh ra, sức mạnh điên cuồng cộng thêm thân thể mạnh mẽ của Tô Tín khiến cho nắm đấm này của hắn vô cùng cứng rắn mạnh mẽ, đây chính là "Độc dương độc cương trán kỳ hoa" cứng rắn mãnh liệt nhất trong "Phiên Thiên 36 Lộ Kỳ".

Thượng Quan Phi Vân gào lên một tiếng giận dữ, khí xông tới ngân hà, chân khí vô biên điên cuồng nổ vang, nắm đấm mà hắn đánh ra cũng khiến toàn bộ mặt đất trước Dược Vương Cốc bắt đầu run rẩy.

Sắc mặt của mọi người xung quanh đều thay đổi, thật ra thủ đoạn của vị cao thủ Thượng Quan thị này rất đơn giản, chính là lấy lực ép người, nếu như đổi lại là những võ giả khác ở đây thì tuyệt đối không chống đỡ được mấy chiêu dưới sức mạnh mạnh mẽ này của Thượng Quan Phi Vân, bất kỳ biến hóa của

kỹ năng võ nào cũng không đỡ nổi chiêu một người khỏe chấp mười người này.

Nhưng mà đáng tiếc, lần này hắn lại đối mặt với Tô Tín có sức mạnh không kém hắn, thậm chí còn mạnh hơn hắn.

Hai nắm đấm gặp nhau, lập tức luồng sóng khí nổ tung mạnh mẽ, những võ giả xung quanh lập tức rời khỏi hơn trăm trượng, để tránh bị sức mạnh mẽ của hai người liên lụy trong lúc đánh nhau.

Thượng Quan Phi Vân cảm giác được một sức mạnh mạnh mẽ đánh vào trong cơ thể mình, giống như có núi Thái Sơn đè đầu, thậm chí hắn có thể cảm giác được cánh tay mình phát ra một tiếng tiếng xương nứt, điều này làm cho sắc mặt hắn thay đổi ngay lập tức.

Nên biết rằng tu luyện lấy cận chiến làm chủ, tuy sức chịu đựng thân thể của võ giả phát huy ra sức chiến đấu vô song không bằng một số võ giả chuyên tu luyện thân thể nhưng cũng không kém bọn họ bao nhiêu.

Kết quả hắn lại bị nắm đấm của Tô Tín đánh cho gãy tay, sức mạnh của Tô Tín này mạnh cỡ nào?

Nhưng không đợi hắn suy nghĩ nhiều thêm, ngay sau đó Tô Tín đã đánh một nắm đấm ra, Thượng Quan Phi Vân vội vàng đưa tay xuống để ngăn cản, nhưng sức mạnh mạnh mẽ trong dự đoán cũng không truyền đến, không đợi hắn thở phào một cái, một sức mạnh cực âm cực lạnh trực tiếp xuyên qua chân khí bảo vệ thân thể, đánh vào trong cơ thể hắn, khiến cho hắn lập tức phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt mang vẻ không dám tin.

Đây là “Cô âm cô nhu nghịch kỳ lưu” trong 36 Lộ Kỳ, vừa lúc trái ngược với “Độc dương độc cương trán kỳ hoa” cứng rắn mãnh liệt nhất, một âm một dương, biến hóa vô tận.

Nhưng Thượng Quan Phi Vân không nghĩ ra, sao nắm đấm cực kỳ cứng rắn mãnh liệt vừa rồi lại bất ngờ biến thành sức mạnh cực âm cực lạnh như bây giờ? Rốt cuộc Tô Tín này tu luyện công pháp gì? Một loại Võ Đạo thì làm sao có thể có nhiều biến hóa như vậy?

Không chỉ mình Thượng Quan Phi Vân không nghĩ ra, ngay cả Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền cũng không nghĩ ra, thậm chí ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Tô Tín mang theo một chút sợ hãi.

Bởi vì bọn họ phát hiện Võ Đạo mà Tô Tín phô bày ra bây giờ rất giống một người, đó chính là cường giả đứng đầu Cung Phụng đường của Hoàng Thất Đại, ẩn sĩ cảnh giới Chân Võ, "Đấu Nguyên Thiên Tôn" Triệu Vũ Niên!

"Phiên Thiên 36 Lộ Kỳ" vốn có vẻ mới lạ đã được Tô Tín dung hòa một cách thông hiểu trong lúc chiến đấu, mỗi một nắm đấm mỗi một chân đều ẩn chứa chiến đấu chi cực, bên trong đó ẩn chứa biến hóa vô tận.

Thượng Quan Phi Vân hoàn toàn biến thành một bao cát trước mặt Tô Tín, căn bản không có bất kỳ con đường sống nào để phản kháng lại, sau hơn 10 chiêu thì hắn trực tiếp bị nắm đấm vô cùng cứng rắn mãnh liệt của Tô Tín đánh bay, nội phủ chấn động, máu tươi chảy xuôi theo khóe miệng.

- Ta thua.

Thượng Quan Phi Vân lau máu tươi ở khóe miệng đi, trong mắt hắn cũng không có chút sự không phục nào, hắn đã là người thua, hơn nữa hắn cũng thua tâm phục khẩu phục.

Tô Tín không dùng kiếm pháp khiến giang hồ kinh sợ của hắn trong trận chiến này, cũng không dùng chỉ pháp tài nghệ tuyệt vời nổi danh của hắn, ngược lại hắn dùng nắm đấm đấu nắm đấm, tay không đối địch, đánh bại Thượng Quan Phi Vân trong lĩnh vực hắn giỏi nhất, còn có gì mà Thượng Quan Phi Vân không phục?

Chương 1320 - Giao dịch

Bị người ta đánh bại trong lĩnh vực mà mình giỏi nhất, đương nhiên tâm trạng lúc này của Thượng Quan Phi Vân cũng không khá hơn chút nào.

Tuy hắn tâm phục khẩu phục, nhưng cũng không thể tránh khỏi cảm thấy thất bại.

Dù sao trước đây Thượng Quan Phi Vân tự cho mình rất cao, lúc còn trẻ hắn là đệ tử xuất sắc nhất Thượng Quan thị, vị trí gia chủ mà người khác tranh nhau đến mức đầu rơi máu chảy thì cũng chỉ là một món đồ chơi có cũng được không có cũng được đối với hắn mà thôi.

Kết quả bây giờ, hắn thua trong trận chiến với Tô Tín, hơn nữa còn thua rất khó nhìn.

Nếu như Tô Tín dùng mấy chiêu đòn giết người thành danh của Tô Tín để đánh bại hắn thì thôi, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại chỉ dùng nắm đấm chiến đấu với Thượng Quan Phi Vân, dùng cách mà hắn giỏi nhất để đánh bại hắn, nhưng lại có vẻ vô cùng hời hợt, chuyện này khiến Thượng Quan Phi Vân vô cùng phiền muộn.

Nhưng mà đã tình nguyện thua cuộc, Thượng Quan Phi Vân cũng không muốn quỵt nợ, hơn nữa hắn cũng hết nợ.

Trừ khi hắn hoàn toàn muốn xé mặt đối với Tô Tín, để cho mấy thuộc hạ và môn khách đều ra tay, nếu không chắc chắn hôm nay hắn không ngăn được Tô Tín, hơn nữa cho dù trơ trẽn dùng sức của hắn và sáu môn khách cảnh giới Dung Thần thì cũng không rõ là có thể địch nổi Tô Tín hay không.

Cho nên Thượng Quan Phi Vân quyết đoán, chắp tay nói với Diệp Tiên Mao.

- Diệp cốc chủ, tại hạ đã hết sức.

Nhìn thấy Thượng Quan Phi Vân không có ý định liều chết với Tô Tín, Diệp Tiên Mao cũng thở phào một cái, vội vàng chắp tay nói với Thượng Quan Phi Vân.

- Thượng Quan huynh không cần để ý, việc này đã có Dược Vương Cốc ta tự xử lý.

Hôm nay, việc Thượng Quan Phi Vân bại bởi Tô Tín ngược lại cũng không mất mặt gì, nói thật thì danh tiếng của Tô Tín ở trên giang hồ lớn hơn Thượng Quan Phi Vân rất nhiều.

Nhưng mà dù vậy thì Thượng Quan Phi Vân cũng không còn mặt mũi tiếp tục ở lại chỗ này, cho nên hắn trực tiếp dẫn người quay người rời đi.

Tô Tín không ngăn cản, coi như là Thượng Quan Phi Vân thức thời, không hề dây dưa mãi, đương nhiên Tô Tín cũng không muốn gây chuyện thị phi.

Hơn nữa đối với Tô Tín mà nói, thật ra hắn cũng có thu hoạch trong trận chiến này, sau khi đạt được "Phiên Thiên 36 Lộ Kỳ", cuối cùng từ nay về sau tu vi trên người Tô Tín cũng có thể phát huy đến mức tận cùng.

Trước đây, tuy thân thể Tô Tín cũng rất mạnh, sức phòng ngự và sức mạnh bản thân cũng vô cùng mạnh mẽ, thế nhưng Tô Tín rất ít khi dùng thân thể đối địch trực tiếp, không phải là vì không thích, mà là không phát huy ra được sức mạnh bản thân.

Giống như mấy võ giả của Thiếu Lâm Tự tu luyện Kim Cương Bất Hoại Thần Công thành công vậy, cũng không phải bọn họ chỉ tu luyện một môn công pháp này, ít nhất cũng phải có một vài kỹ năng võ xứng đôi thì mới có thể phát huy tu vi bản thân đến mức tận cùng.

Cho nên, tuy trước đây sức mạnh thân thể của Tô Tín mạnh, nhưng nếu Tô Tín vừa nhìn thấy đối phương mà đã đánh thẳng một đấm, trừ khi đối phương là loại người có thực lực kém hơn hắn hoặc là không biết né tránh, nếu không một khi bọn họ đã nếm trải sức mạnh của Tô Tín thì nhất định sẽ đổi thành một loại cách chiến đấu tương đối linh hoạt.

Tô Tín biết thân thể mạnh mẽ này của mình tạm thời không sử dụng được, cho nên hắn luôn dùng kỹ năng võ khác để đánh địch, một thân tu vi mạnh mẽ này của hắn cũng chỉ có thể làm đồ phụ trợ.

Mà bây giờ có "Phiên Thiên 36 Lộ Kỳ", dù Tô Tín chỉ tạm thời làm quen một chút với công pháp này, nhưng cũng đã có thể thông hiểu bước đầu của nó, phát triển võ đạo thuộc về mình.

Con đường mà Tô Tín chuẩn bị đi cũng chính là con đường Triệu Vũ Niên dùng bản thân làm binh khí để rèn luyện, một nắm đấm một cái đá chân cũng có vị diệt thế chiến đấu chi cực.

Nhưng mà con đường võ đạo cuối cùng của hắn khác với Triệu Vũ Niên, bởi vì hắn cũng tu luyện những công pháp khác, cũng đi con đường võ đạo khác nhau, Tô Tín chỉ cần học phần thần thông của Triệu Vũ Niên là đủ.

Tô Tín nhìn Diệp Tiên Mao, nói.

- Diệp cốc chủ, lo chuyện bao đồng rồi, bây giờ chúng ta nên trở về nói chuyện giữa chúng ta một chút đi?

Diệp Tiên Mao cảm thấy đau đầu mà xoa đầu, hắn chắp tay nói với Tô Tín.

- Tô đại nhân, có chuyện gì thì chúng ta có thể vào cốc rồi nói, nói ở đây thì sợ là có chút không tiện nhỉ?

Tô Tín nhìn xung quanh, đúng là có không ít võ giả xem náo nhiệt xung quanh Dược Vương Cốc, cho nên hắn gật đầu, dẫn người vào cốc với Diệp Tiên Mao.

Bên trong phòng tiếp khách, Diệp Tiên Mao trầm giọng nói.

- Rốt cuộc Tô đại nhân muốn dùng cái gì để trao đổi với Ngưng Thần Hoa của Dược Vương Cốc ta, bây giờ ngươi có thể lấy ra.

Nói thật thì hắn thật sự không muốn tiến hành giao dịch với Đại Chu, dù sao Dược Vương Cốc gần như đều có hết mấy cây thuốc quý giá trên giang hồ, hắn cũng không tin triều đình sẽ có thứ gì quý hơn cả Ngưng Thần Hoa của Dược Vương Cốc hắn.

Cho nên ngay lúc đầu thì Diệp Tiên Mao đã trực tiếp từ chối, nhưng mà bây giờ hắn thấy Tô Tín mạnh mẽ như thế, thậm chí ngay cả Thượng Quan Phi Vân cũng không làm gì được hắn,

hắn cũng không thèm cho Thượng Quan thị mặt mũi, từ chuyện đó thì Diệp Tiên Mao có thể nhìn ra, nhất định Tô Tín này phải có được Ngưng Thần Hoa của Dược Vương Cốc của bọn họ.

Triều đình không muốn ra tay với Dược Vương Cốc chắc là vì quan hệ giữa người với người của Dược Vương Cốc, đương nhiên Dược Vương Cốc cũng không dám cứng rắn quá mức với Tô Tín.

Nếu như lần này Tô Tín không tới mà là những người khác của triều đình tới, vậy thì Dược Vương Cốc vẫn có thể cứng rắn một chút, cho rằng bọn họ không dám làm gì mình.

Nhưng nếu như đổi người lại thành Tô Tín thì Diệp Tiên Mao cũng không dám nói lời này.

Dù sao chuyện Tô Tín điên cuồng quá rõ ràng trên giang hồ, Diệp Tiên Mao cũng không muốn làm quá mức để rồi chọc giận người điên này.

Cho nên Diệp Tiên Mao đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, chỉ cần Tô Tín có thể lấy ra vật có giá trị ngang bằng Ngưng Thần Hoa, dù hơi kém hơn Ngưng Thần Hoa một chút thì Diệp Tiên Mao cũng chuẩn bị cắn răng đồng ý.

Đám người Tôn Bất Hại và Phương Cửu Nguyên cũng nhìn chằm chằm Tô Tín, không biết hắn đang có ý định gì.

Tôn Bất Hại không biết chuyện của Tô Tín, nhưng Phương Cửu Nguyên lại biết nếu Tô Tín thật sự lấy thứ gì ra để làm giao dịch, vậy chắc chắn vật này không nằm trong Lục Phiến Môn.

Dù sao hắn cũng là một trong Tứ Đại Thần Bộ, hắn thuộc mấy vật trong kho tàng của Lục Phiến Môn như trong lòng bàn tay, chắc chắn trong đó không có dược liệu có gia trị ngang bằng Ngưng Thần Hoa.

Tô Tín với tay vào trong túi giới tử, thật ra là hắn đã tiến vào hệ thống để đổi vật trong chốc lát.

Đó là hai đóa hoa hiếm thấy, một trắng một hồng, hồng giống như phấn son, trắng giống như bạch ngọc, hoa như cái chén,

rực rỡ như mấy ráng chiều, cũng mang theo mùi hương lạ.

Vừa nhìn loại hoa hiếm thấy này thì cũng không tầm thường, Diệp Tiên Mao và mấy vị trưởng lão Dược Vương Cốc lập tức trợn to hai mắt, bởi vì bọn họ lại không biết loại hoa hiếm này!

Nên biết rằng, có thể nói Dược Vương Cốc bọn họ có nghiên cứu dược lý đứng đầu giang hồ, cho dù một vài linh dược hoa hiếm đã sớm biến mất không để lại dấu vết thì bọn họ đều phục hồi nó thông qua một ít bí điển thời Thượng Cổ, đồng thời cũng nghiên cứu dược lý của nó.

Thậm chí bọn họ có thể mô phỏng một phương thuốc thông qua linh dược chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, dù chỉ thông qua miêu tả dược tính của nó, mặc dù hư cấu, nhưng mức độ hợp lý lại có thể vượt qua 80%.

Lúc này, Tô Tín lấy hai đóa hoa vừa nhìn cũng thấy là không tầm thường, nhưng bọn họ chưa từng nghe nói qua nó, chuyện này có chút không bình thường.

Diệp Tiên Mao vội hỏi.

- Tô đại nhân, dám hỏi đây là loại hoa hiếm gì vậy?

Tô Tín cười nói.

- Đây là Tiên Hoa Ưu Đàm, 60 năm mới nở một lần, một lần hai đóa, có thể biến người tóc trắng thành đen, người già thành trẻ.

- Tiên Hoa Ưu Đàm này chính là hoa hiếm trong “Truyện Bạch Phát Ma Nữ”, năm đó Bạch Phát Ma Nữ còn trẻ mà tóc đã bạc, Trác Nhất Hàng vì cầu xin sự tha thứ mà trông coi hoa nở trên núi tuyết.

Thứ này cũng là do Tô Tín đổi từ trong không gian của hệ thống ra, đừng thấy nó rất ghê gớm mà lầm, trên thực tế giá của nó không đắt, hai đóa Tiên Hoa Ưu Đàm chỉ cần 200 điểm giá trị nhân vật phản diện.

Đó cũng không phải do hệ thống có ý tốt lành, mà thật ra thứ này có chút vô bổ.

Nói Tiên Hoa Ưu Đàm có thể biến già thành trẻ là không sai, nhưng cái gọi là biến già thành trẻ trong giới võ cấp cho đến bây giờ cũng không có cách nào gia tăng sức sống của võ giả.

Dù sao ở trong thế giới này, võ giả cảnh giới Tiên Thiên cũng có thể gia tăng mấy chục năm tuổi thọ của bản thân, khiến cho người đó dễ dàng sống đến hơn trăm tuổi, sức sống mà Tiên Hoa Ưu Đàm này có thể gia tăng cũng không có cách nào chuyển hóa thành tuổi thọ, bây giờ cũng chỉ có loại vật quý hiếm như máu Phượng thì mới có thể thực sự gia tăng sức sống tuổi thọ của võ giả.

Nhưng mà Tiên Hoa Ưu Đàm này cũng không hoàn toàn là thứ vô dụng, nó có thể biến già thành trẻ, ít nhất có thể khiến cho tướng mạo của người trung niên biến thành lúc trẻ lần nữa.

Đương nhiên Dược Vương Cốc không biết mấy chuyện này, bọn họ đã nhìn chằm chằm Tiên Hoa Ưu Đàm bằng hai mắt tỏa sáng.

Một gốc hoa lạ mà bọn họ không biết được xuất hiện trên đời, đối với người của Dược Vương Cốc mà nói thì chuyện này là một sự mê hoặc không gì sánh kịp.

Diệp Tiên Mao vội vàng hỏi.

- Tô đại nhân, dám hỏi ngươi tìm được Tiên Hoa Ưu Đàm này từ chỗ nào?

Tô Tín thản nhiên nói.

- Diệp cốc chủ, có vài thứ không nên hỏi thì tốt nhất là đừng hỏi, ngươi không quên quy củ trên giang hồ chứ?

Lúc này Diệp Tiên Mao mới phản ứng là mình thật sự có hơi đường đột, bọn họ chắp tay với Tô Tín, nói.

- Xin lỗi Tô đại nhân, là ta quên quy củ.

Có vô số kỳ ngộ trên giang hồ, nhưng chỉ có vài ngươi có vận may lớn mới thật sự có thể phát hiện vài thứ tốt đó.

Lúc này Tô Tín tìm được Tiên Hoa Ưu Đàm này thì đương nhiên đó là do số mệnh của hắn, không chừng trong đó còn có

ẩn dấu món lợi, Dược Vương Cốc thăm dò trắng trợn như vậy thì đúng là có chút không phù hợp.

Hơn nữa đây cũng chỉ là Dược Vương Cốc, nếu như còn có một tông môn võ lực mạnh mẽ hỏi như vậy, có thể rất dễ dàng bị đối phương coi là khiêu khích.

Tô Tín nhìn Diệp Tiên Mao nói.

- Chuyện nhỏ thôi, Diệp cốc chủ không cần để ý, không biết Tiên Hoa Ưu Đàm này có đủ để đổi Ngưng Thần Hoa không?

Diệp Tiên Mao ngẫm lại, cuối cùng cắn răng nói.

- Có thể, Dược Vương Cốc ta đồng ý lần giao dịch này.

Đối với Dược Vương Cốc mà nói, bọn họ đã nghiên cứu thành công Ngưng Thần Hoa, bây giờ nó đã nở rộ, vậy thì cảnh giới Dung Thần này cũng giống như là công cụ đối với bọn họ, công cụ có thể liên tục mang đến lợi ích cho bọn họ.

Cho nên khi bàn đến mức độ hấp dẫn thì Tiên Hoa Ưu Đàm mà bọn họ chưa thấy bao giờ nằm trong tay Tô Tín có sức hấp dẫn lớn hơn.

Hơn nữa lúc nãy Tô Tín đã nói Tiên Hoa Ưu Đàm này 60 năm nở hoa một lần, tuy thời gian hơi lâu chút, nhưng thời gian mà bọn họ dùng để nuôi dưỡng Ngưng Thần Hoa cũng tới trăm năm, cho nên bọn họ cũng bỏ ra được chút thời gian này.

Khóe miệng của Tô Tín lộ ra mỉm cười, đồng ý là tốt rồi.

Dược Vương Cốc sẽ không làm chuyện mổ gà lấy trứng, nếu bọn họ muốn nghiên cứu Tiên Hoa Ưu Đàm này thì nhất định phải đợi đến 60 năm sau khi mà Tiên Hoa Ưu Đàm này nở rộ lần nữa thì mới có thể gia tăng thêm số lượng để bọn họ nghiên cứu nữa.

Đợi sau khi Dược Vương Cốc hoàn toàn nghiên cứu ra được dược hiệu thực sự của Tiên Hoa Ưu Đàm, đến lúc đó dù bọn họ có hối hận cũng đã chậm.

Chương 1321 - Đắc thủ

Tô Tín lấy Ưu Đàm Tiên Hoa ra khiến Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền đều sửng sốt.

Làm đối thủ của Tô Tín, mỗi giờ mỗi phút hai người bọn họ đều chú ý tới Tô Tín, Tô Tín có được cơ duyên như vậy lúc nào, có thể có một đóa hoa quý giá như thế?

Hai người này không tìm được manh mối nào nhưng mà bọn họ có thể khẳng định, sau khi trở lại thành Thịnh Kinh, chắc chắn Tô Tín sẽ được ban thưởng không ít.

Nên biết rằng chuyện mà hiện nay bệ hạ quan tâm nhất chính là bản bí pháp trường sinh trên phiến đá bạch ngọc.

Chỉ cần có thể giúp được hắn, dù là tiểu nhân đắc chí như Nam Hằng cũng được Cơ Hạo Điển coi trọng sử dụng, huống chi là nhân tài như Tô Tín.

Hơn nữa tuy tâm tư Cơ Hạo Điển thâm trầm, đến đối sử với con nối dõi của mình cũng vô cùng tàn nhẫn, thế nhưng không thể không nói, hắn có đủ tư cách làm hoàng đế, ít nhất cũng rất hào phóng với thuộc hạ có công.

Hiện giờ Tô Tín tự bỏ tiền túi mua được Ngưng Thần Hoa này, tuy Cơ Hạo Điển không có cách nào bồi thường cấp bậc linh dược như Ngưng Thần Hoa, nhưng trong bảo khố hoàng cung có đủ thứ loại đồ vật quý giá, không cần nhất định phải chọn linh dược, dù sao trong đó có rất nhiều bảo vật cùng cấp bậc với Ngưng Thần Hoa.

Tô Tín nói:

- Diệp cốc chủ, bây giờ chúng ta đừng trì hoãn nữa, bệ hạ đang cần dùng Ngưng Thần Hoa gấp, ta muốn mau chóng mang Ngưng Thần Hoa về phục mệnh.

Diệp Tiên Mao nói:

- Tô đại nhân có chuyện không biết, Ngưng Thần Hoa không thể rời đất quá lâu, qua một canh giờ thì sẽ khô héo, nên cần dùng bí pháp để cất giữ, ta còn cần phải chuẩn bị một chút.

Tô Tín lắc đầu nói:

- Không cần Diệp cốc chủ ra tay, lần nay ta mang theo đám người Tôn đại sư tới chính là vì cất giữ và bảo vệ Ngưng Thần Hoa này.

Diệp Tiên Mao nhìn chăm chắm vào Tôn Bất Hại, trong mắt hiện lên tia sáng không biết thế nào.

Giữa đệ tử đồng lứa trong Dược Vương cốc, có thể nói là Diệp Tiên Mao có tài năng kinh người.

Bọn họ đã có Ngưng Thần Hoa một thời gian dài, nhưng mấy năm gần đây mới nghiên cứu ra cách lưu giữ Ngưng Thần Hoa này.

Bọn họ có được Ngưng Thần hoa từ lúc Tôn Bất Hại rời khỏi Dược Vương cốc, nhưng lúc đó ngưng thần hoa chỉ là một hạt giống, căn bản không có giá trị nghiên cứu gì.

Cho nên hiện nay Tôn Bất Hại có thể nghiên cứu ra cách cất giữ Ngưng Thần Hoa, hắn hoàn toàn chỉ dựa vào các đặc tính của Ngưng Thần Hoa mà tính toán ra được, có thể nói khiến người kinh ngạc.

Diệp Tiên Mao chậm rãi nói:

- Được rồi, mời Tô đại nhân theo ta tới đây.

Sau khi Tôn Bất Hại nói lời kia xong, tuy Diệp Tiên Mao và người Dược Vương Cốc vẫn còn oán hận với Tôn Bất Hại, nhưng ít đi rất nhiều.

Đặc biệt vừa rồi Tô Tín ép bọn họ giao Ngưng Thần Hoa ra, còn có ý xấu với Thượng Quan Phi Vân, nhất định bắt hắn ra mặt, hai việc này đã đánh sâu vào tâm lý bọn họ.

Thậm chí ngay cả Diệp Tiên Mao cũng không nhịn được mà nghĩ, nếu Dược Vương Cốc bọn họ có thế lực đứng đầu chống lưng, Tô Tín còn dám ép buộc bọn họ như vậy hay không, sao Thượng Quan Phi Vân có thể không suy nghĩ tới bọn họ chút nào mà đã cưỡng ép bọn họ phải ra mặt?

Chẳng qua ý nghĩ này không cũng quá đại nghịch bất đạo, đặc biệt trên phương diện nghiên cứu độc lý, nghiên cứu những độc vật có thể làm người bị thương, loại chuyện này càng do tổ tiên dạy dỗ, cho nên Diệp Tiên Mao lập tức ném những ý

nghĩ lung tung này đi, dẫn đám người Tô Tín tới nơi cất giữ Ngưng Thần Hoa.

Dược Vương Cốc có một mảnh vườn thuốc chuyên gieo trồng các loại linh dược, hơn nữa có vài loại linh dược đặc biệt quý hiếm được trồng đặc trong vườn, đương nhiên Ngưng Thần Hoa cũng vậy.

Diệp Tiên Mao dẫn đám người Tô Tín vào sau núi Dược Vương Cốc, từng mảnh vườn thuốc tản ra mùi hương đậm đà, hơn nữa nguyên khí trời đất vô cùng dày đặc, thậm chí dày hơn gấp mười lần so với bên ngoài.

Hai mắt Phượng Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền hơi đỏ, nơi này chính là vùng đất bảo bối hàng thật giá thật, nếu tu luyện ở đây chắc chắn sẽ tiến bộ vượt bậc, kết quả bây giờ lại bị những người Dược Vương Cốc này dùng để nuôi trồng cây thuốc, thật sự có chút lãng phí.

Diệp Tiên Mao dẫn đám người Tô Tín đi vào sâu hơn, sâu bên trong đã không còn từng mảnh vườn thuốc bình thường, hoàn cảnh nơi đây tồn tại rất nhiều nơi lớn nhỏ không giống nhau.

Có nơi dùng trận pháp Hàn Băng bao vây xung quanh, đây là nơi trồng Thiên Sơn Tuyết Liên.

Có nơi dùng đá Liệt Diễm xây vườn thuốc, đây là nơi chuyên nuôi dưỡng Xích Diễm Hỏa Liên.

Mà Ngưng Thần Hoa kia vô cùng quý giá, đương nhiên cũng có một khu vườn riêng biệt, nhìn qua rất bình thường, chỉ là một vũng nước nhỏ, nước sâu hơn nửa ngón tay, có một gốc cây hoa nhỏ màu hồng phấn đang mọc bên trong.

Bông hoa nhỏ kia vô cùng khác lạ, tuy chỉ lớn bằng bàn tay trẻ con, nhưng lại có tám mươi mốt cánh hoa, nhìn qua rậm rạp, trên mỗi cánh hoa lại có hoa văn kỳ dị, phía trên tản ra hơi thở huyền ảo.

Diệp Tiên Mao đau lòng nói:

- Đây là Ngưng Thần Hoa mấy năm gần đây Dược Vương Cốc ta luôn dùng Tạo Hóa Đạo Môn để tạo ra sự sống cho dòng nước bên dưới, vì muốn nó mau chóng trưởng thành.

Ngưng Thần Hoa trước mắt đã hoàn toàn trưởng thành, chẳng qua cách thời gian tách cây còn mấy chục năm.

Nếu Ngưng Thần Hoa thật sự được tách cây thành công, lúc đó triều đình muốn dùng, đừng nói một cây, hai hay ba cây bọn họ cũng cho.

Nhưng mà bây giờ giao Ngưng Thần Hoa này ra, hoa này có thể sẽ hoàn toàn tuyệt chủng.

Diệp Tiên Mao chưa kịp đau lòng xong Tôn Vô Hạt đã ra tay.

Đầu tiên đệ tử Dương Nghị bị Mặc Môn từ bỏ lấy một hộp sắt ra, phía trên phủ đầy phù văn có thể hoạt động.

Loại đồ tinh xảo này chỉ có Mặc Môn mới tạo ra được.

Tiếp đó đệ tử Huyền Tiêu Đạo Nhân bị Thiên Cơ Cốc từ bỏ ra tay sắp xếp lần lượt các phù văn trên mặt hộp, nhập chân khí vào, lập tức bên ngoài hộp sắt xuất hiện cảm giác dày nặng, phát ra ánh sáng lấp lánh vô cùng chói mắt.

Tôn Bất Hại cẩn thận dời dòng nước Tạo Hóa Đạo Môn vào trong hộp sắt, rắc bột phấn không biết tên lên, mọi người đều cảm thấy rõ ràng được, sự sống bên trong hộp sắt này đậm lên, sau đó giống như sắp tràn ra.

Lúc này Tôn Bất Hại nói với Tô Tín:

- Tô đại nhân, ở đây ngài là người có thần lực mạnh nhất, Ngưng Thần Hoa chỉ cần rời đất một ngày thần lực bên trong sẽ lập tức tiêu tan, dù tốc độ của ta nhanh hơn nữa cũng không tránh khỏi tan đi một ít nguyên thần lực, nên hy vọng ngài dùng nguyên thần lực của mình chú ý tới Ngưng Thần Hoa này.

Tô Tín nghe vậy lòng khẽ dao động, không thể hiện gì trên mặt mà chỉ gật đầu.

Tôn Bất Hại lập tức mang Ngưng Thần Hoa ra khỏi đất, hai tay Tô Tín cũng kết ấn, nhưng mà hắn không sử dụng thần lực bình thường, mà chính là bí kỹ nguyên thần hắn nhận được trong đá ngọc!

Nguyên thần lực huyền ảo bao vây Ngưng Thần Hoa, sức mạnh thần lực cuộn tràn vào trong, tay Tôn Bất Hại khẽ động, chỉ trong nháy mắt Ngưng Thần Hoa đã được cấy ghép vào trong hộp sắt.

Tôn Bất Hại làm xong tất cả đậy hộp sắt lại, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

- Được rồi.

Tôn Bất Hại phủi phủi tay nói.

Tôn Bất Hại thoáng liếc mắt nhìn Tô Tín, hắn cảm thấy sức mạnh nguyên thần lực của Tô Tín có chút không bình thường, nhưng hắn lại không cảm giác được là không bình thường chỗ nào.

Nhưng sau đó Tôn Bất Hại lập tức thoải mái hơn, dược lý mà hắn tinh thông không phải bí pháp nguyên thần, tuy hắn cũng nghiên cứu qua sức mạnh nguyên thần của võ giả nhưng lại không nghiên cứu cách thức tu luyện của hắn.

Trên giang hồ có rất ít người tinh thông bí pháp nguyên thần, mà Tô Tín lại nổi danh vì võ kỹ phức tạp, trên người hắn có bí pháp nguyên thần khác hẳn với người trong giang hồ cũng là chuyện bình thường, nên hắn ta cũng không hỏi nhiều.

Tô Tín gật đầu, chắp tay với Diệp Tiên Mao rồi nói:

- Diệp cốc chủ, vậy tại hạ xin phép đi trước, bệ hạ đang vô cùng gấp.

Diệp Tiên Mao chắp tay lại cười khổ, hắn cũng không muốn nói chuyện thêm với Tô Tín.

Tôn Bất Hại bỗng nói:

- Tô đại nhân khoan đã, tại hạ còn có vài việc, không làm lỡ bao nhiêu thời gian.

Tô Tín làm động tác cứ tự nhiên, Tôn Bất Hại xoay người đối diện Diệp Tiên Mao rồi nói:

- Sư huynh, ta muốn đi tế bái sư phụ của họ một lần.

Trên mặt Diệp Tiên Mao hiện lên vẻ tức giận, thế nhưng sau đó nghĩ tới chuyện gì, bỗng nhiên thở dài rồi nói:

- Đi theo ta.

Tôn Bất Hại và Diệp Tiên Mao đi tế bái tổ sư Dược Vương Cốc, đương nhiên đám người Tô Tín không cần đi theo nên bọn họ chỉ quan sát từ xa.

Người đời trước của Dược Vương Cốc đã chết hết, lăng mộ cũng đặt chung một chỗ.

Tôn Bất Hại dập đầu ba cái kính trọng với sư phụ hắn, lại dâng mấy nén hương cho các sư thúc sư bá, lúc này mới rời đi cùng Tô Tín.

Tuy vị Độc Thủ Dược Vương này đứng thứ ba trong danh sách đen nhưng mà thật ra hắn cũng là người vô cùng đơn giản.

Hắn không phải ma đạo cũng không phải tà đạo, hắn chỉ muốn dùng cách của bản thân để tăng cường thực lực cho Dược Vương Cốc, thay đổi cách thức làm việc trong Dược Vương Cốc.

Chỉ tiếc rằng, cải cách rất đơn giản, thay đổi lòng người lại vô cùng khó.

Cho nên lúc trước Tôn Bất Hại bị người Dược Vương cốc phát hiện hắn ta cũng không giải thích gì thêm, mà trực tiếp dọn đường bỏ chạy, tiếp tục dùng cách của mình để thay đổi tư tưởng của người trong Dược Vương Cốc.

Lần xuất hiện ở Dược Vương Cốc này hắn đã dùng thực lực bản thân để chứng minh tất cả, đệ tử Dược Vương Cốc không phải không mạnh, chỉ cần người đó muốn có sức mạnh, đệ tử Dược Vương Cốc sẽ không kém hơn võ giả cùng cấp.

Hơn nữa Tôn Bất Hại xuất hiện ở Dược Vương Cốc lần này, hơn nữa nói những lời đó trước mặt nhiều người trong giang hồ, hắn không chỉ muốn gieo hạt giống trong lòng mỗi người Dược Vương cốc, hắn cũng đang cảnh cáo một vài người đang có ý xấu với Dược Vương Cốc trong giang hồ, đừng quên hắn ta là Tôn Bất Hại.

Dù Tôn Bất Hại hắn là đệ tử bị Dược Vương Cốc từ bỏ, nhưng lòng hắn vẫn hướng về Dược Vương Cốc như trước.

Ai dám ra tay với Dược Vương cốc, chính là đang đánh vào mặt của Tôn Bất Hại hắn.

Tuy cảnh giới của Tôn Bất Hại chỉ là Dung Thần, nhưng người trong giang hồ còn kiêng kỵ vị Độc Thủ Dược Vương này hơn đám võ giả cảnh giới Dương Thần kia.

Bởi vì không ai biết rõ trong tay Tôn Bất Hại này có bao nhiêu độc dược có thể đối phó với võ giả cảnh giới Dương Thần, hơn nữa nếu thế lực nào chọc hắn nóng nảy, Tôn Bất Hại hắn có không ít độc không sắc không vị kỳ lạ, hắn trực tiếp đầu độc nguồn nước toàn bộ tông môn kẻ đó, chắc chắn có thể độc chết gần như tất cả đệ tử trung cấp và cấp thấp, khiến nguyên khí đám người đó bị thương nặng.

Cho nên vị Độc Thủ Dược Vương đứng thứ ba trong danh sách đen này, chủ yếu người tới tìm hắn gây phiền toái là võ giả tán tu mà thôi, hầu như không có các thế lực trong võ lâm.

Bọn họ cũng không muốn chưa kịp lĩnh tiền thưởng mà đã bỏ mình.

Chương 1322 - Sự hài lòng của hoàng đế cơ hạo điển

Dọc đường đi khá yên tĩnh, nhưng tới lúc đám người Tô Tín trở về kinh thành lại khiến mọi người ngạc nhiên, ai cũng không ngờ tốc độ đám người Tô Tín lại nhanh như vậy, gần như không mất nhiều thời gian đã mang Ngưng Thần Hoa từ Dược Vương Cốc về.

Lẽ nào người Dược Vương Cốc uống nhầm thuốc hoặc bọn họ nhát gan tới mức, chỉ cần người triều đình tới là lập tức giao đồ ra ngay?

Riêng Cơ Hạo Điển sau khi nghe được tin này cất tiếng cười to đứng lên:

- Tốt! Không hổ là người trẫm coi trọng, Tô Tín này thật sự là cánh tay đắc lực của trẫm, làm việc lưu loát, đi, lập tức gọi Tô

Tín tới cho trẫm.

Đường Hiển vội chạy đi truyền chỉ, nhưng trong lòng hắn lại có dự cảm không tốt, không phải vì Tô Tín được Cơ Hạo Điển tin tưởng, mà vì Cơ Hạo Điển ngày càng vui buồn thất thường.

Lúc trước Cơ Hạo Điển còn lo Tô Tín đi lấy Ngưng Thần Hoa không biết có xảy ra chuyện gì hay không, hắn cố ý để Nam Hằng lẫn vào trong đội ngũ của Tô Tín, đã nói rõ hắn không tin tưởng Tô Tín.

Nếu là Cơ Hạo Điển lúc trước chắc chắn không dám làm chuyện này, dù Cơ Hạo Điển muốn đưa người tới làm gian tế thì cũng sẽ không thể hiện rõ ràng như vậy, như thế chỉ khiến thuộc hạ sinh lòng bất mãn.

Kết quả hiện giờ nghe Tô Tín thuận lợi mang Ngưng Thần Hoa về, chút không tin tưởng kia bỗng tan thành mây khói, Tô Tín này lại biến thành cánh tay đắc lực của hắn.

Tác phong này của Cơ Hạo Điển khiến Đường Hiển cực kỳ không quen, hắn hầu hạ Cơ Hạo Điển cả đời, có thể nói đây là lần đầu tiên chịu mệt như vậy.

Lúc này Tô Tín vừa vào thành đã nhìn thấy Đường Hiển chờ ở cổng.

- Tô đại nhân, bệ hạ gọi các ngươi nhanh chóng vào cung.

Tô Tín gật đầu nói:

- Đúng lúc, chúng ta cũng chuẩn bị mau chóng phục mệnh, Đường công công, không biết đại nhân Lâm Tông Việt và Cơ Huyền Viễn thế nào rồi?

Đường Hiển cười nói:

- Cơ Huyền Viễn đại nhân vẫn ổn, lấy thực lực của hắn có thể phế đi tu vi của một võ giả cảnh giới Dung Thần từ sớm.

Bên đại nhân Lâm Tông Việt lại không có hành động gì, dù sao hắn muốn từ Thanh Châu tới Phương Tiên Đạo Môn ở Phương Tiên Đảo, nên cần thời gian khá dài, có lẽ bây giờ còn chưa tới nơi.

Lần này Tô đại nhân làm vô cùng tốt, chỉ dùng thời gian ngắn đã giải quyết được Dược Vương Cốc, thủ đoạn hay.

Tô Tín có chút cười khổ nói:

- Làm gì có thủ đoạn gì? Cũng không phải là đường công công không biết Dược Vương Cốc, đánh thì đánh không được, chỉ có thể hù dọa một chút, lần này cứng mềm gì ta đều làm, cuối cùng cũng không để Dược Vương Cốc chịu thiệt, lúc này mới đổi được Ngưng Thần Hoa.

Sau khi vào hoàng cung, Cơ Hạo Điển nói câu đầu tiên khi gặp mặt là:

- Ngưng Thần Hoa đâu rồi? Cầm tới cho trẫm nhìn xem."

Tôn Bất Hại lập tức giao Ngưng Thần Hoa cho Đường Hiển, để Đường Hiển cầm hộp sắt dâng lên cho Cơ Hạo Điển thấy rõ Ngưng Thần Hoa, lúc này hắn ta mới yên tâm.

Hắn vội sai người mang Ngưng Thần Hoa đi cất giữ, lúc này Cơ Hạo Điển mới đưa mắt nhìn đám người Tô Tín và Tôn Bất Hại.

Cơ Hạo Điển nói với Tôn Bất Hại:

- Đoạn đường này khổ cực cho Tôn đại sư rồi, các ngươi yên tâm, chuyện thành công rồi trẫm sẽ không bạc đã các ngươi.

Hơn nữa sau này Tả Đạo Minh các ngươi sẽ là đồng minh với Đại Chu ta, Đại Chu ta sẽ không yêu cầu các ngươi làm gì, nhưng chỉ cần các ngươi có thể nghiên cứu ra vật có giá trị, chắc chắn Đại Chu ta sẽ không bạc đãi các ngươi.

Tôn Bất Hại suy nghĩ, ánh mặt lộ vẻ vui mừng, chắp tay một cái rồi nói:

- Vậy cảm ơn bệ hạ nâng đỡ.

Tô Tín đứng xem bên cạnh không nói một lời, tuy Cơ Hạo Điển bị bí pháp trường sinh làm cho có chút không bình thường, nhưng chỉ cần không liên quan đến chuyện này thì Cơ Hạo Điển vẫn là hoàng đế Đại Chu đa mưu túc trí.

Trước đây Đại Chu cũng không chú ý tới Tả Đạo Minh này, bởi vì theo Đại Chu mười đệ tử bị Tả Đạo Bát Môn bỏ rơi kết

thành liên minh giống như chó nhà có tang, tự bảo vệ mình mà thôi, không có chuyện gì lớn.

Nhưng hôm nay hắn mới phát hiện, Tả Đạo Minh này không hề đơn giản, trước tình hình không có Tả Đạo Bát Môn chống lưng vẫn có thể nghiên cứu ra nhiều bí pháp mạnh mẽ như vậy, chắc chắn có thể đầu tư giá trị này.

Hơn nữa hắn ta không trực tiếp mời chào người Tả Đạo Minh, vì Cơ Hạo Điển biết bọn họ sẽ không đồng ý.

Tính cách đám người Tả Đạo Minh này rất kỳ lạ, mỗi người bọn họ đều theo đuổi một mục tiêu riêng, chắc chắn không tình nguyện nghe người khác ra lệnh.

Hơn nữa nếu bọn họ thật sự muốn tìm nơi nương tựa, có lẽ Cửu Ngục Tà Ma đã sớm mở cửa chào đón bọn họ.

Nên Cơ Hạo Điển không ép bọn họ gia nhập Đại Chu, chỉ hứa hẹn Đại Chu sẽ dành cho bọn họ đủ loại tài nguyên, nhưng vật bọn họ nghiên cứu ra phải giao cho Đại Chu.

Điều này chính là điều khiến đám người Tôn Bất Hại hài lòng nhất, để bọn họ được đầy đủ nguyên liệu cần thiết, không thể nghi ngờ là họ có thể nghiên cứu ra rất nhiều vật mà trước đây không dám làm.

Hơn nữa dù đồ vật nghiên cứu ra phải giao cho Đại Chu thì bọn họ cũng không chịu thiệt thòi.

Dù sao trước đây bọn họ cũng làm thế, nghiên cứu ra vật kỳ lạ gì hoặc các loại bí pháp mới gì cũng sẽ tìm Cửu Ngục Tà Ma ra giá, hỏi bọn họ có muốn mua hay không, chỉ cần nghiên cứu thành công, nhất định đón sẽ bán đi đổi thành các nguyên liệu khác.

Mà giờ Đại Chu lại hứa hẹn sẽ cho bọn họ tài liệu, sau này sẽ giao thành quả bọn họ nghiên cứu ra cho Đại Chu, đương nhiên đám người Tôn Bất Hại vô cùng tình nguyện.

Nên đây là cục diện hai bên cùng có lợi, Đại Chu cũng không bị thiệt, hơn nữa bây giờ hắn ta cần chuẩn bị để đám người Tôn Bất Hại dùng bí thuật cấy ghép nguyên thần cho hắn ta, thời gian này để đám người Tôn Bất Hại quy phục, vậy thì

không thể nghi ngờ lúc này bọn họ sẽ càng cố gắng ra tay làm việc.

Lúc này Cơ Hạo Điển lại đưa mắt nhìn đám người Tô Tín, hắn cười nói:

- Tô Tín, quả nhiên trẫm không nhìn lầm ngươi, ngươi là cánh tay đắc lực của trẫm, đời thanh niên này của Đại Chu cũng chỉ có ngươi mới xuất sắc như vậy.

Nói một chút xem, lần này sao các ngươi có thể cầm Ngưng Thần Hoa ra khỏi Dược Vương Cốc được?

Tô Tín cũng không giấu diếm gì, chỉ nói tỉ mỉ quá trình một lần, hắn cũng nói rõ ràng xuất xứ của Ưu Đàm Tiên Hoa, là vật có được từ lần trước giúp đỡ Hội Anh Hùng tiến công Thần Đạo Minh.

Hiện tại Nhậm Bình Sinh là người địa phủ, nên dù Tô Tín nói không có căn cứ cũng không lo lắng bị hắn vạch trần.

Cuối cùng Tô Tín còn chân thành nói một câu:

- Thật ra ta chuẩn bị hiến Ưu Đàm Tiên Hoa này cho bệ hạ, chỉ là sau này ta lại nghe bệ hạ đang tìm bí pháp trường sinh, nên ta cũng không cầm ra bêu xấu.

Tuy Tô Tín nói rất chân thành, nhưng mọi người ở đây không cho là thật.

Hơn nữa dù Cơ Hạo Điển không cho là thật đi nữa, quan trọng nhất vẫn là thái độ Tô Tín vô cùng chân thành, nên Cơ Hạo Điển nói thẳng:

- Đường Hiển, chút nữa ngươi dẫn Tô Tín đi vào bảo khố chọn mấy món đồ, giá trị phải lớn hơn Ưu Đàm Tiên Hoa này, trẫm không có thói quen để thần tử của mình chịu thiệt.

Đường Hiển gật đầu, hắn biết Cơ Hạo Điển sẽ làm như vậy, còn tên Nam Hằng, lại ngu ngốc cho rằng mình là tâm phúc của bệ hạ ư?

Chỉ cần Tô Tín có thể cầm Ngưng Thần Hoa thành công, Tô Tín sẽ lập tức trở thành công thần của bệ hạ, có giết Nam Hằng thì cũng đã giết, bệ hạ cũng sẽ không nghĩ tới.

Sắc mặt Cơ Hạo Điển bỗng thay đổi, hắn lạnh lùng nói:

- Còn nữa hãy đi truyền lệnh cho đại tổng quản hành quân Nhữ Nam Đạo và tổng bộ đầu Nhữ Nam Đạo, kêu bọn họ đi phá rối chuyện làm ăn của Thượng Quan thị ở Nhữ Nam Đạo, dạy dỗ bọn họ một chút.

Nếu bọn họ dám dùng sức mạnh, vậy thì không cần kiêng kỵ gì, trực tiếp nói cho bọn họ biết, Thượng Quan thị các ngươi không có tư cách nhúng tay vào chuyện triều đình!

Nếu n bư ình thường, Cơ Hạo Điển không bao giờ quản loại chuyện này, dù sao Thượng Quan thị ở Nhữ Nam đứng hàng thứ hai trong sáu thế gia lớn, không hề dễ chọc.

Nhưng bây giờ Thượng Quan Phi Vân nhúng tay vào chuyện trường sinh của hắn ta, nếu không phải thực lực Tô Tín mạnh mẽ cộng thêm lần này hắn dẫn theo Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền, chưa chắc Tô Tín có thể cầm Ngưng Thần Hoa này về tay.

Nên lần này Cơ Hạo Điển thật sự tức giận, bây giờ đối với Cơ Hạo Điển mà nói, bất kỳ kẻ nào dám động vào chuyện trường sinh của hắn, chính là trở thành kẻ thù của hắn ta, đừng nói là Nhữ Nam Thượng Quan Thị, cho dù Giang Nam Tiêu Thị hắn cũng sẽ ra tay như vậy, hơn nữa không nghĩ tới hậu quả!

Tô Tín cúi đầu không nói chuyện, chỉ là có chút đồng tình với Thượng Quan Phi Vân trong lòng.

Thật ra lần này hắn ta mới là người gặp phải tai bay vạ giá, vốn Thượng Quan Phi Vân cho rằng người tranh giành ở Dược Vương Cốc với hắn ta là Tô Tín, hơn nữa Nhữ Nam Thượng Quan Thị bọn họ đã đắc tội với toàn bộ Lục Phiến Môn.

Nhưng lần này bọn họ đắc tội không chỉ Tô Tín và Lục Phiến Môn, mà còn là Cơ Hạo Điển, dù có lòng trả thù cũng không dùng được, chỉ có thể ngoan ngoãn chịu đựng.

Giống như Giang Nam Tiêu Thị lúc trước, Tiêu thị dám trêu chọc Đại Chu trong tối bởi vì bọn họ có năng lực này, tuy cuối cùng cũng thất bại nhưng kẻ thua bọn họ vẫn bị triều đình phong tỏa nhiều năm.

Mà lần này Thượng Quan Thị hoàn toàn chịu tai bay vạ gió, còn người gây nên tất cả những chuyện này, có lẽ sau khi Thượng Quan Phi Vân thua trong tay Tô Tín mà trở về Thượng Quan thị sẽ không dễ chịu như vậy.

Đương nhiên tất cả những chuyện này không liên quan chút nào tới Tô Tín, đám người Tôn Bất Hại đều được mời vào cung tiếp tục hoàn thành việc cấy ghép bí thuật nguyên thần, hy vọng có thể giảm thất bại đến mức thấp nhất.

Đường Hiển nghe lệnh Cơ Hạo Điển dẫn Tô Tín tới bảo khố triều định lựa chọn vài bảo vật.

Bảo khố của Đại Chu được xây sâu trong cung, bình thường luôn có ba nhóm người trông giữ, tầng ngoài cùng là cấm quân hoàng thất bình thường, tầng hai bên trong là thuộc hạ cao thủ đại nội của Đường Hiển, tầng cuối cùng là cao thủ được hoàng thất cung phụng, yếu nhất cũng thuộc tu vi cảnh giới Dung Thần.

Có lệnh của Cơ Hạo Điển bọn họ thuận lợi qua được ba cửa, Đường Hiển dẫn Tô Tín đi theo thông đạo thẳng xuống dưới đất, cánh cửa cuối cùng vẽ đầy phù văn trên mặt đồng lớn, cho dù võ giả cảnh giới Dương Thần muốn dùng sức mở ra cũng không dễ dàng.

Đường Hiển giơ tay lên, trên ngón tay hiện ra một giọt máu, nhỏ lên mặt cửa đồng, cánh cửa từ từ mở ra, nhưng cũng chỉ vừa cho một người đi vào cửa.

Đường Hiển giải thích:

- Muốn vào bảo khố nhất định phải để máu tươi của bản thân lại mới được, như vậy trận pháp trong bảo khố mới tán thành sự tồn tại của ngươi, cũng có thể điều tra được những người vào trong bảo khố, có người táy máy lấy thêm nhiều đồ, cho nên Tô đại nhân cũng phải để lại một giọt máu tươi mới được.

Tô Tín gật đầu, nhỏ một giọt máu tươi ra, lúc này cánh cửa đồng mới hoàn toàn mở ra.

Chương 1323 - Quà tặng cho Hinh Nhi

Khi bảo khố Đại Chu thực sự xuất hiện trước mắt Tô Tín, thật ra Tô Tín có chút thất vọng.

Đại Chu cũng không phải là Đại Tấn ngày trước, có vốn liếng khoảng 800 năm, ngay cả khi Đại Chu nhận phần lớn của cải để lại của Đại Tấn ngày trước thì vẫn không thu gom được quá nhiều.

Hơn nữa chế độ của Đại Chu đã thể hiện cho việc Đại Chu không có khả năng có quá nhiều tài nguyên dự trữ.

Là một nhóm lợi ích, những bộ phận vũ lực mạnh mẽ dưới trướng Đại Chu đều có bảo khố của riêng mình, bình thường bọn họ chỉ tự cấp tự túc, thế nhưng hàng năm cần phải giao một phần thuế má trong đó cho trung ương mới được.

Cũng giống như Lục Phiến Môn có bảo khố thuộc riêng mình, một khi những tổng bộ đầu ở Đại Chu phát hiện thứ gì tốt thì cũng sẽ trực tiếp dâng hiến cho Lục Phiến Môn để đổi thành vật mà bản thân có thể sử dụng hoặc là các loại điểm công trạng.

Mà cái nơi Cung Phụng Đường của Hoàng gia và quân đội cũng có bảo khố thuộc về mình, bọn họ cũng có thể tự động phân chia vật trong đó.

Cho nên như vậy, thứ ở trong bảo khố Đại Chu sẽ ít, tuy so sánh với bảo khố của Lục Phiến Môn, bảo khố triều đình của Đại Chu gần như gấp mấy lần Lục Phiến Môn, thế nhưng Tô Tín vẫn cảm thấy ít.

Đường Hiển dẫn Tô Tín đi thẳng đến chỗ sâu nhất trong bảo khố, rồi nói.

- Tô đại nhân, thứ ở trong này mới là thứ quý giá trong bảo khố, ngươi có thể nhìn qua một cái rồi quyết định lấy gì.

Tô Tín gật đầu, nhìn một vài thứ quý báu ở đây.

Hai thứ như công pháp và đan dược chiếm phần lớn trong đây, hơn nữa mỗi thứ đều là vật quý giá, như là Thiếu Lâm Tự Đại Hoàn Đan này, cho dù ở Thiếu Lâm Tự thì cũng là đan dược cung ứng có hạn chế, thế mà số lượng đan dược ở đây lại dùng

hàng ‘trăm’ để tính toán, số lượng cũng nhiều hơn trong bảo khố của Lục Phiến Môn.

Mấy công pháp này cũng như vậy, gần như công pháp Đại Tấn truyền thừa lúc trước có tám phần đều là ở đây, trong đó có một vài công pháp thậm chí Tô Tín chưa từng nghe tên, nhưng chỉ mở ra vài tờ, với ánh mắt của Tô Tín thì hắn có thể khẳng định toàn bộ những công pháp này đều là thứ quý giá.

Nhưng mà Tô Tín cũng không chọn công pháp.

Không phải bởi vì công pháp trong hệ thống mạnh hơn nhiều so với công pháp nơi này, mà bởi vì công pháp mà hệ thống lấy ra có 5% độ thuần thục, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian học của Tô Tín.

Cho nên những lúc không thiếu công pháp, chắc chắn Tô Tín không chọn công pháp ngoài hệ thống để tu luyện.

Đương nhiên Kim Cương Bất Hoại Thần Công lúc trước là một ngoại lệ, bởi vì có Phật Cốt Xá Lợi, cho nên Tô Tín tu luyện Kim Cương Bất Hoại Thần Công thành công thì chỉ tốn thời gian trong một lần bế quan, có thể nói tốc độ còn nhanh hơn so với công pháp mà hệ thống tặng.

Nhưng mà Tô Tín cũng biết, chuyện đó chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, cho nên trừ khi có cơ hội như thế lần nữa, nếu không Tô Tín sẽ không chọn những công pháp khác để tu luyện.

Đã không thể chọn công pháp, Tô Tín chỉ có thể nhìn một vài đan dược và một vài những thứ khác.

Trong bảo khố Đại Chu có đủ loại thứ hỗn tạp, trừ đan dược và một vài linh dược chưa qua luyện chế ra, thì trong này còn có một vài nguyên liệu kỳ lạ và một vài cơ quan ám khí do Đường Môn, Mặc Môn luyện chế, thậm chí có một vài thứ mà ngay cả Đại Chu cũng không biết là gì nhưng lại có thể khẳng định vô cùng quý giá.

Xem nửa canh giờ, cuối cùng Tô Tín chọn ba thứ.

Món thứ nhất không phải là đan dược cũng không phải là linh dược, mà là một món đồ quý giá trong trời đất, tên là Cửu Sắc

Tiên Linh Lộ.

Cửu Sắc Tiên Linh Lộ chính là món quý giá do trời đất sinh ra, không có cách nào gia tăng tu vi của võ giả, nhưng sẽ khiến bản thân võ giả càng thêm thấu hiểu sức mạnh trời đất hơn, có tác dụng rất lớn đối với võ giả sắp đột bá ba cảnh Hóa.

Vật này đã sớm tuyệt chủng bây giờ, có người nói nơi sinh ra Cửu Sắc Tiên Linh Lộ này lúc trước chính là vùng thắng cảnh ở phương Nam, được một chủ nhân của một quốc gia nhỏ ở phía Nam đào ra, dâng hiến cho Đại Tấn lúc đang ở trên đỉnh cao.

Nhưng đáng tiếc là quốc gia nhỏ ở phía Nam kia dốt đặc quá mức, dẫn đến nơi thắng cảnh đó bị hắn hủy diệt, cũng khiến cho Cửu Sắc Tiên Linh Lộ hoàn toàn tuyệt chủng, bây giờ thứ Tô Tín cầm trên tay chính là lọ cuối cùng.

Lần trước khi hắn luyện hóa mảnh vỡ của Chân Võ Pháp Tướng thì đã loáng thoáng cảm nhận được sự tồn tại cảnh giới Dương Thần, nhưng mà việc đó vẫn chưa đủ đối với Tô Tín, dù sao hắn tích lũy quá ngắn, cảm ngộ của hắn có thể chạm tới ngưỡng cửa cảnh giới Dương Thần nhưng tu vi của bản thân cũng phải thấu hiểu trời đất, như thế mới có thể thuận lợi đột phá cảnh giới Dương Thần.

Đối với Tô Tín mà nói, hắn không thích chuyện một mực khổ tu thế này, cho nên hắn mới dùng chiến đấu để tăng cao cảnh giới như bây giờ, nhờ vào sự giúp đỡ của các thiên tài địa bảo đột phá mới là cách nhanh nhất, đương nhiên cũng là cách nguy hiểm nhất và xa xỉ nhất.

Nhưng mà tuy bình Cửu Sắc Tiên Linh Lộ này quý giá lại không thể so sánh với giá trị của Ngưng Thần Hoa, Tô Tín chọn thêm hai món.

Hai thứ đồ này đều là hai thứ có tiếng tăm lừng lẫy, đều là cơ quan của Mặc Môn, tên là ‘Long Đằng Thiên Lý’.

Bộ dạng của Long Đằng Thiên Lý này vô cùng nhỏ dễ dàng giấu trong tay áo, chính là một con rồng nhỏ lớn bằng bàn tay, còn có cả vảy rồng được điêu khắc trông rất sống động, tác dụng của nó chỉ có một, đó chính là đưa tin.

Thật ra thứ này là phương tiện truyền tin mà người Mặc Môn chuyên tạo ra cho Hoàng Triều Nhất Thế vào thời Hoàng Triều Nhất Thế Thượng Cổ.

Phạm vi thống trị của Hoàng Triều Nhất Thế thời Thượng Cổ lớn kinh người, dưới mắt có Trung Nguyên, Nam Man, thảo nguyên phía Bắc, ba mươi sáu nước Tây Vực, thậm chí Đông Hải cũng nằm trong phạm vi thống trị của Hoàng Triều Nhất Thế.

Hoàng Triều Nhất Thế thống trị khu vực lớn như thế, cho dù phương tiện truyền tin có mau hơn đi nữa, có nhiều bí pháp để trung chuyển hơn đi nữa thì cũng lãng phí thời gian rất dài.

Cho nên người Mặc Môn tạo ra Long Đằng Thiên Lý này, bất kể đang ở nơi nào, chỉ cần trên người người có theo mang một khối vảy rồng được luyện chế đặc biệt, nếu bên kia có người sử dụng Long Đằng Thiên Lý thì trong nháy mắt sẽ băng qua chín tầng mây tới trước mặt ngươi, truyền tin tức cho ngươi.

Vật này vô cùng quý giá, thậm chí món đồ đã dính đến phương diện không gian, cũng chỉ có Củ Tử của Mặc gia ở thời Thượng Cổ mới có thể chế tạo ra Long Đằng Thiên Lý này, bây giờ cách chế tạo cũng sớm thất truyền.

Cho nên cho dù ở thời Thượng Cổ thì thứ này cũng không nhiều, chỉ có cường giả trấn thủ bốn phương của triều đình mới có tư cách có thứ này, nếu có một ngày xảy ra chuyện gì thì có thể lập tức báo tin cho triều đình tới cứu viện.

Quan trọng nhất thứ này chỉ dùng duy nhất một lần, cho nên nếu như không có chuyện lớn ảnh hưởng đến toàn bộ Hoàng Triều Nhất Thế thì tuyệt đối không cho phép dùng Long Đằng Thiên Lý này để đưa tin.

Đối với Đại Chu bây giờ thì sử dụng thứ này có hơi xa xỉ, cho nên Long Đằng Thiên Lý chỉ còn sót lại cái này nên được đặt ở trong bảo khố.

Tô Tín muốn Long Đằng Thiên Lý này cũng không phải là cho mình dùng, mà chuẩn bị cho Hinh Nhi.

Đệ tử thế hệ này của Dịch Kiếm Môn sắp chuẩn bị xuống núi bước chân vào giang hồ, Hinh Nhi là đại sư tỷ của bọn họ nên

đương nhiên cũng phải cùng xuống núi.

Tô Tín phòng ngừa lúc đó có chuyện bất ngờ nên mới muốn có thứ như vậy để cho Hinh Nhi, một khi phát hiện tình hình gì thì hắn cũng kịp thời biết và ra tay.

Mặc dù với oai danh của Dịch Kiếm Môn trên giang hồ thì không có khả năng là có thế lực nào dám ra tay với đệ tử Dịch Kiếm Môn, không lo có chuyện gì lớn, chỉ lo điều không may bỗng xảy đến, chuẩn bị một chút thì cũng không sai.

Mà một thứ khác mà Tô Tín chọn lại là ám khí bí truyền của Đường Môn, 'tiểu kiếm Tương Tư'.

Bộ dạng vốn có của tiểu kiếm Tương Tư này chính là một thanh kiếm đồng, chỉ dài một thước, bên trong có chín thanh kiếm ngắn ngâm độc mỏng như cánh tằm.

Khi chuyển động cơ quan, kiếm ra như đuổi bắt hồn, như nỗi tương tư khó giải, trừ khi phá hủy hoàn toàn thanh tiểu kiếm Tương Tư này, nếu không chắc chắn chỉ khi tiểu kiếm nhiễm máu từ tim kẻ địch thì mới có thể dừng lại.

Có người nói tiểu kiếm Tương Tư này chính là do một vị nữ gia chủ của một đời Đường Môn phát minh ra, là để giết một kẻ phụ tình nổi danh đầy giang hồ.

Vị nữ gia chủ này chính là người thừa kế xuất sắc nhất của Đường Môn, vì người yêu mà nàng buông bỏ vị trí gia chủ, thậm chí chọn việc ruồng bỏ Đường Môn để bỏ trốn cùng hắn ta, nhưng có ai ngờ đối phương lại thay người yêu như thay áo, luôn tìm người yêu mới.

Cuối cùng vị nữ gia chủ của Đường Môn vì yêu sinh hận, trở lại Đường Môn tiếp nhận vị trí gia chủ, dùng thời gian 19 năm để luyện chế ra chín bộ tiểu kiếm Tương Tư, cuối cùng dùng 8 bộ giết chết kẻ phụ tình nổi danh toàn giang hồ kia, nhưng nàng cũng tự sát theo, cuối cùng để lại một bộ tiểu kiếm Tương Tư thế này.

Mà ngay cả Đường Môn Xuyên Trung cũng không có cách luyện chế ra tiểu kiếm Tương Tư, sau khi vị nữ gia chủ này luyện chế thành công tiểu kiếm Tương Tư thì trực tiếp báo thù, căn bản không có để lại cách luyện chế.

Tô Tín từng nghe nói là có thời gian Đường Môn vẫn luôn tìm tiểu kiếm Tương Tư này, muốn tìm món ám khí mạnh mẽ này lần nữa, nhìn thử xem sau khi hóa giải nó thì có thể phục chế nó không nhưng không thể tìm được, không ngờ thứ thế này lại ở trong tay Đại Chu.

Đương nhiên Tô Tín chọn tiểu kiếm Tương Tư này cũng là để chuẩn bị cho Hinh Nhi.

Tuy Long Đằng Thiên Lý có thể khiến Tô Tín biết tin Hinh Nhi có nguy hiểm đúng lúc, nhưng Tô Tín cũng không có tốc độ đi ngàn dặm như Long Đằng Thiên Lý để tới chỗ Hinh Nhi cứu nàng, cho nên tiểu kiếm Tương Tư này là để cho Hinh Nhi tự bảo vệ mình.

Một bình Cửu Sắc Tiên Linh Lộ cộng thêm cơ quan của Mặc Môn và ám khí tiểu kiếm Tương Tư của Đường Môn, Tô Tín muốn ba thứ này.

- Đường công công, ta đã chọn xong.

Đường Hiển gật đầu, dẫn Tô Tín ra ngoài ghi tên rồi trực tiếp trở lại bên Cơ Hạo Điển.

Nhìn thấy Đường Hiển trở về, Cơ Hạo Điển hỏi:

- Tô Tín đã chọn gì?

Chờ sau khi Đường Hiển nói xong, khoé miệng của Cơ Hạo Điển lộ ra nụ cười.

- Không tệ, quả nhiên Tô Tín này thức thời, nên tham thì tham, không nên tham thì không tham, trẫm thích người như vậy.

Tuy ra bên ngoài thì khoản giá trị của ba món đồ mà Tô Tín chon quý hơn Ngưng Thần Hoa, nhưng thật ra giá trị thực tế của ba món này không bằng Ngưng Thần Hoa.

Long Đằng Thiên Lý thì cũng không cần nói, đó là vật chỉ dùng một lần, mà cũng chỉ có thể truyền tin, tương đối vô dụng.

Tuy danh tiếng ám khí tiểu kiếm Tương Tư của Đường Môn lớn nhưng không ai biết rốt cuộc nó mạnh cỡ nào, cuối cùng

có thể giết người cảnh giới Dung Thần hay có thể tạo thành uy hiếp cho người cảnh giới Dương Thần hay không.

Dù sao tiểu kiếm Tương Tư này chỉ xuất hiện một lần trên giang hồ, kẻ phụ tình chết dưới kiếm có thực lực gì thì cũng không ai biết.

Hơn nữa tiểu kiếm Tương Tư này lại còn là ám khi dùng một lần, cũng không thể thử nghiệm, cho nên cũng khá vô dụng, ít nhất giá trị của nó không ứng với nó.

Giá trị thật sự của ba món mà Tô Tín chọn đúng không được coi là quý giá, cho nên Cơ Hạo Điển vô cùng hài lòng với sự lựa chọn của Tô Tín.

Chương 1324 - Nước ở thành thịnh kinh rất đục

Nhiệm vụ ở thành Thịnh Kinh của Tô Tín đã kết thúc, Lâm Tông Việt còn chưa về, hơn nữa trông có vẻ tạm thời không về được, cho nên Tô Tín cầm lấy Cửu Sắc Tiên Linh Lộ bế quan lần nữa.

Thật ra nếu như điều kiện cho phép thì Tô Tín còn muốn tới Địa Phủ để bế quan, dù sao nguyên khí trời đất trong Địa Phủ đậm hơn so với trong thành Thịnh Kinh.

Nhưng mà vô cùng đáng tiếc, bây giờ Tô Tín mới vừa trở lại thành Thịnh Kinh mà đã ra ngoài thì có chút không ổn.

Dù sao thời cơ lúc này vô cùng mẫn cảm, Cơ Hạo Điển đang vội với kế hoạch trường sinh to lớn của hắn, bây giờ vị bệ hạ Nhân Hoàng này đã có chút điên cuồng, Tô Tín không ở thành Thịnh Kinh trong thời gian dài sẽ khiến hắn ta hoài nghi.

Hơn nữa bây giờ tất cả mọi người trong triều đình Đại Chu bao gồm đám người trên giang hồ cũng đang nhìn chằm chằm Cơ Hạo Điển, không biết hắn có thể trở thành vị Nhân Hoàng trường sinh đầu tiên từ vạn năm trước cho tới nay hay không.

Lần này, Tô Tín chỉ dùng thời gian một tháng để bế quan, sau khi dùng Cửu Sắc Tiên Linh Lộ thì tạp chất trong thân thể Tô Tín gần như đã bị hắn loại trừ hoàn toàn, bây giờ gần như thân

thể của Tô Tín trên đã đạt tới mức phù hợp nhất với trời đất, hơn nữa có mảnh vỡ Chân Võ Pháp Tướng, cảm ngộ của Tô Tín cũng đã gần như toàn vẹn đối với cảnh giới Dương Thần.

Cho nên có thể nói bây giờ Tô Tín đã là người bước nửa cảnh giới Dương Thần, chỉ còn thiếu một cơ hội là Tô Tín có thể trèo lên đỉnh, trở thành Đại Tông Sư võ đạo cảnh giới Dương Thần.

Nhưng mà cái cơ hội này không phải để Tô Tín bế quan là có thể bế ra được, khi cảm thấy đã gần tới lúc thì Tô Tín trực tiếp xuất quan.

Sau khi xuất quan thì Tô Tín gọi Hoàng Bỉnh Thành tới trước, chuẩn bị hỏi hắn ta xem tình hình thành Thịnh Kinh gần đây thế nào.

- Lão Hoàng, gần đây thành Thịnh Kinh có động tĩnh gì không? Lâm tướng quân trở về chưa?

Tô Tín hỏi.

Hoàng Bỉnh Thành nói.

- Có người nói Lâm tướng quân đã thành công lấy được Sinh Linh Đan ở đảo Phương Tiên, đang trở về, nhưng vẫn cần một thời gian nữa thì mới có thể trở lại thành Thịnh Kinh.

- Về phía tình hình bây giờ của thành Thịnh Kinh, thật ra cũng có một vài động tĩnh, nhưng mà Thiết Chiến đại nhân lại đi bế quan, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền cũng không quản lý, cho nên bọn ta cũng không quản lý.

Tô Tín cau mày nói.

- Động tĩnh gì?

Hoàng Bỉnh Thành ngừng một chút rồi nói.

- Là những Hoàng tử kia, lão đại ngươi vừa bế quan chưa tới vài ngày thì bệ hạ hạ lệnh cho gọi tất cả Hoàng tử bên ngoài vào kinh, lúc này phần lớn sức mạnh trong thành Thịnh Kinh đều do những Hoàng tử kia mang đến.

Tô Tín dùng ngón trỏ gõ bàn nói.

- Những Hoàng tử này và thuộc hạ của bọn họ đã làm chuyện gì đó?

Hoàng Bỉnh Thành lắc đầu nói.

- Không có, chuyện bí cảnh Côn Lôn lúc trước đã khiến cho mấy vị Hoàng tử có thực lực mạnh mẽ bị phế bỏ, chỉ cần không phải kẻ ngu ngốc thì đều nhớ kỹ lấy bài học này, cho nên dù số Hoàng tử vào kinh lần này nhiều nhưng thật sự không ai dám gây chuyện.

- Nhưng mà không gây chuyện thì không gây chuyện, sức mạnh mà các Hoàng tử mang đến cũng quá mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh hơn so với sức mạnh trước đây của đám người Thái Vương Cơ Ngôn Thành, bình thường sẽ xảy ra một vài xung đột, nhưng chính họ lại khắc chế.

- Quan trọng nhất là hình như phía sau bọn họ có một vài tông môn võ lâm chống lưng, tuy không rõ ràng nhưng mật thám của Lục Phiến Môn đã tra ra được.

- Cho nên bây giờ mạch nước ngầm ở thành Thịnh Kinh bắt đầu gợn sóng, không có lão đại dặn dò, ta cũng không dám làm bậy, cho nên trong khoảng thời gian này ta trực tiếp dặn dò Tề Long, để hắn ta hạn chế bộ khoái của Lục Phiến Môn ở thành Thịnh Kinh, đừng để cho bọn họ hành động thiếu suy nghĩ.

Tô Tín gật đầu nói.

- Ngươi làm không sai, bây giờ nước ở trong thành Thịnh Kinh hơi đục, đi một bước nhìn một bước, nói chung trước tiên cứ đừng làm bậy là được.

Thông qua chuỗi miêu tả của Hoàng Bỉnh Thành, Tô Tín cũng gần như rõ ràng chuyện xảy ra trong này, thật sự nói trắng ra thì vẫn là do vị bệ hạ Nhân Hoàng kia đang làm chuyện.

Khi tin tức Lâm Tông Việt đã lấy được Sinh Linh Đan truyền về thì gần như Cơ Hạo Điển đã động lòng, gần như kế hoạch trường sinh to lớn của hắn ta đã hoàn thành một nửa.

Cho nên lúc này hắn ta bắt đầu thấy không yên lòng về những đứa con đang thừa dịp hắn hoàn thành kế hoạch mà quấy rối ở

bên ngoài, cho nên Cơ Hạo Điển dứt khoát dựa vào khoảng thời gian này, kêu tất cả bọn họ tới thành Thịnh Kinh.

Tô Tín không ngạc nhiên chút nào với việc sức mạnh trong tay những Hoàng tử đó rất mạnh.

Lúc trước, Hoàng tử Thái Vương Cơ Ngôn Thành của thành Thịnh Kinh có khả năng đoạt được vị trí Thái tử nhất thì bị phế bỏ, nếu như vậy thì người có tư cách lên ngôi chỉ còn lại những Hoàng tử ở các nơi khác trên Đại Chu.

Năm đó, thật ra số võ giả tán tu có can đảm tự mình đến thành Thịnh Kinh Thành nhờ cậy vào đám Hoàng tử, muốn tham gia chuyện Hoàng tộc cũng không có bao nhiêu, dù sao thành Thịnh Kinh quá mức nguy hiểm, dưới chân thiên tử, cho dù võ giả cảnh giới Hóa Thần thì cũng không dám bảo đảm mạng sống của bản thân an toàn.

Nhưng bây giờ những Hoàng tử này đều phân tán ở khắp nơi trên giang hồ, bọn họ cũng có tư cách tranh đoạt vị trí thừa kế ngôi vua, cho nên không ít võ giả tán tu trên giang hồ gió thổi chiều nào theo chiều nấy, thực lực bọn họ có thể mạnh hơn Thái Vương Cơ Ngôn Thành ngày trước cũng không có gì kỳ lạ, hơn nữa phía sau bọn họ còn có tông môn võ lâm chống lưng.

Lần trước, nhóm thế lực Thiếu Lâm Tự và Thanh Thành Kiếm Phái âm thầm xen vào cuộc tranh chấp vị trí kế thừa ngôi vua nhưng không thành công, nếu như thêm một lần nữa, chắc chắn bọn họ sẽ không tham dự.

Nhưng lần này có hơi đặc biệt, Cơ Hạo Điển muốn trường sinh, chuyện này sẽ ảnh hưởng đến gần toàn bộ võ lâm.

Cho nên các thế lực lớn trên giang hồ cũng khó tránh khỏi cài người nằm vùng vào, thậm chí âm thầm cung cấp một vài trợ giúp, nhưng mà không làm một cách rõ ràn g tắng trợn như đám người Cơ Ngôn Thành lúc trước, bọn họ là muốn tùy cơ ứng biến, vì tranh thủ tình hình có lợi nhất cho tông môn mình.

Hơn nữa bây giờ nước của thành Thịnh Kinh đục như thế nhưng không ai quản lý, thật ra cũng vô cùng đơn giản, bởi vì

bọn họ đều không được quản lý hoặc là không muốn quản lý.

Quân đội và Lục Phiến Môn thuộc về loại không muốn quản lý.

Một Đế Vương trường sinh không thể khẳng định là chuyện tốt hay không tốt đối với Lục Phiến Môn và quân đội, nhưng bọn họ có thể khẳng định, chỉ cần Cơ Hạo Điển tu luyện thành công công pháp trên phiến đá bạch ngọc, đạt được cảnh giới trường sinh thật sự, chắc chắn đó sẽ là chuyện lớn đối với mọi người trên giang hồ, cũng là một chuyện lớn đối với Lục Phiến Môn và quân đội.

Cho nên Thiết Chiến cũng không biết nên xử lý chuyện lần này như thế nào cho tốt, hắn liền trực tiếp bế quan, ngược lại hắn cũng đã đến bước nửa cảnh giới Dương Thần, thậm chí còn bước nhiều hơn so với Tô Tín, đột phá Dương Thần chỉ trong tầm tay, cho nên Thiết Chiến cũng sẽ không do dự, chuẩn bị trong lần xuất quan này sẽ thăng đến cảnh giới Dương Thần, hơn nữa cũng lấy cớ là bế quan.

Mà Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền cũng thấy rõ là không dễ đối phó với chuyện này, cho nên bọn họ giả vờ hồ đồ không ra tay.

Quân đội và Lục Phiến Môn đều buông thả như thế nhưng Cơ Hạo Điển cũng không nói gì, hắn chỉ mặc kệ loại hành vi này, trên thực tế hắn cũng có phần không dám quản lý.

Dù sao Cơ Hạo Điển cũng biết rốt cuộc bây giờ mình đang làm gì, mặc dù bây giờ hắn có chút không bình thường, nhưng không thật sự điên, cho nên chỉ cần những Hoàng tử chỉ đừng quậy quá mức thì hắn cũng không ra tay.

Nếu không một khi hắn dám ra tay với con nối dõi của mình, khi đó thiên hạ sẽ thật sự rối loạn.

Đương nhiên tiền đề là đám Hoàng tử kia đều phải đàng hoàng, nếu không Cơ Hạo Điển sẽ không để bọn họ lại.

Đối với Cơ Hạo Điển bây giờ mà nói, không có gì quan trọng hơn so với tính mạng của bản thân, mặc dù hổ dữ không ăn thịt con, nhưng nếu đám Hoàng tử này thật sự uy hiếp tới kế

hoạch trường sinh to lớn của hắn, lòng của Cơ Hạo Điển sẽ còn dữ hơn hổ.

Tô Tín vừa gõ bàn, khóe miệng cũng lộ ra một tia cười khó lường.

Loại tình hình bây giờ chính là một tình hình chết chóc, Cơ Hạo Điển muốn trường sinh, hắn muốn vĩnh viễn ngồi trên cái ngôi vị Hoàng Đế.

Nhưng sao mấy đứa con của hắn lại cam lòng làm Hoàng tử có tiếng không có miếng suốt đời như vậy? Sao những tông môn võ lâm đó có thể cho phép một Hoàng triều Nhân Hoàng chân chính tồn tại vĩnh viển xuất hiện?

Hai bên luôn có mâu thẫn, trừ khi Cơ Hạo Điển bỗng suy nghĩ cẩn thận, trực tiếp nhường ngôi, nếu không những Hoàng tử kia còn niệm tình phụ tử, ngoan ngoãn không bị những tông môn võ lâm xúi giục, cam tâm làm Vương gia nhàn tản cả đời, chỉ có như thế thì mới có thể phá nổi cục diện.

Nhưng đáng tiếc con người đều ích kỷ, Tô Tín dám khẳng định, ai trong hai bên đều không lui bước.

Tô Tín đứng lên nói.

- Đi thôi, đi dạo một vòng trên phố, nhân tiện nhìn xem bây giờ nước của thành Thịnh Kinh này đã đục như thế nào rồi, đúng rồi, gọi Tề Long đến cho ta.

Trên con đường dài, Tô Tín dẫn theo Hoàng Bỉnh Thành và Tề Long, còn có một đám bộ khoái Lục Phiến Môn trông như đi dạo nhàn nhã, nhưng chỉ cần là nơi bọn họ đi qua, toàn bộ đường phố bỗng trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Trong khoảng thời gian này, người Lục Phiến Môn cố gắng không quản lý mọi chuyện, an ninh trật tự ở thành Thịnh Kinh loạn hơn rất nhiều so với trước kia.

Nhưng bây giờ Tô Tín vừa đi ra, với oai danh của hắn thì ai dám gây sự ở trước mặt hắn? Chán sống rồi ư?

Vốn trên con đường dài này có hai võ giả cảnh giới Hóa Thần đang châm chọc khiêu khích nhau, cơn giận có chút lớn, nhưng khi nhìn thấy đám người Tô Tín đi tới, sắc mặt của hai

người bọn họ bỗng thay đổi, lập tức ngoan ngoãn tránh đường, đứng ở bên cạnh.

Hai người bọn họ đều là thuộc hạ của hai vị Hoàng tử mới vừa vào kinh thành, hai vị Hoàng tử kia không vừa mắt nhau, đương nhiên hai người thuộc hạ bọn họ không cần nhiều lời, nếu như không phải cố ý thu lại cơn tức, chỉ sợ là đã đánh nhau.

Nhưng mà bây giờ nhìn thấy Tô Tín đến, cơn giận có nhiều hơn nữa cũng biến mất.

Tô Tín đi ngang qua bên cạnh bọn họ, chỉ thản nhiên nói.

- Nơi này là thành Thịnh Kinh, đừng quên thân phận mình, phá vỡ quy củ, các ngươi phải chịu tội, mặt mũi của người đứng sau các ngươi cũng khó coi.

Sắc mặt của hai tên võ giả có chút thay đổi nhưng cũng không dám lắm miệng, chỉ có thể cúi đầu chờ Tô Tín đi qua.

Lúc này trong quán rượu bên kia đường, có hai võ giả đầu đội nón rộng vành, mặc áo gai đang uống rượu.

Thấy cảnh bên ngoài, một võ giả có tướng mạo dương cương, màu da ngăm đen trong đó chợt thở dài nói.

- Đại trượng phu phải như thế chứ! Lúc trước Tô Tín này cũng chỉ nổi dậy từ chốn dân gian, nhưng ngươi nhìn hắn bây giờ đi?

- Quyền lực khuynh đảo một phương, uy chấn giang hồ, hai người kia cũng là Tông Sư võ đạo cảnh giới Hóa Thần, người sau lưng bọn họ cũng là Hoàng tử Đại Chu, tuy bị Tô Tín dạy dỗ một trận nhưng bọn họ ngay cả rắm cũng không dám thả, oai phong cỡ nào?

- Trương huynh, bọn ta khổ tu võ đạo mấy chục năm, kiềm chế cô đơn khổ sỡ cỡ nào, bây giờ lại không danh tiếng, so ra còn kém tên tiểu bối Tô Tín này, trong lòng ta đây không phục!

Tên võ giả này cầm chén rượu trong tay, hơi thở mạnh mẽ chỉ hơi lộ ra một chút, thế mà cũng là một người cảnh giới Dung Thần.

Chương 1325 - Cơ ngôn tú

Có rất nhiều Hoàng tử Đại Chu vào kinh, bọn họ mang bao nhiêu cao thủ thì có bấy nhiêu võ giả có tông môn chống lưng theo chân bọn họ cùng dũng mãnh vào thành Thịnh Kinh, dưới sự cố gắng buông thả của Lục Phiến Môn không ai tra được chuyện này.

Cũng giống như bây giờ, cũng không ai nghĩ rằng hai người võ giả ăn cơm ở trong quán rượu nhỏ bên đường lại có cảnh giới Dung Thần.

Tên võ giả đối diện Trương huynh có tướng mạo nho nhã tuấn tú, hắn nghe thấy lời võ giả này nói thì khóe miệng lộ ra nụ cười.

- Võ huynh, đừng tự coi nhẹ mình, thiên hạ đại loạn thì long xà mới có thể nổi dậy, lúc này Cơ Hạo Điển của Đại Chu tự tìm đường chết, chính là thời cơ tốt để chúng ta nổi danh giang hồ.

- Chủ công đã đồng ý vị trí mà chúng ta nên có được, chờ sau khi chuyện thành công trong tương lai, vị trí của ngươi còn oai phong hơn so với vị trí Tứ Đại Thần Bộ này của Tô Tín!

Võ huynh gật đầu, trong mắt lộ ra một chút ánh sáng kỳ lạ.

Vì sao võ giả lại tu hành cả đời? Phần lớn cũng là bởi vì hai chữ danh lợi mà thôi.

Trong nửa đời trước của hắn, bởi vì mệnh lệnh của sư phụ hắn nên hắn vẫn luôn tu hành kín đáo, rõ ràng có tu vi kinh trời nhưng lại chẳng thể phô bày ra giống như áo gấm đi đêm.

Bây giờ sư phụ của hắn đã chết, trên giang hồ này cũng không còn thứ gì có thể trói buộc hắn, lúc này thành Thịnh Kinh sẽ là nơi hắn nổi danh ư?!

Đương nhiên lúc này Tô Tín có thể cảm giác được có rất nhiều ánh mắt trong chỗ tối đang nhìn chằm chằm vào hắn, nhưng hắn không quan tâm.

Lúc này những người này còn không dám ló đầu ra khỏi thành Thịnh Kinh, hơn nữa Tô Tín cũng không định quản lý.

Chỉ cần Cơ Hạo Điển không lên tiếng, Lục Phiến Môn cũng không định ra tay, chỉ cần giả vờ câm điếc là được rồi, dù sao chuyện này dính đến Cơ Hạo Điển và đám Hoàng tử kia của hắn, những người ngoài như Tô Tín nhúng tay thì không tốt cho lắm nên họ sẽ không nhúng tay.

Đi một vòng nhưng không phát hiện có chuyện gì quá bất thường, Tô Tín dẫn đám người Tề Long đi đến chỗ Xuyên Hương Lâu do Thục Vương Cơ Ngôn Tú mở để ăn cơm.

Mặc dù mọi người ở đây, cho dù là Hoàng Bỉnh Thành thì cũng đã có thực lực và cảnh giới Hóa Thần, đã có thể ích cốc, chỉ cần duy trì trạng thái tu luyện thì dù một năm không ăn cơm cũng không chết đói.

Nhưng không chết đói cũng không có nghĩa là không đói bụng, hơn nữa bọn họ cũng không phải tông môn thường xuyên yêu cầu phải bế quan lánh đời như Thái Nhất Đạo Môn, cho nên chỉ cần có điều kiện thì bọn họ vẫn muốn ăn cơm.

Dù Xuyên Hương Lâu này có Cơ Ngôn Tú dựa lưng, nhưng đây là quán rượu duy nhất trong thành Thịnh Kinh làm món ăn Ba Thục, Tô Tín cũng khá là thích món ăn Ba Thục.

Vừa bước vào trong Xuyên Hương Lâu, đôi mắt của chưởng quầy Xuyên Hương Lâu bỗng sáng ngời, vội vã chạy ra nghênh đón.

- Tô đại nhân có thể tới quán nhỏ này thật sự khiến quán nhỏ này vẻ vang, mời Tô đại nhân vào, phòng riêng trên lầu đều giữ lại hết cho ngài.

Tuy Tô Tín không đến Xuyên Hương Lâu nhiều lần, nhưng hắn biết rõ chuyện giữa Tô Tín và chủ nhân Cơ Ngôn Tú ở sau lưng hắn.

Lúc trước, nếu không có sự giúp đỡ của Tô Tín, Cơ Ngôn Tú có thể dựng dậy Ba Thục hay không thì còn chưa biết.

Cho nên bọn họ đối đãi với đám người Tô Tín khác với các cao thủ trong triều đình, dù Tô Tín chưa từng tới Xuyên Hương Lâu của bọn họ nhiều lần, nhưng Xuyên Hương Lâu của bọn họ vẫn có một phòng riêng chuyên để giành cho Tô Tín.

Tô Tín gật đầu nói.

- Dẫn chúng ta lên đi, còn món ăn thì các ngươi cứ xem rồi làm là được.

Chưởng quầy Xuyên Hương Lâu vội vàng gật đầu, tự mình dẫn đường cho đám người Tô Tín đến phòng riêng.

Sau khi ra khỏi cửa, chưởng quầy Xuyên Hương Lâu lập tức gọi một tên tiểu nhị đến, kề lỗ tai hắn rồi nhỏ giọng nói.

- Mau đi báo cho Vương gia, nói với Vương gia là Tô Tín đại nhân đến!

Tiểu nhị gật đầu, lập tức xoay người rời đi, chưởng quây Xuyên Hương Lâu cũng vội dặn dò nhà bếp chuẩn bị đầy đủ đồ ăn cho đám người Tô Tín trước tiên.

Đợi lúc món ăn chưa được mang lên, Tô Tín hỏi Hoàng Bỉnh Thành.

- Đúng rồi, bây giờ có mấy Hoàng tử có thực lực mạnh nhất? Thục Vương Cơ Ngôn Tú thế nào rồi?

Hoàng Bỉnh Thành không cần nghĩ ngợi đã nói.

- Thực lực mấy vị Hoàng tử vào kinh gần như là xấp xỉ nhau, nhưng những người có vẻ mạnh nhất là Dự Vương Cơ Ngôn Thiện có đất phong ở Nhữ Nam Đạo, Lỗ Vương Cơ Ngôn Xương có đất phong ở Thanh Châu Đạo còn có một vị nữa chính là Thục Vương Cơ Ngôn Tú này.

- Trừ mấy Hoàng tử này ra, tuy thực lực những hoàng tử khác chẳng ra làm sao, thế nhưng hình như sau lưng bọn họ đều có thế lực lớn khác trên giang hồ chống lưng, cho dù không khống chế thì cũng bắt tay lại với nhau, nhưng bị khống chế thì có khả năng lớn hơn.

Một thế lực trên giang hồ lại có thể khống chế một Hoàng tử của Đại Chu, chuyện này nghe thì vô cùng khó tin nhưng đây cũng là chuyện có khả năng.

Đại Chu có rất nhiều Hoàng tử, nhưng Hoàng tử thực sự có hi vọng kế thừa Hoàng vị đang ở đâu? Bọn họ đều đang ở trong thành Thịnh Kinh.

Cho nên trước đây, tuy đám người Thái Vương Cơ Ngôn Thành cũng có thế lực giang hồ phía sau nhưng bọn họ lại là liên minh bình đẳng, thậm chí còn do những Hoàng tử Đại Chu chiếm thế chủ động.

Mà những vị Hoàng tử bị đuổi tới các nơi khác trên Đại Chu thì khác, bọn họ đã đã được thả ra ngoài thành Thịnh Kinh vậy thì cũng chỉ có thể đại diện cho hai chuyện, một là năng lực của bản thân bọn họ rất kém, một là bên tộc mẹ bọn họ không có thực lực gì, không có cách nào trợ giúp bọn họ tranh đoạt vị trí thái tử.

Cho dù là chuyện nào trong hai chuyện này thì cũng đều cho thấy bọn họ đã bị vứt bỏ, cho dù bị đuổi tới 49 Đạo trong Đại Chu thì thực lực của bọn họ cũng vô cùng yếu, ngay cả chỗ Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn và Đại tổng quản hành quân cũng lười để ý đến bọn họ.

Tham khảo một chút tình trạng thê thảm lúc trước của Cơ Ngôn Tú thì biết, đường đường là một phủ Thục Vương nhưng lại không khác gì một vài thế lực hạng hai trên giang hồ.

Hơn nữa Cơ Ngôn Tú này còn được cho là khá tốt, tuy tộc bên mẹ hắn đã xuống dốc, nhưng ít nhiều gì thì bên cạnh hắn vẫn còn một lão thái giám Ôn Dục trung thành tận tâm, hơn nữa thực lực còn có không tầm thường.

Mà cũng có những Hoàng tử khác thảm hơn hắn, thậm chí trong phủ cũng chỉ có một vài hạ nhân, làm một Vương gia nhàn hạ thì đủ, nhưng đừng hòng nghĩ tới chút lực ảnh hưởng nào.

Khi đã đến loại tình trạng này thì nếu như có tông môn trong giang hồ nguyện ý đồng ý giúp đỡ, chắc chắn bọn họ đều sẽ đồng ý.

Lúc trước Cơ Ngôn Tú vốn định bắt tay với Kiếm Các của Ba Thục, nhưng đáng tiếc Kiếm Các Ba Thục chỉ một lòng đúc kiếm, cũng không muốn xen vào chuyện triều đình, căn bản chướng mắt hắn, cho nên Cơ Ngôn Tú mới lăn lộn khổ sỡ ở Ba Thục Đạo, nếu Tô Tín không ra tay chắc chắn cả đời này hắn ta cũng không cách nào ngóc đầu dậy.

Một lúc sau, chưởng quầy Xuyên Hương Lâu tự mình dẫn người mang đồ ăn lên, sau đó cung kính nói với Tô Tín.

- Tô đại nhân, Vương gia nhà ta nghe ngài tới đây, cho nên cố ý tới gặp, không biết ngài có thời gian hay không?

Tô Tín lạnh lùng nói.

- Thục Vương điện hạ đều đã tự mình đến đây, lẽ nào ta còn có thể không gặp mặt ư? Mời điện hạ vào đây đi.

Thật ra Tô Tín tới Xuyên Hương Lâu cũng có ý muốn gặp Cơ Ngôn Tú, hắn cũng muốn xem thử rốt cuộc những Hoàng tử này nghĩ như thế nào.

Toàn bộ thành Thịnh Kinh nằm trong bầu không khí gió thổi mưa giông trước cơn bão, không có lợi ích thì chắc chắn Tô Tín sẽ không xen vào, thế nhưng nhất định Tô Tín phải làm rõ quan hệ lợi và hại trong đó mới được.

Qua một lúc sau, Cơ Ngôn Tú dẫn hai người đi tới.

Một trong hai người này chính là thân tín Ôn Phúc của Cơ Ngôn Tú, mà một người khác lại là võ giả cảnh giới Hóa Thần, cũng là người thân tín mà Cơ Ngôn Tú mới thu nhận, Lâu Toàn Chung.

Không đợi Tô Tín nói, Cơ Ngôn Tú đã dẫn đầu cười lớn nói.

- Tô đại nhân, chúng ta đã lâu không gặp, bản vương còn nghĩ rằng đời này không thể trở về thành Thịnh Kinh được, không ngờ lại có một ngày bản vương có thể bước vào nơi này.

Bây giờ Cơ Ngôn Tú đã không còn chút dáng vẻ mờ mịt và nhát gan khi Tô Tín thấy hắn lần đầu tiên nữa, giờ chỉ có khí phách phấn chấn bất khuất.

Đương nhiên bây giờ Cơ Ngôn Tú cũng có tư cách khí phách phấn chấn.

Bởi vì có Tô Tín trợ giúp, cho nên bước khởi đầu của Cơ Ngôn Tú mạnh hơn so với các Hoàng tử bình thường, dù sau lưng hắn không có tông môn võ lâm trợ giúp nhưng hắn vẫn có thể sánh vai với bọn họ, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều.

Thái tử và đám người Cơ Ngôn Thành đã bị phế bỏ, những Hoàng tử như bọn họ đều có cơ hội tranh đoạt vị trí Thái tử.

Nhưng mà lúc này Cơ Hạo Điển đang nghiên cứu kế hoạch trường sinh to lớn của hắn, nếu thật sự để Cơ Hạo Điển thành công, vậy dù hắn có thật sự lên làm Thái tử thì cũng chỉ có thể làm Thái tử cả đời mà thôi.

Nếu như không có chuyện này, chắc chắn trong lòng Cơ Ngôn Tú sẽ càng hài lòng.

Tô Tín cười nói.

- Cơ hội chỉ dành cho người có sự chuẩn bị, Thục Vương điện hạ đã chuẩn bị một thời gian dài như vậy, cũng đã đến lúc thu hoạch rồi.

Cơ Ngôn Tú ngồi đối diện Tô Tín lắc đầu nói.

- Nói thật, ta còn muốn cảm tạ Tô đại nhân ngươi, nếu như không có Tô đại nhân, bây giờ bản vương không đi được đến bước này.

Thật ra bây giờ Cơ Ngôn Tú thực sự biết ơn Tô Tín.

Cho dù lúc trước Tô Tín muốn lợi dụng hắn hay không, thế nhưng nếu như không có Tô Tín thì sẽ không có Cơ Ngôn Tú hắn ngày hôm nay.

Cơ Ngôn Tú chỉ Ôn Dục và Lâu Toàn Chung ở phía sau nói.

- Tô đại nhân, Ôn tổng quản là người quen cũ của ngươi, vị này cũng là thuộc hạ thân tín của ta, Lâu Toàn Chung, chắc chắn lần trước ngươi đã gặp hắn ở Ba Thục Đạo.

Lâu Toàn Chung chắp tay với Tô Tín một cái, cười nói.

- Xin ra mắt Tô đại nhân, tại hạ cũng đã ngưỡng mộ Tô đại nhân từ lâu.

Tô Tín chỉ gật đầu, không tiếp tục để ý đến hắn, một thuộc hạ võ giả cảnh giới Hóa Thần của Cơ Ngôn Tú mà thôi, trong tình hình bình thường thì không có tư cách nói chuyện với hắn, đương nhiên Tô Tín cũng lười lá mặt lá trái với hắn.

Nhưng điệu bộ này của Tô Tín lại có cảm giác miệt thị trong mắt Lâu Toàn Chung, điều này cũng khiến Lâu Toàn Chung có chút khó chịu trong lòng.

Tô Tín ngươi đúng là Tứ Đại Thần Bộ của triều đình, nhưng nói thế nào thì Cơ Ngôn Tú cũng là Hoàng tử, chẳng qua ngươi chỉ là hạ thần thôi.

Dẫu gì Lâu Toàn Chung hắn cũng là người thân tín của Cơ Ngôn Tú, thái độ của Tô Tín như thế không phải là đang đánh vào mặt Cơ Ngôn Tú ư?

Lâu Toàn Chung giận dữ trong lòng, hắn ta nói một câu bình thản.

- Quả nhiên Tô đại nhân oai phong, điệu bộ này còn oai phong hơn cả Vương gia nhà ta nữa.

Lời này của hắn rõ ràng là đang ám chỉ Tô Tín không cung kính với Cơ Ngôn Tú, Tô Tín chỉ liếc mắt nhìn Cơ Ngôn Tú, lạnh lùng nói.

- Thục Vương điện hạ, đức hạnh thân tín của ngươi như thế ư?

Sắc mặt Cơ Ngôn Tú đen lại, quát lên.

- Cút ra ngoài!

Trong mắt Lâu Toàn Chung lộ vẻ không dám tin, thế nhưng lúc này Ôn Dục lại bỗng ra tay, đánh một cái tát lên mặt Lâu Toàn Chung, hắn hừ lạnh nói.

- Không hiểu quy củ! Quan hệ giữa Tô đại nhân và Vương gia là gì mà ngươi có thể châm ngòi được? Cút cho ta!

Lâu Toàn Chung trực tiếp bị một cái tát của Ôn Dục đánh cho mông muội, nhưng hắn cũng không dám nhe răng với Ôn Dục, người thân tín đã nhìn Cơ Ngôn Tú lớn lên từ nhỏ, cho nên ánh mắt của hắn chỉ lộ ra chút thù hằn rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Sắc mặt của Cơ Ngôn Tú có chút u ám, hôm nay Lâu Toàn Chung này cũng khiến cho hắn quá mất mặt, nhất định sau khi trở về phải dạy dỗ một chút mới được.

Có thể được Cơ Ngôn Tú đối xử như người thân tín, Lâu Toàn Chung này có cả thực lực và năng lực.

Nhưng mà dù sao hắn cũng là võ giả xuất thân từ nơi nhỏ bé, gần như cả đời hắn không ra khỏi Ba Thục Đạo, tầm nhìn quá thấp, trong lúc ở Thục Vương phủ Cơ Ngôn Tú đã từng phát hiện hắn đã có chút điệu bộ cáo mượn oai hùm, bình thường luôn quát bảo các môn khách của phủ Thục Vương, trông có vẻ kiêu ngạo.

Nhưng dù Cơ Ngôn Tú biết việc này thì hắn cũng không ngăn cản.

Ôn Dục là ngươi thân tín của Cơ Ngôn Tú, hắn có thể gìn giữ lòng trung thành tuyệt đối, tương tự, Cơ Ngôn Tú cũng có thể giữ gìn sự tin tưởng tuyệt đối với hắn, cho nên Ôn Dục cũng không cần tranh quyền đoạt lợi hay lập bè kết phái, địa vị của bản thân hắn đã cao rồi, cũng giống như là thuộc hạ Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành của Tô Tín.

Lâu Toàn Chung làm như vậy lại hợp ý Cơ Ngôn Tú, hắn cũng muốn để cho những môn khách của phủ Thục Vương nhìn xem, chỉ có kẻ trung thành với Cơ Ngôn Tú hắn, tận tâm tận lực làm việc cho Cơ Ngôn Tú hắn thì mới có thể nhận được sự đối xử này.

Bất kỳ trong một thế lực nào thì nhất định cũng phải có cấp bậc thì mới có động lực vươn lên, mà Lâu Toàn Chung này chính là tấm gương mà hắn dựng nên.

Nhưng mà đáng tiếc, Lâu Toàn Chung này không có tầm nhìn, bản thân hắn đang muốn lôi kéo Tô Tín, nhận được giúp đỡ của Tô Tín, kết quả hắn ta lại phá phách ở đây, điều này khiến Cơ Ngôn Tú thầm mắng trong lòng là Lâu Toàn Chung này ngu ngốc.

- Tô đại nhân đừng trách, võ giả xuất thân từ nơi nhỏ bé nên không biết, chờ chút nữa khi ta trở về thì sẽ dạy dỗ hắn.

Cơ Ngôn Tú cười làm lành nói.

Tô Tín hơi lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn Cơ Ngôn Tú, quả thật vị Thục Vương điện hạ này tiến bộ không ít, biết xem xét vừa phải, lúc nên cúi đầu thì cũng có thể quả quyết cúi đầu.

Tô Tín nhớ tới lúc trước khi hắn nhìn thấy vị Thục Vương điện hạ này lần đầu tiên, hắn còn bày ra bộ dạng uy nghiêm của Hoàng tử trước mặt Tô Tín.

Cho nên Tô Tín lắc đầu nói.

- Thục Vương điện hạ không cần làm như thế, thuộc hạ không hiểu chuyện thì có thể trở về dạy dỗ từ từ, sợ là hôm nay điện hạ tới đây tìm ta không phải là để ôn chuyện đâu nhỉ?

Vẻ mặt của Cơ Ngôn Tú nghiêm lại, liếc mắt sang nhìn đám người tề Long sau lưng Tô Tín.

Lần này ngoại trừ Hoàng Bỉnh Thành ra thì Tôn Tín có dẫn theo Tề Long và một vài võ giả Tô gia.

Cơ Ngôn Tú chỉ biết Hoàng Bỉnh Thành là người thân tín của Tô Tín, chuyện bọn họ nói khá là cơ mật, để người khác nghe được có an toàn không?

Tô Tín thản nhiên nói.

- Không sao, những người này đều là thân tín của ta, chắc chắn có thể tin được, cũng giống như Ôn công công với Thục Vương điện hạ vậy.

Tề Long đã vượt qua thử thách, Tô Tín cũng giao bản Huyết Hà Thần Kiếm Huyết Hà Thần Công do chính hắn sửa đổi cho Tề Long, tuy Tô Tín không thể tin Tề Long như tin Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi nhưng cũng không khác nhau mấy.

Hơn nữa mức độ trung thành của những người Tô gia cũng rất cao.

Tô Tín là gia chủ Tô gia, nếu những người Tô gia này muốn đặt chân trên giang hồ thì nhất định phải giữ gìn lòng trung thành tuyệt đối với Tô Tín, tận tâm tận lực giúp đỡ Tô Tín.

Thực lực của Tô Tín càng mạnh, địa vị càng cao, bọn họ cũng có khả năng thu được lợi ích lớn hơn nữa.

Hơn nữa không thể không nói, lần dạy dỗ tẩy não của Tô gia cũng không tồi, ít nhất đệ tử của Tô gia có mức độ trung thành rất cao.

Trước đây, dòng chính của Tô gia chèn ép bọn họ như thế, nhưng chỉ cần đừng ép bọn họ đến đường cùng, bọn họ sẽ không phản bội.

Nếu không có sự trỡ giúp của Tô Tín trong đó, chắc chắn dòng chính của Tô gia sẽ tồn tại đến bây giờ.

Mà nghe thấy Tô Tín nói như vậy thì trong lòng Tề Long và những người Tô gia lại càng xúc động.

Đặc biệt là Tề Long, từ khi hắn cậy nhờ Tô Tín tới nay thì hắn vẫn luôn cẩn thận, chính là nỗ lực vì hai chữ thân tín này.

Bây giờ Tô Tín chính miệng nói ra hai chữ đó trước mặt nhiều người như, không thể nghi ngờ đây là sự khẳng định đối với địa vị của hắn.

Cơ Ngôn Tú gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Tô đại nhân, ngươi đã biết tình hình bây giờ của thành Thịnh Kinh Thành như thế nào, phụ hoàng muốn trường sinh, đương nhiên đám con cái bọn ta hi vọng phụ hoàng có thể trường sinh cửu thị.

Tô Tín nghe nói như thế thì khóe miệng khẽ giật, các ngươi còn hi vọng Cơ Hạo Điển có thể trường sinh cửu thị ư? Ta đoán là các ngươi ước gì Cơ Hạo Điển sớm chết nhanh đi thì có?

Cơ Ngôn Tú như không thấy được vẻ mặt của Tô Tín, hắn tiếp tục nói.

- Thế nhưng cho dù kế hoạch trường sinh to lớn này của phụ hoàng không tệ, thế nhưng có người bên ngoài không muốn phụ hoàng trở nên trường sinh, chắc chắn Tô đại nhân biết chuyện này.

- Không ai trong nhiều thế lực trên giang hồ muốn một Đế Vương trường sinh tồn tại, một Hoàng Triều Nhất Thế đã đủ, không cần một Hoàng Triều thứ hai.

- Vài ca ca và đệ đệ của ta cũng không phải đèn cạn dầu, các thế lực lớn trên giang hồ không mượn cớ ra tay với Đại Chu nhưng bọn họ lại vội vàng bắt tay với người khác, đưa cái cớ

ra tay cho người khác, cho nên ta dám cam đoan, đợi đến cuối cùng thì nhất định sẽ có người ra tay!

Vẻ mặt Tô Tín không chút thay đổi nói.

- Ồ? Thì sao? Bệ hạ tự có dự định của bệ hạ, chuyện này không phải là chuyện đám hạ thần ta có thể nhúng tay.

Cơ Ngôn Tú trầm giọng nói.

- Ta cũng không muốn Tô đại nhân nhúng tay bây giờ, ta nói lỡ như, nếu lỡ như phụ hoàng xảy ra chuyện gì lần này, Đại Chu ta có thể tràn ngập nguy hiểm.

- Đến lúc đó sẽ có rất nhiều Hoàng tử tranh đoạt hoàng vị, sao chúng ta có thể để Hoàng vị rơi vào trong tay con rối do mấy thế lực lớn trên giang hồ điều khiển?

- Đại Chu không chỉ là Đại Chu của Cơ gia ta, mà còn là Đại chu của các hạ thần Đại Chu quan trọng như Tô đại nhân!

Tô Tín híp mắt lại, vị Thục Vương điện hạ này đúng là can đảm mới nói thế, nếu lời này truyền đi thì sẽ phạm phải chuyện kiêng kỵ, nếu thật sự để Cơ Hạo Điển biết, Tô Tín dám cam đoan kết quả của hắn còn thảm hơn Thái Tử, đám người Cơ Ngôn Thành rất nhiều.

- Thục Vương điện hạ cần ta làm như thế nào? Ta có thể giúp được gì?

Tô Tín lười lá mặt lá trái với Cơ Ngôn Tú, dứt khoát nói thẳng ra.

Cơ Ngôn Tú vốn chờ những lời này của Tô Tín, hắn nói thẳng.

- Tô đại nhân, đến lúc đó bản vương hi vọng nhận được sự giúp đỡ của ngươi và của Lục Phiến Môn, ngươi cũng biết đó, bây giờ bản vương lẻ loi một mình, trong tình tình những người khác đều có tông môn bên ngoài nhúng tay vào, bản vương rất khó để tranh chấp với bọn họ.

- Về phía Tô đại nhân ngươi có thể được gì, ta chỉ có thể nói rằng, trong tương lai nếu như bản vương có thể đi lên hoàng vị này, Tô đại nhân ngươi có thể có được rất nhiều rất nhiều thứ!

- Bây giờ Tô đại nhân ngươi đã là Tứ Đại Thần Bộ của triều đình, trên đó nữa chính là vị trí Tổng bộ đầu.

- Sau khi Thiết Ngạo đại nhân xuất quan lần nữa thì nhất định sẽ bước vào cảnh giới Chân Võ, đến lúc đó nhất định hắn sẽ một lòng tiềm tu, từ bỏ vị trí Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn.

- Hơn nữa bây giờ Thiết Chiến đại nhân cũng đã tiến vào bế quan, sau khi hắn xuất quan thì vừa lúc là cảnh giới Dương Thần, vừa lúc có thể thay thế vị trí Tổng bộ đầu này.

- Cứ như vậy thì chắc chắn Tô đại nhân ngươi không ngồi lên được vị trí Tổng bộ đầu này, dù ngươi có thể miễn cưỡng ngồi lên, nhưng thứ cho bản vương nói thẳng, bây giờ đa phần người kỳ cựu trong Lục Phiến Môn đều do Thiết gia đề bạt, cho dù Tô đại nhân ngươi có cảnh giới Dương Thần giống Thiết Chiến đại nhân, nhưng cái vị trí Tổng bộ đầu này sẽ không là của ngươi.

- Cho nên bây giờ bản vương có thể hứa hẹn rằng, nếu Tô đại nhân ngươi có thể trợ giúp bản vương bước lên Hoàng vị, vậy thì nhất định sau này bản vương sẽ thành lập một tổ chức mới có thể sánh với Lục Phiến Môn và giao nó cho Tô đại nhân ngươi, muốn tiền có tiền, muốn người có người!

Sau khi Cơ Ngôn Tú nói xong thì nhìn thẳng Tô Tín, hắn tin tưởng, điều kiện mà bản thân hắn đưa ra đã đủ lòng thành, Tô Tín cũng không từ chối.

Lúc này Tô Tín cũng đang nhìn Cơ Ngôn Tú, nói thật, hắn thật sự có chút giật mình, tốc độ trưởng thành của Cơ Ngôn Tú này cũng thật nhanh.

Lúc trước Tô Tín trợ giúp Cơ Ngôn Tú chẳng qua cũng chỉ là lợi dụng mà thôi, nhưng ai lại ngờ hắn ta lại mượn một cơ hội như vậy để nổi dậy thật sự.

Con người thực sự sẽ thay đổi, từ một Vương gia vô dụng năm đó biến thành Thục Vương điện hạ thủ đoạn chín chắn, cơ mưu không cạn như bây giờ, tốc độ trưởng thành của Cơ Ngôn Tú đúng là nhanh tới kinh người.

Hơn nữa lời nói lúc nãy cua hắn thật sự khiến Tô Tín động lòng.

Tốc độ trưởng thành của Tô Tín quá nhanh, thật sự bây giờ không thể thăng chức.

Thiết Chiến đã sắp bước vào cảnh giới Dương Thần, đợi thêm một thời gian nữa, sau khi hắn xuất quan thì nhất định hắn sẽ là người có cảnh giới Dương Thần, có thể thay thế vị trí mà Thiết Ngạo để lại một cách hợp lý.

Nhưng vấn đề là bây giờ Tô Tín cũng sắp bước vào cảnh giới Dương Thần, hắn cũng chỉ thiếu một cơ hội mà thôi, không biết lúc nào thì Tô Tín sẽ bước vào cảnh giới này.

Cho đến lúc này, với sức chiến đấu của Tô Tín thì không thể nói rõ hắn và Thiết Chiến ai mạnh ai yếu, vị trí Tổng bộ đầu này nên cho ai làm?

Hơn nữa cũng đúng như lời Cơ Ngôn Tú nói vậy, dù Tô Tín hoàn toàn trở mặt với Thiết gia, dùng thủ đoạn kéo Thiết Chiến xuống nhưng hắn cũng không ngồi ổn định vị trí Tứ Đại Thần Bộ này được.

Trong Lục Phiến Môn ngoài người của Thiết gia ra thì còn có một nhóm người kỳ cựu của Thiết gia, trừ khi bọn họ chết hết toàn bộ, nếu không chắc chắn Tô Tín không có cách nào khống chế Lục Phiến Môn một cách toàn diện.

Cho nên điều kiện mà Cơ Ngôn Tú nói ra lại khiến Tô Tín thật lòng thật dạ không có cách nào từ chối.

Cùng lúc có thể tiếp tục kế nhiệm vị trí Tứ Đại Thần Bộ, khống chế một phần sức mạnh của Lục Phiến Môn, cùng lúc còn có thể có một sức mạnh khác ngoài Lục Phiến Môn ra.

Trước đây Tô Tín cũng đã từng nghĩ về ý định này, nhưng mà bây giờ bị Cơ Ngôn Tú nói thẳng.

Nhìn Cơ Ngôn Tú, Tô Tín cười to nói.

- Thục Vương điện hạ, ngươi và ta không phải lần đầu hợp tác, tuy lần trước ta làm một cách không chân chính nhưng Tô Tín ta nói lời thì giữ lời, cuối cùng ta sẽ thật sự giúp điện hạ ngươi đặt nền móng ở Ba Thục Đạo. Lần này là lần thứ hai chúng ta hợp tác, ta cũng hi vọng điện hạ có thể nói lời thì giữ lời.

Trên mặt Cơ Ngôn Tú cũng là lộ ra ý cười rồi nói.

- Tô đại nhân, ngươi nói chữ tín, đương nhiên bản vương cũng không phải là loại người bội bạc, ngươi yên tâm, chỉ cần bản vương có thể ngồi ở trên Long ỷ thì ngươi chính là người có công nhất của bản vương!

Nói xong, Cơ Ngôn Tú trực tiếp dẫn Ôn Dục rời đi, dù sao hắn cũng là Hoàng tử, coi như bây giờ người của Lục Phiến Môn đã thu tay lại, không chủ động nhìn chằm chằm vào bọn họ, nhưng người nhiều mắt tạp, nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Tô Tín chính là Tứ Đại Thần Bộ của Lục Phiến Môn, hắn ta chính là Hoàng tử, nếu như bị người khác nhìn thấy bọn họ gặp nhau môt mình trong thời gian dài như vậy, đó chính là chuyện phạm vào điều kiêng kỵ.

Chương 1326 - Lời hứa hẹn của cơ ngôn tú

Lâu Toàn Chung trực tiếp bị một cái tát của Ôn Dục đánh cho mông muội, nhưng hắn cũng không dám nhe răng với Ôn Dục, người thân tín đã nhìn Cơ Ngôn Tú lớn lên từ nhỏ, cho nên ánh mắt của hắn chỉ lộ ra chút thù hằn rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Sắc mặt của Cơ Ngôn Tú có chút u ám, hôm nay Lâu Toàn Chung này cũng khiến cho hắn quá mất mặt, nhất định sau khi trở về phải dạy dỗ một chút mới được.

Có thể được Cơ Ngôn Tú đối xử như người thân tín, Lâu Toàn Chung này có cả thực lực và năng lực.

Nhưng mà dù sao hắn cũng là võ giả xuất thân từ nơi nhỏ bé, gần như cả đời hắn không ra khỏi Ba Thục Đạo, tầm nhìn quá thấp, trong lúc ở Thục Vương phủ Cơ Ngôn Tú đã từng phát hiện hắn đã có chút điệu bộ cáo mượn oai hùm, bình thường luôn quát bảo các môn khách của phủ Thục Vương, trông có vẻ kiêu ngạo.

Nhưng dù Cơ Ngôn Tú biết việc này thì hắn cũng không ngăn cản.

Ôn Dục là ngươi thân tín của Cơ Ngôn Tú, hắn có thể gìn giữ lòng trung thành tuyệt đối, tương tự, Cơ Ngôn Tú cũng có thể giữ gìn sự tin tưởng tuyệt đối với hắn, cho nên Ôn Dục cũng

không cần tranh quyền đoạt lợi hay lập bè kết phái, địa vị của bản thân hắn đã cao rồi, cũng giống như là thuộc hạ Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành của Tô Tín.

Lâu Toàn Chung làm như vậy lại hợp ý Cơ Ngôn Tú, hắn cũng muốn để cho những môn khách của phủ Thục Vương nhìn xem, chỉ có kẻ trung thành với Cơ Ngôn Tú hắn, tận tâm tận lực làm việc cho Cơ Ngôn Tú hắn thì mới có thể nhận được sự đối xử này.

Bất kỳ trong một thế lực nào thì nhất định cũng phải có cấp bậc thì mới có động lực vươn lên, mà Lâu Toàn Chung này chính là tấm gương mà hắn dựng nên.

Nhưng mà đáng tiếc, Lâu Toàn Chung này không có tầm nhìn, bản thân hắn đang muốn lôi kéo Tô Tín, nhận được giúp đỡ của Tô Tín, kết quả hắn ta lại phá phách ở đây, điều này khiến Cơ Ngôn Tú thầm mắng trong lòng là Lâu Toàn Chung này ngu ngốc.

- Tô đại nhân đừng trách, võ giả xuất thân từ nơi nhỏ bé nên không biết, chờ chút nữa khi ta trở về thì sẽ dạy dỗ hắn.

Cơ Ngôn Tú cười làm lành nói.

Tô Tín hơi lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn Cơ Ngôn Tú, quả thật vị Thục Vương điện hạ này tiến bộ không ít, biết xem xét vừa phải, lúc nên cúi đầu thì cũng có thể quả quyết cúi đầu.

Tô Tín nhớ tới lúc trước khi hắn nhìn thấy vị Thục Vương điện hạ này lần đầu tiên, hắn còn bày ra bộ dạng uy nghiêm của Hoàng tử trước mặt Tô Tín.

Cho nên Tô Tín lắc đầu nói.

- Thục Vương điện hạ không cần làm như thế, thuộc hạ không hiểu chuyện thì có thể trở về dạy dỗ từ từ, sợ là hôm nay điện hạ tới đây tìm ta không phải là để ôn chuyện đâu nhỉ?

Vẻ mặt của Cơ Ngôn Tú nghiêm lại, liếc mắt sang nhìn đám người tề Long sau lưng Tô Tín.

Lần này ngoại trừ Hoàng Bỉnh Thành ra thì Tôn Tín có dẫn theo Tề Long và một vài võ giả Tô gia.

Cơ Ngôn Tú chỉ biết Hoàng Bỉnh Thành là người thân tín của Tô Tín, chuyện bọn họ nói khá là cơ mật, để người khác nghe được có an toàn không?

Tô Tín thản nhiên nói.

- Không sao, những người này đều là thân tín của ta, chắc chắn có thể tin được, cũng giống như Ôn công công với Thục Vương điện hạ vậy.

Tề Long đã vượt qua thử thách, Tô Tín cũng giao bản Huyết Hà Thần Kiếm Huyết Hà Thần Công do chính hắn sửa đổi cho Tề Long, tuy Tô Tín không thể tin Tề Long như tin Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi nhưng cũng không khác nhau mấy.

Hơn nữa mức độ trung thành của những người Tô gia cũng rất cao.

Tô Tín là gia chủ Tô gia, nếu những người Tô gia này muốn đặt chân trên giang hồ thì nhất định phải giữ gìn lòng trung thành tuyệt đối với Tô Tín, tận tâm tận lực giúp đỡ Tô Tín.

Thực lực của Tô Tín càng mạnh, địa vị càng cao, bọn họ cũng có khả năng thu được lợi ích lớn hơn nữa.

Hơn nữa không thể không nói, lần dạy dỗ tẩy não của Tô gia cũng không tồi, ít nhất đệ tử của Tô gia có mức độ trung thành rất cao.

Trước đây, dòng chính của Tô gia chèn ép bọn họ như thế, nhưng chỉ cần đừng ép bọn họ đến đường cùng, bọn họ sẽ không phản bội.

Nếu không có sự trợ giúp của Tô Tín trong đó, chắc chắn dòng chính của Tô gia sẽ tồn tại đến bây giờ.

Mà nghe thấy Tô Tín nói như vậy thì trong lòng Tề Long và những người Tô gia lại càng xúc động.

Đặc biệt là Tề Long, từ khi hắn cậy nhờ Tô Tín tới nay thì hắn vẫn luôn cẩn thận, chính là nỗ lực vì hai chữ thân tín này.

Bây giờ Tô Tín chính miệng nói ra hai chữ đó trước mặt nhiều người như, không thể nghi ngờ đây là sự khẳng định đối với địa vị của hắn.

Cơ Ngôn Tú gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói.

- Tô đại nhân, ngươi đã biết tình hình bây giờ của thành Thịnh Kinh Thành như thế nào, phụ hoàng muốn trường sinh, đương nhiên đám con cái bọn ta hi vọng phụ hoàng có thể trường sinh cửu thị.

Tô Tín nghe nói như thế thì khóe miệng khẽ giật, các ngươi còn hi vọng Cơ Hạo Điển có thể trường sinh cửu thị ư? Ta đoán là các ngươi ước gì Cơ Hạo Điển sớm chết nhanh đi thì có?

Cơ Ngôn Tú như không thấy được vẻ mặt của Tô Tín, hắn tiếp tục nói.

- Thế nhưng cho dù kế hoạch trường sinh to lớn này của phụ hoàng không tệ, thế nhưng có người bên ngoài không muốn phụ hoàng trở nên trường sinh, chắc chắn Tô đại nhân biết chuyện này.

- Không ai trong nhiều thế lực trên giang hồ muốn một Đế Vương trường sinh tồn tại, một Hoàng Triều Nhất Thế đã đủ, không cần một Hoàng Triều thứ hai.

- Vài ca ca và đệ đệ của ta cũng không phải đèn cạn dầu, các thế lực lớn trên giang hồ không mượn cớ ra tay với Đại Chu nhưng bọn họ lại vội vàng bắt tay với người khác, đưa cái cớ ra tay cho người khác, cho nên ta dám cam đoan, đợi đến cuối cùng thì nhất định sẽ có người ra tay!

Vẻ mặt Tô Tín không chút thay đổi nói.

- Ồ? Thì sao? Bệ hạ tự có dự định của bệ hạ, chuyện này không phải là chuyện đám hạ thần ta có thể nhúng tay.

Cơ Ngôn Tú trầm giọng nói.

- Ta cũng không muốn Tô đại nhân nhúng tay bây giờ, ta nói lỡ như, nếu lỡ như phụ hoàng xảy ra chuyện gì lần này, Đại Chu ta có thể tràn ngập nguy hiểm.

- Đến lúc đó sẽ có rất nhiều Hoàng tử tranh đoạt hoàng vị, sao chúng ta có thể để Hoàng vị rơi vào trong tay con rối do mấy thế lực lớn trên giang hồ điều khiển?

- Đại Chu không chỉ là Đại Chu của Cơ gia ta, mà còn là Đại chu của các hạ thần Đại Chu quan trọng như Tô đại nhân!

Tô Tín híp mắt lại, vị Thục Vương điện hạ này đúng là can đảm mới nói thế, nếu lời này truyền đi thì sẽ phạm phải chuyện kiêng kỵ, nếu thật sự để Cơ Hạo Điển biết, Tô Tín dám cam đoan kết quả của hắn còn thảm hơn Thái Tử, đám người Cơ Ngôn Thành rất nhiều.

- Thục Vương điện hạ cần ta làm như thế nào? Ta có thể giúp được gì?

Tô Tín lười lá mặt lá trái với Cơ Ngôn Tú, dứt khoát nói thẳng ra.

Cơ Ngôn Tú vốn chờ những lời này của Tô Tín, hắn nói thẳng.

- Tô đại nhân, đến lúc đó bản vương hi vọng nhận được sự giúp đỡ của ngươi và của Lục Phiến Môn, ngươi cũng biết đó, bây giờ bản vương lẻ loi một mình, trong tình tình những người khác đều có tông môn bên ngoài nhúng tay vào, bản vương rất khó để tranh chấp với bọn họ.

- Về phía Tô đại nhân ngươi có thể được gì, ta chỉ có thể nói rằng, trong tương lai nếu như bản vương có thể đi lên hoàng vị này, Tô đại nhân ngươi có thể có được rất nhiều rất nhiều thứ!

- Bây giờ Tô đại nhân ngươi đã là Tứ Đại Thần Bộ của triều đình, trên đó nữa chính là vị trí Tổng bộ đầu.

- Sau khi Thiết Ngạo đại nhân xuất quan lần nữa thì nhất định sẽ bước vào cảnh giới Chân Võ, đến lúc đó nhất định hắn sẽ một lòng tiềm tu, từ bỏ vị trí Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn.

- Hơn nữa bây giờ Thiết Chiến đại nhân cũng đã tiến vào bế quan, sau khi hắn xuất quan thì vừa lúc là cảnh giới Dương Thần, vừa lúc có thể thay thế vị trí Tổng bộ đầu này.

- Cứ như vậy thì chắc chắn Tô đại nhân ngươi không ngồi lên được vị trí Tổng bộ đầu này, dù ngươi có thể miễn cưỡng ngồi lên, nhưng thứ cho bản vương nói thẳng, bây giờ đa phần người kỳ cựu trong Lục Phiến Môn đều do Thiết gia đề bạt, cho dù Tô đại nhân ngươi có cảnh giới Dương Thần giống

Thiết Chiến đại nhân, nhưng cái vị trí Tổng bộ đầu này sẽ không là của ngươi.

- Cho nên bây giờ bản vương có thể hứa hẹn rằng, nếu Tô đại nhân ngươi có thể trợ giúp bản vương bước lên Hoàng vị, vậy thì nhất định sau này bản vương sẽ thành lập một tổ chức mới có thể sánh với Lục Phiến Môn và giao nó cho Tô đại nhân ngươi, muốn tiền có tiền, muốn người có người!

Sau khi Cơ Ngôn Tú nói xong thì nhìn thẳng Tô Tín, hắn tin tưởng, điều kiện mà bản thân hắn đưa ra đã đủ lòng thành, Tô Tín cũng không từ chối.

Lúc này Tô Tín cũng đang nhìn Cơ Ngôn Tú, nói thật, hắn thật sự có chút giật mình, tốc độ trưởng thành của Cơ Ngôn Tú này cũng thật nhanh.

Lúc trước Tô Tín trợ giúp Cơ Ngôn Tú chẳng qua cũng chỉ là lợi dụng mà thôi, nhưng ai lại ngờ hắn ta lại mượn một cơ hội như vậy để nổi dậy thật sự.

Con người thực sự sẽ thay đổi, từ một Vương gia vô dụng năm đó biến thành Thục Vương điện hạ thủ đoạn chín chắn, cơ mưu không cạn như bây giờ, tốc độ trưởng thành của Cơ Ngôn Tú đúng là nhanh tới kinh người.

Hơn nữa lời nói lúc nãy cua hắn thật sự khiến Tô Tín động lòng.

Tốc độ trưởng thành của Tô Tín quá nhanh, thật sự bây giờ không thể thăng chức.

Thiết Chiến đã sắp bước vào cảnh giới Dương Thần, đợi thêm một thời gian nữa, sau khi hắn xuất quan thì nhất định hắn sẽ là người có cảnh giới Dương Thần, có thể thay thế vị trí mà Thiết Ngạo để lại một cách hợp lý.

Nhưng vấn đề là bây giờ Tô Tín cũng sắp bước vào cảnh giới Dương Thần, hắn cũng chỉ thiếu một cơ hội mà thôi, không biết lúc nào thì Tô Tín sẽ bước vào cảnh giới này.

Cho đến lúc này, với sức chiến đấu của Tô Tín thì không thể nói rõ hắn và Thiết Chiến ai mạnh ai yếu, vị trí Tổng bộ đầu này nên cho ai làm?

Hơn nữa cũng đúng như lời Cơ Ngôn Tú nói vậy, dù Tô Tín hoàn toàn trở mặt với Thiết gia, dùng thủ đoạn kéo Thiết Chiến xuống nhưng hắn cũng không ngồi ổn định vị trí Tứ Đại Thần Bộ này được.

Trong Lục Phiến Môn ngoài người của Thiết gia ra thì còn có một nhóm người kỳ cựu của Thiết gia, trừ khi bọn họ chết hết toàn bộ, nếu không chắc chắn Tô Tín không có cách nào khống chế Lục Phiến Môn một cách toàn diện.

Cho nên điều kiện mà Cơ Ngôn Tú nói ra lại khiến Tô Tín thật lòng thật dạ không có cách nào từ chối.

Cùng lúc có thể tiếp tục kế nhiệm vị trí Tứ Đại Thần Bộ, khống chế một phần sức mạnh của Lục Phiến Môn, cùng lúc còn có thể có một sức mạnh khác ngoài Lục Phiến Môn ra.

Trước đây Tô Tín cũng đã từng nghĩ về ý định này, nhưng mà bây giờ bị Cơ Ngôn Tú nói thẳng.

Nhìn Cơ Ngôn Tú, Tô Tín cười to nói.

- Thục Vương điện hạ, ngươi và ta không phải lần đầu hợp tác, tuy lần trước ta làm một cách không chân chính nhưng Tô Tín ta nói lời thì giữ lời, cuối cùng ta sẽ thật sự giúp điện hạ ngươi đặt nền móng ở Ba Thục Đạo. Lần này là lần thứ hai chúng ta hợp tác, ta cũng hi vọng điện hạ có thể nói lời thì giữ lời.

Trên mặt Cơ Ngôn Tú cũng là lộ ra ý cười rồi nói.

- Tô đại nhân, ngươi nói chữ tín, đương nhiên bản vương cũng không phải là loại người bội bạc, ngươi yên tâm, chỉ cần bản vương có thể ngồi ở trên Long ỷ thì ngươi chính là người có công nhất của bản vương!

Nói xong, Cơ Ngôn Tú trực tiếp dẫn Ôn Dục rời đi, dù sao hắn cũng là Hoàng tử, coi như bây giờ người của Lục Phiến Môn đã thu tay lại, không chủ động nhìn chằm chằm vào bọn họ, nhưng người nhiều mắt tạp, nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Tô Tín chính là Tứ Đại Thần Bộ của Lục Phiến Môn, hắn ta chính là Hoàng tử, nếu như bị người khác nhìn thấy bọn họ gặp nhau môt mình trong thời gian dài như vậy, đó chính là chuyện phạm vào điều kiêng kỵ.

Chương 1327 - Vở kịch mở màn

Đợi tới lúc Cơ Ngôn Tú đi rồi, Hoàng Bỉnh Thành mới nhỏ giọng hỏi:

- Lão đại, có thể tin Thục Vương này không?

Tô Tín lắc đầu nói:

- Đáng tin ư? Không có ai họ Cơ đáng tin cả, người có thể quật khởi trong hoàng thất này không ai ngu ngốc, khi đối xử với đám người này thì nhất định phải cảnh giác mới được.

Hoàng Bỉnh Thành ngạc nhiên nói:

-Vậy sao lúc nãy ngài lại đồng ý với hắn chứ?

Tô Tín hỏi ngược lại:

-Quyền chủ động nằm trong tay ta, ta có gì phải sợ hãi chứ?

Cơ Ngôn Tú là một người thông minh, hắn cũng là tên rất có dã tâm.

Chẳng qua lúc trước điều Thục vương Cơ Ngôn Tú muốn là giữ được tính mạng và phú quý một phương khi tân hoàng lên ngôi, nhưng bây giờ Thục vương Cơ Ngôn Tú lại muốn ngồi lên ghế rồng.

Chính vì vậy, Cơ Ngôn Tú có thể dễ dàng tha thứ khi những người khác hợp tác, nhưng lại không cách nào tha thứ dễ dàng cho những thế lực giang hồ trở thành con rối trong tay các hoàng tử.

Nếu phải hợp tác, tất cả thế lực trong Đại Chu, chỉ có Lục Phiến Môn thích hợp với hắn ta nhất.

Quân đội minh chứng cho sự ổn định của Đại Chu, hoàng tộc họ Cơ phải đảm bảo người thừa kế hoàng vị mang dòng máu họ Cơ là được.

Mà những người được hoàng thất cung phụng yêu cầu càng đơn giản hơn, chỉ cần Đại Chu có thể cho bọn họ đầy đủ tài liệu tu luyện và đãi ngộ tốt, bọn họ sẽ không thèm quản người kế nhiệm hoàng vị tiếp theo là ai.

Những thế lực này ở Đại Chu, chỉ có Lục Phiến Môn liên quan tới bệ hạ nhiều nhất, bệ hạ muốn một ít tình báo, bệ hạ muốn làm những chuyện không thể đưa ra ngoài ánh sáng đều giao cho Lục Phiến Môn làm.

Nên dù sau này ai bước lên hoàng vị, cũng không thể thiếu Lục Phiến Môn chúng ta được.

Hiện giờ Cơ Ngôn Tú tạo quan hệ tốt với ta thậm chí muốn cho ta mượn lực lượng tiến lên hoàng vị, tất cả quyền chủ động đều do ta nắm giữ.

Đơn giản mà nói bất kì hoàng tử nào muốn làm hoàng đế đều phải dựa vào người Lục Phiến Môn ta, hơn nữa Lục Phiến Môn chúng ta không cần phải nịnh bợ các vị hoàng tử kia.

Hoàng Bỉnh Thành và Tề Long đều gật đầu, nháy mắt hiểu rõ mọi chuyện.

Có một số việc nếu nhìn từ góc độ là thần tử sẽ có chút nghi ngờ, nhưng người như Tô Tín, hắn không suy nghĩ mối quan hệ quân thần gì trong đó, hắn chỉ suy xét lợi ích, cứ như vậy nhân quả trong chuyện này sẽ rõ ràng, dù sau này có thế nào đi nữa, Lục Phiến Môn và Tô Tín cũng không bao giờ thất bại.

Trách không được dạo này Thiết Chiến lại không quản Lục Phiến Môn mà trực tiếp bế quan, ngay cả Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền cũng không muốn xen vào việc này, không phải vì bọn họ sợ hãi, mà vì bọn họ vốn không sợ gì.

Nói đi thì phải nói lại, hiện nay chế độ hoàng quyền của Đại Chu nhìn thì có vẻ xuống dốc, nhưng thực tế như vậy mới hợp lý.

Quyền lực triều đình không dồn vào một người, cho dù thỉnh thoảng hoàng đế có phát điên đi nữa, triều đình cũng không lộn xộn sụp đổ.

Giống như Đại Tấn trước đây vậy, dù 800 năm cơ nghiệp không dài như các thế gia tông môn trên giang hồ nhưng phạm vi thống trị bao trùm cả võ lâm trung nguyên, lúc Đại Tấn mạnh nhất thậm chí diện tích đất đai nhiều hơn gấp đôi Đại Chu hiện nay, các bảo vật quý hiếm cướp đoạt được nhiều tới mức dọa người, bên trong vô cùng thâm hậu.

Nhưng dù bên trong thâm hậu như vậy cũng bị mấy hoàng đế phế vật liên tục phá hỏng bét, thậm chí cuối cùng còn làm ra việc ngu xuẩn tự mình giết người của mình, Đại Tấn lớn như vậy cũng bắt đầu suy bại.

Đại Chu tiếp thu được dạy dỗ từ Đại Tấn, dù Cơ Hạo Điển âm ngoan một chút nhưng thủ đoạn của hắn lại vô cùng lớn, có thể nắm quyền cũng có thể ủy quyền.

Nếu con cháu sau này của hắn là phế vật không học vấn không nghề nghiệp, quyền lực Đại Chu đều được quân đội nắm giữ, Lục Phiến Môn lại nắm giữ võ lực trong tay, dù bọn họ không có điều kiện tạo phản, nhưng bọn họ sẽ không vì vài mệnh lệnh ngu ngốc mà tự chôn vùi bản thân.

Nghĩa là, nếu đời sau của Cơ Hạo Điển thật sự là phế vật, vậy thì đương nhiên hắn không có tư cách ra lệnh cho những trung tâm võ lực của Đại Chu này, chỉ có thể mất hết quyền lực, làm một con rối, đổi lại Đại Chu vẫn có thể tiếp tục được truyền tới đời sau.

Mà hậu nhân sau này của hắn có thể xuất hiện một chủ nhân mạnh mẽ như Cơ Hạo Điển, đương nhiên hắn cũng sẽ để những thế lực này của Đại Chu trở nên cân đối, thu hồi quyền lợi vào tay.

Như Cơ Hạo Điển hiện nay, tuy không có chút võ công nào, nhưng hắn lại là người quyết định cả Đại Chu, chống đỡ có hoàng tộc họ Cơ, hắn đã có đủ hoàn toàn yếu tố để khống chế toàn bộ Đại Chu.

Trước mắt tình tình thành Thịnh Kinh không phải là chuyện Tô Tín cần quan tâm, hắn chỉ cần chịu trách nhiệm đứng xem cuộc vui này là được.

Tô Tín cơm nước ở Xuyên Hương Lâu xong thì dẫn đám người Hoàng Bỉnh Thành trở lại tổng bộ Lục Phiến Môn trong thành Thịnh Kinh, đồng thời ra lệnh cho tất cả bọn họ không cần ra tay, học theo Phương Cửu Nguyên trốn đi, chỉ cơ sở ngầm vẫn phải giữ lại, có thể theo dõi mọi chuyện trong thành Thịnh Kinh từng giây từng phút.

Lâm Việt Tông còn chưa về, Tô Tín lại muốn đi Dịch Kiếm Môn một lần để giao Long Đằng Thiên Lý và tiểu kiếm Tương Tư cho Hinh Nhi, nhưng Tô Tín lại sợ Lâm Tông Việt trở về đột ngột, thành Thịnh Kinh sẽ xảy ra chuyện lớn, nên hắn cũng không có hành động gì, dù sao bây giờ phải cách một thời gian nữa Hinh Nhi mới xuống núi, bước chân vào giang hồ.

Thời gian trước đi Dịch Kiếm Môn, Tô Tín đã mời Thiết Huyết cuồng kiếm Sở Bất Phàm giúp đỡ, nếu có ngày Hinh Nhi muốn xuống núi rèn luyện, vậy nói cho hắn đầu tiên.

Nên trong thời gian này Tô Tín vẫn luôn chờ ở trong Lục Phiến Môn, cuối cùng 10 ngày sau cũng truyền tin tức tới, Lâm Tông Việt mang Sinh Linh Đan về thành Thịnh Kinh!

Đây chính là một chuyện lớn, toàn bộ thành Thịnh Kinh và tất cả tông môn trong giang hồ đều vô cùng ngạc nhiên.

Trước mắt ba vật liệu dùng để cấy ghép nguyên thần cho Cơ Hạo Điển đã chuẩn bị xong, cuối cùng kế hoạch trường sinh lớn lao của Cơ Hạo Điển cũng có thể thực hiện, có thể nói Cơ Hạo Điển đã chờ giây phút này từ rất lâu.

Trong hoàng cung, mặt Cơ Hạo Điển dữ tợn đầy sát khí cầm Sinh Linh Đan mà Lâm Tông Việt giao cho hắn ta.

Trong thời gian này đám con của hắn đang nghĩ gì, người trong giang hồ đang nghĩ gì hắn đều biết, những người này đều muốn hắn chết, thậm chí cuối cùng toàn bộ thần tử trong Đại Chu này muốn gì cũng không chắc chắn.

Cơ hội trường sinh ngay trước mắt, Cơ Hạo Điển sẽ không buông tha, dù vì chuyện này mà trở thành kẻ thù của nghìn vạn người hắn cũng vẫn muốn làm.

Nhắm mắt suy nghĩ một chút, Cơ Hạo Điển bỗng nói:

- Đường Hiển.

Giọng nói khàn khàn quái dị, nghe thế nào cũng mang theo mùi máu tươi nồng nặc.

- Lão nô ở đây.

Đường Hiển bị dọa hết hồn, vội vàng cúi lưng cung kính trả lời.

Cơ Hạo Điển lạnh lung nói:

- Giao Sinh Linh Đan cho Tôn Bất Hại, để hắn lập tức chuẩn bị cấy ghép nguyên thần, chuẩn bị ba ngày sau tiến hành cấy ghép cho trẫm.

Đồng thời trực tiếp chiếu cáo với thiên hạ, trẫm chuẩn bị tổ chức yến tiệc ngoài trời, thời gian là ba ngày sau.

Tới lúc đó trẫm không có thời gian tiếp khách, để những hoàng tử kia của trẫm, người Lục Phiến Môn, quân đội, nhóm hoàng gia cung phụng và hoàng tộc họ Cơ cùng tiếp khách.

Trên mặt Đường Hiển lộ vẻ kinh sợ:

- Bệ hạ, chẳng lẽ người muốn…

Cơ Hạo Điển giơ tay, cắt đứt lời hắn ta, vẻ mặt âm trầm nói:

- Chẳng phải bọn họ hận không thể để trẫm chết đi ư? Rất tốt, lần này trẫm cũng lười chơi âm mưu quỷ kế với bọn họ, mọi người cùng bày ra mặt xấu xa, xem là cuối cùng ai sẽ thua!

Hơn hai mươi năm trước trẫm có thể hủy diệt Đại Tấn, dùng uy trấn áp giang hồ, hiện giờ các ngươi đừng mơ có thể thắng được trẫm!

Đường Hiển cúi đầu, nhưng mồ hôi lạnh không ngừng chảy dọc từ trên trán xuống.

Hầu hạ Cơ Hạo Điển cả đời, hắn hiểu được suy nghĩ của Cơ Hạo Điển lúc này, Cơ Hạo Điển đang muốn dù phải liều mạng với giang hồ Đại Chu tới mức hai bên một chết một sống hắn cũng muốn trường sinh, tiện thể thanh lý vài kẻ không an phận!

Cơ Hạo Điển biết, chỉ cần bên hắn có hành động gì, chắc chắn các tông môn lớn trong giang hồ sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nên hắn lập tức bày ra cho bọn họ biết, bản thân sẽ chuẩn bị kế hoạch trường sinh vào ba ngày sau, các ngươi có can đảm thì cứ tới hết thành Thịnh Kinh.

Tương tự hắn để các hoàng tử, Lục Phiến Môn, quân đội hoàng gia và nhóm người hoàng gia cung phụng đi ra tiếp khách thay hắn cũng là vì muốn xem cuối cùng ai mới trung thành, ai hai lòng với hắn.

Hiện giờ trừ người có cùng dòng máu với hắn hơn nữa không thể soán vị hoàng tộc họ Cơ, Cơ Hạo Điển không còn tin ai.

Chắc chắn các hoàng tử thèm muốn ghế rồng của hắn, quân đội, Lục Phiến Môn, nhóm người hoàng thất cung phụng này có kẻ hai lòng, nhưng mà hắn không biết cuối cùng là ai, số lượng bao nhiêu.

Nên Cơ Hạo Điển mới nghĩ ra cách như thế, đặt chung bọn họ lại một chỗ, tới lúc đó ai dám giúp những thế lực võ lâm này hoặc mở thêm một cánh cửa lợi ích cho họ, không cần nói cũng biết ai là kẻ phản bội.

Nhưng Cơ Hạo Điển làm vậy sẽ khiến thực lực Đại Chu chịu tổn thương rất lớn, thậm chí sẽ làm kinh động tới các cảnh giới Chân Võ.

Nhưng mà hiện giờ Cơ Hạo Điển đã bất chấp tất cả, hắn nhân cơ hội này tìm ra những kẻ không trung thành trong triều đình, thậm chí bắt toàn bộ những kẻ do dự không cố định, coi như Đại Chu bị tổn hại nặng nề hắn cũng không tiếc!

Hơn nữa hiện nay Cơ Hạo Điển cho rằng lần cấy ghép nguyên thần tu luyện dựa trên bí pháp trong ngọc thạch có thể đạt tới cảnh giới trường sinh, tới lúc đó có thể đảm bảo bản thân ở trạng thái vĩnh sinh, phát triển toàn bộ Đại Chu tới một độ cao mới, một vài tổn thất hiện tại có thể bù đắp sau này.

Đường Hiển cung kính thi lễ rời đi, chuẩn bị truyền thánh chỉ đi khắp giang hồ.

Dù hắn nhìn thấy những nguy hiểm trong này nhưng vẫn không lắm miệng chút nào.

Đối với hắn mà nói, chỉ cần Cơ Hạo Điển luôn ngồi trên hoàng vị vậy thì địa vị của hắn sẽ luôn được bảo vệ.

Nên dù hắn biết rõ kế hoạch của Cơ Hạo Điển vô cùng điên cuồng, hắn cũng không hề ngăn cản, ngược lại đích thân giao

thánh chỉ cho đám mật thám ở Lục Phiến Môn làm thành nhiều bản, sau đó còn để họ phát tán ra bốn mươi chín huyện thành của Đại Chu.

Hơn nữa không ngoài dự đoán của Đường Hiển, khi tin tức vừa phát ra giang hồ, trực tiếp phát tán khắp nơi với tốc độ như bay, chỉ mới nửa ngày toàn bộ giang hồ đều biết chuyện này, toàn bộ tông môn đứng đầu trên giang hồ trừ Dược Vương Cốc, tông môn Ba Thục Kiếm Các, tất cả tông môn còn lại đều bùng nổ.

Chương 1328 - Thiết chiến xuất quan

Sau ba ngày Cơ Hạo Điển ngang nhiên tuyên truyền muốn mở một yến tiệc Quan Thiên gì đó. Chuyện này khiến các thế lực lớn trong võ lâm trên trên giang hồ bàn tán ầm ĩ.

Cũng giống như vậy, những võ giả trong thế lực võ lâm cũng lén lút xem thường. Lại còn yến tiệc Quan Thiên, Cơ Hạo Điển này thật sự coi chính mình là thượng cổ Nhân Hoàng rồi ư? Hắn còn muốn phi thăng hay sao?

Đặc biệt là ba phái lúc trước đã tiến vào Cửu Trọng Kiếm Các kia lại càng như vậy. Bọn họ đều đã từng thấy dáng vẻ của những bộ xương khô kia, nhân vật mạnh mẽ đã từng Chân Vũ cảnh hiện tại lại trở nên giống như quái vật. Mánh khóe để trường sinh này bọn họ có biết rồi cũng không dám dùng.

Chỉ có điều Cơ Hạo Điển thì khác. Đại Chu Nhân Hoàng không cần tu vi mạnh mẽ của Chân Vũ cảnh. Thứ hắn cần chỉ là năng lực có nắm được toàn bộ Đại Chu mà thôi.

Thủ đoạn của Cơ Hạo Điển trên giang hồ thì đông đảo thế lực võ lâm đều đã lĩnh giáo qua. Cho nên không có ai muốn Cơ Hạo Điển tiếp tục trường sinh. Sau ba ngày yến tiệc Quan Thiên do Thịnh kinh thành tổ chức, ngoại trừ những kia thế lực võ lâm thật sự là xa xôi kia ra thì gần một nửa thế lực võ lâm trên giang hồ đều sẽ tới đưa người tới.

Bên trong tổng bộ của Lục Phiến Môn, một luồng khí mạnh mẽ xông thẳng lên trời. Tô Tín cùng Phương Cửu Nguyên, còn có Liễu Vô Tiền cả ba người đều nhìn hướng mà luồng khí kia phóng lên trời, nơi đó chính là chỗ Thiết Chiến bế quan.

Trên mặt Tô Tín mang theo ý cười nhàn nhạt, hắn không nói thêm gì. Việc Thiết Chiến có thể đột phá tới được Dương Thần cảnh đây là chuyện Tô Tín đã sớm ngờ tới.

Dù sao thiên phú của Thiết Chiến không yếu, hơn nữa hắn lưu lại ở cảnh giới này cũng đã nhiều năm như vậy. Hiện tại cũng nên đột phá đi thôi.

Hơn nữa sắc mặt của Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền thì lại có chút phức tạp.

Luận về tuổi trẻ bọn họ cũng xấp xỉ tuổi Thiết Chiến, đều là võ giả cùng thời.

Kết quả hiện tại Thiết Chiến đã đột phá tới Dương Thần, mà bọn họ lại vẫn chưa chạm tới mép của Dương Thần cảnh, điều này cũng làm cho bọn họ có chút lo lắng, sốt ruột.

Triều đình cùng Lục Phiến Môn đều là một địa điểm rất hiện thực. Trước đây Phương Cửu Nguyên bọn họ tranh quyền đoạt lợi với người của Thiết gia. Bởi vì có sự xuất hiện của Cơ Hạo Điển nên Thiết Ngạo nhất định phải nhất định phải giữ vững thái độ công bằng mới được, cho nên tứ đại thần đạt Dung Thần Cảnh bọn họ mới có tư cách đấu với người của Thiết gia.

Nhưng tương tự như vậy, đợi được đến khi bọn họ khí huyết suy yếu, bước sang tuổi già mà vẫn cứ không có đột phá đến Dương Thần cảnh. khi đó thậm chí ngay cả thậm chí ngay cả lui về sống cuộc sống an ổn đều sẽ thành hy vọng xa vời với bọn họ.

Coi như là Coi như là Thiết gia không động đến hắn di chăng nữa thì một vài võ giả đi theo Thiết gia Lục Phiến Môn há có thể buông tha cho bọn họ được hay sao?

Thật giống như Tô Tín ở bên cạnh họ bây giờ vậy. Ít nhất nhóm người của mình đã đắc tội Tô Tín này Tô Tín này nhiều lần như vậy, đến lúc đó làm sao có khả năng hắn buông tha cho mình được?

Chính tại thời khắc Phương Cửu Nguyên với Liễu Vô Tiền đang suy nghĩ lung tung thì một luồng khí lạnh lẽo phả vào mặt họ, cửa lớn bị đẩy ra Thiết Chiến đi ra từ trong đó. Hơi

thở của hắn đã trở nên vô cùng đáng sợ, ý chí chiến đấu cao ngút trời, cực kì sắc nhọn cùng lạnh lẽo.

Cảnh giới Võ giả cùng sức chiến đấu xưa nay đều là hai việc khác nhau. Dung Thần Cảnh võ giả mà Tô Tín từng gặp gỡ và quen biết chắc chắn rất nhiều. Thiết Chiến này chắc chắn là một trong số những kẻ mạnh đó. Coi như hắn đột phá tới Dương Thần cảnh, nhưng lực chiến đấu của hắn lực chiến đấu của hắn cũng tuyệt đối có thể vượt xa phần lớn Dương Thần cảnh võ giả khác.

Thật giống như Tô Tín bây giờ hay Thôi phán quan, bọn họ đã tạo thành uy hiếp có thể đối với sự tồn tại của Dương Thần cảnh. Chỉ có điều đánh lén thì có thể, nhưng đối chiến chính diện thì lai là có chút nguy hiểm.

Nhưng đợi được đến khi bọn họ đột phá đến Dương Thần cảnh xong, dù cho tu vi của bản thân vẫn chưa ổn định một chút nhưng bọn họ nhưng bọn họ vẫn có thể giết những kẻ ở cùng tầng chỉ trong nháy mắt.

Hiện tại Thiết Chiến cũng là như vậy, khi hắn đứng ở trước mặt Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền thì hai người này trước đây thường thường đối nghịch với Thiết Chiến nhưng giờ chỉ biết cúi đầu theo bản năng.

Thiết Chiến trầm giọng nói:

- Chuyện về Thịnh kinh thành mặc dù ta đang ở trong lúc bế quan nhưng đã có người bẩm báo với ta. Sau ba ngày yến tiệc Quan Thiên chúng ta cũng phải chuẩn bị cẩn thận một phen thật cẩn thận.

Gọi tất cả mọi người trong phòng lại, Thiết Chiến bắt đầu dặn dò:

- Chuyện lần này ta không cần nói nhiều, các ngươi chắc cũng phải biết nguyên nhân bên trong là gì rồi. Dự định của Bệ hạ cùng những ý nghĩ của hoàng tử kia chúng ta không biết, có biết rồi cũng không thích hợp đi lẫn vào. Chỉ là các ngươi đừng quên, Đại Chu là Đại Chu của tất cả mọi người chúng ta. Những thế lực võ lâm kia muốn kiếm chuyện thì tất nhiên chúng ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn được.

- Hiện tại các ngươi chuẩn bị một chút, tản hết toàn bộ người trong tay mình đi ra ngoài. Nhưng mà, không phải xích mích với những thế lực võ lâm mà là phải biết bọn họ đến bao nhiêu người rồi, những kẻ mạnh có tất cả bao nhiêu người. tất cả đều tra hết ra cho ta. Sở trường của Lục Phiến Môn chúng ta không phải ở lối chiến đấu chính diện. Cho nên sau ba ngày yến tiệc Quan Thiên chỉ cần tứ đại thần chúng ta tham gia là được rồi. Lúc đánh nhau tại trận thật sự, Lục Phiến Môn chúng ta cũng không phải là chủ lực.

Mọi người ở đây đều gật đầu. Thiết Chiến sắp xếp như vậy cũng cùng suy nghĩ trong lòng của bọn họ.

Sau yến tiệc Quan Thiên ba ngày nếu là có người thật sự ra tay thì chắc chắn là chiến đấu giữa những kẻ mạnh. Đám người Tô Tín mặc dù là Võ Đạo tông sư Dung Thần Cảnh nhưng nói chuyện khó nghe. Đến lúc đó rồi thì e là không cần biết là Hóa Thần hay là Dung Thần đều sẽ dễ dàng trở thành bia đỡ đạn.

Vì lẽ đó để làm cho bọn họ đứng ở trên đài làm khán giả cũng được. Những người khác của Lục Phiến Môn đẩy bọn họ lên cũng chỉ như dâng đồ ăn lên thôi.

Thiết Chiến tiếp tục nói tiếp tục nói:

- Truy phong tuần bổ cùng mật thám tập sự của Lục Phiến Môn thu nạp toàn bộ. Trong đó ta dẫn dắt biên tập mật thám. Phương Cửu Nguyên dẫn dắt truy phong tuần bổ. Nhất định phải điều tra rõ ràng toàn bộ võ giả đi vào Thịnh kinh thành. Liễu Vô Tiền phụ trách điều chỉnh các tin tức truyền đến từ Đại Chu. Tuy rằng chỉ có ba ngày nhưng toàn bộ giang hồ đều chấn động. Chúng ta cũng phải biết bên trong trụ sở của bọn họ có xảy ra chuyện gì hay không.

Cuối cùng, Thiết Chiến lại đưa mắt nhìn Tô Tín:

- Tô Tín, còn một nhiệm vụ cũng muốn đưa cho ngươi. Đó là nghênh đón những thế lực võ lâm đang vào Thịnh kinh thành.

Tô Tín nhíu mày rồi hỏi:

- Còn cần nghênh tiếp bọn họ sao?

Thiết Chiến cười rồi giải thích:

- Triều đình tất nhiên cũng phải có mặt mũi của triều đình. Mặc dù tình hình hiện tại giữa hai quốc gia đang rất căng thẳng, súng đã lên nòng, tên đã được nhắm sẵn nhưng cũng không được mất đi khí chất của mình. Những thứ này bệ hạ không quản được hết thì để chúng ta tự quản.

Tô Tín gật gật đầu, hắn đã hiểu ý của Thiết Chiến.

Đơn giản mà nói thì chính là thua người không thua trận. Bây giờ triều đình biết lai lịch của những thế lực võ lâm có chút không phù hợp. Nhưng ít nhất bọn họ nhất định sẽ làm tốt.

Đại Chu không phải là Đại Chu của một mình Cơ Hạo Điển mà là Đại Chu của tất cả mọi người trong triều đình. Cho nên bảo vệ danh dự của triều đình thì chính là đang bảo vệ bộ mặt cho chính họ.

Thiết Chiến nói:

- Trong Lục Phiến Môn cũng chỉ có ngươi là thích hợp để làm chuyện này nhất. Dù sao bàn về uy danh ở trên giang hồ thì đến ta thậm chí cũng không nổi bằng ngươi.

Thiết Chiến không phải là đang cố gắng tâng bốc Tô Tín mà là những lời hắn nói đúng như sự thực.

Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền bây giờ đã là một trong tứ đại thần, vì thế những năm gần đây thật ra bọn họ rất ít khi xuất hiện trên giang hồ, phần lớn thời gian đều dùng để đưa ra mệnh lệnh.

Hơn nữa lúc Lục Phiến Môn vừa mới thành lập, Thiết Chiến đã đi theo Thiết Ngạo liên tục chém giết tung hoành ở trên giang hồ. Tàn sát diệt trừ biết bao nhiêu tông phái cùng võ môn, có thể nói là Lục Phiến Môn dưới thời của Thiết Ngạo là nhân vật để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho người trong giang hồ.

Chỉ có điều những chuyện này cũng đã là chuyện của hơn hai mươi năm trước rồi. Những năm gần đây Thiết Chiến cũng rất ít xuất hiện trong giang hồ, uy danh của hắn cũng dần dần bị lãng quên.

Dù sao khoảng thời gian hơn hai mươi năm đủ để một đời người trong giang hồ trưởng thành. Những người trẻ tuổi xuất hiện ở trên giang hồ kia có lẽ biết tên Thiết Chiến nhưng chắc chắn sẽ không biết một thời oanh liệt của hắn trong quá khứ.

Mà Tô Tín thì khác, từ khi hắn xuất đạo tới nay, bảng xếp hạng con người cùng địa điểm của hắn đều liên tục được cập nhật. Rất nhiều chuyện lớn trong giang hồ đều có sự tham gia của hắn.

Hiện tại Tô Tín đã sắp sửa trở thành một nhân vật lỗi lạc thật sự trong giang hồ rồi. Vì thế uy danh của Tô Tín chắc chắn lớn hơn ba người còn lại. Để hắn đi đón tiếp những thế lực võ lâm kia là thích hợp hơn cả.

Huống hồ lần này cứ nói là nghênh tiếp nhưng thật ra cũng chỉ là đứng ở cửa thành chào hỏi nói chuyện với họ một chút mà thôi, chứng minh triều đình đã biết các ngươi tới gây phiền phức, chẳng qua triều đình không thèm bận tâm hay hoang mang, lo sợ gì đâu.

Nếu không phải bây giờ Cơ Hạo Điển chỉ để tâm đến kế hoạch trường sinh của hắn thì đáng lẽ việc này nên để người của Đường Hiển hoặc là hoàng gia Cung Phụng đường lo mới đúng. Dù sao quan hệ của bọn họ gần hơn một người ngoài như Tô Tín, cũng càng có thể thể hiện được thái độ của hoàng thất.

Mỗi người sau khi nhận được nhiệm vụ của mình xong, bọn họ đều hành lễ rồi cáo từ, lui ra ngoài.

Nhưng bây giờ Cơ Hạo Điển vẫn chưa phái người đến vậy chỉ còn cách để Tô Tín miễn cưỡng đảm nhận rồi.

Trong thời khắc quan trong như thế này, bây giờ đến cả Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền đều biết việc rất khẩn cấp nên bọn họ cũng không quan tâm đến tranh quyền đoạt lợi gì nữa mà nhanh chóng dẫn người đi thi hành mệnh lệnh.

Các cửa Đông Tây Nam Bắc của kinh thành Thịnh vốn đều rộng mở nhưng bây giờ cũng chỉ có cửa Đông mở vì để phòng những sự cố bất ngờ xảy ra.

Nhưng mà, cứ như vậy thì đúng là đơn giản hơn nhiều cho Tô Tín. Hơn nhiều, trước hết hắn không cần tìm hiểu xem có người đến hay không, hắn chỉ cần đứng đợi ở cửa Đông là được.

Vì thế Tô Tín cũng không trì hoãn mà nhanh chóng dẫn theo cả Tề Long với Hoàng Bỉnh Thành đến canh giữ ở đông môn, làm như đang chuẩn bị đón tiếp khách đến thăm vậy.

Tuy rằng hình thức tiếp đón có hơi sơ sài nhưng những thế lực võ lâm này cũng không mang ý tốt gì khi đến đây nên cũng chẳng cần khua chiêng múa trống nghênh đón bọn họ vào thành.

Tin tức bên phía Đại Chu vừa mới truyền ra ngoài không đầy một ngày mà một vài thế lực võ lâm cũng đã nhận được tin tức rồi tìm đến.

Đến đầu tiên tất nhiên là Độc Cô thị.

Nhưng mà, người của Độc Cô thị đến lần này không đông, chỉ có gia chủ của bọn họ là Độc Cô Diêm cùng phu nhân của hắn Tiêu Xước và hơn mười tên đệ tử của Độc Cô thị đến. Lão tổ Độc Cô cũng không tới.

Độc Cô thành cũng không phải là ẩn giấu ở ngoài thành, bọn họ đợi đến thời điểm mấu chốt mới xuất hiện.Dựa vào tin báo về tình hình thực tế mà mật thám Lục Phiến Môn truyền đến thì Độc Cô thành thật sự sẽ không đến.

Trong số sau gia tộc có thế lực lớn thì Độc Cô thị vốn là gia tộc xếp cuối cùng. Chuyện lần này quá lớn nên nói tuột ra là Độc Cô thị không chơi nổi mà bọn họ cũng không dám chơi.

Chuyện lần này rất có thể sẽ Chân Vũ cảnh ra tay, một võ giả cấp Dương Thần cảnh như Độc Cô thành được liệt vào trong đó, nhưng đừng thấy hắn cũng là một nhân vật trong giới võ đạo với cấp bậc tông sư, hắn mà đối đầu với những kẻ thuộc Chân Vũ cảnh thì rất cỏ thể bị vả một cái chết tươi.

Quan trọng nhất là Độc Cô thị rất gần với triều đình. Nếu bọn họ thật sự dám đến tham dự vào chuyện này thì kẻ đầu tiên phải chịu sự trả thù của triều đình chính là bọn hắn.

Vì thế lần này Độc Cô thị đã biết điều hơn, bọn họ chỉ là đến để xem thôi, những chuyện khác bọn họ cũng chỉ làm khán giả góp vui chứ cũng không tham gia.

Chương 1329 - Các thế lực lớn đã đến

Độc Cô Diêm vừa vào thành đã nhìn thấy Tô Tín ở đây rồi, sắc mặt hắn bỗng nhiên tối sầm lại.

Cùng ở trong Bắc Nguyên đạo, số lần Độc Cô Diêm gặp mặt Tô Tín cũng không tính là ít, nhưng mỗi lần hắn đều là kẻ chịu thiệt.

Độc Cô Diêm cảm thấy Tô Tín này giống như là khắc tinh trong cuộc đời hắn vậy. Chỉ cần mình đụng phải hắn là lại có chuyện không tốt lành xảy ra.

Thế nhưng trái ngược với khuôn mặt "đen xì" của Độc Cô Diêm thì Tô Tín lại cười tươi roi rói. Dù sao hắn cũng đến đây để đón khách nên dĩ nhiên là không thể bày ra bộ mặt xầm xì được.

Vì thế Tô Tín nhanh chóng nở nụ cười thoải mái bước đến đón tiếp:

- Độc Cô gia chủ gần đây khỏe chứ? Ta biết ngay chuyện lần này lớn như vậy, Độc Cô gia chủ ngài nhất định sẽ là người đầu tiên đến đây. Vì thế ta cũng đến đây rất sớm để nghênh tiếp Độc Cô gia chủ.

Khóe miệng Độc Cô Diêm giật giật. Mấy cái lời nói dối này ai tin chứ hắn còn lâu mới tin.

Nhưng mà Độc Cô thị bọn hắn nay đến đây không phải để cãi nhau với Tô Tín. Lúc này rồi hắn cũng không muốn làm ầm ĩ lên với Tô Tín làm gì. Cho nên hắn chỉ nói mấy câu với Tô Tín coi như là lấy lệ.

Thế nhưng, lúc này Tô Tín lại đưa mắt nhìn sang Tiêu Xước cực kì xinh đẹp đang đứng đó.

Hắn đã sớm nghe nói vị phu nhân xinh đẹp có tiếng này của Độc Cô Diêm. Có thể khiến cho một vị võ giả Dung Thần

Cảnh, chủ nhân một gia đình nhẫn nhịn cái tiếng sợ vợ này thì đúng là cả giang hồ không tìm thấy người thứ hai.

Vì thế Tô Tín chắp tay hành lễ với Tiêu Xước:

- Vị này chính là Độc Cô phu nhân? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Tiêu Xước cũng mỉm cười đáp lễ:

- Ta cũng ngưỡng mộ đại danh Tô đại nhân dã lâu.

Tô Tín khẽ nhíu mày một cái, cái nhíu mày của hắn không ai có thể nhìn ra. Hắn luôn có cảm giác Tiêu Xước này có chút quen thuộc, nhưng cũng không thể hình dung nổi quen thuộc ở chỗ nào.

Bên kia, Độc Cô Diêm nhìn thấy Tô Tín nói chuyện cùng Tiêu Xước, sắc mặt hắn càng thêm khó coi.

Độc Cô Diêm đi thẳng tới nói:

- Phu nhân, Tô đại nhân còn phải đón tiếp những người khác vào thành, chúng ta cũng đừng đứng chặn ở cửa thành như thế này. Mau mau đến tìm mấy cái quán trọ nhỏ trong thành thôi.

Nói xong, Độc Cô liền kéo luôn Tiêu Xước cùng một đám võ giả Độc Cô thị vào thành.

Chờ đến khi người của Độc Cô thị đi khuất, Hoàng Bỉnh Thành đứng một bên thấy cảnh này không khỏi nwor nụ cười xấu xa:

- Người ta toàn nói Độc Cô Diêm sợ vợ, còn nuôi mấy cô vợ bé ở bên ngoài.

Nhưng Tiêu Xước này cũng được đấy chứ. Căn bản là một bà thiếu phụ luống tuổi hung dữ như trong đồn thổi, ngược lại còn rất ung dung hào phóng, xinh đẹp quyến rũ.

Một cực phẩm như vậy quả không hổ là một trong tứ đại mỹ nhân giang hồ năm đó. Lão đại ngài nói thử xem, Độc Cô Diêm này có phải là chỗ đó có vấn đề hay không mà còn đi ra ngoài tìm nữ nhân?

Tô Tín lắc đầu nói:

- Chớ xem thường nữ nhân, Tiêu Xước này thật sự không đơn giản chút nào đâu. Độc Cô Diêm cũng không phải tên ngốc. Cứ coi như là Tiêu Xước này là đích nữ của Tiêu thị đi chăng nữa thì nếu như không có một ít thủ đoạn, nàng ta sao lại có thể khiến cho Độc Cô Diêm phải sợ sệt đến như thế chứ?

Giang hồ này đúng là của nam nhân. Nhưng nữ nhân làm nên tên tuổi trên giang hồ này có mấy người là hạng tầm thường, đơn giản?

Hoàng Bỉnh Thành lắc rồi lại lắc tiếp. Hắn xuất thân nơi phố chợ. Hắn vốn không có coi trọng gì phận nữ nhân, tương tự hiện tại hắn theo Tô Tín, nắm giữ nhiều quyền thế nhiều như vậy, nữ nhân tất nhiên cũng có rất nhiều.

Nhưng Hoàng Bỉnh Thành có một ưu điểm đó chính là hắn biết lúc nào nên tham lúc nào không nên tham. Những nữ nhân kia cũng giống như vậy, đối với những chuyện về Lục Phiến Môn cũng như về Tô Tín, các nàng ta đều không có tư cách được biết.

Bọn họ nói chuyện phiếm vài câu thì người của Thiếu Lâm tự cũng đã đến rồi.

Lần này Thiếu Lâm tự dĩ nhiên cũng không mang theo ý tốt gì khi đến đây. Thủ tọa La Hán đường Huyền Minh, thủ tọa giảng kinh đường Huyền Chân, còn có một tên mang theo tia dữ tợn tên là Đao Ba, sát khi trên người hắn ngút trời. Khác với hòa thượng mà hắn thì lại giống một ma đầu võ giả, trên người cũng toát ra hơi thở của Dương Thần cảnh. Nhưng không mạnh bằng Huyền Minh cùng Huyền Chân. Hình như là hắn vừa đột phá được Dương Thần cảnh.

Tô Tín vừa nhìn đã nhận ra thân phận của hắn. Thủ tọa Giới Luật đường Thiếu Lâm tự, “Sát sinh La Hán” Huyền Nghiễm.

Huyền Nghiễm trước đây chỉ có thực lực ở mức cảnh giới Dung Thần. Thật ra vai vế của hắn ở đời Huyền Tự cũng khá là lớn, chỉ đứng sau Huyền Minh, lại là sư huynh của Huyền Chân.

Nhưng võ đạo mà hắn tu luyện chính là lấy giết vào Phật đầy cực đoan. Cầm trong tay giới đao, lòng mang Bồ Đề, thủ đoạn

lôi đình, tâm địa Bồ Tát.

Loại võ đạo này nghe thì rất đơn giản nhưng một khi làm không cẩn thận thì sẽ tẩu hỏa nhập ma, từ Phật hóa quỷ. Vì thế hắn mới có thể đảm nhiệm thủ tọa Giới Luật đường, hắn dùng Phật hiệu cùng giới luật quy củ giới để áp chế sát khí cùng tâm địa muốn giết người của bản thân mình.

Nhưng ngay cả khi như vậy thì mỗi một bước đi của hắn vẫn phải thật cẩn trọng mới được. Một khi làm không cẩn thận thì chính là kết cục toàn bộ tu vi bị phế bỏ.

Vì thế cho dù hắn cũng sớm đã đạt đến đỉnh cao Dung Thần Cảnh, nửa quãng đường lên trình độ Dương Thần nhưng hắn vẫn luôn áp chế tu vi của chính mình, không có sự đột phá. Mãi đến tận khi hắn nắm chắc trăm phần trăm mới bắt đầu tăng lên cấp Dương Thần trong thời gian sớm nhất.

Thiếu Lâm tự lập tức đưa đến ba vị Dương Thần cảnh, điều này tạo nên động tĩnh không nhỏ.

Nói đến việc ân oán giữa Tô Tín và Thiếu Lâm tự hắn đương nhiên sẽ không chừa lại mặt mũi tốt cho bọn họ đâu, hắn làm như có việc gì gấp cần xử lí rồi rời đi.

Hơn nữa, một vài đệ tử Thiếu Lâm tự mặc dù trợn mắt nhìn Tô Tín nhưng Huyền Minh mấy người cũng bọn họ lần này đến rốt cuộc là muốn làm gì rồi. Cho nên hắn cũng không dây dưa nhiều với Tô Tín mà chỉ dẫn theo đệ tử môn phái đi vào trong thành.

Tô Tín nhìn bóng lưng của mấy người bên Thiếu Lâm tự, ba vị Dương Thần cảnh đứng đầu Tứ đường Tam viện Nhất các đều là những tay bút lớn như vậy. Vị võ giả thật sự "Độ Ách La Hán" Huyền Khổ lúc này có phải đang ở ngoài thành không?

Sau khi người của Thiếu Lâm tự đến thì năm phái Trì Kiếm cũng phái người đến đây như vậy. Nhưng mà trong số năm phái Trì Kiếm có võ giả Dương Thần cảnh thật sự tới thì lại chỉ có một môn phái. Đó chính là Danh Kiếm Sơn Trang do chính trang chủ "Kiếm động bát hoang" Hà Vô Sơn tự mình dẫn người đến.

Kiếm thần sơn chỉ phái một tên võ giả Dung Thần Cảnh mà không có một chút tiếng tăm nào ở trên giang hồ đến. Tất nhiên hăn dự định muốn giống như Độc Cô thị, chỉ là đến để xem trò vui mà thôi.

Người của Dịch Kiếm Môn cũng là một võ giả Dung Thần Cảnh, hơn nữa còn là người quen của Tô Tín - "Thiết huyết kiếm" Sở Bất Phàm.

Lần trước, Tô Tín đến Dịch Kiếm Môn khi Sở Bất Phàm vẫn đang ở cấp Hóa Thần Cảnh, tất nhiên bây giờ hắn đã lên cấp Dung Thần Cảnh rồi.

Cũng vì mối quan hệ với Hinh Nhi nên quan hệ của Tô Tín cùng Dịch Kiếm Môn cũng kha khá. Cho nên hắn liền chắp tay rồi nói:

- Chúc mừng Sở huynh lên cấp dung thần.

Sở Bất Phàm cười khổ nói:

- Lời này ai nói cũng được nhưng lại phát ra từ miệng Tô Tín như ngươi nghe giống hệt đang nói móc ta vậy.

Nói một cách nghiêm túc thì nếu Sở Bất Phàm muốn so vai vế với Tô Tín, nhưng Tô Tín sớm đã là Dung Thần cảnh rồi. Thậm chí bây giờ còn tranh đấu cùng với những võ giả cấp Dương Thần. Hơn nữa hắn vừa mới đột phá lên cấp Dung Thần cảnh. Nhưng lời chúc mừng do Tô Tín nói ra thì hắn lại nghe thấy rất khó chịu.

Tô Tín mỉm cười nói:

- Sở huynh đừng để bụng, ta cũng không có ý này. Chờ phía bên huynh sắp xếp xong xuôi ta sẽ đích thân đến thăm huynh.

Sở Bất Phàm gật đầu, hắn biết Tô Tín nhất định sẽ hỏi chuyện của Tô Hinh Nhi cho nên mới dẫn theo người đi vào thành luôn.

Sau khi Thanh Thành kiếm phái bị diệt thì năm phái Trì Kiếm chỉ còn lại bốn phái. Ba phái đều phái người đến rồi, Ba Thục Kiếm Các căn bản vẫn không có động tĩnh gì.

Ba Thục đạo cách khá xa Bắc Nguyên đạo. Dù có chạy hết tốc lực với tốc độ của một võ giả cấp Hóa Thần thì cũng chẳng thể nào chạy được đến Thịnh kinh thành chỉ trong có ba ngày.

Huống hồ với tính cách của Ba Thục Kiếm Các thì dù triều đình có mời xin bọn họ đến bọn họ cũng sẽ không tới, chứ nói gì đến một buổi như này.

Người của năm phái Trì Kiếm đến xong thì đến người của sáu gia tộc lớn cũng lục tục kéo đến.

Người của Tạ Quận Vương thị là một vị võ giả cấp Dung Thần cùng vài tên võ giả cấp Hóa Thần, còn lại đều là những tiểu bối của cấp Thiên Tiên cũng đến đây xem trò vui.

Tạ Quận Vương thị vốn có rất nhiều đệ tử làm quan trong triều, vì thế bản thân Tạ Quận Vương thị cũng đại diện một phần thế lực cùng lợi ích của Đại Chu ở trong đó. Kẻ nào dám đến lật độ Đại Chu chứ hắn thì không. Vì thế lần này Tạ Quận Vương thị có thể tới thì cũng chỉ là xem trò vui mà thôi.

Mà người của Tạ Quận Vương thị còn có một người quen của Tô Tín, đó là nhân bảng tuấn kiệt "Hạo Nhiên kiếm khí" Vương Thế Phong.

Tô Tín cũng từng nói chuyện qua lại với Vương Thế Phong, thậm chí Vương Thế Phong còn đã từng giúp Tô Tín. Hai bên cũng không có thù oán gì nên Tô Tín chỉ hàn huyên vài câu với vị võ giả cấp Dung Thần của Tạ Quận Vương, sau đó mơi chắp tay nói với Vương Thế Phong:

- Vương huynh, đã lâu không gặp, có khỏe không?

Vương Thế Phong đáp lễ rồi thở dài nói:

- Nói thật, nếu như ta ta với ngươi không quen biết thì lẽ ra ta nên gọi ngươi một tiếng Tô tiền bối. Ngày xưa lúc thời Nhân Bảng ta còn tự mình cảm thấy mình đúng. Nhưng đợi đến khi mọi người đều bước ra khỏi Nhân Bảng thì chênh lệch này mới thấy rõ. Ngươi hiện tại đã vang danh giang hồ, Tiêu Hoàng đã chính thức xác nhận là người quản lí của Tiêu thị. Danh tiếng của Tiểu An Hầu cũng đã có.

Nhưng nghe nói Hà Hưu sau khi Cửu Trọng Kiếm Các Cửu Trọng Kiếm Các xong đã tự mình tới Nam Man "thử kiếm" với những kẻ mạnh của dị tộc Nam Man với Đông Di. Nghe nói đã có võ giả cấp Dung Thần đã rơi đầu dưới kiếm của hắn.

Đúng rồi, còn có Tạ cô nương Tạ Chỉ Yến của Dịch Kiếm Môn nữa. Có người nói hiện tại nàng đã tu luyện kiếm điển ở trong Thái thượng cửu kiếp tới mức hóa cảnh đang sắp sửa vượt qua mực "Kiếm kiếp". Một khi thành công thì cũng sẽ tới cấp Dung thần.

So sánh với các ngươi, nhân bảng tuấn kiệt ta đây thật sự sắp phai nhạt trong lòng mọi người rồi.

- Vương huynh không cần phải khiêm tốn. Cũng không ít hạng người có đại tài nên trưởng thành muộn như thế trên thế gian này. Huống hồ công pháp của Tạ Quận Vương thị chủ yếu dựa vào ổn định, nếu như tốc độ tu luyện của ngươi giống chúng ta như vậy thì có lẽ trưởng bối Vương gia của các ngươi sẽ lo lắng các ngươi có mưu đồ xấu.

Tô Tín cười và nói với hắn.

Vương Thế Phong cười khổ:

- Chỉ hy vọng như thế thôi, Tô huynh, ta tạm thời cáo từ trước.

Dứt lời, Vương Thế Phong liền dẫn theo liền đi theo người của Vương gia để vào thành.

Hiện tại hắn còn có thể nói chuyện phiếm cùng đó là bởi vì giao tình ngày xưa. Nhưng Vương Thế Phong tự mình biết rằng bản thân hắn cùng những người phía Tô Tín quả thật là người của hai thế giới.

Hiện tại hắn mới ngoài ba mươi nhưng cũng đã đến cấp Hóa Thần, đặc biệt công pháp mà hắn tu luyện vẫn là Vương gia loại này, nên trưởng bối của các em trong Vương gia lo lắng các em sẽ nảy sinh ý nghĩ xấu.

Nhưng đáng tiếc là thiên tài thời đại nào cũng có, hơn nữa số người cũng sẽ rất đông.

Nhưng nhân kiệt một đời được người giang hồ công nhận thì lại không được mấy người.

Vương Thế Phong sinh cùng một thời đại với mấy kẻ như Tô Tín chỉ có thể nói là hắn xui xẻo rồi. Coi như ánh sáng của hắn có lớn đến đâu thì đều sẽ bị đám người như Tô Tín che lấp mất.

Đương nhiên điều này cũng là một loại chuyện may mắn. Nếu như Vương Thế Phong sinh cùng thời với mấy hạng xoàng xĩnh thì tên tuổi của hắn chắc chắn sẽ không bị truyền tiếp đi đâu.

Hơn nữa hiện tại hắn cùng thời với đám Tô Tín nên sau này có người sẽ đèo Hằng về hay không, hắn khẳng định cũng sẽ có cả Vương Thế Phong.

Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Có thể đăng lên bảng xếp hạng nhân vật trong trường về nhân kiệt thì chắc chắn cũng là những con người có đầu óc khác người.

Chương 1330 - Lời nhắc Nnhở của Lư Uyển Đình

Sáu đại thế gia đều nằm ở vùng đất trung tâm của Trung Nguyên, vì thế sau khi Tạ Quận Vương thị đến thì Phạm Dương Lư thị cũng đã tới.

Chỉ có điều thực lực của Phạm Dương Lư thị trong số sáu đại thế gia cũng không có gì đặc biệt, ngang ngang với Độc Cô thị, chỉ có một vị võ giả cấp Dương Thần trấn thủ.

Vốn dĩ Phạm Dương Lư thị còn muốn có thể liên thủ với Tranh Kiếm Minh nhờ vào việc kết thông gia. Nhưng kết quả lại bị Tô Tín phá hỏng hết cả.

Vì thế lần này Phạm Dương Lư thị cũng chỉ là đến xem trò vui mà thôi, chỉ có một tên võ giả cấp Dung Thần Cảnh dẫn đội, còn lại toàn bộ đều là đệ tử tiểu bối.

Trong đám người của Phạm Dương Lư thị, Lư Uyển Đình mặc trên người một bộ đồng phục võ sĩ màu xanh nhạt, trên đầu lại búi kiểu tóc của nam giới, trông cực kì có khí khái anh hùng.

Nhìn thấy Tô Tín, trong lòng Lư Uyển Đình lóe lên chút cảm xúc phức tạp.

Lúc trước nàng cũng từng rung động với Tô Tín. Nhưng kết quả là trong cảnh giới bí mật Côn Luân đó thì sự rung động này nhanh chóng bị tan vỡ hoàn toàn. Tô Tín trong tưởng tượng của nàng và Tô Tín ngoài đời thực là hai con người hoàn toàn khác nhau.

Vì thế cuối cùng Lư Uyển Đình chọn từ bỏ, nàng vốn ko thể ở bên cạnh Tô Tín được.

Chỉ là dù sao nàng cũng từng yêu mến Tô Tín, trước tiên chưa nói đến nhân cách của hắn, chỉ riêng độ ưu tú là đã ko có gì để nghi ngờ rồi.

Cứ như vậy, tầm mắt Lư Uyển Đình tự nhiên lại cao thêm một chút. Mấy năm qua cha của nàng cũng đã tìm chọn mấy chàng trai trẻ tuấn kiệt cho Lư Uyển Đình, nhưng tất cả đều ko lọt được vào mắt xanh của nàng.

Lúc đi ngang qua Tô Tín, Lư Uyển Đình có chút do dự nhưng nàng vẫn chuyển lời tới Tô Tín:

- Cẩn thận Tiêu gia.

Lư Uyển Đình chỉ là cấp cảnh giới Tiên Thiên. Truyền âm của nàng tuy rằng không bị người nhà họ Lư nghe được rõ ràng nhưng cũng bị võ giả Dung Thần Cảnh nhà họ Lư nhận ra. Hắn lập tức trừng mắt với Lư Uyển Đình, nhanh chóng Lưi Lư Uyển Đình vào thành.

Đối với Tô Tín, nhóm người Phạm Dương Lư thị hiện tại có chút ý nghĩ muốn tránh xa một chút.

Người này Phạm Dương Lư thị bọn họ không trêu chọc nổi, mà bọn họ cũng không muốn chọc vào hắn làm gì.

Tô Tín nhìn theo bóng lưng của Lư Uyển Đình, khóe miệng lộ ra ý cười nhàn nhạt.

Nói thật, Tô Tín biết đến tâm tư của Lư Uyển Đình đối với mình. Nhưng bất luận là kiếp trước hay là kiếp này, hắn đều không sẽ không thích nữ nhân như Lư Uyển Đình.

Tô Tín không phải nói là do Lư Uyển Đình không được, mà là tính cách của nàng tương đối dễ dàng lý tưởng hóa. Điều này

trái ngược với ngoại hình tư thế oai hùng hiên ngang của nàng ta.

Nam nhân lý tưởng của nàng nhất định phải nhất định phải mười phân vẹn mười, về mặt thực lực, thế lực, thủ đoạn, tâm cơ đều phải vượt qua nàng thì mới được. Chỉ có thế mới có thể làm cho nàng có cảm giác an toàn.

Nhưng trên thực tế nội tâm của nàng nếu cũng thật sự giống với vẻ bề ngoài của nàng thì nàng cũng sẽ không đưa ra nhiều yêu cầu như vậy, hơn nữa căn bản là sẽ không yêu cầu. Mình là chính mình, dựa vào đâu mà lại phải giao nửa đời sau cho người khác?

Lư Uyển Đình lúc nào cũng có cảm giác như đang lừa mình dối người. Tô Tín phù hợp với hầu hết các yêu cầu của nàng. Nhưng kết quả là tính cách của Tô Tín cùng cách đối nhân xử thê của hắn nàng lại ko chấp nhận được. Cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

Nhưng mà hôm nay việc Lư Uyển Đình mở miệng nhắc nhở hắn đúng là khiến Tô Tín có chút bất ngờ. Ngày sau nếu như có cơ hội, Tô Tín sẽ sẵn lòng giúp đỡ nàng ta một tay.

Chỉ có điều lần nhắc nhở này của Lư Uyển Đình thật ra cũng không có tác dụng gì. Phải dè chừng Tiêu gia cũng ko có nghĩa lí gì, nếu phải dè chừng thì phải dè chừng tất cả bảy tông môn trên giang hồ này.

Huống hồ chuyện lần này Tô Tín chỉ là đến xem trò vui, hắn không có ý định ra tay. Cho dù thật sự xảy ra chuyện gì lớn ắt cũng sẽ có người chống đỡ, ko động được đến hắn đâu.

Lần này Tiêu gia hiển nhiên cũng ko hài lòng với việc Cơ Hạo Điển muốn Trường Sinh thật sự, vì thế bọn họ liền chuẩn bị một động thái lớn.

Tiêu gia ẩn nấp cũng khá tài tình, đến cả mật thám của Lục Phiến Môn ở Giang Nam cũng không phát hiện ra được động tĩnh gì của bọn họ. Cũng chính là một nhân lúc ẩn lúc hiện của nhà họ Lư trong số sáu đại thế gia - Lư Uyển Đình nghe được một vài chuyện hóng hớt, hình như là lúc trước Tiêu gia có tìm

đến nhà họ Lư để liên thủ nhưng kết quả lại bị nhà họ Lư từ chối.

Nhưng mà Tô Tín cũng rất tò mò, lần trước bè lũ tàn dư của nước Ngô xúi giục trong trong bóng tối ở Tiêu gia Giang Nam đạo, còn có Bạch Liên dạy tính toán Đại Chu, nhưng kết quả lại thất bại. Suýt chút nữa đã để Cơ Hạo Điển dành được ưu thế rồi. Thế mà bây giờ Tiêu gia lại tới đây?

Lần trước tuy rằng ở bề ngoài, Tiêu gia chỉ là bị giám sát chặt chẽ trong mấy năm. Mất đi một quãng thời gian tự do, nhưng trên thực tế tổn thất của Tiêu gia không chỉ có riêng những thứ này.

Trong khoảng thời gian Tiêu gia bị phong toả, vừa hay Tô Tín cũng bắt đầu vùng lên ở Giang Nam đạo, gây xích mích ly gián, giết hại các tông môn phải, để cho toàn bộ Giang Nam đạo đều bao phủ trong cơn mưa máu.

Lấy thực lực Tô Tín lúc trước, chỉ cần Tiêu gia chịu đứng ra, Tiêu gia dù cho chỉ khởi động một phần trăm thực lực, Tô Tín đều không chống đỡ được. Nhưng đáng tiếc khi đó Tiêu gia lại không thể ra mặt, vì thế danh tiếng của Tiêu gia ở Giang Nam đạo có thể nói đã phải chịu tổn thất lớn, thậm chí ở trên giang hồ đều là như vậy.

Lần này Tiêu gia muốn phá hoại kế hoạch lớn về trường sinh của Cơ Hạo Điển, lẽ nào Tiêu gia không sợ sau đó Đại Chu sẽ trả thù sao?

Đương nhiên Tô Tín cũng có thể hiểu được Tiêu gia, đặc biệt là người của Tiêu gia Cơ Hạo Điển chắc chắn có oán hận trong lòng đối với triều đình.

Tiêu gia được Cơ Hạo Điển phong làm an. Mặc dù người trong giang hồ đều xem đây là một kiểu Lưi kéo. Đến ngay cả triều đình cũng phải lấy lòng phong hầu Tiêu gia, điều đó đã chứng minh được địa vị của Tiêu gia.

Nhưng trên thực tế an hầu nghĩa là gì? Thật ra đó chính là muốn người của Tiêu gia các ngươi được bình an, ngoan ngoãn ở lại thành Giang Nam, vô công dồi nghề sống qua ngày. Tuy rằng Tiêu gia các ngươi trước đây là hoàng tộc

nhưng hiện tại chỉ là một gia thế trong giang hồ mà thôi. Đừng tự tìm đường chết nữa, nhận mệnh đi.

Mang theo một cái tên gọi đầy mùi vị nhục nhã, Tiêu gia có cảm tình tốt với triều đình mới là lạ đấy.

Người của Phạm Dương Lư thị dã đến. Trong số sáu đại thế gia ở Lang Gia Gia Cát thị chỉ còn có Nhữ Dương Thượng Quan thị đã xác định là sẽ ko tới.

Người của Lang Gia Gia Cát thị đều rất thông minh. Bọn họ giỏi nhất là bo bo giữ mình. Bây giờ Thịnh kinh thành chính là một cái hố lửa. Bọn họ đến cả tâm trạng xem trò vui cũng đều không có.

Mà Nhữ Nam Thượng Quan thị thì lại bởi vì Thượng Quan Phi Vân nên mới bị Lục Phiến Môn Tổng bộ đầu Nhữ Nam với Đại tổng quản quân bộ làm khó dễ. Bọn họ cũng biết lần này mình đã chọc giận Cơ Hạo Điển nên hiện tại bọn hắn chọn là ko đối đấu với Cơ Hạo Điển nữa mà là chuẩn bị tạm thời nhịn ván này, xem xét cuối cùng thế nào rồi mới tính tiếp.

Tiêu gia lại là gia tộc cuối cùng vào thành. Do phụ thân của Tiêu Hoàng, Tiêu Vô Thắng một đời an hầu trực tiếp dẫn người đến. Qủa đúng như những gì Lư Uyển Đình nói, Tiêu gia đến cũng ko có thiện ý gì.

Ngoại trừ những người này ra, bảy bang trong thiên hạ cũng như tám môn phái tà đạo ko có thêm một ai đến.

Bảy bang trong thiên hạ vốn xuất thân từ trong dân gian nên hạn chế của triều đình đối với bọn họ là ít nhất, trái lại,

Các đại tông môn võ lâm lại đàn áp bọn họ rất nhiều.

Huống hồ thực lực của bản thân bọn họ cũng không tính là quá mạnh nên thậm chí trong toàn bộ bảy bang trong thiên hạ đến ngay cả một cường giả Chân Vũ cảnh cũng không tìm ra được. Bọn họ ko có tư cách xen vào chuyện như này. Và tám môn phái tà đạo cũng tương tự.

Thế lực của tám môn phái tà đạo thậm chí còn không bằng bảy bang thiên hạ. Trong đó có một nửa nghiên cứu đều là những thứ ngoài lề võ đạo, cũng giống như Dược Vương Cốc vậy.

Những người có sức chiến đấu thật sự thật ra cũng chỉ có bốn nhà đó là Đường Môn, Bạch Đế thành, Huyết Y Lâu, Chiếu Ảnh Minh Nguyệt cung.

Chỉ có điều những năm gần đây Đường Môn có chút suy yếu, lại còn bảo thủ. Bạch Đế cách xa Thục trung đạo. Tuy rằng thực lực mạnh, nắm giữ toàn bộ Thục trung nhưng Bạch Đế thành cũng giống như Đường Môn đều không thích quản chuyện của ngoại giới.

Tổ chức sát thủ Huyết Y Lâu chỉ nhận tiền không nhận người, bọn họ sẽ không quản những chuyện vô bổ đâu.

Chiếu Ảnh Minh Nguyệt cung cũng rất ít khi xuất hiện trên giang hồ. Thậm chí đệ tử của các nàng rất ít khi xuống núi xông xáo giang hồ. Vì thế mọi người cũng là có chút mơ hồ với thực lực của Chiếu Ảnh Minh Nguyệt cung. Nhưng mà bọn họ cũng có thể khẳng định rằng Chiếu Ảnh Minh Nguyệt cung tuyệt đối sẽ không xen vào chuyện lần này.

Đã như thế, vậy thì toàn bộ trên giang hồ còn lại có mỗi Đạo Môn là đủ thực lực thật sự để xen vào chuyện này.

Ngày thứ nhất, người của Đạo Môn chưa tới, đến ngày thứ hai thì người của Tạo Hóa Đạo Môn mới đến.

Lần này Tạo Hóa Đạo Môn là do chính cường giả thứ năm trong Địa Bảng "Cửu Hoa đạo quân" Trương Bá Đoan. Đến đây cùng hắn vẫn còn có hai tên cường giả Dương Thần của Tạo Hóa Đạo Môn.

Tô Tín híp mắt lại, tuy rằng Tạo Hóa Đạo Môn ngày thường không hay gây sự nhưng thực lực thật sự của bọn họ còn đáng sợ hơn Thiếu Lâm tự gấp nhiều lần.

Cường giả Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm tự ăn đứt vẻ bề ngoài của những kẻ mà Tô Tín biết. Huyền Tự Bối là một người đàn ông trung niên chính trực. Trong đó có không ít võ giả tiềm lực cấp Dương Thần. Mà võ giả đời trước của Không Tự Bối tuy rằng già nua nhưng vẫn không yếu ớt. Vì thế thế lực ẩn giấu của Thiếu Lâm tự hiện tại cũng rất khủng bố.

Nhưng trước mắt hai tên võ giả Dương Thần đứng sau lưng Trương Bá cũng đủ để Tô Tín có thể cảm giác được rõ rệt rằng

bọn họ cũng là những người trung niên chính trực, hoàn toàn ko phải là những tên võ giả tiền bối ẩn tu.

Nhưng trong tài liệu của Lục Phiến Môn ko hề có tên của bọn họ, điều này có chút đáng sợ. Thực lực của Tạo Hóa Đạo Môn liền ngay cả Lục Phiến Môn bọn họ đều đoán không ra, rốt cuộc thực lực của bọn chúng mạnh đến cỡ nào?

Chỉ có điều sau khi Tạo Hóa Đạo Môn đến thì ba gia tộc lớn của Đạo Môn đều ko có người nào đến.

Phương Tiên đạo môn ở cách xa hải ngoại nên ko cần bàn đến rồi. Bọn họ ko đuổi kịp nổi, huống hồ Phương Tiên đạo môn rời xa sự phân trang trên Trung Nguyên. Bọn họ cũng ko hề nghĩ tới sẽ làm ầm ĩ ở đây.

Còn về Thái Thượng đạo môn, chắc là do bọn họ ngại chuyện phiền phức mà thôi. Đối với bọn hắn, chỉ cần không phải là chuyện hại đến lợi ích của bản thân là bọn họ sẽ tuyệt đối sẽ ko chủ động ra tay.

Còn vì sao Long Hổ Đạo Môn ko tới thì Tô Tín cũng không biết.

Ngược lại đến cả mật thám Lục Phiến Môn đều không thể truyền đến một tin tức xác thực.

Thời gian hai ngày được mong chờ cuối cùng cũng đến thật nhanh, vì thế ngày thứ ba Tô Tín liền dặn dò Tề Long và những người khác bảo vệ tài sản cá nhân. Một khi có tin tức gì liền lập tức nói cho hắn.

Hoàng Bỉnh Thành thì lại có chút nghi ngờ nên liền lên tiếng:

- Lão đại, xem ra người trong giang hồ đều ko thích chương trình này, giờ đã muộn rồi, vẫn chưa được phân nửa các môn phải trong giang hồ.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Là do ngươi tưởng tượng quá nhiều rồi nhưng một nhà có thực lực như Tạo Hóa Đạo Môn còn mạnh hơn cả. Món nợ này còn có thể tính toán như vậy được sao?

Huống hồ trên giang hồ này khác xa với những gì mà ngươi tưởng tượng đó. Bởi có một số người không thích xuất đầu lộ diện. Nhưng thực lực của bọn họ sẽ là cả một vùng trời mà ngươi chưa từng được biết, cũng giống như mấy năm này có những vị chưa từng lộ mặt vậy.

Nếu như chuyện này làm ầm ĩ to lên, kinh động đến bọn họ thì chắc chắn họ sẽ ra tay đó.

Chương 1331 - Khai thác người

Cửa thành Tô Tín tạm thời giao cho Tề Long quản lí, còn hắn đi tìm Dịch Kiếm Môn Sở Bất Phàm trước.

Long Đằng Thiên Lý và Tiểu Kiếm Tương Tư mà hắn chiếm được từ trong bảo khố của hoàng thất, vốn muốn đích thân giao cho Hinh Nhi. Nhưng mà vừa nhìn cảnh tượng cảnh tượng trước mắt như thế này, Tô Tín lại không rời đi được. Vừa hay Sở Bất Phàm đang ở đây, Tô Tín liền để hắn mang về giao cho Hinh Nhi là được rồi.

Lần này Dịch Kiếm Môn vốn là đến xem trò vui. Vì thế sau khi Sở Bất Phàm vào thành liền tìm một nhà trọ để ở lại. Đồng thời nghiêm khắc ra lệnh cho đệ tử Dịch Kiếm Môn không được gây chuyện thị phi.

Sau khi Tô Tín nói rõ ý đồ của mình liền giao hai thứ kia cho Sở Bất Phàm. Cũng khiến cho Sở Bất Phàm đứng đó liên tục tặc lưỡi cảm thán:

- Hinh Nhi có thể có một người huynh trưởng như ngươi cũng coi như là phúc khí từ kiếp trước của nàng ấy rồi. Nhưng mà khi đó ngươi đã đúng khi mà đồng ý đưa nàng đến Dịch Kiếm Môn. Nếu như ngươi mang theo nàng bên mình thì như vậy không chỉ hại nàng mà còn hại cả chính ngươi.

Tô Tín nhíu mày, hỏi:

- Hử? Như vậy nghĩa là sao?

Hắn lần đầu tiên nghe thấy kiểu lập luận này. Thật ra lúc trước, sau khi Tô Tín ngồi vững vàng ở cái ghế Tổng bộ đầu Giang Nam đạo xong đã muốn muốn dẫn Hinh Nhi rời khỏi Dịch Kiếm Môn. Nhưng mà cuối cùng là Hinh Nhi không muốn đi,

nàng không muốn gây thêm phiền phức cho hắn, vì thế Tô Tín mới từ bỏ.

Đương nhiên còn có nguyên nhân liên quan đến Dịch Kiếm Môn ở trong đó. Tô Tín cũng không thể trực tiếp dẫn Hinh Nhi đi.

Dù sao lúc trước khi Tô Tín bị người ta đuổi giết, trông hắn giống như chó mất chủ vậy. Mỗi một bước đi đều là nguy hiểm bủa vây tứ phía. Vào lúc ấy nếu như mang theo Hinh Nhi trốn đi, coi như là Tô Tín có một hệ thống quân át chủ đài đi chăng nữa thì cũng là lành ít dữ nhiều.

Vì thế việc Dịch Kiếm Môn đồng ý giúp Tô Tín thu nhận giúp đỡ Hinh Nhi đã là một sự giúp đỡ rất lớn với Tô Tín rồi.

Kết quả đợi đến khi phía Tô Tín không sao rồi, Dịch Kiếm Môn cũng coi Hinh Nhi coi như đệ tử nòng cốt để bồi dưỡng trong thời gian dài như vậy. Tô Tín ngươi nói đưa nàng đi là đi, cũng khó tránh khỏi có hơi quá đáng đó chứ?

Tuy rằng Tô Tín đã làm ra không ít chuyện mặt dày, nhưng hắn vẫn không chịu bị cạy miệng.

Sở Bất Phàm quay lại cười rồi nói với Tô Tín:

- Ngươi đối tốt với Hinh Nhi là đúng nhưng ngươi là có hơi cưng chiều Hinh Nhi quá. Hiện tại hai người không ở cùng nhau, Dịch Kiếm Môn là người đã dạy dỗ nàng ấy, ngươi chỉ là thỉnh thoảng cho nàng một vài thứ. Điều này thì không có vấn đề gì. Nhưng nếu Hinh Nhi ở lại bên cạnh ngươi thì sao? Thái độ cưng chiều như của ngươi sẽ khiến tính cách của Hinh Nhi trở nên nhõng nhẽo hơn. Đặc biệt khi đó Hinh Nhi còn nhỏ, con bé sẽ chịu sự ảnh hưởng rất lớn từ thế giới bên ngoài.

Các công tử bột của nhà đại thế gia hoặc là võ lâm tông môn cũng rất nhiều. Nhưng tại sao ngươi lại không thấy bọn họ được mấy lần trên giang hồ? Bởi vì những người nắm quyền của các gia đình lớn và các tông phái cũng biết là một khi thả những công tử bột đó ra ngoài gây chuyện thị phi. Như vậy sẽ gây lên phiền toái lớn cho bọn họ.

Vì thế những công tử bột nhà thế gia môn phái này quả thật khá là nhiều nhưng bọn họ căn bản là không thể vượt ra khỏi

phạm vi thế lực của từng nhá. Trưởng bối sư phụ của bọn họ căn bản cũng sẽ không để cho bọn họ có cơ hội gây chuyện thị phi đâu.

Hiện tại nếu đổi lại là ngươi cùng thì cũng là đạo lý giống như vậy. Lỡ như do ngươi quá cưng chiều dẫn đến tính cách của Hinh Nhi trở nên kiêu căng. Chọc tới kẻ nào đó không nên dây vào. Với tính cách của ngươi thì nhất định dù có biết lỗi sai là do Hinh Nhi thì ngươi cũng sẽ phải đối đầu với đối phương đến cùng. Vô duyên vô cớ lại có thêm một kẻ thù, thậm chí có lúc còn chọc phải kẻ mạnh hơn ngươi, không nên chọc vào. Như vậy chính là hại người hại cả mình.

Vì thế ta mới nói ngươi để Hinh Nhi đến Dịch Kiếm Môn của ta chắc chắn là việc đúng đắn rồi. Dịch Kiếm Môn, những cái khác không dám nói, nhưng ít nhất bên trong tông môn coi như là những công tử bột của các cũng sẽ không đi khắp nơi gây chuyện lung tung.

Luyện kiếm trước tiên phải tu tâm. Cơ sở kiếm đạo của Dịch Kiếm Môn đó là dịch vọng khí thuật, quan kì Dịch Kiếm, nhắm thẳng vào thâm tâm. Đạo lý tu tâm này Dịch Kiếm Môn chúng ta vẫn luôn một mực duy trì.

- Sở huynh nói có lý.

Tô Tín gật đầu, nhưng mà ánh mắt hắn nhìn Sở Bất Phàm lại có chút quái dị.

Hắn cũng không phải mới tiếp xúc với Sở Bất Phàm một lần hai lần cho nên đối với tính cách của Sở Bất Phàm, Tô Tín vẫn được xem là hiểu rõ.

Sở Bất Phàm là người phóng khoáng, cương quyết, tính khí nóng nảy nhưng làm việc lại bằng lí trí, không dễ xúc động, vô cùng trầm ổn.

Kết quả ngày hôm nay Sở Bất Phàm vừa đến đã nói với Tô Tín nhiều đạo lý lớn như vậy, tựa như câu chuyện do chính hắn hóa thân thành vậy. Điều này làm cho Tô Tín vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc Sở Bất Phàm muốn làm gì?

Hình như đã cảm nhận được ánh mắt của Tô Tín, hoặc là bởi vì Sở Bất Phàm cảm giác mình làm nền như vậy là đủ rồi, vì

thế hắn nói thẳng luôn:

- Tô huynh, ngươi cảm thấy vị bệ hạ của triều đình các ngươi có thể chịu được cửa ái này không? Ta nghe nói là động tĩnh nơi Danh Kiếm Sơn Trang cũng không nhỏ. E là nếu như lần này có người muốn quyết tâm thì Cơ Hạo Điển sẽ gặp nhất nhiều nguy cơ.

Tô Tín mỉm cười nói:

- Trời sập xuống cũng vẫn có chóp cao chống đỡ. Chuyện lớn như này căn bản là ta không có tư cách xen vào, vẫn là nên ngoan ngoãn ngồi xem kịch hay thôi.

Lúc này Sở Bất Phàm bỗng nhiên trầm giọng lại:

- Ta nói là, nếu như Cơ Hạo Điển thật sự không chịu nổi thì ngươi tính sẽ làm như thế nào đây? Hợp lực với hắn, chống lại các tông phái lớn trong giang hồ sao? Theo ta được biết, Tô Tín ngươi không phải là loại người trung thành ái quốc đâu nhỉ? Ngộ nhỡ xuất hiện tình huống như thế, ngươi gia nhập Dịch Kiếm của ta, ngươi thấy thế nào?

Ngươi cũng nên biết, Dịch Kiếm Môn ta Dịch Kiếm Môn đều không có mời chào quá nhiều môn khách, chỉ có những người kia cũng đều là tinh anh, quan hệ với Dịch Kiếm Môn ta cũng khá là tốt. Nếu như ngươi có thể gia nhập Dịch Kiếm Môn ta thì Dịch Kiếm Môn ta ngay lập tức sẽ cho một mình ngươi một vị trí Đại trưởng lão ngoại môn, thống lĩnh hết thảy môn khách của Dịch Kiếm Môn, đồng thời chính ngươi cũng có tư cách mời những môn khách khác. Điều kiện ngươi muốn, Dịch Kiếm Môn ta đều sẽ đáp ứng hết!

Tô Tín vô cùng kinh ngạc, hắn nhìn Sở Bất Phàm, không ngờ Sở Bất Phàm lại nói ra những câu như này. Dĩ nhiên là do hắn muốn lôi kéo mình về phe hắn. Đây là điều mà Tô Tín không thể ngờ tới.

Nhưng mà lúc này Tô Tín chỉ lắc đầu rồi đáp:

- Bệ hạ có lẽ sẽ đổ, nhưng Đại Chu sẽ không đổ đâu.

Ý tốt của Sở huynh, ta xin nhận, nhưng mà ta đã gây thù quá nhiều trong giang hồ, nếu ta gia nhập Dịch Kiếm Môn thì sẽ

không có lợi gì cho Dịch Kiếm Môn cả.

Nói xong, Tô Tín liền chắp tay, xoay người đi thẳng luôn.

Chờ đến khi Tô Tín đi rồi, một tên Hóa Thần Cảnh của Dịch Kiếm Môn nói đầy nghi ngờ:

- Sư huynh, Tô Tín này quả thật rất mạnh. Nhưng mà những gì hắn vừa mới nói đều không sai, hắn gây thù hằn quá nhiều. Một khi gia nhập Dịch Kiếm Môn chúng ta, những kẻ có thù với hắn cũng là muốn đến gây khó dễ cho Dịch Kiếm Môn ta, như vậy sẽ là lợi bất cập hai mất.

Sở Bất Phàm lườm hắn một cái rồi nói:

- Ngươi biết cái gì? Lúc mới đến đây, Hậu chưởng môn sư huynh đã đích thân dặn dò ta, chỉ cần có thể lôi kéo được Tô Tín, những kẻ có thù với Tô Tín kia, chúng ta giúp hắn thì có làm sao? Giá trị của Tô Tín là thứ mà các ngươi không thể tưởng tượng được. Nhưng mà đáng tiếc Dịch Kiếm Môn miếu của chúng ta vẫn là quá nhỏ, khó có thể chứa được Tô Tín này. Nếu như không phải vì Tô Tín đủ để thay thế được một đống ngoại môn trưởng lão thì nếu như hắn có thể gia nhập Dịch Kiếm Môn ta thì chúng ta sẽ không đến nỗi thê thảm như thế này.

Điều khiến Dịch Kiếm Môn phải lôi kéo Tô Tín không phải là vì thực lực của Tô Tín mà chủ yếu là năng lực của hắn.

Hiện tại sức chiến đấu của Dịch Kiếm Môn là tăng chầm chậm. Nhưng mà thứ mà Dịch Kiếm Môn thiếu đó chính là một người cai quản công việc.

Hiện tại trong số những võ giả của Dịch Kiếm Môn, chí có Dương Thần cảnh Mạnh Kinh Tiên và sư đệ của hắn Lâm Lạc Viêm là có sức chiến đấu ở cấp cao mà thôi.

Chỉ có điều hai người này đang trong giai đoạn Mạnh Kinh Tiên nên cần bế quan tu luyện quanh năm. Mà Lâm Lạc Viêm là một người chấp hành rất tốt. Nhưng hắn nhưng cũng không phải là một người điều hành hợp lệ, vì thế hiện tại người có thể thật sự một mình gánh vác cùng quản lí của Dịch Kiếm Môn hầu như không có.

Hiện tại Dịch Kiếm Môn muốn khai thác Tô Tín. Bề ngoài là muốn để Tô Tín đảm nhiệm chức Đại trưởng lão chuyên môn phụ trách môn khách ngoại môn, nhưng trên thực tế nếu như Tô Tín biểu hiện tốt thì trong tương lai chức vị người điều hành Dịch Kiếm Môn đích thực hoàn toàn có khả năng thuộc về hắn.

Cũng giống như Huyền Quan của Thiếu Lâm tự và Trương Bá Đoan của Tạo Hóa Đạo Môn, tuy rằng không phải chưởng giáo nhưng lại đảm nhận những công việc y như một chưởng giáo.

Sở Bất Phàm lắc đầu một cái, có chút cảm giác tiếc nuối.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, hiện tại triều đình Đại Chu đang rất hỗn loạn. Nhưng cũng chưa tới thời điểm thắng bại cuối cùng.

Tô Tín ở Lục Phiến Môn có quyền hạn lớn cả một phương, hắn có triều đình chống lưng, sức mạnh mà hắn nắm trong tay hết sức đáng sợ, chính vì như thế, thân phận là người điều hành chính thức của Dịch Kiếm Môn chẳng có chút sức hấp dẫn nào với hắn cả.

Nếu như Tô Tín thật sự có thể thật sự có thể gia nhập Dịch Kiếm Môn, với năng lực của hắn thì chẳng có gì đáng kinh ngạc khi mà thực lực của Dịch Kiếm Môn cũng sẽ tăng lên. Quan trọng nhất là Tô Tín đáng để tín nhiệm.

Đừng thấy danh tiếng của Tô Tín ở trên giang hồ không ra sao nhưng đối với Dịch Kiếm Môn Tô Tín vẫn đúng là có thể tín nhiệm được.

Thứ nhất là vì Mạnh Kinh Tiên có thực lực này cùng uy vọng để có thể quản lí toàn bộ Dịch Kiếm Môn, với cả hắn có quan hệ với Hinh Nhi, bọn họ có thể xác định Tô Tín sẽ không làm ra những chuyện tổn thương đến Hinh Nhi đâu.

Thời gian ba ngày nhanh chóng trôi qua, ngày cuối cùng quả nhiên không có tông phái đạo môn nào đến thêm. Mà ngày thứ tư cũng trùng với ngày sẽ mở yến tiệc Quan Thiên.

Bên trong hoàng cung, Cơ Hạo Điển và một đám người của tà đạo minh và hơn mười vị tông sư trận đạo của Đại Chu đều

chờ ở đó, chuẩn bị cấy ghép nguyên thần.

Tôn Bất Hại đứng trước mặt Cơ Hạo Điển rồi nói nhỏ:

- Bệ hạ, trình tự ngày hôm nay chúng ta đã đi suy diễn hơn mười lần rồi. Quá trình của nó đại khái cần thêm một canh giờ là đã xong rồi. Sau khi cấy ghép nguyên thần xong, dưới sự giúp đỡ của ngưng thần hoa chúng ta có thể để cho nguyên thần của ngươi đạt đến mức độ cường giả Dương Thần cảnh, đồng thời không có bất kỳ di chứng gì về sau. Sau đó, sẽ để Trận Đạo Tông sư của triều đình ra tay khắc họa bí pháp bản bạch ngọc thạch kia vào sâu trong đầu ngươi, giúp cho ngươi có thể hoàn thành bí pháp này mà không cần phải tu luyện. Quá trình này cũng cần nửa canh giờ.

Cơ Hạo Điển híp mắt hỏi:

- Tỷ lệ thành công là bao nhiêu?

Tôn Bất Hại trầm giọng nói:

- Chín mươi chín phần trăm! Môn bí pháp này lúc chúng ta nghiên cứu ra đã là ở dạng thành thục rồi. Hiện tại có sinh linh đan và ngưng thần hoa. Vì thế căn bản không tồn tại chút nguy hiểm nào. Mà lúc trận pháp sư khắc họa bí pháp kia vào trong đầu, loại bí thuật này căn cứ vào thuật xối nước để cải tiến, những Đại Thế Chí Thượng sư cũng đã kiểm tra rồi, không tồn tại bất kỳ nguy hiểm nào. Chỉ duy nhất có một điều không xác định thì là do nguyên nhân đến từ bên ngoài. Dù là cấy ghép nguyên thần hay là khắc họa trận pháp đều là những công việc hết sức tỉ mỉ. Một khi bị bên ngoài quấy nhiều đều sẽ thành đổ sông đổ bể hết, thậm chí là ảnh hưởng đến tính mạng của bệ hạ. Vì thế ngoại giới nhất định phải bảo đảm an toàn!

Chương 1332 - Quan Thiên Yến

Tôn Bất Hại đã nói rất rõ ràng rồi, bí thuật của mình tuyệt đối không có vấn đề gì, chỉ cần Cơ Hạo Điển có thể bảo đảm rằng bên ngoài an toàn, vậy thì bọn họ có thể thành công.

Chỉ có điều là những người trong giang hồ tới từ bên ngoài có thể để cho Cơ Hạo Điển được như mong muốn sao?

Bọn họ có thể dễ dàng bỏ qua cho sự tồn tại của Đại Chu, nhưng lại không cách nào dễ dàng để cho một vị Nhân Hoàng trường sinh bất tử của Đại Chu tồn tại được.

Cơ Hạo Điển im lặng hồi lâu rồi mới nói tiếp:

- Tôn đại sư, tiến hành luôn ngay bây giờ đi, chuyện ở bên ngoài ta sẽ giải quyết.

Tôn Bất Hại gật đầu, kéo tới một tên võ giả Dung Thần Cảnh đã mất đi thần chí, bị phế võ công, liền bắt đầu hành động.

Võ giả Dung Thần Cảnh chính là nhân vật cấp bậc Tông Sư Võ Đạo ở bên ngoài, đủ để trấn giữ một cái thế lực nhất lưu, nhưng ở trước mặt Đại Chu, võ giả Dung Thần Cảnh chẳng là cái gì cả, giống như bây giờ vậy, chỉ có thể trở thành một vật phẩm.

Mà lúc này ở bên ngoài, Quan Thiên yến theo lời Cơ Hạo Điển đã bắt đầu rồi.

Cái gọi là Quan Thiên yến này thật ra không phải là Cơ Hạo Điển bày ra cho có lệ với bọn họ, mà là do cường giả Dương Thần Cảnh họ Cơ của hoàng tộc, Cơ Huyền Viễn đích thân đến chủ trì, đang ở trên quảng trường trước cửa hoàng cung, bày xuống tiệc rượu, rất nhiều cường giả của Đại Chu và cả một số hoàng tử đều đang tiếp khách, các đại võ giả trên giang hồ thì đã ngồi vào bàn.

Thấy mọi người đã đến đủ, mọi người cũng cảm nhận được trong hoàng cung có một luồng Nguyên Thần dao động truyền đến, tất cả mọi người đều thầm nghĩ, sợ là Cơ Hạo Điển đã bắt đầu hành động!

Trang chủ của Danh Kiếm Sơn Trang, Hà Vô Sơn đứng lên cười nói:

- Bệ hạ mời chúng ta tới tham gia Quan Thiên yến này, kết quả hắn lại không hề ra mặt, đây là cái đạo lý gì?

Sắc mặt cuả Cơ Huyền Viễn không có gì thay đổi, hắn thản nhiên đáp:

- Hà trang chủ không nên gấp gáp, đợi đến giữa trưa bệ hạ sẽ xuất hiên.

Gia chủ Tiêu gia Tiêu Vô Thắng lạnh lùng cười nói:

- Nếu thật sự đợi đến lúc ấy thì chỉ sợ cũng đã muộn! Cơ huynh, đừng xem chúng ta như kẻ ngu, chỉ cần bệ hạ từ bỏ cái suy nghĩ không thực tế kia, chúng ta sẽ lập tức rút đi.

Huyền Minh tụng một tiếng Phật hiệu, nói:

- Đúng là như thế, nhân quả luân hồi, báo ứng khó gánh, nếu như thế gian này thật sự có trường sinh, chẳng phải là sẽ làm rối loạn nhân quả thiên đạo ư?

Sắc mặt Cơ Huyền Viễn lập tức tối sầm đi:

- Bớt giảng đạo lý với ta đi! Đây là chuyện của Đại Chu ta, còn chưa tới phiên các ngươi nhúng tay vào!

Lúc này Tiêu Vô Thắng bỗng nhiên cười nói:

- Tốt, đây là chuyện của Đại Chu các ngươi, đúng là Tiêu gia ta không nên nhúng tay.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, Tiêu Vô Thắng có ý gì đây?

Không đợi mọi người kịp phản ứng, Tiêu Vô Thắng liền nói:

- Chẳng qua nếu là Đại Chu các ngươi đã đích thân mời ta tới nhúng tay, ta cũng không thể trực tiếp từ chối đi?

Vừa nói dứt lời, liền thấy một người trong số các hoàng tử trong trực tiếp đi ra, trên mặt mang theo chút vẻ bất an, nhưng bước chân vẫn rất kiên định.

- Hoài Vương!

Tô Tín ngồi ở phía dưới hơi híp tròng mắt lại, người đi ra này chính là nhi tử của Cơ Hạo Điển, Hoài Vương Cơ Ngôn Chí.

Trong số những người con nối dòng của Cơ Hạo Điển, vị Hoài Vương này chẳng khác gì một người trong suốt, lúc này lại đột nhiên đứng ra, Tô Tín cũng không hề nghĩ tới rằng hắn lại có can đảm lớn như vậy.

Bọn họ âm thầm cấu kết với những thế lực trên giang hồ kia cũng không có gì lạ, suy cho cùng những người này đều là hoàng tử, đứng trước thái tử Cơ Ngôn Thành đám người này cũng chỉ là bỏ đi, chả có gì đáng nói.

Nhưng vấn đề là hôm nay hắn đứng ra, liền tương đương với trực tiếp đứng bên phía Tiêu gia, vậy có nghĩa là gì? Phản bội quốc gia!

Với hành động này, nếu như lần này Tiêu gia và các thế lực võ lâm thất bại, Cơ Ngôn Chí hắn phải chết là điều không thể nghi ngờ!

Đi tới quảng trường, biểu cảm trên mặt Cơ Ngôn Chí càng trở nên kiên định, hắn đã chuẩn bị liều chết một lần, bây giờ cũng không thể lùi bước.

Cơ Ngôn Chí trực tiếp chắp tay, lớn tiếng nói:

- Phụ hoàng! Thiên hạ này không có giang sơn nào tồn tại bất biệt, cũng không có đế vương vĩnh viễn trường sinh.

Nếu như phụ hoàng ngươi một hai cứ khư khư cố chấp, vậy thì đừng trách nhi thần bất hiếu, vì giang sơn Đại Chu ta, kính xin phụ hoàng ngài thoái vị!

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều xôn xao lên, sau khi nói ra những lời này, chỉ sợ là từ nay về sau Cơ Hạo Điển sẽ trở thành trò cười cho cả giang hồ.

Bị nhi tử của mình chính miệng nói ra để những lời yêu cầu mình thoái vị như thế này, thân là một vị vua có tài trí mưu lược kiệt xuất, liệu Cơ Hạo Điển có thể nhịn được?

Lúc này ở trong cung, đám người Tôn Bất Hại đang tróc Nguyên Thần của tên võ giả Dung Thần Cảnh kia, hiển nhiên là Cơ Hạo Điển cũng nghe được lời Cơ Ngôn Chí nói, hắn không khỏi cười phá lên, nhưng trong tiếng cười lại ẩn chứa khí lạnh vô tận!

- Quả nhiên là nhi tử tốt của trẫm, đủ ngoan độc, đủ tuyệt tình, đáng tiếc chính là không đủ thông minh!

Khóe miệng Cơ Hạo Điển lộ ra vẻ khinh thường, những người nhi tử này đều kém hắn rất xa.

Ngày xưa lúc mà Đại Chu vẫn chỉ là một nước Nam Man nhỏ bó, khi đó Cơ Hạo Điển cũng từng tự mình tới Lạc Dương, Đô thành của Đại Tấn để dâng lên coogns phẩm, mặc dù là người đứng đầu một nước, nhưng ở trước mặt hoàng đế Đại Tấn thì

vẫn biểu hiện cực kỳ hèn mọn, để cho bọn họ hoàn toàn buông lỏng cảnh giác.

Rồi sau đó Đại Tấn nội loạn, đưa đến thiên hạ quần hùng cũng tham gia, ban đầu đúng là thực lực của Đại Chu còn chưa đủ mạnh, cũng phải mượn ít lực lượng của các thế lực võ lâm trên giang hồ, bọn họ cũng khống chế Đại Chu giống như vậy, mang dã tâm được nắm trong tay một cái vương triều đế quốc.

Nhưng kết quả của những thế lực võ lâm kia đều như thế nào? Không phải là bị hắn tóm thâu thì chính là trực tiếp bị hắn giết sạch, coi như là minh ba thế lực của võ lâm hợp tác chặt chẽ với hắn nhất, ở sau khi Cơ Hạo Điển phát hiện ra vị Minh Chủ Đỗ Nguyên Thánh có hai lòng, thì đã trực tiếp xách dao mổ lên âm thầm giết chết cái vị cường giả đã cùng giành chính quyền với mình này.

Đối với người trên giang hồ, ngươi có thể lợi dụng, có thể mượn, nhưng tuyệt đối không thể để đối phương thao túng!

Cơ Ngôn Chí có thể thông suốt thò chân ra ngoài liên hiệp với Tiêu gia, đó gọi là tàn nhẫn.

Hắn có thể nói ra những lời này ở trước mặt mọi người, không để lại cho mình một cái đường lui, đó gọi là tuyệt tình.

Nhưng đáng tiếc là dù có chuẩn bị thế nào đi chăng nữa thì hắn vẫn chỉ là một con cờ của Tiêu gia mà thôi, chỉ có thể bị người điều khiển và lợi dụng giống như một con rối, thế này không thể gọi là thông minh được đâu.

Trong đôi mắt của Cơ Hạo Điển lộ ra một tia lạnh lùng, lấy ra một cuộn da dê, sau đó đưa cho Đường Hiển, nói:

- Chiếu theo những điều được viết phía trên mà làm.

Đường Hiển nhận lấy cuộn da dê, sau khi nhìn thoáng qua, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh sợ.

Nhưng mà hắn cũng không dám trì hoãn, lập tức chạy về phía bên ngoài cung.

Mà lúc này Tôn Bất Hại bọn họ đã thành công tróc xong Nguyên Thần của tên võ giả Dung Thần Cảnh kia, Nguyên

Thần vô hình ở trong tay đám người Tôn Bất Hại cứ tựa như là vật chất có thật.

Tôn Bất Hại đưa Sinh Linh Đan cho Cơ Hạo Điển, nói:

- Bệ hạ, bây giờ có thể bắt đầu chính thức cấy ghép rồi, kể từ bây giờ liền không thể có một chút gì gây ảnh hưởng, nếu không sẽ khiến việc cấy ghép Nguyên Thần tựa như kiếm củi ba năm cháy một giờ, thậm chí ngay cả ngươi cũng sẽ phải chịu nguy hiểm đến tính mạng.

Cơ Hạo Điển cầm lấy Sinh Linh Đan trực tiếp nuốt xuống, hắn lập tức cảm giác được một luồng sinh cơ đậm đặc dâng lên trong cơ thể, không ngừng tu bổ thân thể đầy khiếm khuyết của hắn.

- Trẫm biết rồi, tôn đại sư cứ yên tâm hành động là được, ta tin tưởng vào thực lực của Đại Chu ta, bọn họ không thể đánh vào đây được.

Tôn Bất Hại gật đầu, một đám võ giả Tả Đạo Minh lập tức vây quanh Cơ Hạo Điển, vẻ mặt đầy nghiêm nghị.

Mà lúc này ở bên ngoài đã là khung cảnh giương cung bạt kiếm, có hơn hai mươi tên võ giả Dương Thần Cảnh tụ lại ở chỗ này, luồng áp uy lớn mạnh kia quả thực khiến cho người ta bị đè tới mức ngạt thở.

Tô Tín kéo Hoàng Bỉnh Thành và Tề Long đứng ở phía sau, chỗ này quá là nguy hiểm, trước mắt, trong số những người dám mở miệng nói chuyện, tu vi thấp nhất cũng là Dương Thần Cảnh, hắn lại không có ý định xen vào, đến lúc đó thân thể nhuốm đầy máu thì lại thiệt rồi.

Hơn nữa Tô Tín còn đưa mắt nhìn về phía trong cung, đôi mắt lộ ra vẻ khó tả.

Lúc này Đường Hiển vội vã chạy đến nói:

- Các vị chậm đã!

Sau khi đi tới quảng trường, Đường Hiển lấy ra một tấm bản đồ da dê khổng lồ, nói:

- Các vị, bí pháp trường sinh được nghiên cứu ra bắt đầu từ phiến đá bạch ngọc này!

- Đắc đạo trường sinh, đây chính là truyền thuyết vẫn luôn được lưu truyền từ thời thượng cổ tới nay, có ai mà lại không muốn?

- Tồn tại Chân Vũ Cảnh được gọi là thần tiên lục địa, nhưng tại sao bây giờ chúng ta vẫn không thể thật sự biến thành thần tiên trường sinh bất tử?

- Lúc này cơ hội ở ngay trước mắt, bệ hạ sẽ không độc chiếm một mình, thế nên nếu như các vị rút đi, bây giờ ta sẽ công bố bí pháp trường sinh này ra ngoài, con đường trường sinh này, bất cứ ai cũng có thể đạt được!

Lời này vừa được nói ra, sắc mặt của tất cả mọi người lập tức biến đổi, chẳng ai có thể ngờ rằng Cơ Hạo Điển lại có thể đột ngột tung ra một chiêu thế này.

Tô Tín cũng đang thầm nghĩ trong lòng rằng quả nhiên là tên Cơ Hạo Điển này rất giỏi lừa bịp, ở trong thời khắc này còn muốn lừa bịp những tông môn võ lâm này.

Cơ Hạo Điển lấy ra cái gọi là bí pháp trường sinh này cũng không phải là sợ hãi lực lượng mạnh mẽ của những tông môn giang hồ này nên mới thỏa hiệp chịu thua, thật ra đây chỉ là một cái bẫy.

Về phiến đá bạch ngọc này, Tô Tín được xem như là người hiểu rõ nhất, suy cho cùng thì khả năng giải mã phiến đá bạch ngọc này của Địa phủ vẫn mạnh hơn Đại Chu nhiều.

Dưới cái nhìn của Tô Tín, giá trị thực sự của phiến đá bạch ngọc này không phải là bí pháp trường sinh hão huyền kia, mà là một loại thủ pháp tu luyện khác cùng với con đường phi thăng mờ mịt ẩn giấu ở phía sau.

Hiển nhiên Cơ Hạo Điển cũng biết về chuyện này, thế nên hắn mới không lấy hết bản sao chép của tám phiến đá bạch ngọc ra, mà chỉ lấy ra bản sao chép đã bị trận đạo tông sư của Đại Chu nghiên cứu ra thành bí pháp trường sinh.

Huống chi bí pháp trường sinh này vốn chính là một tồn tại thiếu hụt rất lớn, nếu những cường giả của các tông môn võ lâm này muốn tu luyện, hắn còn cầu cũng không được nữa đấy.

Cơ Hạo Điển vốn cũng chỉ là người bình thường, thế nên thứ mà hắn theo đuổi ngoại trừ trường sinh cũng chỉ có quyền thế.

Nhưng những người đứng đầu của các tông môn võ lâm này đều lấy lực lượng và âm mưu thủ đoạn để dùng người, đã thế lực lượng còn là điều kiện tiên quyết.

Chờ đến khi bọn hắn tu luyện được cái gọi là bí pháp trường sinh này, khiến cho chính mình giống như những thây khô kia trong Cửu Trọng Kiếm Các, người không ra người, quỷ không ra quỷ, thực lực bản thân còn bị giảm xuống chín chín phần trăm, lúc đó ngay cả lực lượng để sống sót bọn họ cũng không có, bọn họ còn có thể lấy cái gì để trấn giữ tông môn?

Chỉ đáng tiếc ra, tất cả mọi người ở đây đều không phải là kẻ ngu, có lẽ cũng có người thật sự động lòng, nhưng mọi người đều không hẹn mà cùng từ chối, Tiêu Vô Thắng lại càng nở ra nụ cười lạnh lùng, nói:

- Ta không cần bí pháp trường sinh, ta chỉ cần bệ hạ từ bỏ cái suy nghĩ trường sinh bất tử kia mà thôi.

- Dĩ nhiên nếu như bệ hạ muốn trường sinh cũng có thể, chúng ta không ngăn cản, nhưng hắn không thể tiếp tục ngồi trên ngôi vị hoàng đế!

- Kể từ khi hoàng triều đầu tiên được xây dựng cho đến nay, võ lâm Trung Nguyên ta đã không có vị đế vương nào thật sự trường sinh, như vậy thuần túy là đang làm ảnh hưởng đến vận mệnh của cả võ lâm Trung Nguyên.

- Không bằng thế này, bây giờ bệ hạ ban xuống chiếu chỉ, chính mình thoái vị, để cho Cơ Ngôn Chí trở thành Nhân Hoàng của Đại Chu, chúng ta sẽ lập tức rút đi, ngươi thấy thế nào?

Chương 1333 - Vạch mặt

Lời nói của Tiêu Vô Thắng khiến cho sắc mặt tất cả mọi người ở đây lập tức biến đổi, Cơ Huyền Viễn thì quát lớn:

- Tiêu Vô Thắng, ngươi cho rằng ngươi là ai chứ? Dám nhúng tay vào việc thay đổi hoàng vị của Đi Chu chúng ta!

Tiêu Vô Thắng lắc lắc đầu nói:

- Không phải là ta muốn nhúng tay, mà là đám hoàng tử của Đại Chu các ngươi cầu ta nhúng tay vào, không tin ngươi đi hỏi bọn hắn một chút đi?

Hơn ba mươi tên hoàng tử Đại Chu có mặt ở đây, không ngờ lại có nhiều hơn một nửa trong đó đều đứng ra nói chuyện:

- Xin phụ hoàng thoái vị!

Tô Tín không khỏi lắc đầu, đám hoàng tử đứng ra này thật đúng là ngu xuẩn. Tối thiểu so với thái vương Cơ Ngôn Thành ngày xưa cũng còn ngu xuẩn hơn nhiều.

Kỳ thật toàn bộ Đại Chu, ngoại trừ Cơ Hạo Điển ra, những người còn lại cũng không ngại hoàng tử liên hệ với người trong giang hồ.

Thân ở bên trong giang hồ, kỳ thật Đại Chu chính là một thế lực võ lâm. Chẳng qua chỉ là một thế lực mạnh nhất mà thôi, thậm chí một số võ giả trong Đại Chu hiện tại cũng có chút liên hệ với một chút thế lực võ lâm, loại tình huống này căn bản là không có cách nào tránh khỏi.

Chỉ là những hoàng tử này và những thế lực võ lâm kia liên hợp với nhau cũng có một tiền đề, đó chính là không thể tổn hại đến lợi ích của Đại Chu.

Giống như là Cơ Ngôn Thành và Thanh Thành kiếm phái ngày xưa liên thủ vậy, song phương chỉ là đôi bên cùng có lợi mà thôi. Cơ Ngôn Thành muốn mượn lực lượng Thanh Thành kiếm phái để tranh đoạt hoàng vị, mà Thanh Thành kiếm phái cũng muốn mượn lực lượng triều đình để đăng cơ vị trí đứng đầu ngũ kiếm phái.

Có thể nói thân phận của song phương là bình đẳng, thậm chí Cơ Ngôn Thành còn chiếm cứ quyền chủ động chèn ép Thanh Thành kiếm phái một đầu.

Cứ như vậy Thanh Thành kiếm phái không làm tổn hại đến lợi ích của Đại Chu, Cơ Ngôn Thành cũng có thể mượn lực lượng của Thanh Thành kiếm phái để dùng. Cho nên tuy rằng Cơ Huyền Viễn và các tộc nhân hoàng tộc Cơ Hoàng và những công hầu Đại Chu kia đều biết. Thế nhưng bọn hắn lại không có đi quản.

Mà giống trước mắt, những hoàng tử đứng ra mời Cơ Hạo Điển thoái vị này, bọn hắn đã triệt để biến thành khôi lỗi của những thế lực võ lâm này, thậm chí còn đứng ở trong Thịnh kinh thành đi ép phụ hoàng của mình thoái vị. Rốt cuộc bọn hắn muốn làm gì? Đây là đang phản bội Đại Chu ư!

Tô Tín có thể cam đoan, về sau những hoàng tử này tuyệt đối sẽ chết rất thê thảm, cho dù có các thế lực võ lâm lớn bảo hộ thì nhất định bọn hắn cũng sẽ chết.

Quả nhiên, trên mặt Cơ Huyền Viễn hiện lên vẻ giận dữ, hắn trực tiếp đứng lên, dùng thanh âm lạnh lùng nói:

- Tiêu Vô Thắng, hôm nay nếu như các ngươi rút đi thì ta còn có thể coi như tất cả chưa từng xảy ra, nếu không, một khi Đại Chu trả thù không phải là chuyện mà các ngươi có thể thừa nhận được.

Sau khi Cơ Huyền Viễn nói xong lời nói này, đám người thiết chiến và quân đội của Lâm Tông Việt không khỏi cau mày nhẹ.

Bọn hắn không phải là Hoàng tộc họ Cơ.

Cho nên ngay từ đầu đối với một chút chuyện này của Cơ Hạo Điển thực ra cũng có chút không đồng ý.

Cơ Hạo Điển muốn trường sinh, nhưng một mình ngươi muốn trường sinh lại trả một cái giá lớn là toàn bộ Đại Chu rơi vào trong hỗn loạn.

Trước mắt, loại tình huống này coi như Cơ Hạo Điển vẫn còn thông minh, trực tiếp tập trung người của các thế lực lớn tiến

vào trong Thịnh kinh thành.

Nếu như Cơ Hạo Điển không có làm như vậy, sợ rằng những thế lực võ lâm này sẽ trực tiếp điều khiển những hoàng tử tạo phản, tạo thành Đại Chu bốn mươi chín đạo cát cứ, đến lúc đó ngươi bảo những người còn lại của Đại Chu phải làm sao bây giờ?

Nói đạo lý, tạo phản cũng không phải là những thế lực võ lâm kia, mà là đông đảo hoàng tử của Đại Chu các ngươi a. Đó là người một nhà, đến lúc đó ngươi có thể phái ra tổng bộ đầu Lục Phiến Môn và hành quân Đại tổng quản xuất thủ hay không?

Chỉ sợ đến cuối cùng toàn bộ Đại Chu cũng sẽ rơi vào bên trong phân liệt và chiến loạn, đây là chuyện mà tất cả người của Đại Chu cũng không tình nguyện nhìn thấy.

Chính vì vậy, kỳ thật những thế lực này trong Đại Chu cũng có chút xoắn xuýt, rốt cuộc có nên cường ngạnh hay không, rốt cuộc có nên đi trợ giúp Cơ Hạo Điển hoàn thành đại kế trường sinh của hắn hay không.

Chỉ là bởi vì có uy vọng trước kia của Cơ Hạo Điển cho nên trong khoảng thời gian này bọn hắn cũng đang phối hợp với Cơ Hạo Điển.

Trước mắt, Cơ Huyền Viễn nói như vậy rõ ràng là muốn cường ngạnh với những tông môn võ lâm này, hắn có hỏi qua ý kiến của chúng ta hay chưa?

Tô Tín lạnh lùng tất cả mọi người nhìn đây, Đại Chu không phải là của một người Cơ Hạo Điển, mà Đại Chu là của tất cả mọi người Đại Chu. Nếu như hắn khư khư cố chấp thì mình chỉ có thể để cho người phía dưới lục đục nội bộ một chút.

Chỉ là, trước mắt Cơ Hạo Điển đã dám tập trung những người của các thế lực võ lâm ở đây vào một chỗ, đương nhiên cũng không sợ bọn họ duy trì đám hoàng tử phản loạn kia. Mà là chuẩn bị cùng giải quyết một lần, đồng thời cũng là vì ép buộc những người khác trong Đại Chu động thủ.

Nếu triều đình Đại Chu là của tất cả mọi người Đại Chu, như vậy tự nhiên bọn hắn cũng sẽ vì mặt mũi và lợi ích của triều

đình mà tử chiến.

Hôm nay mặc kệ bọn hắn có phải thực sự muốn Cơ Hạo Điển có thể trường sinh hay không thì đây cũng chỉ là chuyện của riêng Đại Chu bọn hắn. Một đống người ngoài như các ngươi nhúng tay vào, muốn làm cho Nhân Hoàng Đại Chu thoái vị, chuyện này đã là chuyện không thể nào được.

Huyền Minh niệm phật một tiếng rồi nói:

- Cơ thí chủ, lời chúng ta cũng đã nói đến nước này, cho nên cũng không cần tiếp tục che dấu. Mời bệ hạ đưa ra một quyết định đi, rốt cuộc là hoàng vị nặng hay là trường sinh quan trọng hơn?

Hà Vô Sơn cũng nói:

- Thiên hạ này không có chuyện nào hoàn mỹ không tỳ vết, cá và tay gấu cũng giống vậy, không thể đều chiếm được. Bệ hạ muốn hoàn toàn chiếm hai loại, chuyện này cũng không tốt.

Trên mặt Cơ Huyền Viễn hiện ra một tia lạnh lùng, nói:

- Các ngươi đã muốn chiến vậy thì chiến a! Ngày xưa Đại Chu ta quét ngang thiên hạ, lúc đó các ngươi không dám đứng ra, hiện tại các ngươi nhảy ra thì cũng giống như vậy mà thôi, các ngươi sẽ không thắng được!

Vẻ mặt đám người Huyền Minh không có một chút biến hóa nào, quả thực lúc trước Đại Chu hủy diệt Đại Tấn bọn họ không có đứng ra. Thế nhưng cũng là bởi vì có đứng ra thì cũng không quan trọng.

Hoàng triều thay đổi, loại chuyện này rất là bình thường, Đại Chu cũng thông qua thủ đoạn bình thường để thượng vị trở thành một trong các hoàng triều.

Mặc dù thủ đoạn của Đại Chu tàn nhẫn một chút, thế nhưng cũng nằm trong giới hạn chịu đựng của đông đảo tông môn võ lâm, chỉ cần Đại Chu không có động vào ích lợi của bọn hắn thì tại sao bọn hắn lại phải đứng ra đối đầu với Đại Chu cơ chứ? Bọn hắn cũng không phải là đám điên như Bạch Liên giáo kia.

Chỉ là, khi trước bọn hắn không có đứng ra thì cũng không đại biểu cho thực lực của bọn hắn không bằng Đại Chu. Quả thực nhất thế hoàng triều rất cường đại, thế nhưng cũng không lớn đến mức giống như nhất thế hoàng triều nắm trong tay Nhân Hoàng thượng cổ, uy áp được toàn bộ võ lâm.

Mà lúc này, ngay khi Cơ Huyền Viễn vừa mới dứt lời thì đã có một đạo kiếm ý kinh thiên ngút trời, kiếm ảnh to lớn mạnh mẽ chém tới phía dưới, uy thế vô lượng, tịch diệt một phương thế giới!

Sắc mặt mọi người ở đây đại biến, Chân Vũ pháp tướng, đây là tồn tại Chân Vũ cảnh đang xuất thủ!

Mặc dù mọi người đã đoán được sẽ có tồn tại Chân Vũ cảnh đang xuất thủ, chỉ là giữa Đại Chu và nhiều thế lực võ lâm như vậy cũng không có khả năng vạch mặt, cho nên so với Độc Cô thị đang chuẩn bị xem náo nhiệt thì bọn hắn vẫn suy đoán, có lẽ là Đại Chu hoặc là những thế lực võ lâm này sẽ lui lại một bước, chuyện này có khả năng rất lớn.

Bằng không lực phá hoại của cường giả Chân Vũ cảnh quá mức kinh người, nếu như song phương thật sự vạch mặt, một khi không cẩn thận cũng sẽ tạo thành một trường hạo kiếp cho toàn bộ giang hồ.

Nhưng đáng tiếc, bọn hắn vẫn đánh giá thấp sự chấp nhất đối với trường sinh của Cơ Hạo Điển cũng đánh giá thấp sự cường ngạnh của các thế lực lớn trong giang hồ. Như vậy, cho nên chuyện, cường giả Chân Vũ cảnh xuất thủ đã biến thành tình huống tất nhiên.

Lúc này phía trên kiếm ảnh kia có một người lăng không rơi xuống, đó là một lão giả khí thế bất phàm. Sau lưng đeo một thanh kiếm được bao bố bao phủ, mặc dù kiếm của hắn không có ra khỏi vỏ, thế nhưng Chân Vũ pháp tướng đã ngưng tụ thành kiếm ảnh to lớn rơi xuống, uy thế hết sức kinh người.

- “Tuyệt Thiên Kiếm Tôn” Ứng Thiên Qua!

Mọi người ở đây cơ hồ trong nháy mắt đã nhận ra người trước mắt này.

Lão tổ của Danh Kiếm Sơn Trang, “Tuyệt Thiên Kiếm Tôn” Ứng Thiên Qua vang danh thiên hạ ngày xưa, là tồn tại nổi danh trong Thiên Bảng.

Vị lão tổ Danh Kiếm Sơn Trang này đã hơn trăm năm rồi chưa xuất hiện trên giang hồ, bây giờ lại là bởi vì chuyện này mà tái xuất giang hồ, có thể nghĩ được thái độ của Danh Kiếm Sơn Trang đối với việc này.

Chỉ là, lúc này chỉ nghe từ trong cung truyền đến một tiếng hừ lạnh, một đạo thân ảnh xuất hiện ở giữa không trung, đánh ra một quyền, ngôi sao vỡ vụn! Kiếm ảnh kia cũng theo đó bị đánh nát, uy của một quyền này giống như họa trời, rất là kinh khủng.

Người xuất thủ này chính là đệ nhất cao thủ Cung Phụng Đường của hoàng thất Đại Chu, “Đấu Nguyên Thiên tôn” Triệu Vũ Niên!

Nhìn thấy người tới, Ứng Thiên Qua rút trường kiếm sau lưng ra, trong nháy mắt đã có hàn mang lập loè, kiếm khí rét lạnh.

Triệu Vũ Niên, tốt xấu gì ngươi cũng xuất thân từ Hoàng tộc Đại Tấn, chuyện lúc trước cũng chỉ là do một mình hôn quân của Đại Tấn gây nên, kết quả ngươi lại tới Đại Chu tìm nơi nương tựa, tự tay hủy đi Đại Tấn đã bồi dưỡng ngươi thành tài. Ngươi cảm thấy mình có xứng với liệt tổ liệt tông hay không?

Ứng Thiên Qua thản nhiên nói.

Thanh âm lạnh lùng của Triệu Vũ Niên vang lên, nói:

- Ta còn tưởng lão bất tử ngươi đã sắp chết rồi, không nghĩ tới ngươi lại còn có sức lực xen vào chuyện bao đồng ở chỗ này a! Chuyện của ta không cần đến phiên ngươi bình luận. Hiện tại ta là thủ tịch cung phụng của triều đình Đại Chu, ngươi ra tay với Đại Chu thì chính là đang đánh vào mặt mũi của Triệu Vũ Niên ta! Ứng Thiên Qua, lui ra đi, ngươi đã già rồi. Bây giờ không phải là thời đại của ngươi. Trước khi ngươi chết, có lẽ trong Danh Kiếm Sơn Trang sẽ có người có thể đột phá đến Chân Vũ cảnh thì còn dễ nói. Nếu như không có, vị trí đứng đầu ngũ đại kiếm phái của Danh Kiếm Sơn Trang các ngươi

cũng sẽ bị buộc nhường lại a. Danh Kiếm Sơn Trang các ngươi thân mình còn có một đống lớn chuyện, hiện tại còn tới quản chuyện của Đại Chu ta, ngươi rất có thời gian hay sao?

Ứng Thiên Qua lắc lắc đầu nói:

- Lúc đầu ta cũng không muốn ra tay, nhưng Cơ Hạo Điển làm cái gì thì hắn tự mình biết. Cho nên chuyện này Danh Kiếm Sơn Trang ta nhất định phải quản.

Triệu Vũ Niên điên cuồng cười một tiếng:

- Đã như vậy thì đánh đi, ngày xưa khi đánh Đại Tấn ta còn chưa có lĩnh giáo qua Tuyệt Thiên Thất Kiếm ngươi. Hiện tại ta cũng rất muốn nhìn xem, Tuyệt Thiên Thất Kiếm như ngươi có thể tuyệt được thiên địa, có thể tuyệt được Triệu Vũ Niên ta hay không?

Hai tên cường giả Chân Vũ cảnh giao thủ ở giữa không trung, trong nháy mắt đã bạo phát ra uy thế có thể gọi là kinh người.

Cũng may mà tồn tại Chân Vũ cảnh đã đạt đến cảnh giới có thể tùy ý lăng không. Nếu không dùng uy thế lúc giao thủ của hai người, chỉ sợ ngay cả toàn bộ hoàng thành cũng sẽ bị bọn hắn đập nát, xem như có trận pháp thì cũng vô dụng. Tối thiểu những trận pháp trong Đại Chu này không ngăn được công kích của cường giả Chân Vũ cảnh.

Tô Tín ở phía dưới ngửa đầu nhìn lên, hai mắt không nháy lấy một cái, nhìn tình cảnh hai người giao thủ.

Đối với Tô Tín, việc quan sát cường giả Chân Vũ cảnh giao thủ có chỗ tốt vô cùng lớn với bản thân hắn. Đặc biệt là võ đạo của hai người kia còn có lấy chỗ tương đồng với hắn.

Ứng Thiên Qua thì không cần phải nói nhiều, làm tồn tại Chân Vũ cảnh, hắn tuyệt đối là một trong mấy người tu kiếm đạo mạnh nhất trong giang hồ. Thứ Tô Tín dùng cũng là kiếm, trong võ đạo hắn chủ tu cũng có kiếm đạo tồn tại, cho nên trên người Ứng Thiên Qua này hắn có thể thu hoạch được rất nhiều thứ.

Mà trước mắt Tô Tín cũng chủ tu cận thân sát phạt đấu chiến chi đạo, thân thể mạnh mẽ tu vi tăng thêm lật trời ba mươi sáu

đường kỳ cũng có chỗ tương thông với võ đạo của Triệu Vũ Niên. Cho nên khi quan sát hai người này giao thủ, tương đương với việc Tô Tín thu được một lần dạy học miễn phí.

Chương 1334 - Cường giả tụ tập

Hai tên cường giả Chân Vũ cảnh đại chiến khiến cho mọi người ở đây không kịp nhìn. Thế nhưng lúc này một cỗ khí tức rộng rãi hạo nhiên ầm ầm giáng xuống, long khiếu cửu thiên, trực tiếp bao trùm trọn hoàng thành.

Một tên võ giả trung niên thân mặc hoa phục màu vàng đạp không mà đến, khí thế vô song.

Là lão tổ Tiêu gia Tiêu Thiên Ngạo!

Tên võ giả trung niên này cũng bị người ta nhận ra trong nháy mắt, chính là vị lão tổ Chân Vũ cảnh kia của Tiêu gia.

Vị lão tổ này ngày xưa khi Đại Tấn còn đã từng âm thầm làm qua không ít động tác nhỏ, muốn tranh phong cùng triều đình Đại Tấn, chỉ là tất cả đều thất bại.

Ngày xưa, vào những năm cuối thiên hạ Đại Tấn đại loạn thì Tiêu Thiên Ngạo cũng đã từng xuất hiện. Thế nhưng về sau đợi đến khi Đại Chu triệt bình định thiên hạ thì vị lão tổ Tiêu gia này cũng ẩn tu theo, vài chục năm nay không rời khỏi Tiêu gia nửa bước.

Tiêu Thiên Ngạo, đã nhiều năm như vậy rồi mà Tiêu gia các ngươi còn không từ bỏ suy nghĩ không thiết thực lúc trước hay sao?

Một thanh âm lạnh lùng truyền đến, trong hoàng cung có hai đạo thân ảnh đi ra, một là một người mặc mãng bào, khí thế vô cùng rộng rãi.

Một người khác thì là thân mặc một chiến giáp màu đỏ như là lửa, trong tay cầm một thanh Xích Viêm bàn long thương. Trên thân thương có tiếng long ngâm gào thét, linh động vô cùng, rõ ràng là một thanh thần binh!

Đám người Độc Cô thị, Phạm Dương Lô thị không có ý định cùng với những thế lực không muốn động thủ với Đại Chu đều

xoa mồ hôi lạnh trên trán, bọn hắn đã biết sẽ là như thế rồi.

Nội tình của Đại Chu là không có thâm hậu như Đại Tấn, thế nhưng ngày xưa Đại Chu có thể hủy diệt Đại Tấn thì chuyện này cũng đã đủ để chứng minh ở trên phương diện thực lực Đại Chu không thể yếu hơn so với Đại Tấn.

Hai tên cường giả Chân Vũ cảnh này Tô Tín cũng không nhận ra, hắn đi đến bên người Thiết Chiến rồi truyền âm nói:

- Thiết đại nhân, hai vị này chính là cường giả Chân Vũ cảnh của Hoàng tộc Cơ gia và quân đội hay sao?

Thiết Chiến gật đầu, truyền âm nói:

- Người mặc áo mãng bào kia là Kháo Sơn Vương Cơ Vũ Lăng, ngày xưa là đệ nhất cao thủ Đại Chu, trong lúc chinh chiến Đại Tấn đã tấn thăng lên Chân Vũ. Chỉ là khi đó thực lực Đại Chu cũng đã có thể nghiền ép Đại Tấn, cho nên hắn trực tiếp bắt đầu ẩn tu, cũng không tiếp tục ra mặt trợ giúp Đại Chu chinh chiến. Mà người mặc chiến giáp kia chính là đệ nhất cường giả trong quân đội. Hẳn ngươi cũng đã nghe nói qua mới đúng, cường giả Thiên Bảng, U Vân kỵ đô thống Tây Lương đạo "Thiên La chiến tướng" Tiết Chấn Nhạc ngày xưa. Chỉ là bây giờ hắn lại là đại tướng quân của Đại Chu Thần Vũ, thanh Xích Viêm bàn long thương trong tay hắn chính là trấn quốc chí bảo của Đại Tấn ngày xưa. Cũng là di hắn tự tay đánh chết một vị cường giả Chân Vũ cảnh của Hoàng tộc Đại Tấn, sau đó đoạt tới.

Nghe thấy cái tên Tiết Chấn Nhạc này, lúc này Tô Tín mới nghĩ ra được vị này là ai.

Vị trí U Vân kỵ đô thống này không phải là Đại Chu phong, mà là Đại Tấn phong ngày xưa.

Chỉ là Tiết Chấn Nhạc cũng không phải là người của Đại Tấn, mà là Đại Tấn vì trấn an thực lực của cường đại Tiết Chấn Nhạc cho nên mới cố ý mang mảnh đất xa xôi sát Lương Châu đạo như Tây Lương đạo phong cho Tiết Chấn Nhạc. Đồng thời còn trao tất cả quyền lực cho cấp dưới, để cho Tiết Chấn Nhạc làm một thổ hoàng đế ở Tây Lương đạo.

Chỉ là cũng không biết hắn và hoàng thất Đại Tấn có ân oán gì, dù sao dù cho trên danh nghĩa hắn chính là thần tử của Đại Tấn. Thế nhưng hắn vẫn dẫn theo U Vân dưới thân hắn xảy ra không ít ma sát với Đại Tấn.

Về phần về sau Tiết Chấn Nhạc gia nhập Đại Chu trở thành Thần Vũ đại tướng quân mạnh nhất trong quân đội, trên Thiên bảng cũng không có viết. Thậm chí ngay cả người trong giang hồ cũng có rất ít người biết được, cũng không biết rốt cuộc là vì sao.

Thiết Chiến thấp giọng truyền âm nói:

- Lâm Tông Việt được coi là đệ nhị thương pháp trong thiên hạ, về phần đệ nhất thiên hạ thương pháp nha, chính là vị "Thiên La chiến tướng" Tiết Chấn Nhạc này. Ngày xưa khi Đại Chu ta chinh chiến thiên hạ, kỳ thật người lập công lớn nhất chính là người này. Tiết Chấn Nhạc cũng không phụ thanh danh chiến tướng của hắn, quân đội Đại Chu ta dưới sự suất lĩnh của hắn không gì không phá, đám người Đại Tấn kia không có ai đỡ nổi một đòn. Chỉ là về sau Đại Tấn bị đánh cho tan rã, sau đó hắn đã không còn lãnh binh nữa, cho nên sau này tất cả mọi người đều cho rằng công lao của Lâm Tông Việt lớn nhất, nhưng kỳ thật ban đầu vì người đặt căn cơ vững chắc cho quân đội Đại Chu ta là hắn.

Tô Tín hiểu rõ, khẽ gật đầu, át chủ bài của Đại Chu không sai biệt lắm đã mở ra, thủ đoạn của Cơ Hạo Điển ngày xưa cũng cay độc vô cùng, những cường giả có mâu thuẫn với Đại Tấn cơ hồ đều bị hắn thu nạp vào làm thủ hạ.

Mà lúc này vị Kháo Sơn Vương Cơ Vũ Lăng của Đại Chu, quanh thân có Cửu Long quay quanh kia đã trực tiếp đánh ra một quyền hướng về phía Tiêu Thiên Ngạo.

Có thể nói Cơ Vũ Lăng và Tiêu Thiên Ngạo là lão oan gia, hai người bọn họ ở trong thời kỳ cuối của Đại Tấn cũng đã động thủ không ít.

Tiêu gia thân là Hoàng tộc ngày xưa, kỳ thật vẫn luôn không có buông tha dã tâm đăng đỉnh thiên hạ. Chỉ là rất đáng tiếc, loại chuyện này không phải chỉ có dã tâm là được, kỳ thật khí

vận cũng chiếm một bộ phận rất lớn. Thế nhưng có vẻ như khí vận này cho tới bây giờ cũng không có ý định đứng ở bên Tiêu gia.

Mấy ngàn năm Trung Nguyên trải qua mấy lần đại loạn, mỗi lần Tiêu gia đều xuất thủ muốn đăng đỉnh, thế nhưng mỗi lần đều thất bại mà về.

Những năm cuối Đại Tấn, lần kia là lần Tiêu gia chuẩn bị sung túc nhất, thực lực cũng coi như là thời điểm cường đại nhất. Thế nhưng cuối cùng vẫn thất bại như cũ.

Cho nên chỉ có thể nói Tiêu gia này không có số mệnh quân lâm thiên hạ. Một tiểu quốc Nam Man như Đại Chu cuối cùng cũng có thể quật khởi, thế nhưng Tiêu gia bọn hắn chuẩn bị nhiều năm như vậy lại chưa từng thành công qua một lần.

Tiêu Thiên Ngạo và Cơ Vũ Lăng đã bắt đầu giao thủ, Tiết Chấn Nhạc cũng là cầm thương quát lên:

- Còn có ai nữa? Đừng trốn tránh, thống khoái đi ra đánh một trận đi.

Tiết Chấn Nhạc vừa mới dứt lời thì một trận thanh âm huyền ảo đã vang vọng lên bên tai của mọi người.

Thanh âm mờ ảo vừa dứt, một lão đạo sĩ thân mặc đạo bào màu trắng lão bước từ mây mà đến, tay phải cầm kiếm, tay trái thì cầm một cái phất trần màu thuần trắng.

Quanh người hắn được một cỗ đạo uẩn huyền ảo bao phủ, đạp không mà đi, giống như là tiên nhân.

- “Thuần Dương đạo tôn” Lý Bá Dương!

Tất cả mọi người ở đây đều hít vào một ngụm khí lạnh, không nghĩ tới chuyện lần này lại gây náo loạn lớn tới như vậy. Thậm chí ngay cả chưởng giáo Tạo Hóa Đạo Môn, “Thuần Dương đạo tôn” Lý Bá Dương cũng bị chọc cho phải đi ra.

Thiên Bảng không có bài danh, thế nhưng tồn tại Chân Vũ cảnh trong thiên hạ cũng chỉ có mấy chục người như vậy. Không có khả năng sức chiến đấu của những người này đều giống nhau như đúc, dù thế nào cũng phải có phân chia cao thấp.

Mà "Thuần Dương đạo tôn" Lý Bá Dương này chính là người được đám người trên giang hồ công nhận là cường giả đệ nhất thiên hạ!

Đệ nhất thiên hạ, từ xưa đến nay ai có thể gánh được cái danh xưng này cơ chứ? Nhưng Lý Bá Dương có thể.

Ngươi có thể nói Lý Bá Dương không phải đệ nhất thiên hạ, thế nhưng ngươi tuyệt đối không tìm ra được người thứ hai để ngồi lên vị trí đệ nhất thiên hạ này.

Lấy sức một mình dẫn đầu Tạo Hóa Đạo Môn quật khởi, lại một mình lẻ loi ở trên Thiếu Thất Sơn luận đạo cùng phương trượng Thiếu Lâm tự. Kết quả dẫn đến ba ngày sau đối phương đã trực tiếp trọng thương mà viên tịch.

Từ đó về sau, Lý Bá Dương chưa từng thua trận, cho dù hắn không đi ra giang hồ, thế nhưng Tạo Hóa Đạo Môn lại uy áp thiên hạ. Mặc dù không có người nào thừa nhận, thế nhưng trên thực tế Tạo Hóa Đạo Môn đích thực có tư cách để trở thành võ lâm chí tôn.

Trong mắt Tiết Chấn Nhạc mang theo vẻ ngưng trọng, hắn chưa từng giao thủ qua với Lý Bá Dương, thậm chí đây còn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Lý Bá Dương.

Mặc dù cùng là Chân Vũ cảnh, thế nhưng thọ nguyên của Chân Vũ cảnh thực sự quá dài, có một chút tồn tại Chân Vũ cảnh chênh lệch không chỉ có một đời, mà là vô số đời.

Tiết Chấn Nhạc là tồn tại như thế, so sánh với Lý Bá Dương thì hắn chỉ là tiểu bối mà thôi.

Có thể địch nổi Lý Bá Dương hay không, điểm ấy Tiết Chấn Nhạc không có lòng tin. Chỉ là hôm nay không phải hắn đại biểu cho một mình Đại Chu, mà còn có chính hắn.

Cho dù đối mặt với người được công nhận là đệ nhất thiên hạ như Lý Bá Dương, thế nhưng Tiết Chấn Nhạc cũng không có lui lại.

Xích Viêm bàn long thương trong tay hắn có tiếng long ngâm gào thét, tay đâm ra một thương về phía Lý Bá Dương, tiếng long ngâm vang vọng đất trời!

Một thương này nối liền trời đất, hư không chung quanh không ngừng vỡ vụn, lực lượng một thương này đã đạt đến cực hạn. Bất kỳ tồn tại gì khác, cho dù là thần cũng phải vỡ vụn ở trên một thương này!

Nhưng ở phía đối diện, Lý Bá Dương đối mặt với một thương này lại chỉ nhẹ nhàng vươn phất trần trong tay hắn ra, đột nhiên phẩy về phía trước một cái.

Một cỗ lực lượng huyền ảo lập tức hiển hiện, hư không bị một thương kia làm cho vỡ vụn lập tức được tu bổ. Lực lượng quanh thân Tiết Chấn Nhạc đều đang run rẩy. Dưới phất trần nhìn như nhẹ nhàng lại giống như có lực lượng nặng ngàn vạn cân. Dưới cái phất này, thân thể Tiết Chấn Nhạc nặng nề rơi xuống phía dưới, phá nát mặt đất, trực tiếp tạo ra một cái hố cực lớn.

Mọi người ở đây lập tức lặng ngắt như tờ, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

Bọn hắn nhìn thấy cái gì chứ? Chân Vũ cảnh "Thiên La chiến tướng" Tiết Chấn Nhạc, cầm trong tay thần binh Xích Viêm bàn long thương danh chấn giang hồ. Kết quả lại bị một cái phất trần của Lý Bá Dương tát bay, cảnh tượng đơn giản như thế này khiến cho bọn hắn không dám tin.

Bên trong hố to, Tiết Chấn Nhạc từ trong đó leo ra, bản thân hắn cũng không có bị thương tích gì quá nặng.

Trong võ đạo mà hắn tu luyện cũng có dấu vết công pháp luyện thể, cho nên lực phòng ngự của bản thân cũng cường hãn kinh người, không dễ dàng bị thụ thương như vậy.

Thế nhưng, lúc này Tiết Chấn Nhạc nhìn Lý Bá Dương lại bỗng nhiên lớn tiếng nói:

- Ngưng pháp tướng, đạp thần kiều, quả nhiên ngươi đã đạt đến loại cảnh giới đó. Quả nhiên con đường phía trước có tồn tại!

Lý Bá Dương nhìn Tiết Chấn Nhạc, lạnh nhạt mở miệng nói:

- Con đường phía trước vẫn luôn có, chỉ là ngươi không có đi qua mà thôi. Tránh ra đi, chờ chuyện này hoàn tất, ngươi có

thể tới Tạo Hóa Đạo Môn của ta luận đạo.

Lời nói này của Lý Bá Dương có chút không rõ ràng, thế nhưng Tô Tín và một chút người có thực lực khá mạnh ở đây lại nghe rõ lời này là có ý gì.

Tiết Chấn Nhạc xuất thân từ tán tu, mặc dù hắn đã là tồn tại Chân Vũ cảnh. Thế nhưng có phải phía trên Chân Vũ cảnh có cấp bậc cao hơn hay không ai cũng không biết. Trong truyền thừa của Tiết Chấn Nhạc cũng không có đồ vật về phương diện này. Thậm chí ngay cả Đại Chu cũng không có, dù sao nội tình của Đại Chu cũng không sâu.

Nhưng nhìn bộ dáng của Lý Bá Dương hiện tại, hắn đã đạt đến cảnh giới kia, cho nên Tiết Chấn Nhạc đánh không lại hắn, thậm chí là còn bị hắn nghiền ép tại chỗ.

Mà quan trọng nhất chính là Lý Bá Dương lại mời Tiết Chấn Nhạc tới Tạo Hóa Đạo Môn luận đạo. Bọn hắn luận cái gì? Hiển nhiên sẽ là nói cảnh giới phía trên Chân Vũ cảnh sẽ là như thế nào.

Đối với những cường giả Chân Vũ cảnh này, đồ vật bình thường đã không có cái gì có thể đánh động được bọn họ, chỉ có cơ hội làm cho bản thân mình càng tiến thêm một bước mới có thể khiến cho bọn hắn động tâm.

Chính vì vậy, đám người Cơ Huyền Viễn đều dùng ánh mắt lo lắng nhìn qua Tiết Chấn Nhạc, không biết hắn sẽ lựa chọn như thế nào.

Mặc dù bây giờ Tiết Chấn Nhạc chính là Thần Vũ đại tướng quân của Đại Chu. Thế nhưng thứ làm cho Đại Chu có thể liên quan với hắn cũng chỉ có lợi ích mà thôi.

Hắn vốn chính là Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh, là cường giả đứng ở trên đỉnh cao giang hồ. Ngươi trông cậy vào việc hắn trung tâm với Cơ Hạo Điển sao? Đừng nói giỡn.

Cho nên Cơ Huyền Viễn và các võ giả của Đại Chu cũng không biết Tiết Chấn Nhạc có thể lâm trận phản bội hay không.

Chương 1335 - Át chủ bài của đại chu

Đối mặt với điều kiện của Lý Bá Dương, mọi người ở đây đều đặt mình ở lập trường của Tiết Chấn Nhạc để suy nghĩ, bọn hắn đều không nhịn được đồng ý với chuyện này.

Nhưng Tiết Chấn Nhạc nhìn Lý Bá Dương rồi lại lắc đầu nói:

- Một bước kia ta cũng rất muốn bước ra, thế nhưng lại không phải thông qua việc được người ta bố thí mà bước ra được.

Huống hồ ta là Thần Vũ đại tướng quân của Đại Chu, ngươi cho rằng Cơ Hạo Điển làm không đúng, không xứng làm Hoàng Đế Đại Chu. Những chuyện này đều có thể đúng, thế nhưng ngươi lại không tư cách nhúng tay vào. Chuyện của Đại Chu còn chưa tới phiên người ngoài nhúng tay!

Cơ Hạo Điển không có nghĩa là Đại Chu, các ngươi tới cửa bức bách Cơ Hạo Điển thoái vị, đó chính là đang đánh vào mặt của Đại Chu ta, cũng là đang đánh vào mặt của Tiết Chấn Nhạc a.

Quan hệ dùng lợi ích liên hợp lại với nhau mãi mãi có thể làm chỗ dựa, đối với Tiết Chấn Nhạc hiện tại, Đại Chu không phải là Đại Chu của Cơ Hạo Điển mà cũng là Đại Chu của hắn.

Nếu như Cơ Hạo Điển làm chuyện giống như hôn quân Đại Tấn ngày xưa thì tự nhiên bọn hắn sẽ ra mặt ngăn cản, nhưng lại không phải bị những người như các ngươi cưỡng bức thoái vị.

Kỳ thật những người trong võ lâm này cũng có chút quá cường ngạnh, nếu như không phải bọn hắn lựa chọn trực tiếp đánh tới cửa mà là âm thầm đi tiếp xúc với các cường giả như Tiết Chấn Nhạc và Cung Phụng Đường của Hoàng gia thì có lẽ mọi chuyện còn có cơ hội chuyển mình.

Mà giống như bọn hắn hiện tại trực tiếp vạch mặt, rõ ràng là đang đánh vào mặt mũi của Đại Chu, như vậy chỉ cần đám người Tiết Chấn Nhạc còn muốn tồn tại Đại Chu thì tuyệt đối bọn hắn sẽ không lùi bước.

Lý Bá Dương thở dài một hơi rồi nói:

- Lần này ta đến đây không phải là bởi vì Cơ Hạo Điển vĩnh sinh sẽ uy hiếp tới Tạo Hóa Đạo Môn, mà là sự vĩnh sinh của

hắn sẽ tạo thành rung chuyển đối với giang hồ. Loại tồn tại vĩnh sinh này căn bản chính là điểm mà thiên địa không cho phép. Sinh tử luân hồi, đây là tạo hóa, nếu không có chết đi thì sao có cái mới sinh ra cơ chứ?

Hiện tại Cơ Hạo Điển chỉ chuẩn bị vĩnh sinh cũng đã tạo thành động tĩnh lớn như vậy, nếu như chờ đến lúc hắn thực sự trường sinh, như vậy không biết trên giang hồ sẽ lại biến thành bộ dáng nào?

Thế gian này thứ đáng sợ nhất không phải là võ công, mà là lòng người.

Tạo Hóa Đạo Môn ta không muốn xen vào chuyện bao đồng, thế nhưng cũng không muốn nhìn thấy sinh linh đồ thán. Võ lâm Trung Nguyên mới ổn định được hơn hai mươi năm, nếu như lại lần nữa rơi vào bên trong chiến loạn thì người phải nhận tổn thất cũng chỉ có thể là người trong trung nguyên chúng ta mà thôi.

Tiết Chấn Nhạc nhấc Xích Viêm bàn long thương trong tay lên rồi nói:

- Chuyện đạo lý ta không hiểu, ta chỉ biết tới quyền và thương trong tay ta mà thôi!

Thanh âm vừa dứt, Xích Viêm bàn long thương trong tay Tiết Chấn Nhạc vang lên tiếng long ngâm giận dữ, hỏa long gào thét thiên địa, cương phong tán loạn giữa không trung, thế nhưng tất cả đều bị một thương kinh diễm của hắn xé rách!

Lý Bá Dương khẽ thở dài một hơi, quanh người hắn tràn ngập đạo uẩn.

Kiếm trong tay hắn điểm ra, đạo uẩn vô hình diễn hóa ra Thanh Liên vô lượng, tạo hóa chi lực bộc phát ra. Một thương của Tiết Chấn Nhạc cũng theo đó vỡ vụn, thậm chí hắn còn cảm giác được quanh thân mình đều bị cỗ lực lượng kia bao phủ. Sinh tử diễn hóa, có thể tới chết mà sinh, đương nhiên cũng có thể sinh phân cực chết!

Lực lượng âm dương không ngừng nắm kéo, Xích Viêm bàn long thương trong tay Tiết Chấn Nhạc vẩy một cái, hỏa long diệu thế, sau lưng của hắn có một hư ảnh chiến thần trong tay

cầm trường thương hiển hiện, đây là Chân Vũ pháp tướng của hắn.

Một khi cường giả Chân Vũ cảnh dùng Chân Vũ pháp tướng, chuyện này cũng đồng nghĩa với việc bọn hắn đã thực sự vận dụng toàn lực.

Một thương đâm ra này, hư không băng diệt, ngay cả thời gian cũng giống như ngưng trệ ở trong giữa không trung. Theo một cỗ chấn động cực lớn truyền đến, tạo hóa Thanh Liên kia ầm ầm vỡ vụn!

Vẻ mặt của Lý Bá Dương không thay đổi, trường kiếm trong tay của hắn cũng được rút ra khỏi vỏ, kim mang lập loè. Phong mang bên trên trường kiếm kia không ngờ lại giống như một dòng nước thanh tịnh trong suốt, hàn ý bức người.

Đây là thần binh truyền thừa của Tạo Hóa Đạo Môn, Vô Lượng Thu Thủy Kiếm.

Trước đó Lý Bá Dương không vận dụng thần binh thì Tiết Chấn Nhạc cũng đã không phải là đối thủ của hắn. Hiện tại Lý Bá Dương đã xuất kiếm, Tiết Chấn Nhạc lấy cái gì để ngăn cản cơ chứ?

Kiếm ra khỏi vỏ, vô lượng đạo uẩn đánh tới, tạo hóa chi lực diễn biến ra âm dương nhị khí, diễn hóa ra Tứ Tượng Bát Quái. Toàn bộ thiên địa đều bị vô số kiếm ảnh bao vây, ở trong mỗi một đạo kiếm ảnh đều có nội uẩn làm càn khôn, tạo hóa chi lực diễn hóa đến cực hạn, quả nhiên có thể diễn hóa ra thế giới!

Tiết Chấn Nhạc nổi giận gầm lên một tiếng, trường thương trong tay quét ngang, Chân Vũ pháp tướng phía sau hắn cũng gầm thét theo. Thần âm vô tận giống như sấm sét nở rộng, chấn động đến mức làm cho thiên địa nguyên lực ở chung quanh không ngừng phát ra tiếng vang bạo liệt. Thế nhưng cũng không có chấn vỡ được kiếm ảnh của Lý Bá Dương, ngược lại còn bị hắn trực tiếp áp chế.

Thế nhưng ngay lúc này một đầu diều hâu to lớn bay lượn từ trời cao mà tới, một thân ảnh người mặc quan phục Lục Phiến Môn màu đỏ thẫm xuất hiện ở sau lưng Lý Bá Dương, sau đó

lại mang theo ưng trảo to lớn xé rách thương khung đánh về phía Lý Bá Dương!

- Vô Lượng Thiên Tôn!

Miệng Lý Bá Dương phun ra đạo uẩn, trong nháy mắt hư không đã sụp đổ, hư ảnh nhất tôn Đạo Tổ phía sau hắn hiển hiện, trong nháy mắt đã diễn hóa ra thiên địa, làm cho ưng trảo kia nhanh chóng tan ra.

- "Thần Ưng" Thiết Ngạo!

Người của các đại thế lực võ lâm nhao nhao giật mình, không ngờ tổng bộ đầu "Thần Ưng" Thiết Ngạo của Lục Phiến Môn lại đột phá đến Chân Vũ cảnh. Thực lực của Đại Chu triều đình lại tăng lên một mảng lớn!

Phải biết rằng trước khi Thiết Ngạo không có tấn thăng đến Chân Vũ cảnh cũng đã được coi là nhân vật cực kỳ khó cơi, trình độ uy hiếp của hắn không kém hơn tồn tại Chân Vũ cảnh một chút nào.

Hiện tại Thiết Ngạo đã tấn thăng đến Chân Vũ cảnh, thực lực của hắn tăng vọt, thực lực của Đại Chu và Lục Phiến Môn cũng sẽ nghênh đón một lần bạo phát.

Chỉ là Thiết Ngạo tuy mạnh, thế nhưng cũng chỉ vừa mới tấn thăng tới Chân Vũ cảnh mà thôi, cảnh giới của bản thân cũng còn không có ổn định lại. Dù cho hắn cùng với Tiết Chấn Nhạc đối chiến với Lý Bá Dương, thế nhưng đối mặt với cường giả được công nhận là đệ nhất thiên hạ thì hai người bọn hắn vẫn chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản mà thôi.

Thiết Chiến quan chiến ở phía dưới nhíu mày nói:

- Nguy rồi!

Sắc mặt Tô Tín bình tĩnh, thế nhưng hắn cũng gật đầu nói:

- Quả thực là nguy rồi.

Thiết Chiến và Tô Tín nói nguy rồi cũng không phải là chỉ Thiết Ngạo sắp thua. Mà là bên triều đình Đại Chu đã không còn có ai, mà trong những tông môn võ lâm kia vẫn còn có người chưa có xuất thủ.

Hiển nhiên người bên triều đình cũng đều ý thức được chỗ mấu chốt của vấn đề, tất cả đều đưa ánh mắt nhìn về phía Thiếu Lâm tự.

Trước mắt vị "Độ Ách La Hán" Huyền Khổ của Thiếu lâm tự kia còn không có xuất thủ, thế nhưng vào lúc này hắn còn có thể đứng im ở trong hàng ngũ Thiếu Lâm tự hay sao?

Tô Tín thấp giọng nói:

- Triều đình không có gì nắm chắc hay sao? Cường giả Chân Vũ cảnh bên Hoàng tộc Cơ gia chỉ có một người như vậy thôi sao? Chẳng lẽ Cung Phụng Đường của hoàng thất chỉ có một tên cường giả Chân Vũ cảnh như Triệu Vũ Niên thôi sao?

Thiết Chiến cười khổ lắc lắc đầu nói:

- Cung Phụng Đường của Hoàng thất từ lúc Đại Chu chinh chiến thiên hạ đã thành lập. Quả thực chỉ có một mình Triệu Vũ Niên, nhưng Cung Phụng Đường hoàng thất còn có một tồn tại Chân Vũ cảnh nữa.

Tô Tín hỏi:

- Ai?

- "Cuồng Sư" Đỗ Nguyên Thánh.

Tô Tín lập tức im lặng, vị Tam Tương võ lâm minh chủ bị Cơ Hạo Điển giết chết là tồn tại Chân Vũ cảnh, điểm ấy Tô Tín đã sớm hoài nghi rồi.

Dù sao lúc trước nếu như thực lực của Tam Tương võ lâm minh không mạnh thì căn bản cũng không có khả năng liên thủ cùng với Đại Chu, mà sẽ trực tiếp bị Đại Chu chiếm đoạt.

Mà kỳ thực Hoàng tộc Cơ gia vốn cũng có hai tồn tại Chân Vũ cảnh, chính là người mà Đại Chu dùng hết tất cả tài nguyên mới bồi dưỡng ra được.

- Như vậy một người khác thì sao?

Tô Tín mơ hồ có một loại rất dự cảm rất không tốt.

Quả nhiên, Thiết Chiến nói thẳng:

- Vị tồn tại Chân Vũ cảnh kia đã tương đối già, cho nên trong một trận chiến với Đỗ Nguyên Thánh đã bị trọng thương. Mặc dù cũng đã đánh chết Đỗ Nguyên Thánh, thế nhưng bản thân mình cũng là không có bao nhiêu thời gian, rốt cuộc cũng đã vẫn lạc.

Lúc này Tô Tín đã không biết mình nên nói cái gì cho phải.

Một trận nội đấu hủy đi hai vị tồn tại Chân Vũ cảnh, nếu như lúc trước bọn hắn không chết thì có lẽ hiện tại địa bàn của Đông Tấn đã sớm bị Đại Chu công hạ rồi.

Mà bây giờ còn có một chuyện rất khó giải quyết, Huyền Khổ bên Thiếu Lâm tự còn không có xuất thủ, như vậy bên triều đình làm sao có thể ngăn cản được chứ?

Nhưng có một số việc càng sợ thì nó lại càng tới rất nhanh.

Tiếng phật âm, tiếng phạm xướng vang vọng giữa không trung, thân thể Huyền Khổ từ giữa không trung chậm rãi đáp xuống, Phật Quang sáng chói, uy thế vô lượng.

Một tồn tại Chân Vũ cảnh khác mà những người trong Đại Chu còn chưa đối kháng được chớ đừng nói chi là phương trượng "Độ Ách La Hán" Huyền Khổ của Thiếu lâm tự.

Vị này cũng chính là tồn tại nổi danh trong Thiên Bảng, mặc dù không kinh diễm được như sư đệ Huyền Vân của hắn, phương trượng đời trước. Thế nhưng cẩn thận suy nghĩ thì cũng có thể biết được, Thiếu lâm tự có thể lực kháng Tạo Hóa Đạo Môn cũng đã chứng minh thực lực không có tiếp tục suy bại. Như vậy há có thể là thế lực đơn giản?

Nhìn Lý Bá Dương và hai tên Chân Vũ cảnh của Đại Chu chiến thành một đoàn trên không trung, Huyền Khổ không khỏi thở dài một hơi.

Mặc dù nói ra phật đạo bất lưỡng lập, thế nhưng chuyện này cũng phải nhìn xem bản thân nhìn ở góc độ nào.

Tối thiểu hiện tại cũng không phải là lúc mà Thiếu Lâm tự giải quyết ân oán cá nhân với Tạo Hóa Đạo Môn, cho nên Huyền Khổ trực tiếp đưa ánh mắt nhìn về phía đám người bên Đại Chu.

Mà lúc này hai tay của Đường Hiển nắm chặt trang giấy lúc trước Cơ Hạo Điển đưa cho hắn. Trong này không trống trơn mà có bí pháp bên trên bản ngọc thạch kia. Trong đó còn có đối sách của Cơ Hạo Điển đối với việc này.

Có thể ngăn được Huyền Quan hay không thì sẽ phải dựa vào hắn!

Khi trong lòng Đường Hiển hiện hiểu ra tất cả thì lại có một đạo Phật Quang truyền đến, chỉ là phạm vi Phật Quang lại chiếu rọi toàn bộ phạm vi kinh thành, cực kỳ hoa lệ.

Một tên Phiên Tăng Mật tông tướng mạo trang nghiêm đạp không mà đến, sau lưng của hắn có phật quang sáng lóng lánh, nửa cái cánh tay trần trụi để lộ ra ở bên ngoài, giống như là kim cương lưu ly vậy.

- Trụ trì Kim Cương tự, "Bảo Tướng Như Lai" Tác Nam Triệt!

Người này xuất hiện quả thực đã nằm ngoài dự đoán của mọi người ở đây.

Mật tông Tây Cương gia nhập triều đình, điểm ấy rất nhiều người đều biết, dù sao chuyện này cũng không phải là việc nhỏ.

Nhưng chuyện Cơ Hạo Điển lần này huyên náo quá lớn, cơ hồ có gần phân nửa thế lực võ lâm đều lòng mang bất mãn với Cơ Hạo Điển, chuẩn bị động thủ. Sao Mật tông lại còn ngu ngốc tới mức đưa đầu ra như vậy cơ chứ?

Trước đó bọn hắn không nhìn thấy người của Mật tông tới đây, cho nên bọn hắn theo bản năng đã cho rằng người Mật tông cũng đã rút đi. Không muốn lãng phí lực lượng với Đại Chu nữa.

Không nghĩ tới Cơ Hạo Điển lại sớm chuẩn bị từ trước, hắn lại mời đệ nhất cường giả Mật tông, "Bảo Tướng Như Lai" Tác Nam Triệt tới đây.

Mật tông có thể đấu thời gian dài như vậy với Thiếu Lâm tự cũng là bởi vì có cường giả Chân Vũ cảnh như Tác Nam Triệt. Trước mắt đụng phải lão đối đầu Huyền Khổ, hai cường giả

Phật tông như bọn họ đụng nhau, ai thắng ai thua cũng còn là một ẩn số.

Chỉ là lúc này sắc mặt của Thiết Chiến lại có chút u ám, bởi vì chuyện bệ hạ thuyết phục Tác Nam Triệt tới đây mà hắn lại không biết. Không ngờ bệ hạ lại giấu diếm bọn hắn chuyện này, điều này đại biểu cái gì chứ? Rất đơn giản, chính là không tín nhiệm!

Trước mặt đại kế trường sinh của mình, có thể nói là ai Cơ Hạo Điển cũng đều không tin, coi như người quân đội và Lục Phiến Môn đi theo hắn cả đời thì hắn cũng không tin như thế mà thôi.

Chương 1336 - Loạn Chiến

"Bảo Tướng Như Lai" Tác Nam Triệt và Thiếu Lâm tự đấu cả một đời, chính là bởi vì có sự tồn tại của hắn cho nên Mật tông mới có thể tồn tại dưới áp lực cường đại của Thiếu lâm tự.

Huyền Khổ nhìn Tác Nam Triệt, vẻ đau khổ trên mặt càng thêm nồng đậm một chút:

- Mật tông thực sự muốn cột vào trên thân Đại Chu hay sao? Ngươi và ta đều là Phật tông nhất mạch, tại sao phải khổ như vậy chứ?

"Bảo Tướng Như Lai" Tác Nam Triệt có tướng mạo rất trẻ trung, bề ngoài nhìn qua chỉ có chừng ba mươi tuổi, dương cương tuấn lãng. Thế nhưng lại là mang theo một cỗ uy nghiêm thu hút tâm thần người ta.

Nhưng trên thực tế chỉ là bởi vì Tác Nam Triệt tu luyện bí pháp cho nên mới có thể giữ vững dung mạo trăm năm không thay đổi, hắn cùng một bối phận với Huyền Khổ. Song phương không biết đã đấu được bao lâu.

Tác Nam Triệt hừ lạnh một tiếng, trong nháy mắt hư không chấn động, giống như ngôn xuất pháp tùy.

Huyền Khổ, ngươi có biết ngươi rất dối trá hay không? Ngươi đã biết ngươi và ta cùng là Phật tông nhất mạch, thế nhưng vì sao ngươi lại chèn ép Mật tông ta. Khiến cho Mật tông ta mấy trăm năm qua không thể bước vào Trung Nguyên một bước?

Huyền Khổ niệm phật một tiếng rồi nói:

- Trung Nguyên là nơi truyền đạo, Tây Cương cũng là nơi truyền đạo, chỉ cần phật tông chi pháp có thể truyền ra khắp thiên hạ, vì sao còn phải phân ra Trung Nguyên hay là Tây Cương cơ chứ? Mật tông và võ lâm Trung Nguyên có xung đột, các ngươi cưỡng ép muốn truyền đạo ở võ lâm Trung Nguyên, không có ích. Cuối cùng chỉ có thể tạo thành thương vong không cần thiết mà thôi.

Tác Nam Triệt cười lạnh một tiếng, cũng lười đi lá mặt lá trái cùng với Huyền Khổ, Như Lai Pháp tướng phía sau hắn chắp tay trước ngực, trực tiếp vỗ một chưởng về phía Huyền Khổ!

A Di Đà Phật!

Huyền Khổ chắp tay trước ngực, đấm ra một quyền, bộ dáng kia lại là quyền pháp cơ bản La Hán quyền của Thiếu lâm tự. Thế nhưng ở trong quyền thế lại có khuynh thiên chi uy!

Loạn, toàn bộ hoàng thành đã loạn.

Chín tên cường giả Chân Vũ cảnh xuất thủ, trong đó còn có Lý Bá Dương đệ nhất thiên hạ. Loại uy thế này lớn đến mức kinh người, thậm chí ngay cả toàn bộ võ giả bên trong Thịnh kinh thành cũng đã bắt đầu run lẩy bẩy, không dám có bất kỳ một hành động dư thừa nào.

Hai tên võ giả đầu đội mũ rộng vành ngày xưa từng thăm dò Tô Tín ở trong thành nhìn về phía phương hướng hoàng thành không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Trước đó thực ra bọn hắn mang theo tâm tư đục nước béo cò tới đây, muốn thừa cơ xuất thủ sau khi Đại Chu và các võ giả của các đại tông môn chiến thành một đoàn.

Kết quả chờ bọn hắn vừa mới chuẩn bị động thủ thì đã bị khí tức từ bên kia hoàng thành truyền đến làm cho bị dọa sợ.

Đừng nhìn bọn họ đều là tồn tại Dung Thần cảnh, là nhân vật cấp bậc võ đạo tông sư. Thế nhưng ở trước mặt Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh, bọn hắn cũng chỉ có thể là sâu kiến bị người ta tùy tiện dùng một bàn tay chụp chết mà thôi.

Hiện tại hai người này đừng nói là đục nước béo cò, chỉ sợ còn chưa có xuống nước thì đã dễ dàng bị cỗ lực lượng cường đại kia liên lụy tới mức thất bại trong gang tấc.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng người họ Vũ kia đành phải nói:

- Vũ huynh, tình huống có biến, nhất định ta phải đi về bẩm báo chúa công trước rồi mới định đoạt sau. Tình huống trước mắt huống này đã không phải là chuyện mà chúng ta có tư cách nhúng tay vào. Cho nên Vũ huynh ngươi tạm thời thu tay lại đi, trước tiên cứ lặng lẽ theo dõi kỳ biến rồi lại nói.

Một người khác buồn bực khẽ gật đầu, quay người trở lại trong khách sạn rồi thành thật thật ở lại, chờ bên hoàng thành quyết ra thắng bại rồi mới lại tới.

Mà lúc này những tồn tại Chân Vũ cảnh kia đã đánh tới mức thành rối loạn, Tiêu Vô Thắng của Tiêu gia phẫn nộ quát một tiếng:

- Chư vị, hiện tại còn không xuất thủ còn định chờ đến khi nào nữa?

Lúc cường giả Chân Vũ cảnh không thể nào phân ra thắng bại trong một đoạn thời gian ngắn được.

Mà bên này Cơ Hạo Điển còn đang cấy ghép Nguyên Thần, bọn hắn không trì hoãn được nữa. Giữa các Chân Vũ cảnh đã không có cách nào phân ra thắng bại, vậy cũng chỉ có thể phân ra thắng bại từ trên người những võ giả khác mà thôi.

Vốn thực lực Đại Chu quả thực rất mạnh, thế nhưng vấn đề là trước mắt bên này lại có mấy thế lực đỉnh tiêm liên thủ. Người mà bọn hắn mang tới đều là cường giả đỉnh cao trong tông môn, kể từ đó Đại Chu lại rơi vào trong thế yếu.

Tô Tín đi theo đám người Thiết Chiến, lúc thì đánh nhau, lúc thì rút lui, hắn có thể phát huy ra sức chiến đấu bất phàm. Thế nhưng trên thực tế Tô Tín chỉ mới dùng bảy phần lực mà thôi.

Điểm ấy ngay cả Thiết Chiến cũng không có phát giác ra được, nhưng hắn cũng không nói thêm gì.

Dù sao trước mắt còn chưa tới lúc Đại Chu sinh tử tồn vong. Thứ mà Cơ Hạo Điển cần cũng chỉ vẻn vẹn là kéo dài thời gian mà thôi, cho nên cũng không cần toàn lực xuất thủ, ngay cả Thiết Chiến cũng giống như vậy.

Mà Thiết Chiến hiện tại cũng có chút bất mãn đối với Cơ Hạo Điển.

Trước đó Cơ Hạo Điển cứng rắn muốn nhét nam hài kia vào trong đội ngũ của Tô Tín đã khiến cho Thiết Chiến bất mãn trong lòng, bởi vì đây là biểu hiện không tín nhiệm Tô Tín.

Vấn đề là Tô Tín chính là người của Thiết gia bọn hắn. Cơ Hạo Điển không tín nhiệm Tô Tín há không phải là đang nói Thiết gia bọn hắn cũng không đáng được tín nhiệm hay sao?

Chỉ là khi đó mặc dù Thiết Chiến bất mãn thế nhưng cũng không có nói gì nhiều, dù sao hắn cũng đã đi theo Cơ Hạo Điển nhiều năm như vậy, biết lúc bình thường mặc dù Cơ Hạo Điển ra vẻ rất đại khí. Thế nhưng dính đến một ít chuyện quan trọng sẽ khiến cho đối phương không thể không cẩn thận mà đối đãi, cũng giống như đại kế trường sinh này vậy.

Đương nhiên điểm ấy Thiết Chiến cũng hiểu rõ, thế nhưng lần này đối phương lại mời cường giả Chân Vũ cảnh của Tây Cương Mật tông, “Bảo Tướng Như Lai” Tác Nam Triệt đến, hơn nữa còn giấu diếm những người khác. Chuyện này chẳng khác nào công khai nói nhóm người mình không được Cơ Hạo Điển tín nhiệm, cũng khó trách hắn lại có chút bất mãn.

Mấy thế lực lớn trong triều mặc dù trên danh nghĩa đều thuộc quản hạt trực tiếp của Cơ Hạo Điển, nhưng trong bọn họ cũng có phân chia thân sơ, xa gần.

Cũng giống như những Hoàng tộc Cơ gia kia vậy, tự nhiên là thân, mà nhóm thế lực như quân đội và Lục Phiến Môn thì ngay cả sự tín nhiệm của Cơ Hạo Điển cũng không có được. Chuyện này không thể nghi ngờ cũng làm cho Thiết Chiến hết sức bất mãn.

Cho nên kỳ thật Thiết Chiến cũng chỉ dùng tám phần khí lực để trì hoãn, hi vọng những người của các thế lực võ lâm này tiêu hao nội lực của bản thân, sau đó sẽ chủ động rút đi.

Bên triều đình từng bước lui lại, người của các đại thế lực võ lâm đến đây đều là tinh anh, mà triều đình tự nhiên cũng có tinh anh của mình.

Nhưng vấn đề là tổng bộ đầu phân hoá đến bốn mươi chín đạo của Đại Chu có bao nhiêu cơ chứ? Truy phong tuần bổ và mật thám tập sự lại có bao nhiêu chứ? Còn có những Đại tổng quản hành quân thuộc quân đội nữa.

Có thể nói trong sức chiến đấu của triều đình có hơn phân nửa đều được phân tán ở các đạo Đại Chu. Trước mắt, những người còn lại ở trong kinh thành căn bản không ngăn được những tông môn võ lâm này tấn công.

Bên này người của Đại Chu lui lại từng bước, mắt thấy sắp bị bức đến ngoài hoàng cung, cho đến giờ phút này mới thể hiện ra cường giả Dương thần cảnh của Đại Chu có chút không đủ.

Dưới tình huống Chân Vũ cảnh lâu không xuất thế, tồn tại Dương thần cảnh chính là chiến lực mạnh nhất trên toàn bộ giang hồ.

Kỳ thực võ giả Dương thần cảnh của Đại Chu không ít, Cung Phụng Đường của hoàng thất dùng một số lớn cung phụng để mời chào tới mấy tên tồn tại Dương thần cảnh. Mà người của Hoàng tộc Cơ gia càng bởi vì Đại Chu cung ứng không hạn chế cho nên tồn tại Dương thần cảnh thậm chí còn vượt qua hơn mười người.

Trước mắt, trên giang hồ cũng chỉ có loại tồn tại cấp bậc như Thiếu Lâm tự, Tạo Hóa Đạo Môn, Tiêu gia mới có mười tên võ giả Dương thần cảnh trở lên. Kết quả Đại Chu chỉ vẻn vẹn là một tổ chức thế lực mà lại hơn bọn hắn, từ chuyện này cũng có thể chứng minh thực lực của Đại Chu.

Chỉ là rất đáng tiếc, có một số việc lại không phải thông qua so sánh số lượng đơn giản là có thể phân ra thắng bại được. Cùng là Dương thần cảnh, nhưng lực chiến đấu giữa bọn họ có đôi khi lại kém tới mấy lần.

Giống cường giả Dương thần cảnh đỉnh tiêm bên Đại Chu chính là đám người Lâm Tông Việt, Cơ Huyền Viễn. Bọn hắn

là tồn tại có thể lấy một địch nhiều, Thiết Chiến bởi vì vừa mới tăng lên tới Dương thần cho nên vẫn còn kém một chút.

Nhưng vấn đề là bên các đại tông môn giang hồ còn có bao nhiêu người như thế nữa chứ?

Bất kể là "Kiếm Động Bát Hoang" Hà Vô Sơn hay là gia chủ Tiêu gia Tiêu Vô Thắng, thực lực đều rất là kinh diễm.

Huyền Minh của Thiếu lâm tự và "Cửu Hoa Đạo Quân" Trương Bá Đoan của Tạo Hóa Đạo Môn cũng đều không phải là người dễ chọc vào.

Mà thủ tọa Giảng Kinh Đường Huyền Chân ở trong đó thì lại càng kinh khủng. Mặc dù người này còn không có đạt tới biên giới Chân Vũ cảnh, thế nhưng sức chiến đấu của hắn lại bức thẳng tới Thiết Ngạo ngày xưa. Mấy tên cường giả Dương thần cảnh của Cung Phụng Đường hoàng thất Đại Chu liên thủ đối phó với một mình hắn cũng bị hắn ép cho thê thảm.

Mà lúc này ánh mắt Hà Vô Sơn ở giữa đám người lộ ra một tia tinh mang, hắn đã cảm giác được khí tức của một võ giả Dung Thần cảnh trong hoàng cung đã biến mất. Mà nguyên thần của Cơ Hạo Điển đã bắt đầu xảy ra biến hóa, mặc dù rất suy yếu, thế nhưng vẫn đang dùng lực lượng nguyên thần đánh thẳng vào Dung Thần cảnh!

Không thể trì hoãn được nữa!

Người của Đại Chu chỉ muốn kéo dài thời gian, nhưng vô số môn phái như bọn hắn liên thủ cũng không muốn sinh tử đấu cùng với Đại Chu.

Dù sao bọn hắn tới đây, người yếu nhất cũng đều là tồn tại Dung Thần cảnh, chết một ngươi cũng sẽ rất đau lòng, nếu như không tới thời khắc cần thiết thì bọn hắn sẽ không dốc toàn lực xuất thủ.

Huống hồ bởi vì bọn hắn đều đến từ các tông môn khác biệt cho nên lúc ta liều mạng ngươi cũng không thể ở bên cạnh một mực trơ mắt nhìn?

Cho nên cứ như vậy thì lại càng không có người nào dẫn đầu liều mạng.

Chỉ là trước mắt lại không phải là thời điểm tính toán lẫn nhau, đám người Hà Vô Sơn và Huyền Minh truyền âm với nhau một câu, kiếm khí quanh thân ầm ầm bộc phát, Kiếm Động Bát Hoang, xé rách thiên địa!

Kiếm ý vô biên tuôn ra, một tên võ giả Dương thần cảnh Hoàng tộc Cơ gia đang giao chiến cùng Hà Vô Sơn phun ra một ngụm máu tươi, bị một kích toàn lực của Hà Vô Sơn trực tiếp làm cho trọng thương, bay ngược ra ngoài.

Nội tình của Hoàng tộc Cơ gia Đại Chu quá kém, coi như sau khi Cơ Hạo Điển đóng đô Trung Nguyên cơ hồ đã vận dụng tất cả lực lượng để bồi dưỡng những cường giả của hoàng tộc Cơ gia như bọn hắn. Thế nhưng bọn hắn vẫn không có cách nào so sánh với dạng cường giả đã tạo nên uy danh hiển hách trên giang hồ như Hà Vô Sơn. Thực lực song phương chênh lệch không phải chỉ là một điểm hay nửa điểm.

Hà Vô Sơn thả người nhảy lên, thân thể của hắn trong nháy mắt đã đi tới cung điện trước đó, sắc mặt một võ giả Đại Chu khác lập tức biến đổi. Cũng không lo được nhiều như vậy mà trực tiếp toàn lực xuất thủ đánh về phía đối thủ, muốn bức lui bọn hắn rồi ngăn Hà Vô Sơn lại.

Nhưng trước đó Hà Vô Sơn đã truyền âm với đám người Huyền Minh, ngay trong nháy mắt khi Hà Vô Sơn xuất thủ thì bọn hắn cũng đã toàn lực xuất thủ ngăn chặn võ giả Dương thần cảnh của Đại Chu ở trước mắt này, không để cho bọn hắn đi ngăn cản Hà Vô Sơn.

Kể từ đó, Hà Vô Sơn trực tiếp dùng một kiếm đánh nát cánh cửa lớn mang theo trận pháp trong cung điện kia, trực tiếp làm cho đám người Cơ Hạo Điển hiện ra trước mắt một đám võ giả Dương thần cảnh.

Lúc này nguyên thần của Cơ Hạo Điển đã cấy ghép thành công, chỉ là nguyên thần vừa mới cấy ghép xong vô cùng suy yếu, còn cần Ngưng Thần hoa để tăng cường và gia cố mới có thể để cho nguyên thần của Cơ Hạo Điển đạt tới trình độ Dương thần cảnh.

Tận mắt nhìn thấy một kiếm của Hà Vô Sơn chém nát cửa cung, người bên trong đại điện tức thì khẽ run rẩy, ngay cả tay của Tôn Bất Hại cũng run run một cái.

Chỉ là lúc này Cơ Hạo Điển lại mặt không đổi sắc, hắn thản nhiên nói:

- Tôn đại sư, tiếp tục tiến hành, không cần phải để ý đến những chuyện khác.

Chương 1337 - Tô Tín Xuất Thủ

Núi lớn sụp đổ trước mắt mà mặt không đổi sắc là điều kiện thiết yếu của rất nhiều thượng vị giả, đối với Cơ Hạo Điển, tự nhiên hắn cũng có điểm này.

Coi như là hắn cũng đã cảm thấy gió lạnh doạ người trên trường kiếm của Hà Vô Sơn, thế nhưng trong lòng hắn vẫn không có một tia e ngại như cũ, vẫn bảo Tôn Bất Hại tiếp tục.

Đương nhiên Cơ Hạo Điển dám nói ra lời này cũng không phải là hắn tự tin mù quáng, mà là hắn có lực lượng thuộc về mình.

Trên một số chuyện nào đó, mặc dù Cơ Hạo Điển ra vẻ rất hào phóng, thế nhưng kỳ thật ai hắn cũng không tin, người có thể khiến cho Cơ Hạo Điển chân chính tín nhiệm cũng chỉ có chính hắn mà thôi.

Trước đó hắn phái Tô Tín đi lấy Ngưng Thần hoa kia, kết quả cũng phái một nam hằng đi theo.

Mà lần này cường giả Chân Vũ cảnh "Bảo Nhật Như Lai" Tác Nam Triệt của Mật tông bí mật đến Thịnh kinh thành, điểm ấy bất kể là quân đội hay là Lục Phiến Môn hoặc là Cung Phụng Đường hoàng thất cũng không biết được. Cũng chỉ có người của Hoàng tộc Cơ gia mới có tư cách biết.

Mà át chủ bài trong tay Cơ Hạo Điển cũng chỉ có hắn tự mình biết, thậm chí ngay cả người Hoàng tộc Cơ gia hắn cũng không có nói cho họ biết.

Hoàng thành trong Thịnh kinh thành rất lớn, bên trong còn có một số cung điện bí ẩn, vì sao Cơ Hạo Điển không tiến hành

cấy ghép Nguyên Thần ở nơi đó mà nhất định phải bày ra ngoài sáng chuyện này cơ chứ?

Kỳ thật đạo lý rất đơn giản, bởi vì nơi này mới là nơi mà Cơ Hạo Điển bố trí lá bài tẩy của hắn.

Ngay dưới long ỷ của Cơ Hạo Điển có chôn cấm kỵ khôi lỗi do Mặc môn thượng cổ ngày xưa chế tạo.

Mặc môn kiêm ái phi công, tuyệt đối là một trong các môn phái võ lâm chính đạo.

Nhưng ở trong thời đại thượng cổ lại có một ít đệ tử Mặc môn rơi vào ma đạo, đi nghiên cứu một chút cấm kỵ chi thuật.

Dưới long ỷ của Cơ Hạo Điển chôn dấu ba bộ cấm kỵ khôi lỗi mà Mặc môn đã dùng cường giả Dương thần cảnh sống sờ sờ luyện chế ra. Đủ sức có thể sánh với tồn tại Dương thần cảnh chân chính, chỉ là điểm ấy ai cũng không biết.

Đừng nhìn thực lực Hà Vô Sơn cường đại, nhưng xem như hắn có mạnh hơn thì cũng tuyệt đối không có cách nào dùng tốc độ nhanh nhất để đánh giết cấm kỵ khôi lỗi kia. Thậm chí hắn cũng có thể bị khôi lỗi của Mặc môn thượng cổ giết chết tại chỗ.

Chỉ cần Hà Vô Sơn dám tới gần hắn trong phạm vi trăm trượng thì đám khôi lỗi kia sẽ lập tức hành động, tuyệt đối có thể cam đoan được sự an toàn cho Cơ Hạo Điển.

Mà lúc này Tôn Bất Hại cũng không trì hoãn, tay của hắn đặt vào phía trên Ngưng Thần hoa, dùng hết toàn lực để thúc giục lực lượng Ngưng Thần hoa trong cơ thể, chuẩn bị dẫn xuất nó ra, sau đó chia ra rót vào bên trong nguyên thần của Cơ Hạo Điển.

Chỉ là, lúc dẫn xuất lực lượng của Ngưng Thần hoa thì Tôn Bất Hại lại cảm giác được có chút không đúng,

Nhưng trong lúc nhất thời hắn cũng không nghĩ tới sẽ có chỗ nào không đúng, cho nên hắn mới nhanh chóng ném ý nghĩ này ra sau đó, một lòng một ý dẫn xuất lực lượng của Ngưng Thần hoa ra.

Tôn Bất Hại đoán, Dược Vương Cốc bồi dưỡng Ngưng Thần hoa này trong thời gian dài như vậy, như vậy gốc linh dược này tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề.

Huống hồ lúc trước hắn chính là đệ tử của Dược Vương Cốc, càng là sư huynh đệ với "Hồi Thiên Thủ" Diệp Tiên Mao, hắn hiểu rất rõ về tính cách vị sư huynh này của mình.

Diệp Tiên Mao đã quyết định giao Ngưng Thần hoa ra, hắn nếu như lại động tay chân vào Ngưng Thần hoa thì thuần túy là tìm chết.

Cho nên từ bản năng Tôn Bất Hại đã loại bỏ điểm ấy, hắn chỉ cho là mình đã cảm giác sai.

Dù sao đây cũng là lần thứ nhất Tôn Bất Hại cảm nhận được lực lượng của Ngưng Thần hoa, những vật khác đều là Tôn Bất Hại đọc được từ trong các loại điển tịch của Dược Vương Cốc.

Tại Tôn Bất Hại dẫn lực lượng của Ngưng Thần hoa ra ngoài, lúc này Hà Vô Sơn đã chuẩn bị động thủ xong.

Hắn không muốn nói nhảm với Cơ Hạo Điển, hôm nay bọn hắn đã chuẩn bị động thủ, như vậy cũng đã chuẩn bị triệt để vạch mặt với Đại Chu.

Mà lúc này Cơ Huyền Viễn và người của Hoàng tộc Cơ gia bên ngoài nhìn thấy cảnh này, trong lòng bọn hắn lập tức hoảng hốt, một mặt muốn thoát khỏi địch nhân ở phía trước mặt mình, một mặt thì hô lớn:

- Hộ giá! Nhanh hộ giá!

Đại Chu chính là thế lực do mấy thế lực lớn à vô số thế lực nhỏ liên hợp lại để cùng nhau tồn tại. Cho dù là quân đội, còn có Lục Phiến Môn cũng vậy. Nếu như nói bọn hắn bởi vì mộng tưởng gì đó mà gia nhập Đại Chu thì thuần túy rất là buồn nôn, kỳ thật thứ mà bọn hắn quan tâm cũng chỉ là lợi ích của bản thân mà thôi.

Mà bên Đại Chu, những người duy nhất lo lắng cho sự an toàn của Cơ Hạo Điển chính là những Hoàng tộc Cơ gia này.

Mặc dù ở đây cũng có nguyên nhân rất lớn là lợi ích, thế nhưng tốt xấu gì bọn hắn cũng là huyết mạch đồng tộc với Cơ Hạo Điển. Cơ Hạo Điển còn sống, tài nguyên Đại Chu đều nghiên về phía những Hoàng tộc Cơ gia như bọn hắn. Nhưng nếu như Cơ Hạo Điển chết đi, người kế nhiệm của hắn sẽ làm như vậy hay sao?

Mặc dù người người đều muốn làm như thế, thế nhưng Lục Phiến Môn, quân đội và Cung Phụng Đường hoàng thất tuyệt đối sẽ không đồng ý như vậy.

Trước kia, khi Cơ Hạo Điển còn thì hắn có khuynh hướng nghiêng về phía Hoàng tộc Cơ gia, dù sao Cơ Hạo Điển có đủ uy vọng để áp đảo những người khác.

Nhưng Hoàng Đế mới kế vị thì lại không có uy vọng lớn như thế. Cho nên hắn chỉ có thể lựa chọn chia đều tài nguyên tu luyện của Đại Chu cho những người khác, không có cách nào tiếp tục thiên vị Hoàng tộc Cơ gia được nữa.

Ngay khi đám người Đại Chu đã bắt đầu lúc tuyệt vọng thì trong mắt Tô Tín lại hiện lên một tia tinh mang.

Đối thủ của hắn chính là một tên võ giả Dung Thần cảnh của Danh Kiếm Sơn Trang, trước đó bởi vì Tô Tín không có xuất toàn lực cho nên người này đã đánh với hắn ngươi tới ta đi, quên cả trời đất.

Nhưng khi nhìn thấy Hà Vô Sơn đánh nát cửa cung đại điện, Tô Tín lại dũng mãnh xuất thủ, trong nháy mắt đã có mấy ngàn đạo kiếm khí ầm ầm bộc phát, trực tiếp cuốn về phía võ giả Dung Thần cảnh của Danh Kiếm Sơn Trang.

Mặc dù tên tuổi của võ giả Dung Thần cảnh Danh Kiếm Sơn Trang kia không lớn, thế nhưng cũng không phải là kẻ tầm thường.

Hắn quát một tiếng, kiếm khí tuôn ra, một bên là kiếm ý chí cương chí dương, một bên khác là kiếm ý chí âm chí tà. Dưới hai loại kiếm ý hoàn toàn khác biệt giảo sát, mặc dù không có cách nào hoàn toàn ngăn cản được Tiên Thiên phá thể vô hình kiếm khí của Tô Tín, thế nhưng cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ được.

Nhưng lúc này Tô Tín bỗng nhiên đánh ra một quyền, khi mới đi được nửa đường thì lại hóa quyền thành chưởng, hung mãnh vỗ ra một chưởng!

Trong nháy mắt có một cỗ lực lượng như Thái Sơn áp đỉnh hiển hiện, tên võ giả Dung Thần cảnh kia trong nháy mắt đã cảm giác được không gian chung quanh mình đã bắt đầu đè ép về phía mình.

Hắn muốn tránh thoát, thế nhưng lại phát hiện ra phạm vi mười trượng chung quanh mình đã triệt để bị chia cắt khỏi không gian của địa vực chung quanh. Dưới áp lực như Thái Sơn áp đỉnh kia, không ngờ trong chớp mắt tên võ giả này lại bị nghiền ép thành một đám huyết vụ!

Đây là Hồn Độn Duy Ác Thổ Kỳ trong Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, ngày xưa Lý Trầm Chu dùng ngón tay để không chế địch. Thế nhưng rơi vào trong tay Tô Tín lại là kết hợp với Đại cầm long thủ của Thiếu Lâm tự cùng với Cầm Long Công của Tô gia. Ta diễn hóa môn võ kỹ chế ngự địch này thành một môn võ kỹ máu tanh.

Một trảo một chưởng, lực lượng cường đại đủ để chia cắt không gian đã trực tiếp bóp nát một tên võ giả Dung Thần cảnh cùng giai thành một đoàn huyết vụ. Loại thực lực này khủng bố kinh người, khiến cho người ta kinh hãi không thôi.

Mọi người ở đây đều theo bản năng nhìn về phía phương hướng của Tô Tín, vị Tứ đại thần bộ danh chấn giang hồ này trước đó không có động thủ. Thế nhưng bây giờ vừa động thủ đã dùng xu thế sấm sét đánh chết một tên võ giả cùng giai, khiến cho võ giả Dương thần cảnh cũng phải rung động.

Nhưng ngay lúc này, bọn hắn lại phát hiện ra thân thể Tô Tín giống như rồng bay lên, trong nháy mắt đã phóng tới cung điện. Mà lúc này kiếm ý quanh thân Hà Vô Sơn tung hoành, hiển nhiên hắn cũng đã chuẩn bị xuất thủ.

Mọi người ở đây đều sững sờ, Tô Tín này muốn làm gì? Dùng sức một mình hắn đi ngăn cản Hà Vô Sơn? Hắn điên rồi hay sao?

Những võ giả Dương thần cảnh ở đây, mặc dù có chút người có cừu oán với Tô Tín, thế nhưng bọn hắn cũng không thể không thừa nhận Tô Tín có thực lực đối mặt với võ giả Dương thần cảnh.

Lúc trước ở bên trong Cửu Trọng Kiếm Các, Tô Tín đối chiến với Sầm Vệ Trang. Trận chiến kia, lúc mới bắt đầu hắn thất thế, nhưng cũng không có sử dụng trận pháp và các loại bẫy rập, mà là mặt đối mặt ngạnh kháng mấy chiêu với Sầm Vệ Trang.

Khi đó hắn đã trực tiếp áp chế Sầm Vệ Trang, từ đó cũng đủ để chứng minh Tô Tín có thực lực khiêu chiến võ giả Dương thần cảnh.

Nhưng vấn đề là vị trước mắt này là ai, Sầm Vệ Trang là ai cơ chứ?

Thân là cường giả Dương thần cảnh, quả thực Sầm Vệ Trang là đại nhân vật võ đạo cấp bậc tông sư.

Nhưng mấy vị võ giả Dương thần cảnh của Thanh Thành kiếm phái có tiếng cũng là chuyện bình thường, ngay cả chưởng môn "Cửu Nguyên Chân Quân" Lệ Trường Hải cũng là như thế.

Mà vị trang chủ Danh Kiếm Sơn Trang, "Kiếm Động Bát Hoang" Hà Vô Sơn này lại là võ giả danh chấn giang hồ đời trước, mũi kiếm chỉ ra không ai cản nổi. Mãi về sau "Vô Phong Kiếm Tôn" Liễu Trầm Phong của Kiếm Thần Sơn và "Huyền Tâm Kiếm chủ" Mạnh Kinh Tiên của Dịch Kiếm Môn nhao nhao quật khởi. Lại thêm Hà Vô Sơn đã từng ẩn lui giang hồ một đoạn thời gian cho nên lúc này mới khiến cho danh tiếng của hắn không có lớn như hai người trước.

Nhưng về sau nhi tử của Hà Vô Sơn ngoài ý muốn bỏ mình, mà bên trong Danh Kiếm Sơn Trang, bất kể là dòng dõi hay là các đệ tử khác đều không đảm đương nổi chức vị trang chủ, cho nên hắn cũng đành phải tái xuất giang hồ chấp chưởng Danh Kiếm Sơn Trang.

Mặc dù Hà Vô Sơn đã già, thế nhưng hắn lại là người già mà vẫn cường mãnh, thực lực của hắn so với Sầm Vệ Trang còn

mạnh hơn không chỉ một điểm hay nửa điểm. Tô Tín có thể áp chế Sầm Vệ Trang, thế nhưng hắn cũng có khả năng không chịu nổi một chiêu trong tay Hà Vô Sơn.

Ngay cả một số võ giả của Đại Chu cũng rất kinh ngạc nhìn qua Tô Tín, bọn hắn cũng không nghĩ tới Tô Tín này lại trung tâm như thế. Nhìn thấy Cơ Hạo Điển gặp nguy hiểm mà hắn cũng không để ý tới người trước mắt chính là Dương thần cảnh mà trực tiếp xông về phía trước. Phần trung tâm này toàn bộ Đại Chu cũng không tìm ra được mấy người.

Thậm chí Cơ Huyền Viễn cũng đã chuẩn bị xong, lần này nếu như Cơ Hạo Điển có thể gắng gượng qua một kiếp này thì nhất định hắn phải góp lời để cho Cơ Hạo Điển trọng thưởng cho tên Tô Tín này!

Mà lúc này tự nhiên Hà Vô Sơn cũng cảm giác được phía sau hắn bỗng nhiên xuất hiện thêm một tên Tô Tín.

Đối với cái tên Tô Tín này, Hà Vô Sơn có ấn tượng rất sâu sắc, bởi vì người ta đã từng làm cho tôn tử mà hắn tự hào nhất phải thất bại, thậm chí ngay cả dũng khí đánh một trận cũng không có.

Tính cách của Hà Hưu thế nào tự nhiên Hà Vô Sơn biết rõ, cho nên Hà Vô Sơn vẫn luôn ngạc nhiên về Tô Tín.

Mãi đến khi tới Cửu Trọng Kiếm Các, lần kia Hà Vô Sơn thấy thủ đoạn lật tay thành mây trở tay thành mưa, trong nháy mắt đã lừa gạt giết chết hai vị cường giả Dương thần cảnh của Tô Tín thì hắn mới biết cháu trai mình không sánh bằng Tô Tín được.

Thậm chí người trẻ tuổi trong thế hệ này, xem như "Đạo si" Lâm Trường Hà kinh tài tuyệt diễm đã vượt qua cánh cửa kia cũng tuyệt đối không sánh bằng được tên Tô Tín này.

Hà Vô Sơn cũng không nghĩ tới mình lại nhanh chóng gặp mặt Tô Tín như vậy, hơn nữa còn là đứng trên lập trường đối lập với nhau.

Thân đã từng là một đời cường giả quát tháo phong vân, Hà Vô Sơn không có hứng thú đối với việc đi bóp chết một hậu bối thiên tài giang hồ. Đây là niềm kiêu ngạo của hắn, tính

cách của Hà Hưu cũng có một bộ phận là di truyền từ vị tổ phụ đã dẫn dắt hắn lớn lên từ nhỏ này.

Đối với Hà Vô Sơn, trước mặt hắn chỉ có hai loại người, một loại là người cản hắn đường, một loại là người cản đường hắn đã bị hắn chém dưới kiếm của mình!

Chương 1338 - Một quyền duy ngã độc tôn

Hà Vô Sơn rất bội phục dũng khí xuất thủ với hắn của Tô Tín, đáng tiếc, bất kể là ai, chỉ cần có gan cản ở trước mặt mình thì chỉ có một kết cục duy nhất, đó chính là bị hắn chém ở dưới kiếm.

Tồn tại Dương thần cảnh không ngăn được hắn, hiện tại Tô Tín chỉ là một tiểu bối Dung Thần cảnh cũng giống như vậy, không ngăn được hắn.

Trường kiếm rung động, quanh thân Hà Vô Sơn có mấy đạo kiếm ý ầm ầm bộc phát, mơ hồ. Mặc dù làm cho không có người nào có thể phân biệt ra được những kiếm ý kia rốt cuộc là cái gì. Thế nhưng đợi tới khi Hà Vô Sơn xuất kiếm, những kiếm ý kia đã hòa vào làm một thể, hóa thành thương khung chi kiếm xé rách thiên địa, chém về phía Tô Tín!

Kiếm đạo của Danh Kiếm Sơn Trang là kỳ lạ nhất, bình thường kiếm giả tu luyện kiếm pháp, sau đó cảm ngộ kiếm ý. Mà kiếm ý chỉ là một loại đại biểu việc kiếm đạo của bọn họ tu luyện đến trình độ tinh thâm mà thôi.

Nhưng Danh Kiếm Sơn Trang thì không phải như vậy, Thập Phương Quy Nguyên Kiếm Điển của Danh Kiếm Sơn Trang chính là tu kiếm ý trước, cuối cùng dung hợp kiếm ý trở thành Kinh Thiên Kiếm Quyết. Ngươi có thể dung hợp càng nhiều kiếm ý thì càng đại biểu cho việc thực lực của ngươi càng mạnh.

Hà Vô Sơn đã dung hợp được bao nhiêu đạo kiếm ý người khác không nhìn ra được. Bởi vì Thập Phương Quy Nguyên Kiếm Điển của hắn đã đại thành, vô số đạo kiếm ý dung hợp

vào trong đó, nếu có thì cũng chỉ là một kiếm kinh thiên kia mà thôi!

Hà Vô Sơn xuất kiếm, Tô Tín cũng xuất kiếm theo.

Trước khi chiến đấu Tô Tín đã cẩn thận phân tích qua về sức chiến đấu của song phương, là trang chủ của Danh Kiếm Sơn Trang, là cường giả ngày xưa đã từng quát tháo phong vân, đương nhiên tư liệu của Hà Vô Sơn này Tô Tín hiểu rất rõ.

Dựa theo sức chiến đấu của song phương hiện tại, xem như những năm này thực lực Hà Vô Sơn thụt lùi thì Tô Tín cũng không phải là đối thủ của hắn.

Huống hồ mặc dù hiện tại Hà Vô Sơn có vẻ già đôi chút, thế nhưng cũng chưa có tiến vào giai đoạn thực lực suy yếu, cho nên thực lực của hắn không chỉ có không có suy yếu mà ngược lại còn mạnh hơn.

Hiện tại vừa mới giao thủ một lần, mặc dù Hà Vô Sơn chỉ xuất ra một kiếm, thế nhưng Tô Tín lại không có nắm chắc được ngăn lại một kiếm này.

Đây là chênh lệch với võ giả Dương thần cảnh.

Trước đây Tô Tín toàn lực xuất thủ thậm chí còn có thể áp chế Sầm Vệ Trang trong giây lát. Hiện tại thực lực của Tô Tín đại tiến, kết quả khi đối mặt với Hà Vô Sơn, ngay cả đỡ được một kích của đối phương thì hắn cũng không có nắm chắc.

Chỉ là áp lực mà Hà Vô Sơn tạo ra cho Tô Tín càng lớn thì cũng càng khiến cho chiến ý trên người Tô Tín càng ngày càng đậm.

Hiện tại Tô Tín đã đạt tới trình độ nửa bước Dương thần cảnh, sau khi luyện hóa mảnh vỡ Chân Vũ pháp tướng. Khoảnh cách của Tô Tín với Dương thần cảnh cũng chỉ kém một cơ duyên mà thôi.

Cho nên hiện tại bất kỳ một chuyện gì có thể trợ giúp Tô Tín có cơ hội tấn thăng lên Dương thần cảnh thì hắn sẽ không bỏ qua.

Trước mắt, việc giao thủ với loại cường giả Dương thần cảnh tự nhiên cũng là một trong những đường tắt để bước vào

Dương thần cảnh.

Mặc dù không nói có thể trăm phần trăm bước vào Dương thần cảnh, nhưng tối thiểu cũng có thể tính tích lũy càng nhiều kinh nghiệm, cũng có thể khiến cho chiến lực của Tô Tín trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Cho nên sau khi Hà Vô Sơn chém ra một kiếm xé rách thương khung, Tô Tín cũng không có tránh mà ngược lại còn trực tiếp xuất thủ, trong nháy mắt kiếm ý kinh thiên đã ngưng tụ thành Kiếm Vực chỉ thuộc về Tô Tín, hư không ngưng đốn, vạn vật tịch diệt!

Trên trường kiếm của Tô Tín có một cái bóng mờ nhô ra, mang theo uy năng diệt tiên thí thần, đây là độc thuộc về kiếm hai mươi ba của Tô Tín, cũng là đỉnh phong chi tác kiếm đạo của hắn!

Một kiếm này tuyệt đối có uy năng có thể uy hiếp được cường giả Dương thần cảnh, đặc biệt là Hà Vô Sơn vốn chính là một vị đại tông sư kiếm đạo, đương nhiên hắn có thể cảm giác được kiếm pháp này kinh khủng như thế nào.

Mà thứ kinh khủng nhất lại chính là tiềm lực của kiếm pháp này.

Hiện tại chẳng qua Tô Tín chỉ là Dung Thần cảnh mà thôi, môn kiếm pháp này cũng còn chưa có dung nhập đủ nhiều kiếm pháp cường đại.

Chờ đến khi Tô Tín bước vào Dương thần, hắn lại dung nhập càng nhiều kiếm pháp cường đại vào trong đó. Khi đó kiếm nhị thập tam mới thật sự phát huy đến cực hạn kiếm hai mươi ba.

Phía ngoài, tất cả mọi người theo bản năng nhìn lại về phía phương hướng của Tô Tín, mặc dù tạm thời bọn hắn đều bị đối thủ của mình cuốn lấy không có cơ hội ra tay, nhưng bọn hắn vẫn quan tâm tới trận chiến này như cũ.

Nếu như Tô Tín ngăn được Hà Vô Sơn, để cho Cơ Hạo Điển luyện thành bạch ngọc thạch bản bí pháp có thể trường sinh kia, như vậy lần này thế lực các đại tông môn bọn hắn sẽ trực

tiếp có thể đi trở về tắm rồi ngủ một cái, thuận tiện đề phòng triều đình toàn lực xuất thủ với bọn hắn.

Đương nhiên cơ hồ tất cả mọi người đều cho rằng Tô Tín không ngăn được Hà Vô Sơn, xem như mấy khắc đồng hồ cũng không có khả năng.

Một chút võ giả tuổi tác khá lớn ở đây đều đã nghe nói qua chiến tích và thực lực cường đại của Hà Vô Sơn, mặc dù ngày bình thường Tô Tín biểu hiện ra thực lực cơ hồ là vô địch cùng giai. Thế nhưng so sánh với cường giả Dương thần cảnh chân chính như Hà Vô Sơn, hắn vẫn còn kém hơn rất nhiều.

Mà trên thực tế kết quả cũng là thế, kiếm hai mươi ba của Tô Tín hình thành Kiếm Vực đủ để tạo thành ảnh hưởng với võ giả Dương thần cảnh bình thường. Kết quả Hà Vô Sơn vừa mới gặp kiếm vực thì đã mạnh mẽ xoắn nát nó, loại thực lực khủng bố này đây hay là lần đầu tiên mà Tô Tín gặp phải.

Kiếm hai mươi ba và một kiếm xé rách thương khung của Hà Vô Sơn đụng vào nhau, lập tức có một cỗ chân khí cường đại ba động bộc phát ra.

Đường Hiển thủ hộ ở bên cạnh Cơ Hạo Điển đứng ra ngăn lại cỗ dư ba này, nhưng hắn lại kinh hãi phát hiện ra cỗ lực lượng này kinh khủng đến cực điểm, dưới sự khinh thường, nhất thời hắn lại bị cỗ dư ba này trùng kích đến nội phủ, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt càng xám trắng đi mấy phần.

Mặc dù Đường Hiển tức giận đến mức chửi ầm lên ở trong lòng, thế nhưng mặt ngoài hắn lại vẫn ra vẻ trung tâm hộ chủ như trước.

Những người khác có thể lui, nhưng duy chỉ có Đường Hiển lại không thể lui. Nguyên nhân rất đơn giản, chỗ dựa khiến cho Đường Hiển quyền thế ngập trời hiện tại cũng chỉ có Cơ Hạo Điển, chỉ cần Cơ Hạo Điển vừa chết, vậy tất cả tất cả mọi thứ mà hiện tại hắn có đều trở thành con số không.

Ngay cả dư ba cũng đã có uy năng cỡ này, hai người song phương giao thủ sẽ biến thành bộ dáng gì cơ chứ?

Chờ đến lúc bụi mù tán đi, Hà Vô Sơn cầm kiếm đứng đó, trong ánh mắt lộ ra vẻ khác lạ, mà sắc mặt Tô Tín lại trắng bệch, dùng hết toàn lực ngăn chặn nội phủ mình chấn động, không để cho máu tươi phun ra.

Dưới một chiêu Tô Tín đã thụ thương, chỉ là thương thế không nghiêm trọng cho lắm, còn nằm bên trong phạm vi khống chế của hắn.

Chỉ là so với Tô Tín, Hà Vô Sơn lại rất là kinh ngạc.

Một kiếm này của hắn có bao nhiêu võ giả Dương thần cảnh cùng giai có thể ngăn lại một cách hoàn hảo, bình yên cơ chứ? Nhưng hết lần này tới lần khác Tô Tín lại có thể.

Nhưng trong nháy mắt khi đang kinh ngạc thì Hà Vô Sơn đã lần nữa xuất kiếm, trường kiếm của hắn khẽ run lên rồi đâm tới chỗ Tô Tín, nhìn như nhẹ nhàng, một kiếm mềm nhũn lại mang theo một tia vận vị khác.

Tiên Nhân Chỉ Lộ!

Đây là một trong các kiếm kỹ bí truyền của Danh Kiếm Sơn Trang, ngày xưa Hà Hưu đã từng dùng một chiêu này vừa ra tay để đối phó với Tô Tín. Chỉ là khi đó Tiên Nhân Chỉ Lộ của Hà Hưu lại không phải là Thành Tiên Lộ, mà là một đầu U Minh đường!

Mà bây giờ mặc dù Tiên Nhân Chỉ Lộ của Hà Vô Sơn hay là Thành Tiên Lộ kia. Thế nhưng Tô Tín lại có một loại cảm giác, nếu như mình thật sự bị một kiếm này đâm trúng, như vậy nhục thân, Nguyên Thần và tất cả đều bị thiêu đốt, sẽ trở thành hư vô. Chỉ là khi đó rốt cuộc là thành tiên hay là xuống Địa ngục thì cũng coi như không khác gì nhau.

Cho nên Tô Tín sẽ không ngồi chờ chết, hắn thu hồi kiếm của mình, lại đơn giản đấm ra một quyền, một quyền này lại khiến cho sắc mặt mọi người ở đây cùng biến đổi.

Người trên giang hồ đều biết kiếm pháp của Tô Tín cao tuyệt, thế nhưng cũng chỉ là nhận định chung của mọi người. Có rất ít người biết Tô Tín lại am hiểu phương pháp cận chiến, hơn nữa còn là quyền pháp.

Không, phải nói là thứ mà Tô Tín dùng không phải quyền pháp, chỉ là một quyền thật đơn giản mà thôi. Nhưng một quyền này lại mang theo quyền ý vô song, xé rách hư không và thương khung, mang theo quyết tâm tất thắng và dũng khí hẳn phải chết của hắn. Chỉ có loại dùng dũng khí này chống đỡ lấy nắm đấm thì mới có thể không gì không phá, mọi việc đều thuận lợi!

Đây là quyền ý của Lý Trầm Chu, không có quyền pháp, chỉ có một quyền vô cùng đơn giản, to lớn chí cương và kinh diễm như thế!

Tất cả mọi người ở đây đều dùng ánh mắt kinh hãi nhìn vào Tô Tín, quyền ý cường đại như thế, rốt cuộc hắn làm thế nào mới ngưng luyện ra được chứ?

Một quyền phá vạn pháp, một quyền không có chiêu thức lại có uy thế kinh thiên, quyền ý của một quyền này chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung, đó chính là: Duy ngã độc tôn!

Một quyền cuồng vọng như thế, nhưng cũng cường đại mà kinh diễm như thế!

Hư không băng liệt, ở giữa Tô Tín và Hà Vô Sơn bắt đầu vỡ vụn, xem như có trận pháp gia cố cũng vô dụng. Nguyên khí thiên địa cuồng bạo phát ra tiếng bạo liệt vô tận, cỗ uy thế này thậm chí còn dẫn tới mấy tên tồn tại Chân Vũ cảnh ở giữa không trung nhìn qua.

Dưới một quyền kinh diễm này, con đường thành tiên vỡ vụn, trong mắt Hà Vô Sơn lóe lên một tia kinh hãi, cực phẩm thiên binh trong tay hắn đang run rẩy. Hiển nhiên là đã có chút không chịu nổi lực lượng cường đại từ một quyền này của Tô Tín!

Phải biết thứ hắn trong tay cầm là cực phẩm thiên binh, đặc biệt là Danh Kiếm Sơn Trang là nơi thừa thãi Huyền Nguyên Trọng Thiết. Thanh trường kiếm trong tay hắn nhìn như phổ thông, thế nhưng kỳ thật cũng nặng ngàn quân, thế nhưng dù vậy cũng không đánh lại được lực lượng từ một quyền này của Tô Tín, rốt cuộc tu vi nhục thể của đối phương đã khủng bố đến mức nào rồi chứ?

Đương nhiên, thứ kinh khủng nhất hay là quyền ý của một quyền này.

Dưới một quyền này, kiếm ý quanh thân Hà Vô Sơn ầm ầm bộc phát, sau khi dùng hết toàn bộ lực lượng thì lúc này hắn mới tránh khỏi việc bản thân bị đánh lui.

Thân là tiền bối giang hồ, nếu như dưới một quyền này của Tô Tín mà bị đánh lui, như vậy Hà Vô Sơn cũng không còn mặt mũi lăn lộn ở trên giang hồ nữa.

Khói lửa tán đi, sắc mặt Tô Tín càng thêm tái nhợt một chút, thậm chí cánh tay phải của hắn cũng có chút hơi run rẩy.

Quyền ý của Lý Trầm Chu rất mạnh, dù là hắn chỉ là một người bình thường không biết võ công, chỉ cần hắn có thể ngưng luyện ra loại quyền ý cường đại này. Như vậy hắn vẫn có thực lực khiến cho cường giả phải chú ý.

Hiện tại Tô Tín dùng thực lực nửa bước Dương thần cảnh đi khống chế quyền ý này cũng vẫn cảm giác được có chút phí sức như cũ. Mặc dù một quyền này kinh diễm, thế nhưng cũng tương đối cực đoan.

Đầu không giống binh khí, nó sẽ không mất đi, cũng không thể làm mất. Cho nên, lấy nắm đấm làm binh khí cũng cần quyết tâm tất thắng và dũng khí hẳn phải chết. Đây cũng là quyền ý của Lý Trầm Chu, cực đoan tới cực điểm, cũng là quyền ý tự phụ tới cực điểm.

Hà Vô Sơn ở phía đối diện với Tô Tín bỗng nhiên phá lên cười lớn:

- Hà Hưu thua không oan, có thể ở cùng một thời đại với Tô Tín ngươi là chuyện may mắn của hắn. Có thể cản được hai kiếm của ta, Tô Tín, ngươi đã chứng minh được lòng trung thành và thực lực của ngươi. Lùi ra đi, việc này qua đi, chắc chắn vị trí của ngươi trên địa bảng sẽ tiến nhanh. Mà bất kể là triều đình hay là người trong giang hồ cũng sẽ không nói ngươi là đào binh, ngươi đã làm đủ nhiều rồi.

Trước đó quả thực Hà Vô Sơn đã động sát cơ với Tô Tín. Đối với hắn, mặc kệ Tô Tín có phải là tiểu bối giang hồ hay không, giết hắn cũng sẽ không ảnh hưởng đến thanh danh của mình.

Những vật này Hà Vô Sơn căn bản không thèm để ý tới, tin đồn trên giang hồ có rất nhiều, nếu như lúc nào cũng quan tâm chẳng phải sẽ phải bó tay bó chân cả một đời hay sao?

Chương 1339 - Tô Tín "Trung tâm"

Mọi người ở đây nghe thấy Hà Vô Sơn không muốn giết Tô Tín, chỉ muốn để Tô Tín thối lui, trong lòng của bọn hắn cũng không khỏi bắt đầu có chút lo lắng, trong lòng thầm mắng Hà Vô Sơn này lên cơn.

Trước mắt, những tông môn giang hồ này và triều đình đã triệt để xé rách da mặt, chỉ cần Cơ Hạo Điển vừa chết, triều đình và bọn hắn tất sẽ có một trận chiến. Mà bản thân Tô Tín chính là tân tú của triều đình, hơn nữa còn là cường giả kinh diễm trong toàn bộ thế hệ tuổi trẻ của giang hồ. Nếu giữ lại hắn, sợ rằng tương lai sẽ lại là một tên Thiết Ngạo mới.

Hiện tại có cơ hội tốt như vậy ngươi không giết Tô Tín mà còn muốn thả hổ về rừng, đây không phải lên cơn thì là cái gì chứ?

Kỳ thật Hà Vô Sơn muốn để cho Tô Tín chủ động thối lui cũng có nguyên nhân rất đơn giản, thứ nhất là hắn không muốn tốn thời gian với Tô Tín ở chỗ này.

Quả thực thực lực của Tô Tín đã vượt quá dự đoán của Hà Vô Sơn, hai kiếm vừa rồi Hà Vô Sơn không có bởi vì Tô Tín là tiểu bối mà cố ý nhẹ tay. Đặc biệt là kiếm thứ hai hắn còn vận dụng bí kỹ Tiên Nhân Chỉ Lộ của Danh Kiếm Sơn Trang.

Nhưng ngay cả như vậy mà Tô Tín cũng vẫn cản lại như cũ. Hơn nữa nhìn bộ dáng thương thế cũng không quá nghiêm trọng. Như vậy kế tiếp hắn có thể đỡ được mấy kiếm của mình? Ba kiếm hay là bốn kiếm?

Kéo dài đến cuối cùng, bên Cơ Hạo Điển kia sắp hoàn thành bí pháp trường sinh, mà võ giả Dương thần cảnh bên Đại Chu cũng đã bắt đầu toàn lực xuất thủ chuẩn bị tránh thoát đối thủ đang dây dưa với mình.

Cho nên chỉ cần Tô Tín chủ động thối lui thì Hà Vô Sơn cũng sẽ lười quản tới hắn.

Mà một điểm nữa cũng là bởi vì tư tâm của Hà Vô Sơn.

Giết Tô Tín, Hà Vô Sơn hắn không sợ người khác nói hắn lấy lớn hiếp nhỏ cái gì, nhưng những lời đồn trên giang hồ kia sẽ lại làm ảnh hưởng đến Hà Hưu.

Hiện nay thế hệ tuổi trẻ trên giang hồ có tư cách độc lĩnh phong tao kỳ thật chỉ có bốn người, đương nhiên Tô Tín là một trong số đó, ba người khác chính là Tiêu Hoàng, Hà Hưu, Lâm Trường Hà.

Hôm nay nếu như Hà Vô Sơn giết Tô Tín, đặc biệt hiện tại Tô Tín lại có biểu hiện ưu tú như thế. Nếu như về sau Hà Vô Sơn mới giết hắn, như vậy nhất định một số người trên giang hồ sẽ nói cái gì mà Hà Hưu không thắng nổi Tô Tín liền, lại để tổ phụ như hắn tới giết Tô Tín, thắng mà không vinh các loại.

Tuổi tác Hà Hưu còn trẻ, đặc biệt là tính cách của hắn chính là loại sừng trâu cực kỳ dễ húc vào mọi chỗ. Nếu như những lời đồn này bị Hà Hưu nghe được thì nhất định sẽ làm ảnh hưởng đến hắn.

Mặc dù bề ngoài nhìn Hà Vô Sơn vô cùng nghiêm khắc đối với Hà Hưu, nhưng trên thực tế chỉ có tự mình hắn biết được. Hắn làm một ít chuyện hộ giá, hộ tống gì đó từ một nơi bí mật gần đó.

Cho nên lần này Hà Vô Sơn đã chuẩn bị cho Tô Tín một cơ hội, chỉ cần hắn lui thì mình sẽ tuyệt đối không tiếp tục ra tay với hắn.

Thậm chí là mấy người Cơ Huyền Viễn cũng đều cho rằng Tô Tín đã làm đủ nhiều.

Dù sao hắn cũng là người khác họ, mặc dù là thần tử của Đại Chu, thế nhưng cũng không đáng vì Cơ Hạo Điển mà đi liều mạng. Xem như Cơ Huyền Viễn hắn cũng vậy, đến thời khắc mấu chốt, hắn cũng sẽ không vì Cơ Hạo Điển mà liều mạng chết đi, giữ lấy mạng mình mới là yêu cầu đầu tiên, cũng là lớn nhất.

Chỉ là, lúc này Tô Tín lại lắc lắc đầu nói:

- Ý tốt của Hà trang chủ ta xin tâm lĩnh, thế nhưng chuyện ăn bổng lộc trung quân, chỉ cần Tô Tín ta còn có một hơi, các

ngươi muốn xuất thủ với bệ hạ, chà đạp tôn nghiêm của Đại Chu ta, đây là chuyện không thể nào!

Lời nói này của Tô Tín nặng trịch mà có khí thế, lập tức khiến cho một đám võ giả Đại Chu khí thế đại chấn.

Nhưng mà lông mày của Hà Vô Sơn lại nhíu một cái, bởi vì hắn cảm giác được lời nói này của Tô Tín có chút giả tạo. Theo lý mà nói, tên Tô Tín này hẳn không phải là loại người trung nghĩa có thể vì tín niệm mà chịu chết.

Bởi vì quan hệ với Hà Hưu cho nên đối với tư liệu về Tô Tín Hà Vô Sơn cũng hiểu vô cùng rõ.

Dựa theo phương thức làm việc bình thường của đối phương, hẳn là người truy cầu lợi ích lớn nhất mới đúng. Đối phương mới đón đỡ hai kiếm của mình, thanh danh đã có, cũng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ đối với Đại Chu. Ngay cả những Hoàng tộc Cơ gia như Cơ Huyền Viễn cũng không nói được gì nữa.

Có thể nói thứ mà lần này Tô Tín hắn có thể có được đã đủ nhiều, vậy hắn còn cản trước mặt mình làm gì chứ? Chẳng lẽ thật sự là vì trung tâm? Điểm ấy nhất định Hà Vô Sơn không tin.

Thế nhưng, cũng không quan trọng, Tô Tín đã quyết định cản trước mặt mình, như vậy Hà Vô Sơn cũng không để ý tới việc tốn sức mà chém giết hắn. Lại dùng hết toàn lực để tốc chiến tốc thắng, sau đó giải quyết mọi chuyện.

Cho nên Hà Vô Sơn cũng không có ngừng lại, phía trên trường kiếm của hắn trong nháy mắt đã có kiếm ý tuôn ra, hóa thành cơn bão vô biên cuốn tới.

Những kiếm ý này hợp lại làm một, bất kể là sinh tử kiếm ý hay là âm dương kiếm ý, lúc này đều hóa thành một kiếm thuần túy nhất. Đây cũng là một trong các sát chiêu mạnh nhất trong thập phương quy nguyên của Danh Kiếm Sơn Trang!

Trong mắt Tô Tín tuôn ra chiến ý, một kích này của Hà Vô Sơn khiến cho hắn cũng cảm thấy áp lực cực lớn, đối mặt với mấy tồn tại Dương thần cảnh đỉnh tiêm này, Tô Tín có thể xuất thủ đánh lén. Thế nhưng nếu chính diện đối chiến, hắn lại rất dễ ngay cả một kích của đối phương cũng không đỡ nổi.

Đối mặt với một kiếm chí cường này, Tô Tín điểm ra một chỉ, lập tức thiên địa chi lực bị nó bài xích không còn, lực lượng quanh người hắn không ngừng bị thiêu đốt, một chỉ thiên địch, thiên địa cũng phải cùng là địch!

Quyền ý của Lý Trầm Chu là quyền pháp cực đoan, ôm ấp quyết tâm tất thắng và dũng khí hẳn phải chết để đánh ra một quyền.

Mà thiên địch nhất chỉ cũng là chỉ pháp cực đoan, không mượn dùng thiên địa chi lực, ngược lại còn thiêu đốt bản thân, dùng lực lượng mạnh nhất của mình để điểm ra một chỉ.

Chỉ là đáng tiếc, trước đó Tô Tín đã vận dụng kiếm hai mươi ba và đánh ra một quyền kinh diễm kia. Cho nên tiêu hao của bản thân rất lớn, mà hai kiếm của Hà Vô Sơn cũng không phải dễ tiếp nhận như vậy. Thậm chí nội phủ của Tô Tín cũng đã bị chấn thương, chẳng qua là vết thương nhẹ, cho nên không nhìn ra mà thôi.

Cho nên trước mắt, uy năng của thiên địch nhất chỉ so với thời kỳ đỉnh phong của thiên địch nhất chỉ lại yếu hơn rất nhiều. Đối đầu với một kiếm thập phương quy nguyên của đối phương, Tô Tín lập tức cảm giác được có một cỗ kiếm ý cường đại nhập thể, khiến cho hắn lập tức phun ra một ngụm máu tươi, thân thể không nhịn được sắp bị đánh bay.

Chỉ là hai chân Tô Tín đạp mạnh xuống dưới đất, lực lượng cơ thể cường đại giống như một đinh đóng xuống tại chỗ, lúc này mới làm cho Tô Tín không có bay ra ngoài. Nhưng hai chân của hắn cũng bị đạo lực lượng mạnh mẽ này trực tiếp đánh vào dưới mặt đất, lún sâu tới tận đầu gối.

Máu tươi từ bên trong khóe miệng chảy xuôi ra, trong cơ thể Tô Tín vẫn còn có kiếm ý không ngừng phá hư. Nhưng trong cơ thể hắn có Tam Phân Quy Nguyên Khí tam nguyên lưu chuyển, sinh sôi không ngừng, nhanh chóng diệt sát kiếm ý trong cơ thể mình, đồng thời còn tu bổ thương thế trong nội phủ.

Hà Vô Sơn lắc đầu, dường như hắn đã đánh giá cao Tô Tín này. Mới kiếm thứ ba đối phương đã thụ thương, kiếm thứ tư

này hắn ta còn có thể đỡ nổi được sao?

Cùng lúc đó, bên kia Tôn Bất Hại đã cô đọng ra toàn bộ lực lượng của Ngưng Thần hoa, rót vào trong cơ thể của Cơ Hạo Điển.

Trước đó Cơ Hạo Điển đã thấy Tô Tín liều chết chặn đường Hà Vô Sơn, tranh thủ thời gian cho hắn. Điều này cũng làm cho Cơ Hạo Điển có chút hoài nghi đối với phán đoán trước đó của mình.

Bệnh đa nghi của Cơ Hạo Điển rất nặng, có thể nói hắn trừ mình ra ai cũng không tin, mặc cho trước đó hắn tín nhiệm người khác cũng chỉ là vì người nọ nằm trong phạm vi khống chế của hắn mà thôi.

Cũng giống như khi Tô Tín đang làm chuyện cho Cơ Hạo Điển thì hắn có thể cho Tô Tín sự tín nhiệm cực lớn, muốn cái gì sẽ có cái đó.

Nhưng một khi dính đến bản thân mình, như vậy phần tín nhiệm này còn có bao nhiêu thì sẽ không nói được chắc chắn.

Đối với mình Ngưng Thần hoa rất là quan trọng, cho nên Cơ Hạo Điển mới không yên tâm Tô Tín như vậy. Nhất định phải xếp một nam hằng vào trong đội ngũ của hắn, không phải là vì Tô Tín, chỉ là vì muốn ngăn chặn tất cả khả năng mà thôi.

Mà bây giờ thấy biểu hiện của Tô Tín lại khiến cho Cơ Hạo Điển có chút nghi hoặc, chẳng lẽ lúc trước hắn đã đoán sai, Tô Tín này là một trung thần hay sao?

Cảm nhận lực nguyên thần của mình đang không ngừng lớn mạnh, thần chí của Cơ Hạo Điển cũng đã bắt đầu có chút hơi mơ hồ.

Lúc này hắn cũng không quản được nhiều như vậy, biểu hiện hôm nay của Tô Tín mọi người ở đây đều nhìn thấy vào trong mắt. Biểu hiện của hắn thậm chí còn tốt hơn so với một chút võ giả Hoàng tộc Cơ gia.

Cho nên bất kể là trấn an lòng người cũng được, hay là thật lòng thực tâm cũng tốt, Cơ Hạo Điển trực tiếp lớn tiếng nói:

- Tô Tín! Việc này qua đi trẫm tuyệt đối sẽ không phụ ngươi, bất kể là phong hầu bái tướng, trong đó luôn có một vị trí của ngươi!

Hà Vô Sơn nhìn Cơ Hạo Điển một chút, vị Nhân Hoàng bệ hạ Đại Chu này có rất nhiều tâm cơ, phong hầu bái tướng? Đương nhiên tiền đề đó là phải bảo vệ ngươi trước, nếu như Cơ Hạo Điển chết đi, vậy những hứa hẹn phong hầu bái tướng của hắn cũng coi như là lời hứa suông.

Ngay khi Hà Vô Sơn đang muốn động thủ thời điểm, bên Cơ Hạo Điển bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét thảm.

Tất cả mọi người nhìn về phương hướng của Cơ Hạo Điển, chỉ thấy nguyên thần chi lực của Cơ Hạo Điển vốn đã tấn thăng đến cấp bậc Dương Thần Cảnh lại đang nhanh chóng suy yếu. Ánh mắt của hắn dần tan rã, máu tươi ở trong thất khiếu không ngừng chảy xuôi ra, lộ ra vẻ kinh khủng đến cực điểm.

Tôn Bất Hại ở bên cạnh và người của Tả Đạo minh triệt để ngây ngốc.

Bí pháp cấy ghép Nguyên Thần này bọn hắn đã thôi diễn qua vô số lần, tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì, mà trước đó cấy ghép Nguyên Thần đều thành công, hiện tại vì sao lại biến thành dạng này cơ chứ? Vì sao lúc luyện hóa Ngưng Thần hoa lại hoàn toàn không có xảy ra vấn đề gì, mà trình tự lại xuất hiện vấn đề cơ chứ?

Chẳng lẽ Ngưng Thần hoa có gì đó quái lạ sao? Cũng không có khả năng.

Ngưng Thần hoa này là tận mắt nhìn thấy đối phương hái, cũng tuyệt đối không thể động tay động chân vào trong Diệp Tiên Mao, hắn cũng không có động cơ.

Huống hồ, sau khi thu Ngưng Thần hoa này tới tay, bất kể là hắn hay là những Luyện Đan sư của Đại Chu đều từng cẩn thận kiểm tra qua, tuyệt đối không có một chút vấn đề nào.

Nhưng nào nghĩ tới hết lần này tới lần khác, ở một bước này Cơ Hạo Điển lại xuất hiện vấn đề. Đám người Tôn Bất Hại muốn cứu chữa, thế nhưng bất kể hắn dùng bất kỳ thủ đoạn

nào cũng đều không cứu được Nguyên Thần đang nhanh chóng lụi bại của Cơ Hạo Điển.

Lúc này Cơ Hạo Điển còn có thần chí, thế nhưng hắn lại không có cách nào khống chế được thân thể của mình, chỉ có thể cảm giác được Nguyên Thần và sinh cơ đều đang nhanh chóng tiêu tán. Chuyện này khiến trong lòng của hắn tràn ngập sự hoảng sợ.

Nhưng giờ phút này trong đầu Cơ Hạo Điển lại nổi lên một đạo thân ảnh khiến cho hắn không thể tưởng tượng được, đó là thân ảnh của Tô Tín. Lúc này hai tay hắn đang kết ấn, mà ấn pháp mà hắn kết xuất thì Cơ Hạo Điển lại rất quen thuộc. Ấn pháp mà Tô Tín kết ra lại chính là Nguyên Thần bí pháp bên trên bạch ngọc thạch bản kia!

Cho đến giờ phút này, rốt cuộc Cơ Hạo Điển đã biết xảy ra vấn đề ở chỗ nào, là Tô Tín! Người mới vừa rồi còn khiến cho hắn tưởng lầm là trung thần, thế nhưng lúc này lại muốn hại hắn!

Cơ Hạo Điển không biết sao Tô Tín lại biết bí pháp bên trên bạch ngọc thạch bản. Hắn cũng không biết rốt cuộc Tô Tín động tay động chân thế nào trước mắt Tôn Bất Hại và những Luyện Đan sư của hoàng thất Đại Chu. Hắn chỉ biết tất cả mọi chuyện đều là Tô Tín làm!

Cơ Hạo Điển mở to hai mắt ra nhìn, sắc mặt dữ tợn nhìn về phía Tô Tín, đây cũng là động tác duy nhất mà hắn có thể làm ra.

Chỉ là đáng tiếc động tác này theo người ở bên ngoài thấy, người mà hắn nhìn hằm hằm lại không phải là Tô Tín, mà là Hà Vô Sơn đứng trước người Tô Tín cùng với những võ giả trên giang hồ kia.

Chương 1340 - Cơ hạo điển bỏ mình

Lúc này Cơ Hạo Điển rất hối hận, cả đời này hắn đã khống chế qua rất nhiều người, cho nên hiện tại Đại Chu mới có cơ nghiệp khổng lồ như thế.

Lúc trước hắn đề bạt Tô Tín cũng đã nhìn ra, Tô Tín này có năng lực cũng có dã tâm, nhưng Cơ Hạo Điển có tự tin có thể

nắm Tô Tín trong lòng bàn tay.

Toàn bộ người Đại Chu, người có dã tâm còn thiếu sao? Những người này dù làm thế nào thì cũng là thần tử của hắn, cũng chỉ có thể để cho hắn sử dụng mà thôi.

Cho nên những năm gần đây Tô Tín cũng vì hắn mà làm thành không ít chuyện lớn, thậm chí Tô Tín cũng đã để lại một ấn tượng trong lòng Cơ Hạo Điển. Mọi thứ chỉ cần để cho Tô Tín xuất thủ vậy thì nhất định sẽ thành công.

Chỉ là bây giờ Cơ Hạo Điển đã hối hận, Tô Tín không chỉ có dã tâm không thôi, mà hắn còn là sài lang có thể nuốt chủ!

Nhưng Cơ Hạo Điển không rõ, tại sao Tô Tín lại muốn giết mình?

Mình đã biểu hiện tương đối coi trọng Tô Tín, có thể nói Tô Tín là thánh quyến chính long, hắn giết mình đối với hắn có chỗ tốt gì sao? Chẳng lẽ là con trai nào của mình đã cấu kết ưng thuận, lại cam kết gì đó với Tô Tín hay sao?

Những này chuyện Cơ Hạo Điển đều không đoán ra được, bởi vì thần chí của hắn đã theo nguyên thần của hắn suy sụp mà dần bắt đầu trở nên mơ hồ.

Tô Tín nhìn Cơ Hạo Điển, trên mặt ra vẻ khiếp sợ, nhưng lúc này trong lòng của hắn lại không có chút ba động nào.

Động tay chân ở trong Ngưng Thần hoa là hắn làm, ngày xưa khi còn ở Dược Vương Cốc hắn đã lợi dụng Nguyên Thần bí pháp bên trên bạch ngọc thạch bản để động tay động chân.

Loại Nguyên Thần bí pháp này độc lập với tất cả Nguyên Thần bí pháp hiện có ở trên giang hồ. Đừng nói là Tôn Bất Hại không phát hiện ra được, xem như những Trận Pháp sư tự mình tham dự nghiên cứu bạch ngọc thạch bản này cũng không phát hiện ra được.

Trừ phi có một vị tồn tại tinh thông dược lý mà lại am hiểu trận pháp như là Tôn Bất Hại thì mới có thể phát hiện ra ở trong Ngưng Thần hoa này đã bị Tô Tín động tay động chân, đáng tiếc bọn hắn đều không phải là tồn tại như vậy.

Dù sao hiện tại, trong những người mà Tô Tín biết, người có thể có tu vi như thế trên đan đạo và trận đạo cũng chỉ có Địa Phủ Chuyển Luân Vương mà thôi.

Về phần vì sao Tô Tín muốn giết Cơ Hạo Điển, kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Cơ Hạo Điển khiến cho hắn cảm thấy không an toàn.

Trước đó Cơ Hạo Điển có vẻ bệnh tự cho là mình có thể nắm giữ Tô Tín, nhưng Tô Tín cũng tương tự như vậy, cũng tự nhận là có thể nắm giữ được hắn.

Cho nên trước đó mấy lần Tô Tín hành động hắn đều phỏng đoán tâm tình của Cơ Hạo Điển rất đúng chỗ. Lúc hoàn thành mục đích của mình, đồng thời cũng làm cho Cơ Hạo Điển đồng ý kế hoạch của hắn.

Thế nhưng, từ chuyện Ngưng Thần hoa lần trước kia thì Tô Tín đã hiểu rõ.

Dù cho mình biểu hiện có xuất sắc tới mấy, nhưng ở trong mắt Cơ Hạo Điển thì mình vẫn một người ngoài, một người ngoài có thể tùy ý hi sinh.

Lúc đi Dược Vương Cốc, dưới tình huống dưới không sử dụng bạo lực thu lấy Ngưng Thần hoa, chuyện này rốt cuộc khó tới bao nhiêu. Điểm ấy Cơ Hạo Điển biết, nhưng dù cho hắn biết thì cũng cưỡng ép đưa nhiệm vụ này nhét vào trên thân Tô Tín. Đồng thời còn phái ra một nam hằng đến giám sát Tô Tín, loại hành vi này đã có thể chứng minh thái độ chân chính của Cơ Hạo Điển đối với Tô Tín.

Vốn, đối với Tô Tín chuyện một Cơ Hạo Điển có vẻ bệnh và một Cơ Hạo Điển vĩnh sinh, bên nào có lợi đối với mình kỳ thật cũng không đáng kể. Dù sao hắn là thánh quyến chính long, cũng đã có căn cơ vững chắc ở Đại Chu. Cho nên Cơ Hạo Điển sống hay chết với hắn cũng không đáng kể.

Nhưng bây giờ Tô Tín đã biết, vẫn là một Cơ Hạo Điển đã chết tương đối có lợi hơn đối với hắn.

Nếu như Cơ Hạo Điển thật sự có thể trường sinh, như vậy lực khống chế của hắn đối với Đại Chu chắc chắn sẽ tới gần thêm gần một bước. Đến lúc đó Cơ Hạo Điển muốn cố gắng nhét

cho mình nhiệm vụ gì thì thậm chí ngay cả tư cách cự tuyệt Tô Tín cũng không có.

Chính vì vậy, cho nên từ lúc kia Tô Tín mới nổi lên sát tâm đối với Cơ Hạo Điển.

Chỉ là giết thì giết, vấn đề giết thế nào lại là một chuyện khác.

Kỳ thật phương thức ổn thỏa nhất chính là Tô Tín ẩn núp ở trong bóng tối, nhìn người của những tông môn võ lâm kia động thủ.

Chỉ là dựa theo sự hiểu biết của Tô Tín về Cơ Hạo Điển, hắn ta đã dám đi làm đại kế trường sinh này thì hắn ta đã có đối sách riêng của mình.

Cũng như lần trước đó vậy, xem như có đệ nhất thiên hạ "Thuần Dương đạo tôn" Lý Bá Dương ra mặt, Đại Chu ở phương diện cường giả Chân Vũ cảnh không địch lại nổi đối phương. Thế nhưng Cơ Hạo Điển lại vẫn âm thầm mời tới cường giả Chân Vũ cảnh "Bảo Tướng Như Lai" Tác Nam Triệt của Mật tông.

Mà trước mắt mặc dù bên này nhìn qua là Đại Chu ở trong thế yếu, nếu như Tô Tín không ra mặt, có thể hiện tại Cơ Hạo Điển đã chết ở dưới kiếm của Hà Vô Sơn rồi.

Nhưng ai biết dùng tính cách của Cơ Hạo Điển có thể âm thầm giữ lại thủ đoạn gì đó hay không? Cho nên vẫn nên tự mình động thủ thì mới chắc chắn hơn một chút.

Mà lần này Tô Tín liều chết đứng ra chặn đường Hà Vô Sơn, không phải là vì tận trung với Cơ Hạo Điển, mà là vì hoàn toàn bỏ qua hiềm nghi ở trên người mình, cũng đạt được hảo cảm từ Hoàng tộc Cơ gia.

Cơ Hạo Điển vừa chết, vị Hoàng Đế mới là ai cũng không sao cả. Dù sao bất kể là ai cũng không có uy vọng cường đại như Cơ Hạo Điển, cho nên Tô Tín cũng không cần đi làm cho bọn hắn vui lòng.

Chỉ cần Tô Tín có thể có được hảo cảm của Hoàng tộc Cơ gia, cộng thêm hắn là người Lục Phiến Môn, quan hệ cùng quân đội cũng không tệ. Kể từ đó địa vị của Tô Tín tại Đại Chu sẽ

đơn giản là không gì phá nổi, Hoàng Đế mới kế vị là ai cũng muốn lôi kéo Tô Tín hắn.

Những kế hoạch này thậm chí đã được Tô Tín nghĩ tới từ lúc trên đường đi tới Dược Vương Cốc. Hiện tại quả nhiên không có sai.

Quả thực Cơ Hạo Điển đã có chuẩn bị, dưới người hắn còn có ba bộ cấm kỵ khôi lỗi đủ để so sánh với Dương thần cảnh.

Chỉ đáng tiếc, cấm kỵ khôi lỗi này chỉ khi nào võ giả Dương thần cảnh bước vào phạm vi công kích của bọn hắn thì bọn hắn mới ra tay. Loại tình huống giống bây giờ, cho dù Cơ Hạo Điển có ra sao thì bọn hắn cũng không có phản ứng.

Chờ đến khi nguyên thần chi lực trên người Cơ Hạo Điển triệt để hạ thấp xuống cực hạn, sinh cơ trên người hắn cũng sẽ triệt để tiêu tán theo.

Hà Vô Sơn đang sắp xuất thủ một kiếm đứng lại ở nơi đó, những võ giả Đại Chu đang kịch chiến ở bên ngoài cùng đông đảo người thế lực giang hồ cũng đều ngẩn người, có chút không phản ứng kịp.

Chết rồi? Cơ Hạo Điển cứ thế mà chết đi hay sao? Rốt cuộc đã có chuyện gì!

Đặc biệt là những thế lực võ lâm trên giang hồ kia, đến bây giờ bọn hắn còn có chút cảm giác không hiểu thấu.

Nếu như bọn hắn biết Cơ Hạo Điển sẽ chết như vậy thì vậy bọn hắn cũng không cần đến đây chuyến này.

Không nói tới việc trong khi giao chiến tổn thất không ít người, mà còn triệt để không nể mặt mũi với bên triều đình.

Nhưng không ai nghĩ tới được, còn không chờ bọn hắn động thủ thì Cơ Hạo Điển cũng đã bởi vì nguyên nhân ngoài ý muốn mà bỏ mình.

Theo bọn hắn nghĩ, Cơ Hạo Điển đã dám đi vận dụng Nguyên Thần bí pháp của tả đạo minh để cấy ghép nguyên thần. Như vậy chắc hẳn Cơ Hạo Điển đã có niềm tin tuyệt đối, cho nên hắn mới sẽ làm như vậy.

Nhưng ai có thể nghĩ tới kết quả là bọn hắn hao hết khí lực không thể làm gì được Cơ Hạo Điển, kết quả Cơ Hạo Điển này lại tự mình chơi chết mình.

Mấy tên tồn tại Chân Vũ cảnh không nói hai lời, trực tiếp quay người rời đi, trong nháy mắt đã lăng không rời đi, biến mất không thấy gì nữa.

Người của mấy bên tông môn giang hồ cũng giống như vậy, trực tiếp quay người rời đi, người của triều đình cũng không có ngăn cản.

Kỳ thật mặc kệ Cơ Hạo Điển chết như thế nào, mục đích của bọn hắn đều đã đạt được, các đại thế lực giang hồ không có cách nào dễ dàng tha thứ cho một Đại Chu Nhân Hoàng vĩnh sinh tồn tại, cho nên nhất định Cơ Hạo Điển phải chết.

Mà bây giờ Cơ Hạo Điển đã chết. Chuyện quan trọng nhất chính là hiện tại Đại Chu ngay cả Thái tử cũng không có, Thái tử trước đó đã bị phế. Người có tư cách trở thành Thái tử nhất là đám người Cơ Ngôn Thành cũng đã bị phế. Cho nên có thể nghĩ tới việc sau đó Đại Chu sẽ loạn thành bộ dáng gì.

Đã như vậy thì bọn hắn còn ở nơi này làm gì nữa chứ? Sau khi trở về chuẩn bị đề phòng Đại Chu trả thù mới là chủ đạo. Đương nhiên bọn hắn phỏng đoán hiện tại Đại Chu cũng không có thời gian đến báo thù bọn hắn, toàn bộ Đại Chu không loạn thành một bầy rồi hỏng bét cũng đã không tệ lắm rồi.

Mà lúc này bên mê mang nhất hẳn là những người của Hoàng tộc Cơ gia.

Cơ Hạo Điển bỏ mình, nhưng Đại Chu vẫn còn, bất kể là Lục Phiến Môn hay là quân đội còn có Cung Phụng Đường hoàng thất, lực lượng của bọn hắn đều không có bị hao tổn.

Thậm chí nói một câu không dễ nghe, loại tình huống trước mắt này của Đại Chu, bình thường xem như không có Hoàng Đế thì cũng sẽ trở nên hỗn loạn. Chỉ là Đại Chu thì ngược lại, xem như có người dám ở trong bóng tối khuấy động, làm cho gió nổi mây phun thì dùng lực lượng Đại Chu hiện tại cũng hoàn toàn có thể trấn áp nó.

Nhưng như vậy cũng không thể nói là Đại Chu thực sự không cần có một vị Hoàng Đế.

Trong thời gian ngắn thì còn có thể, nhưng thời gian dài thì chắc chắn sẽ bị sụp đổ. Huống hồ nếu như không có Hoàng Đế, long mạch Thịnh kinh thành cũng sẽ không có người trấn áp. Khí vận của Đại Chu sẽ càng ngày càng thấp.

Đại Chu tọa lạc ở Thịnh kinh thành, nguyên nhân là bởi vì Thịnh kinh thành vừa vặn ở bên trên một cái tiết điểm của long mạch. Nhất định phải có Hoàng giả trấn áp khí vận long mạch thì mới có thể cam đoan Đại Chu yên ổn.

Đối với người tầm thường mà nói, loại vật như khí vận này là hư vô mờ mịt, thậm chí còn có một số võ giả tuổi trẻ nhiệt huyết thường xuyên hô to câu, cái gì mà mạng ta do ta định chứ không phải do trời.

Nhưng kỳ thật thứ như khí vận chân chính có tồn tại, ngay cả một chút trận pháp đại sư cũng đã chứng minh qua việc này.

Tông môn chính đạo lựa chọn nơi sơn thanh thủy tú linh động làm tông môn là để tăng cường thực lực, mà tông môn ma đạo thì lựa chọn những nơi âm tà rét lạnh để làm trụ sở tông môn. Hiện tại nếu đổi lại là triều đình, đương nhiên cũng phải lựa chọn chỗ có long mạch làm đô thành, như vậy mới có thể để cho khí vận của Đại Chu kéo dài.

Cho nên trước mắt chọn ra một Hoàng Đế mới là chuyện quan trọng nhất, dù sao nước không thể một ngày không có vua.

Mà hiện tại chuyện Đại Chu xoắn xuýt nhất là có nên xuất thủ với những thế lực giang hồ kia hay không.

Những thế lực giang hồ kia tụ tập lại, có thể nói là triệt để không nể mặt mũi triều đình và Đại Chu. Nhưng vấn đề là bọn hắn cũng không có chân chính giết chết Cơ Hạo Điển, ngược lại là Cơ Hạo Điển bỏ mình ngoài ý muốn, như vậy thì phần thù hận này tính thế nào đây?

Cho nên càng nghĩ thì cảm thấy, trước tiên Đại Chu không nên động thủ với bọn hắn, chờ đến khi Đại Chu một lần nữa ổn định lại, khi đó báo mối thù ngày hôm nay cũng không muộn.

Dù sao mấy người xuất thủ đều là tồn tại đỉnh tiêm chân chính trên giang hồ. Thiếu Lâm tự đứng đầu Phật tông, Danh Kiếm Sơn Trang đứng đầu kiếm tông, Tạo Hóa Đạo Môn đứng đầu đạo môn, Giang Nam Tiêu thị đứng đầu các thế gia. Mấy thế lực này, bất kể là thế lực nào cũng đều là tồn tại không dễ chọc, hiện tại triều đình đi tìm bọn họ trả thù, kết quả sẽ chỉ có một cái, đó chính là lưỡng bại câu thương mà thôi.

Cho nên vẫn nên tạm thời buông xuống việc này, xử lý nội vụ Đại Chu mới là quan trọng nhất.

Nói tới xử lý nội vụ, đám người Cơ Huyền Viễn nhất thời đưa ánh mắt nhìn vào trên người những hoàng tử trước đó đã nhảy ra bức Cơ Hạo Điển thoái vị.

Chân ngoài dài hơn chân trong, vì ích lợi của mình mà liên thủ bán lợi ích Đại Chu cho những tông môn, hành vi như thế, tội không thể tha!

Những hoàng tử kia cảm giác được ánh mắt rét lạnh của đám người Cơ Huyền Viễn, hai chân tức thì run lên, ánh mắt hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Chương 1341 - Giải quyết tốt hậu quả

Đại Chu có thể dễ dàng tha thứ cho việc những hoàng tử này mượn dùng thế lực giang hồ võ lâm để hoàn thành mục đích của mình. Cũng giống như trước đó Cơ Hạo Điển và Mật tông vậy.

Song phương có thể hợp tác, thậm chí có thể giống Mật tông, trực tiếp trở thành một thành viên của Đại Chu cũng được. Thế nhưng chuyện duy nhất mà bọn hắn không có cách nào dễ dàng tha thứ đó chính là những hoàng tử này trở thành khôi lỗi của những thế lực võ lâm trên giang hồ kia. Cuối cùng thậm chí vì vậy mà không tiếc bán toàn bộ lợi ích của Đại Chu.

Cho nên những người này nhất định phải chết, tuyệt đối không có cách nào tha thứ!

Cơ Huyền Viễn lạnh lùng nói:

- Dẫn bọn hắn đi, thông tri cho người Tông Nhân phủ tới xử lý.

Cái gọi là Tông nhân phủ chính là một bộ môn chuyên môn xử lý sự vụ Hoàng tộc trong Đại Chu. Kỳ thật cũng là do Hoàng tộc Cơ gia từ bọn hắn tới quản lý.

Chỉ là từ trước cho tới nay, những Hoàng tộc Cơ gia này đều chuyên tâm tu luyện, trong tay bọn họ cũng không có quyền lợi quá nhiều. Mà những tử tôn kia của Cơ Hạo Điển cũng rất đàng hoàng, cho nên Tông nhân phủ vẫn luôn không có cơ hội phát huy được tác dụng.

Thế nhưng bây giờ cũng không còn buồn tẻ nữa, những hoàng tử này bị ném vào bên trong Tông nhân phủ, kết cục không cần nói cũng biết. Tuyệt đối là muốn sống không được muốn chết cũng không xong.

Không để ý tới những hoàng tử còn đang rú thảm này, đám người Cơ Huyền Viễn lại đưa ánh mắt nhìn về phía Tôn Bất Hại và người của Tả Đạo Minh.

Thanh âm lạnh lẽo của Cơ Huyền Viễn vang lên:

- Tôn Bất Hại, hiện tại có phải các ngươi nên cho Đại Chu ta một lời giải thích hay không?

Nói thật, đám người Cơ Huyền Viễn cũng không coi chuyện này là do Tả Đạo Minh cố ý hành động, trong này có lẽ sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn và hiểu lầm.

Bởi vì dùng mông để nghĩ cũng biết, nếu như Tôn Bất Hại muốn động thủ gây hại cho Cơ Hạo Điển thì sao hắn lại không chọn thời điểm động thủ vào lúc mấu chốt trị liệu chứ?

Kết quả hiện tại Cơ Hạo Điển đã chết rồi, người Tả Đạo Minh bọn hắn lại đang ở trong vòng vây của chúng cường giả triều đình. Sau một khắc sẽ xé đám người Tả Đạo Minh vốn cũng không am hiểu võ đạo thành phấn vụn.

Có thể nói, xem như Tôn Bất Hại này ngớ ngẩn tới cực điểm thì cũng sẽ không làm như vậy, trừ phi bọn hắn quả thực muốn cùng đồng quy vu tận với Cơ Hạo Điển.

Cho nên về tình về lý bọn hắn đều không có lý do và động cơ để ám hại Cơ Hạo Điển.

Nhưng vấn đề là chuyện này triều đình cũng không cần động cơ, càng không cần chứng cứ.

Dù sao đám người Tôn Bất Hại có hiềm nghi, hơn nữa còn là người có hiềm nghi lớn nhất, thà giết lầm chứ không bỏ sót, như vậy ai cũng không thể nói gì nhiều.

Lúc này đám người Tôn Bất Hại đều vô cùng hối hận.

Hối hận bọn hắn trong lúc nhất thời đã tham tiền lựa chọn hợp tác cùng với Đại Chu.

Gần vua như gần cọp, mặc dù không phải là bọn hắn gia nhập triều đình mà chỉ lựa chọn hợp tác cùng người của triều đình. Thế nhưng thật sự nguy hiểm quá là lớn.

Tôn Bất Hại vội vàng phân bua:

- Chư vị, chuyện bệ hạ quả thật không có quan hệ với chúng ta, bất kể là bí pháp hay là Ngưng Thần hoa kia đều được chúng ta thôi diễn qua vô số lần. Quan trọng nhất là những vật này Trận Pháp sư và Luyện Đan sư của hoàng thất Đại Chu đều được tham dự, bọn hắn cũng đã đồng ý không có chuyện gì.

Tôn Bất Hại nói không sai, mỗi một hành động trình tự của bọn hắn thì bên Đại Chu đều có người tham gia và thôi diễn. Mãi đến khi không có bất kỳ điểm đáng nghi nào thì bọn hắn mới đồng ý.

Cơ Hạo Điển cũng không ngốc, cũng không thể vì người của Tả Đạo Minh nói mình có thể cấy ghép Nguyên Thần mà hắn đã tin tưởng. Cuối cùng còn dâng tài sản và tính mạng của mình giao vào trong tay người khác.

Nhưng lúc này những Trận Pháp sư và Luyện Đan sư của Đại Chu đều lui về sau một bước, trong đó có người vội vàng nói:

- Mặc dù chúng ta cũng dựa theo trình tự mà người Tả Đạo Minh cung cấp để hoàn thành thôi diễn. Thế nhưng dù sao người chân chính thao tác không phải là chúng ta, ở trong đó có chuyện gì thì chúng ta cũng không biết.

Có câu nói gọi là đạo hữu chết bần đạo không chết, những Trận Pháp sư và Luyện Đan sư Đại Chu này cũng vội vàng

phủi sạch quan hệ.

Kỳ thật dùng thực lực của bọn hắn đã sớm có thể thấy được mặc dù bí pháp cấy ghép Nguyên Thần của Tả Đạo Minh vẫn chỉ là thôi diễn, thế nhưng kỳ thật đã rất thành thục, căn bản sẽ không xảy ra sai lầm.

Mà trước đó, khi bọn hắn cấy ghép Nguyên Thần cho Cơ Hạo Điển thì mấy người kia đều đứng ở chỗ này nhìn. Bọn hắn có thể cam đoan thủ pháp của Tả Đạo Minh không có chỗ ẩn gì, giống lúc bọn hắn thôi diễn như đúc, tuyệt đối không có động tác nhỏ pha tạp nào ở trong đó.

Thế nhưng, nếu như lời bọn hắn nói là thực tế thì nỗi oan ức này để ai cõng đây? Cho nên trước tiên bọn hắn vẫn lui ra ngoài thì hơn.

Tôn Bất Hại nhìn mấy Trận Pháp sư của Đại Chu, trong mắt hiện lên vẻ âm tàn, hắn biết đám người này có ý gì, thế nhưng lại không thể phản bác được.

Dù sao nơi này cũng là Đại Chu, ai sẽ hoài nghi cho người một nhà cơ chứ? Huống hồ chuyện này vốn bọn hắn đã là người có hiềm nghi lớn nhất. Nếu biến thành người khác thì nhất định sẽ nói là bọn hắn mưu hại Cơ Hạo Điển, bùn đất rơi vào trong đũng quần, không phải phân thì cũng là phân.

Ngay khi Cơ Huyền Viễn muốn động thủ với bọn hắn thì Tô Tín ở bên cạnh bỗng nhiên nói:

- Thường Sơn vương, điểm đáng ngờ trong chuyện này hơi nhiều. Hắn không phải là người Tả Đạo Minh cố ý hành động, huống hồ nếu như hôm nay chúng ta giết hắn, như vậy sau này triều đình sẽ không tìm thấy một người trợ giúp ở trên giang hồ nữa.

Cơ Huyền Viễn sững sờ, lúc này hắn mới phát hiện ra cách làm của mình quả thực có chút không ổn.

Người Tả Đạo Minh là do Đại Chu tìm tới giúp đỡ, cho nên giữa bọn hắn và Đại Chu kỳ thật chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi.

Kết quả vấn đề này nửa đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mà người sáng suốt vừa nhìn đã biết trong này có điểm đáng ngờ. Nếu như Đại Chu không hề cố đã giết chết người của Tả Đạo Minh, như vậy sẽ khiến cho người trong giang hồ có ý kiến gì Đại Chu chứ? Tá ma giết lừa hay là qua sông đoạn cầu đây?

Kể từ đó, về sau xem như Đại Chu còn muốn mời kỳ năng dị sĩ trên giang hồ đến giúp đỡ nữa, xem như Đại Chu có đưa ra điều kiện tốt tới mấy thì bọn hắn cũng sẽ không đáp ứng.

Chuyện thành còn dễ nói, xuất hiện ngoài ý muốn thì Đại Chu các ngươi sẽ không phân tốt xấu, muốn kéo dê thế tội cho hả giận, đây là đạo lý gì cơ chứ?

Cơ Huyền Viễn nghĩ một lát, lại chắp tay một cái rồi nói với đám người Tôn Bất Hại:

- Các ngươi đi đi.

Hắn mở miệng để cho bọn người Tôn Bất Hại rời đi, đương nhiên không phải là bởi vì sợ một chút tin đồn trên giang hồ. Mà nguyên nhân lớn hơn thật ra là bởi vì Tô Tín.

Hôm nay biểu hiện của Tô Tín tương đối chói mắt, không nói đâu xa, tối thiểu ánh mắt của Hoàng tộc Cơ gia đối với Tô Tín cũng coi như không tệ.

Trước kia luôn có người nói Tô Tín người này lòng lang dạ thú gì đó. Thế nhưng hôm nay chỉ bằng vào biểu hiện của Tô Tín, ai còn có thể nói ra nửa chữ không nữa chứ?

Ngược lại, người trước kia luôn nói Tô Tín lòng lang dạ thú, tới thời khắc mấu chốt lại lui về phía sau. Cơ Huyền Viễn lại nghĩ đến đám người Phương Cửu Nguyên một chút.

Tính cách của Phương Cửu Nguyên cũng vô cùng láu cá, gặp phải loại chuyện này đương nhiên hắn sẽ không xông về phía trước. Ngược lại, từ biểu hiện của Liễu Vô Tiền thì cũng còn có thể, dù sao hắn cũng xuất thân từ quân nhân, loại quần chiến này rất dễ dàng phát huy ra thực lực của hắn.

Cùng là tứ đại thần bộ, ba người khác đều có biểu hiện dũng mãnh như thế. Thế nhưng Phương Cửu Nguyên ngươi tham

sống sợ chết, ngươi còn có lời gì có thể nói nữa hay không?

Mà những lời trước đó nói Tô Tín lòng lang dạ thú cái gì đó, trong đó có một bộ phận bắt đầu từ trong miệng Phương Cửu Nguyên ngươi nói ra. Lời mà loại người này nói ra còn có thể tin được sao?

Cảm giác được ánh mắt chán ghét của Cơ Huyền Viễn, Phương Cửu Nguyên cảm thấy mình khóc không ra nước mắt. Hắn không biết mình đã đắc tội với vị Thường Sơn vương này ở chỗ nào.

Trước mắt Cơ Hạo Điển đã chết, người kế vị còn chưa có chọn ra được, như vậy hiện tại người chân chính quyết sách Đại Chu chính là bốn nhà Hoàng tộc Cơ gia, Cung Phụng Đường hoàng thất, quân đội, Lục Phiến Môn.

Mà trong bốn nhà này, người đưa đến tác dụng quyết định tự nhiên là Hoàng tộc Cơ gia, dù sao kỳ thật chuyện này cũng coi là việc nhà của họ Cơ Đại Chu bọn hắn.

Ở trong Hoàng tộc Cơ gia, đương nhiên cường giả Chân Vũ cảnh như Kháo Sơn Vương Cơ Vũ Lăng sẽ không đi quản những chuyện này, mà người thực lực mạnh nhất và năng lực mạnh nhất trong các võ giả Dương thần cảnh chính là vị Thường Sơn vương Cơ Huyền Viễn này.

Cho nên cứ như vậy, trước mắt chủ sự Thịnh kinh thành tạm thời chính là vị Thường Sơn vương này. Mà đắc tội với vị vương gia này, về sau hắn ở Thịnh kinh thành này sao còn có thể có quả ngon để ăn cơ chứ?

Không đề cập tới Phương Cửu Nguyên đang ở một bên khóc không ra nước mắt, đám người Tôn Bất Hại trở về từ cõi chết, không khỏi thở phào một cái. Sau khi làm một cảm kích thủ thế với Tô Tín rồi trực tiếp xoay người rời đi.

Thịnh kinh thành không có cách nào ngây người được nữa, về phần những vật mà Cơ Hạo Điển hứa hẹn kia, đương nhiên bọn hắn cũng không có can đảm để đòi hỏi. Có thể nhặt về một cái mạng này đã coi như quá tốt rồi.

Nói thật Tôn Bất Hại cũng không nghĩ tới Tô Tín lại mở miệng cầu tình cho bọn họ. Dù sao hắn và Tô Tín cũng tương

giao không lâu, cũng không có giao tình gì quá lớn.

Thế nhưng chuyện này Tôn Bất Hại và ngươi của Tả Đạo Minh đều nhớ kỹ, ngày sau nhất định sẽ có hậu báo.

Kỳ thật Tô Tín mở miệng cầu tình cho bọn người Tôn Bất Hại, quả thật không có tâm tư gì phức tạp, hắn chỉ đơn thuần thưởng thức năng lực của đám người Tôn Bất Hại mà thôi.

Trước đó, người nghiên cứu đan đạo, trận đạo, cơ quan chi thuật trên giang hồ đã cực ít, Tô Tín kết thiện duyên với bọn hắn, nhất định tương lai sau này sẽ phải dùng đến.

Mà Cơ Huyền Viễn dưới cơn thịnh nộ muốn giết đám người Tôn Bất Hại, xem như Tô Tín không nói lời này, chờ sau khi Cơ Huyền Viễn bình tĩnh lại thì hắn ta cũng có thể nghĩ ra được thấu đáo mọi chuyện. Mà hiện tại chẳng qua Tô Tín chỉ sớm nói nó ra mà thôi.

Cơ Hạo Điển bỏ mình, chắc chắn toàn bộ Đại Chu sẽ nghênh đón sự hỗn loạn. Trước mắt Đại Chu cũng chỉ có thể dựa vào đám người Cơ Huyền Viễn để quản lý. Huống hồ trước tiên bọn hắn cũng phải thương lượng ra lập ai là Hoàng Đế trước. Đây mới là chuyện quan trọng nhất của Đại Chu trước mắt.

Loại chuyện này cũng chỉ có Dương thần cảnh và mấy vị tồn tại Chân Vũ cảnh kia mới có tư cách tham dự. Mặc dù bọn người Tô Tín cũng là cao tầng của Đại Chu, thế nhưng ngay cả tư cách hỏi tới bọn hắn cũng không có.

Sau khi trở lại Lục Phiến Môn, Tô Tín lập tức sắp xếp cho đám người Tề Long và Hoàng Bỉnh Thành mang theo những bộ khoái của Lục Phiến Môn bắt đầu tuần tra.

Trước đó bởi vì Thịnh kinh thành ở trung tâm cơn bão, quá mức mẫn cảm, ngay cả Thiết Chiến cũng không tình nguyện lẫn vào trong những chuyện này.

Nhưng bây giờ Cơ Hạo Điển đã chết, chuyện lần này cũng coi như đã qua một đoạn thời gian, cho nên nhất định Tô Tín phải khống chế lại Thịnh kinh thành đã có vẻ hơi tán loạn trước mắt một chút.

Mà so với bên Thịnh kinh thành đang tán loạn, toàn bộ giang hồ lại triệt để sôi trào.

Lần này Thiếu Lâm tự và các loại tông môn quả thực đã chơi lớn. Dám trực tiếp liên thủ tới Thịnh kinh thành bức Nhân hoàng thoái vị, ra tay với Cơ Hạo Điển. Thậm chí ngay cả hai tông đạo phật vốn là tử địch cũng đã liên thủ, cường giả Chân Vũ cảnh lâu không xuất thế nhao nhao lộ diện bắt đầu đại chiến. Cỗ uy thế kia giống như thiên băng địa liệt vậy.

Đương nhiên theo người trong giang hồ thấy, chuyện lần này khó tránh khỏi có chút đầu hổ đuôi rắn một chút. Bởi vì không có thành công giết được người, Cơ Hạo Điển nửa đường bởi vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà tử vong. Mặc dù Cơ Hạo Điển vừa chết cũng đã giảm bớt đi một trận giết chóc giữa triều đình và tông môn giang hồ. Thế nhưng dù thế nào thì người trong giang hồ cũng vẫn cảm giác rất khó chịu, như là vở kịch vừa mới bắt đầu đã kết thúc vậy.

Chương 1342 - Thiên bảng biến động

Lần này việc mấy thế lực ra tay với Đại Chu quả thực đã vượt quá dự liệu của tất cả mọi người, mà Cơ Hạo Điển chết thì càng lại nằm ngoài dự liệu của người ta.

Nhưng Cơ Hạo Điển vừa chết, đám đạo chích ẩn núp trong bóng tối muốn đứng ra khuấy gió nổi mưa một phen, đương nhiên kết quả rất là khó khăn, trực tiếp bị Đại Chu dùng lực lượng mạnh mẽ trấn áp.

Đại Chu không phải là Đại Tấn ngày xưa, Hoàng Đế vừa chết thì thiên hạ đã đại loạn. Xem như không có Cơ Hạo Điển, thế nhưng tất cả mọi chuyện trong Đại Chu vẫn tiến hành đâu vào đấy.

Quan văn bên trong bốn mươi chín đạo không cần phải nói, vũ lực có Lục Phiến Môn và hành quân Đại tổng quản quan sát, một khi xảy ra vấn đề thì bọn hắn sẽ lập tức ra tay trấn áp.

Mà nếu như bọn hắn không trấn áp được, vậy bọn hắn sẽ dùng bí pháp trình báo cho Tô Tín và tứ đại thần bộ cùng với mấy vị đại tướng quân quân đội, để bọn hắn định đoạt.

Nếu như ngay cả bọn người Tô Tín mà cũng không có cách nào giải quyết được. Như vậy cũng không quá phải lo lắng, Cung Phụng Đường hoàng thất, còn có Hoàng tộc Cơ gia có nhiều người như vậy cũng đã đủ để trấn áp tất cả.

Khi Cơ Hạo Điển còn thì những chuyện lớn này đều sẽ bẩm báo cho Cơ Hạo Điển, chỉ là khi đó dù cho bọn hắn có bẩm báo cũng chỉ là bẩm báo ra một kết quả mà thôi. Cũng không phải để cho Cơ Hạo Điển quyết định.

Cho nên như vậy việc có không hay không có Cơ Hạo Điển đối với nội vụ chỉnh thể của Đại Chu kỳ thật cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn. Những người nhảy ra đầu tiên trước kia trên cơ bản đều chết rất thảm, cho nên một số người còn lại đều đã có kinh nghiệm, không có tiếp tục gây chuyện nữa. Mà ánh mắt chuyển hướng về phía Thịnh kinh thành.

Bốn mươi chín đạo của Đại Chu không có loạn thì cũng sẽ không loạn, chỗ duy nhất loạn hiện tại chỉ là Thịnh kinh thành mà thôi.

Lúc này kỳ thật trong thịnh kinh thành cũng không tính là quá loạn, một là bởi vì có Lục Phiến Môn và quân đội liên thủ trấn áp, hai là những hoàng tử kia đều đang kích động và chờ đợi tin tức.

Cơ Hạo Điển bỏ mình, mấy cái hoàng tử khôi lỗi của mấy đại thế lực giang hồ đều đã bị ném vào bên trong Tông nhân phủ. Như vậy hoàng vị chính là thứ của bọn họ.

Cho nên những hoàng tử này cũng không dám có động tác nào khác, tất cả chỉ có thể ngoan ngoãn chờ ở trong Thịnh kinh thành, sợ làm cho đám người Cơ Huyền Viễn không vui.

Mà lúc này ở trước Lục Phiến Môn, một đám Phong Môi giang hồ đều đang chờ đợi ở nơi này, chuẩn bị chờ đợi người Lục Phiến Môn công bố bảng.

Trận chiến ở Thịnh kinh thành đã tạo ra động tĩnh không nhỏ, uy thế chín tên tồn tại Chân Vũ cảnh đại chiến một trận đã chấn động toàn bộ Bắc Nguyên đạo, mà ngay cả tồn tại Dương thần cảnh cũng thành thật phối hợp với hắn.

Đương nhiên trong này cũng có một tin tức rất lớn, đó chính là tổng bộ đầu Thiết Ngạo của Lục Phiến Môn tấn thăng lên Chân Vũ!

Từ khi Đại Chu đăng đỉnh thiên hạ cho đến bây giờ, trong hơn hai mươi năm trên giang hồ không có xuất hiện qua một vị Chân Vũ nào, ít nhất trong võ lâm Trung Nguyên không có.

Trước mắt Thiết Ngạo tấn thăng lên Chân Vũ đây chính là người độc nhất trong những năm gần đây. Những Phong Môi giang hồ này đã không biết tìm hiểu được tin tức từ nơi nào, nói Thiết Ngạo tấn thăng Chân Vũ sẽ bước vào Thiên Bảng. Cho nên bọn hắn vội vàng chờ đợi ở chỗ này.

Bọn hắn chờ đến giữa trưa, một người của Lục Phiến Môn bắt đầu xuất hiện, ánh mắt của mọi người lập tức trợn trừng, trong tay tên bộ khoái kia rõ ràng đang cầm một tấm lá vàng, quả thật là Thiên Bảng biến động!

Trong ba bảng Thiên Địa Nhân, nhân bảng giấy trắng mực đen, Địa Bảng giấy đỏ chữ màu đen, chỉ có Thiên Bảng chính là lá vàng khắc lục, không có sắp xếp, chỉ ghi chép ba mươi sáu võ đạo đại tông sư Chân Vũ cảnh mạnh nhất hiện tại trên giang hồ.

Chờ sau khi Thiên Bảng thiếp xuất hiện, đám người này vội vàng nhìn về phía Thiên Bảng kia, phía trên một tấm lá vàng chỉ có một cái tên, đó chính là Thiết Ngạo.

Trước mắt Thiết Ngạo nhập bảng, tự nhiên cũng sẽ có một vị vốn đang ở Thiên Bảng bị đẩy xuống. Thế nhưng bởi vì cường giả Chân Vũ cảnh lâu không xuất thế cho nên kỳ thật ở trong Thiên Bảng có một phần nhỏ võ giả thậm chí ngay cả Lục Phiến Môn cũng không xác định được đối phương đã chết hay chưa. Có một chút người thậm chí ngay lúc Đại Chu thành lập cũng đã không còn tung tích nữa.

Cho nên lần này Lục Phiến Môn cũng đã đẩy một tên võ giả hơn mười năm không có một tia động tĩnh nào ở trên Thiên Bảng, đổi lại thành tên của Thiết Ngạo.

Thiên Bảng bởi vì không có sắp xếp, cho nên không giống như là Địa Bảng và nhân bảng, dựa theo trên dưới trình tự để sắp

xếp. Mà là mỗi vị cường giả trên Thiên Bảng đều có một tấm lá vàng, trong đó ghi chép tin tức thuộc về mình.

Tính danh: Thiết Ngạo. Tên hiệu: Thần Ưng. Môn phái: Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn. Võ công: Ưng Trảo Công, Thiên Bằng Cầm Long Công. Binh khí: Không. Thực lực: Chân Vũ cảnh. Chiến tích: Trong trận chiến quan thiên yến ở Thịnh kinh thành đã cùng với Thần Vũ đại tướng quân "Thiên La chiến tướng" Tiết Chấn Nhạc liên thủ đối phó với chưởng giáo Tạo Hóa Đạo Môn "Thuần Dương đạo tôn" Lý Bá Dương. Ưng Trảo Công xé rách thiên địa, Thiên Bằng Cầm Long khí thế vô song.

Chiến tích liên quan tới Thiết Ngạo rất đơn giản, dù sao hắn chỉ mới vừa vặn bước vào Chân Vũ mà thôi.

Đương nhiên nếu như ghi chép chiến tích của Thiết Ngạo lúc còn là Dương thần cảnh, như vậy có lẽ cho dù mang tới mười khối lá vàng cũng không đủ để viết.

Huống hồ thân là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, chiến tích trước đó của Thiết Ngạo cũng đã sớm bị các thế lực lớn trên giang hồ biết rõ, cũng không cần phải nói thêm gì nữa.

Kỳ thật đối với thực lực của Thiết Ngạo, đông đảo võ giả trên giang hồ cũng đã chịu phục, võ giả trong thiên hạ này xuất thân từ nghèo khó có rất nhiều, nhưng có ai có thể giống như Thiết Ngạo đi tới vị trí ngày hôm nay cơ chứ?

Trên Thiên bảng chỉ ghi chép có hai loại võ công của Thiết Ngạo, có lẽ Thiết Ngạo còn có át chủ bài không nói ra, thế nhưng võ kỹ mà Thiết Ngạo thi triển ra bên ngoài cũng chỉ có hai loại mà thôi.

Ở trong đó Thiên Bằng Cầm Long Công chính là một môn nội công uy thế bất phàm, chính là do một vị cường giả Chân Vũ cảnh Đại Tấn ngày xưa sáng tạo ra. Đã từng dùng công pháp này đánh bại một vị cường giả Chân Vũ cảnh nào đó trong Thiếu Lâm tự, người này đã tu luyện Đại cầm long thủ tới cực hạn.

Môn công pháp này là chiến lợi phẩm của Thiết Ngạo, cũng là thứ hắn tu luyện sau khi có được. Nhưng kỳ thật thứ mà Thiết

Ngạo chân chính tu luyện lại chỉ là một môn Ưng Trảo Công cấp thấp nhất mà thôi. Môn công pháp này chỉ có một ít tán tu xuất thân từ võ giả hậu thiên đi tu luyện mà thôi. Thậm chí ngay cả võ giả Tiên Thiên cũng chẳng muốn tu luyện.

Nhưng Thiết Ngạo lại mạnh mẽ bằng vào tu luyện Ưng Trảo Công này mà đạt tới loại trình độ như hiện tại. Càng làm cho môn công pháp cấp thấp tới mức không thể thấp hơn này diễn biến tới tình trạng xuất thần nhập hóa, chỉ bằng vào điểm này, Thiết Ngạo cũng đã danh xứng với thực uy danh võ đạo đại tông sư.

Mà những Phong Môi giang hồ kia, sau khi sao chép hoàn tất tư liệu về Thiết Ngạo thì có một người của Lục Phiến Môn đi tới, dán một tấm giấy đỏ ra, Địa Bảng cũng đổi mới một lần.

Có một chút Phong Môi giang hồ đầu óc linh hoạt đã đoán ra được, lần này Địa Bảng đổi mới có lẽ là bởi vì Tô Tín.

Mặc dù nhân vật chính của trận chiến trong Thịnh kinh thành lần này chính là những tồn tại Chân Vũ cảnh lâu không xuất thế kia. Thế nhưng Tô Tín chính diện đối cứng với trang chủ Danh Kiếm Sơn Trang "Kiếm Động Bát Hoang" Hà Vô Sơn. Quyền, kiếm, chỉ ba chiêu đối đầu với ba kiếm của Hà Vô Sơn, loại chiến tích này cũng đã đủ để kinh diễm rồi.

Phải biết rằng mặc dù Hà Vô Sơn không có đứng hàng ở Địa Bảng, nhưng cũng không phải là bởi vì thực lực của hắn không đủ. Mà là bởi vì kỳ thật Hà Vô Sơn so với đám người Mạnh Kinh Tiên còn hơn một bối phận, chính là võ giả đời trước. Lúc trước thậm chí hắn đã từ chức trang chủ, chuẩn bị bế quan tiềm tu. Hơn mười năm không có một chiến tích nào truyền ra bên ngoài.

Chỉ là về sau bởi vì nhi tử đã đảm nhiệm chức vị trang chủ của hắn ngoài ý muốn bỏ mình, mà Danh Kiếm Sơn Trang lại không ai có thể đứng lên gánh vác, cho nên lúc này hắn mới tái xuất giang hồ.

Mặc dù những năm gần đây Hà Vô Sơn đều không có chiến đấu sinh tử với người khác, nhưng trên giang hồ cũng đều

công nhận tối thiểu Hà Vô Sơn này cũng có thực lực có thể so với mười vị trí đầu trong Địa Bảng.

Tô Tín có thể giao thủ ba chiêu với hắn, như vậy hắn lên Địa Bảng cũng là chuyện bình thường.

Quả nhiên, chờ tới Địa bảng thiếp được đưa ra, vị trí của Tô Tín lại tăng lên mấy bậc.

Tính danh: Tô Tín. Tên hiệu: Huyết kiếm thần chỉ. Môn phái: Lục Phiến Môn tứ đại thần bộ. Võ công: Kiếm pháp: Huyết hà thần kiếm, Tiên Thiên vô hình phá thể kiếm khí, kiếm hai mươi ba, đoạt mệnh mười lăm kiếm. Công pháp: Tử Hà Thần Công, Sơn Tự Kinh, Tam Phân Quy Nguyên Khí, Long Tượng Bàn Nhược Công, Kim Cương Bất Hoại thần công, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần. Chỉ pháp: Huyết hà thần chỉ, hai mươi bốn tiết khí Kinh Thần chỉ, Tam Chỉ Đạn Thiên (phá sát, kinh mộng, thiên địch), Tam Phân Thần Chỉ. Những thứ khác gồm: Thương Tâm Tiểu Tiễn, Bất Tử Ấn Pháp, Phong Thần Thối, Thiên Sương Quyền, Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ. Binh khí: Phi Huyết kiếm (từ Ba Thục Kiếm Các trưởng lão, đúc kiếm đại sư Công Thâu Ngu tự tay luyện chế, là cực phẩm thiên binh). Thực lực: Dung Thần cảnh đỉnh phong (nửa bước Dương thần cảnh). Chiến tích: Trận chiến ở Ngô Đồng Sơn tập sát lão tổ Tô gia Dương thần cảnh. Kiếm hai mươi ba hủy thiên diệt địa, lấy Nguyên Thần hóa kiếm ngưng đốn hư không, làm trọng thương lão tổ Tô gia, khiến cho Tô gia bị ép rời khỏi việc tranh giành phượng huyết.

Khi bí cảnh Cửu Trọng Kiếm Các mở ra, chính diện đánh giết hai võ giả Dung Thần cảnh của Thanh Thành kiếm phái. Mười bảy võ giả Hóa Thần cảnh, lấy mười lăm kiếm đoạt mệnh đại trưởng lão của Thanh Thành kiếm phái. Cường giả Dương thần cảnh "Đan Lưu Hỏa Kiếm" Sầm Vệ Trang tứ linh đạo kiếm, đồng thời còn dùng trận pháp chi vị bên trong Cửu Trọng Kiếm Các để lừa giết.

Ở bên trong Trung cung của Cửu Trọng Kiếm Các đánh lén cường giả Dương thần cảnh Hắc liên thánh sứ của Bạch Liên giáo, lấy Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần giảo sát nguyên thần

đối phương, đoạt chí bảo truyền thừa hắc liên chi chủng của đối phương.

Lúc Tô gia Ngô Đồng Sơn phản loạn, lực chiến lão tổ Tô gia, liên thủ với Đại Thế Chí thượng sư của Mật tông chém giết lão tổ Tô gia, nghịch chuyển đoạt quyền, khống chế Tô gia.

Ở Lương Châu đạo, Mạc Thanh Hồi mai cốt, trợ giúp anh hùng lực chiến niên đàn chủ Bang Đông đàn, "Đông Lưu Thương" Trần Vạn Tam, một trận chiến thắng làm chấn kinh tứ phía.

Trong trận chiến ở Thịnh kinh thành, chính diện đối cứng với trang chủ Danh Kiếm Sơn Trang "Kiếm Động Bát Hoang" Hà Vô Sơn, quyền, kiếm, chỉ ba chiêu đối đầu với ba kiếm của Hà Vô Sơn.

Bài danh: thứ ba mươi lăm Địa Bảng.

Đối với phần chiến tích này mọi người ở đây đều có không có dị nghị gì. Chỉ là một chút Phong Môi giang hồ nhìn thấy phần chiến tích của Tô Tín, một loạt đều là cường giả Dương thần cảnh, cả đám không khỏi cảm thấy mờ mắt.

Lần trước Tô Tín đánh bại Trần Vạn Tam, phía trên chiến tích của hắn còn có tên của các võ giả Dung Thần cảnh như Tô Minh Viễn. Kết quả cho tới bây giờ, phía trên chiến tích của hắn lại toàn bộ đều là chiến tích cùng giao thủ với võ giả Dương thần cảnh. Người Dung Thần cảnh duy nhất chính là "Đông Lưu Thương" Trần Vạn Tam, mặc dù hắn không phải là Dương thần cảnh, thế nhưng cũng là tồn tại đỉnh tiêm ở trong Dung Thần cảnh. Kết quả bị Tô Tín đánh bại, theo người chứng kiến nói, trận chiến kia thậm chí là Tô Tín còn nghiền ép Trần Vạn Tam.

Mặc dù lần này Tô Tín tấn thăng lên Địa bảng, thế nhưng chuyện mà đám người giang hồ thảo luận nhiều nhất vẫn là chiến đấu giữa những cường giả Chân Vũ cảnh kia và lần chiến đấu ở Thịnh kinh thành này. Cho nên lần này Tô Tín lại rất ít bị đám người giang hồ để ý tới.

Mà cách lúc chiến đấu ở Thịnh kinh thành qua ba ngày, đám người Cơ Huyền Viễn, Lâm Tông Việt triệu tập tất cả cao tầng

chấp chưởng Đại Chu hiện tại, còn có những hoàng tử khác tiến về hoàng cung nghị sự. Đám người Tô Tín và những hoàng tử kia lập tức hiểu rõ. Lần này là chuẩn bị chân chính chọn ra tân nhiệm Nhân Hoàng Đại Chu.

Những hoàng tử kia cũng không khỏi hưng phấn, đồng thời còn thấp thỏm lo âu. Từ đây quân lâm thiên hạ hay là trở về làm một vương gia nhàn tản ăn bữa hôm lo bữa mai thì phải nhìn kết quả lần này.

Chương 1343 - Hoàng vị thuộc về…

Trong hoàng cung, đám người Cơ Huyền Viễn cũng đã đến đông đủ, những hoàng tử thì nhìn về phía long ỷ chính giữa, trong mắt lộ ra một tia khát vọng và vẻ tham lam.

Sinh ra ở hoàng thất đã quyết định ngươi phải đi tranh, phải đi đoạt.

Nếu như trước đó Thái tử không có bị phế, thực lực của đám người thái vương Cơ Ngôn Thành vẫn còn. Như vậy bọn hắn sẽ không có ý nghĩ như thế này, sẽ chỉ làm một vị vương gia nhàn tản, gắng đạt tới mục đích tự vệ mà thôi.

Nhưng bây giờ ông trời đã cho bọn hắn một cơ hội như vậy, ai mà không muốn đi tranh một chuyến cơ chứ?

Thục vương Cơ Ngôn Tú cũng ở trong đó, chỉ là biểu hiện của hắn ngược lại rất là điệu thấp, một người đứng ở một chỗ này, im lặng không lên tiếng.

Kỳ thật hiện tại hắn cũng biết, chuyện nhóm người mình có thể lên làm hoàng đế hay không hoàn toàn được nắm giữ ở trong tay đám người Cơ Huyền Viễn.

Trước đó bọn hắn đều là các vương gia nhàn tản đã được phân đất phong hầu ở các đạo Đại Chu. Bản thân đã không có uy vọng và lực lượng gì cả.

Nếu như không phải đám người Thái tử bị phế, như vậy có lẽ đám người Cơ Huyền Viễn sẽ trực tiếp chọn bọn hắn, dù thế nào cũng không đến lượt mình.

Cho nên hiện tại bọn hắn có nhảy như thế nào thì cũng là vô dụng, vẫn nên điệu thấp một chút, đợi kết quả thì tốt hơn.

Kỳ thật Cơ Ngôn Tú cũng có chút không cam lòng, hắn không nghĩ tới Cơ Hạo Điển sẽ đột nhiên chết đi như vậy, thậm chí ngay cả phương thức chỉ định một người thừa kế cũng không có.

Hắn kinh doanh ở Ba Thục đạo trong thời gian dài như vậy chính là vì muốn chuẩn bị đánh cược một lần ở trong Thịnh kinh thành, thậm chí còn lôi kéo được một trong tứ đại thần bộ là Tô Tín. Kết quả bây giờ tất cả đều trở nên vô dụng, chuyện này khiến cho hắn có chút buồn bực.

Mà bên kia Cơ Huyền Viễn nhìn thấy người đã đến đủ, hắn ho khan một tiếng rồi nói:

- Nước không thể một ngày không có vua, cho nên hôm nay chúng ta đến đây chính là vì muốn tuyên bố chuyện hoàng vị thuộc về ai.

Các hoàng tử ở đây lập tức đề cao tinh thần, Cơ Huyền Viễn tiếp tục nói:

- Bệ hạ đi quá mức vội vàng, cho nên cũng không để lại di ngôn gì cả. Mà Thái tử trước đó lại bị phế, cho nên hoàng vị này thuộc về ai vẫn phải chọn ra từ trong chư vị hoàng tử. Chỉ là chúng ta thân là thần tử, kỳ thật cũng không có tư cách chỉ định người nào đó kế thừa hoàng vị. Như thế cũng không hợp với lễ nghĩa. Cho nên hoàng vị này vẫn nên để cho chính các ngươi đi tranh đoạt thì hơn.

Nói xong, Cơ Huyền Viễn trực tiếp lấy ra mười ba tấm lệnh bài, giao cho mỗi một vị hoàng tử ở đây rồi trầm giọng nói:

- Ta biết các ngươi đều có thế lực của mình, thậm chí cũng có minh hữu của mình trên giang hồ. Cho nên lần này chúng ta đã thương nghị, quyết định cho các ngươi một cơ hội để thể hiện ra thủ đoạn và thực lực của chính mình. Các ngươi có thời gian một tháng, trong vòng một tháng ai có thể cướp được nhiều lệnh bài nhất từ trong tay đối phương thì kẻ đó sẽ trở thành Thái tử. Dựa theo lễ chế Thái tử kiến quốc, sau một tháng là có thể đăng cơ. Thế nhưng, xin chư vị hoàng tử chú ý,

có thể liên thủ với người trong giang hồ. Thế nhưng lại không thể bán đi lợi ích của Đại Chu, không được học đám người ở bên trong Tông nhân phủ, ăn cây táo rào cây sung.

Vẻ mặt đông đảo hoàng tử ở đây lập tức chấn động, đương nhiên bọn hắn sẽ không đi học những tên ngu xuẩn vì hoàng vị mà bán chính mình đi. Trước mắt, ở trong những hoàng tử này ngoại trừ người thực lực thật sự quá yếu ra, những người khác đều có thế lực và quan hệ thuộc về mình. Trước mắt Cơ Huyền Viễn đã cho phép bọn hắn động thủ, những người này đều có tư cách đánh cược một lần.

Lúc này Cơ Huyền Viễn ho khan một tiếng nói:

- Khi chư vị hoàng tử tiến hành tranh đoạt, tất cả võ giả Dương thần cảnh của Đại Chu cũng sẽ không nhúng tay vào. Bên long mạch xuất hiện một vài vấn đề, cho nên cần toàn bộ cường giả Chân Vũ cảnh còn có Dương thần cảnh của Đại Chu đồng loạt ra tay tu bổ. Cho nên lúc chư vị hoàng tử động thủ ở Thịnh kinh thành, coi như trong tay có lực lượng Dương thần cảnh thì cũng không thể vận dụng.

Đại Chu Nhân Hoàng bỏ mình, bên long mạch xảy ra một vài vấn đề. Các Trận Pháp sư của Đại Chu đều cho rằng cần một lượng lớn cường giả đến trấn áp. Thế nhưng chỉ cần mấy vị cường giả Chân Vũ cảnh kia xuất thủ là đã đủ rồi, Cơ Huyền Viễn cùng với tồn tại Dương thần cảnh bế quan không ra cũng là vì muốn hạn chế quy mô của lần tranh đoạt hoàng vị này. Dù sao nơi này là Thịnh kinh thành, làm lớn chuyện cũng không quá tốt.

Kỳ thật theo Tô Tín thấy, đám người Cơ Huyền Viễn làm như vậy căn bản chính là cởi quần đánh rắm, vẽ vời cho thêm chuyện ra mà thôi.

Trước mắt, uy vọng của những hoàng tử này trong Đại Chu trên cơ bản bằng không, nói một câu không dễ nghe, nếu như không phải là bởi vì huyết mạch của bọn hắn thì trong những Hoàng tộc Cơ gia này, có tùy ý chọn ra một người kế thừa cũng mạnh hơn nhiều so với bọn họ.

Đám người Cơ Huyền Viễn không muốn tự mình làm chủ chọn ra một vị Hoàng Đế. Nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản, bọn hắn chỉ không muốn gây ra phiền toái mà thôi.

Dù sao trên danh nghĩa mà nói, bọn hắn chỉ là thần tử, một đám thần tử cũng có tư cách đi chọn Hoàng Đế, loại chuyện này nói thì dễ mà nghe thì khó.

Huống hồ tâm tư người ta cũng sẽ theo địa vị thay đổi mà phát sinh biến hóa.

Nếu như hôm nay đám người Cơ Huyền Viễn lựa chọn một vị hoàng tử để kế vị Thái tử, đồng thời đăng cơ. Từ mặt ngoài không nhìn ra vấn đề gì, thậm chí vị hoàng tử được chọn ra còn có thể mang ơn với đám người Cơ Huyền Viễn. Thế nhưng đợi đến lúc hắn chân chính ngồi vững vàng trên hoàng vị thì sẽ khó đảm bảo không có tâm tư khác.

Hôm nay các ngươi có thể nâng ta lên hoàng vị, có phải ngày sau cũng có thể nâng những người khác lên hoàng vị hay không?

Loại chuyện này rất có thể sẽ xảy ra, đến lúc đó coi như người được nâng lên hoàng vị không có hành động gì thì trong lòng cũng sẽ cảm thấy rất không thoải mái.

Cho nên đám người Cơ Huyền Viễn vừa thương lượng, dứt khoát trực tiếp mặc kệ, để chính bọn hắn làm ầm ĩ một tháng trong Thịnh kinh thành. Nhìn năng lực của bọn hắn tới đâu.

Ngoại trừ võ giả Dương thần cảnh không thể ra tay ra, còn lại tồn tại Dung Thần cảnh và Hóa Thần cảnh thì các ngươi có thể lôi kéo được bao nhiêu lực lượng thì cứ kéo tới bấy nhiêu đi. Đám người Cơ Huyền Viễn sẽ mặc kệ, chỉ cần bọn hắn đừng làm ra chuyện nguy hại đến lợi ích của Đại Chu là được.

Lời nói của Cơ Huyền Viễn khiến cho tinh thần của đông đảo hoàng tử ở đây lập tức chấn động. Chỉ cần Cơ Huyền Viễn cho bọn hắn cơ hội này, những người này tuyệt đối dám đọ sức với nhau!

Sau khi nói xong chuyện này, đám người này trực tiếp tản ra, Tô Tín đang chuẩn bị về Lục Phiến Môn Thịnh kinh thành thì

lúc này Cơ Ngôn Tú lại trực tiếp đi theo Tô Tín, thấp giọng nói:

- Tô đại nhân, ngươi cũng đừng quên ước định ban đầu giữa chúng ta. Hiện tại chính là lúc mà bản vương cần dùng đến Tô đại nhân ngươi!

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Còn chưa phải lúc, Thục Vương điện hạ, ta ra mặt sớm như vậy đối với ngươi cũng không có chỗ tốt gì.

Cơ Ngôn Tú cau mày nói:

- Vì cái gì?

Tô Tín chỉ vào mình rồi nói:

- Bởi vì thực lực của ta quá mạnh.

Cơ Ngôn Tú ngạc nhiên, Tô Tín có ý gì, mèo khen mèo dài đuôi sao?

Tô Tín kiên nhẫn giải thích cho Cơ Ngôn Tú:

- Thục Vương điện hạ, chúng ta tạm không nói đến phía sau mấy hoàng tử bên kia có bao nhiêu thế lực. Thế nhưng ta dám cam đoan, coi như phía sau bọn họ có Tạo Hóa Đạo Môn trợ giúp bọn hắn thì cũng tuyệt đối không dám lộ ra ngoài. Thậm chí còn có thể toàn lực phủi sạch quan hệ với bọn họ. Mới vừa rồi Thường Sơn vương đã nói rất rõ ràng, tranh đoạt hoàng vị là tranh đoạt hoàng vị, nhưng tuyệt đối cũng không thể làm ra loại chuyện nguy hại tới lợi ích của Đại Chu. Kể từ đó, coi như phía sau bọn họ thật sự có thế lực như là Tạo Hóa Đạo Môn duy trì thì bọn hắn cũng không dám dùng, ngược lại còn phải cố gắng rũ sạch mọi thứ liên quan tới đối phương. Mà cứ như vậy bọn hắn chỉ dùng của mình bồi dưỡng thế lực hay là mặt khác đi trên giang hồ tìm kiếm ngoại viện, có thể nói kỳ thế lực đều không có dưới trướng của ta nhân mã cường đại. Nếu như bây giờ ta tỏ rõ thái độ, muốn giúp điện hạ ngươi. Như vậy sẽ có kết quả duy nhất chính là bọn hắn sẽ liên hợp lại với nhau, trước tiên diệt trừ uy hiếp lớn nhất như ngươi. Thứ cho ta nói thẳng, nếu quả thật đến lúc đó thì nhất định ta sẽ không đi ngạnh kháng với tất cả các hoàng tử đang liên thủ, mà ta

cũng không có thực lực kia. Đến lúc đó Thục Vương điện hạ ngươi vẫn nên ngoan ngoãn giao ra lệnh bài trong tay, từ bỏ việc tranh đoạt hoàng vị a.

Cơ Ngôn Tú nhíu mày nói:

- Đã như vậy Tô đại nhân định chuẩn bị lúc nào xuất thủ?

Tô Tín trầm giọng nói:

- Rất đơn giản, hiện tại mười ba vị hoàng tử đều có tư cách tranh đoạt hoàng vị, chờ đến khi mười ba vị hoàng tử này bị đào thải hơn phân nửa. Khi thế lực của những người còn lại đều ngang nhau thì ta sẽ ra tay.

Cơ Ngôn Tú gật đầu, rất là bất đắc dĩ. Hắn cũng biết lời nói của Tô Tín có đạo lý, chuyện cho tới bây giờ cũng chỉ có thể làm như vậy mà thôi.

Chờ đến ngày thứ hai, tin tức đông đảo hoàng tử Đại Chu sẽ tranh đoạt hoàng vị đã triệt để truyền bá ra giang hồ. Có chút tin tức thậm chí là do những hoàng tử kia cố ý thả ra, mục đích chỉ có một, đó chính là mời chào minh hữu trên giang hồ.

Đương nhiên thế lực cùng cấp bậc với Tạo Hóa Đạo Môn sẽ không cảm thấy hứng thú đối với nội vụ của Đại Chu. Huống hồ trải qua trận chiến ở Thịnh kinh thành lần trước, người Đại Chu đã tràn ngập cảnh giác đối với bọn hắn. Cho nên xem như bọn hắn muốn nhúng tay vào cũng là chuyện không thể nào.

Chỉ là đám người bọn hắn không nhúng tay vào, thế nhưng lại không có nghĩa là các thế lực võ lâm khác sẽ không nhúng tay vào.

Triều đình và giang hồ cũng không phải là hoàn toàn đối lập với nhau, có một chút tông môn gặp phải một chút khốn cảnh, nếu như có thể liên thủ cùng với triều đình chắc hẳn cũng sẽ rất dễ dàng giải quyết mọi chuyện.

Tỷ như bên trong Thái Hành sơn trại Hà Nam đạo lúc này, cường giả ba mươi sáu đao đường hội tụ, trại chủ “Thiên Hạ Vô Đầu” Kha Yển Nguyệt đang ngồi ở chính giữa, nghe một tên võ giả ăn mặc kiểu văn sĩ ở phía dưới nói qua tin tức truyền đến từ phía Thịnh kinh thành.

“Trại chủ, Lỗ vương Cơ Ngôn Xương kia cố ý sai người truyền đến tin tức, chỉ cần lần này Thái Hành sơn trại ta có thể giúp hắn đoạt được hoàng vị thì hắn tình nguyện phong Thái Hành sơn trại ta là một quân đơn độc. Tên là “Thần đao”, đến lúc đó trại chủ chính là hành quân Đại tổng quản của thần đao quân.

Nghe xong lời này, một võ giả ngồi ở vị trí thứ hai bên hông đeo song đao, đại khái chừng ba mươi tuổi, tướng mạo dương cương, khóe miệng mang theo một tia tà khí cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Thả mẹ nó cái rắm! Tên phế vật Lỗ vương kia coi Thái Hành sơn trại ta là gì chứ? Đây là hợp nhất hay là chiêu an đây? Như vậy chẳng phải tương đương với việc Thái Hành sơn trại ta đầu hàng Đại Chu hắn hay sao? Huống hồ hắn chỉ cho trại chủ một vị trí hành quân Đại tổng quản là có ý gì? Hành quân Đại tổng quản của Tam đại Dã chiến quân và bốn mươi chín đạo của Đại Chu, người mạnh nhất chẳng qua cũng chỉ là Dung Thần cảnh mà thôi. Hắn làm như vậy chẳng phải là nói trại chủ chỉ bằng đám võ giả Dung Thần cảnh Đại Chu kia hay sao?

Võ giả ăn mặc kiểu văn sĩ cau mày nói:

- Bộ Thiên Long, ngươi đừng hung hăng càn quấy. Chức vị đại tướng quân của Đại Chu có thể thống lĩnh tất cả Đại Chu quân trận, triều đình sẽ để vị trí quan trọng như vậy giao cho trại chủ sao chứ? Vị trí hành quân Đại tổng quản kỳ thật chỉ là thanh danh mà thôi. Không phải chúng ta đầu nhập vào Đại Chu, chỉ là nghe điều không nghe mà thôi. Huống hồ hắn Đại Chu cung sẽ cho chúng ta bổng lộc, thứ này một phần cũng sẽ không thiếu. Dùng một thanh danh để đổi được nhiều đồ như vậy chẳng lẽ còn chưa đủ hay sao?

Huống hồ những năm gần đây Thái Hành sơn trại chúng ta lăn lộn cũng không tốt, cũng nên tìm chỗ dựa. Tối thiểu Đại Chu này cũng rất không tệ. Nếu như chúng ta có thể giúp Lỗ vương Cơ Ngôn Xương leo lên hoàng vị, đây chính là công phò tá, thứ mà Thái Hành sơn trại chúng ta có thể có được tuyệt đối càng nhiều hơn so với trong dự tính.

Chương 1344 - Thực lực của các hoàng tử

Thái Hành sơn trại làm cự khấu đệ nhất thiên hạ, thực lực của bọn hắn hoàn toàn có thể sánh vai cùng một chút thế lực đỉnh tiêm trên giang hồ. Lỗ vương Cơ Ngôn Xương muốn tìm viện binh ở trên giang hồ, thế lực thứ nhất mà hắn nghĩ tới chính là Thái Hành sơn trại gần Thịnh kinh thành nhất. Chỉ là đối mặt với lời mời chào lấy lòng của Cơ Ngôn Xương, những cự khấu kiệt ngạo của Thái Hành ba mươi sáu đao đường lại có những ý kiến khác biệt với nhau.

Người văn sĩ ăn mặc kiểu chính là "Âm La Đao" Hàn Công Cừu đao đường thứ mười hai. Hắn là người rất tán thành trợ giúp Cơ Ngôn Xương leo lên hoàng vị.

Mà người mở miệng phản bác trước đó chính là đao đường thứ ba "Đái Đao Diêm La" Bộ Thiên Long. Là người kiệt ngạo bất tuân, tính cách táo bạo, nhưng thực lực lại cường đại.

Trong Thái Hành ba mươi sáu đao đường, đường chủ đao đườn trong top 12 đều là võ giả Dung Thần cảnh. Trước mắt, người có tư cách phát biểu cũng chỉ có bọn hắn.

Chỉ là trước mắt, ý kiến của những người này lại hết sức không thống nhất, bên trong toàn bộ đại điện là một mảnh ầm ĩ.

Sắc mặt Kha Yển Nguyệt đang ngồi ở vị trí đầu hơi biến thành màu đen, hắn vỗ mạnh cái bàn một cái rồi quát lên:

- Đủ rồi! Tất cả im miệng cho ta!

Bên trong Thái Hành sơn trại, uy tín của Kha Yển Nguyệt không người nào có thể so sánh, có thể nói có Kha Yển Nguyệt thì Thái Hành sơn trại mới là thiên hạ đệ nhất cự khấu. Không có Kha Yển Nguyệt thì Thái Hành sơn trại chỉ có thể là một đám đạo phỉ mà thôi.

Cho nên mắt thấy Kha Yển Nguyệt nổi giận, tất cả đám người ở đây đều im lặng, không còn dám nói nhảm một câu.

Kha Yển Nguyệt sờ bộ râu quai nón bên trên cằm rồi nói:

- Chuyện này ta cũng đã cẩn thận nghĩ qua, những năm này Thái Hành sơn trại ta cũng làm không ít chuyện khác người, cho nên cũng nên tìm một chỗ dựa. Nói thật, vốn ta cũng không coi đám lừa trọc Thiếu Lâm Tự ra gì. Tất cả mọi người đều ở Hà Nam đạo thời gian dài như vậy, đám lừa trọc kia cũng không thể làm gì được chúng ta. Thế nhưng trận chiến ở Thịnh kinh thành kia ta mới biết được nội tình của Thiếu Lâm Tự. Chậc chậc, lão hòa thượng Huyền Khổ kia thì không cần phải nói. Ngay cả Huyền Chân của Giảng Kinh Đường cũng không phải dễ trêu. Trước mắt bởi vì có Tạo Hóa Đạo Môn cho nên Thiếu Lâm tự không dám vọng động. Thế nhưng vạn nhất có một ngày xảy ra điều gì đó ngoài ý muốn, Thiếu Lâm tự chuẩn bị động thủ với Thái Hành sơn trại ta. Khi đó, dùng lực lượng trước mắt của sơn trại, tuyệt đối sẽ không ngăn cản được nổi!

Bộ Thiên Long hừ lạnh một tiếng nói:

- Nếu đám lừa trọc Thiếu Lâm tự dám đến, như vậy bọn ta chắc chắn sẽ cùng nhau chịu chết với trại chủ. Coi như đánh đến cuối cùng mọi người đều chết sạch thì cũng phải đánh rơi mấy cái răng của Thiếu Lâm tự!

Kha Yển Nguyệt thở dài nói:

- Nam nhi của Thái Hành ta đều không sợ chết, điểm ấy ta biết. Thế nhưng nhiều huynh đệ đến đây tìm nơi nương tựa như vậy. Ta lại không thể không tìm cho các ngươi một con đường lui. Đi trợ giúp Cơ Ngôn Xương đoạt được hoàng vị. Quyết định như vậy đi, Cơ Phóng Ca và Bộ Thiên Long. Hai người các ngươi mang theo tinh anh Thái Hành sơn trại tiến về Thịnh kinh thành!

Vâng, trại chủ.

Một tên nam tử có tướng mạo tuấn mỹ yêu dị, bên hông treo một thanh nhạn linh đao đứng dậy, hắn chính là đường chủ đao đường thứ hai trong Thái Hành sơn trại, “Yêu Đao” Cơ Phóng Ca gần với Kha Yển Nguyệt.

Mặc dù Bộ Thiên Long có chút không tình nguyện, thế nhưng Kha Yển Nguyệt đã mở miệng, vậy hắn cũng chỉ có thể dựa

theo mệnh lệnh của Kha Yển Nguyệt để làm việc mà thôi.

Mà lúc này bên trong Thịnh kinh thành, Tô Tín án binh bất động, nhưng hắn cũng sai đám mật thám tập sự lúc nào cũng chú ý đến động tĩnh ở trên giang hồ.

Cùng lúc đó, đám hoàng tử trong Thịnh kinh thành đều đã động thủ. Trước đó Tô Tín đã sai người thông báo cho những bách tính và thương hộ trong nội thành cẩn thận một chút. Trong một tháng trở lại đây hạn chế ra ngoài, tránh khỏi bị ngộ thương.

Mà những hoàng tử kia, mặc dù là tranh đoạt hoàng vị, thế nhưng quả thực lần này cũng không phải bọn hắn sinh tử đấu.

Nếu âm thầm tranh đoạt thì có lẽ bọn hắn sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào khác, các loại thủ đoạn đều được dùng. Dùng một chút thân tình ít ỏi tới đáng thương của bọn hắn, xem như thân huynh đệ thì bọn hắn cũng sẽ giết không tha.

Cho nên lần này lực phá hoại mà những hoàng tử kia tạo thành lại nhỏ đi rất nhiều. Mọi người đều biết giới hạn, cũng không có đuổi tận giết tuyệt. Chỉ cần lấy lệnh bài trong tay đối phương là được rồi. Mếu không thủ đoạn ai cũng quá phận, bọn hắn cũng sợ chọc giận đám người Cơ Huyền Viễn, khiến cho mấy người này trực tiếp tước đoạt tư cách tham dự tranh đoạt hoàng vị của bọn hắn.

Ba ngày trôi qua, Tô Tín gọi Hoàng Bỉnh Thành tới rồi hỏi:

- Át chủ bài của đám hoàng tử kia đều lộ ra hết chưa? Ở trong đó, người mạnh nhất có những ai?

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu nói:

- Hẳn là không sai biệt lắm, ở trong những hoàng tử này, người thực lực mạnh nhất có bốn vị. Ngô Vương Cơ Ngôn Đình, Dự vương Cơ Ngôn Thiện, Lỗ vương Cơ Ngôn Xương, Thục vương Cơ Ngôn Tú, Trần vương Cơ Ngôn Đức. Trong mấy người kia có Thục vương Cơ Ngôn Tú và Lỗ vương Cơ Ngôn Xương đều sử dụng thế lực mình bồi dưỡng. Chỉ là thực lực của Lỗ vương Cơ Ngôn Xương có chút không đủ, đang phái người tiếp xúc với Thái Hành sơn trại. Phía sau Ngô Vương Cơ Ngôn Đình là Tẩy Kiếm Các. Lần này Tẩy Kiếm

Các phái ra năm tên tinh anh Dung Thần cảnh đến giúp Ngô Vương. Chính là vì muốn nhờ lực lượng của Đại Chu giúp Tẩy Kiếm Các bọn hắn đăng lâm một trong các vị trí của ngũ kiếm phái.

Tô Tín hiểu rõ khẽ gật đầu, Tẩy Kiếm Các này hắn biết, cũng là một thế lực có một vị cường giả Dương thần cảnh trấn giữ ở trên giang hồ.

Trước mắt, từ lúc Thanh Thành kiếm phái bị diệt đã lâu như vậy rồi, đương nhiên sẽ có không ít tông môn kiếm phái muốn ngồi lên vị trí ngũ kiếm phái này.

Thế lực của Tẩy Kiếm Các này trước đó kỳ thật cũng không yếu, xem như thế lực đỉnh tiêm ở trên giang hồ. Chỉ là nếu như muốn đăng lâm vị trí đứng đầu ngũ kiếm phái thì bọn hắn lại kém rất nhiều.

Ba Thục Kiếm Các thì không cần nói, địa vị đặc thù, dù là võ giả Dương thần cảnh của Ba Thục Kiếm Các không có thì nó cũng sẽ đứng trong vị trí ngũ kiếm phái.

Mà Danh Kiếm Sơn Trang đứng đầu ngũ kiếm phái, mặc dù Thanh Thành kiếm phái bình thường, thế nhưng trong tông môn cũng có mấy tên võ giả Dương thần cảnh. Người của Kiếm Thần Sơn mặc dù rất ít, thế nhưng chiến lực lại kinh người, bọn hắn cũng không dám đi khiêu chiến.

Môn phái duy nhất ở trong ngũ kiếm phái xuống dốc chính là Dịch Kiếm Môn.

Lúc trước Dịch Kiếm Môn bị tổn thương nặng, cho nên Tẩy Kiếm Các cũng từng động tâm qua, muốn thừa cơ thượng vị trở thành một trong ngũ kiếm phái.

Chỉ là Tẩy Kiếm Các vừa định có động tác thì Mạnh Kinh Tiên đã xuất thế. Một người một kiếm chống đỡ Dịch Kiếm Môn, uy thế vô song, khiến cho vô số hạng người giá áo túi cơm sợ hãi. Đương nhiên trong đó cũng bao gồm Tẩy Kiếm Các của bọn hắn.

Bây giờ thời gian chờ dài như vậy rồi, rốt cục Tẩy Kiếm Các đã chờ đến lúc Thanh Thành kiếm phái bị diệt. Cho nên lần

này Tẩy Kiếm Các đã chuẩn bị toàn lực xuất động, mượn uy thế của Đại Chu một bước vào vị trí một trong ngũ kiếm phái.

Hoàng Bỉnh Thành tiếp tục nói:

- Phía sau Dự vương cơ Cơ Ngôn Thiện là Nhữ Nam Thượng Quan thị. Lần này Thượng Quan thị cũng không muốn chen chân vào nội đấu của Đại Chu. Chỉ là muốn giải trừ oán hận của triều đình đối với bọn hắn mà thôi.

Tình cảnh của Nhữ Nam Thượng Quan thị Tô Tín cũng biết, ngoại trừ không may ra thì Tô Tín cũng không biết nên nói như thế nào.

Lúc trước Thượng Quan Phi Vân của Thượng Quan thị chỉ muốn dùng âm mưu để lừa gạt người của Dược Vương Cốc. Từ đó làm tăng cường thế lực cho Thượng Quan thị bọn họ. Thế nhưng hắn ta tuyệt đối không nên ngăn cản Tô Tín để lấy cớ đi hoàn thành kế hoạch của hắn.

Tô Tín cũng không cảm thấy sao cả, Thượng Quan Phi Vân kia cũng coi như biết tiến thối. Sau khi thua tự mình rút lui, nhưng hắn làm ảnh hưởng tới đại kế trường sinh của Cơ Hạo Điển, cho nên khiến cho Cơ Hạo Điển phẫn nộ vô cùng. Trực tiếp sai người tới Nhữ Nam đạo nhằm vào Thượng Quan thị. Trong khoảng thời gian này đã tạo ra phiền toái không nhỏ cho bọn hắn.

Vấn đề nghiêm trọng nhất là hiện tại Cơ Hạo Điển đã chết, cho nên tổng bộ đầu và hành quân Đại tổng quản Nhữ Nam đạo không có nhận được mệnh lệnh dừng lại ở phía trên, cho nên vẫn nhằm vào Thượng Quan thị ở các mặt. Chuyện này cũng làm cho người Thượng Quan thị buồn bực không thôi.

Mà Thượng Quan thị lại không thể phản kích, một khi bọn hắn phản kích vào thời khắc triều đình mẫn cảm như vậy thì triều đình không thể đi trả thù Tạo Hóa Đạo Môn và Tiêu gia, thế nhưng chẳng lẽ còn không dám đi trả thù Thượng Quan thị nhà các ngươi hay sao?

Cho nên lần này Thượng Quan thị cũng đành phải lựa chọn đến tham gia tranh đoạt hoàng vị Đại Chu, tranh thủ đến đỡ một người leo lên hoàng vị. Giải trừ phong tỏa xung quanh

Thượng Quan thị bọn hắn, thuận tiện còn có thể lấy được lợi ích lớn hơn nữa từ chỗ Thượng Quan thị liên thủ với Đại Chu.

Sắc mặt Hoàng Bỉnh Thành do dự một chút rồi mới nói:

- Về phần Trần vương Cơ Ngôn Đức cuối cùng này, thực lực của bản thân hắn đã rất yếu, năng lực càng yếu đến mức đáng thương. Thế nhưng không biết Đường Hiển đứng ở bên hắn từ lúc nào, chuẩn bị đỡ Cơ Ngôn Đức leo lên hoàng vị. Lão thái giám kia hiện tại đang nắm giữ một nhóm cao thủ đại nội, thực lực cũng không yếu. Hơn nữa còn chiếm cứ lợi thế sân nhà, cho nên thế lực của Cơ Ngôn Đức này cũng không yếu.

Tô Tín nhíu mày, quả nhiên lão thái giám này cũng đã xuất thủ.

Trước kia có Cơ Hạo Điển, hắn không có tư cách cũng không dám đi tham dự đấu tranh giữa các vị hoàng tử.

Nhưng bây giờ Cơ Hạo Điển đã chết, hắn cũng phải một lần nữa đi tìm chỗ dựa.

Lão đại, bây giờ chúng ta xuất thủ thế nào đây?

Hoàng Bỉnh Thành hỏi.

Tô Tín dựa vào ghế, thản nhiên nói:

- Đừng có gấp, chờ có người bị bức ép đến mức nóng nảy thì chúng ta lại ra tay, nếu không chúng ta chạy tới hỗ trợ thì sẽ có một ít người sẽ không thèm để ý.

Hoàng Bỉnh Thành hiểu rõ cho nên khẽ gật đầu, trong lòng đại ca đã có dự định vậy thì không thành vấn đề.

Lúc này trong trạch viện của Thục vương Cơ Ngôn Tú ở Thịnh kinh thành. Cường giả của Thục vương phủ đều đã hội tụ lại, tính cả Ôn Dục, toàn bộ võ giả Dung Thần cảnh trong Thục vương phủ cũng có hơn năm người, tồn tại Hóa Thần cảnh cũng có hơn ba mươi người.

Trong mấy ngày này Thục vương phủ bọn hắn đã thử thăm dò động thủ với các hoàng tử khác. Mà bọn hắn cũng không nghĩ tới thực lực những hoàng tử kia yếu như thế, tuỳ tiện để cho bọn hắn đoạt được hai tấm lệnh bài.

Thủ hạ của hai tên hoàng tử kia căn bản không chịu nổi một kích, cuối cùng bọn hắn cũng đành phải chủ động dâng lệnh bài lên, đồng thời còn hi vọng Cơ Ngôn Tú nể mặt bọn hắn là huynh đệ, sau khi lên ngôi cho bọn hắn một đời phú quý, để bọn hắn làm một vương gia nhàn tản là được rồi.

Hai trận chiến này cũng làm cho thủ hạ của Cơ Ngôn Tú hưng phấn không thôi, sĩ khí đại chấn. Giống như bọn hắn đã nhìn thấy mình đi theo Cơ Ngôn Tú đăng cơ, sau này mỗi người đều có địa vị cao vậy.

Thế nhưng, lúc này Ôn Dục lại cau mày nói:

- Điện hạ, chúng ta cũng đừng quá đắc ý quên mình, phải biết rằng mấy vị hoàng tử khác cũng không yếu. Phía sau Ngô Vương Cơ Ngôn Đình có người Tẩy Kiếm Các. Phía sau Dự vương Cơ Ngôn Thiện cũng có người Thượng Quan thị. Ngay cả Trần vương Cơ Ngôn Đức kia gần đây cũng được đại nội tổng quản Đường Hiển ủng hộ. Trước mắt, so với những người này thì thực lực chúng ta vẫn còn quá yếu. Trước mắt bọn hắn đều giống như chúng ta, chọn quả hồng mềm để bóp. Qua mấy ngày này, những quả hồng mềm kia cũng đã bóp xong, kế tiếp sẽ tới phiên thế lực yếu nhất như chúng ta.

Cho nên điện hạ vẫn nên sớm chuẩn bị thì hơn, tốt nhất là mời Tô Tín Tô đại nhân đến. Như vậy chúng ta mới có nắm chắc có thể ngăn cản, đồng thời đánh bại mấy vị hoàng tử kia.

Chương 1345 - Cơ ngôn tú bành trướng

Khác với người Thục vương phủ lạc quan mù quáng, Ôn Dục lại vô cùng tỉnh táo.

Người của Thục vương phủ đều xuất thân từ trong dân dã, mà cơ hồ chín thành chín đều là võ giả xuất thân từ Ba Thục đạo. Quả thực thực lực của bọn hắn không tồi, thế nhưng cái nhìn đại cục thì lại kém hơn một chút.

Trước mắt còn không phải là lúc mà Thục vương phủ bọn hắn nên cao hứng, kết quả đám người này cũng có chút đắc ý quên hình, không biết mình đang đứng ở vị trí nào.

Quan trọng nhất chính là, ngay cả chính bản thân Thục Vương điện hạ cũng có khuynh hướng như vậy, chuyện này cũng không hề tốt đẹp gì cho cam.

Trên mặt Ôn Dục hiện lên vẻ u sầu, có thể nói Cơ Ngôn Tú là người rất thông minh, nhưng khuyết điểm duy nhất của hắn chính là rất dễ dàng bị người ta chi phối.

Ngày xưa khi còn ở Ba Thục đạo thì Cơ Ngôn Tú đã không có tự tin. Khi đó mỗi ngày thứ mà hắn nghĩ cũng không phải là làm thế nào để đăng cơ, mà là nghĩ như thế nào mới có thể giữ mạng khi tân quân đăng cơ.

Về sau là Tô Tín mang lực lượng tới cho Cơ Ngôn Tú, nói cho hắn phải làm thế nào mới có thể tranh đoạt hoàng vị. Chuyện này cũng làm cho Cơ Ngôn Tú tỉnh lại, bất kể là ánh mắt hay là lối làm việc đều cao minh hơn rất nhiều, đã dần dần trở thành một tên hoàng tử, có thể làm chỗ dựa hợp cách.

Chỉ là theo hành động của Cơ Ngôn Tú ở trong Thịnh kinh thành càng ngày càng thông thuận cũng đã khiến cho Cơ Ngôn Tú có chút lâng lâng quên mình. Đặc biệt là thêm người phía dưới không có não thổi phồng càng làm cho Cơ Ngôn Tú cho rằng hoàng vị này mình đã nắm chắc tám phần mười có thể leo lên.

Hiện tại nghe Ôn Dục giội một gáo nước lạnh như thế, theo bản năng Cơ Ngôn Tú đã cảm thấy có chút không thích, đặc biệt là bởi vì Ôn Dục còn nâng uy thế của Tô Tín lên.

Lần trước Tô Tín cự tuyệt trực tiếp giúp Cơ Ngôn Tú, mặc dù Tô Tín đã nói đạo lý cho Cơ Ngôn Tú nghe. Bản thân Cơ Ngôn Tú cũng cho rằng rất hợp lý. Thế nhưng đạo lý là đạo lý, loại thái độ này của Tô Tín đã khiến cho Cơ Ngôn Tú có chút bất mãn.

Kỳ thật từ lúc bắt đầu, khi Cơ Ngôn Tú đối mặt với Tô Tín đã không có nổi một chút lực lượng nào.

Mặc dù hắn chính là hoàng tử Đại Chu, thế nhưng Cơ Ngôn Tú cũng biết, hoàng tử mạnh hơn hắn trong Đại Chu còn rất nhiều. Một khi Hoàng Đế mới kế vị, như vậy coi như hắn muốn làm một vị vương gia nhàn tản cũng khó mà thành được.

Chỉ là theo đám người Thái tử bị phế, thực lực của hắn cũng càng ngày càng mạnh, cho nên đương nhiên khí thế cũng càng ngày càng đầy đủ hơn một chút.

Hắn là hoàng tử, mà Tô Tín chỉ là thần tử mà thôi. Kết quả hiện tại lại giống như hắn không rời khỏi Tô Tín được, điều này cũng làm cho từ bản năng Cơ Ngôn Tú có chút kháng cự với chuyện này.

Thế nhưng, kháng cự thì kháng cự, Cơ Ngôn Tú cũng không ngốc, giai đoạn hiện tại hắn không rời khỏi Tô Tín được.

Trần vương Cơ Ngôn Đức kia vốn chỉ là người yếu nhất trong đám hoàng tử bọn hắn. Kết quả hắn ta được Đường Hiển nâng đỡ đã lập tức có thực lực tranh phong với bọn hắn. Mà thế lực trong tay Tô Tín so với Đường Hiển kia còn mạnh hơn nhiều, đương nhiên hắn không thể đi đắc tội với đối phương được, mà còn phải lôi kéo cho tốt.

Huống hồ dùng năng lực của Tô Tín, coi như mình ngồi lên hoàng vị, sau đó vẫn phải nhờ Tô Tín giúp hắn đánh xuống căn cơ. Bằng không năng lực của người dưới tay hắn đều không đủ, coi như hắn ngồi lên hoàng vị thì cũng không có mấy người chân chính có thể làm được việc. Vì vậy chỗ cần dựa vào Tô Tín cũng còn rất nhiều đâu.

Thế nhưng Lâu Toàn Chung đứng ở bên cạnh Cơ Ngôn Tú đã nhìn thấy trên mặt Cơ Ngôn Tú có một chút bất mãn, hắn vội vàng nói:

- Lời ấy của Ôn công công sai rồi, quả thực thực lực của Tẩy Kiếm Các và Nhữ Nam Thượng Quan thị kia rất mạnh. Thế nhưng vấn đề là hiện tại bọn hắn không thể toàn lực xuất thủ, người Thục vương phủ chúng ta so với bọn hắn cũng không kém nhiều? Còn có Tô Tín kia nữa, quân là quân, thần là thần, kết quả hắn ỷ vào mình lúc trước đã giúp Thục Vương điện hạ mà hiện tại đã không có đặt điện hạ vào trong mắt, quá không hiểu quy củ! Không có Trương đồ tể thì nhất định phải ăn với heo sao? Lần này nếu không có Tô Tín hắn xuất thủ mà chúng ta cũng có thể trợ giúp điện hạ đoạt được hoàng vị, như vậy đến lúc đó sẽ đến phiên Tô Tín hắn hối hận!

Ôn Dục nhìn Lâu Toàn Chung rồi hừ lạnh một tiếng, nói:

- Giáo huấn lần trước chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Tô đại nhân, hiện tại ngươi là minh hữu của chúng ta, ngươi châm ngòi như vậy là có ý gì?

Nói thật, hiện tại Ôn Dục hận không thể giết chết tên ngu ngốc này. Tên Lâu Toàn Chung này nịnh trên nịnh dưới, vì vậy mới khiến cho tính cách của Thục Vương điện hạ trở nên có chút không có lý trí.

Nếu không phải có Lâu Toàn Chung này vuốt mông ngựa tốt, việc nhỏ cũng có thể làm thỏa đáng, khiến cho Cơ Ngôn Tú không nỡ đá văng hắn ra. Mà hắn lại có quan hệ cũng không tệ với đám võ giả Ba Thục đạo, nếu không Ôn Dục đã sớm động thủ giết hắn.

Mà Cơ Ngôn Tú nhìn thấy Lâu Toàn Chung còn muốn nói gì đó thì hắn trực tiếp quát lớn:

- Được rồi, tất cả câm miệng!

Cơ Ngôn Tú chỉ hơi có chút đắc ý quên mình, thế nhưng không phải là hắn không biết tốt xấu.

Hắn cũng biết mặc dù Ôn Dục cũng không am hiểu thứ như tính kế tính tới tính lui. Thứ mà đối phương am hiểu hơn chính là dùng đao trong tay mình để nói chuyện. Thế nhưng trước khi Ôn Dục tịnh thân lại xuất thân từ quân trận, từng theo tổ phụ của hắn trợ giúp Đại Chu đánh thiên hạ. Trên cái nhìn đại cục thì Ôn Dục còn mạnh hơn Lâu Toàn Chung rất nhiều.

Mà đối với hắn Ôn Dục lại tuyệt đối trung thành, thậm chí đều có thể vì hắn mà đi chịu chết, cho nên Cơ Ngôn Tú vẫn mở miệng giải thích với Ôn Dục:

- Ôn công công, không phải bản vương không muốn để cho Tô đại nhân xuất thủ, mà là Tô đại nhân nói mục tiêu của hắn quá lớn, cho nên không chịu xuất thủ vào lúc này. Cho nên trước mắt chúng ta vẫn chỉ có thể tạm thời dựa vào chính mình mà thôi. Ôn công công, ngươi nói cho ta nghe một chút xem. Chúng ta nên xuất thủ với người nào trước thì mới phù hợp?

Lâu Toàn Chung ở bên cạnh cúi đầu xuống, trong ánh mắt lộ ra một tia oán độc, dù sao hắn cũng là người ngoài. Xem như tận tâm tận lực tới mấy thì địa vị của hắn ở trong lòng Cơ Ngôn Tú cũng không sánh bằng Ôn Dục này.

Ôn Dục suy nghĩ một chút rồi nói:

- Trong mấy vị hoàng tử này kỳ thực cũng có mấy người có thể hòa hoãn. Tỉ như Trần vương Cơ Ngôn Đức, sau lưng của hắn là Đường Hiển, lúc trước nhà ta và Đường Hiển đã từng quen biết, cũng coi như là có mấy phần giao tình. Đường Hiển này trợ giúp Cơ Ngôn Đức chỉ là muốn cam đoan vị trí tương lai của mình mà thôi, hắn cũng không nghĩ tới bệ hạ sẽ đi nhanh như vậy. Cho nên chỉ cần điện hạ hứa hẹn tương lai vị trí đại nội tổng quản vẫn để cho hắn như cũ thì có lẽ Đường Hiển kia sẽ động tâm.

Cơ Ngôn Tú chần chờ nói:

- Thế nhưng vị trí này hẳn là của Ôn công công ngươi.

Bất kể lúc nào vị trí đại nội tổng quản nhất định phải để cho thái giám tâm phúc của mình giữ lấy. Để Đường Hiển làm đại nội tổng quản thì hắn làm cái gì đây chứ?

Ôn Dục cười cười, không quan tâm nói:

- Điện hạ không cần lo lắng, ta chỉ cần có vị trí là được. Tuổi tác của Đường Hiển đã không nhỏ, chờ khí huyết của hắn bắt đầu suy bại thì hắn sẽ tự mình thoái vị, đến lúc đó vị trí này còn không phải là của ta hay sao?

Trên mặt Cơ Ngôn Tú hiện lên vẻ cảm động:

- Ôn công công trung tâm đối với bản vương quả nhiên là không ai bằng!

Ôn Dục chỉ cười cười, sau đó tiếp tục nói:

- Còn lại Dự vương Cơ Ngôn Thiện thì cũng dễ nói, mặc dù phía sau bọn hắn là Nhữ Nam Thượng Quan thị. Thế nhưng lần này Thượng Quan thị nhúng tay vào tranh đoạt hoàng vị của Đại Chu kỳ thật là vì muốn tự vệ mà thôi. Chỉ cần chúng ta hứa hẹn với Thượng Quan thị, chờ điện hạ ngươi leo lên hoàng vị thì sẽ lập tức giải trừ đối phó với Thượng Quan thị,

thậm chí còn có thể dùng con đường của triều đình đạt thành hợp tác kinh doanh với Thượng Quan thị một chút. Ta tin rằng cũng có khả năng Thượng Quan thị sẽ quay đầu để ủng hộ điện hạ. Mà hai nhà còn lại thì có chút không thể điều hòa, phía sau Ngô Vương Cơ Ngôn Đình là Tẩy Kiếm Các, mà mục đích của Tẩy Kiếm Các là muốn duy trì một vị hoàng tử kế vị, lợi dụng nhân tình này để nâng đỡ Tẩy Kiếm Các, khiến cho bọn họ trở thành một trong ngũ kiếm phái. Cho nên Tẩy Kiếm Các không có khả năng nửa đường quay đầu, đổi người ủng hộ. Mà thực lực bản thân Lỗ vương Cơ Ngôn Xương đã không kém hơn bao nhiêu so với chúng ta, lại thêm hắn đã phái người đi liên hệ cùng Thái Hành sơn trại. Mặc kệ Thái Hành sơn trại xuất thủ hay không, tối thiểu chúng ta không thể nào bức được đối phương chủ động đầu hàng. Cho nên kế tiếp, nếu chúng ta muốn lựa chọn một đối thủ tốt nhất thì phải lựa chọn giữa Lỗ vương Cơ Ngôn Xương và Ngô Vương Cơ Ngôn Đình. Đặc biệt là Lỗ vương, thừa dịp hiện tại bọn hắn còn không có mời người của Thái Hành sơn trại đến, thực lực so với chúng ta còn yếu hơn mấy phần. Tốt nhất chúng ta nên toàn lực xuất thủ, trước tiên giải quyết Lỗ vương thì hơn.

Cơ Ngôn Tú gật gật đầu, tán đồng ý kiến của Ôn Dục. Nhưng hắn vừa định ra lệnh thì đã thấy bên ngoài có người hoảng sợ chạy vào hô lớn:

- Điện hạ, không xong rồi! Ngô Vương Cơ Ngôn Đình mang theo người của Tẩy Kiếm Các đánh tới cửa rồi!

Mọi người ở đây nhìn nhau, bọn hắn vừa định đối phó với người ta, kết quả người ta lại chủ động đánh tới cửa rồi. Quan trọng nhất chính là bọn hắn cũng chưa có chuẩn bị gì cả.

Cơ Ngôn Tú cau mày nói:

- Vừa qua ba ngày mà bọn hắn đã không đợi được rồi sao? Thậm chí ngay cả thăm dò cũng không cần hay sao?

Theo Cơ Ngôn Tú thấy, bọn hắn có thời gian một tháng. Lúc vừa mới bắt đầu, mấy vị hoàng tử kia dù thế nào cũng phải cẩn thận thăm dò một phen, chờ đến thời khắc cuối cùng mới động thủ.

Ai nghĩ tới bọn hắn lại động thủ nhanh như vậy, ngay cả thăm dò cũng khó mà trực tiếp cứng rắn tới động thủ.

Ôn Dục thở dài một hơi rồi nói:

- Đối phương làm vậy là muốn giải quyết dứt khoát, có lẽ bọn hắn nhìn thấy động tác của Lỗ vương Cơ Ngôn Xương có chút nóng nảy, cho nên mới muốn động thủ nhanh hơn một chút, đánh cho tất cả mọi người trở tay không kịp. Trước mắt thế lực cấp bậc giống như Tạo Hóa Đạo Môn sẽ không nhúng tay vào tranh đoạt hoàng vị của Đại Chu. Huống hồ xem như bọn hắn muốn nhúng tay vào thì Đại Chu cũng sẽ không để cho bọn hắn được toại nguyện. Mà thế lực cùng loại với Tẩy Kiếm Các thì có thể liên thủ cùng với Đại Chu hay không cũng không quan trọng. Chỉ cần ngươi không làm ra chuyện nguy hại tới lợi ích của Đại Chu thì song phương liên thủ đôi bên cùng có lợi, chuyện này cũng là có thể. Cho nên Cơ Ngôn Xương sẽ phái người đi tới mời Thái Hành sơn trại xuất thủ. Mà trong thiên hạ này, thế lực cùng loại với Thái Hành sơn trại, Tẩy Kiếm Các vẫn còn có một ít, Ngô Vương Cơ Ngôn Đình cũng sợ đêm dài lắm mộng, cho nên hắn mới vội vàng mang người tới xuất thủ, chuẩn bị giải quyết dứt khoát. Mà mục tiêu thứ nhất là Cơ Ngôn Tú yếu nhược nhất trong mắt hắn.

Cơ Ngôn Tú hít sâu một hơi rồi nói:

- Nếu như vị hoàng đệ kia của ta đã đánh tới cửa rồi, vậy ta cũng không thể tránh chiến đúng không? Hắn đã muốn chiến, vậy thì cứ đến đánh đi!

Nói xong, Cơ Ngôn Tú trực tiếp mang người đi ra ngoài. Chỉ là, trước khi đi hắn vẫn phân phó một người dưới tay hắn đi tới cầu viện Tô Tín.

Lúc này ngoài cửa phủ của Cơ Ngôn Tú, Ngô Vương Cơ Ngôn Đình đã mang theo trên trăm đệ tử Tẩy Kiếm Các thân mặc bạch y, cõng sau lưng một thanh trường kiếm đứng chắn ở cửa ra vào, bộ dáng như nhất định phải đạt được mục đích.

Trên con đường dài, ngay cả một người đi đường cũng không có, từ ba ngày trước Lục Phiến Môn đã thông tri cho tất cả mọi người trong Thịnh kinh thành, đồ ăn cũng đã chuẩn bị kỹ càng,

trong vòng một tháng phong thành, không được đi ra ngoài, để cho những hoàng tử này không cần phải cố kỵ, cứ thỏa thích xuất thủ.

Chương 1346 - Tô Tín xuất thủ

Ngô Vương Cơ Ngôn Đình rất trẻ trung, trong mấy vị hoàng tử này hắn được xem như là người trẻ tuổi nhất, năm nay vừa mới hai mươi tuổi, mà hắn ở đất phong cũng rất khổ cực, ở Giang Nam đạo.

Nói thật khi Tô Tín ở Giang Nam đạo căn bản không có nghe nói qua ở Giang Nam đạo này lại còn có một Ngô Vương điện hạ, có thể nghĩ vị vương gia này tàng hình tốt tới cỡ nào.

Ở Giang Nam đạo này, trước khi Tô Tín đến trên cơ bản đều là Tiêu gia một tay che trời, Cơ Ngôn Đình muốn khuếch trương thế lực cũng là chuyện không có khả năng.

Mà đợi sau khi đám người Thái tử bị phế, Giang Nam đạo lại biến thành hai phần thiên hạ của Tô Tín và Tiêu gia, hắn cũng không chen lọt tay vào được.

Lúc đầu Cơ Ngôn Đình đã bỏ đi, chấp nhận đời này mình sẽ là một vị vương gia nhàn tản, cho nên ban đầu Tiêu gia tìm tới cửa muốn đỡ hắn trở thành chủ nhân Đại Chu thì Cơ Ngôn Đình lập tức lựa chọn cự tuyệt.

Cũng không phải là bởi vì hắn không muốn hoàng vị này, mà là hắn đã triệt để cam chịu, không muốn đi tranh giành nữa.

Không nghĩ tới hành động cam chịu của hắn lại là cứu được hắn một mạng. Tiêu gia chuyển mục tiêu, đi tìm các hoàng tử khác coi như là khôi lỗi, kết quả thế nào tất cả mọi người đều nhìn thấy. Hiện tại những người kia còn đang ở bên trong Tông nhân phủ không rõ sống chết.

Vì chuyện này mà không ít lần Cơ Ngôn Đình cười trên nỗi đau của người khác, mà sau đó Tẩy Kiếm Các tới tìm hắn trước, lần này Cơ Ngôn Đình đã thực sự động tâm.

Khi đó Cơ Huyền Viễn và những người đang cầm quyền của Đại Chu đều đã nói rõ, chỉ cần không làm ra chuyện nguy hại tới lợi ích của Đại Chu, như vậy có liên thủ với tông môn giang hồ thì cũng không có gì.

Chủ sự của Tẩy Kiếm Các cũng không phải là kẻ ngốc, đương nhiên bọn hắn không dám có ý đồ với Đại Chu. Trước đó bọn hắn đã nói qua với Cơ Ngôn Đình, việc này qua đi bọn hắn chỉ cầu đổi lấy sự ủng hộ của Đại Chu trì là đủ rồi. Về phần chờ bọn hắn ngồi vào vị trí một trong ngũ kiếm phái, sau đó Đại Chu có còn muốn liên thủ với Tẩy Kiếm Các bọn hắn hay không cũng không đáng kể. Dù sao bọn hắn cũng chỉ muốn vị trí một trong ngũ kiếm phái mà thôi.

Cửa lớn biệt viện Thục vương phủ bị đẩy ra, một đám võ giả Thục vương phủ đi ra ngoài.

Cơ Ngôn Tú lạnh lùng nói:

- Hoàng đệ, nhanh như vậy đã động thủ rồi, ngươi nóng lòng như vậy sao?

Cơ Ngôn Đình lắc đầu nói:

- Lời ấy của hoàng huynh sai rồi, không phải là ta không chờ được nữa, mà là Đại Chu đã không đợi được nữa. Bởi vì có cái gọi là nước không thể một ngày không có vua, chúng ta vẫn nên mau chóng xác định vị trí thái tử thì hơn, tránh cho cuối cùng loạn càng thêm loạn.

Cơ Ngôn Tú híp mắt lại nói:

- Trưởng ấu có thứ tự, hoàng vị này là thứ mà ngươi có thể mơ ước được hay sao?

- Ha ha ha!

Cơ Ngôn Đình lập tức điên cuồng cười lớn:

- Hoàng huynh, nói thực tế một chút đi, cái gì mà trưởng ấu có thứ tự. Nếu thực sự là trưởng ấu có thứ tự, như vậy thái tử ca ca hiện tại đang ở đâu? Hiện giờ ta cho ngươi một cơ hội, đưa lệnh bài của ngươi và những lệnh bài ngươi đoạt được giao ra đây. Về sau Ba Thục đạo vẫn là đất phong của ngươi, thậm chí thủ hạ của ngươi ta sẽ không động vào, tất cả đều giữ lại cho ngươi. Nhưng nếu như ngươi không thức thời, hoàng huynh. Chỉ sợ về sau ngay cả là một vương gia nhàn tản ngươi cũng không làm được không!

Trong lời nói của Cơ Ngôn Đình tràn ngập sát cơ, nhưng Cơ Ngôn Tú lại rất là khinh thường.

Mặc dù hắn không thừa nhận năng lực của mình mạnh mẽ bao nhiêu, nhưng tối thiểu cũng phải tốt hơn nhiều so với gia hỏa cuồng vọng tự đại như Cơ Ngôn Đình.

Hiện tại hắn còn chưa có ngồi lên hoàng vị mà đã lớn lối như thế, nếu như hắn ngồi lên hoàng vị, các hoàng tử khác còn có đường sống nữa hay sao?

Thế nhưng Cơ Ngôn Đình cũng không để cho hắn có cơ hội suy nghĩ nhiều, đối phương trực tiếp hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Hạng Xung tiền bối, xin ngài ra tay đi. Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng đả thương vị hoàng huynh này của ta, nếu không người Tông nhân phủ sẽ tìm đến ta gây phiền phức.

Một người trung niên dung mạo tuấn lãng phía sau hắn khẽ gật đầu, sắc mặt lạnh nhạt nói:

- Yên tâm đi điện hạ, quy củ chúng ta biết, loại võ giả man hoang xa xôi như Ba Thục đạo này chúng ta còn không có để vào trong mắt.

Tên trung niên nhân này chính là đại trưởng lão "Lãnh Nguyệt Kiếm" Hạng Xung của Tẩy Kiếm Các, có thể nói là võ giả Dung Thần cảnh có thực lực mạnh nhất bên trong Tẩy Kiếm Các.

Tẩy Kiếm Các phái hắn tới đây, như vậy cũng có thể chứng minh quả thực lần này Tẩy Kiếm Các đã động thủ thật sự.

Tay trái Ôn Dục lấy ra đoản đao của mình, trong ánh mắt lóe lên sát cơ dữ tợn.

Kỳ thực bên người Cơ Ngôn Tú thiếu hụt một người chân chính có thể lý giải toàn cục, bày mưu tính kế cho hắn.

Trước kia Ôn Dục đi theo ngoại tổ phụ Hoài Sơn Hầu của Cơ Ngôn Tú tranh đấu giành thiên hạ. Lúc đó cũng coi như là một tên chiến tướng, ném tới Đại Chu bốn mươi chín đạo cũng là nhân vật cấp bậc hành quân Đại tổng quản một đạo.

Chỉ là chiến tướng thủy chung vẫn chỉ là chiến tướng, mà không phải là Đại tướng có thể thống soái toàn cục. Cho nên hắn tính kế tính tới tính lui cho Cơ Ngôn Tú cũng rất là khổ não. Kỳ thật hắn càng thích giống như bây giờ hơn, dùng đao trong tay mình để nói chuyện.

Ôn Dục chém ra một đao, cương khí Thuần Dương ầm ầm bạo liệt, đại khí bàng bạc, uy thế vô song.

Trước kia lúc còn là Hóa Thần cảnh thì Thuần Dương cương khí của Ôn Dục cũng đã tương đối cường hãn, hiện tại đạt đến Dung Thần cảnh, Thuần Dương cương khí của hắn càng tiếp cận tới đại thành.

Mà "Lãnh Nguyệt Kiếm" Hạng Xung của Tẩy Kiếm Các thì vừa vặn ngược lại, kiếm thế của hắn âm lãnh mà phiêu dật, so sánh với Ôn Dục chính là một tĩnh một động, một lạnh một nóng, song phương trực tiếp đánh tới mức thực lực ngang nhau.

Mà lúc này những người còn lại của Thục vương phủ cũng bắt đầu chiến đấu với người của Tẩy Kiếm Các, song phương trực tiếp đánh thành một mảnh. Cương khí bạo liệt trực tiếp hủy một mảnh phố dài trong nháy mắt.

Bên này Ôn Dục càng đánh trong lòng càng hoảng sợ, không phải là bởi vì hắn không đánh lại Hạng Xung, mà là bởi vì những người dưới trướng Thục vương phủ đã có chút không địch lại!

So sánh với một tông môn kỷ luật nghiêm minh như Tẩy Kiếm Các, người của Thục vương phủ bọn hắn quả thực chỉ có thể coi là một đám ô hợp.

Dù sao những người này đều xuất thân từ tán tu, căn bản không thể nói tới chuyện phối hợp, cũng không có ai có thể trù tính toàn cục tới chỉ huy, cho nên cứ như vậy bọn hắn trực tiếp bị người Tẩy Kiếm Các áp chế tới mức phải từng bước một lui về phía sau. Căn bản không có một chút lực nào để phản kháng, thậm chí có một chút người đã thụ thương.

Ôn Dục khẽ cắn môi, trong mắt hắn lóe lên một tia lạnh lùng. Tay phải bỗng nhiên khẽ động, một thanh Miêu Đao dài nhỏ

hiện ra ở trong tay của hắn, giống như rắn độc xé rách hư không chém tới chỗ của Hạng Xung.

Tay trái Ôn Dục đang dùng đại đao cương mãnh đại khí bỗng nhiên ra tay như thế, lần này khiến cho Hạng Xung lập tức có chút không trở tay kịp.

Nhưng phía trên trường kiếm của hắn đột nhiên bắn ra một đạo ánh sáng như ánh trăng, rét lạnh đến cực điểm, kiếm ảnh mông lung, phân hoá ngàn vạn, lúc này mới cản lại được một đao kia của Ôn Dục.

Luận thực lực, quả thực Hạng Xung không đánh lại được Ôn Dục có xuất thân từ chiến trận.

Thế nhưng dù là như vậy thì hắn cũng sẽ không dễ dàng bị Ôn Dục đánh bại tại chỗ như thế. Hiện tại là lúc liều thực lực tổng hợp, người Tẩy Kiếm Các bọn hắn sắp thắng tới nơi rồi.

Nhưng ngay lúc này Hạng Xung bỗng nhiên cảm giác được có một cỗ sát cơ đánh tới, tiếng mũi tên xé gió vang lên. Kinh khủng nhất là dùng lực cảm giác của hắn mà cũng không thể nhận ra được cảm giác mang đến sát cơ kia là từ phương hướng nào đánh tới.

Dưới sự kinh hãi, lực lượng của bản thân Hạng Xung cũng đã đạt tới cực hạn.

Trường kiếm trong tay của hắn rung động, bỗng nhiên tránh thoát Ôn Dục đang cuốn lấy, khí huyết bản thân điên cuồng thiêu đốt. Một vòng huyết nguyệt lạnh lẽo hiển hiện phía sau hắn, ngay cả hai mắt của Hạng Xung cũng đã biến thành màu đỏ hồng.

Đây không phải là công pháp của Tẩy Kiếm Các bọn hắn, mà là một môn bí pháp lúc trước Hạng Xung xông xáo bên ngoài lấy được. Không được coi là chính đạo, nhưng cũng không được tính là ma đạo, hẳn là tà đạo.

Sau khi thiêu đốt tinh huyết dùng bí pháp này, rốt cục Hạng Xung đã nhận ra sát cơ này từ chỗ nào đánh tới.

Một mũi tên dài xé rách hư không mà đến, mục tiêu là chỗ hậu tâm, thậm chí đã cách hắn không đến mười trượng. Nhưng lúc

này bên tai của hắn lại truyền đến một tiếng nổ vang từ dây cung vọng tới!

Kiếm ảnh lưu chuyển, huyết nguyệt bay lên trên không, chân khí và khí huyết quanh thân Hạng Xung điên cuồng thiêu đốt. Một kiếm này đánh xuống, mặc dù mũi tên kia đã bị hắn chém xuống, thế nhưng trường kiếm cấp bậc địa binh cực phẩm trong tay hắn lại ầm ầm vỡ nát!

Máu tươi phun ra, Hạng Xung bay rớt ra ngoài hơn mười trượng, lúc này mới miễn cưỡng ổn định thân hình. Lại dùng ánh mắt kinh hãi nhìn về phía trước.

Mà lúc này người của Tẩy Kiếm Các và Thục vương phủ cũng giống như vậy, nhao nhao dừng tay nhìn về phía người vừa tới.

Chỉ thấy bên ngoài đường phố, một người cầm trong tay trường cung, thân mặc quan phục Lục Phiến Môn chậm rãi đi đến. Mỗi khi đi một bước đều có một cỗ vận luật kỳ dị tán ra. Khi bước chân rơi xuống đều rất giống như đạp vào trong lòng của bọn hắn, khiến cho mặt của mọi người ở đây ửng hồng, giống như tùy thời cũng sẽ có máu tươi phun ra ngoài vậy.

Hạng Xung mở to hai mắt ra nhìn, run giọng nói:

- Thâu thiên cung, Thương Tâm Tiểu Tiễn, ngươi là Tô Tín!

Tô Tín rất dễ bị nhận ra, bất kể là công pháp của hắn hay là con người của hắn đều rất dễ nhận ra. Thế nhưng dù thế nào Hạng Xung cũng không nghĩ tới người bỗng nhiên xuất thủ này sẽ là Tô Tín. Mà hắn cũng không nghĩ tới thực lực của Tô Tín này lại khủng bố như thế, thậm chí so với trong truyền thuyết còn kinh khủng hơn!

Cùng là Dung Thần cảnh, nhưng mình lại không phải là đối thủ của hắn. Khi Thương Tâm Tiểu Tiễn kia tập kích đến quả thực hắn đã có cảm giác sợ hãi tử vong bao phủ ở trong lòng, nếu không phải hắn có mang theo bí pháp liều mạng, chỉ sợ bằng vào một mũi Thương Tâm Tiểu Tiễn vừa rồi thì hắn đã trở thành vong hồn dưới tên rồi!

Mặc dù chỉ có một mình Tô Tín tới đây, thế nhưng dường như một mình hắn lại có thể so với thiên quân vạn mã, một mũi tên đã khiến cho đại trưởng lão Hạng Xung Tẩy Kiếm Các bị

trọng thương, loại thực lực này đã có thể được coi là kinh diễm.

Sắc mặt của Cơ Ngôn Đình rất là khó coi, nói thật hắn không nghĩ tới Tô Tín lại tới đây vào lúc này.

Khi còn ở Ba Thục đạo Tô Tín đã từng giúp đỡ Cơ Ngôn Tú, điểm ấy rất nhiều người đều biết. Lúc vừa mới bắt đầu tranh đoạt hoàng vị, bọn hắn cũng lo lắng Tô Tín sẽ nhúng tay vào trợ giúp Cơ Ngôn Tú.

Nhưng kết quả ba ngày trôi qua, thậm chí tất cả mọi người đã bắt đầu động thủ mà Tô Tín này vẫn chưa từng xuất hiện như cũ. Chuyện này khiến cho những hoàng tử khác thở dài một hơi, cho rằng Tô Tín này dự định giữ vững thái độ trung lập, sẽ không xuất thủ.

Nhưng nào nghĩ tới hắn ta vẫn xuất thủ, mà lại không vận dụng lực lượng Lục Phiến Môn ở Thịnh kinh thành dưới tay hắn, chỉ dựa vào bản thân mình, một mũi tên trong nháy mắt đã thay đổi được thế cục.

Trong mắt Lâu Toàn Chung đang đứng ở bên cạnh bảo vệ Cơ Ngôn Tú lộ ra một tia ghen ghét. Cùng xuất thân từ tán tu giang hồ, vì sao Tô Tín này tuổi còn trẻ đã có thực lực và loại quyền thế này cơ chứ? Lâu Toàn Chung hắn phí thời gian nửa đời người ở Ba Thục đạo mới tìm được một cơ hội như thế, hơn nữa còn phải dựa vào chính mình chém giết mà có được?

Lâu Toàn Chung có chút không phục, nhưng rất đáng tiếc đây chính là số mệnh, không phục cũng không được.

Mà lúc này Cơ Ngôn Tú đứng ở trước người hắn cũng không chú ý tới nét mặt của hắn, bởi vì lúc này tinh thần của Cơ Ngôn Tú đều đặt ở trên người Tô Tín, hắn thậm chí còn không nhịn được muốn cười to ba tiếng.

Lúc trước hắn nghe theo đề nghị của Ôn Dục, chuẩn bị lôi kéo Tô Tín quả nhiên không có sai. Có Tô Tín ở đây, tỷ lệ mà hắn có thể đoạt được hoàng vị này tối thiểu cũng đề thăng lên tới bảy thành!

Chương 1347 - Các ngươi cũng xứng dùng kiếm?

Người có tên, cây có bóng.

Loại vật như thanh danh này, tuy rằng nhìn không thấy sờ không được, nhưng là thể hiện trực quan nhất của thực lực bản thân.

Trước mắt Tô Tín xuất hiện ở chỗ này, tuy rằng chỉ có một người, thế nhưng Cơ Ngôn Đình trong lòng lại xuất hiện một cỗ cảm giác tuyệt vọng.

Đối với ngôi vị hoàng đế này hắn đã từng buông tha, hiện tại cũng bởi vì có Tẩy Kiếm Các trợ giúp cho nên hắn mới dám đứng ra tranh đoạt ngôi vị hoàng đế này.

Cũng giống như trước kia hắn nói với Cơ Ngôn Tú vậy, nếu hắn không giao ra lệnh bài, như vậy sau này ngay cả một vị vương gia nhàn tản hắn cũng không cho đối phương làm.

Mà chuyện bây giờ giống như lại quay ngược lại, tương lai nếu như Cơ Ngôn Tú leo lên ngôi vị hoàng đế, hôm nay mình chủ động tới tìm hắn gây phiền toái, tuy rằng trước mắt vì ngại quy củ cho nên hắn không dám động vào mình. Thế nhưng đợi đến lúc tương lai hắn sẽ bỏ qua cho mình sao? Cho nên Cơ Ngôn Đình không dám nghĩ tiếp.

Cho nên hắn khẽ cắn môi, trực tiếp nói với Tô Tín:

- Tô đại nhân, mặc kệ Cơ Ngôn Tú đã đồng ý với ngươi cái gì, chỉ cần ngươi có thể đáp ứng giúp ta, ta sẽ nhân đôi… Không! Gấp ba cho ngươi!

Tô Tín âm thầm lắc đầu, tuy rằng vô số hoàng tử Đại Chu ở trong mắt Tô Tín đều không được tốt lắm. Thế nhưng trong lúc này phế vật như Cơ Ngôn Đình này quả thực là ít thấy.

Đến đỡ một phế vật như vậy làm hoàng đế, chỉ sợ sắc mặt của ngay cả đám người Cơ Huyền Viễn cũng sẽ rất khó coi.

Rất đơn giản, như vậy đã ném đi mặt mũi của Đại Chu!

Cho nên Tô Tín nói thẳng:

- Thật có lỗi, Ngô Vương điện hạ, Tô Tín ta nói là giữ lời. Lúc trước đáp ứng trợ giúp Thục vương điện hạ, hiện tại sao ta lại không biết xấu hổ đổi ý cơ chứ?

Nghe thấy Tô Tín nói như vậy, vẻ tuyệt vọng trên mặt Cơ Ngôn Đình càng thêm nồng đậm hơn một ít.

Hiện tại Cơ Ngôn Đình đang tự hỏi, nếu như mình chủ động giao lệnh bài cho Cơ Ngôn Tú cầu hoà. Như vậy sau khi đối phương đăng cơ có thể giữ lại cho mình một mạng, lại để cho mình làm một vương gia nhàn tản hay không?

Mà bên kia Hạng Trùng nhìn thấy bộ dáng muốn lùi bước của Cơ Ngôn Đình, hắn cũng cảm thấy tiếc hận. Đại Chu có nhiều vị hoàng tử như vậy, lúc trước sao bọn hắn lại lựa chọn một phế vật như vậy để tới nâng đỡ cơ chứ?

Cơ Ngôn Đình có thể lùi bước, bởi vì hắn vốn chính là hoàng tử Đại Chu, nhưng biểu hiện lại phế vật như thế. Sau khi hắn chủ động đầu hàng Cơ Ngôn Tú, hơn phân nửa đối phương sẽ không giết hắn.

Nhưng Cơ Ngôn Đình lui, bọn hắn Tẩy Kiếm Các làm sao bây giờ?

Tẩy Kiếm Các bọn hắn đã mưu đồ vị trí một trong ngũ kiếm phái đã vài thập niên, hiện tại thật vất vả mới nhìn thấy hi vọng. Sao bọn hắn có thể đơn giản buông tha được cơ chứ?

Cho nên Hạng Trùng nhân lúc Cơ Ngôn Đình còn không có nhận thua thì đã lạnh lẽo quát một tiếng, nói:

- Tô Tín một trong Tứ đại thần bộ thì sao chứ? Ngô Vương điện hạ, Tẩy Kiếm Các ta không có người nào sợ chết. Ta tình nguyện liều chết đánh cược một lần!

Nói xong, những người Tẩy Kiếm Các kia trực tiếp vây Tô Tín vào bên trong. Mà những bên ngoài người thì cảnh giác giằng co với bọn người Ôn Dục. Chuẩn bị giải quyết Tô Tín trước, người của Thục vương phủ tạm thời dùng một phần lực lượng là có thể ngăn chặn được rồi.

Tô Tín nhìn người Tẩy Kiếm Các, thản nhiên nói:

- Các ngươi ủng hộ Ngô Vương điện hạ như thế là bởi vì muốn trở thành một trong ngũ kiếm phái đúng không? Nhưng đáng tiếc, chủ ý của các ngươi lại sai rồi. Cho dù có Đại Chu hỗ trợ, các ngươi cũng không tiến vào được vị trí này. Bởi vì các ngươi căn bản không hiểu kiếm, một đám người tầm thường mà cũng muốn du ngoạn sơn thuỷ, trở thành Kiếm Tông thiên hạ hay sao? Quả nhiên là thật đáng buồn và nực cười!

Hạng Trùng và các võ giả Tẩy Kiếm Các đều phẫn nộ nhìn Tô Tín, quát lớn lên:

- Tô Tín! Tẩy Kiếm Các ta rốt cuộc như thế nào không đến phiên ngươi có tư cách bình luận, cho dù kiếm pháp của ngươi siêu quần thì có thể thế nào cơ chứ? Ngươi thật là cuồng vọng, ngươi cho rằng kiếm đạo của ngươi vượt xa kiếm đạo của Tẩy Kiếm Các ta hay sao?

Tô Tín nhàn nhạt liếc mắt nhìn Hạng Trùng, lời nói vừa rồi của hắn không phải là trào phúng, lời hắn nói chỉ là sự thật mà thôi.

Muốn trở thành một trong ngũ kiếm phái đâu phải đơn giản như vậy chứ, bọn chúng thực sự cho rằng thực lực đủ là có thể hay sao?

Trước kia không nói tới môn phái đứng trong ngũ kiếm phái phải ra sao ở các mặt, tối thiểu ở kiếm đạo bọn hắn phải đủ để đăng lâm đỉnh phong giang hồ, được thiên hạ tôn xưng là Kiếm Tông. Từ đó bọn hắn mới có thể được xưng là ngũ kiếm phái.

Không nói tới Ba Thục Kiếm Các quá mức đặc thù, Dịch kiếm môn kiếm đạo vô song, mỗi một Tứ đại kiếm điển đều là kỳ công cái thế.

Mà Danh Kiếm Sơn Trang Kiếm Ý vô song, lối tắt Thập Phương Quy Nguyên kiếm điển cũng cường hãn vô cùng.

Kiếm Thần Sơn thì lại càng không cần phải nói, thứ mà bọn hắn truy cầu vốn chính là cực hạn kiếm đạo, kiếm đạo thuần túy nhất, điểm ấy chỉ sợ ngay cả Dịch kiếm môn cũng kém hơn bọn họ.

Coi như là Thanh Thành kiếm phái bị diệt trước kia, đừng nhìn thực lực của Thanh Thành kiếm phái bây giờ hơi có vẻ bình thường. Thế nhưng trên thực tế kiếm đạo chi pháp của Thanh Thành kiếm phái dung hợp đại đạo thiên địa tự nhiên vào bên trong kiếm pháp, thực lực cũng tương đối cường hãn. Chẳng qua là người tầm thường trong Thanh Thành kiếm phái quá nhiều, cho nên lúc này mới không có phát huy đạo kiếm chi pháp này đến mức tận cùng mà thôi.

Mà lại nhìn Tẩy Kiếm Các này, tuy rằng thực lực của bọn hắn ở trên giang hồ cũng không yếu. Thế nhưng kiếm pháp lại quá mức bình thường, thậm chí ngay cả kiếm đạo thuộc về nhất mạch của mình cũng không có, đường mà bọn hắn đi, toàn bộ đều là con đường xưa của người khác.

Tô Tín có thể cam đoan, dùng loại trạng thái này của Tẩy Kiếm Các, cho dù dưới sự trợ giúp của Đại Chu bọn hắn, thực lực có đại tăng tới mức có thể tấn chức ngũ kiếm phái. Thế nhưng chỉ cần bọn hắn dám dùng danh hào ngũ đại kiếm phái ở trên giang hồ, như vậy bốn phái khác sẽ lập tức liên hợp lại cùng một chỗ, ép cho Tẩy Kiếm Các phải buông tha danh hào này.

Cùng với loại người tầm thường này xưng là ngũ đại kiếm phái, bốn phái kia còn gánh không nổi nỗi nhục này!

Đương nhiên chút chuyện này Tô Tín cũng không giải thích cho người của Tẩy Kiếm Các nghe, hắn cũng không có nghĩa vụ phải giải thích cho bọn họ.

Tô Tín nhìn đám người Hạng Trùng rồi cười nhạo, nói:

- Kiếm đạo? Chỉ bằng các ngươi mà cũng dám nói ra hai chữ kiếm đạo, các ngươi biết rõ cái gì gọi là kiếm đạo hay không?

Không đợi Hạng Trùng bắt đầu phẫn nộ thì Tô Tín cũng đã động. Hắn chỉ liếc mắt, thế nhưng Hạng Trùng lại cảm giác có một đạo lợi kiếm đang đánh úp lại về phía mình, sát ý lạnh lẽo kia khiến cho hắn không nhịn được tóc gáy dựng đứng.

Lúc trước hắn vận dụng tà thuật kia, thiêu đốt tinh huyết. Thế nhưng lại bị lực đạo cường đại của Thương Tâm Tiểu Tiễn xé rách kinh mạch trong cơ thể, hiện tại hắn đã bị trọng thương.

Cho nên dù cho hắn cảm giác được đạo vô hình kiếm khí này rất cường đại, thế nhưng vẫn không ngăn cản được!

Lúc này trước người hắn có một gã võ giả Dung Thần cảnh của Tẩy Kiếm Các bỗng nhiên ra tay. Trường kiếm lóe lên, lập tức kiếm khí vô tận tuôn ra, nhưng hắn vẫn có cảm giác như bị một cỗ lực lượng khổng lồ đánh trúng, thân thể lùi lại về phía sau mấy bước, rồi mới miễn cưỡng ngăn cản được cỗ kiếm khí cường đại kia.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí!

Đây là tuyệt kỹ thành danh của Tô Tín, cơ hồ tất cả mọi người ở đây đều lập tức nhận ra môn vũ kỹ cường đại này.

Tô Tín bước ra một bước, lần này không phải là một đạo vô hình kiếm khí hiển hiện, mà là hơn vạn đạo vô hình kiếm khí!

Chỉ có điều, không phải hơn vạn đạo vô hình kiếm khí này quay chung quanh hắn, mà là trải rộng ra chung quanh những đệ tử Tẩy Kiếm Các kia.

Quanh thân đệ tử Hóa Thần Cảnh chỉ có mấy đạo vô hình kiếm khí, mà trước người của những võ giả Dung Thần cảnh lại có thêm mấy chục đạo thậm chí là trên trăm đạo vô ảnh kiếm khí tồn tại!

Tô Tín từng bước một đi về phía đám người Hạng Trùng, theo mỗi một bước của hắn rơi xuống, những kiếm khí kia đều đang bắt đầu xuất hiện biến hóa.

“Kiếm giả, sát phạt chi binh! Sát đạo làm kiếm, diệt đạo cũng là kiếm, sinh tử vạn vật, Thiên Địa Luân Hồi, tạo hóa sinh cơ cũng có thể hóa kiếm! Các ngươi chỉ cho rằng mình học được kiếm pháp là đã hiểu được kiếm đạo. Thế nhưng kỳ thật các ngươi căn bản không rõ cái gì mới được gọi là kiếm!

Sau khi Tô Tín nói ra, những vô ảnh kiếm khí kia liên tục biến hóa, hoặc vừa hoặc nhu, có kiếm khí cương mãnh dữ dằn, có chút âm nhu thực cốt. Có kiếm khí tràn ngập sát cơ vô tận, cũng có kiếm khí coi như ma kiếm, mang theo sát phạt chi ý tịch diệt.

Đương nhiên kinh khủng nhất là trạng thái lúc này của Tô Tín, hơn vạn đạo kiếm khí kia lại giống như vật còn sống có linh trí. Không phải một mình ở trong một phạm vi lớn rồi xoắn giết, mà là giống như hơn vạn Danh Kiếm nhân đang giao thủ với người của Tẩy Kiếm Các vậy. Mỗi đạo kiếm khí đều có mục tiêu thuộc về mình, thậm chí mỗi đạo kiếm khí đều tồn tại biến hóa thuộc về mình!

Tâm hướng về nơi nào, kiếm sẽ hướng về nơi đó. Chiến đấu sát phạt, đây mới là cực hạn của kiếm đạo, đây là kiếm đạo của ta, kiếm đạo của các ngươi là cái gì vậy?

Mỗi một câu của Tô Tín đều giống như cái chùy lớn đánh vào trong lòng bọn hắn, khiến cho bọn hắn khó chịu muốn thổ huyết, mà bản thân bọn hắn cũng chỉ có thể không ngừng giãy dụa ở trong Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín. Giống như con bươm bướm sa vào chính giữa mạng nhện vậy, không có cách nào giãy giụa được!

Mọi người ở đây nhìn thấy vậy không khỏi ngây ngốc, Tô Tín đang làm gì chứ? Dùng sức một mình độc chiến trên trăm tên võ giả Hóa Thần Cảnh, còn có năm tên tồn tại Dung Thần cảnh, uy thế như thế có thể nói là vô địch!

Thậm chí có thể nói Tô Tín này đã tương đương với dùng lực một người địch cả một nửa lực lượng của Tẩy Kiếm Các, hơn nữa khí thế cơ hồ đã nghiền áp.

Sắc mặt Hạng Trùng ửng hồng, thân thể hắn vốn đã bị trọng thương. Lại bị mấy chục đạo vô ảnh kiếm khí oanh kích, cảnh này khiến cho máu tươi trong miệng Hạng Trùng điên cuồng phun ra, hiển nhiên đã không chịu nổi được cỗ lực lượng cường đại này.

Mà lời nói của Tô Tín lại quanh quẩn ở trong lòng hắn, hắn thực sự biết kiếm là gì sao? Mình luyện kiếm nhiều năm như vậy, kết quả lý giải bên trên kiếm đạo lại còn không bằng Tô Tín ít hơn một bối phận. Thậm chí ngay cả chưởng môn Tẩy Kiếm Các của bọn hắn, tạo nghệ trên kiếm đạo của vị cường giả Dương Thần Cảnh kia thậm chí còn không bằng Tô Tín.

Đến bây giờ dường như Hạng Trùng mới hiểu ra, thứ Tẩy Kiếm Các chính thức kém ngũ kiếm phái không phải là thực lực, mà là nội tình!

Dịch kiếm môn có nội tình, cho nên dù là cường giả Dịch kiếm môn mất mạng hết. Thế nhưng chỉ cần có một cường giả như Mạnh Kinh Tiên chống đỡ Dịch kiếm môn. Như vậy nhất định Dịch kiếm môn có thể tiếp tục quật khởi.

Mà Tẩy Kiếm Các bọn hắn thì sao chứ? Thế hệ này may mắn xuất hiện một vị tồn tại Dương Thần Cảnh đã muốn trùng kích vị trí ngũ kiếm phái. Thế nhưng vạn nhất có biến cố gì đó, như vậy chuyện có khả năng nhất chính là bị người ta xám xịt đuổi xuống phía dưới!

Tuy nhiên hiện tại Hạng Trùng đã không kịp nghĩ nhiều, dưới Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín hắn đã không kiên trì nổi nữa mà trực tiếp đã bị đánh cho thổ huyết rồi bay ra.

Hơn nữa người giống như hắn còn có rất nhiều, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín căn cứ vào thực lực bình quân của mọi người ở đây để phân phối. Lấy một địch trăm, dùng lực khống chế của Tô đối với kiếm khí Tín hiện tại, đây đã là cực hạn, không làm được chuyện càng thêm tinh tế tỉ mỉ hơn nữa.

Cho nên một ít võ giả so với thực lực bình quân của mọi người kém một ít đã bị chém giết tại chỗ. Ước chừng có hơn ba mươi người, các đệ tử Tẩy Kiếm Các còn lại cũng mỗi người đều mang thương tích, thê thảm vô cùng.

Kiếm khí chậm rãi tiêu tán, Tô Tín đứng ở trung tâm con phố dài, tất cả đệ tử Tẩy Kiếm Các, bất kể là chết hay là sống không còn có một ai còn có thể đứng lấy. Chỉ có vị Ngô Vương Cơ Ngôn Đình đã bị dọa cho ngây ngốc là vẫn còn đứng ở nơi đó.

Chương 1348 - Tô Tín khủng bố

Không mất bao nhiêu thời gian Tô Tín đã phế bỏ toàn bộ cao thủ của Tẩy Kiếm Các. Nhìn thấy một màn như vậy, quả thực

Cơ Ngôn Tú không nhịn được muốn cười to, một cường địch cứ như vậy đã được giải quyết rồi hay sao?

Nhưng bên này Cơ Ngôn Tú còn không có đắc ý xong thì bên kia Cơ Ngôn Đình lại sắp bị dọa cho đái ra quần.

Hắn trực tiếp xuất ra hai tấm lệnh bài rồi hô lớn:

- Hoàng huynh! Ta nguyện ý đầu hàng! Vị trí Nhân Hoàng Đại Chu cũng chỉ có nhân kiệt như hoàng huynh mới có tư cách ngồi lên trên. Từ nay về sau nhất định ta sẽ phụ tá hoàng huynh… Không! Phế vật giống như ta chỉ cần có thể làm một vương gia nhàn tản cũng đã cảm thấy đủ rồi. Chỉ cầu hoàng huynh có thể tha cho ta một mạng!

Mọi người ở đây đều có chút khinh bỉ hắn. Cơ Ngôn Tú thế nào tự hắn biết, lúc này Cơ Ngôn Đình lại nói thành có thiên phú võ đạo tốt như vậy. Ngươi là hoàng tử a, ít ra cũng phải có cốt khí, sao lại trở nên không có cốt khí như thế cơ chứ?

Chỉ có điều, tuy rằng biểu hiện của Cơ Ngôn Đình rất là không chịu nổi. Thế nhưng chính hắn lại cảm giác làm như vậy cũng không có gì là không đúng.

Hắn vốn đã cam chịu đối với ngôi vị hoàng đế này. Hiện tại chẳng qua chỉ là bởi vì nhìn thấy một tia cơ hội cộng thêm có Tẩy Kiếm Các trợ giúp cho nên lúc này hắn chuẩn bị cạnh tranh một chuyến.

Kết quả hiện tại đã tranh giành được với những người khác, nhưng lại thất bại ở đây. Cho nên hắn đã quyết đoán buông tha, dù sao cũng không có tổn thất gì lớn cả.

Cơ Ngôn Tú cười, tiếp nhận hai tấm lệnh bài kia rồi nói:

- Hoàng đệ yên tâm, vi huynh cũng không phải là loại người vô tình, đợi sau khi vi huynh lên ngôi. Đất phong Giang Nam đạo vẫn là của ngươi như cũ.

Tô Tín lạnh nhạt liếc nhìn Cơ Ngôn Tú liếc, vị này sao mình lại cảm giác có chút quá mức như vậy chứ? Còn chưa bắt đầu đã nghĩ đến muốn đăng cơ hay sao?

Tuy rằng là như thế, nhưng Tô Tín cũng không có nhiều lời.

Cuối cùng Cơ Ngôn Đình vẫn mang theo người của Tẩy Kiếm Các rời đi, những người này giết hay không giết Tô Tín cũng không quan tâm. Một Tẩy Kiếm Các hắn cũng có thể đắc tội được.

Nhưng lúc này coi như Cơ Ngôn Đình có lương tâm, lúc gần đi còn câu Cơ Ngôn Tú tha cho bọn hắn một con đường sống.

Hiện tại đám người Cơ Ngôn Đình đã không có bất cứ uy hiếp gì nữa. Cho nên cũng không biết là Cơ Ngôn Tú vì biểu hiện mình từ bi hay là hào phóng cho nên trực tiếp để cho Cơ Ngôn Đình mang bọn họ rời đi.

Tô đại nhân, lần này nhờ có ngươi, quả nhiên lựa chọn lúc trước của bổn vương không có sai.

Cơ Ngôn Tú cười ha hả rồi đi tới.

Tô Tín cũng cười nói:

- Thục vương điện hạ khách khí rồi. Ta đã nói rồi, khi cần ra tay thì nhất định ta sẽ ra tay.

Cơ Ngôn Tú lại hàn huyên cùng Tô Tín hai câu, lúc này hắn mới hỏi:

- Tô đại nhân, sao người dưới tay ngươi còn chưa tới?

Cơ Ngôn Tú biết rõ thực lực thủ hạ của Tô Tín, Lục Phiến Môn Thịnh kinh thành và Lục Phiến Môn Bắc Nguyên đạo đều là phạm vi thế lực của Tô Tín. Thủ hạ dưới tay hắn có thể nói là võ giả Dung Thần cảnh tâm phúc đã có hơn mười người. Võ giả Hóa Thần Cảnh còn lại nghe mệnh lệnh của hắn cũng có hơn 50 người.

Quan trọng nhất là bên cạnh hắn còn có người của Tô gia. Hóa Thần Cảnh có mấy trăm, Dung Thần cảnh cũng có hơn mười người, nếu như hắn có thể sử dụng cỗ lực lượng kinh khủng này, quả thực hắn có thể trực tiếp bình định các hoàng tử khác.

Tuy nhiên lúc này Tô Tín lại lắc lắc đầu nói:

- Điện hạ, đồ công không thể dùng vào việc tư, trước mắt là ta tự mình tới giúp ngươi, thế nhưng không có nghĩa đây là thái độ của Lục Phiến Môn. Lúc nào Lục Phiến Môn cũng đều lựa

chọn đứng ở vị trí trung lập, ai ngồi lên trên ngôi vị hoàng đế thì Lục Phiến Môn sẽ nghe lời người đó nói.

Cơ Ngôn Tú gật đầu, nhưng lại có chút bất mãn.

Tô Tín nói cái gì mà đồ công không dùng vào việc tư hắn không tin. Đường Hiển mang theo cao thủ đại nội cùng lựa chọn ủng hộ Trần vương, chuyện này nên nói như thế nào đây?

Kỳ thật cũng là do Cơ Ngôn Tú hiểu lầm, nếu không phải Đường Hiển bị buộc đến tuyệt cảnh thì hắn cũng sẽ không làm ra loại hành vi phạm huý kiêng kị này.

Cơ Hạo Điển đã chết, đại nội tổng quản như hắn đã hữu danh vô thực. Đợi đến lúc tân hoàng kế vị, sau đó nhất định hắn sẽ là người thứ nhất bị đá ra ngoài.

Cho nên đương nhiên Đường Hiển rất không cam lòng về hưu dưỡng lão như vậy, mà lựa chọn đến nâng đỡ Trần vương đăng vị.

Huống hồ tình huống của Đường Hiển và Tô Tín không giống nhau. Sau lưng Tô Tín có cả Lục Phiến Môn, hơn nữa Đường Hiển và những cao thủ đại nội thuộc hạ dưới tay hắn thuộc về chính hắn, cho nên đương nhiên cũng không cần phải cố kỵ nhiều như vậy.

Hiển nhiên Tô Tín cũng nhìn ra Cơ Ngôn Tú bất mãn, hắn trực tiếp chỉ về phía đám người Ôn Dục rồi thấp giọng nói:

- Điện hạ, đừng quên thủ hạ dưới trướng ngươi.

Cơ Ngôn Tú không phải người ngu, hắn lập tức hiểu rõ Tô Tín có ý gì, cho nên hắn cười nói với Tô Tín:

- Bổn vương hiểu rõ ý tứ của Tô đại nhân, vẫn là Tô đại nhân ngươi cẩn thận.

Ý tứ của Tô Tín Cơ Ngôn Tú biết rõ, nếu như Tô Tín thực mang người Lục Phiến Môn đến, chỉ sợ ngay cả tư cách xuất thủ thì những thủ hạ của Cơ Ngôn Tú cũng không có. Dùng thực lực thủ hạ của Tô Tín hoàn toàn có thể giải quyết toàn bộ mọi người.

Thế nhưng nếu như vậy thì bọn hắn lấy gì để lập công huân chứ? Phải biết rằng cho dù bọn họ là tâm phúc của Cơ Ngôn Tú, đợi đến lúc tương lai Cơ Ngôn Tú lên ngôi, còn không phải xem công lao của bọn hắn như thế nào trong lúc tranh đoạt, sau đó mới quyết định vị trí của bọn hắn hay sao?

Cho nên trước mắt Tô Tín làm như vậy coi như là suy nghĩ vì Cơ Ngôn Tú hắn, làm cho thủ hạ dưới tay hắn không sinh ra tư tâm gì đó.

Chỉ có điều tuy nhiên đạo lý là như vậy, thế nhưng trong nội tâm của Cơ Ngôn Tú vẫn có chút không thoải mái. Bởi vì loại hành động này của Tô Tín cũng đã nói rõ hắn ta cũng không có coi mình là thần tử của Cơ Ngôn Tú hắn.

Nếu không vì sao hắn lại đem công lao lớn như vậy ném về phía thủ hạ của mình, chẳng lẽ chính hắn độc chiếm không được hay sao?

Đương nhiên những chuyện này Cơ Ngôn Tú sẽ không nói rõ, hắn chỉ trầm giọng hỏi:

- Tô đại nhân, trước mắt có ngươi giúp đỡ, bước tiếp theo chúng ta nên ra tay với ai đây?

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Không cần chúng ta tự mình động thủ, tin tức hôm nay ta ra tay đã truyền đi. Có lẽ ba vị hoàng tử khác nhất định sẽ nghe tin rồi lập tức hành động, liên hợp ra tay với chúng ta. Chúng ta cứ chờ là được.

Cơ Ngôn Tú lập tức trừng to mắt:

- Liên thủ? Dùng thực lực của chúng ta sao có thể đối phó với ba người bọn hắn liên thủ cơ chứ?

Tô Tín lạnh nhạt nói:

- Người dẫn đội Thượng Quan thị chính là Thượng Quan Phi Vân, tuy rằng thực lực mạnh, thế nhưng lại là bại tướng dưới tay ta. Đường công công cũng là người quen của ta, ta đã thấy hắn ra tay, đương nhiên cũng có nắm chắc. Về phần Lỗ vương điện hạ, thủ hạ của hắn không có ai phải giữ thể diện, cho nên không đáng để lo.

Cơ Ngôn Tú cau mày nói:

- Không phải ta nghi ngờ thực lực của Tô đại nhân ngươi. Cho dù Tô đại nhân ngươi có thể chống đỡ được Đường công công và Thượng Quan Phi Vân liên thủ. Thế nhưng thủ hạ của ta lại không địch nổi thủ hạ của ba bọn hắn liên thủ a.

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

- Lần này Thượng Quan thị tới đây không là phải cắn xé nhau mà đến. Cho nên lần này Thượng Quan Phi Vân chỉ đem theo võ giả hai gã Dung Thần cảnh và mười tên võ giả Hóa Thần Cảnh đến đây. Nhân số rất thưa thớt, không đáng để lo. Mà tuy rằng Đường công công ủng hộ Trần vương điện hạ. Thế nhưng hắn là người láu cá, sẽ không làm mọi chuyện quá tuyệt. Một khi chúng ta chiếm cứ ưu thế, hắn sẽ có thể chủ động rời khỏi. Nếu không về sau ngay cả cơ hội dưỡng lão hắn cũng không có. Mà người trong tay Lỗ vương điện hạ cũng tương đối bình thường, tuyệt đối không đánh lại thủ hạ của điện hạ. Huống hồ thủ hạ của ngươi còn có cường giả như Ôn công công, muốn lực địch mấy tên võ giả cùng giai tuyệt đối không thành vấn đề.

Ôn Dục vội vàng chắp tay nói:

- Tô đại nhân cất nhắc, chúng ta cũng chỉ có thể thể hiện uy phong với các võ giả tầm thường mà thôi. Quyết không dám đi so sánh cùng cấp bậc với cường giả như Tô đại nhân ngươi.

Vừa rồi Tô Tín lấy một địch trăm, chuyện này hắn đã tận mắt nhìn thấy. Vô ảnh kiếm khí uy thế kinh thiên, đương nhiên ở trong mắt của cường giả như Ôn Dục, thứ càng thêm kinh người chính là Tô Tín đã sơ bộ chạm đến võ đạo thuộc về mình, chuyện này cũng có chút kinh hãi.

Hiện tại, trên giang hồ bình thường sẽ có người nói võ đạo cái này võ đạo cái kia. Thậm chí ngay cả võ giả cảnh giới hậu thiên có đôi khi cũng đặt hai chữ võ đạo ở bên miệng. Thế nhưng kỳ thật võ đạo chính thức nào có đơn giản như vậy?

Võ đạo chính thức là chỉ con đường thuộc về mình trong ngàn vạn đại đạo, điểm ấy ngay cả một ít võ giả Dương Thần Cảnh cũng không có làm được.

Hiện tại, đại bộ phận võ giả trên giang hồ đều có sư thừa, khi những võ giả này bắt đầu học tập đều là học công pháp tổ tiên truyền thừa xuống. Nói một cách đơn giản, con đường mà bọn hắn đi đều là võ đạo của người khác.

Giống như là Nhâm Bình Sinh vậy, truyền thừa của hắn chính là Mạc Thanh Hồi Sơn Hà Kiếm Quyết từ Anh Hùng hội. Thế nhưng cuối cùng hắn lại siêu thoát lồng chim của Sơn Hà Kiếm Quyết, đi ra con đường võ đạo chỉ thuộc về mình, như vậy Nhâm Bình Sinh mới xem như đã tìm được võ đạo chính thức thuộc về mình.

Mà Tô Tín trước mắt hiển nhiên cũng đã xu thế này. Đặc biệt là sở học của hắn pha tạp, hỗn tạp, đợi đến lúc hắn mang tất cả võ đạo của bản thân dung hợp lại làm một, đến lúc đó võ đạo của Tô Tín cũng sẽ chính thức đại thành.

Mọi người hàn huyên vài câu, sau đó lại đi vào trong biệt viện Thục vương phủ chờ đợi. Lúc này người của Đường Hiển và Thượng Quan thị quả nhiên cũng đã nghe thấy tin tức từ bên Tẩy Kiếm Các truyền đến. Tin tức này khiến cho bọn hắn lập tức bị dọa tới mức kêu to một tiếng.

Vốn bọn hắn đều cho rằng Tô Tín sẽ không xuất thủ, không nghĩ tới Tô Tín này khẽ động đã lập tức thay đổi chiến cuộc.

Thượng Quan Phi Vân đã giao thủ với Tô Tín, cho tới bây giờ hắn vẫn sợ hãi đối với thực lực cường đại của Tô Tín.

Sức chiến đấu loại này ngươi có nghe những người khác nói 100 lượt thì cũng không bằng tự mình trải qua một lần, rất là khắc sâu.

Cho nên hiện tại Thượng Quan Phi Vân biết rõ, lúc mình đối mặt với Tô Tín, cơ hội thắng cơ hồ là con số không.

Mà Đường Hiển cũng như vậy, mặc dù hắn không có trực tiếp giao thủ cùng Tô Tín. Thế nhưng đã từng thấy Tô Tín ra tay không chỉ một lần. Đối với thực lực cường đại của Tô Tín hắn cũng có chỗ hiểu biết, lão già khọm như hắn sợ rằng cũng không đánh lại được Tô Tín. Cho nên Đường Hiển trực tiếp đi tìm Thượng Quan Phi Vân liên thủ, hai người trực tiếp ăn nhịp

với nhau, lập tức mang người giết đến tận cửa Thục vương phủ.

Bên bọn hắn vừa mới có động tác thì đã lập tức có mật thám Lục Phiến Môn nhận được tin tức, sau đó nhanh chóng truyền lại đến Thục vương phủ.

Lúc này ở giữa Thục vương phủ, Tô Tín cầm tin tức mà mật thám truyền đến rồi nói:

- Thục vương điện hạ, bên kia đã động, chúng ta chuẩn bị đón khách một chút a.

Cơ Ngôn Tú một mặt gật gật đầu mang người đi ra ngoài, một mặt ánh mắt lộ ra vẻ hâm mộ.

Năng lực tình báo của Lục Phiến Môn thật là khủng bố, mà ngay cả Cơ Ngôn Tú cũng phải hâm mộ vô cùng.

Tuy nhiên đợi đến lúc hắn đăng cơ, khi đó Lục Phiến Môn cũng phải nghe hiệu lệnh từ hắn. Nhưng mà Cơ Ngôn Tú biết rõ, đầu tiên Lục Phiến Môn trung với Đại Chu, tiếp theo mới là hắn.

Cơ Ngôn Tú chớp mắt, bỗng nhiên có một suy nghĩ.

Hắn hứa hẹn cho Tô Tín một tổ chức độc lập. Thế nhưng nếu như hắn chế tạo tổ chức này thành một hệ thống tình báo chuyên thuộc về mình thì sao chứ?

Chỉ có điều mặc dù Tô Tín có thực lực này, thế nhưng hắn vẫn không phải là tâm phúc của mình. Cơ Ngôn Tú có chút bận tâm không khống chế được đối phương, cho nên chuyện này vẫn phải suy nghĩ một phen mới được.

Chương 1349 - Vây công

Bên ngoài Thục vương phủ, đám người Tô Tín đã chờ đợi ở bên ngoài. Không đến một phút đồng hồ thì Đường Hiển và Thượng Quan Phi Vân đã mang người đến đây.

Nhìn thấy Tô Tín ở đây, Đường Hiển chắp tay thở dài nói:

- Tô đại nhân, không nghĩ tới lần này chúng ta gặp lại lại khó tránh khỏi xung đột với nhau.

Thượng Quan Phi Vân cũng nói:

- Ta cũng không nghĩ nhanh như vậy ta lại gặp phải Tô đại nhân ngươi.

Nhắc tới Tô Tín, lúc này Thượng Quan Phi Vân cũng hận đến mức hàm răng ngứa ngáy.

Lần trước hắn bại ở trong tay Tô Tín, kỳ thật cũng không có gì phải xoắn xuýt. Vì Thượng Quan Phi Vân hắn cũng không phải là người thua không nổi.

Nhưng vấn đề là sau khi hắn bại trong tay Tô Tín, khi trở lại Thượng Quan thị, bên triều đình lập tức phái người đến chèn ép sinh ý của Thượng Quan thị, ra vẻ ta đang nhằm vào ngươi đó.

Kể từ đó người của Thượng Quan thị lập tức cảm thấy phát ngốc, bọn hắn không nhớ rõ mình đắc tội với triều đình lúc nào.

Sau khi điều tra một phen bọn hắn mới biết được đã xảy ra chuyện gì, hóa ra là Thượng Quan Phi Vân này đạp trúng họa.

Kể từ đó, Thượng Quan Phi Vân gây ra nhiễu loạn lớn như vậy. Cho dù danh vọng của hắn ở trong Thượng Quan thị thậm chí so với gia chủ thế hệ này còn cao hơn, thế nhưng hắn vẫn khó tránh khỏi bị lão tổ Thượng Quan thị trách cứ. Hơn nữa cũng đã bị trừng phạt tương đối nghiêm trọng.

Lần này phái Thượng Quan Phi Vân đến thành Thịnh Kinh, ý tứ của lão tổ Thượng Quan thị là để hắn lập công chuộc tội.

Nếu như lần này Thượng Quan Phi Vân lại làm hỏng chuyển, như vậy thứ chờ đợi hắn cũng không phải đơn giản như là khiển trách.

Mặc dù nói chuyện lần trước thuần túy là Thượng Quan Phi Vân tự tìm phiền phức. Thế nhưng hắn cũng thầm hận Tô Tín này, nếu như đối phương có thể nhắc nhở hắn vài câu, như vậy hắn cũng sẽ quấn quít không buông như vậy. Kết quả cuối cùng lại biến thành tình cảnh như hiện giờ.

Tô Tín cười cười nói:

- Đường công công, Thượng Quan huynh, kỳ thật chúng ta cũng không cần phải giương cung bạt kiếm như vậy. Nếu như Đường công công có thể đến ủng hộ Thục vương điện hạ, như vậy đợi sau khi Thục vương điện hạ lên ngôi, vị trí đại nội tổng quản vẫn là của ngươi. Mà chuyện mà Thượng Quan thị cầu cũng không chỉ là Thượng Quan thị được bình an mà thôi. Chỉ cần Thục vương điện hạ ngồi lên trên ngôi vị hoàng đế, hắn sẽ lập tức hạ mệnh lệnh, để cho người triều đình dừng tay, ngươi thấy thế nào?

Đường Hiển và Thượng Quan Phi Vân liếc nhìn nhau, đều khẽ lắc đầu.

Không phải bọn hắn không biết tốt xấu, mà là bọn hắn đều có tính toán thuộc về mình.

Hiện tại Đường Hiển đến đỡ Trần vương Cơ Hạo Đức cũng là bởi vì bên người hắn không có những người khác. Nếu như đến nâng đỡ hắn leo lên ngôi vị hoàng đế thì có thể có được chỗ tốt lớn nhất.

Mà vị tổng quản thái giám Ôn Dục bên người Cơ Ngôn Tú mới là tâm phúc của Cơ Ngôn Tú, mình như mình đồng ý. Cơ Ngôn Tú đưa vị trí đại nội tổng quản này cho mình, như vậy hắn sẽ thực sự yên tâm về mình hay sao?

Chỉ sợ đến lúc đó trong lòng của hắn sẽ không thoải mái, trong nội tâm của Cơ Ngôn Tú cũng không thoải mái. Như vậy Ôn Dục bị hắn chiếm vị trí càng không thoải mái, cho nên chỉ cần có cơ hội, nhất định hắn sẽ bị đá xuống dưới.

Mà Thượng Quan Phi Vân cũng có ý tứ không sai biệt lắm với Đường Hiển. Thế lực bên người Cơ Ngôn Tú đủ nhiều, không thiếu một Thượng Quan thị như bọn hắn.

Thứ mà Thượng Quan Phi Vân muốn không chỉ là muốn triều đình huỷ bỏ đối phó nhằm vào Thượng Quan thị bọn họ. Mà hắn còn muốn hợp tác với triều đình trên một ít chuyện, dùng chuyện này để mưu cầu lợi ích lớn nhất.

Người bên cạnh Cơ Ngôn Tú quá nhiều, người cũng tương đối mạnh. Cho nên Thượng Quan Phi Vân thà rằng lựa chọn người mà mình nâng đã từ đầu là Dự Vương Cơ Ngôn Thiện.

Tô Tín nhíu mày nói:

- Như vậy chúng ta không có biện pháp đàm phán sao?

Đường Hiển ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói:

- Nói thật, chúng ta đã thấy Tô đại nhân ngươi ra tay rất nhiều lần, hôm nay vừa vặn chuẩn bị lĩnh giáo một chút thực lực chân chính của Tô đại nhân.

Thượng Quan Phi Vân cũng tiến lên một bước rồi nói:

- Lần trước ta chỉ lĩnh giáo quyền pháp của Tô đại nhân, lại không có chính thức lĩnh giáo kiếm pháp tên vang danh khắp thiên hạ của Tô đại nhân. Lần này cũng có thể bù đắp tiếc nuối lần trước một chút.

Hai người mơ hồ bức về phía Tô Tín, trực tiếp ra vẻ tư thế muốn vây công.

Kỳ thật dựa theo tính cách của Thượng Quan Phi Vân, hắn khinh thường đi tham dự loại chuyện như vây công này. Thế nhưng Tô Tín không tầm thường, mình đã là bại tướng dưới tay hắn, nếu như lại đi đơn đả độc đấu với hắn, như vậy sẽ gọi là ngu xuẩn.

Mà Đường Hiển thì càng không cần phải nhiều lời, lão thái giám này vốn cũng không có tiết tháo gì đáng để nói. Cũng là người làm việc không từ thủ đoạn, vây công hay không đối với hắn cũng không có chút áp lực nào.

- Động thủ!

Đường Hiển quá lạnh một tiếng, trực tiếp đánh ra một chưởng về phía Tô Tín. Âm hàn chi khí lạnh thấu xương tràn ra, những nơi nó đi qua, nguyên khí thiên địa đều bị đóng băng lại.

Thượng Quan Phi Vân cũng đánh ra một quyền, khí đoạn tinh hà, uy thế vô lượng.

Theo hai người bọn họ động thủ, hai nhóm người thủ hạ của bọn hắn cũng giống như vậy, bắt đầu xung phong liều chết đối với người của Thục vương phủ.

Vẻ mặt Ôn Dục xiết chặt, lập tức mang người của Thục vương phủ xông lên ngăn cản.

Bởi vì người của Lỗ vương Cơ Ngôn Xương cũng không có xuất hiện cho nên áp lực so với dự đoán trước đó còn nhỏ hơn rất nhiều.

Tuy nhiên người của Thục vương phủ vẫn bị áp chế rất thảm như cũ. Thế nhưng cũng không phải là không có cách nào ngăn cản, đặc biệt là bên Thục vương phủ còn có một tồn tại chiến lực siêu quần như Ôn Dục. Làm cho mấy người cùng giai liên thủ cũng không làm gì được hắn.

Mà lúc này Đường Hiển và Thượng Quan Phi Vân đã đánh tới trước mặt Tô Tín.

Nói thật thực lực của lão thái giám Đường Hiển này quả thật là không kém, dù sao lúc trước hắn cũng là võ giả Dương Thần Cảnh. Tuy rằng lúc trước bởi vì trọng thương mà thụt lùi đến Dung Thần cảnh, hơn nữa cả đời này không có cách nào tiến thêm một bước. Thế nhưng thực lực lại viễn siêu võ giả cùng giai quá nhiều.

Một thân công pháp âm tà đến cực điểm được lão thái giám Đường Hiển này phát huy đến mức tận cùng. Một chưởng đánh ra, ngay cả chân khí cũng sẽ bị đóng băng, âm tà khí này càng ngày càng âm nhu thực cốt, cực kỳ khủng bố.

Chỉ có điều âm hàn chi khí của Đường Hiển và Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải của Tô Tín lại là hai loại thuộc tính bất đồng.

Âm hàn chi khí của Đường Hiển là tà khí tàn sát bừa bãi, thuộc về tà đạo dơ bẩn.

Mà Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải của Tô Tín lại là chân khí từ tử khí Địa Ngục xen lẫn hàn băng, thuộc về công pháp ma đạo thuần chính nhất, song phương một tà dị một bá đạo.

Chỉ có điều, dưới loại trường hợp này tự nhiên Tô Tín sẽ không dùng Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải. Thế nhưng Tô Tín lại có Phiên Thiên tam thập lục lộ kỳ, có thể làm cho nội lực chuyển hóa, dung nhập vào trong đủ loại công pháp.

Khi một chưởng của Đường Hiển đánh úp lại, Tô Tín cũng đánh ra một quyền, quyền thế hạo nhiên chính khí, uy thế khôn cùng.

Nhưng một quyền nhìn như đại khí vô song này, bên trong lại ẩn chứa kình lực âm nhu thực cốt. Quyền chưởng tương giao, lập tức nguyên khí thiên địa quanh thân hai người đều ngưng tụ thành một cỗ băng sương, thậm chí tháng bảy cũng có tuyết bay, trong phương viên trăm trượng đã hóa thành Tuyết Vực!

Sắc mặt Đường Hiển bỗng nhiên biến đổi, hắn cảm giác được có một cỗ chân khí chí âm chí hàn cường đại rót vào trong cơ thể, bá đạo vô cùng. Thậm chí còn đang xoắn giết kinh mạch bên trong nội phủ của hắn.

Đây chính là nghịch kỳ lưu vừa âm vừa nhu trong Phiên Thiên tam thập lục lộ kỳ, hung hiểm vô cùng.

Mà cùng lúc đó, bên kia một quyền mà Thượng Quan Phi Vân đánh ra đã ầm ầm bắn tới. Chỉ là Tô Tín cũng không có quay đầu trở lại mà trực tiếp vung tay lên, lập tức kiếm khí khôn đã bao phủ Thượng Quan Phi Vân lại, khiến cho sắc mặt của hắn lập tức biến đổi.

Quyền thế cường hãn bá đạo vô song xung phong liều chết ở trong Tiên Thiên kiếm khí. Thế nhưng hắn vẫn có cảm giác mình giống như là con bươm bướm ở giữa mạng nhện vậy. Không ngừng giãy dụa ở trong kiếm thế kia, thế nhưng lại chỉ có thể bị hao tổn đến khi kiệt lực mới thôi!

Thượng Quan Phi Vân đã từng nói qua, hắn muốn biết một chút về kiếm pháp và phương pháp điều khiển của Tô Tín. Kết quả hiện tại hắn đã nhìn thấy, dưới tu vi kiếm đạo vô cùng khủng bố, hắn cơ hồ không có bất kỳ một chút sức hoàn thủ nào mà trực tiếp bị Tô Tín áp chế.

Thượng Quan Phi Vân phẫn nộ quát một tiếng, hai tay của hắn kết ấn, lập tức có một cỗ khí tức đại khí thê lương từ trên người Thượng Quan Phi Vân hiển hiện ra.

Hai gã tộc nhân Thượng Quan thị đang chém giết với đệ tử Thục vương phủ thấy vậy lập tức biến sắc. Thực lực của Tô Tín cũng quá mức khủng bố a, mới một chiêu đã bức Thượng Quan Phi Vân phải xuất ra át chủ bài của mình.

Lần trước, khi Tô Tín giao thủ với Thượng Quan Phi Vân ở Dược Vương Cốc, khi đó Tô Tín không có dùng toàn lực. Thế

nhưng kỳ thật Thượng Quan Phi Vân cũng không có dùng toàn lực.

Dù sao lúc trước Thượng Quan Phi Vân cũng không muốn xé rách da mặt rồi tử chiến một trận với Tô Tín. Cho nên hắn vừa thấy mình đánh không lại mà lại Tô Tín bị áp chế, cho nên hắn trực tiếp nhận thua. Những át chủ bài ẩn giấu kia hắn cũng không có dùng đến.

Kỳ thật hiện tại Thượng Quan Phi Vân cũng như vậy. Hắn không muốn tử chiến cùng với Tô Tín, dù sao Thượng Quan thị bọn hắn và Tô Tín cũng không có ân oán không chết không ngớt gì a.

Nhưng sự kiêu ngạo của Thượng Quan Phi Vân lại không để cho hắn cứ như vậy mà nhận thua.

Trong các đệ tử cùng thế hệ ở Thượng Quan thị, Thượng Quan Phi Vân hắn là người mạnh nhất, thậm chí ngay cả gia chủ đời này hắn cũng có thể xua đuổi như rác rưởi.

Tuy rằng ném hắn vào giang hồ, nhân vật kinh tài tuyệt diễm hơn so với hắn có rất nhiều. Thế nhưng hắn cũng không cam chịu mình ở trước mặt Tô Tín, thậm chí ngay cả một chiêu cũng không tiếp được mà đã nhận thua.

Cho nên hắn rất muốn nhìn xem, khi át chủ bài của chính mình ra hết, nhìn xem khi đó mình kém Tô Tín bao nhiêu!

Án pháp trong tay Thượng Quan Phi Vân bắn ra một cỗ khí tức phong cách cổ xưa thê lương, phía sau lưng hắn có một hư ảnh cự nhân mơ hồ hiển hiện. Theo Thượng Quan Phi Vân đánh ra một quyền, thân ảnh cự nhân kia cũng giống như xé rách thiên địa, bầu trời nứt vỡ, mặt đất vỡ nát!

Hận Địa Vô Hoàn!

Đây cũng là sát chiêu chí cường của Thượng Quan Phi Vân, cũng là át chủ bài của hắn.

Thượng Quan thị bọn hắn truyền thừa từ Nhân Hoàng thời kì cuối thượng cổ, so với Ninh Viễn Đường của Tô gia cũng chỉ thiếu một ít sử sách mà thôi.

Cho nên chỗ cất chứa công pháp bí kỹ của Thượng Quan thị bọn hắn cũng ít hơn Tô gia là bao.

Nhưng bởi vì Thượng Quan thị luôn ở chính giữa giang hồ, mà bọn hắn cũng làm cho vũ kỹ của bản thân đơn giản hoá hơn một chút, trở thành công pháp thông dụng trên giang hồ hiện tại. Tuy nhiên, bên trong Thượng Quan thị vẫn còn có một chút công pháp không có bị đơn giản hoá, vẫn có lực lượng cường đại của công pháp thượng cổ ngày xưa. Trước mắt Hận Địa Vô Hoàn mà Thượng Quan Phi Vân đánh ra chính là một công pháp như thế, có thể nói là lực lượng mạnh mẽ đến cực điểm.

Vô tận kiếm khí bị cỗ lực lượng cường đại kia xé rách, sau hư ảnh cự nhân lưng Thượng Quan Phi Vân chắp tay trước ngực, giống như một chiếc búa tạ ầm ầm đập về phía Tô Tín.

Hám Thiên Chuy!

Những Nam Thượng Quan thị rất ít xuất hiện, ai cũng cho rằng công pháp mà Thượng Quan thị am hiểu nhất định sẽ giống như cách ăn mặc của bọn hắn, cổ bào cao quan, phiêu dật mà linh động.

Nhưng đây chỉ là một bàng chi của Thượng Quan thị mà thôi. Thượng Quan thị có vô số truyền thừa, trong đó chủ mạch lại là chiến tướng của hoàng triều ngày xưa, tất cả công pháp vũ kỹ đều lấy chiến đấu sát phạt làm chủ, rầm rộ, không người nào có thể địch lại nổi.

Giống như hiện tại, Hám Thiên Chuy mà Thượng Quan Phi Vân thi triển ra giống như muốn đánh nát thiên địa này vậy.

Mà bên kia, trong mắt Đường Hiển cũng hiện lên một tia trang nhã, hắn không quản việc đi thanh lý chân khí đang gây ra chí âm chí hàn trong cơ thể. Một ngón tay của hắn điểm ra, chân khí âm hàn lập tức phân hoá ngàn vạn, điểm về phía mấy tử huyện trên người Tô Tín!

Chương 1350 - Võ đạo của Tô Tín

Thượng Quan Phi Vân đánh ra một kích toàn lực, sau lưng còn có Đường Hiển đánh lén, trong mắt đám người Ôn Dục đều

hiện lên một tia lo lắng.

Nhưng vẻ mặt Tô Tín lúc này lại không chút thay đổi, quanh thân hắn có một cỗ quang mang màu vàng lóng lánh, lập tức đón đỡ mấy đạo chỉ lực của Đường Hiển.

Những chỉ lực âm hàn đến cực điểm kia đánh vào trên người Tô Tín chỉ phát ra một chút thanh âm lanh lảnh. Một ít chỉ lực còn sót lại rót vào trong cơ thể Tô Tín, cũng lập tức bị hắn dùng ba phần Quy Nguyên Khí để tan rã hóa giải.

Trong mắt Đường Hiển lập tức hiện lên một tia kinh hãi, một thân tu vi của hắn đều đến từ nội công âm tà đến cực điểm này. Kết quả Tô Tín lại đón đỡ được hơn mười đạo chỉ kính của hắn mà ngay cả một chút tổn thương cũng không phải chịu. Lực lượng của hắn lại cường đại đến loại trình độ này hay sao?

Tuy rằng Đường Hiển cũng biết Tô Tín đã từng có được Kim cương bất hoại thần công của Thiếu Lâm tự. Chỉ có điều môn công pháp này bên Thiếu Lâm tự tu luyện không ít, nhưng người tu luyện tới đại thành lại rất ít. Cho nên ngay cả Đường Hiển cũng không biết sau khi Kim cương bất hoại thần công đại thành sẽ kinh khủng tới bực nào.

Trước mắt xem như Đường Hiển đã lĩnh giáo được, tuy nhiên, cũng đã muộn.

Tay phải Tô Tín điểm ra ba chỉ, lập tức có ba đạo thần mang xé rách thiên địa, ở giữa Tam Phân Thần Chỉ điểm ra Tam Nguyên quy nhất, lập tức có ba cỗ lực lượng xé rách hư không rồi lại hợp lại làm một, bắn thẳng tới chỗ Đường Hiển.

Luận tới điều khiển, Tô Tín mới được coi là đại hành gia trong đó. Trình độ điều khiển của Đường Hiển so với Tô Tín cũng còn kém hơn quá nhiều.

Mà đối mặt với Hám Thiên Chuy của Thượng Quan Phi Vân, thậm chí ngay cả kiếm 23 mà Tô Tín cũng không có dùng. Phi Huyết Kiếm bên hông hắn đã ra khỏi vỏ, trong nháy mắt quang mang huyết sắc xé rách thiên địa, một kiếm này là diệt, là giết, là tận cùng!

Một kiếm xuất ra, thiên địa Tịch Diệt, huyết sắc khôn cùng lập tức xé nát Hám Thiên Chuy kia tại chỗ. Thượng Quan Phi Vân lập tức phun ra một ngụm máu tươi, sau đó bay ra ngoài.

Một kiếm này đã không phải là Huyết Hà Thần Kiếm, mà là lĩnh ngộ sơ bộ đối với võ đạo của bản thân Tô Tín, không phải là kiếm pháp, mà lại hơn hẳn kiếm pháp.

Võ đạo của Tô Tín rất pha tạp, nhưng trong tạp cũng có một vài chỗ tương tự.

Bất kể tu luyện công pháp gì, thứ mà Tô Tín truy cầu vĩnh viễn đều là sức chiến đấu cực đoan. Một kiếm này không chỉ là Huyết Sát chi lực khôn cùng của Huyết Hà Thần Kiếm, mà cũng là tất cả chiến lực cường hãn của Tô Tín ở bên trên võ đạo!

Thượng Quan Phi Vân bị một kiếm của Tô Tín làm cho trọng thương, mà sắc mặt Đường Hiển sau lưng hắn thì tái nhợt.Hiển nhiên đã bị một chiêu Tam Nguyên quy nhất của Tô Tín làm cho hắn chật vật không chịu nổi.

Tô Tín còn muốn động thủ thì Đường Hiển đã vội vàng hô lớn:

- Tô đại nhân! Chúng ta nhận thua!

Thứ hắn truy cầu chẳng qua chỉ là quyền thế của mình sau khi tân hoàng kế vị mà thôi. Vốn dùng tính cách của Đường Hiển cũng không phải là loại người vì quyền thế mà bỏ qua tánh mạng của bản thân.

Thượng Quan Phi Vân ở bên kia thì lại càng không cần phải nói, hắn đã bị Tô Tín làm cho trọng thương, thậm chí cũng đã mất đi năng lực chiến đấu không sai biệt lắm. Nếu tiếp tục đánh, như vậy hắn cũng không cần trở lại Thượng Quan thị làm gì.

Mọi người hai bên dừng tay, Cơ Ngôn Tú tách mọi người ra rồi cười lớn đi tới. Trần vương Cơ Ngôn Đức và Dự vương Cơ Ngôn Thiện liếc mắt nhìn nhau, chỉ đành cười khổ cầm lệnh bài trong tay giao ra. Lại thỉnh cầu Cơ Ngôn Tú nể mặt là huynh đệ, tương lai để cho bọn hắn làm một vương gia nhàn tản, cho bọn hắn có một đời phú quý.

Trước mắt trong tay Cơ Ngôn Tú đã có mười một tấm lệnh bài, hai khối còn lại vẫn còn nằm trong tay Lỗ vương Cơ Ngôn Xương. Chỉ cần có thể nắm được hai khối cuối cùng kia, như vậy hắn sẽ được gia phong làm Thái Tử. Sau một tháng là có thể ngồi lên trên ngôi vị hoàng đế kia, quân lâm thiên hạ!

May mà Cơ Ngôn Tú còn không đến mức đắc ý quên mình. Trước tiên hắn thu hồi lệnh bài, sau đó trực tiếp chắp tay nói với Đường Hiển và Thượng Quan Phi Vân:

- Nhị vị xin yên tâm, chuyện trước kia bổn vương nói vẫn giữ lời như trước. Nếu như bổn vương kế vị, Đường công công sẽ là đại nội tổng quản, mà chuyện Thượng Quan thị ta cũng sẽ mở miệng giải quyết.

Đường Hiển và Thượng Quan Phi Vân liếc mắt nhìn nhau, vị Thục vương điện hạ này nói như thế quả thực là niềm vui ngoài ý muốn.

- Đa tạ Thục vương điện hạ!

Hai người đồng thời thi lễ với Thục vương Cơ Ngôn Tú.

Trong lòng Đường Hiển cũng thầm than, vị Thục vương điện hạ này lúc trước bị đuổi ra khỏi Thịnh Kinh thành. Lúc đó còn có chút không bắt mắt, thậm chí còn có chút khúm núm.

Khi đó thế lực của Thái Vương Cơ Ngôn Thành lớn nhất, thậm chí so với Thái Tử còn uy phong hơn. Cho nên đối với các hoàng tử khác đều chẳng thèm ngó tới. Mà vị Thục vương Cơ Ngôn Tú này đã từng bị hắn bắt nạt, nhục nhã qua. Ngay cả một cái rắm cũng không dám phóng.

Kết quả hiện tại thì sao? Vị Thái Vương Cơ Ngôn Thành kia một thân một mình, bên người chỉ có một lão thái giám hầu hạ, ngay cả một người ủng hộ cũng không có. Mà phương thức làm việc hiện tại của vị Thục vương Cơ Ngôn Tú này lại vô cùng đại khí. Rất có phong phạm của Cơ Hạo Điển lúc còn trẻ tuổi. Mà thủ hạ lại có vô số người, ngay cả Tô Tín cũng đang giúp hắn. Nếu như không có chuyện gì ngoài ý muốn, như vậy chỉ sợ sau này Đại Chu sẽ là thiên hạ của hắn.

Vừa rồi khi song phương đã có một ít người bị thương, cho nên Lâu Toàn Chung lập tức sắp xếp người cứu chữa cho bọn

họ. Tất cả đều được sắp xếp rất thỏa đáng, cũng ngay ngắn rõ ràng. Nếu hắn chỉ dựa vào vuốt mông ngựa mà lên chức, như vậy người này cũng sẽ không trở thành tâm phúc của Cơ Ngôn Tú.

Đợi đến lúc sắp xếp xong tất cả, hai mắt Cơ Ngôn Tú tỏa sáng nhìn về phía Tô Tín:

- Tô đại nhân, hiện tại chỉ còn lại một Lỗ vương Cơ Ngôn Xương mà thôi. Chỉ cần giải quyết hắn thì ngôi vị hoàng đế sẽ nằm trong tầm tay của bổn vương. Có câu nói gọi là chậm thì sinh biến, không bằng bây giờ chúng ta lập tức động thủ, được chứ?

Tuy rằng Cơ Ngôn Tú biết rõ hiện tại ngôi vị hoàng đế này đã đến bên cạnh miệng hắn. Thế nhưng một ngày chưa chính thức ngồi trên chức vị này thì hắn sẽ không yên lòng. Cho nên bình thường Cơ Ngôn Tú rất khắc chế, lúc này cũng có chút ít không thể chờ đợi được.

Tô Tín không quan tâm nói:

- Nếu như hiện tại Thục vương điện hạ đã không đợi được thì cũng có thể lập tức ra tay. Thực lực của Lỗ vương tuyệt đối không bằng điện hạ, cho dù ta không ra tay thì cũng không thành vấn đề.

Cơ Ngôn Tú còn chưa kịp nói gì thì Lâu Toàn Chung bên cạnh hắn lập tức nói:

- Đúng vậy điện hạ, việc nhỏ ấy cũng không cần nhọc đến phiền Tô đại nhân động thủ, cứ giao cho chúng ta là được rồi.

Đương nhiên Lâu Toàn Chung cũng có tâm tư nhỏ của mình.

Bất kể là đối chiến với Tẩy Kiếm Các, hay là phương pháp liên thủ với Đường Hiển và Thượng Quan thị, người làm náo động đều là Tô Tín.

Như vậy bọn hắn còn chơi như thế nào nữa? Tất cả công lao đã trở thành thứ trong túi Tô Tín, bọn hắn theo ở phía sau, ngay cả súp cũng không uống được!

Chính là bởi vì như thế cho nên trận chiến cuối cùng này nhất định phải do bọn hắn đánh. Hơn nữa thực lực của Lỗ vương

này còn không bằng bọn hắn. Bọn hắn có nắm chắc tuyệt đối có thể giải quyết đám thủ hạ của Lỗ vương. Cũng không nhọc đến Tô Tín ra tay tiếp.

Cơ Ngôn Tú ngẫm lại, cũng khẽ gật gật đầu.

Những năm gần đây lòng dạ của hắn cũng đã được rèn luyện ra không ít. Hắn cũng biết, nếu mình không để cho đám thủ hạ có đủ không gian để biểu hiện công lao, chỉ sợ đám thủ hạ cũng sẽ bất mãn.

Nhưng lúc này Ôn Dục ở bên cạnh bỗng nhiên mở miệng nói:

- Điện hạ, vẫn nên mang theo Tô đại nhân cho thỏa đáng, dù sao thực lực Tô đại nhân vẫn còn ở đó. Vạn nhất có cái gì ngoài ý muốn thì Tô đại nhân cũng kịp thời hỗ trợ.

Cơ Ngôn Tú gật đầu nói:

- Vậy được, mang người trực tiếp tiến về Lỗ vương phủ.

Lâu Toàn Chung ở bên cạnh vội vàng đi sắp xếp, dù sao chỉ cần đừng để cho Tô Tín nhúng tay vào lần chiến đấu này là được rồi.

Lúc này ở trong Lỗ vương phủ, nhận được tin tức đám người Đường Hiển đã thất bại, khuôn mặt Lỗ vương Cơ Ngôn Xương lập tức trở nên u sầu.

Trong vô số hoàng tử, tuổi của Cơ Ngôn Xương xem như khá lớn, thậm chí lúc trước hắn còn từng tranh phong với Cơ Ngôn Thành ở Thịnh Kinh. Chỉ có điều bởi vì cuối cùng thất bại mà bị đá ra khỏi Thịnh kinh thành.

Tuy nhiên sau khi tới đất phong, Cơ Ngôn Xương cũng không có buông tha cho, vẫn đang âm thầm chiêu binh mãi mã. Kiến tạo thế lực của chính mình, cho nên hắn còn phát triển sớm hơn Cơ Ngôn Tú.

Chỉ có điều đáng tiếc tuy rằng Cơ Ngôn Tú cất bước muộn hơn hắn. Thế nhưng đối phương có Tô Tín đánh căn cơ cho hắn, cho nên lại là người sau vượt người trước.

Chính là vì có tự tin đối với thực lực của mình, cho nên ngay từ đầu đã có chút thế lực giang hồ đến tìm Cơ Ngôn Xương

hợp tác. Tuy nhiên cũng bị Cơ Ngôn Xương cự tuyệt, dù sao khi đó đám người Thái Tử vừa bị phế, Cơ Ngôn Xương cũng bị dọa tới mức có chút thần hồn nát thần tính. Cho nên không dám có nửa phần liên quan cùng những thế lực giang hồ này.

Kết quả hiện tại thì lại tốt, sau lưng người khác đều có thế lực khác hỗ trợ, chỉ có hắn là lẻ loi một mình. Lần thiệt thòi này quả thực quá lớn.

Tuy rằng hắn đã phái người đi liên hệ với Thái Hành sơn trại, nhưng hắn cũng không nghĩ tới động tác của đám người Cơ Ngôn Tú lại nhanh như vậy. Lúc này mới qua mấy ngày đã giải quyết những hoàng tử khác, mà bên Thái Hành sơn trại kia ngay cả một chút tín hiệu cũng không có.

Ngay khi hắn đang xoắn xuýt thì một gã hạ nhân Lỗ vương phủ hoang mang chạy vào trong phủ, nói:

- Điện hạ, không tốt rồi! Người Thục vương phủ đã bao vây chúng ta lại!

Trong lòng Cơ Ngôn Xương rất là kinh ngạc. Nhưng hắn vẫn tỉnh táo nói:

- Không cần sợ, mang theo mọi người đi ra xem một chút.

Triệu tập nhân mã xong, Cơ Ngôn Xương đẩy cửa ra, mang trên mặt dáng tươi cười ấm áp, nói:

- Hoàng đệ, giương cung bạt kiếm như thế là định làm gì chứ? Cũng không cần gấp như thế!

Cơ Ngôn Tú bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười, nói:

- Nếu đã biết rõ như thế, vậy thì hoàng huynh mau giao lệnh bài giao ra đây đi. Như vậy cũng tránh khỏi tổn thương tình cảm giữa các huynh đệ chúng ta.

Cơ Ngôn Xương cười hai tiếng, nói:

- Như vậy đi, hoàng đệ cho ta thời gian mấy ngày trước. Bên ta còn có một chút người cần sắp xếp. Đợi sắp xếp xong, ta sẽ lập tức giao ra lệnh bài, an tâm làm một vương gia nhàn tản.

Trước mắt bên Thái Hành sơn trại còn không có tin tức, nếu như vài ngày sau còn không có tin tức, như vậy Cơ Ngôn Xương sẽ chuẩn bị buông tha. Thành thật đưa lệnh bài ra, làm một vương gia nhàn tản.

Mà nếu như bên Thái Hành sơn trại có người đến, n hư vậy hắn sẽ đánh cược một lần với Cơ Ngôn Tú.

Sắc mặt Cơ Ngôn Tú trầm xuống, thanh âm lạnh lùng của hắn vang lên:

- Hoàng huynh, không nên coi ta là kẻ ngu ngốc, chờ ngươi vài ngày sao? Cho ngươi thời gian đợi người Thái Hành sơn trại tới sao? Động thủ cho ta!

Bây giờ ngay cả một khắc Cơ Ngôn Tú cũng không chờ được, cho nên hắn ra lệnh một tiếng, một đám người Thục vương phủ lập tức xông về phía trước.

Nhưng ngay lúc này một cỗ Đao Ý sắc bén lại xông lên trời, trong nháy mắt đã vây quanh toàn bộ người của Thục vương phủ. Tiếng sơn ca to rõ cũng là vang vọng cả phố dài.

- Thái Hành vân đoạn mã hành không, đàn ông từ nhỏ đeo đao cung. Đêm qua mới trảm Đông Sơn hổ, hôm nay tới giết heo mẹ Long! Hoa mẫu đơn kiều nghiêng Lạc Dương, xông về phía trước trong núi làm tân nương. Hoàng đế lão nhân nếu muốn, tự xách đầu người hiến đại Vương!

Thanh âm vừa dứt, một đám đao khách lưng đeo trường đao lập tức vây quanh đám đông. Đao Ý xông lên trời, thậm chí khiến cho một số võ giả của Thục vương phủ cảm giác một khắc mình đã bị xé nát!

- Thái Hành sơn trại!

Sắc mặt Cơ Ngôn Tú lập tức biến đổi, hắn cũng đã sắp đắc thủ. Thế nhưng không nghĩ tới vào thời khắc mấu chốt này Cơ Ngôn Xương lại thực sự mời đệ nhất thiên hạ cự khấu Thái Hành sơn trại tới giúp đỡ.

Chương 1351 - Thái Hành Đao Khách

Thái Hành Đao Khách

Nhóm đao khách của Thái Hành sơn trại, mũi đao dính máu đi tới. Đao ý sắc bén cùng với huyết sát chi khí căn bản không phải là thứ mà đệ tử Lỗ Vương phủ hay Thục Vương phủ có thể so sánh được.

Dẫn đầu là nhị vị trại chủ "Yêu Đao" Cơ Phóng Ca và cùng "Đái Đao Diêm La" Bộ Thiên Long trên giang hồ cũng là cường giả danh tiếng lẫy lừng, điểm này không giả được.

Ôn Dục đứng một bên trông thấy Thái Hành sơn trại chạy đến ngay đúng thời khắc mấu chốt, hắn không khỏi biến sắc, đồng thời căm hận nói:

"Đại nghịch bất đạo! Ở Đại Chu chúng ta mà bọn họ dám hát Thái Hành sơn ca. Bọn hắn muốn làm gì? Đây là đang khiêu khích Đại Chu chúng ta sao?"

Tô Tín biết Ôn Dục nói đám người Thái Hành sơn trại đang hát "Hoàng đế lão nhi nếu muốn, tự linh đầu người hiến Đại vương.". Một câu hát kia rõ ràng chính là bất kính hoàng quyền.

Hắn thản nhiên nói: "Ôn công công, điểm này là ngươi không thể tráchThái Hành sơn trại được rồi. Bọn họ vì sao lại hát "Hoa mẫu đơn kiều diễm Lạc Dương" mà không phải "Hoa mẫu đơn kiều diễm Thịnh Kinh?". Lạc Dương là địa phương nào? Đó chính là kinh đô ngày xưa của Đại Tấn. Thái Hành sơn trại chế giễu cũng là chế giễu Đại Tấn ngày xưa, Đại Tấn ngày xưa với Đại Chu chúng ta không có quan hệ gì."

Ôn Dục nhất thời cứng họng. Từ điểm này mà nói, hắn quả thật không tìm ra được chỗ sơ hở.

Thật ra thì Thái Hành sơn trại không ngốc. Chỉ là một bài sơn ca mà thôi. Đại Tấn ngày xưa là lúc Thái Hành sơn trại cường thịnh nhất. Mà khi đó quốc chủ của Đại Tấn ngu ngốc, nếu không phải Đại Tấn có một nhóm cường giả trung thành thì sợ rằng Đại Tấn đã sớm bị người đánh đổ.

Cho nên khi đó Thái Hành sơn trại trào phúng không liên quan đến Đại Tấn. Mà bây giờ Đại Chu chủ sự, Thái Hành sơn trại dĩ nhiên sẽ không ngớ ngẩn sửa đổi bài ca này thành giễu cợt Đại Chu.

Lúc này thấy người của Thái Hành sơn trại tới, Cơ Ngôn Xương mặt đầy hưng phấn vội vàng lớn tiếng nói: "Chư bị hảo hán Thái Hành sơn trại, hôm nay nếu như các ngươi có thể giúp ta đoạt được hoàng vị thì ngày sau, thứ ta cho các ngươi sẽ càng nhiều hơn!"

Cơ Ngôn Tú nhìn Cơ Ngôn Xương giễu cợt nói: "Hoàng huynh, mới vừa rồi là ai cùng ta nói muốn làm một vương gia nhàn tản, an bài tốt lối thoát cho mình? Ngươi trở mặt cũng quá nhanh đi."

Cơ Ngôn Xương trực tiếp cười lạnh nói: "Nếu có cơ hội, người nào cam tâm làm một Vương gia nhàn tản cơ chứ? Cơ Ngôn Tú, chớ ngây thơ."

Cơ Ngôn Tú không để ý tới hắn, xoay người nói với Thái Hành sơn trại:

"Chư vị hảo hán Thái Hành sơn trại, Cơ Ngôn Xương hứa hẹn các ngươi thứ gì, ngày sau Bổn vương leo lên hoàng vị, cũng có thể cho các ngươi giống vậy, huống chi cơ hội Bổn vương leo lên hoàng vị còn lớn hơn so với Cơ Ngôn Xương."

Cơ Phóng Ca không nói gì, nhưng Bộ Thiên Long bên cạnh cười ha ha nói: "Thục Vương cái gì kia? Ngươi tới chậm rồi. Thái Hành sơn trại chúng ta từ trước tơi nay làm việc luôn là một miếng nước bọt một cái đinh. Động tĩnh lớn như vậy, hai tay chưa động đã đầu hàng, đây không phải là phong cách của chúng ta."

Cơ Ngôn Tú còn muốn khuyên, nhưng lúc này Tô Tín bỗng nhiên đứng ra nói: "A? Các ngươi muốn động thủ? Cũng được, ngược lại rất đơn giản, ngươi thấy ta thế nào?"

Thấy Tô Tín ra mặt, Cơ Phóng Ca cùng Bộ Thiên Long thần sắc nhất thời nghiêm lại một chút.

Tô Tín không giống hoàng tử có tiếng không có miếng Cơ Ngôn Tú. Bọn họ có thể không coi Cơ Ngôn Tú, thậm chí là Cơ Ngôn Xương coi ra gì. Nhưng bọn họ không thể không coi trọng Tứ đại thần danh chấn giang hồ Tô Tín.

Đặc biệt là Bộ Thiên Long, lúc này trong mắt còn ít ý chiến.

Thái Hành sơn trại nhiều đao khách như vậy nhưng chỉ có hắn là người trẻ tuổi nhất cũng là hiếu chiến nhất.

Hai tay Bộ Thiên Long cầm chặt đôi cán đao bên hông mình nói:

“Huyến kiếm thần chỉ Tô Tín? Tốt tốt. Địa Bảng cường gỉa ta lần đâu tiên lĩnh giáo! Có điều Tô đại nhân yên tâm, ta sẽ không giống hai vị trước kia vây công ngươi. Hôm nay ta liền muốn thử một chút, đến tột cùng là huyết kiếm của ngươi mạnh hay song đao của ta nhọn!”

Tô Tín lắc đầu nói:

“Đối thủ của ngươi là Ôn Dục Ôn công công. Ta tới chính là muốn lĩnh giáo nhị trại chủ Yêu Đao nổi tiếng thiên hạ rốt cuộc có bao nhiêu “Yêu”!”

Tô Tín cảm thấy rất hứng thú đối với Thái Hành sơn trại. Có điều trước kia không đánh chủ ý đến Thái Hành sơn trại.

Bởi vì chỉ cần Thái Hành sơn trại có trại chủ “Thiên Hạ Vô Đầu” Kha Yển Nguyệt thì trừ phi cường giả Chân Vũ cảnh tự mình xuất thủ, nếu không thì không ai dám tính toán với Thái Hành sơn trại.

Nhưng bây giờ Thái Hành sơn trại chủ động đưa tới cửa, trùng hợp bên này hắn lấy được một tin tức rất thú vị. Tô Tín bên này có ít mưu đồ.

Nhưng lúc này Bộ Thiên Long vừa nghe Tô Tín không giao đấu với hắn mà để hắn giao đấu với Ôn Dục, sắc mặt hắn đại biến, lớn tiếng nói: “Cái gì? Ngươi để cho một tên thái giám giao thủ với ta?”

Lời kia của hắn vừa thốt ra, Ôn Dục nhất thời tức giận, trực tiếp xuất đoản đao, trong nháy mắt bạo phát thuần dương cương khí cực kỳ cương mãnh chém ra một đao đồng thời mắng to: “Lão tử x tổ tông ngươi! Con mẹ ngươi nói ai thái giám?”

Nói thật, lần này Ôn Dục này quá thực bị Bộ Thiên Long làm tức giận gần chết, hắn chưa bao giờ thấy người nào miệng thối như vậy.

Nói thế nào thì mọi người đều là võ giả Dung Thần cảnh, ngày thường đều là người có mặt mũi. Đánh người không đánh mặt, chửi người không vạch khuyết điểm. Những lời này của Bộ Thiên Long trực tiếp đâm một đao trên ngực Ôn Dục.

Mà Bộ Thiên Long thấy Ôn Dục xuất thủ cũng giật mình.

Chương 1352 - Thái Hành Đao Khách (2)

Thái Hành Đao Khách (2)

Thật ra thì mới vừa nãy là hắn vô tình. Con người hắn xưa nay vốn có chút nhanh mồm nhanh miệng cùng lỗ mãng, mới vừa rồi hắn chẳng qua giận Tô Tín muốn cùng Cơ Phóng Ca giao thủ mà không muốn giao thủ với hắn, cho nên hắn mới theo bản năng nói ra những lời kia. Hắn thật sự không có cố ý làm nhục Ôn Dục.

Có điều lời nói đã ra khỏi miệng, hắn cũng không thể rút trở về, huống chi nhìn bộ dạng của Ôn Dục lúc này cũng không có khả năng nghe hắn giải thích. Cho nên hắn chỉ có thể rút đao ứng chiến.

Dù sao những năm gần đây hắn vì cái miệng mà thua thiệt cũng không chỉ một hai lần, cũng đã thành thói quen.

Hơn nữa Bộ Thiên Long thật sự rất kinh ngạc thực lực của Ôn Dục.

Ấn tượng của hắn đối với thái giám không hề có bộ dạng như vậy, thường ngày âm dương quái khí, xuất thủ cũng rất âm tà tàn nhẫn.

Nhưng Ôn Dục xuất thủ lại là đại khí bàng bạc. Thân thái giám tu luyện cả người thuần dương cương khí mạnh mẽ như vậy thì hắn chưa nghe bao giờ.

Thật ra thì cái này cũng không trách Bộ Thiên Long kiến thức nông cạn, Ôn Dục là võ giả Dung Thần cảnh nhưng hắn cũng giống tổng quản Thục Vương phủ. Chẳng qua Cơ Ngôn Tú là tâm phúc nên danh hiệu trên giang hồ của hắn cơ hồ là số không. Vậy nên Bộ Thiên Long chưa từng nghe qua danh hiệu của hắn cũng rất bình thường.

Ai mà biết được thái giám bên cạnh một tên hoàng tử lại là loại cao thủ như này? Nếu như Bộ Thiên Long biết thì cho dù là bởi vì tôn trọng cường giả thì hắn cũng tuyệt đối không nói ra hai chữ thái giám.

Bên kia Bộ Thiên Long đã cùng Ôn Dục giao thủ, lúc này Cơ Phóng Ca nhìn Tô Tín cười, nụ cười này lộ ra mùi máu tanh nồng nặc.

Tướng mạo Cơ Phóng Ca tuấn mỹ đến yêu dị, vị nhị trại chủ Thái Hành sơn này cũng rất không bình thường. Ngày xưa, thời điểm Thái Hành sơn trại tung hoành ngang dọc Hà Nam đạo, hắn liền đi theo Kha Yển Nguyệt, nơi nào lưỡi đao đi qua đều không có người có thể địch lại.

“Tô đại nhân, Thái Hành sơn trại ta làm việc rất lỗ mãng, thích nói chuyện bằng đao trong tay. Ta có thể nhìn ra ngươi có chuyện muốn nói với ta. Có điều, chúng ta tranh tài một trận trước đã. Ta cũng muốn xem Nhị Thập Tam kiếm vang danh thiên hạ của Tô đại nhân.”

“Được. Ta cũng đang muốn lãnh giáo một chút đao thuật của đao khách Thái Hành sơn trại rốt cuộc mạnh nhường nào.”

Tô Tín chậm ra rút huyết kiếm bên hông, lấy kiếm đối với đao. Tô Tín cũng không phải muốn sinh tử đấu với Cơ Phong Ca, hắn quả thật muốn lãnh giáo đao pháp của Cơ Phóng Ca.

Giang hồ này võ giả dùng đao không ít, nhưng nếu như tính hết tất cả các cấp bật võ giả dùng đao thì so với các võ giả dùng kiếm thì võ giả dùng kiếm nhiều hơn.

Mà võ giả cấp bậc cao dùng đao càng ít. Bằng không thì hiện tại trên giang hồ vì sao chỉ có năm kiếm phái nhưng không có năm đao phái?

Thậm chí hiện ở trên giang hồ có còn một loại tư tưởng, thấy võ giả cầm kiếm nghĩ đến hiệp sĩ chính nghĩa, đệ tử đại phái.

Mà thấy những võ giả cầm đao thì phản ứng đầu tiên chính là những người này là giang hồ dân gian, nhìn một cái là biết không có xuất thân chính thống. Bởi vì đại đệ tử pháo trừ có đặc thù truyền thừa, nếu không sẽ không để cho môn hạ đệ tử dùng đao.

Tô Tín xem nguyên nhân chuyện này chính là đao pháp.

Đều là sát phạt chi binh nhưng kiếm giả biến hóa có thể công có thể thủ, kiếm đạo một đường phân hóa vạn thiên, thậm chí diễn hóa ra năm kiếm phái khác nhau.

Mà đao pháp cực đoan, theo đuổi cái gọi là sức chiến đấu cực hạn cùng lực sát thương, bá đạo khốc liệt. Võ giả nếu có thiên phú bình thường một chút liền không phát huy được hết khả năng của đao pháp này.

Cho nên trên giang hồ bây giờ võ giả dùng đao rất ít, hơn nữa có thể đem đao pháp phát huy đến đại thành thì càng ít hơn.

Đao khách Thái Hành sơn trại là chỗ hội tụ đao khách trên giang hồ. Cơ Phóng Ca có thể trở thành trại chủ đao khách Thái Hành sơn trại, chỉ đứng sau Kha Yển Nguyệt thì thực lực không thể tưởng tượng được.

Cơ Phóng Ca đối diện, đao đã ra khỏi vỏ, đao trong tay hắn là một chuôi linh đao hiện lên màu đồng xanh trạch nhạn, thân đao nhỏ dài hẹp. Một đao kia chém ra mờ ảo vô ảnh. Tô Tín trong giây lát trợn to hai mắt, rốt hắn cuộc biết tại sao Cơ Phóng Ca được gọi là là Yêu Đao, bởi vì đao pháp của hắn thật rất 'Yêu'!

Đó là một loại cảm giác không cách nào miêu tả, một đao này không có khốc liệt bá đạo đao ý, lại có cảm giác yêu dị không thể đoán, xé không gian cùng thời gian, một đao này trong nháy mắt liền tới đến Tô Tín trước mắt!

"Keng!"

Một tiếng kim loại va chạm nhau ầm ầm vang lên, vô biên huyết sát khí hiện lên, Phi Huyết Kiếm trực tiếp đem một đao kia văng ra, thân hình Cơ Phóng Ca lui nhanh về phía sau.

Tô Tín trực tiếp vung tay lên, trong nháy mắt vạn đạo kiếm khí chạy thẳng tới Cơ Phóng Ca.

Bị bao vây bởi vô hình kiếm khí, lấy thực lực của Cơ Phóng Ca không có cách nào làm ra bộ dạng ung dung thoải mái được.

Nhưng thân pháp hắn lúc này lại như là đao pháp của hắn vậy, lại đang không ngừng vặn vẹo ở trong không gian, thoát ly khỏi kiếm khí giảo sát, cách nhau mấy chục trượng liền hướng Tô Tín chém tới một đao.

Có điều, làm người ta kỳ quái là một đao này cũng không có đao mang kỳ dị, như là một đao này chém ra vô ích vậy.

Nhưng theo một đao kia rơi xuống, trước mắt Tô Tín xuất hiện một mảnh ảo cảnh, một đao này chém không phải người Tô Tín, mà là lòng hắn!

Chương 1353 - Yêu Đao

Yêu Đao

Thế đao của Cơ Phong Ca rất yêu, đao ý của hắn càng yêu dị.

Một đao kia chém xuống, trong nháy mắt Tô Tín liền lâm vào ảo cảnh vô biên.

Giữa ảo cảnh là vô số ác quỷ đang kêu khóc hướng Tô Tín nhào tới, những thứ ác quỷ này có hình dáng Tô Tín rất quen thuộc, đều là những người từng chết dưới tay hắn.

Một đao này của Cơ Phóng Ca này là gì? Nghiệp lực hay là luân hồi?

Tô Tín không biết, hắn cũng không cần biết.

Trong nháy mắt khí huyết sát trùng tiêu tới, sau lưng Tô Tín, hư ảnh một người mơ hồ hiện lên, kia bất ngờ là hình tượng của hắn, thật giống như một tôn thần chi trôi lơ lửng ở giữa không trung.

Tô Tín sau lưng Hóa Thần nương tựa chập chỉ thành kiếm, một kiếm chém ra, trong nháy mắt vạn ác quỷ tịch diệt, ngay cả ảo cảnh kia đều bị trực tiếp xé.

Một đao này của Cơ Phóng Ca rất yêu dị, một đao này chém là nhân quả nghiệp lực, cùng phạt ác phán quan Vương Ngọc Đoạn Tội Luân Hồi Bí Điển có chút tương tự, nhưng lại đơn giản thô bạo hơn nhiều, dẫn động nhân quả nghiệp lực, ngươi sát nghiệt càng nặng, phản phệ nhận lại liền càng mạnh.

Đáng tiếc bản thân Tô Tín đối với Nguyên Thần bí pháp cũng có chút thành tựu ít có người có thể đuổi kịp, đừng nói là võ giả cùng cấp. Coi như là dương thần cảnh võ giả tồn tại cũng không có mấy người có Nguyên Thần bí pháp có thể vượt qua hắn.

Cho nên một đao này của Cơ Phóng Ca đối với Tô Tín mà nói có thể cũng không có chỗ dùng.

Huyết kiếm bay nhẹ một chút, giữa ánh mắt kinh hãi của Cơ Phóng Ca, Tô Tín cơ hồi chỉ trong nháy mắt liền đem nghiệp lực của hắn một kiếm chấn vỡ, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải loại chuyện này.

Đầy trời khí huyết sát cuốn ngược, vô tận tràn ngập sát cơ, phá, diệt, giết, tuyệt!

Một kiếm này của Tô Tín không chỉ ẩn chứa sát cơ mà còn có vô tận phá diệt chi lực!

Đao kiếm đụng nhau, Nhạn Linh đao trong tay nhất thời xuất hiện từng vết nứt, binh khí trong tay hắn mặc dù cũng là thiên binh nhưng thiên binh cũng phân đẳng cấp.

Nhạn Linh đao trong tay hắn cũng chỉ là sơ cấp thiên binh, mà huyết kiếm trong tay Tô Tín là cực phẩm thiên binh.

Cộng thêm cả người Tô Tín lực lượng cường đại, cứng chọi cứng dưới tình huống Cơ Phóng Ca không thể ngờ nhất là thua thiệt một chiêu.

Ý thức được điểm này, thân hình Cơ Phóng Ca lui nhanh, Nhạn Linh đao trong tay nhất thời bộc phát một vẻ đỏ máu dữ tợn, ngay cả cặp mắt của hắn cũng để lộ ra một cỗ yêu dị, trong lúc nhất thời thấy cực kỳ tà dị.

Thật ra thì trận chiến này Cơ Phóng Ca không muốn phải cùng Tô Tín sinh tử đấu, dẫu sao lần này hắn cũng không thật sự muốn cùng Tô Tín liều mạng, lợi ích của đao khách Thái Hành sơn trại là trọng yếu nhất.

Cơ Phóng Ca không phải Bộ Thiên Long, hắn sẽ không để đầu óc nóng lên. Nhưng trước hết phải đánh một trận thống khoái đã.

Có điều Cơ Phong Cơ cũng là một võ giả, một đao khách. Đối với kiếm pháp cao siêu của đối thủ Tô Tín, hắn cũng không nhịn được muốn toàn lực xuất thủ, nhưng hắn chỉ có phép dốc toàn lực xuất thủ lần này, nếu như không thắng nổi thì lần này hắn liền rút lui.

Đao khách Thái Hành sơn trại bọn họ ở Hà Nam có địa vị vốn tương đối bất tiện, bây giờ thật vất vả đi tìm một chỗ dựa, kết quả lại cùng Lục Phiến Môn Tô Tín kết thành tử thù, đây quả thật không phải là sự lựa chọn sáng suốt.

Lúc này bản thân Cơ Phóng Ca đã trở nên cực kỳ tà dị, quanh thân hắn lóng lánh một cỗ hồng mang. Một đao chém ra, trong nháy mắt ác quỷ kêu khóc, yêu phong gào thét, quanh chu vi mấy trăm trượng không khác quỷ vực!

“Ngưng huyết yêu đao!”

Tô Tín híp mắt một cái, hắn đã chú ý đao khách Thái Hành sơn trại một đoạn thời gian, đối với vị nhị trại chủ này của đao khách Thái Hành sơn trại tự nhiên cũng từng cặn kẽ hiểu qua.

Chính vì vậy, Tô Tín cũng nghe đồn về sát chiêu của Cơ Phóng Ca.

Ngưng luyện vô biên huyết khí, nhưng cũng không phải tự thân tu luyện, mà là đem huyết khí sát phạt phong ấn trong cây đao của hắn. Lấy khí nuôi máu, cuối cùng đem máu kia khí ngưng luyện ra vô biên yêu tà, loại thủ đoạn này thật ra là công pháp tu luyện sử dụng một lần duy nhất, mỗi dùng qua đều cần tích lũy huyết khí, lần nữangưng luyện, cho nên một chiêu này ngay cả Cơ Phóng Ca cũng chưa dùng qua mấy lần.

Hơn nữa đao khách Thái Hành sơn trại dần dần vững chắc, có thể nói lá bài tẩy của Cơ Phóng Ca đã rất lâu cũng không có dùng qua. Có điều bây giờ đối mặt Tô Tín, hắn cũng chỉ có thể vận dụng một đao này mới có tư cách cùng Tô Tín đánh một trận.

Quanh thân bị bao phủ bởi tà dị khắn khít, Tô Tín ở giữa quỷ vực nhắm mắt lại, cảm ngộ tà dị lực lượng trong một đao này.

Đối với Tô Tín mà nói, cùng Cơ Phóng Ca có thực lực cường đại đối chiến kiểu này không chỉ có thể rèn luyện sức chiến

đấu lại có thể trong lúc chiến đấu học lấy ưu điểm của đối phương để bù trừ cho bản thân, đối với thực lực của bản thân trợ giúp rất lớn.

Chính như Cơ Phóng Ca, người này trước kia là xuất thân bụi đời, thời gian trước nhặt được truyền thừa gì không ai biết. Nhưng Ngưng Huyết Yêu Đao này của hắn là do hắn nghiên cứu ra được. Uy năng kinh khủng như vậy. Cơ Phóng Ca người này cũng có thể nói kinh diễm.

Thẳng đến khi tấm lụa màu đỏ tươi kia đi tới trước mặt Tô Tín, bấy giờ hắn mới động.

Phi Huyết Kiếm đỏ thẫm như máu trong tay hắn nâng lên, toàn bộ không gian như dừng lại. Một đao kia rõ ràng chỉ cách Tô Tín chưa đến một trượng nhưng không cách nào vượt qua được.

Chương 1354 - Yêu Đao (2)

Yêu Đao (2)

Một kiếm này của Tô Tín đâm ra, vô song kiếm ý đâm rách cửu tiêu, quanh thân Tô Tín hiện lên một đao hư ảnh mơ hồ, trường kiếm nhẹ một chút tan biến trong không gian, xé rách tinh hà.

Một kiếm này trảm tiên thí thần, chính là kiếm ý trọn đời của Tô Tín biến thành, theo một kiếm này đâm ra, trong nháy mắt cảnh tượng ác quỷ đang kêu khóc bị xé rách. Thiên hạ địa hạ, duy ngã độc tôn kiếm!

Thôn Thiên Diệt Địa Nhị Thập Tam kiếm đâm ra, Yêu Đao của Cơ Phóng Ca vỡ vụn, vô biên huyết khí bên trong nhất thời tiêu hao không còn một chút, toàn bộ kiếm ý tràn ngập trên trường kiếm. Ngay cả Bộ Thiên Long đang giao thủ cùng Ôn Dục cũng đều dừng tay lại, kinh hãi nhìn kiếm khí đầy trời phiêu tán.

Sắc mặt Cơ Phóng Ca có chút trắng bệch, hắn buông xuống Nhạn Linh đao trong tay mình đã có chút vết nứt, thanh âm trầm giọng nói:

“Trận chiến này ta đã bại, có điều là ta bại bởi ngươi, mà không phải là đao bại bởi kiếm.”

Tô Tín nhàn nhạt nói:

“Bất kể thế nào đao kiếm cũng chỉ là binh khí mà thôi, không có mạnh yếu, làm sao tới thắng bại?”

Cơ Phóng Ca sững sốt cười một tiếng nói:

“Xem ra lần này Thái Hành sơn trại ta là chọn sai thời cơ, có Tô Tín ngươi ở đây, Lỗ vương này không thắng được, Thái Hành sơn trại ta coi như đi một chuyến vô ích.”

Dứt lời, Cơ Phóng Ca trực tiếp gọi Bộ Thiên Long để hắn rời đi.

Thời điểm Tô Tín cùng Cơ Phóng Ca giao thủ, Bộ Thiên Long đã cùng Ôn Dục chiến nửa ngày, nhưng không ai làm gì được ai.

Bộ Thiên Long cũng lãnh giáo cương khí thuần dương cường hãn của Ôn Dục kia cùng uy năng đại khí bàng bạc kia của hắn.

Bộ Thiên Long có chút lưu luyến Ôn Dục này bèn chắp tay một cái nói:

“ Cái này… Vị hảo hán này, mới vừa rồi là ta miệng thúi, ngươi chớ để ý. Thân thủ của ngươi, đủ đứng vào hàng ngũ năm vị trí đầu trong Thái Hành Tam Thập Lục đao đường của ta. Hôm nay tạm thời coi như thôi, sau này lại đến thỉnh giáo.”

Ôn Dục hừ lạnh một tiếng, sắc mặt vẫn là đen. Hắn bây giờ tin Bộ Thiên Long này đúng là không biết nói chuyện. Hơn nữa cũng không phải miệng thúi nữa. Hắn rất hoài nghi Bộ Thiên Long làm sao sống đến bây giờ mà không bị người đánh chết.

Có thái giám nào được kêu là hảo hán sao? Đây là khen hắn hay là tổn thương hắn chứ ? Ngươi không thể gọi hắn một tiếng công công sao?

Bên kia Lỗ vương Cơ Ngôn Xương đã thất hồn lạc phách đem lệnh bài kia giao cho Cơ Ngôn Tú, Cơ Phóng Ca thấy một màn này cũng là lắc đầu một cái.

Chuyện xấu này liền phá hủy hành động của Cơ Ngôn Xương, mà nội bộ đao khách Thái Hành sơn trại bọn họ lại không đồng nhất ý kiến gây nên cãi vả, cuối cùng biến thành bây giờ bộ dáng này.

Nếu như ban đầu bọn họ xác định xong chuẩn bị xuất thủ, có thể kịp thời chạy tới Thịnh Kinh Thành, vậy bọn họ còn có cơ hội đánh một trận. Có điều bây giờ nửa điểm cơ hội cũng không có.

Ngay lúc bọn Cơ Phóng Ca chuẩn bị lúc rời đi, Tô Tín bỗng nhiên nói:

"Cơ trại chủ chậm đã, các ngươi hưng sư động chúng tới kinh thành một chuyến, bây giờ lại tay không đi trở về như vậy sao?"

Cơ Phóng Ca hỏi ngược lại:

"Bằng không Tô đại nhân còn muốn thế nào? Muốn để cho bọn ta cùng các ngươi liều chết đánh cuộc sao?"

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

"Lỗ vương Cơ Ngôn Xương hứa hẹn cho ngươi thứ gì ta đều biết, đao khách Thái Hành sơn trại các ngươi bây giờ cần gì ta cũng biết. Những thứ này Cơ Ngôn Xương bây giờ không cho được ngươi, nhưng ta lại có thể cho ngươi."

Trong mắt Cơ Phóng Ca bỗng nhiên lóe lên tia sáng:

"Ngươi đặt gian tế ở Thái Hành sơn trại ta?"

Tô Tín lắc lắc đầu nói:

"Không phải gian tế, kêu là mật thám. Huống chi các thế lực võ lâm Trung Nguyên dám nói không có mật thám bên trong Lục Phiến Môn của ta? Nói chi sắp xếp mật thám nằm vùng đao khách Thái Hành sơn trại thật là quá đơn giản. Có điều, các ngươi cũng không cần để ý, mật thám của Lục Phiến Môn chỉ tác dụng giám sát mà thôi, huống chi mật thám Lục Phiến Môn cũng không phải loại có thực lực mạnh. Bọn họ tuyệt đối không tra được cơ mật của Thái Hành sơn trại các ngươi."

Sắc mặt Cơ Phóng Ca hơi thả lỏng một ít, hắn cũng biết Tô Tín nói không sai.

Năng lực tình báo của Lục Phiến Môn đúng là rất kinh khủng, điểm này trên giang hồ mọi người đều biết.

Trừ phi những thế lực võ lâm kia ngay cả một môn khách cùng khanh khách cũng không mời, như vậy mới có thể tránh khỏi mật thám Lục Phiến Môn. Tương tự với Kiếm Thần Sơn vậy nhưng toàn bộ giang hồ, tông môn giống như Kiếm Thần Sơn có thể có bao nhiêu?

Huống chi đám người đao khách Thái Hành sơn trại bọn họ đều là xuất thân dân dã, bản thân cũng chưa có kỷ luật.

Cho nên lúc tham gia nghị sự mặc dù chỉ có người của Tam Thập Lục đao đường, nhưng nói không chừng sau khi nghị sự kết thúc, cái miệng lớn nào đó liền nói ra cho thủ hạ, cuối cùng một truyền mười, mười truyền một trăm truyền đến tai mật bị Tô Tín biết.

“Tô đại nhân rốt cuộc muốn nói điều gì?”

Cơ Phóng Ca trầm giọng hỏi.

Tô Tín nhìn bốn phía một cái nói:

“Nơi này nói chuyện không khỏi có chút không tiện, chúng ta trở về rồi hãy nói.”

Cơ Phóng Ca gật đầu một cái, để cho Bộ Thiên Long dẫn người rời đi trước, hắn theo chân Tô Tín đi Lục Phiến Môn nói chuyện.

Nhưng Bộ Thiên Long bất mãn nói:

“Nhị ca, để cho bọn họ trở về đi, ta muốn lưu lại.”

Cơ Phóng Ca không biết làm sao, hắn biết Bộ Thiên Long đây không phải là dò nghe bí mật gì hay không yên tâm. Người này thuần túy là rãnh rỗi nhàm chán, không muốn trở về mà thôi.

Cho nên Cơ Phóng Ca chỉ có thể nói:

“Tốt lắm, ngươi cũng lưu lại. Những người khác tạm thời trở lại sơn trại, có điều ngươi nhớ, quản tốt cái miệng kia của ngươi!”

Bộ Thiên Long tức khắc vui vẻ mỉm cười, vội vàng gật đầu.

Chương 1355 - Mời Chào

Mời Chào

Nhìn Tô Tín dẫn bọn Cơ Phóng Ca đi, Cơ Ngôn Tú hưng phấn lại có chút không vui.

Hưng phấn lý do rất đơn giản, mười ba tấm lệnh bài tề tụ, hắn bây giờ có thể nói nửa cái mông đều đã ngồi ở ngôi vị hoàng đế kia.

Có điều Cơ Ngôn Tú thật ra thì cũng cảm thấy hứng thú với đao khách Thái Hành sơn trại.

Bây giờ ngôi vị hoàng đế này đã không là vấn đề, nhưng Cơ Ngôn Tú không nghĩ sau khi leo lên ngôi vị hoàng đế liền trở thành một hoàng đế bù nhìn.

Cơ Ngôn Tú biết, hắn không có cường đại uy vọng như Cơ Hạo Điển, cho nên người phía dưới có thể nghe theo mệnh lệnh của hắn làm việc căn bản là một ẩn số.

Cho nên Cơ Ngôn Tú nhất định phải có một ít tâm phúc riêng của hắn mới được. Đao khách Thái Hành sơn trại này không có quan hệ phức tạp, hơn nữa thực lực bản thân mạnh mẽ, đúng lúc là Cơ Ngôn Tú cần lôi kéo.

Có điều hắn mới vừa hưng phấn, không nghĩ tới bị Tô Tín đoạt trước.

Sau khi dẫn bọn Cơ Phóng Ca trở lại Lục Phiến Môn, Tô Tín trực tiếp nói ngay vào điểm chính:

“Cơ trại chủ, ta biết đao khách Thái Hành sơn trại các ngươi lo lắng cái gì. Ngày xưa lúc thiên hạ đại loạn, Thái Hành sơn trại các ngươi có thể thỏa sức tung hoành ngang dọc, khi đó đao khách Thái Hành sơn trại các ngươi cực thịnh, những chính đạo tông môn trên giang hồ sẽ không động đến các ngươi, cũng không dám động các ngươi. Có điều bây giờ thiên hạ dần

dần an ổn, so sánh với quý trại cũng có thể cảm giác được áp lực trong đó, đặc biệt là Thiếu Lâm Tự. Chỉ có điều Thiếu Lâm Tự ngày xưa bị Tạo Hóa Đạo Môn áp chế, cho nên bọn họ không chấp các ngươi, nhưng sự tình sau này thì không chắc."

Cơ Phóng Ca gật đầu một cái, hắn cũng không có giấu giếm, nói thẳng:

"Không sai, trại chủ lo lắng Thiếu Lâm Tự sẽ động thủ với bọn ta. Cho nên bây giờ chúng ta tới Thịnh Kinh thành cũng là vì chuyện này. Chúng ta muốn cùng triều đình đạt thành hiệp định, tìm kiếm che chở."

Bộ Thiên Long một bên cho là lời nói của Cơ Phóng Ca có chút tổn hại uy danh đao khách Thái Hành sơn trại bọn họ, hắn không kiềm được hừ lạnh nói:

"Sợ chó gì! Theo ta thấy, mấy con lừa trọc Thiếu Lâm Tự nếu dám đến, không thể không lưu lại mấy trăm cái đầu."

Cơ Phóng Ca liếc hắn một cái nói:

"Nhưng kết quả chính là trăm năm cơ nghiệp của đao khách Thái Hành sơn trại ta bị tiêu diệt, trở thành chiến tích trừ ma vệ đạo của Thiếu Lâm Tự ."

Bộ Thiên Long nhất thời không nói, hắn chẳng qua là tính cách bướng bỉnh, hắn cũng không phải là ngu si, biết đao khách Thái Hành sơn trại cùng Thiếu Lâm Tự có bao nhiêu sai biệt.

Tô Tín trầm giọng nói:

"Cơ Ngôn Xương hắn hứa hẹn cho các ngươi chức vị quân đội, ta ngược lại không cho được các ngươi, nhưng Lục Phiến Môn ta có thể cho các ngươi. Hơn nữa còn là vị trí thực quyền. Không giống Cơ Ngôn Xương, cho các ngươi một danh tiếng nhưng thế lực của các ngươi thì không thể tăng."

Cơ Phóng Ca kinh ngạc nói:

"A? Vị trí nào?"

Tô Tín cười cười nói:

“Một trong Tứ đại thần bộ có đủ hay không?”

Cơ Phóng Ca nhất thời sững sốt, một trong tứ đại thần bộ? Nhưng bây giờ tứ đại thần bộ đều đã đầy, Tô Tín làm sao có thể dành ra một vị trí cho mình?

Tô Tín giải thích:

“Thiết Ngạo đại nhân đã tấn thăng chân vũ, chuyện này các ngươi cũng biết. Cho nên sau này Lục Phiến Môn chỉ cần không xuất hiện đại sự động trời, Thiết Ngạo đại nhân sẽ tuyệt đối không xuất thủ, hắn cũng sẽ từ chức tổng bộ đầu Lục Phiến Môn. Hơn nữa người tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu này, tất nhiên là Thiết Chiến đại nhân, như vậy vị trí tứ đại thần bộ liền trống ra một chỗ. Phân phối quyền lực của Lục Phiến Môn ngươi hẳn biết chút ít, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền không một lòng với Thiết gia, mà ta thì đứng cùng phe với Thiết gia. Cho nên cứ như vậy tân Tứ đại thần bộ thì phải là người đứng cùng phe Thiết gia. Nhưng vấn đề là bất kể là đệ tử Thiết gia hay là đệ tử Thiết gia đào tạo, thực lực và lý lịch của bọn họ cũng không đủ đảm đương vị trí tứ đại thần bộ này. Cho nên chỉ cần đao khách Thái Hành sơn trại có thể đứng bên Thiết gia, ta tin tưởng Thiết Chiến đại nhân sẽ không phản đối cho các ngươi một vị trí trong tứ đại thần bộ.”

Cơ Phóng Ca trầm giọng nói:

“Vị trí Tứ đại thần bộ kia chuẩn bị cho ai?”

Tô Tín chỉ Cơ Phóng Ca nói:

“Đương nhiên là Cơ huynh ngươi. Ngươi chớ xem thường triều đình tứ đại thần bộ, mặc dù yêu cầu tứ đại thần bộ phải vượt qua bài kiểm tra năng lực, nhưng dưới tình huống đặc biệt của ngươi, khảo hạch năng lực của tứ đại thần bộ khẳng định không thể dùng, chỉ có thể nhìn thực lực. Cơ trại chủ ngươi đang là dung thần cảnh cũng coi là cao thủ, cho nên một vị trí trong tứ đại thần bộ chỉ có thể do ngươi ngồi mới có tư cách.”

Tô Tín vừa liếc nhìn Bộ Thiên Long nói:

“Còn có Bộ huynh, tổng bộ đầu Lăng Chấn của Hà Nam đạo đã lui về ở ẩn lâu năm, vị trí này ta chuẩn bị cho Bộ huynh.

Năng lực tình báo của Lục Phiến Môn, ta tin tưởng Bộ huynh đều biết. Nếu như Lục Phiến Môn nắm Hà Nam đạo trong tay, các ngươi tùy thời có thể giám sát động tĩnh Thiếu Lâm Tự, đối với đao khách Thái Hành sơn trại các ngươi là chỗ tốt."

Ánh mắt Cơ Phóng Ca nhất thời sáng lên, đề nghị của khiến hắn thật sự động lòng. So với hứa hẹn chức vị của Cơ Ngôn Xương hiển nhiên tiến vào Lục Phiến Môn, đảm đương vị trí trong tứ đại thần bộ, lợi ích thiết thực lớn hơn.

Là một trong những chi trọng yếu trong triều định, thực lực Lục Phiến Môn không thể nghi ngờ, có thể trở thành tứ đại thần bộ của Lục Phiến Môn, Cơ Phóng Ca thường ngày ở đao khách Thái Hành sơn trại không có tâm tư tranh quyền đoạt lợi thì nay cũng không nhịn được động lòng.

Chương 1356 - Mời Chào (2)

Mời Chào (2)

Phải dựa vào Thiết gia cũng không có gì không được, Cơ Phóng Ca cũng không phải là ngu si, nếu như bọn họ gia nhập triều đình cũng không khả năng trung lập, tất nhiên nếu muốn chọn một phương hướng dựa vào thì Thiết gia có cường giả Chân Vũ cảnh tồn tại, lại là nắm giữ toàn bộ tám thành quyền thế Lục Phiến Môn, bọn họ không dựa vào Thiết gia chẳng lẽ còn có thể giống như Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền đối nghịch Thiết gia sao? Chớ có nói đùa.

"Vậy trại chủ nhà ta làm thế nào?"

Cơ Phóng Ca hỏi.

Tô Tín gõ bàn một cái nói nói:

"Kha trại chủ thực lực quá mạnh mẽ, nếu như hắn cũng tới Lục Phiến Môn, ta không cách nào an bài, cho nên ta đề nghị Kha trại chủ trực tiếp gia nhập hoàng thất cung phụng. Có điều Kha trại chủ không cần cả ngày phải ở hoàng thất cung phụng đường, lúc bình thường có thể ở Thái Hành sơn trại, chỉ khi nào triều đình gặp nguy cơ, Kha trại chủ xuất thủ tương trợ vậy là được rồi."

Cơ Phóng Ca gật gật đầu nói:

“Chuyện đương nhiên.”

Thiên hạ này không có bữa trưa nào miễn phí, Thái Hành sơn trại nếu muốn Đại Chu che chở, vậy nhất định phải bỏ ra một cái giá nhất định mới được. Nếu không Đại Chu dựa vào cái gì phải phí lực đi che chở đao khách Thái Hành sơn trại?

Huống chi lấy thân phận Kha Yển Nguyệt đặt ở hoàng thất cung phụng nội đường không hề mất thể diện.

Trước đây Cơ Ngôn Xương để cho Kha Yển Nguyệt làm cái gì Đại tổng quản hành quân. Cùng liệt vào một bang võ giả Dung Thần cảnh, mặc dù Thái Hành sơn trại biết đại chức tướng quân quyền thế quá nặng là không thể nào cho Kha Yển Nguyệt, nhưng trong lòng bọn họ nhất định sẽ có chút không thoải mái.

Bây giờ Kha Yển Nguyệt đi hoàng thất cung phụng đường làm cung phụng cũng sẽ không có loại vấn đề này.

Hoàng thất cung phụng nội đường cũng không có phân trên dưới cao thấp nhiều như vậy, thống lĩnh hoàng thất cung phụng đường chính là cường giả Chân Vũ cảnh Đấu Nguyên Thiên tôn Triệu Vũ Niên, những người còn lại đều là coi đồng liêu.

Tô Tín nhìn Cơ Phóng Ca nói:

“Điều kiện ta đã nói ra, Cơ huynh nếu có thể đáp ứng, vậy bọn ta sau này nhưng chính là đồng liêu.”

Cơ Phóng Ca hướng về phía Tô Tín chắp tay một cái nói:

“Chuyện đại sự ta không dám tùy tiện định đoạt, cần phải về bẩm báo trại chủ mới được.”

Tô Tín cười nói:

“Vậy ta liền ở chỗ này chờ tin tức tốt của Cơ huynh.”

Cơ Phóng Ca nói như vậy thật ra đã coi như là đáp ứng, có điều chuyện lớn như vậy cần phải thông báo một tiếng Kha Yển Nguyệt mới được.

Bộ Thiên Long cũng chắp tay với Tô Tín một cái nói lời từ biệt, thái độ rất là khách khí, không còn bướng bỉnh.

Hắn chỉ có chút lỗ mãng cũng không phải đồ ngu, địa vị cùng thực lực của Tô Tín thế nào hắn đều biết.

Bàn về thực lực, Tô Tín hoàn toàn có thể nghiền ép hắn. Trong sơn trại, Cơ Phóng Ca chỉ đứng sau trại chủ Kha Yển Nguyệt cũng bại bởi Tô Tín. Sức chiến đấu của đối phương là có thể tưởng tượng được.

Mà nói về quyền thế, Tô Tín ở bên trong Lục Phiến Môn chỉ đứng sau Thiết gia, nếu như bọn họ thật sự gia nhập Lục Phiến Môn, Tô Tín coi như là người dẫn đường của bọn họ. Đương nhiên cũng phải cần giao hảo, Bộ Thiên Long dĩ nhiên sẽ không đi đắc tội Tô Tín.

Bên này sau khi thuyết phục Bộ Thiên Long và Cơ Phong Ca, Tô Tín cũng là trực tiếp đi tìm Thiết Chiến nói một chút về tình huống này, Thiết Chiến ngay cả cân nhắc cũng không có, trực tiếp liền đáp ứng.

Đối với Lục Phiến Môn mà nói, tiếp thu một thế lực trộm cướp coi là gì?

Ban đầu Tô Tín ở Giang Nam đạo vì muốn tăng cường thực lực Lục Phiến Môn, cũng là chiêu mộ nhiều trộm cướp, khi đó trong Lục Phiến Môn chính cũng cũng chỉ có một Lưu Phượng Vũ bởi vì cố ý muốn nhằm vào Tô Tín cho nên mới lãi nhải, nhưng thực mọi người nhưng đều không đem chuyện này là gì.

Thật ra nếu bàn về xuất thân của một số người trong Lục Phiến Môn cũng không khá hơn chút nào, thậm chí còn có chút không bằng trộm cướp đâu.

Huống chi nghiêm khắc mà nói Thái Hành sơn trại cũng không tính là trộm cướp, người ta kêu là cự khấu.

Ai dám nói hai chữ trộm cướp với Thái Hành sơn trại, chắc chắn ngày hôm sau đầu hắn sẽ bị treo ở trước cửa Thái Hành sơn trại.

Lần này Thái Hành sơn trại quyết định muốn gia nhập Lục Phiến Môn, không chỉ là bọn họ muốn được triều đình che chở, mà Lục Phiến Môn bên này cũng giống như lấy được trợ lực không nhỏ.

Mà bên kia Cơ Ngôn Tú cũng là không kịp đợi đem lệnh bài kia đưa đến Cơ Huyền Viễn chứng minh mình bây giờ có thể thừa kế ngôi vị hoàng đế.

Nói thật Cơ Huyền Viễn đối với Cơ Ngôn Tú thật ra thì cũng không hài lòng, phải nói trước kia Thái tử cùng đám người Cơ Ngôn Thành, cộng thêm trong số những hoàng tử bây giờ căn bản không có một người nào hắn vừa mắt.

Dẫu sa, trước khi có Cơ Hạo Điển, những thằng con trai kia của hắn đều không đấu lại được, có hơi yếu cũng là rất bình thường.

Cho nên bây giờ cũng chỉ có thể chọn đại một người. Nếu Cơ Ngôn Tú đánh bại những hoàng tử khác thì trữ quân chính là hắn.

Cho nên Cơ Huyền Viễn cũng không trì hoãn, trực tiếp cho người chuẩn bị nghi thức, ngày mai liền cử hành buổi lễ sắc phong Cơ Ngôn Tú làm Thái tử.

Ngay sau khi hắn trở thành Thái tử, liền phải chuẩn bị lễ lên ngôi, dựa theo quy củ Thái tử giam quốc một tháng, sau khi đã chuẩn bị xong lễ lên ngôi thì vừa vặn có thể lên ngôi hoàng đế.

Tin tức vừa ra, những tông môn trên giang hồ đều lắc đầu một cái, Đại Chu này thật đúng là rất lanh lẹ, bọn họ còn tưởng rằng Đại Chu cũng phải loạn một đoạn thời gian mới có thể chọn lựa ra một người nối nghiệp. Không nghĩ tới Đại Chu lanh lẹ, chỉ mất mấy ngày liền kết thúc quá trình này, thật đúng là rất quả quyết.

Chương 1357 - Thái Tử Cơ Ngôn Tú

Thái Tử Cơ Ngôn Tú

Buổi lễ cử hành sắc phong Thái Tử kế vị của Cơ Ngôn Tú rất đơn giản, Đại Chu trước kia chẳng qua là một nước rất nhỏ mà thôi, cho nên cũng không nhiều lễ nghi phiền phức.

Toàn bộ buổi lễ chỉ chưa tới một canh giờ đã kết thúc, thậm chí ngay cả Đại Chu bốn mươi chín đạo những tổng bộ đầu kia cùng hành quân Đại tổng quản cũng không có mời tới, chẳng qua là cho người tới thông báo một chút.

Dẫu sao các nơi đều cần bọn họ trấn thủ, bây giờ Cơ Ngôn Tú chỉ là Thái tử, mà không phải hoàng tử, cho nên cũng không có cần long trọng như vậy, đến khi Cơ Ngôn Tú chân chính lên ngôi làm hoàng đế thì nói sau.

Mà sau buổi lễ, chuyện đại sự khiến mọi người để ý nhiều hơn so với Cơ Ngôn Tú thành Thái tử chính là Lục Phiến Môn thay đổi nhân sự.

Thiết Ngạo tuyên bố từ chức vị trí tổng bộ đầu ở Lục Phiến Môn. Vị trí này do Thiết Chiến trong tứ đại thần bộ nhận lấy. Tô Tín trở thành người đứng đầu tứ đại thần bộ.

Mặc dù lý lịch của Liễu Vô Tiền cùng Phương Cửu Nguyên so với Tô Tín tốt hơn, nhưng vị trí này bọn họ không có tư cách tranh.

Dẫu sao bàn về thực lực và chiến công, bọn họ so với Tô Tín chỉ có thể tự rước lấy nhục.

Sau này chỉ cần Thiết Chiến bế quan, như vậy Tô Tín liền có thể tạm thay chức trách tổng bộ đầu Lục Phiến Môn.

Mà càng làm cho người ta không nghĩ tới là người mới vừa đảm nhiệm vị trí còn trống của tứ đại thần bộ lại là Thái Hành sơn trại Nhị đương gia, "Yêu đao" Cơ Phóng Ca.

Không chỉ có như vậy, Tam đương gia của Thái Hành sơn trại "Đái Đao Diêm La" Bộ Thiên Long cũng là trở thành tổng bộ đầu Hà Nam đạo.

Hơn nữa tin đồn nói, Đại đương gia "Thiên hạ Vô Đầu" Kha Yển Nguyệt của Thái Hành sơn trại lại thành Đại Chu hoàng thất cung phụng, có điều bởi vì đây chỉ là vị trí trên danh nghĩa cho nên cũng không có tuyên dương trắng trợn mà thôi.

Cứ như vậy người trên giang hồ sáng tỏ, Thái Hành sơn trại lần này hẳn là cùng Đại Chu đạt thành quan hệ nào đó, song phương trực tiếp liên thủ, chính xác phải nói hẳn là Thái Hành sơn trại phụ thuộc Đại Chu, làm việc cho Đại Chu. Có điều tương tự với Tây Cương Mật tông, giữ vững quyền tự chủ lực.

Tất cả mọi người trong giang hồ không khỏi xúc động, mặc dù Cơ Hạo Điển tự chơi chết mình, nhưng thực lực Đại Chu vẫn

như cũ không có chút nào tuột xuống, thậm chí nếu so với trước kia còn mạnh hơn rất nhiều.

Còn một chút thời gian, Tô Tín đều ở đây phụ tá Thiết Chiến xử lý một vài sự vụ của Lục Phiến Môn.

Bởi vì Cơ Hạo Điển gần đây trên giang hồ có chút hỗn loạn, Đại Chu bốn mươi chín đạo cũng không quá an ổn, cho nên không ít công việc tích lũy xuống.

Hai người Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền này cũng không biết là bởi vì sợ Tô Tín hay là Thiết Chiến trả thù, cho nên khoảng thời gian này căn bản không có tới tổng bộ Lục Phiến Môn, mà là ở trong nhà không ra ngoài, không biết lại đang mưu tính cái gì, nhưng bất kể là Tô Tín hay Thiết Chiến cũng không quản bọn họ.

Hai người này đã mất đại thế. Quyền lực tự thân lúc đầu của hai người bọn họ đã bị đè ép đến cực hạn. Hơn nữa bây giờ Cơ Phóng Ca mới nhậm chức tứ đại thần bộ cũng người của Thiết gia và Tô Tín, sau này lời nói của bọn họ ở Lục Phiến Môn có thể nói là hoàn toàn không có tác dụng chút nào.

Thậm chí nếu không phải Thiết Chiến sợ nếu đem bọn họ gạt ra khỏi Lục Phiến Môn sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng, e rằng hai người bọn họ đã sớm cút.

Dẫu sao Cơ Ngôn Tú không phải Cơ Hạo Điển. Cơ Hạo Điển có thể cho nằm vùng Lục Phiến Môn ngăn được quyền lực Thiết Ngạo, nhưng Cơ Ngôn Tú không có gan này.

Mà Cơ Phóng Ca mới vừa nhậm chức mặc dù thực lực không kém, nhưng hắn dù sao cũng là xuất thân dân dã, cho tới bây giờ cũng chưa có tiếp xúc qua công việc triều đình, cho nên để cho Cơ Phóng Ca có thể hoàn toàn quen thuộc với phương thức làm việc của Lục Phiến Môn thì còn cần một đoạn thời gian rất dài.

Đến khi xử lý xong những sự vụ này của Lục Phiến Môn, thời gian đã qua ba ngày, nhưng Tô Tín lúc này cảm giác có chút không đúng, bởi vì Cơ Ngôn Tú cũng không có phái người đến tìm hắn.

Theo lý mà nói trước đây Cơ Ngôn Tú đã đáp ứng Tô Tín cho hắn thành lập một thế lực độc lập. Bây giờ hắn đã thành Thái tử, Tô Tín khẳng định hắn sẽ nhanh tới lôi kéo Tô Tín.

Kết quả giá đã qua ba ngày, Cơ Ngôn Tú bên kia một chút động tĩnh cũng không có, hắn đây là ý gì?

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia ánh sáng, hắn kêu Hoàng Bính Thành tới hỏi

"Lão Hoàng, Thục vương… Không đúng, bây giờ hẳn gọi hắn là Thái tử, hắn bên kia có động tĩnh gì không?"

Hoàng Bính Thành suy nghĩ một chút nói: "Cũng không có gì động tĩnh quá lớn, Thái tử mới vừa kế vị, bây giờ một mặt phát huy quyền lợi giam quốc, xử lý một ít công vụ Đại Chu. Ngoài ra thời gian này hắn vì khuếch trương lực lượng của bản thân nên đã từ trên giang hồ chiêu mộ không ít người làm tâm phúc. Điểm này ngược lại là rất bình thường, hơn nữa căn cứ vào tài liệu Lục Phiến Môn, trong này cũng không có nhân vật đáng nghi."

Tô Tín gật đầu một cái, nói thẳng:

"Cùng ta đi gặp vị Thái tử điện hạ kia."

Hoàng Bính Thành sững sốt một chút:

"Đi tìm hắn làm gì?"

Tô Tín lạnh lùng cười một tiếng nói:

"Đương nhiên là đi đòi nợ."

Bây giờ Tô Tín vẫn hy vọng vị Thái tử điện hạ này có thể giữ lời hứa. Nếu không làm cứng quá với ai cũng không có lợi.

Chương 1358 - Thái Tử Cơ Ngôn Tú (2)

Thái Tử Cơ Ngôn Tú (2)

Cơ Ngôn Tú bây giờ đang ở phủ Thái tử. Trước kia chính là phủ đệ của phế thái tử Cơ Ngôn Hằng.

Trước Cơ Ngôn Hằng mặc dù bị phế, nhưng hắn vẫn là Thái tử như cũ, cho nên khi vẫn chưa chọn được trữ quân mới thì Cơ Ngôn Hằng vẫn luôn ở trong phủ thái tử.

Kết quả bây giờ Cơ Ngôn Tú kế vị, hắn liền lập tức đem Cơ Ngôn Hằng từ phủ Thái tử đuổi ra ngoài, bản thân vào ở Thái tử phủ.

Loạt hành động này của Cơ Ngôn Tú khiến cho người dân trong kinh thành chỉ trích không nhỏ. Một số người đều cho rằng Cơ Ngôn Tú quả thật có chút không khí phách.

Ngôi vị hoàng đế này đã là của ngươi, một tháng sau ngươi có thể lên ngôi làm hoàng đế được rồi. Bây giờ còn đuổi Cơ Ngôn Hằng, chiếm đoạt phủ thái tử làm gì. Làm như vậy thấy ngươi không có chút khí phách, chỉ để cho người ta cảm giác Cơ Ngôn Tú hẹp hòi.

Giữ cửa phủ Thái tử là hai tên võ giả, Tô Tín cũng cảm thấy rất xa lạ. Tô Tín cũng không nhận ra cũng phải bởi nhóm võ giả này chỉ mới bắt đầu đi theo Cơ Ngôn Tú.

Mà hai tên đệ tử giữ cửa cũng không biết Tô Tín, bọn họ thấy Tô Tín muốn bước vào trong liền đưa tay ngăn cản, quát lên:

“To gan! Không được triệu mời, ai dám xông vào phủ Thái tử?”

Tô Tín không nói gì, nhưng ánh mắt hắn lạnh đi một ít.

Một bên ánh mắt Hoàng Bính Thành lộ ra một tia sát khí. Ở Thịnh Kinh thành không có mấy người dám đối với lão đại của hắn nói chuyện như vậy. Huống chi là hai tên đệ tử giữ cửa lâu la này, chán sống phải không?

Đối phó hai tên giữ cửa không biết quy củ, Tô Tín dĩ nhiên sẽ không xuất thủ. Ngay khi Hoàng Bính Thành muốn giáo huấn bọn họ một phen thì một âm thanh bất chợt truyền tới.

“Càn rỡ! Các ngươi mù hay sao? Tô đại nhân của Lục Phiến Môn mà các ngươi cũng không biết?”

Ôn Dục từ bên trong đi ra, cho hai người mỗi người một cái tát, dạy dỗ:

“Sau này sáng mắt lên cho ta! Ngay cả người nào nên cản người nào không nên cản cũng không biết, còn cần các ngươi làm gì?”

Hai tên võ giả giữ cửa ngay cả lên tiếng cũng không dám lên tiếng phản bác, nhưng trong lòng oán khí không nhỏ.

Bọn họ có thể đến nơi này giữ cửa dĩ nhiên cũng là người khéo léo, chỉ có điều Lâu Toàn Chung đại nhân cho một cuốn sổ, trong này cũng có một ít hình vẽ miêu tả cường giả, nếu bên trong sổ này không có người thì có là Thiên Vương lão tử tới cũng không cần quản, nên theo quy củ vẫn là theo quy củ.

Mà lúc đối mặt với những người trong này sách bọn họ tự nhiên sẽ khách khí đối đãi, tự mình đón bọn họ vào trong phủ, nhưng hết lần này tới lần khác không biết vì sao, hình vẽ cùng miêu tả Tô Tín đứng đầu Tứ đại thần bộ lại không có, cái này cũng khiến hai người bọn họ căn bản là thật sự không biết Tô Tín.

Dạy dỗ xong hai người, Ôn Dục mới hướng Tô Tín chắp tay một cái cười nói:

"Tô đại nhân bớt giận, Thục Vương phủ ta mới thu một ít người làm nên chưa hiểu quy củ, cần dạy dỗ một phen. Cho nên mới rồi mới đụng phải Tô đại nhân."

Nụ cười của Ôn Dục không biết vì sao, nhưng có chút miễn cưỡng.

Tô Tín nhàn nhạt nói:

"Vừa vặn bổn quan muốn gặp Thái tử điện hạ, mời Ôn công công thay mặt truyền đạt một tiếng."

Ôn Dục cười nói:

"Tô đại nhân tới đây dĩ nhiên không cần khách khí như vậy, Tô đại nhân có thể trực tiếp đi vào."

Vừa nói, Ôn Dục trực tiếp dẫn Tô Tín đi vào bên trong phủ Thái tử.

Gặp lại Cơ Ngôn Tú, Tô Tín cảm giác vị Thục Vương điện hạ này biến hóa rất lớn.

Từ Thục Vương biến thành thái tử, trên người hắn tựa như bao phủ một tầng quý khí, ngay cả khí thế cũng trở nên cực kỳ cường thế.

Thấy Tô Tín, Cơ Ngôn Tú cười nói:

“Tô ái khanh, hôm nay làm sao có thời gian đến đây thăm Cô?”

Tô Tín không thể không nhíu mày một cái, Cơ Ngôn Tú này hơi có chút đắc ý vênh váo? Cái này là chưa đỗ hàng nghè đã đe hàng tổng à? Hơn nữa trực tiếp kêu hắn là ái khanh.

Theo lý mà nói người làm Thái tử đương nhiên là không thể tự xưng “Trẫm”, đây là phá hư quy củ.

Thời thượng cổ, có một ít đế vương tự xưng “Cô”. Có điều sau đó đã bỏ, bây giờ Cơ Ngôn Tú dùng tới. Nếu như Cơ Hạo Điển còn sống vậy thì hắn chính là tìm cái chết. Nhưng bây giờ Cơ Hạo Điển đã chết, cũng không ai đến dạy dỗ hắn.

Tô Tín cũng không hiểu Cơ Ngôn Tú này vì sao ngông cuồng đến loại trình độ này, Tô Tín chẳng qua là chắp tay một cái hỏi:

“Nhớ trước đây Thái tử điện hạ nói qua, ta có thể tạo một thế lực độc lập thuộc về mình, không biết hứa hẹn này hôm nay có còn tính không?”

Cơ Ngôn Tú lập tức nói:

“Còn! Dĩ nhiên là còn! Thật ra thì chuyện này Tô đại nhân không đề cập tới Cô cũng muốn tìm Tô đại nhân thương nghị một chút. Cô nghĩ lực lượng của Lục Phiến Môn bây giờ ẩn tàng thật ra cũng chỉ là mật thám. Lực lượng chưa đủ. Cho nên Cô chuẩn bị lập một tổ chức ẩn tàng khác tên Long Ảnh Quân. Cô bồi dưỡng thành sát thủ chuyên tình báo. Mặc dù nhiệm vụ tình báo với Lục Phiến Môn có chút chồng lên nhao, nhưng Long Ảnh Quân chủ yếu đào tạo sát thủ, dùng để bù cho lực lượng mật thám. Cô quyết định, đại tổng quản Long Ảnh Quân do Tô ái khanh ngươi chấp chưởng, mà phó tổng quản thì do Lâu Toàn Chung đảm đương. Các ngươi đều là thân tín của Cô, Cô tin tưởng chư vị nhất định có thể trong vòng thời gian ngắn có thể đem Long Ảnh Quân phát triển đến trình độ không thua Lục Phiến Môn!”

Chương 1359 - Hy vọng ngươi không hối hận

Hy vọng ngươi không hối hận

Cơ Ngôn Tú nói lời này ra, sắc Tô Tín mặt lập tức liền trầm xuống.

Trước Cơ Ngôn Tú nói thế nào? Cho hắn quyền hạn lớn nhất để hắn lập một thế lực khác.

Kết quả bây giờ thế nào? Thế lực mới đến tên cũng đã bị Cơ Ngôn Tú nghĩ xong, năng lực cùng phạm vi chức quyền cũng bị Cơ Ngôn Tú phân bổ xong, thậm chí hắn cắm mấy người tâm phúc của hắn vào. Cứ như vậy thế lực mới này đến tột cùng là thuộc về Tô Tín hay thuộc về Cơ Ngôn Tú hắn?

Tô Tín lạnh lùng nói:

"Điện hạ, đừng quên cam kết ban đầu. Bây giờ chính ngươi tạo một thế lực mới, ta cơ hồi chấp chưởng trên danh nghĩa mà thôi. Cứ như vậy thế lực mới này đến tột cùng là của ai?"

Cơ Ngôn Tú nhàn nhạt nói:

"Tô ái khanh, đất trong thiên hạ đều là của vương thất, dẫn đầu là Vương thần. Tương lai Đại Chu này đều là của Cô. Chẳng lẽ, Cô nhúng ta bổ nhiệm người nào cũng không được hay sao?"

Vừa nói, Cơ Ngôn Tú bỗng nhiên phất tay, mấy võ giả bên ngoài liền đi vào.

Mắt Tô Tín bỗng nhiên híp một cái, người đi vào trừ tâm phúc Ôn Dục và Lâu Toàn Chung ra thì còn có Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền và hai tên võ giả Dung Thần cảnh mà Tô Tín không nhận biết.

Mà hai tên võ giả Dung Thần cảnh này, bất ngờ chính là Võ võ giả và Trương võ giả từng âm thầm dòm ngó Tô Tín ở Quan Thiên Yến.

Cơ Ngôn Tú cười nói:

“Phương ái khanh cùng Liễu ái khanh chắc hẳn Tô ái khanh rất quen thuộc, phần hai người này chính là Vũ Minh Trùng cùng Trương Chiêu Hiển. Tất cả đều là cường giả giang hồ của Cô. Phó tổng quản của Long Ảnh Quân này, Cô tính để cho Lâu Toàn Chung và hai người này đảm đương, bọn họ sẽ trở thành người giúp đỡ Tô ái khánh.”

Tô Tín không trả lời Cơ Ngôn Tú, hắn nhìn Phương Cửu Nguyên nhàn nhạt nói:

“Phương đại nhân cùng Liễu đại nhân động tác thật là mau lẹ.”

Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền đều hừ lạnh một tiếng, cũng không nói lời nào.

Bọn họ hôm nay đứng tại chỗ này, thái độ đã nói rõ hiển nhiên bọn họ nhờ cậy Cơ Ngôn Tú.

Thật ra thì cũng bình thường, dưới áp lực cường đại của Thiết gia, Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền rõ ràng đã không ngăn cản được.

Hơn nữa, bất kể là Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền đều không phải loại cam tâm tình nguyện đưa tay chịu trói, cho nên khoảng thời gian này bọn họ nhất định sẽ tìm ra đường khác.

Nhờ cậy Cơ Ngôn Tú chính là một cái lựa chọn tốt.

Ít nhất bọn họ cũng không bị đá ra khỏi Lục Phiến Môn.

Tô Tín nhìn Cơ Ngôn Tú lãnh đạm nói:

“Thái tử điện hạ, Tô Tín ta nói chuyện luôn giữ lời. Vậy nên ta hy vọng điện hạ cũng có thể tuân thủ cam kết ban đầu.”

Cơ Ngôn Tú kinh ngạc nói:

“Cô dĩ nhiên sẽ tuân thủ cam kết, thậm chí ngay cả căn cơ của Long Ảnh Quân Cô cũng cho Tô ái khanh. Chẳng lẽ Tô ái khanh còn chưa hài lòng sao?”

Nhìn Cơ Ngôn Tú ở chỗ này giả điên giả ngu, Tô Tín trong lòng cười lạnh hai tiếng. Quả nhiên, con người đều sẽ thay đổi.

Ngày xưa Cơ Ngôn Tú từ nhát gan nhu nhược không chút tự tin giờ đã biến thành Thục vương điện hạ Cơ Ngôn Tú đầy thủ đoạn. Kết quả bây giờ hắn quyền thế tăng mạnh, vị thục vương này đã trở thành thái tử điện hạ.

Cơ Ngôn Tú đang suy nghĩ gì, Tô Tín rất rõ ràng. Thời điểm hắn còn là thục vương, hắn muốn lấy lòng Tô Tín, dùng thái độ thấp hèn đi cầu cạnh Tô Tín trợ giúp, làm ra bộ dạng hiền lễ hạ sĩ.

Kết quả bây giờ hắn trở thành Thái tử, sắp sửa lên ngôi. Đại thế đã thành, hắn liền muốn hoàn toàn nắm Tô Tín trong tay, để hắn sử dụng Tô Tín.

Hôm nay Tô Tín nếu như đáp ứng Cơ Ngôn Tú trở thành Đại tổng quản Long Ảnh Quân, chính là bày tỏ thần phục, trở thành người của Cơ Ngôn Tú.

Mà hắn nếu không đáp ứng, Cơ Ngôn Tú cũng không có tổn thất.

Hắn đem đám người Phương Cửu Nguyên gọi ra chính là muốn Tô Tín nhìn một chút. Hắn bây giờ cũng không phải là Thục vương trước đó nữa. Vì muốn Tô Tín trợ giúp chút xíu mà phải thấp giọng hạ mình cầu xin Tô Tín.

Giờ hắn đã là thái tử, Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền tứ đại thần bộ quyền thế ngập trời muốn tới nịnh hót hắn, chủ động tới dựa đầu vào.

Vũ Minh Trùng cùng Trương Chiêu Hiển là Dung Thần cảnh cường giả cũng phải chạy lên dựa vào hắn, bây giờ Cơ Ngôn Tú cũng chẳng màng đến một mình Tô Tín rồi!

Nhìn Cơ Ngôn Tú, Tô Tín bỗng nhiên nở một nụ cười, nhưng không biết vì sao, Cơ Ngôn Tú nhìn nụ cười của Tô Tín trong lại lòng dâng lên một tia lãnh ý.

Chỉ bất quá Cơ Ngôn Tú bây giờ lực lượng rất mỏng, hắn nhàn nhạt nói: “Tô ái khanh cười cái gì?”

Tô Tín mặt không chút thay đổi nói:

“Điện hạ, hy vọng ngươi không hối hận vì lựa chọn hôm nay.”

Lâu Toàn Chung một bên hừ lạnh một tiếng nói: “Tô đại nhân, tôn ti cao thấp chẳng lẽ ngươi không hiểu sao? Ngươi dám nói chuyện như vậy với điện hạ?”

Ban đầu Cơ Ngôn Tú sợ đắc tội Tô Tín, cho nên khi đó hắn đối với Ôn Dục bất kính với Tô Tín liền trực tiếp tát Ôn Dục một bạt tai.

Nhưng bây giờ tình thế nghịch chuyển, Tô Tín còn tưởng là hắn ta còn phải cầu cạnh Tô Tín hay sao? Bây giờ ngươi là thần, mà Thái tử điện hạ là quân!

Tô Tín lạnh lùng liếc Lâu Toàn Chung một cái, nhất thời sẽ để cho hắn như rơi vào hầm băng, thậm chí trong lòng sinh ra cảm giác tim đập chân run.

Cơ Ngôn Tú tay động một cái, muốn ngăn Lâu Toàn Chung, hắn hướng về phía Tô Tín lạnh nhạt nói: “Tô ái khanh yên tâm, Cô làm việc cho tới bây giờ cũng không hối hận.”

Chương 1360 - Hy vọng ngươi không hối hận (2)

Hy vọng ngươi không hối hận (2)

Khóe miệng Tô Tín lộ ra một nụ cười lạnh lùng, trực tiếp xoay người rời đi.

Lâu Toàn Chung đứng một bên thấy Tô Tín đã rời đi, hắn không kiềm được hừ lạnh nói:”Cái thứ gì! Tô Tín hắn dù sao cũng là bề tôi của Đại Chu, giờ lại dám đối diện với điện hạ nói chuyện như vậy. Quá là cuồng vọng không biết mình là ai!”

Ôn Dục cau mày nói: “Đủ rồi! Im miệng!”

Trong số những người này chỉ có Lâu Toàn Chung là có tu vi Hóa Thần cảnh. Kết quả, chỉ có hắn nhảy ra thể hiện mình tồn tại.

Quan trọng nhất chính là thái độ Cơ Ngôn Tú đối với Tô Tín bây giờ. Trong này tuy có tâm lý vì thân phận hắn đã khác nên hắn cũng biến khác đi, nhưng tuyệt cũng không thể thiếu Lâu Toàn Chung châm ngòi.

Thứ người như vậy giữ lại chỉ biết làm ra chuyện xấu, nhưng bây giờ Cơ Ngôn Tú ngược lại rất tín nhiệm là hắn, cho nên Ôn Dục cũng không thể nói gì được.

Trong mắt Lâu Toàn Chung lộ ra vẻ tức giận, nhưng bây giờ hắn cùng với địa vị của Ôn Dục còn có chênh lệch nhất định, cho nên cũng không dám nhe răng với Ôn Dục, chỉ có thể trong lòng thầm mắng lão thái giám này nhiều chuyện.

Ôn Dục quay sang Cơ Ngôn Tú nói:

"Điện hạ, Tô Tín ở Lục Phiến Môn quyền thế chỉ đứng sau Thiết gia, tại triều đình cùng các phe quan hệ cũng không tệ. Bây giờ chúng ta hành động thế này chẳng khác nào đắc tội với hắn, làm như vậy có phải có chút không ổn không?"

Cơ Ngôn Tú không có vấn đề nói:

"Không cần để ý, Tô Tín này quá mức bướng bỉnh, cũng nên gõ cho một cái. Bằng không hắn ngay cả cái gì là quân, cái gì là thần cũng không biết. Lục Phiến Môn Thiết gia thế lớn, vốn ta cũng không muốn dùng Lục Phiến Môn trợ giúp, chỉ cần Tô Tín có thể vì ta phục tùng thôi, hắn không thể vì ta thì ta cũng không có chút tổn thất nào."

Thấy Cơ Ngôn Tú đã quyết tâm, Ôn Dục cũng chỉ than thở một tiếng, không khuyên nữa.

Thật ra thì với hắn, Tô Tín là người có thù tất báo, hơn nữa có chút không chừa thủ đoạn nào. Đối với loại người này dù không giao hảo cũng không nên đắc tội. Mà bây giờ hành động này của Cơ Ngôn Tú lại đắc tội với Tô Tín rồi.

Có thể Cơ Ngôn Tú cho là mình đã là Thái tử, còn có không tới một tháng hắn sẽ lên ngôi, Tô Tín chẳng qua là bề tôi mà thôi, không tạo được chút nào uy hiếp đối với hắn, cho nên hắn dĩ nhiên không suy nghĩ đến cảm thụ của Tô Tín.

Cơ Ngôn Tú ho khan hai tiếng nói: "Mặc dù không có Tô Tín này, nhưng Long Ảnh Quân vẫn phải tạo dựng lên, như vậy, liền lập Võ Minh Trùng là Đại tổng quản của Long Ảnh Quân. Trương Chiêu Hiển cùng Lâu Toàn Chung làm Phó tổng quản, các ngươi đem đệ tử phủ Thục vương cùng các đệ tử trên

giang hồ mới mời về biên chế lại mộ lần, coi như là nền tảng của Long Ảnh Quân."

"Dạ, điện hạ!"

Ba người đồng loạt đáp ứng, trong đó Vũ Minh Trùng kia trên mặt tràn đầy vẻ kích động.

Hắn mặc dù đã là cường giả Dung Thần cảnh, nhưng nửa đời trước vẫn khổ tu, rõ ràng cả người có tu vi cường đại nhưng không cách nào đem đổi thành danh lợi quyền thế. Vũ Minh Trùng không cam lòng, thậm chí hắn còn hâm mộ ghen tị Tô Tín.

Bây giờ thì tốt rồi, hắn mới vừa xuống núi liền đã trở thành Đại tổng quản Long Ảnh Quân, địa vị có thể giống với đứng đầu Tứ đại thần bộ của Lục Phiến Môn.

Mà Lâu Toàn Chung cũng là mặt đầy vẻ hưng phấn.

Hắn trước kia mặc dù là tâm phúc của Cơ Ngôn Tú, nhưng thực tế quyền lực cũng không có bao nhiêu. Cơ Ngôn Tú thường xuyên để hắn muốn làm gì thì làm.

Bây giờ hắn trở thành Phó tổng quản Long Ảnh Quân, có thể nói là trực tiếp nắm trong tay lực lượng cực đại, dĩ nhiên Lâu Toàn Chung hưng phấn.

Cơ Ngôn Tú trầm giọng nói: "Các ngươi cũng đều biết, Cô cần đảm nhiệm giám quốc Thái tử một tháng. Qua thời gian một tháng này mặc dù Cô không làm gì cũng có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế này, nhưng Cô không cam lòng trở thành hoàng đế không uy. Cho nên các ngươi phải dùng thời gian nhanh nhất tới tạo nên Long Ảnh Quân. Hơn nữa có Phương ái khanh cùng Liễu ái khanh ở bên cạnh trợ giúp, nhất định phải trong một tháng này gây ra một ít động tĩnh cho Cô. Các ngươi lập được chiến công càng lớn, là có thể khiến Cô ở trong mắt những cường giả Đại Chu kia gia tăng không ít điểm. Để bọn họ cũng biết, Cô cũng có người tin tưởng mình, Cô cũng có năng lực!"

Dã tâm của con người tùy theo địa vị mà cũng sẽ biến hóa thay đổi. Không có ai dễ thỏa mãn. Có được cái gì thốt lại liền đưa mắt nhìn thứ tốt khác. Cơ Ngôn Tú là như thế.

Ngày xưa hắn chẳng qua là Vương gia nhàn tản bên người chỉ có một thiếp thân thái giám bảo vệ, sở cầu cũng chẳng qua là có thể tự vệ mà thôi.

Sau đó đám người Cơ Ngôn Thành bị phế, thực lực của hắn mặc dù đã đủ tự vệ, nhưng cũng đưa ánh mắt liếc về phía kia ngôi vị hoàng đế.

Bây giờ mắt thấy ngôi vị hoàng đế đã tới tay, Cơ Ngôn Tú lại bắt đầu ảo tưởng mình có thể quân lâm thiên hạ, uy chấn bát phương, thậm chí chiến công vượt qua phụ hoàng Cơ Hạo Điển của hắn, mà không chịu yên lặng làm một hoàng đế bù nhìn.

Hùng tâm tráng chí Cơ Ngôn Tú cũng có, lúc này lòng tin của Cơ Ngôn Tú bành trướng vô cùng, hắn giống như đã thấy mình uy lâm thiên hạ, tiêu diệt Đông Tấn, đánh Kim Trướng Hãn Quốc chạy chối chết.

Đám người Lâu Toàn Chung lập tức nói: “Điện hạ yên tâm, bọn ta nhất định tận tâm tận lực phò tá điện hạ lập nên chiến công.”

Nhìn cả đám hứng thú bừng bừng, chỉ có chân mày Ôn Dục không nhịn được nhíu lại một chút, hắn cũng không biết chuyện này là chuyện tốt hay chuyện xấu.

Chương 1361 - Mục tiêu của Long Ảnh Quân

Mục tiêu của Long Ảnh Quân

Sau khi đi từ phủ Thái tử ra, Tô Tín mang vẻ mặt âm trầm.

Cơ Ngôn Tú trở mặt cùng hắn, điểm ấy Tô Tín dự liệu được, chỉ có điều Tô Tín nghĩ đến cái này có tỷ lệ rất nhỏ, chưa được một phần mười. Bởi vì Cơ Ngôn Tú trở mặt với hắn chẳng có ích lợi gì.

Nhưng người nào ngờ Cơ Ngôn Tú thật sự vẫn làm như thế. Tô Tín cũng không biết phải nói Cơ Ngôn Tú này là ngang ngược hay ngu ngốc nữa.

Hoàng Bỉnh Thành chứng kiến sắc mặt Tô Tín có chút không tốt, hắn vội vàng đi lên, hỏi: “Lão đại, thằng ranh Cơ Ngôn Tú này giở quẻ à?”

Hắn là tâm phúc của Tô Tín nên mới không quản tôn ti cao thấp. Với hắn, nếu Cơ Ngôn Tú đứng chung một chỗ với Tô Tín, thế thì hắn chính là Thái tử điện hạ.

Nếu như Cơ Ngôn Tú đứng ở phía đối lập với Tô Tín thì hắn ta chỉ là “thằng ranh này” thôi.

Tô Tín gật một cái, trong mắt lộ ra một tia lạnh lùng, nói: “Vị này tân Thái tử điện hạ này e là quá mức tự tin. Hắn thật sự cho là mình lên làm Thái tử liền có thể vô tư không lo?”

“Lão đại, lần này chúng ta phải nên làm như thế nào?” Hoàng Bỉnh Thành hỏi.

Hắn biết tính cách của Tô Tín, chuyện lần này không thể cứ vậy là xong.

“Trước không vội. Đi tìm tin tức về hai người này cho ta. Hai người này đều là võ giả mới gia nhập dưới trướng của Cơ Ngôn Tú. Một người là Vũ Minh Trùng, một người là Trương Chiêu Hiển.”

Gần đây, võ giả nương tựa Cơ Ngôn Tú không ít. Hai người kia có thể được Cơ Ngôn Tú nhìn trúng, vừa vào là muốn sắp xếp cho họ vào trong quân Long Ảnh, thực lực dĩ nhiên bất phàm.

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu một cái, lập tức sắp xếp người đi kiểm tra hai người kia.

Sau khi trở lại Lục Phiến Môn, bên phía Hoàng Bỉnh Thành chỉ mất có chưa đến nửa ngày đã cầm trong tay toàn bộ tin tức về hai người kia.

“Lão đại, ngươi khoan hãy nói, hai người này thật đúng là không đơn giản.” Hoàng Bỉnh Thành cầm một xấp tài liệu giao cho Tô Tín.

Tô Tín liếc nhìn những tài liệu kia, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Lai lịch của hai người kia quả thật không hề đơn giản.

Trước nói về Vũ Minh Trùng kia. Đây là lần đầu tiên hắn xuất hiện trên giang hồ. Có điều sư phụ của hắn rất mạnh, lại còn là một vị Chân Vũ cảnh, là Đại Tấn Thủ Hộ Giả, "Thôn Nhật Thần Viên" Vũ Thành Không.

Vị này ngày xưa thế nhưng được xưng là đệ nhất cường giả Đại Tấn. Chỉ có điều trận chiến khi ấy của Đại Chu và Đại Tấn quá mức kinh người. Sau trận chiến đó Vũ Thành Không không rõ tung tích. Tất cả mọi người còn cho là hắn chết rồi.

Mà người cùng hắn đánh một trận khi đó chính là bây giờ hoàng tộc họ Cơ, cường giả Chân Vũ cảnh Cơ Vũ Lăng, Còn có Thần võ Đại Tướng quân Tiết Chấn Nhạc. Chỉ có điều, thân là cường giả Chân Vũ cảnh, hai người liên thủ đánh một người cũng không có gì hay mà nói. Vì vậy, kết quả trận chiến ai cũng biết. Mọi người cũng chỉ là nghi ngờ Vũ Thành Không đã chết hay chưa mà thôi.

Mãi đến gần đây nhất, Vũ Minh Trùng xuất thế, người của Lục Phiến Môn mới biết, hóa ra Vũ Thành Không chưa chết. Chẳng qua là mất hết ý chí, ẩn cư nơi núi rừng. Một vị Chân Vũ cảnh muốn ẩn cư, thì du cho có dùng sức mạnh của Lục Phiến Môn cũng không phát hiện được.

Nhưng bây giờ Vũ Thành Không dĩ nhiên đã chết, hơn nữa là quy khư trong thiên địa, không lưu lại chút dấu vết nào, vì thế nên độ nghiêm trọng của chuyện này đã giảm xuống một bậc. Hơn nữa lúc ấy, đại kế Trường Sinh của Cơ Hạo Điển làm dư luận xôn xao. Vậy nên, chuyện này liền bị mật thám tập sự đè xuống, cũng không báo cho Tô Tín, Tứ đại thần bộ ở đây.

Dẫu sao cường giả Chân Vũ cảnh dù có mạnh hơn nữa, thì bây giờ hắn cũng đã thành một nắm tro tàn rồi, cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Về phần Vũ Minh Trùng, hắn chính là truyền nhân y bát mà Vũ Thành Không lúc quy ẩn núi rừng chọn được. Ban đầu chẳng qua là một nhóc ăn mày bình thường mà thôi, thiên phú cũng không phải là quá tốt.

Chỉ có điều, lúc đó Vũ Thành Không cũng không yêu cầu đệ tử của mình có thành tựu gì. Tùy tiện chọn đại một người đệ tử

cũng là vì Vũ Thành Không không cam lòng sở học cả đời mình trôi theo dòng nước mà thôi.

Chỉ có điều, Chân Vũ cảnh không hổ là Chân Vũ cảnh. Thiên phú của Vũ Minh Trùng chỉ có thể coi là thường thường không có gì lạ. Nhưng trong mấy thập niên được dạy dỗ đã lên đến được Dung Thần cảnh. Đây cũng coi là một kì tích rồi.

Chẳng trách Vũ Minh Trùng một Dung Thần cảnh xuất thân bụi cỏ ven đường thế mà có thể được Cơ Ngôn Tú nhìn trúng. Hóa ra hắn có bối cảnh như vậy.

Chỉ có điều, Vũ Thành Không nếu vẫn còn sống thì khỏi nói. Đệ tử của Chân Vũ cảnh cường giả, đi tới đâu cũng đều là thượng khách.

Nhưng hiện tại, Vũ Thành Không đã chết. Đừng nói hắn là đồ đệ của Chân Vũ cảnh lục địa Thần Tiên, cho dù có là đệ tử của Chân Tiên thì cũng vô dụng mà thôi. Cái có cũng chỉ là danh tiếng mà thôi.

Về phần Trương Chiêu Hiển kia, lai lịch cũng không tầm thường.

Hắn là người của Trương gia Trí Viễn đường một trong Tam tộc ẩn thế.

Đều là xuất thân từ Tam tộc ẩn thế, nhưng không thể không nói, nếu so ra thì Trương gia khôn ngoan hơn Tô gia nhiều.

Thật ra thì, nếu so ra thì Trương gia xuất thế trước Tô gia, chỉ có điều Trương gia vẫn luôn ở trong bóng tối lén lén lút lút phát triển. Bây giờ không sai biệt lắm đã hoàn toàn dung nhập vào giang hồ.

Song, Trương gia rất kín tiếng. Đặc biệt là sau khi bị tổn hại nặng ở Ninh Viễn đường, thậm chí huyết mạch dòng chính đều bị Tô Tín tru sát thì càng kín tiếng hơn nữa.

Những năm này Trương gia phần lớn cũng thuộc về trạng thái nửa lánh đời, cũng chỉ có một ít võ giả trên Hóa Thần cảnh mới có thể xuất thế ở trên giang hồ.

Chương 1362 - Mục tiêu của Long Ảnh Quân (2)

Mục tiêu của Long Ảnh Quân (2)

Trương Chiêu Hiển này mới vừa ra khỏi Trương gia đi vệ sinh liền gặp được Vũ Minh Trùng. Sau khi để ý biết được thân phận Vũ Minh Trùng, hắn liền trực tiếp kéo hắn gia nhập vào Trương gia, trở thành trưởng lão ngoại môn. Không những thế còn trở thành hảo hữu chí giao với Vũ Minh Trùng.

Căn cứ vào tư liệu của Lục Phiến Môn, bọn họ đã tới Thịnh Kinh thành từ lúc Cơ Hạo Điển chuẩn bị bắt đầu Trường Sinh đại kế kia. Đoán chứng là muốn đục nước béo cò.

Song, lúc đó Thịnh Kinh thành đánh một trận có hơi lớn quá. Cường giả Chân Vũ cảnh nhao nhao ra tay. Dương Thần cảnh hỗn chiến. Hai Dung Thần cảnh bọn họ nếu dám xen vào thì sẽ bị người ta tát một phát chết tươi.

Rồi sau đó tới lúc thế cục ổn định, hai người bọn họ mới tìm được cơ hội gia nhập dưới trướng Cơ Ngôn Tú. Hơn nữa bởi vì xuất thân và thực lực của mình nên được Cơ Ngôn Tú trọng dụng.

Tôn Tín xem tài liệu, ngón trỏ gõ lên mặt bàn phát ra âm thanh cộc cộc. Hoàng Bỉnh Phát đứng một bên không khỏi lắc đầu, nhìn bộ dạng của lão đại, đoán chừng Cơ Ngôn Tú này sắp xui xẻo tới nơi rồi.

Dù sao với Hoàng Bỉnh Thành mà nói, Cơ Ngôn Tú đã đi một nước cờ sai. Sau này sẽ có lúc hắn ta hối hận.

“Lão Hoàng, dùng người của mình theo dõi đường đi nước bước của những người này. Nhớ kĩ, dùng tâm phúc của mình, đừng dùng người khác.” Tô Tín dặn dò.

Mục tiêu trước mắt của Tôn Tín dù sao cũng là Thái tử Đại Chu. Đối với những bộ khoái khác ở Lục Phiến Môn mà nói, Thái tử là người bọn họ không thể chạm tới được. Bọn họ cũng sẽ không tự chủ mà nảy sinh lòng sợ hãi. Vạn nhất có người nảy sinh ra tâm tư gì khác, thế thì thuần túy là tự tìm phiền phức cho mình rồi.

Cho nên, người theo dõi Cơ Ngôn Tú phải là tâm phúc của mình mới được.

Mà hành động của Cơ Ngôn Tú ở bên kia rất nhanh. Vũ Minh Trùng nọ chỉ là một kẻ vũ phu. Từ nhỏ đã theo sư phụ tu hành trong rừng sâu núi thẳm. Thực lực bản thân không biết nhưng năng lực vẫn chưa ra ngô ra khoai gì.

Người nằm ngoài dự liệu chính là Lâu Toàn Chung kia. Người này tuy rằng giỏi nịnh nọt nhưng năng lực tổ chức thật đúng là không tầm thường. Chỉ mất có hai ngày đã sắp xếp tổ chức cho những người đó thành Long Ảnh quân. Mặc dù cũng nhìn ra hình ra dáng, nhưng trên thực tế lại chỉ là một đám ô hợp mà thôi.

Dẫu sao những người đó đều có xuất thân là ngọn cỏ ven đường, để cho bọn họ đan đả độc đấu có lẽ có thể, nhưng hành động có tổ chức giống như Lục Phiến Môn thì cũng không phải một sớm một chiều là được.

Hơn nữa, đám Lâu Toàn Chung cũng là nóng lòng cầu thành. Dù sao trước đó Cơ Ngôn Tú đã căn dặn, nói bọn họ nhanh chóng tạo được thành tích. Vì vậy, chỉ mất có hai ngày, Long Ảnh quân đã xuất thủ. Hơn nữa, coi như bọn họ cũng thông mình, tìm mục tiêu cũng hết sức rõ ràng.

Bây giờ Long Ảnh quân bọn họ muốn tạo thành tích thì nhất định phải là xuất thủ với các đại tông môn của Tiêu gia. Dẫu sao trước đó, Tiêu gia dám đánh Thịnh Kinh thành, thù này sớm muộn gì cũng phải báo.

Có điều, mặc dù nói thì như vậy, nhưng trước mắt Đại Chu đào không ra được lực lượng đến ra tay với Tiêu gia. Hơn nữa, Cơ Hạo Điển cũng không phải chết ngay dưới tay Tiêu gia bọn họ. Vì vậy, Đại Chu cũng không thể toàn lực ra tay đối phó với những tông môn này của Tiêu gia được.

Chỉ dựa vào lực lượng Long Ảnh quân này thì e là gãi ngứa cho Tiêu gia cũng không được. Vì vậy, bọn họ không có khả năng liệt kê Tiêu gia vào mục tiêu của mình được.

Vì vậy, cũng không biết là ai đưa ra chủ ý, rất thông mình chọn mục tiêu là Bạch Liên giáo.

Thù oán giữa Bạch Liên giáo cùng Đại Chu cũng không phải là ngày một ngày hai. Có điều, đám người này từ đầu đến cuối ẩn núp trong bóng tối, đánh một thương đổi một chỗ, hết sức khó mà tiêu diệt.

Cho nên bây giờ Đại Chu chỉ có thể bảo đảm bên trong Bắc Nguyên Đạo không có bóng dáng của Bạch Liên giáo. Hơn nữa, nói không chừng ở chỗ nào lại có phân hội, thậm chí là phân đà của Bạch Liên giáo.

Chỉ có điều, gần đây Bạch Liên giáo rất ít khi ló đầu ra trên giang hồ. Lần trước ở Cửu Trọng Kiếm Các, Bạch Liên giáo có thể nói là thua đậm.

Hắc Liên Thánh sứ Dương Thần cảnh bị Tô Tín giết chết. Những đệ tử còn lại cũng chết không ít. Đối với Bạch Liên giáo vẫn chưa khôi phục nguyên khí mà nói thì đây đúng là thương nặng.

Hơn nữa cái này vẫn chưa phải là chuyện quan trọng nhất. Quan trọng nhất chính là Bạch Liên giáo lại dám đi tính sổ với Thiên Đình. Sau chuyện này, Thiên Đình tức giận tực tiếp hạ thủ với Bạch Liên giáo. Mặc dù không ai thấy được quá trình, nhưng từ dấu vết ngẫu nhiên lộ ra mà xem xét thì tổn thất của Bạch Liên giáo cũng không nhỏ. Thiên Đình nén giận ra tay. Bạch Liên giáo lần này nếu không phải máu chảy thành sông thì còn chưa xong.

Cho nên, Bạch Liên giáo thường ngày rất khó giải quyết, bây giờ lại thành trái hồng mềm, ngay cả đám Lâu Toàn Chung cũng muốn giẫm lên.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ vẫn luôn tìm tung tích của Bạch Liên giáo ở chung quanh Bắc Nguyên Đạo. Người ra tay trước là hai người Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền.

Song, thế lực trong tay hai người bọn hắn đã bị Tô Tín và Thiết gia liên thủ áp chế đến cực hạn. Chỉ có một số ít tâm phúc ở trong tập sự mật thám và Truy Phong tuần bổ như thế, muốn dò ra được phân đà của Bạch Liên giáo ở chỗ này có chút khó khăn.

Cho nên, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền hai người này cho thủ hạ của mình đi cũng đã mấy ngày nhưng cũng không thu hoạch được tin tức gì. có điều, ngay sau khi Tô Tín nghe được tin này, ánh mắt liền sáng lên, rời khỏi Thịnh Kinh thành, đi thẳng đến Địa Phủ.

Chương 1363 - Kế hoạch của Tô Tín

Khi Tô Tín trở lại Địa Phủ, thật đúng là không có mấy người đang ở đó.

Mạnh Bà không có mặt. Hậu Thổ đang bế quan, người phụ trách Địa Phủ hiện tại chỉ còn một mình Thôi Phán Quan.

Thấy Tô Tín tới, Thôi Phán Quan kinh ngạc nói: "Thịnh Kinh thành xảy ra việc lớn như vậy mà ngươi còn có lòng dạ nhàn rỗi đến đây?"

Tô Tín lắc lắc đầu nói: "Cũng đã trở lại bình thường được kha khá rồi. Dẫu sao thì chiến lực nòng cốt của triều đình cũng không có tổn thất, cũng không có ai dám âm thầm làm chuyện gì. Có điều, sao lần này Địa Phủ không xuất hiện cùng với Thiên Đình? Không muốn xen vào chuyện của nơi này à?"

Thôi Phán Quan cười nói: "Hiểu biết của Địa Phủ chúng ta và Thiên Đình về Bạch Ngọc thạch bản kia cũng không thua kém nhau nhiều. Cái phương thức Trường Sinh này căn bản là việc vô bổ. Chẳng có tác dụng gì.

Cơ Hạo Điển muốn dựa vào cái này để trường sinh. Hắn đồng ý. Dù Tạo Hóa Đạo Môn và Thiếu Lâm Tự không đồng ý, bọn họ trăm phần trăm chắc sẽ ra tay.

Nếu như vậy, chúng ta nhúng tay vào còn có ích lợi gì? Dù sao, cứ cho là Cơ Hạo Điển thật sự có thể trường sinh thì cũng chẳng tạo được uy hiếp gì với chúng ta. Đúng rồi, lần này ngươi tới Địa Phủ làm gì?"

Trong mắt Tô Tín lộ một tia lạnh, nói: "Không có gì, chỉ là muốn mời các vị tới diễn một tuồng kịch mà thôi."

Thôi Phán Quan rất hứng thú: "Ồ? Tuồng gì thế?"

Tô Tín cũng không giấu diếm mà thẳng thừng nói chuyện lần này của Cơ Ngôn Tú cho Thôi Phán Quan nghe.

Sau khi nghe xong, vẻ hứng thú của Thôi Phán Quan càng đậm hơn, hắn nói thẳng: "Hóa ra là như vậy. Chuyện nhỏ. Cụ thể làm gì ngươi nói thẳng là được. Ta sẽ tìm mấy người cho ngươi, chuyện thù lao không cần bàn."

Theo lý mà nói mời cường giả Địa Phủ ra tay thì cần phải trả một mức giá nhất định. Chỉ có điều, thỉnh cầu của Tô Tín lần này với họ mà nói thật đúng là chuyện nhỏ. Chẳng có chút nguy hiểm nào. Nếu như thế thì bọn họ sẽ xem đây là nghĩa vụ hỗ trợ, dĩ nhiên không cần trả công.

Tô Tín nói kế hoạch của mình cho Thôi Phán Quan. Sau kh nghe xong, ánh mắt Thôi Phán Quan lộ ra một tia thương xót: "Cơ Ngôn Tú kia chọc phải ngươi đúng là xui xẻo. Có điều, chỉ có như thế mà muốn kéo hắn xuống nước e là hơi khó đấy?"

Tô Tín nói: "Đây chỉ là món khai vị thôi. Phía sau dĩ nhiên còn có kế hoạch khác."

Thôi Phán Quan cũng không hỏi nhiều. Hắn đi tìm người. Xem có ai đang nhàm chán thì kéo vào một tay.

Qua một lúc, Thôi Phán Quan liền đưa người quen đến. Trong đó có Bạch Vô Thường Bạch Duy Duyên thường xuyên ở trong Địa Phủ. Còn có cả Phạt Ác Phán Quan Vương Ngọc.

Phía sau bọn họ còn có Đầu Trâu Trần Độ vẫn luôn ở mãi trong Địa Phủ không đi đâu.

Thương thế của Nhâm Bình Sinh chưa lành. Trần Độ dĩ nhiên muốn ở lại trong Địa Phủ với Nhâm Bình Sinh.

Mà người khiến cho người khác không ngờ tới là Hậu Thổ thế mà cũng đã ở đây.

Tô Tín chắp tay nói: "Hậu Thổ đại nhân, ngươi cũng muốn ra tay?"

Hậu Thổ gật đầu một cái, thanh âm nhàn nhạt nói: "Thương tích của Nhâm Bình Sinh đã tạm ổn định. Chỉ cần hắn tự tu bổ

một chút là được. Ta bế quan đã phát chán rồi, coi như đi ra ngoài giải khuây."

"Vậy thì cảm ơn Hậu Thổ đại nhân cùng chư vị tương trợ rồi."

Tô Tín cảm ơn một tiếng, sau đó truyền tin cho Hoàng Bỉnh Thành để hắn chuẩn bị ra tay. Còn Tô Tín đi theo đám người Hậu Thổ tới chỗ phân đà của Bạch Liên giáo ở Hà Nam đạo.

Phân đà của Bạch Liên giáo ở chỗ này thật đúng không phải do Tô Tín tra ra được mà là tin tức hắn lấy được từ Cơ Phóng Ca của Thái Hành sơn trại.

Bàn về năng lực ẩn náu, ngoại trừ có một không gian độc lập, thì không còn một tông môn nào ngoại trừ Bạch Liên giáo có thể ẩn náu khỏi Thiên Đình và Địa Phủ được.

Bạch Liên giáo nhiều năm khuấy đảo phong ba trên giang hồ như vậy, bất kể là triều đình hay là võ lâm tông môn cũng hận thấu xương. Nhưng Bạch Liên giáo vẫn sừng sững ở đỉnh Cửu Ngục Tà Ma, thậm chí ngay cả sào huyệt cho đến giờ cũng chưa bị ai phát hiện. Không thể không nói đây cũng coi là một loại bản lĩnh.

Bây giờ phân đà chỗ Hà Nam đạo này cũng giống như vậy. Lục Phiến Môn qua lại soát nhiều lần cũng không phát hiện chỗ này.

Mặc dù trước đó có nguyên nhân do tổng bộ đầu Hà Nam đạo Lăng Chấn già nua, năng lực yếu kém. Nhưng nào ai tưởng tượng nổi phân đà của Bạch Liên giáo ở Hà Nam đạo lại ở trong một khu chợ.

Nơi đây nhìn từ bề ngoài chính là một khu chợ nông thôn bình thường. Thậm chí đến võ giả tu luyện võ đạo cũng không tìm được.

Nhưng trong thực tế, trong khu chợ này tất cả mọi người đều là người của Bạch Liên giáo. Chỉ có điều bọn họ không biết mà thôi.

Bí pháp tinh thần của Bạch Liên giáo tinh tế không tiếng động. Mấy đệ tử Bạch Liên giáo lẫn vào trong đám người này, dùng bí pháp tinh thần của mình mà không làm ảnh hưởng đến

những người bình thường này, biến cả khu chợ mấy ngàn người nơi đâu cũng là nhãn tuyến của Bạch Liên giáo. Hơn nữa, chính bản thân người trong khu chợ cũng không ý thức được, vẫn giống những người bình thường khác. Chỉ có khi phát hiện tình huống dị thường thì bọn họ mới có thể truyền tin tức lại cho người của Bạch Liên giáo.

Còn những võ giả chân chính của Bạch Liên giáo kia đều ẩn sâu dưới mặt đất. Mỗi khi xuất nhập đều phải chọn thời điểm tan chợ, phong bế võ công, rời đi theo những dân chúng bình thường kia. Nhìn từ bên ngoài thật căn bản không nhìn ra được kẽ hở nào.

Nếu Thái Hành sơn trại không phải là rắn nhà ở Hà Nam đạo, nhận thấy khu chợ phiên có chút không đúng, rồi âm thầm quan sát từng người đến kẻ đi khỏi khu chợ này thì e cũng không phát được huyền ảo trong này.

Chỉ có điều dù cho Thái Hành sơn trại phát hiện được trong này có bí mật thì cũng không nói gì nhiều. Dẫu sao, Thái Hành sơn trại không có thù oán gì với Bạch Liên giáo mà thực lực của Bạch Liên giáo so với Thái Hành sơn trại bọn họ thì mạnh hơn nhiều. Vì vậy, Thái Hành sơn trại không muốn gây chuyện phiền toái nên cũng chẳng nói năng gì.

Chương 1364 - Kế hoạch của Tô Tín (2)

Nhưng hiện tại, cường giả ở Địa Phủ ra tay, chỉ cần xác định được vị trí của Bạch Liên giáo thì những phòng bị này của Bạch Liên giáo căn bản không làm gì được bọn họ.

Nhóm người Tô Tín ngông nghênh tiêu sái đi trong chợ. Những người bình thường là nhãn tuyến của Bạch Liên giáo coi như không thấy đám người Tô Tín, để mặc cho bọn họ đi thẳng về phía trước.

Bí pháp tinh thần của Bạch Liên giáo rất mạnh, nhưng bí pháp tinh thần của Tô Tín còn mạnh hơn.

Thậm chí, ánh mắt của những người bình thường kia khi nhìn vào trên thân đám người Tô Tín sẽ ngay lập tức bị hắn lợi dụng, dùng biến thiên kích tinh thần đại pháp xâm nhập vào

trong tâm thần đối phương, xóa đi hình ảnh của nhóm người mình.

Kết quả, đám người Tô Tín trực tiếp nghênh ngang đi thẳng đến một ngôi nhà, gõ cửa.

Một gã mặc áo gai mở cửa. Xem ra là võ giả bình thường, nhưng trên thực tế hắn lại có tu vi Tiên Thiên Cảnh giới.

Khi nhìn đến nhóm người mặc đồ bông màu đen trước mắt này, võ giả mang mặt nạ sau hắn theo bản năng cảm giác được có chút không đúng. Nhưng lúc này đã muộn, Tô Tín đưa một ngón tay ra điểm, sinh cơ của tên võ giả kia trong nháy mắt tiêu tán.

Mọi người không có chút nào che giấu bước vào trong. Phía trong không ngờ lại có một Động Thiên khác. Bên dưới có đường hẫm dẫn ra không gian cực đại. Bên trong có hàng trăm tê võ giả. Yếu nhất là Tiên Thiên Cảnh giới. Một trong số đó là võ giả Dung Thần cảnh, hiển nhiên là Đà chủ của phân đà Bạch Liên giáo ở đây.

Thấy đám người Tô Tín đi vào, ánh mắt Đà chủ Bạch Liên giáo kia nhất thời lộ ra một tia kinh sợ: “Địa phủ!”

Hắn quả thực không nghĩ tới, tại sao người Địa Phủ lại xuất hiện ở đây?

Chẳng qua, bây giờ đã không còn ai nói cho hắn biết nữa. Hậu Thổ trực tiếp ra tay. Hai tay kết ấn, trong nháy mắt toàn bộ không gia bị khóa cấm. vô tận U Minh Tử Khí hóa thành Địa Ngục, lấp đầy không gian chỗ này, đại địa chấn chiến, ác quỷ kêu rên!

Đây là lần đầu tiên Tô Tín thấy Hậu Thổ ra tay. Trong nhận thức của hắn, sở học của Hậu Thổ pha tạp đủ mọi loại hình. Luyện khí, dược lý mỗi cái đều tinh thông một chút. Nghe nói, hắn cũng biết một ít trận đạo nữa.

Mà bây giờ, Hậu Thổ vừa ra tay, có thể nói là uy thế vô lượng, hùng hậu. Trên trăm tên võ giả Bạch Liên giáo bao gồm cả Dung Thần cảnh kia vậy mà lại biến thành tro bụi chỉ trong nháy mắt!

Sức chiến đấu cường đại như thế, so với Mạnh Bà còn khủng bố hơn. Dung Thần cảnh dầu gì cũng là cấp bậc Võ Đạo tông sư, thế mà lại không đỡ được một chiêu của Hậu Thổ.

"Được rồi. Bây giờ người đều đã giải quyết, còn lại thì phải xem Sở Giang Vương của ngươi." Hậu Thổ nhìn snag Tô Tín.

Tô Tín nhún nhún vai. Tốc độ này quả thực có hơi nhanh. Có điều, tin chắc rằng bên kía Cơ Ngôn Tú cũng đã nghe được tin tức.

Lúc này, nội thành Thịnh Kinh, Vũ Minh Trùng, Trương Chiêu Hiển cùng với Lâu Toàn Chung ba người đều có hơi rầu rĩ.

Cơ Ngôn Tú nói bọn họ nhanh chóng lập công cho triều đình xem. Đáng tiếc, bọn họ tưởng tượng thì tốt lắm, nhưng mà bắt đầu hành động thì lại khó khăn trùng điệp.

Ban đầu bọn họ nhắm vào Bạch Liên giáo là không sai. Đáng tiếc, qua mấy ngày, dù cho có vận dụng lực lượng từ phía Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền cũng không cách nào tìm được tung tích của Bạch Liên giáo.

Người Bạch Liên giáo bình thường chẳng biết lúc nào sẽ nảy lòng ác tâm, bấy giờ lại mất tăm tích, đến cái bóng cũng không thấy.

Lúc này, Phương Cửu Nguyên bỗng nhiên dẫn người tới, trên mặt mang vẻ đắc ý, nói: "Chư vị, ta đã tìm được tin tức, ở Hà Nam đạo có một cái phân đà của Bạch Liên giáo!"

Nghe xong lời này, đám người Lâu Toàn Chung lập tức sáng mắt, chỉ có Trương Chiêu Hiển xuất thân đại tộc, làm việc cũng cẩn thận hơn. Vì thế, hắn ta hỏi thêm một câu: "Phương đại nhân, tình báo này của ngươi có đáng tin không? Đây là lần hành động đầu tiên của Long Ảnh quân chúng ta. Nếu như bắt hụt thì sẽ thành làm trò cho người khác chế nhạo."

Phương Cửu Nguyên chau mày, không hiểu ý của Trương Chiêu Hiểu. Hắn ta không tin Phương Cửu Nguyên?

Thật ra thì hắn đúng là hiểu lầm Trương Chiêu Hiển rồi. Những năm gần đây Trương gia bọn họ âm thầm len vào trong giang hồ, cái mong cầu chính là hai chữ "an toàn". Vì vậy lúc

làm việc cũng có hơi cẩn thận. Trương Chiêu Hiển có thể được Trương gia phái ra, dung nhập vào trong giang hồ, làm việc dĩ nhiên cũng hơi cẩn thận, Thế cho nên hắn mới có thể nhiều lời được thế này.

Phương Cửu Nguyên tuy rằng có bất mãn trong lòng, nhưng Trương Chiêu Hiển này là người của Trương gia Trí Viễn đường, mà Vũ Minh Trùng còn là hảo hữu chí giao của Trương Chiêu Hiển. Người trước mặt là tâm phúc dưới mắt của Thục vương, vì thế nên Phương Cửu Nguyên cũng không muốn đắc tội với hắn, bèn giải thích: "Tin tức này có đến chín phần có lẽ không có vấn đề gì. Bởi tin này không do thủ hạ của ta phát hiện mà là ta cướp được từ trong tay người khác!"

Trương Chiêu Hiển kinh ngạc nói: "Ồ? Có ý gì? Phương đại nhân nói cặn kẽ một chút được không?"

Chương 1365 - Quạ đen lớn

Phương Cửu Nguyên nói tin tức này của hắn là cướp từ trong tay người khác. Tất cả mọi người đều có chút khó hiểu, không biết hắn ta có ý gì?

Phương Cửu Nguyên cũng lười giấu, hắn ta nói thẳng: "Thái Hành sơn trại gia nhập Lục Phiến Môn, tìm triều đình làm nơi nương tựa, các người hẳn đã biết.

Người đảm nhiệm chức Tổng bộ đầu ở Hà Nam đạo chính là Tam trại chủ "Đái Đao Diêm La" Bộ Thiên Long của Thái Hành sơn trại.

Người này tính cách bộp chộp, ưa lập công lớn. Mới nhậm chức Tổng bộ đầu Hà Nam đạo đã nghĩ đến việc lập thành tích rồi. Vì thế, hắn ta liền ra lệnh cho những thủ hạ trước đó của mình ở Thái Hành sơn trại cùng với người của Lục Phiến Môn lục soát khắp Hà Nam đạo, xem coi có thể tìm được cơ hội gì lập công hay không.

Trùng hợp, có một nhóm người phát hiện ra được phân đà của Bạch Liên giáo. Song, đám bọn hắn vừa định báo lên trên liền bị một vị Châu phủ Tổng bộ đầu cản lại. Mà Châu phủ Tổng bộ đầu này vừa hay là người của ta."

Nói đến đây, Phương Cửu Nguyên cũng có chút đắc ý.

Đừng thấy thế lực của hắn ta bây giờ đã bị Tô Tín và Thiết gia áp chế đến cực hạn mà lầm. Dù gì Phương Cửu Nguyên cũng đã ở trong Lục phiến Môn làm Tứ Đại Thần Bộ đến hơn hai mươi năm rồi. Tâm phúc trong toàn bộ Lục Phiến Môn vẫn còn một ít. Ví như vị Tổng bộ đầu Hà Nam đạo này chẳng hạn.

Vị này biết đám người Phương Cửu Nguyên bấy giờ đang tìm kiếm tin tức về phân đà Bạch Liên giáo, vì vậy vừa hay tin, hắn ta đã ngay lập tức ép xuống, báo lên cho Phương Cửu Nguyên.

Nghe được Phương Cửu Nguyên giải thích như vậy, mọi người cũng yên lòng.

Nếu là tin tức chặn được từ phía dưới thì hẳn là không có vấn đề gì.

Nếu không, đám bộ khoái Lục Phiến Môn kia không phải là đám ngu ngốc. Giả mà là tin giả, lúc bọn chúng báo lên cho Bộ Thiên Long mới nhậm chức thì không phải là muốn tìm chết à?

Trương Chiêu Hiển lại nói: “Phương đại nhân, đội bộ khoái Lục Phiến Môn phát hiện tin tức này xử lý thế nào? Chẳng may bọn họ nói lại tin này với Bộ Thiên Long, thì chờ lúc chúng ta xuất thủ, Bộ Thiên Long cũng mang người đến thì thế lại khéo quá hóa vụng rồi. Đến lúc đó chúng ta xảy ra xung đột với Bộ Thiên Long, người khó coi cũng là Thái tử điện hạ.”

Vừa nói, trên mặt Trương Chiêu Hiển đã hiện một tia sát khí: “Nếu không thì dọn dẹp toàn bộ đội bộ khoái Lục Phiến Môn đó đi. Tránh cho bọn họ phá hư chuyện chúng ta!”

Phương Cửu Nguyên vội vàng nói: “Tuyệt đối không được! Chế độ nghiêm mật ở Lục Phiến Môn các người không tưởng tượng được đâu. Đội bộ khoái Lục Phiến Môn kia nếu chẳng may gặp chuyện, nói không chừng sẽ có người tra được là chúng ta làm!

Các ngươi yên tâm, Bộ Thiên Long là quan mới nhậm chức. Hơn nữa, hắn cũng không phải là người xuất thân từ Lục Phiến Môn. Hắn ở Hà Nam đạo căn bản không có bất cứ uy vọng gì. Đám bộ khoái kia vốn cũng chẳng trung thành gì với hắn. Tên tâm phúc kia của ta đã làm Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn ở Châu phủ hơn mười năm rồi. Chắc chắn chặn được đám bộ khoái kia, sẽ không để cho chúng nói lung tung đâu."

Kì thực, Phương Cửu Nguyên cũng lo chuyện này dính líu đến bản thân. Dù sao, vị Tổng bộ đầu Châu phủ kia là tâm phúc của hắn. Một khi xảy ra chuyện, đám Trương Chiêu Hiển có lẽ không liên quan, dù sao cũng là người ngoài, hơn nữa còn là tâm phúc của Thái tử.

Nhưng mà còn Phương Cửu Nguyên hắn lại là người một nhà với Lục Phiến Môn. Chuyện tàn sát cấp dưới một khi bị lan ra ngoài, thì dù cho Cơ Ngôn Tú bảo vệ cho hắn, hắn cũng đừng mong tiếp tục được ở lại trong Lục Phiến Môn nữa.

Trương Chiêu Hiển còn muốn nói gì, lúc này, Lâu Toàn Chung bước ra giảng hòa, nói: "Được rồi, được rồi, chuyện này không cần nói thêm nữa. Bây giờ chúng ta sẽ ra tay giải quyết dứt khoát ngay, bắt gọn phân đà Bạch Liên giáo kia lại. Đến lúc đó, dù người khác có muốn nhúng tay vào thì cũng không có cơ hội.

Vũ Minh Trùng cũng nói: "Đúng vậy, trước đừng để ý nhiều như thế, cứ ra tay thẳng đi. Tiêu diệt phân đà Bạch Liên giáo khốn kiếp kia!"

Thực lực cụ thể của Bạch Liên giáo bọn họ không biết, nhưng thực lực của một phân đà thì bọn họ rõ ràng.

Đà chủ Phân đà mạnh nhất của Bạch Liên giáo cũng chỉ là một gã Dung Thần cảnh mà thôi. Bọn họ dùng ba tên võ giả Dung Thần cảnh là hoàn toàn có thể đối phó được.

Vì vậy, họ cũng không do dự, trực tiếp dẫn theo Long Ảnh quân xuất phát về hướng Hà Nam đạo.

Mà Phương Cửu Nguyên cùng với Liễu Vô Tiền, hai người này chỉ có một mình Phương Cửu Nguyên đi, không dẫn theo người khác.

Hành động lần này dù sao cũng lấy Long Ảnh quân làm chủ. Người của Lục Phiến Môn mà đến đông, đến lúc sự tình xong xuôi, công lao này là của Lục Phiến Môn hay là Long Ảnh quân đây?

Đám người Vũ Minh Trùng dẫn theo toàn bộ võ giả Long Ảnh quân, nhân số chừng hơn ngàn người. Tất cả đều có cảnh giới trên Tiên Thiên cảnh. Đến võ giả Hóa Thần cảnh cũng có hơn trăm người. Sức mạnh này chắc chắn có thể nghiền nát được một cái phân đà của Bạch Liên giáo.

Đến lúc đám người Vũ Minh Trùng đến khu chợ kia, hắn nghi ngờ nói: "Nơi này tất cả đều là người, tại sao Bạch Liên giáo lại lập phân đà ở đây? Mấy người trước mắt này đều là người thường, nhưng chỉ cần một tên gây sự không hay là sẽ bị người khác phát hiện mất."

Phương Cửu Nguyên cũng không nói gì, trực tiếp cho người mang một người bình thường đến, nói với Trương Chiêu Hiển bên cạnh: "Trương huynh, ngươi xuất thân Trương gia Trí Viễn đường, cái loại bí thuật công pháp trong gia tộc khẳng định cũng rất phong phú. Bí pháp tinh thần này chắc hẳn các ngươi cũng có, ngươi nhìn ra tên này có cái gì sai không?"

Chương 1366 - Quạ đen lớn (2)

Người bị bắt tới chẳng qua là một người bình thường mà thôi. Lúc bấy giờ lại bị một đống võ giả thực lực cường đại vây quanh, đã sợ đến mức rét run, một câu cũng không nói thành lời.

Phương Cửu Nguyên nói không sai. Tuy rằng Trương Chiêu Hiển cũng chưa từng luyện qua ma pháp tinh thần, nhưng hắn thân là người Trương gia Trí Viễn đường, bí pháp tinh thần hắn cũng có nghiên cứu qua, vì vậy sau khi cẩn thận quan sát, hắn liền lập tức phát hiện, người này đã bị bí pháp tinh thần ăn mòn tâm trí, nhưng bản thân người này lại không biết gì.

Ném người bình thường đó qua một bên, ánh mắt của Trương Chiêu Hiển mang theo vẻ khiếp sợ, nói: "Bí pháp tinh thần của Bạch Liên giáo đã đến trình độ này rồi sao? Thế mà lại có thể giấu được dấu vết bí pháp tinh thần hoàn toàn được. Nếu như

không phải bởi vì ta sớm biết có chuyện như vậy, thì nhìn bằng mắt thường từ xa căn bản không biết được đã bị bí pháp tinh thần ăn mòn."

Phương Cửu Nguyên cười ha ha nói: "Cái này không tính là gì. Ngày xưa, Kim Vũ Lâm, Tổng bộ đầu Giang Nam đạo, hắn không phải là người bình thường mà là võ giả Hóa Thần cảnh, còn từng đi theo chúng ta chinh chiến. Kết quả, cũng bị đám yêu nhân Bạch Liên giáo này tẩy não thành tay sai của chúng. Độ khó của chuyện này, ngươi có thể tượng tượng được là lớn đến nhường nào.

Cho nên, tẩy não người bình thường như này với Bạch Liên giáo mà nói thì hết sức dễ dàng."

Vũ Minh Trùng nói: "Được rồi, trước chớ thảo luận những thứ này. Nếu phát hiện được Bạch Liên giáo, chúng ta nên trực tiếp ra tay, tránh cho đêm dài lắm mộng."

Mọi người gật đầu một cái, theo tin tức tìm được khu dân cư nọ, mọi người đồng loạt ra tay. Lập tức, Cương Khí cường đại tràn ngập. Đừng nói là một ngôi nhà, cứ cho là một dãy phố cũng có thể bị nổ tung trong nháy mắt.

Chỉ có điều, tiếng vang lớn truyền tới, khu dân cư nhỏ kia sụp đổ ngay, thế mà mọi người không nghe được tiếng quát mắng gì. Ngược lại là một cảnh yên tĩnh.

Mấy người trố mắt nhìn nhau. Đây là tình huống gì? Là bọn hắn tìm nhầm vị trí hay là Đà chủ của phân đà Bạch Liên giáo không có ở đây? Chỉ có mấy tên tiểu tốt nháy mắt bị họ giết chết.

Bụi mù tản đi, từng cỗ khí tức cường đại từ trên không truyền đến. Đám người Vũ Minh Trung lập tức chảy mồ hôi lạnh

Những khí tức này bất ngờ đều là Dung Thần cảnh. Hơn nữa, cái nào cái nấy đều cường đại hơn hẳn so với bọn họ.

Đặc biệt trong này vẫn còn có khí tức của võ giả Dương Thần cảnh truyền đến, điều này càng khiến cho bọn họ đổ mồ hôi hột.

Chẳng lẽ nơi này không phải là phân đà của Bạch Liên giáo mà là tổng bộ của Bạch Liên giáo hay sao?

Chỉ có điều, chờ sau khi bọn họ thấy rõ những võ giả thả khí tức kia ra, nhất thời, ai nấy đều hít vào một hơi lạnh.

Hoa phục màu đen, mặt nạ quỷ thần, Địa Phủ! Hóa ra là người Địa Phủ!

Phải biết bình thường trên giang hồ xuất hiện một vị nào là người của Địa Phủ thì đều là hiếm lạ, kết quả bây giờ lại xuất hiện một đống người, loại xác suất này so với rút thăm trúng thưởng còn khó hơn.

Tô Tín đi ra lạnh lùng nói: "Người của triều đình? Ha ha, mông của Đại Chu các người lau cũng không sạch. Bây giờ còn tới làm hỏng chuyện của Địa Phủ chúng ta? Các người đang ngại mệnh của Đại Chu quá dài à?"

Vĩ Minh Trùng đã hoang mang rồi. Hắn thật sự không có kinh nghiệm xử lí chuyện như này. Ai nào ngờ chuẩn bị tới đánh Bạch Liên giáo, kết quả lại thành đánh ra một đống cường giả Địa Phủ đâu?

Phương Cửu Nguyên đứng bên cạnh thầm mắng một tiếng. Hắn vội vàng đứng ra giải thích: "Sở Giang Vương đại nhân, nghe ta nói trước đã, đây là hiểu lầm! Chúng ta vì Bạch Liên giáo mà đến, nào biết chư vị ở đây đâu?"

Tô Tín hừ lạnh một tiếng, nói: "Bọn ta trăm cay nghìn đắng mới tìm được Thượng Cổ trận đồ rơi vào trong tay của Bạch Liên giáo. Kết quả đang chuẩn bị xem xét lại bị các ngươi ra tay hủy diệt! Bây giờ ngươi nói với ta là hiểu lầm? Hay là nói người của triều đình các ngươi có mắt như mù, ngay cả đối thủ là ai cũng không làm cho rõ được? Bây giờ ta cho các ngươi một cơ hội. Mấy người vừa mới xuất thủ, mỗi người để lại một cánh tay. Còn không thì tự mà gánh hậu quả!"

Sắc mặt đám người Phương Cửu Nguyên nhất thời biến đổi. Mặc dù bọn họ đều là Dung Thần cảnh, sức hồi phục cường hãn kinh người, nhưng có cường hãn cỡ nào cũng không thể mọc lại cánh tay gãy được.

Sở Giang Vương này mở miệng đòi một cánh tay của bọn họ, đây quả thực là muốn phế một nửa võ công của bọn họ!

Vì vậy, Phương Cửu Nguyên không nói hai lời, quát thét lên một tiếng chói tai: "Chạy!"

Nói xong, đám người Vũ Minh Trùng răm rắp xoay người đào tẩu, không chút nào để ý kiêng kị thể diện của võ giả Dung Thần cảnh hay mặt mũi của quan lớn triều đình gì nữa.

Thực lực của người trong Địa Phủ bọn họ biết rõ. Dù chỉ là một người trong số đó thôi, bọn họ cũng chưa chắc thắng chứ đừng nói gì là nhóm người trước mắt này đây.

Quan trọng nhất là ở đó vẫn có một người Dương Thần cảnh. Gắng gượng động thủ là tìm chết. Vì vậy bọn họ cũng chỉ có thể co giò chạy.

Còn những võ giả Tiên Thiên cảnh kia có giữ được mạng trong tay cường giả Địa Phủ hay không thì bọn họ cũng không cần quản nhiều đến thế. Bọn họ cho rằng, cường giả Địa Phủ khinh thường việc tàn sát võ giả Tiên Thiên cảnh cỏn con.

Tô Tín hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không truy kích, chẳng qua là lạnh lùng nói ở phía sau bọn họ: "Hòa thượng chạy được miếu không chạy được, chuyện này các ngươi sớm muộn đều phải cho Địa Phủ ta một câu trả lời!"

Đám người Phương Cửu Nguyên đều cảm giác được trong lòng run lên, nhưng động tác cũng không dừng, chạy còn nhanh hơn trước.

Chương 1367 - Muốn một công đạo

Đám người Phương Cửu Nguyên chật vật trốn về Thịnh Kinh thành. Mọi người thở dài một hơi, Trương Chiêu Hiển cau mày nói: "Vì sao người Địa Phủ không đuổi theo?"

Tất cả mọi người nhìn hắn một cái, hắn ta có ý gì đây chứ? Người của Địa Phủ phải đuổi theo giết thì hắn mới thấy dễ chịu?

Lâu Toàn Chung ngừng một lát, nói: "Dẫu sao chúng ta cũng là trọng thần triều đình. Người của Địa Phủ cũng không dám

làm quá mức. Nếu như bọn họ dám đụng đến chúng ta thì đó chính là công khai khiêu chiến với triều đình.”

Trương Chiêu Hiển không nói nhiều nhưng trong lòng hắn vẫn có cảm giác không đúng.

Theo những gì hắn biết, Địa Phủ không phải là bên biết ngại chuyện.

Người khác có thể sẽ cố kỵ với triều đình, nhưng Địa Phủ thì không.

Tứ Đại Thần Bộ trước kia của Lục Phiến Môn, “Cửu Dực Hỏa Hoàng” Lưu Phượng Vũ là chết trong tay của Địa Phủ.

Bây giờ địa vị đám người này cũng không cao hơn so với Lưu Phượng Vũ ở chỗ nào. Địa Phủ có cái gì mà không dám giết?

Cả đám về tới phủ Thái tử, Cơ Ngôn Tú trông thấy bọn họ trở về, lập tức cười lớn, ra ngoài nghênh đón, hỏi: “Chư vị nhanh như vậy đã về rồi à? Xem ra lần hành động đầu tiên của Long Ảnh quân rất thuận lợi nhỉ?”

Mọi người ở đó đều lúng túng, không một ai lên tiếng.

Lúc này, Cơ Ngôn Tú cho dù có ngốc cũng có thể nhìn ra có gì không đúng, hắn liền vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay sao?”

Mọi người liếc nhau, vẫn là Lâu Toàn Chung kể hết những việc đã xảy ra. Ngay lập tức, sắc mặt của Cơ Ngôn Tú trầm xuống.

Hắn chính là sợ điểm đó. Công lao thì không thấy, mà đã thành trò cười cho thiên hạ.

Ôn Dục đứng bên cạnh Cơ Ngôn Tú bĩu môi. Hắn cũng biết kết quả sẽ là thế này.

Điện hạ vẫn có hơi nóng lòng thành sự rồi. Long Ảnh quân mới thành lập được có vài ngày. Huấn luyện cũng chưa được buổi nào đã kéo ra ngoài thực hiện nhiệm vụ. Căn bản, chúng vẫn là đám ô hợp.

Hơn nữa, mấy tên thủ lĩnh dẫn đầu này cũng xuất thân từ giang hồ, chỉ có mình Phương Cửu Nguyên là võ giả xuất thân

Lục Phiến Môn chính thống. Thế mà còn không phải là chủ sự. Kết quả bây giờ là đã đoán được trước.

Cơ Ngôn Tú muốn khiển trách những người này một chút, trách bọn họ không điều tra rõ ràng mà đã động thủ.

Nhưng mấy người đó đều là tâm phúc của hắn, Cơ Ngôn Tú cũng không muốn quá căng thẳng với bọn họ, cho nên chỉ nói một câu không nặng không nhẹ: "Được rồi, lần sau chú ý chút. Đừng có thấy chuyện gì là cũng nhao hết lên thế."

Mọi người ở đây ai cũng thở phào nhẹ nhõm. Song, lúc này một tên thị vệ phủ Thái tử vội vã đi tới, nói: "Điện hạ! Cường giả Dương Thần cảnh Hậu Thổ ở Địa Phủ dẫn một đám võ giả đến Thịnh Kinh thành, nói là muốn đòi một cái công đạo! Bây giờ đang giằng co với ba người Cơ Huyền Viễn đại nhân, Lâm Tông Việt đại nhân, Thiết Chiến đại nhân. Cơ Huyền Viễn đại nhân bây giờ chỉ đích danh Thái tử ngài qua đó."

Sắc mặt của Cơ Ngôn Tú và đám người Phương Cửu Nguyên nhất thời biến đổi.

Bọn họ còn nhớ Sở Giang Vương của Địa Phủ kia có nói phải cho Địa Phủ một câu trả lời. Khi đó họ còn không rõ lắm. Hóa ra Sở Giang Vương này lại chờ bọn họ ở đây!

Cơ Ngôn Tú hung hăng liếc nhìn bọn họ, lạnh giọng: "Đi cùng ta qua đó!"

Trước đó một khắc, cửa Thịnh Kinh thành đã kín bưng không còn chỗ trống. Hậu Thổ dẫn theo Tô Tín và một đám võ giả Địa Phủ trực tiếp đối mặt với Cơ Huyền Viễn và các cường giả Đại Chu khác, khí thế không suy yếu chút nào.

Bởi vì có Thiết Chiên, Lâm Tông Việt, mấy người quen ở đây cho nên Tô Tín cũng không nói gì nhiều, chẳng qua chỉ đứng phía sau, thả khí thế của mình ra làm nền.

Dù sao hôm nay bọn họ tới để diễn trò. Nhân vật chính cũng không phải là hắn mà là đám người Hậu Thổ rảnh rỗi nhàm chán muốn thư giãn kia.

Đám người Cơ Huyền Viễn rất đau đầu. Khoảng thời gian này, chuyện của Cơ Hạo Điển cũng đủ khiến họ tâm phiền ý loạn

rồi. Kết quả, lúc đầu Địa Phủ này ở Quan Thiên Yến không xuất hiện, bây giờ lại ló đầu ra, còn nghênh ngang như vậy, thật sự cho là Đại Chu dễ bị bắt nạt hay sao?

Cho nên, Cơ Huyền Viễn lạnh lùng nói: "Lúc trước ở Quan Thiên Yến, Tiêu gia lão tổ Tiêu Thiên Ngạo xuất thủ, lão tổ Ứng Thiên Qua của Danh Kiếm sơn trang cũng xuất thủ. Phương trượng Huyền Khổ của Thiếu Lâm Tự cũng xuất thủ. Ngay đến cả Lý Bá Dương của Tạo Hóa Đạo Môn cũng xuất thủ. Nhưng thế thì sao? Đại Chu ta đây vẫn dám chiến hết!

Địa Phủ các ngươi mạnh, đúng, không sai. Nhưng nếu muốn khiêu khích tôn nghiêm của Đại Chu ta thì vẫn chưa đủ đâu! Có bản lĩnh thì cho Địa Tạng vương ra tay! Cùng lắm là đánh một trận! Ta lại muốn xem thử trên giang hồ này có ai muốn là kẻ địch với Đại Chu ta!"

Lần này Cơ Huyền Viễn thực sự nổi giận. Vốn dĩ Quan Thiên Yến kia có rất nhiều môn phái liên thủ đánh đến Thịnh Kinh thành, cái này cũng đủ khiến Đại Chu bọn họ mất hết mặt mũi. Tuy rằng Cơ Hạo Điển không chết trong tay bọn họ, nhưng mất mặt là không tránh khỏi.

Kết quả bây giờ thì hay rồi, cơn phong ba Quan Thiên Yến còn chưa qua, người Địa Phủ lại đến đây tìm phiền toái. Thật đúng là cho rằng Đại Chu bọn họ là bùn đất, ai cũng có thể đạp lên à?

Chương 1368 - Muốn một công đạo (2)

Hậu Thổ giọng nói lành lạnh, thản nhiên nói: "Cơ Huyền Viễn, đừng làm như thể chỉ có mình Đại Chu các ngươi là chịu thiệt. Lần này, Địa Phủ chúng ta đến là để đòi công đạo!"

Ba người Cơ Huyền Viễn lập tức sững người. Nghe Hậu Thổ nói vậy hình như là có ẩn tình gì?

Chẳng qua hình như có chút không đúng lắm. Đại Chu bọn họ đến cả việc của mình còn lo chưa xong, nào có lòng dạ gì đi quản chuyện bên ngoài?

Huống hồ, trong khoảng thời gian này, tình hình ở Đại Chu rất nhạy cảm cho nên bọn họ cũng yêu cầu thủ hạ của mình trong

thời gian gần nhất đừng có sinh sự, phải biết điều. Rốt cuộc là ai đi chọc phá đám người của Địa Phủ này đây?

Cơ Huyền Viễn cau mày, nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Hậu Thổ hừ lạnh, nói: “Địa Phủ chúng ta khoảng thời gian này đang tìm kiếm một trận đồ Thượng Cổ. Kết quả phát hiện ra nó ở trong một phân đà của Bạch Liên giáo. Chúng ta mới vừa giải quyết người của Bạch Liên giáo xong thì đám người Tứ Đại Thần Bộ Lục Phiến Môn Phương Cửu Nguyên, còn có một đám võ giả triều đình của các người ở bên ngoài thẳng tay đánh lén, phá hủy hoàn toàn phân đà của Bạch Liên giáo!

Tất nhiên chúng ta không bị thương nhưng trận đồ Thượng Cổ mất bao công sức để tìm lại bị phá hủy! Các ngươi nói xem Địa Phủ có nên đòi các ngươi một cái công đạo hay không?”

Đám ngừi Cơ Huyền Viễn nhất thời sửng sốt. Còn có chuyện này sao? Là ai ra tay?

Trong khoảng thời gian này, Cơ Huyền Viễn và các võ giả Dương Thần cảnh khác đều liên thủ với Chân Vũ cảnh ở Đại Chu trấn áp long mạch cho nên bọn họ thực sự không biết chuyện khác.

Cũng chỉ có Thiết Chiến nhất định phải giữ được tin tức thông suốt. Vì vậy hắn có thể thường xuyên nhận được tin từ bên phía Lục Phiến Môn.

Vừa nghe đến ba chữ Phương Cửu Nguyên, Thiết Chiến lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền âm thầm truyền âm cho Cơ Huyền Viễn. Cơ Huyền Viễn nghe xong biến sắc.

“Ngu ngốc!”

Cơ Huyền Viễn tức giận mắng một tiếng. Hắn đã không biết phải hình dung đám người Cơ Ngôn Tú thế nào nữa rồi.

Người cũng lên được ngai Thái tử rồi sao không thể an phận ngồi yên một tháng được hay sao? Nhất định cứ phải gây chuyện! Lần này thì hay rồi, người ta đã đánh đến cửa!

Nếu như là thế lực võ lâm tầm thường đám người Cơ Huyền Viễn căn bản liền không cần để ý tới, trực tiếp đánh ra là tốt.

Nhưng vấn đề bây giờ là người Địa Phủ tới hỏi tội. Bọn họ có thể coi như không được sao?

Cơ Huyền Viễn đã cho Cơ Ngôn Tú cái danh hiệu là "thành sự chưa thấy bại sự có thừa" ở trong lòng rồi, giờ lại càng không thích hắn hơn nữa.

Lúc trước, Cơ Huyền Viễn chỉ có chút ít bất mãn vì năng lực của Cơ Ngôn Tú có chút yếu kém mà thôi.

Có điều, Đại Chu đã thành ra như bây giờ, coi như là chọn đại một người tầm thường cũng chỉ có thể chọn Cơ Ngôn Tú. Vì vậy cho nên Cơ Huyền Viễn không nói thêm gì. Nào có ngờ Cơ Ngôn Tú này so với tưởng tượng của hắn còn vô tích sự hơn. Bình thường thì thôi đi, thế mà cứ hết lần này đến lần khác chủ động đi gây chuyện.

"Đi, mời Thái tử điện hạ tới!" Cơ Huyền Viễn hừ lạnh một tiếng.

Qua chốc lát, đám người Cơ Ngôn Tú thấp thỏm đi tới. Thấy hai bên khí thế hung hăng, trong lòng Cơ Ngôn Tú nhất thời chùng xuống, thầm bảo không ổn rồi.

Cơ Ngôn Tú thận trọng chắp tay một cái, nói: "Vương gia, ngươi gọi ta tới có chuyện gì không?"

Cơ Huyền Viễn nhàn nhạt liếc hắn một cái, nói: "Điện hạ đã làm chuyện gì chẳng lẽ ngươi không biết hay sao?"

Cơ Ngôn Tú vội vàng nói: "Hiểu lầm, hết thảy các thứ này đều là hiểu lầm!"

Hậu Thổ lạnh nhạt nói: "Một câu hiểu lầm là coi như xong chuyện? Được thôi, nếu vậy hôm nào đó ta phá hủy tổng bộ Lục Phiến Môn hủy đi, sau đó nói là hiểu lầm thì các ngươi có tin hay không?"

Cơ Huyền Viễn chau mày. Mặc dù hắn biết chuyện này là do Cơ Ngôn Tù lỗ mãng gây ra nhưng trước mắt, Cơ Ngôn Tú là Thái tử Đại Chu bọn họ. Nếu hắn nhượng bộ thì tương đương với Đại Chu cũng nhượng bộ. Thế nên chuyện này bất kể đúng hay sai hắn cũng không thể nhượng bộ!

"Vậy Địa Phủ các ngươi muốn thế nào?"

Ánh mắt Hậu Thổ lạnh lùng, nói: “Rất đơn giản, người lúc ấy xuất thủ phá hư chuyện lớn của chúng ta phải bị phế võ công!”

“Tuyệt đối không thể nào!”

Hai thanh âm đồng thời vang lên, một người là Cơ Huyền Viễn, mà một người khác chính là Cơ Ngôn Tú.

Có điều, khác biệt giữa hai người này một là vì duy trì lợi ích của Đại Chu, một là vì duy trì lợi ích của chính mình.

Cơ Huyền Viễn nhìn Cơ Ngôn Tú một cái, rồi mới nói với Hậu Thổ: “Chuyện này chỉ là một hiểu lầm mà thôi. Các ngươi lại đòi phế đi ba võ giả Dung Thần cảnh của Đại Chu ta, nào có chuyện dễ dàng như vậy?

Huống hồ, lần trước Địa Phủ các ngươi dám giết Tứ Đại Thần Bộ Lục Phiến Môn Lưu Phượng Vũ của Đại Chu chúng ta ở Bắc Nguyên đạo, chẳng lẽ Địa Phủ các ngươi không tính giải thích chuyện này hay sao?”

Hậu Thổ hơi khựng lại. Hắn đương nhiên biết nguyên nhân trong đó. Lưu Phượng Vũ đó là bị Tô Tín gài bẫy. Chân tướng dĩ nhiên không thể nói ra được.

Cho nên Hậu Thổ nói thẳng: “Lưu Phượng Vũ chết là chuyện ngoài ý muốn. Ban đầu, ta tính đối phó với người của Thiên Đình. Nếu như không phải Lưu Phượng Vũ chắn trước chúng ta thì chúng ta đã không cho rằng hắn là người của Thiên Đình mà đánh chết hắn rồi.”

Cơ Huyền Viễn hừ lạnh nói: “Tứ Đại Thần Bộ triều đình ta đây thế nào lại là người của Thiên Đình? Địa Phủ các người muốn đòi công đạo? Được lắm, Đại Chu ta cũng muốn đòi một câu trả lời!”

Ban đầu Lưu Phượng Vũ chết thế nào bây giờ đã không điều tra ra được rồi. Bất kể hắn có phải người của Thiên Đình hay không? Hay là bị những người Kim Trướng Hãn Quốc giết. Cơ Huyền Viễn chỉ biết, Lưu Phượng Vũ chết trong tay Địa Phủ.

Cứ như vậy vừa vặn, trước chuyển đề tài. Địa Phủ các ngươi cho Đại Chu một câu trả lời rồi hãy nói!

Chương 1369 - Để cho hắn đến cái bù nhìn cũng không làm được

Cơ Huyền Viễn không nhường nửa bước. Cái này cũng khiến cho Cơ Ngôn Tú thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất như này thì cái thế lực hắn khổ cực tích lũy có thể giữ được.

Mà lúc này, bầu không khí ở hiện trường giống như ngưng đọng lại, áp lực khôn cùng.

Cơ Huyền Viễn và Hậu Thổ không ai nhường ai nửa bước. Thật giống như thể hai bên tùy thời đều có thể xông vào đánh nhau.

Nơi này là Thịnh Kinh thành, triều đình sẽ không thua, cũng không có khả năng thua. Nhưng vạn nhất thật sự trở mặt với Địa Phủ, triều đình sẽ lại phải chịu tổn thất nhường nào nữa đây?

Đặc biệt là Địa Tạng vương vô cùng thần bí ở Địa Phủ kia vẫn còn chưa xuất thủ.

Hai cung Thiên – Địa không phải là hư danh! Trên giang hồ, có tư cách tranh với Lý Bá Dương Tạo Hóa Đạo Môn thì ít nhất ở Trung Nguyên chỉ có Thiên Đế Thiên Đình và Địa Tạng vương Địa Phủ thôi.

Nếu như lần này triều đình thật sự trở mặt cùng Địa Phủ khiến Địa Tạng vương ra tay thì chuyện này với Đại Chu mà nói thì tuyệt không phải là chuyện gì tốt.

Lúc này bỗng nhiên Hậu Thổ lại nói: “Được, lần này ta nể mặt Đại Chu. Cái chết của Lưu Phượng Vũ và chuyện lần này coi như xóa bỏ. Nếu có lần thứ hai thì Địa Phủ ta đây tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ đâu!”

Nói xong, Hậu Thổ dẫn mọi người rời đi. Người ở Đại Chu nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Cơ Huyền Viễn mới chuyển tầm nhìn sang Cơ Ngôn Tú, ngữ khí lạnh lùng, nói: “Thái tử điện hạ, bổn vương hy vọng ngươi có thể quản thủ hạ bên người mình một chút.

Đừng cho chúng ra ngoài đi gây sự. Đại Chu chúng ta không sợ Địa Phủ nhưng Đại Chu chúng ta cũng không nên chỉ vì mấy chuyện nực cười thế này mà trở mặt với Địa Phủ, làm tổn thương đến nguyên khí!"

Cơ Ngôn Tú vội vàng bảo đảm nói: "Xin Vương gia yên tâm, lần này thật chỉ là ngoài ý muốn. Sau này ta nhất định sẽ chú ý!"

Cơ Huyền Viễn mang vẻ mặt lạnh lùng rời đi. Người làm Thái tử như Cơ Ngôn Tú lại bị khiển trách trước mặt mọi người một hồi, điều này khiến sắc mặt hắn có chút khó coi. Cảm giác mất hết mặt mũi.

Bên ngoài Thịnh Kinh thành, Thôi Phán Quan lắc lắc đầu, nói: "Chẳng ra gì. Ta còn tưởng Đại Chu sẽ ra tay nữa chứ. Không ngờ bọn họ lại lôi chuyện từ mấy năm trước ra."

Đám người Thôi Phán Quan tưởng tượng bọn họ hẳn sẽ đánh với Đại Chu một trận, thăm dò lẫn nhau một phen rồi sau đó rời đi. Nào ngờ Cơ Huyền Viễn lại lấy chuyện Lưu Phương Vũ ngày xưa ra nói.

Lần này Địa Phủ vốn chỉ là giúp Tô Tín diễn kịch mà tới, dĩ nhiên không thể nào làm quá. Cho nên, chuyện này chỉ có thể cứ vậy bỏ qua.

Tô tin nói: "Bây giờ vốn là thời điểm chính trị nhạy cảm của Đại Chu. Đối với cấp bậc như Địa Phủ, đương nhiên Đại Chu nếu có thể tránh thì sẽ tránh không động thủ. Lần này còn phải đa tạ chư vị giúp ta diễn tuồng vui này, xem ra hiệu quả không tệ."

Mặc dù nhìn bề ngoài thì Cơ Ngôn Tú không có bị tổn thất gì, nhưng thực chất, danh tiếng của hắn đã chính thức bị ảnh hưởng trong lòng đám người Cơ Huyền Viễn.

Trước đó, Tô Tín có năng lực giữ lại mấy tên thủ hạ kia của Cơ Ngôn Tú. Có điều như vậy thì chỉ làm cho triều đình và Địa Phủ kết tử thù mà thôi. Còn Cơ Ngôn Tú tuy không còn tâm phúc trung thành, thì cùng lắm hắn chỉ trở thành một Hoàng Đế bù nhìn. Nếu như Cơ Ngôn Tú lại muốn đào tạo một nhóm tâm phúc thì quả thực cũng không phải là khó.

Cái Tô Tín muốn làm rất đơn giản. Đó chính là để cho Cơ Ngôn Tú đến làm một Hoàng Đế bù nhìn cũng không làm được!

Một tuồng kịch diễn xong, người Địa Phủ cũng chuẩn bị về. Thôi Phán Quan lại cười, đưa cho Tô Tín một tờ giấy: "Trong này còn có một tin tình báo. Đoán chừng sẽ cho kế hoạch của ngươi thêm vài phần chắc thắng."

Đám người Thôi Phán Quan đi rồi, Tô Tín mới lấy tờ giấy kia ra nhìn. Tin tức được viết trên đó làm cho mắt Tô Tín lóe sáng.

Trên này dĩ nhiên là tin về Thiên Đình.

Bạch Ngọc thạch bản kia Thiên Đình cũng đang nghiên cứu, trong đó có một món đồ liên qua đến Bạch Ngọc thạch bản nằm trong tay Kim Trướng Hãn Quốc.

Nếu đổi lại là một thế lực nhỏ, Thiên Đình sẽ không ngại mà thẳng tay tiêu diệt, sau đó cướp lấy. Nhưng vấn đề chính là đối phương lại là Kim Trướng Hãn Quốc, là quốc gia duy nhất có thể ngang hàng với Đại Chu.

Cho nên Thiên Đình liền có ý định giao dịch với người của Kim Trướng Hãn Quốc.

Chỉ có điều hình như Thiên Đình có hút không tin tưởng người Kim Trướng Hãn Quốc. Mà Kim Trướng Hãn Quốc cũng chẳng có cảm tình gì với Thiên Đình cho nên hai bên mãi vẫn chưa đàm phán xong.

Dẫu sao, danh tiếng hai bên này cũng chẳng thế nào. Dưới con mắt của võ giả Trung Nguyên, Kim Trướng Hãn Quốc là đám người không nói đạo nghĩa, tham lam mọi rợ, dù chỉ có một ít lợi ích bọn họ cũng trở mặt bội nghĩa.

Mà Kim Trướng Hãn Quốc cũng không tin được Thiên Đình.

Lúc trước, dã tâm của Thiên Đình không phải là nhỏ, đây đã có tiền lệ cho nên Kim Trướng Hãn Quốc khó mà tin họ cho được.

Song phương truyền tin liên lạc mấy lần, cãi vã thật lâu, cho nên mới bị Địa Phủ phát hiện tung tích.

Lần này bọn họ hẳn là chuẩn bị thương lượng một lần cuối cùng, nếu như thành, song phương liền tiến hành đổi chác, mà địa điểm lựa chọn chính là Bắc Nguyên đạo.

Chương 1370 - Để cho hắn đến cái bù nhìn cũng không làm được (2)

Dẫu sao nơi này là Đô thành Đại Chu, hai bên đều có cố kỵ, ai cũng không dám tùy tiện động thủ.

Vốn là loại chuyện này Địa Phủ hẳn đi nhúng một tay, dẫu sao coi như là không thể có được vật kia của Kim Trướng Hãn Quốc thì tốt nhất cũng phải phá hư được kế hoạch của Thiên Đình.

Chỉ có điều, gần đây nhân thủ ở Địa Phủ có chút thiếu hụt, cộng thêm với Chuyển Luân Vương có nói, đồ trong tay Kim Trướng Hãn Quốc kia chẳng có tác dụng gì, vì thế nên Địa Phủ cũng chẳng muốn đi động thủ nữa.

Tốn nhiều sức lực như vậy đi làm chuyện hại người không lợi mình cũng chẳng có nghĩa lí gì.

Cho nên bây giờ, Thôi Phán Quan nói sự tình cho Tô Tín nghe. Nếu như Tô Tín có thể sử dụng đến thì dĩ nhiên là không thể tốt hơn được nữa.

Thu tin tình báo này vào, Tô Tín cởi đồ Địa Phủ ra, một ngày sau mới trở lại Thịnh Kinh thành.

Sau khi trở lại Lục Phiến Môn Hoàng Bỉnh Thành vào trong phòng của Tô Tín, thấp giọng truyền âm, hỏi: “Lão đại, người Địa Phủ là do ngươi an bài?”

Tin tức phân đà Bạch Liên giáo là do Tô Tín để cho Hoàng Bỉnh Thành làm lộ ra. Kết quả, người của Cơ Ngôn Tú mới đến đã đụng ngay phải người Địa Phủ. Nếu như nói chuyện này không phải là do Tô Tín sắp xếp thì đánh chết Hoàng Bỉnh Thành cũng không tin.

Chỉ có điều, Hoàng Bỉnh Thành không biết Tô Tín có giao tình với Địa Phủ từ lúc nào?

Tô Tín cười cười, không nói gì, trực tiếp lấy mặt nạ Sở Giang vương của mình ra. Nhất thời, Hoàng Bỉnh Thành hít vào một ngụm khí lạnh: “Lão… Lão đại, ngươi chính là Sở Giang vương ở Địa Phủ?”

Tô Tín thu mặt nạ lại, làm động tác đừng lên tiếng, nói: “Cẩn thận cái miệng. Có thân phận bí ẩn, làm việc dễ dàng hơn.”

Lúc mới bắt đầu, Tô Tín vì cẩn thận nên ngay cả Lý Phôi hay Hoàng Bỉnh Thành cũng không biết thân thế của hắn ở Địa Phủ.

Hiện tại, Tô Tín đã thành đại thế. Hoàng Bỉnh Thành cũng là tâm phúc của Tô Tín, vì vậy không cần tiếp tục che giấy mà làm gì nữa. Mặc dù, nếu như Tô Tín không thừa nhận, Hoàng Bỉnh Thành cũng sẽ không truy hỏi, nhưng cái đó không cần thiết.

Còn Hoàng Bỉnh Thành nghe được tin này đúng là rất kinh ngạc, nhưng phần nhiều là kinh hỉ.

Thực lực của lãi đại nhà mình càng mạnh thì đối với hắn cũng là càng có lợi. Huống chi, Hoàng Bỉnh Thành sớm đã cho rằng thực lực của lão đại nhà mình tuyệt đối không thua với Thiên Đình hay Địa Phủ. Không ngờ, Tô Tín thực sự là người của Địa Phủ.

Như vậy cũng tốt, Tô Tín có thể bí mật sử dụng lực lượng vượt quá sức tưởng tượng của một người.

“Đúng rồi lão đại, tiếp theo chúng ta phải nên làm như thế nào?” Hoàng Bỉnh Thành hỏi.

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia lạnh, nói: “Đương nhiên là phải đi tìm vị Thái tử điện hạ kia đòi công đạo trước rồi. Đừng quên, tin tức kia là do Phương Cửu Nguyên “cướp” được từ trong tay bộ khoái Hà Nam đạo. Đây là chuyện không hợp quy củ.”

Hoàng Bỉnh Thành nhất thời rõ ràng, lập tức gọi đủ người kéo đến phủ Thái tử của Cơ Ngôn Tú.

Mà lúc này bên trong phủ Thái tử, Cơ Ngôn Tú không nặng không nhẹ trách móc mấy người Vũ Minh Trùng mấy câu, nói

bọn họ hành động sau này phải chú ý một chút.

Bởi mất thể diện vì chuyện này, trong lòng Cơ Ngôn Tú cũng rất tức giận. Nhưng chuyện cũng đã xảy ra rồi, hắn dĩ nhiên không thể nào phạt nặng bọn họ được, cho nên cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Mà Vũ Minh Trùng cũng cảm giác rất là mất thể diện, mặc dù Cơ Ngôn Tú không nói gì nặng lời, nhưng hắn vẫn chẳng còn mặt mũi gặp ai như trước.

Vũ Minh Trùng người này mặc dù chẳng qua chỉ mới bước vào trong giang hồ nhưng hắn vẫn rất đề cao bản thân mình.

Bàn về xuất thân, hắn chính là đệ tử của đệ nhất cường giả Thôn Nhật Thần Viên Vũ Thành Tắc của Đại Tấn ngày trước, lai lịch cũng lớn kinh người.

Ngay cả một trong ba tộc ẩn thế - Trương gia Trí Viễn đường cũng muốn xưng huynh gọi đệ với hắn! Có thể nói, trong lòng Vũ Minh Trùng sớm đã chuẩn bị nổi danh thiên hạ, quyền khuynh nhất phương rồi.

Mà trên thực tế cũng đúng là như vậy, mới vừa gia nhập dưới quyền Cơ Ngôn Tú, hắn liền được Cơ Ngôn Tú trọng dụng, để cho hắn chấp chưởng Long Ảnh quân. Kết quả cuối cùng lại xảy ra chuyện thế này.

Ánh mắt Vũ Minh Trùng nhìn về phía Phương Cửu Nguyên có chút thay đổi. Với cách nghĩ của hắn, nếu như không phải là tình báo của Phương Cửu Nguyên sai lệch thì người mình há có thể loạn như quạ vậy?

Cảm giác được ánh mắt của Vũ Minh Trùng, Phương Cửu Nguyên lập tức chau mày nói: “Vũ đại nhân, ngươi có ý gì đây?”

Vũ Minh Trùng cười lạnh: “Ta có ý gì thì trong lòng Phương đại nhân ngươi tự biết. Chẳng trách có vài người, lăn lộn mãi trong Lục Phiến Môn cũng không được gì. Hóa ra tài nghệ cũng chỉ đến thế mà thôi.

Lục Phiến Môn coi trọng tin tình báo nhất. Kết quả, có mấy người ngay cả tin tình báo cũng sai, thế mà còn không biết xấu

hổ tự nhận mình là Tứ Đại Thần Bộ cái gì?”

Phương Cửu Nguyên nghe lời này, nhất thời cả giận, chỉ thẳng vào Vũ Minh Trùng, hừ lạnh nói: “Mình là phế vật còn oán người khác? Nếu không phải là Thái tử điện hạ nói ta đến giúp các ngươi thì các ngươi có dùng cả đời cũng không tìm được tung tích của Bạch Liên giáo!”

Hai người một lời không hợp liền rùm beng, Liễu Vô Tiền và Phương Cửu Nguyên đều là Tứ Đại Thần Bộ Lục Phiến Môn, dĩ nhiên bọn họ đứng chung một chiến tuyến.

Mà Trương Chiêu Hiển là huynh đệ kết nghĩa với Vũ Minh Trùng, hai người bọn họ dĩ nhiên cùng chung mối thù.

Hai nhóm người hỏa khí rực trời, thiếu chút nữa là đánh nhau. Lâu Toàn Chung mặc dù muốn điều đình nhưng tiếc là thực lực của hắn quá kém, thấp cổ bé họng nói chẳng ai nghe.

Đang lúc hỏa khí giữa họ đang càng lúc càng nồng đậm, Ôn Dục đẩy cửa đi vào, quát: “Đủ rồi! Đừng ồn ào nữa!”

Ôn Dục là tâm phúc bên cạnh Cơ Hạo Điểm, là tâm phúc chân chính. Mặt mũi Lâu Toàn Chung có thể không nể nhưng mặt mũi của Ôn Dục thì nhất định phải nể. Thế nên hai nhóm người dừng lại.

Ôn Dục đen mặt lại nói: “Các ngươi còn mặt mũi ồn ào ở chỗ này? Không biết phiền toái đã tìm tới cửa sao? Tô Tín dẫn người chặn trước cửa phủ Thái Tử, muốn đòi công đạo, các ngươi còn mặt mũi ở đây ồn ào? Trước phải nghĩ cách đuổi được cái phiền này đi đã!”

Chương 1371 - Từng bước ép sát

Trước cửa phủ Thái tử, Tô Tín khí thế hung hăng dẫn theo một đám võ giả Lục Phiến Môn chặn ở cửa. Hành động này khiến một số võ giả ở Thịnh Kinh thành nghĩ không ra được.

Làm sao Cơ Ngôn Tú lên chức được, bọn họ đều biết. Có thể nói là nếu không có Tô Tín thì Cơ Ngôn Tú tuyệt không thể nào ngồi lên vị trí trữ quân này.

Hai người này hẳn nên là đồng minh mới đúng, sao bây giờ Tô Tín lại đi chặn cửa phủ Thái tử thế này?

Chỉ có điều, hai người này một là Tứ Đại Thần Bộ danh tiếng lẫy lừng. Một người là trữ quân của Đại Chu bọn họ. Rất nhiều võ giả ở Đại Chu không ai đi xen vào mà chỉ là đứng từ đằng xa hóng chuyện mà thôi.

Cửa bị đẩy ra, Cơ Ngôn Tú dẫn theo đám người Vũ Minh Trùng ra ngoài, sắc mặt âm trầm nhìn Tô Tín.

Cơ Ngôn Tú lạnh giọng nói: "Tô Tín! Nơi này là phủ Thái tử thế mà ngươi lại dẫn người đến đây chặn cửa, cái này còn ra thể thống gì?"

Tô Tín thản nhiên nói: "Thái tử điện hạ, hôm nay ta cũng không phải là đến tìm ngươi phiền toái, mà là đến xử lí chuyện nội bộ của Lục Phiến Môn."

Nói tới chỗ này, Tô Tín đưa mắt nhìn sang Phương Cửu Nguyên, uy nghiêm cười một tiếng nói: "Phương đại nhân, người của Lục Phiến Môn ở Hà Nam đạo phát hiện tung tích phân đà của Bạch Liên giáo, nhưng ngươi lại ém đi không báo, đây là ý gì?"

Phương Cửu Nguyên hừ lạnh một tiếng nói: "Tô Tín, ngươi và ta đều là Tứ Đại Thần Bộ, hình như không có phân cấp trên dưới nhỉ? Một phân đà Bạch Liên giáo thôi mà? Ta có ém tin đi thì cũng có sao?"

Tô Tín nhìn Cơ Ngôn Tú một cái, lúc này mới nói: "Không sai, ta và ngươi không phân cao thấp, nhưng Thái tử điện hạ hình như không phải thượng cấp của ngươi? Dùng tài nguyên của Lục Phiến Môn đi làm ân huệ cho mình. Phương đại nhân, ngươi thế này là không đúng rồi. Có cần ta nói một tiếng với Thiết Chiến đại nhân, điều ngươi vào phủ Thái tử hay không? Tránh cho việc ngươi ở Lục Phiến Môn không được tự nhiên."

Sắc mặt của Cơ Ngôn Tú trầm xuống. Bởi Tô Tín nói thẳng chuyện này ra ở đây có chút làm hắn mất mặt.

Trước kia, lúc Cơ Hạo Điển còn sống, Lục Phiến Môn một khi có đại sự thì sẽ bẩm báo trước cho Cơ Hạo Điển định đoạt. Tuy rằng Cơ Hạo Điển cũng chỉ xem qua một lần, còn người

xử lí thực tế lại là Lục Phiến Môn, nhưng đây chỉ là thái độ tỏ vẻ tôn kính mà thôi.

Nhưng bây giờ đổi thành Cơ Ngôn Tú hắn, đoán chừng Thiết Chiến chỉ qua loa lấy lệ với hắn một phen.

Bản thân không có uy vọng đi quản tin tức tình báo của Thiết Chiến, kết quả lại thông qua Phương Cửu Nguyên âm thầm cướp tin tình báo của thủ hạ. Hành vi lén lút thế này không phải là chuyện mà Thái tử Đại Chu có thể làm.

Lúc này, Vũ Minh Trùng bỗng nhiên bước ra quát lên: "Tô Tín! Nơi này là phủ Thái tử, không đến phiên ngươi đến đây ăn nói ngang ngược!"

Vũ Minh Trùng vừa nói, vừa đánh ra một quyền, khí thế giống như Thái Sơn áp đỉnh đánh về phía Tô Tín, cắt ngang lời hắn.

Chuyện này theo lý mà nói thì vốn là Phương Cửu Nguyên và Cơ Ngôn Tú sai. Bây giờ Tô Tín tìm đến cửa, nào ai có nói được gì? Càng dây dưa, mặt mũi của Cơ Ngôn Tú càng mất nhiều, cho nên bây giờ Vũ Minh Trùng mới trực tiếp ra tay không cho Tô Tín dây dưa nữa.

Dĩ nhiên Vũ Minh Trùng không có tâm tư phức tạp như vậy. Là vừa rồi Trương Chiêu Hiển đứng một bên nhắc nhở, bấy giờ hắn mới ra tay.

Mặc dù Vũ Minh Trùng không hiểu thế nào là tâm cơ tính toán, nhưng Vũ Minh Trùng rất có tự tin về thực lực.

Sư phụ của hắn dù sao cũng là Chân Vũ cảnh, từ nhỏ Vũ Minh Trùng được ông ta dạy dỗ, trừ thiếu kinh nghiệm chiến đấu thì những thứ khác đều không thiếu.

Một quyền này của Vũ Minh Trùng nhìn như đơn giản nhưng lúc hắn đánh ra, sắc trời mấy trăm trượng xung quanh trung tâm là hắn lập tức tối sầm lại. Ánh sáng như thể bị một quyền đó che lại.

Thần viên nuốt Mặt trời, tức giận che sơn hà!

Đây là quyền ý của đệ nhất cường giả Vũ Thành Tắc Thôn Nhật Thần Viên Đại Tấn ngày xưa. Mặc dù Vũ Minh Trùng

không triển khai được chiêu này đến tận cùng nhưng bây giờ dùng đến cũng vẫn có thế oai như cũ.

Chỉ có điều, lúc này có người nhìn về phía Tô Tín.

Thực lực của Vũ Minh Trùng đúng thực là mạnh. Một quyền này cũng rất chấn động. Nhưng không ít võ giả Đại Chu vẫn chưa quên lúc ở Quan Thiên Yến, Tô Tín đối chiến một quyền hoàn mỹ của Trang chủ Danh Kiếm sơn trang, "Kiếm Động Bát Hoang" Hà Vô Sơn.

Quả nhiên, đối mặt với một quyền khí thế vô song kia của Vũ Minh Trùng, khóe miệng Tô Tín lộ ra một tia lãnh ý.

Hắn cũng đánh ra một quyền. Một quyền của Vũ Minh Trùng, khí thế phóng ra ngoài. Nhưng một quyền của Tô Tín là khí thế nội liễm.

Lấy quyền làm vũ khí cần quyết tâm tất thắng cùng dũng khí phải chết, chỉ có dũng khí như vậy chống đỡ cú đấm mới có thể đánh đâu thắng đó, mọi việc thuận lợi.

Quyền thế của Vũ Minh Trùng rất mạnh, nhưng quyền của hắn không có hồn. Bởi vì hắn chưa trải qua đấu tranh sinh tử. Quyền ý cường đại mà cường giả Chân Vũ cảnh để lại cho hắn lúc trước, hắn cũng chỉ có thể lĩnh ngộ được bề nổi mà thôi.

Nhưng một quyền này là Tô Tín kết hợp với Lý Trầm Châu, quyền ý đánh ra là võ đạo của hắn, là một quyền phát huy chiến ý đến mức tột cùng, không có chiêu thức rườm rà. Chẳng qua là một quyền thật đơn giản, nhưng một quyền này là xé bóng tối, phảng phất như ánh hoàng hôn Mặt trời dâng lên, không ngừng phóng đại trong mắt Vũ Minh Trùng!

Chương 1372 - Từng bước ép sát (2)

"Uỳnh!"

Âm thanh va chạm kịch liệt. Gạch đá dưới chân hai người vỡ vụn từng khúc, trong nháy mắt chấn động lan tràn cả dãy phố dài!

Dù cho nội thành Thịnh Kinh đều dùng đá xanh tốt lót cũng không cản được một kích toàn lực của hai võ giả Dung Thần

cảnh.

Một tràng tiếng nứt xương răng rắc vang lên, Vũ Minh Trùng phun ra một ngụm máu tươi, trọng thương hôn mê, nằm phía trước đám người Cơ Ngôn Tú.

Ở đây bất kể là người bên Cơ Ngôn Tú hay là những người đứng xem náo nhiệt ở phía xa tất cả đều mở to mắt mà nhìn, dường như không thể tin nổi những gì mình thấy.

Một quyền! Tô Tín chỉ dùng một quyền mà đánh cho Vũ Minh Trùng khí thế bất phàm đứt gân gãy xương trực tiếp bị trọng thương. Đây không phải là vì Vũ Minh Trùng quá mức phế vật mà là một quyền kia của Tô Tín quá mức bá đạo!

Trong cùng cấp độ, nào ai có thể địch nổi?

Mọi người tại đây trong lòng đều không tự chủ được nổi lên mấy chữ này.

Sắc mặt của Cơ Ngôn Tú khó coi vô cùng.

Bây giờ hắn cũng có chút hối hận bản thân mình lúc trước sao lại trở mặt với Tô Tín.

Ban đầu nếu hắn dựa theo ước định đồng ý thực hiện cam kết với Tô Tín thì có khi chuyện bây giờ sẽ không xảy ra.

Chỉ có điều, lúc cái ý tưởng này vừa xuất hiện trong đầu Cơ Ngôn Tú liền trực tiếp bị hắn bóp chết.

Là Tô Tín hắn không biết điều, không biết tôn ti cao thấp, cự tuyệt lời mời chào của Cơ Ngôn Tú hắn. Hắn làm sai chỗ nào chứ?

Không thể không nói, loại tâm lý ngược ngạo này của Cơ Ngôn Tú đúng là có vài phần phong cách Đế Vương rồi.

Bất kể là Đế vương hay là cao nhân, hối hận đều là ưu tư vô dụng nhất. Có lúc ngươi dù biết mình làm sai rồi, nhưng ngươi cũng không thể thay đổi, chỉ có thể bước càng lúc càng xa trên con đường đó mà thôi.

Chỉ có điều, kẻ có năng lực chân chính thì có thể biến đường sai thành đúng.

Nhưng Cơ Ngôn Tú có phải người như vậy hay không thì cũng không chắc.

“Tô Tín ngươi quậy đủ chưa?” Cơ Ngôn Tú sắc mặt âm trầm, quát giận một tiếng.

Tô Tín thu hồi nắm đấm của của mình, biểu tình dửng dưng, tựa như người mới dùng một quyền đánh cho Vũ Minh Trùng trọng thương kia không phải là hắn.

“Thái tử điện hạ nói quá lời. Ta tới chỉ là muốn hỏi Phương Cửu Nguyên đại nhân một câu là rốt cuộc hắn muốn thế nào mà thôi. Mọi người đều là người của Lục Phiến Môn. Giải thích xong mọi chuyện thì có phải là xong rồi hay không? Hà tất đánh đánh giết giết ở đây? Chỉ có điều, vị Vũ Minh Trùng này tính cách quá mức nóng nảy, không nói hai lời đã ra tay. Nếu như vậy, ta cũng chỉ có thể ra tay hạ nhiệt cho hắn một chút.”

Mọi người ở đây nghe vậy không khỏi bĩu môi một cái, ngươi vừa mới đánh một trận lớn như vậy, trong lời nói lại mọc gai, từng bước ép sát, còn không phải là đánh đánh giết giết hay sao?

Mà Cơ Ngôn Tú nghe nói như vậy thì dĩ nhiên tức không nói thành lời.

Tô Tín không ở lại đây nói nhảm, đánh cho một người bị thương nặng, hắn trực tiếp xoay người rời đi.

Mọi người ở đây nhìn người phủ Thái tử luống cuống tay chân đem Vũ Minh Trùng đã trọng thương hôn mê mang đi vào trong, bọn họ cũng không khỏi lắc đầu một cái, đánh giá đối với Cơ Ngôn Tú lại thấp đi mấy phần.

Thật ra thì những võ giả Đại Chu này cũng biết, Cơ Hạo Điển làm người thế nào, tạm không nói đến, nhưng năng lực của hắn là không thể nghi ngờ. Ít nhất khi còn Cơ Hữu Điển, bọn họ cũng không cần lo lắng Đại Chu lại lầm đường làm ra mấy chuyện hoang đường hồ đồ như Đại Tấn ngày xưa.

Nhưng mấy tên con trai của hắn chân chính tranh giành chẳng có mấy người. Cơ Ngôn Tú này quanh năm đều ở Ba Thục đạo, mọi người cũng không coi là hiểu rõ hắn lắm. Nhưng chỉ

dựa vào sự việc ngày hôm nay thì năng lực của Cơ Ngôn Tú rõ ràng rất không đủ.

Đầu tiên là phải nói quan hệ của Cơ Ngôn Tú và Tô Tín. Dù sao vị trí Thái tử này là Tô Tín giành đến cho hắn. Sau đó, vì sao Tô Tín không vào phủ Thái tử tạm không nói. Chuyện này bất kể ai đúng ai sai, là dã tâm Tô Tín quá lớn cũng được, hay là Cơ Ngôn Tú lật lọng cũng xong. Tóm lại, hai bên náo thành dạng này thì chính là Cơ Ngôn Tú không đủ năng lực.

Hơn nữa thân là Đại Chu Nhân Hoàng, thực lực của ngươi mạnh bao nhiêu những người khác cũng không quan tâm, dù sao đến lúc đó cũng không cần tới ngươi đi xung phong xông trận.

Nhưng thân là Đại Chu Nhân Hoàng, mắt nhìn người dù có ít cũng nhất định phải có.

Giống như quân đội bây giờ và mấy vị Lục Phiến Môn kia, ngày xưa đều có xuất thân từ giang hồ. Cũng bởi vì Cơ Hạo Điển có mắt nhìn người nên mới mời gọi bọn họ đến Đại Chu. Sự thật cũng chứng minh, Cơ Hạo Điển lúc trước không nhìn lầm người.

Mà nhìn lại một chút xem bây giờ Cơ Ngôn Tú dùng người thế nào? Chuyện lần này rối như cái tổ quạ, bị người của Địa Phủ tìm đến tận cửa rồi, quả thực là thành sự không có bại sự có thừa.

Nếu như tương lai Cơ Ngôn Tú thật sự đăng cơ, những người được hắn bổ nhiệm đều là loại bất tài như này thì đúng là đang gây phiền hà cho Đại Chu.

Bọn họ thà hy vọng Cơ Ngôn Tú là Hoàng Đế bù nhìn còn hơn là thấy cảnh hắn rõ ràng không bản lĩnh nhưng lại nhất định làm ra vài chuyện để chứng minh cảm giác tồn tại của Hoàng Đế là hắn.

Có điều những võ giả Đại Chu này có bất mãn cũng vô ích. Ngôi vị Hoàng Đế có thay đổi hay không cũng không phải do bọn họ nói. Bọn họ cũng chỉ có thể nói mấy câu bực tức mà thôi.

Mà lúc này, Cơ Ngôn Tú tìm thầy thuốc đến trị thương cho Vũ Minh Trùng, còn mình thì đen mặt đi thẳng về phía Hoàng Cung, đi tìm Cơ Huyền Viễn đang trấn áp long mạch, để Cơ Huyền Viễn chủ trì công đạo cho hắn.

Tô Tín là thần hắn là quân. Kết quả Tô Tín này lại làm ra chuyện quá đáng như vậy. Nếu như không trừng phạt thì mặt mũi hoàng thất Đại Chu bọn họ để ở đâu?

Chương 1373 - Cáo trạng

Trấn áp long mạch ở Đại Chu thật ra là mấy vị cường giả Chân Vũ cảnh. Cơ Huyền Viễn là Dương Thần cảnh chẳng qua chỉ là ở một bên phụ giúp mà thôi, có cũng được mà không có cũng không sao.

Cho nên Cơ Ngôn Tú đến Hoàng cung cầu kiến Cơ Huyền Viễn liền lập tức có người dẫn hắn đi.

Trong một gian Thiên Điện tại Hoàng thành, Cơ Huyền Viễn đã chờ sẵn. Cơ Ngôn Tú đi qua chắp tay nói: “Tham kiến lão tổ.”

Bàn về bối phận, kì thật Cơ Huyền Viễn còn cao hơn Cơ Hạo Điển. Vì vậy, ngày xưa Cơ Hạo Điển cũng phải gọi hắn một tiếng “Hoàng thúc”, thế nên Cơ Ngôn Tú gọi hắn là “lão tổ” kì thực cũng không sai.

Cơ Huyền Viễn cũng chỉ thản nhiên, nói: “Lão tổ Đại Chu ta chỉ có một người thôi. Thái tử điện hạ hay là đổi cách xưng hô khác đi.”

Cơ Ngôn Tú có chút không hiểu, sao hắn lại có cảm giác Cơ Huyền Viễn hình như không thích hắn?

Mặc dù theo lí thuyết, lão tổ Hoàng tộc họ Cơ bọn họ kì thật chỉ có Chân Vũ cảnh Cơ Vũ Lăng. Nhưng Cơ Huyền Viễn là trưởng bối, gọi hắn một tiếng “lão tổ” cũng là thể hiện tôn kính. Cơ Huyền Viễn sao lại không vui thế?

Cơ Ngôn Tú có chút lúng túng, nói: “Vương gia, là như thế này, hôm nay Tô Tín mang theo người công khai đánh phủ Thái tử của ta. Hơn nữa, còn đả thương thủ hạ Vũ Minh Trùng của ta. Hành vi như thế quả thực là quá càn rỡ!”

Cơ Ngôn Tú càng nói càng căm phẫn: “Đại Chu ta có thể nói là tương đối khoan dung với bề tôi. Nhưng khoan dung không có nghĩa là dung túng. Quân là quân mà thần là thần. Nếu không có tôn ti cao thấp thì còn nói gì nữa? Vương gia, Tô Tín này mặc dù là trọng thần Đại Chu nhưng cũng chính vì thế nên chúng ta mới không thể mặc kệ hắn. Nếu không những người khác ở Đại Chu ta đều lấy đó làm lệ, sau này còn đến đâu nữa? Nhất định phải nghiêm trị!”

Nói xong lời này, Cơ Ngôn Tú nhất thời thở dài một cái. Nhưng lúc này hắn phát hiện Cơ Huyền Viễn chỉ dùng ánh mắt lãnh đạm nhìn hắn, lập tức, trong lòng Cơ Ngôn Tú khẽ động.

“Ngươi nói quân là quân, thần là thần, thế nhưng cái vị trí “quân” này của ngươi có được kiểu gì?” Cơ Huyền Viễn nhàn nhạt hỏi.

Cơ Ngôn Tú vừa muốn giải thích, Cơ Huyền Viễn lại nói: “Làm người không thể quên gốc.Toàn bộ người trong thiên hạ biết rõ ngôi vị Hoàng đế này là dựa vào Tô Tín mà có. Hiện giờ các ngươi gây tới mức này, ngươi còn muốn trừng phạt Tô Tín. Ngươi khiến cả cái giang hồ này nhìn ngươi thế nào đây? Vong ân phụ nghĩa? Hay là qua cầu rút ván?

Thân là người đứng đầu Đại Chu, ngươi thế mà lại làm ra cái chuyện như này. Ngươi nói người trong giang hồ yên tâm nhờ cậy ngươi, nương tựa vào Đại Chu kiểu gì?”

“Chuyện này chẳng lẽ cứ bỏ đi như vậy sao?” Cơ Ngôn Tú có chút không cam lòng.

Cơ Huyền Viễn nhìn hắn một cái, trong mắt mang vẻ thất vọng.

“Đừng tưởng rằng ta bị mù. Chuyện trên giang hồ có lẽ ta không hiểu được bằng Lục Phiến Môn nhưng chuyện của Đại Chu không gạt được ta đâu!

Lần này nếu như không phải ngươi thích làm việc lớn hám công to, cho thủ hạ của mình cướp tin tình báo của thủ hạ Tô Tín thì hắn sẽ đến đòi ngươi công đạo à?”

Cơ Ngôn Tú vội vàng giải thích: “Chuyện này là do Phương Cửu Nguyên tự mình quyết định. Trước đó ta cũng không

biết.”

Cơ Huyền Viễn chỉ Cơ Ngôn Tú nói: “Nhớ, bất kể chuyện này ngươi có biết hay không, nhưng Phương Cửu Nguyên là thủ hạ của ngươi. Hắn gây ra chuyện gì thì ngươi phải chịu!

Giống như lúc các ngươi chọc phải người của Địa Phủ, bất kể ai đúng ai sai ta cũng phải bảo vệ ngươi. Bởi vì ngươi là Thái tử Đại Chu. Bọn họ động đến ngươi chính là đang tát vào mặt Đại Chu.

Nếu như ngươi đụng chuyện là đẩy thủ hạ của mình ra thì không phải là người khác đánh vào mặt ngươi nữa. Chính là ngươi đang tự đánh vào mặt mình.”

Cơ Ngôn Tú bị Cơ Huyền Viễn nói, sắc mặt đỏ bừng. Lời mới vừa rồi của hắn là nói theo bản năng mà thôi, không ngờ lại phải chịu khiển trách một phen.

Tiếp đó, Cơ Huyền Viễn hừ lạnh, nói: “Huống chi, đám thủ hạ trong tay ngươi là hạng người nào không phải ngươi không biết. Trương Chiêu Hiển là người của Trương gia Trí Viễn đường. Trương gia này so với Tô gia thì thông minh hơn, cũng láu cá hơn. Hạng người này ngươi có thể dùng nhưng không thể trọng dụng. Bởi đối phương sẽ đặt lợi ích của Trương gia lên trên lợi ích của triều đình.

Còn cái tên Vũ Minh Trùng kia. Mặc dù là mãng phu ngu đần, nhưng hắn là đệ tử của Vũ Thành Tắc, đệ nhất cường giả tiền triều Đại Tấn. Sư phụ hắn sở dĩ chết sớm đoán chừng lí do cũng không nằm ngoài việc lúc trước bị hai vị cường giả Đại Chu chúng ta đánh trọng thương.

Bây giờ, Vũ Thành Tắc đã chết, ngươi dùng Vũ Minh Trùng không sao. Nhưng ngươi cam đoan đối phương sẽ không mang lòng oán hận Đại Chu chúng ta cách nào đây?”

Lời của Cơ Huyền Viễn khiến cho Cơ Ngôn Tú đầu đầy mồ hôi lạnh.

Hắn vốn cho rằng thủ đoạn của mình không tệ. Ít nhất thì cách nhìn người cũng rất chuẩn, cho nên mới có thể tập hợp được nhiều cường giả đến vậy chỉ trong một thời gian ngắn.

Cho đến giờ phút này hắn mới phát hiện bản thân đã sai lầm đến mức độ nào.

So sánh với mấy lão quái vật như Cơ Huyền Viễn này mà nói thì hắn vẫn còn quá non nớt.

Mà lúc này, Cơ Huyền Viễn lại hừ lạnh, nói: “Hơn nữa, ngươi nhìn mà xem thủ hạ của mình là cái thứ gì chứ?

Tô Tín là thần tử nòng cốt của triều đình Đại Chu ta. Ngày đó, tại Quan Thiên Yến, Phương Cửu Nguyện sợ đánh không tiến lên. Tô Tín dùng thực lực Dung Thần cảnh đỡ được ba chiêu của Danh Kiếm sơn trang Hà Vô Sơn. Đây là chuyện mà mọi người đều biết.

Bây giờ ngươi vì những chuyện nhỏ nhặt này mà bắt ta đi trừng phạt Tô Tín? Ngươi nói những bề tôi khác ở Đại Chu thấy vậy sẽ cảm thấy thế nào? Ngươi nói người giang hồ nhìn Đại Chu ta thế nào?”

Cơ Huyền Viễn trách mắng Cơ Ngôn Tú đế tối mặt tối mày. Mấy lời trừng phạt Tô Tín hắn cũng không thốt ra được nữa, chỉ có thể sắc mặt khó coi, mà hốt hoảng rời đi.

Dĩ nhiên, cũng trách Cơ Ngôn Tú xui xẻo, hắn tới không đúng lúc.

Chương 1374 - Cáo trạng (2)

Quan Thiên Yến mới vừa qua không bao lâu, ấn tượng về Tô Tín trong mắt Hoàng tộc họ Cơ không hề tệ.

Mà Phương Cửu Nguyên sợ đánh không tiến lên kia lại tạo thành mặt so sánh rất tốt.

Dưới tình huống này, Cơ Huyền Viễn nghe theo lời Cơ Ngôn Tú đấy mới là lạ.

Hơn nữa, hắn cũng phát hiện, Cơ Ngôn Tú về mặt khác thì còn chấp nhận được, nhưng mắt nhìn đại cục lại quá yếu. Thậm chí có thể nói là không có.

Cho tới bây giờ, Cơ Ngôn Tú vẫn đứng ở đây mà nói những lời này. Hắn chỉ lo cho lợi ích của mình chứ không chút nào cân nhắc đến việc nếu như thật sự trách phạt Tô Tín theo như

lời hắn nói, thế thì võ giả Đại Chu có phải sẽ lục đục nội bộ hay không? Người trên giang hồ có thể cười nhạo Đại Chu hay không?

Mặc dù nói cái mắt nhìn đại cục này là có thể biến hóa tăng trưởng theo vị trí của bản thân. Nhưng tình huống trước mắt này đây, Cơ Huyền Viễn cũng càng thêm thất vọng với Cơ Ngôn Tú.

Mà lúc này, ở Lục Phiến Môn, Tô Tín cũng nghe nói chuyện Cơ Ngôn Tú chạy đến Hoàng cung. Có dùng mông cũng nghĩ ra được thằng oắt này là đi mách tội hắn.

Tô Tín cười lạnh một tiếng, cái thằng Cơ Ngôn Tú này thật nóng lòng. Còn chưa đăng cơ đã đi tìm Cơ Huyền Viễn gây phiền toái cho Tô Tín hắn.

Chỉ có điều, Tô Tín không hề sợ hãi. Hắn tuyệt đối chắc chắn Cơ Ngôn Tú đi cũng chỉ uổng công. Bằng không luc đầu hắn ra tay ở Quan Thiên Yến há chẳng phải công cốc rồi hay sao?

Chỉ cần Tô Tín có thể nắm được ấn tượng tốt của Hoàng tộc họ Cơ trong tay, thì chút uy vọng cỏn con của Cơ Ngôn Tú chẳng làm gì được hắn.

Thế nên bây giờ, Tô Tín đang nghiên cứu chuyện khác, ấy chính là làm thế nào để lợi dụng Cơ Ngôn Tú ra tay phá hư giao dịch giữa Thiên Đình và Kim Trướng Hãn Quốc.

Bình thường mà nói mưu kế như này tốt nhất không nên dùng lần thứ hai, nhất là trong một khoảng thời gian ngắn mà dùng cho cùng một người.

Cơ Ngôn Tú chịu thua thiệt một lần như vậy, lần tiếp theo hắn sẽ cảnh giác cao hơn.

Nhưng con người lại có một quán tính, chính là thua thiệt ở lần này rồi, thì bản năng lại có cảm giác cảnh giác của mình đã tăng tên, tuyệt sẽ không ngã hai lần ở cùng một chỗ nữa.

Nào ngờ, người ôm suy nghĩ như này, phần lớn sẽ lại phải té bể đầu chảy máu ở cùng một chỗ mới có thể cảnh giác thực sự.

Với Tô Tín, Cơ Ngôn Tú này cũng chính là người như vậy . Chỉ cần hắn làm chuyện này bí mật một chút, cẩn thận một

chút, Tô Tín dám cam đoan, Cơ Ngôn Tú tới chín phần sẽ ngã cùng một chỗ.

Lúc này, Cơ Ngôn Tú trở lại phủ Thục vương, càng thêm buồn bực.

Thất bại của đám Phương Cửu Nguyên, kết quả khiến cho hắn đắc tội không ít người. Bị người Địa Phủ ép thì cũng thôi. Tô Tín lại còn dám công khăn chặn cửa xuất thủ với hắn. Hơn nữa, hắn còn bị Cơ Huyền Viễn khiển trách cho một trận. Hệt như thể từ lúc lên ngôi Thái tử đến nay hắn chưa từng được chuyện gì thuận lợi.

Càng như vậy, trong lòng Cơ Ngôn Tú càng có cảm giác nguy cơ mãnh liệt. Như thể sau khi hắn lên ngôi Hoàng đế thì cái danh tiếng Hoàng đế bù nhìn đã treo ngay trên đầu.

Cơ Ngôn Tú tuyệt đối không muốn xảy ra chuyện này. Vì thế nên khi vừa về đến phủ Thục vương, hắn liền cho đòi Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền đến.

Thật ra thì, trong lòng Cơ Ngôn Tú, địa vị của Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền thấp hơn đám người Vũ Minh Trùng.

Dù sao lúc trước bọn họ đều là người của Lục Phiến Môn, quan hệ bên trong với triều đình cũng rối rắm khó gỡ, vì thế nên Cơ Ngôn Tú không cách nào tin tưởng bọn họ hoàn toàn được.

Mà Vũ Minh Trùng và Trương Chiêu Hiển xuất thân giang hồ, là người đầu tiên nương tự vào Cơ Ngôn Tú trong triều đình, nên trong lòng hắn luôn lấy đám người Vũ Minh Trùng làm chủ.

Mãi cho đến khi Cơ Huyền Viễn nói mấy lời kia với hắn, hắn mới hiểu được. Đám người Vũ Minh Trùng và Trương Chiêu Hiển cũng không có gì đảm bảo được. Vì vậy lúc này, Cơ Ngôn Tú mới chuẩn bị giao cho Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền thống lĩnh hành động về sau.

Hai người bọn họ dù sao cũng đảm chức Tứ Đại Thần Bộ lâu như vậy rồi. Mặc dù hành động lần trước có sai lầm, nhưng dù sao đó cũng là bất ngờ không ai lường trước được. Hai người này cũng coi là có năng lực.

Cho nên, khi Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền đến, Cơ Ngôn Tú chắp tay với hai người, nói: "Phương đại nhân, Liễu đại nhân, hiện tại Vũ Minh Trùng bị cái tên Tô Tín kia đánh trọng thương. Vì thế, Cô quyết định Long Ảnh quân tạm thời giao cho nhị vị thống lĩnh.

Lần hành động đầu tiên của chúng ta khi đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến những người khác đều đang nhìn vào phủ Thái tư ta mà chê cười. Vì thế, ta hy vọng trước khi Cô đăng cơ, hai vị đại nhân có thể cho Cô được một bất ngờ đáng mừng. Đến lúc đó, Cô nhất định sẽ không bạc đãi nhị vị đại nhân!"

Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền nghe vậy, trong lòng kinh ngạc một lúc. Dẫu sao, lúc bọn họ mới về dưới trướng của Cơ Ngôn Tú, bọn họ có thể nhìn ra được thái độ của Cơ Ngôn Tú với bọn họ.

Nhưng hai người cũng không có nói gì nhiều, dẫu sao bọn họ cũng biết thân phận mình đặc thù, Cơ Ngôn Tú không cách nào hoàn toàn tin tưởng mà để mặc cho bọn hắn được.

Thế mà bây giờ Cơ Ngôn Tú lại đối đã chân thành với bọn họ thế này. Mặc dù hai người không hiểu nổi rốt cuộc là vì cái gì nhưng chuyện này hiển nhiên là chuyện tốt, cho nên hai người cũng lập tức hành lễ, nói: "Xin điện hạ yên tâm, chúng ta sẽ không để cho điện hạ thất vọng!"

Chương 1375 - Thiên ý trêu người

Bây giờ, chỉ còn chưa tới nửa tháng nữa là tới lúc Cơ Ngôn Tú lên ngôi. Chỉ dùng khoảng thời gian ít ỏi này phải dẫn dắt đám ô hợp dưới tay Cơ Ngôn Tú lập được công trạng, áp lực của Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền là rất lớn.

Song, áp lực có lớn hơn nữa thì bọn họ cũng phải xông lên. Bọn họ đã trở mặt hoàn toàn với Thiết gia và Tô Tín rồi. Nếu thật sự không nắm được chắc địa vị ở chỗ Cơ Ngôn Tú thì Đại Chu này thật không còn đất cho bọn họ dung thân nữa.

Vì vậy, trong khoảng thời gian này, hai người dường như đã dùng hết lực lượng dưới tay mình để tìm hiểu tin tức khắp xung quanh Bắc Nguyên Đạo. Đương nhiên, bọn họ nào dám

chạy quá xa, dù sao Cơ Ngôn Tú cũng chỉ còn nửa tháng nữa là đăng cơ, dĩ nhiên phải càng nhanh càng tốt.

Mà lúc này, bên phía Tô Tín cũng đang phái người ngó chừng động tĩnh của Kim Trướng Hãn Quốc.

Cường giả của Thiên Đình hành tung bí ẩn, dù là mật thám tập sự dưới tay Tô Tín và Truy Phong tuần bổ cũng không thể dò la được tung tích của cường giả Thiên Đình.

Kim Trướng Hãn Quốc thì không giống thế. Trước đó, Tô Tín nhận được tin, liền lập tức phái người đi theo dõi phía bên giới của Đại Chu với Kim Trướng Hãn Quốc. Quả nhiên phát hiện có một nhóm người Kim Trướng Hãn Quốc ngụy trang tiến vào Bắc Nguyên Đạo.

Nhưng, Tô Tín cũng không tiết lộ tin này thẳng cho đám Phương Cửu Nguyên. Như vậy lại quá rõ ràng, đám người Phương Cửu Nguyên cũng sẽ nghi ngờ.

Thủ hạ của Phương Cửu Nguyên đã trải rộng khắp Bắc Nguyên Đạo và các đạo xung quanh để dò xét tin tức. Người của Tô Tín phái tới cũng ẩn nấp trong bóng tối, chỉ cần chờ thủ hạ của Phương Cửu Nguyên và đám người Kim Trướng Hãn Quốc kia chạm mặt thì thủ hạ của Tô Tín mới ra tay cố ý làm mấy trò mờ ám chọc đám người Kim Trướng Hãn Quốc kia, để bọn họ lộ chân tướng. Thế rồi mới bị đám thủ hạ của Phương Cửu Nguyên chủ động phát hiện được điểm đáng ngờ, sau đó báo cáo.

Lần này, Tô Tín chỉ dùng người của Tô gia. Độ đáng tin cậy của những người này cao hơi đám mật thám tập sự ở Lục Phiến Môn nhiều.

Hơn nữa, qua khoảng thời gian rèn luyện này, thực lực của đám đệ tử Tô gia vốn không tầm thường nhưng cũng phải phát huy hết sức. Có thể nói, so với những tuần bộ Truy Phong hay đám mật thám tập sự kia thì không bằng, nhưng cũng không thua kém quá nhiều.

Đợi đến lúc đám thủ hạ của Phương Cửu Nguyên báo tin này lên, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền cũng không báo

cáo trực tiếp cho Cơ Ngôn Tú mà lại ngồi vào một chỗ suy nghĩ xem chuyện lần này có còn biến hóa gì nữa hay không?

Dẫu sao một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng, Phương Cửu Nguyện thật sự sợ, vẫn cứ cẩn thận một chút cho thỏa đáng.

Liễu Vô Tiền cau mày nói: "Tin tức lần này hẳn không có vấn đề gì đâu. Lần này cũng không phải là có người chủ động tiết lộ tin tức cho chúng ta mà là do thủ hạ của chúng ta tự phát hiện được.

Hơn nữa căn cứ tình báo, thương đội đó chính là từ trong Kim Trướng Hãn Quốc đến. Mặc dù theo tin tức nói, đám thương đội đó còn là thương đội tam lưu tiểu thế gia từ Giang Nam đạo đến. Thậm chí, ngay cả vẻ bề ngoài cũng tương đồng, nhưng cũng chính điểm này lại có đáng ngờ.

Một tam lưu tiểu thế gia cũng có gan đi đến Kim Trướng Hãn Quốc giao thương? Không sợ bị đám mọi rợ kia nuốt chửng hay sao?

Huống chi, đoạn đường này đã làm lộ ra chân tướng của bọn họ. Xác thực là đám thám tử của Kim Trướng Hãn Quốc, không thể nghi ngờ. Có lẽ sẽ không có vấn đề gì đâu.

Chuyện của Bạch Liên giáo tuy rằng bị thất bại, nhưng lần này nếu như có thể bắt được đội thám tử của Kim Trướng Hãn Quốc thì đó là một cái công lớn. Chỉ hy vọng thực lực đối phương đừng yếu quá là được."

Phương Cửu Nguyên cau mày, nói: "Nhưng họ tới Đại Chu lúc này để làm gì?

Đám người Kim Trướng Hãn Quốc kia làm việc thế nào ngươi cũng biết rõ. Chúng rất đơn giản, thô bạo. Những năm gần đây là bởi vì ở biên giới có trọng binh canh giữ nên bọn họ rất ít khi mạo hiểm phái thám tử ra.

Huống hồ, thực lực của Đại Chu ta bày ở đây. Dù bọn họ có phái thám tử ra thì cũng vô dụng mà thôi. Thế vậy, đám người này đến là vì cái gì? Chịu chết à?"

Phương Cửu Nguyên cũng rất cẩn thận đến thái quá. Nếu như không có một lí do đủ hợp lý thì hắn sẽ không nói chuyện này cho Cơ Ngôn Tú nghe.

Liễu Vô Tiền suy nghĩ một lát, nói: “Có phải là bởi vì chuyện bệ hạ đã chết hay không?

Bây giờ đang là thời điểm tân quân kế vị. Ta cảm giác Kim Trương Hãn Quốc này hẳn là muốn dò xét hư thực Đại Chu chúng ta, cho nên bọn họ mới phái người đến ngay lúc thời điểm mấu chốt như này.”

Phương Cửu Nguyên suy nghĩ một chút cũng cảm giác rất hợp lí. Sau cùng, hai người liền nhanh chóng báo tin này cho Cơ Ngôn Tú.

Cơ Ngôn Tú nghe được tin này cũng hết sức thấp thỏm. Có điều lần này, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền nói cặn kẽ cho Cơ Ngôn Tú nghe những tin tình báo mà họ có được. Hơn nữa, còn liệt kê ra đủ loại phỏng đoán và xác suất các kiểu.

Mặc dù Cơ Ngôn Tú là kẻ ngoại đạo, nhưng hắn thấy mấy thứ này vẫn có chút cảm giác mờ mịt, nhưng ít nhất biểu hiện ra bên ngoài vẫn không có vấn đề gì.

Chương 1376 - Thiên ý trêu người (2)

“Phương đại nhân, Liễu đại nhân, chuyện này các ngươi rốt cược nắm chắc bao nhiêu phần? Cô không thể lại thua nữa. Lần này nếu như lại thất bại thì không chỉ là Cô mà các ngươi khẳng định cũng sẽ trở thành trò cười cho Đại Chu mất.” Cơ Ngôn Tú nhìn hai người họ, nghiêm giọng nói.

Lời này của Cơ Ngôn Tú không phải là hù dọa mà là sự thật.

Dẫu sao, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền đều là Tứ Đại Thần Bộ của Đại Chu, cũng là người có uy danh hiển hách. Nếu hai lần thất bại liên tiếp thì thể diện không biết ném đi đâu.

Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền chắp tay nói: “ Xin điện hạ yên tâm. Không dám nói là nắm chắc mười phần nhưng chín phần là không thành vấn đề. Dù sao trời còn có lúc

nắng mưa thất thường, chúng ta cũng sẽ dốc toàn lực để ứng phó!”

Cơ Ngôn Tú cũng nói: “Thế thì Cô đợi tin tức tối từ hai vị đại nhân!”

Sau khi nói xong, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền dẫn theo Trương Chiêu Hiển và Lâu Toàn Chung cùng một đám võ gải Long Ảnh quân tiến về chỗ thám tử Kim Trướng Hãn Quốc.

Lại nói lần này Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Trước đã làm đến cực hạn.

Lần trước họ chẳng qua chỉ dùng tình báo của Lục Phiến Môn chứ không dùng lực lượng của Lục Phiến Môn. Nhưng lần này thì khác. Bọn họ đều dùng thủ hạ của mình, tung ra ngoài theo dõi đám người Kim Trướng Hãn Quốc kia.

Chỉ cần bọn chúng có chút thay đổi gì thì mật thám của Lục Phiến Môn sẽ ngay lập tức chuyển tin đến.

Chỉ có điều, đáng tiếc thay, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền không ngờ có mấy người mà đến cả mật thám tập sự hay Truy Phong tuần bổ có thể phát hiện được.

Bên ngoài phủ Tề Châu, Bắc Nguyên Đạo, Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền triệu một tên mật thám đến, hỏi: “Đám người Kim Trướng Hãn Quốc kia có động tĩnh gì hay không?”

Tên mật thám kia thận trọng nói: “Bọn họ không có động tĩnh, có điều chính vì vậy thuộc hạ mới cảm giác có chút không đúng.”

“Có ý gì?” Phương Cửu Nguyên cau mày hỏi.

Mật thám kia nói: “Đại nhân, sau khi nhóm người này tiến vào Tề Châu thì liền chạy thẳng đến một tửu lâu. Nhưng bọn chúng thuê một gian phòng, đợi bên trong đến cả nửa ngày. Không giống như là ăn cơm mà như là chờ người nào đó vậy. Cho nên thuộc hạ đề nghị đại nhân tạm thời đừng ra tay, xem thử xem có thể câu được cá lớn gì hay không.”

Theo bình thường mà nói thì tên mật thám này nói không sai. Đám người Lục Phiến Môn giỏi tối ưu hóa lợi ích. Nếu như trước mắt có điểm gì khả nghi thì bọn họ sẽ chờ thêm ít lâu nữa, nói không chừng lại có thu hoạch gì ngoài ý muốn.

Chỉ có điều, Phương Cửu Nguyên lại không nghĩ như vậy. Bên hắn đã đủ loạn rồi, hắn không muốn lại có chuyện gì xảy ra nữa.

Bên phía Cơ Ngôn Tú quá thúc giục, bên này hắn cũng không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vì vậy chỉ cần có được một cái công lao là được rồi, không quan tâm lớn nhỏ.

“Không cần chờ đợi. Ngay lập tức phái người bí mật vây quanh tửu lâu đó. Nhớ kỹ, tuyệt đối không được bỏ qua cho bất kì người nào!” Phương Cửu Nguyên hạ lệnh.

Cấp trên đã ra lệnh rồi, thủ hạ bọn họ dĩ nhiên sẽ không vi phạm. Kết quả, những mật thám kia dẫn theo người thuộc Long Ảnh quân bí mật bao vây tửu lâu.

Đám người Phương Cửu Nguyên đi thẳng vào trong tửu lâu. Chưởng quầy của tửu lâu thấy Phương Cửu Nguyên mặc quan phục của Lục Phiến Môn, lòng chùng xuống, vừa tính qua nói gì nhưng Phương Cửu Nguyên lại đưa tay ra hiệu thì lập tức có một bộ đầu của Lục Phiến Môn đến đưa người tránh sang một bên.

Bây giờ Phương Cửu Nguyên chẳng có lòng dạ nào mà nghe hắn nói nhảm, việc chính quan trọng hơn.

Đoàn người đi thẳng tới gian bao sương của đám người Kim Trướng Hãn Quốc nọ. Phương Cửu Nguyên được một bài học từ lần trước nên không trực tiếp động thủ mà đẩy cửa phòng ra trước. Thế nhưng, trông thấy người ở bên trong, đám người Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền ai nấy đều bối rối.

Trong này có người của Kim Trương Hãn Quốc, đúng, không sai, có chừng năm tên võ giả của Kim Trương Hãn Quốc. Trong đó có ba gã Hóa Thần, hai gã Hợp Thần, chỉ cần bắt được chúng thì chắc chắn lập công.

Nhưng đối diện với năm tên võ giả Kim Trướng Hãn Quốc vẫn còn hai gã võ giả khác.

Hai võ giả này đều có tu vi Dung Thần cảnh. Họ mặc áo bào trắng, phía trên thêu phù văn màu vàng chói mắt, đầu đội Vũ Sư Diện Cụ, còn có cả Độ Ách Tinh Quân Diện Cụ. Đây rõ ràng là hai cường giả Thiên Đình!

Giờ khác này, đám người Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền muốn phát điên rồi.

Lần hành động trước bọn họ gặp người của Địa Phủ, lần này lại đụng người của Thiên Đình.

Đây là cố ý đúng không? Đây chắc chắn là cố ý!

Dĩ nhiên, nếu như đây đúng thật là trùng hợp thì đám người Phương Cửu Nguyên cũng chỉ có thể nói một tiếng là thiên ý trêu ngươi rồi!

Bên Phương Cửu Nguyên ai nấy đều ngẩn ra. Thiên Đình và Kim Trướng Hãn Quốc cũng ngẩn cả người.

Người của Thiên Đình còn chưa biết thế nào thì bên Kim Trướng Hãn Quốc đã đùng đùng nổi giận.

Một tên võ giả Dung Thần cảnh của Kim Trướng Hãn Quốc còn đứng bật dậy phẫn nộ quát: “Người của Thiên Đình! Ta đã sớm biết lũ khốn các người không thể tin được mà! Không ngờ các ngươi lại truyền tin cho người Đại Chu đến đây tiêu diệt chúng ta!

Các ngươi muốn vật kia à? Hôm nay chúng ta có chết hết ở đây thì bên phía Đại Hãn sẽ ngay lập tức phái người hủy diệt toàn bộ chúng! Một mảnh vụn các ngươi cũng đừng mong có được!”

Độ Ách Tinh Quân quát giận một tiếng: “Chó má! Muốn diệt các ngươi mà còn phải truyền tin cho người Đại Chu à? Mình ta là có thể giải quyết đám phế vật các ngươi rồi!”

Tính tình của Độ Ách Tinh Quân cũng nóng nảy. Hắn đã bị một màn khó mà giải thích được trước mắt chọc giận.

Người của Đại Chu đến quản chuyện bọn họ làm gì? Đám người Kim Trướng Hãn Quốc không phân biệt được phải trái đã sùng lên hỏi tội. Thật tưởng là Thiên Đình dễ bị ức hiếp à?

Lần này Thiên Đình cũng chỉ là vì vật có liên quan đến Bạch Ngọc thạch bản đang nằm trong tay Kim Trướng Hãn Quốc nên bọn họ mới muốn thương lượng đổi chác. Nếu đổi lại thế lực khác thì bọn họ sớm đã ra tay tranh đoạt rồi, nào đến lượt đám Kim Trướng Hãn Quốc ở đây phát ngôn bữa bãi?

Chương 1377 - Lại là bất ngờ

Ba bên trước mắt đã có hiểu lầm lẫn nhau. Hơn nữa, trùng hợp thay ba bên này chẳng bên nào có ý muốn giải thích.

Cứ như vậy, chuyện này chỉ có thể phát triển theo tình huống bết bát nhất.

Mấy tên võ giả Kim Trướng Hãn Quốc kia là bên không nhịn nổi đầu tiên. Bọn họ quát giận một tiếng. Trong chớp mắt, một tên võ giả trong số đó đạp một cước, cước này giống như Thái Sơn áp đỉnh vậy, sức mạnh khổng lồ ầm ầm đổ vào, toàn bộ tửu lâu chấn động. Chớp mắt biến thành một vùng phế tích.

Tửu lâu nho nhỏ như thế vốn không đỡ được môt đòn toàn lực của võ giả Dung Thần cảnh. Nếu như đổi lại là võ giả Trung Nguyên thì bọn họ còn có thể thu lại một chút sức mạnh, tránh thương vong không cần thiết. Phải nói, trừ ma đạo hung đồ coi nhân mạng như cỏ rác ra thì phần lớn võ giả đều sẽ làm như vậy.

Chỉ có điều, đây là Đại Chu, có chết nhiều người hơn nữa thì cũng chẳng dính dáng gì đến bọn họ. Thế nên những võ giả Kim Trướng Hãn Quốc này ra tay cũng không chút kiêng kỵ nào.

“Ngăn bọn họ lại!”

Phương Cửu Nguyên quát giận một tiếng. Bất kể nơi này có người của Thiên Đình hay không, nhưng đúng thực là có người Kim Trướng Hãn Quốc. Chỉ cần có thể bắt bọn hắn lại, thế cũng đã là một cái công lớn rồi.

Kết quả, trong nháy mắt, cường khí vô tận nổ tung tấn công đến phía những tên võ giả Kim Trướng Hãn Quốc kia. Dù tửu lâu sụp đổ, bụi mù vây quanh, thế cũng không thể nào ngăn được đám Phương Cửu Nguyên.

Nhưng vào lúc này, người của Thiên Đình nén giận xuất thủ. Có điều, đối tượng ra tay của họ khọng phải là đám võ giả Kim Trướng Hãn Quốc nói ẩu nói tả kia mà là đám người Phương Cửu Nguyên.

Bọn họ chẳng qua là hiểu lầm với người Kim Trướng Hãn Quốc. Song, Độ Ách Tinh Quân và Vũ Sư là thầm hận Đại Chu phá tung kế hoạch hoàn hảo của bọn họ.

Nếu chiếu theo thường lệ, Kim Trướng Hãn Quốc cũng đã phái người đến Thịnh Kinh thành thì bọn họ khẳng định cũng đã quyết định đổi chác với Thiên Đình bọn hắn.

Nào ngờ, đám người Phương Cửu Nguyên vừa xuất hiện lại khiến cho cuộc giao dịch này hoàn toàn bị lỡ dở. Cái này nói bọn họ làm sao mà không hận cho được?

Hai tên cường giả Thiên Đình ra tay, uy thế bất phàm. Đám Phương Cửu Nguyên mặc dù có mấy tên là Dung Thần cảnh nhưng cũng bị hai người kia quấn lấy.

Phương Cửu Nguyên trực tiếp quát lên: “Đại Chu ta không có ý đối địch với Thiên Đình các ngươi. Bây giờ các ngươi như này là muốn khiêu khích uy nghiêm Đại Chu của chúng ta hay sao?”

Độ Ách Tinh Quân giận dữ, cười, hỏi ngược lại: “Không có ý đối địch với Thiên Đình chúng ta? Các ngươi phá hỏng việc của Thiên Đình chúng ta còn nói là không có ý đối địch? Đúng là nực cười!”

Vừa nói, Độ Ách Tinh Quân xuất thủ lại ngoan độc thêm một chút, áp chế đám người Phương Cửu Nguyên ngóc đầu lên không nổi.

Mà đám người Kim Trướng Hãn Quốc bên kia lại nhân lúc này, trong nháy mắt biến mất không tăm hơi.

Tuy rằng Phương Cửu Nguyên cũng bố trí người ở bên ngoài nhưng người hắn bố trí đều là võ giả Hóa Thần cảnh và Tiên Thiên cảnh. Vì phòng cá lọt lưới thôi, căn bản không ngăn được đám người Kim Trướng Hãn Quốc kia.

Đám người Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền lòng ôm đại hận. Công lao tới tay cứ vậy vuột mất!

Mà lúc này, Độ Ách Tinh Quân và Vũ Sư hai người đánh một trận, cảm giác thời gian có hơi lâu. Dù sao nơi này cũng là Bắc Nguyên Đạo, cách Thịnh Kinh thành không bao xa. Bọn họ cũng sợ gây ra chuyện gì. Cho nên hai người rút người về sau, Độ Ách Tinh Quân hừ lạnh, nói: "Chuyện này vẫn chưa xong đâu! Triều đình nhất định phải cho Thiên Đình ta một câu trả lời!"

Vừa nghe thấy câu đấy, Phương Cửu Thiên suýt chút nữa mắng cha chửi mẹ.

Địa Phủ đòi hắn một câu trả lời. Thiên Đình lại đòi một câu trả lời nữa. Hắn lại chọc đến ai nữa rồi chứ?

Lúc này, một tên thủ hạ thận trọng lại gần, hỏi: "Phương đại nhân, bây giờ chúng ta làm thế nào?"

Phương Cửu Nguyên nhìn tòa tửu lâu chịu tai bay vạ gió mà biến thành phế tích kia, còn cả thực khách hoặc chết hoặc bị thương, hắn không khỏi tức giận trong lòng, mắng to: "Làm thế nào? Ngu ngốc!

Không có mắt à? Trước hết cho người khắc phục hậu quả ở đây, sau đó phái người lập tức đi truy nã đám võ giả Kim Trướng Hãn Quốc đó! Trước khi chúng rời Bắc Nguyên Đạo phải bắt chúng lại!"

Mặc dù Phương Cửu Nguyên cũng biết, những võ giả Kim Trướng Hãn Quốc kia mà muốn chạy thì dù lấy sức của lực lượng mật thám tập sự cũng đừng hòng đuổi theo họ dễ dàng. Dù sao, bọn họ cũng là Hóa Thần cảnh và Dung Thần cảnh. Có điều, vẫn phải làm vì mặt mũi.

Thuận tiện hắn cũng muốn nghĩ kế sách làm sao để giải thích với Cơ Ngôn Tú.

Lúc này, trong phủ Thục Vương, Cơ Ngôn Tú cũng đang nóng nảy đi đi lại lại, trong tay không ngừng nghịch khối ngọc bội, chờ tin tức.

Chuyện lần trước cũng đã đủ mất mặt rồi. Nếu như lần này đám Phương cửu Nguyên làm làm hư chuyện thì hắn cũng không biết phải làm thế nào mới được.

E là, dù mình có thể lên ngôi nhưng lại để lại ấn tượng thành sự chưa thấy bại sự có thừa trong lòng cường giả Đại Chu. Kiểu gì cũng phải làm Hoàng đế bù nhìn một thời gian.

Mà lúc này bên ngoài truyền đến một trận vang động, Cơ Ngôn Tú vội vàng đi ra ngoài, thấy đám Phương Cửu Nguyên đi đến, hắn lập tức hỏi: "Thành công không?"

Phương Cửu Nguyên lúng túng nói: Điện hạ, xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Cái gì? Lại chuyện ngoài ý muốn?"

Chương 1378 - Lại là bất ngờ (2)

Vẻ mặt Cơ Ngôn Tú nhất thời lạnh đi, ném nát bấy ngọc bội có giá trị không nhỏ trong tay!

"Không phải ngươi nói với Cô là nắm chắc đến chín phần hay sao? Sao lại còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn cho được?" Cơ Ngôn Tú giận dữ hét.

Ánh mắt Cơ Ngôn Tú nhìn hai người Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền lạnh đi. Chẳng trách hai người bọn họ bị Tô Tín sỉ nhục thảm thương như vậy. Nhìn Tô Tín người ta mà xem, có khi nào hắn làm việc mà thất bại hay chưa?

Hai người mà Cơ Ngôn Tú đang nhìn đây đúng là thành sự không có thất bại dư thừa!

Phương Cửu Nguyên bất đắc dĩ nói: "Vốn không có vấn đề gì, nhưng ai nào ngờ hai người của Thiên Đình lại có giao dịch gì với đám người Kim Trướng Hãn Quốc đó chứ? Với thực lực của cường giả Thiên Đình, đừng nói là mật thám tập sự của ta không phát hiện ra được, mà cho dù là ta cũng không phát hiện ra!"

"Mượn cớ! Đều là mượn cớ!"

Cơ Ngôn Tú căm tức nhìn đám người Phương Cửu Nguyên, đã tức đến không nói thành lời.

Dưới tay hắn chẳng có bao nhiêu người. Nếu nói quá nặng lời hay là thẳng tay trừng phạt thì trong tay hắn thực chẳng còn có lấy một tâm phúc.

Nhưng nếu không nói gì thì Cơ Ngôn Tú cũng không cam lòng. Hai lần phá hư chuyện, biểu hiện của Phương cửu Nguyên đã không giống một Tứ Đại Thần Bộ nữa, mà hệt như đám người mới.

Nhưng lúc này, trong lòng Phương Cửu Nguyên cũng đang nén giận. Hắn nghĩ đến lúc hắn đảm đương Tứ Đại Thần Bộ lâu như vậy rồi, có khi nào bị thiệt lớn thế này đâu?

Quan trọng nhất chính là Phương Cửu Thiên thấy hơi không đúng, Hai chuyện này cũng có phần quá trùng hợp. Trùng hợp đến mức hai chuyện này giống như là cái bẫy bày ra cho hắn vậy.

Chỉ có điều nghĩ như vậy cũng có chút không đúng. Nếu như đây là cạm bẫy thì tức là có người cố ý tính kế hắn. Thế thì, ai có năng lực lớn đến mức có thể tìm Thiên Đình và Địa Phủ đến tính kế mình một lượt thế này?

Tình báo Lục Phiến Môn có thế lực lớn là đúng, không sai. Nhưng chiều hướng của vài cường giả vẫn cứ là không cách nào mà nhận ra được. Thiên Đình và Địa Phủ chính là như vậy.

Có thể nói, chỉ cần là người của Thiên Đình và Địa Phủ không chủ động tiết lộ tung tích thì Lục Phiến Môn khó mà tìm được tung tích của đối phương.

Phương Cửu Nguyên không nghĩ ra, hai chuyện này chỗ nào cũng thấy đáng ngờ nhưng hắn lại chẳng tìm được bất kì chứng cứ nào.

Mà ngay lúc này, một tên đệ tử phủ Thục Vương hoang mang hoảng loạn chạy vào nói: “Điện hạ, không xong rồi! Thiên Đình Bắc Cực Tử Vi Đại Đế dẫn theo một đám cường giả Thiên Đình đánh tới cửa. Kêu gào muốn triều đình cho họ một câu trả lời. Thường Sơn Vương đang tìm ngươi tới đó!”

Nghe lời này. Cơ Ngôn Tú thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Lúc trước, Cơ Huyền Viễn khó khăn lắm mới đuổi được người của Địa Phủ đi. Bây giờ người của Thiên Đình lại kéo tới nữa rồi?

Cơ Ngôn Tú hung tợn nhìn Phương Cửu Nguyên: "Rốt cuộc lần này ngươi phá chuyện gì của Thiên Đình?"

Phương Cửu Nguyên mặt đầy vẻ khó mà giải thích, nói: "Không có! Lần này vốn không phải chúng ta ra tay trước!

Lúc chúng ta mở cửa, người Kim Trướng Hãn Quốc và Thiên Đình đều có mặt ở đó. Đám người man rợ Kim Trướng Hãn Quốc muốn trốn, chúng ta liền cản lại. Không ngờ, lúc này người của Thiên Đình bỗng nhiên ra tay. Bấy giờ, đám người Kim Trướng Hãn Quốc nhân cơ hội chạy. Nếu phải khởi binh vấn tội thì cũng phải là chúng ta tìm Thiên Đình bọn họ hỏi tội mới đúng!"

Cơ Ngôn Tú hừ lạnh nói: "Người ta cũng đã đánh tới cửa rồi! Nói cái gì nữa cũng đã muộn. Trước tiên, phải đi xem Thiên Đình rốt cuộc có ý gì đã."

Lúc này, bên trong hoàng thành Thịnh Kinh thành, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế dẫn theo hơn mười tên cường giả Thiên Đình đang đứng ở phía đối lập với Cơ Huyền Viễn. Tình cảnh hầu như không khác gì cảnh mấy ngày trước Địa Phủ kéo đến.

Cơ Huyền Viễn có chút nhức đầu, xoa xoa đầu nói: "Chư vị Thiên Đình, các người sẽ không phải lại nói là Đại Chu chúng ta làm hỏng chuyện tốt của các người đấy chứ?"

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lạnh lùng nói: "Các người biết là tốt! Mấy năm gần đây, Thiên Đình với Đại Chu các ngươi nước sông không phạm nước giếng. Việc của Cơ Hạo Điển lần trước ồn ào lớn như vậy, Thiên Đình ta cũng chẳng nhúng tay vào.

Lần này, Thiên Đình ta chẳng qua là làm giao dịch với Kim Trướng Hãn Quốc, cũng chẳng có uy hiếp gì đến lợi ích Đại Chu các ngươi. Bởi vì chúng ta không ai tin nổi đối phương cho nên mới chọn tiến hành giao dịch ở Bắc Nguyên Đạo. Kết quả lại bị người của các ngươi chọc gậy bánh xe!"

Thiết Chiến hơi nhướn mày. Gầy đây Đại Chu có động tĩnh gì thì vẫn là đám người Phương Cửu Thiên. Chẳng lẽ lần này lại

là họ chọc ổ kiến lửa?

Cơ Huyền Viễn hiển nhiên cũng nghĩ đến chuyện này, lập tức phái người gọi Cơ Ngôn Tú đến.

Trải qua chuyện lần trước, Cơ Ngôn Tú cũng có thêm mấy phần sức. Hắn biết bây giờ hắn là Thái tử Đại Chu, đại diện cho bộ mặt của Đại Chu, cho nên dù cho Thiên Đình có bức bách, có ác độc đến mấy, Cơ Huyền Viễn cũng sẽ không giao hắn ra.

Nhìn thấy đám Cơ Ngôn Tú vừa ra tới, Độ Ách Tinh Quân liền lập tức căm phẫn nói: "Chính là bọn họ đã phá hư giao dịch lần này!"

Phương Cửu Nguyên lạnh lùng nói: "Cái gì gọi là phá hư giao dịch của các ngươi? Chư vị Thiên Đình, nói chuyện phải nói đạo lý.

Là các ngươi gây mưa gây gió ở địa bàn Đại Chu chúng ta trước. Kim Trướng Hãn Quốc và Đại Chu chúng ta có quan hệ thế nào không phải các ngươi không biết. Các ngươi giao dịch gì với Kim Trướng Hãn Quốc chúng ta mặc kệ. Nhưng các ngươi thần thần bí bí, ta chỉ nhận ra được người của Kim Trướng Hãn Quốc tiến vào Bắc Nguyên Đạo, thế nên đương nhiên chúng ta phải ra tay kiểm tra thực hư chứ?

Muốn trách thì chỉ có thể trách các ngươi không thông báo cho Đại Chu chúng ta trước."

Lời này của Phương Cửu Nguyên thực chất cũng là cưỡng ép chối bỏ trách nhiệm. Mặc dù đạo lý là như vậy. Nhưng nếu bọn họ sớm biết trong này có người của Thiên Đình thì có đánh chết bọn họ cũng không lỗ mãng như thế.

Chương 1379 - Khởi binh vấn tội

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế khịt mũi coi thường lời ngụy biện của Phương Cửu Nguyên, hắn cười lạnh, nói: "Thông báo trước cho Đại Chu? Nực cười! Nếu Thiên Đình ta có hành động gì cũng báo trước cho Đại Chu các ngươi, thế thì chẳng phải Thiên Đình ta lệ thuộc vào Đại Chu các ngươi hay sao?"

Phương Cửu Nguyên vừa muốn nói gì nhưng liền bị Cơ Huyền Viễn trừng mắt ngăn lại.

Chuyện này vốn chính do hắn gây nên, hiện tại hắn còn muốn gì nữa? Tuyệt không nể mặt người Thiên Đình chắc? Mọi người đánh một trận mới chịu hay sao?

Cơ Huyền Viễn trả lời Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, trầm giọng nói: "Đại Chu ta không có ý đối địch với Thiên Đình. Chuyện lần này thực sự chỉ là hiểu lầm."

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lạnh lùng nói: "Thiên Đình chúng ta chịu tổn thất lớn như thế, một câu hiểu lầm của ngươi thì giải quyết hết tất cả được à? Chuyện lần này Thiên Đình ta muốn có được một câu trả lời!"

"Ngươi muốn thế nào?"

"Đại Chu các ngươi hiện tại có tám khối thạch bản Bạch Ngọc. Mà Thiên Đình chúng ta chỉ có sáu khối. Đưa cho chúng ta hai khối khoách ấn mà chúng ta thiếu kia, chuyện lần này coi như xong." Bắc Cực Tử Vi Đại Đế mắt lóe một tia tinh ranh, trầm giọng nói.

Giao dịch lần này với Kim Trướng Hãn Quốc, hắn vốn cũng chẳng để trong lòng. Nếu không phải Phương Cửu Nguyên phá hư chuyện này thì hắn cũng sẽ chẳng ra mặt.

Nhưng chuyện này vừa xảy ra, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế liền lập tức biết được đây là một cơ hội tốt!

Bàn về nghiên cứu Bạch Ngọc thạch bản, trước mắt, trong giang hồ thì Địa Phủ là tinh thâm nhất.

Một là bởi Tô Tín là người Địa Phủ cho nên lúc ban đầu trao đổi khoách ấn trên phiến Bạch Ngọc, Địa Phủ và Đại Chu đều tập hợp đủ, mà Thiên Đình lại chỉ có sáu khối.

Cho nên trên phương diện nghiên cứu thạch bản Bạch Ngọc này, Thiên Đình lại kém hơn Địa Phủ và Đại Chu một bậc. Cho nên, bọn họ cũng giống như Địa Phủ, đều đang đi tìm những thứ đồ vật có liên quan đến thạch bản Bạch Ngọc kia.

Chỉ có điều, vật này cũng không phải dễ tìm, chỉ có lẻ tẻ một chút cũng rất có hạn với nghiên cứu của bọn họ.

Cho nên Bắc Cực Tử Vi Đại Đế vừa nhìn thấy cơ hội như vậy liền muốn đoạt hai khối khoách ấn từ Đại Chu về tay.

Chỉ có điều, Cơ Huyền Viễn không hề nghĩ ngợi, thẳng thừng cự tuyệt: "Không thể nào! Đại Chu ta tuyệt đối không bị uy hiếp, cũng không có ai dám uy hiếp Đại Chu ta! Khoách ấn thạch bản Bạch Ngọc kia ngươi đừng mơ tới nữa!"

Đại Chu bình định thiên hạ hơn hai mươi năm. Những cường giả có uy tín từ ngày xưa kia vẫn còn sống sờ sờ đấy. Thực lực coi như không phải tột cùng như ngày xưa, nhưng cũng không ít đi bao nhiêu. Cho nên, thái độ đối với các thế lực trong giang hồ, Đại Chu có thể nhượng bộ nhưng sẽ không mềm yếu nhẫn nhịn.

Tiêu gia ngày xưa dám to gan bày mưu tính kế với Đại Chu, Đại Chu liền bắt Tiêu gia trả giá đắt, khiến cho Tiêu gia bị cấm đoán mấy năm.

Bởi vì ngay cả Tiêu gia cũng không dám đánh cuộc Đại Chu có thật dám ra tay với hắn hay là không.

Huống chi nếu thật có ngày hôm đó thì hoặc là một đám người trong giang hồ đến làm người giảng hòa vì dù sao bọn họ cũng không muốn sinh linh đồ thán. Còn không thì chính là Tiêu gia chủ động chịu thua nhận tội. Kết quả, một trong sáu đại thế gia, Tiêu gia chọn nhượng bộ. Bây giờ coi như là đối mặt với Thiên Địa Nhị Cung Thiên Đình, thì Đại Chu vẫn sẽ không nhượng bộ.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế trầm giọng nói: "Không có thương lượng? Cơ Huyền Viễn, hiện tại bây giờ Đại Chu thế nào, trong lòng ngươi biết. Lấy khoách ấn thạch bản Bạch Ngọc ra, ta đảm bảo, trong khoảng thời gian này sẽ không gây phiền toái gì cho Đại Chu ngươi. Ngươi hẳn phải biết danh dự của Thiên Đình ta là thế nào."

Cơ Huyền Viễn lắc lắc đầu nói: "Không có cửa thương lượng đâu. Muốn lấy khoách ấn thạch bản Bạch Ngọc thì trừ phi Thiên Đình các ngươi có gan tới đây cướp!"

Khoách ấn thạch bản Bạch Ngọc này đúng là không có nhiều tác dụng lắm với Đại Chu. Trước đó Cơ Hạo Điển dùng nó để

nghiên cứu bí pháp trường sinh. Bây giờ muốn nghiên cứu vào tầng sâu hơn thì phải tiếp tục đưa nhân lực và vật lực vào nó. Dưới tình huống không có mục tiêu rõ ràng, Đại Chu cũng không muốn trả giá đắt để nghiên cứu vật này.

Nhưng ngay cả như vậy thì Thiên Đình muốn lấy nó cũng không thể nào được.

Thiên Đình lòng lang dạ sói ai mà không biết? Mặc dù tác dụng của Bạch Ngọc thạch bản hình như rất nhỏ, nhưng ai biết trong này còn cất giấu bí mật gì? Cho nên Cơ Huyền Viễn tuyệt đối sẽ không đem giao cho Thiên Đình để Thiên Đình tăng cường thực lực của bọn họ.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lúc này cười phá lên: "Được, được, được! Quả nhiên không hổ là Đại Chu. Trận này Thiên Đình ta ghi nhớ. Nơi này là Thịnh Kinh thành, ta sẽ không động thủ với các ngươi ở đây. Có điều, sau này Thiên Đình ta tất nhiên sẽ cho các ngươi một phần đại lễ!"

Nói xong, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đưa người rời đi. Đông đảo cường giả Đại Chu ở đó nhất thời chùng xuống.

Thật ra thì nhiều năm như vậy, Đại Chu cùng với Địa Phủ và Thiên Đình cẫn chưa xảy ra xung đột gì quá lớn. Nguyên nhân chỉ có một ấy chính là bọn họ quá mạnh. Một khi khống chế không được phạm vi xung đột thế thì hai bên sẽ chịu tổn thất tương đối kinh người.

Đại Chu mạnh là mạnh về số người. Bất kể là võ giả tầng dưới cùng hay là võ giả tầng cao nhất, có thể nói Đại Chu là đông đảo nhất trong giang hồ. Không tông môn nào dám đơn độc nhảy ra rêu rao muốn khiêu khích Đại Chu, hay muốn tạo phản. Như vậy không khác nào tìm chết.

Chương 1380 - Khởi binh vấn tội (2)

Chỉ có điều, so với nhân số đông đảo của Đại Chu, Thiên Đình và Địa Phủ mặc dù mỗi bên không quá trăm người, nhưng người nào người nấy đều là người khó chọc vào.

Huống chi hai bên này xuất quỷ nhập thần. Trước mắt, Đại Chu kết oán với Thiên Đình, hôm nào đó bỗng nhiên Thiên

Đình xông đến gây chuyện, đế lúc đó e là thật sự sẽ khiến cho Đại Chu trở tay không kịp. Dù sao cũng là một bên ngoài sáng một bên trong tối.

Thấy người ở chỗ này yên lặng không nói gì, Cơ Ngôn Tú cảm giác được bầu không khí có chút không đúng, hắn hừ lạnh một tiếng, nói: "Thiên Đình này cũng hơi hung hăng rồi đấy. Bọn họ thực sự cho là mình có thể sánh vai cùng Đại Chu à? Còn dám uy hiếp Đại Chu ta, quả thực…"

"Im miệng!"

Cơ Ngôn Tú còn chưa nói xong liền bị Cơ Huyền Viễn ngắt lời. Điều này làm cho Cơ Ngôn Tú kinh ngạc một phen.

Đây là ở trước mặt mọi người, hắn đường đường là Thái tử lại bị Cơ Huyền Viễn mắng như vậy. Chuyện này khiến cho Cơ Ngôn Tú có chút mất mặt.

Có điều, hắn cũng không bị ngu. Bàn về thế lực thì Cơ Huyền Viễn là đại diện cho lợi ích của Hoàng tộc họ Cơ. Mà toàn Đại Chu này, Cơ Ngôn Tú chỉ có thể dựa vào danh là con Hoàng tộc họ Cơ.

Luận bối phận, Cơ Huyền Viễn còn là trưởng bối của hắn. Hắn càng không thể nào tranh luận với Cơ Huyền Viễn cho được. Thế nên, Cơ Ngôn Tú chỉ đành cúi đầu, không cam lòng.

Cơ Huyền Viễn lạnh lùng nói: "Bắt đầu từ hôm nay những thủ hạ đó của ngươi không được phép đi ra khỏi Thịnh Kinh thành nửa bước!"

Nói xong, Cơ Huyền Viễn trực tiếp dẫn theo cả đám người rời đi, để lại Cơ Ngôn Tú cùng những võ giả thủ hạ của hắn ở lại, mồ hôi chảy ròng ròng.

Thái độ nghiêm khác của Cơ Huyền Viễn cùng giọng la rầy Cơ Ngôn Tú ở trước mặt mọi người của hắn khi nãy đã nói rõ sự nhẫn nại của hắn với Cơ Ngôn Tú đã lên đến cực điểm rồi.

Trong vòng một tháng, Cơ Ngôn Tú liên tiếp trêu chọc Thiên Đình và Địa Phủ, khiến cho người ta đánh đến cửa. Nếu như cho Cơ Ngôn Tú thời gian thì có phải là hắn sẽ đến Tạo Hóa

Đạo Môn hay là Thiếu Lâm Tự rêu rao rằng muốn diệt họ để báo thù cho Cơ Hạo Điển hay không?

Tìm đường chết cũng không phải làm cách đó! Hiện tại, Cơ Huyền Viễn cảm giác mình có hơi sai lầm rồi. Trước đó chi bằng hắn tuyển thẳng lấy một Hoàng đế bù nhìn còn hơn. Đại Chu bọn họ còn có những cường giả trọng thần ở đây, Đại Chu cũng không ngã được.

Ai ngờ được rằng chọn theo lối cũ lại cuối cùng chọn được thứ như vậy? Chỉ gây thêm chuyện cho họ.

Đám người Cơ Ngôn Tú ảo não quay về phủ Thái Tử. Bên phía Tô Tín cũng ngay lập tức nhận được tin tức.

“Tự làm bậy không thể sống!”

Tô Tín không khỏi lắc đầu một cái. Tên Cơ Ngôn Tú này phạm sai lầm, ngoan ngoãn nhận tột thì còn dễ nói nhưng hắn lại hết lần này đến lần khác ngang ngược ngụy biện. Lần này, trong mắt đám người Cơ Huyền Viễn hình tượng của Cơ Ngôn Tú đã thấp đến không còn thấp hơn được nữa.

Có vài người chính là như vậy, rõ ràng có một phần thực lực nhưng nhất định phải đi làm chuyện lớn. Sau cùng lại thành sự chưa thấy bại sự có thừa!

Cơ Ngôn Tú này là người rất cực đoan. Lần đầu tiên Tô Tín thấy hắn, hắn tự ti vô cùng, thậm chí ngay cả tự vệ cũng là hy vọng xa vời.

Nhưng bây giờ, Cơ Ngôn Tú rốt cuộc cũng thành công. Ai cũng không ngờ cuối cùng người trở thành Thái tử lại là Thục Vương chẳng có gì bắt mắt này.

Có điều cũng chính vì thế cho nên Cơ Ngôn Tú có chút khoa trương quá mức.

Mặc dù Tô Tín thừa nhận năng lực của Cơ Ngôn Tú này không yếu. Trong vòng mấy năm ngắn ngủi đã tăng đến trình độ như vậy rồi. Nhưng so với những vị vua có tài trí, mưu lược kiệt xuất thì hắn còn kém nhiều.

Cơ Ngôn Tú hắn một lòng một dạ muốn lập uy nghiêm cho mình nhưng kết quả lại biến thành Hoàng đế bù nhìn cũng làm

không nổi.

Hoàng Bỉnh Thành vẫn luôn theo bên người Tô Tín cười ha hả nói: “Cơ Ngôn Tú này cũng thật đúng là tự tìm đường chết. Lần này thì hay rồi, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn đi làm Hoang đế bù nhìn thôi.”

Nhưng lúc này, Tô Tín lại hỏi ngược lại: “Ai nói ta muốn cho hắn làm Hoàng đế bù nhìn?”

Hoàng Bỉnh Thành kinh ngạc nói: “Lão đại, ngươi muốn…”

Trong mắt Tô Tín lóe ra tia lạnh, nói: “Ta muốn hắn không ngồi được lên ngôi Hoàng đế!”

Nhất thời, Hoàng Bỉnh Thành hít vào một hơi lạnh, trong mắt lộ vẻ không dám tin.

Cho tới nay, Hoàng Bỉnh Thành đều cho là Tô Tín muốn khiến cho Cơ Ngôn Tú mất hết uy nghiêm, khiến hắn trở thành một Hoàng đế bù nhìn thứ thiệt.

Nhưng Hoàng Bỉnh Thành sao cũng không ngờ Tô Tín lại muốn kéo Cơ Ngôn Tú khỏi vị trí Hoàng đế!

Người ở bên ngoài nhìn vào, loại ý nghĩ này nhất định chính là nằm mơ giữa ban ngày.

Vị trí Hoàng tử của Đại Chu không phải là trò đùa. Hơn nữa, bọn họ còn là thần tử, sao có khả năng phế Thái tử rồi lại lập, lập rồi lại phế như thế? Nếu thật như vậy thì quy củ ở đâu? Chẳng phải Đại Chu sẽ thành trò cười hết sao?

Đặc biệt là trước mắt Đại Chu còn cần một vị Hoàng đế trấn áp long mạch, ổn định nhân tâm. Không để ý năng lực Hoàng đế này như thế nào, chỉ cần hắn có thể ngồi lên cái ngôi vị Hoàng đế này, dù cho hắn ngu si thì đông đảo cường giả Đại Chu cũng sẽ cho hắn ngồi vững ở cái vị trí này.

Cho nên bây giờ Tô Tín lại nói muốn cho Cơ Ngôn Tú không làm Hoàng đế được, đây quả thực là chuyện không thể nào. Ít nhất, cửa ải đông đảo cường giả Đại Chu, Tô Tín cũng không qua được.

Hành động ẩu tả như này, những cường giả Đại Chu sẽ tuyệt không đáp ứng.

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh: “Vì cái gì mà không được? Cơ Ngôn Tú là phiền phức. Nếu như đã kết thù thì hắn chỉ cần ngồi ở ngôi Hoàng đế một ngày thì ta sẽ có thêm một nỗi phiền. Vẫn cứ là kéo hắn xuống hẳn ngai Hoàng đế là yên tâm nhất.”

Chương 1381 - Xuất thủ

Tô Tín cũng không nói toàn bộ kế hoạch cho Hoàng Bỉnh Thành. Kỳ thực từ lúc vừa mới bắt đầu Tô Tín đã muốn kéo Cơ Ngôn Tú xuống khỏi ngôi Hoàng đế rồi.

Nguyên nhân lúc trước Tô Tín lựa chọn Cơ Ngôn Tú kế vị ngôi Tân hoàng rất đơn giản. Bởi vì hắn là người quen cũ, hơn nữa năng lực của hắn cũng coi như không có trở ngại. Thêm nữa, hắn còn hứa hẹn với Tô Tín, bấy giờ mới khiến Tô Tín lựa chọn nâng đỡ cho Cơ Ngôn Tú lên ngôi Hoàng đế này.

Chỉ có điều lòng người đều dễ thay đổi. Tô Tín giỏi nhìn thấu lòng người, nhưng hắn nhưng không cách nào tính toán nổi biến hóa lòng người. Dĩ nhiên điểm ấy dù có là tông sư giỏi nhất về chuyện bói toán trên giang hồ cũng không làm được.

Cho nên Tô Tín ngược lại cũng không hối hận đã chọn sai người, sai rồi chính là sai rồi, hối hận cũng vô dụng. Cái này sai thì cùng lắm đổi cái khác là được.

Đây không phải Tô Tín ngông cuồng, mà là Tô Tín có tự tin chắc chắn.

Từ Cơ Hạo Điển, Tô Tín có thể nhìn ra, những tên họ Cơ này chẳng có lấy một người đáng tin cậy. Hắn cũng từng nói với Hoàng Bỉnh Thành lời này.

Cho nên lúc ban đầu trên đường đi lấy hoa ngưng thần, Tô Tín liền nghĩ cách làm sao để đối phó với Cơ Hạo Điển. Cũng vậy, lúc hắn nâng đỡ Cơ Ngôn Tú thượng vị cũng đã tính kế làm sao mới lôi Cơ Ngôn Tú xuống khỏi ngôi Hoàng đế được.

Đại Chu hiện tại cũng coi như là căn cơ của Tô Tín, phấn đấu lâu như vậy Tô Tín mới có được nền móng như hiện tại nên

hắn đương nhiên sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Cơ Ngôn Tú muốn làm căng thì đổi một Hoàng đế khác là được rồi. Dù sao thì Cơ Hạo Điển cũng không thiếu con trai.

“Lão đại, tiếp đến cần phải làm sao?” Hoàng Bỉnh Thành trầm giọng hỏi.

Đối với Hoàng Bỉnh Thành, Hoàng đế Đại Chu cái gì chẳng qua là chó má mà thôi, hắn mãi mãi cũng chỉ cống hiến cho một người là Tô Tín.

Cho nên cho dù có khiếp sợ không thôi với câu nói trước đó của Tô Tín, nhưng hắn vẫn bình tĩnh lại trước, hỏi dò đối sách của Tô Tín.

Tô Tín vừa dùng ngón tay trỏ gõ lên bàn vừa nói: “Với tình trạng hiện tại của Cơ Ngôn Tú, muốn kéo hắn xuống Hoàng vị kỳ thực rất đơn giản, chỉ cần giải quyết ba người là có thể.”

“Ba người kia là?”

“Thiết Chiến, Lâm Tông Việt, Cơ Huyền Viễn!”

Dưới tình trạng cường giả Chân Vũ cảnh không xuất thế, trước mắt, chủ sự chân chính bên trong Thịnh Kinh thành thật ra chính là ba người bọn họ.

Hoàng Thất Cung Phụng Đường bởi vì ngày thường không nắm giữ thực quyền, cho nên bọn họ dĩ nhiên cũng sẽ không quản lý nội vụ Đại Chu. Bọn họ chỉ là nhận tiền làm việc mà thôi, mặc kệ ai là Hoàng đế. ChỈ cần cho bọn họ đủ thì Hoàng Thất Cung Phụng Đường sẽ tiếp tục đứng về phía Đại Chu.

Cho nên ba người trước mắt này phân biệt đại diện cho thế lực và lợi ích của Lục Phiến Môn, Thiết gia cùng hoàng tộc họ Cơ.

Hoàng Bỉnh Thành nhíu mày nói: “Thiết đại nhân hẳn không có vấn đề, nhưng hai người còn lại kia phải đối phó thế nào?”

Với địa vị ở Lục Phiến Môn của Tô Tín, cộng thêm khoảng chuyện mà bọn Phương Cửu Nguyên làm ra thời gian này, Thiết Chiến hẳn cũng sớm đã thất vọng đối với Phương Cửu Nguyên, Liễu Vô Tiền, và Cơ Ngôn Tú rồi.

Cho nên Tô Tín nghĩ, muốn được Thiết Chiến chống đỡ rất đơn giản. Có điều, hai người còn lại thì khó nuốt.

Lâm Tông Việt đại diện cho lợi ích của quân đội. Hiện tại, không ai biết hắn nghĩ gì.

Nhưng dùng cái mông nghĩ cũng biết, chuyện lớn như phế lập Thái tử Lâm Tông Việt có dễ dàng đồng ý hay không?

Mà Cơ Huyền Viễn thân là hoàng tộc họ Cơ, hắn nhất định là phải giữ gìn mặt mũi cho Cơ gia cùng người Đại Chu.

Chuyện như phế lập Thái tử thể hiện rõ ràng chính là tại đánh mặt Đại Chu, hiển nhiên hắn cũng không dễ dàng đồng ý như vậy.

Cho nên theo Hoàng Bỉnh Thành, chuyện này không phải khó mà là rất khó.

Tô Tín lấy ra một quyển sách, đưa cho Hoàng Bỉnh Thành nói: "Ngươi đem vật này giao cho Lâm Tông Việt. Nói bóng gió ý của ta cho Lâm đại nhân. Sau khi hắn nghe xong ta nghĩ hẳn là hắn biết phải lựa chọn như thế nào.

Nếu như hắn nhận lấy rồi cho ngươi đi, thì chứng tỏ Lâm đại nhân lựa chọn ủng hộ ta. Nếu hắn trả về, thì ý kia liền có thể tưởng tượng được. Có điều, ta đoán hắn hẳn là sẽ không làm như vậy."

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu một cái, hắn trực tiếp lấy sách đi ra khỏi cửa, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái xem bên trong quyển sách này là gì. Dù sao, chỉ cần đại nhân chắc chắn thì không có vấn đề gì.

Món đồ mà Tô Tín để cho Hoàng Bỉnh Thành mang cho Lâm Tông Việt kỳ thực rất đơn giản, chính là mười hai thức đầu trong Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ.

Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ thật ra nên tính là một loại phương thức ứng dụng nội lực, một loại võ đạo chiến đấu. Khí là Thần, Ý là Thể, Hình là Dụng, ở trong đó có chứa ba mươi sáu cách biến hóa.

Đơn giản mà nói môn công pháp này nặng ý cảnh nhiều hơn nặng chiêu thức, sau khi tu luyện tới cảnh giới đại thành đã

không có phân chia ba mươi sáu loại biến hóa nữa. Một quyền đánh ra chính là thiên biến vạn hóa.

Cho nên hiện tại Tô Tín đưa mười hai thức đầu của Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ đi, nhưng chẳng qua hắn chỉ là đưa đi một cái "Hình", chứ không đưa "Thần" đi.

Có điều, đối với Lâm Tông Việt mà nói như vậy cũng đủ, hắn có võ đạo của hắn. Tuy rằng đó cũng là con đường võ đạo giống với Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, nhưng cũng vẫn có chút xíu khác biệt.

Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ mặc dù là kỳ công, nhưng vẫn chưa đến mức khiến Lâm Tông Việt bỏ qua võ đạo mà hắn khổ tu gần trăm năm để chuyên tu Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ.

Chương 1382 - Xuất thủ (2)

Cho nên hiện tại Tô Tín đưa cho Lâm Tông Việt mười hai thức đầu Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ này kỳ thực chỉ là cho hắn mượn dùng, để hắn bổ sung vào võ đạo của hắn.

Đối với cường giả cấp bậc như Lâm Tông Việt mà nói, bất kỳ một chút tiến bộ cũng có chênh lệch to lớn dị thường.

Đến cái vị trí này của hắn, chắc hẳn hắn cũng sớm đã xem qua tất cả điển tịch ở Đại Chu, có thể dùng cũng đều dùng bổ sung vào võ đạo của mình rồi.

Mà bấy giờ, Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ Tô Tín cho hắn lại là một thế giới công pháp khác. Đây đối với Lâm Tông Việt mà nói có thể là chưa bao giờ nghe, tác dụng đối với tu vi của hắn có thể là rất lớn.

Này chính là điều kiện đổi chác của Tô Tín. Dùng này mười hai thức đầu của Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ đổi được sự ủng hộ của Lâm Tông Việt.

Đối với Tô Tín mà nói, giao ra mười hai thức đầu của Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ đối với với hắn không có chỗ nào xấu. Dù sao cũng chỉ có mười hai thức đầu, cũng không có tâm pháp vận hành, hữu hình vô thần, Tô Tín cũng không lo

lắng có người sẽ lợi dụng nó để nghiên cứu ra võ công gì nhắm vào mình.

Mà Lâm Tông Việt cũng có thể dùng loại võ kỹ cường đại hắn chưa từng thấy dung nhập vào trong võ đạo của chính hắn, thực lực tiến thêm một bước. Thế nên, đây chính là cục diện đôi bên cùng có lợi.

Tô Tín chắc chắn Lâm Tông Việt sẽ có chín phần mười khả năng đồng ý.

Hai lần Tô Tín hãm hại Cơ Ngôn Tú đều xuất hiện quạ đen hai lần liên tục, hơn nữa, rùm beng cũng không nhỏ. Lâm Tông Việt mặc dù chẳng nói câu nào, nhưng trong lòng hắn chắc chắn bất mãn không sai.

Nếu như Cơ Ngôn Tú sau khi lên ngôi vẫn tiếp tục làm như vậy thì ai đến mà dọn bãi chiến trường cho hắn? Cuối cùng vẫn cần đến quân đội đông đảo và cũng là bên có thực lực mạnh nhất Đại Chu bọn họ.

Cho nên trong lòng Lâm Tông Việt, Cơ Ngôn Tú này tuyệt không phải là một người hợp làm Hoàng đế. Bây giờ thêm món đồ mà Tô Tín đưa cho hắn đồ vật, tỷ lệ Lâm Tông Việt đáp ứng Tô Tín vẫn là rất lớn.

Lúc Hoàng Bỉnh Thành đi tới phủ Tướng quân, Tô Tín cũng cho người đi vào tìm Thiết Chiến.

Đám người Thiết Chiến hiện tại tuy rằng đều ở trong Hoàng cung trấn áp long mạch, nhưng kỳ thực công việc của bọn họ cũng không tính là quá nhiều.

Cho nên chỉ cần có người đến tìm bọn họ, bọn họ cũng có thể lập tức dành ra được thời gian.

“Trên giang hồ xảy ra chuyện gì lớn?” Thiết Chiến vừa tới liền trực tiếp hỏi.

Trước mắt, Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền đều đi giúp Cơ Ngôn Tú, cho nên toàn bộ chuyện ở Lục Phiến Môn đều dường như đặt ở trên người Tô Tín.

Mặc dù nói Cơ Phóng Ca cũng là Tứ Đại Thần Bộ, nhưng dù sao hắn cũng xuất thân dân dã. Thực lực, năng lực tuy rằng có,

nhưng cái thiếu lại chính là kinh nghiệm.

Cho nên khoảng thời gian này hắn vẫn luôn học tập, người thực sự xử lý sự vụ vẫn là Tô Tín.

Hiện giờ, Tô Tín tìm hắn từ trong Hoàng cung ra, hiển nhiên là có chuyện lớn xảy ra.

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Không phải là chuyện trên giang hồ, mà là chuyện của chính Đại Chu ta.”

Thiết Chiến cau mày nói: “Đại Chu ta lại có chuyện gì xảy ra?”

Tô Tín trầm giọng nói: “Thiết đại nhân, ngươi cho rằng Cơ Ngôn Tú thích hợp kế thừa đại thống, trở thành Hoàng đế Đại Chu ta sao?”

Thiết Chiến sững sờ, có điều trong nháy mắt hắn liền rõ ràng ý tứ của Tô Tín.

Hành động kia của Cơ Ngôn Tú có thể giấu giếm được người khác, nhưng những việc nhỏ nhặt trong đó không gạt được Thiết Chiến.

Có thể nói Cơ Ngôn Tú hành sự quả thật không gì để nói, Tô Tín giúp hắn leo lên hoàng vị. Kết quả hắn lại nghĩ đến việc thu nạp Tô Tín. Thu nạp không được liền thẳng thừng chèn ép, hành vi như vậy quả thực chính là qua cầu rút ván.

Chỉ có điều Thiết Chiến cho rằng chuyện như vậy rất bình thường. Phải nói, chuyện như vậy cũng coi như là truyền thống Cơ gia bọn họ, lúc trước Cơ Hạo Điển cũng làm như thế.

Ngày xưa Tam Tương Võ Lâm Minh tập hợp tất cả sức mạnh nam man Tam Tương giúp Cơ Hạo Điển đoạt được thiên hạ, nhưng kỳ thực Tam Tương Võ Lâm Minh chủ “Cuồng sư” Đỗ Nguyên Thánh cũng không phải là thần tử Đại Chu như bọn họ, mà là đồng minh của Đại Chu.

Lúc trước Cơ Hạo Điển cũng từng lôi kéo Đỗ Nguyên Thánh gia nhập Đại Chu, giống như Triệu Vũ Niên, Tiết Chấn Nhạc trở thành một thành viên của Đại Chu, nhưng cũng có thể duy trì độc lập tự thân nhất định.

Nhưng đáng tiếc Đỗ Nguyên Thánh lúc ấy cự tuyệt, cho nên bấy giờ mới dẫn đến sau khi Đại Chu đại thế đã thành, sau đó lại phất đồ đao với Đỗ Nguyên Thánh, thẳng tay chém giết vị Chân Vũ Cảnh này. Đồng thời, thâu tóm Tam Tương Võ Lâm Minh, khiến cho thực lực Đại Chu tăng trưởng lên một bước.

Ngày xưa, hành động của Cơ Hạo Điển so với Cơ Ngôn Tú bây giờ giống nhau như đúc, nhưng kết quả lại rất khác nhau, nguyên nhân chính là thực lực của hai bên.

Lúc trước Cơ Hạo Điển uy lâm thiên hạ, tự thân có đủ uy vọng thống lĩnh Đại Chu. Hơn nữa không chỉ là hoàng tộc họ Cơ bọn họ, mà Hoàng Thất Cung Phụng Đường cùng quân đội còn có Lục Phiến Môn đều đứng về phía Cơ Hạo Điển. Bọn họ cũng là một trong những tập hợp lợi ích của Đại Chu. Đỗ Nguyên Thánh muốn tự lập, thì chính là phân tách ra khỏi lực lượng của Đại Chu, cho nên bọn họ nhất định sẽ ra tay.

Mà trước mắt tình cảnh của Cơ Ngôn Tú không giống. Hắn không có uy danh như Cơ Hạo Điển. Hơn nữa hắn lại gây ra hai chuyện ngu xuẩn liên tiếp. Đừng nói Lục Phiến Môn cùng quân đội không ưa hắn, ngay cả Cơ Huyền Viễn cũng có chút bất mãn đối với hắn. Vào lúc này Cơ Ngôn Tú có tư cách gì chơi cái trò qua cầu rút ván này với Tô Tín?

Cho nên tình huống của hai người rõ ràng giống nhau như đúc, nhưng cũng là bởi vì một người thực lực mạnh, một người thực lực yếu, kết quả là biến thành kẻ thủ đoạn tàn nhẫn, ngang ngược, dã tâm, cùng bụng dạ hẹp hòi, qua cầu rút ván.

Hơn nữa Thiết Chiến lại vô cùng hiểu rõ tính cách của Tô Tín. Thiên hạ chẳng ai có thể làm cho Tô Tín chịu thiệt mà không bị hắn trả đũa.

Lúc này, mới qua không được bao lâu, Tô Tín cũng đã đến trả thù rồi

Chương 1383 - Thuyết phục

Đối với Cơ Ngôn Tú, Thiết Chiến cũng đúng thực là rất thất vọng, làm Đại Chu Nhân Hoàng, Cơ Ngôn Tú có hơi ích kỷ quá mức một chút.

Tuy rằng Cơ Hạo Điển cũng ích kỷ, nhưng ít nhất phần lớn thời gian hắn đều lấy lợi ích Đại Chu làm đầu, chỉ có rất ít thời điểm mới đem lợi ích của chính mình đặt ở trên lợi ích của Đại Chu. Điển hình như trường sinh đại kế lần trước của Cơ Hạo Điển.

Nhưng Cơ Hạo Điển chỉ có một lần như thế còn khiến toàn bộ Đại Chu bất mãn. Kết quả, hành động trước mắt của Cơ Ngôn Tú lại khiến cho Thiết Chiến hoàn toàn thất vọng.

Một tên Hoàng đế Đại Chu rác rưởi cũng không đáng lo. Cái bọn họ lo lắng chính là người làm Hoàng đế rõ ràng biết mình là phế vật nhưng nhất định phải nhúng tay vào quyền lực, gây chuyện thị phi.

Có điều đồng ý chuyện phế lập Thái tử ảnh hưởng quá to lớn như vậy. Nếu là chuyện bình thường Thiết Chiến có lẽ sẽ thẳng thừng đồng ý với Tô Tín, nhưng chuyện như này thì không được.

Cho nên Thiết Chiến hỏi thẳng Tô Tín: “Phế lập Thái tử, chuyện này không phải chuyện nhỏ, không phải một Lục Phiến Môn ta có thể quyết định. Rốt cuộc ngươi nắm chắc được bao nhiêu phần?”

Tô Tín trầm giọng nói: “Không dám nói mười phần nắm chắc, nhưng chín phần thì không thành vấn đề. Có điều, cần có được sự ủng hộ của Lục Phiến Môn mới có thể động thủ.”

Thiết Chiến trầm tư chừng một khắc, cuối cùng mới gật gật đầu nói: “Chuyện này trọng đại, nếu như thất bại, Lục Phiến Môn ta tuy rằng sẽ không có nguy hiểm bị diệt, nhưng cũng sẽ bị Đại Chu gạt bỏ.”

Kỳ thực phong cách của Thiết Chiến vẫn là lấy ổn làm chủ. Nếu như không phải việc Cơ Ngôn Tú làm thực sự quá đáng, thì ngày hôm nay hắn cũng sẽ không đồng ý với yêu cầu của Tô Tín.

Phong cách hành sự của Cơ Ngôn Tú là một nguyên nhân. Một nguyên nhân khác là bởi vì Cơ Ngôn Tú lại thu nhận Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền. Điều này cũng làm cho Thiết Chiến và người của Thiết gia có chút bất mãn.

Thiết Chiến không phải là Thiết Ngạo. Trước đây Thiết Ngạo đảm nhiệm chức Tổng bộ đầu có lẽ sẽ khoan dung cho bọn họ, bởi vì Thiết Ngạo muốn duy trì công chính tuyệt đối ở Lục Phiến Môn.

Nhưng hiện tại đổi thành Thiết Chiến thì không giống, trước đây Thiết Chiến chính là một trong Tứ Đại Thần Bộ, cũng qua lại không ít với hai người này, càng có không ít xung đột. Thiết Ngạo có thể không để ý, nhưng Thiết Chiến không thể dễ dàng buông tha cho bọn họ như vậy.

Chính vì như thế, hai người này mới vội vội vàng vàng vào làm thủ hạ cho Cơ Ngôn Tú. Bằng không một khi Thiết Chiến bắt đầu tính sổ, kết quả tốt nhất của bọn họ là về hưu dưỡng lão. Nghiêm trọng hơn thậm chí sẽ là mất mạng!

Đương nhiên Thiết Chiến khẳng định là sẽ không ra tay, nhưng người khác có ra tay hay không thì cũng không chắc.

Mà trước mắt Cơ Ngôn Tú tiếp nhận hai người này, này là chuyện gì, công khai khiêu khích Thiết gia bọn họ?

Hay là Cơ Ngôn Tú cho là với mặt mũi của hắn có thể che chở cho Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền? Nhưng kỳ thực hắn làm như vậy lại là trực tiếp đắc tội với Thiết gia, hơn nữa còn đắc tội rất lớn.

Thiết Chiến đồng ý. Đồng thời, cùng lúc đó, trong phủ Tướng quân, Lâm Tông Việt cũng nhìn sách Hoàng Bỉnh Thành đưa cho, trong mắt hắn lộ ra vẻ khác lạ.

Lâm Tông Việt tu luyện thân thể chính là con đường võ đạo đấu chiến cực điểm. Với nhãn lực của hắn dĩ nhiên có thể nhìn ra chỗ kinh khủng của Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ này. Huống hồ hắn cũng thấy tận mắt Tô Tín từng dùng tới môn kỳ công này. Trước mắt tuy rằng chỉ có mười hai thức, nhưng đối với Lâm Tông Việt mà nói cũng là một trợ giúp không nhỏ.

Nhưng so với Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, Lâm Tông Việt ngạc nhiên chính là lá gan của Tô Tín. Tô Tín hắn lại dám đưa ra chủ ý muốn thay đổi vị trí Thái Tử. Hắn có biết điều này có ý gì hay không?

Lần này nếu như Tô Tín thất bại, thế có thể nói Đại Chu không có đất cho hắn dung thân.

Dù cho Cơ Ngôn Tú có là một Hoàng đế bù nhìn, hắn cũng không cách nào khoan dung cho việc có một thần tử muốn kéo hắn từ trên Hoàng vị xuống, được tiếp tục ở lại Đại Chu.

Có điều, Tô Tín lựa chọn ra tay vào lúc này, Lâm Tông Việt cũng không thể không nói Tô Tín nắm bắt thời cơ thật sự rất chuẩn.

Quãng thời gian này biểu hiện của Cơ Ngôn Tú thực sự là quá khiến người ta thất vọng.

Lần này, Cơ Ngôn Tú hắn chọc ra bao nhiêu phiền toái cho từ trên xuống dưới Đại Chu rồi?

Quan trọng nhất chính là những rắc rối này đều do Cơ Ngôn Tú trong thời gian một tháng chọc ra. Nếu như thật sự để cho Cơ Ngôn Tú lên làm Hoàng đế, hắn lại sẽ mang đến cho Đại Chu bao nhiêu rắc rối nữa đây?

Có điều, ngay cả như vậy, Lâm Tông Việt cũng không sẽ ra mặt can thiệp vào việc phế lập hoàng vị Đại Chu. Bởi vì hành động này vô cùng nhạy cảm. Dù sao hắn cũng là người của quân đội, nếu như hắn mở miệng nói ra chuyện này, Hoàng tộc họ Cơ sẽ nghĩ như thế nào? Lục Phiến Môn sẽ nghĩ như thế nào? Có thể cho là quân đội bọn họ muốn dựa dẫm thực lực cường đại của chính mình cho nên muốn khống chế Đại Chu trong tay hay không?

Đại Chu dù sao cũng là hợp thể của mấy thế lực lợi ích, không có thế lực nào có thể nắm đại cục trong tay. Tác dụng của Đại Chu Nhân Hoàng kỳ thực chính là ở chỗ cân bằng thế lực khắp nơi.

Nhưng Tô Tín không giống Lâm Tông Việt. Mặc dù hắn là người của Lục Phiến Môn, nhưng hắn cũng không phải là chủ nhân của Lục Phiến Môn, cũng không phải là người của Thiết gia. Huống hồ tại Quan Thiên Yến trước đó, Tô Tín ra tay cũng tăng thêm cho hắn nhiều phần. Ít nhất cảm giác của bên phía Hoàng tộc họ Cơ kia đối với Tô Tín cũng không tệ.

Quan trọng nhất chính là biểu hiện của Cơ Ngôn Tú. Cơ Huyền Viễn không chỉ một lần ở ngay trước mặt những cao tầng Đại Chu bọn họ mà nói lời bất mãn với việc làm của Cơ Ngôn Tú.

Đối với cái này Lâm Tông Việt chỉ có thể nói một câu là làm bậy không thể sống. Với Đại Chu Nhân Hoàng mà nói, hoàng tộc họ Cơ mới đúng là chỗ dựa chân chính của bọn họ, kết quả Cơ Ngôn Tú lại khiến bọn họ thất vọng cực độ, có thể tưởng tượng được sau lần đó kết cục của Cơ Ngôn Tú sẽ thế nào.

Chương 1384 - Thuyết phục (2)

Lâm Tông Việt thu sách kia, nói với Hoàng Bỉnh Thành: "Quay về nói cho đại nhân nhà ngươi, đa tạ lễ vật của hắn."

Hoàng Bỉnh Thành sau khi nghe xong nhất thời đè nén lại sự vui mừng như điên trong lòng mình, hành lễ nói: "Tiểu nhân nhất định chuyển lại lời của Lâm đại nhân."

Có Thiết Chiến cùng Lâm Tông Việt thì càng chắc chắn bên Tô Tín đã có tám phần mười thành công.

Cho nên hắn cũng không trì hoãn nữa, trực tiếp đi tới Hoàng cung cầu kiến Cơ Huyền Viễn.

Bây giờ, Tô Tín kiểu gì cũng được xem như là trọng thần của Đại Chu, hắn mở miệng cầu kiến, Cơ Huyền Viễn trực tiếp cho người đưa đem vào bên trong phòng tiếp khách.

"Tô đại nhân lần này đến tìm ta là vì chuyện gì?"

Thái độ của Cơ Huyền Viễn rất khách khí. Cảm giác của hắn đối với Tô Tín vẫn luôn không tệ. Từ cuộc chiến với Ngô Đồng Sơn lúc trước, hắn liền biết, Tô Tín người này tất nhiên không phải là người tầm thường. Thế hệ trẻ của Đại Chu bọn họ có thể có tuấn kiệt như vậy, có thể nói là chuyện may mắn của triều đình, đủ để nghiền ép người trong cùng thời trên giang hồ.

Mà sau đó Tô Tín lại một tay trù tính trận chiến tiêu diệt Thanh Thành kiếm phái, điều này càng làm cho Cơ Huyền Viễn thán phục trong lòng.

Mãi đến tận gần nhất biểu hiện xuất sắc của Tô Tín tại Quan Thiên Yến, cũng làm cho Cơ Huyền Viễn tán thưởng trước đó với Tô Tín thành tán đồng. Đối xử với Tô Tín cũng hiền lành hơn với Cơ Ngôn Tú nhiều.

"Vì tương lai Đại Chu ta!" Tô Tín trầm giọng nói.

Cơ Huyền Viễn cau mày hỏi: "Ngươi có ý gì?"

Tô Tín không có cố ý che giấu. Ở trước mặt Cơ Huyền Viễn hắn cũng không cần thiết phải che giấu, đối phương nhưng là cường giả Dương Thần cảnh trong Hoàng tộc họ Cơ, cũng là đại biểu cho Hoàng tộc họ Cơ. Tô Tín che giấu ở trước mặt hắn sẽ chỉ khiến cho hắn chán ghét.

Cho nên Tô Tín nói thẳng: "Cơ Ngôn Tú người này thích làm việc lớn hám công to, thành sự không đủ bại sự có thừa, tính cách như vậy thực sự là không thích hợp đảm đương Đại Chu Nhân Hoàng chúng ta. Trước mắt Lục Phiến Môn ta và cả quân đội đã quyết định muốn thay đổi ứng cử viên Thái Tử, cho nên ta đến cũng muốn hỏi ý của Thường Sơn Vương ngươi."

Nhất thời, Cơ Huyền Viễn mở to mắt, trong hai mắt phóng ra một luồng ánh sáng khiếp người nhìn Tô Tín, lạnh lùng nói: "Thay đổi vị trí Thái Tử? Ngươi có biết điều này có ý gì không?

Bây giờ chỉ còn mấy ngày nữa, Cơ Ngôn Tú sẽ chuẩn bị đăng cơ. Thậm chí ngay cả người trên giang hồ đều biết Thái Tử Đại Chu ta lựa chọn là Cơ Ngôn Tú, kết quả bây giờ ngươi lại nói cho ta ngươi muốn thay đổi Thái Tử?

Hơn nữa lúc trước nếu không phải là bởi vì có Tô Tín ngươi, Cơ Ngôn Tú có khi không được ngôi Thái tử này. Bây giờ, cũng vì ngươi và hắn có xích mích, ngươi liền muố kéo hắn xuống khỏi vị trí Thái Tử, ngươi dám nói ngươi không phải là mang tư tâm quấy phá không?"

Một câu nói sau cùng này, Cơ Huyền Viễn quát lên chói tai, uy thế Dương Thần cảnh ầm ầm bạo phát, có vẻ cực kỳ doạ người.

Nhưng Tô Tín lúc này lại vô cùng bình tĩnh, hắn thẳng thắn thừa nhận, nói: “Trong này đương nhiên là có tư tâm của chính ta. Bằng không kéo Cơ Ngôn Tú từ trên vị trí Thái tử xuống, ảnh hưởng lớn việc này có bao lớn chính ta cũng biết.

Có điều, Vương gia lẽ nào không hiếu kỳ ta vì sao lại xích mích cùng Cơ Ngôn Tú sao?”

Đối với điểm ấy không riêng là Cơ Huyền Viễn khó hiểu, mà ngay cả người Đại Chu khác cũng đều rất thắc mắc.

Dù sao thực lực của Tô Tín bày ra thế, tuyệt đối là nhân vật tuấn kiệt hiếm có trong lớp trẻ ở Đại Chu.

Lúc đầu, Cơ Ngôn Tú thành công lôi kéo được Tô Tín giúp đỡ, những người khác còn tán thưởng Cơ Ngôn Tú thật tinh mắt các kiểu.

Kết quả sau đó hai người lại xích mích khiến cho mọi người không hiểu kiểu gì.

Chỉ cần Cơ Ngôn Tú có thể nắm chắc Tô Tín, vậy cũng thì tương đương với nắm chắc sức mạnh hệ thống tình báo Lục Phiến Môn.

Người tinh tường đều có thể nhìn ra, Lục Phiến Môn tương lai chắc chắn là thiên hạ của Tô Tín. Anh tài tuấn kiệt đời sau của Thiết gia đúng thực không ít, nhưng không có một ai có thể sánh vai cùng Tô Tín.

Có thể nói chỉ cần Thiết Chiến lui xuống, tương lai vị trí Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn này chắc chắn là của Tô Tín.

Chờ đến lúc Cơ Ngôn Tú lên ngôi, Tô Tín chống đỡ hắn đăng cơ chắc chắn sẽ trở thành trọng thần dưới trướng hắn, là trợ lực lớn cho hắn trong triều.

Đối mặt nhân vật như Tô Tín, Cơ Ngôn Tú lại gây thù chuốc oán như thế, điều này khiến cho rất không ít người không hiểu nổi.

Tô Tín nói thẳng: “Lúc trước Cơ Ngôn Tú hứa hẹn cho ta một cơ hội thành lập thế lực độc lập. Kết quả vị Thục vương điện hạ kia sau khi trở thành Thái tử, hắn lại muốn đổi ý, ngược lại thành lập Long Ảnh quân cái gì gì đó. Tuy rằng thủ lĩnh trên

danh nghĩa là ta, nhưng cũng muốn gài cả tâm phúc của hắn vào.

Tô Tín ta tự nhận là không hề có chỗ nào có lỗi với vị Thục vương điện hạ này. Kết quả lại đổi lấy việc bội tín bội nghĩa, đổi lại là Vương gia người, người sẽ suy nghĩ như thế nào?”

Vừa nghe Tô Tín nói như vậy, Cơ Huyền Viễn nhất thời mắng mỏ chửi ầm Cơ Ngôn Tú ngu si ở trong lòng, chẳng trách sao Tô Tín lại đoạn tuyệt với hắn.

Đạo trị vì cũng chỉ đơn giản là thực thi ân và uy thôi. Trước đó, Tô Tín vừa hay giúp ngươi ngồi vào vị trí Thái tử. Kết quả ngươi chưa kịp cho người ta thấy ân đâu, mà đã ra uy phủ đầu người ta! Chuyện như vậy ai mà chịu cho nổi?

Từ điểm đó xem ra thủ đoạn của Cơ Ngôn Tú so với vị phụ thân đa mưu túc trí kia của hắn kém hơn không ít.

Cơ Hạo Điển không yên lòng Thiết Ngạo một nhà độc quyền tại Lục Phiến Môn, nhưng hắn cũng không thẳng thừng cài cắm người vào đó nằm vùng, mà là ám chỉ Thiết Ngạo phải duy trì công chính tuyệt đối, như vậy nên ngày xưa đám Lưu Phượng Vũ mới có thể tranh đấu cùng Thiết gia bên trong Lục Phiến Môn.

Kết quả Cơ Ngôn Tú này ngược lại thì hay rồi, vừa lên đã thẳng tay cài ngay tâm phúc của mình vào nằm vùng. Có khác gì cướp giữa ban ngày hay không? Đây cũng phải là chuyện mà cấp trên nên làm.

Chương 1385 - Tân Thái Tử

Từng chuyện mà Cơ Ngôn Tú làm vẫn còn vang vọng trong đầu Cơ Huyền Viễn, điều này khiến cho sắc mặt của hắn trầm xuống.

Kỳ thực lý do Cơ Ngôn Tú làm ra những chuyện này kỳ thực rất đơn giản, chính là tư tâm quấy phá mà thôi.

Đại Chu là của tất cả người Đại Chu, chứ không phải là của một người Đại Chu như Cơ Ngôn Tú. Đây là ranh giới cuối cùng trong lòng hết thảy cường giả Đại Chu.

Điểm ấy trước đây Cơ Hạo Điển nhìn rất rõ, cho nên Cơ Hạo Điển có thể an ổn quân lâm thiên hạ, nắm Đại Chu trong tay được thời gian dài như vậy.

Tuy rằng đến thời khắc cuối cùng Cơ Hạo Điển cũng rốt cuộc động tư tâm một lần, vì trường sinh đại kế của hắn mà không để ý cái khác, nên suýt chút nữa đẩy Đại Chu rơi vào náo loạn. Nhưng dù sao Cơ Hạo Điển chấp chưởng Đại Chu thời gian dài như vậy, cho dù đến thời khắc sống còn những cường giả kia của Đại Chu cũng không có một ai nhảy ra công khai phản đối Cơ Hạo Điển.

Mà Cơ Ngôn Tú không giống thế. Hắn ở tại Đại Chu hầu như không có một chút căn cơ nào. Hơn nữa vừa lên làm Thái tử hắn liền cho mọi người ấn tượng tư tâm quá nặng, hơn nữa còn thiển cận. Đây chắc hẳn là không cách nào bù đắp nổi.

Đối với Đại Chu hiện tại mà nói, vô vi mà trị chính là phương thức tốt nhất.

Một lần làm bậy của Cơ Hạo Điển suýt chút nữa khiến cho Đại Chu rơi vào náo loạn. Mà Cơ Ngôn Tú chẳng những không kế thừa được thủ đoạn cay độc cùng mắt nhìn của Cơ Hạo Điển mà ngược lại, hắn lại kế thừa tương đối hoàn mỹ tính cách quá nặng tư tâm và thói trở mặt không nhận thân của Cơ Hạo Điển.

Có loại tính cách này, trời mới biết sau này Cơ Ngôn Tú sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Trước mắt Đại Chu chỉ mới vừa bình định thiên hạ được hơn hai mươi năm, thực lực cũng không suy yếu nhiều. Dù sao thế hệ cường giả giành chính quyền lúc trước cũng đang lúc tráng niên, vẫn chưa chết.

Nhưng những võ lâm tông môn trên giang hồ trải qua những năm cuối chiến loạn Đại Tấn vẫn còn chưa an ổn được, họ đang dần phát triển thực lực. Có ít hạng người xấu cũng dần dần tích lại, ở trong bóng tối mà thèm thuồng Đại Chu.

Hiện tại Đại Chu có thể vẫn chưa tới thời điểm có thể an tâm phát triển, nếu thật sự cho Cơ Ngôn Tú leo lên hoàng vị, một

khi hắn gặp phải phiền toái, đối với Đại Chu hiện tại thì không phải là chuyện gì tốt lành.

Nhưng Cơ Huyền Viễn cũng vẫn là có chút dao động bất định.

Hắn dù sao cũng là người Hoàng tộc họ Cơ, nếu lại lần nữa thay đổi Thái Tử quả thực chính là khiến người ngoài chế giễu, đặc biệt là sẽ xem Hoàng tộc họ Cơ bọn họ là chuyện cười.

Nhưng lúc này, Tô Tín bỗng nhiên nói: "Trước lúc đến, ta đã xin phép qua Thiết Chiến đại nhân cùng Lâm Tông Việt đại nhân, bọn họ cũng đều đồng ý thay đổi ứng cử viên Thái Tử."

Cơ Huyền Viễn nhất thời trợn trừng hai mắt, nhưng hắn liền lập tức thở dài một hơi, một tia dao động bất định kia cũng theo đó mà tan.

Bỏ qua Hoàng Thất Cung Phụng Đường xưa nay đều không quản sự, hai thế lực mạnh nhất Đại Chu cũng đã đồng ý muốn thay đổi Thái Tử, hắn còn do dự cái gì?

Cơ Ngôn Tú có thể đồng thời khiến cho nhiều người nắm quyền Đại Chu đều thất vọng như vậy, điều này cũng không phải là chuyện dễ dàng gì, chỉ có thể nói làm bậy thì không thể sống.

Cơ Huyền Viễn cũng không nghi ngờ Tô Tín nói dối. Trong Thịnh Kinh thành, Tô Tín cũng không dám làm như thế, trừ phi hắn thật sự không muốn tiếp tục ở lại Đại Chu.

"Cơ Ngôn Tú là do ngươi nâng đỡ mà trở thành Thái tử, hiện tại ngươi chuẩn bị lần nữa nâng đỡ vị hoàng tử nào kế vị?" Cơ Huyền Viễn nhìn Tô Tín trầm giọng nói.

Cơ Ngôn Tú gây chuyện như vậy, vị hoàng tử mới kế vị lại tuyển ra từ hoàng tộc họ Cơ bọn họ thì cũng không có chuyện gì.

Nhưng Cơ Huyền Viễn đầu tiên là cảm thấy hoàng tộc họ Cơ bọn họ trực tiếp can thiệp vị trí ứng cử viên Thái Tử Đại Chu có chút không thích hợp.Thứ hai, hắn chuẩn bị trả lại cho Tô Tín một món nợ ân tình.

Lúc trước tại Quan Thiên Yến nhiều võ giả n Đại Chu hư vậy, kết quả đến thời khắc cuối cùng chỉ có một mình Tô Tín đứng ra đối đầu với Dương Thần cảnh như Hà Vô Sơn.

Đừng nói Tô Tín là thật lòng hay là giả dối, nhưng ít nhất, tư thái của Tô Tín vẫn tương đối đủ. Thậm chí ngay cả Cơ Hạo Điển cũng đã từng hứa hẹn trước mặt mọi người là phải phong hầu bái tướng cho Tô Tín. Tất cả mọi người đều nhìn thấy.

Đương nhiên hiện tại Cơ Hạo Điển đã chết, cái gọi là hứa hẹn phong hầu bái tướng này dĩ nhiên là vô dụng. Nhưng người hoàng tộc họ Cơ và Cơ Huyền Viễn không thể quên công lao của Tô Tín, bằng không còn ai bán mạng vì Đại Chu Cơ thị bọn họ?

Chỉ có điều đám người Cơ Huyền Viễn mặc dù là hoàng tộc họ Cơ, nhưng dù sao vẫn là thuộc về huyết thống chi thứ, là bên không có tư cách kế thừa hoàng vị. Bọn họ muốn cho Tô Tín thăng quan tiến chức,nhưng đáng tiếc không có quyền lực, cưỡng ép nhúng tay ảnh hưởng cũng không tốt.

Vốn tưởng rằng Cơ Ngôn Tú có thể thay thế Cơ Hạo Điển khen thưởng đủ cho Tô Tín, không ngờ hắn lại thiển cận như vậy, ngang ngược phá hư luôn cái ngai Hoàng đế của hắn.

Cho nên hiện tại Cơ Huyền Viễn cũng hào phóng đem tư cách lựa chọn tân trữ hoàng cho Tô Tín, không muốn có tranh đoạt nội bộ gì nữa.

Đương nhiên đối ngoại bọn họ cũng sẽ không nói như vậy, bọn họ chỉ có thể nói vị trí Thái tử này là do đông đảo trọng thần Đại Chu tuyển ra. Bằng không một người một câu nói là quyết định vị trí Thái Tử thuộc về ai, thế này cũng có phần quá là nực cười!

Nếu Cơ Huyền Viễn cho Tô Tín một cơ hội như vậy, thế thì Tô Tín cũng không khách khí với hắn. Tô Tín thẳng thừng nói ra một cái tên, nhất thời khiến Cơ Huyền Viễn trợn to hai mắt.

Hắn sao cũng không nghĩ tới Tô Tín lại nói ra cái tên đó.

Một lát sau, Cơ Huyền Viễn sắc mặt cổ quái, nói: “Ngươi chắc chắn ngươi muốn chọn hắn trở thành Thái Tử?”

Chương 1386 - Tân Thái Tử (2)

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Có vài thứ mất đi mới sẽ biết quý giá, chính vì như thế hắn mới đặc biệt quý trọng tất cả mà hiện tại hắn có. Để hắn trở thành Thái Tử, ít nhất hắn sẽ không lại tùy ý mà làm, khiến cho Đại Chu rơi vào trong hiểm cảnh.”

Cơ Huyền Viễn trầm giọng nói: “Được rồi, tin tức này để cho ngươi đến nói cho hắn đi. Thứ Cơ Ngôn Tú hứa hẹn cho ngươi, để cho hắn làm thay.”

Làm người tốt làm đến cùng, đưa Phật đưa đến Tây Thiên. Nếu Cơ Huyền Viễn đã quyết định muốn đưa Tô Tín một cái nhân tình, vậy Tô Tín không ngại làm đến cùng.

Tô Tín thi lễ với Cơ Huyền Viễn, rồi đi thẳng ra khỏi Hoàng cung.

Có điều, lúc Tô Tín đi tới cửa thành, hắn nhìn thấy Đường Hiển chờ hắn ở nơi đó.

Nhìn thấy Tô Tín đi tới, Đường Hiển híp mắt hỏi: “Tô đại nhân đến tìm Thường Sơn Vương là vì chuyện mấy ngày sau Thái tử điện hạ đăng cơ?”

Đường Hiển nhìn chằm chằm Tô Tín, dường như muốn tìm ra manh mối gì trên vẻ mặt của Tôn Tín.

Lần trước Đường Hiển đã quy hàng với Cơ Ngôn Tú, cho nên hiện tại hắn vẫn là Tổng Quản Đại Nội, chưởng quản tất cả trong hoàng cung này, chờ Cơ Ngôn Tú đăng cơ.

Chỉ có điều khoảng thời gian này, Cơ Ngôn Tú gây ra nhiều chuyện khiến Đường Hiển rất bất an.

Là người cũ ở Đại Chu, Đường Hiển từ lúc Đại Chu còn là một tiểu quốc Nam Man đã bắt đầu hầu hạ mấy vị hoàng đế Đại Chu. Trong số đó, Cơ Hạo Điển dĩ nhiên là một vị hùng tài đại lược nhất. Mà quá đáng như Cơ Ngôn Tú cũng là người đầu tiên.

Nếu như hiện tại Đại Chu còn là một tiểu quốc Nam Man vậy thì không đáng kể, dù cho Cơ Ngôn Tú có gây chuyện cỡ nào thì cũng chẳng gây được sóng gió gì.

Nhưng vấn đề là với quy mô hiện tại của Đại Chu, chỉ cần đi nhầm một bước thì sẽ xem như là kinh thiên động địa, đủ để chấn động toàn bộ giang hồ.

Hiện tại Cơ Ngôn Tú phạm vào nhiều sai lầm như vậy, đã khiến đông đảo người nắm quyền ở Đại Chu bất mãn, lần này hắn đăng cơ có thuận lợi hay không?

Hơn nữa điều khiến cho trong lòng Đường Hiển không chắc chắn nhất chính là thái độ của Cơ Ngôn Tú đối với Tô Tín.

Có thể nói là nếu không có Tô Tín trợ giúp, Cơ Ngôn Tú này tuyệt đối không thể nào ngồi trên bảo tọa Thái tử này được.

Kết quả Cơ Ngôn Tú này còn chưa kế vị vậy đã xích mích ầm lên với Tô Tín. Hơn nữa ẩn tình trong đó một số người không biết, nhưng với mạng lưới giao thiệp của con cáo già Đường Hiển này hỏi thăm được từ trong miệng mấy tên thủ hạ của Cơ Ngôn Tú, điều này cũng làm cho Đường Hiển có chút cảm giác môi hở răng lạnh.

Chuyện này bất kể nói như thế nào đều là Cơ Ngôn Tú hắn làm chuyện không hay. Mới qua sông đã rút ván, tốc độ này cũng có hơi nhanh rồi đấy!

Ưu điểm của Cơ Hạo Điển hắn không di truyền được, nhưng bản lĩnh trở mặt không quen biết này hắn nhưng được di truyền đến mười phần.

Hành động như vậy khiến Đường Hiển vô cùng bất an. Tô Tín người tự tay nâng đỡ Cơ Ngôn Tú thượng vị mà Cơ Ngôn Tú hắn còn có thể đối xử như vậy, chớ nói chi là Tổng Quản Đại Nội từng đối nghịch với hắn như Đường Hiển.

Tuy rằng Cơ Ngôn Tú hứa hẹn, vị trí Tổng Quản Đại Nội này vẫn luôn là của Đường Hiển, đợi sau khi hắn tuổi già sức yếu thì cho Ôn Dục thượng vị.

Nhưng trước mắt, từ trên người Tô Tín, Đường Hiển liền có thể nhìn ra, e là mình đợi không đến ngày đó.

Nói không chừng, một hôm nào Cơ Ngôn Tú nhìn thấy hắn không vừa mắt liền muốn đá hắn khỏi vị trí này. Đến lúc đó, thì e là hy vọng trở ra toàn thây cũng chẳng còn.

Tô Tín nhìn Đường Hiển một chút, lão thái giám này là tên láu lỉnh, đoán chừng hiện tại hắn đã nhìn ra được chút manh mối rồi.

Nhưng Tô Tín cũng không nói rõ, hắn chỉ nhàn nhạt nói: "Ta đúng thực là đi tìm Thường Sơn Vương bàn chuyện đăng cơ, chỉ có điều cuối cùng là ai đăng cơ, chuyện này còn chưa biết đâu."

Nói xong câu đó, Tô Tín trực tiếp xoay người rời đi, để lại Đường Hiển vẻ mặt khiếp sợ ở phía sau.

Sau khi ra khỏi Hoàng cung, Tô Tín không về Lục Phiến Môn, mà đi thẳng đến biên giới Hoàng thành. Nơi này đều là chỗ Vương phủ của các Thân vương Đại Chu. Bất kể là ở kinh thành hay không, Vương phủ mấy người con của Cơ Hạo Điển đều ở nơi này, đương nhiên ngoại trừ phủ Thái tử.

Cơ Huyền Viễn đưa hắn một ân huệ lớn, tư cách lựa chọn vị hoàng tử nào kế vị hiện tại nằm trong tay Tô Tín.

Mà trước mắt, Tô Tín đi thẳng tới phủ đệ của vị Thái tử bị phế, Thái Vương Cơ Ngôn Thành.

Không sai, cái tên trước đó Tô Tín nói ra ở trong Hoàng cung chính là vị Thái Vương Cơ Ngôn Thành kia. Người này có thể nói là bị Tô Tín một tay kéo xuống khỏi vị trí Thái Tử, kết thành thâm thù đại hận Thái Vương Cơ Ngôn Thành.

Chính vì như thế Cơ Huyền Viễn mới ngạc nhiên trong lòng. Dù sao lúc trước, việc Cơ Ngôn Thành cùng Tô Tín gây huyên náo sóng gió khắp thành. Có thể nói thủ hạ của Cơ Ngôn Thành phần lớn đều chết ở trong tay Tô Tín.

Hơn nữa lúc trước Tô Tín mới vào Thịnh Kinh thành, căn cơ vẫn chưa vững vàng, khi đó Tô Tín có thể chính là thông qua việc giẫm lên vị Thái Vương Cơ Ngôn Thành thượng vị, lúc này mới đặt xuống căn cơ của hắn tại Thịnh Kinh thành được.

Mặc dù nói, dù cho không có Tô Tín, thì cuối cùng Cơ Ngôn Thành cũng không được làm Thái Tử. Nhưng dù sao lúc vừa mới bắt đầu Tô Tín đã đối với Cơ Ngôn Thành, đánh cho đối phương đến sa xẩm mặt mày.

Cơ Huyền Viễn cho là Tô Tín nhất định sẽ lựa chọn một hoàng tử nhu nhược bình thường kế vị. Như vậy không chỉ có thể khiến những người khác ở Đại Chu bớt lo, cũng có thể để cho vị hoàng tử kia cảm đội ơn với Tô Tín vì đã chọn lựa hắn. Nhưng ai nào ngờ, Tô Tín này thế mà lại chọn Cơ Ngôn Thành người lúc trước có thâm thù đại hận với hắn làm Thái Tử.

Chương 1387 - Cơ Ngôn Thành hối hận

Thân là hoàng tử thế lực mạnh mẽ nhất Đại Chu trước đó, Thái Vương phủ của Cơ Ngôn Thành được xây dựng vô cùng xa hoa. Chỉ có điều, lúc này, Thái Vương phủ lại có vẻ yên tĩnh điêu linh, toàn bộ bên trong vương phủ tính cả hạ nhân cũng không quá mười người.

Kỳ thực lúc trước Cơ Hạo Điển cũng không nói rõ muốn phế bỏ Cơ Ngôn Thành.

Lúc trước Cơ Hạo Điển chỉ nói là muốn để cho những hoàng tử khác vào kinh tranh cướp vị trí Thái Tử. Nhưng mọi người đều nhìn ra đám người Cơ Ngôn Thành đã khiến Cơ Hạo Điển vô cùng chán ghét. Lại thêm việc đi ủng hộ cho hắn kế vị, hành động đó thật đúng ngu ngốc, cho nên tình cảnh của bọn họ khi đó cũng giống như bị phế rồi.

Cho nên từ khi sau chuyện Côn Luân, Cơ Ngôn Thành và năm vị hoàng tử khác bị biếm vào lãnh cung, không còn sức sống, vô cùng thê thảm.

Lúc này bên trong Thái Vương phủ, Cơ Ngôn Thành vốn dương cương anh vũ bấy giờ khắp toàn thân lại đầy vẻ sa sút tinh thần. Râu tóc bù xù, quanh người toàn mấy bầu rượu rỗng, mùi rượu nồng đượm quấn ở trong phòng.

Thiếp thân thái giám Phùng Anh của hắn mặt mày buồn thiu canh ở bên người Cơ Ngôn Thành. Hắn cũng không khuyên cái gì, bởi vì an ủi căn bản không có tác dụng.

Bắt đầu từ sau ngày Cơ Ngôn Thành bị phế trở đi, hắn vẫn luôn mượn rượu tiêu sầu. Những võ giả Thái Vương phủ vốn cũng đã tổn thất không ít ở trong Côn Luân bí cảnh. Bây giờ

đã chạy không còn một mống. Đến cả vài người Tiên Thiên võ giả cùng Hậu Thiên võ giả cũng y như vậy.

Người sáng suốt cũng có thể nhìn ra, hiện tại Cơ Ngôn Thành đã là một phế nhân. Đi theo hắn thì thật không có đường ngoi lên. Hơn nữa, sau khi tân Hoàng lên ngôi nói không chừng bọn họ cũng sẽ bị liên lụy.

Cho nên hiện tại bên người Cơ Ngôn Thành trừ một thiếp thân thái giám có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu với hắn thì chẳng còn ai khác.

Dĩ nhiên, với những chuyện này, Cơ Ngôn Thành cũng đã không để ý nữa, dù sao thì tất thảy của hắn cũng đã bị phế rồi.

Đối với những hoàng tử khác mà nói, ví như Ngô Vương Cơ Ngôn Đình bị đám Cơ Ngôn Tú đánh bại, thực lực đám Cơ Ngôn Đình rất yếu, quay về làm một Vương gia nhàn tản cũng không có gì.

Nhưng Cơ Ngôn Thành không giống thế. Trước đó hắn là Hoàng tử có hy vọng được kế thừa ngôi vị Hoàng đế nhất. Thậm chí sau khi Thái tử bị phế, Cơ Ngôn Thành hắn cùng so với Thái tử thậm chí cũng chỉ chênh lệch nhau danh tiếng mà thôi.

Kết quả cuối cùng Cơ Ngôn Thành hắn lại rơi vào tình cảnh giống như phế Thái tử. Trong chớp mắt rời từ trên chín tầng mây xuống dưới đất bùn. Chuyện này khiến Cơ Ngôn Thành không cách nào nhịn được, thậm chí ngay cả hận, hắn cũng không biết phải hận ai.

Nên hận Tô Tín?

Trước hắn có lẽ từng hận Tô Tín. Hắn hận Tô Tín làm hỏng chuyện tốt của hắn. Hắn hận Tô Tín giết nhiều thủ hạ của hắn như vậy.

Nhưng sau đó hắn mới biết, dù cho không có Tô Tín hắn cũng không được làm Thái Tử.

Tất cả những thứ này tuy rằng đều là Tô Tín làm ra, nhưng kỳ thực Tô Tín chỉ là một thanh đao trong tay phụ hoàng hắn mà thôi.

Hắn ngược lại phải hận Cơ Hạo Điển, nhưng hiện tại Cơ Hạo Điển đã chết, hắn nên đi hận ai đây?

Cho nên hiện tại Cơ Ngôn Thành hận chính hắn. Hận chính hắn lúc trước vì sao ăn nói phách lối như vậy, để lộ đuôi ra ngoài, kết quả bị Cơ Hạo Điển nghi kỵ.

Lúc trước nếu hắn giấu sức mạnh trong bóng tối, đợi đến khi Cơ Hạo Điển băng hà rồi mới ra tay, thì hiện tại những tên phế vật này có mấy người là đối thủ của hắn chứ?

Thục vương Cơ Ngôn Tú kia ngày xưa ở trước mặt hắn chỉ có thể khúm núm gọi hắn một tiếng hoàng huynh, thậm chí thủ hạ của hắn tát Cơ Ngôn Tú một cái, Cơ Ngôn Tú cũng không dám cãi lại. Kết quả, tên phế vật kia lại lên làm Thái tử! Hắn không cam lòng!

Nhưng không cam lòng thì không cam lòng, sự tình đã thành ván đóng thuyền. Thế gian này cũng không bán thuốc hối hận.

Mà Cơ Ngôn Thành lo lắng chính là tương lai sau khi Cơ Ngôn Tú leo lên hoàng vị có thể tìm hắn tính sổ hay không?

Dù sao lúc trước hắn không chỉ một lần sỉ nhục Cơ Ngôn Tú. Với tính cách của Cơ Ngôn Tú, sau này hắn há sẽ bỏ qua cho Cơ Ngôn Thành?

Chỉ có điều những chuyện này Cơ Ngôn Thành đã không muốn nghĩ nữa. Bây giờ tâm hắn đã như tro tàn. Cơ Ngôn Tú muốn lấy mạng của hắn thì cứ lấu đi.

Nhưng lúc này, bên ngoài có một hạ nhân lặng lẽ đi tới thì thầm nói với Phùng Anh: “Công công, Lục Phiến Môn Tô Tín Tô đại nhân tới thăm.”

Nhất thời Phùng Anh cả kinh trong lòng, lúc này Tô Tín tới làm chi? Lẽ nào hắn muốn giết Cơ Ngôn Thành?

Cơ Ngôn Tú này cũng có phần quá càn rỡ. Cơ Ngôn Tú hắn còn chưa ngồi lên ngôi vị Hoàng đế kia mà đã muốn giết huynh đệ của mình rồi?

“Xoảng!”

Cơ Ngôn Thành ném vỡ bầu rượu trong tay, trong mắt lộ ra vẻ điên cuồng.

Tuy rằng hạ nhân kia mới vừa rồi chỉ nhỏ giọng nói bên tai Phùng Anh, nhưng Cơ Ngôn Thành dù sao cũng là võ giả Tiên Thiên, dĩ nhiên, hắn cũng đã nghe được.

Cơ Ngôn Thành cười như điên nói: "Vị đệ đệ tốt này của ta không còn đợi được nữa rồi sao?

Được, cái mạng này của bản vương sẽ đưa cho hắn. Có điều, dù cho có chết bản vương cũng phải làm lớn đến khắp thành đều biết! Khiến Cơ Ngôn Tú hắn mất hết cả mặt mũi!"

Xưa nay, tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế luôn vô cùng tàn khốc. Đại Chu Cơ gia càng có truyền thống này.

Phụ thân của Cơ Hạo Điển dĩ nhiên không chỉ có một đứa con trai là hắn. Nhưng tại sao Đại Chu bấy giờ không thấy dù chỉ một Thân vương cùng thế hệ với Cơ Hạo Điển? Bởi vì lúc trước Cơ Hạo Điển ra thủ đoạn ác độc tàn sát hầu như tất cả những huynh đệ kia của hắn!

Chỉ có điều giang sơn Đại Chu dù sao cũng là Cơ Hạo Điển giành được, cho nên chuyện lúc trước này của hắn tuy rằng rất nhiều người đều biết, nhưng chẳng mấy ai đồn bậy.

Chương 1388 - Cơ Ngôn Thành hối hận (2)

Hiện tại, Cơ Ngôn Tú nếu muốn giết Cơ Ngôn Thành, thế thì Cơ Ngôn Thành sẽ làm lớn chuyện lên. Đến lúc đó, Cơ Ngôn Tú mang tội giết huynh trên lưng. Mặc dù không tạo được ảnh hưởng gì thực tế với Cơ Ngôn Tú, nhưng ít nhất cũng có thể khiến người khác thấy chán ghét.

Nhưng vào lúc này, một thanh âm bỗng nhiên truyền đến: "Thái Vương điện hạ hiện tại không muốn sống sao? Cần gì chứ? Chỉ cần sống sót thì có hy vọng, không phải sao?"

Tô Tín chậm rãi đi vào trong, nhìn thấy dáng vẻ chán chường của Cơ Ngôn Thành hắn không khỏi lắc đầu một cái, xem ra

đả kích vị Thái Vương điện hạ này chịu đựng so với trong tưởng tượng của hắn còn nặng hơn nhiều.

Phùng Anh giận dữ nói: “Tô đại nhân! Thái Vương điện hạ nói thế nào cũng là hoàng tử Đại Chu, ngươi thẳng thừng xông vào Thái Vương phủ là có ý gì?”

Mặc dù Thái Vương Cơ Ngôn Thành đã là chỉ còn trên danh nghĩa, nhưng Tô Tín xông thẳng vào Thái Vương phủ như vậy, cũng là đang đánh vào mặt Cơ Ngôn Thành.

Đương nhiên bây giờ chẳng ai để ý đến chuyện này nữa, Cơ Ngôn Thành nói, giọng không chút cảm tình: “Là Cơ Ngôn Tú phái ngươi đến giết ta?

Tô Tín, ngươi cũng thật là khắc tinh của bản vương. Lúc trước bản vương từng chịu thiệt thòi không biết bao lần trong tay ngươi. Không ngờ đến sau cùng, bản vương lại chết trong tay ngươi.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Cơ Ngôn Tú không có tư cách phái ta đến giết ngươi. Thái Vương điện hạ ngươi cũng không cần chết.”

Cơ Ngôn Thành bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, hình như hắn phát hiện ra chuyện gì ghê gớm lắm vậy.

Tô Tín vừa mới nãy gọi thẳng tên Cơ Ngôn Tú, trong ngữ khí này lại không hề có chút cung kính nào. Bình thường mà nói hắn ít nhất cũng phải gọi đối phương một tiếng Thái tử điện hạ mới đúng.

Tô Tín nhìn Cơ Ngôn Thành, trầm giọng nói: “Thái Vương điện hạ, bị người khác một cước đá từ trên mây xuống, tư vị không dễ chịu đúng chứ? Chà chà, hiện tại bộ dạng này của ngươi không phải là Thái Vương Cơ Ngôn Thành hăm hở mà ngày xưa ta quen biết nữa.”

Trong mắt Cơ Ngôn Thành loé ra một tia không rõ, lạnh giọng hỏi: “Tô Tín, lẽ nào ngày hôm nay ngươi đến là để cười nhạo ta sao?”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Ta không nhàm chán như vậy. Ta chỉ là muốn nói cho Thái Vương điện hạ ngươi một tiếng, chỉnh

đốn đường hoàng một chút. Bộ dạng hiện tại của ngươi đảm đương không nổi vị trí Thái tử, bằng không trên đại điển đăng cơ, lại làm mất mặt Đại Chu."

Nói xong lời nói này, Tô Tín trực tiếp xoay người rời đi, chỉ để lại phía sau Cơ Ngôn Thành trong mắt còn mang vẻ kinh hãi và thái giám thiếp thân Phùng Anh của hắn.

Trong vòng một ngày, Tô Tín tung hoành ngang dọc, đều đã chuẩn bị thỏa đáng tất thảy, mà cùng lúc đó Cơ Ngôn Tú cũng đã chuẩn bị xong. Có điều, hắn chuẩn bị cho đại điển đăng cơ năm ngày sau.

Thủ hạ liên tiếp làm hư hai chuyện, đắc tội với cả Thiên Đình cùng Địa Phủ. Sau lần đó Cơ Ngôn Tú rốt cục không muốn làm bừa nữa. Đương nhiên mấy người Cơ Huyền Viễn cũng sẽ không cho phép hắn lại gây phiền toái.

Có điều tuy rằng Cơ Ngôn Tú có chút không cam lòng, nhưng vui sướng vì việc sắp đăng cơ trở thành Đại Chu Nhân Hoàng đã xua tan phiền muộn trong lòng hắn. Thậm chí mấy ngày nay hắn đều cố ý nhờ lễ quan cung đình dạy hắn một ít lễ nghi lúc đăng cơ các kiểu vô cùng trang trọng.

Chỉ có điều nội tình Đại Chu vốn không có bao nhiêu, những trọng thần Đại Chu kia cũng rất thực tế, có thực lực, có năng lực là được, làm mấy cái trò vớ vẩn này làm gì? Đại Chu không mấy coi trọng những kiểu lễ nghi phiền phức này.

Sau năm ngày, Cơ Ngôn Tú sớm đã mang theo thủ hạ của hắn đi vào trong Hoàng cung. Có điều, kì quái thay, Đường Hiển cũng không có trực tiếp dẫn hắn tới sân cử hành nghi thức đăng cơ, mà dẫn hắn tới bên trong điện nghị sự, trên mặt còn treo một nụ cười khó hiểu.

Lúc này bên trong điện nghị sự, trọng thần của Đại Chu đều ở đó, ngay cả Hoàng Thất Cung Phụng Đường ít khi có mặt cũng phải một vị võ giả Dương Thần cảnh đến.

Thế trận như vậy khiến Cơ Ngôn Tú hơi thấy kỳ quái, nhưng hắn biết hai chuyện trước đây có hơi chọc cho Cơ Huyền Viễn không vui, cho nên hắn cũng không nói cái gì nhiều, mà đàng hoàng đứng ở một bên.

Giờ lành sắp đến, bọn họ cũng phải chuẩn bị lễ đăng cơ rồi. Trước mắt cứ tạm thời nhẫn nại đã.

Nhìn thấy người cũng đã đến đủ, Cơ Huyền Viễn ho khan một tiếng nói: "Chư vị, quốc không thể một ngày không vua, cho nên chuyện quan trọng nhất trước mắt Đại Chu ta chính là tuyển ra Nhân Hoàng, trấn áp triều đình, giang hồ.

Trước mắt Thục vương Cơ Ngôn Tú đã trở thành Thái tử giám quốc được hơn một tháng, mời chư vị đưa ra phán xét, có ý kiến bất đồng hay không."

Nghe vậy Cơ Ngôn Tú vội vã cúi đầu, bày ra tư thái khiêm nhường.

Những chuyện này lễ quan đã từng dạy hắn, cái này cũng coi như là truyền thống của Đại Chu.

Trước đây Đại Chu là nước nhỏ, nên rất nghiêm khắc với người có dã tâm lên ngôi Hoàng đế.

Mỗi một Thái tử kế vị sau đều cần giám quốc một quãng thời gian, chức trách thay quyền Hoàng Đế, để Đại Chu triều thần nhìn xem có tư cách trở thành Hoàng đế hay là không.

Đương nhiên, đến bây giờ thì cũng chỉ như là diễn trò. Dẫu sao, trước mắt Đại Chu đã ổn định, đã không cần thiết giám quốc cái gì nữa.

Theo lễ quan dạy, hắn chỉ cần làm ra vẻ khiêm tốn, thận trọng, chờ tất cả đại thần Đại Chu đồng ý là được.

Nhưng Cơ Ngôn Tú không nghe được thanh âm đồng ý của đám người Cơ Huyền Viễn. Bỗng dưng hắn thấy Tô Tín đi ra ngoài, điều này khiến cho trong lòng hắn nhất thời dâng lên dự cảm không lành.

Chương 1389 - Ngôi hoàng vị này ngươi ngồi không được

Đối mặt với Tô Tín, Cơ Ngôn Tú vẫn còn có chút cảm giác không thoải mái, dù sao ban đầu cũng là hắn qua cầu rút ván trước.

Có điều Cơ Ngôn Tú cũng không hối hận vì làm như thế. Một Tô Tín không chịu sự kiểm soát của hắn thì hắn còn cần làm gì?

Cơ Ngôn Tú thừa nhận, lúc trước hắn quả thực là có chút nóng vội, trước tiên nên lợi dụng Tô Tín một quãng thời gian rồi mới tính.

Có điều, sớm muộn hắn cũng ngả bài với Tô Tín, kết quả cũng giống nhau mà thôi.

Nhưng trước mắt vào giờ phút như thế này, Tô Tín bước ra khiến trong lòng Cơ Ngôn Tú có chút thấp thỏm.

Chỉ có điều sau đó Cơ Ngôn Tú liền ổn định tâm thần, mặc dù Tô Tín là trọng thần Đại Chu, nhưng hắn cũng không phải người nắm quyền chân chính ở Đại Chu.

Dù bây giờ Tô Tín có nói xấu hắn cái gì thì cũng không cần gấp, chỉ cần đám người Cơ Huyền Viễn đồng ý để hắn kế thừa Hoàng vị là được.

Tô Tín đi tới giữa phòng nghị sự, trầm giọng nói: “Chư vị đại nhân, bản quan cho là để Thái tử điện hạ kế vị rất không ổn. Thái tử điện hạ giám quốc một tháng, mang đến cho triều đình bao nhiêu phiền toái rồi?

Đại Chu ta đang lúc nguy cơ chính trị trước mắt, không cho phép vài người làm qua loa bậy bạ. Lúc này mới chỉ là một tháng mà thôi, nếu như đến ngày Thái tử điện hạ chân chính đăng cơ, thì Đại Chu ta sẽ lại biến thành cái dạng nào?”

Tô Tín vừa nói ra lời này, toàn bộ bên trong điện nghị sự yên lặng như tờ. Mọi người đều cả kinh trong lòng, ánh mắt kinh hãi nhìn Tô Tín.

Hắn vừa mới nói cái gì thế? Ở ngay trước mặt đông đảo trọng thần Đại Chu công kích Cơ Ngôn Tú. Hắn không muốn ở lại Đại Chu hay sao?

Những người này không biết nội tình, bọn họ chỉ biết là Thái tử chính là bộ mặt của Đại Chu.

Cơ Ngôn Tú là gây ra không ít mầm tai họa, không sai, một tháng này mọi người ở Đại Chu cũng nhìn hết vào mắt.

Thiên Địa Nhị Cung Thiên Đình và Địa Phủ rất ít khi đồng thời xuất hiện trên giang hồ. Nhưng ngay cả như vậy, Cơ Ngôn Tú cũng có thể trong vòng một tháng đắc tội với cả hai bên. Không thể không nói đây cũng là là một loại bản lĩnh.

Nhưng vấn đề là Cơ Ngôn Tú dù cho có phạm nhiều sai lầm hơn nữa hắn cũng là Thái tử Đại Chu. Trước đó người của Địa Phủ cùng Thiên Đình đánh tới cửa đòi một cái công đạo, kết quả còn không phải là bị đám người Cơ Huyền Viễn từ chối thẳng thừng hay sao?

Trước mắt Tô Tín lại công kích Cơ Ngôn Tú như vậy, đây rõ ràng là tự tát vào mặt mình. Đám người Cơ Huyền Viễn há có thể đáp ứng?

Trong mắt Cơ Ngôn Tú cũng là lộ ra một tia tàn khốc: "Tô Tín! Ngươi thật là to gan, dám nói xấu Cô như vậy?"

Lâu Toàn Chung bên cạnh Cơ Ngôn Tú cũng lập tức nói: "Thái tử điện hạ chính là chủ của Đại Chu ta, mà Tô Tín ngươi thân là thần tử lại dám bêu xấu điện hạ như vậy, ngươi có ý gì? Hay là nói Tô Tín ngươi ý đồ bất chính, muốn lật đổ triều đường Đại Chu ta?"

Lâu Toàn Chung không nói hai lời, thẳng thừng chụp mũ Tô Tín.

Lúc này, Lâu Toàn Chung cũng cười thầm ở trong lòng. Tô Tín này cũng thật là tức giận đến mất trí rồi. Dù cho ngươi thật sự có mâu thuẫn với Thái tử điện hạ, nhưng ngay lúc này ngươi nói ra khỏi miệng những lời kia chính là không hợp quy củ. Đến lúc đó không cần Thái tử điện hạ đứng ra, đám người Cơ Huyền Viễn dĩ nhiên sẽ trừng phạt ngươi Tô Tín.

Mà Ôn Dục đứng sau lưng Cơ Ngôn Tú lại không có lên tiếng, hắn vừa mới còn nghĩ phải ngăn cản, nhưng cũng đã không kịp.

Hắn cũng thấy đáng tiếc ở trong lòng. Tô Tín vốn hẳn là trợ lực lớn nhất của bọn họ mới đúng. Kết quả hiện tại lại thành ra như vậy.

Dù cho hôm nay Cơ Huyền Viễn có Tô Tín, thì mặt mũi của Cơ Ngôn Tú kia cũng mất hết là cái chắc rồi.

Thân là Thái tử Đại Chu, kết quả lại bị thần tử chỉ trích trước mặt mọi người rằng không xứng làm người đứng đầu Đại Chu. Hơn nữa người chỉ trích lại còn là Tô Tín trọng thần của Đại Chu, nhân vật uy danh hiển hách. Có thể nói từ nay về sau, Cơ Ngôn Tú có thể sẽ bị trở thành trò cười mất.

Hơn nữa Cơ Ngôn Tú vừa mới tức giận hổn hển mở miệng phản bác Tô Tín cũng là làm sai.

Đối mặt với sự chỉ trích của Tô Tín, nếu Cơ Ngôn Tú khí định thần nhàn làm ra vẻ sao cũng được thì còn dễ nói. Nhưng vấn đề là bộ dạng này của Cơ Ngôn Tú thứ nhất là thể hiện sức mạnh không đủ. Thứ hai là khí độ chưa đến. Thế nào cũng không giống như là Thái tử Đại Chu.

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Bêu xấu? Ta có phải bêu xấu hay không điểm ấy không phải là ta quyết định, mà là toàn bộ mọi người ở Đại Chu đều thấy.”

Bấy giờ, Tô Tín lại đưa mắt nhìn sang kia Lâu Toàn Chung: “Vừa mới nãy ngươi nói ta cái gì? Ý đồ lật đổ Đại Chu triều đường? Ha ha, là ai cho ngươi lá gan nói ra những lời này? Ngươi có tư cách gì nói với ta lời này ở bên trong điện nghị sự? Chó hoang cũng dám sủa nữa cơ đấy, phép tắc triều đình ở đâu rồi?”

Mấy câu cuối cùng này của Tô Tín là hét ra, trực tiếp khiến cho sắc mặt Lâu Toàn Chung trắng bệch. Những công hầu thần tử Đại Chu khác cũng lắc đầu một cái. Thủ hạ này của Cơ Ngôn Tú cũng có hơi không hiểu quy củ.

Biểu hiện của Tô Tín tại Quan Thiên Yến rõ như ban ngày, nếu như không phải là Tô Tín ngăn cản Hà Vô Sơn, Cơ Hạo Điển kia sẽ không tự chơi chết mình, hơn nữa lại còn chết dưới kiếm Hà Vô Sơn.

Tuy rằng hai đường đều là chết, nhưng tính chất không giống nhau.

Chương 1390 - Ngôi hoàng vị này ngươi ngồi không được (2)

Cơ Hạo Điển tự chơi chết mình, triều đình kchỉ có thể phẫn nộ các đại tông môn động thủ đánh vào mặt Đại Chu bọn họ tại Quan Thiên Yến.

Mà Cơ Hạo Điển nếu chết dưới kiếm ở Hà Vô Sơn, thế thì hai bên sẽ đội mối thù sống chết không thôi. Đại Chu cùng các đại tông môn trong giang hồ tất sẽ có một trận chiến. Hơn nữa coi như với thực lực hiện tại của Đại Chu cũng không thể nắm chắc được trăm phần trăm chiến thắng. Khả năng lớn nhất chính là cá chết lưới rách.

Cho nên nói, đối với hành vi của Tô Tín, người Đại Chu ở đây rất có hảo cảm đối với hắn, ít nhất Tô Tín giúp họ tránh dính líu đến một trận đại chiến với cả nửa giang hồ.

Ở giây phút nguy cơ đó, Tô Tín lại xuất thủ lấy thực lực Dung Thần Cảnh gắng gượng ngăn lại cường giả Dương thần cảnh, người đứng đầu danh kiếm sơn trang "Kiếm động bát hoang" Hà Vô Sơn, nếu như nói nếu như Tô Tín đều làm được đến nước này rồi mà hắn còn nghĩ muốn lật đổ Đại Chu, vậy hắn mới thật sự là ngớ ngẩn.

Hơn nữa Lâu Toàn Chung kia đứng ra trách mắng Tô Tín cũng đúng thực là phá hoại quy củ, bởi vì Lâu Toàn Chung cũng không có chức quan gì ở Đại Chu.

Mặc dù trên danh nghĩa hắn là Phó tổng quản Long Ảnh quân cái gì gì đó, nhưng trên thực tế hiện tại cái gọi là Long Ảnh quân vẫn chưa được Đại Chu thừa nhận.

Cơ Ngôn Tú dù sao cũng là Thái tử, nhưng cơ cấu của Long Ảnh quân cũng cùng cấp bậc với tam đại dã chiến quân ở Đại Chu thôi. Với địa vị của Cơ Ngôn Tú thì vẫn chưa có tư cách một lời liền thành lập một thế lực như thế được.

Cho nên, đám Long Ảnh quân trước mắt chẳng qua là hữ danh vô thực, phải chờ tới sau khi Cơ Ngôn Tú lên ngôi thì mới có thể ngồi vững. Trước mắt Lâu Toàn Chung này nói trắng ra chỉ là một khách khanh môn khách Thái tử phủ mà thôi.

Hiện tại Lâu Toàn Chung có thể đứng ở chỗ này đều là dựa vào mặt mũi của Cơ Ngôn Tú, thế mà hắn còn dám ở chỗ này nói ẩu nói tả, đây không phải phá hoại quy củ là cái gì?

Lúc này một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên truyền đến, Đường Hiển vung tay lên, lập tức liền có vài tên thái giám Hóa Thần Cảnh đi ra, kéo Lâu Toàn Chung đi ra ngoài.

Lâu Toàn Chung muốn giãy dụa, nhưng Đường Hiển hừ lạnh nói: “Nơi này là nơi ngươi có thể làm càn à? Không ra thể thống gì!”

Dứt lời, hắn điểm ra một chỉ, chỉ lực âm hàn rót vào trong cơ thể Lâu Toàn Chung, điều này làm cho hắn nhất thời rên khẽ một tiếng, hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Trong lòng Cơ Ngôn Tú nhất thời chùng xuống, một luồng dự cảm không lành xông lên đầu.

Đường Hiển sau khi thua Tô Tín cũng đã quy hàng với Cơ Ngôn Tú, kết quả Đường Hiển hiện tại lại có thái độ này, này là có ý gì?

Chưa kịp chờ cho Cơ Ngôn Tú phản ứng lại, Thiết Chiến bỗng nhiên đứng ra nói: “Thái tử điện hạ làm việc xác thực là có chút không thích hợp. Tuy rằng khi bệ hạ còn sống không xác nhận ai kế vị, nhưng thần tử chúng ta vẫn nên thận trọng một ít cho thỏa đáng.”

Những lời Thiết Chiến nói ra khiến Cơ Ngôn Tú nhất thời trợn to hai mắt, trong mắt lập loè một tia hận ý.

Hắn cũng biết, đám người Lục Phiến Môn này nhất định sẽ đứng về phía Tô Tín!

Tô Tín tuy rằng không phải là người của Thiết gia, nhưng hắn là một tay Thiết gia nâng đỡ lên, có thể nói là có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu với Thiết gia.

Tô Tín cũng đã mở miệng, Thiết Chiến làm sao có khả năng không đỡ choTô Tín?

Chẳng trách lúc trước Phụ hoàng muốn nâng đỡ Lưu Phượng Vũ để chèn ép Thiết gia, hiện tại Lục Phiến Môn sắp biến thành của Thiết gia mất rồi!

Nếu như Cơ Ngôn Tú hắn có thể vượt qua cửa ải này, nhất định phải toàn lực chèn ép thế lực Thiết gia tại Lục Phiến Môn, tuyệt đối không thể nhân nượng!

Chỉ có điều mãi đến tận hiện tại Cơ Ngôn Tú cũng còn không biết, nguyên nhân Thiết Chiến đứng ra trong đó có một phần là vì Cơ Ngôn Tú hắn không để ý đến cảm thụ của Thiết gia mà thu nhận giúp đỡ hai người Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền.

Mà Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền đứng tại bên Lục Phiến Môn cũng lạnh cả người, nói thầm một tiếng không ổn.

Bọn họ cũng không ngờ phân lượng của Tô Tín trong lòng Thiết Chiến đã quá lớn như vậy, có thể khiến Thiết Chiến đứng ra nói chuyện vì Tô Tín.

Mà lúc này Lâm Tông Việt cũng mở miệng nói: "Không sai, Thái tử giám quốc dĩ nhiên cũng phải có được một ít thành tích, nhưng thứ cho bản quan nói thẳng, tại trên người Thái tử điện hạ bản quan chỉ nhìn thấy phiền phức, không có một chút thành tích nào có thể nói."

Lâm Tông Việt vừa mở miệng Cơ Ngôn Tú là thật sự luống cuống.

Tuy rằng Lục Phiến Môn cùng quân đội đều là tổ chức vũ lực ở Đại Chu, nhưng một phần sức mạnh của Lục Phiến Môn là tại trên lĩnh vực tình báo, hơn nữa tổ chức vũ lực mạnh nhất Đại Chu là quân đội.

Lúc trước, sau khi người đứng đầu quân đội là Tiết Chấn Nhạc ẩn lui, đối mặt với sự tấn của Đại Tấn, Đại Chu chỉ có một mình Lâm Tông Việt chỉ huy, cho nên uy vọng của hắn tại Đại Chu là cao vô cùng.

Lâm Tông Việt mở miệng, tương đương với Đại Chu hai tổ chức vũ lực lớn nhất đều đứng ra phản đối hắn đăng cơ, đã như thế Cơ Ngôn Tú lấy cái gì để nắm Đại Chu trong tay nữa?

Lúc này những người khác ở đây đều nhìn ra không đúng, cảnh tượng trước mắt như thế này không phải là Tô Tín vì hả giận mà đứng ra bêu xấu Cơ Ngôn Tú, mà là hắn thật sự có năng lực kéo Cơ Ngôn Tú xuống ngai hoàng vị này!

Cơ Ngôn Tú lúc này đã hoàn toàn hoảng loạn, hắn nhìn Cơ Huyền Viễn nói: "Lão tổ! Những chuyện này thật không liên quan đến ta, đều là thủ hạ làm bậy mới thành vậy! Chờ sau khi

ta lên làm Hoàng đế, chuyện như vậy khẳng định sẽ không tiếp tục xảy ra nữa!”

Trước mắt Lục Phiến Môn cùng quân đội đều không đồng ý hắn kế thừa hoàng vị, hiện tại hắn chỉ còn có thể dựa vào hoàng tộc họ Cơ.

So với những thế lực khác, ngôi hoàng vị cũng coi như là việc nhà của bọn họ, cho nên quyền lên tiếng của hoàng tộc họ Cơ đối với việc này là lớn nhất.

Nhưng lúc này Cơ Huyền Viễn dường như không thấy Cơ Ngôn Tú, hắn chỉ nhàn nhạt nói: “Đại Chu cũng không phải là Đại Chu của một mình họ Cơ ta. Trước mắt Lục Phiến Môn cùng quân đội đều không đồng ý ngươi kế vị, ta cũng tiện chuyên quyền.

Ngôi Hoàng đế Đại Chu này ngươi ngồi lên không nổi đâu, an tâm đi làm một Vương gia nhàn tản đi.”

Dứt lời, Cơ Ngôn Tú nhất thời như bị sét đánh, sững sờ đứng ở nơi đó, trong mắt loé ra vẻ không dám tin tưởng.

Chương 1391 - Tân Hoàng đăng cơ

Lời của Cơ Huyền Viễn dường như tuyên án như vậy, trực tiếp đẩy Cơ Ngôn Tú vào vực sâu.

Hắn không hiểu đám người Cơ Huyền Viễn vì sao lại làm như thế? Sắp đăng cơ rồi mà lại phế đi Thái tử bọn họ tuyển ra, như thế có khác gì tự mình tát mình đâu?

Cơ Ngôn Tú đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Tô Tín sắc mặt dữ tợn, nhưng cùng lúc lại mang theo hối hận sâu sắc.

Nếu như bây giờ hắn còn đoán không ra là trong này có Tô Tín đụng tay đụng chân thì hắn mới thật sự là ngớ ngẩn.

Chỉ có điều Cơ Ngôn Tú không nghĩ ra, vì cái gì mà những người nắm quyền Đại Chu kia đều đứng về phía Tô Tín. Cơ Ngôn Tú hắn là con trai của Cơ Hạo Điển, là Thái tử Đại Chu, lẽ nào phân lượng của hắn còn không sánh bằng một người ngoài như Tô Tín hay sao?

Thiết Chiến giúp Tô Tín, điểm ấy Cơ Ngôn Tú rõ ràng, dù sao kia cũng coi như là người mình.

Lâm Tông Việt vì sao lại giúp Tô Tín Cơ Ngôn Tú tuy rằng không rõ lắm, nhưng cũng có khả năng này.

Nhưng Cơ Huyền Viễn thân là người Hoàng tộc họ Cơ, tại sao hắn lại đứng về phía người ngoài?

Cơ Ngôn Tú nhìn Tô Tín, vẻ dữ tợn trên mặt cuối cùng lại hóa thành vẻ kinh hoàng, hối hận.

Nếu như lúc trước hắn không sinh nhiều tâm tư như vậy, thì bây giờ có phải hắn đã yên vị trên ngai vàng rồi hay không?

Nhưng hiện tại hắn đã bị tước đoạt tư cách Thái tử, thậm chí ngay cả một cái Vương gia nhàn tản cũng làm không được rồi!

Dù cho Tô Tín vì hạn chế thân phận không cách nào ra tay với hắn, nhưng hoàng tử mới kế vị bất kể là người nào cũng có thể âm thầm giải quyết người từng làm Thái tử như hắn!

Trong giây lát, Cơ Ngôn Tú bỗng nhiên quay về Tô Tín lớn tiếng nói: “Tô đại nhân! Chuyện lần trước là ta không đúng, chỉ cần ngươi đồng ý dìu ta leo lên hoàng vị, những điều kiện ngươi muốn kia, bây giờ ta đồng ý với ngươi! Ngay lập tức đồng ý với ngươi! Ngươi muốn cái gì ta cũng sẽ cho ngươi!”

Mọi người ở đây đều chau mày, Cơ Ngôn Tú này điên rồi?

Tô Tín âm thầm lắc lắc đầu, Cơ Ngôn Tú này thực sự mất phép tắc, hắn thật sự cho rằng hoàng vị này là trò đùa hay sao?

Ngày hôm nay, trước mặt mọi người Tô Tín cũng đã kéo hắn xuống khỏi ngai vàng. Dù cho bây giờ Tô Tín có muốn lại một lần nữa nâng hắn lên ngôi thì đám người Cơ Huyền Viễn cũng sẽ không đồng ý.

Quả nhiên, Cơ Huyền Viễn chau mày nói: “Người đâu, dẫn Thục vương đi cho ta.”

Cơ Ngôn Tú khi nãy còn là Thái tử, nhưng với thái độ của những cường giả Đại Chu này, Thái tử hắn lại lần nữa biến thành Thục vương.

Hai tên thái giám trước đó kéo Lâu Toàn Chung đi ra ngoài mặt không cảm xúc đi tới bên người Cơ Ngôn Tú, làm ra cử chỉ xin mời, một người trong đó dùng giọng nói the thé, lạnh nhạt nói: "Thục Vương điện hạ xin mời, đừng để cho chúng tôi phải động tay chân, thế thì mặt mũi của Vương gia cũng không hay."

Cơ Ngôn Tú không cử động, hắn chẳng qua chỉ căm hận nói: "Chờ một chút ta sẽ tự đi, ta muốn nhìn một chút xem hoàng vị này cuối cùng sẽ rơi vào tay ai!"

Lần này Cơ Huyền Viễn cũng không ép hắn đi ra ngoài, không lâu sau, một tên tiểu thái giám dẫn theo một người thanh niên trên người mặc áo quan đi vào bên trong điện nghị sự, mọi người ở đây nhất thời trợn to hai mắt.

Thái Vương Cơ Ngôn Thành! Hóa ra là hắn!

Ai cũng biết lúc trước Cơ Ngôn Thành ghi thù với Tô Tín. Kết quả hiện giờ Tô Tín khó khăn lắm mới kéo được Cơ Ngôn Tú xuống, nhưng hắn bỗng nhiên lại nâng Cơ Ngôn Thành lên thượng vị, này là đạo lý gì?

Cơ Ngôn Tú sững sờ nhìn tất cả những thứ này, lần này hắn thua không minh bạch. Hắn không hiểu vì cái gì mà Tô Tín lại có sức mạnh lớn như vậy có thể ảnh hưởng lớn tới ba thế lực lớn của Đại Chu? Cũng tại sao mà Tô Tín lại nâng đỡ kẻ thù ngày xưa thượng vị.

Nghĩ tới đây, Cơ Ngôn Tú nhất thời phá lên cười, cho đến giờ phút này Cơ Ngôn Tú mới nhìn rõ chính mình.

Hắn vẫn cho là chính mình từ Ba Thục đạo hẻo lánh kia quật khởi, cho đến khi vào kinh cùng một đám hoàng tử tranh cướp hoàng vị toàn dựa vào hùng tài đại lược của bản thân hắn.

Nhưng mãi đến tận hiện tại Cơ Ngôn Tú mới biết, hắn vẫn là Thục Vương Cơ Ngôn Tú ngày xưa ở Ba Thục đạo suốt ngày lo lắng sợ hãi, khổ sở cầu sinh.

Tất cả bây giờ của hắn dĩ nhiên không thiếu được nỗ lực của bản thân hắn, nhưng phần nhiều chính là Tô Tín mang cho hắn, cho nên căn cơ của hắn giống như là hoa trong gương,

trăng trong nước. Bây giờ, Tô Tín chỉ vừa mới nhẹ nhàng ra tay thôi mà đã đánh vỡ nó rồi.

Cơ Huyền Viễn vung tay lên, hai tên thái giám lúc này mới dẫn Cơ Ngôn Tú đã chẳng còn chống lại đi.

Mà đám người Thục Vương phủ khác ai nấy cũng mang sắc mặt vô cùng u ám. Cơ Ngôn Tú xong đời, bọn họ cũng xong đời. Đại Chu sau này có thể nói tuyệt đối không có chỗ cho bọn họ dung thân nữa.

Chỉ có điều mấy người võ giả tán tu xuất thân Ba Thục đạo còn đỡ hơn một chút. Bọn họ vốn xuất thân võ giả tán tu. Cùng lắm thì lại quay về làm tán tu là được. Nhưng Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền lại chóng váng mặt mày.

Bọn họ vốn tưởng rằng mình tìm một chỗ dựa, kết quả ai nào ngờ, cái chỗ dựa này chẳng được bao lâu đã sụp. Bây giờ nói bọn họ nên làm gì đây?

Nhưng trước mắt chẳng ai nghĩ đến chuyện đó nữa, ánh mắt bọn họ đều đang chú ý đến Thái Vương Cơ Ngôn Thành.

Vị Thái vương hùng hùng hổ hổ ngày xưa, hơn nữa tính tình còn lỗ mãng nóng nảy sau khi trải qua đại biến đã trở nên trầm ổn rất nhiều. Nói là trầm ổn, thì thà nói là dè dặt thì đúng hơn.

Giống như trước đây Tô Tín nói với Cơ Huyền Viễn, có vài thứ chỉ có mất đi, mới sẽ biết quý trọng hơn.

Chương 1392 - Tân Hoàng đăng cơ (2)

Đối với Cơ Ngôn Thành trước đây mà nói, hoàng vị này gần giống như vật trong túi hắn vậy, cho nên Cơ Ngôn Thành luôn bày ra điệu bộ đắc ý, hung hăng cuồng ngạo, xem mình là nhất.

Mà hiện tại, sau khi bị rơi vào trong tuyệt vọng, hoàng vị này lại không hiểu ra sao lại rơi vào trong tay mình, điều này làm cho Cơ Ngôn Thành vừa cảm thấy hưng phấn lại vừa cảm thấy bất an.

Mang theo loại tâm tình phức tạp này, dưới sự giúp đỡ của lễ quan Cơ Ngôn Thành đổi long bào, hoàn thành nghi thức đăng

cơ hệt như một con rồi1.

Lần này đám Cơ Huyền Viễn không muốn có tai ương gì nữa, cho nên này cái gọi là Thái tử giám quốc cái gì gì tất cả đều bỏ qua, trực tiếp cho Cơ Ngôn Thành ngồi trên hoàng vị này.

Chỉ có điều so với Cơ Ngôn Tú, Cơ Ngôn Thành này đúng thực là thảm hơn một chút, bởi vì hiện tại bên cạnh hắn trừ ra người thái giám thiếp thân Phùng Anh thì cũng chẳng còn ai khác.

Nên dù là hắn có lên ngôi Hoàng đế thì cũng đúng thực là Hoàng đế bù nhìn.

Vì lẽ đó, Đường Hiển, hay đại nội tổng quản, vẫn là sức mạnh duy nhất mà Cơ Ngôn Thành có thể mượn dùng.

Kỳ thực chuyện lần này Đường Hiển vẫn là rất cảm kích Tô Tín, dù sao cũng là Tô Tín để lộ ra một chút tin tức, bấy giờ mới khiến Đường Hiển lâm trận đổi phe.

Nếu Cơ Ngôn Tú lên làm Hoàng đế, với tính cách của hắn và thực lực của Ôn Dục, chưa chắc Đường Hiển có thể an ổn làm cái vị trí Tổng Quản Đại Nội này, nói không chừng lúc nào bất cẩn sẽ bị đá xuống liền.

Nhưng hiện tại đổi thành Cơ Ngôn Thành làm Hoàng Đế hắn không cần lo lắng nữa.

Tâm phúc Phùng Anh duy nhất bên người Cơ Ngôn Thành mới chỉ thực lực Hóa Thần Cảnh, so ra kém hơn Đường Hiển nhiều.

Hơn nữa Phùng Anh kia là do hắn dạy dỗ, Đường Hiển thậm chí xem như là nửa sư phụ của Phùng Anh này, cho nên trước mắt vị trí Tổng Quản Đại Nội này sẽ do Đường Hiển đảm đương. Mặc dù trước đó Đường Hiển cùng Cơ Ngôn Thành từng có mâu thuẫn xung đột, nhưng Cơ Ngôn Thành lên voi xuống chó, sớm đã bỏ qua chuyện trước đây. Thế nên Đường Hiểu cũng không cần lo sau này bị tính sổ.

Sau khi nghi thức đăng cơ được cử hành xong xuôi, Tô Tín liền bị Cơ Ngôn Thành phái người mời đến hành cung của hắn. Bởi vì hắn biết, đã đến lúc thực hiện lời hứa rồi.

Vì sao Tô Tín lại lựa chọn hắn làm Hoàng đế, Cơ Ngôn Thành không biết, nhưng hắn biết, nếu như hôm nay không thực hiện cam kết với Tô Tín thì tương lai e là sẽ rất phiền toái. Cơ Ngôn Tú kia chính là một ví dụ.

Ngồi ở trên long ỷ, Cơ Ngôn Thành ở trên cao nhìn xuống Tô Tín phía dưới, không biết vì sao, hiện tại hắn rõ ràng đã là Đại Chu Nhân Hoàng, nhưng hắn vẫn có một loại cảm giác Tô Tín đang nhìn xuống hắn. Đương nhiên cái cảm giác này còn có tên gọi là sợ hãi.

Cơ Ngôn Thành hiện tại thật sự rất sợ Tô Tín, hắn cảm giác được sợ hãi từ bên trong nội tâm của hắn đối với thủ đoạn của Tô Tín này.

Trước đó Tô Tín hãm hại hắn rất nhiều lần, thậm chí còn làm thanh đao trong tay Cơ Hạo Điển kéo Cơ Ngôn Thành từ ngai vàng xuống, điều này làm cho Cơ Ngôn Thành đối với Tô Tín cảm giác chỉ có một, chính là hận.

Chỉ có điều hận ý này lại vì Tô Tín lần nữa đưa hắn lên hoàng vị mà tan thành mây khói.

Song, Cơ Ngôn Thành đối với Tô Tín cũng không có cảm kích, chỉ có sợ hãi.

Cơ Ngôn Tú cũng đã thành Thái tử. Kết quả vẫn bị Tô Tín mạnh mẽ kéo xuống khỏi hoàng vị. Tiếp đó lại đưa Hoàng tử bị phế như hắn lại một lần nữa nâng lên thượng vị. Thủ đoạn của Tô Tín thủ đoạn đã không đơn giản chỉ là lật mặt như cắt nữa rồi.

Trải qua một lần đại biến, tính cách của Cơ Ngôn Thành cũng từ táo bạo lỗ mãng trước kia biến thành dè dặt, thậm chí còn có phần đa nghi.

Chính vì hắn nhìn không thấu Tô Tín, cho nên hắn mới sợ hãi Tô Tín.

Ho khan một tiếng, Cơ Ngôn Thành đuổi hết tất cả người trong hành cung ra, chỉ để lại tâm phúc Phùng Anh của hắn. Lúc này hắn mới thấp giọng nói với Tô Tín: “Tô ái khanh, lần này bản vương… Trẫm có thể leo lên hoàng vị này đều nhờ có

có sự giúp đỡ của ngươi. Nói đi, lần này ngươi muốn cái gì trẫm cũng có thể đáp ứng ngươi.”

Tô Tín cười như không cười nói: “Bệ hạ cũng không cần nói như vậy. Nếu như ta thật sự có đòi hỏi gì nhiều thì dù bệ hạ có đồng ý cũng vô ích.”

Cơ Ngôn Thành cười gượng hai tiếng, hiển nhiên Tô Tín nói là sự thật.

Hắn hiện tại chỉ là một Hoàng đế bù nhìn, uy vọng cùng quyền thế của bản thân hắn có hạn. Hắn muốn cho Tô Tín một cái vị trí Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn hay là Đại Tướng quân, nhưng đáng tiếc căn bản là không thể nào, thậm chí là Cơ Hạo Điển trước đây cũng không thể làm được.

Những vị trí này đã là do người của Đại Chu nắm quyền rồi, chỉ có những người thực lực và lý lịch tất cả đều phù hợp mới có thể đảm nhiệm, trước đây Cơ Hạo Điển nhiều nhất cũng chỉ có thể trực tiếp bổ nhiệm Tứ Đại Thần Bộ hoặc là ba đại quân dã chiến hành quân Đại tổng quản vị trí đẳng cấp kiểu đó mà thôi. Các cấp vị cao hơn phải chờ mọi người cùng nhau thương lượng.

Những thứ đồ này Tô Tín đều biết, cho nên hắn dĩ nhiên cũng sẽ không bỏ đá xuống giếng.

Tô Tín trầm giọng nói: “Kỳ thực cái mà ta muốn cũng không coi là nhiều. này cái thứ nhất chính là một tổ chức vũ lực chỉ thuộc về ta, tên là “Ám Vệ”. Đại Tổng quản Ám Vệ sẽ do ta kiêm nhiệm, cơ cấu ngang cấp bậc với tam đại dã chiến quân. Người do ta phụ trách, nhưng bổng lộc lại cần triều đình bỏ ra.”

Tổ chức vũ lực chỉ thuộc về riêng mình là cái mà Cơ Ngôn Thành đã suy nghĩ từ rất lâu trước đây, chỉ có điều, ngại vì thực lực bây giờ của Tô Tín, Ám Vệ này dù cho có là một tổ chức vũ lực đơn lẻ đẳng cấp cũng không cách nào so với quân đội cùng Lục Phiến Môn. Cho nên bước xuống một bậc, ngang hàng với tam đại dã chiến quân bảo vệ kinh thành.

Chương 1393 - Ám vệ

Tô Tín muốn thành lập một tổ chức vũ lực thuộc về mình, kỳ thực một phần nguyên nhân cũng là vì triều đình và người của Thiết gia.

Tô Tín là Tứ Đại Thần Bộ của triều đình, là trọng thần Đại Chu, nhưng chẳng may có chuyện gì bất ngờ xảy ra, hắn cần cùng triều đình và Thiết gia đứng ở phía đối lập, vậy lúc này, người dưới tay hắn phải nên làm thế nào?

Trước mắt bên trong Lục Phiến Môn thủ hạ tâm phúc của Tô Tín không ít. Hầu như Bắc Nguyên đạo đều là người của Tô Tín, hơn nữa những năm gần đây Tô Tín để cho Hoàng Bỉnh Thành xâm nhập vào từ trong bóng tối, cũng biến không ít Truy Phong tuần bổ cùng mật thám tập sự ở Lục Phiến Môn trở thành tâm phúc của hắn.

Chỉ có điều những người này trước sau vẫn là số ít. Phần lớn dù tự nhận là người bên Tô Tín, nhưng nếu như triều định và Tô Tín cùng lúc ra lệnh thì bọn họ sẽ nghe ai? Hơn phân nửa vẫn sẽ nghe triều đình.

Cho nên việc lập một thế lực cho riêng mình là tương đối cần thiết.

Tô Tín thành lập ra Ám Vệ, nghĩa cũng như tên, chính là một đám hoạt động trong bóng tối. Chế độ của nó, Tô Tín không tính bắt chước Lục Phiến Môn hoàn toàn, còn chuẩn bị chia ra làm hai bộ phận.

Một bộ phận trong đó dĩ nhiên là tổ chức tình báo, Tô Tín tính đem thủ hạ mình là người cũ ở Lục Phiến Môn kia kéo tới phụ trách phương diện này. Dù sao bọn họ cũng có kinh nghiệm về mặt này, cũng đáng tin.

Mà một bộ phận khác là tổ chức vũ lực ám sát, không phải là bày ở ngoài sáng, mà là tồn tại ở trong tối.

Những người này Tô Tín tính dùng một ít người của Tô gia làm cơ sở, hơn nữa một phần lực lượng là do Tô Tín tại Giang Nam đạo bồi dưỡng.

Người của Tô gia có thiên phú, có thực lực, nhưng đáng tiếc thời gian những người này bước vào giang hồ quá ngắn, có chút không đủ tàn nhẫn.

Mà đám thủ hạ kia của Tô Tín tại Giang Nam đạo là cái dạng gì? Đều là mấy tên côn đồ ác bá được hắn hợp nhất, trước kia theo hắn đồ tông diệt môn, giết người vô số.

Mặc dù sau đó Tô Tín rời khỏi Giang Nam đạo, nhưng Lý Phôi kế nhiệm vị trí của Tô Tín cũng không phải là cái hạng người gì nhã nhặn, sát tâm không thua Tô Tín.

Cho nên cứ như vậy, đám bộ khoái Lục Phiến Môn ở Giang Nam đạo có thể nói đều là hạng người vô cùng hung ác. Hơn nữa, cũng không có lòng cung kính gì đối với triều đình, hoàn toàn chỉ nghe lệnh Tô Tín.

Khuyết điểm duy nhất của nhóm người này chính là thực lực quá yếu, có thể đột phá đến Tiên Thiên cảnh giới đều xem như là hiếm.

Này không phải là bởi vì bọn họ không nỗ lực, mà là bản thân bọn họ thiên phú không tốt, bằng không lúc trước bọn họ cũng sẽ không lưu lạc làm trộm cướp.

Cho nên Tô Tín chuẩn bị lấy những Hóa Thần Cảnh Tô gia cùng Dung Thần Cảnh võ giả làm thầy, chuyên môn phụ trách dạy võ công cho Ám Vệ, giúp bọn họ tăng cao thực lực, đồng thời đem một ít công pháp bí truyền Tô gia lấy ra làm khen thưởng.

Hơn nữa, một vài đệ tử trẻ tuổi ở Tô gia cũng phải theo huấn luyện chung.

So với những cái Hóa Thần Cảnh Tô gia cùng Dung Thần Cảnh võ giả kia, những đệ tử trẻ tuổi Tô gia có thiên phú, cũng có sức dẻo dai tương tự hắn. Tô Tín tin tưởng thành tựu tương lai của bọn hắn nhất định phải cao hơn so với mấy ông già Tô gia kia.

Tô Tín nói ra yêu cầu này, Cơ Ngôn Thành không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp nói: “Không thành vấn đề, chuyện này trẫm chuẩn.”

Tô Tín gật gật đầu nói: “Đa tạ bệ hạ tác thành, món đồ thứ hai thần muốn chính là một miếng đất phong, một miếng đất phong thuộc về thần!”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Cơ Ngôn Thành nhất thời biến đổi.

Yêu cầu này của Tô Tín cũng gần như là được voi đòi tiên rồi.

Phải biết hiện tại mặc dù Đại Chu nhiều công hầu, nhưng kỳ thực bọn họ đều chỉ là công hầu trên danh nghĩa, chỉ có một cái thanh danh, bình thường cũng ở lại Thịnh Kinh thành, căn bản cũng không có đất phong.

Ở Đại Chu duy nhất có đất phong chính là những hoàng tử kia, chỉ có điều những hoàng tử này cũng là hữu danh vô thực. Dù sao những đất phong kia ở trong đó còn có quân đội hành quân Đại tổng quản cùng Tổng bộ đầu Lục Phiến Môở đó, những hoàng tử này chẳng lẽ còn có thể đem thu nạp cả bọn họ?

Nhưng Tô Tín không giống thế. Thực lực của Tô Tín và thế lực trong tay hắn có đều lớn đến kinh người. Nếu như thật sự cho hắn một mảnh đất phong, thế thì chỗ đó coi như là vương quốc độc lập của Tô Tín rồi.

Cơ Ngôn Thành miễn cưỡng cười cười nói: “Tô ái khanh chờ một chút, chuyện này trọng đại, trẫm còn cần suy nghĩ một phen.”

Nói đoạn, Cơ Ngôn Thành thẳng thừng rời đi. Hắn cũng không phải là đi suy nghĩ mà là đi hỏi ý kiến của Cơ Huyền Viễn.

Hiện tại, Cơ Ngôn Thành sợ rồi, từ vị trí Thái Tử ngã xuống cảm giác không dễ chịu. Hắn không muốn quay lại những ngày tối tăm không ánh Mặt trời, cả ngày mơ mơ màng màng. Cho nên mỗi một bước đi của hắn đều phải phải cẩn thận, chỉ lo làm sai một chuyện, Hoàng vị này khó mà giữ được.

Hiện tại Cơ Ngôn Thành thật giống như đổi lại tính cách với Cơ Ngôn Tú trước kia vậy. Một người sau khi đắc ý, dã tâm bành trướng, làm việc tùy tiện, mà một người khác lại biến thành lo được lo mất, cẩn thận chút một.

Bên trong cung điện, sau khi Cơ Ngôn Thành nói yêu cầu của Tô Tín cho Cơ Huyền Viễn nghe. Cơ Huyền Viễn ngược lại không có cảm giác gì. Yêu cầu của Tô Tín rất bình thường.

Nếu như Tô Tín không có dã tâm, tội gì lúc trước nâng Cơ Ngôn Tú thượng vị, mà hiện tại lại lựa chọn nâng đỡ Cơ Ngôn

Thành thượng vị?

Mỗi người ở Đại Chu đều có dã tâm, đều có lợi ích thuộc về mình, chỉ cần không đụng chạm với lợi ích của người khác là được.

Cơ Huyền Viễn cũng chỉ là đại biểu cho lợi ích của Hoàng tộc họ Cơ. Chỉ cần Tô Tín không có nguy hại đến Đại Chu cùng lợi ích của bọn họ, thì đồng ý với Tô Tín cũng không sao.

“Tô Tín nói rồi hắn muốn lấy nơi nào làm đất phong không?” Cơ Huyền Viễn hỏi.

“Không có, Tô Tín chỉ nói hắn muốn một miếng đất phong.” Cơ Ngôn Thành nói.

Chương 1394 - Ám vệ (2)

Cơ Huyền Viễn hiểu, gật đầu, Tô Tín này vẫn coi là hiểu quy củ. Hơn nữa trong ấn tượng của hắn Tô Tín tuy rằng có dã tâm, nhưng cũng không phải hạng người tham lam vô độ.

Trước mắt trong bốn mươi chín đạo ở Đại Chu, thế lực lớn nhất của Tô Tín chính là Giang Nam đạo. Nếu như Tô Tín mở miệng là đòi đất phong Giang Nam đạo, không chỉ triều đình sẽ không đồng ý với hắn, mà ngay cả quân đội cũng sẽ không đáp ứng hắn.

Giang Nam đạo phồn hoa như vậy, trước mắt quân đội Dung Thần Cảnh võ giả, "Huyết Khí Trường Hà" Cổ Đông Lai trấn thủ tại Giang Nam đạo, nếu phong đất Giang Nam cho Tô Tín, ngươi nói người quân đội làm sao đây?

Cho nên nếu Tô Tín không nói rõ hắn muốn đất phong nào, triều đình sẽ dễ xử rồi.

Cơ Huyền Viễn nhàn nhạt nói: "Bệ hạ, hiện tại ngươi mới đúng là chủ Đại Chu, cho nên chuyện liên quan đến nội bộ Đại Chu, bệ hạ cần tự mình quyết định mới được.

Điều kiện của Tô Tín có thể đồng ý cho hắn. Nhưng làm thế nào thì phải xem bệ hạ rồi. Ta chỉ cho ngươi mấy cái kiến nghị. Sau cùng vẫn là ngươi đi trả lời với Tô Tín."

Nói đoạn, Cơ Huyền Viễn sai người lấy ra một tấm địa đồ bốn mươi chín đạo Đại Chu, nói: "Đất Trung Nguyên sầm uất tuyệt đối không thể cho Tô Tín. Tiền lệ không thể mở, Trung Nguyên nhất định phải do Đại Chu ta tự mình nắm giữ.

Mà những chỗ còn lại, Lương Châu đạo nơi hỗn loạn này có thể cho Tô Tín. Nơi đây vốn không có bao nhiêu lực lượng triều đình lưu giữ, chỉ có một bộ phận mật thám Lục Phiến Môn ở đó.

Tây Bắc đạo cũng có thể cho Tô Tín. Nơi đây nhiều dị tộc Tây Bắc cùng các thế lực võ lâm quật khởi từ trong dân gian. Tuy rằng ở bề ngoài thì thần phục, nhưng cũng nhiều lần khác thường, triều đình cũng là rất khó chưởng khống. Vừa hay Tô

Tín có thực lực, chỗ này nếu hắn muốn thì cũng có thể cho hắn.

Còn có một cái chính là nơi giao giới giữaTây Cương cùng Trung Nguyên, nơi đây tuy rằng tên là Tây Cương đạo, nhưng kỳ thực phần lớn đều là địa bàn Tây Cương Mật tông. Tô Tín từng có hợp tác cùng Tây Cương Mật tông, chỗ này hắn nmuốn cũng có thể cho hắn.

Còn chỗ đất phong này dùng lý do gì cho hắn, là phong hầu hay là phong quan liền do bệ hạ tự mình quyết định, ta mặc kệ."

Cơ Ngôn Thành thi lễ nói: "Đa tạ lão tổ chỉ điểm."

Cái thi lễ này của hắn là thật lòng. Hắn này thi lễ ngược lại thật lòng thực lòng, Cơ Huyền Viễn, những người hoàng tộc họ Cơ này hoàn toàn sẽ đứng về bên phía người đứng đầu Đại Chu như hắn.

Hoàng tộc họ Cơ bởi vì là huyết thống chi thứ, cho nên không cách nào kế thừa Hoàng vị. Cơ Ngôn Thành cũng không cần lo lắng bọn họ đoạt quyền soán vị. Ngược lại còn phải tích cực lôi kéo bọn họ. Dù sao mọi người đều là họ Cơ, Hoàng đế cần Hoàng tộc họ Cơ để bảo đảm địa vị, mà Hoàng tộc họ Cơ cũng cần Đại Chu Nhân Hoàng phân phối cho các loại tài nguyên tu luyện, thiên vị cho Hoàng tộc họ Cơ bọn họ một chút.

Cho nên chỉ cần Cơ Ngôn Thành không phải là tự mình tìm đường chết, Cơ Huyền Viễn kia cũng không ngại chỉ dẫn cho hắn đôi câu. Dẫu sao, Cơ Ngôn Thành nếu như có thể có một phần mười năng lực của Cơ Hạo Điển, thì trước mắt Đại Chu coi như là an ổn, tuy rằng không khai thác được, nhưng thủ thành thừa đủ.

Trở lại trong cung, trong lòng Cơ Ngôn Thành cũng có mẫu sẵn. Hắn trực tiếp nói ra ba địa phương này cho Tô Tín, để Tô Tín tự đi chọn lựa.

Kỳ thực ba chỗ Cơ Ngôn Thành cho hắn, Tô Tín gần như cũng đã nghĩ đến. Với thực lực và địa vị của hắn bây giờ, Đại Chu cũng sẽ không đem Trung Nguyên giao cho hắn.

Tô Tín muốn một miếng đất phong kỳ thực chỉ là vì dàn xếp thế lực thủ hạ chân chính của mình đâu ra đấy, cho nên cái đầu tiên hắn yêu cầu chính là tính độc lập.

Lực lượng của Tô Tín tại Bắc Nguyên đạo cùng Giang Nam đạo tuy rằng mạnh, nhưng hai chỗ này một cái có Đại Chu Hoàng thành ở đó. Một cái có Tiêu gia cùng lực lượng quân đội, ngăn được quá nhiều, không thích hợp làm căn cơ cho Tô Tín, cho nên Tô Tín muốn chọn một chỗ khác.

Trước mắt này ba chỗ này, có Lương Châu đạo Tô Tín từng đi qua, nơi đó ác tặc hung đồ vô số, coi như là lấy sức mạnh bây giờ của Tô Tín cũng không thể thu phục.

Quan trọng nhất là chỗ này gần Tây Vực ba mươi sáu quốc. Chẳng may Tây Vực ba mươi sáu quốc có động tĩnh, thế lực của thủ hạ Tô Tín liền thành bình phong cho Đại Chu, người đầu tiên bị ảnh hưởng nhất định chính là hắn.

Mà Tô Tín cũng không chọn Tây Cương đạo.

Tây Cương là nơi nơi rất lớn, gần như lớn bằng sáu, bảy cái Giang Nam đạo. Nhưng Đại Chu thực tình mà nói chẳng nắm được cái nào. Dường như toàn bộ đất ở Tây cương đều là địa bàn của Tây Cương Mật tông, Đại Chu chẳng qua là đóng quân mấy người làm phòng bị tại biên giới mà thôi.

Huống hồ nơi Tây Cương lạnh lẽo, có thể nuôi sống Tây Cương Mật tông đã rất miễn cưỡng, Tô Tín không muốn đến đó thêm vui.

Hơn nữa đừng vì Tô Tín từng có hợp tác với Tây Cương Mật tông mà lầm, quan hệ của hai bên tuy không tệ, nhưng chỉ cần Tô Tín dám đi Tây Cương cướp địa bàn của Mật tông, Mật tông nhất định sẽ trở mặt thẳng thừng.

Đã như thế, Tô Tín lựa chọn chỉ có là Tây Bắc đạo.

Kim Trướng Hãn Quốc là láng giềng của Tây Bắc đạo, đồng thời cũng cùng tiếp giáp với Đại Chu, nhưng cũng không phải là nơi ở giữa hai khu vực, cho nên xưa nay Kim Trướng Hãn Quốc cùng Đại Chu giao chiến cũng chưa từng lan đến gần Tây Bắc đạo này.

Hơn nữa Tây Bắc đạo địa vực rộng rãi, tuy rằng không giàu có sung túc như Giang Nam đạo, nhưng cũng xem là tốt. Ít nhất nơi này rất lớn, toàn bộ Tây Bắc đạo chỗ khó dây dưa nhất chính là một vài thế lực ở đây.

Chương 1395 - Thu hoạch

Chỗ khó khăn nhất ở Tây Bắc đạo chính là chỗ Tây Bắc dị tộc và những thế lực võ lâm ở địa phương.

Toàn bộ Tây Bắc đạo địa vực rộng lớn, còn lớn hơn so với Tây Cương. Ở đó còn có mấy dị tộc lớn nhỏ, cùng các thế lực võ lâm khác. Mà tổ tiên những dị tộc Tây Bắc đó cũng gọi là có lai lịch.

Hoàng triều đời trước một đời uy thế thiên hạ. Bất kể phương Bắc là thảo nguyên hay là Tây Vực Tam thập lục quốc cũng được, tất cả chỉ có thể chọn cách thần phục. Nếu như không thần phục thì chỉ có một đường, chính bị bị diệt tộc.

Những dị tộc Tây Bắc này chính là hậu duệ của các tiểu quốc bị tiêu diệt kia.

Khi đó Tây Bắc đạo là nơi lạnh lẽo cằn cỗi, thậm chí ngay cả hoàng cũng lười đến thống trị. Cho nên lúc ban đầu hậu duệ những nước nhỏ này liền đều đi tới nơi Tây Bắc đạo này khai chi tán diệp, kéo dài đến hiện tại.

Những người này không được xem là người Trung Nguyên, cũng không được coi là người Kim Trướng Hãn Quốc, lại càng không phải người của Tây Vực Tam Thập Lục quốc. Tướng mạo của bọn họ tuy rằng có chút tương đồng với người Trung Nguyên và người Kim Trướng Hãn Quốc, nhưng mỗi một cái dị tộc bộ lạc đều có võ đạo truyền thừa cùng truyền thống thuộc về mình, cho nên hoàn toàn xa lạ với Trung Nguyên hoàng triều cùng Kim Trướng Hãn Quốc.

Nhưng những Tây Bắc dị tộc này cũng chẳng có dã tâm gì. Những năm gần đây bọn họ đều gió chiều mạnh thì theo chiều đó. Song, bất kể ai chưởng quản Tây Bắc đạo cũng đừng hòng ép buộc bọn họ làm chuyện gì. Một khi ngươi làm quá đáng, những Tây Bắc dị tộc này sẽ liên hợp lại tạo phản.

Hơn nữa một vài cường giả trong Tây Bắc dị tộc còn liên hợp lại tại Đại Tuyết Sơn đỉnh sâu xa thành lập võ học thánh địa. Tất cả các võ giả xuất thân từ Tây Bắc đều có tư cách vào trong đó tu luyện.

Thêm vào đó, Đại Tuyết Sơn thánh địa còn tiếp nhận cả võ giả Trung Nguyên hay là Kim Trướng Hãn Quốc, chỉ có điều, điều kiện hà khắc hơn rất nhiều, nhất định phải vượt qua thử thách mới được.

Tây Bắc đạo còn có số lượng đông đảo tán tu võ giả. Những tán tu võ giả này phần lớn đều là xuất thân từ dân gian, hoặc là đắc tội ở với mấy người trong các môn phái lớn ở Trung Nguyên, không sống nổ nữa mới đến Tây Bắc đạo kiếm sống.

Những cái này người tuy rằng không phải là mấy tên cường hùng ác bá ở Lương Châu đạo, nhưng cũng đều là hạng người ngang ngược, bọn họ liên thủ tạo thành thế lực cũng không dễ đối phó.

Đối mặt một nhân vật khó chơi như thế toàn bộ Đại Chu cũng không muốn thu phục, cho nên toàn bộ Tây Bắc đạo không hề có thiết lập Lục Phiến Môn, chỉ có một ít mật thám tập sự ở đây thám thính tin tức.

Mà quân đội cũng giống như vậy, chỉ sắp xếp một võ giả Hóa Thần Cảnh lớn tuổi đảm nhiệm chức hành quân Đại tổng quản trấn thủ ở đây. Võ giả thủ hạ cũng không có bao nhiêu, hoàn toàn chỉ là làm màu mà thôi.

Chỉ có điều với Tô Tín mà nói Tây Bắc đạo này là một nơi thích hợp.

Chỗ này tuy rằng cũng không yên ổn, nhưng ít nhất cũng có quy củ, không hỗn loạn giống như là Lương Châu đạo kia, cũng không lạnh lẽo cằn cỗi giống như là Tây Cương đạo.

Quan trọng nhất chính là nơi này lực lượng triều đình rất ít, hầu như không có, điều này có thể cho Tô Tín quyền tự chủ rất lớn.

Cho nên Tô Tín nói thẳng: “Bệ hạ, thần chọn Tây Bắc đạo.”

Cơ Ngôn Thành suy nghĩ một chút nói: "Tốt lắm, trẫm này liền xuống chỉ phong ngươi vì Tây Bắc đạo Tiết Độ Sứ, đồng thời gia phong ngươi vì Huyết Thần hầu, đất phong liền tại Tây Bắc đạo."

Trước mắt Đại Chu kỳ thực là không có chức quan Tiết Độ Sứ này, nhưng trước đây từng có.

Lúc Đại Chu vừa mới giành chính quyền, bởi vì bốn mươi chín đạo không yên ổn, nên Đại Chu có phái cường giả làm Tiết Độ Sứ đến chỗ nghiêm trọng tại Đại Chu. Bất kể là quân đội hay là Lục Phiến Môn tất cả đều do một người điều khiển, trấn áp địa phương.

Sau đó Đại Chu dần dần an ổn, chức quan Tiết Độ Sứ này cũng coi như không còn.

Nhưng Tô Tín là Tứ Đại Thần Bộ Lục Phiến Môn, phái hắn đi Tây Bắc đạo phải cho hắn chức quan gì? Hành quân Đại tổng quản? Điều này hiển nhiên không thích hợp, so ra địa vị của Tứ Đại Thần Bộ phải cao hơn gấp mười lần hành quân Đại tổng quản.

Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, Cơ Ngôn Thành liền cảm thấy đưa chức quan Tiết Độ Sứ này ném cho Tô Tín, biểu thị Tây Bắc đạo hết thảy đều có ngươi đến trông coi.

Về phần Huyết Thần Hầu cũng là một danh tiếng. Vì có thể danh chính ngôn thuận giao Tấy Bắc đạo cho Tô Tín, cho nên Cơ Ngôn Thành lấy ra hai chữ ở trong bí danh của Tô Tín là "Huyết Kiếm Thần Chỉ", tạo thành danh xưng Huyết Thần hầu cho hắn.

Bây giờ Đại Chu không cho phép phong vương khác họ, bằng không nhìn chức quyền mà nói thì địa vị của Tô Tín cũng gần bằng Tây Bắc vương rồi.

Đương nhiên này cũng phải xem năng lực Tô Tín rốt cuộc là thế nào. Nếu như hắn không đứng vững chân được ở Tây Bắc mà ảo não chạy về Trung Nguyên thì gọi hắn là Tây Bắc vương thật là trò đùa.

"Đa tạ bệ hạ."

Mục đích đã đạt, Tô Tín chắp tay một cái, xoay người đi ra ngoài.

Cơ Ngôn Thành thở phào nhẹ nhõm, đuổi Tô Tín đi, ngai Hoàng đế của hắn coi như là bước đầu ngồi vững à?

Ngây ngẫn một hồi, Cơ Ngôn Thành gọi Đường Hiển tới, viết thành thánh chỉ chiếu cáo thiên hạ, tuyên bố tất cả những chuyện này.

Thấy nội dung trên thánh chỉ, Đường Hiển không khỏi thở dài một hơi, thầm nói trong bụng, Tô Tín này quả nhiên không phải người tầm thường. Đường Hiển già rồi, mắt nhìn kém Tô Tín không chỉ là một bậc.

Đường Hiển lúc nào cũng dựa vào quyền thế Hoàng đế Đại Chu, chỉ cần Hoàng đế còn, hắn chính là Tổng Quản Đại Nội.

Nhưng trái lại Tô Tín, hắn không muốn dựa vào Hoàng đế mà nhắm vào quân đội và Lục Phiến Môn để phát triển.

Chương 1396 - Thu hoạch

Sức mạnh của người khác trước sau vẫn là của người khác. Cái tự mình nắm trong tay mới thật sự là của mình.

Thật giống như Lục Phiến Môn cùng quân đội như vậy, sau khi Cơ Hạo Điển chết, bọn họ căn bản cũng không có chút hoảng loạn nào. Mặc kệ Hoàng đế Đại Chu là ai, quân đội vẫn là quân đội, Lục Phiến Môn vẫn là Lục Phiến Môn như trước.

Mà Đường Hiển không còn chỗ dựa lại hoảng sợ không yên cả ngày, cuối cùng thậm chí muốn đích thân ra tay nâng đỡ một vị hoàng tử kế vị, đây cũng chính là chênh lệch.

Điệu bộ này của Tô Tín, hiển nhiên cũng là đi theo hướng này.

Mà lúc này ở ngoại giới, sau khi thánh chỉ phát ra, một đám võ giả Đại Chu nhất thời yên lặng như tờ.

Chuyện ở Quan Thiên Yến quả thực là một lần trắc trở của Đại Chu. Nhưng ai nào ngờ, chuyện sau đó lại khiến cho Tô Tín tiếng tăm vang dội, hơn nữa, người được lợi cuối cùng cũng là hắn.

Người tinh tường một chút liền có thể nhìn ra, trước mắt thân phận của Tô Tín đã bắt đầu thoát ra khỏi Lục Phiến Môn rồi. Đến khi hắn tấn thăng thành Dương Thần cảnh, nói không chừng Tô Tín có thể phát triển Ám Vệ này trở thành thế lực thứ năm ở Đại Chu.

Về việc Tô Tín muốn Tây Bắc đạo làm đất phong, điểm ấy ngược lại khiến cho rất nhiều người không hiểu được. Thậm chí còn có mấy người cho rằng đây là nhiệm vụ triều đình cố ý gán cho Tô Tín, làm điều kiện cho hắn thành lập Ám Vệ.

Dẫu sao với đại đa số người, triều đình không cách nào khống chế Tây Bắc đạo, trước mắt ném Tô Tín vào chỉ là vì muốn hắn trấn áp Tây Bắc đạo mà thôi. Đây chính là một việc phí sức nhưng chẳng được ghi ơn.

Trở lại Lục Phiến Môn, Thiết Chiến liền cho gọi Tô Tín tới, cười nói: “Lần này ngươi thu hoạch cũng không ít, triều đình cho ngươi đãi ngộ Ám Vệ cùng một đẳng cấp với tam đại dã chiến quân. Chỉ có điều sao ngươi lại chọn Tây Bắc đạo? Chỗ đó cũng như rừng thiêng nước độc, vô cùng khó giải quyết.”

Đối với việc Tô Tín muốn thoát ly khỏi Lục Phiến Môn thành lập Ám Vệ, điểm ấy Thiết Chiến cũng không bất mãn cái gì, trái lại hắn còn thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó Thiết Chiến muốn để Tô Tín trở thành người nối nghiệp tại Lục Phiến Môn, trên thực tế hắn cũng luôn đều làm như vậy.

Điều duy nhất Thiết Chiến không ngờ tới chính là tốc độ trưởng thành của Tô Tín thực sự là có hơi quá nhanh, thiếu chút nữa là đuổi kịp hắn rồi.

Tại Quan Thiên Yến, Thiết Chiến nhìn thấy Tô Tín ra tay, hắn liền biết, khoảng cách đến Dương Thần cảnh của Tô Tín chỉ còn nửa bước nữa thôi. Nếu như Tô Tín đột phá đến Dương Thần cảnh thì hắn sắp xếp Tô Tín kiểu gì? Tiếp tục để Tô Tín làm Tứ Đại Thần Bổ? Hay là nhường vị trí Tổng Bộ đầu này cho Tô Tín?

Cho nên Thiết Chiến rất rối não. Cứ cho là Tô Tín chủ động nói ra việc muốn tiếp tục làm Tứ Đại Thần Bộ cũng không ổn.

Ai có thể đảm bảo trong lòng Tô Tín không có suy nghĩ gì?

Bây giờ Tô Tín tự tìm một cái lối thoát, ngược lại giảm bớt đi một vấn đề khó.

Trong Lục Phiến Môn, Tô Tín có vị trí Tứ Đại Thần Bộ. Ở ngoài, hắn là Ám Vệ Đại Tổng quản, Tây Bắc đạo Tiết Độ Sứ. Những danh hiệu này cộng lại coi như Tô Tín có đột phá đến Dương Thần cảnh thì cũng không thiệt.

Chỉ có điều Thiết Chiến tiếc nhất chính là sau này Tô Tín sẽ không cách nào tiếp nhận vị trí Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn nữa.

Dù sao trên người hắn bây giờ đã quá nhiều danh hiệu, nếu như tương lai Tô Tín đón thêm vị trí Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn thì quyền thế của Tô Tín tại Đại Chu sẽ lớn đến nhường nào? Khi đó những thế lực khác ở Đại Chu tuyệt đối sẽ không cho phép Tô Tín làm như vậy.

Có điều cái này cũng cũng có gì, dù sao Tô Tín vẫn phải kiêm nhiệm vị trí Tứ Đại Thần Bộ Lục Phiến Môn. Hơn nữa Tô Tín xuất thân là Lục Phiến Môn, trên người cũng in chắc dấu ấn của Lục Phiến Môn. Sau này Lục Phiến Môn có chuyện, về tình về lý, Tô Tín đều phải tương trợ.

Tô Tín cười khổ với Thiết Chiến: “Nếu có cơ hội, ta đương nhiên cũng sẽ không chọn chọn Tây Bắc đạo.

Chỉ có điều Thiết đại nhân ngươi cũng biết, Đại Chu bốn mươi chín đạo kia, mấy chỗ giàu có sầm uất, triều đình kiểu gì cũng không cho ta.

Cho nên ta cũng chỉ có thể chọn đứa cao nhất trong đám người lùn, từ trong một đống chỗ bị ghẻ lạnh chọn ra Tây Bắc đạo làm căn cứ địa.

Có điều, Tây Bắc đạo đông đảo tán tu, cũng thuận tiện mời chào nhân thủ, vậy cũng là một ưu điểm.”

Thiết Chiến không dây dưa quá nhiều về chủ đề này, hắn tìm Tô Tín cũng không phải là muốn hỏi chuyện này.

“Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền làm quá nhiều việc mất trí. Ta thấy, bọn họ không còn thích hợp đảm nhiệm vị trí

Tứ Đại Thần Bộ nữa.” Trong mắt Thiết Chiến lóe ra tia lạnh.

Tô Tín không hề kinh ngạc, chuyện này hắn đã sớm ngờ tới. Vị trí Thái tử của Cơ Ngôn Tú bị tước đoạt, Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền này dĩ nhiên cũng không làm được cái danh Tứ Đại Thần Bộ rồi.

Bọn họ dám to gan công khai đứng về phía Cơ Ngôn Tú đối nghịch với Thiết gia. Thiết gia chắc chắn sẽ không giữ chúng lại. Chuyện này là chắc chắn.

Cho nên ngày hôm nay Thiết Chiến tìm Tô Tín chỉ là vì một chuyện, đó chính là sau khi Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền rời đi, hai chỗ mới trong Tứ Đại Thần Bộ này sẽ nên do ai đảm nhiệm?

Chương 1397 - Tân nhiệm Tứ Đại Thần Bộ

Bình thường mà nói vị trí Tứ Đại Thần Bộ này hẳn nên do Lục Phiến Môn mọi người tự tuyển ra, giống như Tô Tín trước đó vậy.

Chỉ có điều khi đó làm như thế là bởi vì Thiết Ngạo muốn duy trì tuyệt đối công chính của Lục Phiến Môn, cho nên mới dùng hình thức như thế.

Nhưng hiện tại, dù cho Thiết Chiến có tiện tay chỉ đại một người ra làm Tứ Đại Thần Bộ thì cũng nào có ai dám nói nửa lời?

Cho nên những thứ trước đây Thiết Chiến đã sớm muốn vứt đi hết.

Trước mắt Thiết Chiến gọi tới Tô Tín kỳ thực chính là nghĩ muốn để hắn đề cử ra một ứng cử viên Tứ Đại Thần Bộ.

Kỳ thực nếu Thiết Chiến thay hai vị trí này thành người của Thiết gia bọn họ thì cũng có thể. Chỉ là truyền ra ngoài thì không hay cho lắm.

Lục Phiến Môn là Lục Phiến Môn, Thiết gia là Thiết gia. Mặc dù mọi người đều biết Thiết gia kỳ thực chiếm gần tới tám phần mười lực lượng ở Lục Phiến Môn, nhưng nếu trong Tứ

Đại Thần Bộ có quá nhiều người họ Thiết thì cũng không phải là chuyện gì tốt.

Cho nên, Tứ Đại Thần Bổ lần này, Thiết Chiến chỉ tính đề cử một người võ giả của Thiết gia, người còn lại để cho Tô Tín đề cử.

Như thế thì, cơ cấu của Tứ Đại Thần Bộ sẽ giống như trước kia. Chỉ một người của Thiết gia còn lại ba người khác đều là người ngoại tộc. Chẳng qua, ba người này kì thực cũng đều ở bên phe Thiết gia, sẽ không giống như đám người Lưu Phượng Vũ, đi ngược lại với Thiết gia.

Tô Tín suy nghĩ một chút, trực tiếp phun ra một cái tên: "Lý Phôi."

Thiết Chiến nhíu nhíu mày nói: "Nhưng Lý Phôi này chỉ có tu vi Hóa Thần Cảnh, có hơi không đủ."

Tô Tín lắc lắc đầu nói: "Thực lực và sức chiến đấu là hai chuyện khác nhau. Phó hội chủ của hội Anh Hùng "Liễu Nguyệt kim đao" Trần Độ, đao sắc vô song. Nếu Lý Phôi đột phá đến Dung Thần Cảnh, chưa chắc bị hắn đánh bại.

Huống hồ hiện tại Lý Phôi đã đang phát triển đến hướng Dung Thần Cảnh, chắc chẳng còn bao lâu nữa sẽ đạt đến cảnh giới này.

Hơn nữa, thời điểm ta làm Tứ Đại Thần Bộ cũng chỉ là Hóa Thần cảnh. Khi đó còn có người chỉ trích. Nhưng bây giờ có ai dám nói bậy bạ nữa?"

Nếu Tô Tín di chuyển căn cơ đến Tây Bắc đạo, thế thì hắt ắt phải dùng chín phần mười thời gian cho lực lượng Giang Hoài đạo cùng Giang Nam đạo, cứ như vậy thì Lý Phôi ở lại nơi đó cũng hơi quá lãng phí, Tô Tín tính dẫn tới Tây Bắc đạo.

Thiết Chiến suy nghĩ một chút nói: "Được rồi. Chờ sau khi xử lí xong Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền, ta sẽ tuyên bố ứng cửa viên nhậm chứ Tứ Đại Thần Bộ mới."

Tô Tín gật gật đầu, quay về chờ tin.

Ba ngày sau quả nhiên tin tức truyền đến. Phương Cửu Nguyên và Liễu Vô Tiền vì vết thương cũ tái phát cho nên bất

đắc dĩ lui ẩn. Tứ Đại Thần Bộ mới nhậm chức do nguyên Bình Dương đạo Tổng bộ đầu "Cửu Phượng Song Hoàn" Thiết Vô Lãnh cùng nguyên Giang Hoài đạo Tổng bộ đầu Lý Phôi đảm nhiệm.

Cái gọi là viết thương cũ tái phát nên lui ẩn của Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền người tinh tường vừa nhìn là có thể nhìn ra, chuyện này căn bản là là cái cớ. Hai người này vốn bị ép buộc thoái ẩn giang hồ. Hơn nữa, còn không thể đi ra khỏi phạm vi Thịnh Kinh thành.

Hai người này trước kia đều là Tứ Đại Thần Bộ, Thiết Chiến dĩ nhiên không thể trắng trợn giết bọn họ, như vậy sẽ chỉ làm người ngoài chê cười Lục Phiến Môn bọn họ tự giết lẫn nhau.

Nhưng vấn đề là, dù cho có không giết bọn họ, cũng không thể bỏ qua cho bọn họ.

Thật sự cho rằng triều đình dễ dáng thế sao? Muốn gia nhập triều đình thì gia nhập triều đình, muốn thoát ra là thoát ra?

Dù có là kẻ bị các võ lâm đại phái ruồng bỏ thì cũng bị lấy đi võ công, chẳng để lại cái gì, huống chi là vị trí Tứ Đại Thần Bộ Lục Phiến Môn.

Trong đầu Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền có bao nhiêu bí mật cảu triều đình lẫn trong giang hồ. Nếu thả bọn họ ra ngoài, bọn họ lại nói gì bậy bạ ở ngoài thì ai mà gánh nổi hậu quả?

Cho nên Phương Cửu Nguyên cùng Liễu Vô Tiền tuy rằng có thể sống, nhưng cũng phải ẩn cư một đời. Hơn nữa, ở nơi như Thịnh Kinh thành, họ đừng mong làm chuyện gì mờ ám. Một đám cường giả Dương Thần cảnh không phải là bất tài.

Về phần bổ nhiệm hai vị trí trong Tứ Đại Thần Bộ, Thiết Vô Lãnh rất bình thường vì dù sao hắn cũng là đệ tử đời thứ hai ở Thiết gia, có thực lực Dung Thần cảnh. Mặc dù năng lực không coi là xuất chúng nhưng cũng không phải là tầm thường. Để hắn tiếp nhận vị trí trong Tứ Đại Thần Bộ không ai nói được gì.

Nhưng Tổng bộ đầu Lý Phôi Giang Hoài đạo mới chỉ là Hóa Thần Cảnh mà thôi. Hắn dựa vào cái gì đảm đương vị trí Tứ

Đại Thần Bộ này?

Cho nên có rất nhiều người bằng mặt mà không bằng lòng. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Lý Phôi này là tâm phúc của Tô Tín, là người Tô Tín đích thân tiến cử.

Trong Đại Chu nào có ai không biết uy danh của Tô Tín?

Lúc những người này còn đang vì mấy vị trí trong Lục Phiến Môn mà đánh nhau đến ngươi sống ta chết thì Tô Tín đã thoát khỏi Lục Phiến Môn, tự mình thành lập một phe thế lực. Có thể nói, tương lai hắn kiêm hai chức. Chỉ cần Đại Chu không bại thì Tô Tín sẽ không ngã.

Bây giờ Tô Tín quyền thế ngập trời, hắn muốn đề bạt tâm phúc của mình trở thành tân nhiệm Tứ Đại Thần Bộ, nào ai dám nói gì về vấn đề này?

Kết quả, sự tình vốn rất lớn bấy giờ cũng cứ thế mà qua, không chút sóng gió nào.

Thiết Vô Lãnh cùng Lý Phôi vào kinh, Bình Dương đạo Tổng bộ đầu do Thiết Vô Tình đảm nhiệm.

Thiết Vô Tình hiện tại hay là Hóa Thần Cảnh. Bình Dương đạo kia là một công việc béo bở, Thiết gia điều Thiết Vô Tình đến nơi đó, tâm ý bồi dưỡng đã rất rõ ràng.

Còn Tổng bộ đầu Giang Hoài đạo do Lục Tục đảm nhiệm.

Chương 1398 - Tân nhiệm Tứ Đại Thần Bộ (2)

Lực lượng vốn có ở Giang Hoài đạo đã bị Lý Phôi giết gần hết, Tô Tín tùy tiện phái một thủ hạ tâm phúc đến cũng có thể trấn áp được, không cần bận tâm.

Mười ngày sau, rốt cuộc Lý Phôi cũng đến Thịnh Kinh thành. Gặp lại Lý Phôi, khí tức tự thân của hắn cũng không biến hoa nhiều, thậm chí còn suy yếu hơn.

Nếu như người ngoài nhìn thấy, chỉ có thể cảm giác khí tức bản thân hắn có chút âm lãnh thâm trầm mà thôi, cũng không có cái gì đáng lo. Nhưng chỉ có Tô Tín nhìn ra, khoảng thời

gian này Lý Phôi có thể nói là tiến bộ thần diệu, hắn đã đến hậu kỳ Hóa Thần cảnh, có thể xung kích Dung Thần cảnh.

Lộ hết ra sự sắc bén sẽ khiến cho đối thủ cảnh giác, kiếm chưa ra khỏi vỏ mới là đáng sợ nhất.

Trước đây Tô Tín cũng trải qua chuyện như vậy, sau khi bộc lộ sự sắc bén thì lại thu lại vào trong. Kiếm không ra khỏi vỏ thì thôi, đã ra thì phải là kinh thiên động địa.

"Đại nhân, Lý Phôi đến đây phục mệnh."

Lý Phôi vừa chắp tay, ngữ khí tuy rằng bình thản, nhưng cũng khó nén vẻ kích động trong mắt hắn.

Hắn tu luyện võ thật ra giống như Tô Tín, đều thích đột phá trong chiến đấu.

Chỉ tiếc những năm gần đây, hắn ở Giang Nam đạo rất ít khi có cơ hội động thủ.

Nguyên nhất rất đơn giản, đám người ở Giang Nam đạo đều đã bị Tô Tín dọa sợ. Dù cho Tiêu gia có một lần nữa xuất thế thì bọn họ cũng không dám nhe nanh gương vuốt với Tô Tín nữa.

Mà người của Tiêu gia có liên hệ trọng đại, bọn họ sẽ không tùy tiện đi chọc vào Lý Phôi, mà Lý Phôi dĩ nhiên cụng không tùy tiện đi chọc vào Tiêu gia.

Sau đó, Lý Phôi nhậm chức Tổng bộ đầu Giang Hoài đạo. Những người của Lục Phiến Môn ở Giang Hoài đạo bị Lý Phôi giết không ít. Đáng tiếc đám người đó thực lực quá yếu, đánh không đã ghiền.

Trước mắt Lý Phôi lại lần nữa trở lại bên người Tô Tín, chuyện hắn có thể trải qua có lẽ còn nhiều hơn lúc ở Giang Nam đạo và Giang Hoài đạo.

Tô Tín cười cười nói: "Về là tốt. Ngày mai Thiết đại nhân sẽ cử hành nghi thức nhậm chức Tứ Đại Thần Bộ cho các ngươi. Hôm nay ta đến đón gió cho ngươi."

Nói đoạn, Tô Tín liền dẫn Lý Phôi đến tửu lâu, đồng thời giới thiệu những võ giả Bắc Nguyên đạo dưới tay hắn cho Lý Phôi.

Đám Tề Long chưa từng thấy Lý Phôi, nhưng truyền thuyết liên quan tới Lý Phôi bọn họ biết.

Vị này không hề tầm thường. Ban đầu, võ giả theo Tô đại nhân từ Tương Nam quật khởi chỉ có hai người Lý Phôi cùng Hoàng Bỉnh Thành.

Lúc trước Đỗ Nguyên Thánh từ lãnh đạo Tam Tương Võ Lâm Minh tiêu diệt Tương Nam, tinh anh hầu như tiêu tan gần như không còn. Võ giả Hóa Thần cảnh liền có thể xưng bá một phương. Võ giả Dung Thần cảnh càng là hàng đầu, Tương Nam lớn như vậy mà đến một võ giả Dương Thần cảnh cũng tìm không ra.

Nhân vật có thể quật khởi tại nơi như thế này thì chắc chắn thiên phú, nghị lực đều không thể thiếu. Tô Tín dĩ nhiên là không cần phải nói. Lý Phôi này cũng không phải là hạng người hiền lành.

Hoàng Bỉnh Thành không am hiểu võ đạo, nhưng năng lực của hắn mọi người cũng nhìn thấy. Cho nên mọi người đều hiểu rõ vì sao Tô Tín vẫn luôn mang theo Hoàng Bỉnh Thành.

Nhưng vì sao Tô Tín coi trọng Lý Phôi như vậy, mọi người thật sự không biết.

Dù sao tên tuổi Lý Phôi ở trên giang hồ cũng không coi là quá lớn. Lúc hắn đi theo bên người Tô Tín cũng thật giống như là cái bóng của Tô Tín vậy, Tô Tín làm cái gì hắn liền làm cái đó.

Cho nên đám Tề Long hơi có chút không phục với Lý Phôi.

Là vị trí Tứ Đại Thần Bộ đấy, chỉ cần là võ giả xuất thân Lục Phiến Môn thì nào có ai không muốn? Tề Long dĩ nhiên cũng muốn.

Hơn nữa, trong số những thủ hạ ở Thịnh Kinh thành, thủ hạ của Tô Tín cũng có người là Dung Thần cảnh. Chẳng qua, những Dung Thần cảnh kia hoặc là người của Tô gia thực lực cường đại nhưng năng lực không đủ, cho nên không thể nào đảm đương vị trí này được.

Mà những võ giả Dung Thần cảnh khác lại chỉ là người nửa đường nương nhờ Tô Tín, cũng không được xem là tâm phúc

của Tô Tín. Cho nên, tính tới tính lui thì cũng chỉ có Tề Long là phù hợp với yêu cầu của Tô Tín.

Thế mà không ngờ cuối cùng vị trí này lại thuộc về Lý Phôi. Tề Long dĩ nhiên không phục.

Song, không phục thì không phục, Tề Long cũng không dám oán hận Tô Tín. Hắn chỉ muốn thử một chút xem Lý Phôi rốt cuộc có tư cách gì có thể làm cho Tô đại nhân coi trọng như thế, còn đề bạt hắn đảm nhiệm vị trí Tứ Đại Thần Bộ này.

Thế nên Tề Long ngay tại bàn rượu cười ha hả nói với Lý Phôi: "Thời gian Lý đại nhân đi theo Tô đại nhân dài nhất, cũng coi như là tiền bối của ta.

Lần này Lý đại nhân ngươi gia phong thành Tứ Đại Thần Bộ, tại hạ kính Lý đại nhân một chén, chúc mừng Lý đại nhân thăng chức!"

Dứt lời, chén rượu ở trong tay Tề Long dâng lên một luồng huyết sát khí vô biên. Tề Long vung tay lên, chén rượu kia bay về hướng Lý Phôi!

Mọi người ở đây đều hít vào một ngụm khí lạnh, bọn họ cũng không ngờ Tề Long này nói ra tay liền ra tay.

Tuy rằng bọn họ cũng không Lý Phôi, nhưng địa vị của bọn họ ở nơi đó, dĩ nhiên cũng là không dám nói năng gì với Lý Phôi, tránh gây thù với hắn.

Nhưng Tề Long này không giống thế, hắn cũng là một trong nhưng tâm phúc của Tô Tín, cho nên có ra tay thì cũng chỉ bị Tô Tín khiển trách một phen mà thôi.

Thấy Tề Long ra tay, Hoàng Bỉnh Thành ở một bên nhàn nhã dùng bữa, với thực lực của Lý Phôi hắn có lòng tin, Tô Tín bên cạnh cũng không có biểu hiện gì.

Nơi có người thì có kẻ khắp bốn phương, ắt có đấu tranh, dĩ nhiên hắn cũng sẽ không hy vọng xa vời thủ hạ của mình tất cả đều đoàn kết nhất trí, thân như huynh đệ. Chuyện như vậy vốn cũng không thực tế.

Cho nên Tề Long ra tay Tô Tín không quản, có thể áp đảo đám Tề Long hay không thì phải xem thực lực của Lý Phôi.

Chương 1399 - Đưa lễ vật cho Lý Phôi

Tề Long bỗng nhiên ra tay thăm dò Lý Phôi, chuyện này nhất thời thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Bọn họ đúng là cũng muốn xem một chút, Lý Phôi này đến tột cùng có tài cán gì mà được Tô Tín coi trọng.

Lúc chén rượu trong tay Tề Long tuột, Lý Phôi cũng động.

Nhưng mọi người chỉ có thể nhìn thấy cánh tay Lý Phôi khẽ động, trong nháy mắt chén rượu liền biến mất không còn tăm hơi, mà trong giây lát lại xuất hiện trước mắt Tề Long, phía trên không có chút huyết sát khí nào. Ngược lại bên trong lại là kiếm ý ngút trời!

Nhất thời, trong mắt Tề Long lộ ra vẻ kinh hãi, tốc độ quá khủng khiếp!

Hắn vội vàng phất một tay bên dưới lên, huyết khí phóng lên trời, rồi mới miễn cưỡng nắm chén rượu kia ở trong tay, hơn nữa cũng đảm bảo chén rượu kia không có vỡ vụn.

Giọt mồ hôi lạnh từ trên trán Tề Long chảy xuống, may mà Lý Phôi này chỉ dùng cái chén mà thôi, nếu khi nãy trong tay Lý Phôi cầm kiếm, liệu hắn có thể đỡ được một kiếm này của Lý Phôi hay không?

Mọi người ở đây cũng là sợ hãi không hiểu chuyện gì. Tốc độ của Lý Phôi này cũng không khỏi quá nhanh. Võ giả Hóa Thần cảnh đồng cấp căn bản không thấy được động tác của hắn. Chỉ có Dung Thần cảnh mới miễn cưỡng thấy quỹ đạo.

“Tề đại nhân, tại hạ mới đến, hẳn là ta mời ngươi mới đúng, cho nên chén rượu này vẫn là chính ngươi uống đi.” Lý Phôi mặt không chút thay đổi nói.

Tề Long nhìn chén rượu kiếm khí ngang dọc trước mắt mình kia, cười khổ một tiếng, thi lễ với Lý Phôi, nói: “Thực lực của Lý đại nhân quả nhiên bất phàm, tại hạ phục rồi.”

Nói đoạn, Tề Long liền ngửa cổ uống cạn chén rượu ngập tràn kiếm ý kia. Rượu uống vào, hắn nhất thời khẽ rên lên một tiếng.

Tuy rằng Lý Phôi có chừng mực, không khiến Tề Long bị thương, nhưng mùi vị này rất không dễ chịu.

Việc này qua đi, trên bàn ăn lại là bầu không khí hòa hoãn, bọn họ thật sự chịu phục Lý Phôi.

Về phần một số Dung Thần cảnh võ giả đối mặt Lý Phôi lúc này, thậm chí trong lòng cũng có chút không chắc chắn.

Sau khi xong yến tiệc, Tô Tín gọi Lý Phôi đến trong một căn mật thất.

"Ngươi đã luyện thành Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Tịch Tà Kiếm Phổ chưa?" Tô Tín hỏi.

Lý Phôi gật đầu một cái, nhưng lại cau mày nói: "Đúng là đại thành nhưng ta luôn cảm giác còn thiếu thứ gì. Tốc độ của ta kỳ thực phải nhanh hơn hiện tại."

Tô Tín trầm giọng nói: "Cảm giác của ngươi không sai, ngươi hiện tại đúng thực là thiếu một vài thứ.

Quỳ Hoa Bảo Điển cùng Tịch Tà Kiếm Phổ tuy rằng ngươi tu luyện thành công. Nhưng trước mắt tốc độ của ngươi chỉ là tốc độ cực hạn của Tịch Tà Kiếm Phổ và tốc độ cực hạn của Quỳ Hoa Bảo Điển, chứ không phải tốc độ cực hạn của chính ngươi.

Đơn giản mà nói chính là ngươi có thể dùng hai môn công pháp này làm trụ cột, song đừng nghĩ đến việc dùng chúng tu suốt đến hậu kỳ."

Tròng lòng Lý Phôi hơi động, Tô Tín quả nhiên lấy ra hai môn công pháp giao cho hắn.

"Bây giờ ngươi xem hai môn công pháp này đi. Có chúng là đủ để bù đắp căn cơ cho ngươi."

Lý Phôi nhìn hai môn công pháp kia, phía trên bất ngờ viết là "Tam Phân Quy Nguyên Khí" và "Sơn Tự Kinh"!

Trong lòng Lý Phôi nhất thời cả kinh: "Lão đại, vật này quá quý giá!"

Uy năng của Sơn Tự Kinh, Lý Phôi từng thấy, nhưng Tam Phân Quy Nguyên Khí này tuy rằng không có danh tiếng ở

trên giang hồ, có điều Lý Phôi cũng biết đây chính là nội công độc môn của Tô Tín. Tam nguyên lưu chuyển, sinh sôi liên tục, uy năng vô cùng cường đại.

Nói như thế thì nội công cấp bậc như này trừ đệ tử thân truyền, người khác không có tư cách thừa kế. Thế mà, Tô Tín lại không chút nào do dự ném cho hắn.

Tô Tín nhàn nhạt nói: "Tam Phân Quy Nguyên Khí có thể để bù đắp căn cơ thiếu hụt của ngươi, ít nhất có thể cho ngươi từ hiện tại đến Dương thần cảnh không cần cân nhắc về vấn đề nội công.

Mà Sơn Tự Kinh tựa như ảo mộng, thậm chí có thể thay đổi quỹ tích vận hành chân khí trong cơ thể ngươi, chính là kỳ công kiếm tẩu thiên phong. Nó có thể làm cho đường kiếm của ngươi không chỉ nhanh mà còn có tà, hệt như là thêu hoa trên gấm.

Ngươi không cần để ý, trước mắt ngươi là Tứ Đại Thần Bộ, lại là người ta tự mình tiến cử, biểu hiện của ngươi nếu không được tốt, thì cũng như là đang đánh vào mặt Tô Tín ta."

Về việc cho Lý Phôi hai môn công pháp này, Tô Tín sớm đã có tính toán.

Công pháp trên người hắn không ít, trừ một số công phu không thể truyền bá ra ngoài thì những cái khác giao cho thủ hạ cũng không có gì.

Giống như khi hắn dùng Huyết Hà Thần Kiếm của mình, biên soạn lại thành Huyết Hà Thần Công cho Tề Long vậy. Đều là công pháp ba sao bán cấp.

Với thực lực của Lý Phôi và lòng trung thành của hắn với Tô Tín, Tam Phân Quy Nguyên Khí cùng Sơn Tự Kinh vô cùng thích hợp với Lý Phôi.

Chỉ có điều đáng tiếc duy nhất chính là võ đạo của Lý Phôi cùng Tô Tín không giống nhau, hắn vẫn luôn là dùng kiếm, theo đuổi cũng là tốc độ cực hạn.

Tam Phân Quy Nguyên Khí phải phối hợp Tam Phân Thần Chỉ mới có thể phát huy công hiệu lớn nhất, hiện tại chỉ cho Lý

Phôi dùng làm nội công thuần túy cũng có chút lãng phí.

Hơn nữa đường đi võ đạo của Lý Phôi rất giống Trần Độ. Trước mắt, Trần Độ gia nhập Địa Phủ, hắn có công pháp của Địa Phủ để đặt vững căn cơ. Dĩ nhiên, Tô Tín cũng phải cho Lý Phôi một ít lá bài tẩy mới được.

"Đúng rồi, ta này còn có một thức tàn chiêu muốn dạy cho ngươi. Chẳng qua là tàn chiêu này ta cũng không nắm giữ. Ngươi cũng không cần cố ý học, ngươi chỉ cần nhìn xem lĩnh hội được hay không là được rồi."

Dứt lời, Tô Tín đâm ra một kiếm về chỗ trống trong mật thất, không mang theo chút nội lực nào, nhưng trên trường kiếm kia mang theo một luồng tử khí lạnh lẽo, một kiếm này là giết, là diệt, là kết cục tử vong, là ma kiếm kinh khủng nhất!

Trong mắt Lý Phôi lộ ra vẻ kinh hãi. Đây là lần đầu tiên Lý Phôi thấy Tô Tín sử dụng kiếm pháp kinh khủng như vậy.

Chỉ có điều đáng tiếc một kiếm này mới đâm ra thì sức mạnh tử vong kia đã bắt đầu tiêu tan, cuối cùng ầm ầm tan vỡ.

Chương 1400 - Đưa lễ vật cho Lý Phôi (2)

Đúng như Tô Tín nói, đây chỉ là một thức tàn chiêu, hắn chỉ có thể miễn cưỡng dẫn động, chứ không cách nào sử dụng.

"Đây là kiếm pháp gì?" Lý Phôi khàn giọng hỏi.

Tô Tín thu kiếm của hắn lại, trầm giọng nói: "Đây là Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm."

Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm mà Tô Tín triển khai ra chính là chiêu thức lúc trước hắn dùng ở Cửu Trọng Kiếm Các để đối phó với Sầm Vệ Trang.

Chỉ có điều một kiếm này Tô Tín chỉ là dùng tiêu hao phẩm, cho nên dù cho Tô Tín có từng sử dụng một lần thì cụng chỉ có thể nhớ mang máng cảm thụ cảu một kiếm này chứ không cách nào hoàn toàn sử dụng được.

Đương nhiên nếu như Tô Tín chịu dùng phản phái trị, dùng mười lần tám lần tiêu hao phẩm phỏng chừng có thể miễn cưỡng sử dụng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm này. Có điều, như

vậy thì không có ý nghĩa gì. Có nhiều phản phái trị như thế thì chi bằng Tô Tín đi rút thưởng còn hơn.

Kiếm pháp của Lý Phôi kiếm tẩu thiên phong, cho nên Tô Tín cũng tính cho Lý Phôi một ít kiếm đạo của hắn hòa vào trong đó.

Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm này chính là kiếm chết, rất hợp với khí tức của Lý Phôi. Trước mắt, Tô Tín chẳng qua chỉ dùng một thức tàn mà triển khai ra, Lý Phôi có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu thì phải xem bản thân Lý Phôi rồi.

Lý Phôi gật gù, trong mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

Hắn có thể cảm giác được, thức kiếm pháp này kiếm đạo của nó và mình tương đối phù hợp, cho nên hắn lập tức ngồi xếp bằng trên mặt đất nhắm mắt lại cảm ngộ ý tử vong trong một lưỡi kiếm Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm kia.

Tô Tín đi ra khỏi mật thất, chừa lại không gian cho Lý Phôi.

Sau khi đi ra ngoài, Tô Tín tìm đến Hoàng Bỉnh Thành nói: "Ngươi dẫn người đi một chuyến đến Giang Nam đạo và Giang Hoài đạo. Mang tất cả người của Tô gia về. Đồng thời cũng dẫn theo mấy tâm phúc thực sự đáng giá do chúng ta bồi dưỡng về đây luôn. Sau khi Lý Phôi làm Tứ Đại Thần Bộ chúng ta phải ngay lập tức lên đường đến Tây Bắc đạo."

Hoàng Bỉnh Thành gật gù, lập tức chuẩn bị dẫn người đi tới Giang Nam đạo.

Bên phía Bắc Nguyên đạo ngược lại cũng không gấp. Dù sao khoảng cách giữa hai bên gần, tâm phúc của Tô Tín cũng nhiều như vậy, đến lúc đó cứ dẫn người rời đi là được.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Phôi đúng giờ xuất quan, mấy môn công pháp kia hắn thậm chí còn chưa cả nhập môn. Một đêm này nhiều lắm cũng chỉ tính là hơi hiểu một chút mà thôi.

Có điều, thời gian còn dài, với thiên tư của Lý Phôi thì chỉ cần mười mấy ngày là hắn có thể bước đầu nhập môn mấy môn công pháp này rồi.

Nghi thức sắc phong Tứ Đại Thần Bộ Lục Phiến Môn chỉ dùng nửa canh giờ cũng đã hoàn thành, sau đó trong buổi tiệc

rượu, một đám võ giả Lục Phiến Môn đều nhìn Lý Phôi với vẻ ước ao cùng đố kị.

Trong lòng bọn họ lúc này đều giống với Tề Long, chắc chắn là không phục Lý Phôi.

Bên trong Lục Phiến Môn cao thủ vô số, võ giả Dung Thần Cảnh thâm niên lâu năm tuyệt đối không ít. Cũng có cả tư cách để làm Tứ Đại Thần Bộ dự bị. Nhưng không ngờ lại bị một tên Hóa Thần cảnh đoạt mất.

Có điều, bọn họ ước ao đố kị cũng vô dụng, ai nói người ta theo đúng người chứ?

Hiện tại, thế lực và địa vị của Tô Tín đều không phải là cái bọn họ có thể khiêu khích, cho nên đám người này cũng chỉ có thể giấu bất mãn ở trong lòng. Thậm chí còn có mấy người suy nghĩ có phải cũng nên đến nhờ vả nói tốt cho vài câu?

Tiệc rượu qua đi, Tô Tín bên này chỉnh đốn lại lực lượng hắn chuẩn bị dẫn từ Bắc Nguyên đạo đến Tây Bắc đạo. Còn Lý Phôi lại đang chuyên tâm tu luyện, muốn mau được vào nhập môn mấy môn công pháp kia.

Hiện tại chỉ chờ Hoàng Bỉnh Thành mang theo người của Giang Nam đạo lại đây, thế thì bọn họ có thể đi tới Tây Bắc đạo ngay rồi.

Có điều, kế hoạch thường thường không có thay đổi nhanh, lúc này chỉ mới vừa qua năm ngày, Thiết Chiến đã cho người gọi Tô Tín đến nghị sự.

Hiện tại Thiết Chiến là Tổng bộ đầu cao quý, chuyện có thể kinh động hắn là lớn bao nhiêu, điểm ấy có thể tưởng tượng được.

Vừa vào cửa Thiết Chiến liền nói: “Tây Bắc đạo xảy ra chuyện. Có khi ngươi phải xuất phát sớm.”

Tô Tín nhíu mày hỏi: “Chỗ đó thì có thể xảy ra chuyện gì? Lẽ nào là đám Tây Bắc dị tộc nương nhờ Kim Trướng Hãn Quốc?”

Trong lịch sử cái nhóm Tây Bắc dị tộc này vẫn luôn duy trì trung lập, trên căn bản thế lực ai lớn, bọn họ sẽ đầu phục

người đó.

Chỉ có điều cái gọi là nương nhờ này cũng chỉ là nghe lệnh không nghe tuyên mà thôi. Cứ coi như bọn họ thật sự đầu phục Kim Trướng Hãn Quốc, những người này cũng tuyệt sẽ không động thủ với Đại Chu.

Huống hồ trước mắt Đại Chu mặc dù có chút loạn, nhưng thực lực vẫn hơn Kim Trướng Hãn Quốc một bậc. Cái nhóm Tây Bắc dị tộc này đầu óc có vấn đề mới sẽ tìm đến phía Kim Trướng Hãn Quốc.

Thiết Chiến sắc mặt âm trầm nói: "Tây Bắc đạo hành quân Đại tổng quản Chương Trung Nghiệp bị giết trong Tổng Quản phủ của hắn. Trước mắt, quân đội bên kia rất kích động, nếu như không phải có Lâm Tông Việt can ngăn thì đám người này e cũng muốn loạn."

Tô Tín nghe vậy sắc mặt cũng biến sắc, chuyện này thật không nhỏ.

Trong bốn mươi chín đạo ở Đại Chu, mỗi một đạo có Tổng bộ đầu cùng hành quân Đại tổng quản đều có Hóa Thần Cảnh cũng có cả Dung Thần Cảnh. Tuy rằng không thể nào so với mấy thế lực hàng đầu, nhưng bọn họ đại diện cho mặt mũi của triều đình.

Cho nên qua nhiều năm như vậy những Tổng bộ đầu cùng hành quân Đại tổng quản này có tại thời điểm đối địch bị đánh giết, cũng có người không may bỏ mình, nhưng bị giết ở địa bàn của mình thì vẫn là trên đầu ngón tay.

Đối phương làm như thế là đang trắng trợn đánh vào mặt Đại Chu, đánh vào mặt quân đội, chẳng trách đám người quân đội kia lại tức giận.

Chương 1401 - Phi Long thành

Chuyện này ở Tây Bắc Đạo quả thực rất khó mà giải quyết. Một hành quân Đại Tổng quản bị giết, chuyện này kiểu gì cũng phải có một câu trả lời hợp lý mới được.

"Trước mắt biết chuyện này là ai làm không?" Tô Tín hỏi.

Thiết Chiến trầm giọng nói: “Chắc chắn là nhóm Tây Bắc dị tộc, không còn nghi ngờ gì! Toàn bộ Tây Bắc đạo cũng chỉ có bọn họ mới có gan này.

Có điều nguyên nhân cụ thể thì không rõ, còn cần ngươi đi điều tra kĩ càng một phen, đồng thời mau chóng giải quyết chuyện này.”

Tô Tín gật gật đầu nói: “Được, ta sẽ ngay lập tức dẫn người lên đường.”

Bên phía Hoàng Bỉnh Thành ắt là không đuổi kịp, cho nên Tô Tín liền cho người thông báo đến hắn một tiếng để hắn tự về Thịnh Kinh thành, còn Tô Tín sẽ mang theo mấy trăm người đến Tây Bắc đạo trước.

Mấy trăm người này mặc dù ít nhưng người yếu nhất cũng là Tiên Thiên cảnh. Tất cả họ còn là tâm phúc của Tô Tín. Có nhóm người này đánh tiền trạm cũng đủ rồi.

Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành, Tô Tín đều mang theo, mà Tề Long thân là Tổng Bộ đầu ở Thịnh Kinh thành, dĩ nhiên không thể đi. Hắn còn phải phục trách quản lý công việc ở Thịnh Kinh thành.

Tây Bắc đạo sát với Đại Chu cùng Kim Trướng Hãn Quốc. Tuy nơi này diện tích lớn nhưng phần lớn đều là núi hoang, thảo nguyên và một vài đất hoang gò đồi, không giống như đất ở Trung Nguyên đại đa số đều là nơi non xanh nước biếc, thích hợp cho tông môn trú đóng.

Có điều, chuyện này cũng không có nghĩa là thực lực Tây Bắc đạo yếu. Dân tình ở đây dũng mãnh dĩ nhiên cũng khiến vũ phong cường thịnh. Hơn nữa, không có tông môn lớn chèn ép, hào kiệt dân gian quật khởi từ Tây Bắc đạo nhiều không kể xiết.

Nghe nói tổ tiên của đại hội chủ “Bình thiên vương” của Thất Hùng hội, Thẩm Vô Danh ngày xưa chính là võ giả xuất thân Tây Bắc đạo

Sau khi Tô Tín dẫn người bước vào Tây Bắc đạo, cũng không nhìn thấy quá nhiều võ giả. Những Tây Bắc dị tộc đều có chỗ

ở riêng của mình. Đại đa số đều ở chốn xa xôi của Tây Bắc đạo, dĩ nhiên sẽ không xuất hiện ở đây.

Thành lớn ở Tây Bắc đạo rất ít, vị hành quân Đại tổng quản Chương Trung Nghiệp bị giết kia ở trong thành Phi Long lớn nhất ở Tây Bắc đạo.

Lúc này bên trong thành Phi Long, ba thế lực võ lâm lớn nhất trong thành đều đang tập trung ở một chỗ, vẻ mặt buồn thiu.

Tây Bắc đạo chính là thiên hạ của Tây Bắc dị tộc, những người này được truyền thừa từ lâu đời, tính tình cực đoan bài ngoại.

Thế gia khác với thị tộc. Thế gia là dung nhập vào trong giang hồ, giống như Tiêu gia vậy. Tuy rằng dựa vào huyết thống truyền thừa, nhưng kỳ thực vẫn lấy người ngoại tộc. Cho nên Tiêu gia mới là Tiêu gia chứ không phải gọi là Tiêu tộc.

Mà những Tây Bắc dị tộc này tuy rằng quy mô phần lớn đều rất nhỏ, thậm chí có nơi chỉ có mấy trăm người, nhưng bọn họ xưa nay không lấy người ngoài. Bất kể là người Trung Nguyên hay là người Kim Trướng Hãn Quốc.

Cho nên ở trong môi trường này, thế lực tông môn ở toàn bộ Tây Bắc đạo có thể đếm được trên đầu ngón tay, phần lớn đều là tán tu hoặc là tán tu võ giả tạo thành thế lực phân tán.

Trước mắt, Phi Long thành này mặc dù là thành lớn nhất Tây Bắc đạo, nhưng trong thành, kỳ thực chỉ có ba thế lực võ lâm, lần lượt là Đông Lâm tông, Triệu gia, Lạc Nguyệt Kiếm tông.

Ba phe thực lực này cũng không coi là quá mạnh. Trong đó, chỉ có Lãnh Nguyệt Kiếm tông có một tên Dung Thần Cảnh võ giả, hơn nữa tuổi đã già, hơn mười năm chưa từng ra tay.

Chưởng môn nhân của ba phái đều mang vẻ mặt sầu lo. Trong đó, gia chủ Triệu gia Triệu Lan thở dài nói: “Ôi, lần này chúng ta lại gặp tai bay vạ gió. Chương Trung Nghiệp này chết không sao, nhưng hắn lại chết trong Phi Long thành. Triều đình đã phái người tới rồi, hơn nữa còn là Tứ Đại Thần Bộ Tô Tín, người có uy danh hiển hách trên giang hồ. Gần đây hắn còn được gia phong Tây Bắc Tiết Độ Sứ, Ám Vệ Đại tổng

quản, quyền thế trong tay ngập trời. Nếu hắn đến thẩm vấn chúng ta, chúng ta phải nói như thế nào?”

Tông chủ Đông Lâm tông, Trác Đông Thiên chính là một tên đại hán tướng mạo hào sảng, da đen đỏ, hốc mắt hơi trũng sâu, không giống võ giả Trung Nguyên.

Trên thực tế hắn quả thực không phải là người Trung Nguyên, mà chính là võ giả xuất thân từ Kim Trướng Hãn Quốc. Có điều, hắn đã rời Kim Trướng Hãn Quốc từ khi còn bé, cho nên nói chuyện, làm việc không khác gì so với võ giả Trung Nguyên.

Đối với lo lắng của Triệu Lan Trác Đông Thiên có chút lơ đễnh nói: “Triệu gia chủ ngươi lo lắng quá rồi, chuyện không phải chúng ta làm, chúng ta sợ cái gì?”

Triệu Lan lo lắng nói: “Tuy rằng không phải chúng ta làm, nhưng ba phái chúng ta là địa đầu xà ở Phi Long thành, đến lúc đó, Tô Tín hỏi đến chúng ta làm sao trả lời?

Thác Bạc thị kia đúng là không đáng làm người! Các ngươi muốn giết Chương Trung Nghiệp, giết lúc nào không được, nhất định phải động thủ tại Phi Long thành, hành vi như vậy chẳng phải là vùi chúng ta vào nơi nguy hiểm à?

Ngươi nói nếu như Tô Tín kia hỏi đến, rốt cuộc chúng ta nói hay là không?”

Nhắc tới Thác Bạt thị, trong mắt Trác Đông Thiên lóe lên vẻ kiêng kị: “Nếu theo ta nói thì hay là giả câm vờ điếc cho thỏa đáng. Thực lực của Thác Bạt thị thế nào, tính cách ra làm sao cũng không phải ngươi không biết! Hôm nay chúng ta khai Thác Bạc thị ra thì ta và ngươi mấy nhà chúng ta sáng tới ngày hôm sau sẽ bốc hơi khỏi Tây Bắc đạo này mất!”

Chương 1402 - Phi Long thành (2)

Triệu Lan rầu rĩ nói: “Thác Bạt thị không dễ chọc. Nhưng ta nghe nói Tô Tín này cũng không dễ chọc. Nếu như chúng ta biết chuyện không báo, kết quả sẽ thế nào nữa?”

Triệu Lan cùng Trác Đông Thiên đều có chút không quyết định được, đều vội vàng đưa mắt nhìn sang Tông chủ Lạc

Nguyệt Kiếm tông, Trần Hoài Nam.

Lạc Nguyệt Kiếm tông chính là bên có thực lực mạnh nhất trong ba phái bọn họ. Trần Hoài Nam mặc dù là Hóa Thần cảnh, nhưng bên trong Lạc Nguyệt Kiếm tông của hắn còn có một vị lão tổ Dung Thần Cảnh, cho nên ba phái này trước đây đều nhìn Lạc Nguyệt Kiếm tông rồi bắt chước mà làm theo.

Cảm nhận được ánh mắt hai người này, Trần Hoài Nam cũng cau mày nói: "Hai bên đều không dễ chọc. Tô Tín chúng ta không chọc nổi. Thác Bạt thị chúng ta càng không thể đụng vào.

Nói đi nói lại thì Tây Bắc đạo này vẫn là thiên hạ của đám Tây Bắc dị tộc này. Những người này căn bản không xem mình là người thuộc đất nước nào, cho nên triều đình dù có chiếm cứ Tây Bắc đạo thì có làm sao? Chương Trung Nghiệp trước kia đến đây cũng chỉ là để dưỡng lão mà thôi.

Tô Tín kia tuy rằng thực lực mạnh nhưng hắn Kia Tô Tín thực lực tuy rằng mạnh, nhưng hắn có mạnh nữa thì cũng chỉ có thể ôm bất bình với đám người Tây Bắc dị tộc ở Tây Bắc đạo mà thôi. Ta đoán cuối cùng hắn cũng phải ảo não rời đi thôi. Chúng ta vẫn như trước, nhìn mặt Thác Bạt thị mà làm việc. Vậy nên chuyện này chúng ta tuyệt không thể nói ra.

Hơn nữa chuyện này dù sao không phải chúng ta làm, nếu Tô Tín kia hỏi đến, chúng ta dù có giả câm vờ điếc thì hắn có thể làm gì được chúng ta? Hắn còn có thể làm cho chúng ta tùy tiện nói xấu một người hay sao?

Bây giờ, chúng ta phải thống nhất khẩu cung, đừng để đến khi ấy tự mình đào hố cho mình là được."

Nếu Trần Hoài Nam đã quyết định, Triệu Lan cùng Trác Đông Thiên cũng không gì nói thêm.

Chỉ có điều trong lòng Triệu Lan vẫn cứ còn có chút không chắc chắn

Triệu gia của hắn không giống Đông Lâm tông cùng Lạc Nguyệt Kiếm tông pha trộn với Tây Bắc đạo. Bọn họ từng có đổi chác với một vài thế gia Trung Nguyên, cho nên đối với vị Tô Tín Tô đại nhân danh chấn giang hồ này họ cũng có biết.

Vị này không phải là người nói quy củ cái gì. Ba nhà bọn họ nếu thật sự biết chuyện không báo thì liệu sẽ có kết quả tốt sao? Điểm này Triệu Lan hơi không đoán được.

Lúc này ngoài Phi Long thành, Phó tổng quản quân đội Tây Bắc đạo Trương Hiển Đình đang dẫn theo trên trăm tên võ giả Tiên Thiên cảnh chờ đợi ở đây. Những người này đều là lực lượng quân đội cao cấp ở Tây Bắc đạo. Còn lại, tuy rằng còn có gần vạn người, nhưng những người kia đều chỉ là binh lính bình thường, có mấy người thậm chí còn chưa đến Hậu Thiên sơ kỳ.

Mà vị Phó tổng quản Trương Hiển Đình này cũng chỉ có thực lực Tiên Thiên Thần Cung cảnh mà thôi.

Nói đến trong Đại Chu bốn mươi chín đạo lực lượng quân đội ở Tây Bắc đạo này cũng là đạo yếu kém nhất. Chút xíu lực lượng ấy cố thủ toàn bộ Phi Long thành còn tạm được. Nếu muốn đi trấn áp toàn bộ Tây Bắc đạo thì còn kém rất xa.

Dĩ nhiên, tình hình như bây giờ cũng không oán trách được người khác, đều là tự Đại Chu sắp xếp cả.

Ban đầu Đại Chu muốn động thủ đối với Tây Bắc đạo, nhưng đáng tiếc những dị tộc Tây Bắc đạo này quá mức cực đoan, thậm chí có thể nói là thà chết không hàng, nhất định phải bảo đảm huyết mạch thị tộc của bọn họ, không muốn làm người Trung Nguyên, đối với Đại Chu cũng là nghe điều không nghe tuyên.

Thực lực những Tây Bắc dị tộc này cũng không yếu, Đại Chu ngược lại có thể dùng vũ lực chinh phục, chỉ có điều cái giá phải trả cũng quá lớn, thậm chí còn dễ dàng bức cho bọn họ đến bên Kim Trướng Hãn Quốc, cho nên chẳng cách nào động thủ.

Bởi vậy, nhiều năm trôi qua, thực lực Tây Bắc đạo kỳ thực vẫn luôn chỉ có một chút như thế. Hơn nữa bọn họ cố thủ cũng chỉ là mười mấy thành trì Đại Chu xây dựng như Phi Long thành mà thôi, còn nơi sâu xa Tây Bắc đạo, Đại Chu đến đi cũng không buồn đi.

Trương Hiển Đình lúc này đã đợi ở giữa thảo nguyên gió rét này có khi đã được một giờ nhưng ngay cả oán hắn cũng không dám oán.

Lần này người đến là ai hắn rất rõ ràng. Đó chính là người gần đây nổi tiếng nhất triều đình, quyền thế vô lượng.

Chỉ có điều lúc này trong lòng Trương Hiển Đình cũng có chút thấp thỏm.

Hành quân Đại tổng quản Tây Bắc đạo của bọn họ bị người khác giết. Mà ai ra tay bọn họ cũng không biết, có thể nói là vô cùng vô tích sự, lần này có bị liên lụy hay không vẫn là một ẩn số.

Cho nên Trương Hiển Đình tự mình mang người tới đón tiếp, bày ra thái độ cung kính như thế cũng là muốn Tô Tín trước mặt cường giả quân đội nói tốt vài câu giúp bọn họ, để hắn khỏi bị trách phạt.

Lại qua thêm nửa canh giờ, một tràng tiếng vó ngựa truyền đến, như sấm rền gió động, mấy trăm con ngựa bất ngờ đều là bảo mã Liệt Phong Câu của Kim Trướng Hãn Quốc, giá trị liên thành.

Dẫn đầu là một người dung mạo trẻ tuổi, trên người mặc quan phục Lục Phiến Môn, bên ngoài lại khoác một cái hắc bào, Trương Hiển Đình liền lập tức nhận ra được, vị này tất nhiên chính là vị Tô Tín Tô đại nhân kia.

Chức vụ của Tô Tín vẫn là Tứ Đại Thần Bộ Lục Phiến Môn, cho nên hắn cũng chưa đổi quan phục Lục Phiến Môn, còn hắc bào bên ngoài kia là đại diện cho thân phận của Ám Vệ.

“Thuộc hạ cung nghênh Tô đại nhân!”

Trương Hiển Đình vội vã dẫn người tiến lên thi lễ.

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Không cần làm nhiều lễ nghi phiền phức như vậy, trực tiếp vào thành, đến phủ đệ của Chương Trung Nghiệp trước.”

Nói xong, đám Tô Tín trực tiếp giục ngựa vào thành, Trương Hiển Đình sửng sốt một lát liền vội vã đuổi theo sau.

Hắn ngược lại không có oán hận Tô Tín ở trong lòng kiểu ngựa cũng không thèm xuống vân vân… Dù sao, thực lực và địa vị của hai người cách biệt quá nhiều, quả thực chính là khác nhau một trời một vực, nếu như đổi thành trước đây, nói không chừng hắn đến tư cách nói chuyện với Tô Tín cũng không có.

Trương Hiển Đình đuổi theo Tô Tín, dẫn bọn họ tới ngoài phủ Tổng Quản của Chương Trung Nghiệp. Tô Tín đánh giá Tổng Quản phủ một chốc. Chương Trung Nghiệp này thực lực không ra sao, ngược lại khá biết hưởng thụ.

Tổng Quản phủ này của hắn thiết kế xây dựng gần sánh bằng được với những Vương phủ hoàng tử Đại Chu rồi. Đình đài lầu các vô số, trong đó còn có võ trường lớn đến nỗi chứa được ngàn người, đây đối với một hành quân Đại tổng quản mà nói thì có chút quá mức xa xỉ.

Chương 1403 - Điểm đáng ngờ

Nhìn phủ đệ xa hoa kia của Chương Trung Nghiệp, Tô Tín không khỏi lắc đầu cười nói: “Vị Chương tổng quản này khi còn sống rất biết cách hưởng thụ đó.”

Trương Hiển Đình cười gượng hai tiếng, cũng không biết trả lời như thế nào mới được.

Nếu bây giờ hắn phụ họa theo Tô Tín thì sẽ mang tiếng chê chủ cũ, ném đá xuống giếng, cho nên Trương Hiển Đình cũng chỉ cười khan hai tiếng, không trả lời.

Kỳ thực trước khi Tô Tín đến cũng tìm mật thám muốn xem qua tư liệu về Chương Trung Nghiệp. Tô Tín xem như cũng đã hiểu rõ con người của Chương Trung Nghiệp.

Chương Trung Nghiệp này tuổi tác đã hơn một trăm năm mươi tuổi. Đối với võ giả Hóa Thần Cảnh mà nói đến tuổi này mà vẫn không tiến cảnh, thì tất sẽ vào giai đoạn khí huyết suy bại.

Vốn Chương Trung Nghiệp này hẳn nên về hưu dưỡng lão, nhưng hắn chính là lão nhân quân đội, không cam lòng thả quyền lực trong tay mình xuống, cho nên liền dựa vào quan hệ

để được điều đến này Tây Bắc đạo đảm nhiệm hành quân Đại tổng quản, có điều cũng chỉ là một cái thanh danh mà thôi.

Những năm này Chương Trung Nghiệp hầu như đều không quản sự, chỉ hoạt động ở những thành thị xung quanh Phi Long thành bị Đại Chu khống chế. Ngày thường cũng không chọc đến Tây Bắc dị tộc, chỉ lo hưởng lạc.

Với góc nhìn của Tô Tín, Chương Trung Nghiệp này đã mất đi nhuệ khí võ giả, nói một tiếng ngu xuẩn cũng không sai lắm.

Chỉ có điều ai cũng biết vị trí này là dùng để cho hắn dưỡng lão. Nếu đổi một võ giả Hóa Thần Cảnh tuổi còn trẻ đến đây, chưa biết chừng người ta còn chẳng chịu. Cho nên, dù cho quân đội biết đức hạnh của Chương Trung Nghiệp này tới đâu, nhưng ngược lại cũng không có ai đến quản hắn.

Chỉ có điều, cái duy nhất làm Tô Tín cảm thấy kỳ quái chính là một tên phế vật chỉ lo hưởng lạc, cũng không uy hiếp đến lợi ích một số người, rốt cuộc là bị ai giết?

Trương Hiển Đình ở bên cạnh nói: “Tô đại nhân, bởi vì chuyện xảy ra đột ngột, cho nên di thể mấy người Chương đại nhân còn đang ở bên trong, bọn họ cũng không có di chuyển hiện trường.”

Nghe được lời Trương Hiển Đình, Tô Tín nhướn mày nói: “Ngươi nói cái gì? Mấy người? Trừ Chương Trung Nghiệp ra, còn có ai chết nữa?”

Trương Hiển Đình ngẩn người nói: “Còn có con trai Chương tổng quản Chương Trần, hắn cũng chết ở chỗ đó.”

“Chương Trung Nghiệp còn có con trai?” Tô Tín chau mày, trong tài liều hình như không viết rõ điểm này.

Trương Hiển Đình giải thích: “Chương tổng quản trước kia theo Đại Chu chinh chiến cho nên cũng không có con cháu. Sau khi rảnh rỗi cũng không biết là nguyên nhân gì, lại cũng chẳng có con cháu nào.

Sau đó Chương tổng quản cố ý tiêu tiền, trả một mức giá lớn để đến Dược Vương Cốc cầu một viên đan dược cao cấp, lúc này già rồi mới có con nên vô cùng cưng chiều.

Chỉ có điều Chương Trần kia hình như thiên phú có hơi kém, hơn hai mươi tuổi mới chỉ là Hậu Thiên trung kỳ."

Nghe được Trương Hiển Đình nói như thế Tô Tín nhất thời hiểu rõ.

Chương Trung Nghiệp vốn cũng chỉ có thực lực Hóa Thần Cảnh mà thôi, tài liệu về hắn cũng chỉ là mấy câu đơn giản.

Mà thực lực Chương Trần này chỉ có tới cảnh giới Hậu Thiên, nói khó nghe thì hắn chẳng có chút giá trị nào. Thậm chí ngay cả tư cách để mật thám Lục Phiến Môn hỏi thăm cũng không có.

"Đi, dẫn ta đi xem thi thể Chương Trung Nghiệp cùng con trai hắn." Tô Tín trầm giọng nói.

Trương Hiển Đình nghe vậy vội vã dẫn theo Tô Tín đến trong một tòa trạch viện vô cùng sang trọng ở chỗ sâu nhất. Thi thể của Chương Trung Nghiệp nằm ở trong đó, chết thảm vô cùng.

Tô Tín tiến đến trước mặt thi thể kia cẩn thận kiểm tra một phen. Chương Trung Nghiệp đánh với người ta một trận kịch liệt rồi mới chết. Kinh mạch tòa thân nát hết. Bên ngoài cơ thể đầy vết máu ghê rợn.

Hơn nữa Tô Tín có thể kết luận, người giết Chương Trung Nghiệp thậm chí còn không phải là Hóa Thần Cảnh!

Trong võ giả cùng cấp, thực lực của Tô Tín tuy rằng không tính là mạnh nhất, nhưng nói đến kinh nghiệm chiến đấu thì thật chẳng mấy người có thể so được với Tô Tin. Đặc biệt là ở phương diện lấy yếu thắng mạnh.

Cho nên căn cứ vào một ít manh mối ở hiện trường, còn có thương thế cùng vết tích chiến đấu trên người Chương Trung Nghiệp kia, Tô Tín nhìn một cái là có thể nhìn ra được, kẻ giết Chương Trung Nghiệp chắc chắn là một tên võ giả Tiên Thiên cảnh giới. Thực lực của kẻ này rất mạnh, ít nhất có thực lực của mười người đứng đầu Nhân bảng ngày trước.

Chương Trung Nghiệp mặc dù là một hành quân Đại tổng quản, nhưng thực lực vốn có của hắn thì chẳng mạnh cho lắm. Hơn nữa, hắn cũng đã già nua, khí huyết tự thân đã bắt đầu

suy bại. Với thực lực tột cùng Thiên Thần Cung cảnh thì đánh chết một người như Chương Trung Nghiệp không hề khó.

Ít nhất, mười người đứng đầu Nhân bảng trong lớp đồng lứa với Tô cũng có thể làm được.

“Thi thể Chương Trần ở đâu?” Tô Tín trầm giọng hỏi.

“Ở bên phòng chếch.”

Trương Hiển Đình dẫn theo Tô Tín đi xem thi thể của Chương Trần. Người này chết ngược lại nhanh gọn lẹ. Bị người ta đánh một chưởng bể tâm mạch, căn bản không nhìn ra được gì.

Tô Tín nghiêng đầu nhìn đám người Trương Hiển Đình, mặt không cảm xúc hỏi: “Cấp trên của các ngươi bị giết ngay trong chính phủ đệ của mình. Hơn nữa, nhìn tình trạng thì có thể thấy cuộc chiến giữa bọn họ kéo dài mất một lúc. Thế mà các ngươi lại không phát hiện ra?”

Trương Hiển Đình nhất thời run run một cái, hắn vội vã kêu oan: “Oan uổng quá đại nhân!

Bên trong Chương tổng quản phủ có rất nhiều nữ quyến, ngày thường rất bất tiện. Chúng ta sẽ không tùy tiện mà vào trong phủ của hắn.

Chương 1404 - Điểm đáng ngờ (2)

Đợi đến lúc chúng ta nghe được động tĩnh kéo tới thì Chương Tổng quản đã bị giết rồi.”

Sau khi nghe xong, Tô Tín cũng không nói gì. Đám Trương Hiển Đình cũng không có gan dính líu đến chuyện này. Lời hắn nói hẳn là thật.

Chỉ có điều, Tô Tín cũng không biết phải đánh giá Chương Trung Nghiệp này làm sao. Cái con người này mê mệt tửu sắc, một thân tu vi này gần như là phế bỏ.

Nếu như không phải sợ tìm đến vài thái giám sẽ bị người kết tội, thì chỉ sợ hắn đã có chút tâm tư tìm một vài thái giám đến hầu hạ bên trong tòa phủ đệ rồi.

Người này cũng thật là tự đại đến cảnh giới nhất định. Cứ thế mà đuổi thủ hạ bên cạnh ra ngoài phủ hết. Hắn thật sự cho rằng ở Tây Bắc đạo này không ai dám động đến hắn.

Đám người Trương Hiển Đình nếu đều ở bên trong phủ của hắn thì hung thủ không thể nào thành công.

Tuy rằng thực lực đám Trương Hiển Đình cũng không mạnh hơn bao nhiêu nhưng bọn họ đông. Trừ khi tên hung thủ Tiên Thiên cảnh giới kia có thực lực như Tô Tín, bằng không tuyệt đối không thể nào chạy trốn.

Xem xong những thứ này, Tô Tín hỏi: "Trong khoảng thời gian này có người lạ vào thành hay không? Hay là Chương Trung Nghiệp có kẻ thù gì hay không?"

Trương Hiển Đình gương mặt khổ sở, nói: "Đại nhân, chuyện này thật sự chúng ta không biết. Tình hình ở Tây Bắc đạo ngài hẳn cũng biết. Người của triều đình ở đây chỉ là làm màu, vốn không quản chuyện.

Cho nên chúng ta cũng giống như thế. Thường ngày, trừ tu luyện ra thì cũng chỉ vui chơi. Trên căn bản không tham dự vào chuyện gì khác. Đặc biệt là Chương Tổng quản. Chuyện của hắn, chúng ta không có tư cách hỏi thăm hay là xen vào."

Tô Tín phất phất tay để cho Trương Hiển Đình lui ra, thuận tiện dọn dẹp lại phủ đệ của Chương Trung Nghiệp một hồi. Thi thể này để ở đây cũng thật là chướng mắt.

Đám quân đội ở Tây Bắc đạo này coi như hư hết. Ngay cả chính Trương Hiển Đình cũng biết, đám người bọn họ ở đây chỉ là tô vẻ mặt ngoài cho triều đình mà thôi.

Cho nên Tô Tín cũng không nói nhảm nhiều với bọn hắn. Tô Tín ngay lập tức sắp xếp người dưới tay mình, tất cả đều an bài đến các nơi trong thành Phi Long, chính thức tiếp quản Phi Long thành. Mà Tổng quản phủ trước đó của Chương Trung Nghiệp cũng bắt đầu sửa lại thành Tiết Độ phủ của Tô Tín.

"Lão đại, đây là tư liệu mật thám Lục Phiến Môn ở Tây Bắc đạo thu thập được." Lúc này Lý Phôi đi vào trong nhà, đem một xấp tài liệu giao cho Tô Tín.

Tô Tín lật qua lật lại, phần lớn trong này đều nói cặn kẽ về các phe thế lực ở Tây Bắc đạo, giá trị tình báo không có bao nhiêu.

Lực lượng của Lục Phiến Môn ở Tây Bắc đạo cũng không mạnh, thậm chí ngay cả một Tổng bộ của Lục Phiến Môn cũng không có.

Thế lực khắp nơi ở Tây Bắc đạo cực kỳ bài ngoại. Tại những nơi khác, mật thám Lục Phiến Môn có thể cải trang ăn mặc tra xét trong bóng tối. Còn nơi như Tây Bắc đạo, trừ việc ăn mặc thành tán tu ra ngoài giám thị một phen, thì việc xâm nhập vào nội bộ Tây Bắc dị tộc căn bản là việc không thể nào.

Có vàiTây Bắc dị tộc nhân số rất ít, thậm chí chỉ có mấy trăm người, mọi người đều biết nhau. Dưới tình huống như vậy, nếu như Lục Phiến Môn còn gài mật thám vào trong thì thực lực của mật thám thậm chí có thể đảm đương được vị trí Tứ Đại Thần Bộ.

Gõ bàn một cái, Tô Tín trầm giọng nói: “Lý Phôi, ngươi dẫn người đi tìm ba thế lực võ lâm lớn ở Phi Long thành, xem có thể cạy miệng bọn họ ra hay không. Có thể bọn họ biết được ít chuyện gì đó.

Dù sao những người này là Tây Bắc đạo địa đầu xà, thậm chí bọn họ cùng những Tây Bắc dị tộc từng có trao đổi với nhau. Dù bọn họ không biết tình báo cụ thể, nhưng chắc chắn cũng sẽ biết một vài dấu vết.”

Lý Phôi trầm giọng nói: “Nếu như bọn họ không nói?”

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Phế vật cái gì cũng không biết thì giữ có ích lợi gì?”

Lý Phôi gật gù, liền mang theo người ra ngoài.

Hắn theo Tô Tín thời gian dài như vậy, đương nhiên là biết cách làm việc của Tô Tín, cũng là người hợp với khẩu vị của hắn nhất, cứ đơn giản, trực tiếp.

So với việc làm người nắm quyền, Lý Phôi càng muốn đi làm một thanh kiếm, một thanh lợi kiếm giết người!

Được Tô Tín dặn dò, Lý Phôi trực tiếp dùng danh nghĩa của mình đưa thiếp mời, thỉnh mời người ba đại thế gia Phi Long

thành kia đến trước trại lính Tây Bắc đạo. Dĩ nhiên, bấy giờ chỗ này chuẩn bị biến thành tổng bộ của Ám vệ rồi.

Đám ba người Triệu Lan sau khi nhận được thiếp mời, ai nấy nhất thời cả kinh, vội vã tụ tập cùng nhau thương lượng đối sách.

Đông Lâm tông Trác Đông Thiên cầm thiếp mời kinh ngạc nói: ” Phó tổng quản Ám Vệ Lý Phôi? Kẻ này là người nào? Tô Tín cũng hơi lớn lới rồi đấy! Hạng người vô danh dưới tay hắn mà cũng muốn hô đến đuổi đi với chúng ta?”

Nếu như thiếp mời này là Tô Tín gửi thì đám Trác Đông Thiên chắc chắn không nói thêm gì, không dám có nửa phần bất kính mà vội tới ngay. Dù sao thực lực và địa vị của Tô Tín còn đặt ở đó.

Nhưng một tên thủ hạ vô danh tiểu tốt của Tô Tín cũng dám làm như thế, vậy đối với ba phái bọn hắn mà nói là sỉ nhục.

Triệu Lan vỗ Trác Đông Thiên một cái, mắt nhìn của người này có chút thiển cận, chỉ quan tâm cái cỏn con trước mắt, đối với tin tức ngoại giới chẳng quan tâm chút nào, sớm muộn cũng sẽ bị lật thuyền trong mương.

Cho nên Triệu Lan chỉ đành tằng hắng một cái, giải thích: ” Lý Phôi này chính là thủ hạ tâm phúc đệ nhất của Tô Tín, đi theo Tô Tín đồ tông diệt môn vô số ở Giang Nam đạo. Sau đó đảm nhiệm chức Tổng bộ đầu Giang Nam đạo, Giang Hoài đạo, gần nhất là gia phong thành Tứ Đại Thần Bộ, đồng thời đảm nhiệm Phó tổng quản tại Ám Vệ mà Tô Tín mới thành lập. Tuy rằng chỉ có tu vi Hóa Thần Cảnh, nhưng thực lực sâu không lường được, ngay cả người của Tiêu gia đều thua dưới tay hắn.”

Nghe được danh hiệu Lý Phôi như thế này, Trác Đông Thiên nhất thời câm miệng không nói được lời nào.

Hắn dù có ngớ ngẩn đến đâu cũng biết tâm phúc của Tô Tín là đại diện cho cái gì, biết Tứ Đại Thần Bộ là cái gì.

Chương 1405 - Hỏi dò

Làm tâm phúc của Tô Tín, danh của Lý Phôi ở bên ngoài không lớn bằng Tô Tín, nhưng tuyệt đối cũng không nhỏ.

Ít nhất khi Triệu Lan nói những cái danh hiệu này ra lại hoàn toàn đè được Trác Đông Thiên cùng Trần Hoài Nam xuống.

Trần Hoài Nam ho khan một tiếng nói: "Lý Phôi mời chúng ta đi, trên thiếp mời này nói rất khách khí, nói bọn họ mới tới Phi Long thành, muốn cùng kết bạn với ba thế lực bản địa chúng ta. Trên thực thế, ắt là vì chuyện Chương Trung Nghiệp bị giết.

Cho nên hai vị nhất định phải thống nhất kín miệng, chuyện này chúng ta không biết cái gì hết.

Dựa vào thực lực của chúng ta, dính vào chuyện như vậy thì đúng là tự tìm cái chết."

Triệu Lan cùng Trác Đông Thiên đều gật đầu, đồng ý với góc nhìn của Trần Hoài Nam.

Căn cơ của bọn họ đều đặt tại nơi Tây Bắc đạo này, tuy rằng trên danh nghĩa Tô Tín được phong danh Huyết Thần hầu, hơn nữa đất phong ở tại Tây Bắc đạo này, nhưng hắn có thể ở lại Tây Bắc đạo được bao lâu thì còn chưa chắc. Nếu như hôm nay bọn họ làm lộ tin ra ngoài thì tương lai kẻ chịu khổ chỉ có thể là bọn họ.

Sau khi thương lượng xong, ba người bọn họ cũng nhanh chóng sai người chuẩn bị một phần lễ vật không tệ mang đến cho Lý Phôi.

Đám Tây Bắc dị tộc kia bọn họ không chọc nổi. Triều đình bọn họ cũng không đụng vào được, cho nên điệu bộ cũng phải thỏa đáng.

Tiếp đó, ba người này mang theo quà lớn đến tổng bộ Ám Vệ.

Tất cả võ giả chính thức gia nhập Ám Vệ trên người đều mặc đồng phục võ sĩ màu đen từ đầu đến chân, chỉ có trên bả vai cùng ống tay áo mới có một vòng màu sợi tơ đỏ quấn quanh. Hơn nữa, màu đỏ nọ còn là loại quỷ dị, đỏ như máu. Điều này khiến cho mỗi một tên Ám Vệ đều mang cảm giác âm trầm theo trên người.

Vốn những đệ tử Tô gia còn khá hơn một chút. Người khác là vài tâm phúc Tô Tín âm thầm phát triển từ Lục Phiến Môn. Những người này hoặc là xuất thân từ mật thám tập sự hoặc là Truy Phong tuần bộ; hoặc là giống như Tề Long, là nhân vật uy danh hiển hách ở Châu phủ. Trên người cũng dính không ít máu tanh.

Lúc ba người Triệu Lan đi vào tổng bộ Ám Vệ này, những võ giả Ám Vệ đều đang bận rộn. Người thì đổi bảng hiệu, người thì sửa sang lại bố cục. Song vừa trông thấy bọn họ, tất cả đều đưa mắt sang nhìn, chuyện này nhất thời khiến ba người Triệu Lan cảm giác được áp lực tăng mạnh, thật giống như bị một đàn sói đói nhìn chằm chằm.

Ngày xưa, Cơ Ngôn Tú lấy một đám võ giả xuất thân dân gian thành lập Long Ảnh quân cái gì gì đó, kết quả từ trên xuống dưới chẳng qua chỉ là một đám ô hợp mà thôi.

Mà bây giờ Tô Tín cũng thế, dùng thời gian rất ngắn tạo thành Ám Vệ, nhưng những người này hoặc chính là tinh nhuệ xuất thân Lục Phiến Môn, hoặc là tinh anh Tô gia được huấn luyện theo cách của Lục Phiến Môn. Ám Vệ được tạo thành bởi những người này hiện tại đã bắt đầu có quy mô, cái thiếu cũng chỉ là chút kinh nghiệm mà thôi.

Cảm nhận được ánh mắt chăm chú của đám võ giả Ám Vệ này, Trần Hoài Nam vội vàng nói: “Chư vị, chúng ta là phụng mệnh Lý Phôi Lý đại nhân đến đây.”

Một Ám Vệ tên Tiên Thiên cảnh giới vỗ ba người bọn họ một cái, nhàn nhạt nói: “Các ngươi đến phòng tiếp khách chờ đã, Lý đại nhân sắp đến rồi.”

Tuy rằng ba người có chút bất mãn đối với thái độ thờ ơ của Tiên Thiên võ giả này, nhưng nơi này là tổng bộ Ám Vệ, bọn họ dĩ nhiên không dám ngang ngược ở nơi này, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi ở phòng tiếp khách.

Không đến nửa canh giờ sau, Lý Phôi mặc y phục võ sĩ màu đen bước vào.

Kỳ thực theo lý mà nói, hiện tại Lý Phôi phải mặc quan phục Tứ Đại Thần Bộ mới đúng, dù sao danh tiếng trang phục cũng

lớn hơn.

Nhưng trong lòng Lý Phôi, thân phận của hắn là thủ hạ tâm phúc của Tô Tín, sau đó mới là Tứ Đại Thần Bộ ở Lục Phiến Môn. Cho nên trừ khi hắn ở Thịnh Kinh thành, lúc khác chỉ mặc đồ Ám Vệ.

Có điều, thân phận của Lý Phôi bây giờ cũng là Phó Tổng quản duy nhất trong Ám Vệ. Trang phục của hắn so với những võ giả Ám Vệ khác cũng có chút khác biệt. Trên đồng phục võ sĩ màu đen, nơi ngực trái có thêu một thanh tiểu kiếm màu đỏ như máu. Đây cũng là một trong những kí hiệu của Phó Tổng quản Ám Vệ.

Thấy Lý Phôi tới, ba người đều đứng lên, chắp tay nói: "Tham kiến Lý đại nhân."

Lý Phôi chỉ là gật đầu một cái, đoạn ra hiệu cho ba người bọn họ ngồi xuống

Trước đó, Triệu Lan đã với bọn hắn tính cách của Lý Phôi vốn lạnh lùng, cho nên ba người cũng không để ý lắm. Triệu Lan cười nói trước: "Kỳ thực lúc Tô đại nhân và Lý đại nhân mới vừa vào thành ba chúng ta liền muốn đến bái kiến rồi. Chỉ có điều bởi vì lo lắng cho hai vị đại nhân đường xa vất vả, cho nên cũng không tới quấy rối, bây giờ Lý đại nhân…"

"Triệu gia chủ không cần nhiều lời, các ngươi hẳn phải biết tìm các ngươi tới là có ý gì." Lý Phôi bỗng nhiên mở miệng, cắt ngang lời Triệu Lan.

Triệu Lan bị cắt lời, sắc mặt không chút nào giận dữ, chỉ cười khổ, nói: "Ý của Lý đại nhân là gì? Chúng ta thật nghe không ra!"

Lý Phôi nhàn nhạt nói: "Ta có ý gì các ngươi hẳn phải biết mới đúng. Nguyên Tây Bắc đạo hành quân Đại tổng quản, Chương Trung Nghiệp bị giết, chuyện này chẳng lẽ các ngươi không biết sao?"

Ba người nhất thời rùng mình một cái, Triệu Lan vội vàng nói: "Mặc dù chúng ta biết nhưng chuyện này thật sự không có liên quan gì đến chúng ta."

Lý Phôi nói: “Ta biết chuyện này không có can hệ gì với các ngươi. Ta chỉ là muốn biết rốt cuộc là ai giết Chương Trung Nghiệp? Nói cách khác, Chương Trung Nghiệp rốt cuộc có thù hận với ai đến mức có người muốn giết hắn.”

Trần Hoài Nam chắp tay một cái, nói: “Lý đại nhân, có thể ngươi hỏi sai người rồi, năng lực tình báo của Lục Phiến Môn là đệ nhất thiên hạ. Điều này có ai không biết?

Chương 1406 - Hỏi dò (2)

Ngay cả người của Lục Phiến Môn cũng không tra được thì sao mà mày người chúng ta biết cho được?

Tuy rằng ba nhà chúng ta ở Phi Long thành này cũng coi như là nhân vật có tiếng tăm. Nhưng ngoài Phi Long thành thì ba nhà chúng ta căn bản cũng chỉ xếp hạng chót, thế lực nhỏ mà thôi. Những chuyện này vốn không phải chuyện chúng ta có tư cách được biết.

Trong mắt Lý Phôi lóe qua vẻ lạnh lùng: “Ba vị, biết chuyện không báo thì cũng là tội lớn!”

Lời này của Lý Phôi tương đối không khách khí, Trần Hoài Nam hừ lạnh một tiếng nói: “Lý đại nhân, ngươi có ý gì đây? Thì ra chúng ta không biết cũng coi là có tội hay sao?

Chẳng lẽ ngươi nhất định bắt chúng ta nói đại ra một người thì mới cam tâm à? Như vậy quá qua loa rồi đấy! Vô cùng phi lý!”

Trong ba người ở đây cũng chỉ có Lạc Nguyệt Kiếm tông của Trần Hoài Nam mới có võ giả Dung Thần cảnh, cho nên hắn nói chuyện cũng có thể cứng rắn được một chút.

Nhưng Trần Hoài Nam cũng chỉ là hơi cứng rắn chút mà thôi. Nếu không khi nãy hắn không chỉ nói cái gì mà vô lý nữa, hắn sẽ quát lên ngay!

Chỉ có điều cứng rắn thì cứng rắn, sau đó, trong lòng Trần Hoài Nam cũng có chút bồn chồn, không biết Lý Phôi này sẽ làm thế nào.

Trần Hoài Nam nghĩ dù sao thì triều đình cũng cần phải nói phải trái. Hắn mới nãy nói hắn không biết thì chính là không biết. Lẽ nào bọn họ nhất định bắt mình cắn bừa một người?

Chỉ tiếc Trần Hoài Nam không biết rằng trong triều đình chỉ có vài người là nói đạo lý thôi. Có điều, Tô Tín không phải là hạng người nói chuyện phải trái.

Khuôn mặt cứng ngắc của Lý Phôi bỗng nhiên nở ra một nụ cười châm biếm. Cái này khiến cho ba người Trần Hoài Nam nhất thời có cảm giác không rét mà run.

Nụ cười của Tô Tín rất tự nhiên, nó khiến cho người ta có cảm giác như gió xuân ấm áp. Dù bấy giờ, trong lòng Tô Tín có đang nghĩ ra trăm loại thủ đoạn băm thây ngươi thành trăm mảnh thì trên mặt hắn vẫn có thể cười với ngươi rất tự nhiên.

Nhưng Lý Phôi không giống như vậy. Biểu tình trên mặt hắn cứng ngắc. Hắn không giỏi chơi mấy trò lật mặt cho nên nụ cười này của hắn khiến cho người khác cảm nhận được cảm giác máu tanh gió nóng.

“Nếu như vậy thì các ngươi đi đi.”

Nói xong câu đó, Lý Phôi trực tiếp rời đi, điều này làm cho ba người ở đây hai mặt nhìn nhau.

Lúc tới, bọn họ còn đang nghĩ Lý Phôi uy hiếp bức cung bọn họ, dụ bọn họ nói ra manh mối gì hay không, nhưng ai nào ngờ, Lý Phôi này cứ vậy mà để cho bọn họ rời đi. Cái này là có ý gì đây?

Tâm trạng của ba người có chút thấp thỏm, nhất là Triệu Lan.

Triệu gia bọn họ từng có làm ăn với võ lâm Trung Nguyên, cho nên vài chuyện nội tình bí mật trong võ lâm Trung Nguyên bọn họ hiểu hơn hai nhà kia nhiều.

Đông Lâm tông cùng Lạc Nguyệt Kiếm tông cũng chỉ là biết một ít chiến tích của Tô Tín từ trên Địa Bảng. Bọn họ chỉ biết là Tô Tín rất mạnh, nhưng chẳng mấy ai biết Tô Tín là hạng người nào.

Bọn họ tin chắc Tô Tín sẽ tuân thủ quy củ, không động vào bọn họ. Dù sao bọn họ cũng không phải Tây Bắc dị tộc bài

ngoại kia, cũng coi như là võ giả nhất mạch Trung Nguyên.

Những dị tộc Tây Bắc nắm đến tám phần mười lực lượng ở Tây Bắc đạo. Những thế lực võ lâm bản địa bọn họ cùng tán tu tuy rằng trong lòng cũng không kính nể gì Đại Chu nhưng bọn họ có cùng nguồn gốc với võ lâm Trung Nguyên nên cũng không bài xích gì.

Nếu Tô Tín dám không tuân theo quy củ động đến bọn họ, thì Tô Tín sẽ bị tất cả lực lượng ở Tây Bắc đạo bài xích.

Nhưng Triệu Lan nghe nói, chuyện không theo quy củ Tô Tín này làm cũng không ít.

Hơn nữa, đừng thấy người này ở trong triều đình Đại Chu quyền cao chức trọng, trong giang hồ tiếng tăm của hắn rất xấu.

Lúc trước, người này từng giết hại không biết bao người ở Giang Nam đạo và Bắc Nguyên đạo. Biết bao người giang hồ vô tội đã chết dưới tay hắn.

Nhiều người như vậy hắn còn giết hết. Ở Tây Bắc đạo này há Tô Tín còn băn khoăn hay sao? Điểm này Triệu Lan không chắc.

Tuy lần này không nhìn thấy Tô Tín, nhưng nghĩ tới nụ cười mới vừa rồi kia của Lý Phôi, trong lòng Triệu Lan cũng không khỏi run lên.

Cho nên, vừa về đến Triệu gia, Triệu Lan lập tức gọi các đệ tử tinh anh trong gia tộc đi suốt đêm đến các chỗ bên ngoài Tây Bắc đạo. Bề nổi thì nói cho bọn họ trông nom việc làm ăn, thực chất chính là để phòng ngừa chuyện không hay.

Mà sắc trời vừa hơi đen, Lý Phôi dẫn theo một trăm Ám Vệ cảnh giới Tiên Thiên Thần Cung cảnh tập trung trong bóng tối.

Tô Tín đã nói rồi, phế vật không biết cái gì thì giữ lại có ích gì?

Ba nhà này nếu chẳng có chút tác dụng gì thì dĩ nhiên bọn họ cũng không cần tồn tại ở trong Phi Long thành nữa.

Lý Phôi làm việc không có âm mưu quỷ kế nhiều như Tô Tín, phong cách của hắn là thẳng thắn.

Hôm nay hỏi các ngươi không nói, được thôi, ta giết một nhà.

Hai nhà còn lại nếu như không nói thì lại giết tiếp một nhà.

Đến khi giết sạch toàn bộ ba nhà nếu vẫn không thể hỏi được đầu mối thì bọn họ có thể là thật sự không biết tin tức gì.

Dĩ nhiên, đến khi đó thì chẳng còn ai giúp họ đi kêu oan nữa, cũng chẳng có ai dám đi kêu oan cho họ, chỉ có thể nói là chính bọn họ xui xẻo.

Chương 1407 - Diệt môn

Lý Phôi lựa chọn mục tiêu là Lạc Nguyệt Kiếm tông mạnh nhất trong ba phái.

Người bình thường đều chọn giết gà dọa khỉ, nhưng Lý Phôi lại chọn giết thẳng bên nào mạnh nhất.

Dù sao, với Lý Phôi mà nói, ba phái này không có vấn đề mạnh yếu, kiểu gì thì hắn cũng có thể thẳng tay xóa bỏ được.

Một nơi như Tây Bắc thế này dĩ nhiên không phồn hoa bằng Trung Nguyên. Kể cả Phi Long thành cũng như vậy. Hơn nửa đêm trong thành tối như hũ nút.

Lạc Nguyệt Kiếm tông thân là tông môn thật ra nên chọn một nơi non xanh nước biếc mà khai tông lập phái.

Chỉ có điều, tại Tây Bắc đạo, nơi như thế vốn ít, hơn nữa phần lớn còn bị những Tây Bắc dị tộc nắm giữ, cho nên Lạc Nguyệt Kiếm tông cũng chỉ có thể lựa chọn khai tông lập phái ở trong thành.

Người trong toàn bộ Lạc Nguyệt Kiếm không ít, có tới hơn ba ngàn tên đệ tử. Lạc Nguyệt Kiếm tông có một võ trường lớn để chứa những võ giả này, khí thế rất bất phàm.

Lý Phôi dẫn mấy võ giả Ám Vệ mặc đồng phục võ sĩ màu đen kịt trên người, đi xuyên trong thành. Cả người như hòa vào trong bóng đêm, chỉ có sắc đỏ tươi phấp phới, khiến cho cuộc di chuyển không tiếng động này càng thêm phần rùng rợn.

Cả đám ẩn khí tức đi tới bên ngoài Lạc Nguyệt Kiếm tông. Lý Phôi vung tay lên, lập tức liền có năm tên đệ tử Tô gia đi ra, lấy ra ngọc thạch trận cơ bố trí bên ngoài Lạc Nguyệt Kiếm tông.

Đây là một loại trận pháp cách âm chuyên dùng để che giấu âm thanh, không tính hàng cao cấp gì, bên trong cung điện Đại Chu đều sẽ bố trí loại trận pháp cách âm này, phòng ngừa có tin tức gì cơ mật bị lộ ra ngoài.

Tô gia kỳ thực không có trận pháp sư. Song, truyền thừa Tô gia quá mức khổng lồ, hầu như loại truyền thừa nào cũng có.

Trước đây dòng chính Tô gia phong tỏa những thứ này, đến ngay cả công pháp cũng phải để sau khi bọn họ lựa chọn xong xuôi thì mới cho huyết thống chi thứ của Tô gia. Cho nên những thứ này bọn họ dù có muốn học thì cũng không có cơ hội.

Nhưng sau đó Tô Tín trực tiếp lấy nhưng thứ này giao hết toàn bộ cho huyết mạch dòng thứ. Trong số đó lại có mấy người cảm thấy hứng thú với trận pháp. Mặc dù chỉ học được một, hai năm, đến nhập môn cũng không phải, nhưng việc dùng những trận pháp cấp thấp vẫn không có vấn đề gì.

Sau khi bố trí xong trận pháp cách âm, Lý Phôi dẫn người đi thẳng về phía cửa Lạc Nguyệt Kiếm tông.

Có thể là thành Phi Long này, ngày thường đều quá an nhàn, Lạc Nguyệt Kiếm tông cũng chẳng có phòng bị gì quá mạnh mẽ, thậm chí ở cửa chỉ có hai tên thủ vệ võ giả Hậu Thiên gà gật buồn ngủ.

Phát hiện động tĩnh của đám Lý Phôi, hai người bọn họ mới tỉnh táo lại. Song, chẳng chờ bọn hắn lên tiếng, một tên Ám Vệ võ giả cầm song đao trong tay cũng đã ra tay. Mũi nhọn lóe qua, đầu hai người cùng bay lên giữa không trung!

Động tĩnh ở cửa tuy rằng không lớn, nhưng Lạc Nguyệt Kiếm tông tốt xấu cũng là có một Hóa Thần cảnh và một tên Dung Thần cảnh. Động tĩnh này đương nhiên không gạt được bọn họ.

Tông chủ Lạc Nguyệt Kiếm tông Trần Hoài Nam còn có vị lão tổ Dung Thần Cảnh Giang Đình Phong kia của bọn họ lập tức nổi giận quát lên một tiếng, đánh thức một đám đệ tử của Lạc Nguyệt Kiếm tông, vọt tới hướng đám Lý Phôi.

Khi thấy người đến lại là Lý Phôi, Trần Hoài Nam không khỏi vừa giận vừa sợ. Hắn thật sự không nghĩ tới Lý Phôi thật sự động thủ. Đây là chủ ý của hắn hay là nghe lệnh của Tô Tín? Lẽ nào bọn họ thật không màng đến quy củ, thật sự muốn ép các võ giả trung lập Tây Bắc đạo này đến phía đối lập mới được?

Trần Hoài Nam vừa muốn quát lên một tiếng, nhưng lúc này Lý Phôi vung tay lên, hết thảy võ giả Ám Vệ lấy từ sau lưng mình ra một cái nỏ lớn bằng nửa người.

Nỏ kia không làm từ gỗ mà dùng thép ròng chế tạo thành, phía trên có rất nhiều máy móc. Trên đầu bắn của nỏ là một mảng đen nhánh, hiển nhiên là được ngấm kịch độc vào.

“Đồ Long nỗ!”

Một đám võ giả Lạc Nguyệt Kiếm tông nhất thời há hốc miệng. Đại sát khí trên chiến trường như thế này bọn họ dù chưa từng thấy thì cũng từng được nghe nói đến.

Cái gọi là Đồ Long Nỗ chính là sát khí mà Mặc gia ngày trước chế tạo cho Đại Tấn, vì để nhằm vào quân đoàn tinh nhuệ xạ điêu kỵ của Kim Trướng Hãn Quốc.

Tuy rằng Mặc gia tôn trọng kiêm yêu phi công, nhưng đáng tiếc kiêm yêu phi công của Mặc gia chỉ là nhằm vào võ giả Trung Nguyên. Mấy người Kim Trướng Hãn Quốc trong mắt họ chính là dị tộc.

Vì Trung Nguyên võ lâm không bị dị tộc sỉ nhục, cho nên vào lúc thế lực của Kim Trướng Hãn Quốc là lớn nhất, cao thủ Mặc môn cùng xuất hiện, cùng nhau nghiên cứu đi ra Đồ Long Nỗ dùng ít vật liệu nhất, thậm chí là thợ rèn thông thường cũng có thể chế tạo, hơn nữa lực sát thương lại lớn. Trong đó có vài chi tiết thiết kế nhỏ nhưng lại ác độc hơn hẳn, khiến cho đám Kim Trướng Hãn Quốc tức đến nghiến răng trèo trẹo.

Thân của Đồ Long Nỗ này được chế tạo bằng thép ròng, mặc dù nhìn qua thì to lớn nhưng lại là dùng mấy chục bộ phận hợp lại mà thành. Thợ rèn bình thường tốn chút thời gian là có thể chế tạo được những bộ phận máy móc này để cuối cùng có thể hợp thành nỏ.

Mà nguyên liệu dùng cho nỏ kia là một ít hợp kim rèn đúc mà Mặc gia cố ý pha chế thành, chuyên phá ngạnh công cùng hộ thể chân khí. Kịch độc ở trên cũng là kịch độc mua ở Xuyên Trung Đường Môn, có thể nói dù cho có là võ giả Tiên Thiên Thần Cung cảnh bị này Đồ Long Nỗ gây thương tích không chết thì cũng phải trọng thương.

Khuyết điểm duy nhất của vật này chính là vô cùng nặng nề. Chỉ mới có thân nỏ đã nặng đến hơn ba trăm cân. Lính bình thường căn bản không khiêng nổi, chỉ có võ giả Hậu Thiên võ giả mới được.

Chương 1408 - Diệt môn (2)

Hơn nữa Đồ Long Nỗ này cũng chỉ có Tiên Thiên võ giả mới có thể sử dụng, bằng không coi như là mấy tên võ giả Hậu Thiên hợp lực cũng khó mà kéo được cung.

Cho nên vật này tuy rằng có thể sản xuất số lượng lớn nhưng võ giả Tiên Thiên cảnh có thể sử dụng nó thì không thể có được với số lượng lớn như thế.

Hơn nữa, tốc độ của Đồ Long Nỗ này mặc dù nhanh nhưng thời gian chuẩn bị hơi lâu, cho nên trong giao chiến một đấu một rất có khả năng làm cho võ giả cùng cấp tránh được. Chỉ có trong lúc hỗn chiến, bắn ra giữa vạn mũi tên, đối phương cũng là nhân số đông đảo né không kịp mới có chỗ dùng.

Thế nên vật này chỉ có thể dùng lúc hai nước giao chiến. Ai nào ngờ, hôm nay Đồ Long Nỗ lại dùng vào trên người Lạc Nguyệt Kiếm tông bọn họ.

Định nghĩa của Tô Tín về Ám Vệ rất đơn giản. Đây chính là tổ chức bạo lực cực đoan tương đương với Lục Phiến Môn.

Bỏ qua lực lượng ở bề ngoài, chuyên môn thu thập tình báo trong bóng tối. Sau đó, lúc cần thì nhanh chóng tập trung lực

lượng, tiêu diệt gọn đối thủ trong một lần chứ không cần giống như Lục Phiến Môn lập chi nhánh trấn thủ ở bốn mươi chín đạo Đại Chu.

Cho nên lúc nào Tô Tín cũng theo đuổi lực sát thương cực hạn nhất. Giống như là bây giờ vậy, có thể dùng binh khí giải quyết thì dùng binh khí để giải quyết. Tô Tín không quan tâm lúc hành động dùng thủ đoạn gì, hắn chỉ quan tâm kết quả.

Theo hiệu lệnh của Lý Phôi, trên trăm tên võ giả Tiên Thiên cùng nhau bóp cơ quan. Trong nháy mắt, tiếng nổ vang như sét đánh, mũi tên dày đặc như vậy, dù cho có là tốc độ bậc Tiên Thiên võ cảnh cũng né tránh không kịp. Tránh được một mũi lại luôn có mũi thứ hai chờ.

Trong giây lát bên Lạc Nguyệt Kiếm tông này liền tổn thất hơn hai mươi võ giả cảnh giới Tiên Thiên.

Phải biết, với kích thước của Lạc Nguyệt Kiếm tông, võ giả Tiên Thiên cũng mới chỉ có không đến trăm người mà thôi.

Thấy cảnh này, nhất thời mắt Trần Hoài Nam đỏ ngầu. Hắn vọt thẳng tới hướng Lý Phôi, trường kiếm trong tay tuốt ra khỏi vỏ, trong nháy mắt hàn nguyệt tan mất, hào quang vô tận tỏa ra.

Nhưng vào lúc này, vị lão tổ Lạc Nguyệt Kiếm tông Dung Thần cảnh Giang Đình Phong sắc mặt nhất thời biến đổi. Năm xưa hắn cũng coi như là thân kinh bách chiến, ngay lúc Trần Hoài Nam xuất kiếm, một khắc đó hắn liền cảm giác được một luồng sát cơ đáng sợ hiện lên.

Đây không phải sát cơ trên người Trần Hoài Nam, mà là sát khí doạ người trên người Lý Phôi đối diện kia!

Giang Đình Phong theo bản năng muốn ra tay, nhưng đáng tiếc hắn già rồi, tốc độ chậm hơn Trần Hoài Nam.

Khi kiếm của hắn mới vừa ra khỏi vỏ thời điểm, trong tay Lý Phôi đã lóe lên một mũi nhọn xé rách không gian!

Trong mắt Trần Hoài Nam loé ra một tia không dám tin. Đời này của hắn chưa từng thấy kiếm nhanh như vậy, chưa từng

thấy tốc độ khủng khiếp như vậy. Thậm chí hắn còn không nhìn thấy động tác rút kiếm của Lý Phôi!

Đương nhiên, sau này hắn cũng không thấy được nữa, bởi kiếm của Lý Phôi đã xẹt qua cổ hắn. Trong nháy mắt đầu hắn lìa ra!

Trong sân nhất thời yên lặng như tờ. Chẳng riêng gì đám người Lạc Nguyệt Kiếm tông kia, ngay cả những Ám Vệ của Lý Phôi cũng hơi ngẩn ra.

Bọn họ đều không phải là thủ hạ trực thuộc Lý Phôi. Thủ hạ của Lý Phôi còn đang ở Giang Nam đạo cùng Giang Hoài đạo, đang được Hoàng Bỉnh Thành chuẩn bị mang tới Tây Bắc đạo.

Những người này hoặc trước đây là người Lục Phiến Môn, hoặc trước đây là người của Tô gia đi theo bên người Tô Tín.

Bọn họ chỉ biết Lý Phôi là tâm phúc của Tô Tín, thực lực rất mạnh, nhưng cụ thể mạnh được đến mức nào thì bọn họ cũng không biết.

Chỉ có điều bởi vì Lục Phiến Môn đã quen kỷ luật nghiêm minh, mấy huyết thống chi thứ Tô gia cũng quen nghe lệnh rồi cho nên những người này cũng không trái lệnh bất tuân.

Đương nhiên hiện tại bọn hắn chịu phục Lý Phôi, hơn nữa còn là tâm phục khẩu phục.

Dùng một chiêu, trong nháy mắt giết được võ giả đồng cấp. Mà Trần Hoài Nam kia không phải là võ giả Hóa Thần cảnh giả yếu hom hem. Trần Hoài Nam kia còn đang lúc tráng niên, thực lực và tinh khí thần đều ở trạng thái đỉnh cao. Lý Phôi có thể dùng một đòn giết gọn, thực lực đó rõ ràng khủng bố.

Sau khi ngẩn người ra, những Ám Vệ là người trước nhất kịp phản ứng lại, lại lần nữa lên dây Đồ Long Nỗ. Một làn sóng tên nỏ lại một làn sóng tên nỏ bay đến chỗ những đệ tử Lạc Nguyệt Kiếm tông xung phong liều chết xông lên.

Những người này chẳng qua chỉ là thực lực yếu chứ không bị ngớ ngẩn. Đồ Long Nỗ loại này chỉ có thể đánh lén chứ không thể đối địch chính diện. Nếu không, một khi bị người áp sát thì hoàn toàn vô tác dụng.

Mà Giang Đình Phong râu tóc đã bạc trắng kia lúc này hai mắt cũng đỏ ngầu, trong mắt để lộ ra một luồng vẻ điên cuồng.

Lạc Nguyệt Kiếm tông bọn họ suy cho cùng cũng vẫn là một nhị lưu, thế lực nhỏ. Hắn đã già yếu, chỉ có thể dựa vào một tên vỏ giả Hóa Thần cảnh là Trần Hoài Nam mà tiếp tục truyền thừa.

Kết quả hiện tại Trần Hoài Nam bị giết, hắn cũng sống không được bao lâu, coi như hiện tại Lý Phôi rút lui, Lạc Nguyệt Kiếm tông bọn họ cũng phải hoàn toàn suy sụp, thậm chí là biến mất.

Cho nên Giang Đình Phong phẫn nộ quát: "Lý Phôi! Ngươi ngày hôm nay phá hư căn cơ Lạc Nguyệt Kiếm tông của ta, thế thì ngươi cũng đừng hòng rời đi, ở lại đây chôn cùng với Lạc Nguyệt Kiếm tông của ta đi!"

Dứt lời, Giang Đình Phong trực tiếp xuất kiếm, ánh trăng lóng lánh, trong thê mỹ lại mang theo sát cơ vô tận.

Mà lúc này tay nắm chặt trường kiếm của Lý Phôi cũng khẽ run, đây không phải sợ sệt, mà là hưng phấn.

Từ khi hắn đảm nhiệm Tổng bộ đầu Giang Nam đạo hắn rất ít động thủ với người khác. Bây giờ, rốt cuộc cũng có cơ hội rồi.

Chương 1409 - Thực lực của Ám Vệ

Con đường võ đạo của Lý Phôi giống như Trần Độ của Anh Hùng hội vậy, đều là phát huy tốc độ tự thân đến cực hạn.

Chỉ có điều, khác biệt duy nhất là Trần Độ chỉ là đao nhanh, còn Lý Phôi không chỉ kiếm pháp mà thân pháp cũng rất nhanh.

Giang Đình Phong mặc dù là võ giả Dung Thần cảnh, nhưng khí huyết tự thân của hắn đã bắt đầu suy yếu, hơn nữa, đã hơn mười năm hắn chưa từng ra tay.

Võ giả như vậy trước kia Tô Tín cũng đã từng gặp, đó là Huyền Quan của Thiếu Lâm Tự.

Chỉ có điều, so với Huyền Quan, Giang Đình Phong còn yếu hơn rất nhiều.

Huyền Quan vốn là võ tăng La Hán đường, tu luyện thần công Kim Cương Bất Hoại. Hơn nữa cũng đã tu luyện tới đại thành, khí huyết cường hãn, mặc dù tuổi thọ hết nhưng lực bộc phát cũng hết sức kinh khủng.

Cho nên lúc ban đầu Tô Tín dùng sức mạnh Hóa Thần cảnh đánh với Huyền Quan rất thê thảm. Cuối cùng mượn dùng vật tiêu hao mới đánh chết được Huyền Quan.

Mà Giang Đình Phong trước mắt này lúc ở trạng thái tội cùng, so với Huyền Quan là một người trên trời một người dưới đất, nên tới bây giờ, khí huyết của Giang Đình Phong suy bại thì biến thành như vậy.

Lý Phôi động thủ với hắn thậm chí không cảm giác được chút áp lực nào. Ngay lúc Giang Đình Phong xuất thủ hắn cũng đã động. Thân hình giống như quỷ mị, nhẹ nhàng lướt qua Giang Đình Phong. Đến sau lưng Giang Đình Phong, trường kiếm của Lý Phôi chấn động, nhất thời lộ ra kiếm khí mang sát cơ dữ dội nhắm vào cổ Giang Đình Phong quét tới!

Nhưng ngay vào lúc này Giang Đình Phong bỗng nhiên xoay người lại, ngón tay nhập lại như kiếm, trong nháy mắt ánh sáng trăng hóa thành kiếm khí vô biên, chặn được một đòn này của Lý Phôi, nhưng ngón tay của hắn không nhịn được phát run.

Trước mắt Lý Phôi đã trên đường nhập môn Tam Phân Quy Nguyên Khí mà Tô Tín cho hắn, chân khí tự thân cũng đã cường đại đến mức độ nhất định, cho nên chỉ so sức mạnh thì kì thực hắn cũng không kém hơn Giang Đình Phong khí huyết đã suy yếu là bao nhiêu.

Chỉ có điều Lý Phôi thích đánh một chiêu tất sát, hắn sẽ không làm chuyện gì không chắc chắn. Vừa hay, Ám Vệ chiến chưa xong, thân hình Lý Phôi liền giống như quỷ mị vây quanh Giang Đình Phong, bất thình lình một kiếm chém ra, uy thế kia quả thực kinh người, khiến cho Giang Đình Phong không thể không ra tay toàn lực chống đỡ.

Chỉ có điều cứ như vậy thì chân khí tự thân của hắn lại càng bị tiêu hao, thậm chí đã bị mấy vết thương nhẹ rồi. Nhưng kết

quả hắn vẫn không cách nào tóm được Lý Phôi.

Mồ hôi lạnh trên trán Giang Đình Phong chảy xuống, đời này hắn chưa từng thấy đối thủ khó dây dưa như vậy.

Thực lực của Lý Phôi này hắn không đoán ra được. Tốc độ của Lý Phôi nhanh đến kinh người, chẳng khác nào quỷ mị, khiến cho mấy cái thế công cường đại của hắn đều công cốc. Mà hắn còn phải dùng toàn bộ tinh thần để đối phó với Lý Phôi này.

Ngay lúc Giang Đình Phong đang suy nghĩ cân nhắc xem hắn có cần thiêu đốt tinh huyết liều mạng đánh một đòn hay không, Lý Phôi rốt cuộc cũng ra tay.

Kiếm trong tay của hắn không mang theo chút sắc bén nào. Trong bóng đêm đen, mũi nhọn của trường kiếm không bị bóng đêm bao phủ mà là một tầng tử khi vây lấy.

Một kiếm này đâm ra, nguyên khí thiên địa đều bị một kiếm này xé rách. Tử khí vô biên vờn quanh Giang Đình Phong khiến trong lòng hắn nhất thời nảy sinh cảm giác nguy cơ.

Giang Đình Phong không thể nương tay được nữa. Huyết khí quanh thân Giang Đình Phong bốc lên, thiêu đốt tinh huyết, muốn liều mạng đánh một đòn. Nhưng nào ngờ, đòn này còn chưa đánh thì nhất thời, hắn cảm nhận được sinh cơ trong cơ thể mình đang không ngừng chảy xuôi, kiếm của Lý Phôi đã đâm vào giữa ngực hắn từ lúc nào!

Đây chính là thứ mà Lý Phôi lĩnh hội được từ tàn chiêu Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm mà Tô Tín truyền cho.

Bởi vì Tô Tín từng vận dụng vật tiêu hao Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm, cho nên thứ hắn đánh ra chỉ có thể coi là tàn chiêu.

Sau khi Lý Phôi nhìn tàn chiêu, cái mà hắn ngộ ra cũng không coi là tàn chiêu gì, chỉ có thể coi là một kiểu vận dụng tử khí, dung nhập vào trong kiếm đạo của mình, khiến uy lực của nó càng thêm phần lợi hại.

Bên này, Lý Phôi giải quyết Giang Đình Phong. Bên kia trên trăm tên võ giả Ám Vệ cũng tàn sát hết sạch hơn ba ngàn tên võ giả Lạc Nguyệt Kiếm tông.

Lý Phôi vung tay lên, hết thảy Ám Vệ võ giả tụ hội, thu hồi kia trận pháp cách âm, cả đám lại biến mất ở ở trong bóng đêm.

Trở lại trong Tiết Độ phủ, Tô Tín chưa ngủ, mà đang ở trong phòng khách chờ Lý Phôi trở về.

Đây cũng là lần hành động đầu tiên của Ám Vệ do hắn thành lập, Tô Tín cũng muốn xem thử thành quả của bọn họ sau cùng là thế nào, cần tiếp tục tăng cường ở phương diện nào.

Qua chưa tới một canh giờ, Lý Phôi liền đẩy cửa vào, bẩm báo với Tô Tín nói: "Lão đại, người Lạc Nguyệt Kiếm tông tất cả đã được giải quyết. Ám Vệ không có người chết nhưng có chín người bị thương nhẹ."

Tô Tín gật gật đầu, tỷ lệ này vẫn ổn. Dù sao, những Ám Vệ này hoặc chính là đệ tử Tô gia, hoặc là chính là tinh anh Lục Phiến Môn, đối phó một tông môn nhị lưu mà có thể có thương vong, đó mới gọi là mất mặt.

Tô Tín trầm giọng nói: "Sau này phải tăng cường huấn luyện cho Ám Vệ. Đơn gian mà nói, cái ta muốn chính là sức chiến đấu cực hạn. Không cần tính toán đến thủ đoạn, chỉ cần lực sát thương lớn, cần gì cứ việc nói."

Triều đình cho Ám Vệ của Tô Tín đãi ngộ ngang với Long Vũ quân, cho nên các loại tài nguyên tu luyện tuyệt đối không thiếu. Bằng không Đồ Long nỗ kia tuy rằng có thể sản xuất số lượng lớn, nhưng Tô Tín cũng không thể nào tùy tiện là lấy ra được trên trăm bộ.

Chương 1410 - Thực lực của Ám Vệ (2)

Lý Phôi gật đầu, Tô Tín nói: "Được rồi, đi nghỉ ngơi đi. Ta tin chắc ngày mai sẽ có người chạy đến báo tin cho chúng ta."

Cái gọi là tam đại thế lực võ lâm Phi Long thành này căn bản chính là gió chiều nào mạnh là theo chiều nấy.

Bọn họ cho rằng Tô Tín đánh không lại những Tây Bắc dị tộc, chắc ở lại tại Tây Bắc đạo không lâu, cho nên bọn họ coi như là biết manh mối cũng tính che giấu.

Mà Tô Tín đã không phải là giết gà dọa khỉ, mà là trực tiếp xóa sổ Lạc Nguyệt Kiếm tông mạnh nhất trong cả ba phái. Bấy giờ, nếu như vẫn không chịu mở miệng như trước thì coi như Tô Tín cũng phải nói một tiếng bội phục.

Sáng sớm ngày hôm sau, một số võ giả thành đông đều cảm giác thấy hơi không đúng.

Thân là võ giả tất nhiên không thể ngủ thẳng cẳng đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh như người bình thường như vậy, tất cả đều ra ngoài luyện công từ rất sớm.

Lạc Nguyệt Kiếm tông nói thế nào cũng là nhị lưu tông môn có một võ giả Hóa Thần Cảnh cùng võ giả Dung Thần cảnh, cho nên lúc bình thường bọn họ đều tu luyện từ rất sớm.

Kết quả cảnh tượng mấy ngàn võ giả luyện công trong ngày thường cũng không thấy đâu. Bên trong diễn võ trường của Lạc Nguyệt Kiếm tông vẫn yên tĩnh như vậy, khiến người khác không khỏi có chút hoảng hốt cảm giác.

Giác quan của võ giả nhạy cảm hơn người bình thường rất nhiều. Lúc này, có vài tán tu ngửi được mùi máu tanh nhàn nhạt từ trong võ trường Lạc Nguyệt Kiếm tông.

Chỉ có điều ngại vì uy thế của Lạc Nguyệt Kiếm tông, bọn họ cũng không dám lo chuyện bao đồng.

Đợi đến giữa trưa, bên trong Lạc Nguyệt Kiếm tông đã tràn ngập mùi máu tanh nồng, vô cùng hôi tanh. Lúc này, dù có ngu đến đâu cũng có thể cảm giác được không lành.

Triệu gia cùng người Đông Lâm tông đã nghe được tin tức, Triệu Lan cùng Trác Đông Thiên lập tức tới đây. Khi bọn họ đẩy cửa Lạc Nguyệt Kiếm tông ra, nhất thời mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Bên trong Lạc Nguyệt Kiếm tông thây phơi khắp nơi, chỗ nào cũng là thi thể. Toàn bộ diễn võ trường bị nhuộm thành một màu máu đỏ.

Tông chủ Lạc Nguyệt Kiếm tông, Trần Hoài Nam bị người một kiếm chém giết, đến ngay cả vị lão tổ Lạc Nguyệt Kiếm tông kia cũng đã bị tà pháp cho hút thành xác khô!

Cảnh tượng kinh khủng này khiến cho tất cả mọi người ở đây đều có chút không rét mà run. Triệu Lan cùng Trác Đông Thiên liếc mắt nhìn nhau, bọn họ là thật sự sợ.

Lạc Nguyệt Kiếm tông mạnh nhất trong cả ba phái chỉ trong một buổi tối đã bị diệt môn. Bọn họ đến cả tiếng gió cũng không nghe được. Thực lực kinh khủng như vậy trừ đám người Tô Tín ra thì còn ai vào đây nữa?

Nghĩ đến trước nụ cười làm người ta sợ hãi trước đó của Lý Phôi, hiển nhiên bắt đầu từ khi đó Lý Phôi đã quyết định xong.

Lần này Triệu Lan cùng Trác Đông Thiên cũng không dám giấu giếm nữa.

Bọn họ nói, tương lai có thể sẽ bị Tây Bắc dị tộc Thác Bạt thị trả thù.

Nhưng nếu bọn họ không nói, rất có khả năng bọn họ chẳng sống qua nổi ngày hôm nay!

Triệu Lan cùng Trác Đông Thiên vội vội vàng vàng rời đi. Vài võ giả tán tủ kinh nghiệm già dặn ở đây cũng ít nhiều đoán được là ai ra tay.

Trong toàn bộ Phi Long thành, trừ vị Tô Tín đại nhân mới tới kia, nào còn ai có thực lực và uy thế như này?

Trước đây, quản lý Phi Long thành vô cùng lỏng lẻo, vị hành quân Đại tổng quản Chương Trung Nghiệp kia căn bản chẳng khác gì đồ trang trí, chỉ lo hưởng lạc cho mình. Thế cho nên Phi Long thành to lớn này hết sức tự do. Võ giả tán tu cùng vài Tây Bắc dị tộc cũng có lúc đến đây trao đổi vài thứ. Chỉ cần không làm lớn, thì coi như có động tay động chân cũng xem như không. Dù sao cũng chẳng ai quản.

Nhưng bây giờ nhìn một cái, e rằng tương lai Phi Long thành không dễ sống. Vị Tô Tín đại nhân này cũng không phải hạng người hiền lành.

Khi Triệu Lan cùng Trác Đông Thiên vội vội vàng vàng đi tới tổng bộ Ám Vệ, kết quả người Ám Vệ nói cho bọn họ biết Lý Phôi không có ở chỗ này, mà là ở trong Tiết Độ phủ.

Hai người lại vội vội vàng vàng đi tới Tiết Độ phủ, thái độ cung kính cầu kiến Lý Phôi hoặc là Tô Tín đại nhân.

“Cho bọn họ vào đi.”

Tô Tín xoay người cười nói với Lý Phôi: “Xem ra suy đoán trước đó của ta quả nhiên không sai, bọn họ quả thực biết gì đó.

Có người chính là như vậy, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Ngươi nói phải trái bọn chúng không nghe, nhất định phải rút đao ra xử thì bọn họ mới có thể ngoan ngoãn ngồi xuống nghe ngươi nói chuyện.”

Sau khi Triệu Lan cùng Trác Đông Thiên đi vào, bọn họ vội vàng khom người thi lễ với Tô Tín, nói: “Tham kiến Tô đại nhân, gặp Lý đại nhân.”

Nếu như nói, lúc đối mặt với Lý Phôi bọn họ vẫn còn có thể dùng thân phận bình đẳng để nói chuyện, nhưng đối mặt với Tố Tín, bọn họ cũng không dám có nửa phần bất kính.

So với Tô Tín, hai người bọn họ thật giống như là giun dế như vậy, tùy tiện liền có thể bị một cước giẫm chết.

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Lúc này các ngươi mới tính nói thật? Sớm biết như vậy, sao lúc trước còn thế kia?”

Triệu Lan lúc này cũng không dám vòng vo với Tô Tín, hắn cười khổ nói: “Tô đại nhân thứ lỗi, chúng ta thật sự không là cố ý.

Trước khi Tô đại nhân đến Tây Bắc đạo thì những Tây Bắc dị tộc xưng bá. Đám Tây Bắc dị tộc này lớn nhỏ tất cả cộng lại cũng đến mấy chục. Bốc đại ra cũng có thể tùy tay tiêu diệt chúng ta. Cho nên không phải chúng ta không nói, mà là không dám nói!”

“Bây giờ có thể nói? Vậy thì nói một chút đi.”

Tô Tín vung tay lên, ra hiệu cho Triệu Lan đừng nói nhảm nữa.

Chương 1411 - Chân tướng

Triệu Lan hơi lúng túng, nhìn Trác Đông Thiên một cái. Đối phương cũng mang vẻ mặt giống hệt, hắn chỉ có thể cắn răng kể hết sự tình.

Kỳ thực đám Triệu Lan cũng không thấy là ai giết Chương Trung Nghiệp. Có điều, bọn hắn có thể khẳng định, người giết Chương Trung Nghiệp chắc chắn là người Thác Bạt thị.

Những Tây Bắc dị tộc này tiền thân đều là mấy người hậu duệ tiểu quốc bị Nhân hoàng tiêu diệt từ thời thượng cổ. Tuy tổ tiên bọn họ bị Nhân hoàng tiêu diệt nhưng kì thực truyền thừa của bọn họ không coi là yếu. Ví như người Thác Bạt thị chẳng hạn. Trong hơn năm mươi Tây Bắc dị tộc, Thác Bạt thị tuy không xếp hàng đầu nhưng ít nhất trong số hai mươi vị trí đầu là hoàn toàn có thể. Trong tộc thậm chí còn có một võ giả Dương Thần cảnh tọa trấn.

Đúng như mật thám của Lục Phiến Môn và thủ hạ của Chương Trung Nghiệp nói, Chương Trung Nghiệp lúc đảm nhiệm chức Tây Bắc đạo hành quân Đại tổng quản chỉ lo ăn chơi, rất ít khả năng đắc tội với người khác. Dĩ nhiên, đám Tây Bắc dị tộc này hắn cũng không đắc tội nổi.

Dẫu soa cái Đại Chu cần chính là Tây Bắc an ổn, nếu như hắn thật sự gây ra chuyện gì, phỏng chừng bên phía Đại Chu cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn.

Chỉ có điều Chương Trung Nghiệp không đắc tội với ai, người đi gây chuyện với người khác là con trai Chương Trần của hắn.

Chương Trần không có thiên phú võ đạo, là một tên công tử bột ưa thích tửu sắc như phụ thân của hắn.

Song, tên Chương Trần này mặc dù là công tử bột, nhưng hắn cũng không phải là ngớ ngẩn, biết người nào có thể đụng, người nào không. Bình thường hắn cũng không đi chọc vào Tây Bắc dị tộc làm gì.

Có một hôm, Chương Trần nhìn trúng một cô gái nhà họ Trương, một thế lực nhỏ vẫn chưa nhập lưu ở Tây Bắc đạo. Nhìn tướng mạo nàng ta xinh đẹp muốn cưỡng ép cưới nàng ta về làm thiếp.

Người mạnh nhất trong thế lực nhỏ vẫn chưa nhập lưu kia, chỉ là Hậu Thiên đỉnh phong, Chương Trần không trêu chọc nổi những Tây Bắc dị tộc, chẳng lẽ lại đụng không nổi vào đám người này? Vì thế nên chẳng màng đến sự cự tuyệt của đối phương, muốn cậy mạnh mà cướp.

Nhưng ai nào ngờ Trương gia nữ kia lại là người mà Thác Bạt Phong, chi thứ huyết thống Thác Bạt thị, ái mộ. Cho nên lúc Chương Trần cướp hôn đã xảy ra mâu thuẫn với hắn.

Lúc này Tô Tín bỗng nhiên ngắt lời nói: "Tây Bắc dị tộc không phải là không cùng ngoại tộc thông hôn sao? Thác Bạt Phong thế này là sao?"

Triệu Lan giải thích: "Quả thực là như vậy. Chỉ có điều Thác Bạt Phong này và Trương gia nữ kia là thật lòng yêu nhau, cho nên chỉ dám liên lạc với nhau trong tối. Có điều bị Chương Trần phá một hồi thì lại nổi lên mặt nước.

Vốn chuyện này có Thác Bạt thị tham dự trong đó. Bọn ta còn tưởng rằng Chương Trần nhất định sẽ buông tha. Chương Trung Nghiệp cũng sẽ can ngăn hắn. Nào ngờ, Chương Trung Nghiệp lại dung túng con trai mình như vậy. Một mặt truyền tin cho Thác Bạt thị nói Thác Bạt Phong vi phạm tộc quy. Mặt khác lại gây áp lực cho Trương gia để họ gả con gái đi."

Tô Tín sờ cằm một cái, Chương Trung Nghiệp này cũng thật là cưng chiều đứa con trai của hắn. Loại chuyện mất mặt thế này mà cũng làm được.

Thác Bạt thị là tuyệt đối không cho phép đệ tử thông hôn cùng người bên ngoài. Huyết mạch dòng chính và dòng thứ trong tộc cũng không phải là như Tô gia dùng độ đậm của huyết thống đến định, mà là thân phận ngày xưa.

Đơn giản mà nói dòng chính huyết mạch giống như Đại Chu Cơ Hạo Điển và con cháu của hắn, có tư cách thừa kế ngôi vị hoàng đế từ xưa.

Mà dòng thứ lại giống như Cơ Huyền Viễn và hoàng tộc họ Cơ. Mặc dù trên danh nghĩa là một nhà nhưng lại không có tư cách cầm quyền.

Vì giữ sự thuần túy trong huyết mạch, sau khi Thác Bạt thị biết tin này chắc chắn sẽ không cho Thác Bạt Phong tiếp tục liên lạc với Trương gia nữ kia nữa.

Chỉ có điều, hành động mờ ám lần này của Chương Trung Nghiệp không gạt được người Thác Bạt thị. Hành động của hắn cũng coi như là đắc tội với người Thác Bạt thị rồi. Chương Trung Nghiệp quả là đã làm rất nhiều vì thằng con trai vô dụng kia rồi.

Tô Tín hỏi: “Cuối cùng Thác Bạt thị cấm túc Thác Bạt Phong?”

Triệu Lan gật đầu nói: “Không sai. Hành động của Thác Bạt Phong là vi phạm tộc quy, cho nên bị cấm túc, nhốt tại trong tộc hối lỗi.

Mà bên Trương gia cũng chịu không nổi áp lực từ Chương Trung Nghiệp nên quyết định gả con gái cho Chương Trần làm thiếp.

Ai nào ngờ, Thác Bạt Phong lại giả heo ăn hổ, thực lực tự thân của hắn tương đối cường hãn.

Vốn Thác Bạt Phong này là huyết thống chi thứ. Hơn nữa, trong huyết mạch cũng chỉ có tư chất hơi bình thường, hai mươi tuổi mới đột phá đến Tiên Thiên cảnh.

Với những võ giả khác, tốc độ này không coi là nhanh nhưng cũng không thể nói là chậm. Có điều đặt vào Thác Bạt thị thì lại thành tầm thường.

Cho nên Thác Bạt Phong ở trong tộc rất không được coi trong, bị người ức hiếp.

Có điều, sau khi hắn nghe tin Trương gia chuẩn bị gả con gái, hắn lại tuôn ra Thần Cung cảnh đỉnh phong, đã Thiên Nhân Hợp Nhất, đạt đến tu vi bán bộ Hóa Thần Cảnh.

Hắn lại đánh cược với lão tộc trưởng, cùng giao thủ với cường giả Hóa Thần cảnh ba chiêu bất bại, đổi lấy cơ hội cho hắn ra tay.

Chuyện này truyền rộng trong Thác Bạt thị, Triệu gia ta và Thác Bạt thị từng có trao đổi nên cũng nghe được không ít đệ

tử trong tộc bọn họ bàn tán chuyện này.

Mai kia Thác Bạt Phong quật khởi, sẽ trở thành tân tinh nổi bật nhất trong Thác Bạt thị, cho nên lão tộc trưởng của bọn họ đồng ý để hắn ra tay.

Chương 1412 - Chân tướng (2)

Chuyện sau đó chúng ta không biết, có điều, ngày Chương Trung Nghiệp chết, người của Triệu gia ta từng thấy Thác Bạt Phong xuất hiện ở trong Phi Long thành, kết quả buổi tối hôm đó liền truyền đến tin Chương Trung Nghiệp qua đời.

Hơn nữa sau đó Thác Bạt Phong lại xuất hiện tại Trương gia, trực tiếp nhét Trương gia vào bên trong phạm vi thế lực của Thác Bạt thị, trở thành lệ thuộc, hắn cũng cùng Trương gia tiểu thư kia thành hôn."

Tô Tín ngón tay gõ nhẹ lên bàn, nói: "Vì một đệ tử thiên tài mà Thác Bạt thị liền làm trái lời tổ tiên bọn họ, thậm chí là quy củ của toàn bộ Tây Bắc dị tộc?"

Triệu Lan giải thích: "Kỳ thực cũng không tính vi phạm. Ta nghe nói Thác Bạt Phong kia đã quỳ một ngày một đêm trước bài vị tổ tiên. Sau cùng được lão tổ thả ra, cho phép hắn cưới Trương gia nữ làm vợ. Có điều, điều kiện chính là Trương gia phải hoàn toàn dung nhập vào trong Thác Bạt thị. Hơn nữa, Thác Bạt Phong cùng Trương gia nữ kia không thể có con.

Thác Bạt Phong cũng là thật lòng yêu thương Trương gia nữ, điều kiện hà khắc như thế hắn đều đồng ý, lúc này mới được lão tổ Thác Bạt thị thả ra."

Triệu Lan nói xong tất cả những cái này, liền thở dài một cái. Chuyện nên nói hắn cũng nói rồi. Sau này làm sao thì phải mặc cho ý trời thôi.

Tô Tín gật gật đầu nói: "Được rồi, các ngươi có thể đi rồi."

Nghe được câu này, Triệu Lan cùng Trác Đông Thiên lúc này mới như trút được gánh nặng như vậy, vội vã cáo từ rời đi.

Lý Phôi đứng bên cạnh Tô Tín không nhúc nhích, hắn vốn cũng không phải người giỏi suy tính, cho nên kế hoạch tiếp

theo là gì vẫn là Tô Tín quyết định mới thỏa đáng.

“Thác Bạt Phong rất thú vị.” Tô Tín lẩm bẩm nói một câu, lộ ra vẻ mặt rất hứng thú.

Lời Triệu Lan kể là hoàn toàn đứng ở góc độ của người xem. Có điều, sau khi Tô Tín nghe xong thế nào cũng cảm thấy không đúng.

Ví như Thác Bạt Phong kia sao có thể trong thời gian ngắn từ võ giả Tiên Thiên cảnh bình thường lại biến thành người đối đầu được với kẻ có thực lực Hóa Thần cảnh cường đại cho được?

Còn có lão tổ Thác Bạt thị kia cũng có phần quá mức sáng suốt và thông tình đạt lý. Chẳng lẽ là vì Thác Bạt Phong triển lộ ra thiên phú của hắn nên Thác Bạt thị bật đèn xanh cho hắn?

Phải biết tuy rằng Thác Bạt Phong hứa hẹn sẽ không sinh con đẻ cái với Trương gia nữ, nhưng chuyện này ai mà dám chắc được?

Chẳng mai hai người bọn họ có tư tâm, muốn sinh con trong bóng tối thì biết thế nào? Dù sao, Thác Bạt thị làm như thế chắc chắn để lại rất nhiều nguy hiểm.

Đương nhiên đây chẳng qua là do bệnh đa nghi của Tô Tín. Với góc nhìn của người ngoài, Thác Bạt Phong này chính là khuôn mẫu kiên trì điển hình.

Thiếu niên bình thường bị người bắt nạt, lén lút phấn đấu để trở nên mạnh mẽ, cuối cùng có một thân thực lực kinh người.

Nhưng chưa kịp làm cho người khác ngạc nhiên thì nữ tử mà mình yêu đã bị người khác cướp đoạt trắng trợn. Cuối cùng, hắn vượt qua tầng tầng trở ngại, giành được sự coi trong của lão tộc trưởng, chém ngược Hóa Thần, cùng nữ tử mình yêu sống cùng với nhau. Câu chuyện này nghe thế nào cũng thấy có hơi giả tạo, có điều thật sự có không ít người tin.

Ít nhất trong câu chuyện này, Thác Bạt thị hoàn toàn là nhân vật chính diện. Mặc dù vi phạm tộc quy, Thác Bạt Phong bị giam, nhưng sau đó cũng lộ ra được thực lực mạnh mẽ đã giúp

cho hắn. Hơn nữa còn thông qua một cách khác để cho Trương gia nữ và Thác Bạt Phong được sống với nhau.

Sau khi yên lặng một lúc, Tô Tín nói: “Hai ngày nữa Hoàng Bỉnh Thành sẽ mang theo người ở Giang Nam đạo đến đây. Đến lúc đó, thủ hạ của hắn bổ sung cho Ám Vệ, thủ hạ của ngươi vốn là Ám Vệ xuất thân mật thám tập sự đặc biệt phụ trách công tác tình báo.”

Năng lực tình báo của Lục Phiến Môn ở Tây Bắc đạo hơi yếu, thậm chí đã yếu đến mức độ nhất định. Ngay cả chuyện Thác Bạt thị như vậy mà cũng không tìm hiểu ra.

Mặc dù chuyện này xác thực là có thể thông cảm được, nếu Triệu gia không có trao đổi gì với Thác Bạt thị thì có khi cũng không biết. Nhưng chuyện này cũng không phải là cái cớ, phải nghĩ cách. Người của Lục Phiến Môn không thể trà trộn vào Thác Bạt thị Tây Bắc dị tộc một thời gian dài, nhưng một thời gian ngắn thì cũng không phải là vấn đề.

Đây cũng là tai hại cho việc không có người quản lí tất thảy.

Bởi vì triều đình không cần phải tiến công Tây Bắc đạo, chẳng qua chỉ là để ngừa chuyện không may cho nên chỉ để lại ở đây vài mật thám tập sự, thậm chí ngay cả tập sự Tổng bộ đầu cũng không có.

Cứ như vậy, cái nhóm mật thám này khó tránh khỏi có chút lười biếng.

“Thác Bạt thị? Thế này cũng không tệ. Vừa hay có cớ nhằm vào bọn họ.”

Ban đầu, nếu Tô Tín đã quyết định tới đây Tây Bắc đạo, vậy hắn ắt phải có một ngày đối đầu với Tây Bắc dị tộc. Trừ khi hắn có thể giống như Chương Trung Nghiệp làm hạng người ăn no chờ chết, bằng không hai bên nhất định sẽ xảy ra xung đột.

Vừa hay Tô Tín có thể mượn cơ hội này đi thăm dò nội tình Tây Bắc dị tộc. Thác Bạt thị không tính là yếu, nhưng cũng không coi là quá mạnh, vừa vặn có thể làm mục tiêu cho Tô Tín.

Mà hai ngày sau, Hoàng Bỉnh Thành cũng dẫn theo Giang Nam đạo cùng Giang Hoài đạo còn có người Tô gia nằm vùng tại hai chỗ này đến.

Như vậy, thứ nhất thì số người bên phía Tô Tín đã tăng lên đến hơn mười ngàn người. Trong số mười ngàn người này hầu như đều là Hậu Thiên trung kỳ trở lên.

Những người này đương nhiên không thể tất cả đều đưa vào Ám Vệ. Tô Tín chỉ muốn tinh anh. Sau khi lựa chọn, chỉ có gần ngàn người có tư cách gia nhập Ám Vệ, còn những người khác đều bị đánh rớt.

Đương nhiên những người này cũng không phải là không dùng đến. Bây giờ Tô Tín là Tiết Độ Sứ Tây Bắc đạo. Quân đội vốn có quá yếu. Tuy rằng quan hệ giữa Tô Tín và quân đội không tệ nhưng cũng không thể bổ sung thực lực cho hắn được. Cho nên, Tô Tín sắp xếp cho những người này đến dưới trướng quân Tây Bắc, sung làm binh lính bình thường.

Chương 1413 - Thác Bạt Phong

Tô Tín an bài lực lượng ở Tây Bắc đạo có hai loại, một là Ám Vệ, chuyên môn phụ trách đối phó tinh anh vũ lực cùng tin tức tình báo.

Một cái khác là đặt trong quân đội mặt ngoài. Cho nên không chỉ là đưa người từ hai vùng Giang Nam, Giang Hoài vào trong quân Tây Bắc mà Tô Tín còn phải mời chào thêm nhiều võ giả ở Tây Bắc đạo đến dưới quyền của hắn. Dĩ nhiên, tiền đề nhất định phải là đạt đến trên Hậu Thiên trung kỳ mới được.

Tuy rằng người khác thấy dùng võ giả Hậu Thiên làm binh lính bình thường có chút xa xỉ, nhưng đây là sách lược từ trước đến giờ Tô Tín kiên trì làm, chất lượng lúc nào cũng cao hơn số lượng.

Giống xạ điêu kỵ của Kim Trướng Hãn Quốc. Vạn người xạ điêu kỵ liền có thể công thành đoạt đất. Có mười vạn đại quân cũng không phải là đối thủ, các Trung Nguyên nhân chính là bởi vì bên trên hơn vạn xạ điêu kỵ đều là võ giả Hậu Thiên đại viên mãn. Trong đó Thập phu trưởng có tu vi cảnh giới Tiên

Thiên, Bách phu trưởng có tu vi Thần Cung cảnh, Thiên phu trưởng lại là tông sư võ đạo Hóa Thần cảnh.

Mỗi một đội xạ điêu kỵ đều có cường giả Dung Thần cảnh dẫn dắt. Thực lực như vậy đủ để so sánh với Long Ảnh, Hổ Bí, Phi Hùng tam đại dã chiến quân của Đại Chu.

Dĩ nhiên, Tô Tín cũng muốn đi theo con đường như vậy, cho nên về chất lượng, hắn tuyệt không đại khái.

Sau khi chỉnh đốn tất cả, lúc này Tô Tín mới chuyển tầm nhìn sang Thác Bạt thị.

Mà là bên trong Thác Bạt thị, bọn họ cũng đang tổ chức tiệc vui, đó chính là nghi thức đại hôn của Thác Bạt Phong cùng Trương gia nữ Trương Sở Sở.

Thác Bạt thị ở cạnh một hồ nước lớn giữa Tây Bắc đạo. Chỗ đó phong cảnh đẹp tuyệt trần. Rất nhiều ngôi nhà với kiến trúc khác hẳn ở Trung Nguyên tọa lạc ở đó, giống hệt như thế ngoại đào viên vậy.

Nhìn từ bề ngoài, người Thác Bạt thị không khác người Trung Nguyên bình thường là mấy. Chẳng qua cặp mắt của họ không phải màu đen mà có màu xanh nhạt.

Thác Bạt thị bọn họ truyền thừa hơn vạn năm. Đã từng suy yếu, cũng từng phồn vinh, cho tới bây giờ tài nghệ bình thường cũng coi như là trải qua sóng to gió lớn rồi.

Bấy giờ, tộc trưởng Thác Bạt Thương Ý chỉ huy một đám đệ tử Thác Bạt thị tiếp khách, hắn thầm than trong lòng, không biết bao giờ Thác Bạt thị bọn họ mới có thể lần nữa quật khởi.

Trước mắt, trong đám Tây Bắc dị tộc, Thác Bạt thị bọn họ còn thuộc về hạng trên trung bình, nhưng trên thực tế có chút giống như mặt trời sắp khuất sau núi.

Đại trưởng lão Thác Bạt Dư trong tộc bọn họ mặc dù là Dương Thần cảnh nhưng trên thực tế đã tiến vào giao đoạn khí huyết suy yếu. Quan trọng nhất chính là Thác Bạt thị bọn họ đến nay cũng không ai có tư cách tiến vào thánh địa võ lâm Tây Bắc, Đại Tuyết Sơn làm giáo viên.

Đại Tuyết Sơn chính là thánh địa võ học Tây Bắc, do các cường giả ở trong các bộ tộc lớn tại Tây Bắc và một cài tán tu địa phương tạo thành. Phàm là võ giả xuất thân Tây Bắc đạo đều có tư cách vào thánh địa võ học Đại Tuyết Sơn cầu học tu luyện. Thậm chí ngay cả võ giả xuất thân Trung Nguyên hoặc là Kim Trướng Hãn Quốc chỉ cần thông qua thử thách cũng có thể vào.

Lúc trước, Đại Tuyết Sơn thánh địa định ra quy củ này quả thực hù không ít người sợ.

Đất Tây Bắc là nơi luôn có tính bài ngoại, thậm chí là nơi bài ngoại nhất trong toàn bộ giang hồ. Rốt cuộc, một nơi bài ngoại như thế mà lại ra một quy củ ai cũng nhận như thế, lúc ấy làm bao ngươi sợ đến rớt cả mắt ra ngoài.

Con đường võ đạo coi trọng truyền thừa nhất. Xưa nay đều là sư truyền đồ, phụ truyền tử, tông môn thế gia, từng đời một lưu truyền tới nay. Muốn học võ thì cũng phải trả một cái giá lơn mới được.

Coi như là ngươi gia nhập triều đình, mặc dù không cần bái sư nhưng ngươi chỉ cần học công pháp triều đình cho thì ngươi sẽ là người của triều đình. Nếu như muốn phản bội thì kết quả sẽ thảm hại hơn những tông môn thế gia kia nhiều.

Có thể nói, coi như là Thiếu Lâm Tự được xưng giáo hóa chúng sinh. Có khi nào bọn họ mở Tàng Kinh ra cho võ giả ngoại giới học chưa? Nhưng bây giờ Đại Tuyết Sơn dám làm như thế, tên tuổi thánh địa võ học này không phải tự phong nữa, mà là toàn bộ võ giả ở Tây Bắc đạo dành cho. Thậm chí, ngay cả mấy thế lực võ lâm, võ giả ở Trung Nguyên cũng không phủ nhận.

Có điều, cũng không biết là Đại Tuyết Sơn đặt ra thử thách là đang khảo nghiệm thực lực, đồng thời cũng là kiểm tra nhân phẩm hay là không. Nhưng năm gần đây, không ít võ giả bên ngoài thành công thông qua được khảo nghiệm gia nhập Đại Tuyết Sơn. Song, chỉ có tám người chọn ở lại Đại Tuyết Sơn tiếp tục dốc lòng tu luyện. Hai người còn lại lại chọn xuống núi, lại ra tung hoành giang hồ. Chẳng qua, những người này cũng chỉ truyền thụ lại võ công mình học được ở Đại Tuyết

Sơn cho con cháu hoặc là học trò của mình chứ không có ác ý truyền bá vào trong giang hồ.

Chính vì hành động này, địa vị của Đại Tuyết Sơn tại Tây Bắc đạo không người nào có thể so sánh. Mà tộc nhân của tộc nào có thể gia nhập Đại Tuyết Sơn trở thành giáo viên, thì đó là vinh dự.

Đương nhiên chuyện này cũng không phải là dễ dàng. Giáo viên ở Đại Tuyết Sơn yếu nhất cũng có tu vi Hóa Thần Cảnh. Song, điều này không có nghĩa người có tu vi Hóa Thần cảnh là có thể vào Đại Tuyết Sơn làm giáo viên. Giáo viên ở Đại Tuyết Sơn nhất định phải có kiến giải của mình trong võ đạo thì mới có tư cách. Rất đáng tiếc, Thác Bạt thị không có người như vậy. Thế cho nên, Thác Bạt thị bọn họ ở trong Tây Bắc dị tộc chẳng có mấy quyền phát biểu, thậm chí là rất thấp.

Đúng vào lúc này, một tên đệ tử Thác Bạt thị đi tới, nói: "Tộc trưởng, người các bộ tộc lớn đều đến rồi, kính xin ngài ra đón tiếp."

Lời của tên đệ tử này kéo Thác Bạt Thương Ý khỏi dòng suy nghĩ của mình. Hắn gật đầu, nói: "Được, ta đi đây."

Nói đoạn, Thác Bạt Thương Ý đi tới cửa, trên mặt treo nụ cười lớn, nói: "Mộ Dung huynh, Văn Nhân huynh, Bách Lý huynh… Đa tạ chư vị đến đây dự lễ, nào nào nào, mời mọi người vào."

Hiện tại, Thác Bạt thị mặc dù có chút suy yếu, nhưng thực lực của bọn họ trong Tây Bắc dị tộc cũng là trên mức trung bình, hơn nữa họ còn được truyền thừa lâu đời. Thanh niên tuấn kiệt trong tộc làm đại hôn, ít cũng có tám bộ tộc phái người đến dự lễ.

Chương 1414 - Thác Bạt Phong (2)

"Thác Bạt huynh, nghe nói gần đây Thác Bạt thị các ngươi xuất hiện một tuấn kiệt có thể dùng thực lực Tiên Thiên cảnh địch với Hóa Thần cảnh. Bây giờ có thể gọi ra cho chúng ta nhìn một cái không?"

Đám người này ngược lại có chút hiếu kỳ với Thác Bạt Phong.

Thế hệ tuổi trẻ tuấn kiệt của Thác Bạt thị không ít, chỉ có điều những người này gọi là tuấn kiệt thì chỉ là Thác Bạt thị bọn hắn tự mình phong cho chứ không phải được đông đảo bộ tộc Tây Bắc đạo công nhận.

Đơn giản mà nói chính là Thác Bạt thị bọn họ, thế hệ này thật đúng là không có được nhân vật gì đáng kinh diễm.

Thác Bạt Phong này không giống. Hắn lấy thực lực Tiên Thiên cảnh giới cứng rắn đấu với võ giả Hóa Thần cảnh, mười chiêu bất bại. Hơn nữa Tây Bắc đạo lại lớn như vậy, trong đông đảo bộ tộc Tây Bắc lúc đó không có bí mật gì quá lớn để mà nói, Chương Trung Nghiệp chết ở trong tay ai mọi người cũng đều biết.

Hai trận chiến này đủ để chứng minh thực lực của Thác Bạt Phong, tuyệt đối là nhân vật dũng mãnh trong thế hệ tuổi trẻ.

Ngày xưa Tô Tín với cảnh giới Tiên Thiên chém giết võ giả Hóa Thần cảnh liền đứng hàng đệ nhất Nhân bảng. Thác Bạt Phong tuy rằng chỉ chém giết Chương Trung Nghiệp tuổi già sức yếu, hơn nữa bị tửu sắc ăn mòn tâm thần. Nhưng dù có nhỏ, có yếu thì Võ Đạo tông sư cũng là Võ Đạo tông sư, Thác Bạt Phong có thể đem chém chết được hắn, điều này đủ để chứng minh thực lực của hắn.

Thác Bạt Thương Ý cười lớn, nói: “Chờ chút nữa là nghi thức đại hôn của tiểu bối trong tộc. Đến lúc đó các người sẽ thấy thôi.

Hơn nữa ta đã chuẩn bị kỹ càng, đợi hắn đột phá đến Hóa Thần cảnh liền đưa hắn đi tới Đại Tuyết Sơn để thí luyện, xem hắn có thể xông qua Phi Tuyết Độ, ở dưới trướng của Đạm Đài Diệt Minh đại nhân lắng nghe võ đạo hay không.”

Vừa nghe Thác Bạt Thương Ý nói như vậy, gia chủ bộ tộc khác đều rùng mình một cái. Thác Bạt thị này ý đồ không nhỏ!

Đạm Đài Diệt Minh là ai? Đó là sơn chủ Đại Tuyết Sơn của thế hệ này, đứng hàng Thiên bảng, được gọi là “Hàn Thiên Vũ Thánh” Chân Vũ cảnh lục địa thần tiên, Tây Bắc đệ nhất cường giả!

Vị này chủ Đại Tuyết Sơn xuất thân Đạm Đài thị cũng sớm đã tịch diệt trong lịch sử. Dù sao Tây Bắc đạo nhiều bộ tộc như vậy, không ai có thể bảo đảm cho mình được vạn năm hưng thịnh. Đạm Đài cũng thế, từ hơn ngàn năm trước đã biến mất ở Tây Bắc đạo.

Mãi đến tận khi Đạm Đài Diệt Minh xuất thế mọi người mới biết, hóa ra Đạm Đài thị này còn có hậu nhân tại thế.

Đạm Đài Diệt Minh là cường giả duy nhất ở trong đông đảo cường giả Tây Bắc đạo ở không xuất thân từ Đại Tuyết Sơn. Thế mà cuối cùng, hắn lại được sơn chủ tiền nhiệm ở Đại Tuyết Sơn tự mình mời tới làm chủ Đại Tuyết Sơn.

Xưa nay đều là các võ giả chủ động đi tới Đại Tuyết Sơn học, Đạm Đài Diệt Minh cũng là người duy nhất được mời lên Đại Tuyết Sơn.

Đương nhiên sự thật cũng chứng minh vị sơn chủ kia tiền nhiệm của Đại Tuyết Sơn nhìn xa trông rộng, không có nhìn lầm người.

Vị "Đấu Nguyên Thiên Tôn" ngày xưa của Đại Chu, Triệu Vũ Niên đã từng đến Đại Tuyết Sơn luận đạo cùng rất nhiều cường giả Tây Bắc, bại trước quần hùng, nhưng khi đó có người đồn Đạm Đài Diệt Minh không có ra tay. Bằng không ngày đó Triệu Vũ Niên có thể lên cấp Chân Vũ hay không là một ẩn số.

Đương nhiên khi đó Đại Tuyết Sơn cũng là bởi vì có Đạm Đài Diệt Minh, bằng không với tính cách của Triệu Vũ Niên, hắn là bại trước quần hùng hay là giết hết quần hùng thì cũng chưa chắc.

Nói chung, Đạm Đài Diệt Minh này hiện tại chính là cường giả mà mỗi một bộ tộc Tây Bắc bọn họ cộng tôn. Chỉ có điều, muốn được vị cường giả này dạy dỗ thì phải qua được cửa ải Phi Tuyết Độ mà hắn tự mình bày ra. Quá trình vô cùng khó khăn. Trong vòng trăm năm cũng chỉ có ba người có thể xông qua được Phi Tuyết Độ.

Nếu Thác Bạt Phong thật sự qua được Phi Tuyết Độ thế thì Thác Bạt thị bọn họ có thể thật sự quật khởi.

Mỗi một tộc trưởng bộ tộc đều ôm lòng hiếu kỳ, đi vào trong Thác Bạt thị.

Chờ sau khi người đều đến đủ, chủ sự mới mời Thác Bạt Phong và Trương gia nữ Trương Sở Sở đi ra.

Trương Sở Sở này quả thực là tướng mạo động lòng người, giống như tiên nữ trên trời vậy. Chẳng trách cả Thác Bạt Phong lẫn Chương Trần đều yêu mến, mơ ước.

Mà Thác Bạt Phong cũng không kém, mày kiếm mắt sao, vô cùng tuấn tú, hai mắt màu xanh lam càng làm cho hắn tăng thêm mấy phần cảm giác thần bí.

Đặc biệt, sau chuyện đối đầu với trưởng lão Hóa Thần cảnh trong tộc cùng chém giết Chương Trung Nghiệp, khí tức vốn có phần sa sút và nhu nhược trên người Thác Bạt Phong biến mất không còn tăm hơi, đổi thành cực kỳ tự tin, điều này càng làm cho hắn tăng thêm mấy phần khí chất khác biệt.

Chỉ có điều so với Thác Bạt Phong hăm hở, những đệ tử Thác Bạt thị còn lại lại nghiến răng nghiến lợi.

Thực lực trước đó của Thác Bạt Phong này vẫn luôn rất bình thường, thậm chí còn bình thường đến mức bọn họ lười đi đạp cho một cước nữa.

Kết quả bây giờ hay rồi, kẻ này không biết là được vận may gì, thực lực lại đột ngột tăng vọt, biến thành kinh khủng như thế.

Bọn họ thực sự không biết, lẽ nào trước đây Thác Bạt Phong đều đang giả heo ăn hổ, đùa bỡn với bọn họ hay sao?

Chỉ có điều, bọn họ tức thì tức, bất kể ở nơi nào, chỉ cần là giữa các võ giả thì phải lấy thực lực ra mà nói chuyện. Thác Bạt Phong cho thấy được thực lực của hắn, vậy hắn chính là người dẫn đầu thế hệ này của Thác Bạt thị.

Nhưng vào lúc này, giọng của đệ tử tiếp khách bên ngoài bỗng nhiên truyền đến: “Tây Bắc đạo Tiết Độ Sứ, Lục Phiến Môn Tứ Đại Thần Bộ, Ám Vệ Đại tổng quản Tô Tín, Tô đại nhân đến chúc mừng!”

Chương 1415 - Cường thế

Quan hệ của những dị tộc Tây Bắc này cùng Đại Chu không thể nói là tốt, nhưng cũng tuyệt đối không thể nói là hỏng bét.

Mặc dù những bộ tộc này đều rất bài ngoại, nhưng trên danh nghĩa bọn hắn dù sao cũng là nằm dưới sự quản lý của Đại Chu nên cũng không dám làm càn. Không nói là đến mức cung kính, nhưng ít nhất vẫn phải tôn trọng.

Chỉ có điều, Tô Tín tới có chút không đúng lúc. Bây giờ là đại hôn của Thác Bạt Phong. Trước đó, Thác Bạt Phong lại giết hành quân Đại Tổng quản Tây Bắc đạo Chương Trung Nghiệp. Vì nguyên nhân này, người Thác Bạt thị cũng thấy không được tự nhiên.

Mà lúc này, sắc mặt của Thác Bạt Phong đại biến. Nắm tay Trương Sở Sở bên cạnh, ánh mắt lộ ra vẻ khẩn trương.

Mặc dù bây giờ hắn cũng coi là có khí thế, nhưng dẫu sao kinh nghiệm ít. Đụng phải chuyện này cũng khó tránh tim đập loạn lên.

Có điều vừa nghĩ tới hắn đang ở trong Thác Bạt thị, Thác Bạt Phong bèn an tâm.

Bấy giờ hắn là đệ tử kiệt xuất nhất thế hệ trẻ ở Thác Bạt thị. Bất kể là giá trị bản thân hay là mặt mũi Thác Bạt thị thì Tô Tín cũng tuyệt không có cách nào dẫn Thác Bạt Phong đi khỏi Thác Bạt thị được.

Thác Bạt Thương Ý nhíu mày một cái. Song, hắn vẫn đi đến cửa, tự mình nghênh đón.

Tô Tín dẫn theo Lý Phôi, Hoàng Bỉnh Thành còn có hơn mười tên võ giả Hóa Thần cảnh đi tới. Trên mặt nở nụ cười ấm áp, nói: “Thác Bạt tộc trưởng, hôm nay ta không mời mà tới, mong tộc trưởng không phiền.”

Thác Bạt Thương Ý vội vàng chắp tay nói: “Tô đại nhân nói gì thế. Ta vốn muốn mời Tô đại nhân tới, có điều nghĩ Tô đại nhân mới đến Tây Bắc đạo, đường xa vất vả chắc có rất nhiều chuyện phải làm cho nên mới không mở miệng.”

Tô Tín gật đầu nói: “Đúng vậy. Mấy việc phiền nhiễu ở Tây Bắc đạo thật không ít. Lần này ta đến cũng là muốn nhờ Tộc trưởng Thác Bạt giúp cho một chuyện.”

Thác Bạt Thương Ý nói thẳng: “Tô đại nhân yên tâm, ngươi có cần gì thì nói với ta. Chỉ cần Thác Bạt thị ta có thể làm được thì tuyệt không từ chối!”

Tô Tín trầm giọng nói: “Thật?”

Thác Bạt Thương Ý cảm giác có chút không đúng, hắn chẳng qua chỉ là đang khách sáo chút thôi. Tô Tín này còn tưởng là thật?

Có điều lời đã nói ra miệng, Thác Bạt Thương Ý cũng đành phải nói: “Đương nhiên là thật.”

Quả nhiên, Tô Tín lập tức cười to, nói: “Vậy thì tốt, hôm nay ta vừa vặn có chuyện muốn Thác Bạt tộc trưởng hỗ trợ.”

“Chuyện gì?”

Tô Tín chỉ vào Thác Bạt Phong đứng phía sau cùng, nói: “Rất đơn giản, ta hy vọng Thác Bạt tộc trưởng có thể giao ra hung thủ sát hại hành quân Đại Tổng quản Chương Trung Nghiệp, Thác Bạt Phong!”

Sắc mặt Thác Bạt Thương Ý lập tức biến đổi, lúc này hắn liền lạnh giọng, nói: “Ý của Tô đại nhân đây là gì? Ngươi dựa vào cái gì nói Chương Trung Nghiệp là do Thác Bạt Phong giết chết?

Thác Bạt Phong chỉ có thực lực Tiên Thiên cảnh giới, mà Chương Trung Nghiệp lại là Hóa Thần cảnh, thực lực của hắn có mạnh cỡ nào cũng không giết được Chương Trung Nghiệp.”

Người ở những bộ tộc khác đều lắc đầu một cái. Bọn họ cũng biết, chuyện này không thể nào giấu được cả đời.

Dù sao đây cũng là hành quân Đại tổng quản của triều đình. Kết quả lại bị người ta giết một cách không minh bạch thế này. Chuyện này kiểu gì cũng phải có một câu trả lời thỏa đáng mới được.

Bọn họ cũng không biết đấu tranh nội bộ triều đình Đại Chu, cho nên bọn họ còn tưởng rằng Tô Tín lần này tới Tây Bắc đạo cũng là bởi vì chuyện Chương Trung Nghiệp bị giết.

Chỉ có điều, bọn họ thật không ngờ Tô Tín lại đến nhanh như vậy. Hắn mới đến Tây Bắc đạo có mấy ngày mà đã điều tra rõ ràng chuyện này rồi?

Tô Tín cười lạnh nói: "Thác Bạt tộc trưởng, đừng xem người khác là kẻ ngu. Ai nói Tiên Thiên cảnh không giết được Hóa Thần? Chuyện này ta có thể làm được. Võ giả cùng thế hệ với ta trên bảng võ giả cũng có rất nhiều người có thể làm được.

Ta tin việc này ngoại trừ người của triều đình thì đông đảo tộc trưởng ở đây hẳn cũng biết nhỉ? Nếu muốn người không biết trừ khi mình đừng làm.

Thác Bạt tộc trưởng, ngày Chương Trung Nghiệp bị giết, Thác Bạt Phong ở đâu? Có cần ta tìm người ra đối chát với hắn hay không?"

Thác Bạt Thương Ý sắc mặt đen đi. Chuyện này các tộc Tây Bắc dù biết cũng sẽ không nói ra. Khả năng duy nhất chính là ba nhà trong thành Phi Long lắm mồm. Chuyện này mà xong, hắn nhất định sẽ cho ba nhà đó biết kết quả của việc lắm chuyện!

Chỉ có điều Thác Bạt Thương Ý không biết là hắn có muốn trả thù thì cũng chỉ có thể trả thù được hai nhà. Lạc Nguyệt Kiếm tông kia đã bị Lý Phôi đuổi cùng giết tận, ngay cả một con chó cũng không để sót.

Song, dù có biết chuyện đã lộ, Thác Bạt Thương Ý vẫn lắc đầu nói: "Cứ cho là vậy thì cũng không thể nào chứng minh Chương Trung Nghiệp là do Thác Bạt Phong giết. Dù sao Thác Bạt thị chúng ta không có thói quen giao tộc nhân ra ngoài!"

Tô Tín lạnh nhạt lắc đầu, nói: "Thác Bạt tộc trưởng, lợi người lợi mình. Triều đình hiện đang để ý đến chuyện này. Gánh đã đặt trên vai thì ta cũng tất phải cho triều đình một công đạo mới được.

Đối với từng bộ tộc Tây Bắc, triều đình đã đủ rộng lượng rồi. Những năm gần đây triều đình chưa từng yêu cầu các ngươi cái gì. Toàn bộ Tây Bắc đạo giống như một vương quốc độc lập vậy.

Nhưng rộng lượng không phải là dung túng. Chương Trung Nghiệp kia nói thế nào cũng là hành quân Đại Tổng quản của triều đình. Ngươi giết hắn chính là đang đánh vào mặt của triều đình. Cho nên hôm nay ta nhất định phải đưa Thác Bạt Phong đi!”

Chương 1416 - Cường thế (2)

Lời vừa mới nói ra, sắc mặt những tộc nhân Thác Bạt kia thị ở đây nhất thời biến sắc. Lập tức có mấy chục người vây đám người Tô Tín lại, dáng vẻ căng thẳng.

Tộc trưởng mấy bộ tộc khác không có biểu hiện gì. Mặc dù trên danh nghĩa mà nói thì đông đảo bộ lạc ở Tây Bắc hẳn nên là như thể tay chân. Nhưng tranh đấu trong tối ngoài sáng giữa bọn họ cũng không ít.

Quan trọng là lần này, chuyện Thác Bạt thị làm có chút đuối lý. Hơn nữa, tộc trưởng lại còn để cho đệ tử môn hạ của hắn kết hôn với một người ngoại tộc. Việc làm này cũng khiến cho bọn họ có chút bất mãn.

Nếu như hôm nay là Tô Tín dã tâm bừng bừng đến tìm Thác Bạt thị gây chuyện phiền phức, thì không cần Thác Bạt Thương Ý mở miệng xin giúp đỡ, bọn hắn sẽ chủ động ra tay giúp đỡ.

Bởi vì như vậy, Tô Tín không chỉ là làm tổn hại đến lợi ích của Thác Bạt thị mà còn là tổn hại đến lợi ích của tất cả các bộ tộc Tây Bắc.

Nhưng trước mắt tất cả mọi người đều biết, Chương Trung Nghiệp là do người Thác Bạt giết. Lúc giết người cũng không thương lượng với bọn họ. Bây giờ triều đình đánh đến cửa lại muốn bọn họ ra tay. Trên đời nào có chuyện tiện như thế? Ít nhất bây giờ bọn họ sẽ không ra tay.

Hơn nữa, Thác Bạt Phong cưới Trương Sở Sở lại là gợn sóng không nhỏ trong các tộc Tây Bắc.

Vốn chuyện này không liên quan mấy đến họ. Chỉ có điều họ cũng giống như Tô Tín, nhìn thấy được nguy hiểm trong chuyện này.

Cái khó kiểm soát nhất trên đời chính là lòng người. Trước mặt, bọn họ cam kết không sinh con đẻ cái, nhưng lỡ mau sau lưng lại vi phạm cam kết thì biết thế nào?

Chuyện này cũng không hẳn chỉ ảnh hưởng đến Thác Bạt thị mà nó còn ảnh hưởng đến những bộ tộc Tây Bắc khác nữa.

Trước kia nếu có chuyện tộc nhân cùng người ngoài yêu mến nhau. Các trưởng bối trong tộc xử lý chuyện này rất đơn giản: thẳng tay trấn áp thô bạo.

Nhưng bây giờ Thác Bạt thị như thế này, chắc chắn sẽ có tộc nhân sinh lòng bất mãn, yêu cầu có được đãi ngộ như Thác Bạt thị vậy.

Cứ như vậy, mầm mống nguy hiểm ở Thác Bạt thị sẽ biến thành nguy hiểm cho cả các bộ tộc Tây Bắc. Những tộc trưởng này dĩ nhiên bất mãn trong lòng.

Có điều, bất mãn thì bất mãn, đám người này cũng không làm gì quá mức.

Nhiều nhất là chỉ khoanh tay đứng nhìn mà thôi.

Thác Bạt Thương Ý liếc những người kia một cái. Hắn cũng không trông mong gì những người này có thể hỗ trợ. Hắn đứng ra, lạnh lùng nói: “Ta đã nói, không ai có thể mang tộc nhân Thác Bạt thị đi. Dù có là người của triều đình cũng vậy thôi!”

Thấy thái độ của Thác Bạt Thương Ý, Thác Bạt Phong nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đoán không sai. Quả nhiên tộc trưởng sẽ không bỏ rơi hắn. Vì mặt mũi của Thác Bạt thị thì cho dù người là do hắn giết, bộ tộc nhất định cũng sẽ bảo vệ hắn.

Chính vì thế lúc đầu Thác Bạt Phong mới có thể tung chiêu hiểm, tính đi ám sát Chương Trung Nghiệp. Một là để chặt đứt hậu hoạn. Còn lại là để cho thấy được thực lực chân chính của mình, hòng được coi trọng trong tộc.

Trước mắt, hai mục tiêu của hắn cũng đã đạt thành.

Nhìn đám võ giả Thác Bạt thị xúm lại bên cạnh kia, Tô Tín lạnh nhạt nói: "Thác Bạt gia chủ, ngươi muốn ngoan cố đến cùng?

Đừng tưởng rằng ta giống như tên phế vật Chương Trung Nghiệp kia. Tô Tín ta nói lời giữ lời. Hôm nay đã nói phải đưa Thác Bạt Phong đi thì nhất định phải dẫn Thác Bạt Phong đi!

Nếu ngươi dám cản thì hôm nay ta sẽ huyết tẩy Thác Bạt thị các ngươi!"

"Cuồng vọng!"

Hai giọng nói cùng lúc vang lên. Một là Thác Bạt Thương Ý. Giọng còn lại là của người không biết từ lúc nào đã đứng trước mặt mọi người, lộ ra khí thế lão giả kinh người. Người này chính là Đại trưởng lão Thác Bạt Dư của Thác Bạt thị.

Vốn tình hình này, Thác Bạt Dư muốn để đến sau cùng mới xuất hiện. Nhưng Tô Tín đến gây chuyện, hắn không thể không ra mặt.

Thác Bạt Dư nhìn Tô Tín lạnh lùng nói: "Huyết tẩy Thác Bạt thị của ta, lời này dù có là Đại Tướng quân Lâm Tông của Đại Chu các ngươi cũng không dám nói như vậy. Một tên tiểu bối như ngươi dựa vào cái gì mà dám ở đây ăn nói xằng bậy?"

"Tiểu bối? Ha ha."

Nhìn Thác Bạt Dư, khóe miệng Tô Tín kéo ra thành một nụ cười khiến người ta sợ hãi.

"Lâu rồi chẳng có ai để ý gọi ta là tiểu bối nữa. Dương Thần cảnh thì giỏi lắm à? Ta không phải chỉ từng giết có một võ giả Dương Thần cảnh thôi đâu. Các hạ cho rằng mình hơn được Đại trưởng lão của Thanh Thành Kiếm phái hay là Hắn Liên Thánh sứ của Bạch Liên Giáo đây?"

Câu nói này cảu Tô Tín rất ngông cuồng. Dương Thần cảnh giỏi lắm sao? Dù có là người đứng đầu trên giang hồ thì võ giả Dương Thần cảnh đúng là rất giỏi!

Nhưng toàn bộ giang hồ cũng chỉ có Tô Tín dám nói như thế. Bởi vì võ giả Dương Thần cảnh chết trong tay hắn đúng là không chỉ một người.

So sánh Thác Bạt Dư tuổi đã lớn với Sầm Vệ Trang hay Hắc Liên Thánh sứ thì đúng là không tài nào so được.

"Tự tìm cái chết!"

Trong mắt Thác Bạt Dư lóe lên vẻ kinh sợ, đánh ra một quyền, giống như trời sập đánh về hướng Tô Tín.

Mặc dù tuổi hắn đã cao nhưng vẫn là Dương Thần cảnh. Ngày xưa lúc hắn còn ở đỉnh tráng niên, hắn cũng từng là một trong những Chúa tể ở đất Tây Bắc này. Tô Tín miệt thị hắn như vậy, nếu Thác Bạt Dư không phản ứng lại thì người mất mặt chỉ có thể là hắn.

Người giang hồ sẽ không nói Tô Tín cuồng vọng, bởi Tô Tín có vốn để mà cuồng vọng.

Lúc Tô Tín còn đang là Hóa Thân cảnh đã dùng kế chém chết Dương Thần cảnh. Lúc ở Dung Thần cảnh, Tô Tín lại có thể giao thủ ba chiêu cùng với "Kiếm Động Bát Hoang" Hà Vô Sơn, Trang chủ của Danh Kiếm Sơn Trang. Chiến tích như này đã đủ để có thể chứng minh thực lực của Tô Tín.

Cho nên người giang hồ sẽ chỉ nói Thác Bạt Dư hắn đã già, không có nhuệ khí, bị một tên tiểu bối miệt thị, mỉa mai như vậy mà không dám ngo ngoe gì.

Miệng lưỡi của thiên hạ rất đáng sợ. Thác Bạt Dư coi như là không ra tay vì mặt mũi của mình thì cũng phải vì mặt mũi của Thác Bạt thị mà ra tay với tiểu bối như Tô Tín trước.

Chương 1417 - Quyền thế vô song

Thác Bạt Dư bỗng nhiên xuất thủ khiến mọi người ở đây đều giật mình kêu lên, vội vàng tránh đi để khỏi bị ngộ thương.

Mộ Dung thị gia chủ cười, nói: “Lão già Thác Bạt Dư này tính tình thật đúng là nóng. Bao năm vậy rồi mà vẫn còn y như trước.”

Trong các bộ tộc Tây Bắc, không phải Thác Bạt thị chưa từng được huy hoàng. Thác Bạt Dư vào thời kì đỉnh phong sức chiến đấu cũng rất mạnh. Có điều, võ đảo của hắn quá cực đoan, hơn nữa không giỏi dạy đệ tử cho nên dù hắn có là Dương Thần cảnh cũng không đủ tư cách vào Đại Tuyết Sơn làm giáo viên.

Thác Bạt Dư già đi, toàn bộ Thác Bạt thị không người kế tục, cho nên dưới mắt bọn họ Thác Bạt thị mới có hơi tỏ ra suy bại.

Lúc này tất cả mọi người hết sức chăm chú nhìn về phía Thác Bạt Dư, muốn xem thử vị cường giả Dương Thần cảnh hơn mười năm chưa từng xuất thủ thực lực còn được mấy thành.

Bấy giờ, Thác Bạt Dư xuất thủ cũng không giống như đã già, khí huyết suy bại.

Quyền của hắn vẫn kinh người như cũ. Một quyền kia đánh xuống giống như trời sập, khí thế phá hư không, cương khí vô tận nổ vang. Trong toàn bộ thiên địa thật giống như chỉ có một quyền này của Thác Bạt Dư tồn tại!

Những Tây Bắc dị tộc này mỗi nhà đều là lưu truyền trên vạn năm, công pháp bọn họ tu luyện cũng là võ kỹ cường đại truyền thừa từ thượng cổ, có lẽ hơi tối nghĩa khó hiểu, nhưng uy lực ở trong đó thì không thể nghi ngờ.

Thác Bạt thị bọn họ tu luyện một môn công pháp có thể coi là vô cùng cực đoan tên là “Chân Ngã Đạo Điển”.

Trong công pháp này có dấu vết của đạo gia nhất mạch, nhưng chân ý của võ đạo lại tương đối cực đoan. Bỏ đi vạn vật thế gian, ngưng tụ nhất niệm chân ngã, dùng thành ý, ngưng tụ thành con đường võ đạo vô lượng.

Đây là môn công pháp có tính dẻo dai cao, đối với Thác Bạt Dư mà nói, “Chân ngã” hắn luyện ra được chính là nắm đấm của mình. Võ đạo có gian nan hiểm trở đi nữa thì hắn cũng có thể dùng đôi thiết quyền của mình đánh nát!

Cảm nhận được quyền ý cường đại của Thác Bạt Dư, Tô Tín thầm gật đầu một cái. Công pháp truyền thừa của Thác Bạt thị quả thực rất cường đại, chẳng trách lúc trước Chương Trung Nghiệp chết trong tay Thác Bạt Phong.

Công pháp mạnh đến mức có thể nói là công pháp chấp niệm, một khi tu luyện tới trình độ cao nhất, sức bạo hết sức kinh người.

Dĩ nhiên, với Tô Tín mà nói, môn công pháp này nếu có thể nói cực đoan thì dĩ nhiên có điểm mạnh và điểm yếu của chính việc cực đoan đó.

Thác Bạt Dư ngưng luyện ra "Chân ngã" chính là quả đấm của mình. Hắn không cần binh khí, quả đấm là binh khí mạnh nhất của hắn.

Vào thời kỳ đỉnh phong, hắn quyền ý vô song, tin chắc rằng quả đấm của mình có thể phá hết thảy. Nhưng bây giờ hắn đã già rồi, ngay cả chính bản thân hắn cũng biết quả đấm của mình đánh không nổi gông xiềng thời gian. Hắn sẽ có ngày già nua đến không huy động nổi quả đấm khi đó.

"Chân ngã" của Thác Bạt Dư xuất hiện vết nứt, quyền của hắn không phải vô địch mà là run rẩy. Một chút không tự tin với chính bản thân hắn.

Mặc dù Thác Bạt Dư chỉ có nhược điểm bé như vậy, nhưng cũng bị Tô Tín bắt gọn được.

Tô Tín cũng đánh ra một quyền, là một quyền trước nay chưa từng có, mặc kệ sinh tử, kinh diễm không ngờ.

Cũng cùng là quyền ý cực đoan nhưng quyền của Lý Trầm Chu so với Thác Bạt Dư kia sinh ra một vẻ hoài nghi quyền ý mạnh hơn. Cho nên, lúc hai quyền đụng nhau, cương khí vô tận nổ tung quanh thân hai người. Uy năng to lớn trong nháy mắt quét sạch mấy gian nhà chung quanh bọn họ.

Mặc dù Thác Bạt thị truyền thừa lâu đời, nhưng trong tộc không có truyền thừa thầy trận pháp. Dù có là bên trong gia tộc cũng chỉ có một số ít trận pháp là do họ mời người từ Thiên Cơ cốc đến bố trí. Lực phòng ngự cũng không coi là mạnh, căn bản không ngăn được dư âm hai người giao thủ.

Những tộc trưởng bộ tộc khác thấy vậy lập tức xuất thủ, có điều không phải là hỗ trợ mà là phòng ngự, tránh cho hai người bọn họ phá nát Thác Bạt thị. Mấy tộc trưởng đó làm vậy coi như là đã đến một trình độ nào đó rồi.

Sắc mặt Thác Bạt Dư bỗng nhiên biến đổi. Bàn về sức mạnh đơn thuần, hắn thân là Dương Thần cảnh hiển nhiên là bỏ xa Tô Tín. Nhưng quyền ý của Tô Tín hoàn toàn phá hủy "Chân ngã" quyền hắn ngưng luyện ra được.

Hai quyền đụng nhau, Tô Tín không lui lại nửa bước. Thác Bạt Dư cũng không lui, nhưng nắm đấm của hắn lại không ngừng run rẩy. Dù cho hắn hết sức che giấu, chẳng qua không giấu được những võ giả Hóa Thần cảnh và Dung Thần cảnh kia.

Những tộc trưởng các bộ tộc khác sắc mặt có hơi biến.

Bọn họ thân ở đất Tây Bắc, dù được đặt tên là một đạo nhưng trong thực tế, diện tích so với mấy đạo trong Trung Nguyên gộp lại cũng lớn hơn. Mặc dù đất đai phần lớn cằn cỗi nhưng cũng đủ tự lực cánh sinh. Cho nên, Tây Bắc đạo này giống như một võ lâm độc lập khác vậy.

Có điều, dù bọn họ có độc lập, có bài ngoại đến đâu đi chăng nữa thì có vài chuyện lớn nhỏ trong võ lâm Trung Nguyên bọn họ cũng từng nghe nói đến.

Danh tiếng của Tô Tín dĩ nhiên họ cũng được nghe. Chỉ có điều lời đồn thì vẫn chỉ là lời đồn, kiểu gì họ cũng không nghĩ tới Tô Tín này lại mạnh đến như vậy, ngay cả Thác Bạt Dư cũng bị rớt xuống thế hạ phong trước mặt hắn.

Nhưng điều càng làm cho người ta kinh dị còn ở phía sau. Đánh xong một quyền, Tô Tín phất tay lên. Trong nháy mắt, mấy chục ngàn đạo kiếm khí gầm thét chém đến phía Thác Bạt Dư.

Chương 1418 - Quyền thế vô song (2)

Kiếm khí uy thế mạnh mẽ như thế khiến da đầu của mọi người tê dại. Ngay cả Thác Bạt Dư lấy thực lực Dương Thần cảnh ngăn cản cũng phí sức vô cùng.

Giữa kiếm khí ngang dọc, ngay sau đó Tô Tín lấn người lên. Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ biến hóa vô tận, Tam Phân Thần Chỉ kéo dài không dứt, các loại võ kỹ dồn dập đánh ra khiến người ta hoa cả mắt, dứt khoát áp chế Thác Bạt Dư.

Dung Thần cảnh áp cường giả Dương Thần cảnh, cảnh tượng này đoán chứng là cảnh tượng mấy trăm năm cũng không thấy được. Kết quả trước mắt Tô Tín lại làm được.

Lần này, Tô Tín cũng không dùng mưu kế, hơn nữa hoàn toàn là dùng thực lực để chống cự lại với Dương Thần cảnh, thậm chí là áp chế hắn. Mặc dù nói đối phương đã vào tuổi xế chiều nhưng uy thế của Thác Bạt Dư cũng đủ dọa người.

Thác Bạt Phong đứng ở đằng sau trông thấy cảnh tượng này. Trong đôi con mắt màu xanh nhạt không kiềm được nổi lên lòng dã tâm.

Chuyện xảy ra khoảng thời gian gần đây khiến cho Thác Bạt Phong như đang sống trong mơ. Hắn từ một tên đệ tử hèn yếu bị tộc nhân khi dễ, biến thành thanh niên anh tuấn dùng Tiên Thiên cảnh chém chết Hóa Thần cảnh. Trở thành người đứng đầu thế hệ trẻ ở Thác Bạt thị, thậm chí còn được Đại trưởng lão tự mình mở miệng thay đổi quy củ cho hắn cưới người ngoại tộc là Trương Sở Sở.

Thác Bạt Phong đã cảm thấy rất thỏa mãn, đời người đắc ý không ai bằng.

Nhưng hôm nay sau khi thấy Tô Tín, dã tâm trong lòng hắn bắt đầu nảy mầm.

Tuổi tác của Tô Tín cũng không lớn hơn hắn là bao nhiêu nhưng Tô Tín lại có trong tay quyền thế vô lượng. Tô Tín không xem Thác Bạt thị là gì. Vào ngày cưới của Thác Bạt Phong hắn, Tô Tín liền muốn ép Thác Bạt thị giao người. Hành vi như vậy mặc dù bá đạo phách lối nhưng cũng là biểu hiện của sự tự tin, có sức làm được.

Hôm nay, Thác Bạt Phong chỉ có thể dựa vào người khác để mà tự vệ. Thậm chí, nếu hắn không có xuất thân là người Thác Bạt thị thì e rằng hôm nay đã bị Tô Tín dẫn đi rồi.

Cho nên hắn không cam lòng. Hắn phải trở nên mạnh hơn! Mãi đến khi không ai có thể quyết định được sự sống chết của hắn thì mới ngưng!

Ngọn lửa dã tâm thiêu đốt trong mắt Thác Bạt Phong, nhưng trừ cánh tay nắm chặt tay Trương Sở Sở của hắn ra thì không một ai phát hiện được.

Lúc này, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trên người Tô Tín và Thác Bạt Dư. Ngươi tinh tường cũng có thể nhìn ra Thác Bạt Dư đã rơi vào thế suy sụp rồi.

Dương Thần cảnh mạnh hơn Dung Thần cảnh ở điểm nào? Thật ra đơn giản mà nói chính là sức nghiền ép trong sức mạnh.

Nhưng tiếc là điểm này với Tô Tín mà nói thì chẳng có tác dụng gì.

Bây giờ Tô Tín đã đến bán bộ Dương Thần cảnh rồi. Hơn nữa, hắn kiêm tu trong ngoài, có thể nói đã đạt đến trình độ tột cùng tự thân rồi. Có thêm các loại công pháp gia trì, sức mạnh của hắn không yếu hơn bất cứ cường giả Dương Thần cảnh nào.

Một Tô Tín đang ở trạng thái tột cùng và một Thác Bạt Dư thân thể suy yếu lâu năm. Chênh lệch sức mạnh giữa hai bên không phải là lớn.

Hơn nữa, trên người Tô Tín còn có các loại vũ kỹ cường đại. Bàn về lực bạo, Thác Bạt Dư cũng không sánh bằng Tô Tín. Như vậy, đầu tiên là ưu thế Dương Thần cảnh của Thác Bạt Dư coi như biến mất hoàn toàn, trước mắt bị Tô Tín lấn át cũng là chuyện bình thường.

Mà những đệ tử Thác Bạt thị thấy Đại Trưởng lão Dương Thần cảnh nhà mình xuất thủ cũng không địch lại được Tô Tín kia, sắc mặt bọn họ nhất thời trở nên nghiêm trọng.

Thác Bạt Thương Ý khẽ động tay trái. Một chuôi loan đoan xuất hiện trong tay hắn.

Cứ đánh tiếp như vậy thì e rằng người thua chính là Đại Trưởng lão Dương Thần cảnh kia của bọn họ!

Nhưng chẳng chờ đến lúc Thác Bạt Thương Ý ra tay, một tia lạnh đã xuất hiện trước mắt hắn.

Thác Bạt Thương Ý dưới tình huống nguy cấp vội vàng nhấc loan đao trong tay mình lên. Chỉ nghe một tiếng kim loại va chạm vang lên. Một thanh trường kiếm lạnh lẽo sáng bóng xuất hiện cách cổ của hắn không đến một thước!

Lý Phôi thu kiếm, mặt không cảm xúc đứng ở trước mặt Thác Bạt Thương Ý.

Những người khác đều nhìn Lý Phôi với ánh mắt kinh nghi. Vị Tứ Đại Thần Bộ trước giờ không nổi danh lại có thực lực kinh khủng như vậy?

Người này vốn vẫn giống như cái bóng của Tô Tín, rất ít ra tay. Kết quả, ra tay một cái cũng là uy thế kinh người. Dùng thực lực Hóa Thần cảnh chấn trụ Dung Thần cảnh là Thác Bạt Thương Ý khiến hắn không dám làm bậy.

Lúc này, Thác Bạt Dư và Tô Tín đã tách ra. Không phải bởi vị bọn họ phân định được thắng bại mà là bởi vì bọn họ nhất thời không phân được thắng bại nên mới tạm thời dừng tay.

Thác Bạt Dư dù có tuổi già sức yếu hơn nữa thì hắn cũng là võ giả Dương Thần cảnh. Tô Tín muốn hoàn toàn thắng được hắn thì phải dùng lá bài tẩy, dốc hết sức mới được.

Thác Bạt Dư cũng vậy. Lá bài tẩy mà Thác Bạt Dư có thể vận dụng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Có mấy món thậm chí sẽ tổn thương đến tính mạng của hắn, cho nên nếu như không phải là thời điểm vạn bất đắc dĩ hắn sẽ không dùng đến.

Nhìn Tô Tín, Thác Bạt Dư lạnh lùng nói: “Đại Chu các ngươi có giới hạn cuối cùng của Đại Chu. Thác Bạt thị ta cũng có giới hạn cuối cùng của Thác Bạt thị. Nếu ngươi có lá gan dám huyết tẩy Thác Bạt thị ta vậy thì tới đi! Ta ngược lại muốn xem thử Tô Tín ngươi có cái lá gan này hay không!”

Tô Tín nhìn Thác Bạt Dư, lắc đầu nói: “Ta đã nói, ta không phải là tên phế vật Chương Trung Nghiệp kia. Người khác không dám không có nghĩa là Tô Tín ta không dám!

Hướng chi, nếu ngươi biết tin đồn về Tô Tín ta trong giới võ lâm Trung Nguyên thì đoán chừng ngươi cũng không dám nói lời này. Thiên hạ này còn có chuyện gì mà Tô Tín ta không dám làm nữa?”

Thác Bạt Dư hơn mười năm không xuất thủ, đúng thực hắn không biết quá nhiều về hậu bối như Tô Tín.

Nhưng những bộ tộc khác từng có chút qua lại trao đổi với võ lâm Trung Nguyên thì biết danh tiếng của Tô Tín ở võ lâm Trung Nguyên rất phức tạp. Trừ việc công nhận thực lực của hắn rất mạnh thì Tô Tín càng khiến người ta kiêng kỵ hắn ở điểm khác hơn. Đó chính là hắn điên cuồng, không chút cố kỵ nào!

Chương 1419 - Giết người diệt khẩu

Những bộ tộc Tây Bắc đạo này trước kia đích thực là sống quá an nhàn. Bọn họ ở gần Đại Chu cùng Kim trướng Hãn Quốc, nhưng lại không về dưới trướng ai, có thể nói là tự thành một phái. Bây giờ có đối mặt với Tô Tín bọn họ cũng không chút sợ hãi.

Hơn nữa, vị hành quân Đại Tổng quản Chương Trung Nghiệp kia trước đây cũng thật sự là phế vật nên càng khiến cho những Tây Bắc dị tộc này chẳng coi triều đình ra gì.

Tô Tín nói muốn huyết tẩy Thác Bạt thị, mọi người ở đây hiển nhiên có hơi không tin.

Nhìn mọi người ở đây, Tô Tín lạnh lùng cười nói: “Ba ngàn Ám Vệ đã chuẩn bị ở Phi Long thành. Hơn mười ngàn quân Tây Bắc cũng đã tề tựu. À, đúng rồi, quân Tây Bắc dưới quyền ta cũng không phải đám thủ hạ phế vật của Chương Trung Nghiệp.

Thác Bạt tộc trưởng nếu không tin, vậy ngươi có thể đánh cược một lần, cược ta có dám động thủ hay không, cược ta có dám huyết tẩy Thác Bạt thị các ngươi hay không!”

Trong lời nói của Tô Tín mang theo ý lạnh, khiến Thác Bạt Dư cùng Thác Bạt Thương Ý nhất thời run trong lòng.

Mặc dù bọn họ không hiểu con người của Tô Tín, nhưng bọn họ không nghĩ sẽ lấy an nguy của Thác Bạt thị ra mà đánh cược.

Vậy nên, Thác Bạt Thương Ý hừ lạnh một tiếng, nói: “Tô Tín! Ngươi đừng có hù người! Tộc trưởng các bộ tộc khác ở Tây Bắc đạo cũng đang ở đây, ngươi dám động vào Thác Bạt thị ta thì chính là đang gây hấn với tất cả các bộ tộc Tây Bắc!”

Những tộc trưởng các bộ tộc khác hai mắt nhìn nhau, âm thầm lắc đầu, rồi cũng đồng loạt bước lên trước.

Mặc dù bọn họ biết hành động này cảu Thác Bạt Thương Ý là đang kéo bọn họ xuống nước, xem bọn họ như bia đỡ đạn nhưng bọn họ cũng nhất định phải tỏ ra chút gì.

Các bộ tộc ở Tây Bắc như tay như chân. Bọn họ như thể tay chân không giống như Trì Kiếm Ngũ Phái chỉ có tiếng không có miếng mà thật sự là cùng lên voi xuống chó.

Nếu như bọn họ không thể đoàn kết thì những bộ tộc Tây Bắc đạo bọn họ cũng không có khả năng giữ vưng độc lập.

Cho nên hôm nay, mặc dù bọn họ biết chuyện do Thác Bạt thị gây nên nhưng bọn cũng phải đứng về phía Thác Bạt thị. Ít nhất cũng không thể để cho Tô Tín động thủ với Thác Bạt thị.

Thấy cảnh tượng trước mắt, Tô Tín không khỏi lắc đầu một cái: “Thác Bạt tộc trưởng, ngươi thật quá khiến cho người khác thất vọng, chuyện này vốn chỉ là ân oán giữa triều đình và tộc Thác Bạt thị mà thôi. Kết quả, ngươi lại kéo toàn bộ các bộ tộc Tây Bắc xuống nước. Chẳng lẽ ngươi không thấy xấu hổ à?”

Chẳng đợi cho Thác Bạt Thương Ý trả lời, Tô Tín lại tiếp tục lạnh lùng nói: “Những năm gần đây triều đình quả thực không động thủ với Tây Bắc đạo ấy cũng là vì đông đảo các bộ tộc Tây Bắc đạo không đụng đến lợi ích của triều đình.

Bây giờ một hành quân Đại Tổng quản cũng bị giết, đây quả thực là đang đánh vào mặt triều đình.

Mà bây giờ, Tây Bắc đạo là do Tô Tín ta trấn thủ. Tìm được hung thủ nhưng không giao người đây cũng là đánh vào mặt Tô Tín ta.

Ta đã nói, không giao người thì ta sẽ huyết tẩy Thác Bạt thị. Những bộ tộc khác ở Tây Bắc muốn ra tay thì cũng được. Chỉ cần các ngươi chuẩn bị khai chiến cùng triều đình là được. Đến lúc đó lớn chuyện thì ta không khống chế được nữa đâu.”

“Tô Tín! Ngươi có biết ngươi làm như vậy là đang uy hiếp toàn bộ Tây Bắc đạo hay không? Chuyện này mà lớn ra thì Tô Tín ngươi ắt cũng bị Đại Chu chỉ trích!”

Tất cả tộc trưởng các bộ tộc đều dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Tín. Sự cương quyết của người này nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Tô Tín tỏ ra không hề gì, nói: “Uy hiếp thì sao? Muốn trách thì cũng chỉ có thể trách Thác Bạt thị vì tư lợi bản thân mà kéo các ngươi xuống nước. Lúc bọn họ giết người không tìm các ngươi thương lượng. Kết quả, bây giờ xảy ra chuyện lại tìm các ngươi đến gánh cùng.

Dĩ nhiên các ngươi cũng có thể chọn cách không tin. Thế thì các người cứ đánh cược một trận xem Tô Tín ta rốt cuộc có dám làm như vậy hay là không?

Chỉ trích của Đại Chu, Tô Tín ta gánh được. Nhưng an nguy của Tây Bắc đạo các ngươi thì Thác Bạt thị này có gánh được hay không?”

Mọi người ở đây nhất thời biến sắc, đặc biệt là người của Thác Bạt thị, sắc mặt của bọn họ rất khó coi.

Người như Tô Tín là người khó dây dưa nhất. Bởi vì ngươi nói chuyện lợi ích với hắn, hắn nói chuyện phải trái với ngươi. Mà ngươi nói chuyện phải trái với hắn, hắn sẽ trở nên rất vô lý.

Những bộ tộc Tây Bắc dù cho có cuồng vọng đi chăng nữa cũng không đến mức đi tranh chấp với Đại Chu. Chỉ có điều, chuyện trước mắt, bọn họ nào ai dám đánh cược Tô Tín sẽ không động thủ cho được?

Chẳng may Tô Tín đúng là kẻ điên, hắn thật sự phái người đi huyết tẩy Thác Bạt thị. Hơn nữa còn kéo hết toàn bộ Tây Bắc đạo vào trong chiến loạn, thế thì đối với khắp cả Tây Bắc mà nói thì đúng là họa.

Ít nhất, những bộ tộc truyền thừa vạn năm cũng bị tiêu diệt hơn nửa.

Cả đám đều vụng trộm nhìn Thác Bạt Thương Ý cùng Thác Bạt Dư một cái. Chuyện này vẫn phải trách bọn họ, đều là chuyện tốt Thác Bạt thị bọn họ làm ra cả!

Chuyện này bọn họ vốn không chiếm lý. Lúc trước Thác Bạt thị muốn giết người, nếu như thông báo cho bọn họ thì cũng tốt cho họ chuẩn bị, chuyện cũng sẽ không ra nông nỗi như thế này.

Kết quả bây giờ Thác Bạt thị gây chuyện lại bắt bọn họ tới dọn bãi chiến trường.

Cảm nhận được ánh mắt từ các tộc trưởng bộ tộc còn lại, Thác Bạt Thương Ý bỗng nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Nếu triều đình muốn có một câu trả lời thì được, hôm nay ta sẽ cho triều đình một câu trả lời! Chuyện này Thác Bạt thị chúng ta bị vu oan! Tô đại nhân, tương lai còn dài, ân oán sau này chúng ta cùng tính một lượt!”

Nói dứt lời, Thác Bạt Thương Ý lại bỗng nhiên xuất thủ, một chưởng phá hư không, đánh tới hướng Thác Bạt Phong!

Chương 1420 - Giết người diệt khẩu (2)

“Ta đã nói, không ai có thể mang người nào của Thác Bạt thị ra ngoài! Hôm nay Thác Bạt Phong dù có chết thì cũng phải chết ở Thác Bạt thị ta!”

Mọi người ở đây đều bị Thác Bạt Thương Ý làm giật mình. Không ai ngờ hắn sẽ lại đột nhiên xuất thủ như vậy!

Có điều sau đó những tộc trưởng các bộ tộc lớn kia cũng âm thầm thở phào một hơi. Làm như vậy cũng coi là có thể giữ được chút mặt mũi cuối cùng của Thác Bạt thị. Xem như nhận thua thì cũng phải nhận thua kiên cường một chút.

Thác Bạt Thương Ý ngược lại là có mấy phần quả quyết. Đáng tiếc quả quyết của hắn có hơi quá muộn. Nếu như ngay lúc Thác Bạt Phong mới xuất thủ giết chết Chương Trung Nghiệp, hắn có tư thái quả quyết này thì sẽ không có vấn đề gì.

Lúc này, trong mắt Thác Bạt Phong mang vẻ kinh ngạc và hoảng sợ.

Kiểu gì hắn cũng không ngờ cho tới hôm nay vị tộc trưởng mình nể trọng coi là chỗ dựa lại muốn giết hắn.

Lúc đối mặt với áp lực cường đại từ phía Tô Tín, Thác Bạt Thương Ý rút lui, toàn bộ Thác Bạt thị cũng lui cho nên nhất định phải lấy tính mạng hắn ra thì mới có thể làm lắng cơn lửa giận của triều đình xuống.

Nhưng Thác Bạt Phong không cam lòng!

Tương lai của hắn còn rất dài. Thậm chí hắn còn có lòng tin đi xa được hơn cả Đại Trưởng lão Thác Bạt thị của bọn họ. Hắn không muốn chết ở đây!

Trong nháy mắt, người Thác Bạt Phong tuôn ra một cỗ sức mạnh lỳ dị. Sức mạnh này không phải là công pháp Thác Bạt thị. Mặc dù rất mạnh nhưng dù sao hắn cũng chỉ có thực lực Tiên Thiên cảnh. So sánh với Thác Bạt Thương Ý ở Dung Thần cảnh thì kém quá nhiều.

Nhưng ngay lúc này, vô số đạo kiếm khí chắn trước mặt Thác Bạt Phong. Kiếm khí này không giết hắn mà là bảo vệ hắn, ngăn lại một chưởng của Thác Bạt Thương Ý.

Kiếm khí cường đại phá hư không. Bấy giờ Thác Bạt Dư có muốn ra tay cũng không còn kịp. Mặc dù hắn là Dương Thần cảnh nhưng Tiên Thiên phá thể của Tô Tín kiếm khí vô hình, kiếm tùy tâm động. Với tốc độ bây giờ của hắn thì căn bản không ngăn được.

Thân hình của Tô Tín động một cái, chân khí cường đại trực tiếp kéo Thác Bạt Phong đến trước mặt mình. Cái này khiến Thác Bạt Thương Ý nhất thời biến sắc, quát lên: "Tô Tín! Ngươi muốn làm gì?"

Thác Bạt Phong đứng trước mặt Tô Tín hãy còn chưa tỉnh hồn. Cho đến giờ hắn vẫn còn chút mộng. Tộc trưởng của hắn muốn giết hắn. Tô Tín lúc trước uy hiếp Thác Bạt Thương Ý giao hắn ra lại cứu hắn. Tình huống này là gì?

Trên mặt Tô Tín lộ vẻ quỷ dị, nói: "Không làm gì! Ta chỉ không muốn nhìn cảnh tộc trưởng Thác Bạt thị ngươi giết người diệt khẩu mà thôi!"

Mọi người ở đây nhất thời sửng sốt. Giết người diệt khẩu? Ý gì đây?

Trong mắt Thác Bạt Thương Ý lộ vẻ bối rối, hừ lạnh một tiếng, nói: "Cái gì mà giết người diệt khẩu? Chẳng qua là ta không muốn để cho ngươi đưa Thác Bạt Phong ra khỏi Thác Bạt thị mà thôi.

Đệ tử Thác Bạt thị ta cho dù chết cũng chỉ có thể chết trong Thác Bạt thị chứ không phải bị người khác mang đi từ trong bộ tộc!"

Tô Tín vỗ tay, chậc chậc thở dài, nói: "Thác Bạt tộc trưởng quả nhiên diễn hay! Thác Bạt Đại trưởng lão khi nãy cũng diễn rất tốt! Nếu không phải trước đó ta cũng có nghi ngờ thì e là cũng bị các ngươi gạt!

Có điều, những bộ tộc khác ở Tây Bắc đạo mới là đáng thương. Chẳng qua là đến dự lễ thôi mà lại bị kéo xuống nước, bị người khác lợi dụng."

Tô Tín vừa mới nói ra. Thác Bạt Dư và Thác Bạt Thương Ý nhất thời biến sắc. Bọn họ vừa muốn nói gì đó nhưng những tộc trưởng các bộ tộc khác lạnh lùng nói: “Rốt cuộc Tô đại nhân có ý gì? Không ngại thì nói rõ ra. Ngươi muốn khích bác quan hệ giữa các tộc Tây Bắc ta không có dễ dàng như vậy đâu!”

Những người này ngoài mặt thì nghi ngờ Tô Tín nhưng rõ ràng là đang chất vấn Thác Bạt thị.

Trên mặt Tô Tín treo lên nụ cười lãnh đạm, lắc đầu nói: “Thật ra thì chuyện này phải kể từ lúc mới bắt đầu, hành quân Đại Tổng quản Tây Bắc đạo Chương Trung Nghiệp bị giết. Triều đình phái ta tới xử lý chuyện này, cho nên ta liền diệt Lạc Nguyệt Kiếm tông, một trong ba thế lực lớn ở Phi Long thành. Hai phái khác liền sợ phải nói ra ân oán giữa Thác Bạt thị và Chương Trung Nghiệp.”

Lời này của Tô Tín nghe đúng là hời hợt nhưng nào ngờ, dưới câu này của hắn là mấy ngàn mạng người. Điều này khiến những người có mặt ở đó ai nấy lạnh trong lòng.

Tô Tín nhìn Thác Bạt Phong bên cạnh, nói: “Thật ra thì chuyện này nhìn qua rất đơn giản, cũng giống như các vị biết. Vị Thác Bạt công tử này xung quan giận dữ vì hồng nhan, lực chiến cường giả trong tộc, vượt cấp chém chết kẻ thù. Cuối cùng, thậm chí còn ép bộ tộc thay đổi quy củ vì mình, thắng được mỹ nhân về. Cục diện tốt đẹp thế này nhưng chư vị có nghĩ tới trong này có gì không đúng hay không?”

Tô Tín nhìn Thác Bạt Thương Ý, trầm giọng nói: “Điều không đúng thứ nhất chính là biểu hiện của Thác Bạt thị các ngươi có phần sáng suốt quá mức. Thác Bạt Phong có lực chiến thực lực Hóa Thần cảnh thì các ngươi liền đồng ý cho hắn đi giết Chương Trung Nghiệp. Hơn nữa còn không chút nào che giấu. Đây quả thực hình như là cố ý đưa Chương Trung Nghiệp vào chỗ chết vậy.

Nhưng kỳ thật các ngươi rõ ràng có phương pháp tốt hơn để giải quyết chuyện này. Thậm chí so với chuyện trực tiếp giết Chương Trung Nghiệp còn đơn giản hơn. Ví như liên kết với bộ tộc khác tạo áp lực cho Chương Trung Nghiệp, để con trai

của hắn từ bỏ Trương gia nữ, nhưng các ngươi lại không làm như thế, ngược lại là lựa chọn cách làm ngu xuẩn nhất. Này là vì sao? “

Chương 1421 - Bảo vật

Thác Bạt thị ra tay như vậy thì lại gián tiếp thừa nhận lời Tô Tín nói không sai.

Dĩ nhiên, dù không động thủ thì cụng vô dụng, Trương Sở Sở đã quyết định nói ra chuyện này rồi.

Mọi người ở đây ai nấy đều nhìn về phía Trương Sở Sở. Tộc trưởng Mộ Dung tộc nở nụ cười hòa ái, nói: “Tiểu cô nương, ngươi nói hết chân tướng mọi chuyện ra đi. Ta có thể bảo đảm ngươi và Trương gia không có chuyện gì. Ở Tây Bắc đạo này, người Mộ Dung thị ta muốn bảo vệ thì không ai dám đụng vào ngươi!”

Trong tất cả các bộ tộc Tây Bắc, thực lực của Mộ Dung thị đủ để đứng vào hàng ngũ năm tộc đứng đầu, hắn đương nhiên có tư cách nói những lời này.

Trương Sở Sở gật đầu một cái, nước mắt như mưa kể lại chuyện đã xảy ra. Dĩ nhiên chân tướng có chút lệch so với suy đoán của Tô Tín, nhưng cũng xong hết rồi.

Lúc đầu Tô Tín nghi ngờ Trương Sở Sở đưa bảo vật bất ngờ lấy được cho Thác Bạt Phong. Trên thực tế, người lấy được cơ duyên cũng đúng thực là Trương gia nữ Trương Sở Sở.

Trương gia bọn họ chỉ là một tiểu thế gia bất nhập lưu. Nói là thế gia thì cũng là dát vàng lên mặt mình thôi, toàn bộ Trương gia chỉ có chưa đến một trăm người, trong đó, võ giả họ Trương chân chính thì chỉ có hơn ba mươi người.

Kích thước chỉ có bây lớn, dĩ nhiên chỗ ở của bọn họ cũng không phải là nơi thiên thời địa lợi. Trương Sở Sở ngày nọ vốn đang tản bộ sau núi Trương gia thì bất ngờ nhặt được một cái răng không biết là của loài động vật nào.

Vốn Trương Sở Sở chẳng qua xem vật này như đồ trang sức thôi. Không ngờ, nàng đeo chiếc răng này hơn mười ngày, trong cơ thể lại xuất hiện một tia nội lực.

Trương Sở Sở thật ra không phải võ giả. Lúc nàng còn nhỏ, thiên phú võ đạo rất kém cho nên gia chủ Trương gia cũng không muốn một cô nương như nàng tập võ nên không dạy cho nàng chút nội công nào.

Bởi vì Trương Sở Sở không phải là võ giả nên nàng cũng có chút không rõ sức mạnh sinh ra trong cơ thể nàng có phải là nội công hay không nên cũng không nói với cha nàng.

Mà chuyện sau đó thì mọi người cũng biết. Trương Sở Sở và Thác Bạt Phong thầm mến nhau. Lúc hẹn hò lén lút, Thác Bạt Phong thổ lộ buồn khổ trong lòng mình cho Trương Sở Sở nghe.

Nghe Thác Bạt Phong nói thế, Trương Sở Sở cũng đau lòng thay cho hắn, nghĩ đến công hiệu của chiếc răng kia nàng liền đưa nó cho Thác Bạt Phong.

Muốn xem thử vật này có thể giúp Thác Bạt Phong tăng thực lực lên hay không.

Nhưng ai nào ngờ, chiếc răng này vừa vào trong tay Thác Bạt Phong liền giống như sinh ra biến hóa gì. Từng luồng từng luồng sức mạnh cường đại tràn vào trong cơ thể Thác Bạt Phong khiến cho tiến bộ của hắn đi được đến ngàn dặm một ngày. Hơn nữa, mỗi ngày lúc đi ngủ thì chiếc răng kia cũng sẽ có chút biến hóa, khiến Thác Bạt Phong nằm mơ rất nhiều giấc mơ ly kỳ cổ quái.

Sau khi Thác Bạt Phong tỉnh lại, những giấc mơ này hắn không nhớ được nữa. Nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn vì vậy mà tăng nhiều. Hệt như thể hắn từng đối chiến với vô số cường giả cao thủ trong mộng vậy.

Nếu không thì dù thực lực của Thác Bạt Phong có mạnh hơn nữa hắn cũng không có đủ khả năng đi giết Chương Trung Nghiệp.

Nghe lời này xong, mọi người nhất thời sáng mắt, ba chữ hiện lên trước mắt họ: Vật truyền thừa!

Chiếc răng thú không biết tên kia nhất định là vật truyền thừa mà một vị cường giả nào đó lưu lại. Không chỉ có thể truyền sức mạnh cho người thừa kế mà trong đó thậm chí còn lưu lại

dấu ấn của cường giả kia, cho nên Thác Bạt Phong mới có thể nhận truyền thừa kinh nghiệm chiến đấu của vị cường giả kia từ trong mộng.

Mà những đệ tử Thác Bạt thị khác đang từ trạng thái tức giận đồng loạt nhìn về phía Thác Bạt Phong, cười nhạt không thôi.

Phế vật chính là phế vật. Lúc đầu bọn họ còn kinh ngạc tên phế vật này tại sao bỗng nhiên lại quật khởi. Hóa ra là kẻ bám váy đàn bà. Nếu như không phải là nhờ Trương Sở Sở thì khoảng thời gian này làm sao hắn có thể vinh hiển như vậy?

Nhất thời, mọi người đều đưa mắt nhìn Thác Bạt Phong đang đứng cạnh Tô Tín.

Tô Tín hơi tiến lên trước một bước. Muốn cướp đồ trong tay hắn nào có dễ như vậy?

Thấy tất cả mọi người đều nhìn về phía Thác Bạt Phong, Trương Sở Sở vội nói: “Mảnh răng thú đang ở chỗ tá Thác Bạt đại ca đã trả lại nó cho ta rồi!”

Tô Tín kinh ngạc liếc nhìn Thác Bạt Phong này một cái. Người này thế mà lại là một kẻ si tình, trả bảo vật lại cho Trương Sở Sở.

Hắn nghĩ gì Tô Tín cũng đại khái đoán được. Dù sao Trương Sở Sở cũng chỉ là một người bình thường, không có võ đạo thì nàng ta sống được bao nhiêu năm? Chưa đến trăm năm đã hương tan ngọc nát rồi.

Thế nên Thác Bạt Phong đưa răng thú cho Trương Sở Sở, để nàng ta cũng tu luyện võ đạo.

Chỉ có điều, với Tô Tín mà nói làm như vậy rất ngu.

Nói từ mặt lợi ích lớn nhất, thì chi bằng Thác Bạt Phong hấp thu toàn bộ sức mạnh trong răng thú vào người. Sau đó, khi mình có sức mạnh rồi thì tìm đến những thứ kỳ trân khác trong thiên hạ để dựng nền tảng cho nàng ta. Cứ như bây giờ thì căn bản là lãng phí tài nguyên.

Mà lúc này, Trương Sở Sở đã lấy răng thú từ trong vạt áo ra, phía trên buộc dây đỏ, lớn chừng bằng ngón cái.

Nhìn từ bên ngoài, chiếc răng thú trắng noãn như ngọc, nhưng bên trong lại có dính chút máu, hơi có vẻ dữ tợn.

Răng thú này vừa xuất hiện, mọi người tại chỗ ngay lập tức xuất thủ. Tô Tín cũng động thân mình một cái, phóng tới hướng răng thú.

Trong nháy mắt, không gian nho nhỏ bị cương khí phá rách, khí xung tận trời.

Nhưng còn chưa chờ cho mọi người cướp, răng thú kia thật giống như bị sức mạnh cường đại dẫn dắt, bay ra khỏi tay của Trương Sở Sở đến giữa không trung.

Răng thú kia hấp thu cương khí mọi người ở đó bộc phát ra. Trong nháy mắt, ánh sáng phía trên đại thịnh. Sức mạnh cuồn cuộn trào ra. Một hình ảnh to lớn xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Chương 1422 - Bảo vật

Giữa không trung, một con hổ lớn mọc hai cánh bay lên trời. Lông trên người sặc sỡ, rất thần dị.

Mà lúc này, một bóng người mặc áo đạo bào màu đen bỗng nhiên hiện lên. Bên tay trái hắn có hư ảnh hình rồng. Bên tay phải có hư ảnh một con mãnh hổ.

Vân tòng Long, Phong tòng Hổ, thân ảnh kia có Long Hổ gia thân, trong nháy mắt, phong vân thét giận, cuốn sạch thiên địa.

Uy thế như vậy khiến cho mọi người có mặt ở đây, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch. Bọn họ có thể khẳng định bóng người không thấy rõ mặt mũi kia nhất định là Chân Vũ cảnh Lục Địa Thần Tiên!

Phong vân Long Hổ lực gia trì, thân ảnh kia trực tiếp bước ra một bước, hư không vỡ vụn.

Hắn đấm ra một quyền, cự hổ hai cánh thần dị chịu không nổi quyền này, bị đánh bật ra, thổ huyết.

Rồi sau đó, thân ảnh kia cận thân dậm chân. Hai tay đột nhiên xé, long trảo to lớn biến ảo ra, gắng xé rách hai cánh của con cự hổ kia!

Cự hổ mọc cánh nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình biến ảo, trong nháy mắt hóa thành gã đại hán đầu trọc tên toàn thân đầy máu.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người ở đây giật mình trong lòng. Yêu tộc! Rốt cuộc bọn họ lại được một lần thấy bóng dáng Yêu tộc!

Với võ giả hiện tại mà nói Yêu tộc đã là truyền thuyết. Dẫu sao, từ thời thượng cổ, Nhân Hoàng định đỉnh thiên hạ, những Yêu tộc kia người chết thì chết, phong thì phong, đã chẳng còn lại mấy người.

Những Tây Bắc dị tộc này đều là hậu duệ các tiểu quốc từ thời thượng cổ ngày xưa. Tổ tiên bọn họ mới thực sự từng quen biết với Yêu tộc, cho nên bọn họ cũng hiểu biết tương đối nhiều về Yêu tộc.

Yêu tộc khác với Nhân tộc. Khởi bước đã có thể so với tu vi của võ giả Hóa Thần cảnh. Yêu tộc trưởng thành chính là Dung Thần cảnh. Đại Yêu hơi mạnh một chút đã có thể so với cường giả Dương Thần cảnh.

Mà người mạnh nhất Yêu tộc được phong là Yêu vương. Đây mới là người có thể sánh vai với Chân Vũ cảnh.

Đương nhiên Yêu vương trong truyền thuyết còn có Đại Thánh Yêu tộc cùng Yêu hoàng. Có điều, cái này dù ở thượng cổ cũng chỉ là truyền thuyết.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, đây cũng là cảnh tượng một vị cường giả lực chiến với một vị Yêu vương Yêu tộc lưu lại. Răng thú kia chính là răng của Yêu vương, kỳ thực giá trị cũng không kém Xá Lợi Phật Cốt của cường giả Chân Vũ cảnh.

Có điều, răng của Chân Vũ cảnh Yêu Vương để lại mặc dù trân quý nhưng mọi người ở đây không đỏ mắt mà lại nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt kia.

Dù sao đây cũng chỉ là một chiếc răng mà thôi, có trân quý thì cũng chỉ là vật liệu. Cái bọn hắn muốn có được lại là chỗ mà Yêu Vương kia chết. Nếu như có thể tìm tới chỗ đó thì bọn hắn không chỉ lấy được cái răng cỏn con như vậy.

Lúc này cái kia Yêu vương máu me đầy người quát lên: “Lục Tông Hải! Ta đã ngưng luyện bất diệt yêu hồn. Ngươi không giết chết được ta! Hôm nay ngươi hủy Cửu Thiên Phong Lôi Sí của ta, ngày sau ta sẽ huyết tẩy Long Hổ Đạo môn các ngươi, để nhất mạch các ngươi hoàn toàn đoạn tuyệt căn cơ!”

Tô Tín nhíu mày, quả nhiên, thân ảnh mặc đạo bào màu đen chính là người Long Hổ Đạo môn.

Kỳ thật công pháp Long Hổ Đạo môn rất dễ phân biệt, bởi vì Long Hổ Đạo môn chính là tông môn duy nhất tu luyện công pháp luyện thể trong nhất mạch đạo môn.

“Long Hổ Bí Đạo Kinh” của Long Hổ Đạo môn tu luyện tới đại thành có Long Hổ chi lực gia trì, lực lớn vô cùng. Có thể chân đạp phá đất đai, quyền rạn sơn thủy. Nếu bàn về sức mạnh đơn thuần thì ngay cả công pháp luyện thể của Thiếu Lâm Tự cũng không sánh vai được.

Mà Long Hổ Bí Đạo Kinh trong truyền thuyết không riêng có thể luyện thể, còn có một bí thuật có thể đi theo phương hướng khác, đó chính là tại thể nội nơi đan điền mở kinh mạch, ngưng tụ Long Hổ Kim Đan, cùng tự thân đan điền trở thành tam tài thế, nội lực lưu chuyển sinh sôi không ngừng, dựa vào Long Hổ Kim Đan, có thể thi triển ra rất nhiều bí thuật huyền ảo, không chỉ đơn giản là lấy lực áp người.

Chỉ có điều, võ giả có thể đi đến bước này ở Long Hổ Đạo môn rất ít. Dẫu sao thân thể con người thân xác mấu chốt nhất, hủy đi kinh mạch trong cơ thể của mình, tái tạo hai cái đan điền Kim Đan có thể coi như nhỏ, loại chuyện này nghĩ một chút cũng thấy nguy hiểm.

Lúc này, giữa không trung, bên trong cảnh tượng kia, Chân Vũ cảnh Lục Tông Hải của Long Hổ Đạo môn lạnh nhạt nói: “Hổ Thiên Thu, Yêu tộc đã xong, ngươi hồ đồ ngu xuẩn, vi phạm minh ước, chịu tội đáng chém, coi như ngươi có bất diệt yêu hồn, ta cũng có thể phong ngươi vạn năm, diệt bất diệt yêu hồn của ngươi!”

Trên mặt Hổ Thiên Thu lộ ra nụ cười liều lĩnh, cười như điên nói: “Lục Tông Hải! Ngươi đã già rồi! Coi như ngươi đã bước

qua thần kiều, có thể sánh vai cùng Đại Thánh Yêu tộc ta, nhưng ngươi cũng vẫn là già rồi! Khí huyết suy bại, Nguyên Thần suy yếu, Long Hổ Kim Đan của ngươi còn được mấy phần uy năng?

Ngươi có thể đánh bại ta, nhưng lại không cách nào giết ta! Nhân tộc các ngươi trời sinh yếu đuối, xem như đi đến cảnh giới như bây giờ, thọ nguyên cũng chẳng bằng con số lẻ của Yêu tộc ta!

Chỉ cần ta yêu hồn bất diệt, trăm năm về sau đúc lại yêu thân, ta nhất định sẽ xóa tên Long Hổ Đạo môn của ngươi trong ba ngàn môn đạo!"

Chương 1423 - Yêu tộc thượng cổ

Bởi vì tư liệu liên quan đến Yêu tộc chỉ có chút ít cho nên Tô Tín không hiểu rõ bằng những bộ tộc Tây Bắc này.

Có điều, lần này nhìn thấy Yêu tộc sống sờ sờ xuất thủ, Tô Tín bỗng thấy có cảm giác đã từng quen biết.

Con đường võ đạo không phải vô căn cứ mà đến. Một bộ phận võ đạo sớm nhất trong đó cũng là Nhân tộc sáng tạo phỏng theo Yêu tộc.

Cũng ví như Lông Hổ Bí Đạo Kinh mà Lục Tông Hải thi triển. Thần công này lấy Long Hổ lực làm nền tảng, trong đó chắc chắn là có liên quan đến một phần công pháp Yêu tộc.

Cho nên, Yêu tộc lực so với công pháp Nhân tộc thật ra thì cũng coi là có cùng nguồn gốc.

Dĩ nhiên, ánh mắt tất cả mọi người đều đang tập trung vào hình ảnh kia. Những người khác không cảm khái nhiều như Tô Tín.

Hổ Thiên Thu nói Lục Tông Hải đã già, nhưng Lục Tông Hải không phản bác gì, hắn chỉ gật đầu nói: "Ta đúng là đã già. Nhưng bất diệt yêu hồn của ngươi cũng không phải không cách nào giết được. Với tự thân lực của ta có đủ để phong ấn bất diệt yêu hồn của ngươi vạn năm hay không?"

Nói xong, khí huyết tự thân của Lục Tông Hải không ngừng thiêu đốt. Hai tay hắn kết thành một cái ấn quyết huyền ảo. Trong nháy mắt đạo uẩn tràn ngập. Trong tiếng rồng ngâm hổ gầm, ngay đến Nguyên Thần của Lục Tông Hải cũng bắt đầu cháy!

Đến khi sau lưng Lục Tông Hải hoàn toàn bốc cháy, một hư ảnh mơ hồ xuất hiện. Đó là Nguyên Thần của Lục Tông Hải. Hai dấu triện Long Hổ phù văn Kim Đan hiện lên trước người hắn kết ấn theo Nguyên Thần lực của Lục Tông Hải. Hai Long Hổ Kim Đan kia trong nháy mắt hóa thành ngàn vạn phù văn đạo ấn, ngay lập tức trấn áp Hổ Thiên Thu kia!

“Lục Tông Hải! Ngươi muốn dùng mạng đổi mạng với ta, ngươi điên rồi à?”

Hổ Thiên Thu rống giận, nhưng phù văn đạo uẩn do hai viên Long Hổ Kim Đan hóa thành kia lại quấn quanh người hắn rất sát khiến khi tức quanh thân hắn càng lúc càng thấp. Cuối cùng không thể duy trì hình người được nữa, biến thành con Cự Hổ bị xé hai cánh lúc đầu!

Nguyên Thần của Lục Tông Hải nhàn nhạt nói: “Ta già rồi, sắp chết rồi. Nếu đã như vậy thì chẳng thà trước khi chết ta cược cho Long Hổ Đạo môn một cái tương lai.

Phong ấn bảy mươi hai đường Yêu vương ở trong lôi dực Hổ Vương, công lao này đủ cho Nhân Hoàng bảo đảm cho Tạo Hóa Đạo Môn ta vạn năm trường tồn.”

Nói xong lời này, Nguyên Thần của Lục Tông Hải hoàn toàn tiêu tán trong thiên địa. Có điều, chỉ mấy câu đối thoại ngắn ngủi thế này thôi nhưng lài chứa lượng tin tức khá là lớn. Cảnh tượng về cuộc chiến tàn khốc giữa Nhân tộc và Yêu tộc từ thời thượng cổ được triển hiện tinh tế.

Hình ảnh trước mắt lại chuyển, lúc này, Hổ Thiên Thu lại xuất hiện ở một nơi giống như cung điện. Quanh thân hắn phù văn trải rộng, còn có cấm khóa bằng xiềng xích đồng xanh khiến hắn không thể nhúc nhích dù chỉ nửa bước.

Hổ Thiên Thu ngẩng đầu lên, trong mắt hắn lóe lên vẻ hung ác. Quanh thân hắn cương khí vô tận bùng nổ nhưng lại bị

nhựng phù văn bên ngoài mạnh mẽ áp chế xuống.

Đây là cấm chế mà một vị Chân Vũ cảnh dùng hết tất cả sức mạnh tự thân bày ra, đủ để phong cấm một vị Yêu vương trong thời gian vạn năm.

Song, lúc này, Hổ Thiên Thu dùng hết khí lực tự thân, gắng gượng bẻ một cái răng nanh của mình ra, ném vào không trung, nhất thời chiếc răng nanh biến mất không thấy đâu. Cùng lúc này, một thanh âm hung ác truyền tới: "Ai có thể cứu ta thoát cảnh khốn, bất kể là Nhân tộc hay Yêu tộc ta ắt sẽ dốc hết bí pháp để truyền thụ cho, giúp ngươi bước lên tột cùng!"

Hình ảnh biến mất, sức mạnh của chiếc răng nanh Yêu vương giống như cũng đã tiêu hao hết sạch, tơ máu bên trong đó biến mất không còn gì, rớt xuống đất.

Mọi người ở đây trố mắt nhìn nhau. Đầu đuôi chuyện này ước chừng bọn họ cũng hiểu được. Vị Yêu vương thượng cổ này hình như luyện được một bí thuật bất tử, thậm chí ngay cả Chân Vũ cảnh cũng chỉ có thể đáh bại được hắn chứ không cách nào giết được. Vì thế, vị cường giả Chân Vũ cảnh này bèn dùng tính mạng làm cấm khoa, muốn dùng thời gian vạn năm để hoàn toàn tru diệt yêu hồn.

Chỉ có điều, Hổ Thiên Thu này hình như không cam tâm. Hắn dùng hết tất cả sức mạnh của hắn để lấy nanh, muốn tìm người cứu hắn ra. Hơn nữa, hắn còn dùng bí pháp tự thân để cám dỗ.

Chẳng trách lúc trước Thác Bạt Phong lại học biết được một ít kinh nghiệm chiến đấu ở trong mơ. Hóa ra, những kinh nghiệm chiến đấu kia chính là kinh nghiệm chiến đấu tự thân của vị Yêu vương thượng cổ này.

Có điều, vị Yêu Vương này có vẻ như có chút bi thảm. Cái nanh này của hắn hẳn đã xuất hiện ở đây từ lâu nhưng chẳng qua không ai phát hiện ra.

Bây giờ khó khăn lắm mới có người phát hiện, mà người phát hiện lại là Trương Sở Sở và Thác Bạt Phong võ giả thực lực thấp.

Nanh của Yêu vương cũng cần được sức mạnh dẫn động mới có thể xuất hiện hình ảnh khi nãy.

Trong lòng Hổ Thiên Thu vị Yêu vương thượng cổ này, hiển nhiên chỉ có võ giả Hóa Thần cảnh hay là Dung Thần cảnh mới có tư cách nhận nhiệm vụ của hắn.

Dù sao tại thời kỳ thượng cổ, tiêu chuẩn phán định mạnh yếu của Yêu tộc bọn hắn bét nhất cũng là Hóa Thần cảnh. Hắn cũng không ngờ, răng nhanh của mình viên kia răng nhọn vậy mà lại bị hai người hắn xem như là con sâu cái kén nhặt được.

Cũng may mắn, khi nãy đám người xuất thủ, uy thế quá mạnh, cương khí kịch liệt dẫn động cái răng nhanh này, bằng không bọn hắn cũng không cách nào xem được cảnh tượng này.

Có điều, sau khi xem xong, mắt ai nấy đều lóe lên. Hiển nhiên là thấy được chỗ tốt ở đây rồi.

Thượng cổ Yêu vương Hổ Thiên Thu chưa chết, bị cầm tù vạn năm, muốn khiến cho yêu hồn bất tử của nó bị diệt.

Chương 1424 - Yêu tộc thượng cổ (2)

Từ thượng cổ đến bây giờ thời gian đã qua vạn năm, chắc hẳn Hổ Thiên Thu này đã chết được một thời gian rồi. Nếu lúc này bọn hắn có thể tìm được thi thể của Hổ Thiên Thu này thì bọn hắn sẽ thu hoạch được gì? Là một bộ thi thể thượng cổ Yêu Vương, chí bảo vô giá!

Huống hồ cung điện cầm tù Hổ Thiên Thu hiển nhiên cũng là do những cường giả thời thượng cổ kiến tạo, dù cho là để phong cấm thượng cổ Yêu vương, trong này cũng liệu có chí bảo gì hay không?

Nghĩ đến đây, trong lòng của mọi người không khỏi nóng như lửa.

Những tộc trưởng các bộ tộc kia đều cười lạnh với mấy người Thác Bạt thị, nói: “Thác Bạt tộc trưởng, bây giờ chỗ Trương gia hẳn là có người Thác Bạt thị các ngươi trấn thủ nhỉ? Ta khuyên ngươi vẫn là cho rút người đi đi, tránh khỏi đến lúc đó sẽ khiến hiểu lầm không cần thiết!”

Hai người Thác Bạt thị đen mặt, không nói được gì. Hiển nhiên lần này Thác Bạt thị lỗ vốn to.

Nói thật, lúc vừa mới biết tin bọn hắn cũng không xem thứ trên người Trương Sở Sở là gì quá trân quý. Sở dĩ không động thủ là vì muốn xem thử thứ này nằm trong tay Thác Bạt Phong thì sẽ phát huy tác dụng được bao lớn.

Nếu như bọn họ sớm biết lai lịch của vật này lớn như vậy thì chắc bọn họ sớm đã loại bỏ hết những người biết chuyện sau đó ngay lập tức phong tỏa nơi ở của Trương gia. Nhưng bây giờ muộn rồi.

Khu vực chỗ ở của Trương gia đã được Thác Bạt thị mượn quan hệ thông gia để chiếm cứ. Người của Trương gia cũng không có phản ứng gì khác.

Chuyện bây giờ gây lớn đến như vậy, người Thác Bạt thị không dám cản, cũng không cản được. Chỉ cần bọn họ dám động thì đó chính là đang gây thù với các bộ tộc khác ở Tây Bắc. Cho nên, Thác Bạt thị cũng chỉ đành nhịn chuyện này xuống.

Tô Tín lắc đầu, nói: “Chân tướng đã rõ ràng, ta cũng hẳn nên đi rồi. Thuận tiện nói một câu, kỹ năng diễn xuất của Thác Bạt tộc trưởng cũng không tệ đâu.”

Nói đoạn, Tô Tín thằng thừng dẫn người quay lưng rời đi. Lúc đi, Tô Tín đột nhiên bắn ra một đạo chỉ kình khiến tim của Thác Bạt Phong vỡ tung tại chỗ. Mắt Thác Bạt Phong mang theo vẻ không cam lòng, ngã xuống đất.

Vốn tưởng rằng giữ được tính mạng người yêu, Trương Sở Sở lại thấy cảnh này, nhất thời ai oán kêu lên một tiếng, không chịu nổi đả kích mà ngất đi.

“Tô Tín! Ngươi đang tự tìm đường chết hay sao? Chẳng lẽ ngươi nhất định muốn sống mái một phen với Thác Bạt thị ta? Chuyện đã rõ ràng, sao ngươi còn giết Thác Bạt Phong?”

Đại Trưởng lão Thác Bạt Dư quát giận một tiếng. Mặc dù hắn đã già nua nhưng uy thế Dương Thần cảnh bộc phát ra vẫn rất kinh người.

Bây giờ với Thác Bạt thị mà nói, Thác Bạt Phong đã chẳng còn giá trị. Huống chi, sau khi hắn biết chuyện hắn bị Thác Bạt thị lợi dụng thì nhất định sẽ mang oán hận với Thác Bạt

thị. Sau này, dù cho Thác Bạt thị có không giết hắn thì cũng phải cấm túc hắn cả đời, giấu đi cái nhân tố bất ổn này.

Dĩ nhiên, nếu không có nanh Yêu vương thì đoán chừng Thác Bạt Phong tấn thăng lên đến Hóa Thần cũng rất tốn sức. Song, mọi việc không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Vậy nên bây giờ Thác Bạt Phong bỏ mình thật ra mà nói thì cũng chẳng phải là tổn thất gì với Thác Bạt thị. Nhưng vấn đề chính là Thác Bạt Phong chỉ có thể chết trong tay bọn họ chứ không thể chết trong tay người ngoài như Tô Tín.

Giết người của Thác Bạt thị ngay trên chính địa bàn của bọn họ, cái này thì có khác gì đánh vào mặt Thác Bạt thị bọn họ đâu?

Tô Tín lạnh nhạt nói: "Đại trưởng lão, Thác Bạt tộc trưởng, các ngươi cũng đừng quên chuyện của Chương Trung Nghiệp.

Bất kể nguyên nhân gì là, Thác Bạt Phong cũng đúng thực là đã giết Chương Trung Nghiệp.

Một hành quân Đại Tổng quản của Đại Chu ta cũng không thể chết một cách khơi khơi như vậy. Ta không cần Thác Bạt thị các ngươi cái gì, nhưng Thác Bạt Phong phải trả giá đắt mới được!

Hơn nữa, các ngươi cũng không có tư cách tức giận với ta. Bằng không, một khi đại quân của ta dốc toàn lực xuất thủ thì Thác Bạt thị các ngươi chống đỡ được bao ngày? Sẽ có bao nhiêu bộ tộc đến giúp các ngươi?"

Thác Bạt Thương Ý và Thác Bạt Dư mặt mày tái mét. Bọn họ biết, Tô Tín nói sự thật.

Chuyện này đuối lý là Thác Bạt thị bọn họ. Có được chỗ tốt muốn nuốt gọn một mình. Kết quả xảy ra chuyện thì muốn kéo các bộ tộc khác cùng xuống nước.

Bây giờ bảo vật trước mặt, bọn họ chỉ mong dùng lực lượng của mình rải ra mà tìm đất phong ấn Yêu vương, nào có ai rảnh đi quản chuyện vớ vẩn của Thác Bạt thị đâu?

Như vậy, người của Thác Bạt thị dù cho có tức giận cũng không làm gì khác được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Tín dẫn

theo người của hắn rời đi.

Trên đường trở về, Hoàng Bỉnh Thành cười ha ha, nói: “Lão đại liệu sự như thần. Từ một chuyện cỏn con mà lấy ra được nhiều dấu vết như vậy.”

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: “Dầu gì ta cũng là Tứ Đại Thần Bộ, cũng phải có chút bản lĩnh mới được.

Có điều, ta cũng không coi là liệu sự như thần. Bởi nếu ta thực sự liệu sự như thần được thì chuyện này ta có thể giải quyết trong bóng tối, không cần gióng trống khua chiêng rùm beng thế này.”

Lúc đầy, Tô Tín thật sự không biết vật trên người Trương Sở Sở lại có lai lịch lớn như vậy. Nếu như hắn biết thì chắc chắn sẽ không đi vạch trần tính toán của Thác Bạt thị mà âm thầm mà đi rồi.

Hắn tính vạch trần Thác Bạt thị cũng vì muốn khích bác cho Thác Bạt thị gây oán với những bộ tộc Tây Bắc khác mà thôi, tiện thể chia đều một ít nguy hiểm khiến các thế lực khác lung lay, biết không cần đi chết với Thác Bạt thị.

Chẳng ngờ cuối cùng, nguy hiểm chia đều, khích bác cũng thành công nhưng chỗ tốt lại gây đến mức ai cũng biết.

Chương 1425 - Làm lớn chuyện

Thác Bạt thị cử hành hôn lễ cho Thác Bạt Phong, nghi thức đúng thực là được cử hành cho đệ tử kiệt xuất nhất trong bộ tộc nên người được mời đến không ít.

Những người thuộc các bộ tộc Tây Bắc, họ mời. Vài tán tu võ giả có uy danh ở Tây Bắc và một vài thế lực không ưa nhưng lại có quan hệ tốt với Thác Bạt thị bọn họ cũng mời đến.

Cho nên chuyện này quả thực gây đến mức ai cũng biết. Tô Tín dám khẳng định, chuyện lần này không chỉ có Tây Bắc dị tộc tranh giành mà dù cho là võ lâm Trung Nguyên cũng sẽ có người nhúng tay vào.

Không nói đâu xa, ít nhất mấy thế lực võ lâm ở gần Tây Bắc đạo sau khi nghe tin ắt cũng sẽ phái người đến chia một miếng

bánh.

Những bộ tộc Tây Bắc đạo đúng thực bài ngoại, song, đứng trước lợi ích, liệu bọn họ sẽ còn liên thủ nhất trí đối ngoại hay không, điều này không nói chính xác được.

Tô Tín cũng không trì hoãn thêm. Hắn nói ngay với Hoàng Bỉnh Thành: “Viết rõ ràng lại chuyện này, dùng tốc độ nhanh nhất đưa về Thịnh Kinh thành.”

Chuyện lớn như vậy, chắc chắn triều đình sẽ rất có hứng thú nhúng tay chân vào.

Chỉ có điều, trước mắt Đại Chu vẫn chưa ổn định. Phần lớn cường giả đều phải để lại thủ để phòng ngừa chuyện không may. Triều đình phái ai đến vẫn là một ẩn số.

Có điều, báo cáo thì vẫn phải báo cáo. Chương Trung Nghiệp cái con người này quá tham lam, kết quả tự chơi chết mình. Từ đầu chí cuối hắn không muốn nói cho triều đình biết phát hiện của mình. Hết lần này đến lần khác muốn nuốt chửng chỗ tốt ở trong này.

Vốn cái này cũng không phải là chuyện gì to tát. Đứng trước lợi ích ai không xiêu lòng? Đổi lại là Tô Tín đối mặt với lợi ích nhường này thì hắn cũng sẽ dao động mà thôi.

Có điều, dao động là dao động. Ngươi cũng phải xem mình có nuốt được những lợi ích này hay không.

So với Thác Bạt thị, Chương Trung Nghiệp quá yếu, yếu đến mức người ta tùy tiện tát cho một cái là có thể đập chết được hắn. Kết quả, hắn lại còn muốn chơi với Thác Bạt thị.

Nếu lúc đầu, Chương Trung Nghiệp có thể nói chuyện này cho Đại Chu thì mặc dù hắn không có được thứ đó thì ít nhất tưởng thưởng của Đại Chu dành cho hắn cũng không ít.

Trước mắt chuyện này gây lớn đến như vậy, Tô Tín ăn miếng chẳng được nên hắn nguyện ý để Đại Chu phái cường giả đến tương trợ. Như thế ít nhất cũng có thể thêm cho Tô Tín được ít sức.

Đến khi Tô Tín trở lại Phi Long thành, chuyện xảy ra ở Thác Bạt thị cũng đã sắp lan truyền khắp Tây Bắc đạo rồi.

Rất nhiều bộ tộc ở Tây Bắc ngạc nhiên trước chuyện này. Đồng thời, bọn họ cũng cười lạnh ở trong lòng rằng Thác Bạt thị quá ngốc.

Những Tây Bắc bộ tộc bọn họ mặc dù trong thường ngày ắt hẳn có tranh chấp, song dưới tình huống đối ngoại thì bọn họ vẫn là nể mặt mà cho qua.

Thậm chí bọn họ có thể nói khoác rằng trong vạn năm nay, ở Tây Bắc đạo chẳng có lấy một bộ tộc nào vì tranh chấp mà thảo phạt nhau đến mức tiêu vong.

Kết quả, Thác Bạt thị này lại công khai nuốt gọn chỗ tốt một mình. Hơn nữa còn lợi dụng những bộ tộc khác, kéo họ xuống nước coi như là tấm khiên chắn. Hành động này quá mức vô sỉ.

Sau này, dù cho những bộ tộc kia không đi tìm Thác Bạt thị tính sổ thì ở Tây Bắc đạo, Thác Bạt thị cũng ắt bị cô lập. Có thể nói, Tô Tín vạch trần mưu toan của Thác Bạt thị ở đó cũng chính là đã khích bác thành công.

Dĩ nhiên, chỉ khích bác một Thác Bạt thị là chưa đủ. Mục đích của Tô Tín thật ra là muốn làm toàn bộ các bộ tộc ở Tây Bắc đều bị chia rẽ!

Mấy chục bộ tộc ở Tây Bắc đạo liên kết chung vào với nhau, uy thế lớn kinh người. Dù cho là Đại Chu hay Kim Trướng Hãn Quốc cũng không muốn dây vào.

Nhưng nếu bọn họ tự mình đấu với mình thì việc dễ giải quyết hơn nhiều.

Chẳng qua, những bộ tộc ở Tây Bắc đạo này không phải là kẻ ngu. Toàn bộ Tây Bắc đạo như thể tay chân, đây là minh ước mà ngày xưa tổ tiên bọn họ cùng quyết định. Bọn họ cũng chính là dựa vào việc tuân thủ minh ước này mới có thể kiên trì đến giờ ở giữa Đại Chu và Kim Trướng Hãn Quốc. Hơn nữa, còn lớn mạnh đến mức võ lâm Trung Nguyên cũng không muốn chủ động dây vào. Cho nên, muốn chia rẽ Tây Bắc đạo cũng không phải là chuyện đơn giản.

Việc Tô Tín làm chẳng qua là đang gieo hạt giống không hòa hợp vào bọn họ mà thôi.

Chuyện Thác Bạt thị gây ra lần này sẽ khiến cho người ở các bộ tộc khác nảy sinh lòng cảnh giác và căm thù.

Nhưng người ở các bộ tộc khác cũng sẽ hiểu lầm trong lòng rằng hôm nay Thác Bạt thị dám tính kế với họ thì sau này những tộc còn lại có mưu hại họ cái gì hay không? Không thể nhẹ dạ cả tin!

Chỉ cần Tô Tín truyền bá tư tưởng này vào trong lòng các bộ tộc Tây Bắc, thế thì giữa các bộ tộc lớn ở Tây Bắc mặc dù không trở mặt với nhau nhưng nhất định giữa họ đã có ngăn cách.

Lúc này, trong Thịnh Kinh thành, tin tức mà Tô Tín truyền đến cũng đang bày trước mặt đám người Thiết Chiến.

Chuyện Chương Trung Nghiệp bị giết vốn không phải chuyện nhỏ, bây giờ lại phát hiện thêm việc Yêu vương thượng cổ bị phong cấm này, tất cả cường giả Đại Chu đều tập họp trong điện nghị sự trong cung bàn về nó. Cơ Ngôn Thành thân là Nhân hoàng Đại Chu dĩ nhiên cũng cần tham gia. Mặc dù phần lớn thời gian hắn chỉ cần gật đầu là được.

Trong điện nghị sự hoàng cung, Thiết Chiến vuốt cằm, nói: “Hành động của Tô Tín cũng thật rất lanh lẹ. Mới mấy ngày đã giải quyết xong chuyện ở Tây Bắc đạo. Hơn nữa còn phát hiện được việc lớn thế này. Có điều, bây giờ vấn đề là chúng ta sẽ phái ai qua đó đây?

Đám bộ lạc dị tộc ở Tây Bắc đạo có thực lực thế nào các ngươi cũng biết. Xảy ra chuyện lớn thế này thì đoán chừng người của Đại Tuyết Sơn cũng sẽ tới!

Mặc dù Tô Tín mạnh, thậm chí thực lực của hắn còn có thể sánh vai với võ giả Dương Thần cảnh nhưng Tây Bắc đạo chỗ đó quá thâm sâu, Tô Tín có dốc toàn lực thì chắc cũng không ngăn được.

Chương 1426 - Làm lớn chuyện (2)

Cho nên, nếu Đại Chu ta muốn tranh đoạt di cốt Yêu vương này thì tốt nhất vẫn phải phái một võ giả có sức nặng đi xuất thủ mới được.”

Lâm Tông Việt và Cơ Huyền Viễn đều cau mày. Nếu là bình thường thì một trong ba người bọn họ xuất thủ là được. Nhưng vấn đề là bây giờ đang là thời kì mấu chốt của Đại Chu. Ba người bọn họ đều phải ở trong Thịnh Kinh thành để trấn thủ, ra tay có chút bất tiện.

Huống chi, di cốt của Yêu vương đúng thực rất trân quý, nhưng vấn đề là nó cũng chưa trân quý đến mức có thể thay đổi cục diện thế lực trong giang hồ.

Cho nên, họ không tranh thì đúng là đáng tiếc. Nhưng nếu đi tranh thì bây giờ triều đình không cách nào trích ra được lực lượng để mà đi.

Cơ Ngôn Thành ngồi trên long ỷ thận trọng đề nghị: "Hoàng thất cung phụng đường không phải có mấy Dương Thần cảnh cung phụng hay sao? Để bọn họ xuất thủ thì thế nào?"

Thân là Hoàng đế, ít nhất bây giờ Cơ Ngôn Thành coi như là đạt yêu cầu.

Kế vị lâu như vậy, Cơ Ngôn Thành coi như là người khiêm tốn. Mặc dù mỗi lần có đại sự, đám Thiết Chiến sẽ bẩm báo cho Cơ Ngôn Thành, nhưng Cơ Ngôn Thành cũng không lắm mồm lắm miệng, chỉ xem kĩ một lần thì đồng ý. Làm một Hoàng đế gật đầu.

Đúng như trước đó Tô Tín có nói, có vài thứ mất đi rồi mới biết quý trọng.

Trước đó, Cơ Ngôn Thành là người có khả năng lớn nhất trong số các vị hoàng tử cho nên tính cách của hắn vô cùng liều lĩnh, ngông cuồng tự cao tự đại.

Nhưng ai nào ngờ, sau cùng hắn lại mất đi tất cả. Dù bây giờ nhớ lại khoảng thời gian trước kia, Cơ Ngôn Thành cũng hơi có cảm giác không rét mà run.

Cho nên, hắn lại lần nữa lấy được ngôi vị Hoàng đế của mình rồi, Cơ Ngôn Thành đã hoàn toàn thay đổi tính cách. Từ phách lối ngông cuồng đã biến thành dè dặt cẩn thận hết sức, điều này hoàn toàn trái ngược với Cơ Ngôn Tú.

Địa vị quả thật thay đổi được một con người. Ban đầu Cơ Ngôn Tú làm Thục vương cẩn thận dè dặt. Kết quả sau khi lên làm trữ quân thì lại nổi tư tâm gây chuyện, trở mặt không nhận người.

Những thay đổi nhanh chóng này tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy được hết. Trước đó đám người Cơ Huyền Viễn còn đang nghi ngờ vì sao lại chọn Cơ Ngôn Thành làm trử quân, bây giờ bọn họ đã biết vì sao Tô Tín lại làm như vậy rồi.

Thấy Cơ Ngôn Thành có biểu hiện không tệ cho nên đám người Cơ Huyền Viễn cũng cho hắn đủ sự tôn trọng cần thiết.

Nghe Cơ Ngôn Thành hỏi như vậy, Cơ Huyền Viễn chắp tay một cái, nói: “Bệ hạ, Hoàng thất cung phụng đường quả thực có không ít võ giả Dương Thần cảnh trong nội đường có thể dùng. Có điều, thực lực của bọn họ vẫn hơi kém một chút.

Đều là Dương Thần cảnh nhưng thực lực có chênh lệch lớn. Phái mấy tên võ giả thực lực yếu hơn Dương Thần cảnh vào Tây Bắc đạo, hành động như vậy sẽ khiến cho các bộ tộc lớn ở Tây Bắc căm thù và nghi kị. Cho nên trước mắt, cách làm tốt nhất chính là phái một tên võ giả Dương Thần cảnh đứng trong ba mươi hạng đầu ở Địa bảng xuất thủ. Như vậy mới có thể không đưa tới tình cảnh các bộ tộc lớn ở Tây Bắc cảm thấy bị trấn áp.”

Cơ Huyền Viễn nói thì đơn giản, nhưng vấn đề là hiện tại Đại Chu đi đâu tìm người như vậy?

Võ giả Dương Thần cảnh Đại Chu cũng không phải thiếu, nhưng có thể đứng vị trí một trong ba mươi hạng đầu Địa Bảng thì cũng đều là người có sức chiến đấu tương đương nhau.

Nói như ba người Lâm Tông Việt, tuy rằng vì thân phận của bọn họ nhân cho nên bọn họ vẫn luôn không lộ diện bên trên Địa Bảng, nhưng kỳ thực với thực lực của bọn họ hoàn toàn có thể sánh vai cùng Thiếu Lâm tự thủ tọa La Hán đường cường giả Huyền Minh.

Nhưng trước mắt ba người bọn họ không cách nào đi được, cho nên trong lúc nhất thời Đại Chu thậm chí tìm một người

đến giữ thể diện cũng không được.

Đương nhiên tình huống như thế kỳ thực cũng rất bình thường, trong cùng hạng cấp người kinh tài tuyệt diễm nào dễ tìm như vậy? Đại Chu có ba người thì xem như đã không tệ rồi.

Thiếu Lâm tự cũng chỉ có La Hán đường thủ tọa Huyền Minh cùng Giảng Kinh đường thủ tọa Huyền Chân hai người này mà thôi. Tạo Hóa Đạo Môn chỉ có một người Trương Bá Đoan.

Lúc này Thiết Chiến bỗng nhiên nói: "Nhắc tới Hoàng thất cung phụng đường, ta thật ra có nghĩ đến một người, để hắn ra tay có lẽ là được."

Vừa nghe Thiết Chiến nói như vậy, hai người khác cũng biết Thiết Chiến nói tới ai.

Người hắn nói tới chính là Trại chủ Thái Hành sơn trại, "Thiên Hạ Vô Đầu" Kha Yển Nguyệt!

Tuy rằng Kha Yển Nguyệt gia nhập Hoàng thất cung phụng đường, nhưng kỳ thực hắn chỉ mang danh mà thôi, trên căn bản không đến Thịnh Kinh Thành, lúc bình thường vẫn ở tại Thái Hành sơn trại, cho nên mọi người theo bản năng đều quên mất.

Mãi đến khi Thiết Chiến nói như thế bọn họ mới có phản ứng, để Kha Yển Nguyệt ra tay vẫn đúng là khá thích hợp.

Luận thực lực mà nói Kha Yển Nguyệt tuyệt đối là hàng đầu ở cùng cấp.

Lúc trước trong cuộc chiến ở Ngô Đồng Sơn, Cơ Huyền Viễn từng giao thủ với Kha Yển Nguyệt, nên cũng hiểu rõ thực lực của hắn. Ít nhất Cơ Huyền Viễn không chắc chắn có thể vượt qua Kha Yển Nguyệt.

Mà để Kha Yển Nguyệt ra tay cũng rất đơn giản, chỉ cần bọn họ hứa hẹn sau khi tranh cướp di hài Yêu Vương, đồ vật trong đó sẽ có một phần của Kha Yển Nguyệt, tin chắc hắn sẽ rất tình nguyện ra tay.

Ba người đều gật đầu đồng ý, Cơ Huyền Viễn nói với Cơ Ngôn Thành: "Bệ hạ, hạ chỉ để Kha Yển Nguyệt ra tay đi."

Cơ Ngôn Thành gật gù, lập tức viết xuống thánh chỉ giao cho Đường Hiển, để hắn lập tức phái người đi tới Thái Hành sơn trại đưa tin tức.

Chương 1427 - Mâu thuẫn

Lúc này bên trong Thái Hành sơn trại, võ giả Thái Hành Tam Thập Lục Đao đường đang nghị sự. Song, trong phòng nghị sự lại đang không ngừng tranh chấp, hỗn loạn ầm ĩ.

Sắc mặt Kha Yển Nguyệt đen đi, nhưng cũng cũng không nói lời nào. Bởi chuyện bọn họ đang bàn luận là về Cơ Phóng Ca và Bộ Thiên Long.

Lúc này hai người này cũng không có ở đây, Cơ Phóng Ca cùng Bộ Thiên Long một người đang ở trong Thịnh Kinh thành là Tứ Đại Thần Bộ, một người thì đang ở Hà Nam Đạo làm Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn.

Lúc này đường chủ Tam Thập Lục Đao đường đang gây với nhau không phải chuyện gì khác mà chính là bọn họ không phục hai người Cơ Phóng Ca cùng Bộ Thiên Long có thể đảm đương chức vụ Tứ Đại Thần Bộ và Tổng bộ đầu Hà Nam đạo mà thôi.

Luận thân phận, đường chủ Đao đường Thái Hành sơn trại chắc chắn là không thể so sánh cùng một Tổng bộ đầu thậm chí là Tứ Đại Thần Bộ của triều đình. Hơn nữa, bàn về quyền thế thì lại càng không thể so sánh.

Thế gian này, không sợ nhiều chuyện chỉ sợ chuyện không đều.

Ban đầu phái Cơ Phóng Ca và Bộ Thiên Long đến Thịnh Kinh thành là vì muốn giúp Lỗ vương tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế. Khi đó, chuyện này cũng không coi là chuyện gì to tát nên không đi tranh, chỉ phái hai người có thực lực mạnh nhất trong đó đi mà thôi.

Rốt cuộc bây giờ Cơ Phóng Ca và Bộ Thiên Long lại thoắt cái biến thành Từ Đại Thần Bộ và Tổng bộ đầu. Điều này khiến họ nghĩ sao cũng bất bình.

Lúc trước nếu người đến Thịnh Kinh thành chính là bọn họ thì có phải vị trí này sẽ nằm trong hay bọn họ rồi hay không?

Người của Thái Hành sơn trại mặc dù coi là nhóm người tụ họp lại vì nghĩa khí, nhưng thực cũng mang tâm cơ trong lòng.

Cơ Phóng Ca còn dễ nói. Dù sao thực cực của hắn cũng bày ra đấy. Ở trong Thái Hành sơn trại, hắn là cường giả đứng sau Kha Yển Nguyệt. Bộ Thiên Long mới khiến nhiều người không phục. Trong đó không ít người nói lời trách cứ. Nói Bộ Thiên Long không xứng làm Tổng bộ đầu Hà Nam đạo, mấy câu như vậy.

Còn có người âm thầm cầu cạnh Kha Yển Nguyệt để hắn cũng điều mình đến Lục Phiến Môn làm Tổng bộ đầu một đạo.

Tóm lại những chuyện này khiến cho Kha Yển Nguyệt hết chán lại đến phiền thậm chí mơ hồ còn có dấu hiệu bùng nổ.

Đang lúc ấy thì, một tên đệ tử Thái Hành sơn trại đưa đến một lá thư dán kín. Kha Yển Nguyệt xem xong, nặng nề ho khan một tiếng, lập tức cắt ngang cuộc tranh luận của những người này.

Đôi mắt hổ của Kha Yển Nguyệt nhìn một vòng xung quanh, lạnh lùng nói: “Cơ Phóng Ca có thể làm Tứ Đại Thần Bộ, Bộ Thiên Long có thể làm Tổng bộ đầu Hà Nam đạo, những chuyện này không phải do ta định đoạt.

Ai cũng có vận may của mình.

Ban đầu ta phái hai người bọn họ đi Thịnh Kinh thành, đám người các ngươi ai mở miệng nói muốn cùng đi?

Các ngươi nếu bất mãn, thì đi tìm Tô Tín, đi tìm Thiết Chiến, xem bọn họ có thể cho các ngươi vị trí Tổng bộ đầu một đạo hay không!

Bây giờ ta mặc kệ chuyện này, cũng quản không được. Triều đình gửi tin đến, muốn ta đến Tây Bắc đạo giúp Tô Tín một tay, các ngươi cứ tiếp tục ở đây mà làm ầm làm ĩ đi!”

Dứt lời, Kha Yển Nguyệt trực tiếp hất tay rời đi, chuyện này nhất thời khiến mọi người ở đây ai nấy đều sững sờ.

Chính chủ cũng đi rồi, bọn họ cãi thắng thì cũng có ích lợi gì?

Lúc này bên trong Tây Bắc đạo, Tô Tín vẫn chưa biết rốt cuộc triều đình sẽ phái ai đến đây để giải quyết chuyện này.

Có điều, di hài của Yêu vương thời thượng cổ hẳn cũng đáng để triều đình xuất thủ. Ít nhất cũng nhất định phái tới một vị võ giả Dương Thần cảnh trấn giữ được cục diện mới được.

Cho nên, Tô Tín liền chuyên tâm công việc phát triển ở Tây Bắc đạo. Chủ yếu chính là chỉnh đốn lại mấy thành trì mà Đại Chu nắm trong tay, chẳng hạn như Phi Long thành.

Diện tích của Tây Bắc đạo lớn gấp mấy lần những đạo khác. Chỉ có điều, Tây Bắc đạo lớn như vậy nhưng chỗ thuộc về phạm vi quản hạt của Đại Chu chỉ có được mấy thành trì, còn chưa đủ được một phần trăm.

Tô Tín muốn nắm Tây Bắc đạo trong tay, cái thiếu nhất bây giờ chính là người.

Các đại bộ tộc ở Tây Bắc thì không cần suy nghĩ. Trước mắt, Tô Tín chỉ có thể chiêu mộ được những võ giả xuất thân là tán tu, hay một vài thế lực nhỏ do các tán tu tạo thành mà thôi.

Những người này mặc dù xuất thân dân gian nhưng nhờ vào hoàn cảnh ở Tây Bắc đạo cho nên thực lực của những người này cũng không coi là yếu.

Hơn nữa, thánh địa Đại Tuyết Sơn hữu giáo vô loại, trong đó có vài võ giả tán tu đã qua được khảo nghiệm của Đại Tuyết Sơn, có thể vào Đại Tuyết Sơn học tập võ đạo.

Nếu như Tô Tín có thể chiêu mộ được những người này thì thực lực của hắn ở Tây Bắc đạo tuy không nói có thể vượt qua được những bộ tộc kia nhưng ít nhất có thể đạt đến trình độ ngang bằng nhau.

Đáng tiếc, bước này còn cách rất xa. Trước mắt, uy danh và thế lực của Tô Tín ở Tây Bắc đạo không đủ. Đừng nói là cường giả tán tu, ngay đến Triệu gia và Đông Lâm tông bị Tô Tín làm cho sợ vỡ mật cụng không có lòng suy nghĩ dám dựa vào Tô Tín.

Bọn họ biết thực lực Tô Tín mạnh, nhưng ai nào biết chắc được Tô Tín còn có thể tiếp tục ở trong Tây Bắc đạo được bao lâu?

Trước khi Tô Tín vững chân, tuyệt sẽ không có ai chủ động đến dựa đầu vào Tô Tín.

“Lão đại, xảy ra chuyện rồi!”

Hoàng Bỉnh Thành bỗng nhiên đẩy cửa phòng Tô Tín ra, mặt đầy vẻ lo lắng, nói.

Chương 1428 - Mâu thuẫn (2)

Tô Tín nhíu mày một cái. Hoàng Bỉnh Thành cũng coi như là người biết nhiều, bây giờ hắn lo lắng như thế hiển nhiên là tình hình rất nguy cấp.

“Xảy ra chuyện gì?”

Hoàng Bỉnh Thành thở một hơi, nói ra hết từ đầu chí cuối sự tình.

Từ sau chuyện Thác Bạt thị bị bại lộ, địa bàn vốn thuộc về Trương gia bây giờ đều đã bị các bộ tộc lớn ở Tây Bắc chiến cứ để đi tìm chỗ Yêu vương kia. Về phần Trương gia được nhét một đống tiền tài và tài nguyên tu luyện rồi bị đuổi đi.

Răng nanh của Yêu vương nếu như xuất hiện ở đây, thế thì chứng tỏ đất trấn áp cũng ở không xa nơi này, cho nên các bộ tộc lớn dù có phải đào ba tấc đất cũng phải tìm cho bằng được.

Cơ hội này dĩ nhiên Tô Tín cũng không muốn bỏ qua. Kết quả, hắn liền sai Lý Phôi dẫn theo vài võ giả Ám Vệ xuất thủ đi tìm trước.

Không ngờ, Lý Phôi lại xảy ra mâu thuẫn với Chung Ly thị, một trong năm bộ tộc có thực lực đứng đầu ở trong các bộ tộc Tây Bắc. Hai bên đã động thủ cho nên Hoàng Bỉnh Thành lập tức trở về cầu viện.

Tô Tín nghe vậy cũng không trì hoãn thêm nữa, ngay lập tức dẫn người đến trước đi tiếp viện.

Trong toàn bộ các bộ tộc Tây Bắc, Chung Ly thị đủ để xếp một trong năm hạng đầu. Trong tộc ba vị võ giả Dương Thần cảnh, hơn nữa họ còn đang ở trong độ tuổi tráng niên.

Mặc dù nói chuyện tìm đất trấn áp Yêu vương không cần võ giả Dương Thần cảnh ra mặt nhưng Chung Ly thị vẫn có thể phái ra được võ giả Dung Thần cảnh.

Bây giờ mặc dù thực lực của Lý Phôi mạnh nhưng đối chiến với võ giả Dung Thần cảnh thì hắn vẫn còn kém hơn một chút.

Lúc này, sau núi Trương gia, Lý Phôi cùng hơn một trăm tên võ giả Ám Vệ đã bị người của Chung Ly bao vây lấy.

Một tên võ giả Hóa Thần cảnh của Chung Ly thị ngã xuống đất, bị Lý Phôi dùng một kiếm dứt điểm. Điều này khiến đám võ giả Chung Ly thị sắc mặt âm trầm vô cùng.

Thực của Tây Bắc bộ tộc bọn họ mạnh, đúng không sai. Nhưng sức chiến đấu vẫn kém võ giả Trung Nguyên một nước. Càng không cách nào sánh vai với người như Lý Phôi.

Nguyên nhân rất đơn giản, chính là đám võ giả các bộ tộc Tây Bắc này rất ít khi tử đấu với người bình thường.

Các bộ tộc Tây Bắc đều như thể tay chân, những lời này cũng không phải là ní cho có. Hơn nữa, có thánh địa Đại Tuyết Sơn điều đình, cho nên dù giữa những bộ tộc Tây Bắc này có va chạm gì thì hai bên cũng hết sức kiềm chế. Trên căn bản cũng chỉ dò xét lẫn nhau chứ không thực sự đánh nhau bao giờ.

Cho nên, cứ như vậy thì thực lực Tây Bắc đạo mới có thể gìn giữ. Mỗi một Hóa Thần cảnh của bất cứ bộ tộc nào đều không phải là chết trong tranh đấu mà phần lớn đều là thọ tận mà chết. Không giống những thế lực võ lâm Trung Nguyên kia. Dù cho có là võ giả Hóa Thần cảnh thì qua mấy năm cũng phải chết hoặc bị thương một, hai người. Đệ tử cảnh giới Tiên Thiên chết thì càng bình thường hơn.

Song, Chung Ly thị đã lâu không hề có tổn thất về đệ tử nay lại có một võ giả Hóa Thần cảnh chết trong tay Lý Phôi, cục tức này Chung Lỵ thị nuốt được mới là lạ.

Người phụ trách chuyện ở đây là một tên võ giả Dung Thần cảnh của Chung Ly thị. Hắn nhìn Lý Phôi, lạnh lùng nói: "Trước đó, Chung Ly thị chúng ta nói ngon ngọt khuyên các ngươi rời đi các ngươi không đi thì thôi, lại còn dám giết đệ tử Chung Ly thị chúng ta. Được lắm, hôm nay các ngươi cũng đừng hòng đi nữa! Tất cả đều ở lại đây đi!"

Mặt Lý Phôi không chút đổi sắc, nói: "Đất trong thiên hạ, kể cả Tây Bắc đạo đều là một đạo của triều đình Đại Chu ta. Tại sao ta phải rời đi? Hướng chi, người của Chung Ly thị các người không biết sống chết, muốn động thủ. Thế rồi mà ngươi còn muốn ta phải nhẫn nhịn sao?"

Tên võ giả Dung Thần cảnh của Chung Ly thị cười lạnh, nói: "Ta không quan tâm những chuyện này. Ta chỉ biết là ngươi giết người của Chung Ly thị chúng ta! Hôm nay dù cho Tô Tín có đến đây thì cũng phải cho Chung Ly thị ta một câu trả lời!

Hôm nay ta phải giết tên hung thủ ngươi để đền mạng trước! Những người còn lại để Tô Tín tự mình đến Chung Ly thị ta mà dẫn người đi!"

Tên võ giả Dung Thần cảnh này nói chuyện có thể nói là cực kỳ cuồng vọng. Chẳng coi Tô Tín ra gì. Dĩ nhiên, bây giờ hắn quả thực có tư cách này.

Chung Ly thị bọn họ là bộ tộc có thực lực đứng trong hàng ngũ năm tộc mạnh nhất. Hơn nữa, bọn họ không chỉ có ba vị võ giả Dương Thần cảnh, mà trong số ba vị này còn có hai người đang dạy trong thánh địa Đại Tuyết Sơn. Quyền phát biểu của bọn họ trong các bộ tộc Tây Bắc rất lớn.

Tô Tín đúng là đại diện cho Đại Chu, nhưng tiếc thay đất Tây Bắc bọn họ mặc dù gọi là Tây Bắc đạo nhưng căn bản lại giống như một quốc gia độc lập. Những người này vốn không để ý đến danh tiếng triều đình.

Huống chi, với góc nhìn của người Chung Ly thị, chuyện lần này là triều đình đuối lý trước. Giết người của bọn họ, bọn họ đến Phi Long thành đòi Tô Tín cho họ một câu trả lời còn được nữa là. Tô Tín muốn làm thế nào được?

Lý Phôi cầm trường kiếm của mình trong tay, trong mắt lóe lên một tia lạnh như băng.

Với thực lực của Lý Phôi bây giờ quả thực đánh với võ giả Dung Thần cảnh cũng không coi là quá yếu. Dù không cách nào thắng được nhưng chu toàn một trận cũng không có vấn đề gì.

Có điều, Ám Vệ dưới tay hắn chỉ có hơn trăm người, so với bên Chung Ly thị thì ít người hơn nhiều.

Hơn nữa, xung quanh còn có mấy võ giả thuộc những bộ tộc khác đang nhìn họ chằm chằm. Một khi xảy ra chuyện không đúng, nói không chừng bọn họ sẽ ra tay ngay.

Giữa các bộ tộc ở Tây Bắc mặc dù có va chạm nhưng so với người ngoài là Lý Phôi hắn thì quan hệ giữa bọn họ tương đối gần hơn.

Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói lạnh như băng bỗng nhiên truyền tới: “Khi nãy ai nói ta ở đây cũng phải cho Chung Ly thị một câu trả lời đấy? Bây giờ ta đã tới rồi đây, rốt cuộc là ai đòi ta trả lời?”

Giọng của Tô Tín sắc lạnh như dao kiếm, từng câu từng chữ đâm vào ngực tên võ giả Dung Thần cảnh kia khiến sắc mặt hắn nhất thời trắng bệch, cảm giác huyết khí sôi trào.

Chương 1429 - Ngươi muốn một câu trả lời?

Mặc dù võ giả Chung Ly thị trước đó nhất mực muốn đòi Tô Tín cho hắn một câu trả lời, thậm chí trong lời nói căn bản không xem Tô Tín ra gì, nhưng khi Tô Tín chân chính đi đến trước mặt hắn, hắn vẫn cảm giác trống ngực đập dồn.

Cây có bóng, người có tên. Dù rằng ở đất Tây Bắc này Tô Tín không có uy danh lớn như khi hắn ở Trung Nguyên nhưng lần trước ở Thác Bạt thị, Tô Tín xuất thủ lực chiến với Đại Trưởng lão Thác Bạt thị, Thác Bạt Dư thì mọi người đều biết.

Với lực chiến chính diện của Dung Thần cảnh mà còn có thể áp chế được thì từ nay về sau còn ai dám đối xử với Tô Tín

như Dung Thần cảnh tầm thường được nữa?

Tô Tín đi tới từng bước một. Những võ giả Chung Ly thị đang vây quanh cũng không kìm được mà đều nhường đường.

Tô Tín nhìn võ giả Dung Thần cảnh của Chung Ly thị kia, lạnh nhạt nói: “Mới nãy chính là ngươi muốn giữ người của ta, đòi ta cho ngươi một câu trả lời đúng không?”

Tên Dung Thần cảnh Chung Ly thị kia cố bướng, nói: “Tô đại nhân, mọi việc phải nói quy tắc. Là thủ hạ của ngươi giết người của Chung Ly thị ta trước! Chẳng lẽ ngươi không nên cho Chung Ly thị ta một câu trả lời hay sao?”

Trên mặt Tô Tín lộ ra một nụ cười như có như không, nói: “Ngươi muốn nói quy tắc với ta? Được thôi. Ta sẽ nói quy tắc với ngươi. Nơi này không chỉ là địa bàn của các bộ tộc Tây Bắc các ngươi. Nơi này còn là lãnh thổ của Đại Chu ta. Kết quả, người Chung Ly thị lại đuổi người của ta ra ngoài. Đây là cái đạo lý gì thế? Nói khó nghe thì Chung Ly thị các ngươi tự cho mình là Tây Bắc vương à? Thế lực nào cũng phải nhìn sắc mặt của các ngươi mà làm việc?”

Tên võ giả Dung Thần cảnh kia nhất thời biến sắc. Tây Bắc vương cũng không phải là danh hiệu tốt đẹp gì. Nếu như bọn họ nhận cái danh hiệu này thì sẽ khiến cho toàn bộ các bộ tộc khác ở Tây Bắc bất mãn.

Các bộ tộc Tây Bắc đạo bọn họ như thể chân tay, vậy dĩ nhiên không nên có phân chia cao thấp trên dưới gì. Cho nên mấy bộ tộc đứng đầu đều là quan hệ liên minh, không có một Minh chủ dẫn đầu.

Dù cho có Đại Tuyết Sơn là thánh địa của toàn bộ võ giả Tây Bắc, nhưng Đại Tuyết Sơn cũng sẽ không tham dự phân tranh quyền lực ở Tây Bắc. Điều duy nhất bọn họ có thể làm chính là điều đình tranh đấu giữa các bộ tộc Tây Bắc, để cho các bộ tộc Tây Bắc không bị tiêu hao lực lượng trong việc tranh đấu nội bộ.

Chính vì vậy, nếu như hôm nay, Chung Ly thị bọn họ dám xưng là bộ tộc mạnh nhất Tây Bắc đạo, là Tây Bắc vương thì nhất định bọn họ sẽ bị tổng tấn công.

Cho nên, tên võ giả Dung Thần cảnh kia hừ lạnh một tiếng, nói: “Tô Tín! Ngươi xuất thân là người triều đình, bàn về miệng lưỡi dĩ nhiên ta nói không lại ngươi, nhưng bất kể như thế nào thì thủ hạ của ngươi cũng giết người Chung Ly thị của ta! Chuyện này Chung Ly thị ta nhất định phải có được một câu trả lời!

Người Thác Bạt thị giết Chương Trung Nghiệp. Tô Tín ngươi cũng dám tự mình đến Thác Bạt thị đánh chế hung thủ. Chuyện Tô Tín ngươi có thể làm thì Chung Ly thị ta dĩ nhiên cũng có thể làm!”

Tô Tín lắc đầu, nói: “Ta nói phải trái với ngươi. Ngươi nói quy tắc với ta thì ta nói quy tắc với ngươi. Nhưng ngươi lại rất vô lý với ta.

Như vậy cũng không hay. Hay mọi người dứt khoát một chút, dùng quả đấm để nói chuyện đi!”

Nói dứt lời, thân hình Tô Tín động một cái, gần như là biến mất trong chớp mắt. Tên võ giả Dung Thần cảnh kia liền cảm giác được một luồng kiếm khí cường đại đập vào mặt. Trên trời dưới dất toàn là kiếm khí ùn ùn kéo đến, hệt như thể cả người hắn lạc vào trong kiếm vực vậy!

Kiếm khí vô hình cuốn đầy trời. Tên võ giả Dung Thần cảnh của Chung Ly thị quát một tiếng. Thần mang màu vàng quanh thân hắn đại thịnh. Hắn dựng chưởng thành đao. Đạo này xé hư không, thập chí mở thiên oai. Kiếm khí vô tận đều bị đao này xé hết. Uy thế vô lượng!

Công pháp của các bộ tộc Tây Bắc bọn họ đều được truyền thừa từ thượng cổ. Mặc dù tối nghĩa khó hiểu, yêu cầu đối với võ giả cũng vô cùng cao nhưng uy năng cũng rất mạnh mẽ.

Cũng ví như công pháp “Khai Thiên Thần Quyết” mà Chung Ly thị bọn họ được truyền thừa chính là một mộn nội công cực đoan vô cùng cương mãnh. Trong nháy mắt, tự thân tinh khí thần tăng lên rất cao. Một kích đánh ra có thể mở thiên oai, lực bạo rất kinh người. Cho nên, võ giả xuất thân Chung Ly thị có rất nhiều người có thể khiêu chiến vượt cấp.

Một đòn toàn lực chém ra kiếm vực phong tỏa của Tô Tín, võ giả Chung Ly thị kia mới vừa thở phào nhẹ nhõm. Ai nào ngờ ngay vào lúc này thì một đạo kiếm khí giống như dãi lụa đỏ màu máu xông lên đến tận trời. Huyết khí, sát cơ, tịch diệt, vô số cường đại kiếm ý dung nhập vào trong đó khiến cho một kiếm này giống hệt như ma kiếm đến từ địa ngục, khiến cho hai mắt tên võ giả Dung Thần cảnh kia nhuộm thành một màu đỏ thẫm.

Trong mắt tên võ giả Dung Thần cảnh kia lóe lên vẻ hoảng sợ. Hắn muốn ngăn cản nhưng đã không còn kịp rồi.

Thế gian này không có công pháp hoàn mỹ, uy năng Khai Thiên Thần Quyết của Chung Ly thị tuy rằng vô cùng cường đại, nhưng khuyết điểm cũng dễ thấy.

Thế công ngưng tụ mạnh như vậy, mỗi lần tiến công cũng khiến kinh mạch tự thân gánh vác không nhẹ. Người của Chung Ly thị không phải Thôi Phán quan trời sinh có kinh mạch rộng lớn, lực bạo kinh người.

Bọn họ coi như là kiêm tu thân thể công pháp, nhưng tự thân cũng vẫn không chịu nổi luồng sức mạnh mạnh mẽ này. Ít nhất trong thời gian ngắn cũng không thể sử dụng lần thứ hai.

Cho nên khi một kiếm khủng bố này của Tô Tín tới sát bên người, tên võ giả Dung Thần cảnh kia chỉ vội vàng kết ra một cái ấn quyết để ngăn cản. Song, hắn cũng bị một kiếm này chém bay. Nhất thời, hắn phun ra một ngụm máu tươi, trên ngực xuất hiện vết máu dữ tợn, trọng thương tại chỗ!

Mọi người ở đây đều giật mình. Một là kinh ngạc vì Tô Tín nói ra tay là ra tay. Mà một là bởi vì thực lực của Tô Tín.

Võ giả Dung Thần cảnh kia mặc dù cũng không có uy danh gì lớn trong Chung Ly thị nhưng dầu gì cũng là Dung Thần cảnh. Kết quả lại bị Tô Tín đánh hai chiêu trọng thương. Thực lực Tô Tín khủng bố đến mức nào đây?

Chương 1430 - Ngươi muốn một câu trả lời? (2)

Người của những bộ tộc khác vốn còn muốn đến tương trợ. Dẫu sao bọn họ cũng là người các bộ tộc lớn ở Tây Bắc, quan hệ với Chung Lỵ thị cũng không tệ. Nhưng vừa nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng trước mắt, nhất thời bọn họ liền bỏ luôn ý định đó.

Thực lực bây giờ của Tô Tín đã vượt qua hạn chế cảnh giới, trừ võ đạo đại tông sư Dương Thần cảnh ra thì không ai có thể chế ngự được hắn.

Quan hệ giữa những người kia và Chung Ly thị không tệ nhưng cũng không có nghĩa bọn họ sẽ đi chịu chết vì Chung Ly thị.

Huống chi, trước mắt, với các bộ tộc lớn mà nói thì chuyện quan trọng nhất là tìm kiếm di hài Yêu vương. Những chuyện khác đều có thể tạm thời bỏ qua, cho nên trước mắt những người này ai nấy đều đứng ở một bên, im lặng không lên tiếng.

“Ếch ngồi đáy giếng, không biết điều!”

Tô Tín hừ lạnh một tiếng. Hắn không muốn động thủ với các bộ tộc lớn ở Tây Bắc nhanh như vậy. Có điều, nếu có người khi dễ trên đầu hắn, Tô Tín cũng sẽ không nhẫn nhịn. Hắn cũng không thể nhẫn nhịn.

Tô Tín muốn đặt chân ở Tây Bắc đạo. Những bộ tộc Tây Bắc kia cũng đang nhìn hắn. Hắn lui một bước người khác sẽ nhảy vào ba bước. Cho nên trước mắt, Tô Tín chỉ có cương quyết mới có thể bảo đảm lợi ích cho mình.

Dĩ nhiên, bây giờ Tô Tín cũng không lo những bộ tộc ở Tây Bắc này bắt tay đối phó với hắn.

Trước mắt, bọn họ còn đang bị di hài của Yêu vương hấp dẫn. Tinh lực đều tập trung ở trên đó. Nếu như bọn họ thật sự liều chết với hắn thì chính là đi ngược lẽ thường. Chẳng có chỗ nào tốt cả.

Tô Tín vung tay lên, chuẩn bị cho đám người Lý Phôi rời đi. Nhưng lúc này, một tên võ giả đầu đỏ thẫm đi từ đằng xa tới. Bước một sải mấy chục trượng. Gần như trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt tất cả mọi người. Hắn lạnh lùng nói: “Động

vào người Chung Ly thị mà muốn đi? Nào có chuyện dễ dàng như vậy?”

Tên võ giả đỏ lừ này quanh thân có khí tức cường đại kinh người, hệt như một ngọn núi lửa chuẩn bị phun trào. Hắn là Dương Thần cảnh.

Thấy tên võ giả này, nhất thời mọi người ở đây không ngừng bàn luận sôi nổi.

“Là Tam trưởng lão “Xích Ma thần” Chung Ly Viêm của Chung Ly thị! Không phải hắn tiềm tu ở Đại Tuyết Sơn hay sao? Sao lại xuất hiện ở đây?”

“Từ sau khi Chung Ly Viêm tấn thăng thành Dương Thần cảnh, hắn đã ở Đại Tuyết Sơn dạy hơn mười năm rồi. Khoảng thời gian này cũng tiềm tu ở đó. Xem ra di hài Yêu vương này quá sức mê người. Chung Ly thị lại có thể mời được vị này từ trong Đại Tuyết Sơn ra ngoài.”

Mắt Tô Tín híp lại. Nếu hắn đã tới Tây Bắc đạo thì các bộ tộc lớn ở Tây Bắc đạo dĩ nhiên hắn cũng phải tìm hiểu một lượt. Ba vị võ giả Dương Thần cảnh của Chung Ly thị, có Chung Ly Viêm là danh tiếng lớn nhất.

Bề ngoài của Chung Lỵ thị so với người Trung Nguyên thì không khác nhau. Nhưng truyền thuyết ngày xưa, tổ tiên Chung Ly thị có đầu đỏ, nên người Chung Ly thị bây giờ ai mọc tóc đỏ thì sẽ được cho rằng là người gần với tổ tiên nhất và được chú tâm đào tạo.

Chỉ có điều, người tóc đỏ ở Chung Ly thị xuất hiện biểu hiện cũng bình thường, so với các đệ tử tầm thường khác trong tộc cũng không khác nhau gì mấy. Cho nên, Chung Ly thị cũng bỏ cái ý tưởng không đáng tin này đi. Chỉ cho rằng tóc đỏ là đặc thù thể hiện lại tổ tiên, chứ không thừa kế sức mạnh cường đại của tổ tiên. Thế cho nên mới không chú ý nhiều đến những người tóc đỏ sau này nữa.

Song, đến khi Chung Ly Viêm ra đời, từ nhỏ hắn đã cho thấy thiên phú kinh người. Không tới hai mươi đã thành Hóa Thần. Hơn nữa, còn luyện Khai Thiên Thần Quyết của Chung Ly thị đến trình độ cao nhất, chớp mắt là có thể mở thiên oai.

Có điều, tích cách của con người này nóng nảy dễ giận, hơn nữa còn vô cùng háu chiến. Lúc trẻ đã từng tranh phong với các võ giả trẻ tuổi từ các bộ tộc khác. Đánh đến mức toàn bộ thế hệ trẻ ở Tây Bắc không ai là địch thủ của hắn. Sau đó, thậm chí có cường giả ở Đại Tuyết Sơn tự mình mở miệng mời hắn vào Đại Tuyết Sơn tu luyện. Nhưng ai nào ngờ, Chung Ly Viêm thẳng thừng cự tuyệt. Lúc trước việc này khiến toàn bộ Tây Bắc chấn động.

Dĩ nhiên, Chung Ly Viêm cũng vì chuyện này mà bị Chung Ly thị cấm túc. Sau, ở kỳ tấn thăng Dung Thần cảnh mới được phép đi Tam Thập lục nước ở Tây Vực tiến hành giao dịch với một tộc nhỏ ở đó, coi như là lập công chuộc tội.

Nhưng không ngờ Chung Ly Viêm lại nảy ra mâu thuẫn với tộc nhỏ kia. Cuối cùng lại trực tiếp xuất thủ, tiêu diệt tộc kia. Thủ đoạn khốc liệt hệt như Ma thần, đoạt lại đồ vật đang chuẩn bị giao dịch. Cái này cũng giành được danh hiệu Ma Thần cho hắn.

Bởi vậy sau đó Chung Ly Viêm cũng bước vào Dương Thần cảnh, tính cách hơi điềm tĩnh một chút, biết lấy được lợi ích cho bộ tộc. Sau cùng, chủ động liên lạc với Đại Tuyết Sơn, vào đó làm giáo tập. Thánh địa Đại Tuyết Sơn nhân đức khoan hậu, không so đo việc trước đó bị hắn xúc phạm, thu nhận hắn vào Đại Tuyết Sơn.

Có thể nói, bất kể là thực lực hay những chuyện đã trải qua, Chung Ly Viêm này đều có thể xưng kinh diễm. Chung Ly thị mời hắn trong Đại Tuyết Sơn ra, hiển nhiên là vì nhất định muốn tranh đoạt cho bằng được di hài Yêu vương lần này?

Chương 1431 - Ta sẽ không nhượng bộ

Chung Ly Viêm mang theo khí thế hung hăng mà tới, chỉ một mình hắn mà có thể bóp ngược lại khí thế ở đây.

Những người Chung Ly thị kia thấy hắn thì giống như nhìn thấy người tâm phúc vậy.

Chung Ly Viêm liếc nhìn mấy người Chung Ly thị kia một cái, khinh thường nói: “Đám phế vật các người càng lúc càng tụt

về sau. Vô tích sự đến mức này rồi. Bị một người dọa sợ đến cái dạng này.”

Những người đó của Chung Ly thị ai nấy cúi đầu xuống, im lặng không nói năng gì. Bọn họ muốn kiên cường nhưng Tô Tín vừa đến đã đánh cho một võ giả Dung Thần cảnh bị thương. Nếu bọn họ còn cứng nữa thì chính là tìm chết.

Chung Ly Viêm quay đầu nhìn Tô Tín, trong mắt lộ vẻ lạnh như băng: “Ta từng nghe qua tên “Huyết Kiếm Thần Chỉ” Tô Tín của ngươi ở Đại Tuyết Sơn. Ngươi là võ giả thuộc thế hệ trẻ kiệt xuất nhất ở triều đình Đại Chu.

Lúc còn trẻ ta cũng rất cuồng vọng, chẳng để ai vào mắt. Chỉ có điều, thanh niên thì phải đụng tường mấy lần mới biết cái gì gọi là tiến, là lùi.

Lúc đó, ta chỉ thối lui trong tay một người. Hôm nay ngươi chủ động thoái lui, ta có thể bỏ qua cho ngươi một lần. Nếu không, mùi vị đụng vào vách tường cũng không dễ chịu đâu.”

Bàn về tuổi tác, trong ba vị võ giả Dương Thần cảnh ở Chung Ly thị, Chung Ly Viêm là người nhỏ tuổi nhất, cũng là người kiêu ngạo nhất.

Tô Tín đã từng quen biết không ít võ giả Dương Thần cảnh, nhưng phần lớn đều là người sắc sảo, nội liễm. Điển hình chính là Thủ tọa La Hán đường ở Thiếu Lâm Tự Huyền Minh kia. Mặc dù nhìn vẻ ngoài, Huyền Minh hoàn toàn không đáng chú ý nhưng không ra tay thì thôi, vừa ra tay chính là một Tứ Tọa đáng gờm.

Mà Chung Ly Viên đây lại giống như một thanh trường đao bị tuốt khỏi vỏ, vô cùng sắc bén, giống như có thể chém hết được tất cả trước mắt.

Tô Tín nhìn Chung Ly Viêm, bỗng nhiên cười nói: “Người lúc đầu khiến ngươi lui bước hẳn là cường giả Đại Tuyết Sơn đúng không?

Nghe nói lúc đầu Đại Tuyết Sơn mời ngươi vào Đại Tuyết Sơn tu hành, ngươi thẳng thừng cự tuyệt.

Lần thứ hai ngươi lại chủ động thỉnh cầu muốn gia nhập vào Đại Tuyết Sơn. Ta đoán ngươi hẳn là đã ăn trái đắng trên tay người cường giả Đại Tuyết Sơn đó đúng không?

Nói cho cùng, ngươi cũng chỉ là người bắt nạt kẻ yếu mà thôi. Cường giả Đại Tuyết Sơn thắng ngươi, cho nên ngươi nhận thua, nhượng bộ, chủ động gia nhập Đại Tuyết Sơn mà trước đó ngươi xem thường.

Thực lực của Chung Ly Viêm ngươi đúng thực là mạnh, nhưng tâm của ngươi thì không mạnh như thực lực của ngươi.

Ngươi từng nhượng bộ, nhưng Tô Tín ta sẽ không lui. Từ khi ta xuất đạo tới nay, ta từng thắng cũng từng bại, nhưng duy chỉ chưa từng nhượng bộ. Bất kể là đối mặt với ai thì cũng như vậy!”

Sắc mặt của Chung Ly Viêm nhất thời trở nên khó coi. Bởi vì Tô Tín đã chọc đúng chuyện mà hắn không muốn thừa nhận nhất trong lòng.

Tô Tín nói đúng. Chung Ly Viêm gia nhập Đại Tuyết Sơn nguyên nhân không phải là mau chóng tỉnh ngộ, muốn gia tăng quyền phát ngôn cho Chung Ly thị ở Tây Bắc đạo. Mà nguyên nhân chủ yếu chính là trước đó hắn từng bị bại trong tay người của Đại Tuyết Sơn. Hơn nữa, Chung Ly Viêm lại còn thua trong tay võ giả cùng cấp.

Chung Ly Viêm còn trẻ đã thành danh. Tam thập nhi lập, đến ba mươi tuổi đã là võ giả Dung Thần cảnh. Ít nhất, ở Tây Bắc đạo này hắn không có địch thủ cùng cấp. Coi như là người của Đại Tuyết Sơn hắn cũng không coi là gì.

Kết quả, đang lúc hắn đang đắc ý thì lại bị một tên võ giả Dung Thần cảnh xuất thân từ Đại Tuyết Sơn đánh bại.

Trọng yếu nhất chính là tên võ giả Dung Thần cảnh Đại Tuyết Sơn này lại xuất thân từ trong một bộ tộc nhỏ. Bộ tộc nhỏ đó của hắn thậm chí chỉ có được một người võ giả Dung Thần cảnh mà thôi. Ở trong toàn bộ các bộ tộc lớn ở Tây Bắc cũng chỉ có thể xếp hạng chót.

Nhưng võ giả Dung Thần cảnh xuất thân từ bộ tộc nhỏ nọ từ nhỏ đã tu hành ở Đại Tuyết Sơn, thậm chí chưa từng quay về

bộ tộc của hắn được mấy lần. Kết quả, vừa xuất sơn thì đã đánh bại Chung Ly Viêm. Đả kích này với Chung Ly Viêm mà nói thì không thể nói là nhỏ được.

Chính là bởi vì đả kích này cho nên Chung Ly Viêm mới quyết định gia nhập Đại Tuyết Sơn, chờ hắn tu luyện thành công lúc đó sẽ lại tranh tài một trận.

Có điều, Chung Ly Viêm dù sao cũng là võ giả Dương Thần cảnh. Mặc dù Tô Tín nói tu vi tâm cảnh của Chung Ly Viêm hắn quá yếu nhưng hắn cũng không phải là hạng người bị nói một câu đã mất lý trí.

Chung Ly Viêm lạnh lùng nói: "Ngươi không cần ủ mưu dùng lời nói để dao động tâm cảnh của ta. Người khác có lẽ sẽ sợ thân phận người triều đình của ngươi. Chung Ly Viêm ta thì không. Toàn bộ Chung Ly thị cũng sẽ không!

Di hài Yêu vương ngươi không có được. Song, ngươi yên tâm, ta sẽ không giết ngươi. Dù thế nào thì ngươi cũng là người của triều đình, là Tứ Đại Thần Bộ cái gì đó, Tổng quản Ám Vệ, Tây Bắc đạo Tiết Độ Sứ. Danh tiếng trên người ngươi rất nhiều, ta cũng nể mặt triều đình, nói quy tắc một chút.

Thủ hạ của ngươi giết một người của Chung Ly thị ta thì ta chỉ đòi mạng của hắn.

Ngươi đánh hư một võ giả Dung Thần cảnh của Chung Ly thị ta, ta sẽ thẳng tay phế hư ngươi!"

Nói dứt lời, mọi người ở đây đều kinh ngạc nhìn Chung Ly Viêm. Trong lòng ai nấy đều thầm nói, quả nhiên Chung Ly Viêm vẫn như cũ. Dù trước mắt, hắn là giáo tập ở Đại Tuyết Sơn, là võ giả Dương Thần cảnh nhưng tính cách vẫn bá đạo không chút kiêng kỵ như thường.

Bây giờ Tô Tín là trọng thần Đại Chu. Nếu như Tô Tín thực sự bị Chung Ly Viêm phế bỏ thì sẽ gây ra sóng ta gió lớn nhường nào?

Chương 1432 - Ta sẽ không nhượng bộ (2)

Dĩ nhiên, những chuyện này không phải việc mà Chung Ly Viêm sẽ suy tính đến. Trước đây, những chuyện khác người mà Chung Ly Viêm làm còn nhiều hơn. Nếu không phải là bởi vì có Chung Ly thị dọn dẹp cho hắn thì hắn cũng chẳng đi tới được ngày hôm nay.

Đối mặt với Chung Ly Viêm ưu việt, biểu hiện của Tô Tín lại cường thế hơn so với hắn.

Tô Tín thẳng thừng tiến lên trước một bước, kiếm khí vờn quanh thân, lạnh nhạt nói: "Vừa hay, tại hạ cũng muốn lãnh giáo một chút Khai Thiên Thần Quyết của Chung Ly thị có thể khai thiên hay là không.

Người của Đại Tuyết Sơn có thể đánh bại ngươi lúc ngươi còn là Dung Thần cảnh, bây giờ coi như đã lên đến Dương Thần cảnh thì ta vẫn có thể đánh bại ngươi như trước!"

Người bình thường nói ra lời này thì chính là cuồng vọng. Nhưng trên khắp giang hồ cũng chỉ có mình Tô Tín nói ra lời này là tự tin.

Nhiều năm như vậy, võ giả Dương Thần cảnh chết trong tay Tô Tín cũng không phải là một, hai người. Có thể tranh phong với võ giả Dương Thần cảnh khi chỉ là Dung Thần cảnh, thế gian này được mấy ai như vậy?

Ít nhất, mọi người ở đây cũng không xem Tô Tín là Dung Thần cảnh, mà xem hắn như là đối thủ cùng cấp bậc với Chung Ly Viêm.

Nếu như Chung Ly Viêm cùng giao thủ với những võ giả Dung Thần cảnh khác thì chính là ỷ lớn hiếp nhỏ. Nhưng hắn giao thủ với Tô Tín thì thật chẳng ai nói gì.

Hơn nữa, Tô Tín quyết định tranh tài cùng với Chung Ly Viêm dĩ nhiên không phải chỉ là tranh đấu vì khí thế.

Nếu trước mắt không phải là võ giả Dương Thần cảnh có danh tiếng lớn như vậy thì nói không chừng Tô Tín đã dẫn người rút lui.

Dù sao, đất phong ấn Yêu vương vẫn còn chưa bị phát hiện. Chờ đến lúc phát hiện ra rồi, Tô Tín động thủ thì cũng thế thôi.

Dẫu sao thì di hài Yêu vương kia xuất thế, tin tức này căn bản không lừa được. Tô Tín cùng lắm là mất một cái tiên cơ mà thôi, không có gì to tát.

Nhưng bấy giờ trước mặt lại là Chung Ly Viêm người có danh tiếng tương đối lớn ở Tây Bắc đạo, trong lòng Tô Tín liền nổi lên tâm tư khác.

Tô Tín muốn mở cục diện ở Tây Bắc đạo thì việc cần làm trước mắt chính là tạo đủ uy danh và thanh uy ở Tây Bắc đạo này mới được.

Dĩ nhiên, chuyện này không chỉ nói riêng ở Tây Bắc đạo mà còn là ở những đạo khác nữa.

Hệt như lúc trước Tô Tín ở Giang Nam đạo. Lúc Tô Tín mới vừa đảm nhiệm chức Tổng bộ đầu ở Giang Nam đạo, khi đó ở Giang Nam đạo có không ít thế lực, nhưng có mấy người chịu coi Tô Tín ra gì đâu? Thậm chí, khi Tô Tín nhiều lần mời họ đến bàn việc của Giang Nam đạo, những võ giả Giang Nam đạo đó cũng mang theo dáng vẻ khinh thường.

Kết quả chờ khi Tô Tín tung hoàng ngang dọc, tích lũy đủ sức mạnh diệt hai môn phái, mấy thế lực võ lâm Giang Nam đạo liền lập tức biết điều.

Cho nên, Chung Ly Viêm này ở trong mắt Tô Tín không đơn giản chỉ là một đối thủ như vậy. Hắn thậm chí đã thành công cụ để Tô Tín thượng vị.

Thượng vị, nêu cao tên tuổi trong giới giang hồ thực ra rất đơn giản. Chỉ cần ngươi có thể đạp lên một người đã thành danh trong giang hồ là được. Nếu vậy thì coi như tên tuổi của ngươi đã được nâng tầm.

Với danh tiếng của Chung Ly Viêm ở toàn bộ Tây Bắc, nếu như Tô Tín có thể đánh thắng thì danh tiếng của Tô Tín ắt sẽ tăng mạnh ở khắp Tây Bắc.

Mặc dù chuyện này những người khác nghe có chút không tưởng tượng nổi. nhưng Tô Tín lại đủ sức và can đảm đến mưu đồ làm chuyện này.

Trong mắt Chung Ly Viêm lóe lên thần mang lấm tấm. Hắn kiêu ngạo nhưng cũng không phải là tự phụ. Mặc dù chẳng qua Tô Tín chỉ là Dung Thần cảnh nhưng trên giang hồ nào có ai thật sự đối xử với hắn như võ giả Dung Thần cảnh đâu?

Trận chiến này bình thường mà nói thì người có áp lực lớn hơn hẳn là Chung Ly Viêm. Bởi vì dẫu sao hắn cũng mạnh hơn Tô Tín một cảnh giới. Tuy với thực lực của Tô Tín bây giờ mà nói thì hắn ra tay với Tô Tín cũng không coi là ỷ lớn hiếp nhỏ. Có điều, Chung Ly Viêm mà thất bại thì hắn sẽ trở thành trò cười trong giang hồ.

Nhớ lúc đầu Chung Ly Viêm hắn cuồng ngạo đến nhường nào? Kết quả ngày hôm nay nếu như thua trong tay một tên tiểu bối thì Chung Ly Viêm cũng có thể tưởng tượng được sau này người giang hồ sẽ nói hắn thế nào.

Có điều, Chung Ly Viêm hắn ngay từ lúc mới bắt đầu làm việc đã không cân nhắc đến hậu quả rồi. Mặc dù bây giờ hắn đã là Dương Thần cảnh, dốc lòng tu luyện võ đạo ở Đại Tuyết Sơn nhiều năm như vậy nhưng tật xấu này hắn vẫn không thay đổi.

Ngày trước, lúc đối mặt với những cường giả cao cấp hơn hắn trong bộ tộc, hắn cũng dám đánh một trận chứ đừng nói là Tô Tín, một tên tiểu bối dám khiêu chiến với hắn.

Cho nên Chung Ly Viêm không nói nhảm nữa. Thần quang ở giữa hai mắt của hắn càng ngày càng thịnh. Cuối cùng giống như nhật nguyệt bay lên, chói lóa khiến người khác không tài nào mở mắt ra được.

Sắc mặt mọi người ở đây ai nấy đều biến đổi, đồng loạt rút lui. Cường giả Dương Thần cảnh giao thủ, uy thế này bọn họ không chịu nổi.

Mà lúc này, đám đệ tử Chung Ly thị cũng nhăn nhó mặt mày.

Sớm biết như vậy thì bọn họ đã không gây chuyện với Lý Phôi kia. Ai nào ngờ Tô Tín bên kia vô cùng bá đạo mà Chung Ly Viêm bên này cũng nổi danh là kẻ bất chấp hậu quả đâu.

Bọn họ chém giết mù quáng ở đây, sau chuyện này Chung Ly thị sẽ làm gì?

Trước không nói đến bên phía triều đình. Ít nhất là trong Chung Ly thị bọn họ, nếu mà vì Tô Tín chết mà cũng chịu tổn thương thực lực thì lúc tranh đoạt di hài Yêu vương sẽ bị người những bộ tộc khác đi trước một bước.

Có điều, uy thế của Chung Ly Viêm quá thịnh. Bọn họ không dám khuyên cũng không cách nào khuyên được. Cho nên đệ tử Chung Ly thị ngay lập tức có người lấy ngọc bội truyền tin thông báo cho cường giả trong tộc chạy đến, những người còn lại trong tộc khác cũng vậy. Dẫu sao, so với Tô Tín, Chung Ly Viêm dù có cuồng ngạo đến đâu đi nữa thì cũng coi là người của Tây Bắc bộ tộc.

Mà lúc này, Chung Ly Viêm đã xuất thủ.

Thần mang trong hai mắt đột nhiên bùng nổ. Uy áp vô tận tấn công tới. Chung Ly Viêm điểm ra một chỉ, hư không vô tận vỡ vụn. Mặc dù chỉ đơn giản là điểm một cái nhưng lại hệt như có núi nặng đè, có thể nghiền nát được hết thảy!

Chương 1433 - Lực chiến của Dương Thần

Một trong những võ đạo mà Tô Tín am hiểu nhất chính là chỉ pháp. Hiện giờ, Chung Ly Viêm cũng dùng chỉ pháp tấn công Tô Tín. Không phải là bởi vì hắn cố ý khiêu chiến mà là bản thân thức chỉ pháp này là võ kỹ chí cường của Chung Ly Viêm.

Chỉ pháp này không có những uy năng khác, cái có chẳng qua chỉ là sức mạnh thuần túy nhất mà thôi!

Tây Bắc dị tộc đều có võ đạo truyền thừa thuộc về mình, những võ đạo thượng cổ này, võ giả tại bấy giờ xem có lẽ sẽ có vẻ hơi khô khan. Nhưng trên thực tế bất luận một loại võ đạo nào sau khi tu luyện tới đại thành, uy năng triển hiện ra đều rất kinh người.

Khai Thiên Thần Quyết của Chung Ly thị chính là như vậy, chính là lấy lực áp người thuần túy nhất.

Đối mặt với chỉ tay giống như trời sập này, Tô Tín không lùi mà tiến tới, thiên địch chỉ tay ầm ầm điểm ra, nguyên khí đất

trời vô tận quanh thân nổ tung, không phải là bị hút vào trong cơ thể Tô Tín, mà là bị luồng sức mạnh mạnh mẽ này đánh nát!

Khai thiên thần chỉ cùng thiên địch chỉ tay chạm vào nhau, song phương đều là võ kỹ uy năng chí cường, dưới va chạm này sóng cuộn xông đến tận trời, như thể là núi lửa phun trào.

Trông thấy uy thế này, sắc mặt mọi người ở đây nhất thời biến đổi, thân hình lập tức lui nhanh.

Nhưng ngay lập tức, bọn họ cũng có thể cảm giác hai luồng sức mạnh cường đại hoàn toàn bất đồng kia hình thành Phong Bạo, khí quán dài sông!

Lúc này trong phạm vi khoảng cách mấy trăm dặm hai bên giao thủ, những bộ tộc khác đều có võ giả Dương Thần cảnh tới.

Sức mạnh sản sinh khi Tô Tín cùng Chung Ly Viêm giao thủ, võ giả dưới Hóa Thần cảnh đều không cảm giác được. Nhưng những Dương Thần cảnh dù ở khoảng cách mấy trăm dặm cũng có thể cảm giác được sự mạnh mẽ của nguồn sức mạnh kia.

Ánh mắt của những Dương Thần cảnh này hơi có chút thay đổi.

Tộc nhân của bọn họ cũng đã thông báo người cùng Chung Ly Viêm giao thủ là ai. Nhưng điều duy nhất bọn họ không ngờ tới chính là thực lực của Tô Tín lại thực kinh khủng đến như vậy.

Tây Bắc đạo giống như một vương quốc độc lập ngăn cách với đời. Cho dù bọn họ đều là người đứng đầu trên giang hồ nhưng cũng rất ít võ giả lại xông xáo đến Trung Nguyên hay những nơi khác.

Trong tư tưởng của bọn họ, chỉ cần họ phòng thủ cơ nghiệp ở Tây Bắc đạo này là đủ rồi. Phân tranh danh lợi ở những nơi khác bọn họ không tham dự.

Chỉ có điều, rốt cuộc như vậy lại giống như là ếch ngồi đáy giếng vậy. Bọn họ chỉ có thể thấy được trời đất ở Tây Bắc mà

thôi.

Danh tiếng của Tô Tín ở Trung Nguyên rất lớn. Thực lực Tô Tín triển lộ ra lúc này cũng không hề thẹn với thanh danh của hắn.

Nhưng phải biết, ở đất Trung Nguyên vẫn còn có người danh tiếng lớn hơn Tô Tín.

Ví như "Huyền Tâm Kiếm Chủ" Mạnh Kinh Tiên dùng sức một mình chống đỡ cho Dịch Kiếm môn.

Còn có "Bích Nhãn Phi Long" Địch Kinh Phi quật khởi dân gian, thân thế lận đận, cuối cùng tung hoành ngang dọc, thành lập Tranh Kiếm minh, hùng bá một phương giang hồ.

Những cường giả này danh tiếng trong võ lâm Trung Nguyên còn lớn hơn Tô Tín. Thực lực của bọn họ còn mạnh đến nhường nào?

Trong lòng những cường giả Tây Bắc này dấy lên một tia ảm đạm. Có điều, trước mắt bọn họ không suy xét đến chuyện này mà là Chung Ly Viêm cùng Tô Tín đánh một trận, kết quả rốt cuộc là thế nào.

Lúc này trong sân, Chung Ly Viêm và Tô Tín ngón tay đối ngón tay. Kết quả sau cùng lại khiến cho bao người kinh hãi không dứt. Hai bên lại là người tám lạng kẻ nửa cân!

Phải biết rằng Khai Thiên Thần Quyết của Chung Ly Viêm vốn chính là cương mãnh vô song. Những võ giả khác đối đầu với võ giả trong Chung Ly thị ngay lúc mới bắt đầu cũng sẽ tạm tránh cương ngạnh. Thế mà Tô Tín này thì hay rồi, lại dùng cứng đối cứng cùng đụng một chiêu với Chung Ly Viêm. Hơn nữa không rơi xuống thế hạ phong chút nào.

Với võ giả cấp bậc như của Chung Ly Viêm và Tô Tín mà nói thì dò xét lẫn nhau đã chẳng còn ý nghĩa gì. Cho nên hai người cùng toàn lực xuất thủ, để lộ chân tướng.

Sau khi giao thủ với nhau một chiêu, sắc mặt hai người đều có chút căng thẳng. Dĩ nhiên, người không tưởng tượng được nhất chính là Chung Ly Viêm.

Chưa hơn trăm tuổi mà Chung Ly Viêm đã đến Dương Thần cảnh. Thuở niên thiếu đánh khắp Tây Bắc không địch thủ cùng cấp cho nên hắn dĩ nhiên cũng biết cực hạn của Dung Thần cảnh là ở đâu.

Lực bạo cường đại của Tô Tín nằm ngoài dự liệu của hắn. Hắn không khỏi không thừa nhận. Ít nhất khi hắn còn là Dung Thần cảnh, dù cho Khai Thiên Thần Quyết của hắn đã tu luyện đến viên mãn nhưng cũng không thể địch lại Tô Tín được.

Mà Tô Tín đây cũng không hề đánh giá sai thực lực của Chung Ly Viêm.

Tô Tín từng quen biết không ít võ giã Dương Thần cảnh. Dựa theo tiêu chuẩn phán đoán của Tô Tín mà phân chia thì đại khái có thể có bốn tầng thứ.

Đứng đầu chính là Dương Thần cảnh ngày trước Thiết Ngạo, Mạnh Kinh Tiên, Tần Nghiễm Vương Diệt nhất lưu, Đăng Lâm bán bộ Chân Võ, không có địch thù cùng cấp.

Cấp độ thứ hai là Danh Kiếm sơn trang Hà Vô Sơn, Thiếu Lâm Tự Huyền Minh, Đại Chu Cơ Huyền Viễn, Lâm Tông Việt mấy cấp bậc võ giả này, trong quần hùng ngạo thị, thực lực có thể xưng là kinh diễm.

Cấp độ thứ ba là Hắc Liên Thánh sứ Bạch Liên giáo, Kiếm Thần sơn "Thanh Minh Kiếm Tôn" Hàn Đông Đình nhất lưu, thực lực tuy rằng không tính là hàng đầu, nhưng cũng có thể nói là nhân vật khá mạnh mẽ trong số các cường giả Dương Thần cảnh.

Cho tới này cấp độ cuối cùng là Thanh Thành kiếm phái Sầm Vệ Trang, Tô gia lão tổ ở cùng một đẳng cấp. Tuy rằng bọn họ cũng là Dương Thần cảnh, nhưng so với ba võ giả cùng cấp độ khác thì không thể nghi ngờ là bình thường hơn rất nhiều.

Chương 1434 - Lực chiến của Dương Thần (2)

Cho nên này cái cấp độ võ giả Dương Thần cảnh này ở tầng cuối này coi như là cũng có sự phân chia mạnh yếu, nhưng Tô Tín lại vẫn hệ thống họ thành tầng thứ. Chỉ cần là võ giả ở

tầng thứ này thì với thực lực của Tô Tin bây giờ dù không dùng vật tiêu hao cũng có lòng tin có thể đánh một trận. Tỷ lệ thắng cũng đến tám phần mười.

Mà võ giả cấp độ thứ ba Tô Tín muốn thắng thì tỷ lệ thắng chỉ có một nửa. Hơn nữa còn phải dùng đến tiêu hao phẩm.

Đương nhiên cái này cũng là trong tình huống đối địch. Nếu ra tay đánh lén thì không giống vậy.

Có lúc ngươi tuy rằng không thắng nổi đối phương, nhưng lại có thể giết đối phương. Giống như lúc trước Tô Tín không có Dung Thần cảnh liền gài bẫy giết Hắc Liên Thánh sứ vậy.

Mà Chung Ly Viêm trước mắt này, theo Tô Tín, hắn là võ giả thuộc về cấp độ thứ ba.

Nhưng Chung Ly Viêm hiện tại còn trẻ, hắn còn có tiềm lực rất lớn, tương lai hắn cũng có hi vọng sánh vai cùng đám người Hà Vô Sơn, Cơ Huyền Viễn.

Tình huống trước mắt như thế, Tô Tín vẫn có mấy phần dám chắc đánh một trận với một trong số họ.

Cho nên sau một chiêu đối đầu, Tô Tín không có trì hoãn, mà trực tiếp ra tay, trong nháy mắt Tam Phân Thần Chỉ điểm ra, Tam Phân Quy Nguyên Khí trong cơ thể vận chuyển điên cuồng, bóng ngón tay đầy trời ầm ầm hạ xuống, chỉ kính thấu xương, vỡ vụn hư không!

Chung Ly thị Khai Thiên Thần Quyết lực bạo mạnh, nhưng cưỡng ép tập trung sức mạnh mạnh mẽ như vậy sẽ cần có thời gian tiêu hao nhất định. Tô Tín ra tay trước, chính là vì muốn quấy rầy tiết tấu của Chung Ly Viêm.

Chỉ có điều Chung Ly Viêm đã tu luyện Khai Thiên Thần Quyết của Chung Ly thị bọn họ tới Hóa Thần cảnh. Chỉ kính đầy trời hạ xuống, thần quang trong hai mắt Chung Ly Viêm tỏa ra, lại ngay lập tức vặn vẹo nguyên khí thiên địa trước mắt, đánh tan tất cả chỉ kính của Tô Tín!

Tô Tín híp mắt lại, này lại là bí thuật gì?

Công pháp của những dị tộc Tây Bắc được truyền thừa từ thượng cổ. Các loại vật ly kỳ cổ quái gì cũng có cho nên Tô

Tín gặp phải công pháp bí thuật chưa từng thấy qua cũng là rất bình thường.

Theo thói quen chiến đấu của Tô Tín, bất kể là ngươi dùng thần công hay bí thuật gì cũng được, cứ thẳng thừng dùng lực siết cổ là xong!

Ngay lúc Tam Phân Thần Chỉ của Tô Tín bị thần quang của Chung Ly Viêm phá, trong nháy mắt, kiếm khí quanh thân Tô Tín vờn quanh. Mà cùng lúc đó, Chung Ly Viêm bất ngờ phát hiện quanh thân mình đã bị kiếm khí kia vờn quanh. Kiếm khi vô biên ầm ầm hạ xuống, xé hư không, uy thế vô biên!

Trong mắt Chung Ly Viêm lóe lên vẻ kinh dị. Tiên Thiên Phá Thể Kiếm Khí Vô Hình của Tô Tín danh chấn giang hồ. Dù Chung Ly Viêm ở Đại Tuyết Sơn cũng đã từng được nghe nói qua.

Đại Tuyết Sơn chính là thánh địa võ học ở Tây Bắc. Tây Bắc dị tộc giậm chân tại chỗ không muốn trao đổi cùng với các võ giả Trung Nguyên. Nhưng thánh địa Đại Tuyết Sơn lại thường xuyên có nguồn tin trên giang hồ đưa tình báo đến Đại Tuyết Sơn, Trong đó nhiều nhất chính là các loại võ kỹ và công pháp xuất hiện trên giang hồ. Loại nào có giá trị đều sẽ bị nhóm giáo viên ở Đại Tuyết Sơn cẩn thận nghiên cứu.

Mặc dù Tô Tín không phải dùng kiếm xưng tôn, nhưng Tiên Thiên Phá Thể Kiếm Khí Vô Hình của hắn lại được Đại Tuyết Sơn đánh giá cực cao. Thậm chí còn có thể so sánh được với kiếm pháp truyền thừa của mấy đạo môn chí tôn khác.

Song, tuy Tiên Thiên Phá Thể Kiếm Khí Vô Hình mạnh nhưng thực lực của Chung Ly Viêm cũng không yếu kém. Dương Thần cảnh đã có thể khai quật công pháp tự thân đến đỉnh cao, triển ra được một trăm phần trăm thực lực.

Với một kích Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí toàn lực của Tô Tín. Hai tay Chung Ly Viêm kết ấn. Nhất thời, thần quang vô tận nở rộ ở trong tay hắn.

Một ấn hạ xuống, núi sông vỡ vụn!

Hai ấn hạ xuống, trời long đất lở!

Ba ấn hạ xuống, Ngũ Chỉ sơn khuynh!

Liên tục ba đòn ấn quyết đánh đến, sức mạnh mạnh mẽ như vậy đã làm cho hư không xung quanh rung động, sơn hà vỡ vụn, vô tận oai nhất thời liền trấn áp tất cả Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín!

Đây là một trong Tam Sơn Ấn võ kỹ bí truyền Chung Ly thị, ba ấn cùng xuất hiện, cực kỳ cương mãnh nổ tung, ấn sau mạnh hơn ấn trước.

Hai ấn trước kì thực cũng đã diệt hết kiếm khí vô hình của Tô Tín. Ấn cuối cùng này lại hóa thành một dấu tay khổng lồ đánh về hướng Tô Tín, ánh vàng lấp loé, thật giống Ngũ Chỉ sơn hạ xuống.

Mà lúc ấn thứ ba của Chung Ly Viêm đánh ra, Tô Tín cũng đã động thủ.

Huyết kiếm đỏ hồng như máu tươi bay ra khỏi vỏ, vạn ngàn kiếm ý ngưng tụ ở trong đó, Vô Song kiếm vực nhất thời ẩn hiện, Nhị Thập Tam thần kiếm đủ để diệt tiên giết thần đâm ra, nhất thời hư không ngưng đốn, thiên địa tịch diệt!

Nhưng ở trước mặt những võ giả khác, dù sát chiêu kiếm Nhị Thập Tam lần này đối mặt với Chung Ly Viêm cũng mất hiệu lực.

Nhị Thập Tam kiếm dùng vô dso61 kiếm ý cường đại ngưng tụ thành Vô Song kiếm vực. Võ giả tầm thường lúc đối mặt với kiếm này sẽ bị kiếm vực phong tỏa ngay. Nhưng Chung Ly Viêm dù sao cũng là Dương Thần cảnh, hơn nữa còn có Khai Thiên Thần Quyết cương mãnh bá đạo. Cho nên lúc tại kiếm vực mới vừa hình thành đã bị Chung Ly Viêm tránh thoát.

Tuy rằng như vậy, nhưng trong mắt Chung Ly Viêm vẫn cứ lóe vẻ kinh hãi như trước.

Kiếm đạo là một trong những võ đạo được truyền thừa nhiều nhất, cao thủ tu luyện kiếm đạo Đại Tuyết Sơn cũng không ít, nhưng bất kể là thực lực hay đơn thuần là nói về trình độ kiếm đạo, võ giả Đại Tuyết Sơn hắn từng quen biết không ai qua được Tô Tín cả.

Một võ giả không chủ tu kiếm đạo mà lại có trình độ kiếm đạo kinh khủng như thế. Điều này làm cho Chung Ly Viêm có hơi không nói nên lời, cũng có cả một ít kinh hãi nữa.

Chương 1435 - Kha Yển Nguyệt ngang ngược

Nói riêng về lực bộc phát thì thật ra bây giờ Tô Tín cũng không kém hơn so với Chung Ly Viêm là bao.

Chỉ tay thiên địch của hắn có thể chống đỡ được Khai Thiên Thần chỉ của Chung Ly Viêm cũng là một ví dụ chứng minh.

Bấy giờ, đối mặt với Nhị Thập Tam kiếm của Tô Tin, Chung Ly Viêm dù có phá vỡ được kiếm vực động trời của Tô Tín nhưng hắn vẫn không coi thường uy năng của kiếm này.

Chung Ly Viêm giậm chân, sau lưng bay lên hào quang vô tận, hệt như là Ma thần.

Hắn thụ chưởng thành đao, trong nháy mắt toàn bộ thiên địa bị xé nhỏ. Bất kể là kiếm ý hay là thiên địa, tất thảy đều bị một đao này chém thành hai mảnh!

Tô Tín không lùi mà tiến tới. Trong nháy mắt Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí vây quanh hắn. Hắn đấm ra một quyền, trong đó vô tận biến hóa kéo dài, quyền nứt sơn hà, đấu chiến cực kỳ!

Hai người giao thủ mấy chiêu, từ lúc bắt đầu va chạm đến bây giờ thành triền đấu lẫn nhau. Nhãn lực của các võ giả mặc dù không nhìn được thắng bại nhưng ít nhất với tình cảnh bây giờ mà nói thì hai người này đều có sức mạnh tương đương với nhau.

Mọi người hít vào một hơi lạnh. Biểu hiện của Chung Ly Viêm như thế là phải, nhưng thực lực mà Tô Tín triển lộ ra có thể nói là kinh diễm.

Hai bên càng đánh càng hăng. Tô Tín cũng đã thúc giục, phát huy toàn bộ thực lực tự thân của hắn ra ngoài. Nhưng ngay cả như vậy, Tô Tín cũng không thấy được cơ hội chiến thắng nào.

Thực lực của Chung Ly Viêm không thể so với võ giả Dương Thần cảnh tầm thường như Tô gia lão tổ. Dưới tình huống không dùng vật phẩm tiêu hao, giao thủ đối đầu như thế này, tỷ lệ thắng cuộc của Tô Tín còn chưa được ba phần.

Ngay lúc Tô Tín suy nghĩ có cần vận dụng vật tiêu hao phẩm hay là không, một luồng khí tức cường đại bỗng dưng ập đến. Trong nháy mắt, có đến năm tên Dương Thần cảnh vây lại. Bọn họ đều thuộc năm bộ tộc có thể đứng đầu ở Tây Bắc.

Những người này trông thấy Tô Tín và Chung Ly thị thế lực ngang nhau, có người trong đó cười nói: “Chung Ly Viêm ngươi cũng có ngày ăn trái đắng à? Xem ra thời gian này ngươi ở trong Đại Tuyết Sơn cũng không có tiến bộ gì. Có cần chúng ta giúp một tay không?”

Trong những võ giả Dương Thần cảnh ở Tây Bắc, Chung Ly Viêm thực ra không được hoan nghênh cho lắm.

Lúc Chung Ly Viêm còn thanh niên đã vô cùng cuồng ngạo, đắc tội với không ít người thuộc các bộ tộc lớn ở Tây Bắc.

Nhưng Chung Ly thị bọn họ vô cùng cường đại. Cộng thêm những bộ tộc lớn ở Tây Bắc này cũng không thể xích mích hoàn toàn với nhau, cho nên những chuyện này đều không được giải quyết gì hết.

Nói thì nói như vậy, trước sau gì cũng đã ghi thù kết oán nên đám người này thấy Chung Ly Viêm ăn trái đắng cũng rất vui.

Có điều, Chung Ly Viêm thấy những người này đến thì hừ lạnh một tiếng, tách ra lui về sau.

Bây giờ mà thu tay thì người mất mặt sẽ là Chung Ly Viêm hắn. Nếu tiếp tục đánh nữa, thì sẽ làm cả bộ tộc Chung Ly thị mất mặt.

Năm tên cường giả Dương Thần cảnh lắc đầu một cái. Xem ra Chung Ly Viêm này ở Đại Tuyết Sơn nhiều năm như vậy nhưng cũng không phải không có chút tiến bộ nào.

Nếu vốn theo tính cách của Chung Ly Viêm thì nhất định hắn sẽ phân thắng bại với Tô Tín trước đã rồi mới nói. Bây giờ lại biết tiến lùi rồi.

Mấy tên võ giả Dương Thần cảnh hai mắt nhìn nhau một cái. Một trong số đó đứng ra, nói: “Tô Tín, làm người phải biết tiến thoái. Có mấy thứ nếu không phải của ngươi mà ngươi nhất định muốn có thì cũng không phải là tốt với ngươi đâu.

Di hài Yêu vương phát hiện ở Tây Bắc chúng ta, dĩ nhiên cũng thuộc về bộ tộc Tây Bắc chúng ta. Nếu như ngươi muốn nhúng tay vào thì đó chính là đối địch với toàn bộ võ giả ở Tây Bắc!

Nếu hôm nay ngươi thoái lui thì chuyện này coi như các bộ tộc Tây Bắc nợ ngươi một ân huệ.

Bây giờ người Tây Bắc đạo làm Tiết Độ Sứ, đất phong cũng tại Tây Bắc đạo này. Sau này bộ tộc Tây Bắc đạo bọn ta sẽ tạo điều liện thuận lợi lớn nhất cho ngươi, ngươi thấy thế nào?”

So sánh với Chung Ly Viêm, vị võ giả Dương Thần cảnh này rất lão luyện, rất có tài ăn nói.

Trước đó, Chung Ly Viêm tiến đến là đã mang dáng vẻ hung hăng, thiếu chút nữa là chỉ vào lỗ mũi Tô Tín nói hắn cút khỏi nơi này.

Giọng điệu như vậy đừng nói là Tô Tín mà đổi thành người khác cũng sẽ rất tức giận.

Võ giả Dương Thần cảnh này nói chuyện xuôi tai hơn nhiều, biết mềm nắn rắn buông. Nếu như Tô Tín thoái lui, không ai nói Tô Tín sợ những bộ tộc Tây Bắc bọn họ. Bọn họ sẽ chỉ cho rằng đây là quyết định lựa chọn của Tô Tín.

Hơn nữa, tên võ giả Dương Thần cảnh này tự nhận rất hiểu nội tâm của Tô Tín. Vơi thân phận và thực lực bây giờ của Tô Tín, muốn tạo được cục diện gì ở Tây Bắc thì cái mà Tô Tín cần nhất chính là sự phối hợp của những bộ tộc Tây Bắc này.

Nếu không, đừng nói là bọn họ cố ý nhằm vào Tô Tín, chỉ cần bọn họ cố ý ngầm làm ra vài động tác nhỏ thì Tô Tín cũng sẽ không chịu nổi.

Nhưng tiếc là tên võ giả này vẫn tính toán sai lầm. Nếu như Tô Tín muốn dưỡng lão ở Tây Bắc đạo giống như Chương Trung Nghiệp thì có lẽ hắn sẽ rút lui, để lại mặt mũi cho các bộ tộc lớn ở Tây Bắc đạo, cũng là để lại mặt mũi cho mình.

Song, từ lúc bắt đầu Tô Tín đã không muốn cùng chung sống hòa bình với những bộ tộc Tây Bắc này. Ít nhất hắn cũng phải có quyền phát ngôn nhất định ở Tây Bắc đạo này mới được. Cho nên hôm nay hắn sẽ không lui. Huống chi bây giờ Tô Tín còn đang đại diện cho mặt mũi của triều đình.

Chương 1436 - Kha Yển Nguyệt ngang ngược (2)

Tô Tín thẳng thừng lắc đầu, nói: "Ngươi cũng nói nơi này là Tây Bắc đạo, như thế cũng thuộc về địa vực của Đại Chu. Ta là Tiết Độ Sứ Tây Bắc đạo, chẳng lẽ ta không nên nhúng tay vào chuyện này hay sao? Người nên rút lui hẳn không phải là ta mới đúng chứ?"

Sắc mặt của năm tên võ giả Dương Thần cảnh kia đều tối sầm. Tên võ giả lúc nãy mới lên tiếng nói chuyện, sắc mặt đen đi, bấy giờ hừ lạnh một tiếng, nói: "Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!

Được lắm, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết Tây Bắc đạo rốt cuộc là thiên hạ của nhà nào!"

Tên võ giả vừa mới dứt lời, liền nghe được một tiếng hừ lạnh: "Thiên hạ của nhà nào? Con cóc ghẻ ngáp, mồm miệng lớn thật đấy! Hôm nay ta ở đây, xem ai giám nói vớ vẩn trước mặt ta!"

Đao ý lạnh thấu xương bay ra từ trên không. Một tên võ giả gương mặt kệch cỡm, vô cùng ngang ngược đi tới hướng đám người Tô Tín. Mỗi bước đi dài đến mấy trượng. Bước chân hạ xuống đất khiến cho mặt đất rung động từng đợt, thể hiện rằng đối phương có tu vi nội công vô cùng tinh sâu.

Trên mặt Tô Tín hiện vẻ kinh ngạc. Hắn không ngờ Đại Chu thế mà lại phái Kha Yển Nguyệt đến.

Có điều, chuyện này cũng tốt, với thực lực của Kha Yển Nguyệt thì hoàn toàn có thể ngạo thế quần hùng. Thực lực của hắn cũng không hề thua kém so với Cơ Huyền Viễn, Lâm Tông Việt.

Kha Yển Nguyệt xem mấy tên võ giả Dương Thần cảnh như không. Hắn cười to nói với Tô Tín: “Tô tiểu tử, lại gặp rồi. Lúc đầu ta đã biết ngươi nhất định không phải kẻ tầm thường. Bây giờ xem ra nhãn lực của ta cũng không tệ đâu nhỉ.

Chuyện của Cơ Phóng Ca và Bộ Thiên Long ta nợ ngươi một ân huệ. Sau này có chuyện cần đến Thái Hành sơn trại của ta giúp đỡ thì cứ việc nói với ta một tiếng!”

Kha Yển Nguyệt gặp Tô Tín lần đầu tại cuộc chiến ở Ngô Đồng Sơn.

Khi đó, Tô Tín mới chỉ có tu vi Hóa Thần cảnh, nhưng hắn chỉ dựa vào thực lực của Hóa Thần cảnh đã bức tử được một Dung Thần cảnh, thậm chí còn dám ra tay đánh lén Tô gia lão tổ Dương Thần cảnh. Chuyện này khiến cho Kha Yển Nguyệt có ấn tượng rất sâu đậm.

Sau khi trở lại Thái Hành sơn trai, Kha Yển Nguyệt từng nói với người khác đánh giá của hắn về Tô Tín. Có điều, hôm nay xem ra hắn vẫn có chút coi thường Tô Tín. Con người này so với trong tưởng tượng của hắn thì còn kinh khủng hơn nhiều. Thậm chí bây giờ còn đạt đến trình độ đủ để hai bên cũng có thể ngồi ngang hàng với nhau rồi.

Tô Tín cười, chắp tay với Kha Yển Nguyệt một cái, nói: “Kha trại chủ khách khí rồi. Cơ huynh và Bộ huynh có được địa vị bây giờ là do thực lực và cơ duyên của bọn họ. Tại hạ chẳng qua là tạo một ít xúc tác mà thôi.”

Thấy Tô Tín và Kha Yển Nguyệt đứng đó hàn huyên, hoàn toàn không thèm để ý đến bọn họ. Năm tên võ giả Dương Thần cảnh kia sắc mặt ai nấy đều có chút âm trầm.

Tây Bắc đạo tự thành thiên địa, bọn họ quả thực không mấy hiểu biết với võ lâm Trung Nguyên.

Nhưng coi như có không hiểu biết đến mấy nữa thì những vỏ giả Dương Thần cảnh uy danh hiển hách trong võ lâm Trung Nguyên bọn họ cũng từng được nghe nói qua. Vị trại chủ Thái Hành sơn trại “Thiên Hạ Vô Đầu” Kha Yển Nguyệt này bọn họ cũng có nghe danh.

Tên võ giả Dương Thần cảnh lúc nãy mở miệng bây giờ lạnh giọng, nói: “Đường đường là đệ nhất thiên hạ cự khấu Thái Hành sơn trại chẳng lẽ cũng dựa đầu vào triều đình, trở thành tay sai cho triều đình hay sao?”

Kha Yển Nguyệt cười lạnh, nói: “Tay sai? Mộ Dung Đình, tên ếch ngồi đáy giếng như ngươi có tư cách gì nói ta là tay sai?

Ngày xưa ngươi đến Ba Thục Kiếm Các mời người đúc kiếm, kết quả thái độ hung hăng, còn nghĩ muốn chen ngang trên đường, kết quả bị “Vô Phong Kiếm Tôn” Liễu Trầm Phong một kiếm từ trên núi bổ tới bên dưới ngọn núi. Lẽ nào chuyện này ngươi đã quên?

Làm người phải tự biết người biết ta. Dám chó sủa với ta, có tin hôm nay ta chém sống ngươi không?”

Hỏa Ly Yển Nguyệt đao mang theo khí tức cực nóng xuất hiện trong tay Kha Yển Nguyệt, đao khí ngút trời, khí thế nối nhau như cầu vòng!

Dáng dấp của Mộ Dung Đình vốn không tệ. Tuy hắn đã là người tuổi trung niên nhưng võ giả Mộ Dung thị trời sinh có tướng mạo tương đối anh tuấn cho nên hắn vẫn mang phong độ nhanh nhẹn.

Nhưng khi Kha Yển Nguyệt nói dứt lời, sắc mặt của hắn như biến thành than đen vậy.

Võ giả đất Tây Bắc tự thành nhất giới. Võ giả xuất thân từ võ lâm Trung Nguyên sẽ đến Tây Bắc lang bạt, rèn luyện võ đạo. Trên giang hồ, cũng rất ít nghe chuyện võ giả xuất thân từ Tây Bắc đến Trung Nguyên lang bạt. Dĩ nhiên, ngoại trừ tán tu. Những võ giả xuất thân từ các bộ tộc Tây Bắc này coi như có luyện đến Dương Thần cảnh cũng rất ít người sẽ rời Tây Bắc để đến Trung Nguyên.

Mộ Dung Đình này thân là người Mộ Dung thị đại tộc Tây Bắc. Lúc hắn mới tấn thăng lên Dương Thần cảnh đã từng đến Tam Thục Kiếm Các cầu kiếm, ỷ vào thực lực của chính mình nghĩ muốn chen ngang. Vốn điều này cũng không có chuyện gì, nhưng võ lâm Trung Nguyên tàng long ngọa hổ. Mộ Dung Đình vừa chen ngang liền đụng phải hòn đá tảng “Vô Phong

Kiếm Tôn" Liễu Trầm Phong, chưởng môn của Kiếm Thần sơn.

Lần này Mộ Dung Đình xem như là đá vào tấm sắt, đều là Dương Thần cảnh, hắn thậm chí một kiếm của Liễu Trầm Phong cũng đỡ không được. Lại còn bị bỗ cho một kiếm từ trên Tam Thục Kiếm Các sơn môn xuống đến tận chân núi, mặt mũi cũng chẳng còn.

Việc này là vết nhơ lớn nhất đời Mộ Dung Đình. Bởi vì chuyện này mà thậm chí hắn còn bị tiểu bối trong tộc cười nhạo, khiến hắn mặc dù được xưng là trưởng lão của Mộ Dung thị nhưng trong Mộ Dung thị hắn chẳng được phân công quản lí chuyện nào.

Vốn chuyện này tại các bộ tộc Tây Bắc đã rất ít người nói rồi, nhưng ngày hôm nay Kha Yển Nguyệt lại lần nữa nói ra chuyện này, tin chắc, chẳng mấy chốc tin này truyền khắp Tây Bắc khiến cho những võ giả tiểu bối ở Tây Bắc lại thêm một lần bàn tán. Hành động này chẳng khác gì lại vừa xát muối vừa đâm dao vào vết thương của Mộ Dung Đình.

Chương 1437 - Cường giả tập hợp

Kha Yển Nguyệt là người cuồng ngạo, xấu tính nổi danh trên giang hồ. Có điều, chỉ cần thực lực của ngươi mạnh hơn hắn hay là giống như Tô Tín, có thể khiến cho hắn vừa mắt thì thái độ của hắn với ngươi có thể nói là hết sức phóng khoáng.

Dĩ nhiên, Mộ Dung Đình không ở trong nhóm này. Trong mắt Kha Yển Nguyệt, những võ giả xuất thân từ các bộ tộc ở Tây Bắc đại đa số đều là ếch ngồi đáy giếng mà thôi, rất là phế. Đường nhiên, ngoại trừ võ giả xuất thân từ Đại Tuyết Sơn.

Tuy là thánh địa võ học ở Tây Bắc nhưng danh tiếng của Đại Tuyết Sơn với võ lâm Trung Nguyên cũng có được mấy phần. Thực lực của những võ giả được dạy dỗ từ nhỏ trên Đại Tuyết Sơn cũng coi là được.

"Kha Yển Nguyệt! Ngươi ức hiếp người quá đáng!"

Mộ Dung Đình hừ lạnh một tiếng. Một thanh trường kiếm điểm tinh ngân xuất hiện trong tay hắn. Trường kiếm trong tay

khẽ động. Nhất thời, một luồng sóng dao động kỳ dị tản ra. Tinh hà lạc nguyện, kiếm chỉ thiên!

Chỉ với những lời vừa rồi của Kha Yển Nguyệt, đừng nói Mộ Dung Đình vốn có thân phận là võ giả Dương Thần cảnh cao quý, trưởng lão của Mộ Dung thị, dù Mộ Dung Đình hắn có là người bình thường cũng không chấp nhận được.

Có điều, lúc này Kha Yển Nguyệt chỉ cười lạnh một tiếng. Hỏa Ly Yển Nguyệt đao trong tay động một cái. Ngọn lửa vô tận cháy bùng lên. Đao thế vạch qua hư không, liệt khí bá đạo vô tận cuồng dâng.

Rõ ràng chỉ là một chiêu lực phách Hoa Sơn đơn giản nhất, nhưng Kha Yển Nguyệt lại có thể sử dụng đến mức khai thiên tích địa oai như vậy! Một đao kia phá thiên, chém nát sao trời. Sắc mặt của Mộ Dung Đình bỗng nhiên thay đổi. Kiếm khí cuồng trào. Trong nháy mắt, phạm vi trăm trượng xung quanh bị một tầng sao chói lọi vây quanh. Thật giống như màn đêm buông xuống.

Một đao của Kha Yển Nguyệt rất đơn giản, võ đạo của hắn cũng đơn giản. Dùng lực phá pháp, mặc ngươi thiên biến vạn hóa. Một đao của ta cũng chặt đứt!

Một đao này, Tô Tín xem ra có thể nói là giới hạn của đao đạo. Trong giang hồ, võ giả dùng đao không nhiều cũng chẳng ít. Về đao pháp, Kha Yển Nguyện cũng đủ để xếp trong ba hàng dẫn đầu!

Suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu Tô Tín, một đao của Kha Yển Nguyệt đã chém xuống. Sắc mặt của Mộ Dung Đình nhất thời đỏ bừng, khí huyết dâng trào. Thân hình của hắn bay té ra ngoài, mặt của thanh trường kiếm cũng xuất hiện vết nứt li ti, thiếu điều muốn vỡ vụn!

Mấy võ giả Dương Thần cảnh của các bộ tộc còn lại, sắc mặt ai nấy bỗng nhiên biến đổi. Thực lực của Kha Yển Nguyệt có hơi vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Những võ giả Dương Thần cảnh của các bộ tộc Tây Bắc này cũng không có trao đổi gì nhiều với ngoại giới. Cho nên, với vài nhân vật nổi danh trên giang hồ, bọn họ có lẽ nghe nói qua

tên nhưng thực lực của những nhân vật đó thì không có hiểu biết trực quan.

Thật ra thì với võ giả mà nói thì trừ khi là trực tiếp đối đầu chứ không thì có nghe đồn đãi nhiều hơn nữa cũng không thể dùng làm tiêu chuẩn phán đoán thực lực được.

Uy danh của đao khách Thái Hành sơn trại bọn họ cũng từng nghe nói qua.

Song, những bộ tộc Tây Bắc này hãy còn chút khinh thường họ.

Dẫu sao, với những võ giả Tây Bắc đạo này, Thái Hành sơn trại có mạnh hơn nữa thì cũng chỉ có một mình tên Dương Thần cảnh Kha Yển Nguyệt này. Đều là Dương Thần cảnh với nhau, có mạnh nhường nào cũng có thể lấy một địch mười được à?

Rốt cuộc, bây giờ bọn họ thấy được uy thế của Kha Yển Nguyệt thì có chút kinh hãi không thôi.

Thái Hành sơn trại có lẽ chỉ có một tên Dương Thần cảnh. Nhưng chỉ bằng một mình hắn là đã bằng với mấy tên võ giả bộ tộc Tây Bắc cùng cấp rồi.

Mộ Dung Đình bị Kha Yển Nguyệt dùng một chiêu đánh lui. Bốn tên võ giả Dương Thần cảnh còn lại, thêm cả Chung Ly Viêm đều tập hợp lại, khí thế hung hăng.

Các bộ tộc Tây Bắc như thể tay chân không phải chỉ nói cho có. Dưới tình huống đối mắt với ngoại địch thì dù cho giữa họ có nhiều mâu thuẫn hơn nữa thì cũng phải tạm thời buông xuống, đoàn kết lại với nhau.

Kha Yển Nguyệt cười lạnh một tiếng, cầm đao đứng đó. Khí tức trên người không chút nào thua kém năm người kia.

Lúc này, một giọng cười quái dị đột nhiên truyền tới: “Chậc chậc, Hỏa Ly Yển Nguyệt đao của Kha trại chủ vẫn sắc bén như xưa! Có điều, Tây Bắc đạo này người đông thế mạnh, Kha trại chủ có cần tại hạ hỗ trợ hay không?”

Một tên võ giả trung niên mặc hoa phục màu vàng xuất hiện ở trước mặt mọi ngừi. Dáng vóc gầy gò, nuôi hai hàng râu, vẻ

mặt âm tà.

Thấy hắn xuất hiện, Kha Yển Nguyệt lạnh nhạt nói: “Tiết Cửu Âm, Hoàng Tuyền giáo các người cũng muốn đến đây thêm phần náo nhiệt à? Có điều, e là ngươi đến nhầm chỗ rồi. Đám gà đất chó sành này không làm gì được ta đâu.”

Tô Tín nhìn tên võ giả trung niên này một cái, nhất thời liền nhận ra thân phận của đối phương.

Phó giáo chủ Hoàng Tuyền giáo, “U Tuyền Ma Kiếm” Tiết Cửu Âm. Vị này cũng là cự phách trong Ma đạo. Trong chín đạo tà ma, tiếng tăm của hắn cũng phải nói là lừng lẫy.

Người này năm xưa đã từng âm thầm tập sát hơn ngàn kiếm giả Tiên Thiên cảnh, mấy chục tên kiếm đạo tông sư Hóa Thần cảnh. Dùng máu tim tu luyện bí pháp U Tuyền Ma Kiếm của hắn. Hắn đã từng bị Ngũ Phái trì kiếm đồng loạt xuất thủ đuổi giết. Kết quả lại để cho hắn thoát được. Cuối cùng, Mạnh Kinh Tiên xuất thủ, đánh cho hắn một kiếm trọng thương, khiến cho hắn biến mất không tung tích trên giang hồ đến mấy thập niên.

Song, bây giờ xem ra thương thế của hắn đã khỏe hẳn rồi. Lúc này còn có tâm tư xuất hiện ở đây, xen vào trong cuộc chiến tranh đoạt di hài Yêu vương.

Với việc Hoàng Tuyền giáo đến đây, Tô Tín không lấy làm lạ. Dù sao đối phương ở Lương Châu đạo, cách Tây Bắc đạo không xa. Bọn họ nghe được lời đồn thổi cũng là chuyện bình thường.

Chương 1438 - Cường giả tập hợp (2)

Hơn nữa lúc này, lại có thêm ba luồng khí tức cường đại kéo đến. Bất ngờ thay cũng lại là ba cường giả Dương Thần cảnh khác.

Ba người này không phải là võ giả Trung Nguyên mà là võ giả tán tu xuất thân từ Tây Bắc đạo.

Những võ giả tán tu này hoặc là một mình một ngựa, hoặc là thành lập thế lực liên minh phân tán nhỏ, số người không nhiều. Tính toàn bộ cũng chỉ có thể chiếm cứ được hai phần

thế lực ở toàn bộ Tây Bắc đạo nhưng tác dụng của họ cũng không thể xem nhẹ.

Thấy ba người này, Mộ Dung Đình hừ lạnh một tiếng, nói: "Thái Tam Nguyên "Đại Âm Dương Thủ", Bách Hoa cốc chủ Kế Vô Nguyệt, "Đông Lưu Thần Kiếm" Nhạc Đông Lưu, ba người các ngươi cũng muốn đến góp vui?"

Đại Âm Dương Thủ Thái Tam Nguyên vóc người mập lùn, tướng mạo thật thà, người mặc cẩm đoạn trường bào giống một phú gia, chẳng có chút khí thế hay uy nghiêm cường giả Dương Thần cảnh nào.

Thái Tam Nguyên nghe Mộ Dung Đình hỏi như vậy, cũng không so đo tức giận với Mộ Dung Đình, chỉ cười ha hả, nói: "Mộ Dung trưởng lão nói lời này là sai rồi. Bọn ta cũng xem như là người Tây Bắc đạo. Di hài Yêu vương nếu xuất thế thì cũng nên có phần của chúng ta. Thế thì sao có thể gọi là góp vui được?"

Kế Vô Nguyệt bên cạnh Thái Tam Nguyên là một thanh niên nam sinh nữ tướng. Kế Vô Nguyệt mặc áo bào màu tắng ánh trăng, trong tay cầm quạt xếp ngọc thạch. Tướng mạo của hắn tuấn mĩ đến mức yêu dị. Không giống với vẻ dương cương yêu dị của Cơ Phóng Ca, khí chất của Kế Vô Nguyệt có phần hơi âm nhu.

Kế Vô Nguyệt được gọi là Vô Nguyệt công tử. Trong Bách Hoa cốc của hắn đều là nữ. Có điều, hắn không phải là người háo sắc. Tác dụng của những cô gái này cũng chỉ có một chính là dưỡng vài loại hoa cỏ quý giá cho hắn. Dùng lời của Kế Vô Nguyệt thì để cho đàn ông đụng vào mấy loài hoa cỏ trân quý của hắn thì đúng là làm nhục.

Mà tính cách của con người này cũng hết sức kì quái. Bình thường cô độc lạnh lùng, cũng rất ít trao đổi với võ giả Dương Thần cảnh đồng cấp, lại càng ít khi xuất hiện giữa võ lâm Trung Nguyên. Thậm chí cả Tây Bắc đạo cũng ít thấy bóng dáng hắn.

Nhưng truyền thuyết nói hắn và cung chủ Chiếu Ảnh Minh Nguyệt cung có quan hệ rất tốt. Mà quan hệ của hắn với vài nữ

cường giả trên giang hồ cũng không hề tệ.

Nghe được lời của Mộ Dung Đình, Kế Vô Nguyệt cũng hừ lạnh một tiếng, nói: “Thứ gì cũng là của Mộ Dung thị các ngươi. Nếu vậy thì ta có cần dâng Bách Hoa cốc lên cho Mộ Dung thị các ngươi luôn hay không?”

Mộ Dung Đình hừ lạnh, nói: “Kế Vô Nguyệt! Ngươi đừng có đánh tráo khái niệm! Ta nói di hài Yêu vương là của Mộ Dung thị khi nào?

Ba người các ngươi đều là võ giả xuất thân từ Tây Bắc đạo, lại là người nhận ân huệ từ Đại Tuyết Sơn. Các ngươi để tay lên ngực mà tự hỏi đi, lúc đầu, nếu như không có Đại Tuyết Sơn thì chỉ dựa vào các ngươi, các ngươi có thể đột phá đến Dương Thần cảnh được hay sao?

Bây giờ người của triều đình và Hoàng Tuyền giáo muốn tranh đoạt di hài Yêu vương thì thôi. Các ngươi lại cũng muốn đến xen vào. Đây không phải vong ân phụ nghĩa thì là gì?”

Đông Lưu Thần Kiếm Nhạc Đông Lưu chính là một người trung niên tướng mạo tầm thường. Trên người hắn mặc áo gai vải thô, sau lưng đeo một thanh trường kiếm được bao quanh bằng vải bố, ăn mặc theo lối kiếm tu tiêu chuẩn.

Nhạc Đông Lưu nghe vậy, nhàn nhạt nói: “Bọn ta đúng là nhận ân huệ của Đại Tuyết Sơn. Nếu như hôm nay mấy vị trưởng lão hoặc Đạm Đài đại nhân tự mình đến đây, chỉ cần họ nói một câu thì chúng ta sẽ đi ngay lập tức. Các ngươi, bao gồm cả Chung Ly Viêm không đại diện cho Đại Tuyết Sơn được.”

Là thánh địa võ học ở Tây Bắc đạo, đệ tử và giáo viên ở Tây Bắc đạo tính riêng cũng hơn mấy ngàn người.

Mà chủ sự thật sự ở Đại Tuyết Sơn thật ra chỉ có mấy người.

Trong Đại Tuyết Sơn, chỉ có những người có thực lực, tu vi võ đạo, đức hạnh được công nhận mới có thể trở thành trưởng lão ở Đại Tuyết Sơn. Trưởng lão như vậy chỉ có bảy người, mà ba người trong đó là người xuất thân từ các bộ tộc lớn ở Tây Bắc.

Mà trên cả trưởng lão chính là chủ Đại Tuyết Sơn, Đạm Đài Diệt Minh.

Mấy người trước mắt đây đều từng tu tập võ đạo trên Đại Tuyết Sơn. Chung Ly Viêm còn là giáo viên trên Đại Tuyết Sơn. Có điều, như thế cũng vô dụng. Đúng như Nhạc Đông Lưu nói, bây giờ bọn họ không đại diện được cho Đại Tuyết Sơn.

Đám người Mộ Dung Đình sắc mặt ai nấy đều đen đi. Xem ra ba người này dù cho có phải mạo hiểm đắc tội với các bộ tộc Tây Bắc cũng muốn tranh đoạt di hài Yêu vương cho bằng được.

Thật ra nghĩ một chút thì thấy cũng rất bình thường. Ba người bọn họ đều là võ giả tán tu, không có thế lực gì sau lưng. Mặc dù nói Bách Hoa cốc của Kế Vô Nguyệt là một thế lực nhưng cũng chẳng trợ giúp được gì cho hắn.

Cho nên, di hài Yêu vương này Đại Chu cũng không nhất thiết phải dốc toàn lực cướp. Nhưng đối với bọn họ mà nói thì nhất định phải tranh đoạt cho bằng được.

Tiết Cửu Âm của Hoàng Tuyền giáo cười ha hả quái dị nói: "Tây Bắc đạo cũng không phải là Tây Bắc đạo của một mình các người. Lúc đầu, Thiên Địa nhị cung phát hiện ra Cửu Trọng Kiếm các vẫn chi cho Ngũ Phái trì kiếm một chén canh. Tây Bắc bộ tộc các ngươi chẳng lẽ tự nhận mạnh hơn Thiên Địa nhị cung? Muốn độc chiếm di hài Yêu vương này sao?"

Thực lực của Hoàng Tuyền giáo trong chín ngục tà mà cũng coi là thượng lưu. Có điều, chỗ Tây Lương đạo đó cực kì hỗn loạn. Hung đồ ác tặc đông vô số, cho nên, phần lớn lực lượng của Hoàng Tuyền giáo đều phải ở lại Tây Lương đạo trấn thủ, cho nên, lần này chỉ có mình Tiết Cửu Âm đến.

Trước mắt, hắn cũng chỉ có thể đứng về bên phía đám người Tô Tín, nhất định phải cắt được một miếng thịt từ trong miệng các bộ tộc Tây Bắc!

Chương 1439 - Cung điện Thanh đồng

Sắc mặt đám người Mộ Dung Đình hơi âm trầm. Ý định ban đầu của bọn họ kỳ thực chính là muốn độc chiếm di hài Yêu Vương này.

Bất kể là người của triều đình cũng được hay là người khác cũng được, tất cả đều phải bị loại trừ ra bên ngoài.

Nhưng bọn họ cũng không ngờ, Đại Chu lúc này còn đưa ra được người như Kha Yển Nguyệt.

Cái này không phải là sơ sót của bọn họ mà là thật sự bọn họ không ngờ tới.

Những bộ tộc Tây Bắc này chỉ có hiểu biết giới hạn với võ lâm Trung Nguyên. Đa phần tin tức đều thông qua lời đồn đãi và tin tức mật báo mới biết.

Tin tức Kha Yển Nguyệt gia nhập vào triều đình, trở thành Hoàng Thất Cung Phụng ở võ lâm Trung Nguyên không phải là bí mật gì, chuyện này ai cũng biết. Nhưng đại đa số các bộ tộc ở Tây Bắc thì căn bản không biết đến.

Độ quý giá của di hài Yêu vương kia là khỏi phải nói. Chỉ có điều, vốn vật này là dành cho mấy bộ tộc mạnh ở Tây Bắc bọn họ đến phân chia cho nhau. Bấy giờ lại thêm mấy người này xuất hiện. Bọn họ phải mất đi mấy phần đây?

Ngay lúc đám người Mộ Dung Đình tức tối trong lòng, thì lại có thêm hơn mười đạo khí tức xông lên thiên không, trong đó yếu nhất là Hóa Thần cảnh.

Đám người Mộ Dung Đình nhất thời biến sắc. Lại thêm ai tới nữa? Chẳng lẽ là người của Kim Trướng Hãn Quốc?

Có điều, đám người Mộ Dung Đình không tin vào khả năng này cho lắm. Di hài Yêu vương mặc dù mê người nhưng Kim Trướng Hãn Quốc hẳn sẽ không mạo muội dấn thân vào nguy hiểm để đến tranh đoạt.

Dẫu sao, trên danh nghĩa Tây Bắc đạo là địa vực của Đại Chu. Người của Kim Trướng Hãn Quốc đến đây là có ý gì?

Nếu Kim Trướng Hãn Quốc dám mảy may có động tĩnh gì, bên phía Đại Chu cũng nhất định sẽ động thủ.

Mọi người quay đầu nhìn lại. Lần này tới là mười tên đạo nhân ăn mặc có hơi kì dị.

Mấy tên đạo nhân này không mặc áo đạo bào, trên người ai nấy đều mặc đồng phục võ sĩ màu đen nhánh, sau lưng thêu Âm Dương Ngư đại diện cho đạo gia nhất mạch, tóc chải đạo kế, hí huyết quanh thân thịnh vượng, cực kỳ kinh người.

Cầm đầu đám người này là một tên đạo nhân tướng mạo trẻ tuổi nhưng tóc hoa râm. Hắn mặc đạo bào màu vàng hoa lệ, quanh thân có sương mù bay lên, có tiếng rồng ngâm mơ hồ vọng đến, tỏ ra vô cùng bất phàm.

“Long Hổ Đạo môn!”

Sắc mặt đám người Mộ Dung Đình nhất thời biến đổi. Bọn họ sao cũng không ngờ Long Hổ Đạo môn lại xuất hiện ở đây.

Long Hổ Đạo môn ở Lũng Tây đạo, cách Tây Bắc đạo không xa nhưng cũng không gần. Lúc này bọn họ hẳn mới nghe tin chưa được bao lâu mới đúng. Nhanh như thế đã chạy đến đây thì hiển nhiên Long Hổ Đạo môn nhất định đã dùng bí pháp lớn, trả giá cao để đến được đây nhanh chóng.

Quan trọng nhất chính là cường giả xuất động lần này của Long Hổ Đạo môn cũng không phải là ít.

Thanh niên đạo nhân mặc áo đạo bào màu vàng kia chính là một trong Tứ Đại Hộ Pháp tôn giả “Thiên Long Võ Tôn” Thường Nhất Phàm, người đứng ở vị trí thứ hai mươi lăm trên Địa bảng cũng là một trong số những cường giả Dương Thần cảnh ở đó.

Thực lực của Long Hổ Đạo môn bây giờ quả thực không bằng Tạo Hóa Đạo môn hay là Thái Nhất Đạo môn, song, mặc dù không có Chân Vũ cảnh nhưng Chưởng giáo Long Hổ Đạo môn và bốn vị Dương Thần cảnh Hộ pháp tôn giả cũng không phải hạng dễ nuốt. Vị Thiên Long Võ Tôn này lại là người đứng đầu Tứ Đại Tôn Giả, là cường giả đứng ở vị trí thứ hai trong Long Hổ Đạo môn.

Phương pháp truyền thừa của đạo môn là vạn thiên. Người đời đều biết công pháp luyện thể của Thiếu Lâm Tự là nhất tuyệt.

Nào ngờ, huyền công đạo môn ở thời kỳ thượng cổ cũng có uy năng tương đối kinh người.

Trước mắt, trong bốn Đạo môn lớn cũng chỉ có truyền thừa của Long Hổ Đạo môn là huyền công chuyên tu thân thể nhất mạch đạo gia.

Nghe nói Thường Nhất Phàm này lúc còn là thanh niên thực lực bình thường, cả ngày chỉ biết khổ tu khổ luyện, kết quả cũng không luyện được gì, thậm chí ngoài sáu mươi tuổi cũng vẫn là Hóa Thần vô vọng. Tóc đã có chút hoa râm vẫn còn tu luyện với một đám đệ tử chưa xuất sơn, thường xuyên bị người khác giễu cợt.

Nhưng mọi người không biết Thường Nhất Phàm này có thể chất bản thân đặc biệt. Long Hổ bí đạo kinh mà Long Hổ Đạo môn tu luyện chính là Long Hổ phong vân lực, hai người hỗ trợ lẫn nhau mới có thể đại thành. Có điều, Thường Nhất Phàm sao cũng không tu luyện được Hổ lực. Thậm chí sư môn trưởng bối ở Lông Hổ Đạo môn đều nói thiên phú của hắn thực ra không tệ nhưng bởi vì nguyên nhân thể chất xung khắc với công pháp của Long Hổ Đạo môn, cái này cũng không oán được người khác.

Thậm chí, những trưởng bối Long Hổ Đạo môn cũng nói, Thường Nhất Phàm có thể rời Long Hổ Đạo môn, chuyển sang một phái khác, chỉ cần hắn đừng tiết lộ công pháp của Long Hổ Đạo môn là được.

Song, ai nào ngờ, Thường Nhất Phàm này lại cự tuyệt ngay tại chỗ, cố chấp chọn cách tiếp tục ở lại tu hành trong Long Hổ Đạo môn.

Ai cũng cho rằng Thường Nhất Phàm đang tốn thời gian vô ích, nhưng không ngờ, năm hắn bảy mươi tuổi lại đột phá đến Hóa Thần cảnh, sau đó đột nhiên tăng mạnh một đường. Từ Hóa Thần đến Dung Thần, từ Dung Thần đến Dương Thần. Trong mấy cảnh giới này dường như không đụng phải bất kì tình huống cản trở nào. Mười năm liền từ Hóa Thần cảnh sơ kỳ đi đến cảnh giới Dương Thần cảnh tột cùng.

Điều này khiến khí huyết của hắn thịnh vượng, thậm chí tướng mạo cũng có phần cải lão hoàn đồng, chỉ là tóc còn có chút hoa râm.

Chương 1440 - Cung điện Thanh đồng (2)

Sau đó, Thường Nhất Phàm đứng vào hàng ngũ Tứ Đại Tôn Giả ở Long Hổ Đạo môn, vì Long Hổ Đạo môn mà chính chiến trong giang hồ. Năm xưa, ma đạo cự kiêu của Thiên Ma Cung đã chết trong tay hắn. Lúc Đạo – Phật đại chiến, trước khi Thiếu Lâm Tự ra đời, thủ tọa Bàn Nhược đường cũng chết trong tay hắn. Chiến tích của người này ở trên Địa bảng là dùng vô số máu tươi của cường giả mà nhuộm lên.

Có thể nói, lần này Long Hổ Đạo môn đưa Thường Nhất Phàm và một đám võ giả Long Hổ Đạo môn tới rõ ràng là nhất định phải tranh cho được.

Nhiều cường giả thèm thuồng di hài của Yêu vương đến vậy, những bộ tộc Tây Bắc bọn họ nào dám cản? Bọn họ không cản được, cũng không dám cản.

Nếu như bọn họ vẫn quyết tâm ăn mảnh một mình thì tuy bọn họ coi như là có thể ngăn cản được nhiều cường giả trước mắt như này, thì cũng nhất định chuốc khổ, chắc chắn sẽ chịu tổn thất. Cái này thì mất nhiều hơn được.

Có thể nói, trước mắt trừ khi Đạm Đài Diệt Minh đứng đầu Đại Tuyết Sơn ra mặt thì không ai có thể ngăn được đám người này.

Có điều, bọn họ biết Đại Tuyết Sơn nhất định sẽ không nhúng tay vào chuyện này.

Đối với cường giả cấp bậc như Đạm Đài Diệt Minh mà nói thì di hài Yêu vương với hắn chẳng qua là thứ có cũng được không có cũng không sao.

Dù gì thì răng nanh của Yêu vương cũng cho thấy, Yêu vương đó chẳng qua cũng chỉ là Chân Vũ cảnh mà thôi. Yêu vương và Đạm Đài Diệt Minh ai mạnh ai yếu thì vẫn còn là một ẩn

số. Đạm Đài Diệt Minh cần di hài của Yêu vương để mà làm gì?

Hơn nữa Đạm Đài Diệt Minh có thể nói là kế thừa hoàn mỹ quy luật làm việc thanh tịnh vô vi của Đại Tuyết Sơn. Nếu không phải là xảy ra chuyện lớn kinh thiên động địa thì Đại Tuyết Sơn sẽ tuyệt không xuất thủ.

Thường Nhất Phàm nhìn Mộ Dung Đình, dùng giọng nói hơi có phần tang thương, nhàn nhạt nói: "Long Hổ Đạo môn chúng ta không có hứng thú với di hài Yêu vương. Ta chẳng qua là muốn dấu ấn bí pháp ngày xưa lúc tổ tiên phong ấn Yêu vương kia lưu lại mà thôi."

Nghe được Thường Nhất Phàm nói như thế, nhất thời mọi người ở đây bừng tỉnh.

Chẳng trách Long Hổ Đạo môn phái ra vị cường giả đứng thứ hai trong tông môn ra xuất trận, không những thế còn để bọn họ dùng bí pháp chạy đến đây với tốc độ nhanh nhất. Hóa ra không phải là vì di hài Yêu vương mà là vì truyền thừa đoạn tuyệt của Long Hổ Đạo môn ngày xưa.

Hiện tại, truyền thừa của Long Hổ Đạo môn thực ra có chút thiếu sót. Dẫu sao, ba ngàn Đạo môn từ thời thượng cổ, đến bây giờ cũng chỉ còn có bốn Đạo môn là có thể xuất thủ. Đại đa số truyền thừa của các Đạo môn khác đều bởi vì đủ loại nguyên nhân mà biến mất trong lịch sử.

Mặc dù Long Hổ Đạo môn được truyền thừa xuống, nhưng truyền thừa của bọn họ vẫn luôn có chút thiếu sót. Trong đó có một bộ phận bí thuật thất truyền.

Phải biết, Long Hổ Đạo môn cũng không phải là chỉ có một vài huyền công luyện thể. Phần nhiều là dùng Long Hổ bí đạo kinh mới có thể thúc giục bí thuật.

Trước mắt, những bí thuật này đều đã thất truyền. Nhưng lần này, bọn họ bất ngờ biết được tổ tiên Lục Tông Hải của bọn họ ngày xưa đã phong ấn vĩnh cửu một Yêu vương. Theo miêu tả cảnh tưởng lúc đó, bí thuật khi Lục Tông Hải phong ấn Yêu vương đã sử dụng một trong những bí thuật thiếu sót đứng đầu trong Long Hổ Đạo môn.

Nếu như lần này bọn họ có thể tìm được một chút dấu vết liên quan đến bí thuật của bọn họ trên di hài Yêu vương, thế thì Long Hổ Đạo môn bọn họ cho dù có không giành được di hài Yêu vương thì cũng coi như là có thu hoạch.

Chỉ có điều, với những bộ tộc Tây Bắc mà nói, bất kể Long Hổ Đạo môn đến vì truyền thừa tổ tiên hay là vì di hài của Yêu vương thì kiểu gì cũng là tới đòi chia phần. Điều này với những bộ tộc Tây Bắc bọn họ mà nói thì không cách nào tiếp nhận được.

Có điều, vào lúc này, một số võ giả thuộc các bộ tộc Tây Bắc bỗng dưng hô lớn lên. Mọi người nhìn theo hướng bọn họ hô lên, trông thấy mảnh đất trước đó Tô Tín và Chung Ly Viêm đánh nhau bị nứt ra, ở mấy chục trượng sâu dưới đó dường như có chôn thứ gì.

Mọi người ai nấy nhìn nhau một cái rồi vội vàng xông đến.

Chỗ trấn áp Yêu vương nhất định là địa điểm bí mật mà Nhân tộc thời thượng cổ thành lập. Bọn họ đoán chừng sẽ có những cường giả Yêu tộc khác đến cứu Yêu vương, cho nên phải không để xảy ra sơ sót nào. Ít nhất, phải làm đến mức nhìn từ ngoài vào căn bản không có gì khác biệt.

Cho nên, khoảng thời gian này, trong nội bộ những bộ tộc Tây Bắc căn bản đều dùng những cách thức ngu ngốc mà tìm. Đó chính là đào ba tấc đất không tìm được thì đào ba trượng, ba mươi trượng. Dù sao có đào cả một ngọn núi cũng phải đào cho ra đất phong ấn Yêu vương.

Nào ai ngờ, nhiều người tìm lâu như vậy mà không tìm được. Kết quả, Tô Tín và Chung Ly Viêm hai người đánh nhau một trận, dư âm lại khiến nơi này bị phát hiện.

Mọi người nhất loại đi đến trước vết nứt, cũng không để ý nghi kị lẫn nhau nữa, ai nấy đồng loạt đạp một cái, nhất thời bộc phát ra một cỗ năng lượng cường đại.

Một kích toàn lực của hơn mười tên võ giả Dương Thần cảnh khiến chu vi mười mấy dặm xung quanh như thể có động đất, đất rung núi chuyển, uy thế vô lượng.

Bọn họ xuất thủ khiến kẽ hở kia càng lúc càng lớn, cuối cùng đất đá sụp lở, lộ ra một tòa cung điện thanh đồng to lớn.

Cung điện thanh đồng kia có một phần vẫn đang bị chôn sâu dưới đất, nhưng phần lộ ra bên ngoài hiện ra đủ loại phù văn thần dị.

Kỳ dị nhất chính là trên cung điện thanh đồng kia lại không có lấy một cái cửa sổ. Hơn nữa cổng chính cũng không có. Từ trên tòa cung điện này tỏa ra khí lạnh lẽo khiến mọi người không khỏi nghĩ đến một thứ. Đó chính là quan tài!

Dĩ nhiên, đối với Yêu vương bị phong ấn ở nơi này từ thời thượng cổ mà nói thì chỗ này đúng là một cái quan tài chôn sống hắn.

Chương 1441 - Mời Tà Đạo Minh ra tay

Nơi phong ấn Yêu vương này mọi người tìm lâu như vậy cũng không tìm được. Không ngờ là nhờ cuộc đấu lần này lại phát hiện ra được.

Sau chuyện này, đám Mộ Dung Đình muốn ngăn cản bọn họ thì cũng đã muộn. Cho nên mọi người hai mắt nhìn nhau một cái, trực tiếp ra tay, muốn đánh nổ cung điện Thanh đồng để tiến vào trong.

Nhưng đông đảo cường giả Dương Thần cảnh xuất thủ không chỉ không đánh nổ được cung điện Thanh đồng kia mà ngược lại từ bên trong cung điện thanh đồng kia từng đạo thần quang nở rộ, bắn bay những người đứng trước ra.

Cảm nhận được sức mạnh cường đại trong đó, sắc mặt của mọi người ở đây nhất thời biến đổi.

Phía trên cung điện này phủ đầy trận pháp thượng cổ, đến tận bây giờ cũng không hề suy yếu. Dù cho bọn họ thân là Dương Thần cảnh cũng không có khả năng dùng bạo lực đánh nát được.

Mọi người ở đây liếc mắt nhìn nhau một cái, trước mắt cũng không có cách nào, nếu không thể dùng bạo lực phá giải, thế cũng chỉ có thể dựa vào trận pháp sư chậm rãi mở ra.

Bên phía bộ tộc Tây Bắc có một tên võ giả Dương Thần cảnh quan sát một lát, trầm ngâm nói: “Trận pháp này trải rộng toàn bộ cung điện, hơn nữa uy năng cường đại, nếu muốn loại bỏ tất cả, thì dù coi như là mời tất cả trận đạo đại tông sư Thiên Cơ cốc tới cũng vô dụng.

Cho nên chúng ta coi như là muốn phá trận pháp, cũng chỉ có thể miễn cưỡng phá được một miếng nhỏ trong đó. Sau đó, mở ra một lỗ hổng rồi từ đó tiến vào.”

Trong số tất cả mọi người ở đây thì chỉ có hắn là có nghiên cứu một chút về trận pháp. Mất một lúc là thấy mấu chốt trong đó.

Đồng thời, lời này của hắn cũng là đang cảnh cáo đám người Tô Tín. Dù sao các ngươi chỉ cần có thể mở được một lỗ hổng thì có thể tiến vào từ bất cứ nơi nào.

Trước mắt chúng ta không cản được ngươi. Các ngươi cũng đừng hòng làm hư chuyện tốt của chúng ta. Người nào có thể mở được lỗ hổng thì người đó có thể chiếm được tiên cơ trước.

Đừng thấy số người của các bộ tộc Tây Bắc ít mà lầm, tổ tiên của bọn họ ngày trước đều là một quốc gia từ thời thượng cổ.

Truyền thừa của một nước thì cỡ nào cũng không thiếu những vật như trận pháp hay là đan đạo. Cho nên, trong các bộ tộc bọn họ đều có trận pháp sư. Điểm này ngược lại không cần lo lắng.

Cho nên, những người thuộc các bộ tộc Tây Bắc kia trực tiếp xoay người rời đi, mời trận pháp sư của mình đến giúp đỡ.

Thường Nhất Phàm của Long Hổ Đạo môn cũng dẫn người rời đi ngay. Cũng tính quay về để tông môn phái mấy vị trận pháp sư tới.

Kha Yển Nguyệt nghiêng đầu nhìn Tô Tín, nói: “Tô tiểu tử, chuyện này giao cho ngươi. Lần này ta tới chẳng qua là tới làm côn đồ thôi. Nói ta chém ai thì ta chém người đó. Dĩ nhiên, nếu ngươi nói ta đi chém Đạm Đài Diệt Minh ta đây cũng chém không nổi.”

Tô Tín gật gật đầu, nói: “Vậy chúng ta đi trước. Quay về thương lượng lại đã.”

Sau khi đám Tô Tín rời đi, ba tên tán tu Kế Vô Nguyệt mắt lớn trừng mắt nhỏ, không biết nên làm gì cho phải.

Bộ tộc Tây Bắc và Long Hổ Đạo môn đều có đào tạo trận pháp sư. Tô Tín dựa vào triều đình, dĩ nhiên cũng không lo. Nhưng ba người bọn họ đều là võ giả tán tu, bọn họ phải đi tìm ai?

Thái Tam Nguyên cau mày nói: “Không thì chúng ta đi thương lượng với Tô Tín hoặc là Long Hổ Đạo môn xem sao? Để sau khi bọn họ mở được lỗ hổng trận pháp cũng cho chúng ta vào cùng.

Dẫu sao, so với các bộ tộc Tây Bắc ở đây thì bọn họ cũng ít người hơn. Chúng ta vào trong đó cũng coi như là trợ lực cho bọn họ, có thể ngăn được những bộ tộc Tây Bắc kia.”

Nhạc Đông Lưu lắc đầu, nói: “Đoán chừng không có khả năng. Di hài Yêu vương to chỉ cỡ đó. Chúng ta vào trong đó lại phải chia thêm một phần, bọn họ chắc chắn không đồng ý.”

Thái Tam Nguyên buồn phiền nói: “Vậy chúng ta nên làm gì?”

Lúc này Kế Vô Nguyệt bỗng nhiên nói: “Chỗ khác không có trận pháp sư, Đại Tuyết Sơn cũng không có sao? Không bằng chúng ta bỏ ra nhiều tiền đi mời trận pháp sư Đại Tuyết Sơn ra tay, thế nào?”

Hai mắt Thái Tam Nguyên cùng Nhạc Đông Lưu nhất thời sáng ngời, kế này có thể được!

Nếu theo thân phận mà nói, thân phận của võ giả Đại Tuyết Sơn hẳn do ba bộ phận tạo thành. Trong đó, lớn nhất là Chung Ly thị, Mộ Dung thị, người của bộ tộc lớn, số người của họ cũng là đông nhất. Gần như chiếm đến một nửa ở Đại Tuyết Sơn.

Còn ba phần chính là một số võ giả khác ở Tây Bắc đạo và những võ giả thuộc các khu vực khác. Những người này đều phải vượt qua trùng trùng khảo nghiệm mới được gia nhập vào Đại Tuyết Sơn. Có thể nói, về số lượng mặc dù không được

như những người các bộ tộc Tây Bắc. Song, chất lượng không hề thua kém. Đám người Kế Vô Nguyệt trước kia cũng mang thân phận này.

Còn hai phần còn lại chính là người thuộc những bộ tộc nhỏ ở Tây Bắc.

Những bộ tộc nhỏ này căn bản không cách nào so được với các bộ tộc lớn như Mộ Dung thị, có vài tộc đã suy giảm đến cực độ. Thậm chí trong nội bộ tộc ngay đến một tên võ giả Hóa Thần cảnh cũng không tìm được.

Những bộ tộc nhỏ như vậy hoặc là chỉ có thể từ từ suy sụp, cuối cùng biến mất. Nhưng có vài người có thể chọn cách gia nhập vào Đại Tuyết Sơn tiềm tu. Dù cho bộ tộc của họ có biến mất thì ít nhất bọn họ cũng có thể lưu lại huyết mạch cuối cùng cho bộ tộc mình.

Đạm Đài Diệt Minh đứng đầu Đại Tuyết Sơn bây giờ thật ra xuất thân từ chính những bộ tộc nhỏ như vậy. Đạm Đài thị của hắn sớm đã biến mất, trở thành lịch sử.

Đám người Kế Vô Nguyệt tất cả đều xuất thân từ Đại Tuyết Sơn. Có lẽ bọn họ nhìn những võ giả xuất thân từ các bộ tộc lớn rất không vừa mắt. Có điều, quan hệ giữa bọn họ và những võ giả tán tu kia và những võ giả xuất thân từ các bộ tộc nhỏ cũng không tệ.

Chương 1442 - Mời Tà Đạo Minh ra tay (2)

Truyền thừa Đại Tuyết Sơn hết sức phức tạp. Người tinh tu trận đạo trong đó cũng không ít. Với quan hệ của bọn họ, thêm cả trọng lễ thì hắn có thể mời được mấy trận đạo đại sư.

Sau cùng, tất cả đều rời đi. Tô Tín cũng dẫn theo Kha Yển Nguyệt trở lại Phi Long thành.

Thấy Tiết Độ phủ xa hoa của Tô Tín, Kha Yển Nguyệt chậc chậc, thở dài nói: “Chẳng trách trên giang hồ có nhiều võ giả như vậy lại nguyện ý vùi đầu vào dưới quyền Đại Chu. Làm quan khác thật sự! So với sơn trại của ta thì phủ đệ này xa hoa hơn gấp mấy chục lần!”

Tô Tín lắc đầu, nói: “Ta cũng không rảnh đi làm mấy chuyện này. Phủ đệ này vốn là của hành quân Đại Tổng quản Tây Bắc đạo Chương Trung Nghiệp. Đời này của hắn ta vô vọng đột phá, nên dĩ nhiên phải vùi hết tinh lực vào chuyện ăn chơi hưởng thụ rồi.”

Kha Yển Nguyệt bĩu môi khinh thường. Đời này hắn khinh nhất chính là loại người như vậy.

Võ đạo nhất mạch mỗi một cánh giới đều đầy gian nan hiểm trở. Làm võ giả, sợ nhất chính là mấy loại trước giờ chưa từng có nhuệ khí.

Nếu người nào người nấy đều giống như Chương Trung Nghiệp kia, cảm giác đã không còn hy vọng đột phá thì tự nhụt chí thì cường giả trên thế gian đã không nhiều như vậy.

Giống như Thường Nhất Phàm của Long Hổ Đạo môn kia. Năm xưa nếu như hắn không tu luyện nữa thì nào có danh tiếng Thiên Long Vũ Tôn của bây giờ?

Bên trong phòng nghị sự, Kha Yển Nguyệt hỏi: “Nơi này ngươi không có trận đạo tông sư, ngươi tính phái người quay về triều đình cầu viện à?”

Tô Tín lắc đầu, nói: “Nói khó nghe thì những trận đạo tông sư Đại Chu kia thực lực có hạn, thắng là thắng ở số người đông. Cho bọn họ thời gian thì có thể phá giải được. Có điều, cứ như vậy thì chúng ta sẽ lỡ mất tiên cơ.”

Tô Tín từng lĩnh giáo thực lực của đám trận pháp sư của Đại Chu kia. Thật đúng là chẳng ra gì!

Đại Chu có đủ tám khối bạch ngọc thạch bản. Địa Phủ cũng có đủ tám khối bạch ngọc thạch bản. Kết quả, Địa Phủ cũng chỉ nhờ vào mấy người Chuyển Luân vương là có thể trong thời gian ngắn nghiên cứu ra được bí mật trong đó. Còn Đại Chu thì sao?

Đám trận pháp sư cùng Mật tông phiên tăng gộp lại ước chừng nhiều gấp đôi Địa Phủ mà mất nhiều thời gian mới có thể nghiên cứu được. Tài nghệ có thể tưởng tượng ra được.

Còn có trước đó Tô Tín đã từng giết Nam Hằng, thân phận của Nam Hằng chính là Hoàng thất trận pháp sư.

Loại kém chất lượng thế này mà cũng có thể trở thành trận pháp sư cung phụng Đại Chu, có thể tượng tượng được đám trận pháp sư của Đại Chu kém đến trình độ nào.

Dĩ nhiên kết quả như này thật ra cũng bình thường. Trận pháp sư không phải là võ giả. Đào tạo một trận pháp sư không chỉ mỗi truyền thừa điển tịch mà còn có danh sư chỉ điểm với cần nhiều thời gian, vân vân…

Nội tình Đại Chu dẫu sao cũng còn nông. Cho nên, nội bộ trận pháp sư ở Đại Chu đều là mời chào từ trong giang hồ. Thực lực thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

Kha Yển Nguyệt cau mày nói: "Nhưng nếu không tìm trận pháp sư Đại Chu thì ngươi tìm ai được? Thiên Cơ cốc? Dù bọn họ chịu tới cũng tới không kịp."

Tô Tín cười nói: "Đám người Thiên Cơ cốc đòi giá quá cao. Dĩ nhiên, ta cũng sẽ không đi tìm bọn họ.

Ta cùng đám người Tà Đạo Minh có quan hệ không tệ. Mời họ ra mặt chắc không thành vấn đề gì."

Kha Yển Nguyệt nhìn Tô Tín, con mắt kinh ngạc. Hắn ngược lại không ngờ Tô Tín có quan hệ với đám người Tà Đạo Minh kia.

Thật ra thì Thái Hành sơn trang bọn họ cũng giống như Tà Đạo Minh. Họ làm việc không coi là chính nhưng cũng không coi là tà. Có điều, tóm lại vẫn bị võ lâm chính đạo không cho tồn tại.

Cho nên Kha Yển Nguyệt cũng có chút hiểu biết với Tà Đạo Minh. Đám người này cũng không phải là đám chó không chủ giống những gì ngoại giới nói. Ngược lại, bọn đều là những người có thực lực bất phàm. Đây cũng là có bản lĩnh thực sự.

Giống như Độc Thủ Dược Vương Tôn Bất Hại. Tuy hắn chỉ là Dung Thần cảnh nhưng dù Kha Yển Nguyệt đứng trước mặt hắn thì Kha Yển Nguyệt cũng phải cẩn thận.

Bàn về thủ đoạn luyện độc, mạnh nhất là Đường Môn nhưng thành tựu về độc của Tôn Bất Hại được Đường Môn đương đại gia chủ "Thiên Diệp Long Thủ" Đường Thiên Long tán thưởng.

Kha Yển Nguyệt gật gật đầu, nói: "Tà Đạo Minh thì ta cũng quen biết mấy người. Họ cũng là người đáng tin. Nếu vậy thì ta đi tu luyện trước. Đến lúc cần động thủ ngươi đi gọi ta là được."

Nói xong, Kha Yển Nguyệt ngay lập tức rời đi. Tô Tín cũng nhanh chóng phái người đi tìm người của Tà Đạo Minh.

Lần trước Tà Đạo Minh từng ăn trái đắng không nhỏ ở Đại Chu. Đồ Cơ Hạo Điển hứa hẹn bọn họ còn chưa lấy được mà chút nữa đã bị một đám cường giả Đại Chu coi là hung thủ mà giết.

Nếu không phải cuối cùng Tô Tín đưa tay giúp đỡ thì bọn họ có lẽ sẽ thực sự bị Cơ Huyền Viễn chém một nhát xả giận.

Cho nên lần đó, Tà Đạo Minh có thể coi là tiền mất tật mang. Sau khi rời Đại Chu, bọn họ liền vội vã di chuyển đến Tây Lương đạo, bán cho đám hung đồ ác tặc ở địa phương mấy thứ độc dược và cơ quan ám khí ác độc để hồi huyết. Bằng không, bọn chẳng chóng thì chày cũng đói chết.

Mà sau khi nhận được tin của Tô Tín, đám người Tôn Bất Hại này chẳng hề nghĩ ngợi, nhanh chóng chuẩn bị đến Tây Bắc đạo.

Đám người này cũng coi như là biết báo đáp ân tình. Lần trước Tô Tín cứu mạng họ. Bây giờ Tô Tín cần dùng đến bọn họ, dĩ nhiên, họ sẽ không cự tuyệt.

Hơn nữa, lúc gửi thư Tô Tín cũng nói, lần này sẽ không để cho bọn họ về tay không.

Hắn cũng biết gần đây người Tà Đạo Minh có chút quẫn bách. Cho nên, lần này Tô Tín cũng chuẩn bị đầy đủ các loại tài nguyên tu luyện làm thù lao. Với thân phận bọn họ mà nói thì chỉ nhiều chứ không ít.

Chương 1443 - Tình cảnh của Tà Đạo Minh

Trong mấy ngày Tà Đạo Minh chạy tới, các trận pháp sư từ những bộ tộc lớn ở Tây Bắc đã bắt đầu ra tay.

Đương nhiên, trình độ của những trận pháp sư này cụng rất có hạn, không thể phá được trận pháp này chỉ trong một ngày được.

Mà đám người Kế Vô Nguyệt nhờ vào quan hệ của mình, thêm một ít hậu lễ, lúc này mới mời được hai vị trận pháp sư đến hỗ trợ.

Bây giờ, bên duy nhất không có động tĩnh chính là phía Tô Tín và Long Hổ Đạo môn.

Dĩ nhiên, khoảng thời gian này Tô Tín cũng không rảnh rỗi. Hắn điều động Ám Vệ trong tay, cộng thêm sự phối hợp từ Triệu gia cùng Đông Lâm tông, một lần nữa tìm hiểu lại các thế lực rải rác ở Tây Bắc đạo, lập thành một bộ tài liệu cặn kẽ.

Bên phía Tô Tín giữ một phần, đồng thời cũng cho Khả Yển Nguyệt một phần.

Trong đó đều ghi lại các cường giả thuộc các bộ tộc Tây Bắc và công pháp chủ tu của họ, vân vân…

Sau khi tiến vào đất phong ấn Yêu vương, nhất định Tô Tín sẽ phải đối địch với bọn họ. Biết địch biết ta, đến lúc động thủ cũng có thể đoạt được tiên cơ.

Bàn vệ diện tích, Tây Bắc đạo lớn bằng chừng mấy lần Giang Nam đạo. Hơn nữa, đây còn là tính cả phạm vi của các tộc Tây Bắc.

Ở chỗ sâu nhất trong Tây Bắc đạo là nơi cực lạnh. Đại Tuyết Sơn ngự ở trong đó.

Nơi cực hàn là Đại Tuyết Sơn chỗ các võ giả tu luyện. Diện tích ở đó cũng lớn bằng khoảng một đạo của Trung Nguyên. Mặc dù điều kiện có cằn cỗi tồi tệ nhưng lại có thể rèn luyện ý chí của người luyện võ được tốt nhất.

Mảng địa vực lớn như vật có thể cung cấp, nuôi được hơn cả trăm bộ tộc Tây Bắc. Nhưng trong thực tế, trải qua thời gian dài như vậy, bây giờ những bộ tộc Tây Bắc này cộng lại cũng chỉ chừng năm mươi tộc. Trong đó, võ giả Dương Thần cảnh chỉ có hơn hai mươi người mà thôi.

Mà hai mươi người trong các bộ tộc này, khiến bọn Tô Tín phải thực sự cảnh giác thì chỉ có năm tộc. Bộ tộc như Thác Bạt thị, bọn Tô Tín căn bản cũng không coi là gì.

Năm bộ tộc này theo thứ tự là Mộ Dung thị, Chung Ly thị, Bách Lý thị, Công Dương thị, Thân Đồ thị.

Năm bộ tộc này đều có ít nhất là hai võ giả Dương Thần cảnh trở lên, hoặc là có cường giả nhậm chức ở Đại Tuyết Sơn, giống như Chung Ly Viêm của Chung Ly thị kia.

Mặc dù chẳng qua hắn chỉ là một giáo tập ở Đại Tuyết Sơn, nhưng chỉ cần hắn gia nhập vào Đại Tuyết Sơn thì quyền phát ngôn của Chung Ly thị sẽ lớn hơn một chút ở trong nội bộ các bộ tộc Tây Bắc.

Ba ngày sau, Tôn Bất Hại liền dẫn theo một đám người Tà Đạo Minh đến.

Lương Châu đạo vốn cách Tây Bắc đạo không bao xa. Hơn nữa, đám người Tôn Bất Hại còn có trận đạo tông sư, dĩ nhiên có bí pháp có thể tăng nhanh tốc độ di chuyển.

Thấy Tô Tín, Tôn Bất Hại lúc này chắp tay một cái, nói: “Ngày trước ở Thịnh Kinh thành đa tạ ân viện thủ của Tô đại nhân.

Ơn cứu mạng nào dám quên. Lần này Tô đại nhân cũng không cần trả thù lao, bọn ta nhất định sẽ không từ việc Tô đại nhân cần.”

Tô Tín lắc đầu nói: “Ân huệ là ân huệ, làm ăn là làm ăn. Tình hình của các ngươi ta cũng biết, cho nên các ngươi không cần từ chối.”

Lời này của Tô Tín khiến cho đám người Tà Đạo Minh ở đây đỏ mặt. Quả thực bọn họ cũng có chút sắp không chống đỡ được nữa.

Tà Đạo Minh của bọn họ cũng chỉ là một liên minh chứ không phải là tông môn. Huống chi, trong số bọn họ cũng không có ai giỏi quản lý cả.

Cho nên, lúc bình thường, một khi bọn họ kiếm được một ít tài nguyên tu luyện thì hoặc là tự mình dùng hoặc là trực tiếp vùi đầu vào nghiên cứu một mình.

Ban đầu, mặc dù bọn họ đã bàn giá thù lao xong xuôi với Cơ Hạo Điển, nhưng với Đại Chu mà nói thì Đại Chu không có thói quen trả tiền trước. Kiểu gì cũng phải đợi đến lúc Cơ Hạo Điển thành công cấy ghép Nguyên Thần, luyện thành bí pháp thì mới có thể trả thù lao cho Tà Đạo Minh.

Cho nên, cứ như thế, người của Tà Đạo Minh thời gian đó chính là chỉ có tiêu chứ không có thu. Của cải ít ỏi đáng thương của bọn họ đã sớm dùng hết không còn gì nên mới không thể không lấy những thứ mình có đến Lương Châu đạo mà bán.

Tuy nhiên, dù có bán đồ thì đám người Tôn Bất Hại cũng tìm nhầm hướng.

Đám người Tôn Bái Hại bán cái gì? Độc dược có thể giết được võ giả Dung Thần cảnh mạnh mẽ, sát trận có thể bóp chết mấy chục tên võ giả Hóa Thần cảnh, còn có cả cơ quan Mặc môn ngang dọc quân trận.

Có thể nói, đám người Tà Đạo Minh này không có người nào tầm thường. Đồ bọn họ luyện chế được đều là tinh phẩm.

Nhưng chính vì vậy bọn họ mới không bán được ở Lương Châu.

Khách hàng trước đó của bọn họ đều là mấy đại phái ma đạo, ra tay rộng rãi. Mặc dù ít có giao dịch gì nhưng chỉ cần làm một lần là đủ ăn ba năm.

Mà Lương Châu đạo trừ Hoàng Tuyền giáo ra thì nào còn đại phái gì nữa?

Những thế lực võ lâm ở địa phương mặc dù không yếu nhưng bọn họ cũng không lấy được nhiều tài nguyên như vậy để mà mua đồ của Tà Đạo Minh.

Bất đắc dĩ, đám người Tôn Bất Hại đã bán không ít tinh phẩm trong tay mình đi. Có người còn bị lỗ vốn. Điều này cũng khiến họ lòng đau như cắt.

Chương 1444 - Tình cảnh của Tà Đạo Minh (2)

Bây giờ Tô Tín mời họ ra tay, hơn nữa còn đưa nhiều tài nguyên tu luyện như vậy cho bọn họ, có thể nói là giúp bọn họ một cái ơn lớn.

Cho nên, đám người Tôn Bất Hại ngay lập tức chắp tay với Tô Tín, nói: "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được. Tô đại nhân có chuyện gì cứ việc nói thẳng. Chúng ta sẽ làm ngay lập tức."

Phần lớn người biết về di hài Yêu vương đều là người của các bộ tộc Tây Bắc cho nên tạm thời chuyện này cũng không truyền bá cho tất cả mọi người cùng biết.

Đám người Tô Tín tuy biết tin, nhưng cũng sẽ không ngu ngốc đến mức lan truyền tin tức ra bên ngoài. Cho nên, Tô Tín cũng không nói tình hình cụ thể trong thư cho Tôn Bất Hại biết.

Trước mắt, đám người Tôn Bắt Hại đều đã tới đủ. Tô Tín cũng chỉ nói đầu đuôi câu chuyện cho bọn họ nghe. Chuyện này khiến cho mấy vị trận pháp sư của Tà Đạo Minh ai nấy mắt lộ vẻ vui mừng.

Bọn họ kẻ bị ruồng bỏ khỏi tông môn. Có thể nói, một thân tu vi ngày hôm nay đều là sau này tu luyện được.

Cho nên hắn rất cần phải khẩn cấp nghiên cứu các loại trận pháp cường đại để tăng tu vi của mình lên.

Chỉ có điều, loại trận pháp cao cấp này chỉ có vài tông môn lớn truyền thừa mấy ngàn năm mới có. Bọn họ muốn nghiên cứu, nhưng đáng tiếc người ta không muốn cho mượn.

Cho nên bình thường nếu có thể đụng tới một tấm trận đồ thượng cổ bọn họ đều có thể mừng rỡ như điên. Huống chi lần này bọn họ gặp được trận pháp cường giả Chân Vũ Cảnh thời thượng cổ bày ra. Nếu như bọn họ có thể phá vỡ, điều này đối với tu vi trận đạo cảu bọn họ chắc chắn là có điểm tốt cực lớn.

Tô Tín gật gật đầu nói: “Tốt lắm, các ngươi liền trực tiếp động thủ đi.”

Vài trận pháp sư của Tà Đạo Minh kia cũng là có hơi không thể chờ đợi được nữa. Tô Tín ngay lập tức dẫn bọn họ tới chỗ cung điện thanh đồng kia. Lúc này người của những bộ tộc Tây Bắc và ba tên tán tu Kế Vô Nguyệt bọn họ cũng đã bắt đầu động thủ.

Có điều, chân cung điện thanh đồng này rộng đến mấy trăm trượng. Mỗi người chiếm cứ một bên. Ngược lại không quấy nhiễu lẫn nhau. Thấy Tô Tín tới, họ cũng chỉ liếc mắt nhìn chứ không còn làm gì khác.

Tô Tín vung tay lên, vài tên trận pháp sư Tà Đạo Minh liền bắt đầu động thủ ngay lập tức. Trong số đó còn có Huyền Tiêu đạo nhân lúc trước đi cùng với Tô Tín đến Dược Vương Cốc.

“Mở một cái thông đạo trên trận pháp này cần bao lâu?” Tô Tín hỏi.

Huyền Tiêu đạo nhân trầm ngâm chốc lát, nói: “Nếu như nói phá vỡ trận pháp thì với thực lực của chúng ta bây giờ căn bản không làm nổi. Dù người của Thiên Cơ cốc đến thì cũng như vậy mà thôi.

Đây là trận pháp do trận đạo đại tông sư thượng cổ bày xuống, trong đó còn có Chân Vũ cảnh tham dự, nếu như muốn hoàn toàn phá vỡ, trừ phi có cường giả Chân Vũ cảnh ra tay lấy lực phá trận.

Có điều nếu là chỉ mở ra một thông đạo có thể cho người đi vào thì đơn giản. Khoảng chừng ba ngày là được.”

Tô Tín gật đầu một cái. Đám người Huyền Tiêu đại nhân chắc chắn như vậy là được. Xem ra, thành tựu trận đạo của bọn họ nếu so với đám người của các bộ tộc Tây Bắc kia còn mạnh hơn nhiều.

Trước khi Tô Tín đến, đám người các bộ tộc Tây Bắc đã phá giải trận pháp được ba ngày nhưng cũng không có được chút đầu mối nào. Bây giờ đám người Huyền Tiêu đạo nhân mới đến mà đã khẳng định trong vòng ba ngày là có thể phá giải được.

Sau cùng, Tô Tín và Kha Yển Nguyệt chờ ở bên ngoài. Song, chỉ mới qua hai ngày thì đám người Kế Vô Nguyệt bên kia liền có động tĩnh. Những trận pháp sư họ mời từ Đại Tuyết Sơn đến rốt cuộc cũng mở được trận pháp ra.

Ba người Kế Vô Nguyệt cảnh giác nhìn xung quanh tứ phía một vòng, ngay lập tức phá vỡ cung điện thanh đồng, tiến vào trong.

Cảm nhận được dao động kia, Tô Tín nhíu nhíu mày, nói: “

Vốn Tô Tín cho rằng, Yêu vương bị trấn áp kia ở trong cung điện thanh đồng này, nhưng nào ai ngờ nơi này lại giống như Cửu Trọng Kiếm các, độc lập không kiến.

Mấu chốc là cung điện đồng xanh này khổng lồ như vậy, không gian bên trong sẽ lớn đến mức nào?

Chẳng qua chỉ là trấn áo một Yêu vương mà thôi, cần phải có không gian lớn như vậy hay sao?

Cứ cho là Lôi Cánh Hổ vương kia hiện nguyên hình thì cũng không cần dùng đến một nơi rộng lớn như này để trấn áp chứ?

Trong lòng Tô Tín mang theo chút nghi ngờ, có điều, hắn không nói ra.

Người những bộ tộc Tây Bắc ngược lại cũng có lòng đi theo lối vào đám Kế Vô Nguyệt mở ra để tiến vào trong. Chỉ có điều, di hài Yêu vương còn chưa thấy đâu. Nếu như bọn họ cùng theo vào trong thì nhất định sẽ cùng đám Kế Vô Nguyệt đánh một trận. Đến lúc đó cá chết lưới rách, mất nhiều hơn được.

Dù sao thì bọn họ bên này cũng sắp hoàn thành rồi. Cứ cho đám Kế Vô Nguyệt chiếm được một chút tiên cơ trước bọn họ thì có cái gì ghê gớm đâu?

Ngày thứ ba, dường như là cùng lúc, Huyền Tiêu đạo nhân và trận pháp sư các bộ tộc Tây Bắc đều cùng lúc phá thủng được một lối đi.

Tô Tín cùng Kha Yển Nguyệt phải vào trong, trừ Lý Phôi thì không dẫn theo thủ hạ.

Cái này không phải là bởi vì Tô Tín thiên vị Lý Phôi mà là những người khác có vào cũng không có ích gì.

Người có thể đi vào đất phong ấn Yêu vương đều có tu vi Hóa Thần cảnh. Thậm chí, ngay cả Hóa Thần cảnh cũng chỉ có thể làm con tốt thí. Chủ lực chân chính vẫn là những cường giả Dương Thần cảnh kia.

Thủ hạ có chiến lực cao cấp của Tô Tín hầu như đều là người của Tô gia. Tuy bọn họ có đủ thực lực nhưng ứng biến thì không đủ. Cho nên, Tô Tín không để cho bọn họ cùng vào.

Còn Lý Phôi mặc dù chỉ là Hóa Thần cảnh nhưng Dung Thần cảnh tầm thường đều không phải là đối thủ của hắn. Quan trọng nhất chính là tốc độ của Lý Phôi nhanh. Cho nên, dù hắn bị cường giả Dương Thần cảnh để mắt tới thì cũng có cơ hội chạy trốn.

Lúc này, bỗng nhiên Tô Tín nhìn về phía Tôn Bất Hại, nói: "Tôn đại sư, với chiến lực của ngươi thì vào trong đó cũng không thành vấn đề, nói không chừng còn có thể nhặt được một ít cơ duyên đấy."

Tôn Bất Hại trầm ngâm trong chốc lát. Mặc dù hắn chuyên nghiên cứu về dược lý và độc lý, nhưng Yêu tộc thượng cổ rốt cuộc trông thế nào hắn cũng chưa từng nhìn thấy.

Cho nên, nếu Tô Tín đã mở lời thì Tôn Bất Hại liền gật đầu, nói: "Nếu Tô đại nhân mở miệng, vậy thì ta sẽ không khách khí."

Nói xong, Tô Tín bọn họ liền ngay lập tức tiến vào trong cung điện thanh đồng kia.

Chương 1445 - Ngục giam

Ngay sau khi bước vào trong cung điện thanh đồng, nhất thời Tô Tín cảm giác được một luồng nhiệt lượng đập vào mặt.

Hiện lên trước mắt Tô Tín là một sa mạc rộng lớn, trên đỉnh đầu hắn không phải Mặt trời mà là ba viên cầu lửa rất lớn.

Ba viên cầu lửa này đang tản ra nhiệt lực vô tận, nướng cháy tất cả mọi thứ trong sa mạc, khiến cho nơi này hoàn toàn biến

thành một vùng đất chết.

Kha Yển Nguyệt và Lý Phôi tiến vào cùng Tô Tín đã không thấy bóng dáng đâu. Điểm này Tô Tín lại không thấy kỳ quái.

Cửa vào không gian độc lập không cố định này trên căn bản đều là ngẫu nhiên thông đạo. Tô Tín đến cũng không phải là lần một lần hai cho nên cũng đã quen.

Tô Tín cũng không cần lo lắng cho bọn họ. Thực lực và năng lực của Lý Phôi, Tô Tín hiểu. Kha Yển Nguyệt lại càng không phải nói.

Mà Tôn Bất Hại có thể gây dựng được danh tiếng trong giang hồ thì dĩ nhiên cũng không phải hạng tầm thường.

Cho nên Tô Tín cũng không suy nghĩ nhiều mà đi thẳng về phía trước.

Phạm vi cái sa mạc này lớn một cách không tầm thường. Dùng tốc độ đi của Tô Tín, đi mất một khắc rồi vẫn chưa đi đến cuối.

Cho đến nửa giờ sau, lúc này Tô Tín mới nhìn thấy một thứ khiến hắn kinh hãi không thôi.

Đó là hài cốt khổng lồ, dài tới hơn trăm trượng. Đầu lâu tự như rồng, tựa như giao, chỉ có điều trên đầu mọc một cái sừng dữ tợn.

Giao long!

Trong đầu Tô Tín nhất thời hiện lên hai chữ này.

Hài cốt này hiển nhiên là giao long từ thời thượng cổ lưu lại. Là Chân Vũ cảnh hay là Dương Thần thì Tô Tín không phân biệt được. Nhưng Yêu tộc bị nhốt ở chỗ này thì ít nhất cũng là Dương Thần cảnh.

Song, nếu hài cốt giao long xuất hiện ở đây thì chứng minh được suy đoán trước đó của Tô Tín không sai.

Chỗ không gian độc lập này lớn như vậy, cũng không giống như trước đó mọi người suy đoán chỉ là nơi để nhốt Lôi Dực Hổ vương mà là ngục giam dùng để nhốt số lượng lớn Yêu tộc.

Có điều, cứ như vậy lại là chuyện tốt. Đám người Tô Tín có thể có được nhiều hơn so với những gì mà bọn họ tưởng tượng.

Giao long chi cốt trước mặt dù Tô Tín không biết nó có ích lợi gì nhưng chắc hẳn sẽ là thứ tốt. Cho nên, Tô Tín liền thu nó vào trong túi không gian.

Không ngờ, Tô Tín vừa chạm đến giao long chi cốt kia thì bộ hài cốt dài hơn trăm trượng lại trong nháy mắt biến thành một đống cặn bã vãi đầy trên đất.

Tô Tín chau mày, ngẩng đầu liếc mắt nhìn lên mặt trời trên đầu, ước chừng biết là xảy ra chuyện gì.

Những thượng cổ Yêu tộc này cường đại vượt quá tưởng tượng. Không nói cái khác, sinh mệnh lực của bọn họ chắc chắn là kinh khủng.

Giống như trận chiến bày ra giữa Lôi Dực Hổ vương và cường giả Lục Tông Hải của Long Hổ Đạo môn từ thượng cổ vậy. Tuy rằng cường giả Chân Vũ cảnh có thể so được với Yêu vương, nhưng họ cũng chỉ có thể sánh ngang được về thực lực mà thôi. Nói đến tuổi thọ thì Nhân tộc thậm chí còn không bằng con số lẻ của Yêu tộc nữa. Dù có là Chân Vũ cảnh thì cũng như vậy.

Chém chết Yêu tộc tu luyện một chút đặc dị thần thông cũng đã tốn sức vô cùng. Cho nên, Nhân tộc thượng cổ liền kiến tạo ra cái ngục giam thế này, như muốn để chúng hao tổn mà chết.

Hiển nhiên, cái sa mạc này là chuẩn bị cho giao long này. Hơn nữa còn rất thành công. Đối phương không chỉ chết mà còn chết rất gọn, chỉ còn sót lại ít cặn bã.

Có điều, nếu những địa vực nhốt Yêu tộc khác cũng giống như cái sa mạc này thì đám Tô Tín có khi là đã đi một chuyến tay không rồi. Trên căn bản không thu được lợi gì.

Lắc đầu một cái, Tô Tín tiếp tục đi tới trước. Qua một khắc mới rốt cuộc đi ra được khỏi phạm vi sa mạc. Trước mặt Tô Tín chính là không gian bình phong rất lớn.

Không gian bình phong nơi này ngược lại không có trận pháp gì cách trở. Tô Tin tung người nhảy một cái liền xuất hiện ở trong không gian đó.

Không gian nơi này ngược lại tốt hơn so với cái sa mạc kia nhiều. Hoàn cảnh giống như cánh đồng hoang vu ở ngoại giới Tây Bắc. Mặc dù hoang vu nhưng lại vẫn cứ có một ít màu xanh thực vật.

Song, lúc này, phía trước lại có động tĩnh truyền tới. Một bóng người xuất hiện ở trước mặt Tô Tín.

Thân ảnh kia có vóc người mập lùn, ăn mặc giống một tên phú ông. Chính là một trong ba tên Dương Thần cảnh xuất thân Tây Bắc đạo, "Đại Âm Dương Thủ" Thái Tam Nguyên.

Nhìn thấy Tô Tín, trong mắt Thái Tam Nguyên lộ ra một tia thần sắc kinh ngạc.

Có điều hắn vẫn tiến lên chào hỏi: "Hóa ra là Tô đại nhân, cũng thật là trùng hợp nhỉ. Không biết bên phía Tô đại nhân có thu hoạch gì không?"

Đối với Tô Tín, Thái Tam Nguyên ngược lại rất khách khí, phần khách khí này không phải là bởi vì địa vị bây giờ của Tô Tín, mà là thực lực của hắn.

Uy danh của triều đình ở Tây Bắc đạo chẳng có tác dụng gì. Dẫu sao dù chỗ này được đặt tên là Tây Bắc đạo nhưng trong thực tế, nơi này vẫn là thiên hạ của các bộ tộc ở Tây Bắc.

Trận chiến trước đó của Tô Tín cùng Chung Ly Viêm bọn họ tuy rằng không thấy, nhưng cũng đều được nghe nói lại.

Tính toán thực lực của võ giả, trừ việc đối chiến trực diện với bên ngoài thì phương thức đáng tin nhất chính là suy tính từ trên chiến tích.

Chương 1446 - Ngục giam (2)

Thái Tam Nguyên không giao thủ với Tô Tín, nhưng hắn đã từng giao thủ với Chung Ly Viêm.

Vị thiên tài của Chung Ly thị này trước kia cũng không phải chỉ đắc tội với một, hai người. Ngày xưa Thái Tam Nguyên từng có mâu thuẫn với Chung Ly Viêm. Hai bên từng giao thủ với nhau mấy chiêu, chỉ có thể coi như dò xét cũng không đánh ra ngô ra khoai gì.

Chỉ có điều, từ lần dò xét đó, Thái Tam Nguyên liền biết, vị để tử thiên tài Chung Ly Viêm này quả nhiên là danh bất hư truyền. Mặc dù Chung Ly Viêm cuồng ngạo nhưng chỉ bằng thực lực của hắn thì hắn đúng là có tư cách cuồng ngạo. Ít nhất, dưới tình huống hắn không dùng đến lá bài tẩy, Thái Tam Nguyên cũng bị Chung Ly Viên áp chế rất thảm.

Có một cái so sánh như vậy, Tô Tín có thể đánh ngang sức với Chung Ly Viêm, thực lực của Tô Tín mạnh đến nhường nào cũng đã rõ ràng.

Cho nên Thái Tam Nguyên cũng không bày ra điệu bộ tiền bối Dương Thần cảnh gì, hoàn toàn là tư thái ngang vai ngang vế.

Tô Tín cười ha hả nói: “Thái trang chủ nói đùa. Ta vào muộn hơn ngươi, có thể thu hoạch được cái gì? Người có thu hoạch là Thái trang chủ mới đúng.”

Thái Tam Nguyên này mặc dù không có thế lực của mình nhưng rất biết cách hưởng thủ. Hắn xây một ngôi nhà vô cùng sang trọng, tên là Phú Quý trang, thế nên Tô Tín mới gọi hắn là Thái trang chủ.

Dĩ nhiên Thái Tam Nguyên mặc dù thích hưởng thụ, yêu thích mất loại tục vật như vàng bạc châu báu, nhưng hắn cũng không như Chương Trung Nghiệp mê mệt tửu sắc. Thái Tam Nguyên chỉ có thể coi đó như là thú vui mà thôi.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là Thái Tam Nguyên cũng không phải hạng người hiền lành.

Trên căn bản, người này chưa từng lăn lộn trên Trung Nguyên, chỉ toàn qua lại giữa Tây Bắc, Tây Lương hai nơi này. Thông tin về hắn, Tô Tín đã cho thủ hạ Ám Vệ đi điều tra rất rõ ràng. Thái Tam Nguyên người này cũng không phải kẻ tầm thường.

Căn cứ theo trong tài liệu, người này xuất thân là tán tu Tây Bắc đạo. Lúc đầu đi theo mấy người khác đến Đại Tuyết Sơn cầu học.

Bọn họ không xuất thân từ các bộ tộc Tây Bắc cho nên nhất định phải trải qua trùng trùng khảo nghiệm mới được. Nghe nói, lúc đang khảo nghiệm, Thái Tam Nguyên lén âm thầm giở thủ đoạn tàn độc hãm hại mấy tên đồng bạn. Đạp lên bọn họ thượng vị, lúc này mới có được cơ hội gia nhập Đại Tuyết Sơn.

Mà sau khi người này Hóa Thần cảnh xuất sư, phong cách hành sự cũng là hung tàn độc ác, làm người lại là hai mặt, vô cùng vô liêm sỉ.

Cho nên trước kia lúc hắn là Hóa Thần cảnh cùng Dung Thần cảnh, bí danh không phải là Đại Âm Dương Thủ, mà là "Tiếu Lý Tàng Đao" Thái Tam Nguyên.

Bốn chữ này hoàn mỹ giải thích tính cách của Thái Tam Nguyên. Song, sau đó hắn lên cấp Dương Thần. Đại Âm Dương Thủ gây khiếp sợ Tây Bắc nên mọi người mới xưng hắn là Đại Âm Dương Thủ, không nhắc đến bốn chữ "Tiếu Lý Tàng Đao" nữa.

Dĩ nhiên, nguyên nhân lớn trong này là sợ Thái Tam Nguyên trả thù. Dẫu sao hắn trước giờ không hề nói phải trái gì.

Bây giờ đối mặt với người như vậy, dĩ nhiên Tô Tín cũng rất cảnh giác.

Thái Tam Nguyên cười khổ lắc lắc đầu, nói: "Nội tình ở đây Tô đại nhân ngươi chắc cũng đoán được. Hẳn là cường giả Nhân tộc thượng cổ vì để kiến tạo một nơi đặc biệt dùng trấn áp Yêu tộc nên lập ra nơi này. Mục đích chính là muốn để cho đối phương hoàn toàn bị diệt hình thần. Trải qua thời gian dài, có thể nói, di hài Yêu tộc có thể giữ được căn bản là hiếm như lá mùa thu. Phần lớn cũng đã hóa thành tro bụi."

Tô Tín cười cười, nói: “Nếu như vậy Thái trang chủ tính làm thế nào?”

Thái Tam Nguyên thở dài một hơi, nói: “Chuyện tới nước này cũng chỉ có thể đến đâu hay đến đó.

Chúng ta cũng không giống Tô đại nhân ngươi dựa vào triều đình, tiền muôn bạc biển. Mời đại tông sư Đại Tuyết Sơn ra mặt, chúng ta đã tốn một cái giá rất đắt.

Nếu như chúng ta chẳng được cái gì ở đây thì lần này chúng ta lỗ nặng.

Có điều, nếu như ta đụng phải Tô đại nhân ở đây thì đã chứng minh hai chúng ta có duyên. Không bằng như vậy đi, ta và Tô đại nhân cùng nhau đi vòng vòng. Vừa hay hai người chúng ta có thể cùng phối hợp với nhau.”

Thái Tam Nguyên nói lời khách khí. Câu cuối là lời nói thật của hắn.

Trước kia hắn cũng giống như Tô Tín, phát hiện được một bộ xương khô từ trong một không gian khác. Có điều bộ xương cũng đã hóa thành bụi, căn bản không chút giá trị nào.

Có điều, người có cấp bậc như Thái Tam Nguyên dĩ nhiên sẽ không vì chuyện không được như ý này liền oán đời trách người. Ngược lại, bọn họ sẽ nắm chặt từng cơ hội, không chịu buông tay.

Bên trong không gian trước chỉ có một bộ xương khô. Không gian này nhìn qua thì tốt hơn trước đó nhiều. Trong này có thể có thứ gì tốt hay không?

Cho nên Thái Tam Nguyên mới muốn kéo Tô Tín đi cùng. Rất sợ Tô Tín đi một mình phát hiện được cơ duyên, lấy được cái gì tốt.

Dĩ nhiên đây là Tô Tín. Tuy Thái Tam Nguyên rất kiêng kỵ sức mạnh của Tô Tín nhưng dẫu sao thì Tô Tín cũng chỉ là Dung Thần cảnh. Trước không bàn đến thắng bại, Thái Tam Nguyên vẫn có lòng tin cùng đánh được một trận.

Trước mắt, nếu đổi Tô Tín thành Chung Ly Viêm, đánh chết hắn cũng không dám làm như vậy. Thái Tam Nguyên thà rằng

hai người mỗi người một ngả, tự đi tìm cơ duyên cho mình.

Thái Tam Nguyên nói như vậy, trong tiềm thức Tô Tín dĩ nhiên cũng hiểu rõ. Có điều, hắn không có biểu hiện gì, nói thẳng: "Đã như vậy thì tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh."

Thái Tam Nguyên có lòng tin với mình. Tô Tín cũng có lòng tin với mình giống như vậy.

Nếu thật phát hiện bảo vật gì, đến lúc đó ai lấy được vào tay thì vẫn còn là ẩn số.

Liền như vậy, hai người cùng mang ý xấu trong lòng đi cả nửa giờ. Mắt thấy sắp ra khỏi không gian này rồi, phía trước bỗng nhiên truyền đến một cỗ chân khí chập chờn. Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái. Không hẹn mà gặp đều bắt đầu che giấu khí tức, ẩn núp đi, chuẩn bị chờ thời cơ mà động.

Chương 1447 - Cướp!

Cướp!

Ngay phía trước Tô Tín và Thái Tam Nguyên, ba tên võ giả đang dùng binh khí trong tay của mình để chặt đứt sợi xích thanh đồng trên mặt đất.

Trong số ba tên võ giả ở đó có một tên Dương Thần, hai tên Dung Thần. Bọn họ dùng toàn lực cũng chỉ khiến sợi xích nứt ra một vế nhỏ. Có thể tưởng tượng ra được thứ này cứng cáp đến mức nào.

Tô Tín và Thái Tam Nguyên nhìn theo sợi dây xích xanh, chỉ thấy một đầu của nó xích một con cự xà, thân dài trăm trượng, cả người đen nhánh, chỉ có đầu là màu xanh.

"Là thượng cổ đại yêu Ba Xà!"

Tô Tín khẽ truyền âm với Thái Tam Nguyên.

Thái Tam Nguyên cũng gật đầu một cái, trong mắt lộ ra vẻ thèm thuồng.

Thi thể Ba Xà này không giống với những thi thể đã bị hao tổn biến thành mảnh vụn mà trước đó họ gặp phải. Thi thể Ba Xà

này chỉ có chút thối rữa mà thôi, vảy trên người nó được giữ lại không tệ.

Ba Xà là thượng cổ đại yêu, huyết thông cao quý, vượt xa Yêu tộc tầm thường. Lúc ra đời đã là Dung Thần cảnh, trưởng thành cũng đã là Dương Thần.

Trên xác rắn đang tản mác ra khí tức cường đại. Khi còn sống Ba Xà này thật có thể so với Yêu vương Chân Vũ cảnh!

Loại cấp bậc này cả người đều là báu vật. Thế nhưng đám võ giả Dương Thần cảnh đang xuất thủ kia khiến cho Tô Tín và Thái Tam Nguyên không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Tên võ giả Dương Thần cảnh kia mặc hoa phục màu vàng, quý không tả nổi. Trên xuống dưới cả người tản mác ra một cỗ khí tức vô cùng sắc bén.

Ngón tay hắn nhập lại như kiếm. Mỗi một đạo kiếm khí chém vào trên sợi xích đồng xanh đó đều phát ra dao động kinh khủng.

Người này Tô Tín và Thái Tam Nguyên đều biết, chính là trưởng lão Mộ Dung thị, “Thiên Long Vũ Kiếm” Mộ Dung Tông Chính.

Thực lực của người này có thể được xếp vào một trong năm hàng đầu ở toàn bộ Tây Bắc đạo. Chính là một trong những cường giả được đất Tây Bắc công nhận.

Với Tô Tín mà nói, thực lực của người này dù có không bằng Kha Yển Nguyệt nhưng cũng chênh lệch không lớn, rất khó giải quyết.

Mà hai tên võ giả Dung Thần cảnh kia cũng là người của Một Dung thị. Hài cốt Ba Xà hiển nhiên là do bọn họ phát hiện ra trước.

Tô Tín và Thái Tam Nguyên muốn giật miếng ăn từ trong tay Mộ Dung Tông Chính thì không phải là dễ.

Thái Tam Nguyên tính tình cẩn thận. Hắn là người đầu tiên có ý lùi bước trước.

Thân là võ giả Dương Thần cảnh xuất thân từ Tây Bắc đạo, hắn từng giao thủ với Mộ Dung Tông Chính, chính vì thế hắn mới biết sự kinh khủng của Mộ Dung Tông Chính.

Huống chi Mộ Dung thị thân là một trong những bộ tộc mạnh nhất Tây Bắc đạo, Thái Tam Nguyên hắn cũng không đắc tội nổi với họ. Cho nên, hắn liền nảy sinh ý thoái lui.

Cảm giác được hành động của Thái Tam Nguyên, Tô Tín nhàn nhạt nói: "Thái trang chủ muốn bỏ qua cơ duyên trước mắt kia?"

Thái Tam Nguyên lắc lắc đầu, nói: "Cơ duyên vô chủ mới là cơ duyên. Cơ duyên này bây giờ đã bị Mộ Dung thị ngậm trong miệng rồi. Nếu như chúng ta đi cướp, không chỉ đắc tội với Mộ Dung thị mà còn chưa chắc đã cướp được nữa."

Tô Tín cười lạnh, nói: "Thái trang chủ, theo ta biết ngươi cũng không phải loại người do dự thiếu quyết đoán.

Chẳng lẽ ngươi thật sự cho rằng không ra tay cướp cơ duyên của Mộ Dung thị thì không đắc tội với bọn họ à?

Không phải là tộc ta, kỳ tâm tất dị! Những bộ tộc Tây Bắc này đến bây giờ cũng không xem các ngươi là người mình cho nên bọn họ mới bài xích các ngươi cùng vào trong tranh đoạt di hài Yêu vương.

Cũng như việc các ngươi không xem mình là người Tây Bắc Đạo, cho nên các bộ tộc Tây Bắc không để cho các ngươi tranh đoạt, các ngươi liền liên thủ bức bách.

Những chuyện này trước đây không ai nói ra, cho nên các ngươi còn bày ra bộ dạng đều là người Tây Bắc đạo, khí thế như thể tay chân. Có điều, một khi đụng đến lợi ích cá nhân thì sẽ lộ nguyên hình ngay.

Có thể nói, lần này các ngươi đứng ra liên thủ, bức bách đám Tây Bắc dị tộc kia, các ngươi cũng đã vào danh sách đen của bọn họ rồi.

Có điều, các ngươi đều là võ đạo đại tông sư Dương Thần cảnh cho nên bọn họ nhất thời không làm gì được các ngươi. Song, chỉ cần các ngươi ở Tây Bắc đạo một ngày thì sẽ bị đối

phương nhắm vào không buông. Đến lúc đó, kết quả là thế nào thì các ngươi tự suy nghĩ một chút là biết.”

Sắc mặt Thái Tam Nguyên có chút khó coi. Trước kia hắn không phải không biết những chuyện này. Chỉ có điều những chuyện như này trước kia đều là quy tắc ngầm thừa nhận mà thôi.

Mấy bộ tộc Tây Bắc nhỏ nhỏ còn dễ nói. Mấy bộ tộc lớn như Chung Ly thị và Mộ Dung thị là chân chính bài ngoại. Cho dù đám người Thái Tam Nguyên đều là võ giả từng tu luyện ở Đại Tuyết Sơn. Song, với bọn họ mà nói thì đám Thái Tam Nguyên cũng chỉ là người ngoài mà thôi.

Dĩ nhiên, Thái Tam Nguyên bọn họ cũng có thể chọn cách đến võ lâm Trung Nguyên hoặc những nơi khác mà tung hoành nhưng tiếc rằng không ai chọn cách này.

Mặc dù bọn họ đều là tán tu võ giả nhưng không ai là người đơn thân độc mã cả. Bọn họ còn có đệ tử, còn có con cháu. Bọn họ cũng phải vì mình mà tìm lấy một ít tài nguyên tu luyện cho nên căn cơ của bọn họ đều là ở Tây Bắc này.

Chương 1448 - Cướp! (2)

Cướp! (2)

Huống chi, võ lâm Trung Nguyên cũng không phải dễ tung hoành. Đếm kĩ các đạo võ lâm Trung Nguyên dù không có lớn bằng Tây Bắc đạo nhưng cái đạo nào cũng có đến mấy tên cường giả Dương Thần trấn giữ. Thiếu đi một, hai người hay là nhiều thêm thì cũng không gì. Cứ lấy Thiếu Lâm Tự ở Hà Nam đạo làm ví dụ.

Một Thiếu Lâm Tự mà đã có đến mấy tên Dương Thần cảnh. Tính luôn cả võ giả ẩn tu thế hệ trước thì số cường giả Dương Thần cảnh đoán chứng sẽ có tới hơn mười người. Hơn nữa đều không phải là hạng người tầm thường.

Võ lâm Trung Nguyên từ xưa tới nay chính là nơi linh tú. Đạo nào mà không có một phe thế lực lớn trấn giữ? Bọn họ ở võ lâm Trung Nguyên nếu ngoan ngoãn đàng hoàng thì thôi. Một

khi va chạm với những thế lực lớn ở địa phương thì dù có là Dương Thần cảnh cũng xám xịt mặt mày mất.

Dĩ nhiên, các đạo Trung Nguyên cũng có nơi có thực lực hơi yếu một chút. Ví như Tương Nam đạo mà Tô Tín xuất thân thực lực rất yếu. Thậm chí toàn bộ Tương Nam đạo cũng không tìm ra được một Dương Thần cảnh nào. Võ giả Dung Thần cảnh cũng có thể hùng bá một phương.

Lúc Cơ Hạo Điển dời đô, Tương Nam đạo cũng đã bị vơ vét hết một lượt, bây giờ cũng đã chẳng còn gì. Đối với Thái Tam Nguyên bọn họ còn chẳng bằng cứ ở lại Tây Bắc đạo.

Thấy trên mặt Thái Tam Nguyên lộ ý động, Tô Tín lạnh nhạt nói: "Thái trang chủ, phương thức làm việc của ngươi ta không biết. Nhưng quy tắc làm việc xưa nay của ta chính là hoặc không đắc tội đối phương. Nếu như đắc tội thì sẽ dồn hắn đối phương vào chỗ chết. Nếu không quyết đoán thì sẽ tất loạn!

Vấn đề thực lực Thái trang chủ không cần lo lắng. Mặc dù Mộ Dung Tông Chính mạnh nhưng cũng chưa mạnh đến mức không có địch thủ trong hàng ngũ Dương Thần cảnh.

Chúng ta ra tay đánh lén thì có tám phần chắc chắn đánh lùi được. Huống chi cũng không phải là chúng ta muốn đánh bại, mà chỉ là cướp cái di hài Ba Xà kia mà thôi!"

Thái Tam Nguyên sờ cằm suy nghĩ thực lực của hai bên. Khoan hãy nói, nếu như chẳng qua là cướp đồ vậy thì hai bên đúng là có sức đánh một trận.

Thực lực của Tô Tín khác trước không nói. Đơn thuần bàn về lực bộc phát thì hắn cũng không thua kém vài võ giả Dương Thần.

Ngày trước ở Đại Chu, Tô Tín xuất thủ đón đỡ ba chiêu của Hà Vô Sơn. Phải biết rằng Hà Vô Sơn chính là người đứng đầu Danh Kiếm sơn trang, là nhân vật danh chấn Trung Nguyên "Kiếm Động Bát Hoang" Hà Vô Sơn.

Mặc dù Mộ Dung Tông Chính mạnh nhưng cũng vẫn còn kém Hà Vô Sơn một đoạn.

Hơn nữa, trước đó Tô Tín còn từng đánh ngang tay với Chung Ly Viêm. Chiến tích này đủ để chứng minh Tô Tín có tư cách cùng cường giả Dương Thần cảnh đánh một trận.

Thái Tam Nguyên cũng không phải người dễ dàng bị kích động. Cho nên, hắn suy nghĩ đến nửa khắc đồng hồ, lúc này mới cắn răng nói: "Được! Có điều ta muốn toàn bộ vảy rắn trên người Ba Xà!"

Ba Xà thôn thiên, lực phòng ngự tự thân cường hãn kinh người. Vảy trên người nó dĩ nhiên cũng là tài liệu tốt để luyện chế hộ thân bảo giáp.

Tô Tín không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp nói: "Không thành vấn đề, có điều ta muốn hai cái răng nanh của Ba Xà, những thứ đồ khác chia nhau một nửa."

Đối với Tô Tín mà nói, hắn lấy vảy Ba Xà cũng chẳng để làm gì.

Dẫu sau bây giờ Long Tượng Bàn Nhược Công của hắn đã gần đại thành. Thần công Kim Cương Bất Hoại cũng đại thành rồi. Lực phòng ngự thân thể, hộ thân bảo giáp với Tô Tín mà nói có chút vô dụng.

Cho nên vảy rắn Ba Xà nhường cho Thái Tam Nguyên cũng được.

Mà hai răng nanh của Ba Xà tuy không độc nhưng vô cùng sắc bén, rắn chắc. Tô Tín muốn dùng chúng dung nhập vào phi huyết kiếm của mình, tăng cường uy năng của nó.

Hai người thương lượng xong liền tiếp tục núp trong bóng tối, chờ đợi đám người Mộ Dung Tông Chính chặt đứt hoàn toàn sợi xích kia.

Cho đến nửa giờ sau, sợi xích đồng xanh nọ cuối cùng cũng bị chém đứt. Tô Tín và Thái Tam Nguyên cũng ra tay ngay lúc đó. Trong nháy mắt, chân khí cuồng bạo ầm ầm nổ tung, khí thế xông thẳng đến trời.

Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín bay ra khỏi vỏ, kiếm ý vô biên ùn ùn kéo đến tấn công. Vạn kiếm quy nguyên, trong

nháy mắt ngưng tụ thành kiếm vực bao vây lấy Mộ Dung Tông Chính.

Trường kiếm đâm ra, diệt tiên thí thần. Đối mặt với Mộ Dung Tông Chính uy danh hiển hách ở Tây Bắc đạo, Tô Tín vừa lên đã vận dụng sát chiêu mạnh nhất của mình.

Thái Tam Nguyên bên kia cũng như vậy. Một âm một dương giữa hai tay hắn kết thành một dấu tay kì dị, chuyển đổi sinh tử. Trong nháy mắt, sức mạnh kinh người bộc phát, giống như thiên địa đại ma, xoắn giết hết thảy!

Đây cũng là chí cường sát chiêu của Thái Tam Nguyên, cũng là Đại Âm Dương Thủ thành danh của hắn.

Cảm nhận được hai luồng sức mạnh cực đại tấn công từ phía sau tới, Mộ Dung Tông Chính mặt không đổi sắc, thanh trường kiếm Kim Long Hoa Lệ xuất hiện trong tay hắn.

Ở chỗ này, đừng nói là Dương Thần cảnh như Mộ Dung Tông Chính, mà nếu như hắn chỉ là một tên võ giả Tiên Thiên cũng sẽ không buông lơi cảnh giác.

Hai võ giả Dung Thần bên người hắn thấy không xong, liền lập tức tránh người ra rút lui. Đối với bọn họ mà nói, chiến đấu cấp bậc này tuy có thể nhúng tay nhưng kết quả sẽ rất thảm.

Chương 1449 - Đoạt miếng ăn trước miệng cọp

Đoạt miếng ăn trước miệng cọp

Trường kiếm của Mộ Dung Tông Chính điểm ra, nhất thời ánh sáng màu vàng tỏa ra vô tận, Thiên Long gào thét, vô cùng hoa lệ.

Thời kỳ thượng cổ ngày xưa, Mộ Dung thị là mạnh nhất trong số đông đảo các tiểu quốc. Công pháp hắn sử dụng cũng ẩn chứa khí tượng Chân Long.

Vô tận Thiên Long rít gào, theo kiếm thế của Mộ Dung Tông Chính không ngừng biến hóa. Trong nháy mắt liền đem xé rách Nhị Thập Tam Kiếm của Tô Tín.

Trường kiếm đảo ngược, Thiên Long vẫy đuôi, trong nháy mắt Long Khiếu Thiên, Đại Âm Dương Thủ của Thái Tam Nguyên có thể đánh rơi một Thiên Long, nhưng cũng diệt không được hết vô số Thiên Long phân hóa ra từ trong ánh sáng kia!

Một kiếm bức lui hai người, thực lực của Mộ Dung Tông Chính triển lộ cường đại không chút nghi ngờ.

Bàn về kiếm pháp, kiếm pháp của Mộ Dung Tông Chính không thần dị bằng Nhị Thập Tam Kiếm của Tô Tín, cũng không tà dị bằng Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm người được xưng là Ma Kiếm.

Nhưng kiếm pháp của hắn khí thế bàng bạc, có Thiên Long oai, đường đường chính chính nghiền ép chính diện, lấy lực phục người, hiển ra hết khí tượng hoàng giả.

Mộ Dung Tông Chính trông thấy hai người Tô Tín và Thái Tam Nguyên, trong mắt hắn hiện lên vẻ lạnh lùng.

“Thái Tam Nguyên, ngày xưa ngươi ở Tây Bắc đạo có nháo đến thế nào đi nữa cũng không ai quản ngươi. Dẫu sao ngươi cũng xuất thân từ Đại Tuyết Sơn, cũng coi như là người Tây Bắc đạo chúng ta. Hôm nay ngươi lại dám ra tay xuất thủ với chúng ta, ngươi không muốn ở lại Tây Bắc đạo này nữa hay sao?”

Mộ Dung Tông Chính lại đưa mắt nhìn sang phía Tô Tín, lạnh giọng nói: “Còn vị Tô đại nhân này, thật sự tưởng rằng ngươi là người triều đình thì ta sẽ không dám đụng vào ngươi hay sao? Sau chuyện này, triều đình Đại Chu e sẽ phải phái thêm người khác đến Tây Bắc đạo rồi!”

Tô Tín và Thái Tam Nguyên lại một lần nữa lạnh mặt xông lên. Đến nước này rồi, chẳng ai không quyết đoán nữa.

Nếu lúc trước bọn họ quyết định ra tay với Mộ Dung Tông Chính thì cho dù có bại, bọn họ cũng sẽ không hối hận.

Vạn thiên kiếm khí lại phát. Thân hình Tô Tín uyển như du long, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí phối hợp với Tam Phân Thần Chỉ, nhất thời kiếm khí đầy trời cùng bóng tay bọc lại Mộ Dung Tông Chính vào trong.

Kiếm đạo và chỉ pháp của Tô Tín nổi danh giang hồ. Trước mắt hắn đồng loạt sử dụng hai thức võ cường đại này, dù cho là Mộ Dung Tông Chính cũng không cách nào phá vỡ được chúng trong nháy mắt.

Nhân cơ hội này, Thái Tam Nguyên ra tay. Đại Âm Dương Thủ khuấy loạn thiên địa, uy thế cũng bất phàm.

Chiến lực của Thái Tam Nguyên cũng không coi là thấp. Dưới sự liên thủ của hắn và Tô Tín, ngược lại có thể tạm thời địch được thế công của Thái Tam Nguyên.

Lúc này, hai tên võ giả Dung Thần cảnh vừa trông thấy lão tổ nhà mình nhất thời không địch lại được, hai người bọn họ cũng vội vàng xuất thủ, tấn công Tô Tín.

Nói thế nào thì Thái Tam Nguyên cũng là Dương Thần cảnh. Dĩ nhiên bọn họ sẽ không động thủ với Thái Tam Nguyên.

Còn Tô Tín, dù mạnh nhưng dẫu sao cũng là võ giả Dung Thần cảnh. Mặc dù lực bộc phát của hắn có thể so với Dương Thần cảnh, nhưng bọn họ không tín lực phòng ngự của Tô Tín cũng mạnh được như Dương Thần cảnh.

Thấy hai người từ phía sau xuất thủ đánh lén, khóe miệng Tô Tín lộ ra một nụ cười châm biếm.

Chính diện cứng rắn chống đỡ một chiêu của Mộ Dung Tông Chính. Tô Tín không tránh mà tiến tới, quanh thân hào quang màu vàng đại thịnh, không né không tránh, ngay lập tức quay người, giáng thêm một quyền. Trên trời dưới dất, duy ngã độc tôn!

Thiên Long gào thét, trường kiếm chấn động. Kiếm khí kia rơi vào người Tô Tín nhưng cũng vẫn bị thần công Kim Cương Bất Hoại của Tô Tín triệt tiêu đi tám phần. Phần kiếm khí còn thừa lại đi vào cơ thể mặc dù khiến Tô Tín khó chịu hừ một tiếng, kinh mạch có hơi bị tổn thương nhưng Tam Phân Quy Nguyên Khí trong cơ thể hắn không ngừng lưu chuyển. Gần như là trong nháy mắt đã đánh tan kiếm khí này.

Võ giả giao chiến, có lúc tình báo rất quan trọng.

Nếu như hai tên võ giả Mộ Dung thị cặn kẽ nghiên cứu tin tức về Tô Tín thì bọn chúng cũng sẽ không ngây thơ cho rằng lực phòng ngự của Tô Tín không bằng được võ giả Dương Thần cảnh.

Trên thực tế, thần công Kim Cương Bất Hoại, cộng thêm lực phòng ngự mà Long Tượng Bàn Nhược Công mang tới thậm chí khiến cho lực phòng ngự của Tô Tín thậm chí còn kinh người hơn so với những võ giả Dương Thần cảnh tầm thường khác.

Hai tên võ giả Dung Thần cảnh Mộ Dung thị kia bỗng nhiên biến sắc. Tô Tín có thể chống đỡ được hai kiếm của bọn họ, nhưng bọn họ không đỡ được một quyền của Tô Tín.

Cùng là Dung Thần cảnh, có thể nói, trong số các võ giả Dung Thần cảnh, trừ Thôi Phán quan ra, Tô Tín không sợ bất kỳ người nào.

Những võ giả Tây Bắc đạo này mặc dù so với Trung Nguyên thì truyền thừa không thiếu nhưng so ra rèn luyện chém giết vẫn ít hơn nhiều. Tuy điều này cũng làm cho số lượng võ giả Hóa Thần cảnh ở những bộ tộc này trước sau không ít, tránh khỏi hao tổn bất ngờ. Nhưng thiếu rèn luyện tử chiến, sức chiến đấu của võ giả cũng thấp hơn nhiều.

Chương 1450 - Đoạt miếng ăn trước miệng cọp (2)

Đoạt miếng ăn trước miệng cọp (2)

Sức chiến đấu của hai tên võ giả Dung Thần cảnh này nhiều lắm cũng chỉ cao hơn những võ giả Dung Thần cảnh lúc mới ra khỏi Ninh Viễn đường của Tô gia mà thôi. Sau quyền ý bá đạo Duy Ngã Độc Tôn của Lý Trầm Chu mà Tô Tín tung ra kia, khả năng cao bọn họ sẽ bị giết chết ngay lập tức.

Sắc mặt của Mộ Dung Tông hơi biến sắc. Hắn không sợ Tô Tín và Thái Tam Nguyên nhưng hắn sợ võ giả của Mộ Dung thị bọn họ bị tổn thương.

Những bộ tộc Tây Bắc bọn họ tích lũy được những của cải này không dễ dàng gì. Nếu như thả họ vào đất Trung Nguyên khắp

nơi tranh chấp, xơ xác tiêu điều thì e là một nửa lực lượng của bây giờ cũng không giữ được.

Cho nên, các đạo Tây Bắc đối với tộc nhân của mình rất coi trọng. Trên căn bản sẽ không xảy ra tình trạng chém giết thương vong. Nhiều nhất cũng chỉ là trong lúc so tài không kịp thu tay lại nên gây ra trọng thương hoặc tàn phế. Tình huống có người mất mạng rất ít khi xảy ra.

Ngay cả chết mất một tộc nhân bình thường Mộ Dung thị cũng còn không nhịn nổi chứ đừng nói là một võ giả Dung Thần cảnh phải mất cả trăm năm mới bồi dưỡng được.

Cho nên, Mộ Dung Tông Chính hừ lạnh một tiếng, xoay người tấn công tới hướng Tô Tín.

Lúc này, Thái Tam Nguyên cũng ngay lập tức đuổi theo. Đại Âm Dương Thủ đánh ra. Trong nháy mắt, hai khí âm dương xoắn xuống, phá hư không. Hai luồng sức mạnh gầm thét lao tới hướng Mộ Dung Tông Chính khiến cho hắn không khỏi không phân tâm ngăn cản.

Thân hình của Mộ Dung Tông Chính động một cái, trường kiếm rời tay. Kiếm quang phân hóa vạn thiên, vô tận long ảnh gầm thét tấn công Tô Tín, uy thế không kém chút nào so với Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín, thậm chí còn hoa lệ hơn nhiều.

Mà tay trái hắn nhẹ nhàng điểm một cái, phồn hoa vũ rơi, thần quang màu vàng vô tận phiêu linh, vô cùng hoa lệ.

Trong biển lạc vũ kia, Mộ Dung Tông Chính điểm một cái, ngay lập tức xuyên thủng âm dương nhị khí xoắn giết kia. Tấn công Thái Tam Nguyên!

Lúc này, một trong những sát chiêu của Mộ Dung thị, Hàng Long Chỉ điểm một cái ra hàng lòng, uy năng vô biên!

Thái Tam Nguyên không dám chống cự, vội vàng rút lui tránh công kích.

Mộ Dung Tông Chính bấy giờ quay đầu nhìn lại. Trong mắt hắn ngay lập tức lộ vẻ hung dữ.

Mục tiêu của Tô Tín căn bản không phải hai tên võ giả Dung Thần cảnh của Mộ Dung thị mà là thi hài Ba Xà kia!

Phi Huyết Kiếm ra khỏi vỏ, khí huyết sát đầy trời, thần hình Tô Tín như mũi tên máu bắn vọt về hướng thi hài Ba Xà kia. Phi Huyết Kiếm sắc bén cộng thêm chân khí cường đại của Tô Tín trực tiếp chém thi hài Ba Xà thành mấy đoạn, thu vào trong túi không gian của mình.

Thi thể Ba Xà này quá to lớn, đi thẳng vào trong thì túi không gian của Tô Tín không chứa nổi, tách ra mà nhét vào thì cũng vẫn thiếu một chút.

Lúc này, Thái Tam Nguyên cũng ngay lập tức xuất hiện ở bên cạnh Tô Tin, thu hồi một đoạn xác rắn Ba Xà khác, theo Tôn Tín xoay người trốn.

Mộ Dung Tông Chính phía sau bọn họ không đuổi theo. Chỉ dùng đôi con mắt âm trầm nhìn theo bóng lưng trong nháy mắt biến mất tăm của hai người kia.

Giao chiến với võ giả cùng cấp rất ít khi tung một chiêu là giải quyết dứt điểm được đối phương ngay. Đặc biệt là khi thực lực càng cao như này.

Cho nên, Thái Tam Nguyên một lòng muốn chạy trốn, Mộ Dung Tông Chính cũng không đuổi theo kịp. Hơn nữa, tốc độ của Tô Tín cũng không kém Thái Tam Nguyên. Thua thiệt này Mộ Dung Tông Chính chịu là cái chăc.

“Được, được, được. Đuổi chim cả ngày cuối cùng lại bị chim mổ vào mắt! Gan lắm!” Khóe miệng của Mộ Dung Tông Chính lộ ra một nụ cười lạnh.

Trong số những nhóm võ giả tiến vào đất phong ấn Yêu vương, nhóm của hắn có thể coi là mạnh nhất. Trừ Kha Yển Nguyệt và Thường Nhất Phàm, hắn chẳng xem ai ra gì.

Không ngờ, cho dù như vậy, Tô Tín và Thái Tam Nguyên kia lại cũng dám gài hắn! Thật là gan chó to bằng trời!

Hai tên đệ tử Dung Thần cảnh của Mộ Dung thị kia dè dặt hỏi: “Đại trưởng lão, bây giờ chúng ta phải làm thế nào đây?”

Mộ Dung Tông Chính sắc mặt âm trầm, nói: “Trước không để ý đến bọn họ. Các ngươi không cần đi theo ta. Đi tìm những đệ tử cùng vào khác đi. Tập trung bọn họ lại. Như vậy mới có thể phát huy ưu thế của Mộ Dung thị chúng ta đến mức tối đa.”

Lúc này, Tô Tín và Thái Tam Nguyên hai người dùng tốc độ nhanh nhất, chạy một mạch đến không gian khác. Bấy giờ mới bắt đầu chậm lại, tính kiểm tra thu hoạch một chút.

Có điều, hai người bọn hắn không lấy thây rắn Ba Xà trong túi không gian của mình ra mà đưa mắt nhìn nhau, cảnh giác. Mãi đến một hồi lâu sau, hai ngươi mới bỗng nhiên cười một tiếng, bỏ thi thể Ba Xà trong túi xuống đất, sau đó dựa theo ước định trước đó mà lấy phần của mình đi.

Hai vị này không phải là kẻ tầm thường. Tô Tín càng không cần phải nói, trước lợi ích thì dù trước đó có là đồng mình thì cũng làm sao? Hắn vẫn có thể ra tay như thường.

Mà Thái Tam Nguyên kia cũng là hạng người hai mặt điển hình. Nếu như không phải là vì Tô Tín cho thấy thực lực của hắn thì Thái Tam Nguyên nhất định sẽ chiếm đoạt.

Chương 1451 - Truy sát liền tay

Truy sát liền tay

Cho nên hai người mới vừa dò xét lẫn nhau một phen. Ai cũng không chắc chắn cướp được đồ từ trong tay đối phương. Đã như vậy thì hai bên cũng chỉ có thể dựa theo ước định trước đó thôi.

Sau khi lấy đồ xong, Thái Tam Nguyên chắp tay một cái, nói: “Tô đại nhân, hợp tác vui vẻ. Có điều lần này chúng ta đắc tội với người của Mộ Dung thị rồi, tiếp theo đây hay là chúng ta chia nhau hành động đi. Nếu không sẽ bị đối phương phát hiện hành tung rất dễ dàng.”

Hợp tác cùng Tô Tín chỉ một lần là đủ. Người này tâm cơ thâm trầm. Có thể trổ hết tài năng trong triều đình Đại Chu thì chẳng có ai là hạng người đơn giản.

Tiếp tục hợp tác với Tô Tín, Thái Tam Nguyên không có cảm giác an toàn.

Dù sao bây giờ đồ cũng đã lấy được vào tay. Kể cả lúc sau không lấy thêm được gì thì lần này hắn cũng không lỗ vốn. Cho nên, hắn cũng quả quyết rút lui, không muốn tiếp tục hợp tác với Tô Tín nữa.

Tô Tín cũng gật đầu, nói: “Vậy cũng được. Thái trang chủ, sau này gặp lại.”

Tô Tín nhìn thấu tâm tư của Thái Tam Nguyên. Hắn cũng không lưu luyến, bước thẳng theo một hướng khác.

Lúc này, bên trong không gian độc lập này còn có trưởng lão Thác Bạt thị là Thác Bạt Dư cũng dẫn theo người tiến vào bên trong cung điện thanh đồng.

Thật ra lần này tiến vào trong cung điện thanh đồng đều là mười bộ tộc đứng đầu Tây Bắc, có đầy đủ sức mạnh tranh đoạt di hài Yêu vương.

Thác Bạt Dư đã già. Có hắn, Thác Bạt thị mới được xếp hàng trung lưu. Không có hắn, Thác Bạt thị sẽ trở thành những bộ tộc nhị lưu khác kia.

Cho nên, dù biết nguy hiểm trong này, dưới tình huống những bộ tộc nhỏ không phái người đến, Thác Bạt Dư vẫn dấn thân vào. Hắn cũng tính đánh cuộc một lần.

Dĩ nhiên, buồn cười nhất chính là chỗ này lúc đầu vốn dĩ là của một mình Thác Bạt thị bọn họ. Kết quả, bị Tô Tín thọc ra ngoài, biến thành của chung.

Mặc dù Thác Bạt Dư biết nếu như lớn chuyện thật, hắn cũng chưa chắc giữ được bí mật này. Nhưng Tô Tín lại nói hết thảy những bí mật này ra, khiến cho Thác Bạt thị bọn họ bị toàn bộ các bộ tộc Tây Bắc chán ghét. Nghĩ đến chuyện này, Thác Bạt Dư vẫn thấy hàm răng ngứa ngáy như cũ.

Thác Bạt thị lần này chuẩn bị buông tay đánh một trận. Tiếc rằng, ngay cả người Thác Bạt thị cũng không có lòng tin gì.

Huống hồ lần này bọn họ lỡ mất tiên cơ. Thác Bạt thị bọn họ cũng không có trận pháp sư gì, mà là năn nỉ những bộ tộc

khác, sau khi đối phương vào cung điện thanh đồng. Thác Bạt thị mới đi theo lối cũ của bọn họ.

Cho nên, sau khi vào trong, Thác Bạt thị cũng tìm được mấy không gian trấn áp Yêu thú. Có điều, hoặc là đã trống hoặc là chỉ còn lại một đống cặn bã. Đến một cọng lông Thác Bạt thị cũng không mò được.

Lúc tiến vào trong một không gian mới, nơi này đã có chủ. Chính là một võ giả Dương Thần cảnh và hơn mười tên võ giả Hóa Thần cảnh. Bọn họ đang chia nhỏ thi thể một con chim khổng lồ.

Những người này chính là người của Chung Ly thị. Có điều dẫn đội không phải là Chung Ly Viêm mà là Đại trưởng lão, cũng là người có thực lực mạnh nhất, Chung Ly Vị.

Tính cách của Chung Ly Viêm thiếu sót quá lớn cho nên lần này Chung Ly thị không phát hắn tới mà do Chung Ly Vị đích thân đến. Chung Ly Viêm bởi đánh ngang tay với Tô Tín, trong lòng nảy sinh uất ức cho nên đã quay lại Đại Tuyết Sơn.

Mà bộ tộc của bọn họ cũng cần có võ giả Dương Thần cảnh trấn giữ, cho nên ba tên võ giả Dương Thần cảnh của Chung Ly thị chỉ có thể phái một mình Chung Ly Vị đến.

Thấy đám người Thác Bạt Dư, Chung Ly thị chẳng qua chỉ lạnh nhạt chào hỏi bọn họ một tiếng, không cảnh giác, cũng không bức lui.

Với chút thực lực kia của Thác Bạt thị thì hắn thật chẳng coi vào đâu. Huống chi, trừ khi Thác Bạt thị bị điên, nếu không sẽ không dám động thủ với bọn họ.

Có điều, sau khi thấy đám người Chung Ly thị, trong lòng Thác Bạt Dư nảy lên một suy nghĩ. Hắn đi tới, chắp tay nói với Chung Ly Vị: “Chung Ly huynh, tại hạ có việc muốn thương lượng với huynh một phen. Không biết Chung Ly huynh có gian hay không?”

Bàn về tuổi tác thì thật ra Thác Bạt Dư không lớn hơn Chung Ly Vị là bao nhiêu. Chỉ có điều, giang hồ xưa nay đều dựa vào năng lực mà nói chuyện. Điều này bất kể là ở võ lâm Trung

Nguyên hay Tây Bắc cũng như nhau. Thế nên, thái độ của Thác Bạt Dư với Chung Ly Vị cũng rất là khách khí.

Chung Ly Vị lạnh nhạt gật đầu, nói: “Có chuyện gì Thác Bạt huynh cứ việc nói đi.”

Thác Bạt Dư nói: “Thật ra thì ta là muốn liên thủ cùng với Chung Ly thị các ngươi.”

“Xin lỗi, Chung Ly thị chúng ta bây giờ không cần liên thủ cùng người khác.”

Chung Ly Vị nhìn về phía Thác Bạt Dư, trong mắt mang chút ý giễu cợt. Thác Bạt Dư này vẫn chưa biết mùi vị. Hãy còn muốn liên thủ với hắn. Thác Bạt thị xứng à?

E rằng nếu thật sự liên thủ với đám người này. Đám Thác Bạt thị này không giúp được gì, chỉ có thể ở phía sau kiếm lợi.

Thác Bạt Dư nhìn thấy biểu tình của Chung Ly Vị cũng biết hắn đang nghĩ gì, cho nên Thác Bạt Dư vội vàng nói: “Chung Ly huynh hiểu lầm rồi. Ta nói liên thủ không phải là liên thủ tranh đoạt di hài Yêu vương mà là liên thủ giết Tô Tín!”

Chương 1452 - Truy sát liền tay (2)

Truy sát liền tay (2)

Chung Ly Vị liếc Thác Bạt Dư một cái, hơi kinh ngạc, nói: “Giết Tô Tín? Ngươi to gan thật đấy. Chẳng lẽ ngươi muốn kéo cả Tây Bắc đạo vào trong chiến loạn hay sao?

Tô Tín là trọng thần Đại Chu. Ngươi giết một tên phế vật như Chương Trung Nghiệp, quần thần triều đình phấn chấn. Nếu ngươi dám đụng vào Tô Tín thế thì Tây Bắc đạo chúng ta có khác gì tạo phản đâu?

Tuy Tây Bắc đạo chúng ta bây giờ thực lực không yếu, nhưng đó cũng là những gì chúng ta tích lũy được vạn năm.

Những năm này, chúng ta tận lực giữ cho không có tranh chấp nào nổi lên. Dù có va chạm cũng phải khống chế trong phạm vi không ảnh hưởng đến tính mạng. Mặc dù cứ như vậy, thương vong không cần thiết được giảm bớt rất nhiều. Nhưng

nói thật, sức chiến đấu của chúng ta so với võ giả Trung Nguyên kém rất nhiều.

Làm người phải tự biết mình biết ta. Lấy Chung Ly thị ta làm ví dụ. Ba Dương Thần cảnh Chung Ly thị chúng ta đồng loạt ra tay cũng không phải là đối thủ của Kha Yển Nguyệt kia. Mà người như Kha Yển Nguyệt, Đại Chu có bao nhiêu?”

Nơi lớn như Tây Bắc đạo này, thực lực các bộ tộc Tây Bắc cũng không yếu. Chẳng lẽ bọn họ thực sự cam tâm khuất phục cả đời dưới trướng Đại Chu hay sao? Dĩ nhiên không phải, những năm gần đây ngược lại cũng có vài hạng người dã tâm bừng bừng, muốn giành độc lập cho Tây Bắc đạo, trở thành một nước như Kim Trướng Hãn Quốc, Đông Tấn, Tây Vực Tam Thập Lục quốc.

Chỉ tiếc, bàn về sức mạnh không phải chỉ là nói trên mặt nổi. Nếu nói như vậy, mọi người chẳng cần đánh, cứ lấy cường giả trong tông môn ra mà so. Ngươi ba người, ta bốn người, thế thì ngươi đã thua.

Hạng người dã tâm bừng bừng bên trong trong lịch sử kia cũng đều có được giáo huấn sâu sắc, biết rõ bản thân mình rốt cuộc kém hơn võ giả Trung Nguyên đến nhường nào.

Ngày xưa, lúc Đại Tấn vẫn còn, Dương Thần cảnh Triệu Vũ Niên một mình lang bạt Tây Bắc. Có điều, khi đó Triệu Vũ Niên cũng không phải giao phong với những võ giả bộ tộc Tây Bắc này mà đi thẳng đến thánh địa võ học Đại Tuyết Sơn.

Nơi đó tập trung tất cả những tinh anh thuộc các bộ tộc Tây Bắc và cả tán tu nữa. Kết quả, Triệu Vũ Niên dùng sức một người đánh bại quần hùng. Hơn nữa, tấn thăng Chân Vũ ở Đại Tuyết Sơn. Đây đối với Triệu Vũ Niên mà nói là một loại vinh dự. Nhưng với các bộ tộc Tây Bắc bọn họ mà nói thì đây chính là vũ nhục.

Dĩ nhiên, trận chiến ấy cũng khiến cho bọn họ nhìn nhận rõ bản thân. Với thực lực các bộ tộc Tây Bắc bọn họ bây giờ vẫn chưa đủ tư cách để tự đi dựng một quốc gia.

Ngày xưa, Triệu Vũ Niên càn rỡ ở Đại Tuyết Sơn như vậy, Đạm Đài Diệt Minh cũng không xuất thủ. Trong đó, hiển

nhiên có phần vì tính cách dửng dưng của Đạm Đài Diệt Minh. Chỉ cần Triệu Vũ Niên không làm gì quá mức thì Đạm Đài Diệt Minh sẽ không ỷ lớn hiếp nhỏ. Nguyên nhân lớn hơn chính là Đại Tấn lúc trước và Đại Chu bây giờ đều giống như nhau, không chỉ có một Chân Vũ cảnh.

Cho nên, mấy bộ tộc có thực lực mạnh nhất ở Tây Bắc đạo cũng như Chung Ly thị rất biết mình biết ta. Thực lực như bọn họ xưng vương xưng bá ở Tây Bắc đạo thì không vấn đề gì. Song, nếu nảy sinh ra tâm tư khác thì bọn họ sẽ chết rất thảm.

Thác Bạt Dư vội vàng nói: "Nếu như ở bên ngoài thì đúng là chúng ta không thể làm như vậy. Có điều, đây là trong không gian độc lập. Chúng ta dù có giết Tô Tín thì có ai biết được?

Trước mắt, người vào bên trong không gian này cũng không chỉ có những bộ tộc Tây Bắc chúng ta mà còn có Thái Tam Nguyên và người của Long Hổ Đạo môn.

Cứ như thế, dù cho Tô Tín có chết ở đây, chỉ cần chúng ta làm cho kín kẽ một chút thì cũng không ai có thể phát hiện ra.

Huống chi, ta cũng không chỉ vì thù oán giữa Thác Bạt thị ta và Tô Tín mới đến kích động Chung Ly huynh giết Tô Tín.

Trước đó, triều đình phái một tên phế vật đến trấn thủ Tây Bắc đạo. Chúng ta có thể đảm bảo cho Tây Bắc đạo độc lập tuyệt đối, cái này không có vấn đề gì.

Nhưng trước mắt, triều đình lại phái người như Tô Tín đến Tây Bắc đạo. Người này tâm cơ thâm trầm, hơn nữa còn dã tâm bừng bừng. Hắn có thể cam nguyện làm bù nhìn như Chương Trung Nghiệp hay sao?

Cho nên, giờ chúng ta không giết, tương lai e là sẽ có nhiều phiền toái hơn nữa!"

Chung Ly Vị có hơi dao động, nhưng hắn vẫn lắc đầu, nói: "Như vậy cũng không được. Chuyện không đơn giản như ngươi tưởng tượng đâu. Thực lực của Chung Ly Viêm thế nào ta còn rõ hơn ngươi. Tô Tín này có thể đánh ngang tay mười mấy chiêu với Chung Ly Viêm, ta và ngươi hai người không có cách nào giết được hắn trong thời gian ngắn đâu.

Nếu như bị Tô Tín chống trả, chạy mất, hoặc là bị Kha Yển Nguyệt phát hiện, đến lúc đó hắn có cường viện thì chúng ta coi như trộm gà không thành còn mất nắm gạo."

Thác Bạt Dư cười cười nói: "Chung Ly huynh có thể còn không biết. Trước đó ta đụng phải một tên đệ tử Mộ Dung thị. Hắn nói cho ta biết một tin rằng Tô Tín bắt tay với Thái Tam Nguyên cướp thi thể Ba Xà được gìn giữ hoàn chỉnh từ trong tay Mộ Dung Tông Chính."

Trong lòng Chung Ly Vị nhất thời cả kinh. Nói Tô Tín gan lớn, gan của Tô Tín quả thực sắp lớn đến bằng trời rồi!

Chương 1453 - Nhất Kiếm Tây Lai

Nhất Kiếm Tây Lai

Thực lực của Mộ Dung Tông Chính hắn biết. Tính cách của Thái Tam Nguyên hắn cũng biết. Cho nên, Chung Ly Vị có thể khẳng định, chuyện này chắc chắn là do Tô Tín lôi kéo Thái Tam Nguyên làm.

Thác Bạt Dư nói: "Ta và ngươi hai người, cộng thêm một Mộ Dung Tông Chính. Ba người chúng ta liên thủ nếu còn không bắt được Tô Tín kia thì Tô Tín thật đúng là nghịch thiên."

Chung Ly vị trầm ngâm trong chốc lát, lúc này mới gật gật đầu, nói: "Tốt lắm, thế thì chúng ta xuất thủ. Tập trung hết tất cả đệ tử lại, làm cho không có sơ hở nào."

Sau khi quyết định xong xuôi, Chung Ly Vị cùng Thác Bạt Dư lập tức cho đệ tử đi tìm Mộ Dung Tông Chính trước. Hai người rất dễ dàng thuyết phục được Mộ Dung Tông Chính đang bực bội.

Kết quả, ba nhà liên thủ, phái toàn bộ đệ tử dưới quyền đi khắp hướng tìm Tô Tín và Kha Yển Nguyệt, mong tìm được thời điểm Tô Tín cách xa Kha Yển Nguyệt để có thể động thủ.

Lúc này, Tô Tín sau khi phân chia xong với Thái Tam Nguyên lại tìm đến được hai không gian khác. Có điều, không có lấy một ngoại lệ. Những chỗ này trên căn bản không có cái gì có giá trị.

Ban đầu, những đại yêu Yêu tộc bị nhốt ở đây, vốn là muốn giết bọn họ hoàn toàn. Cho nên nhiều năm qua như vậy, biến đổi ngầm trong trận pháp này đều bào mòn sức mạnh của mấy đại yêu này đến mức gần như không còn gì, khiến nó hoàn toàn biến thành cặn bã, bụi bặm.

Trải qua thời gian vạn năm, có thể giữa cho thi thể không mục ruỗng thì lúc còn sống thực lực nhất định là khá mạnh.

Còn nếu có thể còn sống sau vạn năm, thì Tô Tín đoán chừng nơi này cũng không thể nào tồn tại.

Coi như là một trong bảy mươi hai Yêu Vương thượng cổ Lôi Dực Hổ Vương trước kia ném ra một chiếc răng nanh tiết lộ tin tức nơi này, phỏng chừng hiện tại hắn cũng sắp hoá thành tro cặn rồi.

Có điều, lúc Tô Tín đi xuyên qua hai không gian này luôn có cảm giác có người đang theo dõi mình. Song, khoảng cách khá xa, điều này nhất thời khiến đáy lòng Tô Tín nảy sinh ra cảm giác nguy cơ,

Trước đó, Tô Tín cũng là dựa theo phương hướng mà đi về phía trước. Tuy nhiên, sau khi phát hiện có người theo dõi, Tô Tín lập tức đổi lại phương hướng.

Nhưng ngay vào lúc này, ba đạo khí tức bỗng nhiên xuất hiện, khí thế xông thẳng lên trời, từ ba hướng bổ đến bao vây Tô Tín.

Mộ Dung Tông Chính, Thác Bạt Thị và cả Chung Ly Vị, ba người này phòng thủ ba vị trí, căn bản không cho Tô Tín chút cơ hội chạy trốn.

Thấy ba người này, Tô Tín mặt không đổi sắc, chẳng qua chỉ cười, nói: “Ba tên Dương Thần cảnh cùng đến vây đánh một võ giả Dung Thần cảnh như ta. Chuyện này cũng coi là chuyện xảy ra lần đầu tiên từ lúc khai thiên lập địa nhỉ? Nếu trong tương lai chuyện này mà truyền ra ngoài thì người trên giang hồ nhất định sẽ tán dương ba vị tâm tư kín kẽ. Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực. Ngay cả đối phó với một tên võ giả Dung Thần cảnh cũng phải tốn nhiều khí lực như vậy.”

Ba người thần sắc lạnh lùng. Với ba người này mà nói thì mau chóng giải quyết Tô Tín mới là quan trọng nhất. Cho nên, nghe được Tô Tín châm chọc, bọn họ đều làm như không nghe thấy gì, cũng không nói nhảm với Tô Tín, chân khí quanh thân nổ tung, khuấy động phong vân, trực tiếp xuất thủ!

Ba người này nếu dự định hạ sát thủ đối với Tô Tín, vậy bọn họ đương nhiên sẽ không nói nhảm nữa.

Bọn họ thừa nhận thực lực của Tô Tín quả thực kinh diễm. Nếu bọn họ dùng thực lực Dung Thần cảnh để giao thủ với Tô Tín thì khả năng lớn nhất chính là bị giết trong chớp mắt.

Nhưng trước mắt, bọn họ dùng thực lực của ba tên Dương Thần cảnh để giết Tô Tín. Nếu như thế này mà còn để cho Tô Tín chạy mất thì mấy người bọn họ đoán chừng cũng chẳng còn mặt mũi mà tu luyện gì nữa.

Bị dồn vào đường chết, trong mắt Tô Tín lộ vẻ lạnh lùng.

Hắn ngược lại xem nhẹ quyết tâm của những bộ tộc Tây Bắc này. Không ngờ lại quyết tâm đến vậy, bắt tay với nhau quyết định cùng giết hắn.

Dĩ nhiên, trong đó cũng có phần nguyên nhân từ Tô Tín. Từ sau khi hắn tới Tây Bắc đạo, tính xâm lược cũng hơi quá mạnh mẽ.

Đám người Tây Bắc đạo này bây giờ đã không có dã tâm tự lập một nước nhưng bọn họ cũng vẫn nhạy cảm như vậy. Vì là để giữ gìn độc lập như bây giờ đây.

Tô Tín đến Tây Bắc đạo hung hăng như vậy, dĩ nhiên cũng sẽ khiến những bộ tộc Tây Bắc này cảnh giác, muốn xoá bỏ triệt để.

Quan trọng nhất chính là trước mắt còn có cơ hội tốt như thế. Ở bên ngoài thì bọn họ không dám. Nếu như ở đây mà bọn họ còn chưa động thủ thì sẽ chẳng bao giờ tìm được cơ hội tốt như này nữa.

Tô Tín mặt không đổi sắc, huyết khí quanh thân hắn ầm ầm dâng lên. Lúc chưa chính thức giao chiến, Tô Tín liền lựa chọn

cách thiêu đốt tinh huyết tự thân. Thái độ quyết liệt này khiến cho sắc mặt ba người kia hơi thay đổi.

Bàn về kinh nghiệm chiến đấu, e là đến cả Mộ Dung Tông Chính người có thực lực mạnh nhất trong ba người cũng không so lại với Tô Tín.

Tu vị tự thân của Tô Tín cực kì mạnh mẽ, không hề kém cạnh so với những võ giả tu luyện công pháp luyện thể ở Thiếu Lâm Tự.

Chỉ có điều, cho tới bây giờ, Tô Tín nổi danh võ kỹ cường đại trên giang hồ. Cho nên mọi người theo bản năng cũng xem nhẹ tu vi thân thể cường đại của Tô Tín.

Chương 1454 - Nhất Kiếm Tây Lai (2)

Nhất Kiếm Tây Lai (2)

Các võ giả khác thiêu đốt tinh huyết, nhất thời sẽ tạo thành tổn thương rất lớn đối với thân xác. Song, đối với võ giả có thân xác cường hãn như Tô Tín mà nói thì thiêu đốt thân xác trong thời gian ngắn Tô Tín chịu được.

Trường kiếm chấn động, Phi Huyết Kiếm đỏ sẫm mang theo màu sắc mỹ lệ, kiếm ý vô tận cuồng trào. Trên thanh trường kiếm của Tô Tín một hư ảnh nhảy ra. Kiếm chém Nguyên Thần, diệt tiên thí thần!

Đây có thể nói là cực hạn Nhị Thập Tam kiếm chém ra, hơn nữa còn có sức mạnh gia trì từ tinh huyết thiêu đốt của Tô Tín. Trong nháy mắt, phong vân gào thét, lại có tiếng quỷ khóc thần gào, dị tượng bộc phát!

Ba người ở đây nhất thời đều lộ vẻ kinh dị trong mắt. Một kiếm này của Tô Tín lại dẫn động dị tượng thiên địa. Một kiếm này của Tô Tín rốt cuộc mạnh đến nhường nào? Một kiếm như vậy, dù cho là Mộ Dung Tông Chính cũng phải dốc toàn lực ứng phó, không thể coi thường.

Mà trên thực tế, đây cũng chính là một kích tột cùng nhất của Tô Tín lúc này. Mục tiêu của hắn chính là người yếu nhất trong số ba người họ: Thác Bạt Dư!

Chân Ngã Đạo Điển của Thác Bạt thị quả thực rất thần dị. Nhưng trước đó Thác Bạt Dư giao thủ cùng với Tô Tín cũng không làm gì được Tô Tín. Bây giờ Tô Tín đánh một kích toàn lực, Thác Bạt Dư ngăn cản bằng cái gì đây?

Cho nên Thác Bạt Dư vội vàng lui nhanh!

Nhưng Nhị Thập Tam kiếm của Tô Tín lại giống như là giòi trong xương, bám sát lấy hắn không buông. Bên trên trường kiếm, luồng ánh sáng màu đỏ tỏa ra. Nhất thời, Thác Bạt Dư phun ra một ngụm máu tươi!

Nhị Thập Tam Kiếm trảm Nguyên Thần. Thác Bạt Dư tránh được thế kiếm nhưng tránh không khỏi kiếm ý chém giết Nguyên Thần kia!

Mộ Dung Tông Chính là Chung Ly Vị sắc mặt cũng có chút khó coi.

Ba người bọn họ xuất thủ, thế mà lại để cho Tô Tín đả thương Thác Bạt Dư. Đây quả thực là đang đánh vào mặt họ.

Có điều lúc này, Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly Vị cũng đã xuất thủ.

Kiếm thế của Mộ Dung Tông Chính ngút trời. Vô số điều Thiên Long vĩ động, lấy thế đè người. Trong nháy mắt, tiếng gầm thét của Thiên Long phủ lấy Tô Tín.

Chung Ly Vị thần sắc lạnh lùng, thụ chưởng thành đao, chém ra một nhát. Trong nháy mắt, phong vân kích động. Nguyên khí thiên địa nhanh chóng nổ tung. Toàn bộ không gian cũng chấn động một phen. Một chưởng khai thiên, uy thế ngút trời!

Sau khi Tô Tín dùng một kiếm chém Thác Bạt Dư bị thương, thân hình hắn cũng lui nhanh. Song, công kích của hai người kia đã đến trước mắt Tô Tín, hắn cũng không thể tránh khỏi, chỉ có thể vội vàng xuất thủ chống cự.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí ầm ầm bùng nổ. Vô tận kiếm khí trùng tiêu, xoắn lấy những thiên long kia. Mặc dù cản lại được phần lớn thiên long, có điều, vẫn có một thiên long hóa thành kiếm quang đánh vào trên người Tô Tín khiến hắn nhất thời nôn ra một ngụm máu tươi.

Chẳng qua, lúc này Tô Tín lại không lui. Một chỉ điểm ra, khí huyết toàn thân Tô Tín bay lên, một lần nữa thiêu đốt tinh huyết. Chỉ tay uy năng kia phá vỡ thiên địa. Chân khí thiên địa vô tận nổ tung, chỉ tay thiên địch!

Khi chỉ tay kinh diễm địch thiên địa va chạm với một chưởng khai thiên kia, hai bên bộc lộc ra uy năng chấn động tận trời. Không gian mặt đất ở đây mặc dù hiện đầy trận pháp nhưng vẫn vỡ vụn từng tấc như cũ. Hệt như núi lở.

Lúc ở bên ngoài, võ giả Hóa Thần cảnh xuất thủ sẽ kiềm chế sức mạnh, tránh tạo thương vong không cần thiết.

Nhưng trong không gian độc lập này, hai bên còn đang tử chiến với nhau. Không kiềm chế khí lực chút nào. Cho nên trong chớp nhoáng, uy thế này cũng đủ để chấn động tận trời rồi.

Tu vi thân thể bây giờ của Tô Tín đã có thể so với sắt thép. Ngón trỏ của hắn dưới sự tác động của một chưởng khai thiên đã xuất hiện đầy vết rạn. Hơn nữa vết rạn này càng lúc càng lớn, lan tràn thẳng đến cánh tay của hắn. Gần như ngay tức thì, một bên cánh tay của Tô Tín như mò được từ trong biển máu ra vậy.

Một địch ba cùng lúc. Một kiếm đánh trọng thương Thác Bạt Dư Dương Thần cảnh. Trong lúc vội vàng xuất thủ ngăn một kích toàn lực của Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly Vị. Tô Tín có thể làm được đến nước này cũng đủ để cho hắn kiêu ngạo. Ở bên ngoài mà nói thì thứ hạng của Tô Tín ở Địa bảng có khi còn phải cao lên thêm một, hai vị trí.

Có điều, sua đòn này Tô Tín cũng lập tức xoay người trốn.

Nói hắn đơn thân độc mã đánh Thác Bạt Dư thì không vấn đề. Thậm chí, dốc hết thủ đoạn, Tô Tín cũng cầm chắc được tới chín phần rằng hắn có thể chém chết Thác Bạt Dư.

Nhưng vấn đề bây giờ là Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly Vị. Đấu với bọn họ chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Tô Tín muốn chạy trốn. Dĩ nhiên Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly thị không để cho Tô Tín được như ý nguyện.

Tô Tín vừa ngăn cản vừa rút lui. Nhưng hai người kia từng bước ép sát. Một người kéo dài, một người ra tay. Mặc dù không khiến cho Tô Tín thụ thương nặng. Nhưng cũng khiến Tô Tín chật vật không thôi. Nội lực dù có Tam Phân Quy nguyên khí không ngừng lưu chuyển. Song, dưới sự công kích ở cường độ này cũng có chút quá sức.

Cứ tiếp tục như vậy, trừ khi Tô Tín lần nữa thiêu đối tinh huyết liều mạng, còn không sẽ bị trọng thương như cũ.

Chương 1455 - Nhất Kiếm Tây Lai (3)

Nhất Kiếm Tây Lai (3)

May thay, Tô Tín cũng đã chạy đến cuối. Không gian này lớn như vậ, đến khi Tô Tín chạy tới không gian khác thì chỉ cần người trong đó không phải người của bộ tộc Tây Bắc thì Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly Vị sẽ không dám hành động lung tung.

Nhưng lúc chạy đến ranh giới không gian khác, sắc mặt Tô Tín khẽ biến.

Vốn không gian trong cung điện thanh đồng đều bị phân cắt, hai bên bờ không gian có thể tùy ý qua lại.

Nhưng bên bờ không gian này không biết vì sao lại giống hệt như từng bị hư hại. Nơi cuối không gian này biến thành một mảng đen tối. Phía trước đã không còn đường!

Mộ Dung Tông Chính nhàn nhạt nói: “Lên trời không đường, xuống đất không lối chính là nói ngươi đó Tô Tín. Lần này ngươi có thể an tâm đi chết rồi. Yên tâm, tay chân của chúng ta sẽ làm sạch sẽ kín kẽ, triều đình tuyệt đối sẽ không đổ tội cho chúng ta được.”

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: “Ta thì không cho là vậy. Trời cao không đường? Thế thì ta sẽ tự tạo ra cho mình một con đường!”

Nghe được lời của Tô Tín, sắc mặt của Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly Vị đột nhiên biến đổi. Thân hình bọn họ động một cái. Không tấn công về phía Tô Tín mà là dùng tốc độ nhanh nhất lao về hướng sau lưng Tô Tín.

Không gian độc lập nhỏ này không phải thế giới chính. Không gian bình phong che chở rất yếu. Theo lý mà nói thì chỉ cần có đủ sức mạnh thì thậm chí có thể tiêu diệt một không gian. Dĩ nhiên, làm được đến nước này cũng phải là Chân Vũ cảnh.

Tất nhiên, Tô Tín không làm được. Nhưng khi nãy, lực bộc phát của Tô Tín bọn họ tận mắt trông thấy. Lỡ chẳng may Tô Tín thật sự chém được không gian bình phong che chở nơi này, chạy mất thì biết làm sao?

Cho nên hai người bọn họ ngay lập tức ngăn đường của Tô Tín lại. Dù Tô Tín có tiếp tục đi hướng khác trốn thì cũng không cần gấp. Dù sao bọn họ chắc chắn phải bào mòn Tô Tín đến kiệt sức mới ngưng.

Trong lòng Tô Tín thầm than một tiếng. Vẫn phải dùng phản phái trị đổi một vật tiêu hao mới được.

Dĩ nhiên, không phải Tô Tín tiếc phản phái trị mà là thân thể của mình bây giờ.

Với cảnh giới bây giờ của hắn dùng võ cấp bậc năm sao thì không vấn đề gì. Chỉ có điều tiêu hao hơi lớn mà thôi. Hơn nữa bây giờ Tô Tín còn bị thương. Dùng được lần này, lần sau Tô Tín đoán chừng sẽ bị trọng thương một trận.

Trọng thương ở chỗ khác thì không quan trọng. Nhưng vào thời điểm hiện tại, Tô Tín chắc chắn sẽ đạt được rất ít lợi ích.

Nghĩ đến đây, Tô Tín nhìn về phía Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly Vị, thần sắc lạnh đi một chút. Món nợ này e là giờ không đòi được. Sau này có thời gian thì sẽ tính!

Nhưng vào lúc này, Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly Vị cũng không có hứng nói nhảm với Tô Tín. Hai người bọn họ ngay lập tức xuất thủ toàn lực tấn công Tô Tín.

Mà lúc đó, tinh thần Tô Tín cũng tiến vào trong hệ thống không gian, tiêu 1280 điểm phản phái trị, đổi vật tiêu hao cấp bậc năm sao.

Vật tiêu hao cấp năm sao đúng thực rất đắt. Một lần dùng vật tiêu hao so với một lần nhận thưởng cao cấp cũng đắt hơn. Có điềum bây giờ đấy là lá bài tẩy mạnh nhất mà Tô Tín nắm giữ.

Trong lúc Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly Vị còn chưa xuất thủ, Tô Tín nâng Phi Huyết Kiếm trong tay mình lên.

Trong giây lát này, phong vân dũng động, kiếm Tô Tín đang rung lên, mũi nhọn theo trên thân kiếm chém ra, lạnh lẽo vô tận dường như đóng băng thời lại. Kiếm này đâm ra, dị tượng ngưng tụ giữa không trung. Dường như có tiên nhân cầm kiếm đứng, quay về trường kiếm hạ xuống, vô tận thần mang cùng kiếm ý đều ngưng tụ cùng một chỗ. Người kiếm hợp làm một, Thiên Nhân Hợp Nhất, không gian này đều chấn động dưới một kiếm kia!

Sắc mặt của Mộ Dung Tông Chính cùng Chung Ly nhất thời biến đổi. Với thực lực của bọn họ, đối mặt với kiếm này, trong lòng dĩ nhiên dấy lên cảm giác sợ hãi.

Nếu như nói Nhị Thập Tam Kiếm trước kia của Tô Tín là ma kiếm diệt tiên thí thần. Một kiếm này chính là không thuộc nhân gian, không thuộc tiên nhân. Kiếm quang hạ xuống, bọn họ đã không nhìn thấy thân hình Tô Tín. Lúc này, hết thảy gầm trời cuối đất đều bị kiếm quang này lấp đầy.

Nhất kiếm tây lai, thiên ngoại phi tiên!

Tô Tín đã từng cẩn thận nghiên cứu qua mấy môn công pháp cấp bậc năm sao kia. Trong đó cũng có mấy môn kiếm pháp. Có điều, đơn thuần bàn về kiếm ý mà nói thì mạnh nhất hẳn là Thiên Ngoại Phi Tiên của Diệp Cô Thành, Bạch Vân thành chủ.

Thiên Ngoại Phi Tiên nguyên bản khẳng định không triển khai ra uy năng mạnh như Tô Tín, bởi vì Diệp Cô Thành không có nội lực khủng bố như Tô Tín.

Nhưng kiếm ý của Thiên Ngoại Phi Tiên mạnh hơn cả tưởng tượng của Tô Tín. Chỉ cần có đầy đủ sức mạnh chống đỡ. Môn kiếm pháp này coi như thật sự có oai tiên nhân.

Dĩ nhiên, lúc này trực quan nhận thức với Thiên Ngoại Phi Tiên này hẳn là Chung Ly Vị và Mộ Dung Tông Chính mới đúng.

Đại Tuyết Sơn cũng có cường giả kiếm đạo. Thậm chí, bản thân Mộ Dung thị cũng rất cường đại về kiếm đạo.

Nhưng kiếm đạo mạnh mẽ đến đâu đi nữa cũng không bằng Thiên Ngoại Phi Thiên kinh diễm trước mắt họ đây.

Kiếm quang làm tê liệt hết thảy, vượt qua không gian cùng thời gian. Bọn họ không thể tránh được một kiếm này, mà tránh cũng không thoát.

Chương 1456 - Thiên Hồ

Thiên Hồ

Trong chớp mắt, kiếm xuất thủ phong tỏa hai người bọn họ. Kiếm pháp tầm thường là dùng người ngự kiếm. Kiếm chẳng qua là binh khí mà võ giả nắm trong tay.

Nhưng Thiên Ngoại Phi Tiên là dùng thần ngự kiếm. Khi kiếm chưa xuất thủ, kiếm chiêu đã ngưng tụ thành công.

Trong mắt Mộ Dung Tông Chính lộ ra vẻ ngưng trọng. Thần mang trên người hắn đại thịnh. Hai tay kết ấn. Thân hình hắn như hóa thành đại long. Ngay cả kiếm trong tay cũng ngưng tụ thành răng rồng sắc bén nhắm về phía Thiên Ngoại Phi Tiên của Tô Tín mà điên cuồng lao đến.

Chung Ly vị hai mắt nhắm nghiền. Quanh thân hắn lóe ra luồng sáng chói mắt màu vàng. Hắn mở hai mắt ra, nhất thời thần quang nở rộ. Khí thế tự thân của hắn cũng đã ngưng tụ đến cực điểm. Một quyền đánh ra, khai thiên tích địa!

Một kích toàn lực của hai tên võ giả Dương Thần cảnh uy thế kinh thiên. Nhưng dưới chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên này của Tô Tín, tất cả đều muốn tịch diệt!

Uy năng của tiêu hao phẩm có thể khiến Tô Tín trăm phần trăm chắc chắn tinh túy và linh hồn của thức Thiên Ngoại Phi Tiên này. Giống như trước mắt, người sử dụng chiêu thức kiếm này không phải là Tô Tín mà là Bạch Vân thành chủ có sức mạnh Dung Thần cảnh đỉnh phong vậy.

Dưới uy thế này, Chung Ly Vị và Mộ Dung Tông Chính tạm thời ngừng một lái, sau đó liền thoái lui về hai phía. Không phải bọn họ không muốn cản Tô Tín mà là không dám cản nữa!

Tô Tín cũng thế, không tiếp tục có ý xuất thủ với bọn họ nữa.

Thiên Ngoại Phi Tiên dù có mạnh hơn nữa cũng không cách nào đánh chết được hai Dương Thần cảnh. Tô Tín coi như có đổi được mười Thiên Ngoại Phi Tiên cũng không giết được hai người họ, có khi còn tự giết mình trước.

Cho nên, Tô Tín ngay lập tức mượn chút sức mạnh cuối cùng của Thiên Ngoại Phi Tiên chém nát bình phong che trước mắt.

Trong nháy mắt, thân hình Tô Tín biến mất không thấy tung tích đâu.

Chung Ly Vị và Mộ Dung Tông Chính sắc mặt ai nấy âm trầm. Không ngờ đến nước này rồi mà vẫn còn để cho Tô Tín trốn thoát.

Chiêu thức kiếm này, bọn họ có thể khẳng định chắc chắn Tô Tín chưa từng dùng qua. Hơn nữa, với giai đoạn hiện thời của Tô Tín thì uy năng của chiêu thức kiếm này Tô Tín chắc chắn không đánh ra tới được. Đây nhất định là một trong những lá bài tẩy của Tô Tín. Hoặc là hắn mượn bảo vật nào đó. Hoặc đây là thức kiếm pháp cấm kỵ nhất, nó gây tổn thương vô cùng lớn với bản thân.

Có điều, bất kể là loại nào. Dù sao thì lần này bọn họ vẫn để cho Tô Tín chạy thoát mất.

Quan trọng nhất chính là bọn họ ngay cả đuổi theo cũng không đuổi được.

Chỗ không gian kia vốn có chút vấn đề. Bây giờ Tô Tín một kiếm chém phá không gian kia. Người của hắn nói không chừng đã bị chuyển đến nơi nào rồi. Trước mắt, nếu bọn họ cũng dùng sức mạnh lớn nhất chém phá không gian mà đuổi theo thì nơi bọn họ đến cũng chưa chắc là chỗ mà Tô Tín ở.

Có điều, việc đã đến nước này thì có hối hận cũng vô dụng. Huống chi lần này không phải bọn họ tính toán sai lầm mà chính là thực lực của Tô Tín thật sự vượt quá dự liệu của bọn họ.

Mộ Dung Tông Chính lạnh lùng nói: “Phái đệ tử thủ hạ của chúng ta đi tìm đi. Phải dốc sức tìm ra được Tô Tín trước Kha

Yển Nguyệt, sau đó đánh chết. Nếu quả thực không được thì ta và ngươi cũng phải chuẩn bị trở mặt với Đại Chu.”

Chung Ly Vị gật đầu một cái. Sau này, nhất định Tô Tín sẽ không chết không thôi với họ.

Song, nếu Tô Tín chết thì triều đình cũng không có khả năng dốc toàn lực ra xuất thủ với bọn họ. Chỉ có điều, Tô Tín là người của triều đình. Nếu hắn muốn đối phó với Chung Ly thị và Mộ Dung thị thì việc tìm vài người đến giúp là chuyện rất đơn giản.

Cùng lúc đó, thân hình Tô Tín cũng lảo đảo, rơi xuống trên một thảm cỏ.

Trong nháy mắt ngã xuống, Tô Tín liền đánh giá tình cảnh chung quanh. Có điều, tất cả trước mắt lại khiến Tô Tín lộ vẻ kinh ngạc. Thậm chí khiến hắn hoài nghi rốt cuộc mình có đang ở trong cung điện thanh đồng nữa hay không.

Phải biết rằng, cung điện thanh đồng này là nơi trấn áp cường giả Yêu tộc. Mục đích chính là phải trấn áp, xóa bỏ toàn bộ. Cho nên, mỗi một không gian đều có hoàn cảnh cực kì tồi tệ. Những trận pháp kia chính là đặc biệt chuẩn bị vì muốn nhằm vào Yêu tộc. Chính là vì muốn để cho nó bổ sung không được một nửa sức mạnh.

Nhưng bấy giờ, trước mắt Tô Tín là một cảnh tượng hệt như thế ngoại đào viên.

Viên cầu lửa trên đỉnh đầu giống như là mặt trời vậy. Tứ phía đều là hoa cỏ xanh rờn, tản mác ra một luồng khí tức thanh sạch.

Cách đó không xa còn có một cái hồ nhỏ trong vắt. Trong lòng hồ còn một đàn cá chép vui sướng bơi lội.

Dù sao, nơi này có nhìn thế nào cũng không giống như là chuẩn bị để trấn áp Yêu tộc. Ngược lại, giống hệt như nơi cho vị thế ngoại cao nhân nào đó dùng để dưỡng lão vậy.

Chuyện khác thường nhất định có biến. Tô Tín không vọng động mà trước tiên nhét vào miệng một viên đan dược.

Thương thế lần này của hắn tương đối nặng. Ngoại thương tạo thành lúc cùng Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly Vị giao thủ. Nội thương là do chính hắn tạo ra.

Chương 1457 - Thiên Hồ (2)

Thiên Hồ (2)

Đã trọng thương còn sử dụng Thiên Ngoại Phi Tiên, chỉ riêng kiếm ý phản phệ đã khiến Tô Tín lãnh đủ. Cho nên, trước mắt trong nội phủ của Tô Tín có không ít vết kiếm.

Những vết thương này, Tô Tín dưỡng thương cũng phải mất một, hai hay ba tháng mới có thể hết bệnh. Ít nhất bây giờ, hắn coi như là có ra ngoài cũng không cách nào tranh phong với đám Mộ Dung Tông Chính.

Hơi điều tức một chút, Tô Tin bắt đầu đi tới chỗ cái hồ nhỏ kia, xem thử có phát hiện món đồ gì hay không.

Nhưng vào lúc này, một giọng nữ uy nghiêm bỗng nhiên vang lên. Khí thế cường đại xông đến thiên không, giống như Thái Sơn áo đỉnh vây lấy người Tô Tín, khiến hắn nhất thời kêu đau một tiếng.

“Một tên Nhân tộc hèn mọn? Được đấy! Chỗ này cũng đã bị phong ấn vạn năm rồi, thế mà còn có người đi vào được? Chậc chậc. Có điều, thực lực cũng không tệ. Dựa theo cấp bậc của nhân loại các ngươi mà nói thì ngươi chắc là Dung Thần cảnh nhỉ? Cũng chỉ ngang ngang với tộc nhân Yêu tộc bình thường của ta mà thôi.”

Giọng nói vừa dứt, thần quang nở rộ. Một con yêu hồ chín đuôi to lớn xuất hiện ở trước mắt Tô Tín. Cả người trắng như tuyết không chút tì vết, vô cùng lộng lẫy. Chín đuôi che khuất bầu trời, thậm chí, ngăn che cả viên cầu lửa làm Mặt trời ở trong không gian này đi. Uy thế vô biên.

Võ giả bây giờ không thể nào hiểu hết những Yêu tộc từ thượng cổ. Nhưng có không hiểu biết đến mức nào thì cũng không thể chưa từng nghe nói đến Cửu Vĩ Yêu Hồ trong truyền thuyết.

Thậm chí, hồ yêu trong truyền thuyết nếu đã có tới chín cái đuôi thì cũng không còn là yêu hồ mà đã là Thiên Hồ rồi.

Cường giả như này chắc chắn là cường giả cao nhất ở đỉnh Yêu tộc. Thực lực có thể so với Chân Vũ cảnh.

Có điều lúc này, trên mặt Tô Tín lại hiện vẻ kinh dị, cũng không nói lời nào.

Lúc này, Cửu Vĩ Thiên Hồ kia lại nói: "Bị sợ đến choáng váng rồi à? Có điều cũng không sao. Ngươi hẳn biết nơi này là nơi nào. Mang ta ra ngoài. Ta có thể cho ngươi hết thảy những thứ mà ngươi mong muốn!

Nhìn thực lực của ngươi cũng đã sắp đến Dương Thần cảnh rồi nhỉ. Có điều Nhân tộc các ngươi tu luyện khó hơn Yêu tộc chúng ta nhiều. Bước này chắc chắn ngươi rất phí sức nhỉ?

Chỉ cần ngươi dẫn ta ra ngoài, ta sẽ giúp ngươi bước lên Dương Thần, thậm chí Chân Cũ cũng không phải không được."

Nói đoạn, Cửu Vĩ Thiên Hồ trầm giọng, tiếp: "Nếu ngươi không đồng ý, bây giờ ta sẽ ăn ngươi! Ta đã hơn mười ngàn năm chưa ăn qua thịt tươi rồi!

Sức mạnh của võ giả mạnh mẽ, khí huyết dư thừa. So với vài thiên tài địa bảo thì còn là đồ bồi bổ tốt hơn nhiều!"

Nhưng ngoài dự liệu chính là đối mặt với uy hiếp thế này, trên mặt Tô Tín vẫn không chút biến hóa nào. Hắn chỉ nhàn nhạt nói: "Dĩ nhiên ta biết đây là chỗ nào.

Ngày xưa Nhân hoàng dốc hết tộc lực nhân loại, chém giết, phong ấn Yêu tộc, sáng lập thịnh thế bây giờ. Nếu như nay ta để ngươi rời đi, để ngươi làm hại thiên hạ vậy há chẳng phải ta biến thành tội nhân giang hồ rồi sao?"

Cửu Vĩ Thiên Hồ kinh ngạc nhìn Tô Tín, nói: "Không ngờ ngươi lại là một người mang lòng thiên hạ."

Biểu hiện trên mặt Tô Tín có chút quái lạ. Bốn chữ "mang lòng thiên hạ" nếu như bị người ngoài nghe được là để hình dung Tô Tín hắn thì nhất định sẽ trợn đến lọt tròng mắt.

Chỉ có điều, Cửu Vĩ Thiên Hồ hình như không quá chú ý đến biểu tình của Tô Tín, nàng ta tiếp tục nói: "Đừng tưởng rằng ta không biết. Bàn về nội đấu, Nhân tộc các ngươi là am hiểu nhất.

Ngày xưa lúc Yêu tộc của ta vẫn còn, Nhân tộc các ngươi còn có thể miễn cưỡng đoàn kết với nhau. Nhưng bây giờ, Yêu tộc đều đã chết hết rồi. Các ngươi cũng không kịp đợi mà đã bắt đầu nội đấu rồi.

Cái ngươi gọi là Nhân hoàng bệ hạ giết võ giả Nhân tộc còn nhiều hơn Yêu tộc chúng ta nữa. Lúc trước, các tiểu quốc hắn tự tay diệt không đến một trăm thì cũng phải tám mươi.

Hơn nữa, nhìn vết thương trên người ngươi thì ắt là cũng bị thương trong lúc tranh đấu với những võ giả Nhân tộc khác chứ gì? Bọn họ đối với ngươi như vậy, chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù hay sao?

Đưa ta rời khỏi đây. Tất cả những điều ngươi mong muốn ta cũng có thể cho ngươi được hết."

Thanh âm của Cửu Vĩ Thiên Hồ này bắt đầu êm đi. Có điều, lúc này, từng âm điệu một lại hiện lên trong đầu Tô Tín, ý đồ muốn ảnh hưởng đến phán đoán tinh thần của hắn.

Chỉ có điều, bàn về tinh thần lực thì Tô Tín vẫn vượt xa đa số võ giả như cũ.

Trong nháy mắt cảm nhận được tinh thần lực kia, Tô Tín lập tức cười lạnh một tiếng. Biến Thiên Kích Địa tinh thần đại pháp ầm ầm bạo phát, xoắn giết tinh thần lực kia.

Mà lúc này, hai tay Tô Tín kết ấn. Hắn dùng bí pháp mà Luân Chuyển Vương lấy từ trên phiến bạch ngọc xuống lúc trước. Một loại phương thức ứng dụng sức mạnh Nguyên Thần.

Lúc ấn pháp kia giáng xuống, Nguyên Thần lực của Tô Tín ầm ầm bạo phát. Sau lưng thần quang sáng chói, hóa thành một chuôi tiểu kiếm màu đỏ, chém thẳng tới hướng Cửu Vĩ Thiên Hồ!

Cửu Vĩ Thiên Hồ kia dường như có chút không dám tin Tô Tín làm như vậy. Nàng ta kêu lên một tiếng thét chói tai. Thân

thể to lớn ầm ầm vỡ vụn. Xuất hiện trước mắt Tô Tín đổi thành một nữ nhân mặc y phục màu xanh, dung mạo xinh đẹp, hệt như tiên tử trên trời nhưng cũng mang chút cảm giác kiều mị, tăng thêm cho nàng ta vẻ phong tình.

Chương 1458 - Công chúa Thanh Khâu

Công chúa Thanh Khâu

Tô Tín bỗng dưng xuất thủ khiến cho nữ tử mặc y phục màu xanh có chút trở tay không kịp. Nàng ta không ngờ Tô Tín có thể nhìn xuyên được nàng ta.

Nhưng lúc này, Tô Tín cũng không thu tay lại. Thanh tiểu kiếm huyết sắc kia vẫn nhằm hướng nàng ta mà chém tới. Nguyên Thần kiếm mặc dù nhìn qua rất tầm thường, kém xa vẻ hoa lệ của võ thuật bình thường nhưng lại vô cùng hung hiểm. Làm không tốt một cái chính là đả thương địch thủ còn tổn thương mình.

Lục y nữ tử trên mặt hiện biểu tình tức giận, phẫn uất nói: “Chưa hết đúng không? Thật sự cho rằng ta sợ ngươi chắc?”

Vừa nói, nàng ta một chỉ điểm ra. Nhất thời, một đạo thần quang chợt hiện, dây dưa đấu với Nguyên Thần kiếm của Tô Tín. Ai cũng không làm gì được đối phương.

Nhưng ngay lúc nàng ta xuất thủ, Tô Tín ngay lập tức phát hiện đối phương không có thân thể mà dùng Nguyên Thần ngưng tụ thành thân thể!

Thật thể dùng Nguyên Thần ngưng tụ mà thành! Lúc nàng ta còn sống tu vi mạnh đến nhường nào? Thật sự chẳng lẽ là Cửu Vĩ Thiên Hồ?

Huyết sắc tiểu kiếm và thần quang kia đụng nhau, ầm ầm tiêu tán. Lục y nữ tử trông thấy Tô Tín còn muốn ra tay, nàng ta vội vàng nói: “Còn đánh? Ngươi đừng có quá mức! Nói cho ngươi biết, mặc dù bây giờ ta chỉ là Nguyên Thần khu nhưng cũng còn nắm giữ mấy bí thuật của Thanh Khâu. Ngươi cũng đã trọng thương rồi. Nếu còn đánh tiếp thì hai chúng ta chỉ có thể cá chết lưới rách! Nguyên Thần của ta bất diệt. Người cuối cùng chịu hao tổn đến chết nhất định chính là ngươi!”

Tô Tín ngừng tay, lạnh nhạt nói: “Khi nãy là ai lừa gạt ta? Còn giả mạo Cửu Vĩ Thiên Hồ, giả cũng giống thật đấy!”

Lục y nữ tử kinh ngạc nói: “Ta không phải là giải mạo. Đó là khí tức Cữu Vĩ Thiên Hồ thứ thiệt! Ngươi thấy không đúng chỗ nào?”

Thật ra thì mới vừa nãy Tô Tín cũng không nhìn ra khí tức không đúng. Chẳng qua hắn cảm giác giọng của Cửu Vĩ Thiên Hồ này có chút kì quái mà thôi. Thật giống như không nhịn được mà muốn rời khỏi đây ngay. Đường đường là Cửu Vĩ Thiên Hồ, Yêu tộc ngày xưa ngươi là Chúa tể, nào lại có tính cách như này?

Mà sau khi đối phương sử dụng tinh thần lực ảnh hưởng đến tâm thần của hắn. Bấy giờ, Tô Tín mới kết luận được đối phương nhất định là có vấn đề.

Mặc dù hắn không biết Cửu Vĩ Thiên Hồ mạnh nhường nào nhưng hiển nhiên, đối phó với một võ giả Dung Thần cảnh như hắn thì tuyệt không thể nào dùng loại thủ pháp cấp thấp này.

Có điều, Tô Tín cũng không giải thích gì nhiều. Hắn chỉ lạnh nhạt nói: “Nếu ngươi quả thực là Cửu Vĩ Thiên Hồ thì trước đó ngươi cũng không cần nhiều lời với ta như vậy. Cứ thẳng thừng dùng tinh thần lực cường đại đến điều khiển tinh thần của ta là xong, chứ không phải là thận trọng dùng bí pháp tinh thần đến mê muội ta.”

Lục y nữ tử buồn bực thở hắt ra một cái. Hơn mười ngàn năm, khó khăn lắm mới có người vào, kết quả lại là dạng tỉnh táo đến đáng sợ.

Đoán chừng nếu đổi thành người khác thì e sớm đã bị khí tức của Cửu Vĩ Thiên Hồ dạo cho ướt cả quần. Nào còn tỉnh táo được như Tô Tín?

Có điều, lúc này, Lục y nữ tử bỗng nhiên nói: “Được rồi. Mới nãy quả thực có lừa ngươi. Ta không phải là Cửu Vĩ Thiên Hồ. Tuy nhiên, lúc nãy ta nói cũng không phải là giả. Chỉ cần ngươi có thể đưa ta ra ngoài thì ta đảm bảo ngươi có thể tấn thăng Dương Thần, thậm chí là Chân Vũ cũng được!”

Tô Tín nhíu mày một cái. Chuyện này có hơi quái lạ. Hắn cũng không trả lời ngay lập tức mà hỏi ngược lại: “Bây giờ ta ngược lại hẳn nên là người hỏi ngươi mấy câu. Rốt cuộc ngươi là ai?”

Lục y nữ tử ngạo nghễ nói: “Ta chính là con gái của Hồ vương Thanh Khâu, công chúa của cả tộc Thanh Khâu, Thanh Ly!”

Nói xong những lời này, biểu tình của Tô Tín vẫn không chút thay đổi. Điều này làm cho Thanh Ly nhất thời chau mày: “Ngươi không kinh ngạc?”

Tô Tín hỏi ngược lại: “Vì sao phải kinh ngạc? Bảy mươi hai đạo Yêu vương của Yêu tộc đều có thể sánh bằng Chân Vũ cảnh. Ngươi chẳng qua là con gái của một Yêu vương trong số đó mà thôi. Thế có nghĩa ngươi mạnh nhất cũng chỉ ngang với võ giả Dương Thần cảnh. Dĩ nhiên, bây giờ có khi ngươi còn chẳng bằng được Dương Thần nữa.

Ta cũng không phải chỉ mới giết một, hai võ giả Dương Thần cảnh. Đối mặt với ngươi sao ta phải kinh ngạc chứ?”

Thanh Ly kinh ngạc liếc nhìn Tô Tín một cái, bấy giờ mới nói: “Khi nãy ta nói ngươi tính thế nào? Ngươi dẫn ta ra ngoài, ta đảm bảo sẽ trả thù lao cho ngươi. Có thể cho ngươi chắc chắn tấn thăng Dương Thần.

Hơn nữa, ngươi cũng không cần lo lắng về chữ tín của ta. Nói khó nghe, chữ tín của Yêu tộc ta còn hơn Nhân tộc các ngươi nhiều.”

Trên mặt Tô Tín lộ ra chút thần sắc hứng thú, nói: “Cái này trước không vội. Hiện ta đang tò mò sao ngươi phải ở đây?

Hồ vương Thanh Khâu bị trấn áp, ngươi cũng bị trấn áp theo hay sao? Những Yêu vương thượng cổ đều đã chết hết, sao ngươi lại còn sống?”

“Sao ta phải nói cho ngươi biết những chuyện này chứ?” Thanh Ly nhíu mày một cái.

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Dĩ nhiên ngươi cũng có thể lựa chọn cách không nói cho ta. Ta cũng không có tâm tình đứng ở đây nói phải nói trái với ngươi.

Chương 1459 - Công chúa Thanh Khâu (2)

Công chúa Thanh Khâu (2)

Với thực lực của ngươi thì cũng chẳng làm gì được ta. Ta có thể tùy ý rời đi nhưng ngươi muốn gặp một người có cơ duyên, trùng hợp đi vào đây, thì cũng không biết còn phải đợi đến bao giờ."

Sắc mặt Thanh Ly biến sắc mấy lần. Lần đầu tiên nàng ta cảm giác được con người này đáng ghét.

Nhưng đúng như Tô Tín nói. Bây giờ là nàng ta yêu cầu Tô Tín chứ không phải là Tô Tín yêu cầu nàng ta.

Nàng ta nhất định phải dựa vào Tô Tín mới có thể thoát ra khỏi đây, còn Tô Tín có thể tùy ý đi ngay.

Quan trọng nhất chính là có động mạnh cũng vô ích. Nàng ta cũng không dám.

Trước đó Tô Tín đã cho nàng ta thấy thực lực của hắn. Bí thuật Nguyên Thần kiếm kia có thể hoàn toàn khắc chế nàng ta chứ đừng nói Tô Tín thân là võ giả, tự thân hắn cũng còn nắm giữ mấy loại võ thuật kinh người.

Cái nàng ta mới vửa sử dụng là thần thông thiên phú của hồ tộc Thanh Khâu, nhưng kết quả cũng bị Tô Tín phát hiện. Chuyện này liền đủ để thấy tinh thần lực của Tô Tín khủng bố thế nào.

Thanh Ly suy nghĩ một chút, nói: "Được lắm. Ngươi muốn nghe thì ta nói cho ngươi!"

Thấy Thanh Ly lanh lẹ như vậy, Tô Tín ngược lại rất là kinh ngạc.

"Chẳng lẽ ngươi không sợ ta nói những chuyện này ra sẽ khiến cho cường giả khác trấn áp ngươi hay sao? Phải biết rằng cho dù có chết thì Yêu tộc cũng có thể nói là chí bảo, chứ đừng nói là Yêu tộc còn sống sờ sờ như ngươi."

Thanh Ly khinh thường cười một tiếng, nói: "Hẳn ngươi cũng đã phát hiện, bây giờ ta là Nguyên Thần. Hơn nữa, bí thuật của

cả tộc Thanh Khâu ta thì dù có là cường giả Chân Vũ cảnh của Nhân tộc các ngươi đến cũng không giết ta được.

Dù sao ta cũng đã ở đây khốn đốn cả mười ngàn năm. Đổi sang chỗ khác dù sao cũng dễ chịu hơn cứ ở mãi nơi này."

Vừa nói, Thanh Ly liền nói cặn kẽ thân phận của nàng ta cũng như lý do vì sao nàng ta lại bị nhốt ở đây. Giống như trước kia nàng ta nói, không hề che giấy điều gì. Dù sao, Tô Tín có đưa cường giả tới thì cũng không thể giết chết nàng ta, thế nên Thanh Ly cũng chẳng sợ hãi gì.

Nhân hoàng thượng cổ dẫn cường giả Nhân tộc trấn áp Yêu tộc, khởi đầu cho căn cơ một đời Hoàng triều. Chuyện này người trên giang hồ ai cũng đều biết. Có điều, một vài chi tiết và bí mật trong đó thì không người ngoài nào biết.

Dưới sự dẫn dắt của Nhân hoàng, Yêu tộc chịu thương vong nghiêm trọng, thậm chí không khác gì bị diệt đến tuyệt chủng. Cho nên lúc đầu, một phần nhỏ Yêu tộc không muốn liều sống liều chết với Nhân tộc nữa, muốn tính ký kết minh ước, chuẩn bị nghị hòa với Nhân hoàng.

Nhân hoàng giao mấy không gian độc lập cho Yêu tộc, xem như là nơi lánh đời của bọn họ. Mà Yêu tộc cũng cam kết không xuất thế nhiễu loạn thế gian.

Nói đến đây, Thanh Ly cười lạnh, nói: "Nhân hoàng của Nhân tộc các ngươi cũng không phải thứ gì tốt. Ban đầu hắn tuyệt có sức mạnh đuổi tận giết tuyệt Yêu tộc. Chẳng qua, nếu làm vậy hắn cũng phải trả một cái giá nhất định.

Hắn vì muốn hoàn toàn chinh phục tất cả các tiểu quốc trong thiên hạ, cho nên mới lập minh ước với Yêu tộc chúng ta. Nhập phần sức mạnh này vào. Cuối cùng, tiêu diệt hết tất cả các tiểu quốc không thần phục hắn."

Với lựa chọn lúc trước của Nhân hoàng, Tô Tín cảm thấy rất bình thường.

Trừ bên ngoài thì phải an bên trong trước. Lúc đầu, dưới áp lực mạnh mẽ từ phía Yêu tộc, Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Nhân hoàng liên thủ với nhau. Chuyện này không có vấn đề gì.

Nhưng hiện, Yêu tộc đã bị đánh cho tàn phế. Thậm chí còn chẳng tạo được uy hiếp gì với Nhân tộc nữa. Nếu như vậy thì tại sao Nhân hoàng lại còn muốn phí sức đuổi cùng giết tuyệt? Giữ chút sức mạnh lại để đi "an bên trong" mới là quan trọng nhất.

Thanh Ly tiếp tục nói: "Hồ tộc Thanh Khâu của ta vốn không tham gia vào chiến tranh giữa Yêu tộc và Nhân tộc. Hơn nữa khi đó cha ta đã già nua, thọ nguyên cũng sắp cạn. Cho nên khi nghe được Nhân tộc và Yêu tộc nghị hòa, cha ta liền đồng ý ngay lập tức. Chuẩn bị ẩn cư trong bí cảnh Thanh Khâu.

Kí minh ước không lâu sau, cha ta cũng đã qua đời. Còn ta bởi vì chưa đến Yêu vương cảnh, cũng chính là cái mà Nhân tộc các ngươi gọi là Chân Vũ cảnh cho nên vẫn chưa thể thừa kế vị trí đứng đầu Thanh Khâu. Ta tính sẽ tiềm tu ở trong bí cảnh.

Nhưng không ngờ, lúc này có người lại thèm khát chí bảo của cả tộc Thanh Khâu ta, liên thủ với mấy thứ bại hoại trong tộc, đưa ta vào bí cảnh Thanh Khâu, muốn tước đoạt chí bảo kia."

Nói đến đây, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Thanh Ly hiện ra vẻ giữ tợn.

Đối với nàng ta mà nói, người ngoài muốn đoạt chí bảo của Thanh Khâu bọn họ, cái này rất bình thường. Nhưng tộc nhân của nàng ta lại giúp người ngoài hại nàng, đây chính là chuyện mà Thanh Ly không thể nào chấp nhận cho nổi.

Thanh Ly tiếp tục nói: "Có điều, bọn họ không ngờ nhất mạch Vương tộc Thanh Khâu bọn ta còn có một môn bí thuật. Tuy thân xác bị hủy nhưng có thể chia Nguyên Thần thành chính phần. Mỗi một phần Nguyên Thần thừa kế một phần trí nhớ, cũng có thể gọi là tồn tại độc lập. Chỉ cần một đạo Nguyên Thần trong số đó là bất diệt thì tám đạo Nguyên Thần khác cũng không chết được.

Chương 1460 - Thỏa thuận

Thỏa thuận

Cho nên bây giờ, thật ra ta chẳng qua chỉ là một trong chín đạo Nguyên Thần kia. Trí nhớ cũng thiếu sót không được toàn vẹn.

Bây giờ ta cũng không nhớ ra được chí bảo mà hắn muốn đoạt rốt cuộc là cái gì. Thậm chí ngay cả tộc nhân hãm hại ta cướp đoạt chí bảo khi đó là ai cũng đã quên.

Ta chỉ nhớ đây là nơi Nhân tộc dùng để chuyên giam giữ những Yêu tộc vi phạm minh ước. Những Nguyên Thần khác của ta cũng không biết đã chạy đến đâu. Có bị trấn áp hay là không. Dù sao, đạo Nguyên Thần này của ta bây giờ đã bị trấn áp ở đây."

Nghe xong lời Thanh Ly kể, Tô Tín ngược lại cảm giác cũng không có gì ghê gớm. Nàng ta luôn miệng nói Nhân tộc nham hiểu giả dối gì gì đó. Kỳ thực, Yêu tộc cũng như vậy thôi. Chỉ cần là kẻ có suy tính, có dục vọng thì làm gì chẳng được.

Có điều, Tô Tín càng tò mò về đất những Yêu tộc lánh đời kia hơn.

Tô Tín hỏi: "Yêu tộc lúc trước còn lại được bao nhiêu? Đất lánh đời đó ở đâu?"

Thanh Ly lắc lắc đầu, nói: "Chưa nghĩ đến. Tuy nhiên hẳn là chẳng còn dư lại được bao nhiêu nữa. Bảy mươi hai đạo Yêu vương chỉ còn chưa tới mười.

Hơn nữa bây giờ thời gian đã qua vạn năm rồi. Thọ nguyên của Yêu tộc chúng ta mặc dù dài nhưng cũng chỉ chừng mấy chục ngàn năm mà thôi. Những Yêu vương lánh đời trước đó đã có thọ nguyên rất dài rồi. Bây giờ còn được mấy người còn sống thì ta cũng không biết.

Giống như cha ta, sau khi kí minh ước không lâu thì đã vì thọ nguyên hao hết mà qua đời."

Với giải thích của Thanh Ly, Tô Tín không có nghi kị gì. Nàng ta hẳn không nói dối hắn. Yêu tộc bây giờ hẳn là thật sự suy sụp đến tận cùng rồi.

Thật ra thì suy nghĩ một chút thì cũng đơn giản thôi. Yêu tộc chẳng qua là lánh đời chứ không phải là bị phong ấn. Nếu như bọn họ thật sự vẫn có thực lực thì tại sao hơn mười ngàn năm rồi cũng không thấy bóng dáng đâu? Chẳng lẽ là ở mãi ở đất lánh đời?

Nguyên nhân rất đơn giản, không ngoài việc thực lực của bọn họ càng ngày càng yếu. Dứt khoát không ra ngoài, cứ lánh đời là được.

Theo lời của Thanh Ly, bảy mươi hia đạo Yêu vương kia nếu chỉ còn lại không đến mười người. Trong đó, lại có người thọ nguyên cạn kiệt, thế thì cũng không cần võ lâm Trung Nguyên liên hiệp xuất thủ. Chỉ cần Đại Chu ra tay là có thể giải quyết được gọn ghẽ.

"Đúng rồi, Yêu tộc trong truyền thuyết các người không phải còn có Đại Thánh sao? Bọn họ đâu?"

Thanh Ly nói: "Yêu tộc chúng ta ngày trước chỉ có bảy vị Đại Thánh. Năm người chết trận. Hai người vì thọ nguyên cạn kiệt nên đã chết."

"Yêu hoàng thì sao?"

Thanh Ly đảo mắt, hỏi: "Ngươi có gặp Nhân hoàng của Nhân tộc các ngươi không?"

"Dĩ nhiên chưa từng gặp."

"Thế còn không phải sao? Trong Yêu tộc chúng ta, Yêu hoàng cũng chỉ là một truyền thuyết mà thôi. Sớm cũng đã không biết chết được mấy vạn năm hay mấy trăm ngàn năm rồi nữa. Biết đi đâu mà tìm?"

Mặc dù Thanh Ly xuất thân Yêu tộc nhưng nghe giọng của nàng ta dường như cũng chẳng kính nể Yêu tộc được bao nhiêu phần.

Thật ra thì nghĩ cũng thấy đúng. Nàng ta bị tộc nhân của mình bán đứng. Trong tiềm thức, chắc chắn là oán giận tộc nhân thậm chí là cả Yêu tộc.

Có điều, lúc này, ánh mắt Thanh Ly bỗng nhiên chuyển, nàng ta đột nhiên nói: "Ta đã nói hết chuyện cho ngươi. Bây giờ ngươi cũng hẳn nên thể hiện gì đó chứ?

Vốn ta chỉ muốn ngươi dẫn ta ra ngoài. Có điều, ta cảm giác vị trí của ngươi trong Nhân tộc có vẻ rất cao. Không bằng thế này, ngươi dẫn ta ra ngoài, hơn nữa giúp ta tìm tám đạo Nguyên Thần khác. Ta có thể cho ngươi rất nhiều chỗ tốt.

Đừng nghĩ là ta lừa gạt ngươi. Thực lực của ta trước mặc dù chỉ có thể so với Dương Thần cảnh trong Nhân tộc các ngươi. Nhưng cha ta tương đối thích nghiên cứu vài công pháp của Nhân tộc các ngươi, thế nên, trong đầu ta có vài công pháp mạnh mẽ của Nhân tộc các ngươi và kinh nghiệm tu luyện nữa. Ngươi hẳn biết những thứ này quý giá đến mức nào.

Chỉ cần ngươi có thể đồng ý với điều kiện của ta thì những thứ này ta đều có thể cho ngươi hết."

Tô Tín nhìn Thanh Ly, cười cười, nói: "Xin lỗi, ta không có nhiều thời gian như vậy. Còn nữa, sao ngươi có thể thấy được vị trí của ta ở Nhân tộc rất cao?"

Mặc dù Tô Tín không thể nào hiểu Yêu tộc, nhưng hắn lại biết, xuất thân từ Hồ tộc Thanh Khâu khẳng định không phải là tầm thường. Cả tộc của bọn họ có thể so với Nhân tộc Huyễn Ma đạo và Bạch Liên giáo, chủ tu đều là bí pháp tinh thần.

Lúc mới vừa vào đây, yêu nữ này còn có ý đồ dùng phương thức vừa lừa gạt vừa uy hiếp để lừa Tô Tín đưa nàng ta ra ngoài. Bây giờ, bị Tô Tín nhìn thấu hết thảy lại đổi sang dùng lợi ích để dụ dỗ?

Thanh Ly mở trừng trừng hai mắt, nói: "Nhìn ra được địa vị của ngươi trong Nhân tộc quá là đơn giản. Khí thế trên người của mỗi người đều khác nhau. Ngày xưa ta cùng những cao thủ của Hoàng triều các ngươi từng giao thủ mấy lần. Khí thế trên người ngươi rất giống với bọn họ chứ không giống võ giả xuất thân tầm thường.

Còn nữa, những điều ta nói cũng không phải là lừa gạt ngươi. Chỉ cần ngươi có thể giúp ta tìm được tám đạo Nguyên Thần còn lại, những thứ này ta thật sự sẽ cho ngươi.

Chương 1461 - Thỏa thuận (2)

Thỏa thuận (2)

Nếu như ngươi còn không tin thì thế này, chỉ cần ngươi tìm được một đạo Nguyên Thần ta sẽ trả cho ngươi một phần thu lao. Ngươi thấy thế nào?"

Tô Tín vẫn lắc đầu như cũ, nói: “Chưa thế nào. Bây giờ trí nhớ của ngươi thiếu sót. Ngay cả chính bản thân ngươi cũng không xác định được Nguyên Thần của mình bị trấn áp ở những nơi nào. Mà ta cũng không có thời gian rảnh rỗi đi tìm cùng ngươi.

Nếu chỉ là đưa ngươi ra ngoài thì còn có thể miễn cưỡng chấp nhận những điều kiện này.”

Thanh Ly cười lạnh, nói: “Nói Nhân tộc các ngươi tham lam. Bây giờ thì thấy quả nhiên đúng như vậy. Đòi hỏi cũng không phải là vừa. Ngươi dẫn ta ra ngoài căn bản không tốn bao nhiêu sức lực. Bây giờ còn muốn đòi nhiều đồ như vậy?”

Với việc đưa Thanh Ly ra ngoài, Tô Tín cũng không bài xích.

Trong lòng Tô Tín không có vấn đề chánh tà thiện ác mà chỉ có hai loại người: đồng minh và kẻ địch.

Người đồng minh không thể giết. Kẻ địch thì có thể.

Từ thời thượng cổ, Yêu tộc thoái lui khỏi võ đài này cũng bắt đầu bị phế bỏ hoàn toàn.

Bây giờ, những Yêu tộc lánh đời kia ở đất nào, còn bao nhiêu người đang lay lắt kéo hơi tàn cũng không biết. Để một Thanh Ly mà lúc toàn thịnh cũng chỉ mới là Dương Thần cảnh ra ngoài thì có cái gì ghê gớm đâu?

Huống chi, dù nàng ta thật sự dấy lên sát nghiệp ngút trời trong giang hồ thì cũng có liên quan gì đến Tô Tín đâu? Dù sao thì sát nghiệp của Tô Tín cũng chẳng ít. Chỉ cần trong tay có chỗ tốt thì tất cả đều dễ nói.

Có điều, Thanh Ly muốn Tô Tín giúp nàng ta tìm tám đạo Nguyên Thần kia thì căn bản không thể nào.

Có thời gian thì chi bằng an tâm tu luyện. Phụng bồi nàng ta chạy loạn khắp nơi thuần túy là lãng phí thời gian.

Sự láu cá của Tô Tín khiến Thanh Ly hận đến mức ngứa hết cả hàm răng nhưng hết lần này đến lần khác nàng ta vẫn không thể cứ thế mà cho Tô Tín rời đi được.

Một trong những nguyên nhân trong đó chính là trong vòng vạn năm này, Tô Tín là người duy nhất tiến vào đây. Lần tiếp

theo còn chưa biết là khi nào nữa.

Còn nguyên nhân khác chính là Thanh Ly có thể nhìn ra, từ lúc mới bắt đầu đến giờ, Tô Tín vẫn luôn nói chuyện lợi ích với nàng ta. Căn bản không để ý đến thân phận Yêu tộc của nàng ta.

Đối với Thanh Ly mà nói, giao thiệp với người như Tô Tín còn tốt hơn so với nhân sĩ chánh đạo có thành kiến với Yêu tộc nhiều.

Tô Tín có thể vì lợi ích mà đổi chắc với nàng ta. Nhưng những người đó rất có khả năng lại lần nữa trấn áo nàng ta.

Mặc dù bây giờ Nguyên Thần của nàng ta phân thành chín phần, chỉ cần một đạo Nguyên Thần còn sống thì những Nguyên Thần khác chắc chắn bất diệt. Nhưng nếu như lại bị trấn áp một lần nữa thì cơ hội mà nàng ta vất vả có được cũng chỉ là uổng phí.

Cho nên cuối cùng, Thanh Ly mới đổi chủ ý, muốn thuận theo Tô Tín.

Trong số đông Yêu tộc, Hồ tộc Thanh Khâu bọn họ mặc dù thực lực không phải là mạnh nhất nhưng là bên có thể tính toán nhất. Kinh nghiệm của Thanh Ly mặc dù còn thiếu nhưng nàng ta hiển nhiên còn thông minh hơn nhiều so với đám Yêu tộc bụng dạ ngay thẳng kia.

Cuối cùng, nàng ta và Tô Tín hai người không ai nhường ai, trả giá cả nửa ngày mới rốt cuộc quyết định được thỏa thuận. Tô Tín đưa nàng ta ra ngoài, hơn nữa, cho nàng ta âm thầm theo bên người. Không cần tận lực tìm tám đạo Nguyên Thần kia, nhưng chỉ cần bất ngờ phát hiện thì Tô Tín nhất định phải đi tìm giúp nàng ta.

Dù sao, Thanh Ly là Nguyên Thần thể, có thể ghé vào trên bất cứ thứ gì. Ví như nàng ta ký gửi vào trên Phi Huyết Kiếm của Tô Tín là liền có thể giả mạo làm kiếm linh, rất dễ dàng. Chắc chắn sẽ không để cho những người khác phát giác.

Mà đổi lại, nàng ta cho Tô Tín những ghi nhớ tu luyện của những cường giả thượng cổ kia cùng các loại công pháp cường đại. Phải trả trước một ít.

Sau khi thỏa thuận xong, Thanh Ly nói: “Nếu đã như vậy, thế thì chúng ta định ra Nguyên Thần thệ ước trước đi. Đây là bí thuật của tộc Thanh Khâu. Chỉ cần hai bên có bên trái với thề hẹn thì ngay lập tức sẽ bị Nguyên Thần phản phệ.”

Tô Tín lắc đầu nói: “Không được.”

Ánh mắt của Thanh Ly híp một cái, trong đôi mắt xinh đẹp lộ ra vẻ nguy hiểm: “Ngươi có ý gì? Khi nãy ngươi qua loa lấy lệ với ta à?”

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Bí pháp tộc Thân Khâu mấy người ta không tin được. Nói đúng hơn, ta không nghiên cứu qua bí pháp Yêu tộc. Ai mà biết trong này có giấu cái gì không? Chẳng may ngươi động tay động chân vào nó thì chẳng phải cuối cùng ta sẽ bị ngươi chế trụ hay sao?”

Cái gọi là Nguyên Thần thệ ước Tô Tín nhất định sẽ không dùng. Phải nói là dù có bất kì tình huống gì bị người khác chế trụ, Tô Tín cũng sẽ cự tuyệt.”

Hắn sẽ không lấy an nguy của mình đặt vào một cái bí pháp. Dẫu sao chuyện này Tô Tín cũng từng làm rồi.

Trước đó, khi cho Cơ Hạo Điến đóa Ngưng Thần hoa, Tô Tín đã vận dụng bí pháp mình học được từ trên phiến đá bạch ngọc kia mà động tay động chân vào trên đó.

Kết quả, chính là bởi vì không ai biết bí pháp Nguyên Thần trên phiến đá bạch ngọc kia nên tiểu xảo trên Ngưng Thần hoa này dù có là Tôn Bất Hại hay mấy người của Tà Đạo Minh, kể cả mấy tông sư trận pháp của hoàng cung đại nội cũng không phát hiện ra.

Chương 1462 - Thông báo nhiệm vụ chủ tuyến

Thông báo nhiệm vụ chủ tuyến

Trước mắt cũng là thế. Tô Tín không am hiểu bí pháp Yêu tộc này. Chẳng may, Thanh Ly động tay động chân gì vào đó, với thực lực của Tô Tín bây giờ căn bản không phát hiện nổi.

Thanh Ly cả giận, nói: “Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?”

Tô Tín mở tay, nói: “Tô Tín ta nói lời giữ lời. Nếu ngươi tin tưởng ta thì chúng ta sẽ theo thỏa thuận mà làm. Tô Tín ta mặc dù chẳng nói là người tốt lành gì nhưng ít nhất chưa từng gài bẫy đồng minh của mình.”

Thanh Ly bĩu môi, nói lời giữ lời?

Mặc dù thời gian tiếp xúc của nàng ta với Tô Tín chưa được là bao nhưng nàng ta sao lại thấy Tô Tín này cũng không giống người nói lời giữ lời.

Nhưng việc đã đến nước này, nàng cũng chỉ có thể chọn cách tin tưởng Tô Tín. Dù sao, Tô Tín cũng không có vẻ gì là sợ hãi.

Dĩ nhiên, nếu lúc ra đến bên ngoài Tô Tín có muốn đổi ý thì nàng cũng có bí pháp tự vệ.

Cho nên, cuối cùng Thanh Ly hừ lạnh một tiếng, nói: “Được, cứ quyết định như vậy đi. Trận pháp nơi này đều là đặc biệt chuẩn bị cho Yêu tộc. Sức mạnh của Yêu tộc không cách nào đánh vỡ được bình phong che chở ở nơi này.

Bởi vì sau khi đất phong ấn này dựng xong ta mới bị phong ấn đến đây cho nên trong không gian này ngược lại không ai bày sát trận làm tiêu hao sức mạnh của ta. Tất cả nơi này đều do ta bố trí ra.

Cho nên chỉ cần ta ghé vào trên thanh kiếm của ngươi, ngươi dùng sức của mình đánh vỡ không gian bình phong che ở đây là được.”

Tô Tín lắc đầu, nói: “Trước không vội. Nếu như là sau khi nơi này xây dựng xong ngươi mới bị trấn áp tại đây thì ngươi có biết về Yêu tộc bị phong ấn ở đây không?”

Thanh Ly liếc mắt là nhìn ra Tô Tín có chủ ý gì, nàng ta lạnh nhạt nói: “Cũng không phải là tin gì quan trọng, nói cho ngươi cũng được. Coi như là cho ngươi tiền đặt cọc trước.

Giá trị của đất phong ấn này thật không có lớn như trong tưởng tượng của ngươi đâu. Ta ở đây nhiều năm như vậy có thể cảm giác được rõ rệt. Những Yêu tộc bị phong ấn ở đây đã chết hết rồi. Có vài người thậm chí đã chết được mấy ngàn

năm, cũng đã hóa thành tro bụi gần hết rồi. Mấy thi thể còn lại cũng hiếm như lá mùa thu."

Tô Tín gật đầu một cái. Chuyện này trước đó hắn cũng đã đoán được. Đúng là như vậy thật. Hắn đi xuyên qua mấy không gian, kết quả chỉ gặp được có mỗi thi thể Ba Xà là dùng được.

Có điều lúc này, Thanh Ly bỗng nhiên nói: "Tuy nhiên, bây giờ trong toàn bộ đất phong ấn ngược lại còn một Yêu vương còn sống. Chỉ có điều hắn cũng sắp chết rồi. Đoán chừng bây giờ đã suy yếu tột cùng rồi. Thậm chí thần chí cũng đã mất."

Thanh Ly nói trong nơi phong ấn này vẫn còn một vị Yêu vương. Tô Tín theo bản năng hỏi: "Là Lôi Dực Hổ Vương?"

Vị Yêu vương kia nói mình luyện thành bất diệt yêu hồn cái gì đó, ngay cả Lục Tông Hải cũng không giết được hắn.

Hơn nữa, từ hành động của hắn thì thật giống như không thể cứ vậy mà chết được. Yêu vương sống đến lúc này là hắn hay sao?

Thanh Ly bĩu môi khinh thường, nói: "Người kia đã chết từ lâu. Sống đến bây giờ là Xích Hỏa Giao Vương. Mặc dù hắn chỉ là một loại giao long nhưng trong cơ thể hắn hàm chứa huyết mạch chân long cho nên mới có thể kiên trì tới bây giờ."

Thần sắc Tô Tín động một cái, hắn hỏi: "Ngươi và Lôi Dực Hổ Vương có thù oán gì à?"

"Không phải là ta và hắn có thù oán mà là toàn bộ Hồ tộc Thanh Khâu của ta và hắn có thù với nhau.

Hồ tộc Thanh Khâu chúng ta trước kia không quen chiến đấu chính diện, cũng từng mâu thuẫn mấy lần với hắn nhưng cuối cùng cũng bị thua thiệt."

Tô Tín gật gật đầu, nói: "Được rồi. Chúng ta đến chỗ Xích Hỏa Giao Vương đã. Đúng rồi, Xích Hỏa Giao Vương kia còn sót lại được bao nhiêu sức mạnh? Ta có thể chém chết hắn hay không?"

Thanh Ly nói: "Không cần tốn sức như vậy. Xích Hỏa Giao Vương kia đã không còn thần chí. Tu vi Nguyên Thần của

ngươi cũng không thấp. Hơn nữa có thêm ta xuất thủ. Với Nguyên Thần lực của hai người chúng ta thì hoàn toàn có thể nắm chắc trong tay, thi triển kiểu gì cũng được."

"Xích Hỏa Giao Vương và ngươi đều là Yêu tộc. Ta muốn giết hắn mà ngươi cũng không bài xích?" Tô Tín đột nhiên hỏi.

Thanh Ly hỏi ngược lại: "Tại sao phải bài xích? Trước kia cha ta có nói với ta rằng bết kể là Nhân tộc hay Yêu tộc, chỉ cần có chênh lệch sức mạnh thì có thể tranh chấp chém giết.

Yêu tộc giết hại Nhân tộc là vì muốn bảo đảm địa vị. Nuốt khí huyết võ giả Nhân tộc cũng có thể tăng cường sức mạnh cho Yêu tộc chúng ta.

Nhưng trong Yêu tộc cũng có chém giết lẫn nhau. Võ giả Ma đạo của Nhân tộc các ngươi cũng sẽ giết hại mạng người vô tội để luyện ma công.

Mọi người đều vì sức mạnh mà giết chóc nhau, đây vốn là một chuyện rất bình thường. Chẳng qua Nhân tộc các ngươi tương đối phức tạp nên mới nghĩ nhiều như vậy.

Trước kia lúc có Yêu tộc, các ngươi phân sinh linh trong thế gian thành Nhân tộc và Yêu tộc, cho hai bên một cái cớ để giết hại lẫn nhau.

Sau đó, khi minh ước được ký kết, Yêu tộc lánh đời, rồi cũng chính các ngươi lại đề ra cái gọi là Ma đạo và Chính đạo. Còn có vài quốc gia cũng vì tự mình giết mình mà tìm một cái cơ. Thật ra tâm tư của mọi người đều giống như nhau."

Chương 1463 - Thông báo nhiệm vụ chủ tuyến (2)

Thông báo nhiệm vụ chủ tuyến (2)

Tô Tín kinh ngạc nhìn Thanh Ly một cái. Cha của nàng ta, Hồ vương Thanh Khâu đời trước ngược lại là một người rất thông tuệ. Cho nên, lúc trước hắn quả quyết kí minh ước với Nhân tộc, không xen vào cuộc chiến giữa hai bên. Trên thực tế, việc hắn làm đúng thực không sai.

Giống như Lôi Dực Hổ Vương bây giờ, không thấy rõ tình thế nên đã bị trấn áp.

Thanh Ly là Nguyên Thần thể, nàng ta rất dễ dàng ghé vào trên Phi Huyết Kiếm của Tô Tín. Mà Tô Tín chém không gian bình phong, đi đến trong một không gian khác.

Nơi này không phải là nơi mà Xích Hỏa Giao Vương ở. Mặc dù Tô Tín không tìm được phương vị nhưng Thanh Ly thì có thể.

Cho nên, Thanh Ly ngay lập tức dẫn Tô Tín tìm được đúng vị trí, đi thẳng đến hướng không gian Xích Hỏa Giao Vương ở.

Chỗ không gian kia cũng không phải ở tại trung tâm cho nên tạm thời vẫn chưa bị người khác tìm được. Đến khi Tô Tín bước vào không gian đó, nhất thời cảm nhận được một luồng hàn khí lạnh như băng tấn công tới.

Xích Hỏa Giao Vương là Yêu tộc thuộc tính Hỏa, mà nơi này là khí lạnh cuồn cuộn. Hiển nhiên là đặc biệt chuẩn bị để làm suy yếu sức mạnh của hắn.

Trong trung tâm không gian đó, một thân giao long to lớn dài hơn trăm trượng đang gào thét. Vảy trên người nó đỏ thẫm, tản ra khí tức nóng bỏng. Có điều lại bị khí lạnh xung quanh áp chế cực kì yếu ớt.

Thấy dáng vẻ của Xích Hỏa Giao Vương kia, Thanh Ly lắc đầu, nói: “Coi như là ngươi xui xẻo. Tinh khí toàn thân hắn bây giờ đã sắp bị tiêu hao cạn kiệt. Nội đan trân quý nhất trong cơ thể cũng tiêu hao không ít sức mạnh rồi. Không khác lắm với Dương Thần cảnh. Chỉ còn vảy và máu thịt là còn có chút giá trị.

À, đúng rồi. Ngươi chắc không biết nội đan là cái gì. Dù sao thì cũng không khác Xá Lợi Tử Phật tông của Nhân tộc các ngươi cho lắm. Chính là ngưng tụ tinh hoa cả đời của một tên Yêu tộc.”

Nghe Thanh Ly nói như vậy, trong lòng Tô Tín bỗng nhiên hơi động. Hình như là đang nghĩ tới điều gì. Chuyện này khiến cho hắn không kiềm được mà rơi vào trong trầm tư.

Thanh Ly ở bên cạnh, thấy bộ dạng này của hắn thì cũng không lên tiếng quấy rầy. Nàng ta chỉ lắc đầu một cái, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ mặt không rõ.

Chờ lát sau Tô Tín tỉnh lại, bấy giờ Thanh Ly mới khẽ cười, nói: "Mới nãy ngươi chắc đang tính toán người khác có đúng hay không?"

Tô Tín hiếu kì, nói: "Thế mà ngươi cũng có thể nhìn ra?"

Thanh Ly gật gật đầu, nói: "Hồ tộc Thanh Khâu chúng ta am hiểu nhất là nhìn thấu lòng người. Dĩ nhiên, con người của ngươi rất phức tạp, ta nhìn không thấu, nhưng đoán biết thì không phải là vấn đề."

Tô Tín cũng không phản đối, hắn chẳng qua chỉ nhàn nhạt nói: "Ta đi trên con đường này, nếu không tính toán như thế thì đoán chừng cũng không có thực lực và địa vị như bây giờ."

Khi nãy hắn nghe Thanh Ly nói nội đan của Xích Hỏa Giao Vương này công hiệu có thể đã giảm nhiều, chỉ có sức mạnh Dương Thần cảnh, Tô Tín không khỏi có chút thất vọng.

Mặc dù vảy và xương cốt giao long cái gì cũng có giá trị liên thành nhưng những thứ này Tô Tín chỉ có thấy đi đổi chác, căn bản hắn không dùng được.

Bây giờ, với Tô Tín mà nói, bất kỳ ngoại vật nào giúp đỡ cũng không bằng thực lực bản thân hắn tăng tới mức cực đại.

Có điều, khi nãy Tô Tín có thay đổi suy nghĩ một chút. Nội đan của Xích Hỏa Giao Vương này nếu không có tác dụng lớn với mình thì sao không đem dùng vào chỗ khác?

Nếu không thể dùng nó để tăng trưởng thực lực thì dứt khoát dùng nó để tăng trưởng thế lực là được.

Đừng thấy tác dụng của nội đan Xích Hỏa Giao Vương bây giờ nhỏ bé, nhưng nếu kết hợp với kế hoạch Tô Tín mới vừa nghĩ ra, nếu như lợi dụng tốt thì Tô Tín thật sự có thể nhất cử khuấy động phong vân Tây Bắc đạo này. Hoàn toàn trở thành một trong những Chúa tể Tây Bắc đạo này!

Nhưng vào lúc này, tiếng của hệ thống thông báo bỗng nhiên truyền tới trong đầu Tô Tín.

“Thông báo nhiệm vụ chủ tuyến: Giang hồ cự bá (hai)

Miêu tả nhiệm vụ: Thân là giang hồ cự bá, tự mình hùng bá một phe, uy chấn giang hồm khuấy động phong vân một vùng!

Thực lực các bộ tộc lớn ở Tây Bắc suy nhược. Tăng cường thực lực bản thân, trở thành bá chủ Tây Bắc đạo đứng sau thánh địa võ học Đại Tuyết Sơn. Thời hạn một năm.

Quest thưởng: Phản phái trị giá 5000 điểm, nhận thưởng cao cấp ba lần.

Phạt thất bại: Cảnh giới tự thân rớt một bậc hoặc giảm trăm năm thọ nguyên. Trong hai cái chọn một.”

Nghe được nội dung nhiệm vụ chủ tuyến lần này, biểu tình của Tô Tín ngược lại không chút nào biến hóa.

Thật ra thì không cần hệ thống thúc giục, kế hoạch của Tô Tín đến Tây Bắc đạo vốn trước là phải làm suy nhược thực lực của đối phương, sau đó tăng cường sức mạnh tự thân của mình lên.

Nhưng mấu chốt là hệ thống lần này muốn thế lực của Tô Tín đứng sau Thánh địa võ học Đại Tuyết Sơn, đạp hết các bộ tộc Tây Bắc xuống dưới chân. Việc này có chút khó khăn.

Mọi người đều biết Đại Tuyết Sơn từ trước tới nay không quản chuyện gì. Cùng lắm cũng chỉ ra mặt điều đình mà thôi, cho nên thế lực của Tô Tín nếu thật có thể giẫm lên tất cả các bộ tộc ở Tây Bắc đạo thế thì hắn cũng không khác gì xưng bá Tây Bắc, trở thành Tây Bắc Vương chân chính.

Chương 1464 - Thông báo nhiệm vụ chủ tuyến (3)

Thông báo nhiệm vụ chủ tuyến (3)

Cho nên lần này, Tô Tín tính muốn náo loạn hơn chút nữa, lại hơn chút nữa mới được.

Nghĩ đến đây, Tô Tín nói với Thanh Ly: “Ngươi và ta liên thủ có thể lấy nội đan của Xích Hỏa Giao Vương ra sau đó trả lại hoàn chỉnh được không?”

Thần sắc của Thanh Ly có chút kì quái: "Được thì được, trong thời gian ngắn thì không thành vấn đề. Có điều, nội đan đã lấy ra rồi còn trả về làm gì? Thưởng thức một chút rồi tính cho người khác?"

Khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười lạnh lẽo, nói: "Cũng không khác mấy. Muốn tặng cho người nào đó một phần đại lễ thôi!"

Thấy biểu tình này của Tô Tín, Thanh Ly không nói gì, bởi vì nàng ta rất quen thuộc với biểu tình này. Trước kia, cha nàng chấp chưởng Hồ tộc Thanh Khâu lúc muốn tính toán với những Yêu tộc khác đều để lộ ra biểu tình thế này.

Khi đánh chính diện, chiến lực của của cả Hồ tộc Thanh Khâu bọn họ không phải là rất mạnh, cho nên bọn họ trong số các Yêu tộc cũng không nằm trong hàng thượng lưu.

Có điều, cha nàng gắng gượng, nhờ vào thủ đoạn của mình, biến Hồ tộc Thanh Khâu bọn họ trở thành bên xuất sắc trong số các Yêu tộc. Cho nên, với thủ đoạn âm hiểm này của Tô Tín, Thanh Ly cũng không bài xích gì, ngược lại, nàng cũng đã quen.

Thần chí của Xích Hỏa Giao Vương bây giờ cũng đã không thanh tỉnh. Cho nên, Tô Tín và Thanh Ly cũng không dám tiến vào quá gần.

Hai người bọn họ, một bị thương chưa lành, một chỉ còn lại Nguyên Thần, thực lực có thể phát huy ra ngoài có hạn cho nên cả hai người cũng không muốn mạo hiểm.

Hai người thi triển bí pháp Nguyên Thần từ phía xa, đem quán chú sức mạnh đánh đến giữa đầu Xích Hỏa Giao Vương, dùng sức mạnh Nguyên Thần lực cường đại khống chế hành động của Xích Hỏa Giao Vương, bấy giờ, Tô Tín mới bức nội đan từ trong cơ thể giao long to lớn này ra ngoài.

Nội đan của Xích Hỏa Giao Vương là một quả cầu lớn chừng bằng nắm tay, màu đỏ thẫm. Phía trên nó có văn lạc kỳ dị, chính là yêu văn do thiên địa sinh thành.

Lúc này, Tô Tín lại đến bến trong không gian hệ thống, đổi lấy một đoàn khí tức Long Nguyên, nhét vào trong nội đan.

Lần trước Tô Tín đã từng dùng khí tức Phượng Huyết gài bẫy lão tổ Tô gia cùng một đám võ giả. Lần này, mặc dù Tô Tín dùng khí tức long nguyên nhưng hắn cũng không muốn dùng chiêu cũ mà tính dùng thủ đoạn khác.

Có điều, khi Thanh Ly thấy khí tức Long Nguyên này, nàng ta giật mình: "Khí tức Chân Long! Ngươi lấy thứ này ở đâu?"

Phải biết là dù có thời thời thượng cổ, niên đại của Yêu tộc, Chân Long cũng sớm đã biến mất chẳng còn tăm tích! Thế gian có Yêu tộc trong cơ thể còn lưu lại một tia huyết mạch Chân Long cũng là không bình thường! Cũng ví như Xích Hỏa Giao Vương này, các Yêu tộc khác đều chết trong trận pháp trấn áp, chỉ có hắn là sống đến cuối cùng.

Tô Tín lạnh nhạt nói: "Bất ngờ có được. Chẳng qua là một hơi khí tức mà thôi, không cần ngạc nhiên như vậy."

Đôi mắt đẹp của Thanh Ly liếc hắn một cái. Không phải là Yêu tộc thì vĩnh viễn không biến Long Phượng có ảnh hưởng lớn thế nào với Yêu tộc. Ở trong lòng Yêu tộc, Long Phượng chẳng khác nào thần tiên trong truyền thuyết của Nhân tộc vậy.

Cũng không biết có phải Xích Hỏa Giao Long này có mang trong mình một tia huyết mạch Chân Long hay không. Nội đan của hắn và Long Nguyên khí tức dung hợp cực kỳ hoàn mỹ, ngược lại không xảy ra tình huống bài xích.

Nhưng Tô Tín cảm giác có chút không đủ, cho nên hắn lại cắn răng nhét vào bốn đoàn Long Nguyên khí tức.

Giá của thứ này không rẻ. Một trăm điểm phản phái trị mới đổi được một đoàn, bằng với giá của Phượng Huyết khí tức.

Tô Tín coi như là rất hài lòng với tác phẩm của mình. Năm đoàn Long Nguyên khí tức dung nhập vào trong nội đan, khiến nội đan vốn đỏ thẫm bỗng biến thành màu vàng, hào quang vàng óng tỏa ra.

Một lần nữa, Tô Tín đưa nội đan vào trong cơ thể của Xích Hỏa Giao Vương, toàn bộ quá trình không kéo dài quá nửa khắc đồng hồ.

Khi Tô Tín và Thanh Ly thu hồi Nguyên Thần lực của mình xong, cũng không biết là có phải nguyên nhân vì trong nội đan hàm chứa Long khí hay là không, Xích Hỏa Giao Vương này hệt như lên tinh thần hơn so với khi nãy nhiều. Tiếng gào thét càng to hơn.

Thanh Ly kinh ngạc nói: “Ngươi có ý gì đây?”

Tô Tín cười cười, nói: “Không có ý gì, chỉ là muốn dụ vài người mắc câu mà thôi.”

Lần trước Tô Tín muốn dùng Phượng Huyết để Tô gia trở thành trung tâm giao chiến. Còn lần này, Tô Tín muốn bẫy toàn bộ Tây Bắc đạo.

Lần này Tô Tín sẽ không giấu giếm nội đan này mà chuẩn bị đưa đến tay của một người. Đó chính là Mộ Dung Tông Chính.

Dương Thần cảnh trong toàn bộ các bộ tộc Tây Bắc đạo có chừng hai mươi ngươi, nhưng giống như Thác Bạt thị thì không có gì đáng lo.

Một thế lực hàng đầu chân chính muốn truyền thừa tiếp thì nhất định phải có một võ giả Dương Thần cảnh còn tráng niên, còn có ít nhất ba người thiên phú phù hợp, có cơ duyên lên Dương Thần cảnh, Dung Thần cảnh mới được.

Giống như Thác Bạt thị. Thác Bạt Dư đã tuổi cao sức yếu, mà toàn bộ Thác Bạt thị miễn cưỡng mới tìm ra ba, bốn người võ giả Dung Thần cảnh. Đáng tiếc nếu không phải thiên phú không tốt thì chính là tuổi tác lớn. Coi như là tộc trưởng Thác Bạt Thương Ý cũng đã mất hy vọng bước vào Dương Thần cảnh. Cho nên, khi Thác Bạt Dư chết, Thác Bạt thị bọn họ ngay cả vị trí trung lưu cũng không giữ được nữa.

Chương 1465 - Bố trí

Bố trí

Ngoại trừ những bộ tộc có tình trạng hết sức nguy cấp giống như Thác Bạt thị thì các bộ tộc nắm giữ sinh mạch của toàn bộ Tây Bắc đạo ước chừng có mười bộ tộc.

Trong những bộ tộc này hoặc là có người đang lúc tráng niên, là võ giả Dương Thần cảnh đang trong trạng thái tột cùng. Hoặc có tộc nhân làm giáo tập trong Đại Tuyết Sơn, có quyền phát biểu nhất định.

Bởi vì các bộ tộc lớn ở Tây Bắc đạo như thể tay chân cho nên, các bộ tộc nắm quyền phát biểu ở Tây Bắc đạo không chia ra người đứng nhất, người đứng nhì. Mặc dù thực lực bất đồng nhưng ít nhất ngoài mặt thì địa vị của bọn họ cũng không hề thua kém.

Tô Tín muốn nhét nội đan này vào trong tay một bộ tộc, để họ tưởng rằng mình có thể có sức mạnh khiêu chiếu với toàn bộ Tây Bắc đạo. Đến lúc đó, toàn bộ Tây Bắc đạo có còn yên bình giống như trước hay sao?

Còn về phần người này là ai, thì ngay từ lúc đầu, Tô Tín đã quyết định được một mục tiêu tốt, đó chính là Mộ Dung thị.

Chung Ly thị và Mộ Dung thị được coi là một trong những bộ tộc tương đối mạnh ở Tây Bắc. Chung Ly thị có ba Dương Thần cảnh, hai trong số đó làm giáo tập ở Đại Tuyết Sơn, có thể nói là thân phận và địa vị đều vô cùng bất phàm.

Nhưng nếu để cho người các bộ tộc Tây Bắc nói thì bọn họ cũng sẽ cho rằng, Mộ Dung thị không có ai ở trong Đại Tuyết Sơn có thực lực còn mạnh hơn Chung Ly thị. Nguyên nhân chính là vì lão tổ Mộ Dung thị, Mộ Dung Long Thư.

Vị lão tổ Mộ Dung thị, Mộ Dung Long Thư này thật ra là tộc nhân đời trước ở Mộ Dung thị. Thậm chí, còn lớn hơn Mộ Dung Tông Chính đến hai thế hệ.

Nhưng bởi vì Mộ Dung Long Thư năm xưa đã từng có cơ duyên, uống phải một loại thiên địa kỳ trân cho nên khiến thọ nguyên tăng mạnh. Bây giờ dù hắn đã hơn ba trăm tuổi nhưng bản thân vẫn đang ở trong trạng thái tột cùng, đã đạt đến tu vi Dương Thần cảnh tột cùng.

Hơn nữa, hắn cũng không thiếu kinh nghiệm tử chiến với người khác như các võ giả bộ tộc Tây Bắc khác. Năm xưa hắn đã từng đi ra nước ngoài tung hoành, cũng coi như là người đã chinh chiến nhiều, chiến lực tự thân rất kinh người. Ít nhất bây

giờ, tất cả mọi người đều công nhận Mộ Dung Long Thư chính là cường giả mạnh chỉ sau Đạm Đài Diệt Minh ở Đại Tuyết Sơn.

Hơn nữa, Mộ Dung Long Thư đã hơn mười năm chưa từng xuất thủ. Phần lớn thời gian hắn đều bế quan trong Mộ Dung thị chính là vì muốn đột phá Chân Vũ cảnh.

Chỉ có điều, Chân Vũ cảnh nào dễ đột phá như vậy? Nghe nói, Mộ Dung Long Thứ bế quan thời gian lâu như vậy mà ngay cả bờ đột phá cũng không mò tới một chút.

Nhưng khi Tô Tín đưa "Chân Long nội đan" này đến trong tay Mộ Dung Long Thư, hắn có thể sinh ra chút ý tưởng nào khác hay không đây? Các bộ tộc khác ở Tây Bắc đạo sẽ có phản ứng thế nào đây?

Hiện giờ, Tây Bắc đạo bình yên như vậy, phần lớn nguyên nhân là vì có Đại Tuyết Sơn, có Đạm Đài Diệt Minh.

Nhưng Mộ Dung Long Thư lại có ý nếu một ngày hắn thực sự tấn thăng thành Chân Vũ, Mộ Dung thị bọn họ há cam chịu khuất phục dưới trướng Đại Tuyết Sơn?

Con người ai cũng có dã tâm, Mộ Dung thị cũng là như vậy.

Chung Ly thị có hai người đều đang làm giáo tập tại Đại Tuyết Sơn. Mộ Dung thị được coi như bộ tộc duy nhất có thể cùng sánh vai với Chung Ly thị. Bên trong tộc bọn họ cũng có ba vị võ giả Dương Thần cảnh, thực lực cũng không hề kém. Vì sao Mộ Dung thị lại chẳng có lấy một người gia nhập Đại Tuyết Sơn?

Thật ra thì không phải võ giả Mộ Dung thị không có tư cách bước vào Đại Tuyết Sơn làm giáo tập mà là bọn họ không muốn đi mà thôi.

Mộ Dung Long Thư tấn thăng Chân Vũ, có dã tâm tranh phong với Đạm Đài Diệt Minh ở Đại Tuyết Sơn, cho nên dĩ nhiên hắn cũng sẽ không để cho người nhà mình trở thành thủ hạ của Đại Tuyết Sơn. Mặc dù hành động của hắn thận trọng, nhưng Tô Tín vẫn có thể nhìn ra được ý tứ này trong hành động của hắn.

Chờ đến lúc đó, những bộ tộc Tây Bắc khác sẽ lựa chọn thế nào đây? Tô Tín ngược lại rất muốn thấy điểm này.

Nhìn dáng vẻ thần thần bí bí của Tô Tín, Thanh Ly không nhịn được, bĩu môi nói: "Ta đã nói hết tin mình biết cho ngươi nghe, ngươi còn giấu diếm với ta làm gì? Sợ ta tiết lộ kế hoạch của ngươi ra ngoài à? Cái này có lợi gì với ta chứ?"

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: "Không phải là ta không nói cho ngươi. Mà kế hoạch của ta có liên quan mật thiết đến thế cục của các thế lực ngoại giới. Ta nói kế hoạch cho ngươi nghe ngươi cũng không hiểu. Trừ phi ta kể tin tức của ngoại giới cho ngươi nghe hết một lượt. Có điều nếu như vậy thì mấy ngày mấy đêm cũng nói không hết. Hay ngươi cứ chờ đến khi mình ra khỏi đây rồi từ từ mà xem đi."

Thanh Ly khinh thường cười một tiếng: "Nhân tộc các ngươi những năm gần đây thật đúng là kém lợi hại. Ta nhớ trước kia bí pháp các ngươi rất nhiều. Bây giờ chút chuyện nhỏ này cũng không giải quyết được sao?"

Vừa nói, Thanh Ly duỗi tay một cái, nhanh chóng trên mặt đất lộ ra một môn bí pháp khắc họa lại.

Chương 1466 - Bố trí (2)

Bố trí (2)

Môn bí pháp này rất đơn giản, chỉ có mấy trăm chữ, tác dụng chỉ có một. Đó chính là dùng tinh thần lực truyền tin tức mình muốn truyền ra ngoài, sau đó quán chú vào trong đầu đối phương. Như vậy, vấn đề phải nói trong nhiều ngày chỉ cần chớp mắt là đối phương đã biết.

Tô Tín nhìn xong, lắc lắc đầu, nói: "Thật ra thì có vài bí pháp không phải là chúng ta không muốn nghiên cứu mà có nghiên cứu được thì cũng vô ích mà thôi.

Bí pháp này của ngươi trên giang hồ không phải là không có mà là có rất ít người biết cách sử dụng. Nguyên lý của nó so với Mật Tông quán đỉnh thuật giống hệt. Chỉ có điều, quán đỉnh thuật còn đơn giản, nhanh gọn hơn nhiều.

Nhưng bí pháp thế này cũng yêu cầu người sử dụng có trình độ cao nhất định. Tu vi Nguyên Thần yếu một chút căn bản không thể vận dụng bí pháp này dùng tinh thần lực chuyển tin đến đối phương được.

Cũng như vậy, nếu đối phương là võ giả có tinh thần lực yếu như thế thì chỉ nhận được một phần. Thứ hắn tiếp thu được có khi không phải là tin tức mà là bùa đòi mạng.

E là hắn sẽ không chịu nổi luồng sức mạnh tinh thần cường đại này."

Hiện tại, trên giang hồ có vài công pháp không theo đuổi sự mạnh mẽ mà là tính thực dụng.

Ai cũng biết, công pháp thượng cổ uy năng mạnh mẽ, nhưng yêu cầu với tư chất quá cao, cho nên võ giả đời sau mới đơn giản hóa nó đi, Mặc dù uy năng hạ xuống nhưng thích hợp cho phần lớn võ giả tu luyện. Có thể làm cho thực lực của một tông môn nhanh chóng tăng lên.

Dĩ nhiên, với thực lực của Tô Tín và Thanh Ly, dùng môn bí pháp này vẫn là vấn đề. Cho nên Tô Tín dùng bí pháp truyền một vài tin tức và sự kiện mới trên giang hồ cho Thanh Ly.

Những cái này nếu như để một mình Thanh Ly đi tìm hiểu thì đoán chừng nàng ta cũng phải mất cả mười ngày nửa tháng ở ngoài mới tìm hiểu xong.

Hiểu được thế cục ở Tây Bắc đạo hiện giờ, liên kết với kế hoạch của Tô Tín, Thanh Ly không chút nào khách khí, nói: "Kế hoạch này của ngươi chẳng hề cao minh chút nào. Nhiều nhất cũng chỉ có thể coi là lợi dụng lòng tham của những người này đến mức độ cao nhất thôi. Ngày xưa, cha ta ở trong Yêu tộc tung hoành ngang dọc, cạm bẫy bày ra hết vòng này đến vòng khác. Thậm chí đã từng diệt một đám Yêu tộc thượng vị."

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: "Cho tới bây giờ ta cũng không nhận kế hoạch của mình cao minh đến đâu. Bàn về tính toán và bố trí, dĩ nhiên ta phải kém hơn Hồ vương Thanh Khâu sống mấy vạn năm trời rồi.

Có điều, kế hoạch không phân cao minh hay không, chỉ cần có tác dụng là được. Với người trong giang hồ mà nói thì hai chữ "danh lợi" là cửa ải khó vượt qua nhất.

Chín phần mười tranh chấp trong giang hồ đều nổi lên từ đây. Thế nên, chỉ cần ta nắm chặt hai chỗ này là đủ rồi."

Lần này, Thanh Ly không lên tiếng. Cách thức mưu tính của nàng ta vẫn đang ở thời thượng cổ. Bây giờ Yêu tộc đã chẳng còn, nàng ta muốn dung nhập vào trong giang hồ này dĩ nhiên cũng phải học một ít cách làm "người" trước mới được.

Sau khi lập kế xong, Tô Tín cho Thanh Ly tạm thời ghé vào trong Phi Huyết Kiếm của mình, còn hắn đi làm mồi nhử, kéo đám Mộ Dung Tông Chính đến.

Chỉ có điều, bây giờ hắn đã bị thương, thế nên Tô Tín không chọn cách cứng đấu cứng với đám Mộ Dung Tông Chính mà cố ý xuất hiện một vòng trong từng không gian, để cho người của Mộ Dung thị và Chung Ly thị đều phát hiện được hắn. Làm cho người của hai thế lực này cũng đuổi theo hướng của hắn đi.

Mà hai bộ tộc lớn nhất Tây Bắc gây ra động tĩnh lớn nhường này, ắt cũng hấp dẫn đám Kế Vô Nguyệt, Thường Nhất Phàm của Long Hổ Đạo môn. Bọn họ còn tưởng hai bộ tộc này phát hiện bảo bối gì cho nên cũng đồng loạt đuổi theo xem náo nhiệt.

Cảm giác hỏa lực hấp dẫn đã tung đủ, Tô Tín liền dừng lại ở nơi cách Xích Hỏa Gai Long một không gian. Làm như thể thể lực không tốt, bị người của hai tộc kia đuổi kịp.

Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly Vị đồng thời chạy đến. Hai người thấy quả thực Tô Tín đang ở đây, trong mắt bọn họ lộ vẻ kinh ngạc.

Lá gan Tô Tín này quả thực là lớn. Hắn cũng đã bị thương, khó khăn lắm mới thoát được một mạng mà bây giờ còn không rời đi. Thật là người vì tiền mà chết, chim vì thức ăn mà vong.

Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly Vị hai mắt liếc nhau một cái, chuẩn bị hạ sát chiêu ngay lập tức.

Lần trước bọn họ đã đuổi giết Tô Tín một lần. Hai bên đều kết thành tử thù. Hoặc là bất động, còn không, đã động thì nhất định phải nhổ cỏ tận gốc đối phương!

Mặc dù bọn họ cũng không biết tin nhóm người minh đuổi giết Tô Tín có lộ ra ngoài hay không, trước mắt, mục tiêu của bọn họ chỉ có một, đó chính là giết Tô Tín!

Mộ Dung Tông Chính cùng Chung Ly Vị không nhịn được mà muốn động thủ giết Tô Tín ngay. Tô Tín tính toán thời gian, đám Kha Yển Nguyệt hẳn nghe được phong thanh, đã nhanh chóng chạy tới rồi. Tô Tín hắn chống đỡ một lát chắc không có vấn đề gì.

Cho nên, Tô Tín không sợ hãi nói: “Hai người các ngươi không nhịn được mà muốn giết ta rồi sao? Giết ta ngay trước mặt mọi người thế này, các ngươi đã nghĩ đến bị Đại Chu trả thù chưa?”

Chương 1467 - Vây chặt

Vây chặt

Hai người đều hừ lạnh một tiếng, không nói gì, chân khí quanh thân chớp mắt bùng nổ. Bước một bước ra đánh tới hướng Tô Tín.

Cần quyết đoán mà không quyết đoán tắc chịu tai họa khôn lường. Dù sao bọn họ cũng đã động thủ, sự trả thù của Đại Chu để sau này hãy nói đi.

Có điều, vào lúc này, một ánh đao lạnh thấu xương từ trên không rơi xuống, giống như trảm thiên phá địa, chặt đứt thế công của Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly Vị.

Hai người đối một chiêu với ánh đao kia, thế nhưng, đao ý lạnh lẽo cường đại xuyên thấu qua xương nhất thời khiến cả hai người khó chịu hừ lạnh một tiếng. Trong mắt cả hai lộ ra vẻ kinh hãi.

Thái Hành sơn trại, Thiên Hạ Vô Đầu Kha Yển Nguyệt!

Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly Vị hai người từng giao thủ với không ít võ giả Dương Thần cảnh, nhưng bọn họ duy chỉ

chưa từng giao thủ với cấp bậc như Kha Yển Nguyệt.

Một đao phá thế công của hai người bọn họ. Chỉ dựa vào một chiêu này, bọn họ cũng có thể cảm giác được Kha Yển Nguyệt không dễ chọc.

Kha Yển Nguyệt tay cầm Hỏa Ky Yển Nguyệt đao đứng trước người Tô Tín, cười lạnh, nói: “Hai đánh một? Bản lĩnh của đám dị tộc Tây Bắc các ngươi hay thật đấy! Các ngươi hứng thú như vậy thì chi bằng ta đến chơi đùa với các ngươi một chút? Hai người các ngươi cùng lên đi, ta tiếp hết lượt!”

Tuy là người của Đại Chu Hoàng thất cung phụng đường, nhưng thật ra, Kha Yển Nguyệt tạm thời vẫn chưa có gán cái danh này vào người mình. Đối với hắn mà nói, hắn vẫn là Trại chủ của Thái Hành sơn trại.

Có điều, Kha Yển Nguyệt biết, Thái Hành sơn trại của mình đầu phục triều đình là do có Tô Tín giật dây bên trong. Hơn nữa, quả thực triều đình cũng không đối xử tệ với họ. Thù lao cần trả cũng trả. Cho nên Tô Tín coi như là có ơn với Thái Hành sơn trại bọn họ. Cái ơn này, Kha Yển Nguyệt nhất định phải trả.

Hơn nữa, lần hành động này là lần đầu tiên Kha Yển Nguyệt đại diện cho Đại Chu ra tay. Nếu như hắn để cho Tô Tín xảy ra chuyện ở đây thì mặt mũi Kha Yển Nguyệt hắn để vào đâu?

Cho nên, về công về tư, hắn không thể để cho Tô Tín xảy ra chuyện ở đây được.

Mộ Dung Tông Chính híp mắt, nói: “Thế nhân đều nói Thái Hành sơn trại các ngươi hào kiệt vô số. Sao bây giờ lại đầu phục triều đình, làm chó săn cho triều đình thế?

Kha Yển Nguyệt ngươi coi như là Thiên Hạ Vô Đầu, trước mặt Nhân hoàng Đại Chu ngươi còn dám cầm đao sao?”

Kha Yển Nguyệt khinh thường cười nói: “Bớt nói mấy lời vô dụng kia với ta đi. Ta có phải hào kiệt hay không, ngươi cũng không có tư cách để mà bình luận đâu.

Đám dị tộc Tây Bắc các ngươi còn xem thường ta. Các ngươi coi lại mình mà xem, toàn bộ Tây Bắc các ngươi cũng không

phải xưng là Tây Bắc đạo với người ngoài sao?

Có bản lĩnh thì tạo phản tự lập đi? Nếu các ngươi có gan lập quốc, ta lập tức đến dựa đầu vào các ngươi. Các ngươi có dám hay không?'

Lời này vừa nói ra, không chỉ riêng Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly Vị mà ngay cả những cường giả thuộc các bộ tộc khác ở đây sắc mặt ai nấy đều tối sầm, gương mặt bất thiện, nhìn Kha Yển Nguyệt chằm chằm.

Ai cũng nói đám trộm cướp Thái Hành sơn trại này miệng thúi, bây giờ nghe rồi mới biết lời đồn không sai.

Kha Yển Nguyệt này nói chuyện không biết cân nhắc. Mới mở miệng đã giễu cợt toàn bộ các bộ tộc Tây Bắc.

Số ít người trong bọn họ quả thực có tâm tư dựng nước nhưng nào được mấy người dám tự lập dựng nước đâu?

Nếu trước đó Tây Bắc đạo bọn họ tự lập một nước cũng được đi. Đại Chu cũng lười để ý đến. Hệt như ba mươi sáu nước ở Tây Vực vậy. Toàn bộ ba mươi sáu nước ở Tây Vực thật ra thì chẳng mạnh hơn Tây Bắc đạo bọn họ là bao. Thậm chí ba mươi sáu nước kia cũng không phải nước nào cũng có võ giả Dương Thần cảnh.

Cho nên, bàn về thực lực thì Tây Bắc đạo thực ra có thể tự lập một nước. Mặc dù nói thực lự của quốc gia này tương đối yếu, không so được với Kim Trướng Hãn Quốc, chỉ có thể giống như Đông Tấn và ba mươi sáu nước ở Tây Vực, bị Đại Chu treo lên mà đánh thôi.

Nhưng vấn đề là trên danh nghĩa bọn họ đã thần phục Đại Chu. Nếu còn muốn dựng nước ngang xương thì tương đương với phản nghịch. Đại Chu há có thể ngồi yên mà nhìn?

Ngày xưa, vào những năm cuối Đại Tấn, đám người Tây Bắc đạo này ngược lại có nảy sinh tâm tư khác, muốn kiến quốc. Có điều, tiếc thay cuối cùng lỡ làng. Nguyên nhân rất đơn giản, nếu thật sự kiến quốc thì bộ tộc nào sẽ thành Hoàng tộc?

Hơn nữa, nếu giống như ba mươi sáu nước ở Tây Vực, mỗi một bộ tộc thành một nước nhỏ thì sau đó mọi người tạo thành

liên minh cũng được. Có điều, vấn đề lúc này là sức mạnh bị phân tán, cái gọi là sức mạnh quốc gia của bọn họ cũng có phần quá yếu. Chẳng khác gì so với thân phận bộ tộc của bọn họ lúc này.

Đất Tây Bắc đạo mặc dù lớn, nhưng có lớn hơn nữa cũng không quá ba mươi sáu nước ở Tây Vực. Dân số thưa thớt, căn bản cũng không đủ tư cách dựng nước.

Cho nên, do dự cho tới bây giờ cũng chẳng có chút cơ hội nào.

Chương 1468 - Vây chặt (2)

Vây chặt (2)

Tuy nhiên, câu giễu cợt này của Kha Yển Nguyệt lại chọc giận những thành phần còn lại của các bộ tộc. Lúc này, có võ giả từ mười bộ tộc đứng đầu bước đến, bao vây lấy đám người Tô Tín vào trong. Trong số đó có năm tên võ giả Dương Thần cảnh cũng đứng ở bên cạnh Tô Tín và Kha Yển Nguyệt, điệu bộ rất căng thẳng.

Kha Yển Nguyệt đúng thực là mạnh. Nhưng có mạnh hơn nữa cũng không thể đồng thời địch lại bảy Dương Thần cảnh được.

Thấy cảnh này, Kha Yển Nguyệt nhíu mày một cái. Tây Bắc đạo phiền nhất chính là điểm này. Một bộ tộc xảy ra chuyện, những bộ tộc khác cũng sẽ xung phong.

Chuyện này đổi thành ai cũng thấy nhức đầu. Cho nên, võ giả Trung Nguyên dù có đi ra ngoài tung hoành ngang học tìm ít cơ duyên, có người đến ba mươi sáu nước Tây Vực, cũng có người đến Kim Trướng Hãn Quốc, thậm chí cũng có không ít người ra hẳn hải ngoại. Song, có rất ít người đến Tây Bắc. Trừ phi là người rất có lòng tin với thực lực của mình.

Vị Đấu Nguyên Thiên Tôn Triệu Vũ Niên của Đại Chu kia là một ví dụ. Trước đó, hắn từng lực chiến với một đám võ giả Dương Thần cảnh ở Đại Tuyết Sơn tại Tây Bắc. Mặc dù không phải vây công, nhưng lại là đánh xoay vòng. Nhân số cụ thể thì không biết được, có điều, kiểu gì cũng phải tầm mười người.

Cho nên nói, nếu như ngươi không có được thực lực của Triệu Vũ Niên năm xưa thì bây giờ, thừa dịp còn kịp, đừng gây chuyện ở Tây Bắc đạo. Nếu không kết quả của ngươi đoán chừng sẽ rất thảm.

Nhưng trên mặt Tô Tín không chút nao núng. Sau khi chuyện này kết thúc, những dị tộc Tây Bắc này có còn tiếp tục đoàn kết như vậy hay không đây?

Đang lúc ấy, Tô Tín chợt trông thấy một người, ngay lập tức, hắn cao giọng nói: "Thái trang chủ, trước chúng ta hợp tác vui vẻ lắm mà. Bây giờ ta gặp nạn, chẳng lẽ ngươi lại không muốn giúp một tay hay sao?"

Thái Tam Nguyên đứng tránh trong đám người nhất thời tối sầm mặt mày. Tô Tín này đúng là âm hiểm, ngay lúc này lại lôi hắn ra.

Quả nhiên, Tô Tín vừa dứt lời, Mộ Dung Tông Chính nhất thời đưa mắt nhìn sang Thái Tam Nguyên. Mộ Dung Tông Chính không quên người này trước đó dám bắt tay với Tô Tín cướp đoạt di hài Ba Xà.

Có điều, Thái Tam Nguyên cũng là hạng người quyết đoán. Nếu đã đắc tội với Mộ Dung thị thì hắn dứt khoát làm tới cùng. Cho nên, Thái Tam Nguyên ngoài cười trong không cười, đứng về phía Tô Tín, nói: "Tô đại nhân, nếu chúng ta là đồng minh, thì ngươi bẫy ta như thế này có vẻ không ngay thẳng lắm thì phải?"

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: "Ta cũng không phải đang bẫy ngươi, mà là đang giúp ngươi."

Không đợi Thái Tam Nguyên hỏi gì, Tô Tín liền ngay lập tức lớn tiếng nói: "Chư vị, tình hình ở đất phong ấn Yêu tộc này mọi người hẳn cũng biết hết rồi. Nhưng không biết khoảng thời gian đi vào này chư vị đã cướp được gì? E là vẫn bị các bộ tộc Tây Bắc lớn liên thủ bức lui đúng chứ?

Các ngươi tự mình chiến đấu, nếu như đụng đơn độc thì còn dễ. Có điều, nếu như đụng phải hai bộ tộc thì nhất định bọn sẽ đuổi các ngươi ra ngoài trước rồi tự thương lượng chia cho

nhau. Như vậy thì thứ được phong ấn ở đây các người chiếm được bao nhiêu?

Bây giờ các ngươi không đứng ra chẳng lẽ còn muốn tay không mà về?”

Tô Tín nói dứt lời, Chung Ly Vị vội vàng quát lên: “Tô Tín! Ngươi đừng có đầu độc lòng người ở đây!”

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: “Không phải ta đầu độc lòng người. Ta cũng chỉ nói sự thật mà thôi. Chư vị ở đây chẳng lẽ không tự mình thấy được hay sao?”

Người thuộc các bộ tộc Tây Bắc không kìm được mà biến sắc. Bởi vì Tô Tín nói không sai, từ trước đến giờ bọn họ vẫn luôn làm như vậy.

Thật ra thì ngay từ lúc mới bắt đầu, những bộ tộc Tây Bắc bọn họ đã muốn bài xích đám người Tô Tín ra ngoài.

Chỉ có điều khi đó bởi vì đám người Tô Tín liên thủ bức bách cho nên lúc này mới bỏ qua ý định.

Nên sau khi vào đất phong ấn, những bộ tộc Tây Bắc bọn họ đây dĩ nhiên sẽ liên hiệp lại với nhau theo bản năng. Trước hết phải loại đám “người ngoài” như Tô Tín ra ngoài hết.

Thật ra thì bàn về thực lực, Thường Nhất Phàm của Long Hổ Đạo môn và Tiết Cửu Âm của Hoàng Tuyền giáo thực lực đều không kém. Nếu một chọi một, những bộ tộc Tây Bắc kia tranh không lại với họ. Nhưng nếu hai chọi một, thậm chí nhiều hơn thì sao?

Kế Vô Nguyệt và Nhạc Đông Lưu trong các võ giả tán tu đứng ra đầu tiên, yên lặng đi về phía Tô Tín.

Thật ra thì hai người bọn họ mới là người xui xẻo nhất. Bởi vì từ lúc đi vào đây đến giờ, ngay đến cả sợi tóc bọn họ cũng không mò được.

Đầu tiên dĩ nhiên là vì vận may họ kém. Thứ hai là bởi vì thực lực của hai người bọn họ không đủ.

Thực lực ở bậc của Thường Nhất Phàm thì cho dù có đụng phải một bộ tộc Tây Bắc, bọn họ cũng không dám tranh với

Thường Nhất Phàm. Thậm chí cả hai bộ tộc đụng phải cũng không dám xông lên.

Thế nhưng, Kế Vô Nguyệt và Nhạc Đông Lưu hai người căn bản không giải quyết được đối thủ. Trước đó bọn họ còn đều hành động đơn độc. Coi như là có tìm được một nơi có cơ duyên thì đều bị những bộ tộc Tây Bắc liên thủ chiếm cứ, đuổi thẳng hắn đi.

Chương 1469 - Chí bảo xuất thế

Chí bảo xuất thế

Ba người này ở trong cũng chỉ có Thái Tam Nguyên dựa vào liên thủ cùng Tô Tín lúc này mới có không ít thu hoạch. Cho nên bấy giờ, coi như là Tô Tín không đứng ra nói lời nói này, bọn họ cũng chuẩn bị muốn cùng nhau liên thủ tìm kiếm rồi.

Tiết Cửu Âm của Hoàng Tuyền giáo cũng hà hà cười lạnh, bước ra, nói: “Tây Bắc đạo các ngươi làm như vậy là không tuân thủ quy tắc. Đã như vậy, ta cũng chỉ có thể tìm đồng minh mà thôi.

Tô đại nhân nói lời giữ lời. Kha trại chủ cũng là hào kiệt trên giang hồ. Đứng về bên phía bọn họ cũng tốt hơn chẳng được cái gì thỏa đáng.”

Trong những người này, chỉ có Thường Nhất Phàm bất động. Dĩ nhiên hắn cũng có tự tin cho dù không liên thủ cùng đám Tô Tín thì hắn cũng có thể tranh giành với người của những bộ tộc Tây Bắc được.

Hắn dẫn theo không ít đệ tử Long Hổ Đạo môn, họ đều đang tìm kiếm một vài không gian không người, kiểm tra trong đó xem có di hài Yêu tộc nào được bảo tồn hoàn hảo hay không, sau cùng báo lại cho hắn.

Với thực lực của hắn, chỉ cần những bộ tộc Tây Bắc liên hiệp chung với nhau thì chỉ có như vậy, hai, ba bộ tộc với Thường Nhất Phàm cũng không là gì. Cho nên, lúc này người khác không có thu hoạch gì. Mặc dù Thường Nhất Phàm hắn cũng bị người các bộ tộc Tây Bắc liên thủ, phải rời đi mấy lần nhưng cũng thu được không ít. Hơn nữa, di hài của Lôi Dực

Hổ Vương hắn cũng đã tìm thấy. Phù văn bí thuật của Long Hổ Đạo môn ở phía trên cũng có. Có thể nói, nhiệm vụ lần này của Thường Nhất Phàm cũng đã hoàn thành. Bây giờ hắn vẫn còn ở đây chính là vì muốn lấy chỗ tốt.

Ở trong đất phong ấn Yêu tộc này, người của bộ tộc Tây Bắc quả thực rất nhiều. Nhưng nói đến thực lực thì đám người Tô Tín mà liên hiệp chung với với nhau thì không hề kém cạnh so với bọn họ.

Đám người Mộ Dung Tông Chính nhất thời sắc mặt tối sầm. Bọn họ vốn là vì giết Tô Tín mà đến. Kết quả, không giết được Tô Tín mà còn khiến nhóm người này liên kết với nhau, hợp thành thế lực làm cho bọn họ không khỏi lấy làm kinh hãi.

Có điều, ngay lúc hai bên giằng co. Mấy tên võ giả của các bộ tộc Tây Bắc chạy vào trong không gian Xích Hỏa Giao Vương trước, chạy đến hô lớn: "Trưởng lão! Bên trong không gian kia có một Yêu vương còn sống!"

Tất cả mọi người ở đây đều giật mình. Trước đó, bọn họ có tìm được thi thể của Lôi Dực Hổ Vương, bọn họ còn tưởng rằng những thượng cổ Yêu vương này sớm đã chết hẳn. Không ngờ, ở nơi này còn một Yêu vương từ thời thượng cổ còn sống.

Có điều, bị phong ấn ở đây đã vạn năm. Dù cho là Yêu vương ngày xưa có thể so với Chân Vũ cảnh thì sao? Đoán chừng bây giờ cũng chẳng còn được bao nhiêu sức mạnh.

Cho nên, nghe được tin tức này, mọi người ở đây ai nấy đều nhanh chóng tiến vào trong không gian kia, tận mắt thấy một màn Xích Hỏa Giao Vương ngửa mặt lên trời gầm thét.

"Quả thật là Yêu vương còn sống! Có điều, sức mạnh của hắn bị hao mòn gần hết rồi. Bây giờ đỉnh thiên chỉ có sức mạnh Dương Thần cảnh. Hơn nữa, quan trọng nhất chính là thần trí của hắn đã tiêu tan triệt để, hệt như dã thú vậy."

Người ở đây thấy cảnh này, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Nếu như vậy thì dễ xử hơn rồi.

Có sức mạnh Dương Thần cảnh không có nghĩa là có thực lực của Dương Thần cảnh. Dã thú không biết biến hóa, chỉ có thể

điên cuồng công kích thì không đáng để lo. Bọn họ hoàn toàn có thể chém chết một Yêu vương thực lực chẳng mạnh mẽ gì cho lắm.

Chỉ có điều, việc chém giết Yêu vương trước mắt không thành vấn đề. Nhưng chia đồ sau chuyện này thì biết tính thế nào?

Cả đám nhìn nhau, ai cũng không lên tiếng trước.

Thường Nhất Phàm của Long Hổ Đạo môn là người đầu tiên đứng ra, nói: "Trước mắt hai bên chẳng ai làm gì được bên còn lại. Chi bằng trước chém chết giao long này đã. Đồ có được sau đó chúng ta dựa theo thực lực mà phân chia, thế nào?

Nếu không mọi người đánh đấm vô ích ở đây thì cũng chỉ phí thời gian."

Chuyện tới nước này cũng chỉ có thể làm như vậy. Tất cả mọi người gật đầu một cái, cùng nhau đồng loạt tấn công tới Xích Hỏa Giao Vương.

Vị thượng cổ Yêu vương này ngày xưa có thực lực nào mọi người không ai biết. Nhưng bấy giờ, đối phương không thể nào sống sót dưới sự vây công của hơn mười vị võ giả Dương Thần cảnh.

Tô Tín cũng không động thủ mà chỉ đứng chờ ở một bên.

Lúc này, Lý Phôi và Tôn Bất Hại cũng đi tới. Lý Phôi nhướn mày, nói: "Lão đại bị thương rồi?"

Tô Tín gật gật đầu, nói: "Mộ Dung Tông Chính, Chung Ly Vị, Thác Bạt Dư ba người này liên thủ. Ta muốn thoát mà không xây xước gì thì cũng khó."

Lý Phôi không nói gì nhiều. Bởi vì hắn biết tính cách của Tô Tín không phải là hạng chủ nhân chịu thua thiệt mà nhịn.

Chuyện lần này, Chung Ly thị và Mộ Dung thị nếu như không phải trả giá thì đó mới là chuyện kì quái.

Nghe được mấy câu hời hợt của Tô Tín, Tôn Bất Hại đứng bên cạnh hắn chậc lưỡi hít hà.

Dung Thần cảnh bị ba tên Dương Thần cảnh vây công, chuyện này vốn giống như là nói mớ giữa ban ngày. Kết quả Tô Tín

còn trốn thoát được. Thực lực hiện tại của Tô Tín rốt cuộc đã kinh khủng đến mức nào rồi?

Chương 1470 - Chí bảo xuất thế (2)

Chí bảo xuất thế (2)

Tôn Bất Hại ho khan một tiếng, nói: “Tô đại nhân, thương thế của ngươi mặc dù không nhẹ nhưng cũng không thể coi là quá nặng. Chỗ của ta có một vị thuốc, uống rồi thì thương thế của ngươi có thể ngay lập tức tốt lên được sáu phần.

Sau đó, ta sẽ kê thêm cho ngươi một toa thuốc, uống dựa theo toa thuốc thì không đến một tháng ngươi sẽ có thể khỏe lại.”

Vừa nói, Tôn Bất Hại vừa lấy cho Tô Tín một viên đan dược màu vàng.

Tô Tín một hớp nuốt xuống. Viên thuốc này cường đại kinh người. Gần như ngay trong nháy mắt đã khôi phục thương thế trong cơ thể Tô Tín được không ít.

Nói thật, Tôn Bất Hại quả thật đã cho Tô Tín một kinh hỉ. Có thể nhanh chóng khôi phục thương thế có thể nói là rất quan trọng với kế hoạch tiếp theo của Tô Tín.

Thế nhân đều biết bản lĩnh luyện độc của Tôn Bất Hại coi như là đứng đầu trong giang hồ. Chỉ có Đường môn là có thể sánh vai với hắn. Nhưng nào ngờ, ngày xưa Tôn Bất Hại được liệt kê vào người thừa kế của Dược Vương cốc.

Cái hắn am hiểu nhất là chế thuốc, bằng không cũng sẽ không có cái tên là “Độc Thủ Dược Vương”. Chẳng qua bây giờ, đa phần đều bỏ hai chữ Dược Vương trong tên bí danh của hắn rồi.

Tô Tín chắp tay nói với Tôn Bất Hại: “Đa tạ Tôn đại sư.”

Tác dụng của Tôn Bất Hại còn lớn hơn so với trong tưởng tượng. Mặc dù nói, trên dưới giang hồ có không ít thuốc chữa thương. Nhưng phần lớn đan dược chữa thương đều được sản xuất hàng loạt. Chủng loại tuy nhiều nhưng lại không có thần dược chữa được bách bệnh.

Thương thế của võ giả không giống thường, cho nên cần có luyện đan sư để kiểm tra thương thế, sau đó mới bốc thuốc được đúng bệnh.

Chính vì điều này, Dược Vương cốc mới có thể kết giao được với nhiều truyền nhân đại phái, được rất đông đảo võ giả cảm đội ơn đức.

Tôn Bất Hại lắc lắc đầu, nói: "Tô đại nhân ngươi đã từng cứu mạng ta, so với ân cứu mạng thì cái này có là gì đâu."

Tô Tín gật đầu một cái, híp mắt nhìn Tôn Bất Hại, cũng không biết đang tính toán cái gì.

Mà lúc này, dưới sự tấn công điên cuồng của đám người Mộ Dung Tông Chính, Xích Hỏa Giao Vương chỉ kiên trì được một lúc liền bị đánh chết ngay.

Nhìn thân thể to lớn kia ngã xuống đất, trong mắt tất cả mọi người đều lộ ra vẻ hài lòng.

Yêu thân khổng lồ như thế, thêm với việc Xích Hỏa Giao Vương này mới vừa bị chém chết, giá trị ở đây quả thực không đánh giá nổi.

Lúc này, Mộ Dung Tông Chính nhìn mọi người, nói: "Bây giờ chúng ta hẳn nên thương lượng một chút xem yêu thân giao long này nên phân chia thế nào chứ nhỉ?"

Lời này vừa dứt, mọi người ở đây ai nấy ngay lập tức bày ra vẻ cảnh giác, hai bên lại một lần nữa căng thẳng.

Chuyện liên quan đến lợi ích cá nhân, nào có ai lơ là cho được?

Tô Tín đứng ở đằng sau mọi người, trong mắt hắn lộ ra vẻ lạnh lùng. Đám người dị tộc Tây Bắc dù là như thể chân tay, vào thời điểm này bọn họ sẽ lựa chọn thế nào đây?

Nội đan của Xích Hỏa Giao Vương bị Tô Tín quán chú khí tức Long Nguyên trên đó. Tô Tín cũng dùng bí pháp trên phiến đá Bạch Ngọc mà để lại một dấu ấn.

Dấu ấn này rất đơn giản. Tô Tín cũng không dám làm quá phức tạp. Mặc dù chỉ là một con dấu yếu ớt nhưng lại có thể

thao túng nội đan kia tiến hành động tác đơn giản.

Cho nên, dưới sự dẫn động của Tô Tín, nội đan trở nên tĩnh mịch vì Xích Hỏa Giao Vương đã chết, bỗng nảy lên một chút. Hành động này nhất thời khiến chó mọi người ở đây cảm giác được một luồng khí tức khác.

Khoáng đạt hạo nhiên, vô cùng mạnh mẽ. Dưới khí tức này, dù có là Dương Thần cảnh cũng không nhịn được mà quỳ xuống lạy!

So sánh với những người khác, Mộ Dung Tông Chính bị ảnh hưởng nhiều nhất.

Công pháp Mộ Dung thị bọn họ tu luyện mang theo long khí, cho nên, với khí tức này bọn họ là người nhạy cảm nhất.

Mộ Dung Tông Chính không nhịn được mà xuất thủ. Một đạo kiếm khí vạch qua bụng Xích Hỏa Giao Vương, vết thương nứt ra, nhất thời kim quang đại thịnh. Viên nội đan mang ánh sáng màu vàng óng ánh xuất hiện. Từng con từng con long ảnh luẩn quẩn trong nội đan, phát ra tiếng long ngâm đinh tai nhức óc!

“Chân Long nội đan!”

Sắc mặt của mọi người ở đây nhất thời biến đổi. Lúc này bọn họ có ngu si đến đâu đi nữa thì cũng biết trước mặt mình là gì.

Mặc dù bọn họ biết, sinh ra từ trong cơ thể giao long không thể nào là Chân Long nội đan. Nhưng bọn họ có thể khẳng định trong nội đan này đã ít nhiều có khí tức Chân Long.

Trong chớp mắt nhìn thấy nội đan Chân Long này, tất cả liền nảy ra ý định với viên nội đan này.

Lúc giao thủ với Xích Hỏa Giap Vương, bọn họ đã cảm thấy giao long này mang theo huyết mạch Chân Long, hết sức hiếm thấy.

Mặc dù đây chỉ là một con giao long, dù Chân Long huyết mạch của nó chỉ có một tia yếu ớt như vậy thôi nhưng cũng đủ để vượt xa những di hài Yêu vương khác.

Bấy giờ, vừa nhìn thấy nội đan ngập tràn long khí kia, bọn họ theo bản năng cho rằng vào thời kỳ tột cùng thực lực của Xích Hỏa Giao Vương này vô cùng kinh người. Chỉ dựa vào một tia Chân Long huyết mạch mà luyện hóa ra Chân Long nội đan, thiếu chút nữa đã hóa rồng. Không ngờ lại bị cường giả Nhân tộc trấn áp.

Chương 1471 - Gia nhập chiến cuộc

Gia nhập chiến cuộc

Dĩ nhiên, độ trân quý của Chân Long nội đan thì không cần nhiều lời nữa. Coi như là kẻ ngu cũng biết nó là chí bảo vô giá!

Lần trước, Phượng huyết ở Ngô Đồng sơn xuất thế cũng đã khiến rất nhiều cường giả, kể cả Dương Thần cảnh cũng động tâm.

Hơn nữa, lần trước cũng thật sự là Phượng huyết chứ không phải là Phượng Hoàng nội đan. Mà lần này, cái xuất thế mặc dù không tính là Chân Long nội đan chân chính nhưng long khí tràn ra từ bên trong, uy thế kinh khủng dị thường. So với Phượng huyết kia còn hấp dẫn hơn nhiều.

Liên tưởng đến công hiệu của Phượng huyết trước kia, một viên Chân Long nội đan sẽ có tác dụng thế nào? Mọi người nhìn về phía viên Chân Long nội đan này không khỏi tràn đầy vẻ tham lam.

Mộ Dung Tông Chính là người đầu tiên không nhịn được trước. Bởi vì viên Chân Long nội đan này có liên hệ đến mạch sống của Mộ Dung thị bọn họ!

Lão tổ Mộ Dung Long Thư của Mộ Dung thị bọn họ bây giờ đã đến cảnh giới tột cùng Dương Thần cảnh, chỉ còn thiếu nửa bước nữa là có thể bước vào Chân Vũ. Nhưng nửa bước này hắn đã đi hơn mười năm cũng không có chút tiến triển nào.

Nhưng nếu như hắn có được Chân Long nội đan, thêm công pháp gia truyền “Thiên Long Hóa Vũ Quyết” của Mộ Dung thị bọn họ thì Mộ Dung Long Thư có chính phần khả năng tấn

thăng Chân Vũ. Đến lúc đó, Mộ Dung thị bọn họ sẽ đủ để tranh phong với Đại Tuyết Sơn ở khu Tây Bắc đạo này rồi!

Nghĩ đến đây, Mộ Dung Tông Chính bất chấp những thứ khác. Thừa dịp người khác còn chưa kịp phản ứng, thân hình Mộ Dung Tông Chính như ánh điện chớp, trong nháy mắt vọt hơn mười trượng, tay duỗi một cái. Nhất thời, một cỗ chân khí cường đại nắm viên nội đan Chân Long trong tay, bay đi!

"Thật can đảm!"

Thường Nhất Phàm hừ lạnh một tiếng, quyền phá hư không. Một tiếng Thiên Long gào thét vang lên, ngay lập tức trấn khóa hư không, đánh lui Mộ Dung Tông Chính.

Chân Long nội đan này với Thường Nhất Phàm mà nói cũng rất quan trọng. Thể chất của hắn đặc biệt. Long Hổ Bí Đạo Kinh của Long Hổ Đạo môn hắn chỉ có thể luyện ra được Long lực, không thể luyện ra Hổ lực.

Cho nên Chân Long nội đan này cũng có thể giúp hắn nhiều đến mức không tưởng. Thậm chí, với Thường Nhất Phàm, Chân Long nội đan này căn bản là chuẩn bị cho hắn. Hắn sao có thể để cho Mộ Dung Tông Chính cướp cơ duyên của hắn đi cho được?

Mộ Dung Tông Chính cùng Thường Nhất Phàm vừa mới động thủ, mọi người ở đây nhất thời phản ứng lại, không nói hai lời, ngay lập tức bắt đầu ra tay cướp giật.

Dạo trước tin tức Phượng huyết ở Ngô Đồng sơn kia đã gây một trận sóng to gió lớn, kết quả cuối cùng không giải quyết được gì, cũng không ai biết Phượng huyết kia kết quả có thực sự cho người khác tấn thăng lên Chân Vũ, thực sự kéo dài tuổi thọ đến ngàn vạn năm hay không.

Nhưng Chân Long nội đan trước mắt đây là do bọn họ chính mắt trông thấy nó được lấy ra từ cơ thể của một Yêu vương giao long sắp hóa rồng. Chỉ dựa vào một điểm như thế này thì độ tin cậu của Chân Long nội đan còn đáng tin hơn Phượng huyết mờ mịt trước kia nhiều.

Trước mắt đây chính là cơ hội để người khác tấn thăng lên làm Chân Vũ, ai lại cam tâm buông tha cho được chứ?

Mặc dù nói trên giang hồ bấy giờ khi Chân Vũ còn chưa xuất thế thì bọn họ là cường giả đứng đầu trên giang hồ. Nhưng tiền đề chính là Chân Vũ cảnh không xuất hiện.

Nếu quả thật có Chân Vũ cảnh ra tay thì tất cả bọn họ chẳng là cái thá gì!

Mấy chục bộ tộc lớn nhỏ ở Tây Bắc tại sao lại lấy Đại Tuyết Sơn vi tôn? Vì Đại Tuyết Sơn có phong cách hữu giáo vô loại. Có điều, nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là vì Đại Tuyết Sơn có cường giả Chân Vũ cảnh là Đạm Đài Diệt Minh!

Chân Vũ lâm không, lục địa thần tiên!

Đây là cảnh giới mà người trên giang hồ đều trông ngóng tới. Có thể nói, ngay cả võ giả Dương Thần cảnh thọ nguyên sắp cạn như Thác Bạt Dư đều muốn trước khi chết có thể thu được chứ đừng nói chi là người khác.

Cho nên, hơn mười tên võ giả Dương Thần cảnh đồng loạt xuất thủ. Trong toàn bộ không gian bên trong nhất thời nổi lên một trận phong ba, ngay lập tức bao phủ hết thảy trước mắt. Những võ giả Dung Thần cảnh và Hóa Thần cảnh căn bản không xen tay vào được, chỉ đành lui đến bên bờ không gian kia.

Mà lúc này, biểu hiện nổi trội nhất trong đó chỉ có bốn người. Kha Yển Nguyệt thì khỏi phải nói. Hỏa Ly Yển Nguyệt đao của hắn lướt qua đâu là chỗ đó đao mang lẫm liệt, khí thế vô song. Người nào đám cứng chọi cứng với hắn thì chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Thường Nhất Phàm của Long Hổ Đạo môn cũng như thế. Danh hiệu Thiên Long Vũ Tôn của hắn không phải là danh hão. Một thân huyền công Đạo gia Long Hổ Đạo môn được hắn phát huy đến tối đa. Một quyền xuất ra long ngâm gào thét, uy thế vô lượng. Một cước đạp đất hệt như Thần Long vẫy đuôi, phá nát sơn hà.

So với hai nhân vật cực kỳ bá đạo kia, Tiết Cửu Âm của Hoàng Tuyền giáo so ra có chút âm hiểm.

Công pháp Hoàng Tuyền giáo bọn họ là âm tà, kể cả cách hắn giao thủ cùng người khác lúc này cũng thế. Thân là võ giả

Dương Thần cảnh mà cũng không đối chiến chính diện với người khác. Hắn chỉ muốn xem ai về trước thì tìm cơ hội xuất thủ đánh lén.

Chương 1472 - Gia nhập chiến cuộc (2)

Gia nhập chiến cuộc (2)

Quan trọng nhất chính là thực lực của hắn không hề yếu. Dù là Kha Yển Nguyệt hay Thường Nhất Phàm cũng không thể coi thường hắn được.

Người cuối cùng chính là Mộ Dung Tông Chính. Không thể không nói, trong số các võ giả thuộc các bộ tộc Tây Bắc thì hắn đúng là người có thực lực mạnh nhất. Tuy nhiên, cho dù là vậy thì hắn cũng không mò được tới bên cạnh Chân Long nội đan. Cái khiến hắn tức giận chính là người cản hắn không phải là đám người ngoài như Kha Yển Nguyệt mà lại là Chung Ly Vị của Chung Ly thị, thêm cả mấy võ giả Dương Thần cảnh thuộc các bộ tộc khác nữa.

Chân Long nội đan này dĩ nhiên bọn họ cũng thèm khát. Nhưng nếu như bọn họ không giành được thì dù có phải cho người ngoài cũng nhất định không thể Mộ Dung thị cướp được!

Trong mắt những người này, bất kể ai cướp Chân Long nội đan cũng không phải vội. Dù là ngay trong số bọn họ xuất hiện một cường giả Chân Vũ cảnh thật thì cũng không cách nào thay đổi cục diện giang hồ hiện tại. Dẫu sao, thiên hạ này cũng không phải chỉ có một Chân Vũ cảnh. Chỉ dựa vào một tên Chân Vũ cảnh ở lục địa thần tiên cũng không cách nào khuấy động được phong vân trên cõi giang hồ.

Nhưng Tây Bắc đạo thì lại khác. Tây Bắc đạo bọn họ dù không nhỏ nhưng cũng chỉ có thể chứa một vị cường giả Chân Vũ cảnh.

Đạm Đài Diệt Minh hàng năm ẩn cư ở Đại Tuyết Sơn, không màng thế sự. Những võ giả ở Đại Tuyết Sơn cũng sẽ không xuất thủ với những bộ tộc khác. Bọn họ chỉ điều tiết tranh chấp trong nội bộ tộc.

Nhưng nếu để cho Mộ Dung thị lấy được Chân Long nội đan, để lão tổ Mộ Dung Long Thư của bọn họ tấn thăng Chân Vũ thì thế cục Tây Bắc đạo ắt có biến!

Đại Tuyết Sơn không có tính xâm lược nên bọn họ có thể an tâm tôn phụng Đại Tuyết Sơn. Nhưng ai nói Mộ Dung thị không có tính xâm lược thì người đó chính là đồ ngu.

Bọn họ ôm loại tâm tư này, mặc dù không quá tỏ rõ nhưng cũng làm không ít tiểu xảo mờ ám với Mộ Dung Tông Chính. Mục đích chính là không cho hắn đến gần Chân Long nội đan.

Nhìn bên kia đánh náo nhiệt như vậy, trong mắt Tô Tín cũng lóe lên một tia lạnh. Thế này không được. Hắn muốn đưa viên Chân Long nội đan này đến trong tay Mộ Dung thị, đám người Chung Ly thị ngăn trở như vậy thì Mộ Dung Tông Chính còn cướp cái quỷ gì nữa?

Tôn Bất Hại đứng một bên trông thấy ánh mắt Tô Tín nhìn đám người Chung Ly thị lóe lên sát cơ. Hắn không kiềm được, cười nói: “Tô đại nhân ngươi muốn động thủ với người của Chung Ly thị?”

Tô Tín gật gật đầu, nói: “Chuẩn bị lên đó tham gia náo nhiệt.”

Trong số các võ giả Dung Thần cảnh ở đây thì cũng chỉ có mình Tô Tín có tư cách nói lời này.

Chiến đấu cấp bậc này bọn họ căn bản không xen vào được, sơ xảy một cái là bị người ta tát một cái chết tươi.

Tôn Bất Hại giao cho Tô Tín một viên thuốc, nói: “Lúc đến gần Chung Ly Vị bóp vỡ cái này, sẽ có hiệu quả.”

“Kịch độc có thể độc giết võ giả Dương Thần cảnh?” Tô Tín nghi ngờ hỏi.

Truyền thuyết nói, Tôn Bất Hại nghiên cứu độc lý rất kinh người. Trên người hắn thậm chí có cả kịch độc giết được Dương Thần cảnh.

Chỉ có điều Tôn Bất Hại cũng không phải là ngu si. Dĩ nhiên hắn sẽ không đắc tội với cường giả Dương Thần cảnh, cho nên độc dược đó có tồn tại hay không thì không ai biết.

Tôn Bất Hại cười ha ha, nói: “Kịch độc đó thì có. Có điều, võ giả Dương Thần cảnh cũng không phải là đồ ngu, không thể nào mặt đối mặt hạ độc đối phương được. Cho nên, bảo bối này của ta không phải là độc dược mà là thuốc bổ, thuốc đại bổ!

Đan dược này được đặt tên là Bạo Linh đan. Sau khi bóp vỡ chỉ cần ngửi phải một chút thì ngay lập tức chân khí trong cơ thể sẽ sôi trào. Hơn nữa, còn đồng thời câu động nguyên khí thiên địa khiến tự thân bộc phát ra một kích tuyệt mạnh.

Chỉ có điều, thủ đoạn này rất cực đoan, rất dễ khiến cho kinh mạch của mình chịu tổn thương. Phải là võ giả có tu vi thân thể nhất định mới có thể sử dụng.

Khai Thiên Thần Quyết của Chung Ly thị đúng thực mạnh mẽ. Song, tổn thương kinh mạch tự thân cũng tương đối lớn.

Cho nên lần nỳ ta cho bọn họ thêm một chút xúc tác, không biết bọn họ có thể chịu được sức mạnh mạnh như vậy hay không!”

Thân là đại nhân vật chế thuốc cấp bậc tông sư, cách Tôn Bất Hại hành sự dĩ nhiên cũng không tầm thường.

Có điều, bất kể là thủ đoạn gì, chỉ cần có tác dụng là được.

Tô Tín ngay lập tức cầm Bạo Linh đan đi vào chiến đoàn. Những người khác mặc dù trông thấy Tô Tín gia nhập vào nhưng cũng chẳng ai để ý đến hắn.

Mặc dù bọn họ thừa nhận Tô Tín quả thực có thực lực đánh ngang cơ một trận với võ giả Dương Thần cảnh. Có điều, vào thời điểm này, đừng nói là Tô Tín, dù cho có là Kha Yển Nguyệt và Thường Nhất Phàm, bị cả một đám võ giả cuốn lấy thế kia, Tô Tín vẫn có thể lực áp nhiều võ giả Dương Thần cảnh như vậy để mà đoạt Chân Long nội đan hay sao?

Theo bản năng, tất cả mọi người đều ngó lơ Tô Tín, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Chân Long nội đan. Chỉ cần có người đến gần Chân Long nội đan ắt sẽ bị tất cả mọi người khác tấn công điên cuồng!

Chương 1473 - Gia nhập chiến cuộc (3)

Gia nhập chiến cuộc (3)

Song, ngay lúc này Tô Tín lại xuất thủ. Phi Huyết Kiếm trong tay hắn chấn động, kiếm ý vô tận xông ngút trời, Nhị Thập Tam kiếm triển khai, tấn công về phía Chung Ly Vị!

Kiếm đạo của Tô Tín mạnh nhường nào, Chung Ly Vị đuổi giết Tô Tín trước đó cũng đã lĩnh giáo.

Không nói tới một kiếm kinh diễm kia của hắn, uy năng của Nhị Thập Tam kiếm và Tiên Thiên Phá Thể Kiếm Khí Vô Hình cũng khiến Chung Ly Vị không dám xem nhẹ.

Cho nên, Chung Ly Vị ngay lập tức thu tay lại từ chiến đoàn kia, thi triển Khai Thiên Thần Quyết đến mức tận cùng. Thần mang đại thịnh, trực tiếp dựng chưởng thành đao chém tới hướng Tô Tín, đỡ được Nhị Thập Tam kiếm của Tô Tín.

“Tô Tín! Ngươi điên rồi phải không?” Chung Ly Vị tức giận quát một tiếng. Bây giờ hắn quả thực không thể nào hiểu được cách nghĩ của Tô Tín.

Chân Long nội đan đang ở trước mặt, Tô Tín hắn có thực lực đánh với võ giả Dương Thần cảnh một trận thì đi mà tranh đoạt Chân Long nội đan đi. Đánh với Chung Ly Vị hắn làm gì?

Cái làm Chung Ly Vị tức giận nhất là người lúc trước làm Tô Tín bị thương còn có Mộ Dung Tông Chính. Tô Tín bất kể Mộ Dung Tông Chính, bước lên là nhắm ngay vào hắn là có ý gì đây? Chung Ly Vị hắn dễ ức hiếp à?

Trước mắt, tranh đoạt Chân Long nội đan mới là quyết định đúng đắn. Cho nên, Chung Ly vị dù có tức giận nhưng cũng không muốn dây dưa với Tô Tín. Cương khí quanh thân hắn ầm ầm nổ tung, thần quang trên đỉnh đầu xông thẳng lên trời. Hai tay kết ấn, đang lúc bạo phát, thần quan nở rộ, mang theo uy áp vô tận tấn công Tô Tín. Trong chớp nhoáng này, đất trời mờ tối, hệt như thể toàn bộ ánh sáng đều bị một quyền này của Chung Ly Vị hấp dẫn!

Chiêu này của hắn mặc dù không giết được Tô Tín nhưng cũng là chí cường võ kỹ của Chung Ly thị bọn họ, đủ để khiến Tô Tín chịu khổ.

Có điều lúc này, Tô Tín bỗng dưng bóp vỡ Bạo Linh đan. Trong nháy mắt, bụi thuốc tràn ngập trong không trung.

Chung Ly Vị cho rằng Tô Tín dùng thủ đoạn âm hiểm là độc, nhưng giây tiếp theo hắn phát hiện bụi mù này không phải là khói độc. Lúc xuất thủ vô tình hít vào trong người, sức mạnh của hắn chợt tăng lên gấp mấy lần, khiến một quyền kia của Chung Ly Vị giống như Ngũ Chi sơn, triệt để trấn áp Tô Tín!

Đối mặt với một kích này, Tô Tín quả quyết lui người. Lấy Thâu Thiên cung mà đã lâu hắn cũng chưa đụng đến ra.

Lúc chiến đấu vượt cấp, uy năng của thương tâm tiểu tên không khỏi có chút yếu thế. Dẫu sao nó cũng không phải dạng võ kỹ mang tính bạo phát như Nhị Thập Tam kiếm. Cho nên, từ sau khi Tô Tín đến Tây Bắc, hắn chưa từng dùng qua thương tâm tiểu tên. Nhưng bây giờ, chiêu này rất có tác dụng.

Dưới một quyền uy thế vô biên kia của Chung Ly Vị, Tô Tín vừa đi vừa lùi, cung kéo căng, cho đến khi bắn ra hơn mười mũi tên thì mới khiến sức mạnh kinh khủng kia tiêu hao đến gần như không còn.

Mà lúc này, sắc mặt của Chung Ly Vị lại hết sức khó coi.

Khi nãy hắn cho là Tô Tín muốn dùng độc ám toán hắn nhưng không ngờ là cầm nhầm đan dược làm lá bài tẩy. Có điều, Chung Ly Vị lại không biết, có lúc đan dược cũng có thể biến thành độc dược chí mạng!

Sau khi một quyền của Chung Ly Vị bị Tô Tín cản lại, kinh mạch của hắn không chịu nổi sức mạnh cường đại này. Kinh mạch ở toàn bộ cánh tay cũng bị phá, có phần thậm chí đánh vào trong nội phủ. Điều này khiến cho ánh mắt mọi người ở đây hơi có chút thay đổi.

Nhị Thập Tam kiếm trước đó của Tô Tín thật ra không làm Chung Ly Vị bị thương. Chung Ly Vị là bị Bạo Linh đan phản phệ. Hắn thật không chịu đựng nổi, phun ra một ngụm máu tươi. Hiển nhiên, nội phủ của hắn đã tổn thương đến trình độ nhất định.

Tô Tín làm Chung Ly Vị bị thương nặng, điều này khiến mọi người ở đây không khỏi liếc mắt nhìn.

Đều nói Tô Tín dùng Dung Thần lực đọ sức chiến đấu với Dương Thần, nhưng ai chưa thấy thì đều nghi ngờ. Bây giờ tận mắt chứng kiến, chưa nói Tô Tín dùng thủ đoạn gì, ít nhất bây giờ Chung Ly Vị bị thương rất thảm.

Chỉ có điều, màn giao thủ giữa Tô Tín và Chung Ly Vị chỉ khiến cho đám cường giả kia hơi phân tâm một chút rồi lại thôi.

Với bọn họ mà nói, Tô Tín và Chung Ly Vị không quan trọng bằng Chân Long nội đan. Đừng nói Chung Ly Vị bây giờ chẳng qua là bị trọng thương, nếu mà hắn có bị Tô Tín đánh chết thì người khác cũng không quan tâm.

Đặc biệt là Mộ Dung Tông Chính. Tô Tín quấn lấy Chung Ly Vị càng khiến trong lòng hắn mừng rỡ. Không bị Chung Ly vị quấn chân, khoảng cách của hắn đến Chân Long nội đan lại gần thêm một bước.

Chung Ly Vị lúc này vừa giận vừa sợ. Chân khí phản phệ khi nãy là khắc tinh với võ giả Chung Ly thị. Nếu như loại đan dược này bị người khác lấy được thì với Chung Ly thị bọn họ mà nói, đây chính là nguy cơ to lớn!

Nhìn Tô Tín, trong lòng Chung Ly Vị không khỏi nảy ra sát cơ. Coi như là vì tương lai của Chung Ly thị, hắn nhất định phải đánh chết Tô Tín này!

Chỉ có điều, Chung Ly Vị không biết rằng Tô Tín cũng muốn nhân cơ hội này mà giết hắn.

Chương 1474 - Thảm thiết

Thảm thiết

Tô Tín muốn để cho Mộ Dung thị lấy được Chân Long nội đan, Chung Ly thị chính là trở ngại lớn nhất.

Các bộ tộc lớn ở Tây Bắc đạo mặc dù không phân hạng nhất, hạng nhì nhưng trong số những bộ tôc được mọi người công nhận là mạnh nhất, Mộ Dung thị và Chung Ly thị cũng có thể đứng ở vị trí thứ nhất, thứ hai.

Điểm mạnh của Mộ Dung thị là lão tổ Mộ Dung Long Thư. Dưới tình huống Đạm Đài Diệt Minh không ra khỏi Đại Tuyết Sơn, Mộ Dung Long Thư chính là người mạnh nhất Tây Bắc.

Mà ba vị võ giả Dương Thần cảnh ở Chung Ly thị dù có tập trung lại cũng không địch lại được Mộ Dung Long Thư. Nhưng bọn họ có đến hai tên Dương Thần cảnh đều đang đảm nhiệm giáo tập tại Đại Tuyết Sơn, quan hệ với Đại Tuyết Sơn rất không bình thường. Ít nhất tại Tây Bắc đạo, khi Đại Tuyết Sơn còn xưng tôn thì địa vị của Chung Ly thị cũng được bảo đảm.

Cho nên, để muốn cho Mộ Dung thị "bành trướng", muốn cho Mộ Dung thị nghĩ rằng mình có thể khiêu chiến với trật tự ở Tây Bắc đạo này thì Tô Tín không ngại giúp Mộ Dung Tông Chính loại bớt một kẻ địch ở đây.

Kiếm khí tràn ngập quanh thân Tô Tín. Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí ầm ầm bạo, tấn công đến Chung Ly Vị.

Trong nháy mắt kiếm khí xuất thủ, Tô Tín còn lấy thương tâm tiểu tiễn tập sát thêm vào. Dù sao thì cũng không mặt đối mặt, cứng chọi cứng với Chung Ly Vị.

Mặc dù Tô Tín đã uống đan dược của Tôn Bất Hại, thương thế trong người hắn cũng đã tốt lên được sáu phần, nhưng thực lực của hắn vẫn bị ảnh hưởng như cũ.

Trước kia, lúc ở trạng thái tột cùng thì dù có đối mặt với thiên địch chỉ tay hoặc là quyền ý vô song của Lý Trầm Chu, Tô Tín cũng có thể dùng võ kỹ bạo lực cực cường như Nhị Thập Tam kiếm được đến mấy lần. Nhưng bây giờ, miễn cưỡng dùng một lần thôi hắn cũng thấy có chút áp lực.

Chỉ có điều, Chung Ly Vị trước mắt cũng đã bị thương, chỉ cần Tô Tín áp chế từ xa thì thật ra hắn cũng đã đứng ở thế bất bại.

Chung Ly Vị muốn mở một đường máu đến gần Tô Tín từ trong kiếm khí ngút trời cùng thương tâm tiểu tiễn xuất quỷ nhập thần kia. Có điều, trước đó hắn bị phản phệ quá nghiêm trọng, khiến cho lực bạo tự thân bị khiếm khuyết, coi như là

hắn dùng Khai Thiên Thần Quyết thì cũng không cách nào thi triển toàn lực cho được.

Khi dược hiệu của Bạo Linh đan còn, nếu sử dụng Khai Thiên Thần Quyết một lần nữa thì chắc chắn Chung Ly vị sẽ bị phản phệ thêm một lần nữa.

Chung Ly Vị càng đánh càng kinh hãi. Trong tình hướng không thể toàn lực triển khai Khai Thiên Thần Quyết, thực lực của hắn bị áp chế cực lớn. Thậm chí, chỉ cần sơ sẩy một chút là bị thương tâm tiểu tiễn của Tô Tín bắn trung. Trong vòng nửa khắc ngắn ngủi, hắn đã trúng ba mũi tên của Tô Tín rồi.

Nhìn Chân Long nội đan trước mắt, Chung Ly Vị đè lòng tham xuống, ngay lập tức quay người chạy trốn!

Chân Long nội đan quả thực hấp dẫn. Nhưng muốn đoạt được Chân Long nội đan từ trong tay Kha Yển Nguyệt hay là Thường Nhất Phàm thì Chung Ly Vị chẳng có chút hy vọng nào.

Hơn nữa, dưới sự tấn công điên cuồng của Tô Tín, thương tích của hắn càng chồng lên nhau. Thêm vào đó, Khai Thiên Thần Quyết của hắn đã không thể toàn lực thi triển. Có thể nói, bây giờ hắn căn bản không có tư cách đánh cùng Tô Tín một trận.

Với lại, nhớ đến một kiếm kinh người Tô Tín sử dụng lúc hắn truy sát Tô Tín trước đó, Chung Ly Vị bỗng có chút sợ hãi.

Mặc dù trước đó, Mộ Dung Tông Chính và hắn cũng suy đoán kiếm kỹ cường đại đó Tô Tín dù có dùng cũng phải trả cái giá rất đắt.

Nhưng ai biết Tô Tín còn có thể sử dụng loại chiến kỹ cường đại này nữa hay không?

Với trạng thái hiện giờ của Chung Ly Vị, nếu như Tô Tín lại dùng kiếm kỹ kinh người đó, hắn không có lòng tin sẽ cản được.

Chung Ly Vị xoay người chạy trốn khiến cho đám võ giả Dung Thần cảnh và Hóa Thần cảnh kinh ngạc đến mức con ngươi rớt đầy xuống đất. Đặc biệt là đám võ giả Chung Ly thị kia, thậm chí có người còn không nhấc đầu lên được.

Dương Thần đánh với Dung Thần, Tô Tín trốn thì rất bình thường. Thậm chí Tô Tín mà trốn được thì cũng được coi là có thực lực. Nhưng Chung Ly Vị mà trốn thì gọi là gì? Là phế vật! Là mất thể diện!

Song, dù cho Chung Ly Vị có muốn chạy trốn thì Tô Tín cũng không cho hắn cơ hội.

Trong nháy mắt Chung Ly Vị xoay người chạy, Tô Tín cũng đã động thủ. Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ triển khai, thân hình của Tô Tín uyển chuyển như du long, nhảy cao một cái đã đến trước người Chung Ly Vị. Phi Huyết Kiếm trong tay nâng lên. Chớp mắt, một luồng giết chóc, tịch diệt Vô Song kiếm ý ẩn hiện. Một kiếm ra, phá diệt đến cực điểm!

Đây là kiếm ý chỉ của riêng một mình Tô Tín, là kiếm ý do hắn dùng võ đạo tự thân ngưng tụ đến mức tận cùng. Huyết Kiếm lăng không, phá diệt vạn pháp!

Chung Ly Vị ngay lập tức xoay người lại, Khai Thiên Thần Chỉ ầm ầm điểm ra, từng trận sóng gợn dập dờn, hư không bị xé rách, cũng ngăn trở huyết kiếm của Tô Tín, nhưng sắc mặt hắn có chút trắng.

Chương 1475 - Thảm thiết (2)

Thảm thiết (2)

Tác dụng của Bạo Linh đan còn chưa hết. Bây giờ chỉ cần hắn vận dụng khoảng năm phần uy năng của Khai Thiên Thần Quyết thì sẽ phải chịu phản phệ. Điều này khiến Chung Ly Vị vô cùng nóng giận.

Lúc này, những tên võ giả Dung Thần cảnh khác của Chung Ly thị trông thấy một màn này, bụng dạ cũng sốt ruột.

Bọn họ không cách nào nhúng tay vào cuộc đấu giữa các võ giả Dương Thần cảnh. Chẳng lẽ, giờ đến cuộc chiến của Tô Tín và Chung Ly Vị cũng không thể nhúng tay vào hay sao?

Tuy nhiên, trong nháy mắt mấy tên võ giả Dung Thần cảnh động thủ, Lý Phôi và Tôn Bất Hại liền ngăn trước mặt họ, uy nghiêm đáng sợ cười một cái.

Trong mắt mấy tên võ giả Dung Thần cảnh của Chung Ly thị kia liền lộ ra vẻ khinh thường. Một luyện dược sư và một võ giả Hóa Thần cảnh cũng dám lên ngăn bọn họ? Đúng là tự tìm cái chết!

Có điều, sau khi thật sự giao thủ, mấy người này mới biết Lý Phôi và Tôn Bất Hại quả thực khó dây dưa.

Sức chiến đấu của Tôn Bất Hại chính diện thì không mạnh nhưng kịch độc giết võ giả Dung Thần cảnh trong tay hắn cũng không phải là ít. Một võ giả Dung Thần cảnh lúc không chú ý liền ngay lập tức bị Tôn Bất Hại hạ kỳ độc đánh chết, trong nháy mắt biến thành bộ xương. Chuyện này khiến những võ giả khác thấy mà run.

Mà Lý Phôi phối hợp Tôn Bất Hại ra tay, uy thế càng không tầm thường.

Thực lực của Lý Phôi bây giờ đã đến Hóa Thần Cảnh đỉnh phong. Võ giả Dung Thần cảnh tầm thường Lý Phôi hắn chẳng thèm để vào trong mắt. Chỉ cần bị hắn bắt được cơ hội thì võ giả Dung Thần cảnh cũng không phải là không thể giết.

Bây giờ, phối hợp với Tôn Bất Hại, đám võ giả Dung Thần cảnh kia bị thủ đoạn dùng độc của Tôn Bất Hại bó tay bó chân. Thêm cả Lý Phôi như con sói đói không ngừng dõi theo trong bóng tối. Bọn họ căn bản không cách nào cứu viện cho Chung Ly Vị được.

Mà lúc này trong sân, Chung Ly Vị càng đánh thương thế càng nặng. Tô Tín càng đánh thì chiến ý tự thân càng cao. Sử dụng Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, quyền thế kia của Tô Tín vừa nhanh vừa mạnh ầm ầm hạ xuống. Đấu chiến biến đổi đến tột cùng. Trong nháy mắt, áp chế Chung Ly Vị đến cực điểm.

Trong mắt Chung Ly Vị lóe lên ý lạnh. Không thể cứ đánh như vậy nữa. Nếu tiếp tục thế này thì hắn sẽ bị Tô Tín đánh cho hao tổn đến chết!

Hai tay Chung Ly Vị kết ấn, trong nháy mắt, thần quang quanh thân đại thịnh. Sức mạnh của Bạo Linh đan ầm ầm bạo lên trong cơ thể. Cái này làm cho uy thế của hắn kinh khủng đến rợn người. Kinh mạch trong cơ thể hắn cũng có chút không

chịu nổi sức mạnh cường đại thế này, đã bắt đầu rỉ máu tươi ra ngoài!

Khai Thiên Thần Quyết của Chung Ly thị bọn họ vốn chính là công pháp bạo lực trong chớp mắt.

Có điều, người của Chung Ly thị không giống như Thôi Phán quan trời sinh có kinh mạch rộng lớn, ra tay bạo lực, mạnh mẽ kinh người. Hơn nữa dùng kiểu gì cũng không sao.

Đối sách của Chung Ly thị là kiêm tu luyện thể công pháp. Có như vậy thì bọn họ mới có thể đảm bảo đạt được lực bạo cần thiết đồng thời đảm bảo sức chịu đựng của cơ thể lúc ra đòn.

Bấy giờ, thân xác của Chung Ly Vị đã không chịu nổi nữa, cho nên hắn định không quan tâm đến sức mạnh của Bạo Linh đan, vừa hay muốn lợi dụng lực bạo mạnh mẽ của Bạo Linh đan này mà xuất thủ để bức lui, thậm chí làm Tô Tín trọng thương. Như vậy, mặc dù bản thân Chung Ly Vị hắn bị trọng thương, thậm chí phải nghỉ dưỡng sức một thời gian dài cũng tốt hơn là bị Tô Tín làm cho hao tổn đến chết.

Ngay lúc Chung Ly Vị xuất thủ, ánh mắt Tô Tín nhất thời sáng lên. Hắn đang chờ giây phút này!

Khai Thiên Thần Chưởng của Chung Ly Vị ầm ầm rơi xuống. Một chưởng này nổ ra, nhất thời đất đai nổ tung, giống như trời sập. Thiên địa khí vô tận điên cuồng phun trào, trước mắt Tô Tín đã bị một vùng bóng tối che lấp. Một chưởng che trời, uy năng vô tận!

Chung Ly Vị cho là Tô Tín sẽ tránh, sẽ trốn. Nhưng hiện tại Tô Tín dùng phương pháp lưỡng bại câu thương đối địch. Hắn không lùi mà tiến tới, đấm ra một quyền, nhất thời quyền ý vô song tuôn ra. Một quyền này đánh ra thiên hạ dưới đất, duy ngã độc tôn!

Kinh thiên quyền ý trong nháy mắt rút khô hết thảy sức mạnh trong cơ thể Tô Tín, khiến sắc mặt hắn đỏ lên.

Một quyền này của hắn đánh ra dường như cũng đem hết thảy sức mạnh của mình đánh hết ra ngoài. Chuyện này khiến cho thương thế trong cơ thể hắn vốn đã khá hơn một chút lại nhất

thời trở nên vô cùng ác liệt. Một ngụm máu tươi trào lên, có điều bị hắn nuốt ngược trở vào, không nôn ra ngoài.

Mà biểu hiện của Chung Ly Vị còn không bằng Tô Tín.

Quyền chưởng tương giao, lực bạo khổng lồ thậm chí đập vỡ nát mặt đất dưới chân bọn họ, lộ ra biên giới không gian trong đó.

Một chiêu này xem như là cân sức ngang tài, nhưng lúc này Chung Ly Vị lại rất thê thảm.

Ngay lúc đấm ra một quyền kia, cả người hắn cũng đã toàn máu là máu. Kinh mạch trong cơ thể hắn đã đứt hết, nứt ra theo thân thể. Máu tươi không ngừng chảy ra bên ngoài. Hiển nhiên đã là cung gương hết đà.

Lần này mọi người ở đây chẳng ai nói gì. Người trước đó nghĩ muốn giúp Chung Ly Vị trông thấy cảnh này cũng bỏ ý định. Ngay cả võ giả của Chung Ly thị cũng không triền đấu với đám người Lý Phôi nữa. Bởi không còn ý nghĩa. Bây giờ, Chung Ly Vị cách cái chết chẳng còn bao xa!

Chương 1476 - Chém giết

Chém giết

Một quyền kinh thiên của Tô Tín khiến cho Chung Ly Vị sợ hãi không thôi.

Thân là Đại trưởng lão của Chung Ly thị, lại là võ giả xuất thân từ Đại Tuyết Sơn, có thể nói cả đời này hắn đều được thuận buồm xuôi gió.

Hơn nữa, hoàn cảnh ở Tây Bắc đạo như thế, có thể nói là từ xưa đến nay, Chung Ly Vị chưa từng trải nghiệm thời khắc sinh tử kinh khủng.

Song, giờ đây hắn rốt cuộc cũng được trải nghiệm. Trong chớp nhoáng này, nỗi sợ hãi khiến cho hắn như rơi vào trong vực sâu vậy. Thậm chí, ngay cả sự bình tĩnh mà một cường giả Dương Thần cảnh nên có cũng không còn.

Thật ra thì nếu như Chung Ly Vị bình tĩnh lại, thì hắn sẽ phát hiện kì thực Tô Tín cũng không khá hơn hắn là bao.

Dưới tình huống bình thường, với thực lực bây giờ của Tô Tín đã có thể sử dụng quyền ý Lý Trầm Chu kinh thiên rồi. Có điều, trước mắt Tô Tín trọng thương chưa lành mà còn cố cưỡng ép sử dụng, hắn cũng sẽ bị phản phệ không nhẹ.

Hơn nữa, một chiêu đụng nhau trước đó với Chung Ly Vị, mặc dù nhìn bề ngoài Tô Tín không có việc gì nhưng thực chất kinh mạch của hắn đã xuất hiện vết rách nhỏ. Máu huyết dũng động trong cơ thể.

Nhưng lúc này, trong đầu Tô Tín đã không còn cảm giác đau đớn hay sợ hãi gì nữa. Dấn thân vào không ít cuộc chiến sinh tử không chỉ mang cho Tô Tín kinh nghiệm chiến đấu cường đại mà còn rèn cho hắn thần kinh cứng như sắt thép.

Lúc Chung Ly Vị còn chưa kịp phản ứng, Tô Tín liền ra tay xuất thủ thêm một lần nữa. Trên hai quyền mang huyết sắc, có của Chung Ly Vị, cũng có của hắn.

Liên tiếp sử dụng Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, thiên biến vạn hóa, quyền thế vô song!

Trên tay Tô Tín, Chung Ly Vị đã hệt như một bao cát, bị áp chế đến căn bản không còn sức phản kháng. Mãi đến lúc này, Chung Ly Vị mới phản ứng được. Song không nghĩ đối sách nữa. Hắn sắp chết ngay lập tức ở đây rồi!

Chung Ly Vị phun ra một ngụm máu tươi. Khí huyết quanh thân bốc lên. Hắn thiêu đốt tinh huyết, thần mang quanh thân đại thịnh. Nhờ vào nguồn sức mạnh này hắn mới miễn cưỡng thoát khỏi tay Tô Tín được.

Lúc này, hai tay Chung Ly Vị kết ấn. Trên người hắn bỗng nhiên lại có một ngọn lửa màu vàng bốc lên.

Đây không phải là thiêu đốt tinh huyết. Chung Ly Vị bị phản phệ đến trọng thương cũng không có nhiều tinh huyết để mà thiêu đốt đến vậy. Bấy giờ hắn là muốn thiêu đốt Nguyên Thần của chính mình!

Với võ giả trên Hóa Thần cảnh mà nói, Nguyên Thần chính là tính mạng thứ hai của bọn họ, tuyệt đối không được có chút xíu tổn thương nào.

Võ giả bi ép buộc đến tuyệt cảnh có thể đốt cháy tinh huyết, nhưng chẳng được mấy người đốt cháy Nguyên Thần.

Nguyên nhân rất đơn giản. Đốt cháy tinh huyết còn có thể tu dưỡng lại được. Dù có đốt cháy tinh huyết nhiều cỡ nào đi nữa cùng lắm cũng chỉ là trọng thương mà thôi. Chỉ cần không chết thì tất cả đều dễ dàng.

Nhưng một khi Nguyên Thần bị tổn thương thì nhẹ là trọng thương. Nếu là nặng thì e rằng cả người cũng bị phế!

Thoát được mạng lại biến thành phế nhân. Đoán chừng chuyện như này chẳng có mấy võ giả nguyện ý mà làm.

Trước mắt, Chung Ly Vị cũng thật là bị Tô Tín ép. Thậm chí đến cả cách thiêu đốt Nguyên Thần hắn cũng dùng.

Trong nháy mắt, Nguyên Thần lực trên người Chung Ly Vị đại thịnh. Quanh thân hắn một luồng khí thế cường đại ầm ầm bùng nổ. Ngọn lửa màu vàng kia trong nháy mắt biến thành trường đao mang theo uy thế vô biên cùng uy năng khai thiên tích địa, phá hư không chém về phía Tô Tín!

Đây là do Nguyên Thần lực của Chung Ly Vị biến thành. Khai Thiên Thần Quyết của Chung Ly thị bọn họ không chỉ riêng có thể dùng thân thể để triển khai mà dùng Nguyên Thần cũng có thể làm được.

Có điều lúc này, khóe miệng Tô Tín lại lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Chung Ly Vị xong đời rồi. Hắn lại chọn phương thức ngu xuẩn nhất để đối đầu với Tô Tín. Mặc dù Tô Tín vẫn không thể hiện ra tu vi của mình ở Nguyên Thần cảnh, nhưng kỳ thực, về Nguyên Thần và bí pháp tinh thần, thành tựu của Tô Tín cũng không thua kém những võ giả chuyên tu Nguyên Thần bí pháp của Bạch Liên giáo hay là Huyễn Ma đạo.

Trong ngọn lửa màu vàng thiêu đốt và Nguyên Thần liệt diễm trường đao chém tới, hai tay Tô Tín nhanh chóng kết ấn.

Ấn pháp Tô Tín kết ra rất kỳ quái, không giống như bí pháp trên giang hồ. Chẳng có chút dấu vết nào nhưng lại mang mùi vị huyền ảo.

Ấn pháp mà Tô Tín kết ra thực ra là bí pháp hắn lấy được từ trên phiến đá bạch ngọc kia.

Bí pháp ghi chép trên phiến đá bạch ngọc đó chính là một môn bí thuật không giống với bất kì võ công bí thuật nào trên giang hồ. Là một hệ thống tu luyện khác.

Nhưng không thể phủ nhận rằng loại bí thuật này gây tổn thương vô cùng lớn lên Nguyên Thần.

Ngay lúc Nguyên Thần chi đao giáng xuống, ấn pháp của Tô Tín cũng đã xong.

Sau lưng hắn hiện lên thần linh sáu cánh tay, miệng tuôn chân ngôn, một chưởng đánh ra, nhất thời liệt diễm Nguyên Thần trường đao ầm ầm vỡ vụn!

Lúc này, Chung Ly Vị nôn ra một ngụm máu tươi. Khí tức tự thân suy yếu đến cực điểm.

Hắn miễn cưỡng ngẩng đầu lên. Tô Tín trước mắt đã chẳng thấy bóng dáng đâu. Nhưng lúc này, một chuôi huyết sắc trường kiếm xuất hiện trên ngực hắn. Chung Ly Vị trợn to hai mắt. Khí tức tự thân vô cùng suy yếu, trong chớp mắt không còn sống nữa.

Chương 1477 - Chém giết (2)

Chém giết (2)

Rút Phi Huyết Kiếm cắm trước ngực Chung Ly Vị ra. Máu mà Tô Tín nhịn đã lâu bấy giờ phun ra ngoài. Sắc mặt cũng xấu đi.

Vết thương của hắn vốn chưa lành, bây giờ còn toàn lực xuất thủ đánh Chung Ly Vị nên đã khiến hắn chịu tổn thương nhiều hơn. Nếu như không phải có đan đạo đại tông sư như Tôn Bất Hại ở đây thì Tô Tín cũng không dám chơi như vậy.

Những võ giả Chung Ly thị đang đối chiến với Tôn Bất Hại và Lý Phôi trông thấy Đại trưởng lão Chung Ly Vị của mình bị Tô Tín giết chết, ánh mắt ai nấy đều đỏ ngầu.

Nhiều năm qua như vậy, Chung Ly thị chẳng hề tổn thất dù chỉ là một Tiên Thiên võ giả. Kết quả bây giờ lại mất luôn một vị

Đại trưởng lão Dương Thần cảnh đang trong thời kì đỉnh phong. Tổn thất to lớn này thậm chí có thể khiến cho Chung Ly thị sinh hỗn loạn.

Có điều bây giờ người cũng đã chết. Bọn họ cũng không phải là ngu, dĩ nhiên sẽ không xông về phía Tô Tín mà báo thù. Huống chi, ngay cả Tôn Bất Hại và Lý Phôi bọn họ cũng không giải quyết được.

Cho nên, đám võ giả Chung Ly thị này ngay lập tức xoay người trốn, không chút do dự nào.

Tôn Bất Hại và Lý Phôi cũng không đuổi theo. Dĩ nhiên lúc này bọn họ có đuổi cũng không kịp.

Tô Tín đánh chết Chung Ly Vị, chuyện này cũng khiến cho đám võ giả Dương Thần cảnh đang tranh đoạt Chân Long nội đan kia trong lòng kinh hãi không thôi.

Dù sao thì Chung Ly Vị cũng là một võ giả Dương Thần cảnh thế mà lại bị Tô Tín giết ngay trước mắt bọn họ. Mức độ chấn động của chuyện này cũng không phải là nhỏ.

Đặc biệt, tại đây còn có mấy tên võ giả Dương Thần cảnh của các bộ tộc khác nữa. Bàn về thực lực bọn họ còn chẳng bằng Chung Ly Vị. Nếu như một chọi một với Tô Tín, có khi nào bọn họ cũng sẽ có kết cục giống như Chung Ly Vị hay không?

Mặc dù bọn họ đều thấy trước đó Tô Tín giống như lấy cái gì ra để ám toán Chung Ly Vị, nhưng trước đó Tô Tín cũng đã bị trọng thương. Hai bên thế cũng coi như là huề nhau.

Trong lòng những võ giả Tây Bắc đạo kia nảy lên một suy nghĩ, e là sau chuyện này, cục diện ở Tây Bắc đạo sẽ xảy ra biến hóa. Tô Tín nhất định sẽ có vị trí của hắn ở Tây Bắc đạo này!

Dĩ nhiên, những thứ này đều chỉ là suy nghĩ của bọn họ mà thôi. Trước mắt, cái quan trọng với bọn họ vẫn là Chân Long nội đan.

Hơn nữa, Tô Tín cũng đã bị thương đến thế kia, bọn họ cũng chẳng lo lắng Tô Tín lại làm phiền bọn họ.

Tô Tín cầm kiếm đứng. Có điều, lúc này trong đầu hắn lại truyền đến giọng châm chọc của Thanh Ly: “Chậc chậc, võ giả nhân tộc các ngươi xem ra vẫn hiếu chiến như trước. Thời kỳ thượng cổ đã vậy, bây giờ cũng không khác.”

Tô Tín dùng bí pháp tinh thần, truyền âm nói: “Cái này không cần nói Nhân tộc. Yêu tộc cũng thế thôi. Nếu như ta không đấu, không giết thì cũng không đến được cảnh giới như bây giờ.

Hơn nữa, nếu không phải Nhân tộc hiếu chiến thì ta cũng sẽ không bị đuổi giết đến lọt vào không gian của ngươi. Thế thì dù cho là người khác tìm khắp toàn bộ đất phong ấn này cũng chưa chắc phát hiện được ngươi.”

Không gian mà Thanh Ly ở kia bên ngoài đều đứt gãy hết, gần như ai cũng cho là không gian đó đã bị hư hại cho nên sẽ không vào bên trong. Cũng chỉ có Tô Tín trong lúc nguy cấp dùng Thiên Ngoại Phi Tiên chém một kiếm đứt ra làm lối chạy thoát thân.

Nói lại Thanh Ly một câu. Tôn Bất Hại và Lý Phôi cũng đón lấy một bên Tô Tín, cảnh giác nhìn người khác ở xung quanh.

Tôn Bất Hại kiểm tra thương thế bên trong cơ thể của Tô Tín, lại lấy cho hắn thêm mấy viên đan dược để hắn uống vào. Bấy giờ, Tôn Bất Hại mới cau mày nói: “Tô đại nhân, lần này ngươi thương chồng thương, thương thế trong cơ thể đã nghiêm trọng lắm rồi. Dù cho là có ta thì cũng phải mất một tháng mới có thể điều dưỡng tốt được. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này ngươi không thể động thủ cùng ai nếu không thương thế trong cơ thể sẽ biến thành tổn thương vĩnh viễn.”

Tô Tín gật đầu một cái. Chuyện này hắn cũng hểu rõ trong lòng. Nếu quả thật cá chết lưới rách thì hắn cũng sẽ không ra tay với Chung Ly Vị.

Mà lúc này, những võ giả Dương Thần cảnh kia đã đánh ra chân hỏa rồi.

Trong đó, Kha Yển Nguyệt và Thường Nhất Phàm phải chịu nhiều công kích nhất. Dù sao hai người họ cũng có thực lực mạnh nhất trong đám người kia.

Nhưng biểu hiện của hai người cũng vô cùng chói mắt. Một tên võ giả Dương Thần cảnh của bộ tộc Tây Bắc bị Kha Yển Nguyệt một đao chém đầu. Máu bắn tại chỗ, biến thành vị võ giả Dương Thần cảnh thứ hai chết trong cuộc tranh đoạt lần này.

Mà Đông Lưu Thần Kiếm tán tu Nhạc Đông Lưu bị Thường Nhất Phàm dùng một quyền đánh nát tám phần mười xương cốt trong cơ thể, trọng thương tại chỗ, mất sức chiến đấu.

Dĩ nhiên, đối mặt với nhiều cường giả vây công như vậy, hai người bọn họ cũng bị tiêu hao không ít. Dù bọn họ có thể lực áp quần hùng thì cũng không đoạt nổi Chân Long nội đan.

Mộ Dung Tông Chính thần sắc lạnh lẽo nhìn hết tấy cả những thứ này. Trong số mọi người ở đây, thực lực của hắn cũng coi như là tương đối mạnh. Mặc dù không so được với Kha Yển Nguyệt và Thường Nhất Phàm, nhưng nếu đem so với những võ giả Dương Thần cảnh ở Tây Bắc đạo khác hay là võ giả tán tu thì hắn mạnh hơn nhiều.

Chương 1478 - Kết quả không tưởng

DTV EBOOK

Kết quả không tưởng

Có điều hắn cũng không dám ra tay. Bởi vì hắn biết, một khi hắn ra tay thì ắt sẽ bị tất cả mọi người ở đây vây công.

Kha Yển Nguyệt và Thường Nhất Phàm có thể chống đỡ được tình thế bị tất cả vây công, hơn nữa còn giết ngược lại được. Nhưng hắn thì chẳng ngăn được dù là một vòng. Cho nên, Mộ Dung Tông Chính hết sức cẩn thận. Hắn chỉ có một cơ hội ra tay duy nhất. Với lại, hắn cũng nhất định phải nắm cơ hội này mới được.

Lúc này, Tô Tín ở dưới, híp mắt một cái, nên đến lúc rồi.

Kha Yển Nguyệt cùng Thường Nhất Phàm có chút kiệt sức. Những người khác gần như ai nấy cũng mang thương tích trên người. Phần đại lễ này giao cho Mộ Dung Tông Chính là được!

Trong nháy mắt, Tô Tín dẫn động dấu ấn trong Chân Long nội đan. Viên Chân Long nội đan hệt như bị sức mạnh của mọi người giao thủ ở đây dẫn động, xoay một vòng giữa không trung, sau đó bắn nhanh đến hướng của Mộ Dung Tông Chính. Chớp mắt đã đến ngay trước mặt hắn!

Chân Long nội đan phóng tới hướng Mộ Dung Tông Chính, chuyện này chẳng ai ngờ, cũng khiến tất cả mọi người đều có chút bất ngờ mà không kịp đề phòng.

Mộ Dung Tông Chính cũng có hơi bối rối nhưng sau đó hắn ngay lập tức phản ứng lại. Huyết khí quanh thân ầm ầm bộc phát, hắn lại thiêu đốt tinh huyết đổi lấy tốc độ lớn nhất. Trong chớp mắt đã chẳng thấy bóng dáng đâu.

Tô Tín cũng có chút kinh ngạc. Mộ Dung Tông Chính này cũng rất quyết đoán. Trong lúc tranh đoạt Chân Long nội đan

liền thiêu đốt thiêu huyết, chạy trốn.

Mà những người khác lúc này mới có phản ứng lại. Có điều, bây giờ thì còn phản ứng cái gì nữa? Tốc độ của bọn họ không đuổi kịp. Coi như đuổi kịp đến Mộ Dung thị đi thì đoán không chừng Chân Long nội đan đã chui vào trong bụng Mộ Dung Long Thư rồi!

Khi đó bọn họ còn có thể làm gì? Giết Mộ Dung Long Thư sau đó lấy Chân Long nội đan ra?

Trước không nói việc Mộ Dung Long Thư người đang ở đỉnh phong Dương Thần cảnh có giết chết bọn họ hay không. Chân Long nội đan vào trong người hắn cũng đã bắt đầu bị luyện hóa. Đến lúc đó, sức mạnh của nội đan hoàn toàn được giải phóng, hệt như bầu rượu vỡ nát, bọn họ có lấy ra được cũng vô ích. Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn sức mạnh của nội đan tiêu tán trong thiên địa mà thôi.

Cho nên, bọn họ có thể khẳng định, Mộ Dung Long Thư sau khi bắt được nội đan này, việc đầu tiên chắc chắn sẽ thả hoàn toàn sức mạnh nội đan ra ngoài để mà luyện hóa. Mặc dù không biết mất bao lâu mới có thể luyện hóa hoàn toàn sức mạnh của nội đan kia, nhưng vật như nội đan này một khi đã sử dụng thì không cách nào phong ấn lại được.

Giống như Xá Lợi Tử của Phật tông vậy. Mấy người đệ tử đó của Thiếu Lâm tự vì sao lại phải tu luyện dưới Xá Lợi Tử chứ? Nguyên nhân chính là vì muốn mượn sức mạnh mà Xá Lợi Tử tản ra một cách bị động để mà tu hành.

Nếu một khi bọn họ dẫn động sức mạnh trong Xá Lợi Tử đó thì chỉ có hai kết cục. Hoặc là luyện hóa, hoặc là chỉ có thể nhìn sức mạnh của Xá Lợi Tử kia nhanh chóng tiêu tán. Chân Long nội đan cũng giống như vậy.

Có điều, lí thuyết là lí thuyết. Chân Long nội đan bị người của Mộ Dung thị đoạt được bọn họ vẫn có chút không cam lòng.

Ai nào ngờ viên nội đan kia cuối cùng lại chủ động bay đến hướng Mộ Dung Tông Chính. Thế nên, cuối cùng mọi người chỉ có thể quy hết những thứ này về thành cơ duyên. Cơ duyên của Mộ Dung thị e là đến rồi.

Trong số nhiều bộ tộc Tây Bắc, Mộ Dung Long Thư của Mộ Dung thị có thực lực chỉ đứng sau Đạm Đài Diệt Minh. Bây giờ có Chân Long nội đan, gần như Mộ Dung Long Thư có chín phần chắc chắn có thể tấn thăng thành Chân Vũ.

Như vậy, Mộ Dung thị thực sự có khả năng sắp quật khởi. Có thể có được địa vị ngang với Đại Tuyết Sơn. Thậm chí có khi còn không an phận ở một góc nhỏ ở Tây Bắc như thế mà muốn phát triển ra bên ngoài.

Thường Nhất Phàm và đám người Long Hổ Đạo môn sắc mặt âm trầm rời đi. Tiết Cửu Âm của Hoàng Tuyền giáo cũng thế.

Tốn nhiều sức như vậy mà cuối cùng biến thành dâng cho người khác, Tây Bắc đạo bọn họ chuyến này coi như uổng công.

Dĩ nhiên, nếu không có viên Chân Long nội đan thì kì thực bọn họ cũng có thể coi là có chút thu hoạch. Nhưng tận mắt thấy Chân Long nội đan xuất thế mà không thể có được. Trong lòng những người này liền thấy như vừa bị thiếu hụt mất thứ gì.

Kha Yển Nguyệt xách Hỏa Ly Yển Nguyệt Đao hùng hổ đi tới, nói: “Mẹ! Ông trời sao lại xem thường ta đây chứ? Bảo vật cũng né qua ta mà đi! Thế mà lại cho tên phế vật Mộ Dung thị kia bắt được!”

Lúc này, Kha Yển Nguyệt tương đối buồn bực.

Lần trước phượng huyết Ngô Đồng sơn xuất thế, hắn cũng là người đầu tiên hay tin chạy tới. Sau cùng đánh một trận lại thành ra công cốc, chẳng có được cái gì.

Hơn nữa, đáng giận nhất là Ngô Đồng sơn đáng ra là địa bàn của Thái Hành sơn trại bọn họ mới đúng.

Ngày xưa, người có thể tranh đấu trong giới trộm cướp với Kha Yển Nguyệt chỉ có phụ thân của Lưu Phượng Vũ ở tại Ngô Đồng sơn.

Kết quả, Ngô Đồng sơn bị Thái Hành sơn trại bọn họ tiêu diệt. Lưu Phượng Vũ giống như rắn không đầu, đầu phục Lục Phiến Môn của triều đình để được bảo đảm tính mạng. Kha

Yển Nguyệt vì Ngô Đồng sơn cách Thái Hành sơn trại bọn họ quá xa, hơn nữa địa thế cũng không bằng Thái Hành sơn trại nên mới buông tha. Nhưng ai nào ngờ chỗ đó thực sự từng có Phượng Hoàng, thậm chí còn có cả Phượng huyết.

Chương 1479 - Kết quả không tưởng (2)

Kết quả không tưởng (2)

Cho dù đến bây giờ, nghĩ lại chuyện này, Kha Yển Nguyệt cũng đau lòng khôn nguôi.

Chuyện Ngô Đồng sơn lúc đầu coi như là tạm thời bỏ qua, nhưng tranh đoạt Chân Long nội đan lần này không có Huyền Chân của Thiếu Lâm Tự hay nhóm cường giả Cơ Huyền Viễn của Đại Chu. Ở đây đều là mấy hạng người tầm thường. Trong số những người này, Kha Yển Nguyệt cũng coi như là người đứng đầu. Hắn và Thường Nhất Phàm là hai người có khả năng đoạt được Chân Long nội đan này nhất. Kết quả lại bị tên phế vật Mộ Dung thị đoạt đi. Tâm tình của Kha Yển Nguyệt lúc này là có thể tưởng tượng được.

Ôm tâm tình buồn bực, Kha Yển Nguyệt cũng chỉ có thể trở về với nhóm Tô Tín. Dù sao thì chỗ này cũng đều bị dọn sạch rồi, cũng thật không có gì đáng để lưu luyến nữa.

Dĩ nhiên, thứ duy nhất có giá trị ở đây chính là trận pháp thượng cổ áp trên cung điện thanh đồng kia. Cái này với trận pháp sư mà nói thì đúng là một sự trợ giúp vô cùng lớn.

Ngay khi đám người Tô Tín trở về, Mộ Dung Tông Chính cũng dùng tốc độ nhanh nhất của mình để trở về Mộ Dung thị tìm Mộ Dung Long Thư. Dọc đường dù có đụng phải tộc nhân Mộ Dung thị hành lễ với hắn, Mộ Dung Tông Chính cũng không trả lời.

Đẩy cửa chỗ bế quan của Mộ Dung Long Thư ra, Mộ Dung Long Thư nhàn nhạt hỏi: “Bên ngoài xảy ra chuyện gì à?”

Tuổi tác của Mộ Dung Long Thư lớn hơn so với Mộ Dung Tông Chính nhiều cho nên tướng mạo của hắn đã bắt đầu lộ vẻ già nua. Vẻ ngoài nhìn như năm, sáu mươi tuổi, có điều, tóc vẫn đen nhánh.

Mấy thập niên này Mộ Dung Long Thư đều bế quan, không để ý đến thế sự. Đối với hắn mà nói, tấn thăng Chân Vũ là quan trọng nhất.

Mà những người Mộ Dung thị khác cũng hiểu. Một người đắc đạo, gà chó lên trời! Chỉ cần Mộ Dung Long Thư lên cấp Chân Vũ thì toàn bộ Mộ Dung thị bọn họ đều sẽ nghênh đón sự thay đổi hệt như trời đất xoay vần!

Mộ Dung Tông Chính không nói nhiều, lấy Chân Long nội đan trong tay mình ra. Thấy vật này, sắc mặt Mộ Dung Long Thư nhất thời biến đổi, vội vàng kinh ngạc nói: "Chân Long nội đan! Ngươi lấy từ đâu ra?"

Mộ Dung Tông Chính nhanh chóng kể hết thảy những chuyện này lại cho Mộ Dung Long Thư nghe, sau đó lập tức nói: "Lão tổ, mau nuốt nội đan vào đi rồi thả sức mạnh trong nội đan ra ngoài. Đến lúc đó, dù những người khác có muốn cướp cũng không có cơ hội nữa."

Nói thật, Mộ Dung Tông Chính cũng động lòng với Chân Long nội đan này. Song, cuối cùng hắn vẫn bỏ qua.

Thứ nhất là vì thực lực của hắn.

Hắn đúng là Dương Thần cảnh hậu kỳ, nhưng hắn không với được đến Chân Vũ cảnh. Thậm chí, cả đời này hắn có mò được đến biên giới Chân Vũ cảnh hay không thì còn là một ẩn số.

Hiệu quả của Chân Long nội đan này rốt cuộc có bao lớn thì không ai biết. Sau khi nuốt Chân Long nội đan này rồi hắn có thể đột phá lên Chân Vũ cảnh hay không, hắn cũng không chắc chắn.

Nếu như hắn có thể thuận lợi tấn thăng lên Chân Vũ cảnh thì tốt. Nếu như không thể thì coi như lãng phí mất cơ hội tốt như vậy. Thậm chí, Mộ Dung Tông Chính còn trở thành tội nhân của toàn thể Mộ Dung thị.

Nguyên nhân thứ hai, chính là bởi vì trước kia Mộ Dung Long Thư quả thực rất tốt với Mộ Dung Tông Chính.

Mộ Dung Long Thư so ra thì lớn hơn Mộ Dung Tông Chính đến mấy thế hệ. Lúc Mộ Dung Tông Chính vẫn đang ở cảnh giới Tiên thiên, Mộ Dung Long Thư đã là trưởng lão Dung Thần cảnh rồi.

Khi đó, thiên phú của Mộ Dung Tông Chính không coi là quá mạnh. Là Mộ Dung Long Thư ra sức gạt đi lời bàn tán của không ít người để chọn hắn từ trong số những đệ tử trẻ tuổi của Mộ Dung thị mà chuyên tâm đào tạo.

Có thể nói, nếu không có Mộ Dung Long Thư ngày xưa coi trọng thì hắn cũng không thể đến được cảnh giới này.

Cho nên, giữa hai người, Mộ Dung Tông Chính cũng đè lòng tham xuống, đưa Chân Long nội đan nhường cho Mộ Dung Long Thư.

Một hớp nuốt nội đan vào, Mộ Dung Long Thư lại vỗ bả vai Mộ Dung Tông Chính, nói: "Phần tâm ý này của ngươi ta nhận. Sau này khi ta tấn thăng Chân Vũ, Mộ Dung thị cũng sẽ quật khởi. Đến khi đó, ta ắt sẽ toàn lực tìm thiên địa kỳ trân, để cho ngươi cũng có được cơ hội này!"

Mộ Dung Tông Chính khoát tay một cái, nói: "Thiên phú của ta tự ta biết. Đời này ta có thể chạm tới cảnh giới kia hay không hãy còn là một ẩn số. Những chuyện này chờ sau này hãy nói đi.

Đúng rồi lão tổ, Chân Long nội đan này có sức mạnh thế nào? Có cảm giác gì?"

Mộ Dung Long Lại nhíu mày một cái, nói: "Khí tức Chân Long đậm đà, thậm chí đã động đến chân khí trong cơ thể ta khiến cho nó sôi trào. Có điều, sức mạnh trong nó hình như hơi yếu. Dĩ nhiên, cũng có thể là vì chưa hoàn toàn luyện hóa viên nội đan này. Đoán chừng nếu như ta có thể luyện hóa được nó hoàn toàn thì sức mạnh sẽ giống như núi lở vậy."

Mộ Dung Tông Chính gật đầu một cái. Dẫu sao loại vật như Chân Long nội đan này dù là thời thượng cổ trước kia cũng chưa từng xuất hiện. Trước mắt, chẳng qua bọn họ đang dùng phương thức ngu ngốc nhất để luyện hóa. Hiệu suất kém một chút cũng không thành vấn đề.

“Lão tổ, ngươi an tâm ở đây luyện hóa nội đan. Chúng ta sẽ cản ở bên ngoài. Bất kể là ai cũng đừng hòng bước vào Mộ Dung thị ta nửa bước!”

Chương 1480 - Mời chào Tà Đạo Minh

Mời chào Tà Đạo Minh

Trong mắt Mộ Dung Tông Chính lóe lên tia lạnh. Cơ duyên lần này với Mộ Dung thị bọn họ mà nói là cơ hội cuối cùng. Nếu thành thì bọn họ có thể quân lâm Tây Bắc đạo. Nếu thua, Mộ Dung Tông Chính cũng có chút không dám tưởng tượng.

Mà lúc này, bên trong phủ Tiết Độ Sứ của Tô Tín, Kha Yển Nguyệt tâm tình buồn rầu, không nán lại lâu, tính về thẳng Thịnh Kinh thành để báo cáo một tiếng. Tô Tín cũng tiện thể viết rõ lại sự tình lần này để Kha Yển Nguyệt mang về.

Mà thời gian này, Tô Tín cũng muốn dùng để dưỡng thương.

Thương thế lần này của Tô Tín có hơi nặng. Theo chẩn đoán tỉ mỉ của Tôn Bất Hại, nhất định Tô Tín phải tu dưỡng một tháng mới được. Trong một tháng này không thể thiện động chân khí, bằng không chắc chắn sẽ lưu lại tổn thương không cách nào cứu vãn được.

Theo thương thế của Tô Tín, Tôn Bất Hại đưa toa thuốc cho Hoàng Bỉnh Thành, để cho hắn chuẩn bị dược liệu. Tôn Bất Hại chắp tay nói với Tô Tín: “Tô đại nhân, lần này Tả Đạo Minh chúng ta thu hoạch cũng không ít. Còn phải đa tạ ngươi rộng rãi.

Khoảng thời gian ngươi dưỡng thương này chúng ta sẽ không quấy rầu nữa. Ngày mai ta sẽ đưa người của Tả Đạo Minh trở về Lương Châu đạo.”

Lúc này, Tô Tín lắc lắc đầu, nói: “Tôn đại sư, bây giờ các ngươi còn muốn về lại Lương Châu đạo bán những bảo bối mà các ngươi chú tâm luyện chế được hay sao? Thứ cho ta nói thẳng, người Lương Châu đạo căn bản không biết phân biệt tốt xấu. Bọn họ không mua nổi đồ trong tay các ngươi.

Tả Đạo Minh các ngươi phát triển đã lâu như vậy. Người có năng lực cũng không phải là ít. Nhưng phần lớn thời gian đều

phải sống chuỗi ngày ăn bữa nay lo bữa mai. Bây giờ các ngươi cũng phải vì mình mà tìm một đường ra tốt đi.”

Bỗng nhiên Tô Tín nói như vậy khiến cho Tôn Bất Hại có hơi sửng sốt. Hắn không phải đồ ngu, dĩ nhiên nghe được ý của Tô Tín rõ ràng là mời chào bọn họ.

Có điều, lúc này Tôn Bất Hại lại lộ vẻ do dự. Bởi Tà Đạo Minh bọn họ từ ngày bắt đầu đã không có ý định đi đầu quân cho ai.

Tông môn chính đạo thì không cần phải nói. Bản thân bọn họ đã là sự tồn tại mà tông môn chính đạo không cho phép rồi.

Thất bang trong thiên hạ không có ý kiến gì với bọn họ. Tuy nhiên cũng không dám mời chào bọn họ.

Đám người Tôn Bất Hại đều là kẻ bát môn tà đạo bị Dược Vương cốc, Thiên Cơ cốc ruồng bỏ. Thất bang thiên hạ các ngươi dám đi mời chào họ là có ý gì đây? Khiêu khích hay sao?

Bởi băn khoăn này cho nên Thất bang thiên hạ dù có động tâm cũng không mở miệng mời chào bọn họ.

Ma đạo tông môn thì không có băn khoăn này. Có điều, đám Tôn Bất Hại cũng không đụng gì đến ma đạo tông môn, cũng không thấy yên tâm với bọn họ.

Hành động của đám Tôn Bất Hại mặc dù bị chính đạo tông môn không dung thứ. Thậm chí, trong số họ có vài người hành động còn quá đáng hơn so với võ giả ma đạo. Tuy nhiên, lý niệm nòng cốt của bọn họ không giống ma đạo. Thật ra bọn họ chỉ có thể coi như là ly kinh phản đạo, đi ngược đạo lý mà thôi.

Huống chi, người trong ma đạo làm việc âm hiểm cay độc. Chẳng qua bọn họ chỉ nhìn được giá trị lợi dụng của Tôn Bất Hại. Khi mấy người Tôn Bất Hại gia nhập vào ma đạo tông môn, bọn họ có bị đối phương thâu tóm hay không hãy còn là một ẩn số.

Cho nên, những năm gần đây, Tả Đạo Minh vẫn luôn hành động một mình. Cùng lắm chỉ đổi chác với ma đạo tông môn

mà thôi. Ma đạo tông môn cũng từng mở lời, có điều đám người Tôn Bất Hại đều cự tuyệt.

Song, Tô Tín thì lại khác.

Cái đầu tiên chính là vì Tô Tín từng cứu mạng bọn họ. Chỉ dựa vào một điểm này thôi, đám người Tôn Bất Hại cũng không thể thẳng thừng cự tuyệt cho được.

Hơn nữa, sau lưng Tô Tín là triều đình. Nói gì thì triều đình cũng coi như là có quy tắc. Thậm chí, lúc đầu chuẩn bị cấy ghép Nguyên Thần cho Cơ Hạo Điển, Tôn Bất Hại cũng đã tính đến chuyện dựa lưng vào triều đình, thỏa thuận với triều đình rằng đồ bọn họ nghiên cứu ra được đều thuộc về triều đình. Song, triều đình cũng sẽ thu mua những món đồ đó với giá cả bình thường.

Đương nhiên, điều làm cho Tôn Bất Hại vừa ý nhất vẫn là cách làm người của Tô Tín.

Mặc dù trên giang hồ danh tiếng của Tô Tín không tốt. Nhưng chỉ người trên giang hồ cũng không biết được Tô Tín đối xử với thủ hạ của mình khá tốt. Đi theo Tô Tín chỉ cần có năng lực là có thể ra mặt.

Nhìn Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành bây giờ là biết.

Ngày xưa họ là hạng người gì? Chỉ là võ giả dân gian xuất thân từ một chỗ nhỏ bé ở Tương Nam mà thôi.

Lý Phôi quả thực có thiên phú. Song, nếu phát triển theo hướng bình thường thì cao lắm hắn cũng chỉ có thể lên đến được Tiên Thiên cảnh giới, xưng bá ở đất Tương Nam tí teo đó mà thôi.

Nhưng bây giờ thì sao? Có công pháp Tô Tín cho, có Tô Tín dạy dỗ dìu dắt, hắn được ngồi vào ghế Tứ Đại Thần Bộ quyền thế vô song. Thủ hạ của Tô Tín có thể nói là không ai không hâm mộ Lý Phôi.

Dĩ nhiên, người làm cho người khác càng hâm mộ hơn còn có Hoàng Bỉnh Thành. Người kia chẳng qua là một người bình thường mà thôi. Đời này đã định trước là chẳng có thành tựu gì lớn. Người này được Tô Tín dìu dắt trở thành tâm phúc của

hắn. Thủ hạ là võ giả Dung Thần cảnh của Tô Tín trông thấy hắn cũng phải khách khí, cái này còn không đủ rạng rỡ hay sao?

Chương 1481 - Mời chào Tà Đạo Minh (2)

Mời chào Tà Đạo Minh (2)

Đối với đại đa số người mà nói thì thành tựu của Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành là một tấm gương. Bởi vì có bọn họ cho nên Tô Tín mới có thể chỉ trong vòng mấy năm mà đã phát triển được một nhóm tâm phúc trong Lục Phiến Môn.

Có điều, Tôn Bất Hại hãy còn chút do dự. Tả Đạo Minh của bọn họ chỉ có vài người như thế. Bước nhầm một bước là coi như sa vào kết cục vạn kiếp bất phục, thế nên Tôn Bất Hại không thể không cẩn thận.

Cảm giác được do dự của Tôn Bất Hại, Tô Tín trầm giọng nói: "Tôn đại sư, ta làm người thế nào thì ngươi biết rồi đấy. Tả Đạo Minh các ngươi chỉ cần có thể gia nhập vào dưới quyền của ta thì ta có thể đảm bảo các ngươi có nghiên cứu thứ gì thì cũng không phải chịu ảnh hưởng. Ngược lại, mỗi tháng ta còn bổ sung nhiều tài nguyên cho các ngươi nữa.

Tài sản của Tô Tin ta mặc dù không bằng triều đình nhưng cấp dưỡng một Tả Đạo Minh cũng không phải là vấn đề.

Giang hồ tuy lớn, nhưng chỗ có thể chứa chấp Tả Đạo Minh các ngươi không nhiều. Chỗ của Tô Tín ta là một nơi có thể.

Dĩ nhiên, ta cũng sẽ không biết mang ân báo đáp mà bức bách Tôn đại sư ngươi. Tất cả đều để Tôn đại sư tự mình lựa chọn.

Tôn Bất Hại trầm mặc một chút, gật gật đầu, nói: "Tô đại nhân, chuyện này không phải chỉ mình ta nói là được. Tả Đạo Minh cũng không phải chỉ một mình ta. Ta muốn thương lượng cùng mọi người một chút."

Tô Tín làm hành động xin cứ tự nhiên. Hắn biết, Tôn Bất Hại nói như vậy thì đã động lòng rồi.

Thật ra thì lúc ban đầu tại Quan Thiên Yến, Tô Tín cứu đám người Tả Đạo Minh của Tôn Bất Hại, trong lòng hắn đã nung nấu tâm tư lôi kéo bọn họ.

Muốn có thế lực thuộc về mình thì không chỉ cần có vũ lực mà còn phải có những thứ khác nữa.

Trong Tả Đạo Minh có luyện đan đại sư, có thể kịp thời chữa thương cho thủ hạ của mình, luyện chế ít thuốc men tu luyện đặc thù.

Còn trận pháp sư có thể bày sát trận khi hành động tập thể, phát huy lực tàn phá đến mức lớn nhất.

Mà những cơ quan ám khí Mặc môn nghiên cứu ra càng không cần phải nói. Khẳng định là đại sát khí trong chiến trận.

Nếu như Tô Tín có thể chiêu mộ được người của Tả Đạo Minh về dưới quyền mình thì thực lực của hắn ắt sẽ tăng vọt một đoạn lớn.

Lúc này, Thanh Ly cũng hiển hóa ra Nguyên Thần thể trong phòng. Nàng nhìn Tô Tín một cái, nói: "Khi nãy người kia đã động lòng rồi. Hắn nhất định sẽ gia nhập dưới quyền ngươi. Nhân tộc các ngươi cũng có vài thứ thú vị đấy chứ. Người khi nãy là luyện đan sư đúng không? Có thể dựa theo cách điều chế nhất định, dùng mấy loại dược liệu kết hợp luyện chế thành đan dược có hiệu quả tốt hơn, cái này Yêu tộc không có. Phần lớn thời gian chúng ta đều nuốt thẳng luôn."

Tô Tín không nói gì. Vào thời thượng cổ có vài dược liệu quý hiếm không bị tuyệt chủng. Với địa vị lúc đó của Yêu tộc thì muốn cái gì sẽ có cái đó. Dĩ nhiên, chưa dùng đến phương pháp luyện đan gì.

Thanh Ly nói: "Đúng rồi. Ngươi còn phải giúp ta tìm thân xác. Bây giờ ta chỉ là Nguyên Thần mà thôi, rất dễ bị người khác phát hiện. Mặt khác cũng không phát huy được uy lực mà ta có nữa."

Tô Tín kinh ngạc nói: "Hồ tộc Thanh Khâu các ngươi không phải chủ tu Nguyên Thần chi đạo hay sao? Bây giờ còn cần thân thể làm gì?"

Thanh Ly liếc mắt khinh thường Tô Tín: “Công pháp của Nhân tộc và Yêu tộc có cùng nguồn gốc. Đối với Yêu tộc mà nói, mặc dù Nguyên Thần quan trọng nhưng thân thể còn quan trọng hơn.

Thân thể là nơi để Nguyên Thần bám vào. Nếu như không có thân thể Nguyên Thần cũng chẳng phát huy được bao nhiêu công hiệu. Huống chi, lộ Nguyên Thần ở trước mặt đối thủ là đang muốn tìm chết hay sao?”

Tô Tín gật đầu một cái. Có điều, lúc này hắn nghĩ tới Nguyên Thần bí pháp trên phiến đá bạch ngọc kia. Đó là phương thức tu luyện hoàn toàn khác với giang hồ bây giờ. Buông bỏ chân khí thân xác, chuyên tu Nguyên Thần lực. Nếu bí pháp này được tu luyện đến đại thành, Tô Tín đoán chừng có thể thật sự vứt bỏ thân xác, tồn tại bằng Nguyên Thần.

“Ngươi muốn thân thể kiểu nào?” Tô Tín hỏi.

Thanh Ly đáp: “Cơ thể nữ, ba mươi tuổi trở xuống, khí huyết thịnh vượng dồi dào. Tốt nhất là võ giả. Có điều, phải là võ giả đã linh trí đã tiêu tán nhưng chưa chết. Vậy thì ta mới có thể luyện hóa cơ thể của nàng ta hoàn toàn được. Nếu không, linh trí của nàng ta mà còn thì sẽ quấy nhiễu không cho ta luyện hóa, khiến ta không cách nào dung hợp được với cơ thể đó.”

Thanh Ly nói nhiều như vậy nhưng bất chợ, Tô Tín phản ứng lại. Theo lời nàng nói thì không phải đó là người thực vật à?

Người như vậy mặc dù khó tìm trên giang hồ nhưng cũng không phải là không có. Với thế lực hiện tại của Tô Tín thì tìm người như vậy căn bản không tốn sức. Hắn dặn dò. Mấy ngày sau đã tìm được.

Thanh Ly luyện hóa thân thể. Tô Tín cũng không màng đến nàng. Bên phía Tôn Bất Hại và Tả Đạo Minh bàn đến chuyện đầu quân dường như không ai phản đối. Tất cả mọi người đều đồng ý.

Bấy giờ bọn họ cũng chịu đủ cuộc sống như này rồi. Đầu quân cho Tô Tín cũng chẳng khác gì đầu quân cho triều đình. Hơn nữa, không nói đến cái khác, ít nhất Tô Tín đối xử với thủ hạ

của mình vẫn tương đối đáng tin. Cho nên những người này cũng dứt khoát đồng ý.

Chương 1482 - Tây Bắc phong vân

Tây Bắc phong vân

Tô Tín cũng không an bài cho đám người Tả Đạo Minh này đến Ám Vệ mà đứng độc lập dưới quyền của Tô Tín.

Đồ bọn họ nghiên cứu ra được bất kể là Ám Vệ cần hay bên quân Tây Bắc cần, chỉ cần xin sớm là được.

Bên phía Thanh Ly mất đến ba ngày mới luyện hóa được thân thể kia. Lúc nàng xuất hiện trước mặt Tô Tín một lần nữa, vẫn là dung mạo nghiêng nước nghiêng thành nhưng lại có thêm một lớp huyễn ảo.

Thân thể này sau khi bị Thanh Ly luyện hóa dung mạo cũng biến thành dung mạo của Thanh Ly. Có điều, trên người không có chút nội lực nào, hệt như một người bình thường.

Cho nên trước mắt, Thanh Ly còn phải dùng thân thể này để khổ tu. Có điều, thực lực của nàng vốn là Dương Thần cảnh. Bây giờ coi như là tu luyện lại thì cũng chỉ có thể tăng thêm sức mạnh trong thân xác này mà thôi, không được thời gian bao lâu.

Thanh Ly ném cho Tô Tín một khối ngọc thạch, nói: “Đây là thù lao cho chuyện trước đó. Trong này đều là ghi chép tu luyện của mấy vị Dương Thần cảnh từ thời thượng cổ. Chính tay phụ thân ta thu thập.

Võ giả Dương Thần cảnh được phụ thân ta nhìn trúng cũng không phải là hạng tầm thường. Thực lực của các Dương Thần cảnh được ghi lại trong này không thua kém gì người cầm đao ở đất phong ấn bữa trước.”

Người cầm đao Thanh Ly nói dĩ nhiên là Kha Yển Nguyệt. Với Tô Tín bây giờ mà nói, ghi chép tu luyện của cường giả không thua kém gì Kha Yển Nguyệt rất quan trọng với hắn. Bởi vì lần này, Tô Tín đã chuẩn bị chính thức đánh vào Dương Thần cảnh.

Sau Quan Thiên Yến, kì thực Tô Tín đã đột phá đến bán bộ Dương Thần cảnh.

Lần này, trong đất phong ấn, đầu tiên hắn chạy khỏi vòng vây của Thác Bạt Dư, Mộ Dung Tông Chính, Chung Ly Vị. Tiếp đó lại lực chiến Chung Ly Vị, cuối cùng chém chết hắn. Trong cuộc đại chiến liên tục này, rốt cuộc Tô Tín cụng tìm được thời cơ tự thân, tính trong lần bế quan này vừa tu dưỡng, vừa chuyên tâm dùi mài ghi chép tu luyện của võ giả Dương Thần cảnh thời thượng cổ. Sau cùng, thừa thế xông lên xung kích Dương Thần cảnh. Nếu xung kích Dương Thần thành công, xếp hạng của Tô Tín trên Địa Bảng cũng chính thức tiến vào ba mươi vị trí đầu.

Đương nhiên, coi như là Tô Tín không bước vào Dương Thần cảnh thì kỳ thực xếp hạng Địa Bảng của hắn cũng thăng lên một vị. Tuy nhiên, trước đây Tô Tín cũng không phải là chưa từng giết võ giả Dương Thần cảnh. Thậm chí còn từng giết người mạnh hơn cả Chung Ly Vị. Bây giờ, tuy hắn giết Chung Ly Vị, lại tăng lên một vị trí xếp hạng, nhưng ảnh hưởng tạo thành vẫn chưa lớn bằng Chân Long nội đan.

Thù lao Thanh Ly trả rất đúng lúc. Tô Tín đang chuẩn bị lấy ghi chép tu luyện của võ giả Dương Thần cảnh đi dưỡng thương tu luyện, lúc này Thanh Ly bỗng nghiên cản hắn, nói: “Chờ chút đã, ngươi còn chưa cho ta thân phận gì. Bây giờ ta ra ngoài đám thủ hạ kia của ngươi còn không tưởng nhầm ta là thích khách hay sao?”

Tô Tín phản ứng lại. Hắn ngay lập tức gọi Hoàng Bỉnh Thành đến, chỉ vào Thanh Ly, nói: “Vị cô nương này là người mình. Sau này nàng có yêu cầu gì, chỉ cần không quá phận thì ngươi cứ chiều theo nàng. Đãi ngộ của nàng phân theo cấp Phó Tổng quản Ám Vệ.”

Hoàng Bỉnh Thành lập tức nói: “Vâng, lão đại.”

Mặc dù tướng mạo của Thanh Ly đủ để nói là nghiêng nước nghiêng thành nhưng Hoàng Bỉnh Thành cũng không dám nhìn lâu. Bởi vì hắn có hơi không hiểu quan hệ của Thanh Ly và Tô Tín là thế nào.

Đây cũng là lần đầu hắn gặp Thanh Ly. Mặc dù cảm giác Thanh Ly có chút thần bí, nhưng trên người nàng cũng không có khí thế của võ giả. Vậy nên Hoàng Bỉnh Thành cũng không đoán được lai lịch của đối phương là thế nào.

Dù sao thì bất kể lai lịch là gì, Tô Tín đã nói cho nàng đãi ngộ của Phó Tổng quản Ám Vệ, còn nói chỉ cần yêu cầu không quá quắt thì có thể chấp nhận được hết, vậy thì hắn làm theo là được.

Có vài chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi. Chuyện này Hoàng Bỉnh Thành biết, nên hắn chẳng qua gật đầu đồng ý, cũng không nói thêm gì nhiều.

Thanh Ly hài lòng gật gật đầu, nói: "Trước tiên đưa ta đi chọn linh dược và đan dược đi. Ta phải khôi phục ít thực lực trước đã."

Hoàng Bỉnh Thành dẫn Thanh Ly đi. Tô Tín bắt đầu bế quan dưỡng thương, thêm vào đó là chuẩn bị đánh vào Dương Thần, lại căn dặn Lý Phôi nếu không có đại sự thì đừng quấy rầy hắn.

Tô Tín chỉ cho Thanh Ly đãi ngộ chứ không cho nàng thực quyền dĩ nhiên cũng là có nguyên nhân của nó. Tạm thời Tô Tín vẫn chưa thể tin tưởng yêu nữ này hoàn toàn được. Nói thật, đây cũng là lần đầu tiên Tô Tín giao thiệp với người của Yêu tộc. May thay, Thanh Ly này nhìn qua còn khá bình thường. Cách suy nghĩ cũng không quá khác biệt so với Nhân tộc. Dĩ nhiên, chuyện này cũng có liên quan đến người phụ thân là Hồ vương Thanh Khâu thích nghiên cứu về Nhân tộc kia.

Nếu như trước mắt, Tô Tín vẫn là Hóa Thần cảnh như cũ thế thì Tô Tín tuyệt sẽ không giao dịch với Thanh Ly ở đất phong ấn đó.

Cùng hợp tác với người mạnh hơn mình, kết quả mình cũng không cản được thủ đoạn của đối phương. Làm như vậy chính là giao an nguy của mình vào tay người khác. Hành vi như vậy có khác nào tranh ăn với hổ đâu?

Chương 1483 - Tây Bắc phong vân (2)

Tây Bắc phong vân (2)

Nhưng bây giờ Tô Tín sắp tấn thăng Dương Thần cảnh, còn trạng thái đỉnh phong của Thanh Ly cũng chỉ là Dương Thần mà thôi. Vậy nên, Tô Tín có lòng tin ngăn được nàng, bấy giờ mới chọn cách hợp tác cùng nàng.

Dĩ nhiên, hiện tại xem ra Thanh Ly cũng rất tuân thủ cam kết. Ít nhất, ghi chép tu luyện của võ giả Dương Thần cảnh trước mắt đối với Tô Tín mà nói có tác dụng rất lớn.

Sau khi Tô Tín bế quan, thủ hạ Lý Phôi của hắn dẫn theo Ám Vệ đi thu thập tình báo. Người còn lại cũng đang bắt đầu tập trung lại sức mạnh, ngồi xem Tây Bắc đạo nổi trận phong vân.

Mộ Dung Long Thư đã nuốt nội đan. Bên phía võ giả Trung Nguyên võ lâm cũng chẳng có thái độ gì. Dù sao cũng không giành được, bọn họ xen vào chuyện này mà làm gì?

Hơn nữa, cứ cho là Mộ Dung Long Thư thật sự tấn thăng lên Chân Vũ thì sao? Hắn cũng chỉ là Chân Vũ ở Tây Bắc thôi. Võ lâm Trung Nguyên còn chưa đến lượt hắn nhúng tay vào. Thế nên, với chuyện này, võ lâm Trung Nguyên đều bày vẻ xem náo nhiệt, cùng lắm là hơi ghen tị với cơ duyên của Mộ Dung Long Thư mà thôi. Ngược lại chẳng còn gì khác. Thế nhưng mấy bộ tộc Tây Bắc lại có chút sốt ruột.

Sau khi Mộ Dung Tông Chính đoạt Chân Long nội đan. Tại đông đảo các bộ tộc Tây Bắc cũng đã có chút bất an trong lòng.

Mọi người đều lăn lộn ở Tây Bắc đạo này, ai cũng biết dã tâm của Mộ Dung thị.

Lúc chưa có Chân Long nội đan, Mộ Dung thị đã muốn có một vị Chân Vũ so ghè với Đại Tuyết Sơn, địa vị ngang bằng. Bây giờ, Mộ Dung thị đoạt được Chân Long nội đan, Mộ Dung Long Thư dường như có mười phần cơ hội tấn thăng thành Chân Vũ. Thế cục của Tây Bắc đạo sẽ thế nào đây?

Cho nên, trước mắt lập trường ở Tây Bắc đạo đại khái chia làm hai.

Một là các bộ tộc có quan hệ tương đối gần với Mộ Dung thị trước đây. Mộ Dung thị có người tấn thăng Chân Vũ, đây với bọn họ mà nói dĩ nhiên là chuyện tốt.

Còn lại chính là những người giống như Chung Ly thị, bình thường có chút va chạm với Mộ Dung thị, ủng hộ Đại Tuyết Sơn. Bọn họ dĩ nhiên không muốn thấy Mộ Dung thị xuất hiện Chân Vũ.

Đại Tuyết Sơn làm việc công chính ôn hòa. Hơn nữa, hơn phân nửa lực lượng ở Đại Tuyết Sơn là do người của các bộ tộc Tây Bắc bọn họ tạo thành. Cho nên nói, chỉ cần vẫn còn Đạm Đài Diệt Minh, Đại Tuyết Sơn sẽ không ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ.

Nhưng Mộ Dung thị thì khác. Nếu như trong Mộ Dung thị thực sự xuất một Chân Vũ thì với dã tâm của mình, Mộ Dung thị có từng bước xâm chiếm lợi ích của bọn họ hay không? Thậm chí, những thế lực từng có thù với Mộ Dung thị trước đây có bị trả thù hay không? Không có Đại Tuyết Sơn ngăn cản, chuyện này chắc chắn sẽ xảy ra.

Chỉ có điều, các thế lực lớn tạm thời không có hành động gì. Bọn họ đang đợi, chờ người của Đại Tuyết Sơn ra mặt.

Nhưng bọn họ đợi chừng một tháng cũng không thấy Đại Tuyết Sơn có động tĩnh gì. Lần này, mọi người bắt đầu nôn nóng rồi.

Mộ Dung Long Thư đang luyện hóa Chân Long nội đan rồi. Chẳng ai biết cần bao lâu để luyện hóa thành công vật này, là một tháng hay là hai tháng?

Thế nên, bọn họ không chờ được nữa. Lúc này, Chung Ly thị, Bách Lý thị, những bộ tộc lớn này phái đại diện đến Đại Tuyết Sơn hỏi xin ý kiến của Đạm Đài Diệt Minh.

Đại Tuyết Sơn ở nơi sâu xa nhất Tây Bắc đạo, quanh năm bị tuyết bao phủ, đâu đâu cũng là cảnh trắng xóa, thế nên mới có danh xưng là Đại Tuyết Sơn.

Các bộ tộc Tây Bắc cũng không phải không có ở Đại Tuyết Sơn. Trong bảy vị trưởng lão ở Đại Tuyết Sơn thì đã có đến bốn người xuất thân là người từ những bộ tộc Tây Bắc này.

Đương nhiên, muốn trở thành trưởng lão Đại Tuyết Sơn cũng không phải là chuyện đơn giản. Thực lực chỉ là thứ yếu. Mấu chốt là ngươi phải có hiểu biết đầy đủ cũng như thành tựu về võ đạo mới được.

Có lúc, thực lực và sự am hiểu của một người về võ đạo kỳ thực không phải là tỉ lệ thuận. Ví như Tô Tín và Mộ Dung Tông Chính. Tu vi kiếm đạo của Mộ Dung Tông Chính không sánh bằng Tô Tín nhưng hắn vẫn mạnh hơn Tô Tín, vẫn có thể áp chế Tô Tín như thường.

Những trưởng lão của Đại Tuyết Sơn cũng như vậy. Bọn họ đều có kiến giải độc đáo về võ đạo, dạy dỗ không ít đệ tử đức cao vọng trọng. Bấy giờ, mới thành được trưởng lão của Đại Tuyết Sơn.

Mặc dù mấy vị trưởng lão này đều bởi vì tuổi tác hơi lớn mà khí huyết suy yếu, có vài người thậm chí đã chẳng thể động thủ với ai. Nhưng những võ giả xuất thân trong các bộ tộc Tây Bắc vẫn rất tôn kính bọn họ.

“Trưởng lão, Mộ Dung thị trước mắt lòng lang dạ sói, nếu như Mộ Dung Long Thư thật sự đột phá Chân Vũ cảnh thì hôm đó ắt sẽ là ngày đại loạn của Tây Bắc đạo chúng ta! Cho nên, xin chư vị trưởng lão mời Đàm Đài đại nhân xuất thủ, giải quyết chuyện này!”

Một đám người của các bộ tộc Tây Bắc đồng loạt mở miệng.

Bốn vị trưởng lão Đại Tuyết Sơn kia mặt mũi già nua, râu tóc bạc phơ, trông thấy mấy người ở phía dưới, bọn họ thở dài một cái, nói: “Không phải các ngươi không biết tính cách của Sơn chủ đâu? Chuyện này hắn không quản đâu. Các ngươi về đi thôi.”

Chương 1484 - Tây Bắc phong vân (3)

Tây Bắc phong vân (3)

Những võ giả các bộ tộc kia vội vàng nói: “Trưởng lão, nếu các ngươi không mở miệng thì chuyện này thật không có cơ hội xoay chuyển!

Nếu Mộ Dung thị mà quật khởi, cái ngày mà Mộ Dung Long Thư thật sự tấn thăng Chân Vũ, Đại Tuyết Sơn tuy vẫn là Đại Tuyết Sơn, nhưng những bộ tộc trước kia có ân oán va chạm với Mộ Dung thị như chúng ta còn có thể tồn tại hay sao?

Chư vị trưởng lão, các ngươi cũng xuất thân từ Tây Bắc bộ tộc chúng ta, chẳng lẽ các ngươi nhẫn tâm nhìn bộ tộc biến mất hay sao?"

Bốn trưởng lão Đại Tuyết Sơn thở dài một cái.

Thật ra thì bọn họ ở Đại Tuyết Sơn còn lâu hơn thời gian bọn họ ở bộ tộc. Ngày thường, tất cả đều đứng ở góc độ của Đại Tuyết Sơn mà giải quyết vấn đề. Dù có là va chạm giữa các bộ tộc với nhau thì bọn họ cũng không thiên vị tộc nhân của mình. Tất cả đều xử lý công bằng. Dĩ nhiên, nếu như không phải vì điểm này, bọn họ cũng đã chẳng được làm trưởng lão ở Đại Tuyết Sơn.

Chỉ có điều, máu chảy trong người họ từ đầu chí cuối cũng là huyết mạch của những bộ tộc Tây Bắc kia. Sự thật này không cách nào thay đổi. Lúc này, bọn họ thở dài một cái, nói: "Ta dẫn các ngươi đi gặp Sơn chủ. Có điều, có thể thuyết phục được Sơn chủ hay không thì phải xem các ngươi rồi."

Trên vách đỉnh Đại Tuyết Sơn có một ngôi nhà xây bằng đá vụn, nhìn qua vô cùng đơn sơ. Có điều, nơi như vậy lại thật sự là lục địa thần tiên nơi mà người đứng đầu Đại Tuyết Sơn. Chân Vũ cảnh "Hàn Thiên Vũ Thánh" Đạm Đài Diệt Minh bế quan. Mấy thập niên nay hắn cũng không bước khỏi nơi này một bước. Thậm chí, năm đó lúc Triệu Vũ Niên đánh thắng vô số cường giả Đại Tuyết Sơn khiến Đại Tuyết Sơn mất hết mặt mũi hắn cũng không xuất thủ.

Dĩ nhiên, sau chuyện này cũng chẳng có ai nói Đạm Đại Diệt Minh sợ Triệu Vũ Niên, sợ Đại Tấn khi đó. Người trên giang hồ đều nói hành động này của Đạm Đài Diệt Minh mới là khí độ tông sư. Ban đầu nếu hắn xuất thủ, ắt hẳn trên thế gian này sẽ thiếu đi một vị cường giả Chân Vũ cảnh rồi.

Bốn trưởng lão cùng lúc đến, cung kính nói: "Sơn chủ, hơn ba mươi gia chủ các bộ tộc Tây Bắc cầu kiến. Nếu Sơn chủ

không ra mặt, bọn họ sẽ không rời đi.”

Một tiếng thở dài truyền tới. Có điều, thanh âm này mờ ảo hệt như là vọng từ trên trời xuống.

Cửa ngôi nhà bằng đá vụn bị đẩy ra, một lão giả người mặc đồ trắng, râu tóc bạc trắng đi từ trong ra.

Tướng mạo của hắn rất bình thường. Khí chất trên người ôn hòa, hệt như ông lão bình thường. Dấu ấn màu xanh trên mi tâm của hắn giống như con mắt đang nhắm, khiến người khác có cảm giác rất thần dị.

Truyền thuyết nói đây là kí hiệu của người tộc Đạm Đài thị. Đạm Đài thị thượng cổ rất ít người, nhưng lại mọc Thiên Mục, có thể nhìn thấy quá khứ vị lai. Lúc đối địch càng có thể nhìn ra sơ hở của đối phương, một kích giết địch.

Dĩ nhiên, chuyện này cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi. Có vài võ giả tuy rằng huyết mạch thần dị song cũng không thần dị đến độ đó. Huyết mạch của Tô Tín cũng vậy, chỉ có thể gia tăng tốc độ tu luyện của hắn mà thôi. Huyết mạch của Thôi Phán quan chỉ có thể khiến kinh mạch hắn rộng lớn, lực bộc phát mạnh mà thôi. Cũng chỉ là một phụ trợ. Thiên Mục trong truyền thuyết của Đạm Đài thị nếu là thật thì Yêu tộc đã tàn hết rồi. Nói cách khác, nếu Đạm Đài thị có bản lĩnh này thì bọn họ cũng không bị diệt tộc.

Đạm Đài Diệt Minh thở dài một cái, nói: “Đưa bọn họ lên đây đi.”

Trong mắt bốn tên trưởng lão lóe lên vẻ vui mừng. Nhưng chưa chờ cho bọn họ đi thông báo cho đám người kia. Đạm Đài Diệt Minh liền lên giọng sau lưng bọn họ: “Đại Tuyết Sơn bao lâu rồi chưa chọn trưởng lão? Tuổi tác của các ngươi cũng lớn rồi. Sau chuyện này, Đại Tuyết Sơn cũng nên chọn trưởng lão lần nữa thôi.”

Sắc mặt của cả bốn người nhất thời trắng bệch. Có điều bọn họ không nói gì, bởi đây chính là cái giá. Bọn họ đặt lợi ích bản thân lên trên Đại Tuyết Sơn. Bọn họ đã không còn công chính nữa. Cho nên, không thể tiếp tục làm trưởng lão nữa.

Bốn tên trưởng lão Đại Tuyết Sơn kia dùng vị trí của mình để đổi lấy một lần gặp mặt của tộc nhân với Đạm Đài Diệt Minh. Cái giá này có đáng hay không chính bọn họ cũng không biết.

Dẫu sao tuổi tác của bọn họ cũng không còn nhỏ. Vị trí trưởng lão này còn làm được bao lâu cũng không ai biết.

Cho nên sau khi gặp những người thuộc bộ tộc của mình kia, bốn người họ thở dài một cái, nói: "Các ngươi đi đi. Sơn chủ đang chờ các ngươi ở đỉnh Đại Tuyết Sơn. Nếu như lần này các ngươi không thể thuyết phục được Sơn chủ thì chúng ta cũng không còn cách nào. Từ nay về sau chúng ta đã không còn là trưởng lão của Đại Tuyết Sơn nữa rồi."

Mọi người phía dưới nhất thời cả kinh. Bọn họ cũng không ngờ Đạm Đài Diệt Minh lại ác đến như vậy, nói một câu là thẳng tay bắt toàn bộ trưởng lão của bọn họ lại.

Đám người của các bộ tộc Tây Bắc này trong lòng không khỏi có chút oán giận. Nhưng bọn họ cũng biết, oán giận cũng vô ích. Nếu Đại Tuyết Sơn không có Đạm Đài Diệt Minh thì cho dù mỗi một bộ tộc của bọn họ có đưa ra mấy trưởng lão cũng vô ích. Không có Đạm Đài Diệt Minh thì Đại Tuyết Sơn còn là Đại Tuyết Sơn hay sao?"

Chương 1485 - Thái độ của Đại Tuyết Sơn

Thái độ của Đại Tuyết Sơn

Cả đám ôm theo tâm tư phức tạp mà lên đỉnh núi, đồng loạt thi lễ với Đạm Đài Diệt Minh, nói: "Tham kiến Đạm Đài đại nhân!"

Đạm Đài Diệt Minh lạnh nhạt nói: "Không cần đa lễ nữa. Nói đi, rốt cuộc các ngươi muốn làm gì?"

Một đám võ giả vội vàng nói: "Mộ Dung thị lòng lang dạ sói. Bọn ta muốn mời Đại Đài đại nhân ra tay ngăn lại, đừng để cho Tây Bắc đạo chúng ta rơi vào trong chiến loạn!"

Đạm Đài Diệt Minh hỏi ngược lại: "Lòng lang dạ sói? Mộ Dung thị muốn vùi Tây Bắc đạo chúng ta vào trong chiến

loạn? Chuyện này sao ta lại không biết? Chứng cứ đâu?”

Đạm Đài Diệt Minh nói ra một loạt mấy câu hỏi. Mọi người ở đây nhất thời trợn mắt há mồm. Cái này bảo bọn họ trả lời kiểu gì?

Người của Mộ Dung thị cũng không phải là ngu. Bây giờ, Mộ Dung Long Thư vẫn chưa là Chân Vũ nên dĩ nhiên bọn họ cũng sẽ không phách lối ở đây. Ngược lại, Mộ Dunbg thị đưa tất cả lực lượng bên ngoài tập trung lại, toàn lực phòng thủ cho Mộ Dung thị, gần đây rất biết điều.

Cho nên, mọi người chỉ đành kiên trì đến cùng: “Đạm Đài đại nhân, chuyện như vậy không cần chứng cớ. Đường đi nước bước của Mộ Dung thị ai nấy đều biết. Thực lực của Mộ Dung thị là mạnh nhất trong số tất cả các bộ tộc chúng ta. Kết quả, bọn họ chẳng hề gia nhập vào Đại Tuyết Sơn.

Còn Mộ Dung Long Thư kia nữa. Những năm này hắn cũng không xuất thủ, vẫn luôn tu luyện ở trong Mộ Dung thị. Hiển nhiên cũng là vì chuẩn bị tấn thăng lên làm Chân Vũ.

Lần này, Mộ Dung thị của hắn lấy được Chân Long nội đan. Đến lúc Mộ Dung Long Thư tấn thăng lên Chân Vũ sẽ xuất thủ với bọn ta!”

Đạm Đài Diệt Minh nói: “Nói như vậy có nghĩa là không có chứng cứ. Tất cả đều là suy đoán của các ngươi?”

Còn không chờ mọi người trả lời, Đạm Đài Diệt Minh liền trầm giọng, nói: “Đại Tuyết Sơn ta cho tới giờ cũng chưa cưỡng ép bất cứ người nào gia nhập vào. Chỉ cần là người của các bộ tộc Tây Bắc, chỉ cần muốn gia nhập vào Đại Tuyết Sơn ta mà tu hành thì Đại Tuyết Sơn ta sẽ thu nhận hết. Mộ Dung thị không muốn gia nhập thì biến thành không bình thường à?

Còn các ngươi nói Mộ Dung Long Thư bế qua muốn tấn thăng Chân Vũ, đây càng là chuyện bình thường hơn nữa. Bất kể là thời điểm nào, chỉ cần có thể đạt đến cảnh giới đỉnh phong Dương Thần cảnh, nào ai không muốn tấn thăng Chân Vũ?

Cũng bởi vì suy đoán của các ngươi mà các ngươi liền muốn ta xuất thủ diệt Mộ Dung thị sao?”

Mọi người ở đây đều ngẩn ra. Họ làm sao cũng không ngờ Đạm Đài Diệt Minh sẽ nói những lời này.

Mộ Dung Long Thư tấn thăng làm Chân Vũ thì ai là người bị ảnh hưởng lớn nhất? Không chỉ riêng những bộ tộc có va chạm với Mộ Dung thị như bọn họ mà còn có cả thánh địa võ học Đại Tuyết Sơn!

Bây giờ Tây Bắc đạo chỉ có một vị Chân Vũ là Đạm Đài Diệt Minh, cho nên, thân phận của hắn là người đứng đầu Đại Tuyết Sơn cao quý, là cường giả đệ nhất Tây Bắc. Nhưng khi Mộ Dung Long Thư tấn thăng lên Chân Vũ thì Đại Tuyết Sơn có thể đảm bảo được vị trí bây giờ hay sao?

Mặc dù nói, Mộ Dung thị dù có Chân Vũ cũng không có khả năng rung chuyển địa vị của Đại Tuyết Sơn. Song, ở mảnh đất Tây Bắc này, Mộ Dung thị và Đại Tuyết Sơn mỗi bên chia nửa cũng không phải vấn đề.

Chỉ có điều, bây giờ nghe giọng của Đạm Đài Diệt Minh thì hệt như thể hắn không quan tâm chút nào, vẫn nói chuyện giúp Mộ Dung thị.

Đạm Đài Diệt Minh thở dài một cái, nói: “Đại Tuyết Sơn ở đây là vì để bảo vệ chứ không phải là xóa bỏ. Chuyện Mộ Dung thị, Đại Tuyết Sơn sẽ không xuất thủ. Các ngươi quay về đi.”

Đạm Đài Diệt Minh dứt lời. Bất ngờ, một luồng gió lạnh như băng thổi qua. Chớp mắt, bọn họ đã bị cuốn từ trên đỉnh núi xuống dưới. Dù trong số những người này còn có mấy tên Dương Thần cảnh, bọn họ cũng không chống đỡ được với sức mạnh này, chỉ có thể ngoan ngoãn bị đuổi xuống núi.

Ngay lúc người của các bộ tộc Tây Bắc bị đẩy xuống Đại Tuyết Sơn, một võ giả trung niên mặc trường bào màu bạc đi lên đỉnh núi.

Tướng mạo của hắn rất bình thường. Không coi là anh tuấn cũng không coi là xấu xí, nhưng trên người có khí chất như xuân phong hóa vũ. Nơi hắn đi qua, gió rét ở Đại Tuyết Sơn cũng trở nên ấm áp như gió xuân vậy.

Hắn là trưởng lão của Đại Tuyết Sơn, Nạp Lan Dung Hải. Có điều, hắn không giống những trưởng lão cao tuổi xuất thân từ các bộ tộc Tây Bắc khác. Nạp Lan thị của hắn chỉ là một bộ tộc nhỏ bình thường. Lúc hắn chào đời, người mạnh nhất ở Nạp Lan thị cũng chỉ là Dung Thần cảnh. Đến bây giờ, Nạp Lan thị của hắn chỉ còn một võ giả Hóa Thần cảnh chống đỡ mà thôi.

Nạp Lan Dung Hải mặc dù là một trong bảy vị trưởng lão ở Đại Tuyết Sơn, tuổi cũng nhỏ nhất, song, danh tiếng của hắn ở Đại Tuyết Sơn rất lớn.

Mười hai tuổi, Nạp Lan Dung Hải đã lên Đại Tuyết Sơn, từ đó vẫn luôn ở trong Đại Tuyết Sơn nội tu. Ngày xưa, Chung Ly Viêm vô cùng cuồng ngạo. Hắn chỉ từng thua trong tay một người. Người này chính là Nạp Lan Dung Hải.

Hơn nữa, thành tựu của Nạp Lan Dung Hải trên võ đạo rất mạnh. Đại Tuyết Sơn có mấy môn võ kỹ chí cường, tuy nhiên, mấy môn võ này đều được lưu lại từ những bộ tộc đã tuyệt diệt, chỉ thích hợp cho người trong tộc họ tu luyện. Mà Nạp Lan Dung Hải dùng mấy năm đã sửa chữa thành thích hợp cho tất cả các võ giả tu luyện, hơn nữa cảnh giới uy năng cũng không hề thay đổi, truyền thụ cho không ít đệ tử Đại Tuyết Sơn. Chính vì vậy, hắn còn trẻ như vậy đã trở thành trưởng lão ở Đại Tuyết Sơn.

Chương 1486 - Thái độ của Đại Tuyết Sơn (2)

Thái độ của Đại Tuyết Sơn (2)

Có thể nói, Nạp Lan Dung Hải thật giống như một con người hoàn hảo. Nếu không phải vì hắn ít khi ra khỏi Đại Tuyết Sơn thì thanh danh của hắn chắc chắn mạnh hơn Mộ Dung Long Thư.

Dĩ nhiên, Nạp Lan Dung Hải cũng bị vài người lên án. Đó chính là Nạp Lan thị đã sắp gắng gượng không nổi của hắn. Ở đó đã chẳng còn ai có thể nối nghiệp được. Nếu tiếp tục như vậy thì mấy trăm năm nữa, Nạp Lan thị sẽ biến mất thực sự. Tuy nhiên, Nạp Lan Dung Hải cũng chẳng buồn hỏi đến.

Nếu như Nạp Lan Dung Hải trở về Nạp Lan thị lúc này, dùng tài nguyên của Đại Tuyết Sơn cộng thêm tu vi võ đạo của hắn mà dốc lòng dạy dỗ đệ tử Nạp Lan thị. Như thếm có một võ đạo đại tông sư Dương Thần cảnh là hắn thì Nạp Lan thị ắt có thể sánh vai cùng Mộ Dung thị và Chung Ly thị.

Có thể nói, Nạp Lan Dung Hải đối xử với người xa lạ còn tốt hơn với người của Nạp Lan thị. Hắn đã chẳng còn màng đến người của Nạp Lan thị nữa. Thậm chí nếu nói là vô tình cũng không sai.

Năm xưa, gia chủ Nạp Lan thị cũng từng tự mình quỳ dưới Đại Tuyết Sơn mời hắn quay về Nạp Lan thị. Ấy vậy mà Nạp Lan Dung Hải lại làm như không nhìn thấy. Gia chủ Nạp Lan thị quỳ ở đó bảy ngày bảy đêm, cuối cùng tuyệt vọng rời đi.

Đối xử với tông tộc đã sinh dưỡng mình với thái độ như thế, điều này đã khiến cho Nạp Lan Dung Hải bị võ giả Tây Bắc đạo lên án.

Đứng bên cạnh Đạm Đài Diệt Minh, Nạp Lan Dung Hải nhẹ giọng hỏi: “Sơn chủ, quả thực ngươi không tính quản chuyện này hay sao? Ngươi bỏ mặc Mộ Dung thị quật khởi, e là lúc này bọn họ đang oán hận ngươi trong lòng cũng không chừng.”

Đạm Đài Diệt Minh thở dài một cái, nhẹ giọng nói: “Oán hận thì cứ oán hận đi. Thời gian đã quá lâu rồi. Không ít người cũng đã quên mục đích ban đầu khi thành lập Đại Tuyết Sơn rồi.

Ngày xưa, dưới áp lực của Nhân Hoàng, đa phần các bộ tộc Tây Bắc đều là người thua cuộc, bỏ qua thành kiến lúc trước, thề cùng tiến cùng lùi ở Đại Tuyết Sơn. Lúc đầu, Đại Tuyết Sơn chỉ là mong tự vệ được mà thôi.

Bây giờ, một đời Hoàng triều đã không còn. Bất kể là Đại Tấn lúc trước hay là Đại Chu bây giờ cũng sẽ không động đến chúng ta. Vậy thì ý nghĩa tồn tại của Đại Tuyết Sơn là gì?”

Nạp Lan Dung Hải ngẩng đầu nhìn Đạm Đài Diệt Minh. Điểm này hắn cũng không hiểu. Bấy giờ, tuy Đại Tuyết Sơn được coi là Tây Bắc tôn sư nhưng thực chất cũng không can dự quá

nhiều vào trong phân tranh Tây Bắc. Đại Tuyết Sơn chỉ là một người điều chỉnh, không để cho các bộ tộc lớn chém giết lẫn nhau một cách không cần thiết mà gây ra tổn thất.

Đạm Đài Diệt Minh vung tay lên. Vách đá băng tuyết sau lưng hắn ầm ầm nứt ra. Phía trên lớp băng hiện một mảng lớn chi chít chữ viết. Có điều, chữ viết không giống với Trung Nguyên mà là chữ viết của mấy chục các dị tộc.

Đạm Đài Diệt Minh chỉ vào những chữ viết kia, nói: "Những thứ này đều là lời thề lúc lập Đại Tuyết Sơn, là các cường giả những bộ tộc kia lưu lại tên tộc mình. Bao nhiêu năm qua, Đại Tuyết Sơn chưa từng vi phạm lời thề, vẫn luôn bảo vệ Tây Bắc đạo.

Chỉ có điều, bây giờ Đại Tuyết Sơn đã thay đổi. Những năm gần đây chúng ta điều chỉnh phân tranh ở Tây Bắc đạo, bảo đảm cho Tây Bắc đạo không bị tổn thất. Nào ngờ, hành động này lại khiến cho việc mâu thuẫn giữa các tộc dồn nén càng lúc càng nặng hơn.

Lúc còn Đại Tuyết Sơn thì nói còn dễ. Một khi Đại Tuyết Sơn không còn, hoặc là xuất hiện sức mạnh nào có thể phá vỡ sức mạnh của Đại Tuyết Sơn thì những dồn nén này sẽ bùng nổ ngay lập tức.

Ngày xưa ở Giang Nam đạo, Tiêu gia chính là dùng sức mạnh tuyệt đối để áp chế thế lực võ lâm Giang Nam đạo, tạo thành nền hòa bình giả tạo. Kết quả, khi Tiêu gia bị phong cấm, Tổng bộ đầu Tô Tín tiếp nhận Giang Nam đạo chỉ hơi khều nhẹ một cái, toàn bộ Giang Nam đạo liền bùng nổ.

Bây giờ, thế cục ở Tây Bắc cũng giống Giang Nam đạo ngày xưa đến nhường nào? Chỉ cần một thời cơ sẽ bùng nổ ngay!"

"Vậy ngài tính nhìn Tây Bắc đạo bùng nổ hay sao?"

Đạm Đài Diệt Minh nhìn về phía đỉnh núi, nói: "Có vài chuyện ngươi áp chế không được. Lời thề năm xưa, Đại Tuyết Sơn đã thực hiện. Những thứ khác ta không muốn quản, cũng không nhất thiết phải quản.

Sơn chủ đời trước cũng có nói với ta, Đại Tuyết Sơn không phải là Đại Tuyết Sơn của Tây Bắc bộ tộc, mà là thánh địa võ

học của toàn Tây Bắc đạo.

Từ bây giờ trở đi, Đại Tuyết Sơn sẽ không nhúng tay vào việc Tây Bắc đạo. Bất kì ai muốn rời Đại Tuyết Sơn, tham dự vào phân tranh trong bộ tộc, ta cũng sẽ không ngăn cản.

Từ nay về sau, Đại Tuyết Sơn chỉ là đất truyền thừa võ đạo Tây Bắc. Ta có thể bảo đảm cho truyền thừa Tây Bắc đạo bất diệt, nhưng không đảm bảo được lòng người không thay đổi."

Tâm tư của Đạm Đài Diệt Minh chỉ có một nhóm rất ít người biết. Mấy thập niên này hắn ẩn cư ở Đại Tuyết Sơn không chỉ là vì tiềm tu mà còn muốn tách biệt độc lập với Tây Bắc đạo. Phải nói, mấy đời Sơn chủ Đại Tuyết Sơn thật sự vẫn luôn muốn làm như vậy.

Chương 1487 - Đột phá Dương Thần

Đột phá Dương Thần

Lúc đầu, Đại Tuyết Sơn xuất hiện là vì muốn bảo vệ truyền thừa cho các bộ tộc Tây Bắc. Tới bây giờ, có vài bộ tộc đã có thành tựu, không ai động được vào bọn họ. Đại Tuyết Sơn vì sao còn phải làm bảo mẫu cho họ, thậm chí trở thành nơi để bọn họ tranh quyền đoạt lợi?

Không biết từ đời Sơn chủ nào, người của Đại Tuyết Sơn đã lập kế hoạch thay đổi hoàn toàn thế cục Tây Bắc đạo. Có điều, lúc mới bắt đầu kế hoạch này ắt sẽ có chút khó khăn. Bởi vì Đại Tuyết Sơn khi đó có đến chín phần là người từ các bộ tộc lớn ở Tây Bắc.

Nhưng bây giờ thì khác. Lúc này, cường giả xuất thân từ các bộ tộc Tây Bắc tuy vẫn còn chiếm số đông trong Đại Tuyết Sơn, song có gần phân nửa là tán tu và những người xuất thân từ trong các bộ tộc nhỏ. Cho dù những võ giả xuất thân từ các bộ tộc lớn kia rời đi hết, nhưng có những người kia thì cũng không cần lo lắng truyền thừa của Đại Tuyết Sơn đứt đoạn.

Vừa hay bây giờ lại có cơ hội như này, Đạm Đài Diệt Minh không muốn nhúng tay, cũng không cần nhúng tay.

Đạm Đài Diệt Minh bất kể Mộ Dung thị muốn cái gì. Dù sao đối phương cũng không uy hiếp được truyền thừa của Đại

Tuyết Sơn. Đạm Đài Diệt Minh tự tin như vậy.

Sau đó, Đại Tuyết Sơn sẽ không điều đình đấu tranh nội bộ giữa các bộ tộc Tây Bắc nữa. Đại Tuyết Sơn sẽ chỉ là một thánh địa võ học đơn thuần mà thôi.

Mà sau khi đám người các bộ tộc Tây Bắc ăn quả đắng ở Đại Tuyết Sơn, bọn họ cũng không biết làm thế nào.

Nếu Đại Tuyết Sơn không ra mặt thì bọn họ chỉ có hai con đường có thể đi.

Một là chờ Mộ Dung Long Thư tấn thăng Chân Vũ sau đó đầu quân vào Mộ Dung thị, trở thành người lệ thuộc.

Dĩ nhiên, cách này mấy bộ tộc nhỏ ngược lại không có ý kiến gì. Thậm chí bây giờ đã có một vài bộ tộc nhỏ thực lực không tệ, có thể được xếp vào hàng trung lưu đến đầu quân cho Mộ Dung thị rồi.

Vấn đề là những bộ tộc lớn như Chung Ly thị thì nên làm cái gì đây?

Nếu thật sự bắt họ đầu quân cho Mộ Dung thị, bọn họ há có thể cam tâm?

Hơn nữa, trước đây dưới tình huống không cậy vào Đại Tuyết Sơn thì thực lực của Mộ Dung thị cũng gần như là mạnh nhất trong số các bộ tộc Tây Bắc. Thế nên, Mộ Dung thị cũng từng va chạm không ít với các bộ tộc lớn khác. Có thể nói, hai bên đã kết không ít thù hằn.

Với điều kiện tiên quyết này, kiểu gì bọn họ cũng sẽ không chọn cách đi đầu quân cho Mộ Dung thị.

Có điều, nếu không đầu quân cho Mộ Dung thị, thế thì bọn họ cũng chỉ có thể chọn cách khác thôi. Đó chính là cưỡng ép động thủ, liên hiệp tiêu diệt Mộ Dung thị!

Nói thật, dù Mộ Dung thị có triệu tập đệ tử nhà mình về phòng thủ thì những bộ tộc Tây Bắc khác cũng chẳng dấy lên tâm tư liên thủ tiêu diệt Mộ Dung thị. Bọn họ chỉ là muốn mời Đạm Đài Diệt Minh ra tay đối phó với Mộ Dung Long Lại mà thôi.

Mà Đạm Đài Diệt Minh sẽ không nhúng tay vào chuyện này, thế thì bọn họ cũng chỉ có thể tự mình nghĩ cách thôi.

Nếu Đại Tuyết Sơn không nhúng tay vào chuyện này thế cũng tỏ rõ Đại Tuyết Sơn sẽ không phái người ra điều đình, thế thì bọn họ ra tay cũng chẳng có ai cản.

Trước lia, lúc có Đại Tuyết Sơn, giữa các bộ tộc Tây Bắc chỉ có thể khắc chế lẫn nhau, không cạnh tranh nảy lửa.

Bây giờ, Đại Tuyết Sơn hoàn toàn không quan tâm đến mấy chuyện rắc rối này, lá gan của bọn họ cũng lớn lên. Dù sao mỗi mình Mộ Dung thị chết cũng không ảnh hưởng đến an nguy của toàn bộ Tây Bắc đạo. Thậm chí, trước kia từng có bộ tộc còn mạnh hơn cả Mộ Dung thị biến mất, thế có làm sao đâu?

Nghĩ xong tất cả những chuyện này, các bộ tộc lớn lập tức chuẩn bị động thủ. Dĩ nhiên, bọn họ cũng phải cẩn thận chuẩn bị một hồi. Thảo luận cho ổn thỏa xem các tộc sẽ dùng bao nhiêu lực lượng, lại gọi cả tộc nhân ở bên ngoài, gọi thêm tộc nhân đang tu luyện trong Đại Tuyết Sơn về, chuẩn bị tiêu diệt Mộ Dung thị!

Mà lúc các bộ tộc Tây Bắc chuẩn bị động thủ, Tô Tín cũng đã dưỡng thương ổn thỏa.

Trong lúc dưỡng thương, Tô Tín cũng không nhàn rỗi. Mặc dù hắn không thể vận dụng chân khí nhưng những ghi chép tu luyện của các võ giả Dương Thần cảnh từ thời thượng cổ kia hắn đều đã xem xét hết một lượt.

Đối với Tô Tín bây giờ mà nói, hắn đã là nhân vật bán bộ Dương Thần cảnh rồi. Thậm chí sau trận chiến ở đất phong ấn Yêu tộc, con đường Tô Tín tấn thăng lên Dương Thần cũng đã thành tự nhiên.

Cho nên bây giờ, Tô Tín xem những ghi chép tu luyện lưu lại của những cường giả thượng cổ không ngoài mục đích gì khác ngoài tích lũy.

Dương Thần cảnh cũng có phân chia mạnh yếu cao thấp khác nhau. Dương Thần cảnh bình thường thì Tô Tín bây giờ có thể đối đầu được. Sau khi Tô Tín tấn thăng Dương Thần, không nói có thể trở thành như Mạnh Kinh Niên, Thiết Ngạo nhưng ít

nhất, đánh với một Mộ Dung Tông Chính cũng không có vấn đề.

Lấy đá núi khác về mài dao ta, Tô Tín cũng góp nhặt được không ít thu hoạch từ trên những ghi chép tu luyện của những võ giả Dương Thần cảnh thượng cổ này.

Lúc đầu, nhất đạo võ đạo sáng tạo ra là vì gì? Đơn giản chính là một chữ "chiến"!

Chương 1488 - Đột phá Dương Thần (2)

Đột phá Dương Thần (2)

Võ đạo được sáng tạo ra chính là vì chiến đấu. Nhân tộc thời kỳ thượng cổ vì lợi ích của mình mà đánh nhau với Yêu tộc. Bây giờ Nhân tộc lại vì lợi ích của mình mà đánh với những võ giả khác.

Nhất đạo võ đạo vốn chính là đấu chiến chi đạo, đây mới là chân lý của võ giả,

Hiện tại, Thiếu Lâm Tự vẫn luôn chú trọng đến cái gọi là lòng dạ từ bi. Thái Nhất Đạo môn lánh thế ẩn tu, bày ra tư thái thanh tịnh vô vi. Nhưng quả thực, trong thời kỳ thượng cổ, đời trước của những tông môn này làm gì có bên nào mà hai tay không dính đầy máu tươi?

Đám hòa thượng Thiếu Lâm Tự kia bây giờ đi nói với người khác cái gì mà lòng dạ từ bi, nhưng vào thời kỳ thượng cổ, nếu hắn dám đi giảng cái gì là lòng dạ từ bi với ít đại yêu hay là Yêu vương gì đó thì sẽ bị nuốt chửng đến chẳng còn khúc xương, Tô Tín bảo đảm.

Hòa thượng ở Thiếu Lâm Tự thân xác cường hãn, khí huyết dư thưa. Ăn vào trong miệng dai dai giòn giòn là món mà chúng yêu thời thượng cổ thích nhất.

Tuy rằng hiện tại, trong các ghi chép về con đường võ đạo mặc dù không còn giống, nhưng ý tưởng trung tâm vẫn chỉ có một, đó chính là đấu chiến hết sức.

Bất kể là công pháp võ đạo nào, bất kể thiện ác chính tà, chỉ cần chó thể phát huy được ba phần uy năng thì đó chính là võ

đạo tốt.

Tư tưởng như vậy, mặc dù nghịch thiên nhưng lại là ý niệm chủ đạo trong thời thượng cổ.

Tô Tín ngồi xếp bằng trong phòng. Khí tức quanh thân đã dồn nén đến mức cao nhất, hệt như một ngọn núi lửa chuẩn bị phun trào. Trong cơ thể hắn chứa sức mạnh cường đại.

Nguyên Thần tam cảnh, trong đó, trung tâm ý thức là một, đó chính là Nguyên Thần.

Bước đầu ở Hóa Thần cảnh là luyện thành Nguyên Thần. Xem như là đạt tới cảnh giới luyện khí Hóa Thần, dùng Nguyên Thần tự thân kéo theo thiên địa lực khiến cho tốc độ tu luyện và sức mạnh tăng nhiều.

Dung Thần cảnh là thần dung thiên địa, để cho mình càng thêm liên hệ mật thiết với thiên địa, có thể mượn dùng không ít những thứ thuộc thiên địa.

Nhưng Dương Thần cảnh thì khác với hai cảnh giới kia. Đến Dương Thần cảnh thì không còn là mượn dùng thiên địa lực mà phải nắm trong tay!

Võ giả duy lực độc tôn. Khi ngươi có một phần sức mạnh, ngươi sẽ đi mượn thêm ba phần từ thiên địa. Nhưng chờ khi ngươi có được ba phần sức mạnh thì ngươi sẽ có thể nắm giữ ba phần sức mạnh này trong thiên địa rồi.

Mặc dù bản chất sức mạnh đều giống nhau, nhưng một bên là mượn dùng, một bên là nắm trong tay. Uy năng không giống bình thường.

Lúc này khí thế toàn thân của Tô Tín đang không ngừng leo lên. Song không phóng thích ra ngoài mà ngưng tụ ở trong Thần cung nơi mi tâm của hắn.

Toàn bộ Phi Long thành đều cảm nhận được khí thế này. Một đám võ giả dưới quyền Tô Tín chỉ cần là Hóa Thần cảnh cũng đã đi đến chờ sẵn bên ngoài chỗ Tô Tín bế quan.

Bọn họ làm như vậy dĩ nhiên là vì đảm bảo an toàn cho Tô Tín, nhưng đồng thời cũng là vì muốn xem khí thế lúc tấn

thăng Dương Thần. Điều này với họ mà nói cũng là một loại lĩnh ngộ.

Hoàng Bỉnh Thành cũng đứng trong đám người. Chỉ có điều, hắn không phải tới để lãnh ngộ cái gì, hắn tới phần nhiều là vì náo nhiệt.

Hắn đụng Lý Phôi bên cạnh, nói: "Tấn thăng Dương Thần cảnh cần bao lâu thế? Có cần ta đi sắp xếp chút không?"

Lý Phôi đứng bên cạnh Hoàng Bỉnh Thành vào mười ngày trước cũng đã tấn thăng Dung Thần cảnh. Dĩ nhiên, trong này cũng không thiếu công lao của Tôn Bất Hại.

Trước đó, Lý Phôi đã là đỉnh phong Hóa Thần cảnh. Chỉ có điều, đường đi của hắn và Tô Tín rất giống, đều cần đột phá trong chiến đấu. Thế nên, đoạn thời gian ở Giang Nam đạo Lý Phôi tiến bộ rất chậm.

Nhưng sau lần tiến vào đất phong ấn Yêu tộc, liên thủ với Tôn Bất Hại lực chiến mấy tên võ giả Dung Thần cảnh của Chung Ly thị, rốt cuộc việc này cũng cho Lý Phôi tìm được thời cơ tấn thăng Dung Thần cảnh.

Mà sau khi trở về, Tôn Bất Hại nhìn thấu cảnh giới của Lý Phôi, cũng đặc biệt luyện chế đan dược cần dùng lúc đánh vào cảnh giới cho hắn, giúp Lý Phôi thuận lợi tấn thăng thành Dung Thần cảnh.

Bây giờ, đám người Tả Đạo Minh và Tôn Bất Hại đã gia nhập vào dưới quyền Tô Tín. Nếu như vậy thì bọn họ dĩ nhiên cũng phải tạo mối quan hệ tốt với thủ hạ của Tô Tín mới được.

Lý Phôi được xem là tâm phúc số một của Tô Tín, giao hảo với Lý Phôi khẳng định không sai.

Lý Phôi nghe Hoàng Bỉnh Thành hỏi vậy, nhàn nhạt nói: "Ta cũng không phải Dương Thần cảnh, sao mà biết được?"

"Không cần lo lắng. Đại nhân nhà các ngươi thực lực sớm cũng đã đến bán bộ Dương Thần cảnh rồi. Tấn thăng Dương Thần cảnh cũng chỉ như nước xuôi chèo thôi. Không mất nhiều thời gian."

Thanh Ly đứng một bên trả lời thay cho Lý Phôi.

Hoàng Bỉnh Thành có chút kinh ngạc nhìn Thanh Ly một cái. Càng ngày hắn càng thấy nữ nhân này rất thần bí.

Trong vòng một tháng nay, hắn tận mắt nhìn thấy người nữ nhân này dùng đan dược và linh dược như thể ăn quà vặt. Ăn mãi đến khi vào Hóa Thần cảnh mới dừng lại.

Có điều, cũng may nàng chỉ thích mỗi chuyện này. Ngày thường nhìn đâu cũng thấy kì lạ, hỏi suốt.

Mà lúc này, Thanh Ly cũng đang nhìn về hướng Tô Tín, mắt không buồn chớp.

Chương 1489 - Mưu tính

Mưu tính

Phụ thân của nàng, Hồ vương Thanh Khâu đời trước đã nói với nàng rằng Nhân tộc bắt chước Yêu tộc nghiên cứu tạo ra sức mạnh của mình, sáng tạo ra võ đạo. Song, cho tới giờ, Yêu tộc vẫn rất ít khi chủ động đi nghiên cứu bí pháp. Trong Yêu tộc bọn họ truyền thừa cái gì thì bọn họ tu luyện cái nấy. Đây cũng là tai hại của Yêu tộc, cũng chính là một trong những nguyên nhân làm cho Yêu tộc bị Nhân tộc thay thế.

Có tuổi thọ kéo dài và sức mạnh cường đại, nên tới giờ, Yêu tộc cũng có chút lười biếng.

Bây giờ Nguyên Thần của nàng chia làm chín. Nếu những Nguyên Thần còn lại đều bị trấn áp hay đã chạy trốn thì còn tốt. Lỡ chẳng may có một đạo Nguyên Thần gặp chuyện ngoài ý muốn thì cả đời này nàng cũng không thể khôi phục Yêu thân để trở lại cảnh giới ngày trước.

Nhìn về hướng Tô Tín, trong lòng Thanh Ly thầm nói: “Có lẽ ta cũng nên làm giống những gì phụ thân nói, học tập Nhân tộc, thử phương pháp tu luyện của Nhân tộc xem sao.”

Tin tức Tô Tín sắp tấn thăng lên Dương Thần cảnh cũng không hề giấu diếm. Có điều lúc này các bộ tộc Tây Bắc đang chuẩn bị đối phó với Mộ Dung thị. Đừng nói là Tô Tín tấn thăng Dương Thần, dù hắn có tấn thăng Chân Vũ thì bọn họ cũng bất chấp.

Cho nên, Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi thận trọng sắp xếp người phòng thủ trong Phi Long thành ngược lại là uổng phí thời gian.

Bên trong đất Tô Tín bế quan, khí thế càng lúc càng mạnh, cuối cùng xông thẳng lên trời, nở rộ thành ngàn trượng thần quan!

Lúc này, trong phòng, Tô Tín cũng giống như vậy. Quanh thân hắn được bao trùm bằng một luồng thần quang cường đại, tại đó, Dương Thần ly thể ba tấc, dáng dấp kia rõ ràng là bản thu nhỏ của Tô Tín, cũng là Hóa Thần nương nhờ của Tô Tín.

Hóa Thần nương nhờ của Tô Tín cũng nhắm mắt ngồi xếp bằng. Tâm niệm của Tô Tín vừa động, nhất thời, lôi phong vô tận vờn quanh thân Tô Tín, không ngừng gầm vang.

Đây không phải cảnh tượng mà Tô Tín dùng nội lực của mình tạo thành, mà dị tượng này là Tô Tín dùng hoàn toàn sức mạnh Dương Thần nắm trong tay thiên địa tạo nên.

Dương Thần xuất khiếu, tay nắm thiên địa. Tô Tín đã luyện thành Dương Thần!

Mà lúc này, bên ngoài phòng, mọi người cảm nhận được sức mạnh cường đại kia, ai nấy sắc mặt đều vui mừng, Bọn họ biết, Tô Tín đã đạt thành Dương Thần.

Là thủ hạ của Tô Tín, dĩ nhiên Tô Tín càng mạnh bọn họ càng an tâm. Nếu như Tô Tín tấn thăng Dương Thần thì thật sự có đủ tư cách đi đấu với đông đảo các bộ tộc Tây Bắc rồi.

Tiếng lôi phong trong không trung tiêu tán, Tô Tín đi ra khỏi đất bế quan. Đám người Lý Phôi ở bên dưới đồng loạt chắp tay nói: “Chúc mừng đại nhân!”

Hơn trăm người võ giả trên Hóa Thần cảnh ở trong Tiết Độ phủ bảo vệ Tô Tín, hay là tâm phúc của Tô Tín, còn cả mấy ngàn võ giả Tiên Thiên cảnh đang canh giữ bên ngoài Tiết Độ phủ đồng loạt hô. Nhiều võ giả như vậy cùng lúc nói ra bốn chữ kia, nhất thời chấn động toàn bộ Phi Long thành.

Lúc này, Triệu gia và Đông Lâm Tông trong Phi Long thành cũng đều nghe được bốn chữ này. Triệu Lan gia chủ Triệu gia

và Tông chủ Trác Đông của Đông Lâm Tông sắc mặt nhất thời thay đổi. Sau đó, hai người liền thở dài một cái.

Thật ra thì dù Tô Tín có không đột phá đến Dương Thần cảnh đi chăng nữa, hắn bóp chết hai người này cũng dễ như trở bàn tay.

Bây giờ, khi Tô Tín tấn thăng Dương Thần cảnh, bọn họ hoàn toàn không hề thấy may mắn.

Vốn họ còn tưởng Tô Tín ở Tây Bắc đạo chẳng được lâu. Nào ngờ bây giờ nhìn một cái, Tô Tín không chỉ ở Tây Bắc đạo một thời gian dài, hơn nữa càng lúc càng ổn định. Hiện tại lại còn tấn thăng thành Dương Thần.

Cho nên hai người lập tức nhanh chóng quyết định, cắt đứt liên lạc với những dị tộc Tây Bắc kia, không dám đứng ở cả hai thuyền nữa.

Lúc này, trong Tiết Độ phủ, Tô Tín nhàn nhạt nói: “Được rồi, lui ra hết đi. Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành đến phòng nghị sự chờ ta.”

Mọi người nghe lệnh rời đi. Thanh Ly nói với Tô Tín: “Chúc mừng ngươi. Tu vi Dương Thần cảnh thì ở thời thượng cổ cũng coi là cường giả rồi.”

Tô Tín tò mòi hỏi: “Vậy thời thượng cổ Nhân tộc có bao nhiêu võ giả Dương Thần cảnh?”

Thanh Ly lắc lắc đầu, nói: “Không biết. Chuyện này có ai đâu mà đi thăm dò?

Có điều, bảy mươi hai Yêu vương thượng cổ có thể so với Chân Vũ cảnh của Nhân tộc các ngươi. Cho nên, số lượng Chân Vũ cảnh của Nhân tộc nhất định phải nhiều hơn so với Yêu vương.

Có điều, hai ngày nay ta có đi hỏi thăm một chút. Chân Vũ cảnh của Nhân tộc các ngươi lại chỉ còn có ba mươi sáu người. Đây so với thời thượng cổ còn ít hơn nhiều.”

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: “Mấy con số này cũng không chính xác. Ba mươi sáu cường giả Chân Vũ cảnh trên Thiên Bảng đã có tới mấy người mấy chục năm không lộ diện trên giang hồ

rồi. Thậm chí ngay cả chút tin tức cũng không có, có thể đã chết rồi.

Hơn nữa, còn một số võ giả thích ẩn cư tu luyện trong rừng sâu núi cao, dù bọn họ có tấn thăng Chân Vũ thì có khi ngươi cũng không biết."

Thanh Ly gật gật đầu, nói: "Đúng rồi. Có thời gian ghi chép lại tu luyện của ngươi cho ta một phần."

Tô Tín hiếu kỳ nói: "Ngươi cần ghi chép tu luyện của ta làm gì? Trong tay ngươi có một đống ghi chép tu luyện của các cường giả thượng cổ rồi còn gì?"

Chương 1490 - Mưu tính (2)

Mưu tính (2)

Thanh Ly nói: "Ta tính tu luyện võ công. Không phải võ công của Yêu tộc mà chủ tu võ công Nhân tộc. Thế nên ta cần một phần ghi chép tu luyện võ đạo của võ giả Nhân tộc các ngươi. Mặc dù ngươi chỉ là Dương Thần cảnh nhưng thôi thì cũng được."

Tô Tín nhíu mày một cái, nói: "Sao bỗng dưng ngươi lại muốn tu luyện công pháp Nhân tộc? Bí pháp Yêu tộc các ngươi hẳn phải mạnh hơn mới đúng, sao lại bỏ gốc lấy ngọn thế kia?"

Thanh Ly dừng một chút, lúc này mới nói: "Bí pháp của Hồ ly chín đuôi Thanh Khâu cũng là chia Nguyên Thần làm chín. Nếu như tám đạo Nguyên Thần kia đã trốn hay là bị trấn áp thì thôi, chỉ cần tìm về được thì thực lực của ta vẫn có thể khôi phục đỉnh phong. Hơn nữa, còn tái tạo yêu thân, tiếp tục tu luyện.

Nhưng chẳng may có một đạo Nguyên Thần gặp chuyện ngoài ý muốn. Mặc dù không chết nhưng có thể bị tẩy sức mạnh hay là trấn áp trong tuyệt địa thì Nguyên Thần của ta sẽ không hoàn chỉnh nữa. Đừng nói đến chuyện tái sinh yêu thân mà e là cả đời này ta cũng chỉ có thể cố thủ ở cảnh giới bây giờ. Sức chiến đấu còn chưa đến tầng thứ Dương Thần cảnh.

Cho nên, để đề phòng chẳng may, ta tính tu luyện công pháp của Nhân tộc các ngươi. Phụ thân nói đúng, có lúc Yêu tộc

cũng cần học tập Nhân tộc.

Yêu tộc muốn tu luyện đến trạng thái tột cùng cần mất vạn năm.

Mà Nhân tộc chỉ cần trăm năm thậm chí mấy thập niên là đã có thể có thành tựu.

Bây giờ ta chủ tu công pháp của Nhân tộc cũng không tốn thời gian bao lâu. Nếu như trong tương lai Nguyên Thần của ta thật sự xảy ra vấn đề thì ta cũng còn có thể đi con đường khác.

Mà những Nguyên Thần khác không xảy ra chuyện gì thì ta sẽ bỏ cái xác này ngay, rồi tái tạo lại Yêu thân là ổn."

Tô Tín gật một cái, ngay lập tức đồng ý. Dù sao thì cái này cũng không phải là cái gì quan trọng.

Ghi chép tu luyện của Tô Tín đối với những võ giả cấp thấp mà nói là chí bảo. Nhưng đối với võ giả cùng cấp thì cũng chỉ có tác dụng tham khảo mà thôi.

"Đúng rồi, ngươi tính động thủ với những dị tộc Tây Bắc kia à? Ta có thể giúp ngươi cùng lúc tham khảo một chút. Yên tâm, ta sẽ không tiết lộ bí mật của ngươi đâu. Ta cũng không có lý do tiết lộ bí mật của ngươi." Thanh Ly nói.

Nàng thân là Yên tộc, Tô Tín đã biết tất cả bí mật của nàng, có thể nói nếu lộ ra thì người gặp xui xẻo cũng là nàng.

Tô Tín không có thành kiến gì với Yêu tộc nhưng Phật tông thì sao? Đạo môn nữa?

Hai thế lực này từ thời thượng cổ đã đi theo Nhân hoàng kịch chiến với Yêu tộc. Giờ nếu như họ nghe tin Yêu tộc lại xuất thế thì e rằng sẽ dốc toàn bộ sức lực. Dù đánh không chết Thanh Ly cũng phải phong cấm nàng hoàn toàn.

Cho nên lúc này nếu Thanh Ly thực sự thông minh thì nàng sẽ không bất hòa với Tô Tín.

Thế, Tô Tín nói thẳng: "Ta không sợ ngươi để lộ tin của ta. Mà ngươi dùng tư duy Yêu tộc để xem xét đấu tranh giữa Nhân tộc, cái này xem ra hơi không ổn?"

Thanh Ly ra vẻ đương nhiên, nói: “Mặc dù bây giờ ta không hiểu, nhưng đừng quên Hồ tộc Thanh Khâu am hiểu gì nhất. Bàn về cơ biến trí mưu, Yêu tộc chẳng có mấy ai có thể thắng được Hồ tộc Thanh Khâu ta. Nhân tộc các ngươi cũng vậy thôi.”

Mặc dù Tô Tín không hiểu Yêu tộc nhưng Hồ tộc Thanh Khâu trong truyền thuyết quả thực giỏi mưu trí chứ không thạo giao phong chính diện. Cho nên, Tô Tín liền gật đầu một cái, cho nàng đi cùng đến phòng nghị sự.

Lúc này, trong phòng nghị sự, Lý Phôi, Hoàng Bỉnh Thành đều đang ở đây. Thấy Thanh Ly theo sau lưng Tô Tín, hai người cũng chỉ hơi kinh ngạc nhưng cũng không hỏi gì nhiều.

Hai người bọn họ đều biết giới hạn, dĩ nhiên sẽ không lắm mồm lắm miệng mà hỏi.

Tô Tín gõ bàn một cái, nói: “Bên phía các bộ tộc Tây Bắc đánh thế nào rồi?”

Hoàng Bỉnh Thành nói: “Còn chưa bắt đầu đánh. Đám người Mộ Dung thị cũng rất lanh lợi. Lúc Mộ Dung Long Thư vừa nuốt Chân Long nội đan vào, bọn họ bắt đầu tập trung lực lượng lại, toàn lực phòng thủ.

Còn đám người thuộc những bộ tộc Tây Bắc khác phản ứng có hơi chậm. Đợi gần một tháng thấy Đại Tuyết Sơn không ra tay bọn họ mới cùng nhau lên Đại Tuyết Sơn mời Đạm Đài Diệt Minh ra mặt. Kết quả hình như bị ăn trái đắng, bị Đạm Đài Diệt Minh đuổi xuống Đại Tuyết Sơn. Vậy nên bọn họ mới quyết định liên hiệp lại với nhau cùng xuất thủ đối phó Mộ Dung thị. Hiện tại còn đang chuẩn bị tập trung thực lực, vẫn chưa chính thức ra tay.”

Hành động này của đám bộ tộc Tây Bắc kia Tô Tín cảm thấy rất bình thường. Dẫu sao bọn họ người đông, hơn nữa còn không có tâm phúc, thế nên loạn như cào cào. Không giống như Mộ Dung thị chỉ có mình bọn họ. Những người đi theo Mộ Dung thị cũng không dám có ý kiến phản đối gì.

Dĩ nhiên trong này cũng không thiếu công của Tô Tín. Trong các bộ tộc Tây Bắc này bên có uy vọng cũng chẳng được mấy

người. Mộ Dung Tông Chính là một. Chung Ly Vị cũng là một.

Chung Ly Vị đã bị hắn giết chết. Chung Ly Viêm vì vấn đề tính cách nên căn bản không cách nào chống đỡ được đại cuộc. Chuyện này cũng đưa đến tình thế Chung Ly thị vốn có thể đứng ngang bằng Mộ Dung thị, nay cũng bắt đầu suy sụp, danh tiếng cũng không còn lớn như trước.

Chương 1491 - Thác Bạt Dư tuyệt vọng

Thác Bạt Dư tuyệt vọng

Trong ánh mắt của Hoàng Bỉnh Thành lộ ra mấy phần âm hiểm, nói: “Không thì chúng ta lén đổ ít dầu vào lửa, để bọn họ nhanh đánh.”

Chuyện đổ dầu vào lửa trong bóng tối này Hoàng Bỉnh Thành làm giúp Tô Tín không chỉ một lần, thủ đoạn rất thuần thục.

Lúc này, bỗng dưng Thanh Ly mở miệng nói: “Nếu như ta là ngươi thì ta sẽ không làm như vậy. Nghe nói, các bộ tộc Tây Bắc trước kia rất đoàn kết. Trước mắt bọn họ là vì lợi ích mà mới khai chiến. Bỗng dưng các ngươi lại nhúng tay khích bác quan hệ giữa hai bên thì tương đương với chuyện giúp dời sự chú ý từ bên Mộ Dung thị đi. Đoán chừng Mộ Dung thị còn trộm cười nữa.”

Hoàng Bỉnh Thành phản bác: “Chúng ta đã có kinh nghiệm làm chuyện này rồi. Tuyệt đối sẽ không bị người khác phát hiện.”

Thanh Ly cười nhạt, nói: “Thế gian này không có chuyện tuyệt đối. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Chẳng may ý đồ của các ngươi bị phát hiện thì kế hoạch của đại nhân nhà các ngươi sẽ uổng phí rồi.”

Hoàng Bỉnh Thành phục tùng Tô Tín. Lại nói có khi nào lão đại nhà hắn tính toán với người khác mà thất bại đâu?

Người nữ nhân đột nhiên nhảy ra này, thực lực của nàng chắc là mạnh hơn hắn. Có điều, những phương diện khác, Hoàng Bỉnh Thành thật không phục.

Lý Phôi đứng bên cạnh, bỗng nhiên nói: “Thanh Ly cô nương nói không sai. Bây giờ xuất thủ đúng là có chút nguy hiểm. Thủ hạ của chúng ta cũng không phải là Truy phong tuần bộ kinh nghiệm đầy mình ở Lục Phiến Môn trước kia nữa. Bây giờ, Ám Vệ mặc dù có gốc là Lục Phiến Môn nhưng vẫn chưa đủ chín chắn. Tùy tiện ra tay đúng là có hơi không ổn.”

Nghe được Lý Phôi nói vậy, nhất thời Hoàng Bỉnh Thành nổi đóa lên. Lý Phôi này rốt cuộc theo phe ai đây?

Lý Phôi nhàn nhạt nói: “Ta chỉ bàn chuyện thôi.”

Lúc này, Tô Tín ho khan một tiếng, nói: “Được rồi, Thanh Ly và Lý Phôi nói đúng. Bây giờ ra tay gây xích mích trong quan hệ của hai bên đúng là dễ xảy ra chuyện. Có điều chúng ta cũng không thể ngồi nhìn. Lúc cần động thủ thì vẫn phải ra tay.

Tô Tín nói một câu, tất cả mọi người ở đây nhất thời yên tĩnh lại, muốn nghe thử xem Tô Tín nói thế nào.

Phân tích mới nãy của Thanh Ly cũng không sai. Mặc dù nàng không hiểu Nhân tộc cho lắm nhưng Hồ tộc Thanh Khâu của nàng thích nhất là động não chứ không động thủ. Vậy nên như này cũng là bình thường.

Tô Tín trầm giọng nói: “Bây giờ chúng ta không thể trực tiếp gây xích mích giữa bọn họ nhưng với tình hình của bọn họ bây giờ thì đoán chừng cũng nghĩ cách động thủ xong hết rồi. Thế nên chúng ta cũng không cần vội.

Khoảng thời gian này ta phải giải quyết ân oán của mình trước. Cũng tiện đánh ra được uy thế của chúng ta ở Tây Bắc đạo.

Tập trung lực lượng, chuẩn bị động thủ với Thác Bạt thị!”

Hoàng Bỉnh Thành nhất thời có hơi chút sửng sốt. Khi nãy Tô Tín không cho bọn họ ra tay với Mộ Dung thị trong bóng tối, vậy mà giờ lại động thủ ngoài sáng với Thác Bạt thị. Đây là ý gì?

Thanh Ly bên cạnh rất nhanh phản ứng lại, nhẹ giọng nói: “Tính chất của hai việc này không giống nhau. Âm thầm gây

xích mích là bụng dạ khó lường. Dù sao các ngươi cũng là người ngoài. Thân là người ngoài, khi bọn họ còn chưa động thủ mà đã khích họ ra tay thì chuyện này nghĩ thế nào cũng không đúng.

Mà quang minh chính đại xuất thủ với Thác Bạt thị thì lại là báo thù riêng. Lúc hai bên đang gương cung bạt nỏ, những bộ tộc Tây Bắc khác sẽ không vì thù oán cá nhân của Thác Bạt thị và Tô Tín mà thay đổ kế hoạch của mình. Thậm chí, bọn họ còn có thể uy hiếp Thác Bạt thị cúi đầu với các ngươi. Như vậy mới có thể tránh các ngươi xen vào cuộc đấu giữa hai phe trong bọn họ."

Tô Tín nhìn lòng người rất chuẩn xác. Thanh Ly cũng không thua kém. Nàng giải thích xong, Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành cũng đều rõ ràng. Ngay lập tức rời đi chuẩn bị triệu tập nhân thủ.

Đến sau khi hai người họ rời đi, lúc này Thanh Ly mới bĩu môi một cái, nói: "Sao nào? Ta nói rồi mà. Cái gọi là quy củ của Nhân tộc các ngươi mặc dù ta không hiểu nhưng Hồ tộc Thanh Khâu chúng ta nói thế nào cũng là nhờ vào cái đầu mà kiếm cơm. Chí ít cũng sẽ không kéo chân ngươi.'

Tô Tín nhàn nhạt liếc nàng một cái, nói: "Nếu như ngươi bây giờ có thể gài cho Thiếu Lâm Tự diệt môn giúp ta thì ta không nói hai lời, ngay lập tức đi tìm Nguyên Thần còn lại cho ngươi."

Thanh Ly nhất thời cứng họng. Trong khoảng thời gian Tô Tín bế quan, nàng cũng tìm hiểu một chút các thế lực rải rác trên giang hồ hiện giờ. Địa vị của Thiếu Lâm Tự trên giang hồ là thế nào, dĩ nhiên nàng biết.

Muốn gài cho Thiếu Lâm Tự diệt môn, chuyện này dù có là phụ thân của nàng, Hồ vương Thanh Khâu đời trước sống lại cũng chưa chắc đã làm được.

Thế nên Thanh Ly chỉ đành hừ lạnh một tiếng, nói: "Nếu như ngươi cho ta sức mạnh đầy đủ thì còn được. Chỉ nhờ vào sức ngươi bây giờ mà muốn làm Thiếu Lâm Tự diệt vong thì căn bản là nói vớ vẩn. Mà dù cho có muốn tứ lạng bạt thiên cân thì

cũng phải cho ta tư lạng mới được. Chút sức mạnh này của ngươi chẳng được trò trống gì.”

Tô Tín không tranh cãi với nàng, bởi Thanh Ly nói đúng. Muốn tứ lạng bạt thiên cân thì ít nhất cũng phải có sức mạnh mới được, nếu không thì sẽ biến thành bọ ngựa đấu xe, không tự lượng sức.

Chương 1492 - Thác Bạt Dư tuyệt vọng (2)

Thác Bạt Dư tuyệt vọng (2)

Có điều, lời kia của Tô Tín cũng không phải là đang nói đùa với Thanh Ly. Giữa hắn và Thiếu Lâm Tự phải có một cái kết.

Những năm này, có bao nhiêu võ giả Thiếu Lâm Tự chết trong tay Tô Tín rồi? Tô Tín và Thiếu Lâm Tự kết hận dày thế nào?

Chỉ có điều với thân phận của Tô Tín bây giờ và tình cảnh của Thiếu Lâm Tự bọn họ sẽ không động thủ. Có điều, một khi tìm được cơ hội, Tô Tín tin chắc Thiếu Lâm Tự không ngại trấn áp Tô Tín như tà ma để trừ hại cho dân.

Sau khi Tô Tín tập trung toàn bộ thủ hạ liền thẳng hướng đến Thác Bạt thị.

Lúc này, các bộ tộc lớn ở Tây Bắc đều đang gọi các đệ tử của nhà mình quay trở lại bộ tộc để chuẩn bị xuất thủ với Mộ Dung thị. Dù sao thì địa vực Tây Bắc rộng lớn. Phạm vi thế lực của các bộ tộc này cũng xen kẽ như răng lược, có vài người thậm chí còn cách vị trí bộ tộc của mình rất xa.

Dĩ nhiên, Thác Bạt thị không có phiền não này. Bởi vì phạm vi bộ tộc bọn họ vốn không lớn, chỉ có chu vi mười mấy dặm từ chỗ xung quanh bộ tộc mà thôi.

Hơn nữa, lần này chuẩn bị đánh với Mộ Dung thị, Thác Bạt thị bọn họ cũng không phải chủ lực. Thậm chí, lại còn rớt lại ở phía sau.

Thực lực Thác Bạt thị vốn không mạnh. Hơn nữa, lần này Thác Bạt Dư liên hiệp với Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly

Vị đuổi giết Tô Tín, kết quả Thác Bạt Dư lại là người đầu tiên bị Tô Tín đả thương nghiêm trọng.

Mặc dù Thác Bạt Dư chưa chết nhưng hắn cũng đã già, hiện tại còn bị Tô Tín làm cho trọng thương, thực lực của Thác Bạt Dư còn được mấy phần nữa chứ?

Coi như lần này, đông đảo các bộ tộc Tây Bắc thương lượng đối sách ứng phó với Mộ Dung thị, Thác Bạt Dư cũng không ra mặt, chỉ phái tộc trưởng Thác Bạt Thương Ý ra mặt mà thôi.

Mặc dù Thác Bạt Thương Ý là tộc trưởng Thác Bạt thị nhưng nếu đặt hắn trong đám cường giả Dương Thần cảnh thì hắn chẳng có tiếng nói gì. Thế nên, Thác Bạt Thương Ý bị thẳng thừng xếp vào trong hàng ngũ bộ tộc nhị lưu. Trên căn bản không đề lên ý kiến gì, chỉ theo những tộc trưởng bộ tộc nhị lưu khác hùa theo lời người khác mà thôi.

Sau chuyện này, Thác Bạt Dư cũng biết, Thác Bạt thị bọn họ phân nửa là xong rồi.

Không có võ giả Dương Thần cảnh như hắn thì còn dễ nói. Nhưng không có người nối nghiệp lại khiến Thác Bạt Dư sốt ruột.

Thác Bạt Dư sắc mặt trắng bệch, gọi Thác Bạt Thương Ý đến: “Ta cảm giác mình sắp không xong rồi. Thác Bạt thị sau này liền giao cho ngươi.”

Thác Bạt Thương Ý thoắt cái biến sắc, nói: “Lão tổ, ta đã phái người đến Dược Vương cốc xin thuốc rồi. Thương thế của ngươi hoàn toàn có thể khỏi hẳn mà!”

Sự tồn tại của Thác Bạt Dư với Thác Bạt thị lúc này mà nói là cực kỳ quan trọng. Nếu Thác Bạt Dư chết, Thác Bạt thị bọn họ có thể sẽ chẳng còn quyền phát biểu nào ở Tây Bắc mất.

Thắc Bạt Dư sắc mặt mệt mỏi nói: “Không cần phí sức. Thân thể ta, tự ta biết. Nếu là khi ta còn ở thời kỳ đỉnh phong, những vết thương này có khả năng còn khỏi hẳn. Nhưng bây giờ thọ nguyên của ta cũng cao, lại bị Tô Tín đả thương nguyên khí. Dù có là Cốc chủ Dược Vương cốc cũng không cứu được ta.

Lần này, trận đánh với Mộ Dung thị, ta đã chuẩn bị bỏ cái mạng già này rồi. Những bộ tộc còn lại, nhìn vào công lao của ra cũng sẽ che chở cho Thác Bạt thị một thời gian. Khoảng thời gian này, Thác Bạt thị có thể quật khởi hay không thì phải xem tài của ngươi."

Nhưng vào lúc này, bên ngoài bỗng vọng đến một tràng tiếng náo động. Mấy tên đệ tử Thác Bạt thị xông tới, lớn tiếng nói: "Tộc trưởng! Trưởng lão! Tô Tín kia dẫn theo đại quân đã bao vây Thác Bạt thị chúng ta rồi!"

Thác Bạt Dư và Thác Bạt Thương Ý đồng thời cả kinh trong lòng. Bọn họ kiểu gì cũng không ngờ Tô Tín sẽ ra tay ngay lúc này.

Lúc này là lúc nào rồi chứ?

Mộ Dung Long Thư sắp tấn thăng Chân Vũ. Những bộ tộc Tây Bắc còn lại bắt tay phản đối. Có thể nói Tây Bắc đạo hiện tại là một vòng xoáy có thể xoáy nát tất cả!

Thời điểm này, coi như là mấy thế lực cường đại tại Trung Nguyên cũng không dám nhúng tay vào. Thế mà Tô Tín vẫn dám đến gây chuyện. Hắn điên rồi à?

Hai người hai mắt nhìn nhau một cái. Bọn họ cũng không biết rốt cuộc Tô Tín nghĩ cái gì cho nên trước mắt cũng chỉ có thể đến đâu hay đến đó mà thôi.

"Trước tiên phái người đến Hạ Lan thị, Hô Diên thị đưa thư, mời họ đến tương trợ." Thác Bạt Dư dặn dò.

Thác Bạt Dư làm như vậy cũng là để đề phòng không may. Với sức mạnh của Thác Bạt thị bọn họ bây giờ thì đúng thực không ngăn được Tô Tín.

Hạ Lan thị và Hô Diên thị là hai bộ tộc có quan hệ tốt nhất với Thác Bạt thị. Hơn nữa, thực lực của hai bộ tộc này cũng không yếu, đều có một võ giả Dương Thần cảnh đang lúc tráng niên.

Đối mặt với người ngoài như Tô Tín, Thác Bạt Dư mở miệng nhờ giúp đỡ, hai tộc kia chắc chắn sẽ phái người đến.

Bên ngoài cửa chính, có hơn trăm tên Ám Vệ tay cầm Đồ Long Nỗ nhắm ngay cửa Thác Bạt thị. Mấy ngàn võ giả quân

Tây Bắc còn lại cùng cầm nỏ, cầm đao kiếm, bao vây Thác Bạt thị lại. Chỉ cần Tô Tín ra lệnh, một loạt nỏ bắn này cũng khiến Thác Bạt thị chết ít nhất một phần ba đệ tử cấp thấp.

Chương 1493 - Diệt tộc

Diệt tộc

Thác Bạt Thương Ý và Thác Bạt Dư đẩy cửa ra. Đám đệ tử Thác Bạt thị khi nãy vẫn còn đang run sợ giữa rừng gươm đao lúc này giống như thấy hy vọng, mau chóng rút binh khí ra, căm tức nhìn đám người Tô Tín.

Thác Bạt Dư quát lên: "Tô Tín! Ngươi muốn làm gì? Ngươi thật sự không để ý đến toàn đại cuộc, muốn đổi mạng với ta hay sao?

Bây giờ tình hình ở Tây Bắc đạo thế nào ngươi hẳn phải biết mới đúng. Thác Bạt thị ta không muốn chiến nhưng cũng không sợ chiến đâu!

Tô Tín, nếu hôm nay ngươi rút lui thì ta sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra. Thậm chí, chuyện của Thác Bạt Phong ta cũng xóa bỏ với ngươi. Từ nay, mọi người nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng nếu ngươi không biết điều thì sớm muộn gì cũng có ngày ngươi phải hối hận!"

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: "Lấy đại cuộc làm trọng? Đại cuộc của Tây Bắc đạo các người dựa vào đâu bắt ta để ý?

Huống chi, nếu ta thật sự có chần chừ thì hôm nay cũng đã không đến đây.

Thác Bạt Dư, trong đất phong ấn Yêu vương, ngươi bắt tay cùng Mộ Dung Tông Chính, Chung Ly Vị muốn giết ta, chuyện này kiểu gì cũng phải có kết cục.

Chung Ly Vị đã chết, ngươi sao còn không chết đi?

Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội tự kết liễu thì ta sẽ cho Thác Bạt thị của ngươi một con đường sống. Nếu không, ta sẽ chôn cả Thác Bạt thị cùng với ngươi!"

“Cuồng vọng!”

Thác Bạt Dư quát giận một tiếng. Có điều, hắn cũng kiềm chế không động thủ, tính nói rõ lợi và hại trong vấn đề này với Tô Tín, để Tô Tín thu tay về.

Nhưng Tô Tín lại thất vọng lắc đầu: “Xem ra ngươi chưa từ bỏ ý định. Nếu như vậy thì ta sẽ giết ngươi, sau đó giết Thác Bạt thị của ngươi! Ta nói rồi, chuyện này nhất định phải có một cái kết!”

Nói dứt lời, thân hình của Tô Tín đã xuất hiện trước mặt Thác Bạt Dư, khí thế quanh thân ngút trời, khuấy động lôi phong!

Một quyền đánh ra giống như trời nghiêng. Dưới một quyền này, Tô Tín hệt như đã biến thành Thần khiến Thác Bạt thị thấy mà kinh hãi, khiến Thác Bạt Dư sợ hãi, khiến cho Dương Thần cảnh như Thác Bạt Dư cũng không khỏi sinh ra cảm giác sợ hãi!

“Dương Thần cảnh! Hắn đột phá đến Dương Thần cảnh rồi!”

Tô Tín thu mình, bấy giờ Thác Bạt Dư vẫn cho rằng Tô Tín là Dung Thần cảnh.

Nhưng lúc thấy uy thế khi Tô Tín xuất thủ, bất ngờ, Tô Tín đã tấn thăng đến Dương Thần cảnh!

Lúc trước Tô Tín còn là Dung Thần cảnh, Thác Bạt Dư đã đánh không lại hắn. Bây giờ Tô Tín tấn thăng Dương Thần, Thác Bạt Dư cản hắn kiểu gì đây?

Vào lúc này, trong lòng Thác Bạt Dư dâng lên nỗi tuyệt vọng!

Trước kia, Thác Bạt Dư còn có thể dựa vào thực lực Dương Thần cảnh của hắn mà tới đánh một trận cùng Tô Tín. Nhưng lúc này, Tô Tín tấn thăng lên đến Dương Thần cảnh rồi, hắn lấy cái gì để đánh với Tô Tín một trận đây?

Đệ tử trong tộc đã đi tìm người của Hạ Lan thị và Hô Diên thị tới. Hắn chỉ cần kéo dài một lát là được.

Hôm nay coi như hắn đã nhìn ra, đây là kiếp số của hắn. Thác Bạt Dư cũng đã chết trong tâm rồi. Có điều, hắn nhất định phải giữ được người của Thác Bạt thị!

Tính cách của Tô Tín thế nào trước kia Thác Bạt Dư có thể không biết. Bởi Tây Bắc đạo bọn họ từ trước tới giờ không có thói quen đi nghiên cứu võ giả ngoại giới.

Tuy nhiên, từ sau lần liên thủ với Mộ Dung Tông Chính và Chung Ly Vị ở đất phong ấn Yêu vương đuổi giết Tô Tín mà không thành, Thác Bạt Dư liền cố ý cho người đi mua tài liệu cặn kẽ của Tô Tín về. Vừa mới xem qua một cái, Thác Bạt Dư liền hối hận quyết định ban đầu của mình.

Tích cách con người Tô Tín âm ngoan cay độc. Hơn nữa có thù tất báo. Quan trọng nhất chính là Tô Tín làm người không biết cố kỵ là gì. Đường đi nước bước của hắn so với ma đạo còn ma đạo hơn!

Quy tắc thừa hành của võ lâm chính đạo là cái gì? Làm người thì nên biết nhường một đường, ngày sau còn gặp lại.

Tông môn trên giang hồ có thù với nhau cũng không ít. Nhưng chẳng có bao tông môn diệt môn đối phương cả. Cho dù hai bên đã kết tử thù thì cũng không dễ để mà diệt môn đối phương.

Dẫu sao, chuyện như chuyện diệt môn này quá tàn nhẫn. Tông môn chính đạo không làm được. Huống chi coi như là làm được thì cũng sẽ có những thế lực khác đứng ra khuyên can. Cho nên, trong võ lâm Trung Nguyên mặc dù phân tranh vô số nhưng chuyện diệt môn lại hiếm như lá mùa thu. Trừ phi hai bên chém giết mù quáng đến mức không chết không thôi. Nếu không chắc chắn sẽ không tùy tiện có chuyện diệt môn.

Có điều, Tô Tín lại không giống vậy. Người này ỷ vào thân phận triều đình, hành động không chút cố kỵ. Ở Giang Nam đạo, hắn mượn thời cơ Tiêu gia bị phong cấm mà tàn sát diệt vô số tông môn, dấy lên một màn mưa tanh gió máu ở Giang Nam đạo. Dù là ở Bắc Nguyên đạo Thịnh Kinh thành thì hắn cũng chẳng hề cố kị. Có mấy thế lực bị hắn diệt gọn. Thậm chí ngay cả Thanh Thành Kiếm phái, một trong Ngũ Trì kiếm phái cũng bị hủy dưới tay hắn.

Con người Tô Tín này còn cái gì không dám làm nữa?

Cho nên, Thác Bạt Dư hối hận. Ban đầu nếu như hắn có thể nhịn được cơn tức giận, không đi đối phó với Tô Tín thì có lẽ Thác Bạt thị bọn họ còn có một đường sống. Chính bản thân Thác Bạt Dư hắn cũng sẽ che chở cho Thác Bạt thị được một thời gian.

Chương 1494 - Diệt tộc (2)

Diệt tộc (2)

Có điều, thế gian này không có thuốc hối hận. Làm là làm. Chút hối hận này chẳng qua chỉ dâng lên một chút trong lòng Thác Bạt Dư mà thôi. Ngay sau đó đã biến thành bi tráng tử chí!

Lúc một quyền kinh thiên này của Tô Tín ập đến, Thác Bạt Dư nổi giận gầm một tiếng, huyết khí quanh thân tràn ngập. Hắn ngay lập tức thiêu đốt tinh huyết, cả người bao phủ trong một luồng khí thế cường đại. Điều này khiến cho Thác Bạt Dư thấy hắn như đang quay trở về thời kỳ đỉnh phong.

Một quyền đánh ra, trong lòng Thác Bạt Dư không vui chẳng mừng. Quyền này không có uy năng!

"Chân Ngã Đạo Điển" của Thác Bạt thị bọn họ rất nghiêm ngặt với tu hành tự thân. Từ lúc tuổi già, tu vi tâm cảnh của Thác Bạt Dư cũng hạ xuống theo. Đã lâu rồi hắn không sử dụng sức mạnh tột cùng của "Chân Ngã Đạo Điển" nữa.

Dưới áp lực của Tô Tín, cộng với việc thiêu đốt tinh huyết đánh một kích, Thác Bạt Dư một lần nữa đánh ra một quyền tột cùng của mình!

Có điều, một quyền này chỉ là tột cùng của Thác Bạt Dư mà thôi, cũng không qua được Tô Tín bây giờ!

Hai quả đấm đụng nhau, hư không vô biên bị xé, sức mạnh này khuấy động phong vân. Thậm chí ở bên cạnh hai người còn xuất hiện một luồng phong bạo khổng lồ bao phủ. Đất đai chấn động, từng đường nứt hiện lên, hệt như địa chấn.

Uy năng này chỉ kéo dài được một lúc, mọi người không thấy rõ cảnh tượng bên trong, bọn họ chỉ thấy trong luồng phong bạo đó hiện lên màu máu. Tiếp theo, cơ thể Thác Bạt Dư liền

bị đánh bay ra ngoài. Cánh tay phải bị đánh nát, kinh mạch toàn thân đứt đoạn. Hệt như mò từ trong ao máu ra ngoài vậy, trông cực kỳ thê thảm.

Người của Thác Bạt thị không dám tin. Tô Tín chỉ dùng có một chiêu mà đã đánh phế Đại trưởng lão Dương Thần cảnh của Thác Bạt thị bọn họ!

Phong bạo tan đi, lúc Thác Bạt Dư rơi xuống đất, thân hình Tô Tín cũng thoắt cái xuất hiện phía trên Thác Bạt Dư. Đạp lên một cước, trong nháy mắt làm vỡ tim Thác Bạt Dư!

Thác Bạt Dư muốn kéo dài chút thời gian cho Thác Bạt thị. Tiếc rằng, hắn không đỡ được dù chỉ là một chiêu của Tô Tín!

"Trưởng lão!"

Vành mắt của một đám võ giả Thác Bạt thị sắp nứt đến nơi. Thác Bạt Thương Ý và mấy tên võ giả Dung Thần cảnh của Thác Bạt thị tất cả đều rống giận xông lên, muốn liều mạng cùng Tô Tín.

Bọn họ đã bỏ qua ý định chạy trốn. Trước người có thực lực như Tô Tín đây, nào ai dám chạy? Nào ai có thể thoát!

Tô Tín mặt không đổi sắc, chẳng qua chỉ nhìn đám Thác Bạt Thương Ý một cái. Nhíu mày, nhất thời kiếm khí vô biên hiện lên, trong nháy mắt bọc lấy đám người Thác Bạt Thương Ý trong đó, kiếm khí xoắn giết giáng xuống. Chưa đến mười nhịp thở, đám người Thác Bạt Thương Ý đã chẳng còn hình bóng. Ở hiện trường chỉ còn lại một đống máu thịt!

Cảnh tượng kinh khủng như vậy không chỉ khiến cho đám người Thác Bạt thị sững sờ mà ngay cả thủ hạ của Tô Tín cũng hơi sửng sốt. Bọn họ không ngờ sau khi đại nhân nhà mình tấn thăng Dương Thần cảnh thực lực lại kinh khủng như vậy.

Thanh Ly nhìn về phía Tô Tín, ánh mắt cũng có vẻ kinh dị. Nàng nhớ phụ thân từng nói, điểm mạnh của Nhân tộc so với Yêu tộc chính là ở chỗ Nhân tộc có khả năng vô hạn.

Mạnh yếu của Yêu tộc trên căn bản là Tiên Thiên, lúc vừa sinh ra đã cố định. Yêu tộc nào bình sinh hạ vị thì có tu luyện thế nào cũng không đổi thành Yêu tộc trung vị được.

Giống như Hồ tộc Thanh Khâu bọn họ vậy. Hồ tộc Thanh Khâu bọn họ mặc dù là Yêu tộc thượng vị, trong tộc cũng có thể xuất hiện Yêu vương Chân Vũ cảnh. Nhưng nếu đối chiến chính diện thì thực lực cũng rất yếu. Cho nên chỉ có thể nhờ một đời Hồ vương Thanh Khâu mưu tính mới có được chỗ ngồi trong Yêu tộc.

Nhân tộc thì khác. Bất kể thiên phú thế nào, sư môn làm sao, dù chỉ là một tán tu phế vật, nói không chừng cũng sẽ được quật khởi vì có cơ duyên.

Thế gian đại tranh, long xà biến ảo. Có vài người mặc dù là rắn đất nhưng cũng chẳng biết khi nào thoắt biến thành rồng.

Thanh Ly nhìn Tô Tín, trong lòng thầm nhủ nếu đánh giá theo tiêu chuẩn của phụ thân nàng, thực lực và tiềm lực của Tô Tín bây giờ đã là cự mãng sắp hóa rồng rồi!

Tô Tín vung tay lên, nhàn nhạt phun ra một chữ: “Giết!”

Trong nháy mắt, tiếng cung nỏ như tiếng sét, sau mỗi một lượt bắn là một loạt võ giả Ám Vệ liều chết xung phong đi lên. Đám võ giả Tây Bắc quân phụ trợ ở bên ngoài.

Bàn về thực lực, đám võ giả quân Tây Bắc có hơi yếu một chút. Người của mấy bộ tộc như Thác Bạt thị mặc dù số lượng ít nhưng tinh anh thì không. Trong đó, võ giả Tiên Thiên cảnh và Hóa Thần cảnh cũng không phải là ít. Thế nên, để cho Ám Vệ xuất thủ vẫn an toàn hơn.

Chuyện diệt môn còn lại cũng không cần Tô Tín tự mình ra tay. Đám Lý Phôi sẽ xử lý gọn gàng.

Thanh Ly đi đến bên cạnh Tô Tín, khó hiểu hỏi: “Thác Bạt thị mất đi một võ giả Dương Thần cảnh đã chẳng uy hiếp được ngươi nữa rồi, sao còn phải diệt môn họ?

Mặc dù khí huyết sát trên người ngươi nặng nhưng ta có thể cảm giác được ngươi cũng không phải người thích giết chóc.”

Nếu lời này của Thanh Ly bị người ngoài nghe được thì chắc chắn sẽ phỉ nhổ nàng. Tô Tín mà không phải hạng người thích giết chóc? Người hắn giết còn nhiều hơn Cửu Ngục tà ma!

Chương 1495 - Nhổ cỏ tận gốc

Nhổ cỏ tận gốc

Nhưng trên thực tế, lời này của Thanh Ly nói đúng thực không sai. Tô Tín cũng không phải hạng ma đạo biến thái thích lấy việc giết người làm thú vui. Huống chi, giết những võ giả có thực lực yếu hơn hắn thì cũng chẳng có khoái cảm gì mà nói.

Tô Tín trầm giọng nói: "Đại phái có uy danh, có nội tình của đại phái. Ở võ lâm Trung Nguyên, bất kể là Thiếu Lâm Tự hay Tạo Hóa Đạo Môn cũng thế, uy danh của bọn họ đều là dùng thời gian và chiến tích để góp lại. Nhưng tiếc thay, ta không có những thứ này.

Cho nên cứ như vậy, ta cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn để lập ra uy danh của mình, hay hung danh gì cũng được.

Ta giết nhiều người ở Giang Nam đạo như vậy, nên cho dù là sau khi ta đi rồi, triều đình cũng gỡ phong cấm với Tiêu gia, nhưng mấy thế lực võ lâm ở Giang Nam đạo cũng không dám bất kính với thủ hạ của ta.

Trước mắt, ta không có uy danh ở Tây Bắc đạo. Những Tây Bắc dị tộc này thậm chí còn công khai liên thủ giết ta, cho nên ta muốn cho đối phương xem một chút. Giết ta thì được thôi. Có điều, không giết được thì sẽ phải trả giá đắt!

Mục đích không phải là giết người. Nhưng thông qua việc giết người, có lúc ngươi sẽ rất nhanh đạt được mục đích mình muốn."

Thanh Ly lắc lắc đầu, nói: "Suy nghĩ của Nhân tộc các ngươi có lúc rất phức tạp. Vào thời thượng cổ các ngươi có thể đánh bại Yêu tộc chúng ta. Nhưng tương tự, bây giờ không có Yêu tộc uy hiếp, các ngươi đấu đá nội bộ cũng sẽ ác hơn."

Tô Tín không nói gì, bởi Thanh Ly nói đúng. Nội đấu dường như đã thành truyền thống của Nhân tộc rồi. Giống như tổ tiên của những bộ tộc Tây Bắc này. Tổ tiên của bọn họ trước kia cũng là những tiểu quốc từ thời thượng cổ. Lúc Yêu tộc còn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn. Nhân hoàng cũng đã bắt đầu động

thủ với bọn họ. Truyền thống nội đấu này đã lưu truyền từ thời thượng cổ đến nay rồi.

Với sức mạnh của thủ hạ Tô Tín bây giờ, người của Thác Bạt thị căn bản không ngăn được. Thế nên, chưa tới nửa khắc, toàn bộ Thác Bạt thị đã bị tàn sát không còn một mống.

Lúc này, có hai luồng khí tức cường đại ầm ầm hạ xuống. Hai tên võ giả Dương Thần cảnh trông thấy cảnh Thác Bạt thị máu chảy thành sông, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Bọn họ chính là hai tên võ giả Dương Thần cảnh của Hạ Lan thị và Hô Diên thị. Vừa nghe tin, họ không hề trì hoãn, lập tức đến đây ngay. Có điều không ngờ cho dù là vậy thì cũng đã đến trễ.

Nhìn trên mặt đất xác chất thành đống, hai tên võ giả Dương Thần cảnh của Hạ Lan thị và Hô Diên thị choáng váng một hồi.

Đã bao lâu rồi Tây Bắc đạo bọn họ không xảy ra chuyện diệt môn? Phải nói, từ thời thượng cổ Tây Bắc đạo bọn họ kí kết minh ước cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra chuyện này!

Những năm gần đây, có vài bộ tộc trong Tây Bắc vì nguyên nhân riêng mà từ từ biến mất. Tuy nhiên, không hề có tác động từ bên ngoài mà khiến cho bị diệt vong!

Bọn họ vốn cho rằng đại chiến với Mộ Dung thị lần này sẽ khiến cho rất nhiều bộ tộc diệt vong. Thậm chí, ngay cả những bộ tộc lớn cũng không cách nào tránh được. Nhưng ai nào ngờ, bọn họ còn chưa khai chiến với Mộ Dung thị, Tô Tín đã ra tay, dùng thế lôi đình diệt Thác Bạt thị!

“Tô Tín! Ngươi có ý gì đây? Thác Bạt thị lớn như vậy ngươi nói diệt là diệt. Ngươi có coi mấy bộ tộc Tây Bắc chúng ta ra gì không?”

Hai tên võ giả Dương Thần cảnh của Hô Diên thị và Hạ Lan thị đồng loạt quát lên.

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Có ý gì? Ngược lại thì uy danh mấy bộ tộc Tây Bắc các ngươi lớn thật đấy. Các ngươi có thể liên thủ đuổi giết ta thì ta không thể trả thù à?

Con người đều phải trả giá đắt cho hành động của mình, không đúng hay sao? Nếu ban đầu Thác Bạt thị này quyết định làm như vậy thì hắn nhất định sẽ phải trả giá đắt cho việc này!”

Hai tên võ giả Dương Thần cảnh của Hô Diên thị và Hạ Lan thị nhất thời cừng họng. Nói về mặt đạo lý, chuyện này đúng là Thác Bạt Dư làm có hơi thiếu cân nhắc.

Muốn giết Tô Tín thì được, nhưng tay chân của Thác Bạt Dư không thể lanh lẹ hơn được sao? Kết quả không giết được người mà còn bị người giết.

Trước giờ trên giang hồ đều giải quyết ân oán như vậy. Ngươi giết ta thì ta giết ngươi. Hai bên không chết không thôi. Chỉ cần một người ngã xuống trước thì không thành vấn đề.

Tên võ giả Dương Thần cảnh của Hạ Lan thị hừ lạnh một tiếng, nói: “Người có thù với ngươi là Thác Bạt Dư. Ngươi giết hắn thì được nhưng không thể đổ vấy lên người nhà. Trước mắt ngươi lại xuất thủ giết toàn bộ Thác Bạt thị. Tô Tín ngươi có còn nhân tính hay không?”

Tô Tín liếc hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Đổ vấy lên người nhà? Mấy câu ngu dốt thế này cũng tin được? Ta và Thác Bạt thị không chết không thôi. Giữ lại mấy tộc nhân khác làm gì? Để chúng tu luyện thành công rồi ngày sau đến tìm ta báo thù? Chẳng lẽ các ngươi chưa từng nghe qua câu nhổ cỏ tận gốc hay sao?”

Hai tên võ giả Dương Thần cảnh của Hạ Lan thị và Hô Diên thị bị Tô Tín sỉ nhục đến tức giận nói không thành lời.

Các bộ tộc Tây Bắc bọn họ mặc dù ít khi trao đổi với võ giả Trung Nguyên. Có điều, bọn họ thân là Dương Thần cảnh, kiểu gì cũng coi như là có chút kiến thức, cũng từng gặp không ít người. Nhưng bọn họ vẫn là lần đầu tiên gặp người vô sỉ như Tô Tín!

Chương 1496 - Nhổ cỏ tận gốc (2)

Nhổ cỏ tận gốc (2)

Tông môn chính đạo bất kể làm gì thì ít nhất cũng còn biết che giấu một chút, không làm quá mức. Nhưng Tô Tín này thì hay rồi, làm việc quyết tuyệt vô cùng!

Tô Tín cũng không muốn nói nhảm nhiều với họ. Lúc không có thực lực thì nói hươu nói vượn với đám người này một phen thì còn có thể. Nhưng bây giờ, Tô Tín đã tấn thăng Dương Thần. Ám Vệ trong tay hắn cũng bắt đầu có thực lực lớn mạnh. Lúc này còn nói nhảm với họ làm gì? Động thủ ngay lập tức!

Cho nên, dứt lời, Tô Tín lạnh giọng nói: "Ta diệt Thác Bạt thị đúng không sai. Có điều, các ngươi cũng không cần lôi toàn bộ các bộ tộc Tây Bắc tới mà ép ta!

Các ngươi ra mặt giúp Thác Bạt thị? Được thôi, lấy thực lực ra, còn không thì bớt ở đây ăn nói ẩu tả!"

Không chờ cho hai tên võ giả Dương Thần cảnh của Hạ Lan thị và Hô Diên thị tức giận mắng mỏ, Tô Tín đã động thủ.

Huyết sắc kiếm mang ý phá thiên địa, ẩn chứa vô biên. Kiếm quang điểm, sắc mặt của hai tên võ giả Dương Thần cảnh Hạ Lan thị và Hô Diên thị bỗng nhiên biến đổi. Họ cảm giác như thể mình đang bị ác quỷ theo dõi. Tim đập dồn từ đáy lòng.

Một chuôi loan đao hiện lên trong tay tên võ giả Dương Thần cảnh của Hạ Lan. Đao này có độ cong kinh người, hệt như một vầng trăng tròn. Hắn chém ra một đao, nhất thời lôi phong rống giận, phá thiên địa!

Tuy nhiên, lúc này Tô Tín cũng không dừng tay. Hắn phất một tay lên, vạn thiên kiếm khí ùn ùn kéo đến gầm thét, xoắn chặt lấy tên Dương Thần cảnh của Hô Diên thị nọ vào bên trong.

Bây giờ, Tô Tín lấy một chọi hai, hơn nữa còn đối mặt với hai vị võ giả Dương Thần cảnh còn đang tráng niên. Dĩ nhiên, Tô Tín hắn chưa đạt đến trình độ giết gọn đối phương trong nháy mắt.

Chỉ có điều, tuy không thể giết gọn trong nháy mắt nhưng thực lực của Tô Tín cũng đủ kinh người.

Phương pháp huyết kiếm của hắn đã đạt đến đỉnh phong, sớm đã thoát khỏi phạm vi Huyết Hà Thần Kiếm.

Một kiếm này dung hợp mấy môn kiếm đọa cực đoan nhất trong võ đạo của Tô Tín. Tập trung tru tuyệt phá diệt làm một thể. Một kiếm chém ra, thiên địa diệt!

Dưới kiếm kỹ cường đại này, tên võ giả Hạ Lan thị kia khổ sở ngăn cản. Không phải đao pháp thắng không nổi kiếm pháp mà là hắn không thắng được Tô Tín.

Mà tên võ giả Dương Thần cảnh Hô Diên thị kia cũng vậy. Mặc dù bọn họ đã tấn thăng thành Dương Thần sớm hơn Tô Tín đến mấy thập niên thậm chí là mấy trăm năm, nhưng lúc đối mặt với Tô Tín cũng không có nửa phần cơ hội thắng cuộc.

Tên võ giả Hô Diên thị kia giỏi cận chiến. Khó khăn lắm mới tiếp cận đến trước Tô Tín, muốn đánh chết người ở cự li gần. Kết quả là bị Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ của Tô Tín dạy cho cách làm người một phen, bị đánh cho đến mất trí chuyển hướng.

Chỉ hơn mười chiêu ngắn ngủi, hai người đã hoàn toàn bị áp chế, căn bản không phải là đối thủ của Tô Tín.

Lúc này, hai người kinh hãi đến tột đỉnh trong lòng.

Bọn họ biết lai lịch của Tô Tín. Hắn mới đột phá lên Dương Thần cảnh được bao lâu? E là chẳng được mấy ngày!

Mới vừa bước vào Dương Thần cảnh, Tô Tín đã có thực lực thế này, vậy đến khi hắn tu luyện thêm một thời gian nữa, thực lực của hắn sẽ đến mức nào đây?

Hai người không dám nghĩ tới, huống chi bây giờ cũng không phải là lúc suy nghĩ lung tung.

Hai người bọn họ âm thầm truyền âm thương lượng một câu, lập tức xoay người chạy.

Tô Tín cũng không đuổi theo bọn họ. Nếu như Tô Tín dùng toàn lực xuất thủ, hắn chắc chắn có thể giữ hai người bọn họ lại đây. Có điều, như vậy cũng không có ý nghĩa gì.

Tô Tín đến đây là để báo thù riêng. Diệt Thác Bạt thị thì rất bình thường, nhưng nếu như Tô Tín đánh chết hai người này thì lại biến thành hắn muốn khiêu chiến với toàn bộ các bộ tộc Tây Bắc rồi. Đến lúc đó, sự chú ý của những bộ tộc Tây Bắc kia sẽ rất dễ dàng chuyển sang phía hắn. Thế thì mất nhiều hơn được.

Hoàng Bỉnh Thành đi đến bên cạnh Tô Tín, nói: "Lão đại, người của Thác Bạt thị đã giải quyết hết rồi. Tiếp theo làm thế nào đây?"

Tô Tín nhàn nhạt nói: "Trước tiên dọn dẹp một chút. Tất cả đồ ở Thác Bạt thị chia làm bảy phần, còn lại tịch thu. Mục tiêu tiếp theo, Chung Ly thị!"

Hoàng Bỉnh Thành có hơi chút kinh ngạc. Chung Ly thị không giống Thác Bạt thị. Chung Ly thị là bộ tộc vẫn còn hai tên võ giả Dương Thần cảnh, hơn nữa, địa vị của họ trong các bộ tộc Tây Bắc cũng rất cao. Nếu như Tô Tín muốn diệt họ giống như diệt Thác Bạt thị thì cũng không phải là dễ.

Chỉ có điều, cho dù như vậy, Hoàng Bỉnh Thành cũng không hỏi nhiều. Thực lực của lão đại nhà hắn kinh khủng, đã vượt quá tưởng tượng của bọn họ. Diệt Chung Ly thị cũng chỉ là hơi khó thôi chứ không phải là không thể nào.

Lúc này, những bộ tộc phản đối Mộ Dung thị còn đang tụ tập trung lại một chỗ. Ai nấy đều đang bắt đầu tập hợp lực lượng, chuẩn bị động thủ với Mộ Dung thị.

Người chủ sự của các bộ tộc lớn cũng đang ở trong phòng nghị sự. Tuy nhiên, chẳng ai nói câu nào. Bầu không khí có chút ngột ngạt.

Bọn họ biết, dù có xuất thủ với Mộ Dung thị thì cũng không phải đơn giản như vậy. Không riêng việc Mộ Dung thị có thực lực cực mạnh, mà những bộ tộc đầu quân cho Mộ Dung thị cũng có thực lực không tệ. Bọn họ tựu chung lại với nhau ít nhất cũng chiếm ba phần sức mạnh ở toàn bộ Tây Bắc đạo.

Chương 1497 - Nhổ cỏ tận gốc (3)

Nhổ cỏ tận gốc (3)

Mặc dù chỉ cần Mộ Dung Long Thư không tấn thăng thành Chân Vũ, bọn họ chắc chắn sẽ tiêu diệt được toàn bộ Mộ Dung thị, nhưng tổn thất đến thế nào, bọn họ cũng không biết. Thậm chí, vài bộ tộc nhỏ cũng sẽ bị tiêu diệt thẳng thừng.

Song, ngay lúc này, hai tên võ giả Dương Thần cảnh của Hạ Lan thị và Hô Diên thị nổi giận đùng đùng bước vào. Hơn nữa, trên người còn mang dáng vẻ chật vật.

Bách Lý thị, Bách Lý Trường Không đứng lên, cười ha hả nói: "Hạ Lan huynh, Hô Diên huynh, hai người bị sao thế? Sao chật vật như vậy?"

Trong những người ở đây, vốn uy thế của Chung Ly Vị là lớn nhất, nên cũng là Chung Ly thị dẫn đầu tổ chức chuyện này.

Nhưng tiếc là bây giờ Chung Ly Vị đã bị Tô Tín giết chết. Chung Ly Viêm tính cách không hợp nắm đại cuộc trong tay. Còn vị Dương Thần cảnh Chung Ly Hành của Chung Ly thị kia thì lại có hơi bình thường. Thế nên, trước mắt, những bộ tộc Tây Bắc này quyết định không làm người lãnh đạo gì nữa. Mọi người tập trung lại nghị sự là được.

Bách Ly Trường Không này chính là Đại trưởng lão của Bách Lý thị. Tướng mạo trung niên, vẻ ngoài không tệ, danh tiếng trong các bộ tộc Tây Bắc cũng tốt. Thiện chí giúp người, không đắc tội với ai.

Hai tên Dương Thần cảnh Hạ Lan thị và Hô Diên thị đưa mắt nhìn nhau một cái, đồng thời hừ lạnh, nói: "Tô Tín kia lấn hiếp người quá đáng!"

Lời này vừa dứt, ai nấy ở đây đều hơi sửng sốt. Lại có gì liên quan đến Tô Tín?

Hơn nữa, vừa nghe thấy tên của Tô Tín, Chung Ly Viêm và Chung Ly Hành hai người đứng bật dậy. Có thể nói, Chung Ly thị bọn họ và Tô Tín bây giờ là không đội trời chung.

Tộc trưởng của Chung Ly thị vốn là Đại trưởng lão Chung Ly Vị. Bàn về thực lực và năng lực, Chung Ly Vị là người mạnh nhất trong Chung Ly thị bọn họ. Không ngờ lần này lại chết trong tay Tô Tín. Người của Chung Ly thị không phục, bọn họ cũng không cam lòng.

Có điều, không cam lòng cũng vô ích. Bọn họ thật đúng là không thể động thủ với Tô Tín lúc này.

Trước mắt có Mộ Dung thị, Chung Ly thị cho dù có hận Tô Tín tới nhường nào cũng phải nhịn xuống trước. Giải quyết Mộ Dung thị xong rồi mới tính.

Cùng so với Tô Tín, Mộ Dung thị mới là đối thủ khó dây dưa.

Tây Bắc đạo trước kia Mộ Dung thị vì có Mộ Dung Long Thư cho nên thực lực là mạnh nhất. Có điều không ai nói ra bên ngoài mà thôi.

Mà Chung Ly thị bọn họ cũng có ba tên võ giả Dương Thần cảnh như Mộ Dung thị. Hai trong số đó đều đang làm giáo tập tại Đại Tuyết Sơn. Như vậy, Chung Ly thị mượn uy thế Đại Tuyết Sơn có thể có địa vị ngang với Mộ Dung thị. Hai bên cũng không ít lần va chạm. Thậm chí kết thù kết oán rất nhiều.

Trước mắt không giải quyết Mộ Dung thị, chờ đợi Chung Ly thị chính là hoặc thần phục, hoặc diệt tộc.

Mà nhìn lại Tô Tín, dù thế nào thì hắn cũng chỉ có chút xíu sức mạnh như vậy. Đối với Chung Ly thị bọn họ mà nói thì chẳng qua là phiền phức mà thôi, không có tính uy hiếp.

Chỉ có điều, nghe nói Tô Tín kia cũng vì trọng thương mà bế quan rồi. Bây giờ hắn lại gây chuyện gì nữa?

Tên võ giả Dương Thần cảnh của Hạ Lan thị kia lạnh lùng nói: “Thương thế của Tô Tín đã khỏe rồi. Hơn nữa, hắn không chỉ hết bệnh, thậm chí còn tấn thăng lên Dương Thần cảnh. Một chiêu chém chết Thác Bạt Dư, diệt toàn bộ Thác Bạt thị rồi!

Hai người chúng ta nghe tin chạy tới đã muộn. Người đã chết hết!

Chuyện tới nước này chúng ta cũng không sợ mất thể diện. Thực lực của Tô Tín quả thật cường hãn kinh người. Không hổ cho thanh danh của hắn.

Với thực lực của hai người chúng ta giao thủ cùng hắn, hơn mười chiêu đã bị hắn áp chế. Nếu đánh tiếp, thì e là hai người chúng ta đã bỏ mạng ở đó rồi!”

Vừa dứt lời, ai nấy ở đây sắc mặt biến đổi, đứng dậy hết cả.

Toàn tộc bị diệt, hơn nữa còn là do người ngoài làm. Suốt mấy ngàn năm ở Tây Bắc đạo bọn họ chưa từng xảy ra chuyện này. Tô Tín muốn làm gì? Muốn đối địch với toàn thể Tây Bắc đạo hay sao?

Mỗi một bộ tộc Tây Bắc đều rất tức giận. Lần này thực sự Tô Tín làm quá quá đáng.

Dầu gì Thác Bạt thị cũng là một trong những bộ tộc đứng hàng đầu Tây Bắc đạo bọn họ. Thế mà nói diệt là diệt. Hành động này căn bản là đang gây hấn với toàn bộ Tây Bắc đạo.

Chung Ly Hành của Chung Ly thị thẳng tay đánh nát cái bàn trước mặt, hừ lạnh nói: "Tô Tín cái con người này đúng thật là vô pháp vô thiên! Hắn cho rằng Tây Bắc đạo này là Trung Nguyên hay sao? Có thể mặc cho hắn tự tung tự tác? Mọi người cùng nhau xông lên, tiêu diệt Tô Tín này. Bằng không, chuyện quá đáng hơn hắn cũng có thể làm được!"

Lúc đầu, mọi người ai nấy cũng tức giận hệt như Chung Ly Hành. Song, chốc lát sau bọn họ kịp phản ứng lại thì ho khan một tiếng, lại ngồi xuống.

Bách Lý Trường Không nói: "Chung Ly huynh trước bình tĩnh đã. Tô Tín diệt Thác Bạt thị là vì ân oán cá nhân. Dẫu sao ban đầu cũng là Thác Bạt Dư liên hiệp giết hắn. Mặc dù diệt Thác Bạt thị có hơi quá đáng, tuy nhiên món nợ này chúng ta ngày sau hãy tính. Trước mắt còn chuyện quan trọng hơn."

Chung Ly Hành cau mày nói: "Xảy ra chuyện lớn như vậy mà chúng ta cũng nhịn. Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể nhìn tên Tô Tín kia ngông cuồng thôi sao?"

Chương 1498 - Hùng hổ doạ người

Hùng hổ doạ người

Mọi người ở đây đều lắc đầu một cái. Chung Ly Hành so ra thua kém Chung Ly Vị quá nhiều. Chẳng lẽ hắn không nhìn ra được điểm mấu chốt trong đây hay sao?

Bách Lý Trường Không giải thích: “Trước mắt, vấn đề lớn nhất của chúng ta là Mộ Dung thị. Chưa diệt Mộ Dung thị mà chúng ta đã xoay người đi đối phó với Tô Tín thì chỉ lãng phí thời gian thôi.

Huống chi chuyện lần này cũng là Thác Bạt Dư tự làm tự chịu. Ban đầu nếu hắn muốn đuổi giết Tô Tín thì hắn nên chuẩn bị tinh thần bị trả thù.

Ta đề nghị tạm thời bỏ qua chuyện này. Bây giờ sức mạnh của Tô Tín nhiều lắm cũng chỉ gây được một trận phong ba nho nhỏ ở Tây Bắc mà thôi. Không cần để ý.

Còn chúng ta nếu như vì chuyện này mà trì hoãn việc đối phó với Mộ Dung thị, đến khi Mộ Dung Long Thư tấn thăng Chân Vũ thì kết quả chúng ta có thể tưởng tượng được là gì.”

Ai nấy đều gật đầu một cái. Điều bọn họ băn khoăn chính là ở đây. Cho nên, sau khi tỉnh táo lại, bọn họ vẫn quyết định tạm thời không quan tâm đến chuyện này.

Mặc dù cả tộc Thác Bạt thị bị diệt, nhưng nhân bất vị kỉ trời tru đất diệt, chính bản thân bọn họ còn có chuyện chưa xong, nào ai còn tâm tư đi báo thù giúp Thác Bạt thị?

Kể cả Hạ Lan thị và Hô Diên thị trước đó bị Tô Tín áp chế đến tức giận không thôi cũng chẳng lên tiếng. Hiển nhiên, bọn họ biết đạo lý trong này.

Có điều, Chung Ly Hành vẫn hơi không cam lòng: “Chẳng lẽ chúng ta cứ nhìn Tô Tín đó phách lối hay sao?”

Bách Lý Trường Không liếc hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Chung Ly huynh, thù oán của ngươi và Tô Tín chúng ta biết. Có điều ngươi nghĩ một chút xem, quan hệ giữa các ngươi và Mộ Dung thị là thế nào?

Nói khó nghe, nếu tương lai Mộ Dung Long Lại thật sự thành Chân Vũ cảnh lục địa thần tiên, chúng ta không địch lại phải đầu hàng chịu thua, chủ động phụ thuộc vào Mộ Dung thị. Nhưng Chung Ly thị các ngươi ngay đến tư cách nhận thua cũng không có!”

Trên mặt Chung Ly Hành lộ ra vẻ không cam lòng.

Hắn chỉ không đủ nhạy bén chứ không ngu. Bách Lý Trường Không cũng nói thẳng như vậy, dĩ nhiên hắn sẽ không có thắc mắc gì nữa.

Mọi người ở đây cũng chuẩn bị dừng ở đây, bỗng nhiên mấy tên đệ tử Bách Lý thị đi tới, ghé tai nói mấy câu với Bách Lý Trường Không. Nhất thời, sắc mặt hắn biến đổi.

"Ngươi nói gì?"

Mọi người thấy Bách Lý Trường Không thất thố như vậy, không kiềm được cả kinh trong lòng, liền vội vàng hỏi: "Bách Lý huynh, chẳng lẽ Mộ Dung Long Thư tấn thăng Chân Vũ thật rồi? Chân Long nội đan bị hắn luyện hóa nhanh vậy sao?"

Bách Lý Trường Không đè nén sự khiếp sợ trong lòng, nói: "Không phải Mộ Dung Long Thư mà là Tô Tín. Sau khi diệt Thác Bạt thị, hắn đang dẫn người đến Chung Ly thị!"

Mọi người ở đây hơi sửng sốt, trong lòng thầm nhủ Tô Tín quả là gan to bằng trời. Không! Lá gan của hắn hẳn lớn đến vô biên rồi!

Vừa mới diệt Thác Bạt thị xong đã dám động thủ ngay với Chung Ly thị. Hắn thật sự cho rằng Tây Bắc đạo này không ai có thể trị hắn được hay sao?

Chuyện bấy giờ như vậy, bọn họ cũng không thể nào bỏ mặc. Huống chi người của Chung Ly thị cũng đều ở đây.

Nếu như bọn họ mặc kệ không để ý đến thì sẽ khiến người Chung Ly thị thất vọng.

Cho dù Chung Ly thị chỉ cách cái chết có một giờ đi chăng nữa thì họ cũng là nhóm mạnh nhất trong số những người ở đây. Thế nên, không thể đắc tội với Chung Ly thị được.

Vì vậy, mọi người chuẩn bị động thủ ngay, đến Chung Ly thị cản Tô Tín lại.

Chờ sau khi Tô Tín đến Chung Ly thị, hắn đã thấy đám người Bách Lý Trường Không chờ sẵn, khí thế hung hăng.

Chung Ly Viêm bước ra, lạnh lùng nói: "Tô Tín, ngươi giết Đại trưởng lão Chung Ly thị chúng ta, oán thù này còn chưa

tính với ngươi, bây giờ ngươi lại dám chủ động đến khiêu khích Chung Ly thị ta, ngươi thật sự muốn chết à?”

Bách Lý Trường Không cũng đứng ra nói: “Tô đại nhân, trước đó ngươi diệt Thác Bạt thị thì thôi. Bây giờ lại còn muốn động thủ với Chung Ly thị. Hành vi như vậy ngươi không cảm thấy mình có chút quá đáng hay sao?”

Bách Lý Trường Không vẫn rất cảnh giác với Tô Tín.

Bách Lý thị bọn họ làm việc trước sau như một, cẩn thận kín kẽ. Bọn họ không muốn đắc tội với người của triều đình, thế nên hắn vẫn gọi Tô Tín một tiếng đại nhân.

Chỉ có điều, mặc dù hắn không muốn đắc tội với triều đình nhưng cũng không thể mặc cho Tô Tín làm bậy. Nếu không, Tây Bắc này há chẳng phải là loạn rồi?

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Bách Lý trưởng lão, ta có quá đáng hay không cũng không tới lượt chư vị nói. Thác Bạt thị và Chung Ly thị muốn giết ta, chẳng lẽ ta bây giờ cũng không thể trả thù hay sao? Thì ra mạng Tô Tín ta không đáng giá đến vậy, chỉ có thể chờ bọn họ đến giết à?”

Bách Lý Trường Không nhất thời cứng họng. Lúc đó vây công Tô Tín không chỉ có Thác Bạt Dư mà còn có Chung Ly Vị và Mộ Dung Tông Chính nữa.

Bách Lý Trường Không thở dài: “Thác Bạt Dư đã chết. Thác Bạt thị cũng đã bị diệt. Chung Ly Vị còn bị ngươi chém chết tại chỗ trong đất phong ấn Yêu tộc, lẽ nào như vậy còn chưa đủ? Ngươi còn muốn thế nào?

Ngươi phải biết, lúc ấy người đả thương ngươi nặng nhất là Mộ Dung Tông Chính. Bây giờ Mộ Dung thị cướp được Chân Long nội đan. Mộ Dung Long Thư sắp tấn thăng Chân Vũ cảnh lục địa thần tiên. Chờ đến lúc đó, ngươi đến tìm hắn báo thù không phải là chuyện đơn giản.

Chương 1499 - Hùng hổ doạ người (2)

Hùng hổ doạ người (2)

Không bằng thế này, ngươi và ta liên thủ đối phó Mộ Dung thị, diệt tộc Mộ Dung thị. Đến lúc đó, ân oán giữa ngươi và Chung Ly thị cũng cùng chấm dứt. Như vậy thế nào?”

Mọi người ở đây đều khen ngợi một tiếng. Lão hồ ly Bách Lý Trường Không này quả nhiên không phải là danh hão. Nếu chuyện có thể phát triển như vậy thì quả là tốt.

Thực lực của Tô Tín quá rõ ràng. Hắn mới tấn thăng Dương Thần đã giết Thác Bạt Dư chỉ bằng một chiêu. Mặc dù thọ nguyên của Thác Bạt Dư cũng đã cao, nhưng thực lực đó cũng đủ kinh người.

Kéo được người như Tô Tín tham gia thì bọn họ sẽ có thêm một phần cơ may thắng lợi. Hơn nữa, còn có thủ hạ của Tô Tín là Ám Vệ và quân Tây Bắc, có những người này gia nhập thì chí ít, Tây Bắc đạo bọn họ cũng sẽ chết ít hơn.

Tuy nhiên, lúc này Tô Tín cười lạnh trong bụng một tiếng. Ý kiến của Bách Lý Trường Không rất hay.

Tô Tín ngay lập tức lạnh giọng nói: “Ân oán với Mộ Dung thị ta sẽ tự đi giải quyết. Hôm nay ta muốn động Chung Ly thị, đừng hòng ai ngăn được!”

“Cuồng vọng!”

Đông đảo người thuộc các bộ tộc Tây Bắc ở đây nhất thời tức giận quát một tiếng. Ngay cả người hiền lành như Bách Lý Trường Không cũng nhịn không được.

Tô Tìn này cũng có phần hơi hung hăng. Bọn họ hết lời ngon ngọt hắn vẫn không thèm nể mặt. Chẳng lẽ không tranh tài một trận thì không yên hay sao?

Lúc mọi người ở đây chuẩn bị bùng nổ, Tô Tín lại đổi lời: “Thật ra thì ta vô tình là địch với những bộ tộc khác. Tô Tín ta trước giờ đều là người không phạm ta, ta không phạm người.”

Ai nấy đều phỉ nhổ trong bụng. Lời này của Tô Tín là nói vớ vẩn.

Cái gọi là người không phạm ta, ta không phạm người được dùng trong trường hợp mình không có thực lực. Ngày xưa ở Giang Nam đạo và Bắc Nguyên đạo, mấy cái tông môn kia có

phạm hắn sao? Không phải cũng chính hắn làm cho người khác diệt môn à?

Tô Tín cũng chẳng mảy may để ý bọn họ nghĩ gì trong lòng, hắn tiếp tục nói: "Người có thù với ta là Chung Ly thị và Thác Bạt thị. Bây giờ Thác Bạt thị đã chết, ta chỉ cần Chung Ly thị cho ta một chút thỏa đáng là được.

Bằng không các ngươi muốn chiến thì ta cũng chiến với các ngươi một trận. Mặc dù các ngươi đông, nhưng đừng quên, Mộ Dung thị còn ở bên cạnh nhìn chằm chằm.

Mộ Dung Long Thư tấn thăng Chân Vũ, quả thực ta không thể báo thù, cơn tức này ta nhịn. Nhưng các ngươi thì sao? Suy nghĩ cẩn thận một chút xem, nếu quả thực gây đến độ không chết không thôi thì xem cuối cùng là ai tổn thất lớn hơn?"

Lời này vừa dứt, sắc mặt ai nấy đều rất khó coi.

Mới nãy, mấy lời này là Bách Lý Trường Không nói với Tô Tín. Bây giờ đổi ngược thành Tô Tín nói y hệt với họ, khiến họ có chút cảm giác tiến thoái lưỡng nan.

Quan trọng nhất chính là bọn họ cũng không biết câu nói này của Tô Tín là thật hay là giả? Rốt cuộc hắn đang gạt bọn họ hay là thật sự có can đảm khai chiến với những bộ tộc Tây Bắc bọn họ đây?

Nếu như Tô Tín đang gạt bọn họ thì còn dễ nói. Chẳng may Tô Tín nói thật thế thì bọn họ sẽ phải mặc cho bên phía Mộ Dung thị kia tấn thăng Chân Vũ, đến khi đó có thể hết thảy đã muộn.

Bách Lý Trường Không nhìn về phía bên Chung Ly thị, bỗng nhiên ho khan một cái, nói: "Chung Ly huynh, nếu đây là ân oán cá nhân thì chúng ta cũng không tiện nhúng tay. Nếu Tô đại nhân muốn được thỏa đáng thì các ngươi cho hắn thỏa lòng đi. Cuối cùng tất cả đều vui. Ngươi thấy chuyện này thế nào?"

Những người khác cũng vội vàng hùa theo, cho là Bách Lý Trường Không nói có lý.

Bọn họ không muốn sống chết cùng Tô Tín bởi như vậy sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch đối phó với Mộ Dung thị của bọn họ.

Hơn nữa bây giờ Tô Tín coi như cũng chịu lùi bước. Từ thái độ quyết diệt tuyệt Chung Ly thị lúc đầu đến bây giờ muốn một câu trả lời, đây cũng coi như là cho mọi người một cái thang để mọi người cùng nhau bước xuống.

Tuy nhiên, người của Chung Ly thị rất không cam lòng. Chung Ly Viêm và Chung Ly Hành căm tức nhìn mọi người. Song, bọn họ cho dù có tức cũng không cách nào phát tác.

Đám người ở đây rõ ràng không muốn động thủ với Tô Tín, cho nên mặc Chung Ly thị tự gây chuyện tự giải quyết. Bọn họ cùng lắm chỉ có thể nói Tô Tín đừng làm quá đáng. Trước mắt Tô Tín chỉ cần thỏa đáng, cho hắn như ý thì có làm sao?

Dĩ nhiên, chuyện này quả thực có chút bực bội. Đại trưởng lão Chung Ly thị bọn họ chết trong tay Tô Tín. Kết quả, Tô Tín kéo đến cửa uy hiếp mà bọn họ còn phải cho Tô Tín được thỏa đáng. Trong lòng người Chung Ly thị không phục!

Lòng người Chung Ly thị không phục. Có điều, dù có không phục đến đâu đi nữa thì đại thế trước mắt bọn họ có thể làm gì được?

Thế nên Chung Ly Hành đành phải kéo Chung Ly Viêm đã giận dữ, lạnh lùng nói: “Tô Tín, phì, rốt cuộc ngươi muốn cái gì? Các loại tài nguyên tu luyện dị bảo trong Chung Ly thị ta cũng không ít. Cho ngươi một phần, dẫn người của ngươi rời đi!”

Là một trong những bộ tộc lớn nhất Tây Bắc, một phần tài nguyên tu luyện của Chung Ly thị đã là không ít. Có điều, Tô Tín lại cười lạnh, nói: “Chung Ly Hành, ngươi thật sự đánh đồng Tô Tín ta là ăn mày đấy à? Mạng Tô Tín ta không đáng tiền thế à?”

Chương 1500 - Trong kiếm tàng kiếm

Trong kiếm tàng kiếm

“Vậy ngươi muốn cái gì?” Chung Ly Hành căm hận nói.

Trong mắt Tô Tín lóe lên sát cơ uy nghiêm, nói: “Ta muốn mạng của một tên Dương Thần cảnh trong Chung Ly thị các

ngươi! Ban đầu Chung Ly Vị giết ta, thế thì chúng ta dùng một mạng đổi một mạng!”

“Cuồng vọng!”

Chung Ly Hành bị lời nói của Tô Tín chọc giận đến run lẩy bẩy: “Lấn hiếp người khác quá đáng! Đại trưởng lão đã bị ngươi giết rồi, ngươi còn muốn ai đền mạng nữa?”

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Ta đã nhún nhường rồi. Mạng Tô Tín ta nào có rẻ mạt như vậy? Một cái mạng của Chung Ly Vị nào có đủ!”

Lời này vừa dứt, người của Chung Ly thị thiếu chút nữa thì muốn xông ra liều mạng cùng Tô Tín. Tô Tín nói như vậy chính là đang vũ nhục Chung Ly thị bọn họ.

Mạng Tô Tín đáng giá thế mạng võ giả Chung Ly thị bọn họ thì không à? Dựa vào cái gì mạng của một mình Tô Tín lại đòi quý hơn so với hai mạng Chung Ly thị bọn họ?

Thấy hai bên mỗi lúc một căng thẳng, những bộ tộc Tây Bắc khác ở đây cũng lo họ sẽ đánh mất.

Một khi Chung Ly thị động thủ với Tô Tín thì cái liên minh tạm thời an ổn của bọn họ đây cũng chắc chắn phải động thủ với Tô Tín. Dẫu sao, thực lực của Chung Ly thị không yếu. Hơn nữa, có mấy thế lực giao hảo với họ đoán chừng cũng sẽ vì Chung Ly thị động thủ mà cũng ra tay theo.

Cho nên, vì đại kế, Bách Lý Trường Không chỉ đành vỗ đầu đi ra, nói: “Hai vị, cứ gây như này thì chẳng ai được lợi. Không bằng thế này đi. Tô đại nhân nếu như muốn được thỏa đáng thì tự mình tới đi.

Bên phía Chung Ly thị cũng phái ra một người tranh tài một trận với Tô đại nhân. Bất kể thắng bại, chuyện lần này xem như xóa bỏ, sao nào?”

Bách Lý Trường Không lại tiếp: “Đúng rồi, thời hạn nửa giờ. Trong nửa canh giờ không phân được thắng bại thì bất kể hai bên đánh thế nào cũng phải dừng lại. Hai vị thấy sao?”

Tính cả lần sắp xếp bây giờ, Bách Lý Trường Không vì muốn giữ an ổn cho liên minh tạm thời này mà tốn không ít công

phu.

Hai tên võ giả Dương Thần cảnh của Chung Ly thị mặc dù không kinh diễm như Tô Tín, nhưng dù gì thì họ cũng là võ giả Dương Thần cảnh có uy tín. Triền đấu nửa canh giờ với Tô Tín thì chắc cũng không thành vấn đề gì.

Đến lúc đó, bất kể thắng thua thế nào, ai cũng có mặt mũi, sớm tụ sớm tan là được.

Hơn nữa, hắn nhấn mạnh vào nửa giờ vì cũng không muốn cho cuộc đấu này biến thành cuộc đấu sinh tử. Hai bên phân thắng thua là được. Đánh sống đánh chết cuối cùng cũng chỉ có thể đánh thành thù oán không chết không thôi.

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Đánh cuộc như vậy ta nhận. Chung Ly thị ai lên?”

Bách Lý Trường Không dõi mắt nhìn về phía hai người Chung Ly thị kia. Đây cũng là biện pháp ổn thỏa nhất mà hắn có thể nghĩ ra được rồi. Dẫu sao thì những bộ tộc khác ở đây cũng không ai có ý kiến gì.

Chỉ cần Chung Ly thị phái người ra đánh một trận với Tô Tín là được. Đợi giải quyết xong vấn đề của Mộ Dung thị thì Chung Ly thị các ngươi muốn đánh với Tô Tín thế nào cũng mặc. Duy chỉ có lúc này là không được làm bừa.

Trong lòng của hai tên Chung Ly thị kia rất buồn bực. Có điều ngại vì ánh mắt của tất cả những bộ tộc Tây Bắc ở đây đều đang nhìn bọn họ chằm chằm nên cũng không dám cự tuyệt. Vì vậy, Chung Ly Hành cũng chỉ có thể đồng ý. Cuối cùng, người ra tay là Chung Ly Viêm.

Bàn về thực lực, nếu so với Chung Ly Hành thì Chung Ly Viêm quả thực cao hơn một bậc. Quan trọng nhất chính là hắn từng giao thủ với Tô Tín, coi như là tương đối hiểu Tô Tín, để hắn ra tay thì hợp hơn.

Nhưng chỉ tiếc, Chung Ly Hành không biết rằng có một số người sau khi tấn thăng lên một cảnh giới, chênh lệch mang đến thật không cách nào tưởng tượng. Nếu Chung Ly Hành biết, hắn sẽ không dễ để cho Chung Ly Viêm ra tay ngay lúc này.

Chung Ly Viêm bước ra, lạnh lùng nói: “Cuộc chiến lần trước của ta và ngươi bị gián đoạn. Lần này sẽ không ai cản. Ta ngược lại phải xem thử, ngươi tấn thăng lên Dương Thần cảnh thì được mấy phần thực lực đây!”

Lần trước, Tô Tín dùng sức mạnh Dung Thần cảnh đánh với Chung Ly Viêm một trận thật đúng là khiến hắn trở thành trò cười cho Tây Bắc đạo trong một khoảng thời gian.

Chung Ly Viêm hắn không phải là người ngạo mạn hay sao? Không phải chẳng xem ai ra gì hay sao? Sao lại không đánh lại được một tên Dung Thần cảnh chứ?

Mặc dù nói đánh với Tô Tín thì không thể coi hắn như là võ giả Dung Thần cảnh tầm thường mà xử được. Có điều, chuyện này cũng không cản bọn họ giễu cợt Chung Ly Viêm.

Nhưng thực chất, lần trước đánh một trận Chung Ly Viêm cũng có mấy phần không phục.

Nếu bàn về thực lực thì lần trước Chung Ly Viêm so ra mạnh hơn Tô Tín đến mấy phần.

Mấy chục chiêu đầu, Tô Tín dựa vào lực bạo cường đại của mình mà hoàn toàn đánh ngang cơ được với Chung Ly Viêm. Nhưng càng kéo dài về sau thì lại càng bất lợi với Tô Tín.

Cuối cùng, Chung Ly Viêm mới vừa đánh đến khi khí lực của Tô Tín không tốt thì đã có người đến phá rối. Chung Ly Viêm chỉ đành tạm thời bỏ qua.

Mà bây giờ, Chung Ly Viêm có thời gian nửa canh giờ. Đây với hắn mà nói thì đã đủ rồi.

Tô Tín híp mắt, nói: “Ngươi rất nhanh sẽ thấy thôi.”

Nói dứt câu, Tô Tín cũng đã xuất thủ.

Chương 1501 - Trong kiếm tàng kiếm (2)

Trong kiếm tàng kiếm (2)

Khai Thiên Thần Quyết của Chung Ly thị nặng nhất khí thế, lực bạo cũng cường hãn kinh người. Có điều, đó cũng là điểm

mà Tô Tín am hiểu. Vậy thì đơn giản hơn một chút rồi. Mặt đối mặt, mạnh mẽ đánh một quyền là được.

Phi Huyết Kiếm bên hông Tô Tín đã ra khỏi vỏ. Mọi người chỉ có thể nhìn được một vệt sáng màu đỏ như máu lóe lên, giống như huyết sắc lôi đình xé nát thiên địa, lóe lên một cái đã đến trước mặt Chung Ly Viêm!

"Khai!"

Chung Ly Viêm nổi giận quát lên một tiếng. Thần quang quanh thân nở rộ hệt như Ma thần. Hắn đánh ra một quyền, kiếm quang huyết sắc của Tô Tín ầm ầm vỡ vụn, trong nháy mắt liền biến mất tăm tích!

Có điều, mọi người ở đây ai nấy sững sờ một chút. Cái này có chút không đúng! Thực lực của Tô Tín này sao lại thấy như không bằng lúc hắn là Dung Thần cảnh vậy chứ?

Mà lúc này, Chung Ly Viêm giao đấu cùng Tô Tín cảm giác đầu tiên đã có chút không ổn. Đáy lòng hắn dâng lên cảm giác tim đập chân run. Có điều, lúc này tất cả đã muộn!

Sau khi huyết sắc kiếm quang bị một quyền của Chung Ly Viêm đánh tan tác, một đạo kiếm mang bay lên trời, trong nháy mắt, vô biên kiếm ý hóa thành kiếm vực vây lấy Chung Ly Viêm. Dương Thần Tô Tín chấn động. Một hư ảnh tay cầm kiếm rõ ràng chém tới Chung Ly Viêm. Hư không ngưng đốn, diệt tiên thí thần!

Mọi người ở đây ai nấy biến sắc! Trong kiếm tàng kiếm!

Thủ đoạn nhỏ này không ít người biết. Thậm chí ngay cả vài võ giả Hậu Thiên nếu như luyện rành kiếm chiêu thì cũng có thể ẩn giấu những thức kiếm chiêu khác trong đường kiếm của mình.

Có điều, những thứ đó cũng chỉ là kiếm chiêu tầm thường mà thôi. Loại kiếm chiêu cường đại như Nhị Thập Tam kiếm của Tô Tín, lúc thi triển ra thì sao mà không chấn động? Sao mà không mộ binh cho được?

Tuy nhiên, hết lần này đến lần khác Tô Tín làm được. Lúc hắn chém kiếm đầu tiên, không ai ngờ kiếm quang nhìn như tầm

thường kia lại ẩn giấu kiếm kỹ Nhị Thập Tam chí cường của Tô Tín.

Thật ra, Tô Tín có thể làm được chuyện này không phải vì hắn tấn thăng Dương Thần. Chủ yếu là vì hai điểm. Một là bản thân Nhị Thập Tam kiếm. Một là vì hắn lĩnh ngộ ra được ít thứ từ trong Thiên Ngoại Phi Tiên.

Nhị Thập Tam kiếm của Tô Tín không phải là thông qua hệ thống mà có. Nó do Tô Tín dùng tiêu hao phẩm, mượn ý cảnh Nhị Thập Tam kiếm, lại dung hợp với vô số cường đại kiếm kỹ của Cửu Trọng Kiếm các, sau đó tự mình nghiên cứu ra. Cho nên, không có phân chia mức độ thuần thục, chỉ có uy lực mạnh yếu khác nhau. Đối với Tô Tín bây giờ, hắn đã nắm giữ Nhị Thập Tam kiếm đến trình độ cao nhất. Độ thuần thục đã đạt đến mười phân vẹn mười. Bây giờ điều Tô Tín phải làm chẳng qua chỉ là tăng kiếm ý bên trong càng cường đại hơn mà thôi.

Chính là vì Tô Tín có thể nắm trong tay kiếm Nhị Thập Tam đến độ hoàn mỹ, thế nên hắn mới có thể dùng Nhị Thập Tam Kiếm thi triển ra kỹ xảo trong kiếm tàng kiếm này.

Còn về phần khác, cũng là quan trọng nhất, chính là kỹ xảo ứng dụng mà Tô Tín lĩnh ngộ được từ Thiên Ngoại Phi Tiên.

Kiếm pháp bình thường đều là dùng người ngự kiếm. Kiếm chẳng qua chỉ là binh khí trong tay con người, một loại bổ trợ cho bản thân.

Nhưng Thiên Ngoại Phi Tiên thì khác. Thiên Ngoại Phi Tiên là lấy thần ngự kiếm. Lúc kiếm chưa xuất thủ, “Thần” của Tô Tín cũng đã điều động kiếm chiêu xong. Kiếm chưa ra khỏi vỏ nhưng kiếm chiêu đã ra rồi.

Trước mắt, thức trong kiếm tàng kiếm của Tô Tín cũng có đạo lý như vậy. Nhìn bên ngoài thì chẳng qua Tô Tín chỉ đâm một trường kiếm bình thường mà thôi. Tuy nhiên, cái mà hắn chân chính điều động lại chính là Nhị Thập Tam kiếm diệt tiên thí thần.

Cho đến bây giờ, cấp bậc của Tô Tín còn chưa phải võ đạo tông sư. Mỗi một thức võ trong con mắt võ giả Dương Thần

cảnh đều bị phân giải thành từng chút từng chút. Trong đó, điểm mạnh và điểm yếu liếc qua là thấy ngay. Thậm chí có thể học một biết mười. Có thể tùy ý xáo trộn một môn công pháp thành mấy môn công pháp cùng cấp bậc.

Dĩ nhiên, chuyện này chỉ giới hạn với một số ít những công pháp cấp thấp hoặc là trung cấp. Loại như Nhị Thập Tam kiếm muốn tùy tiện sáng tạo ra thì không dễ dàng như vậy.

Độ nhạy cảm với võ đạo của Tô Tín cao hơn hẳn những võ giả đồng cấp. Hắn chỉ dùng duy nhất thức Thiên Ngoại Phi Tiên liền lĩnh ngộ ra việc lấy thần ngự kiếm. Hơn nữa, còn nhanh như vậy đã dung nhập vào trong tự thân. Nếu Tô Tín liên tiếp sử dụng mấy chục lần chiêu thức Thiên Ngoại Phi Tiên thì không chừng hắn thật đúng có thể lĩnh ngộ được nó hoàn toàn.

Dĩ nhiên, nếu Tô Tín thực sự làm như vậy thì hắn có thể biến thành ngớ ngẩn. Phản phái trị nhiều đến mức đốt nóng tay thì hắn mới làm như thế.

Mà lúc này, mọi người ở đây đã không màng đến kinh hãi, tất cả đều nhìn sang Chung Ly Viêm.

Kiếm Nhị Thập Tam mà Tô Tín bất ngờ đó liệu hắn có đỡ nổi không?

Trên thực tế, Chung Ly Viêm cũng bị kiếm này làm cho giật mình. Hắn vội vàng kết ấn hai tay, nhất thời, thần quang vô tận nở rộ, giống như một vầng Mặt trời chói lóa mà Chung Ly Viêm nắm trong tay, chắn trước người hắn.

Chương 1502 - Một cỗ tác khí

Một cỗ tác khí

Đây là bí truyền Liệt Nhật Thiên Luân Ấn của Chung Ly thị bọn họ. Vốn là môn ấn pháp cương mãnh tột cùng. Nhưng trước kiếm này của Tô Tín, hắn chỉ có thể dùng nó để cản mà thôi.

Ầm!

Âm thanh chấn động mạnh truyền đến một hồi. Mặt trời trong tay Chung Ly Viêm ầm ầm vỡ vụn. Tự thân hắn cảm giác được

một luồng năng lực mạnh tấn công tới. Kiếm khí cường đại trực tiếp đánh bay, kiếm ý vào trong cơ thể, kiếm chém Nguyên Thần khiến Chung Ly Viêm khó chịu hừ một tiếng. Nguyên Thần bị một kiếm này làm tổn thương, lúc này hắn sắc mặt ảm đạm. Máu tươi thành dòng trào ra từ thất khiếu.

Một chiêu!

Vẻn vẹn chỉ dùng một chiêu Tô Tín liền đánh Chung Ly Viêm trọng thương, điều này làm cho mọi người ở đây tất cả đều trợn to hai mắt.

Tây Bắc đạo bọn họ rất ít tranh chấp cho nên võ giả Dương Thần cảnh có thể ra mặt dĩ nhiên cũng ít theo. Chung Ly Viêm chính là một ngoại lệ.

Mặc dù tất cả mọi người không thích hắn nhưng cũng không thể chối bỏ thực lực của Chung Ly Viêm. Thế mà lại thành ra như vậy, bị Tô Tín dùng một kiếm làm trọng thương.

Chưa nói đến cái khác, uy thế thức trong kiếm tàng kiếm của Tô Tín bọn họ đều thấy được. Nếu đổi lại thành bọn họ thì chẳng ai dám chắc đỡ nổi.

Nhị Thập Tam kiếm vốn chính là kiếm kỹ chí cường của Tô Tín. Kết quả lại ra chiêu đột ngột như vậy, lực sát thương cũng tăng thêm ba phần so với bình thường.

Tô Tín dùng một kiếm làm Chung Ly Viêm bị thương nặng. Song, thân hình Tô Tín không chút nào dừng lại. Hắn hệt như quỷ mị, chớp mắt đã đến trên đỉnh đầu Chung Ly Viêm. Một tay phất lên, vạn thiên kiếm khí gào thét hạ xuống. Trong phạm vi trăm trượng xung quanh đều bị kiếm khí bao phủ, căn bản không nhìn ra được gì bên trong.

Chung Ly Viêm nổi giận quát lên một tiếng, một chưởng khai thiên. Hắn đã bất chấp thương thế bên trong cơ thể, trực tiếp bạo phát ra uy năng cường đại nhất của mình. Một chưởng khai thiên phá thiên địa, cũng phá nát Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín đang ùn ùn kéo đến kia.

Tuy nhiên, kiếm khí mới vừa bị phá, còn chưa chờ cho Chung Ly Viêm lấy lại được sức lực, trước mắt hắn bỗng ầm ầm hạ

xuống bóng chỉ tay che ngợp trời, rậm rạp chằng chịt khiến cho lòng người kinh hãi.

Có Tam Phân Quy Nguyên Khí gia trì, Tam Phân Thần Chỉ của Tô Tín rơi ầm ầm, trong lúc nhất thời, uy thế không chút nào kém cạnh Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí. Lúc này, Chung Ly Viêm đã trúng mấy đạo chỉ kình. Ba luồng sức mạnh không ngừng phân hợp xoắn giết trong cơ thể hắn, hại hắn nôn ra một ngụm máu tươi, lại bắn ngược ra ngoài hơn mười trượng.

Thấy Tô Tín xuất thủ, mọi người ở đây chảy mồ hôi lạnh ròng ròng. Thế công này thật khiến người khác tuyệt vọng. Nếu đổi lại là bọn họ, thực lực mà yếu thì chắc cũng không chống đỡ được cho đến hiện tại. Ngay cả một chiêu Nhị Thập Tam kiếm của Tô Tín bọn họ cũng không đỡ nổi!

Đây chính là chỗ tốt cho việc tích lũy lâu dài của Tô Tín. Lúc hắn còn là bán bộ Dương Thần cảnh đã tích lũy rất nhiều, rất nhiều. Lúc giao thủ cùng mấy tên Dương Thần cảnh, mặc dù khi đó hắn chỉ mới là Dung Thần cảnh nhưng trong thực tế, lĩnh ngộ võ đạo của hắn đã gần như là Dương Thần cảnh. Thậm chí, nếu so với những võ giả Dương Thần cảnh cấp thấp thì hắn còn mạnh hơn.

Thêm vào đó, Tô Tín còn lấy được ghi chép tu luyện của không ít võ giả Dương Thần cảnh từ thời thượng cổ trong tay Thanh Ly. Cái này cũng giúp cho Tô Tín rất nhiều.

Những cường giả thượng cổ kia không có ai là có thực lực yếu cả. Nếu bọn họ có thực lực kém thì cũng đã chẳng đặt chân được ở thời kỳ thượng cổ nguy cơ tứ phía.

Thừa thắng xông lên, Tô Tín chiếm được lợi thế liền không có ý định để cho Chung Ly Viêm có cơ hội phản ứng lại.

Hắn ngay lập tức tiến sát đến, đánh ra một quyền. Chớp mắt, biến hóa vạn thiên tẫn ở trong đó. Quyền thế vừa cương mãnh nổ tung, trong giây lát liền biến thành âm nhu thực cốt. Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ có biến hóa vạn thiên bên trong. Nhưng bất kể biến hóa thế nào, thì cái biến hóa đó cũng có thể coi là vô cùng đấu chiến!

Cho nên, trong nháy mắt, mọi người chỉ có thể nhìn thấy Chung Ly Viêm hệt như cái bao cát bị Tô Tín đánh đến hộc máu. Căn bản hắn không có nửa phần cơ hội phản kháng.

Dĩ nhiên, Chung Ly Viêm muốn phản kháng chứ! Tiếc thay hắn không có được cơ hội này.

Khai Thiên Thần Quyết của Chung Ly thị nặng khí thế nhất, lực bộc phát cực mạnh. Mặc dù thời gian hao tổn lúc ngưng tụ sức mạnh là khuyết điểm nhưng với cảnh giới của Chung Ly Viêm, hắn sớm đã bù vào những thiếu sót này nhờ vào kinh nghiệm chiến đấu tự thân.

Trước kia lúc Chung Ly Viêm giao thủ cùng người khác đều là đánh đòn phủ đầu, dùng sức mạnh cường đại trấn áp đối phương, lúc đánh cũng thừa thế xông lên, diệt toàn bộ chủ ý của đối phương.

Mặc dù trong quá trình hắn ngưng tụ Khai Thiên Thần Quyết, tốc độ của hắn sẽ bị chậm lại một chút nhưng hắn cứ một kích lại một kích cũng có thể dàng đánh cho đối phương đến choáng váng.

Tuy nhiên, bây giờ hai bên lại như trái ngược nhau. Hắn ra tay không chiếm được tiên cơ, ngược lại bị Tô Tín chiếm tiên cơ trước, thuận thế xông lên, áp chế Chung Ly Viêm đến cực điểm.

Chương 1503 - Một cỗ tác khí (2)

Một cỗ tác khí (2)

Bấy giờ, Chung Ly Viêm chỉ có thể miễn cưỡng cản thế công của Tô Tín.

Tuy nhiên, một khi hắn chuẩn bị phản kích, tốc độ tự thân hơi chậm đi, bị Tô Tín bắt được thì đó chính là ngày giỗ của hắn!

Thế nên Chung Ly Viêm không thể động bừa. Hắn cũng không dám động. Bây giờ chỉ có thể bị động phòng ngự, nghĩ cơ hội tìm được chỗ sơ hở của Tô Tín.

Ai nấy ở đây đều trợn to hai mắt. Bọn họ thật không dám tin cái mà họ nhìn thấy.

Ở trong tay Tô Tín, Chung Ly Viêm thật không sức đánh trả. Hơn nữa bây giờ nhìn một cái, thậm chí thấy hắn đã lọt thế nguy hiểm.

Ban đầu, Bách Lý Trường Không quyết định nửa giờ thật ra chỉ là muốn bọn họ phân thắng bại mà thôi.

Hơn nữa, với góc nhìn của Bách Lý Trường Không, lực bộc phát của Tô Tín mặc dù cường đại kinh người nhưng thế nào thì Tô Tín cũng chỉ mới bước vào Dương Thần cảnh thôi. Nội tình của hắn chắc không so được với Chung Ly Viêm.

Cứ như vậy, nửa giờ sau, Chung Ly Viêm vẫn rất có khả năng thắng được. Vậy Chung Ly thị dù gì cũng còn mặt mũi. Tô Tín thất vọng quay về, đoán chứng sau này cũng không tới gây phiền toái cho họ nữa.

Nhưng ai nào ngờ, Chung Ly Viêm này thua nhanh như vậy. Bây giờ mới được bao lâu? Chưa được nửa khắc mà Chung Ly Viêm đã bị Tô Tín áp chế không thể tưởng tượng nổi rồi.

Tuy nhiên, vào lúc này, trong mắt Chung Ly Viêm lóe lên vẻ điên cuồng.

Tính cách hắn vốn cao ngạo cực kỳ. Hiện tại đúng là chịu không nổi tình cảnh bị một tên võ giả hậu bối như Tô Tín áp chế.

Chung Ly Viêm có thể thua. Trước kia hắn cũng bị bại bởi kẻ vô danh Đại trưởng lão Đại Tuyết Sơn Nạp Lan Dung Hải. Nhưng hắn không thể chịu đựng việc mình thua uất ức như vậy!

Rốt cuộc, Chung Ly Viêm của Chung Ly thị miễn cưỡng kết ấn hai tay, quanh thân hắn nhân thời bộc phát một đoàn huyết vụ, thiêu đốt tinh huyết!

Có điều, hành động này của Chung Ly Viêm trong mắt của mọi người khiến họ thầm hô một tiếng không ổn. Chung Ly Viêm e là đã mất lý trí rồi. Chuyện này quá không nên.

Đến cấp bậc như bọn họ, trong chiến đấu dĩ nhiên phải bảo đảm lý trí tuyệt đối mới được. Bất kể thắng bại như thế nào cũng phải như thế.

Kiểu điên cuồng mất lý trí thế này rất thường gặp trong giao chiến giữa các võ giả cấp thấp. Có lúc nó có thể bộc phát ra được uy năng khác thường.

Nhưng đặt chuyện này vào trên người các võ giả Dương Thần cảnh thì hành động này của Chung Ly Viêm là phạm vào đại kỵ!

Người đứng xem rõ ràng, dưới góc nhìn của bọn họ, Chung Ly Viêm ra tay đã có kẽ hở. Tuy hắn thiêu đốt tinh huyết để bùng nổ sức mạnh tuyệt cường nhưng chốc lát thiêu đốt tinh huyết này khiến hắn chậm mất một nhịp. Một nhịp này không tính là gì với người khác, song, với Chung Ly Viêm thì lại là sơ hở trí mạng!

Quả nhiên, Tô Tín vẫn luôn trọng trạng thái áp chế Chung Ly Viêm cũng phát giác sơ hở này, cho nên hắn cũng quyết định ra tay!

Trong chớp mắt Chung Ly Viêm thiêu đốt tinh huyết, hai tay Tô Tín kết ấn, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp trong đầu điên cuồng vận chuyện. Tay Tô Tín kết thành Nguyên Thần bí pháp có được từ trên phiến bạch ngọc kia.

Tô Tín lấy Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp làm cơ sở, lấy Nguyên Thần bí pháp làm thuật. Trong nháy mắt hào quang Nguyên Thần chói lọi, một thanh tiểu kiếm màu vàng bỗng nhiên chém ra. Đây là Nguyên Thần chi kiếm thuần túy, xé rách hư không. Thừa dịp Chung Ly Viêm thiêu đốt tinh huyết xuất hiện sơ hở, trong giây lát trảm nhập trong đầu Chung Ly Viêm!

Nếu đổi lại là võ giả Dương Thần cảnh khác, Tô Tín quả đúng sẽ không vận dụng chiêu này. Tuy uy lực của Nguyên Thần bí pháp mạnh, hơn nữa rất âm hiểm ngoan độc nhưng võ giả bình thường cũng sẽ bảo vệ Nguyên Thần của mình tương đối kĩ càng. Trên căn bản, lúc Tô Tín xuất thủ bọn họ cũng đồng thời phát hiện mà né tránh, cho nên một chiêu này hơn phân nửa là thất bại.

Song, trước mắt Chung Ly Viêm dùng bí pháp thiêu đốt tinh huyết, sơ hở trong chớp nhoáng này bị Tô Tín bắt được, trực

tiếp kiếm trảm Nguyên Thần!

Khai Thiên Thần Quyết của Chung Ly thị có thể không tu luyện được Nguyên Thần cường đại. Cũng vậy, Chung Ly Viêm thiêu đốt tinh huyết cũng chỉ có thể tăng cường thực lực của hắn mà không cách nào tăng cường Nguyên Thần lực của hắn.

Bị Nguyên Thần kiếm của Tô Tín chém trúng, Chung Ly Viêm nhất thời đau đớn kêu lên một tiếng. Khí tức quanh thanh nhanh chóng rối loạn, thất khiếu chảy máu, vô cùng thê thảm.

Mọi người ở đây đều rét lạnh trong lòng. Chung Ly Viêm nguy hiểm rồi!

Nguyên Thần kiếm đã khiến Chung Ly Viêm bị thương nặng, thậm chí bây giờ hắn ngay cả thần trí suy tính cũng không còn. Thế này đánh kiểu gì nữa?

Hơn nữa, bên phía Tô Tín vẫn chưa có ý dừng tay. Không chừng một khắc sau Chung Ly Viêm e phải mất mạng!

“Dừng tay!”

Chung Ly Hành, võ giả Dương Thần cảnh khác của Chung Ly thị quát giận một tiếng, muốn xông lên.

Chung Ly Viêm bây giờ là võ giả Dương Thần cảnh mạnh nhất Chung Ly thị bọn họ, lại còn là giáo tập ở Đại Tuyết Sơn. Sao hắn có thể để Chung Ly Viêm cứ vậy mà chết trong tay Tô Tín cho được?

Có điều, Chung Ly Hành xuất thủ, đám người Bách Lý Trường Không lại không có động tĩnh gì.

Chương 1504 - Mời chào

Mời chào

Chuyện này về bản chất vẫn là ân oán cá nhân của Chung Ly thị và Tô Tín. Bọn họ nhúng tay vào, trước đó Tô Tín cũng nể mặt tranh tài một trận. Thậm chí đến quy tắc cũng mặc bọn họ quyết định.

Kết quả bây giờ thấy Chung Ly Viêm không địch lại, bọn họ liền ra tay cứu người. Cứ như vậy e là sẽ phải cùng tranh tài một trận với Tô Tín. Nếu thế thì công sức trước đó của bọn họ há chẳng phải là uổng phí rồi?

Vì vậy, ở đó chỉ có một mình Chung Ly Hành xông tới hướng Chung Ly Viêm. Đám người Bách Lý Trường Không đứng đằng sau lạnh lùng nhìn, không có hành động gì.

Dĩ nhiên, Tô Tín cũng cảm giác được hành động của Chung Ly Hành. Lần này Tô Tín thật sự động sát tâm với Chung Ly Viêm. Khó khăn lắm mới có được cơ hội như vậy, sao hắn có thể để cho Chung Ly Hành cản được?

Tô Tín giống như không thấy Chung Ly Hành xông lên, hắn đánh một quyền về phía Chung Ly Viêm đã mất thần chí kia. Gầm trời cuối đất, duy ngã độc tôn!

Quyền ý duy ngã độc tôn của Lý Trầm Chu ầm ầm bạo phát. Không gian trăm trượng xung quanh bắt đầu chấn động. Đất đai nứt nẻ dưới chân. Trong không trung, phong bạo cuồn cuộn. Uy thế quyền này vô cùng bá đạo, không ai có thể cản được.

Chung Ly Viêm mất ý thức nhưng còn bản năng.

Theo bản năng, hắn đánh ra một quyền toan ngăn cản nhưng trong quyền ý cường đại kia lại bị đánh nát cánh tay phải. Một luồng sức mạnh cường đại đánh thẳng vào trong cơ thể Chung Ly Viêm, từng tia máu nổ tung. Cơ thể Chung Ly Viêm giống con búp bê rơi bắn ra bên ngoài mấy trăm trượng. Lúc ngã xuống đất đã không còn sống!

Tô Tín dùng một quyền đánh chết Chung Ly Viêm, chuyện này khiến tất cả mọi người ở đây không ai phản ứng kịp.

Chết? Chung Ly Viêm lại chết như vậy?

Lúc này mới chỉ có một khắc đồng hồ, thế mà Chung Ly Viêm uy danh hiển hách ở Tây Bắc đạo đã chết ở đây. Điều này khiến mọi người có chút không chấp nhận nổi.

Cho đến khi tất cả xảy ra, bọn họ mới thừa nhận, kiểu giống như Tô Tín thật sự không thể dùng lẽ thường đến để mà nhận

thức được. Mới vừa bước vào Dương Thần cảnh mà hắn đã có sức chiến đấu như vậy, thế thì sau này khi hắn đại thành Dương Thần, có khi nào Tô Tín sẽ lại trở thành Mạnh Kinh Niên, Thiết Ngạo tiếp theo hay không?

Điều này tất cả mọi người đều không thể dám chắc. Ít nhất bây giờ, tư thái đồng cấp vô song của Tô Tín đã hiện ra rồi.

Mà lúc này, Chung Ly Hành giận dữ thét: "Tô Tín! Sau này Chung Ly thị cùng ngươi không chết không thôi!"

Liên tục có hai Dương Thần cảnh chết trong tay Tô Tín. Chung Ly thị bọn họ từ vị trí đứng đầu Tây Bắc lập tức rớt xuống hạng trung lưu. Sao mà bọn họ cam tâm cho được?

Thế nên, lúc này Chung Ly Hành cũng sắp mất trí đến nơi, muốn xông lên liều mạng với Tô Tín.

Dĩ nhiên, hắn cũng không phải làm bừa. Hắn nghĩ, chỉ cần hắn tử chiến với Tô Tín thì nhất định kéo theo những bộ tộc khác cũng sẽ đối phó với Tô Tín cùng với hắn. Hắn làm như vậy chính là muốn kéo đám người Bách Lý Trường Không cùng xuống nước.

Chỉ có điều, đám người Bách Lý Trường Không không ngốc. Quy tắc là bọn họ quyết định. Trước mắt dù Chung Ly Viêm có chết cũng chỉ có thể trách thực lực của mình không tốt. Bọn họ nào có thể vì chuyện này mà đi liều chết với Tô Tín? Đừng nói đùa.

Cho nên, đám người Bách Lý Trường Không ngay lập tức ra tay ngăn cản Chung Ly Hành, tận tình khuyên bảo, nói: "Chung Ly huynh, phải lấy đại cuộc làm trọng! Trước đó các ngươi đã đồng ý đánh một trận với Tô Tín. Bây giờ thua chính là thua. Dù chúng ta có ra tay thì cũng không hợp lý."

Chung Ly Hành hừ lạnh một tiếng. Không hợp lý là bọn họ không ra tay nữa hay sao? Đám người Bách Lý Trường Không nghĩ gì, Chung Ly Hành biết. Nhưng lúc này, Chung Ly Hành cũng không thể trở mặt với đám người Bách Lý Trường Không, thế nên hắn chỉ đành phải trừng Tô Tín, ánh mắt thâm độc, sau đó dẫn theo đệ tử Chung Ly thị về tộc.

Bách Lý Trường Không thở dài một cái, chuyển tầm mắt sang Tô Tín, nói: “Tô đại nhân, hiện tại ba tên võ giả Dương Thần cảnh của Chung Ly thị đã chết hai. Lần này ngươi hài lòng chưa?”

Tô Tín cũng biết bây giờ không thể ép bức Chung Ly thị quá mức. Dù bây giờ hắn có muốn tiêu diệt Chung Ly thị đến đâu, đám người Bách Lý Trường Không cũng chắc chắn không cho phép.

Thế nên, Tô Tín nói thẳng: “Đã như vậy thì tại hạ cũng cho chư vị mặt mũi. Chuyện này sau hãy nói, ta cũng sẽ không quấy nhiễu kế hoạch của chư vị.”

Dứt lời, Tô Tín dẫn người rút đi. Đám người Bách Lý Trường Không thở phào nhẹ nhõm. Tuy nhiên họ không phát hiện ra Tô Tín nói “chuyện này sau hãy nói” chứ không bảo rằng ân oán của hắn và Chung Ly thị từ nay kết thúc.

Tô Tín lui trở về Phi Long thành, đám người Bách Lý Trường Không cũng vội vội vàng vàng tập trung lực lượng, chuẩn bị đối phó với Mộ Dung thị trong vòng mấy ngày tới, muốn tranh thủ đánh một trận hoàn toàn tiêu diệt đối phương.

Mà chiến tích trong hai trận chiến này của Tô Tín được lan truyền từ Tây Bắc đạo ra bên ngoài, nhất thời dấy lên một hồi phong ba.

Tây Bắc đạo đã yên bình quá lâu, có thể nói, bất kể là những võ giả xuất thân từ các bộ tộc Tây Bắc hay là tán tu, lúc hành động ai cũng sẽ chừa lại một đường, không làm quá mức.

Chương 1505 - Mời chào (2)

Mời chào (2)

Hơn mười ngàn năm qua, những bộ tộc Tây Bắc này có bộ tộc biến mất vì lí do chủ quan, chứ chưa từng có bộ tộc nào bị người ngoài diệt vong.

Thác Bạt thị mặc dù đã suy sụp nhưng thực lực kiểu gì cũng được xếp hàng trung lưu. Bên trong bộ tộc cũng có Dương Thần cảnh thế lực lớn.

Kết quả lại bị Tô Tín diệt môn trong vòng một ngày. Nghe nói, trận chiến ấy Tô Tín chỉ dùng một chiêu đã đánh chết Thác Bạt Dư, uy thế kinh thiên.

Nếu như nói diệt Thác Bạt thị chứng tỏ Tô Tín lòng dạ ác độc, có thù tất báo, thế thì việc Tô Tín đánh chết Chung Ly Viêm ngay trước mặt đông đảo các bộ tộc Tây Bắc cho thấy thực lực cường đại và mặt ưu việt của Tô Tín.

Những năm gần đây, thế lực ở Tây Bắc đạo không hề có bóng dáng ngoại lai được chỗ nào tốt với đám dị tộc Tây Bắc này.

Bất kể ngươi là tông môn hay Hoàng triều, xem biểu hiện của Chương Trung Nghiệp lúc trước là biết, căn bản chỉ là một cái bù nhìn.

Những võ giả tán tu kia ngược lại có thể sinh tồn ở Tây Bắc đạo, chỉ có điều tiền đề là hoặc bọn họ biết điều không gây chuyện, tránh xa các bộ tộc Tây Bắc. Hoặc giống đám người Kế Vô Nguyệt, Thái Tam Nguyên gia nhập Đại Tuyết Sơn. Thêm vào đó phải có thực lực kinh người. Như vậy, bọn họ cũng coi là có phân nửa là người Tây Bắc đạo. Thế nên, những bộ tộc kia cũng sẽ không cố ý nhắm vào bọn họ. Dĩ nhiên, bọn họ cũng không thể nào chiếm được lợi ích gì từ các bộ tộc Tây Bắc.

Nhiều năm như vậy, cũng chỉ có một mình Tô Tín có thể cho những bộ tộc Tây Bắc này ăn trái đắng.

Hai cuộc chiến đó khiến cho tên tuổi của Tô Tín nổi như cồn ở Tây Bắc đạo. Thậm chí, mơ hồ đã có địa vị ngang hàng với những dị tộc Tây Bắc nọ. Điều này cũng khiến nhiều người có hơi không tưởng tượng nổi.

Sau khi về lại Phi Long thành, Hoàng BỉnhThành cho là Tô Tín sẽ chờ Mộ Dung thị và các dị tộc Tây Bắc khác khai chiến. Vậy mà, Tô Tín để đám Hoàng Bỉnh Thành ở lại trong Phi Long thành, còn hắn thì tính đi kéo thêm mấy người về. Điều này cũng khiến đám người Hoàng Bỉnh Thành có chút mờ mịt.

Thanh Ly đứng một bên, nhàn nhạt nói: “Trước kia đại nhân nhà các người chiêu mộ được đám luyện đan bày trận kia về

dưới quyền. Lần này e là cũng nhắm được ai rồi nhỉ?”

Tô Tín gật gật đầu, nói: “Không sai, chúng ta đến Tây Bắc đạo là để mở rộng thực lực, dĩ nhiên không thể tay không mà về được.

Ta muốn tìm mấy người có thực lực. Đương nhiên lúc này đoán chừng cũng không ít người đến nhờ cậy triều đình. Các ngươi phải tỉ mỉ sàng lọc.

Có thực lực, có năng lực thì có thể chọn vào Ám Vệ, còn lại sắp xếp vào trong quân Tây Bắc. Điều kiện của ta cũng chỉ có một, đủ thực lực là được.

Dĩ nhiên bây giờ chúng ta là cây to gió lớn, khó tránh khỏi bị người có tư tâm khó dò lẻn vào. Thanh Ly cô nương, cái này phải nhờ cô nương hỗ trợ rồi. Không biết cô nương có chịu giúp hay không?”

Hồ tộc Thanh Khâu có bí pháp Nguyên Thần rất mạnh. E là Bạch Liên giáo và Huyễn Ma đạo bây giờ cũng phải thua kém. Dùng để điều tra lòng người là quá thuận lợi.

Thanh Ly sao cũng được, gật đầu nói: “Được chứ. Dù sao ta cũng có nhiều thời gian.”

Với Thanh Ly mà nói thì người minh hữu Tô Tín này coi như là đáng tin. Dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là đừng uy hiếp đến lợi ích của hắn.

Chút việc như vậy cũng chẳng có gì, thế nên Thanh Ly rất vui vẻ đồng ý.

Sau khi thu xếp ổn thỏa chuyện ở Phi Long thành, Tô Tín che giấu hành tung ra khỏi thành.

Mặc dù Tô Tín đoán bây giờ tinh lực của các bộ tộc Tây Bắc đều đang đặt trên người Mộ Dung thị, chắc chắn chẳng có tâm tư gì mà đi theo dõi người khác. Có điều, thời gian nhạy cảm này, Tô Tín không muốn kích động bọn họ. Vẫn là cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Thật ra thì Tô Tín muốn chiêu mộ “Đại Âm Dương Thủ” Thái Tam Nguyên, Cốc chủ Bách Hoa cốc Kế Vô Nguyệt, “Đông

Lưu Thần Kiếm" Nhạc Đông Lưu, ba tên võ giả Dương Thần cảnh tán tu tiến vào đất phong ấn Yêu vương ngày đó.

Thực lực của ba người này trong Dương Thần cảnh không phải quá mạnh, nhưng cũng không quá yếu. Có điều, Dương Thần cảnh thì vẫn là Dương Thần cảnh. Tô Tín muốn xây dựng thế lực của hắn thành có thể so với quân đội và Lục Phiến Môn thì cũng không chỉ cần số lượng lớn võ giả cấp thấp. Hắn cũng cần nhiều võ giả cao cấp nữa.

Bàn về thực lực, bây giờ quả thực Tô Tín rất mạnh, nhưng nếu lần nào hành động cũng cần Tô Tín tự mình xuất thủ thế thì Ám Vệ cũng có phần quá mức vô dụng.

Ba người này chính là mục tiêu Tô Tín để mắt đến từ lúc đầu. Họ cũng chính là phe dễ dàng bị hắn chiêu mộ nhất ở Tây Bắc đạo.

Ba người bọn họ mặc dù cũng là võ giả xuất thân từ Đại Tuyết Sơn nhưng vẫn bị Tây Bắc đạo bài xích như cũ. Hơn nữa, lúc tiến vào đất phong ấn Yêu vương, bọn họ cường ngạnh uy hiếp những bộ tộc Tây Bắc kia, đã đắc tội với mấy bộ tộc đó rồi. Lúc này Tô Tín mà ra tay thì có cơ may rất lớn có thể chiêu mộ được bọn họ về dưới quyền.

Quan trọng nhất là bây giờ Tô Tín có thực lực, còn có danh tiếng mới gây dựng được nữa.

Chương 1506 - Thuyết phục

Thuyết phục

Nếu không có hai điểm này thì Tô Tín cũng sẽ không đến, bởi vì như vậy chính là rước họa vào thân.

Đầu tiên, Tô Tín đến Phú Quý sơn trang của Thái Tam Nguyên.

Trong ba người này, Tô Tín chỉ mới quen biết với Thái Tam Nguyên. Mặc dù người này tiếu lý tàng đao, có điều, nói một câu khó nghe, có thể lăn lộn trên giang hồ thì nào có ai không tiếu lý tàng đao, khẩu Phật tâm xà đâu?

Kể cả tiền bối cao nhân danh tiếng tốt đẹp, có ai biết trong lòng họ nghĩ cái gì hay sao? Lòng mang sát cơ, miệng cười đon đả. Có thể gây dựng được danh tiếng trong giang hồ, loại này chẳng qua chỉ là cốt yếu mà thôi. Tuy nhiên, Thái Tam Nguyên hành động quá lộ liễu nên năm xưa mới bị chụp mũ tiếu lý tàng đao.

Thái Tam Nguyên có sở thích rất kỳ quái. Hắn thích vàng bạc châu báu, thích hưởng thụ xa hoa. Phí Quý sơn trang của hắn lại là cảnh sắc khác với Tây Bắc đạo. Toàn bộ sơn trang đều bao phủ bằng ngói lưu ly. Bên trong sơn trang, đồ trang trí đều là vàng bạc ngọc thạch. Mặc dù cảm giác bá hộ đập vào mặt nhưng cũng không thể phủ nhận lối trang hoàng châu quang bảo khí diện rộng này thật khiến người khác có cảm giác bị tấn công thị giác.

Lúc này, trong Phú Quý sơn trang, Thái Tam Nguyên một thân một mình thưởng thức bữa ăn.

Theo lý mà nói, Thái Tam Nguyên có sở thích sa hoa, mỗi bữa cơm của hắn kiểu gì cũng phải có mấy chục món ăn. Vậy mà lúc này hắn chỉ ăn duy nhất một món, có hơi chút giản dị.

Tuy nhiên nếu có ai biết hắn đang ăn món gì thì đoán chắc bọn họ cũng sẽ không cho là giản dị.

Lúc trước, Thái Tam Nguyên liên thủ với Tô Tín đoạt được thi hài rắn Ba Xà từ trong tay Mộ Dung thị. Hai người chia nhau một nửa. Vảy rắn Ba Xà hắn còn đang tính tìm người luyện chế một bảo giáp hộ thân, còn thịt Ba Xà thì bị hắn dùng để chế biến món ăn.

Mặc dù thi hài Ba Xà trải qua thời gian hơn mười ngàn năm rồi, thân xác tuy vẫn còn nhưng sức mạnh đã tiêu tán đến chín phần. Sức mạnh mâm thị này hàm chứa chẳng bằng một viên đan dược trung cấp nhưng Thái Tam Nguyên vẫn ăn rất nhiệt tình. Cái hắn cần không phải hiệu quả mà là cảm giác. Yêu vương thượng cổ, Chân Vũ cảnh. Có thể ăn được thịt nó, đúng là chuyện ngàn năm hiếm gặp.

Có điều lúc này, một giọng nói bỗng nhiên truyền tới: “Thái trang chủ rất có tính cách đấy. Thịt Ba Xà kho, quả nhiên biết

hưởng thụ.”

Nghe được giọng nói này, nhất thời Thái Tam Nguyên cả kinh, cương khí quanh thân bùng nổ, lạnh giọng nói: “Ai? Ra đây!”

Tô Tín bước ra từ trong bóng tối. Thái Tam Nguyên thấy thế có hơi sửng sốt.

Có điều, hắn không cảm nhận được sát cơ trên người Tô Tín, thế nên Thái Tam Nguyên liền cười cười, nói: “Tô đại nhân đến Phú Quý sơn trang là cho ta mặt mũi rồi. Cần gì phải lén lén lút lút chứ? Chỉ cần Tô đại nhân nói tên, ta nhất định sẽ tự mình ra nghênh đón.”

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: “Bây giờ bên ta là cây to gió lớn. Nếu như bị bộ tộc Tây Bắc phát hiện thì cũng không phải là chuyện tốt.”

Vừa nghe được bốn chữ bộ tộc Tây Bắc, Thái Tam Nguyên cười nói: “Gần đây gió của Tô đại nhân đang thịnh thật đấy. Diệt Thác Bạt thị, lại còn chém chết Chung Ly Viêm ở ngay trước mặt các bộ tộc kia. Thật là hả hê lòng người!”

Oán khí của những võ giả tán tu như Thái Tam Nguyên với các bộ tộc Tây Bắc không phải nhỏ. Ngày thường các bộ tộc Tây Bắc hoành hành bá đạo thành quen. Bây giờ đụng phải người mạnh như Tô Tín, quả là chịu thiệt lớn.

Tô Tín trầm giọng nói: “Thái trang chủ, hả hê lòng người chẳng qua là nhất thời mà thôi. Bây giờ ngươi có muốn được một đời không?”

Sắc mặt Thái Tam Nguyên biến đổi. Người như bọn họ nghe câu vừa rồi không cần quá rõ ràng. Tô Tín chỉ nói một câu như vậy, Thái Tam Nguyên liền biết ý nghĩa trong câu nói đó. Tô Tín đây là đang muốn lôi kéo hắn cùng nhau đối phó với những bộ tộc Tây Bắc kia!

Thái Tam Nguyên thừa nhận, lá gan của Tô Tín đúng là lớn. Võ giả tán tu bọn họ ở Tây Bắc đạo cả đời cũng không dám động thủ với những bộ tộc Tây Bắc kia. Cùng lắm hai bên chỉ là vì lợi ích mà có va chạm một chút mà thôi. Nhưng mà Tô Tín lại dám, hết lần này đến lần khác còn thật sự làm như vậy.

Thế mà bản thân hắn không bị chuyện gì, đây cũng được coi là một loại bản lĩnh.

Có điều, trước mắt các bộ tộc Tây Bắc là bởi vì có vấn đề là Mộ Dung thị nên mới không động thủ với Tô Tín. Đến khi chuyện của Mộ Dung thị được giải quyết thì Tô Tín còn có thể nở mày nở mặt như bây giờ hay không thì còn chưa chắc.

Thế nên, Thái Tam Nguyên cũng không lòng vòng với Tô Tín, hắn nói thẳng: "Tô đại nhân, thứ cho ta nói thẳng. Tây Bắc đạo này bây giờ là thiên hạ của các bộ tộc Tây Bắc. Ngươi có thực lực, có năng lực, hơn nữa còn dựa lưng vào triều đình. Hai chuyện này có thể cho ngươi đứng vững gót chân ở Tây Bắc đạo.

Tuy nhiên, nếu ngươi chỉ muốn dựa vào hai điểm này mà muốn ngang tài ngang sức với các bộ tộc Tây Bắc kia thì ta vẫn thấy hơi thiếu trình độ.

Thái Tam Nguyên ta ở Tây Bắc đạo này cũng lâu như vậy rồi. Thực lực của các bộ tộc Tây Bắc ta rất hiểu. Thế nên ta không muốn mạo hiểm. Tô đại nhân, hay là mời ngươi về cho."

Chương 1507 - Thuyết phục (2)

Thuyết phục (2)

Tô Tín không nói gì. Hắn chỉ nhìn bốn phía trang trí hoa lệ, thở dài nói: "Thái trang chủ, tài sắc thực nhân tâm, tốt xấu gì ngươi cũng là Dương Thần cảnh, lẽ nào thực sự bị tài sắc ăn mòn đến mức không còn dũng khí đánh một trận hay sao?"

Thái Tam Nguyên cười lạnh, nói: "Dũng khí không có nghĩa là lỗ mãng. Bây giờ ta ở yên rất tốt. Huống chi ta cũng không có dã tâm lớn đến mức đi tranh phong với các bộ tộc Tây Bắc. Nếu như vậy thì sao ta phải mạo hiểm đánh một trận chứ?"

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: "Thái trang chủ, ngươi hiểu lầm rồi. Ngay từ khi ba người các ngươi đứng ở phía đối lập với các bộ tộc Tây Bắc, đòi cùng vào đất phong ấn Yêu vương thì các ngươi cũng đã đắc tội với họ rồi.

Vốn các ngươi cũng coi như có một nửa là người Tây Bắc đạo. Bây giờ các ngươi đã hoàn toàn thành người ngoài. Sau này

bọn họ đối xử với các ngươi thế nào, kết quả có thể tưởng tượng được.”

Thái Tam Nguyên nhíu mày một cái. Tô Tín nói thật. Tuy nhiên, nếu có làm lại thì hắn cũng sẽ chọn làm như vậy.

Dù sao thì đó cũng là đất phong ấn Yêu vương trong truyền thuyết. Nếu bởi vì kiêng kỵ những dị tộc Tây Bắc đó mà không ra tay, thế thì hắn cũng không khỏi quá nhát gan.

Có điều, ban đầu ba người Thái Tam Nguyên bước ra đúng là đã cân nhắc đến chuyện này, song cũng không cho là vấn đề gì lớn.

Mặc dù ban đầu bọn họ vì lợi ích mà đứng về phía đối lập với các bộ tộc Tây Bắc nhưng dù không có bọn họ thì vẫn còn người của Long Hồ Đạo môn và đám người Tô Tín. Các bộ tộc Tây Bắc muốn chiếm đất phong ấn Yêu vương thì căn bản không thể.

Vì vậy, hắn cũng đã chuẩn bị kĩ càng, đợi đến lúc đó nếu những bộ tộc Tây Bắc kia thật sự nhắm vào bọn họ thì bọn họ sẽ đến Đại Tuyết Sơn tìm sự che chở ngay.

Những năm này, Đại Tuyết Sơn vẫn luôn đứng giữa điều chỉnh đấu đá trong Tây Bắc đạo. Hơn nữa, đối tượng của Đại Tuyết Sơn cũng không chỉ là võ giả các bộ tộc Tây Bắc mà cũng bao gồm cả những võ giả tán tu như bọn họ.

Huống chi, trong Đại Tuyết Sơn có một bộ phận giáo tập đều có xuất thân từ tán tu Tây Bắc. Thậm chí có hai vị trưởng lão là võ giả tán tu. Chỉ cần Thái Tam Nguyên mở miệng, Đại Tuyết Sơn nhất định sẽ phái người đến điều chỉnh. Đến lúc đó, dù cho những bộ tộc Tây Bắc kia có thật sự hận ba người Thái Tam Nguyên thấu xương thì cũng không dám vi phạm lệnh của Đại Tuyết Sơn.

Thái Tam Nguyên không biểu hiện rõ ràng nhưng Tô Tín đã nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn.

Tô Tín chỉ nhàn nhạt nói: “Thái trang chủ, chỗ ỷ lại của ngươi chắc là Đại Tuyết Sơn nhỉ?

Có điều hình như ngươi chưa nắm được tin tức thì phải? Trước đó, các bộ tộc Tây Bắc đã yêu cầu Đại Tuyết Sơn ra mặt trấn áp Mộ Dung Long Thư, kết quả bị Đạm Đài Diệt Minh cự tuyệt.

Quan trọng nhất là Đạm Đài Diệt Minh ra lệnh ngay tại chỗ rằng, sau này phân tranh trong Tây Bắc đạo, Đại Tuyết Sơn không mang đến nữa. Từ rày về sau, Đại Tuyết Sơn chỉ là thánh địa võ học, không quản chuyện phàm tục nữa."

"Cái gì?" Thái Tam Nguyên sửng sốt trong giây lát, có chút không dám tin.

Đại Tuyết Sơn là chúa tể Tây Bắc gần mười ngàn năm. Bất kể là các bộ tộc Tây Bắc hay là tán tu như Thái Tam Nguyên, bọn họ đã quen với cách làm việc của Đại Tuyết Sơn. Bây giờ, Đại Tuyết Sơn bỗng nhiên lên tiếng không quản chuyện Tây Bắc đạo nữa. Toàn bộ Tây Bắc đạo ngoại trừ Mộ Dung thị và những bộ tộc phụ thuộc vào Mộ Dung thị ra thì chắc không ai vui mừng cả.

Lúc này, Tô Tín bỗng nhiên nói mấy lời này với hắn, Thái Tam Nguyên cũng hơi nghi ngờ không biết là thật hay là giả.

Chỉ có điều, với thực lực và thân phận như Tô Tín hiện giờ, hắn cũng không nhất thiết phải gạt Thái Tam Nguyên làm gì. Vậy nên Thái Tam Nguyên cũng không thể không tin.

Huống chi chuyện như này cũng không xem là cơ mật gì. Thái Tam Nguyên vẫn có chút quan hệ với Đại Tuyết Sơn. Gần đây mặc dù hắn không lên Đại Tuyết Sơn nhưng tùy tiện tìm người hỏi thăm thì cũng biết tất cả rồi. Tô Tín mà gạt hắn thì mất nhiều hơn được.

Tô Tín ngồi ngay ngắn ở trước mặt Thái Tam Nguyên, cầm ly trà, nhàn nhạt nói: "Thái trang chủ, trước kia vì có Đại Tuyết Sơn che chở, những bộ tộc Tây Bắc kia không dám mà cũng không thể gây quá mức.

Bây giờ, Đại Tuyết Sơn nếu đã tuyên bố không quản chuyện Tây Bắc đạo nữa thế thì sau này cảnh tượng ở Tây Bắc đạo thế nào, cũng dễ tưởng tượng được.

Không còn Đại Tuyết Sơn điều chỉnh, những dị tộc Tây Bắc kia còn có thể dễ dàng tha thứ, cho những kẻ bị nghi ngờ hai lòng như các ngươi ở lại Tây Bắc đạo hay không?

Dĩ nhiên, ngươi cũng có thể liên hiệp với các tán tu khác ở toàn Tây Bắc đạo cùng chống lại. Nhưng theo ta biết, tán tu các ngươi dù có tập trung hết thực lực vào với nhau thì e là còn chẳng bằng một nửa của các bộ tộc Tây Bắc nhỉ?"

Tô Tín nói mấy câu, Thái Tam Nguyên nhất thời rơi vào trong trầm tư.

Hắn là loại người không thấy lợi không làm, cũng là người từng trải, là lão cáo già.

Loại người đến cảnh giới của Thái Tam Nguyên thì chỉ có ba loại. Một là giống như Mạnh Kinh Niên, trong tương lai tất trở thành Chân Vũ, nghĩ mọi cách khổ tu hoặc tìm kiếm các loại bí bảo tăng cao thực lực.

Chương 1508 - Nhạc Đông Lưu

Nhạc Đông Lưu

Còn một loại là mặc dù biết mình đã không có tu vi tấn thăng Chân Vũ nhưng bọn họ còn muốn sống thêm mấy năm nữa. Võ giả Dương Thần cảnh như vậy sẽ dùng bí pháp tiến hành bế quan, cố giảm bớt số lần xuất thủ, tu thân dưỡng tính, dùng cách này để hòng đạt mục đích kéo dài tuổi thọ.

Tuy nhiên cách này chỉ thích hợp với Thiếu Lâm Tự hay mấy tông môn lớn như Tạo Hóa Đạo môn vậy thôi. Với ngoại giới thì những tông môn này có võ giả Dương Thần cảnh ở thời kì đỉnh phong chống đỡ rồi. Bọn họ chỉ phụ trách việc làm uy hiếp sau cùng là đủ.

Còn một loại cuối cùng chính là giống như Thái Tam Nguyên. Bọn họ xuất thân dân gian, không có mục tiêu cố định. Tất cả những việc họ làm chỉ là vì lợi ích và an toàn của bản thân.

Trước mắt, chuyện Tô Tín làm đã uy hiếp đến an toàn của hắn. Thái Tam Nguyên không thể không suy nghĩ sâu xa một phen.

“Tô đại nhân, ngươi cố ý đến tìm ta, chuyện này thì ta được lợi gì?” Thái Tam Nguyên hỏi.

Nghe vậy, khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười châm biếm.

Hắn không sợ Thái Tam Nguyên ra điều kiện. Hắn chỉ sợ Thái Tam Nguyên không ra điều kiện.

Trước mắt, nếu Thái Tam Nguyên hỏi có thể cho hắn được cái gì thì hiển nhiên đã động lòng.

Tô Tín trầm giọng nói: “Thủ hạ của ta sẽ đơn độc thành lập một Tây Bắc quân cung phụng đường, chỉ cần Thái trang chủ gia nhập dưới quyền ta, thân phận sẽ là Trưởng lão cung phụng đường. Tài nguyên tu luyện cũng sẽ được phân theo điều kiện của Phó Tổng quản Ám Vệ.”

Thái Tam Nguyên nhíu mày một cái, nói: “Nếu như vậy thì ta trực tiếp nhờ cậy triều đình không phải tốt hơn sao? Đãi ngộ của triều đình dành cho Hoàng thất cung phụng đường còn hơn Tô đại nhân ngươi nhiều.”

Tô Tín vuốt tay, nói: “Dĩ nhiên có thể. Song, Thái trang chủ phải suy nghĩ cho kỹ. Một khi gia nhập vào Hoàng thất cung phụng đường thì đại diện cho việc ngươi đã là người của triều đình. Dù cho ngươi có là võ giả Dương Thần cảnh thì cũng phải nghe lệnh triều đình.

Hoàng thất cung phụng đường hoặc trú đóng trong Thịnh Kinh thành, hoặc trú đóng ở ranh giới Đông Tấn, Kim Trướng Hãn Quốc, các nước như vậy mà đợi lệnh, không thể dễ dàng rời đi. Đây là cái giá.

Tất nhiên cũng có ngoại lệ. Chẳng hạn người có thực lực như Kha Yển Nguyệt dĩ nhiên coi thường quy định này, muốn đi đâu thì đi. Triều đình cần hắn phải thông báo trước, hỏi hắn có thời gian hay không.

Thái trang chủ nếu tự nhận mình có thực lực như Kha Yển Nguyệt thì hoặc đi đòi đãi ngộ như vậy với triều đình, hoặc là có thể chịu đựng ràng buộc của triều đình, thế thì dĩ nhiên việc trực tiếp gia nhập vào Hoàng thất cung phụng đường của triều đình có lợi hơn.”

Thái Tam Nguyên nghi ngờ, nói: “Ta gia nhập dưới trướng Tô Tín ngươi thì có thể đảm bảo được tự do tuyệt đối?”

Tô Tín gật gật đầu nói: “Dĩ nhiên có thể. Ta vốn xây dựng Tây Bắc đạo này như căn cơ của mình cho nên sẽ không phái Thái trang chủ ngươi đến chỗ khác.

Huống chi, từ trước đến giờ ta thích dùng mưu rồi mới động. Lực lượng của ta chỉ có một chút như vậy, dĩ nhiên cũng sẽ không phân tán ra phòng thủ rồi.”

Thái Tam Nguyên thở dài một cái, trầm giọng hỏi: “Tô đại nhân, sự lựa chọn này không phải là chuyện nhỏ. Một khi ta đồng ý thì sẽ không còn cơ hội quay đầu lại nữa.

Cho nên ta hỏi ngươi thêm một lần nữa. Ngươi thực sự chắc chắn có thể có được địa vị ngang với các dị tộc Tây Bắc đạo kia à?”

Tô Tín cười cười nói: “Lời Tô Tín nói chắc như đinh đóng cột. Huống chi Tây Bắc đạo này còn là đất phong của ta. Ta cũng không quen việc im hơi lặng tiếng ở đất phong của mình!”

Cuối cùng, Thái Tam Nguyên cũng đồng ý gia nhập vào dưới quyền Tô Tín, trở thành Tây Bắc quân cung phụng. Đây là điều mà Tô Tín đã đoán trước.

Tô Tín rất nắm bắt được lòng người. Hắn chỉ từng hợp tác với Thái Tam Nguyên có một lần, kết hợp với tài liệu thì Tô Tín coi như cũng hiểu được tương đối tính cách của Thái Tam Nguyên.

Người này là con cáo già trong giang hồ, làm người không từ thủ đoạn, nhưng chưa đến trình độ âm ngoan không biết ranh giới.

Bám lợi tránh hại đã là bản năng của Thái Tam Nguyên, thế nên chẳng cần Tô Tín khuyên nhủ nhiều, chỉ cần hắn nói hết thảy quan hệ lợi hại với Thái Tam Nguyên thì Thái Tam Nguyên dĩ nhiên sẽ biết nên lựa chọn thế nào.

Dĩ nhiên, quan trọng trong này vẫn là thân phận địa vị và thực lực của Tô Tín.

Trước mắt, chuỗi chiến tích chói lòa của Tô Tín nào là Tiết Độ Sứ Tây Bắc đạo, Đại Tổng quản Ám vệ, những cái này cũng biểu hiện một chút thái độ rằng triều đình sẽ cho Tô Tín tự do tối đa, chỉ cần hắn nắm được Tây Bắc đạo thì hắn chính là Tây Bắc vương!

Dĩ nhiên, lúc Tô Tín mới đến Tây Bắc đạo chuyện này bị người ta xem như là trò cười. Chỉ có điều, hai chiến tích kinh người của Tô Tín truyền tới khiến toàn bộ Tây Bắc đạo bây giờ không còn ai coi hắn là trò đùa nữa.

Ít nhất, Thái Tam Nguyên tự biết mình. Hắn tuyệt không địch lại Chung Ly Viêm. Tô Tín có thể một mạch áp chế Chung Ly Viêm đến chết. E là trong vòng mười chiêu, Thái Tam Nguyên hắn cũng đi đời trong tay Tô Tín.

Mặc dù trước đó bọn họ còn từng sánh vai tác chiến nhưng điểm tốt nhất của con người Thái Tam Nguyên đó là biết mình. Hắn đi theo Tô Tín, không hề mất mặt.

"Đại nhân, bây giờ ngươi có tính lôi kéo Kế Vô Nguyệt và Nhạc Đông Lưu về không?"

Chương 1509 - Nhạc Đông Lưu (2)

Nhạc Đông Lưu (2)

Thái Tam Nguyên cũng rất thức thời. Mới vừa gia nhập vào dưới quyền Tô Tín đã tự động đổi lời, gọi Tô đại nhân thành hai chữ "đại nhân" hết sức gần gũi.

Hơn nữa, Thái Tam Nguyên không cần nghĩ cũng biết, Tô Tín mở miệng mời chào hắn thì nhất định sẽ không buông tha hai tên cường giả khác là Kế Vô Nguyệt và Nhạc Đông Lưu.

Ba người bọn họ đều là biểu tượng của tán tu ở cả Tây Bắc đạo. Chỉ cần có thể chiêu mộ ba người này về dưới quyền thì như vậy những võ giả tán tu khác cũng không cần chờ Tô Tín tự mình mời chào, họ thậm chí sẽ đích thân đến nương nhờ.

Tô Tín gật gật đầu, nói: "Ta có ý nghĩ này. Thái huynh, ngươi quen biết bọn họ nhiều năm. Với tính cách của hai người bọn họ hẳn ngươi rất hiểu. Cơ may lôi kéo được bọn họ có lớn không?"

Nếu đã là người mình thì Tô Tín cũng không gọi "Thái trang chủ" nữa mà đổi thành "Thái huynh" tương đối gần gũi.

Thái Tam Nguyên cười ha ha, nói: "Đại nhân cho là hai người này ai dễ mời chào hơn?"

Tô Tín nói: "Hẳn là Kế Vô Nguyệt. Nhạc Đông Lưu tính cách cứng rắn, hết sức khó nói."

Thái Tam Nguyên lắc lắc đầu nói: "Tô đại nhân nghĩ vậy là sai rồi. So với Nhạc Đông Lưu thì Kế Vô Nguyệt mới là người khó nói chuyện nhất.

Con người Nhạc Đông Lưu mặc dù cứng ngắc nhưng là chuẩn kiếm tu. Mặc dù người này không có tình người nhưng ta biết, hắn với kiếm đạo có một kiểu cố chấp rất khác biệt.

Phụ thân của Nhạc Đông Lưu chính là đệ tử Kiếm Thần sơn ngày xưa. Có điều tu vi bị phế mà hắn lại không cam lòng dưỡng lão ở Kiếm Thần sơn cho nên mới đến Tây Bắc đạo.

Từ nhỏ, Nhạc Đông Lưu đã được phụ thân hắn đào tạo theo cách thức ở Kiếm Thần sơn. Thậm chí, cách suy nghĩ của Nhạc Đông Lưu cũng chẳng khác đệ tử Kiếm Thần sơn là bao. Cho nên chỉ cần Tô đại nhân có thể dùng kiếm đạo thuyết phục được Nhạc Đông Lưu, thêm vào chút thủ đoạn, thì việc thu phục được Nhạc Đông Lưu không phải là vấn đề."

Tô Tín sáng tỏ, gật đầu một cái. Hóa ra Nhạc Đông Lưu có xuất thân như vậy. Điểm này Tô Tín thực không tra ra được.

Chẳng trách lần đầu tiên Tô Tín trông thấy Nhạc Đông Lưu đã cảm thấy khí chất trên người hắn khá quen thuộc. Hóa ra phụ thân của Nhạc Đông Lưu là người Kiếm Thần sơn, khí chất trên người hắn cũng giống với Kiếm Thần sơn nhất mạch tương truyền.

Thái Tam Nguyên tiếp tục nói: "Còn về phần Kế Vô Nguyệt. Mặc dù lúc trẻ ta và hắn từng học võ ở Đại Tuyết Sơn, nhưng người này tính cách hỉ nộ vô thường, căn bản không cách nào nắm giữ được. Thậm chí có lúc ngay cả ta cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Hơn nữa, mấy ngày gần đâu ta khuyên Tô đại nhân hay là đừng quấy nhiễu Kế Vô Nguyệt. Bách Hoa cốc của hắn có kỳ hoa sắp nở. Khoảng thời gian này hàng năm hắn sẽ ở trong Bách Hoa cốc trông nom mấy thứ vô dụng đó của hắn. Ai đến cửa xin gặp hắn cũng không tiếp. Chọc tới hắn thì có khi hắn sẽ động thủ với ngươi.

Thế nên, khoảng thời gian này, chúng ta tạm thời đừng quấy rầy hắn thì tốt hơn. Khi nào hắn chăm mấy bông hoa vô tích sự đó xong, tâm tình tốt rồi thì chúng ta hãy đến."

Thái Tam Nguyên hoàn toàn không hiểu nổi hành động này của Kế Vô Nguyệt.

Nếu như mấy bông hoa quý mà Kế Vô Nguyệt chăm bẵm là linh dược các loại thì thôi, vấn đề là mấy thứ Kế Vô Nguyệt làm phần lớn là phế vật vô dụng. Chỉ được đẹp mắt chứ chẳng có tích sự gì.

Kế Vô Nguyệt đường đường là cường giả Dương Thần cảnh. Phần lớn thời gian cả ngày chỉ dùng để chăm sóc đám phế vật kia chứ không chịu đi tu luyện. Đúng là bệnh thần kinh!

"Được rồi, vậy chúng ta đi tìm Nhạc Đông Lưu trước." Tô Tín nói.

Thái Tam Nguyên nói: "Vừa hay ta biết tên kia dạo này tiềm tu ở đâu. Ta dẫn Tô đại nhân qua."

Hai người rời khỏi Phú Quý sơn trang của Thái Tam Nguyên mà không kinh động đến ai. Việc Tô Tín mời chào những tán tu này tạm thời hắn vẫn không muốn cho người khác biết.

Thái Tam Nguyên có Phú Quý sơn trang. Kế Vô Nguyệt có Bách Hoa cốc. Chỉ có Nhạc Đông Lưu là không có chỗ ở cố định, thường xuyên nay đây mai đó. Nhạc Đông Lưu hắn còn rất thích đến chỗ băng nguyên Đại Tuyết Sơn để mà tu luyện. Sở thích hưởng thụ kiểu này, Thái Tam Nguyên không hiểu.

Lúc này, vị trí của Nhạc Đông Lưu là ở một cánh đồng hoang vu gần Đại Tuyết Sơn. Một nửa diện tích ở đây bị băng tuyết bao phủ. Ban ngày, ánh Mặt trời hòa tan băng tuyết hình thành một cái thác nước lớn chảy từ đỉnh băng sơn xuống. Khi Tô

Tín và Thái Tam Nguyên đến, Nhạc Đông Lưu đang luyện kiếm dưới thác nước.

Người hắn mặc dù ở dưới thác nước nhưng không một giọt nước nào bắn vào trên người hắn.

Hơn nữa, Nhạc Đông Lưu xuất kiếm rất chậm, động tác cũng chậm nhưng mỗi một kiếm hắn chém ra đều như mang theo nhịp điệu huyền ảo nào đó. Cứ vậy, dẫn động cả thác nước đang xối xuống kia, thay đổi hướng chảy của nó.

Lúc Nhạc Đông Lưu luyện kiếm không dùng chút chân khí nội lực nào, thậm chí ngay cả sức mạnh cơ thể hắn cũng không dùng đến.

Võ giả Kiếm Thần sơn trước tu kiếm ý. Ở Kiếm Thần sơn chỉ có võ giả luyện ra được kiếm ý thì mới coi là cấp bậc nhập môn. Trước mắt, Nhạc Đông Lưu đang luyện kiếm ý.

Chương 1510 - Nhạc Đông Lưu (3)

Nhạc Đông Lưu (3)

Tô Tín và Thái Tam Nguyên đứng bên cạnh thác nước, cũng không che giấu thân hình. Nhạc Đông Lưu hoàn toàn có thể cảm ứng được bọn họ. Tuy nhiên lúc này, Nhạc Đông Lưu lại như không thấy hay người, vẫn tiếp tục luyện kiếm. Mãi đến nửa giờ sau, hắn mới diễn luyện xong được trọn vẹn một bộ kiếm pháp. Lúc này hắn mới thu kiếm, bước lên một bước đứng trước hai người Thái Tam Nguyên và Tô Tín, thần sắc lạnh nhạt, nói: "Các ngươi tới làm gì?"

Nhạc Đông Lưu cũng tò mò tại sao Tô Tín lại ở cùng Thái Tam Nguyên? Có điều, thiên tính hắn lãnh đạm, cũng không hỏi nhiều.

Tô Tín cười một tiếng, không cần thiết che giấu, lòng vòng với người như Nhạc Đông Lưu. Tô Tín nói thẳng: "Ta tới nơi này là muốn mời Nhạc huynh gia nhập Tây Bắc quân, làm trưởng lão cung phụng đường. Thái huynh đã đồng ý rồi.

Hiện, tán tu như Nhạc huynh đã đắc tội với những bộ tộc Tây Bắc kia. Khi bọn họ giải quyết Mộ Dung thị xong thì những võ giả tán tu ở Tây Bắc như các ngươi sẽ càng thêm khổ sở.

Gia nhập vào dưới quyền của ta, ta có thể cho Nhạc huynh sự tự do tối đa. Huynh muốn ra ngoài tu luyện kiếm đạo tự thân, ta cũng không quản. Chỉ cần lúc ta cần dùng đến, Nhạc huynh kịp thời xuất hiện là được."

Với Tô Tín, những điều kiện mà hắn cho Nhạc Đông Lưu hẳn là điều mà trước mắt Nhạc Đông Lưu cần nhất.

Đầu tiên là tài nguyên tu luyện. Không phải Tô Tín xem thường Nhạc Đông Lưu, mà với tính cách của Nhạc Đông Lưu thì lượng tài nguyên tu luyện hắn lấy được hàng năm chỉ có thể nói là hiếm. Căn bản không so được với Thái Tam Nguyên và Kế Vô Nguyệt.

Thêm vào đó, Nhạc Đông Lưu thân là kiếm tu, hắn phải thường xuyên rèn luyện kiếm đạo tự thân. Điều kiện của Tô

Tín cũng có thể đảm bảo cho Nhạc Đông Lưu được tự do tối đa.

Tô Tín nói những điều kiện này ra, hắn cho rằng Nhạc Đông Lưu động tâm. Tuy nhiên lúc này, Nhạc Đông Lưu có vẻ không nghe được điều kiện của Tô Tín. Mắt hắn nhìn Tô Tín lộ ra chiến ý.

"Tô đại nhân, ta nay đây mai đó đã quen. Bất kể dãi nắng dầm mưa hay dấn thân vào triều đình đều được.

Nghe đồn Tô đại nhân ngươi kiếm đạo vô song. Mặc dù không phải võ giả chủ tu kiếm đạo nhưng lại dùng thuật kiếm đạo mà danh chấn giang hồ.

Cho nên ta muốn cùng ngươi đấu kiếm một trận. Hai bên chỉ dùng kiếm pháp, không dùng những công pháp khác. Nếu ta thắng thì mời Tô đại nhân về cho, sau này đừng đến tìm ta nữa. Nếu như Tô đại nhân thắng thì từ nay về sau ta sẽ nghe theo Tô đại nhân chỉ đạo. Không biết Tô đại nhân có đồng ý hay không?"

Tô Tín thầm lắc đầu một cái. Nhạc Đông Lưu này quả đúng như Thái Tam Nguyên nói, có chút mất hy vọng. Sau cùng cũng phải động thủ mới được.

Dĩ nhiên, với Nhạc Đông Lưu hắn cũng có kiêu ngạo của một tên kiếm giả.

Thực lực Tô Tín cường đại ai cũng biết. Trước kia mặc dù hắn không từng quen biết với Tô Tín, nhưng chỉ dựa vào việc Tô Tín một quyền đánh chết Thác Bạt Dư giao thủ với hắn hơn mười chiêu. Tiếp đó thừa thắng xông lên đánh giết Chung Ly Viêm. Hai chiến tích này đủ để đặt vững địa vị của Tô Tín ở Tây Bắc đạo.

Ít nhất, sau khi Nhạc Đông Lưu biết chiến tích của Tô Tín, coi như Nhạc Đông Lưu có cao ngạo đến mấy thì hắn cũng chưa từng nghĩ thực lực của mình thắng được Tô Tín.

Chỉ có điều, hắn là kiếm giả, cả đời luyện kiếm, với người không chuyên kiếm như Tô Tín mà cũng có thể nổi danh trên giang hồ bằng kiếm đạo, Nhạc Đông Lưu hắn thật có chút không phục.

Ít nhất trong mắt Nhạc Đông Lưu, kiếm pháp của Tô Tín rất mạnh. Tuy nhiên, danh chấn giang hồ của Tô Tín còn có chỉ pháp. Vả lại, quyền pháp cũng không yếu, còn đồng thời chuyên tu những thứ này.

Bấy giờ, Nhạc Đông Lưu chẳng qua chỉ muốn khiêu chiến với Tô Tín vài chiêu kiếm đạo trong số đó thôi. Nhạc Đông Lưu vẫn nắm chắc được mấy phần.

Tô Tín cầm Phi Huyết Kiếm trong tay, cười cười nói: "Nếu Nhạc huynh có hứng thú thì tại hạ sẽ tiếp đến cùng."

Nhạc Đông Lưu gật đầu một cái, thần sắc nghiêm túc, dựng thanh trường kiếm có vẻ cũ kỹ trong tay. Một luồn khí thế kiếm giả nhất thời bộc phát, vô cùng sắc bén, xông thẳng tận trời, thậm chí khuấy động thiên địa khiến trên trời dường như truyền đến tiếng sấm nổ vang.

Tô Tín muốn đấu kiếm cùng với Nhạc Đông Lưu, Thái Tam Nguyên lập tức nở nụ cười đứng sang một bên.

Hắn từng thấy Tô Tín xuất thủ, dĩ nhiên biết Tô Tín khủng bố mức nào.

Quan trọng nhất chính là lúc đó Tô Tín mới chỉ là Dung Thần cảnh. Bây giờ Tô Tín đã là đại tông sư võ đạo Dương Thần cảnh rồi.

Tất cả bọn họ đều là võ giả Dương Thần cảnh, dĩ nhiên biết cảnh giới này cách Dung Thần cảnh bao xa.

Khi còn là Dung Thần cảnh, Tô Tín có thể triển lộ ra sức chiến đấu kinh khủng như vậy rồi. Giờ hắn đã tấn thăng Dương Thần, dù có không cần những công pháp khác, chỉ đấu kiếm với Nhạc Đông Lưu thôi cũng đã cực kỳ khủng bố rồi.

Lúc này, quanh thân Nhạc Đông Lưu khí thế ngút trời. Dáng vẻ này hoàn toàn ngược lại với vẻ khiêm tốn lúc bình thường của hắn.

Mà trước giờ Tô Tín tuy phách lối nhưng lúc hắn động thủ lại rất sắc sảo, kín kẽ. Lúc kiếm của Tô Tín còn chưa ra khỏi vỏ, Nhạc Đông Lưu không cảm giác được chút sát cơ nào trên người hắn.

Chương 1511 - Đấu kiếm

Đấu kiếm

Nhạc Đông Lưu thở dài một cái. Kiếm không ra khỏi vỏ mới là lúc kinh khủng nhất. Tu vi kiếm đạo của Tô Tín không hề yếu kém so với Nhạc Đông Lưu hắn, đã đến trình độ Hóa cảnh rồi.

Nhạc Đông Lưu chắp tay với Tô Tín một cái. Một khắc sau, trường kiếm trong tay hắn ra khỏi vỏ, sóng dữ cuồn cuộn đông lưu!

Vào một khắc kiếm ra khỏi vỏ kia, nhất thời uy áp vô tận hạ xuống. Kiếm thế Nhạc Đông Lưu khuấy động hư không. Một đường kiếm ảnh khổng lồ giáng xuống hệt như đỉnh núi. Mặc dù là hư ảo, thế nhưng mũi nhọn vô biên như Thái Sơn áo đỉnh ầm ầm giáng xuống!

Kiếm của Nhạc Đông Lưu khí thế vô song. Đây là kiếm đạo mà phụ thân hắn truyền cho từ xưa, cũng là kiếm đạo mà lúc phụ thân hắn tu luyện ở Kiếm Thần sơn vẫn luôn thủ vững.

Lúc này, trong đôi mắt Tô Tín lộ tia máu khiến người khác không rét mà run. Phi Huyết Kiếm trong tay hắn cũng đã bay ra khỏi vỏ. Trong phút chốc, huyết lãng đầy trời. Dải lụa màu đỏ ngòm hóa thành ánh kiếm cực kỳ sắc bén, trong nháy mắt phá vỡ kiếm khí vô song của Nhạc Đông Lưu. Kiếm ảnh phân hóa vạn thiên, hóa thành huyết lãng ngập trời cuốn tới phía Nhạc Đông Lưu!

Nhạc Đông Lưu kinh hãi trong lòng. Huyết kiếm này ẩn chứa sức mạnh gì trong nó vậy?

Có sát khí vô tận, ý hủy diệt, kiếm ý này như thể ngưng tụ hết thảy những mặt trái của thế gian này. Không khác gì ma kiếm từ trong Địa Ngục vậy!

Bởi vì Nhạc Đông Lưu rất thích ra ngoài tu luyện thế nên kinh nghiệm chiến đấu của hắn không được coi là ít. Có điều, trời sinh hắn không thích xen vào chuyện người khác, cũng không thích gây chuyện. Tính cách Nhạc Đông Lưu cũng vô cùng khiêm tốn, nên rất ít khi chém giết gì.

Thủ đoạn như Tô Tín khiến hắn không quen được. Có điều, sắc mặt hắn không thay đổi. Trường kiếm trong tay đưa ngang, nhất thời kiếm khí quanh thân rung động, ngưng tụ thành kiếm khí thực chất, tựa như sông lớn hướng đông lưu, mênh mông cuồn cuộn kéo về phía Tô Tín, chôn vùi kiếm ảnh kia.

Tô Tín không dùng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí. Môn công pháp này nghiêm túc nói thì là kiếm pháp nhưng cũng không là kiếm pháp.

Tô Tín muốn thu phục được Nhạc Đông Lưu hoàn toàn thì dĩ nhiên cũng phải khiến Nhạc Đông Lưu tâm phục khẩu phục.

Cho nên, đối mặt với thế công của Nhạc Đông Lưu, Tô Tín chỉ cho phép dùng kiếm pháp thuần túy nhất để thắng.

Kiếm thế cảu Nhạc Đông Lưu đại thế bàng bạc, dưới thế nghiền áp của kiếm pháp đó, quanh thân Tô Tín bị kiếm khí cường đại kia bao phủ. Mỗi một nhát kiếm Nhạc Đông Lưu chém xuống đều sinh ra một tiếng oanh ngâm chẳng khác nào sấm nổ, vừa nhanh vừa mạnh, cực kỳ uy mãnh.

Đứng ở góc độ của Thái Tam Nguyên, hắn chỉ có thể nhìn thấy kiếm khí vô tận kia bao phủ lấy Tô Tín. Nhìn xuyên thấu qua kiếm khí nọ, hắn chỉ có thể nhìn được bóng người máu máu đỏ đụng bên trái va bên phải nhưng không thoát khỏi trói buộc của kiếm khí kia.

Thái Tam Nguyên chau mày. Đừng thấy Nhạc Đông Lưu xuất thủ quang minh chính đại, so với chính phái còn ngay thẳng hơn mà lầm. Loại võ giả như Nhạc Đông Lưu thực chất là loại khó mà dây dưa nhất.

Bởi vì vũ kỹ của đối phương là lấy Vương đạo thủ thắng, lấy thế đè người. Tuy không có uy năng tà dị hay thần dị gì nhưng lại đường đường chính chính, khiến người khác không tìm ra được chút nhược điểm nào.

Chỉ có điều, theo cách nghĩ của Thái Tam Nguyên, với thực lực của Tô đại nhân thì không thể như vậy mới đúng. Ít nhất hắn biết Tô Tín hãy còn mấy chiêu chưa dùng đến.

Trên thực tế, Thái Tam Nguyên nghĩ cũng không sai.

Tô Tín bây giờ quả thực không dùng toàn lực. Hắn cũng muốn xem thử rốt cuộc thực lực của Nhạc Đông Lưu mạnh đến nhường nào.

Sự thật chứng minh, thực lực của Nhạc Đông Lưu quả không hề kém. Có điều, truyền thừa kiếm đạo của hắn có thiếu sót. Kiếm pháp còn hơi bình thường. So với võ giả xuất thân Kiếm Thần sơn thì còn kém xa.

Tô Tín từng gặp qua hai người võ giả Dương Thần cảnh của Kiếm Thần sơn. Một người là Chưởng môn "Vô Phong Kiếm Tôn" Liễu Trầm Phong của Kiếm Thần sơn. Thực lực của đối phương tuyệt đối là người đứng đầu trong các Dương Thần cảnh. Lúc trước Tô Tín dùng toàn lực xuất thủ cũng chỉ cản được mấy chiêu của đối thủ mà thôi. Cho dù tới bây giờ, nếu như Tô Tín lại cùng giao thủ với Liễu Trầm Phong, Tô Tín vẫn không có phần thắng như trước. Coi như là dùng được Thiên Ngoại Phi Tiên loại vật tiêu hao phẩm đó thì cơ may thắng cũng không quá một phần mười.

Gã Dương Thần cảnh khác của Kiếm Thần sơn mà Tô Tín từng gặp nữa là "Thanh Minh Kiếm Tôn" Hành Đông Đình. Hắn cũng không phải hạng người kém cỏi. Thực lực so với Nhạc Đông Lưuu còn mạnh hơn.

Có điều không hề gì. Nhạc Đông Lưu so ra đáng tin hơn Thái Tam Nguyên. Truyền thừa kiếm đạo của Nhạc Đông Lưu có thiếu sót, nhưng trong ghi chép tu luyện của các cường giả Dương Thần cảnh từ thời thượng cổ mà Tô Tín có được từ tay Thanh Ly chứa không ít kiếm tu. Những thứ này đối với Nhạc Đông Lưu rất có chỗ tốt.

Sau khi đã nắm bắt được đại khái thực lực của Nhạc Đông Lưu, Tô Tín cũng không muốn trì hoãn thêm nữa.

Kiếm pháp của Nhạc Đông Lưu là lấy thế đè người, Tô Tín cũng chuẩn bị lấy thế đè người, dùng kiếm pháp mạnh nhất trực tiếp áo chế đánh bại, để hắn hoàn toàn tâm phục khẩu phục!

Chương 1512 - Đấu kiếm (2)

Đấu kiếm (2)

Trong nháy mắt, quanh thân Tô Tín, kiếm khí huyết sắc ầm ầm bùng nổ. Phi Huyết Kiếm đâm về phía trước, nhất thời vô biên kiếm ý bùng nổ, bao phủ toàn bộ đất đai trong chu vi mấy ngàn trượng trong một mảnh kiếm vực kinh khủng!

Sắc mặt Nhạc Đông Lưu bỗng dưng biến đổi. Có thể mạnh mẽ ngưng tụ kiếm ý thành lãnh vực như trong truyền thuyết vậy, trình độ kiếm đạo của Tô Tín lẽ nào đã cao đến độ này rồi sao?

Nhạc Đông Lưu cũng chỉ mới nghe nói về kiếm Nhị Thập Tam của Tô Tín chứ chưa từng thấy qua.

Hôm nay nhìn thấy, chưa nói đến cái khác, chỉ bằng vào một thức kiếm Nhị Thập Tam kia, Tô Tín liền không hổ xưng hô kiếm đạo Đại tông sư!

Trong lòng Nhạc Đông Lưu có một chút chán nản, cũng có vẻ sợ hãi. Theo lý, kiếm giả không nên sợ, tuy nhiên, ngay khi trận đấu này bắt đầu, Nhạc Đông Lưu đã thua. Có điều chính bản thân hắn cũng không biết mà thôi.

Kiếm giả bất kể đối mặt với cái gì cũng phải xông về phía trước. Đáng tiếc thay, Nhạc Đông Lưu ngay lúc bắt đầu đã cho rằng bản thân hắn không địch lại được Tô Tín, không nên ép Tô Tín chỉ dùng kiếm pháp đấu với hắn.

Thế nên ngay từ lúc bắt đầu, hắn đã ôm theo thái độ này mà đấu kiếm với Tô Tín. Khí thế đã thấp hơn Tô Tín ba phần. Thực lực tự thân cũng không phát huy được ba phần.

Trước mắt Tô Tín chém ra kiếm Nhị Thập Tam, Nhạc Đông Lưu kinh hãi trong lòng. Điều này càng khiến hắn phạm phải sai lầm cực lớn. Tay hắn run một cái. Nhất thời, kiếm khí đầy trời mau chóng tán lạc. Đối với võ giả Dương Thần cảnh mà nói, có lúc một sai lầm nhỏ cũng có thể là sai lầm chí mạng!

Vô biên kiếm ý mãnh liệt cuốn đến, một bóng mờ xuất hiện trên Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín. Kiếm trảm Nguyên Thần, diệt tiên thí thần!

“Keeng!”

Tiếng kim loại va chạm vào nhau truyền đến. Trường kiếm trong tay Nhạc Đông Lưu rớt ra. Nguyên Thần kiếm của Tô

Tín đã tới trước mắt Nhạc Đông Lưu. Không có kiếm ý lẫm liệt trùng tiêu, nhưng luồng sức mạnh nội liễm khiến cho Nhạc Đông Lưu kinh hãi không thôi.

Thành tựu của Nhạc Đông Lưu trên Nguyên Thần cũng không khác gì với võ giả Dương Thần cảnh bình thường. Gần như không từng đặc biệt tu luyện.

Thế nên, đỡ một kiếm Nhị Thập Tam chém Nguyên Thần này, nhất định Nhạc Đông Lưu sẽ bị trọng thương.

Thực lực của Chung Ly Viêm còn mạnh hơn hắn. Kết quả, ở trước mặt Tô Tín, Chung Ly Viêm gần như không có sức đánh trả, cứ vậy mà bị chém chết.

Mà hiện tại, mặc dù Tô Tín chỉ dùng kiếm pháp nhưng kết quả vẫn như cũ. Nhạc Đông Lưu không có chút sức đánh trả nào ở trước mặt Tô Tín.

Kết quả này không khỏi làm cho Nhạc Đông Lưu có hơi mất hết ý chí.

Hắn luyện kiếm nhiều năm, thực lực tạm không nói. Ít nhất, trên kiếm đạo, hắn cho rằng mình còn có chỗ ngồi ở Tây Bắc đạo. Rốt cuộc hôm nay lại bị Tô Tín đả kích một phen.

Ngay lúc Nhạc Đông Lưu chuẩn bị xong tinh thần chịu thương, hư ảnh trường kiếm kia ngừng ngay trước người hắn ba tấc rồi dần dần tiêu tán.

Trên mặt Nhạc Đông Lưu lộ vẻ kinh hãi. Khi nãy Tô Tín vẫn chưa dùng hết toàn lực!

Thu chiêu còn khó hơn là ra chiêu. Đây là chuyện thường trên giang hồ.

Có vài chiêu thức ngươi có thể xuất ra nhưng chưa chắc có thể thu hồi được. Một khi cưỡng ép thu hồi thì chắc chắn sẽ bị phản phệ mãnh liệt.

Chỉ có điều, chuyện xảy ra trước mắt đây, Tô Tín còn tỏ ra rất thành thạo, cũng không bị phản phệ. Hiển nhiên, hiểu biết của Tôn Tín về võ kỹ đã đạt đến mức độ sâu sắc, có thể nắm trong tay một cách hoàn mỹ.

Nhạc Đông Lưu cười khổ một tiếng, nói: “Tô đại nhân, ta thua rồi. Từ nay về sau, Nhạc Đông Lưu ta nguyện ý nghe ngươi sắp đặt.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Nhạc huynh, đãi ngộ của ngươi giống như Thái huynh, đều là Tây Bắc quân cung phụng. Thường ngày ta sẽ không ảnh hưởng gì đến hoạt động của các ngươi. Một khi cần Nhạc huynh ra tay thì ta sẽ cho người đi báo trước một tiếng.”

Nhạc Đông Lưu gật đầu một cái. Tính cách của hắn chính là kiểu tương đối gặp sao yên vậy. Nếu đã hứa hẹn, hắn cũng thua bởi Tô Tín rồi, thế cũng chẳng có gì đáng nói nữa.

Bởi vì bây giờ không tiện tìm Kế Vô Nguyệt, cho nên Tô Tín liền đưa thẳng Nhạc Đông Lưu và Thái Tam Nguyên về lại Phi Long thành. Có điều lúc này, lệnh bài Địa Phủ của Tô Tín bỗng nhiên động. Tô Tín nhìn một cái, căn dặn Hoàng Bỉnh Thành: “Ta cần bế quan một thời gian. Có chuyện gì thì truyền lời từ bên ngoài vào cho ta là được. Còn nữa, ngươi đi sắp xếp cho Thái huynh và Nhạc huynh. Sau này hai người họ chính là Tây Bắc quân cung phụng.”

Hoàng Bỉnh Thành hơi có chút khó hiểu gật đầu một cái. Lão đại hình như đang gấp?

Sau khi dặn dò xong, Tô Tín đi thẳng một mạch vào chỗ hắn bế quan. Có điều, lúc này trong nhà có hai tên mặc Hoa phục màu đen, mặt mang mặt nạ. Bất ngờ thay, hai võ giả này chính là Hậu Thổ cùng Thôi Phán quan.

Hơn nữa hiện tại Thôi Phán quan cũng không còn là Dung Thần cảnh mà đã lên Dương Thần cảnh giống Tô Tín rồi.

Nhìn khí tức trên người Thôi Phán quan cũng không phải là mới đột phá Dương Thần cảnh dạo gần đây mà là đã được một thời gian rồi.

Tô Tín chắp tay với Thôi Phán quan, nói: “Chúc mừng Thôi Phán quan tấn thăng Dương Thần rồi.”

Thôi Phán quan tháo mặt nạ xuống, cười khổ: “Lời này từ miệng người khác thốt ra là tâng bốc. Nhưng từ trong miệng Sở Giang Vương ngươi nói ra thì lại thành nói móc rồi.”

Chương 1513 - Người Địa Phủ tới

Người Địa Phủ tới

Trong Địa Phủ, thực lực của Thôi Phán quan tuy không phải là mạnh nhất nhưng thiên phú của hắn là mạnh nhất. Đương nhiên, đây là dưới tình huống đã trừ Tô Tín ra.

Thôi Phán quan năm nay chưa đến năm mươi tuổi. Hơn nữa, huyết mạch Thôi gia của hắn cũng khiến cho kinh mạch của bản thân Thôi Phán quan vô cùng rộng lớn. Lúc xuất thủ lực bạo vô cùng kinh người.

Tuổi tác này, thực lực đó, áo vào ngoại giới đều hiếm như lá mùa thu, có điều, so với Tô Tín thì Thôi Phán quan cũng chẳng có gì hay để mà kiêu ngạo.

Dẫu sao ban đầu, hắn tận mắt trông thấy Tô Tín từ một võ giả Tiên Thiên nho nhỏ đi đến được như bây giờ. Rốt cuộc, tu vi của hắn bây giờ lại ngang hàng với Tô Tín. Cái này có gì để kiêu ngạo chứ?

Chỉ có điều, Thôi Phán quan có lòng háo thắng nhưng không có tính ghen tị trong lòng, bị đối phương so sánh hạ thấp liền tâm sinh tật hận. Hành động như vậy không coi là tiểu nhân, căn bản chỉ là một kẻ yếu hèn mà thôi.

Tô Tín cũng biết, Thôi Phán quan chỉ nói đùa. Tô Tín cũng không để ý, hỏi: “Đúng rồi, hai vị sao lại đến đây?”

Hậu Thổ hiện là người chấp chưởng Địa Phủ. Thôi Phán quan mặc dù là tân tấn Dương Thần nhưng bản thân hắn có chiến lực kinh người. Trong tình huống Tô Tín không dùng đến vật tiêu hao, tranh tài với Thôi Phán quan một trận thì thắng bại cũng đều năm ăn năm thua.

Có thể nói, hai người này là hai người có chiến lực cao cấp nhất trong số các Dương Thần cảnh ở Địa Phủ. Chuyện khiến bọn họ phải tới đây, e là không phải bình thường.

Hậu Thổ cất giọng trong trẻo, lạnh lùng: “Nghe nói Mộ Dung Long Thư nuốt Chân Long nội đan. Vừa hay ta cảm thấy rất hứng thú với vật này. Hơn nữa, cho dù Mộ Dung Long Thư đã

bắt đầu luyện hóa Chân Long nội đan thì ta cũng chắc chắn có thể phong ấn lại sức mạnh của nó thêm một lần nữa.

Thế nên lần này ta mới dẫn theo Thôi Phán quan tìm tới, muốn liên hiệp với ngươi, nhân lúc các bộ tộc Tây Bắc động thủ cùng Mộ Dung thị thì giết Mộ Dung Long Thư, đoạt lại Chân Long nội đan."

Hậu Thổ nói lời hời hợt như thể giết cường giả Mộ Dung Long Thư đứng thứ hai toàn Tây Bắc đạo chẳng khác gì giết gà giết chó vậy.

Nếu là người bình thường nói vậy thì đúng là cuồng vọng. Nhưng Hậu Thổ nói thế thì lại có đủ sức mạnh.

Thật ra thì thực lực của Hậu Thổ, Tô Tín chưa từng được thấy qua. Tuy nhiên, thực lực của Tần Nghiễm Vương, Tô Tín đã biết, chính là không khác gì Thiết Ngạo, Mạnh Kinh Niên.

Nghe nói thực lực của Hậu Thổ so ra yếu hơn Tần Nghiễm Vương một chút. Dẫu sao thứ Hậu Thổ nghiên cứu có chút phức tạp. Hậu Thổ cũng từng xem qua không ít phương diện.

Nhưng thực lực của Mộ Dung Long Thư thì rõ ràng không bằng Tần Nghiễm Vương hay là Thiết Ngạo. Thậm chí hắn còn không so được với Hà Vô Sơn của Danh Kiếm sơn trang. Hậu Thổ đánh với hắn cơ may thắng là mười phần.

Mà Tô Tín và Thôi Phán quan mặc dù vừa mới tấn thăng Dương Thần nhưng cả hai đều là người có chiến lực kinh thiên.

Chung Ly Viêm nổi danh ở Tây Bắc đạo còn bị Tô Tín một đường đánh giết, thẳng tay nghiền ép. Những võ giả còn lại, nói riêng về chuyện thực lực thì hoặc là bằng Chung Ly Viêm hoặc là không bằng được Chung Ly Viêm.

Tô Tín, thêm Thôi Phán quan, hai người hoàn toàn có thể chống cự được với mười tên võ giả Dương Thần cảnh thông thường ở Tây Bắc đạo. Nếu như chỉ là kiềm chế tạm thời thì càng không phải là vấn đề.

Có điều, lần này e là Hậu Thổ phải đi một chuyến công cốc rồi. Tô Tín cười khổ, nói: "Hậu Thổ đại nhân, lần này ngươi đi

vô ích rồi. Chân Long nội đan là giả.”

Hậu Thổ và Thôi Phán quan đều sửng sốt. Sao Tô Tín lại biết nội đan kia là giả?

Sau đó hai người phản ứng lại, kinh ngạc hỏi: “Đây là cái bẫy ngươi bày ra?”

Tô Tín gật đầu một cái. Dù sao cũng là người mình. Hắn cũng không giấu giếm mà nói ra hết kế hoạch của mình.

Còn khí tức Long nguyên kia, Tô Tín nói là cơ duyên hắn bất ngờ lấy được. Dù sao cũng chỉ là một đạo khí tức mà thôi, chỉ có thể lấy làm hiếm lạ chứ không phải bảo vật gì.

Hậu Thổ và Thôi Phán quan đều lắc đầu một cái. Nếu như vậy cũng chỉ có thể coi là bọn họ xui xẻo, phí công đi một chuyến.

Có điều dù gì cũng đã tới, bọn Hậu Thổ cũng không vội vàng quay về. Hậu Thổ hỏi: “Bên ngươi cần giúp không? Có cần chúng ta xuất thủ không?”

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: “Không cần, lần này chủ yếu là ta muốn tạo uy danh ở Tây Bắc đạo thôi nên cũng không tính nhờ người khác đến giúp. Ngay cả bên phía triều đình ta cũng không cầu viện. Có điều, ta quả thực có một việc muốn nhờ Hậu Thổ đại nhân xuất thủ trợ giúp.”

“Chuyện gì?”

Tô Tín lấy răng nanh Ba Xà ra, nói: “Đây là nanh Ba Xà lấy ra được từ đất phong ấn Yêu tộc kia. Ta muốn dung nhập nó vào trong Phi Huyết Kiếm của mình cho nên mới phải nhờ Hậu Thổ đại nhân ngươi xuất thủ. Còn dư lại một cái nanh thì coi như là thù lao.”

Trên con đường luyện khí, tuy Hậu Thổ không phải đại nhân vật cấp bậc tông sư nhưng cũng không hề thua kém gì nhiều. Muốn để hắn luyện chế một thanh thiên binh tuy rằng phí sức nhưng thêm vài thứ vào trong thiên binh thì cũng không phải là vấn đề.

Chương 1514 - Người Địa Phủ tới (2)

Người Địa Phủ tới (2)

Thế nên, Hậu Thổ rất vui mừng nói: "Được chứ. Đất bế quan này của ngươi ta mượn dùng một chút. Ước chừng mấy ngày mới được."

Tô Tín gật đầu một cái, lại đưa xác Ba Xà cho Thôi Phán quan, để hắn giúp mang về Địa Phủ mà đổi chác. Có thể đổi được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, chỉ cần là tài nguyên tu luyện thì cái gì cũng được, Tô Tín không kén chọn.

Bây giờ Tô Tín gia đại nghiệp đại, dĩ nhiên không thể trông chờ hết vào tài nguyên tu luyện từ triều đình đưa tới. Bản thân hắn cũng phải tích lũy một chút.

Hậu Thổ ở đây luyện khí cho Tô Tín. Trong túi không gian của Hậu Thổ đều là mấy loại khí cụ đặc biệt dùng để chế tạo binh khí, bày đầy khắp đất bế quan. Thế nên Tô Tín và Thôi Phán quan không ở lại đây mà đi thẳng ra ngoài. Dĩ nhiên, Thôi Phán quan đã dùng mặt nạ da người mà hóa trang thành tướng mạo khác.

Thân phận Thôi Đạo Hằng của hắn đã bị mọi người trên giang hồ biết nên việc hắn đeo mặt nạ hay là không đã không còn ý nghĩa gì. Trước mắt, đi ra ngoài với Tô Tín, hắn vẫn muốn thay tướng mạo khác.

Dặn dò Hoàng Bỉnh Thành không cho người đến gần đất bế quan xong, Tô Tín liền dẫn theo Thôi Phán quan đi lang thang trong Phi Long thành. Tất nhiên, Hoàng Bỉnh Thành cũng không nhiều chuyện hỏi người bỗng dưng xuất hiện kia là ai.

Sau khi Tô Tín chấp chưởng Phi Lòng Thành và mấy thành trỉ Đại Chu, những chỗ này tất cả đều đổi mới hoàn toàn, lại một lần nữa trở nên phồn hoa rực rỡ.

Trước kia bởi vì uy danh của triều đình ở Tây Bắc đạo thấp kém. Thậm chí ngay cả trong Phi Long Thành, những võ giả xuất thân từ các bộ tộc Tây Bắc cũng dám hoành hà bá đạo. Thế nên, địa vị của Phi Long Thành ở Tây Bắc đạo cũng chẳng khác gì thành trì thông thường, trên căn bản không có đặc trưng riêng.

Mà bây giờ, theo uy danh càng lúc càng hiện rõ của Tô Tín ở Tây Bắc đạo. Thêm vào đó, trong Phi Long Thành và những

thành khác cũng có nhiều võ giả Tây Bắc quân trú đóng bên trong. Đặc biệt, Phi Long Thành còn là chỗ đặt trụ sở chính của Ám Vệ. Như vậy, đám võ giả xuất thân từ các bộ tộc Tây Bắc cũng không dám làm càn ở đây, những võ giả tán tu cũng vui vẻ tập trung lại.

Dẫu sao, ở đây bọn họ không cần lo lắng bị những bộ tộc lớn Tây Bắc chèn ép. Hơn nữa, còn có thể tự do đổi chác ít tài nguyên tu luyện. Chỉ cần không làm lớn chuyện thì triều đình chắc chắn không quản.

Nhìn cảnh tượng ở Phi Long Thành, Thôi Phán quan chậc chậc thở dài, nói: "Nếu như nói năng lực, trong toàn bộ Địa Phủ quả thực không có mấy người sánh vai được với ngươi.

Bây giờ ngươi cũng đã tổ chức cho địa bàn của ngươi đến được trình độ nhất định. Đợi khi mưu tính lần này của ngươi thành công, tương lai tại Tây Bắc đạo nhất định có chỗ ngồi cho ngươi. Thậm chí, địa vị của ngươi ở Tây Bắc đạo có khi chỉ đứng sau Đại Tuyết Sơn."

Tô Tín gật gật đầu, nói: "Các bộ tộc Tây Bắc này an dật quá lâu rồi. Dưới tình huống bị áp chế trật tự, bọn họ sẽ băn khoăn rất nhiều. Có điều, một khi có người phá vỡ trật tự này, bọn họ ắt sẽ rơi vào trong hỗn loạn."

Hai người tùy ý tán gẫu. Lúc này, sau lưng Tô Tín bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ thanh thúy dễ nghe: "Tô Tín, không phải ngươi bế quan à? Sao lại có lòng dạ đi lang thang ở đây? Mộ Dung thị và các bộ tộc Tây Bắc cũng gần đánh nhau đến nơi. Ngươi không đi xem một chút à?"

Tô Tín vừa quay đầu lại. Đứng ở sau lưng hắn chính là Thanh Ly. Thôi Phán quan dĩ nhiên cũng thấy nàng.

Bởi vì trong Phi Long Thành bình thường cũng không xuất hiện võ giả nào mạnh hơn Tô Tín, thế nên Thanh Ly cũng chẳng buồn che giấu khí tức trên người nàng. Vì vậy, nhất thời, Thôi Phán quan cảm giác được khí tức kinh khủng trên người Thanh Ly.

Huyết mạch của Thôi gia khiến cho chiều rộng kinh mạch của hắn khác với người thường. Lúc đang vận chuyển chân khí

cũng có thể đồng thời bồi bổ Nguyên Thần. Điều này làm cho tu vi Nguyên Thần của hắn mặc dù không mạnh bằng Tô Tín nhưng cũng không phải là yếu. Chỉ có điều, hắn không sử dụng đến mà thôi.

Chớp mắt trông thấy Thanh Ly, hắn liền phát giác ngay khí tức kì dị vừa lạ vừa quen trên người Thanh Ly.

Mà Thanh Ly cũng cùng lúc cảm nhận được thực lực của Thôi Phán quan.

Giác quan của nàng nhạy bén hơn Thôi Phán quan. Gần như là trong nháy mắt nàng liền có thể phán định người trước mắt nhất định là không thua kém gì Tô Tín. Chuyện này khiến Thanh Ly không kiềm được mà cảnh giác.

Thân phận Yêu tộc của nàng vẫn là một cái tai họa ngầm. Từ sau khi đi ra khỏi đất phong ấn Yêu tộc, Thanh Ly vẫn luôn làm quen với thế giới bây giờ. Tương tự, nàng cũng biết, thế gian này chẳng được mấy người không có chút thành kiến nào với Yêu tộc như Tô Tín. Thế nên, trước mắt bị người xa lạ khám phá thân phận, nàng dĩ nhiên sẽ cảnh giác không thôi. Rất sợ lại bị người ta trấn áp mấy ngàn năm nữa.

Nhìn hai người có chút căng thẳng, Tô Tín ho khan một tiếng, nói: “Vị này là Thanh Ly cô nương, bằng hữu của ta.”

Nghe Tô Tín nói thế, Thôi Phán quan ngay lập tức tản khí thế tự thân đi, nhún vai một cái, bày ra điệu bộ sao cũng được.

Thấy Thôi Phán quan phản ưng như vậy, Thanh Ly cũng thở phào nhẹ nhõm, xoay người rời đi ngay.

Chương 1515 - Mạng giao thiệp của Hậu Thổ

Mạng giao thiệp của Hậu Thổ

Nàng vẫn có chút sơ ý, cứ đinh ninh rằng bây giờ Nhân tộc sa sút. Võ giả Dương Thần cảnh giống như Tô Tín hiếm như lá mùa thu, cũng không nhàn rỗi ở không mà đến Phi Long Thành. Kết quả, hôm nay lại xuất hiện một người. Điều này cũng cho nàng một bài học. Về sau Thanh Ly phải chuẩn bị

cho tốt. Dù khí lực có phế đến đâu, nàng lúc nào cũng phải ghi nhớ dùng sức mạnh mạnh nhất để che giấu khí tức trên người, để cho Chân Vũ cảnh cũng không phát hiện ra.

Đến khi Thanh Ly đi, Thôi Phán quan nghi ngờ, nói: "Ngươi hẳn biết thân phận nàng ta. Ngươi thu nhận nàng ta là đang đùa với lửa đấy. Một khi bị những người khác phát hiện thì ngươi có thể rơi vào thế nguy hiểm bị toàn bộ giang hồ vây công."

Địa Phủ không dung với giang hồ. Đối với bọn họ mà nói, không có vấn đề thiện ác chánh tà. Bọn họ cũng không thèm để ý mấy chuyện này. Dĩ nhiên vì thế cũng không thèm để ý Yêu tộc đã là dĩ vãng kia. Song, bọn họ không để ý không có nghĩa những người khác trên giang hồ cũng không để ý.

Tô Tín có thể nắm được đúng mực hay không, Thôi Phán quan kì thực vẫn rất yên tâm. Có điều yên tâm thì yên tâm chứ ảnh hưởng của chuyện này vẫn hơi lớn. Hắn cũng phải nói một câu.

Tô Tín gật gật, nói: "Điểm này dĩ nhiên ta biết. Chỉ có điều nàng có thể cho ta lợi ích rất lớn, thế nên ta mới chọn hợp tác cùng nàng. Huống chi, nói lời khó nghe, bây giờ Yêu tộc đã lay lắt rồi, bao năm qua bọn họ có xuất hiện trên giang hồ đâu?

Hơn nữa, chỉ bằng thực lực của những người đó thì vẫn chưa đủ tư cách phát hiện thân phận của Thanh Ly.

Cho nên chỉ cần Thanh Ly che giấu tốt, người bình thường căn bản không phát hiện được nàng. Lần này cũng chỉ là khinh suất, không dùng toàn lực để che giấu khí tức nên mới bị ngươi phát hiện."

Thôi Phán quan gật đầu một cái. Chuyện như này Tô Tín tự biết chắc là được. Hơn nữa, lúc đầu kinh ngạc qua đi rồi, Thôi Phán quan cũng chẳng thấy có gì.

Dẫu sao, mấy chuyện mà Tô Tín từng làm trước kia nếu như bị rao truyền ra ngoài thì còn gây động tĩnh lớn hơn so với việc hắn câu kết cùng Yêu tộc nữa. Không có gì là không thể.

Hơn nữa, đừng nói Thanh Ly mang lại cho Tô Tín đủ lợi ích, đủ chỗ tốt. Nếu đổi lại chuyện này sang Địa Phủ bọn họ, chỉ

cần Thanh Ly có thể có thực lực so được với đám Thiết Ngạo, Mạnh Kinh Niên thì Địa Phủ cũng không ngại nhận một tên Yêu tộc làm thành viên.

Tô Tín lại dẫn Thôi Phán quan đi lang thang một vòng trong thành. Mà bên phía Mộ Dung thị đúng như Thanh Ly nói, đã căng thẳng lắm rồi. Thậm chí sắp động thủ đến nơi. Có điều, hãy còn cách thời gian khai chiến thực sự một khoảng.

Ngay lúc Tô Tín và Thôi Phán quan đi lang thang, các bộ tộc Tây Bắc cũng đã tập trung xong lực lượng, tiếp về hướng Mộ Dung thị.

Song, lúc đầu những dị tộc Tây Bắc này chọn cách vây công không đánh. Trước tiên dùng thế lực uy hiếp, để Mộ Dung Long Thư bỏ ý định tấn thăng Chân Vũ của hắn.

Chỉ có điều tin tức này với Tô Tín mà nói thì thật là buồn cười. Mộ Dung thị chắc chắn không đồng ý.

Giống như năm xưa Cơ Hạo Điển muốn chuyển Nguyên Thần, tu luyện bí pháp trường sinh. Dù có các đại tông môn đưa cường giả Chân Vũ cảnh ra mặt, Cơ Hạo Điển vẫn không mảy may buông tha. Bây giờ đổi lại thành Mộ Dung Long Thư thì dĩ nhiên, hắn càng không thể bỏ qua cơ hội tấn thăng Chân Vũ được rồi.

Những người có chút hiểu biết trong số các bộ tộc này, ví như Bách Lý Trường Không, bọn họ càng mong ngay lập tức ra tay diệt Mộ Dung thị, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Nhưng vấn đề là trước mắt liên minh những bộ tộc này không có lấy một người cầm đầu, nên ai cũng có lòng riêng.

Thực lực của Mộ Dung thị và những bộ tộc đầu quân cho mình cộng lại mặc dù thua xa bọn họ. Có điều, một khi đã đánh thì nhất định sẽ có thương vong. Thậm chí ngay cả chuyện diệt tộc cũng có thể xảy ra.

Thế nên, có vài bộ tộc tiếc thực lực của mình. Với họ, nếu có thể không đánh thì không đánh.

Kết quả, cả đám liền chặn trước cửa Mộ Dung thị, muốn dùng uy áp Mộ Dung thị. Thế nhưng lại bị Mộ Dung Tông Chính

thẳng thừng cự tuyệt. Hơn nữa còn tranh tài một trận với đám người Bách Lý Trường Không. Song chỉ là một chọi một xuất thủ, không có quá nhiều cường giả ra tay.

Có điều, một chọi một dò xét như vậy thôi mà đám người Bách Lý Trường Không cũng thua rất thảm.

Trên mặt thực lực vốn chỉ có người của Chung Ly thị chống đỡ được với Mộ Dung Tông Chính. Bọn họ có những võ giả Dương Thần cảnh khác, nhưng không ai địch lại nổi Mộ Dung Tông Chính.

Kết quả bây giờ, hai người mạnh nhất Chung Ly thị đã bị Tô Tín chém chết hết. Võ giả Dương Thần cảnh thông thường còn lại vừa lên đã bị Mộ Dung Tông Chính nghiền ép. Đánh mấy chục chiêu đã bại. Khí thế đám người Bách Lý Trường Không cũng vì thế mà giảm nhiều.

Sau khi Tô Tín nghe được tin này bèn cười lạnh một tiếng. Liên minh của đám người này quả nhiên không đáng tin cậy, chẳng chút quyết đoán nào.

Dĩ nhiên, chuyện này không liên quan gì đến hắn. Cái Tô Tín chờ chính là một cơ hội. Cơ hội bọn họ thật sự chém giết đến đỏ cả mắt.

Đã qua ba ngày, bên phía Mộ Dung thị vẫn không suy suyển nhưng bên phía Hậu Thổ đã luyện chế xong Phi Huyết Kiếm cho Tô Tín.

Chương 1516 - Mạng giao thiệp của Hậu Thổ (2)

Mạng giao thiệp của Hậu Thổ (2)

Phi Huyết Kiếm mới luyện chế xong có vẻ ngoài cũng không khác gì trước kia, nhưng trên thực tế lại sắc bén, nội liễm, phía trên còn mang một tia sát cơ kinh người.

Tô Tín chắp tay một cái, nói: “Đa tạ Hậu Thổ đại nhân.”

Hậu Thổ gật đầu một cái, hỏi: “Bây giờ ngươi liền chuẩn bị xuất thủ với Mộ Dung thị à?”

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: “Còn phải chờ một chút. Bây giờ hãy còn chưa đỏ mắt chém giết. Ta xuất thủ không có ý nghĩ gì lớn. Ta muốn làm suy nhược sức mạnh của toàn bộ các bộ tộc Tây Bắc chứ không phải chỉ riêng một nhà Mộ Dung thị.

Mấy nay ta tính đi một chuyến đến Bách Hoa Cốc của Tây Bắc, mời Cốc chủ Kế Vô Nguyệt về phe. Như vậy, tam đại tán tu ở Tây Bắc đạo tập trung lại, có thể hấp dẫn được rất đông tán tu Tây Bắc đạo, biến thành lực lượng của ta.”

Chiêu này của Tô Tín thực ra đã từng có người trên giang hồ dùng qua. Người đó chính là một trong Thiên Hạ Thất Bang, Minh chủ “Bích Nhãn Phi Long” Địch Kinh Phi của Tranh Kiếm Minh.

Ngày xưa, lúc Địch Kinh Phi quật khởi cũng chỉ có một mình, tâm phúc tự thân rất ít. Hơn nữa, hắn còn không bằng Tô Tín. Ít nhất Tô Tín còn có thể dựa lưng vào triều đình nhưng Địch Kinh Phi là tay trắng dựng nghiệp thứ thiệt. Không mượn nhờ bất kỳ thế lực nào mà thành lập Tranh Kiếm Minh.

Bây giờ lựa chọn của Tô Tín tương đối mạnh. Hắn có thể cho đám người Nhạc Đông Lưu được đãi ngộ và sự thuận lợi tối đa. Nhưng trên danh nghĩa, bọn họ phải thuần phục với hắn.

Còn Địch Kinh Phi tuy thành lập Tranh Kiếm Minh nhưng đó là chế độ trưởng lão nghị sự, tập hợp vô số võ giả tán tu Nam đạo cùng các thế lực lớn nhỏ để kết thành liên minh. Muốn trở thành một trong số đó thì rất đơn giản, chỉ cần có thực lực và đủ ảnh hưởng là được.

Dĩ nhiên, cách thức này của Địch Kinh Phi dù tập trung thế lực rất nhanh nhưng cũng không phải là không có chút khuyết điểm nào. Hội trưởng lão trong liên minh phân mỏng quyền lực của Địch Kinh Phi trong Tranh Kiếm Minh. Bây giờ Địch Kinh Phi còn đang lúc tráng niên, chiến lực kinh thiên thế nên có thể áp đảo được mấy trưởng lão nghị sự kia.

Tuy nhiên, hắn muốn nâng đỡ em trai Địch Vân Phi của mình ngồi lên vị trí minh chủ này thì có chút khó khăn. Người phản đối cũng không phải chỉ có một, hai người.

Đổi lại là Tô Tín, thủ hạ dưới tay Tô Tín có được mấy người dám làm trái ý hắn?

Thế nên, Tô Tín thà chịu lựa chọn mấy phương thức tốn công sức chứ không lưu lại mầm họa ngầm giống như Địch Kinh Phi.

Song, lúc này, Hậu Thổ nghe được ba chữ Kế Vô Nguyệt, hai mắt sáng ngời, thấp giọng nói: "Nếu ngươi muốn mời gọi Kế Vô Nguyệt, ta có thể giúp ngươi chuyện này. Ngươi mang thư này cho hắn, hắn sẽ đồng ý với ngươi."

Vừa nói, Hậu Thổ vừa lấy giấy bút viết xuống mấy dòng chữ, rồi gấp lại giao cho Tô Tín. Cái này khiến Tô Tín nghi ngờ không thôi.

Dường như vị Hậu Thổ đại nhân này giao du rất rộng rãi. Cũng quen biết không ít người.

Trước kia, Phi Huyết Kiếm của Tô Tín là do Hậu Thổ tìm luyện khí đại sư Công Thâu Ngu của Ba Thục Kiếm Các chế tạo cho. Bây giờ, đến cả Kế Vô Nguyệt mà Hậu Thổ cũng biết. Chuyện này có chút vượt quá dự liệu của Tô Tín.

"Vậy thì cảm ơn Hậu Thổ đại nhân."

Hậu Thổ khoát tay một cái, nói: "Cảm ơn thì thôi. Thù lao ngươi đã đưa đủ rồi. Nanh Ba Xà kia đừng nói muốn ta xuất thủ, dù ngươi có muốn chưởng môn Ba Thục Kiếm Các xuất thủ luyện kiếm cho ngươi cũng được nữa."

Sau khi nói xong, Hậu Thổ cùng Thôi Phán quan liền rời đi ngay. Tô Tín gọi Thái Tam Nguyên và cả Nhạc Đông Lưu cùng đi đến Bách Hoa Cốc.

Hai người Thái Tam Nguyên và Nhạc Đông Lưu dẫu sao cũng có chút giao tình với Kế Vô Nguyệt, dẫn họ theo có thể tiết kiệm được chút khí lực.

Khu vực Tây Bắc đạo phần lớn là nơi rừng thiêng nước độc. Mấy khu đất linh tú đều bị những bộ tộc lớn kia chiếm cứ. Có điều, không biết vận may của Kế Vô Nguyệt là thế nào, Bách Hoa Cốc của hắn chính là nơi non xanh nước biếc, là đất tốt.

Bách Hoa Cốc gần Đại Tuyết Sơn, ở bên ngoài tuyết phủ trắng ngần, bên trong lại có một sơn cốc có suối nước nóng tự nhiên. Trong sơn cốc này chỗ nào cũng trồng đủ loại hoa cỏ, mùi hoa thư thái, hết sức đẹp mắt.

Đám ba người Tô Tín đến trước cốc thì có một thị nữ mặc cung trang, dung mạo xinh đẹp đi tới, nói: "Ba vị tiền đối mời đến phòng tiếp khách chờ trước. Ta đi mời Cốc chủ đến."

Mặc dù nàng không biết Tô Tín nhưng nàng biết hai người Thái Tam Nguyên và Nhạc Đông Lưu.

Thái Tam Nguyên, Nhạc Đông Lưu và Kế Vô Nguyệt đều là những người xuất sắc trong số các tán tu ở Tây Bắc đạo. Ngày thường mặc dù không thường lui tới nhưng quan hệ cũng được coi là tốt. Thế nên, thị nữ kia cũng đã rất quen mặt, liền mời bọn họ đến phòng tiếp khách chờ.

Chỉ chốc lát, Kế Vô Nguyệt đi tới, nói: "Hai người rảnh rỗi đến Bách Hoa Cốc của ta làm gì?"

Hắn vừa dứt lời liền thấy Tô Tín ngồi ngay ngắn ở chủ vị, thần sắc của hắn nhất thời lạnh đi.

Kế Vô Nguyệt vẫn rất cẩn thận với Tô Tín. Dù sao thì thực lực của Tô Tín chắc chắn còn mạnh hơn hắn nhiều.

Chưa nói đến hai cuộc chiến trước đó của Tô Tín cùng Thác Bạt Dư và Chung Ly Viêm, khi nãy Kế Vô Nguyệt đến ngoài phòng tiếp khách cũng không cảm nhận được khí tức của Tô Tín bên trong. Trong cảm giác của hắn, trong nhà này chỉ có hai người là Thái Tam Nguyên và Nhạc Đông Lưu.

Chương 1517 - Đại chiến bắt đầu

Đại chiến bắt đầu

Có thể làm được chuyện này, hoàn toàn lừa gạt được cảm giác của hắn, thực lực rõ ràng hơn hắn một đoạn dài.

"Hóa ra là Tô đại nhân, không biết sao đại nhân lại đến Bách Hoa cốc của ta thế?" Kế Vô Nguyệt nhàn nhạt hỏi.

Tô Tín khẽ cười nói: "Ta tới là muốn mời Kế huynh trở thành trưởng lão cho Tây Bắc quân cung phụng, cùng nhau tìm một

đường ra giữa áp bức từ các bộ tộc Tây Bắc. Trước mắt, Nhạc huynh và Thái huynh cũng đã đồng ý rồi…”

“Tô đại nhân ngươi không cần nói nữa. Dù có thế nào ta cũng sẽ không đồng ý.”

Kế Vô Nguyệt còn chưa cho Tô Tín nói được hết câu đã mở miệng cắt ngang.

“Ta không có dã tâm lớn như người khác. Tây Bắc đạo mặc dù không dung người khác, nhưng dung được Bách Hoa Cốc này của ta. Những thứ khác, ta không tranh.

Phân tranh bất hòa giữa triều đình và Tây Bắc đạo ta không muốn quản cũng không có tâm tình đi quản. Dù sao thì ta cũng chỉ muốn an ổn cai quản Bách Hoa Cốc của ta. Những chuyện khác ta không bàn nữa!”

Kế Vô Nguyệt quả quyết cự tuyệt. Căn bản không cho Tô Tín chút cơ hội nào. Giống như trước đó Thái Tam Nguyên có nói, Kế Vô Nguyệt mới là người khó dây dưa nhất.

Tô Tín lấy thư mà Hậu Thổ viết đưa cho Kế Vô Nguyệt. Kế Vô Nguyệt nghi ngờ mở ra xem, trong nháy mắt sắc mặt âm chuyển tình, cười lớn nói: “Hóa ra ngươi cũng biết nàng. Nếu như vậy thì không thành vấn đề. Ta nguyện ý gia nhập dưới quyền ngươi. Đãi ngộ gì cũng không sao. Chỉ cần có thể cho ta có thời gian quay lại trông nom Bách Hoa Cốc là được. Địa vị cũng như đám Thái Tam Nguyên là được, đừng khiến ta quá mất thể diện thì thành!”

Phản ứng của Kế Vô Nguyệt khiến Thái Tam Nguyên hơi ngẩn ra.

Theo hắn nghĩ, Kế Vô Nguyệt phải cự tuyệt dứt khoát như trước mới đúng. Bây giờ đọc thư xong đã thoắt cái thay đổi, mặt mày hớn hở đồng ý với Tô Tín luôn. Tình huống này là sao đây?

Chỉ có điều, Kế Vô Nguyệt chỉ xem lá thư đó một cái rồi trân trọng cất đi. Thái Tam Nguyên cũng không thấy rõ được rốt cuộc là ai gửi thư cho hắn. Dĩ nhiên, Thái Tam Nguyên cũng không thể đi hỏi Tô Tín, như vậy quá thất lễ.

Lúc Tô Tín dẫn đám người Thái Tam Nguyên về lại Phi Long thành, đám người bộ tộc Tây Bắc thấy Mộ Dung thị căn bản không có ý định bỏ cuộc. Bọn họ rốt cuộc không nhịn được mà muốn ra tay.

Mộ Dung thị và những bộ tộc lựa chọn đi theo họ đều cố thủ xung quanh Mộ Dung thị. Đám Bách Lý Trường Không tuy được gọi là liên minh nhưng lại không có một người nào có thể tính toán toàn cục ở đó. Chỉ có điều, nhân số của bọn họ chiếm ưu thế. Thực lực gom lại cũng gần như gấp ba lần Mộ Dung thị.

Cho nên bọn họ quả quyết cũng không cần ai đến trù tính toàn cục nữa, cứ thế mà chen nhau lên. Chủ ý định dùng chiến thuật biển người, hoàn toàn tiêu diệt Mộ Dung thị.

Trên mặt Mộ Dung Tông Chính lộ vẻ nghiêm trọng. Chân Long nội đan cũng không biết có phải đã xảy ra vấn đề gì hay không. Gần đây lão tổ đã bắt đầu dùng tốc độ nhanh nhất để luyện hóa nó, nhưng sức mạnh lấy được lại không nhiều như tưởng tượng. Thật chẳng lẽ phải hoàn toàn luyện hóa được nó mới có thể có được sức mạnh thực sự trong nội đan này?

Nhưng bất kể như thế nào, hắn cũng phải kiên trì cho đến khi Mộ Dung Long Thư hoàn toàn luyện hóa được nội đan, tấn thăng Chân Vũ mới ngưng. Bởi Mộ Dung thị bọn họ đã không còn đường lui nữa!

Nhìn mấy võ giả thuộc các bộ tộc Tây Bắc kia hung hăng kéo đến, Mộ Dung Tông Chính hừ lạnh một tiếng, vung tay lên. Những đệ tử hàng đầu Mộ Dung thị móc ra từng cái nỏ lớn, có cái lớn chừng nửa người. Theo hiệu lệnh tay của Mộ Dung Tông Chính, nhất thời, vạn mũi tên cùng bắn. Những võ giả Hậu Thiên của các bộ tộc Tây Bắc nhất thời ngã như ngả rạ.

“Phá thành nỗ!”

Đám người Bách Lý Trường Không ánh mắt nhất thời đỏ lên. Bọn họ sao cũng không ngờ Mộ Dung Tông Chính thế mà lại dùng Phá thành nỗ mà quân đội dùng để công thành.

Phá thành nỗ này uy lực không bằng Đồ long nỗ trong tay Tô Tín. Đồ long nỗ là đặc biệt chuẩn bị đối phó với võ giả, có thể

phá vỡ chân khí hộ thể của võ giả, bên trên còn tẩm cả kịch độc.

Mà Phá thành nỗ này được chế tạo chính vì để phá thành. Thế đại lực trầm, ưu điểm duy nhất chính là năng lực mạnh mẽ.

Võ giả Tiên Thiên dựa vào cương khí phóng ra ngoài thì có thể phá nát Phá thành nỗ này. Nhưng võ giả Hậu Thiên thì xui xẻo hơn, dường như ai đụng trúng đều sẽ chết.

Ở những nơi khác, võ giả Hậu Thiên mặc dù không đáng giá, nhưng đối với những bộ tộc Tây Bắc này mà nói thì dù chỉ là một tộc nhân cảnh giới Hậu Thiên cũng đều vô cùng quý báu.

Lúc này, nhận được tin tức hai bên động thủ, Tô Tín cũng đưa theo tất cả lực lượng của mình đến đây. Có điều, Tô Tín không có đưa đầu ra. Trước mắt hai bên chỉ mới bắt đầu giao thủ, vẫn chưa tới thời cơ cho Tô Tín xuất thủ.

Chỉ có điều, thấy Mộ Dung Tông Chính lấy ra một đống Phá thành nỗ, có vẻ đến mấy ngàn cái, khóe miệng Tô Tín không khỏi lộ ra một nụ cười nhạt.

Ai cũng cho là nguyên Đại tổng quản Tây Bắc đạo Chương Trung Nghiệp nhát gan hèn yếu, chỉ biết tham tài luyến sắc. Thực chất, lá gan của hắn cũng không phải thường.

Chương 1518 - Đại chiến bắt đầu (2)

Đại chiến bắt đầu (2)

Loại như Phá thành nỗ mặc dù không mạnh như Đồ long nỗ nhưng cũng là hàng cấm của triều đình, là đồ tuyệt đối cấm bán.

Trước mắt, Phá thành nỗ trong tay Mộ Dung thị từ đâu mà có, cái này cũng không cần hoài nghi nữa, hiển nhiên là Chương Trung Nghiệp trao đổi với Mộ Dung thị mà có rồi.

Mà lúc này, đám người Bách Lý Trường Không bị ăn một đòn đau, trực tiếp kéo võ giả Tiên Thiên cảnh giới và Hóa Thần cảnh đến chống trước mặt. Nhưng không ngờ, Mộ Dung thị lại lấy ra ám khí của Đường môn, mấy loại cơ quan máy móc của Mặc môn. Những thứ này đều được dùng để đặc biệt nhắm

vào võ giả. Mặc dù phần lớn đều không phải là hàng cao cấp gì nhưng cũng khiến đám người Bách Lý Trường Không tổn thất nghiêm trọng.

Thấy cảnh này, đám người Bách Lý Trường Không ai nấy nghiến răng nghiến lợi. Trước đó bọn họ còn muốn uy hiếp Mộ Dung thị nhượng bộ. Bây giờ nhìn lại, Mộ Dung thị này quyết tâm muốn biến tộc mình trở thành một trong những Chúa tể ở Tây Bắc đạo này.

Phải biết, bất kể là Phá thành nỗ, ám khí của Đường môn hay cơ quan của Mặc môn, những thứ này trên căn bản chẳng có ích gì với các bộ tộc Tây Bắc bọn họ.

Bởi vì cho tới bây giờ, bọn họ vẫn chưa từng có mâu thuẫn nào nghiêm trọng. Trong tình huống một chọi một hoặc là va chạm nhỏ, những thứ này vốn không khác gì phế vật.

Hơn nữa, những thứ này cũng không phải là do Mộ Dung thị chuẩn bị gần đây. Bởi vì khoảng thời gian này bọn họ đều theo dỏi Mộ Dung thị gắt gao.

Hiển nhiên, những thứ này đều có được từ nhiều năm trước, Mộ Dung thị lén lút đổi chác với ngoại giới cóp nhặt mà có được. Lòng muông dạ thú đã có thể thấy.

Chuỗi công kích này thiếu chút nữa đánh cho đám người Bách Lý Trường Không tỉnh mộng. Gần như trong nháy mắt bọn họ đã tổn thất hết một phần chiến lực.

Có mấy bộ tộc nhỏ, thực lực vốn không mạnh, giữa làn sóng thế công này cũng chịu tổn thất lớn nhất. Người chấp chưởng những bộ tộc nhỏ đó thậm chí đã nảy sinh ý thoái lui.

Trong làn sóng tấn công đó, khí thế của đám người thuộc liên minh các bộ tộc của Bách Lý Trường Không nhất thời giảm nhiều. Điều này khiến Mộ Dung Tông Chính không ngừng cười nhạt.

Những bộ tộc Tây Bắc này có thực lực nhưng tản mạn đã quen. Không khác gì một đám người ô hợp.

Nếu để cho Mộ Dung thị của hắn nắm giữ tất cả lực lượng Tây Bắc, thế thì hắn tất nhiên sẽ chỉnh đốn lực lượng ở Tây Bắc

đạo, biến thành thế lực khiến võ lâm Trung Nguyên cũng phải hoảng sợ!

Giờ khắc này, thậm chí Mộ Dung Tông Chính còn cho rằng hắn làm như vậy không phải vì dã tâm, không phải vì Mộ Dung thị bọn họ, mà là vì tương lai của toàn bộ Tây Bắc đạo!

Không nói đến chuyện Mộ Dung Tông Chính ở đây lừa mình gạt người, liên minh các bộ tộc Tây Bắc còn có cường giả. Mấy tên cường giả Dương Thần cảnh đồng loạt xuất thủ, trực tiếp xông phá trở ngại từ những cơ quan ám khí bắn tới hướng bọn họ!

Đến lúc này, âm mưu quỷ kế cũng đã mất tác dụng, tất cả chỉ còn là dùng thực lực liều chết mà thôi.

Mà thực lực của Mộ Dung Tông Chính là mạnh nhất trong số những võ giả ở bộ tộc Tây Bắc. Lần chiến luân phiên trước đó Mộ Dung Tông Chính cũng đã lực áp quần hùng. Chỉ có điều, bây giờ là mấy tên Dương Thần cảnh vây công một mình hắn. Điều này khiến Mộ Dung Tông Chính có chút không chịu nổi.

Hắn cũng không có thể lực cùng lúc địch mấy tên võ giả cùng cấp như Kha Yển Tháng của Thái Hành sơn trại, hay là Thường Nhất Phàm của Long Hổ Đạo môn. Thế nên, đánh như vậy, thương vong của Mộ Dung thị cũng vô cùng nghiêm trọng.

Đám người Tô Tín đứng ở xa quan sát. Thái Tam Nguyên nhìn cảnh tượng đó, không kiềm được, lắc đầu, nói: “Những dị tộc Tây Bắc này ngày thường thì tỏ ra rất đoàn kết. Kết quả bây giờ lục đục thì lại ác độc thế! Không chút lưu tình nào!”

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Dù bọn họ có muốn nương tay thì với thực lực của bọn họ bây giờ cũng không dám nương tay. Một khi để cho Mộ Dung Long Thư tấn thăng Chân Vũ thì toàn bộ Tây Bắc sẽ chẳng ai cản được Mộ Dung thị nữa.

Trước mắt, hai bên đã chém giết mù quáng rồi. Trừ khi Mộ Dung Long Thư tấn thăng Chân Vũ, hoặc những người ở đây có thể chém chết hắn trước khi hắn tấn thăng Chân Vũ. Nếu không thì bọn họ sẽ không dừng tay đâu.”

Thái Tam Nguyên nghi ngờ nói: “Đại nhân, bây giờ chúng ta có xuất thủ hay không? Chẳng may giữa chừng Mộ Dung Long Thư tấn thăng Chân Vũ thật, há chẳng phải chúng ta sẽ lãng phí thời gian vô ích rồi sao?”

Khóe miệng Tô Tín kéo thành một nụ cười châm biếm: “Yên tâm, Mộ Dung Long Thư chắc chắn không tấn thăng được Chân Vũ đâu.”

Thái Tam Nguyên có chút nghi ngờ. Tô Tín cũng hơi tự tin rồi đấy.

Nhưng hắn cũng không hỏi nhiều. Thân phận của bọn hắn bây giờ đều là cung phụng. Đơn giản mà nói thì là loại nhận tiền làm việc. Với một vài chuyện, bọn hắn không có tư cách nhúng tay quyết định. Bọn họ chỉ phụ trách động thủ mà thôi.

Mà lúc này, hai bên giao chiến đã được nửa giờ. Dưới sự nghiền ép về lực lượng tuyệt đối, người của Mộ Dung thị tháo chạy. Thậm chí, một trong ba tên võ giả Dương Thần cảnh của Mộ Dung thị là Mộ Dung Đình cũng bị người khác chém chết, chỉ còn lại Mộ Dung Tông Chính và ba tên võ giả Dương Thần cảnh nương nhờ vào hắn đang khổ cực ngăn cản.

Chương 1519 - Nhúng tay

Nhúng tay

Mà nhìn lại, bên các bộ tộc lớn còn chín tên võ giả Dương Thần cảnh.

Dĩ nhiên, cái này cũng được coi là tương đối thảm rồi. Trước đó bọn họ có đến mười ba người. Kết quả bị Tô Tín diệt mất hai. Mới rồi lại chết mất hai. Có điều, dù là vậy thì sớ người của bọn họ cũng vượt xa Mộ Dung thị. Vì vậy, đám người Mộ Dung Tông Chính bị bọn họ đánh bẹp.

Mọi người đã dần dần ép tời gần chỗ Mộ Dung Long Thư bế quan. Một tên võ giả Dương Thần cảnh trước đó nương nhờ vào Mộ Dung thị bấy giờ thấy không ổn liền xoay người bỏ chạy!

Hắn cũng là người chấp chưởng của một bộ tộc. Lúc đầu nương nhờ Mộ Dung thị cũng là bởi vì có dã tâm, muốn mượn

cơ hội Mộ Dung thị có người tấn thăng Chân Vũ, đầu quân về dưới trướng, tạo tiền đồ tốt cho bộ tộc của hắn.

Kết quả lần này hình như hắn đánh cuộc bị sai rồi. Mộ Dung Long Thư không tấn thăng Chân Vũ, ngược lại còn bị đối phương đuổi cùng giết tuyệt!

Có điều, đánh cuộc sai thì sai, hắn cũng không muốn sai đến cùng.

Trong tương lai, bộ tộc bọn họ ắt sẽ bị những bộ tộc khác bài xích. Nhưng ít nhất vẫn còn cơ hội ở lại Tây Bắc đạo.

Chẳng may bọn họ cương quyết đến cùng thì kết quả chờ đợi hắn đúng là hoàn toàn diệt tộc!

Thấy cảnh này, đáy lòng Mộ Dung Tông Chính thầm mắng đám người này quả là gió chiều nào theo chiều nấy. Lần này, nếu Mộ Dung thị có thể nắm hoàn toàn Tây Bắc trong tay thì điều đầu tiên phải dọn dẹp chính là đám người này!

Dĩ nhiên, tên võ giả Dương Thần cảnh này thoát đi cũng không chỉ khiến áp lực lên Mộ Dung thị tăng mạnh. Hắn vừa đi, hai tên võ giả Dương Thần cảnh đầu quân cho Mộ Dung thị khác cũng sinh ý muốn đi.

Bọn họ chẳng qua là nương nhờ vào Mộ Dung thị chứ không phải là bán cho Mộ Dung thị. Dĩ nhiên sẽ không chết vì Mộ Dung thị như Mộ Dung Đình.

Bọn họ không dễ dàng gì mà tu luyện đến được Dương Thần cảnh, lúc này có nhất thiết phải tử chiến vì Mộ Dung thị không?

Hơn nữa, thấy người đầu tiên thoát đi, các đại bộ tộc ở Tây Bắc nhất thời khí thế bừng bừng, càng liều chết xung phong. Một đám cường giả xuất thủ, vô số đình đài lầu các, trang viện của Mộ Dung thị đều đã thành cát bụi!

Lúc này, ở chỗ bế quan dưới đất, Mộ Dung Long Thư có thể tưởng tượng ra cảnh tượng bên ngoài. Hắn không kiềm được mà thở dài một cái.

Chỉ còn một bước nữa là hắn đã có thể hoàn toàn luyện hóa được Chân Long nội đan này. Có điều, người bên ngoài dường

như không muốn cho hắn được cơ hội này. Thế nên, hắn vẫn phải xuất thủ. Bằng không, đến lúc người Mộ Dung thị đã chết hết thì hắn tấn thăng thành Chân Vũ cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Dù sao cũng chỉ còn thiếu một bước là luyện hóa được nội đan rồi. Trong lúc chiến đấu dùng áp lực luyện hóa thì cũng thế thôi. Tấn thăng Chân Vũ trước mắt một đám cường giả Tây Bắc đạo mới có thể cho họ thấy được thực lực của Mộ Dung thị!

Trong mắt Mộ Dung Long Thư lộ sát cơ, bước ra một bước, thân hình biến mất trong gian mật thất.

Ở Tây Bắc đạo, Mộ Dung Long Thư cũng được coi là một nhân vật truyền kỳ, cũng coi như là người duy nhất có hy vọng tấn thăng Chân Vũ cảnh trong những năm gần đây.

Mặc dù, đã mấy thập niên rồi Mộ Dung Long Thư không xuất thủ, những võ giả khác của Mộ Dung thị cũng không gia nhập Đại Tuyết Sơn. Nhưng chỉ bằng uy danh của một mình hắn cũng đã đủ để chống lưng cho toàn bộ Mộ Dung thị rồi.

Cho nên, sau khi Mộ Dung Long Thư đi ra từ đất bế quan, mọi người lúc nãy vẫn đang chém giết bấy giờ thần sắc nghiêm lại. Bên phía Mộ Dung thị khí thế nhất thời dâng cao. Còn đám người Bách Lý Trường Không trên mặt ai nấy trở nên nghiêm trọng.

Nhìn Mộ Dung thị máu chảy thành sông, Mộ Dung Long Thư không biến sắc, hắn chỉ nhàn nhạt nói: “Vốn cây cùng một cội, sao lại đấu đá nhau thế này?

Ngươi và ta đều là võ giả Tây Bắc. Tương lai ta tấn thăng Chân Vũ cũng là tăng cường thực lực cho toàn bộ Tây Bắc đạo ta. Chẳng lẽ các ngươi không đợi được nữa, muốn tiêu diệt Mộ Dung thị ta sao?”

Bách Lý Trường Không lạnh nhạt nói: “Mộ Dung tiền bối, có một số việc ngươi hẳn hiểu. Trước mắt ở Tây Bắc đạo không dung được hai Chân Vũ cảnh. Mộ Dung thị muốn quật khởi, ắt sẽ thâu tóm bọn ta. Bọn ta không muốn bị thôn tính, nên chẳng còn cách nào khác mới phải phản kích.”

Mộ Dung Long Thư lắc lắc đầu, nói: “Tây Bắc đạo đã chia năm xẻ bảy từ lâu, chẳng lẽ không nên xuất hiện một người có thể nắm đại cục trong tay hay sao?

Đại Tuyết Sơn không thể làm người này, Mộ Dung thị ta muốn làm mà các ngươi lại không cho phép. Các ngươi có biết, tương lai các ngươi sẽ là tội nhân của cả Tây Bắc đạo hay không?”

Quát lên câu nói sau cùng, giọng nói như lôi đình, thiên địa biến sắc. Uy thế trùng tiêu khiến mọi người ở đây kinh hãi không thôi. Bọn họ thậm chí còn nghi ngờ Mộ Dung Long Thư đã sắp bước vào cảnh giới Lục địa thần tiên!

Chỉ có Tô Tín đứng trong bóng tối cười nhạt, có lúc, lòng tin đúng thật là có ý nghĩa.

Thật ra thì Mộ Dung Long Thư hãy còn xa bước bán bộ Chân Vũ. Chẳng qua hắn chỉ ăn được một viên giao long nội đan bình thường. Hơn nữa còn không phải là có sức mạnh Chân Vũ, chỉ có sức mạnh Dương Thần cảnh.

Chương 1520 - Nhúng tay (2)

Nhúng tay (2)

Bình tâm mà nói, giao long nội đan Dương Thần cảnh này đúng là có trợ giúp cho Mộ Dung Long Thư. Chỉ có điều không tạo được biến đổi gì, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm cho thực lực của hắn càng thêm thâm hậu một chút mà thôi.

Ngược lại, khí tức Long Nguyên mà Tô Tín nhét vào Chân Long nội đan kia trái lại còn có ích với Mộ Dung Long Thư hơn.

Công pháp Thiên Long Hóa Vũ Quyết của Mộ Dung thị vốn được sáng tạo ra từ Long khí, thuộc Vương đạo phương pháp, uy năng hạo nhiên, vô cùng khoáng đạt.

Mặc dù Tô Tín chỉ nhét vào đó mấy luồng khí tức chân long nhưng trên thực tế, nó vẫn có tác dụng trợ giúp rất lớn với tu vi của Mộ Dung Long Thư. Thậm chí, khiến trình độ Thiên Long Hóa Vũ Quyết của hắn tiến thêm một bước.

Dĩ nhiên, chuyện này tạo cho Mộ Dung Long Thư có lòng tin, để hắn không hoài nghi viên Chân Long nội đan này là thật hay giả.

Chính là vì ôm tâm lý như vậy nên trước mắt, Mộ Dung Long Thư vô cùng hung hăng. Mặc dù hắn còn chưa có thực lực bán bộ Chân Vũ cảnh nhưng hiển nhiên đã có khí thế bán bộ Chân Vũ cảnh rồi.

Khi nãy, nếu không phải là người biết nội tình thì với uy nghiêm trong tiếng quát của hắn quả thực đã cho rằng hắn đạt tới bán bộ Chân Vũ, sắp tấn thăng Chân Vũ đến nơi rồi.

Mà đám người Bách Lý Trường Không cũng bị Mộ Dung Long Thư làm cho giật mình. Có điều dẫu sao bọn họ cũng đã đến bước đường này, sớm đã không có cơ hội quay đầu. Thế nên, những người đó cũng cắn răng xông đến hướng Mộ Dung Long Thư.

Mộ Dung Long Thư cười lạnh một tiếng, ngón tay nhập lại làm kiếm. Trong nháy mắt thiên long gào thét. Thiên Long Hóa Vũ quyết của Mộ Dung thị được hắn phát huy đến trình độ cao nhất.

Hai bên lại một lần nữa bắt đầu chém giết. Lần này có thêm cao thủ là Mộ Dung Long Thư, hai bên bất phân thắng bại. Hơn nữa, với việc khí thế Mộ Dung thị đại chấn, Mộ Dung Long Thư lại thậm chí dùng toàn lực xuất thủ chém giết một tên võ giả Dương Thần cảnh. Những bộ tộc Tây Bắc liên minh với nhau lại bị Mộ Dung thị và số người ít ỏi của họ bức lui từng bước.

Thấy cảnh này, Tô Tín lắc đầu một cái. Đám người của các bộ tộc Tây Bắc kia mặc dù thực lực không tệ. Cứ lấy ra một bộ tộc thì thực lực cũng không vừa, nhưng liên hiệp lại thì lại thành một đám người ô hợp.

Trước mắt, cuộc đấu của hai bên về quy mô đã là một trong ba trận lớn nhất trên giang hồ trong những năm gần đây rồi.

Cái đứng đầu dĩ nhiên là Quan Thiên Yến ở Thịnh Kinh thành. Lần đó Lục địa thần tiên có chút thực lực trên Thiên bảng giao

thủ lẫn nhau, được người đời truyền tụng là kỳ thần, là đại chiến có thể được lưu vào sử sách.

Còn trận đứng thứ hai chính là lần Tô Tín dẫn theo một đám cường giả Đại Chu vây xiết Thanh Thành Kiếm phái. Trận chiến ấy chỉ riêng võ giả Dương Thần cảnh tham chiến đã có đến hơn mười người. Trong đó còn có cả Chân Vũ cảnh "Đấu Nguyên Thiên Tôn" Triệu Vũ Niên.

Mà cuộc nội chiến của Tây Bắc đạo trước mắt đây đủ để được xếp vào một trong ba trận đứng đầu. Ngẫu nhiên là, cả ba trận chiến này đều có Tô Tín tham dự, cho nên hắn càng xem liên minh các bộ tộc Tây Bắc đạo này là phế vật.

Ngày xưa, Đại Chu bọn họ vây xiết Thanh Thành Kiếm phái, trong đó còn có sự tham gia của Thiên Đình và Địa Phủ. Song, Tô Tín nắm toàn cục trong tay, quân đội cường giả đứng ra điều động. Bất kể là đại cuộc hay là tiểu tiết đều có người đứng ra phụ trách. Tất cả đều ngay ngắn, có trình tự, trực tiếp lấy thực lực mang tính áp đảo mà vây giết Thanh Thành Kiếm phái.

Liên minh các bộ tộc Tây Bắc đạo này, rõ ràng thực lực mạnh hơn gấp mấy lần so với Mộ Dung thị nhưng mà vẫn đánh khổ cực như vậy. Thậm chí, nhìn cũng không nhìn nổi nữa. Tô Tín cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Quả thực là vô cùng phế vật.

Có điều như vậy vừa hay, cũng đến lượt đám người Tô Tín ra sân rồi.

Khi một cuộc chiến đánh đến lúc võ giả Dương Thần cảnh cũng phải bắt đầu ngã xuống thì ắt sẽ biến thành cuộc chiến diệt môn mù quáng. Hệt như Tô Tín và Thanh Thành Kiếm phái vậy.

Trước mắt, Mộ Dung thị và những bộ tộc Tây Bắc này cũng như vậy. Có điều, bởi vì những bộ tộc Tây Bắc này quá phế, vốn đang chiếm ưu thế lại bị đánh thành như vậy. Thế nên cũng chỉ có thể do Tô Tín ra tay, "giúp bọn họ" một chút.

Ngay lúc Mộ Dung Long Thư chuẩn bị bùng nổ giải quyết đối phương cùng một lúc, một đạo huyết sắc kiếm quang ầm ầm

giáng xuống, uy năng phá hư không. Trong kiếm quang kia hệt như ẩn chứa biển máu ngập trời, vô cùng u ám, giết chóc, tịch diệt khí tức đều lưu chuyển bên trong đó, uy năng cực kỳ kinh khủng.

Sắc mặt Mộ Dung Long Thư nhất thời biến đổi. Thiên Long trường kiếm hình dáng hoa lệ trong tay hắn chuyển một cái. Kiếm khí dũng động, hóa thành long ngâm gào thét. Tuy nhiên cũng không thể phá được đạo kiếm quang kinh khủng kia. Ngược lại, còn bị bức lui hơn mười trượng.

“Ngươi là người phương nào?”

Mộ Dung Long Thư nhìn về phía Tô Tín, ánh mắt tràn đầy vẻ kiêng kỵ.

Hắn có thể khẳng định Tô Tín không phải võ giả xuất thân Tây Bắc đạo. Song, thực lực tự thân lại cường hãn đến kinh người. Thậm chí ngay đến Mộ Dung Long Thư hắn bấy giờ cũng kinh hãi không thôi.

Chương 1521 - Nhúng tay (3)

Nhúng tay (3)

Mộ Dung Long Thư đã mấy thập niên không xuất quan rồi. Thậm chí, bình thường chuyện ở Mộ Dung thị hắn đều giao cho Mộ Dung Tông Chính và Mộ Dung Đình xử lý.

Thế nên, mấy thập niên gần đây trên giang hồ có cường giả nào hắn cũng không biết. Đừng nói là Tô Tín, ngay cả Chung Ly Viêm hắn cũng chẳng hay biết gì.

Sau khi Mộ Dung Tông Chính vội vã đưa Chân Long nội đan cho hắn. Hắn cũng bất chấp những thứ khác, liền lập tức tu luyện, thế nên bây giờ thấy Tô Tín xuất hiện, Mộ Dung Long Thư cũng có chút kiêng kỵ và nghi ngờ.

Trước mắt không phải là lúc nói chuyện. Mộ Dung Tông Chính vội vàng nói vắn tắt thân phận của Tô Tín cho Mộ Dung Long Thư hay. Nghe xong, ánh mắt hắn nhìn Tô Tín càng thêm kiêng kỵ.

Chuyện lần này là nội chiến Tây Bắc đạo bọn họ, là chuyện của bọn hắn. Mộ Dung thị có lòng tin có thể chống đỡ được với những bộ tộc kia của Tây Bắc đạo. Tuy nhiên, bọn họ lại không có lòng tin có thể chống đỡ được những thế lực khác.

Vốn theo cách nghĩ của bọn họ, chuyện lần này sẽ không có thế lực bên ngoài nhúng tay vào. Có điều, chẳng ai ngờ lại có người của triều đình nhảy ra.

Mộ Dung Long Thư trầm giọng nói: "Tô đại nhân, chuyện lần này là vấn đề nội bộ Tây Bắc đạo ta, không cần triều đình nhúng tay vào. Cho nên, mời Tô đại nhân lui ra đi. Tương lai Mộ Dung thị ta nắm giữ Tây Bắc đạo nhất định sẽ có hậu tạ với Tô đại nhân ngươi."

Tô Tín mặt cười nhưng lòng lạnh, nói: "Tây Bắc đạo không chỉ là địa bàn của các bộ tộc Tây Bắc. Đây cũng là đất phong của Tô Tín ta. Các ngươi chân đấm tay đá ở đất phong của ta chẳng lẽ ta không cần quản?

Huống chi nếu như hai bên không tán thành ta xuất thủ thì Tô Tín ta sẽ đi ngay. Tuy nhiên, e là có người xin ta xuất thủ đấy."

Không đợi Mộ Dung Long Thư đáp lời, Tô Tín liền xoay người, nói: "Bách Lý huynh, các ngươi cũng không muốn ta nhúng tay vào chuyện của Tây Bắc đạo các ngươi à?"

Lúc này, đám người Bách Lý Trường Không cũng cực kỳ thê thảm. Mặc dù bọn họ đông nhưng khí thế thấp. Hơn nữa lại còn mỗi người một ý. Nhất là sau khi chết mất mấy tên võ giả Dương Thần cảnh, lúc những người còn lại xuất thủ cũng có mấy phần do dự. Bảo đảm tính mạng là chính, giết địch là phụ.

Nhìn thấy Mộ Dung Long Thư vừa xuất hiện, đám bộ tộc nương nhờ Mộ Dung thị lại như thấy chết không sờn, đánh cho đám người Bách Lý Trường Không từng bước rút lui, không còn chút sức nào chống trả.

Lúc này Tô Tín xuất hiện, mặc dù theo bản năng đám người Bách Lý Trường Không cảm giác có chút không ổn, tuy nhiên bọn họ vẫn nói: "Tô đại nhân, Mộ Dung thị lòng lang dạ sói, nếu để cho Mộ Dung Long Thư thật sự tấn thăng Chân Vũ cảnh thì đến lúc đó không chỉ những bộ tộc như chúng ta

không còn đường sống mà coi như là ngươi ở Tây Bắc đạo cũng bị áp chế!”

Mặc dù Tô Tín là người của triều đình, nhưng trừ phi triều đình muốn hoàn toàn đoạn tuyệt với Tây Bắc đạo, bằng không triều đình cũng sẽ không phái lực lượng đông đảo đến tấn công Tây Bắc đạo. Ở đây, cuối cùng Tô Tín vẫn phải dùng thực lực của mình mà nói chuyện.

Chương Trung Nghiệp với thực lực Hóa Thần cảnh còn chẳng bước chân ra khỏi Phi Long thành được. Tô Tín dĩ nhiên không thể so được với Chương Trung Nghiệp. Thật ra thì bây giờ, thực lực của Tô Tín có thể coi là nắm trong tay một ít quyền lên tiếng ở Tây Bắc đạo, nhưng đến khi Mộ Dung Long Thư tấn thăng Chân Vũ thì Tô Tín đến chút quyền này cũng chẳng còn nữa. Dẫu sao, Chân Vũ đấu với Dương Thần, đây là thực lực nghiền ép tuyệt đối.

Khóe miệng Tô Tín lộ ra một nụ cười châm biếm, nói: “Bách Lý huynh, trước không nói đến cái khác. Ta là người của triều đình. Tây Bắc đạo không ở được thì cùng lắm đổi sang nơi khác. Nhưng các ngươi thì không thể. Muốn ta xuất thủ thì các ngươi phải bỏ chút thù lao mới được.”

“Ngươi muốn điều kiện gì?”

Đám người Bách Lý Trường Không nghiến răng nghiến lợi nhìn Tô Tín. Bọn họ cũng biết, Tô Tín này quả là hạng người không thấy lợi không bắt tay làm. Đến lúc này rồi mà hắn vẫn còn muốn đặt điều kiện với đám người Bách Lý Trường Không.

Tô Tín trầm giọng nói: “Cái ta muốn rất đơn giản. Ta giúp các ngươi nhưng các ngươi cũng phải gia nhập dưới quyền Tây Bắc quân của ta, trở thành một thành viên của Tiết Độ phủ. Từ nay về sau, Tây Bắc đạo danh xứng với thực là Tây Bắc đạo của triều đình, là Tây Bắc đạo của Tô Tín ta!”

Đòi hỏi của Tô Tín khiến mọi người ở đây nhất thời biến sắc.

Nói các bộ tộc Tây Bắc bọn họ gia nhập vào Tiết Độ phủ? Vậy chẳng phải là muốn thâu tóm bọn họ à? Như vậy có khác gì

bọn họ thuần phục Mộ Dung thị? Thậm chí có khi còn chưa được bằng bọn họ thuần phục Mộ Dung thị nữa.

Ít nhất Mộ Dung thị cũng là nhất mạch bộ tộc Tây Bắc. Mà Tô Tín thì lại là người ngoài.

Mộ Dung Long Thư đứng một bên cười nhạt trong lòng. Người xuất thân từ triều đình có đức hạnh như vậy à? Cũng chỉ đến thế mà thôi.

Khi nãy, Mộ Dung Tông Chính chẳng qua là đơn giản giới thiệu về thực lực và thân phận của Tô Tín cho hắn nghe mà thôi, không nói cặn kẽ tính cách của Tô Tín. Thế nên, Mộ Dung Long Thư liền theo bản năng cho rằng Tô Tín là hạng người thành danh từ sớm nên vô cùng cuồng ngạo.

Chương 1522 - Rèn luyện sức mạnh

Rèn luyện sức mạnh

Có điều, Mộ Dung Long Thư cũng không mở miệng mà chỉ yên lặng đứng một bên nhìn hết thảy những thứ này. Đồng thời, trong cơ thể nắm vững Chân Long nội đan đã luyện hóa đến chỉ còn một tia cản trở.

Với Mộ Dung Long Thư mà nói, mục đích chính không phải là giết đám người Bách Lý Trường Không. Mục đích của hắn chỉ có một, ấy chính là luyện hóa Chân Long nội đan, tấn thăng Chân Vũ.

Cho nên Tô Tín càng kéo dài thời gian với đám Bách Lý Trường Không ở đây thì càng có lợi cho Mộ Dung Long Thư.

Bên phía Bách Lý Trường Không dĩ nhiên sẽ không đồng ý với yêu cầu lỗ mãng này của Tô Tín. Hắn hừ lạnh một tiếng, nói: “Tuyệt đối không thể nào! Bọn ta sẽ không bị bất kỳ ai khống chế!”

Tô Tín chậc chậc, lắc đầu, nói: “Vậy cũng được, ta cũng không phải loại người thích lợi dụng lúc người khác khó khăn. Nếu các ngươi không chịu gia nhập Tây Bắc Tiết Độ phủ của ta, thế thì gia nhập trên danh nghĩa cũng không có vấn đề gì chứ?

Còn sau khi Mộ Dung thị và những bộ tộc đi theo họ bị diệt, địa bàn, chỗ ở của tất cả bọn họ thuộc về ta, điểm này các ngươi có ý kiến gì hay không?”

Đám người Bách Lý Trường Không trố mắt nhìn nhau. Nếu chỉ gia nhập vào dưới quyền Tiết Độ phủ của Tô Tín trên danh nghĩa thì không thành vấn đề. Bọn họ đoán chừng Tô Tín chỉ muốn danh tiếng, cũng vừa khéo có thanh thế lớn mạnh trong triều đình.

Nhưng mấy bộ tộc đi theo Mộ Dung thị thực lực cũng không kém cạnh. Chỗ ở của bọn họ cũng được coi như là bảo địa, vô cùng thích hợp cho võ giả trú đóng tu luyện. Hơn nữa, ở mỗi địa phương cũng sẽ sản sinh ra một ít tài nguyên tu luyện. Ngày thường, bọn họ cũng là nhờ vào sản xuất tài nguyên trong bộ tộc mà tu luyện, sinh hoạt. Bấy giờ, Tô Tín mở miệng đã muốn lấy hết tất cả, đám người Bách Lý Trường Không tiếc nuối không thôi.

Thấy đám người Bách Lý Trường Không thể hiện vậy, Tô Tín không nhịn được mà cười lạnh trong lòng.

Quả nhiên, mắt nhìn không liên quan với thực lực. Đám người các bộ tộc Tây Bắc này mặc dù thực lực không yếu nhưng lại như ếch ngồi đáy giếng, tầm nhìn chỉ có chút xíu như vậy.

Lúc này nếu không có Tô Tín, bọn họ chắc chắn không diệt được Mộ Dung thị. Nếu không diệt được Mộ Dung thị, bọn họ còn tiếc địa bàn của Mộ Dung thị làm cái gì? Ăn trong chén nhìn trong nồi?

Tô Tín không có thời gian nói nhảm cùng bọn họ. Hắn vung tay lên, đám người Thái Tam Nguyên ngay lập tức bước ra, đi mấy bước vượt trăm trượng đến bên cạnh Tô Tín.

Mà các Ám Vệ và các Tây Bắc quân khác cũng ngay lập tức bao vây lấy tất cả mọi người ở đây.

Thấy ba người Thái Tam Nguyên cũng đều đã đầu phục Tô Tín, lần này, sắc mặt của đám người Bách Lý Trường Không quả thực có chút thay đổi.

Ba người Thái Tam Nguyên ai cũng có thực lực không phải vừa. Lại cộng thêm Tô Tín có lực chiến tự thân cực kỳ cường

hãn. Chỉ bốn người bọn họ đã hoàn toàn có thể chống chọi với đám Bách Lý Trường Không rồi.

Chính bởi Tô Tín có thực lực này cho nên hắn mới có khả năng đặt điều kiện với đám người Bách Lý Trường Không.

“Tô đại nhân, bọn ta đồng ý với ngươi. Ngươi ra tay đi!”

Thấy thực lực như này, đám người Bách Lý Trường Không cũng không do dự chút nào nữa, ngay lập tức gật đầu đồng ý.

Dù sao với thực lực của Tô Tín bây giờ, hai phe này hắn chỉ cần chọn một thì phe còn lại ắt bại.

Mà Mộ Dung Long Thư thấy thế cũng không lấy làm bận tâm, hắn chỉ cười lạnh, nói: “Tô Tín, ngươi nhất định phải xen vào cuộc chiến của Tây Bắc đạo à? Thật sự cho rằng cao quan triều đình thì ta không dám giết hay sao?”

Tô Tín cười một tiếng. Cho tới bây giờ hắn chưa từng nghi ngờ đám người Tây Bắc đạo này dám giết hắn hay là không.

Võ giả đến sau cùng thì cũng phải dựa vào thực lực mà nói chuyện. Chỗ dựa, bối cảnh mấy thứ này lúc ở cùng cấp thì có lẽ có thể lấy ra mà khoe mẽ một phen. Nhưng dưới tình huống song phương có chênh lệch quá xa, thì sẽ rất ít khi kiêng kỵ thứ này.

Nếu Mộ Dung Long Thư quả thực tấn thăng Chân Vũ, nếu quả thực Tô Tín đụng đến lợi ích của hắn, nói không chừng đối phương quả thực sẽ giết hắn ở ngay trước mặt mọi người.

Có điều lúc này Tô Tín chẳng có gì lo ngại nữa.

“Cuộc chiến của Tây Bắc đạo? Cho đến giờ phút này, Tây Bắc đạo không phải là của một mình người. Huống chi, có vài thứ ta đã muốn ngươi cũng không ngăn được!”

Nói dứt lời, Tô Tín liền trực tiếp xuất thủ đánh tới hướng Mộ Dung Long Thư. Trong nháy mắt, kiếm khí trùng tiêu, thực lực tự thân của Tô Tín cũng tăng vọt đến tột cùng.

Đám người Thái Tam Nguyên không giúp Tô Tín mà đi giúp đám người Bách Lý Trường Không vây giết đám người Mộ Dung Tông Chính.

Đây cũng là yêu cầu của Tô Tín trước đó. Chuyện lần này mặc dù là bẫy của Tô Tín bày ra, giờ thế cục đã định, Tô Tín cũng muốn mượn cơ hội này rèn luyện sức mạnh bây giờ của mình.

Lúc tấn thăng Hóa Thần cảnh và Dung Thần cảnh, Tô Tín đều dùng một khoảng thời gian bế quan để thích ứng với sức mạnh tự thân. Có điều, sau khi tấn thăng Dương Thần cảnh, Tô Tín không làm như vậy. Nguyên nhân chính là thời gian Tô Tín đứng ở Dung Thần cảnh đã đủ lâu, thậm chí, tích lũy của hắn cũng đã rất kinh người.

Chương 1523 - Rèn luyện sức mạnh (2)

Rèn luyện sức mạnh (2)

Thế nên Tô Tín không cần đi thích ứng với sức mạnh của mình nữa. Hắn chỉ cần dùng chiến đấu để rèn luyện sức mạnh của mình, xem thử rốt cuộc mình ở đâu là được. Mộ Dung Long Thư chính là đối thủ rất tốt.

Sau khi Tô Tín tấn thăng Dương Thần có giao thủ cùng mấy người. Thác Bạt Dư căn bản không được coi như là đối thủ. Tô Tín phẩy tay là giải quyết được.

Còn đám người Thái Tam Nguyên thực lực cũng coi như là tạm được. Trong mười chiêu chắc chắn bại. Dù Tô Tín có muốn giết bọn họ thì cũng dễ như bỡn.

Mà Chung Ly Viêm của Chung Ly thị mặc dù có thực lực khá mạnh nhưng cũng bị Tô Tín nghiền nát một đường, thẳng thừng đánh chết.

Trước mắt, trong số các bộ tộc Tây Bắc, người duy nhất có tư cách giao thủ với Tô Tín chính là Mộ Dung Long Thư.

Tô Tín có thể khẳng định thực lực của đối phương vẫn không bằng Kha Yển Nguyệt, Lâm Tông Việt. Mặc dù cảnh giới của Mộ Dung Long Thư cũng là đỉnh phong Dương Thần cảnh, tuy nhiên cái gọi là sức chiến đấu cũng không thể chỉ dùng cảnh giới là miêu tả được.

Cho nên, loại cường giả Dương Thần cảnh có lực chiến như Mộ Dung Long Thư, Tô Tín vừa lúc có thể xem như là đối thủ

tôi luyện sức chiến đấu, xem thử xem đối phương có thể bức ra sức chiến đấu tột cùng của Tô Tín hắn hay không.

Trong mắt Mộ Dung Long Thư lộ ra một tia sát cơ lạnh như băng.

Giờ phút này hắn đã chẳng còn băn khoăn gì khác. Bất kể Tô Tín có thân phận gì, chỉ cần Tô Tín có gan đến ngăn cản hắn tấn thăng Chân Vũ thì hắn phải chém chết Tô Tín!

Kiếm lạc tinh hà, trong nháy mắt, tiếng kêu gầm của Thiên Long vang lên. Kiếm thế của Mộ Dung Long Thư mang long khí khoáng đạt hạo nhiên chém tới hướng Tô Tín. Chớp mắt, uy thế vô lượng, khuấy động thiên địa phong vân.

Đám người Bách Lý Trường Không bỗng nhiên biến sắc. Khi nãy đám người bọn hắn vây công Mộ Dung Long Thư cũng không thấy hắn có uy thế đến mức như này. Sức mạnh cường đại này đổi lại thành bọn họ phải chịu thì e rằng không đỡ nổi mấy chiêu!

Hai mắt Tô Tín khép hờ, tâm thần cũng đắm chìm trong áp lực cường đại này.

Tại sao Dương Thần cảnh lại được gọi là võ đạo đại tông sư? Đó là bởi vì võ giả đến cảnh giới này gần như đều có lí giải riêng của bản thân đối với võ đạo.

Bất kỳ người nào lúc mới bắt đầu cũng đều đi theo võ đạo của người khác. Có điều, đường đi của bản thân càng lúc càng có chiều rộng thì hắn cũng dần phát triển con đường của mình. Trừ một vài thành phần đục nước béo cò. Đa phần mọi người đều chọn con đường đi này.

Có thể nói Tô Tín cũng là như vậy. Phần lớn công pháp của hắn đều có được từ hệ thống. Cho nên, Tô Tín không phải chỉ đi một con đường mà là rất nhiều con đường.

Chẳng qua, những năm này Tô Tín cũng từng thử muốn thoát khỏi cái gọi là độ thuần thục của hệ thống mà cho ra con đường võ đạo chân chính thuộc về mình. Sự thật chứng minh, kỳ thực Tô Tín đã gần như thành công.

Thiên địch chỉ tay chính là do Tô Tín kết hợp nghiên cứu ra từ hai mươi tư tiết Kinh Thần chỉ, Tam chỉ đạn thiên thức thứ hai Phá sát, cùng Kinh mộng. Đây là Thiên địch chỉ tay chỉ thuộc về một mình Tô Tín.

Nhị Thập Tam kiếm cũng là như vậy. So sánh Thánh Linh Kiếm pháp nguyên bản với Nhị Thập Tam kiếm triển khai đến mức tối đa thì Nhị Thập Tam kiếm của Tô Tín càng mạnh mẽ hơn. Dẫu sao đây cũng là kiếm kỹ mà Tô Tín chế tạo từ những kiếm điển thượng cổ trong Cửu Trọng Kiếm các kết hợp với kiếm đạo của mình mà thành.

Những cái này cho đến nay đều là đường đi võ đạo mà Tô Tín kiên trì. Bây giờ tấn thăng Dương Thần, cảm ngộ của Tô Tín với phương diện này càng sâu rõ. Đối mặt với áp lực cường đại của Mộ Dung Long Thư, tinh thần tự thân của Tô Tín cũng giống như dây cung đã kéo căng đến cực điểm. Một khi buông ra thì đó sẽ là sức chiến đấu đến tột cùng!

Tiếng Thiên Long gầm thét đã vang đến bên tai, trong nháy mắt kiếm khí đến thân, Tô Tín động. Nói chính xác là “khí” xung quanh hắn động.

Khí tràng vô tận phá thiên không. Hệt như nó đang chia nhỏ không gian này. Thân hình Tô Tín được khí tràng này nâng đỡ, chậm rãi bay lên đến giữa không trung!

Tất cả mọi người ở đây đều vì thế mà giật mình. Tô Tín này muốn làm gì đây? Giả mạo Lục địa thần tiên à?

Chân Võ lâm không, Lục địa thần tiên. Đây là cột mốc cường giả Chân Vũ cảnh rõ ràng nhất.

Kỳ thực, thuyết pháp này có chút hiểu lầm. Bởi vì không phải Chân Vũ cảnh cũng có thể lâm không. Thậm chí, võ giả Hóa Thần cảnh mượn chân khí tự thân cường đại cũng có thể lâm không. Chỉ có điều không giữ được bao lâu mà thôi. Chân khí tự thân cũng sẽ tiêu hao rất lớn.

Huống chi, cường giả Chân Vũ cảnh lâm không là biểu hiện của việc nắm một phương thiên địa trong tay. Ở giữa không trung và mặt đất không khác gì nhau. Mà những võ giả khác ở giữa không trung thì không cách nào mượn lực được, vì thế

sức chiến đấu cũng yếu hơn rất nhiều. Võ giả bình thường sẽ xê dịch, né tránh giữa không trung. Nhưng bay đến không trung mà không giao thủ cùng người khác thì không phải tự tìm chết thì là gì?

Theo lý mà nói, đến cảnh giới như Tô Tín thì hẳn sẽ không phạm sai lầm này mới đúng. Nhưng kết quả Tô Tín lại phạm vào sai lầm thông thường như vậy. Thậm chí, tất cả mọi người ở đây cũng không biết hắn cố ý làm thế hay là sai lầm nữa?

Chương 1524 - Hô mưa gọi gió

Hô mưa gọi gió

Có điều, tiếp theo sau đó, bọn họ cũng đã biết vì sao Tô Tín lại làm vậy.

Khi Tô Tín bay đến giữa không trung, nghênh đón Mộ Dung Long Thư lại chính là kiếm khí, có lẽ không phải kiếm khí, chẳng qua chỉ là "khí" đơn thuần mà thôi. Nhưng chút "khí" này đã ngưng tụ lại, hình thành một lãnh vực, hoàn toàn chia nhỏ không gian!

Đối mặt với Mộ Dung Long Thư, kỳ thực Tô Tín đã sử dụng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí. Chỉ có điều đây là Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí mà sau khi Tô Tín đại thành đã hòa vào võ đạo tự thân.

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí chia làm năm loại cảnh giới. Loại thứ nhất là Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí.

Loại thứ hai là Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, không phân biệt Tiên Thiên hay Hậu Thiên.

Loại thứ ba chính là Vô Hình Kiếm Khí. Bỏ đi hai chữ "Phá Thể". Ngưng kiếm trong hư không, bản thể bên trong và bên ngoài vô hạn.

Loại thứ tư là Kiếm Khí. Kiếm tùy tâm động. Cảnh giới này, Tô Tín đã không cần tận lực vận động kiếm khí nữa. Tâm niệm vừa động, vạn kiếm xuất.

Loại thứ năm, cũng là Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí cao nhất sau khi đại thành. Loại trừ bất cứ thứ gì, cái giữ lại chỉ có "Khí". Khí tràng rợp trời che khuất thiên không, giống như ngưng tụ thành lãnh vực Chân Vũ cảnh trong truyền thuyết, tự thành không gian!

Ngày xưa, Tần Nghiễm Vương Diệt giúp Tô Tín, lúc xuất thủ đã từng thi triển một loại lãnh vực bóng đen. Trong bóng đen đó, hắn như một vị thần, có thể áp chế bất cứ thứ gì trong đó. Ban đầu, là vì có lãnh vực của Tần Nghiễm Vương Diệt áp chế nên Tô Tín mới có thể đánh chết Huyền Quan của Thiếu Lâm Tự và các cao thủ muốn uy hiếp giết hắn.

Hiện giờ, sau khi Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín đại thành, khí tràng ngưng tụ thật ra là một kiểu "Ngụy" lãnh vực. Đây không phải là lãnh vực không gian thực thụ mà Chân Vũ cảnh cường giả nắm quyền Chúa tể một vùng. Chẳng qua, Tô Tín chỉ mượn dùng sức mạnh cường đại của khí tràng rợp trời mà hình thành một loại phong cấm kiếm ngục. Kiếm khí vô hình rợp trời xoắn xuống. Trong nháy mắt, kiếm thế của Mộ Dung Long Thư nứt toác!

Lúc này, Mộ Dung Long Thư ở trong kiếm ngục đó đã không thấy được cảnh tượng xung quanh. Thậm chí đến cả kiếm khí hắn cũng không thấy được.

Kiếm khí vô hình, phải đến sau khi đại thành mới thực sự là vô hình. Bởi vì ngươi vĩnh viễn cũng không biết được, không khí thoạt nhìn bình thường bỗng nhiên biến hóa thành vạn đạo kiếm khí chém về phía ngươi. Trên trời dưới đất, tứ phía là địch!

Đây mới là chỗ kinh khủng sau khi Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí đại thành!

Thân ở trong kiếm ngục từ khí tràng vô biên kia, sắc mặt Mộ Dung Long Thư đanh lại.

Trước, hắn cho rằng Tô Tín chẳng qua là loại người còn trẻ đã thành danh nên kiêu căng. Nhưng Tô Tín ra tay rồi, hắn mới phát hiện mình đã sai. Rõ ràng lý giải về võ đạo của Tô Tín

này sắp viên mãn đạt đến cấp bậc tông sư rồi. So về một vài lý giải võ đạo thì thậm chí còn mạnh hơn hắn nhiều!

Trong mắt Mộ Dung Long Thư lóe lên vẻ lạnh lùng. Cho đến giờ phút này hắn mới thực sự xem Tô Tín này là đối thủ. Là đối thủ ngang hàng với hắn.

Trường kiếm trong tay hắn lóe lên một tia sắc bén. Trong tiếng long ngâm gầm thét, phong vân giữa không trung kích động. Trong nháy mắt, kiếm quang phân hóa vạn thiên. Mỗi một đạo đều vô cùng sắc bén. Mỗi một đạo đều có hư ảnh Thiên Long giáng xuống. Tất thảy muốn phá nát kiếm ngục khí tràng của Tô Tín.

Tô Tín đáp xuống từ giữa không trung. Phi Huyết Kiếm trong tay dấy lên huyết lãng ngập trời, chém tới hướng Mộ Dung Long Thư.

Kiếm thế của Mộ Dung Long Thư đại khí ào ạt, lẫn trong đó là Hoàng đạo long khí hỗ trợ.

Còn kiếm pháp của Tô Tín thiên về loại âm ngoan cay độc. Trong kiếm khí hàm chứa khí huyết sát khiến Mộ Dung Long Thư kinh hãy trong lòng. Thêm vào đó, Phá Diệt Chi Lực u ám va chạm với Thiên Long Kiếm của hắn, Mộ Dung Long Thư có thể cảm giác được một luồng lực mạnh tấn công tới, khiến tay cầm kiếm của hắn bắt đầu run rẩy.

Hơn nữa, Thiên Long Kiếm trong tay hắn dù gì cũng là cấp Thiên binh. Song, lúc đụng với Phi Huyết Kiếm của Tô Tín thì rõ ràng không bằng đối phương. Thậm chí trên mặt kiếm đã xuất hiện vết nứt li ti!

Với nội tình của Mộ Dung thị, có một cực phẩm Thiên binh vốn không thành vấn đề. Nhưng, Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín dùng máu tươi của Chân Vũ cảnh cường giả chế tạo thành. Trong đó còn được dung hợp với nhanh Ba Xà thượng cổ Yêu vương. Điều này càng khiến cho chất liệu của Phi Huyết Kiếm tăng thêm một bậc.

Kiếm khí không phá được kiếm ngục khí tràng của Tô Tín. Mà kiếm pháp đối đầu hắn lại ngang sức với Tô Tín. Chuyện này khiến vẻ mặt của Mộ Dung Long Thư lại có chút âm trầm.

Mộ Dung Long Thư là võ giả Dương Thần cảnh thành danh đã lâu. Thế mà lại ngang sức ngang tài với một tên vãn bối như Tô Tín. Đây không coi là ngang nhau, mà là sỉ nhục!

Mộ Dung Long Thư thở dài một cái, thấp giọng nói: "Người mạnh nhất thế hệ trẻ của Đại Chu quả nhiên danh bất hư truyền.

Nếu ngươi không có thực lực, Đại Chu cũng sẽ không đưa ngươi ra. Sự thật chứng minh ngươi quả thực có tư cách khiến ta toàn lực xuất thủ!"

Chương 1525 - Hô mưa gọi gió (2)

Hô mưa gọi gió (2)

Trước đó Mộ Dung Long Thư vì muốn nhanh chóng luyện hóa Chân Long nội đan trong cơ thể cho nên không có toàn lực xuất thủ. Bất kể là đấu với đám người Bách Lý Trường Không hay là với đám Tô Tín cũng là như vậy.

Có điều, sau khi nhìn được thực lực của Tô Tín, Mộ Dung Long Thư đã buông tha suy nghĩ này.

Đối mặt với đối thủ như Tô Tín, nếu như hắn còn giữ lại thực lực thì lần này Mộ Dung Long Thư đúng là tự tìm cái chết.

Nói dứt câu, kiếm thế trong tay Mộ Dung Long Thư bỗng nhiên biến đổi. Khí thế vốn ào ạt nay lại biến thành mờ ảo âm nhu. Trong không trung, tiếng rồng ngâm mãnh liệt. Mây đen che đầu, mưa như trút nước!

Long giả hô mưa gọi gió, ân huệ tỏa khắp chúng sinh.

Mộ Dung Long Thư lấy kiếm hóa rồng, như vậy có thể hô mưa gọi gió!

Chỉ có điều, mưa mà Mộ Dung Long Thư rải xuống không phải là ân huệ tỏa khắp mọi chúng sinh cam lộ, mà là kiếm khí đòi mạng rợp trời.

Kiếm khi kia giống như nước mưa, rơi xuống, phá nát khí tràng của Tô Tín!

Trong mắt Tô Tín lộ vẻ ngưng trọng. Mộ Dung Long Thư này được coi là cường giả đứng thứ hai tại Tây Bắc. Nguyên nhân cũng có phần vì thực lực võ giả Dương Thần cảnh ở toàn bộ Tây Bắc đạo vẫn chưa ra dạng gì. Tuy nhiên, thực lực của Mộ Dung Long Thư cũng không thể nghi ngờ được.

Đám kiếm khí hóa mưa kia sau khi phá kiếm ngục khí tràng của Tô Tín thì lại tấn công về phía hắn. Tô Tín hừ lạnh một tiếng. Quanh thân huyết lãng ngút trời, ngay lập tức xóa bỏ một ít mưa kiếm. Tam Phân Thần Chỉ điểm ra, chặn lại từng mưa kiếm còn dư lại ở giữa không trung.

Song, vào lúc này, thân hình Mộ Dung Long Thư động một cái. Chớp mắt, cả cơ thể liền biến mất, tung ảnh cũng không có. Nhưng lúc này, bên tai Tô Tín lại truyền đến tiếng long ngâm gào thét. Kiếm khí của Mộ Dung Long Thư đã đến bên người!

Long giả ngang dọc tận trời, ẩn trên chín tầng mây. Mộ Dung Long Thư toàn lực xuất thủ, tựa như bản thân cũng hóa thành đại long. Xuất quỷ nhập thần. Song, chỉ cần xuất hiện thì đó sẽ là một kích lôi đình!

Tam Phân Quy Nguyên của Tô Tín ầm ầm điểm ra. Vội vàng dùng tay đỡ kiếm. Nhất thời, Tô Tín cảm giác được một nguồn lực mạnh tấn công tới. Ngón trỏ của hắn đầm đìa màu tươi, té bay ra ngoài.

Bàn riêng về sát thương thì Tam Phân Thần Chỉ vẫn chưa bằng Thiên Địch Nhất Chỉ. Nếu như bị đặt vào tình huống cấp bách, Tô Tín không cách nào ngưng tụ sức mạnh để sử dụng Thiên Địch Nhất Chỉ thì hắn cũng sẽ không chật vật như vậy.

Có điều cũng không sao. Một kiếm đánh lén này chẳng qua chỉ khiến Tô Tín hơi chật vật một chút mà thôi. Thân xác hắn cường hãn, chút thương tích nhỏ này căn bản không là gì.

Có điều, sắc mặt Mộ Dung Long Thư nghiêm lại rất nhiều.

Hắn biết uy năng một kiếm này. Võ giả Dương Thần cảnh bình thường bị một kiếm này đánh lén thì nhất định sẽ bị thương nặng. Kết quả, Tô Tín này hệt như không hề hấn gì, chỉ bị trầy xước ngoài da. Thân xác hắn rốt cuộc mạnh đến nhường nào?

Cho đến giờ phút này, Mộ Dung Long Thư mới cảm giác được Tô Tín này rất khó xử.

Người này không chỉ có thực lực cường đại, quan trọng nhất chính là hắn gần như không có nhược điểm khiến người ta không biết hạ thủ từ đâu cho thỏa đáng.

Gặp phải đối thủ như Tô Tín, đây tuyệt đối là khiêu chiến với tư chất tâm lý tự thân. Bởi chiến đấu cùng hạng người như Tô Tín, đặc biệt là trong khi chiến đấu cùng cấp, ngươi sẽ rất dễ sinh ra lòng tuyệt vọng.

Mộ Dung Long Thư ổn định lại tinh thần, không lãng phí thời gian. Thân hình động một cái, uyển chuyển như du long. Kiếm khí từ trên chín tầng trời ầm ầm giáng xuống hệt như thiên lôi giáng thế, ì đùng nổ vang. Mặt đất dưới chân Tô Tín cũng bị áp lực kiếm này chèn ép, vỡ vụn từng tấc, hình thành một cái hố lớn!

Nói riêng về sức mạnh, Mộ Dung Long Thư hiển nhiên cao hơn Tô Tín một bậc. Chỉ có điều, chiến đấu giữa các võ giả với nhau cũng không phải chỉ dùng sức mạnh là có thể đánh giá.

Quanh thân Tô Tín kiếm ý trùng tiêu. Một kiếm chém ra, diệt tiên thí thần!

Bị thực lực cường đại của Mộ Dung Long Thư kích thích, Tô Tín đâm ra một thức trong Nhị Thập Tam kiếm, nhất thời, hư không vô tận ngưng trệ. Nguyên khí thiên địa giống như đều dừng lại ở giữa không trung!

Những võ giả xung quanh nhìn về phía Tô Tín, ánh mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Xưa nay, trên giang hồ võ giả tu luyện kiếm đạo rất nhiều. Trong nội bộ các bộ tộc Tây Bắc, số võ đạo dùng kiếm đạo xưng tôn võ giả cũng có nhiều.

Bọn họ từng nghe nói qua Ngũ Phái Trì Kiếm ở võ lâm Trung Nguyên mạnh đến mức nào. Tuy nhiên, cũng rất ít người trong bọn họ được thấy.

Cho đến hôm nay, bọn họ mới hiểu được trình độ cao nhất của kiếm đạo thực sự là thế nào. Đối diện với kiếm đạo kinh khủng này, thiếu chút nữa lòng tin của bọn họ đã bị phá hủy. So sánh với kiếm đạo của Tô Tín thì kiếm đạo của bọn họ giống như là phế vật vậy!

Mộ Dung Long Thư cũng kinh hãi như vậy. Dù sao thì hắn cũng không biết Tô Tín. Trước đó Mộ Dung Tông Chính cũng không giới thiệu về võ công của Tô Tín cho hắn biết cặn kẽ. Giờ phút này, Tô Tín thi triển kiếm đạo mạnh mẽ khiến hắn có chút không kịp ứng phó. Dù cho hắn có toàn lực ra tay chém ra Nhị Thập Tam Kiếm, cũng ngưng đốn hư không kiếm vực. Nhưng va chạm trong nháy mắt đó vẫn khiến cho hắn kinh hãi không thôi. Thậm chí, uy năng chém Nguyên Thần của kiếm kia xông vào trong cơ thể hắn, khiến Nguyên Thần của Mộ Dung Long Thư bị kiếm khí gây thương tích, phun ra một ngụm máu tươi ngay tại chỗ!

Chương 1526 - Huyết Long Thiên Ma đại pháp

Huyết Long Thiên Ma đại pháp

Có sao hắn cũng không ngờ, giao thủ với tiểu bối như Tô Tín, người bị thương đầu tiên lại chính là hắn!

Hơn nữa, chuyện càng làm cho Mộ Dung Long Thư tức giận cũng không chỉ là một điểm này.

Hắn ở lúc thực lực mạnh nhất bị Tô Tín kiềm chế. Mà đám người Mộ Dung Tông Chính cũng bị người của các bộ tộc Tây Bắc liên thủ đánh lui từng bước.

Bên phía Mộ Dung thị bọn họ thiếu một cường giả. Đám người các bộ tộc Tây Bắc của Bách Lý Trường Không lại có thêm ba người Thái Tam Nguyên.

Đến cấp bậc này của bọn họ, thêm một phần chiến lực là thêm một phần thắng, chứ đừng nói bây giờ đám người kia có thêm tới ba phần chiến lực của ba tên cường giả Dương Thần cảnh!

Trong lòng Mộ Dung Long Thư vô cùng sốt ruột. Lúc này hắn và Tô Tín mới đụng nhau chưa đến trăm chiêu mà đã ra bộ

dạng này. Đến lúc hắn và Tô Tín phân được thắng bại thì e là người Mộ Dung thị bọn họ sắp bị giết sạch rồi!

Thế nên, Mộ Dung Long Thư cũng không muốn triền đấu với Tô Tín nữa. Ngay lập tức, hắn thi triển thân pháp uyển chuyên như du long đến tiếp viện cho đám người Mộ Dung Tông Chính. Nhưng thân pháp của Tô Tín còn nhanh hơn hắn. Trong nháy mắt di hình hoán ảnh, hệt như rồng bay lên chín tầng trời. Chớp mắt liền chắn ngay trước người Mộ Dung Long Thư.

Đây là Long Đằng Mê Tung Đoạt Ly Kỳ trong Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, biến hóa khó lường, vô ảnh vô tung. Nếu chỉ đơn thuần bàn về trình độ thì Mộ Dung Long Thư cũng không chạy thoát khỏi Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ biến hóa vô song của Tô Tín!

Thực lực của Mộ Dung Long Thư đúng là mạnh hơn Tô Tín một bậc, có điều, hắn quá tham vọng. Ngay lúc mới bắt đầu đã muốn áp chế Tô Tín. Bây giờ lại biến thành bị Tô Tín đánh bẹp.

Hắn muốn lên tiếp viện cho đám người Mộ Dung Tông Chính nhưng không làm gì được khi bên này, Tô Tín dùng Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ mang đến thân pháp cường đại cùng triền đấu. Mộ Dung Long Thư muốn đi trợ giúp quả chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Chưa hết, đầu của Mộ Dung Long Thư còn từng trận đau đớn. Đây là di chứng để lại sau khi hắn bị Tô Tín dùng Nhị Thập Tam kiếm gây thương tích.

Có điều, lúc này, Mộ Dung Long Thư cũng không để ý nhiều đến vậy. Nếu như không nhanh giải quyết Tô Tín, người của Mộ Dung thị bọn họ chỉ e là sắp bị giết sạch hết rồi!

Cho nên, lúc phát hiện thân pháp của mình đấu không lại Tô Tín, hai tay Mộ Dung Long Thư kết ấn, Thiên Long trường kiếm trong tay hắn vỡ vụn răng rắc. Một luồng sức mạnh cường đại trong giây lát bộc phát ra từ bên trong. Một đạo long ảnh lấp lánh hiện lên. Có điều, không phải là thiên long thần dị mà là tàn long mang theo khí tức thảm liệt!

Tô Tín nhướn mày. Mộ Dung Long Thư này quả thật khác với những võ giả xuất thân Tây Bắc đạo khác. Hắn từng lăn lộn đến Trung Nguyên và những địa phương khác. Lúc xuất thủ cũng không có cảm giác do dự giống các võ giả Tây Bắc khác mà rất quyết đoán.

Cũng ví như chiêu này của hắn bây giờ chính là tự phá bổn mạng thiên binh, dùng Dương Thần tự thân thao túng linh khí bộc phát ra một kích cực mạnh.

Một kích này Tô Tín không dám chống cự. Với sức mạnh của hắn bây giờ, chống cự một kích này cũng chỉ có kết cục bị trọng thương.

Cho nên Tô Tín rút, thân hình lui nhanh!

Tựa như long đằng, trong nháy mắt, Tô Tín biến mất tại chỗ, xuất hiện ở một chỗ khác.

Chỉ có điều, một kích tự phá bổn mạng của Mộ Dung Long Thư đâu dễ tránh như vậy? Gần như là trong chớp mắt, tàn long kia đã xuất hiện sau lưng Tô Tín. Linh khí thiên binh gào thét xuất ra, khí thế có chút hư vọng. Nhưng linh khí vốn là vật vô hình, nếu quả thật Tô Tín bị một kiếm chém trúng thì e là Nguyên Thần của hắn trong nháy mắt sẽ bị vần giết!

Trong chớp mắt này, Biến Thiên Kích Địa trong đầu Tô Tín điên cuồng xoay chuyển. Đồng thời, hắn kết ấn trong tay, sử dụng bí pháp Nguyên Thần có được từ trên phiến đá bạch ngọc. Sau lưng hắn, một tôn ảnh Thần Ma sáu cánh tay hiện lên. Một ấn giáng xuống, Nguyên Thần lực ầm ầm bùng nổ, linh khí vỡ vụn. Tô Tín cũng bị đánh mạnh vào. Điều này khiến hắn rên lên một tiếng, máu từ thất khiếu chảy ra như dòng nước.

Mà bên phía Mộ Dung Long Thư còn thảm hại hơn. Hắn tự phá bổn mạng thiên binh, lại dùng Dương Thần của hắn đến thao túng, kết quả, linh khí vỡ nát. Nguyên Thần của hắn cũng bị thương nặng, nôn ra một búng máu lớn.

Người Mộ Dung thị thấy lão tổ của bọn họ bị Tô Tín đả thương thành bộ dạng này, ai nấy đều không khỏi hoảng sợ, vô cùng nhụt chí.

Trước đó, bọn họ có sức tử chiến cùng đông đảo các bộ tộc Tây Bắc là vì bọn họ còn có lá bài tẩy là Mộ Dung Long Thư.

Kết quả bây giờ, ngay cả Mộ Dung Long Thư cũng thành ra thế này rồi, bọn họ còn đánh cái gì nữa?

Thêm nữa, Tô Tín cũng bị thương như Mộ Dung Long Thư, mà so sánh ra thì chiến ý của hắn còn tăng điên cuồng.

Thực lực của Mộ Dung Long Thư quả thực mạnh hơn Tô Tín nhưng cũng không quá nhiều. Giao thủ cùng nhân vật như vậy mới có thể thực sự rèn luyện được sức chiến đấu tột cùng của bản thân. Cho nên, Tô Tín cũng quả là càng đánh càng mạnh.

Có điều, Mộ Dung Long Thư cũng không phải người ăn chay. Nguyên Thần của hắn mặc dù liên tiếp bị thương nặng. Thậm chí, bây giờ ngay cả thiên binh của hắn cũng đã mất. Nhưng công pháp Mộ Dung thị bọn họ có cái không cần binh khí cũng có thể thi triển ra.

Chương 1527 - Huyết Long Thiên Ma đại pháp (2)

Huyết Long Thiên Ma đại pháp (2)

Khống chế đau đớn trong đầu mình, huyết khí quanh thân Mộ Dung Long Thư bay lên. Hắn lại thiêu đốt tinh huyết. Hai tay kết ấn. Một luồng khí tức tà dị dâng lên vùn vụt!

Mọi người ở đây đều sửng sốt. Mộ Dung Long Thư thế mà lại bị Tô Tín ép đến phải thiêu đốt tinh huyết? Cái này còn đến mức nào nữa?

Chỉ có điều, lúc này sắc mặt Tô Tín có chút ngưng trọng. Chiêu này của Mộ Dung Long Thị không chỉ đơn giản là thiêu đốt tinh huyết mà còn kèm theo thứ khác nữa.

Quả nhiên, trong chớp mắt ấn pháp của Mộ Dung Long Thư giáng xuống. Quanh thân hắn cũng bao phủ một tầng huyết sắc ma khí. Phút chốc, hắn như thể từ một Đại trưởng lão Mộ Dung thị thoát cái biến thành Ma thần kinh khủng.

Mộ Dung Long Thư lại đánh ra một quyền.

Chớp mắt, long ngâm gầm thét. Có điều, bây giờ không còn là Thiên Long huy hoàng mà là Huyết Long âm tà quỷ dị!

“Huyết Long Thiên Ma!”

Ánh mắt Tô Tín híp lại, trong đầu nhảy ra mấy chữ này.

Huyết Long Thiên Ma là ma công thứ thiệt, hơn nữa còn là công pháp bí truyền mà ngày xưa Huyết Ma dạy. Tuyệt đối là hàng đầu!

Kiểu gì Tô Tín cũng không ngờ, Mộ Dung Long Thư vừa tu luyện Thiên Long Hóa Vũ Quyết, loại công pháp long khí đường đường chính chính của Mộ Dung thị bọn họ, lại vừa tu luyện loại công pháp ma đạo quỷ dị như Huyết Long Thiên Ma.

Thật ra, từ lúc Tô Tín bước vào giang hồ tới nay cũng gặp không ít võ giả có liên quan đến Huyết Ma giáo. Đây không phải lần đầu Tô Tín hữu duyên với Huyết Ma giáo, mà chính là do ảnh hưởng của Huyết Ma giáo với giang hồ lúc trước quả thực rất sâu.

Dù ngày xưa Cửu Ngục tà ma đứng đầu, Huyết Ma giáo có thể khiến cả giang hồ vây công cũng đã chứng minh được bản lĩnh của bọn họ.

Huyết Ma giáp ngày xưa ảnh hưởng đến toàn bộ giang hồ. Công pháp của nó nổi danh là tốc thành, hơn nữa uy lực còn mạnh mẽ. Thậm chí đến cả một võ giả Hậu Thiên không chút thiên phú nào, nếu lòng dạ ác độc tu luyện công pháp Huyết Ma giáo thì sau này thực lực cũng sẽ tăng như diều gặp gió.

Cho nên, sau khi Huyết Ma giáo bị vây giết, trên giang hồ vẫn còn lưu truyền một ít công pháp sót lại của Huyết Ma giáo, được không ít võ giả tán tu tu tập.

Mặc dù vật này nếu bị đại phái phát hiện thì cũng sẽ bị tiêu hủy. Hơn nữa, một khi bị võ lâm chánh đạo biết ai học loại ma công âm độc này thì ắt sẽ bị đuổi giết đến cùng. Nhưng bởi vì tốc độ thành công rất nhanh, uy lực cường đại lại bất luận đặc tính thiên phú nên cũng khiến không ít võ giả đổ xô vào.

Trước mắt, Mộ Dung Long Thư sử dụng Huyết Long Thiên Ma không khác gì đang dồn hết mình vào lá bài tẩy cuối cùng này.

Nếu như Mộ Dung thị bọn họ thua thì đây cũng coi như không. Mộ Dung Long Thư mà thắng thì đoán chừng sẽ có không ít thế lực lớn phái người đến Tây Bắc đạo "trừ ma vệ đạo."

Dẫu sao lúc xưa, uy thế của Huyết Ma đạo quá sức kinh người, cơ hồ muốn cuốn sạch toàn bộ giang hồ. Rất nhiều người trên giang hồ tuyệt đối sẽ không để cho chuyện này lại phát sinh thêm một lần nữa.

Nhân lúc Mộ Dung Long Thư thi triển Huyết Long Thiên Ma, Tô Tín cũng quyết định xuất thủ trước, muốn đánh chặn ma công của Mộ Dung Long Thư.

Công pháp Huyết Ma giáo vô cùng tà mị. Mặc dù uy năng mạnh mẽ nhưng một khi phát động thì thậm chí ngay cả bọn họ cũng không khống chế được mình, thế mới đúng là cách làm của ma công.

Bây giờ, mặc dù Mộ Dung Long Thư là Dương Thần cảnh, ý chí lực vô cùng cường đại thì hắn cũng khó mà không chịu ảnh hưởng gì sau khi thi triển ma công cấp bậc như này.

Lúc Tô Tín cầm kiếm chém xuống, một đạo kiếm của Mộ Dung Long Thư chỉ điểm ra. Sát cơ điên cuồng lóe lên trong mắt. Một đạo chỉ kiếm biến thành Huyết Rồng gầm thét rợp trời, trực tiếp xé rách kiếm quang của Tô Tín!

Một chưởng đánh ra, huyết hải đầy trời bay lên. Những khí huyết sát này thật giống như đã ngưng tụ thành thực thể vậy. Hiển nhiên, những năm gần đây mặc dù Mộ Dung Long Thư nhìn thì là bế quan, nhưng người hắn giết cũng không phải là ít!

Thân hình Tô Tín lâm không. Tam Thập Lục Kỳ thi triển ra, quyền phá hư không, xé thiên địa, không ngừng liều chết tiến lên trong biển huyết hải.

Huyết Long Thiên Ma của Mộ Dung Long Thư quả thực rất khó giải quyết. Thực lực của hắn vốn mạnh hơn Tô Tín một

bậc. Bây giờ, thêm Huyết Long Thiên Ma này, Tô Tín cũng chỉ có thể triền đấu với hắn chứ không dám trực tiếp mặt đối mặt mà đánh.

Dĩ nhiên, bây giờ Tô Tín không có sợ hãi gì. Thời gian càng kéo dài thì càng bất lợi cho Mộ Dung thị.

Mộ Dung Long Thư thét lên điên cuồng hết tiếng này đến tiếng khác. Hai tay hắn kết ấn. Nhất thời, giữa huyết hải ngập trời, một Huyết Long gầm thét mà ra. Huyết Long vẫy đuôi, uy thế kia khiến cho trời đất tối sầm. Đuôi rồng được ngưng tụ hoàn toàn bằng khí huyết sát hệt như một lưỡi đao khai thiên khổng lồ, ầm ầm chém tới hướng Tô Tín.

Huyết lãng vô biên bay lên, phong cấm toàn bộ chỗ mà Tô Tín có thể xê dịch để tránh đi.

Nếu không tránh được thì không cần tránh!

Thiên Địch Nhất Chỉ điểm ra, tất cả sức mạnh xung quanh nhất thời bị gạt bỏ không còn một mống. Quanh thân Tô Tín lập lòe một luồng sắc bén lạnh lẽo. Sức mạnh của Thiên Địch Nhất Chỉ trong nháy mắt đánh nát đuôi Huyết Long. Nhưng Tô Tín cũng có chút không chịu nổi sức mạnh cường đại kia. Hắn té bay ra ngoài.

Chương 1528 - Một tràng vô ích

Một tràng vô ích

Nhịn lại máu tươi đã vọt lên đến cổ họng, Tô Tín nhìn cuộc chiến phía dưới, khóe miệng lộ ra nụ cười châm biếm.

Bởi vì có thêm mấy người Thái Tam Nguyên gia nhập, đám người Mộ Dung Tông Chính đã không địch lại được nữa. Thậm chí, Mộ Dung Tông Chính được coi là người có thực lực mạnh nhất cũng bị nhắm vào vô cùng tàn nhẫn, trước mắt tràn đầy nguy cơ.

Mộ Dung Long Thư tất nhiên cũng thấy cuộc chiến phía dưới, thế nên hắn không khỏi sốt ruột. Sát cơ trong mắt càng sâu đậm hơn.

Có điều, bỗng dưng hắn lại dừng lại. Trong mắt bỗng nhiên lộ vẻ mừng rỡ như điên!

Chân Long nội đan trong cơ thể hắn đã xuất hiện vết nứt li ti. Hắn mất thời gian hơn một tháng, rốt cuộc cũng đã luyện hóa được hoàn toàn Chân Long nội đan trong cơ thể!

"Tô Tín! Ngươi dám phá đại kế của Mộ Dung thị ta! Lần này, ngươi đừng hòng đi nữa!"

Khóe miệng của Mộ Dung Long Thư lộ ra nụ cười khoa trương. Tính cách của hắn thật ra tương đối âm trầm, hướng nội, có thể khiến hắn lộ ra biểu cảm như thế này thì hiển nhiên bấy giờ hắn đã hưng phấn đến mức không khống chế được hành vi của mình rồi.

Chân Long nội đan đã bị Tô Tín động tay động chân vào, bên trong có dấu ấn Tô Tín lưu lại. Vì vậy, tại sao Mộ Dung Long Thư lại như thế này, Tô Tín dĩ nhiên cảm nhận được.

Cho nên, khóe miệng Tô Tín cũng lộ ra nụ cười châm biếm, nói: "Có một số việc không thể vui mừng quá sớm. Nếu không, ngươi sẽ càng hối hận đấy!"

Lúc này, Mộ Dung Long Thư đã chẳng màng đến Tô Tín nói vậy là có ý gì nữa.

Chân khí trong cơ thể hắn điên cuồng chuyển động, phá vỡ hoàn toàn Chân Long nội đan. Long khí nồng đậm cuồn cuộng bùng nổ. Cái này khiến Mộ Dung Long Thư phát ra một tiếng gào thét hưng phấn. Không phải là tiếng người, mà là long ngâm!

Đám người Bách Lý Trường Không bỗng nhiên biến sắc, trong mắt lóe lên vẻ tuyệt vọng.

Xong rồi! Mộ Dung Long Thư luyện hóa Chân Long nội đan. Hắn sắp tấn thăng Chân Vũ rồi!

Có điều lúc này, sắc mặt của Mộ Dung Long Thư cũng biến đổi.

Long khí kia cuồn cuộn bùng nổ chỉ trong chớp mắt mà thôi. Nhưng sau đó? Sức mạnh như sóng trào ập tới đâu? Không có? Tại sao lại không có?

Mộ Dung Long Thư vẫn cho rằng sau khi hắn luyện hóa Chân Long nội đan xong, thứ nghênh đón hắn nhất định chính là sức mạnh như sóng cuộn biển trào, giúp hắn tấn thăng lên Chân Vũ.

Nhưng ai nào ngờ, sau khi hắn luyện hóa nội đan kia xong, cái mà nội đan mang đến cho hắn chỉ là Long khí bùng nổ trong nháy mắt. Sau đó, chẳng còn gì nữa.

Chuyện này khiến cho Mộ Dung Long Thư thiếu chút nữa muốn nổi điên. Có điều, lúc này trong mắt Tô Tín lộ ra vẻ lạnh lùng. Hai tay Tô Tín kết ấn. Một luồng sức mạnh ào ạt bùng nổ trong cơ thể Mộ Dung Long Thư làm cho hắn nôn ra một ngụm máu tươi. Trọng thương ngay tại chỗ!

Tô Tín không chỉ thêm Long Nguyên khí tức vào trong Chân Long nội đan kia mà hắn còn lưu lại trong đó một dấu ấn!

Vì sợ bị phát hiện nên Tô Tín ẩn sâu dấu ấn này ở chỗ sâu nhất trong Chân Long nội đan. Chỉ cần không luyện hóa hoàn toàn thì chắc chắn không thể nào phát hiện ra được.

Trước mắt, Tô Tín chính là chờ cơ hội như vậy. Khi Mộ Dung Long Thư luyện hóa Chân Long nội đan thì một khắc đó chính là ngày giỗ của Mộ Dung Long Thư hắn!

Mà lúc này, đám người Bách Lý Trường Không phía dưới càng thêm mù mờ.

Long khí kinh khủng cuồn cuộn bùng nổ trên người Mộ Dung Long Thư kia khiến cho bọn họ tuyệt vọng. Bọn họ cũng cho rằng Mộ Dung Long Thư chắc chắn đã luyện hóa Chân Long nội đan, tấn thăng Chân Vũ.

Nhưng ai nào ngờ, khí tức trên người Mộ Dung Long Thư cũng không tăng vọt mà ngược lại, hắn nôn ra một ngụm máu tươi. Dường như là bị thương nặng?

Bọn họ không nhìn thấy động tác dẫn động dấu ấn trong cơ thể Mộ Dung Long Thư của Tô Tín. Theo bản năng, bọn họ còn cho rằng Mộ Dung Long Thư đã làm gì sai.

Chỉ có điều, lúc này bọn họ cũng không để ý đến những thứ khác. Bất kể Mộ Dung Long Thư có tấn thăng Chân Vũ hay

không, bọn họ đã giết nhiều võ giả Mộ Dung thị như vậy. Bọn họ đã kết thù oán không chết không thôi với Mộ Dung thị. Thế nên, lúc này, bọn họ không thể rút lui, cũng chỉ có thể tiếp tục đi đường ác mà thôi.

Lúc này, Tô Tín cũng xuất thủ. Thừa dịp Mộ Dung Long Thư bị thương mà lấy mạng hắn!

Vốn, thực lực của Mộ Dung Long Thư mạnh hơn Tô Tín một bậc. Tô Tín muốn mặt đối mặt giết Mộ Dung Long Thư cũng không phải là chuyện đơn giản.

Trước mắt, Mộ Dung Long Thư đã bị ấn ký mà Tô Tín ẩn giấu làm trọng thương. Bây giờ còn không ra tay thì muốn đợi đến khi nào?

Tô Tín đánh ra một quyền, trong phút chốc, quyền ý vô song khuấy động phong vân, trực tiếp phá hư không. Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!

Trong chớp mắt quyền ý kinh khủng này giáng xuống, Mộ Dung Long Thư tức giận quát lên một tiếng: “Tô Tín!”

Trước đó, quả thực Mộ Dung Long Thư không biết chuyện gì đang xảy ra. Cho đến khi ấn ký trong cơ thể hắn bùng nổ hắn mới hiểu được. Mộ Dung Long Thư hắn bị người gài bẫy!

Dấu ấn trong cơ thể hắn có cùng nguồn gốc với sức mạnh của Tô Tín. Nếu lúc này mà Mộ Dung Long Thư còn không đoán được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa thì hắn đúng là ngu xuẩn.

Chương 1529 - Một tràng vô ích (2)

Một tràng vô ích (2)

Chỉ có điều, hắn không nghĩ ra được, Tô Tín làm sao bày ra được cục diện này? Hắn không chỉ lừa toàn bộ Mộ Dung thị bọn họ mà còn lừa cả toàn bộ Tây Bắc đạo!

Nếu không có Chân Long nội đan này, Mộ Dung thị bọn họ tội gì đi tìm chết với các bộ tộc Tây Bắc đạo này?

Trận đại chiến này xảy ra, không chỉ có Mộ Dung thị bọn họ suýt bị tiêu diệt mà Tây Bắc đạo cũng bị tổn thất một nửa sức

chiến đấu!

Mộ Dung Long Thư muốn nói hết tất cả những thứ này ra nhưng tiếc thay, Tô Tín không cho hắn có cơ hội này.

Một quyền kinh thế ầm ầm hạ xuống. Mộ Dung Long Thư nội giận gầm lên, đánh ra một quyền. Nhất thời Huyết Long gầm thét. Trong chớp mắt, hắn lại phun ra một ngụm máu tươi. Huyết Long kia bị một quyền của Tô Tín đánh cho vỡ nát. Cả người hắn cũng bị đánh xuống dưới đất. Toàn bộ mặt đất bị đánh lõm thành một cái hố rộng đến vài trăm trượng!

Một quyền cường hãn, cơ thể vốn trọng thương của Mộ Dung Long Thư lại càng thêm tổn thương.

Thân hình Tô Tín động một cái, trong chớp mắt đã đến phía trên cái miệng hố. Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp điên cuồng ngưng tụ sức mạnh tinh thần của Tô Tín. Một chuôi huyết sắc tiểu kiếm ầm ầm lộ ra, trực tiếp đâm vào trong đầu Mộ Dung Long Thư.

Công kích lên Nguyên Thần thế này, nếu đổi thành là Mộ Dung Long Thư của trước kia thì tránh đi rất dễ dàng. Nhưng bây giờ hắn không có cơ hội này.

Huyết sắc tiểu kiếm xé rách Nguyên Thần của Mộ Dung Long Thư khiến hắn nhất thời gào lên một tiếng đau đớn, thần chí của hắn cũng nhanh chóng mất đi.

Tô Tín vung tay lên. Nhất thời, khí tràng vô biên bay lên quanh thân Mộ Dung Long Thư, bao lấy Mộ Dung Long Thư và mặt đất dưới thân hắn, xoắn giết. Tô Tín nắm chặt tay, nhất thời, khí tràng nổ tung, kiếm khí oanh ngâm. Trước mặt mọi người chỉ có huyết vụ và bụi bặm đầy trời!

Đại trưởng lão Mộ Dung Long Thư của Mộ Dung thị, cường giả đứng thứ hai ở Tây Bắc đạo dù có thiêu đốt tinh huyết cũng không đánh được một trận với Tô Tín. Cứ thế mà bị chuỗi thế công của Tô Tín đánh cho chết không toàn thây, hóa thành bụi huyết vụ.

“Lão tổ!”

Đám người Mộ Dung thị kêu rên lên một tiếng. Không còn cái gì nữa, cái gì cũng biến mất hết!

Mộng xưng bá Tây Bắc không có, Mộ Dung thị bọn họ cũng không còn rồi!

Lúc này, lòng người Mộ Dung thị tuyệt vọng. Đám người Bách Lý Trường Không không bỏ qua cơ hội này, bọn họ liên tiếp xuất thủ, đuổi cùng giết tuyệt tàn dư Mộ Dung thị!

Đến lúc tên đệ tử Mộ Dung thị cuối cùng bị chém chết, đám người Bách Lý Trường Không cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chết cũng đã chết rồi. Lần này, Tây Bắc đạo không còn thế lực nào có thể uy hiếp được bọn họ nữa.

Chỉ có điều, thấy thi thể chất thành núi, đám người Bách Lý Trường Không cũng ảo não không thôi.

Trận chiến này bọn họ phải trả giá cũng quá đắt. Bên phe bọn họ vốn có hơn mười tên võ giả Dương Thần cảnh. Kết quả bây giờ chỉ còn lại có sáu người. Ngay cả một nửa lúc đầu cũng chưa tới.

Thậm chí có vài bộ tộc nhỏ đã bị diệt tộc rồi. Trận chiến này còn thảm khốc hơn những gì bọn họ tưởng tượng.

Dĩ nhiên, được lợi trong chuyện này là những bộ tộc lớn trong liên minh này. Ít nhất những bộ tộc lớn này còn có một võ giả Dương Thần cảnh sống sót. Còn những bộ tộc nhỏ khác thì dần dần suy tàn.

Cho nên, nếu như có một lần nữa, những bộ tộc lớn có lẽ sẽ không hối hận. Có điều, mấy bộ tộc nhỏ có tiếp tục chọn cách này hay không thì cũng còn chưa chắc.

Lúc này, Tô Tín cũng đi tới. Hắn uống một viên thuốc chữa thương vào. Thương thế trong cơ thể đã ổn định lại.

Lần này đánh với Mộ Dung Long Thư một trận, Tô Tín bạo phát ra sức chiến đấu tột cùng nhất của mình. Nhưng Mộ Dung Long Thư cũng không kém. Nếu sau cùng Tô Tín không có dấu ấn để lại trong cơ thể Mộ Dung Long Thư thì e hắn cũng phải trả giá rất lớn mới giải quyết được Mộ Dung Long Thư. Ít nhất cũng không phải bị thương nhẹ là xong được.

Ánh mắt Bách Lý Trường Không nhìn về phía Tô Tín hơi có chút thay đổi. Đồng thời, trong lòng hắn tràn đầy cảm giác bất an.

Cảm giác bất an này là đến từ thực lực của Tô Tín.

Hắn cảm giác có chút không đúng. Mộ Dung Long Thư chết, nhưng Tây Bắc đạo lại nghênh đón một người còn khó giải quyết hơn cả Mộ Dung Long Thư. Đó chính là Tô Tín!

Vốn đám người Bách Lý Trường Không đồng ý với điều kiện của Tô Tín một phần là vì bọn họ đúng là gấp gáp muốn diệt Mộ Dung thị. Mà phần khác chính là bởi vì bọn họ có tự tin rằng sau khi tiêu diệt Mộ Dung thị bọn họ vẫn có thực lực để áp chế Tô Tín tại Tây Bắc đạo.

Có điều, chuyện thường không theo như dự tính. Đầu tiên, bọn họ tổn thất quá lớn trong trận chiến này. Lớn đến mức bọn họ cũng có chút không chấp nhận nổi.

Thứ hai, chính là thực lực của Tô Tín quá mạnh mẽ.

Tạm không nói đến cái khác. Ba tên tán tu Dương Thần cảnh Thái Tam Nguyên dưới tay Tô Tín cũng từng giao thủ với bọn họ không ít lần. Ít nhất, trong số những người ở đây không ai có thể khoe khoang rằng người đó chắc chắn mạnh hơn ba người Thái Tam Nguyên.

Dĩ nhiên, quan trọng nhất vẫn là Tô Tín.

Mộ Dung Long Thư được coi là cường giả đứng thứ hai toàn Tây Bắc. Kết quả, hắn lại bị Tô Tín chém giết. Thế thì Tô Tín kia có địa vị gì đây?

Chương 1530 - Người duy nhất được lợi

Người duy nhất được lợi

Chí ít, bây giờ mà nói bọn họ cùng đi vây công Tô Tín thì trong lòng bọn họ đều có chút không chắc. Không biết có thắng được Tô Tín hay là không.

Đây cũng là chỗ mà đám người Bách Lý Trường Không không dám chắc trong lòng. Nếu đối phương có thực lực yếu hơn, bọn họ sẽ an tâm hợp tác cùng. Hơn nữa cũng không sợ hãi gì.

Nhưng lần này lại đối mặt với người mạnh hơn bọn họ, tất cả mọi người ở đây ai nấy đều có chút bất an trong lòng.

Bách Lý Trường Không cẩn thận, chắp tay một cái nói với Tô Tín: "Đa tạ Tô đại nhân lần này xuất thủ giết hạng người long lang dạ sói như Mộ Dung Long Thư. Có điều, ta lại thấy khó hiểu, Mộ Dung Long Thư này rốt cuộc là bị làm sao? Sau khi hắn luyện hóa nội đan kia xong sao lại không có động tĩnh gì? Cảm giác còn yếu hơn trước kia nhiều?"

Tô Tín cười cười, nói: "Dù có ở thời thượng cổ, Chân Long nội đan cũng chưa từng xuất hiện. Ai biết trong này có gì cấm kỵ hay không?

Mộ Dung Long Thư luyện hóa Chân Long nội đan theo cách thức thông thường. Ta nghĩ trong này ắt có biến cố. Nếu không sẽ không xảy ra chuyện này rồi."

Tôn Bất Hại đứng một bên, đau lòng đỡ trán, chen miệng nói: "Phí của trời! Nuốt thẳng một viên Chân Long nội đan như vậy, quả thực là lãng phí!

Thứ chí bảo này kiểu gì cũng phải nghiên cứu cặn kẽ một hồi, khai phá ra phương thức luyện hóa hợp lý nhất mới có thể phát huy tác dụng đến mức lớn nhất được.

Làm như Mộ Dung Long Thư thì căn bản là lãng phí! Hơn nữa cuối cùng còn tự hại chết mình!"

Tôn Bất Hại không biết chân tướng của Chân Long nội đan. Lời này của hắn thuần túy là biểu lộ cảm xúc mà thôi.

Bách Lý Trường Không đứng một bên cũng hơi gật đầu. Bởi nghe rất hợp lý.

Dĩ nhiên, nếu đổi thành bọn họ thì e là bọn họ cũng chẳng kịp đợi mà nuốt luôn vào rồi.

Dẫu sao, chí bảo cấp bậc này nếu còn không nuốt vào thì chẳng lẽ đợi người khác tới cướp hay sao?

Tô Tín ho khan một tiếng, nói: "Được rồi, chuyện còn lại ta không quan tâm nữa. Có điều, Bách Lý huynh, Mộ Dung Long Thư đã chết. Mộ Dung thị cũng đã bị diệt. Cam kết mà các ngươi đồng ý với ta có phải là nên thực hiện rồi hay không?"

Bách Lý Trường Không cười khan hai tiếng, nói: “Tô đại nhân yên tâm. Bọn ta dĩ nhiên sẽ tuân thủ cam kết. Có điều trước mắt cũng có nhiều việc, nên bọn ta còn phải…”

“Bách Lý huynh, ta không muốn nghe những cái cớ kia.”

Bách Lý Trường Không còn chưa nói xong đã bị Tô Tín cắt ngang.

Tô Tín bước lên trước, trầm giọng nói: “Tô Tín ta nói lời giữ lời. Ta cũng thích giao thiệp với người nói lời giữ lời. Trước mắt, ta đã làm đúng cam kết, ta cũng không hy vọng Bách Lý huynh các ngươi dây dưa kéo dài nữa. Nếu không, chuyện này làm căng ra thì không tốt cho ai!”

Khí thế trên người Tô Tín trùng tiêu, thái độ lại vô cùng cường thế. Sắc mặt đám người Bách Lý Trường Không biến đổi.

Trước đó, Bách Lý Trường Không cam kết sẽ thuần phục Tô Tín trên danh nghĩa, gia nhập dưới quyền Tiết Độ phủ Tây Bắc đạo của hắn. Địa bàn của những bộ tộc nương nhờ vào Mộ Dung thị và cả địa bàn của Mộ Dung thị tất cả đều thuộc về Tô Tín.

Trước đó, bọn họ đang ở dưới áp lực của Mộ Dung thị cho nên đồng ý cũng rất quyết đoán. Bây giờ vừa nghĩ đến, bọn họ lại có chút đau lòng.

Thần phục Tô Tín trên danh nghĩa thì cũng không có gì. Dẫu sao người của Tây Bắc đạo đều biết đây là kế tạm thời. Dù sao cũng chỉ là danh nghĩa mà thôi, coi như là cho Tô Tín dùng tranh công trong triều đình.

Nhưng vấn đề là, khu vực của Mộ Dung thị và những bộ tộc nương nhờ vào Mộ Dung thị cộng lại đã chiếm một phần ba diện tích Tây Bắc đạo. Toàn bộ chỗ này đều cho Tô Tín, bọn họ đau lòng không dứt.

Điểm này, Tô Tín cũng đã nhìn ra, cho nên thái độ của hắn vô cùng hung hăng.

Ba người Thái Tam Nguyên cũng bước lên trước. Hơn nữa, Ám Vệ và quân Tây Bắc thủ hạ Tô Tín cũng đứng ra, bao vây cả đám vào giữa.

Khi nãy bọn họ không động thủ, so với các bộ tộc Tây Bắc đã sắp kiệt sức, khí thế hiển nhiên đã cao hơn một bậc.

Đám người Bách Lý Trường Không sắc mặt khó coi. Bây giờ bọn họ đã tổn thất nghiêm trọng, sao còn đánh được với Tô Tín nữa?

Cho nên, đám người Bách Lý Trường Không cũng chỉ đành lúng túng cười, nói: "Tô đại nhân không cần nóng nảy. Chờ sau khi chúng ta trở về sẽ lập tức tuyên bố những bộ tộc Tây Bắc chúng ta sau này sẽ gia nhập vào dưới quyền Tô đại nhân. Địa bàn của Mộ Dung thị chúng ta cũng sẽ không động vào. Tô đại nhân tự phái người đi tiếp nhận là được."

Nghe Bách Lý Trường Không cam kết, lúc này Tô Tín mới cười nói: "Bách Lý huynh quả nhiên giữ chữ tín. Lần này hợp tác vui vẻ."

Dứt lời, Tô Tín dẫn người rời đi ngay, chỉ để lại đám người Bách Lý Trường Không sắc mặt âm trầm.

Hợp tác vui vẻ? Chỉ e là bọn họ cũng không muốn giao thiệp với Tô Tín nữa!

Đám người Bách Lý Trường Không cũng không phải là ngu si. Chuyện lần này đã khiến các bộ tộc Tây Bắc bọn họ bị tổn thương nghiêm trọng. Người duy nhất được lợi chính là Tô Tín.

Chỉ có điều, chuyện đã như vậy muốn cứu vãn cũng không có cách nào. Huống chi coi như là Tô Tín không được lợi, thì đám người bọn họ có khi còn thảm hại hơn.

Chương 1531 - Người duy nhất được lợi (2)

Người duy nhất được lợi (2)

Mặc dù cuối cùng Mộ Dung Long Thư bởi vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà không tấn thăng lên Chân Vũ, nhưng nếu quả thật đánh mà không có Tô Tín cản Mộ Dung Long Thư lại thì đoán chừng hôm nay bọn họ sẽ phải bỏ mạng tại đây.

“Được rồi, tất cả về đi. Chuyện này coi như chúng ta thiệt. Có điều, uy hiếp từ Mộ Dung thị đã không còn.”

Bách Lý Trường Không vung tay lên, giải tán mọi người.

Không còn uy hiếp gì, cái liên minh kém chất lượng này của bọn họ cũng nên giải tán.

Có điều mặc dù chuyện này kết thúc nhưng dư âm của nó lại chấn động toàn bộ giang hồ.

Dẫu sao trận chiến này cũng là một trong những trận chiến lớn nhất trên giang hồ trong những năm gần đây. Mặc dù không phải là trận có nhiều cường giả nhất, nhưng là trận có nhiều người chết nhất.

Đặc biệt, ngay lúc tất cả mọi người đều cho là Mộ Dung Long Thư chắc chắn sẽ tấn thăng Chân Vũ thì hắn lại bị Tô Tín thẳng tay đánh chết. Điều này khiến không ít người kinh ngạc đến mức con ngươi rớt đầy đất.

Hành động của Mộ Dung Long Thư cũng khiến cho vài người tỉnh ra. Có lúc, bảo vật tuy tốt nhưng cũng không thể nuốt linh tinh. Vẫn cứ đáng tin cậy một chút thì tốt hơn.

Dĩ nhiên, khiến người khác khiếp sợ trong việc này chính là Tô Tín.

Lần này, Long Nguyên tranh, không người nào của Tây Bắc bộ tộc là người thắng. Người thắng duy nhất chính là Tô Tín, người vốn không liên quan, đến phút cuối bỗng nhiên nhảy ra.

Các bộ tộc lớn thần phục trên danh nghĩa thì không nói, cái này cũng chỉ có triều đình quan tâm, có thể giúp triều đình nở mày nở mặt. Những thế lực khác trên giang hồ không tin đám dị tộc Tây Bắc kia dễ dàng thần phục đến vậy.

Cái Tô Tín có lợi nhất chính là việc Tô Tín nhận được địa bàn của Mộ Dung thị và những bộ tộc nương nhờ Mộ Dung thị.

Tây Bắc đạo cũng coi như là nơi lạnh lẽo nhưng Tây Bắc không giống Tây Cương khắp nơi đều là một cảnh hoang vu. Toàn bộ Tây Bắc đạo cũng có không ít chỗ tốt nhưng đều bị các bộ tộc lớn nắm trong tay.

Trước mắt, mấy chỗ như vậy bị Tô Tín đoạt được một phần ba. Những chỗ này, sau khi Tô Tín phái người tiếp nhận thì sẽ ngay lập tức xây thành đóng quân, phát triển thành địa bàn của mình.

Dĩ nhiên, những thứ này cũng không quan trọng.

Chuyện quan trọng là sau việc này, uy vọng của Tô Tín ở Tây Bắc đạo dâng cao. Tam đại tán tu Dương Thần cảnh Thái Tam Nguyên đều gia nhập vào dưới quyền của hắn. Những võ giả tán tu khác còn gì để do dự nữa?

Thế nên, có rất nhiều võ giả tán tu đến nương nhờ vào Tô Tín. Đồng thời, hắn cũng dùng danh nghĩa Tiết Độ Sứ chiêu mộ binh lính, tự đi đào tạo.

Những việc này Tô Tín không có kinh nghiệm nhưng Tổng bộ đầu Giang Nam đạo Cao Trường Thanh thì lại có.

Lúc này, Cao Trường Thanh có thực lực Hóa Thần cảnh. Hắn ở dưới quyền Tô Tín không coi là nổi bật. Dẫu sao, thực lực của hắn cũng bình thường, không có sức chiến đấu vượt cấp cường hãn như Lý Phôi.

Song, Cao Trường Thanh có một ưu điểm, đó chính là hắn xuất thân từ võ giả quân sự.

Sư phụ của hắn chính là Trấn Nam Tướng quân ngày xưa của Đại Tấn, Tưởng Phi Tung. Thế nên, so về võ đạo thì chỗ mà Cao Trường Thanh am hiểu thực sự vẫn là thủ đoạn lúc hắn chỉ huy đại quân,

Khi Tô Tín chuẩn bị hành động, hắn cũng nhờ thủ đoạn mà điều Cao Trường Thanh đến Tây Bắc đạo. Vị trí Tổng bộ đầu Giang Nam đạo lại giao cho Lưu Hạo đảm nhiệm.

Dẫu sao bây giờ Giang Nam đạo cũng rất yên ổn, chỉ cần không tìm chết thì tùy tiện phái một tên võ giả Hóa Thần cảnh ra mặt là trấn áp được.

Sau khi Tô Tín bước đầu chiêu mộ được nhiều người, Cao Trường Thanh cuối cùng cũng đến được Tây Bắc đạo.

“Tham kiến đại nhân!”

Cao Trường Thanh thi lễ với Tô Tín. Trong mắt hắn mơ hồ lộ ra vẻ kích động.

Trên thực tế, Cao Trường Thanh lúc này quả thực rất kích động. Hắn cũng không ngờ mình có được ngày hôm nay.

Thật ra thì Cao Trường Thanh cũng rất biết người biết ta. Thiên phú của hắn chỉ có thể coi là không tệ chứ còn lâu mới được trội như Lý Phôi. Thế nên, hắn cho rằng mình ngồi được vào vị trí Tổng bộ đầu cũng đã là cực hạn rồi. Chênh lệch đẳng cấp của hắn so với Tô Tín càng lúc càng xa. Thậm chí đến mức hắn chẳng giúp được việc gì cho Tô Tín.

Cái vị trí Tổng bộ đầu quả thực rất cao. Ngay cả mấy Đường chủ đao đường của Thái Hành sơn trại cũng đỏ mắt ngóng nhìn. Mà trước đây, tùy tùng đi theo Tô Tín có Lưu Hạo, Lục Tục, mấy người này coi như đã thỏa mãn. Dù sao bọn họ cũng xuất thân thường dân, có thể ngồi được vào vị trí này cũng rất không dễ dàng.

Nhưng Cao Trường Thanh thì khác. Truyền thừa về mặt quân sự của hắn căn bản không có chỗ dùng ở vị trí Tổng bộ đầu. Có thể nói, một thân sở học bị phế hơn một nửa, hắn rất không cam lòng.

Mặc dù Cao Trường Thanh biết, nếu như hắn mở miệng nói Tô Tín điều hắn sang quân đội, Tô Tín niệm tình khổ lao những năm này của hắn thì cũng sẽ đồng ý. Tuy vậy, tính cách Cao Trường Thanh cũng coi như tương đối trung nghĩa. Ban đầu là Tô Tín cứu hắn. Nếu bây giờ hắn lại muốn vì tiền đồ của mình mà thoát ly khỏi Tô Tín thì Cao Trường Thanh không làm được.

Cho nên, ngay lúc Tô Tín đảm nhiệm chứ Tiết Độ Sứ, Cao Trường Thanh cũng đã nhận mệnh. Giờ lại muốn Cao Trường Thanh đến trông coi Tây Bắc quân, điều này khiến hắn vô cùng hưng phấn.

Chương 1532 - Người duy nhất được lợi (3)

Người duy nhất được lợi (3)

Tô Tín gật gật đầu, nói: “Đến là tốt. Trước mắt, những võ giả tán tu đến đầu quân cho chúng ta, ta đã sàng lọc một lần. Tinh anh trong đó đều đưa vào Ám Vệ, mở rộng Ám Vệ lên đến năm ngàn người.

Người còn lại thì toàn bộ để gia nhập Tây Bắc quân làm thủ hạ của ngươi. Có khoảng hơn ba mươi ngàn người. Toàn bộ đều là võ giả Hậu Thiên sơ kỳ trở lên.”

Cao Trường Thanh gật đầu một cái. Chuyện Ám Vệ chọn lấy tinh anh đi cũng là chuyện rất bình thường. Dẫu sao, quân đội cũng không phải dựa vào tinh anh thủ thắng mà là dựa vào võ giả nhiều cấp và binh lính.

Thế nên, Cao Trường Thanh nói thẳng: “Đại nhân, từng này người vẫn chưa đủ. Võ giả cảnh giới Hậu Thiên gia nhập vào quân sự đã có thể đảm nhiệm quan quân. Chúng ta còn cần lôi kéo thêm nhiều binh lính bình thường. Ba mươi tên võ giả Hậu Thiên ít nhất phải có hơn hai trăm ngàn binh lính mới được!”

Tô Tín gật đầu một cái. Tây Bắc đạo này lớn như vậy, người cũng không coi là ít. Chuyện này rất dễ. Vì vậy, Tô Tín đáp thẳng: “Sau này ngươi chính là Phó Tổng quản Tây Bắc quân. Tất cả những chuyện này đều để cho ngươi quản lý. Cần hay muốn cái gì cứ đến nói với Hoàng Bỉnh Thành là được.”

Cao Trường Thanh gật đầu một cái, lui ra. Trước mắt dưới trướng Tô Tín là bách phế chờ hưng, hầu như chuyện gì cũng cần có người đến xử lý nên tất cả đều có vẻ rất bận rộn.

Ngay lúc Tô Tín bên này bận rộn, Địa Bảng mới cũng xuất thế. Lần này, cái tên xuất sắc chói mắt nhất trên bảng chính là Tô Tín.

“Họ tên: Tô Tín

Tước hiệu: Huyết Kiếm Thần Chỉ

Môn phái: Tiết Độ Sứ Tây Bắc đạo, Huyết Thần Hầu, Tứ Đại Thần Bộ Lục Phiến Môn, Đại tổng quản Ám Vệ

Võ công:

Kiếm pháp: Huyết Hà Thần Kiếm, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, Nhị Thập Tam Kiếm, Đoạt Mệnh Thập Ngũ

Kiếm.

Công pháp: Tử Hà thần công, Sơn Tự Kinh, Tam Phân Quy Nguyên Khí, Long Tượng Bàn Nhược công, Kim Cương Bất Hoại thần công, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp.

Chỉ pháp: Huyết Hà Thần chỉ, hai mươi bốn tiết Kinh Thần chỉ, ba chỉ đạn thiên (phá sát, kinh mộng, thiên địch), Tam Phân Thần Chỉ

Cái khác: Thương tâm tiểu tên, Bất Tử Ấn Pháp, Phong Thần Thoái, Thiên Sương Quyền, Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ.

Binh khí: Phi Huyết Kiếm (do trưởng lão Ba Thục Kiếm Các, đại sư đúc kiếm Công Thâu Ngu tự tay luyện chế, là cực phẩm thiên binh)

Thực lực: Dương Thần cảnh

Chiến tích: Với cuộc chiến Quan Thiên Yến, ở trong chính diện cứng rắn đối đầu với Trang chủ Danh Kiếm sơn trang "Kiếm động bát hoang" Hà Vô Sơn, quyền, kiếm, chỉ ba chiêu đối đầu với ba kiếm của Hà Vô Sơn.

Với nơi phong ấn Yêu vương bị Mộ Dung Tông Chính, Thác Bạt Dư, Chung Ly Vị, ba vị võ giả Dương Thần cảnh truy sát. Sau khi chạy trốn lấy thực lực Dung Thần cảnh chính diện chém giết Chung Ly Vị.

Sau khi lên cấp Dương Thần vì báo thù này, một quyền đánh giết Thác Bạt Dư, chém giết trưởng lão Chung Ly thị "Xích Ma Thần" Chung Ly Viêm.

Với đại chiến Tây Bắc đạo, lực chiến cường giả đứng thứ hai Tây Bắc đạo Mộ Dung Long Thư. Thừa dịp Chân Long nội đan xuất hiện chuyện ngoài ý muốn chém chết Mộ Dung Long Thư.

Xếp hạng: Người thứ hai mươi tư Địa Bảng."

Ba mươi vị trí đầu Địa Bảng trừ Lục Thần Đao Khổng Tuyên ra thì đều là Dương Thần. Việc Tô Tín vừa lên bảng đã đứng hàng thứ hai mươi tư ai cũng không có nghi ngờ gì.

Dẫu sao, chiến tích của Tô Tín bày ở đó. Võ giả Dương Thần cảnh đã là đỉnh phong trong giang hồ. Kết quả, Tô Tín lại giết một lúc mấy người như giết gà.

Có lẽ sẽ có người nói Dương Thần Tây Bắc đạo yếu đuối, không coi là gì, đây là đang phóng đại thực lực của Tô Tín.

Nhưng thực lực của Mộ Dung Long Thư được toàn Tây Bắc đạo công nhận là cường giả đứng ở vị trí thứ hai. Hắn cũng từng lăn lộn ở võ lâm Trung Nguyên. Tô Tín có thể đánh chết hắn cũng là điểm mấu chốt việc Tô Tín đứng ở vị trí thứ hai mươi tư trên Địa Bảng. Không ai nói được gì.

Đất Trung Nguyên cũng bị chấn động với tin tức Tô Tín tấn thăng lên vị trí thứ hai mươi tư trên Địa Bảng. Nhưng ở Tây Bắc đạo xa xôi, Tô Tín không cảm giác được những thứ này.

Hắn còn đang suy nghĩ một vấn đề, đó chính là sao nhiệm vụ chính của mình còn chưa hoàn thành.

Theo lý mà nói, thế lực của Tô Tín bây giờ đã vượt xa các bộ tộc lớn ở Tây Bắc. Cũng có thể nói là đứng sau Đại Tuyết Sơn. Nhưng vì sao hệ thống còn chưa tính là hoàn thành?

Nghĩ tới nghĩ lui, Tô Tín đoán ra được hai nguyên nhân. Một là vì các bộ tộc lớn như Bách Lý Trường Không còn có một phần lá bài tẩy chưa hề dùng tới. Thế nên, bề ngoài mặc dù không như Tô Tín nhưng quả thực có thực lực và địa vị ngang với Tô Tín. Thế nên hệ thống mới phán định Tô Tín chưa xong nhiệm vụ.

Nguyên nhân thứ hai chính là vì Đại Tuyết Sơn.

Đại Tuyết Sơn được coi là thế lực mạnh nhất toàn bộ Tây Bắc. Nếu như hắn không có được sự thừa nhận của Đại Tuyết Sơn thì cũng không được chính thức thừa nhận là bá chủ Tây Bắc.

Giống như Mộ Dung thị trước đây vậy. Mặc dù ai cũng nói thực lực của Mộ Dung thị chỉ đứng sau Đại Tuyết Sơn nhưng chuyện này không lộ hẳn ra ngoài nên Mộ Dung thị cũng không dám nói lung tung.

Nếu quả thật là vì nguyên nhân thứ hai thì Tô Tín ắt phải đến Đại Tuyết Sơn một chuyến. Có điều, nói thật trong lòng, Tô

Tín vẫn không muốn trở mặt hoàn toàn với Đại Tuyết Sơn.

Chương 1533 - Làm chuyện mờ ám

Làm chuyện mờ ám

Với thực lực của Tô Tín bây giờ, hắn không có tư cách đi hô hào với Chân Vũ cảnh. Đạm Đài Diệt Minh giống như một ngọn núi lớn, trấn ở toàn bộ Tây Bắc đạo. Trừ khi Tô Tín tấn thăng thành Chân Vũ, nếu không thì không ai có thể khiêu chiến với địa vị của Đạm Đài Diệt Minh ở Tây Bắc đạo.

Đang lúc Tô Tín suy nghĩ chuyện này, Hoàng Bỉnh Thành bỗng nhiên đẩy cửa vào, mang vẻ tức giận nói: "Đại nhân, đám bộ tộc Bách Lý thị giở trò khôn lỏi với chúng ta. Địa bàn vốn thuộc về Mộ Dung thị bị bọn họ chiếm cứ không ít. Hơn nữa còn đều là mấy chỗ sản xuất nhiều tài nguyên khan hiếm."

Ngón tay Tô Tín gõ bàn một cái. Điểm này hắn đã đoán được từ trước. Các bộ tộc Bách Lý thị lần này chịu tổn thất lớn như vậy, bọn họ sao có thể cứ vậy bỏ qua, cam tâm giao hết tất cả địa bàn cho Tô Tín được? Nhất định bọn họ sẽ lén làm ít chuyện mờ ám trong sáng ngoài tối rồi.

"Bọn họ dám tranh công khai với chúng ta??

Hoàng Bỉnh Thành lắc lắc đầu nói: "Bọn họ không tranh chấp công khai với chúng ta. Thực lực của Mộ Dung thị gần như là bộ tộc mạnh nhất toàn bộ Tây Bắc, cho nên trong tộc bọn họ có một vài nơi sản xuất tài nguyên tu luyện không ở gần xung quanh bộ tộc mà đặt ở phương xa.

Những chỗ này bởi vì là địa bàn của Mộ Dung thị nên lúc Mộ Dung thị ở thời kì đỉnh phong cũng không phái nhiều người đến trông chừng. Thậm chí ngay cả một tên tộc nhân Mộ Dung thị cũng không có, chỉ có mấy tên người làm. Dù sao cũng không có ai dám dòm ngó đến Mộ Dung thị.

Lúc mới bắt đầu chúng ta cũng xem nhẹ mấy chỗ này, là mấy người Thái đại nhân nhắc nhở nên chúng ta mới biết.

Chỉ có điều, khi chúng ta phái người qua đó thì Bách Lý thị đã chiếm hết những chỗ đó rồi. Hơn nữa lại còn nói chỗ này vốn không phải là của Mộ Dung thị."

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Ngươi động thủ với bọn họ?”

Hoàng Bỉnh Thành lắc lắc đầu, nói: “Không có. Thái đại nhân đi cùng chúng ta. Hắn nói chúng ta quay về thành bẩm báo đại nhân trước.”

Tô Tín gật đầu một cái. Lão hồ ly Thái Tam Nguyên này lúc nào cũng cẩn thận. Loại chuyện này hắn sẽ không tham dự vào.

Hơn nữa, Thái Tam Nguyên bây giờ cũng không đoán được ý Tô Tín. Không biết Tô Tín rốt cuộc có muốn hạ thủ với những bộ tộc Tây Bắc kia hay không. Cho nên hắn mới đề nghị Hoàng Bỉnh Thành về hỏi ý kiến Tô Tín.

Tô Tín trầm giọng nói: “Có vài người nếu muốn bày trò khôn lỏi thì chúng ta cũng không ngại chơi với họ. Những chỗ này tạm thời đừng đụng vào. Đến thời điểm, ta sẽ bắt bọn họ trả lại.”

Hoàng Bỉnh Thành đứng một bên. Nếu như Tô Tín đã có tính toán thì không thành vấn đề. Không phải Hoàng Bỉnh Thành xem thường bọn họ, nhưng mấy bộ tộc Bách Lý thị muốn giở thủ đoạn với Tô Tín thì hãy còn non lắm.

“Lão Hoàng, cho mấy người xây thành tạm thời chậm một chút. Xây thành mới xung quanh mấy bộ tộc Bách Lý thị kia. Nhớ kỹ, mỗi một bộ tộc đều phải bị ba thành bọc lại.”

Hoàng Bỉnh Thành nghe xong, đầu tiên là hơi sửng sốt, sau đó liền biết Tô Tín có ý gì.

Chiêu này mặc dù không quá quang minh chính đại, nhưng với Bách Lý thị đáng ghét thì thế này là đủ.

Chỗ của các bộ tộc Bách Lý thị đều là những nơi đất đai tốt, thích hợp tu luyện. Trước kia bởi vì triều định không thực quản Tây Bắc đạo cho nên mới không xây thành trong nội bộ Tây Bắc đạo. Toàn bộ Tây Bắc đạo cũng chỉ có mấy tòa thành gồm cả Phi Long thành mà thôi.

Bây giờ Tô Tín diệt Mộ Dung thị, hắn ở Tây Bắc đạo cũng có đủ quyền lên tiếng thì dĩ nhiên việc xây thành ở Tây Bắc đạo không phải là vấn đề. Có điều, nếu hắn xây thành trì ở bên

cạnh những bộ tộc Bách Lý thị kia, hơn nữa còn muốn bao vây họ lại, cái này thì đúng là khiến người ta chán ghét.

Dù sao thì cũng không ai muốn vừa mở mắt ra đã thấy bốn phương tám hướng toàn thành lớn bao phủ. Huống chi, trong những tòa thành này tương lai không chỉ có người bình thường mà chắc chắn còn có thủ hạ của Tô Tín đóng quân nữa.

Đến lúc đó, toàn bộ bộ tộc của bọn họ đều bị đặt dưới sự theo dõi của Tô Tín. Chuyện này vời các bộ tộc Bách Lý thị muốn giữ vững độc lập mà nói thì đúng là không thể chấp nhận được.

Nhưng bây giờ bọn họ trên danh nghĩa là người dưới quyền Tiết Độ phủ ở Tây Bắc đạo của Tô Tín. Xây thành chẳng lẽ còn phải hỏi ý kiến bọn họ? Với lại thành cũng không xây trên đất của bọn họ.

Hoàng Bỉnh Thành đều đã đoán được trước. Chiêu này của Tô Tín sẽ khiến cho nhưng bộ tộc Tây Bắc kia vô cùng chán ghét.

Lúc này, trong Bách Lý thị, Bách Lý Trường Không đang uống trà với võ giả Dương Thần cảnh của Hô Diên thị và Hạ Lan thị.

Lần âm thầm xâm chiếm địa bàn của Mộ Dung thị, làm trò mờ ám ngay dưới mắt Tô Tín là do ba nhà bọn họ dẫn đầu.

Bách Lý Trường Không tỏ ra rất bình tĩnh. Võ giả Dương Thần cảnh của Hô Diên thị lại cau mày nói: “Bách Lý huynh, chúng ta làm như vậy có thể nói là cố ý đối nghịch cùng với Tô Tín. Lúc này khí thế của hắn đang thịnh. Chúng ta chọc vào hắn có chút hơi ngu ngốc.”

Bách Lý Trường Không nhàn nhạt nói: “Chính là bởi vì bây giờ khí thế của Tô Tín đang thịnh ta mới cho phép động thủ. Lần này, Tô Tín hắn đã lấy được đủ nhiều rồi. Làm người cũng không thể tham lam quá.

Chương 1534 - Làm chuyện mờ ám (2)

Làm chuyện mờ ám (2)

Bây giờ bên phía Tô Tín còn chẳng lo xuể chuyện của hắn. Chúng ta chẳng qua chỉ làm ít chuyện mờ ám. Tô Tín sẽ chẳng trở mặt với chúng ta đâu.

Đừng thấy thế lực thủ hạ của hắn bây giờ đang rầm rộ mà lầm, nếu đánh với chúng ta một trận thì đúng là kết cục cá chết lưới rách. Chỉ cần Tô Tín còn muốn yên ổn quản lý địa bàn của hắn thì hắn sẽ không làm như vậy đâu.

Huống chi, nói câu khó nghe, mấy chỗ của Mộ Dung thị kia là Tô Tín hắn không phát hiện ra. Thời gian lâu như vậy, không ai tiếp quản. Người ở địa bàn đó của Mộ Dung thị sớm đã chạy sạch. Chúng ta tiếp nhận thì có gì sai?”

Võ giả Hô Diên thị và Hạ Lan thị liếc mắt nhìn nhau một cái. Bọn họ cũng từng giao thủ với Tô Tín, hơn nữa cũng từng thấy uy thế Tô Tín đánh chết Mộ Dung Long Thư. Cho nên, theo bản năng họ vẫn có chút sợ hãi Tô Tín.

Bách Lý Trường Không nhìn điệu bộ hai người họ, trong lòng có chút khinh thường.

Lần này đánh một trận với Mộ Dung thị, hai người bọn họ có thể sống sót đơn thuần là do may mắn. Mấy bộ tộc lớn bị diệt, hai bộ tộc vừa đánh đã trốn về sau này ngược lại không tổn thất bao nhiêu.

Thật ra, lần làm chuyện mờ ám này chẳng qua chỉ là Bách Lý Trường Không mà thôi. Dẫu sao thì lần này Bách Lý thị bọn họ cũng tổn thất nhiều nhất. Hắn nhất định phải tìm chỗ bổ sung sức mạnh. Những địa vực ở bên ngoài của Mộ Dung thị đều là nơi sản xuất nhiều các loại tài nguyên tu luyện trân quý. Chỉ cần Bách Lý Trường Không có thể đoạt được một chỗ thì cũng coi như bọn họ không bị thua thiệt gì.

Mà những bộ tộc khác xuất thủ cũng là do Bách Lý Trường Không xúi giục. Dĩ nhiên nguyên nhân không phải là vì có chỗ tốt mọi người cùng chia sẽ cho nhau như lời Bách Lý Trường Không nói với họ. Mà bởi vì Bách Lý Trường Không quả thực rất kiêng kỵ Tô Tín.

Trong số các võ giả Dương Thần cảnh ở các bộ tộc Tây Bắc, thực lực của Bách Lý Trường Không có lẽ không phải mạnh

nhất nhưng lại là người láu cá nhất.

Thực lực và cách làm việc của Tô Tín khiến cho Bách Lý Trường Không có phần không nắm chắc. Chẳng may tự mình ra tay, Tô Tín có thể thực sự dẫn đại quân đến diệt tộc Bách Lý thị bọn họ.

Cho nên, Bách Lý Trường Không liền âm thầm xúi giục những bộ tộc khác đồng loạt ra tay. Đến lúc đó, pháp không trách chúng. Trừ khi Tô Tín muốn triệt để đoạn tuyệt với các bộ tộc Tây Bắc, đánh nhau một sống hai chết, bằng không, chuyện này đến phân nửa là không giải quyết được gì.

Hơn nữa, sau khi bọn họ động thủ, đã mấy ngày rồi bên phía Tô Tín cũng không có động tĩnh gì. Theo bản năng, bọn họ cho rằng Tô Tín tính cho qua chuyện này, làm như không thấy. Điều này cũng khiến đám người Bách Lý Trường Không thở phào nhẹ nhõm.

Có điều, ngay lúc này, đám người Bách Lý Trường Không nhận được tin tức. Bên phía Tô Tín muốn xây thành xung quanh các bộ tộc bọn họ, trắng trợn bao vây các bộ tộc này lại. Thậm chí, người đo lường diện tích xây thành cũng đã phái đến. Cái này khiến Bách Lý Trường Không nhất thời tức giận đến ném vỡ cái ly!

Hắn quả thực không ngờ cái chiêu này mà Tô Tín cũng nghĩ ra được.

Xây thành xung quanh các bộ tộc bọn họ quả thực không làm gì được bọn họ, nhưng có thể khiến bọn họ quá mức chán ghét.

Dẫu sao, chẳng có người nào muốn nhất cử nhất động của mình bị người khác giám sát cả! Cứ như vậy thì có khác gì ngồi tù đâu?

Dĩ nhiên, đám người Bách Lý Trường Không cũng có thể chọn cách di dời khỏi nơi ở hiện tại. Nhưng Tây Bắc đạo lớn như vậy, chỗ thích hợp cho bộ tộc ở lại thì có được mấy chỗ? Gần như đều bị Tô Tín chiếm cứ hết. Bọn họ còn có thể dọn được đi đâu?

“Đi! Đi tìm Tô Tín đòi một câu trả lời hợp lý!”

Bên phía Bách Lý Trường Không cũng ngay lập tức liên hiệp với mấy gia chủ các bộ tộc khác, trực tiếp chạy đến Phi Long thành.

Đến khi đám người Bách Lý Trường Không khí thế hung hăng chạy đến Phi Long thành, sắc mặt của bọn họ đều có chút biến hóa.

Phi Long thành trước đó thế nào bọn họ dĩ nhiên biết. Nhưng sau khi Tô Tín đến trông coi, Phi Long thành bây giờ đã có không khí của Trung Nguyên rồi.

Bốn cửa thành đều có trọng binh canh gác. Bất kể là giữ cửa hay là thủ vệ trên tường thành, tất cả đều là võ giả cảnh giới Hậu Thiên. Thêm vào đó còn có mấy bộ Đồ long nỗ dựng đứng trên tường thành để chuẩn bị cho võ giả Tiên Thiên cảnh giới.

Toàn bộ Phi Long thành canh phòng cẩn mật, cường giả rất đông. Bên trong thành khí huyết ngút trời, hiển nhiên là ở đó có rất nhiều cường giả chiếm cứ.

Cho đến giờ phút này, bọn họ mới phát hiện. Những bộ tộc bọn họ đây chênh lệch lớn thế nào với Tiết Độ phủ của Tô Tín. Coi như có bớt đi Tô Tín thì bọn họ cũng không chắc dám đánh một trận với lực lượng quân triều đình ở Tây Bắc.

Giai đoạn hiện thời, thủ hạ của Tô Tín được tạo thành từ phần lớn các tán tu Tây Bắc đạo.

Phải biết, diện tích Tây Bắc đạo lớn gấp mấy lần những đạo khác. Dù rằng phần lớn tài nguyên tu luyện đều bị các bộ tộc Tây Bắc nắm trong tay, nhưng cũng đủ để nuôi không ít võ giả tán tu.

Trước kia, các bộ tộc Tây Bắc này thật ra cũng không coi trọng những tán tu này cho lắm.

Chương 1535 - Thiệp mời

Thiệp mời

Dẫu sao, so sánh với các bộ tộc có truyền thừa, có thiên phú thì những tán tu đó vẫn còn quá yếu.

Thế nên, tông môn cùng thế gia ở đất Trung Nguyên thường xuyên mời chào nhiều môn khách lẫn khanh khách để bổ sung lực lượng nhưng ở Tây Bắc lại không có truyền thống này.

Bọn họ cũng có thể dùng đến một ít võ giả tán tu. Có điều, những võ giả tán tu này với họ mà nói chỉ có thể coi là tôi tớ mà thôi.

Đám người Bách Lý Trường Không cũng không ngờ, những người mà ngày thường nhìn như là võ giả tán tu bình thường tập trung lại một chỗ lại có thể có uy thế đến như vậy.

Sau khi vào thành, đám người Bách Lý Trường Không liền đi thẳng đến Tiết Độ phủ của Tô Tín. Dẫu sao bọn họ cũng là võ giả Dương Thần cảnh, rất nhanh đã có người dẫn bọn họ đến phòng tiếp khách.

Tô Tín ngồi ngay ngắn ở chủ vị, chậm rãi nói: “Lần này Bách Lý huynh đến là vì chuyện gì thế?”

Bách Lý Trường Không chắp tay một cái, nói: “Tô đại nhân, chúng ta làm người quang minh chính đại, không nói chuyện mờ ám. Ngươi muốn xây thành ở Tây Bắc đạo thì cũng được thôi. Thậm chí bây giờ, địa vực mà Tô đại nhân ngươi nắm giữ cũng không nhỏ hơn mấy người chúng ta bao nhiêu.

Có điều, ngươi xây thành thì xây thành, tại sao lại phải xây thành ở ngay bên cạnh các bộ tộc chúng ta? Như vậy há chẳng phải là giám thị à?”

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Sách lược có chuyên môn, chuyện xây thành ở đâu dĩ nhiên là có nhân sĩ chuyên nghiệp đến làm. Dưới tình huống bình thường ta đều không xen vào.

Huống chi ta là Tiết Độ Sứ Tây Bắc đạo, chư vị cũng đều công khai tuyên cáo gia nhập dưới quyền ta ở Tây Bắc đạo. Chẳng lẽ bây giờ xây một tòa thành cũng phải đặc biệt báo cáo với các ngươi?”

Đám người Bách Lý Trường Không nhất thời bị nói oán ngược lại, tức giận đến mức sắc mặt đỏ bừng.

Yên lặng hồi lâu, Bách Lý Trường Không lạnh lùng nói: “Tô đại nhân, ta biết ý của ngươi là gì. Ngươi bất mãn vì bọn ta

chiếm cứ đất vực của Mộ Dung thị hay sao? Nhưng ngươi cũng không nên quá tham lam. Mấy chỗ đó vốn là do Mộ Dung thị ỷ vào sức mạnh của mình mà cướp được của các bộ tộc nhỏ khác. Bằng không cũng sẽ không ở xa Mộ Dung thị đến vậy. Bây giờ bọn ta thu hồi lại chẳng lẽ không đúng hay sao?"

Tô Tín lạnh nhạt nói: "Tô Tín ta nói chuyện lúc nào cũng giữ lời. Ta cũng rất ghét người không giữ lời hứa. Rốt cuộc là ai lòng tham không đáy, Bách Lý huynh ngươi rất rõ ràng.

Vài miếng đất kia ta không cần. Ta cũng chẳng thiếu chút tài nguyên tu luyện kia. Có điều, thành nên xây thế nào cũng đã sắp xếp xong, không thể sửa đổi."

Thái độ của Tô Tín vô cùng cường thế. Rõ ràng chính là kiểu các ngươi dám đụng vào đồ của ta, thế thì ta sẽ không cho các ngươi được yên.

Mọi người ở đây cũng là rất bất đắc dĩ. Chẳng lẽ thật sự phải trở mặt với Tô Tín?

Một trận đại chiến với Mộ Dung thị đã làm bọn họ tổn thất nghiêm trọng. Bọn họ quả thực không dám xuống tay.

So với vài miếng đất Mộ Dung thị để lại kia thì việc bị mấy tòa thành lớn vây khốn, hơn nữa còn bị giám thị dĩ nhiên khiến bọn họ không sao nhịn được.

Cho nên, Bách Lý Trường Không cũng chỉ đành cắn răng, nói: "Tô đại nhân, bọn ta nguyện ý trả lại mấy mảnh đất kia. Tuy nhiên, việc xây thành thì hy vọng Tô đại nhân suy nghĩ thêm một chút."

Nghe nói như vậy, Tô Tín lúc này mới lộ vẻ tươi cười, nói: "Được rồi, chỉ hy vọng đến lúc đó Bách Lý huynh đừng thay đổi nữa mới được."

Đám người Bách Lý Trường Không bực dọc chắp tay, thẳng thừng xoay người rời đi.

Thái độ Tô Tín mạnh như vậy, bọn họ có nói thế nào cũng vô dụng, trừ khi là ăn thua tới cùng.

Sau khi rời khỏi Phi Long thành, Bách Lý Trường Không thở dài một cái, nói: "Tô Tín này chúng ta không trị được rồi. Có điều hắn cũng đừng hòng tùy ý làm bậy ở Tây Bắc đạo này!"

Mọi người nhìn về phía Bách Lý Trường Không, từ chuyện này họ cũng đã nhìn ra Tô Tín chính là loại người không chịu thua thiệt.

Còn làm căng nữa thì bên chịu thua thiệt chính là bọn họ. Trước mắt, thực lực của bọn họ còn chưa đủ, cũng không dám đi liều mạng với Tô Tín.

Cuối cùng, bọn họ cũng chỉ đành nhượng bộ.

Bách Lý Trường Không lạnh nhạt nói: "Trước đó, Mộ Dung thị lòng lang dạ sói muốn nuốt toàn bộ Tây Bắc đạo. Nhưng thực chất, cứ cho là Mộ Dung Long Thư tấn thăng Chân Vũ thì Tây Bắc đạo vẫn còn một thế lực mà hắn nuốt không nổi. Đó chính là Đại Tuyết Sơn!"

Võ giả Dương Thần cảnh của Hô Diên thị cau mày nói: "Ngươi muốn mời võ giả Đại Tuyết Sơn xuất thủ đối phó với Tô Tín? Nhưng lần trước không phải chúng ta cũng đi rồi sao? Đạm Đại đại nhân có thái độ thế nào, ngươi cũng thấy rồi. Hắn tuyệt đối sẽ không quản mấy chuyện vớ vẩn thế này đâu."

Bách Lý Trường Không lắc lắc đầu, nói: "Đạm Đài đại nhân sẽ không quản mấy chuyện vớ vẩn này nhưng ngươi đừng quên, trên Đại Tuyết Sơn vẫn có những người khác. Những người này mặc dù trên danh nghĩa đã thoát ly bộ tộc trở thành người của Đại Tuyết Sơn. Nhưng bên trong cơ thể của họ vẫn chảy huyết mạch bô tộc Tây Bắc chúng ta. Mời bọn họ xuất thủ, chỉ cần đừng làm lớn quá mức là được."

Ban đầu, lúc cùng đánh một trận với Mộ Dung thị, các bộ tộc Tây Bắc bọn họ ngược lại cũng triệu hồi không ít đệ tử đang tu hành ở Đại Tuyết Sơn. Nhưng trong đó có một số người không muốn phải xuống núi lại tiếp tục tranh chấp. Sau cùng liền thẳng thừng thoát ly khỏi bộ tộc, gia nhập vào Đại Tuyết Sơn. Người như vậy mới thực sự là đệ tử của Đại Tuyết Sơn, cũng hệt như vị trưởng lão Nạp Lan Dung Hải trước kia vậy.

Chương 1536 - Thiệp mời (2)

Thiệp mời (2)

Dĩ nhiên, người như thế chỉ chiếm số ít. Phần lớn vẫn là người mang hai thân phận vừa là đệ tử vừa là giáo tập. Những người này lại không có gì hạn chế. Muốn xuống núi thì xuống núi, chỉ cần không lộ công pháp Đại Tuyết Sơn ra là được.

Võ giả Dương Thần cảnh của Hô Diên thị cau mày nói: "Lần trước đối phó với Mộ Dung thị bọn họ cũng không xuất thủ. Lần này ngươi muốn mời họ xuống núi đối phó với Tô Tín. Ngươi cho rằng có thể hay không?"

Bách Lý Trường Không nói: "Ta nói muốn bọn họ xuống núi lúc nào? Yên tâm, ta tự có tính toán. Tuyệt đối sẽ cho Tô Tín một trận bẽ mặt. Để hắn biết, Tây Bắc ta không phải là không người!"

Lúc Bách Lý Trường Không lại làm trò ám muội, bên phía Tô Tín lại vững vàng phát triển.

Hành động của Cao Trường Thanh rất nhanh chóng, đã phát triển Tây Bắc quân lúc đầu lên thành hai trăm ngàn người.

Mà bên Ám Vệ do Tô Tín đích thân phụ trách, tiếp tục chọn tới chọn lui. Hơn nữa, trong lúc huấn luyện không ngừng nhận người, đào thải người. Tổng số Ám Vệ của Tô Tín bây giờ đã ổn định ở khoảng mười ngàn người rồi. Hơn nữa mười ngàn người gần đây, đều là Hậu Thiên đại viên mãn trở lên. Họ hoặc là có năng lực, hoặc là có tiềm thức, đã hơi có quy mô.

Tuy nhiên, theo cách nghĩ của Tô Tín, mười ngàn người gần đây cũng chỉ là miễn cưỡng cho qua mà thôi. Trong lúc thi hành nhiệm vụ nhất định sẽ khôn sống dại chết, đào thải một nhóm người lớn. Cuối cùng, đoán chừng những người này còn lại được một phần ba cũng đã không tệ.

Thế nên, Tô Tín rất để ý Ám Vệ. Tự mình giảng giải võ đạo cho những võ giả Ám Vệ này. Thậm chí, ngay cả Thanh Ly cũng ở dưới nghe nói. Theo lời nàng, trước không bàn đến thực lực của Tô Tín. Ít nhất, về mặt giảng giải võ đạo, hắn còn tốt hơn so với phần lớn võ giả nhiều.

Trên giang hồ có một bộ phận rất lớn các võ giả biết cũng không dạy. Có lúc bọn họ nhận một người đệ tử nhưng lại

cũng ngạc nhiên phát hiện mình sẽ không dạy dỗ gì đối phương. Chuyện vui cứ vậy mà lớn dần.

Sau một tháng, Tô Tín cũng cho người theo dõi đám Bách Lý thị. Tuy nhiên, những người này dường như sau một lần ăn trái đắng trước mặt Tô Tín thì giống như là bỏ qua luôn vậy. Cũng không đến gây chuyện nữa.

Mà một tháng này, thủ hạ của Tô Tín bất kể là Tây Bắc quân hay là Ám Vệ cũng đều bắt đầu có quy mô hơn. Đồng thời, Tô Tín cũng cho người thay phiên nhau dẫn một tiểu đội Ám Vệ cùng cường giả trong Tây Bắc quân đến Lương Châu đạo lịch luyện một phen.

Thực lực của võ giả cũng không phải chỉ cần đóng cửa tu luyện là thành. Đặc biệt, thực lực của Tô Tín bây giờ đều có được từ những lần tử chiến. Thế nên, hắn cũng rất coi trọng thực chiến.

Lương Châu đạo gần Tây Bắc đạo. Hơn nữa tốt xấu lẫn lộn. Là nơi hỗn loạn nhất. Trong đó, kẻ hung ác tàn bạo nhiều vô số. Rèn luyện sức mạnh thủ hạ ở nơi như thế, nhất định sẽ có thương vong nhưng cũng là nơi rèn luyện thực lực võ giả được nhất.

Đãi ngộ của Tô Tín cho thủ hạ thậm chí còn cao hơn Lục Phiến Môn một nước. Nếu nhận đãi ngộ cao như vậy thì cũng phải chịu rèn luyện thế kia. Chứ không thì cần ngươi có tác dụng gì đâu? Nuôi một con sâu ăn bám à?

Bây giờ, dưới tay Tô Tín là hai trăm ngàn Tây Bắc quân, gần mười ngàn võ giả Ám Vệ. Tô Tín tính toán những người này sau khi qua đợt rèn luyện thì ít nhất cũng tổn thất một phần năm. Có điều cũng không sao. Dù sao Tây Bắc đạo đông người, Tô Tín cũng không lo không bổ sung được thực lực.

Hơn nữa, sau khi chiếm cứ địa vực của Mộ Dung thị, Tô Tín có thể bổ sung được tài nguyên tu luyện ở ngay gần bên. Hơn nữa, trong tay hắn còn có các loại tài nguyên tu luyện mà triều đình cho. Có thể nói, bây giờ trong tay Tô Tín rất hào phóng.

Tạm thời ở Tây Bắc không có việc gì, Tô Tín liền chuẩn bị bế quan một thời gian. Có điều, lúc này Hoàng Bỉnh Thành đưa

cho Tô Tín một cái thiệp mời được dán kín.

“Lão đại, đây là thiệp mời Đại Tuyết Sơn gửi cho ngươi. Mời ngươi nửa tháng sau đến Đại Tuyết Sơn dự lễ. Đại Tuyết Sơn mới chọn được bốn vị trưởng lão, chuẩn bị cử hành nghi thức. Lúc ấy, toàn bộ các bộ tộc có danh tiếng ở Tây Bắc đạo gần như đi hết.”

Chuyện mấy vị trưởng lão ở Đại Tuyết Sơn Tô Tín có biết. Bởi vì tư tâm quá nặng nên bị trục xuất khỏi Đại Tuyết Sơn, gạt khỏi vị trí trưởng lão.

Có điều, dù gì bọn họ cũng già hết rồi. Coi như không có chuyện này thì đoán chừng bọn họ cũng không làm trưởng lão nổi mấy năm nữa.

Thật ra thì, với Tô Tín mà nói, bốn người này đúng là tự đâm đầu vào rọ.

Thân là trưởng lão Đại Tuyết Sơn, mặc dù cũng có xuất thân là võ giả từ các bộ tộc Tây Bắc, nhưng bên dạy ngươi một thân võ nghệ là Đại Tuyết Sơn. Quyền lực trong tay các ngươi cũng từ Đại Tuyết Sơn mà ra. Kết quả ngươi lại ăn cây táo rào cây sung, tổn hại đến lợi ích của Đại Tuyết Sơn, lên tiếng thay cho các bộ tộc Tây Bắc. Dù cho Đạm Đại Diệt Minh có tốt tính đến đâu cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho bọn họ.

Huống chi đừng thấy Đạm Đài Diệt Minh luôn rất dửng dưng, rất có khí độ tông sư mà lầm. Có thể tu luyện đến Chân Vũ cảnh Lục địa thần tiên thì không có ai là hạng người đơn giản cả. Đạm Đài Diệt Minh này cũng là như vậy.

Tô Tín cất thiệp mời đi, nói: “Chúng ta ở Tây Bắc đạo sớm muộn cũng có ngày phải giao thiệp với Đại Tuyết Sơn. Bây giờ Đại Tuyết Sơn tự mình phái người đến đưa thiệp mời. Chúng ta dĩ nhiên phải nể mặt. Chuẩn bị một phần hậu lễ, nửa tháng sau cùng ta lên Đại Tuyết Sơn dự lễ!”

Chương 1537 - Đại Tuyết Sơn

Đại Tuyết Sơn

Việc Đại Tuyết Sơn tuyển chọn trưởng lão mới là đại sự. Nửa tháng sau, toàn bộ các bộ tộc lớn ở Tây Bắc đạo nhận được tin

đều đến Đại Tuyết Sơn. Tô Tín cũng giống thế.

Hiện tại, ở Tây Bắc đạo, Tô Tín cũng có thể được coi như là nhân vật có tiếng, thậm chí uy thế của hắn chỉ đứng sau Đại Tuyết Sơn. Lần này đến Đại Tuyết Sơn dự lễ, người Tô Tín mang theo cũng không ít. Trừ lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành, Tô Tín còn dẫn theo ba tên võ giả Dương Thần Cảnh Thái Tam Nguyên, Kế Vô Nguyệt và Nhạc Đông Lưu nữa.

Dĩ nhiên, cho dù Tô Tín không dẫn theo đám người Thái Tam Nguyên thì bọn họ cũng phải đến.

Dẫu sao thì năm xưa bọn họ cũng từng học nghệ ở Đại Tuyết Sơn, coi như là có tình xưa nghĩa cũ với Đại Tuyết Sơn. Bây giờ Đại Tuyết Sơn cử hành buổi lễ trọng yếu như vậy, bọn họ nhất định phải tới.

Hơn nữa, ngoại trừ bọn họ, Tô Tín cũng dẫn theo hơn mười tên võ giả Dung Thần cảnh khác. Thậm chí, Thanh Ly cũng bị Tô Tín kéo đi cho đủ số. Dù sao nếu nàng dùng toàn lực ngụy trang thì mọi người cũng chỉ xem nàng là võ giả Dung Thần cảnh chứ không phải là Yêu tộc. Chỉ cần nàng không động thủ với ai thì dù có là Đạm Đài Diệt Minh cũng không phát hiện ra.

Tô Tín làm như vậy không phải vì phô trương thanh thế mà là muốn tỏ rõ thực lực của mình ở trước mặt các bộ tộc lớn tại Tây Bắc đạo và Đại Tuyết Sơn.

Dẫu sao, trước mắt Tô Tín hãy còn một nhiệm vụ chính chưa hoàn thành. Muốn trở thành thế lực đứng sau Đại Tuyết Sơn thì ít nhất hắn cũng phải có vốn liếng để Đại Tuyết Sơn coi trọng mới được.

Cảnh sắc ở Đại Tuyết Sơn vô cùng xinh đẹp. Ở đó, đỉnh núi phủ tuyết trắng ngần, tựa như bầu trời đưa tay là có thể đụng tới vậy.

Nơi đây mặc dù là nơi đất đai cằn cỗi, nhưng cũng là nơi có thể rèn luyện ý chí của võ giả nhất.

Có thể nói, nếu không phải người có tâm chí bền bỉ thì cũng không thể tu luyện cả đời ở Đại Tuyết Sơn được. Giống như tu

kiếm ở Kiếm Thần sơn vậy. Gần như cả đời phải sống như tăng lữ khổ hạnh.

Đối với thực lực của Đại Tuyết Sơn, Tô Tín cũng có biết. Vào thời kỳ đỉnh phong, thực lực của Đại Tuyết Sơn vô cùng kinh người. Trừ Đạm Đài Diệt Minh, võ giả Dương Thần cảnh ở Đại Tuyết Sơn có đến hơn mười người.

Hơn nữa, hơn mười người này cũng là võ giả mà Đại Tuyết Sơn đào tạo được chứ không phải giống như Chung Ly Viêm gia nhập Đại Tuyết Sơn lúc đã lỡ cỡ giữa đường.

Tuy nhiên, trận đánh giữa Mộ Dung thị và các bộ tộc lớn ở Tây Bắc đạo mặc dù không có sự tham dự của Đại Tuyết Sơn nhưng quả thực cũng có ảnh hưởng đến Đại Tuyết Sơn.

Võ giả của Đại Tuyết Sơn trừ những tán tu kia thì cũng có những võ giác khác xuất thân từ các bộ tộc Tây Bắc. Lúc đầu, mấy tộc trưởng các bộ tộc như Bách Lý Trường Không ai nấy khổ sở cầu khẩn, cuối cùng cũng cầu được bọn họ xuất thủ.

Có điều, một khi những người này rời khỏi Đại Tuyết Sơn thì chứng tỏ từ nay về sau bọn họ không còn có quan hệ gì với Đại Tuyết Sơn nữa. Cho dù bọn họ không chết trong cuộc đại chiến kia thì cũng không còn đường về Đại Tuyết Sơn.

Như vậy, ở Đại Tuyết Sơn chỉ còn vừa đúng mười võ giả Dương Thần cảnh. Bốn người trong số đó đã già nua, hơn nữa còn vi phạm quy tắc ở Đại Tuyết Sơn nên bị khai trừ. Trước mắt, ở Đại Tuyết Sơn chỉ có sáu võ giả Dương Thần cảnh đang lúc tráng niên, có sức chiến đấu.

Mặc dù nhìn qua thì thấy lực lượng của Đại Tuyết Sơn đã suy yếu cả một nửa so với lúc trước, nhưng kì thực, sức mạnh của Đại Tuyết Sơn không có tổn thất gì.

Những người rời Đại Tuyết Sơn đều là lựa chọn rời đi. Thế chứng minh trong lòng bọn họ, bọn họ vẫn đặt bộ tộc ở vị trí thứ nhất.

Kiểu người như vậy cũng vừa hay cho Đại Tuyết Sơn dọn dẹp sạch. Dù sao đáy lòng bọn họ cũng không xem mình là người của Đại Tuyết Sơn thì bây giờ có mất đi cũng không đáng tiếc.

Thế nên, lần này, Đại Tuyết Sơn tính đứa sáu người còn lại trở thành trưởng lão. Chỉ có điều, số người không đủ. Từ ngày thành lập, Đại Tuyết Sơn đã có quy định rằng số trưởng lão phải là số lẻ. Bởi có như thế thì khi xảy ra bất cứ chuyện gì tranh chấp sẽ không xuất hiện tình huống hai bên bên nào cũng cho là mình đúng.

Thế nên, Đại Tuyết Sơn muốn chọn thêm một võ giả Dung Thần cảnh bên ngoài, cất nhắc thành trưởng lão cùng với sáu vị trưởng lão Dương Thần cảnh đã được chọn trước đó.

Suốt dọc đường đi, Tô Tín thấy không ít bộ tộc đến đây dự lễ. Có điều sắc mặt của bọn họ đều có chút khó coi. Cười cũng thấy miễn cưỡng.

Hành động chọn lại trưởng lão ở Đại Tuyết Sơn thực ra là nhắm vào bọn họ. Sau này các bộ tộc Tây Bắc này và Đại Tuyết Sơn đã có ranh giới rõ ràng.

Đại Tuyết Sơn là Đại Tuyết Sơn, mà các bộ tộc Tây Bắc chính là các bộ tộc Tây Bắc.

Mấy đời sơn chủ trước Đạm Đài Diệt Minh đều muốn thoát khỏi các bộ tộc Tây Bắc, để Đại Tuyết Sơn hoàn toàn không tham dự vào phân tranh ở Tây Bắc nữa mà trở thành thánh địa võ học chân chính. Có như vậy, Đại Tuyết Sơn mới có thể truyền thừa được lâu hơn nữa.

Lúc đầu, Đại Tuyết Sơn được hình thành đúng là do các bộ tộc Tây Bắc liên thủ lại. Nhưng đến nay, ý nghĩa tồn tại của Đại Tuyết Sơn cũng nên thay đổi rồi.

Chương 1538 - Đại Tuyết Sơn (2)

Đại Tuyết Sơn (2)

Lần này, Đạm Đài Diệt Minh không tham dự vào phân tranh ở Tây Bắc đạo chính là dấu hiệu rõ ràng. Sau này, Đại Tuyết Sơn sẽ không quản việc phân tranh ở Tây Bắc đạo nữa. Đại Tuyết Sơn chỉ là nơi truyền thừa võ đạo. Đệ tử trong các bộ tộc có thể đến Đại Tuyết Sơn học võ nhưng đừng hòng mượn uy thế của nơi này mà làm xằng làm bậy.

Một người nam nhân trung niên mặc trường bào màu xám bạc đang đứng chờ dưới chân núi Đại Tuyết Sơn. Trông thấy đoàn xe Tô Tín đến, hắn nghênh đón, chắp tay một cái, nói: "Tại hạ là Nạp Lan Dung Hải, cố ý chờ Tô đại nhân ở đây. Mời Tô đại nhân cùng ta lên núi."

Tô Tín nhìn người trước mặt, ánh mắt không kiềm được híp lại một cái.

Người tên Nạp Lan Dung Hải này cũng có trong tài liệu của Tô Tín. Có điều, thông tin cặn kẽ thì rất mơ hồ. Tô Tín không cách nào đoán được thực lực của đối phương.

Tuy nhiên, bấy giờ mặt đối mặt nhìn một cái, ít nhất Tô Tín có thể khẳng định đối phương chắc chắn mạnh hơn Mộ Dung Long Thư nhiều.

Nếu không phải người này hàng năm tiềm tu ở Đại Tuyết Sơn không xuất thế, thì danh hiệu cường giả đứng ở vị trí thứ hai toàn Tây Bắc đạo cũng không đến lượt Mộ Dung Long Thư.

Tô Tín đáp lễ, nói: "Nạp Lan trưởng lão khách khí rồi."

Đôi bên hàn huyên đôi câu, Nạp Lan Dung Hải liền ngay lập tức dẫn đám người Tô Tín lên núi.

Tại võ trường chính giữa Đại Tuyết Sơn, khán đài bốn phía đã được dựng xong, Tô Tín được Nạp Lan Dung Hải an bài ở chỗ gần chủ vị nhất. Chỉ ở dưới Đạm Đài Diệt Minh mà thôi.

Với thân phận hiện nay của Tô Tín, hắn xứng với cái vị trí này.

Không đến nửa khắc đồng hồ, những võ giả ở các bộ tộc khác cũng đến gần đủ. Lúc này, một làn gió mát ùa tới, một lão giả đạp không hạ xuống, từng bước từng bước đi đến vị trí chủ vị.

Nhóm người có mặt vội vàng cúi người chào, nói: "Tham kiến Đạm Đài đại nhân!"

Khác với những người ở đây, Tô Tín chỉ chắp tay, gọi một tiếng tiền bối mà thôi.

Đạm Đài Diệt Minh là chí tôn với những võ giả thuộc các bộ tộc Tây Bắc. Dĩ nhiên bọn họ phải cung kính gọi một tiếng đại nhân.

Nhưng Tô Tín là trọng thần triều đình. Dù có ở trong triều đình Đại Chu, số người được hắn gọi một tiếng đại nhân cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay chứ đừng nói gì ở đây.

Thế nên, một tiếng gọi tiền bối này của Tô Tín cũng chẳng qua là gọi từ góc độ lý lịch và thực lực mà thôi. Dĩ nhiên, người khác cũng không nói gì.

Đạm Đài Diệt Minh ho khan một tiếng, nói: "Chư vị không cần đa lễ, bắt đầu dự lễ thôi. Chư vị ngồi xuống được rồi."

Nói dứt lời, Đạm Đài Diệt Minh nhìn Tô Tín một cái. Trong ánh mắt không có địch ý hay uy áp gì nhưng lại khiến Tô Tín cảm thấy một luồng thực lực sâu như vực thẳm, thực lực không lường được!

Thực lực của Chân Vũ cảnh Lục địa thần tiên trong truyền thuyết không phải dễ để Tô Tín có thể suy đoán vào lúc này. Nhưng mỗi một nhân vật đứng hàng Thiên Bảng đều không phải là hạng người đơn giản. Đạm Đài Diệt Minh dĩ nhiên cũng là như vậy.

Đạm Đài Diệt Minh là người đứng đầu Đại Tuyết Sơn, dĩ nhiên hắn không cần chủ trì nghi thức lần này. Người chủ trì lần này chính là Nạp Lan Dung Hải.

Một trong ba tên trưởng lão Dương Thần cảnh mới được bổ nhiệm là võ giả xuất thân từ một bộ tộc nhỏ ở Tây Bắc đạo. Có điều, bộ tộc nhỏ đó của hắn gần như đã chẳng còn hy vọng gì, thậm chí, ở trong tộc cũng chẳng có mấy đệ tử trẻ tuổi có hy vọng tấn thăng lên Hóa Thần nữa. Thế nên, hắn chẳng khác gì tán tu.

Hai người còn lại vốn cũng là võ giả Dương Thần cảnh tán tu. Nếu không phải xảy ra chuyện như kia thì e là vị trí trưởng lão này cũng không đến lượt bọn họ.

Dù sao, phần lớn những chức vị ở Đại Tuyết Sơn trước kia đều do các bộ tộc Tây Bắc nắm giữ. Võ giả tán tu khó mà thượng vị được.

Trưởng lão sau cùng là một võ giả thoạt nhìn có vẻ tuổi tác đã cao.

Người này cũng xuất thân từ bộ tộc nhỏ ở Tây Bắc. Thậm chí bộ tộc của hắn sớm cũng đã tuyệt diệt. Vậy nên mấy năm này hắn tận tụy quản lý tàng kinh các của Đại Tuyết Sơn. Vì bản thân đã già nên chẳng còn hy vọng với Dương Thần cảnh nữa. Tuy vậy, hắn ở trong tàng kinh các chỉ dạy không ít đệ tử của Đại Tuyết Sơn. Uy danh của hắn trong Đại Tuyết Sơn này là cực cao. Thế nên dù hắn không phải là võ giả Dung Thần cảnh mạnh nhất trong số các võ giả Dung Thần cảnh ở Đại Tuyết Sơn nhưng người khác cũng không có ý kiến gì với việc hắn lên làm trưởng lão.

Ngay lúc buổi lễ sắp kết thúc, vị trưởng lão xuất thân từ bộ tộc nhỏ mới được tấn chức tên Tư Không Minh bỗng nhiên đứng ra nói: “Nghe danh tiếng Tô đại nhân chiến lực vô song đã lâu. Hôm nay tại hạ cũng muốn lãnh giáo một phen, không biết Tô đại nhân có thể nể mặt dạy bảo hay không?”

Tư Không Minh vừa nói xong, sắc mặt Nạp Lan Dung Hải nhất thời trầm xuống.

Trong buổi lễ không có điều lệ vậy, hiển nhiên Tư Không Minh làm như vậy là ý muốn nhất thời của hắn.

Nạp Lan Dung Hải nhìn đám người Bách Lý Trường Không. Đoán chừng chuyện này là do bọn họ khích bác.

Tư Không Minh không có thù hằn gì với Tô Tín, nhưng bộ tộc nhỏ mà hắn xuất thân lại nằm trong phạm vi thế lực của đám người Bách Lý Trường Không.

Chương 1539 - Khiêu chiến

Khiêu chiến

Với năng lực của bọn họ, muốn để cho bộ tộc của Tư Không Minh mở miệng cầu hắn ra tay thì không phải là việc gì khó.

Dĩ nhiên, hành động này của Bách Lý thị cũng khiến cho Nạp Lan Dung Hải hết sức chán ghét.

Đại Tuyết Sơn đã gần như thoát khỏi các bộ tộc Tây Bắc này để tồn tại độc lập, thế mà đám người này còn có ý đồ dùng sức ảnh hưởng của mình để quấy nhiễu Đại Tuyết Sơn. Ở ngay

trước mắt Đạm Đài Diệt Minh mà còn dám chơi thủ đoạn này, đúng là không biết sống chết!

Mà lúc này, Tư Không Minh lại giống như không trông thấy Nạp Lan Dung Hải, chỉ nhìn thẳng Tô Tín, trong mắt lộ chiến ý.

Tư Không Minh tự nhiên bước ra khiêu chiến với Tô Tín, nguyên nhân dĩ nhiên là bởi vì bộ tộc sau lưng hắn thỉnh cầu.

Tư Không thị của hắn đã hoàn toàn suy sụp, sắp không còn ai nối nghiệp nữa. Lúc này, người trong bộ tộc mời hắn ra tay, Tư Không Minh không thể cự tuyệt, cũng không nỡ lòng cự tuyệt.

Huống chi, từ nhỏ hắn đã ở tại Đại Tuyết Sơn nơi lạnh giá thấu xương này để tiềm tu, rất ít khi ra ngoài. Nhưng võ giả thì đều hiếu chiến. Võ giả cùng cấp ở Đại Tuyết Sơn khi xuất thủ cũng chỉ là so tài. Hắn muốn xem thử một chút, mình và Tô Tín, kẻ uy danh hiển hách ở Tây Bắc đạo dạo gần đây, rốt cuộc thua kém nhau thế nào.

Thấy Tư Không Minh ra mặt khiêu chiến, sắc mặt đám người Bách Lý Trường Không bên dưới không chút thay đổi nhưng trong lòng lại không ngừng cười lạnh.

Nói thật, bọn họ cũng chẳng biết rốt cuộc thực lực của Tư Không Minh này ra làm sao bởi đối phương rất ít khi ra khỏi Đại Tuyết Sơn.

Nhưng hôm nay, bất kể trận chiến giữa Tư Không Minh và Tô Tín ai thắng ai thua thì đây cũng không phải là chuyện tốt với Tô Tín.

Tô Tín thắng thì đây là đang đánh vào mặt của cả Đại Tuyết Sơn. Dẫu sao, Tư Không Minh là chủ động khiêu chiến. Hơn nữa, trong trường hợp này, Tư Không Minh còn đại điện cho Đại Tuyết Sơn.

Với tính cách của Đạm Đài Diệt Minh, ắt hẳn sẽ không làm chuyện nhắm vào hậu bối như Tô Tín. Đáng tiếc, không phải ai cũng là Đạm Đài Diệt Minh. Những võ giả Dương Thần cảnh khác ở Đại Tuyết Sơn nhất định ôm hận với Tô Tín trong lòng.

Đây không phải là vì bọn họ lòng dạ nhỏ mọn, đây chỉ là vấn đề lập trường mà thôi.

Giống như nếu thủ hạ của Tô Tín, Lý Phôi, bị người khác đánh bại thì dù Tô Tín có không ra mặt cũng sẽ có người khác đòi lại mặt mũi thay cho Lý Phôi.

Mà nếu như Tô Tín bại thì cũng vừa hay. Một lần bại này đủ để Tô Tín mất hết mặt mũi.

Lúc này, ấn tượng về Tô Tín với toàn Tây Bắc đạo là gì? Đám người Bách Lý Trường Không mặc dù không nguyện ý thừa nhận nhưng trên thực tế, ấn tượng của Tô Tín để lại cho người Tây Bắc đạo chỉ có hai chữ, đó chính là: Vô địch!

Từ khi Tô Tín xuất hiện ở Tây Bắc đạo cho đến nay hắn đều xuất hiện với tư thế cực kỳ ưu việt. Riêng việc dùng thực lực Dung Thần cảnh đối đầu với các cường giả Dương Thần cảnh đuổi giết, hắn còn dám giết ngược lại người ta. Thực lực bực này đã đến một cảnh giới kinh khủng nhất định.

Sau khi Tô Tín tấn thăng Dương Thần cảnh, một quyền giết chết Thác Bạc Dư, đánh liền một mạch nghiền ép Chung Ly Viêm đến chết. Cuối cùng, ngay cả Mộ Dung Long Thư cường giả mạnh thứ hai toàn cõi Tây Bắc cũng chết trong tay Tô Tín. Từ trước đến giờ, hành động của Tô Tín ở Tây Bắc đạo như là động đất vậy. Hầu hết võ giả Tây Bắc đạo đều biết đến hắn.

Nhìn lại Tư Không Minh. Mặc dù hắn là trưởng lão mới của Đại Tuyết Sơn, nhưng bàn về danh tiếng thì hắn kém hơn Tô Tín. Bị người có danh tiếng không bằng đánh bại, trên giang hồ cũng sẽ có không ít người nói thực lực của Tô Tín chẳng qua cũng chỉ đến thế. Coi như là hắn có oai phong ở Tây Bắc đạo thế mà lại chẳng bằng được một tên võ giả vô danh ở Đại Tuyết Sơn.

Mặc dù đồn đãi kiểu này tương đương với việc tăng thêm uy thế cho Đại Tuyết Sơn tuy nhiên, Bách Lý Trường Không chẳng mảy may để ý đến. Dù sao ở đất Tây Bắc đạo này, uy thế của Đại Tuyết Sơn quả thực đã quá mạnh. Cái bọn họ nhắm vào chỉ là Tô Tín mà thôi.

Cho nên, mọi người đều nhìn Tô Tín, muốn xem hắn sẽ trả lời thế nào.

Nạp Lan Dung Hải dù có bất mãn Tư Không Minh tự tiện hành động nhưng dù sao hắn cũng là trưởng lão Đại Tuyết Sơn, cho nên cũng không thể tự bác lời người của mình được. Bởi thế, hắn cũng không lên tiếng gì.

Hơn nữa, Đạm Đài Diệt Minh cũng chỉ nhắm mắt, giống như không thấy hết thảy trước mắt.

Có điều, chưa đợi cho Tô Tín mở miệng, Kế Vô Nguyệt sau lưng hắn liền bước ra, cười lạnh nói: "Tư Không Minh, bản lĩnh của ngươi lớn thật đấy! Mới đột phá Dương Thần cảnh chưa bao lâu đã muốn đến tìm Tô đại nhân gây phiền phức rồi? Đừng gấp, trước hết đấu với ta hai chiêu đã. Trước kia lúc còn ở Đại Tuyết Sơn, ngươi chưa từng thắng được ta đâu!"

Kế Vô Nguyệt bỗng nhiên nhảy ra giải vây cho Tô Tín, chuyện này khiến Thái Tam Nguyên và Nhạc Đông Lưu có hơi sửng sốt.

Chuyện trước mắt quả thực có hơi khó giải quyết với Tô Tín, nhưng Thái Tam Nguyên cũng chỉ là cung phụng thôi, là loại nhận tiền làm việc. Huống chi con người hắn cũng láu cá, lúc nãy dĩ nhiên sẽ không đứng ra.

Chương 1540 - Khiêu chiến (2)

Khiêu chiến (2)

Còn tính cách của Nhạc Đông Lưu lại như khúc gỗ. Tô Tín muốn hắn đánh thì hắn sẽ đánh. Tô Tín không mở miệng hắn cũng sẽ không chủ động ra tay.

Tuy nhiên, Kế Vô Nguyệt đứng ra vốn không phải vì mị lực hay nhân cách của Tô Tín. Ở trong lòng Kế Vô Nguyện, Tô Tín có thể đưa cho hắn thư của "nàng" thì nhất định hắn phải giúp Tô Tín.

Huống chi, Kế Vô Nguyệt cũng coi là có quen biết với Tư Không Minh này. Lúc Kế Vô Nguyệt còn tu luyện ở Đại Tuyết Sơn, hắn với Tư Không Minh có chút hiềm khích. Sau đó, lúc

Kế Vô Nguyệt là Dung Thần cảnh, rời Đại Tuyết Sơn cũng chưa một lần gặp lại Tư Không Minh.

Bấy giờ, Tư Không Minh lại chủ động nhảy ra, Kế Vô Nguyệt cũng không ngại dạy cho Tư Không Minh biết thế nào là làm người.

Tư Không Minh nhìn Kế Vô Nguyệt một cái, lạnh nhạt nói: "Ta là thành tâm thành ý thỉnh giáo Tô đại nhân. Nếu ngươi muốn động thủ thì sau này có thời gian, lúc nào ta tiếp."

Võ giả Đại Tuyết Sơn, trừ kiểu người nửa mùa như Chung Ly Viêm, những người còn lại, từ khi còn nhỏ đều đến nơi lạnh giá thấu sương như Đại Tuyết Sơn tu luyện ý chí, rèn luyện tâm cảnh.

Không nói đến thực lực của Tư Không Minh, tu vi tâm cảnh của hắn không hề yếu, ít nhất sẽ không bị người như Kế Vô Nguyệt kích một cái đã thay đổi chủ ý của mình.

Kế Vô Nguyệt còn muốn nói gì nữa nhưng lại bị Tô Tín kéo lại.

Tô Tín nhìn Tư Không Minh, khóe miệng lộ ra nụ cười châm biếm, nói: "Nếu Tư Không huynh muốn so thì tại hạ dĩ nhiên sẽ tiếp. Có điều, đao kiếm không có mắt, nếu như xảy ra điều gì bất ngờ thì xin chư vị đừng phiền lòng."

Tư Không Minh nhàn nhạt nói: "Xin Tô đại nhân yên tâm, đỉnh Đại Tuyết Sơn này cũng không phải chưa từng thấy máu."

Nơi dùng để tổ chức lễ vốn là võ trường ở giữa Đại Tuyết Sơn. Thấy hai người trước mắt muốn động thủ, lập tức có người tránh ra khỏi chỗ nhường đủ không gian cho hai người.

Trong sân võ trường, Tô Tín đưa tay ra hiệu mời với Tư Không Minh: "Tư Không huynh, ngươi xuất thủ trước đi."

Tư Không Minh cũng không để ý gì. Dù sao bàn về danh tiếng thì Tô Tín dĩ nhiên vượt hơn hắn. Thế nên, Tư Không Minh cũng không nghĩ nhiều, chỉ gật đầu nói: "Vậy tại hạ sẽ không khách khí."

Dứt lời, khí thế mãnh liệt quanh thân Tư Không Minh tăng vọt. Vóc người hắn vốn cao gầy nhưng vào giờ khắc này, bắp thịt toàn thân hắn cũng tăng lên, khiến cả người hắn phồng lớn lên một vòng, vô cùng thần dị.

Hơn nữa, sau lưng hắn cũng xuất hiện hư ảnh Ma thần. Sức mạnh cường đại câu động lôi phong tràn vào trong cơ thể hắn. Giờ khắc này, Tư Không Minh giống như có Ma thần phụ thể, uy thế vô lượng!

Ánh mắt Tô Tín híp một cái, hắn không nhìn ra được Tư Không Minh dùng công pháp gì, nhưng hắn có thể khẳng định đối phương chắc chắn dùng công pháp luyện thể nhất mạch.

Tiếng sấm nổ vang dội đến, Tư Không Minh đánh ra một quyền. Hư ảnh Ma thần sau lưng hắn cũng phát ra từng tiếng gào thét thê lương, mang theo khí thế cuồng bạo cuốn đến hướng Tô Tín!

Giờ khắc này, quanh thân Tô Tín cũng tỏa chút ánh vàng chói lóa. Đây là thể hiện cho việc thần công Kim Cương Bất Hoại đã đại thành.

Đối mặt với một quyền khí thế vô song kia của Tư Không Minh, Tô Tín cũng đánh ra một quyền. Một quyền này nhìn bình thường, không có gì lạ nhưng lại hàm chứa quyền ý động trời. Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!

Hai quyền đụng vào nhau, nhất thời, một luồng sức mạnh cường đại ầm ầm phát ra. Võ trường dưới chân họ dù được dùng trận pháp củng cố cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt. Giữa hai người hiện lên khí lưu phong bạo to lớn, bao phủ lấy hai người. Nhưng một khắc sau, mọi người liền trông thấy Tư Không Minh bị đánh văng từ trong luồng phong bạo kia ra ngoài. Chân hắn đạp đất, liên tiếp lui về sau. Bước nào bước nấy lõm sâu dưới đất. Cho đến hơn mười bước sau hắn mới miễn cưỡng cản được sức mạnh cường đại kia mà dừng lại được.

Có điều lúc này, sắc mặt hắn đỏ ngầu, nôn ra một ngụm máu tươi. Việc này cũng khiến sắc mặt hắn lại trở nên trắng bệch vô cùng.

Vẻ mặt Tư Không Minh rất khó coi. Hắn thậm chí còn chẳng đỡ nổi một chiêu của Tô Tín!

Mặc dù Tư Không Minh đã liệu được, người tiếng tăm lẫy lừng không ai hữu danh vô thực. Hắn biết mình quá nửa không phải là đối thủ của Tô Tín nhưng không ngờ lại hắn thảm bại, bị thua không cam lòng như vậy.

Quan trọng nhất chính là, thương thế của hắn thật ra thì không hề coi là quá nặng. Một quyền kinh thiên đó của Tô Tín đã làm nội phụ của Tư Không Minh chịu chấn động nên bị rách ra, vì vậy mới trào máu. Chỉ cần phun ngụm máu tươi đó đi, mấy cái vết rách cỏn con kia cũng chỉ cần một lát là có thể trị khỏi.

Nhưng vấn đề là, bấy giờ hắn bị Tô Tín dùng một quyền đánh cho hộc máu rồi, thì hắn nào còn mặt mũi đánh với Tô Tín được nữa? Như thế thì không còn là so tài thỉnh giáo mà là đấu sống đấu chết rồi! Tư Không Minh cũng sẽ không vì cơn giận tức thời mà đem tính mạng mình đi đánh sống đánh chết với Tô Tín, cường giả mà hắn rõ ràng không địch lại được kia.

Khi nãy quả thực hắn muốn đè hớp máu này xuống nhưng tiếc là nội phụ của hắn bị chấn động quá mạnh, không cản được nên mới nôn ra. Cho dù Tư Không Minh hắn vẫn còn sức chiến đấu, hắn cũng không còn mặt mũi nào mà tiếp tục đứng trên lôi đài.

Chương 1541 - Phong thái vô địch

Phong thái vô địch

Bởi vậy, Tư Không Minh chỉ đành dùng sắc mặt khó coi chắp tay với Tô Tín, nói: “Tô đại nhân thực lực cường hãn, tại hạ chịu thua.”

Dứt lời, Tư Không Minh ngay lập tức xoay người rời khỏi võ trường. Nhưng mấy tên trưởng lão Đại Tuyết Sơn khác đều có vẻ mặt khó coi.

Đúng như tưởng tượng của Bách Lý Trường Không, Tư Không Minh khiêu chiến với Tô Tín, tình thế bây giờ thì Tư Không Minh đang đại diện cho mặt mũi của Đại Tuyết Sơn.

Tư Không Minh bị Tô Tín dùng một chiêu đánh bại, đây cũng coi như là thể diện đều mất hết.

Chuyện này nếu lan truyền ra ngoài thì nhất định sẽ có người nói võ giả xuất thân Đại Tuyết Sơn như bọn họ quá mức phế vậy. Thậm chí, võ giả cùng cấp còn chẳng đỡ nổi một chiêu của Tô Tín.

Việc này rất có khả năng xảy ra, thế nên, để vớt vát mặt mũi cho Đại Tuyết Sơn, một tên võ giả Dương Thần cảnh mặc y phục màu trắng, cầm kiếm đi tới, trầm giọng nói với Tô Tín: “Trần Truyện Phong, trưởng lão Võ Bị Các của Đại Tuyết Sơn muốn lĩnh giáo kiếm pháp của Tô đại nhân một phen!”

Bảy vị trưởng lão của Đại Tuyết Sơn không phải suốt ngày bế quan tu luyện, có việc thì đi nghị sự. Mỗi người bọn họ đều có trách nhiệm quản lý một việc. Dù sao, Chân Vũ cảnh Đạm Đài Diệt Minh cũng sẽ không quản sự, chỉ còn bọn họ để ý tới thôi.

Vũ Bị Các của Đại Tuyết Sơn chính là nơi phụ trách chế tạo binh khí cho đệ tử Đại Tuyết Sơn. Trần Truyện Phong trưởng lão Vũ Bị Các là lão nhân ở Đại Tuyết Sơn, không phải là bốn vị trưởng lão mới được gia phong lần này.

Nhạc Đông Lưu đứng phía sau trông thấy Trần Truyện Phong đứng ra thì không khỏi lắc đầu một cái. Người này là người

quen của hắn.

Ngày xưa lúc hắn còn ở Đại Tuyết Sơn, hai người đều có sở trường là kiếm đạo kiếm tu, hơn nữa đều có xuất thân là tán tu thế nên trò chuyện tương đối hợp.

Nhưng sau đó, Nhạc Đông Lưu vì liên quan đến phụ thân, dự tính ra Kiếm Thần sơn ngao du thế nên liền chủ động rời Đại Tuyết Sơn, một thân một mình ra ngoài luyện. Còn Trần Truyện Phong trở thành trưởng lão của Vũ Bị Các.

Ngày xưa lúc còn ở Đại Tuyết Sơn, kiếm đạo của Trần Truyện Phong đã yếu hơn Nhạc Đông Lưu. Nhạc Đông Lưu đấu kiếm với Tô Tín còn bị Tô Tín nghiền ép thẳng tay. Kết cục của Trần Truyện Phong này Nhạc Đông Lưu không cần nhìn cũng đoán được.

Trần Truyện Phong đứng ra, muốn lĩnh giáo kiếm đạo với Tô Tín. Người của Đại Tuyết Sơn ở đây cũng không nói gì, coi như là ngầm chấp nhận.

Dẫu sao khi nãy Tư Không Minh bị Tô Tín dùng một chiêu đánh bại, bọn họ cũng muối cả mặt.

Bọn họ có thể chấp nhận thất bại nhưng không thể chịu nhận chiến tích mất mặt như vậy.

Tô Tín rút Phi Huyết Kiếm bên hông ra, nói: “Được thôi, mời Trần huynh.”

Trần Truyện Phong mặt không đổi sắc, thanh trường kiếm như thu thủy bàn được rút ra khỏi vỏ, trong nháy mắt lóe ra ánh sáng chói lòa.

“Kiếm tên Hàn Vũ được ta dùng thiên ngoại hàn thiết tế luyện trong thủy hỏa ở thác nước tại núi tuyết, mất mười bảy năm mới chế thành. Thanh kiếm này hòa vào kiếm đạo trọn đời của ta. Tô đại nhân, ngươi phải cẩn thận!”

Dùng mười bảy năm đúc kiếm, hơn nữa còn lấy kiếm đạo tự thân dung nhập vào trong đó, Tô Tín cũng phải khen cho nghị lực của hắn.

Tuy nhiên, có nghị lực cũng không hẳn là sẽ có thực lực.

Lần này, Tô Tín không để cho Trần Truyện Phong xuất thủ trước. Phi Huyết Kiếm của Tô Tín nhất thời bộc phát ra huyết sắc kiếm mang kinh động. Huyết lãng rợp trời vọt tới hướng Trần Truyện Phong.

Thu thủy kiếm trong tay Trần Truyện Phong trong nháy mắt lộ vẻ bén nhọn, cả người hắn cũng giống như kiếm của hắn, từ vô cùng bình thản biến thành sắc bén.

Mười bảy năm đúc kiếm, dưỡng kiếm, ngày kiếm thành, nhất kiếm quang hàn suốt mười bốn châu!

Chớp nhoáng kiếm ý cường đại bùng phát kia phá thế huyết kiếm của Tô Tín. Ngay cả Nhạc Đông Lưu cũng không khỏi thừa nhận Trần Truyện Phong quả thực có tiến bộ rất nhiều. Ít nhất thì trạng thái bây giờ của Trần Truyện Phong khiến Nhạc Đông Lưu cảm thấy hắn không còn khả năng nắm chắc phần thắng như trước.

Nhưng ngay lúc kiếm quang của Trần Truyện Phong phá huyết kiếm của Tô Tín, một luồng kiếm quang còn chói mắt hơn cả của hắn hiện lên.

Vô tận kiếm ý ầm ầm bùng nổ. Kiếm ý giống như đang ngưng tụ thành thực kia hóa thành lãnh vực. Trong phút chốc không gian ngưng trọng, trên Phi Huyết Kiếm của Tô Tín, một hư ảnh lộ ra, Nhị Thập Tam kiếm xuất, kiếm chém Nguyên Thần, diệt tiên thí thần!

Trong kiếm tàng kiếm!

Lông mày đám người Bách Lý Trường Không giật nảy một cái. Tô Tín lại dùng chiêu này!

Lúc trước, Chung Ly Viêm vì trúng chiêu này của Tô Tín mà bị thương nặng. Cuối cùng bị Tô Tín chiếm được tiên cơ, thừa thế xông lên đánh chết Chung Ly Viêm.

Thực lực của Trần Truyện Phong này kém hơn Chung Ly Viêm một chút. Ngay cả Chung Ly Viêm cũng không ngăn được một chiêu này thì hắn ngăn cản kiểu gì đây?

Kiếm ý cuồng bạo ầm ầm bùng nổ. Một kiếm này là tập hợp kiếm đạo tự thân Tô Tín biết cộng thêm với những kiếm đạo

thượng cổ từ trong Cửu Trọng Kiếm các. Những kiếm ý cường đại này ngưng tụ lại chung một chỗ, uy thế đó khiến cho Trần Truyện Phong hoảng sợ không thôi.

Kiếm quang của hắn tan rã, Trần Truyện Phong muốn tránh nhưng thân hắn ở giữa kiếm vực của Tô Tín. Thời gian và không gian đều bị ngưng đốn, thế nên hắn có muốn tránh cũng tránh không được!

Chương 1542 - Phong thái vô địch (2)

Phong thái vô địch (2)

Trần Truyện Phong chỉ đành cắn răng, kiếm thế tùy ý đánh ra. Trong nháy mắt, gió rét lẫm liệt hóa thành phong bạo cuốn tới.

Chỉ có điều, bất kể có cản thế nào thì cũng vô dụng trước một kiếm chí cường của Tô Tín mà thôi. Trần Truyện Phong bị kiếm này đánh bay đến trăm trượng, rơi khỏi võ trường. Mặc dù không hộc máu nhưng nhìn qua cũng không khá hơn Tư Không Minh là bao.

Mọi người ở đây trố mắt nhìn nhau. Thực lực của Tô Tín này cũng có phần mạnh quá mức biến thái rồi. Một quyền đánh thắng Tư Không Minh, bây giờ lại một kiếm thắng Trần Truyện Phong? Dĩ nhiên, nghiêm túc mà nói thì Tô Tín đánh hai chiêu với Trần Truyện Phong rồi, có điều trong thực tế cũng chẳng có gì khác biệt cả.

Bất kể là một chiêu hay là hai chiêu, mặt mũi của Trần Truyện Phong cũng mất hết.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì lại có một trưởng lão xuất thân là tán tu đi lên võ trường, trầm giọng nói: “Trưởng lão Vũ Ngự các của Đại Tuyết Sơn, Liễu Vô Tướng đến lĩnh giáo võ công của Tô đại nhân!”

Lần này mọi người ở đây coi như đã nhìn ra, võ giả Đại Tuyết Sơn lần này thực sự muốn đối nghịch với Tô Tín.

Dĩ nhiên chuyện này cũng bình thường. Dẫu sao tư thái vô địch kia của Tô Tín cũng thực quá cay mắt. So sánh cùng với hắn, những võ giả khác ở Đại Tuyết Sơn thật giống như thể phế vật hết vậy.

Chỉ có điều, Bách Lý Trường Không ở dưới lại cau mày. Biểu hiện của Tô Tín khiến hắn có chút bất an. Tư Không Minh cùng Trần Truyện Phong cũng là trưởng lão Đại Tuyết Sơn. Đến cả Bách Lý Trường Không hắn cũng không nắm chắc được phần thắng thế mà lại bị Tô Tín dùng một chiêu đánh bại.

Mặc dù đây không phải cuộc chiến sinh tử, bại một chiêu là coi như thua nhưng thế cũng đủ kinh người.

Mà lúc này, cuộc chiến trên võ trường cũng chẳng kéo dài bao lâu. Vị trưởng lão Liễu Vô Tướng từ Vũ Ngự Các của Đại Tuyết Sơn này thực lực cũng khá mạnh. Hắn đỡ được ba chiêu của Tô Tín rồi mới rơi vào thế hạ phong, bị Tô Tín đánh bại.

Ngay sau đó, hết một người lại đến một người trưởng lão của Đại Tuyết Sơn ra sân. Trong số năm tên trưởng lão Dương Thần cảnh thì cũng chỉ có người cuối cùng tiếp được với Tô Tín mười chiêu. Có điều, mọi người ở đây nhìn ra được, hắn đánh được mười chiêu với Tô Tín không phải vì thực lực của hắn mạnh mà là đến lượt hắn thì Tô Tín đã tiêu hao hơn một nửa khí lực rồi.

Dẫu sao đây cũng không phải là cuộc chiến sinh tử, cái Tô Tín theo đuổi chỉ là thắng lợi thế nên mỗi lần ra tay hắn đều dùng toàn lực xuất thủ, đánh bại đối phương. Tiêu hao cũng tương đối lớn.

Nhưng có nói thế nào đi chăng nữa, Tô Tín liên tiếp đánh bại năm tên võ giả Dương Thần cảnh, uy thế này cũng đủ kinh người rồi. Hai chữ “vô địch” gần như xuất hiện trong lòng tất cả mọi người.

Quan trọng nhất chính là trong lòng mọi người, hình tượng của Tô Tín khá giống với một người. Người đó chính là cường giả Thiên Bảng năm xưa từng lực chiến quần hùng Đại Tuyết Sơn, “Đấu Nguyên Thiên Tôn” Triệu Vũ Niên!

Ngày xưa, Triệu Vũ Niên cũng như vậy, chỉ một thân một mình đến Đại Tuyết Sơn luận đạo cùng rất nhiều cường giả. Nói là luận đạo, kỳ thực chính là đến để đánh một trận.

Triệu Vũ Niên dùng sức một người lực chiến với hơn mười võ giả Dương Thần cảnh ở Đại Tuyết Sơn, giống như Tô Tín lúc này vậy. Không ai địch nổi. Cuối cùng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Triệu Vũ Niên tấn thăng Chân Vũ tại đỉnh Đại Tuyết Sơn của bọn họ.

Chiến tích như vậy với người giang hồ mà nói thì chính là vinh dự. Nhưng với Đại Tuyết Sơn thì chính là sỉ nhục!

Đường đường là thánh địa võ đạo ở Tây Bắc, kết quả không tìm ra nổi một võ giả đồng cấp địch lại được mấy chiêu của Triệu Vũ Niên!

Mà Tô Tín lúc này mặc dù không khoa trương như Triệu Vũ Niên năm ấy dùng sức một người đấu chiến hơn mười võ giả Dương Thần cảnh. Tuy nhiên, vấn đề là vào thời điểm đó Triệu Vũ Niên là cảnh giới gì? Triệu Vũ Niên khi đó đã là Dương Thần cảnh đỉnh phong, bán bộ Chân Vũ cảnh.

Lúc này, Tô Tín chỉ là sơ kỳ Dương Thần cảnh. Thậm chí hắn mới đặt chân lên Dương Thần cảnh chưa đến nửa năm.

So như vậy, trong lòng mọi người thậm chí nảy ra ý nghĩ, nếu như Tô Tín cũng có ngày đi được đến cảnh giới đỉnh phong Dương Thần cảnh giống Triệu Vũ Niên năm xưa, thì có khi hắn còn kinh khủng hơn Triệu Vũ Niên nhiều!

Tô Tín liên tục đánh bại năm tên trưởng lão Dương Thần cảnh của Đại Tuyết Sơn, uy thế đó thật khiến người khác không cách nào nhìn nhận được.

Vị trưởng lão Dung Thần cảnh kia dĩ nhiên cũng không cần phải nói nhiều nữa. Ở đây chỉ có duy nhất Nạp Lan Dung Hải là có khả năng đánh được một trận với Tô Tín.

Nhưng lúc này, Nạp Lan Dung Hải cũng đang phân vân. Hắn không biết rốt cuộc mình có nên xuất thủ với Tô Tín hay không.

Không thể nghi ngờ, Nạp Lan Dung Hải là người có thực lực mạnh nhất trong số các trưởng lão ở Đại Tuyết Sơn. Cho dù hắn có biết chiến tích của Tô Tín, hắn cũng có sức đánh với Tô Tín một trận.

Nhưng hiện tại, Tô Tín đánh với năm người, khí lực tự thân của hắn đã tiêu hao hơn nửa. Nếu Nạp Lan Dung Hải đi khiêu chiến với Tô Tín ngay lúc này thì chẳng phải là lợi dụng hay sao? Nạp Lan Dung Hải có chút chần chừ không hạ thủ.

Chương 1543 - Phong thái vô địch (3)

Phong thái vô địch (3)

Có điều, vào lúc này, Đạm Đài Diệt Minh bỗng nhiên mở miệng nói: "Được rồi, không cần xuất thủ nữa. Thực lực bản thân không tốt, sau này tu luyện là được."

Dứt lời, Đạm Đài Diệt Minh đưa mắt nhìn Tô Tín, nói: "Tô tiểu hữu, thực lực của ngươi đủ để đứng trên các võ giả cùng cấp, cũng không cần tỉ thí làm gì. Võ đạo của ngươi đã đứng ở hai tầng trên bọn họ rồi. Thế nên, ngược lại thì ta muốn cùng ngươi tìm một cơ hội bàn luận võ đạo, không biết thế nào?"

Lời vừa nói ra, bất kể là thủ hạ của Tô Tín hay là đám người các bộ tộc Tây Bắc, sắc mặt ai nấy đều có chút thay đổi. Bàn luận võ đạo, cụm này có đến hay ý nghĩa. Bọn họ cũng không biết rốt cuộc Đạm Đài Diệt Minh có ý gì.

Ngày trước, "Thuần Dương đạo tôn" Lý Bá Dương của Tạo Hóa Đạo Môn một người một kiếm lên Thiết Thất Sơn cùng với phương trượng nọ của Thiếu Lâm Tự luận đạo. Kết quả, ba ngày sau, phương trượng đương thời của Thiếu Lâm Tự viên tịch.

Mạnh Kinh Tiên của Dịch Kiếm Môn cũng từng lên Bích Huyết Thanh Sơn đường tìm đường chủ Hàn Thiên Sơn luận đạo. Kết quả, sau một hồi luận đạo, Hàn Thiên Sơn tuyên bố bế quan. Bích Huyết Thanh Sơn đường cũng không dám đi gây sự với Dịch Kiếm Môn nữa.

Dĩ nhiên, nhìn từ bên ngoài, bàn luận võ đạo chẳng qua chỉ là so tài trao đổi, tiền bối luận đạo cùng hậu bối chính là chỉ điểm.

Ngày trước, lúc ở Thượng Quan Yến, Lý Bá Dương còn từng mời Tiết Chấn Nhạc luận đạo. Cái bọn họ bàn chính là về con

đường sau Chân Vũ cảnh. Ý tứ chỉ điểm của Lý Bá Dương cũng rất rõ ràng.

Bây giờ Đạm Đài Diệt Minh nói lời này, mọi người có hơi không đoán được ý hắn là thế nào.

Nếu như là ý đầu tiên thì cũng không giống với tính cách của Đạm Đài Diệt Minh.

Dẫu sao lúc trước thì Triệu Vũ Niên khiến Đại Tuyết Sơn mất mặt nặng nhất. Năm đó Đạm Đài Diệt Minh cũng không xuất thủ. Người giang hồ lại khen Đạm Đài Diệt Minh có khí độ tông sư.

Còn nếu là ý thứ hai thì cũng có chút không đúng.

Tô Tín mới vừa đánh tơi bời hoa lá võ giả của Đại Tuyết Sơn, khiến người của Đại Tuyết Sơn mất hết mặt mũi mà Đạm Đài Diệt Minh lại còn muốn cùng hắn luận đạo, chỉ điểm cho hắn, cái này có phải có hơi bỉ ổi hay không?

Thế nên, lúc này tất cả mọi người đều dõi mắt nhìn Tô Tín, không biết Tô Tín sẽ chọn lựa thế nào.

Nhưng rốt cuộc, Tô Tín chỉ cười một tiếng, nói: “Đạm Đài tiền bối mở lời, tại hạ nào dám không nghe.”

Đạm Đài Diệt Minh gật đầu một cái, đi về phía đỉnh Đại Tuyết Sơn nơi mà hắn ẩn cư bế quan. Tô Tín cũng theo sát phía sau.

Hoàng Bỉnh Thành cùng Lý Phôi có chút nóng ruột. Với người như Đạm Đài Diệt Minh, bọn họ không nhìn thấu, cũng không biết rốt cuộc hắn có ý gì.

Thanh Ly đứng bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Các ngươi không cần lo lắng. Các ngươi đoán không ra tâm tư của lão già kia, nhưng đại nhân của các ngươi cũng không phải hạng ngu si. Nếu hắn không chắc chắn thì cũng sẽ không đồng ý đâu.”

Hồ tộc Thanh Khâu mặc dù giỏi nhìn thấu lòng người, tuy nhiên đối phương lại là Chân Vũ cảnh. Dù cho Thanh Ly có đang ở thời kỳ toàn thịnh cũng không dám chọc đến. Thế nên nàng dĩ nhiên không dám dùng bí pháp bí mật dò xét tâm tư của Đạm Đài Diệt Minh.

Song, qua khoảng thời gian tiếp xúc với Tô Tín này, nàng rất hiểu bản thân Tô Tín. Hắn không giống loại người tùy tiện đưa bản thân vào chỗ hiểm.

Đỉnh Đại Tuyết Sơn, Đạm Đài Diệt Minh nhìn phong cảnh phía dưới, một lúc lâu không nói năng gì. Tô Tín đứng sau lưng hắn, cũng không nói gì.

Chỉ chốc lát sau, bấy giờ Đạm Đài Diệt Minh mới lên tiếng nói: "Tô tiểu hữu, chuyện ngày hôm nay là do đám Bách Lý Trường Không tính kế với ngươi, ngươi có biết không?"

Tô Tín gật gật đầu, nói: "Điều này dĩ nhiên ta có thể nhìn ra. Có điều, bọn họ làm mấy chuyện mờ ám này thực chất cũng chỉ tổn hại đến lợi ích của Đại Tuyết Sơn mà thôi."

Đạm Đài Diệt Minh xoay người, nói: "Trước đây, người đứng đầu Đại Tuyết Sơn đều là người xuất thân từ các bộ tộc lớn ở Tây Bắc. Thực lực của bọn họ mạnh, uy vọng cao cho nên mới có thể dẫn động được đông đảo các bộ tộc Tây Bắc đối kháng với kẻ địch bên ngoài.

Khi hoàng triều năm đó bị diệt, Nhân hoàng không rõ tung tích. Mấy đời hoàng triều sau này cũng không đạt được thực lực như năm đó, thế nên bọn họ chẳng còn uy hiếp gì đến Tây Bắc ta nữa.

Kể từ khi đó, Đại Tuyết Sơn bắt đầu có chiều hướng thay đổi. Từ đất truyền thừa võ học trở thành đất tranh giành quyền lợi. Chỉ cần bộ tộc nào có thể trông coi Đại Tuyết Sơn, bộ tộc đó sẽ có thể quật khởi.

Vì thế, mấy đời sau, rốt cuộc có một võ giả xuất thân từ bộ tộc nhỏ đạt được Chân Vũ cảnh, tiếp quản Đại Tuyết Sơn. Từ đó, mỗi lớp đứng đầu Đại Tuyết Sơn đều muốn thoát ly hoàn toàn khỏi các bộ tộc Tây Bắc, trở thành một thánh địa võ học chân chính, tồn tại độc lập."

Tô Tín đứng sau lưng Đạm Đài Diệt Minh, không nói gì. Đại Tuyết Sơn lựa chọn như vậy là đúng. Các bộ tộc Tây Bắc mặc dù được đặt tên là liên mình, nhưng nội bộ của bọn họ cũng có mâu thuẫn. Giống như việc của Mộ Dung thị lần này. Một khi

mâu thuẫn được nhen nhóm thì toàn bộ Tây Bắc đạo ắt sẽ bùng nổ.

Chương 1544 - Đối sách

Đối sách

Đại Tuyết Sơn muốn không bị ảnh hưởng, muốn thực sự chân chính tiếp tục truyền thừa thì nhất định phải thoát khỏi các bộ tộc Tây Bắc, trở thành một nơi độc lập.

Việc của Mộ Dung thị lần này khiến thực lực của Đại Tuyết Sơn chợt giảm gần một nửa. Có điều, một nửa rời đi kia cũng không xem bản thân họ là người của Đại Tuyết Sơn. Thế nên, nhân cơ hội này Đại Tuyết Sơn cũng tranh thủ quét hết đám người đó ra khỏi Đại Tuyết Sơn.

Bởi thế, Tô Tín trầm giọng nói: “Trước mắt, Đại Tuyết Sơn đã đạt được mong muốn này rồi.”

Đạm Đài Diệt Minh lắc lắc đầu, nói: “Vẫn chưa đạt được. Nếu như Đại Tuyết Sơn quả thực thoát khỏi những bộ tộc Tây Bắc kia thì chuyện ngày hôm nay sẽ không xảy ra.”

Vừa nói, Đạm Đài Diệt Minh nhìn thẳng về phía Tô Tín: “Hôm nay bọn họ xúi giục Tư Không Minh ra tay với ngươi. Nếu ngươi không ứng chiến, hoặc cố ý khiêm nhường thì sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của ngươi.

Ngược lại, ngươi ứng chiến, lộ ra tư thái vô địch của mình, thì cũng sẽ khiến cho Đại Tuyết Sơn ta mất hết mặt mũi.

Thế nên bây giờ, ta giao vấn đề này lại cho ngươi. Nghe nói, Tô Tín đa mưu túc trí, giỏi suy đoán lòng người. Chuyện này ngươi có thể nghĩ ra cách vẹn toàn đôi bên, giữ được mặt mũi cho song phương, đồng thời khiến cho những bộ tộc đó không ảnh hưởng đến Đại Tuyết Sơn được nữa hay không?”

Lời của Đạm Đài Diệt Minh nhất thời khiến Tô Tín có hơi sửng sốt. Hiển nhiên, Đạm Đài Diệt Minh có ý chỉ một mình hắn nghĩ cách giải quyết chuyện này. Nếu không giải quyết được thì Đạm Đài Diệt Minh cũng chỉ có thể bảo toàn cho thể diện của Đại Tuyết Sơn trước mà thôi.

Người đời đều nói, Đạm Đài Diệt Minh khí độ tông sư, nhưng bây giờ thế này, hóa ra hắn cũng rất xảo trá. Có thể tu luyện đến cảnh giới này thì có ai không phải là cáo già đâu?

Chỉ có điều, thế mạnh hơn người, Tô Tín cũng chưa muốn trở mặt hoàn toàn với Đại Tuyết Sơn, thế nên kế sách này Tô Tín vẫn phải nghĩ cho ra.

Sau một hồi trầm mặc, Tô Tín liền nói: "Đạm Đài tiền bối, thật ra ở Tây Bắc đạo chuyện ngươi lo lắng vốn chẳng phải vấn đề gì khó. Chẳng qua là vì thói quen của các ngươi muốn nghĩ cách từ bên trong chứ không nghĩ cách từ bên ngoài."

Đạm Đài Diệt Minh ra hiệu cho Tô Tín nói tiếp. Mỗi người có một chuyên môn riêng. Đạm Đài Diệt Minh không am hiểu mặt tính kế tới lui này.

Là người đứng đầu Đại Tuyết Sơn, hắn chỉ cần thấy đại cục không có vấn đề, hơn nữa cũng biết cách dùng người là được. Người phía dưới hiển nhiên sẽ vì hắn mà cân nhắc kỹ hết thảy.

Ví như bây giờ, hắn không giỏi tính kế, nhưng hắn biết Tô Tín giỏi, vậy là được.

Tô Tín tiếp tục nói: "Muốn thay đổi ảnh hưởng của các bộ tộc Tây Bắc lên Đại Tuyết Sơn kì thực rất đơn giản. Đó chính là mở rộng thực lực của Đại Tuyết Sơn, làm loãng đi sức ảnh hưởng của bọn họ ở Đại Tuyết Sơn."

Tô Tín chỉ vào mình, nói: "Nếu như ta nguyện ý gia nhập Đại Tuyết Sơn, trở thành trưởng lão danh dự ở Đại Tuyết Sơn thì trận tỉ thí khi nãy chỉ là so tài nội bộ mà thôi. Mặc dù là bịt tai trộm chuông, nhưng ít nhất cũng không mất mặt.

Mà những tán tu võ giả khác nguyện ý gia nhập Đại Tuyết Sơn, trở thành khách khanh của Đại Tuyết Sơn hay là khách khanh trưởng lão đều sẽ biến những võ giả xuất thân từ các bộ tộc lớn ở Tây Bắc từ đa số trở thành tiểu số. Cứ như vậy, chỉ cần đủ thời gian thì quyền phát ngôn của những võ giả bộ tộc Tây Bắc ở Đại Tuyết Sơn sẽ bị kéo xuống thấp nhất."

Ở Trung Nguyên võ lâm, khách khanh không hiếm. Tuy vậy, ở Đại Tuyết Sơn hay những bộ tộc Tây Bắc kia lại không quen như vậy.

Muốn thành đệ tử chính thức ở Đại Tuyết Sơn phải tiềm tu cả ngày ở trong Đại Tuyết Sơn. Đồng thời còn phải đi sâu vào nơi lạnh giá ở cực Bắc kia mà rèn luyện thực lực. Đây mặc dù là phương thức tu luyện rất tốt nhưng có nhiều người không chịu nổi cuộc sống khó khăn này thế nên chọn cách rời Đại Tuyết Sơn. Ba người Thái Tam Nguyên cũng chính là vậy.

Nếu Đại Tuyết Sơn dùng chế độ khách khanh này thì không chỉ có thể tăng mạnh thực lực của Đại Tuyết Sơn mà cũng có thể làm loãng quyền phát ngôn của các bộ tộc Tây Bắc ở Đại Tuyết Sơn. Nhất cử lưỡng tiện.

Đạm Đài Diệt Minh thở dài một hơi, ní: "Có một số việc không nghĩ ra thì cảm giác rất khó. Nghĩ thông suốt rồi thì lại rất đơn giản."

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: "Chiêu này cũng chỉ có thể dùng cho lúc này. Nếu là lúc trước, võ giả xuất thân từ các bộ tộc Tây Bắc ở Đại Tuyết Sơn không chỉ chiếm đa số mà ngay cả toàn bộ Tây Bắc đạo còn nằm trong tay bọn họ. Dù cho Đại Tuyết Sơn mở miệng muốn mời khách khanh, đoán chừng cũng chẳng có mấy người đến.

Bây giờ thì khác, ở Tây Bắc đạo ta đã có thể có địa vị ngang bằng với các bộ tộc Tây Bắc kia. Thậm chí khí thế còn cao hơn một bậc. Chỉ cần ta mở miệng trở thành trưởng lão khách khanh của Đại Tuyết Sơn thì tin chắc sẽ có rất nhiều người chủ động nguyện ý gia nhập vào Đại Tuyết Sơn trở thành khách khanh. Hơn nữa, Đại Tuyết Sơn cũng sẽ không thiếu chút tài nguyên tu luyện nào."

Chương 1545 - Đối sách (2)

Đối sách (2)

Đạm Đài Diệt Minh gật đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười châm biếm: "Bất luận nói thế nào thì vấn đề khó khăn trước mắt của Đại Tuyết Sơn cũng đã được giải quyết. Ta cũng có thể bảo đảm, Đại Tuyết Sơn sẽ chỉ là đất truyền thừa võ đạo. Chỉ có ở nơi cực Bắc lạnh giá này, Đại Tuyết Sơn mới là Đại Tuyết Sơn. Nếu như đổi sang nơi khác thì đoán chừng Đại Tuyết Sơn cũng khác rồi."

Tô Tín gật đầu. Đây là cam kết mà Đạm Đài Diệt Minh dành cho hắn.

Tô Tín đã quyết định lấy Tây Bắc đạo là căn cơ của mình thì những bộ tộc Tây Bắc kia không đáng để lo. Theo chế độ của bọn họ thì đám người này sẽ càng lúc càng suy yếu chứ không thể mạnh lên được.

Thế nên, toàn Tây Bắc bây giờ chỉ có duy nhất một Đài Tuyết Sơn là có thể uy hiếp được thế lực của Tô Tín mà thôi.

Trước mắt, Đạm Đài Diệt Minh đã cam kết với Tô Tín rằng sau này Đại Tuyết Sơn chỉ là đất truyền thừa võ đạo. Đây cũng là cho Tô Tín thấy, Đại Tuyết Sơn không có hứng thú tranh quyền đoạt lợi với Tây Bắc đạo.

Trên thực tế cũng đúng như vậy. Nếu như Đại Tuyết Sơn cũng chỉ lo tranh quyền đoạt lợi như mấy bộ tộc kia thì bây giờ Đại Tuyết Sơn cũng sẽ không an phận nằm một góc, bồi dưỡng những cường giả này nữa.

Đạm Đài Diệt Minh làm như vậy cũng coi như là có qua có lại. Với mọi người mà nói thì đều có điểm tốt.

Lúc này, trong võ trường, buổi lễ đã hoàn toàn kết thúc. Nạp Lan Dung Hải cũng đang sắp xếp tiệc rượu.

Tiệc rượu ở Đại Tuyết Sơn rất đặc sắc. Chẳng có món gì hiếm lạ, chẳng qua chỉ là mấy thứ đặc sản ở đất cực Bắc mà thôi. Mặc dù mùi vị không ngon nhưng có nhiều chỗ tốt cho võ giả tu hành.

Chỉ có điều, bấy giờ mọi người không có tâm tư ăn uống gì. Tâm tư của bọn họ đều đặt ở chỗ Tô Tín cùng với Đạm Đài Diệt Minh.

Song, thời gian bọn họ phải chờ cũng không lâu. Chốc lát sau, Tô Tín và Đạm Đài Diệt Minh cùng nhau xuất hiện trước mắt mọi người.

Thấy Tô Tín không sao, Lý Phôi và đám thủ hạ Tô Tín cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dĩ nhiên, Thanh Ly lại thấy bọn họ lo lắng thái quá.

Lúc xưa, Đạm Đài Diệt Minh đã chẳng động thụ với Triệu Vũ Niên thì bây giờ hắn cũng sẽ không ra tay với Tô Tín.

Nhìn mọi người ở đây, Đạm Đài Diệt Minh nhàn nhạt nói: "Tuổi tác của Tô tiểu hữu có thể coi như là nhân tài mới nổi trên giang hồ. Nhưng bàn về tu vi võ đạo chân chính thì hắn quả thực là đại nhân vật cấp bậc tông sư.

Cho nên, ta quyết định mời Tô tiểu hữu trở thành Đại trưởng lão khách khanh của Đại Tuyết Sơn. Không có thực quyền, nhưng địa vị xếp sau ta.

Cũng thế, từ nay về sau, Đại Tuyết Sơn sẽ mời chào nhiều khách khanh, môn khách. Chỉ cần thực lực, phẩm đức qua được kiểm tra thì đều có thể gia nhập vào Đại Tuyết Sơn của ta. Hơn nữa, Đại Tuyết Sơn cũng sẽ không hạn chế tự do và hành động của ngươi."

Lời vừa thốt ra, nhất thời sắc mặt của mọi người ở đây đều biếu đổi. Đặc biệt là đám người Bách Lý Trường Không.

Lúc này, bọn họ còn chưa ý thức được ảnh hưởng từ việc Đại Tuyết Sơn mời chào số đông môn khách đến bọn họ. Bọn hị chỉ thấy Tô Tín trở thành Đại trưởng lão khách khanh ở Đại Tuyết Sơn mà thôi. Thế này há chẳng phải là nói từ nay về sau, Tô Tín sẽ trở thành người một nhà cùng Đại Tuyết Sơn? Nếu như thế thì bọn họ còn tính kế gì nữa?

Thậm chí, có quan hệ mật thiết đến Đại Tuyết Sơn như thế, bọn họ cũng không dám xuất thủ với Tô Tín.

Trước kia, thế lực của Tô Tín ở Tây Bắc đạo dù có mạnh cỡ nào cũng chỉ là người ngoài. Cùng lắm là rồng qua sông mà thôi. Bọn họ lại là rắn nhà.

Thế mà bây giờ, Tô Tín trở thành trưởng lão Đại Tuyết Sơn tương đương với việc rồng qua sông liên hiệp với rồng nhà, đám rắn nhà bọn họ còn muốn tính kế với Tô Tín thì chẳng khác gì tìm chết.

Chấn động từ việc này khiến mọi người không kịp phản ứng. Có điều, Đạm Đài Diệt Minh cũng không cho bọn họ cơ hội nói nhiều, phất tay một cái, buổi lễ kết thúc, những người khác đều có thể đi.

Mà lúc này, trong đầu Tô Tín cũng vang lên thanh âm từ hệ thống. Ngay lúc Đạm Đài Diệt Minh nói lời ra khỏi miệng, nhiệm vụ chính của Tô Tín coi như đã hoàn thành.

“Chúc mừng hoàn thành nhiệm vụ chính: Giang hồ cự phách (ba).

Miêu tả nhiệm vụ: Thân là giang hồ cự phách, tự mình hùng bá một phe, uy chấn giang hồ, khuấy động phong vân một vùng!

Làm suy yếu thực lực các bộ tộc Tây Bắc, tăng cường sức mạnh bản thân, trở thành bá chủ đứng sau thánh địa võ học Đại Tuyết Sơn. Thời hạn một năm.

Phần thưởng: 5000 điểm phản phái trị, ba lần thưởng cao cấp.”

Hành trình lên Đại Tuyết Sơn lần này của Tô Tín vẫn tính là viên mãn. Ít nhất cái mà hắn muốn hắn đã bắt được vào tay. Bao gồm cả mức độ quyền lực lớn nhất ở Tây Bắc đạo và nhiệm vụ chính thành công.

Tô Tín đoán lúc đầu quả nhiên không sai. Muốn hoàn thành được nhiệm vụ chính lần này đúng thật phải đối đầu với Đại Tuyết Sơn. Chỉ có lấy được sự thừa nhận của Đại Tuyết Sơn thì đám người Bách Lý Trường Không mới có thể hoàn toàn chịu phục.

Dĩ nhiên, Tô Tín cũng có thể chọn cách đuổi cùng giết tuyệt võ giả các bộ tộc đám Bách Lý Trường Không nhưng có điều làm như vậy thì Tô Tín cũng phải chịu tổn thất, hơn nữa cũng không nhỏ.

Chương 1546 - Nhận thưởng

Nhận thưởng

Dẫu sao, lực lượng còn lại của các bộ tộc mấy người Bách Lý Trường Không gộp lại vẫn mạnh hơn Thanh Thành kiếm phái trước đây. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Thanh Thành kiếm phái không dùng đến thần binh.

Vậy nên, bây giờ mượn dùng uy thế của Đại Tuyết Sơn để đám bộ tộc Bách Lý Trường Không hoàn toàn chịu phục là tốt

nhất.

Sau khi trở lại Phi Long thành, Tô Tín sắp xếp cho Lý Phôi cùng Cao Trường Thanh dựa theo kế hoạch rèn luyện cho Ám Vệ và Tây Bắc quân. Tô Tín đi bế quan, thuận tiện dùng luôn phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ chính lần này.

Ba lần nhận thưởng cao cấp cộng thêm 5000 điểm phản phái trị. Thực ra Tô Tín hãy còn hơn một trăm lần nhận thưởng sơ cấp vẫn chưa dùng. Tô Tín cũng có thể dùng mấy phần thưởng sơ cấp này đi đổi thành phản phái trị hoặc là đổi thưởng cao cấp.

Tô Tín cũng phát hiện, càng về sau, phản phái trị càng quý giá hơn thưởng.

Lúc bắt đầu, Tô Tín còn có thể dùng việc nhận thưởng nhiều để so vận may. Nhưng đến giờ, dù Tô Tín có may mắn nhận được công pháp bốn sao rưỡi hay là năm sao thì cũng phải dùng nhiều phản phái trị bù vào mới được. Nếu không, căn bản không có khả năng nhận được.

Hiện tại, Tô Tín vẫn chưa được nhận công pháp năm sao. Có điều, theo cách tính của hệ thống, tỷ lệ công pháp năm sao xuất hiện lên đến chín mươi phần trăm, có khi còn nhiều hơn.

Bấy giờ, 5000 điểm phản phái trị dùng thế nào, Tô Tín cũng phải suy nghĩ cẩn thận một chút.

Nghĩ ngợi hồi lâu, Tô Tín vẫn quyết định dùng nhận thưởng cao cấp ba lần trước đã. Nếu ba lần đó nhận được đồ tốt thì Tô Tín định bụng sẽ dùng phản phái trị và số lần nhận thưởng sơ cấp kia gộp lại để tăng cao tỷ lệ thành công.

Nếu như ba lần nhận thưởng cao cấp kia không có được thứ gì tốt thì Tô Tín sẽ tiếp tục tích lũy phản phái trị và số lần nhận thưởng sơ cấp. Đến khi nào có thể hoàn toàn chắc chắn thì mới lấy ra dùng. Nếu không rút được thứ gì tốt, lại cũng không có phản phái trị để đảm bảo tỉ lệ thành công thì quả thực rất lúng túng.

Sau khi vào trong không gian hệ thống, Tô Tín trầm giọng nói: “Ba lần nhận thưởng cao cấp, ta nhận toàn bộ.”

Luân bàn trong không gian chuyển động. Đến lúc cây kim chỉ trên luân bàn dừng lại, trên màn ảnh lớn xuất hiện bóng người cao lớn, một luồng khí phách đập vào mặt.

Tử y, hắc bào, ba chòm râu dài lay động dưới hàm. Cặp mày kiếm vểnh cao vô cùng, ẩn dưới đó là đôi mắt mang vẻ hung bạo, sắc bén như ưng.

Đây là Hùng Bá, là người xuất hiện trong mỗi lần Tô Tín nhận thưởng, Tô Tín nhìn đã quen.

Nếu đổi thành trước kia, Tô Tín có khi sẽ mừng rỡ như điên, nhưng bây giờ Tô Tín chỉ có thể nở nụ cười khổ.

Hùng lão đại này xuất hiện quá nhiều lần. Tô Tín dùng tất cả công pháp trên người rất hay rút ra được người này. Bây giờ cũng lại là Hùng Bá, chỉ có thể đổi thành phản phái trị.

"Chúc mừng kí chủ nhận được nhân vật Hùng Bá thân mang Thiên Sương Quyền, Bài Vân Chưởng, Phong Thần Thoái, Tam Phân Thần Chỉ, năm môn công pháp Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Cấp bậc nhân vật bốn sao rưỡi. Đánh giá cấp bậc công pháp bốn sao rưỡi.

Ghi chú: Bởi vì công pháp Hùng Bá có, kí chủ đều đã sở hữu, cho nên công pháp bị trùng đều sẽ được đổi nửa giá thành phản phái trị, hoàn trả cho kí chủ.

Chú ý: Bởi vì kí chủ rút được nhân vật có hai môn công pháp bốn sao rưỡi, cho nên lần nhận thưởng này không hỗ trợ dùng phản phái trị để nhận thưởng tùy chọn, đồng thời, có tỷ lệ tiêu hao thời gian đến 40%.

Với mỗi 1000 điểm phản phái trị tăng cường, có tỷ lệ trúng thưởng 10%. Xin hỏi kí chủ có tăng cường hay không?"

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: "Không, tiếp tục nhận thưởng."

Luân bàn chuyển động, cuối cùng dừng lại ở một bộ công pháp.

"Chúc mừng kí chủ nhận được công pháp "Thiên Sương Quyền" cấp bậc ba sao rưỡi. Do kí chủ đã nhận được Thiên

Sương Quyền, hoàn trả cửa hàng sẽ nhận được nửa giá là 800 điểm phản phái trị hoàn trả lại cho kí chủ.”

Tô Tín lắc đầu một cái, vẫn có chút thua thiệt.

Một lần nhận thưởng cao cấp phải mất 1000 điểm phản phái trị. Bây giờ chỉ được 800 điểm phản phái trị, mất đi 200 điểm. Có điều, nếu so ra cũng không kém nhiều.

“Tiếp tục nhận thưởng.”

Luân bàn trên màn ảnh lớn tiếp tục chuyển động. Lần này, xuất hiện ở trên luân bàn là một phiên tăng khoảng chừng bốn mươi, năm mươi tuổi. Vành tai rộng lớn, khí thế bất phàm. Trên mặt phiên tăng còn có Lưu Ly Bảo Quang lóng lánh.

Thấy nhân vật này, đột nhiên trong lòng Tô Tín động một cái. Có khi trong tay người này sẽ có không ít thứ tốt.

Quả nhiên, ngay sau đó, hệ thống liền nói: “Chúc mừng kí chủ nhận được nhân vật Cưu Ma Trí, thân mang Mật tông Hỏa Diễm Đao, Tiểu Vô Tướng công, bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự (phần tuyệt kỹ, có thể rút cùng lúc, toàn bộ cấp bậc tăng một sao. Cũng có thể tách ra lấy.), Dịch Cân Kinh.

Đánh giá cấp bậc là nhân vật ba sao rưỡi. Đánh giá công pháp ba sao đến bốn sao rưỡi.

Chú ý: Bởi vì kí chủ nhận được nhân vật tự thân mang công pháp bốn sao rưỡi trở lên cho nên lần nhận thưởng này không hỗ trợ dùng phản phái trị để nhận thưởng tùy chọn. Hơn nữa, thời gian tiêu tốn là 60%.

Mỗi 1000 điểm phản phái trị có thể tăng cường 10% tỷ lệ trúng giải. Xin hỏi kí chú có tăng cường hay không?”

Chương 1547 - Nhận thưởng (2)

Nhận thưởng (2)

Trong nguyên tác, thực lực của Cưu Ma Trí được coi như là hạng nhất, nhưng vẫn chưa được tính là hàng đầu. Có điều, trong tay hắn cũng có không ít đồ tốt.

Có thể nói, trừ Mật tông Hỏa Diễm Đao ra thì những thứ còn lại cũng không tệ.

Uy lực của Tiểu Vô Tướng công đối với Tô Tín bây giờ mà nói thì tuy là có chút vô dụng, nhưng nó vô hình vô tướng. Nếu có thể mô phỏng cách vận hành võ công của hắn thì hiệu quả sẽ rất thần dị. Ít nhất có thể khiến tư duy, hiểu biết của Tô Tín về võ đạo được tiến thêm một bước.

Còn Dịch Cân Kinh lại chính là công pháp bí truyền của Thiếu Lâm, có thể sử dụng để đặt vững căn cơ công pháp, khiến căn cơ của Tô Tín càng thêm kiên cố hơn.

Về phần bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự, Tô Tín có hơi không hiểu. Hắn ngay lập tức hỏi: "Rút cùng lúc bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự ý là một lần lấy ra được mấy chục môn tuyệt kỹ hay sao?"

Hệ thống nói: "Cưu Ma Trí nắm giữ mấy chục môn trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự, trong đó đều có cấp bậc từ ba sao đến ba sao rưỡi không giống nhau. Nếu kí chủ chọn cách rút đồng loạt thì phải trên ba sao một cấp. Còn rút trúng công pháp bốn sao thì cần phán định lại. Thời gian tiêu hao là 50%.

Nếu như kí chủ chọn cách tách ra lấy thì sẽ chọn một môn tuyệt kỹ trong số mấy chục môn đó, không có thời gian tiêu hao."

Tô Tín nhíu mày một cái. Hệ thống này quả thực không có sơ hở để luồn lách.

Theo như lời hệ thống, muốn rút cùng lúc trong số mấy chục môn tuyệt kỹ đó thì phải rút hai lần mới được. Bản thân Cưu Ma Trí có thời gian tiêu hao là 50%, Tô Tín cần lấy ra 5000 điểm phản phái trị trước để được một trăm phần trăm rút trúng.

Nếu vậy, nhất định Tô Tín có thể nhận được bảy mươi hai tuyệt kỹ. Nhưng sau khi nhận thành công còn một lần phán định, tỷ lệ cũng là 50%. Như thế, Tô Tín lại phải lấy ra 5000 điểm phản phái trị. Tính ra, phải mất đến mười ngàn điểm

phản phái trị Tô Tín mới có thể có được mấy chục môn bảy mươi hai tuyệt kỹ này.

Dựa theo giá hệ thống bán ra, võ kỹ cấp bậc ba sao trị giá 800 điểm phản phái trị. Võ kỹ cấp bậc ba sao rưỡi trị giá 1600 điểm phản phái trị. Mấy chục môn bảy mươi hai tuyệt kỹ này cộng lại chắc chắn hơn mười ngàn điểm. Nhưng có lúc, giá lại không tính như vậy.

Với thực lực của Tô Tín bây giờ, vĩ lỹ ba sao với hắn mà nói có thể coi như là vô bổ. Mặc dù nói bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự đều có tiềm lực rất mạnh. Có điều, vấn đề là Tô Tín để không nhiều võ kỹ cường đại như vậy, không nghiên cứu nó lại đi nghiên cứu bảy mươi hai tuyệt kỹ cấp thấp hơn chúng làm gì?

Huống chi, Thiếu Lâm Tự cũng không phải hiền lành. Tô Tín nhờ vào thủ đoạn đánh cược mà lừa được thần công Kim Cương Bất Hoại của Thiếu Lâm Tự, giờ hắn còn để lộ ra bảy mươi hai tuyệt kỹ này nữa thì chắc chắn Thiếu Lâm Tự sẽ nổi điên. Thậm chí, bọn họ có khi còn nghi ngờ Tô Tín trộm tàng kinh các của Thiếu Lâm Tự nữa.

Bây giờ, Tô Tín vẫn chưa muốn sống chết với Thiếu Lâm Tự. Cho nên, bảy mươi hai tuyệt kỹ này cũng không có tác dụng gì lớn, lại có hơi vô dụng với Tô Tín.

Nếu tính như vậy, Hỏa Diễm Đao vô bổ, bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâ, Tự tốn quá nhiều lại không có lợi cho lắm. Tiểu Vô Tướng công chỉ có năm phần công dụng với Tô Tín. Chỉ có bộ Dịch Cân Kinh coi như là thực sự hữu dụng. Cưu Ma Trí này vẫn chưa đáng giá đến mức để Tô Tín tốn 5000 điểm phản phái trị.

Vậy, Tô Tín nói thẳng: “Không tăng cường tỷ lệ nhận thưởng. Nhận thẳng.”

Thời gian tiêu hao 50% không phải là thấp. Có điều, không ngờ lần này nhân phẩm của Tô Tín bạo phát, kim luân bàn chỉ vào một bộ công pháp.

“Chúc mừng kí chủ nhận được Tiểu Vô Tướng công, đánh giá cấp bậc bốn sao.”

Tô Tín gật một cái. Tiểu Vô Tướng công được đánh giá bốn sao không phải uy lực bên trong của nó mà là trong vô hình vô tướng nó có thể bắt chước đặc tính thần dị của bất kỳ môn công pháp nào. Có điều, tạm thời tính hỗ trợ của nó với Tô Tín cũng không quá lớn. Có còn hơn không. Lần này không lỗ vốn là được.

"Tiến hành nhận thưởng lần cuối."

Luân bàn chuyển động, lần này, trên màn ảnh lớn xuất hiện một người nam nhân tuổi trung niên, mặt mũi anh tuấn, khí độ bất phàm, giữa hai hàng lông mày mang chút tà khí.

"Chúc mừng kí chủ nhận được nhân vật Tà vương Thạch Chi Hiên thân mang công pháp "Thiên Nhất tâm pháp", "Phá Liên Bát Trứ", "Huyễn Ma Thân Pháp", "Bất Tử ấn pháp", "Bất Tử Thất Huyễn".

Đánh giá cấp bậc nhân vật bốn sao. Đánh giá công pháp cấp bậc ba sao đến bốn sao rưỡi.

Chú ý: Bởi vì kí chủ nhận được nhân vật mang một môn công pháp từ bốn sao rưỡi trở lên cho nên lần nhận thưởng này không hỗ trợ dùng phản phái trị để nhận thưởng tùy chọn. Thời gian tiêu hao là 40%.

Mỗi 1000 điểm phản phái trị có thể tăng cường 10% tỷ lệ trúng giải. Xin hỏi kí chú có tăng cường hay không?"

Tà vương Thạch Chi Hiên?

Tô Tín lắc đầu một cái. Đây với hắn mà nói vẫn vô dụng.

Vậy nên Tô Tín nói thẳng: "Nhận thưởng."

Luân bàn chuyển động, cuối cùng kim quay vào ô trống.

"Lần này không nhận được thưởng."

Ba lần nhận thưởng đều không có tác dụng tăng cường tỷ lệ phản phái trị, nhưng chỉ có một lần tiêu hao. Vận may lần nhận thưởng này coi như cũng không tệ.

Sau khi nhận thưởng xong, Tô Tín liền ngay lập tức bế quan. Tô Tín ở Tây Bắc đạo phát triển rất thuận lợi. Trên căn bản hắn đảm nhiệm vai trò Đại trưởng lão khách khanh của Đại

Tuyết Sơn. Tin tức này vừa truyền ra, những bộ tộc Tây Bắc đạo kia đã không còn dám giở trò trong bóng tối nữa.

Chương 1548 - Hinh nhi hạ sơn

Hinh nhi hạ sơn

Ám Vệ lúc này do Lý Phôi dẫn đến Lương Châu rèn luyện thực lực. Tây Bắc quân do Cao Trường Thanh dẫn. Đám người Kế Vô Nguyệt hộ giá hầu như sẽ không có vấn đề.

Trước không bàn đến thực lực của Cao Trường Thanh, con người của hắn trầm ổn, đồ truyền thừa cũng có cả phương diện quân trận thế nên để cho hắn thống lĩnh hai mươi vạn đại quân hắn cũng có thể nắm chắc được.

Còn các cường giả cao cấp, Nhạc Đông Lưu tuy tính cách cứng ngắc nhưng cũng không phải hạng người tâm tư âm ngoan, có thể tin tưởng.

Kế Vô Nguyệt mặc dù có tính cách cổ quái nhưng vì có Hậu Thổ nên hắn thật sự xem Tô Tín như người mình. So với Nhạc Đông Lưu còn đáng tin hơn.

Còn lại Thái Tam Nguyên. Mặc dù hắn là hạng người nổi danh âm hiểm, nhưng dẫu sao hắn cũng chỉ có một người, cũng không gây nổi sóng gió gì. Vì thế, hắn cũng chẳng có lý do làm chuyện mờ ám. Thế nên, lần này Tô Tín rất yên tâm mà bế quan.

Ngay lúc Tô Tín yên tâm bế quan, Dịch Kiếm Môn ở Kiếm Nam đạo phái xa ngược lại đang rất náo nhiệt. Bởi thế hệ đệ tử trẻ của bọn họ đã chuẩn bị hạ sơn ra xông pha giang hồ.

Lúc này, trên sân lớn ở Dịch Kiếm Môn có hơn sáu mươi tên đệ tử cả nam cả nữ đang đứng đó. Họ đều là thiếu niên, hầu như không quá hai mươi tuổi nhưng đều có thực lực Tiên Thiên cảnh giới.

Trong số những đệ tử này, Hinh nhi đã mười bảy, mười tám tuổi hết sức nổi bật. So với dáng vẻ đáng yêu lúc nàng còn nhỏ thì Hinh nhi lúc này trổ mã xinh đẹp tuyệt trần. Trên người có anh khí của kiếm giả, càng thêm động lòng người. Đã có mấy

nam đệ tự của Dịch Kiếm Môn đang liếc trộm "tiểu sư thúc" này.

Không sai, Hinh nhi là người có bối phận lớn nhất trong số những đệ tử sắp xuống núi lịch luyện kia, mang cấp bậc sư thúc.

Nàng là do Mạnh Kinh Tiên tự tay thu nhận làm môn hạ đệ tử. Dù tuổi tác còn nhỏ nhưng so với bọn họ lại là lớn hơn.

Chỉ có điều, từ nhỏ Hinh nhi đã cùng tu luyện với bọn họ thế nên "Tiểu sư thúc" nàng thực chất là sư tỷ.

Sở Bất Phàm và Tạ Chỉ Yến cũng đứng trên sân lớn, nhìn đám đệ tử ở đó. Trong mắt hai người lộ vẻ vui mừng.

Hai mươi năm trước Dịch Kiếm Môn bị tổn thương nặng nề. Nếu không phải có Mạnh Kinh Tiên chống đỡ thì Dịch Kiếm Môn bọn họ có khi sẽ sụp đổ hoàn toàn mất.

Có điều, dù là như vậy bọn họ cũng mất nhiều đệ tử rồi. Việc này thiếu chút nữa khiến cho truyền thừa của Dịch Kiếm Môn đoạn tuyệt.

Năm xưa, lúc đồng lứa của Tạ Chỉ Yến ra ngoài xông xáo giang hồ chỉ có vẻn vẹn mười mấy người. Mặc dù cái này có liên quan đến sách lược tinh anh của Dịch Kiếm Môn nhưng số người ít ỏi như vậy thật hổ với địa vị của Dịch Kiếm Môn.

Chớp mắt đã mười năm qua. Mười năm này cũng đủ để một lớp đệ tử mới trưởng thành. Hiện tại, đệ tử đủ tư cách rời Dịch Kiếm Môn hạ sơn lịch luyện có đến hơn sáu mươi ngươi. Lại đợi thêm một đời nữa thì có hơn trăm người rồi. Như thế mới là tình huống bình thường ở Dịch Kiếm Môn.

Nhìn những đệ tử kia, Sở Bất Phàm ho khan một tiếng. Chúng đệ tử vốn đang xôn xao nhất thời yên tĩnh lại. Thi thoảng, ánh mắt nhìn về phía Sở Bất Phàm cũng mang theo một tia kính sợ.

Cách đây rất lâu, Sở Bất Phàm từng làm võ đạo giáo tập của bọn họ. Với cái tính cách nóng nảy đó của hắn mà đi làm giáo tập, ấn tượng để lại cho chúng đệ tử là gì thì cũng không cần

nhiều lời. Chúng đệ tử ở đây trừ Hinh nhi thì không ai không sợ hắn.

Sở Bất Phàm trầm giọng nói: “Thế hệ trẻ của Dịch Kiếm Môn, các ngươi đều là hy vọng của chúng ta. Trong tông môn các ngươi có phá phách thế nào cũng không sao, đồng môn sẽ giúp các ngươi, sư trưởng sẽ bao dung cho các ngươi. Nhưng bước vào trong giang hồ các ngươi chỉ cần nhớ một câu nói là đủ.

Giang hồ hiểm ác, lòng người khó dò! Cái hiểm ác hơn cả giang hồ lúc nào cũng là là lòng người!

Có điều, nói thì nói như vậy nhưng một khi các ngươi bước chân vào trong giang hồ thì tức là đại diện cho mặt mũi của Dịch Kiếm Môn chúng ta.

Kiếm giả thà chịu thiệt chứ không cúi mình! Đệ tử Dịch Kiếm Môn ta không có phế vật, không có thứ hèn nhát! Biết chưa?”

“Biết!”

Đông đảo đệ tử ở đây nhất thời hô lớn. Mặc dù giọng nói hãy còn non nớt nhưng lại rất kiên định.

Sau khi Sở Bất Phàm nói xong, Tạ Chỉ Yến cũng bước ra, nhẹ giọng nói: “Cái gì nên nói Sở sư thúc cũng nói rồi. Đi ngao du giang hồ nhớ cẩn thận là được. Bây giờ hơn sáu mươi người các ngươi tạm thời chia thành sáu đội. Người dẫn đội sẽ do sư huynh hoặc sư tỷ có tu vi cao nhất đảm nhiệm.

Nếu như ai cảm thấy chắc chắn, có thể chọn cách hành động đơn độc. Có điều, tốt nhất các ngươi hãy tiếp xúc với giang hồ thực thụ đã rồi hãy chọn cách hành động đơn lẻ. Một người một ngựa xông pha giang hồ nghe thì không tệ nhưng phải có thực lực làm chỗ dựa.”

Cho đến giờ, đệ tử Dịch Kiếm Môn đào tạo không hề là hoa trong lồng kính.

Võ giả chưa trải qua rèn luyện, chém giết thì sao có thể trưởng thành? Thế nên, đệ tử Dịch Kiếm Môn đến Tiên Thiên cảnh giới đều phải xuất sơn, xông xáo giang hồ.

Hơn nữa, giống như Sở Bất Phàm, Tạ Chỉ Yến trước đây, đệ tử lớp bọn họ rời núi xông pha giang hồ lúc nào cũng chỉ là một

người. Chỉ có điều hiện tại nhân số của Dịch Kiếm Môn ít ỏi, không chịu đựng nổi việc bị mất quá nhiều đệ tử. Vậy nên bây giờ bọn họ mới dùng cách an toàn hơn một chút là để cho những đệ tử này đi theo đội. Chờ sau khi mọi người đều biết rõ về giang hồ chân chính là thế nào, có chút sức lực thì sau đó mới hành động đơn độc được.

Lời nên nói cũng đã nói xong, Tả Chỉ Yến bấy giờ mới nói: "Được rồi, bây giờ các ngươi có thể xuống núi rồi."

Nghe được câu này, chúng đệ tử Dịch Kiếm Môn nhất thời hoan hô một tiếng, mang theo bao hành lý chuẩn bị từ trước, hò reo chạy ra khỏi Dịch Kiếm Môn.

Chương 1549 - Hinh nhi hạ sơn (2)

Hinh nhi hạ sơn (2)

Thấy cảnh này, Tạ Chỉ Yến, Sở Bất Phàm đều lắc đầu một cái.

Bọn họ dĩ nhiên hiểu tâm tình của những người trẻ tuổi này. Phương thức đào tạo của Dịch Kiếm Môn vẫn luôn là đào tạo từ khi còn nhỏ. Thậm chí, có mấy người từ khi còn tấm bé ngay cả chữ cũng không biết đã được bắt đầu đào tạo.

Vì vậy cũng khiến cho chúng đệ tử Dịch Kiếm Môn vô cùng muốn đi ra ngoài thăm thú. Lúc trước, khi Sở Bất Phàm và Tạ Chỉ Yến cùng đi xông xáo giang hồ cũng giống như vậy. Có điều, sau này bọn họ chịu nhiều khổ ải, vấp ngã mấy lần trên giang hồ, giờ mới hiểu được đạo lý giang hồ hiểm ác.

Bây giờ, mấy đệ tử trẻ tuổi này mặc dù rất hưng phấn nhưng đoán chừng chẳng được bao lâu bọn họ sẽ không còn được hưng phấn như vậy nữa.

Sở Bất Phàm nhìn theo bóng lưng bọn họ rời đi, lắc đầu một cái, xoay người nói với Tạ Chỉ Yến: "Đúng rồi Chỉ Yến, lần trước lúc ta ở Thịnh Kinh thành có đụng phải Tô Tín. Hắn nói ta khi nào Hinh nhi bắt đầu xông xáo giang hồ thì báo cho hắn một tiếng.

Giờ Hinh nhi đã lên đường rồi, ngươi mau phái người đến Tây Bắc đạo báo với hắn một tiếng đi."

Tạ Chỉ Yến suy nghĩ một chút, nói: "Được rồi, hay là ta tự mình đi một chuyến. Gần đây ta cũng đã đến thế cổ chai rồi, muốn bế quan đánh vào Dung Thần thì hãy còn thiếu một chút. Vừa hay đi ra ngoài giải sầu một phen."

Sở Bất Phàm gật đầu một cái, cười nói: "Như vậy cũng được. Có điều ngươi tuyệt đối đừng để bị Tô Tín đả kích. Hắn với ngươi đều là tuấn kiệt Nhân Bảng một thời. Thế mà giờ người ta đã là Dương Thần cảnh võ đạo tông sư. Trong số những võ giả đồng cấp trong Nhân bảng, hắn là người đứng đầu.

Ta nghe nói, lớp Nhân Bảng thế hệ này của hắn cũng chỉ có Lâm Trường Hà và Hà Nghỉ Tấn lên được đến Dung Thần, còn lại thì ngay cả Tiêu Hoàng cũng hơi kém."

Tả Chỉ Yến cười xòa: "Ai cũng có duyên phận của mình. Ta tu luyện Thái Thượng Cửu Kiếp Kiếm. Vượt qua ba kiếp đến nay cũng mới tu luyện đến trình độ như bây giờ. Kiếp nạn mà Tô Tín trải qua còn nhiều hơn ta mới có thể có thực lực như bây giờ. Hâm mộ còn không hết nữa là."

Sở Bất Phàm nói: "Ngươi có thể nghĩ được thế là tốt. Đúng rồi, lần này ngươi đến Tây Bắc đạo cũng vừa hay có thể xem xem có đệ tử nào có thiên tư xuất sắc hay không thì dẫn về đôi ba người. Một nhóm đệ tử xuất sư, chúng ta cũng chuẩn bị bồi dưỡng thêm một nhóm mới."

"Sư thúc, ngươi đây là muốn đào góc tường của Tô Tín?" Sắc mặt của Tạ Chỉ Yến có hơi quái lạ.

Trên giang hồ ai cũng biết Tô Tín chiếm món hời lớn tại đại chiến ở Tây Bắc đạo. Quan trọng nhất chính là hắn còn trở thành cung phụng trưởng lão của Đại Tuyết Sơn. Giải quyết được vị Lục địa thần tiên Đạm Đài Diệt Minh, có thể nói hiện thời ở Tây Bắc đạo, trên căn bản Tô Tín không khác gì Tây Bắc Vương.

Dịch Kiếm Môn bọn họ muốn tìm đệ tử có thiên tư xuất sắc ở Tây Bắc đạo thì há chẳng khác gì đào góc tường Tô Tín hay sao?

Sở Bất Phàm cười to, nói: "Với tính cách của Tô Tín, ngươi cho rằng hắn sẽ có kiên nhẫn đào tạo đệ tử từ nhỏ hay sao?

Hắn sẽ mời thẳng những võ giả đã có chút thành tựu võ công ở địa phương luôn ấy chứ.”

Tạ Chỉ Yến gật gật đầu, nói: “Được rồi sư thúc, ta sẽ chuẩn bị đi ngay. Sư môn giao cho ngươi chăm lo.”

Lúc này, những đệ tử Dịch Kiếm Môn mới vừa xuống núi kia đã bắt đầu vui vẻ chọn phương hướng làm mục tiêu cho mình lúc xông pha giang hồ.

Ở đây, Hinh nhi là người có bối phận lớn nhất, nàng cũng dẫn theo mười hai người chuẩn bị hạ sơn xông xáo.

Lúc này, trong nhóm có một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi dáng vẻ đáng yêu mở miệng hỏi: “Sư tỷ, lần này chúng ta đi đạo nào đây?”

Hinh nhi lắc đầu một cái: “Chuyện này ta cũng chưa nghĩ ra. Dù sao thì ra ngoài ngao du chỉ cần không ở Kiếm Nam đạo là được. Các ngươi muốn đi đâu?”

Hinh nhi mở lời hỏi một chút. Nhất thời, mười hai người tranh nhau mồm năm miệng mười lên tiếng.

Có người nói phải đi Giang Nam đạo, thăm thú Giang Nam rạng rỡ.

Còn có người nói phải đi Bắc Nguyên đạo, muốn xem thử đô thành Đại Chu trông thế nào.

Cũng có người nói phải đi Thanh Châu đạo ngắm biển.

Mười hai người ai cũng cho là mình đúng, bàn bạc cả nửa ngày cũng không cho ra được kết quả.

Hinh nhi xoa xoa đầu có hơi nhức. Ở trước mặt trưởng bối như Tô Tín và Sở Bất Phàm, nàng vẫn là một tiểu cô nương thích làm nũng. Thật ra so với những đệ tử ở trong Dịch Kiếm Môn tu luyện từ nhỏ, nàng coi như là người tương đối có chủ kiến và năng lực.

Vậy nên, trông thấy mọi người không thảo luận ra được kết quả gì, Hinh nhi bấy giờ liền nói: “Được rồi, chờ các ngươi thảo luận xong thì đoán chừng người khác đều rời Kiếm Nam đạo hết rồi.

Có điều, lần đầu tiên ra giang hồ, chúng ta cứ chọn một nơi an toàn đi. Đông Bình đạo thì sao?”

Trong bốn mươi chín đạo ở Đại Chu, thực lực ở Đông Bình đạo không mạnh cũng chẳng yếu. Vốn nơi này là tổng đà của Thiên hạ Thất Bang, Cái Bang. Có điều, sau khi bang chủ Cái Bang mất tích, Cái Bang cũng dần dần suy tàn. Vậy nên hiện tại thực lực của Đông Bình đạo cũng tương đối kém. Đây cũng là một đạo khá yên ổn. Dĩ nhiên, nếu bang chủ Cái Bang vẫn mãi không xuất hiện thì trong tương lai Đông Bình đạo có người làm chủ hay không thì cũng không chắc.

Uy danh của Hinh nhi trong đám đệ tử này rất cao. Nàng nhắc đến Đông Bình đạo, những đệ tử khác cũng gật đầu, tất cả đều đồng ý.

Chương 1550 - Xông xáo giang hồ

Xông xáo giang hồ

Hinh nhi dẫn theo mười hai đệ tử Dịch Kiếm Môn đi một đường đến Đông Bình đạo cũng coi như yên bình. Dù sao thì thân phận và thực lực của bọn họ cũng bày ra đó rồi.

Ở trong mắt vài tông môn lớn, võ giả Tiên Thiên chẳng là gì, chỉ có thể coi như là lực lượng cơ sở của một tông môn mà thôi.

Tuy nhiên, bước chân vào giang hồ đều là cao thủ thứ thiệt. Thậm chí, ở vài địa phương nhỏ, một tên võ giả Tiên Thiên cũng đủ để hùng bá một phương.

Hơn nữa, quan trọng nhất vẫn là thân phận của đám Hinh nhi.

Hơn mười võ giả Tiên Thiên chưa đầy hai mươi tuổi nhìn một cái là thấy lai lịch bất phàm. Kết hợp với cách nói năng và võ công của bọn họ, rất dễ dàng có thể phân biệt được bọn họ là đệ tử của Dịch Kiếm Môn.

Trên giang hồ, đến cả mấy tông môn đứng đầu cũng không ai dám xúc phạm đến Dịch Kiếm Môn trong Ngũ Phái Trì Kiếm chứ đừng nói là thế lực nhỏ.

Vị "Huyền Tâm Kiếm Chủ" Mạnh Kinh Tiên kia không hiền, người bình thường không chọc vào được.

Chỉ có điều, chuyến đi ra giang hồ lần này cũng để cho đám Hinh nhi bọn họ có được ấn tượng sâu sắc. Bọn họ cũng coi như là biết thế nào là giang hồ hiểm ác.

Trên đường đi bọn họ hành hiệp trượng nghĩa mấy phen. Hơn nữa cũng có mấy lần thành công. Tuy nhiên, mấy lần thành công đó không phải vì chính bản thân bọn họ mà là đối phương nhìn ra được bọn họ là đệ tử Dịch Kiếm Môn. Bởi vậy nên mới nể mặt bọn họ. Bằng không đám người đó cũng chẳng thèm nói lý với đám tay mơ mới ra đời như bọn Hinh nhi.

Thiếu nữ có gương mặt tròn, lẩm bẩm bên cạnh Hinh nhi: "Đám người giang hồ kia hình như không xem chúng ta ra gì. Lần nào cũng bày ra vẻ "thấy các ngươi là đệ tử Dịch Kiếm Môn cho nên mới nể mặt", biểu cảm khinh thường như thế."

Hinh nhi gõ đầu nàng một cái: "Đừng có nghĩ vớ vẩn. Mặt mũi là do mình mà có chứ không phải là người ta nể nang. Bây giờ chúng ta không có thực lực thế nên họ mới không nói là nể mặt chúng ta mà chỉ là vì tông môn. Đợi đến khi chúng ta có thực lực thì lúc đó mới có thể chân chính đi tung hoành giang hồ được."

Từ nhỏ, Hinh nhi đã thường đi theo Tô Tín chém giết trong Thường Ninh phủ. Mặc dù nói trước đây Tô Tín vẫn luôn tránh cho Hinh nhi khỏi phải thấy những thứ này nhưng so với mấy đệ tử Dịch Kiếm Môn lần đầu xa nhà kia, Hinh nhi vẫn biết được nhiều thứ hơn. Ít nhất, cách nàng suy nghĩ vấn đề thực tế hơn nhiều.

Bên cạnh thiếu nữ có khuôn mặt tròn, một thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi nhấc trường kiếm trong tay lên, vỗ ngực nói: "Đường Đường sư tỷ ngươi yên tâm. Sau này chờ cho kiếm đạo của ta đại thành, ta nhất định sẽ giúp ngươi dạy dỗ hết những kẻ xem thường ngươi!"

Thiếu nữ mặt tròn tên Đường Đường bĩu môi, khinh thường nói: "Thôi đi, ngươi cứ tự chăm sóc kĩ cho trước đã. Không

biết là người nào lúc đầu đối mặt với trộm cướp, hung thần ác bá, tay run đến nỗi cầm kiếm cũng không vững nữa nhỉ?”

Lời vừa nói ra, thiếu niên kia nhất thời xấu hổ, sắc mặt đỏ bừng. Mấy đệ tử Dịch Kiếm Môn khác trông thấy đều phá ra cười.

Hinh nhi lắc đầu một cái, hệt như bà cụ non. Mấy đệ tử Dịch Kiếm Môn này đại đa số đều tu luyện trong Dịch Kiếm Môn từ nhỏ đến lớn. Đừng nói giết người, thậm chí đến ngay cả người chết cũng chưa từng nhìn thấy.

Mặc dù Hinh nhi cũng chưa từng giết người nhưng từ nhỏ đến lớn những người xung quanh nàng là nhân vật nào chứ?

Lúc ở Thường Ninh phủ, mặc dù Tô Tín không giết nhiều người như hiện tại nhưng cũng không phải dạng hiền lành. Mấy thành viên trong bang phái như Lý Phôi cũng không phải người lành. Tất cả đều mang dáng vẻ hung thần ác sát.

Cho nên, lần đầu tiên Hinh nhi ra tay giết người ngược lại rất đơn giản. Một nhát kiếm chém một đám trộm cướp không có mắt đơn giản như cắt rau, thái thức ăn vậy.

Thật ra thì, trong đám trộm cướp kia chẳng có nổi một võ giả Tiên Thiên, căn bản không đả thương được mấy đệ tử Dịch Kiếm Môn này.

Đám trộm cướp kia chẳng qua thấy mấy đệ tử Dịch Kiếm Môn ăn mặc bất phàm, lại còn là thiếu niên nên cho rằng họ là công tử, tiểu thư nhà nào đó ra ngoài ngao du. Bởi thế nên mới tính làm một chuyến. Vốn không hề cẩn thận dò tra thực lực của bọn họ chút nào.

Thế nên sau giây phút hốt hoảng ban đầu, mấy đệ tử Dịch Kiếm Môn đã nhanh chóng ổn định tinh thần, thẳng tay chém chết toàn bộ đám trộm cướp kia.

Vì là lần đầu giết người, có vài đệ tử không chấp nhận nổi, nôn thốc nôn tháo mấy lần, nhưng ít nhất, so với lúc mới bước chân ra khỏi Dịch Kiếm Môn, bọn họ đã thành thục hơn nhiều.

Hinh nhi ho khan một tiếng, nói: “Được rồi. Đừng ồn ào nữa. Phía trước chính là địa giới ở Đông Bình đạo rồi. Có điều,

hiện tại đã sắp chạng vạng tối rồi. Chỗ giáp hai đạo này cũng không có châu phủ gì. Chúng ta tìm chút xem có thể tìm được chòm xóm hay trấn nhỏ gì trước khi trời tối hay không đi đã. Nếu không chúng ta cũng chỉ có thể ngủ ngoài trời thôi."

So ra thì người làm sư thúc như nàng tính ra vẫn khá có uy tín. Người khác vừa nghe Hinh nhi nói như vậy cũng liền lập tức lên tinh thần, tiếp tục đi.

Chỉ có điều lần này vận may của đám Hinh nhi không phải là quá tốt. Đi mãi đến lúc trời tối cũng không tìm được bất kỳ chòm xóm hay thành trấn nào. Mọi người chỉ tìm được một ngôi miếu hoang đổ nát để nghỉ qua đêm mà thôi.

Chương 1551 - Xông xáo giang hồ (2)

Xông xáo giang hồ (2)

Song, cách giáo dục đệ tử của Dịch Kiếm Môn coi như thành công. Mặc dù bọn họ được Dịch Kiếm Môn bảo vệ từ tấm bé nhưng những người này không hề bị bảo bọc mà sinh tật.

Theo sự chỉ huy của Hinh nhi, một đám đệ tử trẻ tuổi bắt đầu loay hoay dọn dẹp lại ngôi miếu đổ nát, sau đó nhóm lửa nấu nước, lấy lương khô ăn chống đói.

Chẳng qua, lúc bọn họ vừa ăn xong thì từ bên ngoài ngôi miếu đổ nát có năm tên võ giả chợt xông vào.

Dẫn đầu năm người này là một tên lão giả. Trông dáng dấp người này có mấy phần khí thế, thực lực ở đỉnh phong Thiên Thần Cung cảnh.

Còn một người là nữ nhân mặc y phục màu đỏ, tướng mạo xinh đẹp, quyến rũ, vóc người gợi cảm, mọi cử động đều mang phong tình. Người này cũng có tu vi Tiên Thiên Khí Hải cảnh.

Ba tên võ giả Tiên Thiên còn lại thì hệt như là hạ nhân bảo vệ xung quanh hai người kia.

Hình tượng của năm người này có chút chật vật, khí tức cũng loạn, hiển nhiên là vừa lặn lội đường xá xa xôi, hoặc vừa chạy nhanh xong.

Thấy bên trong ngôi miếu đổ nát có đến hơn mười võ giả trẻ tuổi cảnh giới Tiên Thiên, lão gia kia cũng sững sờ. Con ngươi lão giả nọ đảo một vòng, chắp tay một cái, nói với đám người Hinh nhi: "Chư vị thiếu hiệp, mấy người chúng ta cũng là người qua đường, muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi ít lâu. Không biết chư vị thiếu hiệp có thể châm chước một chút hay không?"

Đường Đường đứng dậy, vỗ một cái vào lồng ngực nhỏ của mình, nói: "Chỗ này lớn như vậy, lão tiền bối cứ việc dùng."

Lão gia kia chắp tay cười, nói một tiếng cảm ơn, dẫn theo người nữ nhân cùng ba tên hạ nhân đi đến một góc trong miếu, cũng lấy lương khô ra ăn. Có điều, trông dáng vẻ rất gấp gáp.

Hinh nhi nhíu mày một cái, nàng luôn cảm giác có gì đó không đúng.

Thân thể nàng là kiếm tâm trời sinh, không chỉ riêng việc tu luyện kiếm đạo vô cùng nhanh chóng. Hơn nữa, trời sinh cho nàng cảm ứng hết sức nhạy bén. Ngay lúc lão giả này bước vào trong ngôi miếu đổ nát kia, nàng luôn cảm giác có chuyện gì sắp xảy ra.

Tuy nhiên, Đường Đường đã đồng ý với họ rồi, Hinh nhi cũng không thể đuổi họ ra ngoài. Có điều, nàng vẫn lo lắng, nói các đệ tử khác buổi tối đừng đi ngủ hết. Mọi người thay phiên nhau gác đêm.

Lúc mọi người ở ngôi miếu hoang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, bên ngoài ngôi miếu bỗng nhiên vang lên tiếng cười to rất khoa trương: "Lâm Duyên Đường, ngươi có bản lĩnh chạy nữa đi? Lão già nhà ngươi, đã nể mặt cho mà không biết xấu hổ. Bổn công tử coi trọng Lâm gia tam bảo các ngươi, đồng ý bỏ số tiền lớn để giao dịch mà các ngươi không muốn. Được lắm, bây giờ đến một xu cũng không có nữa đâu!"

Theo giọng cười khoa trương này vọng đến, một tên mang vẻ mặt âm ngoan, mặc hoa phục, tay cầm quạt xếp bạch ngọc, khoảng chừng hai mươi tuổi, bước vào trong.

Hắn có thực lực Tiên Thiên Thần Cung cảnh, theo lý mà nói, tuổi tác như thế mà có thực lực Thần Cung cảnh thì có thể

đứng hàng Nhân Bảng. Tuy nhiên, khí tức trên người hắn rất hư nhược, căn cơ bất ổn. Thực lực Thân Cung cảnh của hắn e cũng không phải là đoan chính mà có được.

Hơn nữa, sau khi hắn bước chân vào cửa, sau lưng hắn lại có một tên võ giả Hóa Thần cảnh cùng hơn hai mươi tên võ giả Tiên Thiên cảnh. Họ ngay lập tức bao vây lấy ngôi miếu đổ nát này!

Những võ giả Tiên Thiên này không phải dạng đèn trước gió như người trẻ tuổi kia. Khí tức trên người bọn họ lẫm liệt. Hiển nhiên là người từng kinh qua bách chiến.

Đến lúc những người này tràn vào trong ngôi miếu đổ nát, sắc mặt lão giả Lâm Duyên Đường kia nhất thời trở nên cực kỳ khó coi.

Đám người Hinh nhi không kịp phản ứng. Dẫu sao đây cũng là lần đầu bọn họ đụng phải chuyện thế này nên không biết làm gì mới đúng.

Công tử trẻ tuổi kia cười lạnh, nói: “Lâm Duyên Đường, ngươi cũng không nên trách ta lòng dạ ác độc. Lâm gia tam bảo Kim Vũ Kiếm, Ngân Vũ Y, Bạch Vũ Phiến của các ngươi quả thực trân quý. Bổn công tử cũng tính đưa chúng làm lễ vật mừng thọ cho lão tổ tông. Ta cũng có muốn lấy không đâu? Thỏa mãn cho Lâm gia các ngươi mười năm dùng tài nguyên tu luyện cộng thêm để cho Lâm gia các ngươi một nhà độc đại ở Lâm Dương phủ. Những thứ này còn chưa đủ à?

Lão già nhà ngươi đòi hỏi quá đáng thì cũng đừng trách bổn công tử không nói phép tắc!”

Lâm Duyên Đường chắp tay một cái, sắc mặt nhún nhường, nói: “Giang công tử, không phải lão già đây đòi hỏi nhiều mà là ba món đồ đó là tổ tiên truyền lại. Dù cho ngài có đưa ra mức giá cao hơn ta cũng không dám bán!

Có điều, bây giờ lão đây cũng đã nhìn ra, đồ tổ tiên truyền lại dù có quý đến đâu thì cũng là giả cả. Ba món đồ đó đều chôn phía dưới tổ trạch Lâm gia ta. Ta nguyện ý hiến tặng cho Giang công tử ngươi, không lấy một đồng!”

Sắc mặt Lâm Duyên Đường khổ sở vô cùng. Sớm biết như vậy hắn đã đồng ý cho xong. Nhưng hắn không ngờ người của Giang gia lại bá đạo đến vậy. Ép mua không được thì ngang nhiên cướp Giang gia dầu gì cũng là võ lâm chính đạo, chẳng lẽ cứ để mặc cho đệ tử làm loạn như vậy?

Giang công tử kia nhìn nữ tử mặc y phục màu đỏ đường cong gợi cảm, thân thể mềm mại trong nháy mắt lộ vẻ dâm tà, nói: "Bây giờ biết cầu xin tha thứ rồi hay sao? Chậm rồi!

Chương 1552 - Giang hồ hiểm ác

Giang hồ hiểm ác

Lâm gia tam bảo của các ngươi cũng sớm bị ta lấy được rồi. Hơn nữa, bây giờ ta còn muốn lấy nhiều hơn. Đó chính là Lâm Mạn Dĩnh, Lâm cô nương!

Nghe nói Lâm cô nương vẫn còn là xử nữ? Vừa hay lão tổ đang nghiên cứu song tu thải bổ thuật. Lâm tiểu thư dung mạo mĩ miều, thực lực không tệ, vừa hợp.

Có điều ngươi yên tâm đi, chờ sau khi lão tổ thải bổ xong, bốn công tử cũng sẽ cố mà nhận ngươi vào nhà. Cũng vừa dịp nếm thử một chút mùi vị của mỹ nhân đệ nhất Lâm Dương phủ!"

Nghe lời này, sắc mặt của Lâm Duyên Đường và Lâm Mạn Dĩnh trắng bệch.

Bọn họ biết song tu là có ý gì. Nhưng còn thải bổ? Đó chính là biến mình thành công cụ mặc người khác chà đạp, chờ sau khi thải bổ xong thì cả người nàng cũng bị phế bỏ. Chuyện này quả thực là sống không bằng chết!

Có điều, vào lúc này, trong số những đệ tử Dịch Kiếm Môn có một tên nam đệ tử tức đến sắc mặt đỏ bừng, bước ra phẫn nộ quát: "Đồ vô sỉ, ngươi im miệng cho ta!"

Sau khi tên đệ tử Dịch Kiếm Môn quát lên câu này, Hinh nhi cùng những đệ tử Dịch Kiếm Môn khác thầm hô một tiếng không ổn.

Cũng không phải là đệ tử Dịch Kiếm Môn nào cũng lỗ mãng như hắn. Ít nhất, giáo dục trong Dịch Kiếm Môn cộng thêm

với những chuyện mắt thấy tai nghe từ lần xông xáo giang hồ này đã khiến cho bọn họ trở nên lý trí hơn nhiều.

Chuyện trước mắt này, dù cho bọn họ có muốn cứu người thì cũng phải tỉnh táo mà nghĩ đối sách, chứ không phải gấp gáp nhảy ra ngay đầu sóng ngọn gió như thế.

Quả nhiên, tên nam đệ tử này vừa thốt lên xong, ánh mắt Giang công tử nhất thời bị đám người Hinh nhi thu hút.

Trên mặt hắn lộ ra nụ cười gằn: "Một đám oắt con lần đầu rời nhà, miệng còn hôi sữa mà dám xen vào việc của bổn công tử? Muốn tìm chết à?"

Tên võ giả Hóa Thần cảnh bên cạnh Giang công tử chau mày, lặng lẽ ghé vào tai hắn, nói: "Công tử, đám thiếu niên này lai lịch không đơn giản.

Thế lực tầm thường không đào tạo ra được nhiều võ giả trẻ chưa đến hai mươi đã bước vào Tiên Thiên như thế đâu. Chúng ta vẫn cứ cẩn thận thì hơn."

Giang công tử không nghe lọt tai lời khuyến cáo của tên võ giả Hóa Thần cảnh kia. Hắn cười lạnh một tiếng, nói: "Nơi này là Đông Bình đạo. Lão tổ bây giờ đang nghe giảng dưới trướng mấy vị thượng sư, thế lực kia dám làm càn?"

Tuy nhiên, vào lúc này, phụ tử hai người Lâm Duyên Đường và Lâm Mạn Dĩnh hai mắt nhìn nhau một cái, đồng loạt tung ra một đống thuốc bột. Có điều, mục tiêu không phải đám người Giang công tử mà là nhóm Hinh nhi!

Bột thuốc này hóa ra là mê dược mạnh do cao thủ chế tạo, có thể xuyên qua được chân khí hộ thể. Những đệ tử Dịch Kiếm Môn kia cho dù có tu vi Tiên Thiên cảnh nhưng bất cẩn hít vào một hơi, nhất thời cả người xụi lơ. Căn bản không dùng được chút khí lực nào. Duy có Hinh nhi, Đường Đường và hai đệ tử Dịch Kiếm Môn khác vì ở cách khá xa nên may mắn tránh được.

"Giang công tử! Mấy thiếu nữ trong số những người này đều có thực lực không thua kém với tiểu nữ. Hơn nữa, họ đều là xử nữ. Các nàng coi như là lễ vật lão đây dâng cho Giang tiền bối. Gia sản Lâm gia tích trữ được đều chôn dưới gốc cây hòe tại

tòa trạch viện thứ ba. Những thứ này cũng đưa cho Giang công tử tất. Kính xin Giang công tử buông tha cho hai phụ tử chúng ta một lần!”

Lâm Duyên Đường dứt lời, ngay lập tức một chưởng đánh vỡ vách tường sau lưng, dẫn theo Lâm Mạn Dĩnh xoay người trốn. Thậm chí, ngay cả ba tên võ giả luôn một mực bảo vệ bọn họ cũng không dẫn theo.

Đám người Hinh nhi đều bị cảnh này dọa cho sợ không nói thành lời.

Cho đến giờ phút này, bọn họ mới hiểu được những lời lúc trước mà Sở Bất Phàm nói khi còn ở Dịch Kiếm Môn.

Giang hồ hiểm ác nhưng không ác bằng lòng người!

Bọn họ không ưa hành động của Giang công tử, nên mới đứng ra nói lời trượng nghĩa giúp cho phụ tử hai người. Thế mà ai nào ngờ hai người kia lại ám toán nhóm người mình. Điểm này thậm chí đến Giang công tử cũng không ngờ.

“Công tử, có đuổi theo không?” Một tên võ giả Tiên Thiên lại gần hỏi.

Vẻ kinh ngạc trên mặt Giang công tử tan đi, hắn cười cười nói: “Lão già này chắc là điên rồi. Chậc chậc, bổn công tử khá khen cho hắn!

Có điều lá gan hắn cũng quá nhỏ. Chạy cái gì chứ? Nói không chừng bổn công tử còn muốn trọng dụng hắn nữa.

Thôi bỏ đi, lão già này đưa cho bổn công tử nhiều lễ vật như vậy, tha cho hắn một lần!”

Vừa nói, ánh mắt Giang công tử lại đặt lên trên người mấy nữ đệ tử Dịch Kiếm Môn. Đặc biệt là Hinh nhi, vẻ dâm tà trong mắt hắn càng đậm hơn.

Trước kia, Lâm Mạn Dĩnh được người ta gọi là đệ nhất mỹ nhân Lâm Dương phủ. Có điều, vẻ đẹp của nàng ta thực chất có hơi diễm tục. Nữ nhân như vậy mặc dù mê người nhưng Giang công tử nhìn mà thấy ớn.

Mà mấy đệ tử Dịch Kiếm Môn trước mắt đây thanh thuần, trẻ trung, giống như hoa sen mới nở. Đặc biệt là Hinh nhi đứng chắn ở đầu. Dung mạo xinh đẹp, anh vũ của nàng càng khiến trong lòng Giang công tử ngứa ngáy.

Quan trọng nhất chính là đám đệ tử Dịch Kiếm Môn đông người. Tính cả Hinh nhi thì trong này đã có đến hơn năm nữ đệ tử rồi. Hơn nữa, ai cũng là Tiên Thiên cảnh. Tặng các nàng cho lão tổ nhất định sẽ có hiệu quả tốt hơn tặng duy nhất một Lâm Mạn Dĩnh cho lão tổ.

Chương 1553 - Giang hồ hiểm ác (2)

Giang hồ hiểm ác (2)

Hắn ha hả cười lạnh, nói: “Bắt hết bọn họ lại cho ta! Nam giết. Nữ mang về. Đúng rồi, người dẫn đầu là của bổn công tử. Những người khác tặng hết cho lão tổ làm lễ vật mừng thọ.”

Trong lòng đám đệ tử Dịch Kiếm Môn nhất thời căng thẳng, Hinh nhi nhướn mày, nói: “Chúng ta là đệ tử Dịch Kiếm Môn, ngươi cũng dám động à?”

Nghe được ba chữ Dịch Kiếm Môn, tên võ giả Hóa Thần cảnh kia nhất thời run bắn lên, vội vàng khẽ nói với Giang công tử: “Công tử! Chuyện này bỏ đi! Đối phương là Dịch Kiếm Môn! Là Dịch Kiếm Môn trong Ngũ Phái Trì Kiếm đó!”

Giang công tử hỏi ngược lại: “Dịch Kiếm Môn có mấy tên Dương Thần cảnh võ đạo đại tông sư?”

Tên võ giả Hóa Thần cảnh kia theo bản năng nói: “Hai người.”

Giang công tử không hiểu rõ, cười lạnh hai tiếng, nói: “Ra tay cho ta!”

Hắn vừa dứt lời, hơn hai mươi tên võ giả Tiên Thiên cảnh lập tức phóng đến hướng đám Hinh nhi!

Những võ giả Tiên Thiên cảnh này đều là do Giang gia một tay đào tạo ra. Bọn họ không kiêng kỵ người của Dịch Kiếm Môn giống tên võ giả Hóa Thần cảnh kia. Bọn họ chỉ nghe lệnh Giang công tử.

Một đám người đều đã xuất thủ, tên võ giả Hóa Thần cảnh kia không cản được. Chuyện này khiến hắn nhất thời vỗ đùi một cái. Lần này gay go to rồi!

Mà lúc này, chỉ còn bốn người Hinh nhi là còn sức chiến đấu. Nhưng cho dù bọn họ có thực lực mạnh hơn nữa thì cũng không thể địch lại hơn hai mươi người được. Huống chi, trong số những đệ tử Dịch Kiếm Môn còn lại cũng chỉ có một mình Hinh nhi đạt đến Linh Khiếu cảnh. Ba người còn lại cũng chỉ là Khí Hải cảnh mà thôi. Đám người đối đầu với họ có thể có đến một nửa mang tu vi Thần Cung cảnh.

Hinh nhi nghiến chặt răng. Nàng cũng không ngờ nhóm nàng vừa mới bước ra giang hồ đã gặp phải chuyện này.

Nếu như đối phương là đệ tử môn phái lớn thì còn tốt. Ba chữ Dịch Kiếm Môn đủ khiến đối phương kiêng kỵ.

Nhưng vấn đề bây giờ chính là đối phương không phải đệ tử xuất thân từ giang hồ đại phái. Đối phương chỉ biết Dịch Kiếm Môn chỉ có hai võ giả Dương Thần cảnh nhưng lại không biết ba chữ Mạnh Kinh Tiên đại diện cho cái gì.

Tên võ giả Hóa Thần cảnh kia có lẽ biết nhưng tiếc thay hắn không ngăn được Giang công tử.

Trong lòng nàng cũng có chút hối tiếc. Tiếc là mình đã đề nghị dẫn những sư chất này cùng đến Đông Bình đạo. Nếu lúc đầu họ không đến Đông Bình đạo thì sẽ không có chuyện này xảy ra.

Đánh được chốc lát thắng bại đã phân rõ. Đám người Hinh nhi rơi vào thế nguy. Nếu như không phải trước đó Giang công tử nói muốn bắt sống thì e là bọn họ đã không cầm cự được lâu như vậy.

Lúc này, bỗng nhiên Hinh nhi cắn răng lấy ra món đồ bỏ túi giống con rồng nhỏ, ném cho Đường Đường, nói: “Đi mau! Dùng nó báo tin cho ca ca ta. Nơi này để ta cầm cự!”

Cái Hinh nhi ném cho Đường Đường chính là Long Đằng Thiên Lý trước kia Tô Tín cho nàng.

Nếu như nơi này chỉ có một mình nàng, Hinh nhi có lá bài tẩy Tô Tín cho nàng, nàng hoàn toàn có thể chạy mất. Nhưng vấn đề là bây giờ ở đây còn có nhiều đệ tử Dịch Kiếm Môn bị vây khốn như vậy. Nàng lại tự trách mình dẫn bọn họ vào chỗ hiểm. Vì vậy, Hinh nhi không thể đi.

Đường Đường nén nước mắt, lắc đầu một cái. Hinh nhi lớn tiếng nói: "Đi mau! Còn lãng phí thời gian nữa thì chúng ta phải ở lại hết đó!"

Giang công tử cười gắn nói: "Muốn đi? Các ngươi đừng hòng có ai thoát được!"

Hinh nhi không nói gì, nàng chỉ lấy ra một món đồ hình viên đồng.

Nhìn thấy món này, trong phút chốc, tên võ giả Hóa Thần cảnh nhất thời cảm giác một luồng sát cơ kinh người hiện lên từ viên đồng kia. Cái này khiến hắn dấy lên cảm giác tim đập chân run.

Viên đồng tròn đó dĩ nhiên là tương tư tiểu kiếm mà trước đó Tô Tín lấy được từ bên trong bảo khố của Hoàng cung, đưa cho Hinh nhi làm bài tẩy.

Hinh nhi chuyển động viên đồng nọ, tương tư tiểu kiếm, mỏng như cánh ve nháy mắt thoát khỏi vỏ, hóa thành ngân quang lóng lánh, gần như trong nháy mắt phóng về phía Giang công tử!

Giang công tử bị thứ đó phóng tới, kiếm khí của nó nhất thời khiến hắn sợ đến choáng váng. Ngay cả tên võ giả Hóa Thần cảnh bên cạnh hắn cũng hóa đá. Tên võ giả này không hoàn toàn nắm chắc đỡ được tiểu kiếm này!

Ám khí kia hoàn toàn có thể tiêu diệt được võ giả Hóa Thần cảnh, thậm chí là cả võ giả Dung Thần cảnh!

Đây là ám khí của Đường môn? Nhưng Đường môn sản xuất loại ám khí uy năng kinh khủng như này lúc nào chứ?

Tương tư tiểu kiếm đến gần, tên võ giả Hóa Thần cảnh kia vội vàng kéo Giang công tử tránh đi.

Chỉ có điều, tương tư tiểu kiếm không phải dễ tránh như vậy. Một khi phát động, kiếm xuất truy hồn, nan giải tương tư. Không nhuốm máu tim địch nhân sẽ không dừng lại.

Tên võ giả Hóa Thần cảnh kia căn bản không biết uy năng của ám khí này mạnh đến vậy. Ở vào thế nguy hiểm này, hắn vội vàng kéo một tên võ giả Tiên Thiên cảnh chắn trước người. Tương tư tiểu kiếm đâm vào trước ngực hắn. Cả người tên võ giả Tiên Thiên cảnh trong nháy mắt biến thành đen nhánh, rất nhanh đã biến thành xương khô!

Trên cái thứ này còn bôi độc nữa!

Tên võ giả Hóa Thần cảnh kia điên mất rồi. Ám khí bậc này đừng nói là võ giả Hóa Thần cảnh như hắn, mà cứ cho là Dung Thần cảnh cũng không dễ dàng đỡ được.

Chương 1554 - Nổi giận

Nổi giận

Hinh nhi dùng tương tư tiểu kiếm, nháy mắt đã đánh chết một người. Điều này khiến cho tất cả mọi người ở đây đều ngẩn ra. Đường Đường bị Hinh nhi gắt lên, cuối cùng cũng cầm Long Đằng Thiên Lý rời đi.

Mấy võ giả Tiên Thiên cảnh khác muốn đuổi theo, Hinh lại phát động ám khí. Một khi tương tư tiểu kiếm ra khỏi vỏ, gặp một người giết một người.

Nàng cũng biết đạo lý muốn bắt giặc phải bắt vua trước, chỉ cần giết được Giang công tử là được rồi.

Nhưng tiếc thay, thực lực của nàng quá thấp. Đặc biệt là khi điều khiển ám khí cấp bậc như tương tư tiểu kiếm cũng cần có tu vi nhất định để hỗ trợ. Coi như là cao thủ của Đường môn cũng phải có thực lực trước rồi sau đó mới có thể dùng ám khí có uy năng cường đại được.

Thế nên, nàng không chỉ không giết được Giang công tử mà còn bị dồn đến đường cùng.

Những võ giả Tiên Thiên cảnh kia không biết là trung thành với Giang gia đến nhường nào mà không một ai bỏ chạy. Chỉ

cần tương tư tiểu kiếm tấn công đến, tên võ giả Hóa Thần cảnh liền tìm một người đến chết thay. Chết cả chín người, tương tư tiểu kiếm cũng tiêu hao hết. Đối thủ chỉ mới chết có chín tên võ giả Tiên Thiên cảnh, thực lực vẫn mạnh hơn họ.

Lúc này, tên võ giả Hóa Thần cảnh kia nhân cơ hội xuất thủ. Trong nháy mắt đã đoạt được tương tư tiểu kiếm trong tay Hinh nhi, hơn nữa còn phong ấn kinh mạch toàn thân của Hinh nhi, chế trụ lại toàn bộ.

Uy năng của tương tư tiểu kiếm cường đại. Nghiêm túc mà nói, một kiếm là có thể giết võ giả Hóa Thần cảnh trong nháy mắt. Chín kiếm thì đến Dung Thần cảnh cũng không cản được.

Nhưng kinh nghiệm của Hinh nhi vẫn còn quá ít, cứ cho là cầm tương tư tiểu kiếm cũng không thể phát huy uy năng của nó đến mức cao nhất.

Nàng chỉ biết muốn bắt giặc phải giết vua trước. Nhưng thực chất trước tiên nàng phải giết được tên võ giả Hóa Thần cảnh kia. Chỉ có giết hắn trước thì mới có thể giết được tên Giang công tử đó.

Giang công tử còn chưa tỉnh hồn lại được. Dẫu sao uy năng của tương tư tiểu kiếm quá kinh người. Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được cái chết gần đến như vậy.

Trên mặt Giang công tử lộ ra vẻ dữ tợn: “Bắt lại! Nam giết, nữ đưa hết về cho ta. Đặc biệt là người dẫn đầu. Ta muốn cho nàng ta sống không được chết cũng không xong!”

Những võ giả Tiên Thiên kia mới vừa muốn động thủ, tên võ giả Hóa Thần cảnh lập tức ngăn bọn họ lại, quát lên: “Dừng tay! Tất cả dừng tay cho ta!”

Mặc dù thực lực của tên võ giả Hóa Thần cảnh kia mạnh nhưng trong mắt đám võ giả Tiên Thiên hắn chẳng có chút uy hiếp gì. Đám người kia vẫn toan động thủ.

“Khốn kiếp! Ta nói các ngươi dừng ta các ngươi không nghe thấy à?’

Tên võ giả Hóa Thần cảnh biến sắc, ngay lập tức đánh ra một quyền. Lúc này, một tên võ giả Tiên Thiên cảnh bị đánh bay,

nôn ra búng máu lớn xen lẫn cả nội tạng, mắt trợn trừng.

“Trương Hiển Quang! Ngươi muốn tạo phản à?”

Giang công tử không khỏi phẫn nộ, quát lên: “Ngươi đừng quên võ công của ngươi là do ai dạy. Nếu không có Giang gia ta thì bây giờ ngươi có thể có tu vi Hóa Thần cảnh, có thể có đãi ngộ cấp bậc võ đạo tông sư hay không? E là ngươi sớm đã chết rét đầu đường từ mấy thập niên trước rồi!”

Trương Hiển Quang cương quyết nói: “Công tử, không phải ta muốn tạo phản mà ta đang nghĩ cho Giang gia!

Ngươi không biết Dịch Kiếm Môn là gì đâu. Những người này tuyệt đối không thể đụng vào. Nhất định phải bẩm báo lại với lão tổ!”

Giang công tử hừ lạnh một tiếng: “Lão tổ đã đóng tử quan. Nhất định phải chờ bảy ngày sau, hôm thọ yến hắn mới xuất quan. Ngươi đi bẩm báo với ai?”

Trương Hiển Quang nói thẳng: “Vậy thì chờ ngày lão tổ xuất quan thì nói tiếp! Dù sao thì trước mắt công tử tuyệt đối đừng đụng đến những người này!”

Giam giữ và giết chết những đệ tử Dịch Kiếm Môn này là hai chuyện khác nhau. Mặc dù Dịch Kiếm Môn mạnh nhưng chỗ dựa sau lưng Giang gia họ cũng không phải yếu. Cùng lắm thì sau chuyện này mời người đến nói chuyện một chút thì cũng coi như là qua.

Song, nếu bọn họ thật sự giết những đệ tử Dịch Kiếm Môn này thì coi như là kết thù oán không chết không thôi với Dịch Kiếm Môn.

Nghĩ lại ngày trước Dịch Kiếm Môn kết thù địch với Cản Thi phái thế nào, chuyện cá chết lưới rách thế này, Dịch Kiếm Môn chắc chắn làm được.

Giang công tử hừ lạnh một tiếng: “Được, được, được. Ngươi chờ đó. Ta ngược lại muốn nghe lão tổ xuất quan sẽ nói gì!”

Trương Hiển Quang tuy là người ngoài, thậm chí nói khó nghe thì thân phận của hắn chính là gia nô ở Giang gia bọn họ. Nhưng dù sao hắn cũng có thực lực Hóa Thần cảnh. Hiện hắn

không tuân lệnh, Giang công tử cũng không làm gì hắn được. Chỉ còn cách chờ lão tổ xuất quan thì sẽ đi thưa với lão tổ thôi.

Mắt nhìn khuôn mặt tuyệt đẹp kia, Giang công tử thầm than đáng tiếc trong lòng.

Vốn hắn muốn giữ lại nữ nhân dẫn đầu lại để hưởng riêng. Một khi ồn ào đến tai lão tổ thì đoán chừng tất cả đều sẽ bị lão tổ lấy đi thải bổ một phen.

"Đưa hết bọn họ đi!" Giang công tử hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức rời đi.

Trương Hiển Quang chắp tay với đám Hinh nhi một cái, nói: "Chư vị, hay là các ngươi ngoan ngoãn đi với ta một chuyến đi. Ta có thể bảo đảm cho các ngươi được an toàn. Nếu các ngươi nhất nhất muốn phản kháng thì kết quả sẽ chỉ tệ hơn thôi."

Chương 1555 - Nổi giận (2)

Nổi giận (2)

Hinh nhi im lặng không nói. Bấy giờ nàng là cá nằm trên thớt, có phản kháng cũng vô dụng.

Chỉ có điều, trong lòng Hinh nhi không hề sợ hãi. Nàng hiên ngang nói: "Các ngươi sẽ hối hận."

Không biết vì sao, Trương Hiển Quang lại bị ánh mắt của Hinh nhi làm cho dao động. Tuy nhiên, hắn vẫn lắc lắc đầu, nói: "Nếu như ta thả các ngươi thì ta sẽ càng hối hận hơn."

Dù sao hắn cũng là người của Giang gia, giữ được bọn Hinh nhi là lo nghĩ cho Giang gia. Nhưng thả bọn họ đi thì thật sự đắc tội chết với Giang công tử.

Vậy nên, hắn sẽ không thả bọn họ đi.

Ngay lúc đám người đệ tử Dịch Kiếm Môn, Hinh nhi bị người ta đưa đi, Đường Đường trốn được ra ngoài lau nước mắt chạy ra khỏi phạm vi Đông Bình đạo. Nàng lấy Long Đằng Thiên Lý Hinh nhi đưa cho, viết lại ngắn gọn chuyện vừa xảy ra, sau đó lập tức thả bay.

Long Đằng Thiên Lý kia gần như biến mất không thấy bóng dáng chỉ trong chớp mắt. Đường Đường lau nước mắt. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ kiên định nói: “Tiểu sư thúc, các ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ cứu các ngươi ra!”

Lúc này, trong Phi Long thành, Tô Tín đang chiêu đãi Tạ Chỉ Yến bôn ba dặm xa đến.

Tạ Chỉ Yến mang tin Hinh nhi đi ngao du giang hồ nói với Tô Tín. Tô Tín cũng tính đưa tin cho mật thám tập sự ở Lục Phiến Môn, để bọn họ hỗ trợ giúp đỡ đám Hinh nhi.

Các môn phái lớn rèn luyện đệ tử sẽ không phái thêm một đống cường giả đi theo sau lưng. Nếu làm vậy thì cũng không còn là lịch luyện mà là trông trẻ.

Thế nên, Tô Tín cũng không phái người theo sau lưng bọn họ. Hắn chỉ dặn người của Lục Phiến Môn hỗ trợ ở dọc đường mà thôi.

Ngay lúc Tô Tín và Tạ Chỉ Yến tán gẫu, một con rồng nhỏ xuất hiện trước mặt Tô Tín.

Long Đằng Thiên Lý!

Trong giây lát, Tô Tín đứng bật dậy. Phút chốc, khí thế quanh thân trở nên cực kỳ kinh người. Kinh khủng hệt như Ma thần.

Cái này đúng là Long Đằng Thiên Lý hắn đưa cho Hinh nhi. Bây giờ vật này xuất hiện ở đây thế thì Hinh nhi nhất định đã gặp chuyện!

Tô Tín ngay lập tức mở cơ quan ra. Sau khi nhận tin, sắc mặt hắn nhất thời âm trầm như nước. Đám người Lý Phôi cùng Hoàng Bỉnh Thành nhìn Tô Tín, ánh mắt kinh hãi. Đã rất lâu rồi bọn họ cũng không thấy Tô Tín lộ ra biểu tình thế này.

Tạ Chỉ Yến trầm giọng nói: “Xảy ra chuyện gì à?”

Giọng nói của Tô Tín lạnh đi: “Hinh nhi gặp chuyện ở Đông Bình đạo. Có người ra tay với bọn họ.”

Vừa nghe nói thế, sắc mặt của Tạ Chỉ Yến cũng biến sắc.

Hinh nhi không chỉ là muội muội của Tô Tín mà cũng còn là sư muội của Tạ Chỉ Yến, là đệ tử của “Huyền Tâm Kiếm Chủ”

Mạnh Kinh Tiên. Bây giờ có người dám động vào Hinh nhi chính là đang gây hấn với uy nghiêm của Dịch Kiếm Môn!

Lý Phôi cùng Hoàng Bỉnh Thành cũng căng thẳng. Bọn họ đều đi theo Tô Tín từ lúc ở Thường Ninh phủ. Dĩ nhiên bọn họ cũng biết địa vị của Hinh nhi ở trong lòng Tô Tín.

Bây giờ Hinh nhi xảy ra chuyện, Tô Tín không giận mới là lạ.

Tạ Chỉ Yến ngay lập tức đứng dậy, nói: "Đệ tử của Dịch Kiếm Môn ta không phải dễ đụng vào như vậy! Ngươi yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ cho ngươi một câu trả lời."

Sắc mặt Tô Tín âm trầm, hắn đưa tay ra, phất phất, nói: "Với ta mà nói, Hinh nhi đầu tiên là muội muội, sau đó mới là đệ tử Dịch Kiếm Môn. Chuyện này không cần Dịch Kiếm Môn ra tay, ta sẽ tự mình giải quyết. Ta cũng sẽ cứu mấy đệ tử khác của Dịch Kiếm Môn ra ngoài."

Thấy thái độ này của Tô Tín, Tạ Chỉ Yến thở dài một cái. Hiển nhiên lúc này Tô Tín đã vô cùng giận dữ. Ai nói gì hắn cũng không nghe lọt vào tai.

Đứng dậy, Tô Tín ngay lập tức nói với Lý Phôi: "Mang năm ngàn võ giả Tiên Thiên cảnh, một nửa võ giả Hóa Thần cảnh ở Ám Vệ xuất thủ. Ngoài ra, báo Thái Tam Nguyên và Nhạc Đông Lưu lập tức đến Đông Bình đạo!"

Mặc dù lúc này Tô Tín đang tức giận nhưng hắn không hề mất lý trí.

Bên phía Tây Bắc đạo vẫn phải để lại một ít lực lượng nên Tô Tín chỉ dẫn theo một nửa số võ giả Ám Vệ.

Mà trong số ba võ giả Dương Thần cảnh kia, Tô Tín tin tưởng Kế Vô Nguyệt nhất. Kế Vô Nguyệt là vì Hậu Thổ mà gia nhập vào dưới quyền Tô Tín. Nói Tô Tín tin hắn thì thà nói Tô Tín tin Hậu Thổ. Thế nên bây giờ Tô Tín mới có thể để hắn ở lại đây trấn giữ.

Dặn dò xong những chuyện này, Tô Tín ngay lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến Đông Bình đạo.

Lúc này, Tạ Chỉ Yến cũng không ở yên nổi. Mặc dù Tô Tín nói chuyện này không cần đến Dịch Kiếm Môn nhúng tay,

nhưng dù sao đó cũng là đệ tử của bọn họ. Nếu xảy ra chuyện, Tạ Chỉ Yến kiểu gì cũng phải báo với Dịch Kiếm Môn một tiếng.

Năm ngày sau, tại Lâm Dương phủ, Đông Bình đạo, Đường Đường bôi đen khuôn mặt đáng yêu của mình, giả làm ăn mày.

Thời gian mấy ngày này, nàng vẫn luôn tìm kiếm tung tích đám người Hinh nhi. Nhưng tiếc thay lai lịch của đối phương không nhỏ, Đường Đường cũng không dám để lộ mình. Thế nên, phần lớn thời gian nàng đều đi qua lại lung tung trong Lâm Dương phủ. Trừ việc dò la rõ ràng nội tình của Lâm Duyên Đường, còn lại nàng không tra được gì nữa.

Có điều, lúc này Đường Đường căn bản không biết nàng đã bị ba tên võ giả khác theo dõi.

Chương 1556 - Động tác lớn

Động tác lớn

Tìm kiếm một hồi không có kết quả gì, Đường Đường muốn ra khỏi thành ẩn náu. Nhưng đến lúc nàng mới ra khỏi thành thì có ba tên võ giả Tiên Thiên cảnh vây lấy nàng vào giữa.

Cả ba người này đều có thực lực Tiên Thiên Khí Hải cảnh, thế tới hung hăng. Đường Đường không kìm được, cẩn thận hỏi: “Các ngươi là ai? Muốn làm gì?”

Một tên trong số đó cười lạnh, nói: “Ngươi dò la tin tức về Lâm gia chúng ta trong Lâm Dương phủ này mà còn hỏi chúng ta là ai à? Hẳn là chúng ta hỏi ngươi mới đúng!”

Bọn họ đều là người của Lâm gia trước đây. Lúc đầu, Lâm Duyên Đường coi như là thông minh, biết mình đắc tội với Giang công tử liền chủ động phân tán người nhà đi, một mình chạy trốn. Ba người này chính là người sống sót ở Lâm gia ngày đó. Mãi đến khi Giang công tử không truy cứu bọn họ, bọn họ mới dám mạo hiểm xuất hiện.

Đường Đường nghe vậy thì nhất thời cả kinh thất sắc, vội vàng rút trường kiếm trong tay mình ra. Trường kiếm xé gió đâm về phía ba tên võ giả Tiên Thiên kia.

Đường Đường cũng là Khí Hải cảnh. Chỉ có điều, kinh nghiệm lâm trận đối địch của nàng thật sự quá ít. Cho dù Dịch Kiếm Môn có kiếm kỹ mạnh đến nhường nào, nàng cũng bị ba người nọ áp chế ngay lập tức.

Tuy nhiên, vào lúc này, một luồng khí tức âm lãnh cường đại lẫn theo chút mùi máu tanh bỗng nhiên ập đến, khiến mấy người ở đây không khỏi run một cái, vội vàng dừng tay lại.

Một người mặc quan phục Lục Phiến Môn màu đỏ đậm, bên ngoài khoác hắc bào chậm rãi đi tới.

Nói là chậm rãi đi tới nhưng thực chất mỗi bước đi của hắn đều sải hơn trăm trượng. Gần như trong nháy mắt đã đến trước mặt bọn họ.

Bọn họ không biết người này mạnh nhường nào. Bọn họ chỉ biết là, người trước mắt này chắc chắn là cao thủ trong số cao thủ, nghiền chết bọn họ cũng chỉ như nghiền một con kiến!

Tô Tín từng bước từng bước đi đến, uy áp nồng đậm trên người hắn khiến thiên tượng xung quanh bắt đầu nảy sinh biến hóa. Trong nháy mắt, bầu trời vốn quang đãng vạn dặm bỗng kéo mây đen giăng đầy.

Hắn lấy Long Đằng Thiên Lý ra. Con rồng nhỏ tinh xảo mặc dù đã tiêu hao hết năng lượng nhưng vẫn chậm chạp bay lại trên người Đường Đường.

Ba tên Tiên Thiên võ giả của Lâm gia kia cảm giác có chút không ổn. Bọn họ vội vàng nói: “Tiền bối…”

Câu nói còn chưa dứt, Tô Tín cong ngón tay lại, búng ra. Không thấy được bất kỳ kình lực nào xông ra nhưng ba người kia trong nháy mắt biến thành một đống huyết vụ, hoàn toàn bị gạch tên khỏi thế giới này!

Cảnh này khiến Đường Đường sợ choáng váng. Trong mắt nàng, thanh niên tuấn tú này kinh khủng hệt như là Ma thần.

“Ngươi là đệ tử của Dịch Kiếm Môn? Ta là ca ca của Hinh nhi.” Tô Tín nhàn nhạt nói.

Nhất thời, ánh mắt Đường Đường lộ ra vẻ kinh ngạc. Nàng đúng là có từng nghe qua không ít tin tức về vị ca ca của tiểu

sư thúc.

Trong Dịch Kiếm Môn, thân phận của Hinh nhi không phải là bí mật. Có điều, những đệ tử trẻ bọn họ phần lớn đều không biết đến lai lịch của Hinh nhi. Bọn họ còn tưởng Hinh nhi cũng gia nhập Dịch Kiếm Môn từ nhỏ giống bọn họ. Chỉ có điều, thiên phú của Hinh nhi khá tốt cho nên mới được Mạnh Kinh Tiên nhận làm đệ tử, so ra lớn hơn đồng lứa.

Tuy nhiên, quan hệ của Đường Đường và Hinh nhi cũng không tệ. Nàng cũng nghe Hinh nhi nhắc đến chuyện ca ca. Thế nên Đường Đường mới biết, hóa ra tiểu sư thúc vẫn còn một người ca ca lai lịch lớn kinh người đến vậy.

Trọng thần triều đình Đại Chu, chấp chưởng Ám Vệ, giữ chức Tứ Đại Thần Bộ Lục Phiến Môn. Hiện tại còn chấp chưởng Tây Bắc, náo động ở Tây Bắc đến long trời lở đất. Có thể nói là Tây Bắc Vương.

Quan trọng nhất chính là thực lực của người ca ca này, chính là Dương Thần cảnh võ đạo đại tông sư!

Thực lực như này là ngang với Tông chủ của bọn họ. Với Đường Đường mà nói, đây đều là cảnh giới trong truyền thuyết.

Đường Đường sửng sốt một hồi lâu, lúc này mới vội vàng nói: “Tô tiền bối! Ngươi nhanh đi cứu đám tiểu sư thúc đi! Bọn họ đều bị người của Giang gia bắt đi rồi!”

Tô Tín nhìn tiểu cô nương trước mặt. Nếu Hinh nhi chịu giao Long Đằng Thiên Lý cho nàng để nàng đi báo tin thì hiển nhiên là cực kỳ tin tưởng nàng.

Vì thế, Tô Tín tạm thời đè nén cơn tức giận trong lòng xuống, nhẹ giọng nói: “Trước không vội, kể hết mọi chuyện ra cho ta nghe.”

Trong giọng nói của Tô Tín có chút tinh thần. Nghe Tô Tín nói vậy, Đường Đường không tự chủ được, trấn tĩnh lại, kể lại sự việc lúc đó ở ngôi miếu đổ nát. Tất cả đều kể cho Tô Tín nghe.

Sau khi nghe xong, trong mắt Tô Tín lộ vẻ lạnh lùng. Lâm gia cùng Giang gia cái gì đó đều là tự tìm đường chết!

Đường Đường không nhịn được mà hỏi: “Tô tiền bối, chúng ta có đi điều tra Giang gia kia trước hay không?”

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: “Không cần. Trước tiên tìm cho ra phụ tử Lâm gia đã. Bọn họ ắt phải biết căn nguyên của Giang gia.”

Đường Đường thận trọng hỏi: “Nhưng làm như vậy không phải lãng phí rất nhiều thời gian hay sao?”

Đường Đường không thấy được tình cảnh lúc sau. Bởi vậy nên nàng cũng không biết đám Hinh nhi bây giờ có được an toàn hay không. Thế nên nàng nghĩ cứu người càng sớm càng tốt.

“Lãng phí thời gian? Không đâu. Chỉ cần một ngày thôi, phụ tử họ Lâm sẽ xuất hiện trước mắt ta.”

Chương 1557 - Động tác lớn (2)

Động tác lớn (2)

Trong mắt Tô Tín lóe lên tia lạnh. Nếu ngay cả hai tên Tiên Thiên võ giả cũng tìm không ra thì Tô Tín hắn không cần lăn lộn nữa.

Tô Tín vung tay lên. Rất nhanh, hơn năm mươi tên võ giả Hóa Thần cảnh cùng Lý Phôi xuất hiện trước mắt Tô Tín.

Nguyên nhân vì cước lực của võ giả Tiên Thiên, cứ cho là bọn họ dồn toàn lực đi đường thì tốc độ cũng chậm hơn đám người Tô Tín rất nhiều. Vì vậy, Tô Tín để cho Tôn Bất Hại chuẩn bị, mang theo không ít đan dược chân khí, cùng với bọn họ thúc ngựa không ngừng chạy đến sau. Tuy vậy, tốc độ của bọn họ cũng chậm hơn đám người Tô Tín một ngày.

Vậy nên bây giờ Tô Tín chẳng qua là dẫn theo Lý Phôi và mấy tên võ giả Ám Vệ từ Hóa Thần cảnh trở lên đến đây trước. Có điều vậy cũng đủ rồi.

“Tìm các Tổng bộ đầu mấy đạo xung quanh đến đây. Gọi cả người phụ trách ở Huyết Y Lầu cùng Thiên Cơ Cốc đến gặp ta.” Tô Tín dặn dò.

Đám người Lý Phôi gật đầu một cái, lập tức xoay người biến mất trong không trung.

Lúc này, bên trong Lục Phiến Môn ở Lâm Dương phủ, Tổng bộ đầu Tôn Lâm Di ở Lâm Dương phủ đang đứng hầu bên ngoài phòng nghị sự. Trong lòng vừa kích động, vừa thấp thỏm không thôi.

Với một Tổng bộ đầu châu phủ cảnh giới Tiên Thiên như hắn mà nói, những người ngồi trong phòng nghị sự kia đều là đại nhân vật.

Mỗi một người trong số đó đều có chức vụ đủ để so sánh ngang hàng với chưởng môn nhân của các thế lực đứng đầu gaing hồ. Hơn nữa bàn về thực lực, đối phương cũng là Dương Thần cảnh, đại nhân vật cấp bậc võ đạo tông sư. Với võ giả Tiên Thiên nhỏ nhoi như hắn mà nói thì loại này đúng chỉ có thể ngưỡng vọng.

Thế nên, mặc dù Tôn Lâm Di cũng không biết vì sao đối phương lại đến Lâm Dương phủ nho nhỏ này thì hắn cũng không dám hỏi thăm, chỉ cẩn thận hầu hạ là đủ.

Qua chưa được nửa giờ, bên ngoài liền xuất hiện một võ giả mặc quan phục Lục Phiến Môn, cung kính đi thẳng vào trong nhà, nói: “Hạ quan tham kiến đại nhân!”

Tôn Lâm Di nhất thời cả kinh. Người mới vào là cấp trên của hắn, Tổng Bộ đầu Đông Bình đạo Ngô Cửu Sơn.

Lại chờ không quá một canh giờ, có thêm năm tên võ giả Hóa Thần cảnh và Dung Thần cảnh khác đến. Những người này cũng là Tổng bộ đầu các đạo sát bên Đông Bình đạo. Ngày thường, Tôn Lâm Di chỉ đứng từ xa nhìn thấy mấy lần. Không ngờ hôm nay họ lại tề tựu lại đủ.

Mà đi cùng bọn họ còn có hai vị khác nữa. Một người nam nhân trung niên mặc y phục màu đen, trên người mang vẻ âm lãnh. Người này cũng có thực lực Hóa Thần cảnh.

Người này là Đường chủ phân đường Huyết Y Lầu ở Đông Bình. Được nương tựa vào Huyết Y Lầu cũng được coi như nhân vật có tiếng ở Đông Bình đạo.

Người còn lại là đạo nhân có khí chất phiêu dật, có chút tiên phong đạo cốt. Người này là người phụ trách của Thiên Cơ Cốc ở Đông Bình đạo, Thanh Huyền Chân Nhân.

Những người này phần lớn đều là Hóa Thần cảnh, trong đó có hai đạo Tổng bộ đầu lộ ra thực lực Dung Thần cảnh. Có điều lúc này đối mặt với Tô Tín, tất cả đều cung kính hành lễ gọi một tiếng đại nhân.

Thực lực và địa vị bây giờ của Tô Tín với bọn họ mà nói hoàn toàn là đại nhân vật có thể thông thiên.

Mặc dù người của Huyết Y Lầu và Thiên Cơ Cốc cũng không coi là người của triều đình, nhưng chỉ bàn về thực lực, Tô Tín cũng là dạng có thể nói chuyện ngang hàng được với Tông chủ, Chưởng môn của bọn họ. Bọn họ cũng không dám có chút nào bất kính.

Tô Tín trầm giọng nói: "Hôm nay gọi mọi người đến thực chất muốn mọi người giúp một ít việc tư."

Đám người Ngô Cửu Sơn vội vàng nói: "Đại nhân không nên khách khí, cứ nói thẳng là được."

Bất kể là công hay là tư, Tô Tín tìm bọn họ giúp đỡ là chuyện bọn họ cầu cũng không được. Có ngu mới đi cự tuyệt.

Người của Huyết Y Lầu và Thiên Cơ Cốc cũng chắp tay một cái, nói: "Tô đại nhân muốn bọn ta làm gì cứ nói thẳng. Chỉ cần bọn ta có thể làm được thì tuyệt không chối từ."

Dù Tô Tín là người của triều đình nhưng đối phương cũng là trọng thần quyền cao chức trọng trong triều đình. Hơn nữa còn là cường giả Dương Thần cảnh. Tìm bọn họ nhờ giúp đỡ là đang nể mặt bọn họ. Chỉ cần không nguy hại đến lợi ích sau này thì bọn họ dĩ nhiên không từ chối.

Tô Tín gõ bàn một cái, nói: "Ta muốn tìm hai người, chính là phụ tử Lâm gia trong Lâm Dương phủ. Một người tên là Lâm Duyên Đường. Một người tên Lâm Mạn Dĩnh."

Tổng bộ đầu Đông Bình đạo nhướn mày, hiển nhiên chưa từng nghe đến Lâm gia này. Hắn gọi Tôn Lâm Di đang đợi ở bên ngoài vào đến, nói: "Lâm Dương phủ các ngươi có Lâm gia gì đó không?"

Tôn Lâm Di nói: "Thưa có. Có điều chỉ là một gia tộc tam lưu nhỏ. Mấy ngày trước không biết vì lí do gì, Lâm Duyên

Đường như bị điên, phân tán toàn bộ người Lâm gia đi. Hắn cũng dẫn theo con gái đi mất, không rõ tung tích."

Tô Tín lạnh lùng nói: "Đó chính là người ta muốn tìm. Tổng bộ đầu Đông Bình đạo và các đạo xung quanh toàn bộ hạ lệnh truy nã người này. Dùng tốc độ nhanh nhất tìm cho bằng được hắn.

Về phần Thiên Cơ Cốc, ta nguyện ý dùng "Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ" làm tiền thưởng, treo tên hai người này lên Hắc bảng.

Chương 1558 - Động tác lớn (3)

Động tác lớn (3)

Huyết Y Lầu, ta sẽ lấy Cửu Biện Tuyết Liên ở Đại Tuyết Sơn làm thù lao, phát động lực lượng của Huyết Y Lầu ở mấy đạo này tìm kiếm tung tích hai người kia.

Yêu cầu của ta chỉ có một, đó chính là nhanh chóng! Bất luận tốt xấu, chỉ cần còn sống, có thể nói chuyện là được."

Tô Tín vừa dứt lời, tất cả mọi người ở đây đều cả kinh trong lòng. Lâm gia này rốt cuộc sao lại chọc đến Tô đại nhân, khiến Tô đại nhân trả giá lớn như vậy để tìm cho được họ chứ?

Toàn bộ giang hồ chỉ có Cửu Biện Tuyết Liên ở Đại Tuyết Sơn cũng đủ quý giá lắm rồi. Thế mà Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, một trong những võ kỹ thành danh lúc đầu của Tô Tín mà hắn cũng lấy ra. Điều này khiến đám người ở đây kinh ngạc đến ngây người.

Tô Tín hao tốn khí lực lớn như vậy chỉ để tìm gia chủ gia tộc tam lưu nhỏ nhoi, mặc dù bọn họ không biết nguyên nhân vì sao nhưng có thể đoán được từ trong giọng của Tô Tín rằng kết cục của phụ tử Lâm gia chắc chắn sẽ rất thảm.

Tô Tín lại chuyển tầm mắt nhìn sang Ngô Cửu Sơn, nói: "Ngô đại nhân, đưa hết tài liệu về Giang gia ở Đông Bình đạo các ngươi cho ta."

Ngô Cửu Sơn nói: "Đại nhân, là "Khương" hay là "Giang"? Đối phương có thực lực thế nào? Gia tộc như vậy ở toàn bộ

Đông Bình đạo cũng có không ít.”

Lúc Đường Đường rời đi, nàng chỉ biết người khác gọi tên kia là Giang công tử, còn cụ thể ra sao cũng không rõ. Vậy nên tạm thời đầu mối hữu dụng cũng chỉ có nhiêu đó.

Có điều, Tô Tín cũng không quá để ý. Hắn biết, dùng tốc độ nhanh nhất tìm cho bằng được phụ tử Lâm gia, đến lúc đó thì có thể ép hỏi lai lịch Giang gia từ miệng họ. Lúc này, nói Ngô Cửu Sơn đưa tài liệu đến chẳng qua là muốn biết lai lịch của đối phương nhanh hơn chút mà thôi.

Tô Tín nói thẳng: “Giang gia kia thực lực không kém. Có võ giả Hóa Thần cảnh là gia nô nên có khi là có võ giả Dung Thần cảnh trong nhà. Ngươi lấy hết tài liệu của các gia tộc phù hợp với điều kiện này đến cho ta là được.”

Ngô Cửu Sơn gật đầu một cái, lập tức đi làm. Những người khác cũng không dám trì hoãn thêm. Dẫu sao đây là nhiệm vụ Tô Tín giao xuống, dĩ nhiên hoàn thành càng sớm càng tốt.

Khoảng nửa giờ sau, toàn bộ Đông Bình đạo, kể cả mấy đạo xung quanh, trong nháy mắt tất cả đều bùng nổ!

Mấy đạo Lục Phiến Môn liên thủ truy nã. Cao thủ Huyết Y Lầu xuất toàn lực truy sát. Ngay cả Thiên Cơ Cốc cũng truyền tin đi khắp nơi. Trong vòng nửa canh giờ, võ giả người người đều biết đến tên Lâm Duyên Đường cùng Lâm Mạn Dĩnh.

Tô Tín tung hoành khắp Tây Bắc đạo lại dùng tuyệt kỹ thành danh Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ của hắn làm giải thưởng cho một võ giả Tiên Thiên nhỏ nhoi. Ngay lập tức, điều này khiến đối phương mới vào Hắc bảng đã đi thẳng đến một trong ba mươi hàng đầu bảng. Bọn họ cũng không biết nên nói người này là may mắn hay xui xẻo nữa.

Tô Tín gây ra động tĩnh lớn đến thế ở Đông Bình đạo, hầu như mọi người ai cũng biết.

Ngay cả người giang hồ ở địa phương cũng thấy bực bội. Không hiểu phụ tử Lâm gia này rốt cuộc vì sao lại đắc tội với Tô Tín, khiến hắn phải treo thưởng lến đến thế.

Trong suy nghĩ của bọn họ, so với Tô Tín thì phụ tử Lâm gia chẳng khác gì con kiến hôi. Có thể nói bọn họ muốn gặp Tô Tín còn khó chứ đừng nói đến chuyện đắc tội với Tô Tín.

Thậm chí, nói khó nghe, một con kiến muốn ngáng đường rồng, đoán chừng đến tư cách chạm vào mình rồng cũng chẳng có.

Thế nên mọi người rất khó hiểu. Tuy nhiên, khó hiểu thì khó hiểu, sau khi tin được truyền khắp các đạo xung quanh Đông Bình đạo, ai nấy đều nhất thời sôi trào. Tất cả mọi người đều đổ đi tim phụ tử Lâm gia kia.

Trong mắt bọn họ, phụ tử Lâm gia không phải là người mà là linh dược và công pháp sống!

Chỉ cần bắt được hai người họ, đưa đến Lục Phiến Môn thì nhất định sẽ có thưởng. Nói không chừng còn có thể gặp được Tô đại nhân, kết một mối thiện duyên với hắn.

Mà bắt được đưa đến Thiên Cơ Cốc nhận thưởng cũng được. Tô Tín đã dùng Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ làm giải thưởng kia mà.

Ai cũng biết trên giang hồ nếu luận kiếm đạo thì chắc hẳn sẽ có người mạnh hơn Tô Tín. Hơn nữa lại còn có không ít người như thế. Có điều, bàn về chỉ pháp thì trên toàn bộ giang hồ chẳng có mấy người dám vỗ ngực nói mình nhất định có thể thắng được Tô Tín.

Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ chính là công pháp bí truyền của Tô Tín. Đây cũng là một trong những tuyệt kỹ thành danh thời kỳ đầu của hắn. Độ quý giá và uy năng của công pháp này cũng không cần hoài nghi nữa.

Phụ tử Lâm gia kia có thể đổi được thần công này thì đấy chính là vinh quang của bọn họ!

Mà lúc này, trong một khách điếm nhỏ ở vùng giáp ranh châu phủ Đông Bình đạo, đôi phụ tử Lâm Duyên Đường đã hóa trang thành khuôn mặt khác, bấy giờ sắc mặt trắng bệch nhìn đối phương.

Bọn họ trốn ở đây thật chỉ vì muốn né tránh Giang công tử kia. Nhưng ai nào ngờ bọn họ trốn mấy ngày, mới vừa muốn ra ngoài nghe ngóng một chút lại không ngờ bị tin tức ùn ùn kéo đến làm cho bối rối.

Bọn họ sao cũng không ngờ tới mình lại chọc vào hung thần đỉnh đỉnh đại danh trên giang hồ, quyền khuynh Tây Bắc, Tây Bắc Vương Tô Tín!

Chương 1559 - Đánh đổi

Đánh đổi

Thấy giải thưởng mà Tô Tín dùng cho phụ tử hắn, Lâm Duyên Đường quả thực có cảm giác muốn nhảy ra ngoài nhận thưởng luôn.

Hắn không biết chuyện này là sao. Có điều, nghĩ lại những việc xảy ra gần đây, Lâm Duyên Đường cũng chỉ có thể nghĩ đến là vì chuyện hắn ám toán mấy thiếu nam thiếu nữ trong ngôi miếu đổ nát kia thôi.

Mặc dù hắn nhìn ra được đám thiếu nam, thiếu nữ kia có lai lịch không nhỏ. Nhưng khi đó hắn vì bảo vệ tính mạng nên cũng chẳng để ý đến những thứ khác, chỉ có thể ra tay ám toán thôi.

Có điều, hành động này của hắn không ngờ lại gây họa lớn thế này. Lâm Duyên Đường nhìn con gái của hắn, nở nụ cười trông còn khó coi hơn cả khóc: “Xong rồi! Lần này chúng ta chọc thủng cả trời rồi!”

Ngay lúc Lâm Mạn Dĩnh muốn nói gì đó, cửa phòng họ ở ngay lập tức bị đạp mở. Hơn mười tên võ giả Tiên Thiên cảnh đi tới, cười lạnh, nói: “Lão già Lâm, ngươi cũng biết mình chọc thủng trời rồi à? Có điều cũng tốt, các ngươi không chọc thủng trời thì làm sao mà chúng ta lấy được giải thưởng của Tô đại nhân chứ?”

Còn chưa để cho Lâm Duyên Đường lên tiếng, một đám Tiên Thiên võ giả liền ngay lập tức chen nhau mà lên. Chớp mắt đã chế trụ phụ tử Lâm gia.

Tô đại nhân đã nói, có ra sao cũng được, nhưng nhất định phải sống.

Lúc này, Tô Tín vẫn đang chờ trong Lâm Dương phủ. Đường Đường cũng ngồi đợi bên cạnh Tô Tín, nàng có chút sốt ruột nóng nảy, nhưng cũng coi như tương đối bình tĩnh.

Chẳng qua đây là lần đầu nàng rời nhà, mà Tô Tín lại là giang hồ cự phách hùng bá một phương. Mấy ngày qua nàng hệt như rắn không đầu, xoay chỗ này đụng chỗ kia. Tô Tín mới đến có mấy giờ đã sắp xếp xong xuôi hết thảy. Tuy rằng bây giờ vẫn chưa có kết quả nhưng cũng khiến cho Đường Đường có chút lòng tin.

Có điều, Tô Tín cũng không nghĩ nhiều. Hắn sắp xếp nhiều như vậy, nếu vẫn không thể tìm được người trong vòng một ngày thì người mấy đạo này cũng có hơi phế vật rồi.

Quả nhiên, chưa tới ba canh giờ, Tổng bộ đầu Ngô Cửu Sơn của Đông Bình đạo liền đi tới, nói: "Đại nhân, hai người kia đã tìm được rồi. Không bị thương gì."

"Dẫn đến đây." Tô Tín nhàn nhạt nói.

Lúc Ngô Cửu Sơn dẫn phụ tử Lâm Duyên Đường đến, đôi mắt Đường Đường nhất thời đỏ lên. Nàng xông ngay về phía Lâm Duyên Đường, giận dữ hét: "Chúng ta thấy ngươi bị Giang công tử đó bức bách đến cực điểm nên mới muốn giúp các ngươi. Thế mà các ngươi lại hãm hại chúng ta? Ngươi nói đi! Nói đi!"

Phụ tử Lâm Duyên Đường lúc này không chỉ bị Tô Tín uy áp, sợ đến không dám ngẩng đầu mà bọn họ còn cảm thấy cực kỳ lúng túng. Chuyện như vậy muốn bọn họ phải nói thế nào?

Tình huống lúc đó khiến đôi phụ tử này không nghĩ được gì khác. Đừng nói là đám người Dịch Kiếm Môn xa lạ, mà kể cả ba tên gia nô trung thành đi theo họ hơn mười năm họ cũng bỏ lại.

Tô Tín khoát tay một cái, tỏ ý Đường Đường yên lặng.

Mặc dù lúc này Đường Đường đang rất tức giận nhưng ở trước mặt Tô Tín, nàng cũng không dám lỗ mãng. Nàng lui về, căm

tức nhìn hai người kia.

Tô Tín đi đến trước mặt người nữ, lạnh nhạt nói: “Biết tại sao ta lại tìm các ngươi không?”

Lâm Duyên Đường nhất thời run lên một cái, vội vàng quỳ xuống, ra sức dập đầu xuống đất, cái nào cái nấy đều dụng toàn lực, phiến đá xanh mà hắn dập đầu cũng nứt nẻ ra. Đầu của hắn cũng chảy máu ròng ròng.

“Hết thảy đều là lão già đây sai. Cầu xin Tô đại nhân ngài đại lượng, tha cho lão già lần này!”

Thời điểm này, Lâm Duyên Đường đã bất chấp tất cả. Hắn nào biết hắn đắc tội với Tô Tín thế nào chứ?

Nhưng đối mặt với người như Tô Tín, Tô Tín nói ngươi sai thì ngươi sai, dù ngươi không sai ngươi cũng sai!

Vậy nên, Lâm Duyên Đường không dám phản biện, chỉ có thể dập đầu xin tha mạng.

Với hành động này của Lâm Duyên Đường, Tô Tín chỉ thở dài một cái, nói: “Thật ra thì ngươi là người thông minh. Quả quyết, dứt khoát, tâm tư ngoan độc. Nếu ngươi có đủ thực lực, sau này phát triển Lâm gia không phải việc gì khó.

Chỉ có điều, con người có lúc thông minh quá cũng không tốt. Ngươi biết những người ngươi hại có xuất thân thế nào không? Bọn họ đều là đệ tử mới của Dịch Kiếm Môn.”

Nghe được câu này, phụ tử Lâm Duyên Đường nhất thời sợ choáng váng.

Mặc dù bọn họ biết đội thiếu nam, thiếu nữ kia có thể có lai lịch bất phàm. Nhưng sao cũng không ngờ được đối phương lại là người của Dịch Kiếm Môn, một trong Ngũ Kiếm Trì Phái!

Tô Tín sâu xa nói: “Trong số những người này có một người muội muội ruột thịt của ta. Hơn nữa, nàng lại còn là đệ tử cuối cùng của Tông chủ Dịch Kiếm Môn, “Huyền Tâm Kiếm Môn” Mạnh Kinh Tiên. Ngươi có thể cho ta được một cái lí do không giết ngươi không?”

Nghe thế, hai người họ Lâm lúc này thật sự muốn chết quách cho xong.

Lâm Mạn Dĩnh quỳ phục xuống đất, bò qua ôm lấy bắp đùi của Tô Tín, giãy giụa kêu khóc, nói: “Tô đại nhân! Ta thật sự không phải cố ý đâu! Người của Giang gia muốn bắt ta đi hiến tặng cho lão tổ già khụ của bọn họ làm công cụ thải bộ. Ta vạn bất đắc dĩ mới phải làm thế!

Hơn nữa khi đó ta cũng muốn phản đối nhưng phụ thân ta đã ra tay rồi. Ta không cách nào cản được.

Chỉ cần Tô đại nhân tha cho ta một mạng. Sau này ta sẽ đi theo Tô đại nhân mặc cho đại nhân xử trí!”

Chương 1560 - Đánh đổi (2)

Đánh đổi (2)

Sắc đẹp của Lâm Mạn Dĩnh vốn không tệ. Bằng không nàng ta cũng sẽ không bị Giang công tử nhìn trúng, muốn bắt nàng ta đem tặng cho lão tổ làm công cụ thải bổ.

Lúc này, trong quá trình nàng ta giãy giụa lại làm vạt áo nàng ta rới xuống một chút, đôi gò bồng trắng như tuyết trước ngực lộ ra. Vẻ quyến rũ rộ lên trong mắt, hút hồn hệt như nước hồ xuân.

Lâm Duyên Đường há miệng trợn mắt nhìn con gái hắn. Hắn có thể làm ra chuyện lấy oán báo ân, hãm hại ân nhân của mình nhưng hắn đối xử với con gái rất tốt. Cho dù vào phút giây sau cùng hắn cũng phải dẫn theo con gái duy nhất của mình chạy thoát thân. Không ngờ vào lúc nguy cơ nhất, người đâm cho hắn một đao lại chính là đứa con gái mà hắn vẫn luôn cưng chiều này!

Chỉ có điều, bấy giờ trong lòng Lâm Mạn Dĩnh đã không còn người phụ thân là Lâm Duyên Đường nữa. Với nàng ta mà nói, mong muốn nhất bây giờ chính là còn sống!

Lâm Mạn Dĩnh trời sinh quyến rũ. Thậm chí mới vừa thành niên đã có danh xưng là đệ nhất mỹ nhân Lâm Dương phủ.

Quang trọng nhất chính là thiên phú võ đạo của nàng ta cũng không tệ. Hơn hai mươi tuổi đã tấn thăng Tiên Thiên. Thế nên, Lâm Mạn Dĩnh không muốn phải ở nơi nhỏ như Lâm Dương phủ này cả đời. Đời này nàng nhất định phải gả cho hào kiệt giang hồ hay là thiếu gia công tử đại thế gia nào đó. Vậy mới xứng với thân phận của nàng ta.

Nhưng kết quả, hào kiệt giang hồ, thiếu gia công tử không đến. Người đến lại là Giang công tử muốn bắt nàng ta làm công cụ thải bổ cho lão già khú Giang gia kia.

Dĩ nhiên Lâm Mạn Dĩnh không cam lòng làm vật phẩm bị người ta đưa đi. Hơn nữa nàng ta cũng từng tu luyện võ đạo, tu vi còn không thấp. Công cụ thải bổ là gì dĩ nhiên nàng ta biết vì thế mới chọn cách chạy trốn. Dù cho có phải bán đứng đám người Hinh nhi mới vừa giúp đỡ bọn họ, nàng ta cũng nhất định phải trốn.

Thấy Tô Tín trước mặt, Lâm Mạn Dĩnh lại nảy ra ý tưởng khác.

Tô Tín người này tuổi còn trẻ đã có chức vị cao, trấn thủ Tây Bắc. Có thể nói là giang hồ cự phách hùng bá một phương. Bản thân Tô Tín cũng có thực lực Dương Thần cảnh, hoàn toàn có thể tranh phong với cường giả thế hệ trước trên giang hồ.

Người như vậy với Lâm Mạn Dĩnh mà nói thì đúng là phu quân lí tưởng của nàng ta. Bởi vậy, nàng ta dùng hết thủ đoạn, muốn câu dẫn Tô Tín. Dù chỉ có được một đêm với Tô Tín cũng đáng. Ít nhất như thế cũng giữ được tính mạng của nàng ta.

Lâm Mạn Dĩnh rất có lòng tin với mị lực của mình. Nhưng Tô Tín chỉ nhìn nàng ta một cái. Cái nhìn này nhất thời khiến nàng ta thấy như bị rơi vào hầm băng!

Thân hình Lâm Mạn Dĩnh từ từ bay lên trời. Chân khí vô hình nâng cả cơ thể nàng ta lên. Lúc này, trong đầu nàng ta, Lâm Mạn Dĩnh thấy mình như đang đi qua mười tám tầng địa ngục vậy. Đao tước phủ chém, chảo dầu lăng trì, mỗi một kiểu đều

giống hệt như thật làm cho nàng ta phải lớn tiếng kêu khóc. Ngô Cửu Sơn đứng một bên nghe thấy mà mím chặt môi.

Có lúc, chịu hành hạ đau đớn không phải đau khổ nhất. Hành hạ tinh thần mới sợ.

Tô Tín không phải người thích hành hạ người khác. Dù có lúc hắn cũng phải dùng ít thủ đoạn hung tàn để lập uy, thế nhưng đó cũng là việc có mục đích.

Hiện tại, Tô Tín làm vậy chỉ là đang hành hạ người khác. Không ai có thể đụng vào Hinh nhi mà vẫn sống được an nhàn cả. Tô Tín muốn bọn họ đến chết cũng không được chết thoải mái!

Dáng vẻ lúc này của Lâm Mạn Dĩnh hù không ít người, bao gồm cả Đường Đường.

Mặc dù nàng hận phụ tử Lâm Duyên Đường sao không chết đi, tuy nhiên nàng cũng không muốn dùng thủ đoạn tàn nhẫn thế này mà hành hạ người khác.

Lúc này, khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp của Lâm Mạn Dĩnh đã méo mó đến cực hạn, gần giống như là ác quỷ vậy.

Hơn nữa, cơ thể của nàng ta cũng đang không ngừng co quắp lại chẳng khác gì trúng tà.

Mãi đến nửa khắc sau, Lâm Mạn Dĩnh không co quắp nữa nhưng khí tức trên người nàng ta cũng suy yếu cực hạn. Cuối cùng ngã xuống đất, trong đôi mắt vẫn còn nhìn ra được vẻ kinh hoàng vô tận!

Ngô Cửu Sơn đứng ở một bên có hơi run, trong lòng thầm nhủ đòn này của Tô đại nhân quá mức kinh người. Hắn không giết Lâm Mạn Dĩnh nhưng lại khiến cho Lâm Mạn Dĩnh bị dọa chết!

Về việc có thể hù dọa chết người hay không, điểm này Ngô Cửu Sơn không hề nghi ngờ gì.

Võ giả tâm chí vững vàng. Lúc rèn luyện thân thể dù không rèn luyện môn pháp tinh thần lực, nhưng tinh thần lực của họ cũng mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Thế vậy mà Tô Tín lại dùng ảo ảnh vây lấy Lâm Mạn Dĩnh, khiến cho nàng ta bị ảo ảnh dọa đến chết vì sợ. Thủ đoạn này có thể nói là kinh khủng. Ít nhất Ngô Cửu Sơn chưa từng thấy qua.

Bấy giờ, Tô Tín lại đưa mắt sang nhìn Lâm Duyên Đường. Lâm Duyên Đường bị nhìn trúng mà nhất thời run lên một cái.

Không ai muốn chết cả. Có điều, trên thế giới này có rất nhiều chuyện còn đáng sợ hơn cả cái chết.

Vì vậy, Lâm Duyên Đường nhanh chóng quyết định, dùng một chưởng đánh vào ngực mình. Dù có tự sát cũng không muốn chịu đựng cảm giác sống không bằng chết này.

Chỉ tiếc, Lâm Duyên Đường tính nhầm. Ấy chính là với thực lực của hắn mà muốn chết trước mặt Tô Tín thì quả là khó!

Chương 1561 - Giang gia

Giang gia

Trong nháy mắt hắn muốn đánh vào ngực, trong mắt Tô Tín nhất thời lóe lên vẻ kì dị. Đôi mắt Tô Tín giống như hóa thành vực sâu, kéo người khác vào trong đó.

Rất nhanh, động tác của Lâm Duyên Đường dừng lại. Tô Tín đưa tay đặt lên đầu Lâm Duyên Đường, nhất thời, cả người hắn ta bắt đầu run rẩy. Chỉ chốc lát sau đã miệng sùi bọt mép, cuối cùng cũng đi đời.

Ngô Cửu Sơn đứng một bên thấy thế lại run lên. Đấy chính là phương pháp sưu hồn, thủ đoạn của ma đạo. Thậm chí ngay cả ma đạo hiện thời cũng rất ít dùng đến nó. Bởi nó không chỉ bị nhân sĩ chính đạo lên án mà còn khiến trời đất oán hận. Không chỉ vậy, nó còn ảnh hưởng chút ít đến tu vi.

Phương pháp sưu hồn này là dùng tinh thần lực cường đại của bản thân, xâm nhậm vào trong đầu kẻ địch, cưỡng ép tìm cho ra cái bản thân mong muốn.

Hành động này còn đau đớn hơn cả giết người. Bởi thế nên một vài tông môn chính đạo mới cấm chế tà thuật ma đạo này. Một khi nó xuất hiện thì phải diệt ngay.

Vậy nên, hiện thời ma đạo suy thoái, dù là Huyễn Ma Đạo cũng không dùng thủ đoạn tà thuật này nữa. Giờ cũng chỉ còn Bạch Liên giáo dùng mà thôi.

Tất nhiên, điều khiến những tông môn ma đạo kia bỏ qua thủ đoạn này không phải vì chính đạo phản đối. Dẫu sao ma đạo dù có suy thoái bọn họ cũng chẳng dễ bị hù sợ đến nước này.

Điều khiến bọn họ thực sự không dùng đến thủ đoạn kia nữa là bởi vì sưu hồn thuật dùng nhiều quả thực sẽ khiến trời đất oán hận. Mảnh ghép ký ức của đối phương bị ngươi cưỡng ép tìm đến rồi còn hấp thu nó. Với người thi thuật, thì đây là một loại tăng thêm tổn thương cho tinh thần lực. Mặc dù bên ngoài thì nhìn không thấy nhưng tích tụ lâu dài cũng sẽ tạo thành phản phệ nhất định. Tác dụng phụ quá lớn.

Có điều, với cường độ tinh thần của Tô Tín hiển nhiên hắn không sợ chuyện này. Huống chi trước mắt đừng nói là sưu hồn thuật, dù cho có là bí pháp ác độc hơn nữa Tô Tín cũng dùng được.

Tô Tín ném thi thể của Lâm Duyên Đường qua một bên, thở dài một cái, nói với Ngô Cửu Sơn: “Tìm tài liệu về Giang gia ở Tề Châu phủ Đông Bình đạo cho ta.”

Trong lòng Ngô Cửu Sơn cả kinh. Lại là Giang gia Tề Châu phủ!

Giang gia Tề Châu phủ này cũng được coi như là đại tộc ở Đông Bình đạo. Có điều, nếu các ngươi chọc nhầm vào Tô đại nhân thì đừng nói là đại tộc, dù các ngươi có là lục đại thế gia thì cũng không được yên thân.

Khi nãy, Tô Tín dùng phương pháp sưu hồn cưỡng ép tìm được tin tức về Giang gia trong đầu Lâm Duyên Đường, kết hợp với tài liệu của Ngô Cửu Sơn, Tô Tín cũng đại khái biết được lai lịch của đối phương.

Giang gia dám động đến đệ tử Dịch Kiếm Môn chính là thế lực không nhỏ ở Đông Bình đạo.

Trong tộc có một võ giả Dung Thần cảnh, còn có mấy tên võ giả Hóa Thần cảnh.

Ở chỗ có tông môn hàng đầu, chút thế lực này chẳng tính là gì, nhưng ở Đông Bình đạo chẳng có nổi một một võ giả Dương Thần cảnh thì thế lực này cũng quả không tệ.

Hơn nữa, Đông Bình đạo vốn là địa bàn của Cái Bang. Nơi đây vốn cũng không giàu có gì. Trong bốn mươi chín đạo Đại Chu, cảm giác tồn tại của nơi này cực thấp. Từ sau khi Bang chủ Cái Bang mất tích, Đông Bình đạo này hoàn toàn không còn người dẫn đầu. Người thống trị chính là mấy thế lực nhất lưu có Dung Thần cảnh như Giang gia.

Giang gia lão tổ Giang Nguyên Thần thọ nguyên cũng đã cao. Thậm chí cũng chuẩn bị bắt đầu bế quan tu dưỡng, dùng cách thức bớt động võ công để đạt mục đích dưỡng sinh. Nhưng không biết từ lúc nào, Giang Nguyên Thần này lại dính líu đến con đường Mật tông, chiếm được phương pháp song tu từ Mật tông. Hoặc chính là nói phương pháp thải bộ thì phù hợp hơn.

Dựa vào bí pháp này, hắn không chỉ kéo dài thọ nguyên của mình mà bản thân lại càng có hy vọng tấn thăng Dương Thần cảnh, dẫn dắt Giang gia bọn họ từ một gia tộc sắp rớt xuống hàng nhị lưu lại một lần nữa nắm chắc địa vị trong hàng nhất lưu. Thậm chí, còn khiến cho Giang gia bọn họ được xếp vào một trong ba thế gia hàng đầu trong hàng nhất lưu.

Người đụng vào đám Hinh nhi chính là đệ tử đời thứ ba của Giang gia, Giang Vọng. Bản thân Giang Vọng mặc dù thiên phú rất miễn cưỡng nhưng bởi vì cháu trai Giang gia ít ỏi. Huyết mạch dòng dõi đích tôn đời thứ ba chỉ có năm người. Vì vậy Giang Vọng cũng được các trưởng bối Giang gia nuông chiều sinh hư.

Nắm được những tài liệu này, Tô Tín không khỏi cười nhạt trong lòng. Hắn vốn còn tưởng rằng Giang gia này có thực lực gì lắm mới dám động đến đệ tử Dịch Kiếm Môn. Bây giờ nhìn lại, có vẻ như Giang gia lão tổ Giang Nguyên Thần cũng không biết chuyện này.

Tuy nhiên, Giang Nguyên Thần có biết hay không cũng không còn quan trọng. Con người ai cũng phải trả giá cho quyết định của mình. Hinh nhi là cái vảy rồng ngược của Tô Tín. Ai dám

đụng vào Hinh nhi, bất kể đúng sai, tất cả đều bị tru diệt! Đây cũng là thái độ của Tô Tín.

Sau khi những võ giả Ám Vệ khác đến, Tô Tín ngay lập tức dẫn người đến Tề Châu phủ. Mà lúc này, bên trong Tề Châu phủ, Giang gia cũng đang chuẩn bị cho lễ mừng thọ của Giang Nguyên Thần.

Thật ra, phần lớn võ giả đều không có thói quen mừng sinh thần. Dù sao khi đến được cảnh giới Hóa Thần, chỉ cần không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì thọ nguyên cũng phải hơn trăm năm. Hàng năm lại mừng sinh thần thì quá phiền.

Chương 1562 - Giang gia (2)

Giang gia (2)

Chỉ có điều, lần này Giang gia bọn họ lại một lần nữa trỗi dậy. Chuyện này cũng cần phải cho những thế lực khác ở Đông Bình đạo nhìn thấy. Vì thế mới chi trả một số tiền lớn để tổ chức lễ mừng thọ lần này.

Giang Nguyên Thần trước đó vẫn luôn bế quan, đến sinh thần hôm nay hắn mới xuất quan. Mà ở đất bế quan của hắn có không ít đệ tử Giang gia đã chờ sẵn.

Giang Vọng chắp tay sau lưng, vẻ mặt khinh thường nhìn những đệ tử Giang gia đồng lứa với hắn.

Trước mắt, trụ cột duy nhất của Giang gia chính là Giang gia lão tổ Giang Nguyên Thần. Hơn nữa, thế hệ thứ hai ở Giang gia bọn họ hầu như chẳng có mấy người có thiên phú tốt. Vậy nên hiện tại, hy vọng tương lai của Giang gia bọn họ chính là những đệ tử đời thứ ba này.

Có thể nói, Giang Nguyên Thần xem trọng ai thì người đó chính là người thừa kế Giang gia tương lai.

Thực lực của Giang Vọng có thể không được tính là người mạnh nhất trong số những đệ tử đời thứ ba ở Giang gia. Nhưng nói đến âm mưu thủ đoạn thì mấy thằng ngốc chỉ biết tu luyện thật chẳng sánh bằng Giang Vọng hắn.

Đây cũng là lí do vì sao trong số các đệ tử đời thứ ba Giang gia chỉ có mình hắn có võ giả Hóa Thần cảnh thiếp thân bảo vệ.

Có điều, vừa nghĩ đến Trương Hiển Quang trước đó dám công khai cãi lệnh hắn, Giang Vọng bỗng hơi nổi nóng.

Đến khi lão tổ xuất quan, Giang Vọng sẽ tặng những người đó cho lão tổ. Thế thì vị trí của hắn trong mắt lão tổ sẽ càng thêm vững chắc.

Khi đó, hắn sẽ đề nghị với lão tổ đổi Trương Hiển Quang. Người này không nghe lệnh của hắn thì còn làm gì được nữa?

Không quá nửa giờ, cửa đất bế quan mở ra. Một lão già cải lão hoàn đồng đi từ trong ra ngoài.

Lão giả này mặc dù thoáng nhìn thì thấy vẫn đang cải lão hoàn đồng, có chút tiên phong đạo cốt. Nhưng nhìn kỹ lại lộ ra mấy phần cảm giác tà dị.

Da của hắn mặc dù không chảy nhão nhưng lại bóng loáng, hệt như người bằng sáp.

Hơn nữa, trong đôi mắt hắn cùng lóe vẻ tà dị. Nhìn qua là biết không phải người hiền lành.

“Cung nghênh lão tổ xuất quan!”

Đệ tử Giang gia ở đó đồng loạt hô lên.

Giang Nguyên Thần hài lòng cười, khoát tay một cái, nói: “Được rồi. Tất cả đứng lên đi. Các ngươi đừng ở hết ở đây. Tất cả ra ngoài chờ khách đi.”

Lúc này, đột nhiên Giang Vọng nói: “Lão tổ tông, tôn nhi có chuẩn bị cho ngươi một phần đại lễ.”

Giang Nguyên Thần cười nói: “Vọng nhi lại chuẩn bị lễ vật gì thế? Ngươi cũng có tâm đấy. Quả không uổng công lão tổ thương ngươi.”

Mấy đệ tử Giang gia ở đó đồng loạt bĩu môi.

Bàn về thực lực, Giang Vọng có lẽ không bằng bọn họ nhưng công phu nịnh hót thì bọn họ theo không kịp.

Giang Vọng cung kính nói: “Ta chuẩn bị sáu nữ tử Tiên Thiên cảnh, đều là xử nữ xinh đẹp hiến tặng cho lão tổ thải bổ. Sau khi thải bổ với các nàng xong, lão tổ chắc chắn có thể tiến thêm một bước.”

Trong mắt Giang Nguyên Thần nhất thời lóe một tia tà dị, cười to nói: “Được, được, được! Quả nhiên là Vọng nhi hiểu tâm ý lão tổ nhất!”

Tuy nhiên, lúc này Giang Vọng lại nói: “Vốn ta muốn đưa những người này vào phòng của lão tổ. Nhưng Trương Hiển Quang không đồng ý. Tự mình giữ lại hết những người đó. Cũng không biết hắn có tâm tư gì.”

Nghe lời này xong, nhất thời Giang Nguyên Thần đưa mắt, nhướn mày nhìn Trương Hiển Quang.

Trương Hiển Quang không phải người của Giang gia bọn họ nhưng lại là cô nhi mà hắn thu nuôi từ nhỏ, lại cho người của Giang gia đến đào tạo. Không ngờ, Trương Hiển Quang này cũng coi như không chịu thua kém, một đường tấn thăng lên Hóa Thần cảnh.

Tuy nhiên, dù Trương Hiển Quang có tranh cỡ nào thì cũng là người ngoài. Một người ngoài lại dám to gan cãi lệnh chủ. Đây cũng không phải chuyện gì tốt.

Dù cho Trương Hiển Quang đã là Hóa Thần cảnh võ đạo tông sư, cũng coi như là lực lượng không thể phân chia của Giang gia bọn họ, tuy nhiên chuyện này cũng nhất định phải giải quyết.

Bởi thế, Giang Nguyên Thần hỏi thẳng Trương Hiển Quang: “Trương Hiển Quang, chuyện này là sao? Vọng nhi nói có đúng không?”

Trương Hiển Quang vội vàng chắp tay nói: “Lão tổ, mặc dù công tử nói không sai nhưng đám người kia thật không thể đụng vào. Nếu đụng vào họ sẽ xảy ra chuyện lớn!”

Trương Hiển Quang vẫn rất cảm kích Giang gia. Nếu không có Giang gia, Trương Hiển Quang hắn cũng không đến được trình độ như ngày hôm nay.

Cho nên, dù Giang Nguyên Thần đã có chút nghi kỵ với hắn, Trương Hiển Quang cũng không có nửa lời oán hận. Hắn lớn tiếng nói với Giang Nguyên Thần: "Lão tổ, những người đó đều là đệ tử Dịch Kiếm Môn xuất sơn ra ngoài lịch luyện. Nếu như chúng ta đụng vào chúng thì sẽ kết tử thù với Dịch Kiếm Môn mất!"

Lời này vừa xong, mọi người ở đây ai cũng lộ vẻ hoang mang. Giang Vọng bắt người của Dịch Kiếm Môn? Hắn muốn làm gì đây chứ? Phá hủy Giang gia bọn họ hay sao?

Hơn nữa, vẫn chưa hết, Trương Hiển Quang lại tiếp tục nói: "Thêm nữa, trong khoảng thời gian lão tổ bế quan, ta đã cẩn thận điều tra thực hư một phen. Trong số những đệ tử Dịch Kiếm Môn này có một nữ tử thân phận không nhỏ. Nàng là đệ tử cuối cùng của "Huyền Tâm Kiếm Chủ" Mạnh Kinh Tiên ở Dịch Kiếm Môn, cũng là thân muội của Tiết Độ Sứ Tây Bắc đạo triều đình hiện thời, Tứ Đại Thần Bộ Tô Tín!"

Vừa dứt lời, ai nấy đều bối rối.

Chương 1563 - Ta tới giết người

Ta tới giết người

Giang gia bọn họ gặp chuyện gì thế này? Cùng lúc đắc tội với hai giang hồ cự phách. Hơn nữa người nào người nấy cũng đều ác!

Mạnh Kinh Tiên thì không cần phải nói. Người này từng một người một kiếm chỗng đỡ cho Dịch Kiếm Môn. Đừng thấy đã lâu rồi hắn không xuất thủ mà xem thường, khi trước, lúc Dịch Kiếm Môn và Cản Thi phái đánh một trận, hắn từng giết bao nhiêu người rồi? Huống chi, Dịch Kiếm Môn từ trên xuống dưới đều điên cuồng hết! Là dạng có thể vì một thứ không rõ ràng mà mạng đổi mạng với người đó!

Hơn nữa, danh tiếng của Tô Tín trên giang hồ không khác gì sát thần chuyển thế. Đi đến đâu là dấy lên một màn mưa tanh gió máu.

Nghe nói gần đây Tô Tín được phong là Tiết Độ Sứ Tây Bắc đạo. Chưa đến một năm, hắn đã khuấy đảo sóng to gió lớn ở

toàn bộ Tây Bắc đạo rồi. Cũng không biết lại có thêm bao nhiêu người chết nữa.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn Giang Vọng. Chuyện này khiến Giang Vọng lúc nãy còn đang dương dương tự đắc bỗng dưng cảm giác trong lòng bất an. Hắn không khỏi nói: "Sợ cái gì? Giang gia chúng ta bây giờ không còn như trước. Có chư vị thượng sư Mật tông hỗ trợ, việc gì phải sợ Dịch Kiếm Môn và Tô Tín đó chứ?"

Bỗng nhiên, Giang Nguyên Thần cười một tiếng, giây lát sau giáng xuống một cú tát, đánh cho Giang Vọng té bay ra ngoài, nôn máu.

"Nghiệt chướng! Ngu si! Ngươi biết ngươi mang phiền toái lớn gì về cho Giang gia không?"

Lúc này, trong lòng Giang Nguyên Thần cũng nổi ý giết quách Giang Vọng cho xong. Mật tông không sợ Dịch Kiếm Môn, không sợ Tô Tín nhưng Giang gia bọn họ sợ chứ!

Cái câu, người không biết không sợ chính là đang nói người như Giang Vọng.

Trước đây chẳng qua hắn chỉ là cậu ấm công tử ăn uống ham chơi. Mấy tông môn đứng đầu trên giang hồ hắn chẳng biết được cái nào. Dù bây giờ bắt hắn kể tên Ngũ Phái Trì Kiếm gồm những phái nào, e là hắn cũng không kể được.

Sau đó, hắn làm cho Giang Nguyên Thần vui vẻ, được truyền thụ bí pháp song tu mới có thể tấn thăng đến cảnh giới Tiên Thiên. Nhưng từ trong xương cốt Giang Vọng vẫn chỉ là tay công tử ăn chơi.

Căn bản Giang Vọng cũng không biết thực lực của Dịch Kiếm Môn mạnh nhường nào, cũng không biết Tô Tín kinh khủng bao nhiêu. Bởi vậy, đến tận lúc này hắn cũng không ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Giang Nguyên Thần thở dài một cái, nói: "Trương Hiển Quang, lần này ngươi làm đúng. Nếu quả thực đụng vào bọn họ thì chúng ta đúng là đã kết tử thù với Dịch Kiếm Môn và Tô Tín rồi."

“Lão tổ, vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Một đám đệ tử Giang gia hỏi.

Giang Nguyên Thần nói: “Trước mắt chuyện cũng xảy ra rồi, có hối hận cũng vô dụng. Có điều may thay chúng ta cũng chưa làm gì quá mức. Lát nữa các ngươi phái người đổi chỗ khác cho mấy đệ tử Dịch Kiếm Môn đó, hầu hạ ăn uống cho đàng hoàng.

Lão đại, lão nhị, các ngươi lập tức đi mời mấy vị thượng sư Mật tông đến. Nhờ bọn họ giúp đỡ một chút, có bọn họ ra mặt thì chắc sẽ không sao.”

Mọi người gật đầu một cái, lập tức đi sắp xếp.

Bên ngoài, tân khách cũng tới cả. Giang Nguyên Thần không muốn lộ vẻ lo sợ cho người ngoài thấy nên cũng đổi vẻ mặt khác mà ra ngoài đón khách.

Lúc này, ở ngoại giới, Tô Tín đã mang theo một đám võ giả Ám Vệ bao vây toàn bộ Giang gia. Dĩ nhiên, cảnh này lọt vào mắt Thái Tam Nguyên không khác gì dùng dao mổ trâu giết gà. Chỉ có một tên Dung Thần cảnh thôi, diệt cả gia tộc của hắn có thể nói là dễ như bỡn.

Có điều nếu Tô Tín muốn làm vậy thì cứ để hắn vui là được.

Nghe thanh âm trong Giang gia vọng ra, Tô Tín nhàn nhạt nói: “Lễ mừng thọ à? Ngày tốt đấy. Vừa hay hôm nay cũng cho họ làm ngày giỗ luôn.”

Tô Tín xoay người nói với Lý Phôi: “Lát nữa ngươi dẫn người đi cứu đám Hinh nhi ra trước.”

Lý Phôi gật đầu một cái. Ngay lập tức dẫn hơn mười tên võ giả Ám Vệ biến mất không tung tích.

Bây giờ Tô Tín không còn lo lắng cho an nguy đám người Hinh nhi nữa. Ngô Cửu Sơn là Tổng bộ đầu Đông Bình đạo. Hắn sớm đã nghe nói chuyện Giang gia lão tổ bế quan. Trước khi hắn xuất quan, đám Hinh nhi sẽ không có việc gì.

Mặc dù Giang Nguyên Thần có chuyện phiền lòng, nhưng lúc này hắn vẫn ngồi ghế chủ vị trong đại sảnh, mời rượu hàn huyên với một đám võ giả ở Đông Bình đạo.

Giang gia bọn họ tham gia Mật tông, thực lực Giang Nguyên Thần cũng tăng mạnh, bởi vậy nên quyền phát ngôn của Giang gia bọn họ ở Đông Bình đạo cũng tăng lên nhiều. Nhìn thái độ của các thế lực võ lâm ở Đông Bình Đạo kia thì biết. Hầu như người nào cũng nhân cơ hội mời rượu để tâng bốc Giang Nguyên Thần mấy câu.

Tuy nhiên, vào lúc này, cửa Giang gia bất thình lình bị người khác đá văng. Mọi người ở đây ai nấy biến sắc. Trong lòng tự nhủ không biết là ai to gan đến vậy, dám đến cửa Giang gia đang lớn mạnh để khiêu khích.

Có điều, khi người bên ngoài đi vào trong, nhất thời mọi người ở đây không nói được gì.

Một đám võ sĩ, võ giả mặc đồng phục màu đen tràn vào Giang gia, lập tức bao vây Giang gia.

Ba người dẫn đầu khí thế xông thiên, một luồng uy áp nồng đậm hạ xuống. Cái này khiến mọi người ở đây ai nấy đều trợn cả hai mắt, lộ vẻ hoảng sợ vô cùng.

Chương 1564 - Ta tới giết người (2)

Ta tới giết người (2)

Cường giả Dương Thần cảnh! Mà lại đến tận ba tên cường giả Dương Thần cảnh!

Trong số bọn họ, có người cả đời cũng chưa từng thấy cường giả Dương Thần cảnh. Không ngờ hôm nay lại được gặp đến tận ba người.

Võ giả Hóa Thần cảnh cùng Dung Thần cảnh khác trong số những tân khách ở đây cũng được coi như là cường giả. Nhưng bấy giờ Hóa Thần cảnh, Dung Thần cảnh theo sau lưng ba tên Dương Thần cảnh như người hầu, ngoan ngoãn không dám nói nhiều nửa câu.

Thấy người đến, trong lòng Giang Nguyên Thần nhất thời chùng xuống.

Người khác không biết chuyện gì nhưng hắn thì biết! Dịch Kiếm Môn không có được tận ba Dương Thần cảnh, nhưng Tô

Tín thì có.

Chẳng qua, Giang Nguyên Thần không ngờ sao Tô Tín lại đến đây nhanh như vậy? Hơn nữa lại gần như mang theo cả lực lượng ở Tây Bắc đạo đến. Chỉ vì một muội muội mà đáng làm chuyện chấn động thế này sao?

Dưới sức ép mạnh mẽ từ ba tên Dương Thần, mọi người ở đây yên lặng như tờ, không dám nói năng gì.

Thấy thế, Tô Tín bước ra, lạnh nhạt nói: "Trước tiên ta tự giới thiệu mình một chút. Ta là Tô Tín. Chư vị hẳn có nghe qua tên ta."

Vừa nghe hai chữ "Tô Tín" ai nấy nhất thời xôn xao. Mấy năm nay trên giang hồ nào có ai không biết tên Tô Tín chứ?

Đây chính là người mạnh nhất thế hệ trẻ trong triều đình Đại Chu dạo gần đây.

Dĩ nhiên bây giờ có thể bỏ ba chữ "thế hệ trẻ" đi được rồi. Bởi thực lực Tô Tín hiện thời đã đứng trong ba mươi vị trí đầu ở Địa Bảng. Hắn hoàn toàn có thể sánh vai với những cường giả thế hệ trước!

Người này có thể nói là vô cùng hung tàn. Đi đến đâu là mưa tanh gió máu đến đấy.

Hắn quật khởi ở Giang Nam đạo. Kết quả, hắn giết chừng mấy chục ngàn người ở Giang Nam đạo, nơi đó máu chảy thành sông. Cái này cũng đặt căn cơ cho hắn ở Giang Nam đạo. Cho dù hắn đã rời Giang Nam đạo nhiều năm rồi, nhưng uy thế của hắn ở Giang Nam đạo không hề kém cạnh Tiêu gia.

Sau đó, hắn làm chủ Thịnh Kinh thành, lại dấy lên một trận phong vân ở Bắc Nguyên đạo. Hắn vừa củng cố vững chắc địa vị của mình đồng thời đạp dưới chân tính mạng của biết bao nhiêu người!

Nghe nói gần đây Tô Tín đến Tây Bắc, võ giả Trung Nguyên ai nấy thở phào nhẹ nhõm.

Tô Tín này sát nghiệp quá nặng. Mặc dù với triều đình mà nói đây là chuyện may mắn, nhưng với võ lâm giang hồ mà nói thì đây chẳng phải là chuyện gì tốt.

Với nhân vật như Tô Tín, dĩ nhiên bọn họ hy vọng hắn đi càng xa càng tốt. Các dị tộc Tây Bắc cũng chẳng có quan hệ gì với võ lâm Trung Nguyên, để Tô Tín đi gieo họa cho họ thì hơn.

Gần đây nhất, nghe nói Tô Tín cũng không ở yên tại Tây Bắc đạo. Có điều, mọi người cũng không để ý. Dù sao Tây Bắc có chết nhiều người hơn nữa cũng chẳng liên quan gì đến bọn họ.

Nhưng ai nào ngờ bây giờ Tô Tín lại đến Đông Bình đạo từ lúc nào. Không những thế còn dẫn theo nhiều cường giả như vậy. Rõ ràng là không có chuyện gì tốt đẹp mà.

Nói khó nghe, với thế lực thủ hạ trong tay Tô Tín đây, đủ để hắn tàn sát toàn bộ võ lâm Đông Bình đạo!

Tô Tín nói ra thân phận của mình xong. Chớp mắt, Giang Nguyên Thần liền đi ngay đến trước người Tô Tín, cung kính nói: "Tô đại nhân vì chuyện gì mà đến, dĩ nhiên ta biết. Việc này Giang gia ta làm sai. Ngài yên tâm, muội muội của ngài cùng những đệ tử Dịch Kiếm Môn kia, dù chỉ là một sợi tóc, đệ tử Giang gia ta không đụng đến họ. Ta cũng đang chuẩn bị hậu lễ, nhất định sẽ cho Tô đại nhân một câu trả lời."

Vốn Giang Nguyên Thần muốn giao Giang Vọng ra cho Tô Tín xả giận. Có điều suy nghĩ một chút, Giang Nguyên Thần cũng bỏ qua suy nghĩ này.

Cái này không phải là vì tình ông cháu với Giang Vọng nặng đến độ nào, mà là bởi giao Giang Vọng ra không chỉ khiến những thế gia Đông Bình đạo khác cười nhạo mà ngay cả Giang gia bọn họ cũng sẽ mất hết nhân tâm.

Giang Vọng phạm sai dĩ nhiên phải chịu phạt. Thậm chí còn phải phạt nặng. Nhưng dù sao hắn cũng là đệ tử Giang gia. Vừa đụng chuyện đã giao đệ tử nhà mình ra lãnh tội. Hành động này bất kể là ở tông môn hay thế gia cũng khiến người ta khinh thường.

Hơn nữa, người Giang gia khác mặc dù biết tội này Giang Vọng gây ra, là hắn tự làm chuyện xấu không thể sống nhưng bọn họ cũng không khỏi sinh lòng thương cảm.

Bởi vậy, cuối cùng Giang Nguyên Thần vẫn quyết định trích máu nhiều một chút, hiến tặng chí bảo gần đây mà Giang gia

có được cho Tô Tín. Về lý về tình, về cả mặt mũi cũng đều đủ đầy, thế mới qua được cửa ải khó khăn lần này.

Song, Tô Tín lúc này nhìn Giang Nguyên Thần, lạnh nhạt nói: "Trả lời? Ta không muốn câu trả lời gì hết. Hôm nay ta đến cũng không cần trả lời."

"Thế Tô đại nhân ngươi muốn cái gì?"

Không biết vì sao, lời nói bình tĩnh của Tô Tín khiến Giang Nguyên Thần có chút cảm giác sợ bay hồn bạt vía.

Nhìn về phía trước, ánh mắt Tô Tín trống rỗng, lời hắn nói ra lại khiến người khác không rét mà run: "Hôm nay ta đến để giết người. Toàn bộ Giang gia đều phải chết. Dĩ nhiên, các ngươi cũng có thể chọn cách tự sát. Làm như vậy sẽ ít chịu khổ hơn."

Chương 1565 - Không nể mặt ai

Không nể mặt ai

Tô Tín vừa dứt lời, ai nấy đều xôn xao. Nhủ thầm trong lòng quả không hổ là Tô Tín. Sát tâm nặng đến thế. Vừa đến đã muốn diệt cả gia tộc người khác. Thậm chí còn phách lối đến mức nói đối phương tự sát.

Tất nhiên, Tô Tín hẳn có thực lực này. Bằng vào những người hắn dẫn đến thì đừng nói là một Giang gia, dù có trăm Giang gia cũng không ngăn nổi.

Có điều, ai nấy cũng biết lai lịch của Giang gia. Giang gia không dễ đối phó như vậy. Theo bọn họ được biết, Giang gia này có quan hệ dính líu đến Mật tông. Hơn nữa lại còn là quan hệ khăng khít.

Quan trọng nhất là lúc này Mật tông là quốc giáo triều đình. Tô Tín cũng từng có hợp tác với Mật tông. Phỏng chừng nếu có cao tăng Mật tông đứng ra điều đình thì Giang gia vẫn có cơ may thoát nạn.

Vì thế, sau khi Tô Tín nói xong, đám người Giang gia vô cùng phẫn nộ nhưng không ai dám đứng ra lắm miệng nói lấy một câu. Bọn họ đang chờ cường giả Mật tông đến.

Mặt Giang Nguyên Thần không hề đổi sắc nhưng thái độ càng kính cẩn hơn: “Tô đại nhân, sự tình lần này thật sự là hiểu lầm. Giang gia ta đã tỏ rõ đầy đủ thành ý rồi. Tô đại nhân sao lại phải đuổi cùng giết tuyệt chứ?”

Tô Tín nhìn hắn, lạnh nhạt nói: “Ta không quan tâm hiểu lầm hay là không. Ta đã nói, hôm nay ta đến là để giết người. Ai cản cũng vô ích. Nếu các ngươi không muốn chết thì được thôi, ta giúp các ngươi đi chết. Trong vòng ba hơi thở, tất cả mọi người trong này ra khỏi Giang gia ngay! Bằng không thì cùng chết với họ!”

Lời vừa dứt, nhất thời ai nấy biến sắc. Bất kể là võ giả Hậu Thiên cảnh hay Hóa Thần cảnh đều vội vàng chạy như bay hòng được thoát thân. Bởi bọn họ quả thật không dám chắc Tô Tín có động thủ hay không.

Dẫu sao thì con người Tô Tín nổi danh làm việc không màng đến hậu quả.

Đến giờ phút này, sắc mặt Giang Nguyên Thần mới thực sự thay đổi.

Tô Tín hẳn biết lai lịch của hắn. Hơn nữa, quả thực hắn cũng không làm gì đám đệ tử Dịch Kiếm Môn kia. Thế mà chỉ vì chút chuyện mâu thuẫn này mà đã muốn diệt Giang gia?

Thời gia ba hơi thở thoáng cái đã qua, Tô Tín vung tay lên, nói: “Giết!”

Đám người Thái Tam Nguyên sau lưng hắn vừa động thì lúc này đột nhiên vọng tới tiếng quát to: “Dừng tay! Tô đại nhân xin dừng tay!”

Cùng lúc đó, hai luồng sức mạnh cường đại ầm ầm hạ xuống. Đám người Thái Tam Nguyên nhất thời biến sắc.

Từ giữa không trung, hai cao tăng Mật tông xuất hiện. Một trong hai người mặc dù gây trơ cả xương nhưng da thịt tựa như được đúc từ kim sắt. Tuổi tác tuy hơi lớn nhưng khí huyết trùng tiêu, vô cùng mạnh mẽ.

Người này coi như là người quen cũ của Tô Tín, chính là thượng sư Mật tông Kim Cương Tự Đại Thế Chí.

Gã còn lại khiến Thái Tam Nguyên có chút không thoải mái.

Cả người hắn mặc tăng bào màu đỏ sậm. Vóc người to mập, mặc y phục lộ ngực. Da thị lộ ra bên ngoài như được bôi thêm một lớp dầu bóng loáng.

Thêm vào đó, bản thân hắn cũng giống như Phật Di Lặc, trên mặt lúc nào cũng treo lên nụ cười châm biếm. Nhưng không biết vì sao, nụ cười này của hắn khiến cho người được gọi là Tiểu Lý tàng đao như Thái Tam Nguyên cũng cảm nhận được khí tức âm lãnh bên trong.

Đều là Dương Thần cảnh, nhưng trước kia Thái Tam Nguyên rất ít khi đến Trung Nguyên tung hoành. Bây giờ đến Trung Nguyên rồi hắn mới biết, võ lâm Trung Nguyên như đầm rồng hang hổ. Hai cao tăng này Thái Tam Nguyên hắn chưa từng được nghe nói đến nhưng chọn đại một người cũng có khí tức mạnh hơn hắn nhiều.

Bên kia, Giang Nguyên Thần trông thấy Đại Thế Chí thượng sư đến, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Giang gia bọn họ là người Mật tông. Hiện tại, có cường giả Mật tông đến đỡ lời cho, hẳn sẽ không có vấn đề gì.

Huống chi hắn nghe nói Đại Thế Chí thượng sư từng có chút giao tình với Tô Tín. Tô Tín hẳn sẽ nể mặt Đại Thế Chí thượng sư.

Đại Thế Chí thượng sư vừa đáp xuống đất đã liền nói: “Tô đại nhân, đã lâu không gặp. Ngươi khiến ta thật kinh hỉ đấy! Lão tăng còn chưa chúc mừng Tô đại nhân tấn thăng Dương Thần nữa!”

Thấy Tô Tín trước mặt, Đại Thế Chí thượng sư cũng không khỏi bồi hồi. Đất linh tú ở Trung Nguyên chắc chắn tốt hơn Tây cương khổ hàn khô cằn kia.

Người như Tô Tín mặc dù không nhiều, nhưng cách một khoảng thời gian sẽ có một người xuất hiện. Tuy nhiên đất Tây cương lại chẳng có lấy một ai.

Trước kia Tô Tín còn từng mượn sức mạnh của Mật tông bọn họ. Mà bây giờ Tô Tín được coi là trọng thần triều đình, trấn

giữ Tây Bắc. Tô Tín đã có đủ tư cách ngồi ngang hàng với mấy đại tông môn Mật tông bọn họ rồi.

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Đại Thế Chí thượng sư, ngươi đến đây là muốn ngăn cản ta hay sao?”

Đại Thế Chí thượng sư thở dài một cái. Đồng thời cũng hung dữ trợn mắt nhìn Giang Nguyên Thần. Hắn chọc ai không chọc lại đi chọc vào Tô Tín và Dịch Kiếm Môn. Giang Nguyên Thần hắn đang ngại mình sống dai chật đất à?

Cũng may, hôm nay Dịch Kiếm Môn không có ai đến. Nếu không, tên điên Mạnh Kinh Tiên kia mà xuất hiện thì ngay cả Đại Thế Chí thượng sư cũng có chút sợ hãi.

So với Mạnh Kinh Tiên, Tô Tín với Đại Thế Chí thượng sư còn có chút giao tình. Hơn nữa, Đại Thế Chí thượng sư tự nhận cũng coi như là khá hiểu Tô Tín.

Chương 1566 - Không nể mặt ai (2)

Không nể mặt ai (2)

Con người Tô Tín quen thuộc nhất chính là việc dùng lợi ích để suy tính xem chuyện gì có nên làm hay không. Động vào Giang gia với Tô Tín mà nói thì chẳng được ích gì.

Bởi thế, Đại Thế Chí thượng sư nói thẳng: “Tô đại nhân, Giang gia rất quan trọng với Mật tông chúng ta. Thế nên hôm nay ta hy vọng ngươi nể mặt ta, bỏ qua cho Giang gia. Chuyện này Giang gia cũng sẽ cho ngươi một câu trả lời thỏa đáng. Người gây chuyện tuyệt không có đường sống. Coi như là Mật tông ta nợ ngươi một ân huệ.”

Nếu như là tình huống khác, Tô Tín muốn diệt Giang gia thì cũng diệt thôi. Mật tông bọn họ không phải Thiếu Lâm Tự, không quen đi xen vào chuyện của người khác.

Vấn đề ở đây là Giang gia. Giang gia là bước đầu tiên để Mật tông bọn họ đặt chân vào Trung Nguyên. Không thể cứ như vậy mà bị Tô Tín diệt được.

Sau khi Tô Tín rời Thịnh Kinh thành, đám người Mật tông vì là quốc giáo của Đại Chu, bọn họ cũng coi như là có căn cơ,

chỗ đứng để tiếp tục ở Đại Chu.

Tuy nhiên, căn cơ là căn cơ, mà bọn họ muốn đặt chân vào Trung Nguyên thì dì gì cũng phải có đất truyền đạo chân chính thuộc về bọn họ.

Bởi vậy, bên phía Mật tông dốc hết cao thủ, khuếch trương ở khắp nơi trong Trung Nguyên. Dĩ nhiên bọn họ cũng cố gắng chọn mấy nơi cách xa Thiếu Lâm Tự để mà truyền đạo. Dẫu sao bọn họ cũng chưa muốn xảy ra va chạm với Thiếu Lâm Tự.

Thực lực Đông Bình đạo trước giờ không mạnh, sau khi Bang chủ Cái Bang mất tích, Cái Bang chia năm xẻ bảy. Một Đông Bình đạo lớn như vậy mà không tìm được lấy một võ giả Dương Thần cảnh. Bởi vậy, nơi này dĩ nhiên bị Mật tông nhắm đến.

Chỉ có điều, Đông Bình đạo giống như những tông môn võ lâm Trung Nguyên khác, đều giữ thái độ kính trọng nhưng lại xa cách với Mật tông. Bởi thế nên lúc mới đầu, Mật tông ở đây không làm được gì.

Cuối cùng, vẫn nhờ Hoan Hỉ Miếu của Mật tông ra tay, dùng bí thuật thải bổ giúp cho Giang Nguyên Thần từ một lão già hom hem biến thành dáng vẻ như bây giờ.

Có thể nói, Giang Nguyên Thần chính là nhân vật gương mẫu mà Mật tông lập được ở khắp Đông Bình đạo.

Chỉ cần nương nhờ vào Mật tông thì sẽ có được những cái lợi này. Thực lực của Giang Nguyên Thần càng mạnh, hắn càng phát triển tốt thì chính là tuyên cáo sống sờ sờ của Mật tông.

Do vậy, Giang gia không thể bị Tô Tín tiêu diệt. Nếu không, một khi Giang gia bị diệt thì không chỉ công sức bọn họ đổ sông đổ biển mà uy tín của Mật tông ở Đông Bình đạo, thậm chí là toàn bộ võ lâm Trung Nguyên cũng bị suy giảm nhiều.

Giang gia kia đầu phục Mật tông, là người của Mật tông mà Mật tông để người ta bị diệt tộc, không thể bảo vệ được. Như vậy thì nương nhờ vào Mật tông có ý nghĩa gì?

Thế nên Giang gia không thể có chuyện gì được. Hôm nay dù có thế nào, Đại Thế Chí thượng sư cũng phải bảo toàn Giang gia cho bằng được.

Tô Tín nhìn Đại Thế Chí thượng sư, khóe miệng hắn bỗng nhiên lộ ra một nụ cười. Nụ cười này nhất thời khiến Đại Thế Chí thượng sư cảm giác được không ổn.

"Thượng sư, ngươi và ta cũng coi như là giao tình cũ. Nếu chỉ là chuyện thường thì ta cũng sẽ nể mặt ngươi. Nhưng hôm nay thì không được.

Tô Tín ta xuất thân bần hàn, quật khởi vi mạt, từ nhỏ đến lớn chỉ có một thân muội cùng nương tựa vào nhau mà sống. Ai động đến nàng, ta giết kẻ ấy!

Khi nãy ta đã nói rồi. Ta muốn diệt Giang gia. Tô Tín ta làm việc rất biết giữ lời. Nói giết cả nhà thì sẽ giết cả nhà. Bây giờ ngươi muốn ta đổi ý, há chẳng phải làm cho ta bẽ mặt hay sao?"

Tô Tín bước lên trước, nhất thời, huyết sát khí vô biên vút tận thiên không, hóa thành huyết vụ bay đầy trời. Cảnh tượng kinh khủng này toàn bộ Tề Châu phủ đều thấy được. Chớp mắt, toàn bộ võ giả Tề Châu phủ đều không ngừng run rẩy!

Chân Vũ cảnh là Lục địa thần tiên. Dương Thần cảnh chính là người gần bậc tiên nhất!

Bấy giờ Tô Tín giận dữ, hắn thật sự có sức mạnh diệt cả cái châu phủ này trong khoảnh khắc!

Sắc mặt Đại Thế Chí thượng sư rốt cuộc thay đổi.

Hắn có thể cảm nhận được quyết tâm của Tô Tín. Lần này Giang gia quả thực đụng phải vảy ngược của Tô Tín rồi. Dù có là Tây cương Mật tông ra mặt, Tô Tín cũng không nể nang.

Đại Thế Chí thượng sư vội vàng nói: "Tô đại nhân, ngươi bình tĩnh chút đã! Chuyện này còn có thể thương lượng! Trước mắt ngươi cứ diệt Giang gia thế thì ta cũng không tiện ăn nói với người của Mật tông. Giang gia này cho dù thật sự đáng chết, ngươi cũng phải cho chúng ta thời gian xử lý đã chứ?

Trước kia ở Thịnh Kinh thành, Tô đại nhân hợp tác với Mật tông rất tốt đẹp. Ngươi cũng không mong vì chút chuyện nhỏ này mà xích mích với Mật tông ta chứ?”

Tô Tín nghiêng đầu nhìn Đại Thế Chí thượng sư một cái, nói: “Ăn nói? Đó là chuyện của ngươi. Tô Tín ta không sợ xích mích với ai. Tất cả mọi người trong Giang gia hôm nay nhất định phải chết!

Diêm Vương đòi ngươi canh ba, ai dám để ngươi sống đến canh năm? Tô Tín ta hôm nay muốn tiêu diệt Giang gia. Ngày hôm sau Giang gia sẽ không còn ai sống sót bước ra khỏi cánh cửa lớn này!”

Có điều, vào lúc này, đại hòa thượng mập mạp vẫn luôn không nói gì kia bỗng nhiên đứng trước mặt Tô Tín. Sau lưng hắn sương phấn màu đỏ bốc lên. Trong đó, ảo giác vạn thiên, lại có thiên nữ thoát y mà múa, cả cảnh cùng thần hoan lạc, vừa thanh khiết lại vừa dục, vô cùng tà dị!

Chương 1567 - Diệt môn

Diệt môn

Luồng khí tức tà dị này trong chớp mắt liền cản lại huyết sát khí ngập trời của Tô Tín, khiến những người Giang gia ở đây nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Khi nãy thiếu chút nữa đã bị Tô Tín hù chết rồi.

Tô Tín nhướn mày một cái, lạnh lùng nói: “Người Hoan Hỉ Miếu?”

Đại hòa thượng mập mạo kia gật đầu một cái, híp mắt cười, nói: “Bần tăng là Tiêu Ma Da, tham kiến Tô đại nhân.”

Ánh mắt Tô Tín híp lại. Hắn biết người này là ai. Một trong ba vị tôn giả hộ pháp “Cực Lạc thượng nhân” Tiêu Ma Da!

Tô Tín vẫn luôn coi thường Hoan Hỉ Miếu.

Mặc dù nói có lúc cách làm việc của Tô Tín cũng khá gian trá nhưng hắn vẫn là võ giả tương đối chính thống. Thực lực của hắn đều nhờ vào chém giết mà có.

Còn như Hoan Hỉ Miếu loại dựa vào song tu cùng một đống nữ nhân để có thực lực, Tô Tín vẫn luôn rất khinh thường.

Tuy nhiên, khinh thường thì khinh thường, thủ đoạn này so với công pháp ma đạo có hiệu quả thành công không thể nghi ngờ. Thực lực của Hoan Hỉ Miếu chính là minh chứng.

Trong Mật tông, thực lực của Hoan Hỉ Miếu có thể nói là đứng sau Kim Cương Tự.

Trong Hoan Hỉ Miếu, trừ chủ trì Đại Hoan Hỉ La Hán đã bế quan hơn trăm năm đi thần du thế giới cực lạc gì gì đó, ba vị tôn giả hộ pháp còn lại đều có thực lực Dương Thần cảnh.

Thêm vào đó, không nhìn đến Hoan Hỉ Miếu, trong Cửu Ngục tà ma, Hoan Hỉ giáo, một nhánh do Hoan Hỉ Miếu tách ra mà cũng đứng được vào hàng Cửu Ngục tà ma thì có thể thấy được thực lực nhất mạch của Hoan Hỉ Miếu.

Phương pháp song tu thải bổ của Hoan Hỉ Miếu mặc dù bị người trong giang hồ khinh thường, khuyết điểm cũng không ít, ví như căn cơ bất ổn, thế cổ chai lúc tấn thăng tương đối lớn. Dẫu vậy, về độ kinh khủng lúc tu luyện thì lại không thành vấn đề.

Người bình thường có khi phải kiên nhẫn khổ tu, nhưng nhất mạch Hoan Hỉ Miếu chỉ cần buông thả chân ngã trong thế giới cực lạc là có thể nắm được sức mạnh cường đại. Đây cũng là lí do vì sao nhiều năm như vậy rồi mà vẫn có không ít võ giả đến nhờ cậy Hoan Hỉ Miếu và Hoan Hỉ giáo.

Vị "Cực Lạc thượng nhân" Tiêu Ma Da không phải là người Trung Nguyên cũng không phải là người Tây cương. Hắn là người Kim Trướng Hãn Quốc. Hơn nữa, hắn còn là người thuộc bát bộ hoàng tộc Kim Trướng Hãn Quốc.

Xưa nay, võ giả Dương Thần cảnh Mật tông đều lấy Bồ tát làm tên. Hoan Hỉ Miếu là ngoại lệ, nhất định phải độc lập độc hành. Tiêu Ma Da này cũng là người tương đối độc lập độc hành.

Vị trí Đại hãn của Kím Trướng Hãn Quốc cũng không phải là một tầng không đổi. Từ trước đến giờ, chỉ cần là người tài đều có thể chiếm được. Có điều, nghiêm túc mà nói thì Đại hãn

đều được chọn ra từ trong bát bộ hoàng tộc. Người của bộ tộc nào có thực lực mạnh nhất sẽ được chọn thành Đại hãn. Ngoài ra cũng sẽ còn liên hôn với người bát bộ còn lại để đảm bảo quyền lực của bản thân và cả những bộ tộc khác.

Tiêu Ma Da này trước đó chính là người thừa kế trực hệ trong bát bộ hoàng tộc. Tương lai dù không thành Đại hãn cũng sẽ thành trọng thần của Kim Trướng Hãn Quốc.

Nhưng ai nào ngờ khi đó hắn lại buông hết tất cả những thứ này, một mình đến nơi khô cằn khổ hạn như Tây cương, cậy nhờ Hoan Hỉ Miếu, cuối cùng lập thành uy danh Cực Lạc thượng nhân của hắn.

Chỉ là, hôm nay đừng nói có người của Hoan Hỉ Miếu ra mặt, dù cho có là Liên Hoa thiền viện ra mặt cũng vô dụng thôi!

Giang gia tất phải diệt! Đây là bù đắp cho Hinh nhi, cũng là cho những thế lực khác trên giang hồ xem thử, động vào muội muội của Tô Tín sẽ có kết quả thế nào.

Uy danh của Mạnh Kinh Tiên như thế mà còn không che chở được cho Hinh nhi, thế thì đành thêm vào hung danh của Tô Tín vậy!

Tiêu Ma Da chắp hai tay, trên khuôn mặt mập lộ ra nụ cười hệt như Phật Di Lặc: “Tô đại nhân, tha được thì nên tha. Ngươi cần gì phải đuổi cùng giết tuyệt? Giang Nguyên Thần này cũng coi như là đệ tử ký danh của ta. Tô đại nhân nếu như ngươi giết hắn thì cũng là khiêu chiến với nhất mạch Hoan Hỉ Miếu chúng ta. Đến lúc đó, giữa mọi người có xung đột không phải đáng tiếc lắm sao?

Nếu ngươi lui đi, lần này coi như chúng ta kết thiện duyên. Sự tình này, nhất mạch Hoan Hỉ Miếu chúng ta trong tương lai nhất định sẽ hậu báo.”

Nghe thấy thế, Đại Thế Chí thượng sư thầm hô một tiếng không ổn.

Lúc đầu, trong số các võ giả Mật tông đến Thịnh Kinh thành thực chất không có võ giả Hoan Hỉ Miếu. Chính bởi vì bọn họ cũng biết tai tiếng của mình tại võ lâm Trung Nguyên nên

không theo tới. Đến khi mọi chuyện lắng xuống, bọn họ mới chạy đến Trung Nguyên để truyền đạo.

Bởi vậy, người Hoan Hỉ Miếu không có quen biết với Tô Tín. Tiêu Ma Da không hiểu tính cách của Tô Tín nhưng Đại Thế Chí thì hiểu.

Tô Tín là kiểu người mềm không được, rắn không xong. Có khác thì chẳng qua là nếu ngươi thương lượng được hợp tai thì còn có chút cơ hội. Nếu ngươi dám uy hiếp hắn thì Tô Tín sẽ trở mặt ngay!

Quả nhiên, nghe nói như thế, sắc mặt Tô Tín nhất thời liền trở nên âm trầm. Hắn ngay lập tức lạnh giọng nói: "Giang Nguyên Thần là đệ tử ký danh của người? Ha ha. Nếu như không phải do ngươi truyền thụ cái phương pháp song tu thải bổ kia cho hắn thì có lẽ chuyện hôm nay sẽ không xảy ra.

Chương 1568 - Diệt môn (2)

Diệt môn (2)

Nếu như vậy thì đừng nói nhảm nữa. Ta nói rồi, hôm nay Giang gia phải diệt tộc. Đừng ai mong cản được. Dù cho hôm nay Đại Hoan Hỉ La Hán không biết đã thần du đến Tây Thiên hay là Địa Phủ kia của Hoan Hỉ Miếu các ngươi đích thân đến cũng không ngăn được ta đâu!"

Nghe thế, sắc mặt Tiêu Ma Da nhất thời đen đi: "Cuồng vọng!"

Hắn còn đang muốn nói gì, nhưng lúc này Tô Tín đã động.

Khí tràng vô biên bao phủ lấy Tiêu Ma Da. Trên trời dưới đất đều là kiếm khí. Kiếm khí vô hình có mặt ở khắp ngõ ngách, hệt như một cái lãnh vực bao vây lấy Tiêu Ma Da bên trong mà giết!

Nói một câu không xuôi tai đã động thủ, sắc mặt Đại Thế Chí thượng sư cũng thay đổi. Có điều lúc này Thái Tam Nguyên cùng Nhạc Đông Lưu chặn trước mặt hắn.

Thái Tam Nguyên cười ha hả, nói: "Thượng sư Mật tông Đại Thế Chí? Bên phía Tô đại nhân chưa cần ngươi nhúng tay. Hai

người chúng ta thì lại muốn lĩnh giáo chút Mật tông chân ngôn ấn pháp, xem thử rốt cuộc nó mạnh cỡ nào.”

Bàn về thực lực, Đại Thế Chí thượng sư bỏ xa hai người Thái Tam Nguyên và Nhạc Đông Lưu. Thậm chí cộng cả hai người vào một chỗ cũng không phải là đối thủ của Đại Thế Chí thượng sư.

Song, mặc dù bọn họ đấu không lại Đại Thế Chí thượng sư nhưng muốn giữ chân hắn trong mấy chục chiêu hay trên trăm chiêu cũng không thành vấn đề.

Dẫu sao, Đại Thế Chí thượng sư cũng không phải là Mạnh Kinh Tiên hay là Thiết Ngạo. Nếu chỉ quấn chân đối phương, hai người họ vẫn tự tin làm được.

Đặc biệt là Nhạc Đông Lưu. Sau khi hắn gia nhập vào dưới trướng Tô Tín, Tô Tín cũng đưa một ít ghi chép tu luyện của các Dương Thần cảnh từ thời thượng cổ mà hắn có được ở chỗ Thanh Ly, cùng với bí pháp kiếm đạo hắn lấy trong Cửu Trọng Kiếm Các cho Nhạc Đông Lưu. Có được những thứ này, thực lực của Nhạc Đông Lưu cũng tăng nhiều.

Mà lúc này, những võ giả Ám Vệ nhìn thấy Tô Tín cũng đã động thủ. Bọn họ cũng không chần chừ, vội vàng lấy Đồ Long Nỗ ra bắn một lượt. Sau đó ập vào đánh chém.

Hai mắt Giang Nguyên Thần đỏ thẫm. Sao hắn cũng không ngờ Tô Tín lại thực sự động thủ. Tô Tín quả thực dù có phải mạo hiểm xích mích với Tây Cương Mật tông, thì cũng phải diệt Giang gia!

Người này điên rồi!

Giang Nguyên Thần lóe lên suy nghĩ này. Thậm chí cả những thế lực võ lâm khác ở Đông Bình đạo cũng mang suy nghĩ này.

Giang Nguyên Thần động cũng không dám động vào đám người Hinh nhi. Hơn nữa, hắn còn chiêu đãi bọn họ ăn uống đàng hoàng. Với bọn họ mà nói đây không phải là đại sự gì. Thế mà Tô Tín lại như có thâm thù đại hận muốn tiêu diệt bọn họ. Như vậy có đáng giá hay không?

Giang Nguyên Thần không nghĩ ra, nhưng trước mắt hắn cũng không có cách nào nghĩ được. Bởi Tô Minh Kỳ cùng đám võ giả Dung Thần cảnh của Tô gia đã động thủ vây lấy Giang Nguyên Thần hắn vào giữa.

Hiện tại, trong số Ám Vệ của Tô Tín, Dung Thần cảnh đều là người dòng thứ của Tô gia.

Những võ giả Dung Thần cảnh dòng thứ này mặc dù thực lực của bản thân có hơi yếu, nhưng đó là do trước kia quanh năm suốt tháng bị dòng chính Tô gia quản chế. Bản thân họ rất biết quy củ, không hề sinh sự. Bởi thế, đãi ngộ Tô Tín dành cho họ cũng rất đầy đủ.

Không chỉ mặc cho bọn hắn chọn bí pháp Tô gia, ngay cả bí pháp trong Cửu Trọng Kiếm Các và cả phía triều đình cũng đều giao cho bọn hắn. Để bọn hắn tự chọn mà luyện.

Khi công pháp, tài nguyên không thiếu thứ gì, những người dòng thứ Tô gia này tiến bộ rất nhanh chóng. Hơn nữa, thực lực Tô Tín càng lúc càng mạnh, những người này cũng càng một lòng thần phục Tô Tín. Trước kia, Hoàng Bỉnh Thành từng lo lắng có vài người lòng tham không đáy muốn sinh sự, việc này chưa xảy ra bao giờ. Ngay cả Tô Minh Kỳ, người có uy vọng lớn nhất trong dòng thứ Tô gia cũng chỉ mang thái độ thành khẩn mà thôi.

Giờ đây, cái duy nhất Tô Tín không hài lòng là năng lực làm việc của họ.

Dẫu sao thiên phú, thực lực những đệ tử dòng thứ Tô gia này nhất định là có. Tuy nhiên vì bị huyết mạch dòng chính loại khỏi trung tâm quyền lực, lại thêm ở trong nội đường Ninh Viễn không có cơ hội rèn luyện nên năng lực làm việc mới kém thế.

Có điều, chuyện này không sao. Trong số thủ hạ của Tô Tín, người có thực lực chân chính là Ám Vệ Tiên Thiên cảnh và một ít đệ tử Tô gia.

Những người này có thiên phú, có thực lực, quan trọng nhất là rất linh hoạt.

Trong tương lai có khả năng bọn họ sẽ là trụ cột vững vàng trong Ám Vệ. Còn mấy người Tô Minh Kỳ chỉ cần làm tốt chuyện tay đấm chân đá là được.

Lúc này, đến lượt bọn họ xuất thủ. Đám Tô Minh Kỳ trước đó đều đã được Tô Tín sắp xếp. Đây là cuộc chiến diệt môn. Không có nhiều chú ý như vậy. Bởi thế, bọn họ bám chặt lấy một chuyện, đó chính là tru diệt Giang Nguyên Thần người có thực lực mạnh nhất trong Giang gia trước!

Toàn bộ Giang gia nhất thời đánh thành một đoàn. Những võ giả bị đuổi khỏi Giang gia trước đó cũng không dám đến tập trung ở phía trước mà chỉ dám vây xem từ trên chỗ cao. Chiến dấu bậc này không phải là chuyện bọn họ có thể nhúng tay vào.

Mà lúc này, giao thủ giữa Tô Tín và Tiêu Ma Da mới là mấu chốt trong cuộc chiến này.

Chương 1569 - Kết oán

Kết oán

Tiêu Ma Da được gọi là Cực Lạc thượng nhân. Trên thực tế, vì Hoan Hỉ Miếu rất ít khi đến Trung Nguyên nên tài liệu của Tô Tín về người này cũng rất ít. Chỉ biết lai lịch của hắn chứ không rõ con đường võ đạo hay thực lực chân chính của đối phương.

Tuy nhiên, mấy cái này đều không quan trọng nữa. Tô Tín nói rồi, dù bây giờ người đứng trước mặt hắn là Cực Lạc La Hán của Hoan Hỉ Miếu thì cũng đừng hòng ngăn được Tô Tín!

Hiện thời, Tiêu Ma Da cũng bị vây giữa thế sát trong kiếm ngục của Tô Tín. Sau khi đại thành, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí vô cùng kinh khủng. Sát cơ có mặt khắp nơi khiến Tiêu Ma Da cảm giác hắn như đang ở trong địa ngục, bị kiếm khí không ngừng chuyển động kia giết chết!

Tiêu Ma Da chau mày, từ trong miệng hắn, một âm tiết kì dị phát ra. Hai tay hắn kết ấn, trong nháy mắt, thần nữ khởi vũ, thoáng cái đã phân hóa vạn thiên. Vô số đạo thần quang giáng xuống, rốt cuộc cũng đánh nát kiếm vực kia.

Song, không để cho Tiêu Ma Da thở phào một cái. Trước mắt hắn đã không còn thấy thân hình của Tô Tín nữa.

Trên chín tầng trời, thân hình Tô Tín giống như long đằng ầm ầm hạ thế. Huyết khí ngập trời trên thân Phi Huyết Kiếm cuốn tới, tru tuyệt phá diệt, vô cùng chết chóc!

Thân hình Tiêu Ma Da nhanh chóng lui ra. Song chưởng đánh liên tiếp. Hai luồng sức mạnh âm dương giao hợp trong không trun, chớp mắt biến thành một luồng sức mạnh ầm ầm bạo phát, đánh tan huyết khí kia.

Tuy nhiên, trong giây phút đó, kiếm ý động trời tấn công đến. Diệt tiên thí thần, ngưng đốn hư không!

Tiêu Ma Da cùng Tô Tín giao thủ mới có mấy chiêu nhưng nụ cười lúc nào cũng treo trên mặt của hắn đã biến mất, lại trở lại vẻ nghiêm trọng vô cùng.

Lúc ra tay, Tô Tín thật giống như sóng to gió lớn. Hết lượt này đến lượt khác, áp lực cường đại đó không cho ai tránh thoát.

Bấy giờ, Tô Tín lại ngay lập tức dùng kiếm kỹ chí cường Nhị Thập Tam Kiếm chấn động giang hồ của hắn. Việc này càng làm cho trong lòng Tiêu Ma Da kinh hãi.

Hai tay Tiêu Ma Da kết ấn, luồng sức mạnh huyền ảo bay lên trong lòng bàn tay hắn. Thần nữ rải hoa, trong chớp mắt, cánh hoa ầm ầm nổ tung, chấn động tận trời.

Đây là bí truyền Vô Vọng Thần Nữ ấn của Hoan Hỉ Miếu. Tuy nhiên, đấu với một kiếm chí cường của Tô Tín thì cái này quả thật là vô vọng.

Phồn hoa tan tác, kiếm ý cường đại phi thiên, ầm ầm chém tới phía Tiêu Ma Da.

Tiêu Ma Da bất chấp, không lo giấu nữa, đối mặt với Tô Tín, hắn hận không thể lấy hết tất cả lá bài tẩy của mình ra mà đấu với Tô Tín.

Hàng Ma Xử khổng lồ xuất hiện trong tay Tiêu Ma Da. Mặc dù hắn xuất thân là võ giả nhất mạch Hoan Hỉ Miếu nhưng hắn cũng kiêm tu luyện thể thuật của Kim Trướng Hãn Quốc. Sau đó, kết hợp cùng với công pháp Mật tông, gần như đã luyện

được thân xác hắn giống như kim cương lưu ly, vô cùng cường đại.

Hàng Ma Xử ầm ầm hạ xuống nhưng lại bị một kiếm đánh bay. Nhất thời, Tiêu Ma Da không nhịn được nôn ra một ngụm máu tươi. Nhưng sương phấn màu đỏ quanh thân hắn lưu chuyển, thương thế do Nhị Thập Tam Kiếm gây ra lập tức lành hẳn.

Tô Tín nhướn mày. Bàn về uy lực, công pháp của nhất mạch Hoan Hỉ Miếu cũng chỉ có thể coi là bình thường. Có điều, thủ đoạn lại không ít.

Mà bên phía Đại Thế Chí thượng sư cũng đang kinh hãi trợn mắt nhìn Tô Tín đánh với Tiêu Ma Da.

Khoảng thời gian này, Tô Tín vẫn luôn ở Tây Bắc đạo. Thế nên thực lực của Tô Tín hiện thời cũng chỉ là lời đồn đãi trên giang hồ. Đại Thế Chí thượng sư cũng không đi tìm hiểu thực hư.

Tuy nhiên hôm nay hắn đã thấy được thực lực của Tô Tín kinh khủng đến mức nào. Kiểu gì hắn cũng không ngờ, sau khi Tô Tín bước lên Dương Thần cảnh lại ghê gớm, lại uy thế đến như vậy.

Nói thế nào thì Tiêu Ma Da cũng là võ giả Dương Thần cảnh ở Mật tông. Mặc dù không coi là quá mạnh nhưng cũng không phải quá yếu. Thế mà bây giờ còn chưa đánh được mấy chiêu với Tô Tín mà đã bị áp chế, hơn nữa lại còn bị thương.

Dĩ nhiên, với người khác mà nói, thương tích do Nhị Thập Tam Kiếm gây ra dù không trọng thương thì nhất định sức chiến đấu cũng bị ảnh hưởng mấy phần. Có điều, với Tiêu Ma Da mà nói thì chuyện này không là gì.

Công pháp song tu của nhất mạch Hoan Hỉ Miếu bọn họ có rất nhiều tác dụng. Cái gọi là công pháp song tu thật ra chỉ là gọi chung chung mà thôi. Trên thực tế, có cách biệt trên dưới cao thấp.

Cái mà Giang Nguyên Thần được Tiêu Ma Da cho là công pháp thấp nhất, chỉ có thể để cho hắn tìm mấy nữ tử có thực lực thấp hèn giao hợp thải bổ. Thật ra đó chính là phương thức

thu nạp tinh khí của đối phương. Cái này giống như ma công. Trong nhất mạch Hoan Hỉ Miếu, công pháp này cũng là loại không ra gì. Ít nhất trong Hoan Hỉ Miếu hiện tại đã không còn ai tu luyện công pháp này. Cũng chỉ còn có Hoan Hỉ giáo lúc này đã thành Cửu Ngục tà ma mới tu luyện loại công pháp song tu cấp thấp này.

Cái Tiêu Ma Da tu luyện chính là bí truyền của Hoan Hỉ Miếu "Cực Lạc Bát Nhã bí điển", là phương pháp song tu chính thống nhất. Âm dương cùng hợp, nam nữ bổ sung cho nhau để song tu.

Chương 1570 - Kết oán (2)

Kết oán (2)

Tiêu Ma Da có không ít nữ đệ tử, thực lực ai cũng không tệ. Thường ngày, lúc giao hợp, Tiêu Ma Da có thể tranh thủ sinh ra âm dương nhị khí tồn trữ trong người. Lúc bị thương thì có thể mượn âm dương nhị khí chữa thương. Có thể nói, mặc dù về độ cường tráng thân thể hắn không bằng Đại Thế Chí thượng sư, nhưng năng lực hồi phục của hắn thì mạnh hơn Đại Thế Chí nhiều.

Thân hình Tô Tín uyển chuyển như du long, đạp kiếm khí lao đến, Tam Thập Lục Lộ Kỳ cùng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí kết hợp thành một khiến tốc độ thân pháp của Tô Tín có thể nói là kinh khủng, hệt như là kiếm quang. Nháy mắt đã đến trước người Tiêu Ma Da.

Lúc này, trên mặt Tiêu Ma Da lóe lên vẻ quả quyết. Lực bộc phát của Tô Tín mạnh đến mức hiếm thấy ở đời này. Đã vậy, hắn còn bị Tô Tín nắm mũi dẫn đi. Dù cho lực phòng ngự có mạnh đến đâu, Tiêu Ma Da sớm muộn cũng bị Tô Tín đánh chết.

Vậy nên lần này, Tiêu Ma Da không phòng ngự nữa mà là chớp thời cơ xuất thủ trước.

Hai tay hắn kết ấn, sương phấn màu đỏ quanh thân hắn ầm ầm bùng nổ. Không gian xung quanh ngưng trệ, một luồng sức mạnh kỳ dị bỗng nhiên bộc phát.

Trước mắt Tô Tín xuất hiện nhiều ảo ảnh, vô số thiên nữ uyển chuyển nhảy múa, quanh thân không sợi vải, vừa thánh khiết lại vừa tà dị, cực kì cổ quái.

Từng luồng, từng luồng sóng tinh thần tản ra từ trung tâm là Tiêu Ma Da, khiến người khác không tự chủ được mà đắm chìm trong thế giới Cực Lạc, không cách nào tự chủ được mình. Ngay cả mấy võ giả Ám Vệ đứng khá gần Tiêu Ma Da, hay cả những võ giả Giang gia cũng bị ảnh hưởng. Trên mặt ai nấy đều lộ ra thần sắc si mê. Thậm chí đến cả việc mình đang ở đâu cũng quên mất.

Người trên giang hồ đều nói, luận về bí pháp tinh thần, Huyễn Ma Đạo và người của Bạch Liên giáo là mạnh nhất. Nhưng thực chất, nhất mạch Hoan Hỉ Miếu cũng không hề kém cạnh.

Duy chỉ có điều, bí pháp tinh thần của bọn họ tương đối riêng lẻ. Nói là bí pháp tinh thần thì chi bằng nói là tẩy não trong tiềm thức, khiến người khác đắm chìm trong thế giới Cực Lạc vô biên, không cách nào tự kiềm chế được mình.

Hơn nữa nghiêm trọng nhất chính là ảnh hưởng này không phải là nhất thời, mà là một đời!

Đứng ở vị trí trung tâm làn sóng tinh thần kia, Nguyên Thần của Tô Tín cũng cảm nhận được có hơi hơi đau. Cảm giác bị kéo vào trong đó tuyệt không dễ chịu.

Vậy nhưng, Tô Tín lại lộ ra nụ cười âm lãnh.

Thứ huyền ảo như tinh thần lực có khắc tinh. Đó chính là trình độ kiên định trong tâm chí của đối phương.

Một khi ngươi không mê hoặc được đối phương thì cuối cùng người chịu xui xẻo chính là ngươi.

Số lần Tô Tín đứng trong biển máu núi thây chém chém giết giết cũng đủ khiến huyết sát khí vô cùng nồng đậm. Tâm chí cũng cứng rắn, lạnh lẽo đến vô cùng. Thứ tinh thần bí pháp mà nhất mạch Hoan Hỉ Miếu cho là đáng tự hào nhất, chẳng khác gì phế vật với Tô Tín!

Một quyền đánh ra, trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!

Quyền ý cường đại phá hư không, cũng đồng thời xé nát thế giới Cực Lạc hệt như cảnh thực kia.

Tiêu Ma Da phun ra một ngụm máu tươi. Quanh thân hắn, sương phấn màu đỏ không ngừng chuyển động. Thân thể vốn to mập lại gầy hẳn đi một vòng. Trong nháy mắt, thân hình xuất hiện ở xa trăm trượng.

"Tô Tín! Chuyện này nhất mạch Hoan Hỉ Miếu chúng ta sẽ ghi nhớ. Việc này chưa xong đâu!"

Bỏ lại một câu nói như vậy xong, bóng dáng Tiêu Ma Da nhất thời biến mất không tung tích.

Hắn biết mình đánh không lại Tô Tín, lúc này mà còn không chạy thì hắn sẽ thật sự bỏ mạng ở đây mất.

Bởi thế, hắn nhanh chóng quyết định bộc phát sức mạnh lớn nhất của mình, thoát thân. Có điều, đúng như hắn nói, chuyện này Hoan Hỉ Miếu tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ.

Tiêu Ma Da đã chạy, Đại Thế Chí thượng sư cũng không cần thiết đánh nữa.

Huống chi, dưới sự tàn sát của võ giả Ám Vệ có sức mạnh gấp mấy lần Giang gia, chưa đến một khắc đồng hồ, những võ giả Giang gia kia cũng bị tàn sát không còn một mống.

Đại Thế Chí thượng sư nhìn Tô Tín, thở dài, nói: "Tô Tín, Mật tông ta vô tình là địch với ngươi. Có điều, chuyện ngày hôm nay khiến cho uy thế của Mật tông chúng ta suy giảm nhiều ở võ lâm Trung Nguyên. Dù cho ta không động ngươi, nhất mạch Hoan Hỉ Miếu cũng sẽ không từ bỏ ý đồ với ngươi đâu. Ngươi tự thu xếp ổn thỏa đi."

Bởi từng hợp tác với Tô Tín nên Đại Thế Chí thượng sư cũng coi như là tương đối hiểu Tô Tín. Đại Thế Chí thượng sư cũng biết trình độ khó dây dưa của Tô Tín nên cũng không muốn đối địch với hắn.

Có điều, việc đã đến nước này, suy nghĩ gì cũng vô dụng rồi. Không nói cái khác, ít nhất, nhất mạch Hoan Hỉ Miếu đã kết tử thù với Tô Tín.

Bọn họ truyền đạo ở Trung Nguyên thực chất đều có địa bàn riêng. Đông Bình đạo này chính là địa bàn mà Hoan Hỉ Miếu chọn. Đại Thế Chí thượng sư ở đây chẳng qua cũng chỉ là trùng hợp. Hắn chỉ đến thương lượng ít chuyện với Tiêu Ma Da mà thôi.

Bởi thế, Tô Tín gây ra sự tình này, ảnh hưởng với những tông môn Mật tông khác cũng không quá lớn. Tuy nhiên, ảnh hưởng đến Hoan Hỉ Miếu lại là trí mạng.

Có thể nói, sau này Hoan Hỉ Miếu sẽ mất hẳn Đông Bình đạo. Hơn nữa, nếu muốn đến chỗ khác phát triển cũng không dễ dàng như vậy nữa.

Chương 1571 - Mạnh Kinh Tiên

Mạnh Kinh Tiên

Sau khi nói xong, Đại Thế Chí thượng sư ngay lập tức xoay người rời đi. Mật tông bọn họ không muốn đối địch với Tô Tín. Nhưng nếu bọn họ muốn đặt chân ở Trung Nguyên thì cũng phải không sợ đối địch với bất kỳ kẻ nào.

Lúc này, toàn bộ Giang gia đã máu chảy thành sông, thây phơi khắp nơi.

Ám Vệ hoàn thành nhiệm vụ Tô Tín giao cho rất gọn ghẽ. Toàn bộ Giang gia không tìm được một con vật còn sống.

Sau khi Tô Tín ra ngoài, Lý Phôi dẫn theo Hinh nhi và mấy đệ tử Dịch Kiếm Môn chờ sẵn ở bên ngoài.

“Ca ca!”

Vừa nhìn thấy Tô Tín, Hinh nhi lập tức nhào tới trong ngực hắn, vành mắt đỏ bừng. Có điều không phải là vì nàng sợ mà là nhớ Tô Tín.

“Được rồi, Hinh nhi đừng sợ. Ca ca đã báo thù giúp ngươi rồi.” Tô Tín cười, vỗ đầu Hinh nhi một cái.

Lúc này trong Giang gia huyết khí nồng đượm, đám người Hinh nhi sớm được Lý Phôi cứu ra. Ở bên ngoài, dĩ nhiên bọn họ cũng nghe được ít tiếng động vọng ra từ bên trong Giang gia. Bọn họ biết rõ chuyện gì đang xảy ra.

Có điều, với Hinh nhi mà nói, ca ca là hào hiệp giang hồ cũng được, hung đồ ma đạo cũng tốt, kiểu gì thì Tô Tín cũng là ca ca của nàng.

Hơn nữa, các đệ tử Dịch Kiếm Môn khác cũng không ai ngu ngốc đứng ra chỉ trích Tô Tín làm việc tàn nhẫn, không hiệp nghĩa chi phong gì gì đó.

Bọn họ đều là đệ tử cho chính Sở Bất Phàm nắm tay dạy dỗ. Đám người Sở Bất Phàm không chỉ dạy võ công cho bọn họ mà còn giảng giải về người trong giang hồ với họ.

Đám người Sở Bất Phàm bước qua thời kỳ tăm tối nhất của Dịch Kiếm Môn, bởi vậy nên suy nghĩ của bọn họ cũng rất thực tế, không bảo thủ, không giả tạo. Cách dạy dỗ đệ tử của bọn họ cũng là như vậy.

Huống chi, sau khi đụng chuyện thế này, đệ tử Dịch Kiếm Môn cũng chín chắn lên nhiều. Bọn họ cũng biết nếu nhóm mình thực sự rơi vào trong tay Giang gia thì đó mới đúng là sống không bằng chết. Cứ cho là Tô Tín không giết Giang gia thì bọn họ cũng không nhịn được mà chém mấy người để hả giận.

Tô Tín giúp họ xử lý xong chuyện này thì cũng coi như bọn họ đã báo được thù. Lúc này, bọn họ đều thận trọng nhìn Tô Tín, đánh giá ca ca của tiểu sư thúc, giang hồ cự phách chân chính, nổi danh khắp thiên hạ.

Sau khi cứu người ra, Tô Tín cũng không ở đây lâu, ngay lập tức dẫn người rời đi.

Cho đến khi đám người Tô Tín đã đi rất xa, một số võ giả Đông Bình đạo mới dám đẩy cửa Giang gia, muốn xem thử tình hình bên trong. Chỉ có điều, vừa xem xong, sắc mặt ai nấy trắng nhợt, vô cùng hoảng sợ.

Ảnh hưởng Tô Tín gây ra ở Đông Bình đạo vô cùng lớn. Ít nhất, mấy thế lực khác ở Đông Bình đạo sợ đến mức quay về dạy dỗ kĩ càng kiến thức giang hồ cho đệ tử nhà mình. Nói cho bọn họ biết rằng có những thế lực mà bọn họ không chọc vào được. Cho dù bắt học thuộc cũng phải nhét vào trong đầu của chúng.

Chuyện Tô Tín làm lần này khiến những người khác trong giang hồ kinh hãi không thôi.

Vốn dĩ bọn họ cho rằng Tô Tín chỉ có ra tay hơi tàn nhẫn, làm việc có chút tuyệt tình nhưng ít nhất cũng nói quy củ, nói lợi ích. Ấy vậy mà hôm nay hắn lại làm ra chuyện động trời như thế! Căn bản không khác gì người điên!

Vì chút chuyện nhỏ mà hắn diệt cả Giang gia. Hơn nữa, còn tuyệt tình với cả Mật tông trước đó từng có hợp tác với hắn. Thậm chí đả thương nặng "Cực Lạc thượng nhân" Tiêu Ma Da, kết tử thù với Hoan Hỉ Miếu. Hành động mất trí này Tô Tín làm hoàn toàn chỉ là để xả giận mà thôi. Mọi người không biết nên hình dung Tô Tín thế nào nữa rồi.

Tuy nhiên, sau lần này, mức độ kiêng kỵ của người trên giang hồ với Tô Tín cũng tăng thêm một nấc.

Với bọn họ mà nói, người ra tay tàn nhẫn không đáng sợ. Một kẻ điên không biết cố kỵ, biết giết địch một ngàn tự tổn tám trăm cũng nhất định phải giết mới đáng sợ!

Trước kia từng có Dịch Kiếm Môn làm chuyện như vậy. Vì danh tiếng, vì tôn nghiêm của Dịch Kiếm Môn nên bọn họ dốc hết tất cả lực lượng ở Dịch Kiếm Môn cũng nhất định phải đánh cới Cản Thi phái một trận. Thiếu chút nữa đánh đến tàn cả tông môn.

Mà Cản Thi phái vì tưởng rằng Dịch Kiếm Môn sẽ không xuất thủ mà phải trả giá đắt, thiết chút nữa bị diệt môn toàn bộ.

Có thể nói, từ sau lần đó, Dịch Kiếm Môn được gọi là kẻ điên. Về sau, caác đại tông môn nếu quả thực muốn đánh một trận sống còn với Dịch Kiếm Môn thì cũng phải suy tính cho kỹ xem tông môn có chịu được tổn thất lớn đến thế hay không. Dẫu sao thì tấm gương là Cản Thi phái hãy còn đang đặt ở đó.

Hơn nữa, bọn họ nhận thấy hướng phát triển của Tô Tín sắp nối gót theo Dịch Kiếm Môn rồi.

Bấy giờ, Tạ Chỉ Yến đã về lại Dịch Kiếm Môn, còn báo lại tin cho đám người Sở Bất Phàm.

Thật ra thì cũng không cần Tạ Chỉ Yến phải nói. Khi Tạ Chỉ Yến quay lại Dịch Kiếm Môn, chuyện này đã lan truyền rộng, ai cũng đều biết rồi.

Sở Bất Phàm tức giận, đập vỡ cái tách, nổi giận mắng: “Mẹ nó! Lão tử nếu có mặt ở đó thì cũng muốn giết cả nhà! Còn cái tên hòa thượng Hoan Hỉ Miếu kia nữa, hắn tưởng rằng Dịch Kiếm Môn chúng ta là bùn mà bóp à?”

Chương 1572 - Mạnh Kinh Tiên (2)

Mạnh Kinh Tiên (2)

Với loại như Hoan Hỉ Miếu, vào thời kỳ toàn thịnh, Dịch Kiếm Môn tùy tiện cử ra hai người kiếm chủ là có thể giải quyết được ngay. Hiện tại, đệ tử ký danh của Hoan Hỉ Miếu dám động đến đệ tử của Dịch Kiếm Môn, đây thật sự là muốn chết mà!

Nếu cuối cùng, Mật tông và Hoan Hỉ Miếu không nhảy ra thì sau khi Tô Tín diệt Giang gia, ân oán này coi như đã chấm dứt.

Thế mà năm lần bảy lượt bọn họ lại cứ chủ động nhảy ra. Được lắm! Thế thì ân oán này sẽ tính lên người Mật tông các ngươi.

Sở Bất Phàm hừ lạnh, nói: “Ta đi bẩm báo với sư huynh. Hinh nhi là muội muội của Tô Tín nên hắn diệt Giang gia báo thù. Nhưng Hinh nhi cũng là đệ tử Dịch Kiếm Môn chúng ta. Chuyện này chưa xong đâu!”

Nói đoạn, Sở Bất Phàm đi thẳng đến chỗ Mạnh Kinh Tiên bế quan, kể lại từ đầu đến đuôi chuyện này với Mạnh Kinh Tiên.

“Sư huynh, sự tình lần này Dịch Kiếm Môn chúng ta nhất định phải lên tiếng, Nếu không những đệ tử khác của chúng ta chẳng may đụng phải chuyện thế này thì biết làm thế nào?

Mạnh Kinh Tiên vẫn luôn ngồi xếp bằng ở chỗ sâu nhất đất bế quan, hơn mười năm không động đậy rốt cuộc cũng cử động. Sau lưng hắn, tiếng kiếm minh vang dài. Mười năm mài kiếm, gió lạnh nổi lên, kiếm khí ngút trời!

“Mật tông, ta sẽ đến đó một chuyến.”

Trong mắt Sở Bất Phàm lộ vẻ khiếp sợ. Hắn thật sự không ngờ Mạnh Kinh Tiên sẽ xuất thủ.

Hắn còn tưởng rằng Mạnh Kinh Tiên sẽ cho Lâm Lạc Viêm, võ giả Dương Thần cảnh trong Dịch Kiếm Môn, xuất sơn đi một chuyến.

“Huyền Tâm Kiếm Chủ” Mạnh Kinh Tiên bế quan hơn mười năm chưa từng bước ra khỏi Dịch Kiếm Môn nửa bước lại một lần nữa xuất thủ. Đây chắc chắn là chuyện lớn chấn động toàn bộ giang hồ!

Lúc này, Đại Thế Chí thượng sư đã về lại Thịnh Kinh thành. Hắn đen mặt kể hết tất cả mọi việc đã xảy ra với những người khác trong Mật tông.

Sau khi Tiêu Ma Da bị thương cũng không quay về Thịnh Kinh thành. Nhất mạch Hoan Hỉ Miếu cũng không có quan hệ tốt với Mật tông cho lắm. Lần này Tiêu Ma Da bị Tô Tín đánh trọng thương đến mất mặt. Đoán chừng hắn cũng không có mặt mũi xuất hiện trước mặt những cường giả Mật tông khác. Chỉ là không biết đã đi đâu dưỡng thương rồi.

Sau khi Mật tông trở thành quốc giáo của Đại Chu, Mật tông cũng có căn cơ ở Đại Chu thế nên hiện tại Mật tông đã đưa tám phần lực lượng từ Tây Cương đến Trung Nguyên. Một nửa trong số đó đều đang đi truyền đạo ở các nơi trong Trung Nguyên. Một nửa còn lại đang ở trong Thịnh Kinh thành.

Bên trong Thịnh Kinh thành, tính luôn cả Đại Thế Chí thượng sư thì còn năm tên võ giả Dương Thần cảnh khác nữa. Trong đó, hai người Kim Cương Tự, một người Chân Ngôn Tông, một người Đại Uy Thiên Long Tự.

Những người này nghe Đại Thế Chí thượng sư thuật lại việc xảy ra xong, võ giả Dương Thần cảnh ở Đại Uy Thiên Long Tự nhất thời hừ lạnh một tiếng, nói: “Lấn hiếp người quá đáng! Tô Tín kia thật sự cho rằng Mật Tông ta sợ hắn à? Quả thực là coi trời bằng vung!”

Tên võ giả Dương Thần cảnh của Chân Ngôn Tông nhíu mày một cái, nói: “Thật ra thì chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách Tô Tín được. Xem cái tên Tiêu Ma Da đó nhận đệ tử kiểu gì kia kìa? Đúng là thằng ngu. Ngay cả người của Dịch Kiếm Môn cũng dám đụng vào. Trong đó lại còn có cả muội muội của Tô Tín nữa.

Trước kia ở Thịnh Kinh thành, Đại Thế Chí sư huynh đã an bài thích đáng hết rồi. Tô Tín đó lại là trọng thần Đại Chu,

hiện giờ đang là Tiết Độ Sứ Tây Bắc. Sau đại chiến Tây Bắc hắn một tay che trời ở đó. Ngay cả Đại Tuyết Sơn cũng chỉ có thể cùng bắt tay liên thủ với hắn. Nhờ vào quan hệ giữa chúng ta và Tô Tín, chúng ta có khả năng rất cao được đến Tây Bắc truyền đạo.

Thế mà giờ thì hay rồi. Xảy ra sự tình này, quan hệ của chúng ta và Tô Tín cũng xong. Không chỉ mất tư cách truyền đạo ở Tây Bắc, lại càng thêm bị người trong giang hồ giễu cợt. Đám người Hoan Hỉ Miếu này không giúp được đại sự gì, chỉ có thêm loạn là giỏi!"

Hoan Hỉ Miếu có một vài phương thức làm việc rất không vừa lòng các võ giả Mật tông. Hệt như đã nói, lúc đầu bọn họ dựng căn cơ ở Trung Nguyên, Hoan Hỉ Miếu không phái người tới. Kết quả bây giờ không chỉ đến ăn sẵn mà còn gây phiền phức cho bọn họ. Cũng chẳng trách những võ giả Mật tông Tây Cương này bất mãn.

Đại Thế Chí thượng sư ho khan một tiếng, nói: "Được rồi, chuyện xảy ra rồi có nói thêm nữa cũng vô dụng. Lần này mối quan hệ giữa Mật tông chúng ta và Tô Tín coi như bung bét hết cả. Có điều, ta cũng không đề nghị đi tìm Tô Tín gây phiền toái. Dẫu sao bây giờ chúng ta đều là người Đại Chu. Gây sự căng quá cũng không tốt cho bên nào.

Tuy nhiên, Hoan Hỉ Miếu và Tô Tín đã kết tử thù. Chuyện này cứ để cho Hoan Hỉ Miếu xử lý lấy. Chúng ta không quan tâm, cũng không quản được."

Mọi người ở đây gật đầu một cái, không có ý kiến gì với lời của Đại Thế Chí thượng sư.

Mật tông là Mật tông, Hoan Hỉ Miếu là Hoan Hỉ Miếu. Mật tông có thể đại diện cho Hoan Hỉ Miếu nhưng Hoan Hỉ Miếu không thể đại diện được cho Mật tông.

Thù oán giữa Hoan Hỉ Miếu và Tô Tín cứ để họ tự giải quyết là được. Mật tông bọn họ sẽ không ra mặt vì Hoan Hỉ Miếu. Huống chi, bên chịu tổn thất lớn nhất trong chuyện lần này cũng là Hoan Hỉ Miếu.

Chương 1573 - Mạnh Kinh Tiên (3)

Mạnh Kinh Tiên (3)

Dẫu sao thì Đông Bình đạo cũng là đất mà Hoan Hỉ Miếu chọn để truyền đạo. Kết quả bây giờ bị Tô Tín quậy tung, coi như hoàn toàn vứt đi.

Nhưng đúng vào lúc này, ngoài cửa Mật tông, một đạo kiếm ý xông lên thiên không, nhắm thẳng vào đám võ giả Dương Thần cảnh Mật tông và Đại Thế Chí thượng sư.

Trong kiếm ý này ẩn chứa duy nhất một ý cảnh, ấy chính là thiên hạ vô song!

Vô song kiếm, vô song kiếm ý! Cho dùng người kia chỉ đứng ngoài cửa, thậm chí cũng chưa xuất kiếm, chỉ mới có một đạo kiếm ý phóng ra đã khiến đám người Đại Thế Chí thượng sư như gặp đại địch!

Năm tên võ giả Dương Thần cảnh đồng loạt tức giận quát lên một tiếng, gần như là lôi đình nổ vang, khi này mới miễn cưỡng đánh tan kiếm ý kia.

Năm người nhìn nhau một cái, mồ hôi lạnh không kiềm được mà chảy xuống.

Một đạo kiếm ý đã ép được bọn họ đến nông nỗi này. Người đến là ai?

Bọn họ không cảm giác được khí tức bên ngoài, nhưng trong lòng tất cả đều lóe lên một cái tên.

Đến lúc bọn họ đẩy cửa ra ngoài, đập vào mắt là bóng người mặc đồ trắng, khuôn mặt trẻ tuổi nhưng trong đôi mắt là cảm giác tang thương trống rỗng.

Ai cũng nói, đôi mắt là nơi biểu đạt tình cảm của con người. Có lúc, biểu cảm khuôn mặt có thể lừa được người khác nhưng ánh mắt thì không.

Có điều, người này thì khác. Nếu ngươi nhìn chằm chằm vào đôi mắt hắn, ngươi sẽ không thấy được bất cứ cảm tình gì. Thật giống như đôi mắt của hắn chính là động đen sâu thẳm, sâu đến không thấy đáy, sâu đến không lường được!

Trong tay hắn là một thanh trường kiếm màu xanh. Kiếm không ra khỏi vỏ nhưng năm tên võ giả Dương Thần cảnh đều bị sức mạnh cường đại trong kiếm kia hấp dẫn.

Lần đầu tiên nhìn vào người này, thứ ngươi thấy đầu tiên không phải là dung mạo và y phục của hắn, mà là kiếm và đôi mắt của hắn!

"Huyền Tâm Kiếm Chủ, Mạnh Kinh Tiên!"

Năm người đám Đại Thế Chí thượng sư mặt mày khổ sở. Bọn họ sao cũng không ngờ sự tình lần này lại chọc được cho Huyền Tâm Kiếm Chủ Mạnh Kinh Tiên, người đã bế quan hơn mươi năm phải ra ngoài!

Mật tông ở Tây Cương lâu ngày, đám người Đại Thế Chí thượng sư cũng không quen biết gì Mạnh Kinh Tiên. Chẳng qua bọn họ chỉ nghe nói đến sự kinh khủng của con người này mà thôi.

Lực áp vô số cường giả Dương Thần cảnh trở thành người đứng đầu Địa Bảng. Cái này không khác nào nói Mạnh Kinh Tiên mạnh chỉ sau Chân Vũ.

Võ giả luôn rất có lòng tin với thực lực của mình, đám người Đại Thế Chí thượng sư cũng thế.

Có lẽ bọn họ cho mình không mạnh bằng Mạnh Kinh Tiên. Tuy nhiên, ai cũng là Dương Thần cảnh cả, bọn họ cũng không cho rằng họ kém Mạnh Kinh Tiên quá nhiều.

Cho đến hôm nay, mặt đội mặt với Mạnh Kinh Tiên bọn họ mới biết. Nhóm người Đại Thế Chí thượng sư không chỉ kém quá nhiều mà kém hẳn một tầng!

Ở trước mặt Mạnh Kinh Tiên, thậm chí đến cả dũng khí xuất thủ cũng bị áp chế đến cực điểm.

Mà lúc này, trong Lục Phiến Môn Thịnh Kinh thành, các Dương Thần cảnh đều cảm giác được khí tức của Mạnh Kinh Tiên. Thiết Ngạo và Thiết Chiến dĩ nhiên cũng cảm nhận được.

"Đại ca, chúng ta có ra mặt không?" Thiết Chiến hỏi.

Thiết Ngạo lắc đầu một cái, nhàn nhạt nói: “Tai vạ Mật tông gây ra, chúng ta không cần phải dọn cho họ. Mạnh Kinh Tiên cũng không có nhắm vào chúng ta.”

Thiết Chiến gật đầu một cái, có điều, hắn bỗng nhiên lại ngẩng đầu hỏi: “Đại ca, bây giờ thực lực của Mạnh Kinh Tiên đã đến mức nào rồi? So với ngươi lúc trước thì sao?”

Thiết Ngạo trầm mặc trong chốc lát, lúc này mới nói: “Hắn và ta đi hai con đường khác nhau. Hắn chọn con đường gian nan nhất. Đường này ta không đi, thế nên ta cũng không biết.

Có điều, cái ta biết chính là bây giờ nếu hắn muốn tấn thăng Chân Vũ thì bất cứ lúc nào cũng có thể làm được.”

Thiết Chiến nghiêng đầu nhìn Thiết Ngạo, trong đôi mắt lộ vẻ kinh hãi.

Mạnh Kinh Tiên là nhắm về phía đám người Mật tông, điểm này người của triều đình cũng nhìn ra được.

Vậy nên dù cho Mạnh Kinh Tiên có xuất thủ trong thành thì cũng chẳng có ai để ý đến.

Mật tông Tây Cương tuy là quốc giáo của triều đình nhưng gây tai vạ xong lại muốn triều định dọn chiến trường cho thì đừng hòng.

Còn lúc này, trước cửa Mật tông, Mạnh Kinh Tiên nhìn mấy người Đại Thế Chí thượng sư, nhàn nhạt nói: “Tiêu Ma Da không có ở đây?”

Đại Thế Chí thượng sư vội vàng nói: “Mạnh tông chủ, chuyện này là do Mật tông dạy dỗ không nghiêm. Sau chuyện này bọn ta nhất định sẽ cho ngươi một câu trả lời.”

Mạnh Kinh Tiên lạnh nhạt nói: “Không cần trả lời gì đâu. Tiêu Ma Da không có ở đây, các ngươi lại đều là người Mật tông, vậy một kiếm vốn tặng cho hắn chuyển sang cho các ngươi vậy.”

Dứt lời, còn chưa đợi cho Đại Thế Chí thượng sư nói gì, kiếm của Mạnh Kinh Tiên cũng ra khỏi vỏ!

Kiếm xuất quỷ thần kinh. Kiếm kia kinh diễm đến mức khiến người ta không cách nào nhìn thẳng cho được. Lúc kiếm này của Mạnh Kinh Tiên ra khỏi vỏ. Đám người Đại Thế Chí thượng sư đã không nhìn được gì nữa. Trên trời dưới đất chỉ có một kiếm này! Chỉ có một kiếm vô song này thôi!

Kiếm khí trùng tiêu ba ngàn dặm. Thậm chí, toàn bộ võ giả ở Bắc Nguyên đạo đều nhìn thấy kiếm khí trùng tiêu xông đến tận trời. Điều này cũng khiến trong lòng bọn họ cực kỳ kinh hãi. Rốt cuộc là người nào có tu vi kiếm đạo cường đại đến như vậy?

Chương 1574 - Dư âm

Dư âm

Một kiếm đó của Mạnh Kinh Tiên chém xuống, năm người Đại Thế Chí thượng sư đều dùng sức mạnh lớn nhất để phòng ngự. Kết quả, sau một kiếm này, cả năm người đều đồng loạt phun ra một ngụm máu tươi. Tất cả đều bị thương!

Mạnh Kinh Tiên thu hồi trường kiếm lại. Thậm chí trong khoảnh khắc hắn xuất kiếm, tất cả mọi người còn không nhìn được trường kiếm của hắn lúc ra khỏi vỏ trông như thế nào.

“Một kiếm này chính là câu trả lời ta muốn. Ai không phục có thể lên Dịch Kiếm Môn tìm ta.”

Dứt lời, Mạnh Kinh Tiên bước ra một bước, trong nháy mắt không thấy bóng dáng đâu nữa.

Đám người Đại Thế Chí thượng sư ai nấy đều hiện vẻ kinh hãi trong mắt.

Một kiếm này không nặng nhưng cũng tuyệt không phải nhẹ. Quan trọng nhất chính là, Mạnh Kinh Tiên chỉ đánh ra một kiếm như thế mà đã khiến bọn họ trọng thương hết. Ai nấy đều thật sự nghi ngờ Mạnh Kinh Tiên không còn là Dương Thần, mà là Chân Vũ rồi!

Năm người đưa mắt nhìn nhau một cái. Tên võ giả Dương Thần cảnh của Chân Ngôn Tông bỗng nhiên tức giận quát: “Tên khốn kiếp Tiêu Ma Da này! Chuyện hắn làm ra lại bắt chúng ta chịu hậu quả!”

Thân là võ giả Dương Thần cảnh, lại là người trong Phật môn, có thể nói bọn họ rất ít khi thất thố.

Thế mà lúc này hắn lại tức giận đến nỗi mắng tục loạn hết lên. Có thể tưởng tượng được lúc này hắn đã tức giận đến độ nào rồi.

Một kiếm này của Mạnh Kinh Tiên bọn họ coi như chịu oan. Dưới góc độ của Mạnh Kinh Tiên, Mật tông chính là một thể. Kiếm này ai chịu cũng như nhau.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là bọn họ dám đến Dịch Kiếm Môn tìm Mạnh Kinh Tiên gây sự à?

Chỉ dựa vào thực lực của Mạnh Kinh Tiên ngày hôm nay và cả cái phong cách hành sự đó của Dịch Kiếm Môn, bọn họ coi như có tức đến mấy cũng chỉ có thể nhịn.

Cảm giác bức bối này cũng không dễ chịu gì. Chính vì thế hắn mới tức giận mắng Tiêu Ma Da kia. Một kiếm này bọn họ gánh thay cho Tiêu Ma Da đó.

Chuyện Mạnh Kinh Tiên rời núi tìm Mật tông Tây Cương chưa đến một ngày đã lan truyền khắp nơi.

Hơn mười năm qua, người trong giang hồ vẫn luôn nói Mạnh Kinh Tiên kinh khủng đến nhường nào. Với võ giả trẻ tuổi mà nói thì Mạnh Kinh Tiên thậm chí đã thành truyền thuyết. Ngày hôm nay truyền thuyết lại một lần nữa xuất hiện. Mọi người đều chịu phục. Mạnh Kinh Tiên thật không hổ danh.

Thậm chí có người chắc chắn, sau Thiết Ngạo, người có tư cách tấn thăng Chân Vũ nhất chính là Mạnh Kinh Tiên.

Nhưng thực ra bọn họ cũng không biết, nếu như Mạnh Kinh Tiên muốn tấn thăng lên Chân Vũ thì có khi còn sớm hơn Thiết Ngạo nhiều.

Trong Đông Bình đạo, Tô Tín vẫn chưa rời đi. Hắn ở lại đây mấy ngày, dùng huyết mạch đại trận Tô gia truyền thừa xuống để củng cố căn cơ cho Hinh nhi một chút. Thêm vào đó cũng cẩn thận dạy cho Hinh nhi mấy hôm.

Có điều, hắn lại phát hiện, ngoại trừ trong lúc chiến đấu ra thì Tô Tín không có gì dạy lại cho Hinh nhi được.

Thành tựu trên kiếm đạo của Dịch Kiếm Môn ngay cả Tô Tín cũng chỉ có thể nói một tiếng bội phục.

Do vậy, về mặt kiếm đạo Tô Tín cũng không dạy được Hinh nhi cái gì. Thậm chí, cưỡng ép thêm vào cho Hinh nhi khuôn mẫu của hắn chỉ có thể khiến cho lý giải võ đạo của Hinh nhi loạn hết.

“Hinh nhi, ngươi tính cùng ta quay về Tây Bắc không?”

Hiện tại, căn cơ của Tô Tín ở Tây Bắc đạo đều đã có đủ. Có thể nói, ở toàn bộ Tây Bắc đạo không còn gì có thể uy hiếp được hắn nữa. Vậy nên Tô Tín cũng muốn dẫn Hinh nhi về Tây Bắc.

Có điều, Hinh nhi nhìn những đệ tử Dịch Kiếm Môn khác, đoạn lắc đầu, nói: “Hay là thôi đi. Ta tính tiếp tục dẫn theo họ ngao du giang hồ. Chờ lúc sắp tấn thăng Hóa Thần cảnh sẽ theo ca ca về Tây Bắc đạo. Khi đó, để cho ca ca bảo vệ ta tấn thăng Hóa Thần.”

Tô Tín gật đầu một cái. Cách thức dạy dỗ đệ tử của Dịch Kiếm Môn đúng không thể chê. Ít nhất Hinh nhi bây giờ khiến Tô Tín rất hài lòng.

Làm việc vẫn phải có hữu thủy hữu chung mới được. Những đệ tử này đã theo Hinh nhi cùng nhau ra ngoài xông xáo giang hồ thì dĩ nhiên cũng xem nàng là chủ.

Bây giờ nếu Hinh nhi quyết định muốn tiếp tục đi xông xáo giang hồ với bọn họ Tô Tín cũng không có ý kiến gì.

Có điều, để tránh cho chuyện lần này lại xảy ra, Tô Tín đưa cho Hinh nhi một tấm lệnh bài ẩn cơ quan, phía trên có ba chữ “Lục Phiến Môn”.

Đây là lệnh bài dành cho Truy Phong tuần bộ khi thi hành mấy nhiệm vụ trọng đại của Lục Phiến Môn. Một khi xảy ra tình huống nguy cấp có thể chuyện động cơ quan trên lệnh bài, tạo thành khói lửa có thể thấy được từ mấy trăm dặm xa. Đến lúc đó, chỉ cần xung quanh có người của Lục Phiến Môn, bọn họ sẽ đến cứu viện.

Mặc dù Tô Tín đưa thứ này cho Hinh nhi là không hợp quy tắc nhưng giờ ở Lục Phiến Môn, Tô Tín chỉ đứng sau mình Thiết Chiến. Thậm chí, nói đến quyền lực khắp toàn Đại Chu thì có khi Tô Tín cũng so được với cả nửa Lục Phiến Môn rồi. Cứ thế thì còn ai dám nói bậy là không hợp quy củ nữa?

Chương 1575 - Dư âm (2)

Dư âm (2)

Thật ra thì lần này, tương tư tiểu kiếm Hinh nhi dùng quả là đáng tiếc. Bình thường, uy lực của tương tư tiểu kiếm thật ra có thể dễ dàng đánh chết võ giả Hóa Thần cảnh. Dung Thần cảnh cũng chẳng đỡ được mấy kiếm. Thậm chí dùng cho khéo thì có khi còn gây được thương tích với cường giả Dương Thần cảnh.

Đáng tiếc, kinh nghiệm thực chiến của Hinh nhi vẫn còn ít. Hơn nữa, ban đầu những đệ tử Dịch Kiếm Môn kia đều bị thuốc làm cho vô tác dụng thế nên trong lòng Hinh nhi mới gấp gáp. Món ám khí Đường môn này trong tay Hinh nhi chỉ giết được mấy võ giả Tiên Thiên. Đúng là có chút không đáng.

Dĩ nhiên, Tô Tín cũng không nói gì nhiều. Kinh nghiệm chiến đấu không phải cứ nói ra là có mà phải đánh giết mới có được.

Hinh nhi đã thấy máu, từng giết người. Nếu lại xảy ra tình huống này, nàng sẽ bình tĩnh hơn nhiều.

Cho nên, lệnh bài Lục Phiến Môn Tô Tín cho Hinh nhi đây chỉ là sợ nếu Hinh nhi lại đụng phải đối thủ nàng không giải quyết được thì cầu viện Lục Phiến Môn. Mà sau khi trải qua chuyện này, Lục Phiến Môn cũng đã biết thân phận của Hinh nhi, chắc chắn sẽ âm thầm trông chừng. Dù có xảy ra chuyện gì, bọn họ cũng toàn lực xuất thủ. Hơn nữa cũng sẽ thông báo cho Tô Tín.

Đám người Hinh nhi tu dưỡng mấy ngày ở Đông Bình đạo xong liền rời đi ngay lập tức. Mà lúc này, ở hướng cực Bắc Đông Bình đạo, trong tòa cung điện xây dưới lòng đất ở một sơn động, Tiêu Ma Da sắc mặt nhợt nhạt, cả người gầy đi một vòng bước vào trong.

Cung điện dưới đất này được xây dựng vô cùng xa hoa. Vách tường xung quanh khắc vẽ muôn hình vạn trạng hình vẽ song tu, khiến người xem nhìn thấy đỏ mặt không thôi.

Mà trong cung điện không ngừng vọng tới tiếng ngân nga động lòng người. Không chỉ khiến người khác đỏ mặt đến tận mang tai, thậm chí, ai có tâm trí không kiên định cũng sẽ dễ dàng bị câu động tâm ma, khiến tẩu hỏa nhập ma.

Chỗ này chính là nơi cư ẩn của Hoan Hỉ Miếu ở Đông Bình đạo. Tất cả người của Hoan Hỉ Miếu đến Trung Nguyên đều ở đây cả.

Hoan Hỉ Miếu cũng biết bọn họ có chút hiềm khích với các tông môn Mật tông khác, nói không chung một khối. Bởi thế, bọn họ căn bản không có ý định ở lâu dài ở Thịnh Kinh thành mà chọn Đông Bình đạo làm đất truyền đạo. Sau một tháng ngắn ngủi liền đào xong, thành lập một tòa cung điện trong lòng đất như thế này coi như chỗ ở tạm thời.

Cảm giác được Tiêu Ma Da vào trong, cửa một tòa nhà nơi sâu nhất ở đó bị đẩy ra, một tên hòa thượng trẻ, lõa thể, tướng mạo anh tuấn nhưng cũng mang theo một chút tà khí đi ra. Bên trong phòng của hắn loáng thoáng còn có thể thấy mấy bóng người trắng muốt nằm trên giường lớn, không ngừng thở dốc, không còn chút sức lực để nhấc ngón tay lên nữa.

Hòa thượng trẻ tuổi kia thấy bộ dạng này của Tiêu Ma Da, sắc mặt hắn nhất thời biến đổi. Trong nháy mắt đi đến trước người Tiêu Ma Da, cả giận nói: “Sư đệ, là ai đả thương ngươi?”

Hòa thượng trẻ tuổi này chính là một trong ba Đại hộ pháp Tôn giả của Hoan Hỉ Miếu, Long Tàng Tôn giả. Tiêu Ma Da tu luyện song tu chính thống, còn vị Long Tàng Tôn giả này lại nghiêng về phương diện thải bộ, bá đạo hơn nhiều. Tu vi cũng tinh thâm hơn Tiêu Ma Da, thậm chí trình độ cải lão hoàn đồng.

Khoảng thời gian này, mấy người Mật tông gồm cả Long Tàng Tôn giả đều bế quan tu luyện ở đây, cho nên chuyện xảy ra ở Đông Bình đạo bọn họ thực sự không biết.

Sắc mặt Tiêu Ma Da âm trầm, kể lại chuyện đã xảy ra cho Long Tàng Tôn giả khiến hắn tức giận, nói: “Được, được, được! Tên Tô Tín này thật là to gan. Hắn quyết tâm kết tử thù với Hoan Hỉ Miếu chúng ta à?”

Tiêu Ma Da sắc mặt khó coi, nói: “Sư huynh đừng xem thường Tô Tín này. Ta không đỡ nổi mười mấy chiêu của hắn đã bị trọng thương. Với thực lực của người lúc đối mặt với hắn e cũng rơi vào thế hạ phong. Đúng rồi. Đại sư huynh đâu?”

Đại sư huynh trong miệng Tiêu Ma Da chính là người đứng đầu trong ba Đại hộ pháp Tôn giả, “Song Mặt Minh Vương” Dạ Già Nam.

Dạ Già Nam chính là đệ tử thân truyền của đại chủ trì Hoan Hỉ Miếu Cực Lạc La Hán. Dạ Già Nam cũng là người mạnh nhất Hoan Hỉ Miếu bây giờ.

Cực Lạc La Hán người đạt đến đỉnh phong Dương Thần cảnh đáng lẽ là người mạnh nhất Hoan Hỉ Miếu.

Nhưng Cực Lạc La Hán đã bế quan hơn trăm năm, giống như Tô Tín nói, không biết sống chết thế nào. Thậm chí ngay cả người của Hoan Hỉ Miếu cũng không dám xác định là hắn đã chết hay chưa. Bọn họ cũng không dám mở đất Cực Lạc La Hán bế quan để kiểm tra.

Một là sợ quấy rầy Cực Lạc La Hán bế quan. Hai là nhân vật bí ẩn mới chính là điều khiến người ta kiêng kỵ nhất.

Bọn họ không mở đất bế quan, người ngoài sẽ còn kiêng kỵ Hoan Hỉ Miếu bọn họ, cho là trong đó còn một cường giả Dương Thần cảnh đỉnh phong. Chẳng may bọn họ mở đất bế quan lại phát hiện Cực Lạc La Hán đã viên tịch thì tính uy hiếp nặng nhất cũng mất.

Chương 1576 - Giảng đạo

Giảng đạo

Long Tàng Tôn giả trầm giọng nói: “Bên phía ba mươi sáu quốc Tây Vực truyền tin đến, hình như là có dị bảo xuất thế, Đại sư huynh đi trước xem thử.

Nhưng chuyện Tô Tín này chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy? Chuyện này mà lộ ra ngoài thì bố cục Hoan Hỉ Miếu bày ra ở Đông Bình Đạo coi như hoàn toàn uổng phí rồi!”

Tiêu Ma Da nói, giọng căm hận: “Dĩ nhiên không thể bỏ qua như thế! Chỉ có điều bây giờ không có Đại sư huynh ở đây chúng ta quả thực không làm gì được Tô Tín kia.

Ở Tây Bắc đạo hắn cũng không phải đơn thân độc mã. Nghe nói ba vị cường giả tán tu Dương Thần cảnh ở Tây Bắc đạo cũng đến nương nhờ hắn. Lần này hắn dẫn theo đến đây hai người. Hai người này mặc dù thực lực không coi là mạnh nhưng cũng chẳng yếu. Ít nhất dù chúng ta có liên thủ cũng không cách nào thắng chắc được.

Dưới tình huống này chúng ta tùy tiện đi trả thù thì chắc chắn không chút lợi nào. Hơn nữa bây giờ ta cũng bị thương, cần nghỉ dưỡng một thời gian.

Thêm vào đó, ngươi không biết thôi. Ngay trước khi ta đến đây, Mạnh Kinh Tiên của Dịch Kiếm Môn xuất thủ muốn tìm ta đòi công đạo. Cũng may ta không có ở Thịnh Kinh thành cho nên Mạnh Kinh Tiên mới chém cho đám người Đại Thế Chí thượng sư một kiếm.

Một kiếm thôi mà khiến cả đám năm người Đại Thế Chí thượng sư tất cả đều bị thương. Kiếm oai đó thậm chí có thể so được với Chân Vũ!”

Nghe đến đây, Long Tàng Tôn giả cả kinh trong lòng. Trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn biết đám người Đại Thế Chí thượng sư có thực lực thế nào. Dẫu sao bọn họ đều là võ giả nhất mạch Mật tông, thường ngày bất kể có quan hệ thế nào thì cũng từng tỉ thí với nhau.

Trước không nói đến những người khác, riêng Đại Thế Chí thượng sư thôi hắn đã không địch lại nổi rồi.

Thế mà năm người đó lại bị Mạnh Kinh Tiên chém một kiếm trọng thương. Thậm chí đến cản cũng không cản được. Một kiếm này mạnh đến độ nào đây?

Trên mặt Tiêu Ma Da cũng lộ vẻ sợ hãi. Cũng may sau khi bị thương hắn không quay về Thịnh Kinh thành mà ẩn núp trong một châu phủ, ổn định thương thế.

Hắn vốn bị Tô Tín đả thương. Nếu lại chịu thêm một kiếm của Mạnh Kinh Tiên thế thì không chỉ đơn giản là trọng thương nữa. Có khi Tiêu Ma Da hắn cũng bị kiếm này chém chết mất!

Ngay cả năm người Đại Thế Chí thượng sư cũng không ngăn nổi một kiếm này. Uy lực đó rốt cuộc mạnh đến nhường nào?

Tiêu Ma Da nói: "Có điều, đoán chừng lần này đám người Đại Thế Chí thượng sư cũng sinh lòng oán hận với Hoan Hỉ Miếu chúng ta rồi."

Han Hỉ Miếu bọn họ vốn không hợp với những tông môn Mật tông khác. Lần này lại bắt mấy tông môn đó chịu tội thay, hiềm khích này lại sâu hơn một chút.

Long Tàng Tôn giả lạnh nhạt nói: "Oán hận thì oán hận đi. Dù sao bọn họ và Hoan Hỉ Miếu chúng ta cũng không phải chỉ ghét nhau mới một, hai ngày. Hôm nay mọi người liên thủ chỉ là vì muốn Mật tông đặt chân vào Trung Nguyên. Bọn họ có bất mãn thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không gây phiền toái với chúng ta lúc này đâu."

Tiêu Ma Da cũng gật đầu một cái. Trước mắt chuyện này chỉ có thể chấm dứt ở đây. Trước khi Dạ Già Nam quay về, bọn họ cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua ân oán với Tô Tín mà thôi.

Mà lúc này, ở trong Đông Bình đạo, sau khoảng thời gian tu dưỡng, đám người Hinh nhi lại tiếp tục rời đi xông xáo giang hồ. Tô Tín cũng dẫn theo đám người Thái Tam Nguyên quay về Tây Bắc đáo. Hắn tính đi đến Địa Phủ một chuyến.

Lần trước, Tô Tín đưa cho Thôi Phán quan ít thi hài Ba Xà để Thôi Phán quan đem về Địa Phủ đổi chác. Đoán chừng bây giờ chắc đã làm xong, Tô Tín cũng vừa lúc thu lại.

Có điều, ngay khi Tô Tín vừa bước vào Địa Phủ, Thôi Phán quan liền xông đến trước mặt, hắn thấy Tô Tín, kinh ngạc không thôi, nói: "Ta vốn còn đang chuẩn bị đi tìm ngươi đây. Không ngờ ngươi lại tự mình đến đây."

Tô Tín hỏi: “Có chuyện gì lớn sao?”

Thôi Phán quan gật gật đầu, nói: “Có chuyện không nhỏ. Địa Tạng Vương đại nhân sắp xuất quan. Hình như là muốn làm nhiệm vụ lớn gì đó. Cho nên trong khoảng thời gian gần nhất phải tìm hết những người trong Địa Phủ có thể dành ra được thời gian đến.”

Tô Tín nghe vậy nhất thời cả kinh. Có thể khiến cho Địa Tạng Vương xuất quan thì nhất định là chuyện cực lớn. Có khi còn có thể ảnh hưởng đến toàn bộ Địa Phủ.

Thôi Phán quan ném cho Tô Tín một cái túi không gian, nói: “Đây là tài nguyên tu luyện mà trước đó dùng thi hài Ba Xà đổi cho ngươi. Khoảng thời gian này ngươi đừng đi đâu nữa. Ở đây chờ Địa Tạng Vương tới rồi tính.

Hơn nữa, gần đây ở Địa Phủ cường giả tề tụ, cũng có không ít thành viên bên ngoài được chọn. Trong đó có không ít người có tu vi Hóa Thần cảnh. Họ đều được truyền thụ công pháp, nhưng chỉ không có phong tước.

Bởi vậy, Địa Phủ chuẩn bị tổ chức một buổi để cho cường giả Địa Phủ đến giảng đạo, nghiệm chứng võ học cho nhau. Mục đích khác chính là chỉ bảo cho mấy thành viên mới thực lực yếu kém hơn.”

Tô Tín gật đầu một cái, đây vốn là truyền thống của Địa Phủ.

Trong Địa Phủ đều là người tài. Người bình thường không có tư cách so tài cùng bọn họ hay chỉ bảo gì cả. Chỉ có người của Địa Phủ mới có thể kiểm chứng so tài võ đạo với nhau.

Chương 1577 - Giảng đạo (2)

Giảng đạo (2)

Ở trong Địa Phủ một đêm, ngày hôm sau Tô Tín đi tới quảng trường. Ở đây đã tập trung không ít vỏ giả Địa Phủ. Thành viên nội bộ gần hai mươi người, thành viên bên ngoài hơn ba mươi người.

Những thành viên bên ngoài này không được phong tước, nhưng bọn họ cũng được truyền thụ công pháp Địa Phủ. Chỉ

có điều không phải là toàn diện mà chỉ là một số mà thôi.

Như thường mà nói, những thành viên bên ngoài này cũng không được phép đến Địa Phủ, có điều người có thể đến đây trên căn bản đều là đệ tử trực hệ của các thành viên bên trong Địa Phủ, hoặc là nhân vật được coi trọng, có lòng trung thành tuyệt đối. Bởi vật mới có tư cách đến Địa Phủ.

Giống như Đỗ Bái đệ tử của Chuyển Luân Vương vậy. Hắn cũng là thành viên bên ngoài ở Địa Phủ nhưng lại có thể tùy ý ra vào không gian Địa Phủ.

Có điều, sau khi những đệ tử vòng ngoài này vào đến Địa Phủ thì cũng cần phải che giấu mặt mũi một chút. Thế nên bọn họ đều mang mặt nạ quỷ sai dữ tợn. Mặt mũi ai nấy đều giống nhau, chỉ khác phía trên đều có số thứ tự của riêng mình hòng dùng để phân biệt thân phận của bọn họ.

Trên quảng trường ở giữa Địa Phủ cũng có không ít người quen của Tô Tín. Tỷ như Hắc Bạch Vô Thường, Phạt Ác Phán quan, Bình Đẳng Vương, và hơn mười người khác nữa.

Thấy Tô Tín đến đây, những người này đều đi tới nói một tiếng chúc mừng Tô Tín tấn thăng Dương Thần.

Thân phận của Tô Tín ở trong Địa Phủ cũng không phải là chuyện bí mật. Bởi thế nên mọi người cũng không khỏi nảy lòng xúc động. Thế gian này thật đúng là có tồn tại yêu nghiệt. Trong mấy năm ngắn ngủi, Tô Tín đã đi hết con đường mà bọn họ dùng thời gian mấy thập niên mới được.

Vì vậy, với người như Tô Tín, ngay cả ganh tỵ bọn họ cũng không có. Cái có chẳng qua chỉ là xúc động mà thôi.

Qua một lúc lâu, Hậu Thổ, Mạnh Bà, Tần Nghiễm Vương Diệt ba người cùng nhau tới đây, buổi luận đạo cũng chính thức bắt đầu.

Trong số các võ giả Dương Thần cảnh ở Địa Phủ, mọi người tiếp xúc với Hậu Thổ và Mạnh Bà nhiều nhất. Dẫu sao thì hai người bọn họ cũng luôn phụ trách công việc trong Địa Phủ.

Thực lực của Tần Nghiễm Vương Diệt mặc dù rất mạnh nhưng số lần hắn đến Địa Phủ chỉ có thể đếm trên đầu ngón

tay. Vì thế bên mọi người cũng không coi là hiểu rõ hắn cho lắm.

Mà ngoại trừ bọn họ ra, các võ giả Dương Thần cảnh lâu năm ở Địa Phủ còn ai khác hay không, Tô Tín quả thực không biết. Nhưng người mới lên Dương Thần lại chỉ có Thôi Phán quan và Tô Tín mà thôi.

Bởi vậy, lần luận đạo này, Mạnh Bà và Hậu Thổ cũng tính lấy ba người Tô Tín, Thôi Phán quan cùng Tần Nghiễm Vương Diệt làm chủ trì.

Võ đạo của Hậu Thổ có hơi chính thống. Mặc dù nàng là nữ nhi nhưng võ đạo tự thân khí thế bàng bạc, con đường nàng đi chính là con đường dùng lực áp nhân.

Võ đạo của Mạnh Bà lại là biến hóa, vô ảnh vô hình, thiên biến vạn hóa, có thể nói là vô cùng tà dị.

Thôi Phán quan bước lên, cười khổ một tiếng, nói: “Thật ra thì ta chẳng có gì để nói. Bởi vì võ đạo của ta mọi người dù có biết cũng không học được.”

Mọi người ở đây ai nấy đều cười khẽ một tiếng. Hiển nhiên biết ý của Thôi phán quan là gì.

Thân phận của Thôi Phán quan bấy giờ đều đã bại lộ, cho nên mọi người đều biết Thôi phán quan chính là đệ tử của Thanh Hà Thôi thị.

Thôi gia bọn họ trời sinh kinh mạch vô cùng rộng lớn. Thôi Phán quan cũng chính là vì lợi dụng điểm này mà gia tăng lực bạo của bản thân hắn đến mức không giới hạn được.

Thế nên những người khác muốn học võ đạo của Thôi Phán quan thì chẳng khác nào tự mình tìm chết.

Không có kinh mạch trời sinh vô cùng rộng lớn như Thôi Phán quan mà muốn dấn thân vào con đường tu hành võ đạo như Thôi phán quan, khả năng duy nhất có thể xảy ra chính là khiến bản thân vì tu luyện mà bạo thể chết.

Cho nên, Thôi Phán quan chỉ đơn giản nói mấy câu rằng tâm đắc và hiểu biết của hắn trên con đường tu luyện xong thì đi xuống, không lãng phí quá nhiều thời gian.

Lúc này, Tần Nghiễm Vương Diệt đi tới trên quảng trường, ngồi xuống xếp bằng. Mọi người ở đây cũng lộ vẻ hiếu kỳ trong mắt. Đây cũng là lần đầu tiên nghe Tần Nghiễm Vương giảng đạo. Hiển nhiên bọn họ cũng muốn biết võ đạo của Tần Nghiễm Vương rốt cuộc là gì.

Chỉ có điều, Tần Nghiễm Vương Diệt vừa mở miệng đã khiến cho mọi người cả kinh: "Thế giới là cái gì? Võ đạo rốt cuộc là gì? Với ta mà nói, võ đạo suy cho cùng chính là dùng tự thân mình diễn hóa ra một thế giới!"

Nói thật, ngay cả Mạnh Bà và Hậu Thổ cũng không ngờ Tần Nghiễm Vương Diệt lại nói đao to búa lớn như vậy.

Với võ giả tầm thường mà nói, Dương Thần cảnh đã là chiến lực đứng đầu trên giang hồ. Nhưng kỳ thực, chính bọn hắn biết, dù có tấn thăng lên đến Chân Vũ thì cũng có không ít đường phải đi. Thế nên, lúc này Tần Nghiễm Vương Diệt bỗng dưng lại nhắc đến võ đạo chung cực, không ít người trên quảng trường thậm chí cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Có điều, Tần Nghiễm Vương Diệt bấy giờ cũng chẳng mong đợi mọi người trả lời. Hắn chẳng qua chỉ đưa tay ra, trên tay hắn, có không gian lớn chừng mấy tấc, bên trong phong vũ lôi điện không ngừng biến hóa, hệt như một thế giới thu nhỏ.

Chương 1578 - Nhiệm vụ của Địa Phủ

Nhiệm vụ của Địa Phủ

"Lãnh vực!"

Mọi người ở đây đều giật mình trong lòng. Lãnh vực chỉ có ở Chân Vũ cảnh. Tần Nghiễm Vương Diệt thi triển ra lãnh vực, chẳng lẽ hắn đã đến cảnh giới này rồi?

Tần Nghiễm Vương Diệt lắc đầu nói: "Đây không phải là lãnh vực, chẳng qua đây là một kiểu ngụy lãnh vực mà thôi. Lãnh vực chân chính là dùng sức mạnh tự thân thay đổ quy tắc không gian chung quanh, để nó biến thành không gian chỉ thuộc về mình.

Mới vừa nãy, chẳng qua ta chỉ dùng sức mạnh của mình, áp chế sức mạnh không gian này để thay đổi quy tắc của nó mà

thôi. Mỗi thời mỗi khắc đều hao phí rất nhiều chân khí nội lực, là việc chẳng đem lại kết quả gì.

Tam cảnh Nguyên Thần đều chẳng qua mượn dùng và khống chế sức mạnh của thiên địa. Đơn giản mà nói, bây giờ bọn ta có thể có sức mạnh như vậy thực chất cũng phải cảm tạ thiên địa này, bởi vì nó cho chúng ta sức mạnh này.

Nếu như lúc này thả các ngươi vào một thế giới không có nguyên khí, không có gì cả thì các ngươi có thể tu được đến cảnh giới này hay không? Còn có thể thi triển võ thuật, còn có thể có loại uy lực này hay không?

Các ngươi không thể, nhưng Chân Vũ cảnh hoặc là nhân vật cao hơn Chân Vũ cảnh có lẽ làm được. Bởi vì đã có thể đạt đến trình độ thao túng sức mạnh bản thân để đối kháng với trình độ sức mạnh của thế giới này.

Đối với cường giả Chân Vũ cảnh mà nói, bọn họ là nhân vật có thể ngồi ngang hàng với thiên địa. Bởi vậy, nếu thi triển con đường võ đạo nào đó đến trình độ cao nhất, nói không chừng còn có thể tự thành thế giới. Khi đó, võ giả không còn là thao túng sức mạnh nữa mà biến thành tạo nên sức mạnh!”

Tần Nghiễm Vương Diệt rất am hiểu về sức mạnh. Những điều mà hắn biết thậm chí chỉ khi là Chân Vũ cảnh mới có người đi nghiên cứu.

Có điều, theo Tô Tín, Tần Nghiễm Vương Diệt muốn đi theo con đường này thì thật là đáng tiếc. Bởi vì con đường mà Tần Nghiễm Vương Diệt đi khó khăn hơn các võ giả bình thường nhiều.

Tần Nghễm Vương Diệt giải thích về sức mạnh ở đây, với những đệ tử ngoài Địa Phủ họ có xem cũng không hiểu. Bọn họ chỉ mới tiếp cận đến tầng thứ mượn dùng thiên địa lực mà thôi. Thế mà Tần Nghiễm Vương Diệt vừa lên đã nói chuyện tạo nên sức mạnh. Những thứ này bọn họ hiển nhiên không hiểu được.

Sau khi nói xong mấy điều này, Tần Nghiễm Vương Diệt đi thẳng xuống, đổi lại cho Tô Tín đi đến giữa quảng trường.

Những đệ tử bên ngoài kia cũng đang nhìn Tô Tín, trong mắt đều là vẻ đầy ước ao.

Chuyện mà Tô Tín trải qua không coi là bí mật trong Địa Phủ. Hắn cũng là Tiên Thiên cảnh duy nhất trong Địa Phủ được Địa Tạng Vương chọn làm thành viên nội bộ của Địa Phủ.

Sự thật chứng minh tầm nhìn lúc trước của Thôi Phán quan, Địa Tạng Vương không hề sai. Trong mười năm Tô Tín đã đến được cảnh giới như bây giờ, có thể nói là một ngày đi được ngàn dặm.

Tô Tín xếp bằng ngồi dưới đất, trầm giọng nói: "Thật ra thì trên phương diện tu luyện ta cũng không thể dẫn dắt gì nhiều cho các ngươi. Bởi vì con đường của ta quá đặc thù, cũng tương tự như Thôi Phán quan, trên căn bản không cách nào làm theo được.

Nhưng về khía cạnh chiến đấu, con đường ta một mực đi trên chính là con đường đấu chiến cực điểm. Bất kể võ đạo nào hay bí thuật gì đi chăng nữa đều được sinh ra vì chiến đấu. Hết thảy đều theo đuổi sức chiến đấu cực hạn nhất. Đây cũng là đấu chiến cực điểm!"

Tô Tín đưa hai tay ra, mười ngón tay liên tục búng ra. Có điều cái bắn ra không phải chỉ kình mà là kiếm khí quyền ý, phong hỏa lôi đình. Ở trong không gian trước mặt Tô Tín, giống hệt như đang có vô số cường giả đấu chiến với nhau.

Dùng miệng mà nói thì không nhanh như diễn biến ngoài thực tế. Cái mà Tô Tín đang biểu diễn chính là võ đạo của hắn.

Trong không gian chưa đến ba thước đó diễn hóa ra loại võ đạo đấu chiến cực hạn thế này, sức mạnh Tô Tín nắm trong tay khiến đám người Hậu Thổ và Mạnh Bà cũng kinh hãi không thôi.

Chỉ chốc lát sau, Tô Tín thu hai tay lại, mà những võ giả Hóa Thần cảnh, đệ tử bên ngoài của Địa Phủ kia cũng có ít cảm giác chưa đủ thỏa mãn.

Cái Tô Tín cho bọn họ xem giống như cảnh hai tên võ giả Dương Thần cảnh đang đấu chiến với nhau. Điều này có sự trợ giúp vô cùng lớn với bọn họ.

Năm người lần lượt luận đạo xong, mọi người lại cùng nhau thảo luận thêm một hồi. Lúc này, một tràng tiếng xướng Phật âm bằng tiếng Phạn vang lên. Địa Tạng Vương mặc tăng bào màu xanh nhạt xuất hiện trên quảng trường. Ngay cả Tô Tín cũng không biết Địa Tạng Vương xuất hiện khi nào.

"Tham kiến Địa Tạng Vương đại nhân!"

Mọi người đồng loạt đứng lên, thi lễ với Địa Tạng Vương.

Địa Tạng Vương phất phất tay, dùng giọng ôn hòa, nói: "Không cần đa lễ, tất cả mọi người ngồi đi."

Đến khi tất cả đều ngồi xuống, lúc này Địa Tạng Vương mới nói: "Hôm nay gọi mọi người đến đây bởi vì một đại sự. Truyền thừa Địa Phủ chúng ta đánh mất ngày xưa e sắp xuất thế rồi."

Mọi người ở đây đều có hơi sửng sốt. Truyền thừa bị đánh mất? Truyền thừa của Địa Phủ bọn họ đều ở đây, rốt cuộc là cái nào bị mất?

Địa Tạng Vương nói với Mạnh Bà bên cạnh: "Ngươi giải thích chút đi."

Mạnh Bà gật đầu một cái, nghiêm túc hiếm thấy mà nói: "Thật ra thì truyền thừa Địa Phủ chúng ta không hoàn chỉnh. Ban đầu, Địa Tạng Vương đại nhân tìm được di tích Địa Phủ này đã phát hiện ở đây thiếu mất một môn truyền thừa. Đó chính là truyền thừa của Phong Đô Đại Đế.

Chương 1579 - Nhiệm vụ của Địa Phủ (2)

Nhiệm vụ của Địa Phủ (2)

Sau đó, chúng ta kiểm tra thực hư bên trong rất nhiều văn hiến và điển tịch thượng cổ ở Địa Phủ mới phát hiện được nguyên nhân trong đó.

Thời kỳ thượng cổ, bất kể là Địa Phủ hay Thiên Đình đều là hai bên cường đại nhất trên giang hồ, hoàn toàn có thể sánh vai cùng Phật tông và Đạo môn. Chú ý, thời điểm đó, Phật tông và Đạo môn vẫn chưa chia thành Thiền tông, Mật tông và Tứ đại Đạo môn gì gì đó, mà đều là nhất thể.

Bởi vậy, lúc trước Thiên Đình và Địa Phủ có thể tạo được uy hiếp cực lớn với Hoàng triều. Nhân hoàng liền hạ lệnh vây giết rất nhiều cường giả của Thiên Đình và Địa Phủ.

Kết quả các ngươi cũng nhìn thấy rồi. Hoàng triều thời đó vô địch. Dù cho có là cường giả Thiên Đình và Địa Phủ liên thủ với nhau cũng không phải là đối thủ của họ.

Hơn nữa, Hạo Thiên Thượng Đế khi có của Thiên Đình cùng với Phong Đô Đại Đế của Địa Phủ liên thủ ám sát Nhân hoàng nhân lúc hắn ngự giá thân chinh Tây Vực, kết quả bị đánh bại ngược lại, không rõ sống chết.

Trận chiến ấy Nhân hoàng chắc cũng bị thương một chút. Bởi thế nên lần ngự giá thân chinh đó chỉ tiến hành được nửa đường rồi kết thúc. Nếu không bây giờ cũng sẽ không có ba mươi sáu nước Tây Vực.

Địa Phủ và Thiên Đình mất đi hai người chủ sự. Từ đó về sau, cường giả hai phe liên tiếp bị Hoàng triều thời đó chém chết. Đến cuối cùng diệt môn.

Bởi vậy, thiếu sót ở Thiên Đình và Địa Phủ chúng ta ngày hôm nay chính là công pháp của hai người đó. Hơn nữa rất có thể còn không chỉ là công pháp, cũng rất có khả năng còn những bí truyền khác của Địa Phủ nữa.

Gần đây chúng ta nhận được tin tức ở đất Tây Vực xuất hiện một cảnh ảo ảnh. Hình như là chiến trường thượng cổ, trong đó có vài thứ thuộc Thiên Đình và Địa Phủ chúng ta.

Bởi vậy chúng ta nghi ngờ chỗ đó chính là chiến trường thượng cổ nơi lúc xưa Nhân hoàng đánh chết Hạo Thiên Thượng Đế và Phong Đô Đại Đế. Thi thể hai vị cường giả đó cũng có khi ở đó.

Địa Tạng Vương đại nhân đã thấy ảo ảnh kia. Chỗ chiến trường thượng cổ đó hẳn thuộc về một không gian độc lập. Bởi vì lúc xưa, uy lực của trận chiến đó vô cùng to lớn, đến nỗi đánh nát cả không gian cho nên lâu như vậy rồi mới chưa từng xuất hiện.

Hiện tại, thời gian đã quan vạn năm, không gian thượng cổ kia hình như đã có chút bất ổn sắp quay về một lần nữa. Ảo ảnh đã

xuất hiện nhiều lần rồi. Đoán chừng qua ít lâu nữa sẽ lại xuất hiện. Bởi vậy chúng ta chuẩn bị xuất thủ toàn lực, tìm lại di hài và truyền thừa năm xưa của Phong Đô Đại Đế.

Thiên Đình lần này chắc cũng sẽ ra tay. Bởi vậy nên chúng ta cũng phải đi. Nếu như có khả năng thì cũng đem cả di hài của Hạo Thiên Thượng Đế về. Mà dù không đem về được thì cũng phải phá hư!"

Trong mắt Mạnh Bà lóe lên tia lạnh. Mục đích của Địa Phủ rất đơn giản. Bước đầu tiên là tìm lại di hài của Phong Đô Đại Đế. Bước thứ hai dĩ nhiên là phải phá hư kế hoạch của Thiên Đình.

Dĩ nhiên lúc này bọn họ đang ở đây bày mưu tính kế với Thiên Đình nhưng Tô Tín đoán chừng Thiên Đình chắc chắn cũng đang mưu toan đối phó với Địa Phủ y hệt như vậy.

Mạnh Bà tiếp tục nói: "Nhiệm vụ lần này có thời gian thì tốt nhất cũng đi một chuyến. Có điều hay nhất là không dùng thân phận Địa Phủ. Dùng thân phận thật như Sở Giang Vương là được.

Địch ở ngoài sáng, ta ở trong tối, thật thật giả giả như vật mới có thể phát huy tối đa trình độ của Địa Phủ chúng ta."

Địa Tạng Vương nói: "Sự tình lần này liên quan trọng đại đến Địa Phủ chúng ta, vậy nên ta cũng sẽ xuất thủ. Có điều, ta cũng chỉ ở trong bóng tối.

Thiên Đế của Thiên Đình đoán chừng cũng sẽ xuất quan. Bởi thế nên lần này ta sẽ chỉ ở trong bóng tối để đề phòng Thiên Đế xuất thủ.

Đúng rồi, chuyện lần này Diêm La Thiên Tử chắc cũng sẽ ra tay. Có điều lúc nào hắn mới tới thì lại không ai biết."

Tô Tín có chút sửng sốt, Diêm La Thiên Tử?

Diêm La Thiên Tử chính là Diêm La Vương. Tuy nhiên từ lúc Tô Tín gia nhập Địa Phủ hắn vẫn chưa từng gặp người nọ. Tô Tín còn tưởng rằng ở Địa Phủ chỉ nhóm ba vị Dương Thần cảnh Mạnh Bà thôi.

Mà ngay cả Hậu Thổ, Mạnh Bà và những người thuộc Địa Phủ lâu năm sau khi nghe được bốn chữ Diêm La Thiên Tử ai nấy

đều giật mình. Mạnh Bà kinh ngạc nói: “Diêm La Thiên tử không phải đã chết rồi sao? Sao hắn còn xuất thủ được?”

Địa Tạng Vương lắc lắc đầu, nói: “Ai nói hắn đã chết? Nếu Diêm La Thiên Tử không muốn chết thì thế gian này ai giết được hắn? Dù cho có là Chân Vũ cảnh cũng không làm được.”

Căn dặn nhiệm vụ của mọi người xong. Địa Tạng Vương liền ngay lập tức rời đi. Còn những người khác chuẩn bị đến ba mươi sáu nước Tây Vực.

Những người dùng thân phận Địa Phủ có thể cùng đi với nhau. Còn những người dùng thân phận của mình để hành sự thì cần hành động đơn độc, tránh bị người khác hoài nghi.

Sau khi cả đám người tản đi hết, Tô Tín kéo Thôi Phán quan, hỏi: “Diêm La Thiên Tử này là ai? Sao ta chưa từng nghe nói qua?”

Thôi Phán quan lắc lắc đầu, nói: “Đừng nói là ngươi mà ngay cả ta cũng chỉ biết thoáng qua thôi.

Vị Diêm La Thiên Tử này có bối phận rất lâu đời tại Địa Phủ. Gần như là gia nhập cùng lúc với Địa Tạng Vương. Thực lực của hắn rất mạnh, thậm chí còn mạnh hơn cả Tần Nghiễm Vương Diệt.

Chương 1580 - Thỉnh cầu của Huyễn Ma Đạo

Thỉnh cầu của Huyễn Ma Đạo

Có điều sau đó nghe nói hắn bị hơn mười tên võ giả Dương Thần cảnh vây công bức giết. Cuối cùng không biết tung tích đâu. Chúng ta cũng cho rằng hắn đã chết. Từ đó về sau chưa từng xuất hiện lại ở Địa Phủ. Không ngờ tới giờ này hắn vẫn còn sống.”

Tô Tín cả kinh trong lòng. Hơn mười tên Dương Thần cảnh! Cái này có nghĩa là gì? Coi như là võ giả Dương Thần cảnh ở Tây Bắc đạo có thực lực yếu hơn, nhưng mười mấy tên cùng chung vào một chỗ thì thực lực đó cũng đủ kinh người.

Hơn nữa cái này còn không phải là chiến luân phiên mà là vây công hỗn chiến.

Triệu Vũ Niên năm đó ở Đại Tuyết Sơn liên tục đánh bại hơn mười tên Dương Thần cảnh cũng là chiến luân phiên. Bởi thế nên Triệu Vũ Niên mới có thể kích phá từng người. Dẫu sao thực lực một người là có hạn, rất áp lực. Chiến luân phiên mà có chết thì chẳng qua chỉ là tiêu hao mà thôi.

Còn vây công thì lúc nào cũng phải phòng ngự công kích của mười mấy người. Áp lực này không thể so được với chiến luân phiên.

Năm xưa, nếu Triệu Vũ Niên bị võ giả Đại Tuyết Sơn vây công thì kết cục tốt nhất của hắn chính là bị người khác khiêng khỏi Đại Tuyết Sơn.

Mà Diêm La Thiên Tử kia dù đứng trong vòng vây của hơn mười tên võ giả Dương Thần cảnh vây công cũng không chết. Thực lực này kinh khủng đến nước nào?

Có điều, lai lịch của người này thần bí. Tô Tín cũng không hỏi han nhiều mà ngay lập tức rời Địa Phủ, chuẩn bị đi ba mươi sáu nước Tây Vực.

Sau khi rời khỏi Địa Phủ, Tô Tín cũng vòng một vòng xuống Giang Nam đạo và Giang Hoài đạo. Hai nơi này ngược lại rất yên bình. Trước mắt, tại võ lâm Trung Nguyên không có đại chiến. Chỉ cần không có người muốn gây sự trong bóng tối thì cũng không có chuyện gì lớn.

Tuy nhiên, hiện tại Tô Tín còn phải nghĩ một cái cớ để đến Tây Vực.

Dẫu sao, thân phận của Tô Tín cũng quá đặc thù, quá gai mắt. Nếu bỗng dưng hắn đi Tây Vực, xen vào tranh đoạt giữa Thiên Đình và Địa Phủ thì sẽ dễ dàng khiến cho người khác nghi ngờ.

Đây cũng là chỗ bất tiện của việc ngồi ngôi cao.

Nếu hiện tại Tô Tín là một tán tu Dương Thần cảnh thì dĩ nhiên hắn muốn đi đâu liền đi đó. Dù sao võ giả tán tu cũng

phải đi ngao du khắp nơi, thuận tiện lịch luyện tự thân. Mà thân phận bây giờ của Tô Tín lại trở thành chướng ngại lớn.

Ngay lúc Tô Tín muốn tiếp tục đi dạo thêm một vòng quanh hai đạo này thì sau lưng vang lên một thanh âm kiều mị.

"Tô đại nhân, đến Giang Nam đạo lâu thế rồi mà cũng không muốn đến gặp cố nhân à? Hay bây giờ thành cường giả Dương Thần cảnh rồi liền coi thường những nhân vật nhỏ như chúng ta rồi?"

Tô Tín vừa quay đầu lại đã thấy nữ nhân dung mạo quyến rũ, trên người có hơi vương tà khí yêu kiều tươi cười với hắn.

Người này đúng thực là người quen của Tô Tín. Chính là "Thiên Diện Ma Nữ" Duẫn Tịch Tuyết người ngày trước cùng đứng trong Nhân Bảng với Tô Tín.

Đã nhiều năm qua như vậy, dĩ nhiên Duẫn Tịch Tuyết cũng không còn ở tu vi Tiên Thiên cảnh giới nữa mà sớm đã tấn thăng Hóa Thần cảnh rồi.

Chỉ có điều nàng không có biến thái như Tô Tín. Nàng bị chững lại ở Hóa Thần cảnh đến mấy năm mà cũng không thể tiếp cận được đến ranh giới Dung Thần cảnh.

Trong số các võ giả Nhân Bảng thế hệ bọn họ, Tô Tín đã vươn lên bỏ xa những người còn lại.

Coi như là Lâm Trường Hà cùng Hà Hưu, hai người có thiên phú mạnh nhất trong này cũng chỉ có thể đột phá đến Dung Thần cảnh mà thôi. Bọn họ mãi vẫn chưa mò được đến ranh giới Dương Thần cảnh.

Tô Tín quay đầu, nhàn nhạt nói: "Tại sao ngươi lại ở Giang Nam đạo?"

"Người ta là Thánh nữ Huyễn Ma Đạo. Bây giờ đang đại diện cho Huyễn Ma Đạo trấn giữ Giang Nam. Tô đại nhân không biết chuyện này sao?"

Vừa nói, Duẫn Tịch Tuyết còn lộ ra biểu tình rất tủi thân, đáng thương: "Tô đại nhân quả thực là quý nhân nhiều việc nên quên mất. Đến cảnh giới bây giờ của Tô đại nhân thì hẳn sớm

đã chẳng thèm quan tâm đến mấy nhân vật nhỏ như chúng ta ra sao rồi nhỉ?”

Mặc dù Duẫn Tịch Tuyết dùng giọng điệu đùa giỡn nói mấy câu này nhưng lời nàng nói quả không sai. Với thực lực và địa vị của Tô Tín bây giờ thì đúng là không rảnh đi quản chuyện của mấy võ giả Hóa Thần cảnh này.

Dù cho Duẫn Tịch Tuyết có là Thánh nữ Huyễn Ma Đạo đi chăng nữa thì trong mắt Tô Tín cũng chỉ là nhân vật nhỏ mà thôi.

Tô Tín nhìn Duẫn Tịch Tuyết, lạnh nhạt nói: “Được rồi, đừng đóng kịch nữa. Vô sự không lên điện Tam Bảo. Ngươi đến tìm ta có chuyện gì?”

Lúc trước ở Giang Nam đạo, Tô Tín đúng là từng có hợp tác với Duẫn Tịch Tuyết, coi như có chút giao tình.

Tuy nhiên giao tình là giao tình, Tô Tín và Huyễn Ma Đạo cũng không có quan hệ gì với nhau. Hơn nữa hắn tin Duẫn Tịch Tuyết chắc chắn cũng không muốn muốn gặp hắn cho lắm.

Dù cho bây giờ biểu hiện của Duẫn Tịch Tuyết không có vấn đề gì nhưng mặt đối mặt với Tô Tín, trong lòng nàng nhất định cũng không thoải mái.

Nói thế nào thì năm đó nàng cũng là võ giả Nhân Bảng, đứng trên cao hạ mắt nhìn xuống vô số tuấn kiệt giang hồ.

Kết quả bây giờ lại bị Tô Tín người mà ngày trước có thành tựu không thua kém gì nàng vượt mặt. Thậm chí, Tô Tín còn lên đến trình độ dùng một cái tát là đánh chết được nàng rồi. Cảm giác này tuyệt không dễ chịu gì. Cho nên, nếu không phải có chuyện gì lớn thì Duẫn Tịch Tuyết ăn no rửng mỡ mới đi đến đây tìm Tô Tín ôn lại chuyện cũ.

Chương 1581 - Thỉnh cầu của Huyễn Ma Đạo (2)

Thỉnh cầu của Huyễn Ma Đạo (2)

Quả nhiên, vừa nghe Tô Tín hỏi như vậy, sắc mặt Duẫn Tịch Tuyết nhất thời có hơi nghiêm lại, nàng trầm giọng nói: “Thật ra thì ta tới đây là muốn nhờ Tô đại nhân giúp. Chính xác mà nói là dùng thân phận Huyễn Ma Đạo nhờ người giúp đỡ.

Cụ thể là chuyện gì và điều kiện ra sao thì bây giờ ta cũng không nói chính xác được. Hiện thời, cường giả Huyễn Ma Đạo đang chờ ngươi ở Giang Nam đạo. Bởi vậy nên mới phái ta đến mời Tô đại nhân qua đó.”

Trong lòng Tô Tín hơi động một cái, Huyễn Ma Đạo mời hắn đến giúp một tay?

Huyễn Ma Đạo trong Cửu Ngục tà ma mặc dù phải liên tục chịu đả kích nhưng thực lực của bọn họ cũng không yếu, cần hắn hỗ trợ ở chỗ nào chứ?

Có điều, hôm nay xem ra Huyễn Ma Đạo rất để ý chuyện này, thế nên mới cố ý cho Duẫn Tịch Tuyết vốn có giao tình với Tô Tín đến mời hắn.

Nói thế nào thì ngày xưa bọn họ cũng coi như là có chút giao tình, thế nên Tô Tín cũng chẳng hỏi nhiều, ngay lập tức gật đầu: “Được thôi. Đi trước dẫn đường đi.”

Duẫn Tịch Tuyết thở phào nhẹ nhõm, vỗ nhẹ trước ngực một cái.

Đã gần mười năm nàng chưa gặp lại Tô Tín rồi, nhưng hầu như cứ cách một quãng thời gian nàng lại nghe được tin đồn liên quan đến Tô Tín.

Người thanh niên ngày xưa mới vào Giang Nam đạo đã bộc lộ tài năng bây giờ đã hoàn toàn lớn mạnh, trở thành một phe giang hồ cự phách, khí thế kinh người.

Duẫn Tịch Tuyết lấy thân phận Huyễn Ma Đạo nói chuyện với Tô Tín. Dù trước đó bọn họ từng quen biết nhưng Duẫn Tịch Tuyết vẫn có cảm giác bị một luồng khí thế cường đại đập vào mặt. Đè nén đến mức khiến nàng cũng sắp không thở nổi.

Nàng biết đây không phải là do Tô Tín cố ý làm thế. Chẳng qua đây là một loại khí thế, uy thế vô lượng được bồi dưỡng thành sau nhiều năm giữ chức vị cao.

Cửu Ngục tà ma so sánh với võ lâm chính đạo vẫn đang là thế suy thoái, mặc dù giờ tốt hơn trước đó rất nhiều nhưng cũng không dám phô trương quá mức ở Giang Nam đạo thủ phủ Trung Nguyên.

Do vậy, phân đà của Huyễn Ma Đạo ở Giang Nam đạo cũng chỉ ẩn trong một tòa sơn trang ngoại thành.

Duẫn Tịch Tuyết dẫn Tô Tín đi vào trong. Bên trong toàn bộ sơn trang lại có càn khôn khác. Dưới đất cũng bị đào ra một không gian tương đối lớn.

Lúc này, một nữ nhân vóc người có đường cong thích mắt, tướng mạo quyến rũ bước ra, thi lễ với Tô Tín, nói: "Đa tạ Tô đại nhân chịu nể mặt Huyễn Ma Đạo mà tới đây."

Người nữ nhân này tuy nhìn qua xinh đẹp động lòng người nhưng quanh thân nàng lại tản ra khí tức không hề đơn giản. Không ngờ, người này cũng là Dương Thần cảnh.

Duẫn Tịch Tuyết giới thiệu: "Vị này là trưởng lão Huyễn Ma Đạo, Yến Tử Thanh."

Tô Tín gật đầu một cái, cười nói: "Hóa ra là "Thiên Huyễn Tiên Tử" của Huyễn Ma Đạo. Xem ra tại hạ vẫn có chút thể diện, có thể khiến cho Yến trưởng lão đích thân chờ ở đây."

Yến Tử Thanh này mới nhìn qua có vẻ vô hại, xinh đẹp động lòng người, tuy nhiên nàng cũng không phải nhân vật đơn giản.

Nàng xuất thân Huyễn Ma Đạo nhưng mang tước hiệu Tiên Tử. Cái này không phải vì cách làm việc của nàng giống tiên tử mà là trên giang hồ, lúc nàng xuất hiện đều che giấu thân phận của mình, làm bộ như thể là tiên tử vậy. Ngày xưa, nàng từng gây sóng to gió lớn trên giang hồ, lại cùng được xưng là một trong Tứ đại mỹ nhân trong giang hồ cùng với Tiêu Xước Tiêu gia. Thật ra thân phận của nàng chính là Thánh nữ đời trước của Huyễn Ma Đạo.

Nàng là Thánh nữ Huyễn Ma Đạo nhưng xuất hiện trên giang hồ lại làm như thể là tiên tử, ý đồ của nàng cũng có thể thấy được.

Lúc đầu, Yến Tử Thanh này lấy lực của một người dùng mưu khích bác một lứa đệ tử trẻ tuổi của Tạ Quân Vương thị cùng Lang Gia Gia Cát thị trở mặt, đánh nhau đến ngươi chết ta sống.

Nàng lại dẫn động cho tâm ma của đệ tử kiệt xuất của Thái Nhất Đạo môn lan tràn, làm cho họ cam nguyện phản bội sư môn, cùng lưu lạc thiên nhai.

Dĩ nhiên, sau cùng cũng không đến được thiên nhai, đám đệ tử phản bội sư môn kia bị Thái Nhất Đạo môn thẳng tay tru diệt. Thân phận của Yến Tử Thanh cũng do đó mà bại lộ, chọc giận đến cả cường giả của Thái Nhất Đạo môn đã lâu không xuất thế cũng phải xuất môn đuổi giết nàng.

So sánh với Duẫn Tịch Tuyết, Bạch Linh, những đệ tử thuộc lớp mới của Huyễn Ma Đạo này thì Yến Tử Thanh mới đúng là yêu nữ họa loạn giang hồ.

Hơn mười năm nàng ở trên giang hồ, các đại phái không hề yên ổn. Dù cho người của Tạ Quận Vương thị cùng Lang Gia Gia Cát thị biết là do yêu nữ Huyễn Ma Đạo khích bác, sau đó hai nhà cũng đã hòa hảo lại nhưng vướng mắc này cũng đã cài cắm trong lòng, không còn được thân thiết như trước nữa.

Yến Tử Thanh cười một tiếng. Mặc dù nàng đã không còn được trẻ trung xinh đẹp như Duẫn Tịch Tuyết nhưng trong nụ cười này vẫn có nét quyến rũ không thôi, ẩn trong đó còn có thêm ý vị thành thục.

“Mời Tô đại nhân vào trong. Có một số việc vẫn nên nói bên trong phòng thì hơn.”

Yến Tử Thanh mời Tô Tín xuống một gian phòng tiếp khách trong cung điện dưới đất, thậm chí còn cho Duẫn Tịch Tuyết lui ra ngoài, rồi mới nói với Tô Tín: “Tô đại nhân, mối thù giữa ngươi và Bạch Liên giáo hẳn ngươi không quên chứ?”

Chương 1582 - Thỉnh cầu của Huyễn Ma Đạo (3)

Thỉnh cầu của Huyễn Ma Đạo (3)

Mắt Tô Tín híp lại, Yến Tử Thanh mới bắt đầu đã đi thẳng vào vấn đề, lẽ nào là đang muốn khích hắn ra tay với Bạch Liên giáo?

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: "Yến trưởng lão, không phải là ta có thù với Bạch Liên giáo mà là Bạch Liên giáo có thù với ta.

Ta không bị Bạch Liên giáo gây bất cứ tổn thất gì. Lần trước trong Cửu Trọng Kiếm các bên chịu thiệt cũng là Bạch Liên giáo bọn họ."

Yến Tử Thanh nói: "Điểm này dĩ nhiên ta biết. Chỉ có điều chẳng lẽ Tô đại nhân muốn cứ tiếp tục bị động phòng bị như vậy hay sao? Tiên hạ thủ vi cường, lần này ta mời Tô đại nhân đến là vì muốn thương lượng cách đối phó với Bạch Liên giáo."

Tô Tín nghe vậy, nhất thời lắc đầu, nói: "Nếu như Yến trưởng lão có ý như vậy thì ngươi đã tìm nhầm người rồi.

Lần trước, ở Cửu Trọng Kiếm các, Bạch Liên giáo tổn thất không nhỏ. Hơn nữa bọn họ lại đắc tội với Thiên Đình, nghe nói không ít phân đà của bọn họ đã bị người của Thiên Đình càn quét rồi. Bây giờ, chuyện của bọn họ rối như một mớ bòng bong còn chưa giải quyết xong thì đến có thể đến tìm ta gây phiền hà được sao?"

Yến Tử Thanh cười cười, nói: "Lời này Tô đại nhân nói sai rồi. Hiện tại, phiền phức của Bạch Liên giáo có thể nói là tạm thời được giải quyết hết rồi.

Huyễn Ma Đạo chúng ta vẫn luôn xem chừng Bạch Liên giáo. Khoảng thời gian này không biết vì sao Thiên Đình đã rút hết cường giả về. Điều này cũng khiến cho Bạch Liên giáo thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ bọn họ đã lấy lại được sức lực rồi, chẳng lẽ Tô đại nhân còn cho là mình an toàn hay sao?"

Trong lòng Tô Tín động một cái. Hắn biết vì sao Thiên Đình lại rút người về. Hiển nhiên Thiên Đình cũng là vì muốn tranh đoạt thi hài của Hạo Thiên Thượng Đế ở trong chiến trường thượng cổ kia. Bởi vậy mới mau chóng tập trung lực lượng tiến vào trong chiến trường thượng cổ đó hòng tranh cho được.

Chỉ có điều Thiên Đình vừa rút, Bạch Liên giáo cũng liền có thời gian tạm nghỉ rất tốt.

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Yến trưởng lão, chúng ta nói chuyện thẳng thắn một chút. Đúng là ta và Bạch Liên giáo có thù, nhưng Huyễn Ma Đạo các ngươi còn ghi thù với Bạch Liên giáo lớn hơn nữa.

Bây giờ ngươi ở đây khích bác ta xuất thủ với Bạch Liên giáo, thế sao các ngươi không tự mình xông lên sống mái với Bạch Liên giáo đi?

Nếu bây giờ Yến trưởng lão không nói rõ đầu đuôi ngọn ngành thì đừng trách Tô Tín ta không nể mặt. Dù sao thì thời gian của ta cũng có hạn, không rảnh để đứng đây lá mặt lá trái với Yến trưởng lão.

Chuyện lợi dụng người khác ta làm cũng nhiều rồi. Bản thân ta sẽ không sa vào trong cái tròng này đâu.”

Sắc mặt Yến Tử Thanh hơi có chút lúng túng. Nàng không ngờ Tô Tín lại quả quyết như vậy, mấy lời chuẩn bị trước đó nàng không nói ra được nữa.

Thủ đoạn kích động lòng người này Tô Tín dùng còn nhiều hơn Yến Tử Thanh, dĩ nhiên hắn sẽ không mắc lừa.

Ân oán với Bạch Liên giáo, Tô Tín tất sẽ giải quyết với bọn họ. Nhưng không phải giải quyết vì bị Huyễn Ma Đạo lợi dụng.

Yến Tử Thanh thở dài một cái, nói: “Nếu Tô đại nhân đã nói thế thì ta cũng không nói nhảm thêm nữa, đi thẳng vào vấn đề luôn.

Thật ra thì lần này ta đến tìm Tô đại nhân, cái thứ nhất đương nhiên là vì chèn ép Bạch Liên giáo. Nhưng cái thứ hai là muốn mời Tô đại nhân đến giúp.”

Tô Tín không phải hạng người dễ bị lừa. Vì thế nên Yến Tử Thanh cũng sẽ không lá mặt lá trái với hắn nữa mà nói thẳng ra toàn bộ.

Yến Tử Thanh hỏi Tô Tín: “Tô đại nhân, ngươi có từng nghe nói đến Đại Thiên Ma Tôn chưa?”

Tô Tín lắc đầu một cái. Tên này quả thực hắn chưa từng nghe nói đến.

Yến Tử Thanh nói: “Tô đại nhân, ngươi không biết Đại Thiên Ma Tôn nhưng hẳn biết lai lịch của nhất mạch Ma đạo chúng ta.

Thế nhân đều nói, nhất đạo Ma đạo kéo dài từ thời thượng cổ. Tuy nhiên, vào thời thượng cổ võ đạo không phân chính tà. Càng về sau, khi thiên hạ thái bình, người tu luyện ma công thường phách lối hung hăng, thường xuyên làm ra chuyện khác người nên mới bị giang hồ chính đạo bài xích. Vì thế mới phân ra chính – tà.

Phiên bản Tô đại nhân nghe được là cái này sao?”

Tô Tín gật đầu một cái. Phiên bản này được tất cả mọi người trên giang hồ công nhận là lai lịch của Ma đạo.

Ngay sau đó, Yến Tử Thanh liền cười lạnh, nói: “Thật ra thì phiên bản này cũng không thể nói là sai. Tuy nhiên người Chính đạo giấu rất nhiều thứ, đổ hết trách nhiệm lên đầu võ giả Ma đạo chúng ta.

Người tu luyện ma công quả thực có một bộ phận sẽ bị ảnh hưởng bởi công pháp khiến cho tính cách trở nên âm trầm, tàn nhẫn, phách lối, hung tàn.

Nhưng tông môn Chính đạo cũng chẳng thiếu hạng người dã tâm bừng bừng. Sức tàn phá do những người này tạo thành cũng chẳng kém võ giả Ma đạo chúng ta. Vậy mà cho tới bây giờ bọn họ cũng không đề cập đến chuyện này.

Chuyện thực sự khiến cho võ lâm chia thành hai bên chính – tà cũng không phải bắt đầu từ sau Hoàng triều, hơn nữa, việc này đã xảy ra từ thời kỳ Nhân Hoàng rồi.

Khi trước, Ma đạo chúng ta có một nhân vật kinh tài tuyệt diễm xuất thế, kỳ danh chính là Đại Thiên Ma Tôn, tu vi ma công kinh thiên động địa, đã từng chém chết mấy tên Yêu vương.

Chương 1583 - Bí văn thượng cổ

Bí văn thượng cổ

Chỉ có điều, Đại Thiên Ma Tôn không phải người của Hoàng triều mà lại xuất thân từ trên giang hồ. Nhân Hoàng kiêng kị sức mạnh của hắn, muốn mời chào hắn. Tuy nhiên Đại Thiên Ma Tôn trời sinh tính tình bướng bỉnh nên thẳng thừng từ chối đề xuất của Nhân Hoàng.

Hơn nữa khi đó Đại Thiên Ma Tôn là Ma đạo chi tổ, ma công cả người hắn truyền thụ lại cho hơn trăm tên đệ tử. Những đệ tử này cũng phát triển mạnh mẽ trong Ma đạo. Thậm chí, trong Cửu Ngục tà ma hiện thời có hơn một nửa là có liên quan đến truyền thừa năm xưa của Đại Thiên Ma Tôn.

Trải qua thời gian vạn năm, truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn cũng có thể ảnh hưởng đến chín đạo tà ma. Có thể tưởng tượng được, vào thời thượng cổ năm ấy, sức ảnh hưởng của Đại Thiên Ma Tôn trong Ma đạo lớn đến thế nào.

Có thể nói, một mình Đại Thiên Ma Tôn cũng đủ để đại diện cho tất cả võ giả Ma đạo lúc bấy giờ.

Khi đó, Nhân Hoàng đã đánh đuổi Yêu tộc, căn cơ Hoàng triều hoàn toàn vững chắc. Ngay cả Phật môn và Đạo môn cũng thần phục dưới trướng Hoàng triều. Nhân Hoàng dĩ nhiên không cho phép những võ giả Ma đạo như Đại Thiên Ma Tôn tiếp tục tồn tại.

Cho nên, sau khi Đại Thiên Ma Tôn cự tuyện đề xuất của Nhân Hoàng, Nhân Hoàng liền tự mình xuất thủ đánh chết Đại Thiên Ma Tôn. Chuyện này cũng khiến cho những thế lực khác trên giang hồ cũng bài xích Ma đạo tông môn.

Bởi vì năm xưa, trừ Ma đạo ra thì chín phần thế lực trên giang hồ đều đã nguyện ý thần phụ Hoàng triều. Một phần không thần phục cũng đã bị diệt thẳng tay.

Lúc này, sau khi Đại Thiên Ma Tôn chết, những tông môn Ma đạo kia mặc dù không tuyên bố thành tâm ra sức cho Hoàng triều nhưng cũng không dám công khai chống đối. Bắt đầu từ khi đó, các thế lực giang hồ vì muốn lấy lòng Hoàng triều nên đã bắt đầu gạt bỏ võ giả Ma đạo. Trong cơn nóng giận, các võ giả Ma đạo lại làm ra không ít chuyện khác người. Điều này

cũng khiến cho ấn tượng về tính cách võ giả Ma đạo là hung hăng phách lối càng thêm phần vững chắc.”

Yến Tử Thanh nói một hơi nhiều chuyện như vậy khiến Tô Tín có chút kinh ngạc.

Vào thời thượng cổ, khoảng thời gian mà Tô Tín không hiểu rõ lắm bí ẩn của nó, Nhân Hoàng chỉ là nhân vật tồn tại trong truyền thuyết, hình tượng vô cùng vĩ đại.

Nhưng đến hôm nay, khi thực lực của Tô Tín càng lúc càng mạnh, nhìn lại vị Nhân Hoàng trong truyền thuyết này thì hình tượng của đối phương cũng rõ ràng hơn.

Nhân Hoàng cũng là người, là người thì sẽ có lòng tham.

Khi trước Thanh Ly và Tô Tín đã nói qua, năm xưa Nhân Hoàng rõ ràng có cơ hội để tuyệt diệt Yêu tộc nhưng hắn thà chịu ký kết minh ước với Yêu tộc cũng phải giữ gìn lực lượng, quay đầu đi diệt tổ tiên các bộ tộc Tây Bắc kia trước.

Hơn nữa, con cháu của Nhân Hoàng vì bảo đảm cho sự thống trị của Hoàng triều lại giết không ít nhân vật đe dọa đến bản thân.

Ví như Hạo Thiên Thượng Đế của Thiên Đình và Phong Đô Đại Đế ở Địa Phủ. Dĩ nhiên bây giờ còn phải cộng thêm cả Thủy tổ Ma đạo là Đại Thiên Ma Tôn nữa.

“Vậy Huyễn Ma Đạo muốn mời ta làm gì?” Tô Tín hỏi.

Yến Tử Thanh phí nhiều công sức như vậy để cho Duẫn Tịch Tuyết mời hắn đến cũng không thể chỉ muốn nói mấy chuyện này cho hắn nghe?

“Rất đơn giản. Bởi vì chiến trường thượng cổ năm xưa Nhân Hoàng đánh chết Đại Thiên Ma Tôn sắp xuất thế. Ở ngay tại đất ba mươi sáu nước Tây Vực!” Yến Tử Thanh nghiêm mặt nói.

Nghe đến đây, trong lòng Tô Tín nhất thời động một cái. Lại là chiến trường thượng cổ. Năm xưa không phải đó là chỗ Nhân Hoàng đánh chết Hạo Thiên Thượng Đế và Phong Đô Đại Đế hay sao? Sao bây giờ lại thành nơi Nhân Hoàng đánh chết Đại Thiên Ma Tôn rồi?

Vị Nhân Hoàng bệ hạ này có sở thích gì thế? Thích giết người ở cùng một chỗ à?

Tô Tín mặt mày tỉnh bơ, nói: “Nếu như vậy thì Huyễn Ma Đạo còn tìm ta làm gì? Ngay lập tức động thủ đi mới đúng chứ?”

Yến Tử Thanh cười khổ, nói: “Không dễ dàng như vậy. Trước mắt, trong số Cửu Ngục tà ma không chỉ có mình Huyễn Ma Đạo ta muốn lấy được truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn. Bởi vậy cho nên bước ra ngoài chiến trường thượng cổ sẽ bị những tông môn Ma đạo khác phát hiện ngay.

Nếu như cạnh tranh cùng với những tông môn Ma đạo khác thì còn chấp nhận được. Dẫu sao mọi người cũng có thể thương lượng theo công pháp mà mình muốn, chia sẽ truyền thừa trên người Đại Thiên Ma Tôn.

Nhưng Bạch Liên giáo thì khác. Công pháp của Huyễn Ma Đạo chúng ta có chung nguồn gốc với Bạch Liên giáo. Hơn nữa chúng ta cũng không thể cùng dùng chung truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn với Bạch Liên giáo được. Cho nên vì thế, hai bên chúng ta nhất định phải đánh một trận!”

Yến Tử Thanh nhìn Tô Tín, nói: “Hiện tại, có không ít tông môn trên giang hồ có thù oán với Bạch Liên giáo. Nhưng lại chẳng có mấy người dám xuất thủ với Bạch Liên giáo.

Thực lực của Tô đại nhân ngươi là không thể nghi ngờ. Ngươi cũng có thù với Bạch Liên giáo cho nên lần này ta mới mời người đến giúp Huyễn Ma Đạo chúng ta một tay, đối phó với Bạch Liên giáo.

Chương 1584 - Bí văn thượng cổ (2)

Bí văn thượng cổ (2)

Dĩ nhiên chúng ta cũng không phải hạng há miệng chờ sung rụng. Chỗ của ta có một bộ kiếm pháp bí truyền của Huyết Ma Giáo ngày trước truyền thừa xuống, “Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển” coi là thù lao cho Tô đại nhân.

Huyết Ma Giáo ngày xưa bao trọn giang hồ, uy thế như nào thì hẳn Tô đại nhân có biết. Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển này là một trong những công pháp đứng đầu của Huyết Ma

Giáo. Hơn nữa còn là một trong số ít công pháp còn được nguyên vẹn.

Nếu không phải vì công pháp của Huyễn Ma Đạo chúng ta quả thực không hợp với cái này thì ta thật không nỡ lấy ra.

Một trong những tuyệt kỹ thành danh của Tô đại nhân ngươi có Huyết Hà Thần Kiếm, ngưng luyện khí huyết sát vì kiếm đạo Vô Song. Hiện tại, nếu ngươi luyện thêm Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển thì hai môn bổ trợ lẫn nhau sẽ cho ngươi được uy năng vượt quá sức tưởng tượng. Cái giá này đủ cho Tô đại nhân xuất thủ chứ?"

Công bằng mà nói, điều kiện của Yến Tử Thanh khiến Tô Tín rất động lòng. Huyết Hà Thần Kiếm của hắn đã phát triển đến cực hạn, gần như đã đến bình cảnh rồi. Nếu thêm vào Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển này nữa thì chắc chắn có thể bước lên thêm một tầng nữa.

Công pháp của Huyết Ma Giáo Tô Tín từng chứng kiến qua. Mặc dù rất tà dị nhưng uy lực không thể nghi ngờ.

Hơn nữa, trước đó Tô Tín nhìn thấy chẳng qua là một quyển thiếu sót mà thôi. Bây giờ Yến Tử Thanh lại đưa ra bản hoàn chỉnh của Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển, uy lực hẳn sẽ càng kinh người.

Có điều, Tô Tín không đồng ý ngay lập tức. Hắn hỏi ngược lại: "Yến trưởng lão, Bạch Liên giáo bây giờ thế nào hẳn là ngươi rõ ràng hơn ta. Với thực lực hiện tại của Bạch Liên giáo hình như không tranh được với Huyễn Ma Đạo các ngươi mới đúng chứ?

Bạch Liên giáo vốn bị trọng thương vào lúc Đại Chu lập quốc. Thất Liên Thánh sứ đã có năm người bỏ mình, lại bị ta giết một người. Hiện chỉ còn lại một.

Những Thánh sứ, Thần sử khác cũng bỏ mình hơn nửa. Có thể nói bây giờ trong toàn bộ Bạch Liên giáo, số võ giả Dương Thần cảnh cộng lại cũng không vượt quá năm người, có khi còn ít hơn nữa.

Quan trọng nhất chính là Bạch Liên Thánh mẫu lực chiến cao nhất của Bạch Liên giáo cũng đã trọng thương. Bây giờ các

ngươi còn sợ gì nữa?

Tông chủ ghi tên Thiên Bảng "Thiên Huyễn Thần Quân" Bạch Vô Mặc của các ngươi còn đang tráng niên, chẳng lẽ lại đánh không lại Bạch Liên Thánh mẫu đã bị trọng thương hay sao?

Có thể nói, so sức chiến đấu các ngươi không hề thua kém Bạch Liên giáo, thậm chí còn mạnh hơn, đã như vậy thì còn tới tìm ta làm gì?"

Yến Tử Thanh cười khổ, lắc lắc đầu, nói: "Lần này Tông chủ sẽ không xuất thủ. Cửu Ngục tà ma so thực lực kém hơn tông môn chính đạo nhiều. Bởi vậy, sự tình lần này trước đó Tông chủ đã cùng với Thiên Ma Cung, Thất Sát Ma Cung, Bích Lạc Hoàng Tuyền và Bạch Liên giáo, mấy môn phái có cường giả Chân Vũ cảnh quyết định hiệp nghị. Chân Vũ cảnh cũng không ra tay để tránh gây thương vong không cần thiết.

Vì thế nên ưu thế duy nhất của chúng ta với Bạch Liên giáo liền biến thành không. Nói thật, mặc dù Bạch Liên giáo xuất phát từ Huyễn Ma Đạo chúng ta nhưng bọn họ phát triển đến giờ đã mạnh hơn Huyễn Ma Đạo nhiều. Với thực lực hôm nay của Huyễn Ma Đạo, trừ ra mấy người cần trấn áp tông môn thì chỉ có thể pháo ra được ba tên võ giả Dương Thần cảnh. Coi như tranh vời Bạch Liên giáo đã bị đánh phế thì cũng không có lợi thế hơn."

Điểm này Yến Tử Thanh nói cũng không sai. Ở thời kỳ đỉnh phong, Bạch Liên giáo quả thực rất kinh khủng. Tà giáo bọn họ dùng thủ đoạn tẩy não cũng có thể chiêu mộ được không ít đệ tử gia nhập Bạch Liên giáo, hơn nữa cũng không lo chuyện bị phản bội.

Thêm vào đó, nhìn lại Huyễn Ma Đạo năm xưa bởi bị Bạch Liên giáo phản bội còn chưa gượng dậy nổi, coi như là có thêm một cường giả Chân Vũ cảnh cũng không khôi phục được tài nghệ vào thời kỳ đỉnh phong đó.

Lần này, người của Huyễn Ma Đạo cũng rất nóng lòng. Nếu như lại để cho Bạch Liên giáo tăng thêm thực lực mà bọn họ vẫn cứ chẳng nóng chẳng lạnh như trước thì Huyễn Ma Đạo

đừng hòng đến Bạch Liên giáo báo thù. Đoán chừng đến việc tự vệ cũng là vấn đề.

Tô Tín gõ tay lên bàn một cái, nói: “Chuyện này ta có thể đồng ý. Gặp phải người của Bạch Liên giáo tất nhiên ta sẽ ra tay. Có điều ta cũng không muốn nghe theo chỉ huy của Huyễn Ma Đạo các ngươi.”

Yến Tử Thanh thở phào nhẹ nhõm, nói: “Cái này dĩ nhiên không thành vấn đề.”

Dẫu sao Tô Tín cũng là cường giả Dương Thần cảnh, là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ. Yến Tử Thanh cũng không cuồng vọng đến mức muốn chỉ huy Tô Tín phải làm thế nào, thế nào. Nếu thế thì không còn là cầu viện mà là kết oán.

Bởi vậy, chỉ cần Tô Tín đồng ý ra tay là được. Ở cảnh giới như bọn họ, trong lúc đùa bỡn bày ít âm mưu quỷ kế cũng được. Tuy nhiên khi giáp mặt thỏa thuận, nếu nửa đường đổi ý thì danh tiếng của người này cũng mất sạch. Vì thế, Yến Tử Thanh cũng không lo Tô Tín sẽ lừa gạt bọn họ. Dẫu sao thì danh tiếng của Tô Tín còn quý giá hơn Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển kia.

Chương 1585 - Chủ động ra tay

Chủ động ra tay

Tô Tín cùng Yến Tử Thanh thỏa thuận xong, vốn chuẩn bị đi thẳng đến Tây Vực, nhưng lúc này Yến Tử Thanh lại nói: “Tô đại nhân ngươi cũng không cần gấp như vậy. Bây giờ ngươi dù có đến Tây Vực thì Huyễn Ma Đạo ta cũng không tìm được người dẫn đường. Thậm chí, những Ma đạo tông môn khác cũng sẽ không đến Tây Vực vào lúc này.”

Tô Tín kinh ngạc hỏi: “Vì sao? Không phải đi Tây Vực bây giờ có thể chiếm được tiên cơ à? Sao còn chưa có ai động thủ chứ?”

Yến Tử Thanh cười lạnh, nói: “Có vài người tự xưng là võ lâm chính đạo, không thể nhìn được Ma đạo chúng ta quật khởi. Lần này truyền thừa Đại Thiên Ma Tôn xuất thế, là cơ hội với

võ giả Ma đạo chúng ta. Nhưng với võ lâm chính đạo mà nói thì không phải là chuyện gì tốt.

Cho nên, đám tông môn Chính đạo chẳng hạn như mấy lão trọc Thiếu Lâm Tự nhất định sẽ phái người đến gây phiền nhiễu cho chúng ta.

Có điều không sao, chuyện này ta sớm đã có dự liệu. Mọi người kí kết minh ước, trước khi các tông môn Chính đạo xuất thủ thì không cho phép ai tự tiện tiến vào ba mươi sáu nước Tây Vực. Nếu như có người vi phạm thì sẽ bị các Cửu Ngục tà ma còn lại tấn công!"

Tô Tín nhíu mày, nói: "Vậy các ngươi tính chờ cho đến khi đánh lui hết những tông môn Chính đạo xen vào chuyện người khác kia đi hết thì mới đến Tây Vực?"

Trong đôi mắt phượng quyến rũ của Yến Tử Thanh lóe lên tia lạnh, nói: "Ngồi chờ chết cũng không phải là phong cách của Ma đạo chúng ta. Bọn họ muốn phá chuyện tốt của Ma đạo chúng ta thì chúng ta sẽ giải quyết bọn họ trước!"

Tô Tín kinh ngạc nhìn Yến Tử Thanh một cái. Xem ra, nhiều năm qua thực lực những tông môn Ma đạo này ngược lại đã có chút khởi sắc. Bây giờ cũng dám ra tay với các tông môn Chính đạo rồi.

Phải biết, những năm gần đây Ma đạo suy thoái cho nên phần lớn các tông môn Ma đạo đều tránh núp trong bóng tối, lén lút làm việc. Cho đến bây giờ cũng chỉ có tông môn Chính đạo chủ động đi tìm tông môn Ma đạo gây phiền nhiễu. Ngược lại, tông môn Ma đạo lại chẳng có mấy lần điều động xuất thủ.

Yến Tử Thanh nói: "Tô đại nhân, ta biết ngươi khó xử. Dẫu sao thanh danh tông môn Ma đạo chúng ta không được tốt. Cho nên chuyện này chúng ta sẽ không để dính líu đến ngươi. Chờ sau khi chúng ta đánh lui đám người Chính đạo tông môn thích xen vào chuyện của người khác kia xong, đến lúc đó chúng ta đi Tây Vực là được."

Tô Tín lắc đầu một cái. Thật ra bây giờ danh tiếng của hắn trên giang hồ cũng gần như không khác võ giả Ma đạo là mấy.

Cho nên, mấy thứ như hung danh, tiếng xấu, Tô Tín cũng chẳng xem trọng mấy.

Có điều, nếu Yến Tử Thanh tốt bụng sắp xếp như vậy thì Tô Tín cũng không từ chối. Tuy nhiên, lúc Tô Tín vừa muốn đồng ý thì bỗng nhiên hắn nhớ ra cái gì đó, theo bản năng hỏi: "Huyễn Ma Đạo các ngươi chuẩn bị đối phó với phái nào?"

Yến Tử Thanh nói: "Là đám trọc già Thiếu Lâm Tự. Bí pháp tinh thần của Huyễn Ma Đạo chúng ta vô cùng cường đại. Không nói đến võ tăng ở Thiếu Lâm Tự, những cao tăng có tu vi tinh thâm đúng là khắc chế rất sâu với công pháp của Huyễn Ma Đạo chúng ta. Hơn nữa, Thiếu Lâm Tự thích nhất là xen vào chuyện của người khác. Cho nên lần này Thiếu Lâm Tự chắc chắn là sẽ là phe tấn công Ma đạo chúng ta đầu tiên.

Hơn nữa, căn cứ vào tình báo mà chúng ta dò la được, động tĩnh lần này của Thiếu Lâm Tự cũng không nhỏ. Mặc dù không phái Thủ tọa Huyền Chân của Giảng Kinh Đường, người mạnh nhất trong số các cường giả Dương Thần cảnh đến. Nhưng bọn họ lại phái Thủ tọa Giới Luật Đường "Sát Sinh La Hán" Huyền Quảng. Hơn nữa, còn dẫn theo ba tên võ giả Dương Thần cảnh thế hệ Không Tự ở Thiếu Lâm Tự đi cùng.

Sức lực này không thắng được Huyễn Ma Đạo chúng ta nhưng nếu muốn ngăn cản chúng ta tìm di hài Đại Thiên Ma Tôn thì hoàn toàn dư sức."

Vừa nghe đến ba chữ Thiếu Lâm Tự, Tô Tín nhất thời cười nhạt trong lòng. Quyết định trước đó lập tức bị Tô Tín đạp đổ.

Nếu như Huyễn Ma Đạo muốn ra tay với các tông môn khác thì thôi, Tô Tín sẽ không quản, hắn cũng lười quản. Dù sao thì hắn với những tông môn đó cũng không có thù oán gì với nhau, sẽ không vì chuyện hắn và Huyễn Ma Đạo liên thủ mà đi chĩa vào người ta.

Nhưng Thiếu Lâm Tự thì khác. Ân oán của Tô Tín và Thiếu Lâm Tự đã kết rất lớn, có thể nói trong tương lai chỉ cần có cơ hội, Thiếu Lâm Tực chắc chắn không ngại đòi nợ hắn.

Lần này, Tô Tín liên hiệp với Huyễn Ma Đạo nếu như để cho Thiếu Lâm Tự biết thì chí ít cũng sẽ kéo đến gây sự với hắn.

Thế gian này nào có tường không lọt gió? Chuyện này không gạt được, Tô Tín cũng không muốn gạt.

Bởi vậy nên nếu lần này vừa đúng lúc đụng phải người của Thiếu Lâm Tự, đây cũng đừng trách Tô Tín tiên hạ thủ vi cường.

Tô Tín ngay lập tức quay đầu nói với Yến Tử Thanh: "Nếu như là đám lừa trọc Thiếu Lâm Tự kia thì ta không cần sợ. Lần này nếu các ngươi muốn ra tay với Thiếu Lâm Tự vậy dẫn theo ta đi. Thù oán giữa ta và Thiếu Lâm Tự ngươi hẳn biết. Có cơ hội dĩ nhiên ta muốn tiên hạ thủ vi cường rồi."

Yến Tử Thanh kinh ngạc nói: "Tô đại nhân ngươi không cần danh tiếng nữa sao?"

Tô Tín cười lạnh nói: "Ban đầu, Huyền Quan của Thiếu Lâm Tự dẫn theo một đống đệ tử tục gia vây giết ta, sao bọn họ không cân nhắc đến danh tiếng của mình đi?

Chương 1586 - Chủ động ra tay (2)

Chủ động ra tay (2)

Ngay cả Thiếu Lâm Tự vì báo thù mà cũng có thể bỏ qua danh tiếng của mình thì nói gì đến Tô Tín ta nữa? Huống chi, trên giang hồ ta vốn cũng chẳng mang danh tốt đẹp gì."

Có cường giả Dương Thần cảnh mạnh như Tô Tín hỗ trợ, Yến Tử Thanh dĩ nhiên không cự tuyệt. Bởi thế, nàng ngay lập tức cho người đi truyền tin, Huyễn Ma Đạo chuẩn bị dốc hết cao thủ, vây giết một đám cường giả Thiếu Lâm Tự!

Từ sau khi Đại Chu chính thức dựng nước, Cửu Ngục tà ma liền rất ít khi xuất thủ. Cho nên cũng không ai biết rốt cuộc bọn họ tích trữ được bao nhiêu lực lượng.

Chỉ có điều, Bạch Liên giáo xếp hạng thứ nhất khi đó cũng dám động tay động chân ngay dưới mắt Đại Chu, chắc hẳn những Cửu Ngục tà ma khác cũng sẽ không quá kém cỏi. Bằng không, với cách làm việc của tông môn Ma đạo thì dù

cho có là một trong Cửu Ngục tà ma, ngươi đáng bị thâu tóm cũng sẽ không có ai thủ hạ lưu tình.

Dĩ nhiên, điểm này tông môn Chính đạo làm cẩn thận hơn nhiều.

Năm xưa Dịch Kiếm Môn suy sụp, Thanh Thành Kiếm phái cho dù mơ ước vị trí đứng đầu Ngũ Phái Trì Kiếm nhưng bọn họ cũng chỉ dám âm thầm bỏ đá xuống giếng mà thôi, không dám công khai nhắm vào Dịch Kiếm Môn.

Nếu Yến Tử Thanh muốn ra tay, thế thì Tô Tín cũng sẽ ở Giang Nam đạo chờ cho những cường giả Huyễn Ma Đạo khác chạy tới.

Có lẽ Huyễn Ma Đạo cũng chuẩn bị ra tay từ sớm. Sau khi Yến Tử Thanh truyền tin, Huyễn Ma Đạo liền ngay lập tức phái ra ba vị trưởng lão Dương Thần cảnh đến.

Hai trong số ba người này Tô Tín không nhận ra. Hiển nhiên đều là cường giả Huyễn Ma Đạo thế hệ trước ẩn tu đã lâu.

Trong đó có một người đàn ông trung niên, mặt mũi anh tuấn, có hơi tà khí, uy danh hiển hách tại Ma đạo.

Hắn chính là "Đại Mộng Vô Cương" Mạnh Thiên Thu sư đệ của Tông chủ Huyễn Ma Đạo "Thiên Huyễn Thần Quân" Bạch Vô Mặc.

Ngày xưa, những năm cuối Đại Tấn danh tiếng của người này cũng không phải lớn một cách bình thường. Người này tự nghĩ ra ma công "Mộng Yểm Huyễn La Tâm Kinh" lấy mộng nhập ma, giết người trong vô hình.

Ban đầu lúc Đại Chu lập quốc từng đánh một trận với Bạch Liên giáo, chỉ có một số ít người biết trong này còn có sự tham dự của Huyễn Ma Đạo.

Dẫu sao Huyễn Ma Đạo và Bạch Liên giáo là tử thù với nhau. Mà trong Cửu Ngục tà ma cũng không có cái gọi là liên minh ước định, chỉ cần không làm tổn hại đến lợi ích của toàn bộ Ma đạo là được. Thảo phạt trong nội bộ Cửu Ngục tà ma còn ác liệt hơn Chính đạo nhiều.

Cho nên, lúc Đại Chu và Bạch Liên giáo đang giằng co, Mạnh Thiên Thu xuất thủ, dùng Mộng Yểm Huyễn La Tâm Kinh cố gắng kéo Thanh Liên Thánh sứ của Bạch Liên giáo vào trong ảo cảnh ác mộng, khiến Thanh Liên Thánh sứ nổi điên, không phân biệt được địch – ta, thiêu đốt Nguyên Thần liều mạng đánh lén Bạch Liên Thánh mẫu. Lúc này mới khiến Tiết Chấn Nhạc đang cùng giao thủ với Bạch Liên Thánh mẫu tìm được cơ hội, đánh trọng thương Bạch Liên Thánh mẫu khiến cho đến bây giờ thương thế vẫn chưa khỏi.

Bằng không, với thủ đoạn năm đó của Bạch Liên Thánh mẫu, muốn thắng được nàng thì dễ, nhưng muốn làm nàng bị thương thì khó. Chỉ cần Bạch Liên Thánh mẫu một lòng muốn chạy trốn thì dựa vào những bí thuật tà dị của Bạch Liên giáo dù có đến ba Tiết Chấn Nhạc cũng không đuổi kịp nàng.

Hơn nữa, Mạnh Thiên Thu không chỉ có thực lực kinh người mà lúc Bạch Vô Mặc bế quan, hắn sẽ tạm thay chức Tông chủ Huyễn Ma Đạo, địa vị giống như Huyền Minh Thiếu Lâm Tự, Trương Bá Đoan của Tạo Hóa Đạo Môn.

“Hóa ra là Mạnh Tông chủ đích thân đến. Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Tô Tín chắp tay nói.

Khóe miệng Mạnh Thiên Thu cười mỉm. Tướng mạo hắn anh tuấn, trên người cũng mang khí chất như gió xuân ấm áp. Nếu không phải trên người hắn mang theo chút tà khí thì chẳng ai ngờ người trước mắt này lại là cự kiêu của Ma đạo.

“Danh xưng Tông chủ không dám nhận. Tông chủ Huyễn Ma Đạo vĩnh viễn chỉ có một mình sư huynh mà thôi. Nếu Tô đại nhân để mắt, chúng ta cứ xưng huynh gọi đệ là được.” Mạnh Thiên Thu cười nói.

Thật ra thì ở bên trong Huyễn Ma Đạo, có mấy đệ tử cũng gọi hắn là Tông chủ, nhưng đều bị Mạnh Thiên Thu cự tuyệt hết thảy.

Hắn là người rất tuân quy củ. Thay mặt Tông chủ cũng chỉ là thay mặt Tông chủ mà thôi. Nếu như ngươi gọi Mạnh Thiên Thu quyền Tông chủ hắn sẽ không tức giận, nhưng nếu ngươi

gọi thẳng hắn là Tông chủ, Mạnh Thiên Thu nhất định sẽ sửa lại ngay.

Mặc dù ai cũng biết chỉ cần hắn không đột phá đến Chân Vũ cảnh, dù mọi người có gọi hắn là Tông chủ hắn cũng không thể chân chính chấp chưởng Huyễn Ma Đạo. Có điều, Mạnh Thiên Thu vẫn như cũ, cố chấp giữ đúng quy củ của hắn.

Mạnh Thiên Thu đã nói thế thì Tô Tín cũng không khách khí gọi Mạnh Thiên Thu là Mạnh huynh. Đồng thời cũng nói đôi câu với hai võ giả Huyễn Ma Đạo còn lại.

Mạnh Thiên Thu đối xử với Tô Tín cũng không mang dáng điệu cao nhân tiền bối mà nói chuyện hoàn toàn như ngang vai phải lứa.

Hai vị võ giả Dương Thần cảnh của Huyễn Ma Đạo còn lại cũng đối đãi không tệ với Tô Tín.

Dĩ nhiên không thiếu nguyên nhân là vì thực lực của Tô Tín. Nhưng sâu xa hơn lại chính là vì Huyễn Ma Đạo, triều đình và Thiết gia có quan hệ cũng không tệ. Vốn dĩ Duẫn Tịch Tuyết là nghĩa nữ của Thiết Chiến nhưng sau đó được đưa đến Huyễn Ma Đạo tu hành.

Chương 1587 - Bát Nhã sơn trang

Bát Nhã sơn trang

Kẻ thù của kẻ thù là bạn. Đại Chu và Bạch Liên giáo có thù. Đại Chu cũng không bài xích Ma đạo. Hơn nữa, khi mới bắt đầu, Đại Chu cùng đánh với Bạch Liên giáo một trận, khi đó Huyễn Ma Đạo phát huy tác dụng. Bây giờ Huyễn Ma Đạo khách khí với Tô Tín như thế, Yến Tử Thanh cũng không chút kiêng kị mời Tô Tín hỗ trợ, vậy thì tình hữu khả nguyên rồi.

Thật ra, Huyễn Ma Đạo mạnh hơn so với tưởng tượng của Tô Tín. Hiện tại, Huyễn Ma Đạo phái đến Dương Thần cảnh Mạnh Thiên Thu để giữ thể diện. Song, trong số các võ giả Dương Thần cảnh ở Huyễn Ma Đạo còn một vị cường giả nữa là Thánh nữ đời trước nữa của Huyễn Ma Đạo.

Thánh nữ của Bạch Liên giáo đều được đào tạo để trở thành người nối nghiệp cho Bạch Liên Thánh mẫu. Huyễn Ma Đạo

thì khác. Thánh nữ có thể là Tông chủ Huyễn Ma Đạo. Tuy nhiên, Tông chủ Huyễn Ma Đạo không nhất định phải là Thánh nữ.

Nếu Thánh nữ đời đó thực lực vô cùng cường đại, không ai sánh bằng thì nàng dĩ nhiên sẽ trở thành Tông chủ Huyễn Ma Đạo.

Có điều nếu thế hệ này còn có nhân vật kinh tài tuyệt diễm khác thì Thánh nữ cũng chỉ có thể là Thánh nữ mà thôi. Trừ khi Thánh nữ đó có thể đột phá lên Chân Vũ cảnh. Bằng không cả đời nàng cũng chỉ có thể là Thánh nữ.

Cũng ví như Thánh nữ bên trong Huyễn Ma Đạo kia. Nàng còn lớn hơn Bạch Vô Mặc một đời nhưng Bạch Vô Mặc là cường giả Chân Vũ cảnh nên nàng cũng chỉ có thể tiếp tục làm Thánh nữ.

Lúc này, người của Thiếu Lâm Tự còn chưa biết Huyễn Ma Đạo có gan nữa đường uy giết bọn họ, cho nên Thủ tọa Giới Luật đường "Sát Sinh La Hán" Huyền Quảng dẫn theo ba tên võ giả Dương Thần cảnh thong thả mà đi.

Lần này bọn họ ra tay không phải muốn diệt Huyễn Ma Đạo mà chỉ muốn ngăn cản Huyễn Ma Đạo và các tông môn Ma đạo khác đoạt được truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn mà thôi.

Mặc dù nói bây giờ Ma đạo đã suy thoái nhưng chính vì vậy, võ lâm chính đạo mới không thể cho Cửu Ngục tà ma cơ hội quật khởi lần nữa được.

Chỉ có điều lần này lòng của võ lâm chính đạo không tề chung. Dẫu sao, uy hiếp từ tông môn Ma đạo cũng quá xa, có vài người căn bản không muốn xen vào trong chuyện này. Ví như Thiên Hạ Thất Bang chẳng cử một ai đến giúp.

Sự tình lần này, Thiếu Lâm Tự là một trong những người dẫn đầu. Dựa theo cách nghĩ của Thiếu Lâm Tự, mọi người tập trung lại một chỗ, trực tiếp chặn ở biên giới ba mươi sáu nước Tây Vực hòng khiến người trong Ma đạo không biết nên hạ thủ từ đâu.

Tuy nhiên, liên quan đến hành động chung thì tất yếu phải chọn ra một Minh chủ dẫn đầu. Vị trí này Thiếu Lâm Tự muốn, Tạo Hóa Đạo môn muốn, Danh Kiếm sơn trang cũng muốn.

Cho nên cứ thế, mấy tông môn tự cho rằng có tư cách cãi vã không ngừng nghỉ. Sau cùng chỉ có thể quyết định ai làm chuyện nấy. Mỗi tháng chọn một mục tiêu, không ai can thiệp đến ai.

Với thực lực của Thiếu Lâm Tự, dĩ nhiên bọn họ sẽ không lui về sau. Bởi vậy, Thiếu Lâm Tự chọn ngay Huyễn Ma Đạo, tông môn đủ để xếp vào một trong ba tông môn Ma đạo đứng đầu trong Cửu Ngục tà ma. Thêm vào đó, công pháp của bọn họ cũng tương đối khắc chế võ giả Huyễn Ma Đạo.

Tuy nhiên lần này bọn họ chỉ muốn gây sự với tông môn Ma đạo mà thôi chứ không muốn một lần nữa lại khơi mào đại chiến Chính – Ma. Vì vậy, Chân Vũ cảnh đều kiêng dè lẫn nhau. Mấy vị cường giả Chân Vũ cảnh từ cả Chính lẫn Ma đều sẽ không xuất thủ.

Nhưng Thiếu Lâm Tự lần này vẫn có chút xem thường quyết tâm của Huyễn Ma Đạo với truyền thừa Đại Thiên Ma Tôn.

Nếu như bọn họ biết Huyễn Ma Đạo đến chuyện ám toán nửa đường cũng dám làm thì bọn họ cũng sẽ không phái Huyền Quảng tới. Ít nhất phải phái Huyền Chân của Giảng Kinh đường hoặc là Huyền Minh của La Hán đường đi.

Lúc này, trong Hán Nam đạo, Huyền Quảng đang cùng ba tên Không tự thế hệ Dương Thần cảnh võ sư làm khách trong Bát Nhã sơn trang ở Hán Nam đạo.

Cái gọi là Bát Nhã sơn trang thật ra là thế lực do các đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự thạo thành.

Ban đầu Huyền Quan đi tìm Yến Vô Tà, mà Yến Vô Tà lại tìm được đến tám phần Hóa Thần cảnh đệ tử tục gia của Thiếu Lâm Tự. Trận chiến này kết quả là toàn diệt. Sự việc cũng khiến cho đệ tử tục gia của Thiếu Lâm Tự chịu đã kích tương đối lớn.

Cho đến khi xong chuyện, những đệ tử tục gia còn sót lại kia liền hợp lại thành Bát Nhã sơn trang này. Bên cạnh đó cũng thu lại phần lớn lực lượng ở Nam Hán đạo, chuẩn bị biến nơi này thành thế lực riêng của bọn họ.

Bởi trước kia có Yến Vô Tà cường giả đứng Địa Bảng dẫn đầu nên những đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự này mới không lo ngại gì mà tung hoành trên giang hồ. Coi như là có đắc tội với ai thì cũng có chỗ dựa mạnh.

Kết quả bây giờ chỗ dựa không còn, vì tránh bị trả thù, bọn họ cũng chỉ còn cách chọn tập trung ở Hán Nam đạo thành lập sơn trang.

Có điều cho dù là như vậy, sức mạnh của Bát Nhã sơn trang cũng không coi là quá mạnh mẽ. Võ giả Hóa Thần cảnh chỉ có năm người, còn lại đều là võ giả Tiên Thiên và Hậu Thiên cảnh giới.

Dẫu sao, khi những đệ tử tục gia này bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm Tự, thực lực của họ cũng chẳng ra đâu vào đâu. Yến Vô Tà bị đuổi khỏi Thiếu Lâm Tự không phải vì thiên phú của hắn mà là do hắn phạm sát giới. Bởi thế nên trong số các đệ tử tục gia, người có thể được gọi là cường giả chỉ có mình hắn. Những người còn lại đại đa số đều là hạng tầm thường.

Chương 1588 - Bát Nhã sơn trang (2)

Bát Nhã sơn trang (2)

Lần này đám người Huyền Quảng vốn muốn tiến thẳng vào Huyễn Ma Đạo, có điều lúc đi qua Hán Nam đạo, Bát Nhã sơn trang bỗng nhiên phái người tới mời bọn họ, muốn mời bọn họ đến Bát Nhã sơn trang quan sát đệ tử thế hệ trẻ của bọn tỷ võ, thuận tiện chỉ dạy đôi chút. Thái độ của Bát Nhã sơn trang lại vô cùng thành khẩn.

Mặc dù Huyền Quảng là Thủ tọa Giới Luật đường nhưng trong tư tưởng của hắn, quả thực phương trượng Huyền Khổ tính trục xuất những đệ tử tục gia này cũng có chút không ổn.

Theo hắn, những đệ tử tục gia này mặc dù tu vi Phật pháp kém cỏi, ý chí không kiên định, dễ dàng phạm giới luật nhưng ý

nghĩa tồn tại của Giới Luật đường không phải là trừng phạt mà là giúp những đệ tử đó sửa lại sai lầm.

Cho nên, với Huyền Quảng mà nói, lúc trước nếu như phương trượng chọn cách răn đe, Huyền Quảng chắc chắn trong thời gian ngắn sẽ khiến phong khí của những đệ tử tục gia này nghiêm chỉnh lại, để bọn họ hợp lệ trở thành đệ tử Thiếu Lâm Tự.

Đáng tiếc, phương trượng lo lắng quá nhiều, nhất nhất trục xuất hết mấy đệ tử tục gia này ra khỏi Thiếu Lâm Tự. Kết quả như vậy có hơi nghiêm trọng.

Bởi thế, đối mặt với những đệ tử tục gia này, thái độ của Huyền Quảng cũng khoan dung hơn với những đệ tử Thiếu Lâm Tự. Sau khi ba vị cường giả Dương Thần cảnh Không tự thế hệ không phản đối gì. Hắn cũng liễn dẫn mọi người đến Bát Nhã sơn trang. Tuy nhiên, nhiều nhất cũng chỉ có thể ở một ngày. Dù sao bọn họ cũng còn việc chính phải làm.

Mấy đệ tử tục gia kia sau khi biết được tin này nhất thời mừng rỡ như điên. Ngay lập tức cho người đi khắp Hán Nam đạo truyền tin, thông báo đến những thế lực khác ở Hán Nam đạo đến Bát Nhã sơn trang của bọn họ để dự lễ.

Vốn chẳng qua là tỉ thí của đệ tử trong Bát Nhã sơn trang, nhưng dưới sự sắp xếp của bọn họ lại biến thành đại sự ảnh hưởng đến toàn bộ Hán Nam đạo.

Thật ra thì đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự nghĩ rất đơn giản. Bọn họ muốn đặt chân ở Hán Nam đạo, hơn nữa còn muốn đứng yên ổn thì thứ nhất phải mượn thế. Mà đám người Huyền Quảng trước mắt là đối tượng mượn thế tương đối tốt.

Đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự mời toàn bộ người Hán Nam đạo đến dự lễ chính là vì muốn để bọn họ nhìn, đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự bọn họ tuy rằng sa sút nhưng sau lưng vẫn có chỗ dựa.

Mặc dù bọn họ bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm Tự nhưng tình xưa nghĩa cũ vẫn còn.

Ước chừng một ngày sai, toàn bộ các thế lực võ lâm ở Hán Nam đạo đều tề tụ ở đây. Võ giả Hóa Thần cảnh Chu Niên và

Ngụy Nghiễm Nguyên tạm thời phụ trách Bát Nhã sơn trang cùng ở cửa đón khách. Hai người này lúc bình thường đều tỏ ra thận trọng, bây giờ lại đang rất đắc ý.

Thực lực Hán Nam đạo rất yếu, diện tích cũng không lớn cho nên toàn bộ Hán Nam đạo đến cả một võ giả Dương Thần cảnh cũng không tìm được.

Chính vì vậy, những đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự này mới thận trọng. Hôm nay chỗ dựa đến, dĩ nhiên bọn họ cũng phải huênh hoang cho đáng.

Đám người Huyền Quảng được mời đến vị trí chủ vị. Một đám võ giả Hán Nam đạo sau khi trông thấy họ đều cung kính thi lễ một cái.

Với bọn họ mà nói, võ giả Dương Thần cảnh chính là nhân vật trên cao không thể với tới. Hơn nữa, trước mắt bọn họ còn là võ giả Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự. Điều này càng khiến bọn họ không dám càn rỡ.

Song, có người nhìn sắc mặt mấy người ở Bát Nhã sơn trang, hơi khinh thường, nói: “Đám người này lúc trước bị Thiếu Lâm Tự đuổi ra khỏi Thiếu Thất Sơn như đuổi chó, bây giờ lại quay về ôm chân người ta, hệt như chó giữ nhà vậy. Có cái gì mà đắc ý chứ?”

Mấy người bên cạnh vội vàng nói: “Nhỏ tiếng chút! Coi chừng Thủ tọa Giới Luật đường của Thiếu Lâm Tự nhìn.

Gãy xương thì hãy còn gân. Nói thế nào thì đám người này cũng xuất thân từ Thiếu Lâm Tự, kiểu gì cũng phải có chút tình nghĩa.

Bây giờ họ là rắn không đầu, khó lắm mới có được chút sức mạnh, cũng là tại năm xưa vây đánh “Tây Bắc Vương” Tô Tín, bị đánh cho tàn phế.

Có điều, Tô Tín dám không coi Thiếu Lâm Tự ra gì mà xuất thủ với bọn họ nhưng chúng ta không có cái gan đó đâu.

Sau này, bớt chọc vào Bát Nhã sơn trang đi. Dù sao Hán Nam đạo lớn đến thế, coi như là nhường họ một lần.”

Một đám võ giả Hán Nam đạo trong lòng buồn bực. Có điều, người ta đã mời đến được chỗ dựa là cường giả Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự nên dĩ nhiên bọn họ không dám càn rỡ.

Lúc này, Huyền Quảng ngồi trên ghế chủ vị xem những đệ tử Bát Nhã sơn trang kia tỉ thí, chân mày của hắn không kiềm được mà nhíu lại.

Huyền Quảng ở Thiếu Lâm Tự đã lâu, hắn theo bản năng so sánh đệ tử Bát Nhã sơn trang với đệ tử Thiếu Lâm Tự, dẫu sao họ cũng đang dùng công pháp Thiếu Lâm thôi.

Đáng tiếc, những người này so với mấy tiểu môn tiểu phái thì còn có cơ may, nhưng so với đệ tử của Thiếu Lâm Tự thì đúng là khác một trời một vực.

Cho nên Huyền Quảng không nhịn được khiển trách Ngụy Quảng Nguyên bên cạnh: “Các ngươi đào tạo đệ tử như vậy à? Người nào người nấy căn cơ bất ổn, lúc xuất thủ thì là thùng rỗng kêu to. Đúng là đang vũ nhục võ Thiếu Lâm Tự!

Chương 1589 - Ảo cảnh ác mộng

Ảo cảnh ác mộng

Ngày xưa mặc dù các ngươi chỉ là đệ tử tục gia nhưng sư phụ các ngươi cũng dốc lòng truyền dạy, không che giấu gì. Nhìn đệ tử các ngươi dạy dỗ mà xem! Các ngươi không cảm thấy phụ lòng sư môn trước kia dạy dỗ hay sao?”

Ngụy Quảng Nguyên vội vàng cười xòa, nói: “Sư thúc nói đúng. Bát Nhã sơn trang chúng ta chỉ mới vừa thành lập cho nên có chút lơ là chuyện dạy dỗ đệ tử. Sau này tất nhiên chúng ta sẽ dạy dỗ nghiêm ngặt rồi. Nhất định sẽ không để cho những đệ tử này đe dọa uy danh võ công Thiếu Lâm Tự.”

Nói thì nói như vậy nhưng trong lòng Ngụy Quảng Nguyên thầm mắng Huyền Quảng nói chuyện mà không biết ngại.

Thiếu Lâm Tự gia đại nghiệp đại, chọn đệ tử cũng đều là chọn người ưu tú nhất. Nhập môn xong còn có nhiều tài nguyên tu luyện phụ trợ. Thậm chí, võ tăng có tư cách dạy đệ tử yếu nhất cũng là Hóa Thần cảnh. Mấy đệ tử có thiên phú tốt có khi còn

được võ giả Dương Thần cảnh tự mình dạy dỗ. Còn bọn họ thì sao? Nhiều lắm cũng chỉ là ít võ vẽ căn bản của Thiếu Lâm Tự mà thôi. Có thể luyện được tới nước như bây giờ đã coi là không tệ rồi.

Huyền Quảng thấy thái độ Ngụy Quảng Nguyên như vậy cũng không tiện nói gì nhiều. Có điều ngay trong lúc này, một tiếng cười khẽ bỗng nhiên truyền tới: "Huyền Quảng, ban đầu chính Thiếu Lâm Tự các ngươi đuổi chúng đệ tử tục gia này ra ngoài. Thế mà bây giờ lại tỏ vẻ như vậy. Có khác gì làm kĩ nữ còn đòi thờ trinh tiết không?"

Sắc mặt mọi người ở đây nhất thời biến đổi, chuyện của Thiếu Lâm Tự bọn họ đều biết, có điều ai lại dám nói thẳng vào mặt cường giả Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự là làm kĩ nữ còn đòi thờ trinh tiết như vậy?

Trong khoảnh khắc giọng nói này vang lên, toàn bộ Bát Nhã sơn trang bị một màn mây đen bao phủ, ma khí mãnh liệt, ác quỷ kêu gào. Chớp mắt, ảo ảnh vô biên bao phủ lấy Bát Nhã sơn trang. Hệt như kéo toàn bộ sơn trang này vào trong địa ngục.

"Huyễn Ma Đạo!"

Huyền Quảng cùng ba tên võ giả Dương Thần cảnh khác đứng ngay dậy, trên mặt lộ vẻ nghiêm trọng.

Đám người Huyền Quảng đến đây là vì Huyễn Ma Đạo, nhưng cho tới giờ bọn họ cũng không ngờ Huyễn Ma Đạo lại tìm đến cửa.

Giữa một vùng ma khí mãnh liệt, một người nam nhân thân mang tà khí hạ xuống từ giữa không trung. Sau lưng hắn còn hai võ giả Dương Thần cảnh khác của Huyễn Ma Đạo.

Còn bên kia, nữ nhân dung mạo xinh đẹp, bộ dạng thùy mị, trưởng thành chậm rãi đi tới. Nơi nàng đi qua, các võ giả Hán Nam đạo đều như ngây như dại, vội vàng chủ động nhường đường cho nàng.

"Đại Mộng Vô Cương" Mạnh Thiên Thu!

"Thiên Huyễn Tiên Tử" Yến Tử Thanh!

Trong mắt đám người Huyền Quảng đều lộ vẻ nghiêm trọng.

Hai người này không phải là người dễ đụng vào. Huyền Quảng coi như có tự tin đến mức nào đi chăng nữa cũng không dám chắc tuyệt đối sẽ địch nổi họ.

“Huyễn Ma Đạo các ngươi to gan thật đấy. Bọn ta còn chưa đến tìm các ngươi, các ngươi lại tự dâng đến cửa!” Huyền Quảng lạnh lùng nói.

Mạnh Thiên Thu lắc lắc đầu, nói: “Thiếu Lâm Tự các ngươi tìm bọn ta gây sự được, mà Huyễn Ma Đạo bọn ta không được chủ động ra tay hay sao?

Sự tình lần này, việc Thiếu Lâm Tự không nên xen vào thì đừng có nhúng tay vào. Nếu không hôm nay bỏ mạng ở đây thì đúng thật là tổn thất cho Thiếu Lâm Tự các ngươi.”

“Cuồng vọng!”

Huyền Quảng hừ lạnh một tiếng, nói: “Mạnh Thiên Thu, ngày xưa Huyễn Ma Đạo các ngươi bị Bạch Liên giáo gài bẫy thành như vậy. Thế mà các ngươi cũng chỉ dám lẩn trong bóng tối mà đánh lén. Bây giờ can đảm rồi, dám bước ra giao thủ chính diện rồi à?”

Lấy bốn đấu với bốn, đám người Huyền Quảng chưa chắc đã thua.

Chỉ có điều, nghiêm túc mà nói thì Mạnh Thiên Thu và Huyền Quảng cũng không phải người đồng lứa.

Năm xưa lúc Đại Chu dựng nước, Mạnh Thiên Thu đã là Dương Thần cảnh. Hơn nữa còn nấp trong bóng tối đánh lén Bạch Liên giáo làm Bạch Liên Thánh mẫu trọng thương, uy danh Mạnh Thiên Thu khi đó phải nói là hiển hách.

Mà lúc đó, Huyền Quảng cũng chỉ là võ giả Dung Thần cảnh, thậm chí hắn cũng chỉ vừa mới tiếp nhận Giới Luật đường. Nên nghiêm túc mà nói thì thật sự hắn chỉ có thể coi như là tiểu bối mà thôi.

Có điều, con đường võ đạo lên đến Dương Thần cảnh có lẽ sẽ có chênh lệch rất lớn. Tuy nhiên, tuổi tác cũng không phải là điều quan trọng.

Có vài người tu luyện cả đời cũng chỉ có thể là Dương Thần cảnh sơ kỳ hoặc là trung kỳ. Trong cảnh giới này chỉ có thể là người đứng sau cùng. Còn vài người, một khi bước vào Dương Thần cảnh liền có sức chiến đấu động trời.

Huyền Quảng không cho rằng mình là kiểu người thứ hai nhưng hắn cũng rất có lòng tin với thực lực của mình.

Mà lúc này, những võ giả Hán Nam đạo và người của Bát Nhã sơn trang đều đã choáng váng hết cả đầu óc.

Ai nào ngờ một lần đến dự lễ mà lại xảy ra đại chiến Phật – Ma thế này đâu?

Mấy vị này đều là cường giả Dương Thần cảnh, sơ sẩy một cái thì bọn họ sẽ lãnh đủ dư âm giao thủ.

Bọn họ không biết vì sao hai bên lại gương cung bạt kiếm như vậy, mà không những thế, Huyễn Ma Đạo kia lại có vẻ vì Thiếu Lâm Tự mà đặc biệt đến đây. Tuy nhiên bọn họ biết, nhìn khí thế hai bên nói không chừng sẽ đánh nhau lúc nào không hay.

Chương 1590 - Ảo cảnh ác mộng (2)

Ảo cảnh ác mộng (2)

Cho nên khi có vài người nhờ vào thực lực tông môn, thận trọng thoát đi, không dám đến quá gần thì đám người Ngụy Quảng Nguyên cũng không rời đi.

Đám người Ngụy Quảng Nguyên muốn đi, nhưng có điều Bát Nhã sơn trang là tâm huyết bọn họ mới xây dựng xong, lẽ nào cứ như vậy mà mất đi?

Hơn nữa, dù hiện tại bọn họ có bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng bọn họ cũng là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm Tự. Một khi đụng phải chuyện thế này thì bọn họ tất nhiên phải liên thủ đánh trả địch. Nếu như bọn họ chạy trốn thì chút tình nghĩa cuối cùng với Thiếu Lâm Tự quả thực chẳng còn.

Có điều, ngay lúc này, một giọng nói bỗng nhiên vọng đến: “Chư vị cao tăng Thiếu Lâm Tự hình như rất có tự tin vào mình nhỉ? Nhưng nếu có thêm tại hạ nữa thì sao đây?”

Tô Tín đáp xuống từ giữa không trung. Việc này khiến sắc mặt đám người Huyền Quảng đại biến.

Bọn họ sao cũng không ngờ được Tô Tín lại xuất hiện ở nơi này, cấu kết với người của Huyễn Ma Đạo.

“Tô Tín, ngươi điên rồi phải không?”

Huyền Quảng không nhịn được, phẫn nộ quát: “Ngươi có biết mình đang làm gì không? Cấu kết với tông môn Ma đạo, chẳng lẽ ngươi muốn bị toàn bộ võ lâm chính đạo phỉ nhổ hay sao?”

Tô Tín cười lạnh, lắc lắc đầu, nói: “Đến cảnh giới này của ta rồi thì còn quan trọng chuyện Chính đạo hay Ma đạo sao? Huống chi Thiếu Lâm Tự ngươi bây giờ còn chẳng đại diện được cho võ lâm chính đạo nhỉ? Cũng mấy thập niên qua rồi, các ngươi còn tưởng mình còn là tông môn đứng đầu võ lâm chính đạo hay sao?”

Lời của Tô Tín khiến bốn tên võ giả Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự đen mặt lại. Cho dù là với tu vi tâm cảnh của bọn họ lúc này, trong lòng bọn họ vẫn tức giận đến không nhịn được.

Ngày xưa, bọn họ thất bại tại Phật đạo chi tranh, bại rất thảm hại, đánh mất cả vị trí đứng đầu võ lâm chính đạo của bọn họ. Việc này cũng là vết sẹo của Thiếu Lâm Tự, mà nay Tô Tín lại nhắc đến chuyện xưa, hiển nhiên là đang rắc muối lên vết thương của bọn họ.

Huyền Quảng giận đến mức cười khẩy: “Được! Được! Được! Tô Tín, ân oán giữa ngươi và Thiếu Lâm Tự còn chưa xong đâu! Hôm nay ngươi giúp Huyễn Ma Đạo ám toán Thiếu Lâm Tự, ngày sau Thiếu Lâm Tự ta tất có hồi báo!”

Tô Tín lãnh đạm nói: “Lời này trước kia Huyền Quan dẫn người phục giết ta sao ngươi không nói đi? Thiếu Lâm Tự các ngươi thù dai, Tô Tín ta còn thù dai hơn.

Chỉ có điều ta sẽ không nói lời độc ác dư thừa ở đây. Các ngươi nên nghĩ xem độ qua kiếp nạn hôm nay kiểu gì đi!”

Mạnh Thiên Thu gật gật đầu, nói: “Đúng là như vậy. Ta đã nói rồi, nếu các ngươi không đi thì bỏ mạng mình lại đây đi!”

Dứt lời, Mạnh Thiên Thu đã xuất thủ. Một tay hắn phất lên, nhất thời ánh sáng bảy màu lưu chuyển, cực kỳ lộng lẫy.

Mộng Yểm Huyễn La Tâm Kinh của Mạnh Thiên Thu lấy mộng nhập đạo, thật ra đó chính là một loại ảo thuật Ma đạo bá đạo nhất. Khi tu luyện đến cực hạn, thậm chí có thể khiến người khác không phân được mộng ảo, hiện thực, từ đó gây ra các loại hành động điên cuồng.

Thật ra thì công pháp này thích hợp với việc đánh lén âm thầm hơn. Nhưng hiện tại thi triển trực diện thế này cũng vẫn rất bá đạo. Mắt bốn tên võ giả Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự kia đồng loạt tối sầm lại, trước mặt hệt như xuất hiện địa ngục Tu La, vô tận ác quỷ nhào đến phái bọn họ!

Huyền Quảng tức giận quát lên một tiếng, khí huyết sát quanh thân trùng tiêu, không giống cao tăng Phật môn mà lại giống như ma đầu vậy.

Tu luyện của Huyền Quảng chính là dùng cách cực đoan nhất, lấy sát nhập Phật, cầm giới đao trong tay, tâm mang Bồ Đề, thủ đoạn lôi đình, lòng dạ Bồ Tát.

Phương thức tu luyện này chính là dùng Phật pháp tinh thâm nhất để áp chế khí huyết sát cường đại. Nếu làm không tốt sẽ dẫn đến kết cục tẩu hỏa nhập ma. Tuy nhiên, tu vi Phật pháp cường đại kết hợp với khí huyết sát, uy năng cũng hết sức kinh người. Ít nhất, khí huyết sát cường đạt tột cùng này khắc chế được Mộng Yểm Huyễn La Tâm Kinh của Mạnh Thiên Thu. Trong số bốn người Thiếu Lâm Tự, Huyền Quảng trong nháy mắt thoát khỏi ảo cảnh ác mộng, một thanh huyết sắc giới đao hiện lên trong tay, đánh tới phía Mạnh Thiên Thu.

Còn ba tên cao thủ Dương Thần cảnh Không tự thế hệ cũng là gừng càng già càng cay. Bọn họ tu luyện Phật pháp đã nhiều năm, tinh thần cũng sớm được Phật pháp rèn luyện cực kỳ bền bỉ. Bọn họ cũng chỉ thanh tỉnh chậm hơn một chút so với Huyền Quảng mà thôi. Sau đó tất cả đồng loạt tấn công đến đám Yến Tử Thanh.

Những tông môn Chính đạo khác chọn để cho Thiếu Lâm Tự đi đối phó với Huyễn Ma Đạo không phải là không có nguyên nhân. Công kích lên tinh thần và Nguyên Thần của Huyễn Ma Đạo đúng là rất khó giải quyết. Đổi thành những môn phái khác sẽ rất dễ bị trúng chiêu.

Thật ra, Thiếu Lâm Tự cũng không có quá nhiều bí pháp tu luyện tinh thần và Nguyên Thần. Nhưng Thiếu Lâm Tự có nhiều Phật pháp tinh thâm như vậy không phải chỉ để cho có. Đệ tử của họ từ nhỏ đã được dạy dỗ đủ loại Phật môn công pháp điển tịch, chỉ có tu vi Phật pháp đạt đến trình độ nhất định mới có thể được phép truyền thụ võ đạo.

Vì thế cho nên, võ giả xuất thân từ Thiếu Lâm Tự lực ý chí đều cực kỳ kiên định, sẽ không dễ dàng bị tà ma ngoại đạo mê hoặc. Khắc chế của Thiếu Lâm Tự lên Huyễn Ma Đạo cũng là mạnh nhất.

Chương 1591 - Ảo cảnh ác mộng (3)

Ảo cảnh ác mộng (3)

Huyền Quảng tu luyện sát sinh Phật, một đạo khí huyết sát ngút trời, càng có hiệu quả áp chế cực đại với công pháp của Huyễn Ma Đạo. Lúc này, Huyền Quảng chém một đao tới, khí huyết sát vô biên thậm chí ngưng tụ thành huyết sát Phật ảnh hiện lên sau lưng hắn, cực kỳ kinh người.

Mạnh Thiên Thu điểm ra một chỉ, trong nháy mắt sắc trời biến ảo, hào quang bảy màu không ngừng biến chuyển, tựa như ảo mộng, vạn vật tan rã!

Đây là tuyệt kỹ độc môn Đại Mộng Thần Chỉ của Mạnh Thiên Thu. Vỹ kỹ cường đại này chính là dựa vào tuyệt kỹ Thần Huyễn Chỉ của Huyễn Ma Đạo mà nghiên cứu được.

Một chỉ điểm ra, nhất thời Phật quang mất đi, huyết quang tiêu tán.

Huyền Quảng nhướn mày một cái. Mạnh Thiên Thu không hổ là Mạnh Thiên Thu. Đối đầu chích diện vốn cũng không phải khía cạnh Mạnh Thiên Thu am hiểu, hơn nữa công pháp của Huyền Quảng còn khác chế hắn, mà dù vậy, Mạnh Thiên Thu

vẫn có thể địch lại được Huyền Quảng. Qua đó có thể thấy được thực lực hắn kinh khủng thế nào.

Có điều ngay lúc Huyền Quảng muốn tiếp tục xuất thủ, Tô Tín xuất hiện trước mặt Huyền Quảng, nói với Mạnh Thiên Thu: "Mạnh huynh, Huyền Quảng để ta đối phó cho."

Tác dụng khắc chế của Thiếu Lâm Tự với Huyễn Ma Đạo có thể nói là tương đối lớn. Lấy bốn đấu bốn, coi như bên Huyễn Ma Đạo có Mạnh Thiên Thu và Yến Tử Thanh hai người có thực lực khá mạnh thì khả năng đánh thắng cũng có hạn. Hơn nữa, cho dù là thắng, cũng sẽ tương đối khó khăn.

Nhưng có Tô Tín gia nhập thì lại khác. Lấy bốn đấu ba, nếu như vậy mà Huyễn Ma Đạo cũng không thắng được thì bọn họ nên bước khỏi vị trí Cửu Ngục tà ma đi thôi.

Mạnh Thiên Thu cũng không nói nhảm, ngay lập tức xoay người lướt đến phía ba tên võ giả Dương Thần cảnh Không tự thế hệ của Thiếu Lâm Tự.

Huyền Quảng nhìn Tô Tín, sắc mặt khó coi: "Ngươi làm như vậy không cân nhắc hậu quả à? Chẳng lẽ triều đình cho phép ngươi tùy ý làm bậy?"

Tô Tín nhàn nhạt nói: "Trên giang hồ thực chất có ba loại thế lực: Chính đạo, Ma đạo và triều đình. Nếu là Huyền Minh, hắn sẽ không nói ra câu ngu ngốc như vậy. Huống chi lúc đó ở Quan Thiên Yến, Cửu Ngục tà ma không một ai đến, ngược lại, người đến lại là mấy nhân sĩ võ lâm tự xưng Chính đạo các ngươi."

Huyền Quảng chỉ vừa mới tấn thăng đến Dương Thần cảnh cho nên có vài bí mật giang hồ hắn vẫn không biết. Hơn nữa. hắn cũng không phải người thống quản toàn cục như Huyền Minh. Hắn chỉ để ý đến Giới Luật đường nhỏ nhoi của mình mà thôi.

Cho nên quan hệ giữa triều đình và Ma đạo hắn cũng không biết. Đặc biệt là quan hệ giữa triều đình và Huyễn Ma Đạo.

Huống chi, Huyền Quảng này đúng là tu luyện đến ngớ ngẩn ở Thiếu Lâm Tự rồi, trong đầu hắn toàn là đấm đấm đá đá.

Huyền Quảng hắn thật sự cho rằng có thể lấy triều đình ra dọa Tô Tín à?

Hiện tại Tô Tín đã tấn thăng đến Dương Thần cảnh, có thể nói là trọng thần triều đình rồi. Tô Tín trấn thủ Tây Bắc, quyền khuynh một phe. Sau này Tô Tín hắn chắc chắn sẽ là một trong những người chi phối hướng đi tương lai ở triều đình Đại Chu.

Nhân vật giống như Tô Tín, chỉ cần hắn không phản bội triều đình, không làm chuyện nguy hại Đại Chu thì mặc cho hắn làm cái gì, triều đình cũng nào ai dám quản?

Huyền Quảng biết ân oán giữa Thiếu Lâm Tự và Tô Tín. Thực lực của Tô Tín, hắn cũng từng nghe nói qua.

Huyền Quảng thân là Thủ tọa Giới Luật đường, mặc dù thường ngày sát tâm có hơi lớn nhưng hắn cũng không phải kẻ ngu ngốc. Tuy Tô Tín tấn thăng thành Dương Thần có ít hơn hắn nhưng thực lực của hai bên cũng không thua kém nhau là mấy. Quan trọng nhất chính là Tô Tín nổi danh lực chiến cường đại. Có thể thắng nổi Tô Tín hay không, Huyền Quảng cũng không chắc.

Có điều, Huyền Quảng dù không có sức nhưng hắn là người của Thiếu Lâm Tự, khi đối đầu với Tô Tín, Huyền Quảng cũng không khiếp chiến.

Khí huyết sát xông lên tận trời, quanh thân Huyền Quảng được bao phủ trong trạng thái cực kỳ huyền ảo.

Lúc này, trên người hắn một bên là huyết quang trùng tiêu, sát cơ vô cùng hung ác, bên còn lại là Phật quang tràn ngập, vô cùng thần thánh trang nghiêm.

Hình thái cực kỳ quỷ dị này xuất hiện trên người Huyền Quảng lại vô cùng hài hòa, thật giống như đây vốn là bộ dáng của hắn vậy.

Một đao chém ra, huyết quang cùng Phật quang đại thịnh, phá nát hư không. Phật ảnh sát sinh hiện lên sau lưng Huyền Quảng, trong tiếng Phạn xướng Phật âm mang theo sát cơ nhiếp tâm thần!

Khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười khó lường.

Khí huyết sát cả người Huyền Quảng quả thực mạnh, cũng không biết những năm nay rốt cuộc hắn đã giết bao nhiêu hung đồ ma đầu mới luyện được khí huyết sát mạnh thế này.

Tuy nhiên, Huyền Quảng có giết nhiều người bằng Tô Tín hay không?

Hơn nữa, phương thức ứng dụng khí huyết sát của hai người cũng khác nhau. Cách Tô Tín chọn chính là nắm giữ trong tay, dùng sức khắc chế cường đại của mình hoàn toàn khống chế lực huyết sát, không để nó ảnh hưởng đến mình. Với Tô Tín mà nói, lực huyết sát này chính là kiếm trong tay hắn. Có thể đả thương người nhưng không tổn thương mình.

Huyền Quảng thì khác. Mặc dù hắn cũng tu luyện lực huyết sát nhưng cũng không có gì khác biệt so với người khác trong Phật môn, đều là không ngừng cảnh giác với khí huyết sát này. Bởi thế, Huyền Quảng chọn nhờ Phật pháp đến trấn áp. Do đó, mười phần lực huyết sát, Huyền Quảng chỉ có thể phát huy ra được tám phần uy năng.

Chương 1592 - Sát đạo đấu sát đạo

Sát đạo đấu sát đạo

Trong một khắc Huyền Quảng xuất đao, Tô Tín cũng rút Phi Huyết Kiếm bên hông mình ra. Chớp mắt, khí huyết sát ngay lập tức ngưng tụ thành cơn sóng thần ầm ầm cuốn tới. Khí huyết sát dồi dào kia hệt như ngưng tụ thành U Minh Huyết Hải trong truyền thuyết, đổ thẳng về hướng Huyết Quảng!

Huyết hải trào sóng, đao thế của Huyền Quảng cực kỳ cuồng bạo, nhưng Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín còn bá đạo hơn.

Không, công pháp Tô Tín sử dụng lúc này thực chất chẳng có mấy quan hệ với Huyết Hà Thần Kiếm. Trong kiếm đạo của hắn dung hợp chết chóc, tịch diệt tất cả các loại tâm tình tiêu cực. Kiếm thế của Tô Tín giáng xuống, dù Huyền Quảng có liều mạng ngăn cản nhưng cũng bị Tô Tín áp chế thẳng tay!

Sắc mặt Huyền Quảng xanh mét lại. Bấy giờ họ chỉ mới vừa giao thủ thế mà hắn đã bị Tô Tín áp chế đến cùng cực.

Đây không phải do nguyên nhân khác, mà chỉ đơn thuần là áp chế sức mạnh, căn bản không tìm được nhược điểm để phá giải.

Cho nên, hiện tại Huyền Quảng chỉ có thể liều chết cùng Tô Tín, dùng cách lấy đá chọi đá phá thế!

Đao thế của Huyền Quảng biến đổi. Khí huyết sát quanh thân hắn biến mất. Đao ý vốn cuồng bạo lúc này lại trở nên vô cùng chậm rãi. Huyền Quảng chém xuống một đao, sau lưng hắn Phật quang đại thịnh nhưng trong đao thế lại ẩn chứa lực tịch diệt vô tận!

Đây là Từ Bi Đao một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự. Đao trảm bồ đề, trước diệt tội ác tuyệt thế, sau phổ độ thế giới đại thiên!

Đao ý từ bi nhưng đao thế hàm chứa chân ý vô tận phá diệt!

Một đao này phá huyết hải rợp trời của Tô Tín, thế nhưng nghênh đón Huyền Quảng lại là kiếm quang sáng chói!

Một kiếm kinh diễm này che giấu tất thảy sắc bén, kiếm ý vô song ngưng tụ thành lãnh vực phong tỏa quanh người Huyền Quảng. Trong nháy mắt hư không ngưng đốn, vô biên kiếm ý tuôn trào!

Ánh mắt Huyền Quảng nhất thời lộ ra vẻ kinh hãi!

Đây là Nhị Thập Tam Kiếm, kiếm kỹ thành danh của Tô Tín có oai diệt tiên thí thần.

Trước kia Huyền Quảng chưa từng giao thủ với Tô Tín cho nên hắn chỉ biết Nhị Thập Tam Kiếm uy năng mạnh mẽ nhưng không biết kiếm kỹ này rốt cuộc mạnh đến nhường nào. Cuối cùng, hôm nay hắn cũng được thấy.

Dưới một kiếm này, đao ý Từ Bi Đao tan biến, thiên binh giới đao trong tay răng rắc vỡ vụn. Một luồng kiếm ý kéo tới. Huyền Quảng có thể nhờ vào tu vi cường hãn chống đỡ thân thể, nhưng bấy giờ, kiếm ý kinh người kia lại đi sâu vào giữa đầu hắn, đâm bị thương Nguyên Thần của hắn. Huyền Quảng phun ra một ngụm máu tươi, không nhịn được hét thảm một tiếng.

Tiếng hét thảm đó của Huyền Quảng không chỉ khiến những đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự đang ở dưới khẩn trương trong lòng mà còn ảnh hưởng đến cả ba tên võ giả Dương Thần cảnh Không tự thế hệ kia.

Ba người này đều là cường giả Không tự thế hệ của Thiếu Lâm Tự. Có điều vì tuổi tác đã lớn, mặc dù vẫn còn sức chiến đấu nhưng không cách nào giữ ở trạng thái đỉnh cao nữa.

Cho nên bàn về mấy người đến đây thì chỉ có Huyền Quảng mới vừa đột phá lên Dương Thần cảnh là mạnh nhất.

Hiện tại giao thủ chưa đến nửa khắc, Huyền Quảng đã hét thảm như vậy, thế thì làm sao không khiến bọn họ phân tâm cho được?

Mà đám người Mạnh Thiên Thu và Yến Tử Thanh cũng nhân cơ hội này điên cuồng tấn công. Trong nháy mắt đã áp chế ba tên võ giả Dương Thần cảnh kia xuống.

Mà lúc này, Huyền Quảng người bị Tô Tín dùng Nhị Thập Tam Kiếm đả thương Nguyên Thần cũng không lui lại. Sau khi kêu thảm một tiếng, thân hình hắn động một cái, trong nháy mắt đã xuất hiện trước người Tô Tín. Hai mắt Huyền Quảng đỏ thẫm. Hắn đánh ra một quyền, nhất thời khí huyết sát ngút trời, hệt như Ma thần.

Huyền Quảng không chỉ am hiểu đao pháp mà bản thân hắn lại tu luyện công pháp luyện thể, cũng phụ tu cả quyền pháp. Hơn nữa, quyền pháp phụ tu còn là La Hán quyền, công pháp nhập môn trụ cột của Thiếu Lâm Tự.

Chỉ có điều, công pháp nhập môn La Hán quyền được Huyền Quảng đánh ra lại mang sát cơ vô hạn, càng thêm uy năng thần dị. Đây cũng là Sát đạo La Hán quyền Huyền Quảng tự nghĩ ra. Uy năng của Sát đạo La Hán quyền so với La Hán quyền nguyên bản càng tăng thêm mấy phần khí tức giết người hung tợn, thích hợp cho Huyền Quảng sử dụng.

Thấy Huyền Quảng dám tiến lại gần tranh đấu, Tô Tín nhất thời cười lạnh một cái, hắn thi triển Tam Thập Lục Lộ Kỳ, trong quyền thế biến ảo vô tận. Chớp mắt đã áp chế Huyền

Quảng. Sau cùng lại thi triển quyền ý kinh thiên của Lý Trầm Chu. Một quyền đánh ra, trên trời dưới đất duy ngã độc tôn!

Dưới quyền này, bất kể Huyền Quảng thi triển Sát đạo La Hán quyền hay là Thần đạo La Hán quyền cũng đều mau chóng bị quyền phá. Cánh tay phải của Huyền Quảng ngay lập tức gãy nát, vặn vẹo méo mó, bị một quyền đánh bay!

"Đi!"

Huyền Quảng quát to một tiếng. Sự tình trước mắt bọn họ tuyệt không địch lại nổi Huyễn Ma Đạo và Tô Tín. Nếu như còn đánh tiếp thì nói không chừng bọn họ sẽ giống như Mạnh Thiên Thu cảnh cáo, phải bỏ mạng ở đây mất.

Ba tân võ giả Dương Thần cảnh Không tự thế hệ nhanh chóng quyết định, ngay lập tức muốn thoát thân chạy trốn. Nhưng đám người Mạnh Thiên Thu há sẽ cho bọn họ cơ hội?

Mấy người này nhanh chóng bộc phát ra thủ đoạn cuối cùng của mình. Mặc dù để cho ba người kia trốn thoát được nhưng cũng khiến bọn họ bị thương.

Chương 1593 - Sát đạo đấu sát đạo (2)

Sát đạo đấu sát đạo (2)

Sau khi đám người Huyền Quảng chạy trốn, đám người Tô Tín cũng không đuổi theo. Không phải bọn họ không muốn đuổi, mà người của Huyễn Ma Đạo có phần hơi yếu thế về mặt tốc độ. Một mình Tô Tín đuổi theo đoán chừng cũng không giữ được bọn họ, may thay thế mới không tiếp tục truy kích.

Lúc này, trong sân hoàn toàn yên tĩnh. Những thế lực võ lâm Hán Nam đạo khác bị uy thế này làm cho sợ đến không dám lại gần. Chúng đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự cũng không có hành động gì. Bọn họ cũng đang bị giật mình.

Ngay cả võ giả Dương Thần cảnh Thiếu Lâm Tự bọn họ xem như là thiên nhân cũng bị đám người này đánh trọng thương, đệ tử tục gia bọn họ lấy cái gì mà cản đây?

Bởi thế nên dù là võ giả xuất thân từ Thiếu Lâm Tự thì dưới uy thế cường đại của đám người Tô Tín, chúng đệ tử tục gia

này cũng không dám động đậy.

Song, bọn họ không lên tiếng không có nghĩa đám người Tô Tín sẽ không chú ý đến bọn họ.

Mạnh Thiên Thu liếc qua đám người Bát Nhã sơn trang, hỏi: "Những người này xử lý sao đây?"

Tô Tín uy nghiêm cười một cái, nói: "Giết sạch là được."

Lời vừa nói ra, ngay cả đám người Mạnh Thiên Thu cũng giật thót trong lòng. Đám người Mạnh Thiên Thu cũng không ngờ lá gan Tô Tín lại lớn đến thế, dám nghĩ đến chuyện đuổi cùng giết tuyệt.

Thật ra thì theo ý ban đầu của Mạnh Thiên Thu, phá hủy cái Bát Nhã sơn trang này là được. Coi như làm cảnh cáo cho Thiếu Lâm Tự đừng xen vào việc của người khác.

Nhưng nếu thẳng tay diệt môn thì cũng tương đương với kết thù sống chết không thôi với Thiếu Lâm Tự. Dẫu sao người trên giang hồ ai cũng biết, mấy đệ tử tục gia này mặc dù không coi là người của Thiếu Lâm Tự nhưng thật ra vẫn có chút dính líu đến các cường giả Thiếu Lâm Tự.

Ít nhất trong toàn bộ Thiếu Lâm Tự có tới tám phần mười đệ tử hãy còn tưởng rằng những đệ tử tục gia này vẫn còn là người của Thiếu Lâm Tự. Bởi thế, Thiếu Lâm Tự có thể giáo huấn những đệ tử tục gia này, nhưng người ngoài không có tư cách đụng vào. Ân oán giữa Tô Tín và Thiếu Lâm Tự thật ra cũng vì vậy mà thành.

Đổi lại thành ngày trước khi tông môn Ma đạo bọn họ còn đang ở trên đỉnh cao, thì đừng nói mấy đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự cỏn con này, cho dù có bảo bọn họ giết La Hán đường của Thiếu Lâm Tự bọn họ cũng dám động thủ.

Có điều quay lại bây giờ, những tông môn Ma đạo này cũng không dám công khai gây chiến với tông môn Chính đạo. Với Huyễn Ma Đạo, bọn họ chủ động ra tay đánh giết võ giả Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự cũng đã là quá đáng lắm rồi. Còn muốn bọn họ hạ thủ tàn sát diệt tông môn, bọn họ thực không dám làm.

Nhìn biểu cảm của đám người Mạnh Thiên Thu, Tô Tín biết đại khái bọn họ đang nghĩ gì. Tuy nhiên Tô Tín cũng không nói gì nhiều, dù sao thì chuyện này rất bình thường.

Không đánh lại thì phải giả bộ nghe lời. Ngày xưa, lúc Cửu Ngục tà ma ở đỉnh cao, dùng sức mạnh chín pháp áp mấy chục tông môn Chính đạo, hiển hách bá đạo biết bao? Thậm chí, chỉ nhờ vào Huyết Ma giáo cũng đủ để tàn phá toàn bộ võ lâm. Khi đó, dù là Thiếu Lâm Tự cũng không ngu ngốc đến mức đứng ra trừ ma vệ đạo.

Nhưng kết quả, Chính – Ma đánh một trận, Ma đạo suy sụp. Hiện tại nếu bọn họ còn dám lớn lối như vậy, mấy tông môn Chính đạo liên thủ là có thể thẳng tay trừ ma vệ đạo, trừ hại cho võ lâm.

Tuy nhiên, Huyễn Ma Đạo không dám không có nghĩa Tô Tín không dám. Ân oán giữa hắn và Thiếu Lâm Tự sớm muộn cũng phải có ngày chấm dứt. Huống chi lần này hắn ra tay ngoan độc cũng là có tính toán của mình.

Cho nên Tô Tín nói thẳng: “Người là ta giết, Bát Nhã sơn trang là ta diệt. Huyễn Ma Đạo các ngươi hẳn biết ân oán giữa ta và Thiếu Lâm Tự. Cho nên chuyện này các ngươi không cần để ý, đổ hết lên người ta là được.”

Chúng đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự ở Bát Nhã sơn trang nghe được Tô Tín muốn đuổi cùng giết tận bọn họ, sắc mặt ai nấy nhất thời đại biến.

Dẫu sao bọn họ cũng có xuất thân từ Thiếu Lâm Tự, sẽ không làm chuyện vô liêm sỉ như quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Ngược lại, quát lên với Tô Tín: “Tô Tín! Ngươi giết chúng ta chẳng lẽ muốn kết tử thù với Thiếu Lâm Tự hay sao?”

Tô Tín nhìn hắn, thâm tà cười một cái, nói: “Tử thù? Ta và Thiếu Lâm Tự sớm cũng đã là tử thù rồi! Lần này nếu các ngươi không dính líu tới Thiếu Lâm Tự thì đã không gặp khó rồi. Bây giờ nếu các ngươi muốn được Thiếu Lâm Tự che chở thì cũng nên gánh vác nhân quả với Thiếu Lâm Tự!”

Dứt lời, Tô Tín ngay lập tức cong ngón tay búng ra, chỉ kình cường đại nhất thời bộc phát. Tên võ giả vừa mới nói chuyện

cũng có thực lực Hóa Thần cảnh thế mà lại bị Tô Tín một chỉ điểm sát!

Thấy Tô Tín quả thực dám động thủ, vẻ mặt những đệ tử Bát Nhã sơn trang khác nhất thời đầy hoảng sợ, vội vàng chạy ra bên ngoài.

Bọn họ đã nhìn ra, hôm nay Tô Tín nhất định phải đuổi cùng giết tuyệt, cầu xin tha cũng vô dụng. Bây giờ bọn họ chỉ có thể chạy trốn mà thôi.

Tuy nhiên, những đệ tử Bát Nhã sơn trang này người mạnh nhất cũng chỉ là Hóa Thần cảnh. Đứng trước mặt Tô Tín có thực lực khủng khiếp như kia thì họ chẳng khác gì con kiến hôi, một chiêu là đã giải quyết được. Bọn họ muốn trốn mà được sao?

Chương 1594 - Tính toán của Tô Tín

Tính toán của Tô Tín

Quanh thân Tô Tín một luồng khí tràng cường đại xông lên ngút trời, bao phủ lấy phạm vi Bát Nhã sơn trang.

Trong khí tràng kinh khủng này, nơi nào cũng có thể có kiếm khí bùng nổ. Bên trong lãnh vực khí tràng từng bước đều là sát cơ!

Hầu như những võ giả Hán Nam đạo ở bên ngoài đều thấy được cảnh kinh khủng dị thường này.

Ở trong Bát Nhã sơn trang nơi nào cũng chợt hiện huyết hoa, mỹ lệ dị thường, nhưng nó cũng đại diện cho một mạng mới chết.

Màn huyết hoa mỹ lệ trong Bát Nhã sơn trang chỉ kéo dài không đến nửa khắc đồng hồ thì không còn thấy nữa. Bên trong toàn bộ sơn trang nhất thời là một mảnh tĩnh mịch.

Mà lúc này, những võ giả Hán Nam đạo mới phản ứng lại được. Thậm chí, bọn họ cũng chẳng dám đứng nhìn từ xa, lập tức xoay người bỏ chạy. Họ rất sợ Tô Tín muốn giết bọn họ diệt khẩu.

Nhìn Bát Nhã sơn trang máu chảy thành sông, Mạnh Thiên Thu cùng Yến Tử Thanh nhìn về phía Tô Tín, ánh mắt đều có chút kiêng kỵ.

Không phải hai người họ kiêng kỵ Tô Tín giết nhiều người đến thế. Dẫu sao hai người cũng có xuất thân Ma đạo. Đừng nói là giết chóc thế này, coi như là diệt tông môn gì gì đó họ cũng từng thấy qua không ít, giết cũng chưa chắc ít hơn Tô Tín.

Cái Tô Tín làm hai người họ kiêng kỵ chính là thái độ không chút kiêng dè của Tô Tín. Thật sự, so với Ma đạo còn Ma đạo hơn.

Thật ra thì Ma đạo tông môn có lúc cũng không khác gì Chính đạo tông môn. Ai nấy đều thấy có lợi thì lên, đụng mâu thuẫn có thể đánh thắng là đánh, không đánh lại thì nhận thua. Nếu thực lực hai bên không cách nhau quá, lúc hai hổ cắn nhau thì đánh trong một phạm vi khống chế, đừng làm lớn chuyện là được.

Còn Tô Tín thì hay rồi, hắn dường như không biết cái gọi là kiềm chế. Lối làm việc vô cùng quyết liệt, căn bản không có gì cố kỵ.

Phương thức hành sự thế này trước kia Mạnh Thiên Thu bọn họ từng gặp qua, chính là cách làm việc của Huyết Ma giáo. Liều lĩnh, bá đạo, không hề kiêng kỵ gì. Thậm chí, căn bản không biết bốn chữ “thỏa hiệp lui bước” viết như thế nào.

Nhưng kết cục của Huyết Ma giáo bày ở đó. Huyết Ma giáo ngày trước vét sạch toàn bộ giang hồ bị võ lâm chính đạo vây công tiêu diệt. Bây giờ ngay cả một đệ tử chân truyền cũng không tìm được. Chỉ có một ít công pháp thiết sót được lưu truyền trên giang hồ, thỉnh thoảng gây náo động vặt vãnh không ảnh hưởng được gì mà thôi.

Sau này Tô Tín có phải sẽ có kết cục như Huyết Ma giáo hay không, điểm này Mạnh Thiên Thu và Yến Tử Thanh cũng không nói chắc được.

Thật ra nếu là người tương đối hiểu Tô Tín, ví như đám người Thôi Phán quan bọn họ thì sẽ không nghĩ như đám người Mạnh Thiên Thu.

Tô Tín giết rất nhiều người. Tuy vậy, lúc hắn giết người đều có mục đích. Lần này cũng là thế.

Mạnh Thiên Thu sợ chọc giận đến Thiếu Lâm Tự, khiến bọn họ dốc toàn bộ người đến diệt trừ nhóm người của hắn. Nhưng Tô Tín thì không sợ.

Lần này Tô Tín đến tây Vực, người gặp phải không chỉ là võ giả Ma đạo, mà còn có Thiên Đình và người của Địa Phủ.

Hiện tại toàn diệt Bát Nhã sơn trang đây không đơn thuần là chỉ đánh vào mặt mà thậm chí có thể nói là đánh sưng hết mặt mũi Thiếu Lâm Tự.

Bị đả kích lớn như vậy, Tô Tín đoán chắc đến một nửa rằng Thiếu Lâm Tự sẽ ra tay. Hơn nữa, bọn họ còn phái nhiều người hơn đến Tây Vực vây giết hắn.

Có người của Thiếu Lâm Tự gia nhập, Tô Tín nắm chắc khả năng khuấy động vũng nước Tây Vực này.

Mà tác dụng của Thiếu Lâm Tự không phải chỉ dùng để khuấy đục Tây Vực, Tô Tín làm như vậy cũng vì muốn làm suy yếu thực lực của Thiếu Lâm Tự.

Lần này, nếu Thiếu Lâm Tự thật sự dám phái người đến, bọn họ ở ngoài sáng Tô Tín ở trong tối, lợi dụng thân phận Địa Phủ bẫy chết mấy tên Dương Thần cảnh cũng không thành vấn đề.

Trước đó Tô Tín thường nói, ân oán giữa hắn và Thiếu Lâm Tự đã không cách nào điều đình. Đã như vậy thì Tô Tín chỉ có thể hành sự tuyệt tình hơn một chút. Dùng hết thảy thủ đoạn để làm suy yếu thực lực của Thiếu Lâm Tự đồng thời tăng cường thực lực của mình.

Có thể nói, dù bây giờ Thủ tọa La Hán đường Huyền Minh, cùng Thủ tọa Giảng Kinh đường Huyền Chân đến thật, Tô Tín cũng không sợ. Hắn có lẽ không địch lại bọn họ nhưng nếu Tô Tín muốn chạy thì bọn họ cũng chẳng đuổi kịp.

Về phần Huyền Khổ, Tô Tín cũng không lấy làm lo lắng.

Chân Vũ cảnh quả thật có thực lực mạnh mẽ nhưng bọn họ lại bị hạn chế lớn hơn.

Sự tình trước mắt, Huyền Khổ không chỉ có áp lực từ phía Đạo môn mà còn áp lực từ phía Cửu Ngục tà ma nữa. Dẫu sao, Ma đạo tông môn cực kỳ coi trọng truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn. Nếu Huyền Khổ dám đến Tây Vực thì Thiên Huyễn Thần Quân của Huyễn Ma Đạo, còn có cả các Chân Vũ cảnh từ những Cửu Ngục tà ma khác cũng sẽ không ngồi yên làm ngơ.

Huống chi lần này, Thiên Đế của Thiên Đình và Địa Tạng Vương từ Địa Phủ cũng sẽ xuất thủ, Tô Tín cũng không có gì lo ngại mấy.

Giải quyết xong người của Thiếu Lâm Tự, Tô Tín liền ngay lập tức cùng đám người Mạnh Thiên Thu đến Tây Vực.

Mấy ngày sau, đám người Huyền Quảng cũng về đến Thiếu Lâm Tự.

Thương thế của Huyền Quảng có hơi nặng, ba người còn lại thương thế cũng không nhẹ. Đến khi cả bốn người chật vật trở lại Thiếu Lâm Tự, toàn bộ Thiếu Lâm Tự nhất thời xôn xao!

Chương 1595 - Tính toán của Tô Tín (2)

Tính toán của Tô Tín (2)

Phải biết đây chính là bốn Dương Thần cảnh! Rốt cuộc là ai có thể khiến bọn họ chật vật đến mức này?

Huyền Minh vội vàng nghênh đón, nói: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không phải các ngươi đi tìm Huyễn Ma Đạo hay sao? Chẳng lẽ “Thiên Huyễn Thần Quân” Bạch Vô Mặc xuất thủ? Không đâu chứ? Lần này dù di hài của Đại Thiên Ma Tôn xuất thế, nhưng Cửu Ngục tà ma kiêng kỵ lẫn nhau, đã thỏa thuận không để Chân Vũ cảnh ra tay. Sao các ngươi lại bị thương ra nông nỗi này?”

Huyền Quảng căm hận nói: “Chúng ta còn chưa gây sự với Huyễn Ma Đạo, Huyễn Ma Đạo đã chủ động nửa đường chặn giết chúng ta. “Đại Mộng Vô Cương” Mạnh Thiên Thu cùng Thánh nữ trước đây của Huyễn Ma Đạo “Thiên Huyễn Tiên Tử” Yến Tử Thanh cũng ra tay rồi. Tổng cộng có đến bốn cường giả Dương Thần cảnh!”

Huyền Minh cau mày nói: “Dù cho bốn người bọn họ xuất thủ, các ngươi cũng không thể chật vật thế này được.”

Võ giả Dương Thần cảnh ở Thiếu Lâm Tự không phải phế vật. Huyền Quảng càng không phải nói. Hắn tu luyện công pháp lấy sát nhập Phật đạo có tính khắc chế Huyễn Ma Đạo nhất. Còn ba vị võ giả Dương Thần cảnh Không tự thế hệ mặc dù tuổi cao nhưng thực lực không tệ. Hẳn không chật vật thế này mới đúng.

“Là Tô Tín!”

Huyền Quảng nghiến răng nghiến lợi nói: “Tô Tín và Huyễn Ma Đạo liên hiệp vây giết bọn ta. Bằng không chúng ta sẽ không đến nước này!”

Vừa nhắc đến cái tên Tô Tín, võ giả Thiếu Lâm Tự ở đây nhất thời nhướn mày một cái, trên mặt lộ vẻ âm trầm.

Đối với Thiếu Lâm Tự mà nói, cái tên Tô Tín này bọn họ chẳng hề xa lạ. Những năm gần đây, Tô Tín là người khiến Thiếu Lâm Tự bọn họ chịu thiệt lớn nhất. Hết lần này đến lần khác bọn họ cũng không thể làm gì.

Mới đầu, chẳng qua Tô Tín chỉ khiến Thiếu Lâm Tự mất mặt. Kết quả bây giờ thì hay rồi, Tô Tín này dám đối đầu trực tiếp với bọn họ, đây chính là công khai đánh vào mặt họ rồi.

Ở đó có vài đệ tử Thiếu Lâm Tự hô to đòi dẫn người đi tìm Huyễn Ma Đạo và Tô Tín gây sự.

Thân là đứng đầu Chính đạo, thế mà Thiếu Lâm Tự bọn họ năm lần bảy lượt bị người khác khi dễ. Có bao giờ bọn họ chịu trái đắng lớn như vậy đâu?

Thấy ở đây hỗn loạn, Huyền Minh không kiềm được mắng: “Tất cả câm miệng! Chuyện này vẫn chưa đến lượt các ngươi bận tâm! Mau về tụng đọc kinh Hoa Nghiêm một trăm lần!”

Những đệ tử Thiếu Lâm Tự ở đó không cam lòng lắc đầu, có điều họ cũng không dám cãi lời Huyền Minh.

Ở trong Thiếu Lâm Tự, uy nghiêm của Huyền Minh không kém Huyền Khổ. Dù gì thì phần lớn thời gian Huyền Khổ

cũng không quản sự, tất cả đều do một mình Huyền Minh cáng đáng.

Huyền Minh sắc mặt âm trầm sai một tên đệ tử triệu tập Thủ tọa tam đường tứ viện nhất các của Thiếu Lâm Tự đến. Bên cạnh đó còn lại đất bế quan của Thiếu Lâm Tự tìm cao tăng Không Hành của Không tự thế hệ đến.

Chuyện này quá lớn, đã không phải chuyện mình hắn có thể quyết định được rồi.

Trong nghị sự đường của Thiếu Lâm Tự, Thủ tọa tam đường tứ viện nhất các đều tập trung ở đây. Trong số tam đường của Thiếu Lâm Tự, Thủ tọa La Hán đường Huyền Minh và Thủ tọa Giảng Kinh đường Huyền Chân đã mang tu vi Dương Thần cảnh. Thủ tọa Bát Nhã đường Huyền Thông cũng đã gần đến cảnh giới bán bộ Dương Thần cảnh.

Mà trong tứ viện, Thủ tọa Giới Luật đường Huyền Quảng cũng là Dương Thần. Thủ tọa Đạt Ma viện Huyền Kiến thiên tư có hơi kém, đến bây giờ cũng chưa đến bên bờ Dương Thần cảnh nhưng sở trường của hắn là tinh nghiên các loại công pháp.

Dược Vương viện và Xá Lợi viện không quản chiến đấu nên dĩ nhiên không thể dùng cảnh giới để cân nhắc được.

Thủ tọa Dược Vương viện Huyền Không chỉ có tu vi Dung Thần cảnh sơ kỳ nhưng thành tựu của hắn trên đan đạo lại cao đến mức sánh được với "Hồi Thiên Thủ" Diệp Tiên Mao của Dược Vương Cốc.

Còn Thủ tọa Xá Lợi viện Huyền Tĩnh lại chỉ có tu vi Hóa Thần cảnh. Năm nay đã hơn một trăm năm mươi tuổi nhưng thành tựu Phật pháp của hắn trong thế hệ Huyền tự chỉ đứng sau Huyền Khổ.

Sau cùng, Tàng Kinh các là một tên tiểu hòa thượng Tiên Thiên cảnh. Dĩ nhiên hắn không phải là Thủ tọa Tàng Kinh các. Bởi Thủ tọa Tàng Kinh các là một vị tuổi tác đã cao, thuộc Không tự thế hệ, cao tăng Không Tịch. Không Tịch đã đến mấy thập niên không rời Tàng Kinh các, có chuyện hắn

cũng chỉ phát một tên đệ tử đến nghe rồi về thuật lại cho hắn. Dù sao hắn cũng không có ý kiến gì.

Đối với Không Tịch mà nói, hắn sẽ không nhúng tay vào quyết sách của Thiếu Lâm Tự. Hắn chỉ phụ trách bảo vệ Tàng Kinh các mà thôi.

Tam đường tứ viện nhất các của Thiếu Lâm Tự tụ hội. Không tự thế hệ chỉ có một mình "Nộ Mục Kim Cương" Không Hành đến.

Thật ra thì theo thông lệ bình thường, việc giao quyền trong Thiếu Lâm Tự hẳn rất an ổn mới đúng.

Người thuộc thế hệ Không tự tuổi thọ sắp cạn cho nên bế quan. Sau đó, Huyền tự mới bắt đầu thượng vị cầm quyền, tất cả mọi chuyện từ đây cũng giao cho Huyền tự quản lý. Không tự không có quyền lực quản việc Thiếu Lâm Tự nữa.

Nhưng đời này ở Thiếu Lâm Tự xảy ra ít chuyện. Phương trượng Không tự thế hệ sau khi luận đạo với Lý Bá Dương thì mất sớm. Ngay sau đó, Huyền Đàm kế vị, khiến những cao tăng Không tự chưa hao thọ nguyên đã phải bế quan. Dĩ nhiên trong lòng bọn họ có bất mãn.

Chương 1596 - Tình thế của Thiếu Lâm Tự

Tình thế của Thiếu Lâm Tự

Tuy nhiên, quy củ của Thiếu Lâm Tự trước giờ đã là như vậy. Bọn họ dù có không nỡ cũng phải ngoan ngoãn giao vị trí ra, rồi chạy đến sau núi Thiếu Lâm Tự bế quan.

Nhưng cũng chính vì thế, mà lúc Huyền Đàm bạo tay cải cách Thiếu Lâm Tự đồng loạt lên tiếng phản đối, cứng rắn ép Huyền Đàm đi. Đồng thời, thể hiện sự tồn tại của mình với một đám đệ tử Thiếu Lâm Tự.

Thế nên bây giờ, chuyện vốn nên do Huyền tự thương nghị quyết định lại phải mời một võ giả Không tự đến dự thính, xem thử chỗ nào không ổn.

Sau khi Huyền Minh thuật lại hết thảy sự việc, mọi người ở đây ai nấy đều vô cùng phẫn nộ. Bọn họ cũng không ngờ Huyễn Ma Đạo và Tô Tín lại vẫn thật dám động thủ với Thiếu Lâm Tự! Thật là gan lớn bằng trời!

Huyền Minh trầm giọng nói: "Chuyện này là ta tính sai. Ta cũng không ngờ Huyễn Ma Đạo lại coi trọng truyền thừa Đại Thiên Ma Tôn đến mức không tiếc chủ động ra tay với Thiếu Lâm Tự chúng ta.

Còn Tô Tín kia, xem ra hắn cũng quyết tâm là địch với Thiếu Lâm Tự ta rồi. Lần tới nếu có cơ hội, thì dù có mạo hiểm tranh tài một trận với triều đình cũng phải chém chết hắn!"

Không Hành ở bên cạnh lớn tiếng nói: "Lần sao? Lần này chúng ta đã bị người ta khi dễ đến cùng rồi, chẳng lẽ còn có lần sau à?"

Các đường viện khác ngồi yên không nói. Huyền Quảng lần này tuy thua thiệt nhiều nhưng vẫn luôn coi Huyền Minh là đầu tàu. Mà phần lớn đường viện ở Thiếu Lâm Tự đều không phải lo chuyện chiến đấu nên sự tình này kể ra họ cũng chỉ ngồi nghe, cho tới giờ này không nêu ý kiến gì.

Huyền Minh nhíu mày một cái, nói: "Sư thúc, Huyễn Ma Đạo đã tỏ ý chắc chắn phải có được truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn. Lúc này chúng ta còn có thể làm gì được nữa? Chẳng lẽ muốn cá chết lưới rách với Huyễn Ma Đạo hay sao? Huyễn Ma Đạo có được truyền thừa Đại Thiên Ma Tôn cùng lắm cũng chỉ giúp thực lực bọn họ tăng thêm mấy phần, sẽ không tạo ảnh hưởng quá lớn đến thế cục toàn giang hồ.

Còn chúng ta mà ép Huyễn Ma Đạo thì khi đó bọn họ có khi sẽ phát điên thật đấy!"

Thật ra thì sự tình này đổi sang một cách nghĩ khác, bọn họ cũng hiểu hành động của Huyễn Ma Đạo. Chuyện lần này đổi thành Thiếu Lâm Tự bọn họ, nếu bọn họ lấy được truyền thừa của thủy tổ Phật tông Thích Ca Mâu Ni mà bị Huyễn Ma Đạo nhảy ra cản, đoán chừng Thiếu Lâm Tự cũng phát điên lên.

Lần này, chuyện của Huyễn Ma Đạo không giống với Cơ Hạo Điển. Một Nhân hoàng bất tử sẽ ảnh hưởng đến thế cục của

toàn bộ võ lâm. Nhưng kể cả truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn lọt vào tay tông môn thì cũng không thể khiến thực lực tông môn đó tăng vọt đến mấy lần được. Cùng lắm cũng chỉ có thể tăng được mấy phần trong thời ngắn thôi. Với tông môn, tuy công pháp là cơ sở nhưng con người mới là quan trọng.

Vì vậy, năm xưa vì ngăn cản Cơ Hạo Điển trường sinh, Đạo môn có thể liên thủ cùng Phật tông, các thế lực võ lâm chính đạo điều động cường giả đến uy hiếp Cơ Hạo Điển để hắn buông ý định bất tử kia đi.

Còn bây giờ, đối mặt với truyền thừa Đại Thiên Ma Tôn xuất thế, võ lâm chính đạo tỏ ra rất bàng quan. Sau cùng biến thành việc ai nấy làm, không can thiệp vào chuyện của nhau. Nguyên nhân là vì hiện tại uy hiếp của Ma đạo với bọn họ thật sự là rất có hạn, vẫn chưa đến mức để bọn họ lại đi tử chiến một trận với Ma đạo.

Không Hành hừ lạnh một tiếng, nói: “Chuyện của Huyễn Ma Đạo có thể tạm thời bỏ qua. Thế nhưng chuyện của Tô Tín chẳng lẽ cứ cho qua như vậy?”

Huyền Chân ở một bên, lười biếng nói: “Thế thì ngươi còn muốn như nào nữa? Bây giờ đoán chừng Tô Tín đã cùng với người của Huyễn Ma Đạo đến Tây Vực trước rồi. Lúc này chúng ta đi làm gì? Đi khiêu chiến với mấy tông môn Ma đạo thần kinh đó à?”

Huyền Chân chẳng hề xem Không Hành là sư môn trưởng bối chút nào. Cả đời này hắn chỉ bội phục duy nhất một mình sư huynh của hắn là Huyền Đàm. Kết quả, khi đó Huyền Đàm chính bị bọn họ ép phải đi. Bây giờ hắn thấy Không Hành vẫn còn ở đây nói lảm nhảm, hắn cũng chẳng nhịn nổi nữa.

“Huyền Chân! Ngươi nói chuyện với sư trưởng như vậy à?” Không Hành nhìn Huyền Chân, lạnh lùng nói.

Huyền Chân cũng đứng dậy, quanh thân tản ra ánh sáng lưu ly óng ánh, lạnh như băng.

“Sư trưởng? Con đường võ đạo ai đạt thành là sư. Huống chi, hiện tại bên trong Thiếu Lâm Tự, ngươi cũng không phải là chủ sự!” Huyền Chân lạnh lùng nói.

Không Hành bị Huyền Chân chặn họng không nói nên lời. Bàn về thực lực, Không Hành hắn đúng là kém hơn Huyền Chân.

Huyền Chân mặc dù tính tình cổ quái nhưng bàn về thiên phú thì trong mấy trăm năm qua, tại Thiếu Lâm Tự chỉ có Huyền Chân là nhân vật đứng sau Huyền Đàm và Huyền Khổ.

Có thể nói, bây giờ trong số những võ giả Huyền tự, Huyền Chân là người có hy vọng đột phá lên Chân Vũ nhất chứ không phải là Huyền Minh.

Hơn nữa, không riêng gì trong tương lai, e là bây giờ Không Hành mà ra tay với Huyền Chân cũng chưa chắc thắng được Huyền Chân.

Quan trọng nhất chính là câu nói sau cùng của Huyền Chân mới thật khiến Không Hành không xuống đài được.

Chương 1597 - Tình thế của Thiếu Lâm Tự (2)

Tình thế của Thiếu Lâm Tự (2)

Hiện tại, Không Hành ngồi ở đây đúng là có chút không hợp quy củ. Dẫu sao thì với quy định ngày xưa của Thiếu Lâm Tự thì khi lớp võ giả mới tiếp quản Thiếu Lâm Tự, võ giả lớp trước như Không Hành phải ẩn lui mới đúng. Thế mà giờ quyền lực mà Không tự bọn họ còn giữ quả thật không nhỏ.

“Đủ rồi!”

Huyền Minh nghiêm mặt, quát to một tiếng. Lúc này mới ngưng được hai người này.

Không giống với các tông môn khác, giữa các võ giả Thiếu Lâm Tự bọn họ có khi sẽ xuất hiện tình huống không hợp nhau. Tuy nhiên lại ít khi có nội đấu. Dẫu sao, nội tình của Thiếu Lâm Tự không phải là võ công mà là Phật pháp.

Có điều, mắt thấy Huyền Chân cùng Không Hành càng lúc càng gay gắt, Huyền Minh thật sự lo lắng bọn họ sẽ phát triển thành nội đấu mất.

Nhưng ngay vào lúc này, một tiểu hòa thượng hốt hoảng chạy vào nói: “Phương trượng không ổn rồi! Bên ngoài truyền tin

tới nói Tô Tín diệt cả Bát Nhã sơn trang, không còn ai sống sót!”

Nghe lời này, mọi người ở đây biến sắc. Huyền Quảng ngay lập tức đánh một chưởng gãy cả cái bàn trước mặt, phẫn nộ quát: “Tô Tín! Ngươi hiếp người quá đáng!”

Nếu nói Tô Tín cấu kết với Huyễn Ma Đạo ra tay với bọn họ là vì lợi ích, vậy lần này Tô Tín thẳng tay tiêu diệt Bát Nhã sơn trang thật sự là đang đánh mạnh vào mặt Thiếu Lâm Tự.

Mà Huyền Quảng còn cảm thấy vô cùng tự trách. Mặc dù hắn tu luyện sát đạo nhưng lòng dạ Bồ Tát, thủ đoạn lôi oanh. Tuy rằng cầm sát giới đao trong tay nhưng lòng lại mang từ bi.

Những năm gần đây, Huyền Quảng đều giết ác đồ Ma đạo. Hắn cũng từng giúp không ít người.

Với Huyền Quảng mà nói, nếu ban đầu hắn tuân lệnh phương trượng, đoạn tuyệt quan hệ với những đệ tử tục gia kia, không đồng ý với thỉnh cầu của đám Ngụy Quảng Nguyên mà đến Bát Nhã sơn trang thì những người này có khi đã không phải chết.

Phật giảng nhân quả, theo Huyền Quảng, hắn là nhân còn Tô Tín giết người là quả. Phần nhân quả này vẫn nên do hắn đến gánh vác.

Trong giây lát, Huyền Quảng nhìn sang Huyền Minh, giọng căm hận nói: “Sư huynh! Hành động của Tô Tín nhất định là đang đánh vào mặt của Thiếu Lâm Tự chúng ta. Bao nhiêu mạng người như thế hắn nói giết là giết. Người này làm việc còn ma đạo hơn cả Ma đạo!

Bây giờ chúng ta không nhốt hắn vào trong Trấn Ma Tháp thì sau này hắn nhất định sẽ làm hại võ lâm, càng lúc càng tạo nhiều sát nghiệp hơn!”

Huyền Quảng cũng căm hận Tô Tín vô cùng. Thậm chí, hắn còn chụp cho Tô Tín cái mũ làm hại võ lâm.

Không Hành cũng lạnh lùng nói: “Đến nước này rồi mà Thiếu Lâm Tự chúng ta còn phải nhẫn nhịn nữa hay sao? Một Tô Tín đã có thể đánh vào mặt Thiếu Lâm Tự chúng ta rồi. Nếu chúng

ta còn không làm gì thì những võ giả khác trên giang hồ sẽ nhìn Thiếu Lâm Tự chúng ta kiểu gì đây?”

Hành động này của Tô Tín thật quá đáng, khiến những Thủ tọa của Thiếu Lâm Tự ngồi đây ai nấy đều tức giận không thôi, đồng thời cũng có cảm giác rất bực bội.

Hiện ở thời điểm này, thời cơ ra tay không đúng, mà không ra tay nhịn xuống thì lại thấy bực bội. Thêm vào đó, chuyện này đổi lại thành tông môn Ma đạo thì dễ giải quyết hơn rồi. Tô Tín ngươi giết ta, đánh mặt ta thì được thôi, ta cũng giết người của ngươi, đánh mặt ngươi là được.

Tây Bắc đạo chính là đại bản doanh của Ám Vệ và Tây Bắc quân. Cho dù nơi đó có võ giả Dương Thần cảnh bảo vệ, nhưng bọn họ thừa dịp giết bừa mấy người cũng không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề là, hành động giết người vô tội để hả giận thì Thiếu Lâm Tự tuyệt không làm được. Thiếu Lâm Tự kia cũng sẽ không còn là Thiếu Lâm Tự nữa.

Huyền Minh thở dài một cái. Bây giờ hắn cũng nghi ngờ Tô Tín này cố ý làm thế. Bởi thời cơ hắn chọn thật quá trùng hợp, khiến bọn họ ra tay không được, không ra tay cũng không cam lòng.

Huyền Minh có chút không quyết định được. Cuối cùng hắn vẫn đứng dậy, nói: “Chuyện này ta cũng không quyết định được. Chờ ta đi mời phương trượng tới rồi mới nói.”

Nghe thế, mọi người không ai lên tiếng, bao gồm cả Không Hành.

Hiện tại, Huyền Khổ bây giờ là cường giả Chân Vũ cảnh. Những người khác dù có không phục quyết định của hắn cũng phải thi hành mệnh lệnh.

Huyền Minh gõ cửa đất Huyền Khổ bế quan, thấp giọng nói: “Phương trượng, có chuyện cần ngươi quyết định.”

Vừa nói, Huyền Minh liền thuật lại hết những chuyện xảy ra cho Huyền Khổ nghe.

Sau khi Huyền Khổ nghe xong, hắn cũng thở dài một cái, vẻ đau khổ trên mặt càng thêm một chút.

“Thiếu Lâm Tự chúng ta bây giờ nếu nhúng tay vào giao tranh Tây Vực có thể bị Ma đạo kiêng kỵ, vây công hay không?” Huyền Khổ hỏi.

Huyền Minh chần chừ một chút, gật đầu nói: “Người của Ma đạo vô cùng xem trọng truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn. Nếu như chỉ có một mình Thiếu Lâm Tự chúng ta ra tay thì bọn họ nhất định cũng sẽ động tay.”

“Vì giết một Tô Tín mà khiến cho Thiếu Lâm Tự ta dốc toàn lực liều mạng với Ma đạo, lại thêm một trận đại chiến Phật – Ma, như vậy có đáng giá hay không?” Huyền Khổ lại hỏi.

Trên mặt Huyền Minh nhất thời lộ vẻ suy tư. Lần này hắn không trả lời.

Chương 1598 - Dùng kế

Dùng kế

Hai câu hỏi liên tiếp này của Huyền Khổ khiến Huyền Minh không nói được gì. Có lẽ đây chính là khác biệt lớn nhất giữa hắn và Huyền Khổ.

Mặc dù người ngoài đều nói rằng phương trượng Huyền Khổ làm việc hèn nhát, gặp chuyện chỉ biết nhẫn, không có chút bá đạo nào của cường giả Chân Vũ cảnh. Ngay cả vị trí đứng đầu võ lâm ngày xưa của Thiếu Lâm Tự cũng đánh mất.

Nhưng thực chất quy tắc làm việc của Huyền Khổ chỉ có một, đó chính là đặt lợi ích của Thiếu Lâm Tự lên hàng đầu.

Nếu như chuyện này có lợi đối với Thiếu Lâm Tự thì dù có tổn thất cũng phải làm. Nếu như chuyện này có hại cho Thiếu Lâm Tự thì dù có im hơi lặng tiếng cũng không thể ra tay.

Đây cũng là cách làm việc của Huyền Khổ. Người ngoài có nói thế nào cũng vậy, Huyền Khổ chưa từng thay đổi.

Ngươi có thể nói Huyền Khổ hèn nhát, cũng có thể nói Thiếu Lâm Tư bây giờ sa sút nhưng mấy thập niên nay, dù cho là lúc phải đối diện với áp lực từ Tạo Hóa Đạo môn, thực lực của

Thiếu Lâm Tự cũng không hề suy yếu. Thậm chí, chiến lực cao cấp bởi vì võ giả Huyền tự mà dần dần lớn mạnh hơn.

Chuyện lần này quả thực Tô Tín làm rất quá đáng, khiến Thiếu Lâm Tự mất hết cả mặt mũi. Nhưng nếu như bây giờ mà ra tay, mặc dù Thiếu Lâm Tự có thể được hả giận, tuy nhiên thực tế mà nói thì đây chẳng có chỗ nào có lợi cho Thiếu Lâm Tự cả.

Huyền Khổ nhìn Huyền Minh, nhàn nhạt nói: "Thật ra chuyện này ngay từ lúc bắt đầu đã là do Huyền Quảng làm sai. Ta đã năm lần bảy lượt nói đừng dây dưa gì với những đệ tử tục gia đó. Kết quả lại chẳng có mấy người thực sự nghe lời ta.

Huyền Quảng thân là Thủ tọa Giới Luật đường nhưng lại chủ động phạm sai. Cứ như thế thì luật pháp, quy củ của Thiếu Lâm Tự đặt ở đâu?

Những đệ tử tục gia đó lúc trước đúng là đã bổ sung không ít lực lượng cho Thiếu Lâm Tự chúng ta. Tuy nhiên, chúng ta cũng cho họ một cơ hội.

Kể từ ngày đuổi họ ra khỏi Thiếu Lâm Tự, chúng ta nên đoạt tuyệt hẳn quan hệ với bọn họ, chấm dứt nhân quả. Thế mà các ngươi nào có nghe? Đến giờ, nhân quả bọn họ phạm vào chúng ta phải gánh vác. Mà nhân quả chúng ta, bọn họ cũng phải gánh vác. Với hai bên mà nói đây đều không phải là chuyện gì tốt."

Lời của Huyền Khổ khiến Huyền Minh đỏ mặt. Bởi trong lòng hắn thật sự cũng không tán thành việc đuổi những đệ tử tục gia kia đi. Thậm chí, hắn còn thầm cho rằng để đệ tử Thiếu Lâm Tự tiếp tục qua lại với mấy đệ tử tục gia đó cũng không phải chuyện gì lớn.

Kết quả bây giờ xảy ra chuyện lớn rồi. Những đệ tử tục gia kia trên căn bản sắp phải chết sạch rồi hắn mới phản ứng được, bao năm nay bọn họ đã làm bao nhiêu chuyện ngu xuẩn.

Lúc đầu nếu bọn họ thật sự cắt đứt quan hệ với những đệ tử tục gia kia thì Thiếu Lâm Tự bọn họ sẽ không vì thế mà kết oán với Tô Tín. Chuyện này chính là nhân quả mà những đệ tử tục gia đó mang đến cho Thiếu Lâm Tự.

Còn Tô Tín lần này vì muốn nhắm vào Thiếu Lâm Tự mà diệt Bát Nhã sơn trang, mấy ngàn đệ tử tục gia Thiếu Lâm Tự bị tàn sát toàn bộ. Đây cũng là nhân quả. Chẳng qua là nhân quả mà Thiếu Lâm Tự mang đến cho Bát Nhã sơn trang.

Có vài nhân quả Thiếu Lâm Tự chịu được nhưng Bát Nhã sơn trang thì không. Chuyện đơn giản như vậy nhưng lại có rất nhiều người nghĩ không ra.

Huyền Khổ thở dài một cái, nói: "Việc này Thiếu Lâm Tự sẽ không im hơi lặng tiếng, nhưng cũng không ra tay lúc này. Một là vì nguyên nhân thời cơ. Cái khác chính là nếu như chúng ta công khai ra mặt vì những đệ tử tục gia đó thì sẽ càng khiến người ta nói Thiếu Lâm Tự chúng ta nói lời không giữ lời.

Dẫu sao ban đầu cũng là Thiếu Lâm Tự chúng ta chiếu cáo võ lâm nói đuổi đệ tử tục gia. Sau đó lại lập lại quan hệ với bọn họ. Nếu chúng ta dùng cớ này mà đối phó với Tô Tín thì người mất mặt sẽ là chúng ta thôi."

Huyền Minh gật gật đầu, nói: "Vâng, thưa phương trượng. Vậy ta đi xử lý chuyện này."

Dứt lời, Huyền Minh ngay lập tức rời đi. Sau khi ra khỏi đất bế quan rồi, Huyền Minh cũng thở dài một cái.

Chống đỡ Thiếu Lâm Tự lớn như thế này, mỗi bước đi đều như bước trên băng mỏng. Phương trượng sư huynh cũng không dễ dàng gì.

Huyền Minh trở về, thuật lại lời của Huyền Khổ cho mọi người nghe. Nhất thời cả đám đều không nói gì.

Bọn họ đều là các Thủ tọa đường viện của Thiếu Lâm Tự, là người chưởng đà chân chính của Thiếu Lâm Tự. Có thể nói, trong số bọn họ có lẽ cũng có một ít tư tâm. Tuy nhiên, tất cả bọn họ đều thật sự lo nghĩ cho sự lớn mạnh của Thiếu Lâm Tự.

Ra tay với Tô Tín sẽ làm nguy hại đến lợi ích của Thiếu Lâm Tự. Ngay đến cả Không Hành tính khí nóng nảy nhất cũng không nói năng gì.

Huyền Minh trầm giọng nói: “Phương trượng cũng nói rồi. Bây giờ không ra tay không có nghĩa sau này cũng không. Sự tình lần này chúng ta sẽ không bỏ qua.”

Nói đến đây, trong mắt Huyền Minh lóe lên một tia lạnh.

Hắn thay thế Huyền Khổ chấp chưởng Thiếu Lâm. Mặc dù bình thường luôn ra vẻ ôn tồn nhưng cái này không có nghĩa là tính cách thực sự của Huyền Minh chính là như vậy.

Đừng quên rằng hắn trừ việc tạm thay quyền phương trượng Thiếu Lâm Tự ra thì hắn còn là Thủ tọa La Hán đường của Thiếu Lâm Tự nữa!

Chương 1599 - Dùng kế (2)

Dùng kế (2)

Xưa nay, người có thể chấp chưởng La Hán đường, võ đường lớn nhất như thế thì sao có thể có tính cách ôn tồn, hiền lành cho được?

Chỉ có điều, vì để quản lí Thiếu Lâm Tự cho tốt, bấy giờ Huyền Minh mới áp chế mặt tính cách này của hắn.

Hiện, Thiếu Lâm Tự không thể động vào Tô Tín nhưng cũng không có nghĩa rằng người khác không động được.

Võ giả xuất thân từ Thiếu Lâm Tự ít khi bày mưu ma quỷ kế. Tuy nhiên đây cũng không nói rằng bọn họ sẽ không bày mưu ma quỷ kế. Chẳng qua là khinh thường bày mà thôi. Dù sao với thực lực của Thiếu Lâm Tự, dùng mưu ma quỷ kế gì cũng chẳng có tác dụng với bọn họ. Thực lực của Thiếu Lâm Tự đủ để nghiền ép tám phần thế lực trên giang hồ.

Nếu bây giờ Thiếu Lâm Tự không thể trắng trợn đi đụng vào Tô Tín, vậy Huyền Minh cũng không ngại dùng thủ đoạn trước, khiến Tô Tín gặp ít phiền toái.

Huyền Minh trầm giọng, nói: “Cách đây vài ngày, Tô Tín có nảy sinh xung đột với Hoan Hỉ Miếu ở Đông Bình đạo, chuyện này chắc các ngươi hẳn có biết. Sự tình này rất chấn động, “Cực Lạc thượng nhân” Tiêu Ma Da trọng thương, lại thêm

Mạnh Kinh Tiên xuất quan chém một kiếm đánh trọng thương năm tên cao thủ Mật tông bao gồm Đại Thế Chí thượng sư.”

Vừa nghe Huyền Minh nhắc đến Hoan Hỉ Miếu, mọi người ở đây nhất thời chau mày.

Tranh đấu giữa các đạo thống xưa nay đều vô cùng tàn khốc. Thái độ của Thiếu Lâm Tự với Mật tông và Đạo môn thật ra đều giống nhau.

Mà Hoan Hỉ Miếu cho dù có ở trong Mật tông cũng không được hoan nghênh. Ấn tượng về Hoan Hỉ Miếu trong mắt Thiếu Lâm Tự cũng có thể tưởng tượng được rằng chẳng khác tông môn Ma đạo là mấy.

Thiếu Lâm Tự giới sắc mà Hoan Hỉ Miếu kia lại bày ra cái trò gọi là song tu thải bổ. Chuyện này Thiếu Lâm Tự không tài nào chấp nhận.

Huyền Minh tiếp tục nói: “Mật tông mới đến Trung Nguyên. Tình báo của bọn họ có hạn. Cho nên lần này truyền thừa Đại Thiên Ma Tôn xuất thế có khi bọn họ cũng không biết. Tô Tín cùng liên thủ với Huyễn Ma Đạo bọn họ càng không biết. Vậy nên lần này chúng ta có thể kích động Hoan Hỉ Miếu để bọn họ xuất thủ với Tô Tín.”

Huyền Chân cau mày nói: “Cửu Ngục tà ma vô cùng bài ngoại với chuyện truyền thừa Đại Thiên Ma Tôn xuất thế. Với Thiếu Lâm Tự chúng ta bọn họ cũng còn hung hăng như vậy chứ nói gì Hoan Hỉ Miếu.”

“Không, Hoan Hỉ Miếu là ngoại lệ. Bởi vì Hoan Hỉ giáo cũng ở trong Cửu Ngục tà ma.” Huyền Minh bỗng nhiên nói.

Vừa nghe thấy thế, mọi người nhất thời liền biết ngay ý của Huyền Minh là gì.

Đối với những thế lực khác mà nói thì lần này Cửu Ngục tà ma đoạt truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn kiểu gì cũng sẽ có tranh đấu nội bộ. Có điều, một khi chính đạo nhúng tay, bọn họ sẽ ngay lập tức chỉa mũi dùi ra ngoài.

Nhưng Hoan Hỉ Miếu thì khác. Bởi Hoan Hỉ giáo cũng là một trong Cửu Ngục tà ma. Trên giang hồ này người nào mà không

biết hai bên này thực chất là cùng một dạng?

Huyễn Ma Đạo có thể đến tìm Tô Tín làm chi viện. Hoan Hỉ giáo dĩ nhiên cũng có thể tìm Hoan Hỉ Miếu làm chi viện.

Huyền Minh trầm giọng nói: “Chuyện này cứ quyết định như vậy đi. Chúng ta chỉ cần phái một người đến Hoan Hỉ Miếu đưa tin là đủ rồi. Không cần nói nhiều lời sang cái khác.

Nếu như bọn họ muốn đối phó với Tô Tín thì chúng ta cứ đứng ngoài quan sát là được. Nếu bọn họ không muốn ra tay thì Thiếu Lâm Tự chúng ta cũng không có tổn thất gì. Món nợ này sau này lại tính là được.”

Sau khi Huyền Minh nói ra kế hoạch của mình, ngay cả Không Hành cũng không lên tiếng phản đối. Dẫu sao thì làm như vậy cũng không có hại cho Thiếu Lâm Tự. Chỉ có điều bọn họ có chút buồn nôn mà thôi.

Bất kể là Hoan Hỉ Miếu hay Hoan Hỉ giáo, người của Thiếu Lâm Tự đều cực kỳ khinh thường họ, đến nỗi vừa thấy mặt, nói vài câu không lọt tai là muốn đánh rồi.

Thế mà bây giờ bọn họ lại phải giao thiệp với Hoan Hỉ Miếu kia. Điều này khiến người của Thiếu Lâm Tự có chút kháng cự. Thế nên lần này gọi ai đi một chuyến thật đúng là vấn đề.

Dẫu sao thì Hoan Hỉ Miếu cũng là Mật tông đại phái có võ giả Dương Thần cảnh. Thiếu Lâm Tự nếu phải võ giả Dung Thần cảnh đến thì có chút không hợp. Kiểu gì cũng phải phái một võ giả Dương Thần cảnh đi mới được.

Đang lúc bọn họ nghĩ xem phái ai đi thì Huyền Minh bỗng nhiên nói: “Huyền Quảng, lần này ngươi đi Hoan Hỉ Miếu một chuyến đi.”

Huyền Quảng ngạc nhiên nói: “Tại sao là ta?”

Trong số tất cả những người ở đây, Huyền Quảng có thể nói là người không giỏi giao tiếp nhất. Vì thế hắn không thể ngờ Huyền Minh lại chọn hắn đi.

Huyền Minh lạnh nhạt nói: “Phương trượng hết lần này đến lần khác không cho phép Thiếu Lâm Tự có dây mơ rễ má với

những đệ tử tục gia kia. Ngươi thân là Thủ tọa Giới Luật đường lại đầu têu phạm giới, chẳng lẽ không phải phạt?

Bởi vậy, chuyện này ngươi phải đi. Sau khi quay về thì đến Tư Qua đường yên lặng một năm. Đây là hình phạt của ngươi."

Mặc dù Huyền Quảng không cam tâm nhưng hắn cũng chỉ có thể chắp tay đáp hai tiếng chấp nhận với Huyền Minh.

Bây giờ Tô Tín đã theo Huyễn Ma Đạo đến Tây Vực, thế nên Huyền Quảng cũng không trì hoãn. Sau khi lấy ít đan dược ở Dược Vương viện xong thì ngay lập tức lên đường đi Đông Bình đạo.

Chương 1600 - Hoan Hỉ giáo

Hoan Hỉ giáo

Mấy ngày sau, trong địa cung Hoan Hỉ Miếu ở Đông Bình đạo, Tiêu Ma Da và Long Tàng tôn giả nhận được tin Huyền Quảng Giới Luật đường Thiếu Lâm Tự cầu kiến. Hai người có hơi chút sửng sốt.

Thái độ của Thiếu Lâm Tự với Mật tông bọn họ thế nào dĩ nhiên bọn họ biết. Hai bên cũng chẳng khác nào như nước với lửa. Thiếu Lâm Tự coi thường bọn họ. Bọn họ cũng coi thường cái thái độ giả tạo của Thiếu Lâm Tự.

Nếu nói là Thiếu Lâm Tự đánh đến cửa bọn họ còn tin chứ đổi lại thành Huyền Quảng một thân một mình đến trước cửa cầu kiến, cái này có ý gì đây?

Tuy nhiên, Huyền Quảng cũng đến một mình. Bọn họ cũng chẳng sợ Huyền Quảng bày trò gì. Tiêu Ma Da ngay lập tức căn dặn đệ tử dẫn Huyền Quảng vào.

Huyền Quảng được dẫn vào, nghe được tiếng rên rỉ vọng ra từ trong địa cung, sắc mặt của hắn không khỏi đen đi. Thậm chí chẳng muốn ở lại đây dù chỉ một khắc.

Chỉ có điều, bây giờ còn có nhiệm vụ Huyền Minh giao cho, Huyền Quảng không thể không đến đây một chuyến.

Tiêu Ma Da thấy Huyền Quảng, trên mặt nở nụ cười giả tạo, lạnh nhạt nói: "Huyền Quảng đại sư của Giới Luật đường đấy

à? Hôm nay sao lại rảnh rỗi đến Hoan Hỉ Miếu nhỏ nhoi này thế?”

Huyền Quảng nhìn Tiêu Ma Da, lạnh lùng nói: “Hôm nay ta không muốn đến nói vòng vo với các ngươi. Ta chỉ muốn báo cho các ngươi một tin. Nơi Tây Vực có truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn xuất thế. Cửu Ngục tà ma đều đi tranh hết cả. Tông môn Chính đạo nào cũng bị bài xích.

Nhưng Tô Tín thế mà lại được Huyễn Ma Đạo mời làm chi viện vào đất Tây Vực cùng tranh đoạt. Các ngươi mới vừa ăn trái đắng lớn đến thế, chẳng lẽ muốn bỏ qua cơ hội này hay sao?”

Tiêu Ma Da cùng Long Tàng Tôn giả đưa mắt nhìn nhau một cái. Huyền Quảng cho bọn họ biết tin này làm gì?

Tiêu Ma Da hừ lạnh, nói: “Ân oán của Hoan Hỉ Miếu và Tô Tín cứ mặc chúng ta giải quyết, chưa đến lượt Thiếu Lâm Tự bận tâm.

Huống chi khi nãy ngươi cũng đã nói, hiện đất ở Tây Vực đều đã bị Cửu Ngục tà ma chiếm cứ. Dù cho chúng ta có muốn tìm Tô Tín báo thù cũng không đi được.”

Huyền Quảng nhàn nhạt nói: “Đừng quên, Hoan Hỉ giáo cũng là một trong Cửu Ngục tà ma. Huyễn Ma Đạo mời chi viện được thì chẳng lẽ Hoan Hỉ giáo không được?

Dù sao thì có phải ta đang kích động các ngươi hay không trong lòng các ngươi tự biết rõ. Chẳng qua ta chỉ tới báo tin cho các ngươi mà thôi. Cụ thể các ngươi làm như thế nào ta cũng không muốn nói nhiều. Cáo từ.”

Dứt lời, Huyền Quảng ngay lập tức rời đi, để lại hai người Tiêu Ma Da và Long Tàng Tôn giả trố mắt nhìn nhau.

“Hắn có ý gì đây?” Tiêu Ma Da cau mày, có chút không hiểu nổi rốt cuộc Huyền Quảng muốn làm gì?

Long Tàng Tôn giả trầm mặc một thoáng, nói: “Hắn nói mình không kích động, điểm này kẻ ngu mới tin. Lần này rõ ràng bọn họ đến kích chúng ta đối phó với Tô Tín.

Tô Tín phá bố trí của Hoan Hỉ Miếu chúng ta ở Đông Bình đạo tuy đáng ghét nhưng Thiếu Lâm Tự cũng chịu không ít thiệt hại bởi Tô Tín. Cho nên lần này, Thiếu Lâm Tự muốn dùng mưu, báo tin cho chúng ta. Giờ chúng ta có ra tay hay là không cũng chẳng có gì xấu với Thiếu Lâm Tự cả."

Long Tàng Tôn giả hừ lạnh một tiếng, nói: "Người đời còn tưởng Thiếu Lâm Tự làm việc chính trực, quang minh chính đại. Bây giờ nhìn mà coi, có khác gì chúng ta đâu?"

"Giờ mấu chốt chính là ra tay hay không? Thiếu Lâm Tự quả đúng là đến kích động nhưng tin bọn họ cung cấp chắc đều là thật."

Long Tàng Tôn giả trầm giọng nói: "Tại sao không ra tay? Ân oán giữa Hoan Hỉ Miếu và Tô Tín sớm muộn cũng phải kết thúc. Lần này chúng ta hợp lực với Hoan Hỉ giáo, thực lực mạnh hơn bình thường. Hơn nữa còn không cần đến sân khách ở Tây Bắc tác chiến. Giờ nếu đã có cơ hội thì dĩ nhiên phải tiên hạ thủ vi cường.

Huống chi lần này Đại sư huynh đến Tây Vực đoán chừng cũng là vì truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn. Chúng ta đi Tây Vực, tìm đại sư huynh. Đến lúc đó đồng loạt ra tay. Dù có không giết được Tô Tín thì cũng phải đánh cho hắn trọng thương!"

Thiếu Lâm Tự đúng thực đứng ngoài châm ngòi, nhưng vấn đề chính là châm ngòi như này với Hoan Hỉ Miếu mà nói cũng không có chỗ nào bất lợi. Không những thế lại cho họ một cơ hội đối phó với Tô Tín. Đã như vậy thì sao còn muốn cự tuyệt cho được?

Tiêu Ma Da gật gật đầu, nói: "Được rồi, vậy chúng ta đi gửi thư cho Hoan Hỉ giáo đi. Đoán chừng bây giờ bọn họ cũng đã lên đường đến Tây Vực rồi."

Hoan Hỉ giáo ở Lũng Tây đạo, cách Tây Vực không quá xa. Bởi vì Cửu Ngục tà ma có minh ước mọi người nhất định phải chờ cho đến khi đánh lui được hết mấy tông môn Chính đạo ưa xen vào chuyện của người khác kia xong rồi mới đồng loạt

tiến vào Tây Vực. Bởi vậy nên bây giờ Hoan Hỉ giáo cũng chưa có hành động gì.

Đến khi hai người Tiêu Ma Da và Long Tàng Tôn giả vào Lũng Tây đạo, liền ngay lập tức chạy đến Hoan Hỉ giáo.

Lũng Tây đạo ở gần Tây Vực, địa hình trên căn bản cũng tương đối cằn cỗi cho nên Cửu Ngục tà ma, trừ Bạch Liên giáo bọn họ không biết tổng đà nằm ở đâu ra, thì tám tông môn Ma đạo khác căn bản đều bị bài xích khỏi đất Trung Nguyên đến nơi hoang vu cằn cỗi. Ví dụ như Hoàng Tuyền giáo ở Lương Châu đạo, Hoan Hỉ giáo ở Lũng Tây đạo, vân vân…

Chương 1601 - Hoan Hỉ giáo (2)

Hoan Hỉ giáo (2)

Dĩ nhiên, địa vực như vậy thật ra thì cũng có chỗ tốt. Ít nhất tông môn Chính đạo ít khi xuất hiện ở đây, đỡ cho bọn họ suốt ngày lải nhải gây sự.

Thế lực của Hoan Hỉ giáo ở Lũng Tây đạo cực lớn. Mặc dù căn nguyên của Hoan Hỉ giáo xuất phát từ Hoan Hỉ Miếu nhưng bây giờ Hoan Hỉ giáo còn phô trương hơn Hoan Hỉ Miếu nhiều.

Bởi Lũng Tây đạo ở sát Tây Vực nên một phần ba đất đai ở đây là đất hoang, một phần ba là sa mạc, chỉ còn lại một phần ba là ốc đảo.

Chỗ mà Hoan Hỉ giáo ở chính là ốc đảo ở giữa sa mạc. Miếu thờ cao lớn bệ vệ ở giữa ốc đảo mênh mông giống như một Phật quốc thu nhỏ, người đến người đi vô số. Không chỉ có người của Hoan Hỉ giáo mà còn có những võ giả khác ở Lũng Tây đạo. Những người này trông thấy đệ tử Hoan Hỉ giáo cũng đều tỏ thái độ một mực cung kính. Ở đây, Hoan Hỉ giáo có thể nói là có uy tín vô cùng.

Tiêu Ma Da và Long Tàng Tôn giả nhìn hết thảy những thứ này mà hâm mộ. Hoan Hỉ Miếu ở Tây Cương chẳng qua chỉ có một ngôi miếu lớn mà thôi, khí thế còn kém hơn Hoan Hỉ giáo trước mắt đây.

Mặc dù nguyên nhân là vì đất Tây Cương cằn cỗi, nhưng phần nhiều lại là vị Hoan Hỉ Miếu có điều cố kỵ. Còn Hoan Hỉ giáo thì không.

Võ giả nhất mạch Hoan Hỉ Mật tông thực ra có võ đạo rất bá đạo. Nhưng vì Mật tông dù gì cũng thuộc về nhất mạch Phật tông, cho nên bọn họ cũng không thể làm quá mức. Bởi vậy, những thứ công pháp quá mức bá đạo, tổn thương thiên hòa, bọn họ chỉ có thể niêm phong bảo tồn chứ không sử dụng.

Cũng ví như môn song tu thải bổ đơn giản nhất vậy. Song tu chính là điều hòa hai bên âm dương, tại trong cực lạc chứng đạo đại lộ, có thể nói là hai bên đều có lợi.

Nhưng thải bổ lại xem đối phương như là lò luyện, vô hạn hút lấy khí tinh thần của đối phương. Người bị thải bổ quá độ có thể bị phế ngay lập tức.

Cho nên phương pháp thải bộ này bị tuyệt đối cấm sử dụng ở Mật tông. Tuy nhiên trong thực tế, sức mạnh và hiệu suất mà thải bổ mang lại còn nhiều gấp mười mấy lần so với song tu.

Cho nên khi đó ở Đông Bình đạo, bọn họ mới có thể đưa cho Giang Nguyên Thần phương pháp song tu thải bổ mà chính bọn họ cũng không dùng.

Dù sao thì Giang Nguyên Thần cũng không phải là người của Mật tông bọn họ, không có nhiều vướng mắc. Hơn nữa, bản thân Giang Nguyên Thần tuổi thọ cũng cao, dùng phương pháp song tu tốc độ chậm chỉ e là một sớm một chiều cũng không thể khôi phục thực lực được. Phải dùng cách song tu thải bổ mới được.

Hoan Hỉ Miếu có cố kỵ như vậy. Còn Hoan Hỉ giáo bị trục xuất khỏi Mật tông thì lại không có.

Công pháp tu luyện của bọn họ giống Hoan Hỉ Miếu như đúc. Tuy nhiên, Hoan Hỉ giáo cũng có thể thải bổ một vài nữ võ giả thực lực tốt một cách không hạn chế. Đồng thời, bọn họ cũng nuôi dưỡng rất nhiều nữ đệ tử hòng dùng lúc song tu.

Cách làm như vậy mặc dù thương thiên hại lý nhưng Hoan Hỉ giáo lại hết sức thâm độc. Họ đưa phương pháp thải bổ này

dạy cho một số thế lực địa phương ở Lũng Tây đạo, để bọn họ cũng nhảy vào trong cái hố này.

Mặc dù phương pháp thải bổ Hoan Hỉ giáo cho những người này cũng chỉ là cấp thấp nhưng tốc độ tu luyện còn nhanh hơn là cực khổ tu hành bình thường.

Đến khi có người tông môn Chính đạo nhìn không được, muốn tới xen vào thì được thôi, có bản lĩnh thì giết cả Lũng Tây đạo đi.

Chờ cho đến khi Long Tàng Tôn giả và Tiêu Ma Da vào Hoan Hỉ giáo, ngay lập tức có hai tên tiểu hòa thượng mới xuất gia đi tới thi lễ với hai người, nói: "Hai vị sư tổ mời đi theo ta. Các sư tổ Hoan Hỉ giáo đều đang ở bên trong kính hầu."

Hoan Hỉ giáo và Hoan Hỉ Miếu có chung một gốc. Người của Hoan Hỉ Miếu mà bị Mật tông trục xuất thì ngay lập tức sẽ được Hoan Hỉ giáo nhận vào.

Bởi vậy, mấy vị võ giả Dương Thần cảnh hiện tại ở Hoan Hỉ giáo thật ra là đồng lứa với đám Long Tàng Tôn giả. Tiểu hòa thượng kia gọi bọn họ một tiếng "sư tổ" cũng không sai.

Tiểu hòa thượng dẫn bọn họ đến giữa cung điện, lập tức có ba tên võ giả Dương Thần cảnh đi tới.

Ba tên võ giả Dương Thần cảnh này đều ăn mặc theo lối Mật tông. Dẫn đầu là một người mang khí tức kinh khủng nhưng trên mặt lúc nào cũng treo nụ cười sung sướng. Hệt như thể dù có tức giận trên mặt hắn cũng chỉ mang một biểu tình như vậy thôi, nhìn kỹ thì lại thấy vô cùng đáng sợ.

Người này chính là Giáo chủ của Hoan Hỉ giáo "Tiếu Diện Di Lặc" Vu Chi Kỳ.

Tiêu Ma Da cùng Long Tàng Tông giả đi tới, thi lễ với Vu Chi Kỳ: "Bái kiến sư huynh."

Hai tên võ giả Dương Thần cảnh khác ở Hoan Hỉ giáo cũng bước đến chào hỏi một tiếng với hai người Long Tàng Tôn giả.

Hai người này lần lượt là "Nhất Ngôn thượng nhân" Hách Ma La, "Lạc Hoa Tôn giả" Côn Tà.

Thấy hai người này, Tiêu Ma Da và Long Tàng Tôn giả không kiềm được mà thấy tâm trạng có chút phức tạp.

Lúc mới bắt đầu, thực lực của Hoan Hỉ giáo không hề mạnh. Dẫu sao bọn họ cũng là đồ thải đi của Hoan Hỉ Miếu, khi đó số lượng người cũng ít đến đáng thương.

Nhưng cũng bởi vì Hoan Hỉ giáo làm việc không quản chế nghiêm ngặt, to gan không chút kiêng kị, có lúc còn điên cuồng hơn so với tông Ma đạo truyền thống. Vì vậy, Hoan Hỉ giáo mới có thể phát triển đến mức này chỉ trong một thời gian ngắn.

Chương 1602 - Ma Đạo

Ma Đạo

Lúc mới bắt đầu, cả Hoan Hỉ giáo chẳng có lấy một cường giả Dương Thần cảnh. Kết quả bây giờ lại có đến tận ba người, đến mức giống như Hoan Hỉ Miếu rồi.

Hơn nữa, nhìn quy mô đệ tử cũng đã hơn hẳn Hoan Hỉ Miếu. Chờ không đến mấy trăm năm nữa thì đoán chừng Hoan Hỉ Miếu sẽ thực sự rớt lại phía sau Hoan Hỉ giáo mất.

Bây giờ, Hoan Hỉ Miếu bọn họ còn giữ được địa vị cũng là vì Hoan Hỉ Miếu ở Tây Cương còn có một vị cường giả đỉnh phong Dương Thần cảnh Đại Hoan Hỉ La Hán.

Chỉ có điều, Đại Hoan Hỉ La Hán đã bế quan trăm năm rồi. Năm đó hắn thường nói muốn theo đuổi thế giới cực lạc, chỉ cần có thể tìm được thế giới cực lạc thuộc về mình thì Đại Hoan Hỉ La Hán kia liền có thể tấn thăng Chân Vũ cảnh, trở thành Chân Vũ cảnh thứ hai ở Mật tông. Khi ấy, thực lực của Hoan Hỉ Miếu ắt hẳn sẽ sánh ngang vai với Kim Cương Tự.

Nhưng trên thực tế, giang hồ ai cũng biết khả năng này rất thấp. Thậm chí ngay cả người của Hoan Hỉ Miếu cũng không có lòng tin gì.

Dù cho là cường giả Chân Vũ cảnh cũng rất ít người bế quan trăm năm. Hơn nữa, lại còn là bế sinh tử quan. Làm không tốt thì đúng thực sẽ chết trong lúc bế quan. Chuyện này trước kia không phải chưa từng xảy ra.

Vu Chi Kỳ nở nụ cười, hỏi: “Hai vị sư đệ tới đây muốn làm gì thế?”

Hoan Hỉ giáo và Hoan Hỉ Miếu hai bên một nhà. Tuy bọn họ một bên thuộc Mật tông, một bên thuộc Cửu Ngục tà ma nhưng quan hệ của hai bên lại rất vô cùng thân cận. Cho nên Tiêu Ma Da cũng không có cái gì để giấu diếm mà nói thẳng tin tức cho Vu Chi Kỳ.

Sau khi nghe xong, Vu Chi Kỳ lập tức nói: “Thì ra là như vậy. Thật ra thì lần này truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn xuất thế, Hoan Hỉ giáo cũng biết. Có điều nên đi hay không thì chúng ta cũng có chút không chắc.

Trước đó vài ngày, Dạ Già Nam sư huynh còn cố ý đến đây, nói là phát hiện Tây Vực có dị bảo xuất thế cho nên hắn mới vào Tây Vực kiểm tra. Chắc hẳn cái mà hắn phát hiện cũng là truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn.”

Tiêu Ma Da và Long Tàng Tôn giả hai người nhìn nhau một cái. Nếu là như vậy thì Dạ Già Nam hẳn đã đạt thành đồng minh với Cửu Ngục tà ma. Nếu không một người không phải võ giả Cửu Ngục tà ma vào Tây Vực nhất định sẽ bị cản lại.

Có điều như vậy lại có chút phiền toái. Nhất thời bán hội Tiêu Ma Da và Long Tàng Tôn giả cũng không liên lạc được với Dạ Già Nam, không kịp báo lại chuyện này cho hắn. Ngọc bội truyền tin cũng có hạn chế về khoảng cách. Trừ khi có thể tiền muôn bạc biển như Đại Chu, ở đạo nào cũng có mật thám Lục Phiến Môn, như vậy tin tức mới có thể truyền dần truyền dần đến Thịnh Kinh thành Đại Chu.

Vu Chi Kỳ tiếp tục nói: “Thật ra lúc đầu Hoan Hỉ giáo chúng ta không có ý định xen vào trong này. Dẫu sao Hoan Hỉ giáo chúng ta cũng không phải truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn. Mấy công pháp ma đạo đó chúng ta học được cũng vô dụng.”

Mọi người ở đây gật đầu một cái. Mặc dù Hoan Hỉ giáo là một trong Cửu Ngục tà ma nhưng bọn họ không tu luyện công pháp Ma đạo mà là bí thuật thần thông của nhất mạch Hoan Hỉ Mật tông.

Công pháp Ma đạo trời sinh tương khắc với công pháp Phật pháp. Mặc dù trong truyền thuyết quả thực có mấy vị từ Phật nhập Ma, hoặc từ Ma thành Phật, tuy nhiên, quá trình tu luyện đều vô cùng nguy hiểm. Nếu không có nghị lực mạnh, cơ duyên lớn thì không cách nào tu luyện thành công.

Bọn họ cũng không có ý định mạo hiểm như vậy, cho nên ngay từ đầu Hoan Hỉ giáo đã không tính tham gia tranh giành truyền thừa Đại Thiên Ma Tôn rồi.

Nhưng trước mắt, thấy nhân vật có thể khiến cho Cửu Ngục tà ma điên cuồng, thế mà bọn họ lại muốn cho qua, Hoan Hỉ giáo vẫn có chút không cam lòng.

Ngay vào lúc này, đám người Tiêu Ma Da lại tìm đến cửa. Đã như vậy thì bọn họ không cần do dự nữa. Trong lúc giúp đám người Tiêu Ma Da đối phó với Tô Tín thì lại thuận thể tranh đoạt truyền thừa Đại Thiên Ma Tôn luôn.

Không đoạt được thì bọn họ cũng không tiếc. Nếu mà đoạt được thì đem đi đổi chác với mấy tông môn Ma đạo khác. Bởi vậy, Vu Chi Kỳ liền đồng ý ngay lập tức.

“Vậy thì đa tạ sư huynh.”

Tiêu Ma Da và Long Tàng Tôn giả chắp tay một cái với Vu Chi Kỳ.

Lúc này, Tô Tín cùng với đám người Huyễn Ma Đạo cũng đã đến biên giới ba mươi sáu nước Tây Vực rồi.

Nơi đây là nơi không ai quản. Khu vực này ở giữa Kim Trướng Hãn Quốc, Tây Bắc đạo, và Lương Châu đạo. Từ trước đến nay, Tây Vực vẫn luôn là cửa ngõ để đi vào Trung Nguyên.

Chỉ có điều hiện tại nơi này đã hoàn toàn bị Cửu Ngục tà ma chiếm cứ. Bất kể là thương nhân Trung Nguyên hay thương nhân Tây Vực, bọn họ đều bị chặn ở đây, không ai dám vọng động một bước.

Đám tông môn Ma đạo Cửu Ngục tà ma này cũng không phải võ lâm Chính đạo. Võ lâm Chính đạo ít nhiều cũng nói quy củ với người thường, không lạm sát kẻ vô tội nhưng mấy Ma đạo

tông môn này thì khác. Chọc đến bọn họ, bọn họ sẽ giết người thật.

Thực ra khi nãy bọn họ cũng đã chém mấy người. Bằng không đám thương nhân này cũng không biết điều mà ngoan ngoãn đứng một bên chờ đám người Cửu Ngục tà ma thả cho đi.

Chương 1603 - Ma Đạo (2)

Ma Đạo (2)

Tô Tín nhìn đám người này, lắc đầu một cái. Quả nhiên là người chết vì tài, chim chết vì ăn.

Hiện giờ Tây Vực chính là một thùng thuốc súng. Thế mà bọn họ lại vẫn dám dấn thân vào trong, thật sự cho rằng đám võ giả Ma đạo này ăn chay à?

Đến lúc mấy tên Dương Thần cảnh ở đây đánh thật, dư âm trận chiến e bọn họ chịu không được, không chừng còn bị xóa bỏ.

Chỉ có điều, coi bộ dạng những người này không có chút ý muốn đi nào. Dẫu sao đường từ ba mươi sáu nước Tây Vực đến Tây Nguyên cũng chỉ có một cái thương lộ như vậy. Mỗi lần đi có thể kiếm được đến mấy chục thậm chí mấy trăm lần tiền. Bây giờ nói bọn họ bỏ đi thì thật chẳng khác nào giết chết bọn họ.

Bởi vì Huyễn Ma Đạo chủ động xuất kích, cộng thêm việc có Tô Tín hỗ trợ cho nên hiện tại bọn họ là bên đầu tiên đến nơi.

Những tông môn khác chưa tới. Tô Tín liền âm thầm gửi cho Địa Phủ một cái tin, nói bọn họ đã đến.

Lần này Cửu Ngục tà ma thẳng thừng phong tỏa cửa vào Tây Vực. Nhưng vấn đề là ở đây cũng không phải chỉ có truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn, mà còn có truyền thừa của Phong Đô Đại Đế của Địa Phủ và Hạo Thiên Thượng Đế của Thiên Đình nữa.

Lực lượng của Cửu Ngục tà ma quả thực mạnh. Bọn họ có thể ngăn được tông môn Chính đạo không muốn liều chết với Ma đạo bọn họ. Nhưng liệu có ngăn được hai cung Thiên Địa hay không? Tô Tín quả thực muốn xem thử kết quả cuối cùng sẽ như thế nào.

Tô Tín đi cùng người của Huyễn Ma Đạo đợi ở cửa ngõ đến mấy ngày, những tông môn Ma đạo khác cũng liên tiếp kéo đến.

Một đám võ giả Thiên Ma cung đến trước. Những người này đều mặc hắc bào màu đen, từ đầu tới chân đều toát ma khí tinh thuần, ra vẻ vô cùng kinh khủng.

Người dẫn đầu đại khái hơn ba mươi tuổi, thần sắc lạnh lùng. Người này mặc chiến giáp màu đen, phía trên khắc đầy các loại phù văn kì dị.

Kỳ lạ nhất chính là binh khí của hắn. Chuôi Phương Thiên Họa Kích to lớn cao chừng nửa người, trường kích đen nhánh, chỉ có lưỡi đao hình trăng lưỡi liềm mang màu đỏ thẫm, tản ra ánh sáng lạnh lùng khiếp người.

Thật ra nếu bàn về Ma đạo chính thống thì Thiên Ma Cung mới là chi chính thống nhất.

Trong Cửu Ngục tà ma, Thiên Ma Cung cũng là bên có lịch sử truyền thừa lâu dài nhất. Thậm chí còn có lời đồn đãi rằng Thủy tổ Thiên Ma Cung ngày xưa chính là Đại Thiên Ma Tôn.

Chỉ có điều cách làm việc của Thiên Ma Cung quá mức thận trọng, thậm chí có điểm ổn định. Theo Tô Tín, cách làm việc của Thiên Ma Cung bây giờ quả thực còn ổn thỏa hơn cả tông môn Chính đạo.

Nếu như thực lực của Thiên Ma Cung ở thế hệ này không vượt hơn những tông môn Ma đạo khác, trở thành một trong Cửu Ngục tà ma thì Thiên Ma Cung ắt hẳn sẽ vô cùng khiêm tốn, ít khi chủ động làm gì.

Chỉ khi thế lực của Thiên Ma Cung ngạo thị quần hùng, Thiên Ma Cung mới có thể xuất thế, trở thành người đứng đầu Ma đạo, ngạo thị giang hồ. Dĩ nhiên, người đời sau cũng không bằng.

Cách làm việc này, với Tô Tín mà nói thì có chút quá mức thận trọng. Tuy vậy hành động đó của Thiên Ma Cung lại tuyệt đối giữ nguyên được lực lượng của mình. Việc này khiến mỗi đời Thiên Ma Cung ở trong Cửu Ngục tà ma tuy không được xếp là đứng nhất, nhưng ba hàng đầu thì không thành vấn đề.

Mạnh Thiên Thu âm thầm truyền âm nói với Tô Tín: “Người này là Điện chủ của Chiến Ma điện tại Thiên Ma Cung, “Xích

Nguyệt Ma Tôn" Diệp Trường Ca, tu vi đỉnh phong Dương Thần cảnh. Là nhân vật có sức chiến đấu mạnh nhất trong chín đại ma điện ở Thiên Ma Cung."

Trong lòng Tô Tín chấn động một cái, nói: "Điện chủ trong Thiên Ma Cung đều có tu vi Dương Thần cảnh?"

Mạnh Thiên Thu nói: "Thời kỳ đỉnh cao thì đúng là vậy. Hơn nữa, Chiến Ma điện, Thần Ma điện, Tâm Ma điện đều có hai tên Dương Thần. Bằng không lúc đầu, Cửu Ngục tà ma chúng ta dựa vào cái gì tranh phong với võ lâm Chính đạo? Chỉ có điều bây giờ khác xưa, trong chín đại ma điện ở Thiên Ma Cung lúc này cũng chỉ có năm, sáu Điện chủ ma điện là Dương Thần, còn lại đều là Dung Thần."

Tô Tín gật đầu một cái. Nếu vậy thì cũng coi như hợp lý. Dẫu sao thì ở thế hệ này, Bạch Liên giáo hẳn là mạnh nhất Cửu Ngục tà ma. Vào thời kỳ tột cùng của Bạch Liên giáo, Thất liên Thánh sứ đều mang tu vi Dương Thần cảnh, còn có mấy vị Thần sử khác nữa. Võ giả Dương Thần cảnh ở toàn bộ Bạch Liên giáo có khoảng mười lăm người. Hết sức kinh người. Bằng không thì khi đó Bạch Liên giáo cũng không dám đi trêu chọc vào Đại Chu.

Người của Thiên Ma Cung cũng tương đối biết điều, người của Diệp Trường Ca đến đủ, bọn họ cũng đứng sang một bên mà chờ.

Sau Thiên Ma Cung chính là Bạch Liên giáo.

Người dẫn đầu Bạch Liên giáo chính là một tên võ giả mặc toàn thân y phục màu đỏ, tương đối tà dị. Vẻ ngoài của hắn lại hệt như hài đồng mới chỉ khoảng mười tuổi, thế nhưng trên người lại tản ra khí tức giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào, vô cùng kinh khủng.

Người này hẳn là Hồng Liên Thánh sứ của Bạch Liên giáo, cũng là người cuối cùng trong số Thất Liên Thánh sứ của Bạch Liên giáo bây giờ rồi. Vốn là còn một Hắc Liên Thánh sứ nhưng đã bị Tô Tín bẫy chết.

Chương 1604 - Cường giả tụ họp

Cường giả tụ họp

Sau lưng Hồng Liên Thánh sứ của Bạch Liên giáo còn có ba tên võ giả Dương Thần cảnh nữa. Đây hẳn là ba vị Thần sử của Bạch Liên giáo.

Hơn nữa, trong số chúng đệ tử của Bạch Liên giáo, Tô Tín còn thấy một người quen, Thánh nữ Bạch Linh thế hệ này của Bạch Liên giáo.

Lần trước, sau khi đánh một trận tại Cửu Trọng Kiếm các, Hắc Liên Thánh sứ bỏ mình nhưng Bạch Linh lại còn sống. Xem ra, không còn uy hiếp từ phía Hắc Liên Thánh sứ, Bạch Linh ở Bạch Liên giáo cũng không quá tệ. Hiện tại nàng đã có thực lực Dung Thần cảnh rồi.

Lúc này, Bạch Linh trông thấy Tô Tín cũng làm ra vẻ không thấy. Ánh mắt ngay lập tức chuyển sang hướng khác.

Hồng Liên Thánh sứ nhìn về phía đám người Mạnh Thiên Thu, khóe miệng lộ ra nụ cười tà dị, dùng chất giọng trẻ con, bật cười quái dị, nói: “Mạnh Thiên Thu, xem ra ngươi chẳng mấy tự tin trong cuộc chiến đoạt truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn lần này nhỉ? Lại còn tìm cả chi viện bên ngoài.”

Không đợi Mạnh Thiên Thu mở miệng, Hồng Liên Thánh sứ đã đưa mắt sang Tô Tín, lãnh đạm nói: “Có điều cũng đúng lúc, lần trước Tô Tín ngươi giết một vị Thánh sứ của Bạch Liên giáo chúng ta ở Cửu Trọng Kiếm các, vậy hôm nay ngươi cứ bỏ mạng lại đây đi!”

Tô Tín cười lạnh một cái với Hồng Liên Thánh sứ kia. Sau đó, không hề báo trước một tiếng, hắn bỗng nhiên xuất thủ. Trong nháy mắt, khí tràng cường đại bạo phát, vạn thiên kiếm khí xoắn tới hướng của Hồng Liên Thánh sứ. Mới bắt đầu mà đã ra chiêu tử thủ!

Mọi người ở đây ai nấy đều không kịp phản ứng, ngay cả đám người Mạnh Thiên Thu cũng vậy. Không ai ngờ được Tô Tín nói động thủ là động thủ ngay.

Vẻ ngoài của Hồng Liên Thánh sứ tuy chỉ là trẻ con nhưng đó là vì hắn tu luyện bí pháp. Thật ra vị Hồng Liên Thánh sứ này cũng là nhân vật may mắn còn sống sót sau trận đại chiến với

Đại Chu. Kinh nghiệm chiến đấu cũng như lai lịch của Hồng Liên Thánh sứ so với Hắc Liên Thánh sứ bị Tô Tín đánh chết còn thâm sâu hơn nhiều!

Vì vậy, mặc dù lần này Tô Tín ra tay bất ngờ nhưng hắn vẫn kịp phản ứng lại ngay lập tức. Hai tay kết ấn, năng lượng nóng bỏng ầm ầm bộc phát. Nhất thời hư không nổ tung. Ngay cả nguyên khí thiên địa cũn bị thiêu đốt. Lĩnh vực của Tô Tín ngay lập tức bị một ấn này làm nổ nát!

Từ lúc Hồng Liên Thánh sứ bước ra giễu cợt cho đến lúc Tô Tín xuất thủ, quá trình này gần như là diễn ra trong nháy mắt. Khiến song phương ai nấy đều có chút không kịp phản ứng lại.

Đến khi bọn họ chớp mắt cái nữa, Hồng Liên Thánh sứ và Tô Tín đã đánh được mấy chiêu rồi.

Ỷ vào tiên cơ ra tay trước mà hắn cướp được, trong khoảnh khắc lĩnh vực Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình kiếm khí bị nổ, Phi Huyết Kiếm trong tay hắn mang theo một mảnh huyết sắc chói lọi, huyết lãng vô biên cuốn lên trời, lao đến hướng Hồng Liên Thánh sứ.

Mà lúc này, hai tay Hồng Liên Thánh sứ cũng liên tục điểm, chỉ kình quán thông thiên địa. Mỗi một chỉ hạ xuống đều có một vòng hồng liên nổ tung, tỏa ra sức nóng vô hạn khiến huyết hải của Tô Tín bốc hơi, làm kiếm thế của hắn cũng mất đi.

Trong số Thất Liên Thánh sứ, ai là người có thực lực mạnh nhất thì Tô Tín không biết. Nhưng Hồng Liên Thánh sứ trước mắt đây so với Hắc Liên Thánh sứ trước kia còn mạnh hơn nhiều. Ít nhất, nếu Tô Tín không xuất thủ toàn lực thì căn bản cũng không chắc chắn sẽ thắng được hắn.

Có điều, lúc bọn họ mới vừa giao thủ được mười chiêu, một vầng sáng chói mắt hạ xuống, Phương Thiên Họa Kích to lớn chém ngang, ma khí ngút trời mãnh liệt kéo tới. Uy thế này quả thực vô cùng cường đại. Hệt như Ma thần thượng cổ giáng xuống vậy.

Tô Tín và Hồng Liên Thánh sứ gần như đồng loạt rút lui ngay khoảnh khắc Phương Thiên Họa Kích hạ xuống. Đất đai bị nó

chém chúng toác ra một khe rãnh lớn đến trăm trượng!

Diệp Trường Ca thu hồi Phương Thiên Họa Kích của hắn, sắc mặt cứng ngắc, nói: “Bây giờ vẫn chưa phải là lúc chúng ta tự giết nhau. Muốn đánh thì các ngươi ra ngoài mà đánh!”

Cửu Ngục tà ma mới đến có ba nhà. Lúc này nếu bọn họ đánh đến tơi bơi thì liên minh được lập thành trước đó e cũng nát bấy.

Còn chưa thấy truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn đâu mà bọn họ đã bắt đầu tranh đoạt với nhau. Đây cũng không phải chuyện gì tốt lành. Bởi vậy, Diệp Trường Ca ngay lập tức ra tay ngăn cản.

Nghe Diệp Trường Ca nói thế, Hồng Liên Thánh Sứ hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức quay về. Không tiếp tục nói nhảm khiêu khích đám người Tô Tín nữa.

Một lời không hợp liền ra tay đánh, Tô Tín lưu lại cho Hồng Liên Thánh sứ ấn tượng rất sâu sắc. Dĩ nhiên, cái khắc sâu trong hắn hơn chính là thực lực của Tô Tín. Tô Tín chỉ mới tấn thăng Dương Thần đã có sức chiến đấu như vậy. Chờ đến lúc Tô Tín đạt thành đỉnh phong Dương Thần cảnh thì sẽ còn đến mức nào?

Tô Tín cũng cười lạnh một tiếng, không tiếp tục dây dưa thêm.

Nguyên nhân Tô Tín ra tay với Hồng Liên Thánh sứ một dĩ nhiên là không muốn thấy hắn tiếp tục đứng đó mà nói nhảm khiêu khích. Một nguyên nhân khác chính là muốn xem thử thực lực của Hồng Liên Thánh sứ rốt cuộc là thế nào.

Kết quả, thử một lần mới biết thực lực của Hồng Liên Thánh sứ quả thực rất mạnh. Tuy nhiên cũng không mạnh đến mức khiến người ta kinh diễm.

Chương 1605 - Cường giả tụ họp (2)

Cường giả tụ họp (2)

Nếu như hiện thời, trong số các võ giả Dương Thành cảnh ở Bạch Liên giáo, Hồng Liên Thánh sứ này chính là người mạnh nhất thì quả thực Bạch Liên giáo đã suy yếu đến cực điểm.

Trên căn bản, còn phải thêm một đời nữa mới lấy lại được sức lực.

Dĩ nhiên, một đời này cũng không phải là thế hệ trẻ mà là thế hệ của Hồng Liên Thánh sứ bọn họ. Cái này cũng phải mất đến một, hai trăm năm mới được.

Sau khi ba phái này tới, Hoàng Tuyền giáo cùng Thất Sát Ma Cung cũng đến.

Hai phái này trong Cửu Ngục tà ma không hề mạnh, cho nên mỗi bên chỉ có hai người. Một trong số hai người của Hoàng Tuyền giáo Tô Tín có biết, đó chính là Phó giáo chủ "U Tuyền Ma Kiếm" Tiết Cửu Âm. Người từng vào đất phong ấn Yêu vương ở Tây Bắc đạo.

Hai nhóm này vừa đến, nhóm kế tiếp là một nhóm quái nhân.

Những người này ăn mặc phục sức rất khác với võ giả Trung Nguyên. Hơn nữa, trên người bọn họ cũng không hề có chút ma khí nào. Ngược lại, họ có chút khí chất mờ ảo. Có điều, tỉ mẩn mà nói thì cũng có thể cảm nhận được chút quỷ khí dày đặc. Cái này khiến cho khí chất của bọn họ tăng thêm một ít tà dị âm lãnh.

Thấy những người này, không cần Mạnh Thiên Thu giới thiệu, Tô Tín cũng có thể đoán được bọn họ là ai. Những người này chính là người của Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên.

Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên dù có ở trong Cửu Ngục tà ma thì bộ dạng của họ cũng rất là kỳ quái. Chỗ ở của bọn họ cũng không tại Trung Nguyên mà là trên hải đảo cách Trung Nguyên không xa. Nơi này chính là Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên.

Võ giả của Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên không tu luyện ma công tà đạo. Nói cho đúng thì cái mà bọn họ tu luyện chính là bí pháp U Minh còn tà đạo hơn. Bí pháp này được cho là có thể câu thông quỷ thần, suốt ngày thần thần quỷ quỷ. Thật sự so với Bạch Liên giáo, bọn họ còn giống tà giáo hơn. Có điều, bọn họ không hành sự điên cuồng như Bạch Liên giáo mà thôi.

Điểm quan trọng nhất chính là giữa Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên và Huyễn Ma Đạo có một điểm chung. Ấy chính là bọn

họ cũng từng bị đệ tử phản bội.

Hiện tại, trong Cửu Ngục tà ma, Thủy tổ của Hoàng Tuyền giáo chính là đệ tử của Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên. Sau khi trốn đi thì thành lập Hoàng Tuyền giáo, phát triển xuyên suốt đến trình độ hôm nay.

Bởi vậy, người của Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên và Huyễn Ma Đạo đều coi phản đồ như kẻ thù. Chỉ có điều, kẻ thù là kẻ thù, bọn họ sẽ không làm điên cuồng như Tô Tín. Chẳng qua, bọn họ chỉ lạnh lùng không màng đến mấy người Hoàng Tuyền giáo mà thôi.

Hiện tại, sáu phái đã đến, chỉ cần chờ người của Hoan Hỉ giáo đến là được. Hai phái còn lại thì không cần tới. Hai phái đó chính là Huyết Ma giáo và Cản Thi phái.

Huyết Ma giáo thì không cần phải nói, giáo phái này đã bị diệt tận mấy trăm năm rồi. Thật ra, theo lẽ thường mà nói thì Huyết Ma giáo bị diệt chắc chắn sẽ có những tông môn khác thay thế bước lên. Nhưng cho đến giờ vẫn chưa có ai làm vậy. Không phải là không muốn mà là không dám.

Uy thế ngày trước của Huyết Ma giáo thực sự quá lớn. Dùng thực lực nhất phái địch cả võ lâm. Ngay cả người trong Cửu Ngục tà ma cũng sinh lòng sợ hãi. Có thể tưởng tượng được ban đầu Huyết Ma giáo lớn mạnh đến nhường nào.

Sau đó mặc dù Huyết Ma giáo bị diệt nhưng trong thực tế, không ai biết rốt cuộc Huyết Ma giáo có còn sót lại hậu nhân hay không.

Công pháp nòng cốt của Huyết Ma giáo kinh khủng dị thường. Có thể nói là chỉ cần có một người còn sống, dựa vào công pháp này là có thể giống như Tinh Hỏa Liêu Nguyên cuốn sạch toàn bộ giang hồ.

Cho nên nếu như Huyết Ma giáo quả thực còn hậu nhân tại thế, vậy thì Huyết Ma giáo sẽ có ngày giống như Tinh Hỏa Liêu Nguyên. Lúc này, ai dám đoạt vị trí của Huyết Ma giáo, kết cục của thế lực đó có thể đoán trước được.

Bởi vậy, trước khi có thể xác định được rằng người của Huyết Ma giáo đã chết sạch, công pháp nòng cốt “Huyết Ma kinh”

của Huyết Ma giáo cũng hoàn toàn bị tiêu hủy thì vị trí của Huyết Ma giáo dù có bỏ không cũng không ai dám ngồi.

Còn về phần Cản Thi phái thì lại càng đơn giản hơn. Bọn họ dù có muốn cũng không dám đến.

Ngày trước, Dịch Kiếm Môn đánh một trận với Cản Thi phái đã đánh cho phái này thành tàn phế. Kết quả, Dịch Kiếm Môn có Mạnh Kinh Tiên chống đỡ cho nên từ từ hồi phục nguyên khí. Còn Cản Thi phái thì vẫn còn nửa sống nửa chết. Thậm chí bây giờ, người trong Cửu Ngục tà ma còn chẳng biết trong Cản Thi phái có còn Dương Thần cảnh nào hay không nữa.

Nhiều năm qua như vậy, lần duy nhất Cản Thi phái đặt chân vào giang hồ chính là tham dự vào cuộc chiến tranh ngôi trữ hoàng ở Đại Chu. Kết quả bị Tô Tín giết trở tay không kịp. Tổn thất không ít võ giả Hóa Thần cảnh.

Hiện thời nghe nói Mạnh Kinh Tiên một kiếm chém bị thương năm tên cường giả Mật tông xong, đoán chừng Cản Thi phái lại càng không dám ló đầu ra ngoài. Nếu không Mạnh Kinh Tiên kia chắc chắn sẽ xuống núi, tìm thưởng cho bọn họ mỗi người một kiếm. Mà có khi cũng không cần mỗi người một kiếm. Mạnh Kinh Tiên chỉ cần vung một kiếm duy nhất thôi cũng đủ phế cả ổ rồi.

Chương 1606 - Cường giả tụ họp (3)

Cường giả tụ họp (3)

Bởi vậy, mặc cho sức hút của Đại Thiên Ma Tôn lớn đến nhường nào, lần này Cản Thi phái nhất quyết cắn răng chịu đựng không ló đầu ra.

Hiện tại, chỉ còn Hoan Hỉ giáo vẫn chưa thấy đến. Trong mắt mọi người đều hiện ra vẻ không nhịn được. Hoan Hỉ giáo gần Tây Vực như vậy thế mà lại đến chậm nhất. Chẳng lẽ còn bắt mọi người chờ bọn họ hay sao?

Mọi người cũng đã chờ không nổi rồi. Rốt cuộc Hoan Hỉ giáo cũng đến. Hơn nữa lại là năm người đến.

Hai tên Mật tông kia mọi người cũng có nghe nói qua. Quan hệ giữa hai phái này ai cũng rõ ràng.

Vì vậy, lần này hai phái Hoan Hỉ giáo và Hoan Hỉ Miếu liên thủ cũng chẳng thấy ai nói gì. Dù sao thì Huyễn Ma Đạo cũng mời Tô Tín làm chi viện. Hoan Hỉ giáo tìm Hoan Hỉ Miếu thì cũng có sao, hai bên này cũng có cùng nguồn gốc.

Tô Tín thấy được đám người Tiêu Ma Da, khóe miệng hắn lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Đám người Hoan Hỉ Miếu này rốt cuộc là vì muốn giúp Hoan Hỉ giáo đoạt truyền thừa Đại Thiên Ma Tôn hay là nhắm vào hắn mà đến, Tô Tín cũng không dám chắc.

Nhưng dù sao hắn cũng đã kết tử thù với nhất mạch Hoan Hỉ. Nếu như có cơ hội, Tô Tín cũng không ngại giết sạch bọn chúng ở đây.

Đám người Tiêu Ma Da dĩ nhiên cũng thấy Tô Tín.

Chỉ có điều bọn họ coi như cũng thông minh, không đến khiêu khích ngay lúc này. Chẳng qua chỉ lén cười lạnh một cái, tính toán đến lúc tính sổ với Tô Tín.

Cảm giác được bầu không khí ở đây có chút ngột ngạt, Diệp Trường Ca của Thiên Ma Cung đứng ra, lãnh đạm nói: “Được rồi, nếu tất cả mọi người đã tới đây thì chúng ta đi ngay thôi.

Chỉ có điều, chiến trường thượng cổ kia hiện chỉ xuất hiện dưới dạng ảo ảnh. Vị trí cụ thể còn cần suy tính cặn kẽ.

Trước khi tìm được chiến trường thượng cổ kia, ta đề nghị chư vị khoan hãy động thủ. Nếu không thì chẳng bên nào có lợi cả.”

Mọi người ở đây ai nấy đều gật đầu một cái, coi như thầm chấp nhận lời của Diệp Trường Ca.

Thật ra thì quan hệ giữa các thế lực trong Cửu Ngục tà ma cũng không coi là tốt. Ví như Huyễn Ma Đạo và Bạch Liên giáo, Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên và Hoàng Tuyền giáo vậy.

Hiện còn phải cộng thêm Tô Tín và Hoan Hỉ giáo. Có thể nói là nếu không có vướng mắc là truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn thì e là bọn họ đã đánh nhau ngay rồi.

Ngay lúc bọn họ chuẩn bị tiến vào Tây Vực, lại có một luồng khí tức cường đại ầm ầm bạo, có Dương Thần cũng có Dung Thần, người nào người nấy đều vô cùng cường đại. Chuyện này khiến tất cả mọi người ở đây ai nấy biến sắc.

Chẳng lẽ nhưng tông môn Chính đạo kia còn chưa từ bỏ ý định, đang đuổi đến đây rồi sao? Bọn họ muốn làm gì? Chính Ma đại chiến một lần nữa à?

Có điều, sau đó bọn họ biết rằng đã lầm. Người tới không phải võ lâm Chính đạo. So với võ lâm Chính đạo, những người này còn khó dây vào hơn!

Tổng cộng có hai nhóm người đi từ đằng xa đến. Một bên mặc hoa phục màu đen, đầu đeo mặt nạ âm thần Địa Phủ, khí tức lạnh lẽo cường đại, quỷ khí U Minh vô tận tràn ngập, so với Cửu Ngục tà ma còn tà dị hơn.

Mà bên khác chính là bên mặc hoa phục màu trắng, đầu đeo mặt nạ thần chức Thiên Đình, khí tức trên người chói lóa như Mặt trời ban trưa.

Người đến không phải võ lâm Chính đạo mà là hai cung Thiên Địa!

Đối với người trong giang hồ mà nói, hai cung Thiên Địa là nhân vật vô cùng thần bí. Thế mà hôm nay hai cung này lại đồng loạt đến Tây Vực này, khó tránh khỏi khiến cho người của Cửu Ngục tà ma suy nghĩ lung tung, không biết có phải đối phương cũng đến vì truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn hay là không?

Dẫu sao thì hai cung Thiên Địa cũng không coi là võ lâm Chính đạo. Công pháp mà bọn họ tu luyện tới giờ cũng chưa từng có gì mâu thuẫn.

Tô Tín bên này cũng âm thầm quan sát thực lực của Thiên Đình và Địa Phủ ở đây. Nói thế nào thì Thiên Đình so ra vẫn mạnh hơn Địa Phủ một bậc.

Võ giả Dương Thần cảnh bên phía Địa Phủ chỉ có bốn người Mạnh Bà, Hậu Thổ, Thôi Phán quan, Tần Nghiễm Vương Diệt, cộng thêm Tô Tín thì cũng mới có năm.

Nhâm Bình Sinh vì thương thế vẫn chưa khỏi hẳn nên lần này cũng không đến. Nhớ trước đó, Địa Tạng Vương có nói, Địa Phủ còn một vị Diêm La Thiên tử vẫn chưa chết, chắc cũng sẽ xuất hiện. Vậy cũng chỉ có sáu người.

Võ giả Hóa Thần cảnh ở Địa Phủ lần này không đến. Dung Thần cảnh chỉ có khoảng mười một, mười hai người.

Nhìn về phía Thiên Đình, Dương Thần cảnh có bảy người Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, Chân Vũ Đế Quân, Cửu Thiên Huyền Nữ, Thất Sát Tinh quân, Bạch Hổ Thần quân, Đấu Mỗ Nguyên quân. Dung Thần cảnh có đến khoảng hai mươi người, nghe nói còn có một số ít người lưu lại ở trong Thiên Đình.

Tuy nói số lượng không có nghĩa là thực lực, nhưng Thiên Đình có thể áp chế Địa Phủ trong thời gian lâu như vậy, những cường giả này chọn đại một người cũng không kém ai trong Địa Phủ.

Mà bên phía Cửu Ngục tà ma trông thấy cường giả Thiên Đình và Địa Phủ kéo đến, sắc mặt ai nấy đều đại biến, ngay lập tức bày ra bộ dáng gươm giáo sẵn sàng.

Mặc dù bất kể số lượng Dương Thần cảnh hay Dung Thần cảnh bên phía Cửu Ngục tà ma đều nhiều hơn Địa Phủ, nhưng vấn đề là nào có ai không biết, võ giả Địa Phủ và Thiên Đình đều không thể dùng số lượng mà đánh giá được?

Chương 1607 - Cường thế

Cường thế

Có thể nói, Thiên Đình và Địa Phủ chọn đại ra một người cũng đủ là nhân vật đứng đầu nhóm người đồng cấp từ phía Cửu Ngục tà ma.

Cửu Ngục tà ma tuy đông, nhưng đối mặt với Thiên Đình và Địa Phủ, bọn họ cũng không có tự tin tuyệt đối.

Mạnh Bà nhìn đám võ giả Cửu Ngục tà ma, khẽ cười nói: “Hô, Cửu Ngục tà ma các ngươi mở đại hội Ma đạo ở đây đấy à? Không sao, các ngươi cứ tiếp tục đi. Tránh đường ra, chúng ta muốn vào Tây Vực.”

Tiết Cửu Âm của Hoàng Tuyền giáo đứng ra, chắp tay một cái, nói: "Chư vị Địa Phủ cùng Thiên Đình, không phải chúng ta không tránh đường cho chư vị, mà là đất Tây Vực có truyền thừa Đại Thiên Ma Tôn xuất thế. Đây là truyền thừa chí tôn Ma đạo của chúng ta, tuyệt không thể để rơi vào tay người khác.

Cho nên chư vị thứ lỗi. Đường này chúng ta quả thật không thể tránh."

Vì truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn, bọn họ thậm chí còn dám ương ngạnh đánh với tông môn Chính đạo. Thế mà, Thiên Đình và Địa Phủ cũng muốn đến góp phần. Cho dù thực lực đối phương mạnh mẽ, nhưng Cửu Ngục tà ma có thể cứ thế bỏ qua hay sao? Hiển nhiên không thể rồi.

Bởi vậy, lúc này, Cửu Ngục tà ma đều bỏ qua ân oán với nhau, đứng chung một chỗ ngăn cản áp lực từ phía Thiên Đình và Địa Phủ.

Mạnh Bà cười lạnh một tiếng: "Đại Thiên Ma Tôn? Ha ha, Địa Phủ ta có vô số công pháp thần dị, cần gì phải đi tìm truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn? Các ngươi không phải tự đề cao mình quá rồi đấy chứ?"

Sắc mặt ai nấy ở đây đều đỏ lên. Bởi lời Mạnh Bà nói là sự thật.

Hiện tại, công pháp các phái tu luyện trên giang hồ gần như đều được cải tạo qua. Sửa đổi các công pháp tối nghĩa khó hiểu từ thời thượng cổ, biến thành công pháp thích hợp cho võ giả thời này tu luyện, Nhưng hiển nhiên, uy lực cũng không lớn lắm.

Chỉ có Thiên Đình và Địa Phủ mới tu luyện công pháp chính tông lưu truyền từ thượng cổ xuống. Quá trình tu luyện khó khăn nhưng uy lực lại vô cùng cường đại. Dĩ nhiên, chỉ có ở nơi mà nhân kiệt lớp lớp xuất hiện như Thiên Đình và Địa Phủ mới có thể luyện được thành mấy công pháp thượng cổ tối nghĩa khó hiểu kia.

Tiết Cửu Âm hỏi: "Đã như vậy, chư vị Thiên Đình và Địa Phủ tại sao lại muốn vào Tây Vực lúc này kia chứ?"

Mạnh Bà cười lạnh nói: “Tại sao chúng ta tới Tây Vực còn phải nói cho các ngươi à? Không biết điều!”

Người của Thiên Đình và Địa Phủ coi thường truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn. Có điều, Cửu Ngục tà ma có vừa ý với truyền thừa của Hạo Thiên Thương Đế cùng Phong Đô Đại Đế hay không thì còn chưa chắc. Vì thế, người Thiên Đình và Địa Phủ cũng không muốn gây phiền toái cho mình.

Tuy nhiên, mấu chốt chính là người của Cửu Ngục tà ma thấy Thiên Đình và Địa Phủ thần thần bí bí thế kia, bọn họ lại càng căng thẳng hơn.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế hừ lạnh một tiếng, nói: “Nói nhảm với bọn họ nhiều vậy làm gì? Nơi Thiên Đình ta muốn đi, người nào dám cản?”

Dứt lời, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế liền đánh một quyền về phía Tiết Cửu Âm. Trong chớp mắt, quyền thế khuấy động hư không, tiếng nổ vang vô tận dội lên, tựa như thiên địa đều chấn động dưới một quyền này!

Một quyền này của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cực đoan bá đạo, không có ẩn chứa uy năng kì dị gì, chỉ đơn thuần là sức mạnh có thể nghiền nát tất thảy!

Sắc mặt của Tiết Cửu Âm bỗng nhiên biến đổi. Ba thanh Ma khí tiểu kiếm quanh thân hắn bay lên trời. Ba đạo kiếm quang lại phân hóa ra thành ngàn vạn kiếm khí. Trong mỗi đạo kiếm khí đều ẩn chứa sức mạnh Hoàng Tuyền kinh khủng, thực tâm thấu xương!

Có điều, dưới một quyền bá đạo của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, tất cả đều hóa thành hư vô.

Ba thanh tiểu kiếm cấp bậc U Tuyền Ma kiếm được Tiếu Cửu Âm tốn tâm tốn sức luyện chế trong nháy mắt vỡ vụn. Tiết Cửu Âm lại bị một quyền đánh bật ra, miệng phun máu tươi!

Nhất thời, sắc mặt ai nấy đều biến đổi.

Thực lực của Tiết Cửu Âm trong Cửu Ngục tà ma mặc dù không tính là mạnh nhất nhưng tuyệt cũng không phải là yếu nhất. Nói thế nào thì hắn cũng là Phó giáo chủ Hoàng Tuyền

giáo. Thế mà ở trước mặt Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, ngay một chiêu hắn cũng không ngăn nổi. Thực lực của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế này rốt cuộc kinh khủng đến bậc nào?

Một quyền của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế kinh khủng như vậy, oai quyền này khiến mọi người ở đây khiếp sợ luôn rồi. Sao còn đánh được gì nữa?

Người Thiên Đình và Địa Phủ hừ lạnh, đi thẳng về trước. Lần này, người của Cửu Ngục tà ma cũng không dám cản nữa.

Sức mạnh và độ bá đạo của hai cung Thiên Địa bọn họ cũng chứng kiến rồi. Cản thì không cản được, chỉ có thể tử chiến. Nhưng vấn đề là đồ còn chưa thấy mà đã liều mạng với hai cung. Người của Ma đạo cũng không phải là ngốc, dĩ nhiên bọn họ sẽ không làm như vậy.

Mạnh Bà đi ngang qua Tô Tín, yên lặng không tiếng động truyền âm cho hắn, nói hắn xem tình thế mà làm. Sau đó, Mạnh Bà cùng nhóm người Địa Phủ đồng loạt tiến vào Tây Vực.

Người của Cửu Ngục tà ma đưa mắt nhìn nhau, ai nấy cũng rất bất đắc dĩ, chỉ có thể ảo não chán chường cùng theo vào Tây Vực.

Chương 1608 - Cường thế (2)

Cường thế (2)

Thật ra thì bất kể Cửu Ngục tà ma hay là hai cung Thiên Địa, cái bọn họ nhìn thấy cũng chỉ là ảo ảnh của chiến trường thượng cổ kia mà thôi. Nếu thật sự muốn tìm được thì không phải chỉ cần một, hai ngày là xong. Dẫu sao, đất Tây Vực cũng không nhỏ.

Phải biết, đất Tây Vực ít nhiều cũng bằng một phần ba Trung Nguyên, tuy nhiên nơi có người sinh sống chỉ có bằng ba, bốn đạo lớn ở Trung Nguyên mà thôi. Chung quanh tất cả đều bị sa mạc bao phủ. Chỉ e là dù có là người của ba mươi sáu nước Tây Vực cũng không thể dò rõ được nơi này.

Bởi vậy, bất kể là Cửu Ngục tà ma hay hai cung Thiên Địa, người bọn họ dẫn theo yếu nhất cũng là Hóa Thần cảnh. Bởi

địa vực lớn nhường này, với trình độ của võ giả Tiên Thiên căn bản tra không được gì.

Sau khi bước vào ba mươi sáu nước Tây Vực, Tô Tín cùng với người của Huyễn Ma Đạo tách ra.

Dẫu sao hiện tại bọn họ cũng phải tách ra để tìm chỗ chiến trường thượng cổ chứ không phải vừa mới vào đã bắt đầu chém giết. Nhiều người tập trung cùng một chỗ như vậy cũng vô dụng. Không bằng mọi người phân tán ra, như vậy mới có thể phát huy lực lượng đến mức lớn nhất.

Có điều, bên cạnh Tô Tín cũng giữ lại tám tên võ giả Hóa Thần cảnh để phụ trợ. Dẫn đầu trong đó là Duẫn Tịch Tuyết.

Tô Tín nói với Duẫn Tịch Tuyết: "Ảo ảnh kia thường xuất hiện ở đâu? Có quy luật gì hay không?"

Duẫn Tịch Tuyết lắc lắc đầu, nói: "Mỗi lần ảo ảnh xuất hiện lại thường ở những nơi khác nhau. Trên căn bản không nhìn ra được quy luật gì. Lần trước ảo ảnh xuất hiện ở Xa Cư Quốc cách nơi này không xa.

Tây Vực khí trời nóng bức, là nơi dễ dàng xuất hiện ảo ảnh nhất. Bởi vậy chúng ta muốn dựa vào ảo ảnh mà suy đoán phương hướng của chiến trường kia thì không có khả năng mấy."

Tô Tín sắc mặt cổ quái nhìn Duẫn Tịch Tuyết: "Các ngươi tính lật tung toàn bộ ba mươi sáu nước Tây Vực lên để tìm chiến trường thượng cổ à?"

Duẫn Tịch Tuyết hỏi ngược lại: "Cái này khó lắm à? Với trình độ của cường giả Dương Thần cảnh, nếu dùng toàn lực xuất thủ thì đoán chừng chỉ cần mấy ngày là đã có thể lần tìm được khắp toàn bộ Tây Vực rồi.

Mà bây giờ, ở toàn bộ Tây Vực có thể là có hơn mười tên cường giả Dương Thần cảnh. Trong mấy ngày sẽ có thể tìm được hết một lượt ở Tây Vực rồi."

Tô Tín lắc đầu một cái. Cách này đúng là đơn giản. Tuy nhiên, mặc dù có tác dụng nhưng lại có hơi lãng phí thời gian. Tô Tín

cũng không muốn tốn nhiều sức lực chạy tới chạy lui ở Tây Vực như vậy.

“Đi, đến Xa Cư Quốc đó trước. Tìm người hỏi thăm một phen đã.” Tô Tín nói.

Duẫn Tịch Tuyết lắc lắc đầu, nói: “Vô dụng thôi. Lúc ảo ảnh xuất hiện, bọn họ đã thăm dò cường giả ở Xa Cư Quốc rồi. Đáng tiếc chẳng ai biết được gì.”

Tô Tín nói: “Bọn họ mà biết mới kỳ lạ đó!”

Duẫn Tịch Tuyết cau mày, nói: “Ngươi nói là bọn họ dám lừa gạt Huyễn Ma Đạo chúng ta? Nếu là những tông môn khác thì còn có thể. Nhưng người dám nói dối ở trước mặt Huyễn Ma Đạo ta thì chẳng có mấy ai.”

Về thành tựu bí pháp, Huyễn Ma Đạo là đứng đầu toàn giang hồ. Hơn nữa, lần trước Yến Tử Thanh cùng Mạnh Thiên Thu tự mình đến hỏi thăm. Sự thật chứng minh những võ giả Xa Cư Quốc kia cũng không nói dối. Bọn họ quả thực không biết cảnh tượng trong ảo ảnh đó rốt cuộc ở đâu.

Tô Tín lắc đầu, nói: “Ta không nói bọn họ dám lừa gạt các ngươi. Ý ta là các ngươi tìm nhầm hướng rồi. Không nên đi hỏi những võ giả đó mà phải tìm thẳng Quốc vương Xa Cư Quốc, để hắn ra lệnh, hỏi toàn bộ thần dân của Xa Cư Quốc.

Nơi võ giả có thể đến quả thực nhiều. Nhưng trong thực tế, có mấy võ giả đều dành phần lớn thời gian khổ tu. Nào có ai nhàn rỗi ở không đi đến mấy địa phương vô dụng vắng vẻ kia chứ?

Ngược lại, mấy người bình thường hoặc vài võ giả cấp thấp thường xuyên đến sa mạc tìm kiếm bảo vật thượng cổ sót lại, có khi họ sẽ đi rất xa. Có nhiều chỗ có thể những cường giả kia không biết nhưng bọn họ lại biết đấy.”

Vừa nghe Tô Tín nói như vậy, Duẫn Tịch Tuyết nhất thời hiểu rõ. Nếu thật sự có người biết tin tức ảo ảnh kia, không nghi ngờ gì sẽ bớt cho họ rất nhiều thời gian, cũng có thể cho bọn họ chiếm được tiên cơ.

Với ba mươi sáu nước Tây Vực, Tô Tín cũng chỉ hiểu cặn kẽ qua tài liệu. Kết luận cuối cùng hắn đưa ra chỉ có hai chữ: Bất

thường.

Thật ra thì đất Tây Vực thời thượng cổ cũng rất phồn vinh. Hơn nữa khi xưa Nhân Hoàng còn chưa hoàn toàn tiêu diệt được Tây Vực mà đã phi thăng. Một đời Hoàng triều đó hoàn toàn tán loạn. Cho nên, ba mươi sáu nước Tây Vực mới được bảo tồn.

Chỉ có điều, khi đó nếu ba mươi sáu nước Tây Vực phát triển bình thường thì dựa vào địa phương như Tây Vực, bọn họ hoàn toàn có thể phát triển thành nước lớn như Kim Trướng Hãn Quốc. Đáng tiếc là nội bộ Tây Vực không chịu thua kém, nội đấu của bọn họ cũng rất nghiêm trọng.

Không chỉ nội đấu trong nước, có khi cùng là một nước cũng chia được thành một đống các nước nhỏ khác nhau.

Căn cứ ghi chép trên sử liệu thượng cổ, đất Tây Vực lúc mới bắt đầu có hơn năm mươi quốc gia. Sau đó bắt đầu phân tách ra. Thời điểm cường thịnh nhất thậm chí chia ra đến hơn hai trăm quốc gia.

Chương 1609 - Xa Cư Quốc

Xa Cư Quốc

Tô Tín thật không cách nào tưởng tượng Tây Vực chỉ có chút xíu như vậy mà chia ra tới hơn hai trăm nước là như thế nào. Đoán chừng lúc đó, nước nhỏ nhất ở Tây Vực có khi chỉ có một tòa thành.

Đến thời Đại Tấn, Tây Vực vẫn có thể khá hơn một chút, có hơn bảy mươi quốc gia. Tuy nhiên sau đó bị Đại Tấn diệt một nửa, chỉ còn lại ba mươi sáu nước này thôi.

Trong lịch sử, Trung Nguyên cũng từng có thời điểm suy sụp, nhưng cho dù là như vậy, ba mươi sáu nước Tây Vực cũng hiếm khi đi xâm phạm Trung Nguyên giống như Kim Trướng Hãn Quốc. Không phải bởi vì bọn họ không có thực lực mà là vì bọn họ thường xuyên liên hợp lại, thừa lúc vương triều Trung Nguyên suy yếu thì kéo sang xâm lấn Trung Nguyên. Nhưng kết quả mới đi được nửa đường vĩ dẫn dụ nội bộ nên chỉ cướp một khoản lớn sau đó biến mất tung mất tích.

Dẫu sao đây cũng là liên minh của mấy chục quốc gia. Hơn nữa, thực lực của những quốc gia này cũng không khác biệt là bao. Coi như là nước nào tương đối mạnh thì cũng không mạnh đến mức nghiền ép được. Vì thế nên dù có liên hiệp bọn họ cũng không ngừng nội đấu.

Đối với những quốc gia bất thường thế này, Tô Tín cũng lười nói đến. Hắn chỉ có thể nói rằng đám người Tây Vực này tham lam quá mức, chỉ biết chăm chăm vào lợi ích trước mắt mà bỏ qua cái lâu dài, khó mà thành đại tài.

Xa Cư Quốc mà nhóm Tô Tín đến là một nước nhỏ điển hình nhất trong số ba mươi sáu nước Tây Vực. Quốc nội không có tông môn thế gia. Mạnh nhất là nhất mạch vương tộc Xa Cư Quốc, có một võ giả Dương Thần cảnh trấn giữ.

Tô Tín dẫn theo đám người Duẫn Tịch Tuyết chạy thẳng đến trước vương cung Xa Cư Quốc. Thị vệ Xa Cư Quốc mặc áo giáp kì dị, tay cầm loan đao chỉ vào đám người Tô Tín, quát lên bằng thứ ngôn ngữ kì quái.

Bọn họ đều mang thực lực Tiên Thiên cảnh, chính vì vậy bọn họ mới có thể cảm nhận được sự kinh khủng của đám người Tô Tín.

Tô Tín chau mày. Hắn không hiểu đám người Xa Cư Quốc này đang nói gì.

Thật ra thì thiên hạ lớn như vậy, ngay cả ở biên giới Đại Chu cũng có vài nơi dùng phương ngữ. Ví dụ như nơi đất Tương Nam Tô Tín ở lúc trước, khẩu âm có chút khác biệt so với Trung Nguyên.

Nhưng võ giả tinh thần lực mạnh mẽ, đến cả việc học ngoại ngữ cũng rất nhanh chóng. Ví như Tô Tín dù có không cố gắng học ngoại ngữ thì hắn cũng có thể nghe được ngôn ngữ mà Kim Trướng Hãn Quốc hay Mật tông Tây Cương nói chuyện.

Mà ở đất ba mươi sáu nước Tây Vực này, Tô Tín thực không nghe được họ đang nói gì. Bởi chẳng có võ giả nào nhàn rỗi đến mức chạy đi học ngôn ngữ của tất cả ba mươi sáu nước Tây Vực hết.

Điểm không bình thường nhất ở Tây Vực chính là ngôn ngữ và chữ viết ở mỗi một quốc gia đều khác nhau. Dù cho có là hai nước nhỏ tách ra từ một nước lớn đi chăng nữa thì sau khi tách ra, chuyện đầu tiên bọn họ làm chính là sửa đổi ngôn ngữ và chữ viết của mình. Như thể làm vậy là có thể thật sự trở thành một nước độc lập, thoát ly hoàn toàn với trước kia vậy. Dù rằng trong mắt người ngoài hành động này chẳng có tác dụng gì cho lắm.

Ngay lúc Tô Tín suy tính có nên thẳng tay đánh ngất bọn họ rồi tiến vào vương cung hay không thì một võ giả Tây Vực mặc hoa phục màu vàng nói mấy câu bằng tiếng Xa Cư Quốc, sau đó lại dùng tiếng Trung Nguyên rõ ràng mạch lạc nói với đám người Tô Tín: “Mời tiền bối vào trong. Gia sư đang ở trong hoàng cung chờ các vị.”

Võ giả này có thực lực Hóa Thần cảnh, ở Xa Cư Quốc này cũng có thể coi là cao thủ.

Tô Tín đi theo bọn họ vào trong cung điện. Xa Cư Quốc này mặc dù diện tích không lớn nhưng quy mô bề thế cũng không nhỏ. Toàn bộ vương cung hết sức hoa lệ, khắp nơi đều tô điểm hoàng kim bảo thạch. Nói thật, bàn về trình độ xa hoa, dù là Đại Chu cũng kém xa nơi này.

Tên võ giả Hóa Thần cảnh kia dẫn thẳng Tô Tín đến nơi sâu nhất trong Xa Cư Quốc, ở đó đang có sẵn hai người chờ.

Một trong số đó chỉ có thực lực Tiên Thiên cảnh, nhìn dáng dấp, tuổi tác cũng không còn trẻ, thân mặc cẩm bào, đầu đội vương miện, có vẻ là Quốc vương Xa Cư Quốc.

Bên cạnh hắn bất ngờ lại là một Dương Thần cảnh tuổi trung niên mắt màu kim bích, khí huyết quanh thân vô cùng cường đại.

Võ giả Dương Thần cảnh kia chắp tay với Tô Tín một cái, nói: “Tại hạ là Quốc sư Xa Cư Quốc, Xích Mộc Thiết. Vị này chính là Quốc vương bệ hạ của chúng ta. Không biết chư vị đến Xa Cư Quốc vì chuyện gì?”

Thái độ của Xích Mộc Thiết với đám người Tô Tín cũng không tệ. Hơn nữa, hắn cũng đoán được thân phận của đám

người Tô Tín.

Cửu Ngục tà ma phong tỏa con đường đi từ ba mươi sáu nước Tây Vực đến Trung Nguyên. Không chỉ khiến thương nhân Trung Nguyên không vào được mà ngay cả thương nhân Tây Vực cũng không ra nổi. Bởi thế, tin tức này sớm cũng truyền đến đây.

Hiện tại, người của ba mươi sáu nước Tây Vực cũng đang không hiểu vì sao Cửu Ngục tà ma lại làm như vậy. Bọn họ không có hệ thống tình báo mạnh như ở võ lâm Trung Nguyên cho nên với việc truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn xuất thế, bọn họ căn bản không biết gì.

Chương 1610 - Xa Cư Quốc (2)

Xa Cư Quốc (2)

Bây giờ, điều duy nhất mà người Tây Vực có thể khẳng định là cường giả Cửu Ngục tà ma không nhắm vào họ. Dẫu sao người Cửu Ngục tà ma sau khi tiến vào Tây Vực cũng liền ngay lập tức phân tán, không tập trung lại một chỗ gây phiền toái với bọn họ.

Tô Tín gật đầu một cái với Xích Mộc Thiết, nói: “Tại hạ Tô Tín, lần này đến Xa Cư Quốc cũng muốn làm phiền chư vị ít chuyện.”

Tô Tín nhìn Xích Mộc Thiết mà nói lời này. Còn vị Quốc vương kia, hắn không buồn liếc lấy một cái.

Đối với võ giả Dương Thần cảnh, bọn họ là nhân vật có thể ngồi ngang hàng với hoàng quyền.

Lúc Cơ Hạo Điển còn sống, với uy thế của Cơ Hạo Điển có lẽ vẫn có thể áp chế được võ giả Dương Thần cảnh ở Đại Chu. Bây giờ đổi thành Cơ Ngôn Thành, vị Hoàng đế này căn bản chỉ có thể làm bù nhìn.

Hơn nữa đây vẫn là Đại Chu. Với uy thế Hoàng tộc Đại Chu, mấy võ giả Dương Thần cảnh như Tô Tín ít nhất còn tôn kính với Hoàng đế. Đổi lại lá Đông Tấn hay Kim Trướng Hãn Quốc, Dương Thần cảnh hoàn toàn có thể ngồi ngang hàng với Hoàng đế.

Đối mặt với Kim Trướng Hãn Quốc hay Đông Tấn đã như vậy rồi, đừng nói chi bây giờ Tô Tín chỉ đang đối mặt với Quốc vương một nước nhỏ như Xa Cư Quốc. Nói một câu khó nghe, Xa Cư Quốc này phạm vi còn chẳng bằng một đạo của Trung Nguyên, chỉ có hơn mười tòa thành mà thôi. Thủ hạ của Tô Tín còn quản lí địa bàn rộng hơn hắn nhiều.

Quốc vương Xa Cư Quốc thấy thái độ miệt thị của Tô Tín, trong lòng hắn không khỏi giận dữ nhưng cũng không thể làm gì.

Tô Tín cũng không phải con dân hắn cai trị. Hắn cũng không quản được Tô Tín.

Hơn nữa, nếu Tô Tín là võ giả Dương Thần cảnh ở các nước Tây Vực khác thì thôi, hắn còn có thể dùng thủ đoạn gây áp lực cho Tô Tín. Nhưng Tô Tín lại là võ giả Dương Thần cảnh ở Trung Nguyên. Hắn làm gì được Tô Tín chứ?

Xích Mộc Thiết thấy thái độ của Tô Tín cũng có chút không vui. Có điều hắn chỉ chắp tay một cái, nói: “Hóa ra là Tô huynh. Không biết Tô huynh xuất thân từ phái nào trong Cửu Ngục tà ma?”

Khóe miệng Tô Tín lộ ra một nụ cười khó lường, nói: “Ta không môn không phái, cũng không xuất thân từ Cửu Ngục tà ma.”

Xích Mộc Thiết sửng sốt một hồi. Không xuất thân từ Cửu Ngục tà ma?

Có điều hình như sau đó hắn nghĩ đến chuyện gì, thất thanh nói: “Ngươi là Tiết Độ Sứ Tây Bắc đạo của Đại Chu, Đại Tổng quản Ám Vệ, Tô Tín!”

Cũng không thể trách Xích Mộc Thiết nghĩ sai. Đất Tây Vực không muốn xâm phạm Trung Nguyên cho nên hiểu biết của họ về võ giả Trung Nguyên cũng có giới hạn, tài liệu tìm hiểu cũng không được toàn diện.

Mà võ giả Trung Nguyên cũng không khác gì võ giả ba mươi sáu nước Tây Vực. Ví như trước kia Tô Tín cũng chưa từng nghe nói đến Xích Mộc Thiết này.

Bởi vì chuyện Cửu Ngục tà ma vây lấy cửa vào Tây Vực, nên trước đó Xích Mộc Thiết vẫn cho rằng Tô Tín nhất định là người thuộc Cửu Ngục tà ma.

Đến khi nãy hắn mới nhớ ra, người không thuộc Cửu Ngục tà ma mà có tên Tô Tín, trừ vị Tiết Độ Sứ Tây Bắc đạo Tô Tín mới vừa quật khởi gần đây của triều đình Đại Chu thì làm gì còn ai?

Hơn nữa, vừa nghe Tô Tín là người của Đại Chu, ngay cả Quốc vương Xa Cư Quốc cũng lộ vẻ cảnh giác trong mắt.

Người giang hồ thì thôi, nhưng Tô Tín lại là trọng thần Đại Chu. Thế mà bây giờ lại đến cái nước nhỏ ở Tây Vực này của hắn. Cũng khó dám chắc hắn không suy nghĩ nhiều.

Tô Tín chắp tay một cái, nói: “Thật ra lần này ta tới muốn mời Xích huynh giúp cho một chuyện.”

Xích Mộc Thiết nhíu mày một cái. Không buồn sửa Tô Tín rằng hắn không mang họ Xích, chẳng qua hắn không biết Cửu Ngục tà ma và Tô Tín rốt cuộc muốn làm gì.

“Có chuyện gì Tô đại nhân nói thẳng là được. Nếu có thể giúp thì tại hạ nhất định không từ chối.”

Tô Tín nói Duẫn Tịch Tuyết lấy lưu ảnh thạch ra. Trong lưu ảnh thạch có giữ cảnh tượng ảo ảnh ngày trước.

Giữa không trung, một cảnh tượng đồ sộ xuất hiện trước mắt mọi người.

Nơi này hình như là chiến trường thượng cổ tràn đầy sát cơ. Vô số hài cốt vương vãi, lộ ra khí tức xơ xác, tiêu điều.

Có điều, chiến trường thượng cổ này hết sức rộng rãi, đám người Tô Tín chỉ có thể nhìn được một góc cảnh tượng. Bên ngoài nơi này nhìn qua chính là sa mạc rộng lớn, có ít đồi núi kì lạ, giữa chiến trường có chút mờ ảo.

Huyễn Ma Đạo bọn họ có thể đoán được di thể của Đại Thiên Ma Tôn ở đây là vì ranh giới chiến trường đó có một thanh loan đao màu đen khảm vàng, cán đao có Hắc Long uốn quanh. Mặc dù nhìn có hơi mờ ảo nhưng Cửu Ngục tà ma có

thể rõ ràng nhận ra đó chính là binh khí Đại Thiên Ma Tôn lưu lại, là thần binh Ma Long Đoạt Tâm Đao!

Chính là vì có Ma Long Đoạt Tâm Đao, Cửu Ngục tà ma mới khẳng định đây cũng là chỗ mà ngày xưa Nhân Hoàng đánh chết Đại Thiên Ma Tôn.

Mà Thiên Đình cùng với Địa Phủ nghi ngờ Hạo Thiên Thượng đế và Phong Đô Đại Đế của bọn họ cũng bỏ mạng ở đây, cũng là tìm được món đồ nào đó đại diện cho thân phận của bọn họ ở trên chiến trường thượng cổ này.

Chương 1611 - Mờ ám

Mờ ám

Ở Tây Vực xuất hiện ảo ảnh, đây cũng không phải chuyện gì xa lạ. Hầu như ngày nào cũng sẽ có.

Quan trọng nhất chính là đất Tây Vực thời thượng cổ vô cùng sầm uất. Cho nên cũng để lại không ít di tích. Những năm gần đây thường xuyên có một vài di tích khá quý giá xuất thế dưới dạng ảo ảnh bày trước mắt mọi người. Tiếc rằng người tìm được chúng cũng chỉ là số ít.

Bây giờ, ảo ảnh chiến trường thượng cổ này vừa vặn xuất hiện ở Xa Cư Quốc, nhưng Xích Mộc Thiết không nhìn thấy. Hơn nữa hắn cũng không phải người của Cửu Ngục tà ma hay Thiên Đình, Địa Phủ nên dù có thấy thì cũng không hiểu được chỗ huyền diệu trong này. Tuy nhiên, trực giác mách bảo hắn rằng chỗ này bất phàm.

Quả nhiên, tiếp đó Tô Tín liền nói: “Ta mong Xích huynh chiếu lệnh ở Xa Cư Quốc, nếu ai biết vị trí của ảo ảnh này thì ta nhất định có trọng thưởng.”

Trong mắt Xích Mộc Thiết lóe lên vẻ kinh dị. Bọn họ muốn tìm đồ vật trong ảo ảnh này?

Nơi chiến trường thượng cổ này mặc dù nhìn qua kích thước rất lớn nhưng bên ngoài cũng không có cái gì khác lạ quá. Nếu quả thật trong này có bí mật gì thì võ giả Xa Cư Quốc lúc trước trông thấy đã báo ngay cho hắn.

Bây giờ nhìn lại, chuyện này có lẽ không đơn giản như vậy. Thứ đồ vật có thể khiến cho Cửu Ngục tà ma túa ra đi tìm há là loại gì tầm thường?

Xích Mộc Thiết chắp tay nói với Tô Tín: "Tô đại nhân, dám hỏi rốt cuộc các người đang tìm thứ gì?"

Tô Tín híp mắt nhìn Xích Mộc Thiết một cái, nói: "Xích huynh, có vài thứ tốt nhất không nên biết. Lần này nếu ngươi giúp chúng ta chuyện này thì hậu lễ cảm ơn chắc chắn không thiếu. Nhưng nếu ngươi có tâm tư khác thì cũng không tốt đâu."

Tô Tín vừa nói xong, sắc mặt Quốc vương Xa Cư Quốc nhất thời biến đổi. Câu nói này của Tô Tín thật quá là kiêu ngạo. Cái gì gọi là nảy sinh tâm tư khác? Lời này chẳng phải là đang cảnh cáo Xích Mộc Thiết, bảo hắn hỏi ít thôi, biết nhiều quá không tốt hay sao?

Tô Tín không nói rõ ràng nhưng trong thực tế, lần này Tô Tín quả không có ý xấu.

Hiện tại, Cửu Ngục tà ma hội tụ ở Tây Vực, không những vậy lại còn có cường giả hai cung Thiên Địa. Không phải Tô Tín xem thường bọn họ, mà Tây Vực với chút xíu sức mạnh này dù có bắt tay lần nữa cũng không địch lại được một trong ba bên kia. Bởi vậy, tốt nhất là đừng mù quáng xen vào.

Xích Mộc Thiết ngăn Quốc vương Xa Cư Quốc lại, cười ha hả nói: "Xin Tô đại nhân yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta. Các ngươi đi nghỉ trước đi. Trong vòng một ngày bên ta sẽ có câu trả lời cho ngươi."

Tô Tín gật đầu một cái, theo thị vệ Xa Cư Quốc đi nghỉ ngơi.

Đến sau khi đám người Tô Tín đi rồi, Quốc vương Xa Cư Quốc mới tức giận nói: "Đám người Trung Nguyên này cũng hơi quá đáng rồi đấy. Nơi này là ba mươi sáu nước Tây Vực. Bọn họ thực vẫn cho rằng đây là Trung Nguyên à? Dám phách lối như vậy!"

Xích Mộc Thiết lắc lắc đầu, nói: "Đại thế đã vậy rồi. Ngày xưa lúc Đại Tấn cường thịnh đã đánh gãy sống lưng của ba mươi sáu nước Tây Vực chúng ta. Sau đó Đại Tấn bị diệt, ba mươi

sáu nước liên thủ cũng không địch lại được một đội quân cho Đại Chu phái đại tới.

Ngay cả Giáo chủ Bái Hỏa Giáo, "Đại Quang Minh Thần tôn" Phạm La Già xếp hạng Thiên Bảng cũng bị thần vũ Đại Tướng quân "Thiên La Chiến Tướng" của Đại Chu là Tiết Chấn Nhạc đâm một nhát trọng thương. Bây giờ vẫn chưa khỏi hẳn. Thế nên, người của ba mươi sáu nước Tây Vực chúng ta e là còn lâu lắm mới ngóc đầu lên ở trước mặt cường giả Trung Nguyên được."

Quốc vương Xa Cư Quốc cũng có chút bực dọc. Hắn cũng là bậc đế vương hùng tâm, tiếc thay thế cục Tây Vực đã vậy, mà toàn bộ Tây Vực cũng không hăng hái gì, thế vậy hắn còn làm gì được nữa?

Quốc vương Xa Cư Quốc không cam lòng, hỏi: "Quốc sư, ngươi thật sự muốn giúp tên Tô Tín kia điều tra tin tức ảo ảnh hay sao?"

Trong mắt Xích Mộc Thiết lộ ra một tia tinh ranh, nói: "Tra, tại sao lại không tra? Chỉ có điều nếu như điều tra ra được thì ta cũng phải đi một chuyến!

Thứ có thể khiến cho Cửu Ngục tà ma coi trọng như vậy thì quý giá đến mức nào? Nếu có thể đoạt được bảo vật trong đó thì đây chắc chắn là mối cơ duyên lớn!"

Lòng tham của con người là vô hạn. Xích Mộc Thiết cũng biết nguy hiểm trong đó. Tuy nhiên, tìm phú quý trong nguy hiểm, nếu như hắn là loại người nhát gan đụng chuyện bỏ chạy thì đã không tu luyện đến Dương Thần cảnh được rồi.

Xích Mộc Thiết nói: "Bệ hạ, cho người ra lệnh tìm chiến trường thượng cổ này đi. Không nên keo kiệt, trọng thưởng mới có người tới.

Đợi đến khi tìm được chỗ đó, chúng ta ghi nhớ lại. Để đám người Tô Tín và Cửu Ngục tà ma đi trước rồi ta sẽ triệu tập mấy tên võ giả Dương Thần cảnh có quan hệ không tệ, bám đuôi theo họ là được."

Xích Mộc Thiết mặc dù tham lam bảo vật trong chiến trường thượng cổ kia nhưng hắn cũng không phải hạng ngu si.

Thực lực của ba mươi sáu nước Tây Vực bọn họ không chống đỡ được sức mạnh của Cửu Ngục tà ma. Cưỡng ép cướp lấy chỉ có thể bị đối phương thẳng tay loại bỏ.

Thế nên, Xích Mộc Thiết tính muốn mò ít chỗ tốt ở bên vòng ngoài. Cửu Ngục tà ma ăn thịt, chẳng lẽ lại không cho họ uống canh?

Chương 1612 - Mờ ám (2)

Mờ ám (2)

Đến lúc đó, Cửu Ngục tà ma đánh tiền trạm, bọn họ ở sau lưng nhặt nhạnh là được. Mặc dù đồ lấy được chắc chắn không nhiều như của Cửu Ngục tà ma nhưng nguy hiểm phải đối mặt cũng ít hơn.

Ngay lúc Xích Mộc Thiết đang tính toán, Duẫn Tịch Tuyết cũng hỏi Tô Tín: "Ngươi tin lời Xích Mộc Thiết đó à? Nhìn cái bộ dạng đó của hắn trăm phần trăm là sẽ làm chuyện mờ ám."

Tô Tín lạnh nhạt nói: "Cửu Ngục tà ma các ngươi sợ sức mạnh của ba mươi sáu nước Tây Vực à?"

Duẫn Tịch Tuyết cười lạnh một tiếng, nói: "Tất nhiên là không. Ba mươi sáu nước Tây Vực cũng gần như bị phế rồi. Kể cả Bái Hỏa giáo mạnh nhất đất Tây Vực mà Huyễn Ma Đạo ta cũng chẳng coi vào đâu chứ nói chi là những nước nhỏ này."

Tô Tín thả lỏng một tay, nói: "Thế không phải được rồi sao? Mấy nước Tây Vực nhỏ bé này không làm gì được chúng ta. Hơn nữa, với tính cách của họ cùng lắm chỉ có thể gom mấy người lại liên thủ mà thôi. Muốn tập trung toàn bộ võ giả Dương Thần cảnh của Tây Vực ba mươi sáu nước lại một chỗ quả thực là vớ vẩn.

Cứ vậy thì chúng ta còn sợ gì? Dù bọn họ có làm chuyện mờ ám trong tối thì chúng ta cũng có thể nghiền ép bọn họ bất cứ lúc nào."

Duẫn Tịch Tuyết gật đầu một cái, đây cũng là đạo lý.

Cửu Ngục tà ma bọn họ nhượng bộ dưới áp lực từ Thiên Đình và Địa Phủ bởi vì hai cung kia không dễ địch lại.

Nhưng với sức mạnh hiện giờ của ba mươi sáu nước Tây Vực, bọn họ thật đúng là chẳng có gì đáng sợ.

Mà bên kia, theo lệnh của Quốc vương Xa Cư Quốc, tất cả người của hơn mười tòa thành thuộc nước này cũng nhận được tin.

Quốc vương Xa Cư Quốc làm theo lời Xích Mộc Thiết nói, treo thưởng cũng không ít. Không chỉ có vàng bạc châu báu mà còn có cả công pháp, bí tịch. Thậm chí còn có tư cách gia nhập đội vệ quốc.

Những thứ này với vài võ giả tu luyện thành công thì chẳng là gì. Tuy nhiên với người thường mà nói thì nó là cám dỗ chí mạng.

Gần như toàn bộ người Xa Cư Quốc đều vắt óc nghĩ xem mình có từng đến những nơi tương tự hay chưa.

Với võ giả Trung Nguyên thì đất Tây Vực đâu cũng đều là sa mạc. Thậm chí có mấy võ giả thực lực yếu kém đến đây cũng dễ dàng bị lạc mất phương hướng.

Tuy nhiên với dân bản địa hàng năm sinh sống ở đây mà nói thì phần lớn dân chúng đều kiếm sống dựa vào việc tìm lục soát bảo bối tại các di tích thượng cổ, giống như việc đãi vàng vậy.

Bọn họ tuy đều là người bình thường nhưng hiểu biết về sa mạc này còn sâu xa hơn cả một bộ phận võ giả.

Thấy treo thưởng cao, quả thực có người biết địa vực đó xuất hiện. Chỉ không đến nửa ngày, người nọ liền được dẫn vào hoàng cung. Xích Mộc Thiết cũng ngay lập tức thông báo cho Tô Tín.

Đầu mối hiện tại cũng chỉ là người đãi vàng thông thường ở Tây Vực, tuổi chừng bốn mươi, vốn không tu luyện võ đạo. Chẳng qua biết ít quyền cước thông thường mà thôi.

Trông thấy cường giả ở đây, hắn sợ đến mức chân run lẩy bẩy,

Xích Mộc Thiết dùng tiếng Xa Cư Quốc, ôn tồn nói: “Đừng sợ. Ngươi nhìn kỹ lại xem có phải từng đến đây rồi không?”

Thân là Quốc sư Xa Cư Quốc, cũng là người bảo vệ Xa Cư Quốc, uy tín của Xích Mộc Thiết so ra còn cao hơn cả Quốc vương.

Người nọ nghe xong cũng dần dần bình tĩnh lại. Tô Tín lấy lưu ảnh thạch ra, lại một lần nữa chiếu ảo ảnh chiến trường thượng cổ nọ cho hắn xem.

Lần trước ở chỗ cáo thị, chẳng qua hắn chỉ đọc được miêu tả về địa vực này mà thôi, bởi vậy, cho rằng hẳn là nơi kia nên mới lấy can đảm đến đây. Bây giờ thấy hình ảnh rồi, hắn ngay lập tức nói: “Thưa Quốc sư đại nhân. Ta dám khẳng định đúng là nơi này. Có điều trong nơi đó không có di tích chiến trường thượng cổ. Chỗ đó chỉ là hoang mạc mà thôi.”

Nơi này nếu thật sự có chiến trường thượng cổ thì ấn tượng của hắn đã sâu đậm hơn rồi. Dù sao nếu xuất hiện chiến trường thượng cổ thì nhất định sẽ có không ít bảo bối. Đến lúc đó bán tin đi là kiếm được một khoản tiền lớn rồi.

Xích Mộc Thiết phiên dịch lại lời hắn nói cho Tô Tín nghe. Tô Tín gật gật đầu, nói: “Nếu là như vậy thật thì không sai. Chỗ này vốn ẩn giữa phiến không gian vỡ nên gần mười ngàn năm cũng không thấy xuất hiện. Lần này không biết là vì nguyên nhân gì nên mới bỗng nhiên xuất thế.

Chỉ có điều, chỗ này xuất hiện cũng có tính ngẫu nhiên. Ngươi cũng không biết nó sẽ xuất hiện lúc nào, ở đâu. Phần lớn thời gian nơi này cũng chỉ là mảnh đất hoang mà thôi.”

Xích Mộc Thiết nghe vậy nhất thời mừng rỡ, lập tức cho người nọ vẽ bản đồ chiến trường thượng cổ kia ra cho Tô Tín.

Sau khi có được bản đồ, Tô Tín chắp tay một cái, nói với Xích Mộc Thiết: “Lần này đa tạ Xích huynh rồi. Ngày sau tại hạ tất có hậu báo.”

Xích Mộc Thiết cũng giả tạo cười cười, nói: “Được rồi, Tô đại nhân đi đường bảo trọng.”

Sau khi Tô Tín đi, Xích Mộc Thiết ngay lập tức nói với người kia: “Vẽ thêm một bản nữa cho ta.”

Tô Tín rời Xa Cư Quốc liền lập tức đi đến hướng cực Tây theo chỉ dẫn trên bản đồ.

Người đãi vàng ở Tây Vực dĩ nhiên không chỉ thám hiểm xung quanh các khu vực trong nước. Bình thường bọn họ cũng sẽ đi sâu vào vài khu vực không người. Chỉ có những nơi đó mới có thể tìm được di tích thượng cổ bị chôn vùi.

Chương 1613 - Đuổi giết

Đuổi giết

Đám Xích Mộc Thiết muốn theo sau mót đồ Tô Tín cũng lười quản. Chỉ có điều, đám Xích Mộc Thiết nếu chỉ muốn ở phía sau hưởng chút lợi thì còn dễ nói. Vạn nhất bọn họ thật sự muốn tranh phong cùng Cửu Ngục tà ma thì Tô Tín cũng chỉ có thể mặc niệm cho bọn họ.

Tô Tín dẫn theo đám người Duẫn Tịch Tuyết đi thẳng một mạch theo hướng Tây trên bản đồ. Tô Tín cũng âm thầm gửi cho Địa Phủ một cái tin, nói vị trí chỗ chiến trường thượng cổ kia.

Thật ra thì theo Tô Tín nghĩ, chỗ chiến trường thượng cổ này nhất định có nguy hiểm không lường được. Đánh phủ đầu mặc dù có thể chiếm được tiên cơ nhưng cũng phải chịu nguy hiểm rất lớn.

Thậm chí, nghĩ âm hiểm một chút, cướp đồ từ tay võ giả khác còn an toàn hơn xông vào đất lạ đầy nguy hiểm tìm đồ.

Hơn nữa, tại chiến trường thượng cổ này cũng không phải chỉ có một cái mà có đến mấy cái chẳng biết vì sao lại chồng lên nhau.

Tại nơi này, ngày xưa Nhân Hoàng từng đánh chết Hạo Thiên Thượng Đế cùng Phong Đô Đại Đế ở Địa Phủ, cũng từng đánh chết Thủy tổ Ma đạo Đại Thiên Ma Tôn.

Nhưng vấn đề là ngày xưa lúc Nhân Hoàng giết những người kia mốc thời gian không giống nhau.

Hạo Thiên Thượng Đế cùng với Phong Đô Đại Đế chết trước sau đó mới đến Đại Thiên Ma Tôn.

Nhưng hiện tại, nơi bọn họ bỏ mạng lại ở cùng một vị trí. Như vậy, giải thích duy nhất chính là ngày xưa từng có rất đông cường giả đánh một trận đến nát cả không gian. Hơn nữa còn nát đến mức không cách nào khép liền lại được. Chuyện này cũng khiến những địa vực đó không biết gặp chuyện gì trong hư không, cuối cùng dung hợp với nhau. Nguy hiểm bên trong cũng theo đó mà tăng gấp bội.

Ngay lúc đám người Tô Tín đi được một đoạn, dưới bầu trời tràn ngập cát vàng, một hòa thựng béo mập bỗng dưng thò đầu ra, đứng cách một cồn cát nhìn Tô Tín.

Đó là người quen cũ của Tô Tín, "Cực Lạc thượng nhân" Tiêu Ma Da của Hoan Hỉ Miếu!

Trước đó Tiêu Ma Da bị Tô Tín đánh trọng thương, cơ thể vốn to béo vì tiêu hao quá độ nên gầy đi. Có điều bấy giờ xem ra thương thế của hắn đã khỏi rồi. Về phương diện khôi phục thương thế, võ giả Hoan Hỉ Miếu lại rất mạnh.

Mà lúc này, Tiêu Ma Da cũng trông thấy Tô Tín. Trong miệng hắn không kiềm được có chút đắng.

Thật ra, năm người Hoan Hỉ Miếu cùng Hoan Hỉ giáo tính bắt tay xuất thủ với Tô Tín cùng nhau. Chỉ có điều Tây Vực lớn như vậy, Tô Tín lại còn đi cùng với đám người Huyễn Ma Đạo. Bọn họ dù có muốn ra tay cũng không tìm được thời cơ.

Hơn nữa khó khăn lắm mới đến Tây Vực được một chuyến, bọn họ cũng có chút hứng thú với truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn.

Mặc dù bọn họ sẽ không tu luyện mấy cái công pháp Ma đạo đó nhưng mang đi đổi chác cũng không tệ.

Bởi thế, bọn họ tính tìm đến chỗ chiến trường thượng cổ kia trước sau đó sẽ tìm cơ hội vây giết Tô Tín.

Nhưng ai ngờ, bọn họ vừa tách ra thì Tiêu Ma Da đã đụng mặt với Tô Tín.

Khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười lạnh, nói: “Cực Lạc thượng nhân, đã lâu không gặp. Ân oán lúc trước của chúng ta còn chưa giải quyết xong đâu. Vừa hay lúc này tính một lượt đi!”

Tiêu Ma Da miễn cưỡng cười cười, nói: “Tô Tín, bây giờ cũng không phải là lúc ngươi và ta thù giết lẫn nhau. Truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn ở phía trước ngươi lại không đi tìm mà nhất định phải lãng phí thời gian ở đây với ta à?”

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn ở đó cũng không mọc chân chạy mất nhưng tên hòa thượng nhà ngươi thì chạy nhanh lắm. Lần này ta thực muốn xem thử ngươi chạy nhanh cỡ nào đấy!”

Tô Tín quay đầu nói với Duẫn Tịch Tuyết: “Các ngươi dẫn người đi tìm Mạnh huynh và Yến trưởng lão bọn họ trước đi. Ta ở đây có chút ân oán cá nhân phải giải quyết!”

Duẫn Tịch Tuyết biết ân oán giữa Tô Tín và Hoan Hỉ Miếu. Nàng cũng hiểu rõ tính cách của Tô Tín. Thế nên nàng cũng không quản nhiều, chỉ gật đầu một cái liền lập tức dẫn người đi tìm Yến Tử Thanh và Mạnh Thiên Thu.

Dù sao, manh mối về chiến trường thượng cổ kia bọn họ cũng nắm được đầu tiên, tiên cơ đã chiếm được.

Không đợi đám Duẫn Tịch Tuyết rời đi, Tô Tín bên này đã xuất thủ. Trên Phi Huyết Kiếm, một đạo thất luyện huyết sắc phi hồng xé rách thiên không, bao trọn cả sa mạc nóng bức vào trong ảo giác lạnh lẽo như băng.

Tiêu Ma Da không nói hai lời, thân hình lui nhanh.

Hoan Hỉ Miếu không giỏi mấy loại võ công thân pháp.Tiêu Ma Da hai tay kết ấn, chớp mắt, thần nữ rải hoa, chân khí vô tận ầm ầm nổ tung, muốn cản lại Tô Tín ở phía sau.

Nhưng thực đáng tiếc, thực lực lúc này Tô Tín triển lộ ra, Tiêu Ma Da không thể ngăn cản được.

Đối chiến chính diện hắn còn không phải là đối thủ của Tô Tín, huống chi bây giờ hắn chẳng có chút chiến ý nào.

Những thần nũ kia trong nháy mắt bị kiếm mang huyết sắc của Tô Tín phá nát. Tiêu Ma Da không khỏi kinh hãi. Sương mù

màu hồng quanh thân hắn ầm ầm bạo. Thân hình mập mạp biến đi đến hơn trăm trượng, nhanh chóng thoát đi.

Chỉ tiếc là dù có như vậy hắn cũng không phải đối thủ của Tô Tín.

Bàn về thân pháp, Tô Tín có Phong Thần Thối trong người, sau đó lại có thêm Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ môn pháp có thể nói là kỳ công đấu chiến cực điểm. Chiêu thức độ thân pháp trong đó liền có Kỳ Hành Ngự Phong cùng với Long Đằng Mê Tung Đoạt Ly Kỳ.

Chương 1614 - Đuổi giết (2)

Đuổi giết (2)

Trong hai chiêu thức này, Long Đằng Mê Tung Đoạt Ly Kỳ lấy ý long đằng cửu thiên, mê huyễn khó lường, căn bản không thể nào dự đoán được, thích hợp sử dụng lúc thận trọng triền đấu.

Còn Kỳ Hành Ngự Phong lại là thuần túy nhất, có thể đi nhanh ngàn dặm, chớp mắt đã được trăm trượng.

Có môn kỳ công này trong tay, lại thêm Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí được Tô Tín tu luyện đến cảnh giới đại thành, Tô Tín thậm chí có thể mượn uy năng của khí tràng này bay lên trời, ngự phong mà đi.

Mặc dù như vậy rất tiêu hao chân khí, nhưng vẫn ở trong phạm vi Tô Tín chấp nhận được.

Cho nên, lúc Tiêu Ma Da hoảng hốt chạy thục mạng bỗng nhiên quay đầu lạ, thấy Tô Tín đang ngự không mà đánh đến hướng hắn, Tiêu Ma Da sợ đến mức thiếu chút nữa chân khí rối loạn.

Tô Tín phất một tay lên. Nhất thời, vô số đạo kiếm khí từ trong sa mạc quanh Tiêu Ma Da bay lên, xoắn giết vào hắn.

Dưới tình huống này, Tiêu Ma Da căn bản cũng không có gan phản kích, chỉ có thể phòng ngự một cách bị động.

Nhưng lực công kích của Tô Tín kinh khủng đến nhường nào? Há có thể cho người tùy tiện phòng ngự được hay sao?

Bởi vậy, chỉ cần Tô Tín ra tay một cái, trên người Tiêu Ma Da nhất định sẽ có thương tích.

Chỉ có điều, Cực Lạc Bàn Nhược bí điển của Hoan Hỉ Miếu quả thực rất thần dị. Âm dương nhị khí mà Tiêu Ma Da góp nhặt được sau khi song tu có tác dụng cực lớn với việc khôi phục thương thế. Thân xác của hắn mặc dù không mạnh mẽ bằng võ giả chuyên tu thân thể như Đại Thế Chí Thượng sư, nhưng năng lực khôi phục lại mạnh mẽ gấp mấy chục thậm chí là mấy trăm lần so với võ giả chuyên tu thân thể bình thường.

Nếu đổi thành người khác bị Tô Tín đuổi giết như vậy e là chắc chết đến tám phần.

Dĩ nhiên, lúc này Tiêu Ma Da cũng không trụ vững được bao lâu.

Vóc người hắn vốn to mập, giống như Phật Di Lặc, thế mà bây giờ biến thành vóc dáng trung bình. Nếu lại bị Tô Tín đánh tiếp thì e là biến thành da bọc xương mất. Có điều, đoán chừng đến lúc đó hắn cũng đừng mong sống sót dưới tay Tô Tín.

Lúc này, Tiêu Ma Da cũng vô cùng nóng nảy. Thật ra thì hắn đã cầu viện đám người Hoan Hỉ Miếu và Hoan Hỉ giáo còn lại rồi.

Chỉ có điều, ngọc bội truyền tin dù gì cũng có hạn chế. Hơn nữa thứ này cũng có liên quan đến trận pháp sư luyện ngọc bội truyền tin nữa.

Ngọc bội truyền tin trong tay Tô Tín hoặc là do Chuyển Luân Vương ở Địa Phủ tự tay luyện chế, có thể truyền được cực xa đến phân nửa Đại Chu; hoặc, là do triều đình mời người của Thiên Cơ Cốc xuất thủ luyện chế. Cách thức cũng giống như nhau. Ít nhất truyền qua một, hai đạo cũng không thành vấn đề.

Nhưng ngọc bội truyền tin trong tay đám người Tiêu Ma Da là do Mật tông tự mình luyện chế. Với tài nghệ trận pháp sư của bọn họ mà muốn chế tạo loại này thì còn kém xa so với trận pháp sư ở Trung Nguyên. Ngọc bội truyền tin trong tay Tiêu Ma Da truyền qua một đạo cũng có chút miễn cưỡng. Tiêu Ma Da cũng không biết rốt cuộc mấy người của Hoan Hỉ Miếu và

Hoan Hỉ Giáo kia có nhận được tin tức hắn truyền đi hay không nữa.

Tô Tín dùng Vô Hình Kiếm Khí chống đỡ, cộng thêm Phiên Thiên Tam Thập Lục Đường Kỳ đạp không mà đi. Chân khí tiêu hao cũng bị hắn khống chế đến cực hạn. Hơn nữa, trong cơ thể có Tam Phân Quy Nguyên Khí tam nguyên lưu chuyển. Nội lực tự thân thậm chí đã đạt đến trình độ nảy sinh không ngừng. Bởi vậy lần này, nội lực của hắn cũng không tiêu hao bao nhiêu cho cuộc truy sát này.

Thật ra thì chiến đấu giữa các võ giả Dương Thần cảnh đồng cấp muốn giết được đối phương thật ra rất khó. Dẫu sao người ta không đánh lại thì có thể chạy. Trừ khi ngươi điên khùng muốn thiêu đốt tinh huyết, dùng trình độ lớn nhất đuổi giết. Nhưng vấn đề là thâm cừu đại hận đến mức nào mới làm như vậy? Đó chính là cách cá chết lưới rách.

Quan trọng nhất chính là dù cho ngươi có thiêu đốt tinh huyết cũng không có thể đánh chết đối phương được. Bởi đối phương bị ép cũng sẽ thiêu đốt tinh huyết. Nếu ngươi đuổi theo thì kết quả sau cùng của hai bên sẽ là hao tổn đến chết.

Song Tô Tín lại khác, hắn có đầy đủ thân pháp độ. Thậm chí có thể giúp hắn ở Dương thần cảnh có thể ngự không đi một khoảng cách xa. Người mà hắn muốn truy sát ngoại trừ đối đầu chính diện với hắn thì không ai tránh được lòng bàn tay hắn hết.

Lần trước ở Đông Bình đạo Tô Tín không đuổi giết Tiêu Ma Da là vì Hinh nhi. Dẫu sao khi đó Hinh nhi cũng mới vừa được cứu ra.

Một lí do khác chính là hắn đang cố kỵ Đại Thế Chí Thượng sư.

Khi đó Đại Thế Chí Thượng sư đã đứng ở phía đối địch với Tô Tín. Nếu lúc đó hắn còn chạy đường dài đuổi giết Tiêu Ma Da thì người của hắn ở đó sẽ thế nào? Hai người Thái Tam Nguyên và Nhạc Đông Lưu không ngăn được Đại Thế Chí Thượng sư.

Mặc dù Tô Tín đoán với tính cách của Đại Thế Chí Thượng sư thì sẽ không làm chuyện như tàn sát thủ hạ của Tô Tín để hả giận, có điều, Tô Tín vẫn không yên lòng.

Ai nói hòa thượng nào cũng có lòng dạ từ bi chứ? Hòa thượng Thiết Lâm Tự và Mật tông lúc giết người có khi còn ác hơn cả Ma đạo.

Chương 1615 - Đông người hơn?

Đông người hơn?

Tới bây giờ, Tô Tín chưa từng phó mặc an nguy của mình vào người khác. Bởi vậy, lần trước Tô Tín không động đậy gì. Tuy nhiên lần này Tô Tín không có cố kỵ gì, nếu hắn còn không giết được Tiêu Ma Da thì hắn đúng là không còn mặt mũi gặp ai.

Mà lúc này, Tiêu Ma Da đã thế suy sức yếu.

Đối mặt với Tô Tín, hắn không dám đánh, chỉ có thể trốn. Nhưng chạy trốn đồng nghĩa với hắn khiếp đảm, không dám dùng vũ kỹ mạnh nhất của hắn mà liều chết với Tô Tín. Bởi thế, bị Tô Tín đuổi giết một đường, Tiêu Ma Da cũng lãnh trọn mười mấy lần thương tích. Đấy là Tô Tín còn chưa dùng đến kiếm kỹ chí cường Nhị Thập Tam Kiếm nữa!

Thân thể to mập của Tiêu Ma Da đã hoàn toàn biến thành da bọc xương. Nếu không phải là người quen biết thì đoán chừng ai cũng không cho rằng người gầy trơ cả xương này chính là Cực Lạc thượng nhân của Hoan Hỉ Miếu.

Ngay lúc Tiêu Ma Da đã tuyệt vọng, muốn thiêu đốt chút tinh huyết cuối cùng của hắn để liều mạng thì hai tên võ giả Dương Thần cảnh của Hoan Hỉ giáo bỗng nhiên xuất hiện, chắn trước mặt Tô Tín.

Hai tên võ giả Dương Thần cảnh của Hoan Hỉ giáo chạy tới đúng lúc điều này cũng khiến cho Tiêu Ma Da thở phào nhẹ nhõm.

Hai người này hóa ra là “Nhất Ngôn thượng nhân” Hách Ma La cùng “Lạc Hoa tôn giả” Côn Tà.

Bọn họ cũng mới vừa nhận được tin Tiêu Ma Da truyền đến liền ngay lập tức đuổi theo tung tích của Tiêu Ma Da, may là vẫn tới kịp.

Thấy hai người này đến, Tiêu Ma Da cũng thở phào nhẹ nhõm, nuốt một viên đan dược bí truyền của Hoan Hỉ Miếu, ổn định thượng thế bên trong cơ thể của hắn trước.

Tô Tín quả đúng là mạnh nhưng hai người này của Hoan Hỉ giáo cũng không phải hạng tầm thường.

Bàn về nội tình, từ sau khi tách ra khỏi Hoan Hỉ Miếu, Hoan Hỉ giáo vẫn luôn trong tình trạng bắt đầu lại từ đầu, dĩ nhiên không bằng được Hoan Hỉ Miếu. Nhưng nếu bàn về thực lực võ giả thì cũng không thua kém là bao.

Hoan Hỉ giáo là một trong Cửu Ngục tà ma. Bọn họ làm việc không có chút cố kỵ nào. Trước đó Tiêu Ma Da cũng nhìn thấy Hoan Hỉ giáo phát triển ở Lũng Tây đạo tốt hơn nhiều so với Hoan Hỉ Miếu Mật tông ở chốn khỉ ho cò gáy kia.

Hơn nữa, cạnh tranh trong Cửu Ngục tà ma cũng vô cùng khốc liệt. Chính vì vậy, đệ tử Hoan Hỉ giáo thường xuyên phải trải qua đủ loại chiến đấu, bị đủ mọi hạng người gọi là võ lâm Chính đạo hiệp nghĩa đuổi giết, cho nên thực lực cũng như năng lực của họ được rèn luyện hết sức kinh người.

Vị Nhất Ngôn thượng nhân cùng Lạc Hoa tôn giả kia cũng có thể coi là hậu bối của Tiêu Ma Da, thấy hắn cũng phải gọi một tiếng sư huynh nhưng trong thực tế, thực lực của hai người này không kém hắn. Ba người liên thủ chẳng lẽ lại không địch lại được Tô Tín?

Thấy Tô Tín đứng một bên không nhúc nhích, Tiêu Ma Da cho rằng Tô Tín đang kiêng kỵ ba người bọn họ, hắn không kiềm được cười lạnh, nói: “Tô Tín, ngươi xuất thân từ võ lâm Trung Nguyên. Bàn về tâm kế, võ giả xuất thân từ ngoại vực Tây Cương chúng ta không bằng ngươi.

Làm người phải biết chừa lại một đường biết đâu sau này còn gặp lại. Đạo lý này ngươi hẳn hiểu hơn ta mới đúng. Lần này ngươi đừng trách ta, là do ngươi hành sự quá cực đoan!

Muội muội của ngươi rõ ràng không có chuyện gì, ta cũng tính bồi thường cho ngươi mà ngươi vẫn cứ muốn tiêu diệt Giang gia, phá căn cơ Hoan Hỉ Miếu chúng ta ở Đông Bình đạo. Đúng thực là lấn hiếp người quá đáng!

Vốn ở Tây Vực ta cũng không muốn động thủ với ngươi. Nhưng ai nào ngờ ngươi lại không ngừng đuổi giết. Không phải ngươi muốn giết ta sao? Bây giờ giết đi!

Ngươi giang hồ đều nói Tô Tín ngươi tâm cơ thâm trầm. Bây giờ nhìn lại cũng chỉ vậy thôi. Chẳng qua là thanh niên không kiên nhẫn. Ngươi có thực lực Dương Thần cảnh nhưng ngươi không có tâm tính Dương Thần cảnh!”

Trước đó Tiêu Ma Da bị Tô Tín đuổi giết có hơi thảm nên bây giờ tìm được cơ hội, hắn cũng mở hết hỏa lực càn rỡ giễu cợt.

Dĩ nhiên, hắn cũng không chỉ là xả giận vì bị đuổi giết. Thật ra hắn cũng đang âm thầm khôi phục thực lực.

Cách hành sự và tính cách của Tô Tín rốt cuộc thế nào không tới lượt hắn bình luận. Tuy nhiên, mới giao thủ với Tô Tín có hai lần mà lần nào cũng chịu thua thiệt.

Nếu như cuối cùng Nhất Ngôn thượng nhân cùng Lạc Hoa tôn giả không tới đây, e là hắn cũng bị Tô Tín làm cho hao tổn chết rồi.

Trước mắt, hắn mới uống đan dược bí truyền của Hoan Hỉ Miếu bọn họ, phối hợp với Cực Lạc Bàn Nhược bí điển, thực lực tự thân cũng đang được khôi phục nhanh chóng. Thân thể vốn gầy đét cũng giống như khí cầu phồng lên. Mặc dù không thể so được với dáng vẻ như Phật Di Lặc trước đó nhưng cũng tốt hơn nhiều so với bộ dạng gầy trơ cả xương trước đó.

Tô Tín lạnh nhạt nhìn Tiêu Ma Da, chậm rãi nói: “Ngươi cho là nhiều người là ăn chắc ta được à? Còn cả Hoan Hỉ giáo nữa, chuyện này thực ra không liên quan gì đến các ngươi.

Hoan Hỉ giáo các ngươi nếu đã thoát ly khỏi Mật tông, trở thành một trong Cửu Ngục tà ma thì vì sao còn muốn xen vào chuyện này làm gì? Chẳng lẽ các ngươi không sợ bị Hoan Hỉ Miếu kéo xuống nước à?”

Nhất Ngôn thượng nhân đứng ra, lạnh nhạt nói: “Tô đại nhân, ngươi cũng không cần khích bác làm gì. Hoan Hỉ giáo chúng ta và nhất mạch Hoan Hỉ Miếu là đồng khí liên chi. Ngươi phá căn cơ của Hoan Hỉ Miếu đó chính là phá căn cơ của Hoan Hỉ giáo.

Chương 1616 - Đông người hơn? (2)

Đông người hơn? (2)

Mặc dù chúng ta không thù không oán với ngươi nhưng lần này chúng ta nhất định phải xuất thủ.”

Hoan Hỉ giáo thật ra nhìn rất rõ mối quan hệ với Hoan Hỉ Miếu, bốn chữ “đồng khí liên chi” đã có thể nói rõ hết thảy.

Thật ra thì trên giang hồ, phần lớn tông môn tách ra đều có mối thù không chết không thôi với nhau. Ví như Huyễn Ma Đạo và Bạch Liên giáo, hay là Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên với Hoàng Tuyền giáo, vân vân…

Nhưng Hoan Hỉ Miếu và Hoan Hỉ giáo lại khác. Hoan Hỉ giáo không phải vì tham lam hay là vì quyền lực mà tự nguyện tách ra khỏi Hoan Hỉ Miếu. Bọn họ là bị ép rời khỏi Hoan Hỉ Miếu.

Bởi vậy lúc này, truyền thừa của Hoan Hỉ giáo thật ra không đầy đủ như Hoan Hỉ Miếu. Bàn về truyền thừa của nhất mạch Hoan Hỉ, Hoan Hỉ Miếu chiếm bảy phần, bí pháp đứng đầu chân chính cũng thuộc về Hoan Hỉ Miếu. Hiện tại, truyền thừa của Hoan Hỉ giáo chẳng qua chỉ là một phần trong đó mà thôi.

Huống chi, nếu Hoan Hỉ Miếu xuất hiện đệ tử phạm giới thì cũng sẽ bị đưa đến Hoan Hỉ giáo. Như vậy Hoan Hỉ Miếu cũng được coi là nguồn đệ tử ổn định của Hoan Hỉ giáo.

Cho nên, về tình về lý, Hoan Hỉ giáo cũng không có lý do gì để xích mích với Hoan Hỉ Miếu. Thậm chí từ trên xuống dưới đệ tử hai bên cũng đều xưng huynh gọi đệ với nhau.

Nói nhảm lâu như vậy, Tiêu Ma Da cũng đã luyện hóa xong dược lực của viên thuốc kia. Không nói đến chuyện khôi phục toàn bộ thực lực, nhưng ít nhất cũng được tới tám phần. Vì thế, hắn vung tay lên, ba người ngay lập tức xúm lại phía Tô Tín.

Tô Tín thấy vậy bèn nở một nụ cười lạnh.

Thật ra nếu Tô Tín lấy lá bài tẩy dùng toàn lực xuất thủ thì giữ ba người bọn họ lại không thành vấn đề.

Ba tên võ giả nhất mạch Hoan Hỉ thật ra cũng chỉ có thể coi là người tầm trung trong số các võ giả Dương Thần cảnh, không thể coi là mạnh. Một chọi một, Tô Tín có thể tùy tiện đánh bại họ, đánh chết họ cũng không phải việc gì khó.

Nhưng vấn đề là công pháp nhất mạch Hoan Hỉ thật sự có chút khó giải quyết. Giống tên Tiêu Ma Da đó, Tô Tín đuổi giết hắn một đường, lưu lại vô số thương tích trên người hắn nhưng cũng không thể nào giết được hắn. Cùng lắm chỉ khí nguyên khí của hắn bị tổn thương nặng nề mà thôi.

Nếu như đơn độc đối đầu, Tô Tín còn có thể chắc chắn sẽ hao tổn chết một người. Nhưng bấy giờ đối diện với một lúc ba người, sự chắc chắn của Tô Tín cũng không lớn như vậy. Giết một người không thành vấn đề. Giết ba người thì có chút khó khăn.

Có điều đây cũng không coi là việc gì khó, Tô Tín nhìn ba người mơ hồ áp sát đến, nhẹ giọng nói: “Ta đã nói, các ngươi cho rằng đông người hơn sẽ có tác dụng à? Nếu thật là gộp chung nhân số thì ta cũng không thua kém gì các ngươi đâu.”

Ba người tại chỗ nhất thời sửng sốt. Tô Tín có ý gì đây? Hắn tìm người của Huyễn Ma Đạo đến à?

Bọn họ quả thực có nghe lần này Tô Tín đến Tây Vực cũng bởi vì Huyễn Ma Đạo mời đến làm chi viện.

Nhưng hiện tại người của Huyễn Ma Đạo không có ở quanh đây. Bọn họ cũng không cảm giác được có người của Huyễn Ma Đạo đến đây. Chẳng lẽ võ công của mấy tên Huyễn Ma Đạo đó đã đến trình độ mà bọn họ không phát hiện ra được rồi sao?

Có điều, lúc này Tô Tín làm ra một động tác khiến bọn họ trợn to hai mắt.

Tô Tín lấy từ trong túi không gian ra một cái mặt nạ làm bằng đồng, trông rất sống động. Mặt mũi dữ tợn, tràn đầu cảm giác

âm lãnh.

Cái đó bất ngờ lại là mặt nạ Sở Giang Vương của Địa Phủ!

Tô Tín chậm rãi đeo mặt nạ lên, vô cùng phù hợp. Lúc này, ba người Tiêu Ma Da thiếu chút nữa trợn trừng con ngươi lên, trong cổ họng từng tiếng hô hấp nhưng lại không nói ra được câu nào.

Sở Giang Vương!

Tô Tín là Sở Giang Vương của Địa Phủ!

Trên giang hồ ai cũng biết người trong Địa Phủ cường đại, lại vô cùng thần bí. Tuy nhiên không ai biết thân phận bọn họ.

Nhiều năm qua như vậy chỉ có một người bị bại lộ thân phận, đó chính là Thanh Hà Thôi thị, Thôi Đạo Hằng cũng chính là Thôi Phán quan của Địa Phủ.

Chỉ có điều, tin tức này cũng chỉ khiến cho người trên giang hồ hơi kinh ngạc một chút mà thôi, không tạo ra chấn động quá lớn.

Nguyên nhân rất đơn giản, Thanh Hà Thôi thị năm xưa mặc dù đứng ở một trong Lục đại thế gia nhưng những năm gần đây đã sớm sa sút. Nội tộc cũng không tìm ra được một cuồng giả Dương Thần cảnh.

Hơn nữa, Thôi Đạo Hằng khi còn ở Thôi thị cũng chỉ có biểu hiện khiêm tốn, thực lực lộ ra cũng chỉ là Hóa Thần cảnh mà thôi cho nên mọi người cũng không để ý quá mức.

Cứ như vậy, tin Thôi Đạo Hằng chính là Thôi Phán quan ở Địa Phủ chỉ khiến cho người trong giang hồ có thêm chuyện bàn tán mà thôi, không phải là chuyện gì lớn.

Nhưng Tô Tín trước mặt thì khác. Hắn là trọng thần triều đình, cường giả Dương Thần cảnh danh chấn giang hồ. Bấy giờ lại là người nắm quyền ở Tây Bắc, trong tay có một phần lực lượng triều đình.

Nhân vật như vậy bỗng nhiên lộ ra rằng đối phương chính là Sở Giang Vương ở Địa Phủ, chuyện này đủ khiến cho toàn giang hồ chấn động!

Ba người Tiêu Ma Da sau khi kinh hãi thì biến thành kinh hoàng.

Tô Tín không phải ngu si, chuyện bí ẩn như vậy Tô Tín để lộ ra trước mặt ba người bọn họ là có ý gì? Tô Tín không sợ ba người bọn họ tiết lộ ra ngoài hay sao?

Chương 1617 - Toàn diệt

Toàn diệt

Câu trả lời chắc chắn là Tô Tín sợ, nhưng hắn vẫn chọn cách làm như vậy. Nếu thế nó đã chứng minh, Tô Tín tin chắc sẽ giữ bọn họ lại đây được. Bởi vì trên thế giới này chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật!

Quả nhiên, đợi đến khi đám người Tiêu Ma Da vừa quay đầu, hai luồng khí tức kinh khủng ầm ầm dâng lên. Cách bọn họ không xa, nhưng bọn họ lại không nhận ra được!

Hai người mang mặt nạ, mặc hoa phục chậm rãi đến gần, trong nháy mắt đã đến trước mặt bọn họ.

Mạnh Bà!

Thôi Phán quan!

Ba người Tiêu Ma Da lộ ra vẻ tuyệt vọng trong mắt. Khi nãy bọn họ còn muốn hợp sức vây Tô Tín, không ngờ nhanh thế đã bị Tô Tín vây ngược lại.

Thôi Phán quan lên Dương Thần, thực lực của Thôi Phán quan thế nào ba người Tiêu Ma Da không biết nhưng thực lực Tô Tín thì bọn họ biết.

Quan trọng nhất chính là bên phía Địa Phủ còn có một Mạnh Bà!

Trước đó ở cửa vào Tây Vực, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế dùng một quyền đánh cho Tiết Cửu Âm của Hoàng Tuyền giáo hộc máu. Cảnh tượng đó bọn họ đều thấy được. Địa vị của Mạnh Bà trong Địa Phủ cũng ngang hàng với Bắc Cực Tử Vi Đại Đế trên Thiên Đình. Thực lực của Mạnh Bà, ba người cũng có thể tưởng tượng ra được.

Ba người Tiêu Ma Da nhìn nhau một cái, trong mắt họ là vẻ tuyệt vọng.

Đối mặt với ba tên cường giả Địa Phủ, xác suất sống sót của bọn họ gần như là số không.

Chỉ có điều, ba người họ dầu gì cũng là cường giả Dương Thần cảnh. Đó cũng là do vô số lần chém giết mới đến cảnh giới này. Dĩ nhiên, họ sẽ không vẫy đuôi xin xỏ hay bó tay chịu trói.

Mặc dù biết rõ phải chết cũng muốn liều mạng đánh một trận. Nếu không, ngay cả một chút cơ hội cũng không có.

Cho nên, ba người Tiêu Ma Da đồng loạt gầm một tiếng, gần như là thiêu đốt tinh huyết cùng lúc phóng ra ba hướng!

Ba người Tiêu Ma Da muốn chạy trốn, chỉ có điều nếu Tô Tín đã tìm Thôi Phán quan và Mạnh Bà đến thì hắn có thể bỏ qua cho ba người Tiêu Ma Da được hay sao?

Trong chớp mắt bọn họ chạy trốn, ba người nhóm Tô Tín cũng đồng thời xuất thủ.

Phán Quan Bút trong tay Thôi Phán quan điểm về hướng Nhất Ngôn thượng nhân. Trong phạm vi trăm trượng như biến thành Quỷ vực. Sức mạnh vô tận theo Phán Quan Bút hạ xuống mà nổ tung ra, lấy điểm phá mặt. Nhẹ nhàng như vậy mà phá hư không. Phán Quan Bút hạ, sinh tử do trời!

Một bút này điểm xuống, Nhất Ngôn thượng nhân nhất thời cảm giác tóc gáy dựng hết lên. Lực bạo trong chớp nhoáng này khiến hắn kinh hãi không thôi. Đây là sức mạnh mà võ giả Dương Thần cảnh có thể có hay sao?

Hai tay hắn kết ấn, quát chân ngôn. Trong nháy mắt hư không chấn động, thậm chí còn có điểm điểm sóng tinh thần bên trong.

Sở dĩ hắn được gọi là Nhất ngôn thượng nhân là do bởi oai chân ngôn của hắn hết sức bất phàm.

Chân ngôn Mật tông vốn là đả kích ngoại lực. Nhưng Nhất ngôn thượng nhân lại đem bí pháp tập trung vào tinh thần của

nhất mạch Hoan Hỉ dung nhập vào trong chân ngôn này khiến cho nó tăng thêm mấy phần uy năng dị thường.

Chân ngôn vang lên, trong đầu Thôi Phán quan nhất thời có thiên nữ diêm dúa lòe loẹt đang không ngừng nhảy múa, y phục tán loạn, tỏa ra cám dỗ vô tận.

Mà chân ngôn kia dường như cũng vang khắp bên tai Thôi Phán quan, khiến người ta vô cùng buồn bực.

Nếu võ giả Dương Thần cảnh bình thường, không tu luyện bí pháp tinh thần thì nhất định sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng Thôi Phán quan thì khác.

Hắn không tu luyện Nguyên Thần bí pháp nhưng tâm chí tự thân của hắn cực kỳ bền bỉ.

Ngày xưa lúc còn ở Thôi gia, Thôi Phán quan trải qua nhân tình ấm lạnh, cuối cùng thậm chí còn tự tay giết gia tộc của mình. Thôi Phán quan bây giờ, trừ con gái của hắn ra thì hắn không còn bất kỳ nhược điểm nào. Chỉ có chút xíu cám dỗ như kia thôi thì chưa đủ với Thôi Phán quan!

Vì vậy, hắn không buồn phòng ngự, Phán Quan Bút hạ thẳng xuống. Bút này giống như vạch ra vết tích trên sổ Sinh Tử. Nhất Ngôn thượng nhân phun ra một ngụm máu tươi ngay tại chỗ, trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

Mà so với Nhất Ngôn thượng nhân, người thực sự khổ là Lạc Hoa tôn giả, bởi vì đối thủ của hắn chính là Mạnh Bà.

Mạnh Bà, người có thể coi như ngang hàng với Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, dù Mạnh Bà có hơi yếu hơn một chút nhưng cũng không có chênh lệch gì lớn.

Lạc Hoa tôn giả kia đối mặt với cường giả Địa Phủ như Mạnh Bà, hắn cũng biết đánh không lại đối phương. Vì thế hắn cũng không lãng phí thời gian mà ngay lập tức chớp thời cơ xuất thủ trước!

Vô số cánh hoa vũ động trước người Lạc Hoa tôn giả. Hai tay hắn kết ấn, nhất thời phồn hoa khắp nơi, lại kết thành một trận thế, theo một quyền Lạc Hoa tôn giả đánh ra, giữa trận hoa đó lại hiện ánh sáng trùng tiêu, uy thế kinh động thiên địa.

Hắn cũng coi như là khác loại với Hoan Hỉ giáo, song tu chỉ là thủ đoạn mà hắn sử dụng lúc tu luyện thực lực. Vũ kỹ mà hắn dùng lúc này tất cả đều được hắn dung hợp, chế tạo ra từ công pháp của Mật tông chính tông.

Mặc dù làm như vậy có chút cảm giác phản đạo, nhưng Hoan Hỉ giáo vốn cũng thuộc Cửu Ngục tà ma rồi, không quản việc ngươi dùng công pháp nhất mạch Hoan Hỉ hay công pháp nào khác. Đủ thực lực là được.

Chương 1618 - Toàn diệt (2)

Toàn diệt (2)

Chỉ có điều, đối thủ hiện tại của hắn là Mạnh Bà, những thủ đoạn này đều là hư vọng.

Mạnh Bà đi đến từng bước một. Quanh thân nàng hoa đào tán lạc, dáng người uyển chuyển không giống như Mạnh Bà ở Địa Phủ mà giống như tiên tử trên trời.

Có điều, mỗi một đóa hoa đào rơi xuống đều có biến hóa, có kiếm khí, có chỉ lực, có đao pháp cũng có quyền ý.

Những cánh hoa kia thiên biến vạn hóa nhưng cuối cùng đều rơi xung quanh Lạc Hoa tôn giả, biến thành sát cơ vô tận!

Sức mạnh lớn như vậy cùng lúc bạo phát, cái hoa trận mà Lạc Hoa tôn giả kết thanh nhanh chóng sụp đổ, khiến hắn nôn ra một ngụm máu tươi, khí tức lụi tàn, ngay lập tức bị trọng thương!

Mà bên kia, cuộc chiến giữa Tiêu Ma Da và Tô Tín lại còn đơn giản hơn.

Tô Tín một đường đuổi giết Tiêu Ma Da. Thực lực của Tiêu Ma Da thế nào hắn cũng có chút hiểu biết rồi.

Hơn nữa bây giờ thương thế của Tiêu Ma Da cũng chưa khỏi hẳn. Tô Tín toàn lực xuất thủ, trong nháy mắt, kiếm khí xung quanh trùng tiêu. Hư không ngưng đốn, uy thế Nhị Thập Tam Kiếm ầm ầm bạo!

Một kiếm diệt tiên thí thần này Tiêu Ma Da không ngăn được. Hai tay hắn kết ấn, sương mù màu hồng quanh thân xen lẫn

với khí thiêu đốt tinh huyết hợp thành màu sắc hết sức kì dị, muốn ngăn cản Nhị Thập Tam Kiếm của Tô Tín.

Đáng tiếc, hết thảy các thứ này đều là công cốc. Nhị Thập Tam Kiếm hạ xuống, diệt tiên thí thần. Phòng ngự của Tiêu Ma Da nhất thời vỡ vụn. Hắn kêu thảm một tiếng, máu tươi tuôn ra ngoài từ trong miệng.

Tuy nhiên Tô Tín không chút ngơi tau. Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí cùng với Tam Phân Thần Chỉ liên tiếp được dùng. Bóng chỉ tay cùng kiếm khí ngút trời hoàn toàn bọc lấy Tiêu Ma Da, khiến Tiêu Ma Da cản không được, phòng không xong!

Sau mười mấy chiêu, trên người Tiêu Ma Da đã toàn là thương tích. Thân thể lại biến thành hình dáng gầy trơ cả xương.

Nhìn Tô Tín không chút hao tổn nào, trong mắt Tiêu Ma Da lóe lên vẻ điên cuồng.

Nếu Tô Tín muốn giết Tiêu Ma Da diệt khẩu thì Tiêu Ma Da cũng muốn lấy mạng đổi mạng với hắn!

Nghĩ như vậy, hai tay Tiêu Ma Da kết ấn, đỉnh đầu hắn tỏa ra ánh sáng màu vàng hết sức thần dị.

Tiêu Ma Da đang thiêu đốt Nguyên Thần. Bây giờ mới đúng thực là một kích liều mạng của hắn. Sau khi thiêu đốt Nguyên Thần dù hắn có thể đánh chết Tô Tín thì hắn cũng phải chết!

Dưới ánh sáng màu vàng thiêu đốt Nguyên Thần, đỉnh đầu Tiêu Ma Da lại xuất hiện hư ảnh Hoan Hỉ Phật, hiện cả hình dạng nam nữ giao hợp, vừa thánh khiết vừa tà dị.

Hoan Hỉ Phật nam diện kim cương trừng mắt. Nữ diện âm nhu tà dị. Trong chớp mắt, bốn mắt nam diện nữ diện đồng loạt nhìn về hướng Tô Tín, một luồng sóng huyền ảo bắn ra, phá hư không ầm ầm hạ xuống phía Tô Tín!

Một kích của thiêu đốt Nguyên Thần đúng thực rất kinh người. Thậm chí nếu đổi thành những võ giả Dương Thần cảnh thực lực yếu hơn khác thì một kích này của Tiêu Ma Da đủ để giết họ trong chớp mắt.

Có điều tiếc thay, bây giờ người đối mặt với hắn là Tô Tín. Hơn nữa lại còn là Tô Tín, người có Nguyên Thần vô cùng cường đại.

Đối mặt với một kích này, Tô Tín ngay lập tức hai tay kết ấn, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần điên cuồng chuyển động, gần như ép tinh thần lực đến cực hạn.

Ấn pháp Tô Tín kết trong tay cũng là Nguyên Thần bí pháp từ phiến bạch ngọc, chuyên tu Nguyên Thần công kích.

Bóng hư ảnh thiên thần màu vàng hiện lên sau lưng Tô Tín, trong tay thiên thần cầm kiếm. Trong giây lát, một kiếm chém ra, Nguyên Thần tiểu kiếm mang theo một luồng huyết sắc vạch qua hư không, đụng với Hoan Hỉ Phật. Lúc bóng kiếm vỡ vụn cũng là hoàn toàn chém bể nát!

Trong giây lát, Tiêu Ma Da phun ra một ngụm máu tươi. Sắc mặt trắng bệch, khí tức trên người cũng suy giảm vô cùng.

Một kích thiêu đốt Nguyên Thần thất bại. Bất kể Tô Tín chết hay không, Tiêu Ma Da hắn cũng nhất định sẽ chết.

Cho đến giờ phút này Tiêu Ma Da mới cảm thấy có chút hối hận. Có điều, không phải hắn hối hận vì đi chọc vào Tô Tín. Hắn hối hận từ lúc tới Trung Nguyên là đã làm sai rồi.

Mật tông truyền đạo ở Trung Nguyên, những môn phái khác đều chọn cách thận trọng bước từng bước, vững vàng tổ chức thế lực của mình.

Chỉ có Hoan Hỉ giáo bọn họ là sốt ruột nhất. Bọn họ ngay lập tức chọn Giang gia sắp suy bại kia làm mục tiêu nâng đỡ. Như vậy mặc dù có thể thu hút ánh mắt của không ít người, nhưng cũng đồng thời là gieo tai họa ngầm.

Giang gia kia nếu đã suy sụp thì cũng có thể tưởng tượng được đệ tử của bọn họ là hạng gì.

Nhưng đám người Hoan Hỉ Miếu Tiêu Ma Da cũng không biết, dù sao bọn họ chỉ có thể nói chuyện trực tiếp với Giang gia lão tổ.

Nâng đỡ hạng như vậy sớm muộn cũng xảy ra vấn đề. Lần này bọn họ coi như là không chọc vào Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên

thì trong tương lai cũng nói không chừng gây ra tai vạ lớn cỡ nào nữa.

Chỉ có điều, Tiêu Ma Da nghĩ ra được hết thảy những thứ này thì cũng đã muộn. Khí tức trên người hắn nhất thời tiêu tán đến cạn kiện mà chết.

Bên kia, Mạnh Bà cũng đã đánh chết Lạc Hoa tôn giả. Thôi Phán quan cũng giải quyết Nhất Ngôn thượng nhân kia cùng lúc với Tô Tín.

Chương 1619 - Không đội trời chung

Không đội trời chung

Mạnh Bà vỗ tay một cái, giọng khinh bạc: "Đã nhiều năm như vậy, thực lực của Hoan Hỉ Miếu và Hoan Hỉ giáo cũng chưa ra thể thống gì. Trừ Đại Hoan Hỉ La Hán bế quan trăm năm không rõ sống chết kia ra, thì đám còn lại toàn phế vật. Đúng rồi, còn có một "Song Diện Minh Vương" Dạ Già Nam cũng không tệ. Người này rất tà, Sở Giang Vương ngươi nếu đụng phải hắn thì phải cẩn thận chút."

Tô Tín gật đầu một cái. Có thể khiến cho Mạnh Bà nói hai chữ "cẩn thận" thì thực lực khẳng định bất phàm.

"Đúng rồi, chỗ chiến trường thượng cổ kia các người đi qua chưa?" Tô Tín hỏi.

Thôi Phán quan lắc lắc đầu, nói: "Sau khi nhận tin chúng ta liền tới giúp ngươi. Những người còn lại theo Hậu Thổ đại nhân bọn họ đi theo hướng ngươi chỉ trước rồi."

Tô Tín gật đầu một cái. Hắn xử lý thi thể đám người Tiêu Ma Da xong, lúc này mới tính đi cùng nhóm Thôi Phán quan đến chiến trường thượng cổ kia.

Tô Tín giết Tiêu Ma Da là xong. Thế nhưng Nhất Ngôn thượng nhân cùng Lạc Hoa tôn giả lại chết trong tay Thôi Phán quan cùng Mạnh Bà, dấu vết hết sức rõ ràng. Cho nên nếu không xử lý ổn thỏa thì quan hệ của hắn với Địa Phủ sẽ rất dễ bị lộ.

Dù sao cũng không ai ngu si đến mứ cho rằng Địa Phủ vô duyên vô cơ giúp ngươi giết người của Hoan Hỉ Miếu. Trong này không có gì mờ ám thì quỷ cũng không tin.

Chờ sau khi xử lý thi thể xong, Tô Tín để cho Thôi Phán quan cùng Mạnh Bà đi trước. Trước mắt Tô Tín cứ dùng thân phận của mình là thích hợp nhất. Không chỉ có thể phát huy thực lực đến lớn nhất, Tô Tín cũng có thể chờ cơ hội mà động, tính toán bày kế với người của Thiên Đình một chút.

Chờ sau khi đám Mạnh Bà rời đi không lâu, Tô Tín cũng đi đến hướng chiến trường thượng cổ nọ.

Vốn Tô Tín cho rằng nơi này chỉ có người của Huyễn Ma Đạo hay Địa Phủ mà thôi. Dù sao, nơi này cũng là hắn phát hiện trước nhất.

Nhưng lúc Tô Tín chạy đến phiến đất hoang kia mới phát hiện, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cùng Thất Sát Tinh Quân, hai tên võ giả mang theo Vũ Sư, Phong Bá cùng những võ giả Dương Thần cảnh khác đi tới đây. Nhìn điệu bộ thì còn tới sớm hơn cả người của Huyễn Ma Đạo.

Tô Tín híp mắt một cái. Những người này có quan hệ ắt không tệ ở Tây Vực, nhanh như vậy bọn họ đã tra đến đây.

Chỉ có điều, hiện tại ba bên coi như chiếm tiên cơ cũng vô ích. Bởi chiến trường thượng cổ còn chưa xuất thế, mọi người cũng chỉ có thể tiếp tục chờ ở đây.

Người Thiên Đình cùng Địa Phủ ở đây đều đang nhìn nhau đầy căm tức. Mạnh Thiên Thu trông thấy Tô Tín tới, hắn đi đến hỏi: “Ngươi giải quyết Tiêu Ma Da rồi?”

Tô Tín gật đầu nói: “Một tên hòa thượng không ra hồn mà thôi. Giải quyết hắn thì mất bao lâu đâu.”

Mạnh Thiên Thu gật đầu một cái. Cửu Ngục tà ma bọn họ cũng có chút không ưa nhất mạch Hoan Hỉ đó.

Trong Cửu Ngục tà ma, hạng người giết chóc vô số, tội ác tày trời không thiếu. Nhưng Hoan Hỉ giáo ngoài mặt dùng song tu đầu độc lòng người, trong tối lại lén lút bắt người cướp của. Chuyện Hoan Hỉ Miếu không dám làm cũng được bọn họ làm

cho bằng sạch. Hành động này khiến cho Huyễn Ma Đạo dù cũng là Cửu Ngục tà ma cảm thấy có chút trơ trẽn.

Hiện thời, chiến trường thượng cổ còn chưa xuất hiện, điều này khiến nhóm Mạnh Thiên Thu có chút nóng nảy.

Khó khăn lắm mới chiếm được tiên cơ. Nếu như chiến trường thượng cổ này còn chưa chịu xuất hiện, đến lúc người khác đều chạy đến đây hết thì lúc đó mới thật sự khó mà giải quyết.

Mà một ngày trước, Long Tàng Tôn giả của Hoan Hỉ Miếu cùng với "Tiếu Diện Di Lặc" Vu Chi Kỳ của Hoan Hỉ giáo đã tập trung lại, tìm kiếm tin tức về chiến trường thượng cổ đó ở trong một tiểu quốc.

Bọn họ tất nhiên không đần, cũng biết lợi dụng sức mạnh của những tiểu quốc Tây Vực này.

Có điều bọn họ không giống Tô Tín, thẳng thừng lợi dụng người thuộc những nước Tây Vực này đi tìm chiến trường thượng cổ. Đám người Long Tàng Tôn giả cho người bản địa ở đây đi thăm dò động tĩnh của các võ giả Cửu Ngục tà ma khác.

Dù sao lần này bọn họ đến đây cũng không có ý nhất định phải đoạt được truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn cho nên chiếm được tiên cơ hay không cũng không sao. Vào sau người khác cũng được.

Những cường giả Cửu Ngục tà ma kia dĩ nhiên không quan tâm đến mấy tiểu quốc như con kiến hôi ở Tây Vực này. Long Tàng Tôn giả cùng với Vu Chi Kỳ lại liên thủ uy hiếp mấy tiểu quốc không có võ giả Dương Thần cảnh cùng nhau giúp bọn họ để ý động tĩnh. Quả nhiên, không đến một ngày đã có tin tức truyền tới. Mấy tên võ giả nghi là của Huyễn Ma Đạo đang tập họp lại về một phương hướng. Nếu Huyễn Ma Đạo làm vậy thì nhất định là đã phát hiện chỗ chiến trường thượng cổ kia rồi.

Có điều, ngay vào lúc này, sắc mặt của Vu Chi Kỳ bỗng nhiên biến đổi.

Long Tàng Tôn giả liền vội vàng hỏi: "Sư huynh, ngươi sao thế?"

Vu Chi Kỳ lấy từ trong túi không gian ra hai viên châu huyết sắc. Lúc này viên châu huyết sắc kia đã xuất hiện vết nứt li ti, giống như chỉ cần đụng nhẹ một cái sẽ vỡ vụn ngay lập tức vậy.

"Nhất Ngôn thượng nhân cùng Lạc Hoa tôn giả bỏ mạng rồi!"

Hai mắt Vu Chi Kỳ đỏ thẫm, quát lên, giống như bị điên rồi vậy.

Chương 1620 - Không đội trời chung (2)

Không đội trời chung (2)

Sức lực của Hoan Hỉ giáo trong Cửu Ngục tà ma không tính là mạnh nhưng cũng tuyệt không phải yếu. Ba tên Dương Thần cảnh tuyệt đối đủ giành cho Hoan Hỉ giáo một chỗ đặt chân trong Cửu Ngục tà ma.

Nhưng bây giờ thì sao? Hai tên Dương Thần cảnh đã chết. Cái này khiến cho Hoan Hỉ giáo từ trung lưu biến thành mạt lưu trong Cửu Ngục tà ma. Bây giờ, sức mạnh của Hoan Hỉ giáo ở trong Cửu Ngục tà ma cao lắm cũng chỉ có thể mạnh hơn Cản Thi phái đã bị đánh cho tàn phế có một chút mà thôi.

Long Tàng Tôn giả vội vàng nói: "Sư huynh, làm sao ngươi biết bọn họ bỏ mạng rồi?"

Vu Chi Kỳ run rẩy chỉ vào hai viên châu huyết sắc, nói: "Vật này được đặt tên là Huyết Mệnh Châu, là dị bảo ta vô tình có được. Chỉ cần nhỏ máu tươi vào trong đó, viên Huyết Mệnh Châu này sẽ liên kết với tính mạng của ngươi. Chỉ cần ngươi chết thì Huyết Mệnh Châu cũng sẽ vỡ vụn. Tình hình như này có nghĩa là hai người kia đã chết rồi!"

Long Tàng Tôn giả lẩm bẩm nói: "Thực lực của Nhất Ngôn thượng nhân và Lạc Hoa tôn giả tuyệt không hề kém, không đánh lại thì chẳng lẽ không chạy? Rốt cuộc là ai có thể giết được bọn họ?"

Vu Chi Kỳ nhắm mắt lại, dùng giọng lạnh lùng, nói: "Ở đây có không ít người có thể giết bọn họ. Hồng Liên Thánh sứ của Bạch Liên giáo. Mạnh Thiên Thu của Huyễn Ma Đạo. Diệp

Trường Ca của Thiên Ma Cung, những người này đều là cường giả đứng đầu trong số các Dương Thần cảnh."

Long Tàng Tôn giả cau mày nói: "Nhưng Nhất Ngôn thượng nhân đi cùng với Lạc Hoa tôn giả. Trừ khi hai phái liên thủ, mấy tên võ giả Dương Thần cảnh cùng nhau vây giết thì mới giết được bọn họ. Nhưng hiện Cửu Ngục tà ma còn đang bận chuyện, bọn họ có thể liên thủ sao?"

Vu Chi Kỳ thở dài, nói: "Còn hai phái không cần liên thủ cũng giết được bọn họ."

"Hai phái nào?"

"Thiên Đình và Địa Phủ!"

Long Tàng Tôn giả hít vào một hơi khí lạnh, nghĩ đến hình ảnh trước đó Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đánh một quyền làm Tiết Cửu Âm hộc máu.

Nếu như là Thiên Đình và Địa Phủ ra tay thì bọn họ phái đại hai tên cường giả Dương Thần cảnh là giải quyết được hai người kia. Thậm chí đến cả cơ hội chạy trốn Nhất Ngôn thượng nhân và Lạc Hoa tôn giả cũng không có.

Long Tàng Tôn giả chần chừ, nói: "Nhưng Thiên Đình và Địa Phủ không có lý do nào động thủ với hai người bọn họ?"

Long Tàng Tôn giả không thể nào nghĩ ra được. Nếu thật sự là Thiên Đình hau Địa Phủ thì đối phương vì sao phải động thủ với nhất mạch Hoan Hỉ bọn họ?

Bất kể là Hoan Hỉ giáo bọn họ hay Hoan Hỉ Miếu cũng không đắc tội người của Thiên Đình hay Địa Phủ mà?

Vu Chi Kỳ hít một hơi dài, giọng âm trầm, nói: "Tra! Nói các tiểu quốc kia điều động toàn bộ người tra hết cho ta!"

Khóe miệng Long Tàng Tôn giả giật giật, nói: "Sư huynh, vô dụng thôi. Người thường cũng chỉ dám đứng nhìn những võ giả Dương Thần cảnh đó từ xa, căn bản không dám đến gần. Bọn họ không thấy được rốt cuộc là ai giết Lạc Hoa tôn giả đâu."

Dương Thần cảnh mà xuất thủ không chút cố kỵ nào thì thậm chí có thể phá hủy được cả một tòa thành trì.

Những người Tây Vực bình thường này cũng không ngu. Bọn họ cũng biết lực tàn phá của võ giả kinh khủng đến mức nào. Cho nên một khi đụng phải Dương Thần cảnh, bọn họ đều sẽ xa lánh, căn bản không dám đến gần.

Vu Chi Kỳ nói: "Ta chỉ muốn biết rốt cuộc Lạc Hoa tôn giả và Nhất Ngôn thượng nhân rốt cuộc đã đi đến đâu, đụng mặt với ai. Như thế cũng có thể đại khái suy đoán ra là ai giết họ."

Bây giờ Vu Chi Kỳ chỉ hy vọng ngàn vạn lần đừng là người của Thiên Đình và Địa Phủ. Nếu không hắn cũng chẳng có dũng khí trả thù nữa.

Những tiểu quốc không có võ giả Dương Thần cảnh bị hai người Long Tàng Tôn giả và Vu Chi Kỳ thu thập đến dễ bảo, dưới ân uy của hai người họ, hiệu suất làm việc cũng rất nhanh. Không đến một ngày đã đưa tin đến cho Vu Chi Kỳ.

Long Tàng Tôn giả liền vội vàng hỏi: "Sư huynh, thế nào? Tra được tin gì không?"

Trên mặt Vu Chi Kỳ lộ ra vẻ cổ quái: "Nhất Ngôn thượng nhân cùng Lạc Hoa tôn giả đi khắp nơi tìm chiến trường thượng cổ kia, không tiếp xúc với bất kỳ người nào.

Chỉ có điều, có người trông thấy Tô Tín đang ngự không đi hơn trăm dặm đuổi giết Tiêu Ma Da, cuối cùng không biết tung tích."

Nghe lời này xong, trong lòng Long Tàng Tôn giả chùng xuống.

Thực lực của Tô Tín thế nào Tiêu Ma Da từng nói qua với hắn, tuyệt đối là cực kỳ kinh khủng. Ngay cả hắn cũng không phải là đối thủ.

Kết quả bây giờ Tiêu Ma Da bị Tô Tín đuổi giết hơn trăm dặm, sợ rằng cũng bị hao tổn đến chết, đã như vậy rồi hắn còn sống được hay sao?

Hai mắt Long Tàng Tôn giả cũng đỏ lên. Hoan Hỉ Miếu bọn họ cũng không được hoan nghênh ở toàn bộ Mật tông, hoàn

toàn đều dựa vào thực lực mà chống đỡ. Thế mà bây giờ lại mất đi một người. Đây quả là tổn thất vô cùng lớn với thực lực của Hoan Hỉ Miếu.

Song, lúc này Long Tàng Tôn giả bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hắn đột nhiên nói: "Nơi cuối cùng mà Nhất Ngôn thượng nhân và Lạc Hoa tôn giả xuất hiện có phải là cùng một chỗ với nơi Tiêu Ma Da bị đuổi giết hay không?"

Hiển nhiên Vu Chi Kỳ cũng hiểu ý của Long Tàng Tôn giả, hắn vội vàng cho người đi hỏi. Kết quả đúng là như vậy. Nhất Ngôn thượng nhân cùng Lạc Hoa tôn giả xuất hiện lần cuối ở ngay đúng chỗ Tiêu Ma Da bị đuổi giết!

Chương 1621 - Không đội trời chung (3)

Không đội trời chung (3)

Lúc này, tất cả cũng gần như sáng tỏ, Long Tàng Tôn giả nghiến răng nghiến lợi nói: "Tiêu Ma Da bị đuổi giết chắc chắn sẽ cầu viện chúng ta. Nhưng chúng ta cách quá xa, không nhận được tin của hắn. Nhưng Nhất Ngôn thượng nhân cùng Lạc Hoa tôn giả thì có thể!

Cái chết của hai người này chắc chắn có liên quan đến Tô Tín. Thậm chí, Tiêu Ma Da cũng có khi lành ít dữ nhiều!"

Bấy giờ, cái Long Tàng Tôn giả cùng Vu Chi Kỳ không hiểu chính là Tô Tín sao có thể giết được ba tên võ giả Dương Thần cảnh? Tô Tín không phải là Mạnh Kinh Tiên. Trong này nhất định có người giúp hắn!

Chẳng lẽ là Huyễn Ma Đạo?

Có điều, người của Huyễn Ma Đạo đều đang đi đến chiến trường thượng cổ kia, chính mắt bọn họ trông thấy.

Nhưng nếu không phải Huyễn Ma Đạo thì rốt cuộc là ai giúp Tô Tín?

Vu Chi Kỳ hừ lạnh một tiếng, nói: "Bất kể là ai đứng trong tối giúp Tô Tín, từ nay về sau, nhất mạch Hoan Hỉ ta không đội trời chung với Tô Tín!"

Chưa gì đã chết mất ba tên Dương Thần cảnh, tổn thất nhường này bọn họ không gánh nổi.

Cái gọi là tử thù có lúc cứ như vậy mà thành. Lúc bắt đầu chẳng qua là thù oán nhỏ, nhưng hai bên không ai muốn nhượng bộ, lúc công phạt lẫn nhau khiến cho thù oán càng kết càng lớn, cuối cùng biến thành cừu hận không chết không thôi.

Chuyện này trên giang hồ cũng không hề lạ. Hơn nữa thù oán này một khi kết lớn thì cho dù cuối cùng hai bên có muốn hòa giải cũng không có cơ hội nào.

Ai cũng không bỏ được mối thù này, huống chi dù có là người cầm đầu muốn hòa giải thì với hai thế lực lớn như Hoan Hỉ Miếu cùng Hoan Hỉ giáo có đến mấy chục ngàn đệ tử, bọn họ cam tâm giải hòa hay sao?

Cho nên, thù oán của bọn họ lần này có thể nói là nhất định phải đến mức không chết không thôi.

“Sư huynh, bây giờ chúng ta làm thế nào đây? Tìm Tô Tín kia?” Long Tàng Tôn giả hỏi.

Vu Chi Kỳ sắc mặt âm lãnh, nói: “Không cần tìm. Hắn là chi viện mà Huyễn Ma Đạo mời đến. Sau chuyện này hắn nhất định sẽ đến chỗ chiến trường thượng cổ đó hội họp với Huyễn Ma Đạo. Chúng ta đến đó chờ hắn là được.”

Vừa nói, hai người liền ngay lập tức đi đến chỗ chiến trường thượng cổ kia.

Mà lúc này, trên chỗ chiến trường thượng cổ có thêm hai nhóm đến. Theo thứ tự là Thiên Ma Cung cùng Hoàng Tuyền giáo. Người của Thiên Đình và Địa Phủ cũng đến đông đủ. Điều này cũng khiến cho Mạnh Thiên Thu nóng ruột vô cùng.

Tây Vực chỉ có một chút như vậy, hành động của bọn họ căn bản không gạt được người khác. Những môn phái khác nhìn một cái thấy người Huyễn Ma Đạo ở đây đều đuổi đến hướng này. Bọn họ rất dễ dàng đoán được Huyễn Ma Đạo nhất định đã phát hiện gì đó nên cũng chạy đến đây.

Có điều, vào lúc này, một tiếng quát chói tai vọng đến.

“Tô Tín! Lạc Hoa tôn giả, Nhất Ngôn thượng nhân của nhất mạch Hoan Hỉ chúng ta rốt cuộc có phải bị ngươi giết rồi hay không?”

Long Tàng Tôn giả cùng Vu Chi Kỳ dẫn theo một đám đệ tử nhất mạch Hoan Hỉ khí thế hung hăng kéo đến, nhắm thẳng vào Tô Tín.

Có điều, nghe lời này, mọi người đều có hơi sửng sốt. Tình huống này là sao đây?

Ba người nhất mạch Hoan Hỉ đều là nhân vật thuộc Dương Thần cảnh, thực lực đều không tệ. Nói một mình Tô Tín đánh bại một người thì bọn họ không thấy kỳ, thậm chí giết một người cũng không hiếm. Nhưng nếu nói Tô Tín dùng sức một người đánh chết cả ba, cái này có phải đang nói mớ không?

Người nhất mạch Hoan Hỉ vừa đến đã chất vấn Tô Tín có giết ba người Tiêu Ma Da hay không, cái này khiến mọi người có chút không hiểu nổi.

Tô Tín dù có mạnh hơn nữa cũng không thể mạnh đến trình độ này được?

Nhưng sự thật rành rành trước mắt, đám người Long Tàng Tôn giả cũng không mang tính mạng của cường giả Dương Thần cảnh ra làm trò đùa.

Tô Tín nhìn đám người Long Tàng Tôn giả, nhàn nhạt nói: “Ta có giết ba tên phế vật kia thì làm sao? Đây vốn là ân oán giữa ta và Hoan Hỉ Miếu nhưng Hoan Hỉ giáo các người lại nhất quyết xen vào. Đã vậy cũng chớ có trách ta hạ thủ ác độc.”

Tô Tín không chối chuyện này. Hắn cũng không nhất thiết phải phủ nhận.

Dù sao hắn và nhất mạch Hoan Hỉ đã kết thành tử thù, bây giờ coi như là kết oán sâu hơn nữa thì cũng làm sao?

Hơn nữa, những người khác cũng kinh ngạc nhìn Tô Tín. Bọn họ không dám tin Tô Tín thật sự dùng sức một người tiêu diệt ba tên võ giả Dương Thần cảnh nhất mạch Hoan Hỉ. Thực lực này kinh khủng đến độ nào chứ?

Chỉ có điều, nếu nói Tô Tín thực sự có thực lực này bọn họ lại không tin. Theo cách nghĩ của bọn họ, hẳn là Tô Tín đã dùng bí bảo hay là cạm bẫy gì đó bẫy chết ba người kia.

Chuyện như vậy Tô Tín cũng từng làm một, hai lần. Lần trước ở Cửu Trọng Kiếm các, Tô Tín lợi dụng các kiểu cạm bẫy cùng điều kiện, dùng thực lực Hóa Thần cảnh đỉnh phong bẫy chết hai cường giả Dương Thần cảnh.

Vì vậy, lần này bọn họ cũng cho là như vậy. Bấy giờ, trong tay Tô Tín nếu là có món chí bảo gì thì muốn bẫy chết ba tên võ giả Dương Thần cảnh cũng không phải là việc khó.

Mà bên kia, trên mặt Long Tàng Tôn giả cũng lộ ra vẻ dữ tợn. Ngay lập tức xông lên muốn động thủ cùng Tô Tín nhưng bị Vu Chi Kỳ cản lại giữa đường.

Trong lòng Vu Chi Kỳ cũng căm hận Tô Tín. Hoan Hỉ giáo bọn họ không ít thì nhiều cũng sắp bị hủy trong tay Tô Tín.

Chương 1622 - Chiến trường thượng cổ

Chiến trường thượng cổ

Nhưng lúc này bọn họ không thể động thủ. Bởi vì dù hai người bọn họ liên thủ cũng không chắc chắn đánh lại được Tô Tín.

Thân là Chủ trì của Hoan Hỉ giáo nhưng thực ra, thực lực của "Tiếu Diện Di Lặc" Vu Chi Kỳ chỉ mạnh hơn đám Tiêu Ma Da một chút. Hắn chỉ mạnh hơn ba người Tiêu Ma Da một chút mà thôi. Ba tên Dương Thần cảnh đều chết trong tay Tô Tín, chuyện này khiến hắn cũng có chút kiêng kỵ với Tô Tín.

Vu Chi Kỳ truyền âm nói với Long Tàng Tôn giả: "Không nên vọng động. Hiện tại người của Huyễn Ma Đạo cũng đang ở đây. Chúng ta không đụng vào Tô Tín được. Huống chi bây giờ thực lực của chúng ta mà đấu với Tô Tín cũng có chút miễn cưỡng.

Dạ Già Nam sư huynh đã vào Tây Vực từ sớm. Chúng ta lại chưa phát hiện được tung tích của hắn. Nếu vậy có khi hắn đã vào trong chiến trường thượng cổ kia rồi.

Chờ cho chúng ta vào chiến trường thượng cổ đó rồi, liên lạc được với Dạ Già Nam sư huynh, đến lúc đó giết Tô Tín cũng không muộn!”

“Song Diện Minh Vương” Dạ Già Nam được coi là người mạnh nhất nhất mạch Hoan Hỉ bọn họ. Dạ Già Nam là chân truyền của Đại Hoan Hỉ La Hán. Sau khi Đại Hoan Hỉ La Hán bế quan, hắn chính là cường giả đệ nhất ở Hoan Hỉ Miếu. Thậm chí ngay cả Đại Thế Chí thượng sư đứng trước mặt hắn cũng yếu hơn một nước.

Nếu có Dạ Già Nam xuất thủ, bất kể Tô Tín có âm mưu quỷ kế gì cũng không thoát được một kiếp này!

Tất cả mọi người ở đây chờ đến mấy giờ, tới lúc sắc trời đã hơi tối đen, trong sa mạc bỗng nhiên truyền đến chấn động.

Mọi người chỉ thấy hư không vô tận bị xé, toàn bô đất hoang đều bắt đầu chiến động. Nơi vốn là sa mạc dần dần biến mất, chiến trường thượng cổ to lớn hiện lên. Sương mù dày đặc bao bọc bên trong. Khí tức xơ xác tiêu điều thê thảm ập vào mặt. Mọi người thậm chí còn ngửi được mùi máu tanh nồng đượm.

Ai nấy đưa mắt nhìn nhau một cái rồi vội vàng tiến vào trong chiến trường thượng cổ kia.

Tô Tín cố ý rớt xuống phía sau một bước. Hắn dường như thấy được đám võ giả Tây Vực Xích Mộc Thiết lởn vởn ở phía sau, không biết muốn làm gì.

Có điều, sau đó Tô Tín liền lắc đầu một cái. Có vài người muốn tìm chết hắn cũng không ngăn được. Chiến trường thượng cổ này không chỉ không rõ nguy hiểm mà còn có cả cường giả của Cửu Ngục tà ma cùng hai cung Thiên Địa đến tranh đoạt. Đừng nói là người các tiểu quốc Tây Vực, cho dù là Bái Hỏa giáo lớn nhất Tây Vực đến đây cũng vô dụng mà thôi.

Mà lúc này, sau khi Tô Tín vào chiến trường thượng cổ kia, nhất thời hắn cảm giác được một làn sương mù dày đặc bao vây lấy mình.

Khí tức của màn sương mù này vô cùng kì quái. Tô Tín có thể ngửi được mùi máu tanh nồng đượm bên trong. Không chỉ thế,

sương mù này còn đang làm nhiễu loạn không gian và thời gian. Điều này khiến linh giác của Tô Tín bị áp chế đến cực hạn. Thậm chí hắn chỉ có thể nhìn được đến khoảng cách hơn mười trượng trước mặt mà thôi.

Ánh mắt Tô Tín híp lại, thầm nhủ: “Đây đúng là nơi thích hợp đánh lén.”

Bình thường mà nói, linh giác của võ giả vô cùng nhạy cảm. Đặc biệt là đến trình độ như Tô Tín, linh giác của cường giả Dương Thần cảnh thậm chí có thể vượt qua được phạm vi một dặm, tiếng con ruồi đập cánh cũng có thể nghe rõ ràng.

Cho nên nói, muốn đánh lén cường giả Dương Thần cảnh, trừ phi ngươi có tu luyện bí pháp, hoặc thực lực vượt xa hơn đối phương, nếu không căn bản không thể đánh lén thành công được.

Nhưng hiện tại, trong chiến trường thượng cổ này, linh giác của võ giả ngay lập tức mất hiệu lực. Đây quả thực chẳng khác gì người mù.

Tô Tín theo thói quen nhìn lướt qua xung quanh. Hắn ngược lại cảm thấy một chuyện hơi có chút kỳ quái.

Dấu vết để lại trong chiến trường thượng cổ này có vẻ còn mới. Hệt như thể trận đại chiến chỉ vừa mới kết thúc. Căn bản không giống như đã trải qua thời gian gần mười ngàn năm.

Tô Tín suy đoán nơi này hẳn là nằm trong vết nứt không gian, vì lẽ đó nên trời đất trong này có chút biến hóa về quy tắc.

Có điều như vậy cũng được, thời gian ở đây ngưng trệ thì dù có là thi thể của Đại Thiên Ma Tôn hay là Hạo Thiên Thượng Đế, hay Phong Đô Đại Đế cũng sẽ được gìn giữ hoàn hảo. Ít nhất không đến mức hóa thành cát bụi. Khả năng có được truyền thừa của bọn họ cũng sẽ lớn hơn.

Bởi vì linh giác bị phong bế nên Tô Tín di chuyển rất dè dặt.

Đất đai bốn phía đều bị dư âm cuộc chiến cường hãn ngày xưa xé nát nên tới tận bây giờ Tô Tín cũng có thể ngửi được mùi vị giết chóc.

Trên mặt đất còn lưu lại thi thể võ giả thượng cổ, có người mặc chiến giáp, có người mặc đủ loại y phục kỳ dị.

Những người mặc chiến giáp hẳn là võ giả dưới đời Hoàng triều đó. Còn những người mặc y phục kỳ dị kia chính là võ giả Tây Vực ngày xưa.

Thực lực của những người này cũng đều không tệ, từ cường độ khí huyết của bọn họ cũng nói lên được những người này yếu nhất cũng mang tu vi Tiên Thiên cảnh.

Trên giang hồ hiện nay, nhân vật thuộc Tiên Thiên cảnh cũng đã được coi là cao thủ. Trong các đại phái Tiên Thiên cảnh cũng có thể coi là lực lượng trung kiên. Nhưng đặt vào thời thượng cổ thì chỉ là binh lính bình thường hoặc là làm tốt thí mà thôi.

Chương 1623 - Chiến trường thượng cổ (2)

Chiến trường thượng cổ (2)

Dọc theo đường này Tô Tín không phát hiện cái gì đặc biệt, phần lớn đều là thi thể người từ đời Hoàng triều xưa cùng những võ giả Tây Vực. Tiên Thiên cảnh cũng có mà Hóa Thần cảnh cũng có. Binh khí, chiến giáp họ bỏ lại cũng là đồ tốt. Thậm chí trên người bọn họ cũng có vài người để lại công pháp, túi không gian các kiểu. Có điều Tô Tín cũng không lấy chúng.

Với thực lực hiện giờ của Tô Tín dĩ nhiên không vừa mắt với mấy thứ nhỏ nhặt này. Đến cả nhặt chúng lên Tô Tín cũng ngại tốn thời gian.

Trước mắt, đồ trong chiến trường thượng cổ này nếu bị những võ giả Tiên Thiên cảnh hay Hóa Thần cảnh trông thấy, bọn họ sẽ coi chúng như chí bảo mà mừng rỡ như điên. Tuy nhiên, với Dương Thần cảnh như Tô Tín, mấy thứ này chẳng khác gì đồ vô dụng.

Ngay lúc Tô Tín thận trọng thăm dò, phía trước hắn bỗng dưng nhảy ra một bóng người. Hai bên theo bản năng đồng

loạt xuất thủ. Trong nháy mắt, kiếm khí cùng Hoàng Tuyền tử khí bạo phát lẫn nhau ở ngay trước hai người.

Sau một chiêu này, hai bên bấy giờ mới tách ra mấy trượng, cũng thấy rõ thân phận của đối phương.

Đối diện với Tô Tín chính là Tiết Cửu Âm của Hoàng Tuyền giáo.

Lúc này, Tiếu Cửu Âm nhìn qua rõ ràng cực kỳ chật vật. Hoa phục cả người bị rách, khóe miệng còn chảy máu.

Trước đó Tiết Cửu Âm cũng đã rất xui xẻo. Hắn bị Bắc Cực Tử Vi Đại Đế ở ngay trước mặt mọi người đánh một quyền hộc máu, mất hết cả mặt mũi, còn chưa bắt đầu tranh đoạt di hài Đại Thiên Ma Tôn đã bị trọng thương.

Bây giờ thì hay rồi, Tiết Cửu Âm dường như lại bị thương, hơn nữa còn bị thương không nhẹ.

Nhưng vấn đề là, lúc này bọn họ chỉ mới vừa bước vào chiến trường thượng cổ mà thôi. Nếu nói là xui xẻo, thì đúng là không ai đen đủi hơn Tiết Cửu Âm.

Ngày xưa lúc ở Tây Bắc, Tiết Cửu Âm cũng coi như từng quen biết với Tô Tín. Hơn nữa, lúc tranh đoạt di hài của Đại Thiên Ma Tôn hai bên cũng không có mâu thuẫn. Dẫu sao thì Tô Tín giúp Huyễn Ma Đạo. Mà kẻ địch của Huyễn Ma Đạo chỉ có duy nhất Bạch Liên giáo mà thôi.

Cho nên, Tiết Cửu Âm bực dọc chắp tay, nói: “Hóa ra là Tô đại nhân. Mới nãy là hiểu lầm, ha ha.”

Tô Tín kinh ngạc hỏi: “Tiết giáo chủ giao thủ với ai thế? Người của Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên?”

Ai cũng biết Hoàng Tuyền giáo là do phản đồ của Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên lập nên. Hai bên không đội trời chung, giống như Huyết Ma Đạo và Bạch Liên giáo vậy.

Cho nên, Tiết Cửu Âm bị thương thành thế này, Tô Tín cũng theo bản năng cho rằng là người của Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên làm ra.

Tiết Cửu Âm chần chừ một lúc, chỉ đến một hướng, nói: “Là người của Thiên Đình và Địa Phủ! Lão phu lần này đến cũng coi như là đen đủi. Người của Thiên Đình và Địa Phủ bỗng dưng giao thủ, không biết thế nào lại kéo theo cả ta vào trong. Ta không kịp thoát thân, đỡ không kịp hai chiêu, bị đả thương ngay.”

Dù sao hắn cũng bị thương rồi, còn bị Tô Tín bắt gặp, giấu diếm cũng không có ý nghĩa gì, chi bằng nói thẳng cho Tô Tín luôn.

Huống chi lần này Tiết Cửu Âm cũng thật quá xui xẻo, thế mà cũng có thể bị ngộ thương.

Hai tên cường giả Dương Thần cảnh lúc đánh nhau, uy thế mặc dù kinh người nhưng cùng lắm chỉ có thể ngộ thương Dung Thần cảnh. Thế mà cường giả Dương Thần cảnh như Tiết Cửu Âm không ngờ lại bị cuốn vào trong trận chiến mà bị thương.

Nhưng trước đó hắn đã bị Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đánh trọng thương, thoáng cái lại vì lực công kích cường hãn kinh người từ cuộc giao thủ giữa Thiên Đình và Địa Phủ biến hóa, Tiết Cửu Âm chịu một chiêu cũng đủ thương càng thêm thương.

Chuyện mất mặt như này Tiết Cửu Âm cũng không muốn nói gì nhiều. Bởi vậy, hắn chẳng qua chỉ oán trách đôi câu với Tô Tín rồi liền cáo từ ngay. Tô Tín nhìn theo hướng Tiết Cửu Âm chỉ, trong mắt lộ vẻ kinh dị.

Người của Thiên Đình và Địa Phủ đã giao thủ rồi? Thế thì thời điểm hắn xuất thủ cũng đã tới.

Sau khi Tiết Cửu Âm rời đi, Tô Tín liền thận trọng đi thẳng đến hướng Tiết Cửu Âm chỉ.

Bởi vì sương mù ở đây quá mức tà dị, thậm chí ngay cả thính giác của Tô Tín cũng bị áp chế cho nên dù uy thế của hai tên cường giả Dương Thần cảnh lớn cỡ nào Tô Tín cũng không cảm giác được trừ khi hắn ở rất gần đối phương. Sau đó sẽ giống như với Tiết Cửu Âm trước đó, bị cuốn vào trận chiến rồi bị ngộ thương.

Gần nửa giờ sau khi Tô Tín thận trọng đi đến hướng kia, một luồng dao động kinh khủng chập chờn lúc này mới truyền tới. Tô Tín định thần nhìn lại, hai bên đang giao thủ chính là Bạch Hổ Thần Quân của Thiên Đình cùng với Thôi Phán quan của Địa Phủ.

Cường giả Dương Thần cảnh của Thiên Đình mà Tô Tín biết duy chỉ có hai người Bắc Cực Tử Vi Đại Đế và Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế. Địa vị của bọn họ trong Thiên Đình cũng tương tự như Mạnh Bà ở Địa Phủ. Lúc Thiên Đế bế quan họ sẽ phụ trách quản lý toàn bộ công việc trên Thiên Đình.

Đây là lần đầu Tô Tín gặp Bạch Hổ Thần Quân. Thực lực của hắn kinh khủng khác thường.

Bạch Hổ Thần Quân này xuất thủ hung hãn dị thường, võ đạo của hắn cũng là đấu chiến chí cực.

Bạch Hổ chủ sát phạt, chúc tây phương dữu kim. Bạch Hổ Thần Quân này lúc xuất thủ thể hiện điểm này rất tinh tế.

Một thanh loan đao màu vàng nhạt bị Bạch Hổ Thần Quân cầm trong tay, khí tức sắc bén lạnh thấu xương phá hư không, tản ra sát cơ vô tận.

Chương 1624 - Bạch Hổ Thần Quân

Bạch Hổ Thần Quân

Một đao chém xuống, tựa như thiên không bị phá, Phán Quan Bút trong tay Thôi Phán quan ầm ầm hạ xuống. U Minh tử khí vô tận ầm ầm bạo. Hai sức mạnh cường đại trực tiếp đụng nhau, nhất thời tuôn ra một luồng chấn động kinh khủng.

Lực bạo của Thôi Phán quan vô cùng cường đại nhưng cho dù là như vậy thì với sức mạnh của Bạch Hổ Thần Quân, hắn vẫn có thể áp chế đươc. Thực lực này đã có thể nói là kinh khủng.

Hơn nữa, võ đạo của Bạch Hổ Thần Quân cũng có hơi chút bất đồng so với những võ giả Dương Thần cảnh khác.

Chỉ dùng mấy chiêu Tô Tín đã có thể nhìn ra, Bạch Hổ Thần Quân chọn con đường võ đạo cực đoan nhất.

Mặc dù trong tay hắn có đao nhưng hắn luyện tự thân thành trường đao sắc bén vô cùng. Dữu kim khí sát phạt vô biên không phải tỏa ra từ trong đao của hắn mà là từ trong cơ thể của hắn!

Nhân vật như vậy thực chất Tô Tín cũng từng gặp qua, đó chính là Huyền Chân của Giảng Kinh đường ở Thiếu Lâm Tự.

Huyền Chân tu luyện công pháp Kim Cương Tịnh Thể Lưu Ly Quyết bí truyền của Thiếu Lâm Tự. Luyện hóa thân xác thành giống như như kim cương lưu ly, tinh khiết hoàn mỹ, bách độc bất xâm.

Còn Bạch Hổ Thần Quân đây thì lại là cực đoan, luyện bản thân thành binh khí thực thụ. Dùng vô biên dữu kim sắc bén khí luyện thể. Đau đớn này không giống như thường. Người bình thường đến thử một chút cũng không dám nhưng không ngờ Bạch Hổ Thần Quân lại thành công.

Bởi vì bị đất phong ấn này áp chế linh giác nên khi Tô Tín trông thấy Bạch Hổ Thần Quân và Thôi Phán quan thì hai người họ cũng trông thấy Tô Tín.

Hai người này thoạt tiên là có chút cảnh giác sau đó đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Thôi Phán quan thở phào là vì thấy người mình tới. Còn Bạch Hổ Thần Quân là vì Tô Tín không có sức uy hiếp với hắn.

Dẫu sao với Bạch Hổ Thần Quân mà nói, trên chiến trường thượng cổ này, đối thủ duy nhất của hắn thực chất cũng chỉ có Thiên Đình.

Hắn biết lần này Tô Tín đến là để giúp Huyễn Ma Đạo, cho nên bí mật giữa Thiên Đình và Địa Phủ chắc chắn Tô Tín cũng không biết. Giữa bọn họ cũng không có mâu thuẫn gì.

Hơn nữa quan trọng chính là lần trước ở Cửu Trọng Kiếm Các, còn cả lúc tuyệt diệt Thanh Thành Kiếm phái hai bên cũng từng có hợp tác. Đã vậy, bây giờ dễ nói chuyện hơn nhiều.

Dĩ nhiên đây cũng là vì Tô Tín có tư cách nói chuyện trực tiếp với cường giả Thiên Đình. Nếu đổi lại là người khác chỉ sợ

sớm đã bị Bạch Hổ Thần Quân một đao chém bay, nào còn có chuyện đứng nói nhảm với hắn?

Bởi vậy, trong mắt Bạch Hổ Thần Quân lóe lên vẻ kinh dị, nói thẳng: "Tô đại nhân, ngươi và Thiên Đình ta cũng coi như là người quen cũ. Chúng ta cũng từng hợp tác với nhau. Ở đây không có ai, nếu ngươi giúp ta xuất thủ chém chết Thôi Phán quan của Địa Phủ thì ta sẽ cho ngươi mức thù lao khiến ngươi thỏa mãn. Ngươi thấy thế nào?"

Lúc này Thôi Phán quan cũng chỉ vào Bạch Hổ Thần Quân nói: "Tô đại nhân, Địa Phủ chúng ta cũng từng có hợp tác với ngươi. Ngươi giúp ta giết Bạch Hổ Thần Quân, đồ ta cho ngươi nhất định sẽ nhiều hơn Thiên Đình!"

Tô Tín cười khổ chắp tay nói: "Chuyện của Thiên Đình cùng Địa Phủ ta không xen vào thì hơn. Hai vị cứ tiếp tục đi."

Vừa nói, Tô Tín còn vừa làm như thể muốn rời đi.

Thấy Tô Tín chọn như vậy, Bạch Hổ Thần Quân cũng âm thầm gật đầu một cái. Lựa chọn vậy mới phù hợp với tính cách của Tô Tín.

Dù sao với Tô Tín hiện tại mà nói thì Thiên Đình và Địa Phủ không có mâu thuẫn với hắn. Thậm chí hai bên cũng từng hợp tác với nhau trong trận diệt Thanh Thành Kiếm phái. Tô Tín hẳn cũng biết sự kinh khủng của Thiên Đình và Địa Phủ.

Cho nên bây giờ, lựa chọn thông minh nhất của Tô Tín chính là không giúp bên nào, thẳng thừng bỏ đi.

Nếu Tô Tín đồng ý giúp một bên xuất thủ, vậy thì Bạch Hổ Thần Quân mới nghi ngờ Tô Tín có ý đồ gì xấu.

Ngay lúc Bạch Hổ Thần Quân chuyển sự tập trung từ Tô Tín quay về Thôi Phán quan, Tô Tín chớp mắt quay đầu, trong mắt lóe lên sát cơ lạnh như băng!

Vô số mũi kiếm khí lạnh thấu xương không tưởng tượng nổi ầm ầm bạo nổ quanh thân Bạch Hổ Thần Quân, ngay lập tức tạo thành kiếm ngục, vây xoắn lấy Bạch Hổ Thần Quân!

Bị công kích bất thình lình, Bạch Hổ Thần Quân căn bản không nghĩ đến. Tầm mắt của hắn đều đặt hết trên người Thôi

Phán quan. Dưới tình huống bị kiếm khí cường đại vây xoắn lấy, khí sắc bén ầm ầm bạo, trên trời dưới đất đã không thấy được bóng người của Bạch Hổ Thần Quân nữa. Thoáng chốc, cả người hắn biến thành một thanh khai thiên cự nhận, trong nháy mắt chém nát kiếm ngục của Tô Tín!

Cường giả Thiên Đình đúng là không hổ tên Thiên Đình. Thực lực của Bạch Hổ Thần Quân mạnh hiếm thấy trên đời. Thậm chí so với Mộ Dung Long Thư ngày trước còn mạnh hơn đến mấy lần.

Tô Tín bỗng dưng xuất thủ đánh lén, Bạch Hổ Thần Quân vội vàng ngăn cản, nhưng dù là vậy hắn vẫn có thể phát ra được sức mạnh lớn như thường. Nếu đổi lại là người bình thường e là sớm đã bị Tô Tín đánh cho bị thương nặng.

"Tô Tín! Ngươi muốn tìm chết à?" Bạch Hổ Thần Quân hai mắt đỏ thẫm giận quát một tiếng.

Hắn quả thực không ngờ Tô Tín bỗng dưng xuất thủ đánh lén hắn. Hình như Thiên Đình cũng không có thù oán gì với Tô Tín chứ?

Chẳng lẽ trước khi Bạch Hổ Thần Quân và Thôi Phán quan giao thủ, Tô Tín và Địa Phủ đã có thỏa thuận gì rồi?

Chương 1625 - Bạch Hổ Thần Quân (2)

Bạch Hổ Thần Quân (2)

Bạch Hổ Thần Quân không nghĩ ra, dĩ nhiên bây giờ hắn cũng không có thời gian để nghĩ.

Tô Tín xuất thủ đánh lén, Bạch Hổ Thần Quân đỡ được, nhưng Thôi Phán quan thì hắn không ngăn được!

Lúc Bạch Hổ Thần Quân chém nát Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín, Thôi Phán quan cũng đã xuất thủ.

Phán Quan Bút mảnh khảnh như hạ xuống từ U Minh, tử khí âm tà vô tận ầm ầm bạo!

U Minh sinh tử phán, Hoàng Tuyền thư tương kiến!

Chấn động ầm ầm bạo, Bạch Hổ Thần Quân không kịp xuất đao, khí dữu kim sắc bén quanh thân hắn hóa thành hư ảnh Bạch Hổ hiện lên sau lưng, nhất thời phát ra tiếng gầm thét đinh tai nhức óc.

Hổ gầm long ngâm, một tiếng gầm của Bạch Hổ Thần Quân mang khí sát phạt oanh liệt giống như kim thiết. Uy năng này thậm chí không kém so với Sư Tử Hống của cao tăng Thiếu Lâm Tự sau khi đại thành.

Nhưng dù uy năng hổ gầm có mạnh hơn nữa cũng là vội vàng xuất thủ, nào có thể địch lại nổi lực bạo đến mức tận cùng chí cường của Thôi Phán quan?

U Minh khí vào cơ thể, Bạch Hổ Thần Quân nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, té bay ra ngoài.

Thừa thời cơ này, Tô Tín đánh ra một quyền, trên trời dưới đất duy ngã độc tôn!

Bạch Hổ Thần Quân nổi giận gầm lên một tiếng, ảnh đao trong tay phân hóa vạn thiên. Trong mỗi một đao đều mang khí sát phạt vô tận.

Có điều, dẫu sao hắn cũng đã bị Thôi Phán quan đánh trọng thương, dưới một quyền chí cường của Tô Tín, đao ảnh kia vỡ nát tan tành, ngay cả thiên bình trong tay hắn cũng răng rắc vỡ vụn!

Quyền ý cường đại đánh bay Bạch Hổ Thần Quân đến cả trăm trượng. Một quyền này không có thêm thuộc tính gì. Một quyền bá đạo này chỉ có sức mạnh đơn thuần!

Cho nên, dù cho Bạch Hổ Thần Quân đã luyện thân xác thành binh khí nhưng dưới một quyền này của Tô Tín, thân thể hắn vẫn xuất hiện vết nứt li ti.

Tô Tín xuất thủ, Thôi Phán quan cũng không nhàn rỗi. Phán Quan Bút trong tay hắn vạch một đường kỳ dị, đầu bút hạ xuống, dường như từng thanh U Minh huyết kiếm bay lên trời. Bạch Hổ Thần Quân muốn ngăn cản. Hắn không ngờ khí huyết trong cơ thể lại bị công pháp kỳ dị của Thôi Phán quan câu động, chảy ra bên ngoài theo thương thế trước đó bị Tô Tín đánh ra. Chớp mắt, Bạch Hổ Thần Quân biến thành huyết

nhân! Cứ tiếp tục như vậy, hắn sẽ bị Thôi Phán quan rút sạch máu tươi, biến thành một cái xác khô!

Sơ sẩy một nước thua cả bàn, Thôi Phán quan và Tô Tín giống như đã cùng phối hợp với nhau vô số lần vậy, ăn ý vô cùng.

Từ lúc Tô Tín bắt đầu xuất thủ đánh lén, Bạch Hổ Thần Quân liền rơi vào thế hạ phong, bị áp chế đến mức trọng thương.

Mặc dù hắn muốn phản kích nhưng Tô Tín với Thôi Phán quan không cho hắn một cơ hội nào, kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú.

Trong mắt Bạch Hổ Thần Quân lóe lên một tia sát cơ quyết liệt.

Nếu đổi lại là võ giả Dương Thần cảnh tầm thường phải chịu công kích của Tô Tín và Thôi Phán quan, thì không chống nổi ba chiêu đã bị đánh chết rồi.

Tuy nhiên Bạch Hổ Thần Quân là Dương Thần cảnh xuất thân từ Thiên Đình. Danh tiếng mặc dù không vang dội như Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Bắc Cực Tử Vi Đại Đế nhưng cũng không phải hạng người dễ dây vào.

Lần này hắn ngã ngựa nhưng hắn vẫn chưa thua!

Bạch Hổ Thần Quân hai tay kết ấn. Sau lưng hắn, hư ảnh bạch hổ huyết sắc huy hoàng hiện lên, dao động kinh khủng chập chờn ầm ầm bạo ra.

Hư ảnh bạch hổ kia miệng có trường đao, sát cơ vô tận hạ xuống, làm nổi bật Bạch Hổ Thần Quân lên như một sát thần.

Bạch Hổ Thần Quân, thiên diễn sát cơ!

Lúc này, Bạch Hổ Thần Quân trong tay không có đao nhưng bản thân hắn lại chính là một thanh đao sắc bén vô cùng!

Tô Tín cùng Thôi Phán quan trên mặt ngưng trọng. Người xuất thân từ Thiên Đình không ai là tầm thường. Kể cả Bạch Hổ Thần Quân người trước đó không hề có tiếng tăm cũng không thể khinh thường.

Hiện tại, Bạch Hổ Thần Quân hòa Dương thần làm một cùng với tự thân, lấy thân làm đao, lấy Dương thần để ngự. Nếu làm

không tốt thì chính là kết cục Nguyên Thần tan biến. Song, một đao chém ra uy năng cũng cực kỳ kinh người.

Bạch Hổ Thần Quân bị Tô Tín cùng Thôi Phán quan liên thủ dồn đến đường cùng. Nếu đổi thành người khác có lẽ sẽ chọn cách chạy trốn, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của Bạch Hổ Thần Quân không phải bình thường. Hắn cũng biết bản thân hắn đã bị thương, cơ hội chạy trốn khỏi Tô Tín và Thôi Phán quan là rất nhỏ.

Cho nên hắn cũng không buồn trốn, trực tiếp liều chết đánh một trận. Như vậy có thể còn có một cơ hội sống.

Bạch Hổ hàm đao, lúc này Dương thần của Bạch Hổ Thần Quân đã hoàn toàn hòa làm một thể với cơ thể của hắn, hóa thành một thanh sát đao chân chính ầm ầm chém xuống. Bên trong không gian tầm mắt của Tô Tín và Thôi Phán quan có thể nhìn được đều bị một đao này lấp đầy. Sát cơ vô tận hạ xuống, thậm chí khiến Tô Tín cùng Thôi Phán quan cũng phải run rẩy!

Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái. Bọn họ cũng có thể coi là từng có hợp tác, cũng biết thực lực của đối phương. Cho nên một đao này chém tới, hai người liền có kế hoạch, không né tránh mà lấy cứng đối cứng trực tiếp xuất thủ!

Chương 1626 - Không cam tâm

Không cam tâm

Hai tay Tô Tín kết ấn, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần điên cuồng vận chuyển. Sau lưng hắn, thần ảnh hiện lên. Tượng thần kia dáng dấp có đến tám phần giống với Tô Tín, chính là Dương thần của Tô Tín hiển hóa.

Tô Tín dùng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần cộng với bí pháp có được từ ngọc thạch diễn hóa ra chân thân Dương thần. Thần ảnh kia khẩu hàm thiên hiến, từng âm tiết kỳ dị tuôn ra. Nhất thời hư không rung động, xông phá sát cơ kia, khiến thân hình của Bạch Hổ Thần Quân bắt đầu run rẩy.

Bạch Hổ Thần Quân cũng không luyện qua bí pháp Nguyên Thần, chỉ có điều, vì hắn tu luyện sát đạo cho nên Nguyên

Thần bị sát khí kia luyện tinh thần tự thân đến tột cùng, có thể chống đỡ được phần lớn công kích Nguyên Thần. Ngay cả người của Huyễn Ma Đạo và Bạch Liên giáo gặp Bạch Hổ Thần Quân cũng cảm giác khó mà giải quyết được.

Song, Tô Tín lại khác. Bí pháp Nguyên Thần của hắn không giống như Bạch Liên giáo hay Huyễn Ma Đạo lấy ảo thuật làm chủ. Bí pháp Nguyên Thần của hắn cực kỳ bá đạo. Âm tiết tuôn ra, sức mạnh Nguyên Thần chấn động tâm tần nhất thời khiến đao thế của Bạch Hổ Thần Quân chững lại.

Lúc này, Thôi Phán quan cũng xuất thủ.

Phán Quan Bút trong tay hắn vạch một đường kỳ dị. Nhất thời, U Minh tử khí vô tận ầm ầm bạo ra. Trong chu vi trăm trượng mặc dù bị bao phủ bởi sương mù dày đặc nhưng vẫn vang lên từng tiếng quỷ khóc sói tru ghê rợn!

Bút này hạ xuống, hệt như viết ra tên họ của Bạch Hổ Thần Quân lên sổ sinh tử. Trong nháy mắt hư không ngưng trệ. Đao thế của Bạch Hổ Thần Quân vốn bị Nguyên Thần lực của Tô Tín quấy nhiễu nhất thời ngưng đốn ở giữa hư không hệt như bản vẽ bình diện, nhất thời vỡ vụn thành từng mảng!

Tô Tín ở một bên trợn to hai mắt, trong ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Mặc dù Thôi Phán quan và Tô Tín cũng đều tấn thăng lên Dương Thần cảnh cùng lúc nhưng thực lực của Thôi Phán quan so với Tô Tín lại sâu không lường được.

Ngày xưa, lúc Thôi Phán quan còn ở trong Thôi gia mặc dù vô cùng khiêm tốn nhưng không ai biết thời gian đó rốt cuộc Thôi Phán quan đã làm gì.

Địa Phủ với Thôi Phán quan mà nói chỉ là một thời cơ, cái thực sự khiến Thôi Phán quan quật khởi là chính bản thân hắn.

Hiện tại, bút này của Thôi Phán quan đã thoát ra khỏi sức mạnh không gian. Thậm chí đến cả Tô Tín cũng không nhìn ra được bút này của Thôi Phán quan rốt cuộc là công pháp trên thân thể hay là bí pháp Nguyên Thần nữa.

Bởi vì lúc bút đó hạ xuống, Tô Tín căn bản không cảm giác được có bấy kỳ chân khí nào tác dụng lên người Bạch Hổ Thần Quân. Nhưng một chiêu từ bạch hổ hàm đao mà Bạch Hổ Thần Quân ngưng tụ ra kia trong nháy mắt vỡ vụn một cách kì dị. Thật giống như Phán quan trong truyền thuyết viết xuống sổ Sinh Tử một cái tên, sau đó thiên địa lực thẳng thừng xóa bỏ nó vậy. Hết sức kinh khủng.

Mà lúc này, Bạch Hổ Thần Quân gào thét một tiếng thê lương. Bạch hổ hàm đao có dung hợp Dương thần lực, đao thế vỡ vụn, Dương thần của hắn cũng chịu tổn thương cực lớn.

Tô Tín không hề dừng lại. Phi Huyết Kiếm trong tay ra khỏi vỏ. Nhất thời khí huyết sát ngút trời bao phủ Bạch Hổ Thần Quân, trong nháy mắt kiếm mang phá thiên địa. Một kiếm này của Tô Tín, Bạch Hổ Thần Quân theo bản năng ngăn cản cũng không được, chỉ có thể chống cự nhờ vào thân xác tự thân.

Nhưng thân xác của hắn dù có tu luyện đến trình độ được như binh khí cũng không phải là binh khí thực thụ.

Khí huyết sát trực tiếp xé rách kinh mạch toàn thân Bạch Hổ Thần Quân. Phi Huyết Kiếm được dung hợp với răng nanh của Ba Xà Yêu vương thượng cổ đâm thấu qua xương, găm xuyên qua lưng Bạch Hổ Thần Quân.

Tô Tín thu Phi Huyết Kiếm lại. Bạch Hổ Thần Quân không cam tâm ngã xuống đất, không còn hơi thở.

Cho đến một khắc cuối cùng, Bạch Hổ Thần Quân vẫn để lộ ra vẻ không cam lòng. Bởi vì hắn không biết tại sao Tô Tín lại bỗng nhiên liên thủ với Thôi Phán quan ra tay với hắn.

Điểm này, Bạch Hổ Thần Quân nghĩ đến vô vàn lý do. Nhưng duy nhất không nghĩ đến chính là Tô Tín thế mà lại là Sở Giang Vương ở Địa Phủ.

Dẫu sao, không ít người trong giang hồ đều nghĩ Tô Tín bây giờ đã là trọng thần quyền cao chức trọng trong triều đình, có thể nói là nhân vật bá chủ một phương. Đến cảnh giới hiện tại của hắn thì thật ra cũng không có lý do gia nhập vào Địa Phủ. Ngược lại, gia nhập Địa Phủ cũng có thể khiến tất thảy những gì hắn có bây giờ đều thành dã tràng xa cát.

Bọn họ không thể nào ngờ, thời điểm Tô Tín gia nhập Địa Phủ hắn mới chỉ có cảnh giới Tiên Thiên mà thôi. Đối với cường giả khắp nơi ở Địa Phủ mà nói thì Tiên Thiên cảnh giới còn chẳng được xem là nhập môn. Nhưng hết lần này đến lần khác, Tô Tín lại có thể khiến Địa Tạng Vương phá lệ thu nhận hắn vào Địa Phủ. Khi đó cũng chính là thời điểm Tô Tín gian nan nhất.

Cho nên Bạch Hổ Thần Quân đến chết cũng không thể đoán ra được Tô Tín là người Địa Phủ.

Tô Tín thu kiếm quay đầu. Bên kia Thôi Phán quan đã lấy mặt nạ xuống, sắc mặt tái nhợt. Trong mắt lộ ra vẻ mệt mỏi. Hiển nhiên một kích kinh khủng vừa rồi đối với hắn mà nói cũng là tiêu hao không nhỏ. Thậm chí còn bị phản phệ ở một mức độ nào đó. Nếu không phải vì có Tô Tín ở đây, hắn cũng sẽ không sử dụng chiêu thức như thể lấy mạng đổi mạng thế này.

Chương 1627 - Không cam tâm (2)

Không cam tâm (2)

Thôi Phán quan lảo đảo đi tới, thở một hơi, lúc này mới nói: “Người của Thiên Đình thật khó dây dưa. Có điều giết hắn cũng coi là báo thù cho Tần Nghiễm Vương.”

Tô Tín nghe vậy nhất thời có hơi sửng sốt. Tần Nghiễm Vương Diệt không phải vẫn còn sống đó sao?

Hơn nữa, thực lực của Tần Nghiễm Vương Diệt so ra còn cao hơn Bạch Hổ Thần Quân không biết đến bao nhiêu lần nữa. Nếu như Tần Nghiễm Vương Diệt muốn giết Bạch Hổ Thần Quân thì thật là dễ như trở bàn tay. Ít nhất sẽ không phí sức như Tô Tín và Thôi Phán quan.

Thấy biểu tình của Tô Tín, Thôi Phán quan cũng biết Tô Tín hiểu lầm, hắn giải thích: “Tần Nghiễm Vương mà ta nói không phải là Tần Nghiễm Vương Diệt bây giờ, mà là Tần Nghiễm Vương đời thứ nhất ở Địa Phủ ta, cũng là người thuộc nhóm gia nhập Địa Phủ sớm nhất ngày trước. Khi đó ta cũng chỉ mới là Hóa Thần cảnh, mới vừa gia nhập Địa Phủ không lâu.

Khi đó Địa Phủ mới thành lập, không có nhiều cường giả. Tần Nghiễm Vương đời thứ nhất trong lúc thi hành nhiệm vụ có đụng mặt với người của Thiên Đình. Hắn đại chiến một trận với Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế. Mặc dù bị rớt xuống thế hạ phong nhưng vẫn chưa phân thắng bại. Chính bởi vì Bạch Hổ Thần Quân chạy đến xuất thủ đánh lén nên mới khiến cho Tần Nghiễm Vương đời thứ nhất bỏ mình."

Tô Tín sáng tỏ gật đầu một cái. Hình như hắn cũng nghe ai đó nói qua, Tần Nghiễm Vương Diệt gia nhập Địa Phủ sau khi Tần Nghiễm Vương đời thứ nhất chết. Vì để khác với Tần Nghiễm Vương đời đầu lúc này mới phong tước hiệu thêm một chữ "Diệt" phía sau.

Bạch Hổ Thần Quân đã chết, Tô Tín liền gỡ mặt nạ của hắn ra, muốn xem thử rốt cuộc hắn là ai. Nhưng kết quả trước mặt Tô Tín là một khuôn mặt trung niên xa lạ, lạnh như đao. Tô Tín có thể khẳng định đối phương tuyệt đối không phải người có danh tiếng lớn trên giang hồ.

Thôi Phán quan nói: "Không cần nhìn lại, căn bản không nhìn ra được gì đâu.

Chúng ta đều là người sau này mới gia nhập Địa Phủ, mỗi người cơ hồ đều có bối cảnh, thân phận của riêng mình. Thân phận thứ hai mới chính là thành viên Địa Phủ.

Nhưng Thiên Đình thì khác. Những người này đều được Thiên Đình đào tạo từ nhỏ. Trừ khi bọn họ có nhiệm vụ đặc thù cần đặt chân vào giang hồ thì mới có hai thân phận. Bằng không đại đa số võ giả Thiên Đình đều chỉ có một thân phận mà thôi."

Tô Tín gật đầu một cái, điểm này hắn hiểu rõ. Dẫu sao thì người của Thiên Đình thực lực cũng có chút quá mạnh. Giang hồ lớn như vậy, bỗng dưng xuất hiện một nhân vật thực lực cường hãn không giống thường đúng là quá đáng ngờ.

Cho nên võ giả Thiên Đình hoặc là ở suốt trong Thiên Đình khổ tu, hoặc là ngụy tạo thân phận giả trong các thế lực nhỏ, chân chính dung nhập vào trong giang hồ. Có điều, người làm cách sau luôn là số ít.

“Đúng rồi, sao ngươi lại đánh nhau với Bạch Hổ Thần quân?” Tô Tín hỏi.

Thôi Phán quan động tay một cái, dùng nội lực hút đến một tấm lệnh bài từ trong một mảnh phế tích ném cho Tô Tín.

Đây thật ra là nửa tấm lệnh bài đã bị sức mạnh cường đại đánh bể hơn nửa. Chỉ có thể loáng thoáng thấy phía trên mặt tựa như có phù văn kỳ dị, hơn nữa nhìn dạng thức của nó cũng có chút tương tự với lệnh bài Địa Phủ bọn họ.

Thôi Phán quan nói: “Đây là U Minh lệnh, chính là lệnh bài Địa Phủ thượng cổ dùng làm truyền tin. Phạm vi truyền tin thậm chí có thể bao trùm toàn bộ Đại Chu. Hơn nữa, phạm vi truyền phát cũng gần như có thể đạt đến chừng mười đạo. Lệnh bài hiện tại ở Địa Phủ chúng ta chính là phỏng theo giới thiệu về nó trong điển tịch để làm.”

Tô Tín có hơi ngạc nhiên. U Minh lệnh này cũng tương đương với long đằng ngàn dặm bản cường hóa. Chỉ có điều long đằng ngàn dặm là một lần duy nhất còn U Minh lệnh lại không hạn chế số lần sử dụng.

Lệnh bài hiện tại của Địa Phủ chỉ có thể dùng làm công cụ truyền tin. Muốn dùng nó để chuyển tin về Địa Phủ thì phải tiêu hao rất lớn. Cái khác chính là phạm vi nhất định phải ở xung quanh Giang Nam đạo. Chênh lệch quá xa so với U Minh lệnh mà Địa Phủ thượng cổ dùng.

Dĩ nhiên, phương thức chế tạo U Minh Lệnh cũng đã sớm thất truyền. Hiện tại, lệnh bài của Địa Phủ chính là do Hậu Thổ cùng với Chuyển Luân Vương căn cứ vào ít điển địch thiếu sót phục chế lại, có thể sử dụng được cũng đã coi là không tệ.

Thôi Phán quan cười lạnh nói: “Vốn ta muốn mượn nửa tấm U Minh lệnh này xem thử trong đó có khí tức của Phong Đô Đại Đế hay không, hòng muốn tìm di thể của Phong Đô Đại Đế trước. Không ngờ lại đụng phải Bạch Hổ Thần Quân.

Có điều cũng may có ngươi chạy đến. Bằng không thì có khi U Minh lệnh này ta đúng thật không giành được.”

Thực lực của Bạch Hổ Thần Quân bày ra ở đó. So với Tô Tín và Thôi Phán quan đều chắc chắn mạnh hơn một bậc.

Nếu không có Tô Tín, Thôi Phán quan mặc dù có thể chạy nhưng U Minh lệnh này đoán chừng sẽ rơi vào trong tay Bạch Hổ Thần quân.

Tô Tín lật qua lật lại U Minh lệnh hai lần rồi ném trả lại cho Thôi Phán quan.

Vật này ở trong tay hắn cũng vô dụng. Với Tô Tín mà nói thì thân phận Sở Giang Vương vẫn chưa đến lúc bại lộ. Tranh đoạt truyền thừa của Phong Đô Đại Đế cứ giao cho đám người Thôi Phán quan là được. Tô Tín hắn cứ ném đá giấu tay như bây giờ mới là tốt nhất.

Chương 1628 - Yêu Linh

Yêu Linh

Thôi Phán quan cũng đồng ý với suy nghĩ của Tô Tín. Sau khi xử lý thi thể của Bạch Hổ Thần Quân xong, Thôi Phán quan liền rời đi trước. Tô Tín cũng đi về hướng khác với Thôi Phán quan.

Chỉ có điều, Tô Tín phát hiện, càng đi về phía trước sương mù không chỉ không dày lên mà lại mỏng đi. Đến khi Tô Tín đã đi được chừng nửa giờ thì sương mù ở chiến trường thượng cổ này đã mỏng đến mức Tô Tín có thể liếc nhìn được khoảng cách từ hơn năm mươi trượng. Có điều, áp chế linh giác vẫn còn tồn tại.

Mà lúc hài, hai bóng người đột ngột xuất hiện, Tô Tín mặt không đổi sắc, khí tràng quanh thân dũng động, chuẩn bị sẵn sàng động thủ. Lúc này, sau khi thấy hai người kia, Tô Tín cũng không làm ra hành động gì quá khích.

Người đến chính là Yến Tử Thanh cùng Điện chủ Chiến Ma Điện ở Thiên Ma Cung "Xích Nguyệt Ma Tôn" Diệp Trường Ca. Nhìn dáng vẻ hai người họ hiển nhiên là đã đạt thành thỏa thuận nào đó. Bằng không hai người bọn họ cũng sẽ không đi cùng với nhau.

Trông thấy Tô Tín, trên mặt Yến Tử Thanh lộ ra vẻ vui mừng.

Tại chiến trường thượng cổ này nàng có chút đơn độc, đang tính tìm mấy người của phe mình, không ngờ nhanh như vậy

đã đụng mặt Tô Tín.

Tô Tín cười nói: “Diệp Điện chủ, Yến trưởng lão, nhìn điệu bộ này của các ngươi là rất có thu hoạch đúng không?”

Diệp Trường Ca lắc đầu, nói: “Không có thu hoạch gì nhưng lại phát hiện được chút phiền toái.”

Sắc mặt Diệp Trường Ca hơi đanh lại. Người này giống như thể lúc nào cũng bày ra biểu tình thế này, nói xong cũng không nghe ra hỉ nộ ái ố, quả đúng là mặt đơ.

Yến Tử Thanh cười một cái, thoải mái nói: “Khi nãy là phiền toái, có điều tìm được Tô đại nhân thì không phải phiền toái mà là cơ hội.”

Tô Tín nhíu mày, hỏi: “Ồ? Có ý gì đây?”

Yến Tử Thanh chỉ chỉ phía trước mặt, nói: “Khi nãy ta và Diệp Điện chủ phát hiện ở trước mặt có một vài thứ rất kì quái. Chúng như đang bảo vệ món đồ gì đó vậy. Ngươi đi qua đó xem chút là biết.”

Vật kỳ quái?

Tô Tín nghe Yến Tử Thanh nói có chút kinh ngạc. Dẫu sao nhân vật đến cấp bậc như Yến Tử Thanh cũng được coi là có kiến thức rộng. Thứ gì có thể khiến cho nàng cũng cảm thấy kỳ quái chứ?

Yến Tử Thanh cũng không giải thích gì thêm mà dẫn Tô Tín đến thẳng chỗ kia. Bọn họ đi không xa liền tới nơi giống sơn cốc nhỏ. Nơi này khắp nơi đều là thi hài, hình như từng diễn ra một trận chiến quy mô lớn.

Ở chỗ cửa vào sơn cốc, Tô Tín kinh sợ phát hiện có vài khôi giáp hình người tuần tra ở lối vào, giống như đang canh phòng vậy.

Không sai, chính là khôi giáp hình người.

Kiểu dáng của những khôi giáp này đều là dạng dùng trong quân đội dưới quyền Nhân Hoàng ngày xưa. Tuy nhiên trong khôi giáp tất cả đều bị bao phủ bởi màn sương màu máu đỏ

trong suốt. Màn sương giống như thân thể, chống đỡ khôi giáp đi tới trước.

Cái này là gì thế? Quỷ hồn sao?

Võ giả không tin Tiên Phật, cũng không thờ quỷ thần. Đến mức tới được Chân Vũ cảnh có thể quyền khuynh sơn hà, ngự không mà vũ, bản thân không khác gì thần tiên thì còn tin Tiên Phật gì nữa?

Đạo gia cùng Phật tông bày đủ kiểu thần tiên ra như vậy, cuối cùng cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi. Không có Tiên Phật, quỷ thần lẽ dĩ nhiên cũng không tồn tại.

Võ giả Yêu tộc nhiều đến vậy cũng chỉ là một loại sinh linh. Chẳng qua bọn họ bẩm sinh tương đối cường đại mà thôi.

Nhưng thứ trước mắt mới nhìn một cái thì căn bản chính là quỷ hồn trong truyền thuyết. Hơn nữa, còn là quỷ hồn cảu các binh lính chết trận từ đời Hoàng triều trước lưu lại.

“Đây là cái gì thế? Đừng nói với ta đó là quỷ thật đấy.” Tô Tín hỏi.

Võ giả chết đi, Nguyên Thần dĩ nhiên cũng theo đó mà tan biến. Cho nên quỷ hồn căn bản không tồn tại.

Yến Tử Thanh trầm giọng nói: “Dĩ nhiên không phải quỷ hồn. Thứ này hẳn coi như là một loại Yêu Linh đặc thù.”

Tô Tín gật đầu một cái. Thiên hạ vạn vật đều có linh tính. Ví như binh khí được võ giả uẩn dưỡng có thể tạo ra được linh khí. Khi lên đến trình độ thần binh, linh khí thậm chí cũng biết suy tính, sinh ra linh trí.

Còn một tình huống nữa chính là linh vật sinh ra trong thiên địa liền được gọi là Yêu Linh, không bị ai nắm giữ.

Yến Tử Thanh tiếp tục nói: “Thoạt tiên chúng ta nghi ngờ là do ở giữa nơi chiến trường thượng cổ này ngày xưa chết quá nhiều người, cho nên Nguyên Thần mang chấp niệm của những người chết đó trộn chung lại với nhau. Lại thêm bị sát cơ mạnh mẽ ở chiến trường thượng cổ này kích thích cho nên mới hóa thành Yêu Linh.

Song, những thứ này hình như cũng không có linh trí, cái có chẳng qua chỉ là ít bản năng cùng chấp niệm thôi.

Khi nãy chúng ta đã giao thủ với chúng. Thực lực của chúng rất yếu. Lực công kích chỉ tương đương với võ giả Hóa Thần cảnh. Cái khó chính là bọn chúng tinh thông công kích tinh thần. Bởi vậy nên tính ra thì có mạnh hơn vài võ giả Hóa Thần cảnh bình thường một chút.

Cái khó dây dưa nhất chính là bọn chúng như thể bất tử vậy. Trừ phi ngươi có thể chân chính thanh trừ bản thể của chúng. Còn không thì căn bản không cách nào giết chết chúng được."

Tô Tín kinh ngạc nói: "Thành tựu bí pháp tinh thần của Huyễn Ma Đạo các ngươi chẳng lẽ cũng không làm gì được chúng hay sao?"

Chương 1629 - Yêu Linh (2)

Yêu Linh (2)

Trước mắt chỉ có mấy con Yêu Linh, dù cho Diệp Trường Ca không giỏi bí pháp tinh thần, nhưng với thực lực của Yến Tử Thanh thì hẳn rất dễ dàng giải quyết chúng mới đúng.

Yến Tử Thanh nói: "Không dễ dàng như vậy. Bí pháp Huyễn Ma Đạo ta sở trường là ảo thuật. Đơn giản mà nói thì đối phó với võ giả cùng cấp dĩ nhiên có thể. Nhưng đối mặt với thứ ngu xuẩn ngay cả linh trí cũng không có thì căn bản là vô ích.

Quan trọng nhất là bây giờ dù cho ta có trực tiếp dùng tinh thần lực giết chết chúng cũng vô dụng. Ở ngoài sơn cốc chỉ có một bộ phận Yêu Linh tuần tra thôi. Bên trong sơn cốc kia còn rất đông Yêu Linh! Đếm không xuể được!

Ta từng đánh giết vào trong nhưng lại bị đám Yêu Linh kia bức ngược trở ra.

Có điều, hình như bọn chúng đang bảo vệ vật gì đó vậy. Sau khi ép ta ra ngoài, bọn chúng cũng không rời khỏi sơn cốc. Chẳng qua chỉ tiếp tục cho mấy con Yêu Linh khác bảo vệ ngoài cửa mà thôi.

Vốn ta tính tìm mấy người Huyễn Ma Đạo khác tới, mọi người cùng nhau xuất thủ giết sạch đám Yêu Linh này. Song, bây giờ nếu Tô đại nhân đã đến thì không còn vấn đề gì nữa. Với thực lực của Tô đại nhân chắc hẳn giải quyết đám Yêu Linh này không phải là vấn đề.

Tô Tín gật đầu một cái. Nếu nhưng thứ này không phải là vô cùng vô tận thì Tô Tín cũng có mấy phần tự tin.

Trình độ bí pháp tinh thần cùng bí pháp Nguyên Thần của Tô Tín đều không yếu.

Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần là căn cơ Tô Tín đặt. Hơn nữa, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần mặc dù nặng ở ảo thuật, có chút tương tự với công pháp của Huyễn Ma Đạo, nhưng bí pháp Nguyên Thần mà Tô Tín lấy được trên phiến bạch ngọc là công pháp bí thuật Nguyên Thần lực thứ thiệt.

Bí pháp Nguyên Thần trên phiến bạch ngọc kia vô cùng bá đạo, chính là kết quả từ hệ thống tu luyện chuyên tu Nguyên Thần có được, phối hợp cùng với Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần của Tô Tín tu luyện ra được, uy năng phát ra ngoài có thể nói là kinh khủng.

Bởi vậy, Tô Tín cũng không từ chối, ngay lập tức liền đồng ý.

Sau khi quyết định xong, Tô Tín đi thẳng tới sơn cốc kia trước. Yến Tử Thanh tiếp ứng ở bên cạnh, còn Diệp Trường Ca ở phía sau cảnh giác bảo vệ để ngừa những võ giả khác xuất hiện cướp đồ.

Tô Tín không biết tính cách người Thiên Ma Cung thế nào, nhưng Yến Tử Thanh thì chắc chắn biết.

Bởi vậy nếu nàng yên tâm để cho Diệp Trường Ca ở phía sau bảo vệ thì Tô Tín dĩ nhiên cũng không có gì phải lo.

Cùng lúc đó, đám Yêu Linh trông thấy nhóm người Tô Tín xuất hiện, lập tức quơ binh khí dính máu rỉ sét chém tới hướng nhóm Tô Tín.

Đám Yêu Linh này không có nội lực, chúng ra đòn cũng không mang kiếm cương các kiểu.

Tuy nhiên, trên binh khí của chúng lại có một tầng Nguyên Thần lực cường đại bám vào. Chỉ cần nó đụng trúng ngươi một chút, Nguyên Thần lực kia sẽ trực tiếp vào cơ thể, có thể tạo thành tổn thương cực lớn với võ giả cùng cấp. Dĩ nhiên ngoại trừ võ giả chuyên tu bí pháp tinh thần như Bạch Liên giáo và Huyễn Ma Đạo.

Tô Tín không động đậy gì, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần trong đầu hắn điên cuồng vận chuyển, cuối cùng hóa thần một thanh Nguyên Thần tiểu kiếm, gần như trong nháy mắt chém chết mấy Yêu Linh ở cửa sơn cốc.

Tuy nhiên, sau khi Tô Tín vào trong cốc liền cảm giác da đầu có chút tê dại.

Bởi vì cửa vào sơn cốc mặc dù nhìn như rất nhỏ nhưng diện tích bên trong lại rất lớn. Trong này có đến hàng ngàn, hàng vạn Yêu Linh chen lấn nhau. Trên người mỗi con đều có sương mù màu đỏ đậm đặc, nhuộm cả cái sơn cốc này như biến thành một biển máu mênh mông.

Tới bây giờ Tô Tín mới biết vì sao trước đó Yến Tử Thanh chỉ giết mấy con Yêu Linh chứ không dám tiếp tục xông vào trong sơn cốc này nữa.

Kiến đông cắn chết voi, nhiều Yêu Linh thế này thì dù Yến Tử Thanh có là cường giả Dương Thần cảnh đi nữa ắt cũng phải chùn bước.

Dĩ nhiên, cũng may những Yêu Linh này không có linh trí. Nếu không một khi bọn chúng bước ra chiến trường thượng cổ này thì đúng là tai nạn cho cả giang hồ.

Tô Tín hít sâu một hơi, hai tay kết ấn. Sau lưng hắn, kim quang Nguyên Thần nở rộ, thần ảnh hiện lên không khác gì thiên thần hạ xuống vậy.

Thần ảnh này có tám phần tương tự với Tô Tín. Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần của Tô Tín điên cuồng vận chuyển, thần ảnh kia cũng miệng tuôn chân ngôn. Từng vòng sóng gợn dập dờn, khuấy động hư không. Đám Yêu Linh xông đến dồn dập kia cả người chấn động một cái, ngay sau đó liền bị giết chết, lại một lần nữa biến thành khôi giáp chết đầy đất.

Tô Tín đi từng bước đến trước. Đám yêu Linh như không biết sợ hãi là gì. Lớp trước gục lớp sau xông lên. Cho đến một khắc đồng hồ sau, toàn bộ Yêu Linh trong sơn cốc đều bị Tô Tín giết hết, nơi này rốt cuộc mới yên tĩnh lại.

Thần ảnh sau lưng Tô Tín biến mất. Sắc mặt hắn cũng có chút trắng bệch.

Mặc dù nói giết một Yêu Linh không hề phí sức. Tinh thần lực của Tô Tín cũng rất cường đại. Nhưng cho dù tinh thần lực có mạnh mẽ đi nữa thì cũng không chịu nổi hàng ngàn, hàng vạn Yêu Linh tấn công.

Nếu đám Yêu Linh này còn nhiều hơn chút nữa thì Tô Tín nhất định không chịu nổi, khi đó sẽ phải cần đến Yến Tử Thanh lên đài.

Chương 1630 - Bích họa

Bích họa

Giải quyết xong đám Yêu Linh kia, sau khi Tô Tín khôi phục được một chút chân khí tự thân, Yến Tử Thanh cùng Diệp Trường Ca cũng đi đến, cẩn thận quan sát tình hình trong sơn cốc này. Muốn xem thử rốt cuộc nơi này có cái gì thần dị mà lại có thể khiến nhiều Yêu Linh bảo vệ đến vậy.

Đám người Tô Tín đi vào trong sơn cốc. Đến khi bọn họ hoàn toàn bước vào giữa sơn cốc bọn họ mới phát hiện nơi này không phải là sơn cốc gì mà là một quần thể cung điện!

Trong sơn cốc có đến hơn mười tòa cung điện xa hoa tráng lệ, phong cách khác hẳn với Trung Nguyên, hẳn là do nước nào đó ở Tây Vực ngày trước dựng nên.

Vô số thi hài chất đầy sơn cốc, cũng chính là chấp niệm bọn họ lưu lại đã tạo thành nhiều Yêu Linh tà dị như khi nãy.

Ba người Tô Tín đưa mắt nhìn nhau một cái. Ngày xưa lúc Nhân Hoàng đánh dẹp Tây Vực, nơi này chắc là một trong những nước Tây Vực bị Nhân Hoàng tiêu diệt. Hơn nữa, nhìn bề ngoài thì nơi này có vẻ là hoàng cung.

Mặc dù nói dựng hoàng cung trong sơn cốc là chuyện rất kỳ quái. Có điều, với các nước Tây Vực đây lại là chuyện rất bình thường.

Dẫu sao bọn họ có đông quốc gia, nên với hoàng cung cũng không quá bắt bẻ. Chọn một nơi nguyên khí thiên địa và địa thế tốt nhất là được.

Hiện tại đã qua vạn năm, phong thủy nơi này rốt cuộc thế nào cũng không ai biết. Có điều, địa thế nơi này ngược lại cũng không tệ. Chỉ có hai chỗ là phía trước và bên trên đỉnh đầu là tiến vào được nơi này. Cửa vào còn nhỏ đến đáng thương. Có thể nói nơi này cũng coi là dễ thủ khó công.

Dĩ nhiên, loại địa hình này cũng dễ dàng bị người khác vây khốn đến chết. Dù sao thì đường vào không dễ, đường ra lại càng khó hơn.

Lúc này, đám người Tô Tín nghi ngờ nhất chính là rốt cuộc chấp niệm của đám Yêu Linh kia là cái gì?

Từ khôi giáp của họ có thể nhìn ra được khi còn sống bọn họ đều là binh lính của Hoàng triều.

Nếu bọn họ đều là binh lính Hoàng triều thì bọn họ có cái chấp niệm gì để phải nhất nhất bảo vệ ở đây? Chẳng lẽ nơi này có cái gì không bình thường? Hay mệnh lệnh khi bọn họ còn sống là phải bảo vệ ở đây?

Hoàng triều lại bảo vệ hoàng cung cho một tiểu quốc Tây Vực, chuyện này nghĩ cũng thấy không đáng tin.

Có điều trước mắt, nguy cơ đã giải trừ, đám người Tô Tín cũng không nghĩ nhiều. Bọn họ đi thẳng đến giữa quảng trường. Khi nãy Yêu Linh hội tụ ở đây nhiều nhất.

Đến khi nhóm người Tô Tín đến giữa quảng trường hoàng cung bọn họ mới nhìn rõ thứ ở trong đó. Món đồ rất quen mắt Tô Tín. Đó lại là một khối bạch ngọc thạch bản gần như giống y đúc khối bạch ngọc thạch bản Tô Tín có được ở Cửu Trọng Kiếm Các!

Hơn nữa, không chỉ có khối bạch ngọc thạch bản khiến Tô Tín khiếp sợ, hình dáng quảng trường này cũng hết sức kỳ quái .

Nơi này nói là quảng trường nhưng thực chất lại giống tế đàn hơn. Bày ở bốn phía đều là mấy cái tượng gỗ kì quái, hài cốt cự thú không biết tên, vân vân…

Bạch ngọc thạch bản được đặt ở giữa tế đàn, có vẻ hết sức quan trọng.

Thứ này trừ Đại Chu thì hiện chỉ có hai cung Thiên Địa, cùng với Ngũ Phái Trì Kiếm là có. Yến Tử Thanh cùng Diệp Trường Ca hẳn chưa từng thấy qua.

Có điều trận ở Cửu Trọng Kiếm Các cũng quá chấn động. Những võ lâm tông môn khác cũng không phải ngu si. Thời gian lâu như vậy rồi, dĩ nhiên bọn họ cũng nghe ra được hình dáng bạch ngọc thạch bản đó. Bởi thế, Yến Tử Thanh cùng Diệp Trường Ca dĩ nhiên cũng không xa lạ gì với bạch ngọc thạch bản này.

Hơn nữa, trừ bạch ngọc thạch bản, phía trên tế đàn còn thờ phụng hai thứ khác đặt hai bên bạch ngọc thạch bản.

Một cái trong đó là hạt giống màu đen như được đúc thành từ ngọc thạch, phía trên đó tản ra Ma khí tinh thuần.

Cái còn lại là viên châu màu trắng, lớn cỡ bằng trứng bồ câu. Trong viên châu như có sương mù mơ hồ lưu chuyển, hết sức thần dị.

Tô Tín lục lọi trong đầu về hai món đồ kia nhưng có vẻ hắn chưa từng thấy qua hai món này bao giờ.

Có điều lúc này, Yến Tử Thanh đã mở miệng, nàng hơi có vẻ cả kinh, nói: “Đây là bạch ngọc thạch bản trong Cửu Trọng Kiếm Các kia hay sao? Trừ Cửu Trọng Kiếm Các ra ở đây cũng có nữa.

Lại còn có cả Ma chủng của cường giả Chân Vũ cảnh cùng thận châu của Yêu vương cổ đại nữa. Tiểu quốc Tây Vực này rốt cuộc là có căn nguyên thế nào? Của cải phong phú như vậy.”

Ma chủng kia giống như Xá Lợi Tử của Phật Tông, là tu vi trọn đời của võ giả Ma đạo biến thành, hết sức quý giá, thậm chí còn quý hơn Xá Lợi Tử.

Bởi vì chỉ có võ giả Ma đạo tu luyện ma công thuần chính nhất mới có thể ngưng tụ ra Ma chủng. Công pháp của Huyễn Ma Đạo, Thất Sát Ma Cung, mấy tông môn Ma đạo cũng không có thuyết pháp ngưng tụ Ma chủng. Hiện tại trong giang hồ cũng chỉ có Thiên Ma Cung là có bí pháp ngưng tụ Ma chủng. Bởi vậy, Thiên Ma Cung được gọi là Ma đạo chính thống, toàn bộ Cửu Ngục tà ma cũng không ai có ý kiến.

Hơn nữa, võ giả Ma đạo cũng không suy tính nhiều, nhất định phải lưu lại Xá Lợi Tử, lo nghĩ cho đệ tử của nhà mình như người trong Phật môn.

Đặc biệt là võ giả Ma đạo thời kỳ thượng cổ. Vào thời điểm đó, phần lớn võ giả Ma đạo đều là tán tu, ngay cả tông môn cũng ít ỏi. Người nào người nấy đều phách lối hung hãn nên Ma chủng lưu lại càng ít hơn.

Ma chủng trước mắt có thể nói là chí bảo với Thiên Ma Cung. Ánh mắt Diệp Trường Ca cũng đỏ lên, vẻ mặt cứng ngắc cũng không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Còn viên thận chân kia lại càng không cần nói nhiều. Yêu vương thời thượng cổ để lại, thận châu là thứ tương đương với nội đan.

Chương 1631 - Bích họa (2)

Bích họa (2)

Cự thần phun sương thượng cổ trong truyền thuyết thậm chí có thể biến ảo ra một tòa thành lớn. Ảo thuật cường đại này võ giả Huyễn Ma Đạo không thể so được.

Nếu như có được thận châu này, cái này quả là bảo vật vô giá với Huyễn Ma Đạo.

Cho nên lúc này, Diệp Trường Ca cùng Yến Tử Thanh đều đưa mắt nhìn Tô Tín, trong thần sắc có ý cảnh giác.

Bọn họ không có ý gì với bạch ngọc thạch bản. Lấy được cái đó môn phái cũng chỉ nhiều thêm, nhưng trừ Đại Chu thì không ai nghiên cứu được kết quả gì.

Hơn nữa, Đại Chu đúng là nghiên cứu ra được bí pháp trường sinh gì đó. Nhưng đáng tiếc thứ này quá mức vô dụng. Võ giả giang hồ cũng không mấy hứng thú. Huống chi bọn họ có hứng thú cũng vô ích. Cơ Hạo Điển cũng bởi vì bí pháp trường sinh này mà chơi chết mình, nào còn ai dám dùng nó làm bậy?

Cho nên từ đầu, Diệp Trường Ca cùng Yến Tử Thanh đều chỉ để mắt đến Ma chủng cùng thận châu.

Tuy nhiên bọn họ đoán không ra Tô Tín nghĩ gì. Hắn muốn bạch ngọc thạch bản? Thận châu? Hay là Ma chủng?

Nếu Tô Tín muốn một trong hai cái sau thì bọn họ không khỏi phải tranh một cuộc.

Tuy quan hệ giữa triều đình và Huyễn Ma Đạo không tệ, Tô Tín cũng mới đạt thành liên minh với Huyễn Ma Đạo nhưng đứng trước lợi ích, mấy thứ kia đều là đồ vô dụng, đều có thể dễ dàng lật đổ.

Thấy ánh mắt hai người kia, Tô Tín cười cười nói: “Hiện ở đây vừa vặn có ba món đồ, không bằng ba người chúng ta chia ra, thế nào? Bạch ngọc thạch bản ta lấy được tám khối trong Cửu Trọng Kiếm Các, bây giờ lại thêm ra một khối, chứng tỏ ta có duyên với thứ này. Ta muốn lấy nó, hai vị nghĩ thế nào?”

Nghe nói như vậy, Diệp Trường Ca cùng Yến Tử Thanh đều thở phào nhẹ nhõm, chắp tay với Tô Tín, lúc này mới thu vật của mình vào.

Sau khi Tô Tín thu bạch ngọc thạch bản cũng không rời đi mà nhìn về phía mấy bộ hài cốt quanh tế đàn.

Trước đó ba người đều bị ba món bảo vật bày giữa tế đàn hấp dẫn, hơn nữa, linh giác của bọn họ bị áp chế, sẽ không chú ý đến những thứ khác.

Lấy bảo vật xong, lúc này Tô Tín mới nhìn xung quanh theo bản năng, phát hiện thứ không tầm thường trên những bộ hài cốt kia.

Những hài cốt này cũng vô cùng lớn, hiển nhiên là của đại yêu cự thú từ thời thượng cổ lưu lại.

Lúc này, Tô Tín phát hiện một số bích họa được người thượng cổ khắc trên hài cốt.

Vào thời thượng cổ có rất ít quốc gia có chữ viết, một đời Hoàng triều kia dĩ nhiên là có. Tuy nhiên, ở nơi Tây Vực mấy trăm tiểu quốc, có một nước có được chữ viết riêng thì đã không tệ.

Cho nên phần lớn các tiểu quốc Tây Vực vào thời thượng cổ đều dùng hình vẽ để ghi chép lại thông tin.

Nhìn hoàng cung tọa lạ trong sơn cốc cũng nhìn ra được, kích thước của tiểu quốc này cũng không coi là lớn. Mà tế đàn này cũng rất cổ xưa. Đoán chừng tế đàn đã tồn tại từ lúc tiểu quốc này hãy còn là một bộ lạc.

Hình vẽ trên tế đàn cũng rất thú vị. Tô Tín loáng thoáng có thể đọc hiểu ý tứ bên trong nó.

Bức bích họa bắt đầu bằng đường cong hỗn loạn trên trời, dưới mặt đất có một đám người đang cầu nguyện. Tuy nhiên nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện những người đó không phải đang cầu nguyện. Biểu tình của bọn họ lại rất sợ hãi. Đó là sự kinh sợ với thứ mà mình không biết. Hiển nhiên, sự việc như vật đã vượt quá hiểu biết của bọn họ.

Kết hợp với mấy đường cong có vẻ xốc xếch trên trời cùng biểu cảm của những người bên dưới này, Tô Tín nhắm mắt, hơi thở dài: “Bầu trời, nứt rồi!”

Không sai, theo cách hiểu của Tô Tín. Hình vẽ thứ nhất chính là miêu tả cảnh tượng bầu trời bị nứt ra. Nhưng làm sao lại bị nứt ra? Có phải là có cường giả giao thủ phá không gian hay không? Điều này Tô Tín không biết được.

Mà lúc này, nghe giọng của Tô Tín, Diệp Trường Ca cùng Yến Thanh Tử đến gần nhìn một cái. Hai người bọn họ cũng bày ra vẻ mặt nghi hoặc. Hiển nhiên không hiểu ý nghĩa trong bích họa này.

Trong bức bích họa khác, cảnh tượng bầu trời bị nứt ra vẫn còn, có điều trên mặt đất lại có không ít đồ vật lẻ tẻ vụn vặt rơi xuống. Tô Tín không nhìn ra là gì, cái duy nhất nhận ra được chính là bạch ngọc thạch bản.

Bức bích họa sau lại rất dễ hiểu. Giữa bộ lạc này có người ngồi bên cạnh bạch ngọc thạch bản đang lĩnh ngộ gì đó. Sau đó trở nên rất mạnh, trở thành người đứng đầu bộ lạc này. Hơn nữa, còn dẫn dắt bộ lạc này đánh chết cự thận, lấy được thận châu.

Tiếp đó, hắn lại chém chết một võ giả ma đạo cả người ma diễm ngút trời, đoạt được Ma chủng của hắn. Dựa vào uy thế này lên ngôi thành đế, biến bộ lạc thành tiểu quốc.

Bạch ngọc thạch bản được tiểu quốc kia xem như thời cơ quật khởi, được cung phụng ở giữa tế đàn. Ma chủng cùng thận châu cũng được cung phụng như chiến lợi phẩm.

Nói đơn giản, bích họa ghi chép lại lịch sử một bộ lạc nhỏ lấy được bạch ngọc thạch bản, sau đó một bước lên mây, cuối cùng quật khởi dựng nước.

Nội dung bích họa này không chỉ một mình Tô Tín xem hiểu mà Yến Tử Thanh cùng Diệp Trường Ca dĩ nhiên cũng hiểu.

Yến Tử Thanh thấp giọng nói: “Bạch ngọc thạch bản này lại thần dị đến vậy. Có thể khiến cho một người bình thường trở nên mạnh mẽ thậm chí còn đến được trình độ đánh chết cường giả Chân Vũ cảnh cùng Yêu vương thượng cổ?”

Tô Tín mặt không đổi sắc nói: “Vật này là vật ngày xưa Nhân Hoàng cũng theo đuổi. Dĩ nhiên không phải đơn giản như vậy. Có điều, vật này có thể khiến cho ngươi một bước lên mây thì đúng là không khả thi lắm.

Chương 1632 - Suy đoán

Suy đoán

Đại Chu ta có đến tám bạch ngọc thạch bản, tác dụng của nó các ngươi cũng thấy được. Chẳng qua là nghiên cứu ra được phó pháp trường sinh không quá đáng tin mà thôi. Tác dụng rất có hạn, căn bản không có chút lực công kích nào.

Hơn nữa, người của bộ lạc thượng cổ cũng không phải người bình thường. Mặc dù nói khi đó võ đạo chẳng qua là lưu truyền ở đất Trung Nguyên, nhưng ở Tây Vực cũng có mất bộ lạc có đủ kiểu đường tắt có thể học các loại phương thức tu

luyện, cũng cùng nguồn gốc với võ đạo. Chỉ có điều không được phồn thịnh như võ đạo Trung Nguyên mà thôi.

Người tu luyện bạch ngọc thạch bản trong bích họa nhìn qua là biết đó hẳn là nhân vật tương đối mạnh trong bộ lạc này. Huống chi cũng không ai biết hắn ngồi với bạch ngọc thạch bản bao nhiêu năm. Một chiêu giác ngộ tấn thăng Chân Vũ sau đó có được chiến lực kinh thiên, cái này cũng là một khả năng.'

Yến Tử Thanh cùng Diệp Trường Ca gật đầu một cái. Lời này Tô Tín nói cũng có đạo lý.

Thật ra thì nghĩ đơn giản một chút sẽ biết, nếu bạch ngọc thạch bản quả thật có uy năng lớn đến như vậy, Đại Chu gom đủ tám khối bạch ngọc thạch bản chẳng phải là đã mạnh hơn trời rồi?

Song, bọn họ không biết là, lời Tô Tín nói chẳng qua chỉ là qua loa lấy lệ với bọn họ. Tác dụng của bạch ngọc thạch bản chắc chắn còn lớn hơn trong tưởng tượng của bọn họ.

Bọn họ cũng cho rằng bạch ngọc thạch bản thật ra không có bất kỳ lực công kích nào. Thật ra khi nãy bí pháp Nguyên Thần Tô Tín dùng để tiêu diệt đám Yêu Linh kia chính là lấy từ trên bạch ngọc thạch bản mà ra.

Địa Phủ nghiên cứu bạch ngọc thạch bản đã đủ thấu đáo. Trong bạch ngọc thạch bản này nhất định là có chứa một hệ thống tu luyện khác.

Hơn nữa, vốn dĩ tất cả mọi người đều cho là bạch ngọc thạch bản được lưu lại sau khi Nhân Hoàng phi thăng. Có điều giờ này nhìn lại thì có vẻ không phải vậy. Hiển nhiên, trước khi Nhân Hoàng phi thăng hắn cũng đã cố ý đi tìm thứ có liên quan đến bạch ngọc thạch bản này.

Hơn nữa, sự thật cũng chứng minh, ở trên thế giới này thứ có liên hệ đến bạch ngọc thạch bản này cũng không ít. Ví như những thứ mà đám người Tô Tín, Bạch Vô Thường cầm về từ Lương Châu đạo.

Hiện thời ở đây lại xuất hiện một khối bạch ngọc thạch bản thứ chín, cái này cũng càng khẳng định cho phỏng đoán của Tô Tín.

Ngày xưa lúc Nhân Hoàng đánh dẹp Tây Vực, người khác nhìn vào đều thấy là chuyện hợp tình hợp lẽ. Dẫu sao ban đầu Nhân Hoàng vừa bình định thiên hạ, càn quét một đống tiểu quốc, đuổi đến đất Tây Vực khổ cực. Bây giờ đi bình định Tây Vực cũng không phải là chuyện gì lớn.

Nhưng lúc đó, phía thảo nguyên phía Bắc còn có nhiều bộ tộc phương Bắc khi đó còn chưa lập thành Kim Trướng Hãn Quốc, thực lực cũng không kém Tây Bắc.

Hơn nữa, phía nam còn có một ít dị tộc cực Nam hãy còn chưa bình định. Bên ngoài còn không ít võ giả tán tu không phục quản giáo, vì sao Nhân Hoàng lại nhất định phải chọn cách ra tay với Tây Vực loạn không tả nổi, nội đấu không ngừng, không chút uy hiếp với Trung Nguyên?

Trước đây, tất cả mọi người cho rằng Nhân Hoàng là tùy tiện chọn một bên để ra tay, nhưng bây giờ, Tô Tín có ý nghĩ khác. Nhân Hoàng ngày trước sẽ không phải là vì khối bạch ngọc thứ chín này mà đến đây đó chứ?

Phải biến ban đầu ở Tây Vực, Nhân Hoang diệt quốc vô số. Tiểu quốc trước mắt là quốc gia tầm thường nhất. Thế mà Nhân Hoàng lúc đó không chỉ phái đại quân diệt tiểu quốc này mà còn ra lệnh cho họ ở đây bảo vệ. Hành động này có thể giải thích tất cả mọi việc.

Nhìn Yêu Linh trước đó là biết được ngay, chấp niệm của bọn họ chính là bảo vệ ở nơi này. Chính xác mà nói là bảo vệ tế đàn này, chuẩn bị để nghênh đón Nhân Hoàng.

Chỉ tiếc sau đó tây chinh được nửa đường, hai cung Thiên Địa liên thủ, Phong Đô Đại Đế cùng Hạo Thiên Thượng Đế đồng loạt xuất thủ ám sát Nhân Hoàng. Nơi chiến trường thượng cổ này sau đó cũng bị đánh nát, sát nhập vào trong hư không.

Kết quả của trận chiến ấy chính là Phong Đô Đại Đế cùng Hạo Thiên Thượng Đế bị Nhân Hoàng đánh chết. Nhưng Nhân Hoàng hẳn cũng bị thương, thậm chí là trọng thương. Bằng không, với thực lực của Nhân Hoàng hoàn toàn có thể phá hư không, thu hồi khối bạch ngọc thạch bản thứ chín từ trong chiến trường thượng cổ đã bị đánh nát này.

Sau khi Nhân Hoàng dưỡng thương xong, lần thứ hai tây chinh. Tuy lần này không bị người của hai cung Thiên Địa ngăn trở nhưng lại có Đại Thiên Ma Tôn xuất thủ. Hơn nữa, mặc dù Đại Thiên Ma Tôn chỉ có một người nhưng bởi vì Nhân Hoàng lần đầu tiên tây chinh khiến võ giả Tây Vực cảnh giác. Toàn bộ đất Tây Vực giống như đang liên thủ lại cùng phản kháng Nhân Hoàng.

Trong lần tây chinh thứ hai, Đại Thiên Ma Tôn bỏ mình, các nước Tây Vực tổn thất nghiêm trọng nhưng lần này Nhân Hoàng chắc chắn bị thượng. Cuộc tây chinh tiến hành không mấy thuận lợi cho nên trong chiến trường thượng cổ này mới xuất hiện nhiều xác binh lính một đời Hoàng triều đó bỏ mình đến thế. Tương tự vậy, võ giả các nước Tây Vực chết trận cũng nhiều hơn.

Hai lần tây chinh này Nhân Hoàng trực tiếp diệt hai cung Thiên Địa cùng với Thủy tổ Ma đạo Đại Thiên Ma Tôn, còn đánh cho toàn bộ Tây Vực đến tàn phế. Lẽ thường mà nói, lần tây chinh thứ ba Nhân Hoàng liền có thể hoàn toàn tiêu diệt Tây Vực. Có điều khi đó hẳn là xuất hiện tình hình gì khiến Nhân Hoàng chưa có được bạch ngọc thạch bản kia đã phi thăng. Hệt như miêu tả trong những bích họa tại Cửu Trọng Kiếm Các ngày trước.

Chương 1633 - Suy đoán (2)

Suy đoán (2)

Bởi thế, lần tây chinh thứ ba chưa được thực hiện. Nơi chiến trường thượng cổ này hoàn toàn bị chôn vùi. Ba mươi sáu nước Tây Vực có được cơ hội thở phào, cuối cùng không bị diệt.

Dĩ nhiên, tất cả những thứ này cũng chỉ là Tô Tín suy đoán dựa trên tuyến thời gian cùng một ít dấu vết mà thôi, không coi là chính xác. Có điều, đây cũng là suy đoán hợp lý nhất hiện tại.

Sau khi có được đồ, Yến Tử Thanh nói với Tô Tín: “Tô đại nhân, trước khi truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn xuất thế, người của Bạch Liên giáo giờ cũng không biết được ở đâu.

Ngươi tính đi cùng với chúng ta hay còn tiếp tục hành động đơn độc?”

Tô Tín trầm giọng nói: “Càng đi vào trong sương mù càng mỏng. Đoán chừng đến chỗ sâu nhất sương mù sẽ hoàn toàn biến mất. Đến lúc đó tầm nhìn mọi người rộng rãi, dĩ nhiên có thể dùng toàn lực xuất thủ.

Chiến trường này lớn như vậy, nếu quả thật xuất hiện truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn hay người Bạch Liên giáo xuất hện ta sẽ kịp thời chạy đến.”

Bây giờ tranh đoạt giữ Thiên Đình và Địa Phủ còn chưa rõ ràng nên Tô Tín tạm thời vẫn nên núp trong bóng tối. Nếu như đi theo, hành động chung cùng đám người Yến Tử Thanh, hành động của Tô Tín sẽ bị hạn chế.

Yến Tử Thanh cũng gật đầu một cái. Nàng dĩ nhiên sẽ không xem Tô Tín là lá bài tẩy đối phó với Bạch Liên giáo.

Nàng tìm Tô Tín đến chẳng qua là để làm chi việ. Chuyện trong nhà mình dĩ nhiên không nên đặt lên người ngoài. Chỉ cần Tô Tín có thể kịp thời chạy đến gây áp lực cho Bạch Liên giáo là được.

Bởi vậy, sau khi hai bên thương lượng xong liền mỗi người một ngả.

Mà lúc này, tại nơi trước đó Tô Tín liên thủ với Thôi Phán quan đánh chết Bạch Hổ Thần Quân, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Thất Sát Tinh Quân hai người sắc mặt âm trầm đứng ở đây, không nói một lời.

Thiên Đình dĩ nhiên có cách của Thiên Đình để phán đoán xem người của mình có chết rồi hay chưa.

Cho nên, ngay khoảnh khắc Bạch Hổ Thần Quân bị Tô Tín liên thủ với Thôi Phán quan đánh chết, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng Thất Sát Tinh Quân ở cách hắn không xa cũng liền chạy đến.

Có điều sương mù ở đây nghiêm trọng nên bọn họ dù có muốn nhanh cũng không nhanh được. Đến khi họ tới nơi đã sống không thấy người chết không thấy xác rồi.

Điều duy nhất bọn họ có thể khẳng định chính là Bạch Hổ Thần Quân nhất định đã bỏ mạng.

“Thất Sát, có thể nhìn ra được Bạch Hổ Thần Quân là bị ai giết hay không?” Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế trầm mặt hỏi.

Sắc mặt của Thất Sát Tinh Quân lạnh lùng. Bản thân hắn tu luyện sát đạo, cũng nhạy cảm nhất với kiểu này.

Có điều lúc này, hắn lắc đầu nói: “Không tra được. Đối phương dọn dẹp dấu vết quá sạch sẽ. Có điều ta có thể khẳng định người ra tay chắc chắn là người Địa Phủ!”

Chuyện xảy ra trước mắt, coi như là trước đó Thiên Đình bọn họ thái độ cường thế, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lại một quyền đánh Tiết Cửu Âm hộc máu nhưng đám người Cửu Ngục tà ma cũng sẽ không dám khiêu khích Thiên Đình ngay lúc này.

Huống chi dù cho bọn họ có muốn ra tay, thì cũng phải có thực lực mới được.

Với thực lực của Bạch Hổ Thần Quân thì ít có địch thủ cùng cấp, huống chi cho dù đối phương có hai, ba người liên thủ vây công, Bạch Hổ Thần Quân không đánh lại thì chạy là được.

Có thể đánh chết Bạch Hổ Thần Quân, thậm chí đến ngay cả chạy hắn cũng không chạy được thì cũng chỉ có người của Địa Phủ, hơn nữa số người cũng còn không ít.

Nếu không bàn về thực lực, Bạch Hổ Thành Quân mặc dù không sánh bằng đám người Mạnh Bà, Tần Nghiễm Vương Diệt, nhưng nếu muốn chạy, Bạch Hổ Thần Quân vẫn chạy được ngay trước mặt bọn họ.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế sắc mặt âm trầm nói: “Chuyện này tạm thời bỏ qua. Thông báo cho những thành viên Thiên Đình khác, đừng làm việc đơn lẻ nữa để tránh người Địa Phủ lợi dụng cơ hội.”

Thiên Đình cùng Địa Phủ kết oán không phải chỉ một, hai ngày. Mấy trận đại chiến giữa hai bên tổn thất cũng không ít. Đến cuối cùng hai bên không ai làm gì được ai, lúc này mới tạm thời ngừng tay.

Có điều dù là như vậy, nếu như tìm được cơ hội bọn họ cũng tuyệt đối không bỏ qua cho đối phương. Huyết hải thâm thù đã kết sâu đâm rồi, Thiên Đình cũng không kỳ vọng Địa Phủ hạ thủ lưu tình.

Dĩ nhiên, mối thù giữa Thiên Đình và Địa Phủ cũng là do tự họ tìm chỗ chết mà thành.

Nếu ngày xưa Thiên Đình không thèm khát sức mạnh của Địa Phủ thì Địa Phủ cũng sẽ không liều chết phản kích, cuối cùng tạo thành cảnh giới như bây giờ.

Người của Thiên Đình đi, nhưng cách chỗ Bạch Hổ Thần Quân chết không xa, trong một cái sơn động, một tăng nhân gương mặt cực kỳ quái dị đang ngồi xếp bằng dưới đất. Trước mặt hắn có hơn mười bộ xương khô như bạch ngọc xếp thành hàng.

Tăng nhân nọ khoác cà sa hai màu đen đỏ xen lẫn vào nhau. Điều làm người a sợ hãi nhất chính là tướng mạo của hắn. Một nửa là gương mặt nam nhân dương cương anh tuấn. Nửa còn lại là dung mạo nữ nhân ôn nhu như nước.

Hai dung mạo này kết hợp với nhau nhìn vô cùng tà dị, chợt nhìn qua khiến người khác có cảm giác không rét mà run.

Nếu như Long Tàng Tôn giả cùng Vu Chi Kỳ ở đây lúc này nhất định có thể nhận ra người này chính là đại sư huynh của Hoan Hỉ Miếu, cũng là người mạnh nhất nhất mạch Hoan Hỉ, hiện đang thay vị trí chủ trì ở Hoan Hỉ, “Song Diện Minh Vương” Dạ Già Nam!

Hơn nữa, Dạ Già Nam cũng không chỉ là người có uy danh cực lớn trong nhất mạch Hoan Hỉ, thực lực của hắn cũng có thể sánh vai được với Đại Thế Chí Thượng sư. Thậm chí nếu hai bên thật sự xuất thủ thì ai thắng ai thua hãy còn là một ẩn số. Cũng chính bởi vì có hắn cho nên đám người Tiêu Ma Da mới dám đi gây với Tô Tín. Đáng tiếc còn chưa tìm được Dạ Già Nam, Tiêu Ma Da đã bị Tô Tín đánh chết.

Chương 1634 - Dạ Già Nam

Dạ Già Nam

Bởi vì chiến trường thượng cổ áp chế linh giác cho nên bất kể là Tô Tín cùng Thôi Phán quan đang giao thủ cùng Bạch Hổ Thần Quân, hay đám người Thiên Đình đến kiểm tra, bọn họ cũng không phát hiện tung tích của Dạ Già Nam. Đồng thời, Dạ Già Nam cũng không phát hiện được bọn họ.

Đúng như những gì Vu Chi Kỳ nghĩ trước đó, Dạ Già Nam vào Tây Vực trước đó có cùng nguyên nhân với việc chiến trường thượng cổ xuất hiện.

Có điều khi đó Dạ Già Nam cũng không biết lai lịch của chiến trường thượng cổ này. Chẳng qua hắn cho là trong này có chí bảo xuất thế cho nên mới đến đây dò xét. Không ngờ quả thật là đến đây đúng dịp, hơn nữa còn lạc vào bên trong.

Nhưng hắn đến đây sớm hơn đám người Cửu Ngục tà ma đến mười ngày. Thu hoạch của Dạ Già Nam cũng không nhỏ. Đám xương cốt giống bạch ngọc trước mặt hắn đây chính là thu hoạch của hắn.

Ngày xưa lúc Nhân Hoàng tây chinh, khi đó uy thế của Nhân Hoàng đã đạt đến đỉnh cao. Thiên hạ võ lâm nào dám không theo? Có thể nói trừ Ma môn, những nhân sĩ võ lâm còn lại đều chọn cách thần phục dưới quyền Nhân Hoàng. Trong số đó dĩ nhiên cũng bao gồm cả người trong Phật tông.

Cho nên người chết ở đây có thể có không ít đệ tử Phật tông từ thời thượng cổ.

Chỉ có điều lúc đó Phật tông vẫn chưa được phát triển như bây giờ. Hơn nữa đây đều là những đệ tử Phật tông bị chém chết lúc đang chiến đấu cho nên bọn họ cũng không lưu lại Xá Lợi Tử.

Tuy nhiên không sao, Dạ Già Nam cũng không muốn Xá Lợi Tử của bọn họ mà là phật cốt trắng nõn như ngọc trước mắt này đây.

Hơn mười bộ xương khô này đều là của võ giả Dương Thần cảnh Phật tông ngày xưa lưu lại. Đến bây giờ cũng có thể là nhân vật ngang hàng với đường tọa ở Thiếu Lâm Tự. Thế mà thời thượng cổ lại có đến hơn mười người bỏ mình, có thể thấy được cuộc tây chinh năm xưa kinh khủng thế nào.

Dĩ nhiên, ngày xưa lúc Nhân Hoàng tây chinh cũng không chỉ đối đầu với võ giả Tây Vực, bên gây tổn thương lớn nhất cho Nhân Hoàng chính là hai cung Thiên Địa cùng người trong Ma môn.

Trong thời gian hơn mười ngày, Dạ Già Nam đi được phần lớn chiến trường thượng cổ, mới góp nhặt được hơn mười cỗ Phật cốt, chuẩn bị dùng để tu luyện bí pháp.

Dạ Già nam hai tay kết ấn, một ấn hạ xuống trên thân một Phật cốt, lưu lại dấu ấn trên đó. Sau đó, hắn lại lấy từ trong túi không gian ra một thùng máu tươi lớn, đổ xuống trên người Phật cốt nọ.

Quỷ dị chính là Phật cốt kia lại hệt như đang còn sống, hấp thu hoàn toàn chỗ máu tươi đó. Cuối cùng, bộ xương khô biến thành màu hồng, nhúc nhích, mang cảm giác xinh đẹp kì dị.

Thấy cảnh này, khuôn mặt bán nam bán nữ tà dị của Dạ Già Nam không khỏi lộ ra một nụ cười. Có điều, nụ cười này lại xen lẫn mùi máu tanh nồng nặc!

“Không uổng công ta giết chín mươi chín đứa xử nữ sinh vào giờ âm, thu thập máu thuần âm. Bí pháp Phấn Hồng Khô Lâu này thật sự hiệu quả.”

Dứt lời, trong giây lát, Dạ Già Nam đánh một chưởng làm nổ tung Phấn Hồng Khô Lâu trước mặt. Chớp mắt, một luồng huyết khí nồng nặc tản ra từ trên Phấn Hồng Khô Lâu nọ nhưng lại ngay lập tức bị Dạ Già Nam hút vào trong miệng. Hắn không khỏi ngâm lên một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ sảng khoái.

Ngay sau đó, hắn tiếp tục biến toàn bộ chỗ Phật cốt còn lại thành Phấn Hồng Khô Lâu để hấp thu. Trong sơn động ngập mùi máu tanh gay mũi, vô cùng kinh khủng.

Nếu người ngoài trông thấy cảng này, bọn họ ắt sẽ cả kinh thất sắc. Bởi cái mà Dạ Già Nam đang tu luyện chính là ma công thứ thiệt. Cách làm còn ác liệt hơn cả võ giả Ma đạo thứ thiệt!

Xưa nay, người dùng máu người luyện công rất dễ dàng khiến người khác liên tưởng đến Huyễn Ma giáo. Bất kể ngươi có phải người Huyễn Ma giáo hay không, chỉ cần dính vào chuyện này thì sẽ bị võ lâm chính đạo vây công.

Hiện tại chuyện Dạ Già Nam làm lại không khác gì võ giả Huyễn Ma giáo. Hơn nữa, những thứ trước mặt hắn là Phật cốt. Bất kể khi còn sống họ là người Thiền tông hay Mật tông, bọn họ cũng đều là người của Phật tông.

Bây giờ Dạ Già Nam làm như vậy nói nghiêm trọng thì chính là đang vũ nhục tiên nhân Phật tông. Chuyện này nếu lộ ra ngoài thì hắn không phải chỉ đơn giản bị trục xuất khỏi Mật tông mà sẽ bị toàn bộ Phật tông đuổi giết!

Tuy nhiên lúc này trong mắt Dạ Già Nam là vẻ điên cuồng. Dĩ nhiên hắn biết mình đang làm gì.

Phương pháp song tu của Mật tông nhanh chóng tấn cảnh, so với một vài công pháp Ma đạo có khi còn nhanh hơn.

Nhưng cũng chính vì vậy, nhất mạch Hoan Hỉ bọn họ đột phá thế cổ chai lại khó khăn vô cùng.

Thậm chí nhất mạch Hoan Hỉ bọn họ lưu truyền hơn vạn năm nhưng chỉ có Tổ sư khai phá nhất mạch Hoan Hỉ bọn họ là Chân Vũ cảnh. Trong vạn năm này, bọn họ chẳng có lấy một vị Chân Vũ cảnh lục địa thần tiên.

Phải biết, trong số mấy tông môn ở Mật tông, Hoan Hỉ giáo bọn họ tuyệt không phải là yếu nhất, nhưng Kim Cương Tự cách mấy đời sẽ có một vị Chân Vũ. Đại Uy Thiên Long Tự, Chân Ngôn Tông, mấy tông môn đó cũng có Chân Vũ, chỉ có Hoan Hỉ Miếu bọn họ là thê thảm nhất.

Sư phụ của hắn cũng là chủ trì Hoan Hỉ Miếu Đại Hoan Hỉ La Hán từng nói với hắn rằng, nhất mạch Hoan Hỉ bọn họ nếu muốn tấn thăng Chân Vũ thì trừ khi đi hẳn sang đường khác ngoài ra không còn cách nào nữa.

Bởi vậy, Đại Hoan Hỉ La Hán mới chọn bế sinh tử quan, truy tìm cảnh Cực Lạc, mưu tính thoát tinh thần, tấn thăng Chân Vũ.

Chương 1635 - Dạ Già Nam (2)

Dạ Già Nam (2)

Bây giờ đã qua trăm năm, Dạ Già Nam cũng đến cảnh giới đỉnh cao Dương Thần cảnh, chỉ có điều đường hắn chọn khác với Đại Hoan Hỉ La Hán.

Đại Hoan Hỉ La Hán theo đuổi con đường thoát tinh thần, còn Dạ Già Nam theo đuổi con đường thân xác.

Dạ Già Nam từng vô tình có được một phần thiếu sót của bí pháp Huyết Ma giáo. Kết quả hắn to gan kết hợp bí pháp Huyết Ma giáo cùng với bí pháp nhất mạch Hoan Hỉ Phấn Hồng Khô Lâu, thu nạp sức mạnh vào cơ thể.

Bí pháp nhất mạch Hoan Hỉ không chỉ là thuật song tu mà còn có bí pháp bổn nguyên đại đạo chân chính.

Phật cốt Dương Thần cảnh thời thượng cổ là dương. Máu âm của xữ nữ chí âm là âm. Âm dương hợp thể. Phấn Hồng Khô Lâu kia vốn là kết quả việc song tu diễn hóa đến mức tận cùng. Dạ Già Nam hấp thu vào trong cơ thể, tu luyện thế này nhanh hơn so với song tu.

Đợi cho đến khi hoàn toàn thu nạp những Phấn Hồng Khô Lâu này vào người xong, ngọc bội truyền tin của Dạ Già Nam bỗng nhiên vang lên, là bọn Long Tàng Tôn giả tìm hắn.

Dạ Già Nam nhướn mày, trên gương mặt đồng thời lộ ra vẻ nghi hoặc.

Long Tàng Tôn giả tìm hắn không có gì kì. Dù sao thì hắn vào Tây Vực cũng được một thời gian rồi. Đoán chừng là bên ngoài lại có chuyện gì xảy ra, hoặc là Hoan Hỉ Miếu có việc trọng đại đợi hắn đến xử lý.

Nhưng Vu Chi Kỳ sao lại tìm hắn? Mặc dù quan hệ giữa Hoan Hỉ giáo và Hoan Hỉ Miếu thân cận nhưng cũng không đến mức

tìm một mình hắn mà cũng vội vã đến Tây Vực này. Hơn nữa lại còn đi vào trong chiến trường thượng cổ nữa.

Dạ Già Nam không hề chần chừ thêm, chủ động đi theo hướng Long Tàng Tôn giả để lại cho hắn.

Chưa đến một canh giờ, Dạ Già Nam đã xuất hiện trước mặt Long Tàng Tôn giả và Vu Chi Kỳ.

Hai người kia còn đang tìm tòi đường đi trong màn sương mù, đến khi Dạ Già Nam đột nhiên xuất hiện trước mắt bọn họ, hai người còn bị giật mình.

Có điều, chờ đến khi hai người họ nhìn rõ người đến là Dạ Già Nam, hai người lập tức yên lòng, đồng loạt kêu một tiếng: "Sư huynh!"

Thấy dáng vẻ hai người có hơi chật vật, Dạ Già Nam trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Nghe lời này, sắc mặt của Vu Chi Kỳ cùng Long Tàng Tôn giả nhất thời trở nên cực kỳ khó coi.

Đả kích từ chuyện Tô Tín với bọn họ thực sự có hơi quá lớn. Hoan Hỉ giáo cùng Hoan Hỉ Miếu bọn họ thực lực không coi là quá mạnh. Thế mà thoáng cái bị Tô Tín tiêu diệt ba tên Dương Thần cảnh, tổn thất như này bọn họ không gánh nổi.

Bây giờ nếu Dạ Già Nam đã xuất hiện vậy thì bọn họ dĩ nhiên cũng không cần phải trốn nữa. Long Tàng Tôn giả kể đầu đuôi mọi chuyện từ lúc bắt đầu nảy sinh mâu thuẫn tại Giang gia, nói thẳng đến chuyện khi nãy ba người Tiêu Ma Da bị Tô Tín đánh chết.

"Ngươi nói gì? Ba người Tiêu Ma Da đều chết hết?"

Dạ Già Nam dùng giọng chói tai tức giận quát lên một tiếng. Thanh âm không trầm thấp như trước, là giọng nữ chuẩn.

Vu Chi Kỳ cùng Long Tàng Tôn giả cũng rất hiểu Dạ Già Nam. Hắn trời sinh một thể hai mặt, từ nhỏ đã bị vứt bỏ. Đại Hoan Hỉ La Hán cứu hắn, đưa hắn về Hoan Hỉ Miếu.

Đương nhiên, Đại Hoan Hỉ La Hán cứu hắn cũng không phải bởi vì tốt bụng mà là do Dạ Già Nam một thể hai mặt. Bản

thân Dạ Già Nam là nhất thể âm dương, chính là tài liệu công pháp tu luyện nhất mạch Hoan Hỉ tốt.

Chỉ có điều mặc dù hắn là một thể hai mặt nhưng phần lớn thời gian, mặt nam kia coi như là chủ đạo. Phong cách hành sự cũng phóng khoáng. Chỉ có lúc hắn thực sự tức giận, mặt nữ âm nhu ác độc kia mới biến thành chủ đạo.

Xem ra lúc này Dạ Già Nam đã giận dữ vô cùng.

Dĩ nhiên Dạ Già Nam cũng có lý do để giận dữ.

Lúc này hắn mới ra ngoài chưa tới hai tháng mà nhất mạch Hoan Hỉ bọn họ lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Lại mất đến ba Dương Thần cảnh, cái này nói Dạ Già Nam làm sao không giận cho được?

"Phế vật!"

Dạ Già Nam lạnh lùng nói ra hai chữ. Long Tàng Tôn giả cùng Vu Chi Kỳ sắc mặt đỏ bừng, nhưng cũng không dám phản bác.

Một lý do là vì thực lực của Dạ Già Nam. Lý do khác là chuyện này quả thực cũng khiến bọn họ vô cùng uất ức.

Ba người Tiêu Ma Da liên thủ truy sát Tô Tín, kết quả bị Tô Tín giết ngược lại. Bọn họ cũng không tin Tô Tín có ba đầu sáu tay lấy một chọi ba. Thế nên cách giải thích duy nhất chính là ba người này đều trúng ám toán của Tô Tín, bởi vậy mới chết trong tay Tô Tín.

Dù sao thì, bất kể nói thế nào, chuyện này cũng khiến bọn họ uất ức. Thực lực nhất mạch Hoan Hỉ bọn họ vốn không coi là quá mạnh. Kết quả lần này liền bị Tô Tín diệt một nửa sức mạnh, có thể nói là tổn thương nguyên khí nặng nề.

"Sư huynh, vậy chuyện này phải làm thế nào?" Long Tàng Tôn giả hỏi.

Trong mắt Dạ Già Nam lóe lên sát cơ dữ tợn, nói: "Còn làm sao được nữa? Tìm Tô Tín kia giết hắn. Bằng không nhất mạch Hoan Hỉ chúng ta cũng không còn mặt mũi đặt chân trên giang hồ!"

Trong lời của Dạ Già Nam mang mùi máu tanh nhàn nhạt. Long Tàng Tôn giả không cảm thấy gì nhưng Vu Chi Kỳ lại cau mày.

Mặc dù lần này gặp, Vu Chi Kỳ cảm giác khí thế trên người Dạ Gìa Nam mạnh lên không ít. Nhưng không biết vì sao, hắn luôn có cảm giác Dạ Già Nam có chút kỳ quái. Mà cụ thể kỳ quái chỗ nào, hắn không nói ra được.

Chương 1636 - Oan gia ngõ hẹp

Oan gia ngõ hẹp

Tô Tín không biết chuyện "Song Diện Minh Vương" Dạ Già Nam của Hoan Hỉ Miếu cũng ở trong chiến trường thượng cổ này, huống hồ hiện tại dù có biết cũng vô dụng.

Vốn Tô Tín muốn mượn sương mù tràn ngập ở nơi này, thuận lợi cho việc ẩn nấp để bẫy người Hoan Hỉ Miếu. Ví dụ như lại một lần nữa liên thủ với người Địa Phủ bẫy giết bọn họ, vân vân… Sau cùng lại phát hiện không thể thực hiện được.

Càng đi vào trong, sương mù càng mỏng, thậm chí áp chế linh giác của võ giả cũng đã được thả ra. Nếu liên thủ với người Địa Phủ ở đây thì rất dễ dàng bị người khác phát hiện.

Khác biệt lớn nhất ở trong chiến trường thượng cổ với ngoại giới chính là tình huống chiến đấu kịch liệt.

Người chết trên chiến trường ngoại giới trên căn bản đều là cảnh giới Tiên Thiên hoặc là võ giả Hóa Thần cảnh. Nhưng tại trung tâm chiến trường thượng cổ đã có dấu vết của võ giả Dương Thần cảnh ngã xuống.

Hơn nữa mặt đất cũng bị dư âm trận giao thủ của những cường giả kia cày nát một lần, vô cùng bừa bộn.

Có điều lúc này, bỗng nhiên Tô Tín cảm giác được ở phía trước có một luồng Ma khí cường đại dũng động. Ma khí này cường đại đến mức khiến Tô Tín kinh hãi. Có thể tưởng tượng được đối phương là nhân vật thế nào.

"Cường giả Ma đạo Chân Vũ cảnh? Chẳng lẽ Đại Thiên Ma Tôn còn chưa chết?" Chân mày Tô Tín nhất thời nhíu một cái.

Nhưng nghĩ lại thì hình như cũng không có khả năng lắm. Nếu nói Đại Thiên Ma Tôn cũng lấy được bí pháp tu luyện Nguyên Thần đến cảnh giới bất diệt từ trên phiến bạch ngọc kia thì cũng có thể. Có điều, vấn đề mấu chốt chính là Đại Thiên Ma Tôn bị Nhân Hoàng tự tay đánh chết. Với thực lực của Nhân Hoàng, Đại Thiên Ma Tôn trên căn bản không thể nào còn sống được.

Linh giác Tô Tín hiện tại tuy không bị áp chế lớn quá mức nhưng cũng chưa khôi phục lại trạng thái tột cùng, bởi vậy nên Tô Tín cũng thận trọng đến gần địa vực đang không ngừng dũng động kia. Rốt cuộc phát hiện ra được ngọn nguồn ma khí nọ. Đó không phải là người mà là một thanh đao! Ma đạo thần binh, Ma Long Đoạt Tâm Đao!

Chuôi đao màu đen nhánh như thân đao lại toát ra kim mang. Chỗ cán đao có hắc long uốn quanh, trông rất sống động, bấy giờ đang hướng ra phía ngoài, tản ra ma khí tinh thuần.

Đây chính là binh khí tùy thân của Đại Thiên Ma Tôn, thần binh Ma Long Đoạt Tâm Đao!

Ma Long nhập hải, đao chém nhân tâm!

Nghe nói thanh ma đao này không cần ra khỏi vỏ nhưng lại có thể chém Nguyên Thần, là đao chém Nguyên Thần, uy năng vô cùng tà dị.

Nói đến thần binh, đây đã là lần thứ ba Tô Tín trông thấy thần binh.

Thần binh thứ nhất mà Tô Tín gặp chính là Duy Ngã Đạo Kiếm của Thanh Thành Kiếm phái, dĩ nhiên hiện tại Duy Ngã Đạo Kiếm đã là của Đại Chu.

Thần binh thứ hai chính là Vô Lượng Thu Thủy Kiếm của chưởng giáo Tạo Hóa Đạo môn Lý Ba Dương ngày đó tại Quan Thiên Yến.

Chỉ có điều lúc đó Lý Bá Dương thực lực quá mạnh mẽ, thậm chí đã mạnh đến mức che ánh sáng thần binh lại được. Tô Tín cũng không nhìn ra được uy năng của Vô Lượng Thu Thủy Kiếm mạnh đến mức nào.

Nhưng thanh Ma Long Đoạt Tâm Đao trước mắt này tạm chưa nói đến cái khác, chỉ dao động nó tản ra cũng đã mang trình độ cường giả Chân Vũ cảnh. Uy năng của nó nhật định cũng là tương đối kinh người.

Tuy nhiên, Tô Tín không có ý gì với thanh Ma Long Đoạt Tâm Đao này. Bởi Tô Tín dùng kiếm.

Thần binh tuy tốt nhưng vì một thanh thần binh mà thay đổi võ đạo của mình, cái này đúng là chuyện ngu đần mới làm.

Binh khí có mạnh đến cỡ nào thì cũng chỉ là binh khí mà thôi, là công cụ để võ giả cầm trong tay.

Nếu Tô Tín vì để hợp với binh khí mà đổi tu kiếm đạo thì đúng là không biết đầu đuôi.

Song, thanh Ma Long Đoạt Tâm Đao này mặc dù hắn không dùng được nhưng có thể đổi chắc cho người của Địa Phủ.

Trong Địa Phủ có không ít người dùng đao. Một thần binh có thể đổi được rất nhiều thứ tốt.

Tuy nhiên, ngay lúc Tô Tín muốn đi lấy Ma Long Đoạt Tâm Đao thì một tiếng cười quái dị bỗng nhiên truyền tới.

“Ma Long Đoạt Tâm Đao cùng Tô Tín đều ở đây cả. Đúng thật là nhất cử lưỡng tiện.”

Tô Tín vừa quay đầu lại nhìn. Hồng Liên Thánh sứ của Bạch Liên giáo và một tên võ giả Dương Thần cảnh khác đang đi đến hướng hắn, trong mắt lộ ra một tia sát cơ.

Đối với Tô Tín, thái độ của Bạch Liên giáo chỉ có một, đó chính là phải giết!

Xưa nay chỉ có Bạch Liên giáo bọn họ đụng đến người khác, nào có chuyện người khác chủ động đụng đến Bạch Liên giáo bọn họ?

Có thể nói, nhiều năm qua như vậy rồi, người duy nhất làm được chuyện này chỉ có một mình Tô Tín.

Lúc trước ở Cửu Trọng Kiếm Các, Bạch Liên giáo tiền mất tật mang. Hắc Liên Thánh sứ bị giết không nói, bọn họ cũng

chẳng cướp được cái gì hữu dụng. Hơn nữa, sau chuyện này còn bị Thiên Đình trả thù, tổn thất không ít.

Cho nên khi ở cửa vào Tây Vực, Hồng Liên Thánh sứ mới chủ động đi khiêu khích Tô Tín. Hắn cũng không hẳn là không có ý định thăm dò thực lực của Tô Tín.

Vì vậy, bây giờ Tô Tín ở đây, Hồng Liên Thánh sứ dĩ nhiên không thể để hắn rời đi. Hồng Liên Thánh sứ cùng một tên võ giả Dương Thần cảnh khác của Bạch Liên giáo trực tiếp trước sau vây lấy Tô Tín, trong mắt lộ sát cơ nồng nặc.

Chương 1637 - Oan gia ngõ hẹp (2)

Oan gia ngõ hẹp (2)

Tô Tín nhìn gã võ giả Dương Thần cảnh Bạch Liên giáo kia, nói: “Vị này lạ là ai? Bạch Liên giáo các ngươi khiêm tốn thật đấy. Ta đúng là chưa từng nghe nói Bạch Liên giáo trừ Thất Liên Thánh sứ lại còn có võ giả Dương Thần cảnh khác nữa.”

Lời này của Tô Tín rõ ràng đang châm chọc tên võ giả Dương Thần cảnh Bạch Liên giáo kia chính là hạng vô danh, thậm chí còn ý mơ hồ gây xích mích quan hệ giữa hắn với Hồng Liên Thánh sứ.

Dẫu sao, danh tiếng lớn nhất bên ngoài của Bạch Liên giáo chính là Thất Liên Thánh sứ. Những võ giả Dương Thần cảnh khác rất khiêm tốn.

Tên Dương Thần cảnh kia cũng không phải không hiểu lời Tô Tín nói. Hắn lạnh lùng nói: “Ta là Phổ Độ Thần sử Phương Vô Phong của Bạch Liên giáo. Giờ nói cũng đỡ cho ngươi sau khi bị giết cũng không biết mình chết trong tay ai!”

Trong Bạch Liên giáo, nổi danh nhất trong số các võ giả Dương Thần cảnh dĩ nhiên chính là Thất Liên Thánh sứ nhưng cũng không thể nói Thất Liên Thánh sứ nhất định sẽ mạnh hơn so với người khác.

Thất Liên Thánh sứ mạnh ở chỗ có thể truyền thừa từng đời một, như vậy, mỗi một đời Thất Liên Thánh sứ thực lực cũng nhất định có hạn. Thực lực mạnh bao nhiêu khó mà nói nhưng tuyệt sẽ không quá yếu.

Bởi thế xưa nay ở trong Bạch Liên giáo, Thất Liên Thánh sứ tất cả đều là người nắm quyền. Trong Bạch Liên giáo, Thất Liên Thánh sứ chỉ đứng sau Bạch Liên Thánh mẫu cùng Thánh nữ.

Thất Liên Thánh sứ mặc dù mạnh nhưng cũng không thể nói những thần sử, thánh sứ Dương Thần cảnh các loại khác trong Bạch Liên giáo là yếu.

Những thần sử, thánh sứ này đều không nhận quán đỉnh truyền thừa của Bạch Liên giáo, họ tự tu luyện đến cảnh giới Dung Thần cảnh trở lên mới được trao tặng vị trí thần sử hoặc là thánh sứ.

Dĩ nhiên nếu so với Thất Liên Thánh sứ thì bọn họ có chút yếu hơn, nhưng trong lịch sử cũng có vài người mạnh hơn Thất Liên Thánh sứ.

Phổ Độ Thần sử Phương Vô Phong trước mặt đây thực lực khó mà nói nhưng cũng không thể quá kém.

Tô Tín khinh thường cười lạnh một tiếng, nói: “Giết ta? Ta khuyên Bạch Liên giáo các ngươi nên cẩn thận một chút. Đừng quên người của Thiên Đình cũng ở đây đấy.

Lần trước ở Cửu Trọng Kiếm Các, các ngươi phá hư đại sự của Thiên Đình. Ngươi nói xem, Thiên Đình gặp các ngươi lần nữa thì sẽ thế nào đây?

Ở bên ngoài các ngươi trốn rất kĩ, thậm chí còn trốn kĩ đến mức ngay cả người của Thiên Đình cũng không tìm được các ngươi.

Có điều, đến đây mà các ngươi còn muốn tránh thì đúng là không có cơ hội nào đâu.”

Nói về thù oán thì lần trước Bạch Liên giáo cũng đắc tội không nhẹ với Thiên Đình.

Đám người này gan lớn bằng trời, thật sự không khác gì đồ điên, dám tính trên đầu Thiên Đình, khiến lần trước ở Cửu Trọng Kiếm Các, Thiên Đình thu mình không ít. Chuyện này Thiên Đình nhịn xuống được hay sao?

Trước đó ở bên ngoài Thiên Đình không động thủ là vì truyền thừa của Hạo Thiên Thượng Đế quan trọng nhất, nên bọn họ cũng không muốn chết cùng Cửu Ngục tà ma, chỉ đánh Tiết Cửu Âm bị thương nặng, cảnh cáo Cửu Ngục tà ma một cái rồi đi thẳng vào trong.

Nhưng lúc này, nếu người của Thiên Đình đụng phải người của Bạch Liên giáo, bọn họ chắc chắn sẽ ra tay.

Hồng Liên Thánh sứ hừ lạnh một tiếng, nói: "Không cần nói nhảm, ra tay đi. Giết Tô Tín rồi đi lấy Ma Long Đoạt Tâm Đao!"

Dứt lời, Hồng Liên Thánh sứ ngay lập tức điểm ra một chỉ. Nhất thời, một đóa hồng liên đậm mùi máu tanh nở rộ, màu đỏ thẫm như máu. Trong nháy mắt đã biến thành huyết hải ngút trời che lấy Tô Tín!

Huyết Liên Chỉ này của hắn chính dùng máu tươi của vô số võ giả Đại Chu từ lúc giao chiến năm xưa nhuộm ra thành. Huyết sát khí ngập trời, ẩn trong đó là binh qua khí sát phạt nồng đượm.

Cùng lúc đó, Phổ Độ Thần sử cũng lấy trường đao mảnh màu đen như mực ra.

Trường đao kia chém xuống, nhất thời vạn ngàn ác quỷ kêu khóc, phảng phất như thể có vô tận hung linh bị phong ấn trong đó, khiến người khác cảm thấy khiếp đảm.

Một đao này chém xuống không chỉ có chém thân thể, mà còn chém cả Nguyên Thần.

Trước đó, Tô Tín cùng Hồng Liên Thánh sứ giao thủ ở bên ngoài cũng biết thực lực của người này rất mạnh, còn mạnh hơn cả Hắc Liên Thánh sứ trong Bách Liên giáo. Nếu Tô Tín đối đầu với hắn, mặc dù Tô Tín có chắc chắn thắng nhưng cũng khó khăn vô cùng.

Thực lực của Phổ Độ Thần sử yếu hơi một chút nên thoáng chốc Tô Tín đã có đối sách.

Bị hai người đồng thời vây công, Phi Huyết Kiếm bên hông Tô Tín bay ra khỏi vỏ, trong khoảnh khắc huyết hải đầy trời

cũng xoắn giết xuống. Hai luồng huyết lãng mãnh liệt, trong vòng chu vi mấy dặm cũng có thể ngửi được khí huyết sát kinh khủng.

Huyết Kiếm đánh với Huyết Liên, sức mạnh hai bên đổ vào là tương đương. Nhưng lúc này, Phổ Độ Thần sử trên mặt không chút hưng phấn nào. Bởi hắn cảm giác có chút không đúng.

Bạch Liên giáo cùng Tô Tín có thù, nhưng từ trước tới giờ bọn họ cũng chưa từng xem thường Tô Tín.

Mặc dù Tô Tín tuổi tác không lớn nhưng sức chiến đấu lại cực kỳ kinh người. Đặc biệt là kinh nghiệm chiến đấu giữa cường giả thậm chí còn phong phú hơn Phổ Độ Thần sử hắn nữa. Một kích này của hắn có thể dễ dàng thuận lợi đánh thế hay sao?

Ý niệm này mới vừa thoáng qua trong đầu hắn, Tô Tín ở bên kia cũng đã động.

Chương 1638 - Người của Thiên Đình đến

Người của Thiên Đình đến

Trong nháy mắt, kim mang quanh thân hắn đại thịnh, hệt như Phật Đà chuyển thế, một tràng Phật âm tiếng Phạn xướng vang lên.

Tô Tín chỉ biết một môn công pháp Phật tông, đó chính là Kim Cương Bất Hoại Thần Công đã đại thành.

Kim Cương Bất Hoại Thần Công hàng ma phá tà, thần mang kim quang kia vừa ra, cộng với Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần của Tô Tín điên cuồng vận chuyển, tiếng quỷ khóc thần gào hút tâm thần người kia trong nháy mắt tan rã mất.

Một đao của Phổ Độ Thần sử chém lên người Tô Tín trong phút chốc chấn động kim mang nhưng không phá được lớp chống đỡ cứng rắn. Đao ý có vào cơ thể Tô Tín, sắc mặt hắn cũng không chút biến hóa. Thân hình Tô Tín như long đằng, trong nháy mắt biến mất không tung tích nhưng một khắc sau

lại xuất hiện sau lưng Phổ Độ Thần sử, trực tiếp đánh ra một quyền. Diễn biến thiên địa vạn pháp, cực kỳ đấu chiến!

Người bình thường đối mặt với sự vậy công của hai người có thực lực xấp xỉ, cơ hồ đại đa số đều sẽ chọn tránh lui.

Dù sao một mình ngươi cũng không nắm chắc tất thắng. Hai người mạnh hơn một. Đây không phải tự tìm cái chết thì là gì?

Nhưng Tô Tín lại khác. Võ đạo của hắn đều là diễn hóa đấu chiến hết sức. Nếu phải xoay người tránh lui nhường tiên cơ cho người khác thì chi bằng tự mình đoạt lấy tiên cơ!

Một đao của Phổ Độ Thần sử bị Tô Tín dùng Kim Cương Bất Hoại Thần Công chống đỡ. Có điều, Kim Cương Bất Hoại Thần Công của Tô Tín mặc dù đã đại thành nhưng đối đầu với một kích của cường giả Dương Thần cảnh cũng không có khả năng thực sự đạt đến cảnh giới bất hoại. Tuy cản được đao thế nhưng đao ý đã vào cơ thể. Có điều, Tô Tín cưỡng ép kháng một đao này, xoay người sử dụng Tam Thập Lục Lộ Kỳ, nhảy đến sau lưng Phổ Độ Thần sử, đánh một quyền đến mức hắn hộc máu bay ra!

Phổ Độ Thần sử không có ngạnh công hộ thể. Bạch Liên giáo bọn họ vốn chưa có công pháp luyện thể. Cho nên đón đỡ một quyền này của Tô Tín, chân khí hộ thể của Phổ Độ Thần sử ngay lập tức vỡ vụn. Trong nháy mắt bị đánh đến hộc máu!

“Thật can đảm!”

Hồng Liên Thánh sứ giận dữ quát lên một tiếng. Hai người vây công Tô Tín mà vẫn để cho hắn đánh bị thương một người. Đây quả thực là sỉ nhục của bọn họ.

Hồng Liên Thánh sứ bước chân động một cái, nhảy đến giữa không trung. Bóng người bé như hài đồng lâm không đáp xuống, dưới chân là bộ sinh liên. Tuy nhiên, cái nảy ra không phải là kim liên sáng chói mà là Huyết Liên tanh lòm!

Hắn được đặt tên là Hồng Liên Thánh sứ, nhưng vào giờ khắc này, với cảnh tượng này phải gọi hắn là Huyết Liên Thánh sứ mới hợp.

Hồng Liên Thánh sứ hai tay kết ấn, trong nháy mắt, địa ngục không kẽ hở bọc lấy Tô Tín. Vô số ác quỷ huyết sắc dữ tợn kêu thảm nhào đến hướng Tô Tín. Những thứ này hư hư thật thật, không chỉ là hư ảo mà còn lồng vào ảo cảnh vô biên trong chân thực!

Hư hư thật thật, giả giả thật thật, đây cũng là điểm bất đồng lớn nhất giữa Bạch Liên giáo cùng Huyễn Ma Đạo.

Công pháp của Huyễn Ma Đạo thuần túy lấy ảo thuật làm chủ. Nhưng Bạch Liên giáo lại tập hợp cả ba trường phái Đạo, Phật, Ma. Từ trong Tam gia này sáng tạo ra đường đi võ đạo độc nhất của mình. Có thể nói, Vô Sinh lão mẫu ngày trước của Bạch Liên giáo mặc dù là kẻ điên nhưng cũng là một người điên kinh diễm. Thành tựu của nàng trong Ma đạo thậm chí có thể sánh bằng Đại Thiên Ma Tôn.

Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín động một cái. Kiếm xuất quỷ thần kinh. Trong nháy mắt hư không ngưng đốn, Nhị Thập Tam Kiếm đâm ra, diệt tiên thí thần!

Ở sau lưng, Phổ Độ Thần sử bị Tô Tín đả thương cũng cắn răng xông lên xuất thủ lần nữa. Bộ dạng coi như là liều mạng, dù hắn bị thương cũng phải loại Tô Tín ở đây.

Chỉ có điều, lần này Tô Tín không có nhuệ khí như khi nãy mà lại vừa đánh vừa lui, đồng thời trong mắt còn lộ vẻ kinh dị.

Hồng Liên Thánh sứ có cùng thực lực cao thấp với Tô Tín. Nhưng Phổ Độ Thần sử lại kém hơn một bậc.

Hơn nữa khi nãy Phổ Độ Thần sử cũng bị Tô Tín đả thương. Bởi vậy chiến lực của hắn cũng đã giảm nhiều. Bây giờ hai người vây công Tô Tín cũng có thể tạm thời chống đỡ một trận.

Đây cũng là lí do Tô Tín phải cướp thời cơ xuất thủ trước với Phổ Độ Thần sử. Đối mặt với Hồng Liên Thánh sứ đang ở trạng thái tột cùng, Tô Tín dù có thể kiên trì thì cũng chỉ e không được là bao lâu.

Hồng Liên Thánh sứ càng đánh càng nóng nảy, sức chiếu đấu của Tô Tín mạnh hơn tưởng tượng của Hồng Liên Thánh sứ

hắn. Hai người Bạch Liên giáo bọn họ hợp lực lại nhất thời bán hội cũng không bắt được Tô Tín.

Quan trọng nhất chính là nơi này đã tương đối gần trung tâm chiến trường thượng cổ nhất rồi. Nếu còn kéo dài lâu sẽ rất dễ bị những tông môn Ma đạo khác phát hiện.

Mặc dù bọn họ muốn giết Tô Tín nhưng bọn họ cũng muốn cả thanh Ma Long Đoạt Tâm Đao nữa.

Vì thế, Hồng Liên Thánh sứ ngay lập tức lạnh giọng nói: "Chiến quyết! Đừng trì hoãn thời gian nữa! Nếu không bắt được Tô Tín thì chúng ta đi lấy Ma Long Đoạt Tâm Đao!"

Phổ Độ Thần sử gật đầu một cái. Thế đao trong tay mạnh hơn mấy phần. Tuy nhiên vào lúc này, một thanh âm lạnh lùng vang lên từ sau lưng bọn họ.

Chương 1639 - Người của Thiên Đình đến (2)

Người của Thiên Đình đến (2)

"Con chuột nhắt Bạch Liên giáo các ngươi, bây giờ chịu ló đầu ra rồi à? Các ngươi thử đào động trốn nữa đi. Xem thử xem bổn tọa có thể bắt được các ngươi hay không!"

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng Thất Sát Tinh Quân cười lạnh, xuất hiện sau lưng hai người Bạch Liên giáo, mặt đầy sát cơ.

Hồng Liên Thánh sứ cùng Phổ Độ Thần sử vội vàng dừng tay. Hai người họ âm trầm nhìn Tô Tín: "Ngươi dẫn người của Thiên Đình tới?"

Khi nãy bọn họ còn đang nghi ngờ việc Tô Tín đánh bị thương Phổ Độ Thần sử trước. Với thực lực của Tô Tín hẳn là có thể chạy trốn từ trong tay hai người mới đúng. Nhưng Tô Tín không chạy mà còn ở lại triền đấu. Cho đến giờ phút này bọn họ mới biết rốt cuộc Tô Tín có ý gì. Hắn âm thầm báo cho người của Thiên Đình đến, muốn bẫy Bạch Liên giáo bọn họ!

Nhưng Hồng Liên Thánh sứ cùng Phổ Độ Thần sử cũng không nghĩ tới được là vì sao Tô Tín lại có quan hệ với người của

Thiên Đình?

Thật ra thì điểm này rất dễ giải thích. Ban đầu ở Cửu Trọng Kiếm Các, Tô Tín đã từng hợp tác với Thiên Đình. Sau đó diệt Thanh Thành Kiếm phái, Tô Tín cũng tiếp tục hợp tác với Thiên Đình. Vào lúc đó, Tô Tín đã có phương thức liên lạc với Thiên Đình rồi.

Thật ra lúc Hồng Liên Thánh sứ bọn họ xuất hiện, Tô Tín đã dự đoán được một chút về thực lực hai bên. Dù hắn không đánh Phổ Độ Thần sử bị thương thì với thực lực của hắn, hắn cũng có thể trốn đi mà không có gì khó. Chỉ có điều, như vậy thì Ma Long Đoạt Tâm Đao ắt hẳn phải hai tay dâng cho người.

Thần binh Ma Long Đoạt Tâm Đao quả thực là quý giá nhưng đối với Tô Tín mà nói thì chiếm được là may mắn của hắn, mất đi cũng là số mệnh của hắn, không có gì đáng tiếc.

Tuy nhiên cứ vậy mà nhường thần binh cho người của Bạch Liên giáo, Tô Tín không cam tâm. Nếu hắn đã kết tử thù với Bạch Liên giáo thì trước khi đi, Tô Tín cũng không ngại hung ác hại bọn họ một ván.

Bởi vậy, lúc Hồng Liên Thánh sứ vừa hiện, Tô Tín cũng đã âm thầm truyền tin cho người của Thiên Đình.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng Thất Sát Tinh Quân hai người ở gần nơi này nhất, mới vừa dò xét cái chết của Bạch Hổ Thần Quân xong liền nhận được tin của Tô Tín.

Trong ấn tượng của hai người, Tô Tín chỉ là người của triều đình, không có mâu thuẫn gì với bọn họ. Thậm chí hai bên từng có chút hợp tác nên hai người cũng không nghi ngờ tin này là giả, liền chạy thẳng đến đây. Không ngờ quả thực là có kinh hỉ.

Ma Long Đoạt Tâm Đao kia thì không cần nói. Thần binh ai trông thấy mà chẳng chảy nước miếng? Mà người của Bạch Liên giáo cũng là cái tên bọn họ phải giết.

Chuyện ở Cửu Trọng Kiếm Các lần đó xong, Thiên Đình cũng đã tính xuất thủ đi vây giết người của Bạch Liên giáo rồi. Chỉ có điều bàn về công phu ẩn trốn thì toàn bộ giang hồ Bạch

Liên giáo nói đứng thứ hai thế thật không ai dám nói là hạng nhất.

Thiên Đình dùng thực lực của mình trực tiếp điều động một nhóm lớn quét qua mấy cái phân đà của Bạch Liên giáo. Kết quả tất cả đều là vườn không nhà trống, chỉ tìm được mấy tên nhãi nhép vô tích sự căn bản không gây được tổn thất cho Bạch Liên giáo. Điều này khiến cho người của Thiên Đình có cảm giác như đánh quyền vào bông vải, rất bực bội.

Mà Bạch Liên giáo trong lần bị Thiên Đình vây giết đó ngoại trừ tổn thất một ít tiện nghi thì thực lực chân chính cũng không bị tổn thương.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng với Thất Sát Tinh Quân nhìn hai người Bạch Liên giáo, trong mắt lộ sát cơ nồng nặc.

Trước kia không bắt được các ngươi, bây giờ coi các ngươi còn chạy đi đâu!

Hai người một trước một sau dán mắt vào Hồng Liên Thánh sứ cùng Phổ Độ Thần sử.

Tô Tín lùi về sau một bước, bày ra điệu bộ không nhúng tay vào.

Người của Thiên Đình cũng không để ý gì. Bọn họ biết Tô Tín chỉ muốn làm kẻ ngoài cuộc, nhưng thực chất lại đang lợi dụng bọn họ đối phó với người của Bạch Liên giáo.

Nhưng lợi dụng thì lợi dụng đi, dù sao bọn họ cũng không tổn thất gì mà còn có thể có được một thanh thần binh làm thù lao. Tính thế nào cũng là bọn họ kiếm được.

Không nói nhảm với người của Bạch Liên giáo, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đánh xuống một chưởng. Hư không vô tận hoàn toàn vỡ vụn, sắc trời nhất thời tối sầm.

Một chưởng che trời!

Sắc mặt Hồng Liên Thánh sứ nhất thời biến đổi. Trong một chưởng này hắn cảm nhận được sức mạnh cực lớn đang chuyển động. Đây là sức mạnh thuần túy nhất, coi thường tất thảy quy tắc, cũng có thể phá vỡ bất kỳ quy tắc nào!

Hắn hét lên một tiếng giận dữ. Một đóa Huyết Liên sáng chói vạch qua hư không. Ngón tay Hồng Liên Thánh sứ liên tục điểm, cánh Huyết Liên bay lượn. Mỗi một một đóa Huyết Liên đều hàm chứa huyết sát lực kinh người cùng ảo ảnh sát cơ vô biên!

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cười lạnh một tiếng: “Chút tài mọn, không biết lượng sức!”

Tay hắn động một cái, hóa chưởng thành quyền. Nhất thời, dấu tay to lớn hệt như đóng vào trong hư không, vô tận thiên địa lực biến ảo. Mọi người chỉ có thể nhìn được bàn tay hoàn toàn được ngưng tụ từ nguyên khí thiên địa giữa không trung đang cuồn cuộn nắm chặt. Nhất thời, huyết khí tiêu tán. Chớp mắt, Hồng Liên Thánh sứ phun ra một ngụm máu, ngay lập tức bị trọng thương!

Chương 1640 - Hỗn loạn

Hỗn loạn

Tô Tín híp mắt. Thực lực của Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế quả thực rất mạnh. Thực lực của người này có tư cách sánh vai với Tần Nghiễm Vương Diệt, chính là nhân vật đứng đầu trong số các Dương Thần cảnh.

Với thực lực của Hồng Liên Thánh sứ mà lấy cứng đấu cứng, Tô Tín nghi rằng ngay cả mười chiêu hắn cũng không đỡ nổi.

Không cần nghi ngờ, có lúc, chênh lệch giữa các Dương Thần cảnh chính là lớn như vậy. Ví như Mạnh Kinh Tiên, lúc Mạnh Kinh Tiên không xuất quan, nào ai có thể tượng tượng ra được rằng lúc đối mặt với Đại Thế Chí Thượng sư cùng một đám cường giả Dương Thần cảnh, Mạnh Kinh Tiên lại có thể lộ ra thực lực áp chế hoàn toàn. Thậm chí năm người liên thủ cũng không tiếp nổi một kiếm của hắn.

Trước kia, Tô Tín đại khái chia Dương Thần cảnh ra làm bốn cấp bậc. Có điều bây giờ nhìn lại, hẳn nên chia làm năm. Mạnh Kinh Tiên đã là nhân vật đứng trên tất cả các Dương Thần cảnh khác. Thậm chí, đã không thể dùng cảnh giới để cân nhắc nữa.

Bên kia, Hồng Liên Thánh sứ bị Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế dùng môt chưởng đánh trọng thương, đoán chừng cũng không chống đỡ được bao lâu nữa. Mà Phổ Độ Thần sử bên kia cũng không chịu nổi rồi.

Thực lực của Thất Sát Tinh Quân mặc dù còn kém xa Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế nhưng võ giả Dương Thần cảnh xuất thân từ Thiên Đình có người nào yếu hay sao? Hiển nhiên là không có.

Thất Sát Tinh Quân tu luyện bí pháp sát đạo. Đồn rằng, khi Thất Sát, Phá Quân, Tham Lang ba sao tề tụ, tạo thành thế Sát Phá Lang, thiên hạ ắt sẽ đại loạn, máu chảy thành sông, thiên hạ đổi chủ, không thể nghịch chuyển!

Thế nên, sát đạo của Thất Sát Tinh Quân cũng không đơn giản chỉ là sát đạo mà là thất sát đạo khuấy loạn thiên hạ.

Nhạn Linh Đao màu đỏ thắm trong tay Thất Sát Tinh Quân chém xuống. Một đao này thiên hạ loạn, sát cơ lộ!

Trong mắt Phổ Độ Thần sử lộ vẻ kinh hãi. Tất cả đao thế của hắn mau chóng loạn dưới một đao bá đạo này của Thất Sát Tinh Quân. Thậm chí, thiên binh trong tay hắn đã xuất hiện vết nứt. Sát cơ vào cơ thể, máu tươi nhất thời chảy thành dòng ra ngoài từ trong miệng hắn.

Bất kể là Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đối chiến với Hồng Liên Thánh sứ hay là Thất Sát Tinh Quân đối chiến với Phổ Độ Thần sử, hai bên hầu như đều đang áp chế cục diện.

Thanh Ma Long Đoạt Tâm Đao ở một bên, có điều Tô Tín lại không lấy.

Vào lúc này hắn mà dám đi lấy Ma Long Đoạt Tâm Đao thì Tô Tín dám cam đoan, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Thát Sát Tinh Quân sẽ ngay lập tức đổi sang xuất thủ với hắn.

Thần binh ở phía trước, mạng của Hồng Liên Thánh sứ cùng Phổ Độ Thần sử có là cái gì? Dù sao nếu Thiên Đình có cơ hội, muốn giải quyết người của Bạch Liên giáo thì lúc nào chẳng được.

Chỉ có điều Tô Tín dù sao cũng là người Địa Phủ, cây đao này hắn không có được nhưng nếu bị người của Thiên Đình lấy được thì cũng phiền phức.

Vì vậy, Tô Tín lại báo cho Yến Tử Thanh cùng Mạnh Thiên Thu. Hai người bọn họ ở cách nơi này cũng không xa. Đến khi người của Huyễn Ma Đạo tới, tuồng vui này xem mới hay.

Dưới áp lực mạnh mẽ của Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng Thất Sát Tinh Quân, Hồng Liên Thánh Sứ cùng Phổ Độ Thần sử rốt cuộc cũng không đỡ được nữa, ngay lập tức quyết định thiêu đốt tinh huyết, dùng tốc độ lớn nhất thoát đi.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng Thất Sát Tinh Quân không đuổi theo. Nếu bọn họ đuổi thì cũng có thể đuổi kịp, ít nhất có thể hao tổn đến mức khiến đối phương thiêu đốt cạn kiệt tinh huyết.

Chỉ có điều, Ma Long Đoạt Tâm Đao vẫn còn đang ở đây. Bọn họ lại không yên tâm bỏ thần binh ở đây, đuổi theo giết hai người Bạch Liên giáo.

Tuy nhiên, sau khi Hồng Liên Thánh sứ cùng Phổ Độ Thần sử thoát đi, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế lại đưa mắt sang nhìn Tô Tín.

Hiện tại ở đây chỉ còn có một mình hắn. Tô Tín có tâm tư gì với Ma Long Đoạt Tâm Đao này?

Thấy ánh mắt của Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, Tô Tín xua xua tay, nói: “Ta dùng kiếm. Hơn nữa ta cũng không có ý định tu luyện ma công. Nếu hai vị muốn Ma đạo thần binh này thì cứ lấy đi.”

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế nghe vậy cười chắp tay với Tô Tín một cái, nói: “Việc này Thiên Đình ta nhờ ơn với Tô đại nhân. Trong tương lai nhất định có hậu báo!”

Mặc dù Tô Tín có muốn tranh Ma Long Đoạt Tâm Đao với bọn họ thì cũng nhất định là tranh không nổi. Có điều, nếu Tô Tín ra tay trì hoãn thời gian của bọn họ thì cũng là một chuyện phiền toái.

Cho nên, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế mới có thể nói được hai chữ “nhờ ơn” với Tô Tín.

Nếu Tô Tín đã tỏ thái độ không tranh đoạt thì Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế liền không khách khí, ngay lập tức ra tay, bắt lấy Ma Long Đoạt Tâm Đao.

Nhưng ai nào ngờ, thanh Ma Long Đoạt Tâm Đao vốn luôn yên tĩnh giờ lại tuôn ra một luồng ma khí đao mang. Hắc Long hiển hóa, cuồng bạo gào thét phóng tới hướng Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế!

Thần binh xưa nay vốn không thể dùng lẽ thường để giải thích. Chỉ có điều phần lớn đều cho rằng thần binh dù mạnh nhưng cũng có hạn. Dẫu sao cũng chỉ là binh khí chứ không phải là cường giả Chân Vũ cảnh thực sự.

Chương 1641 - Hỗn loạn (2)

Hỗn loạn (2)

Cũng ví như chưởng môn Lệ Trường Hải ngày xưa của Thanh Thành Kiếm phái. Mặc dù hắn tay cầm Duy Ngã Đạo Kiếm, có thể tranh phong cùng cường giả Chân Vũ cảnh nhưng thực chất hắn cùng lắm chỉ có thể giao thủ cùng với Chân Vũ cảnh một khoảng thời gian mà thôi.

Năm đó Triệu Vũ Niên xuất thủ không phải cũng đánh chết được hắn sao? Cho nên nói, binh khí với võ giả mà nói chỉ là phụ trợ, thực lực tự thân mới là đạo lý cứng rắn.

Nhưng hiển nhiên, Ma Long Đoạt Tâm đao trước mặt cũng không thể đối xử theo lẽ thường được.

Nó là binh khí của Ma đạo Thủy tổ Đại Thiên Ma Tôn ngày xưa. Lần này bỗng nhiên bạo phát khiến Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cũng không kịp trở tay, bị Ma Long đánh lui.

Màn này khiến mặt mũi của Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cũng xấu hổ.

Đời này hắn thắng nhiều bại ít, thua trong tay các võ giả khác thì được chứ lại bị ăn trái đắng bởi một thanh đao. Hơn nữa lại còn ngay trước mặt người ngoài như Tô Tín. Cái này khiến

cho Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cảm giác có chút mất thể diện.

Bởi vậy, hắn hừ lạnh một tiếng, một chưởng che trời. Chưởng lực cường đại trực tiếp xuyên qua hư không tấn công đến Ma Long Đoạt Tâm Đao.

Nhưng lúc này, trên Ma Long Đoạt Tâm Đao vang lến tiếng đao minh. Ma khí trùng tiêu vọt đến mấy trăm trượng, đao ý sắc bén trực tiếp chém nát chưởng lực của Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế!

Thấy màn này, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng với Thất Sát Tinh Quân thầm nói một câu không tốt.

Hiện tại bọn họ đã đến gần khu vực trung tâm nhất của chiến trường thượng cổ. Sương mù đã trở nên mỏng manh cực kỳ, hơn nữa áp chế linh giác cũng đã giải trừ gần hết.

Lúc này, Ma Long Đoạt Tâm đao gây động tĩnh lớn như thế, đây quả thực đang hấp dẫn sự chú ý của những võ giả Ma đạo khác.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng Thất Sát Tinh Quân lúc này cũng không để ý đến những thứ khác. Hai người trực tiếp đồng loạt xuất thủ, muốn bắt Ma Long Đoạt Tâm Đao kia lại.

Nhưng chuôi ma đao thần binh của Thủy tổ Ma đạo này có linh trí cực kỳ kinh người. Dù không có võ giả thao túng nó cũng vẫn như cũ tuôn ra được sức chiến đấu kinh người. Ngay cả Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Thất Sát Tinh Quân liên thủ cũng không hoàn toàn hàng phục được nó.

Tô Tín đứng một bên nhìn, có chút vui mừng vì hắn không lỗ mãng đi đoạt Ma Long Đoạt Tâm Đao.

Thứ này rất tà dị. Ít nhất uy lực của nó cũng vượt xa những thần binh khác. Chí ít thì Tô Tín chưa thấy Duy Ngã Đạo Kiếm của Thanh Thành Kiếm Phái và Vô Lượng Thu Thủy Kiếm của Tạo Hóa Đạo Môn có uy năng bậc này.

Đông Cực Thanh oa Đại Đế cũng bị nó vờn cho chật vật như vậy. Nếu Tô Tín lỗ mãng xông lên, đoán chừng Ma Long Đoạt

Tâm Đao đó lúc gây khó dễ có khi còn đánh hắn trọng thương không chừng.

Hai người của Thiên Đình liên thủ cũng không làm được gì Ma Long Đoạt Tâm Đao. Lúc này, mấy đạo khí tức cường lại hiện lên xung quanh, Mạnh Thiên Thu cùng Yến Tử Thanh của Huyễn Ma Đạo, còn có cả Diệp Trường Ca của Thiên Ma Cung cũng đều đã đến.

Thực ra lúc mới đầu Tô Tín đưa tin cho người của Huyễn Ma Đạo. Nhưng Yến Tử Thanh ở chung với Diệp Trường Ca cho nên hắn dĩ nhiên cũng nghe được tin.

Ma Long Đoạt Tâm Đao với võ giả Ma đạo mà nói tuyệt đối tượng trưng cho truyền thừa. Tượng trưng này thậm chí còn có ý nghĩa lớn hơn bản thân thần binh.

Hiện tại, Thiên Ma Cung được công nhận là Ma đạo chính thống trong Cửu Ngục tà ma, nhưng trừ Thiên Ma Cung ra, vị trí Ma đạo chính thống nào có người không muốn? Chỉ có điều cái này không liên quan đến thực lực. Bằng không vào thời kỳ đỉnh cao ngày xưa của Bạch Liên giáo, thực lực bỏ xa Thiên Ma Cung, nhưng lúc đó, Bạch Liên giáo cũng không dám xưng là Ma đạo chính thống.

Nhưng nếu đoạt được binh khí của Đại Thiên Ma Tôn ngày xưa thì khẩu hiệu Ma đạo chính thống gọi ra có khí phách hơn nhiều.

Mạnh Thiên Thu nhàn nhạt nói: “Đế quân đừng phí sức lực nữa. Thần binh có linh. Đây là thần binh nhất mạch Ma đạo. Người khác không lấy được đâu.”

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế nhìn ba người kia lạnh lùng nói: “Dựa vào các ngươi mà cũng muốn tranh với ta? Cái gì mà thần binh có linh? Chẳng qua chỉ là binh khí mà thôi. Chỉ cần trấn áp được nó thì nó sẽ không còn là thần binh của Ma đạo các ngươi nữa mà là thần binh của Thiên Đình ta!”

Thấy Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế làm nhục thần binh Ma đạo bọn họ như vậy, trong mắt ba người đều lộ ra vẻ tức giận.

Trước đó ở cửa vào Tây Vực, bọn họ nhượng bộ cho Thiên Đình cùng Địa Phủ là vì chưa thấy điểm lợi, vì thế mới không

muốn liều mạng với Thiên Đình và Địa Phủ ở thời điểm đó.

Nhưng bây giờ, thần binh Ma đạo của bọn họ ở phía trước, dù Thiên Đình và Địa Phủ có liên thủ bọn họ cũng phải đánh. Bằng không, ngay cả thần binh truyền thừa của nhà mình mà cũng rơi vào tay kẻ khác, Cửu Ngục tà ma bọn họ còn mặt mũi lăn lộn trên giang hồ hay sao?

Phương Thiên Họa Kích trong tay Diệp Trường Ca trong giây lát chém đến hướng Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, vô tận ma khí cuồn cuộn, trường kích xé trời, phá hư không!

Người của Thiên Ma Cung xuất thủ trước giờ đều vô cùng ngang ngược. Công pháp của bọn họ có lẽ không được quỷ dị như Huyễn Ma Đạo và Bạch Liên giáo, cũng không đạt thành như Huyết Ma giáo nhưng khí thế vô song, vô cùng bá đạo.

Chương 1642 - Hỗn loạn (3)

Hỗn loạn (3)

Hiện đã đến mức độ này, bọn họ cũng không cần thiết phải nói nhảm nữa, trực tiếp động thủ là được. Dù sao Ma Long Đoạt Tâm Đao cũng không thể rơi vào tay Thiên Đình cùng Địa Phủ.

Mạnh Thiên Thu cùng Yến Tử Thanh sau lưng hắn cũng liên tiếp xuất thủ. Ma Long Đoạt Tâm Đạo bọn họ ai cũng muốn. Chỉ có điều hiện thời đại địch ở trước mắt. Cho dù bọn họ có muốn tranh đoạt cũng phải đánh lui được Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng Thất Sát Tinh Quân đã rồi nói tiếp.

Ba đánh hai, hơn nữa thực lực của Diệp Trường Ca cũng cường hãn khác thường. Nhưng dù là vậy, sau hơn mười chiêu, bọn họ cũng bị người của Thiên Đình áp chế.

Có điều vào lúc này, Hoàng Tuyền giáo cùng Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên hai phái này cũng mỗi bên hai người chạy đến.

Hai phái bọn họ mặc dù như nước với lửa, nhưng vừa nhìn thấy Ma Long Đoạt Tâm đao bọn họ liền biết là chuyện gì xảy ra.

Thần binh tuyệt không thể rơi vào tay ngoại nhân. Người hai phái hai mắt nhìn nhau một cái, lập tức đưa ra quyết định gia nhập vào trong đoàn chiến.

Bốn tên võ giả Dương Thần cảnh thuộc hai phái cùng gia nhập, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế nhất thời cảm giác được áp lực tăng mạnh, giờ đã biến thành bọn họ bị áp chế.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế mặc dù có thực lực mạnh nhưng hắn cũng không phải là Mạnh Kinh Tiên có thể lấy một đấu năm mà hơn nữa còn đánh cho kẻ địch bị trọng thương.

Hiện Yến Tử Thanh đang giao thủ cùng Thất Sát Tinh Quân. Nhưng có chừng sáu tên Dương Thần cảnh đang vây công Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế. Hơn nữa thực lực họ cũng không phải là yếu, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế không ngăn được nổi.

"Đi!"

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cắn răng. Đám người Ma đạo cảm nhận được động tĩnh chuyện ở đây sẽ chỉ càng lúc càng nhiều. Đến lúc đó, hai người bọn họ chắc chắn không lấy được Ma Long Đoạt Tâm Đao này.

Cho nên lúc này hắn cũng không muốn chết cùng đám người Cửu Ngục tà ma, vội vàng quyết định, ngay lập tức dẫn theo Thất Sát Tinh Quân rút lui. Tuy nhiên, bọn họ cũng không lui đi quá xa.

Bọn họ ngược lại muốn xem thử một chút, cuối cùng Ma Long Đoạt Tâm Đao này sẽ rơi vào tay ai.

Hơn nữa, nghĩ sâu xa thêm, nếu Cửu Ngục tà ma vì tranh giành Ma Long Đoạt Tâm Đao mà tàn sát lẫn nhau thì Thiên Đình bọn họ cũng chưa chắc không có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Đám người các phái nhìn nhau một cái. Thiên Đình ở bên cạnh đứng nhìn chằm chằm, cái này nói bọn họ làm sao đây? Cướp hay không cướp?

Ngay lúc bọn họ leo lên lưng hổ khó xuống, một đạo kim mang thoáng qua, một tên võ giả Dương Thần cảnh xuất thân

từ Tây Vực bỗng nhiên xuất hiện, ngay lập tức chụp lấy Ma Long Đoạt Tâm Đao. Tốc độ rất nhanh, thậm chí khiến cho mọi người ở đây có chút trở tay không kịp.

Những võ giả Tây Vực này mặc dù thực lực có chút yếu, nhưng truyền thừa võ đạo Tây Vực không giống Trung Nguyên. Bọn họ cũng coi như là có sở trường của mình. Ví dụ như tốc độ của tên võ giả Tây Vực này. Ít nhất mọi người ở đây trừ Tô Tín ra thì không ai có thể đạt đến được tốc độ này chỉ trong nháy mắt.

Mà lúc này, Tô Tín cũng nhận ra tên võ giả Dương Thần cảnh Tây Vực này. Hắn chính là một trong số những tên võ giả đi theo Xích Mộc Thiết vào trong chiến trường thượng cổ này. Thấy hắn xuất hiện, Tô Tín cũng lộ ra nụ cười nhạt.

Tô Tín biết Xích Mộc Thiết có lòng tham với chiến trường thượng cổ này, nhưng Tô Tín không tỏ ra thế nào.

Dù sao chiến trường thượng cổ nhiều người tranh đoạt như vậy, thêm hắn cũng không là bao, thiếu hắn cũng không bớt đi được.

Chỉ có điều, rốt cuộc bọn họ có tư cách tranh đoạt tại chiến trường thượng cổ này hay không thì còn chưa chắc.

Bất kể là Cửu Ngục tà ma hay hai cung Thiên Địa, những nhân vật này đều là người mà võ giả Tây Vực không thể chọc nổi.

Đám người lòng tham vô đáy nếu an phận đợi ở sau lượm lặt thì có thể có mấy phần cơ hội. Nếu bọn họ muốn tranh đoạt cùng Cửu Ngục tà ma hay hai cung Thiên Địa thì chỉ có bốn chữ: Tự tìm cái chết.

Theo Tô Tín thấy, hiện tên võ giả Dương Thần cảnh Tây Vực này xem ra đúng là tự tìm cái chết.

Bọn họ có khi là không thấy màn Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế xuất thủ với Ma Long Đoạt Tâm Đao. Ngay cả thần binh ma đạo mà Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế không thể hàng phục được mà các ngươi còn muốn mạnh bạo?

Huống chi, dù cho ngươi có thể thành công bắt được thần binh ma đạo này thì đám người Diệp Trường Ca cũng không phải

dạng hiền lành. Bọn họ để cho ngươi bình an mang thanh Ma Long Đoạt Tâm Đao rời đi mới là kỳ quái đó.

Chỉ có điều, đứng trước lòng tham thì con mắt cũng bị che mù.

Với tên võ giả Tây Vực kia mà nói, cám dỗ của thần binh thật sự là quá lớn.

Võ giả Dương Thần cảnh tay cầm thần binh dù không thắng được Chân Vũ cảnh thì chí ít cũng đánh được mấy chục chiêu.

Nếu hắn có được thần binh thì thực lực của hắn ở Tây Vực có khi chỉ xếp sau Bái Hỏa giáo mà thôi.

Cho nên đến giờ khắc này, hắn cũng không cân nhắc hành động này cảu mình có thể bị người của Cửu Ngục tà ma đuổi giết hay không. Hắn chạy thẳng đến, đoạt thanh Ma Long Đoạt Tâm Đao đi. Có điều, ngay vào lúc này, Ma Long Đoạt Tâm Đao kia phát ra tiếng đao minh giận dữ.

Chương 1643 - Thần binh thuộc về

Thần binh thuộc về

Thần binh có linh. Hơn nữa, Ma Long Đoạt Tâm Đao vạn năm chưa từng xuất thế, linh tính của nó không chỉ không bị phai mờ mà lại càng thêm linh động.

Trước đó, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế muốn đoạt nó, Ma Long Đoạt Tâm Đao biết thực lực của Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cường đại nên nó chỉ có thể né tránh một cách bị động.

Mà hiện tại, loại phế vật này cũng muốn làm chủ nhân của nó, chắc chắn là chán sống!

Vì vậy, trên thân Ma Long Đoạt Tâm Đao truyền đến một luồng chấn động, thân đao màu đen mang theo tiếng long ngâm xé thiên địa chém xuống, trong chớp mắt đánh tên võ giả Dương Thần cảnh Tây Vực kia bị thương nặng!

Người Cửu Ngục tà ma ở đây trong mắt lộ vẻ giễu cợt.

Người của Thiên Đình muốn đến đoạt thần binh Ma đạo của bọn họ thì thôi, một tên nhãi nhép tiểu quốc Tây Vực cũng

muốn đến giành Ma Long Đoạt Tâm Đao, đúng là tự tìm cái chết!

Trong nháy mắt tên võ giả Dương Thần cảnh Tây Vực kia bị thương nặng, Mạnh Thiên Thu cũng xuất thủ.

Hắn điểm ra một chỉ, đại mộng thiên thu, vô tận ảo cảnh ầm ầm bạo, tên võ giả Dương Thần cảnh Tây Vực kia dường như rơi vào trong địa ngục vô biên. Nguyên Thần bị phá khiến hắn nhất thời hét thảm một tiếng, trong nháy mắt máu tươi bắn ra ngoài.

Diệp Trường Ca cũng hừ lạnh một tiếng. Phương Thiên Họa Kích trong tay lóe lên sát cơ dữ tợn. Lưỡi hái đỏ thẫm trong nháy mắt phá thiên không, ma khí mãnh liệt. Một kích này ngay lập tức chém tên võ giả Dương Thần cảnh kia thành hai nữa!

Tô Tín lén lắc đầu một cái, đây cũng là cái gọi là tham thì thâm.

Có điều, vào lúc này, Ma Long Đoạt Tâm Đao lại một trận dũng động, cuối cùng lại bay lên khỏi mặt đất, vọt đến hướng đám người Cửu Ngục tà ma.

Mọi người ở đây đều có chút sửng sốt, đây là ý gì? Ma Long Đoạt Tâm Đao này chẳng lẽ giết chóc mù quáng, muốn công kích bọn họ hay sao?

Tuy nhiên, ngay lúc bọn họ cảnh giác trong lòng, Ma Long Đoạt Tâm Đao kia lại dừng ngay trước người Diệp Trường Ca, sát cơ trên thân đao tiêu tán, lộ ra ý thân cận.

Cảnh tượng này nhất thời khiến mọi người ở đây mở lớn mắt. Chuyện gì đây? Không đợi bọn họ tranh đoạt, Ma Long Đoạt Tâm Đao đã chọn Diệp Trường Ca là chủ nhân của nó? Đây là thế nào?

Tình huống này cũng khiến Diệp Trường Ca bình thường luôn mang bộ mặt liệt lúc này cũng không khỏi lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

Thần binh đại diện cái gì? Thần binh là đại diện cho bán Chân Vũ!

Hơn nữa, thần binh này còn không phải là thần bình tầm thường. Ma Long Đoạt Tâm Đao này chính là binh khí của Đại Thiên Ma Tôn, Thủy tổ Ma đạo ngày trước, uy của nó chắc chắn mạnh vô cùng.

Ngay lúc này, thân Ma Long Đoạt Tâm Đao tuôn ra sức hút. Chân khí trên người Diệp Trường Ca không ngừng chảy vào trong thân Ma Long Đoạt Tâm Đao khiến ma khí màu đen nhánh trên thân nó càng trở nên tinh khiết.

Mà Diệp Trường Ca vì bị hút quá nhiều ma khí nên sắc mặt có chút trắng. Tuy nhiên, cũng may Ma Long Đoạt Tâm Đao có chừng mực, hấp thụ được khoảng một nửa chân khí của Diệp Trường Ca thì không hút nữa, tiếng đao minh vui thích vang lên. Ánh sáng trên thân không còn, hệt như đang ngủ say.

Thấy cảnh tượng này, nhất thời mọi người liền hiểu chuyện gì xảy ra. Ai nấy đều im lặng.

Cơ duyên này vốn là chuẩn bị cho người của Ma cung, chẳng ai đoạt được.

Ma Long Đoạt Tâm Đao chính là binh khí ngày xưa của Đại Thiên Ma Tôn. Nhưng Đại Thiên Ma Tôn đã chết, nếu nó chọn chủ một lần nữa thì dĩ nhiên sẽ chọn truyền thừa chính thống Đại Thiên Ma Tôn để nhận làm chủ nhân mới.

Nói về Ma đạo chính thống trong Cửu Ngục tà ma, trừ Thiên Ma Cung cũng không còn ai.

Bởi vậy, Ma Long Đoạt Tâm Đao vô cùng nhạy cảm với ma khí tinh thuần trên người Diệp Trường Ca, dĩ nhiên cũng sẽ chọn hắn làm chủ nhân của mình.

Hơn nữa, tiêu hao của Ma Long Đoạt Tâm Đao cũng là rất cao.

Binh khí dù sao cũng là binh khí, không thể nào tu luyện. Cho nên, sức mạnh bên trong Ma Long Đoạt Tâm Đao đều là Đại Thiên Ma Tôn ngày xưa lưu lại.

Khi nãy, Ma Long Đoạt Tâm Đao mới vừa dây dưa một phen với Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, ngay sau đó còn đánh trọng thương tên võ giả Dương Thần cảnh Tây Vực, tiêu hao tự thân

cũng sắp cạn. Vì vậy, bây giờ nó muốn tiếp tục bù vào sức mạnh của mình, sau khi thu nạp được một phần chân khí của Diệp Trường Ca liền ngủ say.

Cả đám người đều hâm mộ nhìn Diệp Trường Ca. Lần này bước vào chiến trường thượng cổ, dù cuối cùng không cướp được truyền thừa gì của Đại Thiên Ma Tôn, Thiên Ma Cung cũng coi như lấy lại được vốn rồi. Riêng thanh thần binh này đã có thể khiến thực lực của Thiên Ma Cung tăng một đoạn lớn.

Thần binh tới tay, Diệp Trường Ca nhìn về phía mọi người, ánh mắt tràn đầy cảnh giác. Hắn cũng không có động tác gì dư thừa, ngay lập tức xoay người, phóng đến chỗ sâu nhất trong chiến trường thượng cổ.

Mọi người ở đây cũng không có ý đuổi theo. Bởi vì coi như đánh bại được Diệp Trường Ca, bọn họ cũng không lấy được Ma Long Đoạt Tâm Đao.

Thần binh có linh, nếu nó đã chọn Diệp Trường Ca là chủ nhân của nó thì nó tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Chương 1644 - Thần binh thuộc về (2)

Thần binh thuộc về (2)

Bây giờ Ma Long Đoạt Tâm Đao đã bị tiêu hao quá nhiều, thu nạp chân khí của Diệp Trường Ca xong liền ngủ say. Nhưng nếu như bọn họ thật sự ép Diệp Trường Ca, Ma Long Đoạt Tâm Đao kia nhất định sẽ tỉnh lại một lần nữa để mà xuất thủ. Khi đó thì phiền toái lớn.

Một thần binh đơn độc so với thần binh được võ giả nắm trong tay là hai khái niệm khác nhau. Khi đó, đoán chừng có là nhóm cường giả Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đối mặt với Diệp Trường Ca cũng sẽ kiêng kỵ vô cùng.

Cả đám hai mắt nhìn nhau, rồi cũng tiếp tục đi đến chỗ trung tâm của chiến trường thượng cổ.

Mạnh Thiên Thu cùng Yến Tử Thanh đi tới, hỏi: “Khi nãy ngươi cùng người của Thiên Đình tranh Ma Long Đoạt Tâm Đao?”

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: “Dĩ nhiên không phải. Một mình ta không địch lại được Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng Thất Sát Tinh Quân. Lúc đầu là ta và Hồng Liên Thánh sứ cùng Phổ Độ Thần sử của Bạch Liên giáo tranh đoạt. Sau đó ta thấy không địch lại liền gọi các ngươi cùng người Thiên Đình đến. Có điều lúc này Hồng Liên Thánh sứ và Phổ Độ Thần sử đều bị thương khi giao thủ với Thiên Đình rồi. Đặc biệt là Phổ Độ Thần sử, trước đó đánh với ta, hắn cũng đã bị thương. Sau đó lại bị Thất Sát Tinh Quân đánh trọng thương. Đoán chừng bây giờ còn được nửa sức chiến đấu cũng không tệ rồi.”

Nghe lời này, Mạnh Thiên Thu cùng Yến Tử Thanh nhất thời sáng mắt.

Một tên võ giả Dương Thần cảnh của Bạch Liên giáo bị trọng thương. Hồng Liên Thánh sứ kia đoán chừng cũng không được tốt. Đây quả là cơ hội với Huyễn Ma Đạo bọn họ. Nếu như có thể nhân cơ hội đánh chết thì đúng là không thể tốt hơn.

“Đi! Đến đây chúng ta cũng không cần tách ra hành động nữa. Đi thẳng đến trung tâm chiến trường thượng cổ thôi.” Mạnh Thiên Thu nói thẳng.

Theo suy đoán của bọn họ, nếu Ma Long Đoạt Tâm Đao đã xuất hiện ở đây thì truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn cũng không còn xa.

Nên ba người liền ngay lập tức đi thẳng đến vùng trung tâm.

Lúc này, tại chỗ trung tâm nhất trong chiến trường thượng cổ, Hồng Liên Thánh sứ cùng Phổ Độ Thần sử là người đến sớm nhất. Tuy nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt, bọn họ có chút không dám động đậy.

Chỗ trung tâm nhất ở chiến trường thượng cổ bị cô lập ra một không gian to lớn. Giữa không gian đó, thời gian dường như ngưng đọng, vẫn còn tràn ngập không ít cương khí cường đại có thể xé không gian.

Hồng Liên Thánh sứ dò xét qua, chỉ cần bọn họ vừa tiến vào trong không gian to lớn kia thì sẽ bị giết ngay lập tức.

Cương khí nhìn bình thường không có gì lạ nhưng trong nháy mắt liền xé nát chân khí hộ thân của hắn. Chỉ cần hắn phản

ứng chậm một chút thì có khi sẽ bị cương khí đó giết ngay!

Hơn nữa, nơi trung tâm này vô cùng lớn, tới khoảng chừng hơn mười dặm. Hồng Liên Thánh sứ mơ hồ thấy ba bóng người nơi trung tâm. Điều này cũng khiến Hồng Liên Thánh sứ có chút kỳ quái.

Một trong số đó nhất định là Đại Thiên Ma Tôn. Có thể tạo thành tràng diện lớn thế này chỉ có trận đánh ngày xưa giữa Nhân Hoàng và Đại Thiên Ma Tôn mới có thể tạo thành.

Nhưng vấn đề chính là hai bóng người kia rốt cuộc là ai?

Ngay lúc bọn họ nghi ngờ, người của hai cung Thiên Địa cùng Cửu Ngục tà ma cũng sắp đến nơi. Chỉ có điều, người các phái chỉ đến được một nửa. Một nửa còn lại vẫn đang luẩn quẩn giữa màn sương mù dày đặc.

Chỉ có Hoan Hỉ giáo và Thất Sát Ma Cung là không có người nào đến.

Thấy cảnh tượng trước mắt, mọi người ở đây đều chau mày. Đây rõ ràng là vì thực lực giao thủ giữa song phương quá mức kinh người, nên cưỡng ép thay đổi cả quy luật không gian ở đây, biến thành bộ dạng như hiện tại.

Nói đơn giản, nơi địa vực này căn bản là không gian độc lập như chỗ Thiên Đình và Địa Phủ, chỉ có điều nơi này tràn đầy sát cơ. Người tự tiện vào đều phải chết không thể nghi ngờ. Dù có thực lực như Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Mạnh Bà cũng không chắc đi được vào trong.

Tình hình ở hiện trường khiến tất cả mọi người có chút không biết thế nào. Bây giờ cũng không phải là lúc nội đấu.

Chuyện trước mắt bọn họ cũng chỉ có một cách bạo lực nhất đó chính là cưỡng ép mở ra một lối đi vào không gian này, để cho sức mạnh kia bị tiêu tán toàn bộ. Nếu không bọn họ tuyệt không cách nào tiến vào trong.

Chỉ có điều, không gian trùng này hoàn toàn coi như là một thế giới độc lập, hoàn chỉnh. Muốn phá được một lỗ hổng ở đây thì không phải chuyện dễ dàng.

Mạnh Bà đứng ra nói: “Cũng đến nước này rồi đừng đánh tới đánh lui nữa. Quan trọng là phá vỡ không gian này. Nếu không hao tổn ở đây cũng không ai vào được trong.”

Mọi người nhìn nhau một cái, hiện thời cũng chỉ có thể làm như vậy. Đừng thấy trước đó bọn họ còn đánh nhau sống chết nhưng đứng trước mặt lợi ích, trừ hận thù sống chết không thôi, nào có ai muốn lãng phí thời gian đánh đấm?

Thế là tất cả mọi người đều gật đầu một cái. Ai nấy đều ngay lập tức thi triển công phu mạnh nhất của mình, muốn phá không gian kia, mở ra một lối đi có thể để sức mạnh thoát ra ngoài.

Chuyện này nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó cũng khó.

Không gian tự thành nhất thể này muốn đi vào thì rất đơn giản, từ đâu cũng có thể vào được. Nhưng nếu muốn mở ra một lối đi, để cho nó tương liên với thế giới vốn có thì cái này nhất định phải có sức mạnh phá vỡ không gian mới được.

Chương 1645 - Không phải là người

Không phải là người

Cái liên quan đến phương diện không gian đã thuộc phạm trù mà mọi người ở đây không thể nắm chắc. Bởi vậy, bọn họ cũng chỉ có thể liên thủ mới có thể đánh phá được không gian này.

Có điều, may thay mọi người ở đây đều là Dương Thần cảnh. Trong đó còn có cường giả như Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng với Tần Nghiễm Vương diệt. Bọn họ đồng loạt xuất thủ, lượng biến có thể khiến chất biến.

Kết quả, trong tầng tầng cuồng oanh loạn tạc, mọi người có thể cảm nhận được không gian kia càng lúc càng yếu, sức mạnh trong đó cũng mỗi lúc một cuồng bạo.

Nhưng không biết vì sao, Tô Tín theo bản năng nhìn ba bóng người trong không gian kia một cái. Hình như bọn họ giống như bất thình lình có hơi động đậy.

Mà cùng lúc đó, ở trong không gian bên trong, một thanh âm khô khan, cứng ngắc, giống như tiếng kim loại ma sát chậm rãi truyền ra: “Chúng ta sắp được ra ngoài sao?”

Một thanh âm khác nói: “Thật muốn nhìn thử thế giới bên ngoài thế nào.”

Lại có một thanh âm nói: “Không phải trong kí ức của chúng ta có hay sao?”

Thanh âm trước đó bỗng nhiên trở nên âm trầm: “Không! Đó là trí nhớ của bọn họ, không phải của chúng ta!”

Giọng nói thứ nhất nói: “Nếu mọi người cũng muốn ra ngoài vậy thì chúng ta giúp bọn hắn một tay đi!”

Dứt lời, bên trong không gian một luồng sức mạnh cường đại ầm ầm bạo. Sắc mặt đám người Tô Tín bỗng nhiên biến đổi, đồng loạt lui về sau mấy dặm. Cuồng phong vô tận từ trong không gian nọ bạo phát ra ngoài, hình thành một cơn bão lớn không ngừng cuốn đến, giống như có oai diệt thế vậy.

Cũng may người bước vào đây đều là Dương Thần cảnh, bằng không với uy lực của cơn cuồng phong này thậm chí có thể giết chết cả võ giả Dung Thần cảnh.

Trên mặt mọi người đều có chút ngờ vực. Bọn họ chỉ muốn mở một lối đi từ không gian này thôi, coi như là khơi thông sức mạnh một chút. Nhưng bây giờ bọn họ lại đánh nát cả không gian này, đây là tình huống gì đây?

Tất cả mọi người có chút khó hiểu. Có điều, chờ sau khi gió tan, cảnh tượng nơi trung tâm không gian kia lộ ra, nhất thời khiến tất cả mọi người ở đây trợn to hai mắt.

Chỉ thấy giữa không gian có ba bóng người.

Một người mặc Đế bào màu đen, đầu đội quan miệng, trên mặt đeo mặt nạ Phong Đô Đại Đế Địa Phủ.

Người khác mang long bào màu vàng, trên đầu đội vương miện bạch ngọc, đeo mặt nạ Hạo Nhiên Thượng Đế.

Còn người cuối cùng mặc chiến giáp màu đen nhánh. Trên chiến giáp có vô số phù văn dị thú, phủ khắp toàn thân.

Mũ sắt của chiến giáp mang hình dạng Ma thần vặn vẹo, che hết cả mặt mũi lại, lộ vẻ dữ tợn dị thường.

Phong Đô Đại Đế, Hạo Thiên Thượng Đế, Đại Thiên Ma Tôn!

Lần này Cửu Ngục tà ma cuối cùng cũng biết tại sao người của hai cung Thiên Địa cũng xuất hiện ở đây. Hóa ra là vì tổ sư của họ cũng ở tại đây. Dĩ nhiên bọn họ cũng phải bỏ công đi tìm.

Ba người trong sân tại thời kỳ thượng cổ cũng là những người lẫy lừng. Ba người này, thêm cả Đạo môn cùng Phật tông, có lẽ còn mấy nhân vật mạnh mẽ khác nữa, dù sao cũng không quá mười người là cường giả đứng đầu Nhân tộc. Cũng chỉ có bọn họ mới có tư cách tranh phong với Nhân Hoàng.

Có điều, Nhân Hoàng thời kỳ thượng cổ thực lực quá mạnh mẽ. Thậm chí mạnh đến mức khiến tất cả mọi người tuyệt vọng.

Hạo Thiên Thượng Đế cùng Phong Đô Đại Đế liên thủ ám sát, kết quả hai bên cùng chết.

Đại Thiên Ma Tôn và toàn bộ lực lượng Tây Vực cũng không cản được Nhân Hoàng, tất cả cũng đều bỏ mạng ở đây.

Phật tông cùng Đạo môn có vẻ thông minh hơn. Bọn họ lựa chọn cách thuần phục dưới quyền Nhân Hoàng. Cho nên bây giờ trên giang hồ, Phật tông và Đạo môn mới là võ lâm chính thống.

Hiện tại, truyền thừa bọn họ mong đợi đang ở trước mắt. Cả đám người đều đưa mắt nhìn, vẻ cảnh giác tiến đến chỗ di thể của ba tên cường giả thượng cổ. Có điều vào lúc này, di thể ba tên cường giả nhóm Hạo Thiên Thượng Đế bỗng nhiên động. Thân hình ba người cứng ngắc bước về trước một bước, Hạo Thiên Thượng Đế quay quay đầu hỏi: “Đây cũng là ngoại giới sao? Bất kể là nơi nào, dù sao cũng tốt hơn so với bị nhốt trong lồng.”

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người ở đây nhất thời có cảm giác rợn cả tóc gáy.

Một người đã chết hơn mười ngàn năm lại đứng trước mặt ngươi mở miệng nói chuyện, đổi thanh ai cũng sẽ có cảm giác như thể gặp quỷ.

Chuyện này khiến mọi người ở đây có chút không kịp phản ứng. Vẫn là Tần Nghiễm Vương Diệt phát hiện có điểm không đúng, hắn lạnh lùng nói: "Phong Đô Đại Đế bọn họ sớm đã chết, ba người trước mắt các ngươi nhìn tay bọn họ đi, bọn họ căn bản không phải là người!"

Mọi người ở đây ngay lập tức nhìn tay ba người nọ. Toàn thân bọn họ mặc dù đều bị chiến giáp hay trường bào bọc lấy nhưng tay lộ ra ngoài không phải là tay người mà là xương cốt trắng hếu!

Chỉ có điều, trên xương trắng phủ một tầng quầng sáng, hệt như biến thành da thịt thực của bọn họ. Vầng sáng trên tay Phong Đô Đại Đế cùng Đại Thiên Ma Tôn đều là màu đen, còn Hạo Thiên Thượng Đế lại có màu vàng.

Trong chớp nhoáng này mọi người đều biết ba người bọn họ là gì. Ba người này đều là Yêu Linh!

Ba người trước mắt cũng có tính chất giống những Yêu Linh mà Tô Tín đụng phải trong sơn cốc kia.

Chương 1646 - Không phải là người (2)

Không phải là người (2)

Bởi vì chấp niệm lúc còn sống của những người kia bất diệt. Hơn nữa còn được hoàn cảnh đặc biệt gia trì cho nên cuối cùng biến thành Yêu Linh.

Chỉ có điều, đám Yêu Linh kia chỉ có chấp niệm đơn giản nhất. Căn bản chẳng có bao nhiêu linh trí. Hoặc là nói, bọn chúng vốn chưa có linh trí, cái có chẳng qua chỉ là bản năng mà thôi.

Đám Yêu Linh đó chẳng qua là mấy võ giả Tiên Thiên cảnh cùng Hóa Thần cảnh biến thành. Còn ba Yêu Linh trước mắt là Hạo Thiên Thượng Đế, Phong Đô Đại Đế, Đại Thiên Ma Tôn, ba nhân vật đứng đầu thời kỳ thượng cổ biến thành. Chấp niệm của ba người bọn họ mạnh đến nhường nào?

Bởi vậy, chấp niệm của bọn họ không chỉ có thể hóa thành Yêu Linh mà thậm chí còn trực tiếp tiếp quản thân thể bọn họ. Bây giờ nhìn lại, thậm chí bọn họ còn có linh trí hoàn chỉnh, trừ việc không có thân xác, còn lại thì không có gì khác biệt so với chân nhân.

Mọi người ở đây nhìn nhau, nếu là như vậy thì khó giải quyết rồi.

Yêu Linh Phong Đô Đại Đế nhìn mọi người ở phía dưới, dùng giọng nói khàn khàn cứng ngắc, nói: "Các ngươi chính là đồ tử đồ tôn mà ta lưu lại hay sao?"

Tần Nghiễm Vương Diệt lạnh giọng nói: "Yêu vật mà cũng dám giả mạo Thủy tổ Địa Phủ ta? Không biết nặng nhẹ!"

Phong Đô Đại Đế cười quái dị hai tiếng, đưa cánh tay xương trắng chỉ vào mình, nói: "Ta kế thừa thân thể của Phong Đô Đại Đế, cũng thừa kế cả trí nhớ của hắn. Cái hắn biết ta cũng biết. Nếu đã vậy thì sao ta không thể là hắn?"

Mạnh Bà đứng một bên cười lạnh nói: "Bởi vì ngươi không có tâm! Ngươi chỉ là chấp niệm hóa thành mà thôi! Cũng xứng so sánh với Phong Đô Đại Đế ngày xưa hay sao? Đúng là trò cười!"

Có trí nhớ của một người thì có thể trở thành hắn hay sao? Chuyện dĩ nhiên không đơn giản như vậy.

Ngươi có trí nhớ của hắn nhưng không có cái tâm của hắn nên cách làm việc và tính cách của ngươi cũng không giống đối phương. Cái gọi là trí nhớ chẳng qua chỉ là một đống hình ảnh cùng chữ viết mà thôi.

Lời của Mạnh Bà khiến ba người bọn họ cũng trầm mặc. Bọn họ bị vây ở đây đã vạn năm, nơi này đối với bọn họ mà nói chẳng khác gì ngục giam.

Mạnh Bà nói không sai, bọn họ biết suy tính nhưng lại không có tâm. Yêu Linh chung quy vẫn là Yêu Linh. Bọn họ cũng không phải là người. Trí nhớ của ba người Phong Đô Đại Đế đối với bọn họ mà nói chẳng qua chỉ là một quyển sách. Bọn họ có thể lật xem nhưng không lãnh hội được tâm cảnh cùng tư tưởng của đám người Phong Đô Đại Đế.

Chỉ có điều, bất kỳ thứ gì có linh trí đều hướng đến tự do. Bọn họ dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Hơn nữa, trong trí nhớ bọn họ cũng thấy được ba người Phong Đô Đại Đế ngày xưa ngang dọc một phe, trở thành bá chủ võ lâm. Cái này khiến cho ba Yêu Linh bọn họ lại càng muốn tự do.

Chỉ có điều, với sức mạnh của bọn họ không cách nào đánh phá được không gian kia. Hơn nữa, bọn họ ở bên trong đó, luồng gió mạnh vô tận kia áp chế sức mạnh của bọn họ đến cực điểm. Thậm chí, bọn họ ngay cả động một cái cũng rất phí sức. Bởi vậy, từ lúc bắt đầu có linh trí, bọn họ đã bị vây ở đây đến gần một vạn năm rồi!

Phong Đô Đại Đế nhìn về phía những võ giả ở đây, dưới mặt nạ không phải ánh mắt lóe lên mà là một tia sát cơ nồng nặc.

“Ta không có thân thể, không có tâm. Có điều nếu là giết các ngươi thì ta có dư sức. Dùng máu thịt của các ngươi để tái tạo thân thể cho bọn ta. Các ngươi yên tâm, truyền thừa mấy phái các ngươi chúng ta cũng sẽ giữ lại. Từ nay về sau, Phong Đô Đại Đế, Hạo Thiên Thượng Đế, Đại Thiên Ma Tôn chính là tên của ba người chúng ta. Bọn họ sẽ lại một lần nữa vang danh trong võ lâm!”

Mọi người ở đây nhìn về phía ba Yêu Linh này, ánh mắt đầu tràn đầy sát cơ. Yêu Linh suy cho cùng cũng là Yêu Linh. Từ lúc ra đời, bọn họ là chấp niệm, không coi là người. Bọn họ chẳng qua là yêu vật có linh trí mà thôi, khát máu giết chóc mới là bản năng của bọn họ.

Yêu Linh không có thân xác. Có điều tất cả mọi người ở đây vừa vặn có thuộc tính tương hợp với bọn họ. Chỉ cần giết chỗ võ giả ở đây, thu nạp khí huyết của chỗ võ giả ở đây, thế thì bọn họ sẽ có thể tái tạo lại thân thể.

Yêu Linh bỗng nhiên xuất hiện là một trận biến cố. Mọi người ở đây đều không ngờ được chiến trường thượng cổ này cũng có hơi tà dị quá mức. Thậm chí đến cả Yêu Linh cũng cho ra đời được.

Có điều, Yêu Linh là Yêu Linh, trong mắt đám người Mạnh Bà, Yêu Linh bọn họ chẳng qua là ba yêu vật khoác lớp da ba cường giả thượng cổ mà thôi. Có cái gì để sợ?

Hơn nữa, lúc này, trong mắt Mạnh Bà còn lộ ra một tia sáng khác thường, nói: "Ba người bọn họ thừa kế kí ức của đám người Phong Đô Đại Đế trước đây. Đã vậy, chỉ cần xóa bỏ hoàn toàn linh trí của bọn họ thì có phải chúng ta cũng có thể có được truyền thừa nguyên vẹn của ba vị cường giả rồi?"

Ánh mắt của tất cả mọi người tại đây nhất thời sáng lên. Điểm này bọn họ quả thực không nghĩ tới.

Thật ra thì theo cách nghĩ của bọn họ, truyền thừa của nhóm cường giả Đại Thiên Ma Tôn lần này bọn họ lấy được một ít là tốt lắm rồi.

Dẫu sao, những cường giả thượng cổ này cũng không có khả năng biến bản thân họ thành tàng kinh các, mang theo nhiều công pháp mạnh mẽ hàng đầu ở tùy thân như vậy.

Chương 1647 - Hồng Liên Thánh sứ phẫn nộ

Hồng Liên Thánh sứ phẫn nộ

Trên người của bọn họ có thể mang một phần bí pháp cũng đã không tệ rồi. Nếu như còn những thứ khác nữa thì lại càng tốt hơn.

Có điều nếu trước mắt đám Yêu Linh này hoàn toàn kế thừa truyền thừa ngày xưa của ba vị cường giả, vậy chỉ cần đánh chết, làm cho linh trí tiêu tán thì bọn họ có rất nhiều cách lấy được những truyền thừa kia về tay.

Cảm nhận được sát cơ trên người Mạnh Bà, ba Yêu Linh lộ ra nụ cười khinh thường.

Bọn họ không phải là ba vị cường giả Phong Đô Đại Đế. Mặc dù bọn họ kế thừa trí nhớ của ba người đó nhưng đúng như Mạnh Bà nói, bọn họ chẳng qua chỉ là Yêu Linh mà thôi.

Có điều, chính vì bọn họ thừa kế trí nhớ của ba vị cường giả ngày trước nên trong tiềm thức bọn họ cũng nhận định thực

lực của mình sẽ rất mạnh. Mặc dù bọn họ chẳng có chút kinh nghiệm thực chiến nào, nhưng trong tiềm thức lại đám võ giả Dương Thần cảnh giống như Mạnh Bà, bọn họ phẩy tay một cái là diệt được ngay!

Ba Yêu Linh trong mắt lóe sát cơ, gần như cùng lúc xuất thủ đánh tới hướng đám người Mạnh Bà!

Yêu Linh của Hạo Nhiên Thượng Đế trong tay lóe thần mang màu vàng, thần ảnh hiện lên sau lưng hắn, uy áp thiên địa.

Yêu Linh của Phong Đô Đại Đế cũng điểm ra một chỉ, trong nháy mắt tử khí U Minh vô tận điên cuồng trào ra, bao phủ lấy đám người Địa Phủ.

Kinh khủng nhất chính là Yêu Linh của Đại Thiên Ma Tôn.

Quanh thân hắn ma diễm ngút trời. Mặc dù trong tay không có đao nhưng hắn dựng chưởng thành đao. Đao chém xuống đất đều là Ma vực vô biên!

Ba Yêu Linh này hoàn toàn thừa kế trí nhớ của ba vị cường giả thượng cổ ngày xưa, cho nên công pháp bọn họ dùng dĩ nhiên đều là công pháp của bọn họ.

Nhưng trong nháy mắt bọn họ xuất thủ, đám người Tần Nghiễm Vương Diệt liền nhìn thấu được lai lịch của bọn họ.

Ba Yêu Linh này quả thực rất mạnh, bởi vì có trí nhớ của các cường giả thượng cổ kia cho nên mặc dù không có kinh nghiệm chiến đấu nhưng trong lúc xuất thủ họ lại vô cùng thành thục, không có cảm giác trở ngại nào.

Chỉ có điều nhược điểm duy nhất của bọn họ là sức mạnh tự thân.

Nhân vật thuộc Chân Vũ cảnh không phải dễ bị chiếm đoạt như vậy. Ba Yêu Linh thiên sinh thiên dưỡng kia coi như là kế thừa tất cả trí nhớ của ba vị cường giả thượng cổ từ ngày xưa kia nhưng bọn họ không cách nào kế thừa được sức mạnh của ba người đó.

Kể cả những Yêu tộc trong truyền thuyết mạnh mẽ thượng vị ngày đó, trừ những loài trong truyền thuyết như Long Phượng ra thì còn lại dù có thiên phú mạnh hơn nữa, khởi điểm cũng

chỉ là Dung Thần cảnh mà thôi, căn bản không thể đạt tới Chân Vũ cảnh.

Ba Yêu Linh này cũng giống vậy. Nguồn sức mạnh của họ là gì không ai biết, chỉ biết sức mạnh ba Yêu Linh này cùng lắm là đỉnh phong Dương Thần cảnh mà thôi. Cái khó giải quyết chẳng qua là các loại bí pháp mà họ giữ.

Hầu như ba bên đều tề tựu, hơn mười tên võ giả Dương Thần cảnh đồng loạt xuất thủ. Trong chớp mắt uy thế kinh người.

Ba Yêu Linh kia mặc dù trước đó rất có tự tin. Có điều, một khi giao thủ, trong nháy mắt bọn họ liền cảm thấy một luồng áp lực cường đại.

Vũ kỹ của ba đại cường giả thượng cổ đúng là rất kinh khủng. Nhưng dù cho có kinh khủng đến mấy đi chăng nữa thì cũng không thể để cho bọn họ vượt qua cảnh giới, tuôn ra sức chiến đấu Chân Vũ cảnh được.

Bởi vậy, vừa mới giao thủ, ba Yêu Linh liền rơi vào thế hạ phong.

Người của Thiên Đình phối hợp chặt chẽ. Bọn họ hầu như đều gia nhập Thiên Đình từ nhỏ, được Thiên Đình đào tạo mà thành cho nên phối hợp với nhau cực kỳ hoàn mỹ.

Sức chiến đấu của người Địa Phủ cũng cực kỳ cường hãn. Gần như trong chớp mắt đã áp chế Yêu Linh Phong Đô Đại Đế tới cực điểm.

Cửu Ngục tà ma chiếm ưu thế nhiều người. Một đám người chen nhau lên, thực lực ngược lại cũng không yếu.

Hơn nữa hiện thời người của ba bên còn chưa đến đủ, vòng ngoài không ngừng có người tới. Thấy cảnh tượng trước mắt bọn họ cũng vội vàng xuất thủ gia nhập vào trong chiến đoàn. Điều này cũng khiến cho ba Yêu Linh kia không kiên trì được nữa.

Người đầu tiên không chịu nổi chính là Yêu Linh của Hạo Thiên Thượng Đế. Hắn bị Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng Bắc Cực Tử Vi Đại Đế liên thủ giáp công. Các võ giả Thiên

Đình còn lại trực tiếp bày trận, giam cầm lại. Hai đại cường giả liên thủ, trong chớp mắt đã đánh địch bị trọng thương.

Có điều, Yêu Linh Hạo Thiên Thượng Đế bị thương nặng, từ vết thương thần mang màu vàng trong cơ thể hắn văng khắp nơi. Mấy tinh thể lớn chừng ngón tay bắn ra khỏi cơ thể hắn, lóe lên ánh sáng khác thường.

Thất Sát Tinh Quân ngay lập tức xuất thủ, bắt lại những tinh thể nọ, cảm nhận được cái giống tin tức ẩn chứa bên trong, sắc mặt hắn nhất thời biến đổi, nói: "Đây là Nguyên Thần lực thuần khiết nhất. Một số truyền thừa của Hạo Thiên Thượng Đế đều ở trong tinh thể này!"

Lời vừa nói ra, ánh mắt mọi người ở đây đều sáng lên. Ba Yêu Linh này đúng là bảo bối.

Bọn họ vốn còn tính bắt sống sau đó sẽ phí sức trấn áp, cuối cùng xóa linh trí, lấy truyền thừa của ba đại cường giả kia ra. Tuy nhên bây giờ xem ra ba đại cường giả thượng cổ có ảnh hưởng không nhỏ đến mấy Yêu Linh này.

Chương 1648 - Hồng Liên Thánh sứ phẫn nộ (2)

Hồng Liên Thánh sứ phẫn nộ (2)

Trước mọi người còn nghi ngờ ba Yêu Linh này đều dùng chấp niệm của ba đại cường giả làm căn cơ, thiên sinh thiên dưỡng mà thành.

Có điều hiện tại xem ra bọn họ đã hiểu lầm rồi. Ba vị cường giả thượng cổ ngày xưa cho dù bị Nhân Hoàng giết chết nhưng sức mạnh của bọn họ cường đại. Mặc dù đã chết nhưng Nguyên Thần lực không hoàn toàn tiêu tán. Sau khi ba Yêu Linh ra đời, Nguyên Thần lực cũng tiến vào bên trong cơ thể bọn họ. Bằng không, ba Yêu Linh cũng không đến được cảnh giới như bây giờ.

Cái này cũng khiến mọi người càng thêm hưng phấn, dồn dập chen lên cùng nhau, muốn tiêu diệt hoàn toàn Yêu Linh này.

Ba Yêu Linh nọ lúc này đã hoàn toàn bối rối.

Trí nhớ trong đầu bọn họ cũng không có vấn đề. Kinh nghiệm chiến đấu của ba cường giả thượng cổ kia cực kỳ kinh người, nhưng tiếc thay bọn họ lại không phải ba vị cường giả đó. Hơn nữa, hiềm vì hạn chế sức mạnh, cảnh tượng dễ như bỡn trong tưởng tượng của ba Yêu Linh căn bản không xuất hiện. Ngược lại, chính bọn họ bị áp chế dễ như bỡn.

Tô Tín trà trộn trong đội ngũ Cửu Ngục tà ma, bên phía Địa Phủ căn bản không cần hắn hỗ trợ, cho nên hiện thời Tô Tín cũng không cần để lộ thân phận. Đợi đến khi đánh chết Yêu Linh của Đại Thiên Ma Tôn, trong này phàm cũng phải có phần cho hắn mới được.

Hơn nữa, bây giờ không cần chờ đến khi đánh chết những Yêu Linh này. Chỉ cần có thể khiến chúng trọng thương để Nguyên Thần khu tự thân bị tổn thương, tinh thể ghi lại trí nhớ truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn sẽ bắn tung tóe ra, lớn nhỏ bất nhất. Thêm vào đó, quan trọng chính là lớn nhỏ hay nội dung trong tinh thể Nguyên Thần không quan trọng. Cái lớn có thể chứa trí nhớ vô dụng. Cái nhỏ có thể hàm chứa công pháp truyền thừa cường đại. Những cái này không có quy luật gì, tuy nhiên cũng là có thể.

Cho nên, một khi những tinh thể Nguyên Thần kia bị đánh ra bên ngoài cơ thể, lập tức sẽ khiến một loạt các nhóm võ giả tranh đoạt lẫn nhau.

Trong mắt Tô Tín lóe lên tia tinh mang. Hắn không hề bài xích công pháp Ma đạo. Có điều hôm nay nếu hắn tới để giúp Huyễn Ma Đạo thì kiểu gì cũng phải tận trách mới được. Vừa tìm điểm lợi cho mình, vừa có thể chọc giận đám người Bạch Liên giáo một chút.

Nên khi Yêu Linh của Đại Thiên Ma Tôn từng bước rút lui, tinh thể Nguyên Thần rơi ra khiến mọi người giành nhau, Tô Tín nhắm thẳng vào Hồng Liên Thánh sứ trong đám người. Phi Huyết Kiếm xuất vỏ, trong nháy mắt hư không ngưng đốn, diệt tiên thí thần!

Tô Tín vừa ra tay đã dùng Nhị Thập Tam Kiếm kinh thiên động địa đánh tới Hồng Liên Thánh sứ. Cái này khiến ai nấy ở

đây cũng đều lộ vẻ kinh ngạc, tuy nhiên lại không ai ra tay ngăn cản.

Với Thiên Đình mà nói, Tô Tín đánh lén người của Bạch Liên giáo mà Bạch Liên giáo là tử thù của bọn họ cho nên hiển nhiên Thiên Đình sẽ làm như không thấy.

Còn phía Địa Phủ lại là người mình, chỉ ngại vì thân phận của Tô Tín nên bọn họ không thể ra tay giúp đỡ mà thôi.

Về phần Cửu Ngục tà ma, bọn họ nào còn thời giờ đi quản mấy việc vớ vẩn của Bạch Liên giáo nữa? Huống chi, tiếng đồn của Bạch Liên giáo trong Cửu Ngục tà ma lại chẳng tốt đẹp gì.

Huyến Liên màu máu bay lượn quanh thân Huyết Liên Thánh sứ, sát cơ vô tận ầm ầm bạo, chặn lại Nhị Thập Tam Kiếm của Tô Tín. Nhưng hắn cũng bị kiếm kỹ cường đại đánh bay.

Với thực lực của mình, Hồng Liên Thánh sứ cũng không đến nỗi bị Tô Tín dùng một kiếm đánh bay. Nhưng trước đó hắn đã bị thương không nhẹ trong tay Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế. Thêm vào đó, Tô Tín bỗng nhiên xuất thủ đánh lén. Một kiếm này Hồng Liên Thánh sứ muốn cản thì thật đúng là không dễ dàng.

“Tô Tín! Ngươi điên rồi à? Ngươi thật sự cho là Bạch Liên giáo ta không dám cá chết lưới rách với ngươi sao?”

Hồng Liên Thánh sứ nổi giận gầm lên một tiếng. Trên khuôn mặt như hài động hiện đầy sát cơ.

Tô Tín này thật giống như khắc tinh của Bạch Liên giáo bọn họ vậy. Từ lúc gặp Tô Tín, Hồng Liên Thánh sứ đã không thấy vừa mắt.

Hiện, truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn ở phía trước. Hắn không đi cướp đi mà còn ở đây đối nghịch với Hồng Liên Thánh sứ! Tên Tô Tín này rốt cuộc muốn làm gì?

Không ai đến giúp người của Bạch Liên giáo vậy thì chỉ có thể để Bạch Liên giáo tự cứu mình.

Phổ Độ Thần sử lúc này cũng không mang đến tranh cướp Nguyên Thần tinh thể nữa. Hắn lập tức xoay người đi cứu

Hồng Liên Thánh sứ.

Thấy cảnh này, Yến Tử Thanh lại muốn giúp Tô Tín. Truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn quan trọng nhưng thâm thù đại hận của bọn họ và Bạch Liên giáo quan trọng hơn.

Đối với Bạch Liên giáo mà nói, bọn họ có lẽ không xem Huyễn Ma Đạo là tử thù. Tuy nhiên, Huyễn Ma Đạo lại xem hạng phản bội như Bạch Liên giáo là không thể tha thứ.

Có điều, lúc này Tô Tín lại khoát tay một cái, tỏ ý Yến Tử Thanh không cần động thủ.

Trước đó, Hồng Liên Thánh sứ cùng Phổ Độ Thần sử liên thủ ngược lại có thể áp chế Tô Tín. Có điều bây giờ hai người bọn họ một bị trọng thương, một bị thương nhẹ, sức chết đấu đều không còn ở đỉnh cao. Tô Tín muốn đối phó với bọn họ thực rất đơn giản. Ít nhất đánh ngang tay cũng không thành vấn đề.

Chương 1649 - Tính toán

Tính toán

Tô Tín dùng sức một người cuốn lấy hai người Bạch Liên giáo, cái này khiến cả hai người họ đều sốt ruột không thôi.

Những năm gần đây, Bạch Liên giáo chịu rất nhiều thua thiệt. Từ sau đại chiến với Đại Chu, Bạch Liên giáo vẫn chưa gượng dậy nổi.

Mặc dù sau này Bạch Liên giáo cũng âm thầm gây nên chút sóng gió nhưng cũng chỉ là mấy chuyện không đến nơi đến chốn mà thôi.

Rồi sau đó, Bạch Liên giáo muốn dấy một phen phong vân ở Giang Nam đạo, đáng tiếc vì thực lực bản thân có hạn, không dám cứng đối cứng với Đại Chu, nên cuối cùng kế hoạch đổ vỡ, không giải quyết được gì.

Lần trước ở Cửu Trọng Kiếm Các cũng là như vậy. Bạch Liên giáo hao tổn tâm cơ, thậm chí còn dám tính toán với cả Thiên Đình, kết quả lại là tiền mất tật mang. Những thứ bọn họ lấy được trong Cửu Trọng Kiếm Các còn chẳng bù được cho cái chết của Hắc Liên Thánh sứ.

Lần này, bọn họ tiến vào trong chiến trường thượng cổ này cũng giống như vậy. Thứ tốt không lấy được bao nhiêu mà cũng lại bị Tô Tín quấy nhiễu.

Bạch Liên giáo bọn họ còn hai vị Thần sử khác. Chỉ có điều, hai người kia cũng không biết nơi chiến trường thượng cổ này đang chấn động ở đâu. Trước mắt e là không giúp được bọn họ.

Hơn nữa vào lúc này, lại có hai tên võ giả Dương Thần cảnh bước ra từ trong màn sương mù dày đặc. Có điều, hai người này không phải người nào khác mà là hai tên võ giả Dương Thần cảnh của Huyễn Ma Đạo.

Lần này thì hay rồi, người của Huyễn Ma Đạo tập trung đầy đủ hết. Hai tên võ giả Dương Thần cảnh kia không nói hai lời liền ngay lập tức phóng tới hướng Hồng Liên Thánh sứ cùng Phổ Độ Thần sử.

Bên phía Yêu Linh có Mạnh Thiên Thu cùng Yến Tử Thanh đối phó là được. Nếu lần này Huyễn Ma Đạo bọn họ có thể đánh chết Hồng Liên Thánh sứ cùng Phổ Độ Thần sử ở đây thì cũng không thua gì đoạt được điển tịch công pháp trân quý.

Có hai tên võ giả Huyễn Ma Đạo gia nhập, đám người Hồng Liên Thánh sứ nhất thời cảm giác áp lực tăng mạnh.

Hai người mới đến mặc dù không mạnh như Mạnh Thiên Thu. Tuy nhiên, trong võ giả Dương Thần cảnh, họ cũng không phải người yếu ớt. Có hai người bọn họ gia nhập, đám người Hồng Liên Thánh sứ cùng với Phổ Độ Thần sử nhất thời rơi vào nguy khốn.

“Đi!”

Hồng Liên Thánh sứ hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức dẫn theo Phổ Độ Thần sử xoay người trốn đi.

Chuyện trước mắt nếu bọn họ còn liều mình chống đỡ thì thật không khác gì tìm chết. Giữa truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn cùng tính mạng, hiển nhiên bọn họ sẽ chọn cái sau.

Có điều, ngay khi Hồng Liên Thánh sứ mới vừa rời đi chưa bao xa, một thanh âm trầm thấp bỗng nhiên truyền tới.

“Bị người ta đuổi đi như chó cúp đuôi vậy? Đường đường là Hồng Liên Thánh sứ của Bạch Liên giáo, chẳng lẽ cũng chỉ có chút bản lĩnh này thôi à?”

Trong mắt Hồng Liên Thánh sứ cùng Phổ Độ Thần sử nhất thời lộ vẻ giận dữ.

Tô Tín cùng Huyễn Ma Đạo liên thủ. Hai kẻ thù này bây giờ rõ ràng hắn không địch lại. Tuy nhiên, ở đây cũng không ai nói thẳng ra như vậy.

Hồng Liên Thánh sứ quay đầu nhìn lại, ba tên võ giả Dương Thần cảnh cùng tới trong đó có hai người bọn họ biết là Vu Chi Kỳ của Hoan Hỉ giáo cùng Long Tàng Tôn giả củaHoan Hỉ Miếu.

Còn người dẫn đầu bọn họ là một người bán nam bán nữ, trông cực kỳ tà dị. Đó chính là “Song diện Minh vương” Dạ Già Nam!

Hồng Liên Thánh sứ nhíu mày một cái. Bởi vì Dạ Già Nam rất ít khi xuất hiện ở Trung Nguyên cho nên thực lực của hắn cụ thể thế nào, Hồng Liên Thánh sứ cũng không rõ.

Nhưng uy danh của Dạ Già Nam ở Mật tông lại cực lớn. Thậm chí không thua gì Đại Thế Chí Thượng sư.

Có điều dù là như vậy, Dạ Già Nam cũng không có tư cách châm chọc Bạch Liên giáo bọn họ.

Hồng Liên Thánh sứ cười lạnh, nói: “Nhất mạch Hoan Hỉ các ngươi nhiều người như vậy thế mà lại bị Tô Tín giết mất ba người. Đúng là cực kỳ phế vật. Bây giờ còn có tư cách ở đây nói ta?”

Dạ Già Nam nghe vậy nhưng không tức giận. Hắn chẳng qua chỉ gật đầu một cái, nói: “Phế vật chính là phế vật, không có gì để giải thích hết.

Nhưng đám Tiêu Ma Da dù có phế vật đến đâu đi chăng nữa cũng là người nhất mạch Hoan Hỉ bọn ta. Bây giờ bọn họ bị giết, nhất mạch Hoan Hỉ bọn ta không thể không quản.

Hồng Liên Thánh sứ không bằng chúng ta liên thủ, thế nào? Giết Tô Tín ở đây đi. Còn không thì chờ đến lúc ra ngoài, với

uy thế cùng thế lực của Tô Tín ở Tây Bắc đạo, muốn độg vào hắn thì khó đấy!”

Hồng Liên Thánh sứ cùng Phổ Độ Thần sử nhìn nhau một cái, trong lòng hai người đều có chút dao động.

Lần đoạt bảo này thật ra có hay không cũng không quan trọng. Công pháp Bạch Liên giáo bọn họ chỉ có ba phần là đến từ nhất mạch Ma tông. Trên căn bản, lấy được công pháp của Đại Thiên Ma Tôn với họ mà nói chính là thêm gấm thêm hoa.

Cho nên, nếu có thể đánh chết Tô Tín thì cũng rất tốt với với Bạch Liên giáo bọn họ.

Hồng Liên Thánh sứ trầm tư chốc lát, nói: “Ta cũng muốn Tô Tín kia chết. Đáng tiếc chuyện này không dễ dàng như vậy.

Hiện thời Tô Tín cùng Huyễn Ma Đạo liên hiệp lại, mà Bạch Liên giáo ta cùng Huyễn Ma Đạo có quan hệ thế nào các ngươi cũng đều biết rồi.

Chương 1650 - Tính toán (2)

Tính toán (2)

Ta dám cam đoan nếu mang các người đến vây giết Tô Tín, Huyễn Ma Đạo dù có bỏ qua việc tranh đoạt công pháp của Đại Thiên Tôn cũng sẽ chọn cách đánh chết ta trước.

Vì vậy, hiện tại coi như có cộng thêm ba người các ngươi, muốn động vào Tô Tín cũng rất khó khăn.”

Hơn nữa, Hồng Liên Thánh sứ hãy còn lời chưa nói. Đó chính là Long Tàng Tôn giả cùng Vu Chi Kỳ kia thực lực cũng chẳng đâu vào đâu.

Bạch Liên giáo bọn họ mặc dù đấu với Huyễn Ma Đạo nhiều năm như vậy, nhưng thực lực cũng chỉ hơi hiểu biết thôi.

Mạnh Thiên Thu cùng Yến Tử Thanh có thể đều không phải nhân vật đơn giản gì. Lá bài tẩy của bọn họ tuyệt đối vượt quá tưởng tượng của đám võ giả nhất mạch Hoan Hỉ này.

Có thể nói, trong mắt ba người này, người duy nhất có thể khiến Hồng Liên Thánh sứ xem trọng cũng chỉ có Dạ Già

Nam.

Dạ Già Nam nói: “Không thì thế này, ta dụ Tô Tín khỏi chiến đoàn, các ngươi ở sau mai phục, thế nào?”

Hồng Liên Thánh sứ hỏi ngược lại: “Ngươi chắc chắn dụ được Tô Tín ra? Bây giờ hắn đang tranh đoạt truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn, há lại dễ dàng rời đi?”

Mặt nam nhân của Dạ Già Nam không chút biểu tình nào. Mặt nữ nhân lại lộ ra nụ cười lạnh lẽo, nói: “Hắn sẽ. Bởi vì chuyện tới nước này đã không còn là thâm cừu đại hận giữa Hoan Hỉ nhất mạch cùng Tô Tín nữa. Nếu Tô Tín có cơ hội, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho người nhất mạch Hoan Hỉ chúng ta!”

Hiện tại, nhất mạch Hoan Hỉ muốn đưa Tô Tín vào chỗ chết, điểm này Tô Tín cũng biết.

Vì vậy, là một người bình thường, vào lúc có cơ hội, Tô Tín cũng tuyệt đối không ngại đánh chết người nhất mạch Hoan Hỉ bọn họ. Đặc biệt là Dạ Già Nam còn là người mạnh nhất trong nhất mạch Hoan Hỉ, sao Tô Tín có thể bỏ qua hắn cho được?

Nếu Dạ Già Nam đã nói như vậy, Hồng Liên Thánh sứ dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt. Hắn ngay lập tức dẫn người rút vào trong màn sương mù dày đặc, chuẩn bị mai phục Tô Tín từ đây.

Mà lúc này tại chiến trường, người của Cửu Ngục tà ma giống như phong ma, điên cuồng công kích về phía Yêu Linh của Đại Thiên Ma Tôn.

Chỉ cần có linh trí thì sẽ có sợ hãi, đám Yêu Linh này cũng như thế.

Trước đó bọn họ kế thừa trí nhớ của ba vị đại cường giả thời thượng cổ, cũng vì vậy mà cho rằng bọn họ cũng thừa kế cả thực lực của ba vị đại cường giả kia, xem một đống cường giả ở đây là huyết thực, muốn nuốt chửng bọn họ để tái tạo yêu thân.

Nhưng bọn họ không biết, những cường giả ở đây cũng xem bọn họ là chí bảo.

Đặc biệt là người của Cửu Ngục tà ma, trong tay Đại Thiên Ma Tôn có bao nhiêu truyền thừa, bọn họ đã không đoán được nữa. Nhưng chỉ cần có một khối tinh thể Nguyên Thần rơi ra, bọn họ sẽ tranh đoạt như bị điên.

Nguyên nhân rất đơn giản, không ai biết trong tinh thể Nguyên Thần mình đoạt được rốt cuộc có mấy loại công pháp, có phù hợp với tu luyện của tông môn mình hay không.

Cho nên bọn họ chỉ đành hết sức tranh đoạt những tinh thể Nguyên Thần kia, để bản thân mình chiếm thế chủ động. Như vậy sau này dù có phải trao đổi lại công pháp với các tông môn khác thì sẽ càng đầy đủ hơn một chút.

Lúc này, Tô Tín ngược lại không phí sức giống như khi nãy đánh với Hồng Liên Thánh sứ. Lần này hắn vốn là hỗ trợ. Công pháp Ma đạo với Tô Tín mà nói cũng không quan trọng đến vậy. Cho nên hắn dĩ nhiên không cần tranh sống tranh chết với những võ giả Cửu Ngục tà ma khác.

Tuy nhiên vào lúc này, một luồng khí tức cường đại bỗng nhiên hiện lên, sát cơ trong đó hiện lên, mục tiêu là nhắm thẳng vào Tô Tín!

Một tăng nhân ăn mặc tà dị, mang khuôn mặt cả nam lẫn nữ chậm rãi đi tới. Khí thế lộ ra ngoài khiến mọi người phải ghé mắt nhìn.

“Song Diện Minh Vương” Dạ Già Nam của Hoan Hỉ Miếu mặc dù không nổi danh ở Trung Nguyên nhưng dẫu sao hắn cũng đảm đương vị trí thay mặt chủ trì. Thêm vào đó, tướng mạo của hắn cũng rất dễ nhận ra. Mọi người ở đây gần như trong nháy mắt liền nhận ra thân phận của hắn.

Bởi vậy, tất cả đều tạm thời chuyển mắt sang Tô Tín.

Ân oán giữa Tô Tín cùng nhất mạch Hoan Hỉ mọi người ở đây hầu như ai cũng biết.

Tô Tín không chỉ làm nhất mạch Hoan Hỉ mất mặt ở Đông Bình đạo mà hắn thậm chí còn chặt đứt căn cơ của nhất mạch Hoan Hỉ ở đó.

Kết quả bây giờ ngược lại thì tốt rồi. Mọi người vào trong chiến trường thượng cổ này thời gian lâu như vậy lại chẳng có mấy Dương Thần cảnh chết. Tô Tín thì hay rồi, một mình hắn giết tận ba người, khiến uy thế của nhất mạch Hoan hỉ giảm nhiều. Dạ Già Nam lộ sát cơ với hắn là điều bình thường. Ngược lại, nếu Dạ Già Nam thật sự có thể bỏ qua trái đắng lần này đấy mới khiến mọi người thấy kỳ quái.

"Tô Tín, ngươi giết ba tên võ giả Dương Thần cảnh nhất mạch của ta. Thù này không đội trời chung. Hôm nay nếu ngươi có thể bước ra khỏi chiến trường thượng cổ này thì nhất mạch Hoan Hỉ chúng ta nào còn mặt mũi đặt chân vào giang hồ này nữa?"

Dạ Già Nam thế tới hung hăng, tỏ rõ thà chịu không tham gia tranh đoạt truyền thừa Đại Thiên Ma Tôn cũng nhất định phải đánh chết Tô Tín này. Nếu không đây đúng là vết nhơ lớn nhất của nhất mạch Hoan Hỉ bọn họ!

Chương 1651 - Cường giả nhất mạch Hoan Hỉ

Cường giả nhất mạch Hoan Hỉ

Có điều, thấy thái độ của Dạ Già Nam như vậy, những võ giả Cửu Ngục tà ma khác nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Thực lực của Dạ Già Nam không xem là yếu. Nếu bọn họ mà xen vào thì chắc chắn lại kết một kình địch. Ngược lại, nếu hắn muốn đối phó với Tô Tín thì những môn phái khác liền bớt phải tranh đoạt được một ít, thậm chí còn có thể đẩy Tô Tín đi. Cuộc mua bán này rất là có lời.

Người của Huyễn Ma Đạo vẫn coi là có chú ý. Mạnh Thiên Thu ngay lập tức truyền âm cho Tô Tín, hỏi hắn có cần hỗ trợ hay không. Nếu như cần thì Mạnh Thiên Thu có thể phái hai tên võ giả Dương Thần cảnh khác của Huyễn Ma Đạo ra giúp Tô Tín, nhưng lại bị Tô Tín cự tuyệt.

Mặc dù nói, hiện tại Tô Tín và Huyễn Ma Đạo là quan hệ liên minh. Nhưng trong thực tế, Huyễn Ma Đạo nhất định phải cân nhắc cho mình trước.

Hai người Mạnh Thiên Thu cùng Yến Tử Thanh đều là chủ lực tranh đoạt tinh thể Nguyên Thần. Bởi vậy, dĩ nhiên bọn họ sẽ không bỏ qua cơ hội mà đến giúp Tô Tín.

Mà hai tên võ giả Dương Thần cảnh khác của Huyễn Ma Đạo kia thì lại có chút tầm thường, chẳng có mấy tác dụng với võ giả cấp bậc của Dạ Già Nam.

Dạ Già Nam khí thế hung hăng, Tô Tín dĩ nhiên cũng không nhượng bộ.

Đúng như lời của Dạ Già Nam nói, bây giờ giữa họ và Tô Tín đã không còn là đại thù không chết không thôi nữa. Tô Tín và họ cũng giống như vậy.

Sau khi đánh chết Tiêu Ma Da, thậm chí Tô Tín còn nghĩ tới việc hoàn toàn tuyệt diệt nhất mạch Hoan Hỉ.

Chỉ có điều, nếu quả thực làm như vậy thì sẽ có hai điểm trở ngại. Một chính là Mật tông. Dẫu sao dù có chán ghét người Hoan Hỉ giáo đến đâu, bọn họ cũng vẫn là nhất mạch Mật tông. Toàn bộ Mật tông sẽ không cho phép Tô Tín cứ vậy mà tiêu diệt cả một tông môn hoàn hảo.

Mà trở ngại khác lại chính là vị "Song Diện Minh Vương" Dạ Già Nam trước mắt này.

Người này chính là chưởng đà hiện tại của Hoan Hỉ Miếu. Vị Đại Hoan Hỉ La Hán chỉ sợ sớm đã chết hẳn rồi. Chỉ cần có thể trừ được Dạ Già Nam, Hoan Hỉ Miếu kia ắt sẽ như rắn không đầu, Tô Tín tùy tay diệt là được.

Cho nên đối mặt với Dạ Già Nam, Tô Tín cũng trực tiếp bước ra, lạnh nhạt nói: "Vốn ta và nhất mạch Hoan Hỉ các ngươi nước sông không phạm nước giếng. Nể mặt mũi Mật tông, chỉ cần các ngươi không đụng vào ta thì ta dĩ nhiên cũng sẽ không động vào các ngươi.

Nhưng làm người, có làm có chịu không phải sao? Ban đầu nếu Tiêu Ma Da chịu làm con rùa đen rúc đầu thì bây giờ đã không xảy ra những chuyện này rồi."

Dạ Già Nam không nói gì. Cái Tô Tín nói hắn đều biết, nhưng tất cả đều là chuyện không có khả năng.

Tiêu Ma Da là võ giả Dương Thần cảnh, là đỉnh chóp của giang hồ. Huống chi ở bên ngoài, Tiêu Ma Da đại diện cho mặt mũi, cho lợi ích của Hoan Hỉ Miếu bọn họ.

Nếu Tiêu Ma Da chịu thua Tô Tín, chứng tỏ Hoan Hỉ Miếu cũng phải thua Tô Tín. Chuyện này dù Dạ Già Nam có đồng ý thì một đám võ giả Hoan Hỉ Miếu cũng không chịu.

Dĩ nhiên, nếu Tô Tín chịu lui một bước, dù là hắn chẳng qua chỉ nhượng bộ một chuyện rất nhỏ thì cũng sẽ không thành ra như bây giờ.

Tuy nhiên, vấn đề là Tô Tín sẽ chịu nhường bước hay sao?

Nếu liên quan đến những chuyện khác, có đủ lợi ích, Tô Tín sẽ nhượng bộ. Nhân vật ngoan cố đến cùng hoặc là đã đứng ở vị trí cao nhất trong thế giới này, hoặc là sớm đã thành bộ xương khô rồi.

Nhưng vấn đề là chuyện này dính đến Hinh nhi, đây là cái vảy ngược của Tô Tín. Vì lẽ đó, đừng nói hắn nhượng bộ, thậm chí đến cả chuyện đuổi cùng giết tuyệt hắn cũng làm được.

Trong mắt Dạ Già Nam lóe lên vẻ lạnh lùng. Biểu tình trên mặt càng thêm tà dị.

Tình cảnh những võ giả khác giao thủ cùng Yêu Linh hắn căn bản cũng không thèm nhìn, hai tay hắn kết ấn, trực tiếp xuất thủ với Tô Tín.

Mật tông giỏi ấn pháp, nhất mạch Hoan Hỉ coi như là người Mật tông, mặc dù không nổi danh nhất về ấn pháp nhưng cũng có mấy loại cường đại ấn pháp truyền thừa.

Dạ Già Nam hai tay kết ấn quyết một âm một dương đan xen lẫn nhau, theo một ấn của hắn hạ xuống. Nhất thời hư không nứt toác, nhị khí Âm Dương xoắn giết, vạn vật đều diệt!

Công pháp của nhất mạch Hoan Hỉ vô cùng tà dị nhưng thực chất nòng cốt của nhất mạch Hoan Hỉ bọn họ là bốn chữ “Âm Dương cùng hợp.”

Vạn vật đều phân âm dương. Nhất mạch Hoan Hỉ bọn họ kết hợp chúng lại. Cái gọi là song tu chẳng qua là một cách làm chứ không phải là nòng cốt.

Uy năng của Âm Dương Ấn chấn động hư không. Ngay cả tầm mắt của đám người Diệp Trường Ca, Mạnh Thiên Thu cũng bị Dạ Già Nam hấp dẫn. Trong mắt, lộ ra vẻ ngưng trọng.

Bọn họ cùng Mật tông ít khi đánh nhau qua lại nhưng với Hoan Hỉ giáo bọn họ cũng không gì xa lạ. Dẫu sao hiện tại Hoan Hỉ giáo cũng coi là một trong Cửu Ngục tà ma.

Ba người Hoan Hỉ giáo kia mặc dù thực không yếu nhưng cũng chỉ là không yếu mà thôi, không thể xem là rất mạnh.

Có điều, thực lực của Dạ Già Nam cũng rất kinh khủng. Với thực lực của Dạ Già Nam bây giờ, dù cho có bọn họ xuất thủ, trong lòng bọn họ cũng không nắm chắc.

Ánh mắt Tô Tín híp lại. Hắn quả không ngờ, nhất mạch Hoan Hỉ lại còn có một nhân vật như vậy.

Chương 1652 - Cường giả nhất mạch Hoan Hỉ (2)

Cường giả nhất mạch Hoan Hỉ (2)

Người giống đám người Tiêu Ma Da, Vu Chi Kỳ, Tô Tín cũng từng tiếp xúc nên đánh giá của Tô Tín về bọn họ cũng chỉ là tàm tạm.

Thực lực của Vu Chi Kỳ đã xem là rất kinh diễm rồi. Thậm chí còn bức thẳng đến mức là cường giả danh chấn giang hồ như Hà Vô Sơn của Danh Kiếm Sơn trang kia.

Chỏ có điều, Tô Tín hiện tại cũng không phải là Tô Tín khi đó ở Quan Thiên Yến. Âm Dương Ấn này tấn công tới, Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín chấn động, phát ra tiếng kiếm minh rền vang!

Huyết sắc cầu vồng vạch qua, một kiếm đủ để diệt tiên thí thần khuấy động hư không. Tô Tín trực tiếp dùng Nhị Thập Tam Kiếm, kiếm kỹ chí cường của hắn. Trong nháy mắt, âm dương liền bị xé toạc, kiếm khi vô tận ở giữa không trung mang theo một loại khí tức lạnh lùng.

Dạ Già Nam ở bên kia bị một kiếm của Tô Tín phá Âm Dương Ấn nhưng mặt hắn lại không chút nào đổi sắc. Ngược lại trong

lòng không ngừng cười nhạt.

Tô Tín có thực lực như này là bình thường. Hiện tại Tô Tín là người đứng đầu Tây Bắc, cũng được coi là một phe giang hồ cự phách rồi. Lấy thực lực một người bẫy chết ba tên Dương Thần cảnh của nhất mạch Hoan Hỉ bọn họ, vì thế, Dạ Già Nam cho tới giờ cũng không có ý khinh thường Tô Tín.

Huống chi giờ còn có người của Huyễn Ma Đạo ở bên cạnh, đoán chừng Dạ Già Nam coi như có thể chắc chắn thắng được nhưng cũng chưa chắc giết được Tô Tín.

Bởi vậy, chuyện như hiện thời là hay nhất. Hắn giữ lại một phần sức mạnh, để Tô Tín có thể áp hắn một nước nhưng lại không làm gì được Dạ Già Nam hắn. Cứ vậy, Dạ Già Nam mới có thể từ từ dẫn Tô Tín đến nơi bọn họ mai phục từ trước, sau đó đánh chết!

Tô Tín vung một kiếm đánh tan Âm Dương Ấn của Dạ Già Nam. Xong xuôi, hắn không chút ngơi tay, kiếm khí vạn thiên quanh thân ầm ầm bạo, hóa thành kiếm ngục vô biên trực tiếp vây lấy Dạ Già Nam bên trong không ngừng vây giết.

Tô Tín cũng coi như từng giao thủ nhiều lần với võ giả nhất mạch Hoan Hỉ, kinh nghiệm cũng coi là phong phú.

Mật tông có nhiều chi, mỗi chi lại có điểm sở trường của mình.

Ví như Kim Cương Tự am hiểu công pháp luyện thể. Chân Ngôn Tông hiểu chân ngôn. Đại Uy Thiên Long Tự chính là công pháp luyện thể, thêm cả ấn pháp, vân vân.

Mà nhất mạch Hoan Hỉ hình như cũng không có chỗ nào am hiểu nhiều.

Bàn về công pháp luyện thể, bọn họ có biết. Hơn nữa, sức khôi phục còn mạnh hơn võ giả Kim Cương Tự.

Hơn nữa, nói về chân ngôn, ấn pháp, thậm chí ảo thuật cái gì gì, bọn họ cũng đều có xem qua. Nghiêm túc mà nói, chỗ bọn họ thực sự am hiểu chính là độ tu luyện.

Bàn về cách đạt thành, tốc độ phương pháp song tu thải bổ của nhất mạch Hoan Hỉ còn nhanh hơn so với Ma công.

Chỉ có điều, nếu ngươi vì thế mà cho rằng sức chiến đấu của nhất mạch Hoan Hỉ yếu thì coi như ngươi đã sai hoàn toàn.

Chính bởi vì võ giả nhất mạch Hoan Hỉ tu luyện hết sức hỗn loạn, cộng thêm việc Hoan Hỉ giáo bọn họ có các loại bí pháp khó xử lí, cho nên nếu một khi ngươi cùng võ giả nhất mạch Hoan Hỉ giao thủ, dù người có thể chiếm thế thượng phong lúc đầu, nhưng sau này người bị hao tổn đến chết cũng vẫn là ngươi.

Chính bởi điểm này nên khi Tô Tín xuất thủ đều là tuyệt sát. Khi đánh chính là muốn thừa thế xông lên, dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết đối thủ, căn bản không cho bọn họ cơ hội để đấu.

Chỉ có điều, Dạ Già Nam không phải người mà hạng như Tiêu Ma Da so được.

Trước khí thế của kiếm khí, Dạ Già Nam miệng tuôn chân ngôn. Kỳ dị nhất chính là chân ngôn của hắn cũng phân làm hai loại. Một khoáng đạt hạo nhiên, cương mãnh uy nghiêm. Một lại là âm nhu thực cốt, tựa như ma âm quán nhĩ.

Ở dưới sức đánh từ hai chân ngôn này, kiếm khí vô tận vỡ nát tan tành, lộ ra thân hình của Tô Tín ở phía sau cùng với một chỉ tay phảng phất như muốn phá thiên địa của hắn!

Chỉ tay thiên địch!

Nói thật, dù với thực lực bây giờ của Dạ Già Nam, hắn cũng bị Tô Tín làm cho sợ hết hồn.

Lực bạo của Tô Tín này thật là cường hãn kinh người. Các loại vũ kỹ cường đại mà hắn nắm giữ cũng nhiều đến kinh người. Cỗ tác khí như vậy đánh đến khiến Dạ Già Nam cũng có chút không chịu nổi.

Bây giờ Dạ Già Nam biết rốt cuộc đám người Tiêu Ma Da chết như thế nào. Giao thủ một đấu một với Tô Tín, dù Tô Tín không cần dùng những thủ đoạn khác thì việc đánh chết bọn họ cũng chẳng có gì là khó.

Dưới chỉ tay thiên địch, trong nháy mắt, Dạ Già Nam cảm giác bản thân đều bị luồng sức mạnh cường đại này đánh nát vậy.

Sức mạnh của thức võ kỹ này không coi là mạnh, nhưng võ đạo cực đoan của nó có thể khiến cho uy năng của vũ kỹ này bắn ra được gấp mấy lần, thậm chí là đến mấy chục lần uy thế.

Không có dã tâm tranh phong cùng thiên địa, thì sao có thể đủ để sử dụng chỉ tay thiên địch như thế này?

Từ võ đạo của Tô Tín, Dạ Già Nam liền có thể nhìn ra tính cách của Tô Tín. Chính vì thế, sát cơ với Tô Tín trong lòng hắn cũng tăng lên một chút.

Có điều, hiện thời áp lực Tô Tín gây cho hắn thật sự là quá lớn. Trước đó, Dạ Già Nam còn đang suy nghĩ muốn giữ lại một phần khí lực. Có điều xem ra bây giờ, nếu hắn còn nương tay vậy thì không còn là đang bẫy Tô Tín nữa, mà là đang bẫy chính bản thân hắn.

Chương 1653 - Thánh Tâm Tứ Kiếp

Thánh Tâm Tứ Kiếp

Vì vậy, Dạ Già Nam liền trực tiếp rống giận một tiếng, sau lưng hắn, một hư ảnh Minh Vương kỳ dị hiện lên. Hai mặt bốn cánh tay, người nam tướng mạo dữ tợn. Người nữ dung mạo quyến rũ, bốn cánh tay cầm hàng ma xử, giới đao đẳng các loại binh khí, hệt giống như pháp tướng thu nhỏ.

Bốn cánh tay đều hiện, trong nháy mắt, đủ loại binh khí cuồng loạn đánh tới mới miễn cưỡng chặn được lực chỉ tay thiên địch của Tô Tín.

Dạ Già Nam hừ lạnh một tiếng. Mặc dù hắn đã có quyết định phải dụ Tô Tín ra ngoài đánh giết, nhưng cũng không có nghĩa Dạ Già Nam hắn luôn chọn yếu thế.

Song Diện Minh Vương sau lưng hắn miệng tuôn chân ngôn, trong nháy mắt hư không chấn động. Trước mắt Tô Tín ảo ảnh không ngừng hiện lên. Một lên là thần nữ thoát y mà múa, một bên là địa ngục khổ nạn không kẽ hở, hai tầng Băng Hỏa. Trong nháy mắt, Nguyên Thần Tô Tín liền có cảm giác đau đớn như bị xé rách. Ảo giác này không ngờ đã ảnh hưởng đến Nguyên Thần của hắn!

Bàn về bí pháp công kích tinh thần, nhất mạch Hoan Hỉ không biến hóa đa đoan bằng Huyễn Ma Đạo, không quỷ dị như Bạch Liên giáo nhưng bọn họ là bên đánh thẳng nhất. Sức mạnh cường đại này không chỉ hình thảnh ảo ảnh trước mặt Tô Tín mà còn mang ý đồ kéo Nguyên Thần Tô Tín vào trong địa ngục.

Vẻ mặt Tô Tín không thay đổi. Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần trong đầu Tô Tín điên cuồng vận chuyển, quanh thân hắn thần mang màu vàng hiện lên, chọc thục bao vây của thần nữ và địa ngục, trực tiếp đánh thẳng một quyền đến Dạ Già Nam!

Mà lúc này, Dạ Già Nam cũng không tránh né, tay trái đánh ra một chưởng. Nhất thời, gió mạnh vô tận ngưng tụ, lúc tương đối cùng quyền chưởng của Tô Tín lại biến chưởng thành quyền chỉ trong chớp mắt. Thiên địa xung quanh cũng như bị nắm trong một chưởng này, rồi bị mạnh mẽ bóp nát!

Ngón đòn này của Dạ Già Nam thậm chí có đến tám phần thần vận như Thiếu Lâm Tự Đại Cầm Long Thủ!

Thế nhân đều biết, võ công của Thiếu Lâm Tự từ trước đến giờ đều nổi danh cương mãnh đại khí, còn Mật tông lại nghiêng về phía âm nhu tà dị.

Có điều Dạ Già Nam xuất thủ thì lại ngược lại. Một thức võ khi nãy của hắn thậm chí đã có được tám phần thần vận của Đại Cầm Long Thủ Thiếu Lâm Tự, đặt trong Thiếu Lâm Tự e cũng ít có người địch lại.

Kiếm ý quanh thân Tô Tín lóng lánh, cả người hắn cũng hóa thành một chuôi kiếm kinh thiên ầm ầm chém xuống, trực tiếp phá đi một kích này của Dạ Già Nam. Kiếm xuất huyết lãng cuồn cuộn chém tới hướng Dạ Già Nam.

Hư ảnh Song Diện Minh Vương sau lưng Dạ Già Nam vô cùng tà dị. Hư ảnh kìa dần dần dung nhập vào trong cơ thể của hắn, quanh thân Dạ Già Nam cũng nổi lên một luồng khí tức kì dị. Rõ ràng hắn chỉ có một người nhưng lúc xuất thủ lại tựa như có hai người vậy.

Bên trái là nam, xuất thủ cương mãnh bá đạo, vô cùng đại khí. Hệt như cao tăng chuyên tu thân thể xuất thân Thiếu Lâm Tự.

Bên phải là nữ, xuất thủ âm hiểm cay độc, biến hóa khó lường, không giống đường Phật môn, mà giống như là Ma đạo lưu phái vậy.

Rõ ràng chỉ là một người, thế mà Dạ Già Nam lại sử dụng được khí thế của hai người. Lúc xuất thủ lại càng giống như nam nữ cũng đánh, gần như trong nháu mắt đã cuốn lấy Tô Tín khiến hắn không thể làm được gì.

Tô Tín mặt không đổi sắc nhưng trong lòng lại không khỏi thừa nhận Dạ Già Nam này quả thực rất khó giải quyết.

Công pháp nhất mạch Hoan Hỉ được hắn dùng đến mức khai hoa. Dùng lực một người thế mà lại có thể kết hợp được cả hai phương pháp nam nữ. Chuyện này quả thực chưa từng được nghe.

Tô Tín vốn muốn thừa thắng xông lên, đánh bại hắn. Có điều bây giờ, Tô Tín lại cùng đấu dây dưa với Dạ Già Nam, đây đối với Tô Tín mà nói là rất bất lợi.

Tuy nhiên, chuyện bây giờ cũng chính là cái mà Dạ Già Nam cần. Lát nữa hắn chỉ cần cố ý bớt đi một phần sức mạnh, để Tô Tín giữ tư thế áp chế xong, Dạ Già Nam liền ngay lập tức rời đi. Như vật mới có thể có khả năng lớn nhất dụ Tô Tín ra khỏi nơi này được.

Tô Tín nhìn Dạ Già Nam, trong mắt lóe lên sát cơ lạnh lẽo.

Dạ Già Nam khó dây dưa như vậy. Nếu để hắn rời khỏi nơi này ắt sẽ là một mối họa lớn.

Quan trọng nhất chính là đám người Hoan Hỉ giáo, thân là một trong Cửu Ngục tà ma, có một ít chuyện Hoan Hỉ Miếu không tiện ra tay nhưng Hoan Hỉ giáo lại chẳng có gì băn khoăn.

Mặc dù đối với Tô Tín bây giờ mà nói, bất kể là người của Hoan Hỉ giáo hay là Hoan Hỉ Miếu, cho dù bọn họ có liên thủ Tô Tín cũng không sợ. Nhưng chẳng may bọn họ lén làm chút chuyện mờ ám trong bóng tối thì Tô Tín cũng lĩnh đủ phiền toái.

Chỉ có ngàn ngày làm tặc, không có ngàn ngày phòng cướp. Tô Tín muốn diệt trừ hoàn toàn cái mối họa này thì phải giải

quyết Dạ Già Nam khó dây dưa nhất này trước tiên!

Bởi vậy, lần này Tô Tín xuất thủ cũng vô cùng quả quyết. Ngay lúc Dạ Già Nam muốn thừa cơ giảm mấy phần khí lực, dẫn dụ Tô Tín ra ngoại giới, Tô Tín cũng tiến vào trong không gian hệ thống, đổi một món tiêu hao phẩm cấp bậc năm sao, Đế Thích Thiên Thánh Tâm Quyết!

Chương 1654 - Thánh Tâm Tứ Kiếp (2)

Thánh Tâm Tứ Kiếp (2)

Thánh Tâm Quyết kỳ thực không phải võ kỹ mà là một môn võ công,m chính là công pháp cường đại, rất khó tu luyện trong "Phong Vân" mà Đế Thích Thiên tập hợp từ võ học Vạn gia cùng đặc tính Phượng huyết sáng tạo ra. Đế Thích Thiên mất ngàn năm mới tu luyện được tới đại thành.

Nhưng sau khi luyện Thánh Tâm Quyết đến đại thành, nó cũng nắm giữ sức mạnh thần dị có thể khiến cho người ta trường sinh bất lão, mãi mãi thanh xuân thậm chí là hồi sinh người chết.

Chỉ có điều, Thánh Tâm Quyết này có thể khiến cho người ta trường sinh bất lão thật hay không cũng không ai biết. Bởi vì Đế Thích Thiên cuối cùng cũng uất ức chết trong tay Đoạn Lãng.

Hiện tại, Tô Tín chẳng qua chỉ đổi tiêu hao phẩm là Thánh Tâm Quyết. Dĩ nhiên cũng không có công hiệu trường sinh bất lão. Cái hắn đổi thật ra chỉ là bốn môn võ mạnh nhất trong Thánh Tâm Quyết, Thánh Tâm Tứ Kiếp!

Lúc Dạ Già Nam vừa định muốn lui bước, ánh mắt Tô Tín trong giây lát nhìn về phía Dạ Già Nam. Chỉ có một cái như vậy thôi lại khiến Dạ Già Nam giống như rơi vào trong hầm băng. Ngay cả chân khí tự thân cũng bị đông cứng, không nhúc nhích được chút nào!

Trong ánh mắt Tô Tín kia không mang theo chút tình cảm nào, hệt như Thần linh trên chín tầng trời nhìn xuống con kiến hôi phía dưới vậy. Chỉ cần một ánh mắt liền có thể siết cổ được người!

Đây cũng là Kinh Mục Kiếp trong Thánh Tâm Tứ Kiếp. Dùng ánh mắt băng hàn nhiếp nhân tâm phách. Với người có định lực tâm chí không kiên thì uy năng còn mạnh hơn. Ngày xưa Đế Thích dùng Kinh Mục Kiếp, chớp mắt một cái đã giết chết đệ tử Băng Hoàng của hắn.

Chỉ có điều, Dạ Già Nam không phải Băng Hoàng. Dạ Già Nam trời sinh dị biệt. Mặc dù được Đại Hoan Hỉ La Hán thu nuôi từ bé nhưng cũng không ít lần bị sư huynh đệ đồng môn cười nhạo.

Hơn nữa, từ sau khi hắn bước chân ra ngoài giang hồ cũng bị không ít người chỉ trích. Có điều những người đó hoặc là bị hắn phế, hoặc là bị hắn giết. Từ sau khi hắn tấn thăng Dung Thần cảnh thì cũng không còn ai dám nói hắn là quái vật bán nam bán nữ nữa.

Lớn lên trong hoàn cảnh này, tâm chí Dạ Già Nam há có thể yếu ớt như vậy? Dù cho là Thần muốn giết ta, vậy ta cũng phải nghịch thiên mà đi!

Vì vậy, dưới uy năng cường đại của Kinh Mục Kiếp, Dạ Già Nam cứng rắn chọc thủng khống chế của nó. Nhưng cùng lúc đó, chân khí trong cơ thể hắn không tự chủ được mà vọt động. Nhất thời tuôn ra một sức mạnh vô cùng cường đại. Chớp mắt khiến Dạ Già Nam phun ra một ngụm máu tươi, đã bị trọng thương!

Thân hình Tô Tín động một cái, trong nháy mắt đã đến sau lưng Dạ Già Nam, Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ đánh ra, quyền thế cường đại phá thiên không, bộ thế phải đuổi cùng giết tuyệt Dạ Già Nam.

Mọi người ở đây thấy cảnh này ai nấy đều lắc đầu một cái. Kết quả này bọn họ cũng không mấy lấy làm kinh ngạc.

Dạ Già Nam đúng thực là cường giả Dương Thần cảnh có uy. Những năm nay hắn tạm thời chấp chưởng Hoan Hỉ Miếu, uy thế của Hoan Hỉ Miếu cũng không bị suy giảm. Thậm chí, dưới sự dẫn dắt của hắn, cũng đã có mấy phần thực lực sánh được với Kim Cương Tự.

Chỉ tiếc rằng Tô Tín cũng không phải người bình thường. Từ khi hắn đặt chân vào giang hồ đến nay đã bị bại mấy lần đâu? Vô địch đồng cấp chính là dùng để nói Tô Tín.

Mọi người biết Dạ Già Nam có thể sẽ rất mạnh, nhưng bọn họ lại quả quyết cho rằng Tô Tín sẽ còn mạnh hơn!

Quyền phong lẫm liệt, lần này, Dạ Già Nam rốt cuộc cảm nhận được sức uy hiếp của cái chết.

Thời khắc sống còn khủng bố, Dạ Già Nam từ nhỏ cũng coi như trải qua không ít tôi luyện, cảm giác này hắn đã thử qua. Tuy nhiên, hắn không muốn thử tiếp nữa.

Trước đó hắn còn cho rằng trận chiến này hắn còn phải cố ý mở nước mới có thể dụ Tô Tín đến đất mai phục. Đến giờ phút này hắn mới biết cách suy nghĩ của hắn rốt cuộc kệch cỡm đến nhường nào.

Thực lực của Tô Tín vượt quá khỏi tưởng tượng của hắn. Giao thủ cùng với Tô Tín, chỉ cần sơ xảy thì kết cục chính là bỏ mạng!

Trong thời khắc sống còn, Dạ Già Nam cũng không màng ẩn giấu thực lực nữa. Lúc một quyền của Tô Tín đánh tới, Dạ Già Nam theo bản năng cũng lấy lá bài tẩy của mình ra.

Hai tay Dạ Già Nam kết ấn, nhất thời, một cỗ huyết khí nồng nặc xen lẫn Phật quang kim sắc lấm tấm nở rộ. Ở sau lưng hắn ngưng tụ ra một bộ xương thân như được huyết ngọc đúc thành.

Bộ xương nọ ngồi xếp bằng sau lưng Dạ Già Nam, hai tay hiện hình niêm hoa. Nhất thời, vô tận huyết khí xen lẫn Phật quang đạo uẩn bay lượn. Trong thánh khiết lại xen lẫn cảm giác tà dị vô tận.

Bị huyết quang kia nhắm đến, quyền thế của Tô Tín trong nháy mắt như đá chìm đáy biển, chớp nhoáng đã tan rã.

Tà dị nhất chính là huyết quang kia vẫn đang không ngừng hấp thu huyết khí của Tô Tín để làm bản thân lớn mạnh. Thậm chí, trên bộ xương huyết ngọc kia cũng vang đến tiếng tim đập!

Thấy cảnh này, ai nấy ở đây đều bị khựng lại một nhịp, tam đại Yêu Linh kia cũng có thời gian thở dốc.

Bọn họ cũng bị cảnh này làm cho hoảng sợ không ít. Đặc biệt là người của Cửu Ngục tà ma.

Với khí tức trên người Dạ Già Nam bọn họ thật quá quen thuộc. Mặc dù phương thức sử dụng khác nhau nhưng nòng cốt thì Cửu ngục tà ma liếc mắt một cái liền có thể nhận ra. Đó không ngờ lại là công pháp của Huyết Ma giáo.

Chương 1655 - Thánh Tâm Tứ Kiếp (3)

Thánh Tâm Tứ Kiếp (3)

Mặc dù Huyết Ma giáo và bọn họ đều là Cửu Ngục tà ma nhưng không khỏi không thừa nhận Huyết Ma giáo lúc xưa còn lớn hơn Bạch Liên giáo. Có thể nói là dùng sức một mình đi đối đầu với toàn bộ võ lâm Chính đạo.

Hơn nữa, kiểu công pháp thuần túy cướp đoạt của Huyết Ma giáo cũng khiến lòng người không ngừng chấn động. Thậm chí ngay cả những nhân vật khác thuộc Cửu Ngục tà mà cũng có chút không tiếp nhận nổi. Huống chi, Huyết Ma giáo cũng không xem những tông môn Ma đạo còn lại ra gì.

Cho nên, lúc ban đầu, tất cả võ lâm Chính đạo liên thủ vây giết Huyết Ma giáo, những Cửu Ngục tà ma khác cũng không hề xuất thủ mà chỉ chọn cách ngồi nhìn Huyết Ma giáo bị tiêu diệt.

Bấy giờ đã qua một lúc lâu, Huyết Ma giáo đã hoàn toàn bị diệt, chỉ để lại một ít điển tịch thiếu sót trong giang hồ, nhưng lại thiếu sót “Huyết Ma Kinh” trụ cột. Vì vậy, Huyết Ma giáo đã không còn gây được sóng gió gì nữa.

Tuy nhiên ngay cả như vậy, trên giang hồ hiện tại, chỉ cần có xuất hiện một người tu luyện công pháp Huyết Ma giáo thì cũng sẽ khiến không ít nhân sĩ Chính đạo vây công.

Dạ Già Nam là người Hoan Hỉ giáo thì thôi, dù sao đó cũng là một trong Cửu Ngục tà ma.

Có điều hiện hắn là người thay mặt cho chủ trì Hoan Hỉ Miếu. Thế mà hắn lại kết hợp công pháp Huyết Ma giáo cùng bí thuật của Hoan Hỉ giáo lại với nhau. Đây chính là phạm vào đại kỵ!

Dĩ nhiên, cũng may ở đây không có người của Thiếu Lâm Tự hay Mật tông. Nếu không e là bọn họ sẽ ngay lập tức bỏ qua thù oán với Tô Tín mà cùng liên thủ đánh chết Dạ Già Nam trước rồi nói sau.

Bởi vì bộ xương huyết ngọc kia dùng Phật cốt! Di cốt của cường giả Phật tông thượng cổ!

Kết hợp Ma công Huyết Ma giáo cùng Phật cốt thánh khiết lại cùng luyện. Chuyện này đúng là đang vũ nhục tiên nhân. Bất kể là Thiếu Lâm Tự hay Mật tông cũng sẽ không tha cho Dạ Già Nam.

Chỉ có điều, đối mặt với nguy cơ, Dạ Già Nam cũng không quản được nhiều như vậy. Hắn trực tiếp lấy căn nguyên của mình ra.

Nếu không cũng chẳng cần đến người Thiếu Lâm Tự cùng Mật tông không buông tha cho hắn mà ngay cả Tô Tín cũng sẽ không bỏ qua cho.

Miệng bộ xương huyết ngọc sau lưng Dạ Già Nam không ngừng tuôn ra từng luồng âm tiết kỳ dị, nhiếp tâm thần người. Sức mạnh tà dị đánh thẳng vào tâm thần Tô Tín. Không có ảo ảnh nhưng khiến Tô Tín không tự chủ được mà đắm chìm vào bên trong. Hệt như muốn kéo Tô Tín vào trong không gian đó vậy.

Trong đầu Tô Tín, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần điên cuồng vận chuyển. Song, dù có là vậy cũng không cách nào tiêu trừ sức mạnh này, chỉ có thể miễn cưỡng chống cự.

Ánh mắt Dạ Già Nam lạnh lùng âm hiểm nhìn Tô Tín. Dạ Già Nam cũng biết lần này hắn gây chuyện lớn rồi. Hắn dùng công pháp Huyết Ma giáo. Đám người Cửu Ngục tà ma ở đây tuyệt sẽ không giữ bí mật cho hắn. Bọn họ chỉ mong nhìn thấy võ lâm Chính đạo tàn sát lẫn nhau mà thôi.

Cho nên sau khi Dạ Già Nam ra bên ngoài, hoặc Hoan Hỉ Miếu, hoặc Dạ Già Nam ắt sẽ phải đối mặt với một trận đại kiếp.

Chính vì vậy, hôm nay Dạ Già Nam nhất định phải giết Tô Tín cho bằng được. Nếu không thì hắn phải chịu thiệt thòi quá lớn rồi.

Dạ Già Nam thế mà lại dùng công pháp Huyết Ma giáo. Đây đúng là khiến cho sắc mặt Tô Tín có chút biến hóa.

Phật - Ma kết hợp, bộ xương huyết ngọc kia xuất ra ma âm quán nhĩ, thật so với Sư Tử Hống của Thiếu Lâm Tự lại còn kinh khủng hơn.

Chỉ có điều công pháp ma đạo hữu thương thiên hòa. Hơn nữa, trước đó Dạ Già Nam cũng đã bị Kinh Mục Kiếp của Tô Tín đánh trọng thương. Bây giờ hắn dùng công pháp Ma đạo cũng bị chút phản phệ. Sắc mặt của hắn bấy giờ đã vô cùng nhợt nhạt. Hệt như huyết sắc đều bị bộ xương huyết ngọc kia hấp thu vậy.

Hơn nữa lúc này, Tô Tín hai tay kết ấn. Nhất thời một luồng dao động kỳ diệu tán ra. Dạ Già Nam kinh hãi phát hiện không biết vì sao nhịp tim của mình lại đập cùng một tần số với Tô Tín, điên cuồng nhảy động!

Đây là Thiên Tâm Kiếp cũng trong Thánh Tâm Tứ Kiếp!

Tô Tín kiêm tu thần công Kim Cương Bất Hoại cùng Loang Tượng Bàn Nhược Công, hai môn đại công pháp luyện thể này. Với cường độ thân xác của Tô Tín, hắn hoàn toàn có thể chịu nổi nhịp tim đập bậc này!

Nhưng thân xác Dạ Già Nam không bằng Tô Tín. Hơn nữa bấy giờ hắn đang bị trọng thương. Nhịp tim mỗi lúc một điên cuồng nhảy lên đều như đâm một đao vào ngực hắn vậy. Rốt cuộc làm cho hắn phun ra một ngụm máu tươi. Ngay cả bộ xương huyết ngọc kia cũng có chút lảo đảo muốn ngã, hệt như muốn tiêu tán!

Tô Tín bước ra một bước, huyết khí quanh thân ngùn ngụt bốc lên. Tinh huyết vô tận vũ động quanh thân Tô Tín, cực kỳ tà dị.

Tà dị hơn nữa chính là tinh huyết trên người Tô Tín lại dẫn động tinh huyết trên người Dạ Già Nam, trực tiếp hút đi toàn bộ huyết khí trên người bộ xương huyết ngọc của Dạ Già Nam. Trong nháy mắt, bộ xương huyết ngọc kia liền ầm ầm vỡ vụn!

Tà Huyết Kiếp!

Lấy máu dẫn máu, đây là Tà Huyết Kiếp trong Thánh Tâm Tứ Kiếp!

Có điều, với tất cả mọi người trước mắt, Tà Huyết Kiếm Tô Tín sử dụng cũng không khác gì công pháp của Huyết Ma giáo. Dẫu sao thì trong giang hồ bấy giờ, công pháp lấy máu làm căn cơ trừ Huyết Ma giáo không còn bên thứ hai.

Chương 1656 - Tuyệt Sát

Tuyệt Sát

Chỉ có điều, công pháp Huyết Ma giáo Tô Tín dùng so với công pháp Huyết Ma giáo Dạ Già Nam dùng căn bản là hai khái niệm khác nhau.

Danh tiếng của Tô Tín trên giang hồ mọi người đều biết. Hắn có thể tuyệt đối không tính là nhân vật Chính đạo. Cách hành sự của Tô Tín thậm chí so với Ma đạo còn quyết tuyệt hơn.

Tu luyện công pháp Huyết Ma giáo, võ giả Chính đạo dĩ nhiên sẽ bị coi là võ lâm công địch, ví như Dạ Già Nam.

Trước đây, bất kể phong cách hành sự của hắn là như thế nào, dù sao hắn cũng là võ giả Mật tông Tây Cương, cũng thuộc nhất mạch võ lâm Chính đạo.

Thế mà giờ hắn lại tu luyện Ma công của Huyết Ma giáo.

Đây chính là tội ác tày trời, nhất định phải có một lời giải thích.

Nhưng có một số võ giả giống như Tô Tín mặc dù không phải Ma đạo nhưng hành sự tương đối tà dị. Võ lâm Chính đạo ngược lại sẽ không xía vào.

Dẫu sao, cái khiến võ lâm Chính đạo kiêng kỵ thật sự chính là công pháp nòng cốt của Huyết Ma giáo, Huyết Ma Kinh.

Những công pháp thiếu sót lưu truyền trên giang hồ cũng không ít, chỉ cần gặp phải, đám võ lâm Chính đạo sẽ không ngại ra tay giết ngay.

Chỉ có điều, giết cũng phải nhìn đối tượng. Nếu giống như Huyễn Ma Đạo nắm kiếm kỹ chí cường Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển của Huyết Ma giáo, điểm này rất nhiều người biết nhưng cũng không có tông môn nào rảnh rỗi đến mức đi gây phiền, nhất nhất bắt Huyễn Ma Đạo hủy kiếm điển này.

Bây giờ, đổi ngược chuyện này lên người Tô Tín cũng vậy.

Mặc dù hắn dùng môn vũ kỹ này hết sức tà dị, rất giống công pháp Huyết Ma giáo nhưng dù có truyền rao ra ngoài, cũng không có bên nào mù mắt tìm Tô Tín trừ ma vệ đạo hết.

Mà lúc này, bộ xương huyết ngọc bị Tà Huyết Kiếp của Tô Tín phá hủy hoàn toàn. Dạ Già Nam bị thương nặng.

Cho tới lúc này, đường Dạ Già Nam đi cũng không phải là nhất mạch Hoan Hỉ mạch lộ. Bởi sư phụ Đại Hoan Hỉ La Hán của hắn từng nói, mạch lộ của nhất mạch Hoan Hỉ đã bị đóng kín. Muốn bước ra được bước cuối cùng chỉ còn nước kiếm đi thiên phong!

Dạ Già Nam dung hợp Ma công Huyết Ma giáo, sáng tạo ra bí thuật độc môn. Đây chính là lá bài tẩy của hắn. Không ngờ lại bị Tô Tín dễ dàng phá vỡ như vậy. Đả kích này với hắn cũng không phải dạng vừa.

Chỉ có điều, Dạ Già Nam cũng coi là nhân vật đáng gờm, hắn cũng không thua dễ dàng.

Lần này, hắn bộc lộ bài tẩy của mình trước mặt không ít người. Đoán chừng võ lâm Chính đạo chắc chắn sẽ tìm đến hắn mà gây phiền. Thậm chí, ngay đến cả Mật tông cũng sẽ không tha cho hắn. Bởi hành động của hắn đã đến mức vũ nhục tiên nhân Phật tông.

Nên bắt đầu từ giờ phút này, hắn không thể dính líu đến Hoan Hỉ Miếu nữa. Từ nay về sau, Dạ Già Nam hắn chính là Dạ Già Nam chứ không phải là Song Diện Minh Vương của Hoan Hỉ Miếu nữa.

Sau khi có quyết định, Dạ Già Nam liền lập tức xoay người đi trốn. Chỉ có điều, hắn không trốn đến hướng đám người Long Tàng Tôn giả mai phục mà là đi sang một hướng khác.

Thưc lực lúc này của Tô Tín như vậy, đám người Hồng Liên Thánh sứ vây giết cũng tuyệt không giết được Tô Tín. Mà ngược lại, có khi còn khiến cho chuyện Hoan Hỉ Miếu cấu kết với Bạch Liên giáo bị lộ ra ngoài.

Đến lúc đó, chuyện vui của Hoan Hỉ Miếu có khi còn rùm beng hơn. Hắn thân là thay mặt chủ trì ở Hoan Hỉ Miếu mà tu luyện Ma công, làm nhục tiên nhân Phật tông. Long Tàng Tôn giả còn cấu kết với Bạch Liên giáo tiếng xấu vang danh trong Cửu Ngục tà ma. Hoan Hỉ Miếu bọn họ muốn làm gì? Muốn triệt để thoát ly khỏi Mật tông à?

Mặc dù trước mắt, Hoan Hỉ Miếu bọn họ cũng chẳng mấy hòa thuận với các tông môn Mật tông khác, nhưng ít nhất có cái ô dù lớn là Mật tông, bọn họ vẫn có thể có chỗ đứng ở võ lâm Trung Nguyên.

Nếu Hoan Hỉ Miếu bị đuổi khỏi Mật tông thì không chỉ Thiếu Lâm Tự gây phiền với bọn họ mà ngay cả những thế lực võ lâm có thù với bọn họ cũng sẽ đánh đến cửa.

Vì vậy, Dạ Già Nam quyết định gạt đám Long Tàng Tôn giả ra ngoài, tiếng xấu để mình hắn gánh.

Nếu thật sự có ngày hắn tấn thăng Chân Vũ thì đó chính là lúc hắn trở lại Hoan Hỉ Miếu! Đến lúc đó, dù Mật tông có muốn giữ Hoan Hỉ Miếu bọn họ cũng e không giữ được.

Tô Tín thấy Dạ Già Nam muốn trốn, trong mắt hắn lóe lên một tia lạnh.

Dạ Già Nam này thực lực cũng không yếu. Hơn nữa, hắn thân là người Mật tông lại không do dự tu luyện Ma công, thậm chí còn dùng hài cốt tiền nhân Phật tông đến luyện công. Người

như vậy tuyệt đối là hạng tâm tư tàn nhẫn không chừa thủ đoạn.

Trước kia, hắn thân là thay mặt chủ trì Hoan Hỉ Miếu thì có khi còn biết thu mình. Bây giờ nếu hắn đã lộ ra hết thảy, thì còn cái gì để che giấu nữa?

Nếu lần này không giết hắn thì đúng là thả hổ về rừng, phiền toái không thôi! Vì lẽ đó, hôm nay Dạ Già Nam nhất định phải chết!

Thân hình Tô Tín nhảy lên, giống như long đằng cửu thiên, gần như trong nháy mắt đã đuổi kịp Dạ Già Nam. Kiếm khí quanh thân mãnh liệt, ngay lập tức phi thiên, kiếm khí rợp trời vây xiết đánh xuống. Chớp mắt đã bao phủ Dạ Già Nam!

Chương 1657 - Tuyệt Sát (2)

Tuyệt Sát (2)

Dạ Già Nam nhướn mày một cái, trong mắt hắn cũng lóe lên một tia độc ác. Hai tay kết ấn. Hai cánh tay của hắn ngay lập tức vỡ vụn. Một đoàn huyết vụ nhất thời bạo phát ngưng tụ thành huyết sắc Minh Vương, phá kiếm khí, ầm ầm ấn đến hướng Tô Tín!

Đây cũng là một loại phí pháp Huyết Ma giáo, so với việc thiêu đốt tinh huyết thì nó còn bá đạo hơn. Trực tiếp tế một phần thân thể, liều mạng với đối phương. Đây là thủ đoạn chắc chắn hại mình hại người, hơn nữa lại còn mang tính vĩnh cửu.

Tô Tín mặt không biến sắc. Thánh Tâm Tứ Kiếp của hắn hãy còn một kiếp chưa dùng đến, đó chính là Kích Thần Kiếp!

Hai tay Tô Tín kết ấn, quanh thân hắn thần mang kim sắc đại thịnh, sau lưng hắn hư ảnh Thần hiện lên. Một chưởng giáng xuống, vô tận Nguyên Thần lực phá hư không, đánh nát chư thiên, Thần Phật tịch diệt!

Kích tối hậu trong Thánh Tâm Tứ Kiếp chính là Kích Thần Kiếp lấy Nguyên Thần làm vũ khí!

Kích Thần Kiếp cùng Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần tà dị bất đồng, cũng khác cả bí thuật đơn thuần công kích Nguyên Thần

trên phiến bạch ngọc kia.

Kích Thần Kiếp dùng Nguyên Thần dẫn động thiên địa, đánh phá thiên Thần Phật, nhìn như tà dị nhưng cũng cực kỳ bá đạo. Thánh Tâm Quyết Đế Thích Thiên ngày xưa dung hợp võ công của vạn ngàn tông môn trên giang hồ ngày xưa mới chế tạo ra được nào phải đơn giản?

Dưới một chưởng từ thần ảnh, huyết sắc Minh Vương vỡ vụn, Dạ Già Nam ngay lập tức bị một chưởng này đánh mạnh xuống đất. Trong nháy mắt Nguyên Thần bị sức mạnh cường đại kia giết chết!

Sử dụng Kích Thần Kiếp sắc mặt của Tô Tín cũng có chút trắng bệch.

Chân khí trong cơ thể cùng Nguyên Thần lực thậm chí đã gần đến mức cạn kiệt.

Thánh Tâm Quyết không hổ là công pháp năm sao. Bổ sung thêm Thánh Tâm Tứ Quyết, uy năng cộng lại khác nhau, có tà dị cũng có cương mãnh bá đạo. Hết sức mạnh mẽ nhưng cũng tiêu hao đến vô cùng kinh người.

Đế Thích Thiên dùng phượng huyết sống hơn ngàn năm. Ngàn năm này hắn lại mai danh ẩn tích trên giang hồ, học được vô số bí pháp võ công. Có thể nói, tích lũy bản thân hắn đã hết sức kinh người. Tuổi thọ thậm chí so với cường giả Chân Vũ cảnh hiện thời còn dài hơn mấy lần.

Trong thời gian tích lũy đó, Đế Thích Thiên đã tu luyện Thánh Tâm Quyết đến đại thành, dĩ nhiên có thể chịu được tiêu hao này.

Nhưng cái Tô Tín đổi cùng lắm chỉ là tiêu hao phẩm. Cái thực sự tiêu hao vẫn chính là sức mạnh của chính Tô Tín.

Mà lúc này trong sân mặc dù mọi người khiếp sợ với nhân vật đến cỡ như Dạ Già Nam cũng bị Tô Tín đánh chết tại chỗ nhưng bọn họ lập tức chuyển mắt lại trận giao chiến với ba Yêu Linh kia.

Ba Yêu Linh này đã không chống đỡ được bao lâu nữa. Đến khi bọn họ hoàn toàn đánh chết ba Yêu Linh này, chuyển đi

đến chiến trường thượng cổ lần này của bọn họ cũng coi như là viên mãn.

Mà lúc này, trong màn sương mù dày đặc, đám người Long Tàng Tôn giả đã mai phục ở đây từ rất lâu nhưng cũng không thấy Dạ Già Nam đưa Tô Tín đến.

Chuyện này khiến Long Tàng Tôn giả có chút bất an. Võ giả sau khi lên đến Dương Thần cảnh thì cảm giác bén nhạy. Với vài nguy cơ bất ngờ xảy ra có lúc sẽ có cảm giác tâm huyết dâng trào. Tình huống như vậy xuất hiện bình thường đều rất chuẩn.

Bấy giờ, Long Tàng Tôn giản có cảm giác tâm huyết dâng trào, cái này khiến hắn rất phiền não.

Bởi vậy, Long Tàng Tôn giả ngay lập tức nói với đám người Hồng Liên Thánh sứ: “Các ngươi ở đây canh chừng, ta đi kiểm tra tình hình một chút.”

Hồng Liên Thánh sứ mặc dù có bất mãn nhưng vẫn nhíu mày đồng ý. Long Tàng Tôn giả cũng nhanh chóng ẩn núp đi đến trung tâm chiến trường, thận trọng dò xét tình huống bên trong.

Có điều, chờ khi hắn cẩn thận từng li từng ti dò xét thấy thi thể cụt tay của Dạ Già Nam, hai mắt Long Tàng Tôn giả nhất thời trở thành một màu đỏ thẫm!

Chết rồi! Dạ Già Nam, võ giả Dương Thần cảnh mạnh nhất Hoan Hỉ Miếu mà chết rồi? Long Tàng Tôn giả không thể nào tin được chuyện này. Rốt cuộc Tô Tín mạnh đến nhường nào mà có thể đánh chết được cả Dạ Già Nam?

Dạ Già Nam bỏ mình, lúc này Long Tàng Tôn giả dù có tức giận đến mấy đi chăng nữa cũng không có khả năng đi liều mạng với Tô Tín, như vậy chẳng khác nào tìm chết.

Vì vậy, Long Tàng Tôn giả chỉ đành cắn răng nhịn xuống lần này, vội vàng thông báo cho Vu Chi Kỳ cùng nhau rời đi. Chờ sau khi tất cả mọi người ra ngoài thì tìm hiểu tình hình trận đánh giữa Tô Tín và Dạ Già Nam sau. Bọn họ sao cũng không dám tin Dạ Già Nam bị Tô Tín đánh chết. Hắn vẫn nghi ngờ

rằng có người giúp Tô Tín, ví như người Huyễn Ma Đạo chẳng hạn.

Lúc này, Tô Tín cũng không biết một trận vây giết nhằm vào hắn cứ vậy mà kết thúc một cách đầu voi đuôi chuột. Dĩ nhiên, dù hắn có biết thì cũng chẳng xem ra gì.

Một đám gà đất chó sành mà thôi. Bày sát cục còn chẳng nên thân, khó mà thành đại sự.

Chỉ có điều, trận chiến vây giết tam đại Yêu Linh kia Tô Tín cũng không tham dự vào. Không phải hắn không muốn tham dự mà hắn bây giờ đã lực bất tòng tâm rồi.

Dùng Thánh Tâm Tứ Kiếp giết Dạ Già Nam gần như đã ép khô Tô Tín. Bây giờ hắn đang bận khôi phục chân khí tự thân, tính xem tình thế rồi làm.

Chương 1658 - Diêm La Thiên tử

Diêm La Thiên tử

Mà lúc này, tiến triển bên phía Thiên Đình ngược lại rất thuận lợi. Yêu Linh của Hạo Thiên Thượng Đế cũng bị bọn họ đánh chết. Những tinh thể Nguyên Thần nọ cũng đều bị bọn họ thu vào.

Mà lúc này, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng Bắc Cực Tử Vi Đại Đế hai người liếc mắt nhìn nhau một cái. Hai người nhìn về bên phía Địa Phủ, tràn đầy sát cơ.

Thiên Đình bọn họ cùng Địa Phủ đều đã kết tử thù. Trước đó, Bạch Hổ Thần Quân còn chết trong tay người Địa Phủ, cái thù này không thể cứ bỏ qua như vậy.

Hiện tại bọn họ đã giải quyết xong Yêu Linh của Hạo Thiên Thượng Đế rồi, bên phía Địa Phủ vẫn còn một chút, lúc này không ra tay thì còn đợi khi nào?

Gần như là cùng một lúc, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế vung tay lên, nhất thời, những võ giả Dương Thần cảnh Thiên Đình ngay lập tức tập trung lại.

Trong mắt Mạnh Bà lóe lên một tia lạnh, nói: “Người của Thiên Đình, chẳng lẽ các ngươi thật sự muốn cá chết lưới rách

với Địa Phủ ta ở đây hay sao?”

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế nhàn nhạt nói: “Cá sẽ chết, nhưng lưới có rách hay không thì còn chưa biết. Bây giờ nếu các ngươi rút khỏi chiến trường thượng cổ này thì nói không chừng còn có thể giữ được một mạng.”

Lúc này mà ra khỏi chiến trường thượng cổ thì truyền thừa của Phong Đô Đại Đế biết làm thế nào? Chuyện này dù người Địa Phủ có ngu ngốc đến đâu cũng sẽ không đồng ý.

Bởi thế, Mạnh Bà trực tiếp nhìn Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, lạnh lùng nói: “Chỉ dựa vào các ngươi? Chẳng lẽ các ngươi đã quên trước đó Bạch Hổ Thần Quân chết thế nào à?”

Sau khi Thôi Phán quan và nàng tập trung lại, Thôi Phán quan đã nói với Mạnh Bà rằng hắn cùng Tô Tín đánh chết Bạch Hổ Thần Quân. Cái này dĩ nhiên cho Mạnh Bà sự khích lệ lớn.

Lúc Địa Phủ bọn họ mới vừa thành lập từng đại chiến vô số lần với Thiên Đình. Nhưng vì vấn đề nhân số nên Địa Phủ bọn họ đều rơi vào thế hạ phong.

Nên lúc mới bắt đầu, Địa Phủ bọn họ tổn thất không ít võ giả Dương Thần cảnh. Đến sau này, Địa Phủ càng lúc càng lớn mạnh thì hai bên mới kiêng kỵ lẫn nhau, cũng ít đại chiến đi.

Hiện tại, hai bên lại tái chiến ở đây, Địa Phủ quả thực không nhất định sẽ sợ Thiên Đình bọn họ. Cùng lắm thì liều mạng cũng không để truyền thừa Phong Đô Đại Đế lại cho mấy tên võ giả Thiên Đình!

Khóe miệng Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế lộ ra nụ cười lạnh.

Nếu không tuyệt đối chắc chắn thì làm sao Thiên Đình lại khiêu khích Địa Phủ vào lúc này? Bọn họ cũng không phải ăn no rửng mỡ, đi kiếm lợi bên ngoài.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế lấy từ trong túi không gian ra một thanh trường kiếm như được đúc thành từ lưu ly, lóng lánh ánh vàng, vô cùng chói mắt. Tuy nhiên, khí thế tản ra ngoài từ bên trong kiếm cũng rất kinh người. Đây hóa ra lại là một thanh thần binh!

“Thủy Nguyệt Lăng Tiêu Kiếm!”

Ánh mắt đám người Mạnh Bà nhất thời trầm xuống. Bầu không khí phút chốc ngưng trọng.

Cái mà Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế lấy ra chính là thần binh của Thiên Đình ngày trước, Thủy Nguyệt Lăng Tiêu Kiếm.

Nhân vật có thể tranh phong cùng với Nhân Hoàng thượng cổ như Hạo Thiên Thượng Đế và Phong Đô Đại Đế dĩ nhiên đều có thần binh thuộc về mình.

Chỉ có điều, so với Ma Long Đoạt Tâm Đao đi theo Đại Thiên Ma Tôn liều mạng với Nhân Hoàng thì lại khác. Hạo Thiên Thượng Đế cùng Phong Đô Đại Đế dường như cảm nhận được hành động của mình lần này sẽ không thuận lợi như vậy. Có lẽ bọn họ cũng là chuẩn bị sẵn sàng tư tưởng cá chết lưới rách với Nhân Hoàng. Vì lẽ đó, họ không mang theo thần binh bên mình mà giao cho đệ tử của mình giữ.

Mà sự thật chứng minh, Hạo Thiên Thượng Đế cùng Phong Đô Đại Đế quả thực dự cảm không sai. Chênh lệch giữa bọn họ cùng Nhân Hoàng quả thực là quá lớn. Lớn đến mức dù bọn họ có mang theo thần binh của mình cũng không thể cải biến chiến cuộc được.

Cho nên, sau khi đời Hoàng triều đó giết hai cung Thiên Địa, binh khí của hai người này cũng bị đánh rơi mất. Nhớ tới chuyện này, dù ngày xưa lúc Thiên Đình uy thế thịnh nhất cũng không tìm lại được Thủy Nguyệt Lăng Tiêu Kiếm này. Không ngờ không biết từ lúc nào, bọn họ lại âm thầm tìm lại được thần binh này rồi.

Nếu như thực lực giữa hai võ giả có khác biết quá lớn thì thần binh cũng chẳng tạo được tác dụng gì. Giốnng như Lệ Trường Hải của Thanh Thành Kiếm Phái ngày đó. Dù tay hắn cầm Duy Ngã Đạo Kiếm cũng bị Triệu Vũ Niên đánh chết.

Tuy nhiên nếu thực lực giữa hai bên không xê xích nhiều thì thần binh kia tuyệt đối là thứ có thể cải biến chiến cuộc.

Hiện tại, thần binh trong tay Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, mọi người ở đây ai có thể địch?

“Giết!”

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế không nói nhảm, hung hãn quát lên một tiếng, tính ngay lập tức xuất thủ.

Mà người bên phía Cửu Ngục tà ma ngay lập tức kéo ra khoảng cách với Thiên Đình và Địa Phủ. Bọn họ không muốn xen vào tranh chấp giữa Thiên Đình và Địa Phủ.

Thật ra thì theo như phân chia thế lực trước đó, Cửu Ngục tà ma bọn họ hẳn là yếu nhất. Nhưng sau đó, Diệp Trường Ca lấy được thần binh Ma Long Đoạt Tâm Đao ngày xưa Đại Thiên Ma Tôn lưu lại. Mà hiện tại, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cũng lấy ra Thủy Nguyệt Lăng Tiêu Kiếm. Suy ra, Địa Phủ lại biến thành bên yếu nhất.

Chương 1659 - Diêm La Thiên tử (2)

Diêm La Thiên tử (2)

Tô Tín không có hành động gì. Lúc này mà hắn lỗ mãng xông lên thì không khác gì tìm chết. Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế tay cầm thần binh. Với trạng thái của Tô Tín bây giờ, e là dùng tiêu hao phẩm để ngăn một kích cũng khó khăn vô cùng.

Bởi vậy, Tô Tín chỉ nghĩ mình còn lá bài tẩy gì có thể dùng nữa hay không. Hơn nữa, bên phía Địa Phủ mặc dù không khí ngưng trọng nhưng còn lâu mới hốt hoảng. Hiển nhiên, dù bọn họ có đối mặt với Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế tay cầm thần binh thì cũng thấy phấn khích, chỉ là không biết sức lực của bọn họ ở phương nào thôi

Thủy Nguyệt Lăng Tiêu Kiếm trong tay Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đâm ra. Trong nháy mắt thần mang lóng lánh xuyên thiên địa, kiếm khí vô biên, khoáng đạt hạo nhiên vô cùng.

Lăng Tiêu Kiếm chính là kiếm của Hạo Nhiên Thiên Đế, kết hợp với sức mạnh bá đạo của Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, một kiếm đâm ra không có những công hiệu thần dị khác mà chỉ có sức mạnh đơn thuần mà thôi!

Nhưng trong lúc Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế xuất thủ, một luồng khí tức cường đại, âm lãnh, xen lẫn mùi máu tanh nồng cuồn cuồn hạ xuống, Một bóng người mặc hắc bào hiện lên trước người Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế. Trên mặt đeo mặt

nạ Diêm La Vương dữ tợn, sau lưng hắn lại hiện cảnh tượng kinh khủng kéo dài đến mấy trăm trượng.

Đó là một mảnh địa ngục không gián đoạn. Trong đó, huyết hải dậy sóng, minh hà chảy ngược, vô số ác quỷ giãy dụa kêu thảm.

Tượng thần bạch cốt đúc thành Diêm La Thiên tử đứng giữa huyết hải trong địa ngụ kia. Một tay phất lên, cảnh tượng hư ảo kia lại như biến thành thực, trực tiếp đánh bay Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế.

Mọi người ở đây nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh. Hóa hư thành thật, nắm sức mạnh nhất giới trong tay, cái này căn bản là Pháp tướng Chân Vũ! Diêm La Thiên tử này là cường giả Chân Vũ cảnh? Địa Phủ vẫn còn một nhân vật Chân Vũ cảnh thứ hai?

Có điều, sau đó mọi người mới phản ứng lại. Hóa hư thành thực là thật. Nhưng không biết vì sao, Diêm La Thiên tử này vẫn chưa thực sự nắm lực của nhất giới trong tay. Hắn vẫn là Dương Thần, song, lại là một Dương Thần nắm giữ sức mạnh Chân Vũ cảnh!

Tô Tín thở dài một hơi.

Thiên Đình có Thủy Nguyệt Lăng Tiêu Kiếm làm bài tẩy. Địa Phủ không tìm được thần binh thuộc về mình nên bọn họ dùng một người khác làm bài tẩy. Người đó chính là Diêm La Thiên tử đã đạt đến bán bộ Chân Vũ!

Trong Địa Phủ sợ rằng ngoại trừ Địa Tạng Vương thì cũng chỉ có Mạnh Bà cùng Hậu Thổ gia nhập sớm nhất mới biết được thân phận chân chính của vị Diêm La Thiên tử này.

Thực lực bán bộ Chân Vũ là đã có thể so được với Thiết Ngạo năm đó mang thực lực Dương Thần cảnh mà diễn hóa được Chân Vũ Pháp tướng. Có điều, chỉ là không biết hai người họ ai mạnh ai yếu mà thôi.

Bên kia, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế mặc dù bị Diêm La Thiên tử một cái tát bay đi, nhưng bản thân hắn cũng có thực lực cực mạnh, tay lại cầm Thủy Nguyệt Lăng Tiêu Kiếm. Một

kích này chẳng qua chỉ khiến hắn có chút chật vật mà thôi, cũng không bị tổn thương lớn.

Lúc này, hắn kinh hãi nhìn Diêm La Thiên tử, nói: “Sao ngươi có thể xuất hiện ở đây? Không phải ngươi đã chết rồi sao?”

Ngày xưa lúc Thiên Đình cùng Địa Phủ tranh phong, Diêm La Thiên tử này đúng thực là cơn ác mộng của Thiên Đình. Thậm chí còn đến mức cường giả Dương Thần cảnh Thiên Đình một đánh một cũng không đỡ được mười chiêu của Diêm La Thiên tử.

Vì lẽ đó, lúc bọn họ ngẫu nhiên biết được thân phận của Diêm La Thiên tử thì đã lợi dụng để kéo đến hơn mười tên võ giả Dương Thần cảnh Chính đạo vây giết đối phương, trả một cái giá thê thảm mới đánh chết được Diêm La Thiên tử.

Chỉ có điều, thủ đoạn lúc đó của những võ giả Dương Thần cảnh Chính đạo kia cũng có chút không vinh dự. Hơn nữa, sau chuyện này bọn họ mới biết họ bị Thiên Đình lợi dụng, bị người khác biến thành mũi thương, nên trận đại chiến đủ để chấn động giang hồ lại được các phe hết sức giấu diếm, không lưu truyền đi, yên lặng biến mất trong giang hồ.

Trận chiến ấy, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng đám người của Thiên Đình mặc dù không tham dự nhưng bọn họ lại đứng quan sát toàn bộ quá trình. Bọn họ dám khẳng định Diêm La Thiên tử đã bị đánh chết. Nhưng bây giờ Diêm La Thiên tử lại đang đứng sờ sờ trước mặt của hắn. Ngay cả khí tức tự thân cũng không chút biến hóa nào. Cái này khiến đám người Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế ai nấy đều không dám tin.

Diêm La Thiên tử nhìn về phía đám người Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế. Ánh mắt xuyên thấy qua mặt nạ không thấy chút tình cảm nào, cũng không thấy được chút nào tức giận. Cái có chẳng qua là cái lạnh như băng tựa như vực sâu vậy thôi.

“Chết? Nếu ta không muốn chết thì thế gian này ai giết được ta?”

Diêm La Thiên Tử thốt ra lời nói này, giọng nói nhẹ nhàng, không chút nào khoe khoang, giống như đang trần thuật lại sự thật vậy.

Với thực lực của Diêm La Thiên tử, dù Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế tay cầm thần binh cũng không địch lại được. Quan trọng nhất chính là hôm nay, bọn họ lại vừa thấy được một lá bài tẩy của Địa Phủ.

Diêm Lam Thiên tử khiến bọn họ tổn thất nặng nề năm đó đã quay trở lại, tin tức này rất nghiêm trọng. Thậm chí khiến bọn họ cũng có cảm giác sợ hãi.

Chương 1660 - Lòng tham không đáy

Lòng tham không đáy

Lúc này, Tô Tín cũng thực tò mò thân phận của Diêm La Thiên tử này rốt cuộc là ai? Xưa nay trên giang hồ, người có thể tu luyện được đến cảnh giới này cũng không phải hạng người vô danh.

Có Diêm La Thiên tử ra mặt, trận này nhất định là không đánh nổi. Nhưng phía Thiên Đình có thần binh bảo vệ, cũng sẽ không thua thiệt quá nhiều.

Vì thế, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, cho người của Thiên Đình rút lui, đành ngồi nhìn người Địa Phủ chém chết Yêu Linh của Phong Đô Đại Đế.

Tam đại Yêu Linh chết mất hai, trong mắt Yêu Linh của Đại Thiên Ma Tôn rốt cuộc lộ ra vẻ sợ hãi.

Bất kể hắn có phải là Yêu Linh hay không, chỉ cần có linh trí là sẽ biết sợ.

Trước đó, bọn họ bị vây ở đây đến vạn năm, nên bọn họ vô cùng mong ngóng tới tự do bên ngoài.

Song, kết quả hiện tại bọn họ vừa có được tự do lại phải đối phó với sự kinh khủng trong thời khắc sống còn. Chuyện như vậy đổi lại thành bất cứ sinh linh nào biết suy tính, có linh trí cũng không thể chịu nổi.

Vì thế, trong mắt Yêu Linh Đại Thiên Ma Tôn lộ vẻ hung ác: “Các ngươi muốn truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn? Được lắm! Hôm nay ta sẽ cho các ngươi hết!”

Nói xong, quanh thân Yêu Linh Đại Thiên Ma Tôn Ma khí mãnh liệt. Thân hình hắn nhanh chóng phồng lên, khí tức kinh khủng ầm ầm bạo ra!

"Thiên Ma Giải Thể!"

Sắc mặt mọi người ở đây nhất thời biến đổi, vội vàng lui về sau.

Thiên Ma Giải Thể đứng hàng đầu trong Ma tông, uy năng đến mức nào bọn họ đều biết.

Thiên Ma Giải Thể chân chính sớm đã thất truyền, nhưng bây giờ, vài tông môn Ma đạo căn cứ vào Thiên Ma Giải Thể sáng tạo ra vài công pháp tương tự, có điều, uy năng kém hơn nhiều.

Hiện tại, Thiên Ma Giải Thể mà Yêu Linh Đại Thiên Ma Tôn đánh ra thì dĩ nhiên là chính tông nhất, uy năng của nó có thể tượng tượng ra được.

Chỉ có điều, Thiên Ma Giải Thể nổi danh là một chiêu bí pháp liều mạng nhất trong số các công pháp Ma đạo, há lại dễ trốn như vậy?

Ngay lúc bọn họ mới vừa xoay người, ma khí vô tận mãnh liệt ầm ầm bạo, dao động tán ra tứ phía, ngay cả hư không vùng trung tâm nhất đều bị xé ra thành từng đường vết rách. Có thể tưởng tượng được sức mạnh này kinh khủng thế nào.

Những võ giả Cửu Ngục tà ma cách gần đó, cũng là những người có thực lực mạnh nhất, nhất thời phun ra một ngụm máu tươi. Ngay lập tức bị dư âm từ Thiên Ma Giải Thể đánh bị đánh trọng thương!

Có điều, lúc này mọi người ở đây đã không còn rảnh đi quan sát thương thế người khác nữa.

Yêu Linh của Đại Thiên Ma Tôn dùng Thiên Ma Giải Thể tự bạo, vô số tinh thể Nguyên Thần cũng theo đó bắn tứ tán ra ngoài.

Những thứ này đều đại diện cho truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn. Các võ giả tại chỗ đều giống như phát điên, lao đến giành cướp.

Ánh mắt Tô Tín híp một cái, hắn ngay lập tức đưa tay chụp tới. Một tinh thể Nguyên Thần liền rơi vào trong tay hắn. Chỉ có điều, tinh thần lực của hắn dò vào bên trong thì lại không có công pháp, chẳng qua chỉ có một đoạn cảm ngộ võ đạo của Đại Thiên Ma Tôn ngày xưa mà thôi. Hơn nữa lại còn rất ít, không lĩnh ngộ được gì.

Ở đó cũng có vài tinh thể Nguyên Thần tương đối lớn, có điều Tô Tín không cướp.

Một là vì lúc này, nội lực cùng tinh thần lực của hắn vẫn chưa khôi phục lại đỉnh cao. Một cái khác chính là vì những công pháp Ma đạo này không có sức hấp dẫn quá lớn gì với Tô Tín. Cửu Ngục tà ma đã vì nó mà tranh đến như điên. Tô Tín vì mấy cái này mà đi liều mạng với Cửu Ngục tà ma thì cũng có chút không đáng.

Vì vậy, bên người hắn có tinh thể Nguyên Thần lớn chừng một nắm tay bay qua, Tô Tín cũng không cướp mà nhường đường cho Yến Tử Thanh ở đằng sau.

Yến Tử Thanh cũng không khách khí, ngay lập tức phóng đến hướng tinh thể Nguyên Thần nọ. Chỉ có điều, trước đó nàng cũng bị Thiên Ma Giải Thể đánh bị trọng thương, tốc độ rõ ràng có hơi chậm.

Lúc này, Tô Tín vừa muốn rời khỏi, bỗng nhiên hắn cảm thấy có chút không đúng. Có một khối tinh thể Nguyên Thần lớn chừng bằng ngón tay cái tản ra một tia sóng tinh thần chập chờn. Hơn nữa, khối tinh thể Nguyên Thần này cũng không phải đen thui mà mang tia ánh sáng màu vàng.

Tô Tín nhướn mày một cái, trực tiếp bắt tinh thể Nguyên Thần nọ. Thế nhưng, trên tinh thể Nguyên Thần lại toát ra một tia kháng cự, trong lòng Tô Tín nhất thời động một cái.

Tinh thần lực của hắn bạo ra, gần như là trong nháy mắt đã trấn áp tinh thể Nguyên Thần kia, thu vào trong túi không gian.

Mà lúc này, bên phía Yến Tử Thanh lại xuất hiện chút bất ngờ.

Lấy uy thế Huyễn Ma Đạo, hơn nữa Bạch Liên giáo cũng bị Tô Tín đuổi chạy, chắc chắn không ai dám tranh khối Nguyên

Thần lớn nhất kia với Huyễn Ma Đạo.

Có điều, ngay lúc nàng muốn lấy tinh thể Nguyên Thần kia, một bóng người ngay lập tức xuất hiện trước người Yến Tử Thanh, nhanh chóng thu tinh thể Nguyên Thần kia vào trong túi trước!

Người cướp đoạt tinh thể Nguyên Thần kia có đôi mắt màu kim bích, chính là Quốc sư Xích Mộc Thiết trước đó đã đi theo mọi người vào chiến trường thượng cổ này!

Chương 1661 - Lòng tham không đáy (2)

Lòng tham không đáy (2)

Trước đó Xích Mộc Thiết bước vào chiến trường thượng cổ này thật sự có suy nghĩ muốn chiếm lợi. Thậm chí, khi mới bước vào đây, hắn cũng còn có cả tâm tư người khác ăn thịt hắn cũng phải được ăn canh, có thể tìm được ít lợi ích cũng không tệ.

Chỉ có điều, lòng tham của con người đều là không đáy, đặc biệt là với võ giả an phận một góc như Xích Mộc Thiết.

Có lẽ ngay từ lúc bắt đầu, hắn thật chỉ muốn tùy tay mò được ít lợi thì đi, chỉ có điều, cơ hội trước mắt quả rất tốt. Tốt đến mức khiến hắn không nhịn được mà xuất thủ.

Một chiêu Thiên Ma Giải Thể của Yêu Linh Đại Thiên Ma Tôn đã đánh cho đại đa số cường giả Cửu Ngục tà ma ở đây bị thương nặng. Thiên Đình và Địa Phủ cũng sẽ không quản mấy việc vớ vẩn của Cửu Ngục tà ma. Lúc này, đám người Xích Mộc Thiết ra tay thì có tới tám phần chắc chắn có thể đoạt được tinh thể Nguyên Thần.

Thậm chí, Xích Mộc Thiết đều đã tính xong rằng sau khi đoạt được tinh thể Nguyên Thần kia rồi, hắn sẽ ngay lập tức bắt đầu tiềm tu. Tây Vực lớn như vậy, hắn tìm một chỗ không người, yên ắng mà ẩn thân. Dù cho Huyễn Ma Đạo có muốn tìm hắn gây sự thì cũng không tìm được.

Còn về việc Xa Cư Quốc có bị hắn làm liên lụy hay không thì không phải chuyện Xích Mộc Thiết phải suy tính.

Thậm chí có thể nói bắt đầu từ khi hắn đưa ra quyết định này thì Xích Mộc Thiết cũng đã từ bỏ Xa Cư Quốc rồi.

Yến Tử Thanh mắt thấy tinh thể Nguyên Thần sắp về đến tay minh lại bị Xích Mộc Thiết đoạt, cái này khiến khuôn mặt kiều mị của nàng cũng không khỏi lộ ra vẻ dữ tợn.

“Tự tìm cái chết!”

Yến Tử Thanh lạnh giọng quát một tiếng. Nàng quả thực không dám tin võ giả xuất thân từ tiểu quốc Tây Vực như này mà dũng dám cướp đồ ăn trong miệng cọp của Huyễn Ma Đạo nàng. Hắn chẳng lẽ chán sống rồi hay sao?

Chủ yếu nhất là Yến Tử Thanh vốn không giỏi loại thân pháp tốc độ. Mới nãy khi Thiên Ma Giải Thể bạo liệt, nàng cũng bị thương không nhẹ. Như vậy, nàng có muốn cản Xích Mộc Thiết cũng không kịp.

Tuy nhiên, vào lúc này, thân hình Tô Tín lại giống như long đằng, trong nháy mắt xuất hiện trước người Xích Mộc Thiết, ngăn hắn lại.

“Xích huynh, chẳng lẽ ngươi đã quên trước đó ta nói gì với ngươi rồi? Cái gì không nên động tâm thì đừng động tâm bằng không sẽ đưa tới đại họa đấy!”

Xích Mộc Thiết nhìn về phía Tô Tín, ánh mắt đầy vẻ kiêng kỵ.

Thật ra sau khi hắn vòng vo một hồi trong màn sương mù, lúc Tô Tín cùng mọi người vừa giao thủ với tam đại Yêu Linh thì hắn cũng đã đến. Chỉ có điều ở đây nhiều cường giả như vậy, căn bản đến dũng khí đục nước béo cò hắn cũng không có. Vì thế, hắn vẫn luôn ở bên cạnh chờ.

Bởi lẽ đó, một trận Tô Tín đánh với Dạ Già Nam hắn dĩ nhiên cũng thấy. Thực lực của Tô Tín có thể nói là kinh diễm. Nếu đổi lại Xích Mộc Thiết vào vị trí của Dạ Già Nam, đoán chừng ngay cả mười chiêu của Tô Tín hắn cũng không đỡ được mà đã bị đánh chết. Không phải đánh bại, mà là ngay lập tức đánh chết!

Mặc dù bây giờ Tô Tín nhìn qua thì có chút thê thảm, vì trận giao thủ lúc nãy với Dạ Già Nam khiến sắc mặt hắn trắng

bệch, ngay cả khí tức cũng có hơi kém. Nhưng Xích Mộc Thiết vẫn không dám xem thường Tô Tín.

“Tô huynh, ngươi là người của triều đình, bây giờ sao lại đến giúp Huyễn Ma Đạo?

Chỉ cần ngươi đồng ý tha cho ta một lần thì sau này, Xích Mộc Thiết ta tất có hậu báo!”

Xích Mộc Thiết không hề nghĩ ngợi đã ngay lập tức hứa hẹn rất lớn với Tô Tín. Nhưng kết quả lại chỉ đổi được nụ cười khinh thường của Tô Tín.

“Hậu báo? Ha ha, dù ngươi có đưa cả Xa Cư Quốc đến thì ta cũng coi thường thôi.”

Tô Tín không phải tự biên tự diễn. Chỉ với cơ nghiệp của hắn ở Tây Bắc đạo bấy giờ đã có thể xử gọn được những tiểu quốc Tây Vực kia.

Cái gọi là Tây Vực ba mươi sáu nước thật cũng có hơi lớn. Có vài quốc gia thậm chí còn chẳng có võ giả Dương Thần cảnh nào mà cũng dám xưng là quốc gia. Đây quả là trò hề!

Hai bên, một bên là Quốc sư tiểu quốc Tây Vực lòng tham vô đáy. Còn bên kia lại là Huyễn Ma Đạo. Giữa hai bên này Tô Tín chọn bên nào thì không cần phải nói nhiều nữa.

Huyễn Ma Đạo cùng Thiết gia và triều đình có quan hệ rất tốt. Hơn nữa, thực lực của bọn họ đều rất mạnh. Chuyến đi lần này đến chiến trường thượng cổ, mọi người hầu như đều hiểu rõ lai lịch đối phương. Cho nên trước mắt hắn nhất định sẽ chọn giúp Huyễn Ma Đạo, cuối cùng cũng kết tình hữu nghị luôn.

Kẻ địch của kẻ địch thì là bạn. Quan hệ giữa Tô Tín cùng Bạch Liên giáo như kia, tin chắc rằng cơ hội liên thủ giữa hắn và Huyễn Ma Đạo sẽ còn rất nhiều.

Nên lần này thấy Xích Mộc Thiết muốn thừa dịp cháy nhà hôi của, Tô Tín dĩ nhiên phải ra tay giúp rồi.

“Tô Tín! Trước đó ta từng giúp ngươi. Nếu không có ta thì ngươi có thể nhanh chóng tìm được chiến trường thượng cổ này như vậy hay sao? Giờ ngươi lấy oán báo ân, ngươi có ý gì đây?” Xích Mộc Thiết phẫn nộ quát.

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Ta cũng có nói ngươi đừng sinh lòng gì khác, ngươi làm được à? Bây giờ ta hỏi ngươi một câu cuối cùng, ngươi có trả tinh thể Nguyên Thần hay không?”

Chương 1662 - Thân phận của Diêm La Thiên tử

Thân phận của Diêm La Thiên tử

Xích Mộc Thiết khẽ cắn răng. Đã đến nước này rồi, giao tinh thể Nguyên Thần ra còn tác dụng gì sao? Còn không bằng thừa dịp thực lực của Tô Tín chưa khôi phục như cũ, chạy trốn ngay.

Dù sao Xích Mộc Thiết cũng đã quyết tâm nếu đã đắc tội với Huyễn Ma Đạo rồi thì cũng không ngại đắc tội thêm Tô Tín nữa.

Xích Mộc Thiết quyết tâm phải mang tinh thể Nguyên Thần đi, cho nên đối mặt với Tô Tín cản đường, hắn không chỉ không giao vật trong tay ra mà ngược lại, nhảy lên một cái, thân hình đi thẳng đến nơi xa hơn trong sa mạc.

Nhưng tiếc thay hắn còn chưa chạy được mấy bước đã bị Tô Tín đuổi kịp. Nhất thời, kiếm khí vô biên bạo ra. Chuỗi công kích mạnh mẽ trong nháy mắt nhấn chìm lấy Xích Mộc Thiết vào bên trong.

Xích Mộc Thiết không thể ngờ Tô Tín lại là người nhảy ra xen vào việc của người khác. Hơn nữa, không phải lúc giao thủ với Dạ Già Nam, Tô Tín đã bị hao tổn nội lực rồi hay sao? Sao Tô Tín có thể còn có sức mạnh như vậy?

Xích Mộc Thiết không kịp suy nghĩ nhiều. Thân hình hắn giống như cá lội, chuyển động qua lại trong kiếm khí. Quỷ dị nhất chính là cả thân hình của hắn đều hình như hóa hư. Rõ ràng Tô Tín nhìn thấy kiếm khí của mình đã chém trúng đối phương nhưng kết quả đối phương vẫn không suy suyển gì.

Tô Tín âm thầm lắc đầu một cái. Võ đạo truyền thừa ở Tây Vực này mặc dù không như Trung Nguyên nhưng cũng có chỗ đáng tiếp thu. Ít nhất loại thân pháp thần dị này Tô Tín chưa nghe bao giờ.

Chỉ có điều, Xích Mộc Thiết này tuyệt không nên động lòng tham. Hơn nữa còn rơi vào trong tay Tô Tín, như vậy chỉ có thể trách hắn xui xẻo.

Ngay lúc Xích Mộc Thiết cho rằng mình có thể chạy trốn, trước mắt hắn một đạo kiếm mang huyết sắc chém xuống, huyết hải vô tận bao vây lấy hắn. Hắn vừa muốn tránh thoát lại thấy Tô Tín hay tay kết ấn, trong chớp mắt, kim quang Nguyên Thần đại thịnh. Một chuôi tiểu kiếm màu vàng ầm ầm chém ra, trực tiếp đâm vào trong đầu Xích Mộc Thiết. Cái này khiến hắn kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết.

Cùng lúc đó, Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín cũng đâm vào ngực hắn, đánh chết Xích Mộc Thiết.

Tô Tín xoay người ném tinh thể Nguyên Thần kia cho Yến Tử Thanh. Yến Tử Thanh thở phào nhẹ nhõm.

Yến Tử Thanh cũng không khách khí, ngay lập tức thu hồi tinh thể Nguyên Thần kia, chắp tay một cái nói với Tô Tín: "Tô đại nhân, lời khách khí ta cũng không muốn nói nhiều. Lần này Huyễn Ma Đạo ta nợ ngươi một ân huệ. Tương lai có chỗ nào cần Huyễn Ma Đạo ta, ngươi cứ nói thẳng."

Trước đó, Tô Tín giúp Huyễn Ma Đạo là vì có đổi chác. Tô Tín cầm đồ của Huyễn Ma Đạo cho nên giúp bọn họ đối phó với Bạch Liên giáo.

Nhưng bây giờ đổi chác đã xong, Tô Tín lại giúp họ đoạt lại tinh thể Nguyên Thần này. Đây cũng không còn là đổi chác là là cảm tình rồi. Cho nên Yến Tử Thanh rất cảm kích với Tô Tín.

"Yến trưởng lão khách khí, một cái nhấc tay thôi mà."

Yến Tử Thanh cũng không nói nhiều. Ngay lập tức lấy Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển giao cho Tô Tín, chắp tay một cái, nói với hắn: "Tô đại nhân, sau khi chuyện kết thúc chúng ta phải ngay lập tức trở lại Huyễn Ma Đạo. Ngày sau gặp lại."

Tô Tín cũng gật đầu nói: "Vậy thì cáo từ."

Hai đại cường giả Huyễn Ma Đạo là Yến Tử Thanh cùng Mạnh Thiên Thu đều đã trọng thương. Tuy nhiên lần này thu

hoạch của bọn họ cũng không phải là ít. Bởi vậy, bọn họ phải chạy về Huyễn Ma Đạo để dưỡng thương trước.

Từ biệt người của Huyễn Ma Đạo xong, Tô Tín ngay lập tức rời Tây Vực, tìm một nơi vắng vẻ đổi lại y phục Sở Giang Vương, tụ hợp với người Địa Phủ.

Có điều, trong số những người ở đây không có Diêm La Thiên tử.

Thấy Tô Tín đến, Mạnh Bà mặt đầy vui vẻ, nói: "Lần này Địa Phủ chúng ta cũng thu hoạch được không ít. Đặc biệt ngươi và Tiểu Thôi còn liên thủ giết Bạch Hổ Thần Quân, đây chính là làm nở mày nở mặt Địa Phủ chúng ta. Chờ lần này về đến Địa Phủ luận công ban thưởng, không thiếu được phần của ngươi."

Chuyến đi của Địa Phủ đến chiến trường thượng cổ lần này đã lấy được toàn bộ truyền thừa của Phong Đô Đại Đế, những tinh thể Nguyên Thần nọ bọn họ không bỏ khối nào.

Quan trọng nhất chính là chuyến đi đến chiến trường thượng cổ lần này bọn họ không có tổn thất. Còn Thiên Đình lại bị Tô Tín liên thủ với Thôi Phán quan diệt đi một Bạch Hổ Thần Quân.

Bất kể là Thiên Đình hay là Địa Phủ, bọn họ đều chẳng có bao nhiêu nhân số. Đặc biệt là nhân vật thuộc hàng Dương Thần cảnh. Coi như là lúc Thiên Đình toàn thịnh, võ giả Dương Thần cảnh cũng chỉ có khoảng mười người mà thôi. Bây giờ khẳng định chắc chắn vẫn chưa tới mười người. Hiện tại lại bị Tô Tín liên thủ với Thôi Phán quan diệt một. Đây với Thiên Đình mà nói tuyệt đối là tổn thất lớn.

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: "Chút công lao của ta cũng không phải là gì. Cuối cùng nếu không phải có Diêm La Thiên tử xuất thủ ngăn sóng dữ thì đoán chừng chúng ta hoặc chỉ có thể liều chết cùng Thiên Đình, hoặc cũng chỉ đành bỏ một số truyền thừa của Phong Đô Đại Đế mà ảo não rời đi.

Đúng rồi, Diêm La Thiên tử đâu? Hắn không về Địa Phủ với chúng ta à?"

Chương 1663 - Thân phận của Diêm La Thiên tử (2)

Thân phận của Diêm La Thiên tử (2)

Tô Tín cũng không hỏi thân phận của Diêm La Thiên tử. Mặc dù hắn đúng là tò mò với thân phận của Diêm La Thiên tử. Một cường giả như vậy ắt không phải hạng vô danh. Chỉ có điều quy tắc Địa Phủ là vậy, thân phận giữa các đồng bạn với nhau, nếu đối phương nguyện ý nói thì không sao. Tuy nhiên, ngươi không thể chủ động mở miệng hỏi.

Mạnh Bà nói: "Diêm La Thiên tử có ý định của mình, nên tạm thời hắn sẽ không về Địa Phủ. Lần này nếu không phải Địa Tạng Vương ra tay mời hắn đến thì Diêm La Thiên tử chắc chắn không tới."

Chuyển lời một cái, Mạnh Bà nói: "Chẳng lẽ ngươi không tò mò thân phận của Diêm La Thiên tử hay sao?"

Trong số những người ở đây, Tô Tín cùng Thôi Phán quan quả thật tò mò. Bọn họ cũng không biết thân phận của Diêm La Thiên tử, còn Tần Nghiễm Vương Diệt mặc dù không biết nhưng hắn lại có vẻ vô cùng bình tĩnh. Hiển nhiên cũng không có tâm tư tò mò gì.

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: "Dĩ nhiên tò mò, chỉ có điều quy tắc Địa Phủ như vậy, cái nên hỏi thì hỏi, không nên hỏi cũng đừng hỏi."

Mạnh Bà nói: "Vốn chuyện này ta không nên nói, chỉ có điều các ngươi hiện đều là thành viên mạnh nhất trong Địa Phủ cho nên nói các ngươi nghe cũng không sao. Diêm La Thiên tử bây giờ được coi như là lá bài tẩy của Địa Phủ ta. Chỉ có điều lá bài tẩy này rất đặc thù, Diêm La Thiên tử không thể lúc nào cũng giữ sức chiến đấu như vậy."

Lời Mạnh Bà nói vô cùng khó hiểu, giống như cố ý trêu ngươi, dừng lại một chút, ngay tức thời không ai hỏi nàng, nàng mới hỏi ngược lại Tô Tín: "Ngươi nghe nói đến Bang chủ Cái Bang trong Thiên Hạ Thất Bang chưa?"

Nghe lời này, trong lòng Tô Tín nhất thời động một cái, trong mắt lộ ra một tia tinh mang.

Cho tới nay, Tô Tín đều cảm giác Cái Bang có chút không đúng, nhưng hắn vẫn luôn không để ý. Dẫu sao, Cái Bang như thế nào cũng không liên quan đến hắn. Tuy nhiên bây giờ nghe được Mạnh Bà hỏi như vậy, trong chớp mắt hắn rốt cuộc biết ở đâu không đúng.

Cái Bang thật sự quá khiêm tốn, thậm chí khiêm tốn đến mức có thể nói là quỷ dị.

Bàn về địa vị, bang phái đông đảo đệ tử như Cái Bang dù ở thế giới võ hiệp nào cũng có thể nói là địa vị không thấp. Nhưng rốt cuộc lại ở chỗ này ngang dọc hết sức thê thảm.

Mặc dù nói người trong Cái Bang phần lớn đều là vàng thau lẫn lộn, tuy nhiên cụng không ngăn được nhân số Cái Bang đông đảo. Nhiều đệ tử như vậy dù trong đó cũng nhiều phế vật đi chăng nữa thì kiểu gì cũng có thể tìm được vài người có thiên phú chứ?

Giống như bây giờ Niên Bang được xưng là thiên hạ đệ nhất đại bang, trải rộng các đạo Đại Chu, Đông Tấn. Có trăm vạn bang chúng, nhưng thực chất, bên có nhiều người nhất hẳn là Cái Bang. Chỉ cần là ăn mày thì đó chính là người trong Cái Bang.

Có thể nói, theo quy luật trong thế giới võ hiệp trước đây, Cái Bang dù có suy sụp cũng không đến nước này mới đúng. Bây giờ Cái Bang tán lạc, trên căn bản đã bị Thiên Hạ Thất Bang trừ tên.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là vị Bang chủ Cái Bang mất tích kia cũng vô cùng kỳ quặc.

Thân là một trong Thiên Hạ Thất Bang, Bang chủ Cái Bang chắc chắn là võ giả Dương Thần cảnh. Nhưng quái dị chính là thậm chí đến tên gọi của Bang chủ Cái Bang là gì Tô Tín cũng không biết. Giống như có ai đang cố ý giấu diếm vậy. Cái này cũng có chút không đúng.

Lúc này, Bang chủ Cái Bang chẳng qua mới mất tích mười mấy năm mà thôi. Mười mấy năm đổi dời, tên của hắn người

giang hồ cũng có thể quên. Cái này e là không phải mau quên mà là có người cố ý làm phai mờ cái danh tự này trên giang hồ, muốn người giang hồ hoàn toàn quên đi hắn.

Dĩ nhiên, với thân phận của Tô Tín bây giờ hắn cũng có thể đi tra cứu các loại mật báo ở Lục Phiến Môn, trong đó đoán chừng sẽ có ít tin tức.

Chỉ có điều, chuyện Cái Bang và hắn chẳng có quan hệ gì nên Tô Tín cũng lười đi thăm dò chuyện Cái Bang. Tới giờ, hắn cũng không phải là người có lòng hiếu kỳ quá mức. Có một số việc không biết thì còn đỡ lo hơn nhiều.

Tuy nhiên lúc này nghe giọng Mạnh Bà, chẳng lẽ Bang chủ Cái Bang chính là Diêm La Thiên tử?

Nhưng hình như cũng không đúng. Nếu như bang chủ Cái Bang thực sự có thực lực như vậy, thế thì ngày xưa Cái Bang há chẳng là phải là đứng đầu Thiên Hạ Thất Bang rồi? Dù cho Bang chủ có mất tích cũng không thể rơi vào tình trạng như thế này.

Mạnh Bà thấy biểu cảm trên mặt của Tô Tín liền biết hắn nghĩ được cái gì. Cho nên, Mạnh Bà nói thẳng: “Thân phận của Diêm La Thiên tử đúng thực là vị Bang chủ Cái Bang đã mất tích mười mấy năm, là “Cứu Nạn Thần Long” Kim Nguyên Thần.

Mấy thập niên trước, thời điểm hắn mới vừa kế nhiệm chức vụ Bang chủ Cái Bang, tước hiệu của hắn vẫn chưa phải là Cứu Nạn Thần Long. Có điều, hắn hành sự hiệp nghĩa, quảng đại, cứu khổ cứu nạn vô số. Song, hắn cũng không phải Bồ Tất Phật môn, cho nên người khác mới gọi hắn là Cứu Nạn Thần Long.

Vì lẽ đó, lúc Cái Bang cường thịnh nhất, hắn cùng với Nhâm Bình Sinh từ Anh Hùng Hội cùng được xưng là hai đại hào hiệp đương thời.

Chương 1664 - Thu hoạch

Thu hoạch

Mặc dù hắn cứu vô số người, nhưng thực hắn cũng không có dã tâm gì. Nên dưới thời của hắn, Cái Bang cũng không phải là phát triển nhanh mạnh gì. Tuy nhiên, nhờ vào danh tiếng của hắn, lúc ấy trong giang hồ, quyền phát ngôn của Cái Bang là rất lớn. Có thể là một trong hàng đầu Chính đạo. Chiếu theo Anh Hùng Hội thì biết."

Tô Tín gật đầu một cái. Ma đạo lấy thực lực vi tôn. Nhưng võ lâm Chính đạo không chỉ nói thực lực mà còn nói danh tiếng.

Anh Hùng Hội cũng có thể mượn danh tiếng ngày trước của Mạc Thanh mà rạng rỡ mấy trăm năm. Cái Bang vì có Kim Nguyên Thần nên được coi là một trong những đầu sỏ Chính đạo cũng rất bình thường.

Cứ như vậy, về mặt nổi, Kim Nguyên Thần là hào hiệp cái thế. Nhưng trong tối, hắn là Diêm La Thiên tử thực lực động trời. Hai thân phận này bất kể thế nào cũng không thể khiến người khác liên tưởng cùng nhau được. Thậm chí, còn giấu tốt hơn cả Tô Tín bây giờ.

Nhưng nếu Kim Nguyên Thần có danh tiếng như vậy trên giang hồ thì vì sao hắn lại bị hơn mười tên võ giả Dương Thần cảnh võ lâm Chính đạo vây công? Nếu như chỉ vì hắn là người của Địa Phủ thì điểm này tuyệt không thông. Tông môn võ lâm Chính đạo mặc dù hết sức kiêng kỵ Địa Phủ nhưng lại cũng không tới mức sinh tử đại địch. Thậm chí hai bên còn từng có hợp tác.

Diêm La Thiên tử là Bang chủ Cái Bang Kim Nguyên Thần ngày xưa, cái này có điểm khả nghi rất lớn. Tô Tín lẳng lặng nhìn Mạnh Bà chờ nàng giải thích.

Có vẻ như bất mãn với việc Tô Tín không truy hỏi, Mạnh Bà hừ một tiếng rồi mới nói: "Thật ra thì nguyên nhân Kim Nguyên Thần bị võ lâm Chính đạo vây công giết chết cũng rất đơn giản. Chính bởi vì hắn là truyền nhân chính thống duy nhất của Huyết Ma giáo."

Nghe được câu này, Tô Tín nhất thời sửng sốt.

Huyết Ma giáo đã bị diệt mấy trăm năm rồi. Làm sao còn có truyền nhân chính thống cho được?

Mạnh Bà nhàn nhạt nói: “Con rết bị giết, đến chết cũng còn giãy dụa. Huống chi năm xưa Huyết Ma giáo lớn như vậy. Mặc dù phần lớn đệ tử bị tiêu diệt nhưng hãy còn lại mấy con tôm tép cũng là chuyện bình thường.”

“Truyền thừa của Diêm La Thiên tử là bí điển Huyết Ma Kinh của Huyết Ma giáo?”

Mạnh Bà lắc lắc đầu, nói: “Chẳng qua là nửa bộ Huyết Ma Kinh thôi. Huyết Ma Kinh chân chính cũng đã sớm bị võ lâm Chính đạo hủy lúc diệt Huyết Ma giáo ngày trước rồi. Huyết Ma Kinh mà Diêm La Thiên tử tu luyện chẳng qua là do có vài đệ tử quan trọng trong Huyết Ma giáo kéo dài hơi tàn, truyền dạy xuống, bởi thế nên có chút thiếu sót.

Có điều, công pháp Huyết Ma giáo cũng có thể nói là kinh diễm. Ngươi nhìn thực lực bây giờ của Diêm La Thiên tử là hiểu.

Chỉ có điều, Huyết Ma giáo tàn sát người vô tội, nhưng Diêm La Thiên tử là người tốt chưa từng giết một ai. Người hắn giết đều là những kẻ thực lực cường đại, đại gian ác, dùng tinh huyết của bọn họ để luyện công.

Tinh huyết của một tên cường giả còn mạnh hơn chục ngàn người bình thường. Cho nên dù cho Diêm La Thiên tử giết rất ít người, nhưng Ma công Huyết Ma giáo của hắn cực kỳ tinh thuần.”

Mạnh Bà nói đến đây, rốt cuộc Tô Tín cũng biết vì sao năm đó lại có đến hơn mười tên võ giả võ lâm Chính đạo muốn vây giết Diêm La Thiên tử rồi. Một cường giả Dương Thần cảnh thân mang bí điển hạt nhân Huyết Ma Kinh của Huyết Ma giáo, sao mà bọn họ để đối phương sống trên đời cho được?

Thôi Phán quan ở một bên, không nhịn được, nói: “Với danh tiếng lúc ấy của Diêm La Thiên tử trên giang hồ, chẳng lẽ bọn họ không cân nhắc đến hậu quả việc vây giết hắn hay sao?

Huống chi, nói khó nghe, nhiều năm qua như vậy Diêm La Thiên tử không lạm sát kẻ vô tội, cũng không giết lầm một ai. Sao bọn họ có thể nóng ruột như vậy? Dù sau lưng có Thiên

Đình xúi giục, cái này có phải cũng nhạy cảm quá rồi hay không?”

Mạnh Bà cười lạnh, nói: “Uy thế năm xưa của Huyết Ma giáo các ngươi không biết, nhưng các đại tông môn đều có ghi chép lại. Đám tông môn Chính đạo dĩ nhiên sẽ nhạy cảm.

Theo cách bọn họ nghĩ, lòng tham của con người là vô đáy, Diêm La Thiên tử nắm giữ môn công pháp kinh khủng như vậy. Hắn bây giờ có lẽ không lạm sát kẻ vô tội, nhưng khi hắn cần tấn thăng Chân Vủ, lúc cảm giác tinh huyết luyện công của mình không đủ. Hắn có thể lạm sát vô tội lại hay không?

Hơn nữa, coi như Diêm La Thiên tử thật sự là hạng người hành hiệp trượng nghĩa, có thể khắc chế lòng tham của mình. Nhưng chẳng may hắn truyền Huyết Ma Kinh này cho đệ tử của hắn. Đệ tử của hắn có khắc chế được lòng tham của mình hay không?

Cho nên, để phòng vạn nhất, hoặc là bọn họ sợ, vì vậy bọn họ nhất định phải giết Diêm La Thiên tử mới an tâm!

Vốn bọn họ không biết thực lực chân chính của Diêm La Thiên tử. Dẫu sao thân phận bên ngoài của Diêm La Thien tử chính là Bang chủ Cái Bang Kim Nguyên Thần. Hắn không thể sử dụng công pháp Huyết Ma giáo, nên thực lực của hắn trong số các võ giả Dương Thần cảnh chỉ ở mức trung lưu.

Tuy nhiên, Thiên Đình bất ngờ biết được thân phận của hắn, hơn nữa, lại còn tiết lộ lai lịch của hắn cho người trong võ lâm Chính đạo. Cái này mới khiến cho Diêm La Thiên tử bị một đám cường giả liên thủ phục giết.”

Chương 1665 - Thu hoạch (2)

Thu hoạch (2)

Nói đến đây, Mạnh Bà lại hừ lạnh hai tiếng, nói: “Chỉ có điều, thủ đoạn của đám người này chẳng lấy làm vinh dự gì. Thiếu Lâm Tự, Tạo Hóa Đạo Môn, Danh Kiếm Sơn Trang, Thanh Thành Kiếm phá, thêm mười tông môn võ lâm Chính đạo đồng loạt ra tay. Bọn họ lại truyền tin tức giả, lừa gạt Diêm La Thiên tử, nói có một tiểu tông môn bị Ma đạo vây công, mời Diêm La Thiên tử xuất thủ cứu viện.

Với tính cách của Diêm La Thiên tử, dĩ nhiên hắn sẽ ra tay. Kết quả, ngươi dĩ nhiên là đoán được. Chờ Diêm La Thiên tử ở nơi đó không phải là tiểu tông môn chờ cứu viện gì, mà là hơn mười tên cường giả Dương Thần cảnh muốn đưa hắn vào chỗ chết!”

Mạnh Bà thở dài một cái, nói: “Chuyện sau đó các ngươi cũng biết. Bọn họ cho là Diêm La Thiên tử bị giết, nhưng sau chuyện này, họ cũng biết có Thiên Đình đứng trong bóng tối khiêu khích. Hơn nữa, thủ đoạn của bọn họ cũng không phải vinh quanh cho lắm.

Cho nên, những tông môn này liền phong tỏa tin tức, khiến mười mấy năm qua, qua một đời người, người trẻ tuổi thậm chí đến cả cái tên Kim Nguyên Thần, Bang chủ Cái Bang cũng chưa từng nghe nói.

Tuy nhiên, bọn họ vẫn có chút tự tin quá mức. Huyết Ma giáo ngày xưa có thể tàn phá toàn bộ giang hồ, công pháp há lại đơn giản như vậy?

Ta cũng là gần đây mới biết, khi đó Diêm La Thiên tử mặc dù đã bỏ mình nhưng Nguyên Thần của hắn không bị diệt, ẩn trong một giọt tinh huyết.

Bằng vào giọt tinh huyết này, Diêm La Thiên tử liền có thể tái tạo lại thân thể, thậm chí khôi phục lại trạng thái tột cùng.

Song, tất cả truyền thừa của Diêm La Thiên tử cũng không phải là Huyết Ma Kinh hoàn chỉnh của Huyết Ma giáo, cho nên công pháp của hắn cũng có thiếu sót rất lớn.

Bây giờ mặc dù hắn có thể tái tạo lại thân thể nhưng thân thể này lại giống như không phải của hắn vậy. Thường xuyên bị các kiểu vấn đề như vỡ kinh mạch, không cách nào duy trì được sức chiến đấu ổn định.

Vì thế, những năm gần đây, Diêm La Thiên tử dù chưa chết cũng luôn không xuất thủ. Mà đều bế quan nghiên cứu xem nên giải quyết vấn đề này như thế nào."

Mạnh Bà vừa nói lời này, ngay cả ánh mắt của Tần Nghiễm Vương Diệt cũng bị hấp dẫn.

Chỉ dùng một giọt tinh huyết mà có thể tái tạo được cơ thể để sống lại. Chuyện này quả thực chưa được nghe bao giờ. Công pháp Huyết Ma giáo này thần dị như vậy thật sao?

So với Tần Nghiễm Vương Diệt cùng Thôi Phán quan đang kinh ngạc, Tô Tín ngược lại có thể tiếp nhận được chuyện này.

Dẫu sao trong nhà hắn còn đang có thượng cổ Hồ yêu. Chín phần Nguyên Thần của Thanh Ly cũng có thể tái sinh cơ thể để tồn tại. Công pháp Nhân tộc đều thoát thai từ Yêu tộc thần thông. Nguyên Thần bất diệt, thêm cả tái tạo cơ thể cũng không đáng ngạc nhiên mấy.

Mạnh Bà trầm giọng nói: "Chuyện này tạm thời đừng nói với những người Địa Phủ khác. Kim Nguyên Thần ngày xưa đã chết. Bây giờ chỉ có Diêm La Thiên tử của Địa Phủ là còn sống. Dù có muốn báo thù thì cũng do Diêm La Thiên tử tự mình báo thù.

Chỉ có điều, Cái Bang dù sao cũng là tông môn ngày xưa của Diêm La Thiên tử. Lúc Diêm La Thiên tử không có truyền thừa của Huyết Ma giáo, cũng là Cái Bang nuôi hắn lớn.

Bây giờ Cái Bang biến thành như bây giờ là bởi dính líu đến Diêm La Thiên tử. Sau này các ngươi nếu thấy Cái Bang gặp nạn, nếu có thể giúp thì giúp một tay."

Mấy người tại chỗ đều gật đầu một cái. Với tình trạng Cái Bang bây giờ, đoán chừng cũng không gặp phiền phức gì. Bọn họ giúp ngó một cái cũng không có vấn đề gì.

Mọi người hàn huyên một lúc sau đó trở về Địa Phủ, kiểm tra thu hoạch lần này.

Khối bạch ngọc Tô Tín lấy được, hắn ném cho Chuyển Luân Vương đi nghiên cứu. Dù sao thì hắn cũng chỉ cần kết quả.

Truyền thừa của Phong Đô Đại Đế đã hoàn toàn bị Địa Phủ thu được. Cho nên bây giờ có thể nói truyền thừa của Địa Phủ đã hoàn toàn đầy đủ. Quan trọng nhất chính là trong số các tinh thể Nguyên Thần của Phong Đô Đại Đế còn có các loại truyền thừa cùng cảm ngộ trong lúc tu luyện của hắn. Đối với những thành viên Địa Phủ khác đây quả là trợ lực lớn.

Ngay sau đó, Mạnh Bà lấy ra sáu viên bạch ngọc giống như khớp xương ngón tay.

Trong chớp mắt Mạnh Bà lấy thứ này ra, ai nấy đều cảm thấy quanh thân chợt lạnh. Hệt như thân thể vùi trong địa ngục, bị vô tận ác quỷ theo dõi.

Mạnh Bà trầm giọng nói: “Chúng ta không tìm được cái gì như túi không gian các loại trên người Phong Đô Đại Đế, nên không có bí bảo gì. Chúng ta chỉ tìm được cái này, sáu khối xương ngón tay của Phong Đô Đại Đế.

Các ngươi có thể không biết. Ngày xưa Phong Đô Đại Đế trời sinh lục chỉ. Hắn cũng có một môn thần thông cực kỳ cường hãn được đặt tên là Âm La Sưu Hồn Thủ. Chính là sau khi đánh chết đối thủ, Phong Đô Đại Đế sẽ dùng môn thần thông này thu nạp Nguyên Thần của đối thủ. Hơn nữa, còn luyện hóa nó vào trong tay trái của mình, khiến linh trí không tiêu tan, cuối cùng hóa thàn ác quỷ yêu vật hung ác vô cùng.

Có thể nói, trong mỗi khối xương ngón tay này đều phong ấn vô số nhân mạng. Cho nên vật này coi như là Địa Tạng Vương đại nhân muốn hoàn toàn nắm giữ cũng khó khăn vô cùng. Bởi vì một khi mở ra, trong vòng chu vi mười mấy dặm sẽ tẫn thành một mảnh quỷ vực. Hại người hại mình. Nếu như không nhất định phải dùng mạng đổi mạng với đối phương thì thứ này không dùng vẫn tốt hơn.

Chương 1666 - Trở về

Trở về

Cho nên, ta tính tạm thời cất giữ nó ở bảo khố Địa Phủ. Nếu có thành viên Địa Phủ nào muốn dùng thì nhất định phải thông báo cho Địa Tạng Vương đại nhân trước. Nhất định phải có sự đồng ý của Địa Tạng Vương mới được."

Mọi người ở đây đều gật đầu một cái. Món đồ cấp bậc thế này dĩ nhiên phải cất giữ cẩn thận.

Huống chi, trừ phi Địa Phủ đụng phải cuộc chiến sinh tử, nếu không bọn họ cũng sẽ không dùng vật này.

Sau khi nói xong chuyện cần nói, mọi người liền đi thẳng về tu luyện.

Bọn họ đều nhận được các loại cảm ngộ của Phong Đô Đại Đế với công pháp tu luyện của bọn họ. Đây với bọn họ mà nói là rất hữu dụng. Nên người Địa Phủ cũng không trì hoãn, vội vàng tiến vào trạng thái bế quan.

Tô Tín ngược lại không bế quan trong Địa Phủ, hắn đi thẳng về Tây Bắc đạo.

Dẫu sao nơi đó hiện tại mới chính là đại bản doanh của hắn. Tô Tín không ở đó một thời gian dài cũng không ổn.

Chờ sau khi Tô Tín trở lại Tây Bắc đạo, tình hình trong chiến trường thượng cổ này mới truyền đến trong giang hồ. Đồng dạng cũng khiến giang hồ chấn động.

Dẫu sao đây cũng là hành động lớn nhất trong những năm gần đây của Ma đạo. Lại còn có cả Thiên Đình và Địa Phủ đồng loạt xuất thủ. Điều này cũng khiến vài vị nhân sĩ võ lâm tự xưng lo nước thương dân lo lắng liệu Ma đạo có vì thế mà lớn mạnh hay không? Còn cả, Thiên Đình dã tâm bừng bừng cùng Địa Phủ cũng không phải hạng dễ dây dưa. Bây giờ thực lực bọn họ tăng mạnh. Cái này với võ lâm Chính đạo mà nói cũng không phải chuyện gì tốt.

Dĩ nhiên, chi tiết về trận chiến này cũng bị người khác bàn tán say sưa.

Trên chiến trường thượng cổ này, Tô Tín chém chết nhóm bốn tên cường giả nhất mạch Hoan Hỉ, trong đó còn có cả thay mặt

chủ trì Hoan Hỉ Miếu "Song Diện Minh Vương" Dạ Già Nam, thực lực này mà nói đã có thể nói là kinh diễm.

Có thể nói, toàn bộ chiến trường thượng cổ, đánh một trận cũng không chết được mấy người võ giả Dương Thần cảnh. Nhưng người chết lại có hơn một nửa đều bị Tô Tín giết. Mọi người cũng không biết nói gì cho phải.

Tuy nhiên trận chiến này cũng khiến Tô Tín từ vị trí thứ hai mươi tư thẳng tiến đến vị trí thứ mười tám trên Địa Bảng.

Dù độ tăng này hơi lớn, nhưng Tô Tín đánh một trận đánh chết bốn tên cường giả Dương Thần cảnh. Thứ hạng này coi như cũng hữu thực.

Tô Tín bước lên vị trí thứ mười tám trên Địa Bảng kì thực cũng không khiến người khác khiếp sợ. Dẫu sao thì trước đó Tô Tín đã có vô số ví dụ giết người vượt cấp rồi. Mọi người với chuyện như này cũng đã thành quen, nên ngược lại không ngạc nhiên lắm.

Nhưng một người khác cũng trên Địa Bảng thăng thẳng đến hạng thứ mười. Điều này khiến cho người trong giang hồ còn chấn động hơn cả với Tô Tín. Người này chính là Điệm chủ Chiến Ma Điện của Thiên Ma Cung, "Xích Nguyệt Ma Thần" Diệp Trường Ca.

Trên chiến trường thượng cổ đó, thực lực Diệp Trường Ca bày ra rất mạnh. Song, cái mạnh này cũng có hạn độ. Ít nhất, hắn kém xa Tô Tín về mặt kinh diễm, cũng không có sức chiến đấu kinh người như Tô Tín.

Địa Bảng là dựa theo chiến tích mà xếp hạng. Với biểu hiện của Diệp Trường Ca trên chiến trường thượng cổ mà xếp hạng thì hắn tuyệt không có tư cách đứng vị trí thứ mười trên Địa Bảng.

Cái thực sự làm cho Diệp Trường Ca đứng hạng thứ mười Địa Bảng chính là khoảng thời gian sau khi bọn họ rời chiến trường thượng cổ, Tô Tín về Địa Phủ.

Ma Long Đoạt Tâm Đao của Đại Thiên Ma Tôn ngày trước bị Diệp Trường Ca đoạt. Những Cửu Ngục tà ma khác một là ngại vì uy thế của thần binh. Hai là ngại vì Cửu Ngục tà ma

hiện không thể tàn sát lẫn nhau, nếu không sẽ dễ bị người khác thừa nước đục thả câu. Nên khi đó, trong chiến trường thượng cổ không ai ra tay với Diệp Trường Ca.

Tuy nhiên, sau chuyện này, bọn họ không cam lòng để Ma Long Đoạt Tâm Đao cứ vậy mà rơi vào trong tay Thiên Ma Cung. Nhất thời, Thất Sát Ma Cung, Cản Thi phái, còn có Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên và Hoàng Tuyền giáo tạm thời liên minh với nhau, bốn bên đồng loạt xuất thủ đến U Châu Thiên Ma Cung, uy hiếp bọn họ giao Ma Long Đoạt Tâm Đao ra. Kết quả, cường giả Chân Vũ cảnh còn chưa xuất thủ, Diệp Trường Ca tay cầm Ma Long Đoạt Tâm Đao chém chết giáo chủ đương thời của Cản Thi phái. Hơn nữa còn đánh trọng thương người ba phái khác, khiến bọn họ ngay lập tức ảo não rời đi.

Đáng thương, hiện Cản Thi phái chỉ có một cường giả Dương Thần cảnh như thế thôi. Ngay cả chuyện lớn như truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn xuất thế hắn cũng không dám mạo hiểm. Cuối cùng lại vì lòng tham không đáy mà bị những môn phái khác kích động đến Thiên Ma Cung gây sự, kết quả bị Diệp Trường Ca một đao chém chết.

Ma Long Đoạt Tâm Đao này cũng không biết là vì sao mà lại trực tiếp nhận Diệp Trường Ca làm chủ. Ngay cả cường giả Chân Vũ cảnh của Thiên Ma Cung muốn dùng cũng phải chờ Diệp Trường Ca đồng ý mới được.

Cho nên cứ như vậy, Ma Long Đoạt Tâm Đao cũng đã thành một phần thực lực của bản thân Diệp Trường Ca. Hắn cũng vì chiến tích lần này mà bước chân vào mười hàng đầu Địa Bảng.

Chương 1667 - Trở về (2)

Trở về (2)

Dĩ nhiên, ngược lại cũng có người trong giang hồ nghi ngờ lần này, Địa Bảng của Lục Phiến Môn có chút bất công. Dẫu sao thì Diệp Trường Ca là dựa vào ngoại lực mới bước được vào Địa Bảng. Tuy nhiên, Lục Phiến Môn không có giải thích gì. Vài tin đồn đoán trên giang hồ cũng đã thay Lục Phiến Môn giải thích rất rõ ràng rồi.

Ngày xưa, chưởng môn Lệ Trường Hải của Thanh Thành Kiếm phái mặc dù cũng có thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm, nhưng Duy Ngã Đạo Kiếm cũng không nhận Lệ Trường Hải làm chủ. Duy Ngã Đạo Kiếm là thần binh của cả Thanh Thành Kiếm phái chứ không phải của riêng Lệ Trường Hải. Vì thế, uy năng của thần binh không được tính là thực lực của Lệ Trường Hải.

Hơn nữa, hắn quả thực cũng chẳng có chiến tích gì.

Còn Diệp Trường Ca bây giờ được Ma Long Đoạt Tâm Đao nhận làm chủ, có thể dùng được toàn bộ thực lực của thần binh. Cũng có chiến tích nhức mắt như vậy. Vì thế, hắn mới được liệt vào vị trí thứ mười Địa Bảng.

Nếu không, bỏ qua hoàn toàn ngoại vật thì người của Đường môn đừng hòng có ai được vào bảng danh sách. Bởi vì võ giả xuất thân Đường môn chín phần mười cũng đã dựa vào các loại cơ quan ám khí rồi.

Chiến trường thượng cổ cũng coi như chấm dứt. Tô Tín gọi đám người Hoàng Bỉnh Thành đến hỏi: “Gần đây Tây Bắc đạo có tình hình gì không?”

Hoàng Bỉnh Thành lắc lắc đầu, nói: “Bên Tây Bắc đạo rất yên bình. Nơi này dù sao cũng thuộc biên cương, đất đai khô cằn. Phân tranh trong Trung Nguyên không ảnh hưởng được đến đây.”

Tô Tín gật đầu một cái, tình hình ở Tây Bắc đạo mặc dù có chút ác liệt, nhưng địa vực này cũng chỉ có những bộ tộc Tây Bắc kia thôi. So với Trung Nguyên quan hệ lợi ích rắc rối phức tạp thì đơn giản hơn nhiều. Nên chỉ cần những bộ tộc Tây Bắc kia không gây chuyện thì Tây Bắc đạo sẽ không có vấn đề gì.

Hơn nữa, bây giờ Tô Tín đã liên thủ cùng với Đại Tuyết Sơn, những bộ tộc Tây Bắc kia có muốn làm gì cũng không có gan làm.

Mọi người cũng có chút hiếu kỳ với trận chiến tại chiến trường thượng cổ, đặc biệt là ba tên võ giả Dương Thần cảnh Thái Tam Nguyên.

Theo lý mà nói, bọn họ đã đứng ở đỉnh cao trên giang hồ. Dù bây giờ bọn họ ra ngoài khai tông lập phái cũng có tư cách truyền thừa mấy trăm năm.

Nhưng thân là võ giả tán tu, đám người Thái Tam Nguyên chỉ thiếu một chút, chính là nội tình.

Ví như những thượng cổ bí văn ngày xưa, Tô Tín hầu như đều biết. Đám Thái Tam Nguyên đoán chừng chỉ nghe được chút phong thanh. Đây cũng không phải là vì thực lực bọn họ kém, mà là vì nội tình bọn họ không đủ.

Cũng bởi hai chữ "nội tình" này, trên giang hồ có không ít võ giả xuất thân là tán tu, tu luyện một đường đến đỉnh phong Dương Thần cảnh cũng không khai tông lập phái. Trong đó dĩ nhiên có nguyên nhân do chính bản thân họ, thích thanh tĩnh hay là độc hành, vân vân… Nhưng phần nhiều chính là vì bọn họ cảm giác nội tình của mình không đủ, không muốn khai tông lập phái, sau đó lại đầu voi đuôi chuột, cuối cùng lại thành hại hậu nhân.

Dù sao, với phần lớn võ giả mà nói, cái gọi là truyền thừa bọn họ vẫn rất xem trọng. Sư đồ như phụ tử. Nếu bọn họ không chắc chắn sẽ thành lập được một thế lực lâu dài, hay là dạy dỗ ra được đệ tử xuất sắc thì không bằng cứ làm tán tu.

Hiện bọn Thái Tam Nguyên cũng có mấy phần tò mò với chiến trường thượng cổ liên quan đến Nhân Hoàng bí ẩn trong truyền thuyết kia. Dẫu sao chuyện này trước giờ bọn họ cũng chưa từng trải qua.

Thanh Ly một bên cũng dỏng tai nghe. Bản thân nàng chính là người của niên đại đó. Chỉ có điều lúc nàng ta bị phong ấn, Hạo Thiên Thượng Đế cùng Phong Đô Đại Đế vẫn còn sống.

Tô Tín cũng không giấu diếm gì, bên trong chiến trường thượng cổ có gì có thể nói cũng thuật lại một lần. Dù sao tình hình trong đó cũng không ít người trông thấy, cũng chẳng có gì để giấu.

Đám người Thái Tam Nguyên nghe xong lắc đầu một cái, cảm giác tam quan có chút tan biến.

Trong mắt các bộ tộc Tây Bắc, Nhân Hoàng là nhân vật phản diện đúng nghĩa. Hắn là người có lòng tham rất lớn, trở mặt không nhận người, hành sự tàn bạo.

Bọn Thái Tam Nguyên mặc dù tu hành ở Tây Bắc nhưng thực chất bọn họ là người Trung Nguyên. Cho nên hiểu biết của bọn họ về Nhân Hoàng cũng giống như đại đa số võ giả xuất thân Trung Nguyên, đều coi Nhân Hoàng là cộng chủ của Nhân tộc, là nhân vật chí cao vô thượng.

Bấy giờ nghe Tô Tín nói thế, hình tượng Nhân Hoàng lại hóa ra gần gũi hơn nhiều.

Vị Nhân Hoàng thượng cổ kia cũng không tàn bạo như các bộ tộc Tây Bắc nói, cũng không vĩ đại như trong truyền thuyết Trung Nguyên. Nhân Hoàng mặc dù là Nhân Hoàng nhưng thực chất cũng chỉ là một con người mà thôi.

Ban đầu nếu không có Nhân Hoàng liên hiệp tất cả các tộc người phản kháng Yêu tộc, thành lập nhất thế Hoàng triều thì e rằng bây giờ Nhân tộc có khi vẫn đang dưới ách nô dịch của Yêu tộc.

Đây là chiến công của Nhân Hoàng, không cách nào xóa bỏ. Nhưng đồng thời, những gì Nhân Hoàng làm sau đó cũng không cách nào che giấu được.

Ví như hắn loại bỏ phe đối lập, vì tư dục bản thân mà đi chinh chiến thiên hạ, tạo thành các chuyện khiến sinh linh đồ thán.

Nói xong tất cả những chuyện này, Tô Tín đột nhiên hỏi: “Bây giờ có bao nhiêu Ám Vệ cùng võ giả Tây Bắc quân trú đóng ở Tây Bắc đạo?”

Chương 1668 - Trở về (3)

Trở về (3)

Ám Vệ là do Lý Phôi phụ trách. Có điều bây giờ Lý Phôi không ở Tây Bắc đạo mà đang ở trong Lương Châu đạo, dẫn những võ giả Ám Vệ kia đi luyện binh. Thế nên Hoàng Bỉnh Thành nói: “Ám Vệ có chừng hai phần ba, Tây Bắc quân có một nửa đang trú đóng ở Tây Bắc đạo.”

Tô Tín gõ bàn một cái, giọng bình thản, nói: “Truyền lệnh cho tất cả Ám Vệ bên ngoài cùng với Tây Bắc quân từ Tiên Thiên cảnh trở lên, toàn bộ tập hợp trong vòng nửa tháng.”

Đám người Hoàng Bỉnh Thành nhất thời giật mình, vội vàng hỏi: “Lão đại, ngươi đang chuẩn bị động thủ với phái nào?”

Nếu như Tô Tín muốn đối phó với mấy tiểu môn tiểu phái thì căn bản cũng không cần phí sức như vậy. Phái một bộ phận võ giả Ám Vệ cộng thêm mấy tên cường giả Dương Thần cảnh là đủ rồi. Bây giờ Tô Tín lại muốn điều động Ám Vệ cùng nhiều Tây Bắc quân, điều này hiển nhiên là muốn phá gia diệt môn.

“Hoan Hỉ Miếu cùng Hoan Hỉ giáo!”

Trong mắt Tô Tín lộ vẻ lạnh lùng.

Hiện thời, Hoan Hỉ giáo cùng Hoan Hỉ Miếu đã bị Tô Tín đánh cho tàn phế, chỉ còn một Long Tàng Tôn giả cùng Vu Chi Kỳ là còn sống sót, lúc này không ra tay thì còn đợi khi nào?

Có lúc, hành sự quyết tuyệt cũng không phải là việc xấu. Bây giờ Tô Tín cùng Mật tông đã kết thành đại thù không chết không thôi. Lúc này Tô Tín không ra tay hoàn toàn dập luôn hai phái này thì chẳng lẽ còn phải chờ tới lúc bọn họ nghỉ ngơi lấy sức xong tới báo thù mình hay sao?

Hiện tại, người của Hoan Hỉ Miếu đều rút lui từ Đông Bình đạo trở lại Tây Cương. Toàn bộ Hoan Hỉ giáo bây giờ cũng chẳng qua chỉ có mấy ngàn đệ tử mà thôi, khó thành đại khí.

Nhưng Hoan Hỉ giáo ở Lũng Tây đạo là thâm căn cố đế. Thậm chí ở địa phương có rất nhiều thế lực cũng cấu kết với Hoan Hỉ giáo làm việc xấu, hai bên đã mật thiết đến mức khó phân tách được.

Tô Tín phải dẫn võ giả Ám Vệ cùng võ giả Tây Bắc quân đi cũng là vì chuẩn bị cho Lũng Tây đạo.

Hắn tín đầu tiên sẽ để cho Ám Vệ xuất thủ, thăm dò thái độ, thực lực của những võ giả địa phương Lũng Tây đạo kia. Nếu bọn họ thực sự muốn cùng đi vào hắc đạo với Hoan Hỉ giáo thì Tô Tín cũng không ngại tiễn bọn họ xuống địa ngục.

Đám người Hoàng Bỉnh Thành đều chắp tay lui ra ngoài. Tô Tín cùng nhất mạch Hoan Hỉ đã kết ân oán đến độ này, với tính cách của hắn chắc chắn sẽ không để cho nhất mạch Hoan Hỉ được yên. Bây giờ đã có cơ hội, dĩ nhiên Tô Tín sẽ không bỏ qua. Từ trước đến giờ, Tô Tín hành sự đều mạnh mẽ vang dội. Chuyện có thể làm hôm nay thì tuyệt không kéo dài đến ngày mai. Bằng không, chậm sẽ sinh biến, ai cũng không biết có thể có gì bất trắc xảy ra hay không.

Chờ đám Hoàng Bỉnh Thành đi tập trung người, Tô Tín lại đi đến đất bế quan.

Không phải Tô Tín muốn bế quan, thời gian chỉ có nửa tháng, chút thời gian này bế quan cũng không có ý nghĩa gì. Chỉ tính riêng cái cảm ngộ võ đạo lấy từ chỗ Phong Đô Đại Đế cũng đủ cho Tô Tín chuyên mài một, hai năm.

Hắn vào chỗ bế quan này chỉ muốn nghiên cứu một thứ cũng rất thú vị.

Đến khi vào mật thất, Tô Tín lấy tinh thể Nguyên Thần lấy được từ trong chiến trường thượng cổ kia ra. Tinh thể Nguyên Thần không chút tầm thường, mang tia kim mang nhàn nhạt. Tô Tín lạnh giọng nói: “Đừng giả bộ, đã rơi vào trong tay ta rồi còn muốn giấu diếm?”

Tô Tín vừa dứt lời, tinh thể Nguyên Thần kia bỗng nhiên hơi rung rung một chút, lại hóa thành một đạo phi hồng, xoay người muốn bay ra khỏi mất thất bế quan!

Tinh thể Nguyên Thần vốn là vật chết chợt phát ra sức mạnh tuyệt cường. Chuyện này nếu đổi thành người khác nhất định sẽ cả kinh thất sắc, nhưng dường như Tô Tín đã sớm liệu được, hắn hừ lạnh một tiếng, Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần trong đầu hắn điên cuồng vận chuyển, tinh thần lực cường đại nhập vào cơ thể mà đánh ra, ngay lập tức khóa tinh thể Nguyên Thần kia ở giữa không trung.

“Yêu Linh Đại Thiên Ma Tôn, ngươi có thể giấu được mấy người Cửu Ngục tà ma kia, nhưng ngươi cho là có thể giấu được ta hay sao? Đừng giả bộ!”

Tô Tín lạnh lùng nói ra câu này. Trong giây lát, tinh thể Nguyên Thần chấn động một cái, cuối cùng lại huyễn hóa thành hư ảnh lớn chừng một bàn tay mang diện mạo, hình dáng của Yêu Linh Đại Thiên Ma Tôn!

Lúc này, Tô Tín lạnh lùng nhìn Yêu Linh Đại Thiên Ma Tôn kia. Hắn cũng biết chuyện ở chiến trường thượng cổ lúc đó có chút không đúng, nhưng cụ thể không đúng ở đâu, hắn cũng không phản ứng kịp. Cho đến khi nghe được Mạnh Bà nói chuyện của Diêm La Thiên tử ngày trước, Tô Tín mới đột nhiên nghĩ ra là chỗ nào không đúng.

Trên chiến trường thượng cổ đó, Yêu Linh Hạo Thiên Thượng Đế cùng Phong Đô Đại Đế là hai người bị chém chết trước, vì thế áp lực lên Yêu Linh Đại Thiên Ma Tôn cũng là lớn nhất.

Lúc này, hắn lại lựa chọn dùng Thiên Ma Giải Thể tự bạo dùng mạng đổi mạng với đám người Cửu Ngục tà ma, cái này khiến Tô Tín kiểu gì cũng có cảm giác có chút không được tự nhiên.

Yêu Linh sinh ra từ trên thi hài của tam đại cường giả thượng cổ trên căn bản cũng không khác võ giả nhân tộc bình thường. Bọn họ cũng có tư tưởng, cũng có cảm xúc cho nên nếu không phải là lúc sống còn bọn họ sẽ không làm.

Chương 1669 - Chân tướng

Chân tướng

Cho nên, Yêu Linh Đại Thiên Ma Tôn tự bạo một cách dứt khoát như vậy, lúc này Tô Tín mới cảm giác có chút không được tự nhiên.

Chỉ có điều không được tự nhiên thì không được tự nhiên, Tô Tín cũng không để ý cho lắm. Cả chuyện hắn đoạt tinh thể Nguyên Thần này cũng là vì hắn thấy nó có chút không bình thường cho nên mới đoạt nó về cẩn thận nghiên cứu một phen.

Sau khi Mạnh Bà nói cho Tô Tín nghe chuyện ngày xưa của Diêm La Thiên tử, Tô Tín mới chợt hiểu ra, cũng đại khái đoán được lai lịch của tinh thể Nguyên Thần này.

Diêm La Thiên tử chẳng qua chỉ lấy được một nửa Huyết Ma Kinh truyền thừa ngay xưa của Huyết Ma giáo đã có thể dùng bí pháp gìn giữ Nguyên Thần mà bất tử. Phải biết, Huyết Ma giáo cũng thoát thai với nhất mạch Ma đạo, cũng coi là truyền nhân ngày xưa của Đại Thiên Ma Tôn. Huyết Ma Kinh dĩ nhiên cũng là soạn lại theo công pháp ngày trước của Đại Thiên Ma Tôn lưu lại.

Ngay cả Huyết Ma Kinh sau khi được soạn lại cũng có dị năng thần thông, bảo tồn Nguyên Thần, tái tạo thân thể. Vậy chẳng lẽ những thứ này Đại Thiên Ma Tôn không có?

Bởi lẽ đó, theo suy đoán của Tô Tín, khối tinh thể Nguyên Thần hắn cướp được kia nhất định có gì kì lạ. Bây giờ nhìn một cái thì quả đúng như vậy. Yêu Linh của Đại Thiên Ma Tôn này cũng coi như là thông minh, biết lợi dụng lòng tranh cướp những tinh thể Nguyên Thần đó của Cửu Ngục tà ma nên trực tiếp tự bạo, để bọn họ lao vào giành cướp. Còn hắn lại ẩn Nguyên Thần nấp trong một tinh thể Nguyên Thần tầm thường nhất, chuẩn bị chạy đi tái tạo lại thân thể.

Kế hoạch này không có khuyết điểm, song Yêu Linh Đại Thiên Ma Tôn lại rơi vào kết quả như này cũng chỉ có thể trách hắn xui xẻo. Chạy đến bên nào không chạy mà lại chạy về hướng Tô Tín.

Phải biết ban đầu người của Bạch Liên giáo đã bị Tô Tín đuổi đi. Người của Huyễn Ma Đạo đều bị thương vì đòn Thiên Ma Giải Thể của hắn. Người duy nhất ở đó có tinh thần lực cường đại cũng chỉ có Tô Tín.

Có thể nói, chỉ cần Yêu Linh Đại Thiên Ma Tôn đổi hướng chạy là hoàn toàn có thể chạy được. Nhưng tiếc thay lại chạy đến phía Tô Tín, sau cùng lại bị Tô Tín phát hiện.

Yêu Linh Đại Thiên Ma Tôn kia mặc dù bây giờ chỉ còn lại một phần Nguyên Thần khu, phải nói là chỉ còn lại một tia Nguyên Thần nhưng Tô Tín vẫn có thể cảm thấy một chút tuyệt vọng từ hắn.

Lúc trước, thái độ của đám võ giả Nhân tộc trong chiến trường thượng cổ đối với hắn thế nào, Yêu Linh Đại Thiên Ma Tôn

rất rõ ràng. Đối với bọn họ mà nói hắn chẳng qua là một món vật phẩm, một vật truyền thừa sống sờ sờ.

Hiện tại hắn rơi vào trong tay Tô Tín, khả năng lớn nhất là bị xóa linh trí, sau đó lấy truyền thừa có trong Nguyên Thần ra.

Tuy nhiên vào lúc này, Tô Tín lại nhàn nhạt nói: "Đừng ra vẻ sắp chết rồi nữa. Ta chưa hề nói muốn giết ngươi."

Yêu Linh Đại Thiên Ma Tôn nhất thời có hơi sửng sốt. Không giết hắn?

Tô Tín không đợi hắn trả lời liền nhàn nhạt nói: "Nếu ngươi chịu thành thật thì dĩ nhiên ta sẽ không giết ngươi. Bằng không ta cũng không ngại xóa linh trí của ngươi, luyện hóa ngươi thành công pháp bí điển đâu. Bây giờ nói đi, ngươi tên gì?"

Yêu Linh Đại Thiên Ma Tôn theo bản năng nói: "Còn tên gì được nữa? Bổn tọa Đại Thiên Ma Tôn…"

Hắn còn chưa nói xong, Tô Tín liền hừ lạnh một tiếng. Nhất thời tinh thần lực chợt đâm một cái khiến Yêu Linh Đại Thiên Ma Tôn kia phát ra một tiếng kêu đau.

"Ngươi xứng xưng là Đại Thiên Ma Tôn hay sao?"

Tô Tín cười lạnh một tiếng, nói: "Đừng có tự dát vàng lên mặt. Thời gian các ngươi có linh trí cũng không ngắn. Chẳng lẽ đến bây giờ ngươi cũng không biết mình có quan hệ thế nào với Đại Thiên Ma Tôn à? Nói tên ngươi cho ta. Sau đó đổi hình dạng khác cho ta. Đừng dùng vẻ ngoài của Đại Thiên Ma Tôn đi lừa bịp người khác."

Yêu Linh Đại Thiên Ma Ton dù tức giận trong lòng nhưng hắn cũng chỉ đành cam lòng nói: "Bọn ta thiên sinh thiên dưỡng, vốn không có tên. Bởi vậy sau khi ra đời chúng ta đã quyết định lấy thân phận ngày trước của tam đại cường giả thượng cổ kia để sống.

Chỉ có điều chúng ta không cam lòng phải phụ thuộc vào người khác. Vì thế chúng ta cũng âm thầm chọn cho mình một cái tên. Đại Thiên Ma Tôn họ Lãnh nên tên của ta là Lãnh Vô Ma."

Sau khi nói xong, Lãnh Vô Ma cũng biến từ tướng mạo vốn là của Đại Thiên Ma Tôn thành một thanh niên hơn ba mươi tuổi, gương mặt lạnh lùng, thần sắc âm lãnh.

Tô Tín nhìn Lãnh Vô Ma kia, trong mắt lộ ra nhiều vẻ hứng thú. Mặc dù Lãnh Vô Ma vẫn luôn dùng thân phận Đại Thiên Ma Tôn đến đầu độc những người khác nhưng thực hắn cũng không cam lòng tiếp tục sống dưới cái bóng của Đại Thiên Ma Tôn. Vì lẽ đó, cái tên Lãnh Vô Ma hắn đặt chính là muốn hoàn toàn gội sạch dấu vết của Đại Thiên Ma Tôn. Tuy nhiên, điểm này Tô Tín thấy khó mà làm được.

Tô Tín lạnh nhạt, nói: "Người sống phải có giá trị. Hôm nay ta không giết ngươi, dĩ nhiên cũng phải xem ngươi có thể mang đến cho ta cái gì?

Truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn ngày trước đều ở trong đầu ngươi. Bây giờ ngươi lấy hết ra đi. Nếu không ta giữ lại tên phế vật như ngươi thì có ích lợi gì?"

Chương 1670 - Chân tướng (2)

Chân tướng (2)

Lãnh Vô Ma vội vàng nói: "Những thứ này không phải ta không muốn cho ngươi mà là bây giờ muốn cũng không cho được.

Nguyên Thần khu không phải thực thể, để có thể chứa hết thảy trong đầu.

Lúc ta thi triển Thiên Ma Giải Thể, tự thân đều đã tự bạo, Nguyên Thần cũng biến thành tinh thể Nguyên Thần bị các ngươi giành cướp.

Bây giờ trong tay ta cũng chỉ cất giữ một bộ công pháp, cũng coi như là công pháp mấu chốt để ta tái tạo thân thể."

Tô Tín mơ hồ có một suy đoán trong lòng, hỏi: "Công pháp gì?"

Lãnh Vô Ma nói: "Di Thần Hoán Huyết, dùng bản thân làm căn cơ, luyện hóa tinh huyết vô tận. Chỉ cần Nguyên Thần bất diệt, dựa vào một giọt tinh huyết liền có thể sống lại. Đây cũng

là một trong những lá bài tẩy ngày trước của Đại Thiên Ma Tôn.

Chỉ có điều Nhân Hoàng lúc đó thực lực quá mạnh mẽ. Thẳng tay tiêu diệt Nguyên Thần của Đại Thiên Ma Tôn khiến hắn không có cả cơ hội chạy trốn. Di Thần Hoán Huyết này cũng không dùng đến."

"Lấy Di Thần Hoán Huyết ra cho ta xem thử." Tô Tín lập tức nói.

Bấy giờ bởi vì đã là cá nằm trên thớt, Lãnh Vô Ma cũng không dám càn rỡ, chỉ đành ngoan ngoãn thuật lại Di Thần Hoán Huyết cho Tô Tín nghe một lần.

Nghe xong, ánh mắt Tô Tín nhất thời sáng lên, suy đoán của hắn quả không sai. Cái gọi là Di Thần Hoán Huyết thật ra chính là Huyết Ma Kinh của Huyết Ma giáo!

Phải nói, Huyết Ma Kinh chính là sửa đổi từ Di Thần Hoán Huyết mà thành. Di Thần Hoán Huyết là căn cơ, sau đó, tổ tiên Huyết Ma giáo dựa vào nó làm trụ cột để sáng tạo ra nhiều bí thuật ghép vào bên trong. Lúc bấy giờ mới hình thành lên Huyết Ma Kinh bí điển của Huyết Ma giáo.

Tô Tín hỏi: "Diêm La Thiên tử của Địa Phủ ngươi cũng nhìn thấy rồi đấy. Hắn là truyền nhân của Huyết Ma giáo, lấy được một nửa Huyết Ma Kinh. Truyền thừa của hắn và Di Thần Hoán Huyết của ngươi giống nhau chứ?"

Lãnh Vô Ma khinh thường nói: "Nòng cốt của Di Thần Hoán Huyết nằm ở bốn chữ này. Di Thần có thể đảm bảo cho Nguyên Thần của bản thân bất diệt. Hoán Huyết là có thể dùng tinh huyết tu luyện, tái tạo thân thể.

Diêm La Thiên tử chỉ học được mỗi dạng một nửa. Hắn Di Thần có vấn đề. Căn bản không cách nào làm chủ được thân thể của hắn nên mới không duy trì được sức chiến đấu.

Hơn nữa, Hoán Huyết cũng thế, hắn cũng chỉ nắm được một nửa.

Hắn có thể thu nạp tinh huyết của người khác để tu luyện nhưng không cách nào dung hợp hoàn mỹ lại được. Chỉ có thể

mất nhiều thời gian, sức mạnh rườm rà để luyện hóa thôi.”

Tô Tín gật đầu một cái. Mạnh Bà nói Diêm La Thiên tử nắm giữ một nửa Huyết Ma Kinh, hóa ra là có ý này.

Nhưng nếu là như vậy thì lúc trước Diêm La Thiên tử bị hơn mười tên võ giả Dương Thần cảnh vây công quá oan uổng.

Khi đó, đám võ lâm Chính đạo kia cũng không phải là ngu si. Thiên Đình mới khều một cái bọn họ mắc lừa ngay. Trên thực tế, bọn họ thực lòng đang kiêng kỵ Diêm La Thiên tử đại thành Huyết Ma Kinh.

Dẫu sau ngày xưa, thời đại Huyết Ma giáo tàn phá bừa bãi nhất định là cảnh quần ma loạn vũ. Ai cũng không muốn để Huyết Ma giáo hồi sinh từ đống tro tàn.

Chỉ có điều, bây giờ nghe Lãnh Vô Ma nói như vậy, truyền thừa của Diêm La Thiên Tử chẳng qua chỉ là một nửa của Huyết Ma Kinh, thiếu sót cực lớn,

Huyết Ma Kinh khiến người kiêng kỵ thực chất là vì bất luận thiên tư, thực lực, chỉ cần có thể hút tinh huyết của đối phương liên cò thể mượn đặc tính tu luyện tinh huyết của người sở hữu. Lúc bấy giờ mới có thể tạo ra được nhiều cường giả hơn trong lúc chém chém giết giết. Hơn nữa còn là càng giết càng mạnh.

Nhưng bởi Diêm La Thiên tử chỉ nắm giữ một nửa Huyết Ma Kinh cho nên thu nạp tinh huyết cũng không thể thgu nạp vô hạn để tu luyện như trên Huyết Ma Kinh nguyên bản, mà phải dùng cách làm rườm rà mất thời gian để luyện hóa.

Với thực lực của Diêm La Thiên tử, luyện hóa chỗ tinh huyết đó dĩ nhiên không có vấn đề gì. Cho nên, sự thiếu sót này với Diêm La Thiên tử mà nói thì có chút không ăn thua. Nhưng nếu đổi thành võ giả có thực lực hơi thấp, thiên tư hơi kém đến thì e cũng là tương đối khó khăn.

Cho dù đối phương có thực sự tu luyện Huyết Ma Kinh thì độ tu luyện cũng hẳn không nhanh cho được. Căn bản không thể so với Huyết Ma giáo ngày trước, không ra ngô ra khoai được.

Nhìn Lãnh Vô Ma trước mặt, Tô Tín yên lặng không nói gì. Trong lòng Lãnh Vô Ma rất thấp thỏm, bởi hắn không biết Tô Tín tính xử trí hắn như thế nào.

Mặc dù bây giờ xem ra Tô Tín không muốn giết hắn, nhưng hắn vẫn không dám chắc trong lòng. Người là dao thớt ta là thịt cá, cảm giác cũng không khác gì vậy.

Tuy hắn kế thừa trí nhớ của Đại Thiên Ma Tôn ngày trước nhưng tiếc thay hắn cũng không phải Đại Thiên Ma Tôn mà là một sinh linh tồn tại độc lập. Mặc dù hắn cũng đã sống gần mười ngàn năm nhưng lại làm ù nhân bị kẹt trong chiến trường thượng cổ đó đến cả mười ngàn năm. Nếu nói về đùa giỡn nhân tâm thì một trăm hắn cũng không phải là đối thủ của Tô Tín.

Cho nên bây giờ hắn cũng chỉ có thể chờ đợi. Chờ xem Tô Tín muốn xử trí hắn thế nào.

Hồi lâu sau, lúc này Tô Tín mới nói: “Ngươi có muốn tái tạo thân thể, tung hoành trên giang hồ này không?”

Chương 1671 - Trùng kiến Huyết Ma giáo

Trùng kiến Huyết Ma giáo

Lãnh Vô Ma sâu xa nói: “Nếu như ngươi bị vây gần mười ngàn năm, thậm chí thân thể cũng không thể động, ngươi sẽ không hỏi như vậy.”

Khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười châm biếm, nói: “Ta có thể thỏa mãn yêu cầu của ngươi.”

“Ngươi muốn gì?” Lãnh Vô Ma hỏi.

Tô Tín chỉ chỉ vào mình, nói: “Thần phục! Cái ta muốn chính là thần phục. Ta có thể giúp ngươi tái tạo thân thể nhưng ngươi nhất định phải thần phục ta!”

Lãnh Vô Ma nghe vậy, vừa muốn thẳng thừng cự tuyệt nhưng thấy ánh mắt lạnh như băng kia của Tô Tín, hắn lại gắng gượng nuốt câu nói kia xuống.

Dù có là Yêu Linh thiên sinh thiên dưỡng, lúc Lãnh Vô Ma đối diện với đám võ giả Nhân tộc như Tô Tín lại mang theo chút mùi vị bị nhìn xuống.

Cũng ví như trước đó lúc ở chiến trường thượng cổ, lúc đông đảo cường giả không có uy, bọn họ thậm chí còn tính xem những cường giả đó là đồ ăn mà một hớp nuốt trọn.

Bây giờ dĩ nhiên bọn họ không còn suy nghĩ này. Chỉ có điều bắt hắn đi thần phục một tên võ giả Nhân tộc như Tô Tín hắn vẫn có chút không cam lòng.

Chuyện trước mắt Lãnh Vô Ma sẽ chọn lựa thế nào chính là chuyện của hắn. Quan trọng nhất là hắn vốn cũng không có lựa chọn khác cho nên cũng chỉ có thể bực bội gật đầu một cái.

Thấy vậy, lúc này Tô Tín mới nở nụ cười châm biếm, hỏi: "Ngươi cần bao nhiêu tinh huyết mới tái tạo được thân thể?"

Lãnh Vô Ma nói: "Ước chừng cần rút sạch tinh huyết của một trăm tên võ giả Tiên Thiên hoặc tinh huyết của ba tên võ giả Hóa thần cảnh. Nếu những người này đều tu luyện cong pháp luyện thể thì số lượng có ít đi một chút cũng không sao.

Di Thần Hoán Huyết cũng cần tiến hành tuần tự. Với thực lực của ta bây giờ cũng chỉ có thể thu nạp được chừng đó tinh huyết thì thực lực mới miễn cưỡng khôi phục đến Hóa Thần cảnh.

Nhưng tiếp sau, chỉ cần có đủ tinh huyết ta có thể lại một lần nữa tấn thăng đến Dương Thần cảnh chỉ trong thời gian ngắn."

"Vậy nếu như dùng tinh huyết của võ giả Dương Thần cảnh thì sao?" Tô Tín hỏi.

Lãnh Vô Ma có chút sửng sốt, nói: "Nếu dùng tinh huyết của Dương Thần cảnh thì chỉ cần ba giọt tinh huyết là được."

Với Di Thần Hoán Huyết mà nói, đương nhiên huyết dịch thu nạp càng mạnh thì điểm tốt với việc tu luyện của hắn lại càng có tác dụng lớn hơn.

Chỉ có điều, hắn cũng coi như là biết mình biết ta. Chẳng qua chỉ muốn tinh huyết của vài võ giả Tiên Thiên hoặc là Hóa

Thần cảnh mà thôi, không dám nói ra là muốn lấy máu võ giả Dương Thần cảnh.

Nhưng ai nào ngờ hắn không nói, Tô Tín lại chủ động hỏi.

Bên này, Tô Tín không do dự, ngay lập tức bức ra ba giọt tinh huyết ném cho Lãnh Vô Ma.

Trong số các Dương Thần cảnh, Tô Tín chính là nhân vật vô cùng cường đại. Hơn nữa, hắn kiêm tu công pháp luyện thể, thân xác vô cùng cường đại.

Ba giọt tinh huyết sau khi ép ra lại giống hệt như ba viên thủy tinh. Tinh huyết bên trong chầm chậm chuyển động giống như thủy ngân. Trong đó ẩn chứa sức mạnh hết sức kinh người.

Lãnh Vô Ma nhất thời lộ vẻ mừng rỡ như điên, không kịp chờ đợi liền ngay lập tức thu nạp ba giọt tinh huyết kia. Trong chớp mắt, thân hình hắn hoàn toàn bị huyết sắc kia bao phủ. Nguyên Thần khu vốn yếu ớt lại dần dần trở mạnh, cuối cùng lớn lên bằng cỡ người bình thường.

Mặc dù bây giờ hắn vẫn là Nguyên Thần khu nhưng đã có máu thịt làm dẫn, chỉ cần luyện hóa tiếp một chút tinh huyết của võ giả cấp thấp hay là người bình thường thì hắn sẽ có thể tái tạo máu thịt, trở thành không khác gì người bình thường.

Có điều, ngay lúc Lãnh Vô Ma muốn cười ta mấy tiếng, Tô Tín bỗng hai tay kết ấn. Trong nháy mắt, trong đầu Lãnh Vô Ma liền hiện lên thần ảnh, quanh thân kim mang đại thịnh, bộ dạng giống Tô Tín đến tám phần!

Kim quang quanh thân thần ảnh kia theo ba giọt tinh huyết của Tô Tín, lan rộng quanh thân Lãnh Vô Ma. Bây giờ hắn đã luyện hóa ba giọt tinh huyết kia, thì cũng có nghĩa hắn đã hoàn toàn bị Tô Tín nắm trong tay!

Nguyên Thần của mình bị Tô Tín nắm trong tay, Lãnh Vô Ma nhất thời kêu lên một tiếng thống khổ, sắc mặt dữ tợn nhìn Tô Tín. Nhất thời hắn biết, Tô Tín đang bày kế với hắn!

Nhìn Lãnh Vô Ma đau đớn kêu rên, Tô Tín thu hồi ấn pháp, trên mặt không chút biểu tình.

Chuyện đều đã rõ ràng, Tô Tín không cách nào tin tưởng Lãnh Vô Ma. Bây giờ cho hắn tinh huyết, để hắn thần phục. Nhưng chẳng may sau này, Lãnh Vô Ma nảy sinh tâm tư gì khác thì sao? Mấy chuyện này Tô Tín không thể không đề phòng. Cho nên hắn nhất định phải đeo gông xích lên người Lãnh Vô Ma ngay tại đây thì Tô Tín hắn mới yên tâm được.

Lời thề hay cam kết cái gì đó chỉ là lừa con nít mà thôi, không thể coi là thật.

Đến khi đau đớn do Nguyên Thần tê liệt biến mất, Lãnh Vô Ma giận dữ hét: "Ngươi gạt ta!"

Tô Tín lạnh nhạt nói: "Nếu ngươi đã chọn thần phục ta thì ta để một tầng hạn chế trong đầu ngươi thì đã làm sao? Chẳng lẽ trước đó nói thần phục ta là đang gạt ta hay sao?

Có điều, ngươi yên tâm, cấm chế này chỉ là một cái bảo hiểm mà thôi. Lúc bình thường không đả thương được ngươi đâu. Chỉ cần ngươi không phản bội ta, cấm chế này cũng sẽ không động.

Dĩ nhiên ngươi cũng có thể thử tìm người hoặc tìm bí pháp để phá trừ cấm chế. Tuy nhiên, ta khuyên ngươi đừng uổng phí khí lực. Trên giang hồ không có người nào có thể phá được cấm chế Nguyên Thần ta bày ra đâu."

Chương 1672 - Trùng kiến Huyết Ma giáo (2)

Trùng kiến Huyết Ma giáo (2)

Cách bày cấm chế Nguyên Thần này của Tô Tín thoát thai với bí pháp Nguyên Thần trên bạch ngọc thạch bản, vốn là cách làm không thuộc về thế giới này. Có thể nói là trừ Chuyển Luân Vương và người cùng tham gia nghiên cứu bạch ngọc thạch bản thì không ai có thể phá vỡ được.

Mà nếu Lãnh Vô Ma thực sự tìm được đám người Chuyển Luân Vương, bọn họ nhìn cấm chế Nguyên Thần một cái liền biết là ai làm, vậy sẽ càng không giúp cho Lãnh Vô Ma.

Lãnh Vô Ma nhất thời nhụt chí. Có cấm chế này, ít nhất bây giờ hắn tuyệt không dám khiêu khích Tô Tín nữa.

Hắn cũng không phải là ngu ngốc. Cái mạng nhỏ của mình cũng rơi vào trong tay Tô Tín rồi. Hắn cũng biết thân biết phận. Cho nên, Lãnh Vô Ma ngay lập tức cung kính thi lễ với Tô Tín, nói: "Tô đại nhân, vậy bây giờ chúng ta làm cái gì đây?"

Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Mặc dù Lãnh Vô Ma bị kẹt đến mười ngàn năm nhưng bản thân hắn chính là thân thể Yêu Linh, thiên sinh thiên dưỡng, lại có trí nhớ của Đại Thiên Ma Tôn ngày trước cho nên với vài chuyện giang hồ hắn cũng chẳng lấy làm lạ. Biết lúc nào nên cúi đầu, lúc nào nên nhượng bộ.

Thấy bộ dạng Lãnh Vô Ma như vậy, Tô Tín cũng hài lòng gật đầu một cái, sau đó gõ bàn, nói: "Thật ra thì chuyện ta muốn ngươi làm rất đơn giản, đó chính là nấp trong bóng tối, dùng Di Thần Hoán Huyết bí mật đào tạo nhân tài, làm cho ta một tổ chức bí mật.

Trước khi các ngươi đạt đến trình độ nhất định thì tuyệt không được phép ló đầu, chỉ có thể âm thầm mà làm."

Tô Tín nghĩ rất xa. Nước cờ này là ý muốn nhất thời của hắn. Hiện tại, lực lượng của hắn trên căn bản đều bày ngoài sáng. Lực lượng Ám Vệ bây giờ chỉ có một bộ phận hàng năm ẩn mình trong tối, phụ trách thám thính, tình báo, ám sát, vân vân…

Nhưng bởi vì thời gian để Ám Vệ phát triển quá ngắn nên bộ phận này có rất ít lực lượng. Lý Phôi cũng tận lực lãnh đạo Ám Vệ phát triển theo hướng này. Tuy nhiên, muốn phát triển Ám Vệ quy mô thì kiểu gì cũng phải mất đến hơn mười năm.

Với người khác mà nói dùng mười năm mà tạo ra được tổ chức cường đại như vậy thì đã coi như là khó lắm rồi. Phải biết là đến cả Lục Phiến Môn cũng đã được chuẩn bị từ cả khi Đại Chu còn chưa chinh chiến thiên hạ. Mất sau, bảy mươi năm mới có quy mô như nag2y hôm nay.

Nhưng đây với Tô Tín mà nói thì còn chưa đủ. Bởi vậy Tô Tín mới để cho Lãnh Vô Ma nấp trong tối âm thầm thành lập một tổ chức bí mật, coi như lực lượng dự bị. Nói đơn giản, Tô Tín muốn dùng Di Thần Hoán Huyết thành lập Huyết Ma giáo trong bóng tối!

Huyết Ma giáo ngày trước trên giang hồ giết hại vô số kể, bị coi là nhân vật tội ác tày trời. Nhìn kết quả của Diêm La Thiên tử là biết người giang hồ có thái độ thế nào với Huyết Ma giáo rồi.

Chỉ có điều, những cái này không liên quan gì đến Tô Tín hết cả. Hắn chỉ cần sức mạnh.

Ban đầu Huyết Ma giáo bị vây giết là bởi vì bọn họ chưa đủ mạnh. Hơn nữa, chưa đủ mạnh cũng không sao, nhưng bọn họ lại hết sức phách lối, cứ vậy thì ngươi không chết ai chết?

Cho nên, Tô Tín dựng lại Huyết Ma giáo trong tối, yêu cầu thứ nhất chính là khiêm tốn. Trước khi thực lực đạt đến trình độ nhất định thì tuyệt không thể bại lộ.

Lãnh Vô Ma hỏi: “Tổ chức đó tên là gì?”

Tô Tín gõ bàn một cái, nói: “Công pháp của Huyết Ma giáo là vô cùng nhạy cảm trên giang hồ. Cho nên chúng ta nhất định phải vạch rõ giới hạn với nó.

Di Thần Hoán Huyết cần dùng tinh huyết của võ giả để tu luyện. Lúc mới bắt đầu, các ngươi không nên xuất thủ với đám người trong võ lâm Chính đạo mà là ra tay với mấy kẻ hung tàn giác ác, mấy thứ bại hoại trong giang hồ, các thế lực nhỏ hành sự không từ chuyện xấu. Thu thập chứng cớ bọn họ làm ác, sau đó thẳng tay tru diệt, hủy thi diệt tích. Sau đó, mới để chứng cứ bọn họ làm ác lại.

Đơn giản mà nói lúc mới bắt đầu các ngươi chỉ cần làm tám chữ: Trừng gian diệt ác, thay trời hành đạo. Coi bản thân là hiệp sĩ trừ gian diệt hại trên giang hồ chứ không phải là ma đầu ẩn trong bóng tối dã tâm bừng bừng.

Cho nên, tên tổ chức này cũng không thể không vang dội. Gọi là Thiên Tru Minh đi. Diệt cỏ tận gốc, thay thiên hình phạt!”

Tô Tín nhìn Lãnh Vô Ma, nói: "Đừng ngại phiền toái. Làm như vậy mặc dù sẽ có chút rườm rà nhưng lại có thể bảo đảm cho các ngươi an toàn đến mức cao nhất. Không khiến cho võ lâm Chính đạo điều tra, cũng không gây mâu thuẫn. Đến khi bọn họ phát hiện không đúng thì Thiên Tru Minh đoán chừng đã phát triển lớn mạnh rồi.

Khoe khoang như Huyết Ma giáo, ai cũng đi gây sự với đám tông môn thì thường sẽ mau chết hơn."

Kế hoạch Tô Tín đặt ra rất lớn, cũng rất to gan.

Hắn là như vậy gần như là thành lập một Huyết Ma giáo khác trong bóng tối. Hành động này nếu bị người trong giang hồ biết thì Tô Tín có thể sẽ mất hết những gì hắn đang có bây giờ, chỉ có mang theo mặt nạ trốn đến Địa Phủ mà thôi. Nếu không, một khi hắn dùng thân phận Tô Tín xuất hiện, ắt sẽ trở thành kẻ địch chung của toàn võ lâm mất.

Dĩ nhiên, với Lãnh Vô Ma, kế hoạch của Tô Tín cũng rất âm hiểm.

Chương 1673 - Thiên Tru Minh

Thiên Tru Minh

Rõ ràng chính là tổ chức ngầm dã tâm bừng bừng, thế mà lại khoác lên lớp da thay trời hành đạo.

Dĩ nhiên làm vậy cũng có chút rườm rà mà thôi, không ảnh hưởng đến việc tu luyện của bọn họ.

Di Thần Hoán Huyết chẳng qua là cần tinh huyết để tu luyện, thực lực càng mạnh càng tốt, dĩ nhiên cũng không phân biệt thiện ác chính tà.

Tô Tín lấy ra một tấm lệnh bài Tây Bắc Tiết Độ phủ ném cho Lãnh Vô Ma, nói: "Ngươi cầm lệnh bài này đến tìm Hoàng Bỉnh Thành trước, để hắn tìm mấy tài liệu của giang hồ gần đây cho ngươi. Trước tiên ngươi hãy làm quen với thế cục hành động của giang hồ hiện tại.

Sau đó, Thiên Tru Minh sẽ giao cho ngươi xửa lý. Chuyện nhỏ ta không quản nhưng chuyện lớn nhất định phải bẩm báo với

ta mới được.”

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh, nói: “Ta đã nói, cấm chế Nguyên Thần trong cơ thể ngươi nếu có ai có thể phá được thì coi như là bản lĩnh của hắn. Cũng thế, ngươi cũng chỉ có cơ hội một lần, nếu ngươi dám lá mặt lá trái với ta thì ta sẽ xóa bỏ ngươi. Đừng cho là mình quan trọng quá. Di Thần Hoán Huyết đã nằm trong tay ta, vị trí của ngươi ta cũng có thể tùy lúc đổi người.”

Lãnh Vô Ma vội vàng chắp tay, nói: “Thuộc hạ không dám!”

Lời này của Tô Tín không phải là đang dọa hắn mà là đang nói sự thật.

Tô Tín thành lập Thiên Tru Minh, nòng cốt chính là Di Thần Hoán Huyết. Chỉ cần có môn công pháp này thì có thể mau chóng trường thành trong giết chóc. Vị trí người lãnh đạo thực chất không phải là vấn đề, chỉ cần nghe lời, có năng lực là được.

Chọn Lãnh Vô Ma thành người chấp chưởng Thiên Tru Minh, cái Tô Tín nhìn trúng chẳng qua là tiềm lực của hắn mà thôi.

Mặc dù Lãnh Vô Ma có thể tái tạo thân thể nhưng trên căn bản vẫn là Yêu Linh khu thiên sinh thiên dưỡng. So với võ giả Nhân tộc bình thường thì thiên phú mạnh hơn nhiều, trong tương lai thành tựu cũng sẽ rất cao.

Hơn nữa, từ cách hành sự của hắn thì dù hắn có chút khôn lỏi, ví như dùng Thiên Ma Giải Thể tự bạo, sau đó cất giữ lại một tia Nguyên Thần cuối cùng để chạy thoát, vân vân…

Đương nhiên, tạm thời Tô Tín còn chưa nhìn ra được cái nhìn đại cục. Hơn nữa, mặc dù Lãnh Vô Ma sống hơn mười ngàn năm, nhưng mười ngàn năm này đều trống rỗng. Vì thế, nói nhìn đại cục giang hồ thì Lãnh Vô Ma cũng chỉ là một tay mơ mà thôi. Chính vì vậy, Tô Tín mới để cho hắn đi tìm Hoàng Bỉnh Thành, bổ túc lại một chút tin tức cùng thế cục hiện tại trên giang hồ, vân vân…

Hơn nữa, khi có chuyện lớn, hắn cũng phải báo cho Tô Tín trước nhất, nhất định phải để cho Tô Tín đồng ý hắn mới có thể làm.

Chỉ có điều, những thứ này đều có điều kiện tiên quyết là Lãnh Vô Ma nghe lời.

Nếu Lãnh Vô Ma hắn quả thật dám lá mặt lá trái thì Tô Tín cũng không ngại thẳng tay xóa bỏ hắn, đổi một người mới.

Tổng bộ đầu Tề Long của Thịnh Kinh thành bây giờ chính là một lựa chọn tốt.

Tề Long trước đó cũng tu luyện ít tàn chiêu của Huyết Ma giáo, sau đó lại đổi thành Huyết Hà Thần Công của Tô Tín. Năng lực cùng sự trung thành của Tề Long là không thể nghi ngờ, cái kém duy nhất chỉ có là thực lực mà thôi.

Nhưng cái này không có chút vấn đề nào cả. Di Thần Hoán Huyết cũng không có yêu cầu cao về thiên phú. Hơn nữa lại có Tô Tín toàn lực ủng hộ, Tề Long có yếu cũng không yếu đi đâu được.

Lãnh Vô Ma mang vẻ mặt thấp thỏm ngay lập tức rời đi. Thời gian còn lại Tô Tín cũng không bế quan, mà sau khi Ám Vệ cùng cao thủ Tây Bắc quân tập trung, chọn hơn mười ngàn tên võ giả từ cảnh giới Tiên Thiên trở lên, chạy thẳng đến Lũng Tây đạo.

Hiện, dưới quyền Tô Tín có hai trăm ngàn Tây Bắc quân. Sau khi lịch luyện ở Lương Châu đạo, đào thải một nhóm, cũng đồng thời tấn thăng một nhóm người. Hơn mười ngàn tên võ giả Tiên Thiên, trong đó có đến bảy ngàn Tây Bắc quân.

Dù Ám Vệ có hơn ba ngàn võ giả Tiên Thiên, nhưng thực lực cao hơn so với Tây Bắc quân một bậc.

Cái Tô Tín muốn chẳng qua là tinh anh nên trong tương lai, võ giả Ám Vệ sẽ càng ngày càng ít nhưng thực lực sẽ càng lúc càng mạnh.

Ám Vệ bị đào thải xuống sẽ trực tiếp xung vào trong Tây Bắc quân. Chờ khi Tô Tín rút gọn Ám Vệ xuống còn khoảng ngàn người, như vậy thì Ám Vệ mới thực sự là tinh nhuệ.

Người đều đã tập trung, bên phía Tô Tín cũng không trì hoãn nữa, trực tiếp ra lệnh một tiếng, dẫn người đi đến Lũng Tây đạo.

Thân phận lớn nhất bây giờ của Tô Tín chính là Tiết Độ Sứ. Hơn nữa, với quyền lực hiện tại Tô Tín nắm trong tay mà nói thì căn bản hắn chính là Tây Bắc Vương.

Trước mắt, hắn dẫn theo hơn mười ngàn tên võ giả từ cảnh giới Tiên Thiên trở lên ra khỏi Tây Bắc. Động tĩnh này cũng gây chú ý không nhỏ. Thậm chí, có mấy tông môn từng có thù oán với Tô Tín vẫn còn đang âm thầm lo âu. Tô Tín này có phải đang nhắm về phía mình hay không?

Tô Tín bây giờ làm lớn như vậy, dù kẻ ngu cũng biết hắn rõ ràng là đang kéo đến phá gia diệt môn.

Lúc này ở Hoan Hỉ giáo tại Lũng Tây đạo, nụ cười giống Phật Di Lặc của Vu Chi Kỳ biến mất không thấy đâu nữa, thay vào đó chính là vả âm trầm vô tận.

Chương 1674 - Thiên Tru Minh (2)

Thiên Tru Minh (2)

Động tĩnh của bên phía Tô Tín hắn cũng không biết. Vùng đất Lũng Tây đạo an phận nằm ở một góc nhỏ, tin tức ở Trung Nguyên truyền đến cũng có chút chậm chạp.

Huống chi bây giờ, cứ cho là tin đã truyền tới thì Vu Chi Kỳ cũng không có tâm tư xem xét. Bởi đại bản doanh Hoan Hỉ giáo ở Lũng Tây đạo đã bắt đầu rối loạn!

Thật ra thì trước kia ở Lũng Tây đạo, Hoan Hỉ giáo tuyệt đối là nhất ngôn xưng tôn, không thế lực nào dám bất kính với Hoan Hỉ giáo.

Trong này dĩ nhiên cũng có nguyên nhân là bọn họ học phương pháp song tu của Hoan Hỉ giáo nhưng phần nhiều chính là do Hoan Hỉ giáo có ba tên võ giả Dương Thần cảnh trấn thủ. Trong Cửu Ngục tà ma, bọn họ cũng được xếp hàng đầu.

Kết quả bây giờ thì hay rồi, sau khi đánh một trận thì Hoan Hỉ giáo mất hai tên Dương Thần cảnh. Những thế lực khác ở Lủng Tây đạo cũng có tâm tư khác, dám liên hiệp trong tối làm không ít chuyện mờ ám. Cái này khiến Vu Chi Kỳ vô cùng tức giận.

Thật ra thực lực của các thế lực võ lâm ở Lũng Tây đạo không hề coi là quá mạnh. Trong số bọn họ cũng chỉ có mấy nhà là có võ giả Dung Thần cảnh chứ nói tới Dương Thần cảnh thì chẳng có nhà nào cả.

Vì thế, lần này, bọn họ cũng không có ý định thẳng thừng đối đầu với Hoan Hỉ giáo. Bọn họ chỉ muốn nhân cơ hội ép buộc Hoan Hỉ giáo đồng ý với thỉnh cầu của bọn họ, để cho quyền phát biểu ở Lũng Tây đạo của bọn họ lớn hơn chút.

Chuyện như này, Vu Chi Kỳ không thể nào đồng ý.

Hiện tại, Hoan Hỉ giáo coi như là tổn thất nghiêm trọng cũng không thể bị hạng người xấu đó thèm thuồng. Nếu hôm nay hắn lui một bước thì sau này đám người này sẽ dám được đằng chân lân đằng đầu.

Cho nên khoảng thời gian này, Vu Chi Kỳ không màng những thứ khác, chỉ bận rộn trấn áp Lũng Tây đạo.

Các thế lực tông môn có võ giả Dung Thần cảnh đều do hắn tự mình ra tay. Mà mấy thế lực chỉ có Hóa Thần cảnh lại do võ giả Dung Thần cảnh của Hoan Hỉ giáo xuất thủ. Dù sao cũng nhất định phải áp chế hoàn toàn phe đối diện, mạnh mẽ dạy dỗ một trận.

Vu Chi Kỳ ngồi ở trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, đồng thời cũng suy nghĩ tương lai của Hoan Hỉ giáo.

Bên phía Hoan Hỉ giáo thật ra thì ổn. Mặc dù Dạ Già Nam tu luyện ma công Huyết Ma giáo, thêm vào đó còn khinh nhờn tổ tiên Phật tông cũng khiến cho Mật tông rất tức giận. Nhưng dù sao thì Dạ Già Nam cũng đã chết, Long Tàng Tôn giả cũng rất quả quyết đẩy hết mọi sự lên người Dạ Già Nam, tỏ ra mình không biết gì.

Mà thực tế, quả thực Long Tàng Tôn giả cũng không biết chuyện này. Dẫu sao chuyện này cũng có liên lụy quá lớn, Dạ Già Nam chẳng nói lời nào cho ai.

Dù sao chuyện cũng đã đến nước này, người chết như đèn tắt, Mật tông chỉ cho Hoan Hỉ Miếu một hình phạt không nhẹ rồi cho qua.

Dĩ nhiên, Hoan Hỉ Miếu cũng không có tư cách tiếp tục ở lại Trung Nguyên nữa, mà ngay lập tức chạy về lại Tây Cương.

Nhưng bất kể như thế nào, Hoan Hỉ Miếu nhượng bộ Mật tông, chuyện này cũng coi như là qua. Ít nhất Mật tông sẽ tiếp tục che chở cho hắn.

Tuy nhiên, Hoan Hỉ giáo lại khác. Bọn họ đã bị trục xuất khỏi Mật tông rồi, đâu còn ai che chở cho nữa? Có thể nói, hiện tại bọn họ muốn tìm chỗ dựa cũng không tìm được. Hơn nữa, Hoan Hỉ giáo bọn họ vốn có thể xếp hàng trên trung bình trong Cửu Ngục tà ma. Kết quả bây giờ, Hoan Hỉ giáo bọn họ cũng chỉ mạnh hơn so với Cản Thi phái có một chút mà thôi.

Lại nói đến thú vị, chuyến đi đến chiến trường thượng cổ lần này, ảnh hưởng lớn nhất không phải là nhất mạch Hoan Hỉ bọn họ, mà chính là Cản Thi phái.

Trước đó Cản Thi phái vì kiêng kỵ Mạnh Kinh Tiên cho nên lúc mọi người gióng trống lục soát Tây Vực, bọn họ không xuất thủ.

Vậy mà cũng không biết rốt cuộc Cản Thi phái bị ai đầu độc, vị chưởng môn khó khăn lắm mới tấn thăng đến Dương Thần cảnh lại dám cướp đồ trong tay Thiên Ma Cung, đây đúng là muốn chết.

Sự thật chứng minh hắn đúng thực là tìm chết. Lúc Diệp Trường Ca xuất thủ, theo bản năng đã chọn một người yếu nhất, nên hắn cũng chỉ có thể chết oan dưới thần binh.

Lần này thì hay rồi, trước đây Cản Thi phái không biết còn dư lại được bao nhiêu sức chiến đấu. Có điều bây giờ bọn họ biết, Cản Thi phái là nỏ đã hết đà. Bây giờ Cản Thi phái chẳng có lấy một tên võ giả Dương Thần cảnh. Cửu Ngục tà ma đang thương lượng có cần đuổi hẳn Cản Thi phái ra khỏi hàng ngũ Cửu Ngục tà ma hay không.

Dẫu sao với kích thước hiện tại của Cản Thi phái mà nói, để bọn họ bồi dưỡng ra được một võ giả Dương Thần cảnh là chuyện không hề dễ dàng. Thậm chí mười mấy năm cũng không được.

Dĩ nhiên, chuyện của Cản Thi phái không tới lượt hắn bận tâm. Chuyện trước mắt Vu Chi Kỳ hắn nên bận tâm chính là việc của Hoan Hỉ giáo bọn họ.

Lúc này, một tên tăng thân hình cao lớn đi vào cửa. Nhất thời, mùi máu tanh nồng nặc phả vào mặt khiến khí tức trong phòng khách cũng nhất thời run lên.

Tên tăng kia thi lễ với Vu Chi Kỳ, nói: "Phương trượng, mấy tiểu tông môn trước mắt đã dọn dẹp sạch sẽ cả rồi. Tiếp theo phải làm sao?"

Chương 1675 - Đại quân áp cảnh

Đại quân áp cảnh

Trong mắt Vu Chi Kỳ lóe lên sát cơ lạnh lùng, nói: "Làm gì? Đương nhiên là giết! Một lần giết một cái, giết đến khi nào bọn họ triệt để sợ hãi thì thôi!

Trước mắt là lúc thực lực Hoan Hỉ giáo chúng ta yếu nhất, không có thời gian đọ sức với bọn họ. Không dọa cho bọn họ sợ thì e rằng sau này bọn chúng vẫn muốn táy máy!"

Là người đứng đầu của một phái, cách hành sự của Vu Chi Kỳ quỷ quyết tàn nhẫn coi như cũng là hợp cách. Nếu không có Tô Tín thì hắn ngược lại có thể trấn áp những thế lực võ lâm ở địa phương. Đáng tiếc, ngay lúc hắn còn chưa phát giác ra, Ám Vệ của Tô Tín đã xuất thủ, lén lút đến Lũng Tây đạo.

Đêm xuống, Lũng Tây đạo vốn được xem như phồn hoa trong nháy mắt trở nên yên tĩnh một mảnh.

Bởi đấu tranh giữa các thế lực lớn ở Lũng Tây đạo cùng với Hoan Hỉ giáo, ngay cả những thế lực nhỏ chọn đứng trung lập cùng cả các võ giả tán tu khoảng thời gian gần đây đều nơm nớp lo sợ. Sợ rằng mình sơ sẩy một cái sẽ bị cuốn vào trong.

Lúc này, gia chủ La gia của Lũng Tây đạo, La Thiên Thành mới trở về từ bên ngoài, vẻ mặt đầy mệt mỏi.

La gia bọn họ ở Lũng Tây đạo thực lực không tính là quá mạnh mẽ, cũng không tính là quá yếu. Bản thân hắn chính là

võ giả Hóa Thần cảnh hậu kỳ. Nội bộ La gia cũng còn ba tên võ giả Hóa Thần cảnh.

Ở nơi Lũng Tây đạo này, La gia bọn họ giữ thế trung lập. Vừa không muốn đắc tội với những thế lực muốn đấu với Hoan Hỉ giáo. Đồng thời, cũng không muốn đắc tội với Hoan Hỉ giáo.

Nhưng vấn đề chính là thân ở trong giang hồ, có một số việc không phải ngươi không muốn là được. Khi nãy hắn cũng bị mấy gia tộc khác cùng hắn giao hảo ở Lũng Tây đạo kêu lên, nói hắn cùng gia nhập với họ, liên thủ uy hiếp Hoan Hỉ giáo.

Có điều, ít ngày trước, Hoan Hỉ giáo cũng phái người đến cảnh cáo hắn, bảo hắn nghĩ kĩ mọi chuyện rồi hãy quyết định.

Hai bên cùng vờn, La Thiên Thành vẫn tính tiếp tục giữ trung lập, không xen vào với những tông môn kia.

Hoan Hỉ giáo dù có tổn thất hơn nữa cũng vẫn là một trong Cửu Ngục tà ma. Điều này không ai thay đổi được.

Huống chi mấy ngày nay, hắn cũng để ý hành động của Hoan Hỉ giáo. Thái độ của Vu Chi Kỳ hết sức cường thế, hiển nhiên sẽ không lui bước. Các thế lực võ lâm lớn ở Lũng Tây đạo cũng bị Vu Chi Kỳ giết không ít người. Người khác có sợ hay không, La Thiên Thành không biết. Dù sao hắn sợ, cũng không muốn xen vào nữa.

La Thiên Thành nghĩ như vậy. Mới vừa đẩy cửa vào thư phòng, trên ghế trước mắt hắn có một người nam nhân trẻ tuổi mặc đồng phục võ sĩ màu đen nhánh, ống tay áo thêu mấy sợi tơ huyết sắc!

Nhất thời, tóc gáy La Thiên Thành dựng đứng, trong mắt lóe lên vẻ kinh hãi.

Nội bộ La gia bọn họ bây giờ còn có ba tên võ giả Hóa Thần cảnh, thế mà người này lại có thể yên lặng không tiếng động lẻn vào trong thư phòng của hắn. Hơn nữa, hắn đứng ngoài cửa cũng không cảm giác được bên trong có người. Có thể tưởng tượng được thực lực của người này mạnh đến nhường nào.

Người nọ làm dấu tay đừng lên tiếng với La Thiên Thành, nhẹ giọng nói: “La gia chủ, đừng lên tiếng. Nếu không làm phiền người khác thì không hay.”

La Thiên Thành sắc mặt đen đi. Với thực lực của người thanh niên này, nếu hắn muốn đánh lén La Thiên Thành thì La Thiên Thành tuyệt không tránh được.

Hiện tại nếu người thanh niên kia không xuất thủ, thì La Thiên Thành tạm thời không có nguy hiểm đe dọa đến tính mạng. Ngược lại, nếu hắn xuất thủ thì khó bảo đãm người trước mắt này sẽ không đại khai sát giới.

Vì thế, La Thiên Thành ngay lập tức quay người đóng cửa thư phòng lại, hỏi ngay: “Ngươi là ai? Muốn làm gì?”

Người thanh niên kia nhàn nhạt nói: “Tại hạ Tô Tử Thành, Tuần Sát Sứ Ám Vệ dưới trướng Tiết Độ Sứ Tây Bắc đạo Tô Tín Tô đại nhân.”

Trong số các Ám Vệ có một bộ phận vốn là người cũ của Lục Phiến Môn trước kia. Tuy nhiên, đệ tử thế hệ trẻ ở Tô gia cũng không ít.

Tô Tử Thanh này chính là một trong những đệ tử kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ của Tô gia. Trước đó, bọn họ thân là đệ tử dòng thứ nên cũng không có tư cách học tập những thứ công pháp và võ quá mức mạnh mẽ. Nhưng từ sau khi Tô Tín tiếp quản Tô gia, hắn cũng gia nhập vào Ám Vệ. Tài nguyên công pháp cộng thêm lịch luyện thực chiến cũng không ít, cho nên cũng như thuyền xuôi dòng mà tấn lên tới Hóa Thần cảnh.

Nghe lai lịch Tô Tử Thanh nói, La Thiên Thành nhất thời hít vào một hơi khí lạnh.

Danh tiếng Tô Tín đứng đầu Tây Bắc nào ai không biết? Người này ở trong Đại Chu quyền thế ngút trời, vốn không phải là nhân vật mà tiểu thế gia như La Thiên Thành có thể chọc nổi. Một đầu ngón tay của đối phương là có thể nghiền chết được hắn rồi.

Hắn quả thực không biết, thủ hạ Ám Vệ của Tô Tín vì sao lại đến tìm hắn, vì thế, La Thiên Thành cũng chỉ có thể thận trọng hỏi: “Cho tới giờ tại hạ cũng chưa từng đắc tội với Tô đại

nhân. La gia ta yên ổn ở vùng Lũng Tây này, không đụng chạm gì đến ai.”

Tô Tử Thanh lạnh nhạt nói: “Có một số việc không phải ngươi muốn tránh là có thể tránh được. Bây giờ ta sẽ không cùng ngươi thừa nước đục thả câu nữa. Hoan Hỉ giáo đắc tội với Tô Tín đại nhân. Vì lẽ đó, sau này Lũng Tây đạo cũng nên đổi một người chủ mới.

Chương 1676 - Đại quân áp cảnh (2)

Đại quân áp cảnh (2)

Mấy thế lực Lũng Tây đạo các ngươi có quan hệ dây dưa không rõ với Hoan Hỉ giáo, ta tới chỉ là muốn nói cho La gia chủ một câu: Tuyệt đối đừng chọn lầm đường, nếu không hậu quả sẽ không vãn hồi được đâu.

Dù sao, lời ta cũng đã nói đến nước này rồi. La gia chủ ngươi chọn thế nào ta không quản được. Tuy nhiên đến lúc đó, La gia chủ ngươi có thể cũng không có cơ hội hối hận đâu.”

Sau khi nói xong, Tô Tử Thanh ngay lập tức đẩy cửa rời đi, trong nháy mắt khí tức biến mất.

Mồ hôi lạnh trên trán La Thiên Thành chảy xuống.

Hắn vốn không muốn xen vào trong đấu tranh giữa Hoan Hỉ giáo cùng các thế lực Lũng Tây đạo khác. Vì vậy, hắn chọn cách trung lập, hơn nữa, một mặt cũng nghiêng về phía Hoan Hỉ giáo hơn.

Có điều, bây giờ nhìn lại, dường như hắn đã không có lựa chọn khác.

Đúng như những gì hắn đã nghĩ trước đây, Tô Tín nghiền chết hắn không khác gì nghiền chết một con kiến. Bây giờ nếu hắn tiếp tục dây dưa với Hoan Hỉ giáo thì đợi khi Tô Tín đánh đến, kết quả của hắn sẽ rất thảm.

Huống chi hiện tại, Hoan Hỉ giáo đã bị Tô Tín đánh cho tàn phế. Hai tên võ giả Dương Thần cảnh đều chết trong tay Tô Tín. Bây giờ chỉ còn lại một mình Vu Chi Kỳ. Theo La Thiên Thành, Vu Chi Kỳ cũng là một cây làm chẳng nên non.

Bởi lẽ đó, La Thiên Thành chẳng qua chỉ do dự một chốc lát liền lập tức gọi người làm tới, nói bọn họ ngay lập tức đoạt tuyệt bất cứ liên lạc gì với Hoan Hỉ giáo. Đến ngày Tô Tín thực sự đến đây, chưa biết chừng bọn họ còn muốn ném thêm đá xuống giếng.

Chuyện ở chỗ La Thiên Thành chỉ là một phần nhỏ, toàn bộ Lũng Tây đạo chỉ cần cần là thế lực có quan hệ với Hoan Hỉ giáo đều bị Ám Vệ thâm nhập. Dưới đại thế, bọn họ gần như đều chọn giống như La Thiên Thành.

Dĩ nhiên có mấy người tính đi đến cùng với Hoan Hỉ giáo. Ngoài mặt đáp ứng với điều kiện của Ám Vệ nhưng trong tối lại báo tin cho Hoan Hỉ giáo, để bọn họ đề phòng Tô Tín.

Đối với người như vậy, Tô Tín đã ra lệnh cho Ám Vệ giết không tha!

Trước khi bọn họ vào đến Hoan Hỉ giáo báo tin, những người này đã bị Ám Vệ Tô Tín báo ra giết thẳng tay.

Mà lúc này, Hoan Hỉ giáo còn bận trấn áp những thế lực muốn cùng đấu với bọn họ, căn bản không nhận ra hậu viện nhà mình đã bị cháy rồi. Đến khi Tô Tín mang đại quân đến cách Lũng Tây đạo không xa, bấy giờ Vu Chi Kỳ mới nhận được tin. Hắn liền ngẩn người ngay tại chỗ.

“Tô Tín! Ngươi thật sự muốn đuổi cùng giết tuyệt hay sao?”

Vu Chi Kỳ tức giận đạp một cước nứt mặt đất nhưng trong mắt hắn không giấu được vẻ hoảng sợ. Dẫu sao Tô Tín cũng nôi danh hành sự quyết tuyệt.

Tuy nhiên, nói thế nào thì Vu Chi Kỳ cũng là cường giả Dương Thần cảnh, chấp chưởng Hoan Hỉ giáo nhiều năm như vậy. Mỗi lần làm việc lớn đều nhất định phải bình tĩnh. Ai cũng có thể hoảng, nhưng nếu như hắn cũng luống cuống thì Hoan Hỉ giáo quả thật là xong rồi. Vì thế, Vu Chi Kỳ cũng rất nhanh bình tĩnh lại để suy nghĩ đối sách.

Đồ tông diệt môn, chuyện như vậy xưa nay trên giang hồ rất ít khi phát sinh. Đặc biệt là với những tông môn lớn đứng đầu toàn bộ giang hồ thì càng ít hơn.

Quan hệ giữa mọi người đều dây mơ rễ má, diệt môn há lại dễ như vậy?

Ví như Dược Vương cốc kia chẳng có lấy một võ giả Dương Thần cảnh. Đệ tử Dược Vương cốc cũng có sức chiến đấu rất thấp. Nhưng chỉ dựa vào mạng giao thiếp những năm gần đây của Dược Vương cốc, đến cả Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn cũng phải khách khí.

Còn lục đại thế gia, trong đó có Tiêu gia thực lực mạnh mẽ, thậm chí có thể ăn to nói lớn với Phật tông. Nhưng cũng có Độc Cô thị ở Bắc Nguyên, Lô thị ở Phạm Dương, mấy thế gia có xu hướng suy tàn này.

Tuy nhiên, dù có như vậy, cũng nào có ai dám dám diệt Độc Cô thị cùng Lô thị đâu?

Độc Cô thị và Tiêu thị là quan hệ thông gia. Lô thị ở Phạm Dương cùng Thượng Quan thị ở Nhĩ Nam cũng có quan hệ thông gia. Đây là trên mặt nổi. Trên thực tế, lục đại thế gia cũng kết thông gia lẫn nhau. Thậm chí, còn kết thông gia với những tông môn khác bên ngoài. Nếu như ngươi dám động thủ với họ, gần phân nửa giang hồ cũng sẽ bị kinh động.

Cho nên, ở đất Trung Nguyên, diệt môn cũng không phải đơn giản. Tô Tín có thể đại sát ở Tây Bắc đạo, nhưng ở Trung Nguyên, hắn phải kiêng kỵ hơn so với ở Tây Bắc nhiều.

Nhìn ngày xưa Tô Tín diệt Thanh Thành Kiếm phái là biết rồi. Trong đó Tô Tín phải mượn cả sức của Đại Chu, Thiên Đình, Địa Phủ ba phe thế lực này. Hơn nữa, lại còn tự mình đi tìm người của Tứ Phái Trì Kiếm còn lại, thuyết phục họ mới thành công diệt được Thanh Thành Kiếm phái.

Nếu không, Ngũ Kiếm Trì Phái đều xuất hiện, dù có là Đại Chu cũng không tiêu diệt nổi.

Chỉ có điều, điểm này đặt vào trên Hoan Hỉ giáo bọn họ thì còn kém xa. Nguyên nhân rất đơn giản, bản thân Cửu Ngục tà ma cũng không hợp nhau. Tông môn Chính đạo mặc dù cũng có tranh đấu trong tối ngoài sáng, nhưng ít nhất mặt mũi cũng không có trở ngại gì. Có điều, giữa Cửu Ngục tà ma bọn họ lại làm không ít chuyện tranh đấu lẫn nhau.

Chương 1677 - Mặt mũi của Huyễn Ma Đạo

Mặt mũi của Huyễn Ma Đạo

Ngày thường, quan hệ giữa Hoan Hỉ giáo bọn họ cùng những tông môn Ma đạo còn lại mặc dù không tính là xấu, song cũng không được coi là tốt. Hiện tại đại nạn ập lên đầu, bọn họ có giúp Hoan Hỉ giáo hay không hãy là một ẩn số.

Chỉ có điều, hiện những tông môn Ma đạo khác là cứu tinh sau cùng của Hoan Hỉ giáo bọn họ rồi. Vì thế, Vu Chi Kỳ cũng cắn răng một cái, để cho đệ tử dùng tốc độ nhanh nhất đi báo tin cho Cửu Ngục tà ma, mời bọn họ đến hỗ trợ. Nói một tràng cái gì mà môi hở răng lạnh vân vân… Sau đó, lại đưa ra rất nhiều cam kết, hy vọng có thể đổi được sự trợ giúp của Cửu Ngục tà ma.

Dĩ nhiên, Vu Chi Kỳ cũng không đặt toàn bộ hy vọng vào những tông môn Ma đạo khác. Người ngoài vốn cũng không dựa vào được.

Vì thế, Vu Chi Ky cũng ngay lập tức cho người truyền tin cho Long Tàng Tôn giả của Hoan Hỉ Miếu, để hắn hỗ trợ.

Nếu hai bên đều có thể gửi người đến thì thật không thể tốt hơn. Cửu Ngục tà ma cộng thêm Hoan Hỉ Miếu đủ để bức lui Tô Tín.

Nhưng nếu như hai bên thực sự xuất hiện cái gì bất ngờ, thế thì Vu Chi Kỳ cũng chỉ có thể tạm thời dẫn theo Hoan Hỉ giáo bỏ hết những cơ nghiệp ở Lũng Tây đạo này để chạy thoát thân. Hơn nữa, còn là trốn đến chỗ sâu trong Tây Vực, ở nơi đất đai hoang vắng khô cằn không có người.

Dĩ nhiên, không phải đường cùng thì Vu Chi Kỳ cũng không làm như vậy. Dẫu sao nơi này chính là cơ nghiệp mấy trăm năm của Hoan Hỉ giáo bọn họ, phàm chỉ có một chút cơ hội bọn họ cũng không muốn buông.

Ngay lúc Vu Chi Kỳ nghĩ hết tất cả mọi cách để ngăn cản Tô Tín, Tô Tín lại chẳng xem Vu Chi Kỳ cùng cả Hoan Hỉ giáo ra gì.

Tin tức của Ám Vệ mai phục ở Lũng Tây đạo truyền đến, nói lại toàn bộ kế sách của Vu Chi Kỳ cho Tô Tín nghe. Việc này khiến Tô Tín nhất thời lộ ra nụ cười khinh thường.

Vu Chi Kỳ đã hoảng hồn. Hắn vẫn còn đi tìm Hoan Hỉ Miếu để cầu viện. Chẳng lẽ hắn không biết Hoan Hỉ Miếu còn đang thảm hại hơn hắn hay sao? Thậm chí đã lui trở về Tây Cương rồi à?

Trên thực tế, điểm này Vu Chi Kỳ quả thực không biết.

Sau khi hắn từ chiến trường thượng cổ quay về, Vu Chi Kỳ vẫn luôn bận rộn việc trấn áp những thế lực địa phương Lũng Tây đạo kia. Chuyện vốn do cả ba người bọn Vu Chi Kỳ cùng đi làm. Kết quả, Tô Tín giết hai, nên cái gì cũng đè trên người Vu Chi Kỳ. Một mình hắn cũng sớm đã không cáng đáng nổi.

Còn về bên phía Cửu Ngục tà ma có thể nhúng tay hay không, Tô Tín căn bản cũng không lo lắng. Bởi trước khi động tay, Tô Tín đã thông báo cho người Huyễn Ma Đạo rồi.

Trên chiến trường thượng cổ, Yến Tử Thanh nợ Tô Tín một ân huệ, đến bây giờ, cái nhân tình này vẫn còn, nên phía Cửu Ngục tà ma cứ giao cho Huyễn Ma đạo là tốt.

Lúc này, trong Huyễn Ma Đạo, Yến Tử Thanh cũng nhận được tin của Tô Tín. Nàng ngay lập tức tìm Mạnh Thiên Thu, nói yêu cầu của Tô Tín cho Mạnh Thiên Thu nghe một lần, hỏi: “Ngươi thấy thế nào?”

Khóe miệng Mạnh Thiên Thu lộ ra nụ cười châm biếm, nói: “Vị Tô đại nhân này từ trước tới nay đều không phải loại người sẽ chịu thua thiệt. Nhất mạch Hoan Hỉ chọc hắn, dĩ nhiên hắn sẽ muốn trả thù lại.

Nhắc đến hắn, ta ngược lại rất thích tính cách sát phạt quả quyết này của Tô Tín. Nên làm thì làm, không nhìn kết quả, chỉ bàn quá trình. Băn khoăn gì cũng ném hết ra đằng sau đầu. Như vậy mới gọn gàng không vướng bận. Giống như Huyễn Ma Đạo ta năm đó, ôi, không nhắc đến nữa.”

Nói đến đây, Mạnh Thiên Thu bỗng nhiên thở dài một cái. Yến Tử Thanh đứng bên cạnh biết hắn có ý gì. Mạnh Thiên Thu

đang nói đến lúc đầu Bạch Liên giáo và tách ra khỏi Huyễn Ma Đạo bọn họ.

Ban đầu, Bạch Liên giáo chính là tách ra từ Huyễn Ma Đạo bọn họ, thực lực dĩ nhiên không bằng Huyễn Ma Đạo.

Nếu khi trước, Huyễn Ma Đạo quyết tâm không để ý đến thương vong, kiểu gì cũng phải diệt tuyệt Bạch Liên giáo thì chắc chắn đã làm được.

Chỉ bây giờ lấy mấy chuyện này ra nói cũng đã muộn. Dẫu sao đây đã là chuyện từ mấy ngàn năm trước rồi. Các tổ sư của Huyễn Ma Đạo làm gì cũng không tới lượt bọn họ bình phẩm.

Hơn nữa, nói cách khác, môn phái càng lớn băn khoăn càng nhiều. Dù cho có đổi lại là bọn họ lâm vào trong cảnh tượng như vậy, đoán chừng bọn họ cũng không có dũng khí liều chết đánh một trận.

Thế gian này không phải ai cũng là Tô Tín, làm việc nhìn như điên cuồng nhưng lại vô cùng quả quyết. Cũng không phải thế lực nào cũng là Dịch Kiếm Môn, dù thân là một trong Ngũ Phái Trì Kiếm cũng rất quyết đoán sống mái với đối thủ.

Vì thế, hai người chỉ thở dài mấy câu, Yến Tử Thanh liền pháo người báo tin cho những bên khác trong Cửu Ngục tà ma, nói bọn họ nể mặt Huyễn Ma Đạo, đừng can dự vào việc này.

Lúc này, trong Chiến Ma Điện ở Thiên Ma Cung tại U Châu, Diệp Trường Ca ngồi xếp bằng giữ đại điện, tay cầm Ma Long Đoạt Tâm Đao, đang cảm ngộ đao ý cùng đao pháp mà Đại Thiên Ma Tôn lưu lại trong đó.

Hắn không tu đao pháp mà tu kích pháp. Hơn nữa hắn cũng đã đến Dương Thần cảnh, võ đạo đều đã định hình. Có tư cách khai tông lập phái, tự thành nhất mạch tại Thiên Ma Cung nên hắn dĩ nhiên sẽ không bỏ kích pháp mà đi cải tu đao pháp. Dù thần binh trước mặt đã nhận hắn làm chủ cũng không có ngoại lệ.

Chương 1678 - Mặt mũi của Huyễn Ma Đạo (2)

Mặt mũi của Huyễn Ma Đạo (2)

Chỉ có điều, mặc dù hắn không cải tu đao pháp, nhưng cũng không có nghĩa hắn sẽ không cần đao.

Uy năng của thần binh không thể ngi ngờ. Thậm chí đã đến được mức làm cho hắn trong nháy mắt giết được võ giả đồng cấp. Vì thế, bây giờ hắn cảm ngộ đao cũng chẳng qua là muốn tăng cường thực lực của mình, có thêm lá bài tẩy cho mình,

Còn như việc ngoại giới có người nói hắn hoàn toàn dựa vào Ma Long Đoạt Tâm Đao mới tấn thăng đến hàng thứ mười trong Địa Bảng, không xứng cái danh này, Diệp Trường Ca chẳng thèm để ý.

Thân là người trong Ma đạo, chẳng lẽ hắn còn bị người ta mắng ít à? Hắn không xứng với vị trí thứ mười Địa Bảng không phải bọn họ nói là được. Cái này phải dựa vào chiến tích mà nói chuyện.

Thêm vào đó, lời này bọn họ cũng chỉ dám đứng trong tối mà nói. Ai dám đứng trước mặt hắn nói như vậy, đoán chừng đã sớm bị hắn bổ cho một đao. Vì thế, Diệp Trường Ca cũng coi là mắt không thấy tâm không phiền.

Lúc này, một tên đệ tử Thiên Ma Cung đứng ngoài gõ cửa nói: “Hoan Hỉ giáo và Huyễn Ma Đạo đồng loạt gửi tin mật cho Điện chủ.”

Diệp Trường Ca nhàn nhạt nói: “Mang hết vào.”

Tên đệ tử kia lập tức đưa hai lá thư cho Diệp Trường Ca, sau đó đứng một bên chờ dặn dò.

Sau khi xem xong hai lá thư, khóe miệng Diệp Trường Ca nhất thời lộ ra nụ cười châm biếm.

Tô Tín muốn diệt Hoan Hỉ giáo, Huyễn Ma Đạo nhất định phải giúp Tô Tín, đây cũng rất thú vị.

Hai bên đều đang cầu hắn hỗ trợ, có điều bên phía Hoan Hỉ giáo lại viết ra một đống đồ lớn, lại còn thuyết phục, lại còn dụ dỗ, nói với hắn đạo lý cái gì mà môi hở răng lạnh.

Còn bên Huyễn Ma Đạo lại đơn giản hơn nhiều. Chỉ có mấy câu nói, ý muốn Thiên Ma Cung nể mặt Huyễn Ma Đạo, đừng xen vào trong chuyện này, cũng chẳng cam kết gì với Thiên Ma Cung.

Diệp Trường Ca chẳng buồn suy nghĩ, liền nói: "Thư của Hoan Hỉ giáo không cần để ý. Gửi mật thư cho Huyễn Ma Đạo, nói là ta đã biết.

Cũng báo luôn cho các Điện chủ Ma điện khác, nói bọn họ đừng xen vào việc giữa Tô Tín cùng Hoan Hỉ giáo."

Mặc dù nói, nhìn qua thì Hoan Hỉ giáo rất có thành ý. Huyễn Ma Đạo chẳng qua chỉ nói đơn giản mấy câu nhưng Diệp Trường Ca vẫn không chút do dự chọn cách giúp Huyễn Ma Đạo.

Nguyên nhân trong đó rất phức tạp. Nghĩ lại thì Hoan Hỉ giáo thực chất cũng không phải nhất mạch Ma môn.

Phần lớn các bên trong Cửu Ngục tà ma hiện tại cũng có quan hệ cùng với Đại Thiên Ma Tôn ngày trước. Có thể nói, bọn họ cũng là truyền nhân đạo thống của Đại Thiên Ma Tôn.

Cản Thi phái thực ra cũng không phải tông môn truyền nhân trực hệ của Đại Thiên Ma Tôn. Tuy nhiên, Cản Thi phái cũng là do người trong Ma đạo thiết lập cho nên cũng coi như là người mình.

Mà bây giờ, trong toàn bộ Cửu Ngục tà ma, chỉ có lai lịch của nhất mạch Hoan Hỉ là hoàn toàn thuộc về Mật tông.

Nên lúc bình thường, Cửu Ngục tà ma đối với võ giả nhất mạch Hoan Hỉ cũng có hơi chút bài xích. Huống chi, thuật song tu của nhất mạch Hoan Hỉ bọn họ cũng thực khiến cho rất nhiều võ giả coi thường. Ngay cả vài tông môn trong Ma đạo cũng coi thượng họ.

Những chuyện này, Hoan Hỉ giáo bọn họ cũng biết. Nên những năm gần đây, bọn họ cũng rất tự biết mình biết ta, rất ít khi tập trung với Cửu Ngục tà ma. Mà các bên cũng không có giao tình gì.

Cứ như vậy, Hoan Hỉ giáo muốn cầu viện Thiên Ma Cung và Cửu Ngục tà ma, kết quả thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

Có thể nói, coi như là không có lá thư này của Huyễn Ma Đạo, Diệp Trường Ca cũng tuyệt không đồng ý với Hoan Hỉ giáo.

Thực lực của Tô Tín bày ra ở đó. Người đứng đầu Tây Bắc, nhân vật cự phách hùng bá một phương. Dưới tình huống không có xung đột lợi ích với Tô Tín thì có đồ điên mới xích mích mới hắn.

Thiên Ma Cung thẳng thừng từ chối. Các tông môn trong Cửu Ngục tà ma khác cũng có thái độ giống nhau.

Đừng nói là Tô Tín, Huyễn Ma Đạo cũng đã lên tiếng, chút mặt mũi này bọn họ cũng phải nể.

Trong Cửu Ngục tà ma, Huyễn Ma Đạo chỉ không tìm đến Bạch Liên giáo cùng Cản Thi phái.

Bạch Liên giáo không cần nhiều lời. Cản Thi phái khó khăn lắm mới có một vị Dương Thần cảnh, kết quả lại bị Diệp Trường Ca chém cho một đao. Gặp chuyện khổ như này, đoán chừng Cản Thi phái bây giờ sớm đã trốn về trong rừng sâu núi thẳm ở Tương Tây, không dám ló đầu ra, nào còn rảnh rỗi để ý đến những việc vớ vẩn này?

Cho nên, ba ngày sau, Tô Tín tự mình dẫn đại quân đi tới trước cửa Hoan Hỉ giáo, còn những viện quân Vu Chi Kỳ nghĩ thì chẳng có một ai đến.

Đứng ở trước cửa miếu thờ của Hoan Hỉ giáo. Tô Tín lắc đầu một cái, chỗ này mà là miếu thờ? Cũng không khác gì một tòa thành nhỏ.

Hoan Hỉ giáo một khi thoát ly khỏi trói buộc của Mật tông. Cách hành sự này ngược lại rất liều lĩnh. Giới luật thanh quy gì cũng đã sớm quên hết. Thật đáng mặt Hoa hòa thượng.

“Vu Chi Kỳ, lúc ở chiến trường thượng cổ không phải ngươi còn muốn mạng của ta hay sao? Bây giờ sao không ra mặt đi?”

Chương 1679 - Tô Tín, ngươi vô sỉ!

Tô Tín, ngươi vô sỉ!

Giọng Tô Tín không lớn nhưng lại vang thẳng vào trong tai tất cả đệ tử trong miếu Hoan Hỉ. Thanh âm phát ra từng dao động như tiếng sấm vô hình chấn động tâm thần. Vài đệ tử tu vi thấp ngay lập tức nôn ra một ngụm máu tươi, uể oải ngã xuống đất.

Hơn mười ngàn tên võ giả từ cảnh giới Tiên Thiên trờ lên đã bao vây lại tòa tiểu Phật thành này. Người của Hoan Hỉ giáo đã thành con cua trong rọ, muốn chạy trốn cũng không thoát được.

Lúc này, một tiếng hừ lạnh truyền tới từ bên trong Hoan Hỉ giáo, giống như là sư tử hống, trong nháy máy xé tan thanh âm tà dị của Tô Tín.

Vu Chi Kỳ sắc mặt âm trầm đi ra từ bên trong giáo. Lúc này, trên mặt hắn không có nụ cười nào, Tiếu Diện Mễ Lặc cũng không làm được. Trợn Mắt Minh Vương còn tạm được.

“Tô Tín! Dù gì ngươi cũng là Dương Thần cảnh võ đạo đại tông sư. Đứng đây làm khó mấy võ giả tiểu bối mà được à?”

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Dù sao bọn họ cũng đều phải chết. Chết sớm chết muộn không phải cũng giống nhau à?”

Sắc mặt của Vu Chi Kỳ nhất thời biến đổi, khẽ quát: “Tô Tín! Ngươi thật sự muốn đuổi cùng giết tuyệt đúng không? Đừng quên nơi này là Lũng Tây đạo đấy!

Ngươi quả thực là mạnh. Thủ hạ của ngươi cũng không tệ, nhưng nếu ngươi cố ý xuất thủ, vậy ta sẽ dốc hết toàn bộ thế lực Lũng Tây đạo cũng phải liều mạng với ngươi. Để Tây Bắc dưới quyền ngươi chịu tổn thương nguyên khí nặng nề!”

Chiến diệt môn cũng không phải là một đánh một đối địch chính diện, mà là hàng ngàn, hàng vạn tên võ giả đồng loạt ra tay. Võ giả cấp thấp liều chết chiến đấu.

Nếu không, Tô Tín tự mình đến có thể giết chết hơn mười ngàn tên võ giả Hoan Hỉ giáo. Nhưng vấn đề là đám võ giả Hoan Hỉ giáo kia cũng không phải là đầu gỗ, sẽ không đứng ở đó mặc cho Tô Tín đến giết.

Tô Tín dù có mạnh hơn nữa, một cái tát cũng có thể đập chết mấy người thậm chí là mấy chục người. Nhưng những người khác sẽ chạy, đoán chừng một phần mười Tô Tín cũng không giết được.

Vì lẽ đó, Tô Tín muốn thực sự tuyệt diệt Hoan Hỉ giáo thì phải bố trí một số lượng lớn võ giả ở bên ngoài chặn lại mới được.

Thủ hạ của Tô Tín cũng không phải là vô địch đồng cấp. Khi đánh nhất định sẽ có tổn thương. Hơn nữa, sẽ còn bị thương không nhẹ.

Giống như lần trước, Tô Tín đưa theo cường giả của triều đình cùng hai cung Thiên Địa vây giết Thanh Thành Kiếm phái. Dù bọn họ có sức chiến đấu cao, hoàn toàn nghiền ép đối phương, thủ hạ là binh lính tinh nhuệ cũng không ít, song cũng tổn thất không ít người khi Thanh Thành Kiếm phái liều chết đánh một trận.

Vu Chi Kỳ đứng đó rêu rao muốn liều mạng, cá chết lưới rách nhưng Tô Tín biết, đây chẳng qua là miệng hùm gan sứa mà thôi.

Đại quân áp cảnh, dù Vu Chi Kỳ có là Giáo chủ Hoan Hỉ giáo thì cũng đã luống cuống.

Tô Tín chỉ Vu Chi Kỳ, nói: “Có một câu ngươi nói sai rồi. Đúng phải là ngươi chết, ta sống. Sau trận chiến này, Hoan Hỉ giáo của ngươi cũng không cần thiết tồn tại trên đời này nữa.”

Nói xong câu này, Tô Tín căn bản cũng không cho Vu Chi Kỳ nói nhảm, trực tiếp ra lệnh một tiếng, hơn mười ngàn tên võ giả Ám Vệ từ Tiên Thiên cảnh trở lên đồng loạt ra tay, đánh thẳng đến phía người của Hoan Hỉ giáo!

Bàn về nhân số, số người của Hoan Hỉ giáo cũng không sai biệt lắm với thủ hạ của Tô Tín. Đệ tử ở mỗi độ tuổi cộng lại cũng có tới hơn mười ngàn người.

Nhưng vấn đề là trong hơn mười ngàn người này, võ giả trên Tiên Thiên cảnh cũng chỉ có một phần mười, cũng chỉ khoảng hơn ngàn người. Còn lại, nhiều nhất chính là võ giả Hậu Thiên.

Huống chi, võ giả cấp thấp nhất mạch Hoan Hỉ giáo không dùng sức chiến đấu để thành danh trên giang hồ. Song phương vừa mới đụng nhau, người Hoan Hỉ giáo đã lộ thế yếu.

Vu Chi Kỳ cắn răng, nhưng hắn không lui.

Dưới chân hắn chính là cơ nghiệp tích lũy mấy trăm năm của Hoan Hỉ giáo bọn họ lưu lại. Trừ phi thật sự đến mức không còn đường nào để đi, còn không thì hắn sẽ không bỏ rơi căn cơ của Hoan Hỉ giáo.

Đồng thời, lá bài tẩy cuối cùng hắn nắm trong tay cũng vô dụng. Đó chính là thế lực của toàn bộ võ lâm Lũng Tây đạo.

Kiến nhiều cắn chết voi, thế lực toàn bộ Lũng Tây đạo tựu chung vào một chỗ, uy thế cũng vô cùng kinh người. Dù không ngăn được thủ hạ Tô Tín cũng đủ khiến cho bọn họ tổn thất nghiêm trọng.

Tô Tín nhìn Vu Chi Kỳ, nhàn nhạt nói: “Ngươi còn đang chờ võ lâm Lũng Tây đạo đến à? Đừng có uổng phí thời gian, dù bọn họ có tới cũng không phải để giúp ngươi đâu.”

Nghe lời này, thần sắc Vu Chi Kỳ nhất thời có chút bối rối. Có điều, trong nháy mắt liền bị hắn đè xuống.

Hắn cho là Tô Tín biết Lũng Tây đạo bây giờ có chút rối loạn nên mới nói ra như vậy.

Tuy nhiên, Tô Tín không biết là, mặc dù Lũng Tây đạo có một bộ phận thế lực muốn hành sự trong bóng tối. Nhưng phần lớn các thế lực vẫn nghiêng về hướng Hoan Hỉ giáo, vì lẽ đó, Vu Chi Kỳ vẫn có mấy phần sức lực.

Đúng lúc này, ở ngoại giới, từng nhóm võ giả vọt tới. Số người có chừng mấy chục ngàn. Những người này chính là mấy thế lực võ lâm ở Lũng Tây đạo.

Chương 1680 - Tô Tín, ngươi vô sỉ! (2)

Tô Tín, ngươi vô sỉ! (2)

Thấy những người này tới, Vu Chi Kỳ nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng ngược lại vui mừng vì lão tổ Hoan Hỉ giáo bọn họ đưa ra lựa chọn chính xác.

Ngày xưa, lúc Hoan Hỉ giáo bọn họ quyết định khai tông lập phái ở Lũng Tây đạo đã từng cân nhắc tới việc rốt cuộc đánh một trận huyết chiến với những thế lực võ lâm ở địa phương hay là áp dụng thủ đoạn khác vào đây.

May thay bọn họ lựa chọn cái thứ hai, truyền lại phương pháp song tu cho các thế lực võ lâm địa phương Lũng Tây đạo, biến tất cả bọn họ thành thành viên vòng ngoài của Hoan Hỉ giáo. Vì vậy mới có cảnh tượng ngày hôm nay.

Vu Chi Kỳ vừa định lộ ra nụ cười châm biếm, thế nhưng các gia chủ những thế lực Lũng Tây đạo kia đi thẳng đến hướng Tô Tín, chắp tay một cái, nói: "Tham kiến Tô đại nhân!"

Nụ cười trên mặt Vu Chi Kỳ cứng lại, cuối cùng đã biến thành màu đen kịt.

Làm sao hắn cũng không ngờ, toàn bộ thế lực võ lâm Lũng Tây đạo đều chọn bán đứng hắn, đứng về phía Tô Tín!

Phải biết trong này còn có một vài thế lực võ lâm có quan hệ cực kỳ thân cận với Hoan Hỉ giáo bọn họ. Thật sự có thể nói là có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu.

Vu Chi Kỳ chỉ những người đó, đã tức không nói ra thành lời.

Những tông môn vốn có ý kiến với Hoan Hỉ giáo dĩ nhiên không có biểu thị gì. Còn những gia chủ tông môn vốn nghiêng về phía Hoan Hỉ giáo thì đều cúi đầu.

Vốn bọn họ cũng có quan hệ thân mật với Hoan Hỉ giáo, chỉ cần có Hoan Hỉ giáo thì địa vị và lợi ích của bọn họ ở Lũng Tây đạo tự nhiên có thể được bảo đảm.

Nhưng bây giờ, bọn họ đối mặt với người khổng lồ như Tô Tín. Hơn nữa, sự lựa chọn Tô Tín cho bọn họ cũng rất đơn giản. Không đứng về phía ta thì đi chết.

Cái này bảo bọn họ phải làm sao? Chẳng qua bọn họ chỉ có quan hệ lợi ích với Hoan Hỉ giáo, chứ không phải bán mạng cho Hoan Hỉ giáo.

Nên cuối cùng, bọn họ chọn thế nào đều rất dễ thấy.

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Ta biết quan hệ giữa Hoan Hỉ giáo và các ngươi. Vì lẽ đó, lần này ta cũng không ép các ngươi. Tất cả đều ra vòng ngoài phòng ngự. Nếu như có cá lọt lưới từ Hoan Hỉ giáo thì các ngươi sẽ xuất thủ, chủ công thì người của ta sẽ làm.”

Các thế lực võ lâm ở Lũng Tây đạo vội vàng thở phào nhẹ nhõm, đồng loạt chắp tay nói: “Đa tạ đại nhân!”

Thực lực của Hoan Hỉ giáo bọn họ dĩ nhiên biết. Nếu như không tham dự chủ công thì bọn họ vẫn có thể chấp nhận được. Như thế thì thương vong của bọn họ sẽ giảm đi một chút.

Tô Tín vung tay lên, lãnh đạm nói: “Giết!”

Dứt lời, các võ giả Ám Vệ trực tiếp vọt tới trước. Mà võ giả xuất thân Tây Bắc quân lại lấy mấy loại đại sát khí như Đồ Long nỗ ra, bắt đầu bắn một lượt.

Sau khi lịch luyện ở Tây Bắc đạo cùng Lương Châu đạo, những người này đã phối hợp vô cùng thuần thục.

Năng lực tác chiến một mình của Ám Vệ rất mạnh, cho nên bọn họ có thể tự do đánh ra.

Hơn nữa, Tây Bắc quân am hiểu liên hiệp tác chiến quy mô lớn.

Hai bên hợp tác cũng không phải là một, hai lần. Lần này, Tô Tín thậm chí cũng không dẫn theo Cao Trường Thanh đến., chỉ để cho mấy giáo úy Tây Bắc tự đi chỉ huy là được.

Tô Tín vung tay lên, sau lưng hắn, Thái Tam Nguyên cùng Nhạc Đông Lưu lập tức vây lại, bày tư thế vây công Vu Chi Kỳ.

Thật ra thì, một mình Tô Tín xuất thủ với Hoan Hỉ giáo là được. Chỉ có điều, sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực. Tô Tín cũng sợ có chuyện gì ngoài ý muốn cho nên mới dẫn theo Thái Tam Nguyên cùng Nhạc Đông Lưu đến.

Vu Chi Kỳ thấy cảnh này thiếu chút nữa tức đến hộc máu. Hắn chỉ vào Tô Tín, hét lớn: “Tô Tín! Ngươi vô sỉ!”

Với thực lực của Tô Tín trong chiến trường thượng cổ đó, một chọi một Vu Chi Kỳ cũng không có chắc chắn thắng được Tô Tín.

Nhưng mà dù có như vậy thì Tô Tín vẫn liên hiệp với hai tên võ giả Dương Thần cảnh vây công hắn. Làm người mà sao có thể vô sỉ đến độ này?

Tô Tín cười lạnh một tiếng, cũng không trả lời. Bởi Phi Huyết Kiếm đã bay ra khỏi vỏ kia chính là câu trả lời.

Lần này hắn đến là giết người, chứ không phải là đến tỉ võ với Vu Chi Kỳ.

Nhanh chóng giải quyết Vu Chi Kỳ, bên hắn cũng có thể dành ra sức mạnh đi giải quyết đám người Hoan Hỉ giáo khác. Như vậy, thủ hạ của Tô Tín hắn cũng bớt chút tổn thất.

Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín mang theo độ cong tà dị. Nhất thời, huyết lãng vô biên nhấn chìm Vu Chi Kỳ.

Mà cùng lúc đó, Đại Âm Dương Thủ của Thái Tam Nguyên cũng ầm ầm rơi xuống. Âm Dương nhị khí không ngừng vây giết. Nhất thời khiến Vu Chi Kỳ cảm giác được chân khí trong cơ thể mình đang không ngừng bị tiêu hao dưới luồng sức mạnh này.

Bên phía Nhạc Đông Lưu cũng kiếm khí trùng tiêu. Kiếm khí bàng bạc giống như sông lớn chảy về đông, mênh mông cuồn cuộn kéo tới nhất thời khiến Vu Chi Kỳ cảm giác được áp lực cực lớn.

Không nói đến Tô Tín, hai người Thái Tam Nguyên cùng Nhạc Đông Lưu cũng không phỉ dễ trêu.

Một đánh một, Vu Chi Kỳ chắc chắn đánh bại đối thủ. Nhưng một đánh hai thì khó mà giải quyết.

Đừng nói bây giờ là Tô Tín chủ công. Một chuỗi công kích như này, không đến mười chiêu Vu Chi Kỳ cũng đã không chống đỡ nổi.

Chương 1681 - Tô Tín, ngươi vô sỉ! (3)

Tô Tín, ngươi vô sỉ! (3)

Nhìn phía dưới, võ giả Hoan Hỉ giáo còn đang bị một đám Ám Vệ cùng Tây Bắc quân giết hại. Trong mắt Vu Chi Kỳ lộ ra chút vẻ tuyệt vọng.

Trước đó, hắn còn tâm tư đánh không lại thì bỏ chạy. Tuy nhiên bây giờ nhìn lại, lúc Tô Tín động thủ đã bày ra thiên la địa võng cho hắn. Đến cả chạy trốn cũng là hy vọng xa vời với hắn!

Trong mắt Vu Chi Kỳ lóe vẻ tàn khốc. Quanh thân hắn một làn sương mù màu hồng phấn ầm ầm bùng nổ. Thân thể vốn mập mạp lại gầy đi một cách quỷ dị, trở nên giống như da bọc xương. Thật giống như thây khô bò từ trong địa ngục ra.

Nhưng cùng lúc đó, sau lưng Vu Chi Kỳ, hư ảnh Di Lặc phát sáng óng ánh tà dị hiện lên. Trong tiếng Phật xướng phạn âm, Tây phương cực lạc thế giới hiện lên. Thái Tam Nguyên cùng Nhạc Đông Lưu đồng thời có cảm giác bản thân bị kéo vào thế giới cực lạc kia. Cảm giác tươi đẹp như vậy, thậm chí đẹp đến nỗi bọn họ không muốn động một ngón tay!

Bọn họ biết không đúng, nhưng trong thế giới cực lạc, bọn họ cũng không khống chế được sức mạnh bản thân. Cảm giác như thân thể của mình lại không phải là của mình.

Cùng lúc đó, sau lưng Vu Chi Kỳ, hư ảnh Di Lặc đánh ra một chưởng. Hư không bị phá, gió mạnh vô tận điên cuồng tràn ra. Mục tiêu của hắn không phải là Tô Tín mà là Thái Tam Nguyên cùng Nhạc Đông Lưu đang bị kéo vào trong thế giới cực lạc kia!

Hắn biết mình không địch lại Tô Tín. Thậm chí đến cả bí pháp liều mạng hắn cũng dùng đến rồi, nhưng cũng không địch lại được Tô Tín.

Cho nên từ lúc bắt đầu, Vu Chi Kỳ đã không đặt tầm mắt lên người Tô Tín mà đang trực tiếp nhìn chằm chằm vào Thái Tam Nguyên cùng Nhạc Đông Lưu.

Hai người bọn họ đều là cường giả thủ hạ của Tô Tín. Dù Vu Chi Kỳ có liều chết cũng phải phế bỏ bọn họ, để thủ hạ của Tô Tìn chịu tổn thương nguyên khí nặng nề!

Tuy nhiên, ngay lúc một chưởng kia của hắn tấn công tới, kiếm quang trong tay Tô Tín cũng đã chắn ngang trước người hai người kia!

Nhị Thập Tam Kiếm xuất vỏ, hư không ngưng đốn, diệt tiên thí thần!

Vu Chi Kỳ liều chết đánh một kích thì cũng có làm sao? Chỉ nói từ sức mạnh thì hắn cũng đã yếu hơn Tô Tín một đoạn lớn.

Kiếm quang lóng lánh, kiếm khí vô tận hoàn toàn phá hủy một chưởng kia. Cái này làm cho Vu Chi Kỳ nhất thời nôn ra một ngụm máu tươi.

Tô Tín không ngừng nghỉ chút nào. Sau khi sát thân, điểm một chỉ ra, nhất thời nguyên khí thiên khí bị bài xích không còn một mống, Thiên Địch Nhất Chỉ điểm xuống, hư ảnh Di Lặc sau lưng Vu Chi Kỳ ầm ầm vỡ vụn!

Trong mắt Vu Chi Kỳ lóe lên chút vẻ tuyệt vọng. Hắn bị đánh bại, bị đánh bại triệt để.

Cho nên, thời khắc một kiếm của Tô Tín đâm vào ngực hắn, Vu Chi Kỳ ngay cả phản kháng cũng không có.

Có điều, vào lúc này, trong giây lát hắn trợn to hai mắt.

Vì sau khi trường kiếm của Tô Tín đâm vào trong ngực hắn, không phải đang dùng kiếm khí xé rách kinh mạch tâm kinh của hắn mà là lấy! Trường kiếm làm vật dẫn, không ngừng rút đi tinh huyết trong người hắn!

Bỗng nhiên Vu Chi Kỳ nghĩ đến điều gì, hắn muốn hô to nhưng tiếc là tinh huyết bị rút đi nhiều, hắn căn bản không nói ra được câu nào. Chỉ có thể trơ mắt ra cảm nhận thân thể mình hoàn toàn lạnh như băng, cuối cùng nặng nề ngã xuống đất!

Tô Tín mặt không cảm giác rút Phi Huyết Kiếm ra, trên trường kiếm đỏ thẫm như máu nhưng không thấy chút vết máu nào.

Vu Chi Kỳ chết rất không cam tâm. Bởi hắn phát hiện một bí mật lớn, một bí mật lớn đủ để Tô Tín thân bại danh liệt. Đáng tiếc hắn vĩnh viễn không nói ra được nữa.

Khi nãy một kiếm kia đâm vào ngực Vu Chi Kỳ, Tô Tín đã dùng Di Thần Hoán Huyết đại pháp hấp thụ tinh huyết trong cơ thể hắn.

Mặc dù Vu Chi Kỳ đã thành da bọc xương nhưng trong cơ thể hắn vẫn còn tồn đọng tinh huyết, cơ hội tốt như vậy dĩ nhiên Tô Tín sẽ không bỏ qua.

Với việc tu luyện công pháp tự thân, xưa nay Tô Tín không kháng cự ma công hay cái gì khác.

Ví như hiện tại, Kim Cương Bất Hoại cùng Long Tượng Bàn Nhược Công trên người Tô Tín hẳn là công pháp thuộc về Phật tông. Tử Hà Thần Công bắt nguồn từ Đạo môn.

Hiện, môn công pháp Di Thần Hoán Huyết cũng không có gì ghê gớm. Hơn nữa, môn công pháp này thực sự rất kinh diễm. Khi nãy chẳng qua chỉ lấy tinh huyết của một mình Vu Chi Kỳ thôi mà hắn đã cảm giác bản thân giống như đã bế quan khổ tu xấp xỉ gần một năm. Hắn không cẩn thận luyện hóa mà còn ra kết quả thế này.

Tinh huyết của võ giả Dương Thần cảnh ẩn chứa sức mạnh cực kỳ kinh người. Tô Tín thậm chí nghi ngờ nếu như mình có thể hấp thụ tinh huyết của mười tám võ giả Dương Thần cảnh, hắn thậm chí sẽ nhảy thẳng đến hậu kỳ Dương Thần cảnh.

Nhìn thi thể của Vu Chi Kỳ, Tô Tín thở dài một cái.

Chẳng trách ban đầu, võ lâm Chính đạo nhất định phải diệt Huyết Ma giáo. Bởi đại pháp Di Thần Hoán Huyết này quả thực rất kinh khủng.

Ngươi khổ tu một năm, nửa năm cũng không có tiến triển gì. Tuy nhiên giết người mà lại có thể đại đươc tu vi cường đại liền như vậy, chuyện này sẽ dễ nghiện lắm.

Ngươi giết một người, sẽ giết người thứ hai. Cuối cùng giết hại thành ma, trở thành một cái máy giết chóc, vô cùng điên cuồng.

Chương 1682 - Mầm họa đại pháp Di Thần Hoán Huyết

Mầm họa đại pháp Di Thần Hoán Huyết

Ngày xưa, Huyết Ma giáo cứ như vậy mà cuốn lấy giang hồ. Thậm chí, bên trong Huyết Ma giáo ngày đó cũng có mấy đệ tử tông môn Chính đạo không chịu nổi cám dỗ từ công hiệu cường đại của Huyết Ma Kinh, từ đó gia nhập vào Huyết Ma giáo.

Chuyện này con người sẽ không tránh được. Bởi bất kể là đại pháp Di Thần Hoán Huyết hay là Huyết Ma Kinh, nòng cốt cũng chỉ là công pháp mà thôi. Một bộ công pháp có mạnh hơn nữa cũng chỉ là vật chết, sẽ không khống chế lòng người. Lúc trước những thứ đó rơi vào trong tay đám người điên cũng không oán được người khác. Muốn oán cũng chỉ có thể oán lực khống chế của bọn họ kém.

Giống như Tô Tín bây giờ. Dù hắn nếm được chỗ tốt của đại pháp Di Thần Hoán Huyết, nhưng sau này trong lúc hành động hắn cũng sẽ vô cùng cẩn thận mà sử dụng môn công pháp này.

Dẫu sao ba chữ Huyết Ma giáo này quá mức nhạy cảm. Hiện trong tay Tô Tín có Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển của Huyết Ma giáo thì thôi. Nếu như hắn bị phát hiện hắn dùng công pháp Huyết Ma Kinh, thì kết quả của Diêm La Thiên tử ngày trước chính là cảnh tượng mà Tô Tín phải đối mặt.

Lần này, Tô Tín dám vận dụng đại pháp Di Thần Hoán Huyết ngay trước mặt mọi người cũng chẳng qua là vì điều kiện mọi mặt cho phép, hắn mới có thể làm như vậy.

Nhạc Đông Lưu cùng Thái Tam Nguyên đều bị công pháp của Vu Chi Kỳ ảnh hưởng đến Ngiuyên Thần. Vì lẽ đó, bọn họ căn bản không cách nào phát hiện được động tác của Tô Tín.

Hơn nữa, vì nguyên nhân thực lực nên những võ giả khác ở đây cũng càng không cách nào phát hiện hành động của Tô Tín.

Quan trọng nhất chính là trạng thái hiện tại của Vu Chi Kỳ, dù Tô Tín có thực hút khô toàn bộ tinh huyết trên người hắn, những người khác cũng sẽ cho rằng tình trạng này là do khi nãy hắn thiêu đốt tinh huyết liều mạng với đám người Tô Tín mà thành. Dẫu sao nhiều người như vậy cùng nhìn thấy Vu

Chi Kỳ từ kẻ có vóc người như Phật Di Lặc biến thành dáng vẻ như da bọc xương.

Có điều, sau khi dùng Di Thần Hoán Huyết một lần, Tô Tín lại có thêm một tầng cảm ngộ sâu hơn với môn vũ kỹ này. Bên phía hắn không cần nhiều lời, bên cần chặt chẽ quản giáo chính là Lãnh Vô Ma thống lĩnh Thiên Tru Minh.

Trước đó, Tô Tín cũng đã nói qua với Lãnh Vô Ma rằng muốn ngăn chặn cách thức quản lý hỗn loạn kia của Huyết Ma giáo thì đầu tiên nhất định phải biết điều.

Sau khi cảm nhận được sức mạnh của Di Thần Hoán Huyết đại pháp, Tô Tín nhất định phải cảnh cáo Lãnh Vô Ma một phen nữa, để cho hắn lúc lôi kéo thành viên phải cẩn thận hơn nữa. Thực lực là thứ yếu, năng lực cùng lòng trung thành là quan trọng nhất.

Nếu không, một khi đối phương bị đại pháp Di Thần Hoán Huyết dẫn động lòng tham, ra ngoài chọc phải tai vạ gì thì hành động trong bóng tối này của hắn sẽ hư bột hư đường hết.

Hơn nữa, lúc bọn họ xuất thủ cũng nhất định phải cẩn thận hơn nhiều.

Dẫu sao thi thể bị hút khô tinh huyết rất dễ dàng khiến người khác liên tưởng đến Huyết Ma giáo.

Vu Chi Kỳ bỏ mình, lúc này Thái Tam Nguyên cùng Nhạc Đông Lưu cũng thoát khỏi thế giới Cực Lạc kia. Trên mặt hai người đều lộ vẻ xấu hổ.

Dầu gì bọn họ cũng là Dương Thần cảnh võ đạo đại tông sư. Kết quả hôm nay lại đồng thời lạc đạo. Nếu như không phải có Tô Tín thì khi nãy bọn họ không chết cũng bị trọng thương, mặt mũi có khi cũng mất hết.

Tô Tín cười cười, nói: “Hai vị không cần để ý như vậy. Vu Chi Kỳ thân là giáo chủ Hoan Hỉ giáo, bản thân hắn dĩ nhiên cũng có ít lá bài tẩy. Huống chi, đây chính là một kích liều chết của Vu Chi Kỳ, uy thế dĩ nhiên không thể tầm thường.”

Nghe Tô Tín nói như vậy, sắc mặt Thái Tam Nguyên cùng Nhạc Đông Lưu mới dễ nhìn hơn một chút.

Bên này, Vu Chi Kỳ đã quyết định xong, ba người ngay lập tức xuất thủ cùng giải quyết tất cả võ giả Dung Thần cảnh của Hoan Hỉ giáo.

Vu Chi Kỳ vừa chết, Hoan Hỉ giáo đã hoàn toàn xong đời. Thủ hạ của Tô Tín trực tiếp vây giết đám võ giả Hoan Hỉ giáo dễ như chẻ tre.

Ốc đảo nhỏ nơi vốn là chỗ ở của Hoan Hỉ giáo không khác gì một tòa thành trì Phật quốc, kết quả bây giờ bị nhuộm đỏ bởi máu tươi, vô cùng tà dị.

Những võ giả Lũng Tây đạo ở đó đều cầm như hến. Thậm chí, mấy võ giả trẻ tuổi cũng sợ đến run lẩy bẩy.

Cũng không trách được bọn họ có bộ dạng như vậy. Bọn họ cũng từng giết người. Ở đất Lũng Tây đạo cách biên cương Tây Vực bọn họ từng giết không ít người. Vì thế, bọn họ cũng không phải dạng vì người chết mà run rẩy. Bọn họ đang sợ hãi sức mạnh cường đại.

Hoan Hỉ giáo hùng bá Lũng Tây đạo nhiều năm như vậy, một lời xưng tôn, không ai dám nói nửa chữ "không".

Kết quả, Hoan Hỉ giáo đè ép bọn họ ngày hôm nay lại bị Tô Tín xử gọn như đang ăn cháo. Chưa đến một canh giờ đã giải quyết tất cả. Sức mạnh kinh khủng này khiến cho bọn họ vì thế mà sợ hãi, cũng khiến bọn họ không ngừng run rẩy.

Tô Tín thấy bộ dạng này của mọi người, hắn lạnh nhạt nói: "Đừng bày ra dáng vẻ như đang đưa đám vậy nữa. Người của Hoan Hỉ giáo chết sạch với các ngươi mà nói có thể là một chuyện tốt. Sau này Lũng Tây đạo sẽ do các người đến làm chủ."

Tô Tín cũng không có tâm tư chiếm đoạt Lũng Tây đạo, trên thực tế, nơi này cũng chẳng có cái gì để có thể chiếm đoạt.

Chương 1683 - Mầm họa đại pháp Di Thần Hoán Huyết (2)

Mầm họa đại pháp Di Thần Hoán Huyết (2)

Bàn về địa thế, Lũng Tây đạo còn chưa bằng Tây Bắc đạo. Nơi này gần Tây Vực, cũng có gần một nửa địa vực đều bao trùm bởi hoàng sa và đất hoang, hơn nữa diện tích cũng không lớn.

Nơi này, bất kể là thiên thời, địa lợi hay là nhân hòa cái gì cũng không ra hình dáng gì. Vì thế, dĩ nhiên Tô Tín cũng không cần.

Chỉ có điều, dù là đồ hắn coi thương, cũng không có nghĩa là người khác cũng coi thường. Ít nhất, những thế lực võ lâm ở đây nghe Tô Tín nói như thế, trên mặt bọn họ đều lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, vội vàng chắp tay hành lễ với Tô Tín, nói: "Đa tạ Tô đại nhân!"

Tô Tín tùy ý khoát tay một cái, ra lệnh cho Ám Vệ cùng võ giả Tây Bắc đạo lục soát Hoan Hỉ giáo một lần, trừ công pháp ra, những thứ còn lại đều lấy đi hết. Đợi khi quay về Tây Bắc đạo rồi mới chia ra.

Với một tông môn mà nói, thứ quý báu nhất trong đó chính là công pháp. Bằng không, tam đường tứ viện nhất các của Thiếu Lâm Tự cũng sẽ không có Tàng Kinh Các. Hơn nữa, Tàng Kinh Các vẫn còn đứng ngoài cuộc. Đến ngay cả phương trượng của Thiếu Lâm Tự cũng có thể không màng.

Tuy nhiên, mấy loại song tu bí pháp của Hoan Hỉ giáo Tô Tín quả thực không nhìn nổi. Bao gồm cả thủ hạ của hắn cũng sẽ không cải tu thứ này. Không chỉ bởi Tô Tín coi thường phương pháp song tu này mà bí thuật song tu này có thiếu sót hơi lớn.

Giai đoạn đầu khi tu luyện bí pháp song tu mặc dù tiến triển nhanh nhưng thế cổ chai hậu kỳ cũng lớn hơn nhiều. Không bằng đàng hoàng đi tu luyện mấy công pháp chính thống, không làm mấy cái tà môn ngoại đạo kia.

Chỉ có điều, Tô Tín xem thường mấy cái công pháp này nhưng các thế lực khác ở Lũng Tây đạo lại xem như lấy được trân bảo. Tô Tín vừa đi, bọn họ liền muốn bắt đầu tranh đoạt.

Lại thêm nửa canh giờ, thủ hạ của Tô Tín đã hoàn toàn dọn dẹp sạch sẽ Hoan Hỉ giáo. Hắn ngay lập tức dẫn người đến

Tây Cương. Người của nhất mạch Hoan Hỉ hãy còn một Hoan Hỉ Miếu vẫn chưa được giải quyết!

Tô Tín từng nói muốn tiêu diệt toàn bộ người của nhất mạch Hoan Hỉ. Hoan Hỉ Miếu trốn tới Tây Cương cũng có sao? Dù gì thì hòa thượng chạy được, miếu không chạy được.

Lúc này, bên trong Thịnh Kinh thành, đám người Đại Thế Chí Thượng sư nhận được tin từ Hoan Hỉ giáo truyền đến, đều thở dài một cái.

Thật ra ngay từ lúc Tô Tín mới bắt đầu hành động bọn họ đã đoán được Tô Tín chuẩn bị động thủ với nhất mạch Hoan Hỉ. Bởi vậy từ trước đã an bài người đến Lũng Tây đạo chờ, tùy thời kiểm tra tình huống. Bằng không thì bọn họ cũng không cách nào nhận được tin từ Lũng Tây đạo nhanh như vậy.

Hoan Hỉ giáo nhất mạch Hoan Hỉ mặc dù xuất thân từ Mật tông bọn họ, nhưng người Hoan Hỉ giáo sớm đã phạm mấy trăm, mấy ngàn lần vào giới luật. Bây giờ bọn họ chỉ là Hoan Hỉ giáo trong Cửu Ngục tà ma mà thôi, không phải người Mật tông.

Cho nên, Tô Tín diệt toàn bộ Hoan Hỉ giáo mặc dù gây chấn động cực lớn với đám người Đại Thế Chí Thượng sư, nhưng trong thực tế, bọn họ ngay cả bàn cũng không bàn mà chỉ ở đây xem chuyện vui.

Hoan Hỉ giáo đã bước vào hàng ngũ Cửu Ngục tà ma cũng không phải thứ gì tốt. Thế nhưng, Tô Tín lại càng không phải thứ tốt gì. Vì lẽ đó, người của Mật tông cũng không để ý đến chuyện hai bên đó. Dù sao thì, với bọn họ mà nói cái này chẳng khác gì chó cắn chó một miệng lông.

Tuy nhiên, trong tin tức tiếp theo, chuyện nói đến dọa cho Đại Thế Chí Thượng sư giật mình. Tô Tín này lại chạy thẳng đến Tây Cương. Đây hẳn là xuất thủ với Hoan Hỉ Miếu, hoàn toàn là đuổi cùng giết tận nhất mạch Hoan Hỉ!

Hoan Hỉ Miếu bây giờ vẫn là Hoan Hỉ Miếu của Mật tông cho nên việc này bọn họ không thể không màng đến. Sau khi nhận được tin, Đại Thế Chí Thượng sư cũng ngay lập tức gọi người

của Chân Ngôn Tông, Đại Uy Thiên Long Tự đến, hỏi xem ý của bọn họ thế nào.

Đại Thế Chí Thượng sư lấy tình báo từ Lũng Tây đạo gửi đến đặt trên bàn, lạnh nhạt nói: "Chư vị, đều nói một chút đi. Bây giờ Tô Tín đã chuẩn bị đến Tây Cương rồi, chúng ta nên làm gì nữa đây?"

Mọi người ở đây ai nấy đều trố mắt nhìn nhau, không ai lên tiếng mở miệng trước.

Chuyện của Hoan Hỉ Miếu rất vướng tay chân với Mật tông. Bọn họ rất hiểu tính cách của Tô Tín, đồng thời cũng rất hiểu thực lực của hắn.

Xảy ra chuyện như vậy, bọn họ rốt cuộc có đi quản chuyện của Hoan Hỉ Miếu hay không cũng khiến đám người Đại Thế Chí Thượng sư hết sức lúng túng.

Một tên võ giả Dương Thần cảnh của Chân Ngôn tông cau mày nói: "Sớm biết như vậy thì lúc trước chúng ta không nên đi giúp Hoan Hỉ Miếu kia. Xem tai vạ bây giờ bọn họ gây ra đây này!

Nên chọc thì chọc, không nên dây vào cũng đi chọc. Nếu như lúc trước các ngươi làm theo lời ta, đuổi thẳng Hoan Hỉ Miếu ra khỏi Mật tông thì liệu có xảy ra chuyện bây giờ hay không?"

Ban đầu, Hoan Hỉ Miếu gây ra chuyện lớn như vậy, hơn nữa, sau khi đám người Đại Thế Chí Thượng sư biết Dạ Già Nam tu luyện công pháp Huyết Ma giáo, thậm chí còn khinh nhờn hài cốt tiên nhân Phật tông bọn họ, hầu như tất cả đều đồng ý đuổi Hoan Hỉ Miếu khỏi Mật tông. Thậm chí còn phải nghiêm trị, hoàn toàn tuyệt diệt nhất mạch Hoan Hỉ Miếu.

Chỉ có điều sau đó bọn họ biết được Dạ Già Nam đã chết. Thêm vào đó, Long Tàng Tôn giả đều đẩy hết tất cả lên đám bốn người Dạ Già Nam. Thái độ của Long Tàng Tôn giả cũng hết sức thành khẩn sám hối. Điều này cũng khiến đám Đại Thế Chí Thượng sư không hạ thủ được.

Chương 1684 - Thái độ của Mật tông

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Žalo: 0 7 0 4 7 3 0 5 8 8

Thái độ của Mật tông

Không đuổi Hoan Hỉ Miếu không phải bởi vì những tông môn khác trong Mật tông có quan hệ tốt nhường nào với Hoan Hỉ Miếu, chỉ là bởi vì vốn Mật tông là do mấy cái tông môn kết hợp lại. Mặc dù Kim Cương Tự có thực lực mạnh nhất, đứng hàng một trong Tam tự Phật môn, nhưng Kim Cương Tự cũng không cách nào hiệu lệnh cho những tông môn Mật tông khác. Ngược lại, phải tận lực giữ cho Mật tông mạnh mẽ và nguyên vẹn, như vậy mới có thể chống lại được với Thiếu Lâm Tự.

Đuổi một Hoan Hỉ Miếu quả thực rất đơn giản, chỉ có điều nếu như bọn họ thực sự đuổi Hoan Hỉ Miếu thì khó dám chắc những tiểu môn phái trong Mật tông sẽ không suy nghĩ nhiều. Cho rằng Mật tông quá thực tế. Cho rằng một khi những tông môn khác xảy ra chuyện thì liền bị đuổi khỏi Mật tông, vì thế sẽ không màng cống hiến gì cho Mật tông nữa.

Dẫu sao, mặc dù Hoan Hỉ Miếu hành sự có chút vô liêm sỉ, nhưng cống hiến của Hoan Hỉ Miếu với Mật tông cũng không coi là ít.

Trước đó, Đại Hoan Hỉ La Hán của Hoan Hỉ Miếu hãy còn, thực lực của Hoan Hỉ Miếu chỉ đứng sau Kim Cương Tự.

Cho nên, lúc đang chống đối với Thiếu Lâm Tự hoặc đang phát triển toàn bộ Mật tông, Hoan Hỉ Miếu cũng góp không ít khí lực.

Bây giờ Hoan Hỉ Miếu đụng chuyện, Mật tông liền đá bọn họ một cước văng ra, chuyện này dù những tông môn Mật tông khác không nói ra ngoài miệng nhưng chắc chắn trong lòng cũng sẽ nghĩ.

Một khi đã xuất hiện rạn nứt thì sẽ không dễ dàng hàn gắn. Nên lúc đầu, đám người Đại Thế Chí Thượng sư quyết định không đuổi Hoan Hỉ Miếu, nhưng cũng không thể bỏ qua cho bọn họ.

Trong lúc những môn phái khác đều đang phát triển thực lực, truyền đạo ở Trung Nguyên, Hoan Hỉ Miếu chỉ có thể bị đuổi về đất Tây Cương kéo dài hơi tàn. Đây cũng là hình phạt rất nặng với bọn họ.

Những tông môn Mật tông khác hầu như đều đồng ý với ý kiến này, chỉ có người Chân Ngôn Tông phản đối, kiên quyết phải đuổi Hoan Hỉ Miếu ra khỏi Mật tông.

Thù oán giữa Chân Ngôn Tông bọn họ cùng Hoan Hỉ Miếu đã kéo dài nhiều năm. Nếu như có cơ hội đuổi Hoan Hỉ Miếu ra khỏi Mật tông, bọn họ tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Đám người Đại Thế Chí Thượng sư đều lắc đầu một cái. Trước đó, bọn họ cho là Chân Ngôn Tông dùng việc công để báo thù riêng, cho nên không ai đứng về phía hắn. Tuy nhiên bây giờ nhìn ra, lúc đầu thật đúng là không bằng đuổi thẳng Hoan Hỉ Miếu ra khỏi Mật tông.

Chỉ có điều đó là lúc trước, bây giờ là bây giờ. Lúc này bọn họ mà có muốn đuổi Hoan Hỉ Miếu ra khỏi Mật tông thì cũng đã chậm.

Tô Tín đã dẫn đại quân đi thẳng về Tây Cương. Người sáng suốt nhìn một cái cũng biết là chuyện gì xảy ra.

Lúc này, bọn họ đuổi Hoan Hỉ Miếu ra khỏi Mật tông thì người giang hồ sẽ thấy thế nào? Bọn họ sẽ nói Mật Tông sợ Tô Tín, vừa nhìn thấy Tô Tín đánh tới liền lập tức đuổi người của mình ra khỏi Mật tông, phủi sạch quan hệ, rất nhát gan.

Mấy lời đồn đãi kiểu này trước kia Mật tông có thể không quan tâm. Dẫu sao Mật tông bọn họ cũng không đặt chân đến Trung Nguyên. Lời đồn đãi ở Trung Nguyên thì ảnh hưởng gì đến bọn họ?

Nhưng bây giờ nếu Mật tông đã muốn cắm rễ truyền đạo ở Trung Nguyên thì những lời đồn đãi này bọn họ không thể khinh thường được.

Ở đất Trung Nguyên, danh tiếng rất quan trọng. Thậm chí, quan trọng đến mức dù có không màng mặt mũi cũng phải có được danh tiếng. Với phần lớn võ giả hoặc là tông môn mà nói, hai chữ danh lợi vĩnh viễn cũng không bỏ qua được.

Cho nên bây giờ Mật tông cũng giống như vậy. Bọn họ tuyệt không thể bỏ Hoan Hỉ Miếu vào lúc này. Hơn nữa, bọn họ cũng không thể ngồi nhìn Tô Tín diệt Hoan Hỉ Miếu.

Nếu không, người trên giang hồ sẽ lại nói Tô Tín đánh đến nguyên quán Mật tông mà bọn họ cũng không dám lên tiếng.

Đại Thế Chí Thượng sư thở dài một cái, nói: "Việc đã đến nước này thì không nói được gì nữa. Mọi người nagy lập tức trở về Tây Cương đi. Lần này nhất định phải ngăn Tô Tín lại, không thể để hắn cứ vậy mà diệt Hoan Hỉ Miếu được.

Khoảng thời gian này, Mật tông ta cùng giao hảo với mấy vị hoàng thất cung phụng trong Hoàng Thất Cung Phụng Đường của Địa Chu, ta xem thử xem có thể mời một, hai người đến làm thuyết khách hay không. Dẫu sao thì Tô Tín cũng xuất thân Đại Chu, chút mặt mũi này hắn hẳn sẽ chừa cho."

Mặc dù nói vì một cái Hoan Hỉ Miếu mà khiến cho đám người Mật tông còn đang ở lại đất Trung Nguyên truyền đạo rất bất mãn, tuy nhiên, chuyện này cũng không chỉ là vì Hoan Hỉ Miếu. Phần nhiều chính là vì danh tiếng của chính bọn hắn. Cho nên cho dù là Chân Ngôn Tông có thù với Hoan Hỉ Miếu cũng không nói thêm cái gì.

Mà lúc này, Tô Tín cũng đang dẫn đại quân đi thẳng đến đất Tây Cương.

Tây Cương cách Lũng Tây đạo cũng không coi là quá xa. Với cước lực của bọn Tô Tín, mất mười ngày đã chạy đến Tây Cương.

Đất Tây Cương từ xưa đến nay chính là đất khổ hàn cằn cỗi, Tô Tín vẫn luôn nghe người khác nói, đây là lần đầu tiên hắn đặt chân đến đây.

Vốn Tô Tín vẫn cho rằng đất Tô Tín dù có thực sự khổ hàn cằn cỗi cũng không thể khắc nghiệt đến nỗi nào.

Dẫu sao, bất kể là Tây Bắc hay Tây Vực Tô Tín cũng từng đi qua. Dù có không so được với nơi linh tú như đất Trung Nguyên nhưng cũng có mấy nơi cũng coi như không tệ.

Nhưng nơi đất Tây Cương này thì khác. Bởi nơi này không có được bao nhiêu chỗ có thể cho người ở.

Chương 1685 - Thái độ của Mật tông (2)

Thái độ của Mật tông (2)

Khí hậu toàn đất Tây Cương cực kỳ giá rét, hơn nữa còn khô hạn dị thường. Dõi mắt nhìn lại gần như đều là đất lạnh hoang vu, thực vật xanh cũng ít đến đáng thương.

Nơi như này lại còn là nơi duy nhất tại toàn Tây Cương thích hợp cho con người sinh sống. Đi vào sâu trong Tây Cương đều là nơi không người ở, chỉ có vài đệ tử Mật tông vì rèn luyện tự thân mới đến những nơi như vậy để tu luyện.

Thực lực của Hoan Hỉ Miếu trong Mật tông không coi là yếu. Cho nên, ở đất Tây Cương, địa vực của Hoan Hỉ Miếu cũng là không tệ, chính là ở trên một ngọn núi cao hùng vĩ.

Trên vách núi một mặt được điêu khắc thành hình Hoan Hỉ Phật, mà tại đỉnh bức tượng Phật đó có mấy tòa miếu thờ tọa lạc. Đó cũng chính là Hoan Hỉ Miếu của Mật tông.

So sánh với thành trì Phật quốc của Hoan Hỉ giáo, kích thước của Hoan Hỉ Miếu chắc chắn nhỏ hơn rất nhiều, trên thực tế cũng đúng là như vậy.

Bởi nơi Tây Cương đất hoang người vắng, các tông môn Mật tông đều đi đường tinh anh, bởi vì như thế tương đối tiết kiệm tài nguyên.

Cho nên, toàn bộ số người Hoan Hỉ Miếu cũng không được coi là quá nhiều. Chỉ có hai, ba ngàn người mà thôi.

Lúc này, đại quân của Tô Tín áp sát, Long Tàng Tôn giả đến ra cửa cũng không dám.

Tin tức bên phía Hoan Hỉ giáo đã truyền tới. Toàn bộ Hoan Hỉ giáo đều bị Tô Tín tàn sát, chó gà không tha. Bây giờ, thực lực của Hoan Hỉ Miếu bọn họ có mạnh hơn Hoan Hỉ giáo được bao nhiêu chứ?

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là đám Long Tàng Tôn giả đến cơ hội chạy trốn cũng không có.

Người của Hoan Hỉ giáo nếu muốn chạy thì có thể chạy đến nơi sâu nhất tại Tây Vực, nhưng Hoan Hỉ Miếu bọn họ chạy được đi đâu?

Chỗ sâu nhất ở đất Tây Cương là nơi không người thứ thiệt. Thậm chí đến cả sinh vật cũng ít đến đáng thương.

Nếu quả thực hắn dẫn Hoan Hỉ Miếu chạy đến nơi sâu nhất thì đệ tử dưới Tiên Thiên của Hoan Hỉ giáo đoán chừng sẽ phải chết mất không ít. Những người còn lại cũng chẳng kiên trì được bao lâu.

Võ giả dù có thể đạt đến cảnh giới nhịn ăn, cũng không phải nói không cần ăn cơm uống nước nữa. Ít nhất với võ giả Tiên Thiên cùng Hậu Thiên mà nói thì bọn họ còn đang ở giai đoạn luyện tinh hóa khí cùng luyện khí hóa thần.

Hơn nữa, võ giả Hóa Thần cảnh mặc dù có thể bế quan mấy năm không ăn không uống nhưng bọn họ cần dùng một ít đan dược cùng với việc hấp thụ khí thiên địa. Ở nơi sâu nhất trong đất Tây Cương, đừng nói là vài thảo dược linh dược, đến cả nguyên khí thiên địa cũng mỏng manh đến đáng thương.

Vì thế, bất đắc dĩ, Long Tàng Tôn giả cũng không còn lựa chọn nào khác, hắn chỉ có thể chọn cách lưu thủ lại trong miếu Hoan Hỉ. Mượn trận pháp tổ tiên ngày xưa lưu lại để đọ sức với Tô Tín. Hy vọng những võ giả Mật tông khác có thể nhanh chóng chạy đến.

Nhìn chân núi không có một bóng người, Tô Tín cười lạnh một tiếng, nói: “Trực tiếp lên núi, phàm là người Hoan Hỉ Miếu, giết hết!”

Tô Tín ra lệnh một tiếng, một đám võ giả Ám Vệ xung phong lên trước. Tuy nhên, chờ sau khi mọi người vừa đến đỉnh núi, Long Tàng Tôn giả dẫn theo bảy, tám tên võ giả Dung Thần cảnh của Hoan Hỉ Miếu đi ra. Bọn họ ngay lập tức hai tay kết ấn. Nhất thời trên mặt đất, từng tầng vầng sáng đỏ vàng lan ra.

Vầng sáng nọ tỏa ra sức uy áp kinh khủng nhất thời cản lại đám võ giả Ám Vệ ở bên ngoài. Thậm chí, vài tên võ giả Ám Vệ chỉ có cảnh giới Tiên Thiên trông thấy vầng sáng này thì

không có dũng khí xuất thủ nữa. Sức mạnh bản thân bọn họ cũng đang bị áp chế đến cực điểm.

Tô Tín hừ lạnh một tiếng, kiếm khí vô hình phá thiên địa, trong nháy mắt cô lập thủ hạ Ám Vệ của hắn với vầng sáng kia.

Đây cũng là trận pháp hộ sơn được chính tổ sư Chân Vũ cảnh của nhất mạch Hoan Hỉ bày ra.

Tô Tín nhìn Long Tàng Tôn giả, lạnh nhạt nói: "Không ngờ nhất mạch Hoan Hỉ các ngươi ngược lại cũng có chút nột tình đấy. Trận pháp này ngược lại không tệ, sau khi diệt Hoan Hỉ Miếu các ngươi, nếu trận pháp này không bị hư hại thì ta sẽ đưa nó về Tây Bắc đạo."

Long Tàng Tôn giả sắc mặt âm trầm nói: "Tô Tín, bây giờ Hoan Hỉ Miếu chúng ta vẫn là nhất mạch Mật tông. Mật tông lại chính là quốc giáo của Đại Chu, cũng cùng là người trong triều đình như ngươi. Chẳng lẽ ngươi nhất định muốn tận tuyệt như vậy à?

Hôm nay ngươi diệt Hoan Hỉ Miếu chúng ta. Sau này, thái độ của Mật tông với ngươi là thế nào thì ngươi hẳn biết.

Chuyện trong chiến trường thượng cổ là Hoan Hỉ Miếu ta sai, là Hoan Hỉ Miếu không tự lượng sức, muốn xuất thủ với ngươi.

Chỉ cần hôm nay ngươi rút đi, chuyện này Hoan Hỉ Miếu chúng ta nhất định sẽ có đền bù thỏa đáng, ngươi thấy thế nào?"

Lời này của Long Tàng Tôn giả chỉ có duy nhất một ý, đó chính là nhượng bộ mặc dù trong lòng hắn rất không cam tâm.

Trước mắt, Dạ Già Nam cùng Tiêu Ma Da cũng đã chết, hắn chính là thay mặt trụ trì ở Hoan Hỉ Miếu.

Thế mà chuyện đầu tiên sau khi hắn đảm nhiệm chức thay mặt trụ trì lại là khuất phục Tô Tín ở ngay trước mặt mọi người. Có thể tưởng tượng được lúc này tâm tình của Long Tàng Tôn giả là dạng gì.

Có điều hắn cũng biết, bấy giờ tính mạng của toàn bộ Hoan Hỉ Miếu đều đặt trên người hắn. Hắn không khuất phục thì Hoan Hỉ Miếu sẽ nối theo gót của Hoan Hỉ giáo. Nếu hắn nhượng bộ nói không chừng còn có một chút đường sống.

Chương 1686 - Tô Tín đại nghĩa lẫm nhiên

Tô Tín đại nghĩa lẫm nhiên

Những võ giả Dung Thần cảnh của Hoan Hỉ Miếu kia cũng biết tính toán của Long Tàng Tôn giả cho nên bọn họ cũng không nói gì nhiều.

Lần này cũng chỉ có võ giả Dung Thần cảnh của Hoan Hỉ Miếu cùng với Long Tàng Tôn giả ra mặt. Những đệ tử khác đều bị bọn họ khóa trong miếu, không cho ra ngoài, sợ những đệ tử trẻ tuổi này vì kích động mà làm ra chuyện bốc đồng.

Tô Tín nở nụ cười châm chọc, nói: “Bây giờ nhận ra phải nhượng bộ rồi à? Đáng tiếc muộn rồi.

Nhìn xem bây giờ các người trên mặt đầy vẻ hận không thể băm vằm ta ra thành muôn mảnh. Dù các ngươi thật sự nhượng bộ nhận thua, các ngươi cho rằng ta sẽ chấp nhận hay sao?

Đánh rắn không chết ngược lại bị hại. Đạo lý này dù là võ giả Hậu Thiên cũng hiểu. Ngươi đường đường là Dương Thần cảnh võ đạo đại tông sư chẳng lẽ không biết?”

Với cái gọi là nhượng bộ nhận thua, cho tới giờ Tô Tín cũng không tin.

Đã là đối thủ, trừ khi thực lực của ngươi có thể mạnh đến mức đối phương căn bản không với tới, thực lực và địa vị chênh lệch cả một trời một vực. Còn không thì phải hoàn toàn tiêu diệt đối phương mới an toàn.

Sắc mặt Long Tàng Tông giả bỗng nhiên biến đổi, nhưng bên phía Tô Tín cũng đã lười nói nhảm. Hắn giương tay một cái, nhất thời, vạn thiên đạo kiếm khí ầm ầm rơi xuống. Khí tràng cường đại hoàn toàn bao phủ lấy phía trước của Hoan Hỉ

Miếu. Trên trời dưới đất bất kể nơi nào cũng đều có kiếm khí phá hư không ra.

Đây cũng là sự kinh khủng của Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí sau khi đại thành. Chỉ cần là nơi có khí thì có thể diễn hóa kiếm khí, cho nên đối thủ có muốn tránh cũng không tránh được, cũng không thể tránh né!

Đám người Hoan Hỉ Miếu cùng Long Tàng Tôn giả đều dùng ánh mắt kinh hãi nhìn trận pháp trước mặt.

Dưới cuồng oanh của Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, trận pháp do cường giả Chân Vũ cảnh của bọn họ lưu lại đang dần suy yếu. Vầng sáng phía trên cũng trở nên ảm đạm tối đi, sắp biến mất.

Trông thấy ánh mắt đám người Long Tàng Tôn giả, Tô Tín thầm cười lạnh một tiếng. Đám hòa thượng Hoan Hỉ Miếu này đoán chừng là từ khi khai tông đến giờ chưa từng gặp chuyện bị người đánh đến trước sơn môn thế này. Bởi vậy, trận pháp này của bọn họ chắc cũng là lần đầu tiên sử dụng. Bằng không bọn họ cũng sẽ không tự tin đến như vậy.

Cái gọi là trận pháp chẳng qua là vật chết mà thôi. Tác dụng có thì cũng chỉ là phụ trợ.

Huống chi, trận pháp uy năng, mạnh mẽ lại có liên quan đến thực lực. Nhưng phần nhiều chính là phải xem tu vi của người bày trận.

Mặc dù Tô Tín cũng không hiểu trận pháp, nhưng trong Tả Đạo Minh dưới quyền hắn lại có không ít trận đạo tông sư. Hơn nữa, Chuyển Luân Vương ở Địa Phủ cũng có tu vi về trận pháp rất kinh diễm.

Vì thế, Tô Tín cũng được coi là chưa ăn thịt heo cũng từng thấy heo chạy. Hắn cũng coi như có chút hiểu biết với uy năng trận pháp này.

Ngày xưa, vị cường giả Chân Vũ cảnh của Hoan Hỉ Miếu kia, tu vi trận đạo cũng chỉ có thể coi là bình thường mà thôi. Trận pháp hắn lưu lại này cũng không phải cho Hoan Hỉ Miếu dùng làm lám bài tẩy. Cùng lắm cũng chỉ có thể giúp bọn họ cản kẻ địch một chút mà thôi.

Không có nhiều thủ đoạn kinh diễm bày trận pháp nên công hiệu của trận pháp này cũng thật đơn giản. Tô Tín cũng không cần phá trận. Hắn chỉ cần tiêu hao toàn bộ sức mạnh của trận pháp này là được.

Kết quả, sau nửa khắc đồng hồ, trận pháp của Hoan Hỉ Miếu rốt cuộc không chịu nổi, cuối cùng ầm ầm một tiếng, ngay lập tức vỡ vụn!

Ngay lúc Tô Tín muốn xuất thủ, chung quanh từng luồng sức mạnh cường đại một ầm ầm bùng nổ. Hơn mười bóng người leo thẳng đến đỉnh núi, đứng trước người đám người Hoan Hỉ Miếu, chính là đám người Đại Thế Chí Thượng sư.

Thấy những người này đến, Long Tàng Tôn giả nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Hắn đoán không sai, người Mật tông quả nhiên không bỏ Hoan Hỉ Miếu bọn họ.

Lúc này, Tô Tín cũng nhíu mày một cái. Nhân tâm của Mật tông quả là rất đồng lòng. Đến lúc này rồi mà bọn họ vẫn muốn che chở cho Hoan Hỉ Miếu.

Nhìn những người ở đây, hầu như thế lực Mật tông có võ giả Dương Thần cảnh trên căn bản đều tới. Cái này có chút khó giải quyết.

Đại Thế Chí Thượng sư thở dài một cái, nói: “Tô đại nhân, nhất mạch Hoan Hỉ đều bị ngươi giết gần hết rồi. Bây giờ Hoan Hỉ giáo đã hoàn toàn tuyệt diệt. Chẳng lẽ ngươi không thể bỏ qua cho Hoan Hỉ Miếu lần này?

Tình hình lúc này của Hoan Hỉ Miếu ngươi cũng thấy rồi. Trên căn bản còn chưa gượng dậy nổi nữa. Ít nhất trong mấy thập niên cũng không thể uy hiếp được ngươi. Ngươi cần gì phải đuổi cùng giết tuyệt chứ?”

Tô Tín mắt lạnh nhìn Đại Thế Chí Thượng sư. Hắn vẫn luôn cảm giác lão hòa thượng này rất kì quái. Hắn không nên xuất hiện ở Mật tông mà hẳn nên xuất thân từ Thiếu Lâm Tự mới đúng.

Bình thường mà nói, võ giả Mật tông đều là kiểu người tính khí nóng nảy, thích dùng nắm đấm để nói chuyện. Võ giả xuất thân từ Kim Cương Tự là điển hình.

Mà Đại Thế Chí Thượng sư này, tài ăn nói cũng không phải tầm thường, hơn nữa lại còn đa mưu túc trí. Nếu Mật tông không có hắn, đoán chừng cũng khó mà phát triển ở võ lâm Trung Nguyên.

Chỉ có điều, mấy cái tính toán của hắn dùng trên người Tô Tín thì hãy còn thiếu một chút. Nếu Tô Tín đã quyết định muốn giết người diệt môn, há có thể cứ vậy bỏ qua?

Chương 1687 - Tô Tín đại nghĩa lẫm nhiên (2)

Tô Tín đại nghĩa lẫm nhiên (2)

Tô Tín mặt đầy vẻ đại nghĩa lẫm nhiên, nói: “Lời ấy của Đại Thế Chí Thượng sư sai rồi. Lần này ta không phải vì thù oán cá nhân mà đến, ta là vì trừ hại cho toàn bộ giang hồ!

Dạ Già Nam thân là thay mặt trụ trì của Hoan Hỉ Miếu nhưng lại âm thầm tu luyện Ma công của Huyết Ma giáo, không biết đã giết hại biết bao nhiêu người. Trong chiến trường thượng cổ hắn lại còn khinh nhờn hài cốt tiên nhân Phật tông. Tội ác tày đình, có chết vạn lần cũng không đáng tiếc!”

Nhìn Tô Tín bày ra vẻ đại nghĩa lẫm nhiên nói ra mấy lời không biết xấu hổ này, mọi người ở đây ai nấy đều mang vẻ mặt khó nuốt trôi. Bọn họ đều thấy chán ghét.

Khi nãy mới lên núi, hắn còn hô đánh kêu giết, bây giờ lại thành không phải đến vì thù oán cá nhân, mà là vì trừ hại cho giang hồ? Tô Tín ngươi mới là mối họa lớn trên giang hồ!

Dạ Già Nam tu luyện Ma công Huyết Ma giáo quả thực là tội ác tày đình, nhưng bọn họ dám chắc Dạ Già Nam quả thực không giết được bao nhiêu người.

Dẫu sao, ngoại hình của hắn cũng quá mức nổi bật. Cứ cho là muốn giết người luyện công thì cũng nhất định là phải cẩn thận. Ít nhất cũng không so được với Tô Tín giết người.

Tô Tín không tu luyện Ma công Huyết Ma giáo nhưng hắn cũng giết người đến mức máu chảy thành sông rồi. Thế mà

còn không biết xấu hổ đứng ở đây chỉ trích Dạ Già Nam là tội ác khó tha?

Huống chi, cứ cho rằng Dạ Già Nam thật sự là tội ác tày đình, làm nhục hài cốt tiên nhân Phật tông thì đó cũng là chuyện của Thiếu Lâm Tự và Mật tông bọn họ, từ lúc nào đến lượt Tô Tín đến xen vào việc của người khác?

Những ý nghĩ này không ngừng xuất hiện tróng lòng của mấy người Mật tông. Hiển nhiên, bọn họ đều chán ghét mấy lời này của Tô Tín. Có điều, bọn họ không thể nói ra thành lời.

Đại Thế Chí Thượng sư miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười, nói: "Tô đại nhân, Dạ Già Nam tội ác vô cùng lớn, nhưng hắn đã bị ngươi tự tay giết. Ngươi đây cũng coi là trừ hại cho giang hồ. Hành vi của hắn Hoan Hỉ Miếu cũng không biết, ngươi cần gì cứ phải bám Hoan Hỉ Miếu không buông?"

Tô Tín mặt đầy chính khí, nói: "Không biết? Dạ Già Nam thân là trụ trì Hoan Hỉ Miếu, hắn làm ra chuyện tán tận lương tâm như vậy, toàn bộ Hoan Hỉ Miếu lại chẳng có một ai phát hiện? Ta thấy không phải bọn họ không biết mà là cố ý che giấu giúp Dạ Già Nam thì có!

Thượng bất chính hạ tắc loạn, Dạ Già Nam ác độc như vậy, đức hạnh của Hoan Hỉ Miếu thế nào còn cần phải nói hay sao?

Ngày xưa, Huyết Ma giáo càn quét giang hồ, tai nạn kia Mật tông các ngươi cũng có ghi lại. Vì thế hôm nay, Hoan Hỉ Miếu nhất định phải diệt, như vậy mới có thể diệt sạch tro tàn của Huyết Ma giáo lại một lần nữa cháy!

Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Đại Thế Chí Thượng Sư, nếu các ngươi không hạ thủ được thì cứ để ta làm là được!"

Tô Tín chụp mũ khiến đám võ giả Dương Thần cảnh Mật tông sắc mặt trầm như nước.

Nụ cười của Đại Thế Chí Thượng sư trên mặt cũng không thấy đâu. Hồi lâu sau hắn mới mở miệng nói: "Tô đại nhân, thật chẳng lẽ không còn đường để thương lượng hay sao? Toàn bộ mặt mũi Mật tông Tây Cương chẳng lẽ cũng không đủ?"

Tô Tín nhìn hơn mười tên võ giả Dương Thần cảnh sau lưng Đại Thế Chí Thượng sư, hắn cũng mở miệng, lạnh nhạt nói: "Mặt mũi Mật tông cũng đủ rồi. Nhưng vấn đề là Mật tông các ngươi thực sự muốn tranh tài một trận với ta ở đây?

Đừng quên căn cơ ở võ lâm Trung Nguyên của các ngươi mấy năm nay khó khăn lắm mới đặt xuống được. Sau khi đánh một trận, các ngươi lấy cái gì đến Trung Nguyên đấu với Thiếu Lâm Tự?"

Hiện, bên phía Mật tông có hơn mười tên võ giả Dương Thần cảnh. Bên phía Tô Tín chỉ có ba người.

Nhưng vấn đề là có ít chuyện không phải dùng số lượng là có thể cân nhắc. Thực lực của Tô Tín ở đó. Nếu hai bên thực sự có xung đột, Tô Tín dĩ nhiên không diệt hết được Hoan Hỉ Miếu, nhưng Mật tông bọn họ cũng phải chịu tổn thất vô cùng lớn.

Điểm này, đám người Đại Thế Chí Thượng sư biết rất rõ ràng nên lúc mới đầu, bọn họ không hề ỷ vào nhiều người mà hung hăng vênh váo bảo Tô Tín cút khỏi Tây Cương, mà là muốn thuyết phục Tô Tín, lấy đại thế để Tô Tín rút đi.

Nhưng hiện tại, Tô Tín cứng đầu như vậy cũng khiến bọn họ cảm thấy vô cùng khó mà giải quyết.

Có điều, ngay lúc này, sau lưng Đại Thế Chí Thượng sư có một tên võ giả Dương Thần cảnh ăn mặc theo lối Trung Nguyên bỗng nhiên đi ra, cau mày nói: "Tô Tín, Mật tông đã có thành như như vậy, ngươi còn bám mãi không tha như thế có phải hơi quá đáng không?"

Tô Tín nhìn người này, ánh mắt nhất thời híp lại một cái.

Người trước mắt này cũng là võ giả Dương Thần cảnh, khí thế trên người rất mạnh. Thậm chí không hề yếu hơn Đại Thế Chí Thượng sư là bao.

Vốn Tô Tín cho rằng hắn là cường giả mà Đại Thế Chí Thượng sư chiêu mộ được trên giang hồ, bị kéo vào Mật tông làm kiểu giống như cung phụng trưởng lão các loại. Có điều bây giờ nhìn lại thì hình như không phải như vậy.

Ở trên giang hồ nào có ai không biết danh hiệu của Tô Tín hắn. Bây giờ hắn cũng không phải là tuấn kiệt trẻ tuổi mới vào giang hồ nữa mà đã có thể sánh vai với cường giả thế hệ trước là giang hồ cự phách. Đến như Yến Tử Thanh, Mạnh Thiên Thu mấy nhân vật thuộc cấp bậc đó trông thấy Tô Tín cũng phải khách khí gọi hắn một tiếng là "Tô đại nhân". Người này lại gọi thẳng tên hắn. Rốt cuộc, người này là ai?

Chương 1688 - Không biết điều

Không biết điều

"Các hạ là ai?" Tô Tín dửng dưng hỏi.

Tên võ giả bước ra kia trầm giọng nói: "Đại Chu Hoàng Thất Cung Phụng Đường, Hàn Giang Ly!"

Tô Tín nhìn người tự xưng là Hoàng Thất Cung Phụng Đường Hàn Giang Ly kia, trong mắt hắn lộ ra một tia lãnh sắc.

Đối phương cũng không nói dối. Hắn quả thực là Hoàng Thất Cung Phụng. Hơn nữa trong Hoàng Thất Cung Phụng thực lực của hắn cũng không thấp.

Người này vào lúc Đại Chu mới vừa thành lập đã gia nhập vào Hoàng Thất Cung phụng Đường, cũng coi là người cũ của Đại Chu. Trước khi gia nhập vào Đại Chu, danh tiếng trên giang hồ cũng không thấp. Danh tiếng "Trích Tinh Thủ" Hàn Giang Ly đã vang khắp giang hồ khi hắn chỉ mới bước vào Hóa Thần cảnh.

Hàn Giang Ly xuất thân tán tu. Lúc còn trẻ danh tiếng không nổi. Nhưng lúc mới vào Hóa Thần cảnh, hắn lợi dụng một môn bí kỹ Trích Tinh Thủ độc bộ giang hồ, đánh bại các thanh niên cường giả thuộc các môn phái lớn.

Chỉ có điều, Hàn Giang Ly con người này tự cao tự đại, hơn nữa rất cuồng ngạo. Với thực lực của hắn, có rất nhiều tông môn muốn mời hắn gia nhập, thành cung phụng. Có điều, Hàn Giang Ly đều cự tuyệt tất cả.

Hơn nữa, cự tuyệt thì cự tuyệt thôi. Dẫu sao chuyện này cũng rất bình thường. Phần lớn võ giả tán tu trừ những người thực lực quá yếu không thể làm gì, còn lại một vài võ giả tán tu đã

có chút danh tiếng trên giang hồ thật không lo đường ra. Những thế gia hoặc tông môn kia đều thích mời bọn họ đến làm môn khách hoặc khanh khách. Bọn họ không muốn cũng chỉ là bởi vì thích được tự do, không muốn bị ràng buộc mà thôi.

Một khi gặp phải loại chuyện này, những thế gia cùng các tông môn cũng sẽ không miễn cưỡng. Buôn bán không thành hãy còn nhân nghĩa, ngươi không gia nhập mà ta ép ngươi phải làm, đây cũng không phải là mời chào môn khách mà là mời chào kẻ thù thì đúng hơn.

Nói như vậy, Hàn Giang Ly không đồng ý thì chuyện cũng coi như xong, nhưng hắn lại có cái miệng thúi. Hắn nhất định phải giễu cợt đối phương mấy câu. Ý là nói thực lực của đối phương như thế mà muốn mời chào hắn thì còn kém xa, không có tư cách, vân vân…

Người trên giang hồ bình thường mặc dù thường ngày hỏa khí đều không nhỏ. Một lời không hợp liền xuất thủ nhưng cũng chẳng có mấy ai não phẳng đắc tội trực tiếp với người khác giống Hàn Giang Ly. Hơn nữa lại còn là đắc tội chết.

Vì chuyện này, Hàn Giang Ly xích mích với mấy thế lực võ lâm, cuối cùng thậm chí còn bị người đuổi giết.

Bản thân hắn tuy rằng miệng thúi nhưng cũng là có thực lực. Trên đường bị đuổi giết này hắn lại tấn thăng một đường từ Hóa Thần cảnh đến Dương Thần. Thoắt cái trở thành võ đạo đại tông sư. Lần này coi như miệng hắn có thúi đến đâu đi nữa thì cũng không có ai dám đuổi giết hắn, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Chỉ có điều, Hàn Giang Ly tự tìm đường chết đã thành quen, không biết thế nào lại đắc tội với Tiêu gia. Hơn nữa hình như còn đắc tội không nhẹ, bị mấy tên võ giả Dương Thần cảnh của Tiêu gia đuổi giết, hết sức thê thảm.

Lúc trước, chính gặp thiên hạ đại loạn, cũng là lúc mà thực lực Tiêu gia mạnh nhất, Hàn Giang Ly đắc tội Tiêu gia ghê gớm đến nỗi không cách nào đặt chân ở Trung Nguyên.

Nên cuối cùng, Hàn Giang Ly này cũng chỉ chọn cách gia nhập vào Đại Chu, trở thành Hoàng Thất Cung Phụng, bấy giờ mới thoát được một kiếp.

Sau khi gia nhập Đại Chu, Tô Tín cũng chưa từng gặp Hàn Giang Ly. Bởi Hàn Giang Ly hầu như không xuất hiện ở Thịnh Kinh thành.

Là Dương Thần cảnh của Hoàng Thất Cung Phụng, Đại Chu dĩ nhiên sẽ không nuôi không bọn họ. Phần lớn thời gian, Hàn Giang Ly đều ở Bắc Nguyên Đạo trấn thủ biên giới với Kim Trướng Hãn Quốc. Ngày thường cũng không cần xuất thủ. Chỉ có khi bên phía Kim Trướng Hãn Quốc có hành động khác thường mới cần hắn xuất thủ hộ giá, hộ tống.

Nghe nói, sau khi trải qua chuyện với Tiêu gia, tính khí của Hàn Giang Ly đã thay đổi rất nhiều. Có điều bây giờ nhìn lại hắn vẫn mang điệu bộ cũ. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Bàn về thực lực, hắn cũng giống như Tô Tín là võ đạo đại tông sư. Nhưng bàn về địa vị, chẳng qua hắn chỉ là một Hoàng Thất Cung Phụng không có thực quyền mà thôi. Tô Tín dù gì cũng là người trấn thủ Tây Bắc, đứng đầu Tây Bắc của Đại Chu. Quyền lực hai người có cũng cách nào đánh đồng với nhau được.

Thế mà Hàn Giang Ly bước đến liền gọi thẳng tên họ của Tô Tín, lại còn mang giọng điệu chỉ trích. Cái này cũng có phần quá là không biết trời cao đất rộng rồi?

Thật ra thì quan hệ giữa Tô Tín cùng các bên ở Đại Chu cũng không coi là quá tệ. Chỉ có điều, liên quan đến lợi ích hoặc là những chuyện khác thì một chút xíu quan hệ tốt cũng ngay lập tức hóa hư vô.

Lục Phiến Môn thì không cần nói nhiều. Tô Tín được tách ra từ Thiết gia. Hơn nữa bây giờ, hắn cũng đã thoát khỏi Lục Phiến Môn. Hai bên không có cạnh tranh lợi ích. Ngược lại, Tô Tín càng mạnh, uy thế của Thiết gia ở Lục Phiến Môn cũng càng lớn. Dẫu sao, ai cũng biết Tô Tín là ngoại viện của Thiết gia.

Mà quân đội cũng hợp tác nhiều với Lục Phiến Môn nên quan hệ với Tô Tín cũng không tệ. Huống chi, Tô Tín cũng hợp tác với quân đội nhiều lần nữa.

Về phần Hoàng tộc họ Cơ, bọn họ sẽ không xích mích với bất cứ bên phe phái nào ở Đại Chu. Chỉ cần Đại Chu không sụp đổ thì bọn họ sẽ không ngã. Xích mích với những phe thế lực ở Đại Chu chính là đang đào góc tường nhà mình. Chuyện như vậy chỉ có đồ ngu mới đi làm.

Nhưng Hoàng Thất Cung Phụng Đường thì chưa chắc. Bởi quản lý của Cung Phụng Đường vẫn rất là phân tán.

Lục Phiến Môn cùng quân đội đều có quan hệ cấp bậc nghiêm mật. Mà bên trong hoàng tộc họ Cơ lại quản lý theo thực lực và bối phận.

Chương 1689 - Không biết điều (2)

Không biết điều (2)

Những thứ này ít nhất đều có điều lệ. Nhưng Hoàng Thất Cung Phụng Đường lại đơn giản. Chỉ có một Chân Vũ cảnh Triệu Vũ Niên quản lý. Hơn nữa còn là phương thức quản lý lỏng lẻo. Thậm chí, theo Tô Tín, Triệu Vũ Niên căn bản cũng không phải là đang quản lý. Chẳng qua chỉ là ở đó trấn giữ, để tránh đám người tính khí bướng bỉnh từ khắp thiên nam địa bắc gia nhập vào Hoàng Thất Cung Phụng của Đại Chu đánh nhau mà thôi.

Cảm giác của Triệu Vũ Niên với Tô Tín không tệ. Nhưng cảm giác của hắn với Tô Tín không đại diện cho toàn bộ Hoàng Thất Cung Phụng Đường cũng cảm thấy như vậy về Tô Tín. Đám người này chẳng qua là nhận tiền làm việc, không quản thứ gì khác. Giống Kha Yển Nguyệt, thậm chí đến Thịnh Kinh thành cũng chẳng tới mấy lần.

Sau khi Mật tông trở thành quốc giáo của Đại Chu cũng là thật lòng muốn đặt chân vào Trung Nguyên cho nên bọn họ cũng tính kết giao với không ít trọng thần Đại Chu.

Hoàng tộc họ Cơ họ không với đến được. Quân đội và Lục Phiến Môn cũng không mặn mà gì với bọn họ. Vì thế, Mật

tông liền dồn phần lớn tinh lực lên mấy tên Hoàng Thất Cung Phụng kia.

Nếu Cơ Hạo Điển còn sống, biết được đám người Mật tông này lại dám kết giao với người của Hoàng Thất Cung Phụng Đường, chuyện này chắc chắn sẽ không mấy tốt đẹp.

Chỉ có điều, hiện tại Cơ Ngôn Thành làm chủ. Với năng lực của hắn, chuyện này cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở.

Khoảng thời gian này cũng là lúc Hàn Giang Ly kết giao thực lực với Mật tông mạnh nhất, cũng là vị võ giả Dương Thần cảnh có quan hệ tốt nhất với bọn họ. Vì lẽ đó, lần này Đại Thế Chí Thượng sư vừa mở miệng, Hàn Giang Ly cũng ngay lập tức đồng ý.

Tô Tín híp mắt nhìn Hàn Giang Ly, trong mắt lộ vẻ nguy hiểm, lạnh giọng nói: “Hàn Giang Ly, hình như ta làm gì cũng chưa đến lượt ngươi huơ tay múa chân nhỉ? Huống chi, ngươi phụng mệnh trấn thủ biên giới Bắc Nguyên. Bây giờ lại xuất hiện ở đây, ngươi rảnh lắm à? Có tin sau khi ta quay về sẽ tố giác xử phạt ngươi tội lơ là cương vị hay không?”

Hàn Giang Ly hừ lạnh một tiếng. Trên giang hồ hắn nổi danh cuồng ngạo. Dù có là Tiêu gia năm đó hắn cũng dám chọc vào chứ nói gì một tên tiểu bối như Tô Tín.

Đối mặt với chỉ trích của Tô Tín, Hàn Giang Ly khinh thường nói: “Ta cũng không dư thời gian huơ tay múa chân với tiểu bối như ngươi. Ta đến chỉ là muốn nói với ngươi một câu, làm người nhớ chừa đường lui để sau này còn gặp nhau, đừng có làm quyết tuyệt quá. Bằng không, cuối cùng vẫn chỉ là ngươi nhận thua thiệt mà thôi.

Còn nữa, đừng có lên mặt ép ta. Ta trấn thủ biên giới Bắc Nguyên mấy thập niên. Tình hình ở nơi đó như thế nào ta biết rõ hơn ngươi. Một tên tiểu bối như ngươi cũng muốn tố giác ta? Ta ngược lại muốn nhìn xem ai dám quản!”

Ngày xưa, lúc có Cơ Hạo Điển, Hàn Giang Ly sẽ còn giữ mấy phần tôn kính với Cơ Hạo Điển. Dẫu sao, Cơ Hạo Điển cũng là người chủ nhân hùng tài đại lược. Hơn nữa, khi đó hắn gia

nhập Đại Chu là để tránh bị Tiêu gia đuổi giết, cũng là Cơ Hạo Điển tự mình gật đầu đồng ý.

Hiện thời, người ngồi ở ngai Hoàng đế là Cơ Ngôn Thành. Hàn Giang Ly căn bản không coi hắn ra gì.

Cũng thế, Tô Tín bấy giờ quyền thế ngập trời ở Đại Chu cũng chỉ là một tiểu bối giang hồ trong mắt Hàn Giang Ly mà thôi. Người này cuồng ngạo đã ngấm tận xương tủy, cũng không biết là ai cho hắn tự tin đến vậy.

Ánh mắt Tô Tín càng lúc càng lạnh: "Tiểu bối? Ha ha, Hàn Giang Ly, năm xưa ngươi bị Tiêu gia đuổi giết như chó không chủ, nhờ vào Đại Chu che chở mới có thể sống đến hôm nay. Bằng không nào đến lượt ngươi ở đây nói năng ẩu tả?

Xem ra ngày xưa còn chưa dạy dỗ đủ. Nếu không ngươi cũng sẽ không huơ tay huơ chân trước mặt ta như vậy. Thật không biết điều!

Đạo lý làm người nhớ chừa đường lui ta còn hiểu hơn ngươi. Nhưng có vài người không đáng để ta lui một đường. Bởi vì người chết thì sau này không còn gặp lại!"

Dứt lời, thân hình Tô Tín động một cái. Trong nháy mắt, vô số kiếm khí ngưng tụ trong không khí. Trên trời dưới đất, khí tràng kiếm vực vô tận liền trực tiếp vây lấy Hàn Giang Ly vào trong. Trong nháy mắt, dưới kiếm khí vây giết, mọi người thậm chí còn không thấy rõ thân hình của Hàn Giang Ly!

Màn này xảy ra quá nhanh. Đại Thế Chí Thượng sư thầm nói một tiếng tệ hại. Lần này mời Hàn Giang Ly đến hình như là sai lầm.

Đúng như lúc trước Tô Tín nói, hắn vốn không nên lấy cứng đối cứng với Tô Tín. Lần này Đại Thế Chí Thượng sư chẳng qua chỉ muốn bức lui Tô Tín mà thôi. Không ngờ tính khí Hàn Giang Ly lại thối như vậy. Đã nhiều năm qua mà hắn không hề thay đổi dù một chút. Nói mấy câu đã đẩy Hàn Giang Ly lâm vào thế bị động.

Bên kia, Thái Tam Nguyên cùng Nhạc Đông Lưu cũng nhìn chằm chằm về phía đám người Đại Thế Chí Thượng sư. Tô Tín đã động thủ, bọn họ có cần cùng xông lên hay không?

Mặc dù bên này chỉ có ba người, nhưng có Tô Tín, đám người kia cũng không thắng được, ung dung rời đi cũng không thành vấn đề.

Mà trong kiếm khí vô biên, Hàn Giang Ly cũng bị Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín đánh một cái trở tay không kịp.

Hắn biết mình nổi danh tính xấu nhưng không ngờ Tô Tín còn hung hăng hơn hắn, trở mặt không nhận người, nói ra tay liền ra tay.

Chỉ có điều, tính cách Hàn Giang Ly dù có xấu nhưng thực lực của hắn cũng không phải là nói quá. Bằng không, những năm này, hắn đặc tội nhiều người như vậy, sớm đã bị người ta đuổi giết chết lâu rồi.

Chương 1690 - Một câu trả lời

Một câu trả lời

Dưới kiếm khí vô biên vây giết, Hàn Giang Ly cảm giác da đầu mình có chút tê dại nhưng hắn cũng nhanh chóng kịp có phản ứng. Một tay phất lên, chân khí khoáng đạt cuồn cuộn thu nạp vào, giống như vô biên tinh thần đều bị hắn nắm trong tay. Trích Tinh Thủ!

Hàn Giang Ly tay cầm tinh thần, trong giây lát ầm ầm đánh xuống, chân khí vô tận nổ vang, Trích Tinh Thủ, diêu lạc tinh thần!

Nói người có tính khí tệ, miệng thúi như Hàn Giang Ly thường là loại chết nhanh nhất trên giang hồ.

Thế mà bây giờ hắn không chết mà còn tấn thăng một đường đến Dương Thần cảnh. Vậy cho thấy hắn nhất định có thực lực. Bằng không, hắn sớm đã thành xương dưới mồ chứ không ở đây nói năng ẩu tả nữa.

Trích Tinh Thủ của Hàn Giang Ly trước đó đã thu nạp hơn một nửa kiếm khí trong kiếm vực vào tay. Sức hút mạnh mẽ vô cùng khủng bố dường như thực sự muốn giật tinh thần xuống theo.

Mà sau đó, một đòn diêu lạc tinh thần của hắn cũng vô cùng cương mãnh. Quyền tay làm chùy, ầm ầm đánh xuống. Gần như trong chớp mắt đã phá tan khí tràng kiếm vực của Tô Tín!

Hàn Giang Ly thở phào nhẹ nhõm. Thật ra thì hắn cũng coi như là người từng kinh qua chinh chiến. Thực lực cả người của hắn cũng bắt đầu từ lúc Hóa Thần cảnh mà chém giết đến được như bây giờ.

Vì thế, kinh nghiệm chiến đấu của Hàn Giang Ly không kém cạnh so với Tô Tín. Nhưng dù là vậy, hắn cũng bị sức mạnh cường đại kia của Tô Tín làm cho giật mình. Tô Tín này chắc chắn là một trong số những đối thủ mạnh nhất trong số những Dương Thần cảnh hắn từng gặp. Thậm chí còn mạnh hơn cả võ giả Dương Thần cảnh Tiêu gia từng đuổi giết hắn!

Chỉ có điều, Hàn Giang Ly nghĩ lầm một điểm, đó chính là sức mạnh của Tô Tín đã vượt quá tưởng tượng của hắn, còn kinh khủng hơn cả những gì hắn chứng kiến lúc này.

Đòn diêu lạc tinh thần của hắn phá vỡ khí tràng kiếm vực của Tô Tín, nhưng còn chưa chờ hắn thở xong được một hơi, trước mắt hắn liền xuất hiện một nắm đấm. Một quyền oanh thiên liệt địa, duy ngã độc tôn!

Tuyệt kỹ của Hàn Giang Ly chính là Trích Tinh Thủ. Môn này là lúc hắn còn ở Tiên Thiên Cảnh vô tình có được, được hắn một mực tu luyện đến tận Dương Thần cảnh. Trong lúc đó hắn cũng lấy được vô số võ kỹ, nhưng cũng không bỏ Trích Tinh Thủ đi, ngược lại còn dung nhập những môn võ kỹ kia vào trong Trích Tinh Thủ nữa.

Bấy giờ, Trích Tinh Thủ của Hàn Giang Ly đã cường đại đến trình độ nhất định. Một thức diêu lạc tinh thần kia lại càng cương mãnh bá đạo. Chỉ có điều, đối mặt với một quyền duy ngã độc tôn của Tô Tín, bất cứ môn võ cận chiến nào đối đầu với nó cũng trở nên phai mờ!

Trong mắt Hàn Giang Ly lóe lên vẻ tàn khốc. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, hai tay nắm quyền thành chùy. Chân khí vô tận ầm ầm bạo. Hư không cũng bị một chùy cương mãnh này xé nát.

Trích Tinh Na Nguyệt, tê thiên liệt địa!

Hai phe đều dùng võ đạo cực kỳ cương mãnh. Dưới va chạm, nhất thời toàn bộ đỉnh núi Hoan Hỉ Miếu cũng rung lên. Thậm chí, tượng Hoan Hỉ Phật một bên núi cũng bắt đầu chấn động. Vết nứt hiện lên giữa mi mắt Phật.

Sắc mặt Đại Thế Chí Thượng sư bỗng nhiên biến đổi. Bởi vì hắn hoảng sợ phát hiện, thực lực của Tô Tín đã lại tiến bộ một đoạn lớn!

Lần trước hắn gặp Tô Tín lúc ở Đông Bình đạo tới giờ mới qua được mấy tháng, thế mà Tô Tín rốt cuộc lại tiến bộ một bậc lớn!

Thật ra, Đại Thế Chí Thượng sư không biết cái này còn phải cảm tạ Vu Chi Kỳ.

Nếu Tô Tín không thu nạp tinh huyết toàn thân của Vu Chi Kỳ thì hắn cũng không đến được cảnh giới như bây giờ.

Tinh huyết toàn thân của một tên võ giả Dương Thần cảnh tương đương với tu vi một năm khổ tu của Tô Tín.

Hàn Giang Ly lúc này rất thê thảm, đón đỡ một quyền ở trạng thái tột cùng của Tô Tín giáng xuống. Thật ra hắn cũng có chút không đỡ được nữa. Tuy nhiên, hắn gắng gượng không nôn ra ngụm máu tươi nào.

Nhưng đám người Đại Thế Chí Thượng sư cũng đã nhìn ra, thực lực của Hàn Giang Ly không tệ, ít nhất đều mạnh hơn một vài võ giả ở đây. Song tiếc thay hắn cũng không phải đối thủ của Tô Tín.

Đại Thế Chí Thượng sư thở dài một cái, cứ tiếp tục đánh như vậy thì tình hình sẽ hoàn toàn không khống chế được.

Hắn lo lắng chính là nếu Tô Tín thực sự giết chết Hàn Giang Ly, thế thì bố trí của Mật tông ở Trung Nguyên đều bị phá hủy tất thảy.

Hiện tại, Mật tông bọn họ đều dựa vào Đại Chu mà truyền đạo ở Trung Nguyên, lần này Hàn Giang Ly cũng là hắn mời tới.

Nếu Hàn Giang Ly chết trên tay Tô Tín, cái này thuộc về chuyện nội bộ Đại Chu. Với mạng lưới giao thiệp bây giờ của Tô Tín thì đoán chừng cũng không có việc gì.

Tuy nhiên, Mật tông bọn họ thì khác. Đại Chu sẽ cho rằng Mật tông khích bác Hàn Giang Ly xuất thủ với Tô Tín. Thậm chí, Đại Chu cũng có thể vì chuyện này mà hoàn toàn cắt đứt với Mật tông.

Dù sao bây giờ Cơ Hạo Điển đã chết, lúc đầu Đại Chu đồng ý hợp tác với Mật tông có nguyên nhân phần lớn là do Cơ Hạo Điển cần mượn dùng nghiên cứu về bạch ngọc thạch bản của Mật tông. Bây giờ thứ kia không ai nghiên cứu, tác dụng của Mật tông cũng mất hơn phân nửa.

Đại Thế Chí Thượng sư thở dài một cái, những chuyện này tất nhiên sẽ xảy ra, cũng là điều mà hắn không muốn thấy nhất.

Dĩ nhiên, bên phía bọn họ lần này có đến hơn mười tên võ giả Dương Thần cảnh đến, dùng toàn bộ sức mạnh của Mật tông uy hiếp Tô Tín. Nếu ngược lại, bị Tô Tín bức lui, Hoan Hỉ Miếu bị diệt, vậy Mật tông bọn họ thật không cần lăn lộn ở Trung Nguyên nữa.

Đột nhiên, Đại Thế Chí Thượng sư quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Long Tàng Tôn giả, lạnh lùng nói: “Chuyện này cuối cùng vẫn là do Hoan Hỉ Miếu các ngươi gây ra. Những tông môn khác nể tình cũng là nhất mạch Mật tông với ngươi nên cũng ra tay giúp. Nhưng cũng không thể vì ngươi mà khiến cho đại kế phục hưng của cả Mật tông bị tổn thương được.

Chương 1691 - Một câu trả lời (2)

Một câu trả lời (2)

Tình hình trước mắt ngươi cũng thấy rồi. Chuyện này tuyệt không thể làm căng nữa. Cái nên làm bọn ta đã làm, bây giờ nhìn tài của người thôi.”

Long Tàng Tôn giả bị ánh mắt của Đại Thế Chí Thượng sư làm run lên. Hắn không kiềm được, hỏi: “Hiện toàn bộ Mật

tông ra mặt, Tô Tín hắn cũng không thèm nể, ta thì có thể làm gì?”

Đại Thế Chí Thượng sư lạnh lùng nói: “Đương nhiên là do thay mặt chủ trì Hoan Hỉ Miếu là người cho Tô Tín một câu trả lời. Một câu trả lời khiến cho Tô Tín lẫn người trong giang hồ cũng không nói được gì. Nếu không, chúng ta có lý do gì để lấy cứng đối cứng với Tô Tín chứ?”

Trong lòng Long Tàng Tôn giả rét lạnh. Hắn biết ý của Đại Thế Chí Thượng sư. Nhưng cho dù biết thì cũng phải làm thế nào đây? Hiện thời chuyện này hắn không cách nào cự tuyệt nữa. Nếu không, đám Đại Thế Chí Thượng sư quả thực sẽ rút lui.

Vì thế, Long Tàng Tôn giả cắn răng, đứng ra quát lên: “Tô Tín! Không phải ngươi muốn một câu trả lời hay sao? Hôm nay ta sẽ cho ngươi một câu trả lời!”

Dứt lời, trong giây lát, Long Tàng Tôn giả vỗ một chưởng về đan điền của hắn. Nhất thời, chân khí xoắn nát đan điền của hắn, khiến hắn phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trở nên vô cùng yếu ớt, từ Dương Thần cảnh rớt thẳng một mạch xuống Hóa Thần cảnh!

Long Tàng Tôn giả làm ra hành động lớn đến như vậy khiến Tô Tín cùng Hàn Giang Ly đang giao thủ cũng phải dừng lại.

Tô Tín nhìn Long Tàng Tôn giả tự phế võ công, trong mắt lộ ra vẻ kinh dị. Tên này đúng là lợi hại. Một thân tu vi Dương Thần cảnh, nói phế liền phế.

Hiện thời dù hắn còn mang tu vi Hóa Thần cảnh nhưng người hắn đã hư. Giữ lại tu vi Hóa Thần cảnh chẳng qua là muốn cất giữ thọ nguyên bấy giờ mà thôi. Tự phá đan điền, đời này hắn không còn cách nào tu luyện nữa.

Đại Thế Chí Thượng sư sắc mặt âm trầm đứng ra nói: “Tô Tín, Long Tàng Tôn giả cũng đã tự phế võ công rồi. Toàn bộ Hoan Hỉ Miếu đã hoàn toàn bị phế, cũng không uy hiếp được ngươi nữa. Như vậy đủ chưa?”

Tô Tín nhìn Đại Thế Chí Thượng sư, im lặng không nói gì.

Theo ý nghĩ lúc đầu của hắn, Hoan Hỉ Miếu này hắn hẳn nên thẳng tay tiêu diệt.

Chỉ có điều bây giờ Long Tàng Tôn giả quyết tâm tự phế võ công cho Tô Tín một câu trả lời. Nếu như Tô Tín còn nhất quyết không tha thì cũng có chút hiếp người quá đáng. Đám Đại Thế Chí Thượng sư dù có phải liều mạng, hao tổn cơ nghiệp bọn họ đặt ở Trung Nguyên cũng sẽ không để cho Tô Tín uy hiếp quá đáng như vậy.

Vì thế, Tô Tín nghĩ nghĩ một lúc liền nói: "Được, lần này Hoan Hỉ Miếu đủ lợi hại. Ta cũng cho Mật tông các ngươi mặt mũi. Chuyện này cũng bỏ qua. Tuy nhiên, ta không muốn nhìn thấy mặt của một tên võ giả Hoan Hỉ Miếu nào đặt chân đến Trung Nguyên nữa. Nếu không, hậu quả các ngươi tự biết!"

Dứt lời, Tô Tín gương tay một cái. Nhất thời, mấy chục ngàn đạo kiếm khí bạo trong thiên địa, sáng chói vô biên, lộng lẫy vô cùng!

Kiếm khí khuấy động hư không, ầm ầm hạ xuống. Mặt khác của đỉnh núi, phía bên có tượng đá Hoan Hỉ Phật cao đến mấy trăm trượng, dưới kiếm khí vây giết của Tô Tín ầm ầm vỡ vụn, hoàn toàn biến thành một đống đá vụn rải rác!

Thấy cảnh này, võ giả Ám Vệ cùng Tây Bắc quân thủ hạ Tô Tín hai mắt sáng lên. Đây là sức mạnh của cường giả Dương Thần cảnh đỉnh phong hay sao? Nhất kiếm oai vỡ vụn sơn hà. Thực lực kinh khủng bậc này thậm chí đã thoát ly khỏi phạm vi "con người" rồi.

Mà lúc này, sắc mặt đám người Mật tông lại hết sức khó coi. Đặc biệt là đám người Hoan Hỉ Miếu. Bọn họ thậm chí hận không thể trực tiếp giết ngay Tô Tín.

Hoan Hỉ Phật chính là ký hiệu của Hoan Hỉ Miếu. Năm xưa, thủy tổ của Hoan Hỉ Miếu khai tông lập phái ở đây đã dùng một mặt núi khắc tượng đá Hoan Hỉ Phật to lớn. Thế mà bây giờ lại bị Tô Tín dùng một kiếm làm hỏng. Cái này cũng tương đương với việc cắt đứt sống lưng của Hoan Hỉ Miếu.

"Chúng ta đi."

Tô Tín vung tay, trực tiếp dẫn người xuống núi.

Mấy người Mật tông phía sau cũng không có biểu thị gì. Ngay cả miệng thối hàng đầu Hàn Giang Ly cũng không nói nhảm gì nhiều.

Tính hắn chỉ tệ chứ không bị ngu. Thực lực của Tô Tín hắn đã thấy qua, tuyệt không phải là tên tiểu bối trong miệng hắn trước đó.

Trước mắt, Long Tàng Tôn giả tự phế võ công mới mời được Tô Tín đi. Hắn cũng không dám khiêu khích Tô Tín nữa. Nếu quả thực chọc cho Tô Tín quay lại, đoán chừng người Mật tông sẽ hận chết hắn.

Đại Thế Chí Thượng sư quay đầu, lạnh nhạt nói với Long Tàng Tôn giả: "Sự tình lần này coi như là chấm dứt. Dù sao thì Hoan Hỉ Miếu các ngươi tự mình thu xếp ổn thỏa đi. Nếu như các ngươi còn gây ra chuyện gì, Mật tông ta tuyệt đối sẽ không xen vào nữa."

Sau khi nói xong, đám người Đại Thế Chí Thượng sư ngay lập tức xoay người rời đi.

Trước mắt bọn họ vẫn chưa đuổi Hoan Hỉ Miếu ra khỏi Mật tông, nhưng sau lần này, bọn họ đã quyết định không đặt Hoan Hỉ Miếu trong hàng ngũ Mật tông nữa.

Mật tông không phải chỉ là Mật tông của một bên nào mà là của tất cả các võ giả Mật tông.

Vì thế, đám người Đại Thế Chí Thượng sư hết sức chán ghét đám người Hoan Hỉ Miếu không biết kiềm chế, thường xuyên gây chuyện này.

Long Tàng Tôn giả sắc mặt thẫn thờ, không gật cũng không lắc. Đến sau khi đám người Đại Thế Chí Thượng sư rời đi, lúc này, thân hình Long Tàng Tôn giả mới lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Đám võ giả Dung Thần cảnh của Hoan Hỉ Miếu đứng một bên vội vàng đỡ hắn dậy, kiểm tra thương thế bên trong cơ thể hắn.

Mặc dù bây giờ Long Tàng Tôn giả chỉ có tu vi Hóa Thần cảnh nhưng nếu không phải lần này Long Tàng Tôn giả tự phế

võ công, ép lui Tô Tín thì e rằng Hoan Hỉ Miếu bọn họ hoàn toàn xong đời.

Vì lẽ đó, chỉ cần Long Tàng Tôn giả còn sống, dù hắn đã thành một tên phế nhân, người Hoan Hỉ Miếu cũng vẫn nguyện ý xem hắn là trụ trì Hoan Hỉ Miếu như trước đây.

Chương 1692 - Hy vọng cuối cùng

Hy vọng cuối cùng

Nhìn tượng Hoan Hỉ Phật bị Tô Tín hủy đi, trong mắt Long Tàng Tôn giả lóe lên vẻ không cam lòng.

Cơ nghiệp mấy ngàn năm của Hoan Hỉ Miếu chẳng lẽ cứ như vậy mà bị hủy không còn gì?

Ở Tây Cương, không có Mật tông che chở, Hoan Hỉ Miếu khó mà đi được nửa bước. Hơn nữa, Tô Tín còn bảo, chỉ cần Hoan Hỉ Miếu dám đến Trung Nguyên truyền đạo thì sẽ khiến cho bọn họ bẽ mặt.

Như vậy trên trời dưới đất không còn đất cho Hoan Hỉ Miếu bọn họ đặt chân, điều này cũng khiến cho Long Tàng Tôn giả dâng lên cảm giác tuyệt vọng trong lòng.

Hồi lâu sau, Long Tàng Tôn giả mới nói: “Đưa ta đến đất bế quan.”

Mọi người ở đây đều có chút sửng sốt. Hắn không phải là trụ trì hay sao? Còn đi đâu nữa?

Sau đó bọn họ liền nhận ra Long Tàng Tôn giả không phải đang nói hắn mà là Đại Hoan Hỉ La Hán.

Mặc dù Đại Hoan Hỉ La Hán bế quan đã trăm năm nhưng thực chất năm xưa hắn vẫn chưa giao ra chức trụ trì, cho nên sau này bất kể là Dạ Già Nam hay là Long Tàng Tôn giả bây giờ cũng không phải là trụ trì thực sự, mà chỉ là thay mặt trụ trì.

Bấy giờ, nghe Long Tàng Tôn giả nói muốn đến chỗ Đại Hoan Hỉ La Hán bế quan, theo bản năng bọn họ muốn ngăn cản, có điều sau đó mọi người cười khổ một tiếng, không cản nữa mà ngoan ngoãn đưa Long Tàng Tôn giả đến nơi bên trong vách

núi phía sau Hoan Hỉ Miếu. Đây chính là nơi Đại Hoan Hỉ La Hán bế quan.

Trước kia bọn họ không muốn mở đất Đại Hoan Hỉ La Hán bế quan ra, thực chất là vì giữ cảm giác thần bí, để cho người bên ngoài cho rằng Đại Hoan Hỉ La Hán có thể còn sống. Hoan Hỉ Miếu bọn họ cũng còn bán bộ Chân Vũ cảnh.

Tuy nhiên bây giờ thủ đoạn cố ý làm ra vẻ huyền bí này đã không còn ý nghĩa gì nữa. Lần này, mặt mũi Hoan Hỉ Miếu có thể nói là bị Tô Tín phủi sạch rồi.

Tô Tín cũng đã đánh đến cửa, Đại Hoan Hỉ La Hán còn không ra mặt thì không phải đã chết còn gì?

Cho nên chuyện này với Hoan Hỉ Miếu mà nói thì thực ra cũng không quan trọng đến vậy.

Mọi người đỡ Long Tàng Tôn giả đến chỗ Đại Hoan Hỉ La Hán bế quan. Long Tàng Tôn giả phất phất tay, nói: “Các ngươi đi trước đi. Bất kể trụ trì có chết hay chưa, ta cũng sẽ ở đây bế sinh tử quan. Sau này, Hoan Hỉ Miếu giao cho các ngươi xử lý.”

Mọi người ở đây nhất thời cả kinh, vội vàng nói: “Trụ trì…”

Long Tàng Tôn giả khẽ nạt: “Ta nói rồi! Chuyện Hoan Hỉ Miếu giao cho các ngươi xử lý. Các ngươi cũng đi đi thôi.”

Mọi người bất đắc dĩ chỉ đành rời đi. Bọn họ cũng biết ý của Long Tàng Tôn giả là gì.

Thật ra những võ giả Hoan Hỉ Miếu này vẫn ôm chút ảo tưởng với Đại Hoan Hỉ La Hán.

Nếu một khi đất bế quan này mở, Đại Hoan Hỉ La Hán thực sự đã chết, đả kích này người thường có khi không tiếp nhận được. Thậm chí có nhiều đệ tử Hoan Hỉ Miếu ý chí không kiên định sẽ hoàn toàn tuyệt vọng.

Cho nên Long Tàng Tôn giả mới nói bọn họ rời đi, để lại cho bọn họ một chút hy vọng. Nếu phải tuyệt vọng thì một mình hắn tuyệt vọng là được.

Dĩ nhiên, Long Tàng Tôn giả làm như vậy cũng bởi vì một điểm hắn không nói rõ ra, đó là bởi vì bây giờ hắn đã phế.

Mặc dù hắn vì gìn giữ toàn bộ Hoan hỉ Miếu mới tự phế võ công, hiện tại, trong miếu vẫn còn mấy tên võ giả Dung Thần cảnh.

Bây giờ bọn họ cảm niệm ân đức của Long Tàng Tôn giả nên mới cam nguyện để hắn tiếp tục chấp chưởng Hoan Hỉ Miếu, nhưng thời gian lâu dài thì sao? Đám người này có thể sinh tâm tư khác hay không?

Trước kia Long Tàng Tôn giả cũng lười đi suy tính những chuyện này. Dù sao có Dạ Già Nam, hắn cũng chỉ cần xuất thủ là được rồi.

Nhưng bây giờ Hoan Hỉ Miếu gặp đại biến. Tính tình Long Tàng Tôn giả cũng sau đại biến mà trở nên càng nhạy cảm, đa nghi.

Đến sau khi tất cả mọi người đều rời đi, Long Tàng Tôn giả lảo đảo đi đến trước vách núi kia, hai tay kết ấn. Nhất thời, vách núi đá nứt ra thành một lỗ hổng, một lối đi xuất hiện trước mặt Long Tàng Tôn giả.

Bình thường, đất bế quan của võ giả không thể mở từ bên ngoài, chỉ khi được chủ nhân cho phép thì mới được.

Nhưng Đại Hoan Hỉ La Hán bế sinh tử quan. Sinh tử quan từ trước đến giờ đều là chín cửa tử một cửa sinh, lại còn là lựa chọn được ăn cả ngã về không.

Nên đất bế quan này cũng là nơi có thể mở ra từ bên ngoài. Tác dụng chính là chẳng may người bế quan bỏ mình, người bên ngoài cũng có thể vào nhặt xác cho hắn.

Long Tàng Tôn giả tiến vào bên trong lối đi, cửa phía sau cũng theo đó mà đóng kín.

Toàn bộ lối đi cũng chỉ có mấy chục trượng, đến khi Long Tàng Tôn giả đến nơi sâu nhất trong đất bế quan, mắt hắn nhất thời lóe lên chút vẻ tuyệt vọng.

Trong mật thất bế quan mấy chục trượng có một bộ xương người kỳ dị ngồi xếp bằng.

Quanh thân bộ xương kia tựa như đều được đúc thành từ lưu ly, tản ra quang mang bảy màu chói mắt, cực kỳ diễm lệ.

Miệng Long Tàng Tôn giả đắng ngắt. Quần áo trên người bộ xương bảy màu này chính là trang phục của Đại Hoan Hỉ La Há ngày xưa. Đại Hoan Hỉ La Hán, hy vọng cuối cùng của Hoan Hỉ Miếu bọn họ cũng đã sớm hóa thành bộ xương khô!

Chương 1693 - Hy vọng cuối cùng (2)

Hy vọng cuối cùng (2)

Long Tàng Tôn giả lắc đầu một cái. Hắn cũng biết, Chân Vũ cảnh nào dễ đột phá như vậy? Đã trăm năm trôi qua, Đại Hoan Hỉ La Hán chắc chắn đã chết từ lâu.

Ngay lúc Long Tàng Tôn giả tâm như tro tàn, muốn hoàn toàn khép kín đất bế quan này, ở đây chờ chết, hắn nhìn xương cốt giống như lưu ly bảy sắc, bỗng nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Thân xác võ giả cường hãn, đặc biệt là những cõ giả xuất thân Mật tông. Hầu như mỗi người đều có tu luyện một vài công pháp luyện thể.

Đến cảnh giới Dương Thần cảnh đỉnh phong như Đại Hoan Hỉ La Hán, bọn họ đều đã ngưng luyện tinh huyết bản thân thành đậm đặc như thủy ngân. Thậm chí, tinh huyết rời cơ thể một giờ sau đã hóa thành lưu ly thủy tinh rồi.

Mà võ giả cấp bậc này cũng gần như có thể rèn luyện xương cốt bản thân giống như kim thiết. Cho nên, cường giả Dương Thần cảnh bỏ mình mặc dù thân thể không giữ được vạn năm không mục, nhưng mấy trăm ngàn năm cũng không phải là vấn đề.

Kể cả Đại Hoan Hỉ La Hán mới vừa đóng sinh tử quan đã chết, cho tới bây giờ cũng cùng lắm là qua trăm năm mà thôi. Trong thời gian ngắn như vậy làm sao mà hắn biến thành một bộ xương khô cho được?

Long Tàng Tôn giả nhắm mắt lại, đem tản toàn bộ Nguyên Thần lực của hắn ra.

Chẳng qua chỉ là đan điền bị phế, tương đương với tu vi bị hủy, nhưng Nguyên Thần lực của hắn thì vẫn còn như trước.

Trong cảm giác Nguyên Thần của Long Tàng Tôn giả, nơi này đã không còn là mật thất bế quan, mà là một thế giới Cực Lạc khoáng đạt!

Nơi này có thần nữ khởi vũ, có thần điêu trường minh, không có bệnh ách tai khổ, khắp nơi đều là lưu ly hoàng kim.

Chỉ có điều, lúc này thế giới Cực Lạc này lại tràn ngập tử khí. Một luồng tử khí trống rỗng, chỉ có ở nơi sâu nhất trong thế giới Cực Lạc đó, Long Tàng Tôn giả mới có thể loáng thoáng cảm giác được tiếng tim đập yếu ớt truyền tới.

Mở mắt ra, Long Tàng Tôn giả nhất thời điên cuồng bật cười, cười đến độ hắn thậm chí động đến nội thương, nôn ra hai búng máu tươi.

“Thế giới Cực Lạc. Hóa ra đây cũng là thế giới Cực Lạc!”

Đại Hoan Hỉ La Hán đã từng giảng giải với bọn họ rằng võ giả Dương Thần của Hoan Hỉ Miếu sau khi đến đỉnh phong sẽ đi tiếp thế nào. Đại Hoan Hỉ La Hán lựa chọn siêu thoát tinh thần, thần du thế giới Cực Lạc. Trước tiên sẽ tấn tinh thần thành Chân Vũ, sau đó mới kéo theo thân xác.

Chỉ có điều, Đại Hoan Hỉ La Hán bế quan trăm năm không ra, đám người Long Tàng Tôn giả cũng cho rằng hắn đã chết, con đường này hắn cũng đã đi nhầm.

Cho nên cuối cùng, Dạ Già Nam mới chọn đi đường khác, lựa chọn cách cải tu ma công Huyết Ma giáo.

Song, bọn họ đều nghĩ sai cả. Bao gồm cả Đại Hoan Hỉ La Hán cũng đã nghĩ sai. Đường đi lúc đầu của bọn họ là đúng. Tuy chỉ là sau đó bọn họ lại đi lệch mà thôi.

Long Tàng Tôn giả nhìn hài cốt gần giống như lưu ly trước mặt, sắc mặt hắn không vui không buồn.

Hắn cùng đám võ giả Tiêu Ma Da gia nhập vào Hoan Hỉ Miếu sau này khác nhau. Từ nhỏ, hắn đã lớn lên trong Hoan Hỉ Miếu. Sư phụ của hắn cũng là võ giả đồng lứa với Đại Hoan Hỉ La Hán. Chỉ có điều, sư phụ hắn không được kinh tài tuyệt

diễm như Đại Hoan Hỉ La Hán, sau khi miễn cưỡng bước vào Dung Thần cảnh thì chết do hao hết thọ nguyên.

Hoan Hỉ Miếu là chỗ dựa của Long Tàng Tôn giả, cho nên hắn có thể vì Hoan Hỉ Miếu mà tự phế võ công.

Bây giờ, trong tay hắn nắm giữ có khi là tương lai của toàn bộ Hoan Hỉ Miếu, có thể thành công hay không hắn cũng không biết. Thậm chí hắn còn có thể vì cái này mà bỏ mạng. Nhưng Long Tàng Tôn giả vẫn muốn thử một lần. Nếu không, Hoan Hỉ Miếu bọn họ đến một chút cơ hội cũng không có.

Long Tàng Tôn giả thở dài một hơi. Hắn lại trực tiếp cắt đứt cổ tay mình. Nhất thời, tinh huyết đậm đặc như thủy ngân liên tục chảy ra như dòng nước, rót vào giữa bộ xương của Đại Hoan Hỉ La Hán, khiến cho bộ xương bảy màu kia có chút huyết sắc, như có thêm mấy phần sinh cơ.

Long Tàng Tôn giả nhắm mắt lại. Hắn không để ý tinh huyết trong cơ thể mình đang không ngừng chảy. Hắn chỉ cảm thấy trong thế giới Cực Lạc kia hình như có một chút sức sống. Mà tiếng tim đập nơi sâu xa trong thế giới Cực Lạc đó cũng hình như càng thêm rõ ràng.

Lúc này, chuyện xảy ra ở Hoan Hỉ Miếu, Tô Tín dĩ nhiên không biết. Dù sao vì Long Tàng Tôn giả tự phế võ công, toàn bộ Hoan Hỉ Miếu có thể nói là hoàn toàn không có sức mạnh uy hiếp được hắn.

Lúc này, Tô Tín diệt Hoan Hỉ giáo, sau đó lại ép thay mặt trụ trì Hoan Hỉ Miếu là Long Tàng Tôn giả tự phế võ công, hai chuyện này đều truyền đến giang hồ.

Trước kia Tô Tín làm ra chuyện này, một vài võ giả trung lập trên giang hồ chỉ biết cảm thán Tô Tín thế lực mạnh mẽ. Dựa vào sức một mình mà diệt được cả một thế lực đứng đầu giang hồ. Còn võ giả Chính đạo lại mắng chửi Tô Tín lòng dạ ác độc, gây nên chém giết trong giang hồ, vân vân…

Tuy nhiên lần này trên giang hồ chẳng có mấy người mắng Tô Tín lòng dạ ác độc. Ngược lại, còn không ít người khen ngợi Tô Tín. Tô Tín hắn dù cũng là họa trên giang hồ nhưng lần này cũng coi là vì giang hồ mà trừ một cái hại lớn.

Chương 1694 - Phát triển của Thiên Tru Minh

Phát triển của Thiên Tru Minh

Chuyện Hoan Hỉ giáo làm những năm này không ít bị võ lâm Chính đạo lên án. Song, bọn họ ở yên tại đất Lũng Tây đạo, võ giả Hoan Hỉ giáo dám đến Trung Nguyên hành sự đều bị võ lâm Chính đạo ở Trung Nguyên vây giết. Tuy nhiên, bọn họ làm xằng làm bậy ở địa bàn của bọn họ, những tông môn Chính đạo kia còn dám đánh đến cửa mà diệt bọn họ à?

Bởi thế, những năm này, Hoan Hỉ giáo đều làm mấy chuyện khiến người khác chán ghét. Đối với thực lực võ lâm Chính đạo thì Hoan Hỉ giáo không tạo được uy hiếp gì. Võ lâm Chính đạo liên thủ làm lớn đi diệt cũng không mấy có lợi. Tuy nhiên nếu không quan tâm đến, để Hoan Hỉ giáo làm mấy chuyện bắt người cướp của kia cũng thực khiến người khác vô cùng tức giận.

Lần này, Tô Tín diệt Hoan Hỉ giáo ngược lại cũng thực coi như vì giang hồ trừ họa lớn. Nên có mắng chửi cũng ít hơn chút.

Dĩ nhiên, với Tô Tín mà nói, người trên giang hồ mắng hay khen hắn, Tô Tín cũng chẳng thèm để ý. Dù sao hắn cũng không phải dựa vào danh tiếng mà lăn lộn giang hồ.

Chuyện nhất mạch Hoan Hỉ, Tô Tín coi như giải quyết xong. Vì thế, mới vừa về đến Tây Bắc đạo, Tô Tín cũng ngay lập tức đi bế quan.

Chuyến đi đến chiến trường thượng cổ lần này Tô Tín cũng thu hoạch được không ít đồ. Trong đó, cảm ngộ của Phong Đô Đại Đế với võ đạo rất có hữu dụng với Tô Tín.

Tô Tín cũng tính tu luyện Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển lấy được từ chỗ Huyễn Ma Đạo một phen, dung nhập nó vào trong Huyết Hà Thần Kiếm của hắn.

Huyết Ma Kinh tuy là căn cứ vào Di Thần Hoán Huyết mà Tô Tín tu luyện soạn lại mà thành. Nhưng bí thuật cùng các loại công pháp ẩn chứa còn nhiều hơn so với Di Thần Hoán Huyết.

Dẫu sao, Di Thần Hoán Huyết chẳng qua căn cơ mà ngày xưa Đại Thiên Ma Tôn gây dựng. Còn Huyết Ma Kinh lại do hơn mười cường giả đại diện cho Huyết Ma giáo không ngừng tăng thêm bổ sung vào mà thành.

Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển cũng không hổ là kiếm kỹ chí cường của Huyết Ma giáo. Uy năng mạnh mẽ của nó vô cùng tà dị, chính là ma công điển hình.

Có điều, Tô Tín tu luyện cũng coi là rất thuận lợi. Dù sao hắn đã tu Di Thần Hoán Huyết, cũng coi là có căn cơ Huyết Ma giáo ngày xưa. Mà Huyết Hà Thần Kiếm của hắn cũng có phần tương tự với Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển, cho nên việc tu luyện ngược lại cũng không có gì trở ngại quá lớn.

Thật ra thì nếu bây giờ Tô Tín muốn nhanh chóng tăng thực lực thì cách tốt nhất vẫn dùng Di Thần Hoán Huyết đi thu nạp tinh huyết của võ giả Dương Thần cảnh. Như vậy, chỉ cần Tô Tín thu nạp tinh huyết của bảy, tám tên võ giả Dương Thần cảnh thì hắn sẽ ngay lập tức lên đến cảnh giới đỉnh phong Dương Thần cảnh.

Chỉ có điều, đáng tiếc là cường giả Dương Thần cảnh cũng không phải cải trắng, tuy ý là có thể tìm ra bảy, tám người để ngươi giết.

Trên giang hồ, mỗi một cường giả Dương Thần cảnh đều là nhân vật có danh tiếng. Chết một người cũng đủ khiến giang hồ chấn động. Tô Tín chỉ cần lộ ra chút xíu dấu vết thì sẽ bị người phát hiện ra.

Cho nên, Tô Tín dứt khoát đè cái suy nghĩ này xuống. Nghiêm túc bế quan một trận rồi tính.

Với thực lực bây giờ của Tô Tín, thật ra hắn cũng chẳng còn cách Dương Thần cảnh hậu kỳ bao xa. Song, khoảng cách vẫn còn kém một chút so với những võ giả Dương Thần cảnh chân chính đứng trên đỉnh phong như đám người Lâm Tông Việt của Đại Chu, Hà Vô Sơn của Danh Kiếm sơn trang.

Lúc trước trên chiến trường thượng cổ, Tô Tín cuối cùng phải dùng đến Thánh Tâm Tứ Kiếp giết Dạ Già Nam khiến hắn trở tay không kịp mới đánh chết được. Nếu như trực diện đối

chiến, Tô Tín coi như có thắng thì đến cùng cũng chỉ có thể là thắng mà thảm thôi.

Mà theo Tô Tín, thực lực của Dạ Già Nam sau khi dùng bí pháp cũng còn yếu hơn so với đám người Lâm Tông Việc một nước.

Đến cấp bậc như Tô Tín, việc bế quan đã không tính theo tháng mà là bàn về năm.

Cho nên, khoảng thời gian này, Tô Tín đã căn dặn đám Hoàng Bỉnh Thành nếu không có đại sự thì đừng đến quấy rầy hắn. Dĩ nhiên, với Tây Bắc bây giờ cũng sẽ không có đại sự gì phát sinh.

Một năm sau, bên phía Tây Bắc đạo hết sức an ổn. Đám người Hoàng Bỉnh Thành không đến quấy rầy Tô Tín dù chỉ một lần.

Mà Thiên Tru Minh do Lãnh Vô Ma thành lập cũng bắt đầu phát triển kích thước.

Lãnh Vô Ma vẫn rất sợ Tô Tín. Dẫu sao bây giờ tính mạng của hắn cũng nằm trong tay Tô Tín.

Dĩ nhiên hắn cũng rất không cam lòng. Trong thời gian một năm này, Lãnh Vô Ma tiến từ Hóa Thần đến Dung Thần. Tốc độ này hết sức kinh người.

Sau khi có thực lực, Lãnh Vô Ma liền muốn thoát khỏi Tô Tín. Nhưng chỉ với thực lực bây giờ thì đến cái rìa của cấm chế Nguyên Thần trong cơ thể, hắn cũng không sờ tới.

Cho nên sau cùng Lãnh Vô Ma vẫn cho qua, truyền thừa Đại Thiên Ma Tôn ngày xưa hắn cũng đã bỏ, chỉ dựa vào Di Thần Hoán Huyết mà muốn giải trừ cấm chế Nguyên Thần thì quả là vớ vẩn.

Sau khi bỏ ý tưởng không thiết thực kia đi, Lãnh Vô Ma cũng chỉ đành nghiêm chỉnh dựa theo chỉ thị của Tô Tín, âm thầm phát triển Thiên Tru Minh, hành sự vô cùng cẩn thận.

Chương 1695 - Phát triển của Thiên Tru Minh (2)

Phát triển của Thiên Tru Minh (2)

Phải biết lúc này mới có một năm, Lãnh Vô Ma đã biến Thiên Tru Minh từ cái gì cũng không có biến thành hơn ngàn người như bây giờ. Trong đó thậm chí còn có tổ chức năm tên võ giả Hóa Thần cảnh.

Năm tên võ giả Hóa Thần cảnh kia không phải là Lãnh Vô Ma chiêu mộ sau này. Toàn bộ đều là Tiên Thiên hoặc Hậu Thiên mà Lãnh Vô Ma chọn ra từ nhóm đầu tiên để chuyên tâm đào tạo. Lúc này, bọn họ đều thuận lợi thăng cấp Hóa Thần cảnh.

Phải biết, võ giả tầm thường từ Hậu Thiên tấn thăng đến Hóa Thần dù có nhanh đến đâu cũng phải khổ tu hơn mười năm. Có thể tấn thăng đến Hóa Thần trong vòng mười năm cũng đều là nhân vật kinh tài tuyệt diễm.

Kết quả, dưới Di Thần Hoán Huyết, những võ giả thiên phú vốn chỉ có thể nói là tàm tạm, trong vòng một năm lại tấn thăng tới Hóa Thần cảnh, đủ để thấy sự kinh khủng của Di Thần Hoán Huyết.

Hơn nữa, đây còn là kết quả sau khi được Lãnh Vô Ma nghiêm ngặt lựa chọn.

Lúc Tô Tín tuyệt diệt Hoan Hỉ giáo có vận dụng Di Thần Hoán Huyết một lần. Biết được môn công pháp này là tai họa ngầm. Nếu chiêu mộ những võ giả ý chí không kiên định vào thì coi như không phải là ngươi đang điều khiển công pháp mà là công pháp đang đè đầu cưỡi cổ ngươi.

Cho nên, Tô Tín nghiêm lệnh Lãnh Vô Ma lúc chọn thành viên nhất định phải cẩn thận. Năng lực tâm chí là hàng đầu, những thứ khác đều đứng sau.

Vì vậy, trong một năm trời Thiên Tru Minh mới phát triển đến hơn ngàn người. Bằng không, chỉ dựa vào thủ đoạn của Lãnh Vô Ma thì có thể được đến hơn mười ngàn người.

Kiếm Nam đạo, phủ Trạch Dương, bên trong một tửu lâu, không ít người giang hồ tụ lại ở đây bàn luận xôn xao. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi phủ Trạch Dương bọn họ gần đây xảy ra chuyện lớn.

Bên cạnh tửu lâu, một tên võ giả Hậu Thiên mặc đồng phục võ sĩ đoản đả, tướng mạo xấu xí. Gần hắn, một đám người vây

quanh, đang nghe hắn giảng giải đại sự phát sinh ở phủ Trạch Dương.

Người này nhìn qua chính là giang hồ phong môi. Có điều, nhìn lối ăn mặc cùng thực lực lại lộ ra vẻ là loại không đủ tư cách. Cùng lắm cũng chỉ có ít tin tức bát quát mà thôi, gần như không có gì hữu dụng.

Tuy nhiên, hắn dù sao cũng là phong môi, tin tức trong tay nhất định cũng nhanh nhẹn hơn so với võ giả tầm thường.

Tên giang hồ phong môi kia cầm ly lên, thong thả nhấp một ngụm rượu, câu lên lòng hiếu kỳ của mọi người đủ đầy, lúc này mới nói: "Chắc hẳn các ngươi cũng đều nghe nói phủ Trạch Dương chúng ta phát sinh đại sự. Tối ngày hôm qua, một trong ba đại thế lực phủ Trạch Dương là Khâu gia bị diệt gia môn. Hiện thời, toàn bộ Khâu gia đang bị hai thế lực lớn khác là Trấn Thông Tiêu cục cùng Hổ Uy Bang phong tỏa. Người ngoài đến liếc mắt nhìn cũng khó."

Mọi người ở đây đều nhanh chóng gật đầu một cái. Đại án diệt môn mà lại, chuyện này rất hiếm gặp ở mấy châu phủ nhỏ.

Phủ Trạch Dương bọn họ có ba thế lực lớn là Khâu gia, Trấn Thông Tiêu cục cùng Hổ Uy Bang. Ba thế lực đều có võ giả Tiên Thiên trấn giữ. Mặc dù chút thực lực này với các giang hồ đại phái xem ra đều là thế lực nhỏ không đáng vào đâu nhưng đặt vào phủ Trạch Dương thì lại là ba thế lực khổng lồ. Không ngờ, Khâu gia trong một đêm bị người diệt sạch.

Giang hồ phong môi kia cười khà khà, nói: "Các ngươi chắc chắn cũng nghi ngờ vì sao người của Trấn Thông Tiêu cục cùng Hổ Uy Bang không để cho người khác nhìn đúng không? Nguyên nhân rất đơn giản. Đó chính là người Khâu gia chết thật sự có chút tà. Thậm chí tà đến mức hai nhà đó cũng không dám tùy tiện đụng vào. Vì không để cho người khác phá hư hiện trường nên mới trực tiếp phong tỏa Khâu gia."

Bên cạnh không chịu nổi hắn vòng vo, vội vàng thúc giục: "Đừng nói nhảm nữa, Khâu gia kia rốt cuộc là thế nào? Chẳng lẽ là do người trong Ma đạo làm?"

Tên giang hồ phong môi kia lắc lắc đầu, nói: “Không phải là người trong Ma đạo. Một người bạn thân của ta giúp việc trong Hổ Uy Bang, hắn cũng là người thuộc nhóm đầu tiên tiến vào Khâu gia. Cảnh tượng lúc đó ở Khâu gia thiếu chút nữa dọa hắn đến sợ choáng váng.

Một trăm bảy mươi ba người ở toàn bộ Khâu gia tất cả đều bị chặt đứt đầu, chất thành một ngọn núi nhỏ đặt giữa sân, nhưng lại không thấy một giọt máu nào. Tất cả thân thể đều không cánh mà bay.

Hơn nữa, trong đống đầu người chất lên đó còn một lệnh bài bằng đồng thau cùng một tờ giấy trắng. Trên lệnh bài đó có hai chữ lớn tên là ‘Thiên Tru’.

Mà trên tờ giấy trắng kia lại viết thiếu gia Khâu Chí Hằng của Khâu gia năm ngoái nhìn trúng thê tử một nhà thường dân, cưỡng ép không được thì giết phu đoạt thê.

Chuyện này chư vị chắc cũng có nghe qua. Tuy nhiên lại bị Khâu gia gắng gượng đè xuống.

Nhưng nào ngờ thiên đạo tuần hoàn báo ứng xác đáng. Báo ứng của Khâu gia coi như là đến rồi. Câu nói sau cùng trên tờ giấy trắng đó chính là bốn chữ ‘thay trời hành đạo’.”

Mọi người ở đây trố mắt nhìn nhau, kiểu gì cũng cảm giác thấy có chút quái dị.

Theo lý mà nói, Khâu gia hoành hành nhiều năm ở phủ Trạch Dương, đúng là không phải thứ gì tốt. Khâu Chí Hằng kia lại là cậu ấm nổi sanh. Chuyện giết phu đoạt thê táng tận lương tâm này chắc chắn hắn làm được. Hơn nữa, mọi người ở đây cũng thực đều nghe qua có chuyện như vậy.

Chương 1696 - Thế hệ giang hồ tuấn kiệt mới

Thế hệ giang hồ tuấn kiệt mới

Thế thì xem ra, người diệt cả Khâu gia cũng coi như là thay trời hành đạo, giống như bốn chữ mà đối phương để lại.

Nhưng cũng vì chuyện như thế mà giết cả nhà, sau đó lại còn bắt đối phương chết không toàn thây, chỉ để lại cái đầu. Lối hành sự này nhìn kiểu gì cũng thấy tà dị. Thậm chí còn ác hơn cả Ma đạo.

Tên giang hồ phong môi kia gật gù, đắc ý nói: "Chuyện lớn như diệt môn không phải chúng ta có thể can dự vào. Nghe nói, sáng sớm, người của Trấn Thông Tiêu cục và Hổ Uy Bang đã đi mời cao thủ Lục Phiến Môn đến tiếp quản. Đoán chừng bây giờ bọn họ có khi đã tới rồi. Khi đó hai nhà này cũng sẽ không tiếp tục phong tỏa tin tức nữa. Các ngươi muốn đi xem náo nhiệt thì vẫn còn kịp."

Nghe lời này xong, những người trong tửu lâu nhất thời đứng ngồi không yên, vội vàng tính tiền chạy đến Khâu gia chờ xem náo nhiệt. Chỉ trong chốc lát, toàn bộ tửu âu chỉ còn lại ba người. Hơn nữa ba người này lại còn hết sức trẻ tuổi, dáng dấp cũng chỉ chừng hai mươi tuổi.

Một trong ba người mặc đồ trắng, bên hông đeo một thanh trường kiếm. Nhìn có vẻ như mới vừa hai mươi, dung mạo bất phàm. Cả người hắn giống như trường kiếm ra khỏi vỏ, vô cùng sắc bén, làm người khác hết sức chú ý.

Người khác ăn mặc theo lối đạo sĩ. Mặt mũi anh tuấn, khóe miệng lúc nào cũng treo lên nụ cười, cho người khác cảm giác rất ôn hòa.

So với hai người đó, người cuối cùng lại có chút hơi tầm thường. Mặc đồng phục võ sĩ màu đen nhánh, tay trái hơi sưng so với tay phải, trên người mang cảm giác lạnh lẽo.

Ba tên thanh niên này có điểm giống nhau duy nhất chính là bọn họ đều có tu vi Tiên Thiên Thần Cung cảnh. Thậm chí còn

mạnh hơn so với Bang chủ Hổ Uy Bang cùng Tổng Tiêu đầu của Trấn Thông Tiêu cục.

Ba tên trẻ tuổi trong tiểu lâu đều có vẻ vô cùng bất phàm. Đợi sau khi những người khác rời đi hết. Bọn họ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt ai nấy đều lóe lên một tia tinh quang.

Nam nhân trẻ tuổi mặc đạo bào chủ động đứng lên, cười ha hả nói: "Hai vị, gặp nhau là hữu duyên. Không bằng mọi người ngồi chung một chỗ, uống mấy ly, thế nào?"

Nam tử cầm kiếm mặc đồ màu trắng cùng thanh niên mặc đồng phục võ sĩ màu đen đều gật đầu một cái, đi đến cạnh bàn người nam nhân mặc đạo bào kia.

"Chưởng quỹ, lên thêm hai bộ chén đũa."

Nam nhân đạo giả gọi một tiếng, lại chắp tay một cái với hai người kia, nói: "Tại hạ Liễu Công Huyền, đạo hiệu Thương Vũ, mới vào giang hồ, còn xin chỉ giáo nhiều."

Mới nghe được cái tên này, trên mặt hai người kia nhất thời lộ ra một tia kinh sợ, sau đó liền bị bọn họ nén xuống.

Nam tử cầm kiếm mặc đồ trắng cười, nói: "Hạng mười tám Nhân Bảng, 'Thương Vũ Chân Nhân' Liểu Công Huyền, lại là đại diện chưởng giáo Tạo Hóa Đạo Môn, đệ tử thân truyền của "Cửu Hoa Đạo Quân" Trương Bá Đoan. Người như vậy mà còn cần chỉ giáo thì những người xếp dưới hạng mười tám há chẳng phải đều là phế vật rồi?"

Liễu Công Huyền cười nói: "Nếu như ta không nhìn lầm, vị huynh đài hẳn là đệ tử của Danh Kiếm sơn trang?"

Nam nhân mặc đồ trắng gật gật đầu, nói: "Danh Kiếm sơn trang, Hà Phong."

Liễu Công Huyền sắc mặt ôn hòa, cười cười nói: "Hạng thứ hai mươi Nhân Bảng, 'Lưu Vân Tiểu Kiếm' Hà Phong không hề kém cạnh so với ta. Nếu không vì ta bước vào giang hồ sớm hơn Hà huynh mấy năm thì đoán chừng cũng chẳng đến được hạng mười tám."

Ai cũng nói trẻ tuổi khí thịnh, thứ hạng trên Nhân Bảng cũng là bảng thay đổi nhanh nhất. Thậm chí, hai tên võ giả ngay cả

mặt mũi cũng chưa từng gặp, đụng trúng nhau cũng sẽ gương cung bạt kiếm, vì thứ hạng trên bảng mà tranh tài một trận.

Người giống như Liễu Công Huyền chủ động thừa nhận mình không bằng đối phương còn khiến cho ngươi tâm phục khẩu phụ, phong độ như xuân phong hóa vũ. Nhân vật như này thực sự quá ít.

Hà Phong cũng không khỏi than thầm trong lòng. Quả nhiên hắn không bằng đối phương. Khi nãy mới biết đối phương chính là Liễu Công Huyền người xếp phía trên mình hai hạng ở Nhân Bảng, trong lòng hắn còn có tâm tư tranh phong với đối phương.liên hệ z:a l o: 0 7 04 7 3 0 5 8 8 để mua truyen

Tuy nhiên, nghe Liễu Công Huyền nói lời này hắn mới biết, bất kể thực lực hay là khí độ hắn cũng còn xa mới bằng được đối phương.

Liễu Công Huyền mới chừng hai mươi đã đến được vị trí thứ mười tám trên Nhân Bảng. Với thực lực cùng tiềm lực này, đoán chừng không tới mấy năm, đối phương sẽ bước được vào một trong ba hạng đầu Nhân Bảng.

Mà mặc dù Hà Phong là đệ tử của Danh Kiếm sơn trang nhưng hắn cũng không phải là dòng chính là lại là dòng thứ của Danh Kiếm sơn trang.

Dòng chính và dòng thứ của Danh Kiếm sơn trang phân chia không mấy rõ ràng. Chỉ cần ngươi có thực lực thì Danh Kiếm sơn trang sẽ dốc toàn lực đào tạo ngươi. Vì thế, Hà Phong người kiệt xuất nhất thế hệ này liền bộc lộ tài năng.

Kỳ thực, so với Hà Hưu hắn còn nhỏ hơn một đời, hẳn nên gọi Hà Hưu là thúc phụ.

Tiếc thay, khi đó chiến tích của Hà Hưu trên Nhân Bảng thực sự quá mức kinh diễm, chiếm một trong ba vị trí đầu Nhân Bảng đến mấy năm. Chỉ bị Lâm Trường Hà của Thái Nhất Đạo Môn cùng kẻ đang mưu tính Tây Bắc là Tô Tín đè ép một đầu.

Hai người này có thể nói là nhân vật lớn. Lâm Trường Hà trời sinh đạo thể, được cho rằng là nhân vật cách thiên đạo gần nhất từ trước đến nay so với Tạo Hóa Đạo Môn. Lúc này chính

đang ở trong Thái Hư bí cảnh của Thái Nhất Đạo Môn để cảm ngộ thiên đạo. Mai kia hiểu được thì sẽ bước vào Dương Thần.

Chương 1697 - Thế hệ giang hồ tuấn kiệt mới (2)

Thế hệ giang hồ tuấn kiệt mới (2)

Mà Tô Tín kia hiện đang là người đứng đầu Tây Bắc, hùng bá một phe, có thể tranh phong được với cường giả thế hệ trước, tuyệt đối là nhân vật cấp bậc giang hồ cự phách. Hà Hưu bị hai người đó đè xuống cũng không hề mất mặt.

Vì lẽ đó, năm đó thành tựu cùng địa vị ban đầu của Hà Hưu cũng quá rõ ràng. Hà Phong coi như là đệ tử kiệt xuất nhất thế hệ này của Danh Kiếm sơn trang, áp lực cũng không phải tầm thường.

Liễu Công Huyền cùng Hà Phong đưa mắt sang nhìn nam nhân trẻ tuổi mặc đồng phục võ sĩ màu đen kia. Nam nhân trẻ tuổi lạnh nhạt nói: “Tại hạ Cung Văn Vũ, xuất thân Tam Thục.”

Nghe được cái tên này, sắc mặt Liễu Công Huyền cùng Hà Phong đều có chút biến hóa.

“Hắc Ma Đao” Cung Văn Vũ, tán tu xuất thân Tam Thục Đạo, đứng vị trí thứ ba mươi lăm Địa Bảng.

Cái tên này nếu so với Liễu Công Huyền cùng Hà Phong thì rõ ràng kém nhiều, nhưng hai người bọn họ cũng không có chút ý khinh thường Cung Văn Vũ.

Bởi vì từ lúc Cung Văn Vũ dương danh trên giang hồ đến nay cũng chỉ có một năm mà thôi. Một năm này có tuấn kiệt thế hệ trẻ trên giang hồ, cũng có võ giả thế hệ trước chết trong tay hắn. Một năm xuất đạo chưa từng thua trận.

Hơn nữa, võ công của hắn cũng rất thần bí. Tư liệu Nhân Bảng thể hiện hắn dùng đao. Một cây đal màu đen. Đao ra khỏi vỏ tất phệ nhân mạng cho nên cũng được gọi là Hắc Ma Đao.

Trên giang hồ không ai biết hắn dùng đao pháp gì, bởi người thực sự nhìn thấy đao pháp của hắn cũng đã chết.

Hơn nữa, nghe đồn hắn còn có một thanh đao khác gọi là Tả Thủ Đao. Đao này còn kinh khủng hơn Hắc Ma Đao.

Hai tháng trước, Cung Văn Vũ chém chết "Thiên Diệp Thủ" Đường Minh xếp hạng thứ ba mươi lăm ở Nhân Bảng. Người này chính là đệ tử kiệt xuất nhất thế hệ này của Đường môn. Kết quả còn chưa trụ được mười chiêu đã bị Cung Văn Vũ chém chết. Cung Văn Vũ cũng theo đó tấn thăng đến vị trí thứ ba mươi lăm Nhân Bảng.

Cho nên, bất kể là Liễu Công Huyền hay là Hà Phong đều biết thực lực của Cung Văn Vũ này tuyệt không đơn giản. Thực lực chân chính của hắn còn mạnh hơn cả thứ hạng của hắn.

Bây giờ bọn họ ba người tề tụ, có thể coi như là đại diện nho nhỏ cho thực lực thế hệ trẻ trên võ lâm.

Võ giả Nhân Bảng thế hệ của Tô Tín đã hoàn toàn rút lui khỏi Nhân Bảng. Hoặc đã vào Hóa Thần, hoặc đã qua ba mươi lăm tuổi tự động hạ bảng. Vì lẽ đó, người trên Nhân Bảng hiện tại đều là đệ tử hậu bối trên giang hồ.

Mặc dù nói, giang sơn đời nào cũng có nhân tài, nhưng Nhân Bảng thế hệ Tô Tín có rất ít người ưu việt.

Đám người Tô Tín, Lâm Trường Hà, Tiêu Hoàng, Hà Hưu trên Nhân Bảng ngày trước đều đã trưởng thành, cũng là các thế lực có sức mạnh trung gian. Người giống như Tô Tín thì thậm chí đã có thể tranh phong cùng võ giả thế hệ trước rồi.

Trừ những người như bọn họ ra, những võ giả Nhân Bảng còn lại như Duẫn Tịch Tuyết cũng không kém.

Chính bởi vì võ giả Nhân Bảng đời trước quá mức kinh diểm nên cũng khiến cho võ giả Nhân Bảng thế hệ này chịu áp lực cực lớn.

Liễu Công Huyền rót cho bọn họ một ly rượu, nói: "Hai vị vì sao lại đến Kiếm Nam đạo?"

Hà Phong kinh ngạc nói: "Danh Kiếm sơn trang ta ở ngay tại Kiến Nam đạo, chẳng lẽ ta không nên xuất hiện ở đây?"

Liễu Công Huyền lắc lắc đầu, nói: "Xin lỗi, ta quên mất điểm này."

Cung Văn Vũ lạnh nhạt nói: “Ta bị Đường môn đuổi giết, chỉ có thể chạy đến Trung Nguyên đi khắp nơi thăm thú.”

Hà Phong nhìn Liễu Công Huyền, hỏi ngược lại: “Liễu huynh, ngươi hỏi như vậy chẳng lẽ là ngươi đến Kiếm Nam đạo có mục đích gì?”

Kiếm Nam đạo là đại bản doanh kiếm tu. Danh Kiếm sơn trang cùng Dịch Kiếm Môn một Nam một Bắc, chia nhỏ Kiếm Nam đạo. Chuyện của Liễu Công Huyền nếu có dính đến Danh Kiếm sơn trang bọn họ thì Hà Phong quả thực phải chú ý một chút.

Liễu Công Huyền thấp giọng nói: “Một năm gần đây trên giang hồ bỗng nhiên xuất hiện một tổ chức kì quái được đặt tên là Thiên Tru Minh. Mặc dù bọn họ hành sự khiêm tốn, nhưng ta nghĩ chắc cũng có người nghe nói qua.

Thiên Tru Minh này chuyên làm việc trong bóng tối, thu thập chứng cớ của mấy kẻ đại gian đại ác, sau đó đánh chết, chặt đầu còn thi thể thì lại bị thiêu hủy ngay lập tức, không tìm được chút dấu vết nào.

Bọn họ giết ai cũng sẽ để lại bên cạnh đầu lâu một viên Thiên Tru lệnh, viết rõ tội ác đối phương phạm phải. Ý là thay trời hành đạo. Chuyện ở Khâu gia phủ Trạch Dương cũng chính là do Thiên Tru Minh này làm ra.”

Cung Văn Vũ vẫn luôn kiệm lời bỗng nhiên lại nói: “Như vậy chẳng lẽ không được? Có mấy tông môn thế gia ỷ thế hiếp người. Ngoài mặt làm bộ như chính nhân quân tử, trong tối lại lén làm mấy chuyện nam trộm nữ dâm.

Trước đó, những chuyện này không ai quản. Bây giờ có Thiên Tru Minh ra tay ngược lại cũng không tệ. Có những người này dạy dỗ ít nhất bọn họ sẽ không dám lớn lối nữa.”

Thấy tâm trạng Cung Văn Vũ có chút kích động, Liễu Công Huyền liền vội vàng cười khổ, nói: “Cung huynh, ta không phải có ý này. Đám đại gian ác kia đúng là đáng chết. Nhưng Thiên Tru Minh này, ta thấy cũng không phải hạng tầm thường.

Chương 1698 - Truy xét

Truy xét

Hành hiệp trượng nghĩa, diệt cỏ tận gốc vốn là chuyện chúng ta nên làm. Ví như nếu chúng ta nhìn thấy tình huống như vậy, tất nhiên sẽ chỉ diệt ác để cái ác phải nhận báo ứng, cũng theo đó mà cảnh tỉnh hậu nhân.

Nhưng Thiên Tru Minh này thì sao? Bọn họ chẳng thèm ngó ngàng gì đến. Chỉ cần trong nhà này hoặc trong tông môn này có một người phạm sai lầm thì thẳng tay diệt môn!

Hơn nữa, cái này cũng bỏ qua. Bọn họ lại còn chẳng để cho đối phương được toàn thây, thẳng tay hủy thi diệt tích, chỉ để lại một cái đầu. Chuyện này ta nghĩ thế nào cũng cảm thấy có điểm không đúng.

Thậm chí, ngay cả tội chứng lưu lại sau cùng ta cũng đều cảm giác là đối phương cố ý để lại hòng đánh lừa dư luận, hoặc là cho người giang hồ một câu trả lời. Ta luôn cảm giác chuyện ở đây không đơn giản như vậy."

Kế sách lập ra Thiên Tru Minh ban đầu của Tô Tín coi như tương đối ổn thỏa. Ít nhất là cho đến bây giờ cũng không lộ ra chân tướng gì.

Tuy nhiên, dù không lộ chân tướng cũng không ngăn được người khác nghi ngờ. Hiện, Liễu Công Huyền phân tích phải nói là cực kỳ chuẩn xác. Chỉ tiếc, cái này cũng chỉ là suy đoán không chứng cớ của hắn mà thôi.

Hà Phong trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Vậy Liễu huynh ngươi lần này chính là vì điều tra Thiên Tru Minh nên mới đến Kiếm Nam đạo?"

Liễu Công Huyền gật đầu một cái. Khí chất ôn hòa vẫn luôn giữ trên mặt biến mất không thấy đâu, hơn nữa đổi lại là biểu tình bi thống.

"Thiên Tru Minh một năm nay diệt môn vô số. Ta có một người bạn thân từng đến làm khách trong tiểu tông môn bị Thiên Tru Minh diệt.

Tiểu tông môn đó quả thực có vài người không tốt, làm ra rất nhiều chuyện hại trên giang hồ. Nhưng phần lớn người trong tiểu tông môn này đều là vô tội. Người bạn tốt kia của ta lại càng là vô tội.

Thế mà sau một đêm, tiểu tông môn kia bị diệt môn. Bạn tốt của ta cũng bị chuyện này liên lụy, bị người của Thiên Tru Minh giết chết!”

Nói đến đây, trong mắt Liễu Công Huyền lộ ra vẻ tức giận.

Hắn là một người rất cố chấp. Vốn lấy được tin tức của Thiên Tru Minh, hắn chẳng qua chỉ cảm giác có hơi kỳ quái, không để bụng. Nhưng sau khi biết tin bạn tốt của hắn chết, lúc này hắn mới bắt đầu điều tra. Không ngờ vừa đi sâu điều tra, nghi ngờ lại biến thành hoài nghi.

Thằng đến bây giờ, Liễu Công Huyền có thể khẳng định chắc chắn rằng Thiên Tru Minh tuyệt đối có âm mưu!

Ít nhất, Thiên Tru Minh này không giống như những gì họ thể hiện ra bên ngoài là một tổ chức trong bóng tối thay trời hành đạo, vì giang hồ trừ hại.

Liễu Công Huyền đến Kiếm Nam đạo chính là vì để điều tra Thiên Tru Minh. Còn Hà Phong cùng với Cung Văn Vũ lại chỉ là vô tình gặp được.

Chỉ có điều, hai người này cũng thực có chút hiếu kỳ với Thiên Tru Minh này.

Dựa theo như lời của Liễu Công Huyền, Thiên Tru Minh này nhất định là có bí mật không thể để cho ai biết. Nhưng nhìn hành vi bây giờ của bọn họ, rốt cuộc bọn họ có ý đồ gì?

Mặc dù Thiên Tru Minh giết không ít người, song ít nhất nhìn bên ngoài mặt thì bọn họ cũng coi như là có cớ có lý giết người.

Thậm chí, với người tương đối cực đoan như Cung Văn Vũ, hắn vẫn rất tán thành cách làm của Thiên Tru Minh.

Với hắn, đệ tử xuất thân các thế gia hoặc tông môn làm ác, các ngươi thân là trưởng bối không chỉ không dạy dỗ mà ngược lại còn giúp chúng che giấu. Người như vậy càng đáng chết hơn!

Cho dù ngươi không chủ động làm ác thì cũng đáng chết như thường!

Còn như bạn thân của Liễu Công Huyền kia cũng chỉ có thể trách hắn xui xẻo.

Dẫu sao, chuyện diệt môn cũng phải làm cẩn thận một chút mới được. Không thể nào đi cặn kẽ điều tra, phân biệt từng người một rồi mới giết được.

Như vậy, đến khi ngươi giết sạch mọi người, đoán chừng bản thân cũng bị bại lộ.

Dĩ nhiên, những lời này Cung Văn Vũ không nói ra.

Hắn chẳng qua không giỏi ăn nói chứ không phải ngu ngốc. Ở ngay trước mặt Liễu Công Huyền mà nói ra những lời này thì đúng là khiêu khích. Dù Liễu Công Huyền có nhịn giỏi đến đâu thì nhất định cũng tranh tài với hắn một trận.

Thấy bầu không khí có chút ngột ngại, Liễu Công Huyền cười cười nói: “Ta lần theo dấu vết của Thiên Tru Minh đi đến phủ Trạch Dương. Quả nhiên lại có một thế gia bị diệt môn. Ta tính đi xem một chút, hai người các ngươi tính thế nào?”

Hà Phong cùng Cung Văn Vũ hai mắt nhìn nhau một cái. Bọn họ cũng không có việc gì, nếu gặp thì đi xem một chút cũng được.

“Vậy chúng ta đi cùng Liễu huynh xem thử xem.”

Vừa nói, ba người chạy thẳng đến Khâu gia.

Lúc này, ở cửa Khâu gia, một đám võ giả phủ Trạch Dương đều vây xem ở đây. Có điều, đáng tiếc bọn họ không nhìn được gì.

Người Thiên Tru Minh diệt môn hết sức chuyên nghiệp. Tối ngày hôm qua bọn họ động thủ. Thế mà phủ Trạch Dương lớn như vậy mà không ai nghe được động tĩnh gì. Thậm chí, đến một tiếng kêu thảm khe khẽ cũng không ai nghe được.

Cho đến sáng ngày hôm nay, người của Hổ Uy Bang đến tìm Khâu gia nói chuyện, gõ cửa một lúc không ai đáp, hắn liền

đẩy cửa vào, lúc này mới phát hiện cảnh tượng kinh khủng bên trong.

Sau khi phát hiện chuyện này, Hổ Uy Bang liền ngay lập tức thông báo cho Trấn Thông Tiêu cục. Hai bên có sợ hơn nữa cũng biết là chuyện lớn rồi. Bọn họ cũng không dám trì hoãn, vội vàng phái người đi thông báo cho Lục Phiến Môn ở Kiếm Nam đạo. Chuyện này không còn là chuyện bọn họ có thể xử lý được nữa.

Chương 1699 - Truy xét (2)

Truy xét (2)

Bởi vì có người hai phe này ngăn cản, những người khác cũng không vào được. Mãi đến một lúc lâu sau, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào náo động, lúc này mới có người nhường đường.

Ba tên võ giả từ đằng xa đi tới. Một trong ba người ăn mặc thô kệch, chính là Bang chủ Dương Thanh Hổ của Hổ Uy Bang. Một người khác là người trung niên vóc người gầy yếu, sau lưng hắn lại đeo một thanh thương thép khổng lồ. Hắn chính là Tổng Tiêu đầu Trần Kỳ của Trấn Thông Tiêu cục.

Mà lúc này, bọn họ đang ngoan ngoãn đi bên cạnh, cùng với đám người của Hổ Uy Bang cùng Trấn Thông Tiêu cục bảo vệ một người mặc quan phục võ giả Lục Phiến Môn.

Tên võ giả này đại khái ngoài bốn mươi, là bán bộ Hóa Thần có thực lực đỉnh phong Thần Cung cảnh. Hắn chính là Kiếm Nam đạo, Phó Tổng bộ đầu "Hám Sơn Thủ" Đinh Lãnh.

Mặc dù Đinh Lãnh chỉ là Thần Cung cảnh nhưng thực chất hắn cũng chỉ còn cách Hóa Thần cảnh có một bước. Đến khi hắn tích lũy được đủ chiến công là có thể được điều vào trong Truy Phong tuần bộ. Ở trong đó lịch luyện một phen, sau đó tấn thăng Hóa Thần. Vậy thì hắn liền có đủ tư cách làm Tổng bộ đầu ở một đạo, tuy nhiên, không phải là đạo lớn như Kiếm Nam đạo.

Vốn, Dương Thanh Hổ cùng Trần Kỳ muốn mời Tổng bộ đầu Kiếm Nam đạo "Thập Phương Bất Động" Uông Lý đến. Chỉ

có điều, với địa vị của Uông Lý, chuyện này hắn căn bản không quản.

Một thế lực nhỏ trong châu phủ dưới quyền bị diệt môn, với châu phủ địa phương mà nói thì là đại sự, nhưng đặt vào trước mắt Uông Lý thì có là cái gì?

Cái hắn quản là Dịch Kiếm Môn, Danh Kiếm sơn trang, chuyện mấy đại phái như vậy. Chuyện nhỏ này hắn nào có rảnh đi quản?

Tuy nhiên, chuyện này hình như có dính líu đến Thiên Tru Minh dạo gần đây rất hay xuất hiện trên giang hồ. Vì lẽ đó, Uông Lý lúc này mới phái Đinh Lãnh lại đây điều tra một chút.

Dương Thanh Hổ cùng Trần Kỳ đều thận trọng hầu hạ. Bọn họ quả bị cảnh tưởng sáng sớm hôm nay dọa cho sợ.

Cái thứ bỏ đi Thiên Tru Minh kia bọn họ căn bản chưa nghe nói qua. Thế mà trong một đêm liền diệt Khâu gia.

Phải biết, ba nhà bọn họ ở phủ Trạch Dương xưng bá cũng không phải mới ngày một ngày hai. Hầu như nhà nào cũng từng làm việc bá đạo, làm không ít chuyện trái lương tâm. Ai nào biết Thiên Tru Minh đó có tới tìm bọn họ hay không?

Dĩ nhiên, bọn họ thật ra đang lo lắng quá. Bởi Tô Tín có căn dặn nhất định phải cẩn thận hơn nữa. Vì thế, Thiên Tru Minh chỉ ra tay ở một nơi một lần, tuyệt sẽ không làm đến lần thứ hai.

Đinh Lãnh thần sắc lạnh lùng đi vào Khâu gia. Lần này hắn tới thật ra cũng chỉ là làm màu mà thôi.

Về Thiên Tru Minh, những tông môn khác không biết, nhưng chẳng lẽ tình báo Lục Phiến Môn cũng không biết?

Một năm gần đây, Thiên Tru Minh này xuất hiện ở khắp các nơi trên giang hồ, ai bắt được bọn họ đâu? Dù có là Tổng bộ đầu một đạo tới cũng không được chứ nói gì là hắn.

Chỉ có điều, Thiên Tru Minh này ngược lại cũng coi như có một số quy tắc. Không giết người bừa bãi. Tất cả những người

bọn họ giết đều là kẻ đáng chết, cũng không uy hiếp được lợi ích của Đại Chu.

Hơn nữa, bọn họ xuất thủ quyết đoán, tàn nhẫn. Có vài bên thế lực võ lâm thường ngày tùy tiện, bá đạo, cũng trở nên đàng hoàng hơn nhiều, bớt được không ít phiền toái cho người của Lục Phiến Môn. Nói như vậy, kì thực bọn họ còn phải cảm tạ Thiên Tru Minh mới được.

Nên về chuyện này, Lục Phiến Môn cũng không để ý cho lắm. Nhưng cũng phái người theo dõi chuyện này, tránh tạo thành cái gì bất ngờ.

Ngay lúc này, đám người Liễu Công Huyền cũng muốn vào theo. Có điều, bị người của Hổ Uy Bang cùng Trấn Thông Tiêu cục ngăn cản.

Thấy mấy tên võ giả Hậu Thiên cỏn con cũng dám ngăn cản mình, trên mặt Cung Văn Vũ nhất thời lộ ra một tia sát khí.

Có điều lúc này, Liễu Công Huyền vội vàng nói: "Đinh đại nhân, ba người chúng ta cũng muốn vào xem một chút. Không biết Đinh đại nhân có thể châm chước một phen hay không?"

Đinh Lãnh quay đầu nhìn lại, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó lập tức cười lớn, chắp tay nói: "Hạng thứ mười tám 'Thương Nhân Vũ Chân' Liễu Công Huyền, hạng hai mươi 'Lưu Vân Tiểu Kiếm' Hà Phong, còn có hạng ba mươi lăm 'Hắc Ma Đao' Cung Văn Vũ, ba vị đều là tuấn kiệt thế hệ trẻ trên giang hồ, muốn xem hiện trường một chút dĩ nhiên không vấn đề. Mời vào đi!"

So với người giang hồ bình thường, tin tức của Lục Phiến Môn chắc chắn linh hoạt hơn nhiều. Hơn nữa, về độ nhạy tin tức của võ giả Lục Phiến Môn, các tông môn tầm thường cũng không thể so được.

Đinh Lãnh thân là Phó Tổng bộ đầu Kiếm Nam đạo. Mặc dù trong số các Phó Tổng bộ đầu, hắn là người có thực lực yếu nhất, nhưng lại vô cùng nhạy cảm với những thứ này. Vì thế, chỉ cần nhìn một cái, kết hợp với cách ăn mặc cùng khí tức của đối phương, gần như trong nháy mắt hắn liền nhận ra được thân phận của đối phương.

Dương Thanh Hổ cùng Trần Kỳ đứng một bên nhất thời đổ mồ hôi lạnh đầy đầu. Người bọn họ cản lại là ba tuấn kiệt Nhân Bảng. Hơn nữa còn là đệ tử kiệt xuất của Tạo Hóa Đạo Môn cùng Danh Kiếm sơn trang. Nếu thực sự chọc giận người ta, bị bọn họ chém cho một đao cũng không có chỗ nói lý.

Chương 1700 - Truy xét (3)

Truy xét (3)

Cả đám đi vào đại viện Khâu gia, Dương Thanh Hổ cùng với Trần Kỳ mặc dù không phải là lần đầu thấy cảnh tượng khủng bố thế này, song, sắc mặt của bọn họ cũng vẫn có chút trắng bệch.

Đinh Lãnh ngược lại không có biểu cảm gì. Tu luyện một đường từ bộ khoái tuần phố cảnh giới Hậu Thiên đến bây giờ, có sóng to gió lớn gì chưa từng thấy? Mấy cái đầu người này là chuyện nhỏ mà thôi.

Ba người Liễu Công Huyền cũng không phải hạng tầm thường. Thấy cảnh tượng đầu người chất đống kinh khủng ngược lại không ngạc nhiên mà theo chân Đinh Lãnh đi tra xét một chút.

Nhìn một vòng, Đinh Lãnh liền ngay lập tức nói: “Người của Thiên Tru Minh này phong cách hành sự rất điêu luyện. Hủy thi diệt tích, chỉ chừa lại cái đầu. Nhìn từ hiện trường, căn bản không nhìn ra được gì.”

Dương Thanh Hổ cùng Trần Kỳ có chút bối rối, nói: “Đinh đại nhân, vậy chúng ta nên làm gì đây?”

Đinh Lãnh phất tay áo, sao cũng được, nói: “Không cần hoảng. Chuyện này Thiên Tru Minh không phải mới làm một lần. Bọn họ hành sự có một quy tắc chính là không động thủ hai lần cùng một nơi.

Bây giờ Khâu gia bị diệt, các ngươi đã an toàn. Chỉ có điều, nếu muốn người không biết thì trừ phi mình đừng làm. Mấy chuyện trái lương tâm sau này các ngươi ít làm đi thì tốt hơn.”

Dương Thanh Hổ cùng Trần Kỳ lập tức gật mạnh đầu. Xảy ra chuyện thế này, cứ cho là bọn họ có thực lực xưng vương

xưng bá trong phủ Trạch Dương thì cũng không dám làm loạn nữa.

Tuy nhiên, lúc này Liễu Công Huyền dường như phát hiện thứ gì. Hắn lén vận dụng nội lực, hút một cái, trực tiếp hút lấy thứ đó vào trong tay.

Đinh Lãnh nhìn mọi người ở đây, nói: “Chuyện này xem xét lại cũng không xem xét được gì. Người Khâu gia để cho Hổ Uy Bang cùng Trấn Thông Tiêu cục các ngươi an táng đi. Dù sao bọn họ cũng chết rồi. Địa bàn Khâu gia cũng phải chia cho hai người. Chút việc này không quá đáng chứ?”

Dương Thanh Hổ cùng Trần Kỳ liên tục gật đầu. Dĩ nhiên không quá đáng. Huống chi đây còn là do Đinh Lãnh tự mình nói.

Đinh Lãnh lại đưa mắt nhìn sang ba người Liễu Công Huyền, hỏi: “Ba vị thiếu hiệp còn muốn xem tiếp không?”

Liễu Công Huyền lắc lắc đầu, nói: “Đa tạ Đinh đại nhân, chúng ta không muốn xem nữa.”

Đinh Lãnh gật đầu một cái, ngay lập tức dẫn theo thủ hạ rời đi.

Đến khi đám người Liễu Công Huyền rời khỏi Khâu gia, Hà Phong bấy giờ mới hỏi: “Liễu huynh, ngươi có phát hiện gì sao?”

Liễu Công Huyền nhỏ giọng nói: “Bây giờ có một ít. Tìm một gian khách điếm, quay về rồi hãy nói.”

Ba người tìm một gian khách điếm, đóng cửa lại, kiểm tra xem thử xung quanh. Sau đó, Liễu Công Huyền mới đưa tay ra, để lộ một sợi tóc hơi vàng.

Hà Phong cùng Cung Văn Vũ đều cau mày, nói: “Đây là gì thế?”

Liễu Công Huyền lạnh nhạt nói: “Đây là sợi tóc. Một sợi tóc có thể xác định thân phận kẻ diệt môn.”

Hà Phong cùng Cung Văn Vũ đều có chút sửng sốt. Dựa vào một sợi tóc liền xác định được thân phận kẻ diệt môn. Tạo Hóa Đạo Môn có loại bí thuật này lúc nào?

Liễu Công Huyền cầm sợi tóc kia, nói: “Từ một sợi tóc suy ra được thân phận võ giả, thực lực này dù có là đại sư bói toán ở Thiên Cơ Cốc cũng không làm được.

Nhưng sắc màu sợi tóc này thể hiện rõ, màu hơi vàng chỉ có võ giả xuất thân từ Tây Vực hoặc là võ giả mang huyết thống Tây Vực mới có màu này.

Phủ Trạch Dương ở Kiếm Nam đạo không phải là châu phủ gì lớn. Một nơi bé xíu như vậy, võ giả mang huyết thống Tây Vực đến cũng rất nổi bật. Chúng ta chỉ cần dò từ điểm đó ra là có thể có dấu vết rồi.”

Hà Phong cùng Cung Văn Vũ đều gật đầu một cái. Kinh nghiệm trên giang hồ của Liễu Công Huyền này quả thực là hơn bọn hắn nhiều. Ít nhất bọn hắn không nghĩ đến điểm này.

Liễu Công Huyền nói: “Hai vị, ta muốn đuổi theo người của Thiên Tru Minh, đòi lại cho bạn tốt của ta một cái công đạo. Còn hai người tính làm thế nào?”

Hà Phong suy nghĩ một chút, nói: “Nghe Liễu huynh nói như vậy, người Thiên Tru Minh quả thực rất quái dị. Nếu thế, ta cùng Liễu huynh đi điều tra một phen.”

Khác với tính cách có phần cực đoan của Hà Hưu, có lẽ bởi trên người Hà Phong không có nhiều hào quang như Hà Hưu cho nên tính cách của hắn cũng khá là ôn hòa, không quá khích như Hà Hưu.

Danh Kiếm sơn trang cũng là một trong những tông môn Chính đạo. Thiên Tru Minh hạ thủ tàn nhẫn như vậy. Hơn nữa, theo như phân tích của Liễu Công Huyền, cách hành sự của bọn họ cũng rất tà dị. Vì thế nên chuyện này cũng đáng để điều tra cẩn thận một phen.

Cung Văn Vũ ở một bên cũng gật đầu nói: “Được, nếu nói như vậy thì ta cũng theo hai vi đi vậy.”

Hắn xuất thân tán tu, chỉ có điều cách hành sự có phần cực đoan. Ở đất Xuyên Trung, Tam Thục động thủ với ai cũng không biết nương tay nên cũng kết không ít thù oán.

Ở hai nơi kia, đừng nói là bằng hữu, thiếu chút nữa hắn đã bị người người hô đánh rồi.

Liễu Công Huyền cùng Hà Phong là người từ đại phái ra, bọn họ cũng là người duy nhất không xem thường hắn, cho nên Cung Văn Vũ cũng rất có hảo cảm với hai người này. Vốn hắn đi ngao du ở Trung Nguyên, không có mục đích gì. Bây giờ đi theo đám Liễu Công Huyền điều tra Thiên Tru Minh cũng không tệ.

Thấy có hai người gia nhập, Liễu Công Huyền cũng vui mừng.

Chương 1701 - Dĩ vãng của Cung Văn Vũ

Dĩ vãng của Cung Văn Vũ

Hai người này đều là nhân vật đứng hàng Nhân Bảng, thực lực không cần nhiều lời. Hơn nữa, Kiếm Nam đạo còn là địa bàn của Danh Kiếm sơn trang. Hà Phong ở đây cũng coi như là có địa lợi. Bọn họ làm việc cũng dễ dàng.

Sau khi suy tính xong, ba người liền đi tìm giang hồ phong môi lớn nhất ở quanh phủ Trạch Dương.

Đám giang hồ phong môi này toàn dựa vào việc mua đi bán lại tin tức mà sinh sống.

Có lẽ việc đại sự trên giang hồ, bọn họ không linh thông như Thiên Cơ Cốc hay Lục Phiến Môn. Song, tin tức ở địa phương vẫn phải nhờ vào đám rắn đất như bọn họ mới được.

Dám làm giang hồ phong môi, việc này quan trọng nhất là nhãn lực, vì lẽ đó, lúc ba người Liễu Công Huyền tìm đến cửa, những giang hồ phong môi kia lập tức nhận ra bọn họ. Thậm chí ngay cả tiền cũng không cần mà trực tiếp tặng tin cho bọn họ luôn.

Kiếm Nam đạo là địa bàn của Dịch Kiếm Môn và Danh Kiếm sơn trang. Mà nơi bọn họ ở chính là địa bàn thuộc quản lí của Danh Kiếm sơn trang. Nếu như dám thu tiền Hà Phong thì đúng là điên.

Theo biểu hiện của đám giang hồ phong môi kia, khoảng thời gian này quả thực không có bao nhiêu võ giả huyết mạch Tây

Vực đến đây, không quá mười người.

Hơn nữa, trong số những người này có đến phân nửa là thương nhân từ Tây Vực tới, không thông võ đạo. Còn có mấy người khác chỉ là võ giả cảnh giới Hậu Thiên. Với thực lực của bọn họ căn bản không diệt được Khâu gia.

Điều kiện phù hợp duy nhất chỉ có một tên võ giả Tây Vực Tiên Thiên cảnh giới. Đồng hành với hắn còn có hai tên võ giả Tiên Thiên cảnh giới ở Trung Nguyên. Ba người này đều có thực lực Thần Cung cảnh, muốn diệt một Khâu gia là rất đơn giản.

Tên võ giả Tây Vực kia vẫn chưa đi xa. Dựa theo tin tức của đám giang hồ phong môi, mấy võ giả Tây Vực này còn chưa rời khỏi phạm vi Kiếm Nam đạo. Cho nên, ba người Liễu Công Huyền nhất trí quyết định, ngay lập tức theo dõi hành tung tên võ giả kia.

Qua ba ngày đuổi theo, bọn họ cũng đến được biên giới với Kiến Nam đạo cùng Dự Nam đạo. Nơi này không còn thành trì hương trấn, chỉ có một tửu lâu khách điếm cho người nghỉ chân mà thôi.

Liễu Công Huyền chỉ vào tiểu điếm kia, nói: “Chúng ta đã chặn trước đối phương. Theo tin tức của đám giang hồ phong môi cho, chúng ta chỉ cần chờ ở đây. Đối phương muốn đến Dự Nam đạo nhất định sẽ đi qua đây.”

Ba người gật đầu một cái, đẩy cửa tiểu điếm ra.

Lúc này, bên trong tiểu điếm cũng không có bao nhiêu người. Chỉ có mấy tên thương nhân dừng chân nghỉ ngơi trên đường mà thôi.

Hiện tại, bây giờ sắc trời vẫn còn sáng, người đi ngang qua biên giới hai đạo cũng sẽ không dừng lại nghỉ ngơi. Vài thương nhân cùng võ giả lo lắng đi đường đêm nguy hiểm, không muốn ngủ ở lại bên ngoài nên mới đến nghỉ chân ở tiểu điếm này.

Sau khi gọi món, ba người Liễu Công Huyền yên lặng ngồi chờ. Chỉ có thi thoảng len lén truyền âm trao đổi một hồi.

Đến lúc sắc trời hơi đen, năm tên võ giả Tiên Thiên thân mặc cẩm bào đi vào từ bên ngoài.

Thấy năm người này, trong mắt Cung Văn Vũ nhất thời lộ ra vẻ lạnh lẽo.

Cẩm bào trên người năm người này màu sắc bất đồng, tuy nhiên ai có kiến thức nhìn một cái là nhận ra được đây là vải Thục nổi tiếng của đất Tam Thục. Hơn nữa, cẩm bào kia trước sau còn thêu một chữ cổ thể viết chữ "Đường".

Trên toàn bộ giang hồ, chỉ có duy nhất một nhân vật có loại trang phục này. Đó chính là một trong Tả Đạo Bát Môn, Xuyên Trung Đường môn!

Tả Đạo Bát Môn từ trước đến nay không nổi danh về sức chiến đấu, duy chỉ có ngoại lệ là Đường môn.

Đệ tử của Đường môn xông xáo giang hồ cũng khiến người khác kiêng kỵ nhất. Bởi ngươi chẳng thể nào biết một đệ tử Đường môn nhìn thì bình thường lại bỗng nhiên móc ra ám khí mạnh mẽ gì.

Chỉ có điều, người của Đường môn rất ít khi đến Trung Nguyên. Phạm vi hoạt động của bọn họ chỉ ở ba đạo Xuyên Trung, Tam Thục cùng Thục Trung.

Lúc này, năm tên võ giả Đường môn cũng nhìn thấy Cung Văn Vũ. Một tên võ giả Đường môn dẫn đầu trong số đó lúc này liền cười lạnh, nói: "Thật là oan gia ngõ hẹp, không phí chút công sức nào cũng bắt được.

Cung Văn Vũ, ngươi chạy đi xem nào? Giết Thiếu chủ Đường môn chúng ta, cho rằng chạy ra khỏi Tam Thục là an toàn rồi sao?"

Vừa nói, năm tên võ giả Đường môn kia vây lấy bàn Cung Văn Vũ. Những người còn lại trong khách điếm bất kể là thương nhân hay võ giả, ai nấy đều sợ hãi đứng qua một bên.

Bất kể là ai, chỉ cần là người lăn lộn trên giang hồ, nào có ai không biết đến sự lợi hại của vũ khí Đường môn?

Đến lúc đó, ám khí ngập trời bắn ra, uy thế đó ai mà cản được? Bọn họ sợ người Đường môn ngộ thương bọn họ, như vậy coi

như bọn họ khóc không ra nước mắt.

Thấy người của Đường môn làm như vậy, Liễu Công Huyền cùng Hà Phong đều nhíu mày một cái, cảm giác Đường môn này hành sự cũng có phần quá mức bá đạo.

Ban đầu, chuyện của Cung Văn Vũ cùng Đường Minh của Đường môn, hai người họ đều nghe Cung Văn Vũ nói qua. Chuyện này ngược lại cũng không thể trách hắn hoàn toàn được.

Tính cách của Cung Văn Vũ có hơi cô độc. Bản thân hắn cũng không phải loại người tùy ý đi gây sự.

Chương 1702 - Dĩ vãng của Cung Văn Vũ (2)

Dĩ vãng của Cung Văn Vũ (2)

Lúc đó ở Tam Thục đạo, Cung Văn Vũ cũng chỉ mới hơi có chút danh tiếng mà thôi. Đường Minh kia thì đã đứng hàng Nhân Bảng rồi. Hai người bọn họ đánh nhau không phải vì Cung Văn Vũ chủ động khiêu khích, mà là bởi vì Đường Minh ép mua một cây kỳ dược có tác dụng luyện độc mà Cung Văn Vũ bất ngờ có được. Cung Văn Vũ lại không muốn bán. Như vậy nên hai người mới động tay.

Đường Minh kia rất bá đạo. Mới bắt đầu đã thẳng tay đánh đòn tử thủ. Rõ ràng chính là mua bán không được liền thẳng tay giết người đoạt bảo. Với tính cách của Cung Văn Vũ, đụng phải chuyện này hắn đương nhiên sẽ không nương tay. Vì thế, kết quả sau này người trên giang hồ đều biết. Lần này Đường môn cũng bị tổn thất lớn.

Đệ tử kiệt xuất nhất ở Đường môn đời trước "Thiên Thủ Diêm La" Đường Sâm vì đắc tội với Tô Tín, hơn nữa, biểu hiện của hắn cũng không được các trưởng lão Đường môn hài lòng. Vì lẽ đó, hắn cũng trực tiếp từ bỏ vị trí Thiếu chủ Đường môn, ẩn cư bế quan.

Còn Đường Minh này lại là nhân vật đời này được võ giả Đường môn chú tâm đào tạo ra được, hy vọng tương lai hắn có thể đi xa hơn so với Đường Sâm.

Kết quả, Đường Minh mới vừa có chút danh tiếng ở đất Tam Thục, liền bị người ta đánh chết trước cửa nhà. Cơn tức này Đường môn dĩ nhiên không nuốt trôi được.

Mặc dù bọn họ biết, chuyện này ngay từ đầu chính là Đường Minh đuối lý. Có điều bây giờ người cũng bị Cung Văn Vũ giết rồi, thế thì cái gì cũng đã muộn. Đường môn cũng cần có mặt mũi. Bọn họ cũng sẽ không dễ dàng gì tha thứ cho hung thủ giết đệ tử nhà mình được nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật.

Vì lẽ đó, sau việc này, Đường môn cũng phái phần lớn võ giả đến Trung Nguyên, chính là vì muốn truy tìm tung tích của Cung Văn Vũ.

Đội đệ tử Đường môn này cũng không ngờ lại trùng hợp như vậy. Mới chưa đến mấy tháng bọn họ đã tìm được Cung Văn Vũ. Sau khi đưa hắn về Đường môn, bọn họ chắc chắn sẽ được trọng thưởng.

Có điều, vào lúc này, Liễu Công Huyền cùng Hà Phong bỗng nhiên đứng dậy. Liễu Công Huyền nói: “Đường môn các ngươi hành sự có phần quá đáng rồi đấy?

Tranh đấu giữa các võ giả Nhân Bảng với nhau từ trước đến nay chỉ nhìn kết quả, không hỏi quá trình. Đừng nói đến Đường Minh kia vì khiêu khích nên mới bị đánh chết. Coi như là hai bên đánh lôi đài, một đánh một định thắng bại thì cũng giống thế thôi, sinh tử bất luận.

Kết quả, bây giờ các ngươi lại phái người đuổi giết Cung huynh. Hành động này cũng có chút quá bỉ ổi, quá không chịu nhận thua đấy chứ?”

Năm người Đường môn kia sắc mặt nhất thời biến đổi.

Ở đất Xuyên Trung, trên căn bản Đường môn bọn họ chính là nhân vật nhất ngôn cửu đỉnh, nào có ai dám nói chuyện với bọn họ như vậy?

Chỉ có điều, nơi này là Trung Nguyên. Nếu bọn họ đến Trung Nguyên thì nhất định phải tuân thủ quy củ Trung Nguyên. Vì thế, khoảng thời gian này bọn họ rất khiêm nhường.

Có điều, khiêm nhường không có nghĩa bọn họ không có cách. Chuyện này mặc dù Đường môn bọn họ hành sự không chân chính, nhưng cũng không đến lượt những võ giả Trung Nguyên khác giễu cợt.

Tên võ giả Đường môn kia trong mắt lóe lên tia lãnh sắc, hỏi: "Các hạ là người nào? Ở đây hình như không cần ngươi lên tiếng nhỉ? Lần này Đường môn chúng ta chỉ muốn bắt Cung Văn Vũ. Nếu các ngươi dám cản thì cũng đừng trách ta không khách khí!"

Liễu Công Huyền lạnh nhạt nói: "Liễu Công Huyền của Tạo Hóa Đạo Môn. Cung Văn Vũ là bạn tốt của ta. Các ngươi muốn động vào Cung Văn Vũ thì trước đó phải qua cửa ải của ta."

Hà Phong ở bên cạnh không biết đứng lên từ lúc nào, cười lạnh nói: "Không khách khí? Tại hạ Hà Phong, Danh Kiếm sơn trang. Ta ngược lại muốn xem, Đường môn các ngươi rốt cuộc không khách khí với ta thế nào!"

Liên tiếp nghe được xuất thân của hai người kia, năm tên võ giả Đường môn nhất thời đổ mồ hôi hột. Hai nhân vật này thì cả cái Đường môn cũng không đắc tội nổi!

Năm võ giả Đường Môn oán hận trừng mắt nhìn Cung Văn Vũ một cái, ngược lại bọn họ không ngờ rằng, Cung Văn Vũ này cũng coi như là đổi đời, có vậy mới có thể trở thành bạn tốt của các đệ tử kiệt xuất nhất cùng trang lứa của Tạo Hóa Đạo Môn còn có cả Danh Kiếm sơn trang sau khi đến Trung Nguyên một thời gian dài như vậy.

Tuy rằng danh tiếng của Đường Môn bọn họ lớn, nhưng có lớn mấy cũng không thể hơn Tạo Hóa Đạo Môn và Danh Kiếm sơn trang được, hơn nữa nơi này là Trung Nguyên, không phải là Xuyên Trung, bọn họ cũng không dám quá mức làm càn.

Cho nên vị võ giả cầm đầu đám người Đường Môn chỉ đành chắp tay với Liễu Công Huyền và Hà Phong nói: "Nếu nhị vị công tử đã mở miệng, Đường Môn ta đây sẽ nể mặt nhị vị."

Nói rồi, vị thủ lĩnh của Đường Môn trực tiếp vung tay lên, dẫn theo tất cả bọn họ rời đi.

Có điều trước khi rời đi, vị cầm đầu Đường Môn kia nở nụ cười âm trầm với Cung Văn Vũ rồi nói: “Cung Văn Vũ, hôm nay có hai vị công tử của Tạo Hóa Đạo Môn và Danh Kiếm sơn trang bảo vệ cho ngươi, quả thật ta không dám động thủ, nhưng hai vị này chỉ bảo vệ được ngươi trong lúc nhất thời, nhưng không thể bảo vệ cho ngươi được một đời đâu, tóm lại ngươi giết thiếu chủ của Đường Môn ta, chuyện này tuyệt đối không cho qua đâu!”

Sắc mặt của Cung Văn Vũ hết sức khó coi, tuy rằng hắn xuất thân là tán tu, nhưng thực ra cũng là một người vô cùng kiêu ngạo.

Chương 1703 - Bại lộ

Bại lộ

Hắn có thể trở thành bạn với Liễu Công Huyền còn cả Hà Phong, nhưng không thể chịu nổi bản thân lại phải dựa vào bọn họ bảo vệ mới có thể kéo dài mạng.

Chỉ là hai người kia bênh vực lẽ phải cũng là có ý tốt, nếu mình không cảm kích vậy thì không tránh khỏi bị cho là không biết điều, cho nên Cung văn Vũ cũng không nói nhiều lời nữa.

Ba người tiếp tục chờ đến khi đêm xuống, cửa lớn của quán trọ bị đẩy ra, ba võ giả có thực lực ở cảnh giới Tiên Thiên Thần Cung bước vào.

Trong ba người này có một người hình như là có chút dòng máu của Tây Vực, màu tóc hơi vàng, mũi cao ngất.

Hai người kia lại là người Trung Nguyên hàng thật giá thật, chẳng qua khí tức trên người ba người này đều là có chút âm trầm, khiến cho người ta đều không dám tới gần.

Ánh mắt ba người Liễu Công Huyền nhất thời sáng ngời, đây chính là ba người mà bọn họ phải đợi!

Sợ để lâu thì có chuyện, cho nên ba người Liễu Công Huyền đã trực tiếp đi qua, chặn lại đường lui của ba người kia.

Tên võ giả có huyết mạch Tây Vực cau mày nói: “Ba vị bằng hữu, các ngươi là vậy là có ý gì?”

Bọn họ có thể nhìn ra, khí tức của ba người Liễu Công Huyền hết sức kinh người, tuy rằng đều cùng một cảnh giới với bọn họ, nhưng lại khiến cho người đối diện cảm thấy vô cùng áp lực.

Liễu Công Huyền thản nhiên nói: “Có ý gì? Ngược lại ta muốn hỏi ba vị một chút, về sự việc Khưu gia của Trạch Dương phủ diệt môn, các ngươi có ý kiến gì?”

Ba người vừa nghe những lời này, sắc mặt chợt biến đổi!

Ba người bọn họ cũng được coi là lực lượng kiên cố ở trong Thiên Tru Minh, tất nhiên cũng biết quy củ của Thiên Tru Minh, trong đó có một điều quan trọng nhất đó là không thể bị bại lộ, nếu không thì sẽ có hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Từ trước đến giờ ba người bọn họ làm việc đều cực kỳ cẩn thận, không ngờ rằng cho dù cẩn thận đến vậy bọn họ lại vẫn bị đối phương phát hiện ra.

Cho nên ba người kia chỉ trầm mặc trong chốc lát, sau đó lập tức xoay người bỏ trốn!

Bây giờ chỉ có bọn họ bị bại lộ, chứ không phải là toàn bộ Thiên Tru Minh, cho nên chỉ cần bọn họ chạy thoát, sau đó lui về ẩn cư, sẽ không có ai có thể tìm ra bọn họ.

Chẳng qua đám người Liễu Công Huyền thật vất vả mới tìm được ba người này, bọn họ lại há có thể để bọn họ cứ chạy thoát như vậy?

Cho nên ba người cũng lập tức theo đuổi sau, chẳng qua bọn họ lại không hạ sát thủ, bởi vì muốn tìm hiểu về chuyện của Thiên Tru Minh, vẫ phải bắt sống.

Thực lực của ba tên đệ tử Thiên Tru Minh không kém, trong số những võ giả Thần Cung cảnh giới cũng coi như là mạnh mẽ, nếu không thì bọn họ cũng không dám tiêu diệt Khưu gia mà chỉ có ba người.

Nhưng vấn đề là ba người Liễu Công Huyền lại càng mạnh hơn, bọn họ đều nằm trong bản xếp hạng, tuyệt đối là nhân vật nổi trội trong số các võ giả cùng cảnh giới, đối phó với ba tên đệ tử Thiên Tru Minh vẫn rất đơn giản.

Hơn nữa trước mặt người ngoài, ba tên đệ tử Thiên Tru Minh cũng không dám dùng Di Thần Hoán Huyết, cho nên bọn họ mới chạy mấy chục dặm, cũng sắp bị đuổi kịp hơn nữa còn bị trọng thương.

Ngay tại lúc ba tên võ giả Thiên Tru Minh đã tuyệt vọng, thậm chí còn muốn dùng Di Thần Hoán Huyết liều mạng cùng đối phương, một cỗ khí tức cường đại bỗng nhiên xuất hiện.

Trực tiếp đánh ra một chưởng, gió mạnh nổi lên, nháy mắt đã đánh lui ba người Liễu Công Huyền.

Xuất hiện trước mắt ba người Liễu Công Huyền chính là một võ giả Hoá Thần Cảnh mặc cẩm bào màu trắng, trên mặt đeo mặt nạ.

Mặt nạ trên mặt hắn rất kỳ quái, một nửa chính là thiên binh trong thần thoại truyền thuyết, kooj ra vẻ vô cùng uy nghiêm, mà nửa kia lại là quỷ sai Địa phủ, lộ vẻ dữ tợn tà dị.

Trên mặt nạ kia còn khắc một chữ "Tam", hiển nhiên người có cấp bậc như hắn trong Thiên Tru Minh ít nhất cũng có ba người.

Thiên binh và quỷ sai đều là vị trí phụ trách hình phạt, lý niệm tương hợp với Thiên Tru Minh, cho nên Tô Tín đã cho người chế tạo một mặt nạ để người trong Thiên Tru Minh đeo, đây cũng là được lấy linh cảm từ Thiên Đình và Địa phủ.

Đương nhiên Tô Tín cho người chế tạo mặt nạ chẳng qua cũng chỉ là mặt nạ phổ thông mà thôi, trong đó cũng chỉ có một tác dụng chính là để che giấu thân phận, cũng không phức tạp như Địa phủ và Thiên Đình như đã khắc trên mặt nạ.

Ba tên võ giả của Thiên Tru Minh vừa thấy đến cường giả bên mình đến đây, nhất thời bọn họ thở một hơi nhẹ nhõm, cũng may mà bọn họ phát hiện ra không thích hợp đã lập tức dùng bí pháp thông báo cho đại nhân bên trên, mà đối phương cũng kịp thời tới đây.

Ba người vội vàng hành lễ nói: "Đại nhân!"

Tên võ giả Hoá Thần Cảnh kia hừ lạnh một tiếng nói: "Phế vật! Đã bảo các ngươi phải cẩn thận một chút, cuối cùng các

ngươi vẫn bị bại lộ, chờ đến khi trở về thì chịu phạt đi!”

Ba người không dám hé răng, tuy rằng bọn họ không biết rốt cuộc bản thân bị bại lộ thế nào, chẳng qua quy củ của Thiên Tru Minh nghiêm khắc, chỉ xét kết quả, không xét quá trình, bọn họ bại lộ, vậy thì phải chịu trừng phạt.

Chương 1704 - Bại lộ (2)

Bại lộ (2)

Tên võ giả Thiên Tru Minh Hoá Thần Cảnh nhìn ba người rồi cất giọng lạnh lùng nói: “Thiên Tru Minh ta tự nhận chưa từng làm gì tổn hại đến ích lợi của Tạo Hóa Đạo Môn và Danh Kiếm sơn trang, vì sao các ngươi lại níu chặt chúng ta mãi không tha?”

Liễu Công Huyền nói thẳng: “Không làm việc trái với lương tâm, không sợ quỷ gõ cửa, nếu như Thiên Tru Minh các ngươi không có âm mưu, vì sao lại tỏ ra thần thần bí bí như vậy?

Có bản lĩnh thì ngươi hãy tháo mặt nạ xuống, nói ra rốt cuộc Thiên Tru Minh các ngươi muốn làm gì, ta đây sẽ không bao giờ nữa truy vấn chuyện của Thiên Tru Minh nữa.”

võ giả Hoá Thần Cảnh của Thiên Tru Minh cười lạnh một tiếng nói: “Nực cười! Chỉ bằng các ngươi cũng muốn lo chuyện bao đồng của Thiên Tru Minh ta? Cho dù các ngươi là đệ tử của Tạo Hóa Đạo Môn và Danh Kiếm sơn trang thì sao nào? Nếu bỏ qua bối cảnh của các ngươi, thì các ngươi cũng chẳng qua cũng chỉ là hai tiểu bối giang hồ mà thôi! Kết cục của việc xen vào việc của người khác chỉ có một, đó là chết!”

Tiếng nói vừa ngừng, võ giả Hoá Thần Cảnh Thiên Tru Minh đã trực tiếp ra tay tấn công về phía đám người Liễu Công Huyền!

Tô Tín mệnh lệnh cho người của Thiên Tru Minh cần khiêm tốn, không thể ra tay với người của đại phái và người trong chính đạo.

Nhưng nếu gặp phải nguy cơ bị bại lộ, vậy thì mặc kệ đối phương là loại người nào, tìm được cơ hội thì sẽ trực tiếp tiêu diệt!

Đám người Liễu Công Huyền biến đổi sắc mặt, đối phương điên cuồng vượt qua tưởng tượng của bọn họ, không ngờ lại không hề để ý đến thân phận của bọn họ một chút nào, lại cố ý muốn giết chết bọn họ.

Có điều ba người Liễu Công Huyền cũng sẽ không thể ngồi im chờ chết, bọn họ đều là những nhân vật nổi bật xuất chúng trong giang hồ, đối mặt với võ giả Hoá Thần Cảnh cũng không phải không có sức đánh một trận.

Liễu Công Huyền thi triển các loại bí thuật Đạo Môn trong tay, tay chỉ thành kiếm, hầu như mỗi dạng võ kỹ hắn đều đã đọc lướt qua, mà mỗi dạng võ kỹ được hắn dùng lại có cảm giác thần bí kỳ dị của Tạo Hóa Lực.

Mà Hà Phong ra tay thì lại trần đầy phong cách của Danh Kiếm sơn trang, kiếm khí xông lên trời, vô cùng phong duệ.

Về phần Cung văn Vũ, hắn xuất thân bình thường, một thân võ nghệ học được không biết là truyền thừa của nhà ai, trong tay xuất hiện một thanh Trường Đao tối đen vô cùng sắc bén, một đao chém ra thậm chí còn hàm chứa một cỗ ma khí tà dị lành lạnh.

Trong lịch sử không phải không có trường hợp thực lực Tiên Thiên chém giết Hóa Thần, nhưng cũng rất ít, mấy năm nay cũng chỉ có một người làm được, đó chính là Tô Tín.

Đám người Liễu Công Huyền tất nhiên là không thể so sánh với Tô Tín, nhưng bọn họ lại có ba người, hơn nữa hầu như trong tay mỗi người đều có một cái át chủ bài!

Khi chiến đấu đến giai đoạn kịch liệt nhất, trường kiếm trong tay Hà Phong bỗng nhiên phân thành hai, không ngờ trên chuôi kiếm của hắn còn cất giấu một thanh tiểu kiếm, khi rút ra khỏi vỏ nhanh giống như chim nhạn, trực tiếp khiến cho chân khí hộ thể của võ giả Hoá Thần Cảnh Thiên Tru Minh tê liệt, ngay lập tức đâm vào trong đan điền của hắn!

Ánh mắt Liễu Công Huyền nhất thời khẽ động, đồng thời lấy tay làm kiếm, Tạo Hóa Lực bộc phát ra trong nháy mắt, liên tiếp điểm mấy đại huyệt trên người tên võ giả Hoá Thần Cảnh Thiên Tru Minh kia, Âm Dương nối tiếp, trong nháy mắt uy

lực mà Tạo Hóa Lực bộc phát ra làm đảo loạn thời tiết chung quanh, phát ra từng tiếng nổ ầm vang.

Tên võ giả Hoá Thần Cảnh Thiên Tru Minh nhất thời nổi giận gầm lên một tiếng, tiểu kiếm của Hà Phong vỡ vụn, Liễu Công Huyền cũng bị khí thế kia trực tiếp đánh bay, nhưng lúc này tay trái của Cung văn Vũ cũng khẽ động, cổ tay áo vốn dĩ có chút rộng rãi của hắn bị rách thành mảnh vụn, một thanh nhuyễn kiếm mỏng như cánh ve quấn quanh cổ tay hắn, một đao của chém ra, ánh đao hơi chút mềm dẻo lại nháy mắt xé rách chân khí hộ thể của võ giả Hoá Thần Cảnh Thiên Tru Minh, một đao đã chém đứt đầu người kia!

Ba người liên thủ, sủ dụng hết con át chủ bài, có thế mới có thể đánh chết võ giả Hoá Thần Cảnh của Thiên Tru Minh, điều này khiến cho ba người bọn họ nhất thời đều có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Thực lực Tiên Thiên chiến đấu với Hóa Thần, chỉ một chút sơ ý thôi đã có thể dễ dàng bị đối phương đánh chết.

Có điều lúc này một hơi thở khủng bố hơn vừa rồi đã nặng nề ập xuống, một người cũng đeo mặt nạ tà dị trên mặt, nhưng trên mặt nạ lại không có chữ số gì, chỉ có những hình hoa văn màu vàng.

“Cường giả Dung Thần cảnh giới!”

Trong lòng ba người Liễu Công Huyền nhất thời dâng lên nỗi tuyệt vọng.

Vừa rồi bọn họ liều mạng lắm chém chết được võ giả Hoá Thần Cảnh Thiên Tru Minh kia, không ngờ rằng đối phương vừa mới chết, lại có một người khác mạnh hơn đến.

Bây giờ người xuất hiện trước mặt ba người Liễu Công Huyền chính là lãnh vô ma.

Vốn dĩ lần này hắn không ngờ rằng, chỉ là ba tên võ giả Tiên Thiên cảnh giới mà thôi, phái ra một tên Hoá Thần Cảnh hoàn toàn có thể giết chết bọn họ.

Có điều tuy rằng bây giờ hắn đã có hình dáng con người, nhưng thực ra vẫn là thân thể yêu linh, chân chính cường đại

chính là Nguyên Thần, mẫn cảm với cảm giác nguy hiểm hơn rất nhiều so với võ giả cùng giai.

Chương 1705 - Hà Vô Sơn bá đạo

Hà Vô Sơn bá đạo

Tên võ giả Hoá Thần Cảnh vừa đi hắn đã cảm giác có chút không đúng, sau đó đã lập tức liền đuổi theo, không ngờ rằng vẫn tới chậm một bước, cuối cùng một tên võ giả Hoá Thần Cảnh lại lật thuyền trong mương, lại bị ba người Liễu Công Huyền liên thủ chém chết.

Lãnh Vô Ma nhìn ba người Liễu Công Huyền ở trước mắt, ánh mắt lộ ra một chút sát khí.

Lãnh Vô Ma không đau lòng một tên võ giả cảnh giới Hóa Thần, trong một năm hắn có thể bồi dưỡng ra năm võ giả cảnh giới Hóa Thần, chỉ cần có Di Thần Hoán Huyết đại pháp trong tay, dưới trướng của hắn tuyệt đối không thiếu võ giả cảnh giới Hóa Thần.

Lãnh Vô Ma chỉ lo việc này bị Tô Tín biết, không biết chính mình sẽ có kết cục thế nào.

Trải qua hơn một năm đấu tranh, Lãnh Vô Ma xem như đã hiểu với thực lực hiện tại của hắn muốn trừ bỏ cấm chế nguyên thần trong óc là điều không thể nào, hơn nữa sau khi Tô Tín có được Di Thần Hoán Huyết đại pháp thì hắn không còn quan trọng với Tô Tín nữa.

Một năm nay, Lãnh Vô Ma đặt chân giang hồ, hắn rốt cuộc hiểu Tô Tín có địa vị thế nào trên giang hồ, thực lực cỡ nào.

Có thể nói bây giờ dù không có Lãnh Vô Ma thì Tô Tín cũng có thể tìm người khác thay thế vị trí của Lãnh Vô Ma.

Nếu Lãnh Vô Ma không còn truyền thừa của đám Đại Ma Thiên Tôn này thì hắn còn lại gì? Cùng lắm là một thể chất yêu linh, tốc độ tu luyện nhanh hơn võ giả bình thường một chút.

Nhưng vấn đề là quản lý Thiên Tru Minh bây giờ không cần thực lực bao nhiêu, quan trọng nhất là tâm tính và thủ đoạn,

tâm tính nhất định phải cẩn thận, thủ đoạn nhất định phải tàn nhẫn, dưới tay Tô Tín có nhiều người phù hợp hai điểm này.

Cho nên suy nghĩ rõ ràng điểm này, Lãnh Vô Ma vơi bớt ý định phản kháng Tô Tín, ngược lại đặt nhiều tâm tư vào việc quan trọng như làm sao kinh doanh tốt Thiên Tru Minh, khiến sự tồn tại của chính mình trở nên trọng yếu hơn.

Trước mắt xảy ra chuyện như vậy, tuy không thể bại lộ chi tiết của Thiên Tru Minh bọn họ, nhưng chọc vào phiền phức thì không phải chuyện tốt.

Ba tên võ giả Tiên Thiên của Thiên Tru Minh cẩn thận dè dặt vái chào nói: "Tham kiến phó minh chủ!"

Người trước mắt là phó minh chủ của Thiên Tru Minh bọn họ, cũng là nhân vật địa vị cao nhất mà họ từng gặp.

Minh chủ của Thiên Tru Minh cực kỳ thần bí, bọn họ chỉ loáng thoáng nghe nói đối phương là đại nhân vật trên giang hồ, nhưng chưa thấy mặt lần nào.

Lãnh Vô Ma liếc qua ba người, hừ lạnh nói: "Phế vật!"

Tiếng hừ lạnh này giống như sấm đánh trên cửu thiên, chớp mắt chấn vỡ tâm mạch của ba người, trực tiếp đánh chết bọn họ.

Trông thấy cảnh này, ba người Liễu Công Huyền thầm run.

Thiên Tru Minh này quả nhiên không theo kiểu hiền từ, cho dù ba người này làm lỗi là để bị lộ, nhưng tội không đáng chết, võ giả cảnh giới Dung Thần mới xuất hiện này vô cùng tàn bạo, không nói nhiều, trực tiếp giết cả nhóm.

Lãnh Vô Ma nhìn ba người, lạnh giọng nói: "Có khi lòng tò mò quá nặng không phải chuyện tốt, giang hồ này phức tạp hơn xa tưởng tượng của các ngươi, xem như là Tạo Hóa Đạo Môn và Danh Kiếm Sơn Trang cũng đừng mơ nắm trong tay tất cả."

"Hy vọng kiếp sau các ngươi có thể ghi nhớ, chỉ có thiên tài sống mới gọi là thiên tài, thiên tài chết thì chẳng là gì!"

Dứt lời, Lãnh Vô Ma định ra mặt, nhưng chợt một ánh kiếm phá tan chân trời giáng xuống, một kiếm này khuấy động hư không, áp lực cường đại khiến Lãnh Vô Ma thay đổi sắc mặt.

Lãnh Vô Ma lắc người, giống như dịch chuyển tức thời, chớp mắt lui ra sau hơn mười trượng, thế này mới tránh qua một kiếm này.

Nhưng một kiếm này chém xuống đất, xé mặt đất thành một khe rãnh to lớn, có thể thấy uy lực khủng bố của nó.

Một lão nhân tay cầm trường kiếm, khí thế ngút trời theo giữa không trung rơi xuống, ánh mắt lộ ra vô tận mũi nhọn, đâm đau mắt người.

Nhìn thấy người này tới đây, Hà Phong vội vàng kêu một tiếng: "Lão tổ!"

Người đến không phải ai khác, đúng là trang chủ của Danh kiếm Sơn Trang, 'Kiếm Động Bát Hoang' Hà Vô Sơn!

Ba tên võ giả của Thiên Tru Minh biết kêu người tới, nhóm Hà Phong không ngốc, đương nhiên cũng chừa hậu chiêu.

Kiếm Nam Đạo không phải địa bàn của Tạo Hóa Đạo Môn, cho nên lực lượng của Liễu Công Huyền trong chỗ này có hạn.

Nhưng Kiếm Nam Đạo là chỗ trú của Danh kiếm Sơn Trang, chỉ cần Hà Phong thông báo một tiếng liền có cường giả Danh kiếm Sơn Trang đến chi viện.

Chẳng qua Hà Phong cũng không ngờ rằng lần này thế nhưng là Hà Vô Sơn tự mình tiến đến, hơi ra ngoài dự liệu của hắn.

Hà Vô Sơn nhìn ba người Liễu Công Huyền, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Hà Phong, thản nhiên nói:

"Giang hồ này không đơn giản như trong tưởng tượng của ngươi, chỉ bằng vào ba người các ngươi mà dám lung tung điều tra một tổ chức ngầm thực lực không yếu, dù muốn chết cũng không dùng kiểu này, quá mức lỗ mãng."

Liễu Công Huyền đỏ mặt, bởi vì chuyện này là hắn đề nghị trước, suy xét không chu toàn cũng là hắn.

Hà Phong gục mặt xuống, kinh nghiệm giang hồ thiếu thốn của hắn đã bị lộ trong lần này.

Cung Văn Vũ ngược lại không có biểu thị gì, dù sao hắn chỉ đi theo nhóm Liễu Công Huyền.

Chương 1706 - Hà Vô Sơn bá đạo (2)

Hà Vô Sơn bá đạo (2)

Hà Vô Sơn lắc đầu, người trẻ tuổi thế hệ này quả nhiên kém hơn thế hệ trước nhiều, ít nhất lúc này Hà Lưu đã có thể tự lập một cõi, đương nhiên, tính cách của Hà Lưu cũng thiếu sót rất nặng.

Lần này Hà Vô Sơn vốn không định đến, nhưng Hà Phong hiện tại là đệ tử kiệt xuất nhất Danh kiếm Sơn Trang thế hệ này, đại biểu cho thể diện của Danh kiếm Sơn Trang bọn họ, cho nên khi Hà Phong cầu viện, người bên dưới lập tức báo tin cho Hà Vô Sơn.

Hà Vô Sơn vốn không để ý tới, định sai mấy tên võ giả cảnh giới Hóa Thần qua thôi, nhưng hắn nghe cái tên Thiên Tru Minh thì thoáng chốc cảnh giác lên.

Hà Vô Sơn đã nghe nói một năm nay trên giang hồ toát ra Thiên Tru Minh,

chẳng qua bởi vì Thiên Tru Minh vẫn không ảnh hưởng ích lợi của các phái võ lâm, cho nên mọi người chỉ âm thầm cảnh giác với nó chứ không lung tung xuống tay.

Nhưng không ra tay không đại biểu không chú ý, các đại phái vẫn ôm tính cảnh giác rất sâu đối với một số thế lực mới nổi lên, bao gồm Thiên Tru Minh này.

Nhìn từ phong cách làm việc của bọn họ thì đối phương tuyệt đối là một tổ chức dàn giáo nghiêm ngặt, thực lực bên trong cực kỳ không đơn giản.

Vì vậy khi biết Hà Phong dám đi theo Liễu Công Huyền điều tra Thiên Tru Minh, Hà Vô Sơn vì để phòng ngừa, lựa chọn tự mình ra tay.

Nhìn Lãnh Vô Ma, Hà Vô Sơn thản nhiên nói:

“Đệ tử của Danh kiếm Sơn Trang ta cũng không dễ giết, đàn chuột các ngươi nếu chỉ làm trong lén lút thì thôi đi, hiện tại dám ra tay với đệ tử của Danh kiếm Sơn Trang ta, quả thực không biết sống chết!”

Lãnh Vô Ma âm thầm nhanh chóng đưa tin cho Tô Tín, hiện tại hắn không đánh lại tồn tại cảnh giới Dương Thần.

Nhưng ngoài mặt Lãnh Vô Ma giả vờ bình tĩnh nói:

“Hà trang chủ, Thiên Tru Minh ta không có ý muốn đối địch với Danh kiếm Sơn Trang các ngươi, sự tình lần này nếu không phải đệ tử của Danh kiếm Sơn Trang các ngươi bám riết không tha, ta cũng sẽ không ra tay.”

Hà Vô Sơn bước tới gần, kiếm khí dày đặc tràn ngập quanh thân.

“Ta không cần biết ngươi có muốn chống lại Danh kiếm Sơn Trang ta hay không, Danh kiếm Sơn Trang ta cũng sẽ không sợ hãi bất cứ kẻ địch, nhưng ngươi muốn giết đệ tử của Danh kiếm Sơn Trang ta, bây giờ còn muốn thoải mái rời đi, ngươi nghĩ có thể được không?”

Ba người Liễu Công Huyền nhìn Hà Vô Sơn, trong lòng càng sâu sắc hiểu rõ uy thế của Danh kiếm Sơn Trang.

Làm chuyện gì bất luận đúng sai, chỉ cần ngươi muốn giết đệ tử của Danh kiếm Sơn Trang ta thì ta sẽ giết ngươi, đơn giản trực tiếp vậy đấy, cũng vô cùng bá khí.

Vừa nghe lời này, thân hình Lãnh Vô Ma chớp mắt hóa thành một đoàn hư ảnh màu đỏ, trong khoảnh khắc đã lắc người ra xa mấy chục trượng.

Hà Vô Sơn này làm việc quá mức bá đạo, nói đạo lý với hắn khó thông, huống hồ đối phương thân là cường giả cảnh giới Dương Thần, hắn muốn giết chính mình, chính mình trừ chạy trốn ra không có biện pháp khác.

Hà Vô Sơn lạnh lùng hừ một tiếng, tay trái vung lên, chân khí cường đại mang theo ba người Liễu Công Huyền, trường kiếm trong tay trái đã ra khỏi vỏ, kiếm khí cuốn lấy đâm về phía Lãnh Vô Ma.

Chênh lệch giữa Dương Thần và Dung Thần không dễ bù đắp, Lãnh Vô Ma không phải Tô Tín ngày xưa, là cảnh giới Dung Thần mà chém giết Dương Thần.

Cho dù hiện tại Hà Vô Sơn còn mang theo ba người truy sát Lãnh Vô Ma thì Lãnh Vô Ma chỉ có nước chạy trốn, hiện tại hắn cũng chỉ biết hy vọng Tô Tín động tác có thể nhanh một ít.

Lúc này trong Tây Bắc Đạo, trong mật thất bế quan của Tô Tín một mảnh yên tĩnh, cả người Tô Tín dường như đã mất đi sinh cơ, chẳng có một chút dao động.

Hắn không phải đang tu luyện công pháp, mà là cảm ngộ những kinh nghiệm võ đạo ngày xưa Phong Đô Đại Đế để lại, trong đầu óc diễn biến huyết đồ A Tỳ Địa Ngục kiếm điển.

Cho nên trong thời gian một năm này Tô Tín trên cơ bản chẳng có một chút động tác, cũng không có chân khí dao động, chỉ có lực lượng nguyên thần dâng lên.

Lúc này ngọc bội truyền tin trong túi giới tử của hắn rung lên, Tô Tín mở bừng mắt, trong khoảnh khắc vô tận ánh sáng màu máu rực rỡ phủ kín trong phòng, chiếu mật thất bế quan nho nhỏ này tựa như biển máu ngập trời.

Chờ khi Tô Tín chớp mắt, dị tượng trong mật thất này mới tùy theo biến mất.

Lấy ra ngọc bội truyền tin nhìn, Tô Tín cau mày, trầm giọng quát một tiếng: “Ngớ ngẩn!”

Người của Thiên Tru Minh chọc tông môn chính đạo hoài nghi là chuyện rất bình thường, Tô Tín cũng không mong giấu giếm bọn họ cả đời, chỉ cần đừng bị người ta phát hiện bọn họ có dính líu Huyết Ma giáo là được.

Xưa nay trên giang hồ không thiếu những tổ chức thần bí, Thiên Đình và Địa Phủ cũng thế, Thần Đạo Minh từng bị diệt trong Lương Châu Đạo cũng vậy.

Tổng thể thì những tổ chức thần bí này cũng chỉ là một vài thế lực trên giang hồ, chỉ cần bọn họ đừng làm ra chuyện tổn hại ích lợi của cá nhân hoặc là ích lợi giang hồ, không ai rảnh quản bọn họ.

Nhưng vấn đề là Lãnh Vô Ma chạy trốn thì thôi đi, hắn trốn hướng Tây Bắc Đạo, chẳng phải tỏ rõ muốn bại lộ quan hệ giữa Tô Tín và Thiên Tru Minh sao?

Chương 1707 - Rút đi

Rút đi

Tô Tín cần một thế lực giấu trong bóng tối, nếu thế lực này bị đặt ra ngoài sáng thì sẽ mất đi tác dụng, hơn nữa còn sẽ khiến triều đình nghi kỵ, dù sao trước mắt Tô Tín là Tiết Độ Sứ Tây Bắc Đạo của triều đình, cho dù hiện tại quyền lực của hắn giống như Tây Bắc Vương, nhưng ngươi lén bồi dưỡng một thế lực độc lập, không thuộc về triều đình là một việc kiêng kỵ phạm húy.

Cho nên Tô Tín bất chấp tất cả, nhanh nhẹn thay đồ đen, đeo mặt nạ Thiên Tru Minh rời khỏi Phi Long thành, đi giúp Lãnh Vô Ma.

Còn về Lãnh Vô Ma có thể chống chọi đến lúc Tô Tín chi viện hay không thì tùy vào vận may của Lãnh Vô Ma.

Thực lực của Hà Vô Sơn thuộc lớp mạnh nhất trong võ giả cảnh giới Dương Thần, với thực lực của Tô Tín bây giờ cũng không nắm chắc phần thắng.

Lãnh Vô Ma với thực lực cảnh giới Dung Thần mà vẫn kiên trì mấy ngày bị Hà Vô Sơn truy sát, chưa bị giết, trừ bản thân hắn có thể chất yêu linh ra, mẫn cảm với mọi thứ bên ngoài hơn người thường, quan trọng nhất là sự thần dị của Di Thần Hoán Huyết đại pháp.

Làm công pháp trung tâm nhất của Huyết Ma giáo ngày xưa, tác dụng lớn nhất của Di Thần Hoán Huyết đại pháp không nằm ở chỗ hút máu tươi để tu luyện, mà nằm ở giữ mạng.

Dù còn lại một chút máu tươi nguyên thần đều có thể trọng sinh, có thể tưởng tượng môn công pháp này mạnh cỡ nào về mặt giữ mạng.

Mấy ngày nay nhóm Liễu Công Huyền được chỗ tốt rất lớn, bởi vì bọn họ bị Hà Vô Sơn mang theo quan sát uy thế khi

cảnh giới Dương Thần ra tay, có ích lợi rất lớn cho việc tu luyện võ đạo của bọn họ.

Hà Vô Sơn nhìn Lãnh Vô Ma vẫn tràn đầy sức sống chạy thục mạng, sắc mặt có chút âm trầm.

Hắn đường đường cường giả cảnh giới Dương Thần ra tay truy sát một võ giả cảnh giới Dung Thần mà mất sức như vậy, điều này khiến hắn không kiềm được cảm thấy mất mặt, đặc biệt là khi ở trước mặt ba tên tiểu bối.

Phó minh chủ của Thiên Tru Minh này, tạm không bàn về sức chiến đấu, nhưng bản lĩnh chạy trốn xem như số một số hai trên giang hồ.

Hà Vô Sơn có thể cảm giác được, đối phương còn có một ít con bài chưa lật còn cất giấu.

Trên thực tế, Hà Vô Sơn đoán đúng, Lãnh Vô Ma chưa trực tiếp bày ra Di Thần Hoán Huyết đại pháp, một khi hắn sử dụng môn công pháp này, làm hỏng việc lớn của Tô Tín, phỏng chừng Tô Tín sẽ không bỏ qua cho hắn.

Bây giờ Lãnh Vô Ma còn giữ chút chân khí, tự nhiên là sẽ không vận dụng Di Thần Hoán Huyết đại pháp, chẳng qua lát nữa khi hắn bị dồn đến đường cùng, vậy thì hắn bất chấp tất cả, dùng hết thủ đoạn ra.

Khi Lãnh Vô Ma sắp bị dồn đến chân tường, một bóng dáng nặng nề rơi xuống, phất một tay, chân khí cường đại biến ảo thành bàn tay khổng lồ đánh nát ánh kiếm xé gió của Hà Vô Sơn.

Vẫn là cách ăn mặc của Thiên Tru Minh, chẳng qua người trước mắt quanh thân bao phủ trong khí thế huyền ảo, giống như sương mù, khiến người không mò thấu thực lực của hắn, hết thảy đều tỏ ra thần bí vô cùng.

Tô Tín cố ý làm ra giọng khàn khàn nói:

“Hà Vô Sơn, lâu không gặp. Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, ngươi truy sát thuộc hạ của ta đã mấy ngày, chắc trút giận đủ rồi chứ?”

Mắt Hà Vô Sơn lộ ra chút nghiêm túc, hắn cảm giác được áp lực cực mạnh từ người trước mắt, đối phương trăm phần trăm là tồn tại không thua kém chính mình.

Nếu đúng vậy thì Thiên Tru Minh này nước còn sâu hơn trong tưởng tượng của chính mình.

Lúc này ba người Liễu Công Huyền toát mồ hôi lạnh.

Bọn họ cũng xem như nghé con mới sinh không sợ cọp, cứ qua loa đi điều tra một tổ chức ẩn giấu trong bóng tối, thực lực sâu không lường được.

May mắn lần này bọn họ trước tiên mời Hà Vô Sơn đến, nếu không thì với thực lực của Thiên Tru Minh, bọn họ chắc chắn sẽ chết không toàn thây.

Hà Vô Sơn cau mày nhìn Tô Tín, hỏi:

"Ngươi nhận thức ta?"

Tô Tín cười cười:

"Người quen cũ, đương nhiên biết, cho nên hôm nay ta cũng không muốn hoàn toàn trở mặt với ngươi. Thiên Tru Minh sẽ không làm chuyện có hại cho Danh Kiếm Sơn Trang của ngươi, nhưng tương tự, Danh kiếm Sơn Trang ngươi tốt nhất bớt quản chuyện của Thiên Tru Minh ta!"

Hà Vô Sơn cau mày, người trước mắt rốt cuộc là ai?

Võ giả cảnh giới Dương Thần trên giang hồ nói nhiều thì không nhiều, nhưng nói ít cũng không ít, chẳng qua có thực lực như người trước mắt thì chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng vấn đề là thần thông như vậy thì võ lâm Trung Nguyên có, Đông Tấn có, Tây Vực có, Kim Trướng Hãn Quốc cũng có.

Tung hoành giang hồ thời gian dài như vậy, Hà Vô Sơn xem như người có kinh nghiệm già dặn, hắn đều biết những người đó, nhưng cũng vì quen mặt nhiều người nên hắn mới đoán không ra đối phương rốt cuộc là ai.

Đương nhiên cũng có khả năng đối phương cố ý bày nghi trận, người này căn bản không nhận biết chính mình, những lời đối

phương vừa nói chẳng qua là tung khói mù.

Cho nên Hà Vô Sơn trực tiếp lạnh giọng nói:

“Bớt giả vờ đi, nếu đã là người quen cũ thì tại sao ngươi che giấu không lộ mặt thật ra?”

Tô Tín lạnh nhạt nói:

“Nếu bây giờ ta lộ ra mặt thật sự của mình, ngươi dám xem không?”

Chương 1708 - Rút đi (2)

Rút đi (2)

Tình huống như Thiên Tru Minh, đồ ngốc đều đoán được người trước mắt tuyệt đối ôm mục đích nào đó mới thành lập Thiên Tru Minh, cho nên cố ý che giấu thân phận, thậm chí giấu Thiên Tru Minh trong chỗ tối.

Tuy Hà Vô Sơn không biết mục đích của đối phương rốt cuộc là cái gì, nhưng hiển nhiên đối phương có mưu đồ không nhỏ, nếu chính mình thật sự xem thấu thân phận của đối phương, hai bên sẽ gặp kết cục không chết không ngừng.

Chẳng qua việc đến hiện giờ, Hà Vô Sơn sẽ không lùi bước, kiếm ý quanh thân hắn bắn lên tận trời, lạnh lùng nói:

“Có gì không dám? Chuột nhắt trộm cướp chẳng lẽ sợ thấy ánh sáng?”

Tuy nói vậy nhưng Hà Vô Sơn không sấn tới một bước kích động Tô Tín.

Tô Tín thấy vậy thì hiểu rằng Hà Vô Sơn rõ ràng không muốn khi không đấu sống chết với một vị cường giả thực lực ngang ngửa với mình.

Cho nên Tô Tín cũng chỉ là lạnh lùng hừ một tiếng, không có ra tay, nhưng quanh thân hắn tỏa ánh sáng màu vàng, hóa thành kiếm to chọc trời va chạm với kiếm ý trên người Hà Vô Sơn.

Trong kiếm ý này không bao hàm bất cứ chiêu thức và ý cảnh, chỉ là kiếm ý đơn thuần nhất, cho nên dù là Hà Vô Sơn cũng

không thể nhận ra chủ nhân của luồng kiếm ý này là ai.

Nhưng Hà Vô Sơn cảm giác được sức mạnh của kiếm ý này, hai luồng kiếm ý va chạm trong không trung, tuy rằng chỉ là thăm dò, nhưng sức mạnh cường đại trực tiếp khuấy động phong vân, trong khoảnh khắc tạo thành thiên tượng biến ảo, tháng sáu tuyết bay, sét giữa trời xanh, các loại cảnh tượng không ngừng ẩn hiện, đám người Liễu Công Huyền nhìn mà mắt sáng rực, đây là thực lực của cường giả cảnh giới Dương Thần sao?

Bế quan một năm, tuy lực lượng của Tô Tín không tăng trưởng nhiều, nhưng tu vi được rèn luyện, trở nên vô cùng vững chắc, trong quá trình thăm dò thậm chí hoàn toàn không thua kém Hà Vô Sơn.

Cuối cùng hai luồng kiếm ý không ai làm gì được nhau, đành phải tiêu tan trong không trung.

Hà Vô Sơn sâu thẳm nhìn Tô Tín, quay qua nói với nhóm Liễu Công Huyền:

“Chúng ta đi.”

Tô Tín đã dùng hành động thực tế chứng minh thực lực của mình, nói nhiều hơn nữa chỉ còn đường đấu sống chết với đối phương.

Hà Vô Sơn không muốn khi không tranh tài với một tên cao thủ, cho nên sau khi thăm dò ra thực lực của Tô Tín, hắn trực tiếp mang theo người rời đi, biểu thị từ đấy hai bên nước giếng không phạm nước sông.

Đợi khi nhóm Hà Vô Sơn đi khuất, Lãnh Vô Ma cười gượng đi tới nói: “Đại nhân …”

Nhưng Lãnh Vô Ma chưa nói xong, ánh mắt của Tô Tín bỗng lạnh băng, Lãnh Vô Ma bỗng ôm đầu, phát ra tiếng la đau đớn.

Thống khổ về mặt nguyên thần dù Lãnh Vô Ma đến cảnh giới Dung Thần cũng không ngăn được, quả thực sống không bằng chết.

Tô Tín mắt lạnh nhìn Lãnh Vô Ma ở nơi đó kêu gào, không hề nhẹ tay.

Bình thường Tô Tín đối xử không tệ với thuộc hạ của mình, trước đến giờ không cắt xén chỗ tốt, ích lợi.

Đối với Tô Tín, hắn không thích dùng khẩu hiệu, tín ngưỡng gì đó để lung lạc thuộc hạ, tẩy não bọn họ, loại chuyện này là Thiếu Lâm Tự làm, không thích hợp với hắn.

Tô Tín sẽ cho thuộc hạ của mình đủ ích lợi, cũng sẽ cho bọn họ đủ hy vọng, nói huỵch toẹt ra là thẳng thắn cho bọn họ biết đi theo chính mình có thịt ăn.

Cho nên trong triều đình, ít nhất trong mắt một số tầng dưới và võ giả thì theo Tô đại nhân làm việc sẽ không lỗ vốn, đáng giá đi theo, Tô Tín cũng luôn lợi dụng điểm này tạo dựng một thể tập hợp có khổ cùng chịu, có phước cùng hưởng.

Lãnh Vô Ma thì bị loại ra ngoài, hắn vốn đã là thể chất yêu linh, bị Tô Tín dùng vũ lực thu phục, từng kiến thức huy hoàng của Đại Ma Thiên Tôn ngày xưa, rất khó chân chính thần phục dưới tay Tô Tín.

Cho nên Tô Tín cũng không bắt buộc, hắn không yêu cầu đối phương tâm phục khẩu phục, chỉ cần cầu đối phương nghe lời, lần này hiển nhiên đối phương làm hỏng việc.

“Biết ngươi sai ở đâu không?”

Lãnh Vô Ma giấu hận thù vào đáy mắt, cung kính nói: “Lần này đám phế vật dưới tay kia sơ sẩy bại lộ, nhưng xin đại nhân yên tâm, sau khi trở lại ta nhất định sẽ quản giáo chặt chẽ, tuyệt đối sẽ không để bọn họ lại lộ ra một chút dấu vết!”

Tô Tín lắc đầu nói: “Sai, dù ngươi giấu kỹ cỡ nào cũng không thể giấu kín không lộ chút dấu vết, chỉ cần có người thật lòng muốn tra ngươi thì vẫn lần mò ra được, giống như lần này, một đám tiểu bối giang hồ hợp sức mà có thể truy tra ra tồn tại cấp bậc như ngươi.”

“Bị phát hiện không đáng sợ, quan trọng nhất là nên bù đắp như thế nào, nhưng hôm nay ngươi làm cái gì? Bị truy sát, chẳng lẽ ngươi không biết ứng đối với hắn sao? Đi trốn hướng Tây Bắc Đạo, không lẽ ngươi cứ muốn kéo ta xuống nước luôn?”

Lãnh Vô Ma bỗng chốc câm nín, dường như đã hiểu ra chính mình rốt cuộc phạm phạm phải sai lầm như thế nào.

Bị Hà Vô Sơn truy sát, Lãnh Vô Ma chạy hướng nào đều được, nhưng hắn cố tình chạy đến chỗ Tây Bắc Đạo có Tô Tín, tỏ rõ muốn bại lộ Tô Tín, khó trách Tô Tín tức giận.

Biết chính mình làm ra chuyện ngu xuẩn, Lãnh Vô Ma không dám tranh biện, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu nhận sai.

Tô Tín dạy cho Lãnh Vô Ma một trận, đuổi hắn đi, vốn muốn trực tiếp về Giang Nam Đạo, nhưng hắn cảm giác được thứ thú vị, khiến Tô Tín dừng bước chân.

Chương 1709 - Ngươi muốn có lực lượng không?

Ngươi muốn có lực lượng không?

Bên Hà Vô Sơn, sau khi kéo rộng khoảng cách với Tô Tín, vẻ mặt của hắn nghiêm túc nói với Hà Phong:

“Về sau ngươi đừng tham dự chuyện của Thiên Tru Minh, đối phương có mưu đồ không nhỏ, trước khi ta tìm hiểu rõ đối phương là địch hay bạn, tuyệt đối đừng dính líu gì với đối phương.”

Dặn Hà Phong xong, Hà Vô Sơn quay sang nhìn Liễu Công Huyền:

“Ngươi cũng vậy, loại thực lực như ngươi không đủ sức động Thiên Tru Minh, đương nhiên, ngươi không phải đệ tử của Danh kiếm Sơn Trang ta, ta không quản được ngươi, nếu ngươi không tin thì cứ nói sự tình lần này cho sư phụ của ngươi, đại chưởng giáo Tạo Hóa Đạo Môn hiện tại, Trương Bá Đoan, ngươi nhìn xem hắn nói như thế nào.”

Dặn dò Liễu Công Huyền và Hà Phong xong, Hà Vô Sơn không có gì để nói với Cung Văn Vũ, hắn chỉ là một võ giả tán tu khá trẻ tuổi, cho dù là bằng hữu tốt của Liễu Công Huyền và Hà Phong cũng không lọt vào mắt Hà Vô Sơn được.

Sau khi nói xong, Hà Vô Sơn trực tiếp mang theo Hà Phong về Danh kiếm Sơn Trang, Liễu Công Huyền lộ vẻ mệt mỏi từ biệt

Cung Văn Vũ:

“Cung huynh, ta cũng chuẩn bị về Tạo Hóa Đạo Môn một chuyến, từ biệt ở đây.”

Sự tình lần này đả kích nặng đến Liễu Công Huyền, hắn muốn báo thù cho bằng hữu tốt của chính mình, kết quả đến cuối cùng lại phát hiện đối tượng chính mình muốn báo thù là tồn tại cao không thể với tới, đây là nhân vật cùng một cấp bậc với chủ của Danh kiếm Sơn Trang, Hà Vô Sơn, điều này khiến Liễu Công Huyền cảm thấy thất bại.

Cung Văn Vũ chắp tay nói: “Bảo trọng.”

Hắn có ít bằng hữu, hoặc nên nói là cơ hồ không có ai, chuyến đi Trung Nguyên, hắn chỉ hợp ý với Liễu Công Huyền và Hà Phong.

Chẳng qua Liễu Công Huyền, Hà Phong cho Cung Văn Vũ áp lực rất lớn.

Hai người này, một người xuất thân Tạo Hóa Đạo Môn, một người thì đến từ Danh kiếm Sơn Trang, thế lực sau lưng bọn họ đủ để chín phần võ giả trên giang hồ sợ hãi.

Người của Đường Môn muốn giết hắn, cũng bởi vì Liễu Công Huyền và Hà Phong đứng ra làm bọn họ chùn chân, tuy rằng đây là chuyện tốt, nhưng lòng kiêu hãnh của Cung Văn Vũ khiến hắn không cam lòng sống tạm dưới sự che chở của bằng hữu tốt.

“Lực lượng! Chính mình thiếu lực lượng!”

Cung Văn Vũ siết chặt Hắc Ma Đao trong tay, nhưng ngay lúc này, mấy tiếng cuồng cười bỗng nhiên truyền đến.

“Ha ha ha! Cung Văn Vũ, mới vài ngày không gặp, không ngờ để chúng ta gặp ngươi, thật trùng hợp, lần này người của Tạo Hóa Đạo Môn và người của Danh kiếm Sơn Trang không che chở ngươi được nữa chứ gì? Đây là trời muốn bỏ ngươi, ai đến ngăn trở đều vô dụng!”

Năm tên võ giả Đường Môn xuất hiện ở trước mặt Cung Văn Vũ, bọn họ là năm người trong khách điếm ở Kiếm Nam Đạo lúc trước muốn giết Cung Văn Vũ.

Trái tim Cung Văn Vũ thít chặt, tốc độ của bọn họ sao nhanh thế, mới đây đã tìm được chính mình.

Thật ra Cung Văn Vũ hiểu lầm, bọn họ không phải đi theo hắn, với tốc độ của bọn họ không theo kịp Hà Vô Sơn.

Lúc trước bọn họ bị Liễu Công Huyền, Hà Phong dọa lùi, trực tiếp đi phía tây Lương Châu Đạo, nếu giết người không thành công, bọn họ muốn đi Lương Châu Đạo chọn mua một ít chất độc kỳ diệu đặc sản của Tây Vực.

Vừa vặn lúc này Hà Vô Sơn mang theo bọn họ từ phía tây đến, hai bên cứ thế chạm mặt.

Năm tên võ giả Đường Môn không chút do dự, người trước mắt giết thiếu chủ của Đường Môn, tội nên tru, dù không thể bắt sống được cũng quyết mang đầu của hắn về Đường Môn.

Năm tên võ giả Đường Môn tay cầm các loại ám khí bao vây Cung Văn Vũ, nhìn những cơ quan trong trong bọn họ, Cung Văn Vũ vốn có tự tin bỗng thầm nhủ nguy rồi.

Võ giả Đường Môn chia hai tuyến đường, một loại chuyên tu thủ pháp ám khí, ví dụ như tuấn kiệt thế hệ trước của Đường Môn bảng, Đường Sâm, chuyên luyện thủ pháp ám khi, lúc đối địch sẽ không sử dụng nhiều ám khí cơ quan, chuyên môn dùng ám khí cỡ nhỏ thấm độc tổn thương người.

Võ giả mạch khác thì chuyên nghiên cứu cơ quan ám khí, các loại tài liệu qua tay bọn họ tổ hợp sẽ diễn biến thành các loại cơ quan mạnh mẽ khủng bố, dù là một người thường tay cầm loại ám khí này đều có thể đánh chết võ giả Tiên Thiên.

Năm người trước mắt đi con đường này, tuy giai đoạn sau gặp bình cảnh hơi lớn, nhưng giai đoạn đầu ít gặp địch thủ.

Đặc biệt là bọn họ vì truy sát Cung Văn Vũ, trong tay cầm ám khí bí truyền uy lực cường đại của Đường Môn, có vài món thậm chí tạo thành tổn thương nhất định cho võ giả cảnh giới Hóa Thần.

Năm người cùng nhau ra tay, trong khoảnh khắc đầy trời ám khí bay lượn, trường hợp quả thực rung động tột độ, dù Cung

Văn Vũ có ba đầu sáu tay cũng không thể ngăn hết đống ám khí này.

Lúc trước Cung Văn Vũ giết Đường Minh của Đường Môn, tuy người đó cũng có nhiều ám khí cường đại, nhưng bởi vì lúc trước một chọi một, Cung Văn Vũ đột nhiên bùng nổ, Đường Minh chưa kịp lấy ra một phần mười con bài chưa lật đã bị Cung Văn Vũ một đao chém chết. Năm người trước mắt vận dụng ám khí cường đại, nếu một người thì Cung Văn Vũ còn có thể đối phó, nhưng năm người cùng nhau ra tay, quyết cho hắn chết tại đây.

Chương 1710 - Ngươi muốn có lực lượng không? (2)

Ngươi muốn có lực lượng không? (2)

Khi Cung Văn Vũ đã sắp tuyệt vọng, một bóng dáng chậm rãi đi đến, người mặc áo đen, đầu mang mặt nạ một nửa thiên binh, một nửa quỷ sứ, là minh chủ của Thiên Tru Minh vừa gặp, cường giả có thể so cao thấp với Danh kiếm Sơn Trang Hà Vô Sơn!

Trên người hắn không phát ra khí thế mạnh bao nhiêu, nhưng năm tên võ giả Đường Môn đều bị dọa ngây người.

Bởi vì người trước mắt vừa xuất hiện, ám khí mà bọn họ ném ra đều lơ lửng ở giữa không trung, dường như thời gian bi đông lại.

Thực lực này khủng bố đến mức khiến trong lòng bọn họ hoảng sợ không thôi, nhưng chưa đợi bọn họ nói cái gì, người kia phẩy ta một cái, năm người này không kịp hét thảm, bỗng hóa thành đống sương máu khuếch tán giữa không trung.

Nhìn người trước mắt, trái tim Cung Văn Vũ đập nhanh.

Hắn không quá sợ hãi Tô Tín, nhưng hắn khát vọng lực lượng cường đại giống như của Tô Tín, phất tay đã khiến kẻ địch trực tiếp chết không toàn thây.

Nhìn Cung Văn Vũ, ánh mắt của Tô Tín lộ chút hứng thú hỏi:

“Có phải ngươi đang cực kỳ khát vọng lực lượng? Nhưng ta nói cho ngươi, ngươi chân chính thiếu thốn không phải lực lượng, mà là một thế lực hiện tại có thể che chở ngươi!”

“Ngươi và Liễu Công Huyền, Hà Phong là bằng hữu tốt, cho nên đám người Đường Môn không dám ra tay với ngươi, đây là chỗ tốt của thế lực.”

“Nhưng luôn núp sau lưng bằng hữu tốt tìm kiếm che chở, lẽ nào ngươi không cảm giác mất mặt sao?”

Cung Văn Vũ nhìn Tô Tín, trong mắt lộ ra một chút hoảng sợ.

Cung Văn Vũ không chỉ sợ sức mạnh cường đại của Tô Tín, cũng hoảng sợ vì bị Tô Tín liếc qua đã nhìn thấu tâm tư của hắn.

Người trước mắt nói đúng, bị nhóm Liễu Công Huyền che chở khiến Cung Văn Vũ cảm thấy hơi mất mặt.

Cung Văn Vũ cũng có niềm kiêu hãnh của mình, nếu không thì vừa rồi trước khi Liễu Công Huyền đi, hắn mở miệng xin đi cùng về Thanh Châu Đạo Tạo Hóa Đạo Môn, chắc chắn Liễu Công Huyền sẽ không từ chối.

Tô Tín nhìn hắn, thản nhiên nói: “Ngươi là xuất thân tán tu, ngươi cũng nên biết khó khăn của tán tu.”

“Ngươi giết thiếu chủ của Đường Môn, kết quả bị người Đường Môn truy sát giống như chó nhà có tang, chạy trốn đến đất Thục.”

“Rõ ràng là thiếu chủ Đường Môn hành sự bá đạo, kết quả cuối cùng nhận được đãi ngộ không công bằng là ngươi, ngươi có từng suy nghĩ nguyên nhân chưa?”

“Nếu là Liễu Công Huyền và Hà Phong giết thiếu chủ Đường Môn, ta nghĩ sẽ là một kết quả khác.”

“Không nói đến Đường Môn nín nhịn, ít nhất bọn họ cũng không dám trắng trợn phái người đến truy sát ngươi.”

Hai mắt Cung Văn Vũ đỏ ngầu nói:

“Hôm nay sỉ nhục, ngày sau khi ta võ công đại thành nhất định tìm Đường Môn, tự mình trả!”

Tô Tín chỉ hướng Cung Văn Vũ, trầm giọng nói:

“Dù ngươi võ công đại thành cũng vẫn không báo được thù này!”

“Cái gọi là võ công đại thành của ngươi là đến mức nào? Dung Thần hay Dương Thần?”

“Cho dù ngươi tương lai có thể trở thành đại tông sư võ đạo cảnh giới Dương Thần, nhưng ngươi biết thực lực của Đường Môn khủng bố cỡ nào không?”

“Thân là một trong tà đạo bát môn, Đường Môn là tông môn lấy sức chiến đấu đứng đầu hiếm hoi.”

“Đường Môn bày ra ở ngoài mặt có ba võ giả cảnh giới Dương Thần, đây chỉ là mặt ngoài, ai biết trong bóng tối Đường Môn có lão quái vật ẩn tu nào không?”

“Huống hồ trong Đường Môn còn có ám khí chí cường lúc trước lão tổ Đường Môn để lại, thậm chí sánh bằng một kích của cường giả cảnh giới Chân Vũ, ngươi cho rằng ngươi thăng cấp Dương Thần là đủ để báo thù rồi sao? Không đủ, còn kém xa lắm! Chân Vũ thì tạm được, nhưng vấn đề là ngươi có bao nhiêu phần nắm chắc thăng cấp Chân Vũ?”

Cung Văn Vũ lặng im, cảnh giới Chân Vũ là tồn tại trong truyền thuyết, hắn thậm chí không dám mơ mộng.

Huống chi đợi đến hắn thăng cấp Chân Vũ, phỏng chừng nhóm người Đường Môn có thù oán với hắn đã chết hết.

Cung Văn Vũ đột nhiên ngước đầu lên nhìn Tô Tín, trầm giọng nói: “Vị tiền bối này, rốt cuộc ngươi có ý gì? Với thực lực của ngươi muốn giết ta dễ như trở bàn tay, kết quả ngươi chẳng những cứu ta, còn nói những lời này với ta, rốt cuộc ngươi có ý đồ gì?”

Tô Tín nhìn Cung Văn Vũ, chậm rãi nói: “Ngươi không có lực lượng, ta có thể cho ngươi lực lượng, ngươi không có thế lực, ta cũng có thể cho ngươi một thế lực che chở ngươi đầy đủ, gia nhập dưới trướng Thiên Tru Minh ta, toàn bộ giang hồ, xem như là Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn cũng đừng họng động vào ngươi!”

Tô Tín nói lời này không phải khoa trương, mà là sự thực.

Đừng nhìn Tô Tín hiện tại thực lực thua Thiếu Lâm Tự một mảng lớn, nhưng nếu hắn lấy hết thế lực trong tối ngoài sáng ra, dù là Thiếu Lâm Tự cũng đừng mơ động hắn.

Huyền Khổ là Chân Vũ, nhưng Địa Tàng Vương của Địa Phủ cũng là Chân Vũ, Tô Tín đánh liều bại lộ thân phận, Huyền Khổ cũng không thể giết được hắn.

Một mặt khác, Tây Bắc đã bị Tô Tín hoàn toàn kinh doanh thành địa bàn của chính mình, trong đất Tây Bắc, mệnh lệnh của Tô Tín tuyệt đối cao hơn lệnh từ triều đình.

Tương tự, Tô Tín đang gầy dựng Thiên Tru Minh cũng vì chuẩn bị cho ngày nào đó thân phận bị lộ.

Xưa nay trên giang hồ, những tông môn có chút lịch sử sẽ cố ý để lại một ít con bài chưa lật không bị người ta biết, đây là cố ý giấu dốt, như Hoan Hỉ Miếu rõ ràng không biết Đại Hoan Hỉ La Hán còn sống hay đã chết nhưng vẫn không dám mở cánh cửa bế quan, đây là biểu hiện lo lắng.

Chương 1711 - Triều đình triệu về

Triều đình triệu về

Thiên Tru Minh là con bài chưa lật của Tô Tín, thân phận Địa Phủ cũng là át chủ bài của hắn, nếu có người tự đại xuống tay với Tô Tín, vậy hắn mở ra hai lá bài này thì có thực lực chống lại đại phái như Thiếu Lâm Tự, nói bảo thủ thì dư sức tự bảo vệ mình.

Hơn nữa đừng nhìn Thiên Tru Minh hiện tại thực lực rất yếu, nhưng Di Thần Hoán Huyết đại pháp thành công nhanh có hiệu quả lớn kinh người, nếu điều kiện cho phép, trong vòng mười năm có thể thăng cấp Dương Thần.

Đương nhiên làm như vậy cũng có nhiều khuyết điểm, đó là căn cơ không vững chắc, hơn nữa cực kỳ rời rạc, ngươi dùng mười năm thăng cấp Dương Thần, vậy cần dùng một trăm năm đặt nền móng chặt chẽ mới có thể so sánh cường giả tu luyện bình thường đến cảnh giới Dương Thần.

Nhưng Tô Tín không quan tâm mấy chuyện đó, hắn chỉ cần một thế lực nhanh chóng thành công sở hữu nhiều võ giả, dù sao lực lượng mặt ngoài đủ mạnh là được.

Vậy thì Địa Phủ có thể bảo vệ Tô Tín về mặt sức chiến đấu cấp cao, Huyết Ma giáo giúp đỡ Tô Tín mạnh mẽ về mặt sức chiến đấu cấp trung và cấp thấp, lực lượng cấp bậc cỡ này dù là Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn muốn động Tô Tín cũng phải đắn đo suy nghĩ nhiều lần.

Thiên Tru Minh là một khâu rất quan trọng trong bố cục thế lực của Tô Tín, tuy rằng Tô Tín được đến Di Thần Hoán Huyết đại pháp là ngẫu nhiên, nhưng khoảnh khắc lấy được bộ công pháp kia, hắn đã quyết định nên lợi dụng môn công pháp tà dị đến cực điểm này như thế nào.

Tô Tín biết rất rõ Huyết Ma giáo cũ bị diệt như thế nào, cho nên hiện tại Tô Tín làm như vậy giống như xiếc đi dây, có thể nói trước khi Thiên Tru Minh phát triển đến quy mô nhất định mà bị người phát hiện có liên quan Huyết Ma giáo cũ, hoặc có quan hệ với Tô Tín thì hắn đành buông bỏ tất cả thế lực hiện có, chạy đi Địa Phủ yên phận làm Sở Giang Vương.

Nhưng Tô Tín sẽ đi trên con đường cũ của Huyết ma giáo, trước kia thực lực của Huyết Ma giáo mạnh như vậy, bọn họ không phải thua trong tay đám tông môn chính đạo, mà là thua vào tay mình.

Sức hấp dẫn của Di Thần Hoán Huyết đại pháp quá lớn, lớn đến mức đám võ giả của Huyết Ma giáo cũ không thể kiểm soát.

Bọn họ chẳng những không tìm cách khống chế, ngược lại mặc kệ, khiến một ít võ giả tâm chí thấp gia nhập vào Huyết Ma giáo, tuy rằng ngoài mặt nhìn qua thực lực rất mạnh, nhưng đều không chịu nổi một kích, bởi vì tâm chí của bọn họ không thể kiểm soát sức mạnh cường đại như vậy. So với bắt chước Huyết Ma giáo cuốn sạch giang hồ như châu chấu, chẳng bằng tập trung tất cả tài nguyên cùng bồi dưỡng ra đủ số lượng cường giả càng hữu dụng hơn.

Cho nên nói ngày xưa thật ra Huyết Ma giáo xem thiên hạ là địch, đương nhiên sẽ thua rồi.

Tô Tín sẽ không điên cuồng như vậy, hoặc nên nói trước khi hắn có thực lực chống lại thiên hạ, hắn tuyệt đối sẽ không làm như thế.

Lúc này, Tô Tín thản nhiên nhìn Cung Văn Vũ, chờ đợi sự lựa chọn của hắn.

Tô Tín cần nhiều võ giả tu luyện Di Thần Hoán Huyết đại pháp nhanh chóng thành công, đương nhiên hắn cũng cần một ít tinh anh, hắn vừa mắt Cung Văn Vũ.

Nhân bảng gồm một trăm lẻ tám vị, nhưng trong đó có chín phần võ giả xuất thân từ thế lực lớn như tông môn, thế gia.

Chuyện này cũng bình thường, võ giả trẻ tuổi xuất thân tán tu mà có thiên tư xuất chúng, hoặc là ngoài ý muốn được đến một vài cường đại truyền thừa mà nổi lên mãi luôn là số ít.

Tuy Cung Văn Vũ trẻ tuổi, nhưng hắn có dã tâm, cũng có cơ duyên ngộ tính, trong tình huống không có danh sư chỉ điểm mà có thể sánh vai với đệ tử đại phái như Liễu Công Huyền, phỏng chừng cho hắn rèn luyện thêm một, hai năm chắc chắn có chỗ trong tốp mười Nhân bảng, đương nhiên điều kiện tiên quyết là hắn không chết.

Lúc Tô Tín còn nhỏ yếu, Thôi Phán Quan lựa chọn kéo hắn vào Địa Phủ, trong đó có nguyên nhân là lôi kéo nhân tài bồi dưỡng cho Địa Phủ, chẳng qua tốc độ trưởng thành của Tô Tín nhanh chóng mặt.

Bây giờ Tô Tín nhìn Cung Văn Vũ có cảm giác như ngày xưa Thôi Phán Quan nhìn Tô Tín, người này là một nhân tài có thể đào tạo.

Cung Văn Vũ cúi đầu, trong lòng đang giãy giụa.

Cung Văn Vũ biết người trước mắt là tồn tại như thế nào, là người có thể ép lùi chủ của Danh kiếm Sơn Trang, 'Kiếm Động Bát Hoang' Hà Vô Sơn, tuyệt đối là cường giả đứng ở đỉnh cao nhất giang hồ.

Tồn tại như vậy tự mình mở miệng chiêu lãm chính mình, ngớ ngẩn mới sẽ từ chối.

Nhưng vấn đề là Cung Văn Vũ đã nhìn rõ Thiên Tru Minh là tồn tại như thế nào, đối phương tuyệt đối không theo con đường chính đáng.

Chính mình gia nhập tổ chức ngầm thần bí như vậy liệu có tốt cho tương lai không?

Nhìn bộ dạng rối rắm của Cung Văn Vũ, Tô Tín cười cười nói: "Ngươi không cần lo lắng từ chối ta thì ta sẽ thẹn quá thành giận, ta đã cứu ngươi thì sẽ không giết ngươi nữa."

"Ngươi cũng không cần lo lắng ta có mưu đồ gì với ngươi, với thực lực hiện tại của ngươi, nói thật lòng, không có giá trị khiến ta mưu đồ."

"Đương nhiên nếu ngươi không gia nhập Thiên Tru Minh, ngươi vẫn sẽ lăn lộn vui vẻ trên giang hồ, bởi vì ngươi có hai bằng hữu tốt, chỉ cần ngươi không chết, tốp mười Nhân bảng cách ngươi không xa, thậm chí cảnh giới Hóa Thần cách ngươi không quá xa vời."

Chương 1712 - Triều đình triệu về (2)

Triều đình triệu về (2)

Cung Văn Vũ vụt ngẩng đầu, hắn trầm giọng hỏi: "Gia nhập Thiên Tru Minh, ta sẽ mất đi cái gì?"

Tô Tín trầm giọng nói: "Tự do, ngươi sẽ mất đi tự do, không quy củ thì không thành khuôn phép, nếu ngươi lựa chọn gia nhập Thiên Tru Minh thì ngươi tự nhiên phải tuân thủ quy củ của Thiên Tru Minh mới được."

Cung Văn Vũ thở phào một cái nói:

"Được, ta đồng ý gia nhập Thiên Tru Minh."

Từ lúc trước bị người của Đường môn truy sát đến hiện tại, Cung Văn Vũ đã thực dụng hơn hồi còn ở đất Thục.

Cung Văn Vũ là một người kiêu ngạo, tự nhiên không muốn mượn dùng lực lượng của Liễu Công Huyền và Hà Phong, hắn

muốn dựa vào lực lượng của mình đánh ra một tên tuổi trên giang hồ!

Tuy Cung Văn Vũ không biết lời Tô Tín đã nói rằng không sợ Thiếu Lâm Tự cảnh giới Dung Thần là thật hay không, nhưng chỉ bằng vào thực lực cường đại mà hiện giờ Tô Tín nắm giữ, ít nhất hắn không e dè chín phần thế lực trên giang hồ.

Tô Tín vừa lòng gật đầu, hắn tự mình mở miệng mời, chỉ cần Cung Văn Vũ này không phải loại người cứng đầu đến cùng thì chắc chắn sẽ đồng ý.

Trên giang hồ, số lượng võ giả tán tu vĩnh viễn nhiều hơn tông môn thế gia rất nhiều, nhưng càng đến giai đoạn sau thì võ giả tán tu càng ít, được bao nhiêu người có thể leo lên đỉnh núi? Có thể đếm trên đầu ngón tay.

Mặc kệ Cung Văn Vũ muốn báo thù hay muốn tự bảo vệ mình đều không thể từ chối lời mời của Tô Tín.

Tô Tín lấy ra Huyết Hà Thần Công giao cho Cung Văn Vũ, nói:

“Sau khi gia nhập Thiên Tru Minh sẽ có người dạy cho ngươi công pháp, nhưng bộ công pháp đó chỉ có thể dùng để phụ trợ tu luyện, ngươi cần chuyên luyện môn công pháp này.”

Tô Tín biết rõ điểm hại của Di Thần Hoán Huyết đại pháp, lực lượng tăng tiến nhanh mang đến sự cường đại là một điểm hấp dẫn, nhanh chóng tăng lên thực lực dẫn đến căn cơ không vững cũng là tệ đoan rất lớn.

Phải biết rằng Tô Tín hiện tại một thân tu vi là tích lũy từ vô số cuộc chiến sống chết, dù vậy Tô Tín cũng cần mỗi khi qua một cảnh giới sẽ bế quan một lần đặt nền móng vững chắc, càng miễn bàn loại thiên phú nhanh chóng thành công như võ giả Tiên Thiên.

Huyết Ma giáo cũ không có thói quen đặt nền móng vững chắc, dù sao bọn họ lấy số lượng giành chiến thắng.

Tô Tín bây giờ không điên cuồng như Huyết Ma giáo cũ, cho nên hắn càng nghiêm khắc với đệ tử của Thiên Tru Minh hơn.

Cung Văn Vũ là người lọt vào mắt Tô Tín, còn được mời gia nhập Thiên Tru Minh, Cung Văn Vũ đương nhiên phải được chút ưu đãi, bộ Huyết Hà Thần Công là chỗ tốt mà Tô Tín đưa cho Cung Văn Vũ.

Huyết Hà Thần Công của Tô Tín là công pháp lấy Huyết Hà Thần Kiếm làm cơ sở sáng tạo ra, trước mắt chỉ có Thịnh kinh thành tổng bộ đầu Tề Long từng tu luyện.

Môn công pháp này không quá mạnh, thậm chí yếu hơn Di Thần Hoán Huyết đại pháp nhiều, nhưng nguyên nhân Tô Tín khiến Cung Văn Vũ chuyên tu Huyết Hà Thần Công là định dùng nó đặt nền móng vững chắc cho Cung Văn Vũ.

Huyết Hà Thần Kiếm vốn hơi tương tự với Di Thần Hoán Huyết đại pháp, chẳng qua Huyết Hà Thần Công không phải thủ đoạn thành công nhanh, chỉ có thể yên phận tu luyện.

Như vậy thì dùng Di Thần Hoán Huyết đại pháp thu nạp huyết khí rồi dùng Huyết Hà Thần Công luyện hóa, đặt nền móng vững chắc, làm vậy tuy hơi tốn sức nhưng có thể bù đắp phần lớn vấn đề căn cơ bất ổn.

Đương nhiên, Tô Tín sẽ không truyền lung tung Huyết Hà Thần Công, chỉ có người lọt vào mắt xanh của hắn giống như Cung Văn Vũ mới được truyền dạy.

Còn về Lãnh Vô Ma, hắn không cần thứ này.

Hiện tại trên toàn bộ giang hồ trừ Lãnh Vô Ma ra, chỉ có Tô Tín được trọn bộ Di Thần Hoán Huyết đại pháp, cho nên hắn tự nhiên biết cách tránh cho căn cơ bất ổn.

Cung Văn Vũ vái Cung Văn Vũ:

“Đa tạ minh chủ!”

Tô Tín gật đầu nói:

“Ngươi hãy chờ ở đây, đến lúc đó tự nhiên sẽ có người mang ngươi gia nhập Thiên Tru Minh.”

Tô Tín dùng ngọc bội truyền tin gửi tin cho Lãnh Vô Ma, sau đó về Tây Bắc Đạo. Nhưng Tô Tín vừa về nơi bế quan thì Hoàng Bỉnh Thành lập tức ở bên ngoài xin gặp.

Tô Tín mở cửa ra hỏi:

“Xảy ra việc lớn gì sao?”

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu, giao một phong thư cho Tô Tín:

“Thịnh kinh thành truyền đến thánh chỉ, khiến đại nhân lập tức về Thịnh kinh thành một chuyến.”

Tô Tín chau mày, Đại Chu trong khoảng thời gian này hẳn là bình an vô sự mới đúng, nếu như vậy Thịnh kinh thành vội triệu chính mình trở lại làm gì?

Phải biết rằng hiện tại Tô Tín tuy rằng còn treo vị trí trong Tứ Đại Thần Bổ nhưng thật ra hắn căn bản là Tây Bắc Vương, chức trách chủ yếu là trấn thủ Tây Bắc cho Đại Chu, chỉ cần đất Tây Bắc không có chuyện gì thì hắn không cần lo bên Đại Chu.

Tạm thời Tô Tín không rõ rốt cuộc là tình huống gì, hắn dặn nhóm Hoàng Bỉnh Thành mấy câu rồi mang theo một tiểu đội ám vệ hơn trăm người về Thịnh kinh thành.

Mười ngày sau, Tô Tín cùng đội ám vệ trở về Thịnh kinh thành, nhưng bầu không khí trong Thịnh kinh thành hơi nặng nề, Tô Tín mơ hồ thấy binh sĩ thủ thành ban đầu đều đổi thành người của ba quân dã chiến Long Vũ, Dũng Sĩ, Phi Hùng.

Binh sĩ thủ thành tự nhiên nhận biết Tô Tín, lập tức có người vái chào hắn, mở đường cho Tô Tín vào thành.

Chương 1713 - Cường giả Đại Chu tề tụ

Cường giả Đại Chu tề tụ

Võ giả trong thành nhìn một đội toàn mặc trang phục võ sĩ màu đen, quanh thân tỏa ra khí tức âm u lạnh lẽo thì âm thầm bàn tán xôn xao.

“Chậc chậc, chắc đây là ám vệ của Đại Chu, người dẫn đầu là Tiết Độ Sứ Tây Bắc Đạo Tô Tín? Không ngờ hắn cũng đến, rốt cuộc Đại Chu phát sinh việc lớn gì ?”

“Ai biết được, trong khoảng thời gian này ngay cả Thần Dũng đại tướng quân Hạng Sở Cuồng trấn thủ Đông Tấn đều mang

người theo Đông Tấn về Thịnh kinh thành, còn có đại tổng quản Trấn Bắc quân 'Xích Mục Phi Hổ' Bàng Nguyên Đức quanh năm trấn thủ biên giới Bắc Nguyên Đạo, Đại Chu Hoàng Thất Cung Phụng cảnh giới Dương Thần 'Trích Tinh Thủ' Hàn Giang Ly."

"Ài, thời buổi rối loạn, thiên hạ này mới thái bình bao nhiêu năm, chỉ hy vọng đừng loạn nữa."

Thiên hạ thái bình không chỉ có bình dân bách tính cực kỳ khát vọng, ngay cả một ít võ giả cũng giống như vậy.

Loạn thế mạng người như cỏ rác, một võ giả Hậu Thiên trong thái bình thịnh thế có thể lăn lộn vui vẻ trong tiểu thành, võ giả Tiên Thiên đều có thể xưng bá một phương trong tiểu thành.

Nhưng loạn thế đến, Hậu Thiên, Tiên Thiên gì đó miễn cưỡng tự bảo vệ mình, vạn mũi tên cùng bắn, xem như là võ giả Tiên Thiên cũng không ngăn nổi, thậm chí Đại Chu còn có Đồ Long Nỗ là đại sát khí chuyên chuẩn bị cho võ giả Tiên Thiên.

Cuối đời Đại Tấn, trận đại chiến đó thiên hạ loạn lớn, tà ma nổi lên, tử thương vô số, mãi đến khi Đại Chu xuất thế đóng đô thiên hạ mới xem như thiên hạ thái bình.

Nhưng vấn đề là thế này mới an ổn bao lâu thời gian? Miễn cưỡng hơn bốn mươi năm, kết quả hiện tại thế nhưng lại vào trạng thái gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Nói hiện tại thành Thịnh Kinh sắp xảy ra chuyện quả thực không sai. Mặc dù Tô Tín không biết vì lý do gì, nhưng chắc chắn sẽ có thể ảnh hưởng đến toàn bộ triều đình.

Cho nên khi vừa vào thành, Tô Tín báo một tiếng rồi trực tiếp vào cung.

Nhưng chưa đợi Tô Tín tiến cung Đường Hiển đã tự mình đến nghênh đón.

"Đại nhân Tô, đã lâu không gặp, bệ hạ trong cung cũng đã đợi rất lâu rồi, mời ngài lập tức tiến cung."

Đường Hiển đối với Tô Tín vô cùng cung kính, ông ta là người nhìn Tô Tín từng bước đi lên, từ lúc chưa vào thành Thịnh Kinh liếc mắt chỉ toàn kẻ thù, đến bây giờ lại đã trở

thành một trọng thần trong triều đình, trấn thủ Tây Bắc, Tây Bắc Vương. Hiện tại Tô Tín chính là sự tồn tại mà ông ta chỉ có thể ngước nhìn.

Chẳng qua Đường Hiển cũng chỉ là ngưỡng mộ Tô Tín, không hề có suy nghĩ gì khác. Ông ta cũng đã già rồi, không còn dã tâm lớn, chỉ cần có thể giữ được vị trí hiện tại là đủ rồi.

Hơn nữa thân cận của thái giám Phùng là Cơ Ngôn Thành thực lực quá thấp, căn bản là không gánh nổi vị trí đại nội tổng quản này, cho nên trước mắt cũng chỉ có thể dựa vào Đường Hiển.

Mà bản thân Đường Hiển cũng đã già, ông ta cũng biết vị trí này hiện tại ông ta có thể ngồi vững, nhưng sẽ không ngồi được lâu dài, cho nên Đường Hiển đã nhận Phùng Anh làm nghĩa tử. Chờ đến lúc về hưu liền đỡ Phùng Anh lên vị trí đại nội tổng quản, như vậy thì ông ta sẽ giữ lại được chút quan hệ trong cung.

Tô Tín gật đầu hỏi: “Đường công công, ngươi có biết xảy ra chuyện lớn gì không, sao triều đình lại vội vàng triệu ta từ Tây Bắc về?”

Đường Hiện thở dài một tiếng nói: “Thời buổi loạn lạc, sự tình có chút phức tạp, đại nhân Tô ngài tiến cung sẽ biết ngay.”

Chờ đến lúc Tô Tín tiến vào hoàng cung thì lúc này trong Điện Nghị Sự đã có không ít người đang chờ.

Lục Phiến Môn là Tổng bộ đầu cũng đã tới rồi, Cơ Huyền Viễn của phía hoàng tộc họ Cơ cũng đã tới.

Đến nhiều nhất là người trong quân đội, trong đó có Thần Uy đại tướng quân Lâm Tông Việt, còn có đại tổng quản Long Võ quân Tề Phi Dương, đại tổng quản Hổ Bôn quân Nam Cung Vô Úy, đại tổng quản Phi Hùng quân Viên Võ Đức đang đợi.

Những người này Tô Tín đều biết, đều là những đội quân mạnh mẽ hàng năm trấn thủ ở thành Thịnh Kinh, nhưng lần này còn có một số đội quân mạnh trấn thủ ở biên cương.

Trong đó có một người dễ nhận biết nhất, người này có tu vi Dương Thần cảnh, khuôn mặt thô lỗ, khắp người toát ra một

loại sát khí.

Dễ thấy nhất là chính là hắn có dáng người rất cao lớn, chừng hơn 2m, so với người thường thì phải cao hơn vài cái đầu, hắn đứng ở giữa giống như hạc trong bầy gà.

Hơn nữa trên người hắn ta khí huyết sát rất nồng đậm, cho dù hắn hiện tại không phóng khí thế trên người ra ngoài nhưng Tô Tín vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh kinh khủng đang ẩn giấu trong cơ thể hắn.

Người đó là một trong ba vị đại tướng quân dũng mãnh nhất của Đại Chu, Hạng Sở Cuồng. Ngày xưa lúc Đại Chu đóng đô, hắn vẫn luôn cùng Đông Tấn trấn thủ biên giới.

Làm đối thủ ngày xưa của Đại Chu, tuy rằng Đại Tấn đã bị đánh cho tàn phế, trong thành chỉ còn lại chút hơi tàn của Đông Tấn, nhưng con rết trăm chân vẫn mãi không chịu chết. Đông Tấn ngày xưa kế thừa không ít của cải của Đại Tấn, không thể không đề phòng. Cho nên Hạng Sở Cuồng thân là một trong ba vị đại tướng quân vẫn luôn ở Đông Tấn trấn thủ biên giới.

Chương 1714 - Cường giả Đại Chu tề tụ (2)

Cường giả Đại Chu tề tụ (2)

Mà một người khác cũng có thức lực Dương Thần cảnh, nhưng khí tức của hắn so với Lâm Tông Việt và Hạng Sở Cuồng kém hơn rất nhiều, hiển nhiên không phải là Dương Thần cảnh mà chỉ là Dương Thần cảnh trung kỳ.

Hơn nữa người này tướng mạo rất khác biệt, hắn tướng mạo oai hùng, nhưng giữa hai mắt lại hơi lộ ra một tia sắc đỏ, làm người nhìn có một loại cảm giác rất tà đạo.

Người này là đại tổng quản Trấn Bắc quân, Xích Mục Phi Hổ, Bàng Nguyên Đức.

Đội quân cao nhất ở Đại Chu là của ba vị đại tướng quân như Lâm Tông Việt, còn cấp cơ bản nhất là đại tổng quản của 49 đạo hành quân.

Nhưng vẫn còn một số vị trí cao hơn đại tổng quản của các đạo quân, giống như Long Võ, Phi Hùng, Hổ Bôn. Ngoài ba đội dã chiến quân lớn này còn có trấn Đông, trấn Bắc, trấn Nam và trấn Tây.

Đại tổng quản của 49 đạo hành quân này thực lực thấp nhất cũng phải là Hóa Thần cảnh, mà ba đội dã chiến quân và bốn thống lĩnh quân trấn thủ biên cương yêu cầu thấp nhất cũng là phải Dung Thần cảnh.

Đặc biết bốn đội quân trấn thủ biên cương vì thường xuyên có chiến sự hoặc xích mích, cho nên bị thương và thực chiến cũng là nhiều nhất, và đương nhiên thực lực so với ba đội dã chiến quân, địa vị của bọn họ tự nhiêu cao hơn một bậc.

Những lúc bình thường, bốn đại tổng quản của những đội quân trấn thủ biên cương đều được xưng là đại tướng quân để làm bật lên địa vị của họ.

Đương nhiên Lâm Tông Việt và Hạng Sở Cuồng đều là những đại tướng quân hàng thật giá thật nhưng lại không có ai gọi như vậy, như vậy đơn giản chính là đang châm ngòi quan hệ trong quân đội.

Kẻ địch phía bắc của Đại Chu chính là Kim Trướng Hãn Quốc, cũng kẻ địch mạnh nhất của Đại Chu, cho nên thực lực của trấn Bắc quân cũng là mạnh nhất.

Hiện tại đại tổng quả đạo hành quân Giang Nam "Huyết khí trường hà" Cổ Đông Lai đã từng đảm nhiệm đại tổng quản trấn Bắc quân, chẳng qua phía Giang Nam quá loạn, bọn người nhà họ Tiêu, Bạch Liên giáo đang âm thầm giở trò, thậm chí còn trở nên vô pháp vô thiên, không trấn áp thì không được, cho nên triều đình lúc này mới phái Cổ Đông Lai đến Giang Nam đảm nhận trách nhiệm đại tổng quản hành quân, này không phải là muốn đẩy hắn đi xa mà là giao phó trách nhiệm.

Cổ Đông Lai đi rồi chức đại tổng quản trấn Bắc quân do Bàng Nguyên Đức tiếp quản, người này coi như cũng có tư cách, hơn nữa tư chất bất phàm, sau khi tiếp nhận đại tổng quản trấn Bắc quân không lâu đã lên được Dương Thần.

Đương nhiên kể cả khi hắn đã tới Dương Thần cảnh cũng vẫn không đủ tư cách làm đại tướng quân thứ tư của Đại Chu. Bởi vì ba vị đại tướng quân hiện tại của Đại Chu đều lập được vô số công lao hiển hách, vậy nên bọn họ mới có tư cách thống lĩnh toàn bộ đội quân.

Bàng Nguyên Đức nếu có thể lập đủ công lao, hắn cũng sẽ có tư cách ngồi lên vị trí đại tướng quân, nếu không hắn cũng chỉ có thể tiếp tục chức đại tổng quản này.

Ở đây nhiều người như vậy, nhìn thấy Tô Tín tiến vào, mọi người đều chào hỏi một lời rồi cùng nhau hàn huyên.

Những người này xét về tuổi tác thì đều là tiền bối của Tô Tín, nhưng xét về thực lực và công lao thì Tô có thể sánh ngang với họ, thậm chí so với "Xích Mục Phi Hổ" Bàng Nguyên Đức kia thì còn mạnh hơn nhiều.

Cho nên mọi người ở đây đều không coi Tô Tín là tiểu bối, dù cho là quen biết thì vẫn là không thân, thái độ đều rất khách khí.

Đương nhiên là có một người là ngoại lệ, người đó là Hàn Giang Ly.

Một năm trước ở Tây Cương hắn đứng ra giúp Mật Tông nói vài lời liền bị Tô Tín giáo huấn một trận, sau lần đó Tô Tín một chút tình cảm cũng không có vì vậy Hàn Giang Ly rất tức giận.

Hiện tại nhìn thấy Tô Tín, cái loại tính cách này khiến sắc mặt hắn khi thấy Tô Tín rất kỳ lạ.

Khi nhìn thấy Tô Tín hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, một câu cũng không nói.

Hơn nữa nhìn tình hình hoàng cung trước mắt, nếu không đổi địa điểm thì hắn khó lòng trực tiếp chửi.

Ở đây mọi người cũng chưa từng tỏ vẻ ta đây, Đại Chu nhiều võ giả như vậy, bên ngoài chia làm bốn tổ chức vũ trang. Hơn nữa phía dưới còn có vô số bè phái lớn nhỏ khác. Hơn nữa giữa bọn họ cũng có tranh đấu nên việc Tô Tín và Hàn Giang Ly không hợp cũng chẳng phải chuyện lớn gì.

Hơn nữa chuyện này bọn họ cũng đều đã nghe qua, nói tóm lại bọn họ vẫn đứng về phía Tô Tín và cho rằng Hàn Giang Ly làm việc có chút không ổn.

Đức hạnh của Mật Tông thế nào bọn họ đều biết rõ, đối phương hiện tại tuy rằng là quốc giáo của Đại Chu nhưng thực tế chúng đối với Đại Chu cũng không phải là một lòng. Mà Tô Tín từ lúc làm người của triều đình, cũng là một cường giả trẻ tuổi xuất sắc mà những năm gần đây triều đình bồi dưỡng ra được. Bất luận là tình cảm hay khoảng cách, kẻ như Hàn Giang Ly sao có thể không đứng về phía Mật Tông?

Hơn nưa khi Tô Tín muốn tiêu diệt Hoan Hỉ Miếu, hắn lại giúp Hoan Hỉ Miếu cầu tình, những lời mà Hàn Giang Ly nói lúc đó đều đã truyền đến tai bọn họ.

Vậy mà Hàn Giang Ly lại dám trước mặt mọi người gọi Tô Tín là tiểu bối, còn bày ra tư thế giáo huấn, vậy nên nếu Tô Tín còn để lại mặt mũi cho hắn thì mới là kỳ quái.

Chương 1715 - Tin tức xấu

Tin tức xấu

Những người ở đây, dù cho là những cường giả như Lâm Tông Việt hay Cơ Huyền Viễn ngày xưa từng là lãnh đạo của Tô Tín cũng không dám coi Tô Tín là tiểu bối mà giáo huấn. Vậy mà Hàn Giang Ly lại dám làm vậy, đây không phải đang tự tìm phiền phức à?

Đương nhiên mấy cái này mọi người chỉ nghĩ ở trong lòng, không nói thành lời. Nhưng đại tổng quản trấn Bắc quân Bàng Nguyên Đức lại liếc Hàn Giang Ly một cái, trong mắt tràn đầy sự bất mãn.

Lần trước Hàn Giang Ly rời Tây Cương giúp Mật Tông không chỉ đắc tội với Tô Tín mà còn có hắn ta.

Xưa nay ngoài trấn thủ biên cương Đại Chu, bốn đội quân trấn thủ biên cương cũng là những đội quân cung phụng hoàng thất đều là Dương Thần cảnh, vì vậy luôn phải đề phòng mọi thứ.

Cung phụng hoàng thất Đại Chu trước nay đều không nắm quyền, điều này ai cũng biết.

Cho nên khi những người của cung phụng hoàng thất đến trấn thủ biên cương có chuyện gì cũng đều báo cáo cho bốn đại tổng quản. Đương nhiên cái này cũng chỉ là một quá trình, sẽ chẳng có ai ngăn việc đó cả, rốt cuộc những Dương Thần cảnh cung phụng hoàng thấy chính là bốn quân át chủ bài.

Hàn Giang Ly cũng không phải tốt đẹp gì, hắn phụng mệnh trấn thủ biên cương, thế nhưng khi người của Mật Tông đến tìm, hắn lại trực tiếp đi theo người của Mật Tông, rõ ràng là không xem đại tổng quản trấn Bắc quân Bàng Nguyên Đức là cái gì.

Hàn Giang Ly biết rõ Bàng Nguyên Đức cũng là một võ giả Dương Thần cảnh nhưng vẫn tỏ thái độ như vậy, có thể thấy hắn ngày thường kiêu căng cỡ nào.

Vốn dĩ Bàng Nguyên Đức muốn tham gia vào lực lượng của Hàn Giang Ly, chẳng qua hắn vừa mới lên Dương Thần cảnh không lâu, còn cần chiến lực của Hàn Giang Ly nên không muốn cãi cọ với hắn ta.

Hơn nữa biên giới phía Bắc cũng là nơi căng thẳng nhất, hắn và Hàn Giang Ly xảy ra tranh chấp sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ trấn Bắc quân, cho nên vì đề suy xét cho đại cục, Bàng Nguyên Đức cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Đương nhiên nếu Hàn Giang Ly còn đi quá giới hạn, hắn sẽ trực tiếp thượng tấu lên triều đình, hoặc là hắn sẽ rời phương Bắc, hoặc là Hàn Giang Ly rời phương Bắc.

Sau khi Tô Tín đến, những người còn lại cũng lần lượt đến đủ, Đường Hiện cũng đã nhanh chóng mời Cơ Ngôn Thành đến.

Tuy rằng hiện tại chuyện lớn nhỏ gì trong Đại Chu trên cơ bản đều là do những cường giả như bọn họ cùng nhau quyết định, nhưng Cơ Ngôn Thành hiện tại là hoàng đề Đại Chu, bản thân vẫn có một ít quyền lực, ít nhất những mệnh lệnh đó đều phải được hắn đồng ý mới được.

Mấy năm không gặp, Tô Tín ngược lại lại cảm giác hiện tại Cơ Ngôn Thành lại có chút giống dáng vẻ của hoàng đế Đại Chu, ít nhất thì vẫn có đủ sự uy nghiêm.

Lúc trước khi Cơ Ngôn Thành vừa mới kế vị hắn chỉ toàn dáng vẻ sợ hãi. Dù sao vị trí này đối với hắn mà nói chẳng khác gì hàng nhặt được. Về việc hắn có thể ngồi vững cái hoàng vị này hay không trong lòng Cơ Ngôn Thành một chút lòng tin cũng không có.

Về sau mỗi lần hắn xuất hiện hắn thật sự cũng không còn quá lo lắng nhiều như thế nữa. Chỉ cần hắn thành thật, không gây chuyện, trừ phi Đại Chu suy sụp, nếu không cũng sẽ chẳng có ai kéo hắn từ trên hoàng vị xuống.

Đương nhiên Cơ Ngôn Thành cũng muốn cảm ơn Cơ Hạo Điển, dù sao Đại Chu của hiện tại cũng là do Cơ Hạo Điển ngày xưa đã đặt nền móng, để quân đội, Lục Phiến Môn, hoàng tộc họ Cơ cùng những người cung phụng hoàng thất đều cùng hưởng lợi ích chung với Đại Chu, và giữa bọn họ có một sự cân bằng hoàn hảo. Chỉ có như vậy mới khiến Đại Chu truyền thừa được lâu dài, chứ không phải như Đông Tấn, chỉ vì mấy tên đế vương ngu ngốc đã khiến cơ nghiệp trăm năm triệt để sụp đổ.

Nhìn đám người ở bên dưới, Cơ Ngôn Thành trầm giọng nói: “Chư vị ái khanh, lần này triệu tập các khanh tới là vì Kim Trướng Hãn Quốc bên kia xảy ra một chút chuyện, Thiết Chiến ái khanh của Lục Phiến Môn hãy giải thích qua cho mọi người đi.”

Tô Tín đứng bên dưới im lặng không nói gì, hắn cũng đã đoán được việc lần này ắt hẳn có liên quan đến Kim Trướng Hãn Quốc. Bởi vì trấn thủ biên giới phía Bắc, Bàng Nguyên Đức và Hàn Giang Ly đều ở đây, hiển nhiên vấn đề này cũng phải liên quan đến bọn họ.

Thiết Chiến đứng ra trầm giọng nói: “Vấn đề này phải nói từ chuyện của một tháng trước. Một tháng trước đó mật thám của Lục Phiến Môn ở Kim Trướng Hãn Quốc truyền về một số tin tức, thật đáng tiếc là mấy tin tức này đối với Đại Chu lại không phải chuyện gì tốt đẹp.”

Tin thứ nhất đó là đại hãn tiền nhiệm của Kim Trướng Hãn Quốc “Di Sơn Cổ Thần” Ngạc Nhĩ Đa đã khỏi hẳn thương thế, hiện tại đã xuất quan.”

Vừa nghe đến tin tức này, mọi người ở đây nhất thời hơi nhướng mày, việc này đúng là một tin tức xấu.

Hơn bốn mươi năm trước khi Đại Chu vừa lập quốc, Kim Trướng Hãn Quốc đã từng xâm lược Trung Nguyên, muốn thừa dịp Trung Nguyên đại loạn để kiếm lợi, kết quả lại bị Đại Chu đánh tan.

Kỳ thực trận chiến đó chói mắt nhất không phải quân đội Đại Chu, mà là người vẫn luôn không gia nhập cung phụng Hoàng thất Đại Chu "Đấu nguyên Thiên Tôn" Triệu Vũ Niên.

Chương 1716 - Tin tức xấu (2)

Tin tức xấu (2)

Ngày xưa khi Triệu Vũ Niên còn ở Đại Tấn đã từng đích thân đến vùng thảo nguyên phương Bắc, chỉ một trận chiến đã làm trọng thương đại hãn của Kim Trướng Hãn Quốc "Di Sơn Cổ Thần" Ngạc Nhĩ Đa, tàn sát ba vạn quân tinh nhuệ của Kim Trướng Hãn Quốc, máu nhuộm thảo nguyên. Sau đó lại cùng đệ nhất cường giả của thảo nguyên phương Bắc, quốc sư của Kim Trướng Hãn Quốc, Xích Liệt Cách đánh nhau một trận. Cuối cùng lại thong dong rời đi, đồng thời khiến Kim Trướng Hãn Quốc và quốc giáo Côn Già mâu thuẫn một phen, khiến cho Kim Trướng Hãn Quốc không có cách nào tiến công vào Trung Nguyên.

Người thông minh đều biết, nếu lúc trước Triệu Vũ Niên không đích thân đến Kim Trướng Hãn Quốc phá hủy hơn nửa Kim Trướng Hãn Quốc, mà đợi đến lúc Kim Trướng Hãn Quốc xâm lược được Trung Nguyên, Đại Chu sao có thể không dễ đánh tan Kim Trướng Hãn Quốc.

Thậm chí trận chiến đó những Chân Vũ cảnh của Kim Trướng Hãn Quốc đều không có ra tay, người mạnh nhất cũng chỉ là Dương thần mà thôi, vậy nên mới bị Đại Chu dễ dàng đánh bại.

Sau lần đó cũng đã trải qua nhiều năm, Kim Trướng Hãn Quốc vẫn luôn xảy ra xích mích với Đại Chu, nhưng cũng không có phát sinh chiến tranh quá lớn. Cùng lắm hiện tại vết thương

của Ngạc Nhĩ Đa đã khỏi, thực lực của Kim Trướng Hãn Quốc tăng mạnh, chỉ sợ bọn họ cũng sẽ không chịu ngồi yên nữa.

Dưỡng thương hơn bốn mươi năm, gần hai đời người, ngày xưa Kim Trướng Hãn Quốc bị Triệu Vũ Niên phá hủy, các thế lực khác cũng đều đã lui về dưỡng thương.

Nhưng những người ở đây này đều biết, nếu như chỉ có như vậy Đại Chu cũng không cần hoảng hốt như vậy, Kim Trướng Hãn Quốc dù có thêm một vị cường giả Chân Vũ cảnh cũng vẫn sẽ như xưa, không thể làm gì được Đại Chu. Mà khi Thiết Chiến vừa nói như vậy, hiển nhiên tin tức xấu không chỉ có một chuyện này.

Thiết Chiến tiếp tục nói: "Khi Ngạc Nhĩ Đa xuất quan, ở Kim Trướng Hãn Quốc lại có một đại hãn "Thiên Lang" Mạc Qua cũng đã thăng cấp đến Chân Vũ."

Lâm Tông Việt cau mày nói: "Mạc Qua cũng đã lên đến Chân Vũ? Hắn sao có thể nhanh như thế được?"

Kim Trướng Hãn Quốc là do bát bộ cùng nhau quản lý, đại hãn cũng là do người của bát bộ này đề cử.

Lúc trước Ngạc Nhĩ Đa bị trọng thương, hắn đã không thể quản được công việc của Kim Trướng Hãn Quốc nữa, hơn nữa Kim Trướng Hãn Quốc truyền thống cũng không cho phép hắn đem vị trí đại hãn truyện lại cho con hắn, vì lẽ đó sau khi hắn nhường lại vị trí đại hãn, bát bộ lại đề cử ra tộc trưởng bộ Thiên Lang Mạc Qua làm đại hãn.

Sau khi Mạc Qua trở thành đại hãn cũng đã mấy lần xích mích với Đại Chu, Lâm Tông Việt cũng đã từng giao đấu với hắn mấy lần, người này thực lực rất mạnh, nhưng không khi đấu với Lâm Tông Việt, thực lực hai bên không phân cao thấp. Hai bên chính là ở cùng một cấp bậc.

Vậy mà bây giờ đối phương đã lên đến Chân Vũ, điều này làm cho Lâm Tông Việt có chút nghi hoặc, dù sao hiện tại hắn vẫn không thể tìm thấy được bến bờ Chân Vũ cảnh.

Thiết Chiến trầm giọng nói: "Kim Trướng Hãn Quốc nội tình vẫn chưa hết, bát bộ thảo nguyên cũng đều là từ thời thượng cổ truyền thừa đến nay."

Khi Đại Chu ở thời điểm đỉnh cao, Mạc Qua cũng đã bế quan, nhưng kỳ thực hắn là đang muốn công phá Thiên Lang bộ do Thuỷ tổ để lại ở bí cảnh.

Trước đây không lâu trong bí cảnh Thiên Lang bộ Mạc Qua cũng đã thành công kế thừa được một trong những thượng cổ yêu vương, Khiếu Nguyệt Lang Vương, hơn nữa Thủy tổ cũng đã để lại trong Thiên Lang không ít bảo vật tốt. Tích lũy lâu dài chỉ để dùng trong một lần, Mạc Qua cũng đã nhờ vào đó lên cấp đến Chân Vũ.

Nghe đến đó Lâm Tông Việt nhất thời không thể nói lên lời. Có nhiều lúc đối với võ giả mà nói thiên phú ngộ tính tuy rằng rất quan trong, nhưng vận may lại càng quan trọng hơn.

Mạc Qua lên cấp Chân Vũ, Kim Trướng Hãn Quốc liền đã có ba vị Chân Vũ, đối với Đại Chu đã có thể tạo thành một phần uy hiếp.

Thiết Chiến nói: “Sự tình không chỉ có như vậy, Kim Trướng Hãn Quốc lần này chắc chắn sẽ có hành động lớn, Mạc Qua ở bên trong bí cảnh Thiên Lang bộ còn phát hiện được tung tích của Xích Huyết Trảm Long đao mà ngày xưa bát bộ thảo nguyên đã dùng máu của tám cường giả Chân Vũ cảnh rèn đúc thành. Căn cứ vào những tình báo đã có, thì hiện tại bọn họ đã tìm thấy Xích Huyết Trảm Long đao, chỉ có điều tạm thời không thể sử dụng mà thôi.”

Vừa nghe đến cái tên Xích Huyết Trảm Long đao này, trong lòng mọi người ở đây nhất thời chìm xuống, bởi vì đây là một cái trong những thần binh trong truyền thuyết.

Trong giang hồ thần binh tuy rằng ít, nhưng hiện nay một số cái tuy tồn tại và lưu truyền nhưng lại không thể tìm thấy, những cái này gộp lại vẫn còn mấy chục cái.

Binh khí cũng giống võ giả, cũng có phân chia cao thấp, hiện nay thần binh được công nhận là thần binh mạnh nhất chính là Nhân Hoàng kiếm mà ngày xưa Nhân Hoàng lưu lại.

Chỉ có điều Nhân Hoàng kiếm kia tồn tại từ thời thời thượng cổ, giờ cũng đã không còn vết tích gì nữa, hiện tại chỉ còn được lưu truyền trong truyền thuyết. Ngày xưa Nhân Hoàng

kiếm của Đại Chu chỉ là hàng nhái do Cơ Hạo Điển rèn ra để giữ thể diện.

Mà ngoại trừ Nhân Hoàng kiếm bên ngoài cũng có một số thần binh cũng có thể sáng ngang với Nhân Hoàng kiếm. Trong đó một trong những thần binh được công nhận có thể sánh ngang Nhân Hoàng kiếm chính là Xích Huyết Trảm Long đao.

Chương 1717 - Tin tức xấu (3)

Tin tức xấu (3)

Ngày xưa dưới áp lực mạnh mẽ của Nhân Hoàng , bát bộ thảo nguyên đã liên hợp tạo thành Kim Trướng Hãn Quốc, nhưng ngay cả như vậy khi bọn họ đối mặt với hoàng triều ngày xưa, một chút sức lực chống trả cũng không có.

Cho nên lúc ban đầu bát bộ thảo nguyên liên thủ, đã lấy máu của tám vị cường giả Chân Vũ cảnh để đúc thần binh, rèn đúc ra Xích Huyết Trảm Long đao, chuyên để khắc chế Nhân Hoàng kiếm.

Chỉ có điều uy năng của Xích Huyết Trảm Long đao này không ai rõ, bởi vì nó từ khi được rèn đúc ra đến giờ vẫn chưa từng được sử dụng qua.

Chờ đến khi bên Kim Trướng Hãn Quốc cuống cuồng vội vã rèn đúc ra thần binh, Nhân Hoàng cũng đã chết, chỉ để lại một đời hoàng triều rối bời, cuối cùng thiên hạ đại loạn, ngay cả Kim Trướng Hãn Quốc cũng là bị ảnh hưởng, vậy nên Xích Huyết Trảm Long đao cũng đã biến mất một cách bí ẩn.

Có điều là do Kim Trướng Hãn Quốc cho rằng nó có thể sánh ngang với Nhân Hoàng kiếm , vậy nên Xích Huyết Trảm Long đao này mới được coi là so với Nhân Hoàng kiếm không hề yếu kém.

Trước mắt Đại Chu bởi vì vấn đề nội tình, thần binh chỉ có hai cái, một cái là Xích Viêm Bàn Long thương đoạt được từ Đại Tấn, hiện tại đang ở trong tay Thần Vũ đại tướng quân Tiết Chấn Nhạc.

Còn có một cái là Duy Ngã Đạo Kiếm đoạt được từ Thanh Thành kiếm, hiện nay ở trong tay ông tổ nhà họ Cơ, Cơ Vũ Lăng.

Chỉ có điều này hai cái thần binh này tuy rằng cũng là thần binh, nhưng hiển nhiên so với Xích Huyết Trảm Long đao chắc chắn kém hơn rất nhiều.

Thiết Chiến tiếp tục nói: "Điều cuối cùng, trước mắt thượng sư Xích Liệt Cách của Côn Già phái đã hòa giải với Kim Trướng Hãn Quốc. Căn cứ vào tin tức đó, Xích Liệt Cách lúc này đã đi tới Bắc Cương Vô Phong sơn, chuẩn bị mời Vô Phong sơn chủ, người đã hơn năm mươi năm chưa từng bước vào lại vào giới giang hồ, trên Thiên bảng cường giả được mệnh danh "Chiến Cuồng" Chiến Vô Nhị, từ đây ta có thể tưởng tượng được dã tâm trong lòng của Xích Cách Liệt."

Vừa nghe đến cái tên này, mọi người ở đây đều có chút đau răng, Kim Trướng Hãn Quốc điên rồi sao? Vậy mà lại muốn mời cái tên điên này đến.

Ba mươi sáu Thiên bảng, đều ba mươi sáu vị cường giả Chân Vũ cảnh cũng không phải đều là những cao thủ khổ tu lánh đời, trong đó cũng có mấy người có tính khí và tính cách vô cùng quái lạ, mà Chiến Vô Nhị này chính là một trong những người đó.

Tộc họ Chiến là một trong những bộ tộc cực kỳ mạnh mẽ thời kỳ thượng cổ Nhân tộc, đã từng tham gia quá trình vây giết yêu tộc. Nhưng về sau lại trở lên suy yếu, đến đời của Chiến Vô Nhị cả tộc chỉ còn lại đúng mình hắn, vì lẽ đó Chiến Vô Nhị tuy rằng không tính là tán tu, nhưng kỳ thực cũng không khác là mấy.

Tính cách của người này dường như giống hệt với bí danh của hắn vậy, Chiến Cuồng, bình sinh không làm gì khác ngoài chiến đấu, bất luận là đúng hay sai, cũng không cần có trận doanh, chỉ cần ý chí chiến đấu của hắn dâng lên liền đã có thể xông lên chiến đấu với người khác, vì lẽ đó mà những kẻ cùng thời với hắn đều gọi hắn Chiến Phong tử, chứ không phải là Chiến Cuồng.

Ngày xưa những năm cuối của Đại Tấn, quần hùng khắp nơi cùng nổi lên, cường giả đều ra mặt, rất nhiều Chân Vũ cảnh thời đó đều không còn tiếp tục bế quan. Chiến Vô Nhị đã nhân lúc này liên tiếp khiêu chiến vô số cao thủ trên giang hồ. Ba mươi sáu vị cường giả bên trong Thiên có lẽ đều đã bị hắn khiêu chiến hết một nửa.

Đương nhiên một tên điên dù ở đâu,ở thời điểm nào cũng điên cuồng đòi khiêu chiến như hắn đã làm hỏng không ít việc của người khác, cuối cùng làm mấy cường giả Chân Vũ cảnh thật sự rất tức giận, nên đã liên thủ trọng thương hắn.

Vì vậy lúc Đại Chu vừa mới ra Tương Nam, Chiến Vô Nhị cũng đã tới Kim Trướng Hãn Quốc nơi sâu xa nhất của phương Bắc, một quyền san bằng một đỉnh núi, sau đó xưng Vô Phong sơn, ở đây bế quan dưỡng thương, mãi cho đến hiện tại.

Tuy rằng hắn và Đại Chu chưa từng quen biết, nhưng lại biết đối phương rất khó chơi, giờ Xích Liệt Cách lại tìm đến Chiến Vô Nhị, hắn đây là có ý gì? Muốn thả tên điên này ra?

Đây chính là thủ đoạn hại người hại mình, đám người của Kim Trướng Hãn Quốc cũng không nghĩ rằng có thể chèn ép được Chiến Vô Nhị.

Trên giang hồ người điên là đáng sợ nhất, nhưng so với người điên, kẻ điên thuộc Chân Vũ cảnh còn đáng sợ hơn gấp vạn lần.

Tình báo truyền đến từ bên Kim Trướng Hãn Quốc khiến mặt mọi người đều có chút đanh lại. Kim Trướng Hãn Quốc nhiều động tác mạnh như vậy, nếu bọn hắn không phải đang mưu đồ cái gì thì kẻ ngu cũng không tin. Mà trong lịch sử cũng giống như thế, cho tới bây giờ Kim Trướng Hãn Quốc đều không buông bỏ ý định tiến công Trung Nguyên.

Lãnh thổ tứ phía của Trung Nguyên, mặt phía Nam những Man tộc trốn trong bụi kia là thực lực yếu nhất, bọn hắn trên cơ bản không có bao nhiêu thực lực, trừ phi gặp phải nạn đói năm tai họa, thật sự là đói sắp chết rồi, nếu không bọn hắn cũng không dám đến khiêu khích Đại Chu. Phía Đông là Đông

Tấn, với tư cách đối thủ cũ của Đại Chu, Đông Tấn kế thừa một bộ phận sức mạnh truyền thừa từ Đại Tấn ngày xưa, "rắn chết trăm năm vẫn còn độc", không thể không phòng, vì vậy Đại Chu cũng phái Đại Tướng Quân Hạng Sở Cuồng dũng mãnh phi thường đi trấn thủ biên cảnh Đông Tấn. Phía Tây thì không cần phải nói rồi, chính là ba mươi sáu nước Tây Vực, chỉ có điều ba mươi sáu nước Tây Vực này không ham tranh giành, bọn hắn nhiều lắm là tụ tập mấy nước nhỏ quấy rối tại biên giới một trận, nếu nói bọn hắn thật sự có can đảm liên hợp lại tiến công Trung Nguyên, điều đó trái lại là chẳng có một người nào tin. Vì vậy giữa tứ phía biên cương, thực lực mạnh nhất chính là Kim Trướng Hãn Quốc. Vào lúc Trung Nguyên lụn bại, kẻ duy nhất tiến công Trung Nguyên thành công, hơn nữa còn công thành đoạt đất chiếm lĩnh không ít lãnh thổ của Trung Nguyên cũng chỉ có Kim Trướng Hãn Quốc.

Chương 1718 - Đối sách.

Đối sách.

Trên thực tế Kim Trướng Hãn Quốc làm như vậy cũng không lạ, thảo nguyên phương Bắc tuy rằng chưa được xem là vùng đất lạnh giá, nhưng như thế nào cũng không thể so với Trung Nguyên tốt tươi. Hơn nữa càng đi sâu vào sẽ nhìn thấy cánh đồng hoang vu Bắc Cương hoang tàn vắng vẻ, vốn không hợp cho con người sinh sống. Rõ ràng có được sức mạnh vượt trội như thế, nhưng chỉ có thể cam chịu ở một góc như Bắc Cương, đặt mình vào ai cũng sẽ không cam lòng, vì vậy trong lịch sử chỉ cần có thời điểm vùng Trung Nguyên suy sụp thì đó chính là thời điểm Kim Trướng Hãn Quốc xâm lấn.

Sự việc Thiết Chiến cũng đã nói rõ ràng, Kim Trướng Hãn Quốc lòng muông dạ thú, trước mắt có thể là khi bọn hắn có được ba vị cường giả Chân Vũ Cảnh, còn khiến cho bọn họ có được Thần Binh chí cường(mạnh bậc nhất) Xích Huyết Trảm Long Đao, thậm chí có thể nói đó là lúc toàn bộ Kim Trướng Hãn Quốc đỉnh cao nhất.

Dưới sự uy hiếp của sức mạnh này, cho dù người của Kim Trướng Hãn Quốc có thể mời Chiến Vô Nhị ra hay không thì

đây đối với Đại Chu cũng đã là một áp lực rất lớn. Hơn nữa không chỉ có áp lực Kim Trướng Hãn Quốc mà bên Đại Chu còn phải chịu áp lực của Đông Tấn. Tuy rằng hiện nay Đông Tấn chỉ có thể dùng cụm "kéo dài hơi tàn" để hình dung, thành viên hoàng thất nội đấu không ngừng, quân đội Đông Tấn tự tung tự tác, nhưng dù sao Đông Tấn cũng kế thừa một bộ phận của cải Đại Tấn ngày xưa, nội tình vẫn có một chút(thâm sâu). Trong hoàng tộc Đông Tấn có mấy vị cao thủ ẩn tu tuy đã lâu chưa xuất thế nhưng bọn hắn có thể đấu đá với Đại Chu lâu như vậy mà không bị Đại Chu chiếm đoạt, điều này cũng đủ để chứng minh thực lực của bọn hắn rồi. Ngoài ra, quân đội Đông Tấn còn có Thần Võ Các, đây là một nơi chuyên bồi dưỡng cường giả trong quân đội, có thể nói đã sinh ra không ít cường giả vì Đông Tấn, sức mạnh thế này đã đủ cam đoan Đông Tấn dưới thế công của Đại Chu vẫn vẫn có sức đọ sức. Đừng nhìn bây giờ Đông Tấn chỉ có thể kéo dài hơi tàn dưới uy thế Đại Chu, nhưng nhỡ đâu Kim Trướng Hãn Quốc thật sự tiến công Trung Nguyên thì khó chắc Đông Tấn không có dị động.

Không cần hy vọng xa vời rằng lúc Dị tộc tiến công Trung Nguyên, Đông Tấn sẽ vì cam đoan vùng đất Trung Nguyên không bị Dị tộc xâm lược mà khoanh tay đứng nhìn hoặc thậm chí là trợ giúp Đại Chu, bọn hắn trăm phần trăm là sẽ bỏ đá xuống giếng. "Nhượng ngoại tất tiên an nội"*, lời này không phải là nói cho có. Đối với Đại Chu và Đông Tấn mà nói, chỉ cần có thể tiêu diệt đối phương triệt để thì vùng đất Trung Nguyên tạm thời bị Kim Trướng Hãn Quốc chiếm cứ một bộ phận cũng không có gì.

*Muốn trừ giặc ngoài nhất định phải an ổn từ trong trước.

Cơ Ngôn Thành cưỡng ép ngăn chặn bối rối của bản thân, nói: "Chư vị ái khanh, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?"

Gặp phải đại sự thế này bình thường Cơ Ngôn Thành cũng chỉ có tư cách gật đầu, việc cụ thể vẫn phải giao nhóm Thiết Chiến xử lý. Mọi người ở đây cũng đưa mắt nhìn sang Thiết Chiến, đến lúc này Lục Phiến Môn đủ khả năng vung ra sức mạnh rất lớn, toàn bộ nhờ vào tình báo Lục Phiến Môn thu

thập được mọi người Đại Chu mới có thể lập ra một sách lược cụ thể.

Thiết Chiến trầm giọng nói: “Trước không cần phải gấp, hiện nay Kim Trướng Hãn Quốc tuy rằng nhìn chằm chằm, nhưng trước khi bọn hắn chưa chuẩn bị tốt thì bọn hắn cũng sẽ không ra tay, vì vậy bên chúng ta cũng có thể thong thả bố trí.”

Nói xong, Thiết Chiến lấy ra một tấm thiệp mời, nói: “Đây là thiếp mời Kim Trướng Hãn Quốc cho võ giả trong bảng Giang Hồ Nhân, và cũng gửi cho một ít đại phái trên giang hồ, mời ba người bọn hắn tháng sau đi đến Thánh Địa Thiên Hồ của Kim Trướng Hãn Quốc tham gia đại hội đoạt đao.”

Lâm Tông càng cau mày hơn, nói: “Đại hội Đoạt đao? Kim Trướng Hãn Quốc này lại đang giở trò quỷ gì thế?”

Thiết Chiến giải thích: “Lúc trước ta nói rồi, Kim Trướng Hãn Quốc tuy rằng đã tìm được Xích Huyết Trảm Long Đao, nhưng thanh Thần Binh này Kim Trướng Hãn Quốc tạm thời vẫn không cách nào sử dụng, nguyên nhân chính là Xích Huyết Trảm Long Đao quá mạnh mẽ, thậm chí mạnh mẽ đến mức bây giờ ba vị cường giả Chân Vũ cảnh của Kim Trướng Hãn Quốc cũng không thể khống chế.

Từ xưa đến nay đều là lấy người ngự binh, nhưng bây giờ phải đổi thành lấy binh ngự người, Xích Huyết Trảm Long Đao không có cách nhận chủ, cho nên chỉ có thể tạm thời chịu một võ giả thực lực thấp kém Tiên Thiên làm chủ, nhưng trên thực tế sức mạnh Xích Huyết Trảm Long Đao chém ra vẫn đến từ sức mạnh của chính nó. Tuy rằng chủ nhân tạm thời của Xích Huyết Trảm Long Đao này chỉ có thể làm một vật chứa, nhưng có thể trải nghiệm sức mạnh của Xích Huyết Trảm Long Đao đối với tên võ giả kia cũng là trải nghiệm cực kỳ khó có được, đối với tu hành ngày sau của hắn sẽ có chỗ tốt rất lớn. Vì vậy Kim Trướng Hãn Quốc liền quyết định cử hành một đại hội đoạt đao, để võ giả thế hệ thanh niên của Kim Trướng Hãn Quốc tỷ thí tranh đoạt, người thắng có thể tạm thời được sự nhận chủ của Xích Huyết Trảm Long Đao.”

Hạng Sở Cuồng nghi ngờ nói: “Đã như vậy hắn kêu võ giả thuộc thế hệ thanh niên võ lâm Trung Nguyên đến làm gì?

Chẳng lẽ võ giả võ lâm Trung Nguyên nếu thắng, bọn hắn chịu đưa Xích Huyết Trảm Long Đao cho người ngoài sao?”

Chương 1719 - Đối sách. (2)

Đối sách. (2)

Thiết Chiến nhún vai nói: “Rất đơn giản, thị uy mà thôi, bọn hắn muốn để cho chúng ta nhìn xem thực lực hôm nay của Kim Trướng Hãn Quốc. Đám mọi rợ kia làm việc luôn luôn đơn giản rất thô bạo, chúng ta thích giấu dốt, nhưng bọn hắn thì lại thích trưng tất cả mọi thứ ra ngoài sáng, ra oai phủ đầu.”

Mọi người ở đây liếc nhau, Kim Trướng Hãn Quốc đã đủ sức làm ra đại hội đoạt đao, hiển nhiên bọn hắn đã tương đối nắm chắc chuyện này.

Lâm Tông càng trầm giọng nói: “Nếu như như vậy chúng ta cũng phải sớm lập kế hoạch mới được, đường rìa biên giới Bắc Nguyên tiếp tục do Bàng Nguyên Lãng mang người trấn thủ, ta sẽ đích thân mang theo hai quân Long Võ, Hổ Bí trợ giúp, quân Phi Hùng thủ vệ Thịnh Kinh Thành, đồng thời lại điều hai Dương Thần Cảnh được hoàng thất cung phụng đang trấn thủ tại Nam Man và Tây Vực đến hiệp trợ trấn thủ Bắc Cương.”

Hạng Sở Cuồng nói: “Bên Đông Tấn có khả năng giở trò hay không bên ta cũng không biết, vì vậy tạm thời ta cũng phải quay về Đông Tấn trấn thủ.”

Thiết Chiến gật đầu nói: “Bên Lục Phiến Môn sẽ phái ra một phần ba tập sự mật thám và truy phong tuần bổ tiến vào Đông Tấn, kín đáo thăm dò hướng đi của Đông Tấn, một khi có biến xảy ra sẽ lập tức đề phòng.”

Mấy người nói hai ba câu thu xếp tạm ổn liền quyết định đối sách tạm thời. Song, bây giờ chính yếu nhất lại chính là ứng phó như thế nào với đại hội đoạt đao của Kim Trướng Hãn Quốc trước mắt.

Thiết Chiến suy nghĩ một hồi rồi nói: “Đại hội đoạt đao này ta chuẩn bị cùng Tô Tín đi một chuyến, nhìn xem thực lực bây giờ của Kim Trướng Hãn Quốc rốt cuộc đã phát triển đến trình

độ nào, đồng thời lúc dò xét tin tức cũng có thể tra xem Kim Trướng Hãn Quốc là hư hay thật.”

Mày Lâm Tông càng cau chặt, nói: “Ngươi và Tô Tín tuy rằng đều là kẻ kiệt xuất trong võ giả Dương Thần Cảnh, nhưng Kim Trướng Hãn Quốc nếu không phải muốn thể diện, trực tiếp từ tồn tại Chân Vũ cảnh ra tay với hai người các ngươi, khiến các ngươi ở lại đó các ngươi sẽ làm thế nào? Vì vậy tốt nhất vẫn là đừng mạo hiểm thì tốt hơn.”

Lúc này, bỗng một giọng nói truyền đến: “Bọn hắn không dám! Ngạc Nhĩ Đa nếu dám ra tay, ta đây sẽ làm hắn bị trọng thương một lần nữa!”

Bóng dáng Triệu Vũ Niên bước vào giữa đại điện, khí thế vô song, chỉ với uy thế một người nhưng thậm chí có thể đè bẹp rất nhiều võ giả Dương Thần Cảnh ở đây.

Mọi người ở đây đều chắp tay với Triệu Vũ Niên, kêu một tiếng tiền bối, ngay cả Cơ Ngôn Thành lúc đối mặt với Triệu Vũ Niên cũng không kiêu căng được bao nhiêu.

Triệu Vũ Niên trầm giọng nói với Thiết Chiến cùng Tô Tín rằng: “Chuyện tình nếu như đã giao cho các ngươi quản lý, vậy các ngươi trực tiếp dựa theo cách của chính các ngươi mà làm là được. Nếu Ngạc Nhĩ Đa dám ra tay, năm đó ta có thể đánh trọng thương hắn lần thứ nhất, vậy bây giờ cũng có thể đánh trọng thương hắn lần thứ hai! Về phần tên Mạc Qua, một kẻ tiểu bối dựa vào cơ duyên tấn chức Chân Vũ mà thôi, hắn ngay cả Chân Vũ Pháp Tướng còn chưa ngưng tụ kiên cố đã dám ra tay, đến lúc đó ta cũng sẽ để hắn nhìn xem, cùng là Chân Vũ cảnh nhưng trong đó chênh lệch tới mức nào!”

Lời Triệu Vũ Niên nói khí phách vô cùng, Thiết Chiến và Tô Tín cũng đều thở dài một hơi. Its nhất có lời hứa hẹn của Triệu Vũ Niên, cho dù là Tô Tín và Thiết Chiến không thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, nhưng tối thiểu an toàn rời đi vẫn không thành vấn đề. Sau đó khi cả đám thương lượng xong đối sách liền tạm thời rời đi, quay về nơi đóng quân của mình để phòng thủ chặt chẽ thêm trước.

Thiết Chiến mang theo Tô Tín trở lại Lục Phiến Môn, hỏi: "Bên Tây Bắc Đạo, ngươi tiến hành như thế nào? Có khả năng xảy ra sai lầm nào hay không?"

Láng giềng gần của Kim Trướng Hãn Quốc không chỉ có Đại Chu, mà còn có Tây Bắc Đạo. Vì vậy Thiết Chiến cũng lo lắng người Kim Trướng Hãn Quốc sẽ tiến quân từ Tây Bắc Đạo.

Tô Tín gật đầu nói: "Có thể yên tâm, những kẻ giúp đỡ Dị tộc của Tây Bắc Đạo mặc dù khẩu phục tâm không phục ta, nhưng bọn hắn lại càng không chịu phục Kim Trướng Hãn Quốc hơn. Huống hồ Kim Trướng Hãn Quốc muốn đi vào Tây Bắc, dù cho trực tiếp dùng võ lực chinh phục Tây Bắc hay là mượn đường từ Tây Bắc thì chắc chắn cũng sẽ khiến những Dị tộc Tây Bắc bất mãn và đánh trả lại, hơn nữa Đại Tuyết Sơn cũng sẽ dành cho bọn hắn một bài học "nên người". Đứng đầu Đại Tuyết Sơn là Đạm Thai Diệt Minh có thực lực sâu không lường được, võ giả Đại Tuyết Sơn tuy rằng số lượng ít, kinh nghiệm thực chiến ít, nhưng khi tập hợp những sức mạnh này lại thì vẫn rất kinh khủng, vì vậy ta có thể khẳng định trăm phần trăm rằng thời điểm này, chỉ cần Kim Trướng Hãn Quốc không ngu ngốc thì tuyệt đối sẽ không ngấp nghé Tây Bắc Đạo, bọn người Kim Trướng Hãn Quốc có lẽ cũng biết thế.

Trong lịch sử trái lại là có mấy lần người Kim Trướng Hãn Quốc muốn mượn đường từ Tây Bắc hoặc là trực tiếp thông qua vùng Tây Bắc Đạo tiến công Trung Nguyên. Song, rất đáng tiếc, Tây Bắc Đạo vẫn luôn giữ vững độc lập, cho dù là Đại Chu cũng đừng nghĩ thống trị hoàn toàn Tây Bắc, cho nên lúc ban đầu Kim Trướng Hãn Quốc mặc dù Tây Bắc Đạo làm loạn tới khói bay bụi mù, nhưng cuối cùng chuyện mượn đường không giải quyết được gì.

Chương 1720 - Tâm tư của Tề Long.

Tâm tư của Tề Long.

Nếu Kim Trướng Hãn Quốc muốn từ Tây Bắc tiến công Đại Chu, vậy trước hết người bọn họ phải đối mặt thật ra không phải Tô Tín, mà là Đại Tuyết Sơn cùng những Dị tộc Tây Bắc kia?! Vì vậy mảnh đất Tây Bắc này Tô Tín không lo lắng, điều

chân chính Đại Chu nên lo lắng phải là nội địa Trung Nguyên. Đường biên giới Bắc Nguyên Đạo và Bắc Cương quá dài, nếu như thực lực Kim Trướng Hãn Quốc và Đại Chu ngang nhau, chắc chắn Đại Chu không thủ được đường biên giới này. Nhưng mà trước mắt những chuyện này không phải là chuyện Tô Tín nên đi quan tâm, mấy thứ này hiển nhiên sẽ có người quân đội đi giải quyết.

Thiết Chiến nói: "Lần này nếu như Kim Trướng Hãn Quốc muốn khoe khoang võ lực, chúng ta đây liền bảo hắn khoe khoang đủ thứ, thế hệ này của Đại Chu ta cũng bồi dưỡng được không ít người trẻ tuổi nổi bật, ta đây sẽ triệu hồi bọn họ về Thịnh Kinh Thành, sau đó ta và ngươi chọn lựa kỹ càng, xem xem cuối cùng nên dẫn người nào đi. À đúng rồi, bên Tây Bắc các ngươi có kha khá đệ tử trẻ tuổi nổi bật nhỉ?"

Tô Tín lắc lắc đầu nói: "Không có, ngươi biết tính cách của ta, mấy chuyện bồi dưỡng đệ tử trẻ tuổi giống chuyện này ta không có chút hứng thú nào. Tô gia có vài đệ tử cũng không tệ, chỉ có điều đám đó rèn luyện vẫn quá ít nên qua vài năm nữa có lẽ có thể lên được mặt bàn, nhưng bây giờ thì không được."

Tại vùng đất Tây Bắc Tô Tín thật sự không có ý muốn đi moi móc một ít võ giả trẻ tuổi, bởi vì vùng Tây Bắc những võ giả trẻ tuổi có thiên phú rất tốt kia phần lớn đều có xuất thân là Dị tộc Tây Bắc, trong tán tu ít càng thêm ít. Bởi thế đó giờ Tô Tín không hề làm, chỉ có gần đây hắn mới vừa ý một người tên Cung Văn Vũ, kéo hắn vào trong Thiên Tru Minh. Thiên phú của Cung Văn Vũ không tồi, hơn nữa nhìn kinh nghiệm của hắn, hiển nhiên hắn có kỳ ngộ khác, song, Tô Tín cũng không hỏi nhiều, chút kỳ ngộ có được công pháp võ kỹ kia Tô Tín cũng chướng mắt. Sau khi gia nhập Thiên Tru Minh, Cung Văn Vũ ngoài có Di Thần Hoán Huyết phụ trợ tu luyện thì còn có Huyết Hà Thần Công củng cố căn cơ, đoán chừng hắn sẽ tiến bộ rất nhanh, thậm chí nếu như tiến triển thuận lợi, trong một, hai năm mười thứ hạng đầu bảng Đăng Lâm Nhân căn bản không thành vấn đề. Lần đại hội đoạt đao này có lẽ Cung Văn Vũ cũng nhận được thiệp mời, Tô Tín trái lại là muốn nhìn trong khoảng thời gian này hắn có tiến bộ hay không.

Còn bên này Thiết Chiến muốn đi trước đến Lục Phiến Môn để triệu hồi đệ tử thế hệ tuổi trẻ tương đối nổi bật đến Thịnh Kinh Thành, Tô Tín không việc để làm, liền quay về nghỉ ngơi một lúc. Đợi đến lúc Tô Tín vừa mới trở lại phủ đệ của hắn, Tề Long liền chủ động tới cửa thăm hỏi.

Lý Phôi và Hoàng Bính Thành đều bị Tô Tín dẫn tới Tây Bắc Đạo, hiện nay tâm phúc Tô Tín trong Lục Phiến Môn cũng chỉ có một mình Tề Long, vì vậy Tô Tín vừa về đến, Tề Long lập tức tranh thủ thời gian tới cửa.

Sau hai câu hàn huyên, Tề Long liền cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Đại nhân, lúc này người đã dời thế lực đến Tây Bắc cả rồi, không biết thuộc hạ cũng có thể đi Tây Bắc giúp ngài hay không?"

Chuyến này hắn tới tìm Tô Tín, ngoại trừ muốn bái kiến Tô đại nhân đã lâu không thấy một lần ra thì thật ra cũng muốn thử dò xét Tô Tín xem có thể chuyển hắn tới Thịnh Kinh Thành hay không. Tham lam của con người đều là vô đáy, trước kia Tề Long có nằm mơ cũng không nghĩ tới mình có thể ngồi trên vị trí như tổng bộ đầu Thịnh Kinh Thành này, chẳng qua sau khi ngồi trên vị trí này hắn lại càng muốn nhiều hơn.

Trong Lục Phiến Môn, Tô Tín chính là hậu đài của hắn, vì vậy lúc Tô Tín ở Lục Phiến Môn Tề Long căn bản sẽ không suy nghĩ nhiều. Nhưng vấn đề là bây giờ Tô Tín đã chuyển dời tất cả lực lượng đến Tây Bắc, do vậy vị trí hắn trong Thịnh Kinh Thành có lẽ sẽ lúng túng, còn nếu muốn tiến thêm một bước thì hắn cũng không biết nên đi tìm ai. Vì vậy hắn bèn nghĩ bảo Tô Tín cũng điều mình đến Tây Bắc đi, tại Tây Bắc Đạo Tô Tín chính là Tây Bắc Vương, quyền lực những thuộc hạ của Tô Tín giống như bọn hắn cũng lớn kinh người, vì vậy hắn thà rằng làm ám vệ của thuộc hạ Tô Tín đảm nhiệm phó chức hoặc là dến quân Tây Bắc làm một Phó tổng quản còn hơn tiếp tục cầu tiến mà không có lý tưởng trong Thịnh Kinh Thành này.

Tô Tín biết rõ tâm tư của hắn, e là Tề Long có chút nóng nảy, cho là mình bị sắp xếp gạt bỏ ra khỏi trung tâm quyền lực của

Tô Tín. Trên thực tế Tô Tín vẫn rất coi trọng Tề Long, người này tuy rằng thực lực cũng tạm được, nhưng kể từ sau lần hắn đang đuổi giết đệ tử Từ gia bị lật thuyền trong mương, làm việc ngược lại là trở nên vô cùng cẩn thận, hơn nữa thủ đoạn cũng đủ tàn nhẫn. Vì vậy Tô Tín đã chuẩn bị kỹ càng, nếu như Lãnh Vô Ma dám chơi trò bịp bợm với hắn, thì hắn sẽ lập tức khơi cấm chế Nguyên Thần trong đầu Lãnh Vô Thần, khiến hắn trực tiếp bị tro bụi chôn vùi, để Tề Long phụ trách Thiên Tru Minh. Tên Lãnh Vô Ma kia chỉ sợ còn không biết, Tô Tín bố trí Nguyên Thần cấm chế trong đầu hắn có thể không cần mặt đối mặt mới có thể thi triển, trong cấm chế kia đã bị Tô Tín rót vào một tia sức mạnh nguyên thần của mình, chỉ cần hắn có một tia rục rịch bất thường, bên Tô Tín có thể phát hiện ngay, sau đó làm nổ triệt để. Như vậy thứ Tô Tín tổn thất cũng chỉ là một tia Nguyên Thần của bản thân mà thôi, mười ngày nửa tháng là có thể tu luyện hồi phục.

Chương 1721 - Tâm tư của Tề Long. (2)

Tâm tư của Tề Long. (2)

Thật ra lúc trước Tô Tín có cân nhắc trước hết để cho Tề Long tu luyện Di Thần Hoán Huyết, tăng cường thực lực của hắn trước, chẳng qua về sau Tô Tín lại bỏ ý nghĩ này. Hiện tại biết rõ quan hệ Tô Tín và Thiên Tru Minh chỉ có một mình Lãnh Vô Ma, vì vậy coi như là quan hệ Thiên Tru Minh và Huyết Ma Giáo đã bị những người khác phát hiện thì bọn hắn cũng chỉ có thể truy xét đến trên đầu Lãnh Vô Ma, nếu Lãnh Vô Ma muốn nói ra tên Tô Tín thì bất cứ lúc nào Tô Tín cũng có thể bị đánh chết. Đến lúc đó đổi một người hoàn toàn có thể tiếp tục chấp chưởng Thiên Tru Minh, dù sao Thiên Tru Minh hoàn toàn có thể xé chẵn ra lẻ, chia thành tốp nhỏ, ẩn trong tối, không có khả năng bị tiêu diệt trong một lần duy nhất. Mà bây giờ nếu Tô Tín cũng để cho Tề Long tu luyện Di Thần Hoán Huyết, chi tiết của Tô Tín có thể sẽ bị Tề Long nắm hết, đối với Tề Long ở hiện tại tuy Tô Tín yên tâm nhưng cũng sẽ không nói cho đối phương biết bí mật sâu nhất của bản thân.

Vì vậy, Tô Tín chỉ cười cười nói: “Không cần phải gấp, ta coi như là đã đi ra Lục Phiến Môn nhưng vẫn được xem là người

Lục Phiến Môn, bây giờ Thiết gia đã nắm hoàn toàn Lục Phiến Môn trong tay, nhưng vì phòng ngừa người ngoài nói Thiết gia độc đại cả Lục Phiến Môn nên bên trong Tứ Đại Thần Bổ phải giữ lại số lượng nhất định đệ tử khác họ. Mặc dù ta là người khác họ, nhưng quan hệ ta và Thiết gia thì mọi người đều biết, vì vậy trong Tứ Đại Thần Bổ nhất định sẽ có một chỗ cắm dùi của ta, quyền lực Lục Phiến Môn ta cũng sẽ không hoàn toàn trao xuống. Hiện nay Lý Phôi đã là ám vệ Phó tổng quản, nhưng trên thực tế hắn chính là Chấp Chưởng Giả của ám vệ, bên Lục Phiến Môn hắn còn treo một danh hiệu Tứ Đại Thần Bổ, vì vậy vị trí Tứ Đại Thần Bổ này sớm muộn gì hắn cũng phải tháo xuống. Thực lực bây giờ của ngươi còn chưa đủ, chờ ngươi tu luyện tới Dung Thần cảnh, ta sẽ nghĩ cách đẩy ngươi lên vị trí Tứ Đại Thần Bổ."

Nghe Tô Tín nói như vậy, cuối cùng Tề Long cũng thở phào một hơi, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên, nói: "Đa tạ Đại nhân!"

Tô Tín gật đầu nói: "Yên tâm, Tô Tín ta xưa nay sẽ không bạc đãi người mình."

Sau khi đuổi Tề Long đi, Tô Tín lập tức suy nghĩ chuyện Kim Trướng Hãn Quốc xem rốt cuộc mình phải làm gì. Nói thật, Tô Tín không có lòng trung thành gì với Đại Chu, hắn giết chết Cơ Hạo Điển, trên thực tế là tự làm vương của chốn Tây Bắc rồi âm thầm mở ra Thiên Tru Minh, còn có thân phận Sở Giang Vương Địa Phủ của hắn, mấy thứ này tùy tiện lấy ra một cái đều đủ để cho triều đình quyết liệt với hắn. Vì vậy ngộ nhỡ Kim Trướng Hãn Quốc muốn đánh, Tô Tín tuyệt đối sẽ không tử chiến dốc sức liều mạng với Kim Trướng Hãn Quốc. Đây cũng không phải là Tô Tín nghĩ tình thế quá bi quan, mà là lần này Kim Trướng Hãn Quốc làm ra động tĩnh lớn như vậy, hơn nữa cái loại phương thức làm việc đi một mạch của Kim Trướng Hãn Quốc, nếu chưa nắm chắc tuyệt đối thì bọn họ tuyệt đối sẽ không ra tay. Trong lịch sử những lần Kim Trướng Hãn Quốc dám can đảm xâm lấn Trung Nguyên đều là thừa dịp vương triều Trung Nguyên suy sụp mới dám động tay, nhưng vấn đề là bây giờ Đại Chu đang được xem là suy sụp sao?

Tuy rằng Đại Chu hiện nay không cách nào sánh được hồi ở trạng thái đỉnh cao, nhưng tuyệt đối không được xem là suy sụp, Tứ Đại Cường Giả Chân Vũ cảnh Cơ Vũ Lăng, Tiết Chấn Nhạc, Thiết Ngạo, Triệu Vũ Niên đều đang ở đây, Mật Tông cũng đã thành quốc giáo Đại Chu, nếu như bên Đại Chu có thể cho Mật Tông đầy đủ chỗ tốt, đoán chừng cũng có thể mời Bảo Tướng Như Lai – Sách Nam Triệt ra tay. Đây vẫn chỉ là so sức chiến đấu, trên cơ sở sức chiến đấu Đại Chu cũng có thể dẹp luôn Kim Trướng Hãn Quốc đấy.

Bốn mươi chín đường của Đại Chu đều có đóng quân, trước kia có những đóng quân này là vì trấn áp một ít thế lực võ lâm tại địa phương, tại thời khắc mấu chốt những người này có thể điều toàn bộ đến biên cương, thật ra đều là thực lực khiếp người kinh khủng tuyệt đối. Mấy thứ này đều là bày ngoài sáng, Tô Tín có thể thấy rõ, người giang hồ có thể thấy rõ, người Kim Trướng Hãn Quốc đương nhiên cũng có thể thấy rõ. Đã như vậy mà người Kim Trướng Hãn Quốc còn chuẩn bị tiến công Trung Nguyên, vậy cũng chứng minh đối phương có sức mạnh tuyệt đối, thậm chí là nắm chắc năm phần trở lên mới làm như thế.

Do thế, thứ nhất Tô Tín phải sớm chuẩn bị sẵn sàng, nếu không một khi hai nước khai chiến thiệt hại tạo thành nếu so với một trận giang hồ náo động là lớn bằng nhau.

Đương nhiên chuyện này đối với hắn cũng là một cái kỳ ngộ. Trong chiến loạn, Thiên Tru Minh của Tô Tín mới phát triển tốt, hơn nữa bây giờ hắn chiếm cứ vùng đất Tây Bắc, gần như độc lập với bên ngoài triều đình, nếu như vận hành thoả đáng, có lẽ triều đình sẽ chịu tổn thất rất lớn, nhưng Tây Bắc của Tô Tín thì sẽ nghênh đón một sự phát triển mạnh. Dĩ nhiên, những chuyện này Tô Tín cũng chỉ là thoáng suy nghĩ một chút mà thôi, chính thức nâng lên thành mức độ các nước khai chiến, chớ nhìn bây giờ hắn đã là võ đạo Dương Thần Cảnh Đại Tông Sư, nhưng thật ra vẫn là quân cờ mà thôi, chỉ có những cường giả Chân Vũ cảnh ẩn phía sau màn mới là người đánh cờ. Bây giờ Tô Tín ngay cả khi nào Kim Trướng Hãn Quốc ra tay cũng không biết, điều hắn có khả năng làm chỉ có bị động phòng ngự, sau đó đi một bước tính một bước.

Chương 1722 - Tuyển chọn.

Tuyển chọn.

Nửa tháng sau, Thiết Chiến gọi một đôi thiếu niên khá nổi bật của Lục Phiến Môn về. Ngoài ra bên quân đội cũng đưa tới không ít người, mang theo từ Lâm Tông Việt, mọi người cùng nhau chọn ra vài tên đệ tử thực lực tạm ổn đi trước đến Kim Trướng Hãn Quốc.

Thật ra hoàng tộc họ Cơ cũng có một vài đệ tử trẻ tuổi không tệ, dù sao bọn hắn thân là người trong hoàng tộc, từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện, các loại đan dược cũng không thiếu, hơn nữa còn có cường giả Dung Thần Cảnh thậm chí là Dương Thần Cảnh tự mình chỉ dạy, xuất phát điểm nếu so với võ giả bình thường thì cao hơn rất nhiều. Nhưng hoàng tộc họ Cơ ít người, cho nên cách đối xử với đệ tử trong tộc cũng đặc biệt cẩn thận, nhất định phải đợi đến lúc bọn hắn tu luyện tới đỉnh cao Tiên Thiên Thần Cung cảnh hoặc là Hóa Thần cảnh mới để cho bọn họ đi ra ngoài xông xáo vào giang hồ và rèn luyện năng lực thực chiến.

Chuyến đi Kim Trướng Hãn Quốc để tham gia đại hội đoạt đao, tuy rằng sau lưng bọn Tô Tín có Triệu Vũ Niên âm thầm bảo vệ, nhưng nguy hiểm vẫn phải có. Tô Tín và Thiết Chiến đều là cường giả trong Dương Thần Cảnh, bọn hắn có tự tin, nhưng những đệ tử trẻ tuổi kia có lẽ chưa chắc giống vậy. Cơ Huyền Viễn cũng không muốn để đệ tử Hoàng tộc mạo hiểm nên dứt khoát không phái người đến.

Chính giữa võ đài Lục Phiến Môn, hơn mười võ giả trẻ tuổi hai mươi tuổi đến ba mươi tuổi tề tụ ở giữa. Trong những người này thực lực yếu nhất cũng đã đạt đến Tiên Thiên Thần Cung cảnh, ngay cả cường giả cũng đã đạt tới Thiên Nhân Hợp Nhất, nửa bước nữa là đạt cảnh giới hóa thần. Trong đám võ giả tuổi trẻ này vẫn là nhóm Lục Phiến Môn chiếm tương đối nhiều, quân đội chỉ chiếm số ít. Dù sao Lục Phiến Môn từ khi vừa mới bắt đầu bồi dưỡng đã là tinh anh, dù là truy phong tuần bổ hay là tập sự mật thám thì đều yêu cầu năng lực một mình tác chiến, mà quân đội thì tập trung vào phối hợp, tất cả cơ hội, tài nguyên tu luyện từ khi vừa mới bắt đầu cũng phân

phối ngang bằng. Vì vậy muốn quật khởi giữa rất nhiều binh lính trong quân đội có lẽ không phải là chuyện đơn giản gì, phàm là người có thể trổ hết tài năng có lẽ không có một ai là đơn giản.

Lần này chuyện Kim Trướng Hãn Quốc cử hành đại hội đoạt đao bọn họ đều biết rồi, chỉ có điều những đệ tử trẻ tuổi này không biết nội hàm bên trong, bọn hắn chỉ xem chuyện này trở thành một cơ hội lên chức, một cơ hội dương danh thiên hạ!

Chốc lát nữa khi đến giờ sẽ có có tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, Thiết đại nhân Thiết Chiến và Tiết Độ Sứ Tây Bắc Đạo Tô Tín Tô đại nhân đến xét duyệt, đồng thời thần uy Đại Tướng Quân Lâm Tông Việt Lâm đại nhân cũng tới, ba vị này trong mắt võ giả trẻ tuổi bọn hắn đều là sự tồn tại cao không thể chạm tới, nếu như bọn hắn có thể vào được mắt xanh của ba vị đại nhân này, vậy bọn hắn thật sự có thể muốn đạt được. Hơn nữa nói xa hơn, nếu bọn hắn có thể trên đại hội đoạt đao có năng lực đè ép quần hùng, dương danh giang hồ, vậy cũng tương đương với một bước lên trời.

Chuyện này đã có tiền lệ, Tiết Độ Sứ Tô đại nhân Tây Bắc Đạo quyền cao chức trọng bây giờ lúc đầu là lấy thân phận triều đình quật khởi giang hồ, đầu tiên là lừng lẫy trong giang hồ, sau đó là tiến vào triều đình, vừa cất bước chính là bước trên con đường vị trí tổng bộ đầu có thực quyền. Có thể nói trong triều đình tuy uy thế Tô Tín không bằng Thiết Chiến là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn và Lâm Tông Việt là thần uy Đại Tướng Quân, nhưng bàn về uy danh trong võ giả trẻ tuổi thì Tô Tín lớn hơn hai người bọn họ.

Chính giữa võ đài, một nam tử mặc quan phục Lục Phiến Môn, dáng người hùng vĩ, tướng mạo nam tính nhìn chung quanh một vòng, khẽ thở dài nói: “Sao mà nhiều người thế này? Cũng không biết lần này những đại nhân định chọn mấy người tới tham gia đại hội đoạt đao này, nếu như chỉ chọn mười người, tám người thì đoán chừng ta vẫn có một tí cơ hội.”

Lúc này một võ giả Lục Phiến Môn cầm binh khí Kỳ Môn Uyên Ương Việt trong tay, dáng người hơi có vẻ nhỏ gầy cười

ha ha nói: “Trương huynh, ngươi coi vậy mà rất tự tin nhỉ, nhưng mà ngươi cũng chớ xem thường những võ giả nơi đây. Bây giờ những người này đều là Lục Phiến Môn còn có tinh nhuệ thuộc thế hệ trẻ trong quân đội, vốn chính là tồn tại trong trăm có một, kết quả bây giờ còn phải tuyển chọn thêm một lần, độ khó trong đó nghĩ là biết.”

Võ giả họ Trương kinh ngạc nói: “Ngươi biết ta?”

Võ giả nhỏ gầy của Lục Phiến Môn cười ha ha nói: “Lãnh Phong kiếm Trương Nhạc Phàn thanh danh lên cao trong truy phong tuần bổ dạo gần đây ai mà không biết? Trương huynh ngươi ba tháng trước một mình vào Dự Nam đạo Thu Nguyệt Môn, tìm ra chứng cứ cấu kết đạo phỉ của Thu Nguyệt Môn, hơn nữa dùng khẩu khí Thu Nguyệt Môn giao cho Tranh Kiếm Minh, gây xích mích Thu Nguyệt Môn phản bội đạo phỉ mấy đường ở Đại Phong Sơn, cuối cùng lưỡng bại câu thương, chuyện này thật sự là xử lý rất đẹp mắt.”

Chuyện vào ba tháng trước đúng là Trương Nhạc Phàn đảm nhiệm một nhiệm vụ mà hắn thể hiện tốt nhất kể từ khi hắn được truy phong tuần bổ đến nay, chẳng qua coi như là nhiệm vụ lần này làm xuất sắc thì cũng không có khả năng truyền khắp toàn bộ Lục Phiến Môn chứ nhỉ? Vì vậy hắn chắp tay rồi nói: “Không biết huynh đài là?”

Chương 1723 - Tuyển chọn. (2)

Tuyển chọn. (2)

Võ giả gầy cười nói: “Tại hạ là tập sự mật thám, Trần Mãn Thương, Trương huynh đừng chê cười tên của ta, ta khi còn bé nhà nghèo, phụ mẫu ngay cả cơm cũng không có mà ăn, vì vậy đặt cho ta là đầy kho(Mãn Thương), ý là lương thực đầy kho.”

Nghe thấy Trần Mãn Thương nói mình là tập sự mật thám, Trương Nhạc Phàn lập tức giật mình, bảo sao hắn nắm rõ tư liệu của mình như vậy, hóa ra là có xuất thân tập sự mật thám.

Trương Nhạc Phàn cũng cười cười và bảo: “Trần huynh, bây giờ phụ mẫu có thể yên tâm rồi, ngươi đã thành tập sự mật thám của triều đình, đừng nói là lương thực đầy kho, mua cả cái thôn kế bên cũng không thành vấn đề.”

Trần Mãn Thương hiện vẻ vui vẻ lắc đầu nói: "Đáng tiếc bọn họ sớm đã bị mã phỉ xuống núi cướp bóc giết chết, bây giờ không hưởng thụ được rồi."

Nhìn thấy dáng vẻ này của hắn, trong lòng Trương Nhạc Phàn lạnh lẽo, có thể cười nói phụ mẫu của mình bị giết, người như vậy không phải là loại dễ sống chung. Huống hồ đừng thấy cái tên Trần Mãn Thương vô cùng lúa, phong cách hành sự cũng giống như mật thám bình thường, nhưng chỉ dựa vào hắn có thể xuất hiện ở nơi đây, vậy cho thấy đối phương cũng là sự tồn tại có thể được đại nhân vật bên trên cho phép, chính là nhân vật tinh anh trong ngàn vạn tập sự mật thám.

Trương Nhạc Phàn không biết nên tiếp lời hắn như thế nào, Trương Nhạc Phàn đổi chủ đề khác, hỏi: "Đúng rồi Trần huynh, ở đây những người này có phải ngươi đều biết hay không? Lần này có ai có tỉ lệ được chọn khá lớn không?"

Vừa nhắc tới điểm ấy, Trần Mãn Thương lập tức liền tỉnh táo, hắn chỉ vào một gã nam tử quanh thân tản ra hơi thở lạnh lùng trong đám người, trên mặt là một đường sẹo dữ tợn, nói: "Người này tên Trần Hành, chính là bổn gia của ta, xuất thân truy phong tuần bổ, cũng là nhân vật tàn nhẫn, nằm vùng trong quân đội Đông Tấn, thậm chí được Thần Võ Các của quân đội Đông Tấn chọn trúng làm đệ tử, đánh cắp không ít tình báo cơ mật của Đông Tấn. Về sau tuy rằng hắn bị phát hiện, nhưng vẫn đào thoát được dưới sự đuổi đánh của mấy tên võ giả Hóa Thần cảnh Thần Võ Các, cửu tử nhất sinh. Vì thế Thiết Chiến đại nhân thậm chí còn cho phép bảo hắn đảm đương tổng bộ đầu một đường, phải biết rằng có thể chỉ với Tiên Thiên Cảnh giới đã làm tổng bộ đầu một đường thì hoặc là chính là người Thiết gia, hoặc là chính là thế hệ hùng tài đại lược giống như Tô Tín Tô đại nhân, Trần Hành có thể có vinh quang như thế, trong Lục Phiến Môn cũng là trong vạn người có một rồi. Chỉ có điều về sau hắn thoái thác vị trí tổng bộ đầu một đường, đổi thành tổng bộ đầu truy phong thấp nửa cấp, ít xuất hiện rất nhiều, bằng không đáng lẽ hắn đã sớm dương danh trong Lục Phiến Môn rồi."

Trần Mãn Thương lại tiếp tục chỉ vào một gã võ giả trẻ tuổi tướng mạo oai hùng, khớp xương hai tay vô cùng vừa thô vừa

to nói: “Người này tên là Thiết Thần, chính là một trong đệ tử kiệt xuất nhất của thế hệ trẻ trong Thiết gia. Chỉ có điều là mặc dù hắn là đệ tử Thiết gia nhưng không có được bất kỳ ưu đãi nào, trái lại là khi ở Hậu Thiên cảnh giới đi đến Lương Châu Đạo đảm đương bộ khoái tuần phố, cuối cùng suốt tới khi ngồi xuống vị trí phó tổng bộ đầu Lương Châu Đạo mọi người mới biết được thân phận của hắn. Mặc dù hắn là đệ tử Thiết gia, nhưng một thân tu vi của hắn cũng không phải là thổi phồng, Lương Châu Đạo kia từ xưa đến nay mấy cái khác không nhiều lắm, chỉ có hung đồ ác tặc khắp nơi là không ít, Ưng Trảo Công của hắn là truyền thừa từ Thiết Ngạo đại nhân, trước kia đều là dùng thạch cầu thiết cầu để luyện, nhưng ở Lương châu Đạo sau khi nhậm chức thì dùng những đầu của hung đồ ác tặc đó để luyện đấy!”

Cuối cùng, Trần Mãn Thương lại chỉ chỉ bên quân đội, nói: “Người quân đội ta không hiểu rõ lắm, nhưng ngươi xem thanh niên mặc chiến giáp, nhìn như chất phác kia, người này chính là Phong Ma Côn Viên Thừa tiếng tăm lừng lẫy trong quân đội, nghe nói bối phận là cháu trai Đại tổng quản Phi Hùng Quân Viên Vũ Đức, một tay Phong Ma Pháp khi được sử dụng khủng bố đến cực điểm, hại người hại mình, thật sự chẳng khác bị điên (Phong Ma), người này thậm chí còn dựa vào sức một mình mà tiêu diệt một sơn trại có hơn hai mươi tên võ giả Tiên Thiên, hơn một nghìn tên võ giả Hậu Thiên, nghe nói những đạo phỉ kia đều bị một côn của hắn đập thành thịt nát, khung cảnh vô cùng khủng bố.”

Chức tập sự mật thám của Trần Mãn Thương này không phải tự nhiên mà được làm, tối thiểu trong những người ở đây có hơn phân nửa là người hắn biết rõ, có thể nói tư liệu kỹ càng của đối phương. Tuy rằng những người này bảo áp lực của Trương Nhạc Phàn có chút lớn, chẳng qua hắn cũng biết mình và nhóm người có thể tham gia đại hội đoạt đao kia hay không còn phải xem đại nhân vật như Tô Tín thấy thế nào. Ví dụ như đệ tử Thiết gia Thiết Thần hoặc là Viên Thừa có thân thích là Đại tổng quản Phi Hùng Quân Viên Vũ Đức, những võ giả có hậu đài như bọn hắn trời sinh đã chiếm được ưu thế.

“Nhóm Tô đại nhân đã đến rồi!”

Những tiếng huyên náo vang lên, Tô Tín và Thiết Chiến còn có Lâm Tông Việt đi vào võ đài, theo phía sau là một đám võ giả Lục Phiến Môn và quân đội.

Chương 1724 - Mờ ám

Mờ ám

Một đám võ giả nghiêm chỉnh hô lớn: “Tham kiến đại nhân!”

Thiết Chiến và Lâm Tông Việt ngồi xuống, ra hiệu mời với Tô Tín, để hắn tổ chức những hoạt động này. Bọn hắn cũng biết Tô Tín trong triều đình có uy vọng rất cao trong lòng của võ giả tuổi trẻ, vì vậy thể hiện thế này bọn hắn cũng lười làm, giao hết cho Tô Tín là được.

Tô Tín cũng không chối từ, hắn đứng ra trầm giọng nói: “Lần này vì sao gọi tất cả mọi người tới, ta nghĩ có lẽ mọi người cũng biết rồi. Kim Trướng Hãn Quốc tổ chức một đại hội đoạt đao gì đó, thật ra chính là muốn tìm Đại Chu ta thị uy mà thôi, mà một khi mọi người lên đài đã không chỉ là đại biểu bản thân mọi người đơn thuần mà còn có thể diện toàn bộ Đại Chu! Các ngươi đều là tinh anh trong thế hệ võ giả trẻ tuổi của Đại Chu, chỉ có điều tinh anh thì tinh anh, nhưng mạnh yếu trong đó hiển nhiên có khác, hôm nay ta chỉ mang một phần qua đó, cuối cùng ai có thể đi, nhìn vào không phải là gia thế các ngươi, mà là thực lực và biểu hiện của các ngươi. Bây giờ ta cho người phát thẻ số, hai người đến lượt sẽ đứng giữa võ đài chém giết, không có quy tắc, thắng đứng, bại nằm, chỉ thế thôi.”

Nghe xong lời này, trong mắt rất nhiều võ giả ở đây đều lộ vẻ phấn khích. Bởi như vậy là tốt nhất, mọi người đều dựa vào thực lực mà nói chuyện. Hơn nữa lần này nếu bọn hắn thắng, bọn hắn có khả năng sẽ lấy được không chỉ riêng tư cách tham gia đại hội đoạt đao, mà còn có sự coi trọng của đại nhân vật phía trên.

Trong triều đình, tuy thực lực rất quan trọng, nhưng hậu trường cũng quan trọng không kém. Ở đây, trong những người này ngoại trừ Thiết Thần xuất thân Thiết gia và Viên Thừa có

quan hệ với Đại tổng quản Phi Hùng Quân Viên Vũ Đức, ai không muốn có một hậu đài núi dựa lớn?

Lần này nếu bọn hắn có thể được Tô Tín hoặc là Thiết Chiến hay là Lâm Tông Việt coi trongj, từ nay về sau bọn hắn có thể coi là lên như diều gặp gió rồi. Một ít võ giả Lục Phiến Môn lần lượt lấy thẻ số xuống, có một vài tên võ giả đã đi lên trước mở ra giao tranh.

Có thể ở trước mặt ba vị cường giả Dương Thần Cảnh thể hiện võ công của mình khiến cho hai người kia đều kích động không thôi, vừa đi lên liền dùng hết sức ra tay, đáng tiếc hai người mới so nhau một chiêu, lông mày ba người Tô Tín đã nhíu một cái, sau ba chiêu, Tô Tín trực tiếp vung tay lên nói: "Ngừng, hai người các ngươi có thể đi xuống."

Hai người đang động thủ lập tức ngạc nhiên, còn võ giả trẻ tuổi có mặt ở đây thấy vậy trong lòng đều thấp thỏm. Mới ba chiêu đã bị kêu ngừng, hiển nhiên hai người kia đều không vào được mắt của nhóm Tô đại nhân, thậm chí ngay cả phân thắng bại cũng không cần nữa.

Bình tĩnh mà xem xét, những võ giả thế hệ trẻ của triều đình ở đây thật ra cũng không tệ, thả ra mấy người cũng có thể chiếm cứ một chỗ cắm dùi trên Nhân Bảng. Chỉ có điều thứ bọn Tô Tín muốn là tinh anh, bước ra có thể đại biểu thể diện triều đình, tinh anh tranh tài với Kim Trướng Hãn Quốc và Trung Nguyên võ lâm, vì vậy hiển nhiên tiêu chuẩn cũng nghiêm hơn rất nhiều. Cho nên hơn mười người lên đài ngay sau đó trên cơ bản đều chưa qua mười chiêu đã bị kêu ngừng, mãi đến khi Thiết Thần Thiết gia kia lên đài mới phá vỡ cục diện này.

Võ công bí truyền Thiết gia có rất nhiều, chỉ có điều võ công nổi danh nhất trong Thiết gia hiển nhiên là Thiết Ngạo Ưng Trảo Công và Thiên Bằng Cầm Long Công. Chẳng qua, Ưng Trảo Công vốn chính là một môn võ học bình thường không hợp thời, mà xuất phát điểm của Thiên Bằng Cầm Long Công lại rất cao, thậm chí Tiên Thiên võ giả cũng không thể tu luyện. Vì vậy trong Thiết gia thực sự không có mấy ai có nghị lực khi đang cấp thấp đã đi khổ luyện Ưng Trảo Công, sau đó kiên định đợi đến lúc Hóa Thần Cảnh lại đi học Thiên Bằng

Cầm Long Công, học tập ngày xưa lộ trình của Thiết Ngạo, như vậy thời gian phải bỏ ra và cái giá phải trả đều lớn hơn chút.

Nhưng Thiết Thần này là loại người có nghị lực phi thường, hoàn toàn bỏ xuống thân phận đệ tử Thiết gia của bản thân, từ bộ khoái tuần phố thẳng đến ngồi lên vị trí Phó Tổng Bộ Đầu Lương Châu Đạo hiện giờ, một thân Ưng Trảo Công cũng là tiến lên từng bước, chẳng chút nhìn ra đây chẳng qua là một môn công pháp cấp thấp, đã có vài phần hình ảnh của Thiết Ngạo lúc tuổi còn trẻ.

Vì vậy Thiết Thần này đi lên vẫn chưa tới mười chiêu hắn đã bóp đứt hai cánh tay của đối thủ, nhưng mà đây vẫn là hắn hạ thủ lưu tình. Ở đây không có một ai là người bình thường, tất cả mọi người có thể nhìn ra, Thiết Thần này nếu ra tay hết sức, rất có thể chỉ trong vòng ba chiêu đã bóp vỡ đầu của đối phương.

Tô Tín gật đầu nói: “Không tồi, Thiết Thần trúng tuyển.”

Thiết Thần gật đầu, hướng về phía Tô Tín và ba người khác, thi lễ, nói: “Đa tạ ba vị đại nhân.”

Ánh mắt mọi người ở đây nhìn về phía Thiết Thần đều tràn đầy vẻ hâm mộ, nhưng không có ghen ghét.

Thực lực Thiết Thần đã được thể hiện ra, hắn có thể trúng tuyển không có liên quan gì đến thân phận đệ tử Thiết gia của hắn.

Chương 1725 - Mờ ám (2)

Mờ ám (2)

Thực lực mấy người lên sân sau đó vẫn còn hơi kém một chút nên đều bị Tô Tín kêu ngừng, mãi đến khi tỷ thí đã tiến hành hơn phân nửa, Tô Tín mới tuyển được thêm hai người, một người đúng là Viên Thừa có quan hệ với Viên Vũ Đức, còn một người còn lại chính là Trần Hành xuất thân truy phong tuần bổ. Hai người kia coi như là có bản lĩnh thật sự.

Nhưng mà theo Tô Tín nếu so với Thiết Thần thì kém một chút. Dù sao Thiết Thần cũng là nhân vật giữ thể diện của thế

hệ trẻ Thiết gia, lúc hắn chưa quật khởi có lẽ hắn không được Thiết gia ưu đãi, nhưng bây giờ hắn đã trổ hết tài năng, nếu Thiết gia vẫn mặc kệ không hỏi, đó mới là ngu ngốc. Hơn nữa nhìn thành tựu bây giờ trong Ưng Trảo Công của Thiết Thần, coi như là hắn không có qua bước Thiết Ngạo chỉ điểm thì nhất định cũng có xem qua một ít võ đạo cảm ngộ của Thiết Ngạo lưu lại. Đợi đến lúc nhân số càng ngày càng ít lúc, cuối cùng đã đến phiên Lãnh Phong kiếm Trương Nhạc Phàn có chút lo lắng bất an lúc nãy lên sân khấu.

Thật ra tuy rằng Trương Nhạc Phàn lập được công lớn trong Lục Phiến Môn nhưng thực lực của hắn lại không xuất sắc bằng mọi người ở đây, lần trước hắn lập nhiều công lao cao như vậy hoàn toàn chính là dựa vào thủ đoạn của hắn và sự can đảm cẩn trọng. Vì vậy lần này có thể trúng cử hay không, chính hắn cũng không biết. Dù sao hắn chỉ biết thực lực mình nếu so với ba người Thiết Thần, Trần Hành cùng Viên Thừa đã trúng tuyển là xa không với tới.

Song, nước đến đầu rồi, có lo lắng cũng vô dụng rồi, Trương Nhạc Phàn đi thẳng lên đài, rút trường kiếm của mình ra, một cảm giác bén nhọn lạnh lùng lập tức hiển hiện. Thanh kiếm Lãnh Phong kiếm này là khi ban đầu hắn nằm vùng ở Thu Nguyệt Môn, Chưởng môn Thu Nguyệt Môn tự mình ban cho hắn, thậm chí còn muốn thu hắn làm đệ tử quan môn, nhưng mà giang hồ và triều đình xưa nay không phải một nhà, Thu Nguyệt Môn kia vẫn bị hắn bán rẻ không chút do dự.

Lúc này, đối thủ Trương Nhạc Phàn cũng đã xuất hiện, là một nam tử trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn cầm đoản đao trong tay. Sau khi hắn nhìn thấy Trương Nhạc Phàn, trên gương mặt lập tức lộ ra một nụ cười lạnh lùng: “Trương Nhạc Phàn, không nghĩ tới ngươi vẫn còn sống, mạng đúng là rất lớn ha, đáng để chúc mừng.”

“Ân Tử Thành!”

Trương Nhạc Phàn nắm chặt Vô Phong kiếm trong tay, ánh mắt lộ ra một tia dữ tợn như muốn giết người.

Người đời chỉ biết ba tháng trước hắn lập được công lao lớn, nhưng chỉ có chính hắn mới biết thật ra chuyện khiến hắn đi

Thu Nguyệt Môn nằm vùng căn bản không phải là người lãnh đạo của hắn điều hắn đi, mà là bị kẻ trước mắt cố ý hãm hại mà đi! Phải biết rằng môn chủ của Thu Nguyệt Môn có thực lực Hóa Thần cảnh, phái một võ giả cảnh giới Tiên Thiên như Trương Nhạc Phàn đi thì cũng được, nhưng tác dụng càng cao hơn nữa của hắn là thu thập tình báo, kết quả phía trên lại muốn yêu cầu hắn làm suy yếu thực lực Thu Nguyệt Môn, cái này rõ ràng chính là một cái nhiệm vụ bất khả thi, thậm chí là muốn bẫy Trương Nhạc Phàn vào chỗ chết!

Nếu hắn muốn đi hoàn thành nhiệm vụ vậy thì ắt phải lâm vào cảnh nguy hiểm, mà nếu hắn không hoàn thành, hoặc là hắn trở lại Lục Phiến Môn chịu phạt, hoặc là cả đời hắn vùi ở Thu Nguyệt Môn kia. Và lý do lãnh đạo của hắn ra quyết định như vậy cũng rất đơn giản, là bởi vì hắn đắc tội tên Ân Tử Thành trước mắt này!

Ân Tử Thành không phải là truy phong tuần bổ, hắn là tập sự mật thám, nhưng thúc phụ hắn chính là tổng bộ đầu tập sự tiếng tăm lừng lẫy trong Lục Phiến Môn - Tiếu Diện Diêm La. Ân Vô Thường chắc chắn là người hoạt động nhiều năm trong Lục Phiến Môn, có bối phận ngang với Thiết Chiến, thậm chí trước kia hắn cũng từng tranh đoạt vị trí Tứ Đại Thần Bổ với Tô Tín. Tuy rằng cuối cùng Ân Vô Thường đã thất bại, nhưng địa vị hắn ở Lục Phiến Môn cũng gần với Tứ Đại Thần Bổ.

Lãnh đạo trực tiếp của Trương Nhạc Phàn chỉ là tổng bộ đầu mới truy phong, chỉ có thực lực Hóa Thần Cảnh, Ân Tử Thành lợi dụng quan hệ với Ân Vô Thường muốn hãm hại hắn trái lại là rất đơn giản. Lần này Trương Nhạc Phàn hao hết thủ đoạn vượt qua nguy hiểm còn lập được đại công, nhưng hắn biết rõ, chỉ cần có Ân Tử Thành ở đây, loại nhiệm vụ giết người không thấy máu này hắn vẫn có khả năng sẽ nhận thêm rất nhiều. Vì vậy Trương Nhạc Phàn nắm chặt kiếm trong tay, lộ ra ý muốn giết người lạnh lẽo với Ân Tử Thành. Chẳng qua hắn vẫn chưa bị phẫn nộ che mờ lý trí, hắn biết rõ nơi đây là đâu.

Tuy rằng lúc trước Tô đại nhân đã nói, thắng đứng, thua nằm, nhưng vấn đề là tất cả mọi người đều thuộc mạch của triều đình, ngươi ra tay với đồng liêu tàn nhẫn như thế, bảo người khác, bảo các vị đại nhân nhìn ngươi thế nào?

Vì vậy lúc nãy khi Thiết Thần ra tay rõ ràng có thể trong ba chiêu là đánh bại địch, nhưng phải kéo dài tới mười chiêu, chỉ bóp nát hai tay của đối phương, dưỡng mấy tháng là khỏe rồi.

Đối diện với nụ cười khinh thường của Ân Tử Thành, bây giờ trên đài có thể có thêm ba vị đại nhân vật nhìn xem, hắn cũng không nên làm quá đáng, vì vậy Ân Tử Thành cười khẩy một tiếng, vừa rút đao liền xông lại về phía Trương Nhạc Phàn.

Chương 1726 - Mờ ám (3)

Mờ ám (3)

Những cử chỉ mờ ám giữa bọn hắn hiển nhiên không thể gạt được đám người Tô Tín đang ở trên bục, bọn họ đều là người từng trải rồi, loại thủ đoạn tranh đấu gay gắt này có ai mà chưa thấy qua mấy lần? Chẳng qua là đám bọn hắn không nói thêm gì, loại chuyện này mọi người biết là được rồi, nơi có người thì có giang hồ, muốn có cái nơi chỉ có hòa thuận, hòa bình căn bản chính là chuyện không thể nào, chỉ cần bọn hắn biết đúng mực là được.

Và lúc này, trong sân. Ân Tử Thành ngang tài ngang sức đang đấu với Trương Nhạc Phàn, hai người bọn họ đều là thực lực Tiên Thiên Thần Cung cảnh, chỉ có điều kinh nghiệm chiến đấu của Trương Nhạc Phàn nếu so với Ân Tử Thành thì cao hơn một chút. Mà thúc phụ Ân Tử Thành kia chính là Ân Vô Thường, Ân Vô Thường kia dù sao cũng là võ giả Hòa Hợp Thần Cảnh, truyền thừa trong tay cũng cực kỳ không tầm thường, có hắn dốc lòng dạy bảo nên về mặt võ đạo Ân Tử Thành vượt trước Trương Nhạc Phàn một bậc.

Song vào lúc này, trong mắt Ân Tử Thành kia bỗng nhiên lộ ra một tia lạnh lùng. Dao ngắn trong tay hắn dao động một cái, cố ý làm trật hướng trường kiếm trong tay Trương Nhạc Phàn một tí, nhưng thân hình của mình thì chợt lóe, không ngờ phô bày thân mình dưới kiếm Trương Nhạc Phàn. Mà cùng lúc đó hắn hô lớn: “Dừng tay! Trương huynh dừng tay, tại hạ nhận thua!”

Sắc mặt Trương Nhạc Phàn lập tức thay đổi, nhưng lúc này đã không còn kịp rồi, hắn vốn không nghĩ tới Ân Tử Thành sẽ để

lộ cơ thể như vậy, do thế một kích của hắn đều là dùng toàn lực ra tay nên hiện tại muốn thu hồi căn bản đã không còn kịp nữa. Vì vậy hắn cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn trường kiếm kia đâm vào phần bụng của Ân Tử Thành, chỉ kém nửa tấc nữa là đâm vào giữa đan điền của hắn rồi!

Ân Tử Thành bụm lấy miệng vết thương, sắc mặt trắng bệch hô lớn: "Trương Nhạc Phàn! Chúng ta dầu gì cũng là đồng liêu, không nghĩ tới ngươi thế mà độc ác như vậy, một cuộc tỷ thí thôi mà muốn phế võ công của ta, ngươi không phải là muốn đi tham gia đại hội đoạt đao kia sao? Được, ta nhận thua, tặng cho ngươi đó, có được chưa?"

Mọi người ở đây lập tức xôn xao, sắc mặt nhìn về phía Trương Nhạc Phàn cũng thay đổi. Dám trước mặt ba vị cường giả Dương Thần Cảnh ra đòn hiểm, người này đã xong. Nhưng mà ở đây cũng có mấy người nhìn ra chỗ không hợp lý, ví dụ như đám người Trần Mãn Thương và Thiết Thần. Tuy rằng bọn hắn không biết thực lực Ân Tử Thành, nhưng loại sai lầm này người như Ân Tử Thành tuyệt đối sẽ không phạm phải, vì vậy lần này nhất định là hắn âm thầm giở trò. Song, dù đã nhìn ra nhưng bọn hắn cũng không nói, dù sao bọn hắn không thân chẳng quen với Trương Nhạc Phàn nên bọn hắn cũng sẽ không đứng ra giúp Trương Nhạc Phàn.

Ân Tử Thành vẫn còn đang la hét, ra vẻ ấm ức. Lần này hắn cũng tàn nhẫn, nhất định phải triệt tiêu Trương Nhạc Phàn. Hắn cho rằng lấy thực lực của mình tham gia đại hội đoạt đao kia nhất định là không đủ tư cách, vì vậy hắn dứt khoát chọn lấy bản thân làm mồi nhử, hãm hại Trương Nhạc Phàn, trừ khử hoàn toàn đối phương. Chỉ có điều một bước này của hắn cũng hết sức hung hiểm, nếu như lỡ có một xíu sai lầm, kiếm kia xuống thêm nửa tấc vậy hắn thật sự sẽ bị phế. Diễn xuất tàn nhẫn lần này của hắn ngược lại là có vài phần giông giống thúc phụ Tiếu Diện Diêm La Ân Vô Thường của hắn, đối xử với người khác tàn nhẫn, đối xử với chính mình càng tàn nhẫn hơn.

Chẳng qua Ân Tử Thành tàn nhẫn thì tàn nhẫn, nhưng hắn vẫn thiếu cái nhìn đại cục, hắn hoàn toàn không biết đại hội đoạt

đao này mang ý nghĩa như thế nào, nếu hắn biết thì hôm nay hắn sẽ không làm ra hành vi như vậy rồi.

Tô Tín đứng dậy, dùng ánh mắt không chút cảm xúc nhìn Ân Tử Thành, nói: "Ngươi thật sự cho là ba người bọn ta là mù rồi hay sao? Lại dám trong âm thầm làm ra hành động mờ ám tới bậc này!"

Nghe xong lời này, mặt Ân Tử Thành liền lộ ra vẻ bối rối, hắn vội vàng nói: "Tô đại nhân, ngươi đã hiểu lầm, mới vừa rồi ta thật sự sơ suất, nhưng ta cũng không nghĩ tới Trương Nhạc Phàn sẽ ra tay tàn nhẫn như vậy, muốn phế bỏ võ công của ta!"

Nhìn thấy tới tận lúc này mà hắn vẫn nói xạo, trong mắt Tô Tín lập tức lộ ra vẻ lạnh lùng, quát to một tiếng, nói: "Câm miệng cho ta!"

Ánh mắt Tô Tín nhìn về phía Ân Tử Thành tràn đầy vẻ chán ghét, hắn không phản đối thuộc hạ minh tranh ám đấu, nhưng nếu có người tính kế trên đầu của hắn, muốn xem hắn làm dao găm để sử dụng, điểm ấy Tô Tín tuyệt đối không thể nào dễ dàng tha thứ được!

Thiết Chiến và Lâm Tông Việt ở bên cũng cùng biểu cảm, hiển nhiên bọn hắn đối với việc này cũng cực kỳ phẫn nộ.

Tô Tín nhìn Ân Tử Thành, giọng điệu lạnh lùng, hắn nói: "Khi còn đang trong Lục Phiến Môn, ta không mong các ngươi có thể yêu thương lẫn nhau, nhưng tối thiểu các ngươi cũng phải có thể giao phía sau lưng mình cho đối phương mới được. Kết quả nhìn cái dáng vẻ hiện tại của các ngươi mà xem, dám ngang nhiên nội đấu ngay nơi này, quả thực là không biết tốt xấu! Con sâu làm rầu nồi canh nhất định phải dọn dẹp! Người tới! Kéo Ân Tử Thành xuống phế bỏ võ công cho ta! Ngươi không phải vu hãm Trương Nhạc Phàn ra tay tàn nhẫn muốn phế đi võ công của ngươi sao? Tốt lắm, hôm nay ta sẽ thành toàn cho ngươi!"

Chương 1727 - Xin tha.

Xin tha.

Nghe thấy trừng phạt của Tô Tín, ánh mắt mọi người ở đây nhìn về phía Ân Tử Thành lập tức tràn đầy vẻ hả hê. Cái này gọi là tự gây nghiệt không thể sống rồi. Ân Tử Thành này còn dám ở trước mặt Tô đại nhân khôn lỏi, quả thực chính là đang tìm chết. Mà Ân Tử Thành cũng rất giống bị sợ tới váng người, mãi đến khi hai gã võ giả Lục Phiến Môn muốn kéo hắn xuống dưới thì Ân Tử Thành mới hô lớn: "Tô đại nhân, ta sai rồi! Ta sau này không dám nữa!"

Tô Tín không nói gì, chỉ phất phất tay, ý bảo động tác của hai người nhanh lẹ một chút. Nhưng vào lúc này bên ngoài có một người đi vào võ đài, hô lớn: "Khoan hãy động thủ!"

Người đi tới thấp béo ục ịch, tướng mạo buồn cười, nhưng lúc này người ở chỗ này sẽ không vì tướng mạo của hắn mà xem thường hắn. Người này đúng là tổng bộ đầu tập sự Lục Phiến Môn, Tiếu Diện Diêm La - Ân Vô Thường, cách làm người nổi danh lòng dạ độc ác.

Vốn là Ân Vô Thường không định ra mặt chuyện này, dù sao bây giờ hắn chỉ là tổng bộ đầu tập sự, chuyện lớn tới mức lan đến toàn bộ triều đình hắn không có tư cách nhúng tay. Song, lần này bởi vì cháu của hắn là Ân Tử Thành cũng ở trong đó nên hắn mới ở bên ngoài chờ đợi, chuẩn bị nhìn xem kết quả, nếu như Ân Tử Thành thật sự không được trúng tuyển, vậy hắn sẽ đi cầu tình với Thiết Chiến, để Ân Tử Thành được đi đại hội đoạt đao một chuyến. Dù sao lần đoạt đao đại hội này Ân Vô Thường cũng có nghe nói, cái khác không nói trước nhưng nếu có thể đại biểu Đại Chu tham gia đại hội đoạt đao này. Trên cơ bản chính là được công nhận là nhân vật kiệt xuất nhất thế hệ trẻ của Đại Chu, cái này đối với con đường làm quan sau này của bọn hắn có thể là có thêm một chỗ tốt rất lớn.

Ân Vô Thường có không ít thê thiếp, đã đến vị trí này của hắn thì cũng không thiếu nữ nhân, nhưng mà không biết có phải là chuyện nham hiểm hắn làm có hơi nhiều hay không mà dẫn đến tới bây giờ hắn không có một đứa nam nửa đứa nữ. Vì vậy Ân Vô Thường cũng xem đứa cháu Ân Tử Thành này trở thành con trai mà nuôi nấng, cho dù bỏ cái mặt già này hắn cũng phải đi xin Thiết Chiến, cúi đầu với Tô Tín, để đổi lấy

một vị trí tham gia đại hội đoạt đao cho Ân Tử Thành. Nhưng Ân Vô Thường và Tô Tín không được xem là hòa thuận mấy, dù sao hồi trước khi bọn hắn tranh đoạt vị trí Tứ Đại Thần Bổ đã xảy ra không ít xung đột, mặc dù không có gì to tát, nhưng không thể nói là vui vẻ được. Kết quả bây giờ người so với người lại càng mạnh, Tô Tín đã là cường giả Dương Thần Cảnh, hắn không cúi đầu cũng phải cúi đầu, chỉ có điều Ân Vô Thường không nghĩ tới cuối cùng Ân Tử Thành thế mà sẽ bị xử như vậy.

Ân oán giữa hắn và Trương Nhạc Phàn kia Ân Vô Thường biết, dù sao nếu không có Ân Vô Thường gật đầu thì cấp trên của Trương Nhạc Phàn cũng không dám tùy tiện hãm hại Trương Nhạc Phàn. Trong suy nghĩ của Ân Vô Thường, mấy cái này chẳng qua là ân oán giữa tiểu bối mà thôi, không có gì to tát. Nhưng hắn chẳng thể ngờ rằng Ân Tử Thành vốn dĩ rất thông minh vậy mà phạm vào hồ đồ, động thủ ngay tại nơi này. Vì vậy lần này dù như thế nào Ân Vô Thường cũng phải đứng ra, bằng không Ân Tử Thành được hắn xem như con nối dõi ruột thịt e là sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.

Tô Tín quay đầu liếc nhìn Ân Vô Thường, thản nhiên nói: “Ân đại nhân có gì chỉ giáo?”

Ân Vô Thường cung kính nói: “Tô đại nhân, thường ngày biểu hiện của Ân Tử Thành tại Lục Phiến Môn cũng không tệ lắm, lập được không ít công lao, lần này hắn chỉ là nhất thời hồ đồ, mong rằng Tô đại nhân có thể khai ân khoan hồng, tha cho hắn một lần.”

Tô Tín hơi có chút nghi hoặc nhìn Ân Vô Thường, Ân Tử Thành này là người của hắn? Tề Long đứng ở sau lưng Tô Tín nhìn thấy tình cảnh này, hắn vội vàng truyền âm vài câu cho Tô Tín, nói cho hắn biết thân phận Ân Tử Thành này và còn có ân oán giữa hắn và Trương Nhạc Phàn. Chuyện này trong Lục Phiến Môn không phải bí mật, nhưng có rất ít ai nói. Dù sao Ân Tử Thành thậm chí còn tương đương với con trai Ân Vô Thường, coi như là sau lưng Tề Long có Tô Tín với tư cách là chỗ dựa thì hắn cũng không dám ăn nói lung tung, chớ nói chi là mấy võ giả bên Lục Phiến Môn.

Sau khi Tô Tín nghe xong vẻ mặt càng lạnh hơn vài phần, hắn không có chút hảo cảm nào với Ân Vô Thường này, người này làm việc hai mặt ba lòng, âm hiểm rất độc, tuyệt đối không phải loại người có thể thu phục. Nếu Ân Tử Thành này là người của Thiết gia thì mặt mũi này Tô Tín sẽ cho, đến lúc đó đương nhiên có người của Thiết gia đi giáo huấn hắn. Nhưng nếu hắn là người của Ân Vô Thường, Tô Tín dựa vào cái gì mà cho hắn mặt mũi? Nói không dễ nghe là hiện tại mặt mũi Ân Vô Thường hắn tại trước mặt Tô Tín ngay cả một phân tiền cũng không bằng!

Vì vậy Tô Tín thản nhiên nói: “Công lao là công lao, xử phạt là xử phạt, há có thể vơ đũa cả nắm? Huống hồ trước đây hắn lập được công lao, chẳng lẽ Lục Phiến Môn chưa ban thưởng tương ứng cho hắn sao? Cũng bởi vì trước kia hắn lập được công lao nên bây giờ có thể miễn bị xử phạt, cái này là đạo lý gì?”

Chương 1728 - Xin tha. (2)

Xin tha. (2)

Ân Vô Thường bị lời của Tô Tín làm cho nghẹn tới mặt đỏ bừng, biệt danh của hắn là Tiếu Diện Diêm La, ngày xưa đúng là hắn thường xuyên treo một khuôn mặt tươi cười, nhưng lúc này mặt hắn đã lạnh như băng.

Dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới mình đã cúi đầu đủ thấp nhưng Tô Tín này thế mà vẫn hùng hổ dọa người. Chỉ có điều bây giờ Tô Tín đã là trọng thần một phương của triều đình, cường giả Dương Thần Cảnh, đã không còn ngang vai phải vế nữa rồi, vì vậy Ân Vô Thường cũng chỉ đành cắn răng tiếp tục ăn nói khép nép, nói: "Tô đại nhân, pháp lý không ngoài tình người, có thể nhìn vào mặt mũi của ta mà bỏ qua cho Ân Tử Thành lần này hay không? Chuyện hắn hãm hại đồng liêu ta sẽ cho Tô đại nhân và cả vị tiểu huynh đệ này một công đạo. Tô đại nhân, ngươi xem thế nào?"

Ân Vô Thường trong Lục Phiến Môn được coi là một người có danh vọng tuyệt đối, tối thiểu những võ giả Lục Phiến Môn ở đây đều sẽ cung kính, không dám có nửa phần ngỗ nghịch. Kết quả ở trước mặt Tô Tín, Ân Vô Thường khí thế bất phàm xưa gì lại chỉ có thể cúi đầu nhận sai chịu thua, có thể nghĩ uy thế Tô Tín bây giờ. Ở trước sức mạnh thực sự những thứ như lai lịch chẳng là cái thá gì!

Nhìn Ân Vô Thường, Tô Tín thản nhiên nói: "Ân đại nhân, ngươi đã có thâm niên trong Lục Phiến Môn, theo lý mà nói ngươi mở miệng, phần tình cảm này ta nhất định phải bán rồi."

Nghe Tô Tín nói như vậy, Ân Vô Thường lập tức thở phào một hơi, quan tâm sẽ bị loạn, hắn vốn là người khôn khéo nhưng không biết trong giọng Tô Tín có phần nặng nề.

Quả nhiên, Tô Tín bỗng đổi giọng, nói: "Nhưng không quy củ không thành luật lệ, hôm nay Ân Tử Thành hắn phạm sai lầm ngươi tới cầu, ngày mai những người khác phạm sai lầm cũng sẽ có người tới cầu, cầu tới cầu lui, quy củ pháp tắc của Lục Phiến Môn ở đâu? Huống hồ lần này Ân Tử Thành làm ra chuyện có phần quá đáng, dám trước mặt mọi người hãm hại

đồng liêu, quả thực chính là tội không thể tha! Truy phong tuần bổ và tập sự mật thám Lục Phiến Môn ta khi thực thi nhiệm vụ cũng phải tựa lưng vào nhau, dìu đỡ mới có thể sống sót trong từng cái nhiệm vụ nguy hiểm. Bây giờ bị hắn giở trò, nếu như người Lục Phiến Môn ta ngay cả đồng liêu mình cũng không tín nhiệm, đây đối với Lục Phiến Môn ta chính là một sự đả kích khổng lồ. Vì vậy Ân Tử Thành này không thể tha được, người tới, kéo hắn ra ngoài!"

Đối với cách xử lý của Tô Tín, mọi người ở đây đều không nói gì, thậm chí trong mắt một ít võ giả trẻ tuổi của Lục Phiến Môn cũng lộ vẻ tán đồng. Ân Tử Thành này thường ngày ỷ vào Ân Vô Thường trong Lục Phiến Môn mà hoành hành ngang ngược, ngay cả người của Thiết gia cũng phải nể hắn ba phần. Kết quả hôm nay hắn dám ngang nhiên ra tay hãm hại đồng liêu, có hắn là kẻ mở đầu, về sau lúc thi hành nhiệm vụ ai yên tâm giao sau lưng của mình ra đây? Vì vậy cách làm lần này Tô Tín thật hả hê lòng người.

Ân Vô Thường cắn răng nhìn xem Tô Tín, giọng lạnh lùng nói: "Được, được, được, Tô đại nhân ngươi xử lý vô cùng hợp lý!"

Vừa dứt, không ngờ Ân Vô Thường cách không đánh ra một chưởng, đánh thẳng vào ngực Ân Tử Thành, chấn vỡ tâm mạch, trực tiếp đánh chết! Mọi người ở đây lập tức đơ người, ai cũng không nghĩ tới Ân Vô Thường này lại đột nhiên động thủ với Ân Tử Thành mà chính mình coi như con ruột.

Ân Vô Thường đỏ mắt nói: "Ân Tử Thành hãm hại đồng liêu, tội ác tày trời, phạt chết! Hôm nay ta quân pháp bất vị thân, không nhọc Tô đại nhân ngươi động thủ!"

Đối với võ giả, võ công bị phế gần như không khác giết bọn họ là bao, thậm chí có người không chịu nổi loại đả kích này dẫn đến tự sát, số lượng cũng không ít. Chính là vì Ân Vô Thường xem Ân Tử Thành giống như con ruột nên hắn mới không đành lòng nhìn cảnh Ân Tử Thành phải chịu khốn khổ này, vì vậy hắn trực tiếp ra tay, giúp Ân Tử Thành giải thoát trước.

Sau khi nói xong câu đó, Ân Vô Thường liền quay người rời đi, những người khác ở đây đều lắc đầu, đặc biệt là có một chút đồng cảm với ông già như Ân Vô Thường, đều thầm than trong lòng Ân Vô Thường này e là đã đi lầm đường.

Lục Phiến Môn lúc này đã không phải là Lục Phiến Môn trước kia rồi, người của Thiết gia có lẽ sẽ niệm chút tình cũ không động vào ngươi, nhưng một khi ngươi chọc phải Tô đại nhân, hắn há sẽ cho ngươi mặt mũi?

Hồi tranh đoạt vị trí Tứ Đại Thần Bổ, Ân Vô Thường và Tô Tín có thể xem là không vui vẻ mấy, nhưng bây giờ Tô Tín đã trở thành trọng thần một phương của triều đình, cường giả Dương Thần Cảnh, vậy ngươi cũng nên tỏ vẻ chịu thua một phen, kết quả ngươi bình thản, thậm chí cố ý trốn tránh Tô Tín, vậy cũng đừng trách hôm nay Tô đại nhân không cho ngươi mặt mũi.

Đối với ánh mắt hiện lên hận của Ân Vô Thường lúc gần đi Tô Tín không chút để ý, hắn đã không cùng tầng mây với loại người này nữa, sư tử sẽ ghi hận với một con kiến sao?

Nhìn mọi người ở đây, Tô Tín lạnh lùng nói: “Bắt tổng bộ đầu truy phong Tôn Thừa Kiếm lại cho ta! Thân là thủ trưởng lại cố ý hãm hại cấp dưới, trực tiếp phế bỏ võ công, trục xuất Lục Phiến Môn!”

Chương 1729 - Kim Trướng Hãn Quốc

Kim Trướng Hãn Quốc

Đã ra tay thì dứt khoát làm tới cùng, tên Tổng bộ đầu truy phong dưới áp lực của Ân Vô Thường đáp ứng hãm hại Trương Nhạc Phàn cũng không là đồ tốt lành, vừa khéo xử lý cả đôi.

Tô Tín vừa ra lệnh đã có một mật thám tập sự và một tổng bộ đầu Truy Phong bị giết, uy thế này không khỏi khiến trong lòng mọi người có chút lo sợ.

Đương nhiên cũng có người nhìn ra hai kẻ kia chính là tự tìm đường chết, cũng chẳng thể trách được ai.

Quan trọng nhất chính là những kẻ mạnh trong quân ngũ đều ở đây, vậy mà mấy tên bên Lục Phiến Môn lại làm ra mấy chuyện khốn nạn khiến người khác không chấp nhận được như vậy, làm cho mấy người trong quân ngũ nhìn vào chê cười, bọn họ không tức giận mới lạ.

Hai người đã chết nhưng tuyển chọn vẫn muốn tiếp tục, những kẻ tiếp theo cũng không có gì vui vẻ, hầu như thực lực của mấy kẻ đó cũng chỉ là Vô Kỳ.

Chẳng qua người cuối cùng của vòng trước khiến Tô Tín chú ý, người này hình như là Trấn Mãn Thương mà trước đây đã do thám được.

Người này thực lực không cao cũng không thấp, vỗn dĩ Tô Tín định trực tiếp loại người này.

Nhưng Trần Mãn Thương này lại ra tay nham hiểm tần nhẫn, từ dùng lời kích động đến những thủ đoạn bất lương hắn đều đã làm, so với hắn thì đổi thủ của hắn ta vốn dĩ mạnh hơn rất nhiều, nhưng lại bị Trần Mãn Thương ra tay đột ngột khiến tên đối thủ kia không kịp ứng biến dẫn đến thua cuộc, việc đó cũng khiến cho tên đối thủ kia có phần nhẫn nhịn oan uổng.

Chẳng qua đứng ở trên đài Tô Tín có thể nhìn một cách rõ ràng, nếu không trận đấu này chỉ là luận bàn về bản chất, không được xuống tay quá tàn nhẫn, mà Trần Mãn Thương này lại có rất nhiều thủ đoạn để đánh chết đối phương.

Lâm Tông Việt nhíu mày, hắn xuất thân từ quân ngũ, phong cách hành sự chính là lấy cứng đối cứng, mấy kẻ không từ thủ đoạn giống Trần Mãn Thương, hắn nhìn thực sự chướng mắt.

Chẳng qua đôi mắt của Tô Tín có chút mong đợi, hắn thực sự có chút thưởng thức loại phong cách chiến đầu không từ thủ đoạn này. Người này nếu bất tử, tương lai cũng sẽ là một nhân vật lớn, cho nên Tô Tín nói thẳng: “Trẫn Mãn Thương thông qua.”

Trong tức khắc mọi người ở đây ồ lên một tiếng, loại người này mà cũng có thể thông qua, có còn đạo lý không đây?

Chẳng qua người tuyên bố thông qua là Tô Tín nên mọi người ở đây dù đều bất mãn nhưng cũng không lên tiếng.

Vừa nãy Tô Tín mới giết hai người, trên người tràn đầy uy thế nên bọn họ cũng không dám nhiều lời.

Tô Tín trầm giọng nói: “Được rồi. Mau đi chuẩn bị đi, ba ngày sau sẽ đến Kim Trướng Hãn Quốc,”

“Vâng, đại nhân!”

10 ngày sau, Tô Tín và Thiết Chiến đã mang theo những võ giả trẻ tuổi của Đại Chu thâm nhập vào thảo nguyên phương Bắc.

Trước mắt Kim Trướng Hãn Quốc có lòng lang dạ sói đã rất rõ ràng, nhưng bọn họ vẫn chưa chính thức muốn tuyên chiến với Đại Chu cho nên đám người Tô Tín vừa bước vào lãnh thổ của Kim Trướng Hãn Quốc đã có một đám người ra chào đón hộ tống đi vào.

Hơn nữa đám người này thực lực không hề thấp, người đi đầu là cường giả Dương Thần cảnh, toàn thân khoác một tấm trường bào bằng da sói trắng như tuyết, gương mặt hung hãn, toàn thân tỏa ra một khí tức lạnh lẽo.

“Ha ha ha! Thiết huynh, đã lâu không gặp, chà chà, nhưng mà có vẻ lần này Đại Chu mấy người đưa theo toàn mấy người có chút yếu.”

Tên võ giả Dương Thần cảnh của Kim Trướng Hãn Quốc kia trêu chọc một câu rồi lại chuyển mắt đến Tô Tín đánh giá: “Vị này là Tây Bắc Vương nổi danh khắp Đại Chu, Tô Tín?” Chà chà, quả nhiên tư thế oai hùng bất phàm, chi bằng người tới Kim Trướng Hãn Quốc của ta đi? Bọn ta nguyện ý hạ mình gả công chúa cho ngươi, phong vạn hộ hầu, đại tướng quân!”

Khả năng học tập của võ giả Dương Thần cảnh thực sự kinh người, cho dù không muốn học nhưng những tích lũy ngày thường cũng đủ để cho Tô Tín hiểu được ngôn ngữ của Kim Trướng Hãn Quốc.

Thấy võ giả Dương Thần cảnh lại dùng trò ly gián hèn hạ, Tô Tín trực tiếp dùng tiếng Trung Nguyên lạnh nhạt nói: “Xin lỗi, công chúa của Kim Trướng Hãn Quốc của các ngươi ta không nhận nổi. Hơn nữa ta là tiết độ sứ của Đại Chu Tây Bắc, không

phải Tây Bắc vương gì đó, triều đình không phong chức vị vương gì đó.”

Thiết Chiến nhíu mày nói: “Ngột Cốt Lợi, ngươi nói như thế là có ý gì? Lần này chúng ta tới Kim Trướng Hãn Quốc cũng không phải để khiêu chiến. Mà không phải mấy người ở Kim Trướng Hãn Quốc thích nói chuyện thẳng thắn à? Sao giờ lại nói mấy câu đầy giả tạo này?”

Khi Tô Tín vừa nghe được Thiết Chiến nói như vậy, hắn đã lập tức biết được thân phận của người trước mặt.

Một trong bát bộ Thảo Nguyên, tộc trưởng của bộ Thiên Lang, cũng là Kim Lang đại tướng quân của Kim Trướng Hãn Quốc, Ngột Cốt Lợi, cũng là người được đại hãn Mạc Qua hiện tại tin dùng.

Mạc Qua cũng xuất thân từ Thiên Lang, chẳng qua hiện tại Mạc Qua đã là đại hãn, cho nên chức vụ trước đây của hắn ở Thiên Lang cũng nên tìm người thay thế, vậy nên chức vụ đó đã được giao cho Ngột Cốt Lợi.

Có thể phái một cường giả như Ngột Cốt Lợi đến nghênh đón, hiển nhiên Kim Trướng Hãn Quốc đối với Đoạt Đao đại hội cũng rất coi trọng, ít nhất là đối với người bên Đại Chu nó rất quan trọng.

Chương 1730 - Kim Trướng Hãn Quốc (2)

Kim Trướng Hãn Quốc (2)

Ngột Cốt Lợi cười ha ha nói: “Chỉ đùa chút thôi mà, đối với tộc nhân Thảo Nguyên các người chính là khách quý. Chư vị mời theo ta.”

Nói xong, Ngột Cốt Lợi làm tư thế mời khách.

Lần này địa điểm mà Kim Trướng Hãn Quốc tổ chức đại hội đoạt đao là ở xung quanh thánh địa Thiên Hồ, đám người Tô Tín còn phải đi thêm một lúc nữa mới đến nơi.

Nghe nói thánh địa Thiên Hồ này chính là nơi ngày xưa bát bộ Thảo Nguyên ký tên liên minh thành lập ra Kim Trướng Hãn

Quốc, có thể nói là nơi ra đời của Kim Trướng Hãn Quốc, cho nên nơi này mới được phong làm Thánh Địa. Thậm chí người ta còn nói Xích Huyết Trảm Long Đao cũng được rèn ra ở giữa hồ.

Dọc theo đường đi, Tô Tín thật sự không thể nhận ra được khu vực của Kim Trướng Hãn Quốc với Bắc Nguyên khác nhau chỗ nào. Điểm khác nhau duy nhất là chỗ này có vẻ trống trải hơn Bắc Nguyên rất nhiều. Phải cách mấy chục dăm mới có thể thấy được một thành trì.

Ngột Cốt Lợi chỉ vào một tòa thành lớn đắc ý nói: "Nơi này một trăm trước là thuộc về Trung Nguyên các ngươi, cũng là một bộ phận của Bắc Nguyên, nhưng cuối cùng lại bị Kim Trướng Hãn Quốc bọn ta cướp đi.

Người Trung Nguyên các ngươi luôn thích nói xấu Kim Trướng Hãn Quốc, nhưng thật ra sinh hoạt ở nơi đây không hề kém so với Trung Nguyên các ngươi, thậm chí còn có võ giả có huyết thống Trung Nguyên thuần khiết quy phục chúng ta và đang được đảm nhiệm vị trí đại tướng quân.

Nhưng Chu triều các ngươi lại bài xích người ngoại tộc, toàn bộ Chu Triều trên cơ bản chả được mấy người là ngoại tộc."

Một trăm năm trước là Đại Tấn mất khu vực này một cách đáng tiếc cho nên hiện tại nơi đây mới không liên quan đến Đại Chu. Nghe xong Thiết Chiến cũng chỉ hừ lạnh một tiếng nói: "Ngày xưa Tấn triều vứt bỏ khu vực này, sau này Đại Chu cũng sẽ thu hồi lại. Nhớ kỹ, Đại Chu ta không tiếc mấy thứ hồi xưa Tấn triều giúp phế vật."

Ngột Cốt Lợi cười không nói gì, nhưng Tô Tín lại nhìn chằm chằm vào hắn.

Từ cuộc nói chuyện với Ngột Cốt Lợi này Tô Tín liền có thể nhìn ra được dã tâm của Kim Trướng Hãn Quốc đối với Đại Chu.

Giống như 36 quốc gia ở Tây Vực, bọn họ nếu như xâm lấn Trung Nguyên hầu như sẽ không cướp đất mà chỉ đốt giết cướp bóc để kiếm một chút lợi ích.

Mà Kim Trướng Hãn Quốc này lại cướp đất đem về làm địa bàn của mình rồi kinh doanh, thậm chí còn quan tâm đến các thủ phủ của Trung Nguyên Đại Chu, từ đó có thể hình dung được bọn họ muốn gì.

Hơn nữa khu vực đó tuy rằng nhiều người Trung Nguyên nhưng chỉ cần qua hai hoặc ba thế hệ, theo thời gian người của Kim Trướng Hãn Quốc thông hôn với người Trung Nguyên, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ bị hoàn toàn đồng hóa thành người của Kim Trướng Hãn Quốc, tuy rằng bọn họ không có huyết mạch giống nhau.

Hơn nữa dựa theo lời nói của Ngột Cốt Lợi, bọn họ còn có một vị đại tướng quân Dương Thần cảnh, điều này cũng có thể chứng minh được dã tâm của Kim Trướng Hãn Quốc.

Hệ thống quân đội của Kim Trướng Hãn Quốc không thể nào so sánh với Đại Chu. Lúc trước bọn họ bắt chước Đại Chu chế tạo ra một đồ vật, nhưng vì quá mức rườm rà nên khá yếu, cho nên phương án này dùng được không lâu cũng đã bị phế đi.

Hiện tại chế độ của Kim Trướng Hãn Quốc thật sự rất đơn giản, trừ Đại Hãn thì tộc trưởng bát bộ là cao quý nhất.

Mà những người khác nếu lên được Dương Thần cảnh chỉ cần đối phương đồng ý quy phục Kim Trướng Hãn Quốc lập tức sẽ được Kim Trướng Hãn Quốc thu về dưới trướng.

Trước mắt Kim Trướng Hãn Quốc để những võ giả xuất thân từ bát bộ Thảo Nguyên trở thành đại tướng quân, chỉ cần có thể đứng trong hàng ngũ đó chắc chắn không phải dạng người đơn giản.

Ngột Cốt Lợi trực tiếp dẫn nhóm người của Tô Tín đi liền một mạch 7 ngày 7 đêm mới đến được nơi mà Kim Trướng Hãn Quốc coi là truyền thuyết, thánh địa Thiên Hồ.

Toàn bộ Thiên Hồ giống như một giọt nước mắt trong suốt đang rơi giữa trung tâm, dòng nước vô cùng thuần khiết khiến người ta si mê không ngừng.

Một số võ giả trẻ tuổi khi gặp cảnh này trên mặt cũng hiện lên một chút sợ hãi.

Kim Trướng Hãn Quốc nằm ở bên cạnh bờ hồ, do hàng ngàn hàng vạn lều trại tạo thành, tỏa ra một cảm giác dũng mãnh.

Ngột Cốt Lợi chỉ vào một nhóm lều trại nói: "Mấy vị xin mời vào, còn một vài võ giả trong giang hồ chưa tới, chờ bọn họ đến đại hội đoạt đao sẽ chính thức bắt đầu."

Thế nhưng vào lúc này lại có một âm thanh lạnh lùng truyền đến: "Tô Tín cũng tới? Ai là Tô Tín?"

Ở nơi dừng chân, một võ giả Dương Thần cảnh toàn thân mặc chiến giáp đen, đầu cạo trọc, trên mặt còn khắc những phù văn màu đen bước từ trong ra, xung quanh toát ra một hơi thở cổ hỏa mạnh mẽ, giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào.

Nhìn thấy người này xuất hiện Ngột Cốt Lợi liền chau mày, hắn vừa định nói gì đó thì Tô Tín đã điềm đạm nói: "Ta là Tô Tín."

Tên võ giả đầu trọc kia vừa nghe xong liền bật cười ha ha nói: "Được được được! Ta thật sự không nghĩ ngươi lại dám đến Kim Trướng Hãn Quốc của ta, đúng là tìm chết."

Giọng nói vừa cất lên tên võ giả kia đã trực tiếp ra tay, từng bước đi của hắn khiến mặt đất rung chuyển giống như có một sức mạnh vô cùng lớn đánh xuống dưới đất khiến cho mặt đất nứt ra hàng trăm vết, thể hiện ra sức mạnh khủng khiếp của hắn.\

Chương 1731 - Biểu hiện điên cuồng.

Biểu hiện điên cuồng.

Những võ giả trẻ tuổi phía sau Tô Tín trong nháy mắt đã lộ rõ vẻ sợ hãi. Trong mắt họ tên võ giả đầu trọc kia lúc này đã không phải là con người nữa rồi, mà là một cự thú thời viễn cổ!

Võ giả đầu trọc kia đánh ra một quyền, phù văn trên đầu hắn liền phát ra một tia ánh sáng kỳ lạ khiến cho xung quang hắn được bao phủ bằng một luồng bạo khí. Khi luồng bạo khí ấy theo nắm đấm của hắn đi xuống, không khí dường như bị xé rách, trong nắm đấy của hắn ta cảm giác có một chút kì quái.

Tô Tín trong nháy mắt hiện lên một tia sắc lạnh, hắn giống như không nhớ rõ bản thân đã đặc tội gì với người của Kim Trướng Hãn Quốc. Nếu như vì hắn là người của Đại Chu nên tên kia mới động thủ thì sao hắn phải tìm được đúng Tô Tín làm gì?

Đối phương muốn khiêu chiến, dù cho đây là địa phận của Kim Trướng Hãn Quốc Tô Tín cũng sẽ không lùi bước.

Tên võ giả đầu trọc của Kim Trướng Hãn Quốc kia bỗng nhiên ra tay với Tô Tín, đây là điều mọi người ở đây không ai nghĩ tới. Bây giờ Đại Chu và Kim Trướng Hãn Quốc còn chưa khai chiến mà, ngươi vội vàng như vậy làm gì? Hơn nữa nếu thật sự muốn đánh, lúc tại biên giới Bắc Nguyên Đạo Ngột Cốt Lợi đã hoàn toàn có thể động thủ, hơn nữa lúc này biểu cảm trên mặt Ngột Cốt Lợi cũng hiện đầy vẻ khiếp sợ. Song, mấy thứ này Tô Tín không quan tâm được, đối phương đã ra tay, chẳng lẽ bản thân còn có thể nhượng bộ hay sao?

Đối mặt với một quyền kinh khủng này, Tô Tín cũng đấm ra một quyền, mây gió xao động, xé trời rách đất!

Quyền ý* mênh mông tuôn ra, trong mắt mọi người ngay cả thế giới cũng đã không thấy, bọn hắn chỉ có thể nhìn thấy Tô Tín đấm ra một quyền này, trên trời dưới đất, một quyền "duy ngã độc tôn"!

*Trực giác cảm nhận được lúc đi quyền.

Qủa đấm khí thế và mạnh mẽ của hai người va nhau, trong nháy mắt liền tuôn ra dao động khiến đại địa vỡ vụn từng khúc, những lều vải gần hai người thậm chí còn bị xé thành từng mảnh ngay lập tức. Thiết Chiến phất tay lên, dấu tay cực lớn che ngang trời, lực hút vô tận ở giữa dấu tay bạo phát, hấp thụ toàn bộ sức mạnh lan tràn đến xung quanh võ giả trẻ tuổi của Đại Chu, cuối cùng chụp một chưởng về phía những chỗ khác.

Thiết Chiến nhìn Ngột Cốt Lợi, lạnh lùng nói: "Cái này chính là đạo đãi khách của Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi? Các ngươi nếu muốn chiến vậy đánh một trận sảng khoái đi, tội gì tổ chức đại hội đoạt đao gì gì đó để gây ra trò cười này! Đại

Chu ta đã tập trung hoả lực trăm vạn tại biên giới Bắc Cương, lúc nào cũng kính cẩn chờ đợi!”

Ngột Cốt Lợi cũng nhíu mày, đối phương đột nhiên ra tay là chuyện hắn căn bản không ngờ tới, lúc muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa.

Mà trong sân lúc này, hai người Tô Tín và võ giả đầu trọc so quyền, Tô Tín nửa bước không lùi, còn võ giả đầu trọc tuy rằng cũng không lui lại nửa bước nhưng hai chân hắn đã bị Tô Tín đấm cho chìm xuống đất, chưa qua đầu gối, chỉ thế này đã quyết định cao thấp rồi.

Tên võ giả đầu trọc kia mặt ửng hồng, hắn không nghĩ tới sức mạnh Tô Tín thế mà mạnh mẽ như thế. Võ giả chuyên tu thân xác trên giang hồ rất ít, nơi có nhiều nhất thật ra chỉ có hai chỗ, một là Phật tông, bất luận là Thiếu Lâm Tự hay là Mật Tông, đại bộ phận đệ tử Phật Tông đều chủ tu hoặc là kiêm tu qua Luyện Thể công pháp. Khác một chỗ là Kim Trướng Hãn Quốc bọn hắn, luận trình độ tinh diệu trong võ kỹ bọn hắn thua xa Trung Nguyên, nhưng võ giả Kim Trướng Hãn Quốc lại độc nhất vô nhị, họ xem Luyện Thể công pháp như là công pháp chủ yếu để tu luyện. Vừa ra tay là lấy sức mạnh đè người, so sức mạnh bọn hắn thật sự không sợ một ai.

Kiếm pháp và cách điều khiển kiếm của Tô Tín nổi danh nhất trên giang hồ, ngoài ra võ kỹ tinh diệu cũng không kém. Người quen biết Tô Tín hoặc là người đã giao thủ với Tô Tín sẽ biết tu vi trên thân xác Tô Tín cũng cực kỳ kinh người, nhưng những người này không bao gồm những võ giả Kim Trướng Hãn Quốc.

Võ giả đầu trọc rút hai chân từ trong đất ra, nhìn Tô Tín còn muốn nói cái gì đó nhưng ngay sau đó liền bị Ngột Cốt Lợi kêu ngừng.

“Tiêu Cổ Đô! Ngươi còn muốn làm loạn tới khi nào? Ai cho phép ngươi ra tay? Trong mắt ngươi còn có Đại Hãn hay không, có tin ngay bây giờ ta sẽ đi đến trước mặt Đại Hãn thuật lại chuyện của ngươi làm hay không!”

Ngột Cốt Lợi phẫn nộ quát to một tiếng, cuối cùng đã khiến Tiêu Cổ Đô dừng bước.

Nhìn Ngột Cốt Lợi, Tiêu Cổ Đô lạnh lùng nói: "Ngột Cốt Lợi, đừng lên mặt đem Đại Hãn ra dọa ta, lần này ta chỉ đến giải quyết ân oán cá nhân mà thôi. Huống hồ với uy thế bây giờ Đại Hãn quốc ta, tội gì phải với khách khí mấy người Chu triều này như thế?"

Nói xong, tên Tiêu Cổ Đô đưa mắt nhìn sang Tô Tín, trên mặt lộ ra một tia vui vẻ dữ tợn: "Lần này ta cho Ngột Cốt Lợi một cái mặt mũi, nhưng chuyện của chúng ta vẫn chưa xong đâu, tại khu vực Kim Trướng Hãn Quốc ta, không cần biết ngươi là Tây Bắc vương hay là cường giả Địa Bảng gì gì đó, đều phải ngoe nguẩy cái đuôi mà làm người cho ta!"

Chương 1732 - Biểu hiện điên cuồng. (2)

Biểu hiện điên cuồng. (2)

Nói xong câu đó, Tiêu Cổ Đô liền muốn quay người rời đi, nhưng lúc này Tô Tín bỗng nhiên nói: "Ai cũng nói tính cách người Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi ngay thẳng, làm việc đứng đầu đều là gọn gàng và linh hoạt vô cùng, nhưng mà bây giờ xem ra là nghe danh không bằng một thấy. Muốn đánh thì đánh, muốn giết cứ giết, kéo những thứ vô dụng này ra có ích gì? Ta lại muốn nhìn xem rốt cuộc ngoe nguẩy đuôi làm người rốt cuộc là ai!"

Vừa dứt lời, Tô Tín bỗng bước ra một bước, Kiếm Khí vô biên vờn quanh quanh thân, trong nháy mắt liền bao phủ Tiêu Cổ Đô vào trong đó, Kiếm Khí vô biên xoắn giết xuống, trực tiếp hóa thành cơn lốc càn quét, luồng uy thế cường đại làm cho lòng người khiếp sợ, Thiết Chiến vội vàng mang theo những võ giả trẻ tuổi Đại Chu lui về sau cách đó mấy ngàn trượng.

Uy thế lúc Tô Tín ra tay tương đối kinh khủng, đặc biệt là nhìn độ mạnh yếu khi ra tay của hắn vào lúc này cũng không phải là đang giỡn chơi, mà thật sự động tay thật rồi, tên Tiêu Cổ Đô này e là không may rồi.

Lúc này Ngột Cốt Lợi sắp điên rồi, tên Tiêu Cổ Đô kia không tuân lệnh thì thôi, dù sao đối phương có xuất thân Hắc Kỳ Bộ

của thảo nguyên Bát Bộ Đương Trung gần với Thiên Lang, bình thường hắn cũng chẳng kính sợ gì người tâm phúc của Đại Hãn ngay trước mắt. Nhưng tên Tô Tín này bị điên rồi sao? Hắn có biết đây là nơi nào hay không? Nơi này chính là Kim Trướng Hãn Quốc, chính là địch quốc, kết quả ngươi một lời không hợp liền ra tay, chẳng chút cố kỵ, đây không phải điên thì là cái gì? Hắn quay đầu chuyển sang nhìn Thiết Chiến, khiến hắn thất vọng chính là trên mặt Thiết Chiến cũng không có chút biểu cảm, căn bản là không có ý bảo ngừng.

Trên thực tế cũng chính xác là như thế, vì sao phải kêu ngừng? Cho dù là Thiết Chiến hay là Tô Tín thì cũng không thuộc loại người nén giận. Quan trọng nhất là bây giờ lòng muông dạ thú của Kim Trướng Hãn Quốc đã hiển hiện, bao gồm đại hội đoạt đao lần này đều là biểu hiện khoe khoang võ lực của bọn hắn. Tốt lắm, các ngươi đã muốn khoe khoang võ lực thì chúng ta đây sẽ khoe khoang cùng các ngươi, lúc nên xuất thủ thì dù là Tô Tín hay là hắn thì cũng sẽ không biết sợ hãi. Coi như là hiện tại bọn hắn đang ở Kim Trướng Hãn Quốc, Tô Tín và Thiết Chiến cũng sẽ không sợ, nếu như Kim Trướng Hãn Quốc Chân Vũ cảnh không ra tay thì thôi, nếu như bọn hắn thật sự có Chân Vũ cảnh tồn tại không màng thể diện ra tay thì Triệu Vũ Niên đi theo trong âm thầm cũng không phải loại ngồi không. Giống như lời của Triệu Vũ Nhiên nói, lúc trước hắn có thể đánh trọng thương Ngạc Nhĩ Đa một lần thì bây giờ vẫn có thể đánh trọng thương hắn lần thứ hai.

Mà trong sân lúc này, Tiêu Cổ Đô bị kiếm khí vô hình Tiên Thiên phá thể của Tô Tín bao trọn trong đó xoắn giết cũng đang hết sức phiền muộn, hắn căn bản không nghĩ tới Tô Tín dám tại địa phận Kim Trướng Hãn Quốc chủ động ra tay với hắn, vì vậy nhất thời Tiêu Cổ Đô chưa xét kỹ nên đã mất tiên cơ.

Kiếm Khí sắc bén xoắn giết, trên thân Tiêu Cổ Đô chiến giáp được luyện chế từ các loại nguyên liệu trân quý cũng đã xuất hiện vết rạn nhè nhẹ, có thể nghĩ trình độ kinh khủng của Kiếm Khí này. Hắn quát to một tiếng, dựng thẳng Chưởng Vi đao, lập tức mũi đau màu đen kịt xẹt qua đất trời, đây không

phải Ma khí, mà là một luồng sức mạnh cùng loại với sức mạnh tử vong, không có sự sống, chỉ có tử khí vô biên!

Hào quang đầy trời bị xé rách, nhưng thứ lộ ra không phải thân hình Tô Tín, mà là một mảnh Địa Ngục nhuộm máu! Vô tận Huyết Sát Chi Khí tuôn ra, lúc này Tiêu Cổ Đô cảm thấy mình giống như đang đứng giữa Địa ngục, chung quanh đều là ác quỷ vô tận đang không ngừng kêu gào, sát cơ kinh khủng kia ăn mòn tinh thần của hắn, như muốn kéo hắn vào trong A Tỳ Địa Ngục vô biên!

Trong đầu Tiêu Cổ Đô hiện lên tiếng còi báo động mãnh liệt. Không đúng! Đây là huyễn thuật! Tiêu Cổ Đô cắn mạnh đầu lưỡi một cái, lập tức một ngụm máu tươi có mùi nồng đặc giống như chì thủy ngân tuôn ra, A Tỳ Địa Ngục biến mất không thấy gì nữa, nhưng xuất hiện ở trước mắt hắn lại là một thanh kiếm, là một thanh kiếm nhuốm máu giết chóc!. Trong nháy mắt nhìn thấy thanh kiếm này, tóc gáy Tiêu Cổ Đô lập tức dựng đứng, A Tỳ Địa Ngục chưa biến mất, mà là sáp nhập vào trong thanh kiếm này, vừa rồi đây không phải là huyễn thuật, mà là ảo cảnh do vô biên Huyết Sát Chi Khí tự nhiên hình thành!

“Sất!”

Hai tay Tiêu Cổ Đô kết ấn, phun ra một âm tiết kỳ dị, một hư ảnh Ma Thần đầu có hai sừng hiện ra ở phía sau hắn, một ấn rơi xuống, Ma Thần gào thét, lập tức hư không nổ, giống như muốn trấn áp kiếm kia. Thế nhưng một kiếm kia tựa như mang theo cả Địa Ngục chém ra ngay trước mặt, hư ảnh Ma Thần kia không chịu nổi một kích, gần như bị một kiếm này xoắn giết chỉ trong nháy mắt, chân khí màu đen quanh thân Tiêu Cổ Đô điên cuồng tuôn ra, nhục thể của hắn dường như đều phồng lớn thêm một vòng, nhưng vẫn bị Kiếm Khí huyết sắc làm bị thương, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, lùi ra ngoài hơn mười bước!

Mặt Tô Tín vô cảm, nhưng quanh thân cũng đã bị Huyết Sát Chi Khí giống như Địa Ngục vờn quanh, phụ trợ khiến Tô Tín như một sát thần. Cái này chính là kiếm kỹ Chí Cường ngày xưa của Huyết Ma Giáo, kiếm điển Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục!

Chương 1733 - Hắc Kỳ bộ.

Hắc Kỳ bộ.

Kiếm kỹ có thể được Huyết Ma Giáo xem trọng như thế, quả nhiên uy năng không tầm thường, sử dụng với Huyết Sát Chi Khí, kiếm điển Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục này hơn cả Huyết Hà Thần Kiếm của Tô Tín gấp mấy chục lần. Đương nhiên hướng đi về sau của Huyết Ma Giáo sẽ đi lệch, không chỉ có Huyết Ma kinh ăn mòn tâm chí người sử dụng, khiến một vài võ giả tâm chí không kiên định hoàn toàn nhập ma, khống chế tham lam không biết của bản thân*, giết người hút máu lung tung, kiếm điển Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục này cũng có chỗ thiếu sót không nhỏ.

Vừa rồi lúc sử dụng Huyết Sát kia thật sự là quá mạnh mẽ, không chỉ đánh thẳng vào tâm chí đối thủ mà còn đánh thẳng vào tâm chí của mình. Kể từ đó khi sử dụng kiếm kỹ này chỉ cần không cẩn thận một lần có lẽ cũng sẽ bị Huyết Sát Chi Khí kia ăn mòn tâm chí hoàn toàn, trở thành một tên điên chỉ biết là giết chóc. Đương nhiên điều này Tô Tín hoàn toàn không sợ, hắn từ Tiên Thiên đã bắt đầu tu luyện Huyết Hà Thần Kiếm, đối với vận dụng Huyết Sát Chi Khí đã rất quen thuộc, vì vậy coi như là kiếm điển Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục cường thịnh hơn gấp mấy chục lần thì Tô Tín cũng có tự tin có thể khống chế được sức mạnh cấp Huyết Sát này.

Mà lúc này, mặt Tiêu Cổ Đô ửng hồng, đây không phải bởi vì thương thế của hắn, mà là vì bị tức. Nơi này là Kim Trướng Hãn Quốc, là sân nhà của hắn, kết quả ở chỗ này hắn cũng bị Tô Tín gây thương tích, điều này làm cho mặt của hắn phải để đi đâu? Quan trọng nhất là Kim Trướng Hãn Quốc mặc dù là Kim Trướng Hãn Quốc nhưng xét kỹ thì là từ Bát Bộ thảo nguyên tạo thành. Bát Bộ thảo nguyên thay phiên chấp chính như thường ngày, nhưng vẫn có tranh đấu gay gắt lẫn nhau, hắn là người Hắc Kỳ bộ, hôm nay hắn ăn nhục, người bộ khác bây giờ chắc chắn đang âm thầm hóng hớt. Hắn và Tô Tín đã giao thủ vài chiêu, làm ra động tĩnh lớn như vậy, kết quả bây giờ chính giữa lều lớn Kim Trướng Hãn Quốc không có một người ra tới, hiển nhiên bọn họ đều đang ôm tâm trạng hóng

chuyện mà vây xem, điều này làm cho Tiêu Cổ Đô không thể chịu đựng được.

Tiêu Cổ Đô bị kiếm điển Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục của Tô Tín gây thương tích, lúc này đã phẫn nộ đến cực hạn. Vốn chuyến này tới hắn chỉ muốn cho Tô Tín một hạ mã uy chứ không phải thực sự muốn khai chiến vạch mặt với bọn họ. Cho dù hắn lỗ mãng cũng biết bây giờ là lúc nào, Kim Trướng Hãn Quốc bọn hắn vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng hoàn toàn để khai chiến với Đại Chu, vì vậy coi như là hắn có thể thắng được Tô Tín cũng không thể giữ hắn ở đây. Nhưng hắn không nghĩ tới mình đã chuẩn bị rời đi rồi mà Tô Tín này không xuôi không tha, không ngờ còn làm hắn bị trọng thương.

Trong mắt Tiêu Cổ Đô đã hiện lên một tia lạnh lùng, một cây Hắc Kỳ hiện ra trong tay hắn, cao chừng hai người, cây cờ giống như trường thương, phía trên khắc các loại phù văn, nhưng chất liệu thì cực kỳ kỳ quái, không giống kim loại. Trên mặt cờ dùng da thú không biết tên may, bên trên vẽ các loại ác quỷ Tà Thần, trông rất sống động, có vẻ vô cùng tà dị.

“Hắc Tử Kỳ!”

Ngột Cốt Lợi sắc mặt lập tức thay đổi. Tiêu Cổ Đô bị điên rồi phải không! Ngay cả Hắc Tử Kỳ cũng mang ra!?

Bọn hắn là Hắc Kỳ Bộ, sở dĩ tên là Hắc Kỳ Bộ là vì Hắc Tử Kỳ này. Hắc Tử Kỳ chính là là một loại binh khí bí truyền của Hắc Kỳ Bộ bọn hắn, cột cờ chế tạo từ xương thú, ngấm máu cường giả tôi luyện mà thành.

Còn lá cờ thì dùng máu sói, da nai bảy màu, các loại dị thú làm miếng lót chính, sau đó may thêm một tầng Luyện Thể công pháp tu luyện tới cảnh giới đại thành, yếu nhất cũng phải da người của võ giả Dung Thần Cảnh, cuối cùng từ ở phía trên Tát Mãn Hắc Kỳ Bộ khắc các loại ác quỷ đồ đằng Tà Thần, máu ngũ độc ngâm, xong xuôi mới rèn ra binh khí vô cùng tà môn như Hắc Tử Kỳ. Chỉ có điều Hắc Tử Kỳ này quá mức tà dị, mỗi lần sử dụng đối với bản thân võ giả cũng là có cắn trả nhất định, hơn nữa rèn ra Hắc Tử Kỳ này cũng quá là khó khăn, cho nên cả Hắc Kỳ Bộ chỉ có võ giả Dương Thần Cảnh mới có thể luôn mang theo một cây Hắc Tử Kỳ, mấy cây Hắc

Tử Kỳ còn lại thì võ giả Dung Thần Cảnh thay nhau sử dụng, hơn nữa nếu như không phải đã đến tình trạng sống chết thực sự thì bọn hắn cũng sẽ không dùng đến Hắc Tử Kỳ.

Lúc này tên Tiêu Cổ Đô kia hiển nhiên đã bị Tô Tín dồn đến ranh giới nhất định, nếu không hắn sẽ không lấy Hắc Tử Kỳ này ra. Cờ lớn lay động, gió lạnh lập tức thét gào, ác quỷ than khóc.

Chính giữa hai mắt Tiêu Cổ Đô đều nhuốm một luồng màu đen nhánh. Theo lá cờ lớn của Tiêu Cố Đô phấp phới là một màu đen vô biên lập tức che khuất bầu trời, mặt trời không sáng, chỉ có vô tận ác quỷ đang kêu thảm không ngừng!

Sắc vàng quanh thân Tô Tín phát sáng rực rỡ, Kim Cương Bất Hoại thần công sau khi tu luyện đại thành đúng là có tác dụng khắc chế nhất định với những tà sùng* công pháp này. Chỉ có điều Tô Tín chưa từng nghĩ mình sẽ bị động phòng ngự, đối với hắn tấn công vĩnh viễn đều là phòng ngự tốt nhất!

*trước đây chỉ quỷ quái phá, hại người.

Chương 1734 - Hắc Kỳ bộ. (2)

Hắc Kỳ bộ. (2)

Âm thanh kiếm kêu trong nháy mắt vang vọng đất trời, Phi Huyết Kiếm từ trong tay Tô Tín vung lên, lập tức vô biên A Tỳ Địa Ngục hiện lên, va chạm với ác quỷ biến đổi từ trong Hắc Tử Kỳ.

Tiêu Cổ Đô lắc lá cờ lớn, mỗi lần lắc đều có vô số Ma Ảnh dao động đánh về phía Tô Tín, nhưng đều bị Huyết Sát kiếm khí của hắn xoắn giết. Hơn nữa Hắc Tử Kỳ trong tay Tiêu Cổ Đô trên cơ bản đã bị hắn xem như thương bổng mà sử dụng, bản thân hắn chủ tu chính là Luyện Thể công pháp, mỗi một cờ nện xuống đều có Liệt Địa chi uy.

Cây cờ Hắc Tử Kỳ mặc dù là dùng xương dị thế chế tạo thành, nhưng bởi vì nhuộm máu tươi của cường giả, hơn nữa sau đó còn dùng bí pháp luyện chế nên trình độ đó chắc chắn thậm chí là không kém hơn một vài kim loại dị biệt, thế lớn lực nặng, vô cùng chắc chắn, sau khi va chạm với Phi Huyết Kiếm

của Tô Tín thậm chí còn không phân cao thấp. Phải biết rằng Phi Huyết Kiếm của Tô Tín có thể nói đã coi như là cực phẩm trong Thiên Binh, đặc biệt là sau khi sáp nhập vào răng nhọn của Ba Xà* là Thượng Cổ Yêu thú thì càng cực kỳ kiên cố.

Trong mắt Tiêu Cổ Đô hiện lên ý muốn giết người dữ tợn, Hắc Tử Kỳ trên tay hắn bỗng nhiên tuôn ra một luồng huyết quang nồng đậm. Theo lá cờ lớn phấp phới, vô số tà sùng hóa thành một Thượng Cổ Ma Thần, đấm một quyền vào Tô Tín!

Tròng mắt Tô Tín hơi híp, thực lực Tiêu Cổ Đô này trong võ giả Dương Thần Cảnh cũng chỉ được xem là tầm thường, thậm chí không bằng thực lực Thái Tam Nguyên và Nhạc Đông Lưu.

Chỉ có điều bởi vì Luyện Thể công pháp của hắn đã đại thành, vì vậy khá khó đối phó, Tô Tín muốn giết hắn cũng phải tốn nhiều công sức. Nhưng Hắc Tử Kỳ của Hắc Kỳ Bộ bọn hắn đúng thật là vô cùng tà dị, một thanh Thiên Binh không cần nhận chủ nhưng sức mạnh khi chém ra có thể càng khủng bố hơn Thiên Binh cực phẩm, hơn nữa bí pháp Hắc Kỳ Bộ của bọn hắn, uy năng của nó thậm chí còn gần với Thần Binh. Bảo sao Hắc Kỳ Bộ được gọi là Hắc Kỳ Bộ, Hắc Tử Kỳ này đối với Hắc Kỳ Bộ đúng thật là sự tồn tại tương đối quan trọng. Chẳng qua Hắc Tử Kỳ này tuy rằng mạnh mẽ nhưng cũng phải nhìn xem nó được cầm trong tay ai. Nếu như Hắc Tử Kỳ này được cường giả cấp bậc cỡ Lâm Tông Việt cầm trong tay thì dưới tình huống không sử dụng tiêu hao phẩm, Tô Tín sẽ không nói hai lời, chỉ có thể nhượng bộ lui binh. Nhưng cầm trong tay Tiêu Cổ Đô thì vẫn chưa đủ!

Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín điểm nhẹ, lập tức hư không bỗng đông lại, kiếm ý vô biên hình thành Kiếm Vực, bao phủ mọi thứ vào trong đó. Kiếm ý bay múa, nhưng trong kiếm ý Tô Tín còn xen lẫn một tia huyết sắc, khiến Nhị Thập Tam Kiếm diệt tiên thí thần càng lộ vẻ dữ tợn. Nhị Thập Tam Kiếm của Tô Tín vốn chính là hắn lấy vô số chí cường kiếm điển ngưng tụ trong Cửu Trọng Kiếm Các mà sáng tạo nên, có thể nói là tiềm năng vô hạn. Bây giờ Tô Tín lấy được kiếm điển Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục cũng là một trong kiếm điển chí cường, khi Tô Tín đang tu luyện môn công pháp này đã sáp

nhập nó vào Nhị Thập Tam Kiếm, khiến cho Nhị Thập Tam Kiếm của hắn mạnh hơn vài phần.

Hai tay Tiêu Cổ Đô đang run rẩy, hư ảnh Ma Thần phía trên Hắc Tử Kỳ cũng đang gào thét, nhưng cho dù nó làm gì cũng không giãy thoát một kiếm đủ để diệt tiên thí thần, xoắn giết Nguyên Thần! Kiếm ý xông lên trời, Ma Thần vỡ nát, Hắc Tử Kỳ của Tiêu Cổ Đô cũng bị xé một vết rách to lớn, còn hắn phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài! Ngoại vật mãi mãi là ngoại vật, nếu thực lực bản thân không đủ thì ngoại vật cường thịnh hơn nữa cũng không có khả năng thay đổi chiến cuộc.

Nhưng vào lúc này, thân hình Ngột Cốt Lợi khẽ nhúc nhích, vọt thẳng đến trước người Tiêu Cổ Đô quát lên: "Tô Tín! Nơi này chính là Kim Trướng Hãn Quốc, ngươi không nên quá phận!"

Và cùng lúc đó, từ trong đại trướng Kim Trướng Hãn Quốc cũng truyền đến mấy khí tức lạnh lùng, hiển nhiên những người này đang cảnh cáo Tô Tín, để hắn đừng làm gì quá đáng. Có lẽ bọn hắn có chút bất hòa với Tiêu Cổ Đô hoặc là Hắc Kỳ Bộ, vì vậy chấp nhận nhìn hắn bị sỉ nhục, nhưng vấn đề là Tiêu Cổ Đô này cũng là người của Kim Trướng Hãn Quốc bọn hắn, Tô Tín muốn ra tay đả thương người ở đây, tuyệt đối không thể được.

Tô Tín thu hồi Phi Huyết Kiếm, hắn cũng biết ở đây ra tay giết Tiêu Cổ Đô không hiện, vì vậy Tô Tín chỉ thản nhiên nói: "Không cần kích động, ta không muốn giết hắn, chỉ là chuyện này không phải là ta quá đáng, mà là hắn ra tay trước, chẳng lẽ đây chính là đạo đãi khách của Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi sao?"

Ngột Cốt Lợi hừ lạnh một tiếng, bảo người ta khiêng Tiêu Cổ Đô xuống rồi mới nhìn đám người Tô Tín nói: "Đây chỉ là ngoài ý muốn, chư vị đều được mời đến, nhưng kính xin chư vị hãy nhớ kỹ rằng nơi này là lãnh thổ của Kim Trướng Hãn Quốc ta. Bọn ta sẽ không va chạm chọc giận các ngươi, nhưng nếu các ngươi muốn chủ động khiêu khích, vậy cũng đừng trách Kim Trướng Hãn Quốc ta vô lễ!"

Chương 1735 - Hắc Kỳ bộ. (3)

Hắc Kỳ bộ. (3)

Cảnh cáo đám người Tô Tín một câu, Ngột Cốt Lợi không tiếp tục nán lại lâu với bọn họ, hắn chỉ bảo người sắp xếp nhóm Tô Tín trong lều lớn, còn hắn thì muốn đi đến trước mặt Đại Hãi thuật lại chuyện Tiêu Cổ Đô.

Nói như vậy cầm quyền chính thức của thế lực võ lâm Trung Nguyên hoặc là triều đình đều là võ giả Dương Thần Cảnh, những cường giả kia một khi đột phá sẽ đạt Chân Vũ cảnh, gần như đều đi bế quan, nếu không có chuyện trọng yếu thì trên căn bản bọn hắn sẽ không đi ra quản lý. Cứ như Huyền Minh Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn Trương Bá Đoan, tuy rằng bọn hắn không phải Phương Trượng và Chưởng giáo, nhưng công việc bọn họ cũng là công việc của Chưởng giáo.

Nhưng bên Kim Trướng Hãn Quốc thì không giống vậy, từ xưa Đại Hãn cho dù là Chân Vũ hay là Dương Thần, bọn hắn cũng cần quản lý một vài sự vụ giống như vậy. Đương nhiên điều này cũng có liên quan đến chế độ của Kim Trướng Hãn Quốc, toàn bộ Kim Trướng Hãn Quốc nói trắng ra thật ra chính là tám bộ thảo nguyên liên minh lại. Ngay cả tộc trưởng bọn hắn cũng còn giữ, hơn nữa bình thường chỉ cần không xảy ra chuyện lớn thì trong tộc được tự mình xử phạt người trong tộc,..v…v…, hoàn toàn có thể bỏ qua pháp luật Kim Trướng Hãn Quốc.

Vì vậy bây giờ xảy ra chuyện lớn vậy, hiển nhiên Ngột Cốt Lợi muốn đi tìm Mạc Qua Đại Hãn để báo cáo người của Hắc Kỳ Bộ. Thật ra Hắc Kỳ Bộ mâu thuẫn với Thiên Lang bộ bọn họ từ xưa đến nay rồi. Trong toàn bộ tám bộ thảo nguyên, thực lực mạnh nhất bây giờ có lẽ là Thiên Lang bộ bọn hắn, tiếp theo chính là Hắc Kỳ Bộ. Thiên Lang bộ mạnh mẽ là vì Mạc Qua Đại Hãn chính là xuất thân Thiên Lang bộ, còn Hắc Kỳ Bộ mạnh mẽ là bởi vì không tính Chân Vũ, thực lực bản thân bọn hắn đã có thể sánh với Thiên Lang bộ, hơn nữa Hắc Kỳ Bộ bọn hắn còn đuổi kịp bất cứ thứ gì có liên quan đến Ngạc Nhĩ Đa Đại Hãn, thê tử của Ngạc Nhĩ Đa là muội muội của tộc trưởng Hắc Kỳ Bộ bọn hắn.

Ngạc Nhĩ Đa Đại Hãn tiền nhiệm chính là tộc nhân của Sơn Khâu bộ trong tám bộ thảo nguyên, không tính Ngạc Nhĩ Đa, toàn bộ Sơn Khâu Bộ trong tám bộ thảo nguyên xếp kế cuối, thậm chí ở trong tộc ngay cả một gã võ giả Dương Thần Cảnh cũng không tìm thấy, cũng may mắn có Ngạc Nhĩ Đa giữ thể diện nên nhân tài Sơn Khâu bộ có thể ngẩng mặt lên. Cũng bởi tộc nhân của Ngạc Nhĩ Đa xưa nay không hăng hái tranh giành nên sau khi hắn làm Đại Hãn cũng chỉ có thể dựa vào người Hắc Kỳ Bộ.

Mặc dù nói tám bộ thảo nguyên có quan hệ thông gia lẫn nhau, Ngạc Nhĩ Đa còn có mấy nữ nhân đều là xuất thân tám bộ khác, nhưng người hắn yêu nhất vẫn là chính thê của hắn, cũng chính là nữ nhân Hắc Kỳ Bộ. Khi Ngạc Nhĩ Đa làm ở Đại Hãn, Hắc Kỳ Bộ vẫn rất là uy phong, gần như có uy thế trong tám bộ thảo nguyên, nhưng mà về sau từ khi Ngạc Nhĩ Đa trọng thương bế quan, Mạc Qua trở thành Đại Hãn, Hắc Kỳ Bộ không còn chỗ dựa, ngày tốt lành có lẽ sẽ chấm dứt. Hơn nữa bây giờ tuy rằng Ngạc Nhĩ Đa xuất quan, nhưng Mạc Qua cũng tấn thăng đến Chân Vũ cảnh như hắn, Hắc Kỳ Bộ bọn hắn vẫn chỉ có thể xếp vị trí thứ hai trong tám bộ thảo nguyên.

Ngột Cốt Lợi hiện đang tức giận không phải vì Tiêu Cổ Đô ra tay, mà điều hắn đang phẫn nộ là khi Tiêu Cổ Đô ra tay căn bản không bẩm báo với Đại Hãn hoặc là mình. Tám bộ thảo nguyên tuy rằng có mâu thuẫn với nhau, nhưng bây giờ đại sự ngay trước mắt, những mâu thuẫn giữa bọn họ hoàn toàn có thể quăng bỏ, vì một chút ân oán cá nhân và một ít ám đấu trong tộc mà Tiêu Cổ Đô đã tự tiện ra tay đối phó Tô Tín, suýt chút nữa làm hỏng đại sự, chuyện này tuyệt đối không thể cho qua đơn giản như vậy!

Tô Tín và Thiết Chiến đợi nhóm người Đại Chu được thu xếp vào chính giữa vài căn lều lớn, mặc dù chỉ là lều lớn sắp xếp tạm thời nhưng bên trong lại lộ vẻ xa hoa vô cùng.

Sau khi đuổi mấy đệ tử trẻ tuổi đi nghỉ ngơi hết, Thiết Chiến mới nhìn về phía Tô Tín hỏi: “Ngươi cũng đã biết vì sao hồi nãy Tiêu Cổ Đô muốn tìm làm ngươi kiếm chuyện?”

Tô Tín nghi ngờ nói: “Tuy rằng ta đắc tội không ít người, nhưng ta vẫn thực sự không nhớ ra ta đắc tội người của Kim Trướng Hãn Quốc hồi nào.”

Tô Tín cũng rất nghi hoặc việc tại sao Tiêu Cố Đô bỗng nhiên ra tay với hắn cứ như bệnh nhân tâm thần. Hắn thật sự không nhớ rõ mình và Tiêu Cổ Đô này có dính dáng gì đến nhau, đúng hơn là số lần hắn tiếp xúc người Kim Trướng Hãn Quốc đều ít đến đáng thương. Có vẻ như lần duy nhất Tô Tín từng có tiếp xúc với Kim Trướng Hãn Quốc chính là ngày xưa khi Tô Tín đảm đương Tổng Bộ Đầu của Thịnh Kinh Thành, Cơ Hạo Điển đào ra một cái Côn Luân Bí Cảnh để hố con mình, Kim Trướng Hãn Quốc cũng phái công chúa của bọn hắn và phò mã đến xem lễ. Vị công chúa Kim Trướng Hãn Quốc kia còn vô cùng phóng đãng, trên đường đi câu dẫn Tô Tín nhiều lần, vị phò mã kia của nàng cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể ôm cục tức mà nhìn. Chẳng lẽ phò mã kia chính là người của Hắc Kỳ Bộ? Hay là nhi tử hoặc là tôn tử của Tiêu Cổ Đô này, cảm thấy khi đó mình bị cắm sừng trên tinh thần nên giật dây Tiêu Cổ Đô đến gây sự mình?

Chương 1736 - Thù hận ngày xưa.

Thù hận ngày xưa.

Nhưng Tô Tín nghĩ chắc có lẽ chuyện tình sẽ không máu chó như thế mới đúng, coi như là hắn đoán đúng, nhưng Tiêu Cổ Đô cũng không phải ngu ngốc, sao có thể vì việc nhỏ này mà hô đánh kêu giết để tìm hắn gây phiền phức.

Thiết Chiến cũng không giấu giếm, hắn cười ha ha nói: “Chẳng lẽ ngươi đã quên Tiêu Ma Da của Hoan Hỉ Miếu sao?”

Vừa nghe được cái tên này, Tô Tín lập tức giật mình, hắn thật sự quên mất, Tiêu Ma Da có xuất thân Hoàng tộc tám bộ của Kim Trướng Hãn Quốc. Tô Tín coi như là hiểu rõ tư liệu một vài cường giả trên giang hồ, dù sao hắn cũng có xuất thân Lục Phiến Môn. Chỉ có điều những tài liệu kia quá nhiều, Tô Tín chỉ có thể biết đơn giản thân phận của đối phương, nhưng kỹ lưỡng hơn một chút thì cần người chuyên tìm kiếm phần tư liệu kia thì mới có thể thấy được. Ví dụ như Tiêu Ma Da này,

Tô Tín chỉ biết hắn có xuất thân tám bộ Hoàng tộc trong Kim Trướng Hãn Quốc, nhưng không biết rốt cuộc hắn là tộc nhân bộ nào. Hơn nữa quan trọng nhất là từ khi Tiêu Ma Da xuất đạo đến nay đều lấy thân phận kỳ nhân của Hoan Hỉ Miếu, ngay cả Tô Tín cũng theo bản năng không để ý đến xuất thân của đối phương.

Thiết Chiến nói: "Giữa tám bộ Hoàng tộc có mạnh có yếu, Hắc Kỳ Bộ này cứ mãi là một bộ mạnh nhất trong đó, không phải xếp thứ nhất thì chính là xếp thứ hai. Thế hệ này trong Hắc Kỳ Bộ đã có ba võ giả Dương Thần Cảnh, Tiêu Cổ Đô chỉ là một người yếu nhất trong đó. Tiêu Ma Da kia và Tiêu Cổ Đô thì lại là thân huynh đệ ruột thịt cùng mẹ sinh ra, thậm chí khi còn bé bọn hắn còn cùng nhau lớn lên đấy. Chẳng qua sau này mỗi người đều có chí riêng, lúc này Tiêu Ma Da mới thoát khỏi Kim Trướng Hãn Quốc, gia nhập Hoan Hỉ Miếu. Ngươi giết anh em ruột của hắn, có thể nghĩ Tiêu Cổ Đô sẽ đối xử với ngươi như thế nào, vì vậy lần này phần lớn nguyên nhân của hắn thật sự đúng là bởi vì ân oán cá nhân mà đến."

Tô Tín hỏi: "Đó là một phần nhỏ nguyên nhân nhỉ?"

Thiết Chiến cười ha ha nói: "Ngươi đã có thể nhìn ra, Hoàng tộc của tám bộ Kim Trướng Hãn Quốc này không phải là một lòng, chúng ta là do Thiên Lang Bộ Ngột Cốt Lợi nghênh đón, kết quả vừa đến nơi đây Tiêu Cổ Đô đã ngay trước mặt của mọi người khiêu khích, đây không phải là trắng trợn muốn cho chúng ta một hạ mã uy sao, cũng giống như có ý muốn "đấu vật" với Thiên Lang bộ.

Hắc Kỳ Bộ có ba võ giả Dương Thần Cảnh, mặc dù Tiêu Cổ Đô là huynh đệ của Tiêu Ma Da, nhưng hai người khác thì không phải, kể từ khi Tiêu Ma Da rời khỏi Hắc Kỳ Bộ thì đã không dính dáng gì đến Hắc Kỳ Bộ bọn họ rồi. Tiêu Cổ Đô có thể thong dong cầm Hắc Tử Kỳ và đứng đó khiêu khích ngươi, cái này nếu không có tộc trưởng Hắc Kỳ Bộ cho phép thì có đứa ngu mới tin."

Tô Tín lắc đầu nói: "Luôn có người nói tính tình đám mọi rợ Kim Trướng Hãn Quốc này ngay thẳng, bây giờ xem ra là

không phải như vậy?! “Miếu nhỏ nhưng gió yêu lớn, ao cạn có nhiều rùa”, tám bộ thảo nguyên này đúng là vô cùng thú vị.”

*庙小妖风大, 池浅王八多: Ở nửa câu đầu, tạm gọi hình ảnh “庙小妖风大” là vòng tròn quan hệ. Khi vòng tròn càng nhỏ thì tài nguyên càng ít, sẽ nảy sinh đấu đá càng gay gắt. Nửa câu sau, ao cạn sẽ lộ rùa nhiều, thực ra rùa không nhiều lên, chỉ là chúng đấu tranh vì sinh tồn, không còn lười biếng, ra sức tìm nơi sinh tồn tốt hơn nên trông sẽ nhiều. Tóm lại, ý nghĩa câu này trong câu trên có nghĩa là các thế lực KTTHQ không ngay thẳng như vẻ ngoài, chúng ngầm đấu đá nhau vì tranh lợi ích.

Thiết Chiến thản nhiên nói: “Nơi có người sẽ có giang hồ, sẽ có đấu đá, coi như là người ít hơn nữa cũng không tránh được nội đấu. Tình huống Đại Chu ngươi cũng đã thấy rồi, trong Hoàng tộc Đông Tấn, giữa Hoàng tộc và những cường giả trấn thủ vùng đất kia cũng không phải là hòa thuận như vẻ ngoài. Thực lực Kim Trướng Hãn Quốc gần với Đại Chu ta, nếu nói giữa cả hai có thể ở chung hòa thuận thì kẻ ngu cũng không tin. Có lẽ chỉ có giống như thiền viện Liên Hoa Phật Môn Tam Tự là một trong những ngoại lệ, đều là con một mấy đời, ngoại trừ sư phụ đồ đệ thì không còn ai khác, như vậy mới có thể tránh nội đấu.”

Tô Tín nhẹ gật đầu, bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, chúng ta có thể mượn mâu thuẫn trong tám bộ thảo nguyên để tạo ra một vài chuyện hay không?”

Thiết Chiến lắc lắc đầu nói: “Nếu là bình thường có lẽ có thể, nhưng bây giờ thì rất khó. Kim Trướng Hãn Quốc mưu tính Trung Nguyên lâu như vậy, bọn họ sẽ không vì nội đấu mà bỏ kế hoạch này, nếu bỏ thì người Kim Trướng Hãn Quốc không khỏi có chút quá là ngu ngốc. Sau lưng Hắc Kỳ Bộ là Ngạc Nhĩ Đa tiền nhiệm Đại Hãn, sau lưng Thiên Lang Bộ là Mạc Qua hiện giữ Đại Hãn, hai vị này đều là Chân Vũ cảnh, nếu như Hắc Kỳ Bộ và Thiên Lang Bộ thật sự ầm ĩ quá đáng thì hai người kia sẽ không bỏ mặc đâu.”

Tô Tín gật gù, Thiết Chiến nói có lý, trước mặt lợi ích càng lớn hơn nữa, thì những cái mâu thuẫn nhỏ trước đây đều có thể

bị che đậy.

Chương 1737 - Thù hận ngày xưa. (2)

Thù hận ngày xưa. (2)

Sau khi nói xong, Tô Tín và Thiết Chiến liền trở lại lều lớn của mình nghỉ ngơi, trước mắt tuy rằng bọn hắn cũng muốn dò hỏi một ít tình báo, nhưng ở chung quanh Thiên Hồ có thể là có thêm mấy tên võ giả Dương Thần Cảnh ở đó, còn có Mạc Qua Chân Vũ cảnh Đại Hãn ở đó, Tô Tín và Thiết Chiến đều không dám manh động. Chờ qua vài ngày tiếp theo, một ít cường giả trẻ tuổi trên giang hồ và còn có các đại môn phái sẽ lần lượt chạy đến. Đương nhiên đến chỉ là một nhóm người và một bộ phận tông môn, Kim Trướng Hãn Quốc vẫn chưa có mặt mũi lớn đến mức triệu tập tất cả người giang hồ đến nơi đây. Hơn nữa lần này đại bộ phận tới tông môn đều là Thiếu Lâm Tự, cấp bậc đại phái cỡ Tạo Hóa Đạo Môn, mục đích tới nơi này của bọn hắn rất đơn giản, không phải đến xem Kim Trướng Hãn Quốc khoe khoang võ lực, mà là muốn xem xem thái độ của bọn hắn, thái độ mà Kim Trướng Hãn Quốc đối xử với giang hồ. Thật ra theo lý mà nói nếu Kim Trướng Hãn Quốc xâm lấn Trung Nguyên, những tông môn giang hồ này cũng sẽ bị ảnh hưởng như nhau, sau đó mọi người đồng tâm hiệp lực, trục xuất những Dị tộc mọi rợ này, đây không phải một việc rất tốt sao?

Chuyện như vậy đặt ở mấy ngàn năm trước đúng là đã từng xảy ra, nhưng mà đến hiện tại thì lại là chuyện căn bản không có khả năng xảy ra rồi, nguyên nhân rất đơn giản, anh hùng có thể làm, nhưng anh hùng chịu chết thì không có mấy ai sẵn lòng làm.

Mấy ngàn năm trước triều đình và giang hồ đúng là liên thủ trục xuất Kim Trướng Hãn Quốc ra khỏi Trung Nguyên. Song, từ khi đó Kim Trướng Hãn Quốc cũng đã bắt đầu có kinh nghiệm, hoặc là nói bọn hắn thật sự có dã tâm rồi, khi tiến công Trung Nguyên lần nữa, bọn hắn sẽ công thành đoạt đất chứ không phải giết người vô tội bừa bãi, bọn hắn sẽ xem những lãnh địa mà chúng đoạt được trở thành là lãnh địa chân chính của mình để kinh doanh. Hơn nữa cũng sẽ vô cùng cẩn

thận từng li từng tí với những giang hồ đại phái bọn hắn, cố gắng không chạm đến lợi ích của bọn hắn, đương nhiên những môn phái nhỏ kia không biết là đáng bị xui xẻo hay là nên bị xui xẻo, Kim Trướng Hãn Quốc có điều cố kỵ với đại phái, nhưng với những môn phái nhỏ kia có lẽ không có gì cố kỵ. Vì vậy sự việc phát triển tới bây giờ, mâu thuẫn giữa triều đình và giang hồ tầng tầng lớp lớp, ngay cả giữa giang hồ đại phái cũng lớp lớp tầng tầng mâu thuẫn, bọn hắn thực sự có khả năng liên hợp cùng nhau chống lại Kim Trướng Hãn Quốc sao? Có lẽ có khả năng, nhưng đoán chừng cuối cùng vẫn là một cục diện không giải quyết được gì.

Kim Trướng Hãn Quốc xâm lấn Trung Nguyên là quốc chiến, coi như là có Chân Vũ cảnh thì đó cũng là phải liều mạng sống chết chứ không phải giống như Quan Thiên Yến ở Đại Chu, ngoại trừ Hoàng tộc họ Cơ Cơ Vũ Lăng, cường giả Chân Vũ cảnh khác hầu như đều lưu lại một tay. Đến lúc đó Đại Chu và những võ giả trên giang hồ kia có thể an tâm đưa lưng mình cho đối phương sao? Nếu như người nào thật sự là người "chân tâm thật ý" ra tay hết sức, chỉ sợ cuối cùng người xui xẻo vẫn là người kia, cũng ví dụ như Lý Bá Dương, nếu trong lúc giao thủ với võ giả Kim Trướng Hãn Quốc bị thương nặng, khả năng cao Huyền Khổ sẽ ra tay bỏ đá xuống giếng.

Huyền Khổ là cao tăng, không sai, hắn từ khi tu luyện tới bây giờ, sợ là sợ mật thám Lục Phiến Môn không móc ra được bất kỳ vết nhơ đạo đức từ trên người hắn cũng không sai, nhưng nếu như chuyện này dính đến trăm lợi ích ngàn năm của Thiếu Lâm Tự thì Huyền Khổ sẽ coi như là ôm tâm tư "Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục" mà ra tay. Người càng có thực lực cường đại thì ý chí chính họ càng đáng sợ. Mặc dù cõng bêu danh ngàn người chỉ trích thì bọn hắn vẫn sẽ đi làm. Mấy thứ này không phải Tô Tín phân tích ra, mà là tổng kết ra từ mỗi một lần Kim Trướng Hãn Quốc xâm lấn Trung Nguyên từ trong lịch sử. Tóm lại, chỉ có một câu, ai lo việc người đấy, chớ quan tâm "sương muối trên ngói người"*.

*管他人瓦上霜Đừng quan tâm việc người khác.

Triều đình và giang hồ vĩnh viễn là tồn tại đối lập, Đại Chu cũng chưa từng hy vọng xa vời những võ lâm đại phái sẽ tìm

thấy lương tâm đến giúp bọn hắn. Đương nhiên cũng không phải là tất cả tông môn đều sẽ không ra tay, ví dụ như một vài tông môn và một vài môn phái nhỏ khi lợi ích của mình bị uy hiếp cũng sẽ ra tay đấy. Còn có Độc Cô thị Bắc Nguyên cách Kim Trướng Hãn Quốc quá gần, thực lực cũng không khiến Kim Trướng Hãn Quốc cảm thấy kiêng dè, do đó tông môn bị đại chiến làm ảnh hưởng.

Mà trong lịch sử cũng là có một vài tông môn và giang hồ hào hiệp mặc kệ lợi ích tông môn, bọn hắn chỉ là đơn thuần không muốn nhìn sinh linh đồ thán mà ra tay chống lại Kim Trướng Hãn Quốc, người như vậy thì vui buồn lẫn lộn, chỉ có điều lại ít đến đáng thương. Anh Hùng Hội chính là một ví dụ, lúc trước Mạc Thanh Hồi ra tay đồng quy vu tận với cường giả Kim Trướng Hãn Quốc, trọng thương sức mạnh của Kim Trướng Hãn Quốc, khiến cho Kim Trướng Hãn Quốc mấy trăm năm sau cũng chưa tốt lên lại, việc này đã lưu truyền khoảng gần ngàn năm rồi. Chỉ có điều gần ngàn năm này trên giang hồ cũng chỉ xuất hiện một Anh Hùng Hội và Mạc Thanh Hồi mà thôi. Mọi người trên giang hồ đều thấy, cái giá làm anh hùng có phần quá lớn, vì vậy kể từ Mạc Thanh Hồi, người giang hồ dám đứng ra càng ngày càng ít.

Chương 1738 - Người các đại môn phái tới.

Người các đại môn phái tới.

Đương nhiên trong lòng Tô Tín không khinh bỉ lựa chọn của những giang hồ tông môn, bản thân hắn đã không phải là người tốt lành gì, thậm chí hắn còn định khi quốc chiến sẽ bo bo giữ mình, chớ nói chi là những giang hồ tông môn vốn đã có quan hệ không được tốt lắm với Đại Chu rồi. Ném mấy ý nghĩ này ra sau đầu, mấy ngày nay Tô Tín cũng đi ra lều lớn, chuẩn bị nhìn xem những tông môn đến đây cụ thể là tông môn nào, còn có nhóm Cung Văn Vũ và thế hệ võ giả Nhân Bảng trên giang hồ có đến hay không.

Lúc này đây, đáp lại lời mời mời đến tham gia đại hội đoạt đao này của Kim Trướng Hãn Quốc phần lớn đều là những đệ tử

đại phái, Tô Tín nhìn thoáng qua, Đạo Môn Tứ Tông ngoại trừ Phương Tiên Đạo Môn ở phía xa hải ngoại thì ba Đạo Môn khác đều đã đến.

Đối với những chuyện tranh đoạt đó giờ của Trung Nguyên Ba Thục Kiếm Các đều không có hứng thú, bởi vì từ Thượng Cổ đến bây giờ, ai mà sợ Trung Nguyên Hoàng Triều không hăng hái tranh giành nữa, Kim Trướng Hãn Quốc cường thịnh trở lại, Trung Nguyên Hoàng Triều cũng đến bây giờ vẫn không để cho bọn họ đánh tới vùng đất Ba Thục, vì vậy đương nhiên bọn hắn có thể "Lã Vọng buông cần" rồi.

Người Tạo Hóa Đạo Môn đến Tô Tín cũng không nhận ra, người đó là một đạo nhân có diện mạo hơn ba mươi tuổi, chính là Chưởng giáo tạm thay của Tạo Hóa Đạo Môn, sư đệ Cửu Hoa Đạo Quân Trương Bá Đoan, Đại Phong chân nhân Lâm Bá Quang. Người này chỉ có tu vi Dương Thần Cảnh sơ kỳ, nhưng cũng là mấy năm gần đây mới đột phá Dương Thần Cảnh. Chuyến này Tạo Hóa Đạo Môn không xem trọng đại hội đoạt đao này lắm, chỉ phái một võ giả là Dương Thần Cảnh Lâm Bá Giang, còn lại đều là một ít đệ tử trẻ tuổi, trong số đó cũng có một thế hệ trẻ kiệt xuất nhất – Liễu Công Huyền.

Đương nhiên lấy vị trí và thực lực Tạo Hóa Đạo Môn bây giờ, bọn hắn cũng đủ tư cách ngó lơ Kim Trướng Hãn Quốc. Tạo Hóa Đạo Môn tại bờ biển Thanh Châu, Kim Trướng Hãn Quốc chưa từng đánh tới Thanh Châu Đạo. Huống hồ coi như là Kim Trướng Hãn Quốc thật sự đánh tới Thanh Châu Đạo, bọn hắn có dám bất kính với Tạo Hóa Đạo Môn? Chỉ sợ đến lúc đó Lý Bá Dương sẽ đích thân tìm Đại Hãn bọn hắn luận đạo đêm khuya rồi. Cho nên đối với lần đại hội đoạt đao này, Tạo Hóa Đạo Môn chỉ đơn thuần là dẫn theo đệ tử trẻ tuổi xem náo nhiệt. Bên Long Hổ Đạo Môn thì trái lại là khá coi trọng, Thiên Long Võ Tôn – Thường Nhất Phàm tự mình dẫn người đến đây, trong đó cũng có đệ tử thế hệ trẻ của Long Hổ Đạo Môn bọn hắn. Mấy năm qua Long Hổ Đạo Môn này phát triển cũng không tệ, ban đầu Thường Nhất Phàm đã nhận được bí thuật truyền thừa mà tổ tiên của Long Hổ Đạo Môn Lục Tông Hải lưu lại ngày xưa ở khu vực Yêu Tộc phong ấn, cuối cùng

thường xuyên bổ sung vào chỗ trống của Long Hổ bí đạo của Long Hổ Đạo Môn bọn họ, cái này đối với đệ tử Long Hổ Đạo Môn bọn hắn tuyệt đối là một tiến bộ rất lớn. Vì vậy đệ tử của Long Hổ Đạo Môn thế hệ này có lẽ không tầm thường, hiện nay Long Hổ Đạo Môn đã có một người đệ tử là Long Hổ song kiếm - Lăng Cửu Trần đứng hàng thứ tám trong Nhân Bảng.

Khác với Tạo Hóa Đạo Môn và Long Hổ Đạo Môn dẫn theo một nhóm đệ tử đến đây thì Thái Nhất Đạo Môn chỉ có một người đến đây, còn là đám đệ tử thế hệ trẻ của Thái Nhất Đạo Môn bọn hắn. Thái Nhất Đạo Môn bàng quan, luôn không có hứng thú gì với loại chuyện này, ngay cả chuyện lớn như lần trước Cơ Hạo Điển tổ chức tiệc Quan Thiên Yến muốn bất tử mà Thái Nhất Đạo Môn vẫn không ra mặt là đủ biết cách hành sự của bọn họ rồi. Chỉ có điều Thái Nhất Đạo Môn không nhúng tay vào chuyện giang hồ cũng không đại biểu trên giang hồ sẽ có người xem thường Thái Nhất Đạo Môn.

Đứng vị trí thứ nhất trên Nhân Bảng của thế hệ trước là Lâm Trường Hà - Đạo Si của Thái Nhất Đạo Môn, thế hệ này đứng thứ nhất Nhân Bảng cũng là Mục Thanh Ngư - Đạo Tàng của Thái Nhất Đạo Môn. Nghe nói Mục Thanh Ngư này năm tuổi đã có thể thuộc làu làu Đại Bảo Tàng Thái Nhất Quy Nguyên của Thái Nhất Đạo Môn bọn hắn, trước mười ba tuổi chưa từng tu luyện chút nội lực võ công nào, cả ngày trong Tàng Kinh Các Thái Nhất Đạo Môn liền đọc thuộc lòng Đạo Tàng, kết quả nội lực tự sinh, trực tiếp nhảy lên từ Hậu Thiên bước vào Tiên Thiên. Trường hợp lạ cỡ này trăm ngàn năm qua quả thực mới nghe lần đầu, Mục Thanh Ngư này đương nhiên cũng trở thành nhân vật “lĩnh quân” thế hệ trẻ của Thái Nhất Đạo Môn. Tông môn bình thường xuất hiện một nhân vật kinh tài tuyệt diễm có thể không dễ dàng, ấy vậy mà Thái Nhất Đạo Môn này thì hay rồi, nhân vật như vậy hầu như mỗi đời đều có.

Lâm Trường Hà Đạo Si trời sinh đạo thể, được mệnh danh là sự tồn tại cách thiên đạo gần nhất, Tô Tín chinh chiến cộng thêm có hệ thống ăn gian khổ sở mà bây giờ mới đến Dương Thần, nhưng đoán chừng chưa được bao lâu Lâm Trường Hà

sẽ biết một chiêu giác ngộ thăng cấp lên Dương Thần rồi. Cái gì gọi là “gian lận”? Đây mới chính là “gian lận” !

Chương 1739 - Người các đại môn phái tới. (2)

Người các đại môn phái tới. (2)

Mà Mục Thanh Ngư này cũng không kém, thông ngộ Đạo Tàng, nội lực tự sinh, đây tuyệt đối là dị tượng mà những Thánh Nhân trong truyền thuyết Thượng Cổ mới có. Trong truyền thuyết ngày xưa Thiếu Lâm Tự đã có một vị lão tăng quét dọn Tàng Kinh Các, rõ ràng võ công nào cũng không biết, nhưng bởi vì thường xuyên đọc kinh Phật được phơi nắng, kết quả tự thành Phật Cốt Xá Lợi, biến đổi pháp tướng Phật Quốc, bỗng một ngày bước vào Chân Vũ. Chuyện này không phải là truyền thuyết, mà là thật sự có tồn tại, vì vậy địa vị Mục Thanh Ngư này tại Thái Nhất Đạo Môn không kém Lâm Trường Hà.

Và bên kia, trong Trì Kiếm Ngũ Phái Kiếm Thần Sơn do Hàn Đông Đình - Thanh Minh Kiếm Tôn dẫn người, đệ tử thế hệ này của Kiếm Thần Sơn Kiếm Minh Trường Không - Liễu Phượng Minh cũng không tầm thường, tu vi kiếm đạo cực kỳ tinh tế, đang đứng vị trí thứ hai trong Nhân Bảng.

Chẳng qua vị trí thứ hai của Liễu Phượng Minh không dễ dàng đạt được giống như người đứng thứ nhất trong Nhân Bảng là Mục Thanh Ngư. Lúc hắn mới vào giang hồ thật ra thực lực cũng không được xem là mạnh, vừa mới bước vào Tiên Thiên mà thôi. Hắn đã dùng gần mười năm kinh qua vô số lần chém giết mới đến cảnh giới bây giờ, và tuổi của hắn cũng lớn nhất trong Nhân Bảng, đã gần ba mươi rồi.

Bên Danh Kiếm Sơn Trang Hà Vô Sơn không có tới, chỉ phái một võ giả Dương Thần Cảnh khác là Hà Lạc Hải dẫn theo nhóm đệ tử trẻ tuổi Hà Phong đến đây. Tiếng tăm của Danh Kiếm Sơn Trang Hà Vô Sơn rất lớn, nhưng mà võ giả Dương Thần Cảnh thì có vẻ có chút bình thường, tối thiểu tên tuổi của Hà Lạc Hải Tô Tín rất ít nghe thấy trên giang hồ.

Những tông môn đã đến bên trên Tô Tín chỉ ở đằng xa quan sát, không có đi đến chào hỏi. Bây giờ lòng muông dạ thú của Kim Trướng Hãn Quốc đã nổi bật, và những tông môn này hoặc là sống chết mặc bay, hoặc là thái độ mập mờ, Tô Tín không cần phải theo chân bọn họ lá mặt lá trái.

Song, đợi đến lúc Dịch Kiếm Môn đến, Tô Tín lập tức đi nghênh đón. Người quen bên trong Dịch Kiếm Môn của Tô Tín có không ít, hơn nữa bây giờ Hinh Nhi cũng tới.

Dịch Kiếm Môn do Lâm Lạc Viêm cảnh giới Dương Thần Cảnh dẫn đội, Sở Bất Phàm, Tạ Chỉ Yến đều đã tới, hơn nữa còn dẫn theo nhóm đệ tử thế hệ trẻ Hinh Nhi của Dịch Kiếm Môn. Dịch Kiếm Môn bởi vì lúc đầu bị hao tổn quá nghiêm trọng nên thật ra môn hạ đệ tử của bọn hắn đã xuất hiện đứt gãy.

Đời của Tạ Chỉ Yến chỉ có vài tên đệ tử lưu lạc trên giang hồ, hơn nữa có danh tiếng xông xáo ra ngoài chỉ có một mình Tạ Chỉ Yến. Đến thế hệ này của nhóm Hinh Nhi cũng đã bước vào giang hồ chậm vài năm nếu so với võ giả khác trên giang hồ, vì vậy hiện nay những võ giả khác trên Nhân Bảng đã thành danh, nhưng nhóm Hinh Nhi thì mới vừa bước chân vào giang hồ mà thôi.

Nhìn thấy Tô Tín chào đón, Lâm Lạc Viêm chắp tay với Tô Tín nói: “Tô huynh.”

Tô Tín cũng chắp tay đáp lễ, nhưng mà hắn và Sở Bất Phàm, Tạ Chỉ Yến vẫn luận giao ngang hàng. Tuy rằng trên con đường võ đạo đạt Gỉa Vi Tiên, nhưng khi hắn ở cảnh giới Hậu Thiên đã quen biết với Sở Bất Phàm và Tạ Chỉ Yến nên hiển nhiên hắn không thể ra vẻ tiền bối với bọn họ được. Hơn nữa Lâm Lạc Viêm cũng vậy, hắn cũng sẽ không bởi vì Tô Tín trẻ tuổi mà đối xử với hắn như một tiểu bối ít hiểu biết.

“Ca ca!”

Hinh Nhi nhào thẳng tới bên người Tô Tín, lôi kéo y phục của hắn, tự hào nói: ” Bây giờ ta đã tấn thăng đến Thần Cung Cảnh, hơn nữa còn bước vào Nhân Bảng rồi.”

Nói xong, Hinh Nhi làm ra biểu cảm đáng yêu kiểu "mau tới khen ngợi ta"

Đối với tình hình bên Hinh Nhi Tô Tín vẫn luôn chú ý, thậm chí Hinh Nhi đi tới chỗ nào, ở đâu tập sự mật thám cũng sẽ truyền trước tin tức Hinh Nhi đến cho Tô Tín. Tuy rằng làm như vậy có chút cảm giác dùng việc công vào việc tư, nhưng với địa vị hiện tại của Tô Tín, ai dám nói nhảm nửa câu? Huống hồ từ khi Hinh Nhi bước vào giang hồ đến nay, đúng là nàng có tiến bộ rất lớn.

Huyết mạch Tô gia không bàn mấy thứ khác, nhưng ở phương diện tốc độ tu luyện thì thật đúng là không có gì có thể bắt bẻ được. Huyết mạch Hinh Nhi có chút dị hoá, tốc độ tu luyện của nàng chỉ có thể coi là lớp trung lưu, nhưng nàng trời sinh Kiếm Tâm, tu vi trên Kiếm Lộ vô cùng kinh người. Kiếm chính là binh khí, là đạo sát phạt. Vì vậy lúc tu luyện tại Dịch Kiếm Môn, biểu hiện Hinh Nhi chỉ là tốc độ tu luyện nếu mau hơn một chút so với đệ tử Dịch Kiếm Môn khác, cộng thêm nhập môn kiếm đạo khá nhanh, không có biểu hiện ra chỗ nào quá mức kinh tài tuyệt diễm. Nhưng đợi đến lúc cô chính thức bước vào giang hồ, bắt đầu luyện tập chém giết, tiến bộ của Hinh Nhi hết sức rõ ràng. Trước đó không lâu Hinh Nhi đã lẻ loi một mình chém giết vài tên hung đồ ác tặc khá nổi trên giang hồ, bây giờ đã xếp thứ năm mươi lăm trên Nhân Bảng.

Nhưng Tô Tín nhìn ra thực lực Hinh Nhi xếp ba mươi thứ hạng đầu của Nhân Bảng không thành vấn đề, nàng và Cung Văn Vũ giống nhau, đều là vì chiến tích chưa đủ mà bị Nhân Bảng đánh giá thấp.

Tô Tín vuốt vuốt đầu Hinh Nhi nói: "Biểu hiện không tệ, nhưng mà đừng kiêu ngạo tự mãn, có vô số tuấn kiệt trên Nhân Bảng, đặc biệt là mười thứ hạng đầu trong Nhân Bảng không có một ai tầm thường."

Chương 1740 - Lô gia hối hận.

Lô gia hối hận.

Hinh Nhi trợn mắt nhìn Tô Tín một cái, nói: "Đương nhiên ta biết rõ, lúc trước ca ca có thể đứng đầu Nhân Bảng, ta đâu thể

làm ngươi mất mặt được.”

Bởi vì quan hệ giữa Hinh Nhi nên quan hệ của Tô Tín và Dịch Kiếm Môn không tệ, hắn giúp đỡ thu xếp đệ tử Dịch Kiếm Môn xong liền cùng nhóm Lâm Lạc Viêm đứng ở đằng xa vừa nhìn xem những người giang hồ mới tới, vừa nói chuyện phiếm.

Tô Tín hỏi: “Chuyện Kim Trướng Hãn Quốc Mạnh tông chủ có thái độ thế nào?”.

Với quan hệ giữa hắn và Dịch Kiếm Môn còn có tính cách của những người Dịch Kiếm Môn này, Tô Tín không cần quanh co lòng vòng hỏi dò, hỏi trực tiếp là được.

Lâm Lạc Viêm cũng không giấu giếm, hắn nói thẳng: “Dịch Kiếm Môn bọn ta bây giờ mới vừa trở lại bình thường, bất kỳ tổn thất nào xảy đến bọn ta đều không gánh nổi, vì vậy giúp đỡ Đại Chu chống cự Kim Trướng Hãn Quốc là tuyệt đối không thể nào, huống hồ một khi bọn ta đồng ý giúp đỡ Đại Chu, chúng ta phải nghe ai đây? Dù sao người của Dịch Kiếm Môn ta cũng sẽ không cúi người làm thuộc hạ nghe những người khác chỉ huy, coi như là cường giả Chân Vũ cảnh cũng không được. Nhưng mà với đám mọi rợ Kim Trướng Hãn Quốc thì Dịch Kiếm Môn ta cũng không có hảo cảm, nếu bọn hắn đánh tới Kiếm Nam, chỉ cần dám giết một người, bất luận là người bình thường hay là võ giả ở Kiếm Nam đạo, Dịch Kiếm Môn ta vẫn sẽ ra tay!”

Tô Tín nhẹ gật đầu, lựa chọn của Dịch Kiếm Môn là trong dự liệu của hắn, thật ra phần lớn võ lâm tông môn cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống Dịch Kiếm Môn. Bọn hắn cũng chán ghét những mọi rợ Kim Trướng Hãn Quốc này, nhưng bọn hắn cũng sẽ không cam nguyện khuất phục dưới trướng Đại Chu, nghe Đại Chu điều động đi chống Kim Trướng Hãn Quốc. Bọn hắn thà rằng chờ sau khi Kim Trướng Hãn Quốc đánh tới sẽ tự mình chống cự, như vậy tuy rằng tổn thất lớn hơn, nhưng lại có thể cam đoan tính độc lập của tông môn.

Lựa chọn của Dịch Kiếm Môn không gì đáng trách, đương nhiên Tô Tín cũng sẽ không nói thêm gì, vì vậy bọn hắn chỉ vừa tán gẫu một ít chuyện lý thú và võ đạo trên giang hồ, vừa

nhìn cửa ra vào xem còn ai đến đây. Thật ra sau Đạo Môn, có tư cách tới nơi này cũng chỉ có Lục Đại Thế Gia và một số người trong Tả Đạo Bát Môn nữa thôi, người Thiên Hạ Thất Bang sẽ không tới, bởi vì bọn họ chắc chắn đối lập với Kim Trướng Hãn Quốc.

Thiên Hạ Thất Bang trỗi dậy từ trong hào kiệt chốn giang hồ, bọn hắn ngay tại địa bàn mình cũng đã có được thế lực rất lớn, không có nội tình giống như Phật Tông Đạo Môn, chỉ cần có tông môn là bọn hắn đã có thể lưu truyền xuống. Giống như là Tranh Kiếm Minh trong Thiên Hạ Thất Bang, hùng bá Dự Nam Đạo. Ở Dự Nam Đạo một vài thế lực võ lâm đều tôn sùng Tranh Kiếm Minh, thậm chí tám phần thế lực nơi đó đều dưới trướng Tranh Kiếm Minh.

Nếu người Kim Trướng Hãn Quốc thật sự đánh tới, đại phái bọn hắn sẽ không có hành động, nhưng những tiểu phái giang hồ này thì nhất định phải cam đoan thần phục, cũng bởi như vậy mà song phương có xung đột rất to. Đương nhiên Thiên Hạ Thất Bang còn có một lựa chọn, đó chính là trực tiếp lựa chọn thần phục Kim Trướng Hãn Quốc, chỉ có điều lựa chọn này gần như bằng không. Nói không dễ nghe thì dưới áp lực của Đại Chu bọn hắn còn không chọn thần phục, thì sao bọn hắn có thể thần phục Kim Trướng Hãn Quốc chứ? Thiên Hạ Thất Bang gần như đứng đầu hào kiệt trong chốn giang hồ, có thể nói là cự phách một phương nên sẽ không ai chịu cam nguyện thần phục người khác. Đối mặt với Chân Vũ cảnh bọn hắn chỉ biết kính sợ thực lực của bọn hắn chứ không biết sợ hãi.

Vì vậy kế tiếp là Mặc Môn, Thiên Cơ cốc, Dược Vương Cốc và các tông môn võ lực không quá xuất chúng đều đã đến, bọn hắn cũng muốn tìm hiểu xem thử Kim Trướng Hãn Quốc có thái độ như thế nào với bọn họ. Tuy rằng những tông môn này không am hiểu võ lực, nhưng trong tay bọn họ lại nắm rất nhiều tài nguyên và quan hệ, vì vậy bọn hắn cũng tỏ vẻ không sợ hãi. Nếu Kim Trướng Hãn Quốc dám ngấp nghé bọn họ, Mặc Môn tức khắc dám đưa một vài đại sát khí động trời cho Đại Chu sử dụng miễn phí. Kiêm Ái Phi Công* của Mặc Môn

chỉ nhằm vào võ lâm Trung Nguyên chứ không phải những mọi rợ Dị tộc kia.

*兼爱非: Kiêm ái: tình thương mến thương lẫn nhau; Phi công: phản đối chiến tranh.

Thiên Cơ cốc và Dược Vương Cốc cũng giống như vậy, chỉ cần Kim Trướng Hãn Quốc thật sự muốn ra tay với bọn họ, vậy ngày hôm sau Đại Chu sẽ thu được số lượng lớn đan dược tài nguyên và viện trợ một ít trận đạo Đại Tông Sư.

Lâm Lạc Viêm nhìn những người trong Tả Đạo Bát Môn đang âm thầm truyền âm với Tô Tín, hắn nói: "Đám người này thuộc đạo nào? Tô huynh ngươi và người Tả Đạo Bát Môn đã từng quen biết nhau sao?"

Mặc dù ngoại trừ Mạnh Kinh Tiên ra thì Lâm Lạc Viêm là một võ giả Dương Thần Cảnh duy nhất trong Dịch Kiếm Môn, nhưng hắn cũng không quá am hiểu quản lý sự vụ của Dịch Kiếm Môn, huống hồ Dịch Kiếm Môn chỉ có chút đệ tử thế này nên không cần quản lý gì cho cam, vì vậy Lâm Lạc Viêm cả ngày đều nghiên cứu kiếm đạo trong Dịch Kiếm Môn, chỉ có lúc cần hắn động thủ thì Lâm Lạc Viêm mới ra tay, một ít tình huống trong giang hồ, đừng nói hắn so với Tô Tín, coi như là Sở Bất Phàm và Tạ Chỉ Yến hắn cũng không sánh bằng.

Chương 1741 - Lô gia hối hận. (2)

Lô gia hối hận. (2)

Tô Tín lắc lắc đầu nói: "Ta chỉ là đã từng quen biết hồi Dược Vương Cốc, những thứ khác đều không quá quen thuộc, nhưng mà những người kia ta đều biết.

Dẫn đầu Dược Vương Cốc chính là là cốc chủ Hồi Thiên Thủ - Diệp Tiên Mao của bọn hắn, luyện đan Đại Tông Sư, chỉ có điều thực lực của hắn còn không sánh bằng sư đệ của hắn Độc Thủ Dược Vương – Tôn Bất Hại.

Mặc Môn chính là đại sư cơ quan Mặc Môn - Trần Phu Tử, sư đệ Cự Tử Mặc Minh của Mặc gia, am hiểu luyện chế cơ quan Khôi Lỗi. Chớ nhìn hắn chỉ có tu vi Dung Thần Cảnh, nhưng

thật ra truyền thuyết rằng trong tay hắn có khả năng có thêm vài Khôi Lỗi cường đại có thể so với võ giả Dương Thần Cảnh. Tuy rằng loại vật như cơ quan Khôi Lỗi này không có cách nào sánh bằng võ giả Dương Thần Cảnh chân chính, nhưng giống như kiến nhiều thì cắn chết, đại quân Thượng Cổ Mặc Môn cơ quan lại rất kinh khủng.

Người dẫn đội Thiên Cơ cốc chính là hai cốc chủ Thiên Cơ cốc, Tinh Thần Tử - Chư Cát Tinh Thần, tu vi Dương Thần Cảnh, am hiểu số tử vi diễn toán, thậm chí được xưng là đại sư bói toán đứng đầu giang hồ, người này hiếm khi ra tay, nhưng một khi hắn ra tay thì chính là kết cục nhất định phải chết. Truyền thuyết rằng trong tay Chư Cát Tinh Thần có bí pháp nghịch thiên soán mệnh, đã từng khi hắn còn ở Dung Thần Cảnh có một vị võ giả Dương Thần Cảnh thuộc Ma Đạo không kiêng dè muốn làm kẻ địch của Thiên Cơ cốc bọn họ, hắn biết rõ quan hệ của Thiên Cơ cốc rất rộng, vì vậy cũng không ra tay chánh diện, âm thầm đánh lén ám sát đệ tử Thiên Cơ cốc, cách làm việc cực kỳ bỉ ổi. Chư Cát Tinh Thần dưới sự giận dữ liền vận dụng bí pháp nghịch thiên soán mệnh, dịch chuyển số tử vi, kết quả ba ngày sau đó tên kia võ giả Ma Đạo liền tẩu hỏa nhập ma mà chết. Tuy rằng rất nhiều người nói đây chỉ là trùng hợp, nhưng vấn đề là võ giả Ma Đạo có thể tu luyện tới Dương Thần Cảnh thì coi như là không cẩn thận cũng không đến mức phạm sai lầm cấp thấp như là tẩu hỏa nhập ma. Vì vậy người giang hồ đều cho rằng là tác dụng của bí pháp nghịch thiên soán mệnh của Chư Cát Tinh Thần phát ra. Song, giá phải trả của môn bí này quá lớn, bây giờ Chư Cát Tinh Thần còn chưa tới trăm tuổi, tuy rằng khuôn mặt bảo trì lúc trung niên, nhưng tóc đã bạc trắng, truyền thuyết rằng chính là cái giá phải trả khi hắn sử dụng bí pháp nghịch thiên soán mệnh này, giảm bớt trăm năm thọ nguyên của hắn.”

Tô Tín vừa giới thiệu cho Lâm Lạc Viêm, bên Lục Đại Thế Gia đã đồng thời đến Tứ gia. Trong Lục Đại Thế Gia, Lang Gia Chư Cát thị và Tạ Quận Vương thị và triều đình đều có hợp tác, vì vậy lập trường của bọn hắn không cần cân nhắc, lần này đương nhiên là không cần đến. Mà tứ đại thế gia khác lần này lại giống như là đã hẹn trước, cùng nhau đến.

Tô Tín và mọi người tứ đại thế gia đã từng quen biết, vì vậy Thất gia Tiêu Vô Cực bên Tiêu thị dẫn đầu đi tới và hướng về phía Tô Tín chắp tay, nói: "Tô đại nhân đến sớm quá."

Tiêu Hoàng đi theo sau lưng Tiêu Vô Cực cũng là nhìn về phía Tô Tín nở nụ cười đúng mực, nói: "Tô huynh, đã lâu không gặp, ngươi thế mà ném võ giả Nhân Bảng thuộc thế hệ bọn ta hết ra sau."

Qua nhiều năm, Tiêu Hoàng trái lại trưởng thành hơn rất nhiều, hắn đã không so sánh mình và Tô Tín nữa, đương nhiên cái này cũng không có cách nào so được.

Tô Tín cười cười, nói: "Kim Trướng Hãn Quốc nhìn chằm chằm, Đại Chu ta cũng không dám qua loa, còn có Tiêu huynh, đã lâu không gặp rồi."

Người dẫn đội Thất gia Tiêu gia Tiêu Vô Cực có lẽ không phải là hạng người đơn giản, nghe nói trong những người đương gia thuộc thế hệ này của Tiêu thị Tiêu Vô Cực chính là người sâu không lường được nhất. Thậm chí có một lời đồn đại nói rằng phụ thân Tiêu Hoàng An Hầu Tiêu sẽ không thắng nếu như không có Tiêu Vô Cực trợ giúp, hắn căn bản là không đủ năng lực ngồi vị trí gia chủ này. Điểm ấy tuy rằng bị Tiêu gia phủ nhận, nhưng Tô Tín lại có cảm giác rất có khả năng. Tiêu Vô Cực rất ít khi ra tay, thậm chí thực lực trước kia của hắn cũng mờ mịt.

Mọi người chỉ biết là Tiêu Vô Thắng đột phá Dung Thần Cảnh, mấy tháng sau Tiêu Vô Cực cũng đột phá Dung Thần Cảnh, Tiêu Vô Thắng đột phá Dương Thần Cảnh, vậy Dương Thần cách hắn một, hai năm cũng tấn thăng, giống như hắn đang cố ý rớt lại phía sau Tiêu Vô Thắng. Chẳng qua những bí mật này của Tiêu gia Tô Tín không có nghe ngóng, cũng không cần phải nghe ngóng, sau khi Tô Tín cùng bọn họ hàn huyên hai câu, người của Tiêu gia liền rời đi. Người Thượng Quan thị và Tô Tín từng có mấy lần xung đột, nhưng mà sự việc không tính lớn, vì vậy Đại trưởng lão Thượng Quan Hồng Thượng Quan thị chỉ chào hỏi Tô Tín một tiếng rồi đi ngay.

Mà lần này lão tổ Độc Cô Thành Độc Cô thị không tới, người đến là Độc Cô Diêm và phu nhân của hắn tên Tiêu Xước. Tô

Tín nhìn tổ hợp này có chút kỳ quái, Độc Cô thị các ngươi cũng không phải là không có võ giả Dương Thần Cảnh tọa trấn, tội gì phái một võ giả Dung Thần Cảnh tới đây? Lần này Tứ gia trong Lục Đại Thế Gia cùng nhau đến đây rõ ràng đã là tỏ thái độ "như cây liền cành", đến lúc đó một đám võ giả Dương Thần Cảnh nghị sự, một võ giả Dung Thần Cảnh Độc Cô Diêm xen lẫn ở trong đó chẳng lẽ không cảm thấy lúng túng sao? Đương nhiên điều này Tô Tín chẳng muốn quản, quan hệ giữa hắn và Độc Cô thị tuyệt đối không được xem là tốt.

Chương 1742 - Lô gia hối hận. (3)

Lô gia hối hận. (3)

Nhưng mà lúc này Độc Cô Diêm lại chủ động cùng bước lên, trong giọng có một chút lúng túng chào hỏi Tô Tín, đồng thời nhỏ giọng truyền âm nói: "Tô đại nhân, Độc Cô thị ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng ngươi, bây giờ nói chuyện bất tiện, buổi tối ta sẽ đích thân tìm Tô đại nhân."

Tô Tín không tỏ vẻ gì nhẹ gật đầu, Độc Cô Diêm cũng lập tức mang theo Tiêu Xước vẫn xinh đẹp động lòng người bên cạnh hắn rời đi. Song, không biết vì sao, Tô Tín luôn cảm thấy Tiêu Xước này có khí thế hơn Độc Cô Diêm nhiều, không phải loại khí thế lộ ra ngoài, mà là một loại khí chất được dưỡng thành từ môi trường quyền cao chức trọng lâu năm, thậm chí nếu như không biết thân phận của bọn hắn, người ngoài nhất định sẽ cho rằng Tiêu Xước mới là gia chủ Độc Cô thị. Người cuối cùng tới đây là Lô gia, lão tổ Lô gia Dương Thần Cảnh - Lô Trầm Giang đích thân đến đây, hắn cũng là chào hỏi Tô Tín một tiếng và đi thẳng.

Nói thật, Lô Trầm Giang bây giờ nhìn thấy Tô Tín, tâm trạng có chút phức tạp. Lúc trước đích nữ Lô gia Lư Uyển Đình của bọn hắn vừa ý Tô Tín, thậm chí không tiếc muốn xé rách quan hệ thông gia với Tranh Kiếm Minh. Chỉ có điều ngại thân phận và thực lực của Tô Tín khi đó, quan hệ thông gia của Lô gia và Tô Tín tuyệt đối chưa hẳn là một lựa chọn tốt, vì vậy dưới sự khuyên bảo của trưởng bối Lô gia, cộng thêm Lư Uyển Đình cũng bị bộ dáng điên cuồng lúc giết người của Tô Tín hù dọa,

tương tư đơn phương của Lư Uyển Đình cuối cùng mới kết thúc, Lô gia bọn hắn cũng thở dài một hơi. Nhưng lại lần nữa nhìn thấy Tô Tín, người Lô gia đã hối hận. Bọn hắn lúc trước không cho Lư Uyển Đình tiếp cận Tô Tín đơn giản là lo hai điểm, một là Tô Tín gây thù hằn quá nhiều, làm việc điên cuồng, dễ liên lụy đến Lô gia bọn hắn. Và điểm khác chính là tốc độ phát triển của Tô Tín quá nhanh, thế hệ trẻ Lô gia bọn hắn không có ai, trưởng bối Lô gia sợ Tô Tín cướp gia nghiệp của Lô gia bọn hắn. Chỉ là bây giờ nhìn thấy uy thế của Tô Tín Lô gia mới biết được, bọn hắn lúc trước thuần túy là buồn lo vô cớ. Người Tô Tín đắc tội có nhiều, nhưng bây giờ thành tựu đã thành, coi như là đánh vào mặt Thiếu Lâm Tự thì đủ loại nguyên nhân trở ngại Thiếu Lâm Tự cũng chỉ có thể nhịn xuống. Còn việc bọn hắn lo lắng Tô Tín cướp cơ nghiệp Lô gia thì lại càng buồn cười, nhìn xem thủ hạ hoặc là thế lực của Tô Tín bây giờ, chỉ là một Tây Bắc Đạo đã mạnh hơn ba, bốn cái Lô gia bọn hắn cộng lại, thậm chí không cân nhắc dưới tình huống có ngoại lực tác động, nếu Tô Tín muốn diệt Lô gia bọn hắn quả thực dễ như trở bàn tay. Người ta đã có thế lực mạnh như vậy còn có thể nhìn lọt mắt chút sức mạnh của Lô gia các ngươi sao? Quả thực chính là buồn cười.

Vì vậy bây giờ Lô gia thật sự hối hận, sớm biết như thế, lúc trước bọn hắn nên toàn lực tác hợp Tô Tín và Lư Uyển Đình, bởi như vậy Lô gia bọn hắn có thể có được trợ giúp của Tô Tín, đã có một ngoại thích cường đại như thế, thực lực Lô gia bọn hắn trong Lục Đại Thế Gia thậm chí sẽ gần với Tiêu gia. Nhưng giờ đây đã chậm, Tô Tín sớm đã là cự phách giang hồ có thể sánh vai cùng cường giả thế hệ trước, sao còn có thể để ý Lư Uyển Đình?

Lúc này trong lòng nhà họ Lục có hối hận hay không Tô Tín không rõ, nhưng Tô Tín tính ra vẫn còn thiếu nhà họ Lư một ân tình.

Hồi trước ở Thiên Yến nhà họ Tiêu và cái tông môn lớn đều đã quyết định liên minh để chống lại Đại Chu, thân là một trong sau tông môn lớn thì nhà họ Lư cũng biết rõ.

Cho nên lúc Lư Uyển Đình đang ở thành Thịnh Kinh, nàng cũng đã nhắc nhở Tô Tín chuyện này.

Tuy rằng lời nhắc nhở này đối với Tô Tín không có tác dụng nhưng đối với Lư Uyển Đình mà nói đây lại là một mạo hiểm rất lớn. Nếu nhà họ Lư gặp nạn, Tô Tín chắc chắn sẽ nhanh chóng giúp họ.

Cho nên thái độ của Tô Tín đối với nhà họ Lư cũng không tệ.

Sau khi Tô Tín hàn huyên với người của bốn thế gia lớn xong, chuẩn bị rời đi thì người của Thiếu Lâm Tự cũng đã tới, ánh mắt của mọi người lập tức dồn về phía đám người mới đến.

Trong việc đối phó với Kim Trướng Hãn Quốc thì Thiếu Lâm Tự là quan trọng nhất.

Này không chỉ bởi vì thực lực của Thiếu Lâm Tự mà còn là do khu vực Thiếu Lâm Tự đang ở.

Đạo môn tạo hóa ở ven biển Thanh Châu Thuyết các Kim Trướng Hãn Quốc cũng khá xa, cho nên bọn họ cũng không quá lo lắng điểm này.

Tuy nhiên Thiếu Lâm Tự nằm trên đường Hà Nam, mà muốn qua Bắc Nguyên thì phải đi qua con đường này.

Cho nên thái độ của Thiếu Lâm Tự lần này là quan trọng nhất, chỉ cần Thiếu Lâm Tự ra mặt, thì sẽ không còn nghi ngờ gì nữa, chắc chắn Kim Trướng Hãn Quốc sẽ phải đối mặt với một vấn đề rất nan giải.

Đương nhiên nếu Thiếu Lâm Tự muốn chống lại Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ cũng sẽ hành sự một mình, chứ không cùng triều đình hợp tác hành sự.

Lần này người của Thiếu Lâm Tự tới cũng không ít, cấp bậc Huyền Tự có thủ tọa Giới Luật Đường, Huyền Quảng, cấp bậc Không Tự còn có hai tên võ giả Dương Thần cảnh, số lượng cũng đã khá nhiều vậy mà còn mang theo 10 võ giả tiểu bối.

Chương 1743 - Sự phẫn nộ của Huyền Quảng.

Sự phẫn nộ của Huyền Quảng.

Thế hệ này của Thiếu Lâm Tự cũng có một số người lọt được vào bảng, chính là đệ tử La Hán đường “Phục Hổ Tăng”

Nguyên Tuệ, nhưng cũng chỉ đứng thứ 20 trong bảng.

Xếp hạng này đối với các tông môn khác không hề thấp, nhưng đối với Thiếu Lâm Tự thì loại xếp hạng này thực sự khiến họ xấu hổ.

Đương nhiên đây là chuyện không thể tránh được, có những chuyện Thiếu Lâm Tự biết rõ nhưng không tài nào thay đổi được.

Thiếu Lâm Tự bồi dưỡng ra được một tử vốn không dễ dàng. Trước tiên là phải tụng kinh niệm phật để rèn luyện gân cốt, chờ đến khi tu vi phật pháp đạt đến một mức độ nhất định, bản thân đã có căn cơ thì mới cho phép bắt đầu luyện tập võ công.

Nguyên nhân chính là vì thế mà căn cơ của các đệ tử Thiếu Lâm Tự vô cùng thâm hậu, nhưng cùng với đó những khuyết điểm cũng lộ ra rất rõ ràng, đó chính là lúc sắp tiến sang cảnh giới khác rất chậm, những năm gần đây Thiếu Lâm Tự không có nổi một vị đệ tử nào chen chân được vào 3 người đứng đầu.

Đương nhiên cái bảng xếp hạng này Thiếu Lâm Tự cũng không hề để ý, khi bước vào cái cấp bậc của Thiếu Lâm Tự thì tự khắc đã không cần để ý mấy cái bảng linh tinh này nữa. Kể cả khi không có người nào của Thiếu Lâm Tự bước chân được vào bảng, bọn họ cũng vẫn sẽ như cũ là một trong 3 chùa Phật môn, là một đệ nhất chính đạo.

Đối với lần đoạt đao đại hội này, Thiếu Lâm Tự rất coi trọng, cho nên bọn họ mới một lần đã liền phái ra ba võ giả Dương Thần cảnh.

Kỳ thực lúc đầu Huyền Minh muốn cử Huyền Chân đến, nhưng trong mắt người khác tính cách của Huyền Chân chẳng khác gì một tên điên. Nếu cho Huyền Chân đi thì 9 phần hắn sẽ trực tiếp giao chiến với Kim Trướng Hãn Quốc.

Vậy nên sau một hồi suy xét, Huyền Minh đã quyết định để Huyền Quảng tới.

Tuy Huyền Quảng năng lực ứng biến không tốt nhưng ưu điểm duy nhất của hắn chính là nghe lời. Tuy nhiên để an toàn, Huyền Minh vẫn để hai tên cấp bậc Không Tự đi theo, mà hai tên võ giả Dương Thần cảnh cấp bậc Không Tự này cũng đều

là hạng người không hề đơn giản. Họ chính là một một trong số ít những võ giả đnag thời kỳ sung sức của Không Tự có tu vi thâm hậu, xét về thực lực thì họ còn mạnh hơn Huyền Quảng rất nhiều.

Mà lúc vừa bước vào Huyền Quảng cũng đã nhìn thấy Tô Tín, ánh mắt lập tức đỏ hoe.

Có thể nói Huyển Quảng cực kỳ hận Tô Tín.

Thật ra nếu trước đây hắn chỉ bị bại dưới tay Tô Tín thì không có gì đáng nói. Nói hơi khó nghe thì trên giang hồ thanh danh của Huyền Quảng không bằng Tô Tín, dù hắn có thua thì cũng rất bình thường.

Việc khiến Huyền Quảng vô cùng phẫn nộ chính là vì Tô Tín đã tàn sát toàn bộ Bàn Nhược sơn trang để thị uy với Thiếu Lâm Tự.

Mấy nghìn mạng người của Bàn Nhược sơn trang đều là đệ tử xuất thân từ Thiếu Lâm Tự, đều là vì hắn nhất thời nảy lòng tham chạy tới Bàn Nhược sơn trang.

Dẫn đến tất cả bọn họ đều chết dưới tay Tô Tín!

Tuy rằng việc này đều là do Tô Tín quá tàn nhẫn nên mới xảy ra, nhưng Huyền Quảng lại tự mình trách mình.

Lúc trước hắn luôn tuân thủ giới luật không bao giờ làm liên lụy đến mấy đệ tử khác, vậy mà Tô Tín kia chỉ cần đánh với hắn một trận rồi thôi thì đã không xảy ra huyết án này.

Có thể nói chuyện này đã trở thành tâm ma của hắn, cho dù đã bị Huyền Khổ phạt đi diện bích nhưng cũng không thể triệt tiêu được hết chấp niệm trong lòng hắn.

Cho nên khi nhìn thấy Tô Tín trước mặt, Huyền Quảng lại không thể khống chế được sự tức giận và sát khí trong lòng.

Cảm nhận được Huyền Quảng có chút không đúng hai tên võ giả Dương Thần cảnh phía sau đã định ngăn cản, nhưng lại không kịp. Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Huyền Quảng một thân sát khí đi về phía Tô Tín.

Vốn dĩ người của bốn thế gia lớn đã định vào lều nghỉ ngơi, nhưng giờ tất cả họ lại đều dừng bước nhìn Tô Tín và Huyền Quảng đăng đằng đằng sát khí.

Ân oán giữa Tô Tín và Huyền Quảng bọn họ cũng đã nghe nói qua, kỳ thực trong giang hồ người có hảo cảm với Thiếu Lâm Tự không nhiều, ngược lại đối với Tạo Hóa đạo môn và Thái Nhất đạo môn lại vô cùng tôn kính.

Nguyên nhân rất đơn giản, Thiếu Lâm Tự rất thích lo chuyện bao đồng, mà Tạo Hóa đạo môn và Thái Nhất đạo môn thì lại không.

Ân oán giữa Tô Tín và Thiếu Lâm Tự bắt nguồn chính là vì Thiếu Lâm Tự xen vào chuyện của người khác mà ra.

Chẳng qua trước đây mấy chuyện bao đồng mà Thiếu Lâm Tự chen vào đều thành công, nên nhưng người đó cũng đều để lại cho Thiếu Lâm Tự một ít mặt mũi. Đáng tiếc lần này Thiếu lại là đá đặt trên bàn sắt, Tô Tín chỉ còn cách làm cho Thiếu Lâm Tự mất mặt, mà từ trước đến nay Tô Tín cũng chưa từng cho Thiếu Lâm Tự mặt mũi.

Khi nghênh đón Thiếu Lâm Tự tiến vào, Ngột Cốt Lợi cũng bày ra bộ mặt sống chết mặc bay.

Người Trung Nguyên đấm đá lẫn nhau ngược lại hắn lại thấy vui mừng, và tất nhiên sẽ không ngăn cản.

Huyền Quảng nhìn Tô Tín căm hận nói: “Tô Tín! Lúc trước ngươi câu kết với Huyễn Ma đánh trọng thương ta cũng thôi đi, nhưng tại sao ngươi lại độc ác tàn sát Bàn Nhược sơn trang?

Chương 1744 - Sự phẫn nộ của Huyền Quảng. (2)

Sự phẫn nộ của Huyền Quảng. (2)

Ở đó có hơn một nghìn mạng người, kết quả là đều chết dưới tay ngươi. Sau này khi ngươi chết không sợ bị đày xuống địa ngục hay sao?”Tô Tín khinh thường cười lạnh một tiếng rồi nói: “Xuống địa ngục? Người sau khi chết như đèn tắt. Cho dù

có làm kinh thiên động địa như Hạo Thiên Thượng Đế hay Phong Đô Đại Để, hoặc là Đạo Tổ Phật Đà, thì hiện tại chả phải cũng đều giống nhau à?

Tô Tín ta không tin quỷ thần, chỉ tin bản thân, huống hồ ta và Diêm Vương ở địa phủ quan hệ cũng khá tốt, người xuống địa ngục chưa chắc đã là ta.

Hơn nữa, Bàn Nhược sơn trang kia chính là nhân quả mà ngươi mang tới. Nếu ngươi không tới Bàn Nhược sơn trang, ta cũng sẽ không giết người.

Đương nhiên nếu nói tàn nhẫn một chút thì sinh ra trong chốn giang hồ, yếu đuối chính là một loại tội lỗi!

Bàn Nhược sơn trang thực sự quá yếu, nhưng bọn họ lại muốn ôm chân những kẻ mạnh hơn thì bọn họ cũng phải tự mình gánh chịu những hậu quả nặng nề này.

Mà cái hậu quả này lại là chính Huyền Quảng ngươi đem lại cho họ!”

Nghe được những lời này của Tô Tín, trong mắt mọi người đều lộ ra một tia kinh ngạc, bọn họ thật sự không nghĩ Tô Tín trẻ như vậy đã có thể nhìn thấu đáo tới mức có thể nói ra lời này.

Sinh ra ở giữa chốn giang hồ, yếu đuối chính là một loại tội lỗi. Những lời này tuy rằng khó nghe nhưng lại vô cùng chí lý.

Những người ở đây thật ra cũng có không ít người trẻ tuổi từng cầm kiếm hành tẩu giang hồ, hành hiệp trượng nghĩa, nhưng cuối cùng thì thế nào? Có thể chân chính tự xưng hiệp sĩ được mấy người?

Đại đa số những người này đều bị sự thật đánh gục, trở thành hạng người vì lợi ích mà hành tẩu giang hồ.

Mà lúc này đám người Tiêu Vô Cực lại nhìn chằm chằm vào Tô Tín, theo như hắn biết thì Tô Tín không phải là loại người thích làm mấy chuyện vô nghĩa, hắn vừa nói với Huyền Quảng mấy lời này không phải là chê đệ tử Thiếu Lâm là phế vật, mà chính là công tâm!

Công pháp Phật môn căn cơ thâm hậu, đối với cao tăng Phật môn tầm thường mà nói thì loại cấp bậc này thật sự khiến người khác cười chê, căn bản một chút tác dụng cũng không có.

Nhưng Huyền Quảng lại không nghĩ như vậy, lỗ hổng trong tinh thần của hắn quá lớn, hơn nữa hắn vẫn luôn vì chuyện này mà tự trách, hiện tại nó cũng đã trở thành chấp niệm trong lòng hắn. Vậy mà bây giờ lại bị Tô Tín khiêu khích như này, tâm tình của Huyền Quảng có chút nguy hiểm.

Nghĩ đến đây Tiêu Vô Cực lắc lắc đầu.

Hắn có một sở thích đó là thu thập tỉ mỉ tư liệu của một số cường giả trong giang hồ, sau đó phân tích tính cách, võ công và cách hành sự của đối phương.

Những tư liệu đó Lục Phiến Môn cũng sẽ thu thập vào sửa lại. Lục Phiến Môn thu thập mấy thứ này chẳng qua cũng chỉ là vì để đối phó và đề phòng đối phương, nhưng Tiêu Vô Cực lại là vì muốn học tập.

Lấy người khác làm gương mới có thể ngày càng phát triển, tham khảo những người này có thể giúp Tiêu Vô Cực biết rõ được họ đã mắc những sai lầm gì, sau đó bản thân hắn sẽ sửa lại tránh việc bản thân sẽ lại đi vào con đường sai lầm giống bọn họ.

Tiêu Vô Cực có thể nhìn ra được Huyền Quảng này đã mắc một sai lầm vô cùng lớn, một người cứng đầu lại đi sát sinh, loại đệ tử phật giáo đi con đường cực đoan như vậy khó trách bị rơi xuống tình trạng như này.

Công pháp Thiếu Lâm Tự là lấy sự bình thản công chính, căn cơ vững chắc mới trở nên nổi tiếng, mà Huyền Quảng này lại bỏ đi một loại những ưu điểm của bản thân, tự chọn một con đường không thích hợp với mình, chẳng trách lại bại dưới tay Tô Tin.

Mà lúc này Huyền Quảng lại suy nghĩ giống như Tiêu Vô Cực, tâm cảnh của hắn đã thực sự sa sút!

Sự giận dữ trong lòng cùng với sát khí, hơn nữa Huyền Quảng vừa mới ngăn chặn tâm ma trong hắn khi vừa thấy Tô Tín trỗi

dậy thì lại bị lời nói của Tô Tín kích thích khiến tâm ma lại trỗi dậy. Lúc này Huyền Quảng đã hoàn toàn mất đi lý trí, trong tay cầm một thanh đao màu đỏ tươi trong tức khắc huyết khí trong người hắn điên cuồng tỏa ra, khiến phạm vi hơn chục trượng gần đó nhuộm thành một mảnh huyết sắc.

Tô Tín không dùng kiếm, hắn chỉ vung tay một cái đã có rất nhiều kiếm khí hiện lên, chẳng qua kiếm khí trước mắt và kiếm khí trước đây có chút khác nhau, nhưng cả hai loại kiếm khí này đều ẩn chứa một cổ sát khí cực mạnh, giống như vừa mới vớt lên từ biển máu, vô cùng lạnh lẽo.

Khi Tô Tín phất tay một cái, hàng ngàn loại kiếm khí huyết sát khi đã phóng về phía Huyễn Quảng. Tô Tín lúc này vẫn đứng yên, nhưng xung quanh hắn đều được bao phủ một cổ huyết sát chi khí vô cùng mạnh mẽ, kiếm ý của hắn cũng không hề tầm thường.

Hàng ngàn huyết sát kiếm khí hoa thành biển máu của địa ngục A Tì vây quanh, đồng thời cũng đã hút tâm ma trong lòng của hắn.

Tô Tín vừa lên đã lập tức hạ sát chiêu, hắn không chỉ muốn đánh bại Huyền Quảng, mà còn muốn hủy đi căn cơ võ đạo của hắn!

Ở Thiếu Lâm Tự căn cơ võ đạo chính là quan trọng nhất, dù cho là tông môn nào cũng không thể so được. Cũng bởi vì võ giả Thiếu Lâm Tự trước khi tu luyện võ công đã tu luyện Phật pháp trước vậy nên tâm chí cũng rất kiên định. Chuyện tẩu hỏa nhập ma này dù là cảnh giới nào cũng đều không xảy ra ở võ giả Thiếu Lâm Tự.

Chương 1745 - Kẻ nào dám cười Tô Tín ta?

Kẻ nào dám cười Tô Tín ta?

Chẳng qua Huyền Quảng giống với suy nghĩ của Tiêu Vô Cực, con đường võ đạo của hắn thực sự có khuyết điểm quá lớn.

Lấy Phật pháp trấn áp sát khí, lại trở thành Phật sát sinh, loại con đường này khiến Huyền Quảng rất nhanh tiến bộ, sức

chiến đấu cũng rất kinh người.

Ở giữa cấp bậc Huyền Tự, không đề cập tới những thiên tài tuyệt đỉnh như Huyền Khổ và Huyền Đàm. Huyền Minh thì đã tích lũy đủ kinh nghiệm, trí tuệ uyên thâm. Huyền Chân lại rất nghị lực, thiên phú kinh người.

Cho nên Huyền Minh và Huyền Chân là những người đầu tiên lên được Dương Thần cảnh thật sự không có gì lạ, nhưng lý do Huyền Quảng có thể dẫn đầu những võ giả cấp Huyền Tự tấn chức lên Dương Thần cảnh, không phải quá rõ ràng là do bí pháp sát thuyết này sao.

Đáng tiếc hiện tại hắn lại bị Tô Tín làm bộc phát tâm ma, lại đang bị địa ngục A Tì không đáy vây quanh, hàng ngàn tia sát khí ăn mòn tâm chí hắn, khiến cho đôi mắt của hắn càng ngày càng kém minh mẫn.

Mọi người ở đây đều nhíu mày, thầm nghĩ tên Tô Tín này xuống tay đúng thật là tàn nhẫn, quả thực là không có chút nương tay nào.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Huyền Quảng căn bản không động được vào Tô Tín, ngược lại sẽ hoàn toàn nhập ma.

Nhưng lúc này một người ở phía sau Huyền Quảng có gương mặt lạnh lùng, trên người tỏa ra một cổ khí nghiêm nghị đột nhiên đứng dậy, quanh người tỏa ra một phật quang nồng đậm, mở được nói ra bốn chữ:

“Ma, ni, bá, mễ!”

Trong nháy mắt một tiếng niệm kinh đinh tai nhức óc vang vọng khắp đất trời, uy phong lẫm liệt, trấn áp vạn vật!

Sức mạnh huyết sát và kiếm khí vô hình vừa mới dung hợp của Tô Tín đụng độ với Phật âm trước mặt trong nháy mắt đã bị tiêu tán. Mà ánh mắt điên cuồng của Huyền Quảng dưới chân ngôn rửa tội cũng đã khôi phục lại minh mẫn.

Tô Tín nheo mắt nói: “Chà chà, chân ngôn trấn ma của thủ tọa Giới Luật Đường đời trước của Thiếu Lâm Tự ‘Trấn Ma tôn giả’ Không Ngộ quả nhiên bất phàm. Có thể dùng sư tử hống của Thiếu Lâm Tự kết hợp với chân ngôn bốn chữ, hơn ngàn

năm qua Thiếu Lâm Tự cũng chỉ có Không Ngộ đại sư mới có thể làm được.

Đáng tiếc, thủ tọa thế hệ này của Giới Luật Đường lại không thể kế thừa thực lực của ngươi. Không biết Không Ngộ đại sư hiện tại có nghĩ đến việc rời núi tiếp quản lại Giới Luật Đường lần nữa không?"

Lời nói khiêu khích của Tô Tín làm cho các đệ tử của Thiếu Lâm Tự tức giận trợn mắt nhìn, thế nhưng biểu cảm của Không Ngộ vẫn lạnh lùng như cũ, hắn nhẹ nói: "Tô Tín, nếu ngươi thật sự muốn khiêu chiến với Thiếu Lâm Tự bọn ta, bọn ta cũng sẽ tiếp ngươi.

Chẳng qua nơi này là Kim Trướng Hãn Quốc, ngươi thân là trọng thần Đại Chu, vậy mà lại ở đây đánh nhau không chịu dừng, đây là muốn để người khác cười chê sao?"

Tô Tín cười lạnh nói: "Đừng đổi trắng thay đen như vậy chứ, vừa nãy ai mới là kẻ động thủ trước? Tô Tín ta không muốn chủ động gây chuyện, nhưng nếu có kẻ nào tới gây khó dễ ta chắc chắn sẽ không nhịn.

Huống hồ trong giới giang hồ, kẻ nào dám cười nhạo Tô Tín ta? Ai dám chê cười Tô Tín ta!"

Câu này của Tô Tín mặc dù là ngạo mạn đến đỉnh điểm, nhưng thực tế đúng là như vậy.

Hắn hôm nay ở đây đánh bại Huyền Quảng, trước mặt mọi người sỉ nhục Thiếu Lâm Tự, sẽ có người nói Tô Tín không biết phép tắc, làm trò khiến xảy ra nội đấu ở Kim Trướng Hãn Quốc?

Không hề. Bọn họ chỉ kinh ngạc cảm thán thực lực khủng khiếp của Tô Tín, tìm ra được đúng nhược điểm của Huyền Quảng, một chiêu đã áp chế được đối phương. Và cũng kinh ngạc cảm thám sự can đảm và tự tin của Tô Tín, lại dám đứng ra khiêu chiến với Thiếu Lâm Tự.

Lúc này bên trong lều lớn chỉ còn một ít bang phái nhỏ hoặc tán tu xuất thân từ bảng võ giả như đám người của Cung Văn Vũ.

Lúc này ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tô Tín đều tràn ngập sự ngưỡng mộ, Cung Văn Vũ thậm chí còn nắm chặt Hắc Ma đao trong tay, nhịn không được phát ra một cảm giác rất "Đại trượng phu là phải như thế chứ".

Trong các quần hùng giang hồ và Kim Trướng Hãn Quốc kẻ nào dám cười nhạo ta, chỉ thẳng mặt Thiếu Lâm Tự - Võ lâm chí tôn một thời mà buông lời hung ác, một chút cũng không để vào mắt, cái loại uy thế này khiến mấy tên thiếu niên trẻ tuổi thấp thỏm không thôi.

Thái độ của đám người Cung Văn Vũ lúc này chính là thái độ của hầu hết mấy người trong giang hồ.

Người trong giang hồ chỉ nhận quyền cước binh khí, thắng thì sống mà bại thì chết, chỉ đơn giản như vậy. Cho nên hôm nay Tô Tín làm ra việc này, trừ mấy cái chính đạo tông môn tự xưng nào đó chửi bới Tô Tín không màng đại cục, còn lại mấy thế lực khác căn bản sẽ không xen vào nói nhảm.

Trong mắt Không Ngộ hiện lên một tia lạnh lùng, Tô Tín nói không sai, trên giang hồ không ai dám cười nhạo Tô Tín, nhưng lại có người chờ để cười nhạo Thiếu Lâm Tự.

Bọn họ bây giờ cứ dây dưa mãi với Tô Tín trên giang hồ chắc chắn sẽ có kẻ nói Thiếu Lâm Tự bọn họ không màng đại cục. Quốc chiến đang khiến muôn dân lầm than họ lại đi dây dưa ân oán cá nhân.

Mà bọn họ nếu không động thủ trên giang hồ sẽ lại có người nói Thiếu Lâm Tự bọn họ quá hèn nhát, hai đời thủ tọa Giới Luật Đường đều ở đây nhưng lại bại dưới tay Tô Tín.

Chương 1746 - Kẻ nào dám cười Tô Tín ta? (2)

Kẻ nào dám cười Tô Tín ta? (2)

Dù họ có làm gì đều cũng sai, đây chính là nhược điểm cây to đón gió, Thiếu Lâm Tự bọn họ đắc tội với không ít người, sẽ luôn có người tìm đủ mọi loại lý do tới chửi bới bọn họ.

Không Ngộ liếc nhìn Tô Tín một cái cuối cùng vẫn lựa chọn không ra tay.

Không phải bởi vì hắn không muốn động thủ, mà vì hắn không nắm chắc được.

Trong cấp bậc Không Tự của Thiếu Lâm Tự người mới có cơ duyên lên được Chân Võ chỉ có đại phương trượng, kết quả ông ta lại bị giết khi khi đang luận đạo với Lý Bá Dương.

Trong số những võ giả cấp bậc Không Tự còn lại, Không Ngộ có thể nói là là một trong 3 người mạnh nhất, nhưng đối mặt với Tô Tín, hắn vẫn như vậy không có phần thắng.

Huống hồ bên kia còn có Thiết Chiến như hổ đang rình mồi, tâm ma của Huyền Quảng lại vừa bị hắn áp xuống, không thể đánh. Mặt khác không biết ngoài Thiết Chiến thì còn bao nhiêu võ giả Dương Thần cảnh có thể áp chế Không Ngộ, vậy thì họ phải đánh như nào đây?

Dù có bị giang hồ lên án mà thắng thì cũng chả sao, nhưng hiện tại Không Ngộ lại không nắm chắc phần thắng, vậy nên hắn nhất định sẽ không ra tay.

“Tô Tín, ân oán giữa ngươi và Thiếu Lâm Tự sớm muộn cũng sẽ có ngày chấm dứt, nhưng không phải là bây giờ. Thiếu Lâm Tự bọn ta không muốn mất mặt, ngươi tự giải quyết cho tốt đi.”

Sau khi nói xong, Không Ngộ liền trực tiếp dẫn người bỏ đi, không muốn dây dưa với Tô Tín nữa.

Ngột Cốt Lợi cũng tiếc nuối lắc đầu, hắn còn đang hy vọng Thiếu Lâm Tự và Tô Tín sẽ chiến đấu một trận quyết liệt, không nghĩ cuối cùng lại không đánh.

Tô Tín cũng không muốn nói nhiều, chỉ chào hỏi mấy người của Dịch Kiếm Môn sau đó lại về trò chuyện.

Hinh nhi ở một bên hừ hừ hai tiếng nói: “Con lừa trọc kia thật đáng hận, cứ mãi quấn lây ca ca không buông, ca ca người nhất định phải cẩn thận một chút, có khi tên lừa trọc kia là một tên gian xảo, người đừng để bị bọn họ tính kế.”

Một bên Tạ Chỉ Yến liếc nhìn Hinh nhi một cái, nàng cảm thấy Hinh nhi này có gì đó sai sai, rõ ràng là ca ca ngươi giết một loạt đệ tử tục gia của Thiếu Lâm Tự, lại còn hung hăng đánh thẳng mặt Thiếu Lâm Tự, vậy mà từ miệng của tiểu nha đầu lại phát ra lại thành hòa thượng Thiếu Lâm Tự dây dưa không buông. Đây rõ ràng là thiên vị người nhà mặc kệ lý lẽ mà?

Tô Tín cười dịu dàng, xoa đầu Hinh nhi nói nhỏ: "Yên tâm, cả cái thiên hạ này có thể hãm hại ca ca muội chỉ có mấy người. Nhưng thật ra muội hành tẩu giang hồ cũng nên cẩn thận hơn. Ai khiến muội không vừa mắt thì báo với Lục Phiến Môn ở nơi đó báo tin cho ta, ta đi giết hắn."

Nhìn Tô Tín dùng âm thanh ấm áp cùng biểu cảm như vậy nói ra việc giết người như giết gà khiến ai cũng có chút run sợ. Còn Hinh nhi lại vui vẻ gật đầu, Tạ CHỉ Yến và Sở Bất Phàm nhìn nhau im lặng không biết nói gì, cảm giác quan điểm đúng sai của đôi huynh muội này có chút lệch lạc.

Nhưng nó cũng không mấy quan trọng, Dịch Kiếm môn bọn họ từ lúc lập ra cũng xem như khong phải tông môn chính đạo thuần túy, cũng không ghi nộp quy là phải hành hiệp trượng nghĩa, hoàn toàn đều là tự giác.

Hơn nữa từ khi Dịch Kiếm môn gặp biến cố lớn về sau, Tạ Chỉ Yến và các đệ tử khác cũng đã thực tế hơn rất nhiều. Thậm chí trước kia trên giang hồ người ta đều nói người ở núi Kiếm Thần đều là kẻ điên cầm kiếm, bây giờ bọn họ quản Dịch Kiếm môn cũng chả khác gì kẻ điên cầm kiếm.

Nhưng ý nghĩa của hai từ lại không giống nhau, người của núi Kiếm Thần bị gọi là kẻ điên cũng bởi vì bọn họ quá cuồng luyện kiếm rồi phát điên, chính là tẩu hỏa nhập ma. Trên con đường võ đạo của bọn họ, đối với kiếm đạo là một loại thái độ.

Mà kẻ điên ở Dịch Kiếm môn rất dễ lý giải, đơn giản chính là một đám điên dùng kiếm, hành sự mặc kệ hậu quả, rất điên cuồng, ai dám đến gây chuyện với Dịch Kiếm môn đều phải chấp nhận đồng quy vu tận với Dịch Kiếm môn.

Đương nhiên loại danh tự này cũng không phải chuyện xấu, ít nhất trên giang hồ kẻ dám trêu chọc Dịch Kiếm môn cũng không có mấy người.

Tô Tín đi theo nói chuyện với mấy người Dịch Kiếm môn, Thiết Chiến cũng không quản, hắn chỉ đi về phía lều của chính mình.

Tô Tín tuy rằng là cấp dưới, cũng là người của nhà họ Thiết bọn họ nhưng hiện tại Tô Tín hoàn toàn có thể tự thành lập một phái riêng. Nhà họ Thiết cũng không có lòng tham muốn khống chế Tô Tín, cho nên hiện tại họ vẫn luôn đối đã bình đẳng.

Hơn nữa triều đình và giang hồ tuy rằng đối địch với nhau, nhưng cũng từng hợp tác mấy lần. Dịch Kiếm môn và triều đình cũng không có mâu thuẫn gì, Tô Tín và Dịch Kiếm môn cũng không phải quá thân thiết.

Thiết gia bọn họ cũng có quan hệ với Huyễn Ma đạo, mà trong sáu đại thế gia thì có nhà họ Vương và nhà Gia Cát đã từng hợp tác với triều đình.

Cho nên chỉ cần Tô Tín không đi kết giao với loại đại nghịch bất đạo dám chống lại triều đình như Bạch Liên giáo thì không có vấn đề gì.

Khi ở vị trí của bọn họ những gì họ thấy đều là nhìn cho đại cục, chứ không phải đơn giản ấu trĩ.

Chỉ có một kẻ thiếu kinh nghiệm mới cho rằng người của triều đình tuyệt đối không kết giao với người trong giang hồ, nhưng tông môn võ lâm cũng không thể trở thành tay sai của triều đình, nếu không chính là bại hoại giang hồ.

Chương 1747 - Tâm tư của Độc Cô thị

Tâm tư của Độc Cô thị

Tô Tín và người của Dịch Kiếm môn tới tận đêm khuya mới trở về lều của mìn, ban đêm Độc Cô Diễm vẫn còn muốn tới tìm hắn để nghị sự.

Chờ đến khi Tô Tín trở lại lều lớn, Độc Cô Diễm và Tiêu Xước đều đã ở đó. Sau khi vào lều lớn, Tô Tín đi vào cười nói: "Chưa có sự cho phép của chủ nhà mà Độc Cô gia chủ đã tự tiện vào chỗ ở của người khác, đây không phải là thói quen tốt đâu."

Độc Cô Diêm xấu hổ cười cười, bên khác Tiêu Xước lại nói: "Được rồi, Tô đại nhân đừng đùa nữa, nơi này là địa bàn của Kim Trướng Hãn Quốc và cũng là lều lớn của Kim Trướng Hãn Quốc, chúng ta nửa đêm muốn lén đi gặp ngươi chẳng lẽ còn muốn đi tìm người của Kim Trướng Hãn Quốc hội báo?"

Hai người Độc Cô Diêm và Tiêu Xước, Tô Tín chưa từng để Độc Cô Diêm vào mắt, ngược lại hắn rất là tò mò Tiêu Xước phu nhân danh thanh truyền xa này.

Dù sao Độc Cô Diêm là chủ một nhà, kết quả có khuyết điểm là sợ vợ, đây là chuyện hiếm có trên giang hồ.

Mặc dù nữ tử trên giang hồ ít hơn nam tử, nhưng hết thảy võ giả đều phải xem thực lực để nói chuyện, cho nên mọi người sẽ không nói Tiêu Xước là nữ nhân đanh đá, ngược lại sẽ nói Độc Cô Diêm quá phế vật, ngay cả một nữ nhân cũng không làm gì được.

Tô Tín cười to, chắp tay nói:

"Tiêu phu nhân, Độc Cô gia chủ, đừng đùa nữa, mời ngồi."

Nghe câu nói của Tô Tín, trong mắt Độc Cô Diêm thoáng chốc lóe lên một tia lo lắng.

Tiêu Xước là nữ nhân của hắn, kết quả Tô Tín đặt Tiêu Xước ở trước hắn, cái này tỏ rõ hắn chính là kẻ sợ vợ, địa vị không bằng Tiêu Xước.

Hơn nữa hắn vậy mà xưng hô Tiêu Xước là Tiêu phu nhân, phải biết rằng bây giờ nàng đã là người của Độc Cô thị, muốn xưng hô cũng nên gọi nàng là Độc Cô phu nhân mới phải, Tô Tín làm như vậy là có ý gì? Độc Cô Diêm không tin Tô Tín không biết lễ tiết cơ bản như thế, hắn rõ ràng đang cố ý, cố ý làm nhục chính mình!

Kỳ thực Độc Cô Diêm ngược lại thật sự oan uổng Tô Tín, đúng là hắn từng có một chút ân oán với Độc Cô thị, nhưng ân oán này còn lâu mới tính là sinh tử đại thù.

Hơn nữa, với tính cách của Tô Tín, dù hắn có sinh tử đại thù với một tông môn nào đó thì cũng sẽ là trực tiếp đánh chết đối phương, chứ không phải dùng những thủ đoạn nhàm chán này đi nhục nhã người khác.

Hắn đặt Tiêu Xước ở trước Độc Cô Diêm là bởi vì hắn không nhìn thấu Tiêu Xước, nữ nhân này tuyệt đối không phải là Hóa Thần cảnh, cũng không phải là nữ nhân đanh đá do giang hồ đồn đãi.

Tô Tín chỉ tôn kính thực lực của đối phương, bởi vì hắn cảm giác Tiêu Xước mạnh hơn Độc Cô Diêm, cho nên hắn tôn kính Tiêu Xước hơn Độc Cô Diêm.

Đương nhiên vì việc này mà thiếu chút nữa khiến Độc Cô Diêm nổi khùng tại chỗ, nhưng hiện tại hắn chỉ có thể nhẫn nhịn.

Hiện giờ dù là thực lực hay thế lực Tô Tín đều đã vượt xa Độc Cô thị bọn họ, ngay cả lão tổ Độc Cô Thành của Độc Cô thị bọn họ cũng phải khách khí với Tô Tín, hiện tại hắn căn bản không có cả tư cách nổi giận với Tô Tín.

Cho nên Độc Cô Diêm chỉ có thể cười xòa nói:

“Tô đại nhân, lần này ta tới thật ra là muốn hợp tác với Tô đại nhân.”

Tô Tín mặt không đổi sắc nói:

“A? Là chuyện gì?”

Độc Cô Diêm nhìn xung quanh, hơi không yên tâm, dù sao nơi này là địa bàn của Kim Trướng Hãn Quốc, tuy loại chuyện nghe trộm này rất bỉ ổi, nhưng bọn họ không thể không đề phòng.

Ngay lúc Độc Cô Diêm vừa định dùng truyền âm thì Tô Tín trực tiếp vung tay lên, toàn bộ khí tràng bên trong đại trướng thoáng chốc xảy ra một ít biến hóa, vô tận ‘khí’ lơ lửng giữa không trung bao phủ đại trướng, đây là ‘khí’ độc nhất thuộc về

Tô Tín, không gian hình thành cũng là không gian riêng biệt thuộc về Tô Tín.

Chiêu thức hiện tại của Tô Tín chẳng qua là một loại biểu hiện của Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí sau khi đại thành, nhưng trong mắt Độc Cô Diêm lại là kinh vi thiên nhân.

Loại thủ đoạn này đã có thể so với lĩnh vực của cường giả Chân Võ cảnh, với thực lực bây giờ của Độc Cô Diêm, sợ rằng dù để hắn toàn lực ra tay cũng không đánh tan được lĩnh vực khí tràng do Tô Tín bày ra. Cứ như vậy, trong lòng hắn lại càng kính nể Tô Tín thêm mấy phần.

Lúc này Tiêu Xước cũng nhìn Tô Tín, ánh mắt vụt qua một tia sáng, không biết đang suy nghĩ gì.

Tô Tín thản nhiên nói:

"Độc Cô gia chủ có chuyện gì cứ việc nói, nơi này không ai có thể nghe được, dù cường giả Chân Võ cảnh muốn nghe trộm thì trước hết phải đánh vỡ lĩnh vực khí tràng của ta mới được."

Độc Cô Diêm gật đầu, sửa sang ý nghĩ một chút, sau đó nói với Tô Tín:

"Tô đại nhân, lần này Kim Trướng Hãn Quốc đã lộ rõ lòng muông dạ thú, ta đoán rằng đợi khi bọn chúng chuẩn bị thỏa đáng thì trăm phần trăm sẽ ra tay với Trung Nguyên."

"Độc Cô thị ta cũng là một thành viên của võ lâm Trung Nguyên, ta không biết những tông môn khác nghĩ như thế nào, nhưng Độc Cô thị ta nguyện ý đứng chung một chỗ với triều đình, cùng nhau chống lại cuộc xâm lược của đám mọi rợ thảo nguyên đó!"

Lần này Độc Cô Diêm nói rất dứt khoát, dáng vẻ đại nghĩa lẫm nhiên, dường như còn chính nghĩa hơn cả cao tăng của Thiếu Lâm Tự.

Chương 1748 - Tâm tư của Độc Cô thị (2)

Tâm tư của Độc Cô thị (2)

Nhưng sau khi Độc Cô Diêm nói xong câu đó thì nhìn chằm chằm Tô Tín, đáng tiếc Tô Tín không tiếp câu nào, chỉ lẳng

lặng nhìn hắn, điều này có chút lúng túng, Độc Cô Diêm không biết tiếp theo nên nói như thế nào cho phải.

Trầm mặc một hồi, lúc này Tô Tín mới thản nhiên nói:

“Độc Cô gia chủ thật cao thượng, vậy không biết Độc Cô gia chủ muốn hợp tác thế nào?”

Nghe Tô Tín hỏi như vậy, Độc Cô Diêm thoáng chốc thở ra một hơi, hắn vội vàng nói:

“Rất đơn giản, Độc Cô thị ta nguyện ý theo Đại Chu liên thủ phòng ngự biên giới Bắc Cương, chỉ cần Đại Chu cấp đủ người ngựa, ta cam đoan đám mọi rợ thảo nguyên này đừng hòng từ địa bàn của Độc Cô thị ta bước chân vào Trung Nguyên nửa bước!”

Bốp bốp bốp!

Trên mặt Tô Tín lộ ra nụ cười châm chọc, hắn vỗ tay nói:

“Độc Cô thị các ngươi giỏi tính toán quá nhỉ, đây chính là hợp tác của các ngươi sao? Đại Chu ta cho các ngươi người, cho các ngươi vật tư và tài nguyên, giao cho Độc Cô thị các ngươi chỉ huy, là vì giúp Độc Cô thị các ngươi chống lại sự xâm lấn của Kim Trướng Hãn Quốc? Ta thấy thật khó hiểu, đây rốt cuộc là hợp tác hay là Đại Chu chúng ta nợ Độc Cô thị các ngươi?”

Độc Cô Diêm đứng bật dậy nói:

“Tô đại nhân, sao ngươi có thể nói như vậy? Phải biết rằng Độc Cô thị ta là thế lực võ lâm đầu tiên chủ động đứng ra chịu giúp Đại Chu, kết quả Đại Chu thế mà đối xử với Độc Cô thị ta như vậy? Thế chẳng khác nào khiến lòng người lạnh lẽo!”

Tô Tín cười lạnh nói:

“Đừng nói dễ nghe như vậy, ta hỏi Độc Cô gia chủ ngươi một câu, nếu Đại Chu ta không liên thủ với các ngươi, Kim Trướng Hãn Quốc thật sự đánh tới, Độc Cô thị các ngươi sẽ chuẩn bị di chuyển gia tộc hay là chuẩn bị đầu hàng Kim Trướng Hãn Quốc?”

Một câu nói của Tô Tín lập tức khiến Độc Cô Diêm nghẹn lời, dù là lựa chọn nào bọn họ cũng sẽ không chọn.

Tuy Độc Cô thị, một trong sáu thế gia gần đây sa sút rất nhiều, nhưng cũng không phải sẽ tùy ý đầu hàng đám mọi rợ này.

Huống hồ Đại Chu đang ở Bắc Nguyên Đạo, nếu bọn họ đầu nhập vào Đại Chu, thậm chí hiến địa vực của nhà mình cho Đại Chu, chẳng phải Độc Cô thị bọn họ sẽ có được càng nhiều?

Cho nên, dù là đến thời điểm sống còn, Độc Cô thị bọn họ cũng sẽ phải thận trọng suy nghĩ có nên đầu hàng Kim Trướng Hãn Quốc.

Độc Cô thị đường đường là một trong sáu thế gia cư nhiên đi đầu quân một đám dị tộc mọi rợ, đây có thể sẽ là chuyện khiến tổ tiên và hậu nhân đều hổ thẹn.

Còn nếu khiến cho Độc Cô thị bọn họ di chuyển đến nơi khác, điều này hiển nhiên cũng không phải là biện pháp.

Đối với các thế gia đại tộc, bọn họ phát triển rất nhiều năm ở một nơi, đã sớm biến nơi đó thành lãnh địa của riêng nhà mình, sao có thể dễ dàng di chuyển đi được chứ?

Hơn nữa ở chỗ bọn họ còn có các loại các dạng tài nguyên tu luyện có thể cung cấp, ví dụ như Độc Cô thị sản xuất Long Cốt Đằng, một khi Độc Cô thị bọn họ dời đi, vậy nên đi đâu tìm Long Cốt Đằng này đây?

Cho nên, việc di chuyển tuyệt đối là chuyện lớn bằng trời đối với một thế gia tông môn, bình thường sẽ không dễ dàng quyết định.

Độc Cô Diêm cau mày, trong lòng hơi rối rắm.

Hắn biết chuyện lần này phí sức không có kết quả tốt.

Hiện giờ hắn căn bản không cùng cấp bậc với Tô Tín, kết quả Độc Cô Thành sợ chính mình mất mặt khi đàm phán với Tô Tín, cứng rắn đẩy hắn tham gia đại hội đoạt đao này, điều này khiến cho trong lòng Độc Cô Diêm thầm hận không thôi.

Ban ngày, lúc bốn thế gia bọn họ nghị sự, Độc Cô Diêm cũng đã vô cùng lúng túng, võ giả Dương Thần cảnh của ba gia tộc khác căn bản không để hắn trong mắt, thậm chí không hỏi hắn một câu nào, thậm chí hắn không có tư cách gật đầu trong đợt nghị sự đó.

Bây giờ đối mặt với Tô Tín cũng như vậy, dù là thân phận hay địa vị thì hắn cũng không bằng Tô Tín, thế này sao đàm phán đây? Thậm chí hắn còn không thể nói ra những câu cứng rắn hơn một chút.

Tiêu Xước ở một bên thấy cảnh tượng này, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường, nàng đằng hắng một tiếng, nói thẳng:

"Tô đại nhân, ta nói thẳng vậy, lằn ranh giới hạn bây giờ của Độc Cô thị là có thể tồn tại dưới sự uy hiếp của Kim Trướng Hãn Quốc, cho nên cần liên thủ với triều đình."

"Mặc dù sức mạnh của Độc Cô thị không tính là mạnh, nhưng tuyệt đối không hề yếu, ít nhất mạnh hơn tam quân Phi Hùng, Hổ Bí, Long Vũ gì đó của Đại Chu các ngươi."

"Cho nên hợp sức là một nhẽ, nhưng Đại Chu các ngươi không thể dùng Độc Cô thị như ngọn thương, nếu là cường giả cấp bậc như Thần Uy đại tướng quân Lâm Tông Việt tới chỉ huy, Độc Cô thị sẽ nghe các ngươi chỉ huy, nhưng nếu các ngươi phái tới một người thực lực không đủ tới chỉ huy Độc Cô thị, vậy coi như là thuần túy nhục nhã Độc Cô thị."

Nghe Tiêu Xước nói ra tất cả điều này, Độc Cô Diêm thoáng chốc sững sờ, hắn chỉ vào Tiêu Xước, lớn tiếng nói:

"Nàng … sao nàng lại nói ra lằn ranh giới hạn của Độc Cô thị ta?"

Điều Tiêu Xước đang nói vào lúc này chính là lằn ranh giới hạn mà Độc Cô Thành dành cho Độc Cô Diêm, là yêu cầu thấp nhất của Độc Cô thị bọn họ.

Chương 1749 - Quá khứ của Tiêu Xước

Quá khứ của Tiêu Xước

Loại chuyện hợp tác như vậy đương nhiên phải cò kè mặc cả, kết quả hiện tại Tiêu Xước hay rồi, thế mà lộ ra toàn bộ.

Tiêu Xước cười lạnh nói:

“Bây giờ Độc Cô thị là tình huống gì tự ngươi không biết sao? Còn có tâm tư ở nơi này chơi trò lá mặt lá trái gì đó, có ý nghĩa sao?”

“Nếu Độc Cô thị các ngươi có thể tiếp nhận lằn ranh giới hạn này thì cứ nói thẳng, nếu triều đình đồng ý thì cứ làm như vậy, còn không đồng ý thì Độc Cô thị các ngươi cũng sẽ không nhường bước, dứt khoát một chút không được à? Ngươi cứ ở đây lải nhải với Tô đại nhân, nếu như làm hỏng việc thì Độc Cô Thành đương nhiên sẽ không cõng nỗi oan này, nhưng ngươi đừng nghĩ tới việc tiếp tục làm chủ nhà này nữa.”

“Tuy Độc Cô thị chỉ có một võ giả Dương Thần cảnh, nhưng võ giả Dung Thần cảnh không ít, ngươi không làm chủ nhà này thì phía dưới vẫn còn một đám người đang xếp hàng đấy!”

Tô Tín hơi lộ ra kinh ngạc nhìn Tiêu Xước, vị Tiêu phu nhân này ngược lại thật đúng là rất lợi hại, ít nhất dứt khoát hơn Độc Cô Diêm kia.

Quan trọng nhất là Tô Tín không nghe ra một chút kính ý đối với Độc Cô thị từ trong miệng nàng.

Gả chồng theo chồng, nhưng Tiêu Xước một câu một tiếng đều là ‘Độc Cô thị các ngươi’, hơn nữa gọi thẳng Độc Cô Thành, tên của lão tổ Độc Cô thị, nàng không hề có ý tứ tôn kính vị lão tổ này.

Nhìn Tiêu Xước, Độc Cô Diêm vô lực buông xuôi tay.

Nếu Tiêu Xước đã nói ra hết, hắn còn có thể làm gì đây? Lại đại náo một trận sao?

Huống hồ đúng như Tiêu Xước nói, thực sự làm hỏng việc thì Độc Cô Thành chắc chắn sẽ đẩy hắn ra chịu tiếng xấu thay cho người khác, sau đó sẽ tuyển ra một gia chủ mang theo ‘lằn ranh giới hạn’ của Độc Cô thị tìm đến Tô Tín.

Lằn ranh giới hạn của Độc Cô thị đã bị Tiêu Xước lộ ra, lúc này Độc Cô Diêm có làm ra mấy thứ lá mặt lá trái cũng không

có ý nghĩa gì, cho nên Độc Cô Diêm đơn giản trực tiếp nói với Tô Tín:

"Tô đại nhân, tóm lại là lằn ranh giới hạn của Độc Cô thị ta nằm ở đây, triều đình có đồng ý hay không thì triều đình cho một câu dứt khoát đi."

Độc Cô thị đặt yêu cầu thấp như vậy, đương nhiên triều đình sẽ đồng ý.

Thực lực của Độc Cô thị chỉ là vì so sánh với Đại Chu, một vị tồn tại cảnh giới Dương Thần cộng thêm hơn mười võ giả cảnh giới Dung Thần, võ giả khác từ Hậu Thiên đến Hóa Thần thì nhiều cỡ mấy nghìn, lực lượng này tuyệt đối mạnh hơn ba dã chiến quân của Đại Chu cộng lại, đương nhiên chỉ tính sức chiến đấu cấp cao, ưu thế của ba dã chiến quân nằm ở chỗ bồi dưỡng đặc biệt mấy vạn võ giả Hậu Thiên.

Cho nên Tô Tín trực tiếp gật đầu nói:

"Độc Cô thị đưa ra yêu cầu khá thấp, hẳn là không vấn đề gì, nhưng Độc Cô huynh cũng biết, việc lớn như vậy không phải ta nói được là được, cần chờ trở về triều đình, chư vị đại nhân đều đồng ý mới được."

Độc Cô Diêm gật đầu, Tô Tín làm như vậy rất bình thường, cũng không tính quá mức, cho nên Độc Cô Diêm đứng lên, chắp tay nói với Tô Tín:

"Tô đại nhân, nếu vậy thì chúng ta xin phép cáo từ, chuyện này xin làm phiền Tô đại nhân."

Khi Độc Cô Diêm định bước đi, Tô Tín bỗng nhiên hỏi:

"Độc Cô huynh, lẽ ra địa vị của Thiết đại nhân cao hơn ta, về tư lịch thì ta càng không thể so sánh, quyền nói chuyện của Thiết đại nhân ở trong triều đình có hiệu quả còn hơn ta, tại sao Độc Cô huynh cứ muốn đến tìm ta?"

Vừa nghe lời này, Độc Cô Diêm bỗng chốc lộ ra nụ cười lúng túng, ấp a ấp úng nói:

"Chuyện đó … tại vì Tô đại nhân ngươi và Độc Cô thị ta đã tiếp xúc, cho nên chúng ta mới tìm đến Tô đại nhân."

Nhìn biểu cảm của Độc Cô Diêm, Tô Tín hiểu ngay ngọn nguồn, phất tay ý bảo Độc Cô Diêm rời đi, trong lòng hắn cười nhạt.

Tại sao người của Độc Cô thị tìm hắn chứ không phải tìm Thiết Chiến, chuyện này không phải do Độc Cô Diêm quyết định, mà là Độc Cô Thành quyết định, nguyên nhân rất đơn giản, vì thấy hắn trẻ tuổi.

Tuy Độc Cô thị có lằn ranh giới hạn, nhưng không muốn bại lộ lằn ranh giới hạn này cho triều đình, vì vậy phái Độc Cô Diêm đến cò kè mặc cả với triều đình.

Khi biết lần này là Tô Tín và Thiết Chiến đi sứ Kim Trướng Hãn Quốc thì bọn họ đặt mục tiêu lên người Tô Tín.

Thiết Chiến là ma cũ của Lục Phiến Môn, đừng thấy bộ dạng của hắn thô kệch, tính khí có vẻ táo bạo, nhưng thật ra là loại người khôn ngoan nhiều mưu, Độc Cô Diêm chắc chắn chơi không lại Thiết Chiến.

Cho nên Độc Cô Thành mới bảo Độc Cô Diêm đặt mục tiêu lên người Tô Tín, tuy hắn thừa nhận thực lực của Tô Tín mạnh, nhưng Tô Tín dù sao còn trẻ tuổi, bên trong có nhiều ẩn ý vòng vèo, cò kè mặc cả với Tô Tín chắc chắn sẽ thoải mái hơn với Thiết Chiến.

Chẳng qua Độc Cô Thành không ngờ Tô Tín khó chơi như vậy, Độc Cô Diêm thì quá vô dụng, cuối cùng để Tiêu Xước nói hết ra, bọn họ tính toán uổng công.

Sau khi ra khỏi đại trướng của Tô Tín, Độc Cô Diêm không nói gì thêm, hắn không oán trách Tiêu Xước nói hết lằn ranh giới hạn của Độc Cô thị bọn họ ra ngoài.

Thậm chí nếu lần này không có Tiêu Xước, mà hắn không thỏa thuận với Tô Tín được, phỏng chừng khi trở về người bị phạt sẽ là hắn.

Chương 1750 - Quá khứ của Tiêu Xước (2)

Quá khứ của Tiêu Xước (2)

Khi Độc Cô Diêm và Tiêu Xước định quay về đại trướng của mình thì một bóng dáng xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

Bóng dáng này mặc áo hoa, khuôn mặt hơi điển trai, nhưng môi trên để hai mép râu trông khá ngố, đây là Thất Gia Tiêu Vô Cực của Tiêu gia.

Nhìn thấy Tiêu Xước, Tiêu Vô Cực lộ biểu cảm phức tạp, thở dài nói:

"Tiểu muội."

Lúc này Độc Cô Diêm cũng phản ứng lại, vội vàng vái chào Tiêu Vô Cực:

Tuy Độc Cô Diêm cưới Tiêu Xước, xem như người thân với Tiêu gia, người cùng thế hệ như Tiêu Vô Cực đều là đại cữu ca của hắn, nhưng lúc đối mặt với bọn họ thì Độc Cô Diêm không dám có chút xíu bất kính, đặc biệt là Tiêu Vô Cực sâu không lường được đứng trước mắt hắn.

Tuy cảm giác tồn tại của Tiêu Vô Cực trong Tiêu gia rất thấp, nhưng nghĩ bằng mông cũng biết người này tuyệt đối không đơn giản.

Tiêu Hoàng đời này của Tiêu gia là phụ thân của nhóm Tiêu Vô Thắng, Tiêu Vô Cực đều ở tuổi tráng niên, nhưng chỉ có bốn người đột phá cảnh giới Dương Thần, Tiêu Vô Cực là người thứ hai, đứng sau Tiêu Vô Thắng.

Hơn nữa không ai biết Tiêu Vô Cực đột phá cảnh giới Dương Thần từ lúc nào, mọi người chỉ biết rằng Tiêu Thất Gia thường ngày ít thấy mặt, ngẫu nhiên đi ra thì đã thành cảnh giới Dương Thần, không có chút dấu hiệu.

Có thể thăng cấp Dương Thần trong thế hệ này ở Tiêu gia, tốc độ chỉ thua Tiêu Vô Thắng, đủ thấy sự khủng bố của Tiêu Vô Cực.

Nhưng lúc này đối diện muội phu Độc Cô Diêm, dường như Tiêu Vô Cực không có chút kiên nhẫn, ừ một tiếng rồi phất tay, ra hiệu Độc Cô Diêm đi trước, đừng ở đây làm kỳ đà.

Độc Cô Diêm không dám càn rỡ chút nào, vội vàng chắp tay xoay người rời đi.

Hắn có thể ngồi vững trên vị trí gia chủ Độc Cô thị, có một phần nguyên nhân là bởi vì hắn cưới Tiêu Xước, được sự giúp đỡ mạnh mẽ từ Tiêu gia.

Huống hồ cho dù không có phần quan hệ này, Tiêu Vô Cực đã là cảnh giới Dương Thần, thực lực sâu không lường được, Độc Cô Diêm không dám đắc tội.

Chờ sau khi Độc Cô Diêm rời đi, Tiêu Vô Cực vươn tay chỉ một cái, một hư ảnh Thao Thiết hiện ra sau lưng hắn, há miệng rộng bao phủ Tiêu Xước và Tiêu Vô Cực vào trong, ngăn cách lực lượng xung quanh. Hư ảnh Thao Thiết dần tan biến, nhưng người ngoài cảm giác nơi này thì chỉ có thể nhìn thấy một mảnh trống rỗng.

Chiêu này của Tiêu Vô Cực giống như thủ đoạn lúc trước Tô Tín dùng khí tràng chế tạo lĩnh vực, đều là thoải mái làm ra.

Tiêu Xước mắt lạnh nhìn nhìn Tiêu Vô Cực, lạnh lùng cười:

“Ôi chà, là Tiêu Thất Gia của Tiêu gia đây mà, có chuyện gì không thể nói ngay mặt, phải làm ra vẻ thần bí?”

Lúc bình thường Tiêu Vô Cực giữ bộ dáng lười nhác, nhưng lúc này hắn mang theo một chút bất đắc dĩ nói: “Tiểu muội, ngươi vẫn không chịu tha thứ chúng ta sao? Thật ra chúng ta cũng là vì tốt cho ngươi, ngươi theo người kia định sẵn là không có kết quả, đích nữ của Tiêu thị ta không thể nào gả cho một võ giả tán tu.”

“Hơn nữa về sau ngươi cũng nhìn thấy, người kia căn bản là kẻ hèn nhát, chỉ biết trốn tránh, khi ngươi xuất giá thì hắn không dám đến, mà trốn ra hải ngoại, chắc bây giờ đã chết hoặc chỉ có thể kéo dài hơi tàn ở hải ngoại.”

Ánh mắt của Tiêu Xước trở nên lạnh băng:

“Đây là lý do các ngươi nghe theo lời của đám lão bất tử đó, muốn cho ta gả cho phế vật Độc Cô Diêm kia?”

Tiêu Vô Cực bất đắc dĩ nói:

“Thứ đó từ sáu thế gia luân phiên quản lý, ý tứ của đám lão tổ là khiến ngươi gả cho người của Thượng Quan thị để đổi quyền sở hữu thứ kia mười năm, nhưng ai mà ngờ ngươi cứ

muốn gả cho phế vật Độc Cô Diêm, xưa kia hắn thậm chí không phải gia chủ, ngươi cần gì khổ như vậy?”

Tiêu Xước sâu kín nói: “Gả cho người của Thượng Quan thị và gả cho Độc Cô Diêm có gì khác nhau? Dù sao ta chỉ là một món đồ bị giao dịch, ta gả cho Độc Cô Diêm là muốn nói với các ngươi rằng, dù Độc Cô Diêm là phế vật thì ta vẫn có thể nâng hắn lên vị trí gia chủ, Tiêu Xước này quan trọng hơn thứ kia nhiều!”

Tiêu Vô Cực bất đắc dĩ nói:

“Tiểu muội, không ai xem ngươi là vật phẩm giao dịch, ta và nhóm đại ca chỉ muốn giúp ngươi tìm được một chốn nương thân tốt. Trong sáu thế gia, chọn Thượng Quan thị tuyệt đối sẽ không bôi nhọ ngươi, nếu ngày xưa đám già trong nhà lựa chọn thế gia khác thì ta và nhóm đại ca tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Tiêu Xước nhìn Tiêu Vô Cực, trên mặt không chút cảm xúc:

“Bán ta cho Thượng Quan thị chẳng lẽ không xem như bán vãi? Ta nói rồi, ta quan trọng hơn thứ kia nhiều, tương lai ta cũng sẽ tự mình đi Tiêu gia chứng minh điểm này, hơn nữa ngày đó sẽ không quá xa.”

Tiêu Vô Cực nhíu mày hỏi:

“Ngươi muốn chứng minh như thế nào?”

Tiêu Xước nở nụ cười tươi, rực rỡ như ánh mặt trời:

“Đương nhiên là hủy hy vọng tương lai của Tiêu gia các ngươi. Tiêu gia hủy tương lai của ta thì sớm muộn gì ta cũng sẽ hủy tương lai của Tiêu gia, điều này rất hợp lý, đúng không nào?”

Không biết tại sao, nhìn Tiêu Xước lúc này, Tiêu Vô Cực cảm giác cực kỳ xa lạ, nữ nhân cười tươi như hoa ở trước mắt và tiểu muội Tiêu gia trong ấn tượng của hắn dường như là hai người khác nhau.

Nói xong câu đó Tiêu Xước liền đẩy Tiêu Vô Cực ra, bỏ đi thẳng. Tiêu Vô Cực thở dài một hơi, lắc đầu.

Chương 1751 - Đại hội đoạt đao

Đại hội đoạt đao

Tiểu muội từ nhỏ đã có tính cách không chịu thua, hiện tại nàng gả vào Độc Cô thị thì càng chơi đùa Độc Cô Diêm trong lòng bàn tay, thậm chí với năng lực của nàng, tương lai thậm chí có thể hoàn toàn điều khiển Độc Cô thị.

Nhưng không cần lo, cho dù Tiêu Xước khống chế Độc Cô thị gây thêm rắc rối cho Tiêu gia bọn họ cũng không sao, với chút thực lực của Độc Cô thị, dù Tiêu Xước kiểm soát Độc Cô thị cũng không thể gây uy hiếp cho Tiêu gia bọn họ, cùng lắm là hơi phiền phức.

Hơn nữa quan trọng nhất là tùy theo thế hệ Tiêu Vô Cực nổi lên, lớp võ giả lớn tuổi của Tiêu gia từ từ thoái ẩn, bọn họ đã dần dần tiếp quản quyền lực Tiêu gia, đến lúc đó dù Tiêu Xước làm ra phiền phức gì thì bọn họ cũng có thể đè ép xuống, không cho Tiêu Xước bị trừng phạt.

Sáng sớm hôm sau, bởi vì các thế lực lớn đã đến đông đủ, Kim Trướng Hãn Quốc thông báo cho mọi người hôm nay có thể mở ra đại hội đoạt đao, ở cạnh Thiên Hồ kia.

Nguyên Thiên Hồ đã bị vô số đại trướng vây kín, tận cùng phương bắc dựng sẵn một tòa lôi đài to lớn, một nửa vị trí quanh lôi đài dành cho người giang hồ võ lâm Trung Nguyên, một nửa khác thì dành cho người của Kim Trướng Hãn Quốc.

Đám người Kim Trướng Hãn Quốc này làm việc chắc chắn không trang nghiêm rộng rãi như Đại Chu, nhưng tràn ngập khí tức dã man nguyên thủy.

Tô Tín có thể nhìn thấy bên Kim Trướng Hãn Quốc dựng các loại đồ đằng, có đầu sói, cờ đen, gò núi vân vân, đại biểu đầy đủ thảo nguyên bát bộ.

Đại hội đoạt đao lần này, thảo nguyên bát bộ tự nhiên sẽ phái người đến, nhưng thực lực của thảo nguyên bát bộ có cao có thấp, hai bộ xếp dưới chót nhất thậm chí không có võ giả cảnh giới Dương Thần.

Trong đó Tiêu Cố Đô của Hắc Kỳ bộ bị thương nặng vì Tô Tín làm hại cho nên không đến, nhưng hai võ giả cảnh giới Dương Thần khác của Hắc Kỳ bộ thì sâu thẳm nhìn Tô Tín, ánh mắt lộ ra một chút dữ tợn.

Tiêu Cố Đô và Tô Tín có thù riêng, nhưng ân oán giữa họ và Tô Tín là từ Tiêu Cố Đô mà ra.

Tiêu Cố Đô dù gì là võ giả cảnh giới Dương Thần của Hắc Kỳ bộ bọn họ, kết quả bị Tô Tín làm hại bị thương nặng ở trước mặt người Kim Trướng Hãn Quốc khác, đây là khiến Hắc Kỳ bộ bọn họ mất hết mặt mũi, tự nhiên kết thù hận.

Người của thảo nguyên bát bộ hoàng tộc đều đã đến, qua giây lát sau lại có hơn mười tên phiên tăng đi tới, những người này là người của Côn Già phái, quốc giáo của Kim Trướng Hãn Quốc.

Tuy Côn Già phái là chi nhánh của Mật tông, nhưng thật ra bọn họ đã tự thành một phái, không liên quan nhiều với Mật tông.

Nói đến thì Côn Già phái này có thể nổi lên cũng là một kỳ tích, ngày xưa khi Côn Già phái tách khỏi Mật tông thật ra thực lực không quá mạnh, chỉ có một vị tồn tại cảnh giới Dương Thần.

Sau khi đến Kim Trướng Hãn Quốc, Côn Già phái làm việc cẩn thận dè dặt, không gây chuyện, trước đến giờ không xung đột với người của bát bộ hoàng tộc và tông giáo vốn có của Kim Trướng Hãn Quốc là Tát Mãn giáo.

Đương nhiên, Kim Trướng Hãn Quốc và Tát Mãn giáo không thèm để Côn Già phái vào mắt, dù sao ngày xưa thực lực của Côn Già phái quá yếu, cho dù bọn họ thành lập giáo phái của mình ở thảo nguyên phương bắc cũng không ảnh hưởng gì đến Kim Trướng Hãn Quốc, ngược lại lúc Kim Trướng Hãn Quốc tiến công Trung Nguyên còn có thể tìm người của Côn Già phái ra mặt, tăng thêm một phần lực lượng cho bọn họ.

Thái độ của Tát Mãn giáo cũng giống như Côn Già phái, toàn bộ bát bộ hoàng tộc đều là tín đồ của Tát Mãn giáo, bọn họ có gì phải lo?

Vì các loại nguyên nhân này đã cho Côn Già phái cơ hội nổi lên, bọn họ chưa thể kiểm soát bát bộ hoàng tộc của Kim Trướng Hãn Quốc, nhưng bát bộ hoàng tộc trong Kim Trướng Hãn Quốc dù mạnh đến đâu cũng chỉ là số ít, chiếm nhân khẩu nhiều nhất là con dân Kim Trướng Hãn Quốc bình thường, Côn Già phái đã phát triển giáo đồ của mình từ những người này.

Chuyện về sau thuận theo lẽ đương nhiên, Côn Già phái dựa vào số lượng nhân khẩu mà phát triển nhanh chóng, mới qua vài đời đã hoàn toàn nổi lên, thậm chí sinh ra một vị cường giả cảnh giới Chân Vũ, chiếm quyền nói chuyện rất lớn trong Kim Trướng Hãn Quốc.

Tát Mãn giáo bởi vì không đấu thắng Côn Già phái nổi lên bên hoàn toàn suy sụp, cộng thêm bị bát bộ hoàng tộc bỏ đá xuống giếng, Tát Mãn giáo bị tan rã hoàn toàn.

Hiện tại trong Kim Trướng Hãn Quốc vẫn còn nhiều Tát Mãn, chẳng qua bọn họ đều là người của bát bộ hoàng tộc, họ chỉ tu luyện bí thuật của Tát Mãn giáo chứ không đi truyền bá giáo lý.

Vì thế nên Côn Già phái đương nhiên thành quốc giao của Kim Trướng Hãn Quốc, lúc nó cường thịnh nhất thậm chí có địa vị ngang hàng với Đại hãn của Kim Trướng Hãn Quốc.

Nhưng lúc này Thượng sư Xích Liệt Cách của Côn Già phái không xuất hiện, phỏng chừng đang ở Vô Phong Sơn khuyên bảo tên điên Chiến Vô Nhị.

Không có Xích Liệt Cách ra mặt, bên Kim Trướng Hãn Quốc tự nhiên sẽ phái một người có sức nặng thay thế.

Tiếng trống trận hùng hồn mênh mông vang khắp thiên địa, mang theo cảm giác thê lương như Hồng Hoang.

Chương 1752 - Đại hội đoạt đao (2)

Đại hội đoạt đao (2)

Tùy theo tiếng trống trận càng lúc càng vang, một nam nhân trung niên khoác áo choàng lông sói bạc, mặt mày như ưng như sói, như được gọt bằng dao bằng búa từ trong không trung

đạp từng bước rơi xuống, mỗi một bước đạp ở giữa không trung mang theo tiết tấu kỳ dị, kết hợp với tiếng trống tỏa ra dao động cường đại, dường như vang trong lòng mọi người.

Người này là Đại hãn đương nhiệm của Kim Trướng Hãn Quốc, 'Thiên Lang Mạc Qua', vị tồn tại cảnh giới Chân Vũ.

Nhiều võ giả cảnh giới Dương Thần có mặt đều lạnh lùng hừ một tiếng, chân khí cường đại bộc phát ra ngăn lại dao động không ngừng trùng kích này, không cho nó ảnh hưởng các đệ tử trẻ sau lưng chính mình.

Những võ giả cảnh giới Dương Thần có mặt thầm khinh thường, vị cường giả cảnh giới Chân Vũ của Kim Trướng Hãn Quốc mới lên này có vẻ hơi hẹp hòi, giở thủ đoạn ấu trĩ như ra oai phủ đầu với bọn họ, man tử mãi là man tử, dù là cảnh giới Chân Vũ cũng không có khí độ của cảnh giới Chân Vũ.

Nhưng may mà Mạc Qua biết chừng mực, đại hội đoạt đao lần này do Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ tổ chức vốn để khoe khoang vũ lực, chẳng qua không phải khoe vũ lực của chính hắn mà là vũ lực của võ giả thế hệ trẻ Kim Trướng Hãn Quốc.

Dù sao Mạc Qua đã là tồn tại cảnh giới Chân Vũ, không cần khoe khoang, nhưng hắn muốn cho đám võ giả Trung Nguyên này nhìn cho kỹ, thảo nguyên phương bắc bọn họ bồi dưỡng ra võ giả trẻ không kém cạnh gì!

Sau khi ngồi vào chỗ, Mạc Qua trầm giọng nói:

"Chư vị có thể đến tham gia đại hội đoạt đao của Kim Trướng Hãn Quốc ta, Kim Trướng Hãn Quốc ta tự nhiên là cực kỳ hoan nghênh."

"Ngày xưa Nhân Hoàng Kiếm của Nhất Thế hoàng triều đánh rơi, thiên hạ thiếu đi một thanh thần binh chí cường, đây là tiếc nuối của võ lâm. Nhưng may mà thần binh chí cường Xích Huyết Trảm Long Đao do Kim Trướng Hãn Quốc ta từng rèn ra một lần nữa xuất thế, nhất định có thể tái hiện mũi nhọn!"

Thiết Chiến nghe vậy thì lạnh lùng hừ mũi, Tô Tín trong lòng cười thầm, ai nói người Kim Trướng Hãn Quốc đều là man tử nhanh mồm nhanh miệng, không biết ứng đối tùy lúc?

Lời Mạc Qua vừa nói thật ra quanh co lòng vòng nhắc tới Đại Chu.

Nhân Hoàng Kiếm đại biểu cho mạch Trung Nguyên, truyền âm của Nhất Thế hoàng triều, kết quả hiện tại đã thất lạc, còn thanh kiếm để ở Đại Chu thì ai đều biết chỉ là hàng giả giữ thể diện.

Hiện tại Xích Huyết Trảm Long Đao của Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ đã tìm về, chẳng phải đang nói móc Trung Nguyên hoàng triều suy sụp, Kim Trướng Hãn Quốc thì đang lên sao? Dù sao ngày xưa Xích Huyết Trảm Long Đao được rèn ra là vì nhằm vào Nhân Hoàng Kiếm.

Chẳng qua bây giờ còn chưa phải lúc hai nước chân chính khai chiến, cho nên có một số việc khó nói rõ ra, nên Mạc Qua mới nhắc khéo như thế, những người có mặt ở đây miễn là không phải đặc biệt ngu dốt thì đều nghe hiểu hàm nghĩa trong mấy lời này.

“Người đâu, thỉnh Xích Huyết Trảm Long Đao lên!”

Mạc Qua ra lệnh một tiếng, lập tức có bốn tên võ giả cảnh giới Dung Thần nâng một cái giá gác đao phủ vải đỏ đến trước bàn của Mạc Qua, đặt giá gác đao xuống trước mặt hắn.

Đương nhiên Xích Huyết Trảm Long Đao không nặng đến mức cần bốn võ giả cảnh giới Dung Thần nâng, Kim Trướng Hãn Quốc làm như vậy chỉ vì biểu hiện ra sự quý giá của thanh đao.

Mạc Qua vén vải đỏ lên, thoáng chốc mũi nhọn sáng quắc chiếu ra, khí xuyên không trung, nháy mắt thiên tượng biến hóa, sắc trời tối xuống.

Thần binh chí cường không hổ là thần binh chí cường, xuất thế đã khuấy động phong vân thiên địa, Ma Long Đoạt Tâm Đao cũng chưa từng có uy thế như vậy.

Bề ngoài của Xích Huyết Trảm Long Đao vô cùng kỳ dị, thân đao hẹp dài, đường cong rất lớn, một bên tới gần chuôi đao có một đường cong nhỏ chút, trông như đôi chân mày cong.

Có lẽ bởi vì thanh đao này đúc từ máu tươi của tám cường giả cảnh giới Chân Vũ nên thân đao có màu đỏ máu, tỏa ra mũi nhọn cũng là màu máu, chỉ có thân đao mới là một mảnh đen ngòm.

Bởi vì thanh đao này do người của Kim Trướng Hãn Quốc đúc ra, những dị tộc thảo nguyên này thiên hướng tính thực dụng, cho nên hình thức của Xích Huyết Trảm Long Đao vô cùng đơn giản, trên chuôi đao không có nhiều trang sức phù văn dư thừa.

Nhìn thấy Xích Huyết Trảm Long Đao này xuất thế, người bên võ lâm Trung Nguyên đều lộ vẻ mặt nghiêm túc, võ giả trẻ tuổi bên Kim Trướng Hãn Quốc thì lộ biểu cảm hưng phấn.

Bọn họ đều biết đại hội đoạt đao lần này trên cơ bản là chuẩn bị cho bọn họ, chỉ cần ai có thể chiến thắng đám võ giả bên Trung Nguyên sẽ được Đại hãn xem trọng, bọn họ có thể được nắm giữ Xích Huyết Trảm Long Đao trong truyền thuyết này.

Tuy bọn họ chỉ là chủ nhân tạm thời của Xích Huyết Trảm Long Đao, là hoàn thành một nghi thức, đợi khi chiến đấu thật sự thì người khác cầm Xích Huyết Trảm Long Đao, nhưng dù vậy, chỉ cần bọn họ đạt thành chút liên hệ với Xích Huyết Trảm Long Đao là có thể lấy được lực lượng, cảm ngộ của một số cường giả nằm trong thanh đao, từ nay về sau thậm chí có thể một bước lên trời!

Mang theo sức hấp dẫn đó, võ giả Kim Trướng Hãn Quốc có mặt ở đây háo hức muốn thử.

Mạc Qua trầm giọng nói:

“Võ giả hai bên muốn tham gia đại hội đoạt đao được phát một thẻ số, ngẫu nhiên rút ra một thẻ số là được tỷ thí, người thắng có thể lấy tiếp thẻ số vòng sau, tiếp tục tỷ thí, mãi đến khi tuyển ra người mạnh nhất mới thôi.”

Chương 1753 - Đại hội đoạt đao (3)

Đại hội đoạt đao (3)

Mạc Qua vừa dứt lời, lập tức có người phát thẻ số.

Ngột Cốt Lợi là người chủ trì đại hội đoạt đao lần này, hắn rút một tấm thẻ số ra, gọi số:

“Số tám mươi bảy!”

Dứt lời, lập tức có một võ giả trẻ tuổi của Kim Trướng Hãn Quốc và một đệ tử của Thượng Quan thị cầm thẻ số tám mươi bảy đi lên lôi đài, bắt đầu ra tay.

Trận đấu giữa tiểu bối không có ý nghĩa gì, Tô Tín nhìn thoáng qua liền đoán được người thắng sẽ là võ giả của Kim Trướng Hãn Quốc, thân thể người này cực kỳ dũng mãnh, đệ tử của Thượng Quan thị thậm chí không thể phá được phòng ngự của đối thủ, sớm muộn gì cũng bị mệt chết.

Cho nên Tô Tín không tiếp tục chú ý, mà là truyền âm cho Thiết Chiến:

“Kim Trướng Hãn Quốc làm như vậy không sợ xôi hỏng bỏng không à? Ta đã gặp Mục Thanh Ngư của Thái Nhất Đạo môn rồi, đạo tàng bẩm sinh, trong cùng cấp cơ hồ không người địch nổi.”

Thiết Chiến bỗng nói đùa:

“Ngày xưa Lâm Trường Hà cũng được nhiều người nói là không ai địch nổi đấy thôi? Cuối cùng bị ngươi đè đầu, hiện giờ thanh danh của ngươi lớn hơn Lâm Trường Hà.”

Tô Tín thản nhiên nói:

“Ta có thể so với Lâm Trường Hà, đáng tiếc trong võ giả Nhân bảng thế hệ này không ai có thể so với ta ngày xưa.”

Tô Tín nói lời này hơi có vẻ cuồng vọng, nhưng kỳ thực là tự tin.

Loại tồn tại giống như Lâm Trường Hà và Mục Thanh Ngư đã là mở auto, nếu không phải Tô Tín tự mang ngón tay vàng mạnh hơn bọn họ thì cũng khó mà đuổi theo kịp.

Cho nên nếu hiện tại chui ra một vị mạnh hơn Mục Thanh Ngư, vậy Tô Tín phải hoài nghi có khi nào đối phương cũng là người xuyên việt tới đây như mình không.

Thiết Chiến cười to bảo:

“Quả nhiên vẫn là ngươi có tự tin, nhưng lần này làm ra động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn bọn họ đã sắp xếp ổn thỏa hết rồi, sự tình lần này Mục Thanh Ngư chỉ là tương đương với du lịch giang hồ, hắn là sẽ không ra tay, võ đạo của hắn không cần phải chiến đấu mới có thể đột phá.”

“Chắc chắn bọn họ đã sớm tính toán mọi thứ rồi, nên mới an tâm mời Mục Thanh Ngư đến.”

Trong Kim Trướng Hãn Quốc thế hệ này, người của Côn Già phái và Thiên Lang bộ đều cử ra một nhân vật tầm cỡ, thậm chí do Mạc Qua và Xích Liệt Cách tự mình bồi dưỡng, thiên phú cực kỳ bất phàm, ngay cả Lục Phiến Môn đều không nghe ngóng được tin tức xác thực nào.”

“Nếu lần này Mạc Qua dám thả bọn họ ra, hiển nhiên bọn họ đã có đủ tự tin thắng đệ nhị Nhân bảng Liễu Phượng Minh.”

Tô Tín đang trò chuyện với Thiết Chiến, tình hình cuộc chiến bên kia đã phân ra thắng thua, quả nhiên là người của Kim Trướng Hãn Quốc thắng, võ giả của Kim Trướng Hãn Quốc thoáng chốc hò reo.

Mấy ván tiếp theo, bên Trung Nguyên thắng nhiều thua ít, một nửa lực lượng thế hệ trẻ Trung Nguyên không phải chỉ đến đây chết.

Trong số người Tô Tín mang đến chỉ có Viên Thừa lên sân, đòn Phong Ma Côn Pháp suýt đánh đối thủ hộc máu, khiến sĩ khí bên Đại Chu tăng nhiều.

Kế tiếp, Ngột Cốt Lợi lấy một tấm thẻ số ra, kêu:

“Số ba mươi ba!”

Một võ giả Kim Trướng Hãn Quốc và Trung Nguyên lập tức lên sân, nhưng Tô Tín cau mày, bởi vì bên võ lâm Trung Nguyên lên sân là Hinh Nhi.

Hinh Nhi sắp lên đài tỷ thí, Tô Tín tự nhiên là lo lắng, chẳng qua lo lắng nhưng hắn không nói gì thêm.

Nếu Tô Tín muốn che chở Hinh Nhi thì rất đơn giản, hắn chỉ cần đưa Hinh Nhi đi Địa Phủ, có thể nói trên giang hồ này không ai có thể làm gì được nàng.

Nhưng vấn đề là loại hành vi này có công bằng với Hinh Nhi không? Hinh Nhi sẽ nguyện ý sao?

Cho nên mặc dù Tô Tín lo lắng Hinh Nhi nhưng hắn không can thiệp sự lựa chọn của nàng.

Huống hồ Hinh Nhi là thiên sinh kiếm tâm, kiếm đạo vốn đã là võ đạo cường đại phải mài giũa từ trong giết chóc, nếu bây giờ Tô Tín hạn chế hành động của Hinh Nhi, vì an toàn của nàng mà cấm nàng đấu với người khác, như vậy cho dù Hinh Nhi có thể trưởng thành thì cuối cùng chẳng qua là có hoa không quả, thực lực có hạn.

Cho nên Tô Tín chỉ có thể dùng hết mức trong giới hạn bảo hộ Hinh Nhi, chuyện khác thì đành mặc kệ.

Sau khi lên đài, đối thủ của Hinh Nhi là một tên võ giả của Hắc Kỳ bộ, dáng người cao to vạm vỡ, tướng mạo hung ác, quanh thân còn mặc chiến giáp màu đen.

So sánh với tên này thì vóc dáng của Hinh Nhi trông yếu đuối rất nhiều, nhưng nàng toát ra mũi nhọn thuộc về kiếm giả.

Võ giả của Hắc Kỳ bộ trong mắt lóe tia sáng, nhếch mép khinh thường nói:

“Võ lâm Trung Nguyên không còn ai nữa sao? Phái một tiểu cô nương lên đây.”

Hinh Nhi lạnh lùng nói:

“Khinh thường nữ nhân? Ngươi có giỏi thì nói lời này với người của Phượng Vũ bộ trong bát bộ hoàng tộc các ngươi đi.”

Trong bát bộ hoàng tộc Kim Trướng Hãn Quốc cơ hồ đều là nam tử làm chủ gia đình, chỉ có một Phượng Vũ bộ là cường giả cơ hồ đều là nữ tử, nguyên nhân là vì công pháp của Phượng Vũ bộ thích hợp cho nữ tử tu luyện hơn.

Lúc này, một võ giả cảnh giới Dương Thần nữ giới dáng người cao kều, khuôn mặt lạnh lùng của Phượng Vũ bộ lườm võ giả trẻ của Hắc Kỳ bộ một cái, khiến hắn như rơi vào hầm băng, biết rõ chính mình nói sai, hắn trực tiếp lạnh lùng hừ một tiếng, tay cầm thanh Khai Sơn Phủ chém về phía Hinh Nhi.

Chương 1754 - Khiêu khích

Khiêu khích

Võ kỹ của Kim Trướng Hãn Quốc luôn nổi tiếng là thế lớn sức nặng, võ giả của Hắc Kỳ bộ này chém một búa, khí thế vô song, áp lực to lớn khiến Hinh Nhi thầm hết hồn.

Nhưng nàng đã lang bạt giang hồ thời gian dài như vậy, tích lũy được nhiều kinh nghiệm chiến đấu.

Hinh Nhi tu luyện Thái Thượng Cửu Kiếp Kiếm khó nhất, cũng có uy lực mạnh nhất trong bốn kiếm điển, giống như kiếm pháp mà Tạ Chỉ Yến tu luyện.

Môn kiếm pháp này tuy rằng gian nan hơn nữa hung hiểm, nhưng uy lực cũng là bất phàm.

Bàn về thực lực và khí thế thì Hinh Nhi không bằng đối thủ, nhưng nàng cứng chọi với cứng, kiếm khí văng khắp nơi, va chạm với búa lớn mà không lùi bước.

Đám người có mặt đều gật gù, đệ tử của Dịch Kiếm môn quả nhiên bất phàm, yếu đánh với mạnh mà vẫn có thể đấu đến mức độ này, thật là hiếm có.

Tô Tín xem đến đây thì lắc đầu, thực lực của Hinh Nhi không kém, uy năng của Thái Thượng Cửu Kiếp Kiếm cũng rất mạnh, nhưng lực lượng chênh lệch không dễ bù đắp.

Võ giả của Hắc Kỳ bộ này ít nhất có thể xếp vào tốp ba thế hệ trẻ trong tộc, tu vi tương đương tinh thâm, cho dù đặt ở võ lâm Trung Nguyên cũng có thể xếp vào tốp hai mươi Nhân bảng.

Quan trọng nhất là kinh nghiệm chiến đấu của hắn cực kỳ phong phú, tuyệt đối không phải loại ngu xuẩn chỉ biết đóng cửa tu luyện. Tuy Hinh Nhi cũng tích lũy chút kinh nghiệm chiến đấu, nhưng vẫn không cách nào so sánh với đối phương.

Cho nên Tô Tín có thể kết luận, trong vòng năm mươi chiêu Hinh Nhi sẽ không chống đỡ nổi.

Nhưng biểu hiện của Hinh Nhi vượt qua dự liệu của Tô Tín, tính dẻo dai của nàng rất mạnh, thậm chí chống đỡ đến tám mươi chiêu mà không lùi bước.

Nhưng những người có mặt đều có thể nhìn ra Hinh Nhi đã gần đến cực hạn, cho nên Tạ Chỉ Yến trực tiếp hô lớn:

“Dừng tay, chúng ta nhận thua ván này!”

Những người có mặt đều biết bọn họ chỉ đến dự góp vui đại hội đoạt đao này, nếu Kim Trướng Hãn Quốc có nắm chắc tổ chức đại hội đoạt đao gì đó thì nhất định sẽ không để Xích Huyết Trảm Long Đao rơi vào tay người khác.

Cho nên Dịch Kiếm môn đã chuẩn bị tâm lý, bọn họ cũng không muốn thắng, chỉ muốn đến tăng kiến thức, tiện thể rèn luyện đệ tử mà thôi.

Nhưng trong mắt võ giả Kim Trướng Hãn Quốc lóe tia sáng lạnh lùng, hắn cũng không có dừng tay, ngược lại trong tay tỏa ra chân khí nóng cháy màu đỏ thẫm, mang theo uy thế dũng mãnh hơn lúc trước gấp mấy lần chém về phía Hinh Nhi.

Tô Tín trông thấy cảnh đó thì ánh mắt lạnh lùng, e rằng người của Hắc Kỳ bộ đã biết quan hệ giữa hắn và Hinh Nhi.

Thật ra mối quan hệ của Tô Tín và Hinh Nhi không phải bí mật, trước khi Hinh Nhi xuống núi, có lẽ một số người giang hồ còn không biết Tô Tín còn có một muội muội, nhưng từ sự kiện Đông Bình Đạo thì đây cơ hồ không phải bí mật, người của Kim Trướng Hãn Quốc nghe ngóng một chút liền biết.

Cho nên xem thủ đoạn của đám người Kim Trướng Hãn Quốc hiện giờ thì rõ ràng là đã biết chuyện này, vì vậy võ giả của Hắc Kỳ bộ mới cố ý xuống tay ác đối phó Hinh Nhi.

Trong mắt Tô Tín lóe tia sáng ạnh, muốn xuống tay với Hinh Nhi là tự tìm chết!

Không gian xung quanh Tô Tín bắt đầu vặn vẹo, dao động khí tràng cường đại bao phủ toàn bộ lôi đài, kiếm khí vô hình ngưng tụ trong không trung, nghìn vạn kiếm khí lúc này đã quy nhất, hóa thành bóng kiếm to lớn kéo dài mấy trăm trượng chém xuống không gian.

Bóng kiếm còn chưa rơi xuống mà kiếm ý cường đại đã phá không chém ra, võ giả của Hắc Kỳ bộ thoáng chốc phun ra một búng máu, Khai Sơn Phủ trong tay cũng vỡ vụn.

Ngột Cốt Lợi ở một bên xem cuộc chiến lạnh lùng hừ một tiếng, tuy hắn có thù với người của Hắc Kỳ bộ, nhưng nơi này chính là Kim Trướng Hãn Quốc, không đến lượt Tô Tín tới giương oai!

Thế là Ngột Cốt Lợi trực tiếp ra tay, trong khoảnh khắc Thiên Lang Khiếu Nguyệt, một bóng sói khủng bố xuất hiện sau lưng Ngột Cốt Lợi, tùy theo hắn đánh ra một đấm, bóng sói dường như nuốt trời cắn đất, hoàn toàn cắn nuốt kiếm khí kia, nhưng bóng sói cũng hoàn toàn vỡ nát.

Ngột Cốt Lợi tức giận quát:

"Tô Tín! Ngươi muốn làm gì? Tiểu bối tỷ võ lôi đài với nhau, ngươi nhúng tay là có ý gì?"

Biểu cảm của Tô Tín âm u lạnh lẽo nói:

"Tỷ thí lôi đài chứ không phải đấu sống chết, người của Dịch Kiếm môn đã kêu nhận thua, chẳng lẽ các ngươi không nghe thấy sao?"

Ngột Cốt Lợi biết chuyện này hoàn toàn là Hắc Kỳ bộ đang âm thầm giở trò, nhưng ở trước mặt mọi người, hắn đương nhiên sẽ không chỉ trích Hắc Kỳ bộ, Ngột Cốt Lợi đành phải hừ lạnh nói: "Võ giả đánh nhau trừ thực lực có thể thắng qua đối phương một mảng lớn ra, có bao nhiêu người có thể giữa chừng thu về thế công của chính mình? Ngươi hơi chuyện bé xé ra to."

Nhìn Hinh Nhi đi xuống lôi đài, trong mắt Tô Tín vụt qua tia sáng lạnh.

Nếu Hắc Kỳ bộ này thích chơi thì hắn sẽ chơi với họ.

Bên kia, Ngột Cốt Lợi không muốn ép Tô Tín quá mức, biện giải một câu cho phe ta chỉ là tiện tay làm, sau đó hắn trực tiếp tuyên bố người thắng ván này là võ giả của Hắc Kỳ bộ.

So với bên Tô Tín sắc mặt âm trầm, người bên Hắc Kỳ bộ ngược lại tỏ ra rất đắc ý.

Hôm qua Tô Tín nhà ngươi bị thương nặng người của Hắc Kỳ bộ ta, vậy hôm nay ta làm ngươi mất mặt, dám làm như vậy

ngay trước mặt Đại hãn Mạc Qua, có thể tưởng tượng uy thế của Hắc Kỳ bộ trong Kim Trướng Hãn Quốc.

Chương 1755 - Khiêu khích (2)

Khiêu khích (2)

Võ giả kia tuy vừa bị hộc máu, thậm chí binh khí vỡ nát, nhưng hắn dù sao không phải bị kiếm ý của Tô Tín gây thương tích thật sự, hắn chỉ bị luồng khí thế kia đè ép một chút, tình trạng vết thương không tính quá nặng.

Vì thế, có một võ giả cảnh giới Dương Thần cho hắn một viên đan dược và binh khí thượng hảo, khiến hắn tiếp tục tham gia đại hội đoạt đao này.

Vòng thứ nhất loại một nửa người, đợi đến đợt thứ hai lên sân, Tô Tín không chú ý mấy người khác, hắn chỉ theo dõi võ giả Hắc Kỳ bộ muốn xuống tay giết Hinh Nhi.

Đối thủ vòng này của tên đó là Trần Mãn Thương bên Lục Phiến Môn. Người của Lục Phiến Môn lắc đầu, thực lực của Trần Mãn Thương vốn rất yếu, thậm chí nếu không phải Tô Tín kiên trì, với thực lực của Trần Mãn Thương tuyệt đối không có tư cách được tuyển vào đại hội đoạt đao này, xem ra lần này Lục Phiến Môn bọn họ sẽ lại bị đào thải một người.

Nhưng vào lúc này, Tô Tín bỗng nói với Trần Mãn Thương:

“Ngươi không cần thắng ván này, có thể tổn thương đối phương đến mức nào thì cố gắng làm đến mức đó, nếu như có thể giết hắn càng tốt, việc này qua đi ngươi có thể đến Tây Bắc Đạo, trong ám vệ có một vị trí dành cho ngươi.”

Những người có mặt ngây ra, bọn họ đều biết thực lực của Trần Mãn Thương, Tô Tín thậm chí cũng nói rằng Trần Mãn Thương không cần thắng, đã như vậy thì Trần Mãn Thương làm sao tổn thương võ giả của Hắc Kỳ bộ được? Càng miễn bàn là giết người đó.

Trần Mãn Thương nghe lời Tô Tín nói thì trong mắt lộ tia vừa mừng vừa sợ, hắn thế nhưng trực tiếp một gối quỳ dưới đất, lớn tiếng nói với Tô Tín:

“Thỉnh Tô đại nhân yên tâm, thuộc hạ nhất định làm hết sức!”

Đám võ giả trẻ của Lục Phiến Môn lộ vẻ coi thường Trần Mãn Thương, đừng nói bọn họ, ngay cả võ giả xung quanh cũng lộ biểu cảm tương tự.

Dưới gối nam nhi có hoàng kim, việc quỳ lạy trừ làm với phụ mẫu, ân sư ra, võ giả còn không thèm quỳ với trời đất nữa là.

Hiện tại tuy Trần Mãn Thương chỉ một gối quỳ dưới đất, nhưng bọn họ cho rằng hắn ôm chân quyền quý, không thèm giữ thể diện.

Trương Nhạc Phàn ở một bên thì thầm thở dài, trong đám người triều đình, hắn và Trần Mãn Thương có quan hệ khá tốt, hai người cùng xuất thân thấp nhất, cho nên hắn hiểu được biểu hiện của Trần Mãn Thương.

Loại võ giả không có núi dựa như bọn họ là khó khăn nhất, cho dù cuối cùng bọn họ miễn cưỡng vươn lên đến cảnh giới Hóa Thần tối đa cũng chỉ được vị trí tổng bộ đầu nhất đạo hoặc là tổng bộ đầu truy phong, tổng bộ đầu tập sự.

Nhưng hiện tại Tô Tín cho Trần Mãn Thương một nhiệm vụ, nếu hoàn thành tốt nhiệm vụ này thì sẽ là công đầu của Trần Mãn Thương, đại biểu cho hắn có thể gia nhập dưới trướng của Tô Tín, về sau Tô Tín là núi dựa của hắn.

Cho nên lúc này Trần Mãn Thương mới sẽ kích động đến thế, thậm chí vứt bỏ thể diện, chỉ vì ôm chân Tô Tín.

Cầm binh khí Uyên Ương Việt của mình, Trần Mãn Thương đi lên lôi đài, trong mắt lấp lóe sát khí lạnh lẽo.

Thực lực của hắn quả thực kém xa võ giả Hắc Kỳ bộ này, hắn thắng không nổi đối phương nhưng không đại biểu hắn không giết được người trước mắt.

Không thắng được nhưng hắn có thể giết đối thủ, điều này không mâu thuẫn.

Cảm giác tồn tại của Trần Mãn Thương ở trong Lục Phiến Môn thật ra rất thấp, hắn chỉ là một mật thám tập sự bình thường, vô luận là sức chiến đấu hay công tích đều là bình thường, không thấy có chỗ nào xuất sắc.

Nhưng một người như vậy lại được Tô Tín khâm điểm trở thành nhân tuyển tham gia đại hội đoạt đao, không nói đến đám võ giả Lục Phiến Môn bình thường có ý kiến, đám người đồng hành như Viên Thừa, Trần Hành cũng có ý kiến.

Hai người trên đài thực lực cách biệt quá xa, bọn họ chống mắt xem Trần Mãn Thương này rốt cuộc có thực lực gì có thể tổn thương đến đối phương.

Võ giả Tiên Thiên Hắc Kỳ bộ trên lôi đài nhe răng cười.

Lúc trước được cho một viên đan dược đã chữa lành hoàn toàn vết thương nhỏ của hắn, hắn tự tin trăm phần trăm trong vòng mười chiêu giải quyết Trần Mãn Thương phía đối diện.

Cho nên võ giả của Hắc Kỳ bộ này không nói dài dòng, trực tiếp huơ chiến phủ trong tay chém về phía Trần Mãn Thương, đơn giản trực tiếp thô bạo, nhưng khí thế kinh người, vô luận ngươi né kiểu gì đều ở trong phạm vi đường búa bao phủ.

Trần Mãn Thương cũng không muốn né, khi búa chém tới thì hắn bỗng giơ Uyên Ương Việt ném về phía võ giả Hắc Kỳ bộ như một ám khí, làm mọi người giật mình rớt tròng mắt.

Vừa lên đã ném binh khí của chính mình, đây là kiểu đánh gì vậy? Trực tiếp nhận thua?

Trần Mãn Thương đương nhiên sẽ không nhận thua, ngược lại trong mắt hắn còn lóe tia sáng nguy hiểm.

Uyên Ương Việt trực tiếp bay tới, võ giả Hắc Kỳ bộ đành phải trước tiên một búa đánh nát hai thanh Uyên Ương Việt, chân khí cường đại thậm chí đập nát vụn Uyên Ương Việt đúc từ tinh cương trăm luyện, hắn không cho Trần Mãn Thương có cơ hội cầm lại binh khí.

Nhưng Trần Mãn Thương không lùi, ngược lại áp sát võ giả Hắc Kỳ bộ, thân hình như cá bơi quanh người đối thủ, tay trái chọt vào mắt của võ giả Hắc Kỳ bộ, tay phải thì không biết từ bao giờ cầm một thanh chủy thủy nhỏ xinh cỡ bàn tay đâm về phía đan điền của võ giả Hắc Kỳ bộ.

Chương 1756 - Thủ đoạn âm độc

Thủ đoạn âm độc

Những người có mặt ngây ra, ai đều không ngờ rằng Trần Mãn Thương sẽ làm như vậy, bọn họ không biết nên hình dung như thế nào.

Mãi đến bây giờ bọn họ mới hiểu được tính toán của Trần Mãn Thương.

Ban đầu Trần Mãn Thương ném đi Uyên Ương Việt là để ngăn trở khí thế của võ giả Hắc Kỳ bộ, tiếp đó hắn vận dụng thân pháp hơi giống nguồn gốc Tây Vực để áp sát đấu gần thân.

Thực lực của võ giả Hắc Kỳ bộ tuy mạnh, nhưng võ giả Kim Trướng Hãn Quốc thường đi theo tuyến đường bạo lực cứng đấu cứng, huống hồ hắn còn dùng chiến phủ, bây giờ bị áp sát, chiến phủ trong tay hoàn toàn mất đi tác dụng, thế là bị người thực lực thua xa mình như Trần Mãn Thương chiếm ưu thế.

Đám người giang hồ võ lâm Trung Nguyên ở đây tỏ ra hơi khinh thường, bởi vì thủ đoạn của Trần Mãn Thương có chút đê hèn, bình thường chỉ có người giang hồ lôm côm, cảnh giới Hậu Thiên mới dùng chiêu như vậy, bọn họ không ngờ Trần Mãn Thương thân là mật thám tập sự của triều đình vậy mà dùng thủ đoạn như vậy.

Trần Mãn Thương lúc này bất chấp, thực lực giữa hắn và võ giả Hắc Kỳ bộ này cách biệt quá xa, muốn giết đối phương thì phải dùng loại thủ đoạn này mới được.

Dù sao Tô Tín đã hứa hẹn, chỉ cần làm người trước mắt bị thương nặng hoặc giết chết thì Trần Mãn Thương được vào ám vệ, trực tiếp bay lên trời!

Võ giả Hắc Kỳ bộ cảm giác như bị con rắn độc theo dõi.

Tuy võ giả của Kim Trướng Hãn Quốc rèn luyện thân thể vô cùng dũng mãnh, nhưng tu vi thân thể dũng mãnh đến đâu cũng không thể nào tu luyện con mắt.

Huống hồ chủy thủ tinh xảo trong tay Trần Mãn Thương còn tỏa ra hàn khí âm u, một chủy thủ nhỏ như vậy mà chất liệu gần bằng binh khí cấp địa, sắc bén hơn Uyên Ương Việt ban đầu Trần Mãn Thương cầm trong tay.

Cho nên võ giả của Kim Trướng Hãn Quốc này bất chấp tất cả, hiện giờ ưu tiên giữ mạng.

Cương khí quanh thân hắn bùng nổ, một luồng chân khí màu đỏ đen từ trong người bộc phát ra, muốn đánh bay Trần Mãn Thương.

Võ giả Tiên Thiên bước đầu nắm giữ thả cương khí ra ngoài, những võ giả võ lâm Trung Nguyên tu vi tinh thâm lúc ở cảnh giới Tiên Thiên khi ra tay có thể dùng kiếm khí tổn thương người, bởi vì tu vi nội lực của họ đã đủ, nhưng võ giả Kim Trướng Hãn Quốc bởi vì đa số thời gian tu luyện dồn hết vào sức chịu đựng của thân thể, cho nên bọn họ thả ra chân khí rất là miễn cưỡng.

Võ giả Hắc Kỳ bộ này làm đến mức độ này đã xem như dốc hết sức ra tay, với lực lượng hiện tại của Trần Mãn Thương tuyệt đối không ngăn được.

Nhưng ai cũng không ngờ rằng, Trần Mãn Thương không trốn không tránh, trực tiếp chịu đựng một kích cương khí thả ra ngoài, cương khí cường đại đánh hắn miệng phun máu tươi, thậm chí kinh mạch đều bị xé rách, nhưng hắn vẫn không lùi ra sau một ly, đầu ngón tay và chủy thủ đâm vào võ giả Hắc Kỳ bộ ngược lại nhanh hơn ba phần.

Võ giả Hắc Kỳ bộ không ngờ Trần Mãn Thương này muốn liều mạng với mình.

Đại hội đoạt đao này nói trắng ra là cuộc tỷ thí giữa tiểu bối, có lẽ sẽ có tình huống không kịp thu tay về làm bị thương, nhưng không ai liều mạng.

Cho nên loại thủ đoạn vừa lên đã liều mạng như Trần Mãn Thương khiến người này bất ngờ.

Nhưng võ giả của Kim Trướng Hãn Quốc này có chút bản lĩnh, hắn lắc người, xương toàn thân phát ra từng tiếng nổ lớn, thân hình bỗng chốc thấp xuống ba phần, đồng thời thân thể vặn vẹo, cứng rắn né qua hai ngón tay đâm vào đôi mắt của hắn và chủy thủ đâm hướng đan điền.

Nhưng ngay lúc này, một đoàn khói độc màu xanh đen trong tay trái đâm hướng đôi mắt của hắn bỗng bùng nổ, trực tiếp

chui vào mắt của võ giả Hắc Kỳ bộ, khiến hắn phát ra tiếng gào thê lương thảm thiết.

Trần Mãn Thương thừa dịp đó vung chủy thủ sắp đâm vào đan điền của đối phương.

Một võ giả cảnh giới Dương Thần của Hắc Kỳ bộ lạnh lùng hừ một tiếng, một tay phất qua, chân khí cường đại ngưng tụ thành bàn tay to vỗ về phía Trần Mãn Thương, nhưng bỗng có một luồng kiếm khí màu máu xuất hiện, trực tiếp cắt nát bàn tay của hắn.

Chỉ chậm một khoảnh khắc, chủy thủ của Trần Mãn Thương đã đâm vào bụng võ giả Hắc Kỳ bộ kia.

Mặc kệ ngươi có phải là võ giả chuyên tu công pháp thân thể hay không thì đan điền bị phế trên cơ bản không khác gì phế nhân, sức chiến đấu khoảnh khắc giảm xuống chín mươi chín phần trăm.

Cho nên Trần Mãn Thương không chút do dự, trong tay trái lại xuất hiện một thanh chủy thủ ngắn giống hệt cái trước, trực tiếp đâm vào cổ của võ giả Hắc Kỳ bộ, chưa đầy mười giây đã giết chết đối phương.

Trông thấy cảnh này, võ giả bên Hắc Kỳ bộ kia tức giận quát:

“Tô Tín, ngươi làm vậy là sao?!”

Tô Tín lạnh nhạt nói:

“Sao cái gì? Mới rồi các ngươi nói lôi đài này phải có quy củ, không thể tùy tiện ra tay. Đại Chu ta cũng là một trong các thế lực tham gia đại hội đoạt đao này, đương nhiên cũng có trách nhiệm và nghĩa vụ bảo vệ trật tự của đại hội đoạt đao, chẳng lẽ không đúng sao?”

Võ giả cảnh giới Dương Thần của Hắc Kỳ bộ bị Tô Tín nói một câu chặn họng, vừa rồi hắn thậm chí không kịp la lên nhận thua đã theo bản năng ra tay, không ngờ rằng cuối cùng vẫn muộn.

Tô Tín thản nhiên nói:

“Quy củ ở đây do Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi đặt ra, kết quả bây giờ các ngươi muốn trái với quy củ này, đây là đạo lý gì?”

Chương 1757 - Thủ đoạn âm độc (2)

Thủ đoạn âm độc (2)

“Nếu đã vậy thì chẳng bằng các ngươi đừng thỉnh chúng ta đến, Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi đóng cửa tự chơi với nhau đi, làm ra nhiều khó khăn như vậy làm gì?”

Sắc mặt của võ giả cảnh giới Dương Thần Hắc Kỳ bộ âm trầm như nước, mới rồi bọn họ nói như thế với Tô Tín, kết quả hiện tại đến lượt Tô Tín nói với họ.

Người đã chết rồi, bọn họ còn có thể như thế nào? Võ giả cảnh giới Dương Thần Hắc Kỳ bộ chỉ có thể khiến người nâng xác chết xuống.

Trần Mãn Thương ở trên đài khập khiễng đi xuống đài, hắn bị thương không nhẹ, lúc trước hắn chỉ chăm chăm liều mạng, không chút phòng ngự, tương đương với đỡ một kích dốc hết sức của võ giả thực lực cao hơn hắn gấp mấy lần, may mắn đối phương không có binh khí, nếu không thì hiện tại hắn đã chết.

Nhưng Trần Mãn Thương làm chuyện này xem như một trận chiến thành danh, ít nhất ánh mắt của mọi người nhìn về hướng hắn đã hơi thay đổi.

Bọn họ thấy rõ thủ đoạn của Trần Mãn Thương, tuy rằng có chút khiến người khinh thường, nhưng không thể phủ nhận, thủ đoạn chiến đấu tàn nhẫn âm hiểm, bất cần đời của đối phương thật sự là khiến người lạnh sống lưng.

Đặc biệt là nếu thực lực của Trần Mãn Thương biến mạnh mà hắn còn giữ được kiểu bạt mạng dù biết rõ không địch lại cũng quyết xé một miếng thịt của đối thủ xuống, uống một hớp máu thì người này tuyệt đối sẽ trở thành một nhân vật trên giang hồ.

Thiết Chiến nhìn Tô Tín, lắc đầu, Thiết Gia của bọn họ nổi tiếng biết nhìn người, nếu không thì đã chẳng khai quật ra nhiều nhân tài cho Lục Phiến Môn.

Nhưng hắn thừa nhận lần này chính mình nhìn nhầm, trước đó hắn còn cho rằng Trần Mãn Thương có chút khôn lõi, nay xem ra đối phương tuyệt đối là một nhân tài, một nhân tài không từ thủ đoạn, dùng đúng chỗ thì tương lai tuyệt đối sẽ có thành tựu lớn.

Trần Mãn Thương vái hướng Tô Tín, nói:

"Đại nhân, thuộc hạ không nhục sứ mệnh."

Tô Tín gật đầu, nói:

"Ừm, khá lắm, cầm cái này, đi dưỡng thương trước."

Nói rồi Tô Tín ném một bình đan dược chữa thương cho Trần Mãn Thương, là hàng cấp cao, dù là võ giả cảnh giới Hóa Thần bình thường cũng không dùng nổi.

Tô Tín xoay người nói với Thiết Chiến:

"Thiết đại nhân, ta muốn Trần Mãn Thương này, không biết đại nhân có thể chịu bỏ những thứ yêu thích?"

Thiết Chiến buồn bực phất tay nói:

"Người được ngươi nhìn trúng trước thì tự nhiên là của ngươi, lần này xem như ta nhìn nhầm."

Tô Tín cười cười, nói với Trần Mãn Thương:

"Từ đây về sau ngươi không phải là mật thám tập sự của Lục Phiến Môn, mà là ám vệ của Tây Bắc Đạo ta, sau khi đến Tây Bắc, ngươi hãy đi theo phó tổng quản ám vệ Lý Phôi, tạm theo hắn một khoảng thời gian rồi tính tiếp."

Trong mắt Trần Mãn Thương lóe tia vui vẻ, vội vàng chắp tay nói: "Đa tạ đại nhân!"

Trần Mãn Thương đương nhiên biết Lý Phôi là hạng người nào, đó là người nổi bật bên cạnh Tô Tín hiện nay, trung thành hết lòng với Tô Tín, người giang hồ đều nói hắn là tay sai nanh vuốt số một dưới trướng Tô Tín, trước giờ Lý Phôi không phản bác điều này, Tô Tín có chút coi trọng hắn.

Tô Tín không trực tiếp xếp Trần Mãn Thương vào cơ sở ám vệ mà cho hắn đi theo Lý Phôi, rõ ràng là có xu hướng muốn đặc

biệt bồi dưỡng hắn, chỉ cần hắn tích lũy đủ thực lực và tư lịch thì có thể tự nhiên trực tiếp cầm quyền.

Bên Kim Trướng Hãn Quốc chịu thiệt, Mạc Qua ngồi ở vị trí chủ nhất không tỏ vẻ gì.

Lần này chịu thiệt chỉ là người của Hắc Kỳ bộ, bên bọn họ có người của bát bộ hoàng tộc.

Theo từng vòng tỷ thí qua đi, hai bên chỉ còn lại hơn mười người, như vậy tính ra số người Kim Trướng Hãn Quốc và võ lâm Trung Nguyên đều như nhau, điều này khiến sắc mặt của người võ lâm Trung Nguyên hơi khó coi.

Tuy rằng mọi người đều biết đến nơi này không phải toàn bộ thực lực thế hệ trẻ võ lâm Trung Nguyên, thậm chí không đạt một phần năm, nhưng bị đánh ra nông nỗi này vẫn khiến sắc mặt của bọn họ hơi khó coi.

Đây không phải là thế hệ võ lâm Trung Nguyên của bọn họ yếu, mà là bát bộ hoàng tộc Kim Trướng Hãn Quốc thế hệ này thật sự rất mạnh.

Bên triều đình càng thảm, chỉ có một mình Thiết Thần, kết quả đến cuối cùng còn bị Kim Trướng Hãn Quốc đánh bại.

Chẳng qua Thiết Thần bị thua hơi oan, hắn vốn có thể chống chọi đến vòng cuối, bất đắc dĩ người bên Kim Trướng Hãn Quốc vừa lúc có võ công khắc chế hắn.

Thiết Thần am hiểu Ưng Trảo Công của mạch Thiết Ngạo, đối phương là người của Kinh Cức bộ trong bát bộ hoàng tộc, bộ công pháp bí truyền này cực kỳ tà dị, ăn vào các loại độc vật và sắt vàng rồi luyện hóa vào lớp thịt, khiến phần thịt biến thành khôi giáp máu thịt gắn kết chặt chẽ với bản thân.

Loại thủ đoạn này quả thực tương đương với bí pháp của Thiếu Lâm Tự, Kim Cương Tịnh Thể Lưu Ly Quyết phiên bản ma đạo. Hơn nữa giai đoạn đầu càng mạnh hơn, quả thực làm người ta không biết làm sao xuống tay.

Ưng Trảo Công của Thiết Thần còn chưa thể đến cảnh giới tùy ý thả chân khí ra ngoài, vươn tay liền chộp được, cho nên bị đối phương khắc chế gắt gao, buộc phải dùng công pháp bí

truyền của Thiết gia bọn họ là Tu Di Đại Thủ Ấn cùng Phượng Sí Bát Trảm Đao đối địch, thực lực đầy mình giảm xuống năm phần, đành thua cuộc trong tiếc nuối.

Chương 1758 - Thực lực của Cung Văn Vũ

Thực lực của Cung Văn Vũ

Lên sân sau Thiết Thần lại là một võ giả của Hắc Kỳ bộ, hắn cũng là võ giả cuối cùng còn lại của Hắc Kỳ bộ, thực lực tuyệt đối có thể xếp vào tốp ba trong Hắc Kỳ bộ, có thể cạnh tranh với thiên tài của Thiên Lang bộ.

Tô Tín lạnh lùng liếc võ giả của Hắc Kỳ bộ một cái, hôm nay nếu Hắc Kỳ bộ này khăng khăng muốn đối địch với hắn thì hắn tự nhiên cũng không cần khách khí.

Chẳng qua nơi này là Kim Trướng Hãn Quốc, Tô Tín không thể nào âm thầm xuống tay với một tiểu bối, nhưng trùng hợp đối thủ của võ giả của Hắc Kỳ bộ này là Cung Văn Vũ.

Trong sân bây giờ chỉ còn hơn mười người, bên võ lâm Trung Nguyên, Liễu Công Huyền và Hà Phong xếp hạng cao hơn Cung Văn Vũ đã bị loại, ngược lại Cung Văn Vũ xông đến cuối cùng, điều này khiến những người giang hồ có mặt hơi thay đổi sắc mặt, có vài người nổi lên lòng chiêu lãm, chẳng qua hơi kiêng dè Đường Môn.

Dù sao bọn họ biết tư liệu của Cung Văn Vũ, vị này gan to bằng trời một đao chém đệ tử xuất sắc nhất thế hệ này của Đường Môn.

Đường Môn hiện giờ hận Cung Văn Vũ thấu xương, trừ tồn tại cấp bậc cỡ như Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn ra, ai dám đi chiêu lãm Cung Văn Vũ?

Bởi vậy, dù biểu hiện lúc này của Cung Văn Vũ không tệ, những người có mặt rất thưởng thức hắn, nhưng không có người sẽ đi chủ động chiêu lãm hắn.

Trong mắt Tô Tín lóe tia sáng, một chút tinh thần lực mơ hồ bay ra, đây là bí pháp tinh thần mà Tô Tín học được từ bạch

ngọc thạch bản kia, dùng loại bí pháp này vận dụng tinh thần lực thì dù là cường giả cảnh giới Chân Vũ cũng rất khó phát hiện, càng miễn bàn võ giả của Kim Trướng Hãn Quốc vốn không nghiên cứu về tinh thần lực.

Tinh thần lực mỏng manh này bay vào đầu Cung Văn Vũ, hình thành một con đường liên lạc.

"Giết chết tất cả võ giả Kim Trướng Hãn Quốc mà sắp tới ngươi có thể giết được, cố gắng hết sức cướp lấy Xích Huyết Trảm Long Đao."

Tô Tín không bảo Cung Văn Vũ chỉ chăm chăm giết võ giả của Hắc Kỳ bộ, đám người đều thấy vừa rồi hắn có mâu thuẫn với võ giả của Hắc Kỳ bộ, nếu hắn chỉ xúi Cung Văn Vũ giết người của Hắc Kỳ bộ rất dễ khiến Cung Văn Vũ hoài nghi.

Cho nên Tô Tín đơn giản kêu Cung Văn Vũ xuống tay ác đối phó tất cả võ giả Kim Trướng Hãn Quốc mà hắn sẽ đụng độ về sau, tiện thể thêm vào mục đích đoạt đao.

Mà nghe thấy câu nói này, Cung Văn Vũ vụt ngẩng đầu, trong mắt lộ ra tia hoảng sợ không ai trông thấy.

Cung Văn Vũ rất quen thuộc âm thanh này, tuy hắn chỉ từng nói vài câu với đối phương, nhưng hắn có thể khẳng định người nói lời này nhất định là minh chủ của Thiên Tru Minh.

Nếu hôm nay minh chủ Thiên Tru Minh kêu Cung Văn Vũ giết người Kim Trướng Hãn Quốc ở trước mắt thì minh chủ Thiên Tru Minh chắc chắn là người bên võ lâm Trung Nguyên.

Chẳng qua giết người không khó, nhưng đoạt đao thì rất miễn cưỡng, Kim Trướng Hãn Quốc tuyệt đối không cho phép loại chuyện này phát sinh.

Hơn nữa phỏng chừng minh chủ của Thiên Tru Minh cũng nghĩ đến điểm này, cho nên hắn chỉ nói là cố gắng hết sức chứ không bắt buộc.

Cung Văn Vũ không lộ cảm xúc gì đi lên lôi đài, trong lòng hắn đã nổi sát khí với võ giả Kim Trướng Hãn Quốc này.

Mấy tháng qua Cung Văn Vũ ở trong Thiên Tru Minh tu luyện cùng lúc Huyết Hà Thần Công và Di Thần Hoán Huyết đại

pháp, thực lực tăng vọt một mảng lớn, được đến chỗ tốt từ Thiên Tru Minh, hắn tự nhiên cũng cần làm việc cho Thiên Tru Minh, nếu minh chủ của Thiên Tru Minh khiến hắn giết người, nếu hắn làm đối phương thất vọng thì sẽ là việc rất nguy hiểm.

Đối phương chiêu lãm Cung Văn Vũ vào Thiên Tru Minh vì nhìn trúng thực lực và tiềm lực của hắn, nếu hắn không đạt yêu cầu hai khoản này, phỏng chừng đối phương không ngại thanh lý phế vật, Cung Văn Vũ nhìn thấu điều đó.

Tô Tín đứng ở sau lưng Cung Văn Vũ cảm giác được sát khí trên người hắn, Tô Tín gật gù.

Tô Tín không nhìn lầm người, tốc độ của Cung Văn Vũ đúng là khá nhanh, xứng với được hắn chiêu lãm.

Lúc này trên đài, võ giả của Hắc Kỳ bộ không nói chuyện, chỉ nhìn Cung Văn Vũ với ánh mắt cảnh giác.

Làm võ giả chống chọi đến vòng cuối của Hắc Kỳ bộ, hắn cũng là hạng người kinh ngiệm giết chóc đầy mình, hắn ngửi được sát khí nồng nặc từ người Cung Văn Vũ, biết người này tuyệt đối không đơn giản.

Khóe môi Cung Văn Vũ cong lên độ cong lạnh lùng, trong khoảng thời gian này hắn ở trong Thiên Tru Minh đã thấy nhiều, biết cái gì mới là giang hồ tàn khốc thật sự, đương nhiên, tiến bộ nhiều nhất vẫn là thực lực của hắn.

Cung Văn Vũ rút Hắc Ma Đao ra khỏi vỏ, trong khoảnh khắc vô tận sát khí điên cuồng tăng vọt, nháy mắt đã nhấn chìm võ giả của Hắc Kỳ bộ kia.

Những năm trước Cung Văn Vũ vô tình được cơ duyên, cho nên hắn không thiếu võ kỹ, hắn chỉ thiếu thực lực cơ bản nhất, sau khi gia nhập Thiên Tru Minh thì chút điểm yếu cuối cùng đó cũng được bổ sung đủ.

Trong đao thế của Cung Văn Vũ xen lẫn ma khí âm trầm khủng bố, đao thế như lũ, khủng bố vô cùng, cơ hồ là nháy mắt đã áp chế võ giả của Hắc Kỳ bộ.

Chương 1759 - Thực lực của Cung Văn Vũ (2)

Thực lực của Cung Văn Vũ (2)

Cung Văn Vũ vận dụng Di Thần Hoán Huyết đại pháp và Huyết Hà Thần Công trong trường hợp công khai thì hơi không ổn, nhưng chỉ bằng vào hai môn công pháp này mang đến thực lực cơ sở đủ cho Cung Văn Vũ phát huy lực lượng đến mức lớn nhất.

Võ giả của Hắc Kỳ bộ muốn phản kháng, nhưng Cung Văn Vũ bất chấp, đánh trả với kiểu cùng chết chung, khiến võ giả của Hắc Kỳ bộ sợ quá muốn nhận thua.

Hắn là người mạnh nhất thế hệ trẻ Hắc Kỳ bộ, tương lai có tư cách đi cạnh tranh vị trí Đại hãn, thất bại trong đại hội đoạt đao này không đáng gì, nếu bỏ mạng tại đây thì mất nhiều hơn được.

Cho nên võ giả của Hắc Kỳ bộ này tính la lên nhận thua, nhưng đáy mắt Cung Văn Vũ vụt qua một chút sát khí, nhuyễn đao luôn quấn quanh tay trái bỗng xé rách tay áo, trong khoảnh khắc ánh đao rực rỡ vụt qua, chói lọi vô cùng, tốc độ cũng khủng bố vô cùng!

Đầu người rơi xuống đất, người bên Kim Trướng Hãn Quốc sắc mặt xanh mét, đặc biệt là chỗ Hắc Kỳ bộ, hai võ giả cảnh giới Dương Thần sắc mặt âm trầm, nếu không phải cố kỵ mặt mũi của Kim Trướng Hãn Quốc và những người Trung Nguyên có mặt ở đây, rất có thể bọn họ đã ra tay đánh chết Cung Văn Vũ.

Đại hội đoạt đao lần này là bọn họ đến để khoe khoang vũ lực, tuy rằng mục đích này xem như đã đạt thành, võ lâm Trung Nguyên quả thực giật mình trước thực lực mạnh mẽ của võ giả Kim Trướng Hãn Quốc thế hệ này, nhưng vấn đề ở chỗ trong đại hội đoạt đao đã chết hai người, đều là người của Hắc Kỳ bộ bọn họ.

Bồi dưỡng ra một đệ tử trẻ xuất sắc không dễ dàng, hiện tại Hắc Kỳ bộ cần dựa vào đám đệ tử xuất sắc này cạnh tranh với

Thiên Lang bộ, không ngờ một chốc mất hai người.

Cung Văn Vũ mặt không cảm xúc thu về nhuyễn đao và trường đao của chính mình, đồng thời âm thầm chải vuốt kinh mạch trong người.

Cung Văn Vũ không thể sử dụng cách đánh liều mạng vừa rồi nhiều lần, nếu không thì thân thể tuyệt đối không chịu nổi.

Trong tỷ thí tiếp theo, Cung Văn Vũ bị thua, trong khoảng thời gian này thực lực của hắn tăng cường rất nhanh, nhưng chưa đến cấp độ tốp mười Nhân bảng.

Huống hồ bởi vì trước đó có tiền lệ, võ giả Kim Trướng Hãn Quốc ván sau đấu với Cung Văn Vũ đã cảnh giác rất nhiều, cuối cùng tiêu hao hết nội lực của Cung Văn Vũ, đánh bại hắn.

Chờ tình hình cuộc chiến đến cuối cùng, tiểu nhi tử của Đại hãn Mạc Qua, cũng là võ giả trẻ tuổi kiệt xuất nhất Thiên Lang bộ, Triết Tôn dùng một thanh Lang Nha Nhẫn hạ gục võ giả của Kiếm Thần Sơn 'Kiếm Minh Trường Không' Liễu Phượng Minh xếp hạng hai Nhân bảng.

Triết Tôn là tiểu nhi tử của Mạc Qua, có cường giả cảnh giới Chân Vũ tự mình dạy dỗ, hắn có thực lực như bây giờ không kỳ lạ, chẳng qua hắn có thể thắng Liễu Phượng Minh cũng là có chút mưu lợi, nguyên nhân nằm ở Lang Nha Nhẫn trong tay hắn.

Lang Nha Nhẫn bị Mạc Qua tìm được trong vùng đất truyền thừa của Thiên Lang bộ bọn họ, tuy rằng không phải thiên binh, nhưng được đúc từ răng nhọn của yêu thú cổ Thiên Lang, độ cứng hơn xa thiên binh tầm thường, thậm chí mạnh hơn cả răng nhọn Ba Xà bị Tô Tín dung hợp vào Phi Huyết Kiếm của hắn.

Liễu Phượng Minh không biết kỳ lạ trong binh khí của Triết Tôn, cho nên giao thủ không đến mười chiêu liền bị Triết Tôn chặt đứt trường kiếm trong tay, hoàn toàn rơi vào bị động.

Kiếm giả trong Trì Kiếm Ngũ phái mà bị mất kiếm trong tay thì hậu quả là gì không cần phải nói rõ, dù sao Liễu Phượng Minh chưa phát huy được một nửa thực lực đã thua.

Những người có mặt oán thầm Kim Trướng Hãn Quốc làm việc không đủ quang minh chính đại, giở mấy trò khôn vặt, nhưng bọn họ cũng biết, dù Kim Trướng Hãn Quốc giở thủ đoạn vô liêm sỉ hơn nữa cũng quyết không thể để võ giả Trung Nguyên thắng trận tỷ thí này.

Đại hội đoạt đao tiến hành đến cuối cùng chỉ còn lại hai người, một là Triết Tôn, một là Mục Thanh Ngư.

Bọn họ đều nhìn thấy thực lực của Triết Tôn, quả thực rất bất phàm, nhưng nếu hắn dùng Lang Nha Nhẫn thì có thể thắng Liễu Phượng Minh được hay không còn là ẩn số, hiện tại đụng phải đệ nhất Nhân bảng Mục Thanh Ngư, xác suất thắng lợi của hắn rất nhỏ.

Khi mọi người muốn nhìn xem Kim Trướng Hãn Quốc này còn có con bài chưa lật nào hay không thì Mục Thanh Ngư không leo lên lôi đài, hắn chỉ đứng dưới đài vái chào Mạc Qua, từng cử chỉ hồn nhiên thiên thành, tự nhiên vô cùng.

“Đại hãn, chưởng giáo nhà ta bảo ta mang một câu đến cho ngươi.”

Vừa nghe lời này, những người có mặt chuyển tầm mắt sang Mục Thanh Ngư, bao gồm Mạc Qua thân là cường giả cảnh giới Chân Vũ cũng lộ biểu cảm nghiêm túc.

Chưởng giáo của Thái Nhất Đạo Môn là ai? Đây chính là cường giả Thiên bảng ‘Nguyên Khư Tán Nhân’ Huyền Trần Tử, cũng là cường giả cảnh giới Chân Vũ thần bí nhất trên giang hồ.

Huyền Trần Tử bế quan kín trăm năm không ra, ai đều không biết hắn rốt cuộc đến tình trạng gì.

Lý Bá Dương được xưng là đệ nhất thiên hạ, nhưng thật ra thiên hạ lớn như vậy, hắn không thể nào đi khiêu chiến từng người.

Thậm chí người giang hồ có lưu truyền một câu chuyện, phương trượng hai đời trước của Thiếu Lâm Tự chết sau khi luận đạo với Lý Bá Dương, sau đó hắn mơ hồ có danh hiệu cường giả đệ nhất thiên hạ, ngay lúc đó có đệ tử của Tạo Hóa

Đạo Môn hỏi hắn rốt cuộc thấy chuyện này thế nào? Lý Bá Dương trả lời như vầy.

Chương 1760 - Thái độ của đại phái

Thái độ của đại phái

“Đệ nhất thiên hạ? Ta hiện tại còn không dám xác định chính mình có phải là đệ nhất Đạo Môn hay không. Trước khi Huyền Trần Tử bế quan thì ta mạnh hơn hắn, nhưng sau khi bế quan thì chưa chắc.”

Rất khó từ cảnh giới ngoài mặt phỏng đoán thực lực của võ giả Thái Nhất Đạo Môn, một thoáng ngộ đạo liền có thể thực lực tăng nhiều, đối với Thái Nhất Đạo Môn thì chuyện này vô cùng bình thường.

Tuy Mạc Qua là cảnh giới Chân Vũ, nhưng hắn mới đẳng cấp cảnh giới Chân Vũ được vài tháng, đối diện Huyền Trần Tử, hắn có lý do giữ sự tôn trọng tuyệt đối.

Mục Thanh Ngư thản nhiên nói:

“Chưởng giáo nhà ta bảo, đại thế thiên hạ là chí lý tuần hoàn thiên đạo, ồn ào hỗn loạn cũng là số phận đã định, Thái Nhất Đạo Môn không thể nghịch thiên sửa mệnh, cho nên Thái Nhất Đạo Môn không hứng thú quản chiến sự Trung Nguyên, nhưng xin Đại hãn bớt tạo sát nghiệt, nếu không thì thiên đạo luân hồi, cỡ như cảnh giới Chân Vũ cũng chẳng qua là một con kiến khổ sở giãy giụa mà thôi.”

Những người có mặt hơi biến sắc, câu nói này của Thái Nhất Đạo Môn hơi kiêu ngạo.

Phiên dịch lại ý tứ của Thái Nhất Đạo Môn chỉ có một, đó là cả đám các ngươi đánh giết linh tinh quá nhiều, Thái Nhất Đạo Môn ta không thèm lo.

Nhưng Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi đừng quá đáng, sát nghiệt quá nặng thì sớm muộn gì sẽ gặp báo ứng.

Câu nói sau cùng không khác gì lời cảnh cáo, dù là Mạc Qua cũng không kiềm được biến sắc.

Nhưng Mạc Qua biết tình huống hiện tại của Kim Trướng Hãn Quốc, cho nên Kim Trướng Hãn Quốc cố gắng hết sức không chọc vào Thái Nhất Đạo Môn.

Mạc Qua trầm giọng nói: “Trở lại nói với Huyền Trần Tử đạo trưởng, tuy võ lâm Trung Nguyên đều gọi Kim Trướng Hãn Quốc ta là man tộc, nhưng nội tình của Kim Trướng Hãn Quốc ta không yếu hơn Trung Nguyên bao nhiêu.”

“Vùng đất Trung Nguyên chinh chiến quanh năm, bách tính khổ không nói nổi, ngược lại vùng đất của Kim Trướng Hãn Quốc ta đã bao giờ có chiến loạn?”

“Cho nên không chỉ với Huyền Trần Tử đạo trưởng, hôm nay ta hứa hẹn với các vị Trung Nguyên, nếu Kim Trướng Hãn Quốc ta nhập chủ Trung Nguyên, tuyệt đối sẽ không lạm sát vô tội!”

Mục Thanh Ngư gật đầu lui xuống, hắn đến không phải để tham gia đại hội đoạt đao gì đó, đệ tử của Thái Nhất Đạo Môn không cần kinh nghiệm chiến đấu, hắn chỉ phụ trách mang câu nói này và mang về lời nhắn nhủ của Kim Trướng Hãn Quốc.

Không Ngộ của Thiếu Lâm Tự cũng đứng ra chắp hai tay vào nhau nói: “A di đà phật, hy vọng Đại hãn sẽ thực hiện hứa hẹn hôm nay, Thiếu Lâm Tự ta cũng giống như vậy, không muốn nhìn thấy võ lâm Trung Nguyên sinh linh đồ thán.”

Mặc kệ Thiếu Lâm Tự là thật sự từ bi hay là giả nhân giả nghĩa, nhưng ít nhất mỗi lần võ lâm Trung Nguyên náo động, Thiếu Lâm Tự đều sẽ phái ra nhiều đệ tử võ tăng, không phải thiên hướng nước nào mà là chuyên môn bảo hộ một ít bách tính không bị chiến loạn liên lụy làm hại.

Đương nhiên, tông môn võ lâm thì bọn họ không quản được nhiều như vậy, chỉ cần thân ở giang hồ thì có khả năng bị liên lụy vào mấy chuyện này, đây là điều bất đắc dĩ.

Nhìn Thiếu Lâm Tự và Thái Nhất Đạo Môn lần lượt làm ra hứa hẹn, Thiết Chiến không kiềm được lạnh lùng cười nói: “Đại hãn nói thì thoải mái, Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi không có chiến loạn, nhưng theo thượng cổ đến nay, Kim Trướng Hãn Quốc vẫn luôn là bát bộ hoàng tộc các ngươi chấp chính, chỉ cần là võ giả xuất thân bát bộ hoàng tộc thì đã cao hơn người một bậc, đếm lại Đại hãn của Kim Trướng Hãn

Quốc các ngươi trong gần vạn năm nay, có vị nào xuất thân không phải bát bộ hoàng tộc?”

Thiết Chiến nói điểm này cũng là điều khiến võ lâm Trung Nguyên ghét Kim Trướng Hãn Quốc, đó là chế độ giai cấp.

Tuy trong võ lâm Trung Nguyên cũng tồn tại loại chuyện này nhưng không phải tuyệt đối.

Chỉ cần ngươi có thực lực, có năng lực, cho dù là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng cũng có thể gầy dựng thế lực khủng bố như Thiên Hạ Thất Bang.

Nhưng Kim Trướng Hãn Quốc thì khác, chín mươi chín phần trăm tài nguyên nằm trong tay của Kim Trướng Hãn Quốc, thứ chia cho những người khác thì ít đến tội, võ giả không phải bát bộ hoàng tộc cơ hồ không có cơ hội nổi lên, hiện giờ trong Kim Trướng Hãn Quốc, võ giả từ cảnh giới Hóa Thần trở nên mà không xuất thân từ bát bộ hoàng tộc chỉ chiếm mười phần trăm.

Mạc Qua thản nhiên nói:

“Có một số việc vô luận là đối với Trung Nguyên hay Kim Trướng Hãn Quốc đều như nhau, trong Kim Trướng Hãn Quốc ta ít tông môn, cũng ít võ giả tán tu, cho nên có thể nổi lên tự nhiên cũng là số ít. Nhưng nếu Kim Trướng Hãn Quốc ta chiếm cứ võ lâm Trung Nguyên thì mọi chuyện sẽ khác!”

Thiết Chiến lạnh lùng cười:

“Đại Chu ta sẽ mỏi mắt mong chờ!”

Nơi này là địa vực của Kim Trướng Hãn Quốc, Đại hãn muốn khoác lác thế nào đều được.

Chẳng qua thắng thua còn cần thấy vật thực trên chiến trường, bây giờ có nói gì cũng vô dụng.

Mạc Qua không muốn nói nhảm với Thiết Chiến, tuy bọn họ hơi thất bại trong việc khoe khoang vũ lực, nhưng ít nhất bọn họ làm xong một việc, đó là mò rõ thái độ của võ lâm Trung Nguyên, bọn họ vẫn không muốn đối địch với Kim Trướng Hãn Quốc, đương nhiên, đó là nếu như Kim Trướng Hãn Quốc không làm quá đáng.

Chương 1761 - Thái độ của đại phái (2)

Thái độ của đại phái (2)

Quốc chiến đương nhiên là chuyện vô cùng tàn khốc, lúc trước Kim Trướng Hãn Quốc mà xâm nhập Trung Nguyên sẽ trực tiếp đốt nhà giết người cướp của.

Nhưng bây giờ thì Kim Trướng Hãn Quốc đã chú ý hơn, đốt nhà giết người cướp của chỉ nhằm vào trường hợp một số kẻ chống cự, bình dân bách tính và những thế lực võ lâm xếp hạng trong võ lâm Trung Nguyên thì Kim Trướng Hãn Quốc tuyệt đối không đụng vào.

Cùng lúc đó, Triết Tôn là người xuất sắc trong đại hội đoạt đao bắt đầu tiến hành nghi thức nhận chủ với Xích Huyết Trảm Long Đao, nói là nhận chủ, nhưng thật ra là tìm vật chứa cho thanh đao, nhưng vật chứa đó phải là người.

Thiết Chiến và Tô Tín không có tâm trạng xem những nghi thức sau đó, bọn họ muốn trực tiếp rời đi.

Nhưng ngay lúc này, trong không trung bỗng có luồng uy áp dày đặc buông xuống, cùng với tiếng cuồng cười.

“Xích Huyết Trảm Long Đao? Thần binh chí cường trong truyền thuyết? Ha ha ha, không biết so với Thánh Đạo Chiến Hạp của lão tử thì thế nào?”

Mọi người nhìn lên trời, hai bóng người từ trên trời giáng xuống, thực lực ngự không mà đi và uy áp dày đặc trên người đều biểu minh hai người này là tồn tại cảnh giới Chân Vũ.

Một trong hai người mặc cà sa Mật tông màu đỏ thẫm, bề ngoài trông như một tiểu sa di trẻ tuổi, nhưng nhìn kỹ sẽ thấy vô tận tang thương và luân hồi trong mắt trái của hắn, thấy vô tận tử ý và u minh trong mắt phải.

Người còn lại mặc bộ chiến giáp thanh đồng rách rưới, thoạt nhìn chiến giáp cực kỳ cũ kỹ, mặt trên còn có các vết trầy do đủ loại binh khí gây ra, thậm chí có vết máu chưa khô.

Chủ nhân của chiến giáp thanh đồng cũng cực kỳ lôi thôi, tóc và râu không biết đã bao nhiêu năm không cắt tỉa, dính chùm

với nhau, không thấy rõ ràng khuôn mặt được.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt của hắn, rực rỡ như ngôi sao, bắn ra mũi nhọn sắc bén, thậm chí khiến những người có mặt không dám đối diện.

Hòa thượng kia thì không cần nói, chính là quốc sư của Kim Trướng Hãn Quốc, Xích Liệt Cách.

Còn về quái nhân mặc chiến giáp thanh đồng, nhiều người đáy mắt lóe tia nghi hoặc, chỉ có võ giả thế hệ trước như Không Ngộ là nhíu chặt chân mày, kinh ngạc nói:

"Chiến Vô Nhị! Sao hắn ở đây được?"

Vừa nghe cái tên này, mọi người thoáng chốc phản ứng lại, lại là một vị cường giả xếp hạng trong Thiên bảng!

Thiên bảng chỉ có ba mươi sáu người, cho nên người giang hồ cơ hồ nhớ kỹ tất cả.

Nhưng những cường giả này cơ hồ có một nửa người mấy chục năm không xuất hiện trong giang hồ, cho nên dễ bị người lãng quên.

Chiến Vô Nhị cũng giống như vậy, khi Đại Chu còn chưa xuất thế thì hắn đã bế quan ẩn tu, cho nên hắn vừa xuất hiện, mọi người thật sự không nhận ra.

Lúc sau, sắc mặt của đám võ giả Trung Nguyên trở nên có chút nghiêm túc.

Bọn họ không có tin tức nhanh nhạy như Đại Chu, không biết Xích Liệt Cách đã sớm chuẩn bị đi tìm Chiến Vô Nhị rời núi.

Giờ phút này nhìn thấy Chiến Vô Nhị xuất hiện ở nơi này bọn họ mới sực tỉnh ngộ, hèn gì Kim Trướng Hãn Quốc dám ra tay với Đại Chu trong khi Đại Chu vẫn chưa suy yếu, thì ra là vì bọn họ đã tích góp đủ thực lực, thậm chí có tư cách chống lại Đại Chu, nên mới vội vã ra tay.

Chiến Vô Nhị dường như không thấy đám người ở bên dưới, thậm chí Đại hãn Mạc Qua không lọt vào mắt của hắn, chỉ lo nhìn chằm chằm vào Xích Huyết Trảm Long Đao.

Lúc này Huyết Trảm Long Đao đã hoàn thành nghi thức nhận chủ, binh khí mãi là binh khí, bị người điều khiển mới xứng được gọi là binh khí, cho nên Xích Huyết Trảm Long Đao có chủ nhân, dù chỉ là chủ nhân trên danh nghĩa thì thanh đao vẫn bộc phát ra thần quang kinh thiên.

Trong mắt Chiến Vô Nhị càng dâng lên niềm vui bất ngờ, hắn thế nhưng trực tiếp ra tay chộp hướng Xích Huyết Trảm Long Đao!

Chiến Vô Nhị chơi chiêu này làm Xích Liệt Cách cũng không phản ứng lại.

Mạc Qua hô lớn: “Dừng tay!”

Mạc Qua không phải lo lắng bị Chiến Vô Nhị đoạt đao, mà là sợ Chiến Vô Nhị phá hủy thanh đao.

Xích Huyết Trảm Long Đao trước kia được đúc từ máu của cường giả cảnh giới Chân Vũ của thảo nguyên bát bộ, cho nên chỉ có người của bát bộ hoàng tộc mới có thể sử dụng đao này.

Đặc biệt là hiện tại nhận chủ rồi, người ngoài muốn sử dụng đao này sẽ bị Xích Huyết Trảm Long Đao chống cự kịch liệt, sơ sẩy một cái là thành kết cục đao hủy người mất.

Danh hiệu Chiến Phong Tử của Chiến Vô Nhị không phải đặt chơi, lúc này hai cường giả cảnh giới Chân Vũ Kim Trướng Hãn Quốc đều có mặt, kết quả hắn không quan tâm, trực tiếp chộp về phía Xích Huyết Trảm Long Đao.

Thần binh có linh, càng miễn bàn thiên binh chí cường cấp bậc cỡ như Xích Huyết Trảm Long Đao.

Cảm giác Chiến Vô Nhị sắp chộp lấy mình, Xích Huyết Trảm Long Đao thế nhưng trực tiếp bay lên, ánh đao màu máu xé rách hư không, khoảnh khắc chém về phía Chiến Vô Nhị.

Chiến Vô Nhị nhếch môi cuồng cười một tiếng, hắn đánh ra một đấm, nhưng ở trong mắt mọi người thì thấy hắn như hóa thành một cây trường thương, quyền là mũi thương thẳng tắp đâm thủng bầu trời.

Nắm đấm và lưỡi đao va chạm phát ra tiếng chát chúa đinh tai nhức óc, dao động mãnh liệt bộc phát ra.

Chiến Vô Nhị không dừng lại, lắc người xuất hiện mé bên của Xích Huyết Trảm Long Đao, tung cú đá, cả người hóa thành roi thép đập xuống, hư không kéo theo tiếng nổ vang dội, hư không chớp mắt vỡ vụn.

Chương 1762 - Chiến Phong Tử

Chiến Phong Tử

Từ Xích Huyết Trảm Long Đao cũng phát ra tiếng rít, bị đánh cắm xuống dưới lôi đài, thân đao rung bần bật.

Binh khí mãi là binh khí, dù là Xích Huyết Trảm Long Đao được đúc ra vì khắc chế Nhân Hoàng Kiếm, khi đối diện Lục Địa Thần Tiên cảnh giới Chân Vũ cũng không chịu nổi một kích.

Xích Liệt Cách tức giận hỏi:

“Chiến Vô Nhị! Ngươi còn giữ uy tín không? Lúc trước ngươi đã đồng ý ta như thế nào? Bây giờ ngươi làm vậy là sao?”

Chiến Vô Nhị cười to bảo:

“Đừng nói nhiều, đánh trước nói tiếp!”

Dứt lời, Chiến Vô Nhị lắc người, tựa như mũi tên nhọn xé rách hư không, trực tiếp xuất hiện ở sau lưng Xích Liệt Cách, bàn tay dựng thẳng như đao, nhát đao chém ra có uy thế mở trời.

Trong khoảnh khắc sen băng vỡ nát, chớp mắt bao phủ Chiến Vô Nhị vào trong.

Nhưng bàn tay đao của Chiến Vô Nhị thật sự là quá mức sắc bén, thế nhưng trực tiếp xé rách đoàn sương khói sen băng, Xích Liệt Cách chỉ một cái, u minh luân hồi, vãng sinh không ngớt, một tòa phật điện u ám từ sau lưng hắn dâng lên, rồi mới miễn cưỡng ngăn trở một đao kia của Chiến Vô Nhị.

Những người có mặt đều thay đổi sắc mặt, đối với Tiêu Vô Cực của Tiêu gia hay Không Ngộ của Thiếu Lâm Tự thì bọn họ từng thấy cường giả cảnh giới Chân Vũ ra tay rồi, đã gặp rất nhiều lần.

Nhưng thực lực của Chiến Vô Nhị mạnh vượt qua tưởng tượng của bọn họ, trong vòng mấy chiêu đã buộc pháp tướng võ giả của cảnh giới Chân Vũ hiện ra.

Tô Tín cũng nhìn chăm chú vào Chiến Vô Nhị, hắn không ngạc nhiên về thực lực của Chiến Vô Nhị, hắn chỉ cảm thấy hứng thú với võ đạo của Chiến Vô Nhị.

Tô Tín đã thấy nhiều trường hợp tu luyện bản thân thành binh khí, ví dụ như Huyền Chân trong Giang Kinh Đường ở Thiếu Lâm Tự chuyên tu bí pháp Kim Cương Tịnh Thể Lưu Ly Quyết của Thiếu Lâm Tự, tu luyện bản thân cực kỳ cứng rắn như lưu ly kim cương, giống như binh khí hình người vậy.

Đại Chu 'Đấu Nguyên Thiên Tôn' Triệu Võ Niên tuy rằng chủ tu không phải công pháp luyện thể nhưng cũng đi tuyến đường võ đạo cực hạn chiến đấu, một đấm một đá có thể diễn biến muôn vàn võ đạo.

Chiến Vô Nhị trước mắt thì đi tuyến đường khác, tu luyện thương pháp đến cực độ, cho nên trong tay tuy không có thương nhưng có thể diễn biến bản thân thành thương, hắn không có thương, bởi vì bản thân hắn là một cây trường thương đâm rách bầu trời.

Chiến Vô Nhị cũng tu luyện đao pháp đến cực độ, khi hắn thi triển ra thì diễn biến ra một lưỡi dao lớn mở trời.

Loại võ đạo này vô cùng kỳ dị, nhưng không thể phủ nhận, bàn về biến hóa thì phỏng chừng người giang hồ không ai có biến hóa nhiều như võ đạo kỳ dị của Chiến Vô Nhị.

Thiết Chiến ở bên cạnh trầm giọng nói:

"Nghe nói tu luyện công pháp bí truyền của mạch bọn họ 'Bách Luyện Chiến Quyết', luyện mãi thành thép, đồng dạng cũng có thể luyện hóa võ đạo của bản thân."

"Chiến Vô Nhị dung hợp các loại võ đạo như thương pháp, đao pháp, kiếm pháp, tiên pháp vào Bách Luyện Chiến Quyết của chính mình, nghe nói tổng cộng có mười loại biến hóa, có đủ cương nhu, biến hóa vô cùng, cực kỳ khó chơi."

Từ lúc biết người Kim Trướng Hãn Quốc đi thỉnh Chiến Vô Nhị rời núi, Đại Chu đương nhiên phải điều tra kỹ tư liệu của đối phương mới được.

Cho nên cho dù Chiến Vô Nhị đã bế quan nhiều năm nhưng Thiết Chiến vẫn thuộc tư liệu của Chiến Vô Nhị như lòng bàn tay.

Mà lúc này nhìn thấy Chiến Vô Nhị nổi điên, Mạc Qua cũng lạnh lùng hừ một tiếng, một chưởng vỗ ra, Thiên Lang khiếu nguyệt, thôn thiên phệ địa!

Vô tận lực lượng thiên địa đều bị Mạc Qua thu vào trong một chưởng này đập xuống chỗ Chiến Vô Nhị, hư không sụp xuống, dường như tận thế đến.

Chiến Vô Nhị cười to hai tiếng, một hộp sắt đen ngòm dài bảy thước xuất hiện trong tay hắn, mặt trên khắc đầy phù văn tà dị.

Tùy theo hộp sắt mở ra, bên trong thế nhưng có đủ kiểu đủ dạng binh khí 'cỡ nhỏ' như nhạn linh đao, bát diện kiếm, phương thiên họa kích, chiến phủ, tuy rằng thoạt trông cỡ nhỏ, nhưng những người có mặt đều nhìn ra hộp sắt này là báu vật có công năng túi giới tử, có thể trữ tồn binh khí.

"Thánh Đạo Chiến Hạp!"

Mạc Qua và Xích Liệt Cách thay đổi sắc mặt.

Chiến Vô Nhị thân là tộc nhân cuối cùng của họ Chiến thượng cổ, tự nhiên có thần binh, nhưng không phải binh khí nằm trong hộp chiến mà là Thánh Đạo Chiến Hạp đó.

Trong Thánh Đạo Chiến Hạp có thể nuôi dưỡng binh khí, nuôi dưỡng thiên binh bình thường lên cấp độ vô hạn đến gần thần binh, còn hợp với bản thân. Lúc Chiến Vô Nhị ở thời kỳ đỉnh phong thậm chí có thể khống chế tất cả binh khí trong Thánh Đạo Chiến Hạp, xưa kia mấy cường giả cùng nhau ra tay mới bị thương nặng Chiến Vô Nhị được, buộc hắn đi Bắc Cương dưỡng thương.

Chẳng qua trước mắt Kim Trướng Hãn Quốc không phải tìm Chiến Vô Nhị làm bạn luyện tập, không hiểu sao quay sang

đánh nhau, khiến Mạc Qua và Xích Liệt Cách cảm giác cực kỳ đau đầu.

Xích Liệt Cách lớn tuổi hơn Chiến Vô Nhị nhiều, hắn biết sự khủng bố của Chiến Vô Nhị khi tay cầm Thánh Đạo Chiến Hạp, cho nên hắn cũng đành phải lớn tiếng nói:

"Chiến Vô Nhị! Rốt cuộc ngươi có muốn thứ đó hay không? Làm hỏng việc lớn của Kim Trướng Hãn Quốc thì ngươi vĩnh viễn đừng mơ lấy thứ kia vào tay!"

Vừa nghe lời này, chiến ý trong mắt Chiến Vô Nhị tán đi, lẩm bẩm:

"Đám mọi rợ thảo nguyên các ngươi đúng là chán, không lanh lẹ gì cả."

Chương 1763 - Chiến Phong Tử (2)

Chiến Phong Tử (2)

Vẻ mặt Mạc Qua và Xích Liệt Cách khó chịu, chính ngươi là người điên, còn bảo chúng ta là mọi rợ thảo nguyên?

Mà kịch ồn ào cuối cùng chấm dứt, Thiết Chiến và Tô Tín dẫn người lập tức quay về Thịnh kinh thành.

Tuy Chiến Vô Nhị cuối cùng vẫn bị Xích Liệt Cách mời đến, nhưng lần này Đại Chu có thể khẳng định, người của Kim Trướng Hãn Quốc thật ra vẫn không thể kéo kẻ điên như Chiến Vô Nhị về phe mình hoàn toàn, bọn họ chỉ thông qua thứ gì đó đổi Chiến Vô Nhị đến giúp bọn họ.

Đại Chu đã tìm hiểu rõ chuyện này, không chừng còn có thể quay giáo đâm ngược, kéo Chiến Vô Nhị về phe mình.

Sau khi về Thịnh kinh thành, bên Đại Chu cơ hồ có thể khẳng định Kim Trướng Hãn Quốc nhất định sẽ ra tay, cho nên quân đội lập tức hành động, điều động đại quân đi Bắc Cương.

Bên Lục Phiến Môn cũng điều nhiều mật thám tập sự đi tiền tuyến tra xét tin tức.

Tô Tín thì không giao quá nhiều nhiệm vụ, bởi vì hắn am hiểu là sức chiến đấu cá nhân mạnh mẽ, mấy chuyện chỉ huy quân

đội thì dù là một số võ giả quân đội cảnh giới Hóa Thần, cảnh giới Dung Thần cũng giỏi hơn Tô Tín.

Cho nên trong khi Đại Chu sắp xếp quân đội thì Tô Tín chỉ ở yên trong Thịnh kinh thành tạm thời đợi mệnh, phụ trách chi viện.

Với bên Tây Bắc Đạo, Tô Tín cũng khiến người báo cho đám người Lý Phôi, Cao Trường Thanh cảnh giác phòng thủ, tuy rằng Kim Trướng Hãn Quốc ít có khả năng tiến quân từ Tây Bắc Đạo, nhưng không thể không đề phòng.

Vào đêm, Tô Tín cũng không ngủ, mà là ở bên trong phòng chờ đợi cái gì.

Một lát sau, một đoàn huyết vụ mỏng manh hiện ra trong phòng, thân hình Lãnh Vô Ma hiện ra, cung kính vái chào:

“Kính chào đại nhân.”

Quốc chiến giữa Đại Chu và Kim Trướng Hãn Quốc là lúc tốt nhất để Tô Tín phát triển Thiên Tru Minh, Tô Tín đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hồ này, hắn đã sớm tìm đến Lãnh Vô Ma, nói cho Lãnh Vô Ma nghe tính toán lần này của mình.

“Quốc chiến giữa Kim Trướng Hãn Quốc và Đại Chu lần này là tin tức tốt cho Thiên Tru Minh, bên võ lâm Trung Nguyên thì không cần nói nhiều, ngươi biết nên làm sao rồi, ngươi cũng có thể phát triển một vài người ở bên Kim Trướng Hãn Quốc.”

Lãnh Vô Ma kinh ngạc hỏi:

“Đi Kim Trướng Hãn Quốc phát triển người? Bát bộ hoàng tộc thường là cùng được lợi hoặc cùng chịu thiệt, tuy bọn họ đấu tranh với nhau nhưng đồng lòng đối ngoại, muốn kéo họ vào trong Thiên Tru Minh e rằng không phải chuyện dễ.”

Tô Tín lắc đầu nói: “Ta không kêu ngươi đi tìm người của bát bộ hoàng tộc, mà là khiến ngươi đi tìm những võ giả Kim Trướng Hãn Quốc bình thường.”

“Những người này tuy rằng ít ai có thể chiếm địa vị cao trong Kim Trướng Hãn Quốc, nhưng cũng có nhiều người là lực

lượng nòng cốt của Kim Trướng Hãn Quốc, kéo bọn họ vào trong Thiên Tru Minh rất dễ dàng.”

“Phân chia giai cấp trong Kim Trướng Hãn Quốc tàn khốc, nghiêm khắc hơn võ lâm Trung Nguyên nhiều, có một cơ hội bày ở trước mặt bọn họ, những người này sẽ không từ chối.”

Khi Thiên Tru Minh phát triển trong võ lâm Trung Nguyên, Tô Tín đều kêu Lãnh Vô Ma sàn lọc chọn kỹ mới thu nhận thành viên, hơn nữa đa số võ giả phỏng chừng không muốn gia nhập một tổ chức giấu trong chỗ tối như vậy.

Nhưng Kim Trướng Hãn Quốc thì khác, tán tu ở võ lâm Trung Nguyên tuy rằng gian khổ nhưng cũng có một tia hy vọng, còn võ giả xuất thân bình dân ở Kim Trướng Hãn Quốc muốn lên địa vị cao sẽ khó hơn ở võ lâm Trung Nguyên gấp mấy chục lần, thậm chí là trên trăm lần.

Bởi vì vô luận là công pháp hay tài nguyên, mấy thứ này có chín mươi phần trăm nằm trong tay bát bộ hoàng tộc, mấy người khác muốn đạt được mấy thứ này hoặc là dựa vào cơ duyên mỏng manh, hoặc là chỉ có thể đầu nhập vào bát bộ hoàng tộc, đương nhiên, người ta có vừa mắt ngươi hay không thì chưa biết.

Còn có một lựa chọn khác là Côn Già phái, nhưng Côn Già phái theo tuyến đường tinh anh, chọn lựa đệ tử vô cùng nghiêm khắc.

Bây giờ Thiên Tru Minh đưa một cơ hội đến trước mặt võ giả Kim Trướng Hãn Quốc, hơn năm mươi phần trăm bọn họ sẽ không từ chối.

Dặn dò mấy chuyện này xong, Tô Tín kêu Lãnh Vô Ma rời đi, hiện giờ Thịnh kinh thành giới nghiêm, thân phận đáng ngờ như Lãnh Vô Ma tốt nhất đừng ở đây ở lâu.

Sáng sớm hôm sau, trong cung có người đến tìm Tô Tín, nói là có việc gấp muốn thương nghị với hắn.

Chờ Tô Tín vào cung, đám người Lâm Tông Việt đều có mặt, mỗi người vẻ mặt nghiêm túc.

Trông thấy Tô Tín đi vào, biểu cảm Thiết Chiến nghiêm túc nói:

“Kim Trướng Hãn Quốc đã ra tay, thảo nguyên bát bộ cùng hành động, tám tinh nhuệ vạn kỵ và ba vạn xạ điêu kỵ đã xua binh Bắc Cương, thẳng hướng Bắc Nguyên Đạo.”

Kim Trướng Hãn Quốc ra tay nhanh vậy khiến Tô Tín hơi sửng sốt, hắn còn cho rằng người của Kim Trướng Hãn Quốc sẽ chuẩn bị rồi mới ra tay, nhưng nay xem ra lúc trước Kim Trướng Hãn Quốc ước chừng nắm chắc chín mươi phần trăm thỉnh ra Chiến Vô Nhị, cho nên bọn họ đã sớm chuẩn bị.

Chế độ quân đội của Kim Trướng Hãn Quốc hơi khác với Đại Chu, không phân chia tỉ mỉ như Đại Chu, chỉ chia làm vạn kỵ, thiên kỵ, bách kỵ.

Vạn kỵ thật sự tinh nhuệ chỉ có một vạn người, không nhiều không ít, nhưng có khá nhiều vạn kỵ bình thường, hơn ba vạn người, năm vạn người cũng gọi là vạn kỵ.

Chương 1764 - Quốc chiến

Quốc chiến

Loại vạn kỵ bình thường này dù đông đến đâu cũng không đáng sợ, chân chính khiến người cảnh giác vẫn là những tinh nhuệ vạn kỵ, mỗi người trong đó đều là võ giả Hậu Thiên có kinh nghiệm giết chóc trên chiến trường.

Người trong xạ điêu kỵ càng giỏi hơn, đều là lựa chọn từ tinh nhuệ vạn kỵ, yếu nhất cũng cỡ cảnh giới Tiên Thiên, giỏi bắn cung cưỡi ngựa, phối hợp với nhau càng là vô cùng khủng bố.

Trước mắt Kim Trướng Hãn Quốc vận dụng tám tinh nhuệ vạn kỵ, còn có ba vạn xạ điêu kỵ, cộng thêm binh lính bình thường của Kim Trướng Hãn Quốc, bọn họ ít nhất tụ tập bảy, tám mươi vạn người ở tiền tuyến Bắc Cương.

Lâm Tông Việt trầm giọng nói:

“Tiết đại tướng quân đã mang theo người chạy tới tiền tuyến, ta theo sau chi viện, Thịnh kinh thành trực tiếp đi vào trạng

thái giới nghiêm, những người khác tùy thời đều phải phối hợp điều động.”

Chuyện như quốc chiến phải hoàn toàn giao cho quân đội chỉ huy, việc mấy người khác có thể làm là phối hợp.

Tô Tín lúc này bỗng nhiên nói:

“Lúc tham gia đại hội đoạt đao, Độc Cô thị đã từng phái người tìm ta, nói bọn họ nguyện ý cùng Đại Chu hợp sức chống cự Kim Trướng Hãn Quốc.”

“Đương nhiên điều kiện tiên quyết là nhất định phải do cường giả cấp bậc như Lâm đại nhân chỉ huy, nếu phái người không đủ tư lịch thì bọn họ tuyệt đối không đồng ý.”

“Hơn nữa hợp sức là một nhẽ, Đại Chu không thể dùng họ như mũi thương dò đường, khiến người của Độc Cô thị đi chịu chết.”

Vừa nghe lời này, đám người ở đây trước mắt thoáng chốc sáng ngời. Độc Cô thị cũng là một nguồn sức mạnh không yếu trong Bắc Nguyên Đạo, nếu có Độc Cô thị gia nhập thì lực lượng của bọn họ tuyệt đối có thể tăng nhiều.

Lâm Tông Việt gật đầu nói:

“Không có vấn đề, vừa lúc cho ngươi đi Độc Cô thị truyền tin, mang bọn họ đến biên giới Bắc Cương.”

“Độc Cô thị chỉ phụ trách phòng ngự biên giới gần Độc Cô thị bọn họ, ta sẽ phái người đến hợp tác, không cần bọn họ bỏ ra nhiều sức lực khác.”

Dù người của Độc Cô thị không mở miệng thì bọn họ vẫn sẽ bố trí nhiều lực lượng ở biên giới Bắc Cương gần chỗ Độc Cô thị.

Nhưng những lực lượng này chắc chắn không mạnh bằng Độc Cô thị.

Nếu bây giờ Tô Tín đã mở miệng, vậy bọn họ tự nhiên sẽ không ngăn trở, ngược lại còn thích thú, bên Đại Chu bớt được một phần lực lượng.

Trước mắt đang trong phút khẩn cấp, mọi người sẽ không nói nhảm nhiều, Lâm Tông Việt trực tiếp dẫn người lên đường đi biên giới Bắc Cương chi viện, Tô Tín thì đi Độc Cô thị.

Lúc này trong phòng nghị sự của Độc Cô thị, lão tổ Độc Cô Thành ngồi ở ghế chủ, dưới tay là Độc Cô Diêm và Tiêu Xước, hai bên thì là hơn mười võ giả cảnh giới Dung Thần của Độc Cô thị.

Những người ở trong phòng nghị sự đều là người cầm quyền thật sự của Độc Cô thị hiện tại, nhưng lúc này mọi người đều nhíu chặt chân mày, đặc biệt là Độc Cô Thành.

Qua một lúc sau, một tên võ giả cảnh giới Dung Thần không kiềm được nói với Độc Cô Diêm:

"Gia chủ, ngươi xác định triều đình đã đồng ý thỉnh cầu của chúng ta à? Tại sao đến bây giờ chưa thấy người bên triều đình đến?"

Độc Cô Diêm lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Lão tứ, ngươi có ý gì? Ngươi đang chất vấn ta sao?"

Người đặt câu hỏi là người xếp hàng thứ bốn trong thế hệ này của Độc Cô thị, Độc Cô Hành, thực lực cũng rất mạnh, ngày xưa từng tranh đoạt vị trí gia chủ với Độc Cô Diêm.

Tiếc rằng Độc Cô Diêm cưới Tiêu Xước làm thê, có trợ lực mạnh mẽ, nên Độc Cô Hành đành thua.

Nhưng dù vậy, Độc Cô Hành vẫn có quyền lực không nhỏ trong Độc Cô thị.

Độc Cô Hành nhe răng cười nói:

"Gia chủ, ta không hề nói như vậy, chẳng qua người của triều đình thường không đáng tin, ngươi còn đi cầu Tô Tín có mâu thuẫn với Độc Cô thị ta, ngươi nói xem có khi nào hắn lừa ngươi không?"

Độc Cô Diêm chưa nói gì, Độc Cô Thành ngồi ở ghế chủ đã vỗ bàn nói:

"Được rồi, đều nói ít vài câu, là ta đưa ra đề nghị khiến Độc Cô Diêm đi tìm Tô Tín."

“Hiện đang trong lúc Đại Chu quốc chiến, Đại Chu cần tất cả thế lực giang hồ hỗ trợ, dù Tô Tín ngu xuẩn không biết đại thế cũng sẽ không lừa chúng ta vào lúc như thế này.”

Tuy ngoài miệng Độc Cô Thành nói như vậy, nhưng thật ra trong lòng hắn không tự tin.

Người bình thường sẽ không làm chuyện như vậy, nhưng không đại biểu Tô Tín sẽ không làm.

Người này nổi tiếng không làm theo khuôn phép, hành sự điên cuồng, ai biết hắn có khi nào bởi vì thù hận cũ với Độc Cô thị mà lén hố bọn họ không?

Nhưng trước mắt Độc Cô thị không thể loạn, vậy nên dù Độc Cô Thành không tự tin nhưng vẫn giả vờ biết hết.

Có Độc Cô Thành mở miệng, đám đệ tử Độc Cô thị có mặt mới yên tĩnh trở lại, nhưng đám người Độc Cô Hành vẫn nhìn Độc Cô Diêm chằm chằm, thầm coi khinh hắn.

Độc Cô Thành muốn ẩn tu, chuẩn bị nhường vị trí gia chủ lại, nhiều người trong thế hệ bọn họ muốn tranh đoạt vị trí gia chủ.

Độc Cô Diêm tự nhiên cũng muốn, nhưng thực lực của hắn yếu nhất, nếu không phải vì hắn tốt số cưới Tiêu Xước thì vị trí gia chủ đã không đến lượt hắn.

Hơn nữa bọn họ cũng bất mãn việc Tiêu Xước ngồi ở đây.

Có câu gọi là gả chồng theo chồng, Tiêu Xước gả vào Độc Cô thị thì là người của Độc Cô thị bọn họ, kết quả Tiêu Xước làm việc quá cứng rắn, thường ngày hay ra lệnh thay cho Độc Cô Diêm, bây giờ còn công khai ngồi ở tay trên bọn họ, một nữ nhân, dựa vào cái gì? Chỉ vì nàng là người của Tiêu gia?

Chương 1765 - Quốc chiến (2)

Quốc chiến (2)

Nhiều đệ tử Độc Cô thị có mặt không phục, nhưng không ai ngốc nói thẳng ra, nếu không thì đó là đắc tội Tiêu gia.

Mọi người bất đắc dĩ chờ mấy canh giờ, lúc này mới có một tên đệ tử của Độc Cô thị chạy vào bẩm báo có Tô Tín tới chơi.

Độc Cô Thành vội giục:

“Mau mời Tô đại nhân vào.”

Chờ lúc Tô Tín đi vào đại sảnh nghị sự của Độc Cô thị, Độc Cô Thành lập tức đứng lên chắp tay cười nói:

“Tô đại nhân, đã lâu không gặp, phong thái như cũ.”

Tô Tín cũng cười tủm tỉm nói:

“Độc Cô gia chủ cũng càng già càng dẻo dai.”

Độc Cô Thành chau mày, cảm giác hơi ngậm ngùi.

Năm nay hắn chưa đầy hai trăm tuổi, so sánh với võ giả cảnh giới Dương Thần tuy không xem như trẻ tuổi nhưng tuyệt đối chưa già, Tô Tín nói hắn càng già càng dẻo dai là có ý gì?

Tuy rằng trong lòng hơi khó chịu, nhưng lúc này Độc Cô Thành không lộ ra ngoài mặt, ngược lại ra vẻ nói chuyện hợp nhau với Tô Tín.

Tô Tín trong lòng cười nhạt, Độc Cô Thành xem như một nhân vật, trước kia vì chuyện Tô gia khiến Tô Tín và Độc Cô thị xích mích, buộc Độc Cô thị cúi đầu là làm Độc Cô thị mất hết thể diện.

Tô Tín tin tưởng khi đó Độc Cô Thành ước gì giết chết Tô Tín, kết quả hiện tại Tô Tín không thấy chút xíu bất mãn trên mặt của Độc Cô Thành.

Tô Tín lười lá mặt lá trái với Độc Cô thị, hắn nói thẳng:

“Ta đã báo chuyện của Độc Cô thị cho mấy vị đại nhân của Đại Chu, bọn họ cũng đều đồng ý hợp sức với Độc Cô thị.”

“Giờ thì người của Độc Cô thị có thể xuất phát đi tuyến phòng thủ Bắc Cương gần chỗ Độc Cô thị các ngươi, phụ trách trấn thủ nơi đó, từ một số binh sĩ của Đại Chu ta hỗ trợ.”

“Tương tự, Độc Cô thị các ngươi sẽ không bị người khác chỉ huy, toàn bộ chiến trường Bắc Cương chỉ có hai vị đại tướng quân điều động người của các ngươi, đó là Tiết Chấn Nhạc và Lâm Tông Việt.”

Nghe thấy mấy tin tức này, người của Độc Cô thị đều là vừa lòng gật đầu, bọn họ có thể chấp nhận điều kiện như vậy.

Tiết Chấn Nhạc thì miễn bàn, đó là tồn tại cảnh giới Chân Vũ, Lâm Tông Việt là người cũ trong Đại Chu, một trong ba vị đại tướng quân của quân đội, thậm chí uy vọng trong quân đội lớn còn hơn Tiết Chấn Nhạc, từ Lâm Tông Việt chỉ huy không xem như làm Độc Cô thị mất mặt.

Tô Tín báo tin cho Độc Cô thị xong, hắn không quay về Thịnh kinh thành, mà chạy thẳng đến chiến trường Bắc Cương.

Tô Tín không muốn tham gia cuộc chiến, chiến tranh quy mô lớn cỡ này dù là tồn tại cảnh giới Chân Vũ cũng không thể ảnh hưởng tình hình cuộc chiến, hắn chỉ muốn nhìn xem quốc chiến cấp bậc trăm vạn người là như thế nào.

Tuyến phòng thủ của Bắc Cương rất dài, Kim Trướng Hãn Quốc lựa chọn chủ công một chỗ, tiến công rải rác các nơi khác để tách thực lực của Đại Chu ra.

Trong chiến trường chính, Tô Tín mới vừa bước vào phạm vi chiến trường liền cảm giác được khí huyết sát kinh thiên ập vào mặt, mấy chục vạn người va chạm vào nhau, dù là vũ lực cá nhân của võ giả Tiên Thiên cũng không làm nên tác dụng gì, đây là liều về thực lực tổng thể và sự phối hợp.

Nhưng xem cảnh tượng trên chiến trường thì bên Đại Chu chiếm cứ ưu thế.

Bên Đại Chu trang bị hoàn mỹ, máy móc mạnh mẽ như Đồ Long Nỗ thì dù là võ giả Tiên Thiên cũng không ngăn được.

Trong không trung truyền đến dao động càng lớn, Tiết Chấn Nhạc tay cầm Xích Viêm Bàn Long Thương đánh với Chiến Vô Nhị đang cuồng cười.

Chiến Vô Nhị như tên điên khiêu chiến cường giả thiên hạ quả thực có thực lực phi phàm, dù Tiết Chấn Nhạc tay cầm Xích Viêm Bàn Long Thương vẫn bị yếu thế.

Bên kia, Đại hãn đời trước ‘Di Sơn Cổ Thần’ Ngạc Nhĩ Đa tay cầm Xích Huyết Trảm Long Đao đánh nhau với Triệu Võ Niên.

Xưa kia Ngạc Nhĩ Đa từng bị Triệu Võ Niên gây thương tích, nhưng hiện tại hắn cầm Xích Huyết Trảm Long Đao, ngược lại đè ép Triệu Võ Niên.

Tô Tín đưa mắt nhìn ra xa hơn, Thiết Ngạo và Xích Liệt Cách, lão tổ của Cơ Tính hoàng tộc Kháo Sơn Vương Cơ Vũ Lăng đánh với Mạc Qua.

Thực lực của Thiết Ngạo cơ hồ hơi áp chế Xích Liệt Cách, Cơ Vũ Lăng cầm Duy Ngã Đạo Kiếm cướp của Thanh Thành Kiếm phái đánh cho Mạc Qua không có sức đánh lại.

Tám tồn tại cảnh giới Chân Vũ giao phong trên không trung, cách binh sĩ hai nước ở dưới đất càng xa, dù vậy, uy thế khi bọn họ giao thủ tựa như tận thế, cực kỳ làm cho người ta sợ hãi.

Tô Tín nhíu mày, hình như Đại Chu không quá lạc quan?

Đối diện Kim Trướng Hãn Quốc, Đại Chu hẳn là chiếm cứ ưu thế mới đúng, nhưng hiện tại thoạt nhìn Đại Chu đánh ngang tay với Kim Trướng Hãn Quốc, ít nhất về sức chiến đấu cấp cao thì là như vậy.

Tô Tín lắc đầu, trực tiếp đi vào đại trướng trung quân.

Lâm Tông Việt ngồi ngay ngắn giữa đại trướng, phát ra một chuỗi mệnh lệnh rồi mới đuổi mấy người khác ra ngoài đại trướng, thở phào một cái.

Trận chiến này gây áp lực rất lớn cho Lâm Tông Việt, Kim Trướng Hãn Quốc trăm phương ngàn kế khiến Đại Chu ít thời gian để phản ứng, cho nên lúc này Lâm Tông Việt chỉ có thể dùng sức mạnh trước mắt của Đại Chu để đối kháng.

Thấy Tô Tín đến đây, Lâm Tông Việt gằn giọng hỏi:

“Bên Độc Cô thị đã an bài xong chưa?”

Chương 1766 - Đông Tấn

Đông Tấn

Tô Tín gật gật đầu nói:

“Đã làm xong, chiến cuộc như thế nào rồi?”

Lâm Tông Việt cau mày, lắc đầu nói:

“Không quá lạc quan, chắc ngươi cũng thấy mấy tên cường giả Chân Vũ bên Đại Chu ta, thực lực về cơ bản đã bị đối phương đoán ra.”

“Hơn nữa bên Kim Trướng Hãn Quốc đã mời Chiến Vô Nhị qua đây, chúng ta đã không cách nào chiếm thế thượng phong, chỉ có thể giằng co.”

Tô Tín hỏi:

“Nơi khác thì sao?”

Lâm Tông Việt cau mày nói:

“Nơi khác chúng ta chiếm thế thượng phong, nhưng ta cảm giác Kim Trướng Hãn Quốc không hề sử dụng toàn lực, cho nên ta mới nghi hoặc bọn họ rốt cuộc đã phái lực lượng tới chỗ nào.”

“Trước mắt nơi này là tuyến đầu của toàn bộ Bắc Cương, bọn họ không dùng lực lượng để đột phá toàn bộ thì còn muốn đi nơi nào để đột phá chứ?”

Tô Tín vẫn luôn không thông thạo loại chuyện bố trí quân sự này, cho nên hắn không có lên tiếng về điểm này, chỉ nói:

“Thời điểm tham gia đại hội đoạt đao, ta thấy có không ít võ giả cảnh giới Dương Thần của bát bộ hoàng tộc, hơn nữa trong đó còn có một số võ giả cảnh giới Dương Thần không xuất thân từ bát bộ hoàng tộc, nhưng giờ lại không thấy ai ở đây.”

Lâm Tông Việt gật đầu nói:

“Đây cũng là điều ta lo lắng, nhưng ở toàn bộ Bắc Nguyên Đạo, hễ là nơi ta tiếp giáp chỗ Bắc Cương đều đã nghiêm phòng tử thủ, bọn họ còn có thể từ nơi này tiến hành đột phá sao?”

Tô Tín bỗng nhiên ngẩng đầu, nói:

“Còn Đông Tấn bên kia?”

Lâm Tông Việt theo bản năng nói:

“Bên Đông Tấn có Hạng Sở Cuồng mang theo cường giả thủ hộ, có lẽ sẽ không ra vấn đề gì lớn, cho dù Đông Tấn muốn ra tay thì bọn họ cũng không dùng được quá nhiều lực lượng, Đông Tấn còn chưa giải quyết xong vấn đề nội bộ của mình, bọn họ cùng lắm chỉ có thể tạo thành một ít phiền phức nhỏ cho chúng ta mà thôi.”

Tô Tín trầm giọng nói:

“Điều ta muốn nói không phải là Đông Tấn sẽ ra tay, ta sợ là Kim Trướng Hãn Quốc sẽ đạt thành hiệp nghị với Đông Tấn, mượn đường của Đông Tấn, hai bên liên thủ trực tiếp từ Đông Tấn bước vào nội địa Đại Chu!”

“Đến lúc đó Dự Nam, Nhữ Nam, thậm chí xa hơn nữa là Giang Nam, Giang Hoài đều sẽ rơi vào trong phạm vi tiến công của Kim Trướng Hãn Quốc!”

Vừa nghe lời này, Lâm Tông Việt sợ hãi cả kinh, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên nghi ngờ.

Suy đoán của Tô Tín rất to gan, nhưng không thể không phòng.

Thì ra Đại Chu vẫn luôn đề phòng Đông Tấn.

Bằng không cũng sẽ không để cho Hạng Sở Cuồng đóng tại biên giới Đông Tấn, lần này lại phái thêm không ít cường giả của Hoàng Thất Cung Phụng Đường đi Đông Tấn, chính là vì phòng ngừa Đông Tấn bỏ đá xuống giếng.

Nhưng bây giờ nghe Tô Tín nói như vậy, thế thì Đông Tấn đã không đơn giản là bỏ đá xuống giếng, thậm chí bọn họ có khả năng liên thủ với Kim Trướng Hãn Quốc đối phó Đại Chu, nếu không thì không cách nào giải thích vì sao Kim Trướng Hãn Quốc gây ra động tĩnh lớn như vậy, nhưng kết quả lại không toàn lực ra tay, chỉ ngăn chặn bốn vị cường giả cảnh giới Chân Vũ và phần lớn lực lượng tinh nhuệ của Đại Chu.

Lâm Tông Việt không nghĩ đến Đông Tấn lại vô liêm sỉ như thế, xương sống lưng ngày xưa của Đại Tấn đều đã bị đánh gảy, lúc này nội bộ Đông Tấn nội đấu không ngớt, các loại chuyện vô sỉ bọn họ đều làm được, vì mưu đồ đất của Trung

Nguyên, bọn họ chắc chắn cũng sẽ làm ra chuyện như liên thủ với Kim Trướng Hãn Quốc.

Ánh mắt của Lâm Tông Việt lộ ra tia sáng lạnh, hắn nói:

“Nếu Đông Tấn thật sự liên thủ với Kim Trướng Hãn Quốc, nhóm Hạng Sở Cuồng có khả năng sẽ gặp nguy hiểm.”

Lúc này, Đại Chu dựa theo thực lực của Đông Tấn để sắp xếp các vũ lực ở biên giới Đông Tấn, vừa vặn ngăn cản tiến công của Đông Tấn, huống hồ bọn họ cũng không cho là Đông Tấn dám toàn lực ra tay bỏ đá xuống giếng.

Thật ra lực lượng hiện giờ của nội bộ Đông Tấn đã phân làm bốn phần, một phần trong đó chính là lực lượng của Lý thái hậu, người chấp chưởng chân chính hiện tại của Đông Tấn.

Lý thái hậu chính là đích nữ của đại tộc Lý thị Đông Tấn, tuy Lý thị không đứng trong sáu thế gia, nhưng thật ra Lý thị có một vị võ giả cảnh giới Dương Thần, tuy nhiên nội tình kém hơn một chút.

Nhi tử của Lý thái hậu, Triệu Nguyên Hỉ chính là hoàng đế, nhưng thân thể của Triệu Nguyên Hỉ đã gần như dầu hết đèn tắt, cho nên bây giờ hoàn toàn không thể chấp chính, toàn bộ Đông Tấn đều do Lý thái hậu thao túng.

Nàng muốn truyền ngôi vị hoàng đế cho một nhi tử khác là Triệu Nguyên Điển, nhưng nàng chưa kịp hạ quyết định thì Triệu Nguyên Điển ngoài ý muốn bị người ám sát.

Những tử tự khác của Triệu Nguyên Hỉ bị một số lão thần Đông Tấn ủng hộ, muốn cho bọn họ đăng cơ, tiếp đó đuổi Lý thái hậu xuống đài.

Phía sau đám người này đều có một phần hoàng tộc Đông Tấn chống đỡ, hai bên đánh đến rối loạn, thậm chí toàn bộ hoàng tộc Đông Tấn đều có xu thế tách rời.

Hơn nữa không chỉ như vậy, quân đội Đông Tấn cũng vô cùng lộn xộn.

Thật ra một phần nguyên nhân dẫn tới sự suy vong của Đại Tấn trước đó là do thực lực của quân đội quá mạnh mẽ, thế nên khiến cho hoàng đế kiêng kỵ, không phân tốt xấu, thẳng

tay loại trừ một phần võ giả thật sự hai lòng trong quân đội, đương nhiên cũng loại bỏ nhiều trung thần, kết quả đưa tới thực lực Đại Tấn suy yếu, hoàn toàn diệt vong.

Chương 1767 - Đông Tấn (2)

Đông Tấn (2)

Hiện tại Đông Tấn đã rút ra bài học trước đó, nghiêm cách hạn chế quyền lực của quân đội, còn muốn học Đại Chu dùng phương thức cân bằng các phe thế lực để ngăn chặn quân đội, đáng tiếc cuối cùng đều thất bại.

Bọn họ còn chưa hiểu rõ chuyện của Hoàng Thất Đông Tấn bên họ, thế mà lại muốn can dự việc của quân đội?

Cho nên, thực lực hiện giờ của quân đội Đông Tấn rất mạnh, thậm chí có thể ngang địa vị với Hoàng Thất Đông Tấn, đặc biệt quân đội thành lập Thần Võ Các, nuôi dưỡng không ít võ giả ưu tú, đã vĩ đại đến mức không thể chèn ép được.

Cùng lúc đó, quân đội cũng chia làm hai phe, bởi vì sự ảnh hưởng của Thần Võ Các quá lớn, võ giả cùng học tập ở Thần Võ Các dĩ nhiên sẽ hợp thành một ngọn núi, cho nên quân đội hiện giờ của Đông Tấn chia thành một phe gồm các võ giả xuất thân từ Thần Võ Các, một phe gồm các võ giả không xuất thân từ Thần Võ Các.

Hoàng thất và quân đội đều có tâm tư riêng, vì vậy Đông Tấn không đáng lo ngại, cho nên ngay từ đầu toàn bộ người của Đại Chu không nghĩ tới Đông Tấn lại có quyết đoán lớn đi liên thủ với Kim Trướng Hãn Quốc, thà rằng vứt bỏ thanh danh, vứt bỏ da mặt cũng muốn tiến công Trung Nguyên.

Sức mạnh của bản thân Đông Tấn không quá yếu. Ngoài ra, hoàng tộc Đông Tấn hiện tại còn có một vị cường giả cảnh giới Chân Vũ, chính là 'Vũ Thành Vương' Triệu Sầm Giang.

Triệu Sầm Giang cùng thế hệ với Triệu Võ Niên, nhưng Triệu Võ Niên chỉ là dòng thứ hoàng tộc Đại Tấn, mà Triệu Sầm Giang lại là dòng chính hoàng tộc, có thể được phong vương.

Xưa kia Đại Tấn bị cô lập hoàn toàn, chỉ có Triệu Sầm Giang mang theo một phần hoàng tộc thành lập Đông Tấn, cuối cùng

chỉ có thể ở dưới bóng mờ của Đại Chu kéo dài hơi tàn.

Nghĩ đến uy thế Kim Trướng Hãn Quốc liên thủ với Đông Tấn, Lâm Tông Việt lập tức ngồi không yên, hắn trực tiếp nói ra:

"Trước không cần xen vào chiến cuộc nơi này, đừng nhìn trước mắt đánh thảm liệt, nhưng trên thực tế Kim Trướng Hãn Quốc cũng đang trì hoãn. Lập tức vào cung, cùng bàn bạc chuyện Đông Tấn!"

Vài ngày trước khi Tô Tín và Lâm Tông Việt sốt ruột chạy về hoàng cung nghị sự, bên trong hoàng cung Đông Tấn không ngừng vang lên âm thanh đàn sáo êm tai, làm nổi bật cung điện hoa lệ nguy nga lộng lẫy, mọi thứ đều lộ ra vẻ vô cùng xa hoa, cùng lúc đó cũng lộ ra cảm giác xế chiều.

Ca cơ và đào kép đang ra sức biểu diễn, phía trên nhất là một màn che màu vàng óng, một bóng dáng nằm nghiêng ở phía sau màn, đường cong lả lướt, bộ ngực hơi lộ ra, dung nhan quyến rũ, nhưng nhìn không ra tuổi tác thật sự.

Nhìn qua nữ tử này giống như chỉ mới ngoài ba mươi, làn da sáng bóng mọng nước, không chút nếp nhăn, nhưng nhìn kỹ có thể thấy một chút tang thương từ trong mắt nàng, nữ tử này chính là người hiện tại nắm quyền chân chính của Đông Tấn, Lý thái hậu.

Thật ra Lý thái hậu hiện giờ đã tám mươi mấy tuổi, nhưng bản thân nàng có tu vi cảnh giới Tiên Thiên, hơn nữa nàng còn dùng qua một loại thiên địa kỳ trân kéo dài thọ nguyên và phản lão hoàn đồng, cho nên mới có vẻ trẻ tuổi như vậy.

Lý thái hậu này có thể xem như là một truyền kỳ, thật ra ngày xưa khi nàng còn ở trong Đại Tấn đã gả cho đế vương đời cuối của Đại Tấn.

Lúc đầu Lý gia muốn leo lên Đại Tấn, nhưng không ai nghĩ tới Đại Tấn bỗng chốc đổ nát, Lý gia trong nháy mắt không còn hy vọng.

Nhưng Lý thái hậu này rất có thủ đoạn, nàng mang vài ấu tử của mình thuyết phục một phần cường giả Hoàng Thất Đại

Tấn mang theo lực lượng còn sót lại của Đại Tấn thành lập Đông Tấn.

Bởi vì trưởng tử Triệu Nguyên Hỉ của nàng thể nhược nhiều bệnh, cho nên qua nhiều năm như vậy vẫn luôn là Lý thái hậu chấp chính. Đối nội, nàng ổn định lực lượng Hoàng Thất, đối ngoại, nàng cân bằng thế lực giang hồ Đông Tấn, rốt cục khiến cho Đông Tấn dưới áp lực của Đại Chu đứng vững bước chân, mặc dù không cách nào phản công Đại Chu, nhưng ít nhất cũng có thể khiến cho Đông Tấn tiếp tục tồn tại.

Nhưng những năm gần đây, nàng đã bỏ mặc không quản lý một vài sự vụ của Đông Tấn, chỉ lo hưởng lạc, vì điều này mới tạo thành cục diện rối loạn như bây giờ.

Ngoài ra, bởi vì Lý thái hậu tướng mạo xinh đẹp, hơn nữa thế lực quân đội Đại Tấn lúc trước còn sót lại vài người trong hoàng tộc đều ủng hộ nàng, cho nên giang hồ đều tung tin vịt Lý thái hậu dùng thân thể của mình đổi lấy sự giúp đỡ từ Đại Tấn Ngụy Vương Triệu Vô Diệt ngày xưa, lúc này mới có thể ngồi vững ngôi vị thái hậu Đông Tấn.

Ngụy Vương Triệu Vô Diệt chính là đệ đệ của hoàng đế cuối cùng của Đại Tấn ngày xưa, trong số nhiều hoàng tử của Đại Tấn khi ấy, thiên phú võ đạo của hắn là giỏi nhất, hoàng đế Đại Tấn đời trước cũng muốn truyền ngôi vị hoàng đế cho hắn.

Nhưng chính vì thiên phú võ đạo của Triệu Vô Diệt thật sự quá tốt, cho nên hắn không hề hứng thú với ngôi vị hoàng đế, ngược lại chuyên tâm võ đạo, bế quan tu luyện, ngay cả Đại Tấn bị vị ca ca kia của hắn làm cho khốn đốn, hắn cũng chưa từng ra mặt.

Lúc đầu dựa theo tính cách của hắn, dù Đại Tấn cuối cùng huỷ diệt thì hắn cũng sẽ không quản mới đúng, nhưng không ai nghĩ tới hắn bỗng xuất quan, thành người thứ nhất ủng hộ Lý thái hậu thành lập Đông Tấn.

Chương 1768 - Triệu Vô Diệt

Triệu Vô Diệt

Phải biết rằng, bên trong hoàng tộc Đại Tấn trước đây, bàn về xuất thân cao thì căn bản không ai có thể so sánh với hắn, thậm chí Lý thái hậu và những hoàng tử kia khác đều không thể, bởi vì ngôi vị hoàng đế này lúc đầu nên là của hắn.

Chính vì có sự ủng hộ của Triệu Vô Diệt mới có thể khiến cho những hoàng tộc Đại Tấn khác lần lượt cúi đầu, nguyện ý nghe một nữ nhân như Lý thái hậu chỉ huy.

Còn có Vũ Thành Vương Triệu Sầm Giang cũng vì Triệu Vô Diệt nên mới lựa chọn liều mạng bảo hộ đám người Lý thái hậu thành lập Đông Tấn.

Triệu Sầm Giang trung thành và tận tâm với Đại Tấn, nhưng hắn chỉ trung tâm cho mạch chính thống của Triệu thị Đại Tấn, chứ không phải một người ngoài như Lý thái hậu.

Chính vì việc này quá mức kỳ quặc, cho nên bên ngoài mới truyền bá tin tức quan hệ bất chính này, tất cả mọi người tin tưởng là do hoàng tẩu xinh đẹp Lý thái hậu này hiến thân cho Triệu Vô Diệt, lúc này mới đổi lấy sự giúp đỡ của Triệu Vô Diệt.

Đương nhiên mọi người chỉ âm thầm lan truyền chuyện này, không dám làm quá mức.

Dù sao thì, tuy những năm gần đây Lý thái hậu bỏ mặc chính sự, nhưng cũng không phải dễ trêu.

Tuy Triệu Vô Diệt quanh năm ẩn tu, nhưng hắn vẫn là cường giả cảnh giới Dương Thần đỉnh, cũng là nhân vật lãnh tụ của hoàng tộc Đông Tấn.

Bên ngoài đang đánh sống đánh chết, trong hoàng cung Đông Tấn lại là một mảnh tường hòa an bình.

Nhưng lúc này, một lão thái giám vẻ mặt lạnh lẽo bỗng nhiên vội vã chạy vào, hắn khoát tay ngăn lại, những ca cơ đào kép này đều hốt hoảng bị đuổi ra ngoài.

Lão thái giám cung kính đi tới trước màn che của Lý thái hậu, nói:

“Thái hậu, người của Kim Trướng Hãn Quốc đã truyền đến tin tức, bọn họ sắp ra tay, kêu bên chúng ta chuẩn bị sẵn sàng,

nhưng muốn đánh tan phòng tuyến của Đại Chu thì vẫn phải dựa vào Vũ Thành Vương ra mặt mới được, tuy nhiên Vũ Thành Vương chỉ nghe vị kia."

Lý thái hậu nhướng chân mày xinh đẹp, mắt phượng quyến rũ hiện tại thế mà lóe lên một tia sáng lạnh.

"Toàn Hải, thời gian ngươi theo bổn cung không ngắn, phải biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Những việc này cần ngươi quản sao?"

Lão thái giám Toàn Hải thoáng chốc bị dọa run cầm cập, lập tức quỳ xuống đất, tự tát mình hai cái thật mạnh, nói:

"Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết!"

Làm người cũ hầu hạ cho Lý thái hậu mấy chục năm, hắn biết sự khủng bố của nữ nhân trước mắt này, đây chính là người dữ dằn có thể xuống tay cả tử tự ruột thịt của mình!

Lý thái hậu lạnh lùng nói:

"Ngươi và ta làm chủ tớ nhiều năm như vậy, bổn cung cũng không muốn nói nhiều, hiện giờ bổn cung còn chưa chết, ngươi đã không kịp đợi muốn đi lấy lòng người khác rồi sao?"

Toàn Hải sợ đến mức không dám nói lời nào, chỉ có thể tự tát mình từng bạt tay, thẳng đến khi khóe miệng hắn chảy máu, lúc này Lý thái hậu mới hừ lạnh một tiếng, nói:

"Được rồi, đứng lên đi, nhớ cho kỹ, đừng quản thứ không nên quản, đừng nói thứ không nên nói, ngươi muốn tìm những người đó xum xoe, đợi bổn cung chết rồi thì ngươi có thể tùy ý nịnh hót. Nhưng chỉ cần bổn cung còn sống, Đông Tấn này vẫn do bổn cung định đoạt!"

Toàn Hải liên tục gật đầu, không dám bất kính nửa phần, hắn biết nữ nhân trước mắt này đã từng bá khí cỡ nào.

Bình thường, nữ tử mạnh vì chồng, dù là hoàng hậu cũng như thế, trượng phu của Lý thái hậu đã chết, nhi tử của nàng kế vị, nàng nên tự xưng là 'ai gia' mới đúng, nhưng đối với Lý thái hậu, bản thân nàng chính là người sáng lập Đông Tấn này, dựa vào cái gì so sánh với phế vật ngày xưa làm hại Đại Tấn sụp

đổ? Cho nên, tới bây giờ nàng đều tự xưng là bổn cung, dù sao nội bộ Đông Tấn cũng chẳng có ai dám nói nhảm nửa câu.

Sau khi đuổi Toàn Hải đi, Lý thái hậu trực tiếp bước thẳng vào chỗ sâu nhất trong nội điện hoàng cung.

Đây là nơi hoàng tộc Đông Tấn tiềm tu, đương nhiên chỉ những nhân tài không muốn kế thừa ngôi vị hoàng đế, chuyên tâm võ đạo tiềm tu ở nơi này.

Bên trong cung điện đen nhánh, một nam tử trung niên mặc hoa phục màu đen, mặt trên thêu long văn, khuôn mặt lạnh lùng cứng nhắc, dường như mãi mãi không nở nụ cười đang giảng giải võ đạo cho đám đệ tử hoàng tộc trẻ tuổi ở phía dưới.

Người này chính là Ngụy Vương Triệu Vô Diệt của Đông Tấn.

Thanh uy của hắn lớn nhất trong hoàng tộc Đông Tấn, lớn còn hơn Vũ Thành Vương Triệu Sầm Giang cảnh giới Chân Vũ.

Thậm chí có người nói, nếu trước đây người kế thừa ngôi vị hoàng đế Đại Tấn là Triệu Vô Diệt, Đại Tấn chắc chắn sẽ không bị huỷ diệt.

Đương nhiên bây giờ cũng đã muộn, từ sau khi Đông Tấn thành lập thì Triệu Vô Diệt rất ít đặt chân vào giang hồ, cho nên một số võ giả Đại Chu thậm chí không biết Đông Tấn còn có nhân vật như thế, chỉ có một số võ giả Đông Tấn mới có thể ảo tưởng nếu trước đây Triệu Vô Diệt đảm đương vị trí hoàng đế này thì sẽ như thế nào.

Lý thái hậu đi vào trong điện, các đệ tử hoàng tộc trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn nàng một cái, trong mắt có chút bất mãn, có chút xem thường, nói chung không hề tôn kính nàng.

Trước đây bởi vì có Triệu Vô Diệt hỗ trợ Lý thái hậu, hoàng tộc Đông Tấn vẫn rất kính trọng nàng.

Dù sao nàng dùng thân phận nữ nhân chịu đựng cục diện loạn lạc của Đông Tấn, không hề dễ dàng.

Chương 1769 - Triệu Vô Diệt (2)

Triệu Vô Diệt (2)

Nhưng sau này, khi Đông Tấn ổn định lại, nàng sống chết chiếm vị trí này không buông tay, thậm chí nhi tử và tôn tử của nàng căn bản không nắm giữ được quyền lực, điều này khiến cho những hoàng tộc Đông Tấn kia có chút bất mãn.

Nhưng vì Triệu Vô Diệt không nói gì, vẫn biểu thị ủng hộ nàng, cho nên hiện tại chỉ có một phần nhỏ hoàng tộc Đông Tấn công khai bày tỏ phản đối nàng, nhưng phần lớn người không có lên tiếng.

Triệu Vô Diệt thản nhiên nói:

"Đều ra ngoài trước đi."

Toàn bộ võ giả hoàng tộc đi ra ngoài, lúc này bọn họ cũng có chút bất mãn với Triệu Vô Diệt, nhưng vì ngại thực lực và thân phận của Triệu Vô Diệt nên bọn họ cũng không nói nhiều.

Dù sao Lý thái hậu cũng là tẩu tử của Triệu Vô Diệt, cộng thêm bên ngoài có nhiều tin tức quan hệ bất chính truyền bá lung tung như vậy, kết quả hai người các ngươi lại sống chung một phòng, như vậy có hơi không ổn?

Nhưng hiện giờ, dù là Lý thái hậu hay là Triệu Vô Diệt đều không hề để ý đến việc này.

Nhìn nhau một lát, lúc này Lý thái hậu mới lên tiếng:

"Bên Kim Trướng Hãn Quốc đã truyền đến tin tức, bọn họ đã quyết định ra tay, chỉ cần chúng ta đánh vỡ phòng tuyến của Đại Chu ở biên giới Đông Tấn, bọn họ có thể tiến quân thần tốc, bước vào Trung Nguyên, sau đó bọn họ chỉ cần Bắc Nguyên Đạo và mấy đạo gần Kim Trướng Hãn Quốc, Trung Nguyên này sẽ giao chúng ta thống trị."

Triệu Vô Diệt cau mày nói:

"Ngươi vẫn đáp ứng người của Kim Trướng Hãn Quốc? Tội gì phải thế, ngươi đây là đang đùa với lửa, tuy Kim Trướng Hãn Quốc chuẩn bị đầy đủ, nhưng dù là Ngạc Nhĩ Đa hay là Mạc Qua cũng không nắm chắc nửa phần."

"Kim Trướng Hãn Quốc dám chơi dám chịu, thảo nguyên Bắc Cương có đầy đủ nơi cho bọn họ nghỉ ngơi lấy lại sức, nhưng

Đông Tấn chúng ta có cái gì? Một khi Kim Trướng Hãn Quốc thất bại, Đông Tấn chỉ có thể chịu đựng nhiều áp lực hơn từ Đại Chu, thậm chí có khả năng lại mở đầu chiến tranh!”

Lý thái hậu cười lạnh nói:

“Đùa với lửa? Bổn cung đúng là đang đùa với lửa!”

“Những năm gần đây lại có người không an phận, nếu không phải bổn cung làm nên thành tựu, chỉ sợ bọn họ sẽ còn tiếp tục làm loạn.”

“Vậy cũng tốt, lần này bổn cung sẽ cho bọn họ một cơ hội, có thể sống sót trong trận đại chiến giữa Đại Chu và Đông Tấn lần này, mới có tư cách khiêu khích quyền uy của bổn cung!

“Đương nhiên, nếu lần này bổn cung thắng, vì Đông Tấn mở mang bờ cõi, ai còn có tư cách sủa bậy ở trước mặt bổn cung?”

Triệu Vô Diệt hơi nhắm mắt, thở dài một hơi, sau đó nói:

“Mấy năm gần đây, những thứ ngươi lấy được còn chưa đủ sao?”

“Ngươi đã nắm giữ ngôi vị hoàng đế này mấy chục năm, nhi tử của ngươi, tôn tử của ngươi đều muốn nó, lẽ nào ngươi không thể đưa cho bọn họ?”

Lý thái hậu mặt không chút thay đổi nói:

“Nếu không có bổn cung thì cũng sẽ không có Đông Tấn như bây giờ, bổn cung chưa chết, ai cũng không thể lấy được vị trí này, bổn cung chết rồi, kẻ nào muốn đoạt thì bổn cung cũng sẽ không xen vào.”

Triệu Vô Diệt sâu thẳm nhìn nàng, thở dài nói:

“Tiểu Uyển, ngươi thay đổi rồi.”

Nguyên danh của Lý thái hậu là Lý Tiểu Uyển, nhưng đã không còn ai biết đến cái tên này, dù là trưởng bối của Lý gia bây giờ cũng không gọi nàng bằng cái tên này.

Lý thái hậu nghe Triệu Vô Diệt gọi tên mình, ánh mắt nàng lộ ra vẻ dịu dàng, nhưng khi nghe được ba chữ ‘ngươi thay đổi’ này thì ánh mắt của nàng trở nên vô cùng sắc bén.

“Ta thay đổi? Ta thay đổi là bởi vì ai? Triệu Vô Diệt, trong thiên hạ ai cũng có tư cách nói lời này, nhưng chỉ có ngươi là không có tư cách này!”

Sắc mặt Lý thái hậu lạnh lùng, nàng nói:

“Ngươi vì nữ nhân kia làm bao nhiêu chuyện? Ngươi đã vì ta làm cái gì chưa?”

“Nữ nhân kia chết rồi, ngươi để Đông Tấn loạn thành một đống không thèm quan tâm, chôn cất nàng ở Đông Hải, vì nàng túc trực bên linh cữu.”

“Thiên phú của nhi tử của nữ nhân kia không tốt, ngươi vì hắn mà tìm đủ mọi cách tìm kiếm Thiên Đạo Thạch, cải thiện thiên phú của hắn, khiến cho hắn thăng cấp lên Tiên Thiên.”

“Ngươi vì nàng mà làm nhiều việc như vậy, nhưng còn ta thì sao?”

Lý thái hậu sắc mặt điên cuồng gào thét, quên cả việc tự xưng bổn cung, có thể vào lúc này nàng đã không phải là Lý thái hậu, mà là Lý Tiểu Uyển.

Triệu Vô Diệt nhắm mắt lại, không tranh cãi cái gì, hắn chỉ trầm giọng nói:

“Ta sẽ để hoàng thúc ra tay, nhưng hoàng thúc sẽ chỉ ra tay một lần, chỉ cần phá vỡ phòng tuyến của Đại Chu thì hắn sẽ lập tức thu tay lại, hoàng tộc Đông Tấn cũng sẽ không ra tay.”

“Trận chiến này khó đoán thắng bại, Đông Tấn sẽ không vì một lời cam kết của Kim Trướng Hãn Quốc liền đặt cược tất cả lực lượng.”

Nghe Triệu Vô Diệt đáp ứng, Lý thái hậu trầm mặc giây lát, lúc này mới gật đầu nói:

“Ta biết, ta sẽ không làm ra chuyện đánh trận đầu vì Kim Trướng Hãn Quốc, lần này chỉ cần quân đội ra mặt là đủ rồi.”

Nói xong câu đó, hai bên đều không nói tiếng nào, lúc Lý thái hậu chuẩn bị rời đi thì Triệu Vô Diệt chợt hỏi:

“Là ngươi phái người ám sát Triệu Nguyên Điển?”

Đông Tấn khi xưa đều lưu truyền sau khi Triệu Nguyên Hỉ chết, Lý thái hậu chuẩn bị khiến cho đệ đệ của hắn là Triệu Nguyên Điển kế vị, cho nên điều này cũng đưa tới cuộc tranh đấu giữa Triệu Nguyên Điển và đám tử tự của Triệu Nguyên Hỉ.

Chương 1770 - Đông Tấn ra tay

Đông Tấn ra tay

Nhưng sau đó Triệu Nguyên Điển bị ám sát trước đám đông, khi đó Tô Tín cũng ở, tất nhiên thấy được cảnh tượng này.

Tuy trước đây Triệu Nguyên Điển chết trong tay Diễn Na La, cường giả trong Nhân bảng được hắn mời tới làm môn khách, nhưng thích khách kia cũng rất ghê gớm.

Thế nên, ban đầu tất cả mọi người đều cho rằng thích khách là do đám tử tự của Triệu Nguyên Hỉ phái tới, nhưng dựa theo tính cách của Lý thái hậu, nàng chắc hẳn sẽ không truyền ngôi vị hoàng đế cho Triệu Nguyên Điển, vậy thì ngẫm nghĩ lại, tất cả điều này phải chăng đều là âm mưu, thật ra thích khách kia là do Lý thái hậu phái tới, lý do là muốn đẩy tội này cho đám nhi tử của Triệu Nguyên Hỉ sau khi Triệu Nguyên Điển bị ám sát, khiến cho những kẻ mơ ước ngôi vị hoàng đế này càng loạn hơn.

Lý thái hậu ngẩng đầu, lạnh lùng nói:

“Dù bổn cung không có nhân tính cũng sẽ không phái người đi giết nhi tử của chính mình, bổn cung đã điều tra ra người phía sau màn, đồng thời đã xử lý xong.”

Sau khi nói xong, Lý thái hậu trực tiếp rời đi, Triệu Vô Diệt thì khẽ thở dài, hắn không muốn Lý thái hậu biến thành người mà hắn cảm thấy xa lạ.

Lúc này, một lão giả không biết từ khi nào xuất hiện trong đại điện, im hơi lặng tiếng ở phía sau Triệu Vô Diệt, giống như đột nhiên xuất hiện.

Lão giả mặt mày ôn hòa, nhìn trông rất hiền lành, nhưng hắn mặc kim long mãng bào, nhìn qua hết sức uy nghiêm.

“Hoàng thúc, ngươi đã đến.”

Triệu Vô Diệt không có quay lại, nhưng hắn biết người tới là ai.

Lão giả này chính là nhân vật cảnh giới Chân Vũ duy nhất hiện giờ của Đông Tấn, Vũ Thành Vương Triệu Sầm Giang.

Ngày xưa lúc Đại Tấn cường thịnh trấn áp thiên hạ, số lượng cảnh giới Chân Vũ tuyệt đối không ít hơn Đại Chu bây giờ, nhưng những người đó hoặc là chết trận, hoặc là nản lòng rời đi, còn có người giống như Triệu Võ Niên, rõ ràng mang huyết mạch của Hoàng Thất Đại Tấn, kết quả lại thành chủ của Hoàng Thất Cung Phụng Đường.

Đến khi Đại Tấn hoàn toàn sụp đổ, chỉ có một mình hắn là vẫn giữ lòng trung thành với Đại Tấn.

Triệu Sầm Giang xuất hiện ở phía sau Triệu Vô Diệt, hắn nhìn Triệu Vô Diệt, thở dài nói:

“Ta đã nghe qua sự tình năm đó của đám tiểu bối các ngươi, chỉ có thể nói là tạo hóa trêu ngươi, nhưng bây giờ mọi chuyện đã qua rồi, ngươi cũng không cần phải cố chấp như thế.”

Triệu Vô Diệt mặt không đổi sắc gật đầu nói:

“Ta biết, nhưng không phải muốn là có thể dễ dàng dứt bỏ mây khói trần thế, dù là Huyền Trần Tử của Thái Nhất Đạo Môn cũng không làm được thái thượng vong tình chân chính.”

Triệu Sầm Giang cười cười, Lục Địa Thần Tiên của cảnh giới Chân Vũ cho người cảm giác cường đại, thần bí, cao không thể chạm tới, đối với một ít võ giả cấp thấp thì đó thật sự là thần tiên, là tồn tại trong truyền thuyết.

Nhưng Triệu Sầm Giang cười rộ lên trông rất ôn hòa, nếu hắn cởi ra kim long mãng bào, người khác thậm chí sẽ nghĩ hắn chỉ là trưởng bối của một gia đình bình thường.

“Nói vậy cũng đúng, chỉ cần là con người thì đều không làm được thái thượng vong tình. Ta đã nghe chuyện vừa rồi, đến lúc đó ta sẽ ra tay, bên Đại Chu không có phái cường giả cảnh giới Chân Vũ trấn thủ, chỉ có đám võ giả tiểu bối Hạng Sở Cuồng, có thể giải quyết được.”

Nhìn Triệu Vô Diệt, Triệu Sầm Giang lắc đầu nói:

“Vô Diệt, hiện tại ngươi là người có thiên phú tốt nhất trong hoàng tộc Triệu thị, dù đặt ở trong giang hồ thì ngươi cũng có thể sánh vai với những thế hệ kinh tài tuyệt diễm kia, ta có thể cảm nhận được ngươi đã lần mò tới ngưỡng cửa của cảnh giới Chân Vũ, vì sao ngươi không bước ra một bước nữa?”

“Ta đã già rồi, nếu không phải Đại Chu sợ ta cá chết lưới rách liều mạng với bọn họ, ước chừng Đại Chu sớm đã phái đại quân huỷ diệt Đông Tấn.”

“Cho nên, Đông Tấn tiếp theo chỉ có thể giao cho ngươi, tốt nhất trước khi ta chết ngươi có thể bước ra bước cuối cùng này.”

Triệu Vô Diệt lắc đầu nói:

“Cảnh giới Chân Vũ không phải là điểm cuối cùng, ta từng thấy ở Tàng Kinh Các Đại Tấn có bản chép tay cùng luận đạo của mấy vị Chân Vũ Đại Tấn ngày xưa.”

“Ngưng pháp tướng, đạp thần kiều, mới có thể nhìn lên đỉnh phong.”

“Trong giang hồ hiện nay, phần lớn cường giả cảnh giới Chân Vũ sau khi ngưng tụ pháp tướng liền dừng bước không tiến lên, bọn họ muốn đạp qua thần kiều, nhưng lại không biết đặt chân từ đâu, nói gì đến việc nhìn lên đỉnh phong cuối cùng của cảnh giới Chân Vũ?”

“Lý Bá Dương của Tạo Hóa Đạo Môn đã đạp trên thần kiều, tuy Huyền Khổ của Thiếu Lâm Tự không hoàn toàn bước trên thần kiều, nhưng đã bước qua một chân.”

“Trên giang hồ, không ít người muốn bước lên cảnh giới này, cho dù thành tựu Lục Địa Thần Tiên cũng không ai cam nguyện đứng ở dưới nhìn lên người khác.”

“Ta chỉ muốn truy cầu đường đạo hoàn mỹ nhất, trong khi ngưng tụ pháp tướng liền có thể thấy được con đường đi thông thần kiều.”

Triệu Sầm Giang lắc đầu nói:

“Nhưng ngươi cũng biết chuyện này khó khăn biết bao? Ta già rồi, đã không còn hùng tâm tráng chí, không muốn lại đi liều mạng.”

“Ngoài ra, cho dù bước lên thần kiều thì sao? Trong lịch sử có mấy người có thể vượt qua thần kiều, đứng trên đỉnh cao?”

“Hạo Thiên Thượng Đế của Thiên Đình, Phong Đô Đại Đế của Địa Phủ, thủy tổ ma đạo Đại Thiên Ma Tôn, Đạo Tổ của Đạo Môn, Phật Đà của Phật Môn, chúng ta đều biết những người này, còn những người chúng ta không biết, hai tay có thể đếm hết.”

Chương 1771 - Đông Tấn ra tay (2)

Đông Tấn ra tay (2)

“Muốn đứng trên đỉnh cao như bọn họ nào có dễ dàng? Huống chi Nhân Hoàng ngày xưa còn đi xa hơn cả bọn họ.”

Triệu Vô Diệt trầm giọng nói:

“Phật Đà Đạo Tổ cũng là người, ngày xưa bọn họ có thể đứng ở đỉnh phong, võ giả bây giờ chưa chắc không làm được.”

Triệu Sầm Giang nhìn Triệu Vô Diệt rồi lắc đầu, hắn biết nếu đối phương có thể buông loại ý tưởng không thiết thực này, vậy hiện tại đối phương thậm chí đã có thể bước vào Chân Vũ như hắn.

Nhưng mọi người đều có chí khác nhau, con đường võ đạo của mỗi người không giống nhau, đường mà hắn đi qua có thể không thích hợp với Triệu Vô Diệt.

Trước đây, Triệu Vô Diệt có thể buông bỏ ngôi vị hoàng đế, một lòng tập võ, hiện tại hắn tất nhiên cũng có thể buông bỏ cám dỗ của việc nhanh chóng thăng cấp Chân Vũ, truy cầu cực hạn hoàn mỹ.

Triệu Sầm Giang nói:

“Vậy thì tốt, thông báo cho người bên quân đội điều động quân đội đi, ta sẽ ra tay, chỉ hy vọng đám mọi rợ Kim Trướng Hãn Quốc kia sẽ không quá phế vật, bằng không chúng ta theo

phe hắn sẽ bị thua quá thảm, Đại Chu có thể sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ.”

Triệu Sầm Giang không muốn ra tay, hắn từng là võ giả của Đại Tấn, khi hắn còn trẻ, Đại Tấn có thể xem như là cường thịnh, thậm chí mạnh còn hơn Đại Chu bây giờ.

Đại Tấn khi đó có thể treo đánh tồn tại như Kim Trướng Hãn Quốc, cho nên bây giờ Đông Tấn bọn họ lại phải phối hợp với Kim Trướng Hãn Quốc, điều này khiến cho trong lòng Triệu Sầm Giang có chút không thoải mái.

Nhưng hắn trung thành với Triệu thị, hiện tại Triệu Vô Diệt đại biểu cho mạch chính thống của Triệu thị, thậm chí còn chính thống hơn cả người ngồi trên hoàng vị kia. Vậy nên nếu hắn đồng ý, Triệu Sầm Giang sẽ không từ chối.

Tuy hắn đã già, nhưng vẫn chưa già đến tình trạng không thể ra tay.

Hạng Sở Cuồng trấn thủ ở biên giới Đông Tấn đúng thật là một nhân vật, hơn nữa nơi đó còn có không ít Hoàng Thất Cung Phụng cảnh giới Dương Thần của Đại Chu, nhưng những người này vẫn không phải là đối thủ của hắn.

Việc điều động quân đội của Đông Tấn không thể qua mắt được mật thám của Đại Chu, gần như khi bọn họ gây ra chút động tĩnh, tin tức đã lập tức truyền tới chỗ Hạng Sở Cuồng.

Hạng Sở Cuồng cười lạnh một tiếng, nói:

“Ta biết ngay mà, đám Đông Tấn này nhất định sẽ bỏ đá xuống giếng, nhưng bọn chúng cho rằng Đại Chu ta đang giao chiến với Kim Trướng Hãn Quốc thì sẽ mặc kệ biên giới Đông Tấn này sao? Đúng là nực cười!”

“Lập tức đi vào trạng thái chẩn bị chiến đấu, nếu người của Đông Tấn dám động, vậy khiến cho chúng có đến mà không có về!”

“Tuân lệnh!”

Với sự điều động của bên Đại Chu, năm trăm nghìn đại quân tinh nhuệ đã trấn thủ ở biên giới Đông Tấn bày thế trận chờ quân địch.

Nhưng tình báo về Đông Tấn vẫn liên tục truyền đến.

Nhìn những tin tình báo kia, Hạng Sở Cuồng cau mày, Đông Tấn định làm gì đây? Bọn họ thế mà từ khắp nơi triệu tập quân đội tinh nhuệ, thậm chí những tinh nhuệ ở Đông Di Tùng Lâm, trấn áp những man tộc Đông Di cũng bị Đông Tấn điều tới, chẳng lẽ bọn họ không chỉ muốn bỏ đá xuống giếng, hơn nữa còn muốn cá chết lưới rách?

Ngay lúc Hạng Sở Cuồng đang nghi hoặc, một thanh âm bỗng vang vọng toàn bộ đại trướng.

"Đám tiểu bối Đại Chu, có một số việc không nên quá tự tin, cái gì gọi là có đến mà không có về? Bây giờ lão phu đã tới, các ngươi còn muốn ta trở về?"

Uy áp bàng bạc rơi xuống, Hạng Sở Cuồng thoáng chốc biến sắc, lạc giọng nói:

"Cường giả cảnh giới Chân Vũ!"

Triệu Sầm Giang từ không trung bay xuống, vỗ một chưởng, dấu tay to lớn từ không trung rơi xuống, Hạng Sở Cuồng muốn né tránh, nhưng ở giữa dấu tay lại có một kình khí như lốc xoáy đang lưu chuyển, cứng rắn hút hắn tới giữa dấu tay kia, một chưởng ầm ầm vỗ xuống, không ngờ trực tiếp đập Hạng Sở Cuồng lún xuống mặt đất!

Đại tướng quân Hạng Sở Cuồng dũng mãnh như thần, thực lực của hắn có thể xếp vào thượng lưu trong võ giả cảnh giới Dương Thần, kết quả hiện giờ hắn không hề có chút năng lực phản kháng khi đối mặt với tồn tại cảnh giới Chân Vũ, trực tiếp bị đánh rớt xuống mặt đất.

Thấy cảnh tượng này, lập tức có bốn võ giả cảnh giới Dương Thần đồng loạt ra tay, bọn họ đều là người của Hoàng Thất Cung Phụng Đường, tuy thường ngày không ra tay, nhưng bây giờ bọn họ đối mặt với tồn tại cảnh giới Chân Vũ cũng sẽ không rút lui.

Triệu Sầm Giang mặt không chút biến sắc, một Cửu Long Kim Ấn mấy trăm trượng hiện ra ở phía sau hắn, trấn áp thiên địa, uy thế vô lượng.

Đây là pháp tướng do hắn ngưng tụ ra, Trấn Quốc Ấn!

Trấn Quốc Ấn có thể trấn áp khí vận của một quốc gia, đám võ giả cảnh giới Dương Thần này có thể trấn áp được một quốc gia sao? Bọn họ đương nhiên không thể trấn áp được!

Cho nên, dưới sự bá đạo không gì sánh được của Trấn Quốc Ấn, tất cả nội công và chiêu thức đều vỡ nát, thậm chí sức mạnh thiên địa quanh hắn cũng hoàn toàn nổ nát, khiến cho bọn họ không cách nào mượn dùng sức mạnh!

Cho dù tồn tại cảnh giới Dương Thần mạnh đến đâu cũng chỉ có thể mượn dùng sức mạnh thiên địa, điểm khác biệt là ngươi có thể thành công nắm giữ nó được hay không.

Nhưng đến cảnh giới Chân Vũ thì sẽ tự thành thiên địa, Trấn Quốc Ấn thật sự trấn áp lĩnh vực khác, quốc khác, không cần dùng sức mạnh thiên địa ở xung quanh.

Chương 1772 - Nhiệm vụ chính tuyến

Nhiệm vụ chính tuyến

Bốn võ giả cảnh giới Dương Thần hộc máu bay ra, lúc này, Hạng Sở Cuồng trước đó bị một bàn tay của Triệu Sầm Giang đánh rớt xuống mặt đất thế nhưng không chết, nhưng hắn vẫn vô cùng thê thảm, thậm chí chiến giáp quanh thân cũng bị một bàn tay của Triệu Sầm Giang phá hủy.

Sau khi hắn thoát ra ngoài thì lập tức hô lớn:

“Rút lui! Đều rút lui hết!”

Lần này bọn họ đã tính sai, bọn họ đoán được Đông Tấn sẽ bỏ đá xuống giếng, sẽ thừa dịp thời cơ này công chiếm một ít lãnh địa và thành trì của bọn họ, nhưng Đại Chu làm sao nghĩ đến Đông Tấn vậy mà sẽ liên thủ với Kim Trướng Hãn Quốc, toàn lực tấn công phòng tuyến biên giới của bọn họ!

Không thể đánh trong tình huống trước mắt, lực lượng cấp thấp bên Đại Chu vẫn có thể ngăn cản một hồi, dù sao cũng là năm mươi vạn đại quân được huấn luyện nghiêm chỉnh, cho dù giết thì bọn họ cũng không giết hết trong vài ngày.

Nhưng về mảng sức chiến đấu cấp cao thì không ngờ đối phương xuất động Triệu Sầm Giang cảnh giới Chân Vũ, không cách nào đánh được trận này, chỉ có thể rút lui, hơn nữa những binh lính bình thường cũng muốn rút đi.

Đã không có hắn chỉ huy, những binh lính này chắc chắn sẽ thất bại, hiện tại rút đi vẫn có thể giảm bớt tổn thất một chút.

Mà lúc này, bên trong Thịnh kinh thành, Tô Tín và Lâm Tông Việt vừa mới nói chuyện mà bọn họ lo lắng cho đám người Thiết Chiến, mật thám tập sự bên kia đã truyền đến tình báo.

"Báo! Đông Tấn xuất động bảy mươi vạn đại quân tinh nhuệ điên cuồng tấn công phòng tuyến ở biên giới Đông Tấn, cường giả cảnh giới Chân Vũ Vũ Thành Vương Triệu Sầm Giang ra tay, đại tướng quân Hạng Sở Cuồng bị trọng thương, bốn Hoàng Thất Cung Phụng cảnh giới Dương Thần có hai người bị trọng thương, hai người không rõ tung tích."

"Tổng thể phòng tuyến Đông Tấn tan tác, nhưng Đông Tấn không có thừa thắng truy kích, mà là trực tiếp trở về thủ, để thảo nguyên tứ bộ như Thiên Lang bộ, Hắc Kỳ bộ, bốn tinh nhuệ vạn kỵ và hai vạn xạ điêu kỵ đi vào Trung Nguyên, lúc này Trung Nguyên đã không cách nào ngăn cản được nữa, toàn diện tan tác!"

Xoảng!

Trên ghế rồng trong Nghị Sự Điện, vốn Cơ Ngôn Thành đang hồi hợp muốn uống nước, sau khi nghe xong chiến báo thì càng khẩn trương, lỡ tay làm rơi chén nước.

Hắn dù gì cũng là võ giả cảnh giới Tiên Thiên, kết quả hiện giờ lại căng thẳng như thế này, có thể tưởng tượng được việc này tạo áp lực như thế nào cho hắn.

So với Cơ Ngôn Thành đang khẩn trương, những võ giả cảnh giới Dương Thần khác lại khá bình tĩnh.

Việc đã xảy ra rồi, khẩn trương nữa cũng vô dụng.

Có thời gian khẩn trương thì không bằng suy tính đối sách còn hơn.

Lâm Tông Việt lạnh lùng nói:

“Chúng ta vẫn luôn coi thường sự quyết đoán của Đông Tấn, ta vốn cho rằng bọn họ chỉ bỏ đá xuống giếng, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, nhưng không ngờ dã tâm của bọn họ đã lớn đến như vậy, thế mà để Kim Trướng Hãn Quốc đi vào Trung Nguyên, bọn họ muốn chia đều thiên hạ với Kim Trướng Hãn Quốc!”

“Lẽ nào bọn họ chưa từng nghĩ tới lỡ Kim Trướng Hãn Quốc thực sự chiếm cứ Trung Nguyên vùng đất linh tú, lớn mạnh rồi đi tấn công bọn họ sao?”

Dã tâm của Đông Tấn thật sự đã vượt quá tưởng tượng của mọi người, cũng rất to gan, hợp mưu với Kim Trướng Hãn Quốc chẳng khác nào bảo hổ lột da, nhưng bọn họ vẫn làm như vậy.

Cơ Viễn Huyền trầm giọng nói:

“Lúc này Kim Trướng Hãn Quốc tiến quân thần tốc, lực lượng do chúng ta bố trí ở nội địa Trung Nguyên trên cơ bản không chống đỡ được bao lâu.”

Bởi vì Đại Chu căn bản không nghĩ tới Kim Trướng Hãn Quốc thế mà liên thủ với Đông Tấn, Đông Tấn vòng qua tiến công Trung Nguyên, cho nên hiện giờ phần lớn lực lượng đều tụ tập ở Bắc Cương, bây giờ binh lực ở Trung Nguyên đều trống rỗng, trên cơ bản không cách nào ngăn cản được.

Thiết Chiến nói:

“Những tiểu môn phái và thế lực võ lâm ở Trung Nguyên vẫn luôn giữ thái độ căm thù với Kim Trướng Hãn Quốc, đặc biệt là Thiên Hạ Thất Bang.”

“Trừ phi bọn họ lựa chọn thần phục Kim Trướng Hãn Quốc, bằng không bọn họ nhất định sẽ phát sinh xung đột với Kim Trướng Hãn Quốc, có thể ngăn cản bước chân của Kim Trướng Hãn Quốc.”

“Đáng tiếc Thiên Hạ Thất Bang cũng không chống đỡ được bao lâu.”

Lâm Tông Việt thở dài nói:

“Mặc dù thực lực của Thiên Hạ Thất Bang không tệ, nhưng bọn họ đều vươn lên từ lùm cỏ, không cách nào ảnh hưởng đến chiến cuộc như tông môn Tạo Hóa Đạo Môn, bọn họ thua chỉ là vấn đề về thời gian.”

Giống như Niên bang và Tranh Kiếm Minh, sức chiến đấu cấp thấp đã đủ rồi, nhưng thứ bọn họ thiếu hụt chính là sức chiến đấu cấp cao trên cảnh giới Dương Thần.

“Lúc này, Đông Tấn không có thừa thắng truy kích là vì không muốn bị Kim Trướng Hãn Quốc biến thành mũi thương, nhưng dù là vậy, gần một nửa sức mạnh của Kim Trướng Hãn Quốc đều tập trung ở đó, về mảng sức đấu cao cấp thì bọn họ cũng không đánh lại người ta được.”

Ngay khi bọn họ đang lộ vẻ mặt u sầu, một mật thám tập sự của Lục Phiến Môn trực tiếp chạy vào hoàng cung, lớn tiếng nói:

“Báo! Giáo chủ ‘Đại Quang Minh Thần Tôn’ Phạn La Già của Bái Hỏa Giáo bên Tây Vực ra tay đánh lén Kháo Sơn Vương Cơ Võ Lăng, may mà trong tay Kháo Sơn Vương có Duy Ngã Đạo Kiếm, có thể dùng thần binh hộ chủ, nhưng Duy Ngã Đạo Kiếm bị tổn hại, đã không thể dùng được nữa.”

Chương 1773 - Nhiệm vụ chính tuyến (2)

Nhiệm vụ chính tuyến (2)

“Phạn La Già đã giao thủ với Kháo Sơn Vương, Mạc Qua bị thương nhẹ nên bỏ chạy, hẳn là đi Trung Nguyên, chi viện cho đám quân đội Kim Trướng Hãn Quốc.”

Nghe được tin tức này, trong lòng của tất cả mọi người ở đây thoáng chốc trầm xuống.

Bái Hỏa Giáo Tây Vực rốt cuộc lại nhúng tay vào, chuyện này bọn họ không ngờ tới, trước kia cũng chưa nghe qua.

Lâm Tông Việt hỏi:

“Bên Tây Vực có động tĩnh gì không?”

Mật thám kia lắc đầu nói:

“Không có bất cứ động tĩnh gì.”

Thiết Chiến lạnh lùng nói:

“Vậy lần ra tay này của Phạn La Già hẳn là không liên quan đến tam thập lục quốc Tây Vực, chắc hắn vì mưu cầu chỗ tốt cho Bái Hỏa Giáo, không biết đã đạt thành hiệp nghị gì với Kim Trướng Hãn Quốc.”

“Vừa lúc trước đó hắn bị Tiết đại tướng quân làm cho trọng thương, hiện tại chỉ sợ là vì tới báo thù, nhưng hắn không tìm được cơ hội đánh lén Tiết đại tướng quân, ngược lại xoay người đi đánh lén Kháo Sơn Vương.”

Vốn Cơ Võ Lăng tay cầm thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm hoàn toàn có thể áp chế ngôi sao mới lên là Đại hãn Mạc Qua, thậm chí không khó để thắng hắn, chỉ cần có đủ thời gian, Cơ Võ Lăng hoàn toàn có thể trọng thương Mạc Qua, sau đó đi trợ giúp những người khác.

Còn về đánh chết thì có chút khó khăn, tuy Mạc Qua mới thăng cấp Chân Vũ, nhưng vẫn là Lục Địa Thần Tiên có thể ngự không mà đi, đối phương muốn chạy trốn thì đuổi theo phía sau rất tốn sức.

Nhưng bây giờ có Phạn La Già nhập cuộc, sức chiến đấu cấp cao bên Đại Chu bị áp chế vô cùng thảm.

Hơn nữa, Đại Chu trên cơ bản không biết võ lâm Trung Nguyên có bao nhiêu sức mạnh, hiện tại hoàn toàn dựa vào những võ lâm tông môn này làm trụ cột, lúc này nếu Mạc Qua đi nơi đó, có hắn thống lĩnh thì Kim Trướng Hãn Quốc chắc chắn sẽ thế như chẻ tre, thậm chí có thể đánh thẳng tới Bắc Nguyên Đạo.

Cho nên, căn bản không cần thương nghị trong tình huống này, quyết sách quan trọng nhất chính là phải trợ giúp Trung Nguyên, không thể trì hoãn dù chỉ một giây.

Lâm Tông Việt nói thẳng:

“Bên Bắc Cương căn bản không là chiến trường chính của Kim Trướng Hãn Quốc, cho nên phải điều một phần sức mạnh ở bên này đi Trung Nguyên, hơn nữa tốc độ phải thật nhanh,

nhất định phải điều tinh nhuệ đi, tam quân Long Hổ, Hổ Bí, Phi Hùng cũng phải đi.”

Vốn Phi Hùng quân trong tam quân này phụ trách thủ hộ Thịnh kinh thành, nhưng đã đến loại tình trạng này, thủ hộ Thịnh kinh thành đã không còn ý nghĩa gì nữa, đơn giản kéo thẳng đến tiền tuyến.

Cơ Huyền Viễn hỏi:

“Vậy do ai thống lĩnh?”

Ba vị đại tướng quân trong quân đội hiện giờ, Tiết Chấn Nhạc ở tiền tuyến đấu dây dưa với Chiến Vô Nhị, Lâm Tông Việt thì phải thống soái quân đội Bắc Cương.

Mà Hạng Sở Cuồng sớm đã bị Vũ Thành Vương Triệu Sầm Giang của Đông Tấn làm cho trọng thương, bây giờ đã hoàn toàn mất đi sức chiến đấu, cho nên, chuyện quân đội nên phái người nào đi ra có thể là một vấn đề khó giải quyết.

Lâm Tông Việt nói thẳng:

“Phái đại tổng quản Trấn Bắc quân Bàng Nguyên Đức đi, hắn có thực lực, nhưng tư lịch hơi kém, nếu lần này hắn có thể thu nạp quân thua ở biên giới Đông Tấn, đồng thời đẩy lùi Kim Trướng Hãn Quốc, vậy hắn sẽ là đại tướng quân thứ tư của Đại Chu ta.”

Tất cả mọi người đều gật đầu, Bàng Nguyên Đức cộng thêm ba quân dã chiến tinh nhuệ, ít nhất sức chiến đấu cơ sở không thuộc về Kim Trướng Hãn Quốc.

Hiện tại, điểm khó giải quyết duy nhất chính là sức chiến đấu cấp cao.

Dù người bên Đông Tấn không ra tay, không làm mũi thương cho Kim Trướng Hãn Quốc, nhưng bên bọn họ vẫn không có người có thể chống đỡ được Mạc Qua đã là cảnh giới Chân Vũ.

Cơ Huyền Viễn trầm ngâm chốc lát, sau đó nói:

“Về mảng sức chiến đấu cấp cao, thật ra Đại Chu ta không phải không có sức đánh một trận, đừng quên Mật tông hiện tại

là quốc giáo của Đại Chu ta.”

“Chắc mọi người ở đây đều biết quan hệ giữa Mật tông và Đại Chu vẫn chưa được tính là người một nhà, hai bên chỉ là giao dịch với nhau mà thôi.”

“Lần trước, tuy phương trượng Kim Cương ‘Bảo Tương Như Lai’ Tác Nam Triệt Lục Địa Thần Tiên cảnh giới Chân Vũ ra tay ở Quan Thiên Yến, nhưng là bởi vì Cơ Hạo Điển hứa hẹn với hắn đủ loại điều kiện giúp Mật tông bọn họ có chỗ đứng ở Trung Nguyên, hơn nữa lần trước còn có Thiếu Lâm Tự ra tay ở Quan Thiên Yến, vậy nên Mật tông mới ra tay.”

“Lúc này đổi thành Đại Chu tai vạ đến nơi, hơn nữa đối phương cũng không phải là kẻ thù truyền kiếp Thiếu Lâm Tự, Mật tông còn nhúng tay vào nữa hay không, việc này vẫn là một ẩn số.”

Cơ Huyền Viễn trầm giọng nói:

“Dù sao Mật tông còn từng có quan hệ hợp tác với chúng ta, cho nên xin ‘Bảo Tương Như Lai’ Tác Nam Triệt ra mặt là thực tế nhất.”

“Đại Chu có thể cho Mật tông một lằn ranh giới hạn, chúng ta có thể đối xử với Mật tông như quốc giáo chân chính, toàn lực ủng hộ Mật tông truyền đạo ở Trung Nguyên, chỉ cần Tác Nam Triệt ra tay giúp chúng ta giải quyết Mạc Qua là được.”

Cơ Huyền Viễn đưa mắt nhìn sang Tô Tín:

“Tô đại nhân, trong chúng ta thì ngươi là người giao tiếp với người giang hồ nhiều nhất, lúc này võ lâm Trung Nguyên mặc dù có chút chủ ý bo bo giữ mình, nhưng còn có nhóm thế lực Thiên Hạ Thất Bang bởi vì xung đột quyền lợi với Kim Trướng Hãn Quốc, cho nên nhất định phải giao chiến cùng nhau.”

Chương 1774 - Nhiệm vụ chính tuyến (3)

DTV EBOOK

Nhiệm vụ chính tuyến (3)

“Lúc này, những người này là năm bè bảy mảng, căn bản không phát huy ra thực lực đang có, ta hy vọng ngươi có thể liên hợp bọn họ lại với nhau, sau đó phối hợp Bàng Nguyên Đức, giải quyết Kim Trướng Hãn Quốc từ mảng sức chiến đấu cấp cao.”

Tô Tín nhíu mày nói:

“Vương gia định để ta làm minh chủ võ lâm?”

“Không phải minh chủ võ lâm, nên là minh chủ liên minh.”

Cơ Huyền Viễn sửa đúng, nhưng Tô Tín thấy không có gì khác nhau, tuy hắn không có nói rõ, nhưng ý hắn là như thế, khiến cho Tô Tín thống nhất nhóm thế lực Thiên Hạ Thất Bang, sau đó cùng nhau đối kháng Kim Trướng Hãn Quốc.

Lúc bình thường căn bản không thể làm được chuyện như vậy, Thiên Hạ Thất Bang đều là xuất thân lùm cỏ, ngươi có thể diệt đối phương, nhưng muốn đối phương cam tâm tình nguyện thần phục thì khó lại càng khó.

Tô Tín muốn liên hợp Thiên Hạ Thất Bang với nhau, mặc dù chưa tính là minh chủ võ lâm, nhưng trong thực tế cũng không khác gì nhiều, dù Tô Tín vô cùng nổi tiếng ở trên giang hồ, nhưng dựa vào cái gì Thiên Hạ Thất Bang sẽ nghe lệnh hắn? Phụng hắn làm minh chủ? Đổi thành cường giả cảnh giới Chân Vũ còn tạm được.

Tô Tín suy nghĩ một chút thì muốn từ chối, quá mức tốn công mà không có kết quả, dù hắn trở thành minh chủ tạm thời, đợi sau khi đẩy lùi Kim Trướng Hãn Quốc thì liên minh này cũng sẽ giải tán, cho nên hắn trở thành minh chủ cùng lắm cũng chỉ

có thể thu hoạch một ít danh tiếng mà thôi, cái được không bù đắp đủ cái mất.

Cho nên Tô Tín theo bản năng muốn từ chối.

Nhưng vào lúc này, trong đầu hắn lại truyền tới một thanh âm đã lâu chưa nghe:

“Tuyên bố nhiệm vụ chính tuyến: Giang hồ cự phách.”

“Miêu tả nhiệm vụ: Danh dương thiên hạ, uy chấn tứ phương. Hiệu lệnh giang hồ, không ai dám không theo!”

“Tung hoàng ngang dọc, thành lập liên minh trong võ lâm Trung Nguyên, trở thành minh chủ. Thời hạn nửa năm.”

“Yêu cầu thực lực: Thế lực liên minh nhất định phải lớn hơn sáu mươi phần trăm thực lực tổng thể của Thiên Hạ Thất Bang.”

“Phần thưởng nhiệm vụ: Thánh Tâm Quyết.”

“Hình phạt thất bại: Giảm thọ nguyên trăm năm hoặc ngẫu nhiên quên mất công pháp tam môn cấp bậc tứ tinh, hai cái tùy ngươi chọn một.”

Tô Tín thở dài một cái, hắn đành nuốt lại câu nói cự tuyệt, ngược lại chắp tay nói với Cơ Huyền Viễn:

“Vương gia, việc này quá mức gian nan, ta chỉ có thể làm hết sức.”

Vốn Tô Tín chỉ có thể thu hoạch một ít danh tiếng trong chuyện này, thực chất trên cơ bản không có bao nhiêu chỗ tốt, Tô Tín tự nhiên là không muốn nhận.

Nhưng hiện tại nếu có nhiệm vụ chính tuyến do hệ thống ban bố, chỉ cần hoàn thành thì bản thân liền có thể nhận được một môn công pháp chí cường cấp bậc ngũ tinh, hơn nữa lúc này có khả năng thu hoạch danh tiếng, Tô Tín đương nhiên nguyện ý.

Cơ Huyền Viễn thở dài nói:

“Để một mình ngươi đứng ra cũng là lựa chọn bất đắc dĩ, lúc này người có thể một mình gánh vác một phương của Đại Chu

cơ hồ đều đã bị phái đi rồi, bàn về thực lực và thủ đoạn thì ngươi là sự lựa chọn hàng đầu, cho nên ta chỉ có thể phái ngươi đi trước."

Tô Tín không sao cả gật đầu, thật ra cũng có thể chọn Cơ Huyền Viễn, trước không nói đến thực lực, bàn về năng lực và thủ đoạn, hắn không hề kém Tô Tín với tư cách là người phát ngôn của Hoàng Thất Đại Chu.

Cơ Huyền Viễn không đi chỉ vì hắn muốn trấn thủ ở Thịnh kinh thành.

Đương nhiên hắn cũng có thể lựa chọn khiến cho Tô Tín trấn thủ ở Thịnh kinh thành, nhưng hắn lại không yên tâm Tô Tín.

Dù những năm gần đây Tô Tín lập được rất nhiều công lao vì Đại Chu, biểu hiện vô cùng trung tâm, nhưng có một chút không thể phủ nhận rằng Tô Tín là người ngoài, cho nên Cơ Huyền Viễn không yên tâm về hắn.

Đặc biệt hiện giờ Tô Tín vẫn còn cơ nghiệp ở Tây Bắc Đạo, có lợi ích thuộc về chính mình, Cơ Huyền Viễn không cho rằng vào phút then chốt Tô Tín sẽ buông bỏ cơ nghiệp của mình, thậm chí là buông bỏ mạng sống của mình đi bảo vệ Đại Chu.

Hắn không chỉ không tin Tô Tín ở điểm này, thật ra Cơ Huyền Viễn đều không tin đám người Thiết Chiến và quân đội.

Ho khan một tiếng, Cơ Huyền Viễn tiếp tục nói:

"Nếu Tô đại nhân đã quyết định đi võ lâm Trung Nguyên thành lập liên minh chi viện, bên chúng ta chỉ cần tìm một người đi thuyết phục Mật tông là được, thực lực cá nhân không thể quá yếu, còn phải có chút quan hệ với Mật tông mới được."

Vừa nghe Cơ Huyền Viễn nói như vậy, mọi người ở đây thoáng chốc chuyển mắt nhìn sang Tô Tín.

Mặc dù hiện giờ Đại Chu đang trong tình trạng hợp tác với Mật tông, nhưng không có mấy người thật sự từng quen biết với Mật tông, về chuyện này thì Tô Tín là người giao tiếp nhiều nhất với Mật tông.

Bình thường để Tô Tín đi mời Tác Nam Triệt của Mật tông ra tay là thích hợp nhất.

Nhưng sau chuyện giữa Đông Bình Đạo và Hoan Hỉ giáo, Tô Tín đã gây xích mích với Mật tông.

Đặc biệt về chuyện của Hoan Hỉ giáo, Tô Tín ép Long Tàng Tôn giả của Hoan Hỉ giáo tự phế võ công, chuyện này đã khiến cho Mật tông mất hết mặt mũi, có thể nói Tô Tín gần như vạch mặt với Mật tông.

Nếu phái Tô Tín đi Mật tông mời Tác Nam Triệt ra tay, tạm không nói có thể mời được hay không, ước chừng hai bên có thể đánh nhau.

Chương 1775 - Giở trò

Giở trò

Cho nên mọi người ở đây lập tức bỏ qua loại ý nghĩ này, Cơ Huyền Viễn ho khan một tiếng, nói:

“Ta thấy ‘Trích Tinh Thủ’ Hàn Giang Ly trong Hoàng Thất Cung Phụng Đường có quan hệ không tệ với Mật tông, đi tìm Hàn Giang Ly đi, khiến hắn giao lưu với người Mật tông.”

Lúc này Hàn Giang Ly vẫn còn ở trong chiến trường Bắc Cương, nhưng thật ra không cần dùng nhiều võ giả cảnh giới Dương Thần ở chiến trường Bắc Cương, dù sao hiện giờ có một nửa lực lượng của Kim Trướng Hãn Quốc đều tập trung ở Đông Tấn, đang tấn công nội địa Trung Nguyên, đợi lúc Bàng Nguyên Đức mang người đi tới Trung Nguyên thì có thể mang bọn họ đi cùng.

Cơ Huyền Viễn triệu kiến, mật thám tập sự lập tức dùng bí thuật thông tri người bên chiến trường Bắc Cương, khiến cho bọn họ nhanh chóng đi tìm Hàn Giang Ly.

Đối với võ giả cảnh giới Dương Thần, Hàn Giang Ly chỉ dùng mấy canh giờ đã có thể chạy về Thịnh kinh thành từ chiến trường Bắc Cương.

Đi vào trong cung điện, Hàn Giang Ly chắp tay một cái nói:

“Ra mắt chư vị đại nhân.”

Mặc dù hắn là người có tính cách cuồng ngạo, nhưng không phải đồ ngốc.

Người trong đại điện lúc này, bàn về địa vị thì đều ở trên hắn, quan trọng nhất chính là bọn họ đều là tồn tại đứng đầu trong cảnh giới Dương Thần, thực lực vững vàng vượt qua hắn, Hàn Giang Ly hiện giờ không dám làm càn.

Nhưng đến khi hắn thấy Tô Tín thì trong mắt lộ ra một tia lạnh lẽo.

Lần trước ở Hoan Hỉ Miếu Tây Cương, Tô Tín không giữ chút mặt mũi cho hắn, điều này khiến cho Hàn Giang Ly rất tức giận.

Nhưng hắn tức thì tức, cũng không thể làm được gì Tô Tín.

Bàn về địa vị ở triều đình thì Tô Tín cao hơn hắn nhiều, cho nên về mặt triều đình thì hắn không làm gì được.

Mà bàn về thực lực, lúc hắn ở Hoan Hỉ Miếu cũng từng giao thủ với Tô Tín, đến nay hắn vẫn khó thể quên luồng uy thế đó, dù Hàn Giang Ly cuồng ngạo nhưng hắn cũng biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của Tô Tín.

Cho nên, từ sau khi xảy ra chuyện đó, Hàn Giang Ly vẫn luôn thầm ghi hận Tô Tín, nhưng lại không có hành động gì.

Cơ Huyền Viễn thấy Hàn Giang Ly tới, hắn không có để ý Hàn Giang Ly giở trò, mà là nói thẳng chuyện đã xảy ra cho Hàn Giang Ly biết.

Hắn mặc kệ tranh đấu nội bộ trong triều đình, chỉ cần các ngươi có thể hoàn thành nhiệm vụ, vậy thì đấu như thế nào cũng không sao cả.

Sau khi Hàn Giang Ly nghe Cơ Huyền Viễn nói xong thì trong lòng vui vẻ.

Hắn cũng biết tình huống hiện giờ của Đại Chu, thân làm Hoàng Thất Cung Phụng, hắn đương nhiên sẽ ra tay, nhưng nếu Đại Chu thật sự đến tình trạng sống còn thì hắn sẽ không chôn theo Đại Chu.

Hiện tại Cơ Huyền Viễn an bài hắn đi mời Tác Nam Triệt của Mật tông xuất sơn, chuyện này đúng ý hắn, huống hồ nếu làm xong chuyện này thì sẽ là một công lao lớn, không nói khiến cho hắn trở thành người nắm quyền trên thực tế của Đại Chu như Lâm Tông Việt, Thiết Chiến, nhưng không khó để cho hắn chiếm giữ quyền lên tiếng nhất định trong Đại Chu.

Nhưng khi Hàn Giang Ly vừa định đáp ứng thì hắn chợt dừng một chút, bỗng nhiên nói:

"Vương gia, chuyện này ta vốn không nên chối từ, nhưng vấn đề là chuyện này không dễ giải quyết như vậy."

Hàn Giang Ly liếc nhìn Tô Tín một cái, nói:

"Ta có quan hệ không tệ với Mật tông, nhưng trong Đại Chu chúng ta có người đắc tội với Mật tông, vậy các ngươi cho rằng Mật tông vẫn sẽ giúp chúng ta vào thời điểm này sao?"

Tô Tín lạnh lùng liếc nhìn Hàn Giang Ly, tên này giống như một tên hề thích nhảy nhót, không đáng sợ.

Ngày xưa Chiến Vô Nhị khiêu chiến cường giả khắp thiên hạ, đắc tội vô số người, nhưng bởi vì người ta có thực lực, cho nên Chiến Vô Nhị bây giờ vẫn còn đứng trong Thiên bảng, vẫn vui vẻ nhảy loạn.

Mà Hàn Giang Ly rõ ràng không đủ thực lực nhưng dám đi trêu chọc đắc tội bất cứ ai, có thể sống đến bây giờ đúng là một dị số, nhưng hiện giờ hắn lại dám chủ động trêu chọc chính mình, Tô Tín chỉ có thể nói là hắn chán sống rồi.

Thậm chí đổi trường hợp khác, Tô Tín tuyệt đối sẽ khiến hắn không thấy được ánh mặt trời ngày mai.

Cơ Huyền Viễn cau mày nói:

"Vậy ý ngươi là gì?"

Hàn Giang Ly cười hai tiếng, nói:

"Ý của ta là để cho Tô đại nhân cùng đi, đến lúc đó phải trấn an người của Mật tông một chút, khiến cho bọn họ thuận lợi đáp ứng thỉnh cầu của chúng ta."

“Bằng không người của Mật tông đang tức giận, bọn họ sẽ đồng ý hay không thì ta không dám chắc.”

Mọi người ở đây đều không nói gì, chỉ có Tô Tín lạnh lùng nhìn Hàn Giang Ly, hắn nói:

“Vậy ý ngươi là kêu ta đi theo để nhận sai với Mật tông?”

Hàn Giang Ly vội nói:

“Ta không hề nói như vậy, ta chỉ là vì phòng ngừa vạn nhất mới muốn Tô đại nhân đi cùng, nói không chừng người Mật tông sẽ rộng lượng, thấy Đại Chu chúng ta hiện tại gặp nạn rồi bọn họ sẽ chủ động ra tay giúp đỡ thì sao?”

Tô Tín cười lạnh một tiếng, Mật tông sẽ chủ động ra tay giúp đỡ sao?

Trước kia người của Mật tông đều sống ở Thịnh kinh thành, nhưng vì tin tức truyền ra ngoài trước lúc đại hội đoạt đao, người Mật tông lập tức toàn bộ đều rút ra Thịnh kinh thành, trở lại Tây Cương, thậm chí rút về không ít người ở Trung Nguyên, sợ bị tai bay vạ gió, rõ ràng không muốn cùng chung hoạn nạn với Đại Chu.

Chương 1776 - Giở trò (2)

Giở trò (2)

Mấy người Lâm Tông Việt, Thiết Chiến đều cau mày, cảm giác Hàn Giang Ly này hơi quá đáng.

Tô Tín là ai, tính cách như thế nào bọn họ đều biết, thậm chí một số người trên giang hồ chỉ căn cứ vào chiến tích trên Địa bảng cũng có thể suy đoán ra, Tô Tín sẽ là người dễ dàng cúi đầu chịu thua sao?

Đừng nói là Tô Tín, đổi thành những võ giả cảnh giới Dương Thần khác, nếu không phải bị buộc đến thời khắc quan trọng thì bọn họ cũng sẽ không làm như vậy.

Hàn Giang Ly làm thế có khả năng chỉ đơn giản là nhằm vào Tô Tín, điều này khiến cho bọn họ có chút bất mãn.

Hiện giờ đang là giây phút Đại Chu gặp nguy nan, trước đây, khi ngươi gặp nạn thì Đại Chu che chở ngươi, hơn nữa ngươi đã nhận bổng lộc của Đại Chu nhiều năm, kết quả bây giờ ngươi không chú ý tới an nguy của Đại Chu, vào thời điểm này vẫn có thể giở trò, chỉ lo ân oán cá nhân, loại hành vi này cực kỳ tồi tệ.

Lúc này Hàn Giang Ly không chút để ý tới ánh mắt của người khác, hắn chỉ cười như không cười nhìn Tô Tín nói:

"Không biết Tô đại nhân có chịu theo ta đi chuyến này hay không? Lúc này chúng ta đều làm việc vì Đại Chu, tất nhiên trước tiên phải để ân oán cá nhân qua một bên."

Lúc Tô Tín định nói gì đó, Cơ Huyền Viễn bỗng nhiên lên tiếng:

"Tô đại nhân, hay là ngươi cùng Hàn Giang Ly đi Tây Cương một chuyến đi."

"Ngươi dù sao cũng có chút giao tình với Mật tông, hơn nữa ngươi ăn nói khéo léo, cũng có thể thuyết phục Mật tông."

"Đến lúc đó, ngươi cùng cường giả cảnh giới Chân Vũ Tác Nam Triệt của Mật tông đi tới Trung Nguyên, điều này cũng có thể giúp ngươi tăng uy thế, tốt hơn đi liên hợp các thế lực lùm cỏ Thiên Hạ Thất Bang."

Tô Tín sâu thẳm nhìn Cơ Huyền Viễn, Cơ Huyền Viễn nói rõ như vậy là hy vọng dùng mặt mũi của hắn đổi lấy sự ủng hộ của Mật tông.

Bàn về thực lực, địa vị và công tích ở Đại Chu, Tô Tín không thể so với tồn tại cấp bậc như Lâm Tông Việt, nhưng cũng không quá kém.

Nhưng ngay cả như vậy, Cơ Huyền Viễn thân làm đại biểu cho hoàng tộc họ Cơ, hắn trước tiên phải luôn cân nhắc lợi ích của toàn bộ Đại Chu.

Tuy hắn rất coi trọng Tô Tín, cũng có quan hệ không tệ với Tô Tín, nhưng trước lợi ích của Đại Chu, Tô Tín chỉ là người ngoài, một người ngoài có thể làm ra chút hy sinh.

Lúc này, dù giá trị trên người Tô Tín có lớn hơn nữa thì cũng không có khả năng lớn bằng một cường giả cảnh giới Chân Vũ.

Huống chi ở trong mắt Cơ Huyền Viễn, hắn cũng không phải hy sinh thứ gì khác, chẳng qua là khiến cho Tô Tín nói ngọt, nhận thua mà thôi, hơi ném một ít mặt mũi liền có thể đổi lấy sự giúp đỡ của cường giả cảnh giới Chân Vũ, Cơ Huyền Viễn cảm thấy phần giao dịch này rất có lời, ít nhất hắn cho là như vậy.

Lâm Tông Việt nhíu mày, hắn thuộc phe cứng rắn trong quân đội, loại chuyện thỏa hiệp này căn bản không là điều hắn sẽ xem xét, lúc này còn chưa tới thời khắc nguy hiểm nhất của Đại Chu, thế mà phải đi ăn nói khép nép với đám phiên tăng của Mật tông sao?

Thiết Chiến cũng muốn nói gì đó, dù sao Tô Tín hiện tại có quan hệ mật thiết với Thiết gia bọn họ, hắn không thể nhìn Tô Tín chịu thiệt.

Nhưng lúc này Tô Tín lại đứng ra, hắn mang theo ý cười nói:

“Không thành vấn đề, lần này ta sẽ đi cùng Hàn Giang Ly, cam đoan sẽ mời được Tác Nam Triệt.”

Mọi người ở đây đều sửng sốt một chút, không ai nghĩ tới Tô Tín thế mà đáp ứng thoải mái như vậy.

Nhưng Cơ Huyền Viễn lại cảm giác nụ cười của Tô Tín có chút lạnh lẽo, chẳng lẽ hắn định giết chết Hàn Giang Ly giữa đường?

Mặc dù tỷ lệ này rất nhỏ, nói như thế nào thì Hàn Giang Ly cũng là Hoàng Thất Cung Phụng cảnh giới Dương Thần, tuy không có quyền lực, nhưng địa vị lại rất cao, nếu Tô Tín quả thật làm như vậy thì coi như hoàn toàn đoạn tuyệt với triều đình.

Nhưng Cơ Huyền Viễn đã giao lưu nhiều lần với Tô Tín, vừa nghĩ tới tính cách điên cuồng của Tô Tín thì trong lòng hắn có chút hồi hộp, Tô Tín thật sự có khả năng làm ra loại chuyện như vậy.

Cho nên Cơ Huyền Viễn nói thẳng:

“Đã như vậy thì, Hàn Giang Ly, Tô Tín, Bàng Nguyên Đức, ba người các ngươi cùng đi đi, mặc dù chiến sự Trung Nguyên gấp gáp, nhưng nếu bên chúng ta không có tồn tại cảnh giới Chân Vũ thì rất khó mở ra cục diện, cho nên Bàng Nguyên Đức cũng đi Mật tông, đợi sau khi mời được Tác Nam Triệt thì lại cùng nhau đi tới Trung Nguyên.”

Cơ Huyền Viễn làm như vậy là vì sợ Tô Tín thật sự nổi điên giết chết Hàn Giang Ly ở nửa đường, cuối cùng hoàn toàn cắt đứt với triều đình, nếu là như vậy thì có chuyện lớn rồi.

Hơn nữa không cần hoài nghi, Tô Tín có thực lực này, cũng từng có tiền án điên cuồng như thế.

Tuy loại tỷ lệ này rất nhỏ, nhưng buộc phải đề phòng, cho nên hắn phái Bàng Nguyên Đức đi là vì phòng ngừa Tô Tín nổi điên làm ra sự tình không cách nào vãn hồi được.

Tô Tín không có phản đối, hắn chỉ gật đầu nói:

“Vậy cũng tốt, tình huống khẩn cấp, Vương gia, chúng ta đi đây.”

Tô Tín đưa mắt nhìn sang Hàn Giang Ly, cười như không cười nói:

“Hàn huynh, đi thôi.”

Hàn Giang Ly gật đầu, không biết vì sao nụ cười của Tô Tín khiến cho hắn hết sức khó chịu.

Chương 1777 - Thù riêng

Thù riêng

Theo đám người Tô Tín rời đi, trong đại điện nghị sự cũng hoàn toàn rơi vào yên tĩnh.

Cơ Ngôn Thành ngồi trên ngai vàng âm thầm ra hiệu Đường Hiển rời đi.

Hiện tại hắn là một hoàng đế bù nhìn, nhưng sự tình đã đến loại trình độ này, dù cho đám người Cơ Huyền Viễn cho Cơ Ngôn Thành cầm quyền thì hắn cũng không dám nhận.

Nghe tiếng Cơ Ngôn Thành rời đi, ba người Cơ Huyền Viễn mới xoay người bước đi, nhưng trong lòng có ôm các ý định khác nhau, không biết suy nghĩ cái gì.

Đến cấp bậc như Đại Chu, thế lực nội bộ khá nhiều, có mâu thuẫn là rất bình thường.

Cho nên làm người chấp chưởng Đại Chu, thực lực căn bản không trọng yếu, quan trọng là năng lực, là ngươi có thể cân bằng mâu thuẫn từ các phương, khiến bọn họ kiềm chế lẫn nhau, đây mới là người lãnh đạo mà Đại Chu cần.

Hiển nhiên Cơ Ngôn Thành hiện tại không thể làm được điểm này, đừng nói là Cơ Ngôn Thành, lúc trước Cơ Hạo Điển ở giai đoạn đỉnh cao cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm được mà thôi, khi về già khư khư cố chấp làm những chuyện đó khiến người Đại Chu có chút nội bộ lục đục.

Trước mắt Cơ Ngôn Thành không thể làm được những chuyện này, cho nên mặc kệ, quân đội uqnả chuyện trong quân đội, Lục Phiến Môn cũng chỉ có thể quản chuyện của Lục Phiến Môn.

Hôm nay Cơ Huyền Viễn dùng ích lợi của Đại Chu đè ép Tô Tín, khiến hắn đi Mật tông chịu thua, mời Tác Nam Triệt đến, chắc chắn là Tô Tín cực kỳ khó chịu trong lòng.

Nhưng khó chịu đến mấy thì tạm thời cố nhịn, dù sao hiện tại Đại Chu đang gặp nạn, Cơ Huyền Viễn ưu tiên suy xét ích lợi của Đại Chu.

Mà lúc này bên kia, Bàng Nguyên Đức nhận tin tức trở về lập tức hội hợp với Tô Tín và Hàn Giang Ly, ba người không mang theo vướng víu khác, lấy tốc độ nhanh nhất đi Tây Cương.

Hàn Giang Ly quanh năm trú đóng ở Bắc Cương, hắn giao tiếp với Bàng Nguyên Đức nhiều nhất.

Nhưng đáng tiếc hắn lần trước tự tiện rời khỏi Bắc Cương, đi giúp những người của Mật tông, không chào hỏi Bàng Nguyên Đức một tiếng, hành động này đã đắc tội Bàng Nguyên Đức, cho nên Bàng Nguyên Đức hờ hững với Hàn Giang Ly.

Tô Tín càng là như vậy, Hàn Giang Ly này dám tính kế hắn, làm hắn mất mặt, Hàn Giang Ly cho rằng Tô Tín không dám ra tay giết sao?

Lúc Tô Tín ở cảnh giới Hóa Thần đã dám cấu kết Địa Phủ giết Lưu Phượng Vũ, trong Lục Phiến Môn, mấy kẻ ngốc dám bằng mặt không bằng lòng với Tô Tín cũng bị hắn giết nhiều, Hàn Giang Ly cho rằng một thân phận Hoàng Thất Cung Phụng là đủ để bảo vệ mình?

Chẳng qua trước mắt không phải lúc giết người, địa điểm cũng không thích hợp, cho nên Tô Tín tạm thời tha mạng cho Hàn Giang Ly.

Tô Tín vốn đã không có lòng trung thành với Đại Chu, thậm chí nói câu không lọt tai, Đại Chu có bị diệt cũng liên quan gì tới hắn? Với thực lực hiện tại của Tô Tín hoàn toàn có thể tự lập ở Tây Bắc, trở thành bá chủ một phương.

Chẳng qua trước mắt thực lực của Tô Tín còn kém một chút, dựa vào Đại Chu tiện làm việc hơn, nên hắn mới lựa chọn tiếp tục ở lại Đại Chu, nếu không thì tai vạ đến nơi, Tô Tín cũng sẽ không quên mình phục vụ cho Đại Chu.

Bởi vì Tô Tín và Bàng Nguyên Đức có cảm quan không tốt với Hàn Giang Ly, cho nên dọc đường đi hai người trò chuyện vài câu, nhưng không nói một lời nào với Hàn Giang Ly.

Nhìn thái độ đó của hai người, Hàn Giang Ly thầm cười nhạt.

Đừng nhìn hai người trước mắt rất càn rỡ, chờ chút nữa đến Mật tông sẽ phải dựa vào Hàn Giang Ly!

Thịnh kinh thành cách Tây Cương có một khoảng cách, ba người với tu vi cảnh giới Dương Thần dốc hết sức chạy đi, căn bản không quan tâm tiêu hao chân khí, dù vậy vẫn mất hơn mười ngày mới chạy đến Tây Cương.

Lúc này trong Kim Cương Tự, trừ Đại Thế Chí Thượng Sư ra người khác như là Đại Uy Thiên Long Tự, Chân Ngôn Tông đều có mặt.

Ba võ giả cảnh giới Dương Thần nhóm Tô Tín nghênh ngang vào biên cảnh của Tây Cương bọn họ, chỉ cần những người

thủ hộ phía tây biên giới không phải người mù thì đều nhìn thấy, hơn nữa dùng tốc độ nhanh nhất truyền cho Đại Thế Chí Thượng Sư.

Hiện giờ Đại Chu loạn như vậy, Đại Thế Chí Thượng Sư dù ngốc cũng đoán được vào lúc này mà Đại Chu phái ba võ giả cảnh giới Dương Thần đến Tây Cương là vì cái gì, cho nên Đại Thế Chí Thượng Sư mời môn phái Mật tông khác đến, định cùng nhau ứng phó nhóm Tô Tín.

Trước mắt Mật tông và Đại Chu còn ở trạng thái hợp tác, nhưng Mật tông thiệt tình không muốn xen vào chiến sự của Trung Nguyên.

Đương nhiên bọn họ cũng không muốn có xích mích với Đại Chu, bọn họ khó khăn mới bắt tay với Đại Chu được, nếu Đại Chu thắng quốc chiến lần này, vậy bọn họ đắc tội Đại Chu, có thể tưởng tượng sẽ là hậu quả gì, có thể nói chỉ cần Đại Chu còn ở ngày nào, bọn họ đừng mơ đi Trung Nguyên truyền đạo.

Cho nên tính toán của Mật tông rất đơn giản, đó là hai bên đều không đắc tội, trực tiếp lặng yên không một tiếng động về Tây Cương, chờ bên kia đánh xong quốc chiến, hoặc là một phương đã lộ ra ưu thế áp đảo thì mới ra tay.

Mật tông tính toán rất tốt, nhưng Đại Thế Chí Thượng Sư không ngờ rằng Đại Chu thế nhưng chủ động tìm bọn họ, trong đó còn có Tô Tín mới kết thù với bọn họ.

Chương 1778 - Thù riêng (2)

Thù riêng (2)

Nhưng nếu người đã đến thì bọn họ không thể ngăn cản, Đại Thế Chí Thượng Sư sai người thoải mái nghênh đón người đi vào.

Kim Cương Tự là một trong ba chùa Phật Môn, cũng đứng đầu tất cả tông môn Mật tông, nhưng xây dựng kiến trúc không quá lộng lẫy, tự toát ra cảm giác hùng vĩ, uy nghiêm trang trọng.

Sau khi đến Kim Cương Tự thì Hàn Giang Ly như phồng lên tự tin, cố ý vô tình đi ở trước mặt hai người Tô Tín, Bàng

Nguyên Đức, chẳng qua hai người đều không nói gì thêm.

“Đại Thế Chí Thượng Sư, đã lâu không gặp, nhớ quá!”

Hàn Giang Ly cười to đi vào, ra vẻ quan hệ thân thiết với người của Mật tông.

Thật ra ngày xưa là người của Mật tông nịnh bợ Hàn Giang Ly, dù sao Mật tông muốn đứng vững gót chân trong Đại Chu thì rất cần võ giả của Đại Chu hỗ trợ.

Hàn Giang Ly biết điểm này nên không sợ, ngược lại thái độ thích thì để ý, không thì thôi với người Mật tông, nhưng hiện tại xem ra chuyện này đổi ngược vị trí.

Đại Thế Chí Thượng Sư cười chào lại:

“Hàn đại nhân, đã lâu không gặp, không biết chư vị từ xa mà đến có gì không?”

Đại Thế Chí Thượng Sư xem như một người nhân hậu.

Lần trước Đại Thế Chí Thượng Sư mời Hàn Giang Ly đến, kết quả làm Hàn Giang Ly mất hết thể diện trước mặt Tô Tín, khiến Đại Thế Chí Thượng Sư hơi áy náy không yên.

Cho nên hiện tại dù biết ý đồ đến của đám người Hàn Giang Ly, nhưng thái độ của Đại Thế Chí Thượng Sư đối với Hàn Giang Ly vẫn không tệ.

Còn về Tô Tín và Bàng Nguyên Đức, Đại Thế Chí Thượng Sư chỉ chào Bàng Nguyên Đức một tiếng, hoàn toàn phớt lờ Tô Tín.

Lần trước ở Hoan Hỉ Miếu, bọn họ nói ngọt nói nhạt thỉnh cầu Tô Tín bỏ qua Hoan Hỉ Miếu một lần, nhưng Tô Tín vẫn kiên quyết không tha, cứ muốn đuổi tận giết tuyệt Hoan Hỉ Miếu.

Lần này đến lượt Tô Tín nhà ngươi cầu Mật tông ta, Đại Thế Chí Thượng Sư mà hiền hòa với hắn mới là lạ.

Hàn Giang Ly quay đầu liếc qua Tô Tín, thế này mới nói:

“Là như vầy, Đại Chu ta đang trong phút nguy nan, cho nên muốn thỉnh phương trượng Kim Cương Tự Tác Nam Triệt đại sư ra tay giúp đỡ.”

“Đợi đến khi đánh bại Kim Trướng Hãn Quốc rồi, Đại Chu ta nhất định sẽ đối đãi với Mật tông như quốc giáo thật sự, mở rộng Mật tông trong phạm vi toàn Đại Chu, khiến Mật tông có thể chân chính đến trình độ sánh vai cùng Thiếu Lâm Tự!”

Đại Chu đưa ra điều kiện quả thực là rất có sức hấp dẫn, nếu là trước kia thì Đại Thế Chí Thượng Sư chắc chắn sẽ động lòng, nhưng hiện tại thì hắn không chút do dự trực tiếp lắc đầu.

“Xin lỗi, hiện tại phương trượng đang bế quan, hơn nữa là sinh tử quan không thể bị người quấy rầy, cho nên không phải chúng ta không muốn giúp Đại Chu, mà là thật sự không giúp được.”

Đại Thế Chí Thượng Sư đã nói rất khéo, còn tìm một lý do từ chối, nhưng mấy người khác không dễ đuổi đi.

Một võ giả cảnh giới Dương Thần của Đại Uy Thiên Long Tự trực tiếp hừ lạnh nói:

“Lúc cần chúng ta thì chúng ta mới là quốc giáo của Đại Chu, khi không cần chúng ta thì trực tiếp bị đá sang một bên, chuyện tốt toàn bị Đại Chu các ngươi chiếm?”

“Còn Tô Tín kia nữa, lần trước trong Hoan Hỉ Miếu dường như Tô đại nhân rất uy phong mà? Toàn bộ Mật tông chúng ta cùng cầu tình Tô đại nhân, nhưng Tô đại nhân không thèm nể mặt chút nào, kết quả hiện tại ngươi còn không biết ngượng đến Mật tông ta? Ngươi có thể vượt cấp giết người mà? Tốt lắm, có Tô đại nhân ở, chắc hẳn Lục Địa Thần Tiên cảnh giới Chân Vũ chẳng là gì, cần gì đến Mật tông ta cầu viện?”

Vừa nghe lời này, Hàn Giang Ly lộ biểu cảm nửa cười nửa không, hắn quay đầu nói với Tô Tín:

“Tô đại nhân, ngươi cũng thấy thái độ của bên Mật tông rồi, việc lần trước ngươi gây ra khiến chư vị Mật tông rất giận.”

“Trước khi đến đây vương gia đã nói với ngươi, muốn ngươi đến trấn an chư vị Mật tông, hay là hôm nay ngươi hãy xin lỗi, chịu thua với chư vị Mật tông ngay tại đây? Chuyện lần trước coi như trôi qua, chư vị thấy sao?”

Lời này vừa nói ra, đám người Mật tông sửng sốt, Tô Tín tới nơi này thế nhưng là vì xin lỗi chịu thua bọn họ? Vậy xem ra quyết tâm của triều đình rất lớn, nhưng với tính cách của Tô Tín thật sự sẽ chịu thua hướng bọn họ sao? Đám người Đại Thế Chí Thượng Sư cùng nhìn Tô Tín.

Bàng Nguyên Đức chán ghét liếc qua Hàn Giang Ly, Đại Chu đang trong phút nguy nan, người này không lo giữ nước, lộ rõ thù riêng.

Dù Bàng Nguyên Đức không hiểu mấy thủ đoạn đàm phán, nhưng hắn biết dù Đại Chu bọn họ muốn cầu Mật tông hỗ trợ thì cũng nên liệt kê ra từng điều kiện.

Hàn Giang Ly này giỏi lắm, trực tiếp lộ ra lằn ranh giới hạn của Đại Chu, mà như hắn không phải người Đại Chu mà là người của Mật tông vậy.

Hơn nữa việc này còn chưa bàn hai câu, Hàn Giang Ly trực tiếp mở miệng khiến Tô Tín xin lỗi chịu thua, rõ rành rành là đang làm nhục Tô Tín.

Bàng Nguyên Đức nhìn gai mắt, nhưng hắn dù gì là người trong quân đội, đang ở Mật tông, cho nên hắn nghĩ trước nghĩ sau, không biết rốt cuộc có nên ra mặt giúp đỡ hay không.

Nhưng lúc này Tô Tín cười khẽ một tiếng nói:

“Hàn Giang Ly, lần trước ta khiến ngươi mất mặt là thù riêng, bây giờ ngươi đặt thù riêng lên quốc nạn, ngươi có rắp tâm gì?”

Chương 1779 - Cứng rắn

Cứng rắn

Hàn Giang Ly cười nhạt một tiếng nói:

“Tô Tín, ngươi bớt chụp mũ đi, ta không có thù riêng gì với ngươi cả, trước khi đến, là vương gia tự mình sai bảo, khiến ngươi cùng đi trấn an người của Mật tông, khiến ngươi cho bọn họ một giải thích, nếu ngươi không muốn đi nhận thua thì tốt thôi, giao hết việc ở đây cho ngươi, ta mặc kệ!”

Hàn Giang Ly nói xong xoay người chuẩn bị rời đi, thế nhưng trực tiếp bỏ gánh không làm.

Trước khi đến thì Hàn Giang Ly đã chuẩn bị hết rồi, nếu Tô Tín thật sự chịu cúi đầu thì quá tốt, cho dù có thể mời Tác Nam Triệt đến thì thể diện của Tô Tín cũng bị mất hết.

Nếu Tô Tín không chịu làm, vậy khi Hàn Giang Ly trở về có thể đẩy hết trách nhiệm cho Tô Tín, không phải hắn không hết sức khuyên bảo, mà là Tô Tín không có thành ý, đến lúc đó dù Cơ Huyền Viễn không trừng phạt Tô Tín cũng sẽ bất mãn, tóm lại Tô Tín chọn kiểu gì thì cuối cùng chịu thiệt đều là bản thân mình.

Nhìn bóng lưng của Hàn Giang Ly, đáy mắt Tô Tín lóe tia sáng sắc lạnh.

Nhưng Tô Tín không nói gì với Hàn Giang Ly, hắn chỉ nói với Đại Thế Chí Thượng Sư:

“Đại Thế Chí Thượng Sư, ngươi và ta quen biết không phải trong một, hai ngày, nếu hôm nay ta thật sự cúi đầu trước ngươi thì ngươi dám nhận không? Mật tông các ngươi dám nhận không?”

Bước chân Hàn Giang Ly tạm dừng, vụt ngoái đầu, dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Tô Tín.

Đám người Mật tông cũng giống như vậy, ánh mắt nhìn về hướng Tô Tín cũng tràn ngập vừa kinh vừa giận.

Tô Tín nói vậy là sao? Uy hiếp bọn họ?

Nhưng Đại Thế Chí Thượng Sư ngước đầu nhìn biểu cảm bình tĩnh của Tô Tín, hắn thật sự không dám gật đầu đồng ý.

Đại Thế Chí Thượng Sư biết rõ tính cách và thái độ làm người của Tô Tín, có thể dùng bốn chữ để hình dung, đó là: Tuyệt đối không phải người lương thiện!

Thực lực như Tô Tín mà có loại tính cách này, cộng thêm hắn có cơ nghiệp lớn như Tây Bắc Đạo, cho dù Mật tông thật sự giống như Hàn Giang Ly nói, thành công buộc Tô Tín cúi đầu chịu thua, chỉ có thể nói từ nay kết thù hận không chết không ngừng với hắn.

Có đối thủ như Tô Tín, hắn giống một con rắn độc núp trong bóng tối, không biết khi nào sẽ nhảy ra cắn ngươi một cái, còn là vết thương trí mạng.

Xem Thiếu Lâm Tự bây giờ là biết, nếu lúc đầu Thiếu Lâm Tự có thể quyết đoán một ít, khi nổi lên xung đột với Tô Tín trực tiếp phái cường giả đánh chết hắn thì về sau đã không bị Tô Tín hố nhiều lần như vậy.

Kết cục bây giờ đối với Mật tông bọn họ cũng giống như vậy, Tô Tín đã thành đại thế, hoặc là bọn họ làm thân với hắn, nếu lỡ có xích mích với Tô Tín thì phải chuẩn bị tâm lý nhổ cỏ tận gốc.

Giờ thì Tô Tín trao quyền chủ động vào tay Mật tông, nhưng cũng vì vậy mới khiến Đại Thế Chí Thượng Sư rối rắm.

Hàn Giang Ly trợn mắt há hốc mồm nhìn Tô Tín, đã đến lúc này rồi mà Tô Tín còn uy hiếp ngược Đại Thế Chí Thượng Sư?

Bàng Nguyên Đức cũng âm thầm lắc đầu, thầm nghĩ trong lòng Tô Tín này quả nhiên không phải hạng người đơn giản, rõ ràng ở thế yếu, nhưng bày ra thái độ cực kỳ cứng rắn.

Đương nhiên loại thái độ này cũng chỉ có Tô Tín mới bày ra được, bởi vì thực lực tổng hợp hiện tại của hắn, dù Mật tông có cường giả cảnh giới Chân Vũ tồn tại nhưng Tô Tín vẫn có thể tạo thành uy hiếp cho Mật tông.

Nếu đổi thành cỡ như Hàn Giang Ly, e rằng sớm bị Tác Nam Triệt một bàn tay đập chết hoặc là bị cao thủ Mật tông tập thể truy sát.

Đại Thế Chí Thượng Sư nhìn Tô Tín, tức giận cười gằn:

“Tốt tốt tốt! Tô đại nhân ngươi hành sự bá khí, Mật tông ta không trêu vào được chẳng lẽ không thể tránh sao? Ngươi đi đi, Mật tông ta không cần ngươi xin lỗi chịu thua, tương tự, Mật tông ta sẽ không xen vào chiến sự của Trung Nguyên.”

Đại Thế Chí Thượng Sư rất rõ ràng, cho dù hôm nay Tô Tín thật sự cúi đầu ở trước mặt mọi người, bọn họ trừ trong lòng vui sướng một ít, Tô Tín bị mất thể diện, thật ra chẳng có ích

lợi gì cho Mật tông bọn họ, hơn nữa còn sẽ bị Tô Tín âm thầm ghi hận, căn bản là hại người hại mình.

Đương nhiên, bị Tô Tín uy hiếp ngay mặt khiến Đại Thế Chí Thượng Sư rất bực bội, Tô Tín nhà ngươi kiên cường lắm mà, tốt thôi, Mật tông ta mặc kệ việc của Đại Chu các ngươi, lười quản!

Hàn Giang Ly nghe vậy lập tức xoay người nói với Tô Tín:

"Tô đại nhân, ta đã dùng hết mặt mũi của mình, giờ bên Mật tông không đồng ý ra tay, trách nhiệm này tính hết vào ngươi, đến lúc đó không thỉnh Tác Nam Triệt đại sư đến được, ngươi trở lại giải thích với vương gia đi."

Tô Tín lạnh lùng nói:

"Hàn Giang Ly, nếu ngươi muốn đi về cáo trận thì cứ về đi, không ai ngăn cản ngươi."

Bàng Nguyên Đức cũng ở một bên lạnh lùng nói:

"Sự tình lần này vương gia giao cho ngươi và Tô đại nhân xử lý, kết quả làm hỏng chuyện thì ngươi đổ hết lên người của Tô đại nhân, đây là đạo lý gì?"

Hàn Giang Ly tức giận lườm Bàng Nguyên Đức, hắn ngược lại không ngờ rằng Bàng Nguyên Đức sẽ lên tiếng giúp Tô Tín.

Phải biết rằng, Hàn Giang Ly cùng Bàng Nguyên Đức ở phòng tuyến Bắc Cương mười mấy năm, nói sao thì hai người là quen biết cũ, vậy mà Bàng Nguyên Đức không giúp Hàn Giang Ly, đi giúp Tô Tín, kết quả này khiến Hàn Giang Ly cực kỳ tức giận.

Chương 1780 - Cứng rắn (2)

Cứng rắn (2)

Với phương thức làm việc của Hàn Giang Ly, hắn không hay biết trong lúc vô tình đã đắc tội Bàng Nguyên Đức bao nhiêu lần.

Bàng Nguyên Đức đều đã mở miệng, Hàn Giang Ly cũng không dám quá mức càn rỡ.

Hàn Giang Ly và Tô Tín đã kết thù kết oán, tự nhiên không để ý Tô Tín và Lục Phiến Môn ở sau lưng hắn.

Nhưng nếu cộng thêm Bàng Nguyên Đức đến từ quân đội, nếu hai người thống nhất khẩu cung, vậy không chừng trách nhiệm cuối cùng sẽ đổ lên đầu Hàn Giang Ly.

Thấy Hàn Giang Ly rốt cuộc chịu im lặng, Tô Tín xoay người nói với Đại Thế Chí Thượng Sư:

"Thượng sư, Kim Trướng Hãn Quốc xâm nhập không chỉ uy hiếp Đại Chu ta, còn có Mật tông các ngươi."

Đại Thế Chí Thượng Sư nhếch mép lạnh lùng cười:

"Tô đại nhân, ta đã được lĩnh giáo tài ăn nói như nở hoa của ngươi rồi, nhưng mặc ngươi hôm nay nói toạc miệng thì Mật tông ta sẽ không xen vào vũng nước đục này, Tô đại nhân hãy trở về đi."

Đại Thế Chí Thượng Sư đã quyết định, Tô Tín nói cái gì thì Mật tông bọn họ đều sẽ không đồng ý.

Dù bây giờ Đại Chu hứa hẹn tốt cỡ nào, nhưng vấn đề là hiện tại Đại Chu khó bảo đảm được bản thân, thứ bọn họ hứa hẹn sẽ có ngày thực hiện chứ?

Nếu bởi vì mấy thứ này mà kéo toàn bộ Mật tông vào loạn cục Trung Nguyên thì hắn mới là tội nhân của Mật tông.

Tô Tín nhìn Đại Thế Chí Thượng Sư, thản nhiên nói:

"Thượng sư, ngươi còn cho rằng ta đang lừa ngươi? Yên tâm, lần này ta tuyệt đối sẽ không nói nhiều, ta chỉ muốn cho ngươi xem một thứ, nếu sau khi nhìn nó rồi mà ngươi vẫn không muốn ra tay thì ta lập tức rời đi, tuyệt đối không bắt buộc."

Tô Tín nói rồi ném một cuốn sổ cho Đại Thế Chí Thượng Sư, mặt trên rậm rạp chữ Kim Trướng Hãn Quốc và chữ Đại Chu phiên dịch song song.

Đại Thế Chí Thượng Sư nghi hoặc đọc, sau đó không kiềm được mặt đen thui, tay run run.

"Khốn nạn! Đều là đồ khốn!"

Mấy võ giả cảnh giới Dương Thần trong tông môn đứng sau lưng Đại Thế Chí Thượng Sư cũng cầm cuốn tập kia, xem nội dung xong mắt ánh lên tia tức giận, có mấy người tu hành chưa đến nơi đến chốn buột miệng chửi thề.

Hàn Giang Ly và Bàng Nguyên Đức đều tò mò nhìn cuốn sách, muốn biết Tô Tín lấy thứ gì mà khiến người của Mật tông lộ thái độ quái dị như vậy.

Không đợi hai người nhìn thấy nội dung trong sách, Tô Tín đã lạnh lùng cười:

"Đại Thế Chí Thượng Sư, trước kia các ngươi luôn cho rằng đối thủ của mình chỉ có một Thiếu Lâm Tự, nhưng bây giờ cộng thêm Côn Già phái bên Kim Trướng Hãn Quốc."

"Côn Già phái cũng thuộc phái Mật tông các ngươi, nhưng các ngươi cũng thấy trung tâm giáo lý của Côn Già phái hiện giờ, cơ hồ bị bọn họ sửa hoàn toàn khác hẳn, còn xen lẫn nhiều giáo lý của Tát Mãn giáo."

"Vậy thì Côn Già phái hiện tại còn xem như mạch Mật tông các ngươi sao? Nếu Kim Trướng Hãn Quốc thật sự chiếm cứ Trung Nguyên, bọn họ không dám động vào cấp bậc cỡ Thiếu Lâm Tự, nhưng Côn Già phái làm quốc giáo muốn ngăn trở các ngươi đi Trung Nguyên truyền đạo là việc rất đơn giản."

Tô Tín cho bọn họ xem là giáo lý của Côn Già phái, giáo lý bọn họ sửa chữa hoàn toàn khác hẳn, Mật tông đương nhiên tuyệt đối không cách nào tiếp thụ.chuyện như vậy.

Giáo lý là căn bản truyền thừa của một giáo phái, Côn Già phái là mạch của Mật tông, dù xưa kia bọn họ đã cắt đứt với Mật tông, nhưng vẫn phải tuân thủ minh ước ngày xưa, trong Mật tông, dù là Kim Cương Tự lớn nhất nhưng muốn sửa một chữ trong giáo lý cũng cần được sự đồng ý của tất cả giáo phái Mật tông.

Hiện tại Côn Già phái tự tiện sửa chữa giáo lý, ở trong mắt đám người Mật tông là đại nghịch bất đạo, bọn họ rõ là muốn phản ra mạch Mật tông!

Mật tông tuyệt đối không thể tha thứ cho chuyện như vậy, Tô Tín thì cảm thấy bình thường thôi.

Xưa kia Côn Già phái đi vào Kim Trướng Hãn Quốc, nếu bọn họ muốn đứng vững gót chân ở đây nhất định phải tìm hiểu rõ thói quen và tín ngưỡng của người Kim Trướng Hãn Quốc.

Khi đó tín ngưỡng của Kim Trướng Hãn Quốc là Tát Mãn giáo, cho nên Côn Già phái tự nhiên phải dung hợp chút giáo lý của Tát Mãn giáo, như vậy mới có thể nhanh chóng hòa nhập vào bên trong Kim Trướng Hãn Quốc, thành công phát triển.

Xem thực lực của Côn Già phái hiện tại là biết bọn họ đã thành công, chẳng qua phía sau thành công này là cắt đứt với Mật tông.

Thật ra đối với Côn Già phái thì có cắt đứt với Mật tông hay không đã chẳng quan trọng, dù sao bọn họ sửa giáo lý rồi, tỏ rõ muốn tự thành một phái.

Hơn nữa Côn Già phái làm quốc giáo của Kim Trướng Hãn Quốc, thực lực vô cùng mạnh mẽ, lưng dựa Kim Trướng Hãn Quốc, càng không thèm để Mật tông vào mắt.

Cho nên đối với việc sửa chữa giáo lý, tuy Côn Già phái có che đậy nhưng không giữ kín như bí mật quan trọng, nếu không thì Tô Tín không lấy vào tay dễ như vậy.

Nhìn Đại Thế Chí Thượng Sư, Tô Tín thản nhiên nói:

“Côn Già phái bây giờ đã thành giáo phái đơn độc, tương lai Kim Trướng Hãn Quốc nhập chủ Trung Nguyên, Côn Già phái dựa lưng Kim Trướng Hãn Quốc, hoàn toàn có năng lực được địa vị ngang nhau với Thiếu Lâm Tự trong Trung Nguyên, vậy thì Mật tông còn có cái gì?”

Chương 1781 - Đi Trung Nguyên

Đi Trung Nguyên

“Thiếu Lâm Tự đặt nội tình nghìn vạn năm trong đất Trung Nguyên, Côn Già phái có thể dựa lưng Kim Trướng Hãn Quốc, Mật tông các ngươi thì buông bỏ Đại Chu mà chính mình khó khăn lắm mới thành lập quan hệ.”

“Đại Thế Chí Thượng Sư, có đôi lúc giúp người là giúp chính mình, các ngươi muốn khoanh tay đứng ngoài giữ mình, nhìn Đại Chu xui xẻo cũng được thôi, nhưng từ đó về sau, Mật tông các ngươi hãy yên phận ở trong đất Tây Cương, hoàn toàn cắt đứt ý định vào Trung Nguyên truyền đạo đi.”

Đại Thế Chí Thượng Sư và võ giả cảnh giới Dương Thần của môn phái Mật tông khác nhìn nhau, trong mắt lộ tia cay đắng.

Thật ra cho dù bọn họ và Tô Tín không có ân oán, vẫn giữ mối quan hệ hợp tác như trước kia thì bọn họ vẫn không muốn nhúng tay vào loạn cục này.

Nhưng nay xem ra, có muốn nhúng tay hay không dường như không thể theo ý muốn của bọn họ.

Cuộc tranh giành đạo thống luôn vô cùng tàn khốc, giống như Thiếu Lâm Tự xưa kia đuổi Mật tông đến nơi lạnh lẽo cực khổ Tây Cương, nếu như có cơ hội, Thiếu Lâm Tự tuyệt đối không ngại đuổi tận giết tuyệt Mật tông bọn họ.

Nếu Côn Già phái còn nằm trong mạch Mật tông thì người của Mật tông tự nhiên sẽ không lo lắng, cho dù Côn Già phái không giúp bọn họ, nhưng ít nhất hai bên có thể đạt thành giao dịch, không trở ngại Mật tông truyền đạo.

Nhưng hiện tại Côn Già phái đã tự thành một mạch, nếu tương lai Kim Trướng Hãn Quốc thật sự nhập chủ Trung Nguyên, vậy vùng đất Trung Nguyên sẽ do Thiếu Lâm Tự và Côn Già phái chia hai thiên hạ, Tây Cương Mật tông bọn họ sẽ hoàn toàn mất tư cách nhập chủ Trung Nguyên.

Nhìn biểu cảm rối rắm của đám người Đại Thế Chí Thượng Sư, Tô Tín nói tiếp:

“À, phải rồi, nói thêm một việc cho các ngươi biết, ước chừng Hoan Hỉ Miếu biết chuyện Côn Già phái sửa chữa giáo lý.”

“Tiêu Ma Gia của Hoan Hỉ Miếu xuất thân Hắc Kỳ bộ trong bát bộ hoàng tộc, với thân phận của hắn, tự nhiên là từng tiếp xúc với Côn Già phái, cho nên hắn chắc là biết chuyện Côn Già phái sửa chữa giáo lý.”

Đến cuối cùng, Tô Tín thuận tay bôi đen Hoan Hỉ Miếu.

Đương nhiên, chuyện này không phải Tô Tín cố ý nói xấu Hoan Hỉ Miếu, bởi vì tất cả đều là sự thực.

Vùng Tây Cương cách Kim Trướng Hãn Quốc quá xa, hai bên không có khả năng giao lưu, dù có một số võ giả Tây Cương ra ngoài du lịch, bọn họ cũng sẽ chỉ đi Trung Nguyên, mà không phải đi Kim Trướng Hãn Quốc.

Cho nên võ giả của Mật tông khác không biết Côn Già phái sửa chữa giáo lý là chuyện cực kỳ bình thường, nhưng Tiêu Ma Gia xuất thân bát bộ hoàng tộc, hắn không biết chuyện này thì rất vô lý.

Cho nên Tô Tín có thể khẳng định, Tiêu Ma Gia cố ý che giấu, thậm chí võ giả Hoan Hỉ Miếu khác đều biết chuyện này, nhưng từ trước đến giờ bọn họ không nói cho người của Mật tông nghe.

Sắc mặt của đám người Đại Thế Chí Thượng Sư càng đen hơn.

Tô Tín ném ra chuyện này, trên cơ bản ngăn chặn khả năng bàng quan của bọn họ.

Nhưng nhìn nét mặt không chút sợ hãi của Tô Tín, hiển nhiên mấy thứ này đều là hắn tính toán hết rồi, khiến Đại Thế Chí Thượng Sư có cảm giác bị Tô Tín nắm mũi dẫn đi, cảm giác đó khiến Đại Thế Chí Thượng Sư rất khó chịu.

Nhưng khó chịu là một nhẽ, chuyện lớn liên quan đến toàn bộ Mật tông nhất định phải cẩn thận đối đãi, cho nên Đại Thế Chí Thượng Sư cũng đành phải nói:

“Chuyện này ta không làm chủ được, cần hỏi ý phương trượng mới được.”

Đại Thế Chí Thượng Sư nói rồi đi thẳng vào nội điện Kim Cương Tự, thỉnh Tác Nam Triệt đi ra.

Giây lát sau, một luồng uy áp dày đặc bay ra, Tác Nam Triệt mặc cà sa nửa che, quanh thân tỏa ánh sáng lưu ly bước ra từ nội điện, bảo tướng trang nghiêm, như có luồng uy thế vô hình ở trong đó.

Ngày xưa ở Quan Thiên Yến, Tô Tín từng gặp Tác Nam Triệt một lần, người này thực lực cao thâm khó dò, thậm chí có thể

sánh vai với Huyền Khổ.

Mật tông có thể luôn đứng vững gót chân ở Tây Cương trong khi bị Thiếu Lâm Tự đè ép mạnh, nếu không có cường giả như Tác Nam Triệt ở, e rằng Mật tông sớm bị Thiếu Lâm Tự diệt sạch.

Nhìn Tô Tín, sắc mặt của Tác Nam Triệt không thay đổi, hỏi thẳng:

"Mật tông lần này ra tay, Đại Chu rốt cuộc có thể cho chúng ta cái gì?"

So với Huyền Khổ, tính cách của Tác Nam Triệt cứng rắn và trực tiếp hơn.

Tô Tín trầm giọng nói:

"Lúc trước chúng ta đã nói rồi, Đại Chu có thể dốc hết sức nâng đỡ Mật tông nhập chủ Trung Nguyên, không giống như trước kia, Đại Chu chỉ cung cấp tiện lợi, những thứ khác thì Mật tông phải tự mình ra tay."

"Thiếu Lâm Tự có thể dựa vào thanh danh của mình thu môn đồ rộng rãi trong võ lâm Trung Nguyên, tương tự, nếu Đại Chu ta trực tiếp ra tay, cũng có thể thu môn đồ cho Mật tông ở bốn mươi chín đạo Đại Chu, cho Mật tông có thực lực thật sự đối kháng Thiếu Lâm Tự."

Tác Nam Triệt nhìn Tô Tín, uy áp cường giả cảnh giới Chân Vũ tuy rằng không cố ý tỏa ra, nhưng vẫn khiến những người có mặt cảm giác áp lực rất lớn.

Đặc biệt là Hàn Giang Ly ở bên cạnh Tô Tín, hắn xuất thân lùm cỏ, tuy rằng hiện tại đã là cường giả cảnh giới Dương Thần, nhưng ít khi giao tiếp với cường giả cảnh giới Chân Vũ, người duy nhất mà hắn quen thuộc chỉ có một mình chủ Hoàng Thất Cung Phụng Đường, Triệu Võ Niên.

Chương 1782 - Đi Trung Nguyên (2)

Đi Trung Nguyên (2)

Cho nên hiện tại đối diện Tác Nam Triệt, trong lòng Hàn Giang Ly căng thẳng hơn Tô Tín và Bàng Nguyên Đức nhiều.

Tô Tín ngược lại cực kỳ bình tĩnh, hắn đã từng giao tiếp với cường giả cảnh giới Chân Vũ, đương nhiên cũng có phần vì Tô Tín tự tin.

Lực lượng của cảnh giới Chân Vũ quả thực rất khủng bố, nhưng Tô Tín sẽ không sợ hãi.

Đánh không lại thì trốn, Tô Tín ném các con bài chưa lật ra, dù có cường giả cảnh giới Chân Vũ truy sát, Tô Tín cũng có nắm chắc trốn thoát một mạng.

Qua một lúc sau, Tác Nam Triệt mở miệng hỏi:

"Ngươi tin chắc lần này Mật tông ta sẽ ra tay?"

Tô Tín lắc đầu nói:

"Đương nhiên không phải, thế gian này không có thứ gì là tuyệt đối."

"Đại Chu còn chưa đến lúc thật sự sống còn, dù Mật tông không ra tay thì Đại Chu cũng sẽ không hoàn toàn diệt vong."

"Huống hồ nói câu kiêng kỵ phạm húy, dù Đại Chu thật sự diệt vong thì Tô Tín này sẽ không chết, tại sao ta phải lo lắng?"

Hàn Giang Ly và Bàng Nguyên Đức cùng nhìn Tô Tín, dám nói lời phạm húy như vậy, quá to gan.

Thật ra đối với cường giả cảnh giới Chân Vũ thì múa mép khua môi, giở trò khôn vặt trước mặt bọn họ chỉ là vô nghĩa, bởi vì thực lực của đối phương bày ra đó.

Tựa như hiện tại nếu có võ giả cảnh giới Tiên Thiên hoặc là cảnh giới Hóa Thần giở trò khôn vặt ở trước mặt Tô Tín, ở trong mắt hắn thì loại hành vi này thuần túy là tìm cái chết, bởi vì nhìn sơ liền xem thấu.

Hiện tại đổi thành Tô Tín và Tác Nam Triệt cũng giống như vậy, Tô Tín trực tiếp nói ra ý tưởng của chính mình, nên lựa chọn như thế nào là chuyện của Mật tông ngươi.

Còn về lời Tô Tín vừa nói, Bàng Nguyên Đức không phải loại người lắm miệng, Bàng Nguyên Đức xuất thân quân đội, không có thù với Tô Tín, tự nhiên sẽ không báo lên trên.

Huống hồ với thân phận và địa vị hiện tại của Tô Tín, dù Bàng Nguyên Đức có nói cũng vô dụng.

Còn Hàn Giang Ly khi về triều đình có mách lẻo hay không thì … Tô Tín âm thầm liếc qua, còn chưa biết Hàn Giang Ly có thể an toàn về Thịnh kinh thành được hay không.

Tác Nam Triệt sâu thẳm nhìn Tô Tín, vùng đất Trung Nguyên nhân kiệt địa linh, Đại Chu có vài nhân vật có thể giữ thể diện.

Trước kia giao tiếp với Đại Chu thì Tác Nam Triệt giao hết cho Đại Thế Chí Thượng Sư làm, hắn chỉ từng nghe Đại Thế Chí Thượng Sư nhắc qua Tô Tín, bây giờ gặp mặt, tiểu tử này tuyệt đối không phải hạng người đơn giản, không thua gì mấy nhân vật giữ thể diện của Đại Chu, đáng tiếc Mật tông bọn họ không có vài người như vậy.

Tác Nam Triệt nói:

“Được, lần này Đại Chu quốc chiến ta sẽ ra tay, nhưng cũng chỉ là ta ra tay giúp các ngươi đối phó Mạc Qua, Mật tông ta sẽ không nhúng tay việc này.”

Quốc chiến tạo thành sức phá hoại quá lớn, cho dù Mật tông bọn họ không thiếu cường giả, nhưng không đủ ảnh hưởng tình hình cuộc chiến, hơn nữa có nguy hiểm rất lớn.

Mật tông bọn họ bồi dưỡng một tên đệ tử không dễ dàng, cho nên Tác Nam Triệt sẽ không đẩy bọn họ vào hố lửa này.

Tô Tín củng chắp tay nói:

“Đa tạ phương trượng, thỉnh phương trượng yên tâm, Đại Chu ta tuyệt đối sẽ thực hiện hứa hẹn.”

Sau khi nói xong, Tô Tín trực tiếp cùng Bàng Nguyên Đức rời đi.

Tác Nam Triệt là tồn tại cảnh giới Chân Vũ, hắn tự nhiên sẽ không nghe theo sự sắp xếp của đám người Tô Tín.

Chẳng qua bây giờ Tác Nam Triệt đã đồng ý sẽ ra tay, đợi đến phút then chốt Tác Nam Triệt tự nhiên sẽ xuất hiện.

Hàn Giang Ly không cam lòng liếc qua Tô Tín, hắn không ngờ đến mức này mà Tô Tín vẫn thuận lợi vượt qua ải.

Tuy Hàn Giang Ly khó chịu nhưng cũng không có biện pháp khác, bản thân hắn không giỏi mấy thứ âm mưu quỷ kế, lần này hắn đúng dịp đụng phải cơ hội tốt như vậy, cho nên này mới ra tay tính kế Tô Tín một lần.

Giờ đây Tô Tín thuận lợi mời Tác Nam Triệt ra tay, Hàn Giang Ly còn làm được gì nữa? Cùng lắm là chờ sau khi đến đánh lui Kim Trướng Hãn Quốc về đến Đại Chu, báo cáo cho đám người Cơ Huyền Viễn nghe ngôn luận khác người của Tô Tín.

Sau khi rời khỏi Tây Cương, Bàng Nguyên Đức trực tiếp đi biên giới Đông Tấn thu nhận quân thua.

Đám quân đội Đại Chu ở biên giới Đông Tấn tuy bị Tả Đạo Bát Môn đánh tan, nhưng không tổn thất bao nhiêu người.

Hạng Sở Cuồng chưa chết, cho nên hắn trực tiếp khiến những quân đội Đại Chu xé lẻ ra từng tốp nhỏ lùi lại phía sau, cuối cùng tuy thua nhưng cũng không có tổn thất quá lớn, chẳng qua là vì không có đầu lĩnh nên trông hơi lộn xộn.

Bây giờ Bàng Nguyên Đức ra tay tổng hợp lại đám quân thua này, sẽ lại là một nguồn lực lượng không yếu.

Bàng Nguyên Đức rời đi, Hàn Giang Ly đành chỉ có thể cùng Tô Tín đi Trung Nguyên thành lập liên minh, đối kháng Kim Trướng Hãn Quốc.

Đi thỉnh Mật tông ra tay, Cơ Huyền Viễn không nói theo người nào dẫn đầu, nhưng đi Trung Nguyên thành lập liên minh thì lấy Tô Tín cầm đầu, Hàn Giang Ly không dám ở nửa đường khiêu khích Tô Tín, hắn cũng sợ chọc Tô Tín nóng nảy giữa đường xuống tay với mình.

Thiên Hạ Thất Bang tuy rằng đều ở Trung Nguyên, nhưng rải rác ở mấy đạo Trung Nguyên, hiện tại đa số bị người bên Kim Trướng Hãn Quốc bao vây, hai bên ngẫu nhiên có ma sát, vẫn chưa chính thức đấu võ. Chỉ có mình Anh Hùng Hội cách Kim Trướng Hãn Quốc xa nhất, nhưng bọn họ có nhiều đệ tử chủ động tiến đến tiền tuyến chi viện.

Chương 1783 - Thiên Hạ Thất Bang

Thiên Hạ Thất Bang

Tô Tín muốn thành lập liên minh thì nhất định phải tập hợp cả đám lại với nhau, cho nên Tô Tín trực tiếp lựa chọn Giang Hoài Đạo làm nơi liên minh.

Giang Hoài Đạo nằm trong lòng Trung Nguyên, hiện tại giống mấy nơi như Giang Nam Đạo, chưa bị lửa chiến đốt.

Hơn nữa Giang Hoài Đạo không giống chỗ thế lực lớn hàng đầu như Tiêu gia, không dễ bị quấy nhiễu, nên Tô Tín mới quyết định đặt chỗ liên minh ở Giang Hoài Đạo.

Hiện tại người đảm nhiệm chức tổng bộ đầu Giang Hoài Đạo là thuộc hạ cũ của Tô Tín, Lục Tục, tuy thực lực hơi yếu, nhưng thuộc hạ cũ của Tô Tín trung thành vô cùng.

Lục Tục đã sớm nhận được tin tức, chờ Tô Tín vừa đến Giang Hoài Đạo, Lục Tục lập tức đi ra nghênh tiếp.

“Tham kiến đại nhân!”

Lục Tục mang theo mấy chục phó tổng bộ đầu của thảo nguyên bát bộ và tổng bộ đầu châu phủ đứng ở cửa nghênh tiếp Tô Tín, đám người đều lộ vẻ mặt kích động.

Lục Tục kích động là vì cách thời gian dài như vậy hắn rốt cuộc lại trông thấy cấp trên cũ đã danh dương giang hồ, cũng là núi dựa lớn nhất của mình.

Bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Hoài Đạo khác thì đơn thuần kích động vì được nhìn thấy Tô Tín.

Hiện giờ thực lực và địa vị của hắn ở trong triều đình đã là nhân vật trong truyền thuyết.

Đám người Lục Phiến Môn như nhóm Lục Tục nghênh tiếp Tô Tín với thái độ phô trương và cung kính khiến Hàn Giang Ly có chút ngậm ngùi.

Theo lý mà nói hắn là võ giả cảnh giới Dương Thần, nếu hắn thành lập một tông môn thì uy thế và phô trương càng lớn hơn hiện tại.

Chẳng qua trước mắt hắn đã gia nhập Đại Chu, muốn thoát khỏi Đại Chu thì hoặc là Đại Chu thật sự hủy diệt, hoặc là hắn

phải trả lại thứ Đại Chu đã cho mấy năm nay.

Thân là Hoàng Thất Cung Phụng của Đại Chu, Hàn Giang Ly không thiếu tài nguyên tu luyện, nhưng tương tự, hắn đừng mơ nắm giữ quyền lực khác.

Đây cũng là đạo cân bằng của Đại Chu, Hoàng Thất Cung Phụng Đường và hoàng tộc họ Cơ có sức chiến đấu cấp cao nhiều nhất Đại Chu, nhưnng song song đó, trong tay bọn họ không nắm giữ được bao nhiêu quyền lực.

Nên khi nhìn thấy Tô Tín có đãi ngộ như vậy, đám người Lục Tục nhìn Hàn Giang Ly như xem không khí, Hàn Giang Ly lập tức lạnh lùng hừ một tiếng:

“Không có quy củ! Một tổng bộ đầu châu phủ nho nhỏ trông thấy bổn tôn mà không biết cúi người vái?”

Một võ giả cảnh giới Hóa Thần như Lục Tục không thể ngăn cản uy áp của cường giả cảnh giới Dương Thần.

Tiếng hừ lạnh đó rơi vào tai bọn họ có lẽ sẽ chấn thương cả đám.

Nhưng ngay lúc này Tô Tín phát ra tiếng hừ càng lớn hơn, hai âm thanh ở giữa không trung nổ vang, dường như sét giữa trời sao.

Tô Tín nhìn Hàn Giang Ly lạnh giọng nói:

“Hàn Giang Ly, ngươi muốn khoe uy phong thì đi chỗ khác khoe, nơi này là Giang Hoài Đạo, Lục Tục là người của ta, hắn có vái ngươi hay không do ta định đoạt!”

Đối với Tô Tín, Hàn Giang Ly tạm thời không trêu vào nổi, cho nên hắn chỉ là lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp đi vào Lục Phiến Môn Giang Hoài Đạo.

Lục Tục chờ Hàn Giang Ly đi khuất mới hỏi:

“Đại nhân, người kia là ai? Kiêu ngạo quá.”

Lục Tục xem như ma cũ trong Lục Phiến Môn, hắn hiểu rõ quy củ gì đó hơn ai hết.

Tô Tín mới là núi dựa sau lưng hắn, Lục Tục chỉ cần tôn kính một mình Tô Tín là đủ.

Lục Tục không quan tâm Hàn Giang Ly là ai, Tô Tín kêu hắn chào thì hắn chào, Tô Tín không nói chuyện, hắn tự nhiên sẽ không ngớ ngẩn đến gần bắt chuyện làm quen với cường giả khác.

Tô Tín thản nhiên nói:

"Chỉ là một kẻ ngớ ngẩn trong Hoàng Thất Cung Phụng Đường, mặc kệ hắn."

Nghe Tô Tín nói vậy thì Lục Tục yên lòng, thì ra chỉ là một tên ngốc chống đối với đại nhân nhà mình, không cần đặt trong lòng.

Đi vào phòng nghị sự của Lục Phiến Môn, Hàn Giang Ly sớm ngồi chờ, mặt chù ụ.

Đám người Tô Tín lờ đi Hàn Giang Ly, sau khi ngồi xuống ghế, Tô Tín nói thẳng với Lục Tục:

"Triệu tập tất cả mật thám tập sự, đưa đi Thiên Hạ Thất Bang và tất cả tông môn hiện tại đang giao chiến với Kim Trướng Hãn Quốc, hoặc là có khả năng xung đột ích lợi với Kim Trướng Hãn Quốc, nói cho bọn họ rằng triều đình chuẩn bị thành lập liên minh, cùng nhau chống lại Kim Trướng Hãn Quốc, ai muốn thì có thể đến Cô Nguyệt Lĩnh nghị sự."

Lục Tục gật đầu, lập tức mang theo người đi xuống chuẩn bị.

Tô Tín chỉ là nói liên minh, không đề cập có cần tuyển ra một minh chủ gì đó.

Nếu Tô Tín trực tiếp ghi mấy thứ này trong thơ, phỏng chừng trong Thiên Hạ Thất Bang trừ Anh Hùng Hội Nhậm Bình Sinh biết thân phận của Tô Tín ra, mấy người khác căn bản sẽ không ai chịu đến.

Liên hợp Thiên Hạ Thất Bang, thậm chí mấy trăm thế lực tông môn lớn nhỏ từ mấy đạo, loại uy thế này không nói là võ lâm minh chủ nhưng cũng gần như vậy, toàn bộ thiên hạ có vài người được uy vọng như vậy?

Hiện tại thanh danh của Tô Tín khá nổi trong giang hồ, thậm chí nói một câu danh dương thiên hạ đều không đủ.

Nhưng đáng tiếc hắn vẫn không phải cảnh giới Chân Vũ, muốn khiến Thiên Hạ Thất Bang đều cam tâm tình nguyện cúi đầu ở dưới trướng của hắn, phụng hắn làm minh chủ, loại chuyện này căn bản như mơ giữa ban ngày.

Nếu đám người Thiên Hạ Thất Bang biết Tô Tín làm như vậy, sợ rằng sẽ lập tức ném thư của Tô Tín qua một bên như vứt giấy vụn, cho rằng hắn là bị bệnh điên.

Chương 1784 - Thiên Hạ Thất Bang (2)

Thiên Hạ Thất Bang (2)

Bên này tùy theo mật thám tập sự dốc hết sức truyền tin, chỉ mất chưa đầy ba ngày, Thiên Hạ Thất Bang trừ Cái Bang ra, tất cả đều nhận được thư của Tô Tín.

Anh Hùng Hội, trên Anh Hùng Lâu, Trần Độ nhìn tin tức Lục Phiến Môn truyền đến, cười hỏi:

“Vị Sở Giang Vương này của chúng ta thật là biết thêm chuyện, lần này lại đến Trung Nguyên cứu hỏa?”

“Chậc chậc, Đại Chu thật là hết chiêu trò rồi, trước kia xảy ra loại chuyện này đều là Đại Chu tự mình giải quyết, hiện tại thế nhưng mơ ước tông môn võ lâm chúng ta?”

Nhậm Bình Sinh trầm giọng nói:

“Chuyện này mặc kệ có phải là triều đình tổ chức hay không thì Kim Trướng Hãn Quốc xâm nhập Trung Nguyên, Anh Hùng Hội ta không thể không quản, xem như là không có Tô Tín truyền tin tới thì ta cũng quyết định mang theo Anh Hùng Hội ra tay.”

“Hiện tại nếu có Tô Tín đại biểu triều đình đứng ra tổ chức liên minh thì càng tiện, tập hợp lực lượng của Thiên Hạ Thất Bang và triều đình là có thể chống đỡ Kim Trướng Hãn Quốc.”

Trần Độ nhức đầu xoa tóc:

“Hội chủ, ngươi làm ơn kiềm chế một chút, đừng quên ngươi chỉ mới vừa lành vết thương.”

Trần Độ đã bó tay với tính cách của Nhậm Bình Sinh, ngày xưa Mạc Thanh Hồi chịu đi Kim Trướng Hãn Quốc liều mạng với đám mọi rợ thảo nguyên vì dân chúng Trung Nguyên, bây giờ Nhậm Bình Sinh tuy không có thực lực của Mạc Thanh Hồi, nhưng không cần nói Trần Độ cũng đoán được, Nhậm Bình Sinh nhất định sẽ ra tay.

Cho nên bây giờ Trần Độ cần suy xét không phải là có ra tay hay không, mà là làm sao lưu giữ lực lượng của Anh Hùng Hội bọn họ ở mức độ lớn nhất.

Đương nhiên hiện tại chuyện này là do Tô Tín cầm đầu, Trần Độ thở phào một hơi.

Hiện tại bọn họ và Tô Tín đều là người của Địa Phủ, nếu cùng là người Địa Phủ, Tô Tín có hố ai cũng sẽ không hố bọn họ, cho nên lần này Anh Hùng Hội trực tiếp đi theo Tô Tín là được.

Nhậm Bình Sinh gật đầu nói:

“Ta sẽ cẩn thận, trực tiếp nói cho tất cả đệ tử của Anh Hùng Hội, chờ xuất phát, chuẩn bị ra tay đi.”

Trần Độ vội vàng cản trở:

“Hội chủ, khoan sốt ruột, chúng ta đi Giang Hoài Đạo nghị sự trước, còn chưa biết chuyện này cuối cùng sẽ phát triển tới trình độ nào. “

Nhậm Bình Sinh nghi hoặc hỏi:

“Trong này còn có vấn đề gì?”

Trần Độ cười gian nói:

“Vấn đề bên trong rất lớn!”

“Nếu muốn tổ chức một liên minh, vậy liên minh này chắc chắn phải có một minh chủ trù tính chung toàn cục mới được, ai làm minh chủ? Chỗ tốt giấu trong đó là không thể đo lường.”

“Hợp tung liên hoành Thiên Hạ Thất Bang, hiệu lệnh võ lâm quần hùng chống lại Kim Trướng Hãn Quốc, vị trí minh chủ có thể thu hoạch thanh danh và uy thế rất nhiều, xung quanh trong Thiên Hạ Thất Bang nếu như có ai có thể ngồi vào vị trí minh chủ thì bang phái của người đó lập tức trở thành đứng đầu Thiên Hạ Thất Bang.”

“Anh Hùng Hội chúng ta không để ý thanh danh đó, cũng không cần, huống hồ chúng ta và Tô Tín cùng là người của Địa Phủ, chắc chắn phải nể mặt hắn, cho hắn làm minh chủ, nhưng bang phái khác có nghĩ như vậy không?”

“Tóm lại vấn đề này không dễ giải quyết, phải xem Tô Tín lần này chuẩn bị làm thế nào.”

“Nhưng Anh Hùng Hội ta thì dễ nói, mặt ngoài chúng ta chỉ cần giữ con đường trung lập là đủ rồi, đương nhiên lén giúp Tô Tín.”

Nhậm Bình Sinh thở dài một hơi, gật đầu.

Thật ra hắn càng hy vọng tất cả điều này trở nên đơn giản một ít, không âm mưu đấu đá, hạ gục Kim Trướng Hãn Quốc sẽ không quá khó.

Đương nhiên hắn cũng biết tất cả điều này đều là không thể nào, nơi nào có người thì chỗ đó có đấu tranh, càng miễn bàn có ích lợi lớn như vậy ở trước mắt.

Lúc này, trong Niên bang, đàn chủ bốn mùa xuân hạ thu đông đã tụ tập.

Đàn chủ Xuân đàn ‘Phi Hoa Lưu Vân’ Liễu Như Phong, đàn chủ Hạ đàn ‘Bất Nhị Đao’ Kim Khả Tín, đàn chủ Thu đàn ‘Cửu sơn thần’ Đổng Bất Nghi, đàn chủ Đông đàn ‘Đông Lưu Thương’ Trần Vạn Tam, bốn người vốn rải rác ở các đạo Đại Chu đều tụ hợp về.

Một người ngồi ở ghế chủ có dáng người cao lớn, tướng mạo hào phóng, mặt râu quai nón.

Tuy hắn mặc áo gấm hoa quý, trên mười ngón tay đều đeo nhẫn vàng bạc đá quý, trông như nhà giàu mới nổi, nhưng khí

thế trên người cũng cuồng bạo vô cùng, quả thực là giống ăn cướp giặc cỏ còn hơn Kha Yến Nguyệt.

Người này là bang chủ Niên bang, Đoạn Long Thủ Kim Cửu Nguyệt.

Lần này Kim Trướng Hãn Quốc xâm nhập Trung Nguyên, thật ra tổn thất lớn nhất là Niên bang bọn họ.

Niên bang được gọi là đại bang đệ nhất thiên hạ, lập nghiệp dựa vào nghề vận chuyển đường nước, bang chúng cơ hồ trải rộng tất cả vùng sông nước Trung Nguyên, cửa hàng lớn nhất Thiên Hạ Thất Bang.

Vì thế Niên bang tất nhiên nổi xung đột với Kim Trướng Hãn Quốc. Kim Trướng Hãn Quốc không dám động vào những đại phái, nhưng người của Kim Trướng Hãn Quốc ngẫu nhiên động ích lợi của một số tiểu phái là chuyện bình thường, bởi vì Niên bang làm ăn quá lớn, cho nên một phần bang chúng đã nổi lên xung đột với Kim Trướng Hãn Quốc.

Thật ra lúc này không nên xung đột, phải chủ động né tránh mới đúng, dù sao với lực lượng hiện tại của Kim Trướng Hãn Quốc, Niên bang tuyệt đối không dám chống đối ngay mặt.

Như vậy là, trong khoảng thời gian này Niên bang tổn thất lớn nhất, hiện tại nhìn thấy Tô Tín truyền đến tin tức, khiến Kim Cửu Nguyệt động lòng.

Chương 1785 - Nóng bỏng

Nóng bỏng

Vì vậy sau khi nhận được tin, Kim Cửu Nguyệt lập tức triệu hồi đàn chủ bốn mùa xuân hạ thu đông, chuẩn bị xuất phát đi Giang Hoài.

Nhìn bốn người ở bên dưới, Kim Cửu Nguyệt nói thẳng:

“Nếu triều đình tuyên bố muốn liên minh, nói sao thì cũng cần lấy ra một kế hoạch nào đó, ai làm minh chủ? Ai phụ trách trù tính chung đại cục? Niên bang ta luôn được gọi là đại bang đệ nhất thiên hạ, nhưng sự thật thì chúng ta chỉ chiếm ưu thế về nhân số.”

“Nếu lần này Niên bang ta có thể tranh được vị trí minh chủ thì Niên bang mới là đại bang đệ nhất thiên hạ danh xứng với thực!”

Bốn người cùng nhau đứng lên, trong mắt mang theo vẻ kích động chắp tay nói:

“Rõ, bang chủ!”

Phật Môn tam tự lấy Thiếu Lâm Tự dẫn đầu, Đạo Môn tứ tông lấy Tạo Hóa Đạo Môn dẫn đầu, Cầm Kiếm ngũ phái thì lấy Danh Kiếm Sơn Trang dẫn đầu, vậy Thiên Hạ Thất Bang bọn họ lấy ai dẫn đầu?

Mấy phái tranh xếp hạng đứng đầu Thiên Hạ Thất Bang vô số lần, nhưng đáng tiếc cũng vẫn không tranh ra kết quả, nhưng trước mắt là một cơ hội không tệ, Kim Cửu Nguyệt còn chưa tuổi già, hắn cũng có tâm tư đấu với thiên hạ hào hùng một phen.

Cùng lúc đó, lâu chủ Kim Ngọc Lâu ‘Hoa Khai Mãn Đường’ Lưu Thiên Phóng, đường chủ Bích Huyết Thanh Sơn Đường ‘Cửu Biến Thần Quân’ Hàn Thiên Sơn, minh chủ Tranh Kiếm Minh ‘Bích Nhãn Phi Long’ Địch Kinh Phi, đại hội chủ của Thất Hùng Hội ‘Bình Thiên Vương’ Trầm Vô Danh.

Những người có quyền nói chuyện trong Thiên Hạ Thất Bang sau khi nhận được tin tức, mặc kệ có muốn đi chống cự Kim Trướng Hãn Quốc hay không, nhưng ít nhất bọn họ dào dạt hứng thú với vị trí minh chủ của liên minh, lần lượt đến Giang Hoài Đạo.

Nơi Tô Tín chiêu đãi Thiên Hạ Thất Bang và nhiều cường giả giang hồ không ở trong Lục Phiến Môn Giang Hoài Đạo mà là ở đường khẩu tổng minh Tam Giang Thủy Lộ.

Trong Giang Hoài Đạo không có thế lực võ lâm quá lớn, nhưng rất nhiều tiểu thế lực tổ thành tổng minh Tam Giang Thủy Lộ cũng không thể khinh thường.

Tổng bộ Lục Phiến Môn Giang Hoài Đạo có chế độ xây dựng không khác gì tổng bộ Lục Phiến Môn ở đạo khác, dư sức chứa mấy nghìn người, nhưng đông hơn thì không được, cho

nên Tô Tín mượn địa bàn của tổng minh chủ Tam Giang Thủy Lộ Lăng Vân Đao Long Thiên Khiếu để cử hành đại hội này.

Đường khẩu tổng minh Tam Giang Thủy Lộ xây dựa vào sông, gần một nửa đình đài lầu các vắt ngang sông, trông cực kỳ hùng vĩ.

Hơn nữa bởi vì mỗi lần tổng minh Tam Giang Thủy Lộ họp đều cử hành mấy chục tông môn cùng một lúc, dù chỉ phái võ giả có thực lực cao trong tông môn tham gia thì số người cũng trên vạn, cho nên tổng minh Tam Giang Thủy Lộ xây dựng diễn võ trường cực kỳ to lớn, ít nhất chứa mấy vạn người còn được.

Lúc này trong đường khẩu, tổng minh chủ Tam Giang Thủy Lộ Long Thiên Khiếu đang cẩn thận dè dặt theo hầu bên cạnh Tô Tín.

Long Thiên Khiếu làm tổng minh chủ Tam Giang Thủy Lộ, thực lực là cảnh giới Dung Thần đỉnh phong, mặt mày cũng cực kỳ bất phàm, để ba lũ râu dài, khuôn mặt anh tuấn ngay ngắn, dường như toát ra khí độ hào hiệp.

Hơn nữa hắn có thể cân bằng mấy chục tông môn lớn nhỏ trong Giang Hoài Đạo, cuối cùng hợp sức thành lập tổng minh Tam Giang Thủy Lộ, có thể thấy thủ đoạn của người này bất phàm.

Chẳng qua khi đối diện với Tô Tín, những cái gọi là tư lịch của Long Thiên Khiếu không đáng một đồng, bởi vì người trước mắt vươn tay chỉ một cái, phỏng chừng tổng minh Tam Giang Thủy Lộ của hắn sẽ thành tro bụi.

Quan trọng nhất là hiện tại trong lòng Long Thiên Khiếu hơi có chút thấp thỏm, bởi vì hắn cũng xem như từng gián tiếp đắc tội Tô Tín.

Ngày xưa Tô Tín có chút hiềm khích với tổng bộ đầu Giang Hoài Đạo Liệt Nhật Nguyên Long Vũ Nguyên Xuân khi tranh đoạt vị trí Tứ Đại Thần Bổ Lục Phiến Môn, Long Thiên Khiếu thậm chí hoài nghi cái chết của Vũ Nguyên Xuân có liên quan Tô Tín.

Chuyện này vốn không liên quan tới Long Thiên Khiếu, vấn đề là Vũ Nguyên Xuân là huynh đệ kết nghĩa với hắn, Long Thiên Khiếu lo Tô Tín bởi vì điều này mà kiếm chuyện với mình.

Thật ra Long Thiên Khiếu và Vũ Nguyên Xuân chẳng có tình nghĩa huynh đệ gì, một người thì lúc trước là tổng bộ đầu Giang Hoài Đạo, một người là tổng minh chủ Tam Giang Thủy Lộ, có thể nói là nhân vật quyền thế lớn nhất Giang Hoài Đạo.

Hai người ở trong Giang Hoài Đạo hoặc là lựa chọn đối địch, hoặc là lựa chọn hợp sức, bọn họ không muốn tổn thất thực lực của mình, cho nên hai người lựa chọn cái thứ hai.

Võ giả ở Giang Hoài Đạo đều biết điều này, nhưng Long Thiên Khiếu sợ Tô Tín không biết, cho nên sau khi sảng khoái cho Tô Tín mượn đường khẩu, hắn trong lòng thấp thỏm, không biết nên nói sao với Tô Tín.

Dù sao hắn cũng không biết Tô Tín có phải là người rộng lượng hay không, nghe đồn vị Tô đại nhân này có chút tính cách nuốt hận sẽ trả.

Tô Tín nhìn biểu cảm thấp thỏm trên mặt Long Thiên Khiếu đi cạnh mình, hắn cười cười nói:

“Long minh chủ, lần này ngươi cho ta mượn đường khẩu, xem như Tô Tín nợ ngươi một tình, ngày sau tổng minh Tam Giang Thủy Lộ của ngươi có khó khăn gì có thể trực tiếp nhờ người của Lục Phiến Môn nói cho ta, có thể giúp thì ta nhất định sẽ giúp.”

Vừa nghe Tô Tín nói như vậy, trong mắt Long Thiên Khiếu ánh lên tia vui mừng.

Chương 1786 - Nóng bỏng (2)

Nóng bỏng (2)

Tô Tín nói như vậy trên cơ bản là có thể biểu thị hắn đã sang trang chuyện Long Thiên Khiếu và Vũ Nguyên Xuân.

Thật ra Long Thiên Khiếu suy nghĩ nhiều, trước kia Tô Tín cũng là người của Lục Phiến Môn, hắn đối địch với Vũ Nguyên Xuân, tự nhiên tìm hiểu rõ tư liệu về Vũ Nguyên Xuân, bao gồm huynh đệ kết nghĩa của Vũ Nguyên Xuân, tức là người đứng trước mắt Tô Tín.

Hai người này chỉ là trao đổi ích lợi, chẳng có chút tình nghĩa gì.

Ngay lúc này, Lục Tục đi vào nói:

"Đại nhân, người của Niên bang đến."

Tô Tín gật đầu nói:

"Khiến người mang vào đi."

Tô Tín làm người tổ chức liên minh lần này, huống hồ với thực lực và địa vị của hắn hiện tại, cỡ như Niên bang đến cũng không có lý nào khiến hắn tự mình ra ngoài nghênh tiếp, Tô Tín chỉ sai Lục Tục nghênh người của Niên bang vào.

Lúc này trên diễn võ trường đã ngồi võ giả của nhiều tiểu thế lực các đạo hoặc là thế lực tầm thường, bọn họ cũng nhận được tin tức nên chạy tới.

Chẳng qua với địa vị và thực lực hiện tại của bọn họ không có tư cách quyết sách, bọn họ ở đây cũng chỉ có thể nghe, ngoan ngoãn chờ kết quả đàm phán của Tô Tín và Thiên Hạ Thất Bang, tiếp đó bọn họ chính mình quyết định lựa chọn.

Người của Thiên Hạ Thất Bang thì Tô Tín thu xếp vào phòng nghị sự trong tổng minh Tam Giang Thủy Lộ.

Lần này Niên bang cử đến trừ một số bang chúng có sức nặng ra, luôn đi theo sau lưng Kim Cửu Nguyệt là đàn chủ bốn mùa xuân hạ thu đông.

Niên bang nghiêm túc thật sự, trực tiếp mang đàn chủ bốn mùa đến.

Kim Cửu Nguyệt mang theo bốn người tiến vào, phóng khoáng chắp tay cười to bảo:

"Tô đại nhân, kính đã lâu, kính đã lâu."

Tô Tín cười khẽ làm động tác mời, nói:

“Tại hạ cũng nghe tiếng Kim bang chủ đã lâu, mời vào.”

Bốn người theo sau Kim Cửu Nguyệt biểu cảm khác nhau. Trần Vạn Tam từng giao tiếp với Tô Tín, khi đó hắn liền biết chính mình không đánh lại Tô Tín, quả nhiên, hiện tại Tô Tín đã thăng cấp Dương Thần, danh dương thiên hạ, mà hắn còn kẹt lại ở cảnh giới Dung Thần đỉnh phong, cảm giác chỉ còn chút xíu là có thể đột phá Dương Thần, nhưng mãi không tìm được cơ hội này.

Đàn chủ Xuân đàn Liễu Như Phong thì chưa tiếp xúc với Tô Tín bao giờ, tràn ngập tò mò.

Đàn chủ Hạ đàn Kim Khả Tín và đàn chủ Thu đàn Đổng Bất Nghi thì lộ vẻ mặt cay đắng.

Ngày xưa đệ tử của Kim Khả Tín cùng bối phận với Tô Tín, bọn họ từng tranh phong trên Nhân bảng.

Kết quả nhiều năm trôi qua, đệ tử của Kim Khả Tín mới miễn cưỡng thăng cấp Hóa Thần, Tô Tín thì khiến Kim Khả Tín ngước nhìn.

Đương nhiên nói đến cay đắng thì Đổng Bất Nghi đau nhất.

Lúc Tô Tín còn là Tiên Thiên, Đổng Bất Nghi là cảnh giới Hóa Thần đỉnh phong, khi đó Tô Tín phải dựa vào mồm mém cùng phép khích tướng mới có thể lấy được thứ muốn có từ tay Đổng Bất Nghi.

Tuy rằng sau lần đó Đổng Bất Nghi liền biết tiểu tử này tuyệt đối không phải vật trong ao, nhưng hắn không thể ngờ Tô Tín tiến bộ nhanh như vậy.

Hơn mười năm trôi qua, Đổng Bất Nghi thuận lợi thăng cấp Dung Thần, có thể ổn định vị trí đàn chủ Thu đàn của mình, nhưng hiện tại Tô Tín cũng có thể khiến hắn ngước nhìn.

Sau khi người của Niên bang đến, người của Thất Hùng Hội và Kim Ngọc Lâu cũng tới nơi.

Lâu chủ Kim Ngọc Lâu Hoa Khai Mãn Đường Lưu Thiên Phóng là một người trung niên vóc dáng hơi mập, trông rất

thân thiện.

Nhưng người này ngày xưa có thể biến Kim Ngọc Lâu từ một tiểu phái lập nghiệp bằng nghề môi giới giang hồ thành quy mô như Thiên Hạ Thất Bang, hiển nhiên không phải hạng người dễ chọc.

Sau khi năm vị hội chủ của Thất Hùng Hội đến thì không khí có chút nghiêm túc.

Trầm Vô Danh bước nhanh vào đại sảnh, khí thế cuồng bạo vòng quanh người, ánh mắt càng là sắc bén vô cùng.

Tô Tín và Trầm Vô Danh đều là cự phách một phương danh dương giang hồ, một số ân oán giữa hai người sớm bị người ta đào ra, thí dụ như Tô Tín đã từng dạy cho nữ nhi của Trầm Vô Danh một bài học, từng giết đệ tử của Thất Hùng Hội, về sau Thất Hùng Hội từng bị lão hòa thượng của Thiếu Lâm Tự thuyết phục đến tham dự vây giết Tô Tín, đáng tiếc sau đó đều thua.

Cho nên đây là lần đầu tiên Tô Tín gặp mặt Trầm Vô Danh, nhưng mùi thuốc súng giữa hai người rất nồng.

Trầm Vô Danh cười to bảo:

“Tô đại nhân, nghe danh đã lâu, ngày xưa ở Giang Nam Đạo, tiểu nữ bướng bỉnh, sau khi được Tô đại nhân dạy dỗ một phen thì sửa tính ngoan hơn nhiều.”

“Đã sớm muốn trực tiếp cảm tạ Tô đại nhân, nhưng mãi không tìm được cơ hội, vừa lúc hôm nay tại hạ tặng Tô đại nhân một món quà nhỏ, để biểu đạt lòng biết ơn!”

Dứt lời, Trầm Vô Danh tháo ngọc phủ nhỏ xinh làm trang sức treo bên hông mình xuống, trực tiếp ném hướng Tô Tín.

Nhưng ngọc phủ rời tay, ngọc phủ to cỡ bàn tay được rót chân khí vào dường như có uy lực khai thiên, trong khoảnh khắc hư không bị chém rách, phát ra tiếng nổ chói tai chém về phía Tô Tín.

Đám người có mặt đều ngây ra, bọn họ đều biết Thất Hùng Hội Bình Thiên Vương Trầm Vô Danh nóng tính, tính cách của Trầm Vô Danh là như thế.

Nhưng tuy Trầm Vô Danh táo bạo nóng nảy vẫn biết kiềm chế tính cách của chính mình, nếu không thì hắn sẽ chỉ là một tay đấm của Thất Hùng Hội, không thể nào là đại hội chủ quản lý Thất Hùng Hội.

Chương 1787 - Mỗi người một ý nghĩ

Mỗi người một ý nghĩ

Vào lúc thế này, trong trường hợp này mà Trầm Vô Danh ra tay với Tô Tín thì cực kỳ không ổn, chẳng lẽ nữ nhi kia quan trọng với hắn đến thế sao? Khiến hắn ra tay với Tô Tín trong trường hợp như vậy?

Đáy mắt Tô Tín lóe tia sáng lạnh, hắn không nhúc nhích, đôi mắt theo dõi quỹ tích ngọc phủ chém tới, trong khoảnh khắc hư không ngưng kiếm, vô số luồng kiếm khí chém rách không khí, chớp mắt đánh tan tất cả sức lực trên ngọc phủ, cùng lúc đó, một tiểu kiếm màu vàng đâm vào ngọc phủ, khiến ngọc phủ giây lát xoay người, mang theo ý sắc bén vô tận chém về phía Trầm Vô Danh.

“Lấy thần ngự khí!”

Đám người thầm giật mình, không ngờ về bí pháp nguyên thần thì Tô Tín đã mạnh đến loại tình trạng này, thậm chí có thể sánh vai với Bạch Liên giáo, Huyễn Ma Đạo.

Chẳng qua bí pháp nguyên thần của Bạch Liên giáo và Huyễn Ma Đạo càng thiên hướng tinh thần lực, huyễn thuật, Tô Tín thì trực tiếp hơn nhiều, dùng lực lượng nguyên thần cường đại tổn thương người.

“Tại hạ không thích ngọc thạch này nọ, Thẩm Thiên Vương tự giữ đi.” Tô Tín thản nhiên nói.

Trầm Vô Danh lạnh lùng hừ một tiếng, một tay chộp, một thủ ấn kỳ dị hiện ra, bất kỳ lực lượng nào đều bị cái ấn này đánh tan.

Bình Thiên Ấn!

Dưới ấn, ngọc phủ trực tiếp vỡ vụn thành đống tro bụi.

Đám người có mặt híp mắt, bọn họ đều nhìn ra được Trầm Vô Danh và Tô Tín chỉ thăm dò lẫn nhau, tuy hai chiêu qua lại nhìn như rất khủng bố, nhưng lực lượng nội liễm, thậm chí không phá hủy bàn ghế trong nhà.

Chẳng qua nhìn từ kết quả thăm dò, hiển nhiên là Tô Tín chiếm cứ thượng phong.

Hắn có thể bình ổn đón lấy ngọc phù, hơn nữa phản kích trở lại, nhưng Trầm Vô Danh khống chế nội lực và lực lượng nguyên thần không bằng Tô Tín, cho nên chỉ có thể trực tiếp đánh nát ngọc phủ này.

Tô Tín chép miệng thở dài:

"Thẩm Thiên Vương tính khí lớn thật, tặng đồ đi rồi thì không chịu lấy về?"

Trầm Vô Danh mặt không đổi sắc, trực tiếp mang theo người ngồi xuống, nói:

"Nếu Tô đại nhân không thích thì nó là phế vật, nếu đã là phế vật thì giữ làm gì?"

Làm đại hội chủ của Thất Hùng Hội, tuy Trầm Vô Danh nóng tính nhưng không phải hạng người tùy ý làm bậy, vì ân oán giữa tiểu bối ngày xưa mà khiêu khích Tô Tín vào lúc thế này, thật ra là vì Trầm Vô Danh muốn thăm dò thực lực của Tô Tín.

Tuy trên Địa bảng viết tỉ mỉ thực lực của Tô Tín, nhưng dù sao tai nghe là giả, mắt thấy là thực, Trầm Vô Danh cần phải tự mình thử mới xác định được thực lực của Tô Tín rốt cuộc đến trình độ nào.

Tiếc rằng Tô Tín biểu hiện ra tài năng điều khiển lực lượng rất mạnh, thậm chí mạnh còn hơn Trầm Vô Danh, cho nên Trầm Vô Danh không thăm dò ra thứ gì hữu dụng được, con bài chưa lật của Tô Tín cần chờ đến lúc đánh nhau thật mới có thể lộ ra.

Cho nên thăm dò một lần rồi Trầm Vô Danh bình tĩnh như không, mang theo người ngồi xuống.

Sau Thất Hùng Hội là người của Anh Hùng Hội, Nhậm Bình Sinh và Trần Độ chào hỏi Tô Tín hết sức bình thường, sau đó

ngồi xuống, ngược lại đám người Trầm Vô Danh đều rất khách khí trò chuyện vài câu với Nhậm Bình Sinh.

Mặc kệ cảm quan của bọn họ đối với Anh Hùng Hội như thế nào, nhưng ít nhất những gì Anh Hùng Hội làm vẫn khiến người kính nể, đặc biệt là ngày xưa tổ tiên của Anh Hùng Hội từng có ơn huệ với Thất Hùng Hội.

Nhóm Nhậm Bình Sinh mới tới không lâu sau Trần Độ mang theo người của Bích Huyết Thanh Sơn Đường đến.

Đường chủ Bích Huyết Thanh Sơn Đường Cửu Biến Thần Quân Hàn Thiên Sơn có tiếng xấu trên giang hồ, làm người bắt nạt kẻ yếu, hai mặt ba đao, phong cách đó khiến người chán ghét không thôi.

Nhưng bề ngoài của Hàn Thiên Sơn trái ngược với tin đồ về hắn, khuôn mặt vuông vức, tướng mạo đường đường, đi vào phòng nghị sự, Hàn Thiên Sơn lập tức chắp tay cười to bảo:

“Chư vị đến sớm thật, lần này may mắn có Tô đại nhân, nếu không thì Thiên Hạ Thất Bang ta không biết khi nào mới có thể tụ hợp.”

“Lần này Kim Trướng Hãn Quốc thế tới rào rạt, ích lợi của chúng ta đều bị uy hiếp, vùng đất Trung Nguyên cũng sẽ vào tay dị tộc chiếm đóng, nhưng ta tin tưởng có Tô đại nhân dẫn dắt, đoàn kết nhất trí, tất nhiên có thể đánh gục Kim Trướng Hãn Quốc!”

Hàn Thiên Sơn nịnh hót rõ rành rành, đám người có mặt đều ngây ra một lúc.

Phải biết rằng ngày xưa Bích Huyết Thanh Sơn Đường từng giúp Huyền Quan của Thiếu Lâm Tự vây giết Tô Tín, kết quả Hàn Thiên Sơn tâng bốc Tô Tín ngọt xớt, Hàn Thiên Sơn này đúng là nhân tài.

Chẳng qua lời tâng bốc của Hàn Thiên Sơn khiến bọn họ hơi khó chịu, cái gì gọi là dưới sự dẫn dắt của Tô Tín? Còn chưa tuyển minh chủ, chưa biết bọn họ có thể thuận lợi liên hợp hay không, Hàn Thiên Sơn nhà ngươi khẩn cấp muốn ôm đùi Tô Tín đến thế sao?

Tô Tín mắt lạnh nhìn Hàn Thiên Sơn, người của Bích Huyết Thanh Sơn Đường từ trước đến giờ không phải hạng rộng lượng, Hàn Thiên Sơn này càng là như vậy.

Xem biểu hiện của Hàn Thiên Sơn lúc Dịch Kiếm môn gặp nạn thì biết, loại người này có thể bỏ đá xuống giếng, nhưng muốn khiến bọn họ quên thù hận từ trước thì khó càng khó hơn.

Lời Hàn Thiên Sơn vừa nói không phải thật lòng cung duy Tô Tín, mà là leo cao té đau.

Chương 1788 - Mỗi người một ý nghĩ (2)

Mỗi người một ý nghĩ (2)

Nhiều người có mặt ở đây, không ai nhắc đến minh chủ gì đó, cố tình Hàn Thiên Sơn lộ ra ý tứ này, còn muốn cho Tô Tín làm minh chủ, rõ rành rành muốn Tô Tín leo cao té đau, khiến Tô Tín trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Chẳng qua Hàn Thiên Sơn không biết rằng khi Tô Tín thành lập liên minh này vốn đã không muốn nhường vị trí minh chủ cho ai!

Cho nên Tô Tín chẳng những không khiêm tốn, ngược lại thẳng thắn nói:

“Mượn lời may mắn của Hàn đường chủ, đám mọi rợ Kim Trướng Hãn Quốc muốn ra tay với Trung Nguyên ta, có ta cùng chư vị hợp sức, tự nhiên sẽ khiến bọn họ có đến mà không có về.”

Những người có mặt đều nheo mắt lại, Tô Tín này dã tâm thật lớn.

Hàn Thiên Sơn ngồi vào chỗ, trong Thiên Hạ Thất Bang trừ Cái Bang hiện giờ không có bang chủ ra, chỉ có một nhà không đến, đó là Tranh Kiếm Minh.

Hàn Thiên Sơn ngồi ở ghế dưới thản nhiên nói:

“Tranh Kiếm Minh này lên mặt quá mức, Dự Nam Đạo của hắn cách Giang Hoài Đạo không xa, cố tình muốn xuất hiện

vào phút chót, hắn thật sự cho rằng Tranh Kiếm Minh là đứng đầu Thiên Hạ Thất Bang sao? Để các tiền bối ở đây chờ hắn.”

Trong Thiên Hạ Thất Bang đương nhiên không thiếu ma sát xích mích, Bích Huyết Thanh Sơn Đường và Tranh Kiếm Minh bởi vì một ít việc nhỏ mà hơi mâu thuẫn với nhau.

Tranh Kiếm Minh chẳng qua là thế lực mới nổi từ sau khi Đại Chu thành lập, bang phái thành danh lâu năm như Bích Huyết Thanh Sơn Đường tự nhiên không thèm để vào mắt.

Tùy theo xung đột giữa hai bên tăng lên, Bích Huyết Thanh Sơn Đường chịu thiệt, Hàn Thiên Sơn cũng ngậm bồ hòn trong tay Địch Kinh Phi, hắn chủ động lùi bước, từ nay không dám coi khinh thế lực bang phái mới nổi như Tranh Kiếm Minh nữa.

Chẳng qua con người của Hàn Thiên Sơn lòng dạ hẹp hòi, hiện tại nhìn thấy cơ hội liền càu nhàu vài tiếng trút bực tức.

Nhưng ngay lúc này, một bóng dáng bước vào phòng nghị sự, khuôn mặt điển trai lạnh lùng, mặc đồ đen.

Người này hấp dẫn người ta chú ý nhất là ánh mắt, có màu xanh biếc, bắn ra ánh sáng khiếp người, khiến người không dám nhìn thẳng.

Tướng mạo rõ ràng như vậy, không cần nói mọi người cũng biết, người này là minh chủ của Tranh Kiếm Minh, Bích Nhãn Phi Long Địch Kinh Phi!

Trước khi Tô Tín nổi lên thì người này là nhân vật kiệt xuất nhất thế hệ trẻ trên giang hồ, chưa đến năm mươi tuổi đã bước vào Dương Thần, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng sáng lập Tranh Kiếm Minh, được xếp vào Thiên Hạ Thất Bang, có thể nói là cự phách một phương giang hồ, chiến tích như vậy trừ Tô Tín ra, trong đám người ở đây không ai sánh bằng!

Địch Kinh Phi nhìn Hàn Thiên Sơn, trong con ngươi màu xanh biếc không mang chút cảm tình, khí thế trên người cũng bị hắn giấu đi, nhưng không hiểu sau đáy lòng Hàn Thiên Sơn dâng lên lạnh lẽo.

Hàn Thiên Sơn từng đấu với Địch Kinh Phi, nhưng đó là vào mười năm trước, khi ấy Địch Kinh Phi chỉ mới thăng cấp cảnh giới Dương Thần.

Lúc ấy Địch Kinh Phi đã rất khủng bố rồi, Hàn Thiên Sơn không muốn bởi vì chút chuyện nhỏ mà tử chiến với Địch Kinh Phi, cho nên trong xung đột ngày ấy, Bích Huyết Thanh Sơn Đường bọn họ lùi bước.

Hiện tại hơn mười năm không thấy, Địch Kinh Phi vẫn luôn bế quan ẩn tu, thậm chí ít quản việc của Tranh Kiếm Minh, có thể nói là giấu mũi nhọn.

Nhưng Địch Kinh Phi như vậy càng khủng bố hơn, chỉ một ánh mắt đã làm Hàn Thiên Sơn nuốt ngược lại lời châm chọc mỉa mai sắp bật thốt khỏi miệng.

Địch Kinh Phi không mang theo nhiều người, chỉ có đệ đệ Địch Vân Phi đi theo sau lưng hắn.

Lúc trước Tô Tín tranh phong với Địch Vân Phi thì hắn là cảnh giới Tiên Thiên, hơn mười năm trôi qua, Địch Vân Phi vẫn chỉ là cảnh giới Tiên Thiên đỉnh phong, thật khó tin.

Thế hệ bọn họ có thể bước vào Nhân bảng không dám nói xác suất trăm phần trăm, nhưng ít nhất có tám mươi phần trăm mọi người cuối cùng có thể bước vào cảnh giới Hóa Thần. Địch Vân Phi là đệ đệ ruột của Địch Kinh Phi, có tài nguyên của toàn bộ Tranh Kiếm Minh phụ trợ, cộng thêm Địch Kinh Phi là cao thủ hạng bảy Địa bảng tự mình dạy dỗ, kết quả đến hiện tại hắn thế nhưng vẫn là Tiên Thiên đỉnh phong, chuyện này rất kỳ lạ.

Thoạt nhìn Địch Vân Phi có chút sa sút, bề ngoài ba mươi mấy tuổi, trông già còn hơn Địch Kinh Phi, nếu chỉ xem mặt mày chắc chắn người ta sẽ cho rằng Địch Kinh Phi là đệ đệ, Địch Vân Phi là ca ca.

Địch Vân Phi nhìn Tô Tín ngồi trên ghế chủ, sánh vai với một đám cự phách giang hồ, trong lòng Địch Vân Phi thoáng qua tia phức tạp, không ghen tỵ, không thù hận, chỉ có cay đắng.

Trước kia đúng là Địch Vân Phi rất đố kỵ Tô Tín, không phục Tô Tín chút nào, lúc nào cũng muốn tranh phong với Tô Tín.

Nhưng khi hai người chênh lệch quá lớn, thậm chí xa bằng trời, không cùng một cấp độ với nhau thì sẽ không còn tâm tư ghen ghét nữa.

Cho nên Địch Vân Phi sớm bỏ cảm xúc đố kỵ, hận thù Tô Tín, đương nhiên, dù hắn không chịu buông xuống cũng vô nghĩa.

Địch Vân Phi biến thành bộ dạng này là tại hắn mà ra.

Lòng dạ của Địch Vân Phi không rộng rãi, cho nên lúc tranh phong với Tô Tín, hắn cứ dây dưa không ngớt.

Đối với Địch Vân Phi thì Tô Tín chỉ là một người ngoài, nhưng đồng dạng, hắn cũng có chấp niệm rất sâu với ca ca Địch Kinh Phi của mình.

Chương 1789 - Cuộc tranh giành minh chủ

Cuộc tranh giành minh chủ

Từ nhỏ, người trên giang hồ luôn so sánh hắn với ca ca Địch Kinh Phi, chỉ tiếc hai người này một là rồng, một là sâu, căn bản không thể nào so sánh.

Nhưng Địch Kinh Phi vẫn muốn để lại Tranh Kiếm Minh cho Địch Vân Phi, điều này khiến một số người trong Tranh Kiếm Minh bất mãn.

Tranh Kiếm Minh dù gì là từ đa số tông môn trong toàn bộ Dự Nam Đạo lập thành liên minh, giống như tổng minh Tam Giang Thủy Lộ của Giang Hoài Đạo.

Chẳng qua Tranh Kiếm Minh bởi vì có cường giả như Địch Kinh Phi cho nên lực ngưng tụ rất mạnh, đám trưởng lão trong Tranh Kiếm Minh chỉ có chút quyền kiến nghị cơ bản, nhưng trên thực tế toàn bộ Tranh Kiếm Minh chỉ nghe lời của Địch Kinh Phi.

Nhưng dù Địch Kinh Phi cứng rắn đến đâu thì Địch Vân Phi là phế vật, đám người Tranh Kiếm Minh sẽ không ngồi xem Địch Kinh Phi giao tương lai của Tranh Kiếm Minh vào tay một phế vật.

Vì vậy, sau khi Địch Kinh Phi cương quyết nâng Địch Vân Phi lên ngôi, Địch Vân Phi bị đám cáo già trong bang từ ngoài sáng đến trong tối hố thảm, với tâm cơ thủ đoạn của hắn hoàn toàn không chơi lại đối phương, chẳng những không thể đè ép đối phương, ngược lại mệt đến kiệt quệ, còn chậm trễ tu vi của chính mình.

Địch Kinh Phi thấy cảnh này cũng rất bất đắc dĩ, hắn không thể nào giết hết người trong Tranh Kiếm Minh phản đối rồi nâng Địch Vân Phi lên ngôi, làm như vậy phỏng chừng Tranh Kiếm Minh bị hủy, vậy thì thứ hắn để lại cho đệ đệ của mình không phải Tranh Kiếm Minh mà là mớ bòng bong.

Cho nên về sau Địch Kinh Phi không tiếp tục yêu cầu Địch Vân Phi ở lại Tranh Kiếm Minh, mà là mang hắn theo bên mình, định bồi dưỡng võ đạo của hắn, tranh thủ khiến Địch Vân Phi thăng cấp đến cảnh giới Dương Thần, dùng sức mạnh đè người.

Trong đại sảnh nơi đây, không ai chú ý thân phận và tâm tư của Địch Vân Phi, khi nào hắn còn đi theo bên cạnh Địch Kinh Phi thì vĩnh viễn là người vô hình.

Địch Kinh Phi dời ánh mắt khỏi người Hàn Thiên Sơn, khiến Hàn Thiên Sơn thở phào một hơi.

Địch Kinh Phi lấy một thứ ra khỏi túi giới tử, đó là một cái đầu người, một cái đầu rõ ràng thuộc về võ giả Kim Trướng Hãn Quốc!

Địch Kinh Phi thản nhiên nói:

“Trên đường đi đúng dịp dụng phải Mông Lôi Ca của Kinh Cức bộ trong thảo nguyên bát bộ, ta tiện thể giết luôn, mang tới đây làm kê chân.”

Những người có mặt đều hút ngụm khí lạnh, Mông Lôi Ca của Kinh Cức bộ là cường giả cảnh giới Dương Thần duy nhất của Kinh Cức bộ, không ngờ bị Địch Kinh Phi ‘tiện thể’ giết thoải mái như giết gà.

Địch Kinh Phi ra sân có thể nói là bá khí cực kỳ, đường đường là một cường giả cảnh giới Dương Thần của Kim Trướng Hãn Quốc cứ như vậy ‘tiện thể’ bị hắn chém giết, cũng vì vậy nên

mới tới chậm một lúc, có thể tưởng tượng hắn mất bao lâu giết võ giả cảnh giới Dương Thần của Kim Trướng Hãn Quốc này.

Những người có mặt tràn ngập kiêng kỵ nhìn về phía Địch Kinh Phi, nếu bọn họ thật sự đi tranh vị trí minh chủ, e rằng Địch Kinh Phi là kẻ địch nặng ký.

Tô Tín sâu thẳm nhìn Địch Kinh Phi, chờ hắn ngồi vào chỗ, Tô Tín thế này mới cất cao giọng nói:

"Chư vị, ta mời mọi người đến với mục đích gì thì hẳn là chư vị đã biết từ phong thư."

"Trước mắt Kim Trướng Hãn Quốc tàn phá Trung Nguyên, tất nhiên sẽ tổn hại ích lợi của chư vị, khi đó chư vị chỉ có hai lựa chọn, một là vùng lên phản kích, hai là rút lại lực lượng."

"Nhưng nếu hôm nay mọi người đều xuất hiện ở nơi này, ta nghĩ thái độ của chư vị đối với chuyện này như thế nào hẳn là rất rõ ràng."

Co cụm lực lượng phòng ngự ngược lại rất đơn giản, Kim Trướng Hãn Quốc định chinh phục Trung Nguyên, chân chính xây dựng một Trung Nguyên vương triều, mà không phải đi đấu cứng với võ lâm Trung Nguyên, cho nên những đại phái không hành động, nếu Thiên Hạ Thất Bang co cụm lực lượng chủ động lùi về thì Kim Trướng Hãn Quốc cũng sẽ không động vào bọn họ.

Nhưng vấn đề là Thiên Hạ Thất Bang đều là xuất thân từ lùm cỏ, không giống như Tạo Hóa Đạo Môn, Thiếu Lâm Tự truyền thừa lâu xa, cho dù chỉ còn lại một sơn môn cũng không ảnh hưởng đến bọn họ.

Lực lượng của Thiên Hạ Thất Bang đa số tản ra bên ngoài, trên cơ bản đều ở địa phương, cho nên chỉ cần Kim Trướng Hãn Quốc tiến công Trung Nguyên thì chắc chắn sẽ có chút xung đột với thế lực dưới danh nghĩa của bọn họ, sẽ động chạm ích lợi của họ.

Niên bang càng là như vậy, bọn họ mở cửa hàng quá lớn, xác suất phát sinh xung đột với Kim Trướng Hãn Quốc rất lớn, bọn họ thậm chí từng vài lần phát sinh xung đột với Kim Trướng Hãn Quốc, chẳng qua bọn họ từ bỏ.

Thấy bên dưới không có người nói chuyện, Tô Tín bèn nói tiếp:

“Nếu ích lợi của chư vị ở đây đều bị Kim Trướng Hãn Quốc uy hiếp, vậy chúng ta nên liên hợp cùng nhau chống cự Kim Trướng Hãn Quốc, dùng thời gian ngắn nhất trục xuất đối phương ra Trung Nguyên!”

Trầm Vô Danh lúc này bỗng nhiên nói:

“Tô đại nhân chậm đã, chuyện liên minh khoan sốt ruột, bây giờ phải chăng chúng ta nên chọn ra ai là minh chủ của liên minh này? Hơn nữa lấy phái nào cầm đầu?”

Những người có mặt cùng nhìn về phía Tô Tín, so với trục xuất Kim Trướng Hãn Quốc ra Trung Nguyên thì bọn họ hiển nhiên càng quan tâm việc thứ hai hơn, trừ Anh Hùng Hội ra.

Chương 1790 - Cuộc tranh giành minh chủ (2)

Cuộc tranh giành minh chủ (2)

Tô Tín thản nhiên nói:

“Đương nhiên là lấy triều đình cầm đầu, Tô Tín ta đại biểu triều đình thành lập liên minh, chẳng lẽ còn phải nhường minh chủ này cho người khác làm sao?”

Tuy đám người ở đây đều biết Tô Tín có dã tâm với vị trí minh chủ, nhưng ai cũng không ngờ rằng hắn sẽ nói thẳng ra.

Trầm Vô Danh tức giận cười gằn:

“Khẩu vị của Tô đại nhân thật lớn, triều đình tính hợp nhất chúng ta sao?”

Tô Tín nhướng nhướng mày nói:

“Thẩm Thiên Vương, ta chưa từng nói về hợp nhất gì cả, liên minh chỉ là loại tạm thời, chờ khi Kim Trướng Hãn Quốc bị trục xuất ra Trung Nguyên thì liên minh này tự nhiên cũng sẽ giải tán.”

Hàn Thiên Sơn cười quái dị một tiếng nói:

“Nếu đã là một liên minh tạm thời thì dựa vào cái gì là Tô đại nhân ngươi làm minh chủ? Đổi thành mấy người khác không được sao?”

Tô Tín nhìn Hàn Thiên Sơn, lạnh nhạt nói:

“Đương nhiên có thể đổi thành người khác, nhưng lực lượng đánh lui Kim Trướng Hãn Quốc trong Trung Nguyên phải từ Đại Chu ta xung phong, hiện giờ cường giả cảnh giới Chân Vũ của Kim Trướng Hãn Quốc Đại hãn Mạc Qua ở Trung Nguyên, chỉ có Đại Chu ta có thể thỉnh ra Mật tông ‘Bảo Tướng Như Lai’ Tác Nam Triệt ra tay mới có thể địch lại Mạc Qua.”

“Trong toàn bộ liên minh, Đại Chu ta làm việc nhiều nhất, tự nhiên cũng ra sức lớn nhất. Hàn đường chủ làm minh chủ cũng được, nhưng lúc đối kháng Kim Trướng Hãn Quốc nhất định phải từ Bích Huyết Thanh Sơn Đường ngươi xung phong, ngươi dám nhận vị trí minh chủ này không?”

Sắc mặt của Hàn Thiên Sơn trở nên rất khó xem, hắn đương nhiên không dám nhận, với chút lực lượng của Bích Huyết Thanh Sơn Đường nếu bỏ vào quốc chiến thì không đủ nhét kẽ răng.

Đến lúc đó dù hắn thật sự làm minh chủ, kết quả Bích Huyết Thanh Sơn Đường bị thương nguyên khí nặng, vậy thì hắn muốn thanh danh này có tác dụng gì?

Niên bang Kim Cửu Nguyệt ở một bên nói:

“Không thể nói vậy được, tuy triều đình xung phong, nhưng Thiên Hạ Thất Bang ta cũng sẽ mang đến tác dụng có tính quyết định, nếu không thì Tô đại nhân ngươi còn đến tìm chúng ta làm gì? Cho nên vị trí minh chủ này còn cần thận trọng một ít.”

Tô Tín lạnh lùng cười nói:

“Ta vẫn giữ câu cũ, ai muốn vị trí minh chủ thì người đó đi xung phong, hôm nay nếu như ai dám nói câu nói này, ta lập tức ủng hộ kẻ đó làm minh chủ.”

Những người có mặt trừ Nhậm Bình Sinh vẫn luôn không quan tâm những chuyện này, Địch Kinh Phi luôn mặt không cảm xúc, mấy người khác đều cau mày, thái độ của Tô Tín cứng rắn vượt ngoài tưởng tượng của bọn họ.

Trong khi không khí giằng co, một người bỗng nhiên đi vào phòng nghị sự, nói:

"Tô đại nhân, lúc trước vương gia chỉ kêu ngươi thành lập liên minh, cố gắng nhanh chóng đối phó Kim Trướng Hãn Quốc, kết quả bây giờ ngươi chỉ lo tranh quyền đoạt lợi, như vậy e rằng không tốt lắm?"

Người đi vào đúng là Hàn Giang Ly, sắc mặt âm trầm, hiển nhiên tâm trạng không tốt lắm.

Về chuyện thành lập liên minh, đúng là Cơ Huyền Viễn nói muốn lấy Tô Tín cầm đầu, nhưng vấn đề là Hàn Giang Ly dù gì là võ giả cảnh giới Dương Thần của Đại Chu, kết quả sau khi đến Giang Hoài Đạo thì bị Tô Tín coi như vô hình, mọi thứ do hắn quyết định, người của Lục Phiến Môn Giang Hoài Đạo cũng coi Hàn Giang Ly như không khí, tuy rằng trong ngày thường vô cùng tôn kính Hàn Giang Ly nhưng không nghe theo sai khiến, vô luận sự tình gì đều phải bẩm báo cho Tô Tín trước.

Tất cả điều này đều khiến Hàn Giang Ly rất tức giận, mãi đến hôm nay đám người Tô Tín chuẩn bị nghị sự thương lượng vị trí minh chủ Hàn Giang Ly mới nhận được tin tức, cho nên hắn hùng hổ tiến đến.

Hàn Giang Ly không ham danh vọng đến từ vị trí minh chủ, nhưng Tô Tín coi thường hắn đến mức này khiến Hàn Giang Ly rất khó chịu.

Đám người Trầm Vô Danh thấy cảnh này thì lộ ra ý cười.

Lúc trước thái độ của Tô Tín vô cùng cứng rắn, bọn họ thầm rối rắm, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nhường vị trí minh chủ cho Tô Tín thì bọn họ không cam lòng chút nào, bọn họ cũng thật lòng muốn tổ thành liên minh đối phó Kim Trướng Hãn Quốc, dù sao trước loại tình huống này,

đối với bọn họ thì Kim Trướng Hãn Quốc là một mối uy hiếp to lớn.

Đang lúc giằng co, Hàn Giang Ly bỗng nhiên xuất hiện nói ra lời như thế, quả thực là trợ công như thần.

Thì ra triều đình các ngươi nóng ruột nóng gan, kết quả Tô Tín nhà ngươi ở đây cứng rắn uy bức bọn họ, muốn làm minh chủ gì đó.

Nếu không phải lúc trước thái độ của Tô Tín thật sự là quá mức cương quyết và tự tin thì bọn họ đã bị Tô Tín lừa.

Trầm Vô Danh đứng lên, cười to bảo:

"Ha ha ha! Tô đại nhân, nếu nội bộ triều đình các ngươi còn chưa làm rõ sự tình thì bàn việc liên minh làm gì?"

"Dù sao chúng ta không sốt ruột, chờ khi nào Tô đại nhân các ngươi suy nghĩ rõ ràng rồi hãy bàn với chúng ta."

Trầm Vô Danh nói rồi xoay người bước đi, Hàn Thiên Sơn của Bích Huyết Thanh Sơn Đường cũng vậy.

Từ miệng của Hàn Giang Ly, bọn họ đã biết triều đình tuyệt đối sốt ruột còn hơn bọn họ.

Như thế này là vừa lúc, dù sao bọn họ chưa chính thức khai chiến với Kim Trướng Hãn Quốc, đã vậy thì cứ kéo dài, xem ai chịu đựng giỏi hơn!

Giằng co đến cuối cùng, Tô Tín buộc phải giao vị trí minh chủ ra, dù sao trước mắt người sốt ruột không phải bọn họ mà là Đại Chu.

Chương 1791 - Cuộc tranh giành minh chủ (3)

Cuộc tranh giành minh chủ (3)

Nhậm Bình Sinh khẽ thở dài:

"Gót sắt của Kim Trướng Hãn Quốc đã đến trước mắt, giờ chúng ta ở đây phí mất một ngày thì càng nhiều người chết."

Trầm Vô Danh lắc đầu nói:

“Nhậm huynh nói thế là sai rồi, trước mắt Kim Trướng Hãn Quốc uy thế lớn như vậy, chúng ta phải có hợp sức mới có thể hoàn toàn đánh gục Kim Trướng Hãn Quốc, nếu vội vàng định ra một liên minh, kết quả không có kế hoạch gì thì hoàn toàn là chúng ta không chịu trách nhiệm với bản thân, cho nên liên minh này nhất định phải tuyển ra một minh chủ trước rồi mới ra tay.”

Tuy Thất Hùng Hội từng nợ Anh Hùng Hội một nhân tình, nhưng phải xem là khi nào mới trả nhân tình.

Trong tình huống trước mắt thì không phải lúc nên trả nhân tình.

Sau khi nói xong, Trầm Vô Danh trực tiếp xoay người rời đi, mấy người khác cũng giống như vậy, chỉ có Nhậm Bình Sinh đi cuối cùng lén truyền âm cho Tô Tín, bảo nếu có gì cần giúp đỡ cứ nói cho hắn.

Tô Tín lạnh lùng nhìn Hàn Giang Ly, vốn là hắn uy bức Thiên Hạ Thất Bang, kết quả hiện tại biến thành Thiên Hạ Thất Bang uy bức hắn!

Người này quả thực là ăn hại, không làm được việc gì, may mắn lúc ở Đại Chu không để Hàn Giang Ly cầm quyền, nếu không thì không biết sẽ gây ra sự tình gì.

“Hàn Giang Ly, ai kêu ngươi tiến vào nói hưu nói vượn?”

Hàn Giang Ly lạnh lùng hừ một tiếng nói:

“Tô Tín, tuy rằng vương gia khiến ngươi thành lập liên minh, nhưng ta cũng là Hoàng Thất Cung Phụng của Đại Chu, càng là võ giả cảnh giới Dương Thần duy nhất ở đây, trừ ngươi ra, kết quả ngươi và người của Thiên Hạ Thất Bang nghị sự ở đây, ta không có quyền lực được biết, ngươi làm vậy có phải quá đáng lắm không?”

Tô Tín lạnh lùng nhìn Hàn Giang Ly, trước đó hắn không giết Hàn Giang Ly chẳng qua là bởi vì thời gian và địa điểm không đúng.

Hàn Giang Ly dù gì là Hoàng Thất Cung Phụng của Đại Chu, phỏng chừng Cơ Huyền Viễn cũng biết tính cách của Tô Tín,

sợ Hàn Giang Ly chọc Tô Tín quá mức khiến hắn giận điên lên đánh chết người này, cho nên Cơ Huyền Viễn mới phái Bàng Nguyên Đức đi theo cùng.

Chẳng qua cho dù có Bàng Nguyên Đức đi cùng cũng không ngăn được Hàn Giang Ly chính mình tìm đường chết, lúc ở Mật tông thì Hàn Giang Ly đã đắc tội Tô Tín hoàn toàn, chỉ cần tìm được cơ hội, Tô Tín không ngại tiễn Hàn Giang Ly đi Địa Phủ, là Địa Phủ thật.

Tô Tín vốn định đợi chuyện này trôi qua mới xuống tay, nhưng nay xem ra có vẻ như không cần chờ thời gian dài như vậy, trực tiếp giải quyết Hàn Giang Ly và Thiên Hạ Thất Bang luôn.

Tô Tín hít sâu một hơi nói:

“Ngươi muốn quyền lực? Vậy thì tốt, ta cho ngươi quyền lực, hoặc là bây giờ ngươi đi phụ trách thuyết phục những người của Thiên Hạ Thất Bang, hoặc là ngươi lập tức mang người đi tiền tuyến tìm hiểu tình báo của Kim Trướng Hãn Quốc, ngươi chọn một cái đi.”

Hàn Giang Ly mắt sáng lên nói:

“Mang theo người đi tìm hiểu tình báo cũng được, nhưng trong tay ta không có người.”

“Cho ngươi toàn bộ quân đội Đại Chu ở Giang Hoài Đạo, mật thám tập sự của Lục Phiến Môn cũng sẽ phối hợp ngươi.” Tô Tín mặt không cảm xúc nói.

Tô Tín đưa ra đề xuất khiến Hàn Giang Ly mang theo người ra ngoài tìm hiểu tình báo, đây là chuyện mà Hàn Giang Ly cầu còn không được.

Không phải Hàn Giang Ly sốt ruột muốn góp sức cho triều đình, mà là hắn ở trong Hoàng Thất Cung Phụng Đường lâu như vậy, động chút tâm tư khác.

Hàn Giang Ly muốn cầm quyền trong Đại Chu!

Về thiên phú thì Hàn Giang Ly không thiếu, nếu không thì hắn cũng không thể nào ở tuổi tráng niên đã thăng cấp đến Dương

Thần, còn tu luyện một bộ võ kỹ cấp thấp Trích Tinh Thủ đến mức độ này.

Chẳng qua vì tính cách nên trước kia Hàn Giang Ly đắc tội nhiều người, thậm chí Tiêu gia từng bị hắn đắc tội đến chết người, có thể nói nếu bây giờ Hàn Giang Ly mà thoát khỏi Đại Chu, cho dù hắn là tồn tại cảnh giới Dương Thần thì Tiêu gia cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Cho nên đời này Hàn Giang Ly chỉ có thể ở trong Đại Chu, nhưng hắn không cam lòng cả đời làm một Hoàng Thất Cung Phụng, tính cách của hắn không phải loại người có thể luôn tiềm tâm tu luyện.

Cho nên lần này đi ra, Hàn Giang Ly chẳng những muốn làm Tô Tín khó chịu, cũng muốn thừa dịp lập công lao, điều khỏi Hoàng Thất Cung Phụng Đường.

Tiếc rằng sau khi đến Giang Hoài Đạo, Hàn Giang Ly ngạc nhiên phát hiện chính mình đã bị Tô Tín làm mất quyền.

Hàn Giang Ly không chỉ huy Lục Phiến Môn Giang Hoài Đạo được, cũng không thể chỉ huy thế lực quân đội Giang Hoài Đạo, thậm chí việc đàm phán với Thiên Hạ Thất Bang thì Tô Tín cũng không nói cho hắn, cho nên Hàn Giang Ly lần này không phải cố ý đến phá Tô Tín, hắn chỉ muốn đòi một lời giải thích, không ngờ Tô Tín dễ dàng giao lực lượng quân đội Giang Hoài Đạo cho mình.

Trong lòng Hàn Giang Ly có chút hoài nghi, hoài nghi phải chăng Tô Tín có mục đích khác.

Nhưng Hàn Giang Ly ngẫm lại, Tô Tín sốt ruột muốn đuổi hắn rời đi, phỏng chừng cũng bởi vì không muốn để hắn tiếp tục quấy nhiễu Tô Tín và Thiên Hạ Thất Bang tổ thành liên minh.

Hàn Giang Ly không ham xen vào chuyện liên minh, dù sao chuyện này do Tô Tín cầm đầu, cho dù cuối cùng làm xong hắn cũng không có chỗ tốt gì, cho nên cầm binh quyền rời đi Giang Hoài Đạo là lựa chọn không tệ.

Chương 1792 - Tìm cái chết

Tìm cái chết

Tô Tín nhìn Hàn Giang Ly ở nơi đó nửa ngày im lặng không nói, hắn cau mày hỏi:

“Như thế nào, ngươi không muốn đi ra ngoài tra xét tin tức? Vậy thì tốt, giao cho ngươi chuyện thuyết phục Thiên Hạ Thất Bang thành lập liên minh, nếu ngươi làm xong, chờ lúc về ta tự mình đến chỗ vương gia xin thưởng cho ngươi.”

Hàn Giang Ly lập tức nói:

“Không cần, đã vậy thì ta sẽ mang theo người đi tra xét tin tức, nhưng Tô đại nhân dù sao cũng nên cho ta một món tín vật chứ? Không có ngươi lên tiếng, ta không chỉ huy được một người nào trong Giang Hoài Đạo.”

Tô Tín mặt không cảm xúc ném cho hắn một tấm lệnh bài:

“Cầm nó, ngươi có thể chỉ huy tất cả thế lực quân đội Giang Hoài Đạo.”

Hàn Giang Ly nhận lấy lệnh bài, trên mặt lập tức lộ ra một chút vẻ đắc ý.

Hàn Giang Ly và Tô Tín chỉ mới tiếp xúc hai lần, kết quả mỗi lần đều là hắn chịu thiệt.

Hàn Giang Ly cảm thấy lần này là chính mình thắng, Tô Tín ‘bị buộc bất đắc dĩ’ trả giá đắt tiễn mình đi.

Cho nên Hàn Giang Ly cũng không có được một tấc lại muốn tiến một thước, mà là cầm lệnh bài mang theo vẻ đắc ý đi ra ngoài, thậm chí với cảm giác lực của hắn mà không phát hiện Tô Tín ở sau lưng lạnh băng nhìn mình.

“Vốn còn muốn giữ ngươi lại một khoảng thời gian, nhưng nếu ngươi sốt ruột muốn chết đến thế thì chớ có trách ta.”

Vào đêm, Tô Tín thay áo đen, đeo mặt nạ Thiên Tru Minh, thân hình giống như khói đen, cơ hồ là nháy mắt đã biến mất trong phòng.

Trong một khu rừng rậm ở biên giới Giang Hoài Đạ, Lãnh Vô Ma mang theo hơn mười võ giả cảnh giới Dung Thần đến đây chờ.

Đúng vậy, mới qua chưa được vài tháng Lãnh Vô Ma đã tạo ra hơn mười vị cảnh giới Dung Thần, bản thân hắn thậm chí đã thăng cấp đến cảnh giới Dương Thần.

Đây chính là sự khủng bố của Di Thần Hoán Huyết đại pháp, nương cơ hội quốc chiến, Thiên Tru Minh âm thầm hấp thu máu của nhiều cường giả, thực lực tăng vọt như thổi bong bóng.

Đương nhiên, trừ Lãnh Vô Ma ra, mấy người khác tăng thực lực đột ngột kiểu này sẽ có tai họa ngầm ở mức nào đó.

Lãnh Vô Ma vốn có nền móng cảnh giới Dương Thần đỉnh phong rồi, hiện tại chẳng qua là tương đương tu luyện lại mà thôi.

Đám võ giả cảnh giới Dung Thần này bởi vì trăm phần trăm căn cơ bất ổn, thậm chí giết chóc quá nặng, dễ dàng bị dẫn động tâm ma do đó tẩu hỏa nhập ma.

Tô Tín và Lãnh Vô Ma đều biết điều đó, nhưng không sửa chữa lại, trên đời không có công pháp hoàn mỹ, Di Thần Hoán Huyết đại pháp cũng giống như vậy, đây chính là kết cục của thành công nhanh. Tô Tín đang cần nhiều võ giả âm thầm bổ khuyết thực lực của hắn, hắn tự nhiên sẽ không sửa chữa.

Làn gió âm thổi qua, thân hình Tô Tín xuất hiện ở trước mắt đám người Thiên Tru Minh.

“Tham kiến minh chủ!”

Tô Tín thản nhiên nói:

“Đều đứng lên đi.”

Một đám võ giả của Thiên Tru Minh cung kính đứng lên, lui qua một bên, trông nghiêm ngặt giữ quy củ.

Tuy bọn họ chưa từng gặp vị minh chủ trong truyền thuyết này, nhưng bọn họ biết Thiên Tru Minh nhờ có một vị minh chủ thần bí có thế lực siêu lớn trên giang hồ nên Thiên Tru Minh mới có thể bình an đứng vững gót chân ở giang hồ.

Tô Tín ít quản Thiên Tru Minh, nhưng hắn chỉ cần quản Lãnh Vô Ma là được, Lãnh Vô Ma tự nhiên sẽ dạy mớ quy củ rườm

rà cho người khác.

Hơn nữa hiện tại thăng cấp đến cảnh giới Dương Thần nhưng Lãnh Vô Ma không lộ ra chút gì phản nghịch Tô Tín, ngược lại càng cung kính hơn.

Lãnh Vô Ma khôi phục thực lực cảnh giới Dương Thần nên càng biết Tô Tín bố trí cấm chế trong óc của hắn khủng bố cỡ nào, có thể nói là chớp mắt giết chết hắn ngay.

Vì vậy nên trước khi Lãnh Vô Ma chưa tìm được thủ đoạn hoàn mỹ phá giải cấm chế này, hắn không dám có chút gì trái ý Tô Tín, ngược lại ngoan ngoãn hoàn thành nhiệm vụ mà Tô Tín giao cho.

Tô Tín hỏi Lãnh Vô Ma:

“Ta kêu ngươi thu nạp thành viên của Kim Trướng Hãn Quốc, ngươi đã làm gì chưa?”

Lãnh Vô Ma lập tức nói:

“Từ khi đại nhân sai khiến ta liền thẩm thấu vào Kim Trướng Hãn Quốc, chẳng qua có thể phát triển thành viên tối đa cũng chỉ cỡ cảnh giới Dung Thần, ta không dám ra tay với võ giả cảnh giới Dương Thần.”

Tô Tín gật đầu, nói:

“Võ giả cảnh giới Dung Thần đã quá đủ, lập tức triệu tập những võ giả Thiên Tru Minh ở Kim Trướng Hãn Quốc, khiến bọn họ xuống tay với thế lực của Thiên Hạ Thất Bang, làm ác một chút.”

Lãnh Vô Ma do dự hỏi:

“Nhưng bên Kim Trướng Hãn Quốc đã hạ lệnh, khiến tất cả võ giả tham dự tiến công Trung Nguyên phải kiềm chế, không thể tùy ý giết chóc cướp đoạt.”

Cao tầng của Kim Trướng Hãn Quốc không ngu, nếu bọn họ muốn chiếm cứ Trung Nguyên, vậy bọn họ không thể đắc tội tất cả thế lực võ lâm Trung Nguyên, cho nên không thể giữ thái độ cướp đồ liền chạy như lúc trước được.

Tô Tín cười nhạt một tiếng nói:

“Không thể tùy ý giết chóc? Ích lợi ở trước mắt, người của bát bộ hoàng tộc không quản được nhà mình chứ huống chi là người khác.”

“Làm việc bí ẩn một chút, khiến bọn họ xúi giục mấy người khác cùng nhau ra tay, làm bộ dáng giết đỏ mắt, bị lợi dục che mờ tâm, đến lúc đó pháp không trách chúng, trừng phạt sẽ không rơi xuống đầu bọn họ.”

Chương 1793 - Tìm cái chết (2)

Tìm cái chết (2)

Lãnh Vô Ma gật đầu, nếu Tô Tín đều đã nói như vậy thì hắn sẽ làm theo.

“Đúng rồi, hiện tại ở bên ngoài Giang Hoài Đạo, Hoàng Thất Cung Phụng của Đại Chu, Hàn Giang Ly đang mang theo một đám binh sĩ Đại Chu đi biên giới chiến trường tra xét tin tức, ngươi phái mọi người ra ngoài cướp giết hắn.”

Lãnh Vô Ma ngây ra, Tô Tín là người của Đại Chu mà sao bây giờ muốn cướp giết Đại Chu?

Nhưng Lãnh Vô Ma học khôn, hắn không jỏi nhiều, chỉ bảo:

“Hoàng Thất Cung Phụng của Đại Chu là tồn tại cảnh giới Dương Thần, bên ta có thể phái ra ngoài, mạnh nhất cũng chỉ cỡ cảnh giới Dung Thần.”

Tô Tín trực tiếp vung tay lên nói:

“Ngươi mặc kệ Hàn Giang Ly, ta tự mình ra tay.”

Lãnh Vô Ma gật đầu, trực tiếp vung tay lên, mang theo một đám người Thiên Tru Minh đi mất.

Tô Tín đứng yên tại chỗ không có động tác, thật ra nếu không phải hôm nay Hàn Giang Ly tìm đường chết xuất hiện phá hủy kế hoạch của hắn, Tô Tín không muốn dùng thủ đoạn cực đoan như vậy.

Dù sao Thiên Hạ Thất Bang chết nhiều người thì khi đối kháng Kim Trướng Hãn Quốc sẽ hơi yếu.

Nhưng hết cách rồi, Hàn Giang Ly một hơi nói toạc ra lằn ranh giới hạn của Tô Tín, bây giờ đám người Trầm Vô Danh có tự tin, quyết định hoàn toàn câu giờ với Tô Tín.

Đã vậy thì Tô Tín cho Trầm Vô Danh nhìn xem là Tô Tín nhịn được hay Thiên Hạ Thất Bang bọn họ nhịn lâu hơn!

Ba ngày sau, Hàn Giang Ly đã mang theo người đi tới biên giới Giang Hoài Đạo và Dự Nam Đạo.

Lúc này chiến hỏa thật ra vẫn chưa trải rộng toàn bộ Dự Nam Đạo, dù sao Trung Nguyên rộng mênh mông, dù không bảo vệ được hết nhưng Kim Trướng Hãn Quốc khó mà đánh chiếm ngay được.

Huống hồ Kim Trướng Hãn Quốc áp dụng chế độ chia binh, đánh hạ một đạo liền phái binh sĩ trấn áp, cho nên ban đầu bọn họ thế như chẻ tre, nhưng càng về sau thì càng thiếu người.

Lúc này Hàn Giang Ly cũng mang theo trên vạn binh sĩ Giang Hoài Đạo chuẩn bị đi vào Dự Nam Đạo tra xét tin tức.

Địch Kinh Phi ra tay đánh chết một võ giả cảnh giới Dương Thần của Kim Trướng Hãn Quốc, cảnh tượng ngày xưa đó Địch Kinh Phi cực kỳ uy phong, có thể nói là nổi bật vô cùng.

Hàn Giang Ly đương nhiên cũng muốn lập công lao như vậy, tiếc rằng không có võ giả cảnh giới Dương Thần thực lực yếu kém cho hắn giết.

Trong lúc Hàn Giang Ly nghĩ ngợi vẩn vơ thì xung quanh bỗng ùa ra một đống quân đội Kim Trướng Hãn Quốc, bọn họ gầm rống xông lên.

Lòng Hàn Giang Ly chùng xuống, không ngờ đối phương mai phục xung quanh cho bọn họ, bày ra cạm bẫy, kết quả là thám báo bên Đại Chu không phát hiện ra, chỉ có hai khả năng, một là do thám báo bên hắn quá mức phế vật, thứ hai là thực lực của binh sĩ quân địch rất mạnh, đã đạt đến trình độ có thể nghiền nát bọn họ.

Hiện tại Hàn Giang Ly ngược lại hy vọng là khả năng thứ hai, nếu thật sự để hắn xử lý một tồn tại cảnh giới Dương Thần thì lần này xem như không uổng công.

Kết quả là Hàn Giang Ly trực tiếp điên cuồng gào thét một tiếng, xung phong liều chết đi lên.

Người mang đội binh sĩ Kim Trướng Hãn Quốc này là một võ giả cảnh giới Dung Thần, thực lực tự nhiên không đánh lại Hàn Giang Ly.

Nhưng ngựa của đối phương cực kỳ thần dị, Hàn Giang Ly căn bản đuổi theo không kịp hắn, cho nên khi đối phương thúc ngựa chạy như bay thì Hàn Giang Ly cũng trực tiếp bộc phát ra toàn bộ nội lực đuổi theo.

Không giết võ giả cảnh giới Dương Thần được thì giết một võ giả cảnh giới Dung Thần cũng không tệ.

Còn đám binh sĩ Giang Hoài Đạo ở hậu phương có khi nào bởi vậy mà bị người Kim Trướng Hãn Quốc tổn hại nặng hay không thì Hàn Giang Ly không thèm quản, dù sao hiện tại hắn đã bất chấp tất cả, chỉ chăm chăm bắt sống võ giả của Kim Trướng Hãn Quốc này, mang về tăng thêm một công tích cho lý lịch của chính mình.

Làm một chủ soái, Hàn Giang Ly rõ ràng là không hợp cách, bởi vì hắn thế nhưng vứt bỏ thuộc hạ của mình, đơn độc hành sự, đây là hành vi của mãng phu.

Như trong chiến trường Đại Chu, thực lực của Lâm Tông Việt xem như đứng đầu trong võ giả cảnh giới Dương Thần, nhưng dù vậy, lúc đánh nhau với Kim Trướng Hãn Quốc, Lâm Tông Việt không có mình trần ra trận đi giết địch, mà là ngồi ở trung quân đại trướng ra lệnh.

Nhưng Hàn Giang Ly không có chút xíu kinh nghiệm lĩnh quân, hắn có thể làm ra loại chuyện này cũng là chuyện bình thường.

Nhưng ngay lúc này, trong lòng Hàn Giang Ly vụt qua một chút cảm giác nôn nóng.

Hàn Giang Ly không bất chấp đuôi theo võ giả của Kim Trướng Hãn Quốc kia, mà là lập tức dừng bước chân.

Võ giả cảnh giới Dương Thần giống như Hàn Giang Ly, tạm không nói cái khác, kinh nghiệm chiến đấu của bọn họ rất dày

dạn.

Nhất là Hàn Giang Ly còn đặc biệt thích tìm đường chết, bình thường hay kết thù kết oán với một số đại phái, hơn nữa bị cường giả của bọn họ truy sát, cho nên Hàn Giang Ly mẫn cảm với nguy hiểm rất cao.

Trong khoảnh khắc vừa rồi thoáng hiện cảm giác nôn nóng khiến Hàn Giang Ly thấy là lạ, so với công lao, Hàn Giang Ly tin tưởng vào cảm giác của mình hơn.

Cho nên Hàn Giang Ly dứt khoát xoay người định đi, nhưng lúc này, vô biên khí huyết sát cũng trong giây lát bao phủ hắn, trường kiếm run lên, đường kiếm này siêu khủng bố, giống như đâm ra từ địa ngục, thậm chí kích thích máu quanh người Hàn Giang Ly sôi trào.

Chương 1794 - Cướp giết

Cướp giết

Hàn Giang Ly vụt ngẩng đầu, một bóng dáng đeo mặt nạ kỳ dị cầm Huyết kiếm xuất hiện từ A Tỳ Địa Ngục, trên mặt nạ một nửa thiên binh, một nửa quỷ sứ, tỏ ra tà dị vô cùng.

Hàn Giang Ly cảm giác người đeo mặt nạ rất quen thuộc, nhưng lúc này hắn đã bất chấp cái khác, uy lực đường kiếm này đã khiến hắn cảm giác được sinh mệnh bị uy hiếp, Hàn Giang Ly trong giây lát ra tay, Chích Thủ Trích Tinh, Diêu Lạc Tinh Thần!

Bùm!

Dao động to lớn truyền đến, một kích Diêu Lạc Tinh thần xé rách A Tỳ Địa Ngục, nhưng lúc này xuất hiện ở xung quanh Hàn Giang Ly không phải một phương thiên địa này mà là kiếm khí, che kín trời, vô cùng vô tận!

Đập vào mắt, nơi nào có không khí là có kiếm khí, khí là kiếm, kiếm cũng có thể hóa khí, đây chính là một lĩnh vực chỉ thuộc về kiếm khí!

Hàn Giang Ly bỗng xoe tròn mắt, không kiềm được rít gào:

” Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí! Tô Tín! Ngươi là Tô Tín!”

Hàn Giang Ly không nhận ra kiếm pháp tràn ngập khí huyết sát vừa rồi, dù sao trên giang hồ, công pháp của ma đạo và tà đạo cơ hồ đều có vận dụng khí huyết sát, cho nên Hàn Giang Ly chỉ cảm giác người đeo mặt nạ trước mắt hơi quen thuộc, nhưng không nhận ra đối phương là ai.

Nhưng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí là tuyệt kỹ thành danh của Tô Tín, nếu Hàn Giang Ly không nhận ra thì hắn thật sự bị mù.

Chẳng qua Hàn Giang Ly dù thế nào cũng không ngờ, Tô Tín thế nhưng thật sự dám trắng trợn đến giết hắn.

Tô Tín không nói chuyện, hắn phất một tay, thoáng chốc vô tận kiếm khí nghiền nát rơi xuống, hư không sinh ra từng đợt chấn động sóng gợn, dường như kiếm khí này muốn xé rách phương thiên địa này.

Hàn Giang Ly hét lớn:

“Tô Tín! Ta là Hoàng Thất Cung Phụng của Đại Chu! Là võ giả cảnh giới Dương Thần! Ngươi giết ta, hoàng tộc Đại Chu sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi làm như vậy tương đương với phản quốc!”

Nếu Tô Tín chỉ giết một võ giả cảnh giới Dung Thần, cảnh giới Hóa Thần thì không sao cả, chỉ cần Tô Tín có thể lấy ra một lý do thích hợp, hắn hoàn toàn có tư cách trực tiếp tru sát đối phương.

Nhưng tồn tại cảnh giới Dương Thần là sức chiến đấu đứng đầu thật sự của Đại Chu, chết một người là đả kích rất lớn với Đại Chu, cho nên võ giả cảnh giới Dương Thần Đại Chu tàn sát lẫn nhau là lỗi lầm to lớn, là tuyệt đối không cho phép.

Chẳng qua Tô Tín làm ngơ như không nghe thấy, kiếm khí điên cuồng nghiền nát khiến Hàn Giang Ly suýt không ngăn được.

Nhìn Tô Tín mang theo mặt nạ, không nói tiếng nào, đáy mắt Hàn Giang Ly lóe tia kinh hoàng, mãi đến bây giờ hắn mới

nghĩ đến thứ bị hắn xem nhẹ.

Lúc ở Giang Hoài Đạo, Tô Tín dễ dàng cho Hàn Giang Ly đi ra mang binh, cho hắn quyền lực, kết quả hắn vừa bước ra Giang Hoài Đạo liền có người của Kim Trướng Hãn Quốc mai phục, còn dụ hắn đến nơi này, kết quả là Tô Tín ra tay mai phục giết người.

Trên đời có chuyện trùng hợp đến thế sao? Dù sao Hàn Giang Ly không tin.

Nếu vậy thì chỉ có một khả năng, là tất cả điều này đều là tính toán của Tô Tín, là Tô Tín cấu kết Kim Trướng Hãn Quốc tính kế Hàn Giang Ly, muốn dồn vào chỗ chết!

Cấu kết Kim Trướng Hãn Quốc, ai mà ngờ được trọng thần của triều đình Đại Chu thế nhưng sẽ đi cấu kết Kim Trướng Hãn Quốc?

Loại chuyện này một khi bị triều đình biết được sẽ là tội lớn không chết không ngừng, triều đình thậm chí sẽ xuất động cường giả cảnh giới Chân Vũ đánh chết Tô Tín.

Chẳng qua lúc này Hàn Giang Ly không có chút xíu khoái cảm vì phát hiện ra bí mật của Tô Tín, hắn chỉ có cảm xúc càng kinh hoàng hơn.

Tô Tín không thèm che đậy võ công của mình, thậm chí không lo lắng bị Hàn Giang Ly nhận ra thân phận của mình.

Vậy thì suy nghĩ trong Tô Tín rất dễ đoán, bởi vì Tô Tín căn bản không muốn bỏ qua cho Hàn Giang Ly, đây là một cục phải chết!

Tô Tín ôm quyết tâm giết người mà đến, Hàn Giang Ly tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Tuy trong võ giả cảnh giới Dương Thần ít có ai giống như Hàn Giang Ly tự tìm đường chết đắc tội với người ở khắp nơi, nhưng hắn có thể quậy tới bây giờ vẫn chưa chết, việc này chứng minh Hàn Giang Ly có chút bản lĩnh.

Tô Tín đã nổi sát tâm, Hàn Giang Ly cũng lập tức sử dụng con bài chưa lật của mình.

Hai tay Hàn Giang Ly kết ấn, quanh thân toát ra khí tức kỳ dị, dường như là ma khí, nhưng lại ẩn chứa một chút ý hư vô của đạo gia.

Tùy theo ấn pháp rơi xuống, một ngôi sao đen ngòm xuất hiện trong không trung, Hàn Giang Ly chỉ một cái, ma khí và ánh sao dâng lên, thoáng chốc ma quang chói lòa nổ nát lĩnh vực kiếm khí của Tô Tín.

Tô Tín nhướng chân mày, hắn biết ngay Hàn Giang Ly có sống đến hiện tại, hơn nữa tu luyện đến cảnh giới Dương Thần thì chắc chắn là có kỳ ngộ khác và con bài chưa lật.

Trên đời không thiếu người có thể biến một môn công pháp cấp thấp tu luyện đến cảnh giới cấp cao, ví dụ Ưng Trảo Công của Thiết Ngạo, La Hán Quyền của Thiếu Lâm Tự Huyền Minh.

Tất cả đều là điển phạm diễn biến một môn võ kỹ cấp thấp ra biến hóa vô tận.

Nhưng những người này chẳng những tu luyện công pháp cấp thấp, lúc Thiết Chiến tu luyện Ưng Trảo Công còn từng tu luyện bí pháp Thiên Bằng Bác Long Quyết từng cướp của Đại Tấn, Huyền Minh chắc chắn từng tu luyện công pháp bí truyền của Thiếu Lâm Tự, Hàn Giang Ly này cũng giống như vậy.

Chương 1795 - Cướp giết (2)

Cướp giết (2)

Hàn Giang Ly tu luyện Trích Tinh Thủ, đồng thời bản thân hẳn là cũng có một môn công pháp bất phàm làm con bài chưa lật để giữ mạng, giống như những gì Hàn Giang Ly đang thi triển ra.

Tô Tín thấy môn võ kỹ này hơi quen mắt, dường như là công pháp của Tinh Nguyệt Ma Tông, một chi nhánh ma đạo thượng cổ, Tô Tín mơ hồ từng thấy trong một điển tịch.

Tinh Nguyệt Ma Tông biến mất từ lâu lắm rồi, cho nên Tô Tín cũng không biết công pháp của họ như thế nào.

Nhưng mấy chuyện này không sao cả, trước lực lượng tuyệt đối áp chế thì chiêu trò gì đều vô dụng!

Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín chém ra một lớp sóng gợn kỳ dị, ánh kiếm màu máu xé rách thiên địa. Ở trong mắt Hàn Giang Ly, trên trời dưới đất chỉ có đường kiếm của Tô Tín tồn tại, thời gian và không gian đều bị phong tỏa, ánh kiếm chỉ tới đâu là hư không vỡ vụn!

Dung hợp vô số kiếm đạo, Kiếm Nhị Thập Tam của Tô Tín bị hắn diễn biến đến cực độ, kiếm đạo đã đến cực độ.

Tuy chỉ là một kiếm đơn giản, nhưng trong đó cũng có vô số chí lý kiếm đạo diễn biến mà ra.

Hàn Giang Ly gầm lên một tiếng, tay nắm Ma Tinh rớt xuống đất, nhưng tất cả đều bị ánh kiếm xé rách, một kiếm lóe tia sáng lạnh, hư không tịch diệt!

Kiếm ý cường đại đâm vào người, Hàn Giang Ly thoáng chốc phun ra một búng máu, trong mắt vụt qua tia sáng khó tin.

Sức bật của Tô Tín này quả thực dũng mãnh kinh người, chẳng lẽ hắn đã đến cảnh giới như đám người Lâm Tông Việt?

Hàn Giang Ly lúc này còn chưa hiểu rõ thực lực của Tô Tín, trong ấn tượng của hắn thì tồn tại cảnh giới Dương Thần cấp bậc như Lâm Tông Việt là người mạnh nhất, tuy Hàn Giang Ly từng đấu với Tô Tín một lần, nhưng lần đó chỉ thăm dò, hắn không thể nào ngờ thực lực thật sự của Tô Tín thế nhưng khủng bố như vậy, dù Hàn Giang Ly đã vận dụng con bài chưa lật thế nhưng vẫn bị một chiêu trọng thương.

Ánh sao lấp lóe, trong khoảnh khắc thân hình của Hàn Giang Ly như ánh sao, chớp mắt xuất hiện cách xa hơn trăm trượng.

Trận này không đánh nổi nữa, thực lực của Tô Tín mạnh vượt sức tưởng tượng, hắn chỉ hy vọng có thể trốn thoát một mạng, chỉ cần cho hắn nói ra mọi chuyện trong hôm nay thì Tô Tín chết chắc!

Nhưng khi Hàn Giang Ly vụt ngẩng đầu, trông thấy cảnh tượng khiến hắn hoảng sợ.

Thân hình Tô Tín như rồng bay, chớp mắt lao đến trước mặt Hàn Giang Ly, một chân đạp xuống như muốn đạp vỡ mặt đất này.

Hàn Giang Ly đánh ra một đấm, thoáng chốc cảm giác sức lực to lớn truyền đến, thậm chí cánh tay của hắn phát ra tiếng xương vỡ vụn, sức mạnh thân thể của Tô Tín cũng dũng mãnh khủng bố!

Đáy mắt Tô Tín lóe tia đùa cợt, tuy Hàn Giang Ly thường xuyên tìm đường chết nhưng lại rất sợ chết, cho dù đến hiện tại vẫn không lựa chọn thiêu đốt tinh huyết liều mạng.

Tiếc rằng Hàn Giang Ly không lựa chọn liều mạng, nhưng Tô Tín chuẩn bị lấy mạng của hắn!

Hai tay Tô Tín kết ấn, trong khoảnh khắc muôn vàn kiếm khí bùng nổ, Hàn Giang Ly vội ra tay chặn lại.

Tuy Hàn Giang Ly bị Tô Tín phế tay phải, nhưng ít nhất còn có tay trái.

Nhưng ngay lúc này, một thanh tiểu kiếm nguyên thần màu vàng giấu trong hàng vạn kiếm khí lặng lẽ đâm vào đầu Hàn Giang Ly, khiến hắn phát ra tiếng thét đau đớn.

Tô Tín lắc người, đánh ra một đấm, quyền ý kinh thiên duy ngã độc tôn, thoáng chốc vang tiếng xương gãy, khí tức trên người Hàn Giang Ly bỗng chốc rơi xuống bằng không.

Lúc này Hàn Giang Ly còn chưa chết, nhưng hắn trơ mắt nhìn Tô Tín đi đến trước mắt mình, chỉ vào đan điền của hắn, thoáng chốc khí huyết trong người điên cuồng chảy vào người của Tô Tín, trong khoảnh khắc đã bị hút hết sạch.

“Huyết … Ma … “

Hàn Giang Ly không cam lòng trợn to hai mắt, nhưng không cách nào thốt ra chữ cuối cùng.

Hàn Giang Ly chẳng những phát hiện ra bí mật có thể khiến Tô Tín trở thành kẻ thù chung của triều đình, càng phát hiện ra bí mật có thể khiến Tô Tín trở thành kẻ thù chung của võ lâm, đáng tiếc, những bí mật này đã định sẵn không thể thốt ra khỏi môi Hàn Giang Ly.

Tô Tín tháo mặt nạ xuống, bên chân của hắn là xác chết vô cùng thê thảm của Hàn Giang Ly.

Kinh mạch bị kiếm khí cắt nát, cốt cách bị sức mạnh cường đại nổ nát, đan điền bị chỉ kình quán thông dẫn đến máu chảy khô, Tô Tín cố ý biến xác chết thành như vậy, dù là những y sư của Dược Vương Cốc chuyên môn nghiên cứu huyền bí trong cơ thể con người cũng tuyệt đối nhìn không ra manh mối.

Hấp thu khí huyết toàn thân Hàn Giang Ly, Tô Tín có chút đáng tiếc lắc đầu, ép đa số khí huyết ra ngoài người, tạo biểu hiện giả máu của Hàn Giang Ly đều thấm vào lòng đất.

Tô Tín làm như vậy chẳng những là vì bố trí một hiện trường hoàn mỹ, thật sự là hiện tại không có thời gian rảnh cho Tô Tín luyện hóa mớ khí huyết này.

Tô Tín đương nhiên biết lợi và hại của Di Thần Hoán Huyết đại pháp, thu nạp máu của một võ giả cảnh giới Dương Thần còn mạnh hơn hắn bế quan khổ tu mấy năm được đến lực lượng.

Đương nhiên, loại lực lượng thành công nhanh này vừa ảnh hưởng tâm tình, vừa đọng nhiều tạp chất trong người, khiến lực lượng của mình không tiếp tục 'Thuần túy'.

Chương 1796 - Thiếu kiên nhẫn

Thiếu kiên nhẫn

Lần trước Tô Tín hấp thu máu của Hoan Hỉ giáo Vu Chi Kỳ cũng mất một năm bế quan mới hoàn toàn loại bỏ tác dụng phụ, hiện tại Tô Tín không có nhiều thời gian bế quan, hắn đành ép ra nhiều khí huyết, tiện thể bài trừ tạp chất trong đó luôn.

Hiệu quả làm như vậy kém hơn cẩn thận luyện hóa khí huyết nhiều, ít nhất thiếu một phần ba lực lượng so với luyện hóa khí huyết.

Sau khi giết Hàn Giang Ly, Tô Tín ẩn nấp thân hình, trở về Giang Hoài Đạo.

Cùng lúc đó, đám người Trầm Vô Danh nhận được tin thế lực nhà mình hoặc là thế lực dựa vào họ bị người của Kim Trướng Hãn Quốc ra tay tổn hại nặng thậm chí là tiêu diệt, điều này khiến đám người Trầm Vô Danh tức giận vỗ bàn.

Lúc trước bọn họ muốn câu giờ với Tô Tín là vì họ có tự tin, cho rằng Kim Trướng Hãn Quốc sẽ không xuống tay với họ nhanh như vậy, bởi vì bọn họ cũng biết tin Kim Trướng Hãn Quốc lần này mưu đồ rất lớn, muốn nhập chủ Trung Nguyên cho nên kiềm chế không có đốt nhà giết người cướp của.

Nhưng hiển nhiên người Kim Trướng Hãn Quốc không nghe theo mệnh lệnh của Đại hãn mình, đã động chạm đến ích lợi của đám người Trầm Vô Danh.

Đám người Trầm Vô Danh không phải ngớ ngẩn, bọn họ đương nhiên biết như vậy thì hậu quả là cái gì.

Đám người Kim Trướng Hãn Quốc sau khi được đến chỗ tốt sẽ không chịu để yên, có lần đầu tiên thì có lần thứ hai, đám người Trầm Vô Danh không thể lùi bước mãi được.

Cho nên hiện tại sốt ruột không phải Tô Tín mà là nhóm Trầm Vô Danh.

Sự tình mới phát sinh ngày thứ hai đã có người không kiềm được chủ động đi tìm Tô Tín, người đến là bang chủ Niên bang, Đoạn Long Thủ Kim Cửu Nguyệt.

Niên bang có cửa hàng lớn nhất, cho nên Tô Tín lén sai khiến, đám võ giả Kim Trướng Hãn Quốc đã gia nhập Thiên Tru Minh không còn cố kỵ, tùy ý giết chóc hại Niên bang chịu tổn thất lớn nhất.

Cho nên lần này Kim Cửu Nguyệt thật sự không kiềm được, chủ động đến tìm Tô Tín bàn chuyện thành lập liên minh.

Kim Cửu Nguyệt vừa vào cửa đã nói thẳng:

“Tô đại nhân, có biết chuyện Kim Trướng Hãn Quốc không trói buộc được thuộc hạ, càn rỡ giết chóc trong võ lâm Trung Nguyên không?”

Vẻ mặt Tô Tín bình thản rót một ly trà cho Kim Cửu Nguyệt, nói:

“Đương nhiên biết.”

Kim Cửu Nguyệt vội nói:

“Vậy Tô đại nhân còn chờ cái gì? Trực tiếp triệu tập người khác trong Thiên Hạ Thất Bang nghị sự, cố gắng nhanh chóng tổ thành liên minh chống cự Kim Trướng Hãn Quốc!”

Tô Tín uống một ngụm trà, liếc qua Kim Cửu Nguyệt:

“Kim bang chủ, lúc trước là các ngươi muốn kéo dài thời gian, bây giờ các ngươi sốt ruột rồi?”

Kim Cửu Nguyệt vờ như không nghe hiểu mỉa mai trong câu nói của Tô Tín, hắn lập tức nói:

“Ta không kéo dài chuyện liên minh, nếu bây giờ Tô đại nhân triệu tập bang phái khác nghị sự, ta là người đầu tiên đồng ý liên minh.”

Kim Cửu Nguyệt thật sự sốt ruột, nếu không thì hắn đã không dễ dàng nhả ra như vậy.

Thậm chí nếu Kim Cửu Nguyệt có thân phận và thực lực như Tô Tín thì đã lập tức triệu tập Thiên Hạ Thất Bang nghị sự.

Nhưng Tô Tín vẫn lắc đầu, nói:

“Vẫn không được.”

“Tại sao không được?”

Tô Tín thản nhiên nói:

“Triệu tập mấy người khác nghị sự thì có ích lợi gì? Không đề cử ra một minh chủ thì ai thống soái toàn cục?”

Kim Cửu Nguyệt vội nói:

“Tạm không cần minh chủ, mọi người ra tay với trạng thái liên minh!”

Tô Tín lắc đầu nói:

“Tuyệt đối không được, Thiên Hạ Thất Bang có mấy vạn bang chúng có sức đánh một trận, những tiểu tông môn có sức chiến đấu từ cảnh giới Hậu Thiên trở lên cũng hơn mười vạn, nhiều người như vậy không có một minh chủ thống lĩnh thì sẽ xảy ra

sai lầm. Dù có thể mặc kệ đám người giang hồ, nhưng ta phải chịu trách nhiệm với quân đội triều đình ta.”

Kim Cửu Nguyệt híp mắt, Tô Tín vẫn còn muốn vị trí minh chủ?

Kim Cửu Nguyệt nghiến răng nghiến lợi nói:

“Tô đại nhân, ngươi đặt nặng vị trí minh chủ đến thế sao? Phải biết rằng hiện tại bị tổn hại cũng có người của triều đình ngươi!”

Tô Tín đương nhiên nói:

“Ta đương nhiên biết, Hoàng Thất Cung Phụng Hàn Giang Ly cảnh giới Dương Thần của Đại Chu ta chết trong tay võ giả Kim Trướng Hãn Quốc, quân đội Đại Chu ở địa phương Giang Hoài Đạo cũng bị đánh gục, tổn thất thảm trọng.”

Kim Cửu Nguyệt câm nín, ngươi biết Đại Chu của ngươi chịu tổn thất lớn như vậy mà còn ở đây câu giờ, chỉ vì vị trí minh chủ? Hiện tại Kim Cửu Nguyệt không hiểu ý tưởng của Tô Tín là thế nào.

“Nếu đã vậy thì tại sao Tô đại nhân còn muốn lãng phí thời gian ở đây? Chẳng lẽ ngươi không sợ kéo dài càng lâu thì lực lượng triều đình bị tổn thất càng lớn sao?”

Đáy mắt Tô Tín vụt qua một chút vẻ đùa cợt nói:

“Sợ? Đâu phải lực lượng của ta bị tổn thất, tại sao ta phải sợ?”

“Kim bang chủ, ta là ta, triều đình là triều đình, ta vì triều đình mà dốc hết tâm huyết đánh lui Kim Trướng Hãn Quốc, tự nhiên nên lấy được một ít chỗ tốt, đúng không?”

Nghe Tô Tín nói như vậy, Kim Cửu Nguyệt cảm thấy người lạnh lẽo, hắn đã hiểu ý của Tô Tín, thậm chí ngay cả bản thân hắn đều xem nhẹ điểm này.

Tô Tín có thể đại biểu triều đình, nhưng triều đình cũng không cách nào đại biểu Tô Tín.

Chương 1797 - Thiếu kiên nhẫn (2)

Thiếu kiên nhẫn (2)

Tuy Tô Tín là người của triều đình, nhưng sự thực thì cũng có ích lợi của riêng mình, hiện giờ lực lượng của Tô Tín ở Tây Bắc Đạo, Kim Trướng Hãn Quốc đã không thể nào đi tiến công nơi đó, dù vùng đất Trung Nguyên bị tổn thất một ít lực lượng, chỉ cần lòng dạ Tô Tín cứng rắn, những lực lượng bị mất mát đó liên quan gì tới hắn?

Còn về lòng dạ của Tô Tín có đủ cứng hay không thì đương nhiên là có, dù sao có tiền lệ rồi, bên Đại Chu chết một võ giả cảnh giới Dương Thần, nguyên quân đội một đạo bị đánh gục mà Tô Tín không có chút phản ứng, có thể tưởng tượng hắn rốt cuộc là thái độ gì.

Tô Tín thản nhiên nhìn Kim Cửu Nguyệt, hắn muốn hiệu quả như vậy.

Đôi khi ngươi bày ra tư thái hờ hững, đối phương ngược lại sẽ càng thêm sốt ruột.

Đương nhiên sự thực cũng giống như vậy, Kim Cửu Nguyệt suy sụp phát hiện chính mình không giằng co thắng Tô Tín nổi.

Tô Tín có thể cứng rắn lòng dạ bỏ mặc lực lượng của triều đình, nhưng Kim Cửu Nguyệt không thể bỏ mặc Niên bang mà chính mình dốc sức làm ra.

Lúc này Tô Tín bỗng nhiên nói tiếp:

“Kim bang chủ, thật ra có khi lui về phía sau một bước cũng không tệ, hiện tại Niên bang được gọi là đại bang đệ nhất thiên hạ, nhưng trên thực tế các ngươi cũng chỉ nhờ vào đông người, chắc các ngươi đều biết điểm này.”

“Dù giao vị trí minh chủ vào tay các ngươi cũng chỉ là khoai lang phỏng tay, ăn ngon nhưng khó nuốt, nói câu không lọt tai, thực lực của Niên bang các ngươi hiện tại chưa xứng vị trí đứng đầu bảy bang.”

“Nếu các ngươi có thể thông qua thực lực tuyệt đối đoạt được vị trí này thì dễ nói, nhưng thông qua danh vọng trở thành minh chủ cướp lấy vị trí đứng đầu bảy bang, sợ rằng có danh mà không thực.”

“Khi đó Thất Hùng Hội sẽ cam lòng sao? Tranh Kiếm Minh sẽ đồng ý sao? Đến lúc đó không biết có ngồi vững trên vị trí này hay không?”

“Thuở Cầm Kiếm ngũ phái cứng rắn nhất, Kiếm Thần Sơn, Danh Kiếm Sơn Trang, Dịch Kiếm môn đều có thực lực đứng đầu Cầm Kiếm ngũ phái, nhưng ba phái này không có một người giở trò, Dịch Kiếm môn dựa vào thực lực của mình đi lên vị trí đứng đầu Cầm Kiếm ngũ phái, ngươi có từng thấy Danh Kiếm Sơn Trang và Kiếm Thần Sơn đi khiêu khích?”

“Dù sau này Danh Kiếm Sơn Trang trở thành đứng đầu Cầm Kiếm ngũ phái thì cũng chờ Kiếm Thần Sơn suy nhược, Dịch Kiếm môn bị thương nguyên khí nặng mới dám hành động.”

“Niên bang bây giờ cũng giống như vậy, Kim bang chủ, cẩn thận một ít luôn không sai.”

Kim Cửu Nguyệt im lặng nghe, hắn đương nhiên không hoàn toàn tin vào lời của Tô Tín, thậm chí nếu hắn có cơ hội lên vị trí đứng đầu Thiên Hạ Thất Bang thì dù biết có phiêu lưu hắn vẫn sẽ làm.

Chẳng qua là hiện tại cơ hội này rất xa vời, hắn đã sắp không chống đỡ được, cho nên trước mắt phải cố gắng nhanh chóng giải quyết Kim Trướng Hãn Quốc là hơn.

Kim Cửu Nguyệt nói thẳng với Tô Tín:

“Tại hạ nguyện ý ủng hộ Tô đại nhân ngươi trở thành minh chủ, chỉ hy vọng đến lúc đó Tô đại nhân có thể giữ lời hứa, cố gắng nhanh chóng triệu tập Thiên Hạ Thất Bang khác tổ thành liên minh, chống lại Kim Trướng Hãn Quốc.”

Sau khi nói xong, Kim Cửu Nguyệt trực tiếp xoay người rời đi, Tô Tín lộ nụ cười lạnh lùng.

Không đến đường cùng thì có một số người sẽ không thỏa hiệp, Kim Cửu Nguyệt xem như người thông minh, ít nhất hắn biết khi nào nên lòng tham, khi nào không nên tham lam.

Bây giờ Kim Cửu Nguyệt đã đưa ra hứa hẹn, khiến Tô Tín nhìn thấy cái nhìn của Thiên Hạ Thất Bang đối với chuyện

này, vậy Tô Tín không cần ở đây bị động chờ chờ đợi, hắn không muốn giằng co như vậy, nên chủ động ra tay rồi.

Chờ ban đêm buông xuống, Tô Tín đi vào phòng sắp xếp cho Kim Ngọc Lâu Lưu Thiên Phóng.

Nhìn thấy Tô Tín tiến đến, đáy mắt Lưu Thiên Phóng lóe tia kinh ngạc, sau đó cười hỏi:

“Không biết Tô đại nhân đến đây là vì chuyện gì?”

Tô Tín không nói nhảm nhiều, hắn trực tiếp bảo:

“Trước đó bang chủ Niên bang Kim Cửu Nguyệt đã tìm ta, đồng ý đề cử ta làm minh chủ của liên minh này, hiện tại ta cũng muốn nghe ý kiến của Lưu lâu chủ.”

Lưu Thiên Phóng híp mắt, hắn cũng không ngờ Kim Cửu Nguyệt thiếu kiên nhẫn như vậy, cúi đầu mau đến thế.

Lưu Thiên Phóng cười giả lả nói:

“Ta thì có ý kiến gì? mấy người khác đều đề cử Tô đại nhân làm minh chủ thì ta tự nhiên là sẽ không phản đối.”

Vẻ mặt Tô Tín nửa cười nửa không nhìn Lưu Thiên Phóng, trong Thiên Hạ Thất Bang, chỉ có Lưu Thiên Phóng là khôn ngoan nhất, hơn nữa Kim Ngọc Lâu không đắc tội ai trong Thiên Hạ Thất Bang, là thế lực trung lập tuyệt đối.

Nhưng Lưu Thiên Phóng muốn đi theo số đông cũng không được, có Tô Tín ở, hôm nay hắn phải cho Tô Tín một kết quả mới được.

Lưu Thiên Phóng làm người rất khôn khéo, Tô Tín muốn Lưu Thiên Phóng cho một hứa hẹn, nhưng trước khi có kết quả cuối cùng, Lưu Thiên Phóng sẽ chỉ vờ vịt lảng tránh.

Thật ra Lưu Thiên Phóng từng mơ ước vị trí minh chủ, nhưng hắn tự biết thân biết phận, ngẫm nghĩ kỹ liền tự biết vị trí minh chủ sẽ không đến lượt hắn ngồi.

Bàn về thực lực, Lưu Thiên Phóng không tính mạnh nhưng cũng không yếu, nhưng hắn tuyệt đối không có thực lực sáng mắt như Địch Kinh Phi và Tô Tín.

Chương 1798 - Giao dịch

Giao dịch

Hơn nữa nền móng của Kim Ngọc Lâu bọn họ rất mỏng, lúc đầu Kim Ngọc Lâu chỉ là một tổ chức xuất thân giao dịch giang hồ, chuyên môn phụ trách buôn bán một ít tin tức, giống như Thiên Cơ Cốc.

Về sau Lưu Thiên Phóng nổi lên mới phát triển Kim Ngọc Lâu thành một trong Thiên Hạ Thất Bang.

Chẳng qua dù là vậy Kim Ngọc Lâu vẫn không thể tranh phong với Thiên Hạ Thất Bang khác, võ giả cảnh giới Dung Thần trong Kim Ngọc Lâu bọn họ chỉ có ba người, còn mặt ngoài hòa thuận nhưng không hợp lòng với Lưu Thiên Phóng, đệ tử thì không nhiều, cho nên vị trí minh chủ đến lượt ai cũng không tới lượt Lưu Thiên Phóng.

Từ lúc đến thì Lưu Thiên Phóng đã quyết định không xen vào, cũng không dễ dàng tỏ thái độ, hết thảy thuận theo số đông.

Tô Tín nhìn Lưu Thiên Phóng, thản nhiên nói:

“Lưu lâu chủ, Kim Ngọc Lâu có thể đi đến bước này không dễ dàng, thế gian này có vài thứ cũng không phải ngươi không lựa chọn là được.”

“Ta nhất định phải chiếm vị trí minh chủ này, bang chủ Niên bang Kim Cửu Nguyệt đã đồng ý ủng hộ ta làm minh chủ.”

Lưu Thiên Phóng cười cười:

“Chuyện này không lạ, Niên bang làm ăn lớn nhất, cho nên bọn họ cũng sốt ruột nhất.”

Tô Tín nhìn Lưu Thiên Phóng, thản nhiên hỏi:

“Niên bang sốt ruột, chẳng lẽ Lưu lâu chủ ngươi không sốt ruột sao?”

Lưu Thiên Phóng kinh ngạc hỏi:

“Ta sốt ruột cái gì?”

Kim Ngọc Lâu ở trong Giang Đông, thậm chí Kim Trướng Hãn Quốc không đánh tới nơi được, người Thiên Tru Minh

của Tô Tín âm thầm ra tay với Thiên Hạ Thất Bang, Kim Ngọc Lâu chỉ mất một chút thế lực vùng ngoài, tổng bộ Kim Ngọc Lâu không bị gì, cho nên Lưu Thiên Phóng không nóng nảy.

Tô Tín thản nhiên nói:

“Lưu lâu chủ tốn bao công sức gầy dựng cơ nghiệp Kim Ngọc Lâu như bây giờ, nhưng ngươi cam tâm đợi khi mình già giao cho người khác sao?”

“Không phải ta lắm miệng, mà là Lưu lâu chủ ngươi làm người tuy rằng khôn khéo mọi mặt, nhưng đôi khi tihếu sự tàn nhẫn.”

“Mấy vị phó lâu chủ thực quyền của Kim Ngọc Lâu bằng mặt không bằng lòng với ngươi, vị trí lâu chủ này ngươi định về sau để lại cho bọn họ hay cho nhi tử của mình?”

“Ta đã giao tiếp với lệnh công tử Lưu Kiêu, tuy năm xưa hắn cũng xếp vào Nhân bảng, nhưng hiện tại vẫn chỉ là cảnh giới Hóa Thần.”

“Đương nhiên hiện tại có Lưu lâu chủ ở, thực lực chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là năng lực.”

“Hiện tại có Lưu lâu chủ che chở, Lưu Kiêu có thể đảm nhiệm chức vụ thực quyền trong Kim Ngọc Lâu, nhưng lỡ như ngươi không ở thì sao? Hoặc là phó lâu chủ Kim Ngọc Lâu khác dẫn đầu thăng cấp đến cảnh giới Dương Thần, dùng sức mạnh đè người thì ngươi định làm sao?”

Lưu Thiên Phóng nhíu mày, Tô Tín nói mấy thứ này hắn đều đã suy nghĩ rồi, thậm chí tình huống hắn đang gặp hơi giống Địch Kinh Phi.

Chỉ khác là bên Địch Kinh Phi hoàn toàn là bản thân Địch Vân Phi không cứu được, Địch Vân Phi chỉ cần đến mức độ trung bình, có Địch Kinh Phi làm hậu thuẫn thì Địch Vân Phi vẫn có thể an ổn điều khiển Tranh Kiếm Minh.

Bên Kim Ngọc Lâu thì hoàn toàn là do Kim Ngọc Lâu.

Tiềm lực và năng lực của Lưu Kiêu xuất sắc hơn Địch Vân Phi nhiều, tiếc rằng mấy phó lâu chủ trong Kim Ngọc Lâu cũng dã

tâm bừng bừng, bọn họ muốn càng nhiều.

Tô Tín nói thủ đoạn của Lưu Thiên Phóng không đủ tàn nhẫn, điều này thì Lưu Thiên Phóng hơi không phục.

Lưu Thiên Phóng cũng muốn thủ đoạn tàn nhẫn, bất đắc dĩ phó lâu chủ Kim Ngọc Lâu khác cơ hồ đều có ý đồ khác, nếu hắn tàn nhẫn một chút, giết hết những người có lòng dạ khác, phỏng chừng Kim Ngọc Lâu sẽ hoàn toàn sụp đổ, ít nhất tổn thất hơn một nửa thực lực.

Tô Tín bỗng nhiên nói:

“Lưu lâu chủ, ta và lệnh công tử cũng xem như từng quen biết, cho nên ta sẽ tặng một thứ cho hắn, khiến hắn có thể ngồi vững vị trí lâu chủ Kim Ngọc Lâu.”

Lưu Thiên Phóng vụt ngẩng đầu, hỏi:

“Cái gì?”

Khóe môi Tô Tín cong lên:

“Vị trí tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Đông Đạo đã đủ chưa?”

Lưu Thiên Phóng không phải kẻ ngốc, nghe Tô Tín nói sơ liền hiểu ý, Tô Tín định để chính hắn và triều đình trở thành núi dựa của Lưu Kiêu, kinh sợ những người không yên phận trong Kim Ngọc Lâu!

Khi Lưu Kiêu trở thành tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Giang Đông Đạo thì hắn là người của triều đình, hơn nữa vị trí này do Tô Tín tiến cử, cho nên hắn cũng sẽ thành người của Tô Tín.

Vậy thì nếu đám người Kim Ngọc Lâu muốn âm thầm giở trò cũng sẽ dè dặt hơn, có lẽ Lưu Thiên Phóng sẽ bởi vì các loại băn khoăn không động vào bọn họ, nhưng triều đình và Tô Tín thì chẳng cần kiêng dè cái gì.

Thậm chí chỉ cần có đầy đủ thời gian, Lưu Kiêu hoàn toàn điều khiển Kim Ngọc Lâu cũng không phải việc khó gì.

Còn về khiến nhi tử của mình trở thành tay sai triều đình, gia nhập Lục Phiến Môn, chuyện nhỏ đó không làm Lưu Thiên

Phóng có chút gì gánh nặng tâm lý.

Thiên Hạ Thất Bang vốn xuất thân từ lùm cỏ, không chú trọng nhiều, họ không phải mấy tông môn chính đạo, Kim Ngọc Lâu luôn đặt ích lợi lên hàng đầu.

Huống hồ Thái Hành Sơn Trại hợp sức với Đại Chu, Kha Yển Nguyệt trở thành Hoàng Thất Cung Phụng của Đại Chu, nhị đương gia Cơ Phong Ca thành Tứ Đại Thần Bổ Lục Phiến Môn, chuyện này đã lan truyền trên giang hồ, tuy có một số người lên án, nhưng không ảnh hưởng toàn cục, ít nhất hiện tại đổi Lưu Thiên Phóng thành Kha Yển Nguyệt thì hắn cũng sẽ không có áp lực tâm ý.

Chương 1799 - Giao dịch (2)

Giao dịch (2)

Trong mắt Lưu Thiên Phóng lộ chút ý cười, chắp tay nối với Tô Tín:

“Tô đại nhân, bánh ít đi, bánh quy lại, ta nhận tình này của ngươi, ngươi yên tâm, lần này vị trí minh chủ tất nhiên là của ngươi, sau này Kim Ngọc Lâu ta nguyện ý trở thành minh hữu của Tô đại nhân, chỉ cần Tô đại nhân có việc sai khiến, Kim Ngọc Lâu ta muôn lần chết không chối từ!”

Tô Tín cười chắp tay, trực tiếp đi ra cửa.

Có thể kiếm được Kim Ngọc Lâu ủng hộ đã đủ, Lưu Thiên Phóng nói gì mà muôn lần chết không chối từ thì nghe vui tai chứ đừng tin thật.

Nhiệm vụ chính yêu cầu Tô Tín thành lập liên minh, thế lực nhất định phải lớn hơn tổng thế lực của Thiên Hạ Thất Bang 60%, hiện tại Tô Tín đã sắp đạt tới rồi.

Trước mắt Cái Bang chỉ còn cái tên, Thiên Hạ Thất Bang kỳ thực là Thiên Hạ Lục Bang.

Tô Tín đã được Niên bang và Kim Ngọc Lâu ủng hộ, cộng thêm Anh Hùng Hội sẽ ủng hộ hắn trăm phần trăm, thật ra Tô Tín đã được một nửa lực lượng trong Thiên Hạ Thất Bang, chỉ thiếu một chút là có thể hoàn thành nhiệm vụ chính.

Còn lại ba phái, Thất Hùng Hội thực lực cường đại, truyền thừa lâu dài, tuy gần mấy năm nay hơi suy sụp, nhưng năm hội chủ không dễ đối phó, đặc biệt là Trầm Vô Danh, xếp hạng tám trong Địa bảng, xếp hạng cao hơn Tô Tín rất nhiều.

Đương nhiên danh sách không chính xác, chỉ có thể làm tham khảo.

Giống như lúc trước Trầm Vô Danh thăm dò Tô Tín, chẳng những không thăm dò được gì, ngược lại nhận ra điều khiển lực lượng kém hơn Tô Tín một bậc.

Dù vậy, Trầm Vô Danh cũng có thực lực và tự tin tranh đoạt vị trí minh chủ, huống hồ con người của Trầm Vô Danh đầy dã tâm, xem biểu hiện lúc trước của hắn là biết.

Trừ Thất Hùng Hội ra, Tranh Kiếm Minh cũng rất hóc búa.

Thật ra thực lực của Tranh Kiếm Minh không quá mạnh, bởi vì nội tình trong Tranh Kiếm Minh quá ít, dù đông người nhưng thật ra đa số đều là ô hợp.

Toàn bộ Tranh Kiếm Minh, người duy nhất khiến Tô Tín kiêng kỵ thật ra chỉ có một người, đó là Địch Kinh Phi.

Tô Tín không thể nhìn thấu người này, cho nên hắn cũng cực kỳ cảnh giác.

Tô Tín không định động Thất Hùng Hội và Tranh Kiếm Minh, bây giờ chỉ còn một phái mà hắn có thể du thuyết, là Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

Nghĩ đến đây, Tô Tín trực tiếp đi tới chỗ Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

Tô Tín bỗng nhiên tới chơi khiến Hàn Thiên Sơn rất sửng sốt, nhưng tiếp theo hắn thầm cười nhạt, chắc chắn Tô Tín không giằng co nổi với bọn họ, định bàn về việc minh chủ liên minh.

Hàn Thiên Sơn hẹp hòi ích kỷ nhất, lúc trước Tô Tín dám làm Bích Huyết Thanh Sơn Đường bọn họ mất mặt, dám giết người của Bích Huyết Thanh Sơn Đường, lúc trước Hàn Thiên Sơn vì băn khoăn thân phận của Tô Tín, cộng thêm thù hận chưa đến mức không chết không ngừng nên Hàn Thiên Sơn không vì mấy chuyện này mà báo thù Tô Tín quy mô lớn.

Nghĩ đến đây, khóe môi Hàn Thiên Sơn hơi cong lên, nói:

“Nếu Tô đại nhân đã đến rồi thì mời vào, có phải muốn bàn chuyện liên minh với ta không?”

Tô Tín đóng cửa lại thản nhiên nói:

“Đúng là việc này.”

Hàn Thiên Sơn giả vờ khó xử lắc đầu nói:

“Tô đại nhân, chuyện này hơi khó, ngươi cũng biết vị trí minh chủ mang đến thanh danh, cho dù ta không tranh cũng sẽ có người khác đi tranh.”

Tô Tín thản nhiên nói:

“Mấy người khác thì không cần quản, chỉ cần Hàn đường chủ ngươi trong lần nghị sự sau ủng hộ ta đã đủ.”

Hàn Thiên Sơn sửng sốt, sao Tô Tín thẳng thắn thế?

Nhưng Hàn Thiên Sơn không để ý nhiều, cười tủm tỉm nói:

“Tô đại nhân muốn được ta ủng hộ thì phải tính lại món nợ giữa chúng ta, mấy năm nay Bích Huyết Thanh Sơn Đường ta chịu thiệt nhiều trên tay Tô đại nhân, như vậy đi, chỉ cần Tô đại nhân ngươi … “

Hàn Thiên Sơn còn chưa nói xong liền bị Tô Tín trực tiếp đánh gãy.

Tô Tín trực tiếp vung tay lên nói:

“Xóa bỏ những ân oán cũ, ta có thể bỏ qua cho Bích Huyết Thanh Sơn Đường các ngươi một lần.”

Câu sau bị Hàn Thiên Sơn nghẹn lại trong bụng, Hàn Thiên Sơn dùng ánh mắt không tin được nhìn Tô Tín, hắn nói cái gì? Bỏ qua cho Bích Huyết Thanh Sơn Đường một lần?

Hàn Thiên Sơn giận dữ cười gằn:

“Tô đại nhân, ngươi đến đây rốt cuộc là cầu người hay uy hiếp người? Bích Huyết Thanh Sơn Đường ta còn cần được ngươi bỏ qua?”

Lúc này Hàn Thiên Sơn thậm chí hoài nghi Tô Tín đã phát điên, lời như thế cũng nói ra được.

Chính mình còn chưa nêu điều kiện, không ngờ Tô Tín nói gì mà xóa bỏ ân oán cũ, nói bằng giọng điệu ban ơn, quả thực là không biết điều!

Hàn Thiên Sơn nhìn Tô Tín trước mắt mình, hiện tại hắn có chút hoài nghi người trước mắt phải chăng bị ai dịch dung cải trang, bởi vì Tô Tín trong ấn tượng của hắn không ngốc như vậy.

Hàn Thiên Sơn còn chưa tính rõ món nợ ân oán cũ, kết quả hiện tại Tô Tín thế nhưng nói cái gì ân oán chấm dứt, không phải không biết điều thì gọi là gì?

Nhưng ngay lúc này, đáy mắt Tô Tín lóe tia sáng lạnh nói:

"Hàn đường chủ, xem ra ngươi còn có ý đồ khác? Nếu ngươi không muốn chấm dứt ân oán với ta, vậy ta đành diệt Bích Huyết Thanh Sơn Đường ngươi."

Hàn Thiên Sơn tức giận cười gằn nói:

"Diệt Bích Huyết Thanh Sơn Đường ta? Tô Tín, ngươi lớn lối thật! Ngươi thật sự cho rằng ngươi là Lục Địa Thần Tiên cảnh giới Chân Vũ sao?

Chương 1800 - Quả hồng mềm

Quả hồng mềm

Tô Tín trầm giọng nói:

"Như thế nào, ngươi không tin? Vậy ngươi cứ thử đi, thử xem ta có dám diệt Bích Huyết Thanh Sơn Đường không?!"

"Ba phái Niên bang, Kim Ngọc Lâu, Anh Hùng Hội đã đồng ý giúp ta, tập hợp một nửa lực lượng của Thiên Hạ Thất Bang, liên minh lần này đã thành công một nửa."

"Hiện giờ ta không động vào Thất Hùng Hội, Tranh Kiếm Minh được, bọn họ không đồng ý liên minh cũng không sao cả, dù sao tập hợp lực lượng của ba phái này ta cũng có nắm chắc đánh lui Kim Trướng Hãn Quốc."

Hàn Thiên Sơn bị lời của Tô Tín làm bất ngờ hoài nghi, ba phái thật sự đã quyết định giúp Tô Tín?

Đương nhiên, Hàn Thiên Sơn chỉ hoài nghi giây lát thì bỏ qua, bởi vì Tô Tín không cần phải lừa hắn, người của Thiên Hạ Thất Bang đều ở cùng một chỗ, đến ngày mai tự nhiên sẽ thấy kết quả.

"Nếu có một nửa người trong Thiên Hạ Thất Bang đều đồng ý giúp ngươi, vậy ngươi còn quấn lấy Bích Huyết Thanh Sơn Đường ta làm gì?"

Tô Tín tự nhiên nói:

"Bởi vì Bích Huyết Thanh Sơn Đường ngươi có thù oán với ta, lúc trước ta nói rồi, chỉ cần ngươi đồng ý trong cuộc họp liên minh phụng ta làm minh chủ, nghe ta điều khiển thì ta sẽ không ra tay."

"Nếu không thì chờ chuyện Kim Trướng Hãn Quốc chấm dứt, ngươi hãy chuẩn bị hậu sự cho toàn bộ Bích Huyết Thanh Sơn Đường các ngươi đi!"

"Đừng nghĩ đến việc cùng là Thiên Hạ Thất Bang thì mấy phái khác sẽ nhúng tay, tông môn như Niên bang đã ngã hướng ta, hơn nữa ngươi cho rằng Thất Hùng Hội, Tranh Kiếm Minh sẽ cứu ngươi sao?"

"Hiện tại ngươi chỉ có hai lựa chọn, một là đồng ý liên minh hơn nữa phụng ta làm minh chủ, lựa chọn thứ hai là đợi xong việc Kim Trướng Hãn Quốc, tự ngươi trước tiên chuẩn bị tang sự!"

"Đây là đang uy hiếp ta?"

Hàn Thiên Sơn căm hận trừng Tô Tín, cũng cảm giác khuất nhục.

Ba phái đã quyết định ủng hộ Tô Tín, hắn không động vào Thất Hùng Hội, Tranh Kiếm Minh được, cố tình muốn xử Hàn Thiên Sơn, chọn bóp quả hồng mềm? Chính mình là quả hồng mềm?

Khóe môi Tô Tín cong lên châm chọc nói:

“Đến bây giờ ngươi mới nhìn ra sao?”

Tô Tín và Niên bang không có thù hận, cho nên hắn không có giảng đạo lý với Niên bang, lợi dụng tâm trạng sốt ruột của Niên bang đổi lấy sự ủng hộ của họ.

Tô Tín biết điểm yếu của Lưu Thiên Phóng, biết hắn đang lo lắng cái gì, cho nên Tô Tín cũng thành công lợi dụ được sự ủng hộ của Kim Ngọc Lâu.

Nhưng Hàn Thiên Sơn trước mắt hắn khác hoàn toàn với Lưu Thiên Phóng và Kim Cửu Nguyệt, người này âm hiểm gian dối, làm người tồi tệ vô sỉ, hai mặt ba dao, danh tiếng trên giang hồ rất xấu.

Chỉ bằng vào ân oán giữa Tô Tín và Bích Huyết Thanh Sơn Đường, nếu hắn cũng dùng lý lẽ, ích lợi dụ dỗ thì Hàn Thiên Sơn trăm phần trăm sẽ được một tấc lại muốn tiến một thước.

Cho nên trước khi đi tìm Hàn Thiên Sơn thì Tô Tín đã có kế sách, mấy người khác có thể lợi dụ, nhưng đến lượt Hàn Thiên Sơn chỉ có thể chọn lối uy hiếp.

Đương nhiên hiện tại Tô Tín cũng có tư cách uy hiếp Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

Trước kia Mạnh Kinh Tiên có thể một người một kiếm khiến cho Hàn Thiên Sơn cúi đầu, về thực lực cá nhân tuy Tô Tín không bằng Mạnh Kinh Tiên, nhưng hắn có đại thế triều đình, dưới tay có vô số cường giả, một Bích Huyết Thanh Sơn Đường, không nói phất tay liền diệt nhưng cũng gần như vậy.

Nhìn biểu cảm khinh thường của Tô Tín, Hàn Thiên Sơn đập nát cái bàn trước mắt mình, khí thế trên người vọt lên cao, mang theo uy thế cường đại.

“Tô Tín! Ngươi làm như vậy là quá đáng lắm!

Tô Tín hơi nheo mắt, lập tức lạnh lùng hừ một tiếng, khí thế huyền ảo bộc phát từ người hắn, lĩnh vực khí tràng cường đại bao phủ nguyên căn phòng, một thanh tiểu kiếm màu vàng dâng lên từ sau lưng Tô Tín, mang theo khí thế kinh khủng làm cho người ta sợ hãi.

Tiểu kiếm màu vàng này không hoàn toàn là tiểu kiếm ngưng tụ từ nguyên thần, mà là tập hợp kết quả sau khi kiếm đạo của Tô Tín đại thành, lấy thần ngự khí, tương tự, lấy thần ngưng kiếm.

Xung quanh tiểu kiếm tỏa thần quang màu vàng cắt đứt hư không, khủng bố lạ thường.

Hàn Thiên Sơn ở trung tâm tiểu kiếm lộ biểu cảm nghiêm túc, thậm chí có mồ hôi lạnh rơi xuống.

Hàn Thiên Sơn chưa đấu ngay mặt với Tô Tín, tuy lúc trước Trầm Vô Danh từng thăm dò Tô Tín ngay trước mặt công chúng, nhưng cũng chỉ là thăm dò, căn bản không thể hiện ra thực lực thật sự của Tô Tín.

Hơn nữa trước mắt Tô Tín bộc phát ra uy thế cũng khiến Hàn Thiên Sơn sợ thật, thậm chí khiến hắn nhớ đến Mạnh Kinh Tiên ngày xưa.

Người đời đều biết ngày xưa Mạnh Kinh Tiên một mình một ngựa lên Bích Huyết Thanh Sơn Đường, trực tiếp áp đảo Hàn Thiên Sơn, khiến hắn không dám bỏ đá xuống giếng với Dịch Kiếm Môn nữa.

Rất nhiều người đều cho rằng ngày xưa Mạnh Kinh Tiên nhất định là đại chiến một trận với Hàn Thiên Sơn, mới khiến Hàn Thiên Sơn cúi đầu chịu thua.

Chỉ có bản thân Hàn Thiên Sơn biết, thật ra ngày xưa căn bản không có đại chiến gì đó, thậm chí Mạnh Kinh Tiên không rút kiếm ra, hắn chỉ lộ ra một luồng kiếm ý, nhưng kiếm ý đó đã khiến Hàn Thiên Sơn hồn vía lên mây, không có dũng khí đánh nhau.

Tô Tín ở phía đối diện hắn cũng giống vậy, mũi nhọn trên tiểu kiếm màu vàng sắc bén vô cùng, thậm chí khiến Hàn Thiên Sơn cảm giác uy hiếp chết chóc.

Chương 1801 - Quả hồng mềm (2)

Quả hồng mềm (2)

“Hàn đường chủ, ghi nhớ lời hôm nay ta đã nói, ngày mai nên lựa chọn như thế nào, ta nghĩ ngươi biết rõ.”

Tô Tín thu lại khí thế trên người, trong mắt bắn ra tia sáng lạnh lùng. Tô Tín không cho Hàn Thiên Sơn cơ hội nói gì thêm, trực tiếp xoay người rời đi.

Hàn Thiên Sơn ở trong phòng, im lặng, trong mắt lộ tia phức tạp.

Hàn Thiên Sơn không biết Tô Tín có dám ra tay diệt Bích Huyết Thanh Sơn Đường hay không, nhưng Tô Tín có năng lực đánh chết hắn, Hàn Thiên Sơn có thể xác định điểm này.

Bích Huyết Thanh Sơn Đường có được quy mô như hiện tại, thật ra trong đó không thể thiếu các loại mưu tính, vạch kế hoạch của Hàn Thiên Sơn.

Chẳng qua có nhiều tính toán hơn nữa cũng không cản nổi thực lực nghiền nát, loại cảm giác này khiến Hàn Thiên Sơn tràn ngập cảm giác thất bại.

Ngày xưa bị Mạnh Kinh Tiên đè, Hàn Thiên Sơn không dám ra tay, không ngờ rằng hôm nay một tiểu bối như Tô Tín mà có thể đứng ở vị trí ngày xưa của Mạnh Kinh Tiên, loại tình huống này khiến Hàn Thiên Sơn cảm giác có chút khuất nhục.

Nhưng dù khuất nhục đến đâu thì Hàn Thiên Sơn vẫn phải tiếp thụ hiện thực, đối với việc này hắn không dám lấy tương lai của Bích Huyết Thanh Sơn Đường ra cá cược, không dám cá bằng tính mệnh của mình, dường như đây không phải lựa chọn quá khó khăn.

Sáng sớm hôm sau, Tô Tín lập tức khiến người tìm người của Thiên Hạ Thất Bang đến họp, nhưng lần này nghị sự trực tiếp tổ chức trong diễn võ trường tổng minh Tam Giang Thủy Lộ, không chỉ có người của Thiên Hạ Thất Bang, còn có người của mấy trăm tông môn lớn nhỏ trong Trung Nguyên được phái tới hoặc là đại biểu.

Đương nhiên những tiểu phái tuy đông người, nhưng chân chính có thể đưa ra quyền quyết định vẫn là Thiên Hạ Thất Bang, chẳng qua bọn họ cũng là người sốt ruột nhất trong đó.

Gót sắt của Kim Trướng Hãn Quốc đã tàn phá Trung Nguyên, những đại phái có thể kê cao gối ngủ, cao tầng Kim Trướng Hãn Quốc đã tuyên bố một mệnh lệnh thép, khiến bọn họ không dám ra tay với các đại phái.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này trừ Tô Tín phái người của Thiên Tru Minh lấy lý do giết đỏ mắt để tiến công Thiên Hạ Thất Bang ra, khu vực khác cơ hồ không có tin Kim Trướng Hãn Quốc xuống tay với các đại phái.

Đương nhiên, Kim Trướng Hãn Quốc không dám động vào đại phái, những tiểu bang phái tự nhiên thành mục tiêu của Kim Trướng Hãn Quốc, nhiều tông môn bị cướp bóc, những tông

môn đó trong lúc phản kháng đã chết nhiều người, cho nên so với Thiên Hạ Thất Bang, bọn họ mới là thật sự muốn đốc xúc liên minh hình thành.

Người của Thiên Hạ Thất Bang ngồi vào chỗ, Trầm Vô Danh lộ vẻ mặt đắc ý, xem ra lần này Tô Tín định thỏa hiệp.

Kim Trướng Hãn Quốc đến với thế hung mãnh, chẳng qua Thất Hùng Hội bọn họ còn chống đỡ được, hơn nữa với thực lực, nội tình của Thất Hùng Hội thì chút tổn thương đó qua một thời gian ngắn sẽ hoàn toàn nuôi lại được.

Hơn nữa giải quyết Tô Tín là Thất Hùng Hội tự tin lấy được vị trí minh chủ.

Trong Thiên Hạ Thất Bang, bàn về thực lực tổng hợp, có thể nói Thất Hùng Hội bọn họ là mạnh nhất.

Niên bang tuy đông người, được gọi là là đại bang đệ nhất thiên hạ, nhưng thật ra rỗng ruột, có một số bang chúng không phải là võ giả Hậu Thiên cũng được tính vào cho đủ số.

Thực lực của Tranh Kiếm Minh tuy rằng cũng rất mạnh, nhưng mạnh ở chỗ một mình Địch Kinh Phi, những người khác toàn là ô hợp, không đáng lo.

Cho nên lần này nếu Trầm Vô Danh lấy được vị trí minh chủ, dựa vào uy vọng to lớn này, hắn hoàn toàn có thể lên vị trí đứng đầu Thiên Hạ Thất Bang.

Đám người đều ngồi vào ghế, Tô Tín cất cao giọng nói:

“Chư vị, trước mắt Kim Trướng Hãn Quốc thế tới rào rạt, võ lâm Trung Nguyên ta đã đến phút then chốt, cho nên chuyện liên minh không thể chậm trễ nữa, chư vị có ý kiến gì khác đối với việc tổ thành liên minh không?”

Lưu Thiên Phóng là người lên tiếng đầu tiên:

“Đương nhiên không có ý kiến.”

Trầm Vô Danh liếc qua Lưu Thiên Phóng, hơi bất ngờ tại sao Lưu Thiên Phóng sốt ruột phát biểu ý kiến, phải biết rằng Kim Ngọc Lâu tổn thất không lớn.

Sau Lưu Thiên Phóng là người của Thiên Hạ Thất Bang khác đều biểu thị đồng ý liên minh, ngay cả Địch Kinh Phi cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Khi Tô Tín định nói tiếp thì Trầm Vô Danh bỗng lên tiếng:

"Tô đại nhân, chúng ta đều đã đồng ý chuyện liên minh, chẳng lẽ không nên tuyển ra chức minh chủ trước sao?"

Tô Tín mang theo ý cười nói:

"Thẩm Thiên Vương, chẳng lẽ ngày hôm đó ta còn chưa nói rõ ra sao? Đối kháng Kim Trướng Hãn Quốc thì Đại Chu ta bỏ sức lớn nhất, vị trí minh chủ trừ ta ra còn ai nữa? Ta vẫn giữ câu cũ, nếu ai có gan đi xung phong với Kim Trướng Hãn Quốc thì ta nhường chức minh chủ cho người đó!"

Trầm Vô Danh nét mặt sa sầm nói:

"Tô đại nhân, ngươi đang đùa giỡn chúng ta?"

Trầm Vô Danh vốn đinh ninh Tô Tín không chịu đựng nổi nữa, muốn trước tiên tổ thành liên minh, không ngờ rằng hắn thế nhưng còn muốn chiếm cứ vị trí minh chủ không chịu buông.

Mặt Trầm Vô Danh lộ vẻ giận dữ, hiển nhiên không ngờ rằng đều đã đến nước này rồi mà Tô Tín còn ngoan cố đến cùng.

Tô Tín nhìn Trầm Vô Danh, thản nhiên nói:

"Thẩm Thiên Vương, ngươi nói như vậy là ý gì? Xem ra ngươi đang chất vấn ta làm chủ của liên minh?"

Chương 1802 - Địch Kinh Phi

Địch Kinh Phi

Trầm Vô Danh lạnh lùng cười nói:

"Không phải ta chất vấn ngươi, mà là toàn bộ Thiên Hạ Thất Bang đều không đồng ý ngươi ngươi làm chủ của liên minh!"

Khóe môi Tô Tín cong lên nụ cười bí iểm, lắc đầu nói:

"Chưa chắc đâu, nếu không tin Thẩm Thiên Vương có thể đi hỏi han mấy người khác, Thất Hùng Hội các ngươi tuy thế lớn

nhưng không thể đại biểu toàn bộ Thiên Hạ Thất Bang.”

Nghe thấy Tô Tín nói như vậy, trong lòng Trầm Vô Danh dâng lên cảm giác không ổn.

Quả nhiên, Lưu Thiên Phóng là người đầu tiên đứng ra nói:

“Kim Ngọc Lâu ta ủng hộ Tô đại nhân làm minh chủ dẫn dắt chúng ta đánh gục Kim Trướng Hãn Quốc.”

Lời vừa nói ra, Trầm Vô Danh sắc mặt cực kỳ khó xem.

Hắn cũng không biết Tô Tín rốt cuộc cho Lưu Thiên Phóng hứa hẹn gì mà khiến Lưu Thiên Phóng luôn trơn như lương thế mà công khai ủng hộ hắn.

Tùy theo Lưu Thiên Phóng nhả ra, Kim Cửu Nguyệt cũng thản nhiên nói:

“Niên bang ta cũng đồng ý ủng hộ Tô đại nhân trở thành minh chủ.”

Trầm Vô Danh thoáng chốc trợn to mắt nhìn Kim Cửu Nguyệt.

Trầm Vô Danh biết dã tâm của Niên bang, thậm chí đã chuẩn bị tâm lý cạnh tranh chức minh chủ với Niên bang, nhưng Trầm Vô Danh không thể ngờ cuối cùng Niên bang chịu nhường vị trí cho Tô Tín, Kim Cửu Nguyệt bị điên rồi sao?

Lúc này Nhậm Bình Sinh cũng mở miệng nói:

“Càng nhanh chóng tổ thành liên minh chống lại Kim Trướng Hãn Quốc thì là một chuyện may mắn cho võ lâm Trung Nguyên, vì vậy Anh Hùng Hội ta cũng ủng hộ Tô đại nhân làm minh chủ.”

Nhậm Bình Sinh làm theo lời của Trần Độ đã nói, ngoài mặt giữ thái độ trung lập, cho nên chờ Kim Cửu Nguyệt, Lưu Thiên Phóng đều mở miệng sau hắn mới nói chuyện.

Hơn nữa hắn nói dựa theo phong cách hành sự lúc trước của Anh Hùng Hội, mấy người khác cũng đều cho rằng Nhậm Bình Sinh lo cho an nguy của võ lâm Trung Nguyên, cho nên nhìn thấy có người duy trì Tô Tín thì hắn mới mở miệng.

Ít nhất so với Kim Cửu Nguyệt và Lưu Thiên Phóng, lý do Nhậm Bình Sinh ủng hộ Tô Tín trông rất đơn thuần.

Sắc mặt của Trầm Vô Danh đã đen như than, dường như hắn nhận ra có vài thứ vượt khỏi tầm tay của hắn.

Trong Thiên Hạ Thất Bang, không tính Cái Bang thì chỉ có sáu nhà, kết quả hiện tại có ba nhà ủng hộ Tô Tín, vậy thì vị trí minh chủ cho dù không thuộc về Tô Tín thì Trầm Vô Danh cũng không làm được, bởi vì Tranh Kiếm Minh nhất định sẽ không ủng hộ Trầm Vô Danh.

Chuyện khiến Trầm Vô Danh bất ngờ còn ở phía sau, Hàn Thiên Sơn ngồi một bên luôn im lặng, sắc mặt cũng rất khó xem dùng ngữ khí cay đắng nói:

"Bích Huyết Thanh Sơn Đường ta cũng ủng hộ Tô đại nhân trở thành chủ của liên minh."

Lời vừa nói ra, mọi người đều nhìn về hướng Hàn Thiên Sơn và Tô Tín, ánh mắt lộ ra ngạc nhiên nghi ngờ.

Bọn họ biết thái độ làm người của Bích Huyết Thanh Sơn Đường, quan trọng nhất là họ biết ân oán giữa Hàn Thiên Sơn và Tô Tín, Tô Tín làm cách nào mà thuyết phục được Hàn Thiên Sơn đồng ý ủng hộ hắn?

Với tính cách của Hàn Thiên Sơn, vào lúc thế này hắn không bỏ đá xuống giếng đã tốt lắm rồi, sao có thể ngược lại đi ủng hộ Tô Tín? Xem sắc mặt càng đen của Hàn Thiên Sơn, phỏng chừng Tô Tín không phải dùng thủ đoạn lợi dụ hoặc là hợp tác.

Hiện giờ trong sáu nhà đã có bốn nhà đều ủng hộ Tô Tín, hắn gần như ngồi vững trên vị trí chủ liên minh.

Tô Tín nhìn Trầm Vô Danh, thản nhiên nói:

"Thẩm Thiên Vương, hiện tại ngươi còn có ý kiến gì không?"

Xem bộ dạng hiện giờ của Tô Tín, sắc mặt Trầm Vô Danh đen thui, hắn thậm chí muốn trực tiếp phất tay áo mà đi.

Trầm Vô Danh vốn cho rằng Tô Tín không giằng co nổi với bọn họ, chuẩn bị nhận thua, nhưng ai ngờ Tô Tín sớm âm

thầm bố cục tất cả điều này, những gì Trầm Vô Danh đã làm phỏng chừng như trò hề trong mắt Tô Tín, Trầm Vô Danh từ trước đến giờ chưa từng bị tính kế như vậy.

Tuy tính khí Trầm Vô Danh táo bạo, nhưnng hắn cũng giỏi nhịn.

Vào thời điểm như vậy, nếu Trầm Vô Danh bỏ đi, ngày hôm sau trên giang hồ sẽ đồn Thất Hùng Hội không để ý đại cục, trong khi Thiên Hạ Thất Bang khác liên minh đối kháng Kim Trướng Hãn Quốc thì Thất Hùng Hội bọn họ nhát gan rụt về, không có chút gan dạ.

Thất Hùng Hội không cần thanh danh khác, nhưng nếu bị mang tiếng tham sống sợ chết, rụt vòi trước dị tộc thì mất nhiều hơn được.

Tuy Thất Hùng Hội tuy rằng truyền thừa thật lâu, nhưng nó dù sao là lùm cỏ xuất thân từ Thiên Hạ Thất Bang.

Những võ giả xuất thân lùm cỏ có lẽ thực lực hơi thấp, hoặc xuất thân không tốt, nhưng trong lòng bọn họ cũng có lằn ranh giới hạn thuộc về mình, có lẽ bọn họ không bằng những kẻ sĩ hiệp nghĩa, nhưng bọn họ sẽ không lựa chọn gia nhập một bang phái khi dị tộc xâm nhập trước mặt thì tham sống sợ chết.

Cho nên dù bây giờ trong lòng Trầm Vô Danh rất giận, nhưng hắn không thể đi.

Lúc này, Địch Kinh Phi luôn giữ im lặng bỗng nhiên đứng lên.

Thấy cảnh này, Trầm Vô Danh động ý niệm, trong Thiên Hạ Thất Bang, người duy nhất Trầm Vô Danh không nắm chắc thắng được chỉ có Địch Kinh Phi.

Tuy tuổi tác của Địch Kinh Phi khi so với đám người Trầm Vô Danh thì thuộc lớp tiểu bối giang hồ, nhưng Địch Kinh Phi giống như Tô Tín, thuộc loại không thể cân đo bằng tuổi.

Chương 1803 - Địch Kinh Phi (2)

Địch Kinh Phi (2)

Quan trọng nhất là Địch Kinh Phi cực kỳ cứng rắn, lúc trước Tranh Kiếm Minh nổi lên đã gặp nhiều gian nan hiểm trở, đám võ giả xuất thân Thiên Hạ Thất Bang có mặt ở đây đều giao tiếp với Địch Kinh Phi, người này từ lúc ra đường đời tới bây giờ chưa từng có lúc nào cúi đầu trước người khác.

Hiện tại khiến Địch Kinh Phi cam nguyện nhận Tô Tín làm minh chủ, nghe hiệu lệnh của hắn, Trầm Vô Danh cho rằng chuyện như vậy đã khó càng khó hơn.

Tô Tín nhìn Địch Kinh Phi, trầm giọng hỏi:

"Địch minh chủ có lời muốn nói?"

Địch Kinh Phi thản nhiên nói:

"Cái gọi là vị trí minh chủ chẳng qua là một thanh danh, Tranh Kiếm Minh không cần thanh danh, Địch Kinh Phi này cũng không cần thanh danh."

Lưu Thiên Phóng liếc qua Địch Kinh Phi, tiền thân của Kim Ngọc Lâu là giao dịch tình báo giang hồ, cho nên hắn hiểu rõ tư liệu về Địch Kinh Phi. Địch Kinh Phi một lòng nghiên cứu võ đạo, Tranh Kiếm Minh hành sự cũng vừa chính vừa tà, phỏng chừng Địch Kinh Phi thật sự nghĩ về vị trí minh chủ mang đến danh vọng đúng như lời đã nói, hắn chướng mắt.

Đương nhiên, e rằng Địch Kinh Phi sẽ không dễ dàng nhường vị trí minh chủ cho Tô Tín.

Quả nhiên, Địch Kinh Phi nói tiếp:

"Ta không cần vị trí minh chủ, ta cũng không cần liên minh này, muốn chống lại Kim Trướng Hãn Quốc thì Tranh Kiếm Minh ta tự nhiên sẽ ra tay."

"Tô đại nhân muốn cho Tranh Kiếm Minh ta cũng gia nhập vào liên minh này thì đơn giản, trực tiếp dùng thực lực nói chuyện, thắng được ta thì Tranh Kiếm Minh gia nhập liên minh, nghe theo Tô đại nhân ngươi chỉ huy."

"Nhưng nếu Tô đại nhân thua thì tất cả điều này tự nhiên sẽ không cần nói nhiều, trận chiến này, Tô đại nhân có dám nhận không?"

Tô Tín nhìn thẳng Địch Kinh Phi, trước kia hắn chưa giao tiếp với Địch Kinh Phi, nhưng có tư liệu tỉ mỉ về Địch Kinh Phi, nhìn từ phương thức hành sự lúc trước của Địch Kinh Phi thì đây là một người rất thẳng tính.

Tô Tín và Địch Kinh Phi đều là dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, xây dựng mảng lớn cơ nghiệp, điểm giống nhau là hai người đều rất trẻ tuổi, điểm khác nhau là phương thức hành sự của hai người hoàn toàn khác nhau.

Tô Tín hành sự không từ thủ đoạn, chỉ nhận ích lợi, hễ chuyện gì ích lợi phù hợp yêu cầu của hắn thì Tô Tín sẽ dùng bất kỳ thủ đoạn nào.

Nhưng Địch Kinh Phi thì khác, hắn chỉ thừa nhận thực lực của mình, trong quá trình sáng lập Tranh Kiếm Minh, hắn không dùng âm mưu quỷ kế nào, dùng sức mạnh đè người, cực kỳ bá đạo.

Đương nhiên, nếu Địch Kinh Phi chỉ biết dùng sức mạnh trấn áp thì hắn cũng chỉ là một tên thô lỗ thiếu não.

Hắn không cần âm mưu quỷ kế tính toán người khác, người khác cũng sẽ dùng âm mưu quỷ kế tính toán Địch Kinh Phi.

Địch Kinh Phi nhìn ra những tính toán đó, cũng có thể dùng phương thức càng xảo diệu ít tốn sức giải quyết, nhưng hắn lựa cọn dùng nắm tay của chính mình giải quyết vấn đề, chỉ bằng điểm này đã nói lên tính cách của Địch Kinh Phi.

Địch Kinh Phi rất tự tin vào thực lực của mình, thậm chí tự tin đến mức cực đoan, người như vậy nếu như không lớn lên thì chỉ là kẻ lỗ mãng thiếu não, cố tình hắn trưởng thành đến thực lực và địa vị như hiện giờ ,vậy thì rất khủng bố.

Tuy lúc bình thường Tô Tín rất thích dùng một ít âm mưu tính toán, đó là bởi vì Tô Tín thích dùng phương thức ít tốn sức nhất để giải quyết một việc.

Nhưng Tô Tín biết rõ võ giả chung quy còn cần dụng nắm đấm nói chuyện.

Trong số võ giả cảnh giới Dương Thần mà Tô Tín biết, tuy Mạnh Kinh Tiên còn là cảnh giới Dương Thần nhưng hắn

cũng đã siêu thoát cảnh giới này, thậm chí không thể đối đãi với hắn như cảnh giới Dương Thần.

Còn lại võ giả cảnh giới Dương Thần khác có thể đứng ở đỉnh phong cơ hồ đều là tồn tại độc nhất vô nhị, Địch Kinh Phi xếp hạng bảy Địa bảng, thực lực tuyệt đối đứng đầu trong cảnh giới Dương Thần.

Đấu với tồn tại có thực lực như vậy, đối với Tô Tín hiện tại thì đây là cơ hội tốt để nghiệm chứng thực lực, cho nên nếu Địch Kinh Phi đưa ra yêu cầu đánh một trận, Tô Tín tự nhiên sẽ không từ chối.

Tô Tín nhìn Địch Kinh Phi, bước lên trước một bước, trầm giọng nói:

"Địch minh chủ muốn chiến thì tại hạ xin theo."

Nhìn thấy Tô Tín đồng ý, những người có mặt xáo động, đặc biệt là đám người Lưu Thiên Phóng, cực kỳ khó hiểu.

Trong sáu nhà thì bốn nhà đã đồng ý gia nhập liên minh, hơn nữa Tranh Kiếm Minh mạnh cũng chỉ nhờ một mình Địch Kinh Phi, thực lực tổng hợp của hắn không quá mạnh, thiếu một Tranh Kiếm Minh không ảnh hưởng bao nhiêu với toàn bộ liên minh.

Có thể nói, nếu Địch Kinh Phi không muốn gia nhập liên minh, không muốn nghe theo Tô Tín chỉ huy thì cứ để hắn đi, cần gì phải đồng ý đánh với Địch Kinh Phi?

Còn về người bên ngoài có khi nào nói Tô Tín sợ đánh thì không cần lo lắng, Tô Tín hoàn toàn có lý do giải thích tất cả điều này.

Trước mắt gót sắt của Kim Trướng Hãn Quốc đã uy hiếp đến võ lâm Trung Nguyên, kéo dài mỗi một giây không chừng sẽ có một tiểu tông môn đối mặt uy hiếp đến từ Kim Trướng Hãn Quốc, Tô Tín thân là chủ của liên minh, tự nhiên phải đại kế, mà không phải ở đây so kè vũ dũng cá nhân.

Bây giờ Tô Tín trực tiếp đồng đấu với Địch Kinh Phi, lỡ như thua sẽ đả kích nặng đến thanh danh của hắn.

Chương 1804 - Dùng sức mạnh đè người

Dùng sức mạnh đè người

Nếu là lúc bình thường thì không sao, dù gì xếp hạng Địa bảng của Địch Kinh Phi cao hơn Tô Tín nhiều.

Nhưng hiện tại Tô Tín chính là chủ liên minh, kết quả còn chưa chính thức tổ thành liên minh đã thua một ván thì không được.

Tô Tín đánh với Địch Kinh Phi, điều này khiến một số võ giả có mặt trong lòng đều hưng phấn không thôi, đặc biệt là những võ giả cấp thấp.

Quan sát cường giả đánh nhau vốn đã có chỗ tốt rất lớn cho võ giả cấp thấp, hiện tại có cường giả cấp bậc như Địch Kinh Phi và Tô Tín đánh nhau, chỗ tốt cho bọn họ càng lớn hơn.

Chẳng qua đám võ giả cảnh giới Dương Thần có mặt âm thầm lắc đầu, cho rằng xác suất Tô Tín đánh thắng Địch Kinh Phi hơi thấp.

Địch Kinh Phi bước ra giang hồ sớm hơn Tô Tín hai mươi năm, nhưng hắn chỉ mất hơn hai mươi năm đi tới địa vị hiện tại, có thể nói là kinh người.

Lúc Tranh Kiếm Minh nổi lên khó tránh khỏi giao tiếp với Thiên Hạ Thất Bang, cho nên đám người Thiên Hạ Thất Bang ở đây xem như hiểu rõ thực lực của Địch Kinh Phi.

Ngày xưa cuộc chiến thành danh của Địch Kinh Phi là dẫn dắt Tranh Kiếm Minh tấn công Phong Vân bang, từng ở trong Thiên Hạ Thất Bang, một trận chiến đánh chết bang chủ Phong Vân bang, Đại Phong Trường Ca Vân Phi Dương, hủy diệt Phong Vân bang, khiến Tranh Kiếm Minh từ đó đi lên thành một trong Thiên Hạ Thất Bang.

Đám người có mặt đều chứng kiến uy thế của Địch Kinh Phi trong trận chiến ấy, uy thế mạnh đến mức vượt sức tưởng tượng của mọi người, về sau trong Đại Chu thành lập ba bảng Thiên Địa Nhân, Địch Kinh Phi liền được xếp vào hạng bảy Địa bảng, nhiều năm qua vẫn không ai vượt qua.

Về thực lực và chiến tích của Tô Tín thì đám người ở đây chỉ biết tin vỉa hè, không thấy tận mắt, cho nên đám người Trầm Vô Danh đều cảm giác người thắng cuối cùng sẽ là Địch Kinh Phi.

Nhưng có một người ngoại lệ, đó là Hàn Thiên Sơn.

Nhớ lại trong kiếm khí ngày hôm qua của Tô Tín mang theo uy thế, Hàn Thiên Sơn thầm sợ. Thực lực của Tô Tín tuyệt đối vượt qua sức tưởng tượng của mọi người có mặt ở đây, nói hắn có thực lực sánh bằng Mạnh Kinh Tiên thì hơi khoa trương, nhưng Tô Tín thật sự có tiềm lực như Mạnh Kinh Tiên.

Đừng quên bây giờ Tô Tín mới bao nhiêu tuổi, lúc Mạnh Kinh Tiên lớn cỡ bằng Tô Tín còn chưa đột phá cảnh giới Dương Thần.

Địch Kinh Phi thấy Tô Tín đồng ý thì ánh mắt chẳng có một chút dao động, chỉ vung tay lên nói:

“Dọn chỗ, chiến đấu giữa võ giả không phải biểu diễn xiếc khỉ, dưới cảnh giới Dương Thần đều đưa ra ngoài!”

Những người ở đây thay đổi sắc mặt, thoáng chốc có rất nhiều người bất mãn.

Hai vị cường giả xếp hạng trong Địa bảng đại chiến, đây là cơ hội hiếm có, vậy mà không cho bọn họ quan sát, đạo lý gì vậy?

Cho nên đám võ giả ở bên dưới la ó.

Tô Tín chau mày, lạnh giọng nói:

“Đều cút ra ngoài cho ta! Bang phái, tông môn không muốn tham gia liên minh có thể rút ra, còn dám gây sự thì trực tiếp ra tay!”

Tô Tín không quá bài xích bị người vây xem chiến đấu, nhưng đám người này không biết điều, thật sự xem hai người như biểu diễn xiếc khỉ, không cho xem thì la ó phản đối.

Tô Tín thật sự không quan tâm mấy tiểu tông môn, dù sao thực lực của bọn họ bày ra đó, theo ở phía sau diễu võ dương oai thì

được chứ chân chính ra tay còn cần dựa vào cấp bậc như Thiên Hạ Thất Bang.

Nơi này là sân nhà của Tô Tín, uy thế của hắn bày ra đây, hắn mà phát uy thì đám tiểu tông môn, tiểu bang phái dù bất mãn cũng chỉ có thể chịu đựng.

Đuổi người đi hết, diễn võ trường trống một mảng lớn, đám người Trầm Vô Danh lùi ra mép ngoài cùng.

Trừ đám võ giả cảnh giới Dương Thần bọn họ có mặt ra, còn một số không phải tồn tại cảnh giới Dương Thần, nhưng những người này đều là thân tín của bọn họ, ví dụ người của Tô Tín như Lục Tục, người như Địch Vân Phi.

Tổng minh chủ Tam Giang Thủy Lộ Long Thiên Khiếu cũng có mặt, nơi này dù sao là địa bàn của tổng minh Tam Giang Thủy Lộ, nếu đuổi hắn ra luôn thì hơi quá quắt.

Trong lòng Long Thiên Khiếu đang rất hưng phấn, hắn cho mượn đường khẩu của tổng minh Tam Giang Thủy Lộ vốn chỉ để nịnh Tô Tín, không ngờ được cơ duyên như vậy.

Long Thiên Khiếu cũng là tồn tại cảnh giới Dung Thần đỉnh phong, nhưng muốn tiến thêm một bước thì cực kỳ khó khăn, lần này quan sát hai cao thủ đánh nhau, không biết có thể mang đến trợ giúp gì cho hắn hay không.

Lúc này trong sân, Địch Kinh Phi và Tô Tín đều im lặng, nhưng trên người phát ra chiến ý đày đặc.

Nghiêm khắc nói đến thì Địch Kinh Phi chẳng có thù hận gì với Tô Tín.

Chuyện Địch Vân Phi và Tô Tín ngày xưa nếu đặt ở trên người Trầm Vô Danh, Hàn Thiên Sơn có lẽ bọn họ sẽ tức giận, sẽ ghi hận Tô Tín, nhưng Địch Kinh Phi thì khác, bởi vì hắn chỉ thừa nhận thực lực của bản thân, nắm tay của mình.

Địch Vân Phi thua là vì kỹ không bằng người ta, Địch Kinh Phi sẽ trợ giúp Địch Vân Phi hết mức có thể để tự đi báo thù, nhưng Địch Kinh Phi sẽ không tự mình ra tay báo thù thay cho Địch Vân Phi, bởi vì như thế không có ý nghĩa.

Cho nên hiện tại Địch Kinh Phi chỉ đơn thuần muốn chiến với Tô Tín, dùng kết quả của trận chiến này quyết định Tranh Kiếm Minh bọn họ đứng ở đâu, không hơn.

Chương 1805 - Dùng sức mạnh đè người (2)

Dùng sức mạnh đè người (2)

Trong mắt Tô Tín không mang chút tình cảm, ban đầu hắn còn có chiến ý, nhưng đợi đến khi hắn chân chính đối diện Địch Kinh Phi thì Tô Tín thậm chí hoàn toàn tan rã chiến ý của bản thân.

Dùng không hề bận tâm để hình dung tâm tình của Tô Tín vào lúc này có lẽ sẽ rất thích hợp, bởi vì đây là cuộc chiến hiếm có trong nhiều lần đại chiến của hắn mà không mang chút gì vì công vì lợi, chỉ đơn thuần chiến đấu vì chiến đấu.

Liên hợp bốn bang trong Thiên Hạ Thất Bang tổ thành liên minh, những lực lượng đó đủ cho Tô Tín mang theo bọn họ cứng rắn đấu với người của Kim Trướng Hãn Quốc, cho nên Tô Tín đã có kết quả giao cho triều đình.

Tương tự, tập hợp lực lượng bốn bang, nhiệm vụ chính của Tô Tín xem như hoàn thành, trận chiến này vô luận thắng hay thua đều không ảnh hưởng nhiều đến Tô Tín, cho nên trận chiến này đối với Tô Tín đơn giản là vì tôi luyện lực lượng của mình.

Đứng trong sân, kiếm của Tô Tín không rút khỏi vỏ, nhưng mọi người nghe tiếng kiếm ngân dài lâu phát ra từ người hắn.

Âm thanh kia cực kỳ chân thực, cuối cùng tiếng kiếm ngân càng lúc càng lớn, thậm chí vang vọng thiên địa.

Khi tiếng kiếm ngân bùng nổ, xung quanh Địch Kinh Phi đột ngột dâng lên vô số kiếm khí, những kiếm khí trong suốt từ xuất hiện đến chém về phía Địch Kinh Phi, toàn bộ quá trình còn chưa đến một giây, cơ hồ trong khoảnh khắc, chẳng chút báo trước đã xuất hiện ở trước mặt Địch Kinh Phi.,

Đám người có mặt rùng mình, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín đã mạnh đến mức độ này rồi sao?

Tuy lúc trước Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín mạnh nhưng còn theo dấu được, đến hôm nay Tô Tín mới xem như nắm giữ chân lý của hai chữ 'vô hình'.

Trong con mắt màu xanh biếc của Địch Kinh Phi bắn ra tia sáng, dù Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín quá mức kinh người, quả thực khiến người khó lòng phòng bị, nhưng sắc mặt của hắn không chút thay đổi.

Khoảnh khắc kiếm khí đến trước người, Địch Kinh Phi phát ra ánh sáng xanh, không đến võ giả cảnh giới Dương Thần thì chỉ có thể nhìn thấy tia chớp màu xanh xẹt qua, chớp mắt, thân hình của Địch Kinh Phi đã xuất hiện ở trước mặt Tô Tín.

Đây là thứ mà một số võ giả cảnh giới Dung Thần, cảnh giới Hóa Thần thấy được, nhưng đám người võ giả cảnh giới Dương Thần như Trầm Vô Danh sắc mặt nghiêm túc, bọn họ nhìn thấy thứ khác nhau.

Ở trong mắt đám võ giả cảnh giới Dương Thần như Trầm Vô Danh thì trong khoảnh khắc đó thân hình của Địch Kinh Phi như hóa thành một con rồng xanh bơi trong kiếm khí dày đặc, trong khoảnh khắc đã xuyên qua lĩnh vực kiếm khí.

Tô Tín híp mắt, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của hắn tuy mạnh nhưng không phải tồn tại vô địch, cho nên bị người phá vỡ thì cảm thấy rất bình thường.

Chẳng qua Địch Kinh Phi hiện tại dùng thân pháp cường đại như vậy phá vỡ Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí làm Tô Tín hơi giật mình.

Địch Kinh Phi bày ra thân pháp còn khủng bố hơn Long Đằng Mê Tung Đoạt Ly Kỳ trong Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ của Tô Tín.

Sau khi áp sát, hai tay Địch Kinh Phi như hóa thành móng vuốt rồng vạch ra, nháy mắt xé rách hư không, nhắm thẳng vào đầu của Tô Tín.

Tuy trước đó Địch Kinh Phi giao hẹn với Tô Tín đánh một trận, hai bên chỉ nói phải phân thắng thua chứ không phải phân sinh tử, nhưng khi thật sự chiến đấu thì hai người không hề nhẹ tay, dốc hết sức ra tay, mỗi chiêu đều nhằm vào mạng của đối phương.

Võ đạo vốn là đạo chiến đấu sát phạt, phương thức chiến đấu giống như Tô Tín và Địch Kinh Phi mới có thể phát huy uy năng của võ đạo đến tuyến đường mạnh nhất.

Ra tay là đấu sinh tử, mỗi một trận chiến đấu đều là dốc hết sức ra tay, đây là một loại rèn luyện với bản thân.

Gió rít bên tai Tô Tín, cái trảo này của Địch Kinh Phi khủng bố còn hơn Long Trảo Thủ của Thiếu Lâm Tự, nhưng Tô Tín không lùi, Huyết Kiếm trong tay hắn ra khỏi vỏ, trong khoảnh khắc khí huyết sát ngút trời, uy năng Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển phát huy đến mức tận cùng, trong khoảnh khắc A Tỳ Địa Ngục hiện lên, nhuộm phạm vi nghìn trượng thành quỷ vực dữ tợn.

Trước đó người của tiểu tông môn, tiểu bang phái đều bị Tô Tín và Địch Kinh Phi đuổi ra diễn võ trường, bọn họ không dám trắng trợn dòm ngó động tĩnh bên trong, nhưng có thể ở bên ngoài cảm thụ khí tức võ giả cảnh giới Dương Thần giao chiến.

Lúc này bọn họ cảm giác được khí huyết sát kinh người ở bên trong, người của tiểu tông môn, tiểu bang phái liếc nhìn nhau, sắc mặt tái nhợt.

May mắn trước đó bọn họ nghe lời lùi ra, nếu tiếp tục ở lại bên trong, xem uy thế trong đó thì bọn họ có nguy cơ bị lan đến, bị thương.

Lúc này trong diễn võ trường, Tô Tín dốc hết sức thi triển uy năng Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển quả thực là dũng mãnh kinh người, trong mắt đám người Trầm Vô Danh lộ tia quái dị.

Tô Tín này có nhiều ma công, nếu những người trong chính đạo cố chấp mà ở đây, không chừng hiện tại đã xử lý Tô Tín để trừ ma vệ đạo.

Đương nhiên, đám người ở đây không có tâm tư đó, bọn họ chỉ nhìn thấy thực lực cường đại của Tô Tín, đương nhiên, Địch Kinh Phi bày ra thực lực càng mạnh.

Chương 1806 - Đỉnh phong

Đỉnh phong

đối diện một kiếm này của Tô Tín, Thanh Long Chi Trảo của Địch Kinh Phi chộp vào trường kiếm, thoáng chốc bắn ra một chuỗi tia lửa, phát huy từng tiếng leng keng chát chúa.

Trong khoảnh khắc này, trong tay Địch Kinh Phi sóng dữ ngập trời, nhưng không phải sóng thật mà là sóng gợn chân khí màu xanh bàng bạc, chớp mắt đã đánh tan A Tỳ Địa Ngục của Tô Tín.

Đây mới là phương thức chiến đấu thật sự của Địch Kinh Phi, trực tiếp dùng sức mạnh đè người, dù tu vi của Tô Tín tinh thâm đến đâu cũng không bằng Địch Kinh Phi đã tu luyện Bích Thủy Thanh Long Quyết đến cực độ, có thể nói là xuất thần nhập hóa.

Trong võ giả cảnh giới Dương Thần, Tô Tín và Địch Kinh Phi đều là loại người tu luyện không lâu, chẳng qua thời gian tu luyện của Địch Kinh Phi dù ngắn thì cũng lâu hơn Tô Tín hai mươi mấy năm.

Hơn nữa Bích Thủy Thanh Long Quyết của Địch Kinh Phi là một môn công pháp vô cùng đại khí, khí thế bàng bạc, trực tiếp dùng sức mạnh đè người, khiến Tô Tín bỗng cảm giác được áp lực cực mạnh.

Có thể nói cho đến bây giờ trong số võ giả cảnh giới Dương Thần Tô Tín từng đấu, Địch Kinh Phi là người cho Tô Tín áp lực lớn nhất, hắn có thể xếp vào hạng bảy Địa bảng đúng là không phải hạng người đơn giản.

Bị sóng lớn chân khí trùng kích, Tô Tín lập tức lùi lại, nhưng hắn vừa lùi vừa đánh, phất tay trái, vô số kiếm khí bùng nổ, đầu ngón tay phải bắn ra kình khí, trong khoảnh khắc Tam Phân Tâm Chỉ giống như che trời lấp đất bắn nhanh về phía Địch Kinh Phi.

Tuy Phân Quy Nguyên Khí của Tô Tín cũng tu luyện đến cảnh giới đăng đường nhập thất, nhưng dù chân khí của hắn đạt tới Tam Nguyên lưu chuyển, sinh sôi không ngớt, nhưng so sánh với Địch Kinh Phi thì vẫn thiếu một chút, cho nên hắn cũng chỉ có thể dựa vào võ kỹ của mình ngăn cản, chứ không đấu sức mạnh với Địch Kinh Phi.

Nhưng lúc này Tô Tín lùi lại phía sau một bước, trong mắt xanh của Địch Kinh Phi bắn ra tia sáng khiến người sợ.

Địch Kinh Phi lắc người, quanh thân không ngừng vặn vẹo, xương sống gấp khúc thành độ cong kinh người, nhưng trông không kỳ dị, ngược lại tràn ngập mỹ cảm sức mạnh.

Trong mắt đám người vây xem nhóm Trầm Vô Danh, chỉ cần bọn họ nhắm mắt lại thì xuất hiện trong cảm giác không phải Địch Kinh Phi mà là một con rồng, một con Thanh Long muốn xé rách bầu trời!

Bích Thủy Thanh Thiên Hóa Phi Long!

Đây là bí thuật Hóa Long bí truyền của Địch Kinh Phi.

Ánh mắt của Tô Tín lóe tia nghiêm túc, lúc ở Tương Nam Đạo, hắn đấu với Địch Vân Phi thì người này cũng dùng thuật Hóa Long này.

Chẳng qua khi đó thực lực của Địch Vân Phi quá thấp, sử dụng thuật Hóa Long cực kỳ miễn cưỡng, thậm chí cuối cùng hắn diễn biến ra không phải Thanh Long, chỉ có thể tính là con giao.

Hiện tại Địch Kinh Phi thi triển là bí thuật Hóa Long thật sự, thân hóa rồng to, Địch Kinh Phi bỗng nhào tới, mọi người chỉ thấy thân hình của Địch Kinh Phi giống như dịch chuyển tức thời, cơ hồ chớp mắt xuất hiện ở trước mặt Tô Tín, mưa gió bên người, long trảo xé rách trường không!

Lần này Tô Tín không lùi, quanh người hắn lấp lánh phật quang màu vàng, thi triển ra Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, một đấm của Tô Tín va chạm với trảo của Địch Kinh Phi, thoáng chốc phát ra tiếng nổ lớn chát chúa, đất đai dưới chân hai người lần lượt vỡ vụn.

Về mặt phòng ngự thì Tô Tín có Kim Cương Bất Hoại Thần Công đại thành, về lực lượng có Long Tượng Bàn Nhược Công đã viên mãn, cận chiến thì có công pháp kỳ môn tột đỉnh chiến đấu như Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ.

Nhưng dù vậy, khi Tô Tín va chạm một chiêu với Địch Kinh Phi thì cảm giác sức mạnh to lớn ập đến, thậm chí có cảm giác khiến hắn không chống đỡ nổi.

May mắn trước đó Tô Tín đã chém giết Hàn Giang Ly, còn dùng Di Thần Hoán Huyết đại pháp hấp thu một phần khí huyết của đối phương, dẫn đến thực lực của mình tăng cường một ít, nếu không thì hiện tại Tô Tín và Địch Kinh Phi va chạm, chắc chắn hắn sẽ chịu thiệt.

Lúc này trong sân, Địch Kinh Phi đánh ra một chiêu không có kết quả, hắn lắc người, chớp mắt đã xuất hiện trên đầu Tô Tín, một chân đạp xuống giống như rồng thần quẫy đuôi, nhưng thân hình của Tô Tín cũng giống rồng bay vòng qua sau lưng Địch Kinh Phi, điểm ra Thiên Địch Nhất Chỉ, nhắm thẳng vào tử huyệt sau lưng Địch Kinh Phi.

Tuy Tô Tín nổi tiếng giang hồ về kiếm pháp và chỉ pháp, nhưng hiện tại hắn bày ra tu vi thân thể và sức mạnh cận chiến mạnh không thua gì Địch Kinh Phi.

Hai người giao thủ quả thực khiến người không kịp nhìn, tốc độ, lực lượng, phản ứng đều đã nhanh đến cực độ.

Địch Kinh Phi hóa thân Thanh Long, từng cử động đều tràn ngập vẻ đẹp sức mạnh, dường như Tô Tín thật sự đang đấu với một con Thanh Long bay lượn trên chín tầng trời.

Tô Tín thì mạnh về thân thể, cộng thêm Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, một chiêu một thức của hắn đều là cực độ của chiến đấu, tựa như ma thần thượng cổ, ra tay có uy lực xé trời rách đất.

Mọi người nhìn cảnh này cảm thấy đã nằm ngoài chiến đấu giữa võ giả, giống ma thần thượng cổ đánh với Thanh Long, dư ba hai người đánh nhau đã xé rách hư không, dẫn đến thiên địa nguyên khí bốn phía bắt đầu nổ tung, toàn bộ diễn võ trường bị đánh tan nát.

Chương 1807 - Đỉnh phong (2)

Đỉnh phong (2)

Mặt Long Thiên Khiếu như đưa đám, cảm giác bị lỗ to.

Đây là đường khẩu mà tổng minh Tam Giang Thủy Lộ bọn họ hao phí mấy năm trời, mời vô số Công Tượng đại sư đến để xây dựng, phỏng chừng sau trận chiến này phải tìm người chỉnh sửa, thậm chí xây lại.

Nhưng không sao hết, chỉ cần tốn chút bạc, tổng minh Tam Giang Thủy Lộ bọn họ không thiếu tiền.

Nhưng khiến Long Thiên Khiếu bực tức là đường khẩu bị đánh hỏng cũng không sao, ngặt nỗi hắn không thấy rõ chiến đấu giữa hai vị cường giả, ở trong mắt hắn thì Tô Tín và Địch Kinh Phi đánh nhau thậm chí chỉ có một mảnh hư ảnh, hắn chỉ có thể nghe thấy vô tận tiếng nổ, thiên địa nguyên khí bắn tung tóe, còn lại chẳng thấy được gì, loại tình huống này thì thể nghiệm võ đạo gì được, chỉ có thể xem náo nhiệt, cho nên Long Thiên Khiếu siêu ức chế.

Bình thường thì cảnh giới Dương Thần và cảnh giới Dung Thần chênh lệch rất lớn, nhưng không nên lớn đến mức độ này, thậm chí không có tư cách quan sát đối phương giao thủ, cho nên Long Thiên Khiếu biết tồn tại cỡ như Tô Tín, Địch Kinh Phi đã là cực hạn của cảnh giới Dương Thần, còn như Mạnh Kinh Tiên là tồn tại vượt qua cực hạn.

So với Long Thiên Khiếu ức chế thì võ giả cảnh giới Dương Thần nhóm Trầm Vô Danh tự nhiên cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong, vì vậy mà bọn họ mới biết thực lực thật sự của hai người này.

Đặc biệt là Trầm Vô Danh, hắn xếp hạng tám Địa bảng, thấp hơn Địch Kinh Phi một bậc.

Chỉ là một thứ hạng, Trầm Vô Danh không để bụng, xếp hạng trong Địa bảng không phải tuyệt đối, chiến đấu giữa hai người có rất nhiều nhân tố ảnh hưởng thắng thua thành bại. Ở trong mắt Trầm Vô Danh, nếu để hắn đấu với Địch Kinh Phi thì ít nhất nắm chắc năm mươi phần trăm đánh bại Địch Kinh Phi.

Nhưng bây giờ nhìn chiến đấu giữa Tô Tín và Địch Kinh Phi, Trầm Vô Danh không còn tự tin như vậy nữa.

Địch Kinh Phi mười mấy năm không ra tay, kết quả ra tay lập tức kinh người, Địch Kinh Phi bây giờ khủng bố hơn trước kia nhiều.

Đương nhiên càng khủng bố là Tô Tín, người này mỗi một lần xuất hiện thì thực lực sẽ tăng thêm một ít, nhưng ai cũng không ngờ rằng, cho dù đến cảnh giới Dương Thần thì thực lực của hắn thế nhưng còn có thể tăng tiến rõ rệt như vậy, bây giờ đã có xu hướng ngang cơ với Địch Kinh Phi.

Trong sân, Tô Tín còn đang đánh gần thân từng nắm đấm từng cú đá với Địch Kinh Phi, tuy rằng ngoài mặt xem ra là ngang tay, nhưng Tô Tín cảm giác áp lực rất lớn.

Lực lượng của Địch Kinh Phi rất mạnh, bí thuật Hóa Long của hắn không phải tà thuật, mà là bí pháp đấu chiến thật sự, không có nhiều biến hóa kỳ dị, chỉ có dùng sức mạnh đè người cực đoan nhất, cường đại khủng bố tột đỉnh.

Tô Tín không biết cực hạn của Địch Kinh Phi ở đâu, nhưng hắn thì sắp đến cực hạn.

Trước kia đánh nhau đều là Tô Tín chiếm cứ quyền chủ động, chỉ có lần này Tô Tín luôn bị áp chế, cho nên hắn nhất định phải nghĩ biện pháp phá cục mới được!

Trong lúc dây dưa, Tô Tín bỗng lùi về, không đợi Địch Kinh Phi đuổi theo, quanh người Tô Tín tăng vọt kiếm ý, một thanh tiểu kiếm màu vàng ngưng tụ mà ra, gào thét xé rách hư không chém về phía Địch Kinh Phi.

Đây là Nguyên Thần Chi Kiếm của Tô Tín, một kiếm hình thành từ kiếm đạo diễn biến đến mức tận cùng, giống hệt đường kiếm lần trước Tô Tín uy hiếp Hàn Thiên Sơn, không phải công pháp võ kỹ, nó đại biểu cho kiếm đạo cực độ của Tô Tín!

Một kiếm này tuy rằng nhìn như tiểu xảo, nhưng kiếm ra kinh thần, nháy mắt khuấy động hư không, uy thế vô cùng mạnh mẽ.

Dường như Địch Kinh Phi chưa bao giờ biết lùi là gì, hắn bỗng nhiên mở miệng, tiếng rồng ngâm kinh thiên động địa vang vọng đất trời, sóng âm vô hình chớp mắt chấn vỡ tiểu kiếm, nhưng ngay lúc này, một tiểu kiếm màu máu càng nhỏ xinh bỗng bắn ra từ trong tiểu kiếm màu vàng, giây lát đâm vào đầu Địch Kinh Phi.

Đây mới là Nguyên Thần Chi Kiếm lây dính vô số khí huyết sát chân chính trong nguyên thần.

Hàn Thiên Sơn ở một bên quan sát hai người giao thủ trên trán rịn mồ hôi lạnh, cùng là cảnh giới Dương Thần, nhưng Tô Tín và Địch Kinh Phi vượt xa hắn rất nhiều.

Tạm không nói những chiêu trước đó, nếu cho Hàn Thiên Sơn đi đấu với Tô Tín, phỏng chừng hắn không ngăn nổi Nguyên Thần Chi Kiếm hung hiểm này.

Người giang hồ đều biết Địch Kinh Phi không am hiểu bí thuật nguyên thần, cho nên ước chừng Địch Kinh Phi khó mà ngăn cản Nguyên Thần Chi Kiếm của Tô Tín.

Nhưng lúc này Địch Kinh Phi vươn tay chộp, lực hút vô tận ngưng tụ trong tay của hắn, vô số thiên địa nguyên khí đều bị hắn ngưng tụ vào tay, bao gồm nguyên thần tiểu kiếm ngưng tụ từ lực lượng Dương Thần thuần túy cũng bị hắn hút vào trong tay, hóa thành vô biên gió bão cuốn sạch.

Long Hấp Thủy!

Trong tay Địch Kinh Phi lóe ánh sáng vàng, chớp mắt tiểu kiếm màu máu đã bị nghiền nát, vòi rồng to lớn trong tay Địch Kinh Phi bị hắn ném về phía Tô Tín, trong khoảnh khắc khí thế lên tận trời.

Trong mắt Tô Tín tràn ngập kiếm ý, màu máu trên Phi Huyết Kiếm dập dờn từng làn sóng gợn, kiếm này đâm ra, vượt qua thời gian, vượt qua không gian, thậm chí vượt qua chính mình, Tô Tín không có động, kiếm cũng không có động, nhưng thiên địa diễn biến ra một thanh trường kiếm màu máu đâm xuống, chớp mắt chém vòi rồng màu xanh làm đôi.

Chương 1808 - Thắng thua

Thắng thua

Một kiếm này không phải Kiếm Nhị Thập Tam, mà là Tô Tín phát huy kiếm đạo của mình đến mức tận cùng chém ra Kiếm Nhị Thập Tứ, không dính dáng đến võ kỹ lấy từ hệ thống, là Kiếm Nhị Thập Tứ thuộc về Tô Tín!

Từ lấy người ngự kiếm đến lấy khí ngự kiếm, cuối cùng lấy thần ngự kiếm, nhưng hiện tại Tô Tín lấy thiên địa ngự kiếm, đã mang vài phần ý tứ cường giả cảnh giới Chân Vũ điều khiển thiên địa.

Một kích này khiến đám người có mặt bị hoảng sợ, thực lực của Tô Tín đã đến tình trạng như vậy rồi sao? Giây phút này không có người để ý tuổi tác của Tô Tín nữa, bởi vì hắn đã tương đương với đám người Lâm Tông Việt, Địch Kinh Phi, đều là tồn tại đứng ở cảnh giới Dương Thần đỉnh phong, có tư cách chạm vào cảnh giới thuộc về Lục Địa Thần Tiên!

Cảnh tượng cuộc chiến của Tô Tín và Địch Kinh Phi hoàn toàn đảo điên cái nhìn của bọn họ đối với hai người này.

Đặc biệt là Trầm Vô Danh, trước kia hắn luôn cho rằng chính mình có thể đấu một trận với Địch Kinh Phi, mãi đến hôm nay hắn mới biết, chính mình cách Địch Kinh Phi quá xa.

Khiến Trầm Vô Danh cảm thấy thất vọng hơn nữa hắn chẳng những kém xa Địch Kinh Phi, hiện tại hắn thậm chí ngay cả đối diện với Tô Tín cũng không có nắm chắc thắng lợi.

Lúc này trong sân, Tô Tín chém ra Kiếm Nhị Thập Tứ kinh thiên động địa nháy mắt xé rách Địch Kinh Phi dùng Long Hấp Thủy ngưng tụ thành vòi rồng lớn.

Lúc này toàn bộ diễn võ trường trong đã là một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều là dấu vết hai người giao thủ, ngay chính giữa gần chỗ Địch Kinh Phi xuất hiện một hố to sâu hơn mười trượng, đó là bị Địch Kinh Phi dùng bí pháp Long Hấp Thủy làm ra.

Gần chỗ Tô Tín thì có một vết kiếm lớn kéo dài đến toàn bộ diễn võ trường, đó là bị Tô Tín dùng Kiếm Nhị Thập Tứ chém ra kiếm khí cường đại.

Một làn gió nhẹ thổi qua, đường khẩu phía sau diễn võ trường ầm ầm sụp đổ, Long Thiên Khiếu không còn vẻ uy phong và bá khí ngày xưa nữa, chỉ có biểu cảm mếu máo.

Đám người có mặt đều nhíu mày, ngang tay?

Tuy rằng lúc nãy Tô Tín và Địch Kinh Phi xuống tay tàn nhẫn, không chút nương tay, nhưng hai bên thật ra vẫn chưa phát triển đến mức đấu sinh tử.

Cho nên hai người này thật ra vẫn có con bài chưa lật có thể dùng, chẳng qua là hiện tại bọn họ chỉ phân thắng thua, mà không phải đấu sống chết, nên Tô Tín và Địch Kinh Phi không sử dụng át chủ bài.

Nhưng xem cảnh tượng hiện tại thì hai người ngang tay? Vậy thì xử thế nào đây?

Lúc này trong sân, Địch Kinh Phi cũng lấy ra một thứ, đó là một thanh phi đao màu vàng nhỏ xinh, mặt trên điêu khắc một con rồng nhỏ kỳ dị tỏa ra khí tức huyền ảo.

Địch Kinh Phi thản nhiên nói:

“Là ta thua, không có Trảm Thần Phi Đao thì ta không cách nào dễ dàng phá vỡ Nguyên Thần Chi Kiếm của ngươi.”

Thấy cảnh này mọi người mới phản ứng lại, lúc nãy Tô Tín muốn dùng nguyên thần tiểu kiếm chém bị thương nguyên thần của Địch Kinh Phi, nhưng bị hắn dùng bí thuật Long Hấp Thủy hút vào lòng bàn tay, cuối cùng trực tiếp nghiền nát.

Bởi vì vừa rồi chiến đấu thật sự quá kịch liệt, cho nên đám người có mặt phản ứng chậm một nhịp, mãi khi Địch Kinh Phi lấy ra Trảm Thần Phi Đao thì bọn họ mới phản ứng lại, thì ra không phải Địch Kinh Phi dùng bí thuật Long Hấp Thủy đánh nát nguyên thần tiểu kiếm mà là dựa vào công hiệu của Trảm Thần Phi Đao.

Trảm Thần Phi Đao là một món ám khí chế tạo đặc biệt của Đường Môn, nghe nói trước kia gia chủ Đường Môn đời nào đó kết thù kết oán với Huyễn Ma Đạo, vì thế luyện chế ra Trảm Thần Phi Đao chuyên môn khắc chế nguyên thần, chỉ có ba thanh, lúc giết võ giả Huyễn Ma Đạo kia đã dùng hai thanh,

còn thanh cuối cùng lòng vòng một hồi thì rơi vào trong tay của Địch Kinh Phi, hơn nữa phương thức luyện chế Trảm Thần Phi Đao này đã thất truyền, có thể nói Trảm Thần Phi Đao trong tay Địch Kinh Phi là thanh cuối cùng trên giang hồ.

Lý do Địch Kinh Phi chủ động nhận thua rất đơn giản, đây không phải là đấu sinh tử, chỉ là phân thắng thua mà thôi, Tô Tín luôn vận dụng lực lượng của mình, Địch Kinh Phi thì sử dụng Trảm Thần Phi Đao, cho nên ván này Địch Kinh Phi chủ động nhận thua.

Một trận thắng thua chẳng đáng là gì đối với Địch Kinh Phi, cũng không đáng gì đối với Tô Tín, bởi vì ai đều biết, hai bên không phải là đấu sinh tử, đều giữ lại át chủ bài, nếu đánh thật sự thì chưa biết kết quả sẽ ra sao.

Tô Tín có hệ thống có thể đổi tiêu hao phẩm, chắc chắn Địch Kinh Phi cũng giấu át chủ bài của mình.

Đám người ở đây nghe Địch Kinh Phi thế nhưng đều chủ động nhận thua thì im lặng, hiển nhiên hơi khó chấp nhận việc Tô Tín có thể đi đến mức độ này.

Trầm Vô Danh càng thở dài thườn thượt, Địch Kinh Phi chủ động nhận thua thì Tranh Kiếm Minh chắc chắn gia nhập liên minh, còn lại Thất Hùng Hội bọn họ muốn chỉ lo thân mình trên cơ bản là điều không thể nào.

Vì thế Trầm Vô Danh đành phải nói:

“Tô đại nhân, Thất Hùng Hội ta cũng quyết định gia nhập liên minh, nguyện ý nghe Tô đại nhân điều khiển.”

Tô Tín thu hồi Phi Huyết Kiếm trong tay, đi đến trước mặt mọi người, cất cao giọng nói:

“Vậy thì tốt, liên minh võ lâm Trung Nguyên ta bắt đầu thành lập từ bây giờ, xin chư vị cố gắng nhanh chóng triệu tập tinh anh trong bang, chuẩn bị ra tay với Kim Trướng Hãn Quốc!”

Chương 1809 - Thắng thua (2)

Thắng thua (2)

Đám Trầm Vô Danh chắp tay rồi rời đi, chuẩn bị về bang triệu tập người.

Trong có Tô Tín cũng vang lên âm thanh của hệ thống.

“Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chính: Cự phách giang hồ, thưởng cho nhiệm vụ: Thánh Tâm Quyết.”

Tô Tín thở phào một cái, lần này nhiệm vụ có chút khúc chiết, nhưng may mắn thuận lợi hơn trong tưởng tượng của hắn nhiều.

Thánh Tâm Quyết vào tay, việc này cũng đại biểu cho Tô có thể tiến bộ một mảng lớn về nội lực cơ sở.

Dù sao Thánh Tâm Quyết là nội công cấp bậc ngũ tinh, tuy có lẽ hơi cấp thấp trong công pháp ngũ tinh, dù sao thực lực của Đế Thích Thiên bày ra đó, nhưng ngũ tinh dù sao là ngũ tinh, dù sao vẫn mạnh hơn Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Mới rồi lúc đánh nhau với Địch Kinh Phi, lực lượng của đối phương có thể áp chế Tô Tín, nếu hắn có thể tu luyện Thánh Tâm Quyết đến trình độ tiểu thành, Tô Tín phỏng chừng lực lượng của mình liền có thể đạt đến trình độ đối kháng được với Địch Kinh Phi.

Người của Thiên Hạ Thất Bang trở về triệu tập người tiến đến tổ thành liên minh, bên Tô Tín tạm thời rảnh rỗi, hắn chỉ phái người đi thông báo cho Bàng Nguyên Đức một tiếng, bên hắn đã sắp chuẩn bị xong liên minh, đã có thể thử ra tay.

Trong khoảng thời gian này Bàng Nguyên Đức luôn ở bên ngoài thu binh về một chỗ, tích lũy nhiều lực lượng, nhưng bởi vì bên Tô Tín mãi chưa giải quyết xong việc liên minh, bên Bàng Nguyên Đức không tiện ra tay.

Bây giờ bên Tô Tín thành công tổ thành liên minh, giao cho Bàng Nguyên Đức thống nhất điều động, có chín mươi phần trăm nắm chắc đuổi Kim Trướng Hãn Quốc ra Trung Nguyên.

Bây giờ thứ duy nhất khiến võ lâm Trung Nguyên đau đầu là Đại hãn Mạc Qua trấn giữ ở Kim Trướng Hãn Quốc.

Đối diện vị tồn tại cảnh giới Chân Vũ này, gần đây Bàng Nguyên Đức không dám ló đầu ra, sợ sơ sẩy một cái bị Mạc

Qua trực tiếp một bàn tay đập chết.

Hiện tại bọn họ phải dựa vào Tác Nam Triệt ra tay mới có thể hoàn toàn giải quyết Mạc Qua.

Lúc trước ở Mật tông, đúng là Tác Nam Triệt từng hứa với bọn họ khi nào đại chiến bắt đầu, Tác Nam Triệt nhất định sẽ ra tay.

Chẳng qua sự đời không có tuyệt đối, không ai biết có bị Mật tông thả bồ câu hay không, dù sao hiện tại Tô Tín và Bàng Nguyên Đức không thấy bóng dáng Tác Nam Triệt đâu, chính miệng Tác Nam Triệt nói chờ khi nào bọn họ tiến công thì nhất định sẽ ra tay giúp nhóm Tô Tín đối phó Mạc Qua.

Tuy đây chỉ là lời hứa miệng, nhưng lời hứa của cường giả cảnh giới Chân Vũ đáng tin hơn bất kỳ hiệp nghị nào.

Huống hồ nói câu không lọt tai, với thực lực hiện tại của Tô Tín, dù Mật tông thật sự không làm hoặc là ngã hướng Kim Trướng Hãn Quốc thì hắn cũng không lo lắng, dù sao cơ nghiệp thật sự của hắn nằm ở Tây Bắc Đạo.

Nhưng Tô Tín phỏng chừng loại chuyện này hẳn là không thể nào, dù sao so với kẻ địch thì kẻ phản bội mới đáng giá căm thù nhất.

Nếu Mật tông thật sự dám hố Đại Chu lần này, vậy Đại Chu thật sự có quyết tâm xóa sổ Mật tông khỏi giang hồ.

Báo tin cho Bàng Nguyên Đức xong, Tô Tín đi bế quan, chuẩn bị làm quen với Thánh Tâm Quyết.

Thánh Tâm Quyết là một môn công pháp kinh thế do Đế Thích Thiên ngày xưa tập hợp đặc điểm võ công trong thiên hạ sáng tạo ra, có thể nói là dung chứa trăm sông biển lớn cũng không tả hết được.

Trong Thánh Tâm Quyết trừ có thể tu luyện ra nội lực kinh người, kéo dài thọ nguyên mới là thứ khiến người mắt sáng rỡ, dù sao trong giang hồ hiện nay, công pháp có thể kéo dài thọ nguyên chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Một số công pháp của Đạo Gia, Phật Môn chú trọng dưỡng sinh, cho nên thọ nguyên của võ giả lâu hơn võ giả cùng cấp

khác, công pháp của ma đạo thì thành tựu nhanh mà cực đoan, chẳng những không giúp tăng thêm thọ nguyên, ngược lại bởi vì tổn thương thiên hòa nên bị giảm bớt thọ nguyên.

Thánh Tâm Quyết làm tăng thọ nguyên cực kỳ rõ ràng, ít nhất riêng bề ngoài nó có thể làm giảm già cả trên khuôn mặt.

Chỉ tiếc điểm này vô dụng với Tô Tín, hiện tại hắn chưa đến bốn mươi đã bước chân vào cảnh giới Dương Thần, hắn ít nhất có thể tiếp tục giữ vẻ ngoài thanh niên này một, hai trăm năm mà không thay đổi, hơn nữa thọ nguyên của hắn rất sung túc, còn có mấy trăm năm để sống.

Còn về sống suốt đời như Đế Thích Thiên thì trừ phi tu luyện Thánh Tâm Quyết ra nội lực tinh thâm phụ trợ tu luyện, phượng huyết là nhân tố lớn nhất, không có phượng huyết, sống suốt đời gì đó chỉ là bậy bạ.

Tuy rằng ứng dụng về nội lực của Thánh Tâm Quyết chỉ có bấy nhiêu, nhưng trong Thánh Tâm Quyết kèm thêm nhiều võ kỹ công kích.

Có Thánh Tâm Tử Kiếp mà Tô Tín từng sử dụng, còn có Hàn Thiên Quyết, Huyền Băng Quyết, Vạn Nhận Xuyên Vân, Đế Thiên Cuồng Lôi, mấy cái Thánh Tâm Tứ Quyết này.

Có một số Nạp Hải Thánh Tâm Chú, Thiên Cung Huyễn Ảnh đặc biệt, có lẽ Tô Tín sẽ không dùng được mấy thứ này, nhưng sau khi quen thuộc thì phối hợp với Thánh Tâm Quyết có thể trong lúc vô tình bộc phát ra uy năng rất lớn.

Trong lúc Tô Tín bế quan, kết quả và quá trình đám người Tô Tín liên minh đã truyền ra ngoài rất nhộn nhịp.

Cuộc chiến kinh thế giữa Tô Tín và Địch Kinh Phi khiến xếp hạng trên Địa bảng của Tô Tín từ hạng mười tám lên hạng thứ tám.

Chương 1810 - Đại chiến sắp nổi lên

Đại chiến sắp nổi lên

Một hơi nhảy lên mười hạng đầu Địa bảng, nếu như hiện tại không có Kim Trướng Hãn Quốc uy hiếp, sợ rằng lần này

danh sách thay đổi sẽ dẫn tới giang hồ lại chấn động.

Còn về tại sao Tô Tín rõ ràng đánh bại Địch Kinh Phi nhưng bị xếp dưới hắn, nguyên nhân là do chiến tích.

Nếu hiện tại thực lực của Tô Tín không mạnh đến mức đó, người của Lục Phiến Môn có lẽ sẽ lén thêm điểm cho Tô Tín.

Nhưng hiện tại Tô Tín đã đi tới loại trình độ này, Lục Phiến Môn không dám lén thêm điểm, dù sao bọn họ cũng phải bảo chứng sự công bằng của Địa bảng và Thiên bảng.

Ngoài mặt thì trận chiến này của Tô Tín là hai bên ngang tay, cuối cùng Địch Kinh Phi mượn dùng ngoại vật, hắn cũng dứt khoát gọn gàng nhận thua, nhưng trên thực tế Địch Kinh Phi chỉ thua chứ chưa bại.

Cho nên lần này Lục Phiến Môn thăng cấp Tô Tín lên hạng tám mà vẫn dưới Địch Kinh Phi, bởi vì cho dù Tô Tín chiếm chút ưu thế trong cuộc so đấu lần này, nhưng chiến tích đấu sinh tử cũ của Địch Kinh Phi đáng tin hơn.

Còn về Trầm Vô Danh, bởi vì Tô Tín thăng cấp mà dẫn đến thứ hạng của hắn rớt xuống bậc chín, rõ ràng hắn không tham gia chiến đấu, nhưng Tô Tín lại chiếm cứ thứ hạng của hắn, xui xẻo đến tội.

Đương nhiên, những người xếp sau đều bị giảm xuống một bậc, cũng rất xui xẻo.

Khi bên Tô Tín tạm thời bế quan tu luyện mười ngày thì đám người Trầm Vô Danh cũng mang theo tinh nhuệ của Thiên Hạ Thất Bang trực tiếp tập hợp trong Giang Hoài Đạo, sáu bang phái mang đến gần mười vạn người, hơn nữa mười vạn người này không phải người thường, yếu nhất đều là cảnh giới Hậu Thiên sơ kỳ, võ giả Hậu Thiên trải qua thực chiến.

Bên Bàng Nguyên Đức trực tiếp truyền đến tin tức, khiến Tô Tín đi biên giới Đông Tấn, chuẩn bị bao vây tiễu trừ Kim Trướng Hãn Quốc.

Không sai, là bao vây tiễu trừ, hiện giờ đa số lực lượng của Kim Trướng Hãn Quốc đều tản ra ở các đạo Trung Nguyên, Bàng Nguyên Đức chuẩn bị vận dụng tất cả lực lượng dồn

toàn bộ sức mạnh Kim Trướng Hãn Quốc lại rồi nghiền nát, khiến bọn họ vào được Trung Nguyên, nhưng không ra được!

Bàng Nguyên Đức cũng có dã tâm, nếu lần này công lao của hắn đủ lớn thì hắn sẽ là vị đại tướng quân thứ bốn của Đại Chu.

Cho nên chỉ cần đuổi những người Kim Trướng Hãn Quốc ra Trung Nguyên thì không đủ, Bàng Nguyên Đức muốn làm bọn họ bị thương nguyên khí nặng, ít nhất trong vòng trăm năm không có lá gan xâm chiếm Trung Nguyên nữa.

Tuy Kim Trướng Hãn Quốc không có hệ thống tình báo trong vùng đất Trung Nguyên, nhưng Tô Tín và Bàng Nguyên Đức làm động tĩnh lớn như vậy, bọn họ không thể nào không biết.

Khi đám người Tô Tín vừa hành động thì tin tức đã truyền đến chỗ Mạc Qua.

Tộc trưởng Thiên Lang bộ Ngột Cốt Lợi vội đi vào đại trướng của Mạc Qua, kêu lên:

“Đại hãn! Không tốt! Bên Đại Chu phái đại tổng quản Trấn Bắc quân Bàng Nguyên Đức thu nhận bại binh ở phòng tuyến Đông Tấn, hiện tại đang ập đến nghiền nát chúng ta, hơn nữa Tô Tín ở hậu phương mang theo tinh anh của Thiên Hạ Thất Bang gần mười vạn người vây hãm ở hậu phương Đông Tấn, đã hoàn toàn cắt đứt đường lui của chúng ta!”

Mạc Qua cau mày, hắn lạnh lùng hỏi:

“Sao mà Thiên Hạ Thất Bang liên hợp với nhau được? Nói Anh Hùng Hội ra tay thì ta tin, nhưng tại sao mấy bang phái khác chịu giúp triều đình Đại Chu?”

Kim Trướng Hãn Quốc đã mò rõ tính cách của tông môn võ lâm Trung Nguyên, đối với đám tông môn võ lâm này thì ích lợi của chính mình chắc chắn cao hơn ích lợi của triều đình.

Hơn nữa nói câu không tốt, trừ loại tông môn tương đối thích lo chuyện bao đồng như Thiếu Lâm Tự ra, cho dù Kim Trướng Hãn Quốc thật sự tàn sát đám bình dân Trung Nguyên cũng sẽ không có người quản.

Chẳng qua mấy lần trước Kim Trướng Hãn Quốc chịu thiệt lớn về mặt này, nên lần này bọn họ tính toán hết rồi, tuyệt đối không đụng chạm ích lợi của các đại phái, cũng sẽ không giết người lung tung, vì để trấn an tông môn như Thiếu Lâm Tự, khiến bọn họ nhìn xem người của Kim Trướng Hãn Quốc chúng ta không phải toàn là mọi rợ chỉ biết đốt nhà giết người cướp của.

Như vậy mà Thiên Hạ Thất Bang thế nhưng còn sẽ giúp đỡ triều đình, hơn nữa cử ra tinh nhuệ trong tay, làm Mạc Qua hoang mang.

Ngột Cốt Lợi lộ vẻ lúng túng nói:

"Khoảng thời gian trước người dưới tay chúng ta bắt đầu ra tay với những tiểu tông môn, tiểu thế lực, có thể là bọn họ giết đỏ mắt, thế nhưng bắt đầu xuống tay với Thiên Hạ Thất Bang, cho nên phỏng chừng là vì vậy mới khiến bọn họ cảm giác được uy hiếp, hợp sức với Đại Chu.

Mạc Qua nheo mắt, uy áp cường đại thoáng chốc bao phủ Ngột Cốt Lợi, khí thế khủng bố vô cùng.

"Tại sao trước đó ngươi không nói với ta?! Ta dặn các ngươi như thế nào? Hễ là thế lực lớn đứng đầu Trung Nguyên nhất định không được động vào một người nào, điều này liên quan đến kế lớn của Kim Trướng Hãn Quốc ta!"

Ngột Cốt Lợi cười gượng nói:

"Đại hãn, không phải ta cố ý che giấu, ta cũng không cần giấu giếm giúp họ, mà là sự tình đã phát sinh, một khi khiển trách bọn họ thì những người này chắc chắn sẽ ôm lòng oán hận chúng ta, pháp không trách chúng, Đại hãn. Trong số người ra tay có một số võ giả không phải xuất thân thảo nguyên bát bộ, số võ giả xuất thân thảo nguyên bát bộ khác thì không có người của Thiên Lang bộ ta, nếu ra tay khiển trách bọn họ sẽ chôn mâu thuẫn và tai họa ngầm cho Kim Trướng Hãn Quốc chúng ta."

Chương 1811 - Đại chiến sắp nổi lên (2)

Đại chiến sắp nổi lên (2)

“Huống hồ sự tình cũng không thể tất cả đều trách bọn họ, bọn họ tốn công tốn sức đánh vào Trung Nguyên, kết quả không cướp được gì, đặt ở trên người của ai đều sẽ không cam tâm, lần này bọn họ cũng giết đỏ mắt, trừ người của Thiên Lang bộ ta ghi nhớ lời dặn của Đại hãn, những người khác đều ra tay.”

Mạc Qua sắc mặt vẫn âm trầm, hắn cũng biết Ngột Cốt Lợi nói có đạo lý, nhưng sự tình tạm thời cũng chỉ có thể như vậy, đây là vấn đề từ thể chế của Kim Trướng Hãn Quốc, căn bản không thể sửa chữa.

Kim Trướng Hãn Quốc mang tiếng là một nước nhưng trên thực tế mang tính chất liên minh, thảo nguyên bát bộ đều có ích lợi của riêng mình, lúc tiến công Trung Nguyên, bọn họ cướp đoạt thứ gì đều giữ lại cho chính mình, chứ không giống Đại Chu nộp hết thứ lấy được rồi phân phối dựa theo chức vị và công lao.

Cho nên mấy người khác giết đỏ mắt, sau đó nổi lòng tham muốn ra tay với Thiên Hạ Thất Bang là chuyện bình thường, người của Thiên Lang bộ có thể không tham dự, nếu bọn họ muốn ngăn cản vậy thì sẽ bị mấy người khác cho rằng người Thiên Lang bộ muốn ăn mảnh, đây chính là tối kỵ.

Đúng là bởi vì băn khoăn điểm này nên Ngột Cốt Lợi không báo sự tình cho Mạc Qua, sợ Mạc Qua dưới cơn nóng giận trừng phạt bọn họ, khiến Kim Trướng Hãn Quốc lục đục nội bộ.

Mạc Qua suy nghĩ rõ ràng điểm này nên không nói gì thêm, nếu sự tình đã phát sinh thì hối hận cũng vô dụng, huống hồ trong tình huống hiện tại, bọn họ không thể xử phạt kẻ đầu têu, trước mắt bọn họ nên suy nghĩ làm sao giải quyết người bên Đại Chu.

Mạc Qua không thèm suy nghĩ, trực tiếp vung tay lên nói:

“Bọn họ muốn dồn Kim Trướng Hãn Quốc ta đến đường cùng chứ gì? Tốt thôi, trực tiếp co cụm lực lượng, cứng đấu cứng một trận với Đại Chu và Thiên Hạ Thất Bang, hoàn toàn phá hủy lực lượng của bọn họ!”

Ngột Cốt Lợi bị hù sợ giật nảy mình, hắn vội vàng nói:

“Đại hãn, dù co cụm lại sức mạnh thì thực lực của chúng ta cũng không bằng Đại Chu cộng thêm Thiên Hạ Thất Bang hợp sức.”

“Huống chi chúng ta khó khăn lắm mới chiếm cứ những khu vực này, thậm chí bước đầu thành lập trật tự ở địa phương, chẳng lẽ cứ như vậy chắp tay nhường ra?”

Mạc Qua thản nhiên nói:

“Người bên Đông Tấn giở thủ đoạn nhỏ, bọn họ chỉ đánh gục thủ quân Đại Chu ở Đông Tấn, nhưng không có đánh chết, Đại Chu sắp xếp lực lượng trong Đông Tấn không bị tổn thất bao nhiêu, giờ Đại Chu phái một người lại đây đã thu phục toàn bộ lực lượng này.”

“Nếu lần này chúng ta không giải quyết triệt để bọn chúng thì về sau sẽ càng nhiều phiền phức.”

“Còn có Thiên Hạ Thất Bang cũng giống như vậy, nếu bọn họ lựa chọn liên hợp với Đại Chu mà chúng ta không xử lý hết, sau này rắc rối càng tăng nhiều.”

“Còn về những địa bàn chúng ta đã chiếm cứ thì không sao cả, bây giờ mất đi, về sau chúng ta đều sẽ tìm về chúng nó, cần đưa mắt ra xa hơn.”

Ngột Cốt Lợi gật đầu, nếu Đại hãn đã sai khiến thì hắn cứ làm theo là được.

Kết quả là Kim Trướng Hãn Quốc bắt đầu co cụm lực lượng, rút về vùng biên giới Đông Tấn, chuẩn bị tại đây một hơi giải quyết lực lượng Đại Chu và Thiên Hạ Thất Bang.

Kim Trướng Hãn Quốc rất tự tin, bởi vì bọn họ không biết nhóm Tô Tín đã mời Tác Nam Triệt ra, tu vi cảnh giới Chân Vũ của Mạc Qua hoàn toàn có thể ngạo thế, không người địch nổi.

Đồng dạng, bên Đại Chu cũng siêu tự tin, bởi vì Tô Tín đã nói cho đám người Trầm Vô Danh biết tin Tác Nam Triệt đã được bọn họ mời ra, chẳng qua dặn bọn họ đừng lộ ra ngoài.

Tình huống thật sự thì chỉ có Tô Tín và Bàng Nguyên Đức biết, tuy Tác Nam Triệt đồng ý ra tay, nhưng hắn không nói rõ

ra tay lúc nào, thậm chí đến hiện tại cũng không xuất hiện.

Cho nên cuối cùng Mật tông có khi nào cho mọi người leo cây hay không thì chẳng ai rõ.

Vùng biên giới Đông Tấn không có Kim Trướng Hãn Quốc nào, mà là một mảnh đồng bằng rộng lớn làm nơi giảm xóc giữa Đông Tấn và Đại Chu.

Người Thiên Hạ Thất Bang canh giữ ở đây vì hoàn toàn chặn đường Kim Trướng Hãn Quốc, để không thể ra khỏi Trung Nguyên. Mạc Qua chọn nơi quyết chiến ở đây lại là vì phá hỏng căn cơ vùng đất Trung Nguyên.

Đúng vậy, người bên Đại Chu không lo lắng đất Trung Nguyên bị phá hoại, ngược lại đám xâm lăng Kim Trướng Hãn Quốc lo giùm họ, trông hơi buồn cười.

Trên thực tế thật sự đúng là như vậy, bởi vì ở trong lòng đám người Kim Trướng Hãn Quốc thì vùng đất Trung Nguyên đã thành vật trong túi của bọn họ rồi, đương nhiên họ phải bảo hộ kỹ nó, nếu đánh hỏng thì về sau bọn họ sẽ phải xây dựng lại.

Mười vạn đại quân Kim Trướng Hãn Quốc bày trận ở đằng trước, khí thế túc sát hùng hồn phát ra, bàn về trình độ tinh nhuệ thì không thua gì quân đội của Đại Chu.

Kim Trướng Hãn Quốc bồi dưỡng quân đội trước đến giờ đều là dùng thực chiến bồi dưỡng, đánh với Đại Chu, thậm chí khi bọn họ tập luyện với nhau đều cho phép mất chút binh sĩ, sự tàn khốc tàn nhẫn của bọn họ hơn Đại Chu nhiều.

Ngược lại đám người Thiên Hạ Thất Bang, tuy cũng có mười vạn người nhưng đều là lùm cỏ giang hồ, ở bên dưới khe khẽ thì thầm, tỏ ra có chút lộn xộn, chỉ có thể dùng từ ô hợp để hình dung, tuy bọn họ có chút thực lực, nhưng không thể so sánh với binh sĩ kỷ luật nghiêm ngặt được.

Chương 1812 - Chân Vũ ra tay

Chân Vũ ra tay

Nếu không phải lần này có Bàng Nguyên Đức dẫn dắt quân đội Đại Chu chủ công, chỉ dựa vào bọn họ đối kháng Kim

Trướng Hãn Quốc thì Thiên Hạ Thất Bang thua chắc.

Kim Cửu Nguyệt ở một bên hỏi:

“Tô đại nhân, a không, hiện tại nên gọi là Tô minh chủ, chờ chút nữa đại chiến mở màn thì chúng ta đánh thế nào? Là cùng nhau lên hay lấy mỗi bang phái làm trung tâm điều động?”

“Tùy ý.” Tô Tín thản nhiên nói.

Đám người ở đây hai mặt nhìn nhau, nói thế là sao?

Kim Cửu Nguyệt cười gượng hỏi:

“Tô đại nhân không đùa chứ?”

Tô Tín thản nhiên nói:

“Ta đương nhiên không phải đùa giỡn, đây chính là chiến trường quốc chiến, không phải loại chiến đấu nhỏ phá gia diệt môn, xuất động mấy nghìn, hơn vạn người xem như nhiều.”

“Trong trường hợp như vậy, bất cứ một mệnh lệnh đều nhất định phải đạt đến kỷ luật nghiêm minh mới được, nhưng trước mắt Thiên Hạ Thất Bang có thể làm được không? Đừng nói liên minh vội vàng tổ thành, cho dù tạm thời huấn luyện bọn họ một tháng phỏng chừng cũng không sẽ có bao nhiêu biến hóa, cho nên chỉ có thể mặc kệ không hỏi, cứ dựa theo kinh nghiệm lúc đánh nhau bình thường của họ, tùy ý ra tay.”

“Tất nhiên, lúc ra tay tuy rằng có thể tùy ý, nhưng cấm hai điều, một là kẻ đụng trận bỏ chạy thì chém! Hai là ta mặc kệ đệ tử các ngươi trước kia có ân oán sâu cỡ nào, đã lên chiến trường thì phải có giác ngộ giao sau lưng cho đồng bạn, cho nên ai có gan tự tàn sát nhau trong trường hợp như vậy thì chém không tha!”

Thực lực của Thiên Hạ Thất Bang không yếu, nhưng sức chiến đấu cá nhân và sức chiến đấu tập thể vốn là hai thứ khác nhau, cho nên lúc Tô Tín giao hẹn với Bàng Nguyên Đức thì đã nói rồi, sẽ không để đám người Thiên Hạ Thất Bang làm chủ lực.

Một bên khác của quân trận, Bàng Nguyên Đức đã mang theo đại quân tiến đến giằng co với quân đội của Kim Trướng Hãn

Quốc, bên cạnh hắn còn có Hạng Sở Cuồng bị thương nặng chưa lành.

Hạng Sở Cuồng còn mang vết thương, hắn đến đây không phải muốn cướp công lao với Bàng Nguyên Đức, hắn ở đây chỉ vì muốn góp chút sức lực cho trận chiến sự này, để bù đắp lại lỗi lầm của chính mình.

Bàn về mức độ trung thành đối với Đại Chu, Hạng Sở Cuồng xem như có giác ngộ rất cao trong đám cường giả của Đại Chu, cho nên lần này thủ quân của Đại Chu tan tác ở Đông Tấn, Hạng Sở Cuồng có chút tự trách.

Thật ra Hạng Sở Cuồng không có trách nhiệm quá lớn trong chuyện này, có cường giả cảnh giới Chân Vũ ra tay, Hạng Sở Cuồng có thể bảo đảm bản thân sống sót, nhưng hắn không thể bảo đảm quân đội dưới trướng của mình không thua.

Cho nên lần này Hạng Sở Cuồng mọi người là mang tội không đánh trận, nói đến thì rất muốn khóc.

Nhìn quân trận Kim Trướng Hãn Quốc nghiêm ngặt trước mắt, Hạng Sở Cuồng trầm giọng hỏi:

“Lần này Tác Nam Triệt có thật sự ra tay không?”

Bàng Nguyên Đức lắc đầu, nói:

“Khó nói, tuy lúc trước Tác Nam Triệt đã đồng ý với chúng ta, nhưng không phải đồng loại thì có ngăn cách, không ai biết cuối cùng Mật tông sẽ lựa chọn đứng ở bên nào.”

Hạng Sở Cuồng khẽ thở dài:

“Vậy tạm thời chúng ta đành cược ván này, thắng thì dễ tính, cuối cùng Kim Trướng Hãn Quốc sẽ lăn về thảo nguyên phương bắc, nhưng nếu chúng ta thất bại, vùng đất Trung Nguyên sẽ chắp tay nhường cho Kim Trướng Hãn Quốc.”

Hai người không nói tiếp, mấu chốt của trận chiến này thậm chí có thể ảnh hưởng đến kết cục cuộc chiến bên phòng tuyến Bắc Cương Bắc Nguyên Đạo, bọn họ không thể nào giữ sự bình tĩnh.

Lúc này bên Kim Trướng Hãn Quốc, Mạc Qua trực tiếp vung tay lên, thoáng chốc vạn mã gầm rống, mười vạn binh sĩ Kim Trướng Hãn Quốc phát ra từng tiếng gầm rống đinh tai nhức óc. Đối diện kẻ địch hai bên cộng lại nhiều hơn phe mình gấp đôi trở lên, nhưng bọn họ không lựa chọn tập hợp công kích một chỗ mà chia binh, cùng lao về hai hướng.

Bàng Nguyên Đức trông thấy cảnh này thì lạnh giọng mắng chửi một tiếng:

"Hừ! Cuồng vọng! Kim Trướng Hãn Quốc này thật sự cho rằng chính mình thắng chắc sao? Không ngờ trực tiếp phân binh công kích người ở hai bên, hắn cho rằng thực lực của Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ đã mạnh đến loại trình độ này rồi sao?"

Thân là tồn tại cảnh giới Chân Vũ, tuy Mạc Qua có tư cách cuồng vọng, nhưng thật ra hắn cũng không có cuồng vọng, lần này hắn chia binh xuất kích cũng bởi vì có nắm chắc cấp tốc đánh bại đối phương cho nên hắn mới làm như vậy.

Mắt Mạc Qua lóe tia sáng âm u lạnh lẽo, hắn lắc người, trực tiếp Ngự Không mà đi, lao về phía cao thủ quân đội như nhóm Bàng Nguyên Đức.

Bắt giặc phải bắt vua trước, tuy Mạc Qua cực kỳ hận Tô Tín xúi giục Thiên Hạ Thất Bang cống lại Kim Trướng Hãn Quốc của hắn, nhưng Mạc Qua rất rõ ràng, dù Thiên Hạ Thất Bang liên hợp lại với nhau thì chỉ là một đám ô hợp, một đám võ giả Tiên Thiên lộn xộn có thể phát huy ra tác dụng thậm chí không bằng một đôi võ giả Hậu Thiên huấn luyện nghiêm chỉnh.

Cho nên Mạc Qua trực tiếp xuống tay với Hạng Sở Cuồng và Bàng Nguyên Đức, đánh chết bọn họ trước, khiến quân đội Đại Chu không nghe được chỉ huy, rơi vào hỗn loạn.

Uy áp cường đại của cường giả cảnh giới Chân Vũ giáng xuống, Thiên Lang Khiếu Nguyệt, trong khoảnh khắc tiếng sói hú hung dữ vang vọng thiên địa, trong phạm vi mấy nghìn trượng, thiên địa nguyên khí đều bị khuấy động, thậm chí có tiếng gió rít gầm rống truyền đến, trong khu vực bị uy áp của Mạc Qua bao phủ, thậm chí thời tiết cũng hơi thay đổi.

Chương 1813 - Chân Vũ ra tay (2)

Chân Vũ ra tay (2)

Sắc mặt của Bàng Nguyên Đức hơi tái nhợt, một mình đối diện uy áp cường đại của cảnh giới Chân Vũ, với thực lực của hắn căn bản không cách nào chống cự.

Bên Thiên Hạ Thất Bang, đám người Trầm Vô Danh lộ ánh nhìn kỳ lạ, nhưng Trầm Vô Danh, Tô Tín và Địch Kinh Phi thì không lộ vẻ sợ hãi quá nhiều.

Ba người đều là tồn tại mười hạng đầu Địa bảng, là người nổi bật đứng ở cảnh giới Dương Thần đỉnh phong, lúc này đối diện cường giả cảnh giới Chân Vũ, dù bọn họ không đánh lại nhưng vẫn có tư cách chạy trốn.

Bọn họ chăm chú nhìn tình hình cuộc chiến, chuẩn bị nhìn xem rốt cuộc khi nào Tác Nam Triệt ra tay.

Nếu có cường giả cảnh giới Chân Vũ ra tay ngăn trở Mạc Qua thì xác suất thắng trận chiến này của bọn họ có thể nói là lên đến chín mươi phần trăm, nhưng nếu Tác Nam Triệt cho họ leo cây, đám người Trầm Vô Danh quyết định khi đó liền xoay người chạy trốn, tuyệt đối không chậm trễ.

Mấy người bọn họ ở trong võ giả cảnh giới Dương Thần tuy xứng là cường giả, nhưng tuyệt đối không thể sánh vai với tồn tại cảnh giới Chân Vũ.

Mạc Qua nhìn về hướng đám người Bàng Nguyên Đức, trong mắt lộ ra một chút sát khí lạnh lẽo.

Thật ra bình thường cường giả cảnh giới Chân Vũ sẽ không dễ dàng ra tay, dù sao đối với tồn tại cảnh giới Chân Vũ, phần lớn thời giờ dành cho tiềm tu, theo đuổi cảnh giới càng cao.

Mạc Qua thăng cấp Chân Vũ có tám mươi phần trăm là vì hắn có được truyền thừa của một trong Thất Thập Nhị Lộ Yêu Vương thượng cổ Khiếu Nguyệt Lang Vương, nhờ cơ duyên lớn đó thăng cấp Chân Vũ, cho nên về tư tưởng, hắn không khác bao nhiêu với lúc là cảnh giới Dương Thần.

Vì kế lớn của Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ, Mạc Qua sẵn sàng làm bất kỳ điều gì.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng phạn âm uy nghiêm rơi xuống, ánh sáng vàng thổi tan gió lớn vô tận, Tác Nam Triệt theo giữa không trung từng bước đạp xuống, khiến Mạc Qua sắc mặt cực kỳ khó xem.

Mạc Qua lạnh lùng hỏi:

"Tác Nam Triệt, Mật tông các ngươi cũng muốn nhúng tay vào quốc chiến giữa Kim Trướng Hãn Quốc ta và Đại Chu sao?"

Tác Nam Triệt hờ hững liếc qua Mạc Qua, nói:

"Mật tông ta thân là quốc giáo Đại Chu, tại sao không thể tham dự quốc chiến? Ngược lại là Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi, không ở thảo nguyên phương bắc nghỉ ngơi lấy lại sức, cứ muốn bước vào Trung Nguyên mở ra sát nghiệt, thiên địa không dung chứa."

"Đám giả nhân giả nghĩa như Thiếu Lâm Tự không muốn ra tay cứu thương sinh, chỉ có thể dựa vào Mật tông ta ra tay."

Mạc Qua tức giận cười gằn nói:

"Con mắt nào của Mật tông các ngươi nhìn thấy Kim Trướng Hãn Quốc ta tạo thành sát nghiệt? Hơn nữa, nếu Mật tông ngươi đứng về phía Đại Chu, từ nay về sau, chỉ cần là chỗ nào Kim Trướng Hãn Quốc ta chiếm cứ thì Mật tông các ngươi không có tư cách truyền đạo!"

Tác Nam Triệt lạnh lùng cười, nếu hắn không biết chuyện Côn Già phái sửa chữa giáo lý thì có lẽ sẽ lo lắng điểm này, nhưng hiện tại bọn họ biết Côn Già phái đã sửa chữa giáo lý của Mật tông, xem như hoàn toàn thoát khỏi Mật tông, vậy còn nói gì đến truyền đạo?

Cho dù hôm nay hắn không ra tay, chờ khi Kim Trướng Hãn Quốc chiếm cứ Trung Nguyên, lỡ như bọn họ muốn đi Trung Nguyên truyền đạo, nhưng Côn Già phái có chịu cho phép không?

Nhưng Tác Nam Triệt không nói nhiều, hắn chỉ thản nhiên nói với Mạc Qua:

“Đại hãn, xin ngươi hãy mang theo người rút ra Trung Nguyên, về đến Kim Trướng Hãn Quốc, như vậy thì hai bên chúng ta đều có thể giảm bớt sát nghiệp, nếu không thì sát nghiệt quá nặng sẽ phải gánh nhân quả.”

Mạc Qua lạnh lùng cười nói:

“Kim Trướng Hãn Quốc ta mưu đồ hơn mười năm, rốt cuộc tìm được một cơ hội để Kim Trướng Hãn Quốc ta lên thời kỳ đỉnh cao nhất, sao có thể buông bỏ dễ dàng?”

“Nhưng ta ngược lại không ngờ rằng, hòa thượng của Thiếu Lâm Tự không đi ra ngăn trở ta, ngược lại là phiên tăng Mật tông ngươi nhảy ra ngăn ta.”

Tác Nam Triệt thở dài một hơi, ánh mắt cũng dần dần lạnh xuống.

Hắn không phải Huyền Khổ, cũng không am hiểu dùng đạo lý lớn thuyết phục người.

Nếu Kim Trướng Hãn Quốc không lùi thì hắn sẽ đánh tới khi bọn họ lùi mới thôi!

Cho nên khoảnh khắc Mạc Qua dứt lời thì Tác Nam Triệt ra tay, bàn tay to màu vàng đập xuống, trong khoảnh khắc dấu tay che kín trời, binh sĩ Đại Chu và binh sĩ Kim Trướng Hãn Quốc đang giao chiến ở phía dưới đều run rẩy, tồn tại cảnh giới Chân Vũ tùy tay một kích đã có uy lực nghiêng trời!

Mạc Qua tức giận gầm lên một tiếng, sau lưng hiện ra một hư nhả Thiên Lang, đánh ra một đấm, sau lưng có Thiên Lang Khiếu Nguyệt, giống như Khiếu Nguyệt Lang Vương thượng cổ sống lại, nuốt trời cắn đất, uy năng của một đấm đánh nát dấu tay, bóng sói to lớn nuốt chửng Tác Nam Triệt.

Thiên Lang Khiếu Nguyệt trong truyền thuyết tính sói vô cùng tham lam, khi nó hú dưới trăng cũng từng ảo tưởng nuốt trăng tròn, uy lực cắn nuốt cực kỳ mạnh mẽ, thiên địa nguyên khí xung quanh chớp mắt đã bị hút sạch.

Trông thấy cảnh này, Địch Kinh Phi và Tô Tín cơ hồ là đồng thời mở miệng nói: “Mạc Qua sắp thua.”

Mấy người khác nhìn qua Địch Kinh Phi và Tô Tín, hai người này hơi bị cuồng vọng quá đáng, cường giả cảnh giới Chân Vũ dang giao thủ, kết quả đối phương mới giao thủ một chiêu mà hai ngươi đã kết luận Mạc Qua sắp thua, chẳng lẽ các ngươi tự cho rằng tầm nhìn của mình sánh bằng tồn tại cảnh giới Chân Vũ rồi?

Chương 1814 - Kế hoạch điên cuồng

Kế hoạch điên cuồng

Thật ra nguyên nhân Tô Tín, Địch Kinh Phi có thể suy đoán ra Mạc Qua sắp thua cũng rất đơn giản, bọn họ đều là tồn tại kinh nghiệm dày dạn, trên võ đạo có lẽ không bằng đám cường giả cảnh giới Chân Vũ, nhưng về đạo chiến đấu thì khác lối nhưng chung đường, hai người có thể cảm giác được khi Mạc Qua ra tay thì không có sức.

Cùng là tồn tại cảnh giới Chân Vũ, khi Tác Nam Triệt ra tay thì nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng Mạc Qua thậm chí dùng cả pháp tướng cảnh giới Chân Vũ, hiển nhiên hơi miễn cưỡng.

Huống hồ Tô Tín có thể phân tích từ tư liệu, thực lực của Tác Nam Triệt đúng là không bằng Tác Nam Triệt.

Tác Nam Triệt thăng cấp Chân Vũ trên trăm năm, ngày xưa ở Quan Thiên Yến Đại Chu, Tác Nam Triệt có thể so cao thấp với Thiếu Lâm Tự Huyền Khổ.

Ngược lại Mạc Qua, hắn mới vừa thăng cấp Chân Vũ, còn là nhờ cơ duyên may mắn mới thăng cấp Chân Vũ, khó tránh sẽ có vấn đề căn cơ bất ổn.

Huống hồ tuy rằng hiện tại nhìn qua Mạc Qua rất bình thường, nhưng thật ra trên người của hắn mang theo thương.

Lúc trên chiến trường Bắc Cương, Mạc Qua giao chiến với Kháo Sơn Vương Cơ Vũ Lăng của Đại Chu.

Cơ Vũ Lăng cũng là cường giả cảnh giới Chân Vũ thành danh lâu năm của Đại Chu, cho nên hai người đánh nhau, Cơ Vũ Lăng có thể nhẹ nhàng áp chế Mạc Qua.

Hơn nữa trong tay Cơ Vũ Lăng mang theo thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm cướp từ Thanh Thành Kiếm phái, cho nên hai bên giao thủ chốc lát thì Mạc Qua lộ ra xu hướng không đấu lại, chịu một ít vết thương nhẹ.

Thậm chí nếu cuối cùng không có giáo chủ Bái Hỏa giáo của Tây Vực, Đại Quang Minh Thần Tôn Phạn La Già ra tay, Mạc Qua mà đánh tiếp có lẽ bị Cơ Vũ Lăng giết luôn.

Cho nên hiện tại đối diện Tác Nam Triệt, khoảnh khắc Mạc Qua ra tay thì cảm giác được áp lực siêu lớn, bởi vậy nên hắn mới đối phương bộc phát ra pháp tướng Chân Vũ.

Bên kia, Tác Nam Triệt lạnh lùng hừ một tiếng, sau lưng hiện ra một phật tượng to lớn, đó là một vị pháp tướng Tam Diện Như Lai, ba mặt sáu tay, tay cầm pháp khí, trong khoảnh khắc đập xuống, Thiên Lang chớp mắt bị xé rách.

Thực lực của Tác Nam Triệt mạnh vượt qua tưởng tượng của Mạc Qua, bởi vì hắn mới thăng cấp cảnh giới Chân Vũ chưa lâu, cho nên kinh nghiệm chiến đấu với cảnh giới Chân Vũ không quá phong phú.

Càng muốn khóc là Mạc Qua liên tục đụng phải đối thủ đều rất mạnh, vô luận là Cơ Vũ Lăng cầm thần binh Duy Ngã Đạo hay Tác Nam Triệt thì Mạc Qua đều khó địch lại.

Hơn mười chiêu qua đi, Mạc Qua đã bị áp chế, lần này không cần Địch Kinh Phi và Tô Tín nói thì mọi người cũng nhìn ra, e rằng Mạc Qua sắp thua.

Miệng Tác Nam Triệt tụng chân ngôn, trong khoảnh khắc phật quang màu vàng lấp lánh, uy thế cường đại khiến người cực kỳ giật mình.

Một thanh loan đao nanh sói hiện ra trong tay Mạc Qua, thoáng chốc vô tận đao ảnh bắn ra, trong mỗi đao ảnh dường như chứa hồn sói, phát ra tiếng rít gào thê lương.

Tác Nam Triệt đạp không mà đi, quanh thân đều tỏa ra phật quang lưu ly rực rỡ, đánh ra một đấm, thoáng chốc vô tận đao ảnh vỡ vụn, cất bước áp sát, một chưởng đập xuống, chớp mắt mặt trời không còn ánh sáng, dường như trong phạm vi một chưởng của hắn, tất cả lực lượng đều bị giam cầm, Mạc Qua

thậm chí cảm giác thân hình và không gian, thời gian xung quanh hắn đều bị giam cầm trong phạm vi một chưởng này.

Như Lai Hàng Ma!

Phong! Trấn! Cấm!

Thức võ kỹ này có ba tầng biến hóa, Mạc Qua điên cuồng gào thét một tiếng, thậm chí không thể thả ra pháp tướng của mình.

Mạc Qua gồng hết sức vùng thoát, Lang Nha Nhẫn trong tay hắn trực tiếp vỡ vụn, bản thân cũng phun ra một búng máu, rồi mới miễn cưỡng tránh thoát Tác Nam Triệt áp chế.

Nhưng lúc này Tác Nam Triệt đánh ra một đấm, quyền thế cường đại đè ép hư không phát ra từng tiếng nổ lớn, trong tiếng phật tụng, Mạc Qua bị cú đấm khủng bố này đánh lún xuống đất.

Điểm mạnh nhất của võ giả Mật tông nằm ở tu vi thân thể của bọn họ, Tác Nam Triệt càng xuất thân từ Kim Cương Tự nổi tiếng là thân thể cường đại, tu vi thân thể của hắn càng iễn bàn, tuyệt đối mạnh hơn những bí thuật mà hắn biết.

Mạc Qua giãy giụa bò lên khỏi mặt đất, ngực của hắn lõm vào hố to, thậm chí móp méo, nếu không phải võ giả của Kim Trướng Hãn Quốc cũng chủ tu thân thể, sợ rằng một kích này liền có thể trực tiếp tiêu diệt hắn.

Nhưng dù Mạc Qua không chết thì hơi thở đã xuống thấp tới cực điểm, hiển nhiên đã bị thương nặng.

Mạc Qua bò ra khỏi hố đất, trên mặt lộ ra một chút buồn bã.

Hắn đã bại, cho dù Tác Nam Triệt ngại thân phận, sẽ không ra tay với những võ giả Kim Trướng Hãn Quốc bình thường, nhưng chỉ bằng vào uy thế Đại Chu và Thiên Hạ Thất Bang hợp sức, đám người Kim Trướng Hãn Quốc không đánh lại nổi.

Cho nên Mạc Qua đành phải gầm lên một tiếng:

“Rút! Tất cả bỏ chạy!”

Sau khi rống xong câu này, Mạc Qua trực tiếp Ngự Không mà đi, trốn hướng khu vực Kim Trướng Hãn Quốc.

Không phải Mạc Qua bỏ mặc sĩ tốt của Kim Trướng Hãn Quốc, mà là có Tác Nam Triệt ở đây, hắn thành mục tiêu lớn, tiếp tục ở lại đây mà không trốn đi, sớm muộn gì hắn cũng sẽ bị Tác Nam Triệt chém giết.

Chương 1815 - Kế hoạch điên cuồng (2)

Kế hoạch điên cuồng (2)

Bây giờ Mạc Qua đang lúc tráng niên, đã đứng ở đỉnh phong trên giang hồ, hắn tự nhiên là tích mệnh, huống hồ nếu hắn chết ở chỗ này sẽ là đả kích với Kim Trướng Hãn Quốc, càng là đả kích nghiêm trọng với Thiên Lang bộ bọn họ, cho nên Mạc Qua trốn cực kỳ dứt khoát.

Mà Tác Nam Triệt thấy cảnh này cũng không đuổi theo.

Tác Nam Triệt chỉ đồng ý giúp Đại Chu ra tay đối phó Mạc Qua, nhưng không hứa sẽ đánh chết Mạc Qua.

Thật ra hiện tại Mạc Qua đã trọng thương, tốc độ giảm xuống mức thấp nhất, Tác Nam Triệt muốn đánh chết Mạc Qua rất đơn giản.

Chẳng qua Mạc Qua dù sao là tồn tại cảnh giới Chân Vũ, trong tay hắn dù gì có một số át chủ bài giữ mạng như bí pháp hoặc là báu vật.

Lỡ như dồn ép Mạc Qua quá, hắn muốn liều mạng với Tác Nam Triệt, vậy thì cuối cùng cho dù Tác Nam Triệt có thể đánh chết Mạc Qua, không chừng sẽ làm bị thương chính mình, vậy thì lỗ to.

Hiện giờ Mạc Qua đã trọng thương chật vật trốn trở về Kim Trướng Hãn Quốc, lần này kế hoạch xâm nhập Trung Nguyên của Kim Trướng Hãn Quốc đã có lỗ hổng, có thể nói cách thất bại không xa, còn lại đống chuyện lung tung thì Tác Nam Triệt không muốn quản, trực tiếp giao cho Đại Chu xử lý thì tốt rồi, cho nên sau khi trọng thương Mạc Qua, Tác Nam Triệt liền rời đi.

Tô Tín nhìn bóng dáng Mạc Qua khuất xa, đáy mắt lóe tia sáng, hắn bỗng nói với mấy người của Thiên Hạ Thất Bang ở đây:

“Chư vị, các ngươi muốn làm việc lớn không?”

Những người có mặt sửng sốt, Tô Tín hỏi vậy là sao?

Kim Cửu Nguyệt hỏi:

“Việc lớn gì?”

Đáy mắt Tô Tín lóe tia sáng nói:

“Giết Chân Vũ!”

Trầm Vô Danh giật mình kêu lên:

“Ngươi phát điên!”

Trong số những người có mặt chỉ mình Địch Kinh Phi là đáy mắt lóe tia sáng khác lạ, những người khác dùng ánh mắt kinh dị nhìn Tô Tín, người này thật đúng là gan to bằng trời, rốt cuộc hắn muốn làm gì?

Trầm Vô Danh nói thẳng: “Bệnh hổ cũng là hổ, dù tồn tại cảnh giới Chân Vũ bị thương thì vẫn là cảnh giới Chân Vũ, hơn nữa ngươi cũng thấy Mạc Qua còn chạy được thì chắc chắn bị thương không nặng như mặt ngoài, chúng ta đi giết hắn có khác gì tìm cái chết?”

Giọng điệu Tô Tín lạnh lùng nói:

“Lúc trước Mạc Qua đánh nhau với Kháo Sơn Vương Cơ Vũ Lăng của Đại Chu ta, thật ra khi đó đã bị vết thương nhẹ, trước mắt lại bị Tác Nam Triệt trọng thương, có thể nói là thương càng thêm thương.”

“Hơn nữa hắn mới thăng cấp được vài tháng, không thể so sánh với những cường giả cảnh giới Chân Vũ thành danh lâu năm, mấy người chúng ta đều là tồn tại đứng đầu trong cảnh giới Dương Thần, bảy người hợp sức, chưa chắc không có sức đấu một trận.”

“Hơn nữa quan trọng nhất là đánh chết Mạc Qua là chúng ta sẽ được đến rất nhiều, một điều quan trọng nhất đó là thanh danh!”

“Chủ liên minh mang đến thanh danh mà các ngươi còn đòi lấy, nhưng nếu đánh chết một cường giả cảnh giới Chân Vũ sẽ

mang đến danh tiếng thế nào?”

“Là Dương Thần mà đánh lén giết Chân Vũ, từ vạn năm trước chưa từng có chuyện như vậy, nếu chúng ta làm được thì tất nhiên danh dương giang hồ, thậm chí còn có thể truyền thừa nghìn vạn năm!”

“Hơn nữa lần này Thiên Hạ Thất Bang cùng triều đình hợp sức xua đuổi toàn bộ lực lượng của Kim Trướng Hãn Quốc trong Trung Nguyên đi là đã không chết không ngừng với bọn chúng, sau này nếu Kim Trướng Hãn Quốc còn muốn ra tay với Trung Nguyên, Thiên Hạ Thất Bang tất nhiên là đối tượng đầu tiên bọn họ muốn trả thù.”

“Bây giờ đánh chết Mạc Qua, Kim Trướng Hãn Quốc ít nhất trong mấy trăm năm không dám ra tay với Trung Nguyên nữa, chư vị có thể kê cao gối ngủ.”

“Nhiều chỗ tốt như vậy và ích lợi ở ngay trước mắt, chư vị, có ai dám liều không?”

Tô Tín nói một loạt khiến đám người có mặt đều động lòng.

Bình thường bọn họ không dám mơ việc đánh chết cảnh giới Chân Vũ, thậm chí vừa rồi Tô Tín thốt ra lời này, bọn họ đều cho rằng Tô Tín này căn bản là phát điên.

Nhưng hiện tại nghe Tô Tín nói tri mỉ, đám người đều không kiềm được có chút động lòng.

Chuyện trước kia không dám mơ, nghe Tô Tín nói kỹ hơn thì tuy có nhiều phiêu lưu nhưng được đến càng nhiều.

Đây chính là tồn tại cảnh giới Chân Vũ! Làm Dương Thần mà giết ngược lại Chân Vũ, cho dù là bọn họ hợp sức, nhưng mỗi cá nhân vẫn sẽ được thanh danh to lớn, thậm chí để lại một nét bút trong sách sử giang hồ.

Thứ như thanh danh nói thì hư ảo, nhưng đối với bọn họ thì vô luận là với bản thân hay tông môn đều có chỗ tốt rất lớn.

Giống như Thiếu Lâm Tự hoặc Tạo Hóa Đạo Môn, uy thế của bọn họ bày ra đó, vô số võ giả trẻ tuổi trên giang hồ đều chen chúc đi vào hai phái, mặc bọn họ tùy ý chọn lựa.

Thiên Hạ Thất Bang như bọn họ thì không được, chỉ có thể lựa chọn đệ tử bang chúng trong địa bàn của chính mình, nếu gặp võ giả có thiên phú tốt còn phải tốn công lôi kéo, để tránh đối phương đầu vào phái khác.

Nếu bọn họ có thể đạt được thanh danh to lớn thì tương lai một số võ giả trẻ thiên phú không tệ sẽ không còn là chờ bọn họ đến lôi kéo, mà là chính mình chủ động tiến đến xin vào, đây là ích lợi của thanh danh.

Lúc này, Tô Tín mặc kệ đám người do dự, hắn trực tiếp đi ra ngoài nói:

"Dù Mạc Qua bị thương nặng nhưng tốc độ không chậm, còn chần chừ nữa thì mọi chuyện công cốc hết, ai chịu ra tay thì đi với ta."

Chương 1816 - Giết Chân Vũ

Giết Chân Vũ

Địch Kinh Phi thản nhiên nói:

"Tính phần ta."

Tô Tín không bất ngờ khi Địch Kinh Phi đứng ra, nội tình của Tranh Kiếm Minh quá mỏng, cho nên Địch Kinh Phi cần thanh danh to lớn làm hậu thuẫn.

Hơn nữa có thể đâsu với cường giả cảnh giới Chân Vũ, đây là chỗ tốt rất lớn cho võ đạo của Tô Tín, đối với Địch Kinh Phi thì tự nhiên cũng giống như vậy, cho nên hơn năm mươi phần trăm Địch Kinh Phi sẽ đồng ý.

Trầm Vô Danh đứng ra:

"Tính luôn phần của ta."

Thực lực của Trầm Vô Danh đặt ở cảnh giới Dương Thần cũng thuộc hàng đầu, hắn hoàn toàn có tư cách đấu với cường giả cảnh giới Chân Vũ ngay bây giờ, sẽ mang đến chỗ tốt to lớn cho hắn.

Lúc này Nhậm Bình Sinh lặng lẽ đứng gần Tô Tín, hắn ra tay không phải vì thanh danh gì đó, thanh danh của Anh Hùng Hội

bọn họ đã đủ lớn, Nhậm Bình Sinh chuẩn bị ra tay chỉ vì câu nói sau cùng của Tô Tín.

lần này bọn họ có thể chém giết Mạc Qua, ít nhất Kim Trướng Hãn Quốc trong vòng mấy trăm năm không dám tấn công Trung Nguyên nữa.

Hiện giờ đã có một nửa người trong Thiên Hạ Thất Bang chuẩn bị ra tay, còn lại ba người trong lòng có chút rối rắm.

Trong Thiên Hạ Thất Bang, bàn về thực lực cá nhân thì ba người này khá yếu, cho nên bọn họ lo lắng lúc giết Mạc Qua sẽ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, đối phương dù sao là tồn tại cảnh giới Chân Vũ.

Nhưng lỡ như bọn họ thành công, chiếm được chỗ tốt không thể đo lường, bọn họ không tham dự, đến lúc đó ngồi xem người khác nổi danh, thực lực trong Thiên Hạ Thất Bang sẽ cách xa nhau hơn.

Cho nên nghĩ trước nghĩ sau, ba người Kim Cửu Nguyệt đều đứng ra, định liều một phen.

Bọn họ đều là cường giả từ tầng dưới chót chém giết đến cảnh giới như bây giờ, mấy năm nay tuy rằng thành đứng đầu một bang, sống an nhàn sung sướng, nhưng chưa chắc không có dũng khí liều một phen.

Trông thấy cảnh này, khóe môi Tô Tín không kiềm được cong lên:

“Nếu chư vị đều quyết định ra tay, vậy thì tốt, thời gian không đợi người, nơi này trước giao cho người khác xử lý, chúng ta lập tức đi đuổi theo Mạc Qua.”

giờ đã thắng chắc, đám binh sĩ Kim Trướng Hãn Quốc bắt đầu tan tác, tình hình cuộc chiến ở đây không cần bọn họ lo lắn nữa, trực tiếp phái một số võ giả thực quyền cảnh giới Dung Thần trong bang đi thống lĩnh đám người tác chiến là đủ rồi.

Bảy người Tô Tín thì bộc phát ra tốc độ nhanh nhất đuổi theo phương hướng Mạc Qua đi.

Mạc Qua lúc này đang lẩn trốn, nhưng sau khi hắn bộc phát ra tốc độ nhanh nhất chạy trốn thì tình trạng vết thương nghiêm

trọng mấy phần, buộc hắn phải chậm lại.

Cảm giác Tác Nam Triệt không đuổi theo phía sau, Mạc Qua thế này mới thở phào một hơi.

Nói đến cường giả cảnh giới Chân Vũ, phỏng chừng Mạc Qua là người đáng thương nhất từ xưa đến nay, mới thăng cấp Chân Vũ đã liên tiếp bị hai vị cường giả cảnh giới Chân Vũ thành danh lâu năm tổn hại nặng, trên giang hồ ít khi nào phát sinh tình huống giống như Mạc Qua, dù sao đa số cường giả cảnh giới Chân Vũ từ Dương Thần thăng cấp Chân Vũ thì việc làm đầu tiên bế quan ổn cố cảnh giới, mà không phải giống như Mạc Qua đi ra quậy phá.

Nhưng ngay lúc này, Mạc Qua thay đổi sắc mặt, trên mặt lộ ra một chút vẻ giận dữ.

“Ta không đánh lại Tác Nam Triệt, nhưng chỉ bằng vào đám phế vật các ngươi cũng dám đuổi theo, muốn chết sao?”

Trong cảm giác của Tác Nam Triệt tự nhiên có thể phát hiện được đám người Tô Tín hùng hổ đuổi theo phương hướng chỗ hắn, điều này khiến Mạc Qua vừa tức giận vừa cảm thấy bị vũ nhục.

Phát hiện điểm này, Mạc Qua đơn giản không chạy, Tác Nam Triệt rượt theo thì có thể làm hắn chạy trối chết, mấy võ giả cảnh giới Dương Thần mà dám làm như vậy, thật sự xem Mạc Qua này là chó nhà có tang sao?

Chờ đám người Tô Tín đuổi theo tới nơi thì thấy vẻ mặt Mạc Qua lạnh lùng đứng ở nơi đó nhìn bọn họ.

Thấy cảnh này, đám người Kim Cửu Nguyệt tim rớt cái bịch, người trước mắt dù sao là tồn tại cảnh giới Chân Vũ, cho dù hắn đã bị thương, nhưng uy thế còn đó.

Mạc Qua nhìn đám người Tô Tín, lạnh lùng cười nói: “Chỉ bằng vào mấy người các ngươi mà muốn đến giết ta? Chưa đến Chân Vũ, các ngươi vĩnh viễn không biết cảnh giới này khủng bố cỡ nào, một đám ếch ngồi đáy giếng thế nhưng còn vọng tưởng Trảm Tiên Đồ Long, quả thực là không biết cái quái gì!”

Tô Tín bước ra, thản nhiên nói:

“Chúng ta đương nhiên không dám Trảm Tiên Đồ Long, nhưng Đại hãn nhà ngươi hơi tự cho mình cao quá.”

“Tuy cảnh giới Chân Vũ bị người gọi là Lục Địa Thần Tiên, nhưng xét đến cùng vẫn là con người chứ không phải tiên.”

“Huống hồ nhìn bộ dạng hiện tại của ngươi đi, còn có thể phát huy ra mấy phần thực lực? Rốt cuộc là chúng ta không biết lượng sức hay ngươi đang cố chống chọi? Tất cả còn chưa biết.”

Mạc Qua cuồng cười một tiếng nói:

“Cố chống chọi? Rất nhanh các ngươi sẽ biết ngay cảnh giới Chân Vũ là tồn tại như thế nào, hổ dù xuống đồng bằng vẫn là hổ, rồng bơi nước cạn vẫn là rồng!”

Dứt lời, Mạc Qua trực tiếp đánh ra một đấm, thoáng chốc Thiên Lang tức giận gầm lên, quyền ý cường đại đánh vỡ hư không, lực lượng kinh người đó cho dù cách xa trăm trượng vẫn khiến người cực kỳ giật mình.

Đối diện cú đấm siêu mạnh này, đám người Lưu Thiên Phóng như bị dọa ngây người, sau đó mới bày ra tư thái phòng ngự.

Chương 1817 - Giết Chân Vũ (2)

Giết Chân Vũ (2)

Nhưng lúc này, Tô Tín cũng lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp đánh ra một đấm, trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!

Quyền ý cường đại khuấy động hư không, đối diện tồn tại cảnh giới Chân Vũ vẫn không lùi bước, thậm chí trên quyền ý không chút yếu thế.

Địch Kinh Phi ở một bên cũng trực tiếp ra tay, thân hóa rồng lớn, một trảo chụp xuống rơi xuống giống như Thanh Long xé trời, uy thế vô song.

Đằng sau Tô Tín và Địch Kinh Phi, Trầm Vô Danh lộ ánh mắt giãy giụa, hắn chỉ do dự sau Tô Tín và Địch Kinh Phi một giây, rồi cũng đánh ra một đấm, quyền ý vô cùng bá khí xuyên

qua hư không, dường như muốn xé mở bầu trời, đánh nát mặt đất, bá đạo vô song, cực kỳ dũng mãnh.

Ba người Tô Tín, Trầm Vô Danh, Địch Kinh Phi đều xếp hạng tốp mười Địa bảng, tuyến đường võ đạo của ba người đi theo con đường bá đạo cương mãnh tột độ, ba người hợp sức, uy thế to lớn đó thậm chí khiến thiên địa đổ sắc.

Ngay mặt va chạm một kích với cường giả cảnh giới Chân Vũ, sức mạnh cường đại kia nổ tung ở trước mặt ba người, đám người Tô Tín trong phút chốc cảm giác áp lực lớn ập đến, ba người trực tiếp bay ngược ra hơn mười trượng.

Mạc Qua sắc mặt cực kỳ khó xem, Tô Tín và Trầm Vô Danh thì cười lớn, mắt Địch Kinh Phi lóe tia sáng.

Dưới một kích này, đúng là ba người chịu thiệt, không đánh lại, nhưng bọn họ không bị thương!

Bình thường thì cường giả cảnh giới Chân Vũ tùy tay đánh một kích, đám võ giả cảnh giới Dương Thần như bọn họ chỉ có nước co giò chạy trốn.

Nhưng lần này bọn họ đối diện Mạc Qua là đối kháng ngay mặt, không trốn tránh, kết quả Mạc Qua không làm gì được bọn họ, điều này đại biểu cho cái gì? Đại biểu thực lực của Mạc Qua quả nhiên giống như Tô Tín đã nói, suy yếu đến một mức nào đó, thậm chí khó mà tổn thương được họ.

Mãi đến lúc này Lưu Thiên Phóng, Kim Cửu Nguyệt mới động ý niệm, định ra tay.

Nếu trong đó có chỗ tốt, hơn nữa đánh chết Mạc Qua cũng không phải điều không thể thì tại sao họ phải bỏ cuộc?

Còn Nhậm Bình Sinh thì đã đứng về phía Tô Tín, hắn không có ra tay không phải vì không muốn, chẳng qua hắn không theo kịp tốc độ của ba người Tô Tín.

Mắt Mạc Qua bắn ra tia lạnh lùng nói:

“Nếu các ngươi tìm cái chết thì ta chiều ý các ngươi!”

Đúng là lực lượng của ba người Tô Tín khiến Mạc Qua thầm giật nảy mình, hắn vừa thăng cấp cảnh giới Chân Vũ không

lâu, nhưng hắn biết, chính mình trong cảnh giới này có thể thắng nổi đám người Tô Tín hay không vẫn chưa biết.

Thật ra hiện tại Mạc Qua có thể tiếp tục trốn, đám người Tô Tín dù sao chỉ là cảnh giới Dương Thần, chưa chắc có thể đuổi theo kịp hắn.

Nhưng bị một đám võ giả cảnh giới Dương Thần đuổi theo chạy thì phỏng chừng hắn sẽ trở thành trò cười trong lịch sử giang hồ.

Mạc Qua lắc người, quanh thân tỏa ra luồng khí tức huyền ảo, hai tay kết ấn, trong khoảnh khắc, thiên địa xung quanh đám người Tô Tín hình thành một động ngầm lớn, lực cắn nuốt vô tận tuôn ra từ trong đó.

Thôn Nguyệt Ấn!

Đây là một trong những tuyệt kỹ thành danh lúc xưa của Mạc Qua, giờ hắn trở thành Chân Vũ rồi thi triển ra nó càng có uy năng khủng bố, dường như muốn nuố một phương không gian vào.

Tô Tín bước ra một bước, vô tận kiếm khí vòng quanh người, ngưng tụ thành một phương kiếm vực để ngăn cản lực cắn nuốt từ Thôn Nguyệt Ấn kia.

Chẳng qua lực cắn nuốt của Thôn Nguyệt Ấn này quả thực dũng mãnh đến biến thái, Tiên Thiên phá thể vô hình kiếm khí của Tô Tín thậm chí không thể đối kháng với nó, chỉ có thể miễn cưỡng kéo dài một ít thời gian mà thôi.

Nhưng sắc mặt của Tô Tín không thay đổi chút nào, hắn lạnh lùng quát một tiếng: “Giáp công!”

Những người có mặt ở đây đều là cường giả cảnh giới Dương Thần kinh nghiệm dày dạn, dù trước kia chưa từng phối hợp, nhưng bây giờ động thủ thì tỏ ra cực kỳ ăn ý.

Khoảnh khắc Tô Tín ngăn trở Mạc Qua thì Địch Kinh Phi động.

Địch Kinh Phi hóa thân rồng to, quanh thân dường như một tia chớp màu xanh giây lát đã xuất hiện ở sau lưng Mạc Qua, lực

hút vô tận bộc phát từ vuốt rồng, ngưng tụ thành một vòi rồng to lớn đánh về phía Mạc Qua.

Trầm Vô Danh thì lắc người đến bên cạnh Mạc Qua, hai tay kết ấn, sau lưng hắn hiện ra một hư nhả ma thần, tay vỗ xuống, hư không vỡ nát, Bình Thiên Ấn!

Ba cao thủ giáp công, Mạc Qua lạnh lùng hừ một tiếng, một cước đá ra, thoáng chốc vô tận chân khí nổ vang, không ngờ trực tiếp đá nát vòi rồng chân khí, bày ra tu vi thân thể dũng mãnh của hắn.

Đối diện Bình Thiên Ấn của Trầm Vô Danh, Mạc Qua dùng tay như đao, đao thế sắc bén xẹt qua chân trời, ánh đao lẫm liệt vô hình chém mở Bình Thiên Ấn, để lại một vết máu dữ tợn trên ngực Trầm Vô Danh, khiến hắn trực tiếp hộc máu bay ra.

Một chiêu đã tổn hại nặng Trầm Vô Danh, uy thế cảnh giới Chân Vũ của Mạc Qua lộ rõ ra.

Lúc này đám người Kim Cửu Nguyệt cắn răng, ra tay cùng một lúc.

Những người này cũng đều là hạng người quyết đoán, lúc trước bọn họ còn đang do dự có nên ra tay với Mạc Qua hay không, nhưng hiện tại nếu bọn họ đã hạ quyết tâm,vậy thì tự nhiên sẽ không chần chừ nữa, dốc hết sức ra tay mới là chân lý.

Hai tay Kim Cửu Nguyệt kéo theo vòng sóng gợn màu vàng, thoạt nhìn rực rỡ lạ thường, nhưng có uy lực xé trời rách đất, một chưởng giáng xuống, sóng gợn màu vàng kia có uy năng tan rã ọi thứ, bao gồm chân khí hộ thể của Mạc Qua cũng bị tan rã hơn phân nửa.

Chương 1818 - Vây giết

Vây giết

Bên kia, thân hình Hàn Thiên Sơn chớp mắt muôn vàn biến hóa, quyền thế diễn biến vạn vật đánh vào sau lưng Mạc Qua.

Lưu Thiên Phóng hai tay kết ấn, từng đóa hoa chân khí kỳ dị nở rộ, hoa nở đầy sảnh, vô cùng xinh đẹp, nhưng mang theo

từng đợt sát khí.

Nhậm Bình Sinh thì lấy ra Chỉ Qua Kiếm, thi triển Sơn Hà Kiếm Quyết, đại khí bàng bạc, rộng rãi vô cùng.

Bốn người này nếu đánh một mình thì không đỡ nổi một chiêu của Mạc Qua, nhưng trước mắt bọn họ hợp sức cùng đánh thì có uy thế khiến Mạc Qua cũng kiêng kỵ.

Mạc Qua gầm lên một tiếng, sau lưng hắn hiện ra pháp tướng Khiếu Nguyệt Thiên Lang, trong khoảnh khắc Thiên Lang gào thét, sóng âm mạnh mẽ như ngưng tụ thành thực chất hóa, thiên địa nguyên khí, cát đá đất đai, ngay cả đám người Kim Cửu Nguyệt ra tay phát ra chân khí cũng vỡ nát dưới sóng âm cường đại này, tất cả đều hóa thành hư vô.

Ba người Kim Cửu Nguyệt, Lưu Thiên Phóng, Nhậm Bình Sinh cơ hồ là nháy mắt liền bị uy thế cường đại này đánh hộc máu bay ra, những người có mặt chỉ có một mình Nhậm Bình Sinh dựa vào kiếm thế bàng bạc hoàn mỹ của Sơn Hà Kiếm Quyết là miễn cưỡng ngăn chặn được uy lực của pháp tướng Chân Vũ này, nhưng vẫn bị đánh văng xa mấy chục trượng.

Nhưng lúc này, ánh mắt của Tô Tín và Địch Kinh Phi lóe tia sáng.

Khoảnh khắc Mạc Qua bộc phát ra pháp tướng Chân Vũ của mình, lực lượng Thôn Nguyệt Ấn của hắn bắt đầu giảm bớt.

Mắt Tô Tín bỗng bắn ra tia sáng lạnh kinh người chiếu thẳng vào đáy lòng Mạc Qua, hắn bỗng có cảm giác tim đập nhanh.

Kinh Mục Kiếp!

Kinh Mục Kiếp trong Thánh Tâm Tứ Kiếp rất có hiệu quả khi đối diện với võ giả thực lực yếu hơn mình, đối diện cùng cấp bậc hoặc tồn tại cảnh giới Chân Vũ giống như Mạc Qua thì hiệu quả giảm mạnh.

Cho nên Kinh Mục Kiếp chỉ có một tác dụng với Mạc Qua, khiến hắn có cảm giác tim đập hơi nhanh, động tác khựng lại một chút, nhưng chỉ một chút xíu đó đã quá đủ.

Địch Kinh Phi bỗng bộc phát ra khí túc sát, sau khi hóa rồng thì hai tay kết Long Hình Ấn Quyết, trong khoảnh khắc sóng

dữ ngập trời, Thanh Long phá sóng bay ra, sức mạnh cường đại trực tiếp vỡ vụn hư không ập về phía Mạc Qua.

Mạc Qua lạnh lùng hừ một tiếng, vươn tay chộp, bốn phía không gian vỡ vụn, bàn tay bao phủ Thanh Long như muốn hoàn toàn bóp nát nó.

Nhưng lúc này, trên Thanh Long bỗng nhiên bộc phát ra khí túc sát thảm liệt, bóng rồng nổ tung, Mạc Qua thoáng chốc bị lực lượng trùng kích này đẩy lùi lại mấy bước, tác động miệng vết thương trên người, máu tươi từ khóe miệng chảy ra.

Trong suy nghĩ của những người giang hồ bình thường, chỉ có cường giả cảnh giới Chân Vũ mới có thể so tài với nhau, những người khác tuyệt đối đừng mơ có thể thương tổn được đối phương.

Bởi vì đây là thường thức, cho nên lúc đám người Kim Cửu Nguyệt ra tay tuy rất quả quyết, nhưng thật ra trong lòng vẫn luôn thấp thỏm.

Nhưng bây giờ thấy Mạc Qua lại bị Địch Kinh Phi gây thương tích, điều này khiến cho bọn họ tự tin hơn một chút, tựa như thấy được tồn tại trong truyền thuyết đã rơi xuống thần đàn.

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh lẽo, thừa dịp cơ hội Mạc Qua bị Địch Kinh Phi đánh bị thương, Phi Huyết Kiếm trong tay hắn ra khỏi vỏ, nháy mắt kiếm vang khắp trời, Kiếm Nhị Thập Tứ ầm ầm chém ra, vượt qua không gian cùng thời gian, trực tiếp dùng thiên địa ngự kiếm, có thể nói đây là chỗ cực hạn kiếm đạo của Tô Tín.

Cương khí cường đại quanh thân Mạc Qua không ngừng cuộn trào, tạo thành một lĩnh vực vĩ đại kéo dài mấy trăm trượng ở quanh người hắn, Kiếm Nhị Thập Tứ của Tô Tín chém xuống, thế mà không ngừng bị phân giải trong lĩnh vực khí tràng đó, uy năng càng ngày càng nhỏ.

Lĩnh vực là một trong những tiêu chí của cường giả cảnh giới Chân Vũ, dùng sức mạnh của bản thân hình thành một lĩnh vực đơn độc, hắn là thần khi ở trong phương lĩnh vực này, bất kỳ lực lượng nào cũng sẽ bị suy yếu.

Nhưng ngay lúc Mạc Qua cho là lĩnh vực của hắn có thể hoàn toàn tan rã Kiếm Nhị Thập Tứ của Tô Tín, trong kiếm khí cường đại kia lại có một màn sáng màu đỏ ngòm lấp lóe, chém ra một thanh nguyên thần tiểu kiếm màu đỏ, nháy mắt đâm vào trong đầu của Mạc Qua, khiến hắn thoáng chốc phát ra một tiếng gào thét, thậm chí không duy trì được lĩnh vực.

Sắc mặt Tô Tín trầm tĩnh, trước đó hắn đã từng nói, tuy tồn tại cảnh giới Chân Vũ được gọi là Lục Địa Thần Tiên, nhưng họ vẫn là người, chẳng qua bị lời đồn phóng đại mà thôi.

Chỉ cần là người thì sẽ có nhược điểm, hắn vẫn luôn đối phó với Mạc Qua dựa theo phương thức chiến đấu nhằm vào võ giả cùng giai.

Mạc Qua là cường giả cảnh giới Chân Vũ xuất thân từ Kim Trướng Hãn Quốc, thân thể tất nhiên cực kỳ cường hãn, còn được truyền thừa của Khiếu Nguyệt Lang Vương thượng cổ xa xưa, uy của Thiên Lang này quả thật rất mạnh mẽ.

Nhưng nhược điểm duy nhất của Mạc Qua đều giống với phần lớn võ giả Kim Trướng Hãn Quốc, đó là cơ hồ trước giờ chưa từng chuyên môn tu luyện về mặt nguyên thần, khả năng chống lại mặt này rất yếu.

Với tạo nghệ về mặt nguyên thần của Tô Tín, hắn có thể khiến võ giả cùng giai cảnh giới Dương Thần trọng thương, muốn bị thương nhẹ Mạc Qua cảnh giới Chân Vũ cũng không phải là không thể.

Chương 1819 - Vây giết (2)

Vây giết (2)

Hơn nữa, lúc Mạc Qua bị nguyên thần tiểu kiếm của Tô Tín gây thương tích, Trầm Vô Danh trước đó bị đánh hộc máu cũng ra tay, từng quyền liên tiếp đánh ra, cuối cùng Niết Ấn Quyết trong tay ầm ầm rơi xuống, lĩnh vực trực tiếp bị đánh nát!

Tên hiệu của Trầm Vô Danh là Bình Thiên Vương, hai chữ Bình Thiên ý chỉ võ công độc môn Bình Thiên Ấn của hắn, mà chữ ‘Vương’ thì là chỉ cách làm việc của Trầm Vô Danh có

khí độ vương đạo, tuy ngày thường tính toán hơi nhiều, nhưng lúc cần quyết đoán thì hắn có thể cực kỳ quả quyết.

Hiện giờ Mạc Qua đã bị thương nặng, nhìn tình huống hiện tại, bọn họ thật sự có thể đánh chết Mạc Qua tại chỗ!

Lúc này, Nhậm Bình Sinh còn có sức chiến đấu cũng lập tức ra tay, Sơn Hà Kiếm Quyết bay ra, nhìn qua vô cùng mỹ lệ, đồng thời cũng sát khí lẫm nhiên.

"Cút hết cho ta!"

Mạc Qua điên cuồng gào thét một tiếng, tiếp đó đấm ra một quyền, ảo ảnh Thiên Lang xuất hiện ở phía sau hắn, Trầm Vô Danh lần nữa trực tiếp bị một đấm đánh hộc máu bay đi.

Cùng lúc đó, tay trái Mạc Qua dựng chưởng thành đao, đao mang cường đại lẫm liệt ầm ầm chém ra, hư không vỡ vụn thành từng mảnh, Nhậm Bình Sinh cũng từng bước lùi lại, trên thiên binh cực phẩm Chỉ Qua Kiếm của hắn thế mà xuất hiện từng vết rạn, Nhậm Bình Sinh cuối cùng không kiên trì nổi, đao mang vào cơ thể, xoắn nát kinh mạch, khiến hắn khẽ rên một tiếng, máu tươi từ khóe miệng chảy xuống.

Đối với võ giả cảnh giới Dương Thần như Nhậm Bình Sinh, lực sát thương hiện giờ của bọn họ quả thật rất mạnh, thậm chí có thể tạo thành tổn thương nhất định cho Mạc Qua đã bị trọng thương.

Nhưng sự mạnh mẽ này chỉ thành lập trên vị trí bọn họ tấn công một phương, đối với loại nhân vật như Mạc Qua, dù là một kích thuận tay của hắn cũng có thể khiến đám người Nhậm Bình Sinh chịu khổ, đổi lại là Tô Tín và Địch Kinh Phi còn có thể miễn cưỡng ngăn cản một, hai chiêu này.

Hiện giờ trong bảy người bọn họ, trừ Tô Tín và Địch Kinh Phi ra thì năm người khác trên cơ bản đã mất đi sức chiến đấu, thậm chí lực lực yếu kém cỡ như Hàn Thiên Sơn và Lưu Thiên Phóng, khiến cho bọn họ có chút miễn cưỡng khi đỡ lấy một kích từ Mạc Qua, lại thêm một lần nữa e rằng bọn họ sẽ mất mạng.

Mạc Qua lau khóe miệng dính máu tươi, chịu đựng đau đớn vô biên trong đầu của mình, hắn lạnh nhạt nói:

“Tốt tốt tốt! Thiên Hạ Thất Bang các ngươi quả nhiên có can đảm, chờ đến ngày Kim Trướng Hãn Quốc ta tu dưỡng qua đây, ngày lần nữa tiến công Trung Nguyên, chắc chắn sẽ tàn sát Thiên Hạ Thất Bang các ngươi!”

Mạc Qua không nói gì gay gắt với Tô Tín, bởi vì đã không cần thiết nữa, trong những ngày sắp tới, nếu Kim Trướng Hãn Quốc lần nữa ra tay với Trung Nguyên, Tô Tín thân làm trọng thần của Đại Chu còn có thể sống được sao?

Sau khi nói xong câu đó, Mạc Qua lập tức hơi lảo đảo bay lên không trung, muốn chạy trốn.

Thấy cảnh tượng này, mấy người đều ngẩn ra tại chỗ, chẳng ai nghĩ tới Mạc Qua thế nhưng chạy trốn, điều này khiến bọn họ không biết nên khóc hay nên cười.

Mạc Qua chạy trốn chứng minh thương thế của hắn thật sự vô cùng nghiêm trọng, thậm chí không phát huy ra mấy phần uy năng cảnh giới Chân Vũ sở hữu, thế mà bị những võ giả cảnh giới Dương Thần như bọn họ ép đến loại tình trạng này.

Nhưng Mạc Qua đã chạy đi, cả đám bọn họ không thể giết được Chân Vũ, kế hoạch lẽ nào sẽ thất bại?

Trong mắt Tô Tín lóe lên tia sáng lạnh lẽo, hắn hao phí sức lực lớn như vậy liên hợp Thiên Hạ Thất Bang chém giết Chân Vũ, sao hắn có thể dễ dàng buông tha chuyện này được?

Cho nên, ngay lúc Mạc Qua chạy trốn, thân hình Tô Tín khẽ động, thi triển ra Long Đằng Mê Tung Đoạt Ly Kỳ trong Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, trong nháy mắt đã đuổi theo Mạc Qua.

Địch Kinh Phi cũng thi triển ra thuật Hóa Long, thân hình giống như Thanh Long trực tiếp xuất hiện ở phía sau Mạc Qua, long trảo lộ ra, xé rách hư không chộp tới phía Mạc Qua!

“Các ngươi muốn chết!”

Mạc Qua ánh mắt lạnh lẽo, hiện tại hắn cảm giác mình chính là một con sư tử đực trên thảo nguyên đã bị thương, mà nhóm người Tô Tín là một đám chó hoang Châu Phi hèn hạ, tham lam nhìn chằm chằm máu thịt của hắn.

Lúc bản thân ở thời kỳ đỉnh phong thì đám người này thấy hắn chỉ có thể đi đường vòng, nhưng bây giờ chính mình trọng thương, bọn họ đều lộ ra ánh mắt đỏ ngầu nhào tới.

Địch Kinh Phi biến thân thành đại long đánh dây dưa với Mạc Qua, Tô Tín cũng phát huy tu vi thân thể mình đến cực hạn chiến đấu với Mạc Qua.

Dương Thần vây công Chân Vũ, đừng nói là dùng hai địch một, cho dù hai mươi địch một cũng không thể thắng được đối phương.

Nhưng thương thế hiện giờ của Mạc Qua thật sự đã nặng đến trình độ nhất định, hơn nữa vừa rồi nguyên thần của hắn còn bị Tô Tín thương tổn, hiện tại trong óc còn truyền đến từng cơn đau nhức, động tác chậm hơn vài phần so với ngày thường.

Ngoài ra, Tô Tín và Địch Kinh Phi đều là tồn tại đứng đầu trong cảnh giới Dương Thần, bây giờ hai người căn bản giống như là liều mạng chém giết Mạc Qua, hoàn toàn không nghĩ đến phòng ngự, mà là lấy thương đổi thương với Mạc Qua!

Chương 1820 - Vây giết (3)

Vây giết (3)

Tô Tín bị sức mạnh cường đại của Mạc Qua chấn thương nội phủ, không kiềm được máu tươi chảy xuống từ khóe miệng, nhưng lúc này Mạc Qua càng thê thảm hơn, toàn thân trên dưới hầu như không tìm được chỗ lành lặn, nếu không phải hắn là cảnh giới Chân Vũ, có sức sống cực kỳ mãnh liệt, dưới loại thương thế như vậy e rằng hắn đã chết từ lâu.

Địch Kinh Phi lúc này cũng không khá hơn chút nào, sức chống đỡ của thân thể hắn không bằng Tô Tín, cho nên trong lúc đánh nhau cũng chịu thiệt lớn hơn Tô Tín một chút.

Trong mắt Mạc Qua lóe lên một tia sợ hãi, trước đó hắn vẫn luôn không xem võ giả cảnh giới Dương Thần như Tô Tín ra gì, nhưng không nghĩ tới càng đánh hắn càng hoảng sợ, dựa theo hướng phát triển tiếp theo, hắn sớm muộn gì cũng sẽ bị đám Tô Tín dây dưa đến chết tại đây!

Dù đã đến cảnh giới Chân Vũ, nhưng Mạc Qua vẫn không nhìn thấu đại khủng bố giữa lúc sinh tử, hắn không muốn chết.

Ngoài ra, Mạc Qua là võ giả cùng bối phận với đám Lâm Tông Việt, Trầm Vô Danh, nhưng bởi vì đạt được truyền thừa thượng cổ của Khiếu Nguyệt Lang Vương, nên lúc này mới thông qua cơ duyên thăng cấp đến Chân Vũ.

Thế nên trong số cường giả cảnh giới Chân Vũ, tuổi tác của hắn tuyệt đối được xem như là thanh niên, còn có ba, bốn trăm năm để sống, hắn đương nhiên không cam lòng cứ như vậy chết ở nơi này.

Nhưng bây giờ tình huống này nằm ngoài kiểm soát của Mạc Qua, Tô Tín và Địch Kinh Phi gắt gao cắn hắn không thả, bộ dạng như không giết hắn thề không bỏ qua.

Thương thế bây giờ của hắn đã nặng đến trình độ nhất định, hao tổn nữa thì hắn sẽ càng nguy hiểm.

Cho nên Mạc Qua tiếp đó cắn răng một cái, quả quyết lật ra con bài cuối cùng của chính mình.

Đó là một cái răng thú lớn chừng bàn tay, mặt trên toát ra một luồng uy áp dày đặc và khí tức hung ác.

Mạc Qua trực tiếp đâm răng thú vào lồng ngực của mình, không phải hắn tự sát, mà là đang thu nạp sức mạnh trong răng thú!

Trong nháy mắt Thiên Lang Khiếu Nguyệt, thiên tượng ở xung quanh thoáng chốc xảy ra biến hóa, mây đen che đỉnh đầu, tựa như ngày tận thế.

Ngày xưa, Mạc Qua ở trong bí cảnh của Thiên Lang bộ quả thật đã lấy được truyền thừa của Khiếu Nguyệt Lang Vương, nhưng không phải là toàn bộ, còn một phần hắn chưa luyện hóa xong, chính là cái răng sói này.

Vốn Mạc Qua chuẩn bị đến khi hoàn toàn đánh chiếm đất ở Trung Nguyên xong thì sẽ bế quan, sau đó hấp thụ sức mạnh và truyền thừa trong răng sói tiến hành tu luyện, nhưng đến hiện tại hắn không thể không lấy ra răng sói này bảo vệ tính mạng mình.

Tuy làm như vậy sẽ lãng phí toàn bộ sức mạnh trên răng sói, nhưng đối với Mạc Qua hiện tại, bảo vệ tính mạng mới là ưu tiên hàng đầu.

Theo hấp thụ sức mạnh trong răng sói, lúc này trong cảm giác của mọi người, Mạc Qua trước mắt đã biến mất, xuất hiện ở trước mắt bọn họ chính là Khiếu Nguyệt Lang Vương, một trong Thất Thập Nhị Lộ Yêu Vương, từng luồng khí tức hung ác, huyết tinh, man hoang tỏa ra, thậm chí khiến cho bất kỳ động vật nào trong phạm vi mấy trăm dặm đều nằm sấp run rẩy, đây là luồng uy áp đến từ chỗ sâu nhất trong tinh thần.

Địch Kinh Phi và Tô Tín liếc nhau, trong mắt chỉ truyền đi một tin tức, đó là chiến!

Lúc này, chỉ có hai người bọn họ là còn có sức đánh một trận, hiện giờ bọn họ chỉ có thể lấy ra lá bài tẩy của mình, như vậy mới có cơ hội đánh một trận.

Nếu có người âm thầm giở trò nương tay, vậy chỉ có thể là hại người hại mình, còn không bằng hiện giờ lập tức chạy thoát thân cho rồi.

Tô Tín biết trong tay Địch Kinh Phi có lá bài tẩy, nói đúng hơn là trong những người ở đây hầu như ai cũng có con bài chưa lật, nhưng trừ Nhậm Bình Sinh ra, người khác đều giấu đi lá bài tẩy của mình, Tô Tín đều biết mưu tính riêng của đám người này, không đến giây phút cuối cùng thì bọn họ tuyệt đối sẽ không vận dụng lá bài tẩy của mình.

Giống như Trầm Vô Danh, dù hiện tại hắn đã bị Mạc Qua đánh hộc máu vẫn không dùng tới lá bài tẩy của hắn.

Nhưng hiện tại Tô Tín và Địch Kinh Phi đã đạt được nhận thức chung, hai bên cùng nhau ra tay, lúc này còn đi giấu dốt thì đơn giản là đang tìm chết.

Hiện giờ trong đôi mắt của Mạc Qua lộ ra một vệt thần mang màu bạc, ánh mắt nhìn Tô Tín và Địch Kinh Phi như đang nhìn hai con kiến hôi, hờ hững lại vô tình, mang theo một luồng khí tức thản nhiên.

Thiên Lang gào thét, thân hình của Mạc Qua trực tiếp hóa thành một con cự lang ở thời đại thượng cổ có thể thôn thiên,

xẹt qua hư không, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước người Địch Kinh Phi, đấm ra một quyền, sức mạnh cường đại thoáng chốc ầm ầm bùng nổ, luồng lực lượng này không thuộc về Mạc Qua, không thuộc về phương thiên địa này, mà là thuộc về Khiếu Nguyệt Lang Vương, một trong Thất Thập Nhị Lộ Yêu Vương thời thượng cổ!

Đôi mắt của Địch Kinh Phi vào lúc này đã xảy ra chút biến hóa, trong hai mắt vốn màu xanh biếc bỗng nhiên bắn ra một tia sáng vàng.

Hắn dùng thuật Hóa Long biến thân mình thành Thanh Long, nhưng sau khi hóa thành rồng thì không ngờ trong cơ thể hắn còn giấu một chút biến hóa, dáng người hóa rồng kia thế mà biến thành một thanh kiếm, rồng xương uốn lượn, mũi kiếm như gió, Thanh Long Hóa Kiếm!

Chương 1821 - Chân Vũ ngã xuống

Chân Vũ ngã xuống

Nháy mắt Địch Kinh Phi thu lại toàn bộ khí thế trên người mình, dung nhập vào bên trong một kiếm này, trong tiếng rồng ngâm rít gào, không trung lập tức bị chấn nứt.

Trên giang hồ ai cũng biết Địch Kinh Phi không dùng binh khí, thuật Hóa Long của hắn có thể khiến hắn hóa thân thành Thanh Long, năng lực cận chiến vô cùng cường đại, cho nên bản thân hắn chính là khí giới tốt nhất.

Nhưng không ai nghĩ tới Địch Kinh Phi luôn luôn không dùng binh khí, con bài chưa lật sau cùng của hắn thế mà là một thức kiếm quyết, một thức kiếm quyết vô cùng cường đại!

Thanh Long Chi Kiếm kia xé rách không gian và thời gian, bất kỳ lực lượng nào ở trước mặt một kiếm này cũng bị chém thành hai khúc, dường như một kiếm này chính là thứ sắc bén nhất thế gian.

Thần trí hiện giờ của Mạc Qua được thêm vào lực lượng của Thiên Lang nên có chút không tỉnh táo, nhưng bản năng chiến đấu của hắn vẫn còn, hơn nữa bởi vì từ bỏ các loại tâm tình, giao mọi thứ cho bản năng chiến đấu của mình, đã không có lo

lắng và rối rắm giữa sống và chết, điều này khiến cho hắn khi ra tay lộ ra nhiều quyết đoán.

Nhưng dù thế thì hắn vẫn có thể cảm giác được một kiếm mạnh mẽ và khủng bổ này của Địch Kinh Phi, cho nên Mạc Qua lập tức lùi mình phía sau, cấp tốc lui nhanh!

Nhưng lúc này Tô Tín cũng ra tay.

Kiếm trong tay hắn chấn động, phương thiên địa này cũng đang chấn động, dường như vạn vật trong thế gian đều run rẩy dưới một kiếm này.

Bây giờ, đám người Trầm Vô Danh đang nằm ở một bên cảm giác được kiếm ý cường đại được ngưng tụ giữa không trung, sắc mặt của bọn họ thoáng chốc biến đổi.

Khi một kiếm của Tô Tín chém xuống, bọn họ chợt trợn to hai mắt.

Đây căn bản không phải là kiếm ý mà con người có thể chém ra, nó là Tiên Nhân Chi Kiếm trên cửu thiên!

Nhất kiếm tây lai, thiên ngoại phi tiên!

Địch Kinh Phi vận dụng con bài chưa lật, Tô Tín tất nhiên cũng sẽ không keo kiệt.

Tuy tiêu hao phẩm cấp bậc ngũ tinh cần một nghìn hai trăm tám mươi điểm phản phái trị, nhưng may mà bây giờ Tô Tín tích lũy phong phú, thỉnh thoảng dùng một lần còn đủ sức trả.

Thanh Long Hóa Kiếm của Địch Kinh Phi sắc bén không gì sánh được, tựa như có thể chém ra vạn vật thế gian.

Thiên Ngoại Phi Tiên của Tô Tín dường như không giống với kiếm pháp trong nhân thế, hắn phát huy kiếm ý đến cực hạn, không gì phá nổi.

Trong mắt của những người khác, hai thức này chắc chắn là kiếm kỹ của cực hạn kiếm đạo thi triển ra, khi va chạm với Mạc Qua, lập tức bộc phát ra một luồng uy thế cực mạnh, nháy mắt kiếm khí phân tán bốn phía, lấy ba người bọn họ làm trung tâm trong phạm vi hơn mười dặm, toàn bộ mặt đất đều sụp đổ, lộ ra vết nứt to lớn.

Uy thế kinh khủng như vậy khiến cho mọi người ở đây trở nên biến sắc, cùng lúc đó trong lòng bọn họ đều đang mong đợi, sức chiến đấu của Địch Kinh Phi và Tô Tín biến thái như vậy, bây giờ còn chưa lấy ra hết con bài chưa lật, hiện tại vậy mà sắp hoàn toàn đánh chết Mạc Qua?

Nhưng đến khi khói bụi kiếm ý tán đi, mọi người chứng kiến một màn khiến bọn họ khó thể ngờ tới.

Địch Kinh Phi toàn thân máu tươi, vì không thể chịu nổi sức mạnh cường đại vừa rồi nên kinh mạch đã bị xé rách.

Lực công kích của Thanh Long Hóa Kiếm của hắn vô cùng cường đại, quả thực có thể nói là một trong những bí pháp kiếm đạo sắc bén nhất thế gian, nhưng thân thể của hắn cũng là một khuyết điểm rất lớn, dù sao hắn chưa từng tu luyện qua công pháp thân thể, cho nên thân thể đụng độ dưới loại cấp bậc này sẽ bị tổn thương cực kỳ nghiêm trọng.

Trái lại Tô Tín có vẻ tốt hơn nhiều, dù sao hắn tu cả Long Tượng Bàn Nhược Công và Kim Cương Bất Hoại Thần Công, cho nên khi bị luồng lực lượng này trùng kích thì chỉ bị hao tổn trong nội phủ dẫn đến sắc mặt hơi trắng, không thê thảm như Địch Kinh Phi.

Vốn mọi người cho rằng Mạc Qua chết chắc nhưng lúc này vẫn chưa chết, trên người ngược lại còn xảy ra chút biến dị.

Hiện giờ toàn thân Mạc Qua thê thảm tột cùng, đã không thấy rõ tướng mạo ban đầu, thậm chí sinh cơ trên người hắn vô cùng mỏng manh, cảm giác tùy thời có thể tan biến.

Nhưng lúc này trên người Mạc Qua lại có một loại sức mạnh huyền ảo đang bao phủ hắn, khiến cho Mạc Qua không chết, ngược lại trở nên càng thêm dữ tợn.

Hiện giờ mắt của Mạc Qua đã biến thành màu xanh thẳm, giống như một con sói đói.

Móng tay trong hai bàn tay hắn dài ra, cả người gần giống như biến thành một con dã thú.

Tô Tín và Địch Kinh Phi gần như đã mất đi sức chiến đấu liếc nhau, bao gồm đám người Trầm Vô Danh đồng thời cũng đoán

được vì sao Mạc Qua biến thành bộ dáng này, dường như sự việc diễn ra không như ý muốn.

Vốn dưới loại giáp công cường độ mạnh cỡ như vậy của Tô Tín và Địch Kinh Phi, dù Mạc Qua là cường giả cảnh giới Chân Vũ thì chắc chắn cũng sẽ chết.

Nhưng sức mạnh của Tiếu Nguyệt Lang Vương Chi Nha này không hề tan rã, ngược lại bảo vệ một chút sinh cơ cuối cùng của Mạc Qua, thậm chí sau cùng trực tiếp sáp nhập vào trong cơ thể hắn, khiến cho Mạc Qua biến thành bộ dạng hiện tại.

Thật ra thần trí hiện giờ của Mạc Qua đã mơ hồ, giống như một con rối, bây giờ hắn đã hoàn toàn bị sức mạnh của yêu vương thượng cổ xa xưa khống chế, hóa thành một con dã thú chỉ biết giết chọc.

Chương 1822 - Chân Vũ ngã xuống (2)

Chân Vũ ngã xuống (2)

Nhưng bây giờ, trong số những người ở đây, chỉ có Tô Tín mới còn sức chiến đấu, hơn nữa nhìn Tô Tín cũng không khá hơn bọn họ chút nào, để Tô Tín trong trạng thái như vậy đi đối mặt với Mạc Qua, hắn có thể đánh thắng sao?

Nhưng không đợi mọi người suy nghĩ nhiều, trong miệng Mạc Qua đã phát ra một tiếng gào thét thảm thiết, giống như một con sói đói, thân hình hơi thay đổi, gần như dịch chuyển tức thời, trực tiếp nhào tới chỗ Tô Tín!

Thế nhưng khóe miệng Tô Tín vào lúc này lộ ra ý cười lạnh lẽo, thật ra đây là kết quả tốt nhất.

Nếu người khác còn có năng lực chiến đấu, hắn không tiện công khai đi lấy máu tươi của cảnh giới Chân Vũ trong cơ thể Mạc Qua.

Phải biết rằng rất khó có được máu tươi của cường giả cảnh giới Chân Vũ, không biết sau khi dùng Di Thần Hoán Huyết thì hắn sẽ nhận được bao nhiêu sức mạnh đây?

Còn về phần Mạc Qua ở trước mắt đã mất đi thần trí, Tô Tín không hề bận tâm.

Mạc Qua Cảnh giới Chân Vũ rất khủng bố, nhưng bây giờ đã bị sức mạnh điều khiển, Mạc Qua trở thành một con dã thú yếu ớt, không phải yếu ở mặt lực lượng, mà là yếu về mặt suy nghĩ.

Tô Tín hai tay kết ấn, trong nháy mắt vô số máu tươi trôi nổi quanh người hắn, cùng lúc đó dẫn động khí huyết quanh thân Mạc Qua, khiến cho khí tức toàn thân Mạc Qua thoáng chốc sôi trào, đánh thẳng vào toàn bộ kinh mạch trên người hắn, khiến hắn thoáng chốc kêu thảm một tiếng, rơi thẳng xuống từ không trung.

Đây là Tà Huyết Kiếp trong Thánh Tâm Quyết, có thể dẫn động máu tươi trong cơ thể của đối thủ, vô cùng quỷ dị.

Tô Tín khẽ lắc người, không lùi mà tiến tới, hai tay hắn kết ấn, một luồng thần mang màu vàng thoáng chốc nở rộ, một thần ảnh màu vàng hiện ra ở sau lưng hắn, dùng nguyên thần lực làm vật dẫn, đánh nát chư thiên thần phật!

Đây là Cức Thần Kiếp trong Thánh Tâm Tứ Kiếp, là thủ đoạn công kích mạnh nhất về mặt nguyên thần mà Tô Tín có khả năng thi triển ra.

Đối mặt một kích này, Mạc Qua trên cơ bản không có chút phòng bị nào, nguyên thần nháy mắt bị Cức Thần Kiếp nổ nát, khí tức trong cơ thể hắn chớp mắt rơi xuống cực điểm.

Mọi người ở đây thoáng chốc sững sờ, Mạc Qua đã dung hợp sức mạnh của yêu vương cứ như vậy bị Tô Tín dùng hai chiêu xử lý xong? Dễ dàng như vậy sao?

Thật ra đám người ở đây đều hiểu lầm, đó là sức mạnh không đáng sợ, đáng sợ chính là người thao túng sức mạnh.

Nếu Mạc Qua còn thần trí, khi hắn đối mặt với Tà Huyết Kiếp của Tô Tín thì sẽ không cố gắng chịu đựng như vậy, mà là trước tiên bỏ qua việc công kích Tô Tín, ngược lại áp chế khí huyết của mình.

Còn nếu Mạc Qua cảm giác mình không chống đỡ nổi Cức Thần Kiếp, hắn cũng sẽ kịp thời ra tay phòng ngự hoặc rút đi, chứ không phải đón đỡ Cức Thần Kiếp của Tô Tín như bây giờ.

Dù bây giờ nguyên thần của Mạc Qua đã bị Tô Tín hoàn toàn phá hủy, nhưng răng sói ở trên ngực hắn lại lóe lên một tia sáng màu đỏ tươi, có càng nhiều sức mạnh rót vào trong cơ thể của Mạc Qua.

Địch Kinh Phi trầm giọng nói:

"Hủy răng sói đó! Nếu không nó sẽ hoàn toàn biến thân thể của Mạc Qua thành một con rối."

Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín ra khỏi vỏ, A Tỳ Địa Ngục lập tức hiện ra, huyết khí vô biên bao phủ Mạc Qua vào trong đó, chớp mắt Huyết Hải Kiếm Minh trong lúc giết chóc trực tiếp đâm vào ngực Mạc Qua, hoàn toàn xoắn nát răng sói kia!

Nhưng khi răng sói bị xoắn nát, trường kiếm trong tay Tô Tín bắt đầu điên cuồng hấp thu lực lượng khí huyết trong cơ thể Mạc Qua, nhưng hắn không có hút nhiều, chỉ hút vào hai phần ba.

Nếu Tô Tín thực sự hút Mạc Qua thành thây khô thì sẽ rất dễ bị hoài nghi, cho nên hắn chỉ để lại một phần ba máu tươi, còn về đánh mất hai phần ba, giải thích rất đơn giản, tự nhiên là bị Tô Tín dùng sức mạnh của Tà Huyết Kiếp làm cho bốc hơi.

Dù sao mọi người ở đây đều thấy được sức mạnh của Tà Huyết Kiếp, tuy là một môn công pháp tà dị, nhưng không phải là loại ma đạo, không liên quan gì đến Huyết Ma giáo.

Tô Tín cảm giác sắp xong thì lập tức thu hồi Phi Huyết Kiếm của mình, thi thể của Mạc Qua ầm ầm ngã xuống, một vị tồn tại cảnh giới Chân Vũ hoàn toàn chết đi, điều này khiến cho mọi người trong lúc thở phào nhẹ nhõm cũng một có loại cảm giác không chân thật.

Đám người Trầm Vô Danh rất khó tưởng tượng điều này, tồn tại cảnh giới Chân Vũ trong truyền thuyết thế mà thật sự lại chết trong tay của bọn họ.

Nhưng hiện giờ thi thể của Mạc Qua bày ở nơi đó, khiến cho bọn họ không tin cũng không được.

Đương nhiên loại tình huống này cũng khiến bọn họ sinh ra một loại cảm giác thổn thức.

Bọn họ được xem như là tồn tại có thực lực tương đối mạnh trong cảnh giới Dương Thần, bây giờ trừ theo đuổi thế lực bang phái của mình ra, cảnh giới Chân Vũ vẫn luôn là thứ bọn họ ngước nhìn.

Nhưng khi thấy thi thể của Mạc Qua ở trước mắt, bọn họ chỉ có một loại cảm giác, tuy Lục Địa Thần Tiên của cảnh giới Chân Vũ được gọi là thần tiên, nhưng vẫn là người, cũng sẽ thua, cũng sẽ chết, cũng không phải là tồn tại vô địch.

Tô Tín trực tiếp cắt đầu của Mạc Qua, nói:

"Ta mang đầu của cường giả cảnh giới Chân Vũ về lĩnh thưởng, bên trong túi giới tử của Mạc Qua có một ít thứ, chư vị cứ phân chia đi, mọi người có ý kiến gì không?"

Chương 1823 - Giữ lại liên minh

Giữ lại liên minh

Đám người ở đây đều lắc đầu một cái, thật ra bọn họ đều biết trong túi giới tử của Mạc Qua sẽ không có thứ tốt gì, nhưng có chút ít còn hơn không.

Dù sao Mạc Qua chính là Đại hãn, bình thường hắn sẽ cất giấu một số thứ ở trong nội bộ Kim Trướng Hãn Quốc, bao gồm mấy thứ như truyền thừa của hắn, trong túi giới tử chỉ cất giữ một ít đan dược, các loại binh khí thay thế mà bình thường hắn sẽ cần đến.

Lần này đánh chết Mạc Qua, Tô Tín có thể lĩnh công cao bên triều đình, bọn họ thì có thể thu được danh vọng to lớn, dù sao tất cả đều vui vẻ.

Mọi người ở đây đè xuống ý mừng trong lòng, lục lọi trong túi giới tử, quả thực không có đồ vật quý báu gì, mọi người tùy tiện chia ra coi như xong chuyện.

Kim Cửu Nguyệt chắp tay với Tô Tín, nói:

"Tô đại nhân, sự tình nơi này đã xong, ta đây chuẩn bị dẫn người của Niên bang rời đi, quân đội còn lại của Kim Trướng Hãn Quốc đã không đáng để lo, ta sẽ giao cho triều đình xử lý."

Những người khác cũng gật đầu, đều định cáo từ lên đường, bọn họ dự định nương gió đông lần này tuyên dương chuyện cả đám đánh chết Mạc Qua.

Tuy lần này Tô Tín và Địch Kinh Phi đóng vai trò rất lớn trong việc chém giết Mạc Qua, một vị cường giả cảnh giới Chân Vũ, nhưng vào lúc tuyên dương thì bọn họ sẽ tận lực nâng bản thân lên, ít nhất đừng biến mình thành phế vật, bị Mạc Qua một chiêu đánh hộc máu. Bằng vào chiến tích của trận chiến này, bọn họ ít nhất có thể đẩy uy thế của bang phái mình đến đỉnh điểm.

Thật ra lần này đối với đám người Kim Cửu Nguyệt, Thiên Hạ Thất Bang rõ ràng đã lời to.

Lúc Thiên Hạ Thất Bang tới thì chỉ muốn hoàn toàn trục xuất Kim Trướng Hãn Quốc, thậm chí bọn họ đều đã chuẩn bị tinh thần trả giá đắt.

Nhưng không nghĩ tới sự tình lần này thế mà dễ dàng như vậy, trực tiếp dùng sức mạnh gấp đôi áp đảo Kim Trướng Hãn Quốc, ước chừng Thiên Hạ Thất Bang bọn họ sẽ không bị tổn thất quá nhiều.

Quan trọng nhất là lần này bọn họ liên thủ đánh chết Mạc Qua, có thể lấy được danh tiếng quả thực không thể nào tưởng tượng, cho nên bọn họ đã không kịp chờ đợi muốn dùng những danh tiếng này thu được càng nhiều ích lợi hơn.

Nhưng lúc này Tô Tín cản bọn họ lại, hắn nói:

“Chư vị chậm đã, ta còn có chuyện muốn nói.”

Kim Cửu Nguyệt nói:

“Tô đại nhân có chuyện gì cứ việc nói là được.”

Lần này, nhờ sự dẫn dắt của Tô Tín mà bọn họ đã đạt được nhiều chỗ tốt như vậy, hiện tại thái độ của Kim Cửu Nguyệt đối với Tô Tín rất khách khí.

Không thể nói Kim Cửu Nguyệt đang nịnh bợ, mà là giang hồ chính là thực tế như vậy, trước khi ngươi bày ra sức mạnh và thực lực mà mình sở hữu, sẽ không ai nhìn thẳng vào mắt ngươi.

Tô Tín trầm giọng nói:

“Chư vị, lần này Thiên Hạ Thất Bang liên thủ đẩy lùi Kim Trướng Hãn Quốc, hiện tại lại liên thủ đánh chết Mạc Qua, chư vị hẳn là đều thể nghiệm được chỗ tốt của việc liên thủ phải không?”

“Nói lời khó nghe, đại phái đứng đầu trên giang hồ thật ra không có mấy người để mắt đến Thiên Hạ Thất Bang, bởi vì Thiên Hạ Thất Bang đều là xuất thân lùm cỏ, thậm chí không có bao nhiêu phái truyền thừa vượt qua nghìn năm, nội tình quá cạn.”

“Nói trắng ra là, bởi vì thực lực của Thiên Hạ Thất Bang quá yếu nên lúc này mới khiến người xem thường.”

“Nhưng dù thực lực của Thiên Hạ Thất Bang có yếu thì vẫn là thế lực xếp hạng cao trên giang hồ, chắc chư vị cũng đã nhìn thấy uy thế sáu nhà liên thủ vào lúc này, thậm chí có thể giết chết Mạc Qua cảnh giới Chân Vũ, điều này đã chứng minh Thiên Hạ Thất Bang không hề thua kém những môn phái khác.”

“Đạo Môn tứ tông không dính dáng với nhau, Phật Môn tam tự thậm chí đối địch với nhau, bởi vì thực lực của bọn họ mạnh nên họ không cần liên thủ, nhưng thực lực của Thiên Hạ Thất Bang khá yếu, do đó nhất định phải liên thủ với nhau mới có thể bày ra uy thế như hiện tại.”

Kim Cửu Nguyệt hơi híp mắt, hắn trầm giọng nói:

“Tô đại nhân, ý ngươi là gì?”

Mấy người Trầm Vô Danh cũng đứng lại, trong mắt lóe ra vẻ khó hiểu.

Bọn họ không phải là đồ ngốc, đương nhiên đều hiểu ý trong câu nói của Tô Tín.

Tô Tín nhìn bọn họ nói:

“Lẽ nào chư vị vẫn chưa rõ ý của ta là gì sao? Thực lực hiện giờ của liên minh chúng ta mạnh như vậy, nhưng đây chỉ là tạm thời, sau khi chuyện của Kim Trướng Hãn Quốc chấm dứt thì sẽ giải tán, nhưng nếu chúng ta không giải tán thì sao? Tiếp

tục duy trì liên minh này, liên hợp lại sức mạnh của Thiên Hạ Thất Bang, đây tuyệt đối là một luồng sức mạnh khiến cho toàn bộ giang hồ phải nhìn tới!”

Mọi người ở đây đều không nói chuyện, bọn họ đương nhiên biết sức mạnh do Thiên Hạ Thất Bang liên thủ rất khủng bố, hơn nữa hôm nay bọn họ thậm chí đã tận mắt nhìn thấy, không chút nào hoài nghi.

Nhưng mấu chốt của vấn đề không phải nằm ở đây, mà là ở chỗ phân phối lợi ích!

Hàn Thiên Sơn ở một bên cười lớn nói:

“Tô đại nhân tính toán thật hay, Thiên Hạ Thất Bang tiếp tục liên thủ uy thế sẽ rất mạnh, vậy vị trí minh chủ vẫn do Tô đại nhân ngồi sao?”

Tô Tín hỏi ngược lại:

“Trừ ta ra, những người khác dám ngồi vị trí này sao? Thiên Hạ Thất Bang không có chia cao thấp, ai nguyện ý dâng vị trí minh chủ này cho người khác? Trù phi trong Thiên Hạ Thất Bang xuất hiện một tồn tại cảnh giới Chân Vũ, bằng không ai có thể ngồi vững vàng vị trí này.”

Chương 1824 - Giữ lại liên minh (2)

Giữ lại liên minh (2)

“Nhưng ta thì khác, ta chỉ là một người ngoài, triều đình và Tây Bắc Đạo mới là căn cơ của ta, mà cơ nghiệp của Thiên Hạ Thất Bang lại ở Trung Nguyên, cho nên các ngươi không cần lo lắng về việc ta sẽ nhúng tay vào sự vụ nội bộ của Thiên Hạ Thất Bang, cũng không cần lo lắng ta sẽ thiên vị bất kỳ bang phái nào.”

Trong lòng những ở đây đều hơi thay đổi, Tô Tín nói rất hợp lý, nếu phải chọn một người trong số những kẻ có mặt ở đây làm minh chủ thì sẽ không ai phục.

Thực lực của Địch Kinh Phi mạnh nhất, nhưng thực lực tổng thể của Tranh Kiếm Minh lại không mạnh, hơn nữa Địch Kinh

Phi cũng không có cường đại đến trình độ khiến cho bọn họ không dám ra tay.

Thực lực tổng thể của Thất Hùng Hội mạnh nhất, nhưng bọn họ còn không phục cả Địch Kinh Phi, cớ gì sẽ phục Trầm Vô Danh?

Còn về Nhậm Bình Sinh của Anh Hùng Hội thì càng không thể.

Phần lớn Thiên Hạ Thất Bang bọn họ đều thừa nhận Anh Hùng Hội, hơn nữa thực lực và danh tiếng của Nhậm Bình Sinh cũng không tệ, nếu Nhậm Bình Sinh nhận chức minh chủ này thì bọn họ cũng không sợ Nhậm Bình Sinh sẽ âm thầm thiên vị Anh Hùng Hội.

Nhưng vấn đề là tính cách của Nhậm Bình Sinh không thích hợp làm chức minh chủ này, để hắn đi làm minh chủ, ước chừng Thiên Hạ Thất Bang bọn họ sẽ thành Thiên Hạ Nhân Nghĩa Trang.

Tô Tín có tâm tư quyết đoán và tàn nhẫn, hơn nữa giống như hắn nói, Tô Tín không thuộc bất kỳ bang phái nào trong Thiên Hạ Thất Bang, để hắn đảm đương chức minh chủ lại rất thích hợp.

Trầm Vô Danh sắc mặt không thay đổi nói:

“Tô đại nhân, hiện tại chúng ta thành lập liên minh này là bởi vì sự xâm lấn của Kim Trướng Hãn Quốc, bây giờ tiếp tục giữ lại liên minh này, chúng ta cần phải trả giá cái gì, rồi có thể nhận được cái gì? Quan trọng nhất chính là ngươi có thể được cái gì, nếu Tô đại nhân nói ngươi chỉ suy nghĩ vì Thiên Hạ Thất Bang, chúng ta tất nhiên sẽ không tin.”

Trong lòng của tất cả những người ở đây đều thầm đồng ý.

Bọn họ rất rõ ràng Tô Tín là người như thế nào, tuyệt đối là hạng người không lợi lộc thì không dậy sớm.

Tác dụng đầu tiên của liên minh này là phải có lợi với Tô Tín thì hắn mới làm, bằng không Tô Tín sẽ làm loại chuyện phí sức không được cám ơn này làm gì?

Tô Tín trầm giọng nói:

“Thật ra Thiên Hạ Thất Bang muốn thành lập liên minh này rất đơn giản, chỉ vì hai chữ quyền lợi mà thôi, bao gồm cả ta cũng muốn quyền lợi, các ngươi bỏ ra bao nhiêu thì trước tiên phải xem nhận được bao nhiêu ích lợi đã.”

“Đơn giản mà nói giống như bây giờ, phần lớn người đều đồng ý giết Mạc Qua, cho nên chúng ta liền liên thủ giết Mạc Qua, danh tiếng lấy được và một số thứ lấy được mọi người dựa theo xuất lực nhiều hay ít để chia đều.”

“Trong liên minh, dù ta là minh chủ thi cũng chỉ có quyền lực chỉ huy hành động, không có quyền lợi tự ý phân phối chiến lợi phẩm, nói một cách đơn giản là mọi người cùng nhau kiếm lời, tuyệt đối sẽ không có chuyện buôn bán lỗ vốn.”

“Khi ta muốn ra tay ở đất Trung Nguyên, chỉ cần có đầy đủ quyền lợi, ta sẽ có thể được sự ủng hộ của chư vị.”

“Nếu Thiên Hạ Thất Bang các ngươi liên hợp lại với nhau, uy thế có thể mang tới đủ để khiến cho những tông môn khác phải kiêng kỵ thậm chí là nhìn thẳng vào, tất cả đều vui vẻ, vậy không tốt sao?”

Lời đề nghị này của Tô Tín chỉ là ý muốn nhất thời của hắn, hắn thấy thực lực do Thiên Hạ Thất Bang liên hợp lại coi như không tệ, thế nên bây giờ mới muốn tiếp tục lưu giữ liên minh này.

Thật ra có không ít liên minh trên giang hồ, trong ký ức của Tô Tín không hề thiếu, đương nhiên mặt trái điển hình lại nhiều nhất, đủ loại chuyện lục đục với nhau, chướng khí mù mịt, cuối cùng khiến cho một liên minh tan rã, án lệ như vậy không ít, nổi danh nhất chính là Ngũ Nhạc Kiếm phái trong Tiếu Ngạo Giang Hồ.

Toàn bộ người bên trong Ngũ Nhạc Kiếm phái đấu đá với nhau, Tả Lãnh Thiền và Nhạc Bất Quần đều là hạng người dã tâm bừng bừng, cứng rắn quậy toàn bộ Ngũ Nhạc Kiếm phái gà chó không yên.

Đương nhiên trong mắt Tô Tín, lý do Ngũ Nhạc Kiếm phái biến thành bộ dáng như vậy là vì vấn đề về chế độ.

Từ lúc mới bắt đầu, Ngũ Nhạc Kiếm phái thành lập vì đối kháng với Nhật Nguyệt Thần giáo, khi sự uy hiếp của Nhật Nguyệt Thần giáo đã biến mất, nội bộ Ngũ Nhạc Kiếm phái tự nhiên sẽ bởi vì đủ loại quyền lợi cùng với dã tâm mà bắt đầu thúc đẩy các loại nội đấu.

Cho nên, lần này Tô Tín ngay từ đầu sẽ không lấy cớ gì mà Kim Trướng Hãn Quốc sẽ xâm lấn lần nữa để thành lập liên minh, hắn chỉ bày ra tất cả quyền lợi.

Bởi vì liên minh có lợi đối với Tô Tín ta, cho nên thành lập liên minh này cũng có lợi cho Thiên Hạ Thất Bang các ngươi, do đó các ngươi sẽ không thể nào từ chối gia nhập vào liên minh.

Tô Tín nhìn những người ở đây, thản nhiên nói:

“Cái gì nên nói ta đều đã nói hết, có muốn gia nhập liên minh này hay không thì vẫn là do chư vị định đoạt, ta không bắt buộc.”

Tô Tín lùi lại một bước, bày ra dáng vẻ chính mình không bắt buộc, giống lúc hắn mời mọi người giết Mạc Qua trước đây.

Chương 1825 - Thiên hạ chấn động

Thiên hạ chấn động

Hứa hẹn của Tô Tín hấp dẫn người, giống như hắn nói, mọi người ở đây đều không tìm được lý do từ chối.

Trước đó bọn họ không cần bỏ ra cái gì, mỗi khi cần thì mọi người sẽ hợp tác với nhau, phân chia lợi ích như bây giờ là đủ rồi.

Ngoài ra, ngày thường khi không cần ra tay, liên minh này của bọn họ đối ngoại có thể khiến cho không ít tông môn trở nên kiêng kỵ. Tương tự, Tô Tín làm minh chủ dù không ở Trung Nguyên vẫn kiếm được danh tiếng to lớn.

Đương nhiên những thứ này đều là ẩn tính, sẽ không thể hiện thẳng ra ngoài.

Sau khi lấy được đồ thì mọi người trực tiếp rời đi, Tô Tín cũng mang đầu của Mạc Qua trở về chiến trường.

Chiến đấu lúc này trên cơ bản đã sắp kết thúc, gần một nửa binh lính của Kim Trướng Hãn Quốc bị giết, còn lại bốn mươi phần trăm người đầu hàng, chỉ có gần mười phần trăm người tan tác.

Bàn về tố chất của đám binh lính tinh nhuệ của Kim Trướng Hãn Quốc thì quả thật không ngoa, gần một nửa sĩ tốt bị giết vậy mà còn dám phản kháng, nếu đổi thành Đại Chu, chỉ cần tổn thương hơn ba phần, ước chừng toàn bộ quân trận sẽ tan tác.

Nhưng tạm không bàn về cái khác, bây giờ Đại Chu bọn họ đã thắng, còn về khi nào giải quyết chiến đấu ở phòng tuyến Bắc Cương, đây chỉ là vấn đề thời gian.

Tô Tín đi tới cạnh Bàng Nguyên Đức, lúc này trên mặt Bàng Nguyên Đức còn mang theo vẻ vui mừng, lần này hắn lập được công lao lớn như vậy, chức vị đại tướng quân thứ tư của Đại Chu nhất định sẽ có chỗ cho hắn.

Thấy Tô Tín tới đây, Bàng Nguyên Đức trông thấy thương thế trên người Tô Tín, theo bản năng nói:

“Tô đại nhân, các ngươi thật sự đi giết Mạc Qua sao? Chậc chậc, lần sau chúng ta làm việc thì đừng điên cuồng như vậy, tồn tại cảnh giới Chân Vũ không dễ giết đâu, lần này Mạc Qua đã bị thương nặng các ngươi, còn khiến cho các ngươi chật vật như vậy, nếu đổi thành Mạc Qua thời kỳ đỉnh cao, các ngươi có thể sẽ thảm hơn.”

Trước đó Bàng Nguyên Đức đã thấy đám người Trầm Vô Danh trở về mang theo đệ tử của mình rời đi, khi đó Bàng Nguyên Đức liền cho rằng nhóm bọn họ đã thất bại, còn xem sắc mặt vui mừng trên mặt đám người Trầm Vô Danh là may mắn sống sót sau tai nạn.

Nhưng Bàng Nguyên Đức không quen thuộc nhóm người Trầm Vô Danh, cho nên hắn không có hỏi nhiều, đó là lý do hắn theo bản năng cho rằng đám Tô Tín thất bại.

Tô Tín cũng không có tranh cãi, hắn trực tiếp lấy ra cái đầu của Mạc Qua, nói:

“Phía Bàng đại nhân có thể nhanh chóng trực tiếp ra tay, đợi sau khi xử lý xong toàn bộ thì chúng ta có thể trở về Thịnh kinh thành lĩnh thưởng.”

Bàng Nguyên Đức và tướng sĩ Đại Chu ở một bên đều dùng ánh mắt kinh hãi nhìn cái đầu người trong tay Tô Tín.

Lục Địa Thần Tiên của cảnh giới Chân Vũ vậy mà thực sự bị bọn họ giết chết!

Tuy đến bây giờ đám người Bàng Nguyên Đức vẫn còn có chút không tin, nhưng đầu của Mạc Qua bày ở đó, bọn họ không tin cũng không được.

Mang theo loại rung động này, đám người Bàng Nguyên Đức trực tiếp mang binh sĩ thủ hạ dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn chiến trường, Tô Tín thì về trước đợi, những binh sĩ Kim Trướng Hãn Quốc bị bắt làm tù binh kia có bị chôn tại chỗ, hoặc bị đưa đến nơi đói rét làm khổ sai, Tô Tín không cần bận tâm những chuyện này.

Đợi ba ngày sau, Bàng Nguyên Đức xử lý mọi thứ thỏa đáng, lúc này mới cùng Tô Tín trực tiếp trở về Thịnh kinh thành.

Ba ngày này nhìn như bình tĩnh, nhưng thực tế trên giang hồ đã hoàn toàn tranh cãi ngất trời.

Tin tức Tô Tín liên thủ Thiên Hạ Thất Bang chém giết cảnh giới Chân Vũ chưa công bố ở Lục Phiến Môn đã bị người của Thiên Hạ Thất Bang cố ý truyền ra ngoài.

Trừ phiên bản của Nhậm Bình Sinh và Địch Kinh Phi hơi đáng tin ra, phiên bản của những người khác cơ hồ đều phóng đại tác dụng của chính mình.

Đương nhiên bọn họ cũng không có ngu ngốc hạ thấp ảnh hưởng của Tô Tín trong trận chiến này, dù sao có thể nói là Tô Tín xuất lực lớn nhất trong việc có thể chém giết Mạc Qua, huống hồ hiện tại Tô Tín còn là minh chủ của liên minh Thiên Hạ Thất Bang bọn họ, lúc này bọn họ đi hạ thấp Tô Tín căn bản chính là hành vi ngu ngốc.

Đương nhiên người giang hồ sẽ không để ý tới loại tình tiết nhỏ này, bọn họ chỉ nhìn kết quả, đó là Thiên Hạ Thất Bang

liên thủ với Tô Tín, bảy võ giả cảnh giới Dương Thần cứ như thế giết chết Mạc Qua, một vị tồn tại cảnh giới Chân Vũ, đây quả thực là chuyện chưa từng xảy ra trong nghìn vạn năm qua.

Mặc dù Lục Địa Thần Tiên được xưng là Lục Địa Thần Tiên không chỉ vì sức chiến đấu của bản thân bọn họ, trong mắt của phần lớn võ giả, Chân Vũ và cảnh giới Dương Thần hầu như là hai loại cảnh giới, một cái là tiên, mà cái còn lại là phàm.

Cho dù cảnh giới Dương Thần mạnh đến đâu thì cũng là người, ngoài ra, dù cảnh giới Chân Vũ có yếu như thế nào thì cũng là tiên.

Nhưng chuyện lần này nói cho mọi người biết rằng, dù là tiên thì cũng có thể bị đánh bại, thậm chí còn có thể bị giết chết!

Dùng Dương Thần chém ngược Chân Vũ, sự tình điên cuồng như vậy lại bị đám người Tô Tín làm được, chuyện này hoàn toàn có thể xem như chấn động giang hồ.

Chương 1826 - Thiên hạ chấn động (2)

Thiên hạ chấn động (2)

Thiên Hạ Thất Bang cũng tuyên bố thành lập liên minh bảy bang, minh chủ không phải là thành viên của Thiên Hạ Thất Bang mà là Tô Tín không liên quan gì đến Thiên Hạ Thất Bang, điều này khiến người ta rất nghi hoặc.

Nhưng nghi ngờ thì nghi ngờ, tin tức này kèm theo tin tức chấn động bọn họ đánh chết cường giả cảnh giới Chân Vũ cùng truyền ra, giống như Tô Tín nói, điều này đã khiến cho một số đại phái đứng đầu giang hồ kiêng kỵ bọn họ.

Lấy ra một trong số Thiên Hạ Thất Bang thì không đáng sợ, nhưng uy thế liên hợp với nhau lại rất kinh người.

Khi Tô Tín cùng Bàng Nguyên Đức chạy về Thịnh kinh thành, tin tức này đã bị Lục Phiến Môn hoàn toàn tuyên bố ra, thứ hạng trên Địa bảng liên tục thay đổi, miễn là bảy người tham gia đánh trận chiến đó thì toàn bộ đều tăng một hạng trên Địa bảng.

Chiến tích đánh chết cảnh giới Chân Vũ cực kỳ kinh người, nhưng chi tiết đánh trận quá mức mơ hồ, Thiên Hạ Thất Bang gần như là một nhà giống nhau, nhưng Tô Tín đã truyền phiên bản của mình cho mật thám tập sự đến đây hỏi thăm, Lục Phiến Môn không tiện xếp riêng một mình Tô Tín, đơn giản cứ dựa theo chiến tích của tất cả mọi người để tính, toàn bộ thăng cấp một hạng.

Đương nhiên, nếu Tô Tín dựa vào chính mình có thể đánh chết Mạc Qua thì ước chừng hắn có thể nhảy lên hạng hai Địa bảng, trình độ sánh vai với Mạnh Kinh Tiên.

Hơn nữa trong mấy ngày nay, việc này cũng đã sớm truyền tới Kim Trướng Hãn Quốc, hiện giờ toàn bộ người trong Kim Trướng Hãn Quốc đều lộ ra vẻ mặt xám tro.

Sĩ tốt được gửi đến từ Đông Tấn toàn quân bị diệt, càng nghiêm trọng hơn là Mạc Qua đã bị giết, đây tuyệt đối là một đòn trí mạng tổn thương nguyên khí nặng đối với Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ.

Bọn họ căn bản thể đánh trong loại tình huống này, họ không công phá được phòng tuyến Bắc Cương, toàn quân bọn họ bị diệt ở phía nam Trung Nguyên, nếu bọn họ còn tiếp tục chậm trễ nữa thì muốn đi cũng là điều xa vời.

Lúc này trong đại trướng chủ soái của Kim Trướng Hãn Quốc, nhóm cường giả cảnh giới Chân Vũ Xích Liệt Cách giao thủ với Đại Chu đều đã lui trở về, giờ đánh tiếp nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Nhưng vào lúc này, giáo chủ của Bái Hỏa Giáo ở một bên bỗng nhiên nói:

“Ta nói này chư vị, nếu không đánh lại Đại Chu thì nhanh lui binh đi kìa, còn thứ đã đáp ứng bản tôn nữa, các ngươi cũng nên thanh toán chứ nhỉ?”

Giáo chủ Bái Hỏa Giáo ‘Đại Quang Minh Thần Tôn’ Phạn La Già chính là cường giả cảnh giới Chân Vũ duy nhất của Tây Vực, hắn có tướng mạo điển hình của võ giả Tây Vực, mặc một bộ trường bào màu đỏ vàng, trên đầu trùm mũ, che đi nửa

khuôn mặt trên của hắn, thỉnh thoảng có thể thấy tinh mang ẩn hiện trong mắt hắn.

Người của Kim Trướng Hãn Quốc ở đây nghe được lời của Phạn La Già thì thoáng chốc cau mày, bọn họ cảm giác được sự châm chọc trong lời nói này.

Trong số các cường giả cảnh giới Chân Vũ trên giang hồ, Phạn La Già là người có nhân duyên kém nhất.

Đây không phải vì đối phương là võ giả xuất thân từ Tây Vực, mà là vì Phạn La Già làm người âm trầm, hơn nữa nổi danh hay trở mặt.

Nếu lần này Kim Trướng Hãn Quốc có thể tìm được người khác, bọn họ tuyệt đối sẽ không tìm Phạn La Già này ra tay.

Hiện tại vừa nghe lời này của Phạn La Già, sắc mặt của Ngạc Nhĩ Đa thoáng chốc trở nên cực kỳ khó coi, nhưng hắn không nói gì thêm, chỉ thản nhiên nói:

“Thứ nên đưa ngươi ta tất nhiên sẽ đưa, ngươi có thể đi, đến lúc đó ta sẽ cho người đưa đồ đến Bái Hỏa Giáo.”

Phạn La Già cười to nói:

“Vậy thì tốt, ta sẽ không quấy rầy chư vị nữa.”

Nói xong, Phạn La Già trực tiếp xoay người bước đi.

Hắn không sợ người bên Kim Trướng Hãn Quốc sẽ lật lọng, dù sao danh dự của cường giả cảnh giới Chân Vũ vẫn khá đáng tin.

Huống chi nói cách khác, dù Kim Trướng Hãn Quốc có quỵt nợ thì cũng không cần khẩn trương, hiện tại trong quá trình Kim Trướng Hãn Quốc tấn công Đại Chu có thể nói là đại thương nguyên khí, nếu Kim Trướng Hãn Quốc dám cho hắn leo cây, Phạn La Già có thể không ngại bỏ đá xuống giếng, cho Kim Trướng Hãn Quốc thêm một chút phiền phức.

Đến khi Phạn La Già rời đi, Ngạc Nhĩ Đa mới nói với Xích Liệt Cách:

“Quốc sư, rút quân đi, lần này Kim Trướng Hãn Quốc ta đã thất bại.”

Xích Liệt Cách gật đầu, việc đã đến nước này, bọn họ cũng chỉ có thể làm như thế.

Nhưng Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ vẫn có chút ức chế vì thất bại lần này, kế hoạch của bọn họ không có vấn đề, nhưng từ lúc mới bắt đầu thì khí vận đã không đứng về phía Kim Trướng Hãn Quốc.

Vốn bọn họ thấy Mật tông chủ động rút khỏi Trung Nguyên thì đã xác định Mật tông sẽ không ra tay, ai biết được bên Đại Chu vậy mà mời được Tác Nam Triệt ra tay.

Còn Đông Tấn nữa, Kim Trướng Hãn Quốc quả quyết cho rằng Đông Tấn sẽ không kịp chờ đợi mà liên hợp với bọn họ tiến công Trung Nguyên, nhưng không nghĩ tới bên Đông Tấn lại rất gian xảo, trừ cường giả cảnh giới Chân Vũ Vũ Thành Vương Triệu Sầm Giang ra tay một lần, Đông Tấn căn bản không có dùng bao nhiêu sức mạnh.

Có thể nói nếu lần này Đại Chu thua, Đông Tấn sẽ có thể dựa thế làm chủ Trung Nguyên, ít nhất có thể đoạt được một phần ranh giới.

Chương 1827 - Phong thưởng

Phong thưởng

Nếu Kim Trướng Hãn Quốc thua, Đại Chu khẳng định sẽ có tổn thất, nhưng Đông Tấn bọn họ không hề bị tổn hại gì, tất nhiên vẫn có thể tiếp tục ngăn cản áp lực từ Đại Chu.

Cho nên, dù Đông Tấn tính toán như thế nào thì cuối cùng đều không lỗ lã.

Một loạt chuyện này dẫn đến kế hoạch cuối cùng thất bại trong gang tấc, đương nhiên lần này Kim Trướng Hãn Quốc bị tổn thất nghiêm trọng nhất không phải là những binh lính kia, mà là Mạc Qua đã thăng cấp đến cảnh giới Chân Vũ chết ở Trung Nguyên, chết trong tay một đám võ giả cảnh giới Dương Thần!

Dù toàn bộ mười vạn đại quân bị người của Đại Chu giết ở Trung Nguyên thì người của Kim Trướng Hãn Quốc cũng sẽ không để ý tới, mười vạn đại quân tinh nhuệ đúng thật là

không ít, nhưng bọn họ tốn mấy chục năm, thậm chí bỏ ra trăm năm cũng có thể bồi dưỡng ra được.

Nhưng cảnh giới Chân Vũ như Mạc Qua đang tuổi tráng niên, vẫn có thể che chở Kim Trướng Hãn Quốc ba, bốn trăm năm lại bỏ mình, bọn họ phải tốn bao nhiêu năm mới có thể bồi dưỡng ra?

Lần này có thể nói Kim Trướng Hãn Quốc hoàn toàn bị tổn thương nguyên khí.

Kim Trướng Hãn Quốc đã có ý định rút lui, đợi khi đám người Tô Tín và Bàng Nguyên Đức chạy về Đại Chu, chiến sự bên Bắc Cương trên cơ bản đã sắp kết thúc.

Hiện tại hai bên về cơ bản đã không có chiến đấu quy mô lớn, nếu có thì cũng chỉ là một chút xung đột quy mô nhỏ.

Tô Tín và Bàng Nguyên Đức vừa tới Thịnh kinh thành, bên Thịnh kinh thành lập tức bắt đầu cử hành nghi thức nghênh tiếp Tô Tín và Bàng Nguyên Đức vào thành.

Lần này chói mắt nhất trong cuộc chiến giữa Đại Chu và Kim Trướng Hãn Quốc không phải đám cường giả cảnh giới Chân Vũ Thiết Ngạo chiến đấu ở Bắc Cương, mà là hai người Tô Tín và Bàng Nguyên Đức đã mở ra cục diện ở đất Trung Nguyên.

Bàng Nguyên Đức chỉ là phụ, phát triển của hắn chỉ có thể nói là bình thường, khiến người ta không tìm ra được khuyết điểm, nhưng Tô Tín thì rất kinh diễm.

Hắn không chỉ thành công liên hiệp Thiên Hạ Thất Bang, khiến cho sức mạnh của Đại Chu tăng vọt mảng lớn ở đất Trung Nguyên, càng là cường giả liên thủ Thiên Hạ Thất Bang chém chết Mạc Qua cảnh giới Chân Vũ, hành động này đủ để cho Kim Trướng Hãn Quốc đại thương nguyên khí, về sau còn có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh cao như bây giờ hay không thì chưa thể xác định được.

Cho nên, nghi thức hoan nghênh lần này là lấy Tô Tín làm chủ, Bàng Nguyên Đức cũng không có ghen tỵ cái gì.

Dù sao công tích của Tô Tín bày ra đó, mà hắn cũng lấy được không ít công lao, ít nhất lần này đủ để hắn dựa vào phần công lao này ngồi vững chức đại tướng quân thứ tư của Đại Chu.

Sau khi Tô Tín vào thành, một số võ giả trong Thịnh kinh thành trên cơ bản đều tập trung nhìn vào Tô Tín, Bàng Nguyên Đức bên cạnh hắn trực tiếp bị bỏ qua.

Dù sao vị trước mắt này chính là tồn tại chém giết Lục Địa Thần Tiên cảnh giới Chân Vũ, giết chết người trong truyền thuyết, vậy chẳng phải người trước mắt cũng giống như một truyền thuyết sao?

Tuy nguyên nhân quan trọng nhất giúp Tô Tín có thể chém giết Mạc Qua là vì Mạc Qua bị trọng thương, một nguyên nhân khác là bởi vì có sự liên thủ của Thiên Hạ Thất Bang, bọn họ giúp đỡ chia sẻ không ít hỏa lực, nhưng những người khác mặc kệ cái này, họ chỉ quan tâm chuyện Tô Tín chém giết Mạc Qua.

Giống như Thiên Hạ Thất Bang, người của mỗi bang phái đều cho rằng bang chủ nhà mình là người góp sức nhiều nhất chỉ sau Tô Tín, Tô Tín là người của Đại Chu, đám võ giả Thịnh kinh thành này cũng cho rằng trong chuyện chém giết Mạc Qua lần này, Tô Tín trên căn bản là ngăn cơn sóng dữ, còn về những người khác của Thiên Hạ Thất Bang, cơ bản chỉ là người qua đường.

Lục Phiến Môn biết rõ chân tướng của chuyện này nhưng không có đứng ra phân xử, ngược lại đang âm thầm trợ giúp.

Tô Tín là võ giả xuất thân từ Đại Chu, cũng xuất thân từ Lục Phiến Môn, uy thế của hắn trên giang hồ càng lớn, dù đối với bên nào cũng đều có chỗ tốt cực lớn.

Sau khi vào thành, Tô Tín và Bàng Nguyên Đức không kịp nghỉ ngơi đã trực tiếp bị gọi vào trong hoàng cung.

Bên trong Nghị Sự Điện của hoàng cung vào lúc này, người của Lục Phiến Môn, người của quân đội, người của Hoàng Thất Cung Phụng Đường, người của hoàng tộc họ Cơ toàn bộ đều ở đây, người yếu nhất cũng có thực lực cảnh giới Dung Thần.

Thấy Tô Tín và Bàng Nguyên Đức tiến vào, Cơ Huyền Viễn lập tức cười to nói:

“Nhị vị công thần cuối cùng đã trở về, lúc này Kim Trướng Hãn Quốc đã quyết định lui binh, chờ tới tối hôm nay ta sẽ an bài bữa tiệc ăn mừng cho chư vị đón gió tẩy trần.”

Tô Tín và Bàng Nguyên Đức vội chắp tay khiêm tốn vài câu.

Cơ Huyền Viễn nhìn Tô Tín nói:

“Tô đại nhân, đầu của Mạc Qua đâu? Không ngờ lần này Kim Trướng Hãn Quốc dám can đảm xâm chiếm Trung Nguyên ta, kết quả chết một cảnh giới Chân Vũ, cũng đã tới lúc giáo huấn bọn chúng một chút.”

“Vừa lúc có đầu của Mạc Qua ở đây, ta định chuẩn bị hiến tế cho tông miếu, coi như ra oai phủ đầu Kim Trướng Hãn Quốc.”

Đường đường là đầu của cảnh giới Chân Vũ mà bị coi như vật hiến tế cho liệt tổ liệt tông được thờ trong tông miếu của Đại Chu, loại hành vi này tuyệt đối có thể gọi là vũ nhục.

Chương 1828 - Phong thưởng (2)

Phong thưởng (2)

Nhưng không sao, dù gì Đại Chu cũng sớm đã không chết không ngừng với Kim Trướng Hãn Quốc, nếu lần này Kim Trướng Hãn Quốc thắng, bọn họ tuyệt đối sẽ còn làm chuyện quá đáng hơn Đại Chu.

Cho nên Tô Tín trực tiếp lấy cái đầu của Mạc Qua ra giao cho Cơ Huyền Viễn.

Lần này mọi người vào cung thật ra còn liên quan đến một việc, đó là phong thưởng.

Đại Chu lần này vạn chúng một lòng, cuối cùng ngăn cản và đẩy lùi Kim Trướng Hãn Quốc, tất nhiên phải phong thưởng cho võ giả đã lập được công lao, hơn nữa cần chu toàn mọi mặt từ trên xuống dưới mới được.

Lần này bốn băng nhóm vũ lực đều đã tham chiến, một số võ giả cảnh giới Dung Thần được phong thưởng chỉ cần bẩm báo cho đám người Thiết Chiến, Lâm Tông Việt là được, tự nhiên sẽ do bọn họ quyết định.

Phong thưởng cho võ giả trên cảnh giới Dung Thần thì cần mọi người cùng nhau thương lượng, cuối cùng còn phải được hoàng đế Cơ Ngôn Thành hiện tại đồng ý mới được.

Mấy thứ như ban cho là một đợt thịnh hội, mọi người ở đây đều có chút động tâm, đặc biệt là Bàng Nguyên Đức, chức vị đại tướng quân thứ tư này sẽ là của hắn.

Tuy trong lòng Bàng Nguyên Đức kích động, nhưng lúc này hắn không có nói nhiều, loại địa vị như hắn và Tô Tín chắc chắn phải tới sau cùng mới có thể được phong thưởng.

Quả nhiên, sau khi những người khác được phong thưởng xong, Lâm Tông Việt đầu tiên mở miệng nói:

“Lúc này Đại Chu ta có ba vị đại tướng quân, ta phụ trách trấn thủ Thịnh kinh thành, Tiết đại tướng quân phải bế quan tiềm tu, Hạng Sở Cuồng thì phụ trách trấn thủ biên giới Đông Tấn.”

“Sự xâm lấn lần này của Kim Trướng Hãn Quốc cũng cảnh cáo chúng ta, dù Kim Trướng Hãn Quốc mất thì vẫn không quên nước ta, cho nên Đại Chu ta nhất định phải đề phòng nghiêm ngặt biên giới Bắc Cương.”

“Ta đề nghị phong Bàng Nguyên Đức làm Thần Sách đại tướng quân, đóng giữ ở biên giới Bắc Cương, phòng ngừa Kim Trướng Hãn Quốc.”

Thiết Chiến, Cơ Huyền Viễn còn có mấy người Hoàng Thất Cung Phụng Đường đều gật đầu.

Chỉ cần bên quân đội đồng ý chuyện này thì trên cơ bản sẽ không ai phản đối, Lục Phiến Môn có quan hệ không tệ với quân đội, hoàng thất cũng đã thấy thực lực và năng lực của Bàng Nguyên Đức, phong hắn làm đại tướng quân cũng không quá đáng.

Tuy Triệu Vũ Niên bên Hoàng Thất Cung Phụng Đường không quản lý sự vụ, nhưng có vài người Hoàng Thất Cung

Phụng đều đóng giữ ở biên giới khác của Đại Chu, ngày thường rất ít tới Thịnh kinh thành, bọn họ cũng rất ít nhúng tay vào quyền hạn và công việc của Đại Chu, cho nên họ đương nhiên sẽ không phản đối.

Cứ như thế, Bàng Nguyên Đức thuận lợi được phong làm đại tướng quân thứ tư của Đại Chu, Thần Sách đại tướng quân.

Sau khi gia phong cho Bàng Nguyên Đức xong, thật ra khiến người ta hóc búa nhất chính là Tô Tín.

Lần này Kim Trướng Hãn Quốc xâm lấn, công lao của Tô Tín có thể nói là lớn nhất.

Từ việc mời ra Tác Nam Triệt, cho đến liên hợp Thiên Hạ Thất Bang ra tay, rồi đến cuối cùng chém giết Mạc Qua, có thể nói nếu không có Tô Tín, chiến cuộc lúc này của Trung Nguyên sẽ không kết thúc nhanh như thế, cho nên phải phong thưởng cho Tô Tín lớn hơn Bàng Nguyên Đức.

Nhưng vấn đề cũng xuất hiện ở điểm này.

Tô Tín không giống với Bàng Nguyên Đức, Bàng Nguyên Đức chỉ là đại tổng quản Trấn Bắc quân, hắn vẫn còn có thể được phong lên vị trí cao hơn.

Giống như hiện giờ, mặc dù Bàng Nguyên Đức đã thành Thần Sách đại tướng quân, nhưng hắn cũng chỉ là vị tướng đứng cuối trong bốn vị đại tướng quân của Đại Chu, nếu hắn lập được càng nhiều công lao hơn, tuy có thể không được thăng chức lần nữa, nhưng sẽ được càng nhiều quyền lực và phạm vi quản lý, mà không phải như bây giờ, cho dù đạt được chức vị đại tướng quân nhưng vẫn phải cố thủ ở Bắc Cương.

Nhưng đến phiên Tô Tín thì có chút khó khăn, bởi vì địa vị của Tô Tín hơn xa Bàng Nguyên Đức.

Tô Tín bây giờ còn treo vị trí trong Tứ Đại Thần Bổ của Lục Phiến Môn, nhưng hắn bắt đầu từ số không ở Tây Bắc, thành lập ám vệ, bản thân còn là Tiết Độ Sứ Tây Bắc Đạo, có thể nói là có quyền lực tương đối lớn ở Tây Bắc Đạo, về việc phong thưởng, còn có thể phong thưởng cho Tô Tín cái gì đây? Chẳng lẽ cho hắn một mảnh khu vực khác sao?

Mặc dù Đại Chu còn có một số địa vực tuy mặt ngoài thần phục với Đại Chu, nhưng thực tế không nghe theo quản giáo, bọn họ ngược lại có thể cho Tô Tín những địa vực, khiến cho hắn đi giải quyết, nhưng nếu như vậy thì thế lực dưới quyền Tô Tín sẽ lớn hơn vài phần, thậm chí có xu hướng quốc trong quốc, đây là điều Hoàng Thất Đại Chu tuyệt đối không thể tha thứ, thế nên Cơ Huyền Viễn trong khoảng thời gian ngắn không biết phải thưởng cho Tô Tín cái gì, phần thưởng đang được chuẩn bị cho Tô Tín cũng bị kẹt lại.

Nhưng vào lúc này, một võ giả cảnh giới Dương Thần xuất thân Hoàng Thất Cung Phụng Đường bỗng nhiên nói:

"Vương gia khoan vội, Tô đại nhân quả thật lập được công lao hiển hách, nhưng có thể mời Tô đại nhân giải thích một chút về việc Hàn Giang Ly của Hoàng Thất Cung Phụng Đường ta chết như thế nào không?"

Tô Tín híp mắt nhìn người này, tướng mạo người này chính trực, mặc quần áo trắng, khuôn mặt nghiêm túc, vừa nhìn là biết loại người tính cách bá khí ngoan cố.

Chương 1829 - Nhằm vào

Nhằm vào

Người này là Cung Phụng cảnh giới Dương Thần trong Hoàng Thất Cung Phụng Đường, 'Cửu Tiêu Kinh Lôi' Công Tôn Độ, vẫn luôn trấn thủ ở Tây Vực.

Người này cũng là Cung Phụng kinh nghiệm lâu năm của Đại Chu, nhưng danh tiếng trong giang hồ không lớn bằng Hàn Giang Ly, dù sao ngày xưa Hàn Giang Ly có tiếng là thích tìm đường chết trên giang hồ.

Tô Tín chưa từng giao tiếp với hắn, chỉ nghe qua tên của hắn, thậm chí đây là lần đầu tiên hai bên gặp mặt, hắn bỗng nhiên đưa ra nguyên nhân cái chết của Hàn Giang Ly, điều này khiến Tô Tín lập tức híp mắt lại, ánh mắt bí hiểm nhìn hắn.

Giang hồ rất thực tế, triều đình cũng rất thực tế.

Khi Hàn Giang Ly còn sống, hắn là Hoàng Thất Cung Phụng của Đại Chu, mà còn là loại cao cấp nhất, tuy quyền lực không

so được với Tô Tín, nhưng địa vị hoàn toàn có thể sánh vai với Tô Tín.

Nhưng vấn đề là bây giờ Hàn Giang Ly đã chết, bên ngoài truyền tin hắn bị Kim Trướng Hãn Quốc mai phục giết chết, trong loại quốc chiến này, ngay cả tồn tại cảnh giới Chân Vũ đều bỏ mình, cảnh giới Dương Thần đáng là gì?

Cho nên chuyện này ngay từ đầu đã không có ai bàn, cũng không có ai quan tâm.

Nếu Hàn Giang Ly có con nối dòng hoặc là đệ tử thì tốt rồi, Đại Chu có thể sẽ vì thể hiện triều đình đối đãi rộng lượng với người mình mà đối xử tốt với con nối dòng hoặc đệ tử của Hàn Giang Ly, thế nhưng Hàn Giang Ly không có hai cái này, cho nên bây giờ hắn hầu như đã bị người quên lãng, hiện tại Công Tôn Độ bỗng nhiên gợi lên là có ý gì? Hơn nữa nghe giọng điệu của hắn thì rõ ràng là đang nhắm vào Tô Tín.

Quan trọng nhất chính là bản thân Tô Tín cũng không hiểu rõ vì sao Công Tôn Độ này nhắm vào mình.

Tính cách xấu xa của Hàn Giang Ly rất nổi danh, hắn vốn không có bạn thân gì ở nội bộ Đại Chu.

Hơn nữa Công Tôn Độ là Hoàng Thất Cung Phụng phụ trách trấn thủ Tây Vực, Hàn Giang Ly thì là Hoàng Thất Cung Phụng phụ trách trấn thủ Bắc Cương, hai người bọn họ một tây một bắc, mấy năm không gặp mặt là đều có thể, hai bên không có tiếp xúc gì, Công Tôn Độ nhắm vào mình là có ý gì? Tô Tín có chút khó hiểu.

Câu hỏi của Công Tôn Độ khiến mọi người ở đây lập tức nhìn về phía Tô Tín.

Đám người Cơ Huyền Viễn biết rõ nội tình đều ánh mắt lấp lóe, bọn họ biết ân oán trước đây giữa Tô Tín và Hàn Giang Ly.

Thậm chí Cơ Huyền Viễn biết quá rõ tính cách của Tô Tín nên đã cố ý khiến cho Bàng Nguyên Đức đi theo Tô Tín và Hàn Giang Ly hành động chung, là vì sợ Tô Tín dưới cơn nóng giận giết Hàn Giang Ly.

Về sau biết được Tô Tín dọc đường đi rất kiềm chế, Cơ Huyền Viễn cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy ai cũng biết Tô Tín nổi danh điên cuồng, nhưng dù sao hắn không thật sự là người điên, vẫn sẽ lấy đại cục làm trọng.

Sau đó Hàn Giang Ly bị giết, nhưng là do Kim Trướng Hãn Quốc ra tay, không liên quan gì đến Tô Tín.

Đám người Cơ Huyền Viễn hoàn toàn không có ý nghĩ Tô Tín cấu kết với Kim Trướng Hãn Quốc, bởi vì chuyện này căn bản là điều không thể nào.

Cho dù Tô Tín có hám lợi đen lòng, ngu si đi nữa thì hắn sẽ không bỏ rơi những cơ nghiệp hiện tại để đi cấu kết với Kim Trướng Hãn Quốc.

Hơn nữa nói cách khác, nếu Tô Tín thật sự cấu kết với Kim Trướng Hãn Quốc, ngày hôm nay hắn còn có thể xách đầu của Mạc Qua đến nơi này sao?

Cho nên, đám người Cơ Huyền Viễn không có tra cứu chuyện về cái chết của Hàn Giang Ly, huống hồ khi đó chiến tranh sắp bắt đầu, mấy người Cơ Huyền Viễn không có thời gian đi điều tra loại chuyện như vậy, nhưng bây giờ nghe Công Tôn Độ nói thế, chẳng lẽ Tô Tín có dính líu đến chuyện này?

Tô Tín nhìn Công Tôn Độ, thản nhiên nói:

“Ngươi kêu ta giải thích cái gì? Hàn Giang Ly bị giết bởi Kim Trướng Hãn Quốc, lẽ nào ngươi kêu ta vào lúc đó buông tha thành lập liên minh đi đối phó với Kim Trướng Hãn Quốc, sau đó thăm dò nguyên nhân cái chết của Hàn Giang Ly rồi đi trả thù sao? Đúng là vô lý!”

Công Tôn Độ cười cười nói:

“Ta không hề nói như vậy, nhưng dù sao Hàn Giang Ly là Hoàng Thất Cung Phụng của Đại Chu, đại tông sư võ đạo cảnh giới Dương Thần, phải có lý do về cái chết của hắn chứ?”

“Ban đầu, võ giả cảnh giới Dương Thần bên Kim Trướng Hãn Quốc ở Trung Nguyên chỉ có bảy người, trước khi khai chiến, một trong số đó đã bị Địch Kinh Phi chém chết, còn lại sáu người, nhưng khi Hàn Giang Ly chết thì những người này

không có hành động gì, vậy rốt cuộc Hàn Giang Ly do ai giết?”

Tô Tín cười lạnh nói:

“Thông tin Công Tôn Cung Phụng đưa ra thật đầy đủ, biết luôn cả hướng đi của võ giả cảnh giới Dương Thần bên Kim Trướng Hãn Quốc.”

Thứ trong tay Công Tôn Độ không hiếm hoi, cho dù Kim Trướng Hãn Quốc tiến công Trung Nguyên bọn họ thì cũng không có hệ thống tình báo, mật thám tập sự của Lục Phiến Môn muốn điều tra rõ hành tung của bọn họ là chuyện rất đơn giản.

Nhưng khiến Tô Tín kinh ngạc là, Công Tôn Độ rốt cuộc làm sao lấy được những tin tình báo này từ chỗ Lục Phiến Môn?

Tô Tín lén nhìn Thiết Chiến, lúc này Thiết Chiến cũng cau mày, sắc mặt hơi âm trầm.

Hiển nhiên Thiết Chiến cũng không biết chuyện này, trong Lục Phiến Môn có người đưa tình báo của hắn cho Công Tôn Độ, mục đích là nhằm vào Tô Tín!

Chương 1830 - Nhằm vào (2)

Nhằm vào (2)

Nhưng tiếc rằng căn bản không tra được loại chuyện này, bởi vì những tin tình báo này không phải là tình báo bí mật gì, ngay cả một số mật thám tập sự cấp thấp nhất cũng có nó.

Huống chi, dù Tô Tín là Tứ Đại Thần Bổ của Lục Phiến Môn, nhưng hắn đắc tội không ít người, trong Lục Phiến Môn không chỉ có một, hai có thù với hắn, thứ này căn bản không thể nào truy tra được.

Công Tôn Độ nhìn Tô Tín, trầm giọng nói:

“Tô đại nhân, ngươi không cần để ý tư liệu này ở đâu ra, bây giờ ngươi có thể giải thích vấn đề này cho chúng ta được không?”

“Giải thích? Ngươi muốn ta giải thích cái gì?”

Tô Tín cười lạnh nói:

“Ta không có quan hệ gì với Hàn Giang Ly, chẳng lẽ còn muốn ta ngày đêm đều ở bên cạnh bảo hộ hắn? Hàn Giang Ly gặp chuyện không may thì ngươi bắt ta phải giải thích, đây là kiểu đạo lý quái quỷ gì thế?”

Tuy Tô Tín nói như vậy, nhưng những người biết rõ ân oán giữa Tô Tín và Hàn Giang Ly thì ánh mắt hơi thay đổi.

Ngươi mới vừa kết thù với Hàn Giang Ly, kết quả Hàn Giang Ly chết không rõ ràng, tuy trên danh nghĩa hắn bị người của Kim Trướng Hãn Quốc giết, nhưng không ai chứng kiến, hơn nữa bây giờ còn có chứng cứ chứng minh khi Hàn Giang Ly chết thì võ giả cảnh giới Dương Thần bên Kim Trướng Hãn Quốc không hề ra tay, chuyện này đáng giá cân nhắc một phen.

Quan trọng nhất chính là, dù võ giả cảnh giới Dương Thần bên Kim Trướng Hãn Quốc có ra tay, nếu không có trên ba người thì tuyệt đối không có khả năng giết được Hàn Giang Ly.

Đừng nhìn Hàn Giang Ly thói quen tìm đường chết, nhưng chính vì vậy, trước không nói đến sức chiến đấu, có bản lĩnh giữ mạng không tầm thường, bình thường một chọi một ngươi có thể đánh bại hắn, nhưng tuyệt đối không giết được hắn.

Mà vào lúc đó, trừ hơn ba võ giả cảnh giới Dương Thần của Thần Kim Trướng Hãn Quốc liên thủ có năng lực giết Hàn Giang Ly, thì chỉ còn một mình Tô Tín.

Dù sao hắn có thể giết cả Mạc Qua, một Hàn Giang Ly ở trước mặt hắn không đáng là gì.

Công Tôn Độ bí hiểm cười hai tiếng, nói:

“Việc này ta cũng chỉ là từ chối mà thôi, Tô đại nhân không cần kích động, chuyện này cuối cùng nhất định phải có một câu trả lời, nhưng tạm thời không có chứng cứ, vậy trước tiên cứ như vậy đi.”

Tuy ngoài miệng Công Tôn Độ nói cứ như vậy đi, nhưng ai cũng biết, tội sát hại đồng liêu cứ như thế chụp lên đầu Tô Tín.

Tuy Công Tôn Độ không có chứng cứ Hàn Giang Ly do Tô Tín giết, nhưng tương tự, Tô Tín cũng không có chứng cứ người không phải do mình giết.

Dù sao trong tình huống lúc ấy, người có động cơ, có năng lực giết Hàn Giang Ly chỉ có một mình Tô Tín.

Mọi người đều nhìn về phía Cơ Huyền Viễn, lúc này còn muốn phong thưởng cho Tô Tín hay không?

Dù sao Hàn Giang Ly cũng là võ giả cảnh giới Dương Thần, bình thường mà nói hắn chết rồi thì thôi, nhưng chuyện bây giờ đã bị Công Tôn Độ gợi lên, Tô Tín có hiềm nghi rất lớn, nếu lúc này còn phong thưởng cho Tô Tín, liệu có khiến người ta nghĩ rằng triều đình thiên vị Tô Tín, xử sự bất công không?

Cho nên Cơ Huyền Viễn ho khan một tiếng nói:

"Được rồi, tạm thời buông chuyện này xuống, việc phong thưởng cứ để sau, triều đình tự nhiên sẽ phái người đến điều tra sự tình của Hàn Giang Ly, nhưng ta tin tưởng Tô đại nhân tuyệt đối sẽ không làm ra loại chuyện này."

Cơ Huyền Viễn làm ra lựa chọn rất đơn giản, đó là đánh mỗi bên năm mươi cái, chuyện gì đều tạm thời buông xuống.

Lúc đầu hắn phát sầu về phần thưởng của Tô Tín, quá nặng không tốt, quá nhẹ cũng không tiện, hiện tại vừa lúc, trực tiếp lùi lại về sau, đương nhiên không biết khi nào sẽ tới ngày đó.

Về phần hắn nói muốn điều tra sự tình của Hàn Giang Ly, đó cũng chỉ là cho có lệ mà thôi.

Hàn Giang Ly đã chết lâu như vậy, thi thể đã được xử lý, hơn nữa võ giả cảnh giới Dương Thần của Kim Trướng Hãn Quốc trước đó hoặc trốn hoặc chết, tra làm sao đây? Chuyện này cứ như vậy chấm dứt thôi.

Công Tôn Độ ở một bên trầm giọng nói:

"Vương gia nói đúng, vậy cứ làm theo lời của Vương gia."

Tô Tín mắt lạnh nhìn cảnh tượng này, trong lòng cười nhạt không thôi.

Hiện tại hắn mới xem như là thấy rõ ý đồ của Công Tôn Độ này, thì ra đối phương chỉ muốn phá rối mình phong thưởng.

Tuy Hàn Giang Ly đúng là do Tô Tín giết, nhưng Tô Tín tự nhận mình không để lại bất kỳ dấu vết gì, đối phương có thể hoài nghi, nhưng không thể tìm được chứng cứ.

Nhưng có một số việc không cần chứng cứ, giống như hiện tại.

Đối phương chỉ cần nói ra hoài nghi và suy nghĩ của mình, thế là có thể phá rối lần phong thưởng này của Tô Tín.

Đương nhiên điều quan trọng nhất chính là thái độ của Cơ Huyền Viễn.

Lần này Công Tôn Độ bỗng nhiên đứng ra nhắm vào mình, hẳn là Cơ Huyền Viễn không biết chuyện này, nhưng hắn không có đứng ra phản đối, ngược lại còn thuận nước đẩy thuyền gạt bỏ phần thưởng của mình, thái độ của Cơ Huyền Viễn, hoặc nên nói là của hoàng tộc họ Cơ đã rõ ràng.

Tô Tín biết, e là hoàng tộc họ Cơ hơi kiêng kỵ mình.

Đại Chu có thể cường thịnh hơn Đại Tấn trước kia, điều quan trọng nhất trong đó là sự cân bằng.

Quyền lực của hoàng đế có hạn, quyền lực của bốn băng nhóm vũ lực cũng có hạn, chính vì vậy mới có thể cân bằng lẫn nhau.

Chương 1831 - Nhằm vào (3)

Nhằm vào (3)

Nhưng lúc này Tô Tín như lực lượng mới xuất hiện, lực lượng bây giờ của hắn có xu hướng sắp phá vỡ những cân bằng này.

Tốc độ phát triển của Tô Tín hơi vượt quá dự liệu của đám người Cơ Huyền Viễn, hơn nữa hắn có quan hệ không tệ với Lục Phiến Môn và quân đội, nếu Tô Tín cứ tiếp tục dựa thế, hắn thậm chí có thể mượn gần một nửa sức mạnh của Đại Chu.

Đương nhiên đây chỉ là phụ, điều quan trọng nhất là tính độc lập của Tô Tín quá mạnh.

Quân đội vũ lực có đông người nhất và thế lực Lục Phiến Môn đều mạnh hơn Tô Tín, nhưng vấn đề là ám vệ dưới tay hắn chỉ nhận chính hắn chứ không nhận triều đình, bao gồm toàn bộ Tây Bắc quân cũng chỉ nghe theo Tô Tín như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Có thể nói, nếu hiện tại Tô Tín có nắm chắc khiến thánh địa võ học Đại Tuyết Sơn ở Tây Bắc đứng về phía hắn, Tô Tín thậm chí có tư cách tự lập, loại uy thế này cũng khiến cho hoàng tộc họ Cơ không thể không kiêng kỵ.

Bọn họ không quên Đại Tấn trước đây mất như thế nào, điều quan trọng nhất trong đó là lực lượng của quân đội quá mạnh, đưa tới hoàng thất kiêng kỵ, cuối cùng tùy tiện hạ sát thủ, dẫn đến Đại Tấn tự tiêu hao, sau cùng vong quốc.

Đại Chu tuyệt đối không cho phép loại chuyện như vậy xảy ra, cho nên thái độ của Cơ Huyền Viễn đối với Tô Tín cũng đang lặng lẽ xảy ra chút thay đổi, thậm chí kể cả chính Cơ Huyền Viễn cũng không phát hiện những thay đổi này.

Khi Tô Tín ở cảnh giới Hóa Thần và cảnh giới Dung Thần, Cơ Huyền Viễn đã đối đãi với Tô Tín như nhân tài mới xuất hiện của Đại Chu bọn họ, hơn nữa còn là loại đối đãi tốt nhất.

Nên khi đó hắn bồi dưỡng Tô Tín không tiếc trả giá bao nhiêu, lúc ấy Tô Tín chính là nhân vật kiểu mẫu của Đại Chu bọn họ, dùng để chứng minh với người giang hồ rằng, người do Đại Chu bọn họ bồi dưỡng ra tuyệt đối không thua kém gì những người trên giang hồ kia.

Nhưng từ sau khi Tô Tín thăng cấp đến cảnh giới Dương Thần, Cơ Huyền Viễn cảm giác được thực lực của Tô Tín thăng cấp có hơi nhanh, thậm chí nhanh đến trình độ khiến hắn không khống chế được, bắt đầu từ khi đó, bồi dưỡng biến thành đề phòng và kiêng kỵ.

Nhưng hiện tại Tô Tín vẫn là trọng thần một phương của Đại Chu, tuy tính cách hơi điên cuồng, nhưng ít nhất có tác dụng to lớn đối với Đại Chu bọn họ, giống như bây giờ, sự tồn tại của Tô Tín mang lại nhiều lợi cho Đại Chu bọn họ, nhưng

tương tự, Đại Chu cũng phải tận lực hạn chế lực lượng của Tô Tín, không thể để hắn tiếp tục phát triển.

Trong sân lúc này, Cơ Huyền Viễn cho rằng việc đã chấm dứt, hắn ho khan một tiếng, nói:

"Đã như vậy, chư vị giải tán trước đi, chúng ta sẽ gặp nhau trong bữa tiệc tối hôm nay."

Lúc mọi người ở đây chuẩn bị rời đi, Tô Tín bỗng nhiên đứng ra nói:

"Khoan đã! Vương gia, việc vẫn chưa nói rõ ràng thì không thể đi như vậy được, tội danh tàn sát đồng liêu chụp lên đầu ta, ta không gánh nổi."

Tô Tín bỗng nhiên mở miệng khiến cho người ở đây đều sửng sốt.

Đặc biệt là Cơ Huyền Viễn, hắn cau mày nhìn Tô Tín.

Theo quan điểm của Cơ Huyền Viễn, hắn làm như vậy đã là một bước thỏa hiệp lẫn nhau, kết quả Tô Tín vẫn muốn ở đây tiếp tục chủ đề này, như vậy hơi không biết điều.

Tô Tín trong lòng cười lạnh, hắn có thể đoán được tâm tư của Cơ Huyền Viễn, cái gọi là biết đại cục thật ra vẫn là muốn cho chính mình nhường một bước.

Trước đây, khi đi mời Tác Nam Triệt ra tay, Cơ Huyền Viễn đã để chính mình nhận biết một ít đại cục, nhưng cái gọi là biết đại cục này cũng chỉ là hi sinh lợi ích của mình để cam đoan lợi ích của Đại Chu mà thôi.

Tô Tín vốn không có lòng trung thành với Đại Chu, lúc này Cơ Huyền Viễn đã chơi Tô Tín một vố, Tô Tín tất nhiên không cần khách khí với hắn.

Cơ Huyền Viễn cau mày nói:

"Tô đại nhân, ta không nói ngươi giết Hàn Giang Ly, chuyện bây giờ vẫn chưa thể khẳng định được gì."

Tô Tín thản nhiên nói:

“Tuy chưa thể xác định, nhưng miệng đời đáng sợ, nếu ta không hoàn toàn rửa sạch hiềm nghi này, ước chừng sẽ có rất nhiều người cho rằng là ta giết Hàn Giang Ly, cuối cùng sự hoài nghi này sẽ biến thành sự khẳng định chắc chắn.”

“Vậy ngươi muốn như thế nào?”

Tô Tín trầm giọng nói:

“Rất đơn giản, đi triệu tập những binh lính trước đó ở chiến trường Trung Nguyên, bọn họ gặp tai nạn cùng Hàn Giang Ly, họ có thể nhìn thấy ta ra tay qua lại.”

“Cùng lắm thì trực tiếp công khai việc này, ta ngược lại muốn nhìn xem, rốt cuộc trong tay ai nắm chứng cứ nói ta tàn sát đồng liêu!”

“Không được!”

Cơ Huyền Viễn không chút suy nghĩ trực tiếp mở miệng cự tuyệt.

Nếu để chuyện này nói sau thì được, nhưng bây giờ tuyệt đối không thể làm lớn chuyện.

Hiện giờ bọn họ mới vừa xua đuổi Kim Trướng Hãn Quốc, Tô Tín lập tức trở thành đối tượng được toàn bộ Đại Chu sùng bái, tuyệt đối là nhân vật gương mẫu của Đại Chu.

Nếu bây giờ khui tin Tô Tín tàn sát đồng liêu, dù chỉ là hoài nghi, Tô Tín bị mang tiếng xấu, mất mặt cũng chỉ là Đại Chu, đương nhiên, nếu như chờ tình thế này qua đi thì sẽ không có vấn đề gì, nhưng hiện tại thì không thể được.

Cơ Huyền Viễn sâu thẳm nhìn Tô Tín, hắn biết Tô Tín đang chơi xỏ mình.

Tô Tín có thể không cần danh tiếng, nhưng mặt mũi của Đại Chu sẽ bị vứt đi, hơn nữa còn bị mất mặt trầm trọng.

Lúc lâu sau, Cơ Huyền Viễn lúc này mới lên tiếng:

“Việc không bằng chứng, chúng ta ở đây nghe một chút rồi thôi, tuyệt đối không thể loan tin ra ngoài làm mất thể diện.”

Chương 1832 - Vết rạn

Vết rạn

“Lúc Tô đại nhân ở Trung Nguyên đều một lòng suy nghĩ cách liên hợp Thiên Hạ Thất Bang đối kháng Kim Trướng Hãn Quốc, sao hắn có thể đi giết Hàn Giang Ly được?”

“Cho nên chuyện này căn bản không có thật, không cần nói thêm nữa, ngoài ra, về sau cấm thảo luận chuyện này!”

Nghe xong câu này, sắc mặt của Công Tôn Độ thoáng chốc trở nên có chút khó coi.

Thế nhưng Cơ Huyền Viễn đã nói như thế, hắn cũng không thể nói thêm được gì, chuyện này chỉ có thể đến đây thôi.

Nhưng nếu sự tình này đã kết thúc, vậy nên nói về chuyện phong thưởng cho Tô Tín, thế là vấn đề lại quay về chỗ rối rắm trước đó của Cơ Huyền Viễn.

Trầm mặc một lát, lúc này Cơ Huyền Viễn mới nói:

“Công lao lần này của Tô đại nhân rõ như ban ngày, cho nên triều đình chuẩn bị phong Tô đại nhân làm Tây Bắc Vương, chư vị có ý kiến gì về việc này không?”

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây thoáng chốc xôn xao, không ngờ Cơ Huyền Viễn kiến nghị phong vương cho Tô Tín, hắn điên rồi sao?

Phải biết rằng vương gia của Đại Chu không hề ít, trong hoàng tộc họ Cơ, chỉ cần là huyết mạch trực hệ của Cơ Hạo Điển đều có tư cách phong vương, hơn nữa chỉ cần võ giả mang huyết mạch hoàng tộc đến cảnh giới Dương Thần thì sẽ có tư cách phong vương.

Cho nên, nếu cứ như thế mà tính tiếp, toàn bộ vương gia hiện giờ của Đại Chu có cỡ hơn hai mươi người, nhưng những người này đều có một điểm tương đồng, đó là bọn họ đều họ Cơ, không có người họ khác.

Đây là bởi vì Đại Chu cố kỵ ngoại thần thực lực quá mạnh, cho nên đã sớm định ra quy củ người khác giới không được

phong vương.

Nếu không, có thể phong vương theo công lao thì bây giờ đám người Thiết Ngạo, Tiết Chấn Nhạc đều đã có tư cách được phong vương rồi.

Hiện tại không ngờ Cơ Huyền Viễn vì Tô Tín mà đánh vỡ quy củ do Cơ Hạo Điển ngày xưa lập ra, đây mới là nguyên nhân khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc.

Đương nhiên, Cơ Huyền Viễn làm như vậy là vì đã không cách nào giải quyết được chuyện này, công lao của Tô Tín bày ra đó, phong thưởng nhỏ thì không thích hợp, nhưng về việc phong thưởng lớn, lại cho Tô Tín thêm quyền lực của nội bộ Đại Chu hay cho hắn một khối đất phong, đây là chuyện Đại Chu không thể nào tiếp thu được, cho nên cũng chỉ có thể cho Tô Tín một hư danh phong vương.

Thật ra quyền lực hiện giờ của Tô Tín ở Tây Bắc đã không khác gì Tây Bắc Vương, bây giờ Cơ Huyền Viễn cho Tô Tín một danh hiệu Tây Bắc Vương cũng chỉ xác định chuyện này mà thôi.

Lần này Tô Tín không nói gì nhiều, hắn trực tiếp chắp tay nói:

“Đa tạ bệ hạ, đa tạ vương gia.”

Sau khi nói xong, Tô Tín trực tiếp xoay người rời đi, kể từ ngày hôm nay, giữa hắn và hoàng tộc họ Cơ đã xuất hiện một vết rạn, mọi người ở đây đều có thể nhìn ra được điểm này.

Sau khi trở lại chỗ ở của mình, Tô Tín trực tiếp tìm đến Tề Long, kêu hắn tỉ mỉ tra một chút rốt cuộc Công Tôn Độ là người nào, tại sao lại nhằm vào hắn trong trường hợp này.

Dù bây giờ Tề Long là người của Tô Tín, nhưng hắn cũng là người phát ngôn của Tô Tín ở trong Lục Phiến Môn, ít nhất có một chút mạng lưới quan hệ trong Thịnh kinh thành.

Sau khi nhận được phân phó của Tô Tín, Tề Long chỉ dùng nửa canh giờ đã đưa tư liệu đến trước mặt Tô Tín.

Thấy thứ trong tài liệu, Tô Tín không khỏi lắc đầu cười nhạt.

Lần này chính mình đắc tội không phải là một ai đó, mà là hai đoàn thể Hoàng Thất Cung Phụng Đường và hoàng tộc họ Cơ.

Hàn Giang Ly bị giết, tuy không có chứng cứ, nhưng người sáng suốt vừa nhìn đã biết Tô Tín có hiềm nghi lớn nhất.

Tuy Hoàng Thất Cung Phụng nhóm Công Tôn Độ không có liên quan gì với Hàn Giang Ly, thậm chí chính bọn họ cũng hơi chán ghét cách làm người của Hàn Giang Ly, nhưng dù sao bọn họ đều thuộc về xuất thân một mạch Hoàng Thất Cung Phụng Đường, tự nhiên là muốn đồng khí liên chi, Tô Tín giết Hàn Giang Ly, vậy cũng là gián tiếp không để Hoàng Thất Cung Phụng Đường bọn họ vào mắt, khiêu khích uy nghiêm của bọn họ.

Đương nhiên, nếu chỉ là người của Hoàng Thất Cung Phụng Đường bất mãn với Tô Tín thì tốt rồi, cùng lắm khi bọn họ nhìn thấy Tô Tín thì thái độ sẽ không được tốt, hoặc là lúc hợp tác với Tô Tín thì sẽ không phối hợp mà thôi, tuyệt đối không thể như hôm nay chủ động nhảy ra hãm hại Tô Tín như vậy, sau lưng của bọn họ thật ra còn có người, chính là người của hoàng tộc họ Cơ.

Trừ Cơ Huyền Viễn ra thì Tô Tín ít khi gặp người của hoàng tộc họ Cơ khác, phần lớn võ giả hoàng tộc họ Cơ đều đang tiềm tu, làm lá chắn cuối cùng thủ hộ Đại Chu.

Nhưng khi Cơ Hạo Điển bỏ mình, có vài võ giả hoàng tộc họ Cơ sinh ra một ít tâm tư khác, bọn họ muốn xuất sơn nắm quyền.

Cơ Huyền Viễn đủ trung thành với Đại Chu, nên trước đây khi Cơ Hạo Điển còn sống, hắn trên cơ bản sẽ không ra tay, nhưng hiện tại Cơ Ngôn Thành thật sự không kham nổi ngôi vị hoàng đế này, Cơ Huyền Viễn chỉ có thể xuất sơn phụ tá hắn.

Nhưng chính vì thế, những võ giả cảnh giới Dương Thần khác trong hoàng tộc họ Cơ cũng sinh ra chút tâm tư riêng, Cơ Huyền Viễn có thể xuất sơn nắm quyền, bọn họ tất nhiên cũng có thể.

Lão tổ Cơ gia Cơ Võ Lăng cũng biết chuyện này, nhưng hắn sẽ không quản, cho dù Cơ Huyền Viễn biết thì cũng không có

cách, những người đó đều là một mạch của hoàng tộc họ Cơ, đều cùng cấp bậc với hắn, cho dù hắn muốn quản cũng không quản được.

Chương 1833 - Vết rạn (2)

Vết rạn (2)

Nhưng nếu những hoàng tộc họ Cơ này muốn nắm quyền, trở ngại duy nhất của bọn họ chính là cơ cấu vũ lực như quân đội, Lục Phiến Môn, bởi vì quyền lực lúc này của Đại Chu đều bị bọn họ nắm trong tay.

Lần này, giựt dây Công Tôn Độ ra tay là Túc Vương Cơ Huyền Tư, một trong những người thuộc hoàng tộc họ Cơ, hắn nhắm thẳng đầu mâu vào Tô Tín vì đơn giản là không dám động vào nhóm thế lực quân đội, hơn nữa Tô Tín có nội tình yếu nhất trong những người ở đây, nhìn qua dễ ức hiếp nhất.

Hoàng tộc họ Cơ muốn lấy lại quyền lực của Đại Chu, Tô Tín là một chỗ hổng rất hữu dụng để chui vào.

Hắn chỉ mới tiếp quản Tây Bắc Đạo mấy năm, hơn nữa Tây Bắc quân và ám vệ dưới tay hắn trên danh nghĩa cũng được triều đình cai quản, trong mắt bọn họ, dù uy vọng của Tô Tín ở Tây Bắc Đạo có cao tới đâu thì cũng không thể nào tổ chức toàn bộ Tây Bắc Đạo kín không kẽ hở.

Bọn họ không lấy được quyền lực từ Quân đội và Lục Phiến Môn, nhưng họ tạm thời có thể nắm giữ quyền lực trong tay Tô Tín.

Cho nên lần này Công Tôn Độ đứng ra nhằm vào Tô Tín, bọn họ không có chứng cứ chứng minh Tô Tín giết Hàn Giang Ly, họ chỉ muốn nhờ vào đó để suy yếu uy tín của Tô Tín mà thôi, nhưng không nghĩ tới thái độ của Tô Tín quá cường thế, thậm chí dám đối cứng với Cơ Huyền Viễn, sau cùng thất bại.

Nhìn xong những tài liệu này, Tô Tín cười nhạt trong lòng.

Cơ Hạo Điển chết quá sớm, đưa tới bọn yêu ma quỷ quái đều ló đầu ra.

Việc hoàng tộc họ Cơ không nắm quyền là do Cơ Hạo Điển quyết định, tuy nhìn qua hơi không hợp lẽ thường, nhưng thật ra rất có lợi cho Đại Chu.

Thân làm Nhất Thế hoàng triều, tất nhiên muốn bao dung thiên hạ, dù là chính đạo hay ma đạo, chỉ cần có thể nâng cao thực lực của bản thân thì nên mời chào.

Còn nếu người của hoàng tộc họ Cơ nắm giữ quyền thế quá lớn, thiên hạ của một nước sẽ trở thành thiên hạ của một nhà, đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì.

Đương nhiên, Tô Tín không muốn quan tâm những chuyện này, hắn cũng không cần phải quan tâm đến nó.

Nhưng nếu đã có người giương móng vuốt đến địa bàn của mình, vậy tới một cái thì Tô Tín sẽ chặt một cái, tới hai cái thì Tô Tín sẽ chặt một đôi!

Chính mình khổ cực phát triển Tây Bắc Đạo, kết quả người của hoàng tộc họ Cơ muốn qua đây hái quả đào ngọt, Tô Tín sao có thể chắp tay dâng tặng cho người khác được chứ? Hắn không có trung thành với Đại Chu đến loại mức độ này.

Đêm xuống, Đại Chu bắt đầu cử hành nghi thức ăn mừng.

Tô Tín không có hứng thú gì với loại hình thức này, hắn chỉ ngây người ở đây nửa canh giờ rồi rời đi.

Lần này Tô Tín không thấy Công Tôn Độ trong tiệc ăn mừng, cũng không thấy người của hoàng tộc họ Cơ khác, không biết có phải do bọn họ đạp phải đinh chỗ Tô Tín, nhận được giáo huấn rồi lại bị Cơ Huyền Viễn khiển trách, nên không còn dám xằng bậy nữa hay không.

Sau tiệc ăn mừng, Tô Tín trực tiếp mang người trở lại Tây Bắc Đạo, định trực tiếp đi bế quan.

Tô Tín hấp thu hai phần ba máu tươi của Mạc Qua, nhưng hắn không vội hấp thu những máu tươi này, thay vào đó, hắn cần đi bế quan một khoảng thời gian dài để tiến hành luyện hóa chúng một cách cẩn thận, như vậy mới có thể tránh thoát một số tệ đoan của Di Thần Hoán Huyết đại pháp và không lãng phí chút huyết khí nào.

Tô Tín vừa trở lại Tây Bắc Đạo, lúc đang chuẩn bị bế quan thì cửa phòng của hắn bỗng nhiên bị đẩy mở, Thanh Ly đi vào, sắc mặt nghiêm túc nói:

"Ta dường như cảm giác được một lũ nguyên thần của mình đang thức tỉnh."

Tô Tín cau mày nói:

"Có thể cảm giác được ở chỗ nào không?"

Trước đó Tô Tín từng có giao ước với Thanh Ly, Tô Tín không có thời gian chủ động theo Thanh Ly đi tìm những nguyên thần bị phân tán của nàng, nhưng chỉ cần Thanh Ly tự tìm được manh mối, Tô Tín nhất định sẽ cố gắng hết sức giúp Thanh Ly tìm kiếm.

Thanh Ly nhíu mày:

"Bình thường, nếu một lũ nguyên thần của ta thức tỉnh thì ta nên cảm nhận được vị trí cụ thể của đối phương, nhưng lần này nguyên thần của ta dường như rất yếu ớt, tin tức truyền ra ngoài cũng rất mơ hồ, căn bản không thể biết được nó ở nơi nào."

Tô Tín hỏi:

"Nếu nguyên thần của nàng thực sự xảy ra vấn đề, chẳng phải đời này nàng không thể khôi phục lại yêu thân sao?"

Thanh Ly thở dài một hơi, nói:

"Dù sao hiện tại Yêu tộc đã mất, khôi phục yêu thân được hay không thì cũng chẳng to tát gì, bây giờ ta đã ngưng tụ thân thể con người, vẫn có thể tu luyện, nhưng thọ nguyên của thân thể này quá ngắn, khi khí huyết suy nhược, tuy nguyên thần của ta sẽ không chết, nhưng phải tạo lại một thân xác mới."

Nghe Thanh Ly nói như thế, Tô Tín bỗng nhiên sững sốt một chút, hắn dường như đã nắm bắt được thứ gì đó.

Thông thường, tồn tại cảnh giới Chân Vũ có thọ nguyên năm, sáu trăm năm là chuyện rất bình thường, nhưng quả thực không thể nào so sánh được thọ nguyên trên vạn năm của Yêu tộc.

Là nguyên nhân gì dẫn tới thọ nguyên của nhân tộc ngắn như vậy?

Trong mắt võ giả bình thường, lý do thọ nguyên của nhân tộc ngắn hơn Yêu tộc, điểm quan trọng nhất ở trong đó chính là khí huyết thân thể, thân thể của Yêu tộc vô cùng cường đại, mặc dù về mặt sức mạnh thì võ giả nhân tộc có thể so với Yêu tộc, nhưng thân thể lại kém xa đối phương.

Chương 1834 - Bế quan một năm

Bế quan một năm

Nhưng theo quan điểm của Tô Tín, nguyên nhân về thân thể chỉ là một phần, nguyên nhân về nguyên thần mới quan trọng.

Tấm bạch ngọc thạch kia là sản phẩm đến từ một hệ thống tu luyện khác, trong hệ thống tu luyện kia, chỉ cần tu luyện nguyên thần đến cực hạn thì hoàn toàn có thể vứt bỏ thân thể, dùng hình thức nguyên thần để đạt được mục đích siêu thoát.

Đương nhiên trong mắt Tô Tín thì cách tu luyện này hơi quái dị, hắn sẽ không làm, nhưng nếu có thể trước tiên tu luyện nguyên thần đến cảnh giới Bất Hủ, rồi không ngừng tái tạo lại thân thể, vậy phải chăng có thể đạt đến cảnh giới Trường Sinh?

Tất nhiên, suy nghĩ này chỉ là một tia linh cảm chợt lóe khi Tô Tín nghe lời nói của Thanh Ly, trong mắt võ giả bình thường thì đây hoàn toàn là chuyện mơ giữa ban ngày.

“Này, tự nhiên ngươi đờ ra đó làm gì đấy, đừng nói là ngươi muốn đổi ý nha? May mà ngươi còn gọi là Tô Tín, hiện tại không muốn coi trọng chữ tín rồi sao?”

Thấy Tô Tín nửa ngày không nói gì, Thanh Ly bất mãn bĩu môi, vươn tay ngọc trắng nõn quơ qua quơ lại trước mắt Tô Tín, lúc này mới đánh thức được hắn.

Tô Tín ho khan một tiếng, nói:

“Bây giờ nàng không cảm giác được vị trí cụ thể của nguyên thần, nên ta khó mà tìm được, nhưng nàng hẳn là có thể biết vị trí đại khái đúng không?”

Thanh Ly suy nghĩ một chút rồi nói:

“Chắc là ở gần đất Trung Nguyên.”

Tô Tín suy nghĩ một lát, nói:

“Nếu ở gần đất Trung Nguyên thì ta sẽ thông báo cho Thiên Hạ Thất Bang một chút, khiến cho bọn họ hỗ trợ để ý, sau khi phát hiện tình huống thật sự thì chúng ta lập tức ra tay.”

Thanh Ly gật đầu, nàng không phải là người càn quấy, với tình huống trước mắt thì cũng chỉ có thể tạm thời làm như vậy.

Nhưng bây giờ Thanh Ly có một loại dự cảm rất xấu, đó là nàng có thể sẽ không tìm về được những lũ nguyên thần kia.

Dù sao hiện tại thời gian đã qua vạn năm, chỉ cần một trong chín nguyên thần của nàng xảy ra vấn đề, nàng vĩnh viễn đừng nghĩ tới việc ngưng tụ lại yêu thân.

Sau khi Thanh Ly rời đi, Tô Tín chính thức bắt đầu bế quan.

Máu tươi của cường giả Cảnh giới Chân Vũ hoàn toàn khác với tồn tại cảnh giới Dương Thần, sức mạnh trong đó lớn đến kinh người.

Điểm khác biệt lớn nhất giữa Chân Vũ và Dương Thần là bọn họ nắm trong tay sức mạnh khác nhau.

Tồn tại cảnh giới Dương Thần chỉ là mượn dùng sức mạnh thiên địa, còn cảnh giới Chân Vũ là hoàn toàn kiểm soát sức mạnh thiên địa, thậm chí có thể hiệu lệnh phương thế giới này, khiến cho nó trở thành lĩnh vực riêng biệt thuộc về mình.

Ngoài ra, mỗi người đã đến cảnh giới Chân Vũ đều có thể nắm giữ lực lượng thuộc về chính mình, không giống với sức mạnh thiên địa, đó là sức mạnh hoàn toàn thuộc về mình, thuộc về quy tắc của bản thân.

Sau khi Tô Tín đã cắn nuốt máu tươi của Mạc Qua, lúc hắn đang luyện hóa sức mạnh trong máu tươi thì đồng thời cũng đang cảm thụ sức mạnh quy tắc ẩn chứa bên trong nó.

Tuy Tô Tín sẽ không học tập sức mạnh quy tắc của Mạc Qua, nhưng tha sơn chi thạch khả dĩ công ngọc*, cảm ngộ sức mạnh quy tắc do Mạc Qua để lại cũng có lợi cho bản thân Tô Tín.

*Chú giải: Đá cứng trên núi có thể giúp so sánh ngọc khí. Mang nghĩa người tài ở nước khác góp sức cho bên họ, cũng có thể giúp mình sửa đổi khuyết điểm của bên mình.

Nhưng trong máu tươi của cường giả cảnh giới Chân Vũ ẩn chứa sức mạnh quá cường đại, dù với sức mạnh hiện giờ của Tô Tín thì cũng không thể luyện hóa một cách dễ dàng, dựa theo suy tính của Tô Tín, e là lần bế quan này của hắn phải tính theo số năm.

Nhưng Tô Tín không phải bế quan sinh tử, một khi có tình huống gì, đám người Hoàng Bỉnh Thành đều có thể tìm đến Tô Tín.

Tây Bắc Đạo cho tới nay vẫn luôn bình tĩnh, Tô Tín bế quan suốt một năm, Hoàng Bỉnh Thành không có tới quấy rầy Tô Tín.

Một năm này, trên giang hồ ngược lại rất bình tĩnh, mặc dù một năm trước Kim Trướng Hãn Quốc xâm lấn Trung Nguyên, nhưng bọn họ chưa đắc ý được bao lâu thì đã bị Đại Chu đánh chạy về, cho nên đất Trung Nguyên cũng rất yên bình.

Lúc này, bên trong một khách điếm bình thường ở biên giới Nhữ Nam Đạo đã tụ tập không ít võ giả, trẻ có già có, hiện giờ đều đang sôi nổi nghị luận.

Mục đích tới đây của những người giang hồ này đương nhiên không phải vì khách điếm tầm thường này, mà đến vì Bình Nguyên Sơn cạnh khách điếm, bởi vì hôm nay sẽ có hai võ giả thế hệ trẻ có danh tiếng rất lớn trên giang hồ ước chiến ở trên đó.

Bên trong khách điếm lúc này, hơn mười võ giả đang vây quanh một người trẻ tuổi mặc cẩm bào, cầm quạt giấy, người trẻ tuổi này trông như công tử thế gia.

Tuy người trẻ tuổi này vẻ ngoài anh tuấn, nhưng hơi lộ ra vẻ láu cá, dù ăn mặc như công tử thế gia nhưng hắn chính là Đồng Vũ Dương, đường chủ của tổ chức phong môi Thất Tinh Đường lớn nhất vùng Nhữ Nam Đạo.

Phụ thân của Đồng Vũ Dương xuất thân từ giang hồ phong môi, đáng tiếc cả đời chưa từng làm ra thành tựu gì.

Nhưng thiên phú của Đồng Vũ Dương không tệ, cho nên từ nhỏ hắn đã được phụ thân đưa đến Kim Ngọc Lâu trong Thiên Hạ Thất Bang tu tập võ đạo.

Kim Ngọc Lâu cũng xuất thân giang hồ phong môi, chẳng qua về sau không làm phong môi nữa, ngược lại phát triển thế lực bang phái.

Chương 1835 - Bế quan một năm (2)

Bế quan một năm (2)

Nhưng Đồng Vũ Dương không chuyên tâm học võ đạo trong Kim Ngọc Lâu, thay vào đó, hắn theo sư phụ mình, một lão giang hồ phong môi học không ít thứ về mặt này, sau khi phụ thân hắn mất, Đồng Vũ Dương rời khỏi Kim Ngọc Lâu, trở lại Dự Nam Đạo tiếp tục làm giang hồ phong môi, đây cũng là điều khiến cho rất nhiều người quen biết hắn mở rộng tầm mắt.

Phải biết rằng, loại nghề như giang hồ phong môi này chính là thám thính tin tức để đầu cơ trục lợi, vẫn luôn khiến người ta xem thường, từ trước đến nay chỉ có người giang hồ thiên phú võ đạo không tốt mới lựa chọn đi làm giang hồ phong môi, hễ là có chút thiên phú thì tuyệt đối sẽ không lựa chọn nghề này.

Nhưng không ai ngờ tới Đồng Vũ Dương chỉ dùng mấy năm đã phát triển một tiểu phong môi đến trình độ như bây giờ, trở thành tổ chức giang hồ phong môi lớn nhất Nhữ Nam Đạo, thậm chí các thế lực lớn ở địa phương Nhữ Nam Đạo là Thất Hùng Hội và Nhữ Nam Thượng Quan thị cũng tới Thất Tinh Đường của hắn mua tình báo.

Một trong những người đang vây quanh Đồng Vũ Dương đột nhiên hỏi:

“Ta nói này Đồng Vũ Dương, tin tức của ngươi rốt cuộc có chính xác không? Tiểu nhi tử Thẩm Thanh Hồng của Thẩm Thiên Vương trong Thất Hùng Hội thật sự ước chiến với

Thượng Quan Thần Phong của Nhữ Nam Thượng Quan thị ở Bình Nguyên Sơn sao?”

Đồng Vũ Dương thu quạt lại, sắc mặt nghiêm túc nói:

“Ngươi có thể nghi ngờ võ công hay nhân phẩm của ta, nhưng không thể nghi ngờ tố chất chuyên nghiệp của ta. Ba ngày trước, Thẩm Thanh Hồng đã hẹn chiến với Thượng Quan Thần Phong ở Bình Nguyên Sơn, nhưng bọn họ chỉ mời một số hào kiệt trẻ tuổi trên Nhân bảng, cho nên các ngươi đương nhiên không thể nào nhận được tin tức rồi.”

“Nhưng ta cũng khuyên các ngươi một câu, nếu hai người bọn họ không có gióng trống khua chiêng ước chiến, vậy chắc chắn là không hy vọng hiện trường quá ồn ào.”

“Hai vị kia đều đã đánh đến hăng máu, các ngươi muốn xem thì hãy đứng đằng xa mà xem, nếu bị lan đến rồi ngộ thương thì đừng trách ta không có nhắc nhở các ngươi.”

Vừa nghe Đồng Vũ Dương nói đến đây, mọi người ở chỗ này đều hưng phấn, dù sao đó cũng là ước chiến giữa hai tuấn kiệt trẻ tuổi trên Nhân bảng, đối với những võ giả cấp thấp như bọn họ thì rất đáng để xem.

Từ khi Tô Tín bế quan hơn một năm nay, giang hồ không có gì thay đổi, nhưng trên Nhân bảng hầu như cứ hơn mười ngày là sẽ thay đổi một lần.

Lần này, người hai phe ước chiến theo thứ tự là ‘Phúc Địa Thủ’ Thẩm Thanh Hồng, tiểu nhi tử của đại hội chủ ‘Bình Thiên Vương’ Trầm Vô Danh của Thất Hùng Hội, đứng thứ mười lăm trên Nhân bảng.

Mà người ước chiến với Thẩm Thanh Hồng là ‘Lưu Vân Công Tử’ Thượng Quan Thần Phong, đệ tử thế hệ trẻ kiệt xuất nhất của Nhữ Nam Thượng Quan thị, đứng thứ mười ba trên Nhân bảng.

Lúc này có người cười to nói:

“Nhữ Nam Thượng Quan thị và Thất Hùng Hội cùng ở Nhữ Nam Đạo, ngày thường không có xung đột lớn, hai người kia

bỗng nhiên ước chiến, chẳng lẽ đánh nhau vì danh kỹ Liễu Y Y kia của Thanh Hoa Lâu?”

Đồng Vũ Dương vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Thất Tinh Đường ta sẽ không truyền bá loại tin đồn, tin bên lề này, huống hồ đây chỉ là đồn thổi vô căn cứ!”

“Thẩm Thanh Hồng và Thượng Quan Thần Phong đều là hai đệ tử kiệt xuất nhất của hai đại thế lực, dù là thực lực hay ý chí, thủ đoạn đều không kém, sao có thể vì một con hát mà kết thù kết oán đến mức ngang nhiên ước chiến như vậy?”

“Huống chi Thượng Quan Thần Phong trời sinh tính phong lưu, biệt danh là Lưu Vân Công Tử, có tiếng đi qua khóm hoa nhưng không dính một mảnh lá cây, tuy Liễu Y Y diện mạo xinh đẹp, nhưng cũng không thể nào khiến Thượng Quan Thần Phong mê đắm thành bộ dáng này.”

“Đồng đường chủ, Đồng đại phong môi, vậy ngươi đừng thừa nước đục thả câu nữa, nhìn dáng vẻ của ngươi hẳn là đã biết một ít bí ẩn trong này rồi? Nói chút việc không quan trọng cho chúng ta biết đi, bữa rượu này ta mời.”

Một đại hán bề ngoài phóng khoáng ở trong đó ngồi xuống trước mặt Đồng Vũ Dương, lớn tiếng nói.

Đồng Vũ Dương cười lớn nói:

“Đoạn đường chủ của Đoạn Sơn Đường đã mở miệng, ta tất nhiên sẽ không thừa nước đục thả câu, nhưng Đoạn đường chủ hẹp hòi quá, một bữa rượu là có thể đuổi ta được sao? Mà thôi, nhìn mấy ngày trước Đoạn đường chủ giúp đỡ việc làm ăn của ta, cho nên ta sẽ tặng miễn phí mấy tin tức này cho mọi người.”

Nghe Đồng Vũ Dương nói như vậy, đám người ở đây thoáng chốc dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng.

Bọn họ biết Đồng Vũ Dương khác với giang hồ phong môi truyền tin đồn bậy bạ, vì tình báo trong tay hắn đều có nguồn gốc rõ ràng, đồng thời đã được trải qua phân tích cặn kẽ.

Tuy là một giang hồ phong môi, nhưng Đồng Vũ Dương cũng có sĩ diện.

Hắn khinh thường bán những tình báo rác rưởi, tin bên lề gì đó, tình báo mà hắn nắm giữ trong tay đều là những chuyện lớn sẽ ảnh hưởng đến cách cục thế lực ở vùng Nhữ Nam Đạo, bao gồm cả trận ước chiến hiện tại.

Đồng Vũ Dương trầm giọng nói:

"Ước chiến lần này giữa Thượng Quan Thần Phong và Thẩm Thanh Hồng, trừ đương sự ra thì không ai biết là người nào chủ động ước chiến trước, nhưng các ngươi đừng xem trận ước chiến này như cuộc tranh phong giữa các tiểu bối, thật ra đây cũng là cuộc đọ sức giữa Thượng Quan thị và Thất Hùng Hội."

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây thoáng chốc giật mình, vì sao đấu tranh giữa hai tiểu bối lại dính dáng đến hai đại thế lực ở Nhữ Nam Đạo?

Thế lực cấp bậc như Thượng Quan thị và Thất Hùng Hội đều biết nặng nhẹ, bọn họ thấy rất rõ ràng, đấu tranh giữa tiểu bối chỉ là đấu tranh giữa tiểu bối, lực lượng sau lưng bọn họ sẽ cố gắng không nhúng tay vào.

Bởi vì một khi bọn họ liên luỵ lực lượng sau lưng mình, vậy thì coi như thành đại chiến giữa hai đại thế lực, dù là Thượng Quan thị hay Thất Hùng Hội đều không chịu nổi loại hậu quả này.

Chương 1836 - Võ giả thế hệ trẻ

Võ giả thế hệ trẻ

Đoạn đường chủ của Đoạn Sơn Đường ngạc nhiên nghi ngờ nói:

"Sao có thể như thế? Thất Hùng Hội và Thượng Quan thị đã cùng tồn tại mấy trăm năm ở Nhữ Nam Đạo, hai bên đã sống yên ổn với nhau trong thời gian dài như vậy, hiện tại sao có thể bỗng nhiên đối chọi với nhau được chứ?"

Đồng Vũ Dương cười nói:

"Thế gian này không có chuyện gì là không thể, việc này phải nói đến Kim Trướng Hãn Quốc xâm lấn võ lâm Trung Nguyên

vào một năm trước.”

“Lúc ấy Tiết Độ Sứ Tây Bắc Đạo Tô đại nhân, à, không phải, hiện tại nên gọi là Tây Bắc Vương mới đúng.”

“Khi đó, Tô đại nhân liên hợp Thiên Hạ Thất Bang cùng nhau đối kháng Kim Trướng Hãn Quốc, cuối cùng thậm chí chém chết Đại hãn của Kim Trướng Hãn Quốc, chính là ‘Thiên Lang’ Mạc Qua Lục Địa Thần Tiên cảnh giới Chân Vũ, hẳn là chư vị đều biết chuyện này.”

Mọi người ở đây đều gật đầu, bọn họ đương nhiên biết chuyện lớn này.

Cường giả cảnh giới Chân Vũ ngã xuống, trận chiến này có thể nói là khiếp sợ thiên hạ.

Đồng Vũ Dương tiếp tục nói:

“Từ sau trận chiến ấy, danh tiếng Thiên Hạ Thất Bang vang xa, đồng dạng Tô đại nhân liên hợp Thiên Hạ Thất Bang hợp thành liên minh bảy bang, từ đó về sau Thiên Hạ Thất Bang đồng khí liên chi, cùng tiến cùng lùi, uy thế này có thể nói là khiến cho cả giang hồ phải choáng váng.”

“Thất Hùng Hội là thế lực có thực lực mạnh nhất trong Thiên Hạ Thất Bang, nên uy thế cũng tăng mạnh theo, do đó sinh ra xung đột lợi ích với Thượng Quan thị ở Nhữ Nam Đạo.”

“Có câu một núi không thể chứa hai hổ, trước đây Thượng Quan thị có thể cùng tồn tại với Thất Hùng Hội ở Nhữ Nam Đạo là bởi vì thực lực của Thượng Quan thị bình ổn đè Thất Hùng Hội một bậc, hơn nữa Thất Hùng Hội cũng nhận rõ điểm này, cho nên bên trong toàn bộ Nhữ Nam Đạo, Thượng Quan thị chiếm giữ sáu phần lợi ích, Thất Hùng Hội chỉ chiếm được bốn phần.”

“Nhưng bây giờ Thất Hùng Hội vì chuyện chém giết cường giả cảnh giới Chân Vũ mà danh tiếng vang xa, thêm cả liên minh bảy bang làm hậu thuẫn, cho nên bây giờ Thất Hùng Hội không cam tâm tiếp tục thế dưới Thượng Quan thị.”

“Tuy nhiên, Thất Hùng Hội không muốn vượt trên Thượng Quan thị, nhưng ít nhất hai bên phải chia đều thiên hạ Nhữ

Nam Đạo mới được.”

“Cho nên, ước chiến lần này giữa hai người Thẩm Thanh Hồng và Thượng Quan Thần Phong tất nhiên có chút hành động theo cảm tính giữa các võ giả trẻ tuổi, nhưng càng nhiều hơn là thế lực sau lưng bọn họ cũng muốn đọ sức một trận, hai người bọn họ chỉ là làm nền mà thôi.”

Nói xong mấy câu này, Đồng Vũ Dương uống một ngụm rượu, đám người ở đây cũng im phăng phắc.

Bọn họ đều là một ít thế lực võ lâm và võ giả tán tu địa phương Nhữ Nam Đạo, bây giờ nghe Đồng Vũ Dương nói như vậy, họ đều có một loại cảm giác mưa giông trước cơn bão.

Cửa thành nổi lửa, cá trong ao bị vạ lây, bọn họ phải chuẩn bị sẵn sàng loại tình thế này, đỡ phải khi hai đại phái đấu tranh thì bị lan đến, cuối cùng tại sao mình chết cũng không biết.

Lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền vào một tràng âm thanh ồn ào, một võ giả chạy vào nói:

“Thượng Quan Thần Phong và Thẩm Thanh Hồng đã tới, đang đến phía trước Bình Nguyên Sơn!”

Mọi người ở đây vừa nghe xong câu này thì lập tức chạy tới Bình Nguyên Sơn bên cạnh khách điếm.

Cái gọi là Bình Nguyên Sơn chỉ là một ngọn núi nhỏ, nhưng đỉnh núi này hết sức kỳ lạ, cứ như thể bị ai đó cắt từ giữa sườn núi lên đỉnh núi, toàn bộ đỉnh núi thế mà là một mảng đất trống như đồng bằng, do đó mới được gọi là Bình Nguyên Sơn.

Hiện giờ trên đỉnh núi đã tụ tập hơn mười võ giả, nhưng những người này chia thành hai phe, phân biệt rõ ràng.

Người đứng chính giữa một nhóm là một thanh niên mặc hoa phục màu trắng, khí độ ung dung, vẻ ngoài tuấn mỹ, đầu đội cao quan, người này chính là ‘Lưu Vân Công Tử’ Thượng Quan Thần Phong, đệ tử trẻ tuổi nhất thế hệ này của Thượng Quan thị.

Đám người đối diện hắn thì ăn mặc rất thô kệch, một thanh niên trong đó mặc trang phục võ sĩ gọn gàng màu xanh, vẻ

ngoài dương cương oai hùng, hắn chính là tiểu nhi tử của Trầm Vô Danh, 'Phúc Địa Thủ' Thẩm Thanh Hồng.

Lúc này người hai bên nhìn nhau bằng ánh mắt thù địch, bọn họ đều là một số thế lực nhỏ phụ thuộc Thất Hùng Hội hoặc Thượng Quan thị.

Đồng Vũ Dương cùng đám võ giả tán tu địa phương Nhữ Nam Đạo leo lên Bình Nguyên Sơn, nhưng bọn họ không dám đến gần, mà là nghe dặn dò của Đồng Vũ Dương, chỉ đứng ở mé trên quan sát.

Qua chốc lát, một thanh niên mặc đồ trắng cầm kiếm leo lên Bình Nguyên Sơn, chào hỏi một tiếng với Thượng Quan Thần Phong rồi đứng ở một bên chuẩn bị xem cuộc chiến.

Đồng Vũ Dương giới thiệu:

"Vị này là 'Lưu Vân Tiểu Kiếm' Hà Phong đứng hạng chín trên Nhân bảng, là đệ tử kiệt xuất nhất trong thế hệ này của Danh Kiếm Sơn Trang, tên hiệu của hắn là Lưu Vân Tiểu Kiếm, mà tên hiệu của Thượng Quan Thần Phong là Lưu Vân Công Tử, hai người này rất có duyên, là bạn tốt của nhau."

Lại qua giây lát, một thanh niên mặc trang phục võ sĩ màu đen, bề ngoài âm trầm đi tới, nhưng hắn chỉ chào hỏi Hà Phong một tiếng rồi đứng tại chỗ không để ý đến ai.

"Vị này là 'Hắc Ma Đao' Cung Văn Vũ đứng hạng năm trên Nhân bảng, người này vốn không danh không tiếng, nhưng trong hai năm qua thanh danh vang dội, một đường vọt đến hạng năm Nhân bảng."

Chương 1837 - Võ giả thế hệ trẻ (2)

Võ giả thế hệ trẻ (2)

"Nghe nói lai lịch của người này cực kỳ thần bí, nghi vấn sau lưng hắn có một đại thế lực thủ hộ, hắn đã từng kết đại thù với Đường Môn trong đất Thục, hơn một năm nay, Đường Môn đã từng phái ra mấy nhóm cường giả muốn giết hắn, kết quả hoặc bị hắn tránh thoát hoặc bị tiêu diệt không rõ nguyên do."

Một lát sau, tiếp theo lại có thêm mấy vị cường giả trên Nhân bảng đến đây, bọn họ đều được Thượng Quan Thần Phong và Thẩm Thanh Hồng mời tới xem cuộc chiến.

Trong đó có 'Phục Hổ Tăng' Nguyên Tuệ của Thiếu Lâm Tự đứng thứ mười ba Nhân bảng, còn có 'Long Hổ Song Kiếm' Lăng Cửu Trần của Long Hổ Đạo Môn đứng thứ sáu Nhân bảng.

Nhưng Lăng Cửu Trần có mâu thuẫn với Cung Văn Vũ, vốn Lăng Cửu Trần đứng hạng năm Nhân bảng, bởi vì không lâu trước đó hắn bị Cung Văn Vũ đánh bại nên hiện giờ rơi xuống hạng sáu.

Qua giây lát, lại có một nữ tử trẻ tuổi đeo kiếm, mặc áo xanh từ chân núi đi lên, nữ tử tuổi tròn đôi mươi, vẻ ngoài thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần, sau lưng lộ ra một thanh trường kiếm cũ kỹ, toàn thân toát ra vẻ anh khí ngời ngời.

Thấy nữ tử này, Đồng Vũ Dương vội vàng nói:

"Số lượng nữ tử trên Nhân bảng không bằng một phần mười nam tử, vị cô nương trước mắt này chính là 'Thần Nữ Kiếm' Tô Hinh Nhi đứng hạng mười chín Nhân bảng."

"Nàng xuất thân Dịch Kiếm Môn, là đệ tử quan môn của chưởng môn Dịch Kiếm Môn Mạnh Kinh Tiên, cũng là người đứng nhất Địa bảng, đồng thời ca ca ruột của nàng chính là Tây Bắc Vương Tô Tín hiện tại quyền khuynh Tây Bắc."

"Đương nhiên, Tô Hinh Nhi có thể đứng thứ mười chín Nhân bảng không phải là bởi vì nàng có một sư phụ giỏi và một ca ca giỏi, bản thân Tô Hinh Nhi kiếm pháp thông thần, phi thường linh động, thậm chí 'Kiếm Minh Trường Không' Liễu Phượng Minh, đệ tử Kiếm Thần Sơn đứng thứ hai Nhân bảng đã từng tán thưởng thân hòa độ đối với kiếm của Tô Hinh Nhi ngay cả hắn cũng không sánh nổi."

"Một thanh kiếm bình thường trong tay Tô Hinh Nhi cũng có thể linh động như thiên binh sinh ra khí linh, thế nên tuy Tô Hinh Nhi mới vừa bước vào giang hồ hơn một năm nhưng đã thăng đến hạng mười chín Nhân bảng."

Võ giả Nhữ Nam Đạo ở đây đều âm thầm tán thán, bối cảnh của Tô Hinh Nhi lớn đến kinh người, nếu tương lai có người cưới được nàng, ước chừng rút ngắn thời gian phấn đấu một trăm năm là còn ít.

Đương nhiên, bọn họ chỉ nghĩ như vậy thôi, chỉ bằng thân phận của Tô Hinh Nhi, người bình thường khó mà trèo cao nổi.

Người do hai bên mời hầu như đều đã tới đủ, Thượng Quan Thần Phong nhìn thoáng qua Thẩm Thanh Hồng, nói:

"Thẩm Thanh Hồng, ngươi đã bắt đầu trận chiến này trước, nếu cuối cùng ngươi thua, ngươi sẽ mất hết mặt mũi, Thất Hùng Hội cũng sẽ mất hết mặt mũi."

"Con người đáng quý ở chỗ tự hiểu mình, có vài thứ cầm được thì cầm, không được thì chớ đụng vào, tuyệt đối đừng sinh ra những tâm tư khác!"

Trong lời nói của Thượng Quan Thần Phong mang hàm ý, rõ ràng là đang nói Thất Hùng Hội lòng tham không đáy, ảo tưởng muốn cướp đoạt lợi ích của Nhữ Nam Đạo.

Thẩm Thanh Hồng cười to nói:

"Thượng Quan Thần Phong, đừng nói chuyện móc mỉa như thế, nam nhân đại trượng phu, đơn giản trực tiếp một chút đi, đánh một trận phân thắng bại, người thua từ nay về sau cút ra khỏi Nhữ Nam Đạo!"

Căn cơ của hai nhà bọn họ đều ở Nhữ Nam Đạo, nếu người thua cút ra khỏi Nhữ Nam Đạo, vậy chẳng phải là bên thua không được về nhà sao?

Mọi người ở đây liếc nhau, hai vị này đặt cược lớn như vậy, đây là chơi thật rồi?

Thượng Quan Thần Phong cũng cười to nói:

"Tốt! Nếu ngươi muốn chiến thì nhào vô! Sau khi đánh xong trận này, Y Y cô nương vẫn còn đang chờ ta đây."

"Cuồng vọng!"

Thẩm Thanh Hồng hừ lạnh một tiếng, cương khí quanh người hắn tăng vọt, hắn trực tiếp đánh ra một chưởng khí thế vô song, lập tức vang tiếng nổ chói tai.

Thượng Quan Thần Phong cũng lập tức rút kiếm ra tay, hai người thoáng chốc lao vào đánh nhau kịch liệt.

Phong cách của hai người kia hoàn toàn khác nhau, Thẩm Thanh Hồng ra tay cương mãnh đại khí, Thượng Quan Thần Phong ra tay thì linh động phi thường.

Nhưng thực lực của hai người xấp xỉ nhau, cho nên trong khoảng thời gian ngắn khó phân ra cao thấp.

Đối chiến giữa các võ giả trên Nhân bảng luôn rất thu hút ánh mắt người xem, đối với võ giả tán tu ở Nhữ Nam Đạo, hai vị này là nhân vật xuất thân từ đại tông môn, võ kỹ lúc ra tay đều là tinh diệu dị thường, uy thế bất phàm, cho nên võ giả thế lực nhỏ và võ giả tán tu đứng bên cạnh Đồng Vũ Dương đều hào hứng xem.

Nhưng đối với tồn tại đứng trong mười vị trí đầu trên Nhân bảng như Cung Văn Vũ và Lăng Cửu Trần, trận chiến của hai người kia không lọt vào mắt bọn họ.

Thực lực, trình độ giữa mười vị trí đầu Nhân bảng và không phải mười vị trí đầu Nhân bảng tuyệt đối nằm ở hai ranh giới.

Trong lúc hai võ giả trẻ tuổi kia chiến đấu kịch liệt trên sân, lúc này Hà Phong đi tới bên cạnh Hinh nhi, hắn hỏi:

“Tô cô nương, nàng cho rằng ai trong hai người bọn họ sẽ thắng sau cùng?”

Hà Phong không có ý nghĩ gì khác với Hinh Nhi, hắn chỉ hơi tò mò, dù sao Tô Hinh Nhi là muội muội của ‘người kia’.

Trước đây, người kia đè ép ‘Kiếm Công Tử’ Hà Hưu kiêu ngạo của Danh Kiếm Sơn Trang bọn họ không ngóc đầu lên nổi, cuối cùng Hà Hưu không còn tâm tư đi tranh phong cùng đối phương.

Hơn nữa, mặc dù vị kia nổi tiếng trên giang hồ, nhưng tiếc rằng phần lớn đều là tiếng xấu, nhưng Tô Hinh Nhi là muội

muội ruột của hắn lại có danh tiếng khá tốt, ít nhất trên giang hồ không có tin đồn về nàng làm việc xấu gì.

Chương 1838 - Chưởng ấn

Chưởng ấn

Hinh Nhi nghe vậy chớp chớp đôi mắt to, nói:

“Ta cũng không biết nữa, thực lực của hai vị sư huynh này mạnh hơn ta rất nhiều.”

Hà Phong nghe vậy thì cười cười, tiểu nha đầu này thật cẩn thận, nói chuyện rất thận trọng.

Hắn không tin Tô Hinh Nhi không nhìn ra mạnh yếu giữa Thượng Quan Thần Phong và Thẩm Thanh Hồng.

Người khác không biết nội tình của Tô Hinh Nhi, nhưng hắn thân làm một trong những người thừa kế của Cầm Kiếm ngũ phái tất nhiên có thể nhìn ra, nàng chính là trời sinh kiếm tâm, tu vi về mặt kiếm đạo có thể nói là tiến triển cực nhanh, thậm chí lý giải về kiếm đạo còn vượt xa một số võ giả cảnh giới Hóa Thần.

Thực lực của nàng có lẽ không bằng hai người trước mắt này, nhưng nhãn lực mạnh hơn hai người bọn họ rất nhiều, hiện tại Hinh Nhi không nói chỉ là vì nàng không muốn gây phiền toái mà thôi.

Trước đây Hinh Nhi mang theo hơn mười đệ tử Dịch Kiếm Môn xông xáo giang hồ, đợi mấy tháng sau tất cả mọi người đã thích ứng thì trực tiếp tách ra, Hinh Nhi một thân một mình bắt đầu lang bạt trên giang hồ, cho nên sau một năm trôi qua, Hinh Nhi đã thành thục rất nhiều, biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Thật ra Hinh Nhi đã sớm nhìn ra, Thượng Quan Thần Phong hơn Thẩm Thanh Hồng một bậc.

Tuy thực lực của hai người kia không chênh lệch quá nhiều, nhưng thực lực của Thẩm Thanh Hồng cương mãnh có thừa, ứng biến chưa đủ, Thượng Quan Thần Phong chính là đệ tử của Bắc Nguyên Thượng Quan thị, Thượng Quan thị truyền

thừa đã lâu, bản thân hắn không chỉ am hiểu một loại võ kỹ, đừng thấy tuyến đường võ đạo của Thượng Quan Thần Phong là loại hình linh động, nhưng thật ra trong tay hắn có rất nhiều võ kỹ, con bài chưa lật cũng không chỉ có một cái.

Quả nhiên, sau khi Thẩm Thanh Hồng dùng nửa thức tuyệt kỹ thành danh Bình Thiên Ấn của phụ thân Trầm Vô Danh của hắn, Thượng Quan Thần Phong không lùi mà tiến tới, thay đổi tuyến đường võ đạo trước đó của mình, trực tiếp dùng võ kỹ bí truyền của Thượng Quan thị là Toái Tinh Thủ cương mãnh đại khí đón đánh, đánh bất ngờ Thẩm Thanh Hồng.

Lực lượng cường đại của hai người giao nhau, thậm chí chấn động khiến khoảng cách mấy trượng dưới chân hai người bắt đầu rạn nứt, nhưng khi Thượng Quan Thần Phong chuẩn bị ra tay hoàn toàn đánh bại Thẩm Thanh Hồng, đất dưới chân hắn bỗng nhiên sụp xuống, lập tức khiến Thượng Quan Thần Phong giật mình, hắn nhanh chóng vọt qua một bên, cùng lúc đó cũng làm cho thế công của hắn hoàn toàn thất bại.

Cảnh tượng này khiến mọi người ở đây thoáng chốc sững sờ, đây là tình huống gì? Bình Nguyên Sơn này trống rỗng?

Nếu vậy thì trận ước chiến giữa Thượng Quan Thần Phong và Thẩm Thanh Hồng không thể tiếp tục được nữa, mặt đất bất ổn, điều này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến phong độ của bọn họ.

Giống như vừa rồi, nếu cuối cùng mặt đất không nứt ra, rất có thể Thẩm Thanh Hồng sẽ thua hoàn toàn.

Nhưng vào lúc này, Đồng Vũ Dương ở một bên xem cuộc chiến bỗng nhiên nói:

“Chờ đã! Nơi này có điểm lạ!”

Mọi người ở đây đều đưa mắt nhìn hướng Đồng Vũ Dương, Đồng Vũ Dương hiện giờ sắc mặt trầm trọng, lấy ra một thanh trường đao, đao cương nở rộ chém hướng mặt đất, thoáng chốc đá vụn bay tán loạn, phát sinh từng tiếng nổ vang, không ngờ Đồng Vũ Dương có tu vi Tiên Thiên cảnh giới Thần Cung.

Cho tới nay, Đồng Vũ Dương đều dùng thân phận giang hồ phong môi xuất hiện ở trước mắt mọi người, thậm chí hắn rất ít khi ra tay, thẳng đến bây giờ mới có vài người kịp nhận ra, thiên phú của Đồng Vũ Dương không tệ, chưa tới ba mươi tuổi đã thăng cấp đến cảnh giới Thần Cung.

Thật ra ngẫm lại cũng là điều bình thường, nếu thiên phú của hắn không tốt thì trước đây hắn cũng sẽ không được vào Kim Ngọc Lâu.

Mặc dù Thiên Hạ Thất Bang xuất thân lùm cỏ, nhưng trừ Niên bang ra, những bang phái khác không phải ai cũng thu, ít nhất tiềm lực phải làm sao xếp hạng trung bình mới được.

Tất cả mọi người không biết Đồng Vũ Dương có ý gì, nhưng khi hắn cầm trường đao chém liên tục, đường nét của một cái hố dần xuất hiện trên mặt đất.

Nói đúng hơn đó không phải là một cái hố, mà là một dấu tay to lớn có kích cỡ hơn mười trượng!

Mọi người ở đây bỗng chốc ngơ ngác nhìn nhau, sao cứ có cảm giác như có người vỗ chưởng hướng Bình Nguyên Sơn, trực tiếp đánh xuyên qua ngọn núi nhỏ thế này? Có thể tạo thành uy thế lớn như vậy, yếu nhất cũng là tồn tại cảnh giới Dương Thần.

Nhưng lúc này Đồng Vũ Dương vẫn không dừng lại, hắn tiếp tục đào xới xung quanh, chờ sau khi hắn dọn dẹp sạch sẽ bụi bặm đá vụn ở mép dấu tay lớn kia, mọi người lúc này mới cảm giác không đúng, bởi vì rìa bên này thật sự quá nhẵn bóng, nhẵn bóng đến mức gần giống như có người dùng đao cắt ra.

Đồng Vũ Dương thu hồi trường đao, thở dài một cái nói:

“Xem ra lai lịch của Bình Nguyên Sơn không nhỏ, hèn gì ngọn núi này quái dị như vậy, đỉnh núi thế mà là một mảnh đồng bằng, nếu ta đoán không sai, toàn bộ Bình Nguyên Sơn này hẳn là được hình thành từ việc cường giả nào đó sử dụng kiếm khí hoặc đao mang cường đại trực tiếp tước mất đỉnh núi.”

“Nhìn chưởng ấn phía dưới này, hiển nhiên cũng do vị cường giả trước đó để lại, thậm chí xuyên thẳng từ đỉnh núi xuống lòng đất.”

Chương 1839 - Chưởng ấn (2)

Chưởng ấn (2)

“Ngoài ra, Bình Nguyên Sơn này khá lâu đời, nhưng chư vị ở Nhữ Nam Đạo cho tới nay đều chưa từng nghe qua có hai vị cường giả cảnh giới Dương Thần đánh nhau ở đây, khiến ngọn núi này trở thành hình dạng như hiện tại, cho nên ta đoán rằng chắc là do cường giả thời thượng cổ để lại dấu vết này, cuối cùng không biết vì sao bị vùi lấp.”

“Hơn nữa, Bình Nguyên Sơn này rất vắng lặng, trên cơ bản không có dân cư gì, bình thường chẳng có ai đánh nhau ở đây, cho nên chưởng ấn này vẫn luôn không có bị phát hiện, cho tới hôm nay mới xuất hiện ở trước mắt người đời.”

Tất cả mọi người nhìn lại chưởng ấn to lớn bị đánh lộ ra ngoài kia, bọn họ có thể cảm giác rõ rệt, từ trong cái hố đó truyền ra một luồng hơi thở lạnh lẽo, đây tuyệt đối không chỉ là một cái hố đơn giản bị chưởng ấn đánh ra.

Đồng Vũ Dương nhìn thoáng bốn phía, hắn suy nghĩ một chút rồi nói:

“Chư vị, ta chuẩn bị đi xuống xem một chút, có ai muốn theo cùng không?”

Thân làm giang hồ phong môi, điều quan trọng nhất là phải luôn giữ vững lòng tò mò vô cùng tràn đầy, thậm chí có thể từ trong một số chuyện nhỏ nhìn như bình thường phân tích ra âm mưu động trời, như vậy mới là cảnh giới cao nhất của giang hồ phong môi.

Cho nên, dù Đồng Vũ Dương biết rõ nơi này trông hơi quỷ dị, nhưng hắn vẫn muốn đi xuống xem một chút, xem trong này rốt cuộc có cái gì, hắn có thể từ chỗ này đào ra bí mật gì đó được không.

Đương nhiên Đồng Vũ Dương chắc chắn sẽ không tự mình xuống dưới, trong số võ giả tán tu Nhữ Nam Đạo đi theo hắn có khá nhiều người tài nghệ không tệ, Đồng Vũ Dương trực tiếp treo thưởng số tiền lớn, lúc này có hơn mười võ giả cảnh giới Tiên Thiên chuẩn bị đi theo hắn xuống phía dưới.

Cái hố chưởng ấn này sâu không thấy đáy, Đồng Vũ Dương thử ném xuống một hòn đá cũng không nghe được tiếng vọng, đồ vật dây thừng gì đó đều vô dụng.

Nhưng may mà đám người Đồng Vũ Dương đều là võ giả Tiên Thiên, bọn họ tất nhiên có biện pháp xuống phía dưới.

Mười mấy người cầm binh khí trong tay, trực tiếp cắm chúng vào trong vách đá phía dưới, từng chút một di chuyển xuống. Với thực lực của bọn họ, nếu ngay cả một cái hố cũng không thể đi xuống được thì chỉ có thể làm trò cười cho thiên hạ.

Hà Phong nhìn mọi người ở xung quanh, hỏi:

"Chúng ta có nên xuống hay không?"

Những người ở đây đều là võ giả thế hệ trẻ đứng hàng Nhân bảng, tất nhiên luôn có tinh thần dũng cảm xông pha.

Bọn họ quả thực có chút hiếu kỳ với bí mật của chưởng ấn này, muốn nhìn một chút phía dưới này rốt cuộc có thứ gì hay không, hơn nữa hiện tại đám người Đồng Vũ Dương đều đã đi xuống, chính mình sợ cái gì chứ? Cho nên đám người Hà Phong chỉ hơi do dự một lát, sau đó giống như nhóm người Đồng Vũ Dương đi xuống dưới.

Nhưng khi bọn họ vừa mới đi xuống thì lập tức cảm giác được chỗ khủng bố của người trước đây đã để lại chưởng ấn.

Vách đá kia vô cùng rực rỡ, như thể đã được đánh bóng cẩn thận, hiển nhiên năng lực kiểm soát chân khí của đối phương hết sức cường đại, thậm chí đã cường đại đến trình độ vô cùng biến thái.

Hố sâu không thấy đáy này thậm chí trực tiếp đi sâu vào trong lòng đất Bình Nguyên Sơn, nhóm người đi khoảng một canh giờ mới tới dưới lòng đất.

Mà lúc này đám người Đồng Vũ Dương đi xuống trước nhất phát ra một tiếng la kinh hãi, đến khi nhóm người Hà Phong xuống dưới đất, thấy cảnh tượng trước mắt thì hít thở dồn dập.

Xuất hiện ở trước mắt bọn họ là một bình đài hình chưởng ấn to lớn, hiển nhiên một chưởng của vị cường giả kia trực tiếp đánh đến đây.

Nhưng ở chính giữa chưởng ấn kia có một thân hình khổng lồ, đó là một bộ xương thú ước chừng hơn mười trượng, chỉ nhìn bộ xương cốt thì không nhìn ra nó rốt cuộc là loài gì, cái đầu giống như xương của hổ báo, nhưng trên trán của nó có hai cái sừng sắc bén.

Người ở đây thấy cảnh tượng này thoáng chốc hít một ngụm khí lạnh.

Bây giờ, dù bọn họ có ngốc đến đâu cũng có thể nhìn ra, tiền thân của bộ xương cốt này chính là Yêu tộc thượng cổ trong truyền thuyết!

Mọi người ở đây hai mặt nhìn nhau, nếu liên quan đến Yêu tộc, vậy tồn tại ban đầu để lại chưởng ấn này chắc chắn là cường giả thời thượng cổ.

Nhưng lúc này bọn họ mặc kệ có phải thượng cổ gì đó hay không, võ giả tán tu Nhữ Nam Đạo do Đồng Vũ Dương mang tới đang nhìn xương cốt Yêu tộc to lớn kia với ánh mắt đỏ ngầu.

Với thực lực và địa vị của bọn họ thì căn bản không biết xương cốt Yêu tộc có giá trị bao nhiêu, nhưng điều duy nhất họ biết là bộ hài cốt trước mắt này chính là báu vật vô giá!

Thấy dáng vẻ tham lam này của bọn họ, Đồng Vũ Dương không khỏi âm thầm lắc đầu.

Đám người này thật sự quá ngây thơ, xuống cùng bọn họ còn có một đám đệ tử xuất thân đại phái, hầu như ai nấy đều có địa vị dọa người, bộ xương cốt Yêu tộc này có thể rơi vào trong tay của ngươi sao?

Huống hồ nơi này chính là Nhữ Nam Đạo, là địa bàn của Thượng Quan thị và Thất Hùng Hội, dù ngươi có thể lấy được thứ này thì cũng không thể chạy thoát khỏi Nhữ Nam Đạo.

Đương nhiên Đồng Vũ Dương sẽ không nói rõ loại chuyện này, hắn chỉ thản nhiên nói:

“Đừng xem nữa, dù đưa xương cốt Yêu tộc này cho các ngươi thì cũng không cầm được, ai không tin cứ cầm khí giới thử

xem, với thực lực của các ngươi, để lại một vết tích trên này còn khó nữa là.”

Chương 1840 - Thanh Ly

Thanh Ly

Đám tán tu ở Nhữ Nam Đạo này hám lợi đen lòng, nhưng Đồng Vũ Dương không ngốc, có một số thứ bản thân có thể cầm thì cầm, không thể cầm được thì tốt nhất đừng đụng vào.

Đám tán tu Nhữ Nam Đạo này nghe Đồng Vũ Dương nói như vậy thì vẫn hơi không tin, bọn họ thật sự cầm khí giới đi thử một chút, quả nhiên như Đồng Vũ Dương nói, hoàn toàn không để lại chút vết tích nào trên bộ xương cốt yêu thú kia.

Võ giả Nhân bảng ở đây không nói gì, tuy xương cốt yêu thú trân quý, nhưng còn chưa quý đến mức khiến cho bọn họ động lòng.

Huống hồ bọn họ không thể trực tiếp thu bộ xương cốt yêu thú này vào trong túi giới tử, bởi vì xương cốt quá lớn, mà túi giới tử của bọn họ không to bằng.

Cho nên, thứ này ước chừng cuối cùng sẽ rơi vào tay Thất Hùng Hội và Thượng Quan thị, dù sao hai nhà này gần quan được ban lộc.

Đồng Vũ Dương chỉ về phía trước nói:

“Đằng trước còn có đường, nhưng nơi này hình như bị người đục mở ra.”

Mọi người vòng qua xương cốt yêu thú kia, phía trước xác thực có một hành lang, nhưng hành lang này không giống như là thiên nhiên hình thành, mà là bị người đào bới mà thành.

Mọi người liếc nhau, thận trọng đi về phía trước thăm dò, nhưng càng đi, cảm giác lạnh lẽo càng trầm trọng, đám người ở đây liếc nhìn nhau, càng trở nên cẩn thận hơn.

Hơn nữa, hành lang uốn lượn khúc chiết, mọi người căn bản không nhìn ra nó rốt cuộc thông tới chỗ nào, thẳng đến khi đám người đi được nửa canh giờ, lúc này phía trước mới rộng

mở trong sáng, lộ ra một mảnh đất trống rộng lớn, nhưng trong mảnh đất trống này trưng bày thứ khiến mọi người khó hiểu.

Ở giữa mảnh đất trống kia có hai cái xích sắt to lớn, một trong hai xích sắt đó quấn quanh cây khô đen nhánh hình thù kỳ lạ, còn xích sắt khác thì trống không.

Cây khô đó hết sức kỳ dị, ngọn cây có hai cái chạc cây lớn tựa như hai cái tay, mặt trước của cây khô có hoa văn giống như một khuôn mặt người, lộ vẻ cực kỳ tà dị.

Quan trọng nhất là trên cây khô còn cắm một thanh trường kiếm màu đỏ máu, lóng lánh sáng bóng, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

Đám người Hà Phong, Lăng Cửu Trần, Hinh Nhi thấy trường kiếm kia thì lập tức híp mắt, bọn họ đều là võ giả dùng kiếm, cực kỳ mẫn cảm với kiếm, bọn họ vừa nhìn đã nhận ra trường kiếm trước mắt này không phải màu đỏ, mà là hấp thu máu tươi nào đó mới xuất hiện loại hào quang màu đỏ này.

Mọi người lập tức nhìn về phía cây khô kia, lẽ nào thứ này cũng là Yêu tộc? Cái cây mà cũng có thể biến thành Yêu tộc sao?

Nhưng không đợi mọi người suy nghĩ nhiều, bỗng trong mắt của một võ giả tán tu đi cùng Đồng Vũ Dương lóe ra tia tham lam, hắn trực tiếp lao tới giơ tay chộp hướng trường kiếm kia!

Những võ giả tán tu này ước chừng đời này chưa từng sờ qua binh khí cấp Huyền, càng đừng nói tới tồn tại cao cấp hơn.

Nhìn hình dáng của trường kiếm trước mắt, thấp nhất cũng là binh khí cấp Địa, chỉ cần có thể lấy được nó, đời này hắn có thể không cần lo lắng điều gì nữa.

Bị điều khiển bởi lòng tham, hắn coi thường đám người Hà Phong ở xung quanh, chuẩn bị sau khi đoạt được kiếm thì chạy trốn.

Nhóm người Hà Phong không nghĩ tới sẽ có người lớn gan như vậy, trong khoảng thời gian ngắn bọn họ không phản ứng kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn võ giả kia chạm tay vào trường kiếm, rút thẳng ra.

Nhưng khi võ giả kia rút trường kiếm ra, mặt đất bỗng nhiên bắt đầu chấn động, vốn tất cả mọi người không có chú ý tới, thẳng đến bây giờ bọn họ mới nhìn lại, dưới chân cả đám thế mà phủ đầy trận pháp, trung tâm của trận pháp này chính là cây khô đó!

Ánh sáng trận pháp phát sáng, ý lạnh lẽo càng ngày càng đậm, võ giả đi đoạt kiếm kia trợn to mắt, bởi vì cây khô tựa như đang sống lại, đang không ngừng rung động, thấy cảnh tượng này, mọi người ở đây dù ngốc đến đâu cũng có thể tưởng tượng được chuyện gì đang xảy ra.

Chỗ này căn bản là nơi dùng để trấn áp đại yêu thượng cổ trong truyền thuyết kia, xiềng xích đó, trận pháp đó, bao gồm trường kiếm cắm trên cây khô cũng như thế!

Quan trọng nhất là có khả năng đây không phải là đại yêu, mà là yêu vương trong truyền thuyết có thể sánh ngang với Chân Vũ cảnh!

Tuy nhìn Yêu tộc bề ngoài uy mãnh, nhưng bị người tát một cái là chết tươi, bây giờ chỉ còn thừa lại một đống xương trắng.

Kết quả là, cây khô trước mắt này nhìn qua tầm thường nhưng trước đó bị xích sắt vô cùng vững chắc cuốn lấy, lại bị trận pháp cấm khóa, cuối cùng còn bị trường kiếm kia cắm vào thân thể hấp thụ máu tươi, tốn sức trấn áp như thế thì có thể tưởng tượng được cây khô này ở thời kỳ đỉnh cao là tồn tại như thế nào.

Hiện tại bọn họ thả nó ra, chỉ bằng đám võ giả Tiên Thiên như họ, sợ rằng đối phương chỉ lộ ra một chút khí thế thì cũng đủ giết chết toàn bộ người ở đây!

“Tên ngu xuẩn này!”

Thẩm Thanh Hồng tức giận trực tiếp đấm ra một quyền, đánh võ giả đoạt kiếm kia hộc máu bay ra ngoài.

Nhưng dáng vẻ này của hắn trừ khiến mọi người hả dạ ra thì không còn tác dụng nào khác, dù sao kiếm đã bị rút ra.

Thế nhưng ngay khi những người ở đây không biết nên làm thế nào mới ổn, cây khô kia lắc lư hai cái, cành cây rơi xuống đất vỡ nát, hoàn toàn không có hơi thở sinh mệnh.

Nhóm người thoáng chốc sững sờ, đây là tình huống gì? Chẳng lẽ trước đó bọn họ đã đoán sai?

Chương 1841 - Thanh Ly (2)

Thanh Ly (2)

Nhưng khí tức lạnh lẽo ở xung quanh ngày càng dày đặc, đây không phải là ảo giác.

Trong lúc bọn họ đang nghi hoặc, một tiếng cười êm tai bỗng nhiên truyền đến:

"Hi hi hi, một vỏ cây già mà cũng có thể khiến các ngươi sợ thành bộ dạng này, nhân tộc thật sự rất nhát gan."

"Danh tiếng trước đây của vỏ cây già này rất lớn, nó chính là Thường Thanh Thụ Vương, một trong Thất Thập Nhị Lộ Yêu Vương thời thượng cổ, là Thất Thập Nhị Lộ Yêu Vương duy nhất dùng cây cối thành tựu yêu vương."

"Lão già này thực lực không được tốt, nhưng rất khó bị giết chết, cho nên nhân tộc các ngươi mới trấn áp nó tại đây, dùng lợi khí ma đạo Tỏa Hồn Liên khóa nguyên thần, rồi dùng đại trận Xích Hỏa Chân Viêm của Đạo Gia liên tục cho lửa cháy mạnh, lấy hỏa khắc mộc, không ngừng mài mòn sinh cơ của nó, cuối cùng dùng hung binh Ngưng Huyết Kiếm đâm vào bên trong yêu đan của nó, lúc này mới có thể cứng rắn hao mòn vỏ cây già này đến chết."

Mọi người nghe vậy lần lượt ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bên cạnh một xích sắt khác không biết khi nào xuất hiện một nữ tử vẻ ngoài đẹp kinh diễm đang cười nhìn bọn họ.

Nhưng trên người nữ tử này không có chút khí thế nào, thậm chí thân thể của nàng hơi trong suốt, vừa nhìn đã cảm thấy có chút quái dị.

Nếu Tô Tín ở đây, nhất định sẽ nhận ra nữ tử trước mắt này, nàng chính là một luồng nguyên thần của Thanh Ly!

Nhưng nguyên thần của Thanh Ly bị phong ấn ở đây tệ hơn nhiều so với nguyên thần của Thanh Ly mà Tô Tín đã phát hiện ở Tây Bắc.

Trước đây ở Tây Bắc nơi phong ấn Yêu tộc, Tô Tín phát hiện nguyên thần của Thanh Ly tuy rất suy yếu, nhưng cũng có thực lực nhất định, ít nhất nàng vẫn có thể huyễn hóa ra ảo giác Cửu Vĩ Thiên Hồ, thậm chí phát ra khí thế khiến ngay cả Tô Tín cũng không phân rõ thật giả.

Nhưng nguyên thần của Thanh Ly chỗ này đã suy yếu đến cực điểm, ngay cả hình bóng của bản thân cũng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì.

Đương nhiên, mọi người ở đây không biết điểm này, khi bọn họ nhìn thấy Thanh Ly thì không có cảm giác kinh diễm, mà chỉ cảm thấy sợ hãi.

Dựa theo lời nàng nói, Thường Thanh Thụ Vương này chính là một trong Thất Thập Nhị Lộ Yêu Vương thượng cổ, kết quả bây giờ đã bị mài mòn ở đây, nhưng nữ nhân bỗng nhiên xuất hiện này vẫn còn sống, chẳng phải nói rõ là thực lực của nàng còn khủng bố hơn cả Thường Thanh Thụ Vương kia sao?

Nếu như vậy thì nàng cũng là yêu vương, còn là yêu vương có thực lực kinh khủng nhất, thấy xích sắt dưới chân nàng là biết ngay, sợi Tỏa Hồn Liên này quấn quanh người Thường Thanh Thụ Vương, nhưng Tỏa Hồn Liên vốn nên quấn quanh người nàng thì lại rơi trên mặt đất.

Thấy vẻ mặt của bọn họ, Thanh Ly không giải thích quá nhiều, nàng chỉ mang theo nụ cười nói:

“Ở nơi này trên vạn năm rốt cục nhìn thấy người, vừa lúc có thể thương lượng với các ngươi một chút, có người nào muốn dẫn ta đi ra ngoài không?”

Mang một yêu vương thượng cổ bị phong ấn đi ra ngoài sẽ có hậu quả gì? Loại chuyện như vậy ngẫm lại sẽ biết ngay.

Nhưng nhóm tán tu do Đồng Vũ Dương mang tới thì rục rịch.

Bọn họ chỉ là những kẻ xuất thân tán tu, ngày thường không có quá nhiều lý tưởng và trả thù, hiện tại bọn họ chỉ nghĩ đến

việc bảo mệnh mà thôi, nếu không đưa yêu vương thượng cổ trước mắt này ra ngoài, có khi nào bọn họ sẽ bị giết?

Nhưng chưa đợi bọn họ mở miệng, 'Phục Hổ Tăng' Nguyên Tuệ của Thiếu Lâm Tự đã đứng ra trầm giọng nói:

"Yêu nghiệt! Thời thượng cổ ngày xưa các ngươi tàn sát vô số nhân tộc ta, bây giờ còn muốn đi ra ngoài họa loạn giang hồ à? Cho dù có chết ở nơi này thì chúng ta cũng phải đồng quy vu tận với ngươi, ngươi đừng nghĩ đến việc đi ra khỏi đây!"

Nghe Nguyên Tuệ nói như vậy, những võ giả tán tu kia thi nhau thầm mắng trong lòng, người của Thiếu Lâm Tự quả nhiên là đáng ghét nhất, ngươi muốn chết nhưng chúng ta không muốn!

Ngoài ra, mấy người Thẩm Thanh Hồng và Thượng Quan Thần Phong cũng cau mày, Nguyên Tuệ ngươi muốn làm liệt sĩ, nhưng chúng ta thì không, từ câu nói đầu tiên ngươi đã đại biểu cho chúng ta, cái này có ý gì đây?

Thanh Ly lắc đầu nói:

"Hòa thượng Phật tông quả nhiên ở đâu cũng đều khiến người ta không yêu thích nổi, sửa đúng câu của ngươi, ta sẽ không đồng quy vu tận với các ngươi, các ngươi không sống được, nhưng ta sẽ không chết."

Nguyên Tuệ lạnh lùng nói:

"Bây giờ ngươi muốn giết chúng ta?"

Thanh Ly khoát tay áo nói:

"Sửa đúng một điểm nữa, không phải ta muốn giết các ngươi, mà là những thủ đoạn do tiền bối của nhân tộc các ngươi đã bố trí muốn giết các ngươi, đương nhiên với bộ dạng hiện tại của ta thì không thể nào giết được các ngươi."

"Ngươi có ý gì?"

"Nhìn ở sau lưng các ngươi là biết ngay thôi."

Thanh Ly chỉ ra sau đám người.

Từ lúc tiến vào, mọi người đã bị Thường Thanh Thụ Vương và Thanh Ly hấp dẫn chú ý, chưa từng để ý động tĩnh phía sau bọn họ.

Cho tới hiện giờ bọn họ nhìn lại, điều này khiến đám người ở đây thoáng chốc có một loại cảm giác da đầu tê dại.

Chỉ thấy bức tường xung quanh bọn họ bắt đầu mấp máy, từng con quái vật hình người chen chúc chui ra từ trong những vách tường kia, rậm rạp đông đúc, quả thực không thể đếm hết, dường như những bức tường ở xung quanh đều được xây lên từ những con quái vật này.

Những quái vật hình người này toàn thân đen kịt, giống như da thịt hư thối, khắp cả người mọc đầy gai nhọn, cực kỳ dữ tợn.

Trước đó, bọn họ vẫn luôn cho rằng khí tức lạnh lẽo được phát ra từ người Thanh Ly và Thường Thanh Thụ Vương, và tới bây giờ bọn họ mới nhận ra, luồng khí tức lạnh lẽo đó là phát ra từ những con quái vật hình người này!

Chương 1842 - Lựa chọn của Hinh Nhi

Lựa chọn của Hinh Nhi

Đám sinh vật hình người khủng bố trên vách đá dọa nhóm người giật nảy mình, quả thực đã phá vỡ nhận thức của bọn họ.

Hà Phong không nhịn được hỏi:

“Những thứ này là cái quỷ gì thế?”

Thanh Ly thản nhiên nói:

“Ta cũng không biết bọn chúng là thứ gì, nhưng đều là đồ chơi do tiền bối nhân tộc các ngươi làm ra, hình như là chôn sống một số người sinh giờ âm vào trong vách tường này, sau đó khắc xuống trận pháp.”

“Dưới tác dụng của Tỏa Hồn Liên và trận pháp ở chỗ này, yêu khí của ta và vỏ cây già không ngừng bị rút đi, cuối cùng vì phòng ngừa yêu khí chảy trở về trong cơ thể của chúng ta, bọn họ đã làm ra mấy thứ này để tự động hấp thu yêu khí của chúng ta.”

“Hiện tại các ngươi cũng thấy rồi đó, mấy thứ này vốn oán khí ngập trời, sau khi hấp thu yêu khí của ta và vỏ cây già thì bây giờ đã biến thành quái vật, có vẻ như gọi bọn chúng là thi yêu thì sẽ thích hợp hơn.”

“Bởi vì có trận pháp trấn áp, ngày thường những thi yêu này chỉ có thể bị động hấp thu yêu khí, không cách nào động đậy, nhưng vừa rồi đồng bạn của các ngươi rút ra Ngưng Huyết Kiếm, phá hủy trận pháp này, hiện tại hay rồi, thi yêu được thả ra.”

“Đương nhiên, các ngươi không cần phải sợ, bọn chúng căn bản không có linh trí, chỉ có bản năng đi giết người sống, chờ sau khi các ngươi chết hết ở nơi này thì bọn chúng sẽ an tĩnh lại, không có đi ra ngoài làm tổn thương người khác.”

“Nói ra thì, tiền bối của nhân tộc các ngươi thật ngoan độc, vì trấn áp hai chúng ta, à không, chủ yếu là vì trấn áp vỏ cây già kia, trấn áp ta chỉ là tiện tay mà thôi.”

“Vì trấn áp một mình nó mà những tiền bối của nhân tộc các ngươi giết hàng trăm, hàng nghìn người sinh ra vào giờ âm? Chậc chậc, lòng dạ cứng rắn thật.”

Những người có mặt ở đây đều im lặng không nói gì, đối với nhân tộc khi đó, Yêu tộc chính là kẻ địch lớn nhất, vì trấn áp Yêu tộc, hy sinh tính mệnh của mấy trăm thậm chí mấy nghìn người bình thường là chuyện rất bình thường.

Nhưng bây giờ không phải là thời điểm để nói những chuyện này, những thi yêu đó đã hoàn toàn thoát khỏi bức tường, nhào tới chỗ bọn họ, đám người khẽ cắn môi, chỉ đành phải cứng rắn ra tay.

Thế nhưng giống như Thẩm Thanh Hồng, bọn họ cũng giữ lại lòng cảnh giác, họ đều xuất thân từ đại phái, trong tay tự nhiên sẽ mang theo một ít thứ để truyền tin cầu viện, ví dụ như ngọc bội truyền tin.

Nhưng trừ Long Đằng Thiên Lý mà lúc trước Tô Tín đưa cho Hinh Nhi ra, vật phẩm truyền tin còn lại có hạn chế về khoảng cách.

Ngoài ra, loại đồ vật như ngọc bội truyền tin này là một món đồ được chế tạo từ trận pháp, hiện tại bọn họ đang ở bên trong trận pháp, cự ly của ngọc bội truyền tin chắc chắn có giới hạn, nhưng cụ thể là bao xa thì bọn họ không nói rõ được.

Nếu cự ly của ngọc bội truyền tin này bị giới hạn quanh Bình Nguyên Sơn, vậy bọn họ chỉ có thể chờ chết.

Khi đám người ở đây đối phó với những thi yêu đó, lúc này bọn họ mới cảm giác được chúng rất khó chơi.

Lực công kích của những thi yêu này xác thực không mạnh, dù sao lúc còn sống bọn họ chỉ là người thường.

Nhưng bởi vì bản thân bọn họ mang theo oán khí vô cùng mạnh, hơn nữa còn bị yêu khí kích thích, từ đó bản thân đã xảy ra biến dị, dẫn tới toàn thân giống như kim thiết, mọi người dùng hết toàn lực mới có thể chém giết một con, nhưng đám thi yêu này không chỉ có nghìn vạn con, những võ giả tán tu có thực lực yếu gần như trong nháy mắt bị chém giết, hiện trường càng lộ ra vô cùng thê thảm.

Những người có mặt ở đây đều sững sờ, thế này thì đánh làm sao? Đây quả thực là áp đảo một bên, nếu còn đánh tiếp nữa thì tất cả bọn họ sẽ chết ở nơi này!

Cung Văn Vũ vẻ mặt âm trầm nói:

“Đã đến nước này thì đừng giấu lá bài tẩy nữa, mở ra một con đường, chúng ta còn có thể sống sót.”

Vừa dứt lời, Cung Văn Vũ trực tiếp chém ra một đao, đao mang màu đỏ thẫm tỏa ra một luồng khí tức dữ tợn, trực tiếp chém chết một con thi yêu.

Nhắc tới thì, Cung Văn Vũ mới là xui xẻo nhất, lần này hắn căn bản không có dự định qua đây, chỉ là Hà Phong muốn tới xem náo nhiệt, thuận tiện kêu hắn tới đây.

Hiện tại Cung Văn Vũ đã gia nhập Thiên Tru Minh, hơn nữa hắn còn bày ra sự tài hoa của mình trong Thiên Tru Minh, cũng coi như có chỗ dựa vững chắc.

Nhưng chỗ dựa vững chắc lớn như thế nào cũng không có tác dụng trong loại thời điểm này, bởi vì theo hắn biết, Thiên Tru

Minh không có thế lực ở Nhữ Nam Đạo, tin tức của hắn sẽ không thể truyền ra được.

Mà lúc này, những người khác thấy thế cũng lần lượt ra tay, trường kiếm trong tay Hinh Nhi nở rộ ánh sáng, quanh thân Nguyên Tuệ lóe ra phật quang màu vàng, uy thế từ những giang hồ tuấn kiệt đứng hàng Nhân bảng đồng loạt ra tay quả thật bất phàm, nhưng thi yêu một mảnh rậm rạp, mọi người căn bản không thể nào hoàn toàn chém giết hết, mở ra một con đường.

Thanh Ly ở sau đám người nhìn tất cả điều này như xem cuộc vui, không chút nóng nảy.

Nguyên thần này của nàng đã bị hao tổn, cho dù đi ra ngoài cũng vô dụng, thậm chí đụng phải một ít võ giả Hóa Thần cảnh tinh thâm đạo nguyên thần đều có thể một lần nữa trấn áp nàng, cho nên dục vọng cầu sinh của nguyên thần này của nàng không quá mãnh liệt.

Chương 1843 - Lựa chọn của Hinh Nhi (2)

Lựa chọn của Hinh Nhi (2)

Như lũ nguyên thần của Thanh Ly mà Tô Tín đã nhìn thấy ở Tây Bắc chỗ phong ấn Yêu tộc vẫn có tu vi Dung Thần cảnh, cho nên nàng mới sốt ruột giục Tô Tín mang nàng đi ra ngoài.

Thượng Quan Thần Phong một bên ra tay ngăn cản đám thi yêu này, một bên bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Thanh Ly, trầm giọng nói:

“Vị tiền bối này, không phải ngươi muốn đi ra ngoài sao? Chúng ta có thể mang ngươi đi, chỉ cần ngươi có thể giúp chúng ta đẩy lùi những quái vật này!”

Mọi người ở đây thoáng chốc sững sờ, bọn họ đã quên trước mắt còn có một vị yêu vương thượng cổ ở đây, bây giờ nàng đã không có ràng buộc, hẳn là có thể dễ dàng đẩy lùi những quái vật này?

Thanh Ly thản nhiên nói:

“Nếu trước đó các ngươi nói sớm một chút thì ta còn có thể nhắc nhở các ngươi nhanh chóng đi ra ngoài, hiện tại đã muộn rồi, các ngươi cũng thấy bộ dạng bây giờ của ta mà nhỉ, nguyên thần đã bị mài mòn đến mức sắp tan biến, yêu khí bị hấp thu sạch sẽ, hiện tại ta không thể giết được người khác, đồng thời cũng chẳng có ai giết được ta.”

Đám người ở đây nghe vậy thì lập tức dâng lên nỗi tuyệt vọng, chỉ vì hiếu kỳ mà bọn họ đã định trước sẽ chết tại đây sao?

Nhưng ngay sau đó Thanh Ly bỗng nhiên nói:

“Thật ra, nếu các ngươi không muốn chết thì còn có một cách khác, nhưng không nằm ở chỗ ta, mà là tùy vào nàng.”

Mọi người ở đây nhất thời ngạc nhiên, bởi vì người Thanh Ly đang nhắc đến là Tô Hinh Nhi.

Hinh Nhi nhướng mày, nàng vừa ra tay ngăn cản đám thi yêu này, vừa tăng cảnh giác trong lòng.

Nàng đã không còn là người chân ướt chân ráo bước vào giang hồ, đã biết người nào nên tin tưởng, người nào nên đề phòng.

Nàng trời sinh kiếm tâm, không những rất mẫn cảm với kiếm đạo, còn rất nhạy cảm với lòng người tốt xấu thiện ác, nàng không cảm giác được sát khí hay địch ý từ người Thanh Ly.

Nhưng dù như vậy, liên quan đến chính mình, Hinh Nhi vẫn âm thầm cảnh giác một chút.

Thanh Ly thản nhiên nói:

“Tuy ta đã mất hết sức mạnh, nhưng kinh nghiệm vẫn còn đó, cùng là sức mạnh cảnh giới Tiên Thiên, ta có thể phát huy đến trình độ bằng võ giả Hóa Thần cảnh, thậm chí càng mạnh hơn.”

“Cho nên, chỉ cần ta có thể bám vào trong nguyên thần của nàng, trực tiếp điều khiển thân thể của nàng, giải quyết những thi yêu này sẽ rất đơn giản.”

“Nhưng sau khi ta bám vào nguyên thần của nàng thì sẽ sản sinh dung hợp với nguyên thần của nàng, loại chuyện như vậy

trước đây ta chưa từng gặp qua, rất có thể hai người chúng ta đời này không thể tách ra.”

“Đương nhiên, ta thì không sao cả, chủ yếu là vị tiểu cô nương này có đồng ý hay không thôi.”

“Ở đây chỉ có một mình ngươi là nữ tử, ta chỉ có thể lựa chọn bám vào bên trong nguyên thần của ngươi, hơn nữa ngươi còn phải cam tâm tình nguyện, không thể phản kháng.”

“Bằng không, khi đang dung hợp mà ngươi sinh ra ý thức phản kháng, dung hợp chắc chắn thất bại, ta ngược lại sẽ không bị gì, nhưng nguyên thần của ngươi thì sẽ bị thương.”

“Hiện tại lựa chọn như thế nào thì phải tùy vào ngươi, những người này sống hay chết đều phải xem ngươi chọn ra sao.”

Những người ở đây thoáng chốc trầm mặc không nói gì, đám võ giả tán tu chướng mắt kia đều đã chết sạch, chỉ còn lại một mình Đồng Vũ Dương, hắn cũng biết tốt xấu, biết lúc này nên nói cái gì, không nên nói cái gì.

Để cho Yêu tộc thượng cổ không biết sâu cạn ở trước mắt này bám vào trong nguyên thần của mình, đây chính là chuyện lớn, bọn họ không phải là đồ ngốc, đương nhiên sẽ không dùng mấy lời đại nghĩa để khuyên Hinh Nhi, bằng không lỡ chọc giận Hinh Nhi, cả đám sẽ chết chung ở đây, vậy thì xong đời.

Huống hồ Hinh Nhi là nữ nhân, Hà Phong và Cung Văn Vũ đều không thể chấp nhận bản thân có một ngày lại phải để một nữ nhân tới cứu.

Đáng tiếc, dù bây giờ bọn họ muốn liều mạng cũng không có cách nào, chỉ có thể phí công.

Nhưng lúc này, Hinh Nhi bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nói:

“Được, ta có thể cho ngươi bám vào trong nguyên thần của ta, nhưng ta cũng hy vọng ngươi có thể giữ lời hứa, mang chúng ta đi ra ngoài.”

Hinh Nhi đáp ứng rất nhanh, bởi vì nàng nghĩ rất đơn giản, chính mình không thể cứ như thế chết ở nơi này, ít nhất bản thân không thể chết không rõ ràng ở đây.

Nàng còn có ca ca, còn có sư phụ, còn có rất nhiều sư huynh đệ và tỷ muội của Dịch Kiếm Môn.

Miễn còn sống là còn cơ hội, nếu không mọi thứ chỉ là nói suông, khi còn bé thì Tô Tín đã dạy cho nàng điều này, Hinh Nhi vẫn luôn ghi tạc trong lòng.

Thanh Ly thoáng kinh ngạc nhìn Hinh Nhi, trong số những võ giả nhân tộc trẻ tuổi ở đây, tiểu cô nương này có thể xem là người bình tĩnh nhất, ít nhất mạnh mẽ hơn những người khác.

Thật ra Thanh Ly đã thấy rõ tiềm lực, tâm tính của Hinh Nhi đều thuộc loại thượng thừa, nên nàng mới định bụng lựa chọn bám vào trong nguyên thần của Hinh Nhi.

Dù sao nguyên thần hiện giờ của nàng hiện đã bị hao tổn, không quá gấp muốn đi ra ngoài, một khi dung hợp với nguyên thần của Hinh Nhi, đại biểu nàng trong khoảng thời gian ngắn không cách nào tách ra khỏi Hinh Nhi.

Cho nên Thanh Ly cuối cùng nói ra kế sách này, bằng không đổi lại người mà nàng nhìn không thuận mắt, Thanh Ly tuyệt đối sẽ đứng nhìn bọn họ bị đám thi yêu kia nuốt chửng, dù sao tai họa này là do chính bọn nó tạo ra.

Chương 1844 - Lựa chọn của Hinh Nhi (3)

Lựa chọn của Hinh Nhi (3)

Thân hình của Thanh Ly hơi thay đổi, bóng dáng mông lung nhanh chóng dung nhập vào trong cơ thể của Hinh Nhi.

Trong khi Thanh Ly dung nhập vào nguyên thần của Hinh Nhi, tin tức do đám Thẩm Thanh Hồng trước đó truyền đi rốt cục truyền ra.

Nhưng phạm vi của ngọc bội truyền tin của bọn họ đã bị trận pháp giảm hơn phân nửa, chỉ có thể bao trùm một phần ba Nhữ Nam Đạo, chỉ khi ở trong phạm vi này thì thế lực sau lưng bọn họ mới có thể nhận được tin tức.

Thế nhưng nhắc tới cũng khá trùng hợp, Thượng Quan Phi Vân của Thượng Quan thị và Viên Vô Lượng của Thất Hùng

Hội đều ở đang trong phạm vi này xử lý xung đột giữa Thượng Quan thị và Thất Hùng Hội, hai người bọn họ cùng lúc đó nhận được tin tức của Thẩm Thanh Hồng và Thượng Quan Thần Phong, hai bên liếc nhau, lần lượt nói thầm một tiếng tệ rồi.

Bọn họ đều biết cuộc ước chiến giữa hai người kia, nhưng chỉ là ước chiến chứ không phải là đấu sống chết, cho nên hai bên không có phái võ giả Hóa Thần cảnh đi trông coi, nhưng hiện tại vừa nhìn, hiển nhiên là bên Bình Nguyên Sơn xảy ra chuyện.

Hai người lập tức buông xuống sự vụ trong tay, lao hướng Bình Nguyên Sơn.

Thượng Quan Phi Vân và Viên Vô Lượng vội vàng chạy tới Bình Nguyên Sơn, cùng lúc đó, trong phạm vi ngọc bội có thể truyền tin đến vừa lúc còn có 'Bàn Nhược Tôn Giả' Huyền Thông của thủ tọa Bàn Nhược Đường Thiếu Lâm Tự.

Thật ra Huyền Thông tới Nhữ Nam Đạo là ngoài ý muốn, Thiếu Lâm Tự bọn họ lựa chọn đệ tử rất nghiêm khắc, cho dù mỗi năm đều có số lượng lớn đệ tử gia nhập Thiếu Lâm Tự, nhưng các thủ tọa đường của Thiếu Lâm Tự thường cách một đoạn thời gian sẽ ra ngoài một chuyến, một là vì du lịch giang hồ tôi luyện tâm cảnh, hai là bởi vì chọn đệ tử hợp cách cho Thiếu Lâm Tự.

Nguyên Tuệ chính là đệ tử kiệt xuất nhất thế hệ này của Thiếu Lâm Tự bọn họ, ngoài ra, tính cách và phẩm hạnh cũng khó mà chê được. Lúc này, hắn chợt thấy tin tức cầu viện của Nguyên Tuệ, Huyền Thông bất chấp việc khác, vội vàng chạy nhanh về phía Bình Nguyên Sơn.

Hiện giờ, ở không gian dưới Bình Nguyên Sơn, nguyên thần của Thanh Ly đã hoàn toàn bám vào trong nguyên thần của Hinh Nhi, đồng dạng bởi vì Hinh Nhi đã hoàn toàn bỏ qua quyền kiểm soát cơ thể của mình, Hinh Nhi bây giờ là do Thanh Ly điều khiển, điều này khiến cho đôi mắt của Hinh Nhi có một chút màu xanh lục, thoáng chốc nhìn qua tựa như một con hồ ly.

“Chậc chậc, thân thể của nhân tộc đúng là nhỏ yếu ghê, nhưng cũng miễn cưỡng đủ dùng.”

‘Hinh Nhi’ nói xong lập tức cầm trường kiếm trong tay đâm về phía trước, rõ ràng chỉ là một kiếm rất bình thường, nhưng mọi người ở đây đều có cảm giác nhìn ra chút huyền ảo dị thường.

Một kiếm quét qua, một con thi yêu lập tức ngã xuống đất, điều này khiến cho người ở đây đều kinh ngạc không thôi.

Trước đó bọn họ toàn lực ra tay mới có thể chém giết một con thi yêu, thời gian còn lại cơ hồ đều bị động phòng ngự.

Mà bây giờ Hinh Nhi bị Thanh Ly thao túng thân thể thì hay rồi, trực tiếp giống như chém dưa thái rau, trong nháy mắt đã giết mấy chục con thi yêu.

Cùng là sức mạnh Hóa Thần cảnh, do người thi triển khác nhau thì sẽ tạo ra chênh lệch lớn như vậy sao?

Đương nhiên, hiện giờ bọn họ không có thời gian đi suy nghĩ mấy việc này, một bên ngăn cản thi yêu sau lưng, một bên theo sát Hinh Nhi.

Đến khi Hinh Nhi đã chém chết trên trăm con thi yêu, lối vào lúc trước bọn họ đi vào rốt cuộc bị đánh thông, mọi người vội vàng chạy ra ngoài, liên tục không ngừng bò ra cái lỗ in chưởng ấn kia.

Đám thi yêu phía dưới vì không có linh trí nên không thể leo lên theo, cho nên chờ đến khi mọi người leo lên vách núi, đám thi yêu lúc này đã không thể đuổi kịp bọn họ.

Bọn họ ngây người ở dưới đó chưa tới vài canh giờ, tuy chỉ qua ngần ấy thời gian, nhưng bọn họ lại cảm giác chính mình giống như đã đi một vòng quỷ môn quan.

Hinh Nhi thu hồi trường kiếm, sắc mặt hơi trắng.

Vừa rồi Thanh Ly khống chế thân thể của nàng, phát huy mỗi một phần chân khí đến cực hạn.

Nhưng dù sao nàng vẫn chỉ là võ giả cảnh giới Tiên Thiên Thần Cung, số lượng chân khí của bản thân có hạn, thế nên

hiện giờ hơi bị tiêu hao quá độ.

Trải qua chuyện này, ước chiến giữa Thẩm Thanh Hồng và Thượng Quan Thần Phong không cần thiết tiếp tục nữa, nhưng ngay khi hai người vừa định rời đi, Nguyên Tuệ bỗng nhiên bước tới, đứng ở trước mặt Hinh Nhi, chắp hai tay nói:

“A di đà phật, xin Tô cô nương tạm dừng bước.”

Nhóm người định chuẩn bị rời đi lập tức dừng bước, nghi hoặc nhìn Nguyên Tuệ, không biết hòa thượng này muốn giở trò quỷ gì nữa đây.

Nguyên Tuệ sắc mặt nghiêm túc nói:

“Tô cô nương, trong cơ thể của ngươi còn có nguyên thần của một vị yêu vương thượng cổ, ngươi mang theo nàng xuất hiện trên giang hồ, nói không chừng sẽ nhấc lên sóng to gió lớn, chuyện này liên lụy quá rộng, cũng quá mức nghiêm trọng, cho nên xin Tô cô nương theo bần tăng trở về Thiếu Lâm Tự một chuyến để giải quyết chuyện này, dù sao tuyệt đối không thể để cho yêu vương thượng cổ này xuất hiện trong giang hồ, làm thiên hạ loạn lạc!”

Lời vừa dứt, trong người Hinh Nhi lập tức truyền ra một tiếng cười nhạt khinh thường:

“Ta đã nói rồi, đám hòa thượng Phật tông này là những kẻ dối trá nhất, trước đây bọn họ ở trong nhân tộc các ngươi cũng không hiền lành gì.”

Mọi người ở đây âm thầm bĩu môi, cho dù đến hiện tại thì đám hòa thượng này vẫn không hề hiền lành gì.

Chương 1845 - Thái độ của Thiếu Lâm Tự

Thái độ của Thiếu Lâm Tự

Hinh Nhi cau mày nói:

“Nguyên Tuệ sư huynh, ý ngươi là sao? Dựa vào cái gì ta phải theo ngươi đi Thiếu Lâm Tự?”

Nguyên Tuệ mặt không đổi sắc nói:

“Tô cô nương, bần tăng bây giờ nói rất rõ ràng, hiện tại thân thể của ngươi hết sức nguy hiểm, vị yêu vương thượng cổ kia đã thoát khốn, nếu làm không cẩn thận để cho nàng chạy trốn, vậy sẽ là hạo kiếp giang hồ!”

“Thế nên lần này Tô cô nương nhất định phải theo bần tăng trở về Thiếu Lâm Tự một chuyến, cao tăng của Thiếu Lâm Tự ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp tách rời nguyên thần của ngươi và nguyên thần của Yêu tộc thượng cổ.”

Ánh mắt Hinh Nhi lộ ra một tia không vui:

“Nếu nguyên thần của ta và nàng đã không thể tách rời thì sao? Có phải các người muốn trấn áp ta cả đời?”

Nguyên Tuệ lần này không trả lời, hắn chỉ tụng một tiếng phật hiệu, trầm mặc không nói.

Lúc này, nhóm Hà Phong không nhìn nổi nữa, Hà Phong làm người đầu tiên đứng ra nói:

“Nguyên Tuệ, hình như ngươi quá mức vô sỉ rồi đó? Nếu không có Tô cô nương thì chúng ta có thể dễ dàng rời khỏi lòng đất sao? Hiện tại sợ là sớm đã bị những quái vật kia nuốt mất rồi!”

Thượng Quan Thần Phong ở một bên cười lạnh nói:

“Không sai, nếu ngươi thật sự sợ yêu vương gây chuyện, vậy có giỏi thì lúc ở phía dưới ngươi hãy ngăn cản Tô cô nương dung hợp nguyên thần với yêu vương đi.”

“Kết quả nguyên thần của các nàng đều đã dung hợp, ngươi cũng nhờ vào đó trốn ra được, hiện tại lại sợ Yêu tộc làm hại võ lâm, quá giả tạo!”

Cung Văn Vũ lắc đầu, yên lặng đứng ở phía sau Hinh Nhi.

Hắn là người phân rõ ân oán cá nhân, vừa rồi là Hinh Nhi cứu hắn, hắn đương nhiên phải đứng về phía Hinh Nhi, còn về mấy chuyện như Yêu tộc có làm hại giang hồ hay không, kệ mợ nó. Hiện tại Thiên Tru Minh mà Cung Văn Vũ gia nhập vốn đã là một tổ chức làm hại giang hồ rồi.

Lăng Cửu Trần có chút mâu thuẫn với Cung Văn Vũ cũng đứng ở phía sau Hinh Nhi.

Lăng Cửu Trần có chút hiềm khích với Cung Văn Vũ, nhưng hắn là võ giả một mạch của Long Hổ Đạo Môn, Đạo Môn và Phật tông từ trước tới giờ đều đối địch với nhau, hiện tại hắn sẽ đứng ở bên nào còn cần phải nói sao?

Cuối cùng Thẩm Thanh Hồng cười lạnh nói:

"Thiếu Lâm Tự các ngươi ngày xưa chính là võ lâm chí tôn, Thất Hùng Hội chúng ta chỉ là bang phái nhỏ giang hồ xuất thân lùm cỏ."

"Nhưng ngay cả ta cũng biết rằng, hành tẩu giang hồ, có ân báo ân, có oán báo oán."

"Hạng người lùm cỏ giang hồ như ta tuy không làm được vài điều tốt, nhưng cũng làm không được loại chuyện lấy oán báo ân này!"

Nguyên nhân Thẩm Thanh Hồng giúp Hinh Nhi thật ra rất đơn giản, đó là vì Tô Tín.

Trầm Vô Danh đã từng bởi vì chuyện của nữ nhi Thẩm Thiên Dao của hắn mà kết thù kết oán với Tô Tín, nhưng đây đã là chuyện của quá khứ, kể từ lúc liên minh bảy bang được thành lập, đồng thời phụng Tô Tín làm minh chủ, Trầm Vô Danh đã buông xuống những chuyện này.

Thẩm Thanh Hồng thân làm tiểu nhi tử của Trầm Vô Danh, mọi thứ của hắn đều bắt chước phụ thân của mình, hơn nữa hắn cũng không thích vị tỷ tỷ kia, đối phương ngang ngược kiêu ngạo, lúc nhỏ còn hay cướp đồ của hắn.

Tô Hinh Nhi chính là muội muội của Tô Tín, cho nên dù về tình hay về lý thì hắn đều phải đứng về phía Tô Hinh Nhi.

Thấy nhiều người bênh Hinh Nhi chỉ trích mình, Nguyên Tuệ mặt không đổi sắc, hắn chỉ trầm giọng nói:

"Bần tăng ở dưới đó không ngăn cản Tô cô nương dung hợp với nguyên thần của Yêu tộc thượng cổ là vì sợ biến cố ngoài ý muốn."

“Nếu lần này toàn bộ chúng ta đều chết ở đó, lỡ có người tiếp tục đi nhầm vào Bình Nguyên Sơn, xuống nơi phong ấn Yêu tộc, bọn họ có khả năng sẽ mang Yêu tộc ra ngoài.”

“Lần này trái lại là chúng ta đưa Yêu tộc này ra ngoài, bần tăng có thể báo cáo sư trưởng, trấn áp nàng ở bên trong Thiếu Lâm Tự, không đến mức để cho nàng làm hại giang hồ.”

“Nhưng lần này bần tăng thiếu Tô cô nương một mạng, hiện tại bần tăng trước tiên đưa cho Tô cô nương một ít tiền lời, đợi khi thuận lợi trở về Thiếu Lâm Tự, bần tăng sẽ trả cái mạng này cho Tô cô nương!”

Nói xong, Nguyên Tuệ trực tiếp vỗ một chưởng hướng cánh tay trái của mình, lập tức truyền đến một tràng tiếng xương vỡ, hắn vậy mà phế bỏ cánh tay trái của mình ngay tại chỗ!

Người ở đây thoáng chốc sững sờ, cùng lúc đó cũng dâng lên cảm giác lạnh lẽo.

Xem ra hôm nay Nguyên Tuệ quyết mang Tô Hinh Nhi đi, việc đã phát triển đến hiện tại, bọn họ rốt cuộc có nên ngăn lại hay không đây?

Lúc này, Đồng Vũ Dương ở phía sau mọi người vẫn luôn không nhúng tay vào đang toàn thân run rẩy vì kích động.

Việc hiện tại đã dính đến quá nhiều tuấn kiệt trong Nhân bảng, thậm chí liên quan đến nhiều đại phái đỉnh cao phía sau bọn họ, trong đó còn có Tây Bắc vương Tô Tín quyền khuynh Tây Bắc và Yêu tộc thượng cổ trong truyền thuyết kia, đây tuyệt đối là một tin tức động trời!

Làm giang hồ phong môi, hơn nữa còn là giang hồ phong môi yêu nghề, lúc này Đồng Vũ Dương thậm chí hận không thể lập tức chỉnh lý đống tin tức này rồi lan truyền ra ngoài, nhưng bây giờ hắn chỉ có thể tiếp tục kềm chế, trốn ở một bên nhìn tiến triển của tình hình.

Ngay lúc đám người Hà Phong rối rắm không biết nên ra tay với Nguyên Tuệ hay không, bỗng có hai luồng khí tức cường đại rơi xuống, Thượng Quan Phi Vân và Viên Vô Lượng cùng đến đây, thấy đệ tử hai bên không có chuyện gì, hai người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1846 - Thái độ của Thiếu Lâm Tự (2)

Thái độ của Thiếu Lâm Tự (2)

Khi bọn họ vừa đặt chân xuống đất không lâu, lại thêm một khí tức cường đại rơi xuống, người này chính là Huyền Thông của Thiếu Lâm Tự.

Nhưng khi Huyền Thông thấy cánh tay bị cụt của Nguyên Tuệ, sắc mặt của hắn thoáng chốc biến đổi, vội vàng hỏi:

"Nguyên Tuệ, chuyện gì xảy ra?"

Nguyên Tuệ thở dài một hơi, tỉ mỉ kể lại chuyện xảy ra vừa rồi, không thêm vào quan điểm của mình.

Thượng Quan Phi Vân và Viên Vô Lượng cũng nhìn chằm chằm đệ tử nhà mình, kêu bọn họ lần nữa kể lại chuyện đã xảy ra, trên cơ bản giống y hệt lời kể của Nguyên Tuệ.

Sau khi hiểu rõ chuyện gì xảy ra, Huyền Thông trầm giọng nói:

"Trong cơ thể của cô nương này có nguyên thần của Yêu tộc thượng cổ, việc này quá trọng đại, ta phải mang nàng về Thiếu Lâm Tự để giải quyết."

Huyền Thông không biết Hinh Nhi là muội muội của Tô Tín, dù sao hắn cũng là võ giả Dung Thần cảnh thành danh đã lâu, bởi vì tính cách của hắn lạnh nhạt, trừ Nguyên Tuệ khá nổi tiếng ra, hắn không quan tâm bất kỳ đệ tử trẻ tuổi nào trong Thiếu Lâm Tự, càng đừng nói tới loại thân phận bối cảnh tiểu bối giang hồ như Hinh Nhi, hơn nữa vừa rồi Nguyên Tuệ cũng không có nhắc đến chuyện này.

Huống chi, dù hắn biết thân phận của Hinh Nhi thì cũng sẽ quyết định như vậy, mặc kệ nàng là muội muội của Tô Tín hay là đệ tử của Mạnh Kinh Tiên, một khi đã dính líu đến vấn đề nhạy cảm như Yêu tộc thì phải nghiêm khắc xử lý!

Trước đó, Nguyên Tuệ muốn mang Hinh Nhi về Thiếu Lâm Tự, đám Hà Phong có thể ra tay ngăn cản, dù sao Nguyên Tuệ

chỉ là người cùng thời với bọn họ, cho dù Nguyên Tuệ là võ giả xuất thân Thiếu Lâm Tự thì bọn họ cũng không sợ hãi.

Nhưng bây giờ 'Bàn Nhược Tôn Giả' Huyền Thông của thủ tọa Bàn Nhược Đường Thiếu Lâm Tự tự mình mở miệng, đây đã không phải là chuyện bọn họ có thể quản, huống hồ bọn họ cũng không quản được.

Viên Vô Lượng của Thất Hùng Hội cau mày nói:

"Huyền Thông, Thiếu Lâm Tự các ngươi lúc nào cũng thích khuyếch đại sự thực như thế, một Yêu tộc đã mất đi yêu thân, thậm chí nguyên thần cũng đã suy nhược tới cực điểm thì làm sao có thể tạo ra uy hiếp được? Nể mặt Thất Hùng Hội ta, ít nhất ngươi không thể cứ như vậy mang đi Tô Hinh Nhi trong Nhữ Nam Đạo."

Bây giờ Thất Hùng Hội bọn họ là một trong liên minh bảy bang, dù gì cũng lăn lộn với Tô Tín, lúc này Huyền Thông muốn mang đi Tô Hinh Nhi trên địa bàn của Thất Hùng Hội, nếu hắn bỏ mặc, không chỉ đắc tội với Tô Tín, thậm chí còn khiến những võ giả khác của Thiên Hạ Thất Bang giễu cợt.

Huyền Thông sắc mặt nghiêm túc nói:

"Đây không phải chuyện đùa, ai tới cũng vô dụng! Không phải bần tăng không nể mặt ngươi, cho dù hôm nay Thẩm Thiên Vương của Thất Hùng Hội các ngươi có tới, bần tăng cũng sẽ không nể mặt hắn!"

"Viên Vô Lượng, nếu lần này ngươi dám ngăn bần tăng, vậy bần tăng sẽ tranh tài một trận với ngươi, cùng lúc đó cũng sẽ thông báo cho cao thủ Thiếu Lâm Tự tới đây, đợi khi phương trượng Huyền Khổ tới, Thất Hùng Hội các ngươi còn dám ngăn cản nữa hay không?"

Viên Vô Lượng thấy thái độ của Huyền Thông, lập tức đã biết thái độ của vị này là như thế nào.

Ngay cả Huyền Khổ mà hắn cũng lôi ra, hiển nhiên đã quyết tâm phải mang Tô Hinh Nhi đi.

Viên Vô Lượng thở dài một tiếng, nói với Tô Hinh Nhi:

“Tô cô nương, Thất Hùng Hội ta có sâu xa với ca ca ngươi, theo lý mà nói ta hẳn là phải bảo vệ ngươi mới đúng, nhưng ngươi cũng thấy rồi, thái độ của Thiếu Lâm Tự quá cứng rắn, Thất Hùng Hội ta đành bó tay.”

Thất Hùng Hội có thể bảo vệ Tô Hinh Nhi trong phạm vi năng lực của mình, nhưng nếu vì điều này mà phải đánh sống chết với Thiếu Lâm Tự, quan hệ giữa Thất Hùng Hội bọn họ và Tô Tín vẫn chưa tới mức đó.

Lúc này, sắc mặt của Hinh Nhi đã bình tĩnh lại, nàng gật đầu nói:

“Viên tiền bối không cần để ý, ta đi Thiếu Lâm Tự một chuyến coi như trải nghiệm sự đời, đến lúc đó ca ca và sư phụ của ta sẽ mang ta trở về.”

Huyền Thông sâu thẳm nhìn Tô Hinh Nhi, hiện tại Thiếu Lâm Tự bọn họ cũng không muốn chết sống với Tô Tín và Dịch Kiếm Môn, nhưng không ai hiểu rõ sự nguy hiểm của Yêu tộc hơn Thiếu Lâm Tự bọn họ.

Bây giờ một số tông môn ở trên giang hồ được bao nhiêu nội tình? Thiếu Lâm Tự bọn họ vẫn luôn lưu truyền từ thời kỳ thượng cổ đến bây giờ, trận chiến khủng bố kia đến hiện tại vẫn còn được ghi chép trong điển tịch của bọn họ.

Nếu có thể tách rời nguyên thần Yêu tộc trong cơ thể Tô Hinh Nhi, vậy tất cả đều vui vẻ, nhưng nếu không thể, bọn họ chỉ đành trấn áp Tô Hinh Nhi cả đời!

Viên Vô Lượng ở một bên thở dài, Tô Tín rất bất phàm, muội muội này của hắn hiển nhiên cũng không phải hạng người phàm tục.

Nhóm người Hà Phong rất không cam lòng, nói một cách nghiêm túc thì lần này bọn họ thiếu Hinh Nhi một lần, nhưng với loại tình huống hiện tại, tiểu bối như bọn họ không thể làm được gì, dù họ không cam lòng đến đâu thì cũng chỉ có thể đứng nhìn.

Thượng Quan Phi Vân ở một bên không nói lời nào, Thượng Quan thị bọn họ không có ý định tham dự chuyện này, huống hồ Thượng Quan thị bọn họ không có quan hệ gì với Tô Tín,

thậm chí Thượng Quan Phi Vân trước đó từng có một chút ân oán với Tô Tín.

Đương nhiên đây đã là chuyện xưa, nhưng bây giờ thấy việc này, Thượng Quan Phi Vân cùng lắm là không bỏ đá xuống giếng mà thôi, muốn khiến hắn giúp Tô Hinh Nhi, cứng rắn với Thiếu Lâm Tự, đây tuyệt đối là chuyện không thể nào.

Chương 1847 - Cơn giông trước lúc mưa nguồn

Cơn giông trước lúc mưa nguồn

Cho nên, Thượng Quan Phi Vân trực tiếp kéo Thượng Quan Thần Phong qua một bên, thể hiện chính mình không quan tâm cái gì, bày ra tư thái xem trò vui.

Huyền Thông miệng tụng một tiếng ký hiệu, mang theo Nguyên Tuệ tự cắt một cánh tay và Hinh Nhi trực tiếp xoay người rời đi, Viên Vô Lượng thở dài một cái, cuối cùng hắn vẫn không có ra tay.

Nhưng đợi Huyền Thông đi rồi, Viên Vô Lượng trực tiếp nói với Thẩm Thanh Hồng ở bên cạnh:

“Sau khi trở về lập tức phái người tiến đến Tây Bắc truyền tin cho Tô đại nhân, nói cặn kẽ việc này cho Tô đại nhân biết.”

Hiện tại Thất Hùng Hội bọn họ không cách nào cứng rắn với Thiếu Lâm Tự, nếu đã như vậy, hắn chỉ có thể làm được bấy nhiêu thôi.

Ngoài ra, mấy võ giả trẻ tuổi ở đây sắc mặt khác nhau, Thiếu Lâm Tự mang đi đệ tử kiệt xuất nhất của Dịch Kiếm Môn, hơn nữa thân phận của nàng còn là muội muội của Tô Tín và đệ tử quan môn của Mạnh Kinh Tiên, đây không phải là chuyện nhỏ, cho nên bọn họ lập tức xoay người rời đi, chuẩn bị nói chuyện này cho sư trưởng sau lưng mình.

Những đệ tử trẻ tuổi này chưa từng thấy sự khủng bố của Yêu tộc, thậm chí bọn họ chỉ nghe về Yêu tộc từ trong truyền thuyết, cho nên đối với những đệ tử trẻ tuổi này, bọn họ chỉ có

thể từ trong chuyện này nhìn ra một việc, giang hồ sắp không yên bình được nữa!

Đến khi những người khác đã đi rồi, Đồng Vũ Dương mới lập tức xoay người rời đi, lúc này hắn đang kích động đến run rẩy.

Đồng Vũ Dương là giang hồ phong môi, rất mẫn cảm với một số chiều hướng khác thường trên giang hồ, có quá nhiều thế lực và các mặt khác dính líu đến vụ việc này, tuyệt đối là một tin tức lớn có thể chấn động cả giang hồ!

Giang hồ phong môi hạng ba truyền bá tin bên lề và tin vỉa hè, giang hồ phong môi hạng hai truyền bá tình báo tỉ mỉ có bằng chứng, mà giang hồ phong môi hạng nhất thì không ra khỏi cửa đã biết chuyện thiên hạ, có thể từ trong chuyện nhỏ nào đó suy ra chuyện lớn động trời!

Đồng Vũ Dương coi nghề nghiệp giang hồ phong môi luôn bị người ta xem thường như tín ngưỡng cả cuộc đời mình, hắn không thèm đi làm cái loại phong môi hạng ba, hiện tại hắn đã là phong môi hạng hai.

Hơn nữa, tuy chuyện lần này nhìn bề ngoài rất đơn giản, nhưng có rất nhiều thứ có thể suy tính viết ra.

Ví dụ như Yêu tộc xuất thế có thực sự nghiêm trọng như lời Thiếu Lâm Tự đã nói, thậm chí có thể uy hiếp được toàn bộ võ lâm, tái diễn cuộc chiến thảm liệt thời thượng cổ hay không.

Ngoài ra, lần này Thiếu Lâm Tự mang đi Tô Hinh Nhi, vị này chính là muội muội ruột của Tây Bắc vương Tô Tín, Tô Tín sẽ có phản ứng gì đây?

Người giang hồ đều biết thái độ của Tô Tín đối với muội muội ruột của mình, lần trước ở Đông Bình Đạo, Giang gia còn chưa đụng vào Tô Hinh Nhi, Tô Tín đã trực tiếp dùng thủ đoạn độc ác diệt môn Giang gia, cuối cùng thậm chí diệt luôn toàn bộ Hoan Hỉ giáo, hơn nữa Hoan Hỉ Miếu của Mật tông cũng đã hoàn toàn bị Tô Tín đánh cho tàn phế, đây chính là hai thế lực lớn đứng đầu, kết quả cứ như thế hoàn toàn suy bại, cùng lúc đó cũng dẫn tới người trong giang hồ thổn thức không thôi, đồng thời cảm thán Tô Tín hành sự điên cuồng.

Một người điên không đáng sợ, đáng sợ chính là một người điên có thực lực Dương Thần cảnh đỉnh phong.

Mà đáng sợ hơn một người điên có thực lực Dương Thần cảnh đỉnh phong, là người điên có quyền thế ngập trời và mạng lưới giao thiệp kinh người.

Hơn nữa, trừ Tô Tín ra, Tô Hinh Nhi còn là đệ tử của Mạnh Kinh Tiên, lần trước cũng bởi vì chuyện này, Mạnh Kinh Tiên bế quan hơn mười năm lần đầu tiên ra tay, một kiếm bị thương nặng năm đại tông sư võ đạo Dương Thần cảnh của Mật tông như Đại Thế Chí Thượng Sư, khiến giang hồ chấn động.

Thậm chí sau việc này có người nói rằng, nguyên thần tam cảnh thật ra hẳn là nguyên thần tứ cảnh, cảnh giới cuối cùng kia chính là Mạnh Kinh Tiên!

Tô Tín là người điên, Dịch Kiếm Môn cũng toàn là người điên.

Khi xưa, Dịch Kiếm Môn dám vì thi thể của tổ tiên bọn họ mà sống chết với Cản Thi phái thực lực đứng hàng đầu trong Cửu Ngục Tà Ma, hiện tại Thiếu Lâm Tự động vào đệ tử quan môn của Mạnh Kinh Tiên, bây giờ phải làm sao?

Chuyện này không ngừng quanh quẩn trong đầu Đồng Vũ Dương, hắn đã quyết định chủ ý, bản thân trước tiên nhất định phải viết ra toàn bộ những điều này và suy đoán của chính mình, chuyện lần này đủ để khiến hắn nổi tiếng. Đến lúc đó, Thất Tinh Đường của hắn không chỉ là thế lực giang hồ phong môi ở Nhữ Nam Đạo, mà còn là thế lực phong môi ở khắp giang hồ!

Đợi đến khi tất cả mọi người rời đi, dưới chân núi Bình Nguyên Sơn, hai võ giả Tiên Thiên mặc quan phục của Lục Phiến Môn ló đầu ra.

Bởi vì sự tình lần trước ở Đông Bình Đạo, Tô Tín đã phân phó mật thám tập sự trong Lục Phiến Môn, kêu bọn họ thường xuyên chú ý Hinh Nhi một chút, thế nên từ lúc ban đầu Hinh Nhi bước vào Nhữ Nam Đạo, tổng bộ đầu tập sự ở địa phương Nhữ Nam Đạo đã phân phó hai người bọn họ luôn luôn đi theo Hinh Nhi.

Nếu là chuyện bình thường thì bọn họ còn có thể ra tay, nhưng bây giờ ngay cả Huyền Thông, thủ tọa Bàn Nhược Đường Dung Thần cảnh cũng tới, hai võ giả Tiên Thiên nho nhỏ như họ có thể làm được gì? Do đó bọn họ chỉ có thể ở một bên nhìn, không dám ló đầu ra.

Chương 1848 - Cơn giông trước lúc mưa nguồn (2)

Cơn giông trước lúc mưa nguồn (2)

Một người trong đó cau mày nói:

“Muội muội của Tô đại nhân bị người của Thiếu Lâm Tự mang đi, hiện tại chúng ta nên làm thế nào đây? Thông báo cho tổng bộ đầu Nhữ Nam Đạo Trương đại nhân?”

Một người khác lắc đầu nói:

“Trương đại nhân cũng chỉ có thực lực Hóa Thần cảnh, ước chừng không đỡ nổi một chưởng từ Huyền Thông, thông báo cho Trương đại nhân có ích gì chứ?”

“Bây giờ chúng ta chỉ có thể thông qua con đường bí mật nhanh chóng liên hệ với Tô đại nhân, để Tô đại nhân nghĩ biện pháp.”

Mật thám tập sự khác gật đầu, nếu đã như vậy thì hắn cũng chỉ có thể làm như thế.

Mật thám tập sự thường có con đường bí mật để truyền đi tin tức, nhưng con đường này rất quý giá, để tránh việc nó bị phát hiện, hoặc là trận pháp trong đó sẽ mất đi hiệu lực vì bị sử dụng trong khoảng thời gian dài, bình thường bọn họ sẽ không dùng con đường bí mật này.

Nhưng chuyện bây giờ liên quan đến muội muội của Tô Tín, cho dù bọn họ dùng một lần con đường bí mật vì việc tư thì cũng sẽ không ai dám nói nhảm.

Vì thế hai người lập tức trở về cứ điểm bí mật của mật thám tập sự ở Nhữ Nam Đạo, truyền tin tức này đến Thịnh Kinh thành.

Tất cả con đường bí mật của Lục Phiến Môn đều nối liền với Thịnh Kinh thành, không cách nào dùng con đường bí mật tiến hành câu thông lẫn nhau, nhưng tổng bộ Lục Phiến Môn ở Thịnh Kinh thành có thể truyền tin tức đi đến bất kỳ nơi nào trong Đại Chu.

Lục Phiến Môn làm như vậy là vì giữ vững quyền uy tính cho tổng bộ Lục Phiến Môn, tránh việc những tổ chức Lục Phiến Môn ở địa phương kiêu ngạo.

Lúc này, trong tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, Ân Vô Thường đang ở trong phòng uống trà thư giãn, một mật thám tập sự gõ cửa tiến vào, cung kính nói:

"Đại nhân, bên Nhữ Nam Đạo có một tin tức khẩn cấp muốn truyền đến Tây Bắc Đạo, đến quý phủ của Tô Tín Tô đại nhân."

Ân Vô Thường là tổng bộ đầu tập sự, hơn nữa còn là người có thực lực mạnh nhất trong tổng bộ đầu tập sự, tư cách già nhất, cũng có quyền lực lớn nhất.

Cho nên, tin tức bí mật truyền từ các nơi Đại Chu đều phải qua tay hắn, sau khi được sự đồng ý của hắn mới có thể đưa xuống, tránh cho xuất hiện một vài vấn đề.

Lúc này, Ân Vô Thường nghe được có người muốn truyền tin tức tới Tây Bắc Đạo, còn liên quan đến Tô Tín, điều này khiến cho sắc mặt của Ân Vô Thường thoáng chốc hơi thay đổi.

Thịnh Kinh thành trước đó chọn người đi Kim Trướng Hãn Quốc tham gia đại hội đoạt đao, Tô Tín không chừa chút mặt mũi cho Ân Vô Thường, vỗ một chưởng giết chết điệt tử mà hắn xem như con ruột ngay tại chỗ, mối thù này khó mà nguôi ngoai.

Nhưng Ân Vô Thường tự hiểu rõ, biết chính mình không phải là đối thủ của Tô Tín, cho nên hắn vẫn luôn chưa dám ra tay hãm hại Tô Tín, thế nhưng hay âm thầm tạo vài trở ngại nhỏ cho hắn.

Lần trước, lúc phong thưởng, Công Tôn Độ có thể nhanh như vậy lấy được tài liệu thuộc về Lục Phiến Môn, trong này có bút tích của Ân Vô Thường.

Nhưng lần đó đám người Công Tôn Độ quá phế vật, bọn họ chỉ mới dò xét Tô Tín một chút, sau khi bị Tô Tín đáp trả lại thì không dám làm gì nữa, điều này đã khiến cho Ân Vô Thường hết sức bực mình.

Sau đó, hắn ngược lại đi điều tra chuyện của Hàn Giang Ly, đáng tiếc vẫn không có chứng cớ gì có thể chứng minh người là do Tô Tín giết, cho nên chuyện này cũng không giải quyết được gì.

Ân Vô Thường phân phó nói:

"Lấy tin tức kia tới đây cho ta xem thử."

Tên mật thám tập sự Lục Phiến Môn kia vội đi ra ngoài, giao tin tức cho Ân Vô Thường.

Sau khi Ân Vô Thường thấy nội dung trong tin tức kia, hắn bất chấp có người ngoài ở đây, lập tức cười như điên, nói:

"Tô Tín! Ngươi cũng có ngày hôm nay!"

Trước đây Tô Tín buộc Ân Vô Thường giết chết điệt tử mà hắn xem như con ruột, hiện tại muội muội của ngươi cũng rơi vào hiểm cảnh, Ân Vô Thường ta cũng muốn Tô Tín ngươi nếm thử cảm giác này!

Ân Vô Thường trực tiếp dùng nội lực chấn nát tờ giấy chứa tin tức kia, xoay người nói với tên mật thám tập sự nọ:

"Tạm thời đè xuống tin tức này, dù là ai hỏi thì cứ nói chúng ta không có nhận được, nếu bị truy cứu tới thi nói trận pháp xảy ra vấn đề, tin tức không có truyền đến."

Tên mật thám tập sự kia rối rắm nói:

"Nhưng người nhận tin tức đã thấy nội dung trong trận pháp này."

Khóe miệng Ân Vô Thường lộ ra ý cười ngoan độc:

"Ngươi còn muốn ta dạy ngươi nên làm như thế nào à?"

Tên mật thám tập sự kia thoáng chốc rùng mình một cái, trong mắt lóe lên tia sợ hãi.

Ân Vô Thường có tiếng hung ác trong Lục Phiến Môn, tên hiệu Tiếu Diện Diêm La của hắn không phải gọi cho vui.

Tuy hắn là tâm phúc của Ân Vô Thường, nhưng khi đối mặt với Ân Vô Thường thì hắn vẫn có một loại cảm giác sợ hãi.

Mật thám tập sự này không muốn đắc tội với Tô Tín, nhưng vấn đề là nếu hắn đắc tội Ân Vô Thường thì bản thân sẽ chết càng thảm, cho nên mật thám tập sự này không dám nói nhiều nửa câu, lập tức đi xử lý vụ việc này.

Nhìn tên mật thám tập sự kia rời đi, khóe miệng Ân Vô Thường lộ ra nụ cười, nhưng trong nụ cười này có thêm ý ngoan độc không hề che giấu.

Lúc này trong Tây Bắc Đạo, Tô Tín còn đang bế quan.

Sức mạnh ẩn chứa trong máu tươi của cường giả Chân Vũ cảnh thật sự rất kinh người, Tô Tín mất thời gian một năm mới có thể luyện hóa nó chín phần.

Chương 1849 - Nổi giận

Nổi giận

Có thể nói, hiện tại Tô Tín đã mạnh hơn mấy phần so với một năm trước, nhưng dù là thế, hắn vẫn ở Dương Thần cảnh đỉnh phong, dù hắn luyện hóa toàn bộ máu tươi cũng không thể thăng cấp đến Chân Vũ.

Không dễ gì đột phá đến Chân Vũ cảnh, chỉ dựa vào tích lũy sức mạnh thì tuyệt đối không cách nào thăng cấp lên Chân Vũ.

Thật ra Tô Tín một đường đi đến bây giờ, số lần gặp phải bình cảnh có thể đếm trên đầu ngón tay, thời gian hắn dừng lại ở Dung Thần cảnh tuy có hơi lâu một chút, nhưng sau đó vẫn thuận lợi thăng cấp đến Dương Thần cảnh.

Nhưng về Chân Vũ cảnh, lực lượng của hắn sớm đã tăng đến tiêu chuẩn có thể thăng cấp Chân Vũ, nói lời khó nghe, Mạc Qua ngày xưa khi ở Dương Thần cảnh không mạnh bằng Tô Tín cùng là Dương Thần cảnh, nhưng hắn vẫn có thể thăng cấp đến Chân Vũ, cơ duyên và khí vận kiểu này không thể bắt chước được.

Hiện tại Tô Tín đều thiếu cả cơ duyên và khí vận, thậm chí hắn còn chưa mò tới được cánh cửa của Chân Vũ cảnh, chỉ có thể tạm thời đi tới đâu tính tới đó.

Nhưng vào lúc này, cửa lớn chỗ bế quan bỗng nhiên bị đẩy ra, Hoàng Bỉnh Thành vội vàng đi vào.

Thấy bộ dáng này của Hoàng Bỉnh Thành, trong lòng Tô Tín thoáng chốc trầm xuống.

Trải qua nhiều năm rèn luyện, có thể nói Hoàng Bỉnh Thành đã gặp nhiều sự đời, hành xử cũng rất chững chạc.

Nhưng bây giờ hắn lại thất thố như thế, có thể tưởng tượng được chuyện hiện tại lớn cỡ nào.

Tô Tín không tiếp tục luyện hóa giọt máu tươi cuối cùng kia, hắn đứng dậy, trầm giọng nói:

"Lão Hoàng, xảy ra chuyện gì? Đừng gấp, từ từ nói."

Hoàng Bỉnh Thành vội vàng nói:

"Đại nhân, Hinh Nhi gặp chuyện rồi!"

Nghe được bốn chữ Hinh Nhi gặp chuyện này, trong mắt Tô Tín lập tức bắn ra một tia hào quang kinh người, hai mắt hắn phút chốc đỏ ngầu, giống như muốn cắn người khác.

"Hinh Nhi rốt cuộc gặp chuyện gì?"

Hoàng Bỉnh Thành lập tức kể cặn kẽ chuyện đã xảy ra cho Tô Tín nghe, cuối cùng hắn dừng một chút, nói:

"Tin tức do Thất Hùng Hội truyền tới, bên Thất Hùng Hội cũng nói rằng, không phải do bọn họ không muốn giúp, mà là người của Thiếu Lâm Tự cố ý muốn dẫn Hinh Nhi đi, với uy thế của Thiếu Lâm Tự, bọn họ không dám cứng đấu cứng với Thiếu Lâm Tự."

"Hơn nữa trong tin tức của Thất Hùng Hội có nói thêm, Hinh Nhi tạm thời không có nguy hiểm tính mạng, Thiếu Lâm Tự không dám ra tay giết Hinh Nhi."

"Nhưng Thiếu Lâm Tự sẽ thử tách rời Hinh Nhi và nguyên thần Yêu tộc trong cơ thể nàng, nếu thật sự không thể tách

được, tuy Hinh Nhi sẽ không chết, nhưng sẽ vĩnh viễn bị trấn áp trong Trấn Ma tháp!”

Nghe thấy Hinh Nhi tạm thời không có nguy hiểm về tính mạng, Tô Tín trước tiên thở phào một cái, điên cuồng trong mắt tạm thời bị lý trí đè xuống.

Nhưng nghe được hòa thượng của Thiếu Lâm Tự thế mà muốn giam Hinh Nhi ở trong Trấn Ma tháp, trong mắt Tô Tín lập tức lại lộ ra sát khí điên cuồng.

Tô Tín tự nhiên biết Trấn Ma tháp là nơi nào.

Bên trong Thiếu Lâm Tự có hai nơi khiến hung tặc hay ác đồ tàn bạo trên giang hồ cũng phải sợ hãi, đó chính là Hắc Ngục và Trấn Ma tháp.

Hắc Ngục nhốt một số võ giả ma đạo đã làm chuyện ác, nhưng người bị nhốt trong Hắc Ngục đều không làm chuyện ác quá nặng, đơn giản mà nói là tội không đáng chết, tiếp đó tùy theo Thiếu Lâm Tự quy định giam giữ ngươi bao lâu, người tội nhẹ thì mấy năm là có thể thả ra, nếu là người phạm tội nặng, thậm chí sẽ bị giam cả đời.

Nói một cách đơn giản thì Hắc Ngục giống với ngục giam, nhưng Trấn Ma tháp lại là nơi có thể giết người.

Trấn Ma tháp chính là phế bỏ tu vi của kẻ nghiệp chướng nặng nề, ném vào trong Trấn Ma tháp tự sinh tự diệt, nếu trong vòng trăm năm ngươi có thể sống đi ra, vậy chứng minh tội lỗi của ngươi đã được rửa sạch.

Tuy nhiên, đã mấy nghìn năm kể từ khi Trấn Ma tháp của Thiếu Lâm Tự được thành lập, vẫn chưa có ai có thể sống sót đi ra khỏi Trấn Ma tháp.

Võ giả một khi bị phế tu vi, vậy thì khác gì người thường?

Đừng nói phải sống một trăm năm ở nơi như Trấn Ma tháp, e rằng chỉ vài chục năm cũng không kiên trì nổi.

Cho nên, một khi bị ném vào trong Trấn Ma tháp, trên cơ bản đã cách cái chết không quá xa.

Tô Tín hít một hơi dài, ân oán giữa hắn và Thiếu Lâm Tự không nhỏ, nhưng dù là hắn hay Thiếu Lâm Tự đều không muốn hiện tại giải quyết các loại ân oán, bởi vì hiện giờ hai bên đã không ai làm gì được ai.

Nội tình trên vạn năm của Thiếu Lâm Tự bày ra ở đây, võ lâm chí tôn ngày xưa không phải là Tô Tín bây giờ có thể rung chuyển.

Tô Tín hiện giờ đã quyền khuynh Tây Bắc, Thiếu Lâm Tự muốn mặt ngoài giải quyết Tô Tín thì nhất định phải bỏ ra cái giá rất lớn, nhưng nếu Tô Tín ngầm lấy ra lá bài tẩy của mình, Thiếu Lâm Tự căn bản không làm gì được Tô Tín.

Cho nên, tuy bây giờ hai bên căm thù nhau, nhưng không ai làm ra hành động gì.

Thế nhưng, chuyện lần này Thiếu Lâm Tự mang đi Hinh Nhi đã trở thành một mồi dẫn lửa, khiến Tô Tín phải ra tay với Thiếu Lâm Tự sớm hơn, hoàn toàn vạch mặt với Thiếu Lâm Tự.

Thật ra lần này Thiếu Lâm Tự không phải nhằm vào Tô Tín, bọn họ thật sự sợ nguyên thần của Thanh Ly làm hại giang hồ.

Có thể nói nếu đổi Hinh Nhi thành người khác, bọn họ cũng sẽ mang Hinh Nhi đi.

Nhưng Tô Tín không quan tâm những chuyện đó, đừng nói là hiện tại Hinh Nhi còn chưa làm hại giang hồ, dù nàng thật sự làm hại giang hồ thì liên quan gì đến Tô Tín?

Chương 1850: Nổi giận (2)

Một số người sẽ cho rằng chờ khi ta chết rồi mới mặc kệ đời có bị lũ lụt hay không, nhưng Tô Tín nghĩ rằng dù ta không chết, hắn sẽ không quản lũ lụt trên giang hồ này, thậm chí sẽ âm thầm trợ giúp!

Tô Tín im lặng, quanh người vẫn mang theo một luồng sát khí lạnh như băng, nhưng lúc này Tô Tín đã hoàn toàn bình tĩnh lại, hắn tỉ mỉ chải vuốt lại tất cả những suy nghĩ này, sau đó hỏi Hoàng Bỉnh Thành:

“Tin tức này là do Thất Hùng Hội truyền tới à? Vì sao tin tức không phải do mật thám tập sự của Lục Phiến Môn truyền đến?”

Sắc mặt của Hoàng Bỉnh Thành hơi thay đổi, Tô Tín hỏi như vậy hắn mới để ý tới, tin tức này thế mà là do Thất Hùng Hội đưa tới, điều này có chút không đúng.

Thất Hùng Hội đưa tin tức tới chủ yếu là để giải thích, hơn nữa Thất Hùng Hội không có con đường bí mật, bọn họ chỉ có thể dựa vào võ giả bùng nổ tốc độ lớn nhất để đi truyền tin tức, từ Nhữ Nam Đạo đến Tây Bắc Đạo, đưa tin tức còn là một võ giả Hóa Thần cảnh, cho dù hắn đã bùng nổ tốc độ lớn nhất, nhưng vẫn phải mất bảy ngày mới có thể đưa đến đây.

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia lạnh lẽo, hắn nói:

“Chuyện này ta đã biết, ta sẽ đích thân đi Lục Phiến Môn hỏi rõ ràng.”

Kể từ lần Hinh Nhi gặp chuyện không may trước đó, Tô Tín đã dặn dò mật thám tập sự phải âm thầm đi theo Hinh Nhi để phòng ngừa bất trắc.

Với uy thế của Tô Tín ở Đại Chu và thực lực, địa vị hiện tại của hắn, cho dù mật thám tập sự cấp thấp nhất biết Tô Tín dùng việc công làm việc tư, nhưng sẽ không dám làm trái ý của Tô Tín, ngược lại làm còn cẩn thận hơn cả nhiệm vụ mà phía trên giao xuống.

Huống chi, dựa theo tin tức của Thất Hùng Hội, việc lần này của Hinh Nhi khá ồn ào ở Nhữ Nam Đạo, rất nhiều đại phái đều biết tới, những mật thám tập sự này hẳn là phải biết mới đúng.

Cho dù trong đó có người chống lại mệnh lệnh của Tô Tín, nhưng chắc chắn sẽ có càng nhiều người muốn truyền tin tức cho Tô Tín để lĩnh thưởng.

Nếu đã như vậy, những mật thám tập sự cấp thấp này nhất định sẽ truyền đi tin tức, nhưng vì sao không có truyền tới Tây Bắc, vậy khẳng định là bên Thịnh Kinh thành đã xảy ra vấn đề.

Tô Tín biết rõ cơ chế hoạt động của mật thám tập sự Lục Phiến Môn, hắn muốn nhìn xem rốt cuộc là ai ở trong bóng tối hãm hại hắn!

Việc của Lục Phiến Môn chờ về sau tính tiếp, nhưng trước mắt Tô Tín cần chuẩn bị tinh thần cứng đấu cứng với Thiếu Lâm Tự.

Hơn nữa từ tin tức Thất Hùng Hội truyền về, sao Tô Tín cảm giác nguyên thần của Yêu tộc rất giống với Thanh Ly.

Cho nên Tô Tín trực tiếp tìm đến Thanh Ly, nói tất cả chuyện này cho Thanh Ly.

Thanh Ly nhíu mày nói:

"Nếu đúng như vậy thì luồng nguyên thần kia trăm phần trăm là một trong chín luồng nguyên thần của ta."

"Nhưng hiển nhiên luồng nguyên thần này xuất hiện biến cố, đã suy yếu đến mức độ nhất định, thậm chí không có chút lực lượng nào nên mới lựa chọn bám vào nguyên thần của muội muội của ngươi."

"Hơn nữa nếu luồng nguyên thần của ta còn lực lượng thì lẽ ra ngay khi xuất hiện liền truyền tin cho ta, chứ không phải giống như hiện tại, ta chỉ có chút cảm ứng mơ hồ."

Tô Tín hỏi:

"Vậy có thể tách rời nguyên thần của nàng và nguyên thần của Hinh Nhi không?"

Thanh Ly gật đầu, nói:

"Đương nhiên có thể tách ra, nếu muội muội của ngươi tu luyện đến Dương Thần cảnh, đạt trình độ nguyên thần hiển hóa thì tự nhiên có thể tách nguyên thần của ta ra."

Tô Tín nhíu mày hỏi:

"Không có biện pháp khác sao?"

Thanh Ly lắc đầu nói: "Không còn, muội muội của ngươi chủ động lựa chọn dung hợp nguyên thần của ta, hiện tại hai bên chính là một thể cộng sinh, cưỡng bức tách ra sẽ tổn thương

nguyên thần của muội muội của ngươi, cho nên cơ hồ là không có biện pháp.”

Tô Tín thở dài một hơi, không thể tránh khỏi đánh với Thiếu Lâm Tự rồi, nhưng lúc này Tô Tín đã hạ quyết tâm, vô luận phát sinh sự tình gì cũng đều không thể thay đổi kế hoạch của hắn.

Tô Tín lạnh lùng nói:

“Lão Hoàng, đi thông báo cho Cao Trường Thanh và Lý Phôi, tất cả Tây Bắc quân và Ám Vệ tập kết, mục tiêu nhắm thẳng vào Trung Nguyên, đợi lệnh ở biên giới Tây Bắc!”

“Rõ, đại nhân!”

Hoàng Bỉnh Thành biểu cảm nghiêm túc, lập tức đi xuống ra lệnh.

Với căn cơ và uy thế của Tô Tín trong Tây Bắc hiện tại, đừng nói đối phương là Thiếu Lâm Tự, cho dù đối phương là triều đình Đại Chu, Tô Tín muốn tạo phản thì đám người này vẫn sẽ đi theo.

Nhưng lúc này, Thanh Ly nói:

“Khi nào ngươi đi Thiếu Lâm Tự nhớ mang ta đi theo.”

Tô Tín nhíu mày hỏi:

“Nàng cũng chuẩn bị đi?”

Thanh Ly gật đầu nói:

“Chuyện này vốn do ta mà ra, ta tự nhiên muốn đi nhìn xem, huống hồ đám hòa thường của Phật tông luôn rất đáng ghét, ta muốn nhìn xem đám người Thiếu Lâm Tự hiện tại bộ dáng thế nào.”

Thanh Ly nói xong trong mắt lóe tia sáng lạnh.

Tuy hiện tại chỉ có một luồng nguyên thần của nàng bị mang về Thiếu Lâm Tự, nhưng đó vẫn là nàng, đối với Thanh Ly thì Thiếu Lâm Tự làm như vậy là đắc tội với nàng.

Tô Tín gật đầu nói:

“Vậy thì tốt, các ngươi trước tiên ở đây chờ ta, ta cần đi mượn một thứ.”

Thanh Ly tò mò hỏi:

“Mượn cái gì?”

Đáy mắt Tô Tín lóe tia sáng lạnh nói:

“Một món đồ có thể đồng quy vu tận với Thiếu Lâm Tự!”

Nói xong, Tô Tín trực tiếp xoay người rời đi.

Chương 1850 - Món quà lớn tặng cho Thiếu Lâm Tự

Món quà lớn tặng cho Thiếu Lâm Tự

Tuy rằng hiện tại Tô Tín nóng lòng muốn đi cứu Hinh Nhi, nhưng đối phương dù sao là Thiếu Lâm Tự, Tô Tín nhất định phải làm đến không có một chút sai sót gì.

Huống hồ lần này Tô Tín chuẩn bị vài món quà lớn cho Thiếu Lâm Tự, nhưng không biết Thiếu Lâm Tự có nhận nổi không.

Khi Tô Tín rời khỏi Tây Bắc Đạo, một tin tức lớn do Đồng Vũ Dương đặc biệt chế tạo rốt cuộc truyền bá toàn bộ giang hồ, từ đó nhấc lên sóng gió lớn.

Đồng Vũ Dương truyền bá tin tức hoàn toàn đứng ở góc độ trung lập, tự thuật tất cả điều này mà không thêm vào chút quan điểm cá nhân, hơn nữa hắn tham dự tất cả điều này, cho nên miêu tả rất tỉ mỉ.

Hơn nữa trừ những chuyện này ra, Đồng Vũ Dương còn giảng giải tỉ mỉ thân phận của Hinh Nhi, thù hận giữa Tô Tín và Thiếu Lâm Tự, truyền thống bao che nhau từ xưa đến nay của Dịch Kiếm Môn, tiếp tục phỏng đoán chuyện lần này dẫn đến hậu quả ra sao, thoáng chốc khiến đám người giang hồ cảm giác như gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Đương nhiên, trong mắt người giang hồ thì lần này Thiếu Lâm Tự lo chuyện bao đồng hơi bị xa.

Vào lúc đó, nếu không có Tô Hinh Nhi ra tay, chủ động yêu cầu dung hợp nguyên thần của Yêu tộc thì đám tuấn kiệt thế

hệ trẻ ở đó phỏng chừng chết hết rồi, trong đó còn có đệ tử trẻ của Thiếu Lâm Tự ngươi.

Kết quả, chờ người ta cứu hết người ra thì Thiếu Lâm Tự ngươi lôi cớ đại nghĩa gì đó, muốn trấn áp người ta trong Trấn Ma tháp, loại hành vi này khá là kỳ cục.

Đương nhiên, trong giang hồ có số ít người cho rằng Thiếu Lâm Tự không làm sai, dù sao Yêu tộc có tính gây hại quá lớn, thế giới hiện tại do nhân tộc làm chủ, cho dù là một Yêu tộc cũng sẽ gây thành họa lớn.

Cho nên, Thiếu Lâm Tự làm như vậy cũng là vì suy xét cho toàn bộ giang hồ, Tô Hinh Nhi hẳn là lấy đại cục làm trọng, bao gồm Tô Tín, Mạnh Kinh Tiên cũng nên như vậy.

Đương nhiên người bình thường nghe được lời như thế đều sẽ âm thầm cười nhạt, đại cục? Lời này ngươi dám nói ở trước mặt Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên không? Nếu ngươi sống đi về được thì lão tử trực tiếp ăn luôn binh khí cầm trong tay.

Trong mấy ngày qua chuyện này tranh cãi ồn ào, các thế lực lớn rất có ăn ý, trực tiếp mang theo người đến Thiếu Lâm Tự, chờ xem kịch hay.

Mặc kệ là Mạnh Kinh Tiên hay Tô Tín đều không dễ chọc, chuyện này cuối cùng nhất định sẽ có một kết quả, hơn nữa kết quả này thậm chí rất có thể thay đổi cách cục toàn bộ giang hồ.

Lúc này trong Dịch Kiếm Môn, bọn họ tự nhiên cũng đều nghe được tin tức trên giang hồ.

Sở Bất Phàm trực tiếp tìm Lâm Lạc Viêm, hai người gõ mở cửa lớn nơi Mạnh Kinh Tiên bế quan.

Sở Bất Phàm vừa đi vào đã hùng hổ nói:

“Mợ nó! Đám lừa trọc Thiếu Lâm Tự thật sự nghĩ Dịch Kiếm Môn ta làm bằng bùn sao? Dám động vào đệ tử của Dịch Kiếm Môn ta, quả thực là khinh người quá đáng!”

Kiếm giả thà gãy không cong, Dịch Kiếm Môn càng phát huy tinh thần này đến cực độ, thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành.

Tuy rằng loại tính cách này ở trong mắt người ngoài là kẻ điên, nhưng đây là chấp niệm của đệ tử Dịch Kiếm Môn.

Cho dù đối phương là Thiếu Lâm Tự thì sao chứ? Dù đối phương từng là võ lâm chí tôn thì sao? Dám động vào đệ tử của Dịch Kiếm Môn bọn họ thì phải chuẩn bị hứng chịu trả thù của Dịch Kiếm Môn!

Đây là ý tưởng của Sở Bất Phàm, hắn tin tưởng Mạnh Kinh Tiên cũng nghĩ giống như mình, cho nên Sở Bất Phàm tiến vào thì không nói nhiều, trực tiếp mắng um sùm.

Lâm Lạc Viêm bình tĩnh hơn nhiều, hắn kể lại đầu đuôi vụ việc cho Mạnh Kinh Tiên.

Sở Bất Phàm nhìn Mạnh Kinh Tiên, hỏi:

"Sư huynh, chuyện này ngươi nói rõ ra đi, Dịch Kiếm Môn chúng ta nên ra tay như thế nào?"

Mạnh Kinh Tiên cầm trường kiếm, trong mắt không có sát khí, chỉ có sự trầm tĩnh như nước.

"Ta sẽ mang đệ tử của Dịch Kiếm Môn về, các ngươi không cần xen vào, vài ngày sau ta sẽ tự mình lên Thiếu Thất Sơn."

Nghe Mạnh Kinh Tiên nói như vậy, Lâm Lạc Viêm và Sở Bất Phàm cùng thở phào một hơi.

Tuy rằng hiện tại Mạnh Kinh Tiên mới chỉ là Dương Thần cảnh, tuy Dịch Kiếm Môn bọn họ không thể nào so sánh với Thiếu Lâm Tự, nhưng chỉ cần Mạnh Kinh Tiên đồng ý ra tay, bọn họ cảm giác sự tình nhất định có thể hoàn thành.

Đây là niềm tin bao năm qua Mạnh Kinh Tiên mang đến cho bọn họ, ở thời đại tối tăm nhất của Dịch Kiếm Môn, Mạnh Kinh Tiên dẫn bọn họ lại vực dậy, nhiều năm qua, Mạnh Kinh Tiên chưa từng khiến bọn họ thất vọng.

Trong lúc trên giang hồ đã truyền bá việc này rầm rộ, thậm chí nhiều quần hùng võ lâm định leo lên Thiếu Thất Sơn xem náo nhiệt, Tô Tín đeo mặt nạ Sở Giang Vương đi tới Địa Phủ.

Mới vừa bước vào Địa Phủ, Mạnh Bà đã xuất hiện trước mặt ở trước mắt Tô Tín, nói thẳng:

“Ta đã nghe về việc của ngươi, nếu ngươi cần Địa Phủ hỗ trợ, Địa Tạng Vương đại nhân lần này cũng sẽ ra tay, đương nhiên vẫn sẽ làm theo quy tắc cũ.”

Địa Phủ ít người, cho nên phải đặc biệt giữ quy củ của Địa Phủ.

Địa Phủ dựa vào cái gì chưa đầy trăm năm đã hấp dẫn nhiều hạng người kinh tài tuyệt diễm gia nhập? Quy củ của Địa Phủ là một trong những nguyên nhân quan trọng.

Chỉ cần ngươi có thể đưa ra giá đủ cao thì thành viên Địa Phủ đều sẽ giúp ngươi ra tay, bởi vì tình nghĩa, đồng dạng cũng là bởi vì ích lợi.

Chương 1851 - Món quà lớn tặng cho Thiếu Lâm Tự (2)

Món quà lớn tặng cho Thiếu Lâm Tự (2)

Hiện giờ Tô Tín gặp cảnh khó đúng là lúc cần Địa Phủ bọn họ, dù cho đối thủ là Thiếu Lâm Tự, nhưng Địa Phủ sẽ không lùi bước, nếu không thì Địa Phủ chẳng còn là Địa Phủ.

Lúc xưa Thôi Phán Quan chiêu lãm Tô Tín từng nói với hắn rằng, dù cho về sau Tô Tín đắc tội Thiếu Lâm Tự thì Địa Phủ cũng dám đi Thiếu Lâm Tự đòi người, đây là hứa hẹn, cũng là tự tin của Địa Phủ.

Tô Tín đã đoán được thái độ của Địa Phủ, nhưng lần này Mạnh Bà đoán sai, hắn đến đây không phải vì muốn mời người của Địa Phủ ra tay.

Chỉ bằng vào các loại công pháp cường đại mà Tô Tín đang nắm trong tay, hắn tự tin có thể mời các cường giả của Địa Phủ ra tay, cũng tin tưởng với thực lực của Địa Phủ có thể cứng rắn chống lại Thiếu Lâm Tự.

Nhưng Tô Tín lo rằng một khi hắn bại lộ thân phận của Địa Phủ, đến lúc đó cường giả Địa Phủ ồ ạt kéo ra sẽ dẫn đến người của Thiên Đình ra tay, khi đó Thiên Đình và Địa Phủ đối chọi gay gắt, chính mình có thể cứu Hinh Nhi ra được hay không thì thành dấu chấm hỏi.

Huống hồ một khi bại lộ thân phận Địa Phủ của chính mình cũng sẽ đại biểu cho Tô Tín hoàn toàn xé rách da mặt với Đại Chu, cơ nghiệp hiện giờ phải bỏ hết, cho nên không đến phút cuối, Tô Tín tuyệt đối sẽ không vận dụng con bài chưa lật Địa Phủ.

Tô Tín nói với Mạnh Bà:

"Lúc cần Địa Phủ ra tay thì ta sẽ không khách khí, nhưng hiện tại ta chỉ muốn mượn một thứ."

"Thứ gì?"

"Một khúc xương ngón tay của Phong Đô Đại Đế."

Mạnh Bà nghe vậy thì hút ngụm khí lạnh, giật mình kêu lên:

"Ngươi điên sao?"

Mạnh Bà biết một khúc xương ngón tay của Phong Đô Đại Đế đại biểu cho cái gì, đó là lực lượng cấm kỵ mà ngay cả Chân Vũ cảnh cũng không thể điều khiển, tuyệt đối là thứ chỉ dùng khi muốn đồng quy vu tận với người khác.

Lúc trước Địa Phủ tìm được truyền thừa của Phong Đô Đại Đế, thứ duy nhất bọn họ có được là sáu khúc xương ngón tay này.

Phong Đô Đại Đế trời sinh sáu ngón, hắn dùng sáu ngón tay luyện thành một môn thần thông cực mạnh tên Âm La Sưu Hồn Thủ, thu nạp nguyên thần của đối thủ vào trong, luyện hóa thành yêu vật ác quỷ hung dữ, một khi thả ra, trong phạm vi mười dặm đều thành một mảnh quỷ vực, ngay cả Địa Tạng Vương từng chính miệng nói hắn cũng không thể điều khiển hoàn toàn thứ này.

Cho nên sau khi lấy được nó, Mạnh Bà trực tiếp phong cấm vào bảo khố của Địa Phủ, ai muốn sử dụng đều phải trải qua sự đồng ý của Địa Tạng Vương.

Mạnh Bà nhìn Tô Tín với ánh mắt hoảng sợ, nàng không thể ngờ Tô Tín muốn dùng thứ này, hắn tính làm gì? Huyết tẩy Thiếu Lâm Tự sao?

Dùng thứ này thì phỏng chừng võ giả dưới Dung Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự đều không sống được, nhưng đồng dạng, Tô Tín cũng sẽ bị Huyền Khổ nổi điên truy sát, thậm chí là không chết không ngừng!

Đừng nhìn Huyền Khổ thường ngày ra vẻ giỏi nhịn, nhưng một vị cường giả Chân Vũ cảnh nếu như điên lên thì trường hợp đó quả thực không cách nào nhìn thẳng.

Tô Tín nhìn Mạnh Bà, thản nhiên nói:

"Ta không có điên, hoặc nên nói ta cảm giác mình còn chưa đủ điên, bởi vì chỉ có kẻ điên thật sự mới bị người kiêng kỵ, hiện tại Thiếu Lâm Tự thế nhưng còn dám động muội muội của ta, vậy chứng minh bọn họ cho rằng ta không đủ điên, cho nên lần này ta tính điên một lần cho bọn họ nhìn xem."

Tô Tín nói lời này bằng giọng điệu rất bình tĩnh, nhưng sự bình tĩnh đó khiến Mạnh Bà ớn lạnh sống lưng.

Qua một lúc sau, Mạnh Bà mới nói:

"Vận dụng thứ này cần được sự cho phép của Địa Tạng Vương đại nhân, ta cần đi gặp Địa Tạng Vương đại nhân, ngươi chờ ở đây giây lát."

Mạnh Bà nói rồi thân hình trực tiếp biến mất tại chỗ, giữa không trung chỉ để lại mấy cánh hoa bay.

Cung điện của Địa Tạng Vương cực kỳ mộc mạc, không có trang sức hoa lệ gì, nhưng cột đá quanh cung điện khắc đầy kinh Phật, khiến người nhìn kỹ sẽ cảm giác bình yên.

Lúc này Địa Tạng Vương đang đưa lưng về phía Mạnh Bà, quan sát một pho tượng phật Địa Tạng Vương ở trước mắt mình.

Pho tượng phật này rất cũ kỹ, dường như mới được đào từ lòng đất lên, trông hết sức bình thường, nhưng Mạnh Bà biết bức tượng phật Địa Tạng Vương này là chí bảo truyền từ thượng cổ Phật tông, ngày xưa Địa Tạng Vương cướp từ tay của Thiên Đình, trong đó có vài thứ nàng nhìn không thấu, cũng chỉ có Địa Tạng Vương mới có tư cách tham ngộ.

Mạnh Bà đi vào trầm giọng nói:

“Đại nhân, Sở Giang Vương muốn dùng xương ngón tay của Phong Đô Đại Đế đối phó Thiếu Lâm Tự.”

Địa Tạng Vương cười cười, tuy rằng hiện tại hắn đưa lưng về phía Mạnh Bà, nhưng nàng cảm giác rõ ràng Địa Tạng Vương đang cười, nụ cười hiền hòa.

“Ha ha, Sở Giang Vương có quyết tâm rất lớn, nếu hắn đã quyết định, vậy đưa thứ đó cho hắn đi.”

Nghe lời Địa Tạng Vương nói, Mạnh Bà thầm giật nảy mình, nàng không kiềm được nói:

“Đại nhân, Sở Giang Vương định lấy thứ này đi đối phó Thiếu Lâm Tự, lỡ như hắn thật sự nổi điên sử dụng thứ này trong Thiếu Lâm Tự, toàn bộ Thiếu Lâm Tự sẽ hoàn toàn hủy hoại chỉ trong chốc lát!”

“Dù lúc đó cường giả của Thiếu Lâm Tự chưa chết cũng chỉ có thể tìm nơi khác dựng lại Thiếu Lâm Tự, lực lượng trong xương ngón tay mà bùng nổ thì trong phạm vi mười dặm sẽ vĩnh viễn trở thành một mảnh quỷ vực!”

Mạnh Bà nhìn Địa Tạng Vương, nàng biết Thiếu Lâm Tự có ý vị như thế nào với người trước mắt, tuy rằng ngày xưa hắn bị đồng môn đâm một nhát rất đau, nhưng nàng biết hắn từng trút bao nhiêu tâm huyết vào Thiếu Lâm Tự.

Chương 1852 - Địa Tạng Vương

Địa Tạng Vương

Bởi vậy Mạnh Bà cho rằng thái độ của Địa Tạng Vương nhất định là có thể giết người của Thiếu Lâm Tự, nhưng không thể phá hủy Thiếu Lâm Tự, nào ngờ hiện tại hắn thế nhưng cho phép Tô Tín vận dụng xương ngón tay của Địa Tạng Vương, lỡ như Tô Tín thật sự sử dụng thứ này trong Thiếu Lâm Tự thì không còn gì nữa.

Mạnh Bà không kiềm được hỏi:

“Lẽ nào đại nhân còn đang ghi hận Thiếu Lâm Tự sao?”

Địa Tạng Vương lắc đầu, nói:

“Từ lâu đã không còn hận.”

“Vậy tại sao ngài còn đồng ý đưa xương ngón tay của Phong Đô Đại Đế cho Tô Tín?”

Địa Tạng Vương xoay người lại, áo tu màu trắng ngà tôn hắn vô cùng thánh khiết, không giống cầm đầu một tổ chức ngầm, ngược lại giống cao tăng đắc đạo còn hơn Huyền Khổ.

“Không còn hận, cũng không còn chấp niệm, Thiếu Lâm Tự đối với ta thì chỉ là Thiếu Lâm Tự, tham sân si hận, thế gian bao nhiêu phiền não, ta đã buông xuống bọn họ từ lâu.”

Địa Tạng Vương chỉ vào chính mình nói:

“Trong lòng có phật, nơi nào đều là Thiếu Lâm, trong lòng vô phật, cho dù thân ở Thiếu Lâm Tự cũng vẫn dính đầy hạt bụi. Chấp niệm của ta đã buông xuống, đáng tiếc trong Thiếu Lâm Tự có rất nhiều người không thể buông xuống chấp niệm, trong đó có sư huynh của ta.”

“Tâm có chấp niệm, mới có thể buông xuống chấp niệm. Tâm có vướng bận, mới có thể chẳng chút vướng bận.”

“Nhìn thấu phần này thì đó là tạo hóa, nhìn không thấu thì sẽ chìm đắm.”

“Trong truyền thuyết, Địa Tạng Vương từng phạt đại chí nguyện to lớn, địa ngục không trống, thề không thành phật, lòng mang đại từ bi, Địa Tạng Vương không phải phật, nhưng hắn buông xuống chấp niệm thành phật, thật ra hắn đã là phật.”

Biểu cảm trên mặt của Địa Tạng Vương lúc này giống với tượng phật Địa Tạng Vương hơi cũ nát ở sau lưng hắn, cả hai dường như đã hòa thành một thể.

Mạnh Bà có chút mê mang, nàng không hiểu lời Địa Tạng Vương nói là có ý gì, nhưng mấy năm nay Địa Tạng Vương không ra tay, Mạnh Bà vẫn cảm giác được thực lực của Địa Tạng Vương càng lúc càng khủng bố.

Ngay lúc này, Địa Tạng Vương chợt nói với Mạnh Bà:

“Đôi lúc buông xuống chấp niệm thì ngươi sẽ nhận được càng nhiều, ta đã buông chấp niệm trong lòng, còn ngươi thì khi nào mới chịu buông chấp niệm?”

Mạnh Bà sửng sốt, sau đó nàng cười khổ lắc đầu nói:

“Ta không có đạo hạnh cao thâm như ngài, cho nên không thể buông chấp niệm của ta.”

Mạnh Bà đổi giọng:

“Tuy ta không thể buông chấp niệm trong lòng nhưng ta có thể đánh nát nó! Dù sao kết quả như nhau.”

Địa Tạng Vương lắc đầu, không khuyên nhủ thêm.

Mạnh Bà là thành viên gia nhập Địa Phủ sớm nhất, Địa Tạng Vương biết nàng trải qua những gì, nếu có thể cởi bỏ thì Địa Tạng Vương đã sớm gỡ bỏ cho nàng.

Vì vậy Địa Tạng Vương bỏ qua đề tài này, nói với Mạnh Bà:

“Giao xương ngón tay của Phong Đô Đại Đế cho Sở Giang Vương đi, hắn biết nên dùng như thế nào.”

“Tuy Sở Giang Vương muốn làm người điên, tiếc rằng hắn không phải kẻ điên, cho dù hắn đúng là điên thì cũng là kẻ điên có lý trí, về mặt này, hắn có chừng mực hơn ngươi và ta.”

Mạnh Bà gật đầu, vái chào một cái, trực tiếp rời khỏi cung điện của Địa Tạng Vương.

Địa Tạng Vương quay đầu sang chỗ khác, ánh mắt nhìn chăm chú tượng phật Địa Tạng Vương Bò Tát, lẩm bẩm:

“Ta đã buông xuống chấp niệm, Thiếu Lâm cũng không tiếp tục là Thiếu Lâm Tự của ta, nhưng buông xuống chấp niệm cũng nên có cái kết thúc mới đúng, ngày chấm dứt là khi nào? Phải chăng là lần này?”

Có lệnh của Địa Tạng Vương, Mạnh Bà không chậm trễ, nàng trực tiếp đi bảo khố lấy xương ngón tay của Phong Đô Đại Đế ra giao cho Tô Tín.

Sau khi nhận xương ngón tay, Tô Tín không ở lại lâu, mà là trực tiếp rời đi.

Lúc này trong Thiếu Lâm Tự, Huyền Khổ và thủ tọa của ba đường bốn viện một các của Thiếu Lâm Tự đều có mặt, bọn họ đang thảo luận chuyện Hinh Nhi.

Thiếu Lâm Tự tuy rằng ngoài mặt nói cái gì chúng sinh bình đẳng, nhưng bản thân bọn họ biết loại chuyện này căn bản là không tồn tại.

Nếu lần này bị Yêu tộc bám vào không phải Tô Hinh Nhi mà chỉ là một võ giả tán tu tầm thường, vậy bọn họ phỏng chừng hai lời không nói, trực tiếp đánh đối phương vào Trấn Ma tháp, lấy danh nghĩa khiến đối phương hy sinh vì sự an ổn của giang hồ.

Nhưng vấn đề là lần này đối tượng chính là muội muội ruột của Tô Tín, đệ tử quan môn của Mạnh Kinh Tiên, bọn họ đương nhiên không thể ra quyết định qua loa như thế.

Cho nên trong khoảng thời gian này Thiếu Lâm Tự đều vắt óc nghĩ cách hoàn toàn tách nguyên thần của Tô Hinh Nhi và nguyên thần Yêu tộc ra.

Dù sao nếu chuyện này có thể hòa bình giải quyết mới là tốt nhất, thực lực cúa Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên không bằng Thiếu Lâm Tự bọn họ, vấn đề là hai người này đều là tồn tại cực kỳ hóc búa.

Tô Tín hành sự điên cuồng hơn nữa không hề cố kỵ, nhưng người của Dịch Kiếm Môn càng nổi tiếng điên, đối với hai người này, Thiếu Lâm Tự phải đề phòng.

Huyền Minh mở miệng hỏi:

“Phương trượng, nguyên thần của Tô Hinh Nhi và Yêu tộc đó thật sự là không cách nào tách ra sao?”

Huyền Khổ lắc đầu nói:

“Ngươi biết là ta cũng không giỏi về cái này, thậm chí trong Thiếu Lâm Tự ta, số võ giả nghiên cứu hơi sâu về nguyên thần chỉ đếm trên đầu ngón tay.”

“Ta đã mời sư bá Không Đức xuất quan nghiên cứu chuyện này, cần chờ thêm mấy ngày mới có kết quả.”

Huyền Minh gật đầu, Không Đức là thủ tọa Dược Vương Viện đời trước của Thiếu Lâm Tự bọn họ, nghiên cứu nguyên thần tinh thâm nhất trong Thiếu Lâm Tự.

Chương 1853 - Địa Tạng Vương (2)

Địa Tạng Vương (2)

Nếu Không Đức cũng không còn cách nào thì bọn họ chỉ có một lựa chọn cuối cùng, đó là áp Hinh Nhi vào Trấn Ma tháp, đồng dạng bọn họ cũng cần phòng bị Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên, dù sao hai vị này không dễ đối phó.

Cho nên lần này thủ tọa các đường viện Thiếu Lâm Tự tụ hợp lại cũng là vì thương lượng cách ứng đối Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên.

Quan trọng nhất là chuyện này đã dẫn đến toàn bộ giang hồ chú ý, Thiếu Lâm Tự sơ sẩy một cái là mất mặt với giang hồ.

Nhắc đến đám người giang hồ, Huyền Quảng lạnh lùng hừ một tiếng nói:

“Đám người giang hồ đó đúng là kỳ cục, mới có mấy ngày mà bọn họ đều tụ tập dưới Thiếu Thất Sơn, bọn họ làm vậy là có ý gì? Định xem chúng ta như xiếc khỉ sao?”

Bởi vì Đồng Vũ Dương truyền bá tin tức, hiện tại toàn bộ giang hồ đều biết chuyện này, mọi người lục tục tiến đến Thiếu Lâm Tự, chuẩn bị nhìn xem sự tình rốt cuộc có khi nào giống như Đồng Vũ Dương nói, Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên sẽ có một trận chiến với Thiếu Lâm Tự.

Cho nên bây giờ dưới Thiếu Thất Sơn, người của Danh Kiếm Sơn Trang và Kiếm Thần Sơn đến, ngay cả Ba Thục Kiếm Các ở Ba Thục xa xôi cũng cố ý truyền đến tin tức, khiến mấy đệ tử Ba Thục Kiếm Các ở Trung Nguyên đi Thiếu Thất Sơn.

Sáu thế gia và Thiên Hạ Thất Bang đều đến đông đủ, chẳng qua sáu thế gia đa phần đến xem kịch, Thiên Hạ Thất Bang thì có chút ý đồ chống đỡ trường hợp cho Tô Tín.

Tô Tín và Thiên Hạ Thất Bang chỉ hợp tác vì ích lợi, nên đừng trông chờ Thiên Hạ Thất Bang ra tay vì Tô Tín.

Nhưng trước mắt Tô Tín dù sao là minh chủ trên danh nghĩa của liên minh thất bang, ngoài ích lợi ra dù gì cũng phải giảng một ít tình nghĩa, huống hồ Thiên Hạ Thất Bang vốn đã gai mắt với cách làm việc của Thiếu Lâm Tự.

Bởi vậy, tuy không ra tay nhưng bọn họ sẽ đứng ngoài cổ vũ cho Tô Tín, tăng lên thanh thế.

Không chỉ riêng Thiên Hạ Thất Bang, ngay cả Tả Đạo Bát Môn cũng có một nửa người đến, quan trọng nhất là còn có Đạo Môn.

Tuy rằng hiện tại bọn họ không thấy người của bốn Đạo Môn xuất hiện ở Hà Nam Đạo, nhưng Huyền Quảng tin tưởng, với ân oán giữa bọn họ và Đạo Môn, chờ khi thật sự xảy ra chuyện gì thì bảo đảm Đạo Môn sẽ đến coi kịch do bọn họ đóng vai chính.

Đường đường Thiếu Lâm Tự đứng đầu Phật Môn nhưng bị người xem như xiếc khỉ, điều này khiến Huyền Quảng rất khó chịu, hiện tại chỉ cần bọn họ xuống núi liền sẽ thấy chân núi đầy ắp người của các thế lực võ lâm.

Khách điếm hết chỗ, đám người này dù phải ngồi dưới đất hoặc dựng lều cũng quyết canh giữ ở đây nhìn trò cười của Thiếu Lâm Tự bọn họ, Huyền Quảng hết sức tức giận.

Huyền Khổ thản nhiên nói:

“Cần gì đi để ý ánh mắt của người khác. Chuyện này Thiếu Lâm Tự ta làm chính đáng, chỉ cầu không thẹn với lòng, vậy ai cũng không thể nhìn trò cười của Thiếu Lâm Tự chúng ta, bọn họ muốn xem xiếc khỉ, không biết rằng biểu diễn là bọn họ.”

Thiếu Lâm Tự không hề cảm thấy mình làm gì sai trong chuyện Hinh Nhi, dù bọn họ biết động Hinh Nhi sẽ dẫn đến Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên trả thù, nhưng bọn họ vẫn làm, vì bọn họ cho rằng mình vì yên ổn của võ lâm Trung Nguyên, tích lũy công đức cho bản thân.

Huyền Khổ thở dài một hơi nói:

“Từ hôm nay trở đi các đường viện đều phải giảm bớt xuống núi, mãi đến khi chuyện này giải quyết xong mới thôi, tất cả

ưu tiên cẩn thận.”

Huyền Khổ không biết Mạnh Kinh Tiên có theo quy củ hay không, nhưng Huyền Khổ biết Tô Tín tuyệt đối sẽ không theo khuôn phép, cho nên hắn sợ Tô Tín xuống tay với đệ tử bình thường của Thiếu Lâm Tự.

Vừa nghĩ đến đây, biểu cảm bi khổ trên mặt Huyền Khổ càng khổ hơn.

Huyền Khổ vẫn luôn có dự cảm không may đối với chuyện này, đây là trực giác của cường giả Chân Vũ cảnh, nhưng không nói được chỗ nào không ổn, cho nên làm phương trượng, Huyền Khổ chỉ có thể dặn đệ tử môn hạ hết sức cẩn thận.

Chân Vũ cảnh cũng là con người, dù thực lực của Huyền Khổ đã vượt xa đa số cường giả Chân Vũ cảnh, nhưng vẫn không thể chăm sóc cho mỗi một đệ tử của Thiếu Lâm Tự.

Chẳng qua Huyền Khổ không biết rằng lần này đã tính sai.

Đúng là Tô Tín sẽ ra tay, nhưng hắn định chơi một vố lớn chứ không phải giết đệ tử cấp thấp của Thiếu Lâm Tự để trút giận.

Lúc này Tô Tín rời khỏi Địa Phủ, hắn không đi Hà Nam Đạo, mà đến Thịnh Kinh thành trước.

Tô Tín báo cho ba võ giả Dương Thần cảnh Thái Tam Nguyên, Kế Vô Nguyệt, Nhạc Đông Lưu mang theo Lý Phôi và mấy trăm tinh anh Ám Vệ đến Thịnh Kinh thành hội hợp với hắn, cường giả khác của Tây Bắc quân thì Tô Tín cho Cao Trường Thanh dẫn dắt, tập hợp ở biên giới Tây Bắc.

Tô Tín đến Thịnh Kinh thành không phải để cầu viện, mà là tìm người tính sổ.

Trên thực tế đây là việc riêng của Tô Tín, mà còn liên lụy đến Thiếu Lâm Tự, Tô Tín cầu viện cũng là vô dụng.

Nhìn biểu hiện của triều đình lúc này liền biết, chuyện này đã đồn ồn ào ở trên giang hồ, triều đình không thể nào không biết, nhưng kết quả triều đình không có động tác gì, thậm chí không có một người đến hỏi Tô Tín, điều này đã biểu minh thái độ của triều đình.

Xét cho cùng thì đây là việc tư của Tô Tín, nếu bản thân Thiếu Lâm Tự muốn đi tấn công Tây Bắc, triều đình vì bảo vệ ích lợi và mặt mũi của mình thì chắc chắn sẽ ra tay.

Chương 1855 Tự tin của Ân Vô Thường

Nhưng hiện tại chỉ là muội muội của Tô Tín bị Thiếu Lâm Tự mang đi, Tô Tín muốn đi Thiếu Lâm Tự đòi người, vậy thì triều đình không có lý do đi giúp Tô Tín đối kháng Thiếu Lâm Tự. Tuy Tô Tín là trọng thần của Đại Chu, nhưng còn chưa trọng yếu đến mức độ này.

Khi Tô Tín định vào thành thì một võ giả Lục Phiến Môn Hóa Thần cảnh bỗng nhiên đi tới, Tô Tín nhớ loáng thoáng người này dường như là người của Thiết gia, nhưng hắn không nhớ tên.

Võ giả Hóa Thần cảnh của Thiết gia chắp tay với Tô Tín, nói:

“Tô đại nhân, Thiết Chiến đại nhân bảo ta gửi một câu đến ngài, sự tình lần này triều đình không tiện ra tay, Lục Phiến Môn cũng giống như vậy, nhưng chờ khi Tô đại nhân lên Thiếu Lâm Tự, Thiết Chiến đại nhân cũng sẽ đi.”

“Một điều nữa, Thiết Chiến đại nhân biết mục đích ngài đến Thịnh Kinh thành, có một số người làm hỏng quy củ thì không thể tiếp tục là người của Lục Phiến Môn, nên xử trí như thế nào toàn do Tô đại nhân quyết định.”

Tô Tín thở phào một cái nói:

“Thay ta gửi lời đến Thiết Chiến đại nhân, Tô Tín xin nhận tình này của hắn.”

Đệ tử của Thiết gia kia gật đầu, trực tiếp xoay người rời đi, Tô Tín nhìn bóng lưng khuất xa, đôi mắt sâu thẳm hơn.

Xem ra một năm trước vết nứt giữa hắn và hoàng tộc họ Cơ sâu hơn trong tưởng tượng của hắn nhiều.

Với quan hệ giữa Tô Tín và Lục Phiến Môn, Tô Tín không thể mượn thế lực khác của triều đình, nhưng vẫn có thể mượn Lục Phiến Môn.

Nhưng bây giờ Thiết Chiến cố ý phái người truyền lời, Lục Phiến Môn lần này cũng không giúp được Tô Tín, hiển nhiên là hoàng tộc họ Cơ đã lên tiếng, không cho phép thế lực của triều đình xen vào chuyện cá nhân của Tô Tín.

Đương nhiên, Thiết Chiến nói hắn sẽ ra tay cũng chỉ với danh nghĩa cá nhân, dù sao Tô Tín và Lục Phiến Môn có quan hệ chặt chẽ, về tình về lý thì Thiết Chiến phải ra tay.

Lúc này nhóm Lý Phôi đã đến Thịnh Kinh thành, nhưng Tô Tín không đi tìm bọn họ, mà đi tổng bộ trung chuyển của mật thám tập sự trong Thịnh Kinh thành trước.

Mật thám tập sự và truy phong tuần bổ là hai tổ chức quan trọng cấu thành Lục Phiến Môn, có một số nơi làm việc bởi vì phạm vi quá rộng, cho nên không đặt trong tổng bộ Lục Phiến Môn mà là ngoài rìa Thịnh Kinh thành.

Tổng bộ chỗ mật thám tập sự thiết lập phía đông thành, mỗi ngày đều sẽ có tình báo từ bốn mươi chín đạo Đại Chu hội tụ về đây, từ mật thám tập sự trong này phân tích, chỉnh sửa, một số sẽ truyền đi đạo khác, một vài việc lớn trực tiếp giao cho Tứ Đại Thần Bổ xử lý.

Tô Tín đã tra ra người lúc trước giấu tình báo Hinh Nhi xuất thế, người này vừa báo cho Tề Long thì Tề Long liền gửi tin cho Tô Tín ngay.

Đám mật thám tập sự ở Nhữ Nam Đạo không hề bằng mặt không bằng lòng với Tô Tín, bọn họ thật sự đi theo sau Hinh Nhi, vừa phát hiện vấn đề liền báo tin lên trên, gửi cho tổng bộ mật thám tập sự Thịnh Kinh thành, khiến bọn họ trung chuyển đến Tây Bắc.

Nhưng vấn đề ra ở chỗ này, tin tức đến Thịnh Kinh thành liền bị người giấu nhẹm, không truyền đến Tây Bắc.

Hiện giờ trong Thịnh Kinh thành có mấy tổng bộ đầu tập sự, nhưng thực lực mạnh nhất, quyền lực lớn nhất và có thù với Tô Tín thì chỉ có mỗi mình Ân Vô Thường, Tô Tín không cần đoán đều biết rốt cuộc là ai làm.

Lúc này trước cửa tổng bộ mật thám tập sự, nhìn thấy Tô Tín tiến đến, đám mật thám tập sự sửng sốt, tiếp đó lần lượt cung

kính vái chào nói:

“Tham kiến Tô đại nhân!”

Thân là mật thám tập sự, bọn họ có thể không nhận biết người khác, nhưng bọn họ không thể nào không biết Tô đại nhân ở trước mắt.

Bàn về địa vị, vị Tô đại nhân này là tồn tại có thể sánh vai với tổng bộ đầu Lục Phiến Môn của bọn họ, Thiết Chiến đại nhân.

Tô Tín gật đầu, dùng ngữ khí không mang chút cảm tình nói:

“Kêu Ân Vô Thường lăn ra gặp ta.”

Cả đám ngẩn ra, bởi vì Tô Tín dùng từ không phải ‘kêu Ân Vô Thường đi ra gặp ta’ mà là bảo Ân Vô Thường ‘lăn’ ra gặp, lời này không chút khách khí.

Đám mật thám tập sự này không hiểu Ân Vô Thường đã làm gì đắc tội Tô Tín.

Phải biết rằng, Ân Vô Thường là ma cũ trong Lục Phiến Môn, tuy Ân Vô Thường chỉ là Dung Thần cảnh nhưng Thiết Chiến cũng phải nể mặt ba phần, dù sao kinh nghiệm dày dạn.

Thân phận và địa vị của Tô Tín hiện giờ tuy vượt xa Ân Vô Thường, nhưng hắn dùng loại ngữ khí này kêu Ân Vô Thường đi ra thì hơi không ổn.

Thấy đám người đứng đực mặt ra, Tô Tín cau mày nói:

“Các ngươi đều không nghe thấy sao? Chẳng lẽ muốn ta tự mình đi thỉnh hắn ra?”

Đám mật thám tập sự vội gật đầu, xoay người đi tìm Ân Vô Thường.

Trong đó có một mật thám tập sự là thân tín của Ân Vô Thường, hắn tự nhiên biết nguyên nhân Tô Tín tới đây.

Bởi vậy hắn hoảng loạn đến trước căn phòng của Ân Vô Thường, không gõ cửa, mà là trực tiếp đẩy mở cửa, hoảng loạn hô lớn:

“Đại nhân không tốt! Tô đại nhân tìm tới cửa!”

Ân Vô Thường liếc người này, thản nhiên nói:

“Tìm đến thì tìm, hoảng cái gì?”

Từ ngày xưa Ân Vô Thường làm ra quyết định kia thì hắn đã có giác ngộ sẽ bị Tô Tín tìm tới cửa, hắn sớm suy nghĩ đối sách, Tô Tín không làm gì được hắn.

Ung dung đi ra cửa, Ân Vô Thường cười tươi hỏi:

“Tô đại nhân tiến đến, tại hạ không có từ xa tiếp đón, xin thứ tội, không biết Tô đại nhân lần này tiến đến có gì chỉ giáo?”

Chương 1854 - Tự tin của Ân Vô Thường (2)

Tự tin của Ân Vô Thường (2)

Tô Tín mặt không cảm xúc nhìn Ân Vô Thường, lạnh lùng hỏi:

“Ân Vô Thường, ngươi dám tính toán ta, thật sự là chán sống sao?”

Ân Vô Thường ra vẻ giật mình nói:

“Sao Tô đại nhân nói như vậy? Ngươi và ta đều là đồng liêu Lục Phiến Môn, ta tính toán ngươi làm gì?”

Tô Tín dùng ánh mắt vô cảm nhìn Ân Vô Thường:

“Tình báo bí mật mà Nhữ Nam Đạo truyền cho ta chẳng lẽ không phải ngươi giấu đi?”

Ân Vô Thường bị ánh mắt của Tô Tín nhìn thót tim, nhưng sau đó hắn cười gượng nói:

“Thì ra là bởi vì chuyện này, thế thì Tô đại nhân đúng là oan uổng tại hạ.”

“Ân Vô Thường này đảm nhiệm tổng bộ đầu tập sự nhiều năm như vậy, chưa từng giấu tình báo của ai, sự tình lần này chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi, vừa đúng dịp đường trận pháp của mật thám tập sự ta bị hư hao, dẫn đến tin tức nên truyền đến Thịnh Kinh thành bị thất lạc.”

“Sau khi biết chuyện này, ta lập tức sắp xếp người sửa trận pháp, đáng tiếc khi đó đã muộn rồi, tình báo nên truyền đến

Tây Bắc Đạo đã hoàn toàn thất lạc.”

Ân Vô Thường lấy cớ rất vụng về, hắn biết Tô Tín tuyệt đối sẽ không tin tưởng, trên thực tế hắn cũng không hy vọng xa vời Tô Tín sẽ tin tưởng.

Ân Vô Thường nói những lời này chẳng qua là cho Lục Phiến Môn một cái cớ.

Ân Vô Thường là ma cũ trong Lục Phiến Môn, ngày xưa có công lao lớn với Lục Phiến Môn, cho nên hiện tại ngay cả Thiết Chiến cũng nể mặt ba phần.

Thực lực của Tô Tín đúng là mạnh hơn hắn, địa vị cao hơn hắn, nhưng chuyện gì đều có quy củ, hắn có đủ viện cớ, chẳng lẽ Tô Tín có thể giết hắn ngay tại chỗ sao?

Phải biết rằng, Lục Phiến Môn kỵ nhất là gà nhà bôi mặt đá nhau, dù là tồn tại cấp bậc Tứ Đại Thần Bổ muốn giết nhất đạo tổng bộ đầu cũng cần viện cớ hợp lý.

Tô Tín muốn giết Ân Vô Thường cũng được, nhưng hắn không cho Tô Tín có cớ để ra tay, cho nên Tô Tín không giết được hắn.

Vì vậy nên Ân Vô Thường mới có tự tin xuất hiện trước mặt Tô Tín.

Cái gọi là tự tin của Ân Vô Thường làm Tô Tín buồn cười.

Từ biểu hiện của Ân Vô Thường là Tô Tín nhìn thấu suy nghĩ trong đầu của hắn, tiếc rằng Ân Vô Thường tính sai.

Lục Phiến Môn rất thực dụng, ngươi muốn sống đến hết đời dựa vào sổ ghi công thì cũng được, Lục Phiến Môn nuôi nổi một tên võ giả Dung Thần cảnh.

Nhưng nếu ngươi ỷ vào công lao cũ của mình mà tùy ý làm bậy thì Lục Phiến Môn tuyệt đối sẽ không nuông chiều ngươi.

Thiết Chiến nhìn rõ sự tình lần này, là Ân Vô Thường tự tìm chết.

Một võ giả Dung Thần cảnh ỷ vào chính mình là ma cũ, trong mắt không có tôn ti so với trọng thần triều đình tương lai

không thể đo lường như Tô Tín, ai trọng yếu hơn thì không cần nói rõ ra.

Cho nên Thiết Chiến mới sai người gửi lời nhắn đến Tô Tín, Lục Phiến Môn sẽ không quản việc của Ân Vô Thường, cũng không muốn quản, ngươi thích xử sao thì tùy.

Tô Tín nhìn Ân Vô Thường với ánh mắt như nhìn người chết.

Ánh mắt này khiến Ân Vô Thường cực kỳ khó chịu, hắn đang định nói cái gì, chợt nghe Tô Tín thản nhiên nói:

"Ân Vô Thường, ngươi là một người thông minh, đáng tiếc, ngươi dùng thông minh không đúng chỗ."

"Lục Phiến Môn không che chở ngươi được, những công lao ngày xưa của ngươi cũng không che chở ngươi được, người mà Tô Tín này muốn giết, không ai dám ngăn, cũng không ai có thể ngăn được."

Ân Vô Thường nghe vậy tái mặt, hắn vội vàng nói:

"Tô Tín! Ngươi phải suy nghĩ rõ ràng, nếu ngươi thật sự dám giết ta thì đó là ruồng bỏ triều đình!"

"Ngươi là trọng thần của triều đình, nhưng ta cũng từng lập vô số công lao cho triều đình, ngươi giết ta, Thiết Ngạo đại nhân, Thiết Chiến đại nhân tuyệt đối sẽ không đồng ý!"

Tô Tín lắc đầu nói:

"Làm người quý ở chỗ tự biết thân biết phận, tuyệt đối đừng xem bản thân quá nặng."

Ân Vô Thường còn muốn nói những thứ gì, nhưng lúc này Tô Tín bỗng nhiên nhìn hắn một cái, ánh mắt đó khiến Ân Vô Thường cảm giác như rơi vào hầm băng, ánh mắt lạnh băng thấu xương đâm vào tâm thần, đóng băng máu tươi, đông lạnh trái tim, nguyên thần của Ân Vô Thường cũng héo tàn, tan biến trong ánh nhìn đó của Tô Tín.

Ầm!

Hơi thở trên người Ân Vô Thường thoáng chốc biến mất, nặng nề ngã xuống đất, đám mật thám tập sự ở đây bị dọa ngớ ngẩn, nháy mắt im thin thít.

Dù thấy Tô Tín giết Ân Vô Thường ngay tại chỗ cũng không khiến bọn họ ngạc nhiên như vậy, thiệt tình là cảnh tượng lúc này quá mức làm cho người ta sợ hãi, Tô Tín thế nhưng một ánh mắt giây giết Ân Vô Thường, đây là bí thuật gì vậy? Chưa từng nghe bao giờ.

Quan trọng nhất là Ân Vô Thường xem như đứng đầu trong võ giả Dung Thần cảnh, tuy Dung Thần không thể so sánh với Dương Thần, nhưng với thực lực của Ân Vô Thường vẫn đủ sức đỡ vài chiêu, kết quả hiện tại bị Tô Tín một ánh mắt giây giết, thực lực của Tô Tín khủng bố đến tình trạng gì?

Giết Ân Vô Thường xong, Tô Tín trực tiếp xoay người rời đi, đám mật thám tập sự không có một người lên tiếng, dù là đám thân tín cũ của Ân Vô Thường cũng im lặng.

Ân Vô Thường tự tìm chết hại bản thân chết rồi, bọn họ không muốn chết theo Ân Vô Thường.

Sau khi ra khỏi thành, Tô Tín truyền tin cho Lý Phôi, khiến bọn họ tập hợp tại đây.

Giết Ân Vô Thường chỉ là tiện đường, việc Tô Tín muốn làm bây giờ là lên Thiếu Thất Sơn, đòi Hinh Nhi về!

Chương 1855 - Lên Thiếu Lâm

Lên Thiếu Lâm

Giây lát sau, Lý Phôi và ba tên võ giả Dương Thần cảnh nhóm Nhạc Đông Lưu đến, còn có mấy trăm tinh nhuệ Ám Vệ.

Nói thật lòng, biết mục tiêu Tô Tín chuẩn bị đấu cứng thế nhưng là Thiếu Lâm Tự, ba người nhóm Nhạc Đông Lưu hơi thấp thỏm.

Bọn họ biết Thiếu Lâm Tự là tồn tại như thế nào, chí tôn giang hồ ngày xưa không dễ chọc, bọn họ chỉ là cung phụng dưới tay Tô Tín, không phải thân tín có thể bán mạng vì hắn giống như Lý Phôi.

Nhưng dù vậy bọn họ cũng vẫn đến, dù sao bọn họ mấy năm nay làm việc cho Tô Tín được nhiều chỗ tốt, các loại vật tư

cung phụng không ít, hiện tại xảy ra chuyện mà bọn họ bỏ chạy ngay thì thanh danh của họ sẽ bị hủy.

Cho nên Tô Tín khiến bọn họ ra tay thì họ vẫn sẽ ra tay, chẳng qua bọn họ không bán mạng cho Tô Tín.

Tô Tín gần như hiểu thấu tâm tư của ba người này, nhưng hắn không cần, hắn vốn không muốn dựa vào bọn họ đấu cứng với Thiếu Lâm Tự, gọi ba người đến chỉ vì muốn tăng thêm thanh thế.

Lý Phôi chắp tay, vẻ mặt âm u lạnh lẽo nói:

"Đại nhân, mọi người đã đến đông đủ."

Lý Phôi gần như nhìn Hinh Nhi lớn lên, bây giờ đám lừa trọc Thiếu Lâm Tự muốn áp Hinh Nhi vào Trấn Ma tháp, nếu Tô Tín không đứng ra, dựa theo tính cách của Lý Phôi, tuy hắn đánh không lại Thiếu Lâm Tự, nhưng trên giang hồ hễ có hòa thượng thì hắn sẽ gặp tên nào giết tên đó, giết đến khi Thiếu Lâm Tự sợ sệt mới thôi.

Tô Tín gật đầu nói:

"Đi, cùng ta lên Thiếu Lâm Tự!"

Tô Tín không có che giấu hành tích, trực tiếp theo từ Bắc Nguyên Đạo vào Hà Nam Đạo, thẳng đến Thiếu Thất Sơn.

Lúc này bên dưới Thiếu Thất Sơn, một đám người giang hồ đều nghe tin Tô Tín đến, việc này cũng khiến trong lòng bọn họ mừng thầm, lần này bọn họ không chờ uổng công, đã tới lúc mở màn vở kịch.

Lúc này trong Thiếu Lâm Tự, Huyền Khổ nói với Huyền Minh:

"Đi cửa nghênh tiếp Tô Tín đi, sự tình lần này về đại nghĩa thì Thiếu Lâm Tự chúng ta không sai, nhưng về tiểu tiết thì nợ Tô cô nương kia."

Huyền Minh gật đầu, hắn hiểu ý của Huyền Khổ.

Lần này bọn họ mang Tô Hinh Nhi đến Thiếu Lâm Tự trấn áp không phải vì thù riêng với Tô Tín, mà là không muốn để Yêu

tộc lại lần nữa tàn phá giang hồ, để tránh tạo thành họa lớn hơn nữa.

Người của Thiếu Lâm Tự không phải vì ích kỷ riêng mình, mà là vì đại nghĩa, cho nên bọn họ sẽ không hối hận.

Nhưng lúc ấy ở nơi phong ấn yêu vương, nếu không có Hinh Nhi đứng ra chủ động dung hợp nguyên thần của Thanh Ly, vậy đám thanh niên tài tuấn trên giang hồ sẽ chết ở đó hết, trong đó có đệ tử Nguyên Tuệ mà Thiếu Lâm Tự chuyên tâm bồi dưỡng ra.

Tuy Nguyên Tuệ đã nói hắn sẽ tự phế võ công, thậm chí dùng tính mệnh trả ân tình của Hinh Nhi, nhưng Thiếu Lâm Tự tự nhiên là không thể nào khiến đệ tử mình bỏ ra hơn mười năm bồi dưỡng tự phế võ công, cho nên về tiểu tiết thì Thiếu Lâm Tự nợ Tô Hinh Nhi một nhân tình.

Lúc này ở chân núi Thiếu Thất Sơn, Tô Tín đã mang theo đám người Lý Phôi leo lên Thiếu Lâm Tự, sau lưng bọn họ là đám đông võ giả giang hồ, có người của các thế lực lớn, một ít giang hồ phong môi, có cả võ giả tán tu, tất cả đều vì chú ý chuyện hôm nay.

Tô Tín chậm rãi bước trên bậc thang lên núi, phong cảnh Thiếu Thất Sơn cực kỳ tú mỹ, có thể gọi là một mảnh đất báu.

Nhưng lúc này trên người Tô Tín mang theo khí túc sát, khí túc sát hòa vào thiên địa xung quanh, khiến đất báu phong cảnh xinh đẹp này thêm chút sát khí âm trầm, cho người cảm giác gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Nhưng lúc này một ít võ giả Dương Thần cảnh nhìn Tô Tín với ánh mắt giật mình.

Bởi vì hành vi này của Tô Tín thậm chí đã là thông qua lực lượng của mình thay đổi lực lượng xung quanh, tuy hắn không phải Chân Vũ, nhưng về mặt lực lượng hiển nhiên đã là đến gần tồn tại Chân Vũ cảnh.

Đỉnh Thiếu Thất Sơn là một quảng trường phẳng to lớn, chính giữa là sơn môn của Thiếu Lâm Tự.

Nền quảng trường phẳng rậm rạp dấu chân hoặc nông hoặc sâu, tất cả đều là dấu vết đám đệ tử của Thiếu Lâm Tự sáng sớm tập võ ở đây để lại.

Lúc này Huyền Minh đã đứng trước sơn môn, sau lưng hắn còn đứng đông đủ thủ tọa ba đường bốn viện một các của Thiếu Lâm Tự, có trên nghìn đệ tử của Thiếu Lâm Tự.

Đám người thế lực võ lâm thấy phong cách đó thì hút ngụm khí lạnh.

Đã bao nhiêu năm rồi Thiếu Lâm Tự không bày ra rầm rộ như vậy? Bọn họ làm thật ra là cho Tô Tín mặt mũi hay vì kiêng kỵ Tô Tín?

Nhìn thấy Tô Tín tiến lên, Huyền Minh chắp hai tay vào nhau, niệm phật hiệu:

“A di đà phật, Tô thí chủ, đã lâu không gặp.”

Tô Tín đứng trước đài, trên khuôn mặt cứng ngắc nặn ra một nụ cười nói:

“Đúng vậy, lâu không gặp, đám lừa trọc Thiếu Lâm Tự, ta đến mang về muội muội của ta.”

Lời vừa nói ra, những người có mặt thay đổi sắc mặt, người bên Thiếu Lâm Tự thì sắc mặt âm trầm, đen như nhọ nồi.

Tuy rằng Tô Tín thế tới rào rạt, nhưng bọn họ không ngờ hắn sẽ nói ra một câu như vậy.

Trên Thiếu Thất Sơn, ở trước mặt chúng cường giả Thiếu Lâm Tự nói hòa thượng của Thiếu Lâm Tự là lừa trọc, đây là lá gan lớn cỡ nào? Tự tin lớn đến mức nào? Mấy nghìn năm chưa từng phát sinh chuyện như vậy.

Huyền Quảng nóng tính bước ra, lạnh giọng nói:

“Tô Tín! Ngươi tìm cái chết!”

Chương 1856 - Lên Thiếu Lâm (2)

Lên Thiếu Lâm (2)

Huyền Minh vung tay ra hiệu Huyền Quảng lùi xuống, hắn nhìn Tô Tín trầm giọng nói:

“Tô Tín, Thiếu Lâm Tự ta đúng là có thù hận ân oán với ngươi, nhưng Thiếu Lâm Tự ta còn chưa thấp hèn đến nỗi dùng một nữ nhân để trả thù uy hiếp ngươi.”

“Người trên giang hồ đều biết câu không trút họa lên người nhà, Thiếu Lâm Tự ta càng sẽ không làm loại chuyện này, lần này chúng ta mang Tô Hinh Nhi lên Thiếu Lâm Tự, là vì giang hồ! Là vì thiên hạ thương sinh!”

“Tuy ngươi là võ giả Dương Thần cảnh, nhưng còn quá trẻ tuổi, ngươi căn bản không biết đại chiến thượng cổ khủng bố đến mức nào, Yêu tộc mạnh đến cỡ nào! Đó là sự cường đại đủ khiến ngươi cảm giác được tuyệt vọng!”

“Xưa kia tiền bối nhân tộc không dễ đánh xuống giang sơn, nhân tộc ta có thể đi đến hiện tại cũng không dễ dàng, cho nên bất cứ tồn tại nào uy hiếp đến nhân tộc ta đều hẳn là bị trấn áp! Dù cho nó chỉ có một chút xíu khả năng.”

Huyền Minh mạnh mẽ khẳng khái nói đến đây thì dịu giọng xuống:

“Tô Tín, Tô đại nhân, ngươi là trọng thần triều đình, chắc ngươi có thể tra tư liệu trong triều đình biết thảm trạng cuộc chiến thượng cổ xưa kia và Yêu tộc.”

“Cho nên ta hy vọng ngươi lấy đại cục làm trọng, đừng làm những điều vô dụng này, huống hồ Thiếu Lâm Tự cũng không phải muốn giết Tô cô nương, chúng ta chỉ muốn trấn áp Yêu tộc trong đầu của Tô cô nương.”

“Hơn nữa hiện tại thủ tọa Đại Dược Vương viện cũ của Thiếu Lâm Tự ta, Không Đức đại sư đang nghiên cứu phương pháp tách nguyên thần ra, không chừng chẳng bao lâu sau sẽ nghiên cứu ra phương pháp kia, đến lúc đó tự nhiên có thể tách nguyên thần của hai người ra, vậy thì Tô cô nương có thể thuận lợi xuống núi.”

Huyền Minh nói một tràng, nhưng Tô Tín đứng phía đối diện sắc mặt không chút thay đổi.

Hơn nữa cuối cùng trên mặt Tô Tín bỗng lộ ra chút ý cười, ý cười càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành cuồng cười nhạo báng.

Người của Thiếu Lâm Tự sắc mặt âm trầm nhìn Tô Tín đứng đó cuồng cười.

Bọn họ nghe được nhạo báng, miệt thị trong tiếng cười, khiến đệ tử Thiếu Lâm Tự ở đây đều lộ ra một chút vẻ giận dữ.

Thiếu Lâm Tự bọn họ rõ ràng đã giải thích nguyên nhân hậu quả của chuyện này, kết quả Tô Tín nhà ngươi vẫn giữ thái độ đó, rốt cuộc ngươi muốn sao?

Mà lúc này Tô Tín cười cười, hắn còn vỗ tay, bộ dáng rẻ rúng chọc tức Huyền Quảng suýt ra tay.

"Huyền Minh đại sư quả nhiên không hổ là cao tăng thay thế Huyền Khổ phương trượng chấp chưởng Thiếu Lâm Tự nhiều năm, tại hạ bội phục, rất bội phục."

Tô Tín đột nhiên ngước đầu nhìn Huyền Minh, lạnh lùng nói:

"Nhưng mấy thứ ngươi nói đó liên quan gì ta? Đại nghĩa cái gì? Chó chết!"

"Đám lừa trọc Thiếu Lâm Tự các ngươi luôn đáng ghét như vậy, vì đại nghĩa là các ngươi có thể đại biểu ý chí, tư tưởng của những người khác hay sao?"

Tô Tín nhìn Huyền Minh, châm chọc nói:

"Các ngươi làm như vậy quả thực là điển hình tìm đường chết, biết tại sao đến hiện tại các ngươi còn có thể nhảy nhót nói năng ẩu tả ở đây không? Là bởi vì Thiếu Lâm Tự các ngươi có thực lực, là chí tôn võ lâm ngày xưa."

"Nếu các ngươi không có thực lực mà còn lèm bèm nói nhiều ở đây thì đơn thuần là chán sống!"

"Huyền Minh, ta hỏi ngươi câu cuối, Hinh Nhi, rốt cuộc ngươi có giao ra hay không?"

Những người ở đây nghe lời Tô Tín nói đều không kiềm được la một tiếng hay.

Đám người giang hồ từ lâu đã ghét phương thức hành sự của Thiếu Lâm Tự.

Thiếu Lâm Tự luôn giơ lá cờ đại nghĩa để lo chuyện bao đồng, cố tình đám người này có thực lực cực kỳ cường đại, khiến một số người giang hồ vừa ức chế vừa ráng nhịn.

Hiện tại Tô Tín cuối cùng nói ra tiếng lòng của bọn họ, nếu đám hòa thượng Thiếu Lâm Tự không có thực lực mạnh như vậy, e rằng cái đầu trọc của bọn họ đã sớm bị người đánh nổ vô số lần.

Trầm Vô Danh của Thất Hùng Hội đứng ra, lạnh lùng cười:

"Lão hòa thượng Huyền Minh, ngươi nói mấy thứ này Tô đại nhân không nghe, không bằng ngươi niệm một đoạn kinh thử xem có thể nguôi ngoai lửa giận trong lòng Tô đại nhân hay không?"

Chủ của Thiên Hạ Thất Bang cũng đến đây, dù sao trên danh nghĩa thì Tô Tín là minh chủ của bọn họ, tuy rằng bọn họ không thể công khai giúp Tô Tín, nhưng có thể làm như bây giờ, múa mép khua môi, chèn ép Thiếu Lâm Tự.

Huống hồ Thiên Hạ Thất Bang vừa chính vừa tà, đám người Thiếu Lâm Tự hay xía vào chuyện của bọn họ, chẳng qua trước kia Thiên Hạ Thất Bang ráng nhịn, nhưng hiện tại có Tô Tín xung phong, bọn họ hào hứng bỏ đá xuống giếng.

Hơn nữa lần này Tô Hinh Nhi cũng xem như cứu tiểu nhi tử của Trầm Vô Danh, Thẩm Thanh Hồng. Đừng nhìn tính cách của Trầm Vô Danh hơi nuốt hận sẽ trả, nhưng thật ra hắn là loại hào kiệt lùm cỏ giang hồ điển hình, có thù sẽ trả, có ân cũng sẽ không quên đi, những ân oán cũ với Tô Tín đã chấm dứt từ lúc Tô Hinh Nhi cứu nhi tử của hắn, cho nên Trầm Vô Danh là người đầu tiên đứng ra chèn ép Thiếu Lâm Tự.

Có Trầm Vô Danh dẫn đầu, người khác trong Thiên Hạ Thất Bang cũng thi nhau châm chọc mỉa mai.

Kim Cửu Nguyệt của Niên bang cười híp mắt nói:

"Đúng rồi, nghe nói phật pháp của Thiếu Lâm Tự thông thần, ngay cả những ma đạo ác đồ đều có thể bị cảm hóa, không bằng hiện tại cảm hóa Tô đại nhân trước?"

Hàn Thiên Sơn của Bích Huyết Thanh Sơn Đường cười quái dị một tiếng nói:

“Chỉ sợ hiện tại Thiếu Lâm Tự là thẹn trong lòng, cho nên không niệm kinh văn nổi, sợ bị Phật tổ trách tội, ha ha ha!”

Chương 1857 - Cương quyết

Cương quyết

Đám võ giả của Thiếu Lâm Tự bị chèn ép sắc mặt đỏ rực, trên mặt lộ ra tức giận rồi lại không biết làm sao.

Trước mắt là chuyện giữa bọn họ và Tô Tín, đám người này ở một bên xem náo nhiệt bỏ đá xuống giếng, bọn họ cũng không thể thật sự đánh người ta.

Huyền Minh dường như không nghe thấy lời của đám người Trầm Vô Danh, hắn nhìn Tô Tín, lắc đầu nói:

“Ta đã nói, Thiếu Lâm Tự không phải không giao ra Tô cô nương, mà là cần trấn áp nguyên thần Yêu tộc ở trong đầu Tô cô nương.”

“Chỉ cần chúng ta có thể tách nguyên thần Yêu tộc với nguyên thần của Tô cô nương thì sẽ thả Tô cô nương xuống núi ngay!”

Tô Tín không thấy lạ trước thái độ của Thiếu Lâm Tự, nếu chính mình mang theo người lên núi đòi muội muội một tiếng, Thiếu Lâm Tự liền thả người thì mới kỳ lạ.

Thanh Ly đứng sau lưng Tô Tín trong mắt lóe tia sáng kỳ lạ, không quá bắt mắt, những người ở đây tập trung vào Tô Tín và Thiếu Lâm Tự Huyền Minh, ngược lại không có chú ý Thanh Ly như cái đuôi theo hắn.

Lúc này trong một gian mật thất của Thiếu Lâm Tự, Hinh Nhi bị nhốt trong chỗ này, xung quanh toàn bộ đều là trận pháp, mật thất cũng được chế tạo bằng tài liệu đặc biệt, đủ giam cầm võ giả dưới Dung Thần cảnh.

Hinh Nhi không bị đối xử thô bạo, dù sao đúng như Huyền Minh đã nói, Thiếu Lâm Tự chỉ muốn trấn áp nguyên thần của Thanh Ly, chứ không phải bởi vì nàng là muội muội của Tô Tín mà nhằm vào nàng.

Lúc này trong óc của Hinh Nhi, nguyên thần Thanh Ly đang buồn chán trò chuyện với nàng.

Thanh Ly bị phong cấm trên vạn năm, cơ hồ không giao lưu với ai, hiện tại khó khăn lắm mới có một đối tượng nói chuyện, cảm giác rất thích.

"Ta nói này tiểu nha đầu, bây giờ ngươi thấy hối hận chưa? Nếu lúc trước ngươi không lựa chọn dung hợp nguyên thần của ta, phỏng chừng cũng sẽ không biến thành bộ dạng này."

Hinh Nhi lắc đầu nói:

"Đương nhiên không hối hận, nếu lúc trước ta không dung hợp nguyên thần của Thanh Ly tỷ tỷ, phỏng chừng chúng ta đều phải chết ở nơi đó, hiện tại tuy ta bị nhốt trong Thiếu Lâm Tự, nhưng ca ca và sư phụ của ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu ta ra ngoài."

Hinh Nhi vốn gọi Thanh Ly là tiền bối, chẳng qua bị nàng ghét bỏ không tốt nghe, cho nên bắt Hinh Nhi kêu nàng là tỷ tỷ, tuy rằng nàng đã là lão yêu quái một vạn năm, nhưng tính tuổi bên Yêu tộc thì Thanh Ly còn ở tuổi xuân.

Lúc này nghe Hinh Nhi nói như vậy, Thanh Ly thở dài một hơi lắc đầu nói:

"Ngươi hơi tự tin vào ca ca và sư phụ của ngươi rồi."

"Phật tông của nhân tộc các ngươi ở thời kỳ thượng cổ cũng rất khủng bố, Yêu tộc ta đều cực kỳ kiêng kỵ."

"Thiếu Lâm Tự này hẳn là kế thừa nhiều truyền thừa của Phật tông xưa kia, hơi khó giải quyết đấy, ca ca và sư phụ của ngươi thật sự có thể địch lại Thiếu Lâm Tự?"

"Thật ra có một cách tách nguyên thần của ngươi và ta ra, đó là ngươi tu luyện đến Dương Thần cảnh, có thể đạt tới trình độ Dương Thần hiển hóa phá thể thì nguyên thần của chúng ta tự nhiên sẽ tách rời."

"Lúc trước ta vốn định bồi dưỡng ngươi nhiều vào, không ngờ rằng vừa đi ra liền bị trấn áp."

“Mà nói, đã một vạn năm mà đám hòa thượng này vẫn một dây thần kinh, ta phỏng chừng bọn họ sẽ không đồng ý cho ngươi tu luyện đến Dương Thần cảnh.”

Sự tình quá rõ ràng, hiện tại Thiếu Lâm Tự cực kỳ e dè nguyên thần của Thanh Ly, bọn họ không biết thực lực của Hinh Nhi tăng thêm có tạo thành ảnh hưởng gì với nguyên thần của Thanh Ly hay không, cho nên bọn họ tuyệt đối sẽ không đồng ý loại yêu cầu này, ngược lại cuối cùng bọn họ sẽ phế võ công của Hinh Nhi, ném nàng vào trong Trấn Ma tháp để trấn áp.

Hinh Nhi ngước đầu lên, trong mắt lấp lóe tia sáng nói:

“Tuy Thiếu Lâm Tự mạnh, nhưng ta vẫn tin tưởng ca ca và sư phụ của ta sẽ cứu ta ra.”

Thanh Ly bĩu môi, tiểu nha đầu nhân tộc này thiên phú không tệ, mỗi tội hơi ngây thơ, bướng bỉnh.

Thanh Ly lười cãi cọ với Hinh Nhi, nàng qua loa nói:

“Được rồi được rồi, ta tin đấy được chưa, ca ca và sư phụ của ngươi nhất định sẽ cứu …”

Còn chưa nói hết câu, nguyên thần của Thanh Ly bỗng rung lên, thân thể nguyên thần tỏa ra một chút ánh sáng, Hinh Nhi thấy rõ trong đầu của nàng, hình tượng Thanh Ly vốn hơi mơ hồ trở nên càng thêm đầy đặn chân thực hơn.

Biểu cảm của Thanh Ly hơi kỳ lạ, nói:

“Được rồi, vừa rồi ta đã nói sai, ca ca và sư phụ của ngươi hẳn là có thể cứu ngươi ra.”

Nguyên thần của Thanh Ly chia chín phần, nhưng chín luồng nguyên thần không phải cá thể đơn độc, tuy có thể suy nghĩ độc lập nhưng ký ức thì kết nối với nhau.

Bởi vì luồng nguyên thần này quá mức yếu ớt, cho nên nàng hiện tại không bị phong ấn, nhưng mãi không cảm ứng được nguyên thần khác, càng miễn bàn cùng chung ký ức.

Nhưng hiện tại khoảng cách với nguyên thần Thanh Ly theo bên cạnh Tô Tín rút ngắn lại, cho nên nàng có thể chủ động

liên kết ký ức của hai bên, hai luồng nguyên thần đã hình thành một đường trong ký ức, giống như là phân thân của một người vậy.

Thanh Ly không ngờ chính mình trùng hợp như vậy, hai luồng nguyên thần lựa chọn người lại là huynh muội.

Vì vậy bây giờ Thanh Ly biểu cảm quái dị kể rõ sự tình cho Hinh Nhi, nàng cũng cảm thấy rất khó tin, cũng yên lòng nhiều.

Giống như Sở Bất Phàm tin tưởng Mạnh Kinh Tiên, Hinh Nhi đặt niềm tin vào Tô Tín, không liên quan thực lực, đơn tuần là tin tưởng.

Chương 1858 - Cương quyết (2)

Cương quyết (2)

Lúc này bên ngoài Thiếu Lâm Tự, thái độ của Huyền Minh cương quyết, thái độ của Tô Tín cũng cứng rắn, hai bên không nhường nửa bước.

Tô Tín nhìn Huyền Minh, bỗng nhiên nở nụ cười:

“Nói nhiều như vậy, thật ra cuối cùng vẫn phải đánh. Thiếu Lâm Tự không có thực lực thì đừng xía vào chuyện người, nếu ta không có thực lực thì sẽ không mang muội muội của mình về được, đúng chứ?”

“Nếu vậy thì không cần nhiều lời, vừa lúc ta cũng muốn lĩnh giáo một phen thủ đoạn của chư vị cao tăng Thiếu Lâm Tự các ngươi.”

Tô Tín chỉ hướng Huyền Minh, trầm giọng nói:

“Ta nói là tất cả mọi người, bất luận đời chữ Huyền hay đời chữ Không, đều cùng lên đi.”

Tô Tín dứt lời, đám người ở đây xôn xao.

Bọn họ đoán được Tô Tín sẽ ra tay, nhưng không thể ngờ hắn cuồng vọng đến thế, muốn lấy sức của một người một mình đánh với tất cả võ giả Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự.

Tuy Tô Tín kêu cùng nhau lên, nhưng với thể diện của Thiếu Lâm Tự thì không thể nào chơi chiêu đánh hội đồng được.

Tuy không thể đánh hội đồng, nhưng xa luân chiến cũng quá đủ cho Tô Tín ăn hành.

Hiện tại Thiếu Lâm Tự đời chữ Huyền có ba võ giả Dương Thần cảnh Huyền Minh, Huyền Quảng, Huyền Chân, trong đó thực lực của Huyền Minh thì miễn bàn, Huyền Quảng hơi yếu, nhưng thực lực của Huyền Chân thì rất khủng, tuy ít khi ra tay nhưng trong đời chữ Huyền, thực lực của Huyền Chân thậm chí có thể đè đầu Huyền Minh.

Có thể nói Tô Tín đánh với một mình Huyền Chân còn chưa biết thắng thua thế nào, hiện tại hắn còn muốn đấu một mình với người hai thế hệ của Thiếu Lâm Tự, hơn mười võ giả Dương Thần cảnh, mọi người cảm thấy Tô Tín hoặc là phát điên, hoặc là cuồng vọng vô biên.

Tô Tín muốn lấy sức của một người đơn độc đấu với quần hùng Thiếu Lâm Tự khiến đám người có mặt cảm thấy khó tin.

Điều này không phải vì thực lực của Tô Tín yếu, mà là thực lực của Thiếu Lâm Tự bày ra đó, càng mạnh hơn sức cá nhân.

Cùng là Dương Thần cảnh lấy một địch nhiều, ngày xưa Triệu Võ Niên từng làm rồi, nhưng đối thủ của Triệu Võ Niên là ai? Là đám võ giả ở núi tuyết lớn Tây Bắc, không phải võ giả Trung Nguyên khinh thường bọn họ, cùng là Dương Thần cảnh, thực lực của đám người này thật sự quá yếu.

Nếu Tô Tín đụng phải đám võ giả kia thì dư sức một đánh mười mấy người.

Nhưng vấn đề chính bây giờ là bên Thiếu Lâm Tự chỉ bằng vào một mình Huyền Chân đủ để địch lại mười mấy võ giả Dương Thần cảnh núi tuyết lớn, Tô Tín lấy cái gì đấu với Thiếu Lâm Tự?

Nếu như nói hiện tại trong giang hồ có ai làm được điểm này thì phỏng chừng chỉ có một người là xác suất khá cao, đó là Dịch Kiếm Môn Mạnh Kinh Tiên, tồn tại cường đại từng dùng một kiếm tổn hại nặng năm tên võ giả Dương Thần cảnh.

Tuy Tô Tín mạnh nhưng hắn cách cảnh giới của Mạnh Kinh Tiên xa lắc xa lơ.

Nhìn người của Thiếu Lâm Tự, đáy mắt Tô Tín lóe tia sáng lạn.

Hắn thản nhiên nói:

"Nghe nói Thiếu Lâm Tự có Thất Thập Nhị tuyệt kỹ, dù chỉ luyện thành một môn cũng đủ khiếp sợ thiên hạ, vậy thì tốt, hôm nay ta lấy Thất Thập Nhị tuyệt kỹ lĩnh giáo Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự các ngươi, chư vị, ai trong các ngươi lên trước?"

Nghe lời Tô Tín nói, mọi người sửng sốt, dùng Thất Thập Nhị tuyệt kỹ lĩnh giáo Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự?

Tuy bọn họ biết Tô Tín nổi tiếng có nhiều võ kỹ, nhưng dù hắn có nhiều võ kỹ hơn nữa chắc không đủ số bảy mươi hai môn?

Nhưng mọi người đã không kịp suy nghĩ sâu xa, đáy mắt Huyền Chân vụt qua một chút chiến ý, hắn không có hứng thú với ân oán giữa Thiếu Lâm Tự và Tô Tín, tính cách của hắn là thế, hắn còn hơi đồng ý quan điểm của Tô Tín.

Nhưng hiện tại nếu Tô Tín đứng ở phía đối lập Thiếu Lâm Tự, vậy thì Huyền Chân phải ra tay, hơn nữa hắn thật sự rất muốn lĩnh giáo thực lực của Tô Tín.

Nhưng không đợi Huyền Chân ra tay, Huyền Quảng là người đứng ra đầu tiên:

"Chư vị sư huynh, hãy để ta đánh trận chiến đầu tiên."

Trong mắt của Huyền Quảng có sát khí, nhưng không có điên cuồng, có tức giận, nhưng không có nổi giận.

Tô Tín là chấp niệm của Huyền Quảng, hàng nghìn đệ tử Bàn Nhược Sơn Trang chết vì mình cũng là chấp niệm của Huyền Quảng.

Lúc nghiêm trọng nhất, Huyền Quảng thậm chí đều bởi vì chuyện này sản sinh tâm ma, trong đại hội đoạt đao ở Kim

Trướng Hãn Quốc, Huyền Quảng suýt chút bị Tô Tín lợi dụng hoàn toàn hủy tu vi.

Sau đó trở về Thiếu Lâm Tự, Huyền Quảng đi theo thủ tọa Giới Luật Đường đời trước 'Trấn Ma Tôn Giả' Không Ngộ mà tu hành. Với sự trợ giúp của Không Ngộ, bọn họ thế này mới hoàn toàn trấn áp tâm ma, tu vi tiến bộ nhiều.

Tuy Huyền Quảng đã trấn áp tâm ma, nhưng sự thực thì chấp niệm của hắn vẫn còn đó.

Cho nên trận chiến này, tuy Huyền Quảng không biết sau khi thực lực của mình tiến bộ nhiều liệu có thể thắng Tô Tín được hay không, nhưng hắn vẫn muốn đánh với Tô Tín một trận, không vì thứ khác, chỉ vì hoàn toàn chặt đứt chấp niệm trong lòng mình.

Hiển nhiên Huyền Minh và Huyền Chân biết điểm này, bọn họ lùi lại mấy bước, nhường Huyền Quảng ra tay trước.

Cùng lúc đó, chín võ giả Dương Thần cảnh mặc áo tu màu đỏ đứng sau lưng Tây Bắc quân Huyền Minh từ bao giờ, bọn họ là tất cả võ giả Dương Thần cảnh hiện giờ đời chữ Không trong Thiếu Lâm Tự, nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên tất cả tồn tại Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự lộ ra trước mặt mọi người.

Chương 1859 - Thất Thập Nhị tuyệt kỹ

Thất Thập Nhị tuyệt kỹ

Thật ra bọn họ vốn không định lộ mặt, dù sao Tô Tín mạnh đến đâu cũng chỉ là một tiểu bối, bọn họ cho rằng vô luận cứng hay mềm thì nhóm Huyền Minh đều có thể xử lý tốt.

Nhưng hiện tại không chỉ mình Tô Tín, còn có nhiều bang phái võ lâm chờ xem bọn họ diễn kịch, cho nên hiện tại Thiếu Lâm Tự không thể tỏ ra yếu thế, những võ giả đời chữ Không đã ẩn tu đều lộ mặt là để cho đám người võ lâm thấy, Thiếu Lâm Tự hiện tại tuy không phải chí tôn võ lâm thời kỳ mạnh nhất ngày xưa, nhưng cũng không phải ai đều có thể khinh nhục!

Tuy đời chữ Không và đời chữ Huyền trong Thiếu Lâm Tự có chút mâu thuẫn, nhưng trước ích lợi của toàn bộ Thiếu Lâm Tự thì những mâu thuẫn này có thể xem nhẹ, dù sao bọn họ đều là đệ tử của Thiếu Lâm Tự.

Tay Huyền Quảng cầm đao, đó là một thanh giới đao nhuộm máu, tôn lên bộ dáng sát khí đằng đằng của Huyền Quảng trông như một vị sát thần.

Nhưng khí thế quanh người Huyền Quảng vô cùng an nhiên, hai bộ dáng kết hợp với nhau, tuy mâu thuẫn rồi lại hòa hợp đến lạ.

Huyền Quảng chém một nhát đao, thoáng chốc sát khí vô biên ập đến, nhưng quanh thân có phật quang chiếu rọi, tựa như Phật Đà giáng thế.

Đây là Từ Bi Đao trong Thất Thập Nhị tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự, tay cầm giới đao, tâm ôm Bồ Đề, đây là đạo lấy giết ngừng giết!

Đao thế xuyên qua hư không, đao ý nhắm thẳng vào lòng người, Tô Tín không thể không thừa nhận, Huyền Quảng hiện giờ mạnh hơn lúc ở Kim Trướng Hãn Quốc rất nhiều.

Đương nhiên cũng là nhờ thủ tọa Giới Luật Đường đời trước Không Ngộ trong khoảng thời gian này luôn dạy dỗ Huyền Quảng.

Đời chữ Không của Thiếu Lâm Tự không phải tất cả đều là hạng cuồng vọng, ít nhất Không Ngộ đủ tư cách khi làm sư trưởng, bởi vì quy củ của Thiếu Lâm Tự là lúc tráng niên thì giao ra vị trí thủ tọa Giới Luật Đường, hiện tại Không Ngộ hết lòng hết dạ bồi dưỡng Huyền Quảng.

Đương nhiên, ở trong mắt Tô Tín thì dù Huyền Quảng mạnh hơn trước kia nhiều, tiếc rằng vẫn chẳng là gì với hắn.

Tô Tín cũng ra tay, nhưng hắn không rút kiếm, mà là đao, trong tay hắn không cầm đao, lấy bàn tay làm đao, một đao kia chém xuống, phật quang màu vàng tỏa sáng quanh thân Tô Tín, vô cùng thánh khiết, nhưng đao thế của hắn thì tựa như diệt thế, vụt qua đâu là hư không tan vỡ, đao ý tịch diệt kia

không là ma đạo cũng không phải tà đạo, chỉ là tịch diệt thuần túy nhất, tịch diệt của Thiên Đạo luân hồi.

Từ Bi Đao! Tô Tín cũng dùng Từ Bi Đao!

Chẳng qua Từ Bi Đao của Tô Tín thuần túy hơn Từ Bi Đao của Huyền Quảng, đao ý của hắn không chứa chút tình cảm nào, là lực lượng tịch diệt thuần túy nhất, nếu muốn cứu nạn thế gian thì phải tịch diệt thế gian tội ác này!

Tô Tín chém ra Từ Bi Đao, tất cả võ giả Thiếu Lâm Tự thoáng chốc đều nét mặt nghiêm nghị, quanh thân lộ ra khí thế khiến người sợ hãi.

Không ngờ Tô Tín dùng Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự bọn họ, một trong Thất Thập Nhị tuyệt kỹ bất truyền của Thiếu Lâm Tự, Từ Bi Đao!

Mắt thấy một người ngoài sử dụng võ kỹ của tông môn mình đối phó với chính mình mà còn ngay trước mặt mình, tâm trạng của võ giả Thiếu Lâm Tự lúc này là vừa kinh vừa giận, đương nhiên bọn họ cũng tràn ngập thắc mắc, thắc mắc tại sao Tô Tín học được Từ Bi Đao của Thiếu Lâm Tự bọn họ.

Phải biết rằng, trong ba đường bốn viện một các của Thiếu Lâm Tự, tuy Tàng Kinh Các không quản việc nhưng trên thực tế nó là một các kinh khủng nhất Thiếu Lâm Tự.

Trong Tàng Kinh Các có nhiều lão tăng gần hết thọ nguyên dưỡng lão, hoặc nên nói là chờ chết.

Thường ngày đám lão tăng này không có sức mạnh gì, cùng lắm dạy dỗ đệ tử trẻ đến Tàng Kinh Các học tập, nhưng một khi gặp phải ngoại địch, đám lão tăng này tuyệt đối sẽ bộc phát ra lực lượng khiến người tim đập nhanh.

Cho nên nhiều năm qua Tàng Kinh Các của Thiếu Lâm Tự chưa từng bị mất trộm lần nào, vậy Tô Tín học Từ Bi Đao từ đâu?

Giả thiết hắn học từ đệ tử tục gia của Thiếu Lâm Tự cũng không thể nào, những đệ tử tục gia cấp thấp tuy cũng được truyền dạy Thất Thập Nhị tuyệt kỹ, nhưng từ xưa đến nay Thiếu Lâm Tự dạy võ kỹ cho đệ tử là tiến dần từng bước,

những đệ tử tục gia cảnh giới Tiên Thiên chỉ học được một phần tàn chiêu, không phải Thất Thập Nhị tuyệt kỹ hoàn chỉnh.

Đệ tử tục gia được dạy Thất Thập Nhị tuyệt kỹ hoàn chỉnh thì chỉ có tồn tại cấp bậc như Yến Vô Tà, nhưng trên giang hồ, đệ tử tục gia cấp bậc cỡ Yến Vô Tà có thể đếm trên đầu ngón tay, Thiếu Lâm Tự có thể khẳng định, đám đệ tử tục gia này tuyệt đối không tiếp xúc với Tô Tín.

Nhưng loại hết mọi khả năng, vậy Tô Tín rốt cuộc học Từ Bi Đao của Thiếu Lâm Tự bọn họ từ chỗ nào?

Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, Tô Tín trực tiếp đổi một vạn điểm phản phái trị với cửa hàng của hệ thống lấy một phần Thất Thập Nhị tuyệt kỹ, hoặc nên nói là tất cả Thất Thập Nhị tuyệt kỹ mà Cưu Ma Trí biết.

Lần trước Tô Tín rút thăm trúng thưởng từng rút được Cưu Ma Trí, nhưng khi đó Tô Tín cảm giác Thất Thập Nhị tuyệt kỹ giống gân gà, cho nên hắn không lãng phí phản phái trị cho Cưu Ma Trí, kết quả nhận được Tiểu Vô Tướng Công.

Nhưng hiện tại phải đối phó Thiếu Lâm Tự, Thất Thập Nhị tuyệt kỹ thành mắt xích cực kỳ quan trọng trong kế hoạch của Tô Tín, vì thế hắn không chút do dự ném hết hơn năm nghìn điểm phản phái trị mà mình tích lũy được vào đó, đổi một đợt rút thăm trúng thưởng sơ cấp biến thành phản phái trị, gom đủ một vạn điểm phản phái trị, thế này mới đổi Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Cưu Ma Trí.

Chương 1860 - Thất Thập Nhị tuyệt kỹ (2)

Thất Thập Nhị tuyệt kỹ (2)

Thất Thập Nhị tuyệt kỹ vốn cao nhất chỉ có phiên bản tam tinh, nhưng bởi vì Cưu Ma Trí nắm giữ đa số Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự, có ít nhất hơn một nửa, cho nên hệ thống trực tiếp tăng lên một sao, muốn đổi tất cả Thất Thập Nhị tuyệt kỹ trong tay Cưu Ma Trí phải tính theo công pháp loại tứ tinh, tức là một vạn điểm phản phái trị.

Công pháp trong cửa hàng hệ thống quá đắt, cho nên Tô Tín thường chỉ đổi tiêu hao phẩm và đan dược, lần này vì cứu về Hinh Nhi, Tô Tín cũng định hoàn toàn trở mặt với Thiếu Lâm Tự, kế hoạch của hắn đủ khiến đám hòa thượng Thiếu Lâm Tự chửi thề, bỏ ra một vạn điểm phản phái trị không uổng.

Lúc này người của Thiếu Lâm Tự không quan tâm nhiều, bởi vì Tô Tín và Huyền Quảng đã đánh nhau.

Hai luồng đao thế tương tự nhưng đao ý khác nhau va chạm, lực lượng tịch diệt cường đại đánh nát giới đao trong tay Huyền Quảng, trong sân bộc phát ra dao động cực mạnh, đao thế tịch diệt, chân khí tịch diệt, bất cứ tồn tại nào đều bị tịch diệt trước đao kia.

Tô Tín mặt không đổi sắc, liên tục chém ra mấy đao. Huyền Quảng cũng bị bàn tay làm đao trực tiếp ngăn cản, nhưng hai bên dù là đao ý hay lực lượng thì đều thuộc về hai cấp bậc khác nhau, mấy chiêu qua đi, đao thế của Huyền Quảng hoàn toàn tan tác, lực lượng tịch diệt kia thậm chí chấn động toàn bộ Thiếu Thất Sơn phát ra dao động mạnh.

“A di đà phật!”

Chín cao tăng đời chữ Không cùng niệm một tiếng phật hiệu, thế này mới áp chế Tô Tín bộc phát ra lực lượng dao động, cho mọi người thấy rõ lực lượng của hắn bây giờ đến trình độ gì.

Sau khi hấp thu máu của cường giả Chân Vũ cảnh, Tô Tín quả thực không bước vào Chân Vũ, hắn thậm chí không chạm tới ngưỡng cửa Chân Vũ cảnh, nhưng chỉ riêng lực lượng thì trong Dương Thần cảnh ít có ai sánh bằng Tô Tín.

Chưa đầy mười chiêu Huyền Quảng đã bị Tô Tín dồn đến đường cùng, đám người Huyền Minh còn chưa kịp ra tay, thủ tọa Giới Luật Đường đời trước Không Ngộ đã hành động.

Không Ngộ chộp một trảo, nháy mắt phong vân dâng lên, là một trong Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự, Đại Cầm Long Thủ.

"Đến vừa lúc!"

Khóe môi Tô Tín cong lên nụ cười lạnh lùng, cũng dùng Đại Cầm Long Thủ va chạm, trong khoảnh khắc trận gió nổ tung, phát ra từng tiếng nổ vang.

Đám người Thiếu Lâm Tự không dám tin vào mắt của mình, bọn họ vốn cho rằng Tô Tín chỉ biết dùng Từ Bi Đao, nhưng không ngờ rằng hiện tại Tô Tín thế nhưng sử dụng Đại Cầm Long Thủ.

Lúc này trong sân, ánh mắt của Không Ngộ lộ tia nghiêm túc.

Thực lực của Tô Tín vượt xa tưởng tượng của Không Ngộ, cùng là Đại Cầm Long Thủ, Tô Tín sử dụng là Đại Cầm Long Thủ chính tông, nhưng hơi khác với Thiếu Lâm Tự, có phong cách của Tô Tín rõ rệt, tàn nhẫn, thô bạo, hết thảy đều ưu tiên giết hoặc bị thương đối thủ.

Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự tuy cũng là loại kỹ của võ đạo sát phạt, nhưng Thiếu Lâm Tự thờ phụng là dùng võ ngừng chiến tranh, cho nên phải tu phật pháp trước rồi mới luyện võ đạo.

Nhưng chỉ bàn về uy lực thì Đại Cầm Long Thủ có thể nói là cực đoan của Tô Tín hơn Đại Cầm Long Thủ của Không Ngộ một bậc.

Thật ra Tô Tín thi triển Thất Thập Nhị tuyệt kỹ đúng là giống như cảm giác của Không Ngộ, nó là Thất Thập Nhị tuyệt kỹ chính tông, nhưng không có nội công Phật tông đi kèm, Tô

Tín dùng Tiểu Vô tướng Công mô phỏng ra, giống như Cưu Ma Trí ngày xưa vậy.

Nhưng Tô Tín mạnh hơn Cưu Ma Trí ở chỗ lực lượng của hắn mạnh hơn đám người Thiếu Lâm Tự không biết gấp bao nhiêu lần, cùng sử dụng Thất Thập Nhị tuyệt kỹ, dù Tô Tín dùng sức mạnh đè người cũng đủ nghiền nát đối phương.

Giống như bây giờ, hai người song trảo va chạm, mỗi trảo chụp xuống giống như Thiên Bằng quắp rồng, uy thế cường đại khiến người cực kỳ giật mình, đổi võ giả Dương Thần cảnh thực lực yếu hơn một chút đến, e rằng bị trúng một trảo đã bị thương nặng.

Nhưng lúc này trong lòng Không Ngộ vô cùng hoảng sợ, lực lượng hùng hồn truyền đến từ trảo của Tô Tín làm Không Ngộ không ngăn cản được, cương mãnh cương quyết đến tột đỉnh. Phải biết rằng, Không Ngộ là võ giả tu luyện một môn công pháp luyện thể của Thiếu Lâm Tự đến đại thành, kết quả tính riêng sức mạnh cơ thể của hắn không bằng Tô Tín.

Không Ngộ lắc người, ánh sáng vàng tỏa quanh người, đánh ra một đấm, thoáng chốc vô tận thần quang chói lòa.

Đại Quang Minh Quyền!

Tô Tín nhếch mép lạnh lùng, cũng đánh ra một đấm, vẫn như cũ là Đại Quang Minh Quyền!

Trông thấy cảnh này, đám người Thiếu Lâm Tự run rẩy, cuối cùng bọn họ đã hiểu vừa rồi Tô Tín nói dùng Thất Thập Nhị tuyệt kỹ đánh với Thất Thập Nhị tuyệt kỹ là có ý gì, không ngờ Tô Tín thật sự nắm giữ Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự!

Không Ngộ dùng công pháp gì thì Tô Tín dùng công pháp đó, trong tình huống như vậy, trừ Tô Tín thật sự nắm giữ Thất Thập Nhị tuyệt kỹ ra, còn có khả năng nào khác?

Lúc này trong sân, Tô Tín dùng Đại Quang Minh Quyền cứng rắn đỡ Đại Quang Minh Quyền của Không Ngộ, Tô Tín thậm chí dung hợp quyền ý duy ngã độc tôn của Lý Trầm Chu vào đó, ba đấm đánh ra, Đại Quang Minh Quyền cực kỳ cương mãnh đại khí đánh Không Ngộ hộc máu bay ra!

Tô Tín nhìn đám người Thiếu Lâm Tự phía bên kia, cười âm trầm, ngữ khí mang theo trào phúng hỏi:

“Còn có ai?”

Chương 1861 - Nhục nhã

Nhục nhã

Người Thiếu Lâm Tự tức giận đến nỗi toàn thân run run, Tô Tín lấy Thất Thập Nhị tuyệt kỹ thành danh của Thiếu Lâm Tự đánh bại đệ tử Thiếu Lâm Tự, loại hành vi này quả thực là nhục nhã, sỉ nhục rõ ra mặt!

“Ta đến!”

Trong võ giả đời chữ Không, một hòa thượng dáng người cao lớn, mắt trợn tròn đứng ra, người này đúng là ‘Kim Cương Trừng Mắt’ Không Hành lúc trước đi theo Huyền Minh gây sự với Mật tông.

Tuy Không Hành rất khó chịu đám đệ tử tiểu bối đời chữ Huyền chấp chưởng Thiếu Lâm Tự, nhưng trước mắt Thiếu Lâm Tự bọn họ bị Tô Tín nhục nhã như vậy, với tính khí của Không Hành căn bản không kiềm được.

Cho nên chưa đợi nhóm Huyền Minh đồng ý, Không Hành đã vỗ một chưởng, phật quang màu vàng tỏa sáng, Kim Cương Hàng Ma, là Đại Kim Cương Chưởng!

Tô Tín không lùi không né, cũng đánh ra Đại Kim Cương Chưởng, hai chưởng va chạm, bộc phát ra dao động mãnh liệt, tiếng nổ chát chúa chấn động toàn bộ Thiếu Thất Sơn rung rinh.

Đại Kim Cương Chưởng trong Thất Thập Nhị tuyệt kỹ thuộc loại cấp độ thấp, khá đơn giản, uy năng giai đoạn đầu trung bình, ít có đệ tử Thiếu Lâm Tự chịu tu luyện môn công pháp này.

Nhưng Đại Kim Cương Chưởng đại xảo không công, so đấu lực lượng thuần túy nhất của bản thân, phối hợp công pháp luyện thể của Thiếu Lâm Tự thì khi sử dụng uy năng tăng gấp đôi, tuy rằng giản dị vô hoa, nhưng không có điểm yếu để phá.

Tiếc rằng tính riêng lực lượng thì Tô Tín dư sức đập nát Không Hành.

Hai chưởng va chạm, Không Hành thoáng chốc cảm giác sức mạnh to lớn ập đến. Không Ngộ có thể ngăn trở vài đấm của Tô Tín, nhưng Không Hành không thể đỡ nổi một chưởng của Tô Tín!

Phật quang màu vàng quanh thân Không Hành tan tác, sức mạnh cường đại khiến cánh tay phải của hắn trực tiếp biến hình, phát ra xương gãy răng rắc, nặng nề bay ngược ra ngoài.

Sắc mặt Huyền Minh âm trầm, võ giả đời chữ Không rốt cuộc đã già, tuy rằng hiện tại sức chiến đấu vẫn còn, nhưng đa số không ở tuổi tráng niên, không thể bày ra lực lượng thời kỳ đỉnh phong của bọn họ.

Huyền Minh nói nhỏ với Huyền Chân:

“Ta ra tay trước.”

Ba võ giả Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự ra tay, kết quả không chạm tới lằn ranh thực lực của Tô Tín đã bị hắn đánh bại, đối với Thiếu Lâm Tự thì quá nhục nhã.

Võ giả đời chữ Không đã già, để bọn họ đánh tiếp cũng vô nghĩa, càng chọc người khác cười mà thôi.

Cho nên Huyền Minh chuẩn bị chính mình ra tay, trên thực tế ngay cả hắn đều không có nắm chắc tuyệt đối thắng Tô Tín.

Nhưng Thiếu Lâm Tự bọn họ còn có Huyền Chân, thực lực của Huyền Chân tuyệt đối mạnh hơn Huyền Minh, cho nên Huyền Minh đánh trước, mò rõ lằn ranh của Tô Tín, dù hắn không thể thắng Tô Tín nhưng có thể tiêu hao một phần sức mạnh của Tô Tín.

Huyền Chân ngạc nhiên nhìn Huyền Minh, hắn nghe hiểu ẩn ý trong câu nói của Huyền Minh.

Phải biết rằng, Huyền Minh là quyền chủ trì trong Thiếu Lâm Tự, thay thế Huyền Khổ chủ trì Thiếu Lâm Tự, địa vị của Huyền Minh ở trong Thiếu Lâm Tự chỉ đứng sau Huyền Khổ.

Kết quả hiện tại Huyền Minh muốn đi lên làm vật hy sinh, thăm dò sâu cạn của Tô Tín và tiêu hao thực lực của hắn, sơ sẩy một cái thì Huyền Minh sẽ mất hết mặt mũi.

Trong lòng Huyền Chân thật ra hơi khinh thường Huyền Minh, dù sao ở trong lòng hắn, Huyền Khổ ép sư huynh Huyền Đàm tốt với hắn nhất phải rời đi.

Kết quả Huyền Minh giống như Huyền Khổ, không thèm để ý tình cảm huynh đệ ngày xưa, lật đổ tất cả những gì Huyền Đàm đã xây dựng lên, điều này khiến trong lòng Huyền Chân lòng cực kỳ bất bình.

Nhưng hiện tại nhìn thấy Huyền Minh vì cho Huyền Chân cuối cùng có thể thắng Tô Tín mà chủ động đứng ra làm vật hy sinh đi trước thăm dò, Huyền Chân muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng chỉ gật đầu, không nói chuyện.

Huyền Minh mỉm cười với Huyền Chân, sau đó dứt khoát đứng ra.

Thân là thủ tọa của La Hán Đường Thiếu Lâm Tự, cũng là quyền chủ trì Thiếu Lâm Tự, địa vị của Huyền Minh trong Thiếu Lâm Tự tự nhiên là không cần nói nhiều, hiện tại hắn tự mình đứng ra đánh với Tô Tín khiến quần hùng võ lâm ở đây sửng sốt.

Lỡ như Huyền Minh cũng bị thua thì sẽ mất hết mặt mũi, bên Thiếu Lâm Tự rõ ràng có Huyền Chân, tại sao không cho Huyền Chân lên?

Là thủ tọa của La Hán Đường, Huyền Minh vốn nên là một trong những người mạnh nhất trong đám Võ Tăng Đường của Thiếu Lâm Tự, hơn nữa tính khí của hắn không hiền hòa như bây giờ bày ra.

Chẳng qua hắn thân là quyền chủ trì của Thiếu Lâm Tự, hắn cho rằng phải lấy lý niệm của Huyền Khổ làm đầu tiên, vì vậy mà hắn buộc phải làm cái bóng của Huyền Khổ, từ bỏ một số phương thức làm việc của mình, thậm chí thay đổi tính cách, ý nghĩ của chính mình.

Tương tự, mấy năm nay Huyền Minh ít khi ra tay, hắn chỉ xếp hạng hai mươi mấy trên Địa bảng, nhưng ai đều biết thực lực

của Huyền Minh tuyệt đối không chỉ có bấy nhiêu.

Lúc này đối diện Tô Tín, khí thế hơi an nhiên trên người Huyền Minh đã biến mất sạch, thay vào đó là chiến ý ngút trời.

Bước ra một bước, quanh người Huyền Minh tỏa ánh sáng vàng, nhưng khi ra tay thì quyền pháp khiến người cảm giác cực kỳ quái dị, đó là quyền pháp cơ bản của Thiếu Lâm Tự, La Hán Quyền.

Phải biết rằng, môn quyền pháp này cho đệ tử Hậu Thiên của Thiếu Lâm Tự học vỡ lòng, một số võ giả Hậu Thiên đại viên mãn sẽ không dùng loại võ kỹ này nữa, kết quả bị tồn tại Dương Thần cảnh đỉnh phong như Huyền Minh công khai sử dụng, loại cảm giác này cực kỳ quái dị.

Chương 1862 - Nhục nhã (2)

Nhục nhã (2)

Nhưng Huyền Minh là người dùng La Hán Quyền, thoạt nhìn bình thường nhưng nó bộc phát ra uy năng khác biệt, La Hán Phục Hổ, Kim Cương Hàng Ma, hết thảy đều có vẻ hùng hồn vĩ đại.

Tô Tín nheo mắt, thực lực của Huyền Minh bây giờ mạnh hơn lúc đánh nhau với võ giả Dương Thần cảnh của Mật tông lúc ở Thịnh Kinh thành.

Lúc trước Huyền Minh đánh với Vô Tịnh Ý Thượng Sư của Mật tông, cho dù Vô Tịnh Ý Thượng Sư đã liều mạng nhưng vẫn bị Huyền Minh nghiền nát, cho nên trong trận chiến cũ đó không thể nhìn ra sâu cạn của Huyền Minh.

Bây giờ vừa giao thủ, Tô Tín liền cảm giác được thực lực của Huyền Minh tuyệt đối không thua kém tồn tại cấp bậc như Lâm Tông Việt của Đại Chu.

Quanh người Tô Tín cũng tỏa ánh sáng vàng chói lòa, Kim Cương Bất Hoại Thần Công bị hắn thi triển đến cực độ, cũng sử dụng một bộ La Hán Quyền, quyền cước va chạm với Huyền Minh, phát ra từng tiếng chân khí nổ lớn. Khi hai bên

giao thủ thì hư không bốn phía nổ tung, chớp mắt quảng trường phía trước Thiếu Lâm Tự một mảnh lộn xộn.

Đám võ giả Dương Thần cảnh Thiếu Lâm Tự đời chữ Không ở đây thấy thế đành phải tụng phật hiệu, quảng trường trước Thiếu Lâm Tự tỏa ra phật quang màu vàng, có ánh sáng trận pháp thêm vào, dư ba chiến đấu của hai người mới không phá sập toàn bộ Thiếu Lâm Tự.

Phải biết rằng, làm tồn tại truyền thừa trên vạn năm, toàn bộ Thiếu Lâm Tự che kín trận pháp, Thiếu Thất Sơn cũng đầy trận pháp, chẳng qua lúc bình thường không mở ra.

Tô Tín và Huyền Minh ban đầu dường như ngang tài ngang sức, nhưng lúc này bỗng nhiên có người nói:

“Huyền Minh sắp không kiên trì nổi.”

Mọi người nhìn lại, người nói chuyện vóc dáng cao lớn, mặt đầy râu quai nón, mặc một bộ quan phục của Lục Phiến Môn, rõ ràng là tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Thiết Chiến.

Mọi người không bất ngờ khi Thiết Chiến đến đây, dù sao Tô Tín và Thiết gia Lục Phiến Môn có quan hệ thân thiết.

Mọi người chỉ thắc mắc là tại sao chỉ có một mình Thiết Chiến đến, bên triều đình không phải một cường giả Chân Vũ cảnh đến góp mặt.

Phải biết rằng, với địa vị của Tô Tín trong triều đình, triều đình Đại Chu phái Tiết Chấn Nhạc hoặc là Triệu Võ Niên đến cũng được, kết quả hiện tại chỉ có một mình Thiết Chiến tới, đây là chuyện rất đáng để suy tư.

Tuy mọi người cảm giác quan hệ giữa Tô Tín và triều đình có chút kỳ lạ, nhưng bọn họ chỉ thầm ghi nhớ, không hỏi nhiều.

Trước mắt bọn họ chú ý nhất là tình hình cuộc chiến giữa Tô Tín và Huyền Minh.

Dường như đúng với lời của Thiết Chiến, chiến đấu của Tô Tín và Huyền Minh từ ban đầu ngang tài ngang sức diễn biến thành Tô Tín bắt đầu áp chế Huyền Minh.

Hai bên đều dùng La Hán Quyền, chẳng qua La Hán Quyền của Huyền Minh là hắn chìm đắm trong bộ quyền pháp này trên trăm năm, không ngừng diễn biến nó đến hiện tại.

Tô Tín thì dùng Tiểu Vô Tướng Công mô phỏng ra La Hán Quyền, nhưng chỉ được hình chứ không được ý. Hiện tại Tô Tín có thể áp chế Huyền Minh là nhờ dung hợp Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ vào La Hán Quyền, biến thành một bộ đấu chiến bí pháp, nói là La Hán Quyền áp chế Huyền Minh, chẳng bằng nói là Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ áp chế Huyền Minh.

Lúc này Huyền Minh mặt không đổi sắc, hắn trực tiếp hóa quyền thành chưởng, đánh ra Đại Kim Cương Chưởng, sức mạnh cường đại trực tiếp nghiền nát hết thảy, nháy mắt phật quang chiếu rọi, một chưởng dường như che kín trời.

Tô Tín lạnh lùng cười, cũng vỗ Đại Kim Cương Chưởng, hai chưởng va chạm, Tô Tín lui về phía sau nửa bước, Huyền Minh thì lùi một bước rưỡi.

Nhưng phật quang tỏa sáng quanh thân Huyền Minh, tay trái chỉ một cái, vô hình vô sắc, là Vô Tướng Kiếp Chỉ, tay phải như khóm hoa nở, vô số chỉ kình bắn ra, đây là Đa La Diệp Chỉ.

Tô Tín híp mắt, giờ mới là thực lực thật sự của Huyền Minh.

Tuy Thiếu Lâm Tự có Thất Thập Nhị tuyệt kỹ, nhưng thật ra đa số người chỉ tu luyện một, hai chiêu, cái khác là tu thêm.

Huyền Minh thì khác, hắn thậm chí nắm giữ hơn phân nửa Thất Thập Nhị tuyệt kỹ, mỗi chiêu đều nắm giữ cực kỳ tinh thâm, thậm chí có thể dung hợp quán thông, giống như hiện tại, cùng lúc sử dụng hai loại chỉ pháp khác nhau.

Sắc mặt Tô Tín không thay đổi, cũng hai tay Vô Tướng Kiếp Chỉ cộng thêm Đa La Diệp Chỉ chỉ ra, uy năng không kém hơn Huyền Minh, thậm chí có chút vợt trội.

Phải biết rằng, trên giang hồ, bàn về chỉ pháp thì Tô Tín mới là nhân vật cấp bậc tông sư thật sự, dù hắn quen thuộc hai môn chỉ pháp này của Thiếu Lâm Tự cỡ năm phần trăm, bằng vào thực lực của bản thân Tô Tín cộng thêm uy năng kỳ dị của

Tiểu Vô Tướng Công, tạo nghệ chỉ pháp của Tô Tín, hai môn chỉ pháp này ở trong tay Tô Tín càng mạnh hơn Huyền Minh là chuyện rất bình thường.

Huyền Minh không lùi ngược lại tiến lên, Ma Kha Chỉ, Đại Vô Định Chỉ, Nhân Đà La Trảo, Đại Vi Đà Xử, Bàn Nhược Chưởng …

Hơn mười loại võ kỹ bị Huyền Minh vận dụng, trong khoảnh khắc giống cơn mưa như trút nước đổ ập xuống Tô Tín.

Thật ra chỉ bàn về uy năng của Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự thì chỉ cỡ lớp giữa trên giang hồ, Thất Thập Nhị tuyệt kỹ mạnh ở chỗ khả năng vô hạn.

Ví dụ phương trượng Thiếu Lâm Tự đời trước Huyền Đàm, vị này diễn biến một thức Niêm Hoa Chỉ thoạt nhìn tầm thường thành Phật Vận Niêm Hoa Ấn uy thế kinh thiên.

Huyền Minh hiện tại không đến trình độ cỡ như Huyền Đàm, nhưng hắn tu luyện mỗi chiêu Thất Thập Nhị tuyệt kỹ đến cực độ của bản thân, uy năng dũng mãnh lạ thường, hạng phàm tục không thể nào ngăn cản.

Chương 1863 - Cạm bẫy

Cạm bẫy

Tạo nghệ Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Tô Tín tự nhiên không thể nào sánh bằng Huyền Minh, nhưng hắn dựa vào nội tình và thực lực thâm hậu của bản thân sử dụng thực lực tương tự va chạm với Huyền Minh, thậm chí ngay cả trình tự đều là giống y như đúc, hai bên không kém một ly!

Đám võ giả của Thiếu Lâm Tự im lặng, hiện tại bọn họ đã có thể xác định, Tô Tín quả thực là nắm giữ Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự bọn họ, rất có thể được trọn bộ.

Huyền Minh dùng cái gì thì Tô Tín dùng cái đó, rõ ràng Tô Tín cố ý làm như vậy để nhục nhã Thiếu Lâm Tự.

Nhưng bọn họ cũng không có biện pháp, trừ phi có thể chính diện đánh bại Tô Tín, nếu không thì bọn họ cũng không cách nào tẩy rửa sỉ nhục này.

Lúc này một giọng nói chất chứa trêu tức chợt vang lên:

“Chậc chậc, đám hòa thượng của Thiếu Lâm Tự có tiến bộ, bị một người ngoài dùng võ công của mình đánh thành như vậy.”

“Không lẽ Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự các ngươi bán sỉ? Được vài đồng? Hay là bán cho bần đạo một bộ, để xem sau khi bần đạo tu luyện phải chăng cũng mạnh hơn các ngươi.”

Mọi người quay đầu xem qua, không ngờ người đến là một đạo nhân trung niên mặc áo mây, khí chất hơi tiên phong đạo cốt.

Nhưng lúc này đạo nhân trung niên cười ác liệt nhìn đám người Thiếu Lâm Tự, phá tan khí chất tiên phong đạo cốt vốn có.

Người này đúng là đại lý chưởng giáo của Tạo Hóa Đạo Môn, Cửu Hoa Đạo Quân Trương Bá Đoan.

Trước đó Thiếu Lâm Tự luôn cho rằng người của Tạo Hóa Đạo Môn không đến, nhưng đợi đến phút then chốt, kẻ thù cũ của Thiếu Lâm Tự, Tạo Hóa Đạo Môn vẫn xuất hiện.

Chẳng qua đối diện người giang hồ khác trào phúng có lẽ Thiếu Lâm Tự sẽ tức giận, nhưng bị Trương Bá Đoan mỉa mai thì bọn họ chỉ trừng mặt, không nói gì thêm.

Dù sao hai phái đạo phật đã có thù lớn không chết không ngừng, châm chọc nhau mấy câu là chuyện thường, thậm chí hai bên đều đã thói quen.

Lúc này trong sân, Huyền Minh vẫn cùng Tô Tín đánh nhau bằng Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự.

Kỳ dị nhất là hai bên va chạm hơn mười chiêu, trong đó không có chiêu nào lặp lại, khiến mọi người nhìn hoa mắt.

Nhưng ngay lúc này, trong mắt Tô Tín lóe tia sáng quỷ bí, hắn bỗng nhiên mở miệng, sóng âm hùng hồn bộc phát ra, tiếng rống lớn trong không gian yên tĩnh còn hơn tiếng sấm nổ, đúng là Sư Tử Hống của Thiếu Lâm Tự.

Thức Sư Tử Hống bất ngờ này làm Huyền Minh ngây ra.

Phải biết rằng, trước đó Tô Tín đánh với đám người Không Ngộ hay đánh với Huyền Minh, Tô Tín đều chờ đối phương ra chiêu trước rồi hắn dùng chiêu số tương tự đối địch, dùng loại thủ đoạn này đạt đến hiệu quả nhục nhã Thiếu Lâm Tự.

Cho nên hiện tại Huyền Minh hình thành một phản ứng bản năng là sau khi hắn ra tay, Tô Tín nhất định sẽ dùng chiêu thức tương tự đánh trả, hắn không thể ngờ lần này Tô Tín bỗng đổi chiêu, dùng Sư Tử Hống đánh cho Huyền Minh không kịp ứng đối.

Binh bất yếm trá, theo ban đầu đánh với Huyền Quảng thì Tô Tín đã bố cục, mãi đến hiện tại mới dùng, thủ đoạn tàn nhẫn trong chiến đấu này khiến đám người ở đây không kiềm được cực kỳ giật mình, không nói thứ khác, thiên phú chiến đấu của Tô Tín quả thực hiếm ai sánh bằng.

Lúc này Huyền Minh bị Sư Tử Hống của Tô Tín chấn động đến mức khí huyết toàn thân cuồn cuộn, thậm chí ngay cả nguyên thần đau đớn, khiến đầu óc của Huyền Minh rơi vào một mảnh trống rỗng.

Võ giả quyết chiến thường trong khoảnh khắc liền có thể phân ra thắng thua, càng miễn bàn hiện tại Huyền Minh mất tập trung giây lát.

Tô Tín trực tiếp đánh ra một đấm, nháy mắt ánh sáng nở rộ, Hàn Ma Tru Tà, Đại Quang Minh Quyền!

Nhưng lần này Đại Quang Minh Quyền của Thiếu Lâm Tự không phải dùng lên người đám ma đạo hung đồ mà là bản thân họ, khá mỉa mai.

Với lực lượng hiện tại của Tô Tín, dù cơ thể Huyền Minh dũng mãnh cũng bị đánh phun ra một ngụm máu tươi, vang một chuỗi tiếng xương gãy, thân hình bay ngược ra sau.

Lúc này Huyền Minh tụng phật hiệu, người tỏa ánh sáng vàng, miễn cưỡng đứng thẳng người, nhưng ngực vẫn hõm vào hố to, không đến mức quá chật vật.

Đám người ở đây đều thấy ra, lần này Huyền Minh thua, chẳng qua bị thua hơi oan từ lúc ban đầu đã bị Tô Tín tính toán, tính toán cực kỳ thê thảm.

Đương nhiên Tô Tín bỗng nhiên biến chiêu ra tay làm đám người bất ngờ, bao gồm cấp bậc như Thiết Chiến, Trương Bá Đoan cũng không ngờ Tô Tín bỗng nhiên làm như vậy.

Bọn họ đinh ninh lúc này Tô Tín thù Thiếu Lâm Tự sâu nặng, trước đó người của Thiếu Lâm Tự dùng chiêu số gì thì hắn dùng chiêu số đó, phương thức vũ nhục Thiếu Lâm Tự kiểu này rất phù hợp tính cách của Tô Tín.

Nhưng vào phút then chốt Tô Tín bỗng nhiên biến chiêu, loại phản ứng bản năng này trừ phi là người chưa xem chiến đấu lúc đầu của Tô Tín thì sẽ có ý thức cảnh giác, đám người xem từ trận chiến đầu tiên như bọn họ hồ đều hình thành một loại tiềm thức, quả thực khó lòng phòng bị.

Nhìn Huyền Minh hộc máu, Trương Bá Đoan châm chọc:

“Lừa trọc Huyền Minh, xem ra nhiều năm như vậy ngươi cũng không tiến bộ bao nhiêu, bị người đánh ra nông nỗi này.”

Mặt Huyền Minh không đổi sắc, lau vết máu bên môi, thản nhiên nói:

“Trương Bá Đoan, không cần múa mép khua môi, cùng lắm thì chờ ta lành vết thương, hai chúng ta lại thách đấu một trận, ngươi dám đồng ý không?”

Trương Bá Đoan cười nhạt một tiếng nói:

“Có gì không dám?”

Chương 1864 - Cạm bẫy (2)

Cạm bẫy (2)

Những người ở đây sắc mặt quái dị, hai người này la cho dữ vô nhưng chỉ cãi nhau bằng miệng, bọn họ biết Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn không dễ đánh nhau.

Lúc xưa khi Thiếu Lâm Tự yếu nhất mà Tạo Hóa Đạo Môn không động Thiếu Lâm Tự được, bây giờ qua mấy chục năm, Thiếu Lâm Tự trải qua Huyền Đàm phát triển mạnh dạn, lại trải qua Huyền Khổ cẩn thận trông giữ, Thiếu Lâm Tự hiện tại mạnh hơn lúc xưa nhiều, nếu hai bên lại khai chiến thì sẽ thành đại chiến đạo phật đời mới, cho nên hiện tại Thiếu Lâm

Tự và Tạo Hóa Đạo Môn hoàn toàn kiềm chế, có thể đánh nhau, nhưng không thể đánh hăng máu.

Huyền Minh đáp trả Trương Bá Đoan một câu xong không nói nữa, hắn đã thua, tiếp theo bên Thiếu Lâm Tự nhờ vào Huyền Chân.

Nói thật lòng, Huyền Minh thua hơi oan, nhưng việc này cũng khiến hắn có chút áy náy, bởi vì hắn cũng không có tiêu hao nhiều lực lượng của Tô Tín, cũng chưa thể thăm dò lằn ranh thực lực của Tô Tín, tất cả chỉ có thể dựa vào bản thân Huyền Chân.

Giảng Kinh Đường xưa này là tồn tại khiến người kiêng kỵ nhất trong ba đường bốn viện một các của Thiếu Lâm Tự, bởi vì người của Giảng Kinh Đường đều là kẻ điên.

Thậm chí có người nói đệ tử Thiếu Lâm Tự Giảng Kinh Đường ác còn hơn ma đạo hung đồn, người của Giảng Kinh Đường từ xưa đến nay chưa từng phủ nhận điểm này.

Thậm chí có một đời thủ tọa Giảng Kinh Đường công khai nói thế này:

“Giảng Kinh Đường vốn chuyên chuẩn bị để đối phó đám ma đạo hung đồ, nếu không ác hơn bọn họ thì sao có thể bắt giữ bọn họ?”

Cho nên những năm gần đây, một số phương thức làm việc của Giảng Kinh Đường hay bị người giang hồ lên án, nhưng bọn họ cũng vẫn làm theo ý mình.

Huyền Chân cũng là kẻ điên, còn là kẻ điên cực kỳ nguy hiểm, lúc trước trong Thiếu Lâm Tự chỉ có một mình Huyền Đàm mới có thể áp chế hắn, mà hiện tại Huyền Đàm rời đi Thiếu Lâm Tự, Huyền Chân hoàn toàn thành kẻ điên. Đôi khi Thiếu Lâm Tự xảy ra chút chuyện, Huyền Khổ thà phái Huyền Minh hoặc Huyền Quảng thực lực hơi yếu đi chứ không muốn phái Huyền Chân đi, Huyền Khổ lo lắng Huyền Chân không kiêng kỵ cái gì, làm lớn chuyện hơn.

Huyền Chân chậm rãi bước ra, bề ngoài của hắn trẻ tuổi anh tuấn, trên người toát ra khí chất lười nhác phụ trợ hắn không giống hòa thượng, càng giống lãng tử giang hồ.

Nhìn Tô Tín, Huyền Chân nói một câu khiến người Thiếu Lâm Tự sắc mặt cực kỳ khó xem.

“Nói thật lòng, ta kỳ thực rất công nhận quan điểm của ngươi, gì mà Yêu tộc họa loạn thiên hạ, một Yêu tộc không có yêu thân thì có thể nhấc lên sóng gió gì?”

“Huống hồ cho dù nàng thật sự có thể mê hoặc thiên hạ thì liên quan gì đến Thiếu Lâm Tự chúng ta? Thiên hạ này không phải của Thiếu Lâm Tự chúng ta, trên giang hồ có nhiều kẻ ngốc như vậy, chết bớt không tốt hơn sao?”

Người bên Thiếu Lâm Tự sắc mặt trầm như nước, đặc biệt là đám võ giả đời chữ Không.

Bọn họ thừa nhận thiên phú và thực lực của Huyền Chân rất mạnh, bàn về khiến người mắt sáng thì Huyền Chân ở trong Thiếu Lâm Tự chỉ đứng sau Huyền Đàm.

Vấn đề ở chỗ Huyền Chân không nghe theo khống chế, nhìn mấy lời hắn vừa nói xem, có giống cao tăng Phật Môn không? Quả thực là bôi đen Thiếu Lâm Tự!

Tiếc rằng những người khác trong Thiếu Lâm Tự không đáng tin cậy, chỉ có thể dựa vào một mình Huyền Chân giải quyết Tô Tín.

Tô Tín mỉm cười nói với Huyền Chân:

“Nếu vậy thì ngươi ở lại Thiếu Lâm Tự làm gì? Chẳng bằng phản ra Thiếu Lâm Tự, đỡ khỏi phải ở trong Thiếu Lâm Tự bị gò bó.”

Huyền Chân lắc đầu, nói:

“Không làm được, dù sao là Thiếu Lâm nuôi ta một đời, tuy ta gai mắt những người này luôn rước lấy phiền phức, nhưng hiện tại phải lau mông cho bọn họ.”

“Cho nên hôm nay đành xin lỗi, nếu ta đánh chết ngươi thì coi như ngươi xui, tuy rằng ta rất thưởng thức ngươi, nhưng ta sẽ không nhẹ tay.”

Huyền Chân mới ôn tồn nói chuyện với Tô Tín, trong khoảnh khắc khí thế trên người trở nên hung dữ vô cùng, hắn lắc

người, chớp mắt đến trước mặt Tô Tín, quanh thân tỏa ánh sáng lưu ly rực rỡ, đánh ra Đại Quang Minh Quyền, hai loại ánh sáng hòa vào nhau chiếu sáng cực kỳ xinh đẹp.

Tô Tín cũng dùng Đại Quang Minh Quyền đối địch, nhưng khi song quyền va chạm, Tô Tín cảm giác sức mạnh lớn ập đến, đối thủ của hắn không giống như cơ thể con người, cứng rắn còn hơn sắt thép.

Một đấm đánh ra, Tô Tín và Huyền Chân cùng lùi một bước.

Đám võ giả Thiếu Lâm Tự trong mắt lóe tia sáng vui mừng, nhiều võ giả Thiếu Lâm Tự đánh với Tô Tín, Huyền Chân là người duy nhất có thể ngang sức ngang tài về mặt lực lượng với Tô Tín.

Kim Cương Tịnh Thể Lưu Ly Quyết có thể nói là cược đoan của công pháp luyện thể, trong lịch sử, người có thể tu luyện môn công pháp gần như biến thái này đến đại thành thưa thớt đến nỗi có thể đếm trên đầu ngón tay.

Huyền Chân có thể tu luyện Kim Cương Tịnh Thể Lưu Ly Quyết đến mức độ này, không nói thứ khác, sức mạnh ý chí của hắn tuyệt đối dũng mãnh kinh người.

Tô Tín lắc người, bỗng vươn ra Đại Cầm Long Thủ, chân khí vuốt rồng to lớn như muốn xé rách thiên địa, trực tiếp chộp về phía Huyền Chân.

Tô Tín đã dùng kế sách cũ, cho nên hiện tại Tô Tín tự nhiên là không cần giống lúc trước đối phương dùng võ kỹ gì thì sẽ dùng võ kỹ đó đối địch.

Cùng một chiêu số mà áp dụng lần thứ hai, trừ có thể đạt đến hiệu quả nhục nhã Thiếu Lâm Tự ra, còn lại là tự cột chân mình.

Chương 1865 - Huyền Chân

Huyền Chân

Quanh thân Huyền Chân tỏa ánh sáng thần chói lòa, hai tay kết ấn, hóa thành Vi Đà Xử nặng nề đập xuống, thế lớn lực nặng, hư không bốn phía bị một xử đè vỡ ra từng tấc.

Kim Cương Vi Đà, Diệt Thế Hàng Ma!

Một thức Đại Vi Đà Xử bị Huyền Chân thi triển đến mức choáng ngợp, thế lớn lực nặng, có thể nói là cực độ mà võ kỹ cương mãnh có thể đạt tới.

Phật quang màu vàng tỏa sáng quanh người Tô Tín, Thiên Diệp Như Lai Chưởng liên tiếp đánh ra, mỗi một chưởng rơi xuống đều có uy lực kinh thiên, chưởng lực che kín trời, cũng cương mãnh tột độ.

Tô Tín và Huyền Chân đều là nhân vật phát huy võ đạo cương mãnh đến mức tận cùng, hai bên đều sử dụng mấy môn dũng mãnh nhất trong Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự.

Mỗi một thức quyền cước va chạm khiến người nhìn tim đập chân run, đổi thành là bọn họ, phỏng chừng đi lên không đỡ nổi mười chiêu đã bị hai vị cứng rắn đập nát.

Lúc này, Huyền Chân càng đánh trên mặt càng lộ rõ hưng phấn và chiến ý, lâu lắm rồi hắn không gặp đối thủ ngang tay như vậy.

“Ha ha! Sảng khoái!”

Ánh sáng lưu ly tỏa quanh người Huyền Chân, thân hình của hắn cho cảm quan gần như trong suốt.

Thật ra về độ cứng thân thể thì Tô Tín yếu hơn Huyền Chân một bậc, Kim Cương Tịnh Thể Lưu Ly Quyết tu luyện ra thân thể quá mức biến thái, hoặc nên nói đó không phải thân thể, mà là toàn bộ kim cương lưu ly, thậm chí không còn cảm giác đau.

Chiến đến mức tận cùng, khi Huyền Chân ra tay thì hoàn toàn không phòng ngự, dùng cách đánh lấy thương đổi thương với Tô Tín, một chuỗi công kích dồn dập làm sắc mặt của Tô Tín hơi tái nhợt.

Nhìn thấy Tô Tín lần đầu tiên bị áp chế, đám võ giả bên Thiếu Lâm Tự mơ hồ lộ ra vẻ hưng phấn.

Nhìn bộ dạng đó của người Thiếu Lâm Tự, Trương Bá Đoan nhếch mép châm chọc.

Thiếu Lâm Tự càng lúc càng thụt lùi, Huyền Chân hơi chiếm ưu thế mà đám người này đã bắt đầu đắc ý vênh váo rồi.

Phải biết rằng, trước đó Tô Tín liên tục đánh thắng mấy võ giả Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự, trong đó có quyền trụ trị Thiếu Lâm Tự của bọn họ, Huyền Minh.

Đánh với nhiều người như vậy, dù Tô Tín không bị thương thì chắc chắn cũng tiêu hao nhiều chân khí, bây giờ đấu cứng với Huyền Chân, bị khắc chế một ít cũng là chuyện rất bình thường, mệt đám người Thiếu Lâm Tự còn vì vậy mà đắc ý.

Huyền Chân tay trái Đại Vi Đà Xử, tay phải Đại Quang Minh Quyền, sử dụng cùng lúc hai thức võ kỹ cực kỳ cương mãnh, nhưng hắn không phòng ngự chút nào, muốn lấy thương đổi thương.

Tô Tín nheo mắt, Phi Huyết Kiếm xuất hiện trong tay hắn.

Đánh nhau lâu như vậy, lần đầu tiên Tô Tín sử dụng Phi Huyết Kiếm của mình.

Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự cộng thêm Tiểu Vô Tướng Công tuy mạnh nhưng sức mạnh thật sự của Tô Tín nằm ở võ đạo, kiếm đạo của hắn!

Kiếm ra vệt máu hiện, A Tỳ Địa Ngục vô biên chớp mắt bao phủ Huyền Chân.

Đại Vi Đà Xử và Đại Quang Minh Quyền của Huyền Chân khoảnh khắc tỏa phật quang rực rỡ, đánh nát A Tỳ Địa Ngục vô cùng tà dị, nhưng ánh kiếm màu máu mang theo sát khí xẹt qua ngực của hắn, để lại một vết kiếm dữ tợn trên lồng ngực.

Huyền Chân lần đầu tiên thụt lùi, hắn nhìn vết thương trên ngực mình, tuy rằng nghiêm trọng, nhưng kỳ dị là không ứa chút máu nào, thậm chí miệng vết thương lộ ra ánh sáng vàng lưu ly.

Một số đệ tử trẻ Thiếu Lâm Tự thấy cảnh này không kiềm được giận dữ quát:

“Vô sỉ! Ngươi đã nói chỉ dùng Thất Thập Nhị tuyệt kỹ đối địch với Thiếu Lâm Tự ta!”

Huyền Minh đen mặt, quát chói tai:

“Ngậm miệng!”

Người giang hồ nhóm Trương Bá Đoan thấy cảnh này, lần lượt âm thầm lắc đầu, nhủ thầm ngớ ngẩn.

Chất lượng đệ tử trẻ của Thiếu Lâm Tự quá kém, nói được lời như vậy.

Phải biết rằng, Tô Tín dùng Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự đánh với võ giả Thiếu Lâm Tự, còn đánh bại đối phương vốn đã là nhục nhã.

Cùng một võ kỹ, vào tay người Thiếu Lâm Tự các ngươi mà không mạnh bằng người ngoài như ta, đây không phải là vũ nhục thì là cái gì?

Hơn nữa vừa rồi Tô Tín dùng võ kỹ của mình tổn thương Huyền Chân, điều này có ý nghĩa như thế nào? Ý vị võ kỹ của Tô Tín mạnh hơn võ kỹ của Thiếu Lâm Tự các ngươi, kết quả ngươi còn ở đây chỉ trích đối phương không dùng võ kỹ của Thiếu Lâm Tự các ngươi đối địch là không đúng, ngại Tô Tín nhục nhã chưa đủ sao? Đây không phải là ngớ ngẩn thì là cái gì?

Huyền Chân ở trong sân dường như không nghe thấy những lời đó, hắn sờ vết thương của mình, khóe môi cong lên nói:

“Lâu rồi không ai có thể khiến ta bị thương, nhưng vẫn không cảm giác đau.”

Nụ cười trên mặt Huyền Chân càng lúc càng lớn, chiến ý hơi hung dữ quanh thân biến mất, thay thế là phật vận thiền ý, phụ trợ Huyền Chân không giống hòa thượng mà như cao tăng đắc đạo.

Hai tay Huyền Chân kết ấn, giống như Già Diệp Tôn Giả cầm hoa cười, một chỉ điểm ra, không gian bốn phía phát ra chấn động, từng lớp sóng gợn xuất hiện, sức mạnh cường đại chấn động hư không, trong an nhiên mang theo đại hoảng sợ vô biên!

Phật Vận Niêm Hoa Ấn!

Tuyệt kỹ danh chấn giang hồ của phương trượng Thiếu Lâm Tự đời trước, 'Già Diệp Tôn Giả' Huyền Đàm, Phật Vận Niêm Hoa Ấn!

Trước khi Huyền Đàm rời khỏi Thiếu Lâm Tự đã để lại Phật Vận Niêm Hoa Ấn.

Một thân tu vi của Huyền Đàm đều đến từ Thiếu Lâm Tự, bao gồm Phật Vận Niêm Hoa Ấn cũng đến từ Niêm Hoa Chỉ trong Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự, cho nên môn võ công này tự nhiên cũng thuộc về Thiếu Lâm.

Chương 1866 - Huyền Chân (2)

Huyền Chân (2)

Chẳng qua cường giả Chân Vũ cảnh lĩnh ngộ ra chí cường sát chiêu thì khủng bố cỡ nào? Ít nhất trong Thiếu Lâm Tự, dù là võ giả Dương Thần cảnh như đám Huyền Minh cũng không thể tu luyện Phật Vận Niêm Hoa Ấn đến trình độ nhập môn, cho dù bọn họ sử dụng cũng chỉ có hình vô thần, uy năng hữu hạn.

Toàn bộ Thiếu Lâm Tự, người duy nhất thật sự nắm giữ Phật Vận Niêm Hoa Ấn chỉ có một mình Huyền Chân, năm xưa hắn có quan hệ tốt nhất với Huyền Đàm trong Thiếu Lâm Tự, cho nên bản thân hắn nài nỉ mãi mới học được Phật Vận Niêm Hoa Ấn của Huyền Đàm, vì được Huyền Đàm tự mình dạy dỗ nên Huyền Chân có thể chân chính nắm giữ thức võ kỹ khủng bố này.

Mỗi một thức trong Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự đều có vô hạn khả năng, giống như lúc trước Huyền Minh tu luyện La Hán Quyền cơ sở nhất đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Phật Vận Niêm Hoa Ấn này toát thai từ Niêm Hoa Chỉ bình thường nhất trong Thất Thập Nhị tuyệt kỹ, nhưng trải qua Huyền Đàm diễn biến có thể nói là vô cùng huyền diệu.

Một chỉ điểm ra, phật vận sinh ra, lực lượng kinh khủng khiến đám người có mặt giật nảy mình.

Lực lượng cường đại của Phật Vận Niêm Hoa Ấn chấn động hư không, Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín cũng rung rung, kiếm động, không gian chững lại.

Trong khoảnh khắc, phạm vi vài dặm quanh Thiếu Lâm Tự, tất cả lực lượng chững lại rồi hóa kiếm bắn ra, một thanh kiếm thiên địa mang theo kiếm ý huyền ảo cắm mạnh xuống, uy thế đó khiến đám người đều không kiềm được tròn mắt, lấy thiên địa ngự kiếm, bày ra vô thượng bá đạo!

Một phương là Tô Tín kiếm ý đại thành diễn biến ra Kiếm Nhị Thập Tứ, một phương là võ kỹ mạnh nhất do phương trượng Thiếu Lâm Tự đời trước, kinh tài tuyệt diễm Huyền Đàm để lại Phật Vận Niêm Hoa Ấn.

Hai thức võ kỹ cường đại va chạm thoáng chốc bộc phát ra uy năng kinh thiên.

Toàn bộ Thiếu Thất Sơn đều rung rinh, thậm chí mấy người khác cũng hoài nghi có khi nào chấn động mãnh liệt này phá hủy toàn bộ Thiếu Thất Sơn hay không.

Đám người ở đây cau mày, hai người này thật sự là đứng trên đỉnh cao nhất võ giả Dương Thần cảnh toàn bộ giang hồ, dù là người mạnh nhất Dương Thần cảnh bên bọn họ là Trương Bá Đoan cũng không nắm chắc có thể thắng hai người.

Hai cường giả Dương Thần cảnh đỉnh phong va chạm ra lực lượng thậm chí khiến trận pháp bên ngoài Thiếu Lâm Tự suýt không ngăn được, nhưng lúc này trong Thiếu Lâm Tự truyền ra tiếng phật hiệu, một hư ảnh La Hán khổng lồ bỗng hiện ra, chắp hai tay vào nhau, trong phút chốc phật quang màu vàng vô số soi sáng, thế này mới trấn áp lực lượng kia xuống, không để Tô Tín và Huyền Chân phá hủy Thiếu Thất Sơn.

Đám người Trương Bá Đoan biểu cảm nghiêm túc, Huyền Khổ ra tay, vị tồn tại Chân Vũ cảnh này vẫn luôn không lộ mặt, hiện tại rốt cuộc không kiềm được ra tay.

Trong sân, cương khí vô tận nổ tung tán đi, thân hình Huyền Chân và Tô Tín hiện ra trong đó.

Sắc mặt của Tô Tín gần như không chút máu, rõ ràng là hao hết nội lực.

Tô Tín hiện tại nội công thâm hậu lạ thường, có ba phần Quy Nguyên Khí cộng thêm Thánh Tâm Quyết, cơ hồ có thể xưng tôn trong cùng cấp bậc.

Chẳng qua vừa rồi Tô Tín liên tục đánh với mấy võ giả Dương Thần cảnh, đám người Không Ngộ không là gì, với thực lực của Tô Tín hoàn toàn có thể áp chế đối phương trong vòng mười mấy chiêu, Huyền Minh mới là khó chơi, lúc Tô Tín đánh nhau với Huyền Minh đã tiêu hao nhiều chân khí, bây giờ cứng chọi cứng một kích với Huyền Chân, tiêu hao rất nhiều chân khí.

Ngược lại Huyền Chân lúc này không có gì thay đổi, vẫn là vẻ mặt không quan tâm gì cả.

Đám người Thiếu Lâm Tự đều thở phào một hơi, xem tình hình thì cuối cùng vẫn là Thiếu Lâm Tự bọn họ chiếm ưu thế.

Nhưng võ giả Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự nhóm Huyền Minh không thoải mái như vậy, ngược lại vẻ mặt của bọn họ rất trầm trọng.

Huyền Chân nhếch môi cười, tiến lên hai bước, mọi người bỗng nhiên nghe thấy một tiếng vang trong trẻo, dường như lưu ly vỡ vụn.

Chỉ thấy toàn thân Huyền Chân bỗng xuất hiện nhiều vết nứt, trông như người thủy tinh bị rơi nát, trông rất kỳ dị.

Trong vết nứt không có máu chảy ra, Huyền Chân ho khan hai tiếng, thế này mới có một chút máu tươi từ khóe môi chảy xuống.

Huyền Chân nhìn Tô Tín, cười nói:

“Phật Vận Niêm Hoa Ấn của sư huynh vô song thiên hạ, trận chiến này không phải Phật Vận Niêm Hoa Ấn thua kiếm pháp của ngươi, chẳng qua là ta thua bởi ngươi mà thôi.”

Tô Tín gật đầu, bởi vì Huyền Chân nói là sự thực.

Một thức Phật Vận Niêm Hoa Ấn này uy năng có thể nói là khủng bố, thậm chí nếu không phải hắn bế quan một năm hấp thu lực lượng trong máu của Mạc Qua dẫn đến tu vi tăng

nhiều, phỏng chừng hôm nay chưa biết giữa hắn và Huyền Chân, ai thắng ai thua.

Tô Tín khá tò mò phương trượng Thiếu Lâm Tự đời trước Huyền Đàm có sức hấp dẫn gì, cho dù người này rời khỏi Thiếu Lâm Tự mấy chục năm nhưng Huyền Chân vẫn cố gắng bảo vệ danh tiếng, thậm chí không muốn một thức công pháp của Huyền Đàm bị người giang hồ hiểu lầm.

Huyền Minh kéo Huyền Chân về, lập tức sai người của Dược Vương Viện chữa thương cho Huyền Chân, sắc mặt âm trầm hỏi:

"Ván này Thiếu Lâm Tự chúng ta thua, nhưng ngươi hiện tại còn có thể đánh nữa không?"

Tô Tín thản nhiên nói:

"Tại sao không thể? Ai còn muốn ra tay cứ lên."

Chương 1867 - Món quà lớn thứ nhất

Món quà lớn thứ nhất

Tuy rằng hiện tại Tô Tín ra vẻ hao hết nội lực, nhưng ai biết hắn rốt cuộc còn bao nhiêu sức mạnh?

Nếu một người khác đi lên, khả năng lớn nhất là vẫn bị Tô Tín nhục nhã.

Huyền Minh trầm giọng nói:

"Tô Tín, dù ngươi thắng đám võ giả Thiếu Lâm Tự ta thì có thể làm được gì? Ta thừa nhận thực lực của ngươi quả thực rất mạnh, thậm chí trong giang hồ, trong Dương Thần cảnh, người có thể tranh phong với ngươi không đủ số năm ngón tay."

"Nhưng ta nói rồi, cảm thụ Yêu tộc quan hệ đến an nguy của thiên hạ thương sinh, không thể dùng đánh cược thắng thua tầm thường là có thể làm ra quyết định, cho nên hôm nay dù ngươi thắng thì ngươi vẫn không thể mang người đi!"

Đám người giang hồ ở đây đều lắc đầu, thầm nghĩ trong lòng với thực lực của Thiếu Lâm Tự, nếu bọn họ vứt luôn da mặt thì ngươi thật sự bó tay.

Bọn họ đã nhìn thấy thực lực của Tô Tín, có thể nói là tỏa sáng trong Dương Thần cảnh, nhưng sáng đến đâu thì chẳng lẽ ngươi có thể giết Huyền Khổ sao?

Cho nên nếu Thiếu Lâm Tự cương quyết đến cùng, Tô Tín thật sự không thể mang người đi trong hôm nay.

Trương Bá Đoan của Tạo Hóa Đạo Môn châm chọc nói:

"Trong giang hồ bàn về da mặt dày, Thiếu Lâm Tự ngươi xưng thứ hai thì đúng là không ai dám xưng đệ nhất."

Huyền Minh dường như không nghe thấy lời châm chọc của Trương Bá Đoan, hắn chỉ nhìn Tô Tín, trong mắt bắn ra tia sáng lạnh:

"Hôm nay ngươi chẳng những không mang Tô Hinh Nhi đi được, Tô Tín nhà ngươi cũng phải ở lại Thiếu Lâm Tự, khai ra ngươi lấy Thất Thập Nhị tuyệt kỹ từ đâu ra!"

Nếu nói nguyên thần Yêu tộc trong người Hinh Nhi liên lụy đến giang hồ thương sinh, vậy Tô Tín mang Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự liên lụy đến căn cơ của Thiếu Lâm Tự bọn họ.

Không có tông môn nào có thể cho phép công pháp bí truyền của họ rơi vào tay người khác, hơn nữa là trọn bộ.

Huyền Minh dứt lời, mấy võ giả Dương Thần cảnh đời chữ Không vừa rồi không tham gia chiến đấu lập tức đứng ra, mơ hồ bao vây Tô Tín vào giữa.

Trước đó bọn họ thách đấu, cho nên Thiếu Lâm Tự chỉ đấu luân lưu, bọn họ không có mặt mũi ra tay vây công.

Nhưng hiện tại liên quan đến ngọn nguồn bí pháp của Thiếu Lâm Tự bọn họ, nên họ bất chấp tất cả, dù phải vây công cũng quyết giữ Tô Tín lại Thiếu Lâm Tự!

Nhìn động tác của bọn họ, Tô Tín cười khẩy nói:

"Huyền Minh, chuyện này ngươi không làm chủ được, kêu Huyền Khổ phương trượng ra đi, nhiều Thất Thập Nhị tuyệt kỹ như vậy, ta không có bản lĩnh lén trộm từ trong Tàng Kinh Các ra."

Đám võ giả Thiếu Lâm Tự ở đây sắc mặt âm trầm, bọn họ đương nhiên biết xác suất Tô Tín trộm công pháp Thất Thập Nhị tuyệt kỹ trong Tàng Kinh Các rất thấp, nhưng trừ điểm này, khả năng lớn nhất là có võ giả của Thiếu Lâm Tự làm gián điệp, lén sao chép Thất Thập Nhị tuyệt kỹ giao cho Tô Tín!

Phải biết rằng, đệ tử có thể tiếp xúc trọn bộ Thất Thập Nhị tuyệt kỹ ở trong Thiếu Lâm Tự thấp nhất cũng là Dung Thần cảnh, nhưng bọn họ không thể tin sẽ có võ giả Dung Thần cảnh phản bội Thiếu Lâm Tự, làm ra chuyện khi sư diệt tổ này.

Lúc này sơn môn của Thiếu Lâm Tự mở ra, phật quang lấp lánh, Huyền Khổ đã xuất hiện ở trước mặt Tô Tín, biểu cảm bi khổ, dường như vĩnh viễn từ bi thương xót.

“A di đà phật, Tô thí chủ, Thất Thập Nhị tuyệt kỹ là bí mật bất truyền của Thiếu Lâm Tự ta, mong thí chủ hãy nói ra thí chủ làm sao lấy được chúng nó, nếu không thì phật cũng có Kim Cương Phẫn Nộ!”

Dứt lời, ánh mắt Huyền Khổ bắn ra mũi nhọn sắc bén, khiếp hồn người.

Từ khi Huyền Khổ nhận quản Thiếu Lâm Tự đến nay, Thiếu Lâm Tự đã thu lại mũi nhọn, chủ yếu nhún nhường, nhưng Huyền Khổ dù gì là cường giả Chân Vũ cảnh, sao có thể chỉ biết nhường người khác?

Chẳng qua ánh mắt của Huyền Khổ có thể dọa sợ mấy người khác, nhưng Tô Tín từng giết Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh, sao hắn có thể sợ Huyền Khổ?

Tô Tín lạnh lùng cười nói:

“Lấy bằng cách nào? Trừ người của Thiếu Lâm Tự các ngươi ra, chẳng lẽ còn có người người khác sở hữu trọn bộ Thất Thập Nhị tuyệt kỹ sao?”

Trong âm thầm, Tô Tín gieo một hạt giống nghi kỵ vào Thiếu Lâm Tự, hạt giống này về sau sẽ phát triển như thế nào thì Tô Tín không quản được.

Huyền Minh nghe vậy lòng chùng xuống, hắn vội vàng hỏi:

“Là ai?”

Tô Tín cười cười nói:

“Ngươi đoán.”

Mắt Huyền Minh bắn ra tia tàn khốc, đang định nói gì thì sắc mặt của Tô Tín đổi sang lạnh băng, hắn đứng ra lạnh giọng nói:

“Ta hỏi các ngươi lần cuối, rốt cuộc các ngươi có giao Hinh Nhi ra không?”

Huyền Minh nhìn qua Huyền Khổ.

Huyền Khổ lắc đầu, thở dài nói:

“Thứ lỗi không thể nghe theo.”

Tô Tín nghe vậy thì cuồng cười:

“Mềm cứng đều không chịu? Vậy thì tốt, hôm nay ta chuẩn bị ba món quà lớn cho Thiếu Lâm Tự các ngươi, món quà lớn thứ nhất là Thất Thập Nhị tuyệt kỹ này!”

Tô Tín nhìn đám người Huyền Khổ, lạnh lùng nói:

“Là ai đưa Thất Thập Nhị tuyệt kỹ cho ta, ta sẽ không nói ra cho các ngươi biết, hơn nữa ta đã sao chép Thất Thập Nhị tuyệt kỹ ra nhiều phần.”

Nhóm Huyền Khổ nghe vậy tim rớt cái bịch, cảm giác không may sinh ra.

Quả nhiên, Tô Tín nói tiếp:

“Tô Tín ta đời này không làm được bao nhiêu chuyện tốt, hôm nay đơn giản làm một việc khiến người giang hồ đều nhớ tốt về ta.”

Chương 1868 - Món quà lớn thứ nhất (2)

Món quà lớn thứ nhất (2)

“Nếu hôm nay ta không thể mang Hinh Nhi rời đi Thiếu Lâm Tự, lập tức sẽ có người phát tán trọn bộ Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự được chép ra vô số phần đến khắp giang

hồ, không dám nói mỗi người có một bộ, nhưng vẫn có thể cho mỗi người đều có một phần.”

“Tuy Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự các ngươi không quá tốt, nhưng ta tin tưởng một số tán tu giang hồ rất có hứng thú, thậm chí thế lực võ lâm ở đây dường như cũng rất hứng thú.”

Tô Tín nhìn đám người Thiếu Lâm Tự Huyền Khổ, khóe môi cong lên nụ cười hơi ác liệt:

“Thiếu Lâm Tự các ngươi lòng lo thiên hạ đúng không? Vậy hãy rộng lượng một chút, sau khi ta phát tán Thất Thập Nhị tuyệt kỹ thì các ngươi miễn phí chỉ dạy.”

“Đến lúc đó người giang hồ sẽ nói sao nhỉ? Võ công thiên hạ ra từ Thiếu Lâm, các ngươi thấy cảm giác đó thế nào?”

Tô Tín nói có thể chọc Thiếu Lâm Tự tức giận chửi thề, sự thực thì sau khi nghe Tô Tín nói, tăng nhân của Thiếu Lâm Tự dù có hàm dưỡng tốt đến đâu cũng muốn chửi tục.

Võ công thiên hạ ra từ Thiếu Lâm? Nếu như người trong thiên hạ thật sự học Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự bọn họ, vậy thì Thiếu Lâm Tự chỉ còn lại câu ‘võ công thiên hạ ra từ Thiếu Lâm’, Thiếu Lâm Tự còn cần thiết tồn tại không?

Hơn nữa Thiếu Lâm Tự có nhiều kẻ thù, trong chính đạo bọn họ đã đắc tội nhiều tông môn, Đạo Môn và bọn họ càng là kẻ thù truyền kiếp, còn có những tông môn ma đạo ước gì Thiếu Lâm Tự chết sạch.

Nếu Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự vào tay bọn họ thì có thể tưởng tượng được hậu quả, bọn họ chắc chắn sẽ nghiên cứu ra vô số phương pháp chuyên môn khắc chế Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự.

Tô Tín muốn phát tán Thất Thập Nhị tuyệt kỹ vào trên giang hồ, hành vi này tuyệt đối là dao động căn cơ của Thiếu Lâm Tự bọn họ!

Mắt Huyền Minh đỏ ngầu tức giận quát:

“Tô Tín! Ngươi dám!”

Tô Tín lạnh lùng cười nói:

“Ngươi có thể thử xem ta dám hay không? Ta chống mắt xem Thiếu Lâm Tự các ngươi rốt cuộc là ưu tiên ích lợi của chính mình hay ưu tiên an nguy của giang hồ.”

Đám Huyền Minh nghe hiểu lời ngầm của Tô Tín, nếu Thiếu Lâm Tự đồng ý thả Hinh Nhi và Tô Tín xuống núi thì chứng minh Thiếu Lâm Tự vẫn lo cho ích lợi của bọn họ trước.

Nếu bọn họ còn cứng đầu không chịu thả người, vậy thì Tô Tín có lá gan ném trọn bộ Thất Thập Nhị tuyệt kỹ vào trên giang hồ.

Đây là lựa chọn khó cả hai bên, người của Thiếu Lâm Tự lúc này đều cắn răng, không biết làm thế nào mới tốt.

Nhìn thấy bộ dạng đó của bọn họ, Tô Tín cười khẩy nói:

“Ta đã nói là ta chuẩn bị ba món quà lớn cho Thiếu Lâm Tự các ngươi, mới một món thôi, còn món thứ hai đang chờ.”

Nhìn bộ dạng đó của Tô Tín, đám người Thiếu Lâm Tự không kiềm được tim đập nhanh.

Món thứ nhất đã hóc búa như vậy, hai món tiếp theo sẽ là cái gì?

Tô Tín chỉ hướng Tây Bắc, ngữ khí âm trầm lạnh lùng nói:

“Lúc này ở biên giới Tây Bắc Đạo, hai mươi vạn thiết kỵ Tây Bắc dưới trướng của ta đã tập kết, chỉ cần bên ta truyền tin hoặc là ta xuất hiện ngoài ý muốn, chỗ Tây Bắc quân lập tức nhận được tin.”

“Khi đó phó tổng quản Tây Bắc quân Cao Trường Thanh sẽ dẫn dắt hai mươi vạn thiết kỵ Tây Bắc tiến công Trung Nguyên, gặp thành đồ thành, toàn bộ Trung Nguyên sẽ trăm vạn xác chết la liệt, máu chảy lênh láng!”

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây đều ngẩn ngơ, sau đó trong lòng dâng lên lạnh lẽo.

“Tô Tín! Ngươi phát điên!?”

Huyền Minh nhìn Tô Tín giận dữ quát:

“Ngươi là Tây Bắc vương của triều đình, kết quả bây giờ ngươi muốn tiến công Trung Nguyên, ngươi muốn tạo phản sao? Huống hồ dù là Kim Trướng Hãn Quốc xâm nhập Trung Nguyên cũng không đồ thành, vậy mà ngươi muốn cho thuộc hạ của mình tàn sát hàng loạt dân trong thành, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

“Làm gì?”

Tô Tín bỗng nhiên nở nụ cười, nhưng tiếng cười đó chui vào tai mọi người cảm giác rất rùng rợn.

“Các ngươi trấn áp Hinh Nhi vì sợ nguyên thần Yêu tộc trong người của muội ấy gây họa giang hồ đúng không? Tốt thôi, ta gây họa giang hồ trước cho các ngươi nhìn xem!”

Tô Tín chỉ hướng đám người Thiếu Lâm Tự, lạnh lùng nói:

“Với thực lực và tốc độ của Tây Bắc quân dưới trướng ta, trong vòng một ngày đồ diệt một thành không khó, mà chư vị Thiếu Lâm Tự, dù là Huyền Khổ đại sư nhà ngươi tự mình ra tay thì cần bao nhiêu ngày chạy tới Tây Bắc, đánh gục Tây Bắc quân?”

“Nhớ kỹ, tất cả người dân trong thành bị tàn sát mà chết đều tính trên đầu Thiếu Lâm Tự các ngươi! Nếu không phải các ngươi ở đây lắm chuyện, sự tình đã không phát triển đến mức độ này!”

“Các ngươi thích lo chuyện bao đồng thế này phải không? Tốt thôi, hôm nay chúng ta chơi kích thích, nhìn xem rốt cuộc là ta giết nhiều người hơn hay các ngươi cứu nhiều người hơn!”

Trong đôi mắt hờ hững thường ngày của Huyền Khổ rốt cuộc lộ ra một chút sát khí âm trầm, đám người Huyền Minh cũng tức run người.

Bọn họ chưa từng thấy ai mặt dày vô sỉ như vậy, dùng tính mệnh của dân chúng bình thường trong Đại Chu uy hiếp Thiếu Lâm Tự bọn họ.

Huyền Minh vụt ngoái đầu nhìn hướng Thiết Chiến, lạnh lùng hỏi:

“Thiết đại nhân! Tô Tín hiện tại là Tây Bắc vương do triều đình các ngươi thụ phong, hiện tại hắn định làm như vậy, chẳng lẽ ngươi không quản sao?”

Thiết Chiến lắc đầu lạnh lùng cười:

“Bây giờ cấp bậc của ta bằng Tô Tín, ta quản kiểu gì? Huống hồ ngươi cho rằng hiện tại ta có thể quản Tô Tín được sao?”

Chương 1869 - Uy hiếp

Uy hiếp

Thiết Chiến nói câu trên một nửa là đùn đẩy, một nửa khác thì là bất đắc dĩ.

Tô Tín hiện tại vô luận là thực lực hay thế lực đều vượt khỏi tầm kiểm soát của Thiết Chiến.

Huống chi Thiết Chiến biết rõ tính cách của Tô Tín, tuy nhiều người giang hồ đều nói Tô Tín là người điên, nhưng thật ra Thiết Chiến biết Tô Tín không phải kẻ điên, hắn chỉ là bình tĩnh tới cực điểm mà thôi.

Chẳng qua loại bình tĩnh này phối hợp phương thức làm việc binh đi hiểm chiêu của Tô Tín ở trong mắt đa số người là điên cuồng.

Thật ra mỗi lần Tô Tín ra tay đều phải có nắm chắc từ sáu phần trở lên thì hắn mới hành động, nếu Tô Tín thật sự là loại người không có não, thường làm chuyện điên cuồng, sợ rằng hiện tại Tô Tín đã sớm chết tám lần rồi.

Nhưng vấn đề là hiện tại thái độ của Tô Tín rất lạ, hiện tại hắn không nổi điên, nhưng đã đứng ở bờ vực lý trí và điên cuồng.

Tô Tín trong trạng thái này thì Thiết Chiến cũng không nắm chắc chút nào, cho nên hắn sẽ không đi kích thích Tô Tín, lỡ như kích thích Tô Tín điên thật, hắn sẽ không nể mặt triều đình, cũng không nể mặt Thiết gia, Tô Tín thật sự có thể làm ra chuyện đồ thành.

Tô Tín nhìn Huyền Khổ, lạnh lùng nói:

“Huyền Khổ phương trượng, ngươi là tồn tại Chân Vũ cảnh, dù ta giở hết con bài chưa lật ra cùng lắm là trốn thoát một mạng từ tay ngươi.”

“Nhưng hiện tại ta không chạy, có thể kéo trên trăm vạn tính mệnh chôn cùng cũng tốt.”

Huyền Khổ cau mày, mọi người ở đây xem thế là đủ rồi, bọn họ không thể ngờ Tô Tín chơi chiêu ác như vậy, quả thực là cố ý thiết kế ra một cái hố to cho Thiếu Lâm Tự.

Phải biết rằng, trước kia người của Thiếu Lâm Tự cũng từng bị uy hiếp như vậy, đám võ giả ma đạo hay dùng tính mệnh của người vô tội uy hiếp Thiếu Lâm Tự để đạt thành các loại điều kiện.

Gặp phải loại tình huống này, thái độ của Thiếu Lâm Tự cực kỳ quả quyết, thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành, nếu võ giả ma đạo dám bị thương người vô tội thì Thiếu Lâm Tự dám giết gấp mười lần võ giả ma đạo đền mạng cho dân chúng.

Bởi vì thái độ đó nên không ai tiếp tục dùng chiêu này.

Nhưng vấn đề là hiện tại Tô Tín lấy ra mạng người quá nhiều, trong những tiểu thành của Trung Nguyên có mười mấy vạn người, đại thành cũng có cỡ mấy chục vạn người. Nếu thiết kỵ Tây Bắc của Tô Tín thật sự quyết tâm, đám thế lực võ lâm địa phương không thể ngăn cản được, trong vòng mấy ngày dư sức đồ sát trăm vạn người.

Thiếu Lâm Tự có thể xem nhẹ tính mệnh của vài người, mấy chục người, cùng lắm thì cuối cùng giết càng nhiều võ giả ma đạo làm bồi thường, dù sao đối với người của Thiếu Lâm Tự, bọn họ giết một võ giả ma đạo tương đương với cứu trăm người.

Nhưng hiện tại là tính mệnh của trên trăm vạn người, Thiếu Lâm Tự có thể thật sự bỏ qua sao? Bọn họ thậm chí không dám thăm dò Tô Tín có thật sự quyết đoán được như vậy không.

Huyền Khổ niệm một tiếng phật hiệu nói:

“Tô Tín, cần gì làm quyết tuyệt như vậy? Nhân quả tuần hoàn, báo ứng trước mắt, ngươi không gánh vác nổi nhân quả trăm vạn tính mệnh, cuối cùng chỉ có thể là lưỡng bại câu thương.”

Tô Tín lắc đầu nói:

“Báo ứng? Đáng tiếc Tô Tín này không tin số mệnh, chỉ tin chính mình. Nếu Thiếu Lâm Tự các ngươi đồng ý thả Hinh Nhi thì không có chuyện gì, nhân quả trên trăm vạn tính mệnh sẽ không rơi xuống người Thiếu Lâm Tự các ngươi.”

“Bây giờ quyền lựa chọn nằm trong tay các ngươi, các ngươi e ngại nguyên thần Yêu tộc trong người Hinh Nhi gây họa giang hồ, đó là chuyện về sau, trên trăm vạn tính mệnh là chuyện trước mắt.”

Nhiều tăng nhân của Thiếu Lâm Tự bị Tô Tín dồn ép đến mức sắc mặt đỏ thẫm, mồ hôi lạnh chảy xuống.

Tô Tín tặng quà cho bọn họ món sau ác hơn một trước.

Ban đầu là đưa ra Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự bọn họ, bây giờ muốn lấy trên trăm vạn mạng người uy hiếp Thiếu Lâm Tự bọn họ, vậy món quà thứ ba sẽ là gì?

Quả nhiên, Tô Tín không cho người của Thiếu Lâm Tự nhiều thời gian lựa chọn, hắn trực tiếp lấy ra một thứ như đầu khúc xương ngón tay, nhưng bên trong đen như mực, có thứ chất lỏng sóng sánh.

Đám người ở đây sửng sốt, nó là cái gì? Là thứ rất quan trọng với Thiếu Lâm Tự sao?

Tô Tín nhìn Huyền Khổ, thản nhiên nói:

“Mấy người khác nhìn không thấu uy năng trong đó, ta nghĩ Huyền Khổ phương trượng chắc có thể xem thấu?”

“Thứ này là một vị cường giả ma đạo thượng cổ để lại, bên trong nuôi dưỡng nguyên thần của vô số võ giả, chẳng qua hiện tại đều đã biến thành ác quỷ hung dữ.”

“Ta mà kích phát thứ này trên Thiếu Thất Sơn, tồn tại dưới Dung Thần cảnh thậm chí không đỡ nổi một chiêu, toàn bộ đều phải bị tru sát!”

“Điều quan trọng nhất là sử dụng thứ này thì không thể thu về, đến khi đó, ha ha, Thiếu Thất Sơn non xanh nước biếc sẽ trở thành một mảnh quỷ vực chôn xương, không mọc cọng cỏ, tràn ngập tĩnh mịch!”

Tô Tín nửa thật nửa giả nói ra lai lịch của xương ngón tay Phong Đô Đại Đế, chẳng qua đám người ở đây chỉ có Huyền Khổ với thực lực Chân Vũ cảnh mới cảm giác được uy lực cường đại trong khúc xương ngón tay.

Những người khác nghe vậy đều bị hù sợ giật nảy mình, không kiềm được lui về phía sau mấy bước.

Uy năng của thứ này quá lớn, làm bọn họ hoảng sợ.

Một món đại sát khí có thể biến toàn bộ Thiếu Thất Sơn thành quỷ vực, thậm chí có thể nói là hủy căn cơ của Thiếu Lâm Tự!

Chương 1870 - Uy hiếp (2)

Uy hiếp (2)

Bọn họ không hoài nghi Tô Tín đang lừa Huyền Khổ, bởi vì ở trước mặt cường giả Chân Vũ cảnh, lời nói dối này sẽ bị chọc thủng dễ dàng.

Nhìn ánh mắt càng thêm bi khổ của Huyền Khổ thì hiển nhiên lời Tô Tín nói đều là thật.

Tô Tín nhìn Huyền Khổ, lạnh lùng nói:

“Ba món quà lớn này ta đã chuẩn bị xong hết, đây là lần cuối cùng ta hỏi Thiếu Lâm Tự các ngươi, rốt cuộc các ngươi có giao ra muội muội của ta không?”

“Thiên tử giận dữ, thiên hạ tang tóc, máu chảy lênh lang.”

“Tô Tín này không phải thiên tử, không khiến thiên hạ tang tóc được, nhưng đủ sức cho máu chảy lênh láng, không biết chư vị Thiếu Lâm Tự có muốn thử ngay bây giờ không?”

Ba món quà lớn của Tô Tín đủ ác, đủ độc, mỗi món đều như mũi dao nhọn đâm mạnh vào ngực của Thiếu Lâm Tự.

Truyền bá Thất Thập Nhị tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự là chặt đứt căn cơ tương lai, nếu ai đều có thể học Thất Thập Nhị

tuyệt kỹ, vậy sẽ còn đông đúc võ giả trẻ tuổi lựa chọn gia nhập Thiếu Lâm Tự, tuân thủ các thanh quy giới thuật nữa không?

Mà Tô Tín uy hiếp Thiếu Lâm Tự để thiết kỵ Tây Bắc tàn sát hàng loạt dân trong thành thì càng là một kế độc.

Nếu Thiếu Lâm Tự thật sự mặc kệ Tô Tín tàn sát hàng loạt dân trong thành, vậy phần nhân quả này tự nhiên phải tính lên đầu đám người Thiếu Lâm Tự.

Đối với Thiếu Lâm Tự thì tu vi tâm cảnh quan trọng hơn tu vi cảnh giới.

Ngày xưa Tô Tín tàn sát Bàn Nhược Sơn Trang, chuyện này thành chấp niệm của Huyền Quảng, suýt khiến Huyền Quảng nhập ma, tan mất tu vi.

Hiện tại nếu thật sự khiến Tô Tín tàn sát trăm vạn người thì hậu quả khó mà tưởng tượng.

Mà cuối cùng Tô Tín lấy ra thứ kia càng cắt đứt truyền thừa của Thiếu Lâm Tự hoàn toàn!

Thiếu Lâm Tự truyền thừa trên vạn năm ở Thiếu Thất Sơn, nếu Thiếu Thất Sơn này thật sự thành một mảnh quỷ vực, cho dù bọn họ có thể dựng lại Thiếu Lâm Tự ở nơi khác, vậy Thiếu Lâm Tự đó còn có thể được xưng là Thiếu Lâm Tự sao?

Nhiều võ giả ở đây đều không kiềm được trong lòng thầm than, Thiếu Lâm Tự lần này xem như hoàn toàn chọc giận Tô Tín, sử dụng một chuỗi thủ đoạn này toàn là kết tuyệt hậu.

Cho dù hôm nay Thiếu Lâm Tự kiên trì không thả Tô Hinh Nhi, thậm chí do Huyền Khổ ra tay đánh chết Tô Tín, nhưng mấy thứ mà Tô Tín bố trí sẽ phát động, nói một điều đơn giản, đó là đồng quy vu tận!

Chẳng qua đến lúc đó là Tô Tín chết trước, mà Thiếu Lâm Tự thì bị bố trí của Tô Tín kéo từ từ suy sụp, cuối cùng thậm chí là trực tiếp biến mất!

Nghĩ đến đây, mọi người có mặt đều trong lòng nổi da gà.

Bọn họ thừa nhận Tô Tín rất mạnh, với thực lực và quyền thế của Tô Tín có thể nói là cự phách giang hồ một phương, tuyệt

đối là tồn tại đứng trên đỉnh toàn bộ giang hồ.

Nhưng bây giờ Tô Tín so với Thiếu Lâm Tự thì rõ ràng còn kém một mảng lớn, kết quả Tô Tín vẫn có năng lực tính toán Thiếu Lâm Tự trong tương lai từ từ suy nhược thậm chí là biến mất, điều này hơi khủng bố.

Từ thời kỳ thượng cổ Thiếu Lâm Tự tách khỏi Phật tông đến nay, lúc ma đạo thế lớn, Thiếu Lâm Tự bị lửa ma ngập trời áp chế, lúc Trung Nguyên hoàng triều thế lớn, Thiếu Lâm Tự buộc phải cúi đầu nhún nhường, lúc đại chiến đạo phật bị thua, chịu Đạo Môn áp chế, càng có lúc khổ chiến với Mật tông thuộc mạch Phật tông.

Nhưng vô luận là khi nào, Thiếu Lâm Tự có thể thua nhưng không lùi bước, từ xưa đến nay chưa từng có lúc nào mà đạo thống có nguy cơ hoàn toàn suy sụp như hiện tại.

Ma Tôn không làm được điều này, Đạo Môn cũng không làm được, kết quả hiện tại bị Tô Tín làm được.

Tô Tín hiện tại có thể tính kế Thiếu Lâm Tự đến mức này, ngày sau nếu hắn đối phó tông môn khác thì có khi nào kết quả cũng như vậy không?

Đương nhiên nếu lần này Tô Tín thành công, vậy hắn sẽ không tính kế tông môn khác được, bởi vì đây là kết cục đồng quy vu tận.

Trương Bá Đoan nhìn Tô Tín, hiện tại hắn thậm chí muốn khiến Tô Tín ra tay nhanh lên.

Tạo Hóa Đạo Môn và Thiếu Lâm Tự đời đời thù hận không chết không ngừng, chẳng qua dù Lý Bá Dương kinh tài tuyệt diễm, nhưng Thiếu Lâm Tự cũng có Huyền Đàm, Huyền Khổ liên tiếp nổi lên, dẫn đến Tạo Hóa Đạo Môn không làm gì Thiếu Lâm Tự được, một trận đại chiến đạo phật cuối cùng kết thúc với hình thức này.

Hiện tại Tô Tín xuất hiện cho Trương Bá Đoan nhìn thấy cơ hội Thiếu Lâm Tự đi hướng diệt vong, cho nên hắn ước ao Tô Tín và Thiếu Lâm Tự đồng quy vu tận.

Trên mặt đám người Thiếu Lâm Tự lộ biểu cảm giãy giụa, bọn họ thật sự không biết nên lựa chọn như thế nào.

Nếu đồng ý thả Tô Hinh Nhi, để Tô Tín mang theo người bình yên xuống núi thì thanh danh vạn năm của Thiếu Lâm Tự mất hết.

Thiếu Lâm Tự làm ra động tĩnh lớn như vậy, cuối cùng nhận hèn, đây là đả kích lớn với thanh danh của Thiếu Lâm Tự bọn họ.

Đây mới chỉ là ích lợi của bản thân Thiếu Lâm Tự, trong người Tô Hinh Nhi có nguyên thần của Yêu tộc thượng cổ, ai biết cuối cùng nguyên thần Yêu tộc sẽ diễn biến thành bộ dạng gì, có khi nào dẫn tới một đợt hạo kiếp giang hồ không?

Nếu bọn họ không thả, Tô Tín sẽ ném ra ba món quà lớn này, Thiếu Lâm Tự bọn họ sẽ có nguy cơ lụn bại.

Dùng từ tiến lùi đều khó để hình dung Thiếu Lâm Tự hiện tại vừa lúc thích hợp.

Nhưng ngay lúc này, bên dưới Thiếu Thất Sơn bỗng vang tiếng kiếm ngân dài, rõ ràng truyền vào tai mọi người.

Chương 1871 - Mạnh Kinh Tiên

Mạnh Kinh Tiên

Nghe tiếng kiếm ngân đó, mọi người thay đổi sắc mặt, chỉ có võ giả trên Dương Thần cảnh mới có thể cảm giác được trong tiếng kiếm ngân ẩn chứa kiếm ý cường đại, mới cảm thụ được sức mạnh trong đó.

Mọi người không kiềm được quay đầu nhìn dưới núi, chỉ thấy một kiếm khách cầm kiếm áo trắng chậm rãi đi lên Thiếu Thất Sơn, hắn không rút kiếm, nhưng quanh thân có kiếm ngân vang khắp thiên địa.

Cho tới giờ khắc này mọi người mới phát hiện tiếng kiếm ngân rốt cuộc đến từ đâu.

Mạnh Kinh Tiên một đường đi qua, hễ nơi nào hắn đi thì hoa cỏ cây cối rung rung, phát ra từng tiếng kiếm ngân, thềm đá xanh dưới chân cũng rung nhẹ, cũng phát ra tiếng kiếm.

Dù là gió nhẹ thổi cách Mạnh Kinh Tiên mười trượng cũng phát ra từng tiếng kiếm ngân.

Nơi Mạnh Kinh Tiên đi qua, thiên địa vạn vật đều có thể là kiếm!

Đệ nhất Địa bảng, 'Huyền Tâm Kiếm Chủ' Mạnh Kinh Tiên!

Trông thấy Mạnh Kinh Tiên đến, đám người Thiếu Lâm Tự đáy mắt lóe tia sáng bất ngờ, đám người Trương Bá Đoan đứng một bên xem cuộc chiến cũng tràn ngập kiêng kỵ nhìn Mạnh Kinh Tiên.

Tô Tín dù mạnh trong võ giả Dương Thần cảnh cùng cấp bậc nhưng chưa mạnh đến mức tùy ý nghiền nát võ giả cùng cấp giống như Mạnh Kinh Tiên.

Sức mạnh của Mạnh Kinh Tiên đã không cùng một cấp bậc với bọn họ, có thể nói trên giang hồ, Mạnh Kinh Tiên là tồn tại duy nhất có thể thật sự dùng thực lực Dương Thần cảnh ngay mặt tranh phong với Chân Vũ cảnh.

Tuy Mạnh Kinh Tiên chưa thử nhưng người giang hồ cho rằng Mạnh Kinh Tiên tuyệt đối có loại thực lực này.

Hơn nữa những gì Mạnh Kinh Tiên trải qua rất truyền kỳ, lúc trước trong bốn kiếm chủ của Tạo Hóa Đạo Môn thì Mạnh Kinh Tiên là người trẻ tuổi nhất, nhỏ hơn ba người khác một bối phận.

Kết quả lúc xưa Dịch Kiếm Môn liều mạng đổ máu với Cản Thi phái, suýt chút toàn quân bị diệt, là Mạnh Kinh Tiên dẫn dắt Dịch Kiếm Môn lại nổi lên, giữ vị trí một trong Cầm Kiếm ngũ phái.

Quan trọng nhất là từ khi Mạnh Kinh Tiên ra đường đời đến nay chưa thua trận nào, giống như bản thân Mạnh Kinh Tiên là đại biểu của vô địch, thậm chí biết Mạnh Kinh Tiên định đi Thiếu Lâm Tự đòi người từ tay Huyền Khổ Chân Vũ cảnh, đám người Sở Bất Phàm vẫn cực kỳ tự tin.

Trông thấy Mạnh Kinh Tiên đến, trong miệng đám người Huyền Minh cảm giác đắng chát.

Một Tô Tín đã làm bọn họ thấy hóc búa, kết quả hiện tại thế nhưng thêm một Mạnh Kinh Tiên, người không kém hơn Tô Tín, thậm chí đáng giá kiêng kỵ hơn cả Tô Tín, điều này khiến đám người Thiếu Lâm Tự lòng chùng xuống.

Đám người ở đây đều biết Mạnh Kinh Tiên đến làm cái gì, bởi vậy nên đa số người lộ biểu cảm xem náo nhiệt.

Bọn họ chưa quên lần trước Hinh Nhi xảy ra chuyện, Mạnh Kinh Tiên ra tay một kiếm tổn hại nặng đám người Đại Thế Chí Thượng Sư.

Bằng vào cái tính điên cuồng của đám người Dịch Kiếm Môn, Thiếu Lâm Tự và Mật tông có gì khác nhau sao? Bọn họ không cảm thấy có gì phải hoài nghi.

Huyền Minh thở dài một hơi, hắn đứng ra trầm giọng nói:

“Mạnh chưởng môn, ngươi đến Thiếu Lâm Tự ta là có ý gì?”

Ánh mắt Mạnh Kinh Tiên trống rỗng, cộng thêm luôn là bộ dạng mặt không cảm xúc, cho nên không ai có thể từ biểu cảm nhìn ra bất cứ dao động trong lòng hắn.

Mạnh Kinh Tiên tu luyện Tâm Kiếm Ảo Diệu Quyết trong tứ đại kiếm điển của Dịch Kiếm Môn, môn công pháp này thần dị nhất, mọi người thậm chí không biết công hiệu và uy năng cụ thể của nó.

Bởi vì Dịch Kiếm Môn mấy nghìn năm qua, từng có vô số người tu luyện Tâm Kiếm Ảo Diệu Quyết, tiếc rằng nhiều người tu luyện nhưng ít ai có thể tu luyện đến đại thành, những người này đến cuối cùng đều chủ động đổi công pháp tu luyện.

Nhiều năm qua chỉ có một mình Mạnh Kinh Tiên tu luyện Tâm Kiếm Ảo Diệu Quyết đến mức đại thành, cho mọi người biết mỗi bộ trong tứ đại kiếm điển Dịch Kiếm Môn đều là bí pháp khiến người choáng ngợp, không chia ra cao thấp.

Đôi mắt Mạnh Kinh Tiên trống rỗng nhìn đằng trước, hắn thản nhiên nói:

“Ta đến mang đệ tử của Dịch Kiếm Môn ta về.”

Huyền Minh lạnh lùng cười:

“Trước có Tô Tín đến uy bức Thiếu Lâm Tự ta, bây giờ có Mạnh Kinh Tiên ngươi, cho rằng Thiếu Lâm Tự ta dễ ức hiếp sao? Các ngươi có lá gan đồng quy vu tận, Thiếu Lâm Tự ta sợ chết sao?”

Có câu gọi là tượng đất cũng có ba phần tính nóng, đám người Thiếu Lâm Tự Huyền Minh hôm nay bị tức giận đến bùng nổ.

Hôm nay Tô Tín vũ nhục Thiếu Lâm Tự bọn họ ở trước mặt mọi người, cuối cùng còn dùng các loại kế độc uy hiếp, đã sớm khiến người của Thiếu Lâm Tự cực kỳ bực tức.

Bây giờ còn chưa giải quyết chuyện của Tô Tín, Mạnh Kinh Tiên đánh tới cửa, thật sự cho rằng Thiếu Lâm Tự bọn họ dễ ức hiếp, ai đều có thể đạp một chân lên sao?

Phật Đà cũng có Kim Cương Phẫn Nộ, hiện giờ Thiếu Lâm Tự đã tức điên rồi, Tô Tín ngươi và Mạnh Kinh Tiên muốn cá chết lưới rách thì chúng ta liều luôn!

Người có tư tưởng như vậy tuyệt đối không ít, Tô Tín cau mày, kế sách uy hiếp Thiếu Lâm Tự của mình khá ổn, nhưng dường như Mạnh Kinh Tiên đột nhiên xuất hiện đã kích thích đám người Thiếu Lâm Tự.

Đám hòa thượng này không phải loại tính cách tham sống sợ chết, lỡ kích thích đối phương quá mức, không chừng đối phương thật sự có thể làm ra chuyện cá chết lưới rách, Tô Tín không muốn điều này.

Thiết Chiến từng nói Tô Tín không phải kẻ điên, nhưng hắn cũng là lý trí đến điên cuồng.

Chương 1872 - Mạnh Kinh Tiên (2)

Mạnh Kinh Tiên (2)

Tuy trước đó Tô Tín nói muốn đồng quy vu tận với Thiếu Lâm Tự không phải nói giỡn, nhưng nếu Thiếu Lâm Tự thật sự buộc Tô Tín vận dụng tất cả thủ đoạn thì chứng minh kế hoạch của hắn đã thất bại.

Đối diện Huyền Minh đã tức điên, Mạnh Kinh Tiên thản nhiên nói:

“Dịch Kiếm Môn ta không muốn khi dễ bất cứ người nào, cũng chưa từng ức hiếp ai, ta chỉ muốn mang đệ tử của Dịch Kiếm Môn ta trở về.”

Huyền Khổ nhìn Mạnh Kinh Tiên, chắp hai tay vào nhau nói:

“Chuyện này quan hệ đến thương sinh.”

Mạnh Kinh Tiên nhìn thẳng Huyền Khổ, trong con ngươi không còn vẻ trống rỗng, dường như dần dần có tiêu cự, hắn thản nhiên nói:

“Đối với ta thì Dịch Kiếm Môn là thương sinh, ta chỉ muốn mang về đệ tử của Dịch Kiếm Môn ta.”

Thân là đệ nhất Địa bảng, cường giả nổi tiếng thiên hạ, trước đến nay Mạnh Kinh Tiên không phải là hiệp, Dịch Kiếm Môn đối với Mạnh Kinh Tiên là hai chữ ‘trách nhiệm’.

Hắn là chưởng môn của Dịch Kiếm Môn, hắn chỉ chịu trách nhiệm về Dịch Kiếm Môn, không quan tâm thiên hạ thương sinh, Dịch Kiếm Môn là thương sinh của hắn.

Nhiều lúc Tô Tín ra tay đều thích dùng mưu kế, bởi vì như vậy có thể dùng sức lực nhỏ nhất để hoàn thành một việc.

Chỉ khi nào thực lực của bản thân đến trình độ nghiền nát thì Tô Tín mới thích dùng bạo lực tuyệt đối để giải quyết vấn đề, ví dụ lúc trước đối diện Ân Vô Thường, rõ ràng một ánh mắt có thể giải quyết vấn đề, tự nhiên sẽ không cần nhiều âm mưu quỷ kế.

Nhưng Mạnh Kinh Tiên thì khác, phương thức giải quyết của hắn từ xưa đến nay chỉ có một điều, đó là kiếm trong tay mình.

Nhìn Huyền Khổ, Mạnh Kinh Tiên cầm kiếm, trầm giọng nói:

“Dịch Kiếm Môn Mạnh Kinh Tiên đặc biệt thỉnh giáo Huyền Khổ đại sư!”

Dứt lời, Mạnh Kinh Tiên đã rút trường kiếm ra, một thanh trường kiếm màu xanh sẫm, mang theo vô tận khí lạnh dày đặc.

Đây là phối kiếm của Mạnh Kinh Tiên, thiên binh cực phẩm 'Lưu Hàn Yên', nghe nói là năm xưa Mạnh Kinh Tiên từng đi hải ngoại, tìm được một khối vàng thép kỳ lạ, nhờ chú kiếm đại sư của Ba Thục Kiếm Các đúc ra.

Đương nhiên, bây giờ sự chú ý của mọi người đều không đặt vào kiếm mà đặt vào người Mạnh Kinh Tiên.

Có thể lấy Dương Thần cảnh ngay mặt đánh lại Chân Vũ cảnh không phải kiếm của Mạnh Kinh Tiên mà là chính hắn.

Tùy theo Mạnh Kinh Tiên rút kiếm, trong khoảnh khắc kiếm khí bắn ra, trên trăm dặm xung quanh Thiếu Lâm Tự đều có thể nhìn thấy kiếm ý cường đại ngưng tụ thật lâu không tán trên bầu trời Thiếu Thất Sơn.

Nhưng càng thêm khiến người khiếp sợ là sau lưng Mạnh Kinh Tiên, mọi người thấy rõ một bóng kiếm mơ hồ che kín trời, dường như lớn đến mức đâm lên tầng mây, lại như một hạt bụi trần, không chút bắt mắt trong toàn bộ thế giới.

Đây là một cảm giác cực kỳ quái dị, khiến người rất mất tự nhiên.

Mạnh Kinh Tiên nhích người, vận luật huyền ảo phát ra từ bóng kiếm kia.

Mãi đến giây phút này mọi người mới biết, bóng kiếm kia không phải siêu khổng lồ, cũng không phải bé xíu, đó là tâm kiếm của Mạnh Kinh Tiên, tâm lớn bao nhiêu, kiếm lớn bấy nhiêu.

"Pháp tướng!"

Trương Bá Đoan cay đắng phun ra hai chữ khiến đám người có mặt xôn xao.

Không ngờ Mạnh Kinh Tiên thăng cấp đến Chân Vũ? Thăng cấp Chân Vũ ngay trước mặt bọn họ?

Ở trong mắt người bình thường thì cường giả Chân Vũ cảnh tuy thần bí, nhưng đám người ở đây đều có lai lịch kinh người, bọn họ không phải chưa từng tiếp xúc tồn tại Chân Vũ cảnh.

Lúc này khí thế của Mạnh Kinh Tiên tăng vọt đến cực điểm, trong cảm giác của mọi người thì Mạnh Kinh Tiên đã biến mất, thay thế là một lỗ đen to lớn, đó là lực lượng thuộc về Mạnh Kinh Tiên, thậm chí có thể đối kháng với lực lượng thiên địa xung quanh.

Điều khiển lực lượng quy tắc thuộc về chính mình, đây là một trong những dấu hiệu của Chân Vũ cảnh.

Khí thế dâng lên, nơi Mạnh Kinh Tiên đi qua, trên trời dưới đất đều thành kiếm vực, tùy theo Mạnh Kinh Tiên đâm ra trường kiếm, trong phút chốc mọi thứ trong thiên địa đều hóa thành kiếm chém mạnh về phía Huyền Khổ.

Trông thấy cảnh này, trong mắt Trương Bá Đoan lộ tia kinh dị:

"Thông thiên Thần Kiều, hiệu lệnh thiên địa! Chẳng phải hắn chỉ mới thăng cấp Chân Vũ sao? Tại sao có thể chạm đến cảnh giới này?"

Tô Tín nhìn Mạnh Kinh Tiên, trong mắt cũng lóe tia sáng khác lạ.

Tô Tín hiện tại là Dương Thần cảnh đỉnh phong, đã đến lúc chuẩn bị đánh sâu vào Chân Vũ.

Cho nên vô luận là điển tịch về Chân Vũ cảnh trong Đại Chu hay Địa Phủ thì Tô Tín đều xem.

Đối với những võ giả giang hồ tầm thường, Chân Vũ cảnh đối với bọn họ là tồn tại trong truyền thuyết, cho nên những người này chỉ biết đại khái về Chân Vũ cảnh, có lẽ bọn họ cho rằng Chân Vũ cảnh là cực hạn của võ giả, chỉ tới cảnh giới đó.

Nói chính xác thì Tiên Thiên có ba cảnh, Nguyên Thần có ba cảnh, Chân Vũ cũng có ba cảnh.

Từng có vị cường giả thượng cổ dùng một câu nói hình dung Chân Vũ tam cảnh, Tô Tín cảm thấy khá chính xác.

Câu đó là: Ngưng pháp tướng, đạp Thần Kiều, đường thông thiên, đỉnh phong ngay trước mắt.

Cảnh giới thứ nhất trong Chân Vũ tam cảnh là cảnh giới Pháp Tướng, ngưng tụ pháp tướng, nắm giữ lực lượng quy tắc thuộc

về riêng mình, có thể ngự không mà đi, đây là cảnh thứ nhất trong Chân Vũ, cảnh giới Pháp Tướng. Trong giang hồ, đa số cường giả Chân Vũ cảnh đều ở cảnh giới này.

Còn cảnh thứ hai trong Chân Vũ là cảnh giới Thần Kiều, muốn thông thiên nhất định phải bước vào Thần Kiều, lấy lực lượng quy tắc của chính mình hiệu lệnh lực lượng thiên địa, đây chính là đạp Thần Kiều.

Chương 1873 - Chân Vũ tam cảnh

Chân Vũ tam cảnh

Đã từng có người gọi tầng cảnh giới này là cảnh giới Đạp Thiên, bởi vì lấy lực lượng của mình để hiệu lệnh thiên địa, đã có mấy phần ý tứ đạp thiên, chẳng qua ngày xưa đa số người đều cho rằng cái tên cảnh giới Đạp Thiên này quá mức cuồng vọng, cho nên đổi thành cảnh giới Thần Kiều như hiện tại.

Cảnh giới này hiện tại ở trên giang hồ hiếm như lộng phượng sừng lân, hai bàn tay có thể đếm hết, nhân vật đã xác định trăm phần trăm bước chân vào cảnh giới này chỉ có mấy người như Lý Bá Dương của Tạo Hóa Đạo Môn, Thiên Đế của Thiên Đình, Địa Tạng Vương của Địa Phủ.

Còn cảnh thứ ba trong Chân Vũ, cảnh giới Thông Thiên thì thật sự chỉ có trong truyền thuyết.

Cảnh giới Pháp Tướng bị gọi là Lục Địa Thần Tiên, nhưng đến cảnh giới Thông Thiên phỏng chừng phải xóa bỏ hai chữ lục địa, bọn họ đã không khác gì thần tiên thật sự.

Cường giả trong cảnh giới này chỉ tồn tại trong truyền thuyết, thậm chí trong lịch sử toàn bộ nhân tộc không nhiều hơn mười người.

Đạo Tổ, Phật Đà, Đại Thiên Ma Tôn, Hạo Thiên Thượng Đế, Phong Đô Đại Đế ngày xưa là cảnh giới này, trừ bọn họ ra chắc chắn còn có người khác đến cảnh giới này, đương nhiên, tồn tại như vậy chỉ có thể tìm trong sách sử.

Thật ra tinh túy trong bốn câu hình dung cường giả Chân Vũ cảnh nằm ở câu cuối.

Không ai biết Chân Vũ cảnh tam cảnh đã là đỉnh điểm hay chưa, bởi vì người đến cảnh giới thứ ba đều chết hết.

Khi nào bước ra ngoài thông thiên mới có thể ngước nhìn đỉnh phong, vượt qua Chân Vũ.

Hiện tại nhân vật duy nhất có khả năng bước lên cảnh giới này chỉ có Nhân Hoàng trong truyền thuyết, chẳng qua dựa theo Tô Tín từng xem những chiến tích của Nhân Hoàng, ít nhất trước khi Nhân Hoàng phi thăng thì chưa đến loại cảnh giới đó.

Dù sao ngày xưa đám cường giả Đại Thiên Ma Tôn, Hạo Thiên Thượng Đế, Phong Đô Đại Đế từng ám sát Nhân Hoàng, kết quả đánh một trận, tuy đám người này đều bị Nhân Hoàng giết, nhưng Nhân Hoàng cũng trọng thương, cho nên Nhân Hoàng thời kỳ thượng cổ tuy mạnh nhưng còn chưa mạnh đến mức vượt qua Chân Vũ cảnh.

Đương nhiên, những điều này không cần Tô Tín quan tâm, đối với hắn thì bây giờ chỉ có một việc duy nhất phải lo là thăng cấp Chân Vũ.

Bình thường chỉ có một con đường thăng cấp Chân Vũ, đó là cô đọng lực lượng quy tắc thuộc về mình, dùng lực lượng của mình phá vỡ thiên địa, ngưng tụ pháp tướng, thành tựu Chân Vũ.

Dĩ nhiên con đường phổ thông, chính thống nhất này cũng khó đi nhất, cô đọng lực lượng quy tắc thuộc về mình khó đến mức nào? Giống như Trầm Vô Danh của Thất Hùng Hội, Lâm Tông Việt của Đại Chu, bọn họ thăng cấp Chân Vũ đã mấy chục năm thậm chí là trên trăm năm, nhưng bọn họ vẫn chưa chạm đến ngưỡng cửa Chân Vũ cảnh.

Bây giờ bọn họ còn ở tuổi tráng niên, nhưng chờ thêm mấy chục năm, chờ khi khí huyết vẫn trì trệ không tăng lên thì bọn họ hoàn toàn không còn cơ hội thăng cấp Chân Vũ cảnh.

Với thực lực và ngộ tính của Tô Tín hiện giờ, nếu hắn cũng đi con đường này thì cũng có cơ hội, nhưng như vậy cần dùng thời gian tích lũy, Tô Tín không muốn điều đó.

Đương nhiên không đi con đường này được, dù sao nhân tộc từ lúc võ đạo hưng thịnh đến hiện tại đã có lịch sử trên vạn năm, đừng nhìn hiện giờ Chân Vũ cảnh trên giang hồ chỉ có mấy chục người, nhưng thời kỳ thượng cổ chắc chắn có hơn trăm tồn tại Chân Vũ cảnh, thậm chí càng nhiều.

Thời gian trên vạn năm cộng lại, tồn tại Chân Vũ cảnh phỏng chừng được hàng nghìn, hàng vạn, nhiều người như vậy không thể nào chỉ đi trên một con đường.

Ví dụ Đại hãn Kim Trướng Hãn Quốc Mạc Qua lúc trước bị đám người Tô Tín hợp sức chém giết, hắn đi con đường khác, một đường tắt.

Mạc Qua được truyền thừa của thượng cổ yêu vương Khiếu Nguyệt Lang Vương thuở xưa, dùng lực lượng quy tắc của Khiếu Nguyệt Lang Vương thay thế lực lượng quy tắc của chính mình, thăng cấp đến Chân Vũ.

Đương nhiên, Tô Tín cho rằng con đường tắt này ngắn ngủi, nhưng thu hoạch cũng có giới hạn.

Không phải của ngươi thì mãi mãi không thuộc về ngươi, Tô Tín từng gặp nhiều cường giả Chân Vũ cảnh, Mạc Qua yếu nhất trong số đó.

Còn về Mạnh Kinh Tiên ở trước mắt, hắn đi con đường khó khăn nhất, khác với người bình thường.

Mạnh Kinh Tiên đã sớm kiểm soát lực lượng quy tắc thuộc về mình, hắn thậm chí chạm đến cảnh giới Thần Kiều trong truyền thuyết, hiệu lệnh thiên địa, điều khiển một phương thế giới!

Ánh mắt Tô Tín nhìn về phía Mạnh Kinh Tiên tràn ngập kinh dị, đám người Trương Bá Đoan và Thiết Chiến ở một bên dường như nghĩ tới cái gì, ánh mắt giật mình nhìn Mạnh Kinh Tiên.

Bây giờ Mạnh Kinh Tiên đã chạm đến ngưỡng Thần Kiều, tin tưởng hắn bước vào Thần Kiều chỉ còn là vấn đề về thời gian.

Nếu đã vậy thì tại sao Mạnh Kinh Tiên còn tích lũy trong Dương Thần cảnh lâu như vậy? Hắn hoàn toàn có thể trực tiếp

thăng cấp Chân Vũ, rồi từng bước tự nhiên vào Thần Kiều.

Nghĩ vậy thì chỉ có một lời giải thích, mục tiêu của Mạnh Kinh Tiên không phải Thần Kiều mà là cảnh giới Thông Thiên trong truyền thuyết.

Bọn họ nên hình dung Mạnh Kinh Tiên như thế nào đây? Nói Mạnh Kinh Tiên cuồng vọng, mưu tính sánh vai với Đạo Tổ, Phật Đà?

Nhưng đối diện Mạnh Kinh Tiên loại thực lực này, tuổi cỡ này, bọn họ không thốt ra được câu đó.

Mạnh Kinh Tiên khát vọng vượt qua tưởng tượng của bọn họ, thậm chí nếu không có chuyện Tô Hinh Nhi, toàn bộ người giang hồ không biết Mạnh Kinh Tiên có kế hoạch rộng lớn như thế.

Chương 1874 - Chân Vũ tam cảnh (2)

Chân Vũ tam cảnh (2)

Đám người Tô Tín có thể đoán được mấy chuyện này, Huyền Khổ đánh nhau với Mạnh Kinh Tiên tự nhiên cũng có thể cảm giác được

Nhưng đối diện Mạnh Kinh Tiên, trong ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng của Huyền Khổ tiếp tục ra mũi nhọn khác lạ, so với lúc trước tựa như hai người khác nhau.

“A di đà phật!”

Huyền Khổ chắp hai tay, niệm một tiếng phật hiệu, quanh thân ngưng tụ vô lượng Phật quốc, phật âm phạn xướng vang vọng, nếu không phải Phật quốc sau lưng Huyền Khổ hơi mơ hồ, mọi người thậm chí sẽ cho rằng đây là Phật quốc thật sự buông xuống.

Những người ở đây thay đổi sắc mặt, bởi vì hiện tại Huyền Khổ bày ra lực lượng cũng là Chân Vũ cảnh đỉnh phong, nửa bước Thần kiều, nửa chân của hắn đã đạp trên Thần Kiều!

Làm phương trượng của Thiếu Lâm Tự, thật ra Huyền Khổ hơi uất ức, bởi vì mấy năm nay hắn luôn nhẫn nhịn, không còn

bá khí của chí tôn võ lâm ngày xưa và khí thế của cường giả Chân Vũ cảnh.

Nhưng thật ra thế hệ đời chữ Huyền khá xuất sắc, thậm chí có thể nói là thế hệ kiệt xuất nhất của Thiếu Lâm Tự gần nghìn năm nay.

Trước có Huyền Đàm kinh tài tuyệt diễm, sau có Huyền Khổ chậm nhưng vững chắc từng bước tu luyện đến hiện tại.

Hơn nữa Huyền Chân trẻ tuổi nhất trong đời chữ Huyền cũng có vô hạn tiềm lực, nếu hết lòng dạy dỗ thì tuyệt đối có tư cách thành tựu Chân Vũ.

Có thể nói, nếu phương trượng Thiếu Lâm Tự đời chữ Không chưa chết, Thiếu Lâm Tự đoàn kết nhất trí, như vậy mấy chục năm sau Thiếu Lâm Tự rất có thể sẽ cùng một lúc có bốn vị Chân Vũ!

Phải biết rằng, lúc xưa Đại Chu cường thịnh nhất cũng chỉ có năm vị tồn tại Chân Vũ cảnh, nếu Thiếu Lâm Tự có cùng lúc bốn vị Chân Vũ thì thật sự có uy thế của chí tôn võ lâm.

Chỉ tiếc tất cả điều này tan biến theo phương trượng đời chữ Không luận đạo với Lý Bá Dương rồi bỏ mình.

Huyền Đàm bị buộc rời đi Thiếu Lâm Tự, Huyền Khổ thì bởi vì tính cách, ý nghĩ chấp chưởng Thiếu Lâm Tự hoàn toàn khác với Huyền Đàm, khiến những người ủng hộ của Huyền Đàm như Huyền Chân bất mãn.

Huyền Chân vốn có thiên phú xuất sắc, bởi vì võ đạo của bản thân khác biệt quá lớn với Huyền Khổ, Huyền Đàm hiểu rõ hắn nhất đã rời khỏi Thiếu Lâm, cho nên tu vi của hắn tiến bộ thong thả.

Nhưng vì những điều này mà kết luận thực lực của Huyền Khổ thì sai hoàn toàn.

Có thể tu luyện đến cấp bậc như Huyền Khổ thì chẳng có ai là kẻ yếu.

Tùy theo vô thượng Phật quốc sau lưng Huyền Khổ và thiên địa chi kiếm của Mạnh Kinh Tiên va chạm vào nhau, thoáng chốc dao động mạnh mẽ bộc phát ra.

Võ giả Dương Thần cảnh ở đây đều thay đổi sắc mặt, với thực lực của bọn họ chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ bản thân trong chiến đấu cấp bậc cỡ này, cho nên bọn họ vội vàng xoay người bảo vệ đám đệ tử ở sau lưng mình.

Huyền Khổ và Mạnh Kinh Tiên cũng biết thực lực của bọn họ hiện giờ mạnh mẽ lan đến người khác, cho nên giao thủ một, hai chiêu rồi đạp không mà đi, đánh nhau trong không trung.

Uy thế cường đại đó khiến đám người ở đây cực kỳ giật mình, nhưng nhóm người Tô Tín vẫn nhìn chăm chú trường hợp hai người giao thủ.

Đây là hai vị cường giả cảnh giới Nửa Bước Thần Kiều giao thủ, đối với đám võ giả Dương Thần cảnh như bọn họ thì được ích lợi rất lớn.

Trong tiếng phật âm ngâm nga vô biên, kiếm khí bay tứ tán giữa không trung, nói thật, với ánh mắt của đám người Tô Tín cũng không thể thấy rõ hai người ở trên cao ai mạnh ai yếu.

Thậm chí hai người giao thủ đến cực độ, hư không bốn phía bị xé rách, vô tận thiên địa nguyên khí phát ra tiếng rên rỉ như động đất, trong khoảnh khắc mưa như trút nước, cuồng phong tức giận gầm lên, còn có tuyết bay và mưa đá lẫn trong đó.

Đám người ở đây đều biết với thực lực khủng bố của hai người này thậm chí đã đến trình độ khuấy động thiên tượng, hiệu lệnh thiên địa không chỉ là nói chơi, tuy rằng bọn họ vẫn chưa chân chính đạt cảnh giới này.

Thoạt nhìn hai người đánh ngang tay, mãi đến nửa khắc đồng hồ sau, vô thượng Phật quốc và kiếm ý biến mất, Huyền Khổ và Mạnh Kinh Tiên cùng rơi xuống, mọi người không thấy vết thương nào trên người bọn họ. Với thực lực của đám người khó mà phát hiện hơi thở trên người Mạnh Kinh Tiên, Huyền Khổ có gì khác lạ.

Trận chiến này cuối cùng là hai người ngang tay? Đám người ở đây hoang mang.

Hai người trầm mặc nửa ngày, mãi đến nửa khắc đồng hồ sau Huyền Khổ thế này mới chậm rãi mở miệng nói:

“Giao ra Tô Hinh Nhi.”

Đám đệ tử Thiếu Lâm Tự không kiềm được giật mình kêu lên:

“Phương trượng!”

Đám người Trương Bá Đoan ngạc nhiên nhìn Huyền Khổ, Thiếu Lâm Tự cuối cùng thế nhưng cúi đầu, điều này vượt qua tưởng tượng của nhiều người, xem ra trận chiến vừa rồi dù Mạnh Kinh Tiên không thắng thì Huyền Khổ cũng không chiếm ưu thế bao nhiêu.

Càng khiến đám người của Thiếu Lâm Tự khó hiểu là tại sao cuối cùng phương trượng thế nhưng thỏa hiệp.

Sự tình phát triển đến loại trình độ này, trấn áp Tô Hinh Nhi đã không đơn giản là vì lúc đầu suy xét cho thiên hạ thương sinh.

Thiếu Lâm Tự bị Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên uy hiếp đến mức này, thậm chí còn có rất nhiều người trong giang hồ ở một bên vây xem, hành động này quan hệ đến uy vọng và mặt mũi của Thiếu Lâm Tự, nếu Thiếu Lâm Tự bọn họ nhận hèn, giao Tô Hinh Nhi ra thì cuối cùng Thiếu Lâm Tự sẽ mất hết mặt mũi, ít nhất sẽ bị người giang hồ cười nhạo châm chọc mười mấy năm!

Chương 1875 - Nhận thua

Nhận thua

Đừng tưởng rằng hòa thượng thì không để ý danh lợi, người của Thiếu Lâm Tự tuy hòa thượng, nhưng bọn họ cũng là võ giả, cũng là người giang hồ, chỉ cần ở trong giang hồ thì bọn họ không thể tránh khỏi điểm này.

Huyền Khổ mặc kệ bất mãn trong lòng đám đệ tử Thiếu Lâm Tự, hắn quay đầu nói với Huyền Minh:

“Đi mang Tô Hinh Nhi ra đây.”

Huyền Minh thở hắt ra, vẻ mặt cay đắng, hắn hiểu Huyền Khổ, bởi vì lần này Thiếu Lâm Tự bọn họ thật sự thua, còn thua rất thảm, cuối cùng kiên trì tiếp cũng vô nghĩa.

Lúc trước thủ đoạn mà Tô Tín dùng để uy hiếp Thiếu Lâm Tự quả thực tàn nhẫn, từng chiêu đều nhằm vào hủy căn cơ của Thiếu Lâm Tự.

Nhưng vấn đề là Tô Tín có một điểm yếu trí mạng, đó là thực lực của hắn.

Tô Tín chỉ có thực lực của Dương Thần cảnh, thế lực dưới trướng của hắn hiện tại không thể ngăn cản Thiếu Lâm Tự, nếu thật sự chọc giận Thiếu Lâm Tự thì Tô Tín chết chắc, Tô Hinh Nhi vẫn bị trấn áp. Thiếu Lâm Tự tuy có nguy cơ xuống dốc nhưng đó là chuyện về sau, Thiếu Lâm Tự không phải hạng do dự thiếu quyết đoán, giết trước nói sau.

Nhưng Mạnh Kinh Tiên đột nhiên xuất hiện khiến tình hình trở nên khác biệt, đây là Mạnh Kinh Tiên cảnh giới Nửa Bước Thần Kiều, Mạnh Kinh Tiên đủ để tương đương với phương trượng Thiếu Lâm Tự Huyền Khổ của bọn họ.

Có Mạnh Kinh Tiên che chở, Tô Tín vận dụng những thủ đoạn độc ác của hắn thì phỏng chừng Thiếu Lâm Tự không giết được hắn, còn bị thương nguyên khí nặng.

Cho nên hiện tại Thiếu Lâm Tự chỉ có thể thỏa hiệp, có cố gắng chống cũng vô nghĩa.

Một số cao tầng của Thiếu Lâm Tự đã nhìn ra điểm này, bao gồm những võ giả Dương Thần cảnh đời chữ Không tính tình không quá tốt cũng mặt âm trầm không nói một lời.

Qua giây lát, Huyền Minh mang theo Hinh Nhi đi ra. Trông thấy Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên đều có mặt, Hinh Nhi nở nụ cười hân hoan:

“Sư phụ, ca ca!”

Tô Tín cười cười, Mạnh Kinh Tiên cũng gật đầu.

Thiếu Lâm Tự cuối cùng vẫn giao ra Hinh Nhi, mục đích của Tô Tín đã đạt tới, hắn dẫn người, xoay người bước đi thẳng.

Lúc này mà lấy tư thái người thắng đi nhục nhã Thiếu Lâm Tự thì hoàn toàn là việc đồ ngu mới làm, Tô Tín không muốn giành thắng lợi về mồm mép.

Nhưng lúc này Huyền Minh lạnh lùng lên tiếng ở sau lưng Tô Tín:

“Tô đại nhân, ngươi cứ đi như vậy sao? Chẳng lẽ ngươi không muốn giải thích gì về Thất Thập Nhị tuyệt kỹ?”

Tô Tín lạnh lùng cười nói:

“Ngươi còn muốn ta giải thích cái gì? Ngươi nghĩ ta sẽ nói cho các ngươi biết người đã đưa Thất Thập Nhị tuyệt kỹ cho ta? Hay Thiếu Lâm Tự các ngươi muốn phế võ công của ta, thu hồi Thất Thập Nhị tuyệt kỹ?”

“Mặt mũi không phải người khác đưa mà là chính mình giành lấy, lần này thua không phải Tô Tín này.”

“Nhưng ta chướng mắt Thất Thập Nhị tuyệt kỹ, ta cũng sẽ không âm thầm truyền bá nó, các ngươi cứ yên tâm về việc này. Đương nhiên, nếu Thiếu Lâm Tự các ngươi không yên tâm thì tùy, Tô Tín này tùy thời kính cẩn chờ đợi.”

Nói xong, Tô Tín trực tiếp xoay người rời đi, Huyền Minh sắc mặt âm trầm không nói chuyện.

Tô Tín nói không sai, lần này người thua là bọn họ, cho nên hiện tại Thiếu Lâm Tự không có tư cách bàn điều kiện.

Huống chi dù bọn họ thật sự muốn phế bỏ võ công của Tô Tín lấy về Thất Thập Nhị tuyệt kỹ cũng vô ích, Mạnh Kinh Tiên ở một bên, bọn họ giết Tô Tín được sao?

Hơn nữa bọn họ cũng không biết Tô Tín rốt cuộc có sao chép Thất Thập Nhị tuyệt kỹ truyền cho người khác hay không, nếu có thì dù bọn họ giết Tô Tín cũng vô dụng.

Cho nên hiện tại Huyền Minh chỉ có thể kỳ vọng Tô Tín sẽ giữ lời hứa, không truyền bá Thất Thập Nhị tuyệt kỹ ra ngoài.

Lúc trước Tô Tín cũng lấy được Kim Cương Bất Hoại Thần Công của Thiếu Lâm Tự bọn họ, nhưng qua lâu như vậy mà Tô Tín không truyền bá nó ra ngoài, chứng minh ở một vài mặt thì Tô Tín rất giữ uy tín.

Huyền Minh có thể nghĩ như vậy toàn nhờ thanh danh của Tô Tín mang đến.

Tuy Tô Tín nổi tiếng ác trên giang hồ, nhưng việc hắn nói chuyện giữ lời cũng được truyền bá rất rộng, đương nhiên cũng do người từng gặp Tô Tín nói không giữ lời đã chết gần hết.

Vì vậy hiện tại Tô Tín hứa hẹn trước mặt mọi người, Thiếu Lâm Tự tin tưởng lời hứa đó, nhưng nếu như đổi thành người trong ma đạo như Bạch Liên giáo thì phỏng chừng chuyện này không dễ chấm dứt như vậy.

Chờ nhóm Tô Tín xuống núi, Huyền Khổ nói thẳng:

"Từ hôm nay trở đi Thiếu Lâm Tự phong sơn một năm, tất cả đệ tử ở bên ngoài đều gọi về Thiếu Lâm Tự, không thể bỏ sót một người."

Nhóm Huyền Minh sắc mặt âm trầm gật đầu, Thiếu Lâm Tự bọn họ phong sơn, nguyên nhân thứ nhất là vì tìm ra phản đồ giao Thất Thập Nhị tuyệt kỹ cho Tô Tín, đây là chuyện mà Thiếu Lâm Tự tuyệt đối không cách nào khoan dung.

Còn việc thứ hai là tránh né những tin đồn trên giang hồ.

Lần này Thiếu Lâm Tự mất hết mặt mũi trước đám người giang hồ, sự tình lần này qua đi, không biết những người giang hồ này sẽ đánh giá Thiếu Lâm Tự như thế nào, người Thiếu Lâm Tự không muốn nghe những điều đó, cho nên bọn họ đơn giản trực tiếp phong sơn, chờ sóng gió tán đi rồi tính.

Hơn nữa vở kịch lớn như vậy hạ màn, cuối cùng kết thúc với Thiếu Lâm Tự mất mặt nhận hèn, Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên mang Tô Hinh Nhi đi, cuối cùng Thiếu Lâm Tự xấu hổ tức tối phong sơn khiến người cảm giác rất đã ghiền.

Chương 1876 - Nhận thua (2)

Nhận thua (2)

Đặc biệt là những môn phái có thù oán với Thiếu Lâm Tự, bọn họ rất vui khi nhìn thấy Thiếu Lâm Tự xui xẻo.

Chẳng qua Trương Bá Đoan có mâu thuẫn lớn nhất với Thiếu Lâm Tự thì trên mặt không có chút ý cười.

Đúng là Thiếu Lâm Tự giảm thanh danh, nhưng điều này không thể ảnh hưởng thực lực cơ sở của Thiếu Lâm Tự.

Quan trọng nhất là hắn thế nhưng nhìn thấy Huyền Khổ sắp bước vào cảnh giới Thần Kiều, đây không phải chuyện tốt gì.

Mấy chục năm trước, khi Tạo Hóa Đạo Môn đối diện Thiếu Lâm Tự thì có thể chiếm ưu thế, đó là nhờ vào thực lực cảnh giới Thần Kiều của Lý Bá Dương, làm phương trượng Thiếu Lâm Tự đời chữ Không bỏ mạng.

Trước mắt Huyền Khổ đã đi tới loại tình trạng này, thậm chí mạnh hơn phương trượng đời chữ Không, điều này chứng minh không lâu sau Thiếu Lâm Tự sẽ có địa vị ngang ngửa Tạo Hóa Đạo Môn về sức chiến đấu cấp cao.

Giải quyết xong chuyện Thiếu Lâm Tự, Tô Tín lập tức mang theo Hinh Nhi xuống núi.

Mãi đến khi Thiếu Lâm Tự tuyên bố phong sơn, Tô Tín mới hoàn toàn thở phào một hơi.

Tuy rằng Tô Tín đã sớm chuẩn bị tinh thần làm một cuộc kết thúc với Thiếu Lâm Tự, nhưng phải chờ khi hắn thành tựu Chân Vũ, chờ khi thế lực của hắn đủ để chống lại Thiếu Lâm Tự thì hắn mới ra tay, chứ không phải bây giờ.

Tô Tín chắp tay với Mạnh Kinh Tiên, nói:

“Đa tạ Mạnh chưởng môn ra tay.”

Mạnh Kinh Tiên không ở trạng thái chiến đấu thì ánh mắt luôn trống rỗng, dường như rất tản mạn.

Nghe Tô Tín nói, Mạnh Kinh Tiên lắc đầu bảo:

“Không cần đa lễ, Hinh Nhi cũng là đệ tử của ta.”

Mạnh Kinh Tiên nói rồi chuyển sang nhìn Thanh Ly luôn trốn sau lưng Tô Tín, giữ im lặng, Mạnh Kinh Tiên nói:

“Ta không cảm giác ngươi có sát khí với Hinh Nhi, cho nên ta sẽ không động ngươi, huống hồ ta không có thành kiến với Yêu tộc, ngươi ở trên người Hinh Nhi có thể thường xuyên nhắc nhở nàng một ít sự tình, dù sao nàng còn nhỏ tuổi.”

“Nhưng ta cũng cần cảnh cáo ngươi một câu, thế giới bây giờ đã khác, xem thái độ của Thiếu Lâm Tự liền biết, trên giang hồ không thiếu người có thái độ cực đoan như Thiếu Lâm Tự.”

“Nếu ngươi chọc phải việc gì thì ta sẽ ra tay hoàn toàn tách nguyên thần của ngươi và Hinh Nhi ra, đến lúc ấy nguyên thần bị tổn hại nặng sẽ không phải Hinh Nhi mà là ngươi, không cần hoài nghi, người khác không có loại thủ đoạn này, nhưng ta có.”

Lời của Mạnh Kinh Tiên làm Thanh Ly sợ hết hồn, chỉ bằng vào uy thế vừa rồi của vị này dù ở thời kỳ thượng cổ cũng có thể nghiền nát rất nhiều yêu vương, thậm chí phụ thân của nàng, Thanh Khâu Hồ Vương khi ở thời kỳ đỉnh phong cũng không đánh lại người trước mắt.

Cho nên lúc nghe Mạnh Kinh Tiên nói, Thanh Ly không dám cãi lại, lập tức ngoan ngoãn gật đầu.

Mãi đến bây giờ Thanh Ly mới phản ứng lại lời vừa rồi Mạnh Kinh Tiên không phải nói với nguyên thần của nàng ở trong đầu Hinh Nhi, mà là nói với nàng ở sau lưng Tô Tín, vậy chẳng phải là Mạnh Kinh Tiên đã nhìn thấu quan hệ giữa hai nguyên thần của Thanh Ly?

Phát hiện này càng khiến Thanh Ly cảm giác Mạnh Kinh Tiên sâu không lường được.

Phải biết rằng nàng cực kỳ tự tin với bí pháp nguyên thần chín phần của mình, cho nên nàng mới dám nghênh ngang đi theo Tô Tín đến Thiếu Lâm Tự, là bởi vì nàng có tự tin đó.

Hơn nữa Thiếu Lâm Tự hành động đúng như Thanh Ly dự đoán, ngay cả Huyền Khổ cũng không nhìn thấu nàng, điều này khiến Thanh Ly hơi đắc ý, nhưng nào ngờ nàng còn chưa đắc ý bao lâu đã bị Mạnh Kinh Tiên nhìn thấu.

Sau khi nói xong những lời đó với Thanh Ly, Mạnh Kinh Tiên chuyển ánh mắt sang Tô Tín, nói:

“Ta vốn không định xuất quan nhanh như vậy, nhưng hiện tại nếu đã xuất quan, ta cũng chuẩn bị thay đổi sách lược âm thầm dưỡng sức của Dịch Kiếm Môn. Ta sẽ tạm thời mang Hinh Nhi về Dịch Kiếm Môn, sau khi ta thu nàng làm đệ tử vẫn

chưa thật sự dạy dỗ nàng được bao lâu, thừa dịp cơ hội này dạy cho nàng thứ vốn nên truyền dạy.”

Tô Tín chắp tay nói:

“Xin nghe theo Mạnh tông chủ sai bảo.”

Ở trước mặt người khác thì Tô Tín rất tự tin vào võ đạo của chính mình, nhưng hiện tại đối diện Mạnh Kinh Tiên, chút tự tin đó của hắn bị đánh tan tác không còn lại bao nhiêu.

Huống chi Hinh Nhi sắp thăng cấp Hóa Thần, võ đạo của Tô Tín và Hinh Nhi chênh lệch rất nhiều, hắn chỉ có thể cung cấp chút chỉ đạo về mặt chiến đấu cho Hinh Nhi, dù sao Tô Tín giỏi điều này nhất.

Chỉ điểm võ đạo cho Hinh Nhi thì Mạnh Kinh Tiên đáng tin hơn.

Cho nên Tô Tín trực tiếp dặn dò Hinh Nhi vài câu rồi từ biệt Mạnh Kinh Tiên, sau đó trở về Tây Bắc Đạo.

Hai mươi vạn thiết kỵ Tây Bắc của Cao Trường Thanh đã chờ lệnh ở biên giới Tây Bắc, lúc trước Tô Tín nói nếu Thiếu Lâm Tự không thả Hinh Nhi thì hắn sẽ cho thiết kỵ Tây Bắc đồ thành, những lời này không phải hù chơi.

Nhưng sau khi Tô Tín về Tây Bắc Đạo, chuyện Thiếu Lâm Tự chấn động giang hồ, khiến nhiều cường giả xáo động.

Thực lực và sự cứng rắn của Tô Tín vượt qua tưởng tượng của mọi người, Mạnh Kinh Tiên ra sân khiến đám người giang hồ xáo động.

Bế quan hơn mười năm không ra mặt, Mạnh Kinh Tiên vừa ra sân đã trực tiếp vượt qua Chân Vũ, nửa chân đạp trên Thần Kiều, từ nay về sau, phỏng chừng thế lực trên giang hồ phải sửa đổi.

Từ nay thế lực có thể chúa tể giang hồ cần tính thêm Dịch Kiếm Môn.

Đương nhiên, muốn khóc nhất là Danh Kiếm Sơn Trang, vị trí đứng đầu Ngũ Phái Trì Kiếm của bọn họ còn chưa ngồi được bao lâu phỏng chừng phải trả cho Dịch Kiếm Môn.

Lõa tổ Danh Kiếm Sơn Trang 'Tuyệt Kiếm Thiên Tôn' Ứng Thiên Qua cũng là cường giả Chân Vũ cảnh, thực lực không yếu.

Chương 1877 - Trở về

Trở về

Nhưng Ứng Thiên Qua đã rất lớn tuổi, tuy thọ nguyên còn chưa tới gần nhưng hiển nhiên không sống lâu hơn Mạnh Kinh Tiên được.

Bởi vậy cho dù Mạnh Kinh Tiên không ra tay, giằng co đến cuối cùng, vị trí đứng đầu Ngũ Phái Trì Kiếm vẫn thuộc về Dịch Kiếm Môn.

Huống chi Mạnh Kinh Tiên bây giờ đã là Nửa Bước Thần Kiều, Ứng Thiên Qua thì không có hy vọng đến Thần Kiều, chờ ngày Mạnh Kinh Tiên đột phá Thần Kiều, e rằng Danh Kiếm Sơn Trang phải chủ động trả lại vị trí đứng đầu Ngũ Phái Trì Kiếm cho Dịch Kiếm Môn.

Sau trận chiến này, hai bảng Thiên, Địa cũng đổi mới, Tô Tín thay thế hạng năm Địa bảng, Tạo Hóa Đạo Môn 'Cửu Hoa Đạo Quân' Trương Bá Đoan, thăng cấp lên hạng năm Địa bảng.

Mạnh Kinh Tiên thăng cấp đến Chân Vũ, bên Lục Phiến Môn gạch tên một cường giả Chân Vũ cảnh đã vắng bóng mấy chục năm, thay tên của Mạnh Kinh Tiên vào.

Thông thường cường giả Chân Vũ cảnh dù đã lâu không xuất hiện cũng sẽ không bị gạch khỏi Thiên bảng, khi đã bị xóa tên khỏi Thiên bảng thì thường là sống không thấy người, chết không thấy xác.

Ví dụ như Chiến Vô Nhị lúc trước dưỡng thương tu luyện trên Vô Phong Sơn ở Bắc Cương, tuy cũng vắng bóng mấy chục năm nhưng mọi người đều biết hắn rốt cuộc ở đâu, hơn nữa thỉnh thoảng có thể nhìn thấy thiên tượng thay đổi lúc hắn luyện tập võ kỹ trên Vô Phong Sơn, cho nên mọi người đều biết hắn còn sống, tự nhiên sẽ không gạch tên khỏi Thiên bảng.

Những người khác thì Lục Phiến Môn không xác định hành tung của bọn họ, nếu có Dương Thần cảnh đột phá đến Chân Vũ, nhóm người này tự nhiên bị ưu tiên xóa tên.

Hơn nữa tùy theo Mạnh Kinh Tiên lên Thiên bảng, bây giờ đệ nhất Địa bảng là Thái Nhất Đạo Môn 'Thanh Dương Chân Nhân' Trần Nam Hoa.

Người này cực kỳ không gây chú ý, ra tay không vượt qua ba lần, nhưng mỗi một lần đều là kinh thiên động địa.

Lần cuối cùng Trần Nam Hoa ra tay là trong đại chiến đạo phật mấy chục năm trước, bởi vì Thái Nhất Đạo Môn quá mức siêu nhiên, cho nên không hứng thú với đại chiến đạo phật sẽ ảnh hưởng truyền thừa của đạo và phật, thật sự là bị Tạo Hóa Đạo Môn làm phiền không chịu nổi nên bọn họ mới phái ra Trần Nam Hoa, kết quả Trần Nam Hoa lấy sức của một người phá vỡ Kim Cương Hàng Ma đại trận do sáu cường giả Dương Thần cảnh Thiếu Lâm Tự bày ra, bị thương nặng sáu người, cuối cùng về báo cáo với Thái Nhất Đạo Môn.

Từ nay Trần Nam Hoa xếp hạng hai Địa bảng, nhiều năm qua trừ Mạnh Kinh Tiên ra, không ai có thể vượt qua.

Bởi vì Trần Nam Hoa thăng cấp lên đệ nhất Địa bảng, mấy người xếp sau như Tô Tín cũng may mắn lên một bậc, xếp hạng Địa bảng của Tô Tín lên thứ bốn.

Mà trận chiến này đến cuối cùng cũng không giống như Thiếu Lâm Tự nghĩ, sẽ có nhiều tông môn châm biếm trào phúng Thiếu Lâm Tự, tuy rằng cũng có người làm như vậy, nhưng rất ít.

Đám người giang hồ không ngốc, sự tình lần này Thiếu Lâm Tự tuy rằng chủ động nhận thua, nhưng đó là bởi vì Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên quá mạnh.

Mấy kế sách của Tô Tín truyền vào trong giang hồ, thậm chí khiến nhiều người vã mồ hôi lạnh, mấy kế tuyệt hậu này nếu thật sự sử dụng thì Thiếu Lâm Tự dù không chết cũng phải lột da, việc này cũng khiến rất nhiều người giang hồ một lần nữa nhìn thấy sự tàn nhẫn của Tô Tín, thậm chí có người nói Tô Tín khủng bố còn hơn võ giả ma đạo.

Những võ giả ma đạo này dù làm ác thì cùng lắm là lạm sát vô tội này nọ thôi, không gây hại quá lớn.

Mà Tô Tín tâm tư ác độc, âm thầm tính toán cho ngươi nhà tan cửa nát, cái này không chỉ nói cho sướng miệng.

Hơn nữa trừ Tô Tín ra, Mạnh Kinh Tiên bày ra thực lực cường đại khiến nhiều người giang hồ liếc nhìn, một kiếm chém ra, từ Dương Thần đạp nửa chân lên Thần Kiều, trên vạn năm qua chưa từng nghe chuyện như vậy, con đường Mạnh Kinh Tiên đi là người khác không thể bắt chước, cũng không có tư cách đi.

Đối mặt tồn tại như vậy, Thiếu Lâm Tự nhận thua là rất bình thường, ngược lại nếu bọn họ không nhận thua, người giang hồ sẽ cho rằng đầu óc của người Thiếu Lâm Tự có hố.

Đương nhiên, lần này Huyền Khổ bày ra thực lực cảnh giới Nửa Bước Thần Kiều cũng là nguyên nhân người giang hồ không buông lời châm chọc.

Ai đều biết lần này Thiếu Lâm Tự tuy rằng nhận thua, nhưng thực lực của Huyền Khổ bày ra đó, chờ khi Huyền Khổ thăng cấp Thần Kiều thì Thiếu Lâm Tự sẽ nghênh đón một lần nổi lên, đây cũng là nguồn gốc tự tin của Thiếu Lâm Tự.

Sau khi Tô Tín về Tây Bắc Đạo, việc làm đầu tiên là gọi Lý Phôi qua, kêu hắn chuẩn bị phát triển Ám Vệ ở bốn mươi chín đạo Đại Chu, thậm chí là Đông Tấn, Tây Vực.

Chuyện Hinh Nhi lần này cho Tô Tín một bài học, là không phải lực lượng của mình, khi sử dụng sẽ có chút không thuận tay.

Tô Tín đúng là trọng thần Đại Chu, hắn đang treo danh hào Tứ Đại Thần Bổ trong Lục Phiến Môn, nhưng Lục Phiến Môn vẫn luôn không phải lực lượng của chính hắn. Ân Vô Thường và hắn có thù sâu oán nặng, hơn nữa tự cao chính mình là người cũ của Lục Phiến Môn, cho nên Ân Vô Thường to gan ra tay tính kế Tô Tín, nếu đổi lại là thế lực một tay Tô Tín tạo ra thì ai dám làm như vậy?

Cho nên Tô Tín quyết định vừa lợi dụng hệ thống tình báo của mật thám tập sự Lục Phiến Môn vừa phát tán Ám Vệ ra ngoài

phát triển.

Trải qua nhiều năm rèn luyện, thực lực và năng lực của Ám Vệ có thể nói là đều hoàn toàn phù hợp yêu cầu, Tô Tín trực tiếp khiến Lý Phôi phái hai phần ba Ám Vệ đến bốn mươi chín đạo Đại Chu, Đông Tấn, Tây Vực, lấy bọn họ làm trung tâm thành lập phân bộ Ám Vệ, phát triển người tại địa phương, thu thập tình báo.

Chương 1878 - Trở về (2)

Trở về (2)

Còn lại một phần ba Ám Vệ là nhóm thực lực mạnh nhất, đám Ám Vệ này không phụ trách tình báo, chỉ phụ trách ra tay ám sát, là tổ chức vũ lực thuần túy.

Dặn Lý Phôi mấy chuyện này xong, Tô Tín lập tức đi vào trạng thái bế quan.

Quan sát Huyền Khổ và Mạnh Kinh Tiên giao thủ cho nhiều thu hoạch, bây giờ Tô Tín không thể buông bỏ bất kỳ cơ hội nào thăng cấp đến Chân Vũ, cho nên hắn cần tranh thủ thời gian tiêu hóa đoạn cảm ngộ này.

Trận chiến ở Thiếu Lâm Tự qua đi, Tô Tín trực tiếp bế quan, nhưng lần này bế quan không lâu, hắn chỉ mất nửa tháng đã hoàn toàn tiêu hóa cảm ngộ từ hai cường giả Chân Vũ cảnh giao thủ, hắn có thu được lợi, nhưng hữu hạn.

Đoạn cảm ngộ này không đủ để khiến Tô Tín chạm đến ngưỡng cửa Chân Vũ cảnh, nhưng có thể chỉ cho hắn phương hướng thăng cấp Chân Vũ.

Cô đọng lực lượng quy tắc thuộc về mình, Tô Tín đã tìm được phương hướng rồi, nhưng chưa thật sự bước ra một bước này.

Nhưng Tô Tín không sốt ruột, loại chuyện này không sốt ruột được, dù sao đa số võ giả Dương Thần cảnh trên giang hồ cơ hồ đều bị kẹt ở bước này, cả đời không thể tiến thêm nửa bước.

Tô Tín so với bọn họ thì chỉ có một ưu thế là tuổi tác, huống chi trừ một bước tiến dần này thì Tô Tín có suy nghĩ riêng,

chính mình có thể dùng phương thức khác để thăng cấp Chân Vũ không?

Chậm rãi từng bước cô đọng quy tắc lực lượng không phải con đường duy nhất, ví dụ tốt nhất là Mạnh Kinh Tiên, hắn đi ra con đường của riêng mình.

Thật ra Tô Tín cũng xem như hạng người tâm cao khí ngạo, trước đến giờ hắn không cho rằng chính mình kém hơn bất cứ người nào, Mạnh Kinh Tiên có thể đi ra con đường riêng, Tô Tín tự nhiên cũng có thể.

Bởi vậy, sau khi đi ra chỗ bế quan, Tô Tín không cố ý tu luyện tiếp, mà là vừa sửa sang lại công việc Tây Bắc Đạo vừa suy nghĩ chính mình rốt cuộc có thể đi một con đường của riêng mình hay không.

Cứ thế trôi qua gần nửa năm, chuyện Thiếu Lâm Tự dần bình ổn.

Dù sao Thiếu Lâm Tự đã tuyên bố phong sơn, cũng quả thực không có gì để nói, hơn nữa Tô Tín và Dịch Kiếm Môn là hai đương sự cũng không lên tiếng, cho nên sự tình dần lắng xuống.

Nhưng sự tình lần này cũng khiến Tô Tín chú ý tới một người, người này là giang hồ phong môi thấy tận mắt toàn quá trình chuyện Hinh Nhi, đường chủ của Thất Tinh Đường Nhữ Nam Đạo, Đồng Vũ Dương.

Khi đó Tô Tín sốt ruột cứu Hinh Nhi, hắn tự nhiên là sẽ không chú ý đến một giang hồ phong môi.

Nhưng sau khi xảy ra chuyện, Đồng Vũ Dương quyết đoán ra tay, đứng ở lập trường công bằng tuyệt đối viết ra mấy tin tức này, phát tán vào giang hồ, dẫn tới toàn bộ giang hồ sôi trào, cường giả các đường tụ tập ở Thiếu Lâm Tự, tạo áp lực rất lớn cho Thiếu Lâm Tự, xem như gián tiếp giúp Tô Tín.

Dù sao Thiếu Lâm Tự thái độ cương quyết, sự tình càng làm rùm beng thì Thiếu Lâm Tự càng mất mặt hơn, bọn họ cũng sẽ càng dễ thỏa hiệp.

Đương nhiên mấy thứ này đều không phải là điều Tô Tín quan tâm, hắn chỉ quan tâm một điều, đó là cái nhìn đại cục của Đồng Vũ Dương này.

Người này lúc trước cảm ngộ viết ra chi tiết vụ việc, còn viết phản ứng và đối sách của Tô Tín, Mạnh Kinh Tiên, Thiếu Lâm Tự.

Đồng Vũ Dương thông qua các loại tư liệu lưu truyền trên giang hồ phân tích rõ ràng thực lực và tính cách của ba phương, bất ngờ là đúng phân nửa.

Tuy rằng chỉ là phân tích đúng phân nửa, nhưng một nửa khác bị sai là do Mạnh Kinh Tiên.

Dù sao ngay cả Tô Tín đều không ngờ Mạnh Kinh Tiên dữ dằn như thế, bế quan hơn mười năm nhảy lên Nửa Bước Thần Kiều, tin tưởng trừ Mạnh Kinh Tiên ra, không ai trên giang hồ có thể đoán trúng được.

Đồng Vũ Dương không ngờ tới điểm này, cho nên phỏng đoán tiếp theo của hắn đều sai.

Nhưng dù vậy, biểu hiện của Đồng Vũ Dương cũng đủ choáng ngợp, phải biết rằng hắn chỉ là một phong môi địa phương nhỏ ở Nhữ Nam Đạo, tư liệu về đám người Tô Tín, Thiếu Lâm Tự mà Đồng Vũ Dương biết chỉ là tư liệu công khai lưu truyền trên giang hồ, trong đó còn kèm theo một số tin đồn không thật, nhưng hắn bằng vào mấy thứ này đã có thể tính ra những kết quả tường tận này, trên giang hồ không có nhiều người có bản lĩnh như thế.

Cho nên sau khi biết chuyện này, Tô Tín lập tức khiến người của Ám Vệ đi Nhữ Nam Đạo ‘mời’ Đồng Vũ Dương đến Tây Bắc Đạo.

Thật ra gần đây Đồng Vũ Dương rất buồn bực, dựa vào chuyện này khiến tổ chức phong môi của hắn, Thất Tinh Đường hoàn toàn nổi tiếng, rốt cuộc có thể không cần yên phận trong một góc Nhữ Nam Đạo, có thể phát triển ra bên ngoài.

Nhưng mãi khi thật sự phát triển ra ngoài, Đồng Vũ Dương mới biết khó xử trong đó.

Giang hồ phong môi cũng xem như người giang hồ, cần thực lực nhất định.

Thất Tinh Đường của hắn muốn phát triển ra ngoài thì định sẵn sẽ xung đột với thế lực giang hồ phong môi địa phương.

Thất Tinh Đường không sợ những người này, nhưng vấn đề là những người này chơi xấu tìm một số thế lực vũ lực địa phương đối phó bọn họ, điều này khiến Đồng Vũ Dương không kiên trì nổi.

Đương nhiên, Đồng Vũ Dương hiểu cho điều này, dù sao trên giang hồ hiện tại tổ chức tình báo có thể bao trọn giang hồ trừ Đại Chu Lục Phiến Môn ra thì chỉ có Thiên Cơ Cốc, nơi khác mỗi đạo đều có giang hồ phong môi riêng, hiện tại đột nhiên toát ra một người muốn đập nát bát cơm của bọn họ, đám người này đương nhiên phải đánh trả.

Chương 1879 - Đồng Vũ Dương

Đồng Vũ Dương

Nói cách khác, nếu có người muốn đến Thất Tinh Đường bọn họ phát triển thế lực giang hồ phong môi thì Đồng Vũ Dương cũng sẽ tức giận.

Thất Tinh Đường không có mặt mũi mời được tồn tại như Thất Hùng Hội, Thượng Quan thị đến, nhưng bọn họ có chút nhân mạch trong thế lực nhỏ hạng hai, hạng ba.

Đang lúc Đồng Vũ Dương sầu lo suy nghĩ đối sách, hắn đột nhiên bị người bắt giữ, bịt hai mắt, bí mật mang đi.

Đồng Vũ Dương thiệt tình không hiểu, rốt cuộc là ai muốn đối phó với mình, phải biết rằng, hắn chỉ là một giang hồ phong môi nho nhỏ, làm sao có thể đắc tội với ai?

Muốn nói đắc tội thì chỉ có gần đây đắc tội những thế lực giang hồ ở đạo khác, nhưng nếu những người này thật sự muốn giết hắn thì trực tiếp chém một đao là xong, giờ muốn mang hắn đi đâu?

Mãi đến hơn mười ngày sau, Đồng Vũ Dương thế này mới bị người mang đến đích đến.

Hơn nữa Đồng Vũ Dương tâm tư kín đáo, thông qua chặng đường và nhiệt độ bên ngoài thay đổi, hắn ước chừng có thể đoán được chính mình bị mang đến phương bắc, nhưng dù biết điểm này thì hắn vẫn không thể đoán ra rốt cuộc là ai muốn bắt mình.

Sau khi đến nơi, đồ bịt mắt bị tháo ra, Đồng Vũ Dương lắc đầu, giờ mới trông thấy người trước mắt, hắn giật mình há to mồm.

"Tô… Tô đại nhân!"

Đồng Vũ Dương không thể ngờ bắt chính mình đến đây là Tây Bắc vương Tô Tín, một trong những nhân vật chính của tin tức mình tung ra mấy hôm trước.

Tô Tín nhìn Đồng Vũ Dương, bình tĩnh hỏi:

"Rất ngoài ý muốn?"

Đồng Vũ Dương cười gượng nói:

"Khá bất ngờ, với thực lực và địa vị của ta, bình thường hẳn là cả đời ta đều không thể có tiếp xúc với Tô đại nhân."

Tô Tín thản nhiên nói:

"Không cần tự coi nhẹ mình, ngươi có thể trong vòng mấy năm biến Thất Tinh Đường từ không có gì đến hiện giờ là thế lực phong môi lớn nhất Thất Tinh Đường đã xem như là bản lĩnh của ngươi."

"Đương nhiên ta cũng nghe nói ngươi gần đây có vẻ như rất buồn khổ, Thất Tinh Đường các ngươi khó phát triển?"

Đồng Vũ Dương sửng sốt, tại sao Tô đại nhân quan tâm tin tức về chính mình như vậy? Trong lòng Đồng Vũ Dương có chút ý tưởng, nhưng hắn cố chịu đựng kích động không có nói ra, chỉ là ngoan ngoãn gật đầu nói:

"Không sai, thế lực phong môi ở đạo khác rất bài xích Thất Tinh Đường ta, nhưng vũ lực của Thất Tinh Đường có hạn, cho nên tạm thời cũng không có cách nào phá cục."

Tô Tín gật đầu nói:

“Chuyện này rất bình thường, giang hồ phong môi cũng xem như người giang hồ, chỉ cần lăn lộn trên giang hồ thì chỉ có thể dùng thực lực nói chuyện.”

“Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội, gia nhập Ám Vệ của ta, trở thành phó tổng quản Ám Vệ dưới trướng của ta, chuyên môn phụ trách tình báo của tổng tư, cùng lúc đó, toàn bộ cơ cấu vũ lực Ám Vệ chỉ cần Lý Phôi đồng ý thì ngươi có thể điều động, ngươi có nhận vị trí này không?”

Thật ra Tô Tín muốn một người có thể quản lý tình báo Ám Vệ, đào mấy tổng bộ đầu tập sự bên Lục Phiến Môn là thích hợp nhất.

Nhưng tổng bộ đầu tập sự của Lục Phiến Môn yếu nhất đều là Hóa Thần cảnh, Tô Tín đào người khác thì thôi, nếu hắn đào hết tổng bộ đầu tập sự Hóa Thần cảnh tức là không nể mặt Thiết gia, cho nên Tô Tín chỉ có thể tìm người bên ngoài, hắn vừa mắt Đồng Vũ Dương.

Đồng Vũ Dương nghe vậy ánh mắt đột nhiên sáng ngời, trong lòng dâng trào kích động vô tận.

Lúc Tô Tín nói chuyện thì trong lòng Đồng Vũ Dương đã có suy đoán, dù sao chính mình chỉ là một võ giả Tiên Thiên, hiện tại Tô Tín là Tây Bắc vương hùng bá Tây Bắc, võ giả Tiên Thiên dưới trướng tính đơn vị vạn, hắn là người duy nhất được Tô Tín vừa ý là vì một điều, năng lực của hắn trong giang hồ phong môi.

Đồng Vũ Dương nghĩ Tô Tín muốn hắn hiệu mệnh cho Tô Tín, nhưng Đồng Vũ Dương không ngờ Tô Tín sẽ cho hắn ngồi vào vị trí phó tổng quản Ám Vệ.

Đồng Vũ Dương xen như hiểu khá rõ Ám Vệ dưới tay Tô Tín.

Tuy Ám Vệ hiện tại không thể so sánh với Lục Phiến Môn, nhưng chức quyền của Lục Phiến Môn quá mức khổng lồ, trong tối ngoài sáng đều có, điều này vừa tăng mạnh lực khống chế của Lục Phiến Môn, nhưng cũng khiến lực lượng của Lục Phiến Môn rời rạc.

Hơn nữa Ám Vệ làm việc trong bóng tối, không giống Lục Phiến Môn ngoài mặt thiết lập tổng bộ đầu Lục Phiến Môn

trong các đạo, cho nên lực lượng có thể tập trung.

Nếu để Ám Vệ phát triển một khoảng thời gian, lực lượng chưa chắc không theo kịp Lục Phiến Môn, đương nhiên là trong tối.

Một tổ chức vũ lực cường đại như vậy mà Tô Tín cho hắn làm phó tổng quản Ám Vệ, chức quyền thậm chí dưới thân tín Lý Phôi của Tô Tín, điều này khiến Đồng Vũ Dương vừa kích động vừa không tin nổi.

Tô Tín thấy Đồng Vũ Dương im lặng cả buổi thì nhíu mày hỏi:

"Như thế nào, ngươi không đồng ý?"

Đồng Vũ Dương phản ứng lại, vội vàng một gối quỳ dưới đất, cung kính nói:

"Thuộc hạ tham kiến đại nhân!"

Bánh nhân thịt to như vậy rớt trúng đầu, nếu Đồng Vũ Dương không đồng ý mới thật sự là đồ ngốc.

Tuy Đồng Vũ Dương càng muốn phát triển Thất Tinh Đường thành tổ chức phong môi sánh bằng Thiên Cơ Cốc, nhưng hắn biết như vậy thì khó khăn lớn bao nhiêu.

Hiện tại Tô Tín tự mình chiêu lãm hắn, điều này đủ chứng minh Tô Tín xem trọng hắn, hơn nữa giao một phần thế lực đang thành hình như Ám Vệ cho hắn, nếu Đồng Vũ Dương còn từ chối thì đó là không biết tốt xấu.

Tô Tín gật đầu nói:

"Vậy thì tốt, ta sẽ sai người mang ngươi tìm Lý Phôi, về sau về mặt tình báo Ám Vệ đều giao hết cho ngươi."

"Hơn nữa thực lực của ngươi quá yếu, dù ngươi là phó tổng quản Ám Vệ chuyên tư tình báo thì thực lực cá nhân cũng không thể quá kém."

Chương 1880 - Đồng Vũ Dương (2)

Đồng Vũ Dương (2

“Đãi ngộ của phó tổng quản Ám Vệ không kém, các loại công pháp đan dược đều có, về mặt võ đạo thì ngươi có thể thỉnh giáo Lý Phôi và những cung phụng của Tây Bắc quân ta, bọn họ sẽ dạy cho ngươi.”

“Vâng, đa tạ đại nhân!”

Đồng Vũ Dương lại vái, rồi mới đi theo người khác rời đi.

Tô Tín tìm một người phụ trách cho ngành tình báo của Ám Vệ xong không quản nữa, đây là phương thức làm việc của hắn cho tới nay, hắn chỉ phụ trách việc lớn đã đủ, chuyện khác tự nhiên có đám thuộc hạ lo, nếu không thì sự tình gì toàn để hắn làm thì hắn còn cần đám thuộc hạ làm gì?

Còn về Đồng Vũ Dương có thể nhanh chóng nắm giữ cục diện hay không thì chẳng phải điều Tô Tín cần bận tâm.

Nếu Đồng Vũ Dương thuận lợi nắm giữ Ám Vệ thì tốt thôi, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì chứng minh Đồng Vũ Dương quá phế vật, phụ lòng xem trọng của Tô Tín, cùng lắm thì Tô Tín lại đi tìm người khác phụ trách Ám Vệ, dù sao trên giang hồ không ít võ giả giỏi về đạo phong môi.

Cứ như vậy một tháng qua đi, Hoàng Bỉnh Thành đột nhiên cầm một tấm thiệp mời đưa cho Tô Tín, thiệp mời này là Tiêu gia gửi.

Nguyên nhân Tiêu gia gửi thiệp mời rất đơn giản, bởi vì Tiêu Hoàng sắp đại hôn, hơn nữa đối tượng liên nhân là đích nữ của Thượng Quan thị.

Làm người thừa kế đã xác định của Giang Nam Tiêu thị, Tiêu Hoàng không thiếu nữ nhân, bản thân hắn cũng không phải loại người thanh tâm quả dục.

Nhưng đám nữ nhân này đều là thị thiếp của hắn, Tiêu Hoàng không thể tự quyết định thê tử thật sự của mình là ai, nhất định phải do Tiêu gia chỉ định, nói đơn giản là liên nhân, để tăng mạnh thực lực của Tiêu gia.

Trong sáu thế gia, thực lực của Thượng Quan thị đứng sau Tiêu gia, cho nên Tiêu gia tìm Thượng Quan thị liên nhân ngược lại vừa lúc thích hợp.

Chẳng qua Tiêu gia chịu gửi thiệp mời cho Tô Tín ngược lại khiến Tô Tín có chút sửng sốt, dù sao quan hệ giữa hắn và Tiêu gia không tốt lắm, hai bên không chỉ một lần phát sinh xung đột.

Nhưng sau đó Tô Tín suy nghĩ rõ ràng, Tiêu gia có thể vứt bỏ ân oán cũ gửi thiệp mời cho hắn, thật ra nguyên nhân chủ yếu nhất là vì thực lực hiện tại của Tô Tín.

Với thân phận và thực lực hiện tại của Tô Tín tuyệt đối xứng là một phương cự phách giang hồ, trong toàn bộ giang hồ đều tính là nhân vật có sức nặng.

Người thừa kế dòng chính của Tiêu gia đại hôn thì tự nhiên là phải mời rất nhiều thế lực lớn giang hồ đến xem lễ, thân phận địa vị của Tô Tín đặt ở đây, nếu không mời hắn đến, ngược lại tỏ ra Tiêu gia hẹp hòi, cho nên dù người của Tiêu gia biết ngày xưa bọn họ có ân oán với Tô Tín, nhưng vẫn phái người đến tặng một tấm thiệp mời, khách khí một phen, có đến dự hay không thì tùy vào Tô Tín.

Đương nhiên, phỏng chừng Tiêu gia cũng không hy vọng xa vời Tô Tín sẽ đến, quan hệ của họ và Tô Tín đặt ở đó, được cử đi tặng thiệp mời cho thế lực lớn khác đều là một ít Dung Thần cảnh, thậm chí là võ giả Dương Thần cảnh đời thứ hai của Tiêu gia, hơn nữa tặng thiệp mời cho Tô Tín chỉ là một võ giả Hóa Thần cảnh cùng thế hệ với Tiêu Hoàng.

Hoàng Bỉnh Thành ở một bên nói:

“Lão đại, Tiêu gia này hơi không xem chúng ta ra gì, chỉ phái một võ giả tiểu bối đến tặng thiệp mời? Đây là vấn đề mặt mũi, không thể đánh mất được, lát nữa ta sẽ sai người tùy tiện lấy chút đặc sản Tây Bắc đưa đi Tiêu gia, biểu thị chút tấm lòng.”

Tiêu gia và Tô Tín chẳng có quan hệ gì, Hoàng Bỉnh Thành bản năng cho rằng Tô Tín sẽ không đi, cho nên muốn sai người tùy ý đuổi người đi.

Nhưng Tô Tín đột nhiên nói:

“Chờ đã, người ta đã gửi thiệp mời thì tại sao không đi? Đi mấy bộ tộc Tây Bắc như Bách Lý thị hỏi xem nhà ai có Thiên

Sơn Tuyết Liên nghìn năm tuổi thì đổi một gốc về, ta muốn tự mình đi Tiêu gia một chuyến."

Hoàng Bỉnh Thành nghe vậy thoáng chốc bị hù sợ giật nảy mình, hắn vội vàng nói:

"Lão đại, bên Tiêu gia chỉ hơi lơ là với ngươi chút thôi, chắc đâu cần lập tức ra tay đối phó với Tiêu gia?"

Tô Tín nghe câu đó thì lộ biểu cảm dở khóc dở cười:

"Ta nói muốn đối phó Tiêu gia bao giờ? Chẳng qua ta cảm giác gần đây bế quan đã không có hiệu quả, cho nên muốn đi Trung Nguyên dạo chơi, tiện thể xem hôn lễ của Tiêu gia?'

Tô Tín cười khổ sờ cằm, hiện tại hình tượng của hắn ở trong mắt đám người Hoàng Bỉnh Thành đã trở nên tàn bạo đến thế sao? Biết hắn muốn đi Tiêu gia, không ngờ Hoàng Bỉnh Thành cho rằng là vì muốn ra tay với Tiêu gia.

Hoàng Bỉnh Thành nghe vậy hơi lúng túng, thật sự là gần đây Tô Tín hơi có vẻ hung tàn, diệt môn khá nhiều, cộng thêm vừa rồi Tô Tín thái độ khác thường chuẩn bị đi Tiêu gia góp vui, Hoàng Bỉnh Thành bản năng cho rằng bởi vì thái độ của Tiêu gia hơi coi thường nên hắn định xuống tay với họ.

"Lão đại chờ chút, ta sắp xếp người đi đổi Thiên Sơn Tuyết Liên ngay!"

Hoàng Bỉnh Thành nói rồi vội vàng lúng túng đi ra ngoài.

Nửa tháng sau mới cử hành hôn lễ của Tiêu gia, Tô Tín rảnh rỗi, bỏ ra năm ngày chạy tới Giang Nam Đạo.

Tuy cách đại hôn chính thức còn khoảng mười ngày, nhưng thật ra Tiêu gia đã bắt đầu chuẩn bị, một số thế lực võ lâm cách hơi xa đều trước tiên lại đây chúc mừng.

Dù sao hai đại thế gia liên nhân, đây chính là việc lớn giang hồ, miễn là không có thù sâu oán nặng với Tiêu gia thì cơ hồ có chín phần môn phái võ lâm đều sẽ đến.

Chương 1881 - Tiêu Hoàng đại hôn

Tiêu Hoàng đại hôn

Cho dù có một ít chưởng môn nhân của thế lực giang hồ bận việc quan trọng không đến được cũng sẽ cố ý phái người chuẩn bị sẵn đồ đưa tới chúc mừng.

Lúc này cổng chính của Tiêu gia giăng đèn kết hoa, cực kỳ náo nhiệt, mấy tộc nhân của Tiêu gia đứng ở cửa nghênh tiếp, đến một vị khách là bọn họ sẽ nhận quà rồi xướng tên, nếu có chưởng môn nhân của thế lực lớn đến, sẽ có đệ tử dòng chính của Tiêu gia tự mình đi ra nghênh tiếp.

Tô Tín đến cửa Tiêu gia, đệ tử đứng ở cửa đón khách sửng sốt, ngốc như gà gỗ.

Bọn họ đương nhiên biết Tiêu gia gửi thiệp mời cho Tô Tín, nhưng biết là một nhẽ, bọn họ càng biết ma sát và ân oán của bọn họ với Tiêu gia bọn họ, lúc trước hai bên gây ầm ĩ không mấy vui vẻ.

Cho nên người của Tiêu gia vốn không ngờ Tô Tín sẽ đến, nhưng ai biết Tô Tín cố tình đến dự.

Nhưng đệ tử của Tiêu gia khá bình tĩnh, ra hiệu cho đệ tử khác tìm người có sức nặng đến nghênh tiếp, lớn tiếng xướng lên:

“Cung nghênh Tây Bắc vương Tô Tín Tô đại nhân!”

Tô Tín cười cười, trực tiếp ném cái hộp đựng một gốc Thiên Sơn Tuyết Liên nghìn năm tuổi cho đệ tử Tiêu gia kia, nói:

“Quà tặng Tiêu Hoàng.”

Đệ tử Tiêu gia kia nhận lấy cái hộp, cung kính nói:

“Xin Tô đại nhân chờ một chút, lát nữa sẽ người nghênh tiếp đại nhân.”

Nhìn thấy Tô Tín dường như không phải đến gây sự, đệ tử Tiêu gia kia thoáng chốc thở phào nhẹ nhõm.

Mới qua chốc lát, Tiêu Hoàng mặc áo gấm màu đỏ đi tới, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười với Tô Tín, cung tay nói:

“Tô đại nhân đến tham gia hôn lễ của tại hạ, tại hạ vô cùng cảm kích, mời đi theo ta, ta sẽ xếp chỗ ở cho Tô đại nhân.”

Tiêu Hoàng hiện tại đã có thực lực Dung Thần cảnh, là đệ nhất nhân trong thế hệ của hắn, hơn nữa trong quá trình tạm thời chấp chưởng Tiêu gia, Tiêu Hoàng đã có biểu hiện xuất sắc, hiện tại chính thức trở thành người thừa kế của Tiêu gia.

Chờ khi Tiêu Hoàng thăng cấp Dương Thần hoặc phụ thân của hắn, Tiêu Vô Thắng thăng cấp đến Chân Vũ thì hắn sẽ kế vị An Hầu, trở thành gia chủ Tiêu gia, đương nhiên, loại tình huống cuối cùng trên cơ bản là không thể nào.

Tô Tín là lạ nhìn Tiêu Hoàng, cung tay nói:

"Vậy làm phiền Tiêu huynh."

Hôm nay biểu hiện của Tiêu Hoàng rất kỳ lạ, mặt nhăn nhó, không có vẻ gì vui vẻ được làm tân lang.

Hơn nữa Tô Tín cũng có thể nhìn ra, thái độ vừa rồi của Tiêu Hoàng không phải nhằm vào hắn, mà là trong lòng thật sự có nỗi buồn.

Điều này hơi kỳ lạ, Tô Tín xem như khá rành về Tiêu Hoàng, đối phương tuyệt đối là kiểu người nối nghiệp hoàn mỹ được thế gia đại tộc bồi dưỡng ra, làm người bình tĩnh trầm ổn, phút then chốt cũng có thể tâm ngoan thủ lạt, hơn nữa không lộ vui buồn ra ngoài mặt, vĩnh viễn đeo mặt nạ, khiến người nhìn không ra suy nghĩ trong lòng.

Hiện tại Tiêu Hoàng cái gì cũng viết hết lên mặt mình, không lẽ hắn phản đối cuộc hôn lễ này?

Nghĩ đến đây, sắc mặt của Tô Tín hơi lạ.

Bởi vì trên giang hồ nổi nhất là mấy câu chuyện loại thế gia công tử vì theo đuổi tình yêu mà đào hôn, hoặc là thế gia đại tiểu thư bỏ trốn với tiểu tử giang hồ nghèo xơ nghèo xác.

Đương nhiên, giang hồ đại thế gia thật sự quản lý đệ tử nhà mình rất nghiêm khắc, bình thường sẽ không xuất hiện loại chuyện này.

Huống hồ cho dù thật sự ra loại chuyện đó, Tô Tín không tin Tiêu Hoàng sẽ là nhân vật trong đó.

Hiểu rõ chính mình nhất thường là đối thủ, Tiêu Hoàng từng tạm xem như đối thủ của Tô Tín, cho nên Tiêu Hoàng chẳng những rất quan tâm Tô Tín, Tô Tín cũng hơi hiểu rõ về Tiêu Hoàng.

Tiêu Hoàng theo đuổi quyền thế cực kỳ mãnh liệt, huống hồ bản thân hắn cũng là kẻ đầy dã tâm, muốn Tiêu gia trở nên càng mạnh.

Đối với loại người như Tiêu Hoàng, Tô Tín thật sự không cách nào tưởng tượng rốt cuộc là loại nữ nhân gì sẽ mê hoặc Tiêu Hoàng đến mức đó, thậm chí kháng cự liên nhân của gia tộc mình, chuyện này vốn không thể nào xảy ra.

Nhưng Tô Tín không hỏi nhiều, hắn vừa chuẩn bị cùng Tiêu Hoàng rời đi thì bên ngoài có đệ tử Tiêu gia xướng tên, người của Độc Cô thị đã đến.

Tiêu Hoàng cung tay với Tô Tín, nói:

“Tô đại nhân hơi chờ chút, ta đi nghênh tiếp người của Độc Cô thị.”

Làm người thân của Tiêu thị, người Độc Cô thị phải đến dự hôn lễ của Tiêu Hoàng.

Hơn nữa lần này lão tổ Độc Cô thị là Độc Cô Thành tự mình mang theo Độc Cô Diêm và Tiêu Xước đến, biểu thị Độc Cô thị trọng thị với Tiêu gia.

Hai bên trò chuyện mấy câu, Tiêu Hoàng nhìn thấy Tiêu Xước cũng tiến đến, trên khuôn mặt mang theo cay đắng của hắn rốt cuộc nặn ra chút ý cười thật lòng:

“Cô cô, nhiều năm qua, cô cô rốt cuộc trở lại Tiêu gia.”

Tiêu Xước nở nụ cười bí hiểm:

“Đúng rồi, nhiều năm như vậy, ta rốt cuộc trở về đây, điệt tử ngoan của ta, nhiều năm qua, cũng nên đến lượt ngươi rồi sao?”

Tiêu Hoàng lộ biểu cảm hoang mang, lần này gặp mặt, thái độ của Tiêu Xước đối với hắn ngược lại tốt hơn lần trước ở Độc Cô thị, nhưng Tiêu Xước nói đến lượt của hắn là có ý gì?

Hiện giờ không phải lúc nói chuyện riêng, Tiêu Hoàng mang theo ba người Độc Cô thị và Tô Tín đến căn phòng được sắp xếp.

Bởi vì lần trước cùng nhau chống cự Kim Trướng Hãn Quốc xâm nhập, Tô Tín và Độc Cô thị xem như từng hợp tác, cho nên lần này người của Độc Cô thị rất khách khí với Tô Tín. Đương nhiên, thực lực của Tô Tín hiện tại cũng đủ tư cách làm bọn họ khách khí.

Chẳng qua lúc sắp đi, Tiêu Xước nhìn thoáng qua Tô Tín, trong ánh mắt chất chứa ẩn ý, hơn nữa khiến Tô Tín có cảm giác rất quen thuộc.

Chương 1882 - Thân phận của Tiêu Xước(1)

Thân phận của Tiêu Xước(1)

Vào đêm, có người của Tiêu gia đến mời Tô Tín dự tiệc, nhưng Tô Tín không đi.

Cho nên Tô Tín chỉ đi dạo trong Tiêu gia giải sầu.

Diện tích nguyên Tiêu gia rất lớn, thậm chí trong phạm vi hơn mười dặm đều bị Tiêu gia thu vào địa bàn nhà mình, quả thực giống như một tòa thành thị nhỏ.

Hơn nữa ở trong mắt Tô Tín thì Tiêu gia đã vượt qua lằn ranh, toàn bộ Tiêu gia xây dựng cực kỳ phồn hoa, tuy rằng không có cung điện quy mô lớn nhưng không thiếu lầu cao nhà lớn, non nước rừng vườn cũng là vô số kể, nói thật lòng, nó chỉ ít xa hoa hơn hoàng cung Đại Chu một chút.

Thân là Hoàng tộc Lương quốc ngày xưa, tuy Tiêu gia đã dung nhập giang hồ nhiều năm như vậy, nhưng vẫn chưa bỏ lòng phục quốc, thường muốn làm ra chút chuyện.

Chẳng qua để thành lập Nhất Thế hoàng triều không chỉ cần xem mưu đồ, xem thực lực, càng quan trọng hơn là phải xem cơ duyên và vận may.

Như tiểu quốc Nam Man Đại Chu có thể thừa cơ Trung Nguyên loạn lớn một hơi vươn lên, lật đổ bá chủ cũ Đại Tấn,

vào làm chủ Trung Nguyên, kết quả Tiêu gia mưu đồ nhiều năm như vậy mà không thành công một lần nào, chỉ có thể nói là thời, cũng là mệnh.

Đương nhiên, Tô Tín cho rằng Tiêu gia cố chấp, cứ theo dõi đất Trung Nguyên mãi không nhả.

Thực lực của Tiêu gia mạnh hơn bất kỳ quốc gia nào trong ba mươi sáu nước Tây Vực, nếu Tiêu gia thật sự muốn dựng nước thì có thể đi Tây Vực, Tây Cương để dựng nước, dù sao những nơi này không được Đại Chu xem trọng.

Kết quả các ngươi cứ muốn nhìn chằm chằm mảnh đất Giang Nam cường thịnh nhất, nhiều mưa gió nhất Trung Nguyên, Đại Chu không theo dõi các ngươi gắt gao mới là kỳ.

Tô Tín vừa suy nghĩ lung tung vừa đi dạo, nhưng đến đây thì một âm thanh vang lên sau lưng hắn.

“Đêm khuya mà Tô đại nhân không ở trong phòng, sao có rảnh đi dạo bên ngoài?”

Tô Tín không cần quay đầu cũng biết, người nói chuyện là phu nhân của Độc Cô Diêm, Tiêu Xước.

Tô Tín quay đầu nhìn Tiêu Xước xinh đẹp động lòng người, thản nhiên nói: “Tiêu phu nhân cũng đêm khuya ra đây đi dạo đấy thôi.”

Tô Tín vẫn luôn không nhìn thấu vị phu nhân này của Độc Cô Diêm.

Ngày xưa hắn mới vừa bắt đầu nhúng tay sự vụ của Thiếu Lâm Tự thì từng nghe tên của Tiêu Xước, nhưng khi ấy Tô Tín chỉ xem Tiêu Xước là nữ nhân ganh tỵ ỷ vào bối cảnh Tiêu gia tác uy tác phúc trong Độc Cô thị, tuy kiềm kẹp Độc Cô Diêm ngoan ngoãn nghe lời, nhưng cuối cùng e rằng sẽ hoàn toàn ngược lại.

Chẳng qua tùy theo Tô Tín và Tiêu Xước tiếp xúc vài lần thì hắn phát hiện mình đã nghĩ sai.

Nữ nhân này từng là tứ đại mỹ nữ võ lâm không hổ là xuất thân Tiêu gia, hành sự quả quyết, tác phong sắc bén, so với nàng thì Độc Cô Diêm là một phế vật do dự thiếu quyết đoán.

Từ xưa đến nay Tô Tín vẫn luôn nhìn không thấu nữ nhân này, cho nên luôn luôn giữ chút cảnh giác với nàng.

Lúc này, Tiêu Xước thản nhiên nói:

“Ta không phải đi dạo, ta là cố ý đến tìm Tô đại nhân nhà ngươi.”

Tô Tín kinh ngạc hỏi:

“Tìm ta?”

Tiêu Xước gật đầu, nói:

“Chỗ này không phải nơi nói chuyện, Tô đại nhân hãy đi theo ta.”

Tiêu Xước nói rồi trực tiếp đưa Tô Tín vào phòng mình.

Hơn nữa sau khi vào phòng, Tiêu Xước bỗng nhiên lấy ra một miếng ngọc thạch, một luồng sáng trận pháp dâng lên, không ngờ là trận pháp cách âm.

Đáy mắt Tô Tín lóe tia sáng kinh ngạc, hắn nửa cười nửa không nói: “Tiêu phu nhân là phụ nữ có chồng, đêm khuya mang nam nhân như ta vào phòng của mình, còn làm ra vẻ thần bí như vậy, e rằng không tốt lắm?”

Tiêu Xước nở nụ cười trêu tức:

“Giỏi đấy Sở Giang Vương đại nhân của ta, hiện tại dám buông lời trêu cợt tỷ tỷ?”

Nghe ba chữ Sở Giang Vương, Tô Tín thoáng chốc dựng đứng lông tơ toàn thân, vẻ đùa cợt trong mắt thoáng chốc biến thành tia sáng hung ác vô tận, trong khoảnh khắc khí tràng cường đại bao vây Tiêu Xước, kiếm khí lẫm nhiên.

Nhưng Tiêu Xước cũng vươn tay ra, thoáng chốc cánh hoa bay đầy trời, những cánh hoa có uy năng kỳ dị tan rã chân khí, cơ hồ chỉ chớp mắt đã phá tan Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín.

“Mạnh Bà?”

Tô Tín thu lại khí tức hung ác kia, kinh ngạc mở miệng.

Cho tới giờ khắc này, Tiêu Xước ở trước mắt mới bày ra thực lực Dương Thần cảnh đỉnh phong vốn có, và hơi thở quen thuộc trên người nàng.

Nhìn Tiêu Xước mỉm cười đứng đó, Tô Tín không khỏi cười gượng nói: “Chúng ta không phải lần đầu tiên chạm mặt, kết quả nàng lừa ta lâu như vậy, vui lắm sao?”

Nói câu thật lòng, tuy rằng hắn ban đầu cảm thấy Tiêu Xước hơi quen thuộc, nhưng bởi vì bản lĩnh che đậy khí tức của nàng rất mạnh, mạnh đến nỗi Tô Tín căn bản không nhìn ra chút xíu sơ hở, cho nên Tô Tín cũng căn bản không nghĩ nàng theo hướng Mạnh Bà.

Đương nhiên quan trọng nhất là Tô Tín bản năng cho rằng một khi thành viên của Địa Phủ xuất hiện ở trước mặt hắn với diện mạo thật, đối phương chắc chắn sẽ nói thật cho hắn.

Giống như là ngày xưa đám người Thôi Phán Quan, Bạch Vô Thường, thậm chí là thân phận đặc biệt Thái Nhất Đạo Môn rác rưởi Hắc Vô Thường Lệ Kinh cũng không giấu giếm thân thể của chính mình.

Dù sao cùng là người trong Địa Phủ, mọi người đều có bí mật như nhau, nếu đã mặt đối mặt thì tự nhiên không cần thiết che lấp gì nữa.

Chương 1883 - Thân phận của Tiêu Xước(2)

Thân phận của Tiêu Xước(2)

Nào ngờ Tô Tín gặp Tiêu Xước mấy lần, đối phương thế nhưng không một lần nào lộ ra thân phận chân chính của mình.

Tiêu Xước cười khẽ nói: “Ngày xưa ngươi và ta không có xung đột ích lợi, hơn nữa ta cũng không muốn tìm ngươi hỗ trợ cái gì, tại sao phải lộ ra thân phận? Đương nhiên khi đó bởi vì có tên chướng mắt Độc Cô Diêm kia ở, ta cũng không tiện nói gì thêm.”

Tô Tín không biết nên nói cái gì, gọi trượng phu của mình là tên chướng mắt, vị Mạnh Bà đại nhân này cái gì cũng dám nói.

Nhưng sau đó Tô Tín phản ứng lại một việc, hắn bỗng nhiên hỏi:

"Mấy năm nay nàng bày ra với bên ngoài luôn là tu vi Hóa Thần cảnh, chẳng lẽ định ra tay với Độc Cô thị?"

Tiêu Xước vốn có tu vi Dương Thần cảnh đỉnh phong, thực lực tuyệt đối xếp hạng cao trong nhiều võ giả Dương Thần cảnh.

Thậm chí trước khi Tô Tín thu nạp khí huyết của Mạc Qua, nếu hắn mà đụng phải Tiêu Xước thì không có nắm chắc tất thắng.

Đã như vậy, nàng giả vờ làm võ giả Hóa Thần cảnh suốt bao nhiêu năm qua trong Độc Cô thị làm gì? Hiển nhiên là mưu đồ quấy rối, có tính toán khác.

Tiêu Xước lộ vẻ mặt khinh thường nói:

"Cái bộ dạng nửa chết nửa sống của Độc Cô thị đáng giá ta tính toán sao? Lão bất tử Độc Cô Thành đó có thể ngăn cản được mười chiêu của ta mà không thua coi như hắn có bản lĩnh, cho dù ta muốn giết hắn cũng không khó khăn gì."

Tô Tín gật đầu, Tiêu Xước nói câu này không phải tự khoe khoang, mà là nàng thật sự có tự tin đó.

Thực lực của Độc Cô Thành không xếp vào hạng nhất trong Dương Thần cảnh, chỉ xếp lớp giữa, so với Mạnh Bà Tiêu Xước địa vị chỉ đứng sau Địa Tạng Vương trong Địa Phủ quả thực không thể so sánh.

Chỉ cần Tiêu Xước giết Độc Cô Thành, nguyên Độc Cô thị đều sẽ bị nàng tàn sát, cho nên Tiêu Xước không cần thiết tính kế Độc Cô thị.

Tô Tín kinh ngạc hỏi:

"Nếu vậy thì tại sao nàng làm thế?"

Tiêu Xước chỉ dưới đất, sắc mặt âm trầm nói: "Đương nhiên là vì gia tộc 'tốt' sinh ra ta, nuôi ta!"

Tô Tín ngây người, hắn không thể ngờ mục tiêu mà Tiêu Xước muốn đối phó thế nhưng là Tiêu gia.

Bởi vì hắn dường như nghe nói, làm đại tiểu thư cũ của Tiêu gia, thật ra Tiêu Xước rất được thương yêu trong Tiêu gia, dù là thái độ của đám người Tiêu gia như Tiêu Vô Cực cũng đối xử rất tốt với Tiêu Xước, nếu vậy thì tại sao Tiêu Xước còn muốn nhằm vào Tiêu gia?

Nhưng Tô Tín cũng không hỏi nhiều, hắn không phải người thích nhiều chuyện, có một số việc Tiêu Xước không nói, hắn cũng sẽ không hỏi nhiều.

Tô Tín hỏi:

"Vậy tức là lần này nàng đến vì đối phó Tiêu gia? Bây giờ nàng tìm ta vì muốn khiến ta ra tay?"

Tiêu Xước gật đầu nói:

"Ta vốn định trực tiếp đi Tây Bắc Đạo tìm ngươi ra tay, chẳng qua ta nghe nói ngươi thế nhưng cũng chuẩn bị đến Trung Nguyên tham gia hôn lễ của Tiêu Hoàng, thế là ta tới đây hội hợp với ngươi luôn."

Tô Tín hỏi:

"Nàng cũng mời Địa Tạng Vương đại nhân đi ra?"

Tiêu Xước lắc đầu nói: "Không, lần này ta không định bại lộ thân phận Địa Phủ của ta, mời ngươi ra tay cũng là bởi vì ta có đầy đủ lý do khiến ngươi ra tay đối phó Tiêu gia."

"Ngoài mặt ngươi và Tiêu gia có thù oán, đã có vài đệ tử Tiêu gia chết trên tay ngươi, tuy chỉ là một số đệ tử không quá quan trọng, nhưng vẫn là đệ tử của Tiêu gia."

"Thứ hai là lợi dụ, lần này ta có thể lấy ra thứ đủ khiến ngươi động lòng, ngầm thì đây là thù lao ta lấy thân phận người trong Địa Phủ mời ngươi ra tay, là quy củ."

"Nhưng đặt ở mặt ngoài đó là lợi dụ, dù sao thanh danh của ngươi trên giang hồ cũng cứ như thế, ai cũng sẽ không hoài nghi."

Tô Tín sờ cằm, hình như thanh danh của chính mình trên giang hồ kém đến thế sao? Mà kệ, dù sao Tô Tín cũng không phải dựa vào thanh danh lăn lộn giang hồ.

Nhưng Tô Tín vẫn nhíu mày hỏi:

"Nhưng nếu không có Địa Tạng Vương đại nhân ra tay thì chúng ta làm sao đối phó Tiêu gia?"

"Đừng quên, lão tổ Tiêu gia Tiêu Thiên Ngạo là cường giả cảnh giới Chân Vũ, không dễ đối phó."

"Đương nhiên, nếu nàng có thể diệt Tần Quảng Vương, kéo Diêm La Thiên tử, Hậu Thổ gia nhập, cộng thêm nàng và ta thì có lẽ sẽ có chút cơ hội."

Tuy rằng Tô Tín từng giết tồn tại cảnh giới Chân Vũ, nhưng cũng vì vậy hắn mới biết sự khủng bố của Chân Vũ cảnh.

Ngày xưa Tô Tín hợp sức Thiên Hạ Thất Bang vây giết Mạc Qua đã trọng thương, hơn nữa thực lực chỉ xếp chót trong Chân Vũ cảnh mà đã vất vả đến thế, càng miễn bàn trước mắt bọn họ muốn giết là lão tổ Tiêu gia Tiêu Thiên Ngạo.

Tuy Tô Tín không rành về thực lực của Tiêu Thiên Ngạo, nhưng làm lão tổ Tiêu gia, thực lực của Tiêu Thiên Ngạo chung quy sẽ không quá yếu.

Nếu như dựa theo Tô Tín đã nói, kéo cường giả Dương Thần cảnh đỉnh phong Hậu Thổ nhập bọn, cộng thêm diệt Tần Quảng Vương thực lực khủng, quan trọng nhất là có Diêm La Thiên tử ở trong ấn tượng của Tô Tín thì chỉ đứng sau Mạnh Kinh Tiên trong Dương Thần cảnh, năm người bọn họ hợp sức có lẽ còn có cơ hội.

Nhưng hiện tại nếu Mạnh Bà không định bại lộ thân phận Địa Phủ thì không thể làm như vậy.

Dù sao thân phận của Diêm La Thiên tử bày ra đó, ai đều biết hắn là người của Địa Phủ, không còn Diêm La Thiên tử thực lực mạnh nhất hỗ trợ, phỏng chừng bọn họ không đỡ nổi vài chiêu của Tiêu Thiên Ngạo nữa là.

Chương 1840: Bí sự của Tiêu gia(1)

Tiêu Xước muốn đối phó Tiêu gia, tuy rằng rất khó, nhưng chỉ riêng việc đối phương là Mạnh Bà của Địa Phủ thì Tô Tín cũng cần ra tay giúp đỡ, dù sao ngày xưa Tiêu Xước đã trợ giúp Tô Tín rất nhiều.

Tuy nhiên, hỗ trợ là một nhẽ, nhưng không đại biểu Tô Tín sẽ đi chịu chết.

Nhưng Tiêu gia có cường giả cảnh giới Chân Vũ tồn tại không dễ chọc, thân là đứng đầu sáu thế gia, Tiêu gia tuyệt đối là tông môn có thể sánh vai với tồn tại như Thiếu Lâm Tự, Dịch Kiếm Môn, chỉ bằng vào thực lực cỡ Tô Tín và Tiêu Xước xông lên tuyệt đối là tìm cái chết, đổi thành toàn bộ Địa Phủ thì còn cơ may.

Tiêu Xước lắc đầu, trong mắt vụt qua tia sáng lạnh nói:

“Tuy ta không định mời quá nhiều người trong Địa Phủ ra tay, nhưng ta đã mời nhiều người giang hồ cùng hành động, tin tưởng đến lúc đó những người này sẽ cho Tiêu gia một vui sướng bất ngờ rất lớn!”

“Đừng cho rằng ta mấy năm nay ở trong Độc Cô thị chỉ lo dạy phế vật Độc Cô Diêm, thông qua thân phận của Độc Cô thị, ta đã tích lũy nhiều nhân mạch.”

“Hơn nữa ngươi đừng xem Tiêu Thiên Ngạo quá nặng, lão bất tử đó không sống được bao lâu, hơn nữa lần này Tiêu Hoàng đại hôn, ngươi cho rằng chỉ là đơn thuần liên nhân sao? Hôn lễ này là để tục mệnh Tiêu Thiên Ngạo và thỏa mãn hy vọng xa vời bước vào Thần Kiều cảnh của hắn.”

Nói đến Thần Kiều cảnh thì Tiêu Xước nhếch mép lộ ý cười châm chọc, hiển nhiên nàng không cho rằng Tiêu Thiên Ngạo có thể bước vào Thần Kiều cảnh.

Tô Tín lộ biểu cảm sửng sốt, hắn nghi hoặc hỏi:

“Chuyện này là sao?”

Tiêu Xước cũng không có che giấu, nàng nói thẳng:

“Tiêu Thiên Ngạo làm lão tổ Tiêu gia, hắn đã rất lớn tuổi, thậm chí đã đến mức khí huyết suy kiệt, nói câu không dễ nghe, từ mấy chục năm trước hắn đã đến tình trạng chờ chết.”

Tô Tín chau mày, hắn bỗng nhiên ngắt lời Tiêu Xước:

“Tuổi thọ của Tiêu Thiên Ngạo đã cạn? Nhưng mấy năm trước trên Quan Thiên Yến ở Đại Chu ta hắn có thể ra tay đánh lại cường giả cảnh giới Chân Vũ của Đại Chu, Kháo Sơn Vương Cơ Vũ Lăng, lúc ấy trông Tiêu Thiên Ngạo không giống như sắp hết tuổi thọ.”

Tiêu Xước trầm giọng nói:

“Đây cũng là một việc quan hệ đến sáu thế gia ta âm thầm liên minh.”

“Ngươi biết Chân Vũ tam cảnh rồi, từ xưa đến nay luôn có cảnh giới Pháp Tướng cảnh và Thần Kiều cảnh, Địa Tạng Vương đại nhân và Thiên Đế của Thiên Đình hiện tại đều là cảnh giới này.”

“Cho nên trên giang hồ tuy không có nhiều võ giả hai cảnh giới này nhưng cũng không ít, mỗi thế hệ trên giang hồ đều sẽ ra vài võ giả Thần Kiều cảnh.”

“Nhưng Thông Thiên cảnh cuối cùng trong Chân Vũ tam cảnh chỉ tồn tại trong truyền thuyết, trong lịch sử cường giả có thể đến cảnh giới này cơ hồ là có thể đếm trên đầu ngón tay.”

“Như đám người Đại Thiên Ma Tôn mà ngươi biết thì không nói làm gì, trong lịch sử có một vị võ giả kinh tài tuyệt diễm từng tự xưng biệt hiệu Vũ Tổ, vị đó cũng là tồn tại Thông Thiên cảnh, hơn nữa là Thông Thiên cảnh thăng cấp sau khi Nhân Hoàng phi thăng.”

Tô Tín nhíu mày hỏi:

“Vũ Tổ? Tổ của võ đạo? Lớn lối thật, nhưng sao ta chưa từng nghe?”

Tiêu Xước thản nhiên nói: “Ngươi đương nhiên chưa từng nghe qua, ta nhìn thấy trong vài điển tịch bí truyền của Tiêu gia mới biết.”

“Người này tự xưng Vũ Tổ tuy cuồng vọng, nhưng võ đạo của hắn quả thực là kinh tài tuyệt diễm, khai sáng vô số kỳ công.”

“Quan trọng nhất là người này có giáo vô loại, vô luận là chính đạo ma đạo, thiên phú tốt hay không đều có thể bái vào môn hạ của hắn, trở thành đệ tử của hắn.”

“Hơn nữa hắn cũng không giống môn phái hiện tại cực kỳ coi trọng công pháp bí truyền của chính mình, không cho phép truyền ra ngoài. Đối với Vũ Tổ thì chỉ cần hắn đưa công pháp cho ngươi, vậy chứng minh môn công pháp này là của ngươi, có thể tùy ý truyền dạy.”

“Cho nên thời kỳ đỉnh cao nhất của Vũ Tổ có mấy trăm vạn đệ tử, ở môn hạ, còn có càng nhiều đệ tử tuy rằng không phải môn hạ của hắn nhưng cũng học công pháp của hắn, cho nên tự xưng là đệ tử môn hạ của hắn.”

“Dù là trên giang hồ hiện tại có một số công pháp bí truyền của vài tông môn cũng có quan hệ với Vũ Tổ ngày xưa, bao gồm bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự cũng có một phần sáng tạo dựa trên công pháp của Vũ Tổ.”

Nghe Tiêu Xước giới thiệu, biểu cảm của Tô Tín trở nên rất vi diệu, hắn lộ ra vẻ mặt nửa cười nửa không hỏi:

“Vị Vũ Tổ này làm ra cống hiến to lớn cho võ đạo chắc cuối cùng chết thảm lắm phải không?”

Tiêu Xước không thấy lạ khi Tô Tín có thể đoán ra kết cục cuối cùng của Vũ Tổ, nàng gật đầu nói: “Không sai, chết rất thảm, bị Phật Đà và Đạo Tổ hợp sức đánh chết, bởi vì hắn có quá nhiều đệ tử môn hạ, cho nên không được vài người trung thành, đa số đều là trực tiếp tự lập môn hộ, phủi sạch quan hệ với Vũ Tổ.”

“Cho nên trên giang hồ hiện nay, trừ thế lực truyền thừa mấy nghìn năm, có nội tình rất lớn như Tiêu gia ta, mấy người khác căn bản không biết chuyện quá khứ này.”

Tô Tín âm thầm bĩu môi, hắn biết ngay sẽ có kết quả như vậy.

Gã Nhân Hoàng phi thăng, hơn nữa trước khi chết giết Đại Thiên Ma Tôn, Phong Đô Đại Đế, Hạo Thiên Thượng Đế tạo uy hiếp lớn nhất với mình, phỏng chừng cường giả Thông Thiên cảnh của nhân tộc không được vài người.

Chương 1884 - Bí sự của Tiêu gia(2)

Bí sự của Tiêu gia(2)

Trong đó Đạo Môn và Phật Môn lựa chọn đầu vào Nhân Hoàng ngay, cho nên sau khi Nhân Hoàng phi thăng, Đạo Môn và Phật Môn tuy từng có tranh chấp nhưng chắc chắn võ lâm Trung Nguyên lấy hai bên đứng đầu.

Kết quả lúc này đột nhiên chui ra Vũ Tổ gì đó, thực lực mạnh còn phá hoại quy củ, rộng rãi thu môn đồ.

Phải biết rằng khi đó võ giả nhân tộc chỉ có bấy nhiêu, điều kiện của Vũ Tổ thả lỏng như vậy, chỉ cần ngươi bái sư thì ta sẽ tặng cho công pháp, so với quy tắc nghiêm ngặt của Phật Môn và Đạo Môn thì đã rõ nên chọn ai. Trong khoảng thời gian Vũ Tổ cứng rắn nhất, Đạo Môn và Phật tông thậm chí một năm không có vài đệ tử đến gia nhập.

Đối với Vũ Tổ phá hỏng quy củ, hơn nữa tạo thành tổn thất rất lớn cho Đạo Môn và Phật tông, ngày xưa Đạo Tổ và Phật Đà sẽ làm như thế nào thì khỏi phải đoán, quá rõ ràng rồi.

Hai người trực tiếp hợp sức làm thịt Vũ Tổ, cuối cùng hoàn toàn phong tỏa tư liệu có liên quan Vũ Tổ, uy hiếp lớn nhất đã mất, lúc này bọn họ mới bắt đầu cuộc tranh đạo phật kéo dài trên vạn năm

Tiêu Xước nói:

“Vũ Tổ có nhiều đệ tử nhưng không có đệ tử thân truyền, cho nên truyền thừa của hắn đã hoàn toàn biến mất.”

“Nhưng mấy chục năm trước, sáu thế gia ta hợp sức thăm dò di tích, trong quá trình tìm chúng ta đã tìm được xá lợi võ đạo mà Vũ Tổ từng để lại.

“Cái gọi là xá lợi võ đạo thì ngươi cứ xem nó như xá lợi tử đi, thậm chí nghe đồn đệ tử của Phật Môn ngày nay thích để lại xá lợi tử cũng là học từ Vũ Tổ ngày xưa.”

“Xá lợi võ đạo này là một đệ tử khá trung thành của Vũ Tổ lúc trước lén chôn chung với Vũ Tổ sau khi hắn chết, là chí bảo trong chí bảo.”

“Chẳng qua bên trong tuy rằng ẩn chứa lực lượng truyền thừa của Vũ Tổ ngày xưa, đáng tiếc ai cũng không biết thứ này nên mở như thế nào, nên không ai lấy được lực lượng bên trong xá lợi võ đạo này.”

“Chẳng qua ngày xưa những người này từ trong xá lợi võ đạo dò ra chỗ tốt khác, đó là lực lượng của xá lợi võ đạo này quá mức dũng mãnh, thậm chí có thể dũng mãnh đến nỗi ảnh hưởng lực lượng quy tắc.”

“Chỉ cần ngươi liên tục rót chân khí vào trong xá lợi võ đạo, vậy xá lợi võ đạo kia sẽ bị kích phát, ảnh hưởng lực lượng quy tắc xung quanh, thậm chí khiến thời gian ngừng lại, là thật sự ngừng lại, có thể khiến người đạt đến hiệu quả trường sinh bất lão.”

Tô Tín ngây người, trường sinh bất lão? Lúc trước Nhân Hoàng luôn đuổi theo trường sinh bất lão, chẳng lẽ Vũ Tổ này là người đời sau mà đã làm được?

Nhưng Tô Tín chợt nhận ra không thích hợp, hắn lắc đầu nói: “Uống rượu độc giải khát mà thôi, trừ có thể khiến võ giả sống tạm lâu hơn một chút thì không có tác dụng gì.”

Điều kiện hàng đầu khiến xá lợi võ đạo có thể ngừng thời gian là ngươi phải liên tục rót chân khí vào trong mới có thể khiến xá lợi võ đạo bị kích phát, qua đó đạt đến tác dụng ngừng thời gian, trên thực tế đây chỉ là một loại lực lượng quy tắc của cường giả cảnh giới Chân Vũ.

Cho nên nếu như có người muốn nhờ cậy xá lợi võ đạo trường sinh thì phải luôn rót chân khí vào trong, phải là chân khí của Chân Vũ cảnh, chân khí của Dương Thần cảnh thì chừng vài canh giờ sẽ bị rút sạch, căn bản phát huy không ra hiệu quả.

Nhưng vấn đề là xem như là tồn tại cảnh giới Chân Vũ thì chân khí không phải vô hạn, rồi sẽ có ngày dùng hết.

Cho nên cường giả cảnh giới Chân Vũ này nhất định phải khôi phục chân khí sau khi dùng hết, tiếp tục rót vào xá lợi võ đạo, trong lúc người này khôi phục chân khí thì thời gian trôi qua bình thường.

Cho nên tác dụng của xá lợi võ đạo tối đa chỉ là chậm lại già cả, chẳng qua hiệu quả làm chậm già cả rất tốt, tuổi thọ mười năm có thể dùng như một trăm năm.

Nhưng mấu chốt là trong một trăm năm này ngươi làm cái gì? Tuần hoàn lặp đi lặp lại tiêu hao chân khí rồi rót chân khí vào, bản thân không tu luyện, không xử lý sự vụ tông môn, cứ thế trôi qua, quả thực là sống chỉ vì sống, loại hành vi này căn bản là kéo dài hơi tàn mà thôi, ở trong mắt Tô Tín thì hoàn toàn là gân gà, chẳng có một chút ý nghĩa.

Nhìn thấy biểu cảm Tô Tín thì Tiêu Xước liền biết hắn đang nghĩ cái gì, cho nên Tiêu Xước nói thẳng: "Nếu ngươi cho rằng thứ này là gân gà thì sai hoàn toàn."

"Tồn tại cảnh giới Chân Vũ là một loại uy hiếp, chỉ cần Tiêu Thiên Ngạo sống một ngày thì có thể trấn áp Tiêu gia thêm một ngày, khiến những kẻ trộm cướp không dám xằng bậy, cho nên hắn chỉ cần sống là có tác dụng."

"Hơn nữa lúc thúc đẩy xá lợi võ đạo cũng có thể thức tỉnh cảm ngộ cuối cùng của Vũ Tổ, đó là cảm ngộ riêng của cường giả Thông Thiên cảnh."

"Chẳng qua đó dù gì là cảm ngộ của riêng võ giả Thông Thiên cảnh, căn bản không suy xét đến phải dạy cho người đời sau, vì vậy trúc trắc khó hiểu, dù là Tiêu Thiên Ngạo hay người của năm thế gia khác, tham ngộ mấy chục năm đều không tham ngộ ra cái gì hữu dụng, cho nên tác dụng nhỏ hơn là chậm lại già cả nhiều."

Tô Tín sờ cằm nói:

"Nói vậy là hiện tại Tiêu Thiên Ngạo tuổi thọ sắp hết, chẳng qua dựa vào xá lợi võ đạo sống tạm?"

Chương 1885 - Bí sự của Tiêu gia(3)

Bí sự của Tiêu gia(3)

Tiêu Xước sửa lời:

"Không phải đã tuổi thọ đến gần, mà là hắn không còn tuổi thọ, mấy năm gần đây đều là dùng bí pháp của Tiêu thị ta để

tục mệnh, thật ra là hồi quang phản chiếu, nhưng chẳng qua vẫn luôn dùng xá lợi võ đạo ngừng thời gian, cho nên kéo dài thời gian hồi quang phản chiếu này không giới hạn."

"Khi đã mất xá lợi võ đạo thì phỏng chừng hắn không sống được vài ngày, cho nên mấy năm nay trừ trận chiến với Kháo Sơn Vương Cơ Vũ Lăng, Tiêu Thiên Ngạo trên cơ bản không ra tay một lần nào, không phải hắn không muốn ra tay mà là với trạng huống thân thể hiện tại của hắn tuyệt đối không chống nổi một trận tử chiến với võ giả cùng giai."

Tiêu Thiên Ngạo đã sắp hết tuổi thọ, đang kéo dài hơi tàn, chuyện này ngược lại khiến Tô Tín rất kinh ngạc.

Thực lực của Tiêu gia tuy cường thịnh, nhưng cho tới nay Tiêu gia cũng đắc tội khá nhiều người, cho nên nếu lỡ Tiêu Thiên Ngạo bị giết thì Tiêu gia tất nhiên sẽ nghênh đón một lần nguy cơ.

Tô Tín dùng ngón trỏ gõ gõ bàn nói: "Đã như vậy, có thể giết Tiêu Thiên Ngạo rồi?"

Tiêu Xước gật đầu nói: "Chỉ cần ta mời những người này đều có mặt đông đủ thì tuyệt đối có thể giết Tiêu Thiên Ngạo!"

Làm Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh, hơn nữa đối phương còn là lão tổ Tiêu gia Tiêu Thiên Ngạo danh chấn giang hồ, kết quả Tô Tín và Mạnh Bà thương lượng làm sao giết lão tổ Tiêu gia trên địa bàn của Tiêu gia, nếu để cho mấy người khác nhìn thấy, bọn họ chắc chắn sẽ nói một tiếng quá điên cuồng.

Trên thực tế hiện tại việc Tô Tín làm cũng quả thực là cực kỳ điên cuồng, dù sao hắn cho rằng ngay cả Mạc Qua còn bị hắn giết, có một lần thì có lần thứ hai, Chân Vũ cảnh cũng không phải tồn tại vô địch, chỉ cần mưu tính ổn thỏa thì đánh chết Chân Vũ cảnh không phải chuyện không thể nào.

Tô Tín bỗng nhiên hỏi: "Đúng rồi, xá lợi Chân Vũ này là sáu thế gia các ngươi cùng nhau phát hiện, hiện tại vì sao luôn nằm trong tay Tiêu gia? Không lẽ thực lực của Tiêu gia lấn át năm thế gia khác? Vậy mà bọn họ không phản kháng?"

Tuy rằng thực lực của Tiêu gia xếp hàng đầu trong sáu thế gia, nhưng nếu Tiêu gia muốn độc chiếm thứ này, năm thế gia khác

tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Tuy rằng thực lực của năm nhà bọn họ không mạnh bằng Tiêu gia, nhưng năm nhà mà hợp sức chắc chắn sẽ tạo thành tổn thất và phiền phức không nhỏ cho Tiêu gia.

Ngược lại mấy chục năm nay, Tô Tín chưa từng nghe sáu thế gia có mâu thuẫn nội bộ nào quá lớn, cùng lắm là ma sát đôi chút.

Tiêu Xước lạnh lùng cười nói: "Ngày xưa thực lực của võ giả sáu thế gia cộng đồng thăm dò nơi đó thật ra xấp xỉ nhau, cho nên dù Tiêu gia muốn độc chiếm cũng không có cơ hội."

"Sau khi được đến xá lợi võ đạo thì sáu thế gia cùng ra tay, bày ra trận pháp trên xá lợi võ đạo, hơn nữa còn là bí trận huyết mạch bí truyền trong thế gia, nhất định phải có đủ huyết mạch của sáu thế gia cho nên phương pháp phá trận mới có thể giải phong."

"Loại trận pháp này rất đơn giản, nhưng cũng rất khó giải, bởi vì cưỡng bức phá vỡ thì dễ, nhưng xá lợi võ đạo cũng bị hủy hoại."

"Cho nên ngày xưa sáu thế gia đều giao hẹn, thêm một kỳ hạn trên trận pháp, xá lợi võ đạo đổi mười năm một lần, cứ đến thời hạn mười năm thì xá lợi võ đạo sẽ phong tỏa, khi đó người của sáu thế gia sẽ lại tụ hợp, giải phong xá lợi võ đạo, giao cho nhà tiếp theo."

"Bàn về nhu cầu với xá lợi võ đạo này thì Tiêu gia khát vọng nó nhất, cho nên những năm gần đây Tiêu gia chẳng những dùng hết thời hạn mười năm của mình, còn dùng các loại phương pháp trao đổi kỳ hạn mười năm với thế gia khác, khiến Tiêu Thiên Ngạo kéo dài hơi tàn."

"Đối với năm thế gia khác thì xá lợi võ đạo là vật như dệt hoa trên gấm, công hiệu ngừng thời gian như gân gà, trừ Tiêu Thiên Ngạo ra, mấy người khác không cần dùng."

"Cảm ngộ của cường giả Thông Thiên cảnh trên xá lợi võ đạo, nói câu khó nghe, thế hệ này của sáu thế gia cơ hồ không ra nhân vật xuất sắc nào, thứ này đặt ở trước mắt bọn họ đều không cảm ngộ ra cái gì."

“Cho nên Tiêu gia đưa thù lao đủ nặng ký thì bọn họ tự nhiên sẽ đồng ý.”

Nói đến thù lao, trên mặt Tiêu Xước lộ vẻ lạnh lùng nói:

“Tiêu gia ban đầu không biết dùng cái gì đổi quyền sử dụng xá lợi võ đạo mười năm với Tạ quận Vương thị và Phạm Dương Lư thị, về sau bọn họ không còn gì để đổi thì nghĩ đến đổi người, một trong đối tượng giao dịch là ta, Tiêu gia dùng ta đổi quyền sử dụng xá lợi võ đạo mười năm với Độc Cô thị.”

Tô Tín nhìn Tiêu Xước, trong lòng thầm than, Tiêu gia lần này là nhặt hạt mè bỏ lại dưa hấu.

Thế gia đại tộc liên nhân rất bình thường, đặc biệt là nữ tử, cơ hồ đều sẽ bị làm như đối tượng liên nhân.

Nhưng dù vậy ngươi cũng phải nhìn xem là loại nữ nhân nào.

Thí dụ như Tạ Chỉ Yến của Dịch Kiếm Môn, là nhân vật đứng đầu thế hệ trung hưng của Dịch Kiếm Môn, Dịch Kiếm Môn sẽ giao nàng ra liên nhân sao? Đồ ngốc mới làm như vậy.

Hơn nữa Tiêu Xước cũng giống như vậy, chỉ bằng vào thực lực của nàng hiện tại, những cường giả thế hệ thứ hai của Tiêu gia đã thăng cấp đến Dương Thần cảnh không sánh bằng nàng, thậm chí võ giả Dương Thần cảnh thế hệ trước cũng giống như vậy.

Chương 1886 - Kế hoạch(1)

Kế hoạch(1)

Vì một thứ gân gà mà đưa một võ giả Dương Thần cảnh đỉnh phong, tư chất choáng ngợp đi liên nhân, Tô Tín nghiêm trọng hoài nghi đầu óc của người Tiêu gia có phải bị lừa đá hay không.

Bây giờ thì tốt rồi, Tiêu Xước hoàn toàn cùng Tiêu gia trở mặt thành thù, xem bộ dạng của nàng thì sự tình lần này qua đi, Tiêu gia cũng không yên được.

Giang hồ này tuy là giang hồ của nam nhân, nhưng thật ra không dễ chọc nhất là nữ nhân, hơn nữa còn là loại nữ nhân thực lực rất mạnh.

Tô Tín thầm bi ai thay cho Tiêu gia một giây, hắn hỏi:

“Nếu ngày xưa Tiêu gia đưa nàng đi liên nhân là vì trao đổi thời hạn sử dụng xá lợi võ đạo mười năm với Độc Cô thị, vậy lần này Tiêu Hoàng và Thượng Quan thị cũng là vì vậy?”

Tiêu Xước gật đầu nói: “Đúng rồi, sau khi dùng ta đổi mười năm, Tiêu gia lại lấy ra nhiều giá đắt đổi mười năm từ Gia Cát thị.”

“Nhưng thực lực của Thượng Quan thị chỉ đứng sau Tiêu gia ta trong sáu thế gia, thứ Tiêu gia có thể trả được thì Thượng Quan thị không thiếu, cho nên lần này Tiêu gia lại liên nhân, chẳng qua đối tượng đổi thành điệt tử của ta, từ nay chính thê của hắn là người của Thượng Quan thị.”

Tô Tín hỏi:

“Đã chọn thời gian ra tay chưa?”

Đáy mắt Tiêu Xước lóe tia sáng lạnh:

“Ngay ngày hôn lễ.”

Ánh mắt Tô Tín lộ tia kỳ lạ, hỏi:

“Đại hôn lần đầu của Tiêu Hoàng mà nàng định phá hư luôn sao?”

Tiêu Xước nửa cười nửa không nói: “Yên tâm đi, điệt tử kia của ta sẽ không oán ta, ngược lại hắn sẽ rất cảm kích ta, chờ đến ngày đó ngươi liền biết.”

“À, Thượng Quan thị cũng là hạng người không thấy thỏ sẽ không thả ưng, chờ đến ngày đó Thượng Quan thị mới đồng ý giải trừ trận pháp trên xá lợi võ đạo, cho Tiêu gia tiếp tục sử dụng, cho nên chỉ có ngày này Tiêu Thiên Ngạo mới lấy xá lợi võ đạo ra.”

“Đến lúc đó chúng ta trong lúc giết Tiêu Thiên Ngạo thì cướp luôn xá lợi võ đạo, thứ này coi như thù lao ta trả cho ngươi, ngươi hiện tại đã là Dương Thần cảnh đỉnh phong, cộng thêm ngộ tính và thiên tư của ngươi, thứ này ở trong tay ngươi mạnh hơn những kẻ tài trí bình thường gấp trăm lần.”

Tô Tín cau mày hỏi:

“Nhưng không có sáu thế gia cởi bỏ trận pháp, cho dù ta được đến xá lợi võ đạo thì có ích lợi gì?”

“Vậy trực tiếp đánh nát nó.” Mạnh Bà dửng dưng nói: “Giá trị thật sự của xá lợi võ đạo nằm ở cảm ngộ của vị cường giả Thông Thiên cảnh kia, lực lượng trong đó có thể rút ra được hay không đều không quan trọng, còn về công năng gân gà thời gian ngừng lại, không lẽ ngươi có hứng thú?”

“Cho nên không cướp được thì trực tiếp đánh nát, chúng ta chỉ cần cướp được một phần đã đủ rồi, dù sao chúng ta chỉ cần cảm ngộ trong đó.”

Tô Tín gật đầu nói: “Vậy thì tốt, chỉ chờ ngày Tiêu Hoàng đại hôn rồi hành động.”

Lúc trước Tô Tín còn đang nghĩ làm sao mới tìm được cơ duyên bước vào Chân Vũ cảnh, không ngờ hiện tại có một cơ hội đến, tuy Tô Tín không biết cơ hội này có dùng được hay không.

Cho nên, muốn thăng cấp Chân Vũ thì cơ duyên khí vận không thể thiếu, thí dụ như Tiêu gia, mưu đồ kiến lập hoàng triều hơn mười lần, đáng tiếc một lần đều không thành công, chỉ có thể nói đây là mệnh.

Bởi vậy, sau khi xác định thời gian ra tay với Tiêu Xước, Tô Tín luôn ở yên trong Tiêu gia, không làm gì.

Dù sao quan hệ giữa hắn và Tiêu gia không được tốt, hắn có giao hẹn với Tiêu Xước rồi, trong khoảng thời gian này tốt nhất là ít gây chuyện.

Chờ mười ngày sau, hôn lễ của Tiêu Hoàng chính thức bắt đầu, đám người Tô Tín ngồi trong lâm viên của Tiêu gia.

Bởi vì quá nhiều người đến, cho nên Tiêu gia cũng sẽ không đặt hội trường hôn lễ trong phòng mà tổ chức ở lâm viên, dù sao chỗ bên ngoài Tiêu gia bọn họ đủ lớn.

Lần này Tiêu Hoàng đại hôn, năm thế gia khác đều phái võ giả Dương Thần cảnh tự mình đến tham gia, môn phái khác cũng cử nhiều cường giả đến. Quan hệ khá gần gũi với Tiêu gia, không có ân oán gì trên cơ bản đều là người chấp chưởng tông

môn tự mình tiến đến, một số người không quá quen thuộc thì phái đại biểu tới.

Cho nên Tô Tín thấy nhiều người quen, trong đó có Trầm Vô Danh của Thất Hùng Hội, Địch Kinh Phi của Tranh Kiếm Minh, Trương Bá Đoan của Tạo Hóa Đạo Môn cũng đến, rất nể mặt Tiêu gia.

Đương nhiên, Thiếu Lâm Tự không tới, hiện tại Thiếu Lâm Tự đang phong sơn, câu nói này không phải nói chơi, người của Tiêu gia chỉ đưa thiệp mời đến, Thiếu Lâm Tự trả lễ ngay tại chỗ.

Tô Tín đi tới bàn của Độc Cô thị, ngang nhiên ngồi xuống cạnh Tiêu Xước, nhỏ giọng truyền âm hỏi:

“Người mà nàng sắp xếp đã đến hết chưa?”

Tiêu Xước nói:

“Gần như tới đủ rồi, đến lúc đó ngươi xem tình huống rồi ra sân là được.”

Tô Tín nhẹ gật đầu, hôm trước hắn không hỏi Tiêu Xước rốt cuộc mời ai lại đây, nhưng chắc chắn nàng có tự tin, nếu không thì nàng đã chịu đựng hơn mười năm, cũng không đến mức hiện tại sốt ruột ra tay.

Chẳng qua Tô Tín ngồi xuống bên cạnh Tiêu Xước, Độc Cô thị và người của mấy thế gia ở bàn đó đều sửng sốt.

Theo đạo lý mà nói Tô Tín là minh chủ của liên minh bảy bang, có thể ngồi chỗ Thiên Hạ Thất Bang, thế lực triều đình xung quanh Giang Nam Đạo cũng cử người đến, ví dụ như Cổ Đông Lai, ngươi ngồi xuống bàn của bọn họ cũng được, nhưng bàn này toàn là người của sáu thế gia, Tô Tín nhà ngươi ngồi ở đây là sao?

Chương 1887 - Kế hoạch(2)

Kế hoạch(2)

Còn có một vài người chú ý tới Tô Tín và Tiêu Xước ngồi cạnh nhau, thái độ thân mật, hơn nữa còn khe khẽ thì thầm,

một đám người không kiềm được nhỏ giọng nghị luận, không lẽ Tô Tín này thích nữ nhân lớn tuổi?

Nhưng nói đến thì Tiêu Xước ngày xưa chính là một trong tứ đại mỹ nữ giang hồ, dù lớn hơn Tô Tín hai mươi tuổi nhưng hiện tại vẫn xinh đẹp động lòng người, còn thêm nét quyến rũ, ngược lại có hương vị hơi giống một số tiểu nha đầu ngây ngô, coi như xứng với Tô Tín.

Quan trọng nhất là với thân phận của Tô Tín mà đến hiện tại vẫn chưa hôn phối, nghe nói ngày xưa đích nữ của Phạm Dương Lư thị có chút để ý hắn, kết quả Tô Tín không thèm, việc này cũng khó tránh khiến người hoài nghi phải chăng hắn có 'sở thích' đặc biệt gì.

Bên dưới yến hội, một đám người xì xào nhỏ to về Tiêu Xước và Tô Tín, mặt mang theo nụ cười mờ ám. Tô Tín và Tiêu Xước ngược lại cảm giác không có gì, dù sao một lúc sau bọn họ biết ngay tại sao hai người ngồi chung chỗ.

Người của Độc Cô thị ở một bên mặt đen thui, Tiêu Xước dù sao là thê tử Độc Cô Diêm, kết quả hiện tại lẳng lơ với Tô Tín, xem có được không?

Đặc biệt là Độc Cô Diêm ngồi ngay bên cạnh, mặt càng đen hơn nhọ nồi.

Thật ra hắn ngược lại cảm giác Tiêu Xước và Tô Tín không thể nào là loại quan hệ đó, dù sao Độc Cô Diêm và Tiêu Xước làm phu thê hơn hai mươi năm, nếu nàng và Tô Tín thật sự có loại quan hệ đó thì bọn họ sẽ không biểu hiện rõ ràng ở ngay trên bàn như bây giờ, mà là khiến ai đều không nhìn ra.

Chẳng qua hắn dù sao là nam nhân, nghe thấy người khác nghị luận lão bà của mình dính líu thế này thế kia với nam nhân khác, hỏi sao hắn không tức giận?

Nhưng hôm nay chính là ngày đại hôn của Tiêu Hoàng, cũng lúc đại hỉ của Tiêu gia, Tiêu Xước càng là đích nữ của Tiêu gia, lúc này Độc Cô Diêm mà làm ồn ào thì chỉ có bản thân hắn mất mặt, thậm chí Tiêu gia đều sẽ cho rằng Độc Cô thị không nể mặt mình, gây sự vào lúc thế này.

Huống hồ uy thế của Tô Tín hiện tại không dễ chọc, tuy Độc Cô Diêm thầm tức giận, nhưng hắn hiện giờ cũng chỉ có thể chịu đựng.

Qua giây lát, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến từng đợt ồn ào, Tô Tín nhìn lại, có mấy nữ nhân đi vào vườn.

Mấy nữ nhân này đều mặc áo trắng, vẻ ngoài thanh tú xinh đẹp, đặc biệt là nữ nhân đi giữa, mặc cung trang trắng tinh, trên người tỏa ra khí tức trong trẻo lạnh lùng, vẻ mặt lạnh lùng xinh đẹp thanh cao, khí thế bất phàm, khiến người có cảm giác không dám nhìn thẳng.

Đương nhiên quan trọng nhất là nữ nhân này thế nhưng có tu vi Dương Thần cảnh, khiến mọi người ở đây lần lượt giật nảy mình.

Phải biết rằng, đường võ đạo thật ra không phải công bằng tuyệt đối, nam nhân tu luyện võ đạo luôn được thành tựu cao hơn nữ nhân, cho nên trên giang hồ có thể đi đến địa vị cao đa số cũng đều là nam tử.

Kết quả trước mắt xuất hiện một nữ nhân, nàng thế nhưng cũng có thực lực Dương Thần cảnh đỉnh phong, thậm chí có cảm giác mơ hồ đè đầu mọi người ở đây, thật là giỏi.

Nhìn thấy nữ nhân này tiến vào, Tiêu gia Tiêu Vô Cực lập tức cười ruồi đi ra nghênh tiếp:

“Thì ra là Chiếu Ảnh Minh Nguyệt Cung Nhan Như Mộng Nhan Tiên Tử, tại hạ không có từ xa tiếp đón, xin thứ lỗi cho.”

Nghe lời Tiêu Vô Cực nói, mọi người ở đây xáo động, xuất hiện ở Tiêu gia thế nhưng là cung chủ của Chiếu Ảnh Minh Nguyệt Cung, ‘Lãnh Nguyệt Tiên Tử’ Nhan Như Mộng, thật bất ngờ, bao gồm Tô Tín cũng lộ ra sửng sốt.

Bởi vì Chiếu Ảnh Minh Nguyệt Cung ở trên giang hồ cực kỳ thần bí, hơn nữa là tông môn duy nhất toàn là nữ.

Tuy Nhan Như Mộng đã hơn mười năm chưa từng bước ra giang hồ, nhưng tiếng tăm của nàng trên giang hồ không nhỏ.

Bàn về thực lực thì Nhan Như Mộng là tồn tại Dương Thần cảnh đỉnh phong, hơn nữa nàng hiện tại chính là xếp hạng hai

Địa Bảng, nữ giới duy nhất trong tốp mười Địa Bảng.

Lúc trước khi Mạnh Kinh Tiên chưa thăng cấp Chân Vũ thì Nhan Như Mộng xếp hạng ba Địa Bảng, tùy theo Mạnh Kinh Tiên thăng cấp Chân Vũ, nàng cũng lên hạng hai Địa Bảng, chẳng qua khiến Tô Tín sửng sốt là vì tư liệu về nàng trên Địa Bảng rất ít, hoặc nên nói cơ hồ không có tư liệu mấu chốt.

Về võ công chỉ viết công pháp cơ sở của Chiếu Ảnh Minh Nguyệt Cung bọn họ 'Minh Nguyệt Tâm Kinh', không có chiến tích nào, dường như Lục Phiến Môn cố ý che đậy tin tức cho nàng, điều này rất ghê gớm.

Tô Tín có thể khẳng định, Nhan Như Mộng chắc chắn có quen biết với Thiết Chiến hoặc Thượng Quan Phượng, nếu không thì bọn họ không thể nào phá hỏng tính công chính của Địa Bảng chỉ vì Nhan Như Mộng, đặc biệt giấu tư liệu của một mình nàng.

Hơn nữa lúc trước Nhan Như Mộng xuất hiện trên giang hồ có thanh danh không nhỏ, nàng là một trong tứ đại mỹ nhân giang hồ chung với Tiêu Xước, thậm chí nổi tiếng hơn Tiêu Xước, ngay lúc đó khiến vô số giang hồ tuấn kiệt tranh nhau theo đuổi, tiếc rằng Nhan Như Mộng lập chí võ đạo, không chấp nhận tình cảm của bất kỳ ai, mà trực tiếp về Chiếu Ảnh Minh Nguyệt Cung tiếp quản vị trí cung chủ, định độc thân suốt đời.

Chương 1888 - Người không đến(1)

Người không đến(1)

Mười mấy năm gần đây Nhan Như Mộng rất ít đặt chân giang hồ, chỉ khi mấy bằng hữu tốt ngày xưa mời thì nàng mới đi ra Chiếu Ảnh Minh Nguyệt Cung.

Lần này Tiêu gia gửi thiệp mời cho Chiếu Ảnh Minh Nguyệt Cung mời cũng chỉ là lễ độ mà thôi, không ngờ Nhan Như Mộng thật sự đến.

Trong lòng Tiêu Vô Cực mơ hồ có chút cảm giác không đúng, bọn họ cho rằng Tô Tín sẽ không đến, kết quả hắn tới.

Bọn họ cho rằng Nhan Như Mộng không đến, vậy mà nàng cẫn đến, người không nên tới bỗng nhiên đến nhiều như vậy,

hiện tại Tiêu gia bọn họ có mặt mũi lớn đến thế sao?

Nhưng hiện giờ là ngày đại hỉ của Tiêu gia bọn họ, Tiêu Vô Cực không suy nghĩ nhiều, trực tiếp nghênh Nhan Như Mộng vào, thái độ cực kỳ cung kính.

Tuy Nhan Như Mộng là nữ, nhưng dù là Tiêu Vô Cực đối diện với nàng cũng không nắm chắc bao nhiêu.

Quan trọng nhất là Nhan Như Mộng chính là cung chủ của Chiếu Ảnh Minh Nguyệt Cung, ngày xưa trên giang hồ có vô số người theo đuổi, thí dụ như hiện tại Tranh Kiếm Minh Địch Kinh Phi ngày xưa cũng nằm trong số người theo đuổi Nhan Như Mộng, thậm chí hai bên hình như từng có một đoạn tình cảm, nhưng về sau dở dang.

Có thể nói nữ nhân này tuy rằng nhìn như không gây chú ý, nhưng ở trên giang hồ nhân mạch cũng là vô cùng mạnh mẽ, xem như là Tiêu gia cũng cần khách khí đối đãi.

Lại qua ước chừng nửa canh giờ, người nên đến hầu như đã đến, Tiêu Vô Cực làm người chủ trì hôn lễ thế này mới tuyên bố hôn lễ bắt đầu.

Nhưng chờ đích nữ Thượng Quan thị đi ra, Tô Tín suýt phun rượu ngậm trong miệng ra.

Bởi vì mọi người đều là giang hồ nhi nữ, hành sự đều là dứt khoát gọn gàng, cho dù Tiêu thị trước kia chính là hoàng tộc cũng đều giống nhau, hôn lễ này tự nhiên bớt mấy lễ tiết rườm rà, tân nương không trùm khăn che đầu, bị người Thượng Quan thị trực tiếp đưa lên đài.

Chẳng qua đợi đến khi vị đích nữ của Thượng Quan thị lên đài, những người có mặt cơ hồ đều ngây ra vài giây, bầu không khí thoáng chốc một mảnh lặng ngắt như tờ, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì đích nữ của Thượng Quan thị hơi bị xấu.

Đích nữ của Thượng Quan thị Thượng Quan Phượng dáng người ục ịch, mắt hí mũi lân, da ngăm đen, đứng chung với Tiêu Hoàng vẻ ngoài phong lưu anh tuấn thật là sai quá sai.

Sắc mặt của Tô Tín quái dị truyền âm hỏi Tiêu Xước:

“Nàng xác định người này là đích nữ của Thượng Quan thị?”

Không phải Tô Tín trông mặt mà bắt hình dong, mà là dựa theo tình huống bình thường, đích nữ của Thượng Quan thị tuyệt đối không thể nào là bộ dạng như vậy.

Thượng Quan thị là thế gia lớn mấy nghìn năm, bàn về nội tình thậm chí lâu hơn Tiêu gia một chút, cho nên Thượng Quan thị chú trọng truyền thừa huyết mạch nhất, đệ tử mỗi thế hệ Thượng Quan thị đều là vẻ ngoài anh tuấn, bọn họ cưới thê tử cũng đều là tiểu thư khuê các trong mỗi thế gia, vẻ ngoài đều không kém.

Cho nên nhiều năm qua, đệ tử của Thượng Quan thị không có ai bề ngoài xấu cả, thậm chí nhan sắc trung bình đã bị xem là xấu.

Thượng Quan Phượng ở trước mắt xấu như vậy, căn bản không thể nào là đích nữ của Thượng Quan thị, đương nhiên, trừ phi mẫu thân của nàng cũng xấu như thế, nhưng vấn đề là gia chủ của Thượng Quan thị Thượng Quan Chiêu Vân sẽ cưới phụ nữ xấu sao? Điều này hiển nhiên là không thể.

Tiêu Xước ở một bên nửa cười nửa không giải thích: “Không cần kinh ngạc, nàng là đích nữ của Thượng Quan thị.”

“Hài tử này cũng là người đáng thương, mẫu thân của nàng chính là đích nữ của Phạm Dương Lư thị, kết quả lúc về nhà thăm viếng bị kẻ thù của Thượng Quan thị tập kích, bản thân tuy rằng trọng thương chưa chết, nhưng nàng lúc ấy đang mang thai, tuy rằng tổn thương đến thai nhi, khiến dị tật bẩm sinh, cho nên mới khiến Thượng Quan Phượng lớn lên thành bộ dạng này.”

Tô Tín nhíu mày hỏi:

“Không lẽ Thượng Quan Chiêu Vân không có nữ nhi khác sao? Cứ phải gả Thượng Quan Phượng cho Tiêu Hoàng, vậy chẳng phải là tương đương với vũ nhục Tiêu gia?”

Dù sao ở trong mắt Tô Tín, bắt Tiêu Hoàng cưới một nữ nhân xấu như vậy, trên cơ bản tương đương với vũ nhục.

Nhìn sắc mặt của Tiêu Hoàng hiện giờ liền biết, hắn không lộ cảm xúc vui giận mà lúc này mặt đen như đáy nồi, căn bản không có chút vẻ vui sướng tân hôn.

Hiện tại Tô Tín mới biết tại sao lúc chính mình mới đến Tiêu gia thì thấy bộ mặt đó của Tiêu Hoàng, hẳn là Tiêu Hoàng biết chuyện Thượng Quan Phượng, nên mới làm ra vẻ không tha thiết sống.

Tiêu Xước nói: "Ngày xưa thê tử của Thượng Quan Chiêu Vân bị thương quá nặng, sau khi sinh Thượng Quan Phượng thì mất năng lực sinh dục, cho nên đích nữ của Thượng Quan Chiêu Vân thật sự chỉ có một người này."

Tô Tín kinh ngạc hỏi:

"Không lẽ Thượng Quan Chiêu Vân chỉ có một thê tử như vậy? Hắn hơi bị si tình quá."

Thân là gia chủ của một thế gia lớn, không nói tam thê tứ thiếp, nhưng ít nhất cũng là phải có mấy nữ nhân, vì truyền đời sau.

Chỉ có một nữ nhân ngược lại thật sự ít thấy, giống như Độc Cô Diêm, tuy rằng Tiêu Xước cứng rắn như vậy, hắn ngoài mặt chỉ có mình nàng là chính thê, nhưng trên thực tế ngầm thì có nhiều nữ nhân.

Chương 1889 - Người không đến(2)

Người không đến(2)

Tiêu Xước lắc đầu nói: “Hắn đương nhiên không chỉ có một nữ nhân, chẳng qua Thượng Quan thị chú trọng thân phận nhất, chính thê của Thượng Quan Chiêu Vân là đích nữ của Phạm Dương Lư thị, chỉ con cái của nàng và Thượng Quan Chiêu Vân mới tính là dòng chính, người chẳng qua là thứ xuất.”

“Cho huyết mạch thứ xuất đi liên nhân với Tiêu gia, điểm này xem như là Tiêu gia đồng ý, nhưng Thượng Quan thị tuyệt đối sẽ không đồng ý, cho nên sự tình trở thành như bây giờ.”

Tô Tín gật đầu, mắt lấp lóe nhìn về phía Tiêu Hoàng.

Hắn và Tiêu Hoàng quen nhau cũng nhiều năm, người này cuồng nhiệt với quyền thế thật sự là hơn hẳn người bình thường.

Đổi thành người bình thường nếu như có được vẻ ngoài, địa vị của Tiêu Hoàng, bảo bọn họ đi kết hôn với Thượng Quan Phượng này, phỏng chừng bọn họ sẽ trực tiếp buông bỏ vị trí người thừa kế của Tiêu gia.

Nhưng Tiêu Hoàng thì khác, có thể chịu đựng thứ mà người khác không nhịn được, cứng da đầu cùng Thượng Quan Phượng đứng trên đài, Tô Tín cũng chỉ có thể nói một tiếng bội phục.

Nhưng Tiêu gia này cũng quá dữ, phía trước dùng Tiêu Xước đổi quyền sở hữu xá lợi võ đạo mười năm, tiếp theo lại dùng Tiêu Hoàng đổi quyền hạn tiếp, quả thực xem đệ tử nhà mình như hàng hóa để giao dịch, chẳng lẽ bọn họ không sợ đệ tử Tiêu gia sinh lòng oán hận?

Hiện tại trong lòng Tiêu Xước hận chết Tiêu gia, dù nàng không ra tay, không chừng ngày sau Tiêu Hoàng mỗi ngày đối diện nữ nhân xấu xí Thượng Quan Phượng thì cũng sẽ sinh lòng oán hận.

Ngay lúc này, Tiêu Vô Cực mời lão tổ Tiêu gia ra, đi cùng hắn còn có đại trưởng lão Dương Thần cảnh của Thượng Quan thị, Thượng Quan Kỳ, chờ Tiêu Hoàng và Thượng Quan Phượng kết thúc buổi lễ thì sáu thế gia mới cùng lúc giải phong xá lợi võ đạo kia.

Hôn lễ của Tiêu Hoàng và Thượng Quan Phượng cử hành đến cuối cùng, võ lâm quần hùng ở bên dưới đã là sắc mặt khác nhau, cuộc hôn lễ này đậm mùi cưỡng ép, trên đài trừ Thượng Quan Phượng là vẻ mặt hưng phấn, biểu cảm của Tiêu Hoàng không giống như tham gia hôn lễ, ngược lại dường như là tham gia lễ tang.

Chờ đến cuối cùng là hai gia tộc trao đổi sính lễ, hoặc nên nói là tín vật, việc này cũng là truyền thống của sáu thế gia liên nhân, đại biểu cho từ đấy hai thế gia đồng khí liên chi, cùng công cùng thủ.

Đại trưởng lão của Thượng Quan thị Thượng Quan Kỳ lấy ra một thanh trường kiếm, đây là thanh thiên binh một vị tổ tiên Dương Thần cảnh của Thượng Quan thị từng sử dụng, dùng để làm sinh lễ không xem như làm mất mặt mũi của Thượng Quan thị bọn họ.

Tiêu Thiên Ngạo thì lấy ra một hộp ngọc. Bề ngoài cực kỳ tinh trí, bên trong còn có lực lượng mơ hồ truyền ra, mọi người ở đây không biết thứ này là cái gì, chỉ có người của sáu thế gia mới biết bên trong đựng xá lợi võ đạo.

Tuy hiện tại xá lợi võ đạo này bị làm như sính lễ giao cho Thượng Quan thị, nhưng chốc nữa người của sáu thế gia cởi bỏ trận pháp trên đó, thứ này còn cần giao vào tay Tiêu Thiên Ngạo.

Tiêu Hoàng nhìn chằm chằm xá lợi võ đạo đó, trong mắt tràn ngập không cam lòng.

Là hắn đồng ý liên nhân với Thượng Quan thị, nhưng hắn cũng là bị buộc đồng ý, bởi vì nếu hắn không đồng ý, vậy thì vị trí người thừa kế gia tộc của hắn sẽ phải thay đổi, bởi vì yêu cầu của Thượng Quan thị rất đơn giản, bọn họ chỉ muốn gả đích nữ của bên mình cho người thừa kế của Tiêu gia làm

chính thê, bọn họ không quan tâm người thừa kế đó là ai, bởi vì bọn họ chỉ muốn một danh phận.

Tiêu Hoàng tự nhiên biết nguyên do trong đó, bởi vì Tiêu gia bọn họ muốn dùng liên nhân đổi lấy xá lợi võ đạo vì tục mệnh cho lão tổ của Tiêu gia, nhưng Tiêu Hoàng vẫn cực kỳ không cam lòng.

Cường giả cảnh giới Chân Vũ tuy rằng có thể trấn áp Tiêu gia, nhưng chỉ có thể cho cường giả cảnh giới Chân Vũ sống tạm mười năm, dựa vào cái gì muốn cược luôn tương lai của hắn?

Nhưng không cam lòng là một nhẽ, Tiêu Hoàng không dám từ chối.

Bởi vì bên dưới vị trí này của hắn có nhiều người mơ ước, hắn không muốn cưới một nữ nhân xấu xí làm vợ, nhưng đám huynh đệ của hắn có khá nhiều người cam nguyện chịu đựng sự nhục nhã này!

Khi Tiêu Vô Cực sắp tuyên bố kết thúc buổi lễ, Tiêu Xước bỗng nhiên đứng lên, mang theo ý cười mỉa mai nói:

“Một lão bất tử từ lâu đã kéo dài hơi tàn thì cho hắn chết hẳn luôn đi, liên tiếp hy sinh hai đời đệ tử của Tiêu gia, đáng giá sao?”

Nghe thấy lời của Tiêu Xước, Tiêu Vô Cực thay đổi sắc mặt.

Tuy rằng hắn biết Tiêu Xước luôn ôm oán hận với Tiêu gia, chỉ bằng vào hai mươi mấy năm qua nàng không một lần đặt chân Tiêu gia liền có thể nhìn ra.

Nhưng dù hận đến mấy thì nàng cũng mang huyết mạch của Tiêu gia, vào lúc thế này phá rối Tiêu gia, nàng bị điên rồi sao?

Huống hồ Tiêu Vô Cực biết tính cách của Tiêu Xước, hắn và Tiêu Xước kém mấy thế hệ, một khi Tiêu Xước chân chính chọc giận hắn, vậy xem như Tiêu Xước cũng là huyết mạch Tiêu gia thì Tiêu Thiên Ngạo vẫn sẽ giết nàng!

“Tiểu muội! Trở lại! Không nên nói lung tung!” Tiêu Vô Cực vội vàng quát mắng.

Mọi người ở đây lần lượt chuyển sang nhìn Tiêu Xước, hình như người của Tiêu gia này tính gây sự.

Chương 1890 - Làm khó dễ(1)

Làm khó dễ(1)

Ánh mắt Tiêu Thiên Ngạo âm u lạnh lẽo nhìn Tiêu Xước, hắn sớm biết ngay hậu bối này bất mãn với mình, nhưng Tiêu Thiên Ngạo không thèm quan tâm.

Nữ nhi gả đi là nước đổ ra ngoài, Tiêu Thiên Ngạo cho rằng nàng hiện tại đã không xem như người của Tiêu gia, nàng hiện tại đứng ra nói mấy thứ này, đây chính là khiêu khích với Tiêu gia, với hắn!

Đáy mắt Tiêu Thiên Ngạo lóe tia sáng lạnh.

Tiêu Xước lạnh lùng cười nói: "Nói lung tung, hiện tại 'lão tổ' Tiêu gia chúng ta đứng yên ở đây, ta rất muốn hỏi lão tổ một câu, dùng đệ tử nhà mình đổi lấy mười năm sống tạm cho ngươi, đây là phương thức che chở Tiêu gia của ngươi sao?"

Thấy Tiêu Xước chĩa đầu mâu hướng lão tổ Tiêu gia, mọi người ở đây xáo động, có người ánh mắt nhìn về phía lão tổ Tiêu gia mang theo chút gì khác lạ.

Nếu đã là sống tạm, vậy lão tổ Tiêu gia này có vẻ như không còn bao nhiêu thời gian sống?

Đám người Tiêu gia sắc mặt căng thẳng, thật ra bọn họ ngược lại không sợ có người biết tuổi thọ của Tiêu Thiên Ngạo sắp hết, bởi vì nhiều 'người thông minh' đều có thể tính ra điểm này.

Dù sao tuổi tác của Tiêu Thiên Ngạo bày ra đó, mọi người tính đại khái cũng đoán được Tiêu Thiên Ngạo rốt cuộc còn bao nhiêu thời gian sống, nhưng chỉ cần ngày nào Tiêu Thiên Ngạo chưa chết thì không ai dám càn rỡ với Tiêu gia.

Bọn họ lo lắng là Tiêu Xước nói ra về xá lợi võ đạo, và Tiêu thị bọn họ bán đệ tử nhà mình.

Dù sao Tiêu gia đứng đầu sáu thế gia, tuy rằng mọi người cũng đều biết thế gia đều có nhiều chuyện xấu xa, nhưng nói thẳng

ra ngoài thì Tiêu gia bọn họ sẽ mất hết mặt mũi.

Nhưng rất đáng tiếc, cho dù Tiêu Xước không nói rõ thì mọi người ở đây cũng không phải tên ngốc, ngày xưa thân là một trong tứ đại mỹ nữ giang hồ vậy mà nàng bỗng nhiên gả cho Độc Cô Diêm bình thường, mà đến hôm nay, Tiêu Hoàng từng là tuấn kiệt trẻ tuổi, từng xếp hạng nhất Nhân Bảng sắp cưới nữ nhân xấu xí của Thượng Quan thị để liên nhân, tất cả điều này cộng lại với nhau, không thể ngăn người khác phỏng đoán.

Nếu Tiêu Xước đã nói ra tất cả thì lão tổ của Tiêu gia cũng lười che đậy cái gì, hắn nhìn về hướng Tiêu Xước, lạnh giọng nói: "Tiêu Xước, ta biết ngươi nhiều năm qua luôn ôm lòng oán hận Tiêu gia ta, nhưng ngươi cho rằng ta làm nhiều như vậy thật sự là vì sống lâu thêm mười năm sao?"

"Tuy Tiêu gia ta gia đại nghiệp đại, nhưng cũng đắc tội vô số người trên giang hồ, ta sống, Tiêu gia liền có thể kinh sợ những người này, che chở Tiêu gia."

"Ngươi nhìn xem năm xưa mình làm những thứ gì? Yêu nhau với tán tu giang hồ chẳng có một chút bối cảnh, hắn có thể mang đến cái gì cho Tiêu gia ta?"

"Liên nhân giữa sáu thế gia là truyền thống kéo dài, hơn nữa lúc trước Tiêu gia không có thúc ép ngươi lựa chọn Độc Cô thị, ngươi không chọn tuấn kiệt khác của năm thế gia, cố tình chọn Độc Cô Diêm, cố ý chống đối trong nhà, bây giờ còn đến quấy rối hôn lễ của gia tộc, đúng là khốn kiếp!"

Độc Cô Diêm ngồi ở dưới sắc mặt đen thui, cái gì gọi là cố tình chọn Độc Cô Diêm? Thì ra ta phế vật vậy sao?

Nhưng dù Độc Cô Diêm không muốn thừa nhận, trong thế hệ trẻ sáu thế gia bọn họ, thiên phú và thực lực của hắn quả thực là kém nhất, thậm chí cuối cùng nếu không phải có Tiêu Xước trợ giúp, hắn không ngồi vào vị trí gia chủ này được.

Hơn nữa Tiêu Thiên Ngạo không nói sai, ngày xưa tuy hắn ngăn cản Tiêu Xước và võ giả tán tu kia yêu nhau, nhưng đều đưa tuấn kiệt trẻ tuổi của năm thế gia khác đến trước mặt Tiêu Xước cho nàng chọn lựa, dù sao đối với hắn thì giao dịch với thế gia nào đều được.

Chẳng qua đối với Tiêu Xước khi xưa, ai đều như nhau, dù người đó kinh tài tuyệt diễm đến mấy cũng không phải người mà nàng yêu, cho nên ngày xưa nàng lựa chọn Độc Cô Diêm có hơi hướm đã nát thì cho bấy luôn.

Tiêu Xước nhếch mép khinh thường nói:

"Ngươi sống liền có thể che chở Tiêu gia? Quả thực là trò cười! Nhiều năm qua, Tiêu gia cũng không phải mỗi đời đều ra một vị cường giả cảnh giới Chân Vũ, nhưng Tiêu gia ta cũng không có diệt tộc."

"Ngược lại là ngươi, đám lão bất tử các ngươi nắm quyền lực của Tiêu gia không chịu buông, hôm nay ta đến chỉ muốn nói cho ngươi, tác dụng của Tiêu Xước này quan trọng hơn xá lợi võ đạo gì đó của ngươi nhiều, thậm chí không còn ngươi, Tiêu Xước này vẫn có thể che chở Tiêu gia!"

Tiêu Thiên Ngạo tức giận quát:

"Càn rỡ!"

Thoáng chốc trong không trung dâng lên phong vân, thiên tượng biến hóa, cường giả cảnh giới Chân Vũ giận dữ, đủ để thiên địa biến sắc!

Tiêu Vô Cực nhìn cảnh tượng trước mắt, cùng gia chủ của Tiêu gia Tiêu Vô Thắng liếc nhau, hai người nhủ thầm nguy rồi.

Nếu Tiêu Xước chỉ trút ra bực tức ngày xưa của mình thì không sao, hai người có thể đè ép sự tình, bắt Tiêu Xước nhận lỗi, xin lỗi lão tổ, chuyện này có thể cho qua.

Nhưng hiện tại Tiêu Xước to gan công nhiên xưng hô lão tổ là 'lão bất tử', hoàn toàn chọc giận Tiêu Thiên Ngạo, sự tình lần này tuyệt đối không cách nào giải quyết êm thắm.

Thân là người cầm quyền hiện tại của Tiêu gia, Tiêu Vô Cực và Tiêu Vô Thắng biết dục vọng kiểm soát Tiêu gia của lão tổ mạnh cỡ nào.

Chương 1891 - Làm khó dễ(2)

Làm khó dễ(2)

Vừa rồi Tiêu Xước nói đúng, đám võ giả Dương Thần cảnh thế hệ trước của Tiêu gia tuy có một số đã sắp hết tuổi thọ, nhưng thật ra trong tay bọn họ còn nắm nhiều quyền lực.

Điểm này khác với Thiếu Lâm Tự, Thiếu Lâm Tự hễ có phương trượng đời nào nhường vị trí thì võ giả cùng thế hệ với phương trượng đời đó phải tập thể thoái ẩn.

Giống như là ngày xưa phương trượng đời chữ Không bỗng nhiên bỏ mình, khi đó các thủ tọa đời chữ Không của Thiếu Lâm Tự đa số chưa đến tuổi già, nhưng bọn họ vẫn phải thoái ẩn nhường vị trí.

Tiêu Vô Cực và Tiêu Vô Thắng rất thương yêu muội muội Tiêu Xước này, nhưng đáng tiếc khi đó bọn họ nắm giữ quyền lực trong Tiêu gia có hạn, bọn họ cũng đành phải nghe theo sai khiến của Tiêu Thiên Ngạo, khuyên bảo Tiêu Xước buông bỏ võ giả tán tu kia, đi liên nhân với người của sáu thế gia.

Mà hiện tại Tiêu Xước bỗng nhiên bùng nổ khiến bọn họ bất ngờ, Tiêu Thiên Ngạo hoàn toàn bị chọc giận, hai người không biết nên khuyên như thế nào.

Nhưng ngay lúc này, khí thế trên người Tiêu Xước càng lúc càng mạnh, chớp mắt đã từ Hóa Thần cảnh trực tiếp leo lên đến Dung Thần cảnh, Dương Thần cảnh, mãi đến Dương Thần cảnh đỉnh phong thế này mới ngừng lại, điều này khiến mọi người ở đây đều trợn mắt há hốc mồm.

Dương Thần cảnh đỉnh phong! Tiêu Xước thế nhưng là võ giả Dương Thần cảnh đỉnh phong!

Mọi người ở đây phản ứng lại, ánh mắt nhìn về phía Tiêu gia như xem tên ngốc.

Mấy năm nay Tiêu gia đã làm những thứ gì? Bọn họ thế nhưng xem một vị cường giả Dương Thần cảnh đỉnh phong như vật phẩm thu hoạch giao dịch ra ngoài, vậy chẳng phải là tặng không một cường giả Dương Thần cảnh đỉnh phong cho Độc Cô thị?

Hơn nữa hiện tại xem ra bọn họ chẳng những tặng không một cường giả Dương Thần cảnh đỉnh phong cho Độc Cô thị, càng

khiến người này trở mặt thành thù với toàn bộ Tiêu gia, thế này là sao? Bỏ dưa hấu nhặt hạt mè?

Đám người Tiêu gia cũng không phản ứng lại, Tiêu Xước luôn là Hóa Thần cảnh mà sao đột nhiên biến thành cường giả Dương Thần cảnh đỉnh phong? Hơn nữa xem hơi thở trên người nàng thậm chí mạnh còn hơn Tiêu Vô Cực và Tiêu Vô Thắng.

Tiêu Xước nhìn Tiêu Vô Cực, khóe môi cong lên nụ cười lạnh lẽo:

"Thất ca, ta đã từng nói với ngươi rồi, các ngươi sẽ hối hận, ngày xưa ngươi không tin, hiện tại ngươi tin chưa?"

Tiêu Xước nói không sai, đám người Tiêu gia như Tiêu Vô Cực quả thực là hối hận.

Một cường giả Dương Thần cảnh đỉnh phong thậm chí có thể giúp đỡ gia tộc quy mô như Độc Cô thị, Phạm Dương Lư thị, cho dù đặt ở Tiêu gia cũng là như hổ thêm cánh.

Võ giả Dương Thần cảnh Tiêu gia thế hệ Tiêu Vô Cực chỉ có hai người Tiêu Vô Cực, Tiêu Vô Thắng, mấy người khác đều là võ giả Dương Thần cảnh thế hệ trước, sớm không ở thời kỳ đỉnh cao tráng niên, không thể so sánh với Tiêu gia.

Một võ giả Dương Thần cảnh đỉnh phong trẻ tuổi, đang tráng niên đại biểu cho cái gì? Đại biểu cho vô hạn khả năng!

Tiêu Xước hiện tại còn chưa đến năm mươi tuổi, nàng còn hơn ba trăm năm sống, có thể nói tương lai nàng có tư cách thăng cấp Chân Vũ.

Kết quả hiện tại bọn họ cứng rắn đẩy một cường giả Dương Thần cảnh đỉnh phong ra ngoài, dẫn đến đối phương cùng chính mình trở mặt thành thù, đây không phải là ngu xuẩn thì là cái gì?

Nếu biên câu chuyện này thành chuyện hài thì Tiêu gia bọn họ đủ khiến người khác cười nhạo mấy chục năm!

Tiêu Thiên Ngạo mắt lạnh nhìn Tiêu Xước, nói thật lòng hắn cũng là rất kinh ngạc, dù sao ngày xưa hắn không xem trọng tiểu bối này, hơn nữa lúc trước Tiêu Xước tuy rất nổi tiếng trên

giang hồ nhưng chẳng qua là vì thân phận và nhan sắc của nàng.

Không ngờ hai mươi mấy năm trôi qua, Tiêu Xước thế nhưng thành cường giả Dương Thần cảnh đỉnh phong, đây đúng là khiến Tiêu Thiên Ngạo có chút hối hận.

Dù sao đối với bất cứ một gia tộc nào, Dương Thần cảnh đỉnh phong đều là tồn tại có thể chống dậy toàn bộ thế lực.

Nhưng tính cách của Tiêu Thiên Ngạo tự phụ tới cực điểm, cho dù hắn sai thì hắn cũng sẽ không thừa nhận, bởi vì hắn dù sao là lão tổ của Tiêu gia, hắn sẽ không sai, cũng không thể sai!

Tiêu Thiên Ngạo nhìn Tiêu Xước, khẽ thở dài:

"Tiêu Xước, ta lại cho ngươi một cơ hội, nhận sai, về Tiêu gia, ngươi vẫn là đệ tử của Tiêu gia ta."

Tiêu Vô Cực và Tiêu Vô Thắng liếc qua Tiêu Thiên Ngạo, bọn họ không ngờ rằng lão tổ thế nhưng cũng sẽ thỏa hiệp.

Tiêu Vô Thắng vội nói:

"Tiểu muội, đừng quấy, đi nhận sai với lão tổ, về sau ngươi vẫn là người của Tiêu gia ta."

"Xin lỗi?"

Tiêu Xước lắc đầu: "Trở về không được, cách cục của Tiêu gia cũng cần phải sửa lại, ngày xưa các ngươi lấy ta đổi xá lợi võ đạo kia mà phải không? Vậy thì tốt, lần này ta sẽ cướp lấy nó, xem các ngươi còn muốn lấy cái gì đi đổi!"

Tiêu Xước bỗng nhiên chỉ hướng Tiêu Thiên Ngạo, lạnh giọng nói: "Còn lão bất tử này nữa, ngươi sống lâu quá rồi, những năm gần đây dưới sự dẫn dắt của ngươi có khiến Tiêu gia phục quốc hay uy thế tăng nhiều không? Ngươi đã phế vật như thế thì bây giờ hãy đi chết đi!"

"Ngươi muốn giết lão phu?" Tiêu Thiên Ngạo híp mắt, thoáng chốc lộ ra sát khí khiến người sợ hãi.

Ngẫm lại Tiêu Thiên Ngạo hắn đây đời này có sóng to gió lớn nào chưa từng thấy? Trên giang hồ người muốn giết hắn thì

nhiều nhưng được vài người thành công?

Chương 1892 - Nhân mạch của Tiêu Xước(1)

Nhân mạch của Tiêu Xước(1)

Hiện tại Tiêu Xước là tiểu bối mà muốn giết hắn, quả thực là người si nói mộng!

Tiêu Thiên Ngạo xoay người nhìn Tiêu Vô Thắng và Tiêu Vô Cực, lạnh lùng cười:

“Vô Thắng, Vô Cực, các ngươi cũng nhìn thấy, không phải ta không cho các ngươi mặt mũi, mà là nữ nhân này đã phát điên!”

“Sau việc này, hoàn toàn xóa tên ả khỏi tộc phổ Tiêu gia, Tiêu gia ta không có tộc nhân đại nghịch bất đạo như vậy!”

Tiêu Thiên Ngạo chuyển sang nhìn Tiêu Xước, lạnh lùng nói:

“Không muốn làm tộc nhân của Tiêu gia ta thì chỉ có thể làm kẻ địch của Tiêu gia!”

“Ta vốn muốn bỏ qua cho ngươi một lần, nhưng ngươi chấp mê bất ngộ, vẫn ôm oán hận với Tiêu gia ta, để ngươi sống trên cõi đời sẽ chỉ là tai họa.”

“Tuy rằng hôm nay chính là ngày đại hỉ của Tiêu gia ta, không nên thấy máu, nhưng vì chấm dứt tai họa về sau, hôm nay ta cũng chỉ có thể giết nghiệt chướng nhà ngươi trước!”

Đám võ giả xung quanh đến tham gia tiệc vui đều không kiềm được lắc đầu, một bữa tiệc mừng tốt lành sắp thành việc tang, đúng là làm việc không ổn thỏa chút nào.

Bọn họ nhìn ra ai đúng ai sai trong chuyện này, lúc trước lão tổ Tiêu gia không xem người ta ra ký lô gì, tùy tiện giao dịch ra ngoài, hiện tại Tiêu Xước võ công đại thành trở về trả thù, ngươi cũng chỉ có thể chịu đựng.

Tiếc cho tu vi Dương Thần cảnh của Tiêu Xước, nếu nàng gia nhập Tiêu gia thì thực lực của Tiêu gia tất nhiên sẽ tăng nhiều.

Đương nhiên, lão tổ Tiêu gia này cũng đủ ác, với tồn tại Dương Thần cảnh như vậy mà hắn nói giết liền giết, không suy xét dùng cách mềm mỏng hóa giải một ít thù hận.

Thật ra Tiêu Thiên Ngạo cũng muốn hóa giải oán hận trong lòng Tiêu Xước, khiến nàng trở về Tiêu gia, nhưng bất đắc dĩ bản thân Tiêu Xước sẽ không cúi đầu, hơn nữa Tiêu Xước tỏ thái độ cương quyết như vậy, hôm nay hắn nhất định phải làm Tiêu Xước gục ngã tại đây.

Tiêu Thiên Ngạo cũng biết chính mình không sống được bao lâu, lần này xá lợi võ đạo kéo dài mười năm tuổi thọ cho hắn, nhưng mười năm tiếp theo thì sao?

Cho dù xá lợi võ đạo luôn ở trong tay của Tiêu Thiên Ngạo, nhưng khi hắn ngừng đưa chân khí vào thì thời gian vẫn sẽ trôi qua như bình thường.

Cho nên Tiêu Thiên Ngạo không biết mình có thể chống chọi vài lần mười năm, nhưng chắc chắn Tiêu Xước sẽ sống lâu hơn hắn.

Tiêu Thiên Ngạo biết oán khí trong lòng Tiêu Xước, cũng vì vậy mà hắn không thể để nàng sống.

Lỡ như ngày nào đó hắn thật sự đã chết, Tiêu Xước ôm oán khí ra tay với Tiêu gia, trong Tiêu gia không còn ai có thể ngăn được nàng, vậy thì sẽ là tấn bi kịch cho Tiêu gia.

Cho nên hiện tại thừa dịp Tiêu Thiên Ngạo còn sống, cố gắng nhanh chóng giải quyết mối uy hiếp này coi như chuyện tốt cho Tiêu gia.

Trên mặt Tiêu Xước treo ý cười hời hợt:

“Tốt, ta chống mắt xem hôm nay rốt cuộc là ai giết ai, Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh cũng có trường hợp bị võ giả Dương Thần cảnh làm thịt, lão bất tử nhà ngươi cho rằng chính mình là thần tiên sao?”

Vừa nghe lời này, mọi người cùng quay đầu về phía Tô Tín, dù sao nhiều năm qua duy nhất một lần võ giả Dương Thần cảnh xử lý cường giả cảnh giới Chân Vũ là hắn đầu têu làm, bây giờ thì tốt rồi, Mạc Qua mới chết không bao lâu, thế

nhưng lại có người muốn lấy Dương Thần giết ngược lại Chân Vũ, nhưng cuối cùng có thể thành công được hay không thì không ai biết.

Ngay lúc này, Tô Tín lười biếng đứng lên, đi đến bên cạnh Tiêu Xước, nói:

"Tiêu phu nhân nói không sai, Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh không phải tồn tại vô địch, càng miễn bàn lão bất tử sắp hết tuổi thọ như ngươi."

Nhìn thấy Tô Tín đứng ra, mọi người ở đây thoáng chốc xáo động, ai đều không ngờ rằng Tô Tín thế nhưng sẽ đứng ra giúp Tiêu Xước, giữa hai người trừ những tai tiếng đó ra lẽ nào còn có quan hệ khác? Hay những tai tiếng đó đều là thật? Hoặc nên nói là Tô Tín bị nghiện giết Chân Vũ, bây giờ nhảy ra đòi giết lão tổ Tiêu gia.

Tiêu Vô Thắng đứng ra quát chói tai: "Tô Tín! Tiêu gia ta cùng ngươi không oán không thù, tại sao ngươi muốn đứng ra nhằm vào Tiêu gia ta?"

Tô Tín lắc đầu nói:

"Sai, nên nói là có oan có thù mới đúng."

"Tiêu gia ta động vào ngươi khi nào? Động vào người của ngươi bao giờ?" Tiêu Vô Thắng nói bằng giọng căm hận.

Lúc đầu Tiêu gia bọn họ quả thực có chút ma sát và xung đột với Tô Tín, nhưng tùy theo Tô Tín nổi lên, những ma sát và xung đột đó không phải việc lớn gì, Tiêu gia cũng sẽ không chủ động đi tìm Tô Tín gây sự.

Bọn họ không phải đám cứng đầu Thiếu Lâm Tự, cứ muốn bởi vì chút chuyện nhỏ cùng đối phương biến thành thù sâu oán nặng, kết quả đến cuối cùng ngươi còn không giết được người ta.

Cho nên nhằm vào Tô Tín, Tiêu gia lựa chọn là nước giếng không phạm nước sông, dù sao hai bên cũng không có dính líu gì.

Cho nên Tiêu Vô Thắng thật sự không biết tại sao bây giờ Tô Tín muốn đứng ra giúp Tiêu Xước đối phó Tiêu gia bọn họ.

“Tiêu gia các ngươi chưa động ta, nhưng ta đã giết người của Tiêu gia các ngươi.”

Tô Tín ra vẻ đương nhiên nói:

“Ta giết người của Tiêu gia các ngươi, tuy hiện tại các ngươi không nói gì nhưng chắc chắn trong âm thầm có oán hận, không biết khi nào sẽ đâm dao ta, cho nên ta không thể không đề phòng.”

Chương 1893 - Nhân mạch của Tiêu Xước(2)

Nhân mạch của Tiêu Xước(2)

“Bây giờ ta ra tay làm thịt lão già này, khả năng về sau Tiêu gia các ngươi uy hiếp ta sẽ giảm bớt nhiều.”

Nghe Tô Tín dõng dạc nói, những người có mặt đều câm nín, cùng nhau trợn trắng mắt.

Ngươi giết người của Tiêu gia, kết quả bởi vì lo lắng đối phương trả thù nên muốn tiếp tục giết người của Tiêu gia, tuy nghe hơi có lý nhưng trên thực tế đây quả thực là vớ vẩn còn hơn nói xằng nói bậy.

Đương nhiên, không ai tin cái cớ vô lý đến vậy, quả nhiên Tô Tín nói tiếp:

“Hơn nữa Tiêu phu nhân rất rộng rãi, thứ nàng lấy ra khiến ta không cách nào từ chối, hôm nay ta là lấy tiền làm việc, ai cũng ngăn không được.”

“Nàng cho ngươi cái gì, Tiêu gia ta cũng có thể cho ngươi thứ tương tự.” Tiêu Vô Thắng nói ngay.

Tô Tín lắc đầu nói: “Tiêu phu nhân đưa cho ta không phải thứ ngươi có thể cho nổi, huống hồ Tô Tín này nói chuyện giữ lời, ta không làm được chuyện đổi ý nửa đường.”

Thấy thế, đám người Tiêu gia lòng chùng xuống.

Một Tiêu Xước, dù là võ giả Dương Thần cảnh đỉnh phong thì bọn họ cũng không sợ.

Bởi vì Tiêu Thiên Ngạo dù sao là cường giả cảnh giới Chân Vũ, cho dù hắn sắp hết tuổi thọ, hiện tại thậm chí là hồi quang phản chiếu, nhưng hắn vẫn là Chân Vũ cảnh.

Hơn nữa bây giờ Tiêu Xước chỉ bày ra thực lực mà không có sức chiến đấu, cùng là Dương Thần cảnh đỉnh phong nhưng sức chiến đấu chênh lệch rất lớn.

Nhưng Tô Tín là tồn tại từng tự tay chém giết cường giả cảnh giới Chân Vũ, lần này trên Thiếu Lâm Tự, một mình đánh nhiều võ giả Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự, chưa thua trận nào, loại thực lực này có thể nói là khủng bố choáng ngợp, dù lúc này hắn không ra tay nưng cũng mang đến áp lực rất lớn cho bên Tiêu gia.

Hơn nữa sau khi Tô Tín đứng ra, lại một người đứng dậy, người này đúng là cung chủ của Chiếu Ảnh Minh Nguyệt Cung, 'Lãnh Nguyệt Tiên Tử' Nhan Như Mộng!

Nhìn thấy Nhan Như Mộng đứng ra, lòng Tiêu Vô Cực chìm xuống.

Nhan Như Mộng tới nơi này không phải nể mặt Tiêu gia, rõ ràng là nể mặt Tiêu Xước!

Tiêu Vô Thắng không kiềm được tức giận nói: "Nhan cung chủ, Tiêu gia ta dường như chưa từng đắc tội nàng?"

Nhan Như Mộng thản nhiên nói:

"Tiêu Xước là bằng hữu tốt ngày xưa của ta, nàng chịu thiệt thòi trong Tiêu gia, ta đến để bênh vực nàng, đơn giản vậy thôi."

Tiêu Vô Thắng nghe vậy thì câm nín, đây là nhân mạch của riêng Tiêu Xước, hắn có thể làm được gì?

Tô Tín thầm liếc trộm Nhan Như Mộng, nàng không phải bằng hữu tốt cũ của Tiêu Xước, theo như Tô Tín biết thì ngày xưa trên giang hồ, quan hệ của tứ đại mỹ nhân không tốt, dù sao đồng tính bài xích nhau.

Tuy rằng về sau Tiêu Xước và Nhan Như Mộng thân hơn nhưng không đại biểu bọn họ thành bằng hữu tốt, mà là bởi vì

Nhan Như Mộng cũng gia nhập Địa Phủ, nàng là vị Hậu Thổ đại nhân của Địa Phủ!

Tô Tín từng suy đoán nhiều về thân phận của Hậu Thổ, nhưng hắn mãi không phát hiện trên giang hồ có ai hơi giống Hậu Thổ.

Mãi khi Nhan Như Mộng xuất hiện ở nơi này hơn nữa đứng ra giúp Tiêu Xước thì Tô Tín mới khẳng định, người trước mắt nhất định là Hậu Thổ.

Dù sao trong võ giả Dương Thần cảnh, nữ giới vốn đã có thể đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa có thể có thực lực như Hậu Thổ thì hoặc là che giấu thực lực như Tiêu Xước, hoặc là chủ của một phái như Nhan Như Mộng.

Hơn nữa nhân mạch của Nhan Như Mộng trên giang hồ rất rộng lớn, Tô Tín biết điểm này, Hậu Thổ cũng giống như vậy, ví dụ Chú Kiếm Đại Sư Công Thâu Ngu của Ba Thục Kiếm Các, và Kế Vô Nguyệt bây giờ ở dưới trướng Tô Tín đều quen biết Hậu Thổ, cho nên Nhan Như Mộng và Hậu Thổ có cùng một điểm chung này.

Đương nhiên, nguyên nhân khiến Tô Tín có thể khẳng định Nhan Như Mộng là Hậu Thổ vì thái độ của Tiêu Xước.

Ban đầu quan hệ giữa Tiêu Xước và Nhan Như Mộng không tốt, cuối cùng hai người lại đột nhiên chơi thân với nhau, quan hệ thân mật, điều này ngược lại khiến nhiều người không hiểu ra sao.

Tô Tín phỏng chừng đoạn thời gian kia là lúc hai người đều gia nhập Địa Phủ.

Đương nhiên cho dù hai người đều gia nhập Địa Phủ, nhưng hai người này cũng bởi vì tính cách không hợp mà thường cãi nhau, loại chuyện này rất thường thấy trong Địa Phủ.

Tùy theo Hậu Thổ đứng ra, Tranh Kiếm Minh Địch Kinh Phi cũng không nói một lời đứng sau lưng Nhan Như Mộng.

Người trên giang hồ đều biết ngày xưa Địch Kinh Phi và Nhan Như Mộng từng có tình cảm, tuy mấy năm nay hắn người

không liên hệ nữa, nhưng tình cảm cũ còn đó, Nhan Như Mộng đứng dậy, Địch Kinh Phi làm sao có thể ngồi yên?

Sau Địch Kinh Phi, bất ngờ hai võ giả Dương Thần cảnh của Tạ quận Vương thị và Gia Cát thị cũng đứng dậy, lặng lẽ đứng sau lưng Tiêu Xước.

Trông thấy cảnh này, sắc mặt của Tiêu Thiên Ngạo rốt cuộc hơi thay đổi.

Đám tiểu bối Tiêu Xước muốn vây giết hắn, Tiêu Thiên Ngạo không lo lắng, hắn dù sao là cường giả cảnh giới Chân Vũ, cũng có niềm kiêu hãnh thuộc về cường giả cảnh giới này.

Tuy rằng hiện tại hắn đã gần hết tuổi thọ, nhưng cũng vẫn có thể dốc hết sức ra tay, Tiêu Thiên Ngạo không thèm để những võ giả Dương Thần cảnh này vào mắt.

Nhưng không ngờ người của Tạ quận Vương thị và Lang Gia Gia Cát thị cũng đứng ở mặt đối lập với Tiêu gia bọn họ, điều này khiến Tiêu Thiên Ngạo hơi khó chấp nhận.

Chương 1894 - Chúng bạn xa lánh(1)

Chúng bạn xa lánh(1)

Sáu thế gia luôn là đồng khí liên chi, lấy Tiêu gia bọn họ dẫn đầu cùng tiến cùng lùi, kết quả không biết từ khi nào, trong sáu thế gia thế nhưng xuất hiện vết nứt, đây là điều mà Tiêu Thiên Ngạo tuyệt đối không thể chấp nhận.

Tiêu Thiên Ngạo lạnh lùng hỏi:

“Vương Uẩn Chi, Gia Cát Diên, hai ngươi bị điên hay sao? Chẳng lẽ các ngươi quên minh ước cũ của sáu thế gia?”

Lúc này chẳng những Tiêu gia tức giận, Phạm Dương Lư thị, Thượng Quan thị và Độc Cô thị còn lại trong sáu thế gia cũng lộ vẻ mặt kinh ngạc, bọn họ không thể ngờ sáu thế gia bắt đầu nổi lửa bên trong, Vương thị và Gia Cát thị đều đứng ở mặt đối lập với Tiêu gia.

Đại trưởng lão Gia Cát thị Gia Cát Diên là một người trung niên vóc dáng gầy yếu, trông rất tinh minh.

Hắn nghe vậy thì là lắc đầu nói: “Tiêu tiền bối, tuy sáu thế gia đúng là đồng khí liên chi, nhưng mấy năm nay chuyện Tiêu gia làm thật sự là khiến chúng ta cực kỳ không có cảm giác an toàn.”

“Gia Cát thị ta và Vương thị đều có liên quan với triều đình, nhưng Tiêu gia các ngươi luôn nằm mơ lớn về phục quốc, có khác gì đẩy Gia Cát thị ta và Vương thị vào hiểm địa?”

“Sáu thế gia đồng khí liên chi, một khi Tiêu gia các ngươi có động tác, dẫn đến hai nhà chúng ta bị triều đình nghi kỵ, khi đó Tiêu gia các ngươi còn có thể giúp chúng ta ngăn trở triều đình sao?”

Về điểm này thì Vương thị và Gia Cát thị đã khó chịu thật lâu, Tiêu gia làm việc hơi ích kỷ quá đáng.

Trong sáu thế gia, người của Vương thị và Gia Cát thị đa số đều làm quan trong triều, hoặc là đảm nhiệm quân sư tòng quân, có thể nói hai nhà ở giữa triều đình và giang hồ.

Thực lực của Tiêu gia cường đại, cho nên hai nhà nhận Tiêu gia làm đứng đầu sáu thế gia, chuyện này được, không có vấn đề gì.

Nhưng Tiêu gia ngươi trước đến giờ đều không suy xét cảm thụ của hai nhà chúng ta thì thật quá đáng.

Cho nên khi Tiêu Xước âm thầm liên hệ bọn họ, người của hai nhà là bên đầu tiên đứng ra phản đối Tiêu gia.

“Tốt tốt tốt! Lão phu chống mắt nhìn xem, rốt cuộc còn có ai muốn ra tay với lão phu!” Trong mắt Tiêu Thiên Ngạo lóe tia sáng lạnh, dù sao hiện tại hắn không còn bao nhiêu tuổi thọ, vừa lúc mượn cơ hội lần này giải quyết tất cả người có thù oán với Tiêu gia bọn họ.

“Còn có ta!”

Một lão nhân năm, sáu mươi tuổi ăn mặc lôi thôi đứng ra, trong mắt đám người có mặt lộ tia sửng sốt, không phải bởi vì thực lực của lão nhân này rất mạnh, mà là bởi vì thực lực của hắn quá yếu, mới chỉ có Hóa Thần cảnh.

Tô Tín nhướng mày, vị này cũng là một người quen, Chú Kiếm Đại Sư của Ba Thục Kiếm Các Công Thâu Ngu, Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín là được Công Thâu Ngu đúc.

Công Thâu Ngu và Hậu Thổ cũng quen Nhan Như Mộng, cho nên Tô Tín không thấy lạ khi Hậu Thổ có thể mời hắn đứng ra, nhưng vấn đề là lúc này mời Công Thâu Ngu thì có ích lợi gì?

Mọi người ở đây đều là võ giả Dương Thần cảnh, Công Thâu Ngu của Ba Thục Kiếm Các mới chỉ là Hóa Thần cảnh, người nơi này giống như Tiêu Vô Thắng đều lớn tuổi hơn Công Thâu Ngu, nhưng bề ngoài trông Tiêu Vô Thắng mới hơn bốn mươi tuổi, Công Thâu Ngu thì trông già năm, sáu chục tuổi, huống hồ bởi vì hắn chỉ là Chú Kiếm Đại Sư, bởi vậy thực lực của hắn yếu nhất trong Hóa Thần cảnh.

Công Thâu Ngu lấy ra một hộp gỗ nói:

“Ba Thục Kiếm Các ta không cố ý nhằm vào Tiêu gia, hôm nay tại hạ được người nhờ vả, không liên quan tông môn sau lưng ta.”

Mọi người ở đây vẻ mặt quái dị, ngươi chỉ là một võ giả Hóa Thần cảnh, dù muốn đối phó Tiêu gia thì có thể tạo ra thiệt hại bao lớn?

Nhưng mọi người chỉ thấy Công Thâu Ngu chậm rãi mở ra hộp gỗ, bên trong đựng một thanh đao, hoặc nên nói là một lưỡi đao thân thẳng tắp, rất giống kiếm.

Thanh đao này ngoại hình cực kỳ đơn sơ, thân đao rất tầm thường, trên chuôi đao cũng là trụi lủi.

Công Thâu Ngu nắm lấy chuôi đao, tự giễu nói:

“Ba Thục Kiếm Các ta vốn muốn rèn tạo một thanh thần binh trường kiếm không ngờ rằng cuối cùng cũng rèn tạo ra một thanh đao, vô cùng mỉa mai.”

“Nhưng dù sao đều là thần binh, cũng không sao cả. Thanh thần binh này tên là ‘Vô Thường’, Ba Thục Kiếm Các ta tập hợp bảy vị đại tông sư đúc kiếm rèn tạo ra thần binh, tác dụng của nó kỳ thực rất đơn nhất, chỉ có một, đó là chặt đứt thời gian! Chớp mắt vô thường, không biết sống chết.”

Công Thâu Ngu cầm Vô Thường, trực tiếp một đao chém về phía mặt đất, thoáng chốc một luồng dao động kỳ dị bạo phát mà ra, đó là thời gian lưu động!

Nhìn thấy Vô Thường Đao xuất hiện, những võ giả Dương Thần cảnh ở đây đều thay đổi sắc mặt.

Có lẽ những người này đã thấy thần binh, nhưng lần đầu tiên nghe nói thần binh có thể can thiệp thời gian, ngay cả Tô Tín đều kinh ngạc không thôi.

Phải biết rằng có nhiều lực lượng quy tắc, nhưng liên quan thời gian và không gian thì thần bí nhất, hiện tại một số cường giả Thần Kiều cảnh trên giang hồ đều không thể, nhưng bị một thanh binh khí làm được.

Nói đến thì Ba Thục Kiếm Các lần này hơi buồn cười.

Chương 1895 - Chúng bạn xa lánh(2)

Chúng bạn xa lánh(2)

Lúc trước khi Tô Tín tiến công Thanh Thành Kiếm phái từng tìm tới Ba Thục Kiếm Các, thuyết phục bọn họ đừng ra tay khi triều đình tấn công Thanh Thành Kiếm phái, Ba Thục Kiếm Các cũng đồng ý, đương nhiên điều kiện là triều đình đoạt được Duy Ngã Đạo Kiếm của Thanh Thành Kiếm phái phải cho Ba Thục Kiếm Các nghiên cứu một khoảng thời gian.

Dù sao Ba Thục Kiếm Các nổi tiếng giang hồ về luyện khí đúc kiếm, thậm chí thiên binh cũng bị đúc ra trên trăm thanh, nhưng không xuất hiện một thanh thần binh nào.

Về sau Triệu Vũ Niên đoạt được Duy Ngã Đạo Kiếm trực tiếp giao cho triều đình, triều đình cũng không có đổi ý, trực tiếp đưa Duy Ngã Đạo Kiếm cho Ba Thục Kiếm Các nghiên cứu thời gian hơn một năm, cuối cùng Ba Thục Kiếm Các có nắm chắc, lấy ra một số kỳ kim dị thiết quý giá mà bọn họ tích lũy nhiều năm ra, tìm mười bảy đại tông sư đúc kiếm cùng nhau luyện chế, trải qua mấy năm mới luyện chế ra Vô Thường Đao, cho ra lô thần binh oai.

Tiếc rằng không biết bước nào xảy ra vấn đề, vốn bọn họ muốn chế tạo một thanh kiếm, nhưng cuối cùng đúc ra một

thanh đao, cho nên dù Vô Thường Đao này chính là thần binh, nhưng Ba Thục Kiếm Các hơi ngại công bố nó trên giang hồ.

Hôm nay nếu không phải Công Thâu Ngu lấy ra Vô Thường Đao, phỏng chừng mọi người trên giang hồ còn không biết Ba Thục Kiếm Các thế nhưng lặng lẽ tạo ra thần binh.

Công Thâu Ngu cầm Vô Thường Đao chém xuống đất, một luồng dao động kỳ dị bạo phát mà ra, hóa thành một vực tràng bao bọc mọi người vào trong.

Thần binh tuy rằng là thần binh, nhưng muốn chân chính phát huy ra uy năng chiến đấu thì cần nằm trong tay cường giả cảnh giới Chân Vũ mới phát huy ra uy năng lớn nhất được.

Công Thâu Ngu không phải cường giả cảnh giới Chân Vũ, hắn là một trong mười bảy vị đại tông sư đúc kiếm rèn tạo ra Vô Thường Đao, tuy rằng có tư cách sử dụng Vô Thường Đao nhưng không thể đấu cứng với Tiêu Thiên Ngạo.

Cho nên lần này hắn đến đây là phụ trách đánh 'Phụ trợ'.

Trong vực tràng, Tô Tín đột nhiên phát hiện tốc độ máu chảy trong người và tốc độ chảy của chân khí trở nên nhanh hơn, không phải bản thân hắn xảy ra vấn đề, mà là thời gian đang tăng nhanh!

Vô Thường Đao chém mở quy tắc thời gian của một góc thiên địa này, hiện tại thời gian trong vực tràng này cũng bị nó chúa tể.

Ngược lại bên Tiêu Thiên Ngạo, bởi vì trong vực tràng thời gian trôi qua nhanh chóng, hơi thở trên người hắn trở nên càng thêm khủng bố, nhưng mọi người đều nở nụ cười.

Tô Tín cơ hồ là nháy mắt suy nghĩ rõ ràng, cái gọi là vực tràng này giúp ích cho họ, cũng có ích cho Tiêu Thiên Ngạo, cũng khiến tốc độ chân khí của hắn nhanh hơn.

Nhưng vấn đề là Tiêu Thiên Ngạo không còn sống được bao nhiêu ngày, đối với đám người Tô Tín thì bọn họ chỉ mất thời gian, nhưng với Tiêu Thiên Ngạo, ở trong vực tràng này hắn tiêu hao chút ít tuổi thọ vốn đã không còn bao nhiêu của mình!

Cho nên lần này Tiêu Thiên Ngạo không còn băn khoăn niềm kiêu hãnh cường giả cảnh giới Chân Vũ gì đó nữa, mà là bước ra một bước, chín con rồng quay quanh người phát ra từng tiếng ngân nga lớn, đấm về phía đám người Tô Tín, mang theo uy năng vỡ nát núi sông!

Thân là lão tổ Tiêu gia, cường giả cảnh giới Chân Vũ thành danh lâu năm, thực lực của Tiêu Thiên Ngạo quả thực là rất khủng bố.

Một đấm Long Ngâm Thiên Hạ khiến đám người Tô Tín cảm giác được áp lực cực lớn, một đấm rơi xuống, hư không chấn động, đặc biệt là long uy gào thét càng khiến chân khí trong thân thể đám người Tô Tín bắt đầu sôi trào, hoặc nên nói là run rẩy!

Tiêu gia chính là hoàng tộc cũ, trong công pháp của bọn họ tự nhiên mang theo một luồng uy áp long khí, đại khí bàng bạc, khi đánh nhau ngay mặt thì cực kỳ bá khí.

Cùng lúc đó, sắc mặt của đám người Tô Tín có chút nghiêm túc, đặc biệt là Tô Tín, hắn từng đánh nhau với Mạc Qua, thực lực của Tiêu Thiên Ngạo có thể nói là mạnh hơn Mạc Qua gấp mấy lần, điểm này đều không khoa trương.

Hiện tại đối diện Tiêu Thiên Ngạo, ưu thế duy nhất bên Tô Tín là cường giả mạnh hơn lúc vây công Mạc Qua nhiều.

Lúc trước Tô Tín hợp sức Thiên Hạ Thất Bang vây công Mạc Qua chỉ có mình Tô Tín, Địch Kinh Phi là nặng ký, những người khác hoặc là yếu nhớt, hoặc giữ sức giống như Trầm Vô Danh.

Nhưng hiện tại thì khác, bốn người Tô Tín, Mạnh Bà, Hậu Thổ, Địch Kinh Phi đều là tồn tại đứng đầu trong Dương Thần cảnh, không biết thực lực của Vương Uẩn Chi của Gia Cát thị, Gia Cát Diên thế nào, nhưng chắc sẽ không quá kém.

Kết quả là đối diện một đấm của Tiêu Thiên Ngạo, Tô Tín dốc hết sức ra, Phi Huyết Kiếm rút ra khỏi vỏ, Kiếm Nhị Thập Tứ trực tiếp bùng nổ, lấy thiên địa ngự kiếm, chặt đứt hư không.

Địch Kinh Phi thân hóa đại long, Thanh Long gầm lên, long uy thậm chí mơ hồ có xu thế sánh vai với Tiêu Thiên Ngạo.

Nhan Như Mộng thì là trong tay cầm kiếm, đó là một thanh trường kiếm cực kỳ xinh đẹp, giống như sương tuyết trong suốt lấp lánh, trường kiếm ra khỏi vỏ, tháng sáu tuyết bay, trong khoảnh khắc thế nhưng có uy lực khuấy động thiên tượng.

Đây là cấp bậc binh khí truyền thừa của Chiếu Ảnh Minh Nguyệt Cung, thiên binh cực phẩm Phi Tuyết Kiếm, âm đọc tương tự Phi Huyết Kiếm của Tô Tín, nhưng hiệu quả cũng là hoàn toàn khác nhau.

Chương 1896 - Phản bội(1)

Phản bội(1)

Thanh Phi Tuyết Kiếm này bị các đời cung chủ Chiếu Ảnh Minh Nguyệt Cung nuôi dưỡng trên nghìn năm, đã đạt đến thiên binh cực phẩm đỉnh, thậm chí giang hồ đồn rằng Phi Tuyết Kiếm là thiên binh gần thần binh nhất trong giang hồ, nếu tiếp theo bảy mươi hai tuyệt kỹ sinh ra thêm một món thần binh thì chắc chắn là thanh Phi Tuyết Kiếm này.

Tùy theo Nhan Như Mộng chém một đường kiếm xuống, ánh trăng vô tận dâng lên, ánh trăng mênh mông tan rã hết thảy, kiếm vũ phiêu miểu, nhưng đại khí bàng bạc!

Tứ đại mỹ nhân giang hồ ngày xưa, nếu nói ban đầu Tiêu Xước dựa vào gia thế và vẻ ngoài mà nổi tiếng, vậy Hậu Thổ từ lúc đầu đã dựa vào thực lực của mình.

Trong bốn người, Tiêu Xước ra tay cuối cùng, nàng không dùng công pháp của Địa Phủ mà sử dụng công pháp của Tiêu gia.

Trong nháy mắt đó Tiêu Xước dường như hóa thành cửu thiên phi long bay lượn trong không trung, khác với Tiêu Thiên Ngạo đại khí bàng bạc, Tiêu Xước ra tay cũng là tỏ ra linh động vô cùng, rồng lượn vô cùng xinh đẹp. Tiêu Xước không cầm binh khí, mỗi khi nàng lắc người một lần là có thể biến ảo ra kiếm khí, đao thế, diễn hóa đấu chiến sát pháp, uy năng kinh người.

Tô Tín thật sự bị bất ngờ, tuy hắn biết võ đạo của Tiêu Xước biến hóa đa đoan, nhưng hắn không thể ngờ nàng có thể sử dụng thuật công phạt cận chiến thế này, xem bộ dạng thì thậm chí ngang ngửa với Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ của Tô Tín, thuật Hóa Long của Địch Kinh Phi.

Tiêu Vô Cực và Tiêu Vô Thắng ở bên dưới càng tái mặt, hét thất thanh:

"Ngư Long Vũ! Không ngờ tiểu muội luyện thành Ngư Long Vũ!"

Hai người nhìn nhau một cái, bọn họ tu luyện nhiều năm như vậy, hôm nay Tiêu Xước nói cho bọn họ biết, có vẻ như bọn họ chẳng bằng một nữ nhân.

Ngư Long Vũ là công pháp bí truyền của Tiêu gia, là loại đứng đầu nhất, nhưng trước đến giờ không có người tu luyện, bởi vì đây là công pháp chuyên môn cho nữ nhân tu luyện, còn là loại cận chiến.

Vốn nữ tử tập võ có thể đạt được thành tựu nhất định đã rất ít, càng miễn bàn là cận chiến sát pháp, cho nên môn Ngư Long Vũ này bị gác xó trong Tiêu gia nhiều năm, trừ nữ nhân Tiêu gia đã sáng tạo ra môn công pháp này, những người khác căn bản không tu luyện, nhưng hôm nay bị Tiêu Xước thi triển ra.

Lúc này bốn người trong sân ra tay đánh với Tiêu Thiên Ngạo, trong khoảnh khắc trung tâm vòng chiến bộc phát ra uy năng vô tận, mọi người ở đây sắc mặt thay đổi, thi nhau rút ra ngoài Tiêu gia.

Ánh sáng trận pháp trong Tiêu gia bỗng chốc dâng lên, nhưng cơ hồ là nháy mắt đã bị đánh nát!

Uy năng của trận pháp quả thực là cường đại, nhưng trận pháp của Tiêu gia không mạnh đến mức có thể ngăn cản cường giả cảnh giới Chân Vũ ra tay.

Một chiêu qua đi, toàn bộ sân thoáng chốc một mảnh hỗn độn, Tiêu Thiên Ngạo đứng yên tại chỗ không có động tác, bốn người Tô Tín bị một chiêu đánh bay, tỏ ra chật vật vô cùng.

Chẳng qua đám người Tô Tín không lộ vẻ mặt thất vọng, tồn tại cảnh giới Chân Vũ mạnh như vậy là rất hợp lý, ngày xưa Mạc Qua bị thương nặng còn có thể phát huy ra thực lực mạnh mẽ, hiện tại tuy Tiêu Thiên Ngạo đã già, nhưng hắn có thể phát huy ra thực lực mạnh hơn Mạc Qua lúc trước rất nhiều, một chiêu đánh lui đám người Tô Tín là chuyện rất bình thường.

Chẳng qua Tiêu Thiên Ngạo lúc này cười không nổi, bởi vì trạng huống thân thể hiện tại đã không cho phép hắn kịch chiến thời gian dài.

Tiêu Thiên Ngạo đã sớm hao hết tuổi thọ, hiện tại hắn còn có được sức chiến đấu đó là bởi vì hắn dùng bí pháp của Tiêu gia kích động thân thể, dẫn đến hồi quang phản chiếu.

Bình thường loại hồi quang phản chiếu này có thể liên tục mấy ngày hoặc đánh một trận đã là hay, nhưng nhờ có xá lợi võ đạo, cứng rắn biến vài ngày thành hai mươi mấy năm, chẳng qua giá đắt là hơn hai mươi năm hắn chỉ từng ra tay một lần, còn là loại có tính chất thăm dò như trận Đại Chu Quan Thiên Yến, mà không phải dốc hết sức ra tay.

Vừa rồi Tiêu Thiên Ngạo chỉ ra tay một chiêu, hắn liền cảm giác sinh mệnh lực của mình xói mòn, thời gian của mình đang trôi đi.

Đặc biệt Công Thâu Ngu cầm Vô Thường Đao tạo thành lĩnh vực càng khiến chân khí của Tiêu Thiên Ngạo chuyển động nhanh, thời gian và tuổi thọ cũng trôi nhanh hơn.

Có thể nói hiện tại Tiêu Thiên Ngạo tùy tiện ra tay tiêu hao không chỉ là chân khí, còn có tuổi thọ của hắn!

Nếu bốn người trước mắt chỉ là võ giả Dương Thần cảnh bình thường, Tiêu Thiên Ngạo dốc hết sức ra tay thì thậm chí một chiêu đã diệt ngay đối thủ.

Tiếc rằng bốn người trước mắt đều là tồn tại đứng trên đỉnh Dương Thần cảnh, đừng nói là một chiêu giây giết, sợ rằng cho Tiêu Thiên Ngạo mười chiêu cũng không giết được.

Cho nên cứ như thế thì Tiêu Thiên Ngạo có nguy hiểm bị tiêu hao đến chết.

Tiêu Thiên Ngạo dù gì là võ giả sống mấy trăm năm, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, khi phát hiện chính mình có chút nguy hiểm, lập tức hét hướng Tiêu Vô Thắng và Tiêu Vô Cực:

"Tất cả võ giả Dương Thần cảnh Tiêu gia cùng ra tay, nghiền nát đám phản nghịch này cho ta!"

Thân là cường giả cảnh giới Chân Vũ mà bây giờ cần dựa vào vây công để thắng, có chút mất mặt, nhưng Tiêu Thiên Ngạo vốn đã không còn bao nhiêu ngày để sống, thể diện không còn ý nghĩa gì với hắn, hiện tại chỉ có giải quyết nghiệt chướng phản tộc Tiêu Xước này trước mới là quan trọng nhất!

Chương 1897 - Phản bội(2)

Phản bội(2)

Tiêu Thiên Ngạo dứt lời, lập tức có năm tên võ giả Dương Thần cảnh của Tiêu gia đứng ra.

Năm người này là tất cả võ giả Dương Thần cảnh ẩn giấu của Tiêu gia, cũng là thành viên trưởng lão hội của Tiêu gia.

Quyền lực lớn nhất Tiêu gia thật ra không phải gia chủ Tiêu Vô Thắng, mà là trưởng lão của trưởng lão hội.

Tiêu Thiên Ngạo bởi vì tuổi thọ nên không quản việc, các trưởng lão Tiêu gia tuy rằng trên danh nghĩa là đã buông bỏ quyền lực trong tay, nhưng bọn họ còn quyền trọng tài.

Nói đơn giản là đám người Tiêu Vô Thắng có thể tự quyết định với việc nhỏ, nhưng nếu bọn họ có động tác gì lớn, vậy nhất định phải trải qua trưởng lão hội tán thành mới được.

Tiêu Vô Thắng và Tiêu Vô Cực lộ vẻ mặt rối rắm, thân là đệ tử của Tiêu gia, bọn họ tự nhiên phải giúp lão tổ Tiêu gia xóa sổ phản nghịch, giết Tiêu Xước.

Vấn đề là thế hệ bọn họ trong Tiêu thị là thế hệ hiếm hoi ít nội đấu nhất, thực lực của Tiêu Vô Thắng vốn rất mạnh, hơn nữa thiên phú hơi sáng mắt trong Tiêu gia, được Tiêu Vô Cực trí kế siêu quần phụ tá, có thể nói võ giả Tiêu gia thế hệ này sớm

bỏ ý đồ nội đấu gì đó, ngược lại chuyên tâm nâng đỡ Tiêu Vô Thắng.

Tiêu Xước là tiểu muội rất được yêu thương nhất trong thế hệ bọn họ, hiện tại khiến bọn họ xuống tay giết nàng, sao bọn họ nỡ nhẫn tâm.

Nhìn bộ dạng đó của hai người, một võ giả Tiêu gia trong trưởng lão hội không kiềm được quát chói tai: "Tiêu Vô Thắng! Ngươi còn đang do dự cái gì? Thân là gia chủ của Tiêu gia, chẳng lẽ lúc này ngươi còn muốn che chở nữ nhân này sao?"

"Thân là gia chủ, tất nhiên phải luôn đặt ích lợi an nguy của Tiêu gia ta lên hàng đầu, xem bộ dạng hiện tại của chính ngươi đi! Nếu ngươi không muốn làm gia chủ, trong Tiêu gia ta không chỉ có một mình ngươi có tư cách làm gia chủ!"

Trong mắt Tiêu Vô Thắng vụt qua một chút tàn khốc, đám người trưởng lão hội này bình thường hay ép hắn thì thôi đi, Tiêu Vô Thắng nhìn thoáng, dù sao đám người này không sống được bao nhiêu ngày, chính mình không cần thiết trở mặt với họ, dù sao đến lúc đó người cầm quyền Tiêu gia vẫn là người phe mình.

Nhưng hiện tại bọn họ thúc ép chính mình giết chết tiểu muội Tiêu Xước mà bọn họ yêu thương nhất, điều này khiến Tiêu Vô Thắng hơi khó chấp nhận.

Trông thấy cảnh này, Tiêu Xước bỗng nhiên lớn tiếng nói: "Đại ca, thất ca, các ngươi còn muốn tiếp tục nhịn sao? Đám lão bất tử này nắm chặt quyền lợi của Tiêu gia không chịu buông, dẫn đến hiện tại Tiêu gia như chết rồi, bọn họ có ích gì cho Tiêu gia?"

"Đám lão bất tử đã sớm không đánh đấm gì được, bọn họ cũng không dám ra tay tiêu hao tuổi thọ không còn bao nhiêu của chính mình, bọn họ ở trong Tiêu gia chẳng qua mang đến chút thanh thế vô dụng cho Tiêu gia, còn lại đều là cản trở sự phát triển của Tiêu gia!"

"Giết bọn họ, không còn đám lão bất tử trở ngại ngươi mới là gia chủ Tiêu gia chân chính, nếu không thì ngươi vĩnh viễn

đều chỉ là một con rối!”

“Nhìn Tiêu Hoàng đi, nhìn nhi tử của ngươi đi, những người khác trong Tiêu gia đều muốn đám lão bất tử này chết, ngươi còn muốn tiếp tục giữ lại Tiêu gia như chết rồi này sao?”

“Tiêu gia hiện giờ phải niết bàn trọng sinh mới có thể chân chính nổi lên, nên cắt đứt thì cắt đứt, nếu không sẽ rối ren!”

Đáy mắt Tiêu Vô Thắng lóe tia giãy giụa, hắn bản năng liếc qua Tiêu Hoàng, quả nhiên Tiêu Hoàng đang nhìn về phía đám người Tiêu Thiên Ngạo với ánh mắt tràn ngập ác ý.

Đối với Tiêu Hoàng thì chỉ cần đám người Tiêu Thiên Ngạo chết là hắn không cần tiến hành cuộc liên nhân sỉ nhục này, tương tự, vị trí người thừa kế Tiêu gia vẫn như cũ là hắn.

Thân là Tiêu gia đứng đầu sáu thế gia, thoạt nhìn cực kỳ cường đại và hài hòa, nhưng trên thực tế bên trong cũng là mâu thuẫn lớp lớp.

Chẳng qua trước kia có lão tổ Tiêu gia áp chế, cho nên những mâu thuẫn này không có bộc phát ra, nhưng hiện tại tùy theo Tiêu Xước ra tay, tất cả mâu thuẫn sắp không áp chế được nữa.

Một trưởng lão của Tiêu gia giận dữ quát: “Yêu ngôn hoặc chúng! Để nghiệt chủng như ngươi sống quả nhiên là tai họa của Tiêu gia ta!”

Nói rồi trưởng lão này mặc kệ thái độ của Tiêu Vô Cực và Tiêu Vô Thắng, định ra tay ngay.

Nhưng lúc này sau lưng hắn bỗng nhiên hiện ra bóng dáng khủng bố, Thao Thiết Thôn Thiên!

Trưởng lão Tiêu gia kia trực tiếp phun ra một búng máu, ngay tại chỗ bị đánh thành trọng thương!

“Tiêu Vô Cực! Ngươi điên rồi phải không?”

Bốn trưởng lão Tiêu gia khác nhìn Tiêu Vô Cực bằng ánh mắt vừa kinh vừa giận, bọn họ quả thực không dám tin tưởng, không ngờ Tiêu Vô Cực thật sự nghe lời của nghiệt chướng kia ra tay với họ.

Nhưng lúc này Tiêu Vô Cực không thèm nhìn bọn họ, khí chất trong nho nhã mang theo một chút lười biếng đã biến mất trên người hắn, thay thế là cảm giác hung dữ, giống như công pháp mà hắn tu luyện, Thao Thiết Thôn Thiên, tuy là một trong long sinh cửu tử nhưng cũng là thượng cổ mãnh thú!

Tiêu Vô Thắng dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn Tiêu Vô Cực, hiển nhiên cũng không ngờ đệ đệ của mình sẽ có quyết doán như vậy, ra tay vào lúc này.

Chương 1898 - Trong giới thật là loạn(1)

Trong giới thật là loạn(1)

Tiêu Vô Cực thản nhiên nói: "Đại ca, tiểu muội nói không sai, nên cắt đứt hãy cắt đứt, nếu không sẽ loạn. Tiêu gia ta chỉ còn nội tình thì sẽ không xuống dốc, để mấy lão bất tử này ở Tiêu gia thì bọn họ có thể giúp đỡ cái gì?"

"Ngược lại chỉ cần chúng ta lấy hết quyền lực trong tay bọn họ, dốc hết sức bồi dưỡng nhị ca, tam ca và ngũ ca, tin tưởng không lâu sau bọn họ sẽ với tới Dương Thần."

"Huống hồ trong tình huống hôm nay, chẳng lẽ ngươi định giết tiểu muội sao? Nếu ngươi thật sự dám động tiểu muội, vậy tình nghĩa của các huynh đệ chúng ta cũng đứt theo."

Tiêu Vô Thắng im lặng, hắn biết Tiêu Vô Cực nói là sự thực.

Tiêu Vô Thắng có thể ngồi vững vị trí gia chủ Tiêu gia là nhờ Tiêu Vô Cực phụ tá, còn có đệ tử Tiêu gia khác đều không có cố ý đi tranh quyền đoạt lợi, bởi vì bọn họ sớm đã buông bỏ tâm tư và tính toán tranh quyền với Tiêu Vô Thắng.

Nếu bây giờ Tiêu Vô Thắng thật sự ra tay với Tiêu Xước thì chắc chắn Tiêu Vô Cực sẽ rất thất vọng, các huynh đệ khác cũng sẽ chạnh lòng.

Dù sao không ai muốn cộng sự với kẻ máu lạnh như vậy.

Tiêu Vô Thắng thở dài nói: "Thôi, Tiêu gia ta mấy nghìn năm qua không phải chưa từng suy sụp, ngày xưa bị người đuổi từ ngai vàng xuống cũng vẫn lưu truyền đến hiện tại đấy thôi? Có

lẽ thật sự giống như tiểu muội nói, chỉ có dục hỏa trọng sinh, Tiêu gia ta mới có thể thật sự lại nổi lên.”

Dứt lời, Tiêu Vô Thắng thế nhưng cũng là trực tiếp tấn công những người Tiêu gia này.

Cảnh này khiến đám trưởng lão của Tiêu gia bất ngờ không kịp đề phòng, theo sau bắt đầu chửi ầm lên.

Nhưng chửi cũng vô dụng, thực lực của Tiêu Vô Thắng và Tiêu Vô Cực tuyệt đối vượt xa đám trưởng lão Tiêu gia, huống hồ có một người bị Tiêu Vô Cực tập kích bị thương nặng, lấy hai chọi bốn, hai huynh đệ Tiêu Vô Cực trực tiếp chiếm ưu thế.

Thượng Quan Kỳ của Thượng Quan thị vốn định ra tay, thấy cảnh tượng này thì đứng qua một bên.

Đúng là Thượng Quan thị bọn họ muốn liên nhân với Tiêu gia, nhưng là Tiêu gia thời kỳ đỉnh cao, chứ không phải Tiêu gia sau khi trải qua nội đấu bị giảm thực lực.

Dù sao bọn họ hiện tại cũng không có chính thức kết thúc buổi lễ, bây giờ còn kịp đổi ý cuộc hôn sự này.

Phạm Dương Lư thị cũng thế, thực lực của Phạm Dương Lư thị vốn đã rất yếu, xấp xỉ Độc Cô thị, bọn họ không nhúng tay vào chiến đấu cấp bậc cỡ này được, cũng không muốn xen vào mấy chuyện lung tung này.

Nhưng lúc này tâm trạng của người Độc Cô thị hơi phức tạp.

Độc Cô Diêm vốn đã hơi sợ Tiêu Xước, kết quả hiện tại Tiêu Xước bày ra lực lượng thậm chí có thể hủy diệt Độc Cô thị bọn họ, càng khiến sự sợ hãi biến thành hoảng sợ.

Ngẫm lại nhiều năm qua Tiêu Xước luôn nhẫn nhịn, Độc Cô Diêm thầm rùng mình.

Độc Cô Diêm luôn cho rằng chính mình đã xem như tương đối hiểu rõ Tiêu Xước, nhưng kết quả là mãi đến hôm nay hắn mới phát hiện, chính mình dường như trước đến giờ chưa từng hiểu thấu Tiêu Xước.

Nhưng cùng lúc đó, ánh mắt Độc Cô Thành nhìn về phía Tiêu Xước lộ tia sáng kỳ lạ.

Khi mọi người cơ hồ không định xen vào cuộc loạn gia tộc này, Độc Cô Thành bỗng nhiên đứng ra nói: “Tiêu tiền bối, ta đến trợ ngươi!”

Mọi người ở đây thoáng chốc đều sửng sốt nhìn Độc Cô Thành. Nếu Tiêu Xước gả cho Độc Cô thị các ngươi vậy là người của Độc Cô thị, kết quả ngươi hiện tại muốn giúp Tiêu Thiên Ngạo, vậy là sao?

Tiêu Xước lạnh lùng liếc Độc Cô Thành, vị này cũng không hiền gì, hiển nhiên cũng cảm giác được sự uy hiếp đến từ Tiêu Xước.

Độc Cô Thành không ngại Độc Cô thị có hai võ giả Dương Thần cảnh, ngược lại nếu Độc Cô thị bọn họ thật sự ra hai vị tồn tại Dương Thần cảnh thì sẽ là chuyện tốt cho Độc Cô thị bọn họ.

Độc Cô Thành không cách nào khoan dung là kiểu người như Tiêu Xước không nằm trong tầm kiểm soát được đưa vào Độc Cô thị.

Tuy Tiêu Xước gả cho Độc Cô thị, nhưng nàng mãi mãi là người ngoài, chỉ bằng vào hiện tại Tiêu Xước bày ra thực lực, nếu lần này nàng thắng, về sau rốt cuộc Độc Cô thị do Độc Cô Thành định đoạt hay là Tiêu Xước đoạt? Chuyện này còn chưa biết.

Tiêu Xước cười nhạt một tiếng, nàng bỗng nhiên hỏi Độc Cô Diêm:

“Ngươi có muốn sau này chân chính khống chế Độc Cô thị không?”

Độc Cô Diêm nghe vậy vụt ngẩng đầu, cắn răng nói: “Đương nhiên muốn!”

Trong Độc Cô thị, tuy Độc Cô Diêm mang tiếng là gia chủ, nhưng trên thực tế nắm giữ quyền lực luôn là Độc Cô Thành.

Thậm chí nói câu không dễ nghe, hiện tại Độc Cô Thành cho dù là muốn đổi gia chủ cũng chỉ cần nói một câu.

Trước kia Độc Cô Diêm không nắm chắc mấy chuyện này nên không dám phàn nàn gì, chẳng qua ngại uy thế của Độc Cô Thành, hắn chỉ dám giận chứ không dám nói ra.

Huống hồ hắn cũng biết, có Độc Cô Thành ở thì Độc Cô thị bọn họ mới là sáu thế gia, nếu Độc Cô Thành chết, hơn nữa Độc Cô thị bọn họ không có ai có thể thăng cấp đến Dương Thần, điều này chứng minh Độc Cô thị bọn họ cách xuống dốc không xa.

Nhưng hiện tại, nếu Tiêu Xước có loại thực lực này thì cần gì Độc Cô Thành?

Độc Cô Diêm cũng bất chấp, giữa Độc Cô Thành và Tiêu Xước, hắn không chút do dự lựa chọn Tiêu Xước.

Chương 1899 - Trong giới thật là loạn(2)

Trong giới thật là loạn(2)

Dù sao Tiêu Xước cứng rắn đến đâu cũng không thể nào tùy ý đổi đi gia chủ như hắn.

Độc Cô Thành nhìn Độc Cô Diêm, trong lòng vừa kinh vừa giận không thôi, hắn tuyệt đối không thể ngờ Độc Cô Diêm thế nhưng dám phản bội hắn, gia chủ con rối luôn biểu hiện dịu ngoan trước mắt hắn không ngờ phản bội hắn.

Đám người giang hồ đến xem lễ đứng bên ngoài đều xoe tròn mắt.

Trầm Vô Danh lẩm bẩm:

“Ôi mợ, sáu thế gia này thật là loạn, làm khó đám người này rốt cuộc làm cách nào lớn được như vậy?”

Mấy người khác gật gù đồng ý.

Tuy bọn họ đã thấy nhiều chuyện đen tối trên giang hồ, nhưng giống như sáu thế gia rõ ràng chảy cùng dòng máu nhưng cuối cùng trở thành như kẻ thù thì đúng là ít thấy.

Hôm nay bọn họ cũng xem như tăng kiến thức, bình thường sẽ không được xem tiết mục phản bội liên tiếp thế này.

Tiêu Xước nói với nhóm Tô Tín:

“Các ngươi ở đây cố chống chọi một lúc, ta đi giải quyết lão bất tử của Độc Cô thị trước.”

Tiêu Xước nói rồi lao nhanh về phía Độc Cô Thành, trong mắt lóe sát khí dày dặc.

“Độc Cô Thành, lão nương nhịn ngươi lâu rồi, lần này là tự ngươi nhảy ra đến tìm chết, vậy đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!”

Trước kia trong Độc Cô thị, Độc Cô Thành ra tay ôm quyền lực, đôi khi Tiêu Xước muốn nhún tay vào quyền lực của Độc Cô thị cũng có vài lần bị Độc Cô Thành ngầm cảnh cáo, khiến nàng không cần ỷ vào chính mình có thân phận người Tiêu gia thì ham nhúng tay vào quyền lực của Độc Cô thị, làm Tiêu Xước tức giận ngứa răng.

Chẳng qua khi đó Tiêu Xước không muốn bại lộ thực lực của mình, nên không sùng lên, nàng vốn định chờ sau này mới xử Độc Cô Thành, nếu bây giờ Độc Cô Thành chủ động ló đầu ra thì nàng không khách khí gì nữa.

Bên Tô Tín thiếu một Tiêu Xước, Tiêu Thiên Ngạo ra tay càng cuồng bạo hơn.

Sau lưng Tiêu Thiên Ngạo là kim long gầm rống, trực tiếp hóa rồng thành kiếm, kiếm khí kèm theo long uy quét ngang mà ra, trực tiếp hất bay mấy người có mặt tại đây.

Gia Cát Diên và Vương Uẩn Chi đều đã gia nhập trong chiến đấu, chẳng qua thực lực của hai người hơi yếu so với nhóm người Tô Tín, cho nên khi đỡ một luồng kiếm khí của Tiêu Thiên Ngạo, dù có mấy người khác hỗ trợ chia sẻ, nhưng Gia Cát Diên, Vương Uẩn Chi vẫn bị chấn động nội phủ, máu tươi khó nén chảy ra khóe môi.

“Tạm né mũi nhọn!”

Nhan Như Mộng khẽ quát, Phi Tuyết Kiếm trong tay vung kiếm vũ xinh đẹp, ánh trăng và hàn sương bay múa, nhưng mỗi vệt trăng là kiếm khí rực rỡ, đâm thẳng về phía Tiêu Thiên Ngạo.

Tô Tín cũng bước ra một bước, thoáng chốc trên trời dưới đất, vô tận kiếm khí ngưng tụ thành vực tràng kiếm khí bao phủ Tiêu Thiên Ngạo, không ngừng nghiền nát.

Tiêu Thiên Ngạo gầm lên, hai tay dường như hóa thành long trảo, chộp một cái kéo xuống, dù là kiếm vũ của Nhan Như Mộng hay Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí Tô Tín đều bị xé rách!

Đừng nhìn lão tổ Tiêu gia trông đã già nua nhưng thật ra hắn đi theo phong cách cương cường cực kỳ bá đạo.

Khoảnh khắc Tiêu Thiên Ngạo xé rách vực tràng, Địch Kinh Phi thân hóa đại long, thi triển một chiêu Long Hấp Thủy, chân khí khủng bố ngưng tụ dưới sự điều khiển của hắn, hóa thành vòi rồng chân khí mạnh mẽ ném về phía lão tổ Tiêu gia.

Gia Cát Diên và Vương Uẩn Chi thì phối hợp với Địch Kinh Phi ra tay.

Hai tay Gia Cát Diên kết ấn, thoáng chốc sau lưng hắn hiện ra bức tranh Chu Thiên Tinh Thần mông lung, tùy theo Gia Cát Diên chỉ một cái, ánh sao ngưng tụ, mang theo dao động khác lạ.

Sau lưng Vương Uẩn Chi hiện ra một thanh trường kiếm cổ xưa, hạo nhiên chính khí dẫn đến vô tận địa trong thiên địa hóa thành trường hà hạo nhiên giáng xuống.

Võ giả của Tạ quận Vương thị luôn rộng rãi, ngươi không tìm thấy nhiều điểm đặc sắc trong công pháp của bọn họ, nhưng ngươi cũng không tìm ra được khuyết điểm nào lớn.

Ba người Địch Kinh Phi, Gia Cát Diên, Vương Uẩn Chi tuy mới hợp sức lần đầu, nhưng bọn họ dù sao đều là võ giả Dương Thần cảnh dày dạn kinh nghiệm, tuy phối hợp không quá ăn ý nhưng cũng không tìm được chút lỗ hổng.

Ba người Địch Kinh Phi hợp sức cùng đánh, vừa lúc bắt lấy khoảng trống khi Tiêu Thiên Ngạo xé rách vực tràng của Nhan Như Mộng và Tô Tín, có thể nói là nắm bắt thời cơ đúng lúc.

Nhưng Tiêu Thiên Ngạo bỗng nở nụ cười hơi lạnh lùng, sau lưng hắn hiện ra một ngọc tỉ to lớn kỳ dị, trên ngọc tỉ có ngũ

trảo kim long quay quanh, tỏ ra trang nghiêm vô cùng.

Người trông thấy cảnh này đều lộ biểu cảm nửa cười nửa không, Tiêu Thiên Ngạo ngưng tụ ra Bàn Long Ấn Pháp Tướng này là có ý gì? Rõ ràng là vẫn mơ ước ngai vàng.

Tiêu gia này cố chấp với ngai vàng mãnh liệt vô cùng, hèn gì Vương thị và Gia Cát thị muốn trở mặt với Tiêu gia, đổi lại là bọn họ cũng sẽ không có cảm giác an toàn.

Khi Chân Vũ pháp tướng của Tiêu Thiên Ngạo hiện ra, trong khoảnh khắc uy năng to lớn khiến thiên địa biến sắc, long ngâm gào thét, uy áp cường đại hiện ra, Tiêu Thiên Ngạo trong miệng lạnh lùng phun ra một chữ: “Trấn!”

Bàn Long Ấn nặng nề rơi xuống, bức tranh Chu Thiên Tinh Thần của Gia Cát Diên vỡ vụn, trực tiếp phun ra một búng máu bay ngược ra ngoài.

Vương Uẩn Chi khá hơn một chút, nhưng trường kiếm thiên binh trong tay của hắn đã vỡ vụn, bản thân hắn cũng bị đánh bay.

Chương 1900 - Tập kích(1)

Tập kích(1)

Có thể hoàn toàn ngăn cản một kích này thì chỉ có Địch Kinh Phi, tuy hắn cũng bị chấn làm nội phủ chấn động, nhưng cứng rắn chịu đựng áp lực cường đại này, trực tiếp ra tay, trong khoảnh khắc, chân khí mạnh mẽ xé rách hư không, kiếm ý hùng dũng quanh thân Địch Kinh Phi, Thanh Long hóa kiếm, trảm thiên tuyệt địa!

Đây là một trong những sát chiêu của Địch Kinh Phi, ngay cả Tiêu Thiên Ngạo đều không ngờ rằng Địch Kinh Phi thế nhưng mạnh như vậy, đỡ một kích từ pháp tướng của hắn thế nhưng còn có thể phản kích.

Nhưng ở trong mắt Tiêu Thiên Ngạo, phản kích của Địch Kinh Phi dù mạnh nhưng có giới hạn.

Bước ra một bước, Tiêu Thiên Ngạo trực tiếp ngự không mà đi, nháy mắt xuất hiện ở trước mặt Địch Kinh Phi, cửu long

quay quanh người, hai tay kết ấn đánh xuống, trong khoảnh khắc này uy thế cường đại khiến hư không vỡ nát, Thanh Long hóa kiếm của Địch Kinh Phi chớp mắt bị chấn nát, Địch Kinh Phi cũng hộc máu bay ra, thân thể dũng mãnh dần vỡ ra, trông hơi thê thảm.

Dùng Dương Thần đánh với Chân Vũ, rõ rành rành Tiêu Thiên Ngạo chiếm ưu thế tuyệt đối rồi.

Chẳng qua trong mắt những người ở dây lộ tia sáng khác lạ.

Trầm Vô Danh thì thào:

"Tiêu Thiên Ngạo đánh hết sức? Dường như hắn tự tin với bản thân hơi quá mức, ngươi có thể đánh gục một Địch Kinh Phi, nhưng ở đây không chỉ có mình Địch Kinh Phi."

Tuy rằng ngoài mặt thì uy thế Chân Vũ cảnh của Tiêu Thiên Ngạo vẫn còn, Chân Vũ pháp tướng hiện ra, ngay cả Địch Kinh Phi xếp hạng sau Địa Bảng cũng bị một chiêu đánh trọng thương.

Nhưng vấn đề là ra tay kiểu này thì Tiêu Thiên Ngạo có thể chống chọi được mấy chiêu?

Có lẽ ngay cả Tiêu Thiên Ngạo đều không phát hiện, mỗi khi hắn đánh ra một chiêu thì trên người tăng thêm vẻ già nua.

Đợi khi Tiêu Thiên Ngạo hoàn toàn bị thương nặng Địch Kinh Phi thì thậm chí mái tóc đã bạc phơ, vẻ ngoài cũng già đi rất nhiều.

Mọi người ở đây đều chuyển qua nhìn Công Thâu Ngu ở phương xa tay cầm Vô Thường Đao, không chút bắt mắt.

Lần này vây giết một tồn tại cảnh giới Chân Vũ như Tiêu Thiên Ngạo, Địch Kinh Phi không phải quan trọng nhất, thậm chí Tô Tín đều không phải là quan trọng nhất, Công Thâu Ngu tay cầm thần binh mới là một trong những nhân vật quan trọng nhất.

Có câu gọi là người ngoài cuộc tỉnh táo, bọn họ đã mơ hồ có thể đoán được, lần này Tiêu Thiên Ngạo nếu thật sự bị chém giết thì không phải bị đám người Tô Tín chính diện đánh bại, mà là bị cứng rắn tiêu hao đến chết!

Tiêu Thiên Ngạo ở trong vòng chiến vẫn chưa ý thức được điểm này, không phải vì tính cảnh giác của Tiêu Thiên Ngạo, mà do hiệu quả của Vô Thường Đao này quá mức thần dị.

Trong vực tràng của Vô Thường Đao, thoạt nhìn thời gian yên tĩnh nhưng thật ra là chảy nhanh.

Bao gồm lúc nhóm Tô Tín ra tay, chân khí lưu động nhanh hơn bên ngoài, tốc độ thời gian trôi cũng nhanh giống như vậy.

Bởi vì đây là thời gian trôi qua mà không phải trực tiếp cướp đi tuổi thọ, cho nên Tiêu Thiên Ngạo chẳng những không cảm giác khó chịu, ngược lại có ảo giác thực lực của mình trở lại trạng thái cao nhất.

Chẳng qua loại ảo giác này có khi cũng là trí mạng!

Khoảnh khắc Địch Kinh Phi bị thương Tô Tín liền ra tay, Kinh Mục Kiếp, Tà Huyết Kiếp liên tục sử dụng, nói thật lòng, ảnh hưởng với Tiêu Thiên Ngạo có hạn.

Tiêu Thiên Ngạo dù gì là cường giả cảnh giới Chân Vũ, Kinh Mục Kiếp của Tô Tín thậm chí không thể ảnh hưởng đối phương trong khoảnh khắc, Tà Mục Kiếp vừa dẫn động máu trong người Tiêu Thiên Ngạo liền bị sức mạnh cường đại của hắn trực tiếp trấn áp.

Trên Phi Tuyết Kiếm của Nhan Như Mộng lấp lóe tia sáng lạnh, kiếm vũ rơi xuống, giữa không trung hiện ra một vầng trăng tròn, ánh trăng lấp lánh, hư không tịch diệt, trong xinh đẹp vô tận ẩn chứa sát khí kinh người.

Luồng khí tức huyền ảo quanh người Tiêu Thiên Ngạo bỗng bùng nổ, giống như có vô số long ảnh vòng quanh hắn, cuối cùng phạm vi càng lúc càng lớn, hình thành một lĩnh vực to lớn, ánh trăng rơi xuống nhưng không thể phá vỡ tinh huyết chân long, chân phượng quy tắc của Tiêu Thiên Ngạo ngưng tụ thành lĩnh vực.

Tiêu Thiên Ngạo rảnh tay nhưng không công kích Nhan Như Mộng, mà thẳng hướng Tô Tín.

Tiêu Thiên Ngạo nhìn ra trong nhóm thì Tô Tín mang đến uy hiếp lớn nhất, hơn nữa mấy người khác cũng không yếu, giải

quyết cả đám cùng một lúc thì không hiện thực, cho nên phải tiêu diệt từng phần, Tô Tín là mục tiêu tiếp theo của Tiêu Thiên Ngạo.

Trong tay Tiêu Thiên Ngạo không có kiếm, nhưng sau đó hắn vung tay lên, chân khí cường đại bỗng hóa thành kim long gào thét nghiền nát về phía Tô Tín. Trên người kim long mang theo vô tận kiếm khí, trong biến hóa thế nhưng là một thức kiếm quyết vô cùng mạnh mẽ.

Tô Tín lùi nhanh, thi triển ra Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, dùng hết tốc độ nhanh nhất né tránh, thật sự không né được thì hắn mới ra tay ngăn cản.

Thực lực của Tiêu Thiên Ngạo dũng mãnh hơn Mạc Qua nhiều, huống hồ hiện tại hắn nén giận ra tay, mục tiêu nhắm thẳng vào Tô Tín, Tô Tín không muốn vào lúc thế này đi lên cứng chọi cứng với Tiêu Thiên Ngạo.

Nhưng Tô Tín càng né tránh thì Tiêu Thiên Ngạo càng sốt ruột.

Chiến đến hiện tại hắn cũng phát hiện có chút không đúng, vực tràng của

Vô Thường Đao ảnh hưởng lớn hơn tưởng tượng của hắn, hắn còn chưa ra tay bao nhiêu chiêu mà tuổi thọ đã trôi đi nhanh, cứ tiếp tục đánh thế này e rằng hắn thật sự sắp bị đám người Tô Tín tiêu hao chết!

Chương 1901 - Tập kích(2)

Tập kích(2)

Tiêu Thiên Ngạo nheo mắt, Tô Tín trơn trợt, thực lực của hắn tuyệt đối là đứng đầu trong Dương Thần cảnh, thậm chí Tiêu Thiên Ngạo đều không thể không thừa nhận, với lực lượng hiện tại của Tô Tín tuyệt đối có thể tạo thành tổn thương hắn.

Cho nên Tiêu Thiên Ngạo không chậm trễ lâu hơn, nhưng hắn không phải ra tay với Tô Tín mà là trực tiếp xoay người lao hướng Công Thâu Ngu.

Vô Thường Đao mang đến ảnh hưởng cực kỳ lớn, xử lý Công Thâu Ngu trước đối với Tiêu Thiên Ngạo là một loại giải thoát tạm thời, khiến hắn có thể ra tay mà không kiêng dè.

Đương nhiên, Công Thâu Ngu cũng đã băn khoăn điểm này nên đứng cách Tiêu Thiên Ngạo hơi xa.

Hiện tại Tiêu Thiên Ngạo ra tay với Công Thâu Ngu một là vì thật sự muốn xử lý Công Thâu Ngu, hai là buộc Tô Tín phải đấu cứng với mình.

Dù sao càng kéo tới cuối cùng thì tình hình cuộc chiến càng bất lợi với Tiêu Thiên Ngạo.

Hơn nữa sự tình cũng quả thực giống như Tiêu Thiên Ngạo tưởng tượng, thấy hắn định tấn công, Tô Tín rốt cuộc không tiếp tục né tránh, mà là trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Tiêu Thiên Ngạo, đánh ra một đấm, xung quanh tất cả thiên địa nguyên khí bị áp súc phát ra một tiếng nổ cực lớn, đánh ra một đấm, trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!

Tiêu Thiên Ngạo lạnh lùng hừ một tiếng, sau lưng pháp tướng hiện ra, Bàn Long Ấn giáng xuống, trực tiếp cứng chọi với cứng, uy thế cường đại khiến mọi người nhìn chăm chú. Tô Tín bị sức mạnh cường đại này đánh bay, trong cánh tay phải thậm chí có tiếng xương nứt, có thể tưởng tượng sự khủng bố cái ấn của Tiêu Thiên Ngạo.

Tuy hiện tại Tô Tín có lực lượng thương tổn được cường giả cảnh giới Chân Vũ, nhưng không đại biểu Tô Tín từ đấy có thể sánh vai với cường giả cảnh giới Chân Vũ.

Đúng là lực lượng của Tô Tín có thể tổn thương cường giả cảnh giới Chân Vũ.

Nhưng khi đấu cứng, hắn không thể ngăn cản lực lượng từ cường giả cảnh giới Chân Vũ.

Nhưng ngay lúc này, rồng cá bay lượn sau lưng Tiêu Thiên Ngạo, thân hình Tiêu Xước vô cùng xinh đẹp, trong khoảnh khắc ánh kiếm long khí chém ra, giống như những cánh hoa mà nàng sử dụng lúc trong thân phận Mạnh Bà, vô cùng xinh đẹp nhưng cũng vô tận sát khí!

Nếu Tiêu Xước ra tay thì hẳn là Độc Cô Thành đã bị nàng giải quyết.

Tiêu Thiên Ngạo không phân tâm chú ý tình hình cuộc chiến bên kia, nhưng hắn không bao giờ ngờ tới, Độc Cô Thành dẫu sao cũng là võ giả Dương Thần cảnh thành danh lâu năm, kết quả đã bị Tiêu Xước dễ dàng làm thịt?

Tiêu Thiên Ngạo có chút khó hiểu, Tiêu Xước bày ra cảnh giới tuy rằng cường, nhưng cảnh giới không phải là sức chiến đấu, nàng quanh năm ở trong Độc Cô thị, rốt cuộc làm cách nào luyện ra sức chiến đấu khủng bố này?

Tiêu Thiên Ngạo không hiểu điểm này, chẳng qua hắn không còn thời gian suy nghĩ mấy chuyện này, đối diện Tiêu Xước tập kích, cửu long quay quanh người Tiêu Thiên Ngạo, đột nhiên hét chói tai:

"Ngự!"

Trong khoảnh khắc long ngâm gào thét, lĩnh vực hiện ra quanh người hắn, miễn cưỡng ngăn trở Ngư Long Vũ của Tiêu Xước, nhưng lĩnh vực bị nháy mắt nổ nát.

Mà lúc này tháng sáu tuyết rơi, không biết từ khi nào Nhan Như Mộng xuất hiện trên đầu Tiêu Thiên Ngạo, ánh trăng cường đại từ trong không trung rơi xuống, giây phút này sắc mặt của Tiêu Thiên Ngạo thật sự thay đổi.

Mấy tồn tại Dương Thần cảnh như Tô Tín không có một người dễ chọc, dù hiện tại bọn họ vây giết cường giả cảnh giới Chân Vũ nhưng chẳng hề e sợ, ngược lại phối hợp kín kẽ, thậm chí mới rồi liên tục công kích đã khiến Tiêu Thiên Ngạo cảm giác uy hiếp cực lớn, khiến hắn cảm giác hơi luống cuống tay chân.

Chẳng những là Nhan Như Mộng, Địch Kinh Phi và Vương Uẩn Chi bị thương cũng lập tức ra tay tập kích, đương nhiên, Gia Cát Diên không thể ra tay, hiện tại hắn đã là hoàn toàn mất đi sức chiến đấu.

Mấy người liên tiếp ra tay, buộc Tiêu Thiên Ngạo luống cuống tay chân. Đáy mắt Tô Tín lóe tia sáng lạnh, hai tay kết ấn, sau lưng kim mang nở rộ, sử dụng Kích Thần Kiếp, tôn thần ảnh sau lưng hắn vỗ một chưởng, thoáng chốc uy lực nguyên thần

khiến Tiêu Thiên Ngạo tâm thần chấn động, thất thần trong khoảnh khắc.

Tô Tín không có do dự, đợi giây thất thần đó qua đi, trước mắt Tiêu Thiên Ngạo chỉ có một kiếm, một thức đủ hủy thiên diệt địa, Kiếm Nhị Thập Tứ!

Sức mạnh cường đại rơi mạnh xuống, kiếm khí vào người, Tiêu Thiên Ngạo không kịp ngăn cản, hắn phun ra một búng máu, thân hình thụt lùi hơn mười trượng.

Giao thủ lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Tiêu Thiên Ngạo thụt lùi, cũng là lần đầu tiên bị thương!

Tô Tín một kiếm tổn hại nặng Tiêu Thiên Ngạo, việc này cũng khiến mấy người khác nhìn thấy cơ hội, đám người Mạnh Bà thi nhau ra tay, từng chiêu đều nhằm vào mạng của Tiêu Thiên Ngạo.

Tô Tín thấy thế nhíu mày, hắn bỗng nhiên nói: “Tạm né mũi nhọn!”

Trực giác nói cho Tô Tín rằng Tiêu Thiên Ngạo còn có con bài chưa lật chưa dùng, bây giờ bọn họ tấn công dồn dập sẽ vô cùng nguy hiểm.

Tiêu Thiên Ngạo bây giờ khác với Mạc Qua lúc trước bị Tô Tín giết, lúc trước Mạc Qua bị thương nặng, nên sức chiến đấu bị suy yếu một mảng lớn.

Tiêu Thiên Ngạo hiện tại thì tuy đã già, thậm chí giây sau sẽ chết già, nhưng hắn vẫn giữ một phần sức chiến đấu.

Chương 1902 - Tiêu Thiên Ngạo chết không sáng mắt(1)

Tiêu Thiên Ngạo chết không sáng mắt(1)

Tuy rằng hiện tại thực lực của Tô Tín mạnh hơn lúc đánh chết Mạc Qua nhiều, thậm chí những người hợp sức với hắn cũng mạnh hơn nhóm người cùng nhau giết Mạc Qua, nhưng độ khó không nhỏ hơn lúc giết Mạc Qua.

Nghe Tô Tín nói, người đang tấn công Tiêu Thiên Ngạo dồn dập đều lục tục thu tay, tình huống của Tiêu Thiên Ngạo lúc

này quả thực hơi kỳ lạ.

Theo thời gian trôi qua, lúc trước hắn dùng bí pháp Tiêu gia mang đến lực lượng hồi quang phản chiếu đã tiêu hao hết, có thể nói tuổi thọ của hắn chính thức đi tới tận cùng.

Trong mấy chục chiêu ngắn ngủi này, màu tóc của Tiêu Thiên Ngạo đã trở nên xám trắng, thậm chí là một làn gió đều có thể thổi rụng.

Tướng mạo của Tiêu Thiên Ngạo trở nên cực kỳ già nua, cảm giác xế chiều xuống mộ, trông cực kỳ khủng bố.

Lúc trước Tiêu Thiên Ngạo không phát hiện tuổi thọ của chính mình trôi qua, nhưng hiện tại mỗi lần hắn hành động sẽ cảm giác dường như chính mình sắp gần đất xa trời.

Đám người đứng ngoài xem cuộc chiến thậm chí nhìn ra Tiêu Thiên Ngạo đã đến cực hạn.

Lực lượng của Tiêu Thiên Ngạo vốn đã không đủ để chống đỡ hắn đấu một trận sống chết với một võ giả cùng giai, tuy hiện tại không có cường giả cảnh giới Chân Vũ cùng giai muốn đánh với hắn, nhưng đám người Tô Tín cộng lại thì thực lực không kém hơn cường giả cảnh giới Chân Vũ cùng giai là bao.

Xem đến đây, Trầm Vô Danh hơi hối hận, nếu biết trước như vậy thì hắn đã không khoanh tay giữ mình, hắn nên đứng ra cùng Tô Tín đối phó Tiêu Thiên Ngạo.

Vậy thì hắn chẳng những đạt được đủ thanh danh, còn có thể nhận hữu nghị của Tiêu Xước.

Trầm Vô Danh thừa nhận chính mình lần này có vẻ như hơi thất sách.

Chuyện này lúc mới bắt đầu, phản ứng đầu tiên trong óc Trầm Vô Danh là đứng ngoài giữ an toàn, không xen vào chuyện này.

Mãi đến bây giờ hắn mới phản ứng lại, Tô Tín còn chịu ra tay giúp Tiêu Xước, vậy chứng minh trong chuyện này Tô Tín có nắm chắc nhất định mới ra tay.

Bởi vậy dù nhìn thấy Trầm Vô Danh cũng ở đây nhưng Tô Tín không mời hắn ra tay giúp đỡ, bởi vì trận chiến này có Trầm Vô Danh hay không đều không sao cả.

Cho nên nếu vừa rồi Trầm Vô Danh nhìn thấu điểm này, vậy thì hắn nên mặt dày mày dạn đòi ra tay giúp Tô Tín, phỏng chừng Tô Tín cũng sẽ không từ chối.

Hơn nữa không phải Trầm Vô Danh khoe khoang gì, thực lực của hắn dù gì cũng mạnh hơn Gia Cát Diên, Vương Uẩn Chi nhiều.

Chỉ tiếc hiện tại hai bên đều đã đánh tới loại tình trạng này, cho dù Trầm Vô Danh muốn ra tay cũng không có cơ hội.

Cho nên lần này Trầm Vô Danh chịu thiệt ở chỗ không tin tưởng vào Tô Tín nhiều, tuy hắn thừa nhận Tô Tín rất mạnh, nhưng không thành lập đủ niềm tin với Tô Tín.

Lúc này nghe Tô Tín nhắc nhở, đám người Tiêu Xước lập tức lùi nhanh ra sau.

Cường giả cảnh giới Chân Vũ liều mạng một kích thì vô cùng khủng bố, đám người Tô Tín không dám cứng rắn chống, cho nên mấy người lập tức lui về phía sau.

Nhưng ngay lúc này, mắt Tiêu Thiên Ngạo bắn ra tia sáng đỏ, từng luồng ma khí dâng lên, trên người của hắn long ngâm gầm rống, nhưng lần này không phải kim long hoa quý mà là ma long tà dị!

Tiêu Xước kinh ngạc nói:

“Hàng Thế Ma Long Tâm Kinh? Lão bất tử Tiêu Thiên Ngạo này thế nhưng tu luyện công pháp cấm kỵ này?”

Rồi Tiêu Xước lạnh lùng cười:

“Lão bất tử nhà ngươi luôn nói gì mà chính mình nghĩ cho Tiêu gia, nếu ngươi thật sự nghĩ cho Tiêu gia thì lén lút tu luyện loại bí pháp cấm kỵ của Tiêu gia ta làm gì?”

“Hơn nữa ngươi hiện tại còn vận dụng ma công kia ngay trước mắt bao người, chẳng phải là cố ý đẩy đệ tử Tiêu gia ta vào bất nghĩa?”

Tiêu Xước nói rồi quay sang nói với nhóm Tô Tín:

“Hàng Thế Ma Long Tâm Kinh được một đệ tử Tiêu gia ta ngày xưa rơi vào ma đạo sáng tạo ra, đệ tử đó đã sớm phản ra Tiêu gia, khi ma đạo xương thịnh nhất thì y thậm chí ngồi vào vị trí điện chủ Chiến Ma Điện trong Thập Nhị Ma Điện của Thiên Ma Cung, nhưng cuối cùng hắn vẫn bị cường giả của Tiêu gia giết, Hàng Thế Ma Long Tâm Kinh này rơi vào tay Tiêu gia.”

“Chuyện này là sỉ nhục của Tiêu gia, bởi vậy dù Hàng Thế Ma Long Tâm Kinh uy năng dũng mãnh, nhưng trong Tiêu gia thì nó là bí pháp cấm kỵ, lão bất tử này sợ chết đến cực độ, vì tăng cường tuổi thọ mà dùng hết mọi thủ đoạn, hiện tại thế nhưng âm thầm tu luyện ma công như vậy.”

Trong mắt Tô Tín lóe tia nghiêm túc, dựa theo Tiêu Xước đã nói, uy năng của Hàng Thế Ma Long Tâm Kinh này cực kỳ tầm thường.

Phải biết rằng ngày xưa lúc ma đạo xương thịnh nhất có thể chống lại chính phái, đè ép mấy chục tông môn chính đạo, có thể nói là ma diễm ngập trời.

Hiện tại điện chủ Chiến Ma Điện của Thiên Ma Cung Diệp Trường Ca chỉ có tu vi Dương Thần cảnh, nhưng thời xưa điện chủ Chiến Ma Điện do cường giả cảnh giới Chân Vũ đảm nhiệm.

Uy năng cường đại của công pháp ma đạo là không thể nghi ngờ, huống chi đây còn là một vị cường giả cảnh giới Chân Vũ kiêm tu công pháp Tiêu gia sáng chế, Tô Tín không khỏi đề cao cảnh giác.

Tiêu Thiên Ngạo lúc này bộ dáng cực kỳ khủng bố, vô tận ma khí cắn nuốt lực lượng thiên địa xung quanh, khiến thân hình già nua của hắn dần đầy đặn, cơ bắp phồng lên, nhưng vẫn có cảm giác tà dị.

Chương 1903 - Tiêu Thiên Ngạo chết không sáng mắt(2)

Tiêu Thiên Ngạo chết không sáng mắt(2)

Tiêu Thiên Ngạo thở phào một cái, ngữ khí âm trầm nói:

“Tiêu Thiên Ngạo này chấp chưởng Tiêu gia trên trăm năm, chẳng lẽ còn không biết ma công có ảnh hưởng gì với Tiêu gia sao?”

“Nhưng ai mà không biết sức mạnh của ma công? Ta không tu luyện ma công, sao có thể bảo vệ Tiêu gia hiện tại?”

“Nghiệt chướng nhà ngươi đại nghịch bất đạo, hôm nay ta đưa ngươi đi thấy liệt tổ liệt tông chuộc tội!”

Dứt lời, ma long quanh thân Tiêu Thiên Ngạo gầm rống, cơ hồ chớp mắt xuất hiện ở trước mặt Tiêu Xước, đánh ra một đấm, nháy mắt ma diễm ngập trời, hùng dũng ma khí trực tiếp áp chế lực lượng quanh thân Tiêu Xước đến cực độ, một đấm đánh bay nàng, máu tươi phun ra.

Tô Tín nhướng chân mày, hắn biết ngay Tiêu Thiên Ngạo không dễ giải quyết.

Tiêu Thiên Ngạo đã là dầu hết đèn tắt, nhưng hiện tại dùng ma công cương quyết hấp thu những thiên địa nguyên khí hóa thành ma khí, đây vốn là việc uống rượu độc giải khát, dễ dàng tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng vấn đề là nhìn bộ dạng hiện giờ của Tiêu Thiên Ngạo thì hắn sẽ sợ tẩu hỏa nhập ma sao? Sơ sẩy một cái, e rằng mọi người ở đây sẽ chôn cùng hắn.

Lúc này Tiêu Thiên Ngạo lạnh lùng cười, hắn trực tiếp xông về phía Công Thâu Ngu, với lực lượng hiện tại của hắn, một luồng chỉ kình đủ giết Công Thâu Ngu ngay, dù Công Thâu Ngu đang cầm thần binh cũng giống như vậy.

Tô Tín không dám chậm trễ, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí hóa thành vô biên kiếm khí vực tràng bao bọc Tiêu Thiên Ngạo, hắn cũng xông lên, Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển phát huy đến mức tận cùng, bên trong chính là lĩnh vực kiếm khí, bên ngoài thì là vô biên A Tỳ Địa Ngục, hai bút cùng vẽ, nhưng vẫn không ngăn được một kích của Tiêu Thiên Ngạo, Tô Tín trực tiếp bị đánh hộc máu bay ra.

Đây là hoàn toàn thực lực nghiền nát, căn bản không phải võ kỹ có thể bù đắp.

Cố tình hiện tại Tiêu Thiên Ngạo chỉ nhằm vào Công Thâu Ngu, buộc đám người Tô Tín phải xông lên bảo hộ Công Thâu Ngu, bị Tiêu Thiên Ngạo từng đấm đánh bay, bị thương càng lúc càng nặng, căn bản không chút sức chống cự.

Tô Tín nhíu mày, nếu bọn họ bỏ mặc tính mệnh của Công Thâu Ngu, trực tiếp dây dưa đánh với Tiêu Thiên Ngạo thì bên họ thắng chắc.

Nhưng vấn đề là hiện tại ai cũng không thể nào mặc kệ Công Thâu Ngu bị giết, thế là bọn họ hoàn toàn rơi vào bị động.

Nhưng ngay lúc này, Tiêu Vô Cực vừa giải quyết trưởng lão Tiêu gia xong bỗng nhiên hô lớn:

“Dùng bí kỹ nguyên thần tấn công vào Thần Cung giữa hai chân mày của hắn! Điểm yếu của Hàng Thế Ma Long Tâm Kinh nằm ở đó, nó là nơi dựng dục hồn ma long, chỉ cần tổn thương nó thì ma công tự giải!”

Có lẽ phát hiện không ngờ rằng điểm yếu duy nhất của công pháp mình bị Tiêu Vô Cực khai ra, ngay lúc này, trong đầu Tô Tín nở rộ thần mang, một luồng kiếm khí màu vàng xen lẫn trong vô số ánh kiếm đâm vào Thần Cung giữa hai chân mày của Tiêu Thiên Ngạo, khiến hắn phát ra tiếng thét thê lương.

Loại vết thương cỡ này thật ra không tổn thương Tiêu Thiên Ngạo được, nhưng hồn ma long được hắn nuôi dưỡng trong Thần Cung bị một kiếm này xé rách, dẫn đến hắn không cách nào khống chế ma khí cường đại hấp thu trong người, trong khoảnh khắc ma khí tứ tán, thân hình của Tiêu Thiên Ngạo nhanh chóng khô héo, sinh cơ cuối cùng cũng hoàn toàn tiêu tan, cuối cùng nặng nề ngã xuống đất.

Mọi người ở đây đều sững sờ ở nơi đó, ai đều không ngờ rằng Tiêu Thiên Ngạo cứ thế chết đi, rốt cuộc hắn chết trong tay Tô Tín hay chết vào tay Tiêu Vô Cực của Tiêu gia bọn họ?

Có thể nói cuối cùng nếu như không có Tiêu Vô Cực vạch ra điểm yếu của Hàng Thế Ma Long Tâm Kinh của Tiêu Thiên

Ngạo, cuối cùng chắc chắn Tiêu Thiên Ngạo vẫn chết, chẳng qua sẽ không nhanh như vậy.

Nhưng hiện tại Tiêu Thiên Ngạo bị Tiêu Vô Cực tiết lộ điểm yếu công pháp của chính mình, bị Tô Tín một kích chém giết, trong đó có một nửa công lao nhưng đều thuộc về Tiêu Vô Cực.

Tiêu Thiên Ngạo đã chết, đám đệ tử của Tiêu gia lộ biểu cảm không biết làm sao.

Lão tổ của chính mình tuy rằng bị Tô Tín giết chết, nhưng trong đó đầu sỏ gây nên lại là Tiêu Xước của Tiêu gia bọn họ, còn có Tiêu Vô Cực và Tiêu Vô Thắng, nên tính phần nhân quả này như thế nào đây?

May mà Tiêu Vô Thắng có uy vọng rất lớn trong Tiêu gia, hắn trực tiếp ra lệnh một tiếng, bắt giữ đám đệ tử Tiêu gia này, khiến bọn họ không cần hoảng loạn, Tiêu gia vẫn như cũ, thân phận của bọn họ sẽ không thay đổi.

Lúc này trạng thái của Tiêu Xước hơi quái dị, mặt không cảm xúc, khiến người nhìn không ra vui giận, không có vẻ hưng phấn báo được thù lớn.

Trên thực tế hiện tại Tiêu Xước quả thực là có chút không biết làm sao, Địa Tạng Vương biết trong lòng nàng có chấp niệm, nhưng hắn không khuyên giải, bởi vì với tính cách đó của Tiêu Xước thì dù hắn khuyên cũng vô dụng.

Hiện tại Tiêu Xước tự mình ra tay giết chấp niệm trong lòng của nàng, Tiêu Thiên Ngạo ngày xưa khiến nàng bị xem như hàng hóa đưa đi giao dịch liên nhân đã chết, Tiêu gia cũng bị tổn thương nguyên khí nặng, nhưng cảm giác báo thù lớn không mang đến cảm xúc hưng phấn cho Tiêu Xước, ngược lại khiến nàng cảm thấy hụt hẫng.

Tiêu Thiên Ngạo bỏ mình, việc vui của Tiêu gia đổi thành việc tang.

Chương 1904 - Kết thúc(1)

Kết thúc(1)

Chẳng qua bởi vì Tiêu Vô Cực, Tiêu Vô Thắng có uy vọng rất cao trong Tiêu gia, cho nên Tiêu gia ngược lại không tỏ ra như thế nào hoảng loạn.

Nhưng Tô Tín hơi tiếc nuối, trước mắt bao người, hắn không cách nào lợi dụng đại pháp Di Thần Hoán Huyết hấp thu khí huyết của Tiêu Thiên Ngạo.

Tô Tín nghĩ một hồi thì thông thoáng, đại pháp Di Thần Hoán Huyết chỉ hấp thu lực lượng khí huyết, xem bộ dạng hiện tại của Tiêu Thiên Ngạo, toàn thân không còn bao nhiêu khí huyết có thể hấp thụ.

Dù sao Tiêu Thiên Ngạo sắp hết tuổi thọ, sau đó cưỡng bức thúc giục ma công, dẫn đến bản thân đã là dầu hết đèn tắt, dù có hút thì hắn cũng không còn bao nhiêu khí huyết.

Mà tùy theo Tiêu Thiên Ngạo bỏ mình, cách cục của sáu thế gia thật ra không thay đổi nhiều.

Cho dù hiện tại Tiêu gia mất đi nhiều võ giả Dương Thần cảnh, còn có một Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh, nhưng nội tình của Tiêu gia vẫn còn đó.

Huynh đệ cùng thế hệ với Tiêu Vô Cực còn vài người có hy vọng trong vòng mười năm thăng cấp Dương Thần, hơn nữa xem bộ dạng này của Tiêu Xước thì nàng có thể bỏ mặc người Tiêu gia khác, nhưng chắc chắn vẫn quan tâm Tiêu Vô Thắng và Tiêu Vô Cực, cho nên Tiêu Xước tạm thời cũng có thể xem như một phần lực lượng của Tiêu gia, tổng hợp mà nói, thực lực của Tiêu gia vẫn mạnh nhất trong sáu thế gia.

Tiêu Thiên Ngạo vẫn luôn cho rằng là hắn đang che chở Tiêu gia, thật ra dù hắn chết thì Tiêu gia vẫn là Tiêu gia, sẽ không có thay đổi gì quá lớn.

Lúc này Tô Tín liếc qua Tiêu Vô Cực, vị Tiêu Thất gia của Tiêu gia này không phải nhân vật đơn giản gì, nguy hiểm hơn vị đại ca kia của hắn nhiều.

Mới nãy Tiêu Vô Cực vạch ra điểm yếu của Tiêu Thiên Ngạo thật sự chỉ là trùng hợp? Nếu không phải đã tinh tu môn công pháp này hoặc là quan sát tỉ mỉ thì ai mà biết Hàng Thế Ma Long Tâm Kinh có điểm yếu đó?

Cho nên dù Tiêu Vô Cực không học môn công pháp cấm kỵ này của Tiêu thị thì chắc chắn đã từng đọc, vị Tiêu Thất gia này hiển nhiên không phải loại người chịu yên phận.

Trong sáu thế gia trừ Tiêu gia ra, nhà có thay đổi lớn nhất là Độc Cô thị.

Độc Cô Thành bị Tiêu Xước chém giết, nhưng đồng dạng Tiêu Xước trên danh nghĩa cũng là thê tử của Độc Cô Diêm, nàng xem như người của Độc Cô thị, cho nên thực lực của Độc Cô thị chẳng những không biến hóa, ngược lại càng mạnh một ít, chỉ bằng vào thực lực đó của Độc Cô Thành thì không thể so sánh với Tiêu Xước.

Lúc này Tiêu Xước lấy hộp đựng xá lợi võ đạo ra khỏi túi giới tử của Tiêu Thiên Ngạo, trực tiếp ném cho Tô Tín, đây là thù lão nàng định đưa cho hắn.

Lần này Tiêu Xước cũng mời Hậu Thổ tức là Nhan Như Mộng ra tay, thù lao chắc hẳn sẽ không thấp hơn Tô Tín, thậm chí càng cao, dù sao Nhan Như Mộng là mua một tặng hai, Địch Kinh Phi và Công Thâu Ngu đến vì nể mặt nàng.

Nhưng Tô Tín không hỏi thăm những chuyện này, Tiêu Xước chấp chưởng Địa Phủ nhiều năm như vậy, trong tay nàng chắc chắn không thiếu thứ tốt.

Đám người sáu thế gia nhìn thấy hộp đựng xá lợi võ đạo rơi vào tay Tô Tín thì không kiềm được có chút sốt ruột.

Tuy rằng hiện tại chứng minh xá lợi võ đạo tạm thời vô dụng với bọn họ, nhưng thứ này dù sao liên quan đến truyền thừa của một vị cường giả Thông Thiên cảnh thượng cổ, dù bây giờ bọn họ không cần nhưng về sau thì sao? Khó mà nói trước.

Dù sao có một ít báu vật phải xem cơ duyên khí vận, không phải ngươi lấy được là có thể dùng.

Cho nên một ít đại thế gia hoặc là đại tông môn bình thường sẽ thu thập một ít thứ thoạt nhìn vô dụng với mình, tuy không có tác dụng lớn nhưng không chừng đệ tử thế hệ nào đó có cơ duyên khí vận, vừa lúc dùng thứ này, ai biết được?

Chẳng qua mọi người ở đây tuy rằng bất mãn Tô Tín một mình nuốt xá lợi võ đạo, bọn họ cũng không dám nói thêm cái gì, dù sao uy thế của nhóm người Tô Tín bày ra đó, bọn họ hợp sức đánh chết luôn cường giả cảnh giới Chân Vũ, người của mấy nhà khác dù hợp tác với nhau phỏng chừng cũng không làm gì được bọn họ, thậm chí có thể bị Tô Tín giết ngược lại tại chỗ.

Bọn họ chỉ hy vọng Tô Tín khi phát hiện cấm chế trên xá lợi võ đạo do mấy nhà bọn họ bố trí, hắn sẽ đến tìm họ, sau đó lại lấy ra xá lợi võ đạo cho tất cả cùng hưởng, như vậy mới công bình, Tiêu Thiên Ngạo chết rồi, hiện tại Tô Tín là nhà thứ bảy cùng bọn họ hợp sức hưởng chung xá lợi võ đạo này.

Tô Tín nhìn thấu tính toán cò con của mấy người này, nhưng bọn họ không biết rằng, thứ hắn muốn khác với thứ sáu thế gia muốn.

Sau khi việc này kết thúc, mọi người đến tham gia hôn lễ cũng lần lượt tán đi, mang theo tin một vị cường giả cảnh giới Chân Vũ bỏ mạng truyền khắp toàn bộ giang hồ, ngược lại khiến rất nhiều võ giả trên giang hồ thổn thức không thôi.

Tiêu Thiên Ngạo cũng xem như một trong những tồn tại có bối phận già nhất giang hồ, kết quả hiện tại chết ở Tiêu gia, nói chính xác thì thậm chí là chết trong tay đệ tử nhà mình, hỏi sao không khiến người thổn thức?

Hơn nữa cái chết của Tiêu Thiên Ngạo cho mọi người cảm giác người giang hồ thế hệ trước phải nhường lại vị trí rồi, tiếp theo là giang hồ của thế hệ trẻ.

Chương 1905 - Kết thúc(2)

Kết thúc(2)

Đương nhiên, bọn họ nói thế hệ trẻ là thời đại của những cường giả Dương Thần cảnh đang tuổi tráng niên như Tiêu Vô Cực, Địch Kinh Phi chứ không phải những võ giả Nhân Bảng.

Tồn tại cảnh giới Chân Vũ tuy rằng được gọi là Lục Địa Thần Tiên, nhưng dù là thần tiên cuối cùng cũng phải chết.

Mấy năm gần đây không thiếu cường giả cảnh giới Chân Vũ thăng cấp, giống như Thiết Ngạo, Mạnh Kinh Tiên, Mạc Qua đều thăng cấp đến Chân Vũ cảnh, bọn họ thăng cấp cũng đại biểu cho lớp võ giả lớn tuổi bỏ mạng.

Đương nhiên, Mạc Qua bỏ mạng chỉ là một ngoài ý muốn, dù sao đây chính là quốc chiến giữa Đại Chu và Kim Trướng Hãn Quốc, trong đó còn liên lụy đến Đông Tấn và một phần lực lượng của ba mươi sáu nước Tây Vực, trường hợp lớn như vậy bị tổn thất một ít lực lượng ngược lại rất bình thường, thậm chí chỉ chết một Mạc Qua đã xem như ít.

Phải biết rằng, cuối năm Đông Tấn, hơn hai mươi năm Đại Chu nổi lên, số cường giả cảnh giới Chân Vũ bỏ mạng thậm chí mười ngón tay không đếm hết, đó mới là hạo kiếp giang hồ.

Dù Đại Chu là bên thắng cuối cùng cũng mất ba tên cường giả cảnh giới Chân Vũ trong đại chiến, chẳng qua Đỗ Nguyên Thánh, cường giả cảnh giới Chân Vũ hoàng tộc họ Cơ bỏ mạng là do nội đấu.

Chuyện bên Tiêu gia kết thúc, Tô Tín trực tiếp về Tây Bắc Đạo, chuẩn bị tham ngộ xá lợi võ đạo này, hắn mặc kệ đống lộn xộn bên Tiêu gia.

Khi Tô Tín về Tây Bắc Đạo, việc ở Tiêu gia khiến Địa Bảng nghênh đón một lần đổi mới, Tô Tín tiến bộ rất nhỏ, hắn chỉ lên một bậc, đá rớt hạng ba Địa Bảng vốn là một trong Cửu Ngục Tà Ma, thiên chủ của U Minh Thiên trong Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên, 'Cửu U Ma Quân' Chương Hạo Nguyên, thăng cấp lên hạng ba Địa Bảng.

Cùng là đánh chết cường giả cảnh giới Chân Vũ, lần trước đám người Tô Tín hợp sức kiếp sát Mạc Qua mới là cứng chọi với cứng giết đối phương, mà lần này bọn họ chém giết Tiêu Thiên Ngạo có các loại trùng hợp, cuối cùng nếu không phải Tiêu Vô Cực lộ ra điểm yếu của Tiêu Thiên Ngạo thì cuối cùng đám người Tô Tín chỉ có nước tiêu hao chết Tiêu Thiên Ngạo, chứ không phải giết hắn.

Cho nên trận chiến này căn bản không bày ra thực lực thật sự của Tô Tín, nên hắn chỉ lên một bậc.

Cùng thăng cấp lên Địa Bảng còn có Tiêu Xước, sau khi nàng bày ra thực lực của mình thì đá rớt hạng bảy Địa Bảng Trầm Vô Danh, thuận lợi thăng cấp đến hạng bảy Địa Bảng.

Đương nhiên, ở trong mắt Tô Tín thì xếp hạng của Tiêu Xước còn hơi thấp, thực lực thật sự của nàng đủ xếp vào tốp năm Địa Bảng.

Phải biết rằng, trong trận chiến này Tiêu Xước chỉ sử dụng công pháp của Tiêu gia, chưa dùng công pháp của Địa Phủ.

Những năm gần đây Tiêu Xước tuy rằng mặt ngoài tu luyện công pháp của Tiêu gia, nhưng nàng tu chủ yếu là công pháp của Địa Phủ.

Đồng dạng, thân phận của nàng trên giang hồ là chính thê của Độc Cô Diêm, đại tiểu thư của Tiêu gia, mặt ngoài nàng tự nhiên không có nhiều cơ hội thực chiến, cho nên Tiêu Xước rất ít dùng bộ võ công đó của Tiêu gia đấu với người.

Tiêu Xước chân chính nắm giữ sát chiêu vẫn là những công pháp võ kỹ của Mạnh Bà trong Địa Phủ, dù sao mấy thứ này nàng đều đã quen thuộc mấy chục năm, sử dụng quen tay hơn võ kỹ Tiêu gia mà nàng đang thi triển nhiều.

Tô Tín không suy nghĩ nhiều nữa, chờ sau khi về Tây Bắc Đạo, hắn lập tức đi vào trạng thái bế quan, lấy ra xá lợi võ đạo kia.

Thứ gọi là xá lợi võ đạo này chỉ to cỡ trứng bồ câu, có hình tròn bất quy tắc, xám tro, trông đặc biệt không bắt mắt.

Hơn nữa mặt trên rậm rạp cấm chế, mấy thứ này hiển nhiên đều là đám người sáu thế gia lúc trước để lại trên xá lợi võ đạo.

Tô Tín không nghiên cứu kỹ về phá trận, huống hồ hiện tại hắn muốn dùng cũng không phải lực lượng của xá lợi võ đạo, nếu Mạnh Bà nói hủy xá lợi võ đạo không ảnh hưởng đến cảm ngộ thì Tô Tín cũng sẽ không do dự, trực tiếp bắn ra một luồng kiếm khí, chớp mắt xé rách tất cả trận pháp cấm chế, xá

lợi võ đạo cũng vỡ thành ba mảnh. Trong phút chốc lực lượng huyền ảo tinh thuần tiêu tan trong thiên địa, lực lượng đó dày đặc đến nỗi Tô Tín giật mình, giống như sắp hóa thành thể lỏng.

Hơn nữa không chỉ là Tô Tín, khoảnh khắc xá lợi võ đạo vỡ nát, gần như toàn bộ Phi Long thành đều cảm giác được thiên địa nguyên khí xung quanh dày đặc mấy phần.

Chỉ tiếc những lực lượng này đều là tiêu tan trong thiên địa, dù Tô Tín muốn hấp thu cũng không làm được.

Thật ra ở trong mắt Tô Tín thì xá lợi võ đạo và xá lợi tử của Phật tông là tồn tại vi phạm thiên địa luân hồi.

Võ giả có lực lượng đầy mình tuy là tự tu luyện mà ra, nhưng nếu có thể một phương thiên địa này tẩm bổ, không thu nạp lực lượng thiên địa thì võ giả không thể nào tu luyện đến cảnh giới này.

Cho nên đa số võ giả khi sắp hết tuổi thọ đều là lựa chọn tán công quy khư, trả lực lượng của chính mình cho thiên địa, đây chính là một luân hồi.

Thiếu Lâm Tự thì bởi vì có bí pháp ngưng tụ xá lợi tử nên võ giả của Thiếu Lâm Tự cơ hồ sẽ không lựa chọn tán công quy khư, mà là để xá lợi tử của mình lại Thiếu Lâm Tự, cống hiến lực lượng cuối cùng của mình cho Thiếu Lâm Tự.

Chương 1906 - Con đường thuộc về riêng mình(1)

Con đường thuộc về riêng mình(1)

Tô Tín cảm thấy loại hành vi này hơi trái với thiên đạo, nếu như người trong thiên hạ làm giống như Thiếu Lâm Tự, chỉ thu vào không thả ra, phỏng chừng phương thiên địa này sẽ bị đám người Thiếu Lâm Tự kéo sụp luôn.

Xá lợi võ đạo là cảm ngộ truyền thừa ngày xưa Vũ Tổ để lại, người của sáu thế gia cơ hồ đều đã từng cảm ngộ, chẳng qua dù là Tiêu Thiên Ngạo cũng không thể cảm ngộ ra cái gì hữu dụng.

Hiện tại Tô Tín lấy được xá lợi võ đạo, trong lòng cũng không yên, hiển nhiên hắn không được tự tin lắm.

Chờ lực lượng trong ba mảnh vỡ xá lợi võ đạo biến mất, nguyên thần của Tô Tín cẩn thận chui vào xá lợi võ đạo, cảm ngộ truyền thừa do Vũ Tổ thượng cổ để lại.

Cơ hồ là trong khoảnh khắc, tinh thần lực của Tô Tín liền đi vào một mảnh trời sao, đúng vậy, là trời sao thật sự, mênh mông vô ngần, bản thân Tô Tín đặt mình vào mảnh vũ trụ này, trông vô cùng nhỏ bé.

Nhưng chủ yếu nhất là trước mắt trừ vũ trụ trời sao bao la rộng lớn ra chẳng có gì khác.

Trông thấy cảnh này, Tô Tín xem như hiểu tại sao dù là lão tổ Tiêu gia cũng không cảm ngộ ra cái gì, chỉ bằng bộ dạng này mà có thể cảm ứng ra cái gì mới là kỳ.

Chẳng qua Tô Tín hơi không cam lòng, hắn trôi nổi trong trời sao vô tận, suy nghĩ tại sao sẽ như vậy.

Loại trừ khả năng lúc trước Vũ Tổ để lại xá lợi võ đạo vì lừa dối hậu nhân, cảm ngộ mà cường giả Thông Thiên cảnh để lại chẳng lẽ trúc trắc khó hiểu đến thế sao?

Tô Tín hơi khó hiểu, hắn cũng không cam lòng buông bỏ, dù sao hiện tại hắn còn nhiều thời gian, hắn không tin chính mình không nhìn ra được chút dấu vết nào.

Trên thực tế, hành động hiện giờ của Tô Tín thì ngày xưa Tiêu Thiên Ngạo, người của năm thế gia khác đã làm rồi.

Dù sao những cường giả này cũng không phải ngớ ngẩn, bọn họ cũng biết thứ cường giả Thông Thiên cảnh để lại chắc chắn không dễ có được, kết quả là bọn họ cơ hồ tiêu hao tới cùng với xá lợi võ đạo, nhưng sự thực chứng minh sức lực mà họ bỏ ra đều uổng phí, dù dây dưa lâu cỡ nào thì bọn họ vẫn không cảm ngộ được gì.

Chẳng qua cơ duyên khí vận thật sự khó mà nói, khi Tô Tín hết sức chăm chú đưa tinh thần lực của chính mình vào sâu trong vũ trụ trời sao vô biên thì rốt cuộc phát hiện ra một số thứ không tầm thường.

Trong những ngôi sao này có một số quỹ tích vận hành của ngôi sao dường như là công pháp cực kỳ huyền ảo, Tô Tín xem không hiểu, nhưng hắn lại cảm giác công pháp trên người mình hơi giống với đường lối đó, cho nên Tô Tín hoàn toàn chìm đắm tinh thần vào trong, dùng võ đạo của mình tìm hiểu ngôi sao này, cuối cùng Tô Tín thậm chí là hoảng sợ phát hiện trong ngôi sao dựng dục võ đạo cực kỳ giống Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ ban đầu của hắn.

Tô Tín cau mày, dường như hắn không phát hiện được gì.

Tô Tín thả lỏng tâm thần, đưa toàn bộ tinh thần lực vào sâu trong vũ trụ trời sao này, gắng hết sức cảm ngộ trong đó.

Cuối cùng Tô Tín rốt cuộc phát hiện ra thứ ẩn giấu trong xá lợi võ đạo.

Cảm ngộ võ đạo mà Vũ Tổ để lại thật ra ở ngay trước mắt, những ngôi sao thoạt nhìn không tầm thường này ẩn chứa võ đạo, chẳng qua mỗi ngôi sao ẩn chứa võ đạo khác nhau, nhất định phải dùng võ đạo của chính ngươi cảm ngộ thứ ở trong đó, hiểu một là thông mười, mới có thể lĩnh ngộ trong những ngôi sao này.

Sau khi phát hiện tất cả điều này, Tô Tín thở phào một cái, chỉ cần tìm được manh mối thì việc tiếp theo dễ tính.

Nói đến thì Tô Tín cũng âm thầm càu nhàu, hèn gì Vũ Tổ để lại cảm ngộ truyền thừa nhiều năm qua nhưng sáu thế gia không phát hiện được, dựa theo Tô Tín phân tích, trên giang hồ này nếu không tính hắn vào thì ít ai có thể nhìn thấu bí ẩn trong đó.

Trong xá lợi võ đạo ẩn chứa vô tận lĩnh ngộ công pháp võ đạo, muốn nhìn thấy chúng nó không cần thực lực mạnh bao nhiêu, mà là xem bản thân ngươi hiểu nhiều loại võ đạo được bao sâu, nói đơn giản là ngươi càng hiểu nhiều thì càng nhanh cảm ngộ thứ bên trong xá lợi võ đạo.

Bàn về thực lực, lão tổ Tiêu gia ngày xưa mạnh hơn Tô Tín nhiều, kết quả lão tổ Tiêu gia chỉ mơ hồ cảm giác được xá lợi võ đạo khác lạ nhưng không phát hiện ra thứ gì.

Thực lực của Tô Tín không mạnh bằng lão tổ Tiêu gia, nhưng tuyến đường võ đạo mà hắn đi giống như Vũ Tổ ngày xưa, tu luyện cùng lúc hơn mười môn công pháp, nhìn như lộn xộn, nhưng trên thực có tuyến đường võ đạo của riêng mình.

Cho nên lúc trước xá lợi võ đạo rơi vào tay của sáu thế gia, trừ Tiêu Thiên Ngạo nhìn ra một chút lạ thường, những người khác căn bản không phát hiện có cái gì không đúng, mãi đến hôm nay đụng tới Tô Tín, hắn dùng tất cả công pháp võ đạo tham ngộ lực lượng trong ngôi sao kia, mới dẫn động nó, chỉ có thể nói đây là cơ duyên khí vận.

Tìm được manh mối rồi thì dễ tính hơn nhiều, trong mảnh trời sao này mỗi ngôi sao đều đại biểu một loại võ đạo lúc trước Vũ Tổ tu luyện, cuối cùng thậm chí hội tụ thành một mảnh trời sao, có thể tưởng tượng ngày xưa Vũ Tổ tinh thông nhiều võ đạo cỡ nào.

Chương 1907 - Con đường thuộc về riêng mình(2)

Con đường thuộc về riêng mình(2)

Tô Tín vừa tham ngộ vừa cực kỳ giật mình, sự cường đại của vị cường giả Thông Thiên cảnh thượng cổ này tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của người bình thường.

Mấy người khác chỉ biết Vũ Tổ chết trong sự hợp sức của Đạo Tổ và Phật Đà, nhưng không biết vị này nếu có thể khiến Đạo Tổ và Phật Đà phải hợp sức mới có thể đánh chết đã đủ chứng minh thực lực của Vũ Tổ.

Trong mảnh trời sao này, Tô Tín vòng đi vòng lại thể ngộ võ đạo trong những ngôi sao này, hắn cũng có cảm ngộ khác biệt, tất cả võ đạo giống như những ngôi sao kia, tuy rằng nhìn như lộn xộn, nhưng mang theo quỹ tích huyền ảo rải rác trong mảnh vũ trụ này, hợp thành một mảnh trời sao.

Nếu Vũ Tổ có thể làm như vậy thì tại sao Tô Tín không thể?

Tô Tín tu tập võ đạo cũng rất phức tạp, cùng luyện hơn mười môn công pháp võ, việc này rất thường thấy ở một số võ giả cấp thấp, đặc biệt là võ giả tán tu.

Dù sao trong mắt võ giả tán tu, mỗi một môn công pháp đều vô cùng quý giá, chỉ cần có thể được đến một môn công pháp, bọn họ mới sẽ không suy nghĩ có thích hợp hay không, nên tu luyện hay không, luyện trước rồi tính.

Đến cấp bậc như Tô Tín đã bắt đầu đi trên con đường võ đạo thuộc về mình, tuy bọn họ biết nhiều võ kỹ nhưng trên cơ bản đều là tinh tu một môn, thứ khác đều là phụ trợ mà thôi.

Giống như Tô Tín tu luyện mỗi một môn công pháp đều như tu luyện chính thì rất hiếm.

Xây nhà dựa trên nền móng của người khác, Vũ Tổ để lại truyền thừa không có lực lượng gì, nhưng khiến Tô Tín như được thể hồ quán đính nghĩ thông hết thảy.

Đường Chân Vũ cảnh không chỉ có một, vững bước từ từ ngưng tụ lực lượng quy tắc của mình, diễn hóa Chân Vũ pháp tướng, tuy đây là con đường ổn thỏa nhất, nhưng không phải đường thích hợp cho Tô Tín.

Tuy rằng Tô Tín có đủ thời gian có thể hoang phí rộng rãi, nhưng hắn không muốn đi tuyến đường 'bình thường' như vậy.

Đúng thế, trong mắt người tầm thường thì con đường Chân Vũ đường ngay ở trong mắt Tô Tín là bình thường, khi nào không còn cách khác hắn mới lựa chọn đường này.

Sau khi được đến xá lợi võ đạo, Tô Tín nghĩ thông hết thảy, hắn đã tìm được con đường thuộc về chính mình.

Tô Tín không cần ngưng tụ quy tắc lực lượng, bởi vì lực lượng của bản thân hắn đã đủ phá vỡ quy tắc!

Hiện tại Tô Tín chỉ cần có thể làm được một điều là ngưng tụ tất cả võ đạo của mình, sắp hàng bố trí theo quy tắc, diễn hóa thành 'trời sao' của riêng mình, phá vỡ vách tường, vậy thì hắn sẽ lập tức trở thành tồn tại cảnh giới Chân Vũ.

Tô Tín không biết ngày xưa có phải Vũ Tổ đi con đường này thăng cấp đến Chân Vũ hay không, nhưng hiện tại hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng sẽ đi con đường này.

Có khi đi đường tắt không đại biểu thực lực yếu, Tô Tín muốn đi đường tắt này tuy rằng rất gần, nhưng toàn bộ giang hồ phỏng chừng cũng không có mấy người có tư cách đi trên con đường của Tô Tín.

Tô Tín không cần cô đọng quy tắc lực lượng nữa, chờ khi hắn phá vỡ quy tắc, thăng cấp đến Chân Vũ cảnh thì quy tắc lực lượng của hắn là lấy lực lượng tuyệt đối phá vỡ hết thảy quy tắc!

Tuy rằng nghe có chút không thuận miệng, nhưng trên thực tế Tô Tín hành động như vậy quả thực là đang ngược hướng thôi diễn quá trình thăng cấp Chân Vũ.

Trong đó gian nan hiểm trở thì khỏi phải nói, dù sao chỉ cần Tô Tín tìm được đường thuộc về chính mình thì mọi chuyện dễ tính.

Như khoảng thời gian trước khi Tô Tín đến Tiêu gia mới là nguy hiểm nhất, bởi vì lúc ấy hắn rất mê mang, thậm chí không thể bế quan tu luyện tiếp.

Hiện tại hết thảy đều đã tìm được phương hướng, Tô Tín cũng là rốt cuộc có thể an tâm bế quan.

Mà Tô Tín theo cảm ngộ xá lợi võ đạo, tìm được đường của mình, chuẩn bị chính thức bắt đầu trùng kích Chân Vũ, hắn không mất quá nhiều thời gian trong quá trình này, mới qua gần nửa năm.

Trên giang hồ vẫn không phát sinh việc lớn gì, ngược lại có xu hướng phồn thịnh, Hoan Hỉ Miếu ở Bắc Cương xa xôi thì rất thảm, cảm giác cả tông môn như chết rồi.

Không trách Hoan Hỉ Miếu có bộ dạng như bây giờ, bị buộc phong sơn mấy năm, bị người của Mật tông chèn ép đủ điều, Hoan Hỉ Miếu hiện giờ sắp không chống đỡ nổi.

Lúc trước bị Tô Tín chèn ép, Long Tàng Tôn Giả dùng tự phế võ công đổi Hoan Hỉ Miếu tồn tại tiếp.

Về sau Hoan Hỉ Miếu tuy rằng không bị diệt, nhưng cũng bị Mật tông bài xích, bởi vì bọn họ rất hay gây sự, sớm muộn gì sẽ mang đến tai họa cho Mật tông, cho nên bị ép phong sơn.

Mà hiện tại Mật tông ở võ lâm Trung Nguyên cực kỳ phong quang, bởi vì trong quốc chiến giữa Đại Chu và Kim Trướng Hãn Quốc, Mật tông đứng đúng vị trí, cho nên được Đại Chu ủng hộ nhiệt liệt, dẫn đến danh vọng của Mật tông tăng vùn vụt trong đất Trung Nguyên.

Càng trùng hợp là về sau Thiếu Lâm Tự phát sinh xung đột với Tô Tín, khiến Thiếu Lâm Tự mất hết mặt mũi, thậm chí hiện tại còn bị một ít người giang hồ xem như chuyện hài, buộc Thiếu Lâm Tự chủ động phong sơn giữ lại mặt mũi, sau đó ở trong chùa quy mô lớn tìm tòi 'phản đồ' có lẽ tồn tại hoặc không.

Đây là Tô Tín đào hố cho Thiếu Lâm Tự, đủ làm Thiếu Lâm Tự rối ren một lúc.

Chương 1908 - Con đường thuộc về riêng mình(3)

Con đường thuộc về riêng mình(3)

Mật tông vừa lúc thừa dịp Thiếu Lâm Tự ở thời kỳ thung lũng nhất thì thỏa thích phát triển lực lượng trong đất Trung Nguyên. Mật tông lúc trước bị Thiếu Lâm Tự chèn ép sắp diệt môn nay chính thức nổi lên ở đất Trung Nguyên, thậm chí có hơi hướm địa vị ngang ngửa Thiếu Lâm Tự.

Đương nhiên tất cả điều này đều không dính dáng gì tới Hoan Hỉ Miếu, tuy hiện tại bọn họ vẫn xem một phần của Mật tông, nhưng trên thực tế đã bị loại khỏi Mật tông.

Tuy Hoan Hỉ Miếu gặp chuyện như vậy là tự chuốc lấy, nhưng từ tông môn xếp tốp ba Mật tông biến thành bộ dạng như hiện giờ, đệ tử của Hoan Hỉ Miếu không thể nào chấp nhận.

Lúc này đừng nói hoan hỉ gì đó, bọn họ có thể bảo chứng không khóc đã là giỏi lắm rồi.

Cho nên trong khoảng thời gian này có một số đệ tử của Hoan Hỉ Miếu nảy ra ý tưởng thoát khỏi Mật tông, thậm chí có võ giả trên Hóa Thần cảnh cũng nghĩ như vậy.

Dù sao võ giả Hóa Thần cảnh đặt ở võ lâm Trung Nguyên cũng có thể xưng bá một phương địa vực, võ giả Tiên Thiên có thể lăn lộn rất tốt trong một tiểu thành, bọn họ không cần thiết canh giữ ở nơi thiếu sức sống như Hoan Hỉ Miếu, để rồi sống vật vờ.

Nếu là trước kia, người của Hoan Hỉ Miếu làm như vậy thì sẽ sợ bị cường giả Hoan Hỉ Miếu truy sát, nhưng vấn đề là hiện tại Hoan Hỉ Miếu còn lại bao nhiêu cường giả?

Tiêu Ma Gia và Dạ Già Nam chết trong tay Tô Tín, Long Tàng Tôn Giả bị buộc tự phế võ công, hiện tại đã đi chỗ Đại Hoan Hỉ La Hán bế quan, làm bạn với một tồn tại không biết sống hay chết.

Những người khác hoang mang lo sợ, hiện tại người của Hoan Hỉ Miếu thật sự muốn trốn chạy khỏi miếu.

Trong đại điện sảnh chính của Hoan Hỉ Miếu, một Dung Thần cảnh của Hoan Hỉ giáo thở dài nói: “Mấy vị sư đệ, hiện tại Hoan Hỉ Miếu đã thành ra như vậy, các ngươi còn muốn kiên trì sao?”

Một phiên tăng dáng người cao lớn, tướng mạo uy mãnh quát chói tai:

“Lệ Ma Già! Nếu như không có Hoan Hỉ Miếu, ngươi hiện tại có thể được tu vi như vậy sao? Hiện tại nhìn thấy tông môn gặp nạn thì ngươi muốn trốn tránh, ngươi có xứng với sự dạy dỗ của Hoan Hỉ Miếu ngày xưa không? Có xứng đáng với Long Tàng sư huynh không? Nếu như không có Long Tàng sư huynh thì từ hai năm trước chúng ta đã bị Tô Tín kia diệt môn!”

Lệ Ma Già lạnh lùng cười nói: “Bác Tôn, ngươi bớt giảng những đạo lý lớn với ta đi, hiện tại Hoan Hỉ Miếu biến thành bộ dạng như vậy là ai dẫn tới? Còn không phải bọn họ mà ra!?”

“Trước khi Đại Hoan Hỉ La Hán bế quan giao hết sự vụ của Hoan Hỉ Miếu cho bọn họ, kết quả hiện tại bọn họ quản lý Hoan Hỉ Miếu thành ra thế này, hiện tại ngươi còn muốn khiến

chúng ta tiếp tục mòn mỏi canh giữ Hoan Hỉ Miếu, chôn cùng bọn họ sao?”

Lệ Ma Già thốt mấy lời này ra khỏi miệng, đám người có mặt đều im lặng.

Thật ra lúc trước Long Tàng Tôn Giả tự phế võ công cũng quyết giữ lại Hoan Hỉ Miếu khiến bọn họ rất cảm động.

Nhưng vấn đề là cảm động không thể xem như cơm ăn, làm người nên hiện thực một chút thì hơn, bọn họ đều là tồn tại cảnh giới Dung Thần tuổi tráng niên, còn có thể sống trên trăm năm, lúc này chọn chôn cùng Hoan Hỉ Miếu mới thật sự là không khôn ngoan, cho nên bọn họ cũng chuẩn bị hiện tại thoát khỏi Hoan Hỉ Miếu, tìm đường ra khác.

Bác Tôn thấy sư huynh đệ xung quanh đều giữ im lặng, hiển nhiên hơi đồng ý lời của Lệ Ma Già, thậm chí có chung ý tưởng với Lệ Ma Già, hắn không kiềm được nản lòng thoái chí thở dài nói: “Mà thôi, các ngươi muốn đi thì đi đi, nhưng ta sẽ không đi.”

“Nếu như không có Hoan Hỉ Miếu, Bác Tôn này chỉ là một tên ăn mày lang thang trên đồng hoang Tây Cương, không biết khi nào sẽ vùi thây trong bão tuyết hoặc gió rét.”

“Chỉ cần có người thì còn có Hoan Hỉ Miếu, các ngươi đi, ta sẽ luôn canh giữ Hoan Hỉ Miếu cho đến chết!”

Mấy võ giả Dung Thần cảnh đứng lên, chắp tay vào nhau vái Bác Tôn một cái.

Bọn họ kính nể sự lựa chọn của Bác Tôn, tiếc rằng bọn họ cũng có con đường mà mình phải đi.

Khi bọn họ định rời đi thì đỉnh núi chỗ Hoan Hỉ Miếu bỗng rung rinh, từ sau núi truyền đến một luồng hơi thở khủng bố, dường như bốc thẳng lên tầng mây.

Mọi người ở đây đều nhìn nhau một cái, lúc này bọn họ cũng bất chấp có đi hay không, mà là trực tiếp xoay người lao về phía sau núi Hoan Hỉ Miếu.

Phía sau núi Hoan Hỉ Miếu đã tụ tập nhiều đệ tử, bọn họ nhìn nơi Đại Hoan Hỉ La Hán bế quan, trong mắt tràn ngập kích

động và một chút không dám tin.

Dù sao Đại Hoan Hỉ La Hán đã bế quan trăm năm, kết quả không một chút tin tức, thậm chí đệ tử của Hoan Hỉ Miếu đều cho rằng Đại Hoan Hỉ La Hán đã viên tịch quy khư.

Dù sao Đại Hoan Hỉ La Hán và trụ trị hiện tại của Kim Cương Tự, cường giả cảnh giới Chân Vũ 'Bảo Nhật Như Lai' Sách Nam Triệt là người cùng một thời đại, chẳng qua Sách Nam Triệt kinh tài tuyệt diễm thăng cấp Chân Vũ, Đại Hoan Hỉ La Hán thì yếu kém hơn chút, hắn lựa chọn bế sinh tử quan, nhưng hiện tại trăm năm đã qua, dù Đại Hoan Hỉ La Hán chưa chết, e rằng tuổi thọ sắp hết, hắn còn có khả năng sống sao?

Chương 1909 - Đại Hoan Hỉ La Hán(1)

Đại Hoan Hỉ La Hán(1)

Nhiều đệ tử Hoan Hỉ Miếu có mặt dều nhìn cửa lớn nơi bế quan không chớp mắt cái nào, bao gồm đám người Lệ Ma Già vốn định rời đi cũng lộ vẻ mặt vẻ chờ mong.

Lúc trước bọn họ muốn đi đó là bởi vì bọn họ cảm giác được Hoan Hỉ Miếu thật sự không có hy vọng, nhưng bọn họ dù sao đều là đệ tử của Hoan Hỉ Miếu, có tình cảm với Hoan Hỉ Miếu, dù Hoan Hỉ Miếu chỉ còn một chút hy vọng, bọn họ cũng sẽ không lựa chọn rời đi.

Lúc này khí thế bao phủ nơi bế quan càng lúc càng dày đặc, một luồng khí tràng cường đại bốc lên tận trời, cuối cùng nổ mạnh, khiến một nửa đất Tây Cương đều trông thấy.

Lúc này trong Kim Cương Tự, Sách Nam Triệt thường ngày nhắm mắt tu luyện dường như cảm giác được cái gì, hắn mở mắt ra nghi hoặc nói: "Là Ba Bố Côn? Hắn thành công? Không thể nào, con đường của hắn định sẵn đi không thông mới đúng, chẳng lẽ bên Hoan Hỉ Miếu xảy ra biến cố gì?"

Lúc trước Sách Nam Triệt và 'Đại Hoan Hỉ La Hán' Ba Bố Côn là người cùng một thời đại, lúc họ còn trẻ quan hệ không tệ.

Dù sao khi đó Mật tông đã bị Thiếu Lâm Tự áp chế đến cực độ, cho nên cơ hồ tất cả tông môn Mật tông ít khi nội đấu.

Chẳng qua tùy theo về sau Sách Nam Triệt và Ba Bố Côn đều thăng cấp đến Dương Thần cảnh đỉnh phong, quan hệ của hai người trở nên không còn thuần túy nữa.

Dù sao một người xuất thân Kim Cương Tự, một người xuất thân Hoan Hỉ Miếu, bọn họ phải suy xét cho tông môn sau lưng mình.

Trong Sách Nam Triệt và Ba Bố Côn, chỉ cần một người thăng cấp đến Chân Vũ trước thì tông môn của người đó sẽ dẫn đầu Mật tông.

Sự thực đã chứng minh, cuối cùng người thắng là Sách Nam Triệt, Đại Hoan Hỉ La Hán thì lựa chọn bế sinh tử quan, tìm kiếm thế giới cực lạc, trùng kích Chân Vũ.

Khi đó Sách Nam Triệt đã thành tựu Chân Vũ, với tầm nhìn ngay lúc đó của hắn tự nhiên nhìn ra lựa chọn của Đại Hoan Hỉ La Hán không đáng tin đến mức nào, nhưng lúc ấy hắn không lên tiếng nhắc nhở Đại Hoan Hỉ La Hán.

Không phải Sách Nam Triệt trong lòng âm u, mà là hắn biết với tình huống của Mật tông lúc ấy, xuất hiện một Chân Vũ thật ra tốt hơn có hai Chân Vũ.

Nếu lúc trước Sách Nam Triệt và Đại Hoan Hỉ La Hán cùng thăng cấp Chân Vũ, vậy Mật tông do Kim Cương Tự định đoạt hay Hoan Hỉ Miếu định đoạt?

Hai bên đều không phải hạng người chịu dưới tay người khác, đến lúc đó dù bọn họ nghị hòa chỉ e cuối cùng sẽ nội đấu một trận, phân ra thắng thua rồi tính.

Nhưng vấn đề mấu chốt là khi đó Mật tông không chịu được hao tổn vì nội đấu, cho nên Sách Nam Triệt cố ý áp chế tu vi của Đại Hoan Hỉ La Hán, nếu không thì Đại Hoan Hỉ La Hán đã thăng cấp Chân Vũ.

Sách Nam Triệt nhìn phương hướng Hoan Hỉ Miếu, cảm giác được nơi đó truyền đến hơi thở cường đại, hắn lắc đầu, không có nói thêm cái gì, cũng không có động tác gì.

Lúc trước Sách Nam Triệt cố ý áp chế tu vi của Đại Hoan Hỉ La Hán vì lo lắng Mật tông nội đấu, nhưng hiện tại hắn không

còn lo gì nữa.

Mật tông đã nổi lên trong Trung Nguyên, mối uy hiếp từ Thiếu Lâm Tự không còn tồn tại.

Quan trọng nhất là hiện tại Sách Nam Triệt đã không phải ngày xưa mới vào Chân Vũ, hiện tại hắn thậm chí đang đánh sâu vào Thần Kiều cảnh, cho dù Đại Hoan Hỉ La Hán thật sự thăng cấp đến Chân Vũ, hắn cũng có tin tưởng áp chế Đại Hoan Hỉ La Hán.

Nhìn phương hướng Hoan Hỉ Miếu, Sách Nam Triệt lại lần nữa khép mắt lại.

Hắn đã quyết định chủ ý, nếu Đại Hoan Hỉ La Hán có thể buông bỏ những ma sát và ân oán cũ thì hắn sẵn sàng nâng Hoan Hỉ Miếu một phen, khiến Hoan Hỉ Miếu lại nổi lên, trở thành tồn tại đứng sau Kim Cương Tự trong Mật tông.

Dù sao mọi người cùng là mạch Mật tông, thêm một cường giả cảnh giới Chân Vũ là trợ giúp rất lớn cho Mật tông.

Còn nếu Đại Hoan Hỉ La Hán không biết điều, Sách Nam Triệt đành phải cho hắn thấy cùng là tồn tại cảnh giới Chân Vũ nhưng chênh lệch lớn cỡ nào.

Hơn nữa lúc này chẳng những là Sách Nam Triệt cảm giác được lực lượng đó, đa số tông môn Mật tông ở Tây Cương đều cảm giác được lực lượng phát ra từ Hoan Hỉ Miếu, khiến người chấp chưởng những tông môn khác sắc mặt hơi khó coi.

So với Sách Nam Triệt dửng dưng, những môn phái Mật tông này không hy vọng Hoan Hỉ Miếu ra một vị cường giả cảnh giới Chân Vũ, lại vực dậy.

Một trong những nguyên nhân là bởi vì phương thức làm việc của Hoan Hỉ Miếu hơi khiến các môn phái Mật tông gai mắt, đối với bọn họ thì giáo lý của Hoan Hỉ Miếu có một số chỗ như dị đoan, bọn họ không thể chấp nhận cho Hoan Hỉ Miếu ngồi trên đầu mình.

Thứ hai là Đại Hoan Hỉ La Hán không phải người hiền lành gì.

Trong những môn phái Mật tông có võ giả từng cùng một thời đại với Đại Hoan Hỉ La Hán, bọn họ biết rõ tính cách của

người này.

Tuy Đại Hoan Hỉ La Hán có thực lực nhưng làm người quá mức cứng rắn, hơn nữa quả thực là không giảng đạo lý, bá đạo lạ thường.

Sách Nam Triệt thân là người chấp chưởng của Mật tông, tính cách tự nhiên cũng là rất mạnh mẽ, nhưng ưu điểm duy nhất của hắn là giảng quy củ, cho nên hắn giành được thiện cảm của nhiều môn phái Mật tông. Đại Hoan Hỉ La Hán thì không giảng quy tắc, bị đa số tông môn chán ghét.

Chương 1910 - Đại Hoan Hỉ La Hán(2)

Đại Hoan Hỉ La Hán(2)

Cho nên ngày xưa người thăng cấp đến Chân Vũ cảnh nếu không phải Sách Nam Triệt mà là Đại Hoan Hỉ La Hán, phỏng chừng Mật tông sẽ nghênh đón một trận nội đấu.

Nếu lần này Đại Hoan Hỉ La Hán xuất quan thật sự thăng cấp Chân Vũ, vậy thì không phải tin tức tốt cho thế lực võ lâm bên Mật tông.

Lúc này sau núi Hoan Hỉ Miếu, dao động lực lượng mạnh mẽ kéo dài cỡ một khắc đồng hồ, xung quanh biến ảo thiên tượng, hiển nhiên là bị sức mạnh cường đại này khuấy động.

Nhiều đệ tử Hoan Hỉ Miếu có mặt đều nỗi lòng kích động, khuấy động thiên tượng, đây đã là thủ đoạn chỉ riêng cường giả cảnh giới Chân Vũ mới có.

Cửa lớn nơi bế quan ầm ầm dâng lên, một hòa thượng trẻ tuổi lõa thân trên, khuôn mặt âm u lạnh lẽo bước ra ngoài, hơi thở khủng bố quay quanh người hắn, mỗi khi đi một bước sẽ gây ra động đất, uy thế kinh thiên.

Nhưng trong mắt hắn lộ tia mờ mịt, hắn rốt cuộc là Đại Hoan Hỉ La Hán hay Long Tàng Tôn Giả?

Đại Hoan Hỉ La Hán thần du thế giới cực lạc, hắn đột phá Chân Vũ không theo con đường ngay là ngưng tụ quy tắc lực lượng thăng cấp Chân Vũ mà là đường tắt, một con đường tắt cực kỳ mạo hiểm, lấy tinh thần lực cường đại của bản thân cầu

được siêu thoát, cuối cùng kéo theo thân thể thăng cấp Chân Vũ.

Thật ra về sau Đại Hoan Hỉ La Hán đã thành công, nhưng đồng thời hắn cũng thất bại.

Tinh thần của hắn đã siêu thoát, ngưng tụ thành thế giới cực lạc trong truyền thuyết, nhưng vấn đề là hắn cũng không phải Yêu tộc, không có lực lượng nguyên thần cường đại của Yêu tộc.

Đại Hoan Hỉ La Hán chưa tu bí pháp nguyên thần đến từ thế giới được ghi trên miếng đá bạch ngọc, có thể hóa hư thành thực, bỏ đi thân thể, lấy nguyên thần rong chơi trong thiên địa.

Bởi vậy nên Đại Hoan Hỉ La Hán rơi vào một cảnh giới cực kỳ lúng túng, nguyên thần của hắn đã siêu thoát, nhưng thân thể không ngừng suy nhược, cuối cùng thậm chí không còn chút sinh cơ.

Khi Long Tàng Tôn Giả mở ra nơi bế quan, thân thể của Đại Hoan Hỉ La Hán thậm chí đã hóa thành bộ xương khô, chỉ có nguyên thần đã siêu thoát là bám vào xương khô, nhưng chẳng có một chút lực lượng, dù sao cho dù nguyên thần của hắn đã siêu thoát, nhưng nhất định phải nương tựa thân thể mới có thể sống sót.

Về sau Long Tàng Tôn Giả trực tiếp hiến tế máu thịt của mình để cho Đại Hoan Hỉ La Hán đại thành viên mãn, sự thực chứng minh hắn cuối cùng cũng quả thực là thành công.

Chẳng qua phút cuối ra chút ngoài ý muốn, Long Tàng Tôn Giả đinh ninh nguyên thần của mình sẽ tiêu tan, nhưng không ngờ thần chí nguyên thần của Đại Hoan Hỉ La Hán sắp biến mất nên bị động dung hợp với nguyên thần của Long Tàng Tôn Giả.

Không phải cắn nuốt, mà là dung hợp, cho nên hiện tại trong thân thể của Đại Hoan Hỉ La Hán có trí nhớ của hai người, đây cũng là lý do khiến hắn hoang mang.

Ký ức là căn cứ tồn tại của một người, ngươi có một khúc ký ức của đối phương thì sẽ như xem phim, nhưng nếu ngươi có trọn vẹn ký ức của đối phương, thể nghiệm yêu giận buồn ghét

của đối phương, tất cả sinh hoạt từ nhỏ đến lớn thì ngươi có khác gì với đối phương?

Cho nên hiện tại Đại Hoan Hỉ La Hán rất mê mang, bởi vì hắn cũng không biết chính mình hiện tại rốt cuộc là ai.

Nhưng rất nhanh Đại Hoan Hỉ La Hán giấu mê mang xuống đáy mắt, mặc kệ hắn là Đại Hoan Hỉ La Hán hay Long Tàng Tôn Giả thì hiện tại hắn chỉ là phương trượng của Hoan Hỉ Miếu!

Đại Hoan Hỉ La Hán nhìn quét qua rải rác đệ tử Hoan Hỉ Miếu ở xung quanh, cảnh tượng hơi rách nát, hắn không kiềm được lạnh lùng hỏi:

"Trong khoảng thời gian ta không ở Hoan Hỉ Miếu, các ngươi quản lý Hoan Hỉ Miếu như vậy sao?

Võ giả cảnh giới Dung Thần tên là Bác Tôn vội vàng nói: "Phương trượng thứ tội, Hoan Hỉ Miếu hiện tại bị tất cả tông môn Mật tông bài xích, đã lụn bại, nhưng hiện tại có phương trượng xuất quan, Hoan Hỉ Miếu ta lại sắp vực dậy!"

Đại Hoan Hỉ La Hán bây giờ có trí nhớ của Long Tàng Tôn Giả, hắn tự nhiên biết sự tình trải qua là chuyện gì, trong mắt bắn ra tia sáng lạnh.

"Sách Nam Triệt, ngày xưa đúng là ta không bằng ngươi, nhưng hiện tại thì sao? Những môn phái Mật tông nữa, bỏ đá xuống giếng với Hoan Hỉ Miếu ta, các ngươi cũng có tư cách?"

Sớm muộn gì Đại Hoan Hỉ La Hán sẽ giải quyết ân oán với những người này, trước mắt người mà hắn muốn giết nhất chỉ có một, đó là Tô Tín!

Nếu như không có Tô Tín, Hoan Hỉ Miếu bọn họ sao có thể rơi xuống tình trạng như vậy?

Bởi vì có trí nhớ của Long Tàng Tôn Giả cũ, Đại Hoan Hỉ La Hán biết rõ lúc trước Tô Tín xông lên Hoan Hỉ Miếu, thậm chí suýt diệt môn bọn họ.

Đại Hoan Hỉ La Hán biết khi đó trong lòng Long Tàng Tôn Giả tuyệt vọng cỡ nào, cho nên lần này hắn cũng phải cho Tô

Tín nếm thử cảm giác tuyệt đối này!

Đại Hoan Hỉ La Hán nói thẳng với Bác Tôn:

“Ngươi hãy gửi một tin cho Tô Tín, nói hắn tự xách đầu người đến Hoan Hỉ Miếu ta chuộc tội, nếu như không làm thì ta sẽ trực tiếp đồ tất cả người dưới trướng Tây Bắc Đạo của hắn! Muội muội của hắn, thuộc hạ của hắn, bao gồm tất cả mọi người có quan hệ với hắn!”

Chương 1911 - Kiêu ngạo(1)

Kiêu ngạo(1)

Nghe lời bá khí đó của Đại Hoan Hỉ La Hán, đệ tử Hoan Hỉ Miếu thoáng chốc tinh thần rung lên.

Bọn họ bị áp lực quá lâu, nếu như có thể khiến đầu sỏ Tô Tín khiến bọn họ ra nông nỗi này phải tự xách đầu người đến gặp, đối với Hoan Hỉ Miếu thì đây là chuyện khiến bọn họ khí thế tăng vọt.

Bác Tôn đang định lên tiếng đồng ý, Lệ Ma Già bỗng nhiên nói: “Phương trượng, ta đã đi đất Trung Nguyên mấy lần, chuyện này hãy giao cho ta.”

“Gần đây Bác Tôn sư huynh đều ở Hoan Hỉ Miếu chủ trì đại cục, có hắn ở lại Hoan Hỉ Miếu, có thể trợ giúp Hoan Hỉ Miếu cố gắng nhanh chóng khôi phục trật tự, cho nên việc chạy chân này cứ để ta làm.”

Lệ Ma Già làm như vậy đơn giản là sợ có người nói lung tung trước mặt Đại Hoan Hỉ La Hán, nói lúc trước bọn họ định phản bội Hoan Hỉ Miếu.

Cho nên Lệ Ma Già giành làm một phần nhiệm vụ như vậy kiếm cảm giác tồn tại ở trước mặt Đại Hoan Hỉ La Hán, lại khen Bác Tôn vài câu, hiển nhiên là ngầm nói cho Đại Hoan Hỉ La Hán, trước khi ngài xuất quan, Bác Tôn toàn làm công tác quyền trụ trì.

Dù sao hiện tại võ giả Dương Thần cảnh của Hoan Hỉ Miếu đều đã chết hết, Đại Hoan Hỉ La Hán chắc chắn sẽ đề bạt một

vài người trợ giúp hắn quản lý Hoan Hỉ Miếu, Bác Tôn vừa lúc thích hợp.

Nghe lời Lệ Ma Già nói, Bác Tôn thản nhiên nhìn hắn một cái, không nói gì thêm.

Bác Tôn thật sự không quá ham thích quyền thế, huống hồ hắn cũng không định mách lẻo với Đại Hoan Hỉ La Hán những chuyện đám người Lệ Ma Già làm.

Dù sao trong lòng bọn họ vẫn có Hoan Hỉ Miếu, lúc trước định đi là vì bọn họ không cảm giác được một chút hy vọng.

Hiện tại Hoan Hỉ Miếu đang lúc cần dùng người, nếu trị tội của bọn họ thì Hoan Hỉ Miếu thật sự không còn sót lại bao nhiêu người.

Đại Hoan Hỉ La Hán gật đầu nói: "Vậy thì tốt, ngươi hãy đi đưa tin cho Tô Tín đó."

Nhìn Lệ Ma Già xoay người rời đi, trong mắt Đại Hoan Hỉ La Hán lóe tia sáng lạnh.

Tô Tín từng khiến người của Hoan Hỉ Miếu cảm giác được tuyệt vọng, hiện tại hắn cũng phải cho Tô Tín cảm giác mùi vị tuyệt vọng tương tự!

Đương nhiên, Đại Hoan Hỉ La Hán khiến Tô Tín xách đầu đến gặp là vì hắn không muốn vào Trung Nguyên ngay lúc này.

Một trong số các nguyên nhân là vì Đại Hoan Hỉ La Hán vừa thăng cấp Chân Vũ, cần dùng một khoảng thời gian củng cố lực lượng, tu vi của mình, sai Lệ Ma Già đi truyền tin chẳng qua là muốn hù dọa Tô Tín, nếu như Tô Tín chủ động đến gặp Đại Hoan Hỉ La Hán thì hắn không ngại thu mạng của Tô Tín luôn.

Nếu Tô Tín còn muốn phản kháng, vậy đừng trách hắn không theo quy củ giang hồ, Đại Hoan Hỉ La Hán không thích tuân theo quy tắc không vạ lây người nhà, huống hồ lúc trước Tô Tín suýt diệt môn Hoan Hỉ Miếu bọn họ, hắn cần gì giữ quy tắc nữa?

Nguyên nhân chủ yếu khiến Đại Hoan Hỉ La Hán không muốn đi Trung Nguyên ngay bây giờ là vì hắn kiêng kỵ Thiếu Lâm

Tự.

Lúc Đại Hoan Hỉ La Hán bế sinh tử quan thì Thiếu Lâm Tự còn ở thời kỳ cường thịnh nhất, khi đó đạo phật đại chiến còn chưa phát sinh, Mật tông bọn họ bị áp chế cực kỳ thê thảm.

Tuy hiện tại Đại Hoan Hỉ La Hán có được ký ức của Long Tàng Tôn Giả, nhưng hắn không biết Thiếu Lâm Tự phong sơn, mấy người khác trong Hoan Hỉ Miếu cũng không biết điều này.

Từ lần trước Tô Tín rời đi, Hoan Hỉ Miếu đã bị buộc phong sơn, hoàn toàn cắt đứt liên hệ với bên ngoài, bọn họ mù tịt những việc lớn phát sinh trên giang hồ.

Những đệ tử rời khỏi Hoan Hỉ Miếu thì có nghe tiếng gió, nhưng bọn họ không thể nào cố ý quay về Hoan Hỉ Miếu nói cho bọn họ biết những chuyện này.

Cho nên hiện tại Hoan Hỉ Miếu bị mất một khoảng trống tin tức bên ngoài, bắt đầu từ lúc Hoan Hỉ Miếu phong sơn thì bọn họ xem như ngăn cách với thế gian.

Lúc này động tác của Hoan Hỉ Miếu đã truyền khắp Tây Cương, Hoan Hỉ Miếu chẳng những không che giấu còn rêu rao tuyên bố ra tay với Tô Tín.

Dù sao đối với bọn họ thì lần này là cuộc chiến rửa nhục của Hoan Hỉ Miếu, không chỉ Tô Tín, những tồn tại nào khiến Hoan Hỉ Miếu chịu vũ nhục thì bọn họ đều quyết trả thù lại hết!

Hoan Hỉ Miếu rêu rao như vậy, Kim Cương Tự tự nhiên cũng nhận được tin tức.

Đại Thế Chí Thượng Sư tự mình đến tìm Sách Nam Triệt hỏi: “Phương trượng, Hoan Hỉ Miếu làm như vậy, chẳng lẽ chúng ta cứ mặc kệ luôn sao?”

Sách Nam Triệt thản nhiên nói:

“Quản làm gì? Người giang hồ đều biết sau sự tình lần trước thì Hoan Hỉ Miếu đã bị chúng ta trục xuất Mật tông, chẳng qua không có công khai tuyên bố mà thôi.”

“Lần này Hoan Hỉ Miếu nói sao thì cũng ra một cường giả cảnh giới Chân Vũ, bọn họ muốn trút bực tức một chút cũng bình thường thôi.”

“Yên tâm, chuyện này không cần chúng ta ra tay, nếu Hoan Hỉ Miếu thông minh thì bọn họ sẽ tự giải quyết.”

“Còn về cuối cùng Mật tông chúng ta có tiếp nhận Hoan Hỉ Miếu trở về hay không thì tùy vào thái độ của Hoan Hỉ Miếu.”

Đại Thế Chí Thượng Sư gật đầu, hắn thận trọng hơi quá mức, sợ bởi vì việc này sẽ ảnh hưởng quan hệ giữa Mật tông và triều đình.

Nhưng nghe Sách Nam Triệt nói như thế thì Đại Thế Chí Thượng Sư đã hiểu thái độ của hắn.

Chương 1912 - Kiêu ngạo(2)

Kiêu ngạo(2)

Tuy các loại phương thức làm việc của Hoan Hỉ Miếu khiến nhiều tông môn Mật tông lên án, nhưng Hoan Hỉ Miếu dù sao cũng từng là tông môn thuộc mạch Mật tông bọn họ, cho nên đối với bên ngoài thì bọn họ vẫn tương đối nghiêng về Hoan Hỉ Miếu hơn.

Đương nhiên với điều kiện tiên quyết là Hoan Hỉ Miếu phải thức thời, như vậy Mật tông mới chịu tiếp nhận bọn họ, nếu không thì Sách Nam Triệt không ngại khiến Đại Hoan Hỉ La Hán nhận rõ một điều, đó là một trăm năm trước ngươi không bằng ta, một trăm năm sau ngươi vẫn không bằng ta.

Trong tình huống không ai trong Mật tông nhúng tay vào, Lệ Ma Già trực tiếp lên đường đi đất Trung Nguyên, hơn nữa dựa theo lời Đại Hoan Hỉ La Hán đã nói, Lệ Ma Già làm chuyện này hết sức rêu rao, tuyên bố với bên ngoài rằng Đại Hoan Hỉ La Hán thăng cấp Chân Vũ, hơn nữa còn muốn khiến Tô xách đầu đến gặp.

Hoan Hỉ Miếu tuyên bố những chuyện này đương nhiên là vì thị uy, trên thực tế hiệu quả không tệ, mấy năm nay trên giang hồ có nhiều Chân Vũ bỏ mạng, nưng cũng có cường giả Chân

Vũ mới thăng cấp, dù sao tồn tại cảnh giới Chân Vũ luôn giữ số lượng nhất định, trên cơ bản sẽ không thay đổi nhiều.

Chẳng qua Đại Hoan Hỉ La Hán có thể thăng cấp Chân Vũ quả thực là vượt sức tưởng tượng của bọn họ, không ai ngờ tới cái kẻ bế sinh tử quan một trăm năm thật sự có thể bước ra một bước cuối cùng kia, thăng cấp đến Chân Vũ, đây đúng là cực kỳ ngoài ý muốn.

Chẳng qua thái độ của Đại Hoan Hỉ La Hán đối với Tô Tín khiến đám võ giả Trung Nguyên biểu cảm kỳ lạ, bọn họ nghiêm trọng hoài nghi phải chăng Đại Hoan Hỉ La Hán mới vừa xuất quan, đầu óc còn trên mây, nếu không thì tại sao sẽ ra quyết định ngu xuẩn đến thế?

Trước khi Tô Tín giết Mạc Qua thì đã xem như cự phách một phương trên giang hồ, nhưng lúc ấy thanh danh của hắn xấp xỉ nhóm người Trầm Vô Danh, Địch Kinh Phi, cùng lắm là bối cảnh của hắn cứng rắn hơn, cho nên thân phận cũng cao hơn bọn họ một bậc.

Nhưng tùy theo Tô Tín chém giết Mạc Qua, về sau cùng đám người Tiêu Xước hợp sức làm thịt lão tổ Tiêu gia, thanh danh của hắn càng ngày càng tăng, thậm chí hiện tại đều có thể nói lấy thực lực của Tô Tín hoàn toàn có tư cách nhấc lên sóng gió không nhỏ trên giang hồ.

Cho nên hiện tại Tô Tín đã không tính là cự phách một phương, mà là cự phách giang hồ! Không chỉ ở Tây Bắc, xem như là ở võ lâm Trung Nguyên, Tô Tín cũng xem như đại nhân vật nổi tiếng lừng lẫy.

Nếu là người khác bị cường giả cảnh giới Chân Vũ như Đại Hoan Hỉ La Hán nhằm vào, phỏng chừng đối phương có thể sợ chết khiếp.

Nhưng nếu như là Tô Tín bị theo dõi, toàn bộ người võ lâm Trung Nguyên không biết nên nói cái gì.

Dù sao Tô Tín từng giết cường giả cảnh giới Chân Vũ, người khác có lẽ còn sợ cường giả cảnh giới Chân Vũ chứ với người từng chặt đầu một cường giả cảnh giới Chân Vũ như Tô Tín, tồn tại cảnh giới Chân Vũ có vẻ như cũng không có gì để sợ.

Huống hồ Tô Tín nói sao thì cũng là trọng thần một phương của triều đình, Hoan Hỉ Miếu nhà ngươi kiêu ngạo như vậy, có từng suy xét mặt mũi của triều đình không?

Cho nên người trong giang hồ nhất trí cho rằng Đại Hoan Hỉ La Hán tuyệt đối là chưa tỉnh ngủ, mới hạ đạt một mệnh lệnh như vậy.

Đương nhiên, Lệ Ma Già không biết những điều này, dọc đường đi hắn rải tin nhưng không hỏi người khác về tin tức của Tô Tín, hắn cho rằng Tô Tín đúng là mạnh, nhưng còn có thể mạnh hơn tồn tại cảnh giới Chân Vũ sao?

Tóm lại dù biết tin tức tỉ mỉ về Tô Tín thì bọn họ vẫn sẽ trực tiếp ra tay, trước lực lượng tuyệt đối thì tất cả đều là mây bay!

Lệ Ma Già cứ thế mang theo tự tin tuyệt đối đi vào Phi Long thành ở Tây Bắc Đạo.

Tô Tín đang bế quan, cho nên tiếp kiến Lệ Ma Già kỳ thực là Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành, hiện tại trong Phi Long thành chỉ có hai người này có thể làm chủ, ngồi bên cạnh bọn họ còn có Đồng Vũ Dương phụ trách tình báo Ám Vệ.

Đồng Vũ Dương sau khi dược Tô Tín giao cho chức vị phó tổng quản Ám Vệ, cuối cùng không cô phụ trách nhiệm nặng nề đó, trong thời gian nửa năm đã thuận lợi phát triển hệ thống tình báo của Ám Vệ đến bốn mươi chín đạo Đại Chu, tuy rằng hiện tại còn không cách nào so sánh với mật thám tập sự, nhưng ngày nào đó chắc hẳn sẽ không xa.

Lần này Lệ Ma Già làm rầm rộ như thế, Đồng Vũ Dương tự nhiên nhận được tin ngay, vội báo cho Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành biết, khiến hai người chuẩn bị sẵn sàng trước.

Lệ Ma Già bị người dẫn đến, biểu cảm ngạo nghễ, nhìn thấy Lý Phôi ngồi ở ghế trên thì đáy mắt lóe tia coi rẻ.

Nội tình của Tô Tín này vẫn hơi nông cạn, chủ sự Tây Bắc Đạo thế nhưng chỉ là một tên võ giả của Dung Thần cảnh, quả thực là không xứng lên sân khấu.

Giờ phút này Lệ Ma Già đã quên, từ sau khi Long Tàng Tôn Giả tự phế võ công thì người chủ sự của Hoan Hỉ Miếu bọn họ

chỉ cỡ Dung Thần cảnh.

Lý Phôi lạnh lùng nhìn Lệ Ma Già, hắn chấp chưởng Ám Vệ nhiều năm, khí chất trở nên âm trầm hơn.

Chương 1913 - Thái độ cứng rắn(1)

Thái độ cứng rắn(1)

Thật ra Ám Vệ mới thích hợp Lý Phôi nhất, lúc trước hắn đảm nhiệm nhất đạo tổng bộ đầu thì đã biểu hiện ra điểm yếu rồi, hắn không giỏi xử lý những việc vặt, kiên nhẫn cũng rất thấp.

Thậm chí ngày xưa nếu như không có Hoàng Bỉnh Thành phụ trợ, phỏng chừng Giang Nam Đạo sẽ bị Lý Phôi quản lý lộn xộn.

Hiện tại Lý Phôi chấp chưởng Ám Vệ, hắn chỉ cần quản hai việc, một là huấn luyện, cái còn lại là giết người.

Trong môi trường này hun đúc ra Lý Phôi tự mang hơi thở lạnh âm u lạnh lẽo, không phải do công pháp mà đến từ khí thế.

Hiện tại Lý Phôi chỉ lạnh lùng liếc Lệ Ma Già một cái, một ánh nhìn đã làm Lệ Ma Già rùng mình, hơi lạnh dâng lên trong lòng hắn.

Nhưng sau đó Lệ Ma Già nhớ lại tự tin phe mình, hắn cười khẩy nói:

“Hiện nay phương trượng Đại Hoan Hỉ La Hán của Hoan Hỉ Miếu ta đã bước vào Chân Vũ, thành tựu vị trí Lục Địa Thần Tiên.”

“Lúc xưa Tô Tín suýt hủy Hoan Hỉ Miếu ta, bây giờ nên cho chúng ta một giải thích!”

”Phương trượng đã nói, khiến Tô Tín tự xách đầu người đến Hoan Hỉ Miếu thỉnh tội, lấy tính mệnh của chính mình cho Hoan Hỉ Miếu ta một giải thích, bằng không, phương trượng sẽ dẫn dắt đông đảo cường giả Hoan Hỉ Miếu ta trực tiếp hủy căn cơ Tây Bắc Đạo của ngươi, hễ ai có quan hệ với Tô Tín đều phải chết hết!”

Khí thế của Lệ Ma Già hùng hồn, dù sao hắn cho rằng phía sau mình có cường giả cảnh giới Chân Vũ chống lưng, hắn hoàn toàn không cần thiết e ngại bất kỳ ai trong Tây Bắc Đạo.

Chẳng qua Lý Phôi nghe Lệ Ma Già nói một tràng, mặt không lộ vẻ gì, nhìn hắn với ánh mắt như xem người chết, dường như hắn thật sự là một người chết vậy.

Lệ Ma Già bị ánh mắt của Lý Phôi nhìn mà thót tim, đang định nói cái gì thì chợt thấy trường kiếm trong tay Lý Phôi đã ra khỏi vỏ!

Một mũi nhọn màu đen lóe qua, khí thế bùng nổ đột ngột, đã không cảm giác được chân khí và sát khí, chờ khi Lệ Ma Già phản ứng lại, thứ hắn có thể nhìn thấy chỉ có một, đó là xác chết không đầu đang tuôn máu của chính mình.

Cảm giác của Lệ Ma Già không nhầm, lúc trước Lý Phôi nhìn hắn như xem người chết, thật ra từ lúc Đồng Vũ Dương mang tin tức Hoan Hỉ Miếu về thì đám người Lý Phôi liền biết, Hoan Hỉ Miếu lần này là chết chắc rồi, xem như Đại Hoan Hỉ La Hán gì đó thăng cấp Chân Vũ cũng giống như vậy.

Không ai có thể ngông cuồng như thế ở trước mặt Tô Tín, xem như là tồn tại cảnh giới Chân Vũ cũng không được.

Càng miễn bàn hiện tại Hoan Hỉ Miếu này thế nhưng còn gan to bằng trời uy hiếp đòi đồ toàn bộ Tây Bắc Đạo và tất cả người có quan hệ với Tô Tín, quả nhiên là vô tri!

Dùng thái độ gì đối đãi với loại ngu ngốc này thì còn cần phải nói sao? Cho nên Lý Phôi trực tiếp ra tay giết Lệ Ma Già.

Đồng Vũ Dương ở một bên nhìn thấy Lý Phôi ra tay thì không kiềm được thầm chép miệng cảm thán, hèn gì Tô Tín giao cơ cấu quan trọng như vậy cho Lý Phôi quản lý, không chỉ vì sự trung thành của Lý Phôi, thực lực và tiềm lực của người này tuyệt đối xuất sắc nhất trong đám thuộc hạ của Tô Tín.

Thiên phú võ đạo của Đồng Vũ Dương tuy tạm được, nhưng chí của hắn không ở võ đạo, vì vậy cho dù có nhiều tài nguyên và cao thủ chỉ dạy thì hiện tại hắn cũng chỉ mới vừa thăng cấp Hóa Thần.

Mặc dù thực lực có hạn nhưng tầm nhìn của Đồng Vũ Dương khá sắc bén, vừa rồi Lý Phôi chỉ chém một kiếm mà Đồng Vũ Dương đã phát giác rõ ràng sự khủng bố của đường kiếm đó.

Lý Phôi đã tìm được võ đạo thuộc về chính mình, uy lực đường kiếm đó phát huy tốc độ và lực lượng đến cực độ, trong đó còn dung nạp các loại lực lượng giống như tử vong, tịch diệt, cuối cùng trực tiếp một kiếm giây giết Lệ Ma Già cùng là Dung Thần cảnh, khiến Lệ Ma Già không có sức đánh trả.

Lý Phôi hiện tại mới chỉ là Dung Thần cảnh, chờ khi hắn đến Dương Thần cảnh thì thực lực chắc chắn sẽ càng khủng bố, hơn nữa hắn đi tuyến đường võ đạo tuy rằng cực đoan, nhưng về mặt đánh lén sẽ chiếm lợi rất lớn.

Đồng Vũ Dương ở một bên trầm ngâm nói: "Hoan Hỉ Miếu lần này làm sự tình cảm giác có chút quá mức ngớ ngẩn, dường như bọn họ căn bản không biết thực lực tuyệt đối của đại nhân và Tây Bắc Đạo ta."

"Nói câu khó nghe, nếu bây giờ đại nhân có thể mời ra cường giả triều đình cùng hỗ trợ trừ bỏ Đại Hoan Hỉ La Hán thì hủy diệt Hoan Hỉ Miếu quả thực dễ như trở bàn tay, cho nên bọn họ hiện tại tự tin như thế, làm ta cực kỳ tò mò là ai cho bọn họ dũng khí."

"Phản ứng của Mật tông cũng rất kỳ lạ, dường như bọn họ không biết Đại Hoan Hỉ La Hán thăng cấp đến Chân Vũ, không chúc mừng cũng không có ngăn chặn, nhưng ta cảm thấy thái độ của bọn họ vẫn nghiêng về phía Hoan Hỉ Miếu."

"Lần này Hoan Hỉ Miếu muốn ra tay với đại nhân, Mật tông nhất định biết trước tiên, kết quả Mật tông không có bất cứ biểu thị, thậm chí không phái người đến thông báo một tiếng, thái độ của bọn họ đã rõ ràng."

Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành đều gật đầu, nghiệp vụ có chuyên môn riêng, trình độ nhìn đại cục của Đồng Vũ Dương mạnh hơn Hoàng Bỉnh Thành nhiều, chỉ trong tích tắc hắn đã đoán được gần như đầy đủ sự tình trải qua, trực tiếp nói ra thái độ hiện tại của Mật tông.

Chương 1914 - Thái độ cứng rắn(2)

Thái độ cứng rắn(2)

Đồng Vũ Dương nói với Hoàng Bỉnh Thành:

“Hiện tại Hoan Hỉ Miếu tuy rằng là diễn trò hài, nhưng tồn tại cảnh giới Chân Vũ vẫn rất đáng gờm, cho nên nhờ Hoàng đại nhân thông báo cho Tô đại nhân biết một tiếng.”

Đồng Vũ Dương biết trong đông đảo cường giả dưới trướng Tô Tín thì tư lịch của hắn nông nhất, tuy hiện tại hắn được Tô Tín giao cho trách nhiệm nặng nề, nhưng không có nghĩa là Tô Tín tin tưởng hắn nhiều.

Cho nên Đồng Vũ Dương nói ra suy đoán, còn thuật lại cho Tô Tín nghe là việc Hoàng Bỉnh Thành nên làm.

Nếu Hoàng Bỉnh Thành có chút lương tâm, nhắc tên của hắn ở trước mặt Tô Tín thì Đồng Vũ Dương đã rất vui rồi.

Đương nhiên, nếu Hoàng Bỉnh Thành không nhắc đến hắn thì Đồng Vũ Dương cũng không sao cả, dù sao hiện tại hắn chỉ cần làm tốt việc của chính mình, với tính cách của Tô Tín tuyệt đối sẽ không bạc đãi hắn.

Hoàng Bỉnh Thành dù gì là người cũ đi theo Tô Tín sớm nhất, vì chút chuyện này đắc tội Hoàng Bỉnh Thành thì không đáng giá.

Lúc này trong chỗ bế quan của Tô Tín, Hoàng Bỉnh Thành cẩn thận dè dặt gõ mở cửa lớn, nhìn vào trong tìm Tô Tín.

Không biết tại sao, lần này gặp lại Tô Tín, Hoàng Bỉnh Thành có cảm giác giống như nhìn thấy trời sao rộng lớn, vô cùng huyền ảo.

Nhưng chờ khi Tô Tín chớp chớp mắt thì cảm giác kia tan biến.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?” Tô Tín thản nhiên hỏi.

Thật ra lần này nếu Hoàng Bỉnh Thành không đến gọi thì Tô Tín cũng chuẩn bị xuất quan.

Nếu hắn đã định đi đường tắt, vậy bế quan chỉ là một loại thủ đoạn khiến hắn tìm được phương hướng, Tô Tín sẽ không xem nó như phương pháp thăng cấp Chân Vũ.

Cho nên sau khi Tô Tín chỉnh sơ tất cả công pháp của mình, tập hợp cảm ngộ trong xá lợi võ đạo, xác định con đường mình sẽ đi thì hắn định xuất quan.

Đúng dịp lúc này Hoàng Bỉnh Thành cũng đến tìm hắn, Tô Tín ngược lại rất sửng sốt, không biết là tên nào mắt mù hiện tại nhưng còn dám tới trêu chọc hắn.

Phải biết rằng, với uy thế hiện giờ của Tô Tín, chỉ cần hắn không chủ động gây sự thì trên giang hồ cơ hồ không có vài người dám chủ động chọc vào hắn.

Chiến tích liên tục giết hai cường giả cảnh giới Chân Vũ của hắn không phải để ngắm chơi, tuy hai trận chiến đều là vây công, nhưng có mắt đều thấy thực lực của Tô Tín, hắn tuyệt đối là tồn tại hiếm hoi ở Dương Thần cảnh mà có thể chống lại Chân Vũ cảnh.

Hoàng Bỉnh Thành đã nói ra hết chuyện về Hoan Hỉ Miếu cho Tô Tín, đến cuối cùng Hoàng Bỉnh Thành lại thêm nói một câu: “Mấy thứ này đều là tiểu tử Đồng Vũ Dương phỏng đoán ra, cũng là hắn đưa tin đến trước tiên, tiểu tử này không tệ, ít nhất hiện tại xem như là không có tình báo của Lục Phiến Môn thì chúng ta cũng không đến mức thành có mắt không thấy Thái Sơn.”

Đồng Vũ Dương nghĩ đúng, Hoàng Bỉnh Thành kỳ thực là một ‘người có lương tâm’, hắn biết chính mình có địa vị thế nào trong lòng Tô Tín, cho nên hắn lười tham mấy công lao nhỏ nhoi này.

Đáy mắt Tô Tín lóe tia sáng lạnh, lẩm bẩm:

“Đại Hoan Hỉ La Hán? Không ngờ Hoan Hỉ Miếu cá muối lật người được, thật là ngoài dự đoán.”

Nói thật lòng Tô Tín thật sự không ngờ rằng Hoan Hỉ Miếu thế nhưng còn có thể nhảy ra gây sự.

Dù sao trong nhận tri của võ giả bình thường, cái người tên Đại Hoan Hỉ La Hán của Hoan Hỉ Miếu chắc chắn đã viên tịch trong sinh tử quan từ lâu.

Tuy lúc trước Tô Tín hơi hoài nghi, nhưng hắn đánh lên tận Hoan Hỉ Miếu, kết quả Đại Hoan Hỉ La Hán vẫn không xuất hiện, cho nên Tô Tín ngay lúc đó khẳng định trăm phần trăm Đại Hoan Hỉ La Hán hẳn là đã chết, nếu không thì trong tình huống như vậy mà còn nhịn được, thế thì Đại Hoan Hỉ La Hán tu luyện không phải đạo hoan hỉ mà là đạo rùa đen.

Bởi vậy, sau khi Long Tàng Tôn Giả tự phế võ công thì Tô Tín không kiếm chuyện với Hoan Hỉ Miếu nữa, một là bởi vì lúc ấy thái độ của Mật tông cương quyết, thứ hai là Tô Tín cho rằng Hoan Hỉ Miếu đã phế, sau khi Long Tàng Tôn Giả tự phế võ công, Hoan Hỉ Miếu bị toàn bộ Mật tông bài xích, Hoan Hỉ Miếu trên cơ bản là không cách nào nổi lên.

Đối với một tông môn như vậy, trên cơ bản không cần chuyên môn nhằm vào nữa, dù sao đợi đến cuối cùng Hoan Hỉ Miếu này sẽ suy sụp, không ngờ rằng hiện tại thế nhưng đi ra một Đại Hoan Hỉ La Hán.

Tô Tín gật đầu nói: “Được rồi, chuyện này ta đã biết, các ngươi tạm thời không cần quan tâm, ta sẽ tự mình xử lý.”

Chờ Hoàng Bỉnh Thành lui ra ngoài, đáy mắt Tô Tín lóe tia sáng khác lạ.

Hiện tại hắn đã tìm được con đường đi thông Chân Vũ cảnh, thậm chí đã một chân đạp lên con đường đó, lúc này Tô Tín đang cần một cơ hội, một cơ hội để hắn có thể hoàn toàn bước ra bước cuối cùng này.

Võ giả Dương Thần cảnh tầm thường nếu bị cường giả cảnh giới Chân Vũ theo dõi thì bọn họ sẽ cảm giác nóng nảy, nhưng Tô Tín cảm thấy đây là một cơ hội, Đại Hoan Hỉ La Hán cho hắn cơ hội đó!

Lấy cường giả cảnh giới Chân Vũ làm đá mài dao, cô đọng tất cả võ đạo của chính mình, phá vỡ hết thảy quy tắc, bước vào Chân Vũ, có lẽ đây là một ý tưởng không tồi.

Chương 1915 - Thái độ của triều đình(1)

Thái độ của triều đình(1)

Tô Tín vắt óc suy nghĩ một hồi, tiếp đó trực tiếp xoay người rời khỏi nơi bế quan, đi Thịnh Kinh thành.

Khi Tô Tín đi Thịnh Kinh thành, tin Lý Phôi một kiếm giết Lệ Ma Già cũng truyền vào trong giang hồ.

Bọn họ không lấy làm lạ trước thái độ cương quyết của bên Tô Tín, vị này vô pháp vô thiên sẵn rồi, nếu Đại Hoan Hỉ La Hán vừa uy hiếp mà Tô Tín đã cúi đầu mới là kỳ.

Tương tự, Hoan Hỉ Miếu ở Tây Cương xa xôi cũng nhận được tin tức, chẳng qua không phải tự bọn họ biết mà có người của Kim Cương Tự nói cho bọn họ.

Sau khi Đại Hoan Hỉ La Hán nghe được tin này thì đáy mắt lóe sát khí lạnh băng.

Thù máu giữa Hoan Hỉ Miếu bọn họ và Tô Tín lại sâu thêm một phần, nhưng Đại Hoan Hỉ La Hán cũng biết cái chết của Lệ Ma Già có một phần trách nhiệm của hắn.

Bởi vì Đại Hoan Hỉ La Hán hiện tại không xem như Đại Hoan Hỉ La Hán chân chính, hoặc nên nói hắn là thể kết hợp giữa Đại Hoan Hỉ La Hán và Long Tàng Tôn Giả.

Lúc mới xuất quan, bởi vì hai loại ký ức đan vào nhau, tính cách của cá nhân Đại Hoan Hỉ La Hán cũng hơi thay đổi.

Đại Hoan Hỉ La Hán trước kia tuy rằng kiêu ngạo bá đạo, nhưng hắn không phải loại người hữu dũng vô mưu.

Lẽ ra Đại Hoan Hỉ La Hán nên sớm nghĩ tới với tính cách của Tô Tín, dù sao đã giết Tiêu Ma Gia và Dạ Già Nam rồi, ngại gì không tăng thêm một nạn nhân nữa? Phái Lệ Ma Già qua đó buông lời hăm dọa thuần túy là tìm cái chết, chẳng bằng trực tiếp ở trên giang hồ thả ra tin tức, cuối cùng khiến tin tức trực tiếp truyền vào tai Tô Tín mới là ổn thỏa.

Bây giờ Đại Hoan Hỉ La Hán trải qua một khoảng thời gian ổn định, ký ức trong đầu của hắn đã hơi ổn định, thế này mới bỗng nhiên nghĩ đến chỗ không ổn trong đó, nhưng hơi muộn màng.

Mắt Bác Tôn đỏ hoe giận dữ quát: “Hai nước giao chiến còn không chém sứ giả, Tô Tín này làm hơi quá đáng! Phương

trượng, hay là ta ra tay ngay, trực tiếp san bằng Tây Bắc Đạo của hắn!”

Đại Hoan Hỉ La Hán trầm giọng nói: “Giang hồ không phải triều đình, Tô Tín kia từ xưa đến nay không phải loại người theo quy củ, chúng ta và hắn đã kết thành thù lớn sống chết, bây giờ hắn lại giết người của Hoan Hỉ Miếu ta đương nhiên không có gánh nặng tâm lý gì.”

“Hiện giờ cảnh giới của ta chưa ổn cố, còn chưa đến lúc ra tay, giải quyết Tô Tín chẳng qua là chấm dứt thù hận cũ, Hoan Hỉ Miếu ta muốn nổi lên thì đối thủ không chỉ có một mình Tô Tín.”

“Còn ai nữa?”

Đại Hoan Hỉ La Hán chỉ lên trên, sắc mặt âm trầm nói:

“Kim Cương Tự!”

Lúc này trong Thịnh Kinh thành, Cơ Huyền Viễn đang nói chuyện với Thiết Chiến, Lâm Tông Việt, đúng dịp bọn họ nghị luận về chuyện Tô Tín.

Theo đạo lý, bọn họ có thể mặc kệ ân oán cá nhân giữa Đại Hoan Hỉ La Hán và Tô Tín, nhưng Đại Hoan Hỉ La Hán chĩa đầu mâu vào toàn bộ Tây Bắc Đạo, như vậy thì hơi không giữ quy củ.

Tuy Tây Bắc Đạo là đất phong của Tô Tín, nhưng trên danh nghĩa là một trong bốn mươi chín đạo của triều đình Đại Chu, hiện tại ngươi muốn diệt Tô Tín, đòi đồ toàn bộ Tây Bắc Đạo thì có khác gì khiêu khích Đại Chu?

Thiết Chiến, Lâm Tông Việt vốn cho rằng Cơ Huyền Viễn gọi bọn họ đến là chuẩn bị khiến bọn họ cũng ra tay, cảnh cáo Hoan Hỉ Miếu, nào ngờ Cơ Huyền Viễn nói câu đầu tiên là:

“Triều đình không nhúng tay vào tranh chấp giữa Tô Tín và Hoan Hỉ Miếu lần này, Lục Phiến Môn và bên quân đội cũng làm y như vậy.”

Thiết Chiến, Lâm Tông Việt nghe xong cau mày, có vẻ như bọn họ hiểu sai, triều đình không muốn cảnh cáo Hoan Hỉ Miếu mà là nhằm vào Tô Tín.

Tuy rằng bọn họ biết khoảng thời gian trước Tô Tín và Hoàng tộc họ Cơ có chút vết nứt, nhưng bọn họ cũng không ngờ rằng vết nứt đó sẽ lớn như vậy, lớn tới mức Cơ Huyền Viễn công khai bày tỏ bất mãn với Tô Tín.

Thiết Chiến nhíu mày nói: "Hiện tại chúng ta không đi giúp Tô Tín, vậy chẳng phải là nhượng bộ chịu thua trước mặt Mật tông? Người giang hồ sẽ thấy sao về triều đình Đại Chu ta?"

Cơ Huyền Viễn dửng dưng phẩy tay nói:

"Không nghiêm trọng như thế, lần trước quốc chiến Mật tông đứng về phía Đại Chu ta, bây giờ Kim Cương Tự không nói gì, vậy chứng minh Kim Cương Tự cũng không muốn quản chuyện này."

"Nếu Kim Cương Tự không thiên hướng giúp Hoan Hỉ Miếu thì Đại Chu ta mà nhúng tay việc này mới là chân chính không ổn, cho nên chuyện này cứ quyết định như thế đi, ân oán giữa Tô Tín và Hoan Hỉ Miếu để tự bọn họ mình giải quyết, triều đình không được phép nhúng tay."

Sau khi nói xong, Cơ Huyền Viễn bỏ đi luôn.

Thái độ của Cơ Huyền Viễn cực kỳ cương quyết đối với chuyện này, căn bản không cho Lục Phiến Môn và quân đội cơ hội giải thích.

Còn bên Hoàng thất Cung phụng đường thì Cơ Huyền Viễn trực tiếp phái người thông báo một tiếng là được, dù sao tính chất của Hoàng thất Cung phụng đường cực kỳ đơn thuần, nói là cung phụng, thật ra là môn khách, Cơ gia cho bọn họ địa vị và tài nguyên tu luyện xứng tầm, bọn họ ra tay cho Cơ gia, đơn giản vậy thôi.

Chương 1873: Thái độ của triều đình(2)

Chờ Cơ Huyền Viễn rời đi, Lâm Tông Việt liếc Thiết Chiến một cái, thản nhiên nói:

"Phỏng chừng lúc trước ngươi cũng không ngờ tới đúng không? Tiểu tử mà ngươi từng đề bạt ở Giang Nam Đạo thế nhưng có thể đi tới tình trạng như ngày nay, thậm chí sẽ khiến Hoàng tộc họ Cơ sinh lòng kiêng kỵ.

Thiết Chiến thở dài lắc đầu nói: “Ngày xưa tuy rằng ta có thể nhìn ra tiểu tử này tuyệt đối không phải vật trong ao, nhưng ta cũng không ngờ rằng hắn tiến bộ nhanh đến thế, nhưng đây không phải chuyện tốt.”

“Hôm nay Cơ Huyền Viễn làm hơi quá đáng, hoặc nên nói Hoàng tộc họ Cơ bọn họ hơi mẫn cảm.”

“Tuy hiện tại Tô Tín cứng rắn, thậm chí có hơi hướm cát cứ Tây Bắc, nhưng hiện tại Đại Chu còn chưa đến lúc suy sụp, Tô Tín vẫn là trọng thần của Đại Chu ta, vậy mà bọn họ bày ra bộ dạng chèn ép, chẳng những khiến Tô Tín bất mãn, cũng sẽ khiến mấy người khác lạnh lòng.”

Lâm Tông Việt nhếch mép nói:

“Không phải tại bọn họ quá mẫn cảm, mà bệ hạ đi hơi sớm.”

“Đáng tiếc, bệ hạ là hùng chủ một thế hệ, đến tuổi già thì mắt hơi mờ, ham trường sinh gì đó.”

“Nếu bệ hạ vẫn còn ở thì có thể cân bằng mâu thuẫn các phương, thậm chí Tô Tín có phát triển lớn cỡ nào thì bệ hạ cũng sẽ không kiêng kỵ.”

“Nhưng vấn đề là hiện tại bệ hạ đi, Hoàng tộc họ Cơ dần ló đầu ra cầm quyền, bọn họ tự nhiên sẽ chèn ép những lực lượng mà bọn họ không thể khống chế.”

“Có lẽ Cơ Huyền Viễn không có ý tưởng đó, nhưng người của Hoàng tộc họ Cơ khác chắc chắn nghĩ như vậy.”

“Dù trước kia Cơ Huyền Viễn không có ý đó, bị người thời gian dài nói vào tai thì hắn cũng sẽ sinh ra tâm tư như vậy.”

Thiết Chiến gật gù, Lâm Tông Việt nói đúng, Cơ Hạo Điển chết quá sớm, nếu hắn để lại một người thừa kế hợp tư cách thì tuy Đại Chu sẽ không tăng mạnh thực lực nhưng ít nhất không giống như hiện tại, nội bộ hỏng bét hết.

Hơn nữa chỉ cần Đại Chu không gây sự, thuận lợi truyền thừa tiếp, chỉ cần Đại Chu sinh ra một vị hùng chủ xấp xỉ Cơ Hạo Điển, vậy bây giờ mặc kệ là quyền lực trong tay Tô Tín hay Lục Phiến Môn, quân đội thì thân là hoàng đế đều có thể dễ dàng lấy lại.

Đang lúc Lâm Tông Việt định rời đi, Thiết Chiến bỗng nhiên nói: “Hiện tại triều đình đã bắt đầu chèn ép Tô Tín, nếu lỡ như tương lai bọn họ nhằm vào chúng ta thì nên làm sao đây?”

Hoàng tộc họ Cơ muốn thu về quyền lực trong tay đám người Thiết Chiến, trước mắt trừ Tô Tín cát cứ một phương ra, quyền lực của Lục Phiến Môn và quân đội là lớn nhất, cho nên phát triển đến cuối cùng, không chừng tình cảnh mà Tô Tín đang gặp sẽ áp dụng lên bọn họ trong mai sau.

Lâm Tông Việt ngừng bước chân, hắn lạnh lùng nói: “Đại Chu không phải của một người, cũng không phải của một gia tộc, mà là Đại Chu của tất cả mọi người!”

“Năm xưa chúng ta đẫm máu anh dũng chiến đấu mới đánh xuống lãnh thổ Đại Chu này, hiện tại có người muốn thò tay vào địa bàn của ta thì tay nào thò vào ta chặt tay đó!”

Thiết Chiến nhìn bóng lưng Lâm Tông Việt rời đi, mắt lấp lóe tia sáng.

Đại Chu còn chưa yên ổn được bao nhiêu năm, chỉ hy vọng đám ngốc kia đừng làm quá đáng.

Tô Tín đến Thịnh Kinh thành kỳ thực là vì tìm viện quân, hơn nữa còn là viện quân Chân Vũ cảnh.

Chẳng qua Tô Tín tìm viện quân không phải vì để đối phó Đại Hoan Hỉ La Hán, dù sao hắn đã chuẩn bị biến Đại Hoan Hỉ La Hán thành đá lót chân của mình.

Tô Tín đến tìm viện quân là vì phòng ngừa có người nhúng tay việc này, người mà hắn đề phòng thật ra là Sách Nam Triệt.

Từ trong miệng của Đồng Vũ Dương, Tô Tín đã biết thái độ của Mật tông đối với chuyện này, tuy Hoan Hỉ Miếu làm quá mức, nhưng bọn họ vẫn là một trong những tông môn của Mật tông, hơn nữa hiện tại chủ yếu nhất là Hoan Hỉ Miếu còn xuất hiện một vị cường giả cảnh giới Chân Vũ, Sách Nam Triệt tự nhiên sẽ nghiêng về Hoan Hỉ Miếu một ít.

Cho nên đến cuối cùng Hoan Hỉ Miếu ra tay khi nào thì Tô Tín khó mà nắm chắc, vì để bảo hiểm, hắn nhất định phải tìm

một người cùng là cảnh giới Chân Vũ theo dõi Sách Nam Triệt, không để Sách Nam Triệt nhúng tay việc này.

Chuyện này xem như là việc tư, cho nên bên Đại Chu thì Tô Tín định nhờ Triệu Vũ Niên hoặc Thiết Ngạo ra tay.

Đương nhiên Tô Tín cũng sẽ không khiến bọn họ ra tay miễn phí, nên trả thù lao chắc chắn Tô Tín vẫn sẽ trả.

Triệu Vũ Niên tu luyện tuyến đường võ đạo cực độ của đấu chiến, tin tưởng hắn sẽ có hứng thú với thứ Tô Tín lĩnh ngộ từ xá lợi của Vũ Tổ.

Thiết Ngạo tu luyện chính là Ưng Trảo Công, trong tay Tô Tín đang có Long Trảo Thủ và Đại Cầm Long Thủ trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự, tin tưởng Thiết Ngạo hẳn là cũng sẽ cảm thấy hứng thú với hai thứ này.

Tuy trước đó Tô Tín hứa với Thiếu Lâm Tự sẽ không truyền bá những công pháp này ra ngoài, nhưng hiện tại công pháp nằm trong tay Tô Tín, muốn cho ai là quyền của hắn.

Tô Tín không phát tán tất cả công pháp ra giang hồ đã xem như tận tình tận nghĩa.

Tô Tín tìm đến Triệu Vũ Niên đầu tiên.

Quan hệ giữa hắn và Lục Phiến Môn rất chặt chẽ, cộng thêm hiện tại trong tay hắn nắm giữ quyền thế đã khiến vài người rất kiêng kỵ, giờ mà hắn tìm Thiết Ngạo phỏng chừng sẽ khiến nhiều người trong lòng khó chịu.

Chương 1916 - Cầu viện(1)

Cầu viện(1)

Cho nên Tô Tín định tìm Triệu Vũ Niên trước, nếu Triệu Vũ Niên không chịu đi thì Tô Tín sẽ tìm Thiết Ngạo sau.

Hoàng thất Cung phụng đường ở tận cùng bên trong hoàng cung, phải vào hoàng cung trước.

Đương nhiên, với thân phận hiện tại của Tô Tín thì vào cung không khó, thậm chí chờ sau khi hắn vào cung, đại nội tổng quản Đường Hiển thậm chí tự mình chạy tới nghênh tiếp hắn.

Nhìn Tô Tín, Đường Hiển lộ ra nụ cười nịnh nọt:

“Một thời gian không gặp, Tô đại nhân bây giờ đã chân chính đứng trên đỉnh núi giang hồ.”

Tô Tín lắc đầu nói: “Đường công công không cần cung duy ta, phải biết ngoài người có người, ngoài trời có trời, ngay cả cường giả cảnh giới Chân Vũ đều không dám nói chính mình đứng ở đỉnh núi, chút thực lực của ta thì càng không dám.”

Đường Hiển cười nói: “Tô đại nhân không cần tự coi nhẹ mình, liên tục giết hai vị Chân Vũ, chiến tích này dù là lúc xưa Đại Chu ta tranh bá thiên hạ cũng chưa từng xuất hiện. Tô đại nhân bây giờ xem như người đầu tiên trong trăm nghìn năm qua.”

Thái độ của Đường Hiển bây giờ đối với Tô Tín chính là tương đương khách khí, thậm chí tới mức nịnh hót.

Đây là chỗ tốt đến từ thực lực tuyệt đối, với thực lực hiện tại của Tô Tín, dù cho hắn công nhiên thoát khỏi Đại Chu, tự lập ở Tây Bắc Đạo thì triều đình cũng không thể làm gì được hắn, đây là tự tin.

Khi thân phận của hai người chênh lệch quá mức to lớn, một số ý tưởng tự nhiên sẽ biến mất, hiện tại Đường Hiển đối đãi với Tô Tín giống hệt như với cường giả cảnh giới Chân Vũ Thiết Ngạo.

“À mà Tô đại nhân lần này vào cung là định tìm ai?”

Đường Hiển không hỏi Tô Tín vào cung có phải muốn tìm Cơ Ngôn Thành, bởi vì hắn cũng biết Cơ Ngôn Thành hiện tại căn bản là hoàng đế bù nhìn, sự vụ trọng yếu của Đại Chu cơ bản đều do đám người Cơ Huyền Viễn định đoạt, Cơ Ngôn Thành chỉ có tư cách gật hoặc lắc đầu, thậm chí dù hắn lắc đầu cũng vô dụng.

Cho nên Tô Tín có việc lớn gì cũng sẽ không đi tìm Cơ Ngôn Thành thương nghị.

Tô Tín trầm giọng nói: “Ta muốn đi Hoàng thất Cung phụng đường, xin gặp Triệu Vũ Niên đại nhân.”

Đường Hiển gật đầu nói: “Vậy thì tốt, Tô đại nhân đi theo ta.”

Tuy rằng trên danh nghĩa thì người của Hoàng thất Cung phụng đường sẽ chỉ nghe theo Hoàng tộc họ Cơ sai khiến, dù sao sự tồn tại của bọn họ chỉ tương đương với môn khách của Đại Chu.

Nhưng trên thực tế nếu điều kiện cho phép, những Hoàng thất Cung phụng này cũng sẽ ra ngoài nhận chút 'việc làm thêm', chỉ cần ngươi ra giá đủ cao, những cường giả của Hoàng thất Cung phụng đường cũng sẽ tùy ngươi sai khiến.

Đường Hiển dẫn Tô Tín thẳng đến tận cùng hoàng cung, trong này có một tòa cung điện to lớn, Tô Tín có thể rõ ràng cảm giác được luồng thiên địa nguyên khí dày dặc bao phủ toàn bộ cung điện, phỏng chừng nguyên tòa cung điện đều bày ra từng lớp trận pháp.

Đi vào trong cung điện, xung quanh đều là từng dãy nhà độc lập, cảm giác được có người tiến vào, có không ít Hoàng thất Cung phụng đi ra nhìn một cái, trong đó có người biết mặt Tô Tín, cũng có người không nhận biết, nhưng khi phát hiện tu vi của hắn thì những người này đều cùng vái chào biểu thị tôn kính.

Hiện giờ tu luyện trong Hoàng thất Cung phụng đường đa số là Hóa Thần cảnh và Dung Thần cảnh, cơ hồ không có Dương Thần cảnh.

Không phải vì lực lượng của Hoàng thất Cung phụng đường trống rỗng, mà do võ giả Dương Thần cảnh quá hiếm hoi, trong Hoàng thất Cung phụng đường, cơ hồ tất cả võ giả Dương Thần cảnh đều bị phái đến biên cương trấn thủ, đặc biệt trải qua lần này Kim Trướng Hãn Quốc xâm nhập, Hoàng thất Cung phụng đường thậm chí phái một số võ giả Dung Thần cảnh ra ngoài.

Làm chủ của Hoàng thất Cung phụng đường, chỗ ở của Triệu Vũ Niên tự nhiên là một tòa cung điện nằm phía trong cùng, cũng là lớn nhất.

Cửa cung điện của Triệu Vũ Niên có thêm hai võ giả Hóa Thần cảnh trông giữ, bọn họ đều xem như đệ tử ký danh của

Triệu Vũ Niên, tuy rằng không thể kế thừa y bát nhưng cũng có thể được Triệu Vũ Niên chỉ điểm.

Tô Tín đi tới cửa, nói với hai người:

“Làm phiền hai vị đi thông báo với Triệu Vũ Niên đại nhân một tiếng, cứ nói là Tô Tín xin gặp.”

Hai người vái một cái, nói:

“Xin Tô đại nhân chờ một chút.”

Nói rồi hai người đi vào trong đại điện, nhưng rất nhanh hai người đi ra, một người trong số đó sắc mặt có chút kỳ lạ chắp tay vái Tô Tín, nói:

“Tô đại nhân, Triệu Vũ Niên đại nhân bảo chúng ta nhắn lại một câu với ngài, đại nhân nói đã biết ý đồ đến của ngài, nhưng đại nhân không thể ra tay giúp ngài.”

Nói xong câu đó, Tô Tín trực tiếp xoay người rời đi.

Khi Tô Tín đi ra Hoàng thất Cung phụng đường, vị diện thần lực lúc trước từng nhằm vào Tô Tín trong việc phong thưởng không biết từ chỗ nào đi ra, hắn nhìn bóng lưng của Tô Tín, lẩm bẩm:

“Tây Bắc vương Tô Tín? Là một nhân vật kinh tài tuyệt diễm, tiếc rằng sinh không đúng thời.”

“Nếu ngươi sinh ở cuối thời Đại Tấn cũ thì nhất định cũng là nhân vật kiêu hùng, thậm chí cát cứ một phương tự lập làm vương cũng không phải không thể được, nhưng hiện tại Đại Chu sẽ không cho phép ngươi làm chuyện đó, cản đường của mọi người, đừng nói ngươi không phải Chân Vũ, cho dù ngươi đã thăng cấp Chân Vũ thì cũng chỉ có một kết cục buồn.”

Chương 1917 - Cầu viện(2)

Cầu viện(2)

Nói xong câu đó thì Công Tôn Độ bước đi hướng khác, nhưng thật ra nơi hắn đến giống hệt Tô Tín.

Lúc này Tô Tín rời khỏi Hoàng thất Cung phụng đường, biểu cảm âm trầm.

Quan hệ giữa Tô Tín và Triệu Vũ Niên không tệ, lẽ ra dù Triệu Vũ Niên muốn từ chối hắn cũng phải gặp mặt mới đúng.

Kết quả hiện tại Triệu Vũ Niên không chịu gặp mặt Tô Tín, còn nhờ người nhắn rằng đã biết chuyện, hiển nhiên là có người trước tiên đánh tiếng với Triệu Vũ Niên, không cho hắn ra tay.

Chuyện Thiếu Lâm Tự lần trước hoàn toàn là việc riêng của Tô Tín, cho nên không có đi tìm triều đình, đồng dạng triều đình Đại Chu cũng không ra tay.

Nhưng sự tình lần này, ngôn luận của Đại Hoan Hỉ La Hán rõ ràng đã liên quan đến toàn bộ Tây Bắc Đạo, kết quả triều đình vẫn không định nhúng tay vào, rõ rành rành là nhằm vào hắn.

Tô Tín cười nhạt một tiếng, trực tiếp xoay người đi Lục Phiến Môn.

Chờ sau khi Tô Tín đến Lục Phiến Môn, lập tức có võ giả của Lục Phiến Môn tự mình dẫn hắn đi gặp Thiết Chiến.

Bây giờ trên người Tô Tín còn treo danh tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, những bộ khoái của Lục Phiến Môn đương nhiên phải cung kính với hắn hơn một chút.

Nhìn thấy Tô Tín tiến đến, Thiết Chiến cười hỏi:

“Xem ra ngươi định đối phó Hoan Hỉ Miếu?”

Tô Tín gật đầu nói:

“Nếu Đại Hoan Hỉ La Hán đã hùng hổ tuyên bố mà ta không ứng đối, chẳng lẽ thật sự xách đầu người đi xin tội?”

Thiết Chiến nghe vậy không khỏi nhếch miệng cười cười nói:

“Vị cường giả cảnh giới Chân Vũ mới lên này hiển nhiên bế quan đến mụ đầu, mơ hồ không rõ, ta nghĩ sau khi hắn biết tư liệu của ngươi chắc chắn sẽ hối hận vì đã làm ra quyết định này.”

Lúc trước Thiết Chiến nghe được tin tức này cũng khá là bất ngờ, bởi vì biểu hiện của Đại Hoan Hỉ La Hán thật sự là hơi cuồng vọng, giống như xem Tô Tín là gà đất chó nhà.

Nhưng phải biết rằng hiện giờ trong tay của Tô Tín có hai tính mệnh của cường giả cảnh giới Chân Vũ, tuy nhờ vây công, nếu một đấu một thì chắc chắn Tô Tín không đánh lại cường giả cảnh giới Chân Vũ bình thường, nhưng vấn đề là hiện tại cường giả cảnh giới Chân Vũ tầm thường muốn giết Tô Tín cũng là không thể nào, hắn đánh không lại nhưng có thể chạy.

Huống hồ Đại Hoan Hỉ La Hán nói gì mà đồ sạch Tây Bắc và tất cả người bên cạnh Tô Tín, nghe buồn cười.

Hiện tại Tô Hinh Nhi ở Dịch Kiếm Môn, Đại Hoan Hỉ La Hán dám đi giết nàng, chẳng lẽ không sợ Mạnh Kinh Tiên một kiếm chém hắn? Vị kia là người dữ dằn nửa chân đã bước lên Thần Kiều.

Còn Tây Bắc Đạo nữa, hiện tại tuy Tây Bắc Đạo trên thực tế là địa bàn của Tô Tín, nhưng trên danh nghĩa cũng là địa vực của Đại Chu, những quân đội kia là người của Tiêu gia, nếu Đại Hoan Hỉ La Hán nhà ngươi thật sự dám ra tay với Tây Bắc Đạo thì đó là khiêu khích Đại Chu, bốn vị cường giả cảnh giới Chân Vũ của Đại Chu không phải ăn chay.

Có thể nói Đại Hoan Hỉ La Hán nếu như thật sự muốn giết Tô Tín báo thù, dù cho hắn âm thầm hành sự, trực tiếp nghìn dặm đánh bất ngờ đi tới Tây Bắc giết Tô Tín cũng xem như chuyện rất bình thường, nhưng hắn cố tình tuyên bố rêu rao như vậy, thậm chí khiến mọi người đều biết, điểm này làm Thiết Chiến hoang mang.

“Đúng rồi, lần này ngươi đến là muốn khiến đại ca ra tay giúp ngươi đối phó Đại Hoan Hỉ La Hán?”

Tô Tín lắc đầu nói:

“Ta tự nhiên có biện pháp đối phó với Đại Hoan Hỉ La Hán, chỉ muốn Thiết Ngạo đại nhân ra tay giúp ta nhìn theo dõi Sách Nam Triệt mà thôi, dù sao bọn họ đều là một mạch Mật tông, ta không biết cuối cùng Sách Nam Triệt có ra tay hay không.”

Với quan hệ của Tô Tín và Lục Phiến Môn, hắn muốn mời Thiết Ngạo ra tay ngược lại rất đơn giản, Thiết Chiến thậm chí không hỏi Tô Tín sẽ trả giá bằng cái gì, lập tức gật đầu nói:

“Không có vấn đề, đại ca gần đây ở trong Lục Phiến Môn chỉ toàn tu luyện, lần này nếu như có thể đọ sức với Sách Nam Triệt thì ta nghĩ chắc hắn cũng sẽ rất vui.”

Nhưng ngay lúc này, một âm thanh bỗng nhiên truyền đến:

“Thiết Chiến đại nhân, gần đây Tây Vực xuất hiện dị động, cho nên Thiết Ngạo đại nhân cũng không thể động, cần đóng giữ ở Thịnh Kinh thành để phòng bất trắc.”

Công Tôn Độ chậm rãi đi vào, chắp tay hướng Thiết Chiến, cũng lộ biểu cảm nửa cười nửa không với Tô Tín.

Trông thấy Công Tôn Độ đến, Thiết Chiến xụ mặt xuống, hắn lạnh giọng nói: “Khi nào thì Hoàng thất Cung phụng đường có thể chỉ huy Lục Phiến Môn ta làm việc?”

Công Tôn Độ vội vàng nói: “Thiết Chiến đại nhân, tại hạ không hề có ý chỉ huy Lục Phiến Môn, ta chỉ là người truyền lời, nếu Thiết Chiến đại nhân có thắc mắc gì thì có thể vào cung nói với bệ hạ, nói với Thường Sơn vương.”

Công Tôn Độ nói rồi nửa cười nửa không nhìn thoáng qua Tô Tín:

“Tô đại nhân, có một số việc lẽ ra không nên để ta nói, nhưng tại hạ vẫn không kiềm được muốn nói một câu, thân là trọng thần triều đình, Tô đại nhân nên công tư rõ ràng, rõ ràng là chuyện của chính mình nhưng vận dụng lực lượng của triều đình, đây là đạo lý gì?”

“Huống hồ bản lĩnh gây sự của Tô đại nhân hơi mạnh thì phải? Thế lực võ lâm trên giang hồ đều sắp bị ngươi đắc tội hết. Tô đại nhân ngươi kẻ tài cao gan cũng lớn đương nhiên không sợ, nhưng nếu như bởi vậy liên lụy đến triều đình thì không tốt lắm.”

Chương 1918 - Ai cho ngươi dũng khí?(1)

Ai cho ngươi dũng khí?(1)

Tô Tín nhìn Công Tôn Độ, nét mặt dần lạnh, phát ra hơi lạnh lẽo khiến Công Tôn Độ rùng mình.

Công Tôn Độ chưa kịp nói cái gì, Tô Tín bỗng nhiên một tay, thoáng chốc vô số luồng kiếm khí bắn ra, trong không gian nhỏ hẹp, những kiếm khí này vô cùng sắc bén, cơ hồ chớp mắt xé rách chân khí hộ thể của Công Tôn Độ.

Khoảnh khắc Tô Tín ra tay, Công Tôn Độ ngây người, hắn không ngờ Tô Tín sẽ tấn công chính mình ở nơi này, vào lúc thế này.

Những lời vừa rồi của Công Tôn Độ thật ra không phải châm chọc Tô Tín, chỉ cảnh tỉnh hắn, Công Tôn Độ biết sau khi Tô Tín nghe xong sẽ tức giận, nhưng không ngờ Tô Tín ra tay luôn.

Phải biết rằng nơi này chính là Thịnh Kinh thành, hắn là Dương Thần cảnh của Hoàng thất Cung phụng, xem như võ giả cấp cao của Đại Chu, kết quả Tô Tín thế nhưng đánh hắn tại đây, Tô Tín bị điên hay sao?

Đương nhiên hiện tại Công Tôn Độ suy xét không phải Tô Tín điên hay không, mà là dưới kiếm khí khủng bố kia hắn nên giữ mạng như thế nào.

Tuy rằng Công Tôn Độ cũng là tồn tại Dương Thần cảnh, thậm chí vừa rồi hắn khinh khỉnh cảnh cáo Tô Tín, nhưng Công Tôn Độ tự biết sức mình, bàn về thực lực thì hắn vỗ ngựa cũng đuổi theo không kịp Tô Tín.

May mà Công Tôn Độ có kinh nghiệm chiến đấu khá phong phú, khoảnh khắc Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín chém nát chân khí hộ thể của Công Tôn Độ, hắn hai tay kết ấn, trong khoảnh khắc lôi đình nổ vang, miễn cưỡng chặn lại kiếm khí oanh kích.

Nhưng ngay lúc này, trong mắt Tô Tín bỗng bắn ra cảm giác lạnh băng dến cực độ, ánh mắt đó khiếp hồn người, trong khoảnh khắc Công Tôn Độ cảm giác chính mình như rơi vào hầm băng, giống như trái tim đều ngừng đập.

Kinh Mục Kiếp!

Đối phó võ giả thực lực yếu hơn mình, hơn nữa tâm chí cũng không quá mạnh thì Kinh Mục Kiếp có thể phát huy ra lực lượng quả thực vượt qua tưởng tượng.

Đợi đến Công Tôn Độ lúc khôi phục thần chí thì tay của Tô Tín đã đặt lên cổ hắn, kiếm khí nhập thể, trực tiếp phong tỏa tất cả kinh mạch trên người Công Tôn Độ, khiến hắn không thể sử dụng một ly sức lực.

Tay của Tô Tín càng bóp càng chặt, sắc mặt của Công Tôn Độ chớp mắt đỏ rực, cảm giác khó thở.

Bị phong tỏa tất cả chân khí, lúc này Công Tôn Độ không khác gì người thường, hắn muốn nói cái gì, nhưng đáng tiếc không thể thốt ra một chữ nào, hiện tại Công Tôn Độ chỉ có thể nhìn ánh mắt tràn ngập trào phúng và lạnh lẽo của Tô Tín, không chút chần chừ, hiện tại Tô Tín thật sự có lẽ sẽ giết hắn!

Khi Công Tôn Độ sắp sửa tuyệt vọng, Thiết Chiến thở dài một tiếng nói: "Được rồi Tô Tín, nơi này dù sao là Thịnh Kinh thành, ngươi giết hắn ngay trước mặt ta thì hai chúng ta đều khó mà ăn nói.

Nghe Thiết Chiến nói như vậy Tô Tín mới chịu thả lỏng tay bóp cổ Công Tôn Độ, khiến Công Tôn Độ thở hổn hển, thoáng chốc có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Nhìn Công Tôn Độ, Tô Tín lạnh lùng nói:

"Con người quý ở chỗ tự biết sức mình, ta không biết là ai cho ngươi dũng khí khiến ngươi dám nói lời như thế ở trước mặt ta, khi ngươi thốt ra lời đó thì phải chuẩn bị tinh thần sẽ chọc giận ta, còn hậu quả thì ngươi nên biết."

Tô Tín nói xong, sắc mặt của Công Tôn Độ trắng bệch, có lẽ mãi đến bây giờ hắn mới hiểu rõ địa vị và thân phận của Tô Tín.

Làm Tây Bắc vương có thể chém giết tồn tại cảnh giới Chân Vũ và hùng bá Tây Bắc, dù Công Tôn Độ là võ giả Dương Thần cảnh, Đại Chu Hoàng thất Cung phụng, nhưng ở trong mắt Tô Tín thì vẫn chỉ như con kiến, hắn muốn giết liền giết.

Còn hậu quả thì với tính cách của Tô Tín, hắn sẽ để ý tới hậu quả sao?

Chỉ bằng vào sát khí vừa rồi bộc phát từ Tô Tín, Công Tôn Độ không chút nghi ngờ nếu Thiết Chiến không mở miệng, Tô

Tín sẽ bóp chết hắn ngay tại chỗ, lúc ấy hắn thậm chí không có cơ hội liều mạng.

Tô Tín xoay người nói với Thiết Chiến:

“Nếu có người không muốn Lục Phiến Môn ra tay thì ta sẽ không làm Thiết Ngạo đại nhân khó xử, chuyện này bản thân ta sẽ xử lý ổn thỏa.”

Thiết Chiến thở dài một hơi, gật đầu.

Dù sao Lục Phiến Môn không phải Tô Tín, trực tiếp cát cứ một phương, có quyền tự chủ rất lớn. Lực lượng của Lục Phiến Môn hoàn toàn bám vào Đại Chu, giờ Công Tôn Độ đã thuật lại mệnh lệnh của hoàng đế thì Lục Phiến Môn không tiện trực tiếp làm trái.

Chờ sau khi Tô Tín rời đi, Thiết Chiến thản nhiên nói với Công Tôn Độ lòng còn sợ hãi:

“Trên giang hồ không có vài người dám nói năng kiểu đó với Tô Tín, đừng lấy kinh nghiệm đối xử với người khác của ngươi áp dụng lên Tô Tín, nếu không thì ngươi chết như thế nào đều không biết.”

Mặt Công Tôn Độ đen thui, nhưng hắn không nói tiếng nào, trực tiếp xoay người rời đi.

Thiết Chiến lắc đầu, Đại Chu thành công vì Cơ Hạo Điển, thua cũng vì Cơ Hạo Điển.

Nếu không có Cơ Hạo Điển thì Đại Chu không thể nào từ một nước nhỏ Nam Man biến thành Đại Chu hùng bá Trung Nguyên như hiện tại.

Nhưng cũng vì năm xưa Cơ Hạo Điển làm càn, dẫn đến hiện tại Đại Chu tràn ngập tai họa ngầm.

Rời khỏi Thịnh Kinh thành, đáy mắt Tô Tín lóe tia sáng lạnh.

Nếu có vài người đã xé rách da mặt thì Tô Tín sẽ không khách khí với họ nữa.

Chương 1919 - Ai cho ngươi dũng khí?(2)

Ai cho ngươi dũng khí?(2)

Tô Tín trực tiếp truyền tin cho Hoàng Bỉnh Thành, nói cho bọn họ từ nay về sau bỏ mặc mệnh lệnh của triều đình, không nghe điều động, không nghe tuyên.

Nếu không thể nhận trợ giúp gì từ triều đình, Tô Tín trực tiếp đi Địa Phủ.

Đối với Tô Tín hiện giờ, hắn ít lo lắng bị lộ thân phận Địa Phủ của mình, bởi vì hắn đã có thực lực thoát khỏi Đại Chu tự lập, cho dù về sau Đại Chu biết Tô Tín chính là Sở Giang vương của Địa Phủ thì chẳng lẽ Đại Chu dám dốc hết sức ra tay thảo phạt Tô Tín sao?

Cho dù cuối cùng có thể thành công, nhưng Đại Chu nhất định sẽ bị thương nguyên khí nặng, Tô Tín tin tưởng Đại Chu tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện này.

Bởi vậy bây giờ e ngại bại lộ thân phận dẫn đến hậu quả đã chuyển từ Đại Chu thành Thiên Đình.

Thiên Đình và Địa Phủ luôn là kẻ địch không đội trời chung, chẳng qua bởi vì hai bên đều giấu trong bóng tối, trên cơ bản ai cũng không thấy ai, cho nên những năm gần đây mới có thể tạm thời yên ổn.

Nếu Tô Tín lộ thân phận Sở Giang vương Địa Phủ thì hắn sẽ từ trong tối bước ra ngoài sáng, trực tiếp đối diện áp lực từ Thiên Đình, đây không phải chuyện tốt lành gì.

Sau khi Tô Tín về Địa Phủ, Mạnh Bà không ở, chỉ có Hậu Thổ ở đây.

Tuy lần trước Tô Tín đã đoán ra Hậu Thổ là cung chủ của Chiếu Ảnh Minh Nguyệt Cung Nhan Như Mộng, nhưng hắn không đến gần chào hỏi nàng.

Dù sao lúc ấy mặt ngoài hai bên không nhận biết nhau, Tô Tín vì làm việc không gây chú ý nên trực tiếp cầm đồ rời đi, những chuyện sau đó hắn không quản, thậm chí không thèm hỏi thăm.

Hiện tại nhìn thấy Hậu Thổ, Tô Tín mới hỏi:

“Sau vụ Tiêu gia lần trước, Mạnh Bà xử lý chuyện sau đó thế nào?”

Hậu Thổ thản nhiên nói: “Rất đơn giản, xếp hạng của sáu thế gia không thay đổi, Tiêu gia đã chết lão bất tử vướng víu, phỏng chừng hiện tại sẽ nghênh đón phát triển mới.”

“Độc Cô Thành bị Mạnh Bà giết, hiện tại nàng bận rộn trấn áp đám người Độc Cô thị, phân công quản lý quyền lực, cho nên từ sau sự kiện đó thì nàng không đến Địa Phủ nữa.”

Tô Tín nhướng mày hỏi:

“Chỉ bằng vào thực lực của đám phế vật Độc Cô thị mà khiến nàng ta trấn áp lâu như vậy?”

Hậu Thổ lắc đầu nói: “Nếu bằng vào vũ lực trấn áp thì ngược lại vô cùng đơn giản, nhưng loại tình huống này không phải chỉ dựa vào vũ lực là có thể giải quyết, nếu giết hết người thì Độc Cô thị còn là Độc Cô thị không?”

Tô Tín dửng dưng gật đầu, xem ra Tiêu Xước còn muốn giữ thân phận trên giang hồ của mình, nếu không thì nàng cũng không cần tốn sức kinh doanh Độc Cô thị.

Trò chuyện đôi câu với Hậu Thổ, Tô Tín chợt hỏi:

“Diêm La Thiên tử có đang ở Địa Phủ không?”

Tô Tín đến Địa Phủ lần này không phải muốn mời Địa Tạng Vương, mà là mời Diêm La Thiên tử ra tay.

Mời Địa Tạng Vương ra tay đối phó Hoan Hỉ Miếu thì hơi có vẻ dùng pháo lớn bắn muỗi, huống hồ còn dễ dàng dẫn đến người của Thiên Đình, mời Diêm La Thiên tử ra tay vì Tô Tín có tính toán riêng.

Hậu Thổ nghe vậy sửng sốt, nàng hỏi ngược lại: “Ngươi muốn mời Diêm La Thiên tử ra tay? Nhưng hiện tại có vẻ như không được, ngươi cũng biết tình huống của Diêm La Thiên tử rồi, phần lớn thời gian hắn không cách nào giữ sức chiến đấu đỉnh cao, sơ sẩy một cái là thân hình tan vỡ, thậm chí không cách nào đánh với người khác.”

“Ngươi đến cũng rất không khéo, dạo gần đây Diêm La Thiên tử đang ở trạng thái này, cho nên hắn căn bản không cách nào ra tay.”

Tô Tín híp mắt nói: “Ta biết Diêm La Thiên tử gặp thiếu sót về công pháp, nhưng nếu ta nói có thể bù đắp tihếu sót đó thì Diêm La Thiên tử có chịu ra tay không?”

Hậu Thổ nghe vậy giật nảy mình, Tô Tín thế nhưng nói hắn có thể bù đắp đắp thiếu sót trong công pháp của Diêm La Thiên tử, đây là việc lớn kinh thiên.

Làm cường giả chỉ đứng sau Địa Tạng Vương trong Địa Phủ, kỳ thực rất tiếc cho Diêm La Thiên tử, bởi vì hắn là nhân vật có hy vọng thăng cấp Chân Vũ nhất Địa Phủ.

Địa Phủ bị Thiên Đình áp chế mấy chục năm, chỉ thiếu nội tình. Nếu năm xưa Diêm La Thiên tử không xảy ra chuyện, phỏng chừng hắn đã thăng cấp Chân Vũ, Địa Phủ mà có hai Chân Vũ thì đã không yếu thế trước mặt Thiên Đình.

Cho nên hiện tại Hậu Thổ vừa nghe nói Tô Tín có thể bù đắp thiếu sót trong công pháp của Diêm La Thiên tử thì nàng cực kỳ kích động.

Thật ra Tô Tín định tìm Diêm La Thiên tử tự nhiên cũng vì nhìn trúng thực lực hiện tại của Diêm La Thiên tử.

Có thể nói trong võ giả Dương Thần cảnh trên giang hồ hiện nay, Diêm La Thiên tử là người mạnh nhất.

Mấy người ngày xưa tranh phong cùng Diêm La Thiên tử, Mạnh Kinh Tiên là nhân vật cấp bậc biến thái rồi, mặt ngoài là Dương Thần nhưng trong âm thầm đã nửa chân bước lên Thần Kiều.

Tần Quảng Vương Diệt Sở đi con đường rất khó, hắn không đi theo đường của Mạnh Kinh Tiên, mà đi con đường của riêng mình, chẳng qua hắn chưa đi đến cuối đường, cho nên thực lực của hắn hàng đầu trong Dương Thần cảnh, nhưng không sáng mắt như Mạnh Kinh Tiên.

Trừ mấy người này ra, mạnh nhất trong Dương Thần cảnh mà Tô Tín từng gặp chỉ có Thiết Ngạo.

Chương 1920 - Diêm La Thiên tử(1)

Diêm La Thiên tử(1)

Thiết Ngạo đi con đường ngay, đường đường chính chính, nhưng không bình phàm, giống như Ưng Trảo Công của hắn, rõ ràng là công pháp cấp thấp nhưng bị hắn diễn hóa đến mức độ xuất thần nhập hóa.

Lúc trước khi Thiết Ngạo là nửa bước Chân Vũ cảnh thì đã dám ra tay với Huyền Khổ, đủ thấy thực lực của Thiết Ngạo thế nào.

Hiện tại Thiết Ngạo và Mạnh Kinh Tiên đã thăng cấp Chân Vũ, thực lực của Tần Quảng Vương Diệt Sở hơi thấp hơn, Diêm La Thiên tử là người mạnh nhất trong đó, có hắn ra tay, cho dù Diêm La Thiên tử chưa từng thăng cấp Chân Vũ thì vẫn có tư cách đấu với cường giả cảnh giới Chân Vũ.

Biết trong tay Tô Tín có thứ bù đắp thiếu sót công pháp của Diêm La Thiên tử, Hậu Thổ không hỏi nhiều, càng không chậm trễ, nàng trực tiếp mang theo Tô Tín rời đi Địa Phủ, đi hướng phương nam.

Trên đường đi Hậu Thổ mới nói:

“Bởi vì công pháp bị thiếu sót nên Diêm La Thiên tử nhất định phải thông qua một chỗ đặc biệt để trấn áp thân thể, không đến mức khiến thân thể hoàn toàn tan vỡ, cho nên đa số thời gian Diêm La Thiên tử đều sẽ không xuất hiện ở Địa Phủ.”

Hậu Thổ dẫn Tô Tín đi suốt nửa tháng mới đến một chỗ núi sâu rừng già ở Nam Man.

Nơi này rất hiếm dấu chân người, hoặc nên nói là căn bản sẽ không có người tới nơi này, trừ phi là một số võ giả đến đây khai phá thu thập linh dược để buôn bán.

Đương nhiên nơi này cũng là có mạo hiểm to lớn, những sâu độc, cỏ độc gì đó đôi khi mặc kệ tu vi của ngươi, trực tiếp độc chết ngươi, có khi ngay cả võ giả Dung Thần cảnh cũng không ngăn được.

Còn có một số lão tiền bối thích ẩn tu ở nơi vắng người này, lỡ như bị người đụng phải thì không phải nguy hiểm mà là tai nạn.

Gặp người dễ tính thì chỉ đuổi ngươi ra, gặp phải tính khí không tốt thì e rằng sẽ bị một bàn tay đập chết.

Sâu trong núi Nam Man này có một số bộ lạc Man tộc tồn tại, những người Man tộc này thực lực không quá mạnh, nhưng một số bộ lạc Man tộc lưu truyền từ thượng cổ đến nay, có rất nhiều tà môn bí pháp, có một số thậm chí tồn tại Dương Thần cảnh cũng không đỡ nổi.

Nơi Diêm La Thiên tử bế quan ở trong một chỗ miệng núi lửa.

Chẳng qua tòa núi lửa này rất kỳ dị, tuy là núi lửa chết, nhưng theo miệng núi lửa tuôn ra hơi lạnh âm trầm.

Chờ Tô Tín đến chính giữa miệng núi lửa mới phát hiện thì ra không phải núi lửa biến thành núi tuyết, mà là ngay chính giữa miệng núi lửa phun ra lửa màu băng lam, không có nhiệt độ, tỏa ra hơi lạnh rét buốt.

Một người mặc áo đen của Địa Phủ, đeo mặt nạ Diêm La Thiên tử ngồi xếp bằng trong đó, trên người đọng sương lạnh.

Hậu Thổ giải thích: “Nhiều năm qua Diêm La Thiên tử luôn mượn dùng Cực Hàn Chân Hỏa này trấn áp vấn đề thân thể tan vỡ, hễ xảy ra vấn đề là hắn sẽ luôn ở đây ẩn tu, mãi đến khi vấn đề tạm thời biến mất.”

Diêm La Thiên tử cũng cảm giác được Hậu Thổ và Tô Tín tới đây, qua giây lát sau hắn mở mắt ra, đứng lên đi hướng hai người.

Chẳng qua lúc này trạng thái của Diêm La Thiên tử rất kỳ lạ, động tác như con rối bị giật dây, tư thế đi đường cực kỳ cứng ngắc thong thả, hắn cách Tô Tín và Hậu Thổ chưa đầy năm mươi trượng, nhưng đi nửa khắc đồng hồ mới đến.

Tô Tín nhướng mày, trạng thái của Diêm La Thiên tử đúng là rất tệ, hắn cảm nhận rõ rệt thân hình giấu trong lớp áo đen kia mỗi phút giây đều tan vỡ, hiện tại toàn bằng thực lực cường đại của Diêm La Thiên tử cố chống.

Loại thống khổ này từng giây từng phút như bị người thiên đao vạn quả, nhưng dường như Diêm La Thiên tử đã quen, có thể tưởng tượng sức mạnh ý chí của hắn rốt cuộc khủng bố tới đâu.

Nhìn Tô Tín và Hậu Thổ, Diêm La Thiên tử chỉ thản nhiên hỏi: "Là Địa Phủ xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Diêm La Thiên tử hỏi xong còn nhìn thoáng qua Tô Tín, trong mắt lộ tia sửng sốt.

Lần trước hắn trông thấy Tô Tín là lúc ở chiến trường thượng cổ Tây Vực, khi đó Tô Tín mới chỉ là vừa vào Dương Thần, hiện tại đã nửa chân bước vào Chân Vũ, tốc độ tu luyện khủng bố như vậy khiến Diêm La Thiên tử rất giật mình.

Diêm La Thiên tử vẫn luôn đều cho rằng Địa Phủ những năm gần đây chiêu lãm một ít võ giả trẻ tuổi, trong đó Thôi Phán Quan hẳn là thiên phú tiềm lực tốt nhất, không ngờ rằng hiện tại lại xuất hiện một Tô Tín, ánh mắt của đám người Địa Tạng Vương khá tốt.

Hậu Thổ nói: "Địa Phủ không có chuyện gì, là Sở Giang vương nói hắn có biện pháp có thể bù đắp thiếu sót về mặt công pháp của ngươi."

Diêm La Thiên tử nghe vậy không có nửa phần kích động, hắn chỉ là nhìn về hướng Tô Tín hỏi: "Ngươi nói ngươi có thể bù đắp thiếu sót trong công pháp của ta?"

Với Diêm La Thiên tử thì vấn đề về công pháp đã làm khó hắn lâu rồi, nhưng lúc này hắn nghe nói Tô Tín có thể bù đắp thiếu sót trong công pháp mà lòng hắn vẫn bình thản.

Dù sao Diêm La Thiên tử là người từng chết một lần, đối với hắn thì đa số thứ trên thế giới này đã chẳng đáng để lưu luyến.

Giữa sống chết có đại khủng bố, Diêm La Thiên tử trải qua sống chết thì còn có cái gì nhìn không thấu?

Chương 1921 - Diêm La Thiên tử(2)

Diêm La Thiên tử(2)

Tô Tín gật đầu nói: “Huyết Ma Kinh xuất xứ từ bí pháp ma đạo đại pháp Di Thần Hoán Huyết, vừa đúng lúc chỗ của ta có trọn bộ đại pháp Di Thần Hoán Huyết, hẳn là có thể hoàn toàn bù đắp thiếu sót từ công pháp của ngài.”

Tô Tín nói rồi đưa bản hoàn chỉnh đại pháp Di Thần Hoán Huyết cho Diêm La Thiên tử.

Diêm La Thiên tử không hỏi Tô Tín lấy đại pháp Di Thần Hoán Huyết từ đâu ra, chỉ hỏi:

“Nói đi, ngươi muốn có được cái gì từ ta?”

Quy củ của Địa Phủ là như thế, nói ích lợi trước rồi mới bàn tới tình nghĩa, huynh đệ ruột còn tính sổ rõ ràng, như vậy mới sẽ không xuất hiện nội bộ bởi vì ích lợi mà đấu đá.

Cho nên khi Tô Tín có được đại pháp Di Thần Hoán Huyết nhưng không lập tức giao cho Diêm La Thiên tử, sau khi Diêm La Thiên tử nhận công pháp này cũng không đi tu luyện ngay mà hỏi Tô Tín muốn cái gì.

Tô Tín trầm giọng nói: “Ta chỉ là hy vọng ngài sau khi bù đắp thiếu sót công pháp của mình, thăng cấp Chân Vũ thì giám sát một người giúp ta, không cho hắn vào phút then chốt ra tay với ta là được.”

“Là ai?”

“Phương trượng của Kim Cương Tự Mật tông, ‘Bảo Tướng Như Lai’ Sách Nam Triệt!”

Diêm La Thiên tử gật đầu, trong mắt không gợi sóng, dường như không thèm để Sách Nam Triệt vào mắt.

Trên thực tế cũng quả thực như vậy, năm xưa nếu Diêm La Thiên tử không gặp chuyện bất ngờ, e rằng hiện tại hắn đã thành tựu Chân Vũ mấy chục năm, đối với vị võ giả cùng một thời đại với mình, Diêm La Thiên tử không sợ gì cả.

Sau khi lấy được đại pháp Di Thần Hoán Huyết, Diêm La Thiên tử nói:

“Ta đã tìm được con đường thuộc về Chân Vũ, không may là công pháp bị thiếu sót, với trạng thái thân thể hiện tại của ta

căn bản không cách nào thăng cấp Chân Vũ.”

“Giờ đây lấy được công pháp bản hoàn chỉnh, ta có thể thăng cấp Chân Vũ ngay, dao động sẽ hơi lớn, các ngươi đứng ở rìa núi quan sát là được.”

Hậu Thổ và Tô Tín lập tức lùi đến ngoài rìa núi đứng chờ, mắt không chớp cái nào nhìn Diêm La Thiên tử.

Hai người đều là tồn tại Dương Thần cảnh đỉnh phong, đặc biệt là Tô Tín, hiện tại hắn đã tìm được con đường đi thông Chân Vũ cảnh, xem như Nửa bước Chân Vũ, Diêm La Thiên tử đột phá Chân Vũ đối với bọn họ là chuyện có lợi trăm phần trăm, có thể khiến bọn họ tích lũy rất nhiều cảm ngộ và kinh nghiệm.

Dù sao khoảng cách gần quan sát người khác thăng cấp Chân Vũ là chuyện chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Sau khi lấy được đại pháp Di Thần Hoán Huyết, Diêm La Thiên tử trực tiếp dùng bộ công pháp kia chỉnh sửa sai sót từ công pháp của chính mình.

Việc này rất mất thời gian, khoảng ba ngày, nhưng Tô Tín và Hậu Thổ không lộ vẻ mặt mất kiên nhẫn, bởi vì bọn họ biết đây chỉ là điểm khởi đầu.

Chờ ba ngày sau, Tô Tín có thể cảm giác rõ rệt thân thể gần tan vỡ của Diêm La Thiên tử bị áp chế hoàn toàn, hơi thở trên người Diêm La Thiên tử càng lúc càng đậm, cuối cùng luồng khí thế dâng thẳng lên tận trời, không thua gì tồn tại cảnh giới Chân Vũ!

Tô Tín có chút da đầu tê dại, ngày xưa trong chiến trường thượng cổ ở Tây Vực, thật ra Diêm La Thiên tử chưa ở trạng thái cao nhất, hiện tại mới là trạng thái cao nhất của Diêm La Thiên tử ở Dương Thần cảnh.

Lúc trước trong chiến trường thượng cổ, Diêm La Thiên tử từng một bàn tay đánh bay Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cầm thần binh, uy thế lúc ấy đã vượt xa chín mươi chín phần trăm võ giả Dương Thần cảnh.

Trên thực tế, với thực lực của Diêm La Thiên tử, hắn đã vào Nửa Bước Chân Vũ cảnh thì thực lực không thua gì Thiết Ngạo, chẳng qua về sau lấy giọt máu sống lại, bởi vì thiếu sót của công pháp dẫn đến thân thể tan vỡ, bị kẹt lại cảnh giới này mấy chục năm.

Nếu như nói Mạnh Kinh Tiên là cố ý áp chế cảnh giới thì Diêm La Thiên tử đó là bị động áp chế cảnh giới, luôn tích lũy mấy chục năm, phỏng chừng bản thân Diêm La Thiên tử cũng không biết cảnh giới hiện giờ đến tình trạng gì, hiện tại một chốc thành công, uy thế đó dâng lên tận trời.

Hơn nữa sau khi Diêm La Thiên tử bù đắp thiếu sót công pháp của chính mình thì lập tức bắt đầu trùng kích Chân Vũ.

Một bước này dễ dàng nhất với Diêm La Thiên tử, bởi vì hắn thăng cấp Chân Vũ đã là chuyện nước chảy thành sông, chẳng qua bị buộc dừng lại ở Dương Thần cảnh thời gian dài.

Tổng cộng chỉ có mấy chục cường giả cảnh giới Chân Vũ xếp hạng trong Thiên Bảng, cảnh tượng loại tồn tại cấp bậc này thăng cấp Chân Vũ tự nhiên là rất hiếm thấy, hiện giờ Hậu Thổ và Tô Tín có thể được đến cơ hội này cũng tính là một loại tạo hóa.

Lúc này khí thế trên người Diêm La Thiên tử đã ngưng tụ đến đỉnh, quanh thân hắn dị tượng hiện ra, đó là một giọt máu tươi, một giọt máu cực kỳ không bắt mắt, nhưng giọt máu này không ngừng diễn hóa, biến thành mưa máu đầy trời, cuối cùng hình thành một đại dương máu bao la.

Tô Tín mắt không chớp cái nào nhìn biến hóa đó, giọt máu kia là quy tắc lực lượng của Diêm La Thiên tử.

Quy tắc lực lượng có liên quan với tuyến đường võ đạo mà ngươi muốn đi, thí dụ như Tô Tín đã tìm được đường thuộc về hắn, quy tắc lực lượng của hắn có thể phá vỡ tất cả lực lượng của quy tắc khác, nói hơi không thuận miệng, nhưng trên thực tế vô cùng đơn giản thô bạo.

Chương 1922 - Nhiệm vụ chủ tuyến(1)

Nhiệm vụ chủ tuyến(1)

Quy tắc lực lượng của Diêm La Thiên tử nay xem ra hẳn là máu tươi diễn hóa thiên địa.

Một giọt máu tươi diễn hóa vạn vật, đây rõ ràng là một môn ma công cực kỳ tà dị, nhưng lúc này trên người Diêm La Thiên tử không thấy chút ma khí, ngược lại vẫn là mang theo một luồng thần quang.

Trong biển máu đại dương mênh mông, vô số oan hồn ác quỷ kêu gào, vô số xương khô trắng dâng lên, hóa thành một ngai vua to lớn ở giữa biển máu, đây chính là Chân Vũ Pháp Tướng do Diêm La Thiên tử ngưng tụ ra, Bạch Cốt Vương Tọa.

Diêm La Thiên tử từng bước đi hướng Bạch Cốt Vương Tọa, khí thế dần tăng lên, chờ khi hắn ngồi xuống Bạch Cốt Vương Tọa thì khí thế trên người đã lên tới đỉnh, cuối cùng bùng nổ, dường như đánh nát cái gì đó.

Bạch Cốt Vương Tọa dâng lên, trong cảm giác của Tô Tín, lực lượng của Diêm La Thiên tử đã hình thành lốc xoáy màu đen to lớn, không ngừng đối kháng lực lượng bên ngoài, đây cũng là một trong các tiêu chí của cường giả cảnh giới Chân Vũ, bọn họ đã nắm giữ lực lượng thuộc về mình, không cần nhờ cậy lực lượng thiên địa bên ngoài nữa.

Diêm La Thiên tử vung tay lên, Bạch Cốt Vương Tọa và cảnh tượng biển máu ngập trời tan biến, Diêm La Thiên tử từng bước từ trong không trung rơi xuống.

Tô Tín, Hậu Thổ cung tay nói: “Chúc mừng Diêm La Thiên tử đại nhân thăng cấp Chân Vũ.”

Địa Phủ có thêm một cường giả cảnh giới Chân Vũ, vô luận là đối với bọn họ hay với Địa Phủ thì đều là chuyện tốt.

Diêm La Thiên tử gật đầu, ánh mắt chuyển hướng Tô Tín nói: “Ngươi chuẩn bị khi nào ra tay?”

Mắt Tô Tín lóe tia sáng lạnh nói: “Nếu Hoan Hỉ Miếu vội vàng tìm cái chết, ta tự nhiên cũng sẽ không khách khí với bọn họ, cho nên ta định điều một phần lực lượng của Tây Bắc Đạo chuẩn bị đồ tông diệt môn, sắp xếp xong liền ra tay.”

Diêm La Thiên tử gật đầu nói: “Vậy thì tốt, ta lập tức đi Tây Cương chờ, ngươi cứ yên tâm hành sự, Sách Nam Triệt sẽ không quấy rầy đến ngươi.”

Tô Tín nói:

“Tại hạ còn một điều nữa muốn nói, đợi khi Diêm La Thiên tử đại nhân ra tay thì có thể đừng dùng thân phận Địa Phủ mà dùng thân phận cũ Kim Nguyên Thần được không?”

Diêm La Thiên tử ngạc nhiên nói: “Thân phận của ta đều đã bại lộ, dùng thân phận nào ra tay thì có gì khác nhau?”

Tô Tín nói: “Đương nhiên có, đại nhân bại lộ thân phận thật ra chỉ có một số người biết, tông môn cơ hồ ngăn cách với thế gian giống như Mật tông thì đừng nói là thân phận của đại nhân, phỏng chừng bọn họ cũng không biết trận chiến ngày xưa.”

Diêm La Thiên tử gật đầu, hắn nhận thứ tốt của Tô Tín thì phải làm xong việc cho Tô Tín, nếu Tô Tín nói như thế, Diêm La Thiên tử cứ làm theo là được.

Hậu Thổ lên tiếng:

“Vậy ta về Địa Phủ trước, Diêm La Thiên tử đại nhân đột phá Chân Vũ là một việc lớn, ta cần trở lại báo cho Địa Tạng Vương đại nhân biết ngay.”

Ba người thương nghị xong xuôi thì chia tay nhau.

Trong đầu Tô Tín bỗng vang lên âm thanh của hệ thống.

“Tuyên bố nhiệm vụ chủ tuyến: Cự phách giang hồ (cuối)

Miêu tả nhiệm vụ: Thân là cự phách giang hồ, phải nên uy chấn giang hồ, hùng bá một phương. Quyền mưu thủ đoạn, âm mưu tính toán, vương đạo bá đạo, không thể thiếu một thứ.

Nhưng thứ quan trọng nhất chỉ có hai chữ ‘thực lực’, dùng thủ đoạn vương đạo, làm việc bá đạo, chỉ có thực lực siêu quần thì địa vị mới vững chắc.

Lấy sức của một người chém giết Đại Hoan Hỉ La Hán, không thể giữa đường chạy trốn.

Thưởng cho nhiệm vụ: Kiếm kỹ chí cường "Thiên Ngoại Phi Tiên".

Trừng phạt thất bại: Xóa tất cả tu vi của bản thân."

Nghe nhiệm vụ chủ tuyến này, Tô Tín nhướng mày, lần này hệ thống ngược lại rất tâm lý, lần trước hắn ở Thiếu Lâm Tự đổi phản phái trị và số rút thưởng sơ cấp đã tích lũy thành bảy mươi hai tuyệt kỹ, thế là phần thưởng nhiệm vụ chủ tuyến lần này trực tiếp là Thiên Ngoại Phi Tiên, đỡ cho Tô Tín không còn gặp trường hợp lúng túng rõ ràng có số lần rút thưởng cấp cao, nhưng bởi vì phản phái trị không đủ mà không dám tiến hành rút thưởng.

Nhưng lần này nhiệm vụ của hệ thống rõ ràng là muốn buộc Tô Tín đấu với cùng với Đại Hoan Hỉ La Hán, thậm chí cảm giác không ổn chạy trốn cũng không được phép.

Đánh không lại nhưng cứng rắn đánh thì còn có một cơ may sống, khi ngươi lựa chọn chạy trốn, vậy thì sẽ bị hệ thống cho rằng là nhiệm vụ thất bại, trực tiếp xóa sạch tu vi đang có, khi đó hắn vẫn sẽ rơi vào tay của Hoan Hỉ Miếu, sợ rằng đến lúc đó hắn liền sống không bằng chết.

Cho nên lần này nhiệm vụ chủ tuyến không cho Tô Tín đường lựa chọn, hắn nhất định phải ra tay, hơn nữa còn phải ngay mặt đánh với Đại Hoan Hỉ La Hán mới được.

Sửa sang lại suy nghĩ, Tô Tín về Tây Bắc Đạo trước, trực tiếp mang theo hai võ giả Dương Thần cảnh Thái Tam Nguyên và Nhạc Đông Lưu, lại sai Lý Phôi mang một nửa tinh nhuệ Ám Vệ trực tiếp đi Tây Cương.

Tô Tín đối phó Đại Hoan Hỉ La Hán, mấy người khác thì đi diệt môn.

Đại Hoan Hỉ La Hán sai người huênh hoang phát tán tin tức trên giang hồ, muốn cho Tô Tín xách đầu đến gặp, hiện tại Tô Tín muốn đi giết Đại Hoan Hỉ La Hán cũng làm rùm beng, hơn nữa cương quyết biểu lộ một thái độ, ngươi kêu ta xách đầu đến gặp chứ gì? Tô Tín này đến rồi đây, ngươi có thể làm được gì?

Chương 1923 - Nhiệm vụ chủ tuyến(2)

Nhiệm vụ chủ tuyến(2)

Tin tức này khiến đám người giang hồ cực kỳ hưng phấn, đặc biệt là những giang hồ phong môi, bọn họ cơ hồ tập hợp ở Tây Vương, muốn nhìn xem kết quả của trận chiến này rốt cuộc như thế nào, Tô Tín sẽ liên hợp những người nào đánh chết Đại Hoan Hỉ La Hán.

Không sai, người giang hồ tuy tin tưởng Tô Tín có thực lực giết Chân Vũ, nhưng điều kiện tiên quyết là hắn phải hợp sức với người có sức mạnh mới được, nếu một mình hắn lấy Dương Thần giết ngược lại Chân Vũ thì hơi biến thái.

Cho nên mãi đến khi Tô Tín đã mang theo người Tây Cương, bọn họ vẫn cố chấp cho rằng lần này Tô Tín khẳng định cũng là âm thầm mời rất nhiều cao thủ đến hỗ trợ.

Lúc này trong Hoan Hỉ Miếu, Đại Hoan Hỉ La Hán đang cầm một phần tư liệu, sắc mặt âm trầm nhìn, quanh thân tỏa ra lực lượng kinh khủng như chực chờ cắn người.

Trên thực tế hiện tại Đại Hoan Hỉ La Hán quả thực là có loại cảm giác này, bởi vì hắn phát hiện chính mình dường như lại bị người tính kế.

Đại Hoan Hỉ La Hán trong tay cầm là tư liệu Kim Cương Tự đưa đến cho mình, bên trong đều là những việc lớn phát sinh trên giang hồ từ sau khi Long Tàng Tôn Giả bế quan, trong đó tư liệu về Tô Tín cực kỳ tỉ mỉ.

Mãi đến bây giờ Đại Hoan Hỉ La Hán mới biết ngày xưa hắn khiến Lệ Ma Già truyền bá lời ngông cuồng muốn giết Tô Tín vào trong giang hồ là chuyện ngớ ngẩn cỡ nào.

Chỉ bằng vào Tô Tín hai lần chủ trì một đám cường sát chém giết Chân Vũ, Đại Hoan Hỉ La Hán tuy rằng có tin tưởng đánh bại hắn, nhưng không có nắm chắc tuyệt đối đánh chết hắn.

Đương nhiên càng quan trọng là Đại Hoan Hỉ La Hán từng nói sẽ dùng người thân và thuộc hạ của Tô Tín để uy hiếp hắn, nhưng vấn đề là hiện tại có thể xem như người thân của Tô

Tín thì chỉ có một mình Hinh Nhi, chẳng lẽ Đại Hoan Hỉ La Hán đi Dịch Kiếm Môn đòi người sao?

Thậm chí nói một câu nâng người mà đạp mình xuống, Đại Hoan Hỉ La Hán không tiếp xúc với Mạnh Kinh Tiên, nhưng chỉ bằng vào chiến tích viết trong tư liệu đủ khiến người trong lòng hoảng sợ, nếu Đại Hoan Hỉ La Hán thật sự dám đi Dịch Kiếm Môn gây sự với Hinh Nhi, phỏng chừng hắn khó mà đỡ nổi một kiếm của Mạnh Kinh Tiên.

Hơn nữa Tô Tín thế nhưng còn đã từng chém giết hai cường giả cảnh giới Chân Vũ, vấn đề là thế này mới qua bao lâu mà Tô Tín đã đi tới một bước này.

Hiện tại Đại Hoan Hỉ La Hán cảm giác chính mình có chút đâm lao phải theo lao, có thể nói Tô Tín có thể lơ đẹp những lời uy hiếp của hắn, hơn nữa với thực lực của Tô Tín, Đại Hoan Hỉ La Hán muốn giết hắn cũng không dễ.

So với rêu rao la hét đòi đi giết Tô Tín, khiến Tô Tín dâng lên cảnh giác, Đại Hoan Hỉ La Hán chẳng bằng trực tiếp ra tay, âm thầm đi Tây Bắc Đạo kiếp sát Tô Tín còn mau hơn, nhưng hiện tại tin tức đã truyền ra ngoài, phỏng chừng Tô Tín đều đã chuẩn bị sẵn sàng, cho dù hiện tại Đại Hoan Hỉ La Hán muốn ra tay tập kích phỏng chừng đều có chút muộn.

Vứt bỏ tư liệu trong tay, Đại Hoan Hỉ La Hán lạnh lùng hừ một tiếng.

Hoan Hỉ Miếu bọn họ đã phong sơn cho nên không biết những tài liệu này, nhưng chắc chắn Kim Cương Tự biết rồi.

Lúc Đại Hoan Hỉ La Hán phái người đi truyền tin, Kim Cương Tự tuy biết nhưng không nhắc câu nào, chờ khi tin tức truyền rộng rãi, người toàn bộ giang hồ đều biết Kim Cương Tự mới phái người đưa tư liệu đến, rõ rành rành có ý cảnh tỉnh.

Đương nhiên sự tình lần này là Đại Hoan Hỉ La Hán lỗ mãng, hiện tại hối hận cũng vô dụng, chỉ có thể chờ đợi về sau tìm được cơ hội rồi sẽ giải quyết Tô Tín.

Nhưng ngay lúc này, Bác Tôn bỗng nhiên đẩy mở cửa, lớn tiếng nói: “Phương trượng! Tô Tín mang theo người đi Tây Cương, thẳng hướng Hoan Hỉ Miếu chúng ta!”

Đại Hoan Hỉ La Hán giật mình kêu lên:

“Cái gì? Ý của ngươi là Tô Tín dẫn người đến Hoan Hỉ Miếu ta?”

Bác Tôn gật đầu, nói:

“Đúng rồi, Tô Tín mang theo cao thủ Ám Vệ dưới tay đến Hoan Hỉ Miếu ta, thậm chí tuyên bố diệt tuyệt mạch Hoan Hỉ ta, cực kỳ rêu rao, việc này đã truyền khắp giang hồ.”

Đại Hoan Hỉ La Hán nghe vậy cười lớn.

Hắn vốn cho rằng chính mình cuồng vọng nhất, nào ngờ Tô Tín mới là cuồng không bờ bến.

Đối diện Hoan Hỉ Miếu có cường giả cảnh giới Chân Vũ mà Tô Tín còn dám chủ động xuất kích, đây không phải là cuồng vọng thì là cái gì?

Lúc trước Đại Hoan Hỉ La Hán còn than thở e rằng lần này không thể giải quyết Tô Tín, nào ngờ Tô Tín cuồng vọng tới mức tự đưa lên cửa.

Nhưng Bác Tôn không lạc quan như Đại Hoan Hỉ La Hán, hắn lo lắng nói:

“Nhưng Tô Tín có nhân mạch rộng lớn, còn từng giết hai tên tồn tại cảnh giới Chân Vũ.”

Đại Hoan Hỉ La Hán dửng dưng xua tay nói: “Hai tên già yếu bệnh tàn mà thôi, có thể giết bọn họ thì có gì hay ho? Lần này Tô Tín tất nhiên có đến mà không có về!”

Đại Hoan Hỉ La Hán cảm thấy thực lực của Tô Tín hơi khó giải quyết, nhưng không tới mức phải kiêng kỵ.

Đúng là Tô Tín đã giết hai tên Chân Vũ, nhưng hai người này như thế nào? Già yếu bệnh tàn mà thôi.

Khi đám người Tô Tín ra tay thì Mạc Qua đã bị Sách Nam Triệt làm trọng thương, nhóm Tô Tín tương đương với nhặt của hời.

Chương 1924 - Giao phong(1)

Giao phong(1)

Còn Tiêu Thiên Ngạo, bản thân sắp hết tuổi thọ, bị đám người Tô Tín giết có gì lạ?

Có thể nói xem như là Tô Tín gọi hai nhóm người từng hợp sức giết cường giả cảnh giới Chân Vũ cùng nhau đến vây công hắn, Đại Hoan Hỉ La Hán cũng không sợ.

Thực lực của cường giả cảnh giới Chân Vũ thời kỳ đỉnh cao không giống như trong tưởng tượng của bọn họ, nếu Tô Tín dám đến thì Đại Hoan Hỉ La Hán đã chuẩn bị cho hắn có đến mà không có về.

Mà lúc này Tô Tín đã mang theo người đi tới Tây Cương, thẳng hướng Hoan Hỉ Miếu.

Một số người giang hồ định xem náo nhiệt cũng đi theo từ xa.

Nhưng lần này các đại môn phái tuy rằng cử người đến, nhưng bọn họ không giống lần trước, lần trước Tô Tín tự mình đi Thiếu Lâm Tự, các môn phái cử ra cường giả Dương Thần cảnh đến vây xem, lần này bọn họ chỉ phái một ít đệ tử tiểu bối đến xem kết quả.

Lần trước Tô Tín lên Thiếu Lâm Tự đòi người là việc liên quan đến Thiếu Lâm Tự đứng đầu Phật tông, hậu quả thậm chí là có thể ảnh hưởng đến toàn bộ cách cục của võ lâm.

Cho nên mặc kệ là có thù với Thiếu Lâm Tự hay không bọn họ đều đến góp vui.

Nhưng tranh chấp lần này giữa Tô Tín và Hoan Hỉ Miếu thì khác, đây chỉ là ân oán cá nhân mà thôi, Hoan Hỉ Miếu tuy ra một vị Chân Vũ, nhưng ở trong mắt nhiều cường giả võ lâm Trung Nguyên thì bọn họ vẫn là một phần của Mật tông, một Hoan Hỉ Giáo tầm thường, nội tình bày ra đó, dù có cường giả cảnh giới Chân Vũ cũng không đủ để ảnh hưởng cách cục võ lâm Trung Nguyên, bởi vậy bọn họ cho rằng trận chiến này không quá quan trọng.

Thậm chí còn có người cho rằng Tô Tín nếu như có thể tập trung tất cả nhân mạch của hắn thì không phải không thể giết Đại Hoan Hỉ La Hán.

Đến dưới núi Hoan Hỉ Miếu, Tô Tín nhìn Hoan Hỉ Miếu trên đỉnh núi, tượng phật Hoan Hỉ từng bị hắn chém nát lúc này đã được đắp lại.

Hơn nữa trên đỉnh núi bộc phát luồng dao động cường đại, khuấy động thiên tượng, trong khoảnh khắc mưa to lôi đình ngưng tụ trong không trung, cảnh tượng diệt thế.

Tô Tín bĩu môi coi rẻ, tư tưởng của Đại Hoan Hỉ La Hán này có vẻ như còn dừng lại ở một trăm năm trước, làm mấy trò ra oai phủ đầu này có ý nghĩa gì sao?

Dù sao hiện tại Hoan Hỉ Miếu và Tô Tín đã là kết thành thù không chết không ngừng, hai bên gặp mặt liền đánh, dù sao không phải ta giết ngươi, đó là ngươi giết ta, trực tiếp rút đao xông lên mới nhanh gọn.

“Lên núi đi.”

Tô Tín bỏ lại một câu rồi bước lên núi.

Nhưng Đại Hoan Hỉ La Hán muốn cho Tô Tín một ra oai phủ đầu, Tô Tín cũng muốn làm điều tương tự.

Chỉ thấy Tô Tín mỗi bước ra một bước, quanh thân sẽ phát ra tiếng nổ lớn trong trẻo, lực lượng thiên địa bốn phía nháy mắt bị khuấy động, trở nên cuồng bạo hơn.

Tùy theo Tô Tín mỗi bước ra một bước, hắn đều sẽ ảnh hưởng thiên địa xung quanh, chờ đi trăm bước, mọi người giật mình phát hiện quanh Tô Tín đã ngưng tụ lốc xoáy vực tràng khủng bố, lực lượng nào ở trong lốc xoáy đó sẽ bị nghiền nát, cuồng bạo vô cùng chạy lên đỉnh núi, không ngờ ngang ngửa với uy thế mà Đại Hoan Hỉ La Hán tạo thành.

Một chiêu khiến tông phái võ lâm khác thay đổi sắc mặt, ánh mắt lộ tia nghiêm túc.

Bọn họ không biết Đại Hoan Hỉ La Hán có bị giật mình hay không, nhưng chiêu này của Tô Tín khiến bọn họ hết hồn.

Điều khiển lực lượng thiên địa, cái này rõ ràng là thủ đoạn Chân Vũ cảnh mới làm được, kết quả hiện tại bị Tô Tín sử dụng.

Hơn nữa bọn họ thậm chí còn có thể cảm giác được chiêu này của Tô Tín không hoàn toàn là điều khiển thiên địa, còn có thứ khác ở trong đó, chẳng qua bởi vì thực lực của bọn họ hữu hạn, nên không cảm giác được mấy thứ này mà thôi.

Hiện tại bọn họ có thể khẳng định, Tô Tín đã bước chân vào cảnh giới Nửa Bước Chân Vũ, nửa chân đạp vào phạm trù Lục Địa Thần Tiên rồi.

Nghĩ đến đây, lại liên tưởng tuổi tác của Tô Tín, cả đám người sinh ra cảm giác chính mình sống uổng cuộc đời.

Đặc biệt ở đây còn có mấy vị võ giả Dương Thần cảnh, bọn họ càng có cảm giác đó.

Thật ra võ đạo không phải cứ càng lớn tuổi thì càng chiếm ưu thế, tuy rằng tuổi tác càng lớn kinh nghiệm chiến đấu càng phong phú, bản thân tích lũy thực lực cũng sẽ càng thâm hậu, nhưng song song đó, ngươi càng lớn tuổi thì hy vọng thăng cấp cảnh giới tiếp theo càng xa vời, có một số người ở lại Dương Thần cảnh cả đời, mãi không thể bước ra bước cuối cùng, thậm chí đến cuối cùng ngay cả bọn họ cũng tự bỏ cuộc.

Nhìn mấy vị thăng cấp Chân Vũ gần vài năm nay xem, không tính tới Mạc Qua dựa vào cơ duyên, tuổi tác của Mạnh Kinh Tiên chưa đầy một trăm.

Có câu đừng coi thường thiếu niên nghèo là có ý nghĩa như thế, bởi vì ngươi vĩnh viễn đều không biết đối phương cuối cùng rốt cuộc có thể đi tới trình độ nào.

Điểm này bọn họ cũng đều biết, nhưng vấn đề là Tô Tín đi hơi bị nhanh, đừng nói gì mà đừng coi thường thiếu niên nghèo, hiện tại Tô Tín không đi ăn hiếp thiếu niên khác đã là may rồi.

Chương 1925 - Giao phong(2)

Giao phong(2)

Hơn nữa lúc này Tô Tín mang theo khí thế của mình từng bước một trèo lên, cuối cùng thậm chí đạt đến tình trạng ngang ngửa Đại Hoan Hỉ La Hán, chờ khoảnh khắc Tô Tín đặt chân lên đỉnh núi, vang tiếng nổ điếc tai, hai luồng khí thế va chạm,

ngọn núi chỗ Hoan Hỉ Miếu phát ra tiếng rung, tượng phật Hoan Hỉ mới sửa chữa xong bùm một tiếng vỡ nát.

Đại Hoan Hỉ La Hán sắc mặt nghiêm túc, dường như thực lực của Tô Tín hơi vượt sức tưởng tượng của hắn, trong khí thế va chạm, nếu không phải Đại Hoan Hỉ La Hán biết người trước mắt là Tô Tín, hắn thậm chí còn sẽ cho rằng người kia là tân cường giả cảnh giới Chân Vũ mới lên!

Tô Tín nhìn Đại Hoan Hỉ La Hán và đám võ giả đối với vẻ mặt rung động đứng phía sau hắn, Tô Tín thản nhiên nói:

"Hoan Hỉ Miếu các ngươi muốn ta xách đầu đến gặp mà? Ta đã đến, đầu ở trên cổ ta, ai dám lại lấy? Ai lại có tư cách tới đây lấy?!"

Một câu nói vang vọng toàn bộ Hoan Hỉ Miếu, đệ tử Hoan Hỉ Miếu như đám người Bác Tôn vốn tràn ngập thù hận nhìn Tô Tín, nhưng chờ khi Tô Tín đứng ở trước mặt họ thì hận trong mắt họ chuyển hóa thành vẻ kinh hoàng.

Ngày xưa Tô Tín đánh lên Hoan Hỉ Miếu, suýt diệt cả nhà bọn họ vẫn còn rõ như mới, giờ Tô Tín lại một lần nữa xuất hiện ở trước mắt bọn họ, cho dù có Đại Hoan Hỉ La Hán chắn ở đằng trước thì bọn họ vẫn không thể quên hoảng sợ do Tô Tín từng mang lại.

Đại Hoan Hỉ La Hán nhìn Tô Tín, lạnh lùng cười nói: "Ta ngược lại không ngờ rằng, ngươi thế nhưng còn dám tới Hoan Hỉ Miếu ta, chán sống muốn chịu chết sao?"

Tô Tín thản nhiên nói:

"Tại sao ta không dám tới? Tồn tại cảnh giới Chân Vũ rất mạnh sao? Ta đã từng giết."

Đại Hoan Hỉ La Hán xem nhẹ nói: "Một Chân Vũ trọng thương gần chết bị ngươi nhặt mót, một lão tổ Tiêu gia già nua đánh không nổi, có thể giết hai người này có gì đáng giá kiêu ngạo?"

Mọi người ở đây đều biết, thật ra Mạc Qua và Tiêu Thiên Ngạo không kém như Đại Hoan Hỉ La Hán nói.

Tuy lúc ấy Mạc Qua bị thương nặng nhưng vẫn có sức chiến một trận, không đơn giản là hấp hối, nếu không thì Sách Nam Triệt đã ra tay đánh chết Mạc Qua rồi, làm gì chừa lại món ngon cho nhóm Tô Tín?

Mà Tiêu Thiên Ngạo cũng giống như vậy, ngay lúc đó Tiêu Thiên Ngạo tuy rằng sắp hết tuổi thọ, nhưng hắn cũng dùng bí pháp Tiêu gia giữ sức chiến đấu đỉnh phong, có thể nói là không kém hơn cường giả cảnh giới Chân Vũ lúc bình thường là bao, chẳng qua điểm yếu hơi rõ rệt, cho nên bị bọn họ nhằm vào.

Nhưng Tô Tín giết hai người này quả thực không tính là cường giả cảnh giới Chân Vũ bình thường, lần này đối diện Đại Hoan Hỉ La Hán có thực lực thật sự mạnh hơn hai vị kia nhiều.

“Giết hai Chân Vũ cảnh nửa tàn quả thực là không có gì đáng giá kiêu ngạo, nhưng ta bây giờ đã khác xưa.”

Trong mắt Tô Tín lóe tia sáng khác lạ, hắn lạnh lùng nói:

“Ta vốn đã bỏ qua Hoan Hỉ Miếu một lần, Hoan Hỉ Miếu các ngươi khó khăn lắm mới ra một vị Chân Vũ, nếu các ngươi không đến trêu chọc ta thì ta sẽ không chủ động dây vào các ngươi.”

“Nhưng ngươi cố tình cứ muốn chọc vào ta, nhớ kỹ, nếu Hoan Hỉ Miếu bị diệt thì lỗi không phải ở ta mà là ngươi, Đại Hoan Hỉ La Hán!”

Đại Hoan Hỉ La Hán đứng ra lạnh lùng cười nói: “Diệt Hoan Hỉ Miếu ta? Kêu những người mà ngươi tìm đến bước ra đây hết đi, ta chống mắt xem bằng vào mấy võ giả Dương Thần cảnh các ngươi rốt cuộc làm sao giết ta!”

Tô Tín đứng ra trầm giọng nói: “Không cần mấy người, một mình ta đã đủ!”

Mọi người ở đây, bao gồm Đại Hoan Hỉ La Hán đều là trong lòng giật nảy mình, bọn họ không thể ngờ Tô Tín thế nhưng định lấy sức cá nhân giết Đại Hoan Hỉ La Hán.

Thậm chí mọi người ở đây hoài nghi Tô Tín phải chăng bị bệnh điên, hoặc là gần đây hắn bành trướng quá mức, dẫn đến hắn thế nhưng ra quyết định như vậy.

Bao gồm Nhạc Đông Lưu, Thái Tam Nguyên luôn theo sau lưng Tô Tín cũng vã mồ hôi lạnh, bởi vì bọn họ thật sự không biết quyết định của hắn.

Tuy rằng bọn họ là thuộc hạ của Tô Tín nhưng không phải thân tín, cho nên hắn tự nhiên sẽ không nói tính toán của mình cho họ biết.

Bọn họ còn cho rằng lần này Tô Tín nhất định là âm thầm tìm cường giả Dương Thần cảnh như đám Địch Kinh Phi, Trầm Vô Danh cùng nhau vây giết Đại Hoan Hỉ La Hán, nhưng ai ngờ Tô Tín đi một mình.

Đại Hoan Hỉ La Hán lạnh lùng cười nói:

"Tô Tín ơi là Tô Tín, ngươi thật sự cho rằng cường giả cảnh giới Chân Vũ làm bằng đất hay sao? Quả thực là cuồng vọng!"

Tô Tín bước ra một bước, thản nhiên nói: "Nói nhảm nhiều như vậy có ích gì? Ta có thể giết ngươi hay không, thử liền biết."

Dứt lời, Tô Tín thế nhưng giành ra tay trước, vô số kiếm khí tràn ngập quanh người hắn, trên người mang theo vận luật kỳ dị, kiếm khí vung lên, toàn bộ Hoan Hỉ Miếu đều bị bao phủ trong không gian kiếm vực, trong phút chốc, quanh người Đại Hoan Hỉ La Hán đều bị kiếm khí phủ lên, lạnh lẽo thấu xương, cực kỳ lẫm liệt.

Đại Hoan Hỉ La Hán đen mặt, Tô Tín này ngông cuồng còn hơn hắn nghĩ, đối diện tồn tại cảnh giới Chân Vũ như hắn vậy mà Tô Tín dám giành tấn công trước, cuồng vọng đến tột độ.

Chương 1926 - Giao phong(3)

Giao phong(3)

Nhưng Đại Hoan Hỉ La Hán cũng lập tức ra tay, chắp hai tay vào nhau, miệng phun chân ngôn, trong khoảnh khắc dao động

kỳ dị bạo phát mà ra, thiên tượng biến ảo, mọi thứ xung quanh hắn đều vặn vẹo, rung động!

Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín thiên biến vạn hóa, môn kiếm kỹ này có lẽ không phải mạnh nhất, nhưng nếu nói về biến hóa thì trong số kiếm kỹ mà Tô Tín nắm giữ không cái nào so sánh với Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí được.

Đối sách khi đối diện Tô Tín của Đại Hoan Hỉ La Hán rất đơn giản, đó là dùng sức mạnh đè người!

Hiện tại Tô Tín chỉ là Dương Thần cảnh, hơn nữa hắn lấy sức cá nhân đánh với Đại Hoan Hỉ La Hán, nếu Đại Hoan Hỉ La Hán không thể đánh chết Tô Tín nhanh chóng thì biết đút mặt vào đâu?

Cho nên Đại Hoan Hỉ La Hán vừa lên đã vận dụng sát chiêu của mình.

Trong chân ngôn của Đại Hoan Hỉ La Hán ẩn chứa lực lượng quy tắc của mình, vô số kiếm khí bị vặn vẹo nghiền nát, lần lượt vỡ vụn.

Đại Hoan Hỉ La Hán cười dài một tiếng, Dương Thần vẫn chỉ là Dương Thần, Đại Hoan Hỉ La Hán thừa nhận thực lực của Tô Tín quả thực rất mạnh, tuyệt đối có thể xếp tốp ba trong Dương Thần cảnh, nhưng dù Tô Tín xếp hạng nhất thì vẫn là Dương Thần, so với tồn tại cảnh giới Chân Vũ hoàn toàn là khác nhau một trời một vực!

Mọi người ở đây cũng đều nhíu mày, Đại Hoan Hỉ La Hán vừa ra tay đã phát huy uy thế đánh nát sơn hà đến mức tận cùng, tạm không bàn về thực lực của Đại Hoan Hỉ La Hán xếp hạng mấy trong cường giả cảnh giới Chân Vũ, nhưng ít nhất hắn không có điểm yếu rõ ràng như Mạc Qua, Tiêu Thiên Ngạo, bọn họ chờ xem Tô Tín rốt cuộc làm sao thắng được.

Dù là thuộc hạ của Tô Tín là Thái Tam Nguyên, Nhạc Đông Lưu cũng cảm giác Tô Tín hơi lơ là, nhưng bọn họ cũng không có quá mức lo lắng, dù sao Tô Tín cũng không phải ngớ ngẩn, đánh không lại thì bỏ chạy thôi.

Chẳng qua bọn họ không biết là bị nhiệm vụ chủ tuyến kiềm chế, dù Tô Tín muốn chạy cũng không thể nào, thậm chí hiện tại hắn lùi một bước sẽ bị hệ thống xóa bỏ tu vi, như vậy chết càng mau hơn.

Đương nhiên hiện tại Tô Tín cũng không định chạy, khi Đại Hoan Hỉ La Hán dùng uy năng của chân ngôn thoải mái phá vỡ Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín thì trong mắt hắn bắn ra kiếm ý vô biên.

Lúc này nếu như có người nhìn vào trong mắt của Tô Tín sẽ phát hiện tròng mắt không có con ngươi, không còn tiêu cự, chỉ có một thanh kiếm, một thanh Kiếm Nhị Thập Tứ hủy thiên diệt địa.

Những kiếm khí bị Đại Hoan Hỉ La Hán xé rách đã tổ hợp lại, Kiếm Nhị Thập Tứ tổ hợp từ nghìn vạn kiếm khí lơ lửng giữa không trung nặng nề chém xuống, ngay cả thiên địa nguyên khí đều bị nó chặt đứt, xé rách không gian cùng thời gian, khiến người không thể tránh thoát, không thể né được.

Khoảnh khắc nhìn thấy Kiếm Nhị Thập Tứ thì sắc mặt của Đại Hoan Hỉ La Hán mới thật sự hơi thay đổi.

Uy năng của đường kiếm này xé rách thiên địa, đã hoàn toàn có thực lực đối kháng với cường giả cảnh giới Chân Vũ.

Nhưng càng khiến Đại Hoan Hỉ La Hán trọng thị không phải uy lực của một kiếm này, mà là Tô Tín nối liền hai thức kiếm kỹ không chút kẽ hở, dung hội quán thông, khiến người không tìm không ra chút lỗ hổng, tất cả điều này đều ẩn chứa cảm giác ‘đạo’, đó là quy tắc lực lượng của Tô Tín, nhưng hiện tại hắn chưa phải Chân Vũ thì làm sao có thể dung hợp quy tắc lực lượng?

Đại Hoan Hỉ La Hán đoán không lầm, đó không phải quy tắc lực lượng của Tô Tín, mà là lĩnh ngộ thăng cấp Chân Vũ của hắn, dưới lực lượng tuyệt đối hoàn toàn có thể đánh nát quy tắc, chứ không phải cảm ngộ quy tắc.

Phải công nhận xá lợi của Vũ Tổ trợ giúp Tô Tín cực kỳ lớn.

Thật ra sau khi Tô Tín hấp thu máu của Mạc Qua thì thực lực của hắn tiện đã vượt xa chín mươi chín phần trăm Dương

Thần, thậm chí đạt đến trình độ có thể trọng thương cường giả cảnh giới Chân Vũ.

Nhưng vấn đề ở chỗ có lực lượng là một nhẽ, nếu ngươi không có đầy đủ thủ đoạn sử dụng những lực lượng này thì cũng chỉ là phí công mà thôi.

Trước kia Tô Tín là như thế, hắn chỉ có lực lượng địch lại Chân Vũ nhưng không có thủ đoạn của Chân Vũ để phát huy tất cả điều này.

Hơn nữa hiện tại Tô Tín tìm được con đường thuộc về chính hắn, những công pháp võ kỹ này tuy là riêng lẻ, tựa như những ngôi sao trong trời sao của Tô Tín, nhưng trên thực tế mảnh trời sao đã ngưng tụ thành một thể, bộc phát ra uy năng tuyệt đối không thể so sánh được.

Đại Hoan Hỉ La Hán sắc mặt nghiêm túc, hai tay kết ấn, từng đóa sen vàng nở rộ. Tùy theo Đại Hoan Hỉ La Hán đánh ra một ấn, những đóa sen vàng chặn ở đằng trước Kiếm Nhị Thập Tứ lần lượt nổ tung, mỗi một đóa sen vàng nổ sẽ mang đi một phần kiếm khí, hàng nghìn hàng vạn sen vàng nở, kiếm khí bị tan rã hoàn toàn.

Kiếm ý vô biên trong mắt Tô Tín biến mất, hắn cười tủm tỉm hỏi:

“Bỉ Ngạn Kim Liên Ấn? Hoan Hỉ Miếu có nhiều thứ tốt thật, ngươi yên tâm, chờ sau khi diệt Hoan Hỉ Miếu thì ta sẽ giúp các ngươi truyền bá công pháp của Hoan Hỉ Miếu.”

Chương 1927 - Áp lực(1)

Áp lực(1)

“Cuồng vọng!”

Đại Hoan Hỉ La Hán lạnh lùng hừ một tiếng:

“Có lực lượng của Chân Vũ cảnh thì đã xem như Chân Vũ rồi sao? Ngây thơ chưa từng thấy!”

tuy mới giao thủ hai chiêu nhưng Đại Hoan Hỉ La Hán đã tin Mạc Qua, Tiêu Thiên Ngạo chết không oan.

Lực lượng của Tô Tín này quả nhiên làm cho người ta sợ hãi, Đại Hoan Hỉ La Hán không biết Tô Tín rốt cuộc tu luyện như thế nào mà có thể tích lũy sức mạnh cường đại như thế trong Dương Thần cảnh.

Nhưng chiến đấu giữa Chân Vũ cảnh không đơn giản như thế, chỉ có lực lượng, Tô Tín này chẳng qua là võ giả Dương Thần cảnh hơi khỏe mạnh hơn một chút mà thôi.

Đại Hoan Hỉ La Hán bước ra một bước, ánh sáng vàng tỏa ra quanh người hắn, uy áp kinh khủng nặng nề buông xuống.

Tuy phương thức tu luyện của Hoan Hỉ Miếu khác với Mật tông, nhưng Hoan Hỉ Miếu vẫn là một trong các môn phái của Mật tông, vì vậy Hoan Hỉ Miếu cũng có đầy đủ công pháp luyện thể.

Đặc biệt là Đại Hoan Hỉ La Hán còn có tên là La Hán, lúc hắn ở Dương Thần cảnh cũng đi tuyến đường bá đạo cực kỳ cương mãnh.

Đánh ra một đấm, xung quanh phong vân dâng lên, lôi đình nổ vang.

Trên người Tô Tín cũng tỏa ra ánh sáng vàng, thậm chí rực rỡ còn hơn Đại Hoan Hỉ La Hán, phật quang chiếu rọi, trông giống hòa thượng hơn Đại Hoan Hỉ La Hán.

Nắm đấm đụng vào nhau, trên người Tô Tín bùng nổ quyền ý cường đại, đánh nát hư không, trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!

Đây là quyền ý chìm thuyền, Tô Tín tham ngộ nó đến mức tận cùng, đặc biệt là lĩnh ngộ xá lợi Vũ Tổ, đi ra con đường của chính mình, sau đó Tô Tín dung nhập nó vào võ đạo của chính mình, từ nay nó là quyền ý của hắn, một đấm duy ngã độc tôn!

Hai đấm đụng nhau, ánh sáng vàng quanh người Đại Hoan Hỉ La Hán thoáng chốc tối đi, nhưng Tô Tín cũng cảm giác sức mạnh to lớn bỗng ập đến, thân hình của hắn không chịu nổi lực lượng này, bay ngược ra sau.

Tô Tín bay ra sau chợt búng người như rồng bay lên, chớp mắt xuất hiện ở sau lưng Đại Hoan Hỉ La Hán, đánh một đấm vào

lưng của hắn, cũng lạnh lùng cười:

“Không lẽ lực lượng của Chân Vũ cảnh chỉ có bấy nhiêu thôi sao?”

Đại Hoan Hỉ La Hán lạnh lùng hừ một tiếng, đổi đấm thành chưởng vỗ sau lưng.

Một đấm của Tô Tín cực kỳ cương mãnh, nhưng chưởng của Đại Hoan Hỉ La Hán thì cực kỳ âm nhu, một chưởng đánh tan tất cả lực lượng, Tô Tín đánh ra một đấm giống như trâu đất xuống biển, chớp mắt biến mất.

Phương thức tu luyện đạo song tu chính thống nhất của mạch Hoan Hỉ vốn đã là âm dương hòa hợp, nhắm thẳng vào đại đạo, chẳng qua có rất nhiều người tu luyện chệch đường.

Đại Hoan Hỉ La Hán có thể thành tựu Chân Vũ, hắn tu luyện tự nhiên là đường ngay, liên tiếp ra tay, âm dương cùng đánh, trực tiếp buộc Tô Tín đến cực độ!

Mọi người ở đây đều nhíu mày, xem ra Tô Tín sẽ gặp nguy hiểm.

Hai người giao thủ hơn mười chiêu, đám người đã nhìn ra thực lực của Tô Tín quả thực là tiến bộ nhiều, thậm chí so với lúc ở Tiêu gia thì như hai người khác nhau, hiện tại hắn hoàn toàn có tư cách đấu với Chân Vũ cảnh, thậm chí trận chiến ở Tiêu gia lúc trước nếu cho một mình Tô Tín đánh với Tiêu Thiên Ngạo, phỏng chừng cuối cùng Tô Tín có thể tiêu hao chết Tiêu Thiên Ngạo.

Nhưng vấn đề là có thể đấu với Chân Vũ cảnh không đại biểu có thể đối kháng Chân Vũ cảnh, khi có mấy người khác kiềm chế thì lực lượng của Tô Tín còn có thể tổn thương cường giả cảnh giới Chân Vũ được, nhưng hiện tại chỉ có một mình Tô Tín, tất cả công kích của hắn đều bị Đại Hoan Hỉ La Hán đỡ, bản thân hắn thì không thể đột phá thế công của Đại Hoan Hỉ La Hán, thất bại sắp tới.

Nhưng hiện tại dù Tô Tín thua cũng không ai chế nhạo hắn, trong toàn bộ giang hồ có thể ở Dương Thần cảnh mà đánh với cường giả cảnh giới Chân Vũ đến mức độ này thì đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng mọi người liên tưởng lời tuyên bố hào hùng trước đó của Tô Tín, cảm thấy hơi kỳ kỳ.

Từ xưa đến nay Tô Tín không phải loại người chỉ biết nói mạnh miệng, kết quả hiện tại hắn tuyên bố hùng hồn mà ra tay thì hơi không như mong đợi, cho người cảm giác kỳ kỳ.

Chẳng qua bọn họ hiện tại chỉ trông thấy Tô Tín bị Đại Hoan Hỉ La Hán áp chế, bọn họ không nhìn thấy ánh mắt bình thản của Tô Tín, chẳng có một chút hoảng loạn, chỉ có thản nhiên không chút gợn sóng.

Tô Tín lần này ra tay muốn chém giết Đại Hoan Hỉ La Hán không chỉ vì nhiệm vụ chủ tuyến của hệ thống, trước khi hệ thống tuyên bố nhiệm vụ thì hắn đã chuẩn bị đánh với Đại Hoan Hỉ La Hán rồi, mục đích là muốn cho Đại Hoan Hỉ La Hán làm đá lót chân của mình, hoặc nói chính xác hơn là đá mài dao.

Tô Tín đã nhìn thấy con đường mình nên đi từ trong xá lợi võ đạo, hắn muốn dung hợp võ đạo của bản thân thành một thể, việc này không phải chỉ lo bế quan là làm được, còn cần tôi luyện trong chiến đấu.

Cho nên đừng nhìn hiện tại Tô Tín bị Đại Hoan Hỉ La Hán áp chế, nhưng khi hắn ra tay thì phát ra vận luật khác biệt, Đại Hoan Hỉ La Hán không phát hiện, mấy người khác càng không phát hiện được.

Chương 1928 - Áp lực(2)

Áp lực(2)

Chờ khi vận luật này hoàn toàn chín muồi, đáy mắt Tô Tín lóe tia sáng tàn khốc, khoảnh khắc Đại Hoan Hỉ La Hán tấn công hơi tạm dừng, hai tay Tô Tín kết ấn, Tà Huyết Kiếp mạnh mẽ bộc phát ra, máu tươi trong người Đại Hoan Hỉ La Hán sôi trào, khiến sắc mặt của hắn giây lát ửng đỏ.

Nhưng Đại Hoan Hỉ La Hán phản ứng cực nhanh, hắn lập tức hai tay kết ấn, quanh thân tỏa ánh sáng vàng rực rỡ, máu tươi sôi trào chớp mắt bị hắn đè xuống.

Thánh Tâm Tứ Kiếp mỗi một cái đều là công pháp khá kỳ dị, đánh ngay mặt có lẽ không mạnh, nhưng sử dụng vào phút then chốt có thể thay đổi tình hình cuộc chiến.

Ví dụ hiện tại, Tà Huyết Kiếp chỉ dẫn động nhẹ máu trong người Đại Hoan Hỉ La Hán sôi sục, trong khoảnh khắc đã bị đè xuống, nhưng tích tắc đó cho Tô Tín hoàn thành rất nhiều chuyện, thí dụ như hoàn toàn phá tan áp chế của Đại Hoan Hỉ La Hán, thậm chí là phản công!

Trong chiến đấu của hai võ giả thì tiết tấu là phần rất trọng yếu, một hơi áp chế đối phương gắt gao mới là nguyên bộ thực lực nghiền nát hoàn toàn.

Vừa rồi Đại Hoan Hỉ La Hán muốn làm như vậy, bởi vì lực lượng của hắn vượt xa Tô Tín, cho nên trực tiếp dùng sức đè người, muốn một hơi giải quyết Tô Tín.

Nhưng một chiêu Tà Huyết Kiếp của Tô Tín làm rối tiết tấu của Đại Hoan Hỉ La Hán, may mà kinh nghiệm chiến đấu của hắn cực kỳ phong phú, khoảnh khắc Tô Tín ra tay Đại Hoan Hỉ La Hán lập tức đè ép máu sôi sục.

Nhưng ngay lúc này, hai tay Tô Tín kết ấn, trong khoảnh khắc vận luật kỳ dị bộc phát ra, Đại Hoan Hỉ La Hán bỗng cảm giác có gì đó không đúng, không biết từ khi nào trái tim của hắn dường như nối liền với Tô Tín, vạn luật cũng giống y như đúc!

Thiên Tâm Kiếp!

Khóe môi Tô Tín cong lên ý cười lạnh lùng, hắn vươn tay chỉ, nhưng không phải chỉ hướng Đại Hoan Hỉ La Hán mà là chỉ vào ngực của chính mình.

Trong khoảnh khắc, chân khí bùng nổ, trái tim của Tô Tín đập loạn nhịp như sắp nổ tung, điều này khiến hắn không kiềm được phun ra một búng máu.

Hơn nữa Đại Hoan Hỉ La Hán cũng giống như vậy, đơn thuần bàn về độ cứng thân thể, hắn chưa chắc mạnh hơn Tô Tín, trúng Thiên Tâm Kiếp, Đại Hoan Hỉ La Hán cũng là miệng phun máu tươi, trong mắt vụt qua tia khó tin.

Tô Tín lấy Dương Thần đấu với Chân Vũ, có thể nói hiện tại hắn vốn đã rơi xuống thế yếu, kết quả hắn còn dùng thủ đoạn đồng quy vu tận, lấy thương đổi thương, Tô Tín này bị điên rồi phải không?

Nhưng lúc này Tô Tín không cho Đại Hoan Hỉ La Hán cơ hội phản ứng, hắn bất chấp vết thương trong người, một chưởng vỗ ra, thoáng chốc thiên địa nguyên khí xung quanh đều ngưng tụ thành băng, giống như ngay cả thời gian đều phải bị đông kết, Đại Hoan Hỉ La Hán bản năng thúc đẩy chân khí, nhưng phát hiện chân khí của mình bị đông lại trong hơi lạnh kia.

Đây là Hàn Thiên Quyết trong Thánh Tâm Tứ Quyết, nó là công pháp ngày xưa Đế Thích Thiên dung hợp thiên hạ võ công sáng tạo ra, uy năng của Thánh Tâm Quyết trong Phong Vân tuy không xếp hạng nhất nhưng bao hàm vô số công pháp biến hóa, Thánh Tâm Tứ Kiếp và Thánh Tâm Tứ Quyết chẳng qua là một phần trong số đó.

Không đợi Đại Hoan Hỉ La Hán kịp xua tan hơi lạnh, Tô Tín ra tay ngay sau đó, hai tay liên tục vỗ, thoáng chốc hơi lạnh vô biên ngưng tụ thành đao binh lần lượt bắn về phía Đại Hoan Hỉ La Hán.

Vạn Nhận Xuyên Vân!

Một hơi Tô Tín ra tay quả thực giống như mưa rền gió dữ liên tiếp không ngớt, trực tiếp đè đầu Đại Hoan Hỉ La Hán đánh, mọi người nhìn mà hết hồn.

Trên Hoan Hỉ Miếu tỏa từng luồng sáng rực rỡ, tiếc rằng trận pháp của Hoan Hỉ Miếu vốn đã là hàng thông thường, căn bản không ngăn được công kích của hai cường giả, trực tiếp bị đánh nát, cho nên đám đệ tử của Hoan Hỉ Miếu và đám người định đứng xem trò hay đều lục tục lùi lại, tránh cho bị hai tồn tại đánh hăng máu quá văng miểng.

Đại Hoan Hỉ La Hán bị Tô Tín áp chế, đáy mắt lóe tia vừa giận vừa xấu hổ.

Dù sao hắn là Chân Vũ mà Tô Tín là Dương Thần, mấy chục chiêu đã qua, hắn chẳng những không thể hạ được Tô Tín,

ngược lại bị Tô Tín áp chế, lần này dù hắn thắng cũng bị mất mặt.

Bởi vậy Đại Hoan Hỉ La Hán bất chấp tất cả, hắn trực tiếp lạnh lùng hừ một tiếng, ánh sáng vàng quanh người chói lòa, một pho tượng phật Hoan Hỉ kỳ dị hiện ra từ sau lưng, hai mặt bốn tay, trong đó một mặt hung ác dữ tợn, như Nộ Mục Kim Cương, đầu đội vương miện, hai tay cầm Kim Cương Xử và Giới Đao, sát khí đằng đằng.

Khuôn mặt khác thì dịu dàng như nước, sắc mặt bình hòa, tay cầm Bảo Châu và kinh Phật, tỏ ra tường hòa vô cùng.

Đây chính là pháp tướng của Đại Hoan Hỉ La Hán, Song Diện Hoan Hỉ Phật.

Nhìn thấy Đại Hoan Hỉ La Hán thế nhưng bày ra pháp tướng của mình, một số võ giả gai mắt cách làm việc của Hoan Hỉ Miếu và một ít võ giả xem náo nhiệt không kiềm được phát ra tiếng xuỵt.

Chân Vũ Pháp Tướng tiêu hao rất lớn, cho nên xem như là cường giả cảnh giới Chân Vũ lúc đánh nhau cũng ít khi sử dụng pháp tướng của mình, kết quả bây giờ Đại Hoan Hỉ La Hán bày ra Song Diện Hoan Hỉ Phật Pháp Tướng, việc này cũng khó tránh khiến người lên án.

Chương 1929 - Chân Vũ Pháp Tướng(1)

Chân Vũ Pháp Tướng(1)

Nhưng hiện tại Đại Hoan Hỉ La Hán không rảnh quan tâm mấy cái hư danh đó, hắn đã thấm thía Tô Tín khó chơi rồi, trong khoảnh khắc vừa rồi công kích liên tục suýt khiến hắn quên Tô Tín chỉ là một võ giả Dương Thần cảnh, hắn thậm chí ảo giác chính mình đấu với tồn tại cảnh giới Chân Vũ.

Đại Hoan Hỉ La Hán trực tiếp lấy ra Chân Vũ Pháp Tướng, khuôn mặt Nộ Mục Kim Cương tay cầm Hàng Ma Xử nặng nề đập xuống, Tô Tín thi triển Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, thân hình chớp mắt như biến thành rồng bay nhảy ra, không dám đấu cứng.

Quả nhiên, lực lượng của Hàng Ma Xử vượt qua tưởng tượng, thế nhưng trực tiếp đập một khe hở to dưới đất, lan tràn đến rìa núi, khiến mấy tảng đá lớn rơi xuống, khiến người nhìn nhe răng xuýt xoa.

Lúc này khuôn mặt pháp tướng dịu dàng như nước chuyển hướng Tô Tín, trong tay cầm Bảo Châu tỏa ra ánh sáng dịu dàng rực rỡ, hắn cảm giác thiên địa nguyên lực quanh thân trở nên cực kỳ đặc quánh, dường như đang trói buộc hắn.

Tô Tín muốn gồng sức vùng thoát, nhưng ánh sáng của Bảo Châu hóa thành lực lượng của lĩnh vực bao bọc hắn lại, chẳng những hạn chế hành động của hắn, càng suy yếu lực lượng của hắn.

Mặt Nộ Mục Kim Cương tay cầm Giới Đao chém mạnh xuống, Phật Đà nổi giận, sát khí vô hạn!

Vẻ mặt Tô Tín bình tĩnh, biểu cảm không chút hoảng loạn, trên thực tế hắn cũng không cần hoảng loạn, hắn đã phỏng đoán khó khăn trong trận chiến này, nhưng cũng bởi vậy hắn mới xem Đại Hoan Hỉ La Hán là đá mài dao.

Nếu cục đá mài dao này quá giòn thì sao gọi là đá mài dao?

Phi Huyết Kiếm trong tay Tô Tín tỏa ánh sáng chói mắt, trong khoảnh khắc A Tỳ Địa Ngục hiện lên, sóng máu sát khí vô tận hiện ra, Giới Đao của Đại Hoan Hỉ La Hán nhìn như bình thường không có gì lạ, nhưng cứng rắn chém rời biển máu. Khoảnh khắc sóng máu tách ra, vô tận kiếm ý tuôn trào mà ra, Kiếm Nhị Thập Tứ đông lại hư không, lấy thiên địa ngự kiếm, dưới uy năng cường đại kia, Giới Đao trong tay Song Diện Hoan Hỉ Phật Pháp Tướng thế nhưng trực tiếp vỡ vụn!

Ngày xưa Vũ Tổ có thể dung hội quán thông hàng nghìn, vạn võ kỹ hóa thành sao giăng đầy trời, hiện tại Tô Tín tự nhiên là không làm được điểm này, hắn tạm thời dung hợp võ đạo thuộc tính gần mà mình có được thì không khó khăn gì, giống như hai thức kiếm kỹ này, dung hợp quả thực là hoàn mỹ vô khuyết, mọi người ở đây không có một người phát hiện trong Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển của Tô Tín thế nhưng còn ẩn giấu một thức Kiếm Nhị Thập Tứ.

Pháp tướng bị tổn hại, Đại Hoan Hỉ La Hán tái mặt.

Những người khác cũng bị bất ngờ, Đại Hoan Hỉ La Hán đã vận dụng pháp tướng nhưng không ngờ rằng cuối cùng chịu thiệt thế nhưng vẫn là hắn.

Lúc này pháp tướng sau lưng Đại Hoan Hỉ La Hán bởi vì bị tổn hại đã trở nên rất mơ hồ, Đại Hoan Hỉ La Hán trực tiếp lạnh lùng hừ một tiếng, pháp tướng hoàn toàn vỡ vụn, nhưng không bay đi, mà là trực tiếp dung nhập vào người hắn, trong khoảnh khắc quanh người hắn tỏa ánh sáng vàng rực rỡ, tựa như Phật Đà buông xuống.

Đánh ra một đấm, Tô Tín bỗng cảm giác không gian quanh mình bị giam cầm, trên trời dưới đất tất cả lực lượng đều đè ép hắn, buộc hắn phải đỡ cú đấm này.

Tô Tín nhíu mày, dùng quy tắc lực lượng khống chế thiên địa còn có kiểu dùng này?

Quả nhiên mỗi vị tồn tại cảnh giới Chân Vũ cơ hồ đều có thủ đoạn giấu đáy hòm của chính mình, Đại Hoan Hỉ La Hán cũng giống như vậy, tự đánh nát pháp tướng rồi dung hợp vào, chưa từng nghe phương thức chiến đấu như vậy, nhưng cực kỳ khó chơi.

Thực lực đánh gần thân của Tô Tín không yếu hơn võ giả Phật tông cùng bậc, bản thân hắn kiêm tu Long Tượng Bàn Nhược Công và Kim Cương Bất Phôi Thần Công, thân thể đã cường đại đến mức kinh người, cộng thêm hắn còn có kỳ công Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ thì càng phát huy võ đạo đấu chiến chi cực này đến cực độ, mỗi một lần va chạm với Đại Hoan Hỉ La Hán, dao động giữa hai bên đều sẽ phát ra một tiếng vang thật lớn, cực kỳ khủng bố.

Cơ hồ trong khoảnh khắc hai bên đã giao thủ hơn mười chiêu, đơn thuần so đấu lực lượng thì Tô Tín vẫn bị yếu thế hơn.

Lúc này Tô Tín đã bị sức mạnh cường đại đánh cho nội phủ chấn động, máu tươi không kiềm được chảy ra, thậm chí hai cánh tay của hắn nứt vỡ li ti, mỗi lần va chạm, lực lượng không thể đánh tan đó sẽ tạo gánh nặng cho thân thể của Tô Tín.

Đương nhiên lúc này Đại Hoan Hỉ La Hán cũng khó chịu, mỗi cú đấm mỗi đòn đá của Tô Tín đều là thế lớn lực nặng, hắn có thể chống đỡ được một lần, nhưng không ngăn được mấy chục lần.

Cho nên va chạm mấy chục chiêu, nội phủ của Đại Hoan Hỉ La Hán cũng bị thương đôi chút, nhưng chỉ là chấn động nhẹ, ít nhất đỡ hơn bộ dạng thê thảm của Tô Tín nhiều.

Trông thấy cảnh tượng này, đám người Nhạc Đông Lưu nhíu chặt mày.

Bọn họ đều là võ giả Dương Thần cảnh, tự nhiên có thể nhìn ra trạng thái hiện giờ Tô Tín, tình hình hơi bất ổn.

Lần trước ở Tiêu gia, đám người Tô Tín ỷ vào Tiêu Thiên Ngạo chịu thiệt về mặt tuổi thọ nên cứng rắn tiêu hao sức chiến đấu của Tiêu Thiên Ngạo xuống mức thấp nhất, bây giờ thì trái ngược lại, càng kéo dài thì càng bất lợi cho Tô Tín.

Chương 1930 - Chân Vũ Pháp Tướng(2)

Chân Vũ Pháp Tướng(2)

Nhưng lúc này ánh mắt của Tô Tín càng lúc càng sáng, Đại Hoan Hỉ La Hán đã hoàn toàn phát huy ra hiệu quả đá mài dao của mình, dung hợp muôn vàn võ đạo, phá vỡ quy tắc, đây là con đường Tô Tín sẽ đi, trong lúc đánh nhau, có lẽ người khác còn không phát hiện, nhưng Tô Tín đã chậm rãi ngưng tụ những lực lượng trong người mình, thậm chí vượt qua cảnh giới trói buộc!

Giống như bây giờ, mỗi lần va chạm Tô Tín đều có thể cảm giác được lực lượng của mình đang chấn động trong thân thể, phát triển theo hướng cùng một tần suất, cuối cùng càng lúc càng nhanh, đạt đến mức tận cùng thì dường như có cái gì tan vỡ, quanh người Tô Tín tỏa phật quang màu vàng hơi rực rỡ.

Những phật quang màu vàng này giống như áo giáp bám vào người của Tô Tín, thân hình vốn đầy rẫy vết thương của hắn có áo giáp phật quang thêm vào tuy không được chữa lành, nhưng dường như bị rót vào loại lực lượng nào đó, bộc phát ra

uy năng kinh người, thậm chí khí tức trên người Tô Tín bắn thẳng lên tầng mây, trở nên làm cho người ta sợ hãi vô cùng.

“Đấu chiến kim thân! Tô Tín thế nhưng luyện thành đấu chiến kim thân!”

Chẳng những là Đại Hoan Hỉ La Hán, nhiều võ giả khác chốc đều hoảng sợ trợn to mắt.

Kim Cương Bất Phôi Thần Công là bộ công pháp luyện thể thứ hai mà Tô Tín có được.

Công pháp bộ luyện thể thứ nhất là Long Tượng Bàn Nhược Công, chẳng qua nó chủ tu lực lượng, ít cộng thêm vào lực phòng ngự của bản thân.

Nhưng cùng tập hai môn công pháp thì độ cứng thân thể của Tô Tín hỗ trợ lẫn nhau, hắn có thể được đến lực lượng tuyệt đối không đơn giản là một cộng một bằng hai.

Trước đó Tô Tín luôn tập cùng lúc hai môn công pháp, bây giờ sau khi hắn có được con đường của riêng mình, nương thực chiến với Đại Hoan Hỉ La Hán để tôi luyện, cuối cùng hợp nhất hai môn công pháp, thậm chí thêm vào công pháp đấu chiến như Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, cuối cùng diễn biến thành trạng thái Kim Cương Bất Phôi Thần Công sau khi đại thành, đấu chiến kim thân!

Kim Cương Bất Phôi Thần Công là công pháp luyện thể rộng khắp nhất Thiếu Lâm Tự, thật ra nội hàm giống như đa số công pháp của Thiếu Lâm Tự, tuy rằng nhìn như đơn giản, nhưng bên trong chứa Càn Khôn.

Kim Cương Bất Phôi Thần Công sau khi đại thành thì lực phòng ngự dũng mãnh kinh người, thậm chí là đứng sau công pháp biến thái như Kim Cương Tịnh Thể Lưu Ly Quyết mà Huyền Chân tu luyện.

Hơn nữa sau khi Kim Cương Bất Phôi Thần Công đại thành, diễn hóa đến mức tận cùng sẽ là đấu chiến kim thân, một đấm một cước đều có hơi hướm đánh nát sơn hà, là thần kỹ đấu chiến mạnh nhất trong Thiếu Lâm Tự.

Tiếc rằng trong lịch sử Thiếu Lâm Tự ít có người tu luyện Kim Cương Bất Phôi Thần Công đến đại thành, diễn biến Kim Cương Bất Phôi Thần Công thành đấu chiến kim thân thì chỉ có vị cường giả Phật môn đã sáng tạo ra Kim Cương Bất Phôi Thần Công, còn lại chẳng có ai.

Nhiều năm qua Phật Môn không có một người có thể tu luyện thành công đấu chiến kim thân, kết quả hiện tại bị đối thủ một mất một còn của Thiếu Lâm Tự là Tô Tín tu luyện thành công, không biết nếu người của Thiếu Lâm Tự biết chuyện này sẽ có ý tưởng gì.

Trong truyền thuyết chỉ cần tu luyện thành công đấu chiến kim thân thì có thể sánh ngang tồn tại cảnh giới Chân Vũ, điểm này tuy rằng chỉ là truyền thuyết, nhưng đặt lên người Tô Tín thì thành sự thực.

Quanh người Tô Tín tỏa ánh sáng vàng, trực tiếp đánh ra một đấm, tiếng nổ lớn vang lên, cú đấm này chưa đánh trúng mà quyền phong đã xé rách mặt đất.

Đại Hoan Hỉ La Hán cũng dùng nắm đấm đáp trả, hắn vừa dung hợp Chân Vũ Pháp Tướng, lực lượng đang ở đỉnh cao.

Nhưng nào ngờ sau cú đấm, Đại Hoan Hỉ La Hán không địch lại lực lượng khủng bố của Tô Tín, bị đấm lún xuống đất, thoáng chốc phun ra một búng máu.

Hơn nữa lúc này Tô Tín không dừng lại, hắn theo giữa không trung đạp một chân xuống, chớp mắt xé rách mặt đất, Đại Hoan Hỉ La Hán hai tay kết ấn, Minh Vương bốn tay hiện ra, khoảnh khắc va chạm phát ra tiếng nổ lớn.

Sau đợt va chạm, Tô Tín không nhúc nhích, nhưng Đại Hoan Hỉ La Hán bị sức mạnh cường đại này cứng rắn đánh lùi mấy chục trượng!

Đây còn là Tô Tín lần đầu tiên dùng lực lượng tuyệt đối áp chế Đại Hoan Hỉ La Hán, dung hợp Kim Cương Bất Phôi Thần Công, Long Tượng Bàn Nhược Công, Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, đấu chiến kim thân, có thể nói là khiến người mắt sáng, lực lượng tuyệt đối không người địch nổi trong cùng cấp bậc.

Chẳng qua bất cứ thứ gì cũng đều không phải là không có khuyết điểm, đấu chiến kim thân này cũng giống như vậy.

Tô Tín giữ trạng thái đấu chiến kim thân, không ngừng thiêu đốt chân khí, nhìn như tay đấm chân đá khá thoải mái, nhưng trên thực tế trong khoảnh khắc này tiêu hao lớn hơn Tô Tín thi triển một thức Kiếm Nhị Thập Tứ.

Cho nên Tô Tín không tiện kéo dài trạng thái này, khi hắn thu lại trạng thái đấu chiến kim thân thì Đại Hoan Hỉ La Hán thở phào nhẹ nhõm. Trận chiến này vượt sức tưởng tượng của Đại Hoan Hỉ La Hán, hắn không thể ngờ Tô Tín mạnh đến mức này, thậm chí khiến hắn lấy ra tất cả con bài chưa lật.

Chương 1931 - Thế Giới Cực Lạc(1)

Thế Giới Cực Lạc(1)

Đại Hoan Hỉ La Hán bỗng nhiên cười dài nói:

“Tốt tốt tốt! Ta ngược lại không ngờ rằng, hôm nay thế nhưng bị một võ giả Dương Thần cảnh buộc đến mức độ này!”

Tô Tín thản nhiên nói:

“Còn nhiều chuyện ngươi không ngờ lắm, giang hồ bây giờ đã không phải là giang hồ một trăm năm trước kia.”

Đại Hoan Hỉ La Hán nhìn Tô Tín, trầm giọng nói:

“Vốn chiêu này là ta để dành cho một người khác, ngươi rất may mắn, có thể trước tiên trông thấy dáng vẻ thật sự của nó.”

Tô Tín thành công ép Đại Hoan Hỉ La Hán lật con bài át ra, mãi đến giây phút này Đại Hoan Hỉ La Hán mới bắt đầu chân chính nhìn thẳng Tô Tín, xem hắn là đối thủ cùng đẳng cấp, lúc trước Dạ Già Nam, Tiêu Ma Gia chết ở tay của hắn không oan chút nào.

Đại Hoan Hỉ La Hán chắp hai tay vào nhau, trong miệng phun ra từng đợt âm tiết kỳ dị, âm tiết đó không giống bất cứ ngôn ngữ nào, nhưng mọi người ở đây nghe xong cảm giác tâm hồn và thân thể thanh thản hẳn ra. Đại Hoan Hỉ La Hán lúc này dường như thật sự là cao tăng của Phật Môn, tuy hành vi của hắn không liên quan gì với cao tăng.

Không gian xung quanh Tô Tín vặn vẹo, lấy hai người làm trung tâm, mọi thứ đều phát sinh thay đổi kinh người!

Khí tức bàng bạc bộc phát ra, Thế Giới Cực Lạc buông xuống, nơi này có vô số thiên nữ nhẹ nhàng múa, đẹp chấn động mạnh, vô số ngọc thạch châu bảo phủ kín toàn bộ mặt đất, khắp nơi đều là cảnh tượng mênh mông vô bờ tường hòa, đây là Thế Giới Cực Lạc, đất lành vãng sinh!

Lúc này trên một ngọn núi cao cách Hoan Hỉ Miếu mấy chục dặm, Sách Nam Triệt ngồi xếp bằng ở đỉnh núi, với cảm giác lực của hắn thì dù cách xa mấy chục dặm hắn cũng xem rõ tình hình cuộc chiến.

Lúc trước Tô Tín và Đại Hoan Hỉ La Hán giao thủ chỉ khiến Sách Nam Triệt ngạc nhiên về thực lực cường đại của hắn, mãi khi Đại Hoan Hỉ La Hán sử dụng Thế Giới Cực Lạc mới khiến Sách Nam Triệt chuyển sự chú ý lên người Đại Hoan Hỉ La Hán.

Người tầm thường nhìn thấy Thế Giới Cực Lạc này đều sẽ cho rằng đây là Đại Hoan Hỉ La Hán bày ra lĩnh vực, trên thực tế nó đúng là lĩnh vực, nhưng là dùng lực lượng nguyên thần bày ra lĩnh vực!

Trong Phật Môn có bí pháp tu luyện nguyên thần, nhưng Thiếu Lâm Tự hay Mật tông đều sở hữu chủng loại ít ỏi, hơn nữa càng ít người tu luyện, đặc biệt là Mật tông, cơ hồ lấy công pháp luyện thể là chính, hỗ trợ các loại thủ đoạn như chân ngôn, ấn pháp.

Hiện tại Đại Hoan Hỉ La Hán mở đường đi khác, dung hợp nguyên thần của mình với Thế Giới Cực Lạc, trước tiên đạt đến cảnh giới siêu thoát nguyên thần, có thể nói Đại Hoan Hỉ La Hán không dùng bí pháp nguyên thần, nhưng trên thực tế loại thủ đoạn này đã vượt xa đa số bí pháp nguyên thần.

Mà lúc này Tô Tín bị nhốt trong Thế Giới Cực Lạc kia, lục cảm đều bị đóng kín, dường như sắp say trong Thế Giới Cực Lạc, không cách nào tự thoát ra, lực lượng trong Thế Giới Cực Lạc xâm thực trí nhớ và tâm thần của Tô Tín.

Dần dà Tô Tín quên nhiều thân phận của bản thân, quên chính mình là người xuyên qua, quên hệ thống, quên Hinh Nhi, cuối cùng quên hết thảy, chỉ có thể chìm đắm trong Thế Giới Cực Lạc, trở thành một phần của thế giới giả dối này!

Thế Giới Cực Lạc của Đại Hoan Hỉ La Hán không phải bí pháp nguyên thần nhưng hơn hẳn bí pháp nguyên thần, tác dụng chủ yếu của Thế Giới Cực Lạc tác động trên người Tô Tín, nhưng đám võ giả đứng ngoài xem cũng cảm thụ được lực lượng phát ra từ Thế Giới Cực Lạc, đều bị lực lượng đó hấp dẫn, phải cố gắng kiềm nén tâm thần mới cưỡng lại được lực lượng này, có thể tưởng tượng Tô Tín ở trung tâm Thế Giới Cực Lạc thì ở trạng thái thế nào.

Thật ra với lực lượng nguyên thần của Tô Tín có thể phản kích ngay khi bị Thế Giới Cực Lạc tằm ăn ký ức, thậm chí với tu vi đại pháp Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần của hắn cộng thêm bí pháp nguyên thần của thế giới khác mà hắn học từ miếng đá bạch ngọc kia, Tô Tín dư sức liều lưỡng bại câu thương với Đại Hoan Hỉ La Hán.

Nhưng Tô Tín không định làm như vậy, nếu hắn chuẩn bị dùng Đại Hoan Hỉ La Hán làm đá mài dao, sau khi Đại Hoan Hỉ La Hán phát huy ra tác dụng của mình thì Tô Tín dự định sẽ mạo hiểm một lần.

Con đường đi thông Chân Vũ, rất nhiều người đi đường chính thống, cũng không thiếu người đi con đường khác biệt, ví dụ Mạc Qua, ví dụ Đại Hoan Hỉ La Hán ở trước mắt, bọn họ đều dựa vào đi con đường khác với mọi người mới đạt tới cảnh giới hiện giờ.

Tô Tín cũng định làm như vậy, chẳng qua hắn làm càng thêm cực đoan, khi thu lợi sẽ lớn hơn hai người này nhiều.

Thế Giới Cực Lạc của Đại Hoan Hỉ La Hán tằm ăn trí nhớ, Tô Tín không ngăn cản, ngược lại thả lỏng tất cả phòng ngự.

Đại Hoan Hỉ La Hán chỉ có thể tằm ăn trí nhớ của Tô Tín, hắn không thể tằm ăn bản thân của Tô Tín, tức là võ đạo!

Trải qua vô số lần chiến đấu sống chết, những võ đạo này trên cơ bản đã khắc vào trong Tô Tín, dù có ngày nào đó hắn thật

sự mất trí nhớ cũng sẽ không quên các võ đạo đó, trong lúc chiến đấu vẫn sẽ phát huy ra uy lực dũng mãnh đến tột độ.

Chương 1932 - Thế Giới Cực Lạc(2)

Thế Giới Cực Lạc(2)

Bây giờ tùy theo trí nhớ của Tô Tín bị Đại Hoan Hỉ La Hán tằm ăn, tất cả bị lãng quên, dẫn đến những võ đạo mà hắn học được dường như là bản năng dần tự dung hợp, bởi vì không có ký ức, cho nên võ đạo của Tô Tín không phân chia đâu là Kiếm Nhị Thập Tứ, đâu là Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, nhưng chúng nó dựa theo bản năng chiến đấu thuần túy nhất bắt đầu dung hợp, tổ thành một mản trời sao của Tô Tín, trời sao võ đạo rực rỡ!

Đại Hoan Hỉ La Hán còn không biết chính mình đang làm áo cưới cho Tô Tín, lúc này hắn hơi ngạc nhiên trước uy năng của Thế Giới Cực Lạc của mình.

Lấy nguyên thần của mình làm cơ sở diễn hóa Thế Giới Cực Lạc, đây là con bài chưa lật của Đại Hoan Hỉ La Hán, từ lúc hắn thăng cấp Chân Vũ đến hiện tại vẫn chưa dùng lần nào.

Vốn đấu với Tô Tín, Đại Hoan Hỉ La Hán không định sử dụng con bài chưa lật này, hắn chuyên môn để dành Thế Giới Cực Lạc cho Sách Nam Triệt.

Trước kia Đại Hoan Hỉ La Hán và Sách Nam Triệt là kẻ địch lâu năm, hắn biết Sách Nam Triệt không am hiểu bí pháp nguyên thần, cho nên hắn định chờ lúc đánh với Sách Nam Triệt thì đột nhiên sử dụng Thế Giới Cực Lạc, khiến Sách Nam Triệt trở tay không kịp.

Tuy bây giờ bị Tô Tín buộc sử dụng Thế Giới Cực Lạc, nhưng uy năng của nó hơi vượt sức tưởng tượng của Đại Hoan Hỉ La Hán.

Kim Cương Tự từng đưa tư liệu tổng hợp của Tô Tín cho Đại Hoan Hỉ La Hán, hắn biết Tô Tín cũng có chút tạo nghệ về bí pháp nguyên thần, thậm chí là có một số tồn tại cảnh giới Chân Vũ đều không sánh bằng hắn.

Kết quả dù có nền móng cơ sở nhưng Tô Tín vẫn chìm dắm trong Thế Giới Cực Lạc, không có chút sức chống cự, đủ thấy uy năng của Thế Giới Cực Lạc của Đại Hoan Hỉ La Hán.

Đại Hoan Hỉ La Hán hơi tiếc nuối lắc đầu, nếu hắn bỗng nhiên sử dụng Thế Giới Cực Lạc khi tranh phong với Sách Nam Triệt thì phỏng chừng sẽ làm Sách Nam Triệt không kịp trở tay, bây giờ thì không thể rồi.

Đại Hoan Hỉ La Hán nhìn chằm chằm Tô Tín, trận chiến này bị Tô Tín buộc lộ ra con bài chưa lật, hắn phải tìm về đủ số vốn từ trên người Tô Tín mới được!

Trong Thế Giới Cực Lạc thì Đại Hoan Hỉ La Hán tựa như thần, bởi vì Thế Giới Cực Lạc này liên thông với nguyên thần của hắn, thậm chí có thể nói Thế Giới Cực Lạc vốn biến ra từ nguyên thần của Đại Hoan Hỉ La Hán.

Thế Giới Cực Lạc có thể tan rã trí nhớ của Tô Tín thì tự nhiên cũng có thể dò xét ký ức đó.

Lúc nãy giao thủ với Tô Tín, Đại Hoan Hỉ La Hán đã lĩnh giáo những bí pháp võ kỹ cường đại, nếu có thể lấy hết mấy thứ này thì sẽ là thu hoạch không nhỏ cho Đại Hoan Hỉ La Hán.

Thật ra Đại Hoan Hỉ La Hán không hứng thú với mấy kiếm kỹ cường đại của Tô Tín, dù sao hắn không phải kiếm tu.

Nhưng cuối cùng Tô Tín thi triển ra đấu chiến kim thân khiến Đại Hoan Hỉ La Hán mắt thèm.

Mật tông và Thiếu Lâm Tự tuy rằng đã là hai chi nhánh, nhưng thật ra công pháp của hai bên vẫn có chỗ giống nhau.

Đặc biệt là Kim Cương Bất Phôi Thần Công, sau khi đại thành thì dù đặt trong nhiều công pháp luyện thể của Mật tông cũng có thể xếp vào tốp đầu.

Hơn nữa vừa rồi Tô Tín diễn hóa ra đấu chiến kim thân, hình dạng cuối cùng của Kim Cương Bất Phôi Thần Công, uy năng cường đại đó thậm chí có thể đè đầu Đại Hoan Hỉ La Hán mà đánh, có thể tưởng tượng sức mạnh cường đại của nó.

Cho nên tạm không nói tới công pháp khác, ít nhất Đại Hoan Hỉ La Hán muốn tìm ra đấu chiến kim thân trong ký ức của Tô

Tín.

Tìm kiếm ký ức của người khác không phải chuyện đơn giản, ma đạo có bí thuật sưu hồn đơn giản thô bạo, chẳng qua làm như vậy sẽ khiến ký ức trở nên nát vụn, cũng sẽ phế bỏ người bị sưu hồn.

Ở trong Thế Giới Cực Lạc, tinh thần lực của Đại Hoan Hỉ La Hán không chỗ không ở, như vô hình bám vào các vật, thẩm thấu vào óc của Tô Tín, cẩn thận dè dặt tìm kiếm trí nhớ của hắn.

Khoảnh khắc tinh thần lực của Đại Hoan Hỉ La Hán thẩm thấu vào ký ức của Tô Tín thì hắn giật nảy mình, trước mắt rốt cuộc là nơi nào?

Vô số nhà cao tầng san sát, thậm chí có nơi cao mấy chục trượng, vô số người đi dưới đất, bọn họ đều là chỉ là người thường, nhưng mặc trang phục kỳ lạ, mặt đường có một đám hộp sắt to lớn lướt nhanh qua lại, tốc độ khiến Đại Hoan Hỉ La Hán hết hồn, đây là cái gì? Xe chiến có cơ quan do Mặc Môn mới nghiên cứu chế tạo? Nhưng cơ quan của Mặc Môn giá trị liên thành, những người thường này làm sao có tư cách sử dụng?

Nhìn thấy mảnh ký ức này làm Đại Hoan Hỉ La Hán nghệch mặt ra, mãi đến một lát sau hắn mới phản ứng lại, nơi này là đâu? Đây là thế giới ký ức của Tô Tín, vậy biểu minh những chỗ này có thật, nhưng ở vị trí nào? Chẳng lẽ là thế giới khác?

Đại Hoan Hỉ La Hán tâm thần chấn động, nhưng ngay lúc này, một tiếng cười khẽ bỗng nhiên vang lên sau lưng Đại Hoan Hỉ La Hán.

Đại Hoan Hỉ La Hán vụt ngoái đầu lại, Tô Tín mặc trang phục kỳ lạ màu đen giống những người kia, đứng ở sau lưng Đại Hoan Hỉ La Hán, hắn để tóc ngắn, trước con mắt có gác hai mảnh lưu ly cực kỳ trong suốt.

Chương 1933 - Chân Vũ(1)

Chân Vũ(1)

Tô Tín nhìn đồ tây màu đen trên người, bản năng vịn mắt kính trên sống mũi, bộ dạng chỉ tồn tại trong ký ức làm hắn hơi hoài niệm.

Nhưng hoài niệm chỉ kéo dài khoảng một giây, Tô Tín không còn là nhân viên văn phòng đi 9 về 5 như kiếp trước nữa, mà là Tây Bắc vương, Tô Tín, hiện tại danh chấn giang hồ, uy danh chấn thiên hạ!

Nhìn biểu cảm há hốc mồm của Đại Hoan Hỉ La Hán, Tô Tín lộ ý cười châm chọc:

"Dế nhũi, chưa thấy qua phải không? Không chừng kiếp sau ngươi sẽ được thấy."

Dứt lời, Tô Tín vươn ra một đầu ngón tay điểm nhẹ, chớp mắt không gian bốn phía vỡ vụn, nhà cao tầng lần lượt sụp xuống, mà cùng sụp đổ không chỉ có không gian ký ức của Tô Tín, còn bao gồm Thế Giới Cực Lạc của Đại Hoan Hỉ La Hán.

"Không!"

Trong mắt của Đại Hoan Hỉ La Hán lộ tia kinh hoàng, hắn không rõ vấn đề rốt cuộc xuất hiện ở nơi nào, tại sao trong ký ức của Tô Tín sẽ có những cảnh tượng kỳ dị này, tại sao Tô Tín rõ ràng đã bị xâm thực ký ức mà còn có thể tiếp tục ra tay.

Đương nhiên, nhưng điều này đã không trọng yếu, quan trọng là Thế Giới Cực Lạc của Đại Hoan Hỉ La Hán đang tan vỡ!

Bất cứ công pháp và võ kỹ đều không tồn tại tuyệt đối hoàn mỹ, Thế Giới Cực Lạc của Đại Hoan Hỉ La Hán cũng giống như vậy.

Thế Giới Cực Lạc đúng là uy năng dũng mãnh, nhưng khuyết điểm cũng rõ rệt.

Bởi vì Thế Giới Cực Lạc vốn biến ra từ nguyên thần của Đại Hoan Hỉ La Hán, Thế Giới Cực Lạc mà bị tổn hại, nguyên thần của hắn cũng bị tổn thương theo, hơn nữa còn là hoàn toàn đồng bộ.

Thế Giới Cực Lạc bị phá hủy một nửa thì nguyên thần của Đại Hoan Hỉ La Hán cũng bị tổn thương một nửa.

Thế Giới Cực Lạc hoàn toàn bị phá hủy thì hậu quả tự nhiên đã rõ.

Mà lúc này ở bên ngoài, mấy người khác căn bản không biết trong đó rốt cuộc phát sinh tình huống gì, mọi người chỉ có thể nhìn thấy Thế Giới Cực Lạc vốn ổn cố thế nhưng dần dần bắt đầu vặn vẹo, sụp đổ, Đại Hoan Hỉ La Hán ở trong đó thì có máu chảy ra từ thất khiếu, trong khoảnh khắc trường hợp trở nên khủng bố vô cùng.

Hấp dẫn ánh mắt nhất là Tô Tín.

Có khí tức huyền ảo bao phủ quanh người Tô Tín, các loại lực lượng quay quanh, có kiếm khí, có phật quang màu vàng, có ma khí hùng dũng, cũng có sóng máu ngập trời.

Lực lượng không đếm hết quay quanh người Tô Tín, cuối cùng dung thành một thể, đẩy khí thế của hắn lên đỉnh phong.

Trong khoảnh khắc Tô Tín dường như phá tan trở ngại nào đó, ánh sáng vàng vòng quanh người, sau lưng ngưng tụ ánh sáng vàng rực rỡ, một tòa điện đường rộng lớn hiện ra sau lưng Tô Tín.

Mọi người có mặt sợ hãi giật nảy mình, Chân Vũ! Tô Tín thế nhưng dựa vào trận chiến này thăng cấp đến Chân Vũ!

Đám người không rảnh buột miệng hét lên, hoặc nên nói là không có tâm tư kêu lên, tất cả mọi người cơ hồ đóng đinh ánh nhìn vào Tô Tín.

Trên giang hồ chỉ có mấy chục cường giả cảnh giới Chân Vũ, mỗi một cường giả cảnh giới Chân Vũ thăng cấp đều là tạo hóa cho người khác, bởi vậy bọn họ bất chấp thứ khác, lo tập trung quan sát Tô Tín thăng cấp Chân Vũ xong đã.

Lúc này pháp tướng sau lưng Tô Tín đã ngưng tụ, nhưng bọn họ không nhìn thấu quy tắc lực lượng của Tô Tín là cái gì.

Nhưng ngay lúc này có người bỗng nhiên nói:

“Cung điện kia không phải pháp tướng của Tô Tín!”

Mọi người vội vàng nhìn chăm chú, quả nhiên cung điện kia chỉ là một phần của pháp tướng của Tô Tín, ánh sáng vàng

quanh người hắn vẫn đang ngưng tụ, một bóng dáng màu vàng cất bước mà ra, người mặc chiến giáp màu vàng, rõ ràng có chút cảm giác đấu chiến kim thân.

Nhưng trong bóng dáng kia có vô thượng bá khí, hắn từng bước một đi đến phía trước cung điện, trong mắt lấp lóe ánh sáng vàng, bễ nghễ vạn vật, tôn lên thiên cung hùng vĩ kia, trong khoảnh khắc khí thế vọt lên tận trời.

Đây mới là pháp tướng hoàn chỉnh của Tô Tín, Đế Lâm Cửu Tiêu!

Tô Tín thành công thăng cấp Chân Vũ, kết cục của trận chiến này đã không cần nói nhiều. Thế Giới Cực Lạc của Đại Hoan Hỉ La Hán đã bị khí thế thăng cấp Chân Vũ của Tô Tín đánh tan nát, phỏng chừng không giữ được bao lâu.

Ai đều không ngờ rằng, bọn họ vốn cho rằng lúc trước Tô Tín tuyên bố giết Đại Hoan Hỉ La Hán chỉ là mạnh miệng, nào ngờ cuối cùng Tô Tín thành công.

Lúc này trên đỉnh núi cách mấy chục dặm, Sách Nam Triệt cau mày, hắn không ngờ một chuỗi biến hóa này, kết quả trong khoảnh khắc tình thế đã nghịch chuyển, Tô Tín chết chắc đột nhiên thăng cấp Chân Vũ, Đại Hoan Hỉ La Hán thì bị trọng thương trong khoảnh khắc Thế Giới Cực Lạc vỡ nát.

Đại Hoan Hỉ La Hán hiện giờ không đỡ nổi một chiêu của Tô Tín, lúc này Sách Nam Triệt bắt buộc phải ra tay.

Đại Hoan Hỉ La Hán dù sao là võ giả của mạch Mật tông bọn họ, cứu Đại Hoan Hỉ La Hán thì thực lực của Mật tông sẽ mạnh hơn vài phần.

Sách Nam Triệt vốn còn lo lắng Đại Hoan Hỉ La Hán mơ ước địa vị của Kim Cương Tự bọn họ, sinh ra ý đồ khác, nhưng nay thấy Đại Hoan Hỉ La Hán bị đả kích ra nông nỗi đó, phỏng chừng dù vết thương lành thì hắn cũng không có tâm tư đối phó Kim Cương Tự.

Vậy là Tô Tín xem như làm một chuyện tốt.

Chương 1934 - Chân Vũ(2)

Chân Vũ(2)

Cho nên hiện tại Đại Hoan Hỉ La Hán không thể chết, Sách Nam Triệt đứng lên muốn ra tay, nhưng ngay lúc này trước mắt hắn xuất hiện một người, một võ giả trung niên mặc áo đen, bề ngoài bình thường không có gì lạ, mẫu người lẫn vào trong đám đông thì tuyệt đối không tìm thấy.

Nhưng hơi thở trên người thì siêu khủng bố, thậm chí khủng bố đến mức Sách Nam Triệt phải nhìn kỹ.

Sách Nam Triệt nheo mắt, người kia là ai?

Cường giả cảnh giới Chân Vũ trên giang hồ chỉ có bấy nhiêu, thân phận vẻ ngoài gì đó vốn không phải bí mật, nhưng người trước mắt thì Sách Nam Triệt thiệt tình không biết hắn là ai, chẳng lẽ là lão quái vật ẩn cư nhiều năm?

Sách Nam Triệt trầm giọng hỏi:

“Các hạ rốt cuộc là ai, tại sao muốn ngăn đường ta đi?”

Bỗng nhiên xuất hiện cường giả nhìn như bình thường này tự nhiên là Diêm La Thiên tử. Sách Nam Triệt quả thực giống như dự đoán của Tô Tín, hắn không nhận biết Diêm La Thiên tử.

Dù sao ngày xưa Thiên Hạ Thất Bang không bắt mắt, thân phận Kim Nguyên Thần của Diêm La Thiên tử trên giang hồ dù là trong võ giả Dương Thần cảnh cũng thuộc loại tương đối bình thường, nếu không phải Thiên Đình lén tiết lộ tin tức, xúi giục các đại tông môn hợp sức kiếp sát Diêm La Thiên tử, sợ rằng toàn bộ giang hồ cũng không có người ngờ tới Kim Nguyên Thần có thực lực khủng bố như vậy.

Hơn nữa người ngày xưa tham dự trận chiến ấy thấy tận mắt quá trình và manh mối trận chiến thanh trừng, việc này cũng dẫn đến cái tên Kim Nguyên Thần hoàn toàn biến mất trong giang hồ.

Tin tức của Mật tông vốn chậm hơn võ lâm Trung Nguyên nhiều, cộng thêm lúc Kim Nguyên Thần xảy ra chuyện thì Sách Nam Triệt thì đã là tồn tại cảnh giới Chân Vũ, hắn tự

nhiên sẽ không chú ý một bang chủ Dương Thần cảnh không chút bắt mắt trong Thiên Hạ Thất Bang võ lâm Trung Nguyên.

Chẳng qua khi có thực lực thêm vào, dù Kim Nguyên Thần tầm thường cỡ nào cũng đáng giá Sách Nam Triệt xem trọng.

Diêm La Thiên tử nhìn Sách Nam Triệt, thản nhiên nói: "Ta không có địch ý, sự tình lần này là ân oán cá nhân giữa Tô Tín và Đại Hoan Hỉ La Hán, xin Sách Nam Triệt đại sư đừng ra tay."

Sách Nam Triệt híp mắt hỏi:

"Ngươi được Tô Tín mời đến?"

Sách Nam Triệt thật sự bất ngờ, Tô Tín thế nhưng mời một cường giả cảnh giới Chân Vũ cố ý đến phòng bị hắn, người trước mắt là ai? Chẳng lẽ là người bên triều đình?

Biết ý đồ đến của Kim Nguyên Thần, trong lòng Sách Nam Triệt hơi khiếp sợ, không phải khiếp sợ thực lực của Kim Nguyên Thần, mà là khiếp sợ sự to gan của Tô Tín.

Nếu Tô Tín có thể mời đến cường giả cảnh giới Chân Vũ, vậy người trước mắt chỉ cần tham dự vào cuộc tập kích, phối hợp Tô Tín chém giết Đại Hoan Hỉ La Hán việc khó khăn gì. Sách Nam Triệt dám chắc, thực lực của người trước mắt mạnh hơn Đại Hoan Hỉ La Hán nhiều.

Nhưng kết quả là cuối cùng Tô Tín không nhờ người trước mắt ra tay giúp đỡ, ngược lại một mình đấu với Đại Hoan Hỉ La Hán, rồi bây giờ hắn thăng cấp Chân Vũ luôn. Tô Tín đó mãi đến bây giờ luôn có chủ ý rõ ràng lạ thường, hắn xem Đại Hoan Hỉ La Hán là đá mài dao để chính mình thăng cấp Chân Vũ!

Giờ phút này dù là Sách Nam Triệt cũng không kiềm được bội phục gan dạ và quyết đoán của Tô Tín, thảo nào hắn ở lứa tuổi này đã thăng cấp Chân Vũ, quả nhiên không thể thiếu hai thứ thực lực và nghị lực.

Ít nhất đổi thành Sách Nam Triệt lúc ở Dương Thần cảnh thì không có lá gan đi làm loại chuyện này.

Nhìn Kim Nguyên Thần trước mắt, Sách Nam Triệt lạnh lùng hừ một tiếng, hắn trực tiếp một chưởng vỗ ra, thoáng chốc phật quang màu vàng tỏa ra, mênh mông bao la vô cùng.

Sách Nam Triệt là phương trượng của Kim Cương Tự, không cần thiết liều mạng với một cường giả cảnh giới Chân Vũ chỉ vì Đại Hoan Hỉ La Hán.

Trong phạm vi có khả năng, Sách Nam Triệt sẵn lòng ra tay giúp đỡ, nhưng hiện tại có cường giả cảnh giới Chân Vũ ra mặt ngăn trở thì tự nhiên không cần làm việc.

Hiện tại Sách Nam Triệt ra tay chỉ muốn thăm dò thực lực và lai lịch của người trước mắt.

Kim Nguyên Thần mặt không đổi sắc, nếu hắn không thể bại lộ thân phận Diêm La Thiên tử thì không thể sử dụng công pháp của Địa Phủ và Huyết Ma Kinh, nhưng dùng võ Cái Bang thì được.

Đối diện một chưởng của Sách Nam Triệt, Kim Nguyên Thần cũng một chưởng đánh ra, thoáng chốc thiên long gầm rống, bộc phát ra dao động kinh khủng.

Hai chưởng va chạm vào nhau, thoáng chốc khuếch tán chấn động kịch liệt, núi nhỏ dưới chân hai người nứt rạn li ti vì một kích này.

Bởi vì hai người đều là thăm dò, không có nguyên do đánh nhau, cho nên một chưởng này ngang sức ngang tài, ai cũng không lấn lướt ai.

Sách Nam Triệt đại khái cảm giác được lực lượng của đối phương tuyệt đối không thua kém chính mình, vậy hắn không cần ở lại nữa, cho nên Sách Nam Triệt trực tiếp lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Kim Nguyên Thần nhìn thoáng qua nơi Tô Tín và Đại Hoan Hỉ La Hán giao thủ, thân hình dần ẩn giấu, nhưng không đi xa.

Lúc này đằng trước Hoan Hỉ Miếu, ánh mắt Tô Tín nhìn Đại Hoan Hỉ La Hán lộ ra chút lạnh lùng, lúc này không giết Đại Hoan Hỉ La Hán thì đợi tới khi nào?

Chương 1935 - Được làm vua thua làm giặc(1)

Được làm vua thua làm giặc(1)

Khí thế mạnh mẽ chấn động sơn hà, Đế Lâm Cửu Tiêu Pháp Tướng của Tô Tín di chuyển, bóng dáng màu vàng hơi giống thân hình của Tô Tín.

Lúc trước Đại Hoan Hỉ La Hán dựa vào uy năng của pháp tướng áp chế Tô Tín, đồng dạng hiện tại Tô Tín cũng dùng uy năng pháp tướng áp chế Đại Hoan Hỉ La Hán!

Bóng dáng sau lưng Tô Tín đánh ra một đấm, mênh mông hùng dũng, nháy mắt hư không vỡ nát, trấn áp cửu tiêu!

Đây là thuần túy lực lượng áp chế, nguyên thần của Đại Hoan Hỉ La Hán vốn đã bị uy thế khi Tô Tín thăng cấp Chân Vũ nghiền nát bảy phần, bây giờ đầu óc của hắn không tỉnh táo, chỉ có thể dựa vào bản năng để chiến đấu.

Chẳng qua Đại Hoan Hỉ La Hán ngăn được một kích từ pháp tướng của Tô Tín thì trở nên cực kỳ yếu ớt, trong khoảnh khắc, tất cả Thế Giới Cực Lạc bị đánh nát, Đại Hoan Hỉ La Hán bị đánh lún xuống đất.

Tô Tín bước ra một bước, Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển vung ra, trong khoảnh khắc, biển máu ngập trời nhấn chìm Đại Hoan Hỉ La Hán, nhưng lúc này có vô tận kiếm khí ẩn giấu trong biển máu, chớp mắt mạnh mẽ xé nát Đại Hoan Hỉ La Hán, nhưng lực lượng khí huyết trong người Đại Hoan Hỉ La Hán bị Tô Tín nương biển máu che giấu hút hết vào người của Tô Tín.

Mới vừa thăng cấp Chân Vũ không đến một tháng, Đại Hoan Hỉ La Hán rốt cuộc chết trong tay Tô Tín, hắn cũng thành công phá vỡ kỷ lục của Mạc Qua, thành cường giả cảnh giới Chân Vũ chết nhanh nhất.

Đương nhiên, thật tình cờ là người phá vỡ hai kỷ lục này trùng hợp đều là Tô Tín.

Trong đầu Tô Tín bỗng vang lên âm thanh của hệ thống:

“Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến: Cự phách giang hồ (cuối), đạt được kiếm kỹ chí cường ‘Thiên Ngoại Phi Tiên’.”

Sắc mặt của Tô Tín không thay đổi, Thiên Ngoại Phi Tiên trợ giúp không nhỏ cho hắn, với thực lực hiện tại hắn rốt cuộc có thể hoàn mỹ khống chế môn kiếm kỹ chí cường cấp bậc năm sao này, không như lúc trước đổi ra một tiêu hao phẩm, chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng.

Lúc này mọi người nhìn đống xương trắng thịt vụn dưới đất, có thể nói Đại Hoan Hỉ La Hán chết không toàn thây, quả thực thê thảm vô cùng.

Loại này trường hợp khiến một số người có mặt cau mày, Tô Tín ra tay hơi quá đáng, người đã chết mà hắn không chừa toàn thây cho đối phương, cho dù đối phương là kẻ thù thì làm như vậy hơi quá mức.

Nhưng chỉ có mấy tông môn chính đạo là có ý tưởng này, đa số tông môn thì thấy rất bình thường, dù sao trước đó Đại Hoan Hỉ La Hán buông lời uy hiếp Tô Tín cũng rất quá đáng.

Tô Tín thu về Chân Vũ Pháp Tướng, vung tay lên, đám người Lý Phôi rút ra binh khí, tiếng leng keng đồng loạt, đám người nghe thầm nổi da gà.

Tô Tín lạnh giọng nói: “Đồ tông, diệt môn!”

Dứt lời, đám võ giả Ám Vệ nhóm Lý Phôi lập tức xông ra ngoài, bắt đầu giết chóc người của Hoan Hỉ Miếu. Nhạc Đông Lưu và Thái Tam Nguyên không ra tay, với thực lực và địa vị của bọn họ thì tâm lý mâu thuẫn không muốn làm việc của đạo phủ thế này, cho nên hai người phụ trách trông chừng Hoan Hỉ Miếu, không cho một người chạy trốn.

Người trông thấy cảnh này thầm rùng mình, thực lực của Tô Tín tuy mạnh nhưng phong cách làm việc không thay đổi, nói diệt môn liền diệt môn, sát khí cực nặng.

Nhưng nơi này không có người của Thiếu Lâm Tự, không có mấy kẻ ngớ ngẩn chủ động ra mặt khuyên can gì đó.

Phương thức làm việc của người trong giang hồ là như vậy, được làm vua thua làm giặc, không có gì để nói.

Đám đệ tử của Hoan Hỉ Miếu hoặc là liều mạng hoặc là cầu xin tha thứ, sắc mặt của Tô Tín không thay đổi, đây là lựa chọn của Hoan Hỉ Miếu, lần trước Tô Tín đã cho bọn họ một lần cơ hội, cho nên hiện tại bọn họ cũng đừng trách Tô Tín trảm thảo trừ căn.

Không đến nửa canh giờ, toàn bộ Hoan Hỉ Miếu bị đám võ giả Ám Vệ giết sạch không chừa một ai.

Mặt Lý Phôi còn dính vệt máu, đi đến trước mắt Tô Tín, vái nói:

"Trong Hoan Hỉ Miếu đã không có người sống."

Tô Tín gật đầu nói: "Vậy đi đi."

Người của môn phái khác đứng xung quanh lục tục tránh ra một con đường cho Tô Tín, trong mắt lộ tia kính sợ.

Mặc kệ tuổi tác, địa vị của Tô Tín như thế nào, chỉ cần hắn có thể có được sức chiến đấu của cường giả cảnh giới Chân Vũ thì trên giang hồ, Tô Tín có tư cách được người khác kính sợ.

Đương nhiên trận chiến này mang đến dao động cũng là cực kỳ to lớn, Tô Tín còn chưa mang theo người về đến Tây Bắc Đạo thì chuyện này đã chấn động giang hồ.

Một tên Chân Vũ bỏ mạng cùng với một tên Chân Vũ nổi lên, trên giang hồ tàn khốc vậy đấy, muốn leo lên trên thì phải giẫm xuống một đá lót chân.

Tất cả tính toán của Hoan Hỉ Miếu đều thành bọt nước, cuối cùng thành đá lót chân của Tô Tín, điểm này cũng không có gì để nói.

Mà người trong giang hồ không quá bất ngờ với việc Tô Tín thăng cấp Chân Vũ.

Dù sao trước đó Tô Tín đã có uy thế liên tục giết hai cường giả cảnh giới Chân Vũ, lần này Tô Tín bỗng nhiên thăng cấp Chân Vũ, bọn họ ngược lại đã chuẩn bị tâm lý, chẳng qua bọn họ không ngờ rằng Tô Tín tiến bộ nhanh như vậy.

Khi Tô Tín vừa về Tây Bắc Đạo liền có võ giả của Lục Phiến Môn đến, hỏi thăm Tô Tín chuyện lên Thiên Bảng.

Chương 1936 - Được làm vua thua làm giặc(2)

Được làm vua thua làm giặc(2)

Trước mắt Tô Tín đến Chân Vũ, trên Thiên Bảng tự nhiên phải có vị trí của hắn, vừa lúc Đại Hoan Hỉ La Hán mới vừa bị đánh chết, Tô Tín trực tiếp thay thế Đại Hoan Hỉ La Hán leo lên Thiên Bảng.

Lục Phiến Môn dù sao là người mình, cho dù hiện tại Tô Tín và Đại Chu có xích mích nhưng điều đó sẽ không thay đổi, vì vậy Lục Phiến Môn cố ý phái người đến hỏi thăm Tô Tín tin tức tỉ mỉ, xem coi cái gì có thể viết ra, cái nào không, cho Tô Tín xem qua rồi mới công bố ra ngoài.

Nhận được tin từ Tô Tín, Lục Phiến Môn suốt đêm chế tác Thiên Bảng, chờ đến sáng hôm sau liền có người dán giấy vàng Thiên Bảng ra ngoài, trong dó ghi lại tư liệu tỉ mỉ của Tô Tín, dẫn tới một đám giang hồ phong môi sao chép.

Thật ra với thân phận địa vị hiện tại của Tô Tín, nhiều người giang hồ đều có tư liệu của hắn, nhưng chắc chắn không đầy đủ chính xác như Lục Phiến Môn, về mặt này thì Lục Phiến Môn rất có quyền uy.

“Tên: Tô Tín.

Tên hiệu: Huyết Kiếm Thần Chỉ.

Môn phái: Tây Bắc vương, Tây Bắc Đạo Tiết Độ Sứ, Lục Phiến Môn Tứ Đại Thần Bổ, Ám Vệ đại tổng quản, minh chủ liên minh thất bang Trung Nguyên.

Võ công:

Kiếm pháp: Huyết Hà Thần Kiếm, Tiên Thiên Vô Hình Phá Thể Kiếm Khí, Kiếm Nhị Thập Tứ, Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm, Huyết Đồ A Tị Địa Ngục Kiếm Điển.

Công pháp: Tử Hà Thần Công, Sơn Tự Kinh, Tam Phân Quy Nguyên Khí, Long Tượng Bàn Nhược Công, Kim Cương Bất

Phôi Thần Công (đấu chiến kim thân), Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp, Thánh Tâm Quyết.

Chỉ pháp: Huyết Hà Thần Chỉ, Nhị Thập Tứ Tiết Khí Kinh Thần Chỉ, Tam Chỉ Đạn Thiên (Phá Sát, Kinh Mộng, Thiên Địch), Tam Phân Thần Chỉ

Mặt khác: Thương Tâm Tiểu Tiễn, Bất Tử Ấn Pháp, Phong Thần Thối, Thiên Sương Quyền, Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự.

Binh khí: Phi Huyết Kiếm (do Ba Thục Kiếm Các trưởng lão, chú kiếm đại sư Công Thâu Ngu tự tay luyện chế, là thiên binh cực phẩm).

Thực lực: Chân Vũ cảnh.

Chiến tích:

Trong đại chiến Tây Bắc Đạo một mình đấu với cường giả xếp thứ hai của Tây Bắc Đạo là Mộ Dung Long Thả, thừa dịp y ăn chân long nội đan xuất hiện ngoài ý muốn thì giết chết.

Trên Đại Tuyết Sơn địch lại vài tên cường giả Dương Thần cảnh, bày ra tư thái vô địch.

Ở Tây Vực, trên chiến trường thượng cổ giết mấy cường giả mạch Hoan Hỉ của Hoan Hỉ Miếu như 'Song Diện Minh Vương' Dạ Già Nam, hủy diệt Hoan Hỉ giáo.

Trong chiến loạn Đại Chu liên hợp Thiên Hạ Thất Bang giết đại hãn của Kim Trướng Hãn Quốc, cường giả cảnh giới Chân Vũ 'Thiên Lang' Mạc Qua.

Trong nội loạn Tiêu gia hợp sức với đám người Tiêu Xước, cung chủ Chiếu Ảnh Minh Nguyệt Cung Nhan Như Mộng giết lão tổ Tiêu gia Tiêu Thiên Ngạo.

Và mới ngày trước giết lên Hoan Hỉ Miếu, lấy sức của một người địch lại cường giả cảnh giới Chân Vũ 'Đại Hoan Hỉ La Hán' Ba Bố Côn, đánh nát Thế Giới Cực Lạc của y, thăng cấp Chân Vũ, giết chết y.

Xếp hạng: Xếp vào Thiên Bảng."

Tin Tô Tín một trận chiến thăng cấp Chân Vũ truyền khắp giang hồ, sau đó thế lực thân với Tô Tín tự nhiên là âm thầm hân hoan, còn thế lực có thù oán với Tô Tín thì biểu cảm phức tạp.

Ví dụ Thiếu Lâm Tự bây giờ là như vậy.

Thiếu Lâm Tự phong sơn một năm, trong thời gian một năm này Thiếu Lâm Tự ngược lại tập trung lực lượng chỉnh đốn tất cả đệ tử của họ, nhưng chỉ tra ra mấy hoa hòa thượng trái với giới luật, không tìm được người nào tiết lộ bảy mươi hai tuyệt kỹ ra ngoài, uổng công bận việc.

Xong việc Thiếu Lâm Tự bớt rêu rao hơn nhiều, thậm chí ít có tăng nhân xuống núi, nhưng bây giờ biết tin Tô Tín thăng cấp Chân Vũ, Huyền Minh âm thầm thở dài, thù hận giữa bọn họ và Tô Tín e rằng trong một chốc giải quyết không được rồi, Tô Tín đã đủ cứng cáp, từ nay về sau trên giang hồ này nhất định có một chỗ trống cho hắn.

Nhưng Thiếu Lâm Tự bọn họ chịu nhục nhiều năm cũng sẽ không bởi vậy mà suy bại.

Lần trước Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên tự mình lên Thiếu Lâm Tự đòi người quả thực mang đến rắc rối rất lớn cho bọn họ, thậm chí khiến Thiếu Lâm Tự mất hết thể diện.

Nhưng Thiếu Lâm Tự cũng có thu hoạch từ đó.

Đầu tiên là bởi vì chuyện này mang đến sỉ nhục, nhiều tăng nhân của Thiếu Lâm Tự dường như đã tự biết nhục sau đó cố gắng hơn, nỗ lực tu luyện, trong một năm có hai võ giả đời chữ Huyền thăng cấp đến Dương Thần.

Rồi thủ tọa của Giảng Kinh Đường Huyền Chân, hắn vốn đã có thực lực Dương Thần cảnh đỉnh phong, thiên phú của hắn thậm chí cao hơn Huyền Minh, chẳng qua bất hạnh không ai chỉ đạo cho nên kẹt lại Dương Thần cảnh mười năm.

Trận chiến với Tô Tín tuy Huyền Chân thua thảm, nhưng được nhiều lĩnh ngộ, hơn nữa không tiếp tục bài xích Huyền Khổ chỉ điểm, giờ đây Huyền Chân đã vào Nửa Bước Chân Vũ, có thể nói chính thức bước vào con đường đi thông Chân Vũ.

Đương nhiên, khiến bọn họ vui mừng nhất là Huyền Khổ, lúc trước khi giao chiến với Mạnh Kinh Tiên thì Huyền Khổ đã là Nửa Bước Thần Kiều, hiện tại Huyền Khổ đã có nắm chắc thăng cấp Thần Kiều thật sự, hiện tại hắn không có thăng cấp chỉ là đang đợi một cơ hội mà thôi, một khi cơ hội đến, Huyền Khổ sẽ trực tiếp thăng cấp Thần Kiều.

Chịu khổ mấy chục năm, hiện tại Thiếu Lâm Tự bọn họ rốt cuộc nghênh đón một lần thực lực tăng vọt.

Chương 1937 - Phản ứng của các phương(1)

Phản ứng của các phương(1)

Một năm Thiếu Lâm Tự bọn họ nhận được nhục nhã, có cơ hội bọn họ tự nhiên sẽ trả lại, nhưng bây giờ quan trọng nhất là Thiếu Lâm Tự nên lo tập trung phát triển thực lực của mình.

Mà cùng lúc đó ở Tây Bắc, Tô Tín cũng chuyên chú phát triển thực lực của hắn.

Thu nạp máu toàn thân Đại Hoan Hỉ La Hán còn cần hắn luyện hóa, huống hồ hiện tại Tô Tín cũng là Chân Vũ mới lên, hắn còn cần thời gian nhất định ổn cố tu vi của chính mình, những điều này đều cần thời gian dài bế quan mới được.

Cho nên Tô Tín phớt lờ những ồn ào hỗn loạn bên ngoài, nhưng Tô Tín thăng cấp Chân Vũ, cho dù hiện tại hắn không gây chú ý chút nào nhưng vẫn ảnh hưởng nhiều người.

Lúc này trong hoàng thành ở Thịnh Kinh thành, Cơ Huyền Viễn ngồi ngay ngắn trong một cung điện đen ngòm, trong điện có đèn nhưng hắn không đốt lên.

Hơn nữa lúc này ngồi phía đối diện Cơ Huyền Viễn là một võ giả Dương Thần cảnh mặc mãng bào màu vàng, để chòm râu nhỏ, bề ngoài có chút nho nhã.

Hắn chính là một trong mấy võ giả Dương Thần cảnh của Hoàng tộc họ Cơ, Túc vương Cơ Huyền Tư.

Làm vương gia của Hoàng tộc họ Cơ Đại Chu, Túc vương Cơ Huyền Tư rất ít gây chú ý, thường ngày hắn cơ hồ ở tận cùng

trong hoàng thành trấn áp long mạch, đã có mấy chục năm chưa từng ra tay.

Nhưng mà gần đây Cơ Huyền Tư từ bỏ tiếp tục trấn áp long mạch của Đại Chu, công khai xuất hiện trong tầm nhìn của công chúng, lúc trước sau khi đánh bại Kim Trướng Hãn Quốc, Công Tôn Độ ở trong phong thưởng làm khó Tô Tín cũng là người của Cơ Huyền Tư.

Cơ Huyền Viễn nhìn Cơ Huyền Tư, hỏi:

"Không đi trấn áp long mạch, ngươi đến chỗ này của ta làm gì?"

Cơ Huyền Tư cười cười nói: "Vương huynh, lý do trấn áp long mạch vớ vẩn như vậy mà ngươi vẫn tin? Trấn áp long mạch cái gì? Đó căn bản là trấn áp chúng ta mà thôi, long mạch chỉ là thứ hư vô xa xăm, tuy đúng là có chút tác dụng nhưng tuyệt đối sẽ không thần bí như đám toán mệnh của Thiên Cơ Cốc đã nói."

"Nếu trấn áp long mạch thật sự có thể bảo chứng hoàng triều xương thịnh thì hiện tại Trung Nguyên vương triều vẫn là thiên hạ của Đại Tấn, không đến lượt Đại Chu chúng ta."

Cơ Huyền Viễn thản nhiên nói:

"Thà tin có còn hơn không, được rồi, đừng nói nhiều, đêm khuya ngươi đến tìm ta có chuyện gì?"

Cơ Huyền Tư ra vẻ bí hiểm nói:

"Lẽ nào vương huynh chưa biết tin Tô Tín thăng cấp Chân Vũ?"

"Biết có thể làm được gì?"

Cơ Huyền Tư trầm giọng nói: "Tô Tín thăng cấp Chân Vũ đối với Hoàng tộc họ Cơ mà nói không phải chuyện tốt gì. Lục Phiến Môn, quân đội, đội hiện tại cộng thêm một quan lớn biên giới như Tô Tín, muốn lấy lại quyền lực từ trong tay bọn họ không phải chuyện dễ dàng.

Cơ Huyền Viễn nhướng mày nói: "Các ngươi còn đang tính toán những chuyện này? Có thể cảnh cáo đám người Tô Tín,

nhưng nếu dồn ép bọn họ quá đáng sẽ không có chỗ tốt cho chúng ta."

Cơ Huyền Tư hừ lạnh nói: "Là Cơ Hạo Điển lừa chúng ta! Ngày xưa chúng ta ủng hộ hắn lên ngôi hoàng đế, càng ủng hộ kế hoạch điên cuồng tiến công Đại Tấn của hắn, ngay lúc đó bên cạnh Cơ Hạo Điển không có quân đội, cũng không có Lục Phiến Môn, toàn bằng vào những Hoàng tộc họ Cơ chúng ta đặt nền móng cho hắn!"

"Rồi kết quả sau đó thế nào? Trừ một vương vị, chúng ta còn có cái gì? Quyền lực toàn bộ Đại Chu đều bị người ngoài điều khiển, điểm này vương huynh chẳng lẽ cam tâm?"

Cơ Huyền Tư chỉ vào chính mình, nói:

"Đừng quên, Đại Chu là Đại Chu của Hoàng tộc họ Cơ ta!"

Cơ Huyền Viễn hé môi, hắn muốn nói Đại Chu cũng là của người trong thiên hạ, nhưng bản thân hắn là một thành viên của Hoàng tộc họ Cơ, hắn không thể thốt ra câu đó được.

Qua một lúc sau, Cơ Huyền Viễn thế này mới thở dài nói:

"Năm xưa bệ hạ là tồn tại xuất sắc nhất trong đám hoàng tử, không thẹn với danh xưng hùng chủ một phương, huống hồ ngày xưa chúng ta nếu như không tiến công Trung Nguyên, không kéo Đại Tấn xuống ngựa thì chúng ta sẽ không đạt được vô số tài nguyên tu luyện, công pháp cường đại như vậy."

"Có thể nói chúng ta được một thân tu vi như bây giờ cũng nhờ trận chiến năm xưa, nếu chúng ta luôn lăn lộn ở đất Nam Man đó thì đừng nói Dương Thần, e rằng bây giờ chúng ta không lên Dung Thần nổi."

"Hơn nữa trong tình huống lúc ấy, Đại Chu ta chẳng có gì, nếu không đưa ra chỗ tốt lớn lao cho đám người Thiết Ngạo, bọn họ dựa vào cái gì lựa chọn gia nhập Đại Chu ta?"

Vẻ mặt Cơ Huyền Tư thản nhiên nói: "Cho nên hiện tại Đại Chu ta đã bình định, bọn họ chẳng lẽ không nên giao lại những quyền lực này sao? Ít nhất phải giao ra một phần mới được."

"Nhìn Lục Phiến Môn hiện tại đi, Cơ Hạo Điển lúc ấy có thể xếp mấy cái đinh vào trong đó, Lục Phiến Môn hiện tại thì chỉ

nghe lệnh Thiết gia.”

“Còn quân đội nữa, mấy vị đại tướng quân căn bản là cùng một giuộc, quyền lực của quân đội chỉ có thể trao chuyển trong quân đội, người ngoài không lọt vào được.”

“Quá đáng hơn nữa là Tô Tín, toàn bộ Tây Bắc Đạo đều bị hắn kinh doanh thành vương quốc độc lập của chính mình, nếu không ra tay, e rằng về sau Hoàng tộc họ Cơ ta thật sự chẳng có một chút quyền lên tiếng.”

Chương 1938 - Phản ứng của các phương(2)

Phản ứng của các phương(2)

Cơ Huyền Tư nói đến cuối cùng, sâu thẳm nhìn Cơ Huyền Viễn một cái:

“Đúng rồi, những chuyện này lão tổ cũng biết, hơn nữa hắn đã đồng ý.”

Nghe thấy lão tổ đều đã đồng ý, Cơ Huyền Viễn cũng đành phải thở dài một hơi nói: “Vậy thì tốt, ngươi chuẩn bị khiến ta làm thế nào? Lần này ta đè Thiết Ngạo, không cho hắn giúp Tô Tín, thật sự đã hoàn toàn đắc tội Tô Tín.”

Cơ Huyền Tư cười cười nói: “Thời cơ còn chưa chín muồi, hiện tại chúng ta sẽ không ra tay, nhưng trong khoảng thời gian này cũng cần vất vả vương huynh ổn định bọn họ, đặc biệt là Tô Tín kia, tiểu tử này làm việc không kiêng dè cái gì, hơn nữa cực kỳ điên cuồng, nhất định phải cẩn thận một ít.”

Cơ Huyền Viễn liếc qua, ngươi đã biết tính cách của Tô Tín còn chọc vào hắn, làm như vậy chẳng phải là tìm cái chết?

Cơ Huyền Tư xem hiểu ánh mắt của Cơ Huyền Viễn, hắn cười cười nói: “Khi đó Tô Tín còn không phải Chân Vũ, Hoàng tộc họ Cơ ta hoàn toàn có thể trấn áp hắn, cho nên mới sẽ làm ra loại quyết định đó, bây giờ chúng ta cần làm việc không gây chú ý, vương huynh, ta không quấy rầy nữa.”

Cơ Huyền Tư nói rồi chắp tay, trực tiếp xoay người rời đi.

Trong cung điện tối đen, Cơ Huyền Viễn thở dài một hơi.

Thật ra hiện tại Đại Chu có nhiều Hoàng tộc họ Cơ suy nghĩ giống như Cơ Huyền Tư.

Bọn họ cho rằng chính mình làm hoàng tộc, tự nhiên hẳn là nắm giữ đãi ngộ phong phú hơn Hoàng thất Cung phụng đường, tay cầm quyền lực lớn hơn Lục Phiến Môn và quân đội, kết quả hiện tại hết thảy đều không có, điều này khiến bọn họ làm sao cam tâm?

Nhưng những thứ này thì lúc Cơ Hạo Điển còn ở, dựa vào uy vọng của hắn có thể trấn áp, nay Cơ Hạo Điển đã chết, đừng trách đám người Cơ Huyền Tư sinh ra tâm tư khác.

Thật ra bản thân Cơ Huyền Viễn cũng rất đồng ý cách làm của Cơ Hạo Điển, át chế lực lượng của Hoàng tộc họ Cơ, không để sức mạnh của một nhà quấy loạn một nước.

Ngày xưa Đại Tấn mất nước là do Hoàng tộc Đại Tấn kiêng kỵ quyền thế của đại thần trong triều, cuối cùng mất hết lòng người, dẫn đến Đại Tấn mất nước.

Đại Chu bọn họ hiện giờ tuy chưa đến tình trạng đó, nhưng Cơ Huyền Viễn đã thấy có xu thế này.

Tuy nhiên, Cơ Huyền Viễn không thể nói nhiều cái gì, dù sao bản thân hắn là một trong Hoàng tộc họ Cơ, hắn cần suy xét ích lợi của Hoàng tộc họ Cơ nữa.

Cơ Huyền Viễn lắc đầu, vứt bỏ những ý tưởng lung tung này, tạm gác lại chuyện khác, ít nhất trước mắt thực lực của Đại Chu bọn họ vẫn rất mạnh, có thể trấn áp giang hồ.

Lúc này Tạo Hóa Đạo Môn ở Thanh Châu Đạo xa xôi, ‘Cửu Hoa Đạo Quân; Trương Bá Đoan sắc mặt nghiêm túc gõ mở cửa lớn nơi bế quan của Lý Bá Dương, trầm giọng nói:

“Sư huynh, Thiếu Lâm Tự truyền đến tin tức không tốt, Huyền Khổ đã sắp đến Thần Kiều, tùy thời đều có thể thăng cấp Thần Kiều.”

“Cùng lúc đó, Huyền Chân đã vào Nửa Bước Chân Vũ cảnh, đột phá chỉ còn là vấn đề về thời gian, đời chữ Huyền của Thiếu Lâm Tự đã hoàn toàn nổi lên, thậm chí mạnh hơn tưởng tượng của chúng ta, việc này, không thể không phòng.”

Nếu lời của Trương Bá Đoan bị người Thiếu Lâm Tự nghe được chắc chắn sẽ náo loạn.

Bởi vì hai sự kiện mà Trương Bá Đoan nói đều chỉ lưu truyền trong cao tầng Thiếu Lâm Tự, một số đệ tử bình thường không biết, kết quả hiện tại bị Trương Bá Đoan lấy được tin, nếu suy xét kỹ thì rất hãi hùng.

Cho tới nay, Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn đối địch với nhau, sau đại chiến Đạo Phật thì hai tông môn thậm chí trực tiếp biến thành tử địch.

Kết quả hiện tại Tạo Hóa Đạo Môn bắt lấy tình báo chính xác của Thiếu Lâm Tự, có thể tưởng tượng Thiếu Lâm Tự bị thẩm thấu cỡ nào.

Lý Bá Dương khép mắt, qua một lúc sau hắn bỗng nhiên thở dài một tiếng nói: “Nhiều năm qua rất nhiều người đều nói Huyền Khổ uất ức, chỉ biết nhịn suốt, không có chút bá khí của phương trượng Thiếu Lâm Tự và cường giả cảnh giới Chân Vũ.”

“Nhưng Huyền Khổ cố nhẫn nhịn đưa Thiếu Lâm Tự lại nổi lên, tâm chí kiên nghị này thử hỏi trên giang hồ có bao nhiêu người có được?”

Trương Bá Đoan không kiềm được im lặng, thân là đại chưởng giáo của Tạo Hóa Đạo Môn, Trương Bá Đoan giao tiếp nhiều với Thiếu Lâm Tự, làm người thắng trong đại chiến Đạo Phật ngày xưa, thật ra hắn hơi khinh thường Thiếu Lâm Tự.

Nhưng kết quả hiện tại Thiếu Lâm Tự luôn nhẫn nhịn, giữ gìn thực lực ở mức lớn nhất, dẫn đến hiện giờ Thiếu Lâm Tự có thể nổi lên, Trương Bá Đoan phải thừa nhận về điểm này thì Huyền Khổ và Huyền Minh mạnh hơn bọn họ.

Thật ra lúc trước Tạo Hóa Đạo Môn có cơ hội hủy diệt Thiếu Lâm Tự, chẳng qua khi đó trước có Huyền Đàm sau có Huyền Khổ, hai người liên tiếp nổi lên, đặc biệt là Huyền Đàm, khi đó Huyền Đàm tuy rằng không phải Thần Kiều, nhưng Lý Bá Dương cũng không nắm chắc đánh chết hắn, cộng thêm một Huyền Khổ, nếu cứng rắn ra tay thì Tạo Hóa Đạo Môn sẽ đối mặt cục diện lưỡng bại câu thương.

Về sau Thiếu Lâm Tự nội đấu, dẫn đến Huyền Đàm bị gạt bỏ ra Thiếu Lâm Tự, khi đó Tạo Hóa Đạo Môn có cơ hội, chỉ cần Thiếu Lâm Tự dám chủ động khiêu khích Tạo Hóa Đạo Môn thì Tạo Hóa Đạo Môn sẽ liên hệ Long Hổ Đạo Môn và Thái Nhất Đạo Môn cùng nhau ra tay hủy diệt Thiếu Lâm Tự.

Chương 1939 - Bí mật của đại chiến Đạo Phật(1)

Bí mật của đại chiến Đạo Phật(1)

Tiếc rằng Thiếu Lâm Tự dưới sự dẫn dắt của Huyền Khổ tuy không lộ rõ mũi nhọn như Huyền Đàm, nhưng phát huy đạo ẩn nhẫn đến cực độ, căn bản không cho Tạo Hóa Đạo Môn cơ hội xung đột ngay mặt, làm Tạo Hóa Đạo Môn có chút bất đắc dĩ.

Tuy rằng không có viện cớ nhưng Tạo Hóa Đạo Môn có thể mạnh mẽ tấn công Thiếu Lâm Tự, đáng tiếc, không có viện cớ thì không mời người của Long Hổ Đạo Môn và Thái Nhất Đạo đến được.

Trong Phật tông, Thiếu Lâm Tự và Mật tông nội đấu gay gắt, tuy Đạo Môn sẽ không như vậy, nhưng trên thực tế quan hệ giữa bốn tông Đạo Môn không hòa thuận như một số người giang hồ tưởng tượng.

Tạo Hóa Đạo Môn nhập thế sâu nhất, thực lực ở mặt ngoài cũng mạnh nhất.

Thái Nhất Đạo Môn thì không biết sâu cạn, nhưng mọi người có thể khẳng định một điều, phỏng chừng Thái Nhất Đạo Môn không kém hơn Tạo Hóa Đạo Môn bao nhiêu.

Nhưng vấn đề mấu chốt là Thái Nhất Đạo Môn chú trọng tu hành lánh đời, đối với bọn họ thì tranh chấp không có kết quả gì, chẳng bằng bọn họ bế quan, cho nên nếu không có đủ viện cớ thì Thái Nhất Đạo Môn sẽ không ra tay.

Long Hổ Đạo Môn tuy thường xuất hiện trong giang hồ, nhưng Long Hổ Đạo Môn cũng có một ít tiểu tâm tư ở trong đó, bọn họ mơ ước vị trí đứng đầu Đạo Môn, cũng biết chính mình không có cơ hội, nhưng nếu như không có chỗ tốt thì bọn họ sẽ không ra tay.

Còn lại một Phương Tiên Đạo Môn sớm dời cơ nghiệp của chính mình ra hải ngoại, bọn họ càng không quan tâm xung đột của võ lâm Trung Nguyên.

Cho nên trong môi trường chung các Đạo Môn không đồng lòng, Thiếu Lâm Tự thì một lòng ẩn nhẫn, không cho Tạo Hóa Đạo Môn cơ hội, việc này cũng dẫn đến Tạo Hóa Đạo Môn không cách nào ra tay với Thiếu Lâm Tự, đành mặc kệ nó phát triển tiếp, mãi đến bây giờ, Thiếu Lâm Tự rốt cuộc có hơi hướm khôi phục đến thời kỳ đỉnh phong.

Trương Bá Đoan trầm mặc qua một lúc nói: "Ta không bằng Huyền Khổ, cũng không bằng Huyền Minh."

Huyền Khổ thân là cường giả cảnh giới Chân Vũ nhưng từ bỏ uy nghiêm làm cường giả, mặc cho người giang hồ cười nhạo mình nhu nhược. Huyền Minh thì vì Thiếu Lâm Tự mà vứt bỏ tính cách của bản thân, hoàn toàn tuân theo tư tưởng của Huyền Khổ, khiến Thiếu Lâm Tự trên dưới một lòng, sự hy sinh này thì ít ra Trương Bá Đoan không làm được, cho nên hắn kém xa hai người này.

Lý Bá Dương thản nhiên nói:

"Người đời chữ Huyền của Thiếu Lâm Tự khác với đám người đời chữ Không, Huyền Đàm, Huyền Khổ đều là đối thủ đáng giá kính nể, nhưng Đạo Môn ta và mạch Phật tông là tử địch nhiều năm như vậy, sớm đã không còn khả năng hòa giải."

"Người ta là anh hùng thì mình sẽ thành giặc cỏ. Lần này Thiếu Lâm Tự sắp nổi lên lại, Tạo Hóa Đạo Môn ta tự nhiên không thể trơ mắt nhìn, Bá Đoan, ngươi đi liên hệ người của Thái Nhất Đạo Môn và Long Hổ Đạo Môn, khiến bọn họ cũng cùng nhau ra tay."

Trương Bá Đoan lộ vẻ khó xử nói: "Lần trước đại chiến Đạo Phật, bọn họ chỉ phái ra chưa tới một phần mười lực lượng, giờ Tạo Hóa Đạo Môn chúng ta càng là chủ động ra tay, loại tình hình này ta phỏng chừng Tạo Hóa Đạo Môn và Long Hổ Đạo Môn sẽ không phái ra bao nhiêu lực lượng, không chừng lần này không đủ một phần mười."

Lý Bá Dương thản nhiên nói:

“Tạo Hóa Đạo Môn ta chỉ cần một thái độ, Đạo Môn một thể, nếu trong chuyện hủy diệt Phật tông mà bọn họ do dự, vậy cái gọi là bốn tông Đạo Môn có khác gì Thiếu Lâm Tự và Mật tông?”

Trương Bá Đoan gật đầu, Lý Bá Dương đã sai khiến như thế thì bọn họ cứ làm theo.

Chờ Trương Bá Đoan rời đi, Lý Bá Dương lắc đầu, hắn bỗng nhiên nhớ tới phương trượng cũ đời chữ Không của Thiếu Lâm Tự, Không Tịnh.

Trong các đời phương trượng Thiếu Lâm Tự, có thể nói Không Tịnh ít gây chú ý nhất, cũng bình thường nhất. Trước khi Không Tịnh tiếp nhận thì Thiếu Lâm Tự đã là chí tôn võ lâm, là lúc Thiếu Lâm Tự đỉnh cao nhất.

Nhưng Thiếu Lâm Tự bắt đầu xuống dốc trong tay Không Tịnh, hắn chết trong tay Lý Bá Dương một cách vô nghĩa, làm đá lót chân cho Lý Bá Dương danh dương thiên hạ.

Người đời đều cho rằng Không Tịnh tài trí bình thường, nhưng không biết rằng có thể tu luyện đến Chân Vũ cảnh thật sự thì có mấy ai là tầm thường? Huống hồ một tài trí bình thường thì dù là Chân Vũ cảnh cũng không có tư cách chấp chưởng Thiếu Lâm Tự.

Người đời nghĩ Không Tịnh chết trong tay Lý Bá Dương, nhưng chỉ có Lý Bá Dương biết, lúc trước hắn không hề giết Không Tịnh!

Khi đó Lý Bá Dương mới vừa bước vào Thần Kiều, đến Thiếu Lâm Tự luận đạo với Không Tịnh, lúc đến Lý Bá Dương không có ý định thật sự đánh nhau trong Thiếu Lâm Tự, hắn chỉ muốn thăm dò thực lực thật sự của Thiếu Lâm Tự.

Kết quả luận đạo xong, Lý Bá Dương không ra tay, nhưng hắn cứng rắn dựa vào cảnh giới hoàn toàn áp chế trái tim võ đạo của Không Tịnh, khiến Không Tịnh bị chân khí phản phệ chịu một ít vết thương nhẹ.

Tuy Không Tịnh thua trong cuộc luận đạo đó, thậm chí trái tim võ đạo của hắn bắt đầu tan vỡ, tâm chí yếu một chút thì không chừng từ nay không gượng dậy nổi.

Chương 1940 - Bí mật của đại chiến Đạo Phật(2)

Bí mật của đại chiến Đạo Phật(2)

Nhưng Không Tịnh đã không gục ngã, những vết thương đó không gây chết người, cách làm của Lý Bá Dương chỉ cho Không Tịnh hiểu một đạo lý, đó là không thể áp chế Tạo Hóa Đạo Môn nổi lên được nữa, thậm chí đã đến tình trạng mà Thiếu Lâm Tự không cách nào ngăn trở.

Cho nên lúc ấy Không Tịnh làm một quyết định cực kỳ to gan, đó là tự tuyệt tâm mạch, giả trang bị Lý Bá Dương trọng thương không chữa được bỏ mình, tăng áp lực cho đời chữ Huyền, hoàn thành mục đích dồn đến đường cùng rồi hồi sinh.

Nếu đổi thành người bình thường tự nhiên không dám hạ quyết định cực đoan như vậy, dù sao đó là một vị cường giả cảnh giới Chân Vũ.

Nhưng Không Tịnh biết, trong đời chữ Huyền vô luận là Huyền Khổ hay Huyền Đàm đều có tư chất Chân Vũ, thiên phú thậm chí xuất sắc hơn cả hắn.

Bởi vậy Không Tịnh dùng phương thức đập nồi chìm thuyền này để khích lệ võ giả đời chữ Huyền, buộc bọn họ bộc phát tiềm lực lớn nhất.

Nếu trong đời chữ Huyền là một đám tài trí bình thường thì Không Tịnh không dám phạm hiểm, bởi vì như vậy chỉ có thể buộc Thiếu Lâm Tự hoàn toàn tan vỡ.

Lý Bá Dương biết hết những chuyện đó, nhưng trước đến giờ hắn không cãi lại, bởi vì có cãi lại cũng vô dụng, Thiếu Lâm Tự bị cơn giận xâm chiếm sẽ không chịu tin tưởng, ngay cả người giang hồ cũng đinh ninh Lý Bá Dương đang nói dối, là mua danh trục tiếng, cho nên hắn đơn giản không giải thích nhiều.

Nhưng qua lần này khiến Lý Bá Dương nhìn ra nội tình của Thiếu Lâm Tự, Đạo Môn bọn họ hoặc là có thể tạm áp chế Thiếu Lâm Tự, nhưng không cách nào hoàn toàn tiêu diệt.

Đương nhiên, Đạo Môn bọn họ cũng giống như vậy, lúc Phật tông lấn lướt hơn thì Đạo Môn bọn họ cũng trong tình cảnh đó, Tứ đại Đạo môn hiện tại vẫn đứng sừng sững trên giang hồ, chỉ có thể nói hai bên ngang sức ngang tài.

Nhưng nếu không cách nào hoàn toàn hủy diệt Thiếu Lâm Tự, vậy làm đối thủ cho đến tận bây giờ của Thiếu Lâm Tự, điều Lý Bá Dương có thể làm chỉ có một, đó là suy yếu lực lượng của Thiếu Lâm Tự vĩnh viễn, dù phải giá đắt cũng không tiếc!

Sau khi Trương Bá Đoan rời đi, Lý Bá Dương nhích người, trực tiếp ngự không mà đi, chỉ dùng ba ngày đến Sơn Nam Đạo.

Sơn Nam Đạo có nhiều núi, Lý Bá Dương đứng trên đỉnh núi Kình Thiên Phong cao nhất Sơn Nam Đạo, hắn lấy ra một tinh thạch hình dạng như giọt mưa, trực tiếp bóp nát, nháy mắt một dao động kỳ dị bạo phát mà ra.

Sau khi bóp nát tinh thạch, Lý Bá Dương ngồi xếp bằng trên Kình Thiên Phong, không đến nửa khắc đồng hồ, một luồng dao động kinh khủng buông xuống ngọn núi, một bóng dáng đột ngột xuất hiện sau lưng Lý Bá Dương.

Bóng người kia mặc cửu long bào màu trắng bạc, đầu đội ngự long quan miện, đeo mặt nạ Thiên Đế, quanh thân tỏa ra bá khí vương đạo uy nghiêm.

Người này là người chấp chưởng Thiên Đình trong Thiên Địa Nhị Cung, Thiên Đế, cường giả cảnh giới Chân Vũ thần bí nhất giang hồ.

Bá khí vương đạo trên người Thiên Đế vô cùng mạnh mẽ, nhưng Lý Bá Dương toát ra ý hư vô thản nhiên, mặc cho khí thế trên người Thiên Đế bá đạo cỡ nào cũng không ảnh hưởng Lý Bá Dương được.

Thiên Đế đến sau lưng Lý Bá Dương, ngữ điệu mỉa mai nói:

“Đệ nhất thiên hạ Lý Bá Dương? Chậc chậc, ta còn cho rằng ngươi đời này đều sẽ không đến tìm ta.”

“Lúc xưa rời khỏi nơi đó, ngươi từng nói không bao giờ gặp lại, những năm gần đây Tạo Hóa Đạo Môn của ngươi và Thiên

Đình của ta cũng là nước giếng không phạm nước sông, sao bây giờ tìm ta làm gì?”

Lý Bá Dương không có quay đầu, hắn chỉ là thản nhiên nói: “Giang hồ chỉ lớn bấy nhiêu, muốn không gặp, nói dễ hơn làm? Ta đến tìm ngươi chỉ muốn làm một cuộc giao dịch với ngươi.”

“Giao dịch gì?”

Lý Bá Dương xòe tay ra, trong tay hắn nắm hai viên ngọc châu trong suốt lấp lánh, tỏa ánh sáng bảy màu rực rỡ, nhìn liền biết không phải vật phàm.

Trong ánh mắt hơi khiếp sợ của Thiên Đế, Lý Bá Dương chậm rãi nói:

“Đây là thứ ta mang ra từ nơi đó, có thể trợ giúp võ giả Dương Thần cảnh bước ra một bước cuối cùng, chẳng phải ngươi luôn muốn có nó sao? Đồng ý một điều kiện của ta, chúng sẽ thuộc về ngươi.”

Thiên Đế hơi giật mình khi nhìn Lý Bá Dương lấy ra hai viên ngọc châu, hắn rõ ràng biết thứ này đại biểu cho cái gì.

Muốn thăng cấp Chân Vũ thì có nhiều con đường, đa số võ giả đi con đường chính quy là cô đọng quy tắc lực lượng, cũng có người đi đường độc đáo giống như Tô Tín, chẳng qua có người mạnh, có người yếu.

Đương nhiên còn có một loại phương thức là nương tựa cơ duyên của mình thăng cấp Chân Vũ, giống như Mạc Qua lúc trước vậy, dựa vào sức mạnh bên ngoài thăng cấp.

Bây giờ thứ mà Lý Bá Dương lấy ra là chí bảo có thể cho võ giả Dương Thần cảnh đỉnh phong bước ra bước cuối cùng!

Tuy tác dụng của nó không phải trợ giúp võ giả Dương Thần cảnh đỉnh phong trực tiếp thăng cấp Chân Vũ, chỉ giúp bọn họ tìm được con đường chính xác, đạp ra một bước, nhưng ai đều biết, muốn thăng cấp Chân Vũ thì quan trọng nhất là bước cuối cùng này, nếu bước ra được thì có hy vọng lên Chân Vũ, không bước ra được thì suốt đời phí thời gian ở Dương Thần cảnh.

Chương 1941 - Giao dịch(1)

Giao dịch(1)

Cho nên về mặt lý luận, hai viên ngọc châu này có thể tạo ra được hai tên cường giả cảnh giới Chân Vũ, đương nhiên điều kiện tiên quyết là thực lực của hai người phải đủ mạnh mới được.

Nhìn ngọc châu, Thiên Đế không lập tức đồng ý, hắn nhìn Lý Bá Dương, thản nhiên nói:

"Ngươi thậm chí lấy ra Linh Lung Ngọc ẩn chứa quy tắc lực lượng thiên địa, ngươi rốt cuộc định giao dịch cái gì?"

"Vì hai thứ này mà ngươi suýt liều nửa cái mạng mới cướp được trong chỗ đó, hiện tại ngươi muốn giao dịch chúng nó, thứ này rất phỏng tay, ta không dám tùy tiện nhận."

Lý Bá Dương trầm mặc nửa ngày mới nói:

"Thiếu Lâm Tự Huyền Khổ tùy thời đều có thể bước vào Thần Kiều, sư đệ của hắn, Huyền Chân cũng sắp đến Chân Vũ."

Nghe thấy tin tức này, Thiên Đế cười phá lên, trong tiếng cười tràn ngập châm chọc.

"Lý Bá Dương ơi là Lý Bá Dương, người đời đều nói lần trước đại chiến Đạo Phật là Tạo Hóa Đạo Môn các ngươi thắng, nhưng ta thì thấy là Tạo Hóa Đạo Môn các ngươi thua!"

"Ngày xưa ngươi hao tổn tâm cơ đi vào nơi đó, vì nó mà không tiếc phản bội minh hữu, đâm dao sau lưng mới lấy được chút xíu cơ duyên, nhìn thiên đạo mà bước lên Thần Kiều."

"Kết quả hiện tại Huyền Khổ hoàn toàn dựa vào chính mình bước lên Thần Kiều, Lý Bá Dương, ngươi thua xa Huyền Khổ, ngươi nhận danh hiệu đệ nhất thiên hạ mà không cảm giác xấu hổ sao?"

Nghe Thiên Đế vạch trần lịch sử đen của mình, sắc mặt Lý Bá Dương không thay đổi chút nào, thản nhiên nói:

"Đệ nhất thiên hạ? Thiên hạ này lớn biết bao, ai dám xưng đệ nhất? Ta trước đến giờ đều chưa từng nói ta là đệ nhất thiên

hạ, cũng không hề xem chính mình là đệ nhất thiên hạ.”

“Mà ngươi đừng ở đây giễu cợt ta, vị kia của Địa Phủ kẻ thù cũ của ngươi cũng không vào nơi đó, nhưng hiện tại hắn phỏng chừng cũng đến Thần Kiều rồi.”

Thiên Đế lạnh lùng hừ một tiếng nói:

“Lý Bá Dương, đừng nói cho ta là ngươi không biết thân phận của vị kia trong Địa Phủ, nếu không phải hắn bị đám ngốc Thiếu Lâm Tự buộc rời đi thì hắn không phải kẻ địch của ta mà là kẻ địch của Tạo Hóa Đạo Môn các ngươi, đến lúc ấy ta sẽ cho ngươi thấy cái gì gọi là tuyệt vọng.”

Lý Bá Dương trầm giọng hỏi:

“Ngươi nói đủ chưa? Giúp ta ra tay đối phó Thiếu Lâm Tự, hai viên Ngọc Linh Lung này là của ngươi.”

Thiên Đế nhìn hai viên Ngọc Linh Lung, bỗng cười nói:

“Lý Bá Dương, năm xưa ở trong đó ngươi hố ta quá đau, có ai ngờ Thuần Dương Đạo Tôn nức tiếng giang hồ khi ra tay thì tàn nhẫn, khi trở mặt thì tuyệt tình không thua gì những kiêu hùng lớn trong ma đạo.”

“Nếu không phải lúc xưa ngươi ám toán ta thì cơ duyên đó là của ta, Ngọc Linh Lung cũng thuộc về ta, bây giờ ngươi lấy thứ vốn nên thuộc về ta ra giao dịch với ta, ngươi không cảm thấy rất buồn cười sao?”

Lý Bá Dương thản nhiên nói:

“Nức tiếng giang hồ không phải ta mà là thực lực của ta, bọn họ chỉ biết thực lực của Thuần Dương Đạo Tôn cường đại, không cần biết thái độ làm người của ta như thế nào.”

“Huống hồ, ngươi đừng giả vờ làm người bị hại, lúc xưa ngươi cũng hố nhiều người, hơn nữa cuối cùng ngươi cũng được cơ duyên khác bước vào Thần Kiều, còn được một số báu vật có ích rất lớn cho Thiên Đình của ngươi, nếu không thì Thiên Đình ngày xưa suýt bị đám cường giả giang hồ đánh tàn phế sao có thể nổi lên nhanh như vậy?”

“Giờ ta chỉ hỏi ngươi một câu, rốt cuộc ngươi có đồng ý cuộc giao dịch này hay không?”

Thiên Đế im lặng nhìn hai viên Ngọc Linh Lung.

Thiên Đế và Lý Bá Dương không phải là minh hữu, từng không hợp ý tưởng, huống hồ Tạo Hóa Đạo Môn và Thiên Đình không thể nào trở thành minh hữu.

Chẳng qua hai viên Ngọc Linh Lung này có lợi cho Thiên Đình cỡ nào thì không cần nói cũng biết, dù là Thiên Đế cũng phải động lòng.

Thiên Đình trong Thiên Địa Nhị Cung tự nhiên có thực lực rất mạnh, thậm chí ban đầu Địa Phủ mới thành lập, thực lực của Thiên Đình thậm chí có thể hoàn toàn áp chế Địa Phủ.

Nhưng đến giai đoạn sau, Địa Phủ nhận cường giả càng lúc càng nhiều, thực lực phát triển nhanh chóng.

So sánh thì thực lực của Thiên Đình cũng đang phát triển, nhưng bởi vì Thiên Đình phát triển đệ tử từ bên trong, khuôn sáo giống như đa số tông môn, thực lực tăng trưởng từ từ, như vậy thì khó tránh khỏi bị Địa Phủ vượt mặt.

Dù sao phương thức chiêu lãm người của Địa Phủ tuy định sẵn khiến bọn họ thiếu hụt nội tình, nhưng về mặt thực lực tăng nhanh thì Địa Phủ khiến nhiều cường giả của Thiên Đình cảm giác áp lực to lớn.

Ví dụ như hiện tại, trong Địa Phủ trừ kẻ thù cũ của Thiên Đình là Địa Tạng Vương ra, bốn người khác Mạnh Bà, Hậu Thổ, Tần Quảng Vương Diệt, Diêm La Thiên tử đều là nhân vật có thể chống được một phía.

Võ giả Dương Thần cảnh của Thiên Đình bọn họ tuy không ít, nhưng chỉ có ba người Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế và Chân Vũ Đế Quân là có thể so sánh với bốn người kia.

Hơn nữa đây là kết quả những năm trước Thiên Đình và Địa Phủ đại chiến xong thì giết Đại Tần Quảng Vương cũ, tính kế Diêm La Thiên tử bị thương nặng.

Nếu không thì Đại Tần Quảng Vương cũ chưa chết, Diêm La Thiên tử còn ở đỉnh phong, quan hệ giữa Thiên Đình và Địa Phủ e rằng phải đổi vị trí.

Chương 1942 - Giao dịch(2)

Giao dịch(2)

Nhưng nếu như được hai viên Ngọc Linh Lung thì Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế của Thiên Đình bọn họ cơ hồ có trăm phần trăm nắm chắc bước vào Chân Vũ, hình thế sẽ hoàn toàn nghịch chuyển, bởi vì Địa Phủ có thể chiêu lãm võ giả Dương Thần cảnh, nhưng nếu Địa Phủ muốn chiêu lãm cường giả cảnh giới Chân Vũ thì quả thực là người si nói mộng.

Có thể nói sau khi đến Dương Thần cảnh đỉnh phong, người trong Địa Phủ muốn đột phá cũng chỉ có thể nương tựa vào chính mình, mà không phải từ bên ngoài chiêu lãm một người tiến vào, tiếp đó trực tiếp thực lực tăng vọt.

Nhưng Thiên Đế không có tùy tiện đồng ý Lý Bá Dương, hắn nhìn Lý Bá Dương chăm chú, hỏi:

“Những năm gần đây Tạo Hóa Đạo Môn các ngươi có nhiều võ giả Dương Thần cảnh, chẳng những ngươi không định dùng thứ này cho bên mình sao? Sư đệ Trương Bá Đoan của ngươi hẳn là cũng cần đi ra một bước này chứ?”

“Còn đám người Lưu Bá Thanh, Mai Bá Kỳ, võ giả thế hệ của ngươi năm xưa đều tỏa sáng trong đại chiến Đạo Phật, hiện tại bọn họ bế quan mấy chục năm, chẳng lẽ vẫn chưa chạm đến ngưỡng cửa của bước kia sao?”

Lý Bá Dương lắc đầu, nói:

“Chấp niệm của Trương Bá Đoan quá sâu, có lẽ có sư huynh như ta ở đằng trước, hắn lấy ta làm mục tiêu, luôn muốn vượt qua ta, người khác không biết, nhưng ta thì biết hắn vẫn luôn áp chế tu vi.”

“Nếu hắn có thể xem thấu điểm này, cho dù không cần Ngọc Linh Lung thì hắn thăng cấp Chân Vũ cũng là nước chảy thành

sông, mà nếu hắn nhìn không ra, cho dù ta đặt Ngọc Linh Lung ở trước mắt hắn thì hắn cũng sẽ không dùng."

"Nhóm người Lưu Bá Thanh, Mai Bá Kỳ có tạo hóa của riêng họ, cưỡng ép nhúng tay vào chẳng những không giúp họ, ngược lại hại bọn họ."

Thiên Đế nghe vậy gật đầu, về chuyện như vậy thì Lý Bá Dương không thể nào lừa hắn, huống hồ hắn có mua được chút ít tin tức bên trong của Tạo Hóa Đạo Môn.

Cho nên Thiên Đế vươn tay ra, hai viên Ngọc Linh Lung đã rơi vào tay của hắn.

Thiên Đế thản nhiên nói: "Nếu ngươi định một lần nữa nhấc lên một trận đại chiến Đạo Phật thì Thiên Đình ta sẽ ra tay, nhưng ngươi cũng cần suy nghĩ kỹ, đừng để lần này không làm gì được Thiếu Lâm Tự, kết quả ép ra mấy nhân vật giống như Huyền Khổ, Huyền Đàm, khi đó có chuyện vui để xem."

Sau khi nói xong, bóng dáng của Thiên Đế biến mất, chỉ có Lý Bá Dương đứng trên đỉnh núi, trong một chốc bần thần bất an.

Tuy Lý Bá Dương bị người tôn xưng là đệ nhất thiên hạ, nhưng hắn biết, thật ra hắn cách đệ nhất thiên hạ còn có rất xa, huống hồ nếu hắn thật là đệ nhất thiên hạ thì Thiếu Lâm Tự đã không tồn tại đến bây giờ.

Trên giang hồ có nhiều chuyện ồn ào hỗn loạn, dù là đến cảnh giới như Lý Bá Dương cũng không thể tránh khỏi.

Lúc trước Lý Bá Dương từng nói hắn rất có thể không bằng chưởng giáo của Thái Nhất Đạo Môn, 'Nguyên Khư Tán Nhân' Huyền Trần Tử, đây không phải là Lý Bá Dương khiêm tốn, mà là sự thực.

Tạo Hóa Đạo Môn nhập thế tu hành, lây dính hồng trần, cho nên Lý Bá Dương suy nghĩ nhiều, tính toán nhiều.

Nhưng Thái Nhất Đạo Môn là tu hành lánh đời, không biết từ khi nào bọn họ đi ra một người làm thiên hạ khiếp sợ, Huyền Trần Tử thân là chưởng giáo của Thái Nhất Đạo Môn, tạm không nói thực lực của hắn thế nào, nhưng tu vi về tâm cảnh

thì bỏ xa Lý Bá Dương, cho nên có lẽ cuối cùng Huyền Trần Tử thậm chí đi xa hơn Lý Bá Dương.

Chẳng qua Lý Bá Dương đi con đường khác với Huyền Trần Tử, hắn là chưởng giáo của Tạo Hóa Đạo Môn thì phải gánh trách nhiệm làm Tạo Hóa Đạo Môn nổi lên,hắn phải suy nghĩ, phải làm mọi việc, cho dù làm như vậy là bảo hổ lột da, có mạo hiểm lớn nhưng hắn vẫn muốn làm.

Một đợt sóng gió đủ làm chấn động giang hồ đang uấn nhưỡng, chẳng qua không ai biết điều này. Trong Tây Bắc Đạo, Tô Tín vẫn luôn bế quan, nhưng Ám Vệ dưới sự dẫn dắt của Đồng Vũ Dương thì luôn thu thập bất kỳ động tĩnh nhỏ trên giang hồ, chẳng qua bởi vì chuyện này dính líu nhân vật quá cấp cao, cho nên Ám Vệ cũng không thể phát hiện ra.

Tô Tín đang bế quan tự nhiên không biết những chuyện này, lúc này hắn đang tranh thủ thời gian luyện hóa khí huyết hấp thu từ Đại Hoan Hỉ La Hán, cũng ổn cố tu vi Chân Vũ cảnh của chính mình.

Lúc ở Dương Thần cảnh, Tô Tín thu nạp máu của một cường giả cảnh giới Chân Vũ sẽ làm hắn trưởng thành vượt bậc, nhưng bây giờ chỉ có thể xấp xỉ lực lượng mà Tô Tín khổ tu mấy năm.

Đừng tưởng rằng khổ tu mấy năm là nhiều, đối với tồn tại tính tuổi thọ bằng đơn vị trăm năm như Chân Vũ cảnh thì thời gian mấy năm chỉ là một lần bế quan.

Tô Tín đang bế quan thì bị tin tức từ Địa Phủ đánh thức, nhìn thấy Địa Phủ truyền đến tin tức, Tô Tín phỏng chừng lần này Địa Phủ tìm hắn là vì chuyện Thiên Đình.

Địa Phủ vốn chỉ có một vị Địa Tạng Vương chống đỡ, mà hiện tại Tô Tín cùng Diêm La Thiên tử đều thăng cấp Chân Vũ, có thể nói thực lực của Địa Phủ nghênh đón tăng trưởng mang tính bùng nổ, Địa Phủ luôn bị Thiên Đình đè ép cũng nên thay đổi vị trí.

Chương 1943 - Hội nghị của Địa Phủ(1)

Hội nghị của Địa Phủ(1)

Bây giờ đã qua mấy tháng từ sự kiện Hoan Hỉ Miếu, với thực lực của Diêm La Thiên tử cũng gần tạm thời ổn cố cảnh giới, Địa Phủ cũng nên đến tìm bọn họ.

Cho nên Tô Tín dặn dò đám người Hoàng Bỉnh Thành một câu rồi rời khỏi Tây Bắc Đạo, đi Địa Phủ.

Chờ Tô Tín vừa bước vào phạm vi của Địa Phủ thì Hậu Thổ, Mạnh Bà, Thôi Phán Quan đều chờ sẵn, ba người hiện tại cũng là người chấp chưởng chính thức của Địa Phủ.

Trông thấy Tô Tín đến, Mạnh Bà, Hậu Thổ và Thôi Phán Quan cùng nhau chắp tay:

"Xin chào Sở Giang Vương đại nhân!"

Tô Tín lắc đầu nói:

"Với quan hệ giữa ngươi và ta thì không cần đa lễ như vậy."

Mạnh Bà trước kia luôn thích trêu đùa Tô Tín lúc này lại lắc đầu nói: "Tình cảm là tình cảm, quy củ là quy củ, lễ không thể phế."

Thấy thái độ của bọn họ như vậy thì Tô Tín không bắt buộc, không phải đám người Thôi Phán Quan nhất quyết kéo rộng khoảng cách với Tô Tín, mà là quy củ giang hồ, kính sợ với lực lượng.

Giống như lúc trước khi Mạnh Bà ở Dương Thần cảnh, đối xử khá tốt với Thôi Phán Quan và Tô Tín thực lực không bằng mình, nhưng hai người Tô Tín vẫn phải tôn xưng nàng một tiếng đại nhân, loại kính sợ này không phải nhằm vào con người của Mạnh Bà mà là nhằm vào thực lực của nàng.

Tô Tín hỏi: "Đúng rồi, lần này Địa Phủ tìm ta đến có chuyện gì không?"

Trong mắt Mạnh Bà lóe mũi nhọn nói:

"Việc đầu tiên tự nhiên là chúc mừng ngươi cùng Diêm La Thiên tử bước vào Chân Vũ, còn một điều nữa là gần đây Thiên Đình rục rịch, hiện tại Địa Phủ ta rốt cuộc có thực lực ngay mặt chống lại Thiên Đình, lúc này không ra tay thì đợi khi nào?"

Cho tới nay đấu tranh giữa Thiên Đình và Địa Phủ đa phần là Thiên Đình nắm giữ chủ động, khi nào có tình báo xác thực Địa Phủ mới dám hố Thiên Đình một lần.

Bây giờ thì Địa Phủ rốt cuộc có thực lực đấu tranh ngay mặt với Thiên Đình.

Tô Tín gật đầu, đúng như dự đoán của hắn, quả nhiên Địa Phủ sắp ra tay.

Tô Tín không phản đối việc xuống tay với Thiên Đình, hiện tại trên giang hồ đã ít có thế lực có thể uy hiếp được hắn, Thiên Đình là một trong số đó.

Hơn nữa Tô Tín thân là Địa Phủ Sở Giang Vương, biểu lộ hắn và Thiên Đình không còn khả năng hòa giải, đã vậy thì hoàn toàn áp chế thậm chí là hủy diệt Thiên Đình thành lựa chọn duy nhất của Tô Tín bây giờ.

Bởi vì Diêm La Thiên tử còn chưa tới, cho nên Tô Tín về cung điện của mình chờ đợi.

Tuy bây giờ công pháp của Diêm La Thiên tử đã bù đắp thiếu sót xong rồi, nhưng hắn vẫn quen ở trong núi lửa đất Nam Man, vì vậy sẽ đến hơi muộn.

Ba ngày sau, Diêm La Thiên tử đến, cuộc họp lớn nhất Địa Phủ bắt đầu.

Lúc này chính giữa quảng trường trong Địa Phủ tụ tập hơn ba trăm người, trong số họ chỉ có chưa đầy năm mươi người là thành viên chính thức của Địa Phủ, còn lại đều là thành viên vòng ngoài.

Thành viên vòng ngoài vốn không được phép bước vào Địa Phủ, nhưng vì tính đặc biệt của cuộc họp lần này, cho nên thành viên vòng ngoài được đảm bảo và đề cử từ thành viên chính thức của Địa Phủ thì sẽ được vào Địa Phủ.

Đừng thấy thực lực của đa số thành viên vòng ngoài chỉ là Tiên Thiên cảnh, nhưng bọn họ có thể được Địa Phủ nhìn trúng cho làm thành viên vòng ngoài đã chứng minh người tiềm lực yếu nhất trong bọn họ cũng có thể thăng cấp Hóa Thần, thậm chí càng cao.

Phương thức bồi dưỡng đệ tử của Thiên Đình giống như đa số tông môn, Địa Phủ thì giai đoạn đầu chủ yếu nương tựa chiêu lãm cường giả thành danh trên giang hồ, tuy tốc độ nổi lên rất nhanh, nhưng nội tình không đủ cũng là một vấn đề lớn.

Địa Phủ thu nhận người bị tổn thương, hễ có cường giả được gia nhập Địa Phủ thì trong lòng hoặc nhiều hoặc ít đều có chút chấp niệm, nhưng tồn tại như vậy ở trên giang hồ vốn đã có thể đếm trên đầu ngón tay, đợi đến khi Địa Phủ chiêu lãm tất cả bọn họ vào, Địa Phủ sẽ đến giai đoạn phát triển bị chững lại.

Trong Địa Phủ vô luận là Địa Tạng Vương hay Mạnh Bà, Hậu Thổ đều không phải hạng người tâm tư đơn giản, bọn họ đã sớm nhìn thấu tệ đoan của Địa Phủ, cho nên những năm gần đây bọn họ lo tuyển nhận thành viên vòng ngoài để mở rộng thực lực và nội tình của Địa Phủ.

Lúc trước Thôi Phán Quan tự mình chiêu lãm Tô Tín, thật ra là Địa Phủ đang chấp hành sách lược này, nếu không thì với điều kiện lúc ấy của Tô Tín không thể nào được thu nhận vào Địa Phủ.

Những năm gần đây Địa Phủ vẫn luôn chấp hành kế hoạch này, hơn hai trăm đệ tử tinh anh vòng ngoài hiện nay là thành quả của Địa Phủ, chờ đám cường giả Địa Phủ già đi, những người này sẽ nổi lên.

Đương nhiên, loại tồn tại như Tô Tín trên cơ bản là chỉ có gặp chứ không thể cầu, những võ giả trẻ tuổi mới gia nhập Địa Phủ cũng xem hắn như thần tượng, kỳ vọng có ngày chính mình cũng được giống như Tô Tín, nương lực lượng của Địa Phủ mạnh mẽ nổi lên, trở thành một trong những đại lão của Địa Phủ.

Thôi Phán Quan bước tới chính giữa quảng trường, hắng giọng, đám đệ tử vòng ngoài vốn châu đầu ghé tai đều lục tục im lặng, ánh mắt lộ ra kính sợ.

Hiện tại trong Địa Phủ, Thôi Phán Quan trực tiếp quản lý bọn họ, cho nên Thôi Phán Quan có uy tín nhất trong đám đệ tử vòng ngoài mới vô này.

Chương 1944 - Hội nghị của Địa Phủ(2)

Hội nghị của Địa Phủ(2)

Thôi Phán Quan nhìn mọi người trầm giọng nói: “Lần này Địa Phủ ta tổ chức hội nghị vì hai nguyên nhân, thứ nhất là chúc mừng Sở Giang Vương và Diêm La Thiên tử của Địa Phủ ta thăng cấp Chân Vũ, hôm nay hai vị cường giả này sẽ giảng đạo cho mọi người.”

Lời vừa nói ra, vô luận là những thành viên vòng ngoài mới hay thành viên chính thức đều mắt sáng rực, lộ tia kích động.

Thành viên vòng ngoài kích động là bởi vì bọn họ có thể nhìn thấy hai vị tồn tại cảnh giới Chân Vũ, đối với bọn họ thì, nếu bọn họ lựa chọn gia nhập Địa Phủ, tự nhiên là hy vọng thực lực của Địa Phủ càng mạnh càng tốt, nên có thêm hai cường giả cảnh giới Chân Vũ khiến bọn họ kích động, còn về cường giả cảnh giới Chân Vũ giảng đạo thì bọn họ không mấy hào hứng.

Võ giả có thể gia nhập Địa Phủ thì đều là tinh anh trong tinh anh, không nói có thể xếp vào Nhân Bảng, nhưng ít nhất trong võ giả trẻ tuổi cùng cấp thì đều là đứng đầu.

Bọn họ không ngốc, biết với thực lực hiện tại của mình dù được nghe cường giả cảnh giới Chân Vũ giảng đạo thật ra cũng vô dụng, chỉ góp vui.

Ngược lại những thành viên chính thức của Địa Phủ từ Hóa Thần cảnh trở lên thì siêu kích động.

Đặc biệt là võ giả Dung Thần cảnh đỉnh phong như Phạt Ác Phán Quan Vương Ngọc, Bạch Vô Thường Bạch Duy Duyên, bọn họ đã bước nửa chân vào Dương Thần, bây giờ chỉ cần tích lũy nội tình của mình.

Cường giả cấp bậc như Tô Tín, Diêm La Thiên tử giảng đạo mang đến chỗ tốt cực kỳ lớn cho bọn họ.

Dựa theo thông lệ của Địa Phủ, Diêm La Thiên tử và Tô Tín thay nhau lên đài giảng giải võ đạo cho mọi người.

Chẳng qua Diêm La Thiên tử có vẻ như không am hiểu ngôn từ, cho nên hắn giảng giải tri thức trúc trắc khó hiểu, dù là võ giả Dương Thần cảnh nghe cũng hơi vất vả, Diêm La Thiên tử là loại người chỉ biết tập chứ không biết dạy người khác.

Tô Tín thì rất có kinh nghiệm, hắn không giảng tu hành mà là đạo đấu chiến của chính hắn, ít nhất có thể khiến võ giả từ Hóa Thần cảnh trở lên đều có thể nghe hiểu, hơn nữa được ích lợi không nhỏ.

Chờ Tô Tín, Diêm La Thiên tử giảng giải võ đạo xong, trên quảng trường tràn ngập phật quang, thân hình của Địa Tạng Vương xuất hiện ở chính giữa, khí thế bình hòa, như tắm gió xuân.

Mọi người cùng vái chào:

"Tham kiến Địa Tạng Vương đại nhân!"

Địa Tạng Vương gật đầu nói: "Lần này triệu tập mọi người lại đây một là vì chúc mừng Diêm La Thiên tử và Sở Giang Vương cùng thăng cấp Chân Vũ, thứ hai là Địa Phủ ta đã nhận được tin tức, bên Thiên Đình rục rịch."

"Tuy rằng chúng ta hiện tại không biết Thiên Đình muốn làm gì, nhưng việc chúng ta có thể làm kỳ thực rất đơn giản, đó là đứng ở mặt đối lập với Thiên Đình, chỉ cần Thiên Đình muốn làm gì thì chúng ta cứ phá hoại là xong."

"Cho nên hành động lần này chúng ta chia làm ba đội, Diêm La Thiên tử, Sở Giang Vương mỗi người tự mang một đội người mai phục Thiên Đình, tùy thời ra tay, sau khi phát huy mục đích của Thiên Đình thì liên hệ với nhau."

Mạnh Bà nhíu mày, đưa ra một số thắc mắc:

"Địa Tạng Vương đại nhân, có thể nói bây giờ thực lực của Địa Phủ ta đã hoàn toàn vượt qua Thiên Đình, cần gì âm thầm làm việc như trước kia nữa?"

"Chúng ta trực tiếp liên hợp cùng nhau ra tay là có thể nghiền nát Thiên Đình, lén lút xuống tay như thế e rằng hơi lãng phí lực lượng."

Địa Tạng Vương lắc đầu, nói:

“Tuyệt đối đừng coi khinh Thiên Đình, Thiên Đình mạnh hơn Địa Phủ ta ở chỗ nội tình, ngươi vĩnh viễn đều không biết Thiên Đình có thể lấy ra con bài chưa lật nào.”

“Ví dụ lúc ở chiến trường thượng cổ trong Tây Vực, ai cũng không ngờ rằng Thiên Đình thế nhưng tìm về thần binh Thủy Nguyệt Lăng Tiêu Kiếm của họ, nếu không phải chúng ta trước đó mời ra Diêm La Thiên tử, e rằng chịu thiệt trong trận chiến ấy là Địa Phủ ta.”

“Địch trong tối, ta ngoài sáng, đây là ưu thế của Địa Phủ ta, hiện tại không thể để mất.”

Mọi người ở đây đều gật đầu, biểu thị đồng ý kế hoạch của Địa Tạng Vương.

Trong Địa Phủ tuy thực lực và thanh danh của Địa Tạng Vương lớn nhất, nhưng trước đến giờ đều không phải Địa Tạng Vương quyết định mọi chuyện, thành viên khác nếu có thắc mắc thì có thể làm giống như Mạnh Bà, trực tiếp nêu ra.

Sau khi quyết định kế hoạch xong, ba người Tô Tín chia ra ba đội, bên đội của Tô Tín cơ hồ đều là người quen, Mạnh Bà Tiêu Xước, Phạt Ác Phán Quan Vương Ngọc, Bạch Vô Thường Bạch Duy Duyên, Bình Đẳng Vương Khổng Tuyên, còn có Ngưu Đầu và Mã Diện.

Trong mấy người này chỉ có một mình Mạnh Bà là Dương Thần, nhưng võ giả khác cũng đều là Dung Thần cảnh đỉnh phong, không chừng khi nào sẽ đột phá.

Đặc biệt là Khổng Tuyên, thật ra nếu hắn muốn đột phá Dương Thần, với thực lực của hắn tùy thời đều có thể đột phá, nhưng hắn lại cứ muốn đuổi theo viên mãn gì đó, nhất định phải đột phá lúc đao đạo của mình ở trạng thái cao nhất, cho nên vẫn luôn áp chế cảnh giới, mãi đến bây giờ.

Lần này đánh lén Thiên Đình, bọn họ cũng có ý tưởng của riêng mình, hy vọng trong lúc đấu với cường giả cùng bậc của Thiên Đình thì sẽ đột phá, dù sao với thực lực của bọn họ, trong cùng bậc có thể tạo áp lực cho hắn thì chỉ có người Thiên Đình.

Chương 1945 - Cuộc tranh Đạo Phật(1)

Cuộc tranh Đạo Phật(1)

Lúc này trong Hà Nam Đạo, đám người Tô Tín núp trong chỗ tối quan sát tất cả hướng hành động của Hà Nam Đạo.

Đối với tồn tại cấp bậc như bọn họ, vài người giám sát một đạo cũng không phải việc khó gì.

Lần này Địa Phủ được đến tin tức, chỗ Thiên Đình rục rịch là ở Hà Nam Đạo, chẳng qua đám người Tô Tín vừa nghe đến tin tức này, bản năng nghĩ đến là Thiếu Lâm Tự.

Tô Tín không rõ Thiên Đình có hành động lạ có dính líu gì với Thiếu Lâm Tự hay không, tóm lại chắc chắn hai bên sẽ không liên hợp. Với tính cách của Thiếu Lâm Tự, bọn họ tuyệt đối sẽ không hợp sức với thế lực như Thiên Đình tuy không phải ma đạo, nhưng cũng núp trong bóng tối và tràn đầy dã tâm.

Cho nên nói nếu chuyện này thật sự dính líu đến Thiếu Lâm Tự thì khả năng lớn nhất là Thiên Đình muốn xuống tay với Thiếu Lâm Tự, nếu đúng là thế thì Tô Tín ước gì Thiên Đình ra tay nhanh hơn.

Mặt ngoài thân phận của Tô Tín là có thù không chết không ngừng với Thiếu Lâm Tự, thân phận trong tối của hắn là có thù không đội trời chung với Thiên Đình, cho nên nếu có cơ hội, dù Thiên Đình không có hành động gì thì Tô Tín cũng muốn đâm chọt cho hai bên đánh nhau.

Dù sao hai bên đều có thù với Tô Tín, tốt nhất là chó cắn chó, đánh đến khi một bên gục, suy yếu thực lực của đối phương xuống mức thấp nhất thì Tô Tín mới được lợi lớn nhất.

Đương nhiên phỏng chừng sẽ không có chuyện diệt môn, dù Thiếu Lâm Tự và Thiên Đình thật sự đánh hăng máu, hai bên cũng sẽ khắc chế, dù sao hai bên đều là tồn tại đứng đầu trên giang hồ, biết rất khó diệt tuyệt đối phương.

Đám người Tô Tín mai phục ở Hà Nam Đạo mấy ngày sau, hắn không tìm được người của Thiên Đình, ngược lại nhận được một tin tức, đó là chưởng giáo của Tạo Hóa Đạo Môn, Thuần Dương Đạo Tôn Lý Bá Dương định tự mình đến Thiếu

Lâm Tự, luận đạo với phương trượng Thiếu Lâm Tự Huyền Khổ!

Tin tức này nhanh chóng làm khiếp sợ võ lâm, phải biết rằng phương trượng đời trước Không Tịnh chết lúc luận đạo với Lý Bá Dương, trực tiếp dẫn phát một trận đại chiến Đạo Phật chấn động giang hồ, kết thúc khi Tạo Hóa Đạo Môn thắng.

Hiện tại Lý Bá Dương thế nhưng còn muốn đến tìm Huyền Khổ luận đạo, hắn định thêm một trận đại chiến Đạo Phật hay sao?

Mọi người trên giang hồ không biết điều này, bọn họ chỉ biết e rằng sự tình lần này sẽ dẫn tới một trận sóng gió lớn, cho nên các tông môn gia chủ cơ hồ đều phái người tiến đến hoặc là chưởng môn, gia chủ của các phái đến tận nơi.

Lúc này trong Đại Hùng bảo điện của Thiếu Lâm Tự, tất cả thủ tọa tam đường tứ viện nhất các của Thiếu Lâm Tự, tất cả đời chữ Không một lần nữa tập hợp, chuẩn bị bàn bạc đối phó sự tình lần này.

Trong mắt tất cả võ giả Thiếu Lâm Tự tràn ngập tia khuất nhục.

Lần trước phương trượng Thiếu Lâm Tự Không Tịnh của bọn họ chết trong tay Lý Bá Dương, kết quả hiện tại Lý Bá Dương còn chơi chiêu này nữa, Tạo Hóa Đạo Môn đó thật sự cho rằng chính mình có thể hủy diệt hay sao?

Hơn nữa dạo gần đây Thiếu Lâm Tự không thoải mái gì cho cam, Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên mang đả kích cho bọn họ còn chưa nhạt phai, kết quả bây giờ phải hứng chịu áp lực đến từ Tạo Hóa Đạo Môn, có thể tưởng tượng tâm trạng của đám võ giả Thiếu Lâm Tự ở đây.

Huyền Khổ nhìn bộ dạng đó của mọi người, hắn không kiềm được lắc đầu nói:

“Đừng bày ra bộ dáng như gặp kẻ địch lớn đó, tuy Tạo Hóa Đạo Môn mạnh nhưng Thiếu Lâm Tự ta hiện tại cũng không yếu, ta không biết Lý Bá Dương có ý đồ gì, nhưng điều chúng ta có thể làm chẳng qua là binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn mà thôi.”

“Tất cả thông báo cho võ giả của đường viện của mình, dặn bọn họ gần đây ít ra ngoài, nếu người của Tạo Hóa Đạo Môn dám đến thì Thiếu Lâm Tự ta không sợ đại chiến Đạo Phật lần thứ hai!”

Trong mắt Huyền Khổ vụt qua một chút sắc bén tàn khốc, biểu cảm đó rất ít thấy trên mặt của hắn.

Tuy rằng cho tới nay Huyền Khổ luôn nhẫn nhịn, nhưng hắn làm như vậy chẳng qua là nhường bước để Thiếu Lâm Tự tiếp tục kéo dài.

Nhưng hiện tại Tạo Hóa Đạo Môn lười kiếm cớ, chuẩn bị trực tiếp đánh tới cửa, đã vậy thì Thiếu Lâm Tự bọn họ còn nhịn làm gì nữa? Trực tiếp ra tay luôn.

“Rõ, phương trượng!”

Thủ tọa của đường viện khác lên tiếng đồng ý, trên mặt lộ ra dày đặc sát khí.

Cuộc tranh đạo thống luôn tàn khốc vậy đấy, lúc này không ai nói Tạo Hóa Đạo Môn làm như vậy là quá đáng, bởi vì người của Thiếu Lâm Tự biết nếu bọn họ nắm giữ ưu thế tuyệt đối như Tạo Hóa Đạo Môn cũng sẽ làm điều tương tự.

Chờ thủ tọa của các đường viện rời đi, Huyền Khổ một mình một người ngồi xếp bằng trong đại điện, nhíu chặt chân mày, cảm giác bất an tràn ngập trong lòng.

Làm kẻ địch lớn của Thiếu Lâm Tự, Huyền Khổ hiểu rất rõ Lý Bá Dương, vị Thuần Dương Đạo Tôn được gọi là đệ nhất thiên hạ này tuyệt đối không phải nhân vật như Lục Địa Thần Tiên hư vô siêu nhiên trong ấn tượng của người giang hồ.

Lý Bá Dương làm người hành sự quả quyết, đồng thời cũng cẩn thận vô cùng, sự tình gì nếu không có nắm chắc tất thắng thì hắn sẽ không ra tay.

Chương 1946 - Cuộc tranh Đạo Phật(2)

Cuộc tranh Đạo Phật(2)

Nhưng bây giờ Lý Bá Dương đột nhiên muốn đến Thiếu Lâm Tự tìm Huyền Khổ luận đạo, bày ra bộ dạng hùng hổ, hiển

nhiên là tràn đầy tự tin, Tạo Hóa Đạo Môn lấy đâu ra tự tin đó?

Thiếu Lâm Tự đang trong thế bị động, Huyền Khổ không biết câu trả lời cho những điều này, cho nên sự tình cũng chỉ có thể giống như hắn vừa nói xong, binh tới tướng đỡ, nước đến đất chặn.

Tin Lý Bá Dương tự mình đến Thiếu Lâm Tự luận đạo lan truyền trong giang hồ ba ngày, Lý Bá Dương trực tiếp mang theo võ giả Dương Thần cảnh Tạo Hóa Đạo Môn như đám Trương Bá Đoan đến Thiếu Lâm Tự.

Trên đường chính lên Thiếu Thất Sơn, xung quanh đầy ắp người giang hồ xem náo nhiệt, đám người Tô Tín cũng nấp trong đó, bọn họ che đậy khí tức, hơn nữa mang mặt nạ da người.

Tiêu Xước truyền âm hỏi: “Phát hiện người của Thiên Đình chưa?”

Tô Tín lắc đầu nói: “Không có, sự tình lần này ồn ào lớn như vậy, chẳng lẽ là Thiên Đình muốn nhúng tay vào cuộc tranh Đạo Phật? Nhưng Thiên Đình làm sao biết phân tranh lần này của Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn?”

Không chỉ riêng là Tô Tín không ngờ, sợ rằng trên giang hồ ai cũng không ngờ đệ nhất thiên hạ Lý Bá Dương sẽ cùng Thiên Đình Thiên Đế hợp sức đối phó Tạo Hóa Đạo Môn, bọn họ cũng không ngờ thù hận giữa hai mạch Đạo Phật đã đến mức này.

Lý Bá Dương mang theo đám cường giả của Tạo Hóa Đạo Môn leo lên Thiếu Thất Sơn, người hắn dẫn theo ít nhất đều có thực lực của Dung Thần cảnh, võ giả Dương Thần cảnh khác thậm chí đông trên chục người, trong đó có sư đệ cùng thế hệ với Lý Bá Dương, cũng có võ giả Dương Thần cảnh thế hệ trước.

Hơn nữa đừng nhìn hiện tại Lý Bá Dương mang nhiều người đến như vậy, trong Tạo Hóa Đạo Môn chắc chắn còn một ít võ giả Dương Thần cảnh trông chừng, không để lực lượng tông

môn trống trải, có thể thấy thực lực của Tạo Hóa Đạo Môn bây giờ khủng bố cỡ nào.

Bàn về thực lực tổng hợp thì Tạo Hóa Đạo Môn đã vượt xa Thiếu Lâm Tự.

Nhìn ngôi chùa trên đỉnh Thiếu Thất Sơn, lòng Lý Bá Dương tĩnh như nước lặng, Đạo Môn và Phật tông thì thời thượng cổ đã đấu đến bây giờ gần một vạn năm, ai cũng không làm gì được ai, đây là số mệnh, tuy rằng nghe rất huyền học, nhưng nhất định phải làm, trừ phi người chấp chưởng của hai bên đều buông xuống chấp niệm thì Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn mới có thể chân chính tường an vô sự.

Nhưng đáng tiếc hiện tại vô luận là Lý Bá Dương nhìn như thản nhiên, hay Huyền Khổ bị người ngoài gọi là yếu hèn rùa rụt cổ, tính cách bên trong hai người đều là cứng rắn, về việc lớn thì bọn họ tuyệt đối sẽ không nhường nhịn.

Huống hồ hiện tại người giang hồ đều cho rằng phương trượng đời chữ Không của Thiếu Lâm Tự chết trong tay Lý Bá Dương, vậy thì thù hận giữa Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ và Thiếu Lâm Tự không dễ chấm dứt.

Đỉnh núi Thiếu Thất Sơn, Huyền Khổ đã mang theo cường giả của Thiếu Lâm Tự tụ hợp ở đây.

Trên vạn đệ tử của Thiếu Lâm Tự cùng nhau nhìn chằm chằm Lý Bá Dương bước lên núi, dù có chín phần đệ tử Thiếu Lâm Tự ở đây thực lực đều dưới Hóa Thần cảnh, nhưng khí thế mạnh mẽ khiến đám người giang hồ có mặt đều thay đổi sắc mặt.

Nhưng những khí thế đó rơi vào người Lý Bá Dương thì hắn tỏ ra rất bình thản, quanh thân hắn bao phủ trong luồng khí thế huyền ảo tự nhiên, giống như thiên địa xung quanh bị hắn ảnh hưởng biến thành tiên gia đạo cảnh, khí thế hung hăng bên Thiếu Lâm Tự bị Lý Bá Dương nhẹ nhàng hóa giải.

Từng bước một bước lên Thiếu Lâm Tự, Huyền Khổ dẫn theo nhiều võ giả Thiếu Lâm Tự đối diện người của Tạo Hóa Đạo Môn, một số người vây xem đều ngửi được mùi thuốc súng trong đó.

Huyền Khổ nhìn chăm chú Lý Bá Dương, không còn vẻ nhẫn nhịn nhường bước mà mọi người thường thấy, lúc này Huyền Khổ quanh thân đều tỏa ra mũi nhọn sắc bén, quả thực khiến người không dám nhìn thẳng.

"Lý Bá Dương, ngươi muốn đến Thiếu Lâm Tự luận đạo với bần tăng đúng không? Bần tăng ở đây, hôm nay ngươi muốn luận đạo gì?" Huyền Khổ nhìn Lý Bá Dương, gằn từng chữ nói.

Tô Tín đứng ở phương xa xem, mắt lóe tia sáng kinh hãi, Huyền Khổ hiện tại khác hẳn với trong ấn tượng của hắn. Lần trước Tô Tín đánh lên Thiếu Lâm Tự, nếu Huyền Khổ cũng bày ra tư thái này thì phỏng chừng hắn không thể thuận lợi mang Hinh Nhi đi.

Hơn nữa dù lúc Huyền Khổ đấu với Mạnh Kinh Tiên e rằng chưa dốc hết sức, mãi đến bây giờ Huyền Khổ mới lộ ra mũi nhọn của chính mình.

Lần trước Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên tuy rằng khiến Thiếu Lâm Tự mất mặt, nhưng cũng chỉ là mất mặt mà thôi, cho dù bọn họ mang đi Hinh Nhi, Thiếu Lâm Tự lo lắng nguyên thần của Thanh Ly ở trong người Hinh Nhi sẽ tạo thành náo động với giang hồ, đó là chuyện của toàn bộ giang hồ, cho nên Thiếu Lâm Tự khi đó lựa chọn nhường bước.

Lần này Lý Bá Dương tự mình lên Thiếu Thất Sơn, đòi luận đạo với Huyền Khổ, việc này liên quan cuộc tranh Đạo Phật không chết không ngừng giữa hai bên, đây mới là nguyên nhân đám đệ tử của Thiếu Lâm Tự như Huyền Khổ bày ra tư thái như vậy.

Nếu không thì với tính cách của Huyền Khổ, chỉ cần sự tình có cơ hội, không chừng hắn vẫn sẽ thỏa hiệp ẩn nhẫn để lưu giữ lực lượng.

Chương 1947 - Cuộc chiến Thần Kiều(1)

Cuộc chiến Thần Kiều(1)

Tiếc rằng nhìn bộ dạng của đám đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn như Lý Bá Dương, bọn họ sẽ không cho Thiếu Lâm Tự ẩn nhẫn

nhún nhường, bọn họ thậm chí không tìm cái cớ nào, trực tiếp công khai đánh tới cửa, ý đồ của Tạo Hóa Đạo Môn đã quá rõ ràng.

Một đám võ giả của Thiếu Lâm Tự hùng hổ, nhưng Tạo Hóa Đạo Môn cũng là nửa bước không nhường.

Huyền Khổ hỏi Lý Bá Dương lần này đến muốn luận về đạo gì.

Lý Bá Dương đứng ra, quanh thân mang theo một luồng khí thế sắc bén lẫm liệt, trầm giọng nói:

"Đương nhiên là luận về giáo phái thiên hạ ngày nay, rốt cuộc là lấy Đạo Môn ta xưng tôn hay lấy Phật Môn ngươi dẫn đầu!"

Một câu nói thốt ra, khí thế quanh người Lý Bá Dương bắn thẳng lên tầng mây, khiến mọi người ở đây sắc mặt thay đổi.

Lý Bá Dương dám thốt ra lời như vậy thì hiển nhiên hắn đã chuẩn bị lại dấy lên cuộc tranh Đạo Phật.

Tuy hiện nay thiên hạ có nhiều giáo phái, trừ Phật tông, Đạo Môn ra còn có Côn Già phái xuất xứ từ Mật tông, Bái Hỏa Giáo, Bạch Liên giáo ở Tây Vực, bao gồm Nam Man, Đông Di, thậm chí là đất hải ngoại đều có giáo phái thuộc về chính mình, chẳng qua ở trong mắt Lý Bá Dương thì những cái gọi là giáo phái nhỏ này không đáng lo, trong thiên hạ này duy nhất có thể cùng Đạo Môn tranh phong chỉ có Thiếu Lâm Tự.

Huyền Khổ nhìn Lý Bá Dương, trầm giọng nói:

"Cuộc tranh Đạo Phật trải qua gần vạn năm, Thiếu Lâm Tự không muốn chủ động sinh sự, nhưng nếu Tạo Hóa Đạo Môn của ngươi muốn hủy diệt mạch Phật tông ta thì là chuyện không thể nào!"

Lý Bá Dương lắc đầu nói: "Lần này không chỉ riêng là Tạo Hóa Đạo Môn ta muốn hủy diệt mạch Phật tông các ngươi, mà là tất cả Đạo Môn!"

Dứt lời, lập tức tiện có hai tên võ giả Dương Thần cảnh bước ra khỏi đám đông.

Một trong số đó là một trong Tứ đại Tôn giả Long Hổ Đạo Môn từng có tiếp xúc với Tô Tín, 'Thiên Long Vũ Tôn' Thường Nhất Phàm.

Còn có một người trung niên mặc áo đạo, bộ dạng nhếch nhác, nhưng từ đầu tới chân toát ra khí thế hư vô, người này là đệ nhất Địa Bảng hiện nay, Thái Nhất Đạo Môn 'Thanh Dương Chân Nhân' Trần Nam Hoa.

Lần này đại chiến Đạo Phật lấy Tạo Hóa Đạo Môn dẫn đầu dấy lên, Long Hổ Đạo Môn sẽ được nhiều chỗ tốt, Thái Nhất Đạo Môn không hứng thú với chuyện này, vì thế hai bên đều chỉ phái một võ giả Dương Thần cảnh đi giữ thể diện, biểu thị mạch Đạo Môn bọn họ vẫn là đồng khí liên chi.

Huyền Khổ nhìn đám người Lý Bá Dương, tụng một tiếng phật hiệu nói:

"A Di Đà Phật, nếu mạch Thiếu Lâm Tự ta đứng đầu Phật tông thì tự nhiên phải bảo vệ tôn nghiêm của mạch Phật tông, Đạo Môn muốn chiến thì chiến đi!"

Dứt lời, sau lưng Huyền Khổ hiện ra một Kim Thân La Hán Pháp Tướng, đánh ra một đấm, thiên địa đường như chấn động, hư không tan vỡ, có thể nói là lực lượng cực hạn!

Cú đấm này đánh ra, cương mãnh bá đạo vô cùng, đến giây phút này mọi người phản ứng lại, năm xưa tên hiệu của Huyền Khổ là Độ Ách La Hán, hắn từng là thủ tọa của La Hán Đường, đệ tử xuất thân từ La Hán Đường nổi tiếng là cương mãnh bá đạo thì dù nhẫn nhịn đến đâu vẫn có khía cạnh dũng mãnh.

Sau khi tung cú đấm này, hơi thở trên người Huyền Khổ bắt đầu thăng hoa, dường như thiên địa bốn phía run rẩy quanh người hắn, chờ hiệu lệnh của hắn.

Điều khiển thiên địa, lực lượng Đạp Thiên, đánh ra cú đấm này, Huyền Khổ đã tìm được cơ hội thăng cấp Thần Kiều của mình, trực tiếp bước chân vào Chân Vũ đệ nhị cảnh.

Lý Bá Dương vỗ một chưởng, vô tận đạo uẩn tràn ngập, đạo uẩn hiện ra đồ án Thái Cực trong không trung, nghiền nát hết

thảy lực lượng, cú đấm Huyền Khổ đánh ra giống như trâu đất xuống biển, nháy mắt biến mất không dấu vết.

Nhưng Huyền Khổ mặt không đổi sắc, Kim Thân La Hán Pháp Tướng ở sau lưng hắn dường như diễn hóa Phật quốc vô tận xung quanh mình, trong Phật quốc vô tận tràn ngập Phật âm, có vô số La Hán Bồ Tát hiển hóa, trực tiếp xé rách Thái Cực đồ.

Huyền Khổ đánh ra một đấm, nháy mắt vô tận quang minh nở rộ, tựa như mặt trời mọc xé rách đêm tối, chứa đựng sức mạnh cực kỳ cường đại.

Ai đều có thể nhìn ra cú đấm của Huyền Khổ xuất xứ từ Đại Quang Minh Quyền trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự, nhưng không ai dám nói đây là Đại Quang Minh Quyền.

Cú đấm của Huyền Khổ tuy có cơ sở Đại Quang Minh Quyền nhưng trên thực tế đã thoát ra Đại Quang Minh Quyền, uy năng hay ý cảnh đều đã hoàn toàn vượt qua Đại Quang Minh Quyền, giống như Niêm Hỏa Chỉ và Phật Vận Niêm Hoa Ấn của Huyền Đàm lúc xưa vậy.

Đối diện cú đấm này của Huyền Khổ, Lý Bá Dương điểm ra một chỉ, thoáng chốc vô biên đạo uẩn tràn ngập, một chỉ diễn hóa ba tầng thế giới, mỗi tầng thế giới ẩn chứa quy tắc lực lượng khác biệt, không ngờ Lý Bá Dương đã cô đọng ra ba loại quy tắc lực lượng!

Ai đều biết vận dụng con đường ngay ngắn là cô đọng quy tắc lực lượng của riêng mình, diễn hóa Chân Vũ Pháp Tướng.

Chẳng qua võ giả rốt cuộc có thể cô đọng được bao nhiêu loại quy tắc lực lượng thì khó mà nói, ít nhất phương thức cô đọng ba loại quy tắc lực lượng của Lý Bá Dương là độc nhất vô nhị trên giang hồ.

Chương 1948 - Cuộc chiến Thần Kiều(2)

Cuộc chiến Thần Kiều(2)

Cú đấm cường đại mang theo ý bình minh đánh nát tầng thế giới thứ nhất, liên tiếp nổ nát tầng thế giới thứ hai, nhưng bị tầng thế giới thứ ba ngăn trở, cuối cùng chỉ có thể dừng tay.

Ngay lúc này, Lý Bá Dương bỗng nhiên mở miệng, phun ra một âm tiết kỳ lạ, trong khoảnh khắc, thiên địa nguyên khí xung quanh Huyền Khổ hóa thành trường kiếm vô biên mạnh mẽ chém xuống, uy thế thậm chí hơi giống Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín.

Ngay sau đó, Lý Bá Dương lại phun ra một âm tiết như vậy, kiếm khí thoạt nhìn hóa thành cương đao chém thiên tuyệt địa.

Lý Bá Dương liên tục phun ra bảy âm tiết như vậy, mỗi âm tiết bay ra là lực lượng thiên địa quanh Huyền Khổ sẽ phát sinh biến đổi, các loại binh khí đao thương kiếm kích hiển hóa ra, che trời lấp đất bắn về phía Huyền Khổ.

Mạnh Bà ở một bên truyền âm hỏi:

“Lý Bá Dương dùng chiêu gì vậy?”

Tô Tín trầm ngâm một lúc nói: “Phật môn có lục tự chân ngôn, không ngờ Đạo Môn cũng có cửu tự chân ngôn, e rằng đây là môn công pháp Lý Bá Dương sáng tạo ra từ cửu tự chân ngôn khống chế lực lượng thiên địa, diễn biến lực lượng tạo hóa thiên biến vạn hóa đến cực độ, uy năng quả thực bất phàm.”

Dựa theo Tô Tín phỏng chừng, cho dù hắn thăng cấp Thần Kiều cảnh thì Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của hắn chỉ cỡ uy năng nhất tự chân ngôn của Lý Bá Dương, nhưng Lý Bá Dương hiện tại sở hữu cửu tự chân ngôn, có thể tưởng tượng uy năng trong đó.

Lúc này Huyền Khổ bị cửu tự chân ngôn diễn hóa vô thượng đao binh nhấn chìm niệm phật hiệu, trong khoảnh khắc ánh sáng vàng quanh người hắn rực rỡ, như dát một lớp kim thân lên người, cửu tự chân ngôn diễn hóa đao binh công kích lần lượt vỡ nát trước kim thân.

“Đấu chiến kim thân? Không đúng, không phải đấu chiến kim thân!”

Tô Tín nhìn thấy Huyền Khổ hiện tại thi triển ra thủ đoạn thì ngây ra, bởi vì nó cực kỳ giống đấu chiến kim thân.

Nhưng sau đó Tô Tín mới phản ứng lại không đúng, Huyền Khổ hiện tại thi triển công pháp luyện thể không phải đấu chiến kim thân, nhưng cũng xuất xứ từ Kim Cương Bất Phôi Thần Công.

Chẳng qua đấu chiến kim thân là môn công pháp sau khi tu luyện Kim Cương Bất Phôi Thần Công đến đại thành thì từ thủ chuyển sang công, sức tấn công dũng mãnh lạ thường, mạnh còn hơn lực phòng ngự.

Công pháp mà Huyền Khổ đang thi triển, nói nó là La Hán Kim Thân càng thích hợp, lực phòng ngự cũng dũng mãnh khiến người choáng ngợp, e rằng cường giả Thiếu Lâm Tự đã sáng tạo ra đấu chiến kim thân sử dụng nó đánh với Huyền Khổ bây giờ cũng chưa chắc phá vỡ được La Hán Kim Thân của Huyền Khổ.

Lúc này Lý Bá Dương cũng cảm giác được Huyền Khổ khó chơi.

Lực phòng ngự của La Hán Kim Thân dường như vượt ngoài dự đoán của Lý Bá Dương, cho nên Lý Bá Dương trực tiếp lấy ra thần binh truyền thừa của Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ, Vô Lượng Thu Thủy Kiếm!

Một kiếm ra, đạo uẩn tràn ngập, tạo hóa chi lực chính là sinh chi lực, chỉ có sinh cơ mới có thể tạo hóa vạn vật.

Nhưng Lý Bá Dương đã có thể chuyển đổi sinh tử, diễn hóa sinh cơ vô tận thành sát ý tử khí, sinh tử chuyển đổi, một kiếm này đâm ra, chính là luân hồi!

Kiếm ý luân hồi nghiền nát hết thảy, vô luận là thời gian hay không gian đều chạy không thoát hai chữ luân hồi.

Sắc mặt của Huyền Khổ hơi nghiêm túc, hắn vốn không dùng binh khí, nhưng lúc này trong tay hắn cũng xuất hiện một cây Hàng Ma Xử.

Vật đó là thần binh của Thiếu Lâm Tự, Hàng Thế Hàng Ma Xử!

Cây thần binh này cho tới nay rất ít xuất hiện ở trên giang hồ, thậm chí một số người giang hồ hiếm khi biết Thiếu Lâm Tự

còn có một món thần binh như vậy.

Thật ra thần binh của Thiếu Lâm Tự vốn không phải Hàng Thế Hàng Ma Xử, mà là một chuỗi phật châu do Phật Đà lúc xưa truyền xuống. Nhưng sau khi Phật Đà và Đạo Tổ đều quy khư, trong đại chiến Đạo Phật lần đầu giữa hai giáo phái, chuỗi phật châu kia đã đánh mất.

Khi ấy Mật tông và Thiếu Lâm Tự chưa tách ra, cho nên hai nhà cùng sở hữu thần binh này.

Về sau Thiếu Lâm Tự và Mật tông cắt đứt, đúng dịp khi đó ma đạo thế lớn, mấy đời phương trượng Thiếu Lâm Tự sau khi quy khư không lựa chọn cô đọng xá lợi tử, mà là dâng ra lưu ly chi cốt của mình, tập hợp lưu ly chi cốt của mấy đời phương trượng Thiếu Lâm Tự mới luyện chế ra cây Hàng Thế Hàng Ma Xử này, dùng để chống cự tông môn ma đạo lúc ấy thế cực kỳ mạnh.

Có thể nói Hàng Thế Hàng Ma Xử này là đúc ra từ thi cốt của tiên hiền mấy đời Thiếu Lâm Tự, ý nghĩa kỷ niệm lớn hơn ý nghĩa binh khí của nó.

Phần lớn thời gian Hàng Thế Hàng Ma Xử bị cung phụng trong Xá Lợi Viện của Thiếu Lâm Tự, đặt chung với bài vị của các đời phương trượng Thiếu Lâm Tự, đốt nhang thờ cúng, khi nào gặp nguy cơ như lúc này Huyền Khổ mới thỉnh ra Hàng Thế Hàng Ma Xử.

Trong không trung, Huyền Khổ cầm Hàng Thế Hàng Ma Xử thế lớn sức nặng, Lý Bá Dương thì cầm Vô Lượng Thu Thủy Kiếm không ngừng biến hóa uy năng, trong một chốc hai bên có hơi hướm ngang sức ngang tài.

Đương nhiên, tồn tại cảnh giới Chân Vũ giống như Tô Tín thì nhìn ra bàn về thực lực tổng hợp thì Lý Bá Dương hơn Huyền Khổ một bậc, nhưng chỉ vỏn vẹn một bậc, Lý Bá Dương muốn đánh bại Huyền Khổ tuyệt đối không đơn giản.

Chương 1949 - Cuộc chiến Thần Kiều(3)

Cuộc chiến Thần Kiều(3)

Tương tự, Tô Tín cũng bị giật mình vì thực lực của Huyền Khổ.

Vị này quả nhiên giỏi nhịn, không ngờ luôn nhịn đến bây giờ mới đột phá.

Phải biết rằng, Lý Bá Dương là cường giả Thần Kiều cảnh thành danh lâu năm, kết quả hiện tại Huyền Khổ đánh ngang sức ngang tài với Lý Bá Dương, thậm chí Lý Bá Dương chỉ có thể hơi chiếm chút xíu ưu thế, việc này cũng đủ chứng minh Huyền Khổ mạnh cỡ nào.

Hiển nhiên Lý Bá Dương cũng phát hiện ra điểm này, dù vận dụng thần binh thì trong một chốc hắn khó mà hạ được Huyền Khổ, hơn nữa đám người Trương Bá Đoan dưới tay hắn nhìn về phía người Thiếu Lâm Tự cũng đã rục rịch, chuẩn bị ra tay loạn chiến.

Từ khi chuẩn bị ra tay là Lý Bá Dương đã biết Thiếu Lâm Tự khó chơi cỡ nào rồi, biểu hiện lúc này của Huyền Khổ càng khiến người bất ngờ hơn.

Cùng là Thần Kiều cảnh, Lý Bá Dương trong một chốc thế nhưng không cách nào áp chế Huyền Khổ, thậm chí chỉ có thể miễn cưỡng chiếm được một chút ưu thế, điều này hơi khủng bố.

Những người có mặt nhìn Huyền Khổ với ánh mắt đổi khác, vị phương trượng Thiếu Lâm Tự này cho tới nay đều có chút nén giận, có vẻ như không kém như tưởng tượng của bọn họ.

Lý Bá Dương thở phào một cái, giống như dự đoán lúc trước của hắn, trong tình huống hiện tại, dù hắn thắng được Huyền Khổ, cuối cùng Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ cũng chỉ có thể là thắng thảm, thậm chí sẽ bởi vì đấu tới cùng với Thiếu Lâm Tự mà bị thương nguyên khí nặng, đây tuyệt đối không phải kết quả mà Lý Bá Dương muốn.

Cho nên sau khi một kiếm áp chế Huyền Khổ, Lý Bá Dương trầm giọng nói: “Ngươi còn không chuẩn bị ra tay sao? Còn muốn xem náo nhiệt tới khi nào?”

Đám người đều ngây ra, Lý Bá Dương đang nói chuyện với ai?

Nhưng bọn họ sắp được biết ngay bây giờ, Lý Bá Dương vừa dứt lời, một bóng dáng bỗng nhiên đạp không mà đến, người mặc cửu long bào màu bạc trắng, đầu đội ngự long quan miện, đeo mặt nạ Thiên Đế, quanh thân tỏa ra khí tức vô cùng mạnh mẽ, đây rõ ràng là Thiên Đình Thiên Đế!

Huyền Khổ ngẩn ngơ, bao gồm nhiều võ giả giang hồ có mặt cũng đờ người ra, bọn họ không thể nào ngờ Lý Bá Dương tìm đến viện quân thế nhưng là Thiên Đình Thiên Đế!

Vị này là cường giả cảnh giới Chân Vũ thần bí nhất trên giang hồ, cũng là cường giả cảnh giới Chân Vũ khiến người kiêng kỵ nhất.

Huyền Khổ giờ thì đã biết nỗi bất an đến từ đâu.

Lý Bá Dương không phải loại người lỗ mãng, nếu hắn dám mang theo người đến Thiếu Lâm Tự, vậy chứng minh Lý Bá Dương có thực lực hoàn toàn áp chế Thiếu Lâm Tự bọn họ.

Nhưng Huyền Khổ không thể ngờ Lý Bá Dương sẽ cấu kết với Thiên Đình.

Huyền Khổ không kiềm được giận dữ quát:

“Lý Bá Dương! Cuộc tranh Đạo Phật là cuộc tranh Đạo Phật, bây giờ ngươi dám cấu kết Thiên Đình, ngươi xứng với thân phận Tạo Hóa Đạo Môn của ngươi không?”

Lý Bá Dương mặt không cảm xúc nói:

“Thân phận của Tạo Hóa Đạo Môn? Thân phận Tạo Hóa Đạo Môn của ta là như thế nào?”

Lời vừa nói ra, Huyền Khổ và người giang hồ ở đây phản ứng lại, dường như Lý Bá Dương từ xưa đến nay không cần lo lắng thanh danh.

Tiếng tăm của Thiên Đình trên giang hồ rất tệ, kém còn hơn Địa Phủ.

Ít ra Địa Phủ thu nhận một số người bị tổn thương, những người này ôm tâm tư khác nhau, đều có sức mạnh cường đại, quả thực là đáng giá toàn bộ giang hồ kiêng kỵ.

Nhưng Địa Phủ tối thiểu không làm chuyện gì hại toàn bộ giang hồ, cho nên kiêng kỵ Địa Phủ đều là người trong những đại phái, một ít môn phái nhỏ căn bản không biết sự tồn tại của Địa Phủ, Địa Phủ cũng sẽ không uy hiếp đến bọn họ.

Thiên Đình thì khác, tiền thân của Thiên Đình là Thiên Đạo Minh tràn ngập dữ tâm, thậm chí vọng tưởng thống nhất giang hồ, loại chuyện này sức phá hoại lớn còn hơn võ giả ma đạo, cho nên Thiên Đình càng khiến người giang hồ kiêng kỵ, dù sao không có người nào thích tổ chức dã tâm bừng bừng như vậy.

Tuy rằng hiện tại Thiên Đình không phải Thiên Đạo Minh trước kia, nhưng dù sao có vết xe đổ ở nơi đó, đối với Thiên Đình, đám người giang hồ cực kỳ kiêng dè.

Cho nên nói nếu như có một đại phái đi cấu kết Thiên Đình thì thanh danh sẽ bị ảnh hưởng nặng.

Nhưng vấn đề là tuy rằng bị ảnh hưởng thanh danh cũng tùy vào người nữa.

Lúc trước Tô Tín lấy danh nghĩa Đại Chu liên hợp Thiên Đình, Địa Phủ đi hủy diệt Thanh Thành Kiếm phái, không thấy người giang hồ nói thêm cái gì, cho nên thực lực cường đại hoàn toàn có thể giảm bớt ảnh hưởng, đặc biệt là với Tạo Hóa Đạo Môn.

Hiện tại thực lực tổng hợp của Tạo Hóa Đạo Môn trong giang hồ xem như xếp vào hàng đầu, huống hồ tuy Tạo Hóa Đạo Môn chú trọng nhập thế tu hành, nhưng Tạo Hóa Đạo Môn cũng không có thói quen lắm chuyện như Thiếu Lâm Tự, tự xưng là đứng đầu võ lâm chính đạo, cực kỳ yêu quý thanh danh.

Thực lực của Tạo Hóa Đạo Môn bày ra đó, bọn họ không cần đứng đầu chính đạo gì cả, Tạo Hóa Đạo Môn chỉ muốn thắng trận đại chiến Đạo Phật này, còn lại đều là mây bay với bọn họ, ai có thể làm gì được họ?

Đúng như lúc trước Lý Bá Dương nói với Thiên Đế, người đời kính sợ không phải thái độ làm người của hắn, thậm chí chín mươi chín phần trăm người giang hồ không biết tính cách của

Lý Bá Dương như thế nào, đám người giang hồ chỉ kính sợ thực lực của hắn, được làm vua thua làm giặc, đơn giản thế thôi.

Chương 1950 - Thân phận của Địa Tạng Vương(1)

Thân phận của Địa Tạng Vương(1)

Thiên Đế cười nói với Huyền Khổ:

“Huyền Khổ đại sư, ngươi và ta ngày trước không có oán, Thiên Đình ta cũng không muốn đối địch với Thiếu Lâm Tự của ngươi, nhưng Lý Bá Dương đưa điều kiện làm Thiên Đình không từ chối được, cho nên lần này làm phiền Huyền Khổ đại sư … tạm thời đi chết đi!”

Dứt lời, Thiên Đế đánh ra một đấm, nháy mắt thiên long gầm rống, bá khí vương đạo vô biên trấn áp hư không, một đấm bá đạo như vậy, một đấm dũng mãnh đến cực điểm, bất kỳ quy tắc lực lượng nào đều phải dạt ra dưới cú đấm này, nếu không dạt ra thì đập nát luôn!

Tô Tín nhìn chăm chú Thiên Đế không dời mắt, người này là một trong những người chân chính đứng trên đỉnh giang hồ, ban đầu Địa Phủ bị Thiên Đế mang theo đám cường giả Thiên Đình áp chế, có thể tưởng tượng thực lực của Thiên Đế rốt cuộc như thế nào.

Bằng vào một đấm này, Tô Tín có thể khẳng định thực lực của Thiên Đế tuyệt đối không thua kém Lý Bá Dương, đồng dạng mạnh hơn Huyền Khổ một chút.

Hơn nữa cú đấm của Thiên Đế có chút tương tự quyền ý duy ngã độc tôn của Tô Tín, đều theo tuyến đường võ đạo cực kỳ bá đạo, đáng để Tô Tín mượn làm mẫu.

Nhìn thấy Thiên Đế ra tay, trong mắt Huyền Khổ lộ chút cay đắng.

Một mình Lý Bá Dương và Tạo Hóa Đạo Môn là Huyền Khổ đã không chịu nổi, bây giờ thêm một Thiên Đế không thua gì

Lý Bá Dương, Huyền Khổ không nắm chắc có thể bảo vệ Thiếu Lâm Tự.

Tuy rằng trong lòng tuyệt vọng, nhưng Huyền Khổ không có buông bỏ.

Ngày xưa Cửu Ngục Tà Ma uy thế hùng hổ, lúc ấy Thiếu Lâm Tự thân là đứng đầu chính đạo, có thể nói là bị áp chế càng thảm, dù vậy Thiếu Lâm Tự vẫn gắng gượng vượt qua, trước mắt đối diện Tạo Hóa Đạo Môn cùng Thiên Đế hợp sức, Huyền Khổ vẫn sẽ không lùi bước.

Nhưng ngay lúc này, trước mặt Huyền Khổ bỗng nhiên xuất hiện một bóng dáng, người mặc tăng bào màu ánh trăng, đi chân trời, đeo mặt nạ Địa Tạng Vương, quanh thân tỏa khí tức như tắm gió xuân.

Cách ăn mặc này trừ Địa Tạng Vương của Địa Phủ ra còn ai nữa?

Chẳng qua sự xuất hiện của Địa Tạng Vương không làm mọi người giật mình như khi Thiên Đế lộ mặt.

Một số đệ tử đại phái ở đây đều biết ân oán cũ giữa Thiên Đình và Địa Phủ, khi đó Thiên Đình vọng tưởng muốn chiếm đoạt Địa Phủ, hai bên có thể nói là kết thù lớn sống chết, thậm chí có nhiều võ giả Dương Thần cảnh chết trong tay của đối phương, thù hận này có thể nói không chết không ngừng.

Cho nên trước mắt Thiên Đế xuất hiện, Địa Tạng Vương đi ra quấy rối là rất bình thường.

Nhưng lúc này Địa Tạng Vương làm một chuyến mà không ai ngờ tới.

Đối diện cú đấm của Thiên Đế, Địa Tạng Vương hai tay kết ấn, quanh thân phát ra phật âm phạn xướng vang vọng thiên địa, không gian bốn phía chấn động, thiên địa nguyên khí thế nhưng bị lực lượng này ảnh hưởng, bị động ngưng tụ thành từng đóa sen vàng nở rộ. Theo ấn của Địa Tạng Vương rơi xuống, biểu cảm trên mặt nạ cho người một loại ảo giác, đó là Địa Tạng Vương đang cười, kẹp hoa mỉm cười, phật vận sinh ra.

Dao động khủng bố của ấn này va chạm với cú đấm của Thiên Đế thoáng chốc phát ra tiếng nổ lớn, không gian bốn phía bị xé rách, mọi người không kiềm được giật mình kêu lên ra tiếng: "Phật Vận Niêm Hoa Ấn!"

Địa Tạng Vương sử dụng tuyệt kỹ bí truyền của phương trượng Thiếu Lâm Tự đời trước, 'Già Diệp Tôn Giả' Huyền Đàm, Phật Vận Niêm Hoa Ấn!

Môn võ kỹ này nhiều người nghe qua nhưng ít ai thấy tận mắt.

Nhưng trong cuộc chiến của Tô Tín với Huyền Chân trong Thiếu Lâm Tự, Huyền Chân sử dụng thức Phật Vận Niêm Hoa Ấn này, có thể nói hiện tại trên giang hồ chỉ có hai người có thể nắm giữ thức công pháp này, một là Huyền Chân, hai là Huyền Đàm ngày xưa nản lòng thoái chí rời đi Thiếu Lâm Tự, từ đấy không biết tung tích!

Bây giờ Địa Tạng Vương sử dụng Phật Vận Niêm Hoa Ấn, thân phận của hắn còn cần hoài nghi sao?

Đại lão trùm Địa Phủ trong Thiên Địa Nhị Cung Địa Tạng Vương là phương trượng đời trước bị Thiếu Lâm Tự gạt bỏ, 'Già Diệp Tôn Giả' Huyền Đàm!

Mọi người ở đây đều há to miệng, to đến mức có thể nhét vào một nắm tay, đây chính là việc lớn chấn động giang hồ, kết quả hiện tại cứ như vậy bày ra ở trước mắt bọn họ.

Địa Tạng Vương tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt anh tuấn, nếu không phải hắn vẫn giữ đầu trọc có sẹo giới, trong mắt tràn ngập tang thương thì người khác chắc chắn sẽ cho rằng người trẻ tuổi trước mắt là tuấn kiệt giang hồ trẻ tuổi, chứ không phải đại lão của tổ chức Địa Phủ thần bí, từng là phương trượng Thiếu Lâm Tự.

"Sư huynh, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?"

Huyền Đàm nhìn Huyền Khổ, trên mặt mang theo ý cười, hiền hòa, khí tức trên người cho cảm giác như tắm gió xuân, dù ở trong cảnh tượng giương cung bạt kiếm này vẫn như vậy.

Huyền Khổ hé môi, hắn không ngờ rằng Huyền Đàm sẽ xuất hiện trong trường hợp như vậy, càng không ngờ Huyền Đàm là

Địa Tạng Vương.

Lý Bá Dương phía đối diện cũng cau mày, hắn cho rằng lần này Địa Phủ hẳn là sẽ không ra tay mới đúng, bởi vì hắn biết thân phận của Địa Tạng Vương là Huyền Đàm.

Về công mà nói, Thiên Đình lần này giúp Tạo Hóa Đạo Môn đối phó Thiếu Lâm Tự, Thiên Đình hao tổn thực lực của mình, Địa Phủ không nên nhúng tay, hơn nữa với thực lực của Địa Phủ, bọn họ cũng không dám cứng rắn xen vào việc của Thiên Đình, tìm cơ hội ám toán võ giả Thiên Đình đi lẻ thì được.

Chương 1951 - Thân phận của Địa Tạng Vương(2)

Thân phận của Địa Tạng Vương(2)

Còn về tư, người giang hồ đều biết Huyền Đàm thê lương rời khỏi Thiếu Lâm Tự như thế nào, cho nên Lý Bá Dương không cho rằng vào lúc thế này Huyền Đàm vẫn sẽ đến giúp Thiếu Lâm Tự, chuyện lấy ơn báo oan không giống như Huyền Đàm làm việc cấp tiến, sát phạt quyết đoán có thể làm ra.

Kết quả hiện tại Huyền Đàm xuất hiện, phá vỡ nhận tri của Lý Bá Dương, cũng phá nát kế hoạch của hắn.

Đôi khi dù ngươi tính toán chuẩn xác đến đâu cũng không thể không có chút sơ sót gì.

Ví dụ như Lý Bá Dương không tính tới chuyện Địa Phủ đã có ba vị Chân Vũ, hoàn toàn ngược lại ngay mặt áp chế Thiên Đình, hắn cũng không tính chính xác suy nghĩ trong lòng Huyền Đàm.

Địa Tạng Vương lộ ra thân phận vốn có, Tô Tín núp trong đoàn người sắc mặt không thay đổi chút nào.

Tiêu Xước trông thấy biểu hiện đó của Tô Tín thì kinh ngạc hỏi:

“Ngươi đã sớm biết thân phận của Địa Tạng Vương đại nhân?”

Tô Tín gật đầu, nói:

“Gần như vậy, lúc trước ta còn có một ít hoài nghi, dù sao trên giang hồ cường giả cảnh giới Chân Vũ chỉ có nhiều như vậy, Địa Tạng Vương đại nhân lấy thân phận hòa thượng gặp người, trừ yêu thích cá nhân ra thì chỉ có thể là người của Thiếu Lâm Tự.”

Đương nhiên Tô Tín còn có một điểm chưa nói, hắn có thể khẳng định Địa Tạng Vương là Huyền Đàm là từ sau khi lấy được bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự thông qua hệ thống.

Dù sao bảy mươi hai tuyệt kỹ đều là công pháp thuộc về mạch Phật tông, có cùng nguồn gốc với công pháp của Địa Tạng Vương, bắt đầu từ lúc ấy Tô Tín đã cảm giác công pháp của Địa Tạng Vương hơi quen thuộc, rồi kết hợp suy đoán lúc trước, hắn mới khẳng định đại lão của Địa Phủ Địa Tạng Vương là phương trượng Thiếu Lâm Tự đời trước Huyền Đàm.

Tiêu Xước nghi hoặc hỏi:

"Ngươi biết Địa Tạng Vương đại nhân là Huyền Đàm thì tại sao lúc trước còn dám làm quá mức với Thiếu Lâm Tự? Chẳng lẽ ngươi không sợ Địa Tạng Vương đại nhân ngăn trở ngươi sao?"

Tô Tín lắc đầu nói:

"Tâm tư của Địa Tạng Vương đại nhân không đơn giản như các ngươi nghĩ, hơn nữa thời gian ngươi đi theo Địa Tạng Vương đại nhân lâu hơn ta, có vài thứ ngươi hẳn là có thể nhìn ra mới đúng."

"Trong Địa Phủ đều là người bị tổn thương, tổn thương đó thật ra là chấp niệm. Năm xưa khi Địa Tạng Vương đại nhân bị gạt bỏ ra Thiếu Lâm Tự có lẽ là rất đau lòng, nếu không thì hắn cũng sẽ không thành lập một tổ chức như Địa Phủ."

"Nhưng Địa Tạng Vương đại nhân dù sao là Địa Tạng Vương đại nhân, trải qua nhiều năm như vậy, hắn đã nhìn thoáng và chặt đứt đoạn chấp niệm này, Thiếu Lâm Tự là Thiếu Lâm Tự, hắn là hắn."

"Ngày xưa khi Huyền Đàm rời đi Thiếu Lâm Tự thì đã biến mất rồi, hiện tại trên giang hồ chỉ có Địa Phủ Địa Tạng Vương tồn tại."

"Cho nên ta ra tay với Thiếu Lâm Tự, tại sao Địa Tạng Vương đại nhân phải ngăn trở? Nếu Địa Tạng Vương đại nhân muốn ngăn trở thì từ lúc đầu ta kết thù kết oán với Giác Nghiêm, lẽ ra hắn đã ngăn trở."

Nghe lời Tô Tín nói, Tiêu Xước không kiềm được có chút thất thần, dường như Địa Tạng Vương đại nhân từng nói lời tương

tự với nàng, khiến nàng buông xuống quá khứ, chặt đứt chấp niệm.

Chỉ tiếc khi đó Tiêu Xước không nghe lọt tai, nàng cũng không có lựa chọn chặt đứt chấp niệm, mà là dùng thủ đoạn thô bạo nhất phá hủy những chấp niệm trói buộc nàng.

Bởi vậy tuy Tiêu Xước đã không còn chấp niệm, nhưng tâm tình của nàng cũng không có được đến thăng hoa, nếu không thì nàng hiện tại đã sớm hẳn là bước vào Nửa bước Chân Vũ.

Lúc này Tiêu Xước vẫn tương đối buồn bực, bởi vì có vẻ như thủ đoạn của Tô Tín cấp tiến hơn nàng nhiều, kết quả kẻ như vậy thế nhưng nhìn thấu nhiều thứ, còn phân tích rõ ràng hợp lý, tu vi tâm cảnh sâu còn hơn nàng, điều này khiến Tiêu Xước có chút không phục.

Cho nên Tiêu Xước trực tiếp hỏi ngược lại: “Vậy ngươi nói xem hiện tại Địa Tạng Vương đại nhân ra tay là có ý gì? Hắn ra tay vì Thiếu Lâm Tự hay đơn thuần muốn cho Thiên Đế khó chịu?”

Tô Tín lắc đầu nói: “Điểm này ta cũng có chút không xác định, nhưng ta phỏng chừng Địa Tạng Vương đại nhân là muốn chặt đứt nhân quả, Thiếu Lâm Tự đã không phải là chấp niệm của hắn, nhưng trong Thiếu Lâm Tự còn tồn tại nhân quả của hắn.”

“Lần trước ta đi Thiếu Lâm, Địa Tạng Vương đại nhân phỏng chừng đã đoán được kết quả, cho nên hắn cũng không có ra tay, mà lần này Địa Tạng Vương đại nhân không chừng muốn hoàn toàn chặt đứt nhân quả với Thiếu Lâm Tự.”

“Lòng có vướng bận mới không chút vướng bận, địa vị của Thiếu Lâm Tự từng ở trong lòng Địa Tạng Vương đại nhân như thế nào thì không cần nói cũng biết, chặt đứt nhân quả, phỏng chừng là buông xuống quá khứ.”

Nhóm Vương Ngọc nghe được đối thoại của Tô Tín và Tiêu Xước, tập thể nghệch mặt ra.

Đối với người ở cảnh giới như bọn họ, một số tu vi về tâm cảnh có vẻ như cách bọn họ hơi xa, cho nên điều mà Tô Tín

nói khiến bọn họ cảm giác hơi huyền diệu khó giải thích, nghe ù ù cạc cạc.

Thật ra hiện tại Tô Tín có thể xem rõ ràng mấy thứ này chẳng những là vì hắn thích đắn đo lòng người, càng là bởi vì hắn đột phá đến Chân Vũ cảnh, thế này mới khiến Tô Tín tiếp xúc tới thứ liên quan tâm cảnh.

Chương 1952 - Chặt đứt nhân quả(1)

Chặt đứt nhân quả(1)

Đường võ đạo vốn là quá trình khiến chính mình không ngừng trở nên càng lúc càng hoàn mỹ.

Theo bắt đầu luyện thể đến về sau luyện khí, rồi đến rèn luyện nguyên thần tinh thần của mình, sau khi đến Chân Vũ cảnh, một số cường giả cảnh giới Chân Vũ tu vi hơi sâu dần tu luyện tâm cảnh, tranh thủ khiến tâm cảnh của mình trở nên không nhiễm một hạt bụi trần, không vướng bận.

Người làm điều này thì đa số là Đạo Môn và Phật tông, thí dụ như Thái Nhất Đạo Môn luôn làm điều đó, hiện tại Huyền Đàm hiển nhiên cũng chuẩn bị làm như vậy.

Nhưng những thứ này chẳng liên quan gì Tô Tín, hắn tu luyện võ đạo luôn đi con đường không giống ai, những người như Huyền Đàm, Thái Nhất Đạo Môn thật sự tu luyện theo con đường thành tiên, Tô Tín thì khác, hắn theo đuổi là lực lượng cực độ nhất.

Cho dù trong lòng hắn có vướng bận, có nhân quả liên lụy, nhưng nếu như có một ngày hắn có thể trảm tiên diệt thần, vậy xem như hắn không thành tiên thì vẫn mạnh hơn tiên!

Lúc này trong sân, đám người giang hồ vẫn đang khiếp sợ vì Địa Tạng Vương bại lộ việc hắn là phương trượng đời trước Huyền Đàm.

Một số người không rành về ân oán cũ giữa Huyền Đàm và Thiếu Lâm Tự thì nghĩ lần này Thiếu Lâm Tự có hai cường giả Thần Kiều cảnh, vậy chẳng phải là thực lực của Thiếu Lâm Tự xứng là đệ nhất giang hồ, hoàn toàn thành chí tôn võ lâm?

Đương nhiên, đám võ giả Thiếu Lâm Tự không lạc quan như thế, đặc biệt là võ giả hai thế hệ đời chữ Không và chữ Huyền, bọn họ biết rõ nhất ân oán năm xưa, cho dù bọn họ muốn khiến Huyền Đàm về đến Thiếu Lâm Tự, sợ rằng Huyền Đàm cũng không dễ dàng đồng ý.

Đặc biệt là đám võ giả Thiếu Lâm Tự đời chữ Không, hiện tại bọn họ thật sự có chút hối hận.

Thật ra bọn họ ngày xưa bài trừ Huyền Đàm không đơn giản là vì bọn họ không phục võ giả đời chữ Huyền cầm quyền.

Khi đó Huyền Đàm dù sao là Chân Vũ, bọn họ thì chỉ là Dương Thần, chỉ cần Huyền Đàm có thực lực, bọn họ có cái gì không phục? Dẫn đến Huyền Đàm bị bài xích là do phong cách hành sự quá mức cấp tiến, cấp tiến đến nỗi đám võ giả bối phận già như bọn họ không chấp nhận được.

Trong mắt võ giả đời chữ Không lúc ấy tuy Thiếu Lâm Tự phát triển nhanh trong tay Huyền Đàm, nhưng tương lai không chừng sẽ bị hủy vì hắn.

Cho nên đời chữ Không hợp sức loại bỏ Huyền Đàm ra Thiếu Lâm Tự, xét cho cùng là vì bọn họ không tin Huyền Đàm.

Thật ra bọn họ ngày xưa cũng không muốn đuổi Huyền Đàm khỏi Thiếu Lâm Tự, Huyền Đàm nói sao thì cũng là cường giả cảnh giới Chân Vũ, bọn họ dù ngốc đến mấy sao có thể làm ra chuyện cứng rắn đuổi đi cường giả cảnh giới Chân Vũ?

Chẳng qua lúc ấy tính tình của Huyền Đàm cương liệt, cộng thêm bị sư môn của mình phản bội, Huyền Đàm quá đau lòng, bởi vậy hắn chủ động rời đi Thiếu Lâm Tự, không biết tung tích.

Nay xem ra, nếu bọn họ biết Huyền Đàm có tiềm lực Thần Kiều cảnh thì dù hắn hành sự cấp tiến cỡ nào bọn họ cũng sẽ không bài trừ hắn, dù sao có tu vi Thần Kiều cảnh, Thiếu Lâm Tự thậm chí có thể ở mặt ngoài đối kháng Tạo Hóa Đạo Môn mà không bại.

Chẳng qua là hiện tại sự tình đã đến loại tình trạng này, Huyền Đàm dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng kiến lập Địa Phủ, thành trùm Địa Phủ trong Thiên Địa Nhị Cung, Huyền Đàm có

chút khả năng nào trở về Thiếu Lâm Tự không? Xác suất không cao.

Huyền Khổ sắc mặt phức tạp nhìn Huyền Đàm, hé môi, nhưng đáng tiếc hắn không nói ra một câu nào.

Huyền Khổ là người lý trí nhiều hơn tình cảm, hắn không ghen tỵ sư đệ Huyền Đàm kinh tài tuyệt diễm, chỉ cần Huyền Đàm trở thành phương trượng, có ích cho Thiếu Lâm Tự thì Huyền Khổ sẽ cam tâm tình nguyện dưới quyền của Huyền Đàm.

Nhưng vấn đề là năm đó Huyền Đàm làm những việc mà Huyền Khổ cũng không ủng hộ, cái nhìn của hắn giống như đám võ giả đời chữ Không, cho nên mới không để ý tình nghĩa sư huynh đệ ngày xưa, đứng ra nhận vị trí phương trượng, bởi vì hành động này của Huyền Khổ mới cho đời chữ Không có tự tin tạo áp lực với Huyền Đàm.

Huyền Khổ có rất nhiều lý do khi làm chuyện đó, nhưng hiện tại đối diện Huyền Đàm, hắn không nói nên lời.

Khác với Huyền Khổ, Huyền Chân trực tiếp đứng ra hưng phấn lớn tiếng nói: “Sư huynh! Ta biết ngay ngươi nhất định sẽ trở về!”

Địa Tạng Vương nhìn Huyền Chân, hắn cười khẽ gật đầu ra hiệu, nhưng lẩm bẩm:

“Trở về? Sợ rằng vĩnh viễn đều không về được.”

Lý Bá Dương sắc mặt trầm tĩnh nhìn Huyền Đàm, hỏi:

“Ngày xưa Thiếu Lâm Tự đối xử với ngươi như vậy, ta cho rằng ngươi sẽ không ra tay.”

Địa Tạng Vương lắc đầu nói: “Ta ra tay không liên quan gì tới Thiếu Lâm Tự ngày xưa đối xử với ta thế nào. Về công, Địa Phủ và Thiên Đình là kẻ thù truyền kiếp, hễ là chuyện gì Thiên Đình muốn làm thì Địa Phủ ta sẽ hết sức phá hoại.”

“Về tư, một thân tu vi của ta đến từ Thiếu Lâm Tự, ta phải trả lại nhân quả này. Sau lần này, ta và Thiếu Lâm Tự không còn dính líu gì nữa, trên đời không còn Huyền Đàm, chỉ có Địa Tạng.”

Dứt lời, đám đệ tử Thiếu Lâm Tự trong mắt lóe tia thất vọng, nếu Huyền Đàm thật sự có thể trở về Thiếu Lâm Tự thì sẽ là ích lợi to lớn cho Thiếu Lâm Tự bọn họ.

Chương 1911: Chặt đứt nhân quả(2)

Đáng tiếc nước đổ khó hốt, hiện tại Huyền Đàm chịu vì ơn dạy bảo của Thiếu Lâm Tự ngày xưa đến trả nhân quả cho bọn họ, cũng xem như cứu Thiếu Lâm Tự một lần, đây đã là tốt lắm rồi.

Lý Bá Dương thở dài một hơi, lần này là hắn tính sai, không có gì để nói, dù sao hắn không phải người của Thiên Cơ Cốc, có thể bói toán thiên cơ.

Huống hồ với tình huống trước mắt, dù là người của Thiên Cơ Cốc cũng không thể bói toán ra tình huống cụ thể, dù sao Thiên Cơ Cốc có thể bói toán thiên cơ, nhưng không cách nào bói toán được lòng người.

Thiên Đế lúc này bỗng nhiên tiến lên một bước nói:

“Lý Bá Dương, tính toán của ngươi đã thất bại, vậy thì mọi người nhanh gọn đánh một trận cho rồi.”

“Mạnh yếu thắng thua, được làm vua thua làm giặc, trực tiếp dựa theo quy củ này, mọi thứ rõ rành rành.”

Nói rồi Thiên Đế chuyển sang nhìn Huyền Đàm:

“Lúc trước đám chuột các ngươi giấu kỹ lắm, hiện tại rốt cuộc dám đứng ra đánh một trận?”

Với kẻ thù truyền kiếp Địa Phủ, Thiên Đình tự nhiên như muốn hoàn toàn chiếm đoạt.

Thân là một trong Thiên Địa Nhị Cung, Thiên Đình đương nhiên biết Địa Phủ cất chứa những công pháp khủng bố cỡ nào.

Quan trọng nhất là Thiên Đình có một bí ẩn mà Địa Phủ không biết, đó là công pháp của Thiên Đình và Địa Phủ thật ra liên quan nhau.

Thời kỳ thượng cổ, Thiên Đình và Địa Phủ là đại tông môn đứng đầu giang hồ, đều có cường giả Thông Thiên cảnh trấn

giữ.

Dưới áp lực của Nhân Hoàng, Phong Đô Đại Đế và Hạo Thiên Thượng Đế thời kỳ thượng cổ thậm chí hợp sức thứ giết Nhân Hoàng, tuy rằng cuối cùng hai người đều thất bại, hơn nữa bị Nhân Hoàng giết chết.

Nhưng trước khi hai người đi ám sát Nhân Hoàng thì đã vứt bỏ ngăn cách, hoàn toàn giải phóng công pháp của mình, dung hợp vào nhau, khiến cho uy năng tăng nhiều.

Chuyện này được ghi trong một số điển tịch sót lại từ thượng cổ, không hiểu vì sao Địa Phủ không lưu truyền loại tin tức này.

Cho nên ngày xưa Thiên Đình mới muốn chiếm đoạt Địa Phủ, bọn họ không chỉ ham những tài nguyên của Địa Phủ, quan trọng nhất là công pháp của Địa Phủ.

Chẳng qua tùy theo Địa Phủ dần dần nổi lên, thậm chí song song với Thiên Đình được xưng là Thiên Địa Nhị Cung, cho nên những năm gần đây Thiên Đình đã vơi bớt ý tưởng muốn hoàn toàn chiếm đoạt Địa Phủ, nhưng nếu bây giờ người của Địa Phủ ló đầu ra thì Thiên Đế tự nhiên sẽ không khách khí.

Thiên Đế là nhận tiền của người, giải xui cho người, dù sao hiện tại Địa Tạng Vương đứng về phía Thiếu Lâm Tự, Thiên Đế cứ trực tiếp ra tay ngăn trở Địa Tạng Vương là được, những người khác thì còn hai cường giả cảnh giới Chân Vũ của Thiên Đình chăm sóc.

Đúng vậy, Thiên Đình bây giờ có ba tên tồn tại cảnh giới Chân Vũ.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế và Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đều đã là tồn tại Dương Thần cảnh đỉnh phong, chỉ thiếu chút xíu cơ hội là bọn họ có thể bước ra bước cuối cùng.

Ngọc Linh Lung giúp bọn họ nhanh chóng hoàn thành điểm này, khiến bọn họ trực tiếp bước lên Chân Vũ.

Thật ra ban đầu biết được Thiên Đế định dùng Ngọc Linh Lung giúp bọn họ thăng cấp Chân Vũ thì Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đều từ chối.

Dù sao với thực lực, tiềm lực của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế thì bọn họ thăng cấp Chân Vũ thật ra chỉ là vấn đề về thời gian.

Dùng Ngọc Linh Lung tương đương với đi đường tắt, không phải hoàn toàn do chính mình lĩnh ngộ ra quy tắc lực lượng thì luôn kém hơn một chút.

Chẳng qua về sau Thiên Đế tìm một phần bí pháp của Thiên Đình, có thể giảm sức ảnh hưởng đến mức thấp nhất, trong quá trình tu luyện giai đoạn sau có thể loại bỏ sức ảnh hưởng này, nên hai người mới đồng ý vận dụng Ngọc Linh Lung thăng cấp Chân Vũ.

Thật ra nương tựa ngoại vật thăng cấp Chân Vũ cũng không phải chuyện hiếm lạ gì, dù sao thăng cấp Chân Vũ khác với thăng cấp Dung Thần, Dương Thần, có nhiều con đường, chỉ cần ngươi thành công thì đại biểu con đường này có thể đi.

Thậm chí trong võ giả Dương Thần cảnh trên giang hồ hiện nay ít nhất có một phần năm đều đã từng nương tựa ngoại vật mới thăng cấp đến Chân Vũ.

Điển hình nhất là Bạch Liên Thánh mẫu của Bạch Liên giáo, mỗi đời đều nương tựa Bạch Liên Thánh mẫu quán đính cho Thánh nữ, truyền thừa tất cả lực lượng mới khiến Thánh nữ cấp tốc thăng cấp Chân Vũ, trở thành Bạch Liên Thánh mẫu đời tiếp theo.

Tuy rằng mỗi một đời Bạch Liên Thánh mẫu đều là cường giả cảnh giới Chân Vũ thành công nhanh, nhưng Bạch Liên giáo cũng có bí pháp hoàn toàn đánh tan tai họa ngầm khi tăng tiến quá nhanh, thực lực của mỗi đời Bạch Liên Thánh mẫu trong Chân Vũ cảnh đều không yếu, không phải loại trình độ như Mạc Qua.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế hiện tại cũng giống như vậy, sau khi vận dụng bí pháp tuy rằng không cách nào hoàn toàn loại bỏ ảnh hưởng, nhưng ít nhất có thể khống chế ở mức thấp nhất.

Lúc này Thiên Đế ở trong sân không có tiếp tục nói nhảm, hắn vốn muốn thừa dịp lần này thực lực Thiên Đình tăng nhiều thì

mai phục Địa Phủ một lần, hiện tại Địa Phủ chủ động ló đầu ra, xem như chuyện tốt cho Thiên Đình, khiến bọn họ bớt tốn sức.

Chương 1953 - Thực lực của Thiên Đế(1)

Thực lực của Thiên Đế(1)

Cửu long gầm rống quanh người Thiên Đế, nhưng cửu long tách ra hóa thành chín con dị thú, tùy theo Thiên Đế đánh ra một đấm, sau lưng hắn lao ra một con dị thú như rồng như cọp, chớp mắt xé rách hư không, táp hướng Địa Tạng Vương.

Bệ Ngạn! Dị thú này là Bệ Ngạn trong long sinh cửu tử.

Thân là chủ của Thiên Đình, Thiên Đế tự nhiên có nhiều công pháp để tu luyện, hắn tu chủ yếu một môn phức tạp nhất Cửu Long Hóa Sinh Quyết, cô đọng lực lượng của cửu long, diễn hóa vô thượng chân long, uy năng trăm biến, long sinh cửu tử có đạo biến hóa khác nhau, phức tạp còn hơn Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ của Tô Tín.

Hai tay Địa Tạng Vương khép lại, tụng một tiếng phật hiệu, thoáng chốc phật âm phạn xướng kỳ dị bộc phát ra, đây không phải là lục tự chân ngôn, nhưng mang theo dấu ấn của riêng Huyền Đàm, trong khoảnh khắc dao động cường đại kia xé rách Bệ Ngạn.

Thiên Đế mặt ngoài không lộ vẻ gì, sau lưng hắn hiện ra bóng dáng của Bồ Lao, nằm úp sấp dưới đất, như một con bò sát to đầu rồng, bụng phồng ra, thoáng chốc sóng âm mạnh mẽ bùng nổ, át qua tiếng phật âm phạn xướng của Địa Tạng Vương.

Thiên Đế liên tục di chuyển, một chưởng vỗ xuống, một con Phụ Hí như cự thú long quy hiện ra sau lưng hắn, tùy theo hắn vỗ chưởng, lực lượng của Phụ Hí trấn áp vạn vật, trong khoảnh khắc Địa Tạng Vương thậm chí cảm giác không gian quanh người và thế gian đều bị trấn áp!

Cửu Long Hóa Sinh Quyết biến hóa Vô Thường, sau lưng Thiên Đế lại hiện ra Nhai Tí dị thú hình dạng như rồng sói, toàn thân tràn ngập sát khí. Thân hình Nhai Tí trực tiếp diễn

hóa thành một cây trường thương màu máu có thể xé rách chân trời đột nhiên đâm về phía Địa Tạng Vương.

Một chuỗi thế công của Thiên Đế khiến Địa Tạng Vương rơi vào bị động, nhưng vô luận là Tô Tín hay Diêm La Thiên tử đều không ra tay.

Tuy rằng Tô Tín chưa thấy Địa Tạng Vương ra tay, nhưng hắn tin tưởng với thực lực của Địa Tạng Vương sẽ không thua dễ như vậy.

Quả nhiên, khi Thiên Đế dùng Nhai Tí hóa thành sát đạo chi thương, Địa Tạng Vương hai tay kết ấn, trong khoảnh khắc phật quang tràn ngập, hỗn loạn ác quỷ kêu gào mạnh mẽ buông xuống.

Lực lượng kinh khủng đó tránh thoát lực lượng trấn áp, hóa thành thế giới luân hồi, bên trên chính là vô thượng Phật quốc, bên dưới là địa ngục Vô Gián, hai loại lực lượng hoàn toàn khác nhau đan vào thành lực lượng luân hồi khủng bố, hoàn toàn nghiền nát sát đạo chi thương.

Thiên Đế nhíu mày, bàn về thực lực thì lúc hắn mới tiếp xúc với Địa Phủ, Địa Tạng Vương yếu hơn hắn một bậc.

Nhưng ai ngờ được phương trượng lúc trước bị Thiếu Lâm Tự loại bỏ mà có thiên tư kinh người như vậy, mới qua mấy chục năm, thực lực của Địa Tạng Vương đã đến tình trạng khiến Thiên Đế không nhìn thấu được.

Cửu long xoay quanh sau lưng Thiên Đế, cuối cùng long sinh cửu tử trực tiếp hợp nhất, hóa thành một cửu trảo tổ long gầm rống chân trời, trong khoảnh khắc long uy tăng vọt, phụ trợ Thiên Đế lúc này trông như thiên hạ cộng chủ.

Thật ra công pháp của mấy hoàng thất như Đại Chu và Tiêu gia đều có liên quan long khí, Thiên Đế thân là chủ Thiên Đình, công pháp Cửu Long Hóa Sinh Quyết của hắn tự nhiên cũng giống như vậy.

Chẳng qua Thiên Đế đi con đường khác với Hoàng tộc họ Cơ, Tiêu gia.

Bọn họ đều là hoàng tộc thế tục, rồng là hóa thân của bọn họ, đại biểu thân phận quý không thể nói.

Thiên Đế thì khác, truyền thừa từ cường giả Hạo Thiên Thượng Đế Thông Thiên cảnh ngày xưa, rồng không thể đại biểu thân phận tôn quý của Thiên Đế, ngược lại công pháp thuộc tính rồng chỉ là phụ trợ cho sự cường đại của hắn.

Con đường võ đạo mà Thiên Đế đi vô cùng bá đạo, dù là rồng bay lượn cửu thiên cũng chỉ là binh khí trong tay hắn, là đao để hắn giết người mà thôi!

Long ngâm vụt qua, cửu trảo kim long thế nhưng hóa thành một lưỡi dao lớn khai thiên, đầu rồng làm chuôi đao, đuôi rồng làm lưỡi đao, đại long đao kéo dài mấy trăm trượng mạnh mẽ rơi xuống, trong khoảnh khắc phát huy bá đạo vô biên đến cực độ!

Địa Tạng Vương hai tay kết ấn, niêm hoa nhất tiếu, ta tức thành Phật!

Trong khoảnh khắc uy năng của Phật Vận Niêm Hoa Ấn phụ trợ Địa Tạng Vương tựa như Già Diệp Tôn Giả ở trên đời, muôn vàn pháp lý trên thế gian đều bao gồm trong niêm hoa nhất tiếu.

Trong niêm hoa nhất tiếu ẩn chứa vô tận phật lý, đại long đao của Thiên Đế vỡ vụn từng tấc, tùy theo một tiếng long ngâm than vãn, nháy mắt hóa thành hư vô!

Thiên Đế hét to một tiếng:

“Tất cả đều ra tay!”

Thiên Đế khó mà hạ gục được Địa Tạng Vương bây giờ, nhưng nếu cộng thêm hai võ giả Chân Vũ cảnh thì sao?

Cho dù Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế hiện tại chưa phải Thần Kiều, nhưng có thể tổn thương Địa Tạng Vương đôi chút.

Thiên Đế vừa dứt lời, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế bước ra khỏi đám đông, quanh thân tỏa ra khí tức vô cùng mạnh mẽ, như sống như chết, hắc bạch nhị khí lưu chuyển, bắn thẳng lên tận trời.

Hơn nữa trong tay Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế còn cầm một thanh kiếm, một thanh trường kiếm dường như đúc từ lưu ly, vô cùng hoa quý, thần binh của Thiên Đình, Thủy Nguyệt Lăng Tiêu Kiếm!

Trong ba cường giả cảnh giới Chân Vũ của Thiên Đình, Thiên Đế không cần binh khí, Cửu Long Hóa Sinh Quyết của hắn thiên biến vạn hóa, chính nó là binh khí tốt nhất rồi.

Chương 1954 - Thực lực của Thiên Đế(2)

Thực lực của Thiên Đế(2)

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cũng không cần binh khí, cho nên Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế luôn cầm Thủy Nguyệt Lăng Tiêu Kiếm.

Lúc này Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế tay cầm thần binh, trong mắt lộ sát khí dày đặc, tuy rằng hắn biết chính mình tay cầm thần binh cũng không đánh lại Địa Tạng Vương, nhưng chỉ cần hôm nay hắn cùng Thiên Đình giáp công rồi tổn hại nặng Địa Tạng Vương thì sẽ tổn thương to lớn cho Địa Phủ.

Nhưng không đợi Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế ra tay, biển máu mênh mông vô tận hiện ra trước mắt hắn, trong khoảnh khắc, cảnh tượng trong tầm nhìn của hắn tựa như địa ngục Vô Gián, biển máu vỗ sóng, có vô số ác quỷ ở trong đó kêu thảm, chính giữa biển máu có một Bạch Cốt Vương Tọa dâng lên, một người mặc hoa phục màu đen hiện ra, một tay vỗ, sức mạnh cường đại bùng nổ, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cầm Thủy Nguyệt Lăng Tiêu Kiếm chớp mắt bị tát bay.

“Diêm La Thiên tử!”

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế rống to, trong âm thanh có tức giận, hoảng sợ, còn có cảm giác tràn ngập bực tức.

Lúc trong chiến trường thượng cổ Tây Vực, cũng là cảnh tượng này, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cầm thần binh, đối diện địa ngục biển máu vô biên hiện ra, cũng bị Diêm La Thiên tử một bàn tay tát bay, điều này làm Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cảm giác nhục nhã, ăn hiếp người cũng không nên ăn hiếp kiểu này!

Thiên Đình cùng Địa Phủ đấu mấy chục năm, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Diêm La Thiên tử có tiếp xúc, hắn tự nhiên cũng biết thực lực của Diêm La Thiên tử, có thể nói Diêm La Thiên tử là người mạnh nhất trong Địa Phủ, chỉ dưới Địa Tạng Vương.

Bởi vì vậy nên năm xưa Thiên Đình mới âm thầm tính toán Diêm La Thiên tử, thậm chí suýt chút xử lý được hắn, chẳng qua bọn họ không ngờ rằng Diêm La Thiên tử thế nhưng có bí pháp kinh thế hãi tục nhỏ máu trọng sinh.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cũng thừa nhận chính mình không bằng Diêm La Thiên tử, nhưng liên tiếp hai lần bị đối phương một bàn tay tát bay là nhục nhã to lớn, mãi khi bị tát bay hắn mới phản ứng lại vài điều, Diêm La Thiên tử chẳng những khôi phục sức chiến đấu lúc trạng thái cao nhất, còn thăng cấp đến Chân Vũ!

Lúc này Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế bất chấp tất cả, hiện tại không đơn giản là hắn muốn đi tập kích Địa Tạng Vương, hắn còn phải phòng bị Diêm La Thiên tử xuống tay với Thiên Đế.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cắn răng một cái, phun ra ngụm máu mang theo ánh sáng màu vàng, thấm vào Thủy Nguyệt Lăng Tiêu Kiếm của hắn, trong phút chốc trên thần binh tỏa sáng rực rỡ, rõ ràng bị máu của Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế kích phát ra lực lượng mạnh nhất của thần binh, như vậy mới có thể đấu với Diêm La Thiên tử, chẳng qua Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cuối cùng vẫn bị Diêm La Thiên tử áp chế.

Tuy Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đi đường tắt thăng cấp Chân Vũ, nhưng bởi vì trước đó hắn tích lũy khá sâu, cộng thêm có bí pháp của Thiên Đình loại bỏ tác dụng phụ, cho nên hiện tại Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế có lực lượng cơ hồ giống như cường giả cảnh giới Chân Vũ bình thường, mạnh hơn Mạc Qua hồi trước.

Tiếc rằng mạnh đến đâu cũng vô dụng, Diêm La Thiên tử bị động tích lũy mấy chục năm ở Dương Thần cảnh đỉnh phong, khi thăng cấp Chân Vũ thì tất cả bộc phát ra hết, mang đến lực lượng khó mà tưởng tượng cho Diêm La Thiên tử, dù Đông

Cực Thanh Hoa Đại Đế dốc hết sức cũng vẫn bị Diêm La Thiên tử áp chế.

Ở một bên, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế thấy tình huống không ổn thì định ra tay.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế mặc kệ Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, lao thẳng về phía Địa Tạng Vương.

Bên Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế tuy rằng nguy cấp, nhưng trước mắt Địa Tạng Vương và Thiên Đế mới là chủ chốt, chỉ cần có người tổn hại nặng đối phương thì đại biểu địa vị, tình thế của Thiên Địa Nhị Cung sẽ có sự thay đổi.

Tô Tín hoạt động cổ tay nói: “Cũng nên đến lượt chúng ta ra tay.”

Dứt lời, trong nháy mắt Tô Tín đã mặc vào hoa phục màu đen, đeo mặt nạ Sở Giang Vương, nắm đấm mang theo hàn sương đông lại hư không, đánh về phía Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Cảm thụ sức mạnh cường đại kia, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế thay đổi sắc mặt.

Địa Phủ thế nhưng còn ẩn giấu một tên cường giả cảnh giới Chân Vũ!

Tính sai!

Giây phút này, trong lòng Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lập tức hiện ra một ý tưởng như vậy.

Thiên Đình vốn định chiếm ưu thế có ba cường giả cảnh giới Chân Vũ xông lên nghiền nát Địa Phủ, kết quả chưa đợi Thiên Đình ra tay, bên Địa Phủ đã chui ra ba cường giả cảnh giới Chân Vũ, đây mà là nghiền nát gì, nên nói là ngang sức ngang tài mới đúng.

Nhưng lúc này Bắc Cực Tử Vi Đại Đế bất chấp suy nghĩ nhiều, đối diện cú đấm này, quanh người hắn tỏa ánh sáng sao, vương đạo đế đạo, một đấm khí thế vô song xé rách hư không, va chạm với cú đấm của Tô Tín, thoáng chốc vô tận vụn băng hàn khí nổ tung, Tô Tín không nhúc nhích, nhưng Bắc Cực Tử Vi Đại Đế thì thụt lùi ba bước.

Quá mạnh!

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế trong lòng hoảng sợ không thôi, hơn nữa hắn bỗng nhiên có cảm giác, dường như hắn từng tiếp xúc với người trước mắt, đối phương rốt cuộc là ai?

Chương 1955 - Đâm thọc(1)

Đâm thọc(1)

Chỉ tiếc hiện tại đang kịch chiến, không cho phép Bắc Cực Tử Vi Đại Đế suy nghĩ nhiều, huống hồ Tô Tín cũng sẽ không cho Bắc Cực Tử Vi Đại Đế có cơ hội suy đoán lung tung.

Đối diện Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, Tô Tín hai tay kết ấn, trong khoảnh khắc vô tận Hàn Băng Địa Ngục hiện ra, trực tiếp bao bọc Bắc Cực Tử Vi Đại Đế vào trong.

“Phong!”

Tô Tín sâu kín phun ra một chữ, hai tay kết Hàn Băng Địa Ngục ấn, lực lượng hàn băng phong kín không gian, lực lượng đó dường như có thể đóng băng cả không gian, thời gian.

Đáy mắt Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lóe tia sáng âm u, một Tử Vi Đại Đế Pháp Tướng hiện ra sau lưng hắn, vì sao quay quanh, đánh ra một đấm, vô tận đóng băng đều vỡ vụn.

Mệnh cách tử vi tất nhiên hiệu lệnh được đàn sau, chúa tể bầu trời!

Quanh người Tô Tín hiện ra hơi lạnh, trong Hàn Băng Địa Ngục, từng tiếng kiếm ngân bộc phát ra, mỗi thanh trường kiếm hàn băng đều ngưng tụ từ hàn băng xen lẫn tử khí, mang theo vô tận tĩnh mịch che trời lấp đất chém về phía Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Trong phút chốc, chiến đấu giữa Tô Tín và Bắc Cực Tử Vi Đại Đế ngang sức ngang tài, chẳng qua đây không phải là Tô Tín quá yếu, nhưng hiện tại Tô Tín không cách nào phát huy ra thực lực thật sự của mình.

Tuy Tô Tín là người của Địa Phủ, nhưng hắn ít khi dùng thân phận Địa Phủ làm việc, cho nên Tô Tín chỉ có thể nói là tinh thông chứ không cố ý tu hành Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải.

Huống hồ phần lớn thực lực của Tô Tín đến từ các công pháp lấy từ hệ thống, thói quen chiến đấu cũng được đặt ra dựa theo những công pháp đó, bây giờ bảo Tô Tín chỉ dùng Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải đối địch, tuy hắn có thể bảo chứng giữ được uy năng của Hàn Băng Địa Ngục Chân Giải, nhưng không thể bảo đảm chính mình chắc chắn thắng Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Ba vị cường giả cảnh giới Chân Vũ của Thiên Đình và Địa Phủ đấu với nhau, đám người Mạnh Bà thấy thế trong mắt lóe tia sáng tàn khốc, trực tiếp ra tay.

Loạn, xung quanh Thiếu Lâm Tự rối loạn, Thiên Đình cùng Địa Phủ, Thiếu Lâm Tự cùng Tạo Hóa Đạo Môn, vô tận cương khí nổ tung, nếu không phải có trận pháp thủ hộ, suýt chút nổ nát Thiếu Lâm Tự.

Đám người xem lập tức lùi ra xa, lau mồ hôi lạnh trên trán.

Uy thế tám vị cường giả cảnh giới Chân Vũ giao thủ có thể hình dung bằng từ núi sụp đất nứt, thậm chí kịch liệt còn hơn lần trước ở Quan Thiên Yến.

Tuy lúc ở Quan Thiên Yến, cường giả cảnh giới Chân Vũ nhiều hơn lần này, nhưng với ánh mắt của Tô Tín thuở ấy đều có thể nhìn ra đám cường giả cảnh giới Chân Vũ ở Quan Thiên Yến không dốc hết sức ra, chỉ thăm dò.

Cuộc chiến Đạo Phật lần này mới thật sự là nhằm vào tính mệnh của đối phương.

Chẳng qua bởi vì có Địa Phủ cùng Thiên Đình nhúng tay, lần này cuộc tranh Đạo Phật hơi đổi khác, trong đó còn pha trộn tranh chấp giữa Địa Phủ và Thiên Đình.

Thiên Đế và Địa Tạng Vương trong một chốc đánh ngang tay, Lý Bá Dương đánh với Huyền Khổ tuy rằng chiếm ưu thế, nhưng trong một chốc không thể hạ được.

Hơn nữa quan trọng nhất vẫn là Địa Phủ và Thiên Đình đã có võ giả Dung Thần cảnh bị thương vong, tồn tại Dương Thần cảnh đánh hăng máu, nhưng hai bên không lùi bước.

Người của Địa Phủ và Thiên Đình cũng biết thù hận giữa bọn họ không thua gì Đạo Môn và Phật tông, hiện tại Địa Phủ rốt cuộc tìm được một cơ hội phản kích, lúc này không ra tay càng đợi khi nào?

Hơn nữa tình huống bên Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế của Thiên Đình càng không tốt lắm, cho dù hắn đã dốc hết sức ra tay, nhưng bị Diêm La Thiên tử trực tiếp nghiền nát, mấy chục chiêu qua đi, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế thậm chí đã bị đánh hộc máu, kiên trì không nổi.

Thiên Đế đang đánh với Địa Tạng Vương mặt không đổi sắc, nhưng hắn bỗng nói với Lý Bá Dương:

"Lần này không phải ta không giữ chữ tín, mà là ngươi cũng nhìn thấy rồi, hiện tại ngươi không động vào Thiếu Lâm Tự được, cứng rắn đánh chỉ có thể lưỡng bại câu thương."

Lý Bá Dương thở hắt ra, cuộc đại chiến Đạo Phật này chưa bắt đầu đã kết thúc, tuy rằng ngoài mặt nhìn thì hai bên đều không thua, nhưng trên thực tế Tạo Hóa Đạo Môn làm bên gợi lên tranh chấp lần này đã thua rồi.

Một chưởng đẩy lùi Huyền Khổ, Lý Bá Dương trầm giọng nói: "Sự tình lần này dừng ở đây, nhưng cuộc tranh Đạo Phật sẽ không chấm dứt."

Dứt lời, Lý Bá Dương trực tiếp mang theo đệ tử của Tạo Hóa Đạo Môn xoay người rời đi.

Thiên Đế nhìn Địa Tạng Vương, bỗng nhiên cười quái dị một tiếng nói: "Nói thật lòng, ta ngược lại rất bội phục lòng dạ của ngươi, ngày xưa Thiếu Lâm Tự đối xử với ngươi như vậy mà bây giờ ngươi thế nhưng còn muốn giúp đỡ Thiếu Lâm Tự, lần này là ta thất sách, không ngờ rằng Địa Tạng Vương của Địa Phủ thật sự có trái tim cao tăng."

Thiên Đế nói xong mang người của Thiên Đình rời đi, nhưng ai đều nghe ra lời ngầm có ý đâm thọc lúc hắn sắp đi.

Thật ra không phải Thiên Đế đâm thọc giữa Thiếu Lâm Tự và Địa Tạng Vương, quan hệ giữa hai bên không cần đâm thọc, Thiên Đế muốn đâm thọc quan hệ giữa Địa Phủ và Địa Tạng Vương, khiến người Địa Phủ nhìn rõ lần này Địa Tạng Vương

hoàn toàn là vì tình riêng mới giúp Thiếu Lâm Tự, mấy võ giả Địa Phủ bị giết hoặc là bị thương khi giao thủ với Thiên Đình cũng tính lên người Địa Phủ.

Chương 1956 - Đâm thọc(2)

Đâm thọc(2)

Chỉ tiếc Thiên Đế đâm thọc cũng vô ích, hắn đánh giá thấp uy vọng của Địa Tạng Vương trong Địa Phủ, hơn nữa trước khi hành động Địa Tạng Vương đã nói rồi, bọn họ chỉ đến vì Thiên Đình, Địa Tạng Vương cứu Huyền Khổ cũng là vì chặt đứt nhân quả cũ, cho nên Tô Tín cũng không có ý kiến gì với Địa Tạng Vương.

Nếu Địa Tạng Vương thật sự còn tình cảm với Thiếu Lâm Tự, muốn giữ gìn Thiếu Lâm Tự thì lần trước khi Tô Tín muốn dùng xương ngón tay của Phong Đô Đại Đế ra tay với Thiếu Lâm Tự, Địa Tạng Vương đã ngăn trở.

Một trận tranh chấp kết thúc, Tạo Hóa Đạo Môn đi, Thiên Đình cũng đi, Địa Phủ tự nhiên không ở lại làm gì.

Nhưng Huyền Khổ bỗng nhiên mở miệng nói: “Sư đệ, ngươi thật sự không tính về Thiếu Lâm sao? Tuy ngươi rời đi Thiếu Lâm Tự nhiều năm như vậy, nhưng trên Lưu Ly sách của Thiếu Lâm Tự mãi mãi có tên của ngươi, hơn nữa hiện tại Thiếu Lâm Tự không như trước nữa.”

Năm xưa trong Thiếu Lâm Tự bài xích Huyền Đàm chủ yếu là đám tăng nhân đời chữ Không, bọn họ không cam lòng cứ thế buông quyền lợi trong tay, cũng không tán thành Huyền Đàm sử dụng thủ đoạn lúc còn chấp chưởng Thiếu Lâm Tự.

Nhưng hiện tại không giống nhau, đời chữ Không phần lớn đã già, không còn tráng niên, đời chữ Huyền dần dần trưởng thành lên, quan trọng nhất là Huyền Khổ đã bước vào Thần Kiều, nếu Huyền Đàm có thể về Thiếu Lâm Tự thì bọn họ có hai vị cường giả Thần Kiều cảnh, sẽ trở thành chí tôn võ lâm, lúc này có ai dám phản đối Huyền Đàm trở về?

Nghe thấy Huyền Khổ giữ lại Huyền Đàm về Thiếu Lâm Tự, người giang hồ, đám người Địa Phủ hơi thay đổi sắc mặt.

Khi Huyền Đàm trở về Thiếu Lâm Tự thì Thiếu Lâm Tự thật sự đủ sức lên đỉnh chí tôn võ lâm.

Khi đó Tạo Hóa Đạo Môn không ngăn được, Thiên Đình cũng không ngăn được, thậm chí ngay cả Đại Chu đều không ngăn được.

Loại trùng kích này rất lớn với giang hồ, tuy rằng Thiếu Lâm Tự không phải loại làm xằng làm bậy như Ma Môn, trở thành chí tôn võ lâm sẽ là hạo kiếp cho giang hồ, nhưng ít nhất đối với những đại phái thì bọn họ không hy vọng Thiếu Lâm Tự nổi lên, nguyên nhân là vì Thiếu Lâm Tự thật sự rất lắm chuyện.

Chuyện lớn nhỏ trên giang hồ bất kể đúng sai, Thiếu Lâm Tự luôn thích dùng phương thức của chính mình nhúng tay vào.

Giống như là lần trước Thiếu Lâm Tự chuẩn bị trấn áp muội muội của Tô Tín vậy, hành động này đổi thành người khác phỏng chừng cũng chỉ có thể cắn răng nín nhịn, may mà Tô Tín to gan và có thực lực, cộng thêm Tô Hinh Nhi còn có một sư phụ thực lực siêu khủng cho nên mới có thể tránh cho bị trấn áp.

Lúc trước Thiếu Lâm Tự thế yếu mà còn dám làm như vậy, hiện tại Thiếu Lâm Tự nếu như có hai tên Thần Kiều, ngồi vững vị trí chí tôn võ lâm thì Thiếu Lâm Tự sẽ hành sự như thế nào, còn cần nói nhiều sao?

Địa Phủ cũng cau mày nhìn đám người Thiếu Lâm Tự.

Nếu Huyền Đàm thật sự lựa chọn về đến Thiếu Lâm Tự, vậy Địa Phủ của họ sẽ thế nào?

Đừng vọng tưởng Thiếu Lâm Tự chịu tiếp nhận Địa Phủ, đồng dạng đám tồn tại kiệt ngạo bất thuần Địa Phủ cũng không phải người tốt gì, không có chút xíu lý niệm tương đồng với Thiếu Lâm Tự, dù Thiếu Lâm Tự mời bọn họ, đám người Địa Phủ cũng sẽ khinh thường từ chối.

Địa Phủ có Địa Tạng Vương mới là Địa Phủ trong Thiên Địa Nhị Cung, nếu như không có Địa Tạng Vương, tuy rằng Diêm La Thiên tử và Tô Tín đều có thực lực Chân Vũ cảnh, nhưng bọn họ không chống dậy Địa Phủ nổi, ít nhất trong một

khoảng thời gian, Địa Phủ phải ngủ đông dưới uy thế của Thiên Đình.

Cho nên ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Địa Tạng Vương, muốn nhìn xem hắn rốt cuộc lựa chọn thế nào.

Đối mặt lời mời của Huyền Khổ, ánh mắt trông mong của đám võ giả Thiếu Lâm Tự như Huyền Chân, Huyền Đàm cười lắc đầu nói: "Thiếu Lâm Tự không như trước kia, nhưng ta cũng không phải ta ngày xưa."

"Không thể về được, hết thảy đều đã trở về không được, ta trước kia tu Phật pháp, nhưng bây giờ ta tu là võ đạo, để đầu trọc nhưng cũng không phải là hòa thượng."

"Những năm gần đây ta sáng lập Địa Phủ đã làm những gì chắc các ngươi không biết, thân ở địa ngục, không biết ta đã phạm bao nhiêu điều giới luật của Thiếu Lâm Tự, sớm đã trở về không được."

"Lần này ta ra tay một là vì nhằm vào Thiên Đình, thứ hai là vì chặt đứt nhân quả quá khứ."

"Sư huynh, hãy xóa tên trên Lưu Ly sách đi, Huyền Đàm của Thiếu Lâm Tự đã chết, chỉ có Địa Tạng Vương của Địa Phủ sống."

Nghe thấy Địa Tạng Vương nói như vậy, không chỉ người của Địa Phủ, đám người giang hồ cũng đều thở phào một hơi, chỉ cần Địa Tạng Vương lập trường kiên định thì mọi thứ dễ tính.

Nhưng ngay lúc này, một lão tăng đi ra từ Thiếu Lâm Tự.

Lão tăng này có thực lực Dương Thần cảnh, chẳng qua hơi thở trên người hắn đã rất suy nhược, hiển nhiên sắp hết tuổi thọ.

Nhìn thấy lão tăng này, đám người đời chữ Không đều vái chào:

"Không Nguyên sư huynh!"

Lão tăng này là tăng nhân có bối phận lớn nhất Thiếu Lâm Tự hiện nay, Không Nguyên, lúc phương trượng đời chữ Không Không Tịnh còn ở đều phải gọi hắn một tiếng sư huynh.

Những đời chữ Không khác tuy rằng tuổi già, nhưng ít nhất còn có sức chiến đấu, chẳng qua không cách nào giữ sức ở đỉnh phong.

Chương 1957 - Nắm tay lớn là quy củ(1)

Nắm tay lớn là quy củ(1)

Không Nguyên thì bắt đầu đi vào giai đoạn khí huyết suy bại, không thể đánh nhau với người.

Nhìn thấy Không Nguyên đi ra, Huyền Chân cau mày.

Huyền Chân rất ghét võ giả đời chữ Không ngày xưa buộc sư huynh của mình ra đi, hắn ghét nhất là Không Nguyên.

Ngày xưa là người này ỷ vào chính mình có bối phận lớn nhất, sư huynh của phương trượng đời trước, có hắn cầm đầu thì người đời chữ Không mới có tự tin bắt tay nhau bài trừ Huyền Đàm, buộc Huyền Đàm nhường ra vị trí phương trượng.

Có thể nói người này là đầu sỏ ép Huyền Đàm nhường vị trí rời khỏi Thiếu Lâm Tự.

Lúc trước Huyền Chân thậm chí từng nghĩ tại sao Thiếu Lâm Tự không phải tông môn ma đạo, nếu ở trong tông môn ma đạo, mọi thứ ưu tiên cho thực lực, mặc kệ bối phận gì đó, dù có bối phận lớn đến đâu, khi thực lực yếu đi thì chỉ có thể ngoan ngoãn đi dưỡng lão, chứ không phải như Thiếu Lâm Tự, cứ muốn nhảy ra lải nhải lắm chuyện.

Lúc này Không Nguyên đi ra nhìn Huyền Đàm nói: “Ngày xưa chúng ta không có bức ngươi rời đi Thiếu Lâm Tự, chúng ta chỉ muốn khiến ngươi nhường lại vị trí phương trượng, kết quả tự ngươi luẩn quẩn trong lòng cứ muốn rời đi Thiếu Lâm Tự, ý tưởng của ngươi cực đoan như vậy, có xứng với sự dạy dỗ của sư trưởng ngày xưa dạy cho ngươi không?”

“Tuy vậy nhưng ngươi vẫn là đệ tử của Thiếu Lâm Tự, những năm gần đây tuy ngươi tự cam đọa lạc, phạm nhiều giới luật của Thiếu Lâm Tự, nhưng vẫn có cơ hội sửa đổi.”

“Tự động đi Trấn Ma tháp diện bích một năm, tẩy rửa tội nghiệt, ngươi vẫn là đệ tử của Thiếu Lâm Tự ta.”

Nghe lời Không Nguyên nói, mọi người ở đây trợn mắt há hốc mồm, đặc biệt là đám người Tô Tín, nhìn Không Nguyên như xem kẻ ngốc.

Vị này tự coi trọng mình quá vậy, quá mức luôn.

Hắn cho rằng hiện tại Địa Tạng Vương là ai? Vẫn là Huyền Đàm năm xưa ảm đạm rời đi Thiếu Lâm Tự sao?

Địa Tạng Vương bây giờ là trùm của Địa Phủ, cường giả Thần Kiều cảnh, kết quả ngươi bày ra thái độ cho Địa Tạng Vương về Thiếu Lâm Tự là ban ơn, quả thực không biết tự lượng sức.

Đặc biệt là Không Nguyên thế nhưng còn nói cái gì muốn cho Huyền Đàm đi trong Trấn Ma tháp diện bích một năm, hắn có ý gì? Đang cảnh cáo một cường giả Thần Kiều cảnh đứng trên đỉnh võ lâm sao?

Tô Tín âm thầm cười nhạt, lão hòa thượng này may mà là người của Thiếu Lâm Tự, nếu sinh ra ở Ma Môn, dám nói lời như thế phỏng chừng đã sớm bị người một bàn tay đập chết rồi.

Đương nhiên lúc này cũng có người muốn một bàn tay đập chết lão hòa thượng này, ví dụ đám người hiểu rõ tính cách của Huyền Đàm như Huyền Chân.

Đừng nhìn hiện tại Huyền Đàm trên người luôn mang theo khí chất như tắm gió xuân, nhưng thật ra tính cách rất cương cường, nếu không thì ngày xưa hắn cũng sẽ không nhường vị trí phương trượng rồi trực tiếp rời đi Thiếu Lâm.

Có thể nói nếu bọn họ nhẹ nhàng khuyên bảo, không chừng Huyền Đàm nghĩ tình đồng môn cũ mà trở về Thiếu Lâm Tự, tuy rằng cơ hội này rất xa vời, nhưng cũng không phải không có khả năng.

Mà hiện tại tùy theo Không Nguyên nói ra những lời này, hết thảy đều trở nên không thể nào, lúc này Huyền Đàm nếu như còn chịu quay về Thiếu Lâm Tự mới là lạ.

Quả nhiên, Địa Tạng Vương chỉ là lắc đầu, nhìn Huyền Khổ nói: “Sư huynh, ngươi dường như nói sai rồi, Thiếu Lâm Tự vẫn là Thiếu Lâm Tự ngày xưa, không có gì thay đổi.”

Huyền Khổ sắc mặt âm trầm, mặt đen như nhọ nồi.

Hắn là phương trượng của Thiếu Lâm Tự, kết quả Không Nguyên ỷ vào bối phận không thèm để hắn vào mắt, thậm chí có thể nói là lại một lần nữa đuổi Huyền Đàm ra ngoài, điều này khiến Huyền Khổ cực kỳ tức giận.

Sau khi tức giận thì Huyền Khổ biết làm sao bây giờ?

Thiếu Lâm Tự không phải tông môn ma đạo, nếu trong tông môn ma đạo xảy ra chuyện này thì người chấp chưởng tông môn chắc chắn sẽ cho một cái tát, đập lão bất tử cậy già lên mặt này hấp hối trước đã rồi tính tiếp, cho lão bất tử biết nếu đã già rồi vậy ngoan ngoãn tìm một chỗ chờ chết, cứ muốn đi ra lảm nhảm, chẳng lẽ chán sống sao?

Nhưng vấn đề là nơi này là Thiếu Lâm Tự, thân là đứng đầu tông môn chính đạo, Thiếu Lâm Tự không thể làm ra loại chuyện đó được, quy củ cũng không cho phép Huyền Khổ làm ra chuyện đồng môn tương tàn, thậm chí là bất kính tiền bối.

Nhưng Huyền Khổ không nói lời nào, đám người Tô Tín thì không chịu nhịn.

Nếu bọn họ đã biết tính toán của Huyền Đàm thì tự nhiên không cần chừa mặt mũi cho đám lừa trọc Thiếu Lâm Tự.

Mạnh Bà nháy mắt với Tô Tín, hắn trực tiếp đứng ra, dùng giọng khàn khàn cười mỉa mai:

“Lão lừa trọc, ngươi cho rằng ngươi là cái gì, thế nhưng còn dám mở miệng khiến Địa Tạng Vương đại nhân đi Trấn Ma tháp diện bích? Có tin là ta hiện tại phế bỏ Trấn Ma tháp của Thiếu Lâm Tự ngươi không?”

Không Nguyên tức giận quát:

“To gan!”

Không Nguyên cho rằng Huyền Đàm là người của Thiếu Lâm Tự, Sở Giang Vương là thuộc hạ của Huyền Đàm, vậy thì dù Sở Giang Vương là Chân Vũ cảnh cũng không thể láo với mình.

Không Nguyên ôm tâm lý dị dạng không biết lượng sức quay qua nạt Địa Tạng Vương:

“Huyền Đàm! Ngươi dạy thuộc hạ của mình như vậy sao? Có biết quy củ không?”

Địa Tạng Vương mặt không cảm xúc lắc đầu nói: “Bọn họ không phải thuộc hạ của ta, Địa Phủ ta chỉ xem thực lực, không xem địa vị.”

Chương 1958 - Nắm tay lớn là quy củ(2)

Nắm tay lớn là quy củ(2)

Tô Tín từng bước một chậm rãi đi ra, hàn khí quanh người, uy thế đó khiến hơn mười dặm quanh Thiếu Thất Sơn mùa hè tuyết bay.

Một niệm mà động thiên tượng, đây mới là uy thế thuộc về cường giả cảnh giới Chân Vũ, mãi đến bây giờ Không Nguyên mới phản ứng lại người bị mình quát mắng rốt cuộc là ai.

Ánh mắt Tô Tín âm trầm nhìn Không Nguyên, lạnh giọng nói: “Quy củ? Ai thèm tuân thủ những quy củ chó chết của Thiếu Lâm Tự ngươi? Giang hồ có quy củ của giang hồ, nắm tay của ta lớn hơn ngươi, thực lực của ta mạnh hơn ngươi, lời ta nói ra là quy củ! Ngươi dù gì sống mấy trăm năm, mấy thứ này chẳng lẽ còn không biết sao?”

“Ta rất tò mò rốt cuộc là ai cho ngươi dũng khí dám nói chuyện như vậy với một Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh, lão bất tử nhà ngươi nếu chán sống thì hôm nay ta chiều ý ngươi!”

Dứt lời, Hàn Băng Địa Ngục dưới chân Tô Tín bùng nổ, hư ảnh Sở Giang Vương quanh thân lây dính vô tận hàn khí tử khí hiện ra, tay cầm hàn băng chi kiếm, xé rách hư không chém về phía Không Nguyên.

Một kiếm này đừng nói là Không Nguyên hiện tại, dù lúc ở đỉnh cao cũng không ngăn được.

Đối diện một kiếm này, trong mắt Không Nguyên tràn ngập kinh hoàng.

Đúng là Không Nguyên sắp hết tuổi thọ, đúng là không còn bao nhiêu năm để sống, thậm chí mười mấy năm nay hắn không đi ra Tàng Kinh Các một bước, toàn dựa vào bí pháp của Thiếu Lâm Tự kéo dài mạng sống, nhưng không đại biểu hắn có thể nhìn thẳng tử vong.

Giữa sống và chết có đại khủng bố, dù võ giả Dương Thần cảnh sống mấy trăm năm cũng nhìn không thấu.

Lúc Tô Tín ra tay thì Huyền Khổ đứng ngay bên cạnh Không Nguyên, nhưng hắn không định ra tay.

Vừa rồi Không Nguyên tự tiện nói ra lời đó, ỷ vào bối phận cậy già lên mặt, đã đến lúc cho Không Nguyên và đời chữ Không khác một bài học.

Mãi đến một kiếm này đến trước mặt Không Nguyên thì Huyền Khổ mới ra tay.

Huyền Khổ tính cho Không Nguyên một bài học, nhưng hắn không thể để Sở Giang Vương thật sự giết Không Nguyên, nếu không thì Thiếu Lâm Tự bọn họ biết đút mặt vào đâu?

Tuy Thiếu Lâm Tự đã mất mặt rất nhiều, nhưng để một người ngoài giết võ giả Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự ngay trước sơn môn thì mất hết thể diện.

Đương nhiên càng quan trọng là Sở Giang Vương này là người của Địa Phủ, nếu để Sở Giang Vương giết Không Nguyên thì thù hận giữa Thiếu Lâm Tự và Địa Phủ hoàn toàn khó giải, vậy thì Huyền Đàm không thể nào trở về Thiếu Lâm Tự nữa.

Cho nên khi Tô Tín đâm kiếm đến gần người, Huyền Khổ niệm một tiếng phật hiệu, quanh thân tỏa ánh sáng vàng, La Hán Kim Thân thi triển ra, Hàn Băng Địa Ngục vươn tới trước người Huyền Khổ thì không thể tiến thêm một bước, hư ảnh của Sở Giang Vương dần tan biến trong tiếng phật âm phạn xướng.

Không Nguyên thở phào nhẹ nhõm, khoảnh khắc vừa rồi hắn thật sự cảm giác khủng bố chết chóc ập đến, suýt chút khiến hắn không thở nổi.

Nhưng ngay lúc này, trong mắt Tô Tín bỗng bắn ra sát khí khiến người sợ, hư ảnh Sở Giang Vương tan biến bỗng bắn ra một thanh hàn băng tiểu kiếm.

Đó không phải vật thực, mà hoàn toàn ngưng tụ từ lực lượng nguyên thần, trong khoảnh khắc hàn băng tiểu kiếm vượt qua không gian và thời gian, trước khi Không Nguyên phản ứng lại thì nó đã đâm vào đầu của hắn, hoàn toàn nghiền nát nguyên thần.

Không Nguyên trợn to mắt, trên người phủ một lớp băng, nặng nề ngã xuống đất, không còn chút sinh cơ.

Huyền Khổ thay đổi sắc mặt, hắn chỉ muốn cho Không Nguyên một bài học, nào ngờ Sở Giang Vương của Địa Phủ thật sự xuống tay, giết Không Nguyên.

“Thật can đảm!”

Huyền Khổ bước ra một bước, quanh thân lấp lánh thần mang màu vàng, mang theo ý bình minh đánh ra một đấm, thoáng chốc sức mạnh cường đại bắn lên tận trời, bị xé rách, bất cứ lực lượng đều phải vỡ nát dưới cú đấm này.

Tượng thần Sở Giang Vương hiện ra sau lưng Tô Tín, Hàn Băng Địa Ngục bị cầm trong tay, một ấn đánh xuống, chớp mắt băng nhọn tung tóe, vô tận khí lạnh dày đặc bùng nổ, Tô Tín bị đánh lùi hơn mười bước.

Huyền Khổ dù sao là cường giả Thần Kiều cảnh, đơn thuần bàn về lực lượng đã vượt xa Tô Tín, sau khi va chạm nắm đấm, Tô Tín lộ rõ yếu sức.

Huyền Khổ chớp mắt đến trước mặt Tô Tín, hai tay kết ấn, vô lượng Phật quốc nở rộ mà ra, toàn bộ thiên địa đều bị vô tận phật âm phạn xướng bao phủ.

Nhưng ngay lúc này, một bàn tay trắng nõn thuôn mảnh bỗng nhiên xuất hiện trong vô lượng Phật quốc, tay cầm niêm hoa ấn đánh xuống, nháy mắt Phật quốc tịch diệt.

Huyền Khổ nhìn Địa Tạng Vương, trầm giọng hỏi:

“Ngươi muốn ngăn ta?”

Địa Tạng Vương thản nhiên nói: “Ta là Địa Tạng Vương của Địa Phủ, hắn là Sở Giang Vương của Địa Phủ ta.”

Một câu nói, Địa Tạng Vương đã nói rõ lập trường của chính mình.

Huyền Chân nghiến chặt răng trừng xác chết của Không Nguyên.

Huyền Chân không có chút ý muốn tìm Sở Giang Vương của Địa Phủ báo thù, hiện tại hắn thậm chí ước gì băm vụn xác của tên ngố này.

Nếu không phải Không Nguyên bỗng nhiên đứng ra nói mấy lời vớ vẩn đó, không chừng sư huynh còn có khả năng về đến Thiếu Lâm.

Tại Không Nguyên mà không còn chút hy vọng cuối cùng, sư huynh và Thiếu Lâm hoàn toàn cắt đứt!

Chương 1959 - Bại lộ thân phận(1)

Bại lộ thân phận(1)

Khác với đám đệ tử Thiếu Lâm Tự sắc mặt âm trầm, trên mặt Địa Tạng Vương vẫn mang vẻ bình hòa ấm áp.

“Sư huynh, nhân quả của ta đã chặt đứt, đừng bàn lại việc về Thiếu Lâm Tự nữa. Ngược lại chấp niệm của ngươi quá sâu, lần này ngươi đột phá Thần Kiều e rằng cưỡng ép áp chế tâm cảnh của chính mình?”

“Ý niệm không cách nào thông đạt đã cưỡng bức đột phá, ngươi cũng biết có tai họa ngầm trong đó, Thần Kiều không phải điểm cuối, ta cũng biết ngươi không cam lòng hiện tại ngừng bước chân.”

“Buông xuống chấp niệm, ngươi còn có khả năng siêu thoát, nếu không thì ta không biết ngươi có thể chấn hưng Thiếu Lâm Tự được hay không, nhưng ngươi có thể sẽ bị Thiếu Lâm Tự kéo sụp.”

Huyền Khổ nhìn đám người Thiếu Lâm Tự, hắn bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Có vài thứ ta không thể buông.”

Địa Tạng Vương cười tiêu sái, mang theo đám người Tô Tín xoay người rời đi, nhân quả đã chặt đứt, hiện tại hắn chỉ là Địa Phủ Địa Tạng Vương, nên nói hắn đều đã nói, Huyền Khổ không chịu buông thì là lựa chọn của Huyền Khổ, chính mình nói nhiều cũng là vô dụng.

Đám võ giả đời chữ Không của Thiếu Lâm Tự đều dùng ánh nhìn căm thù dõi theo bóng lưng của Tô Tín, nhưng không có ai dám nói gì thêm.

Vừa rồi Tô Tín đã dùng hành động nói cho bọn họ, chênh lệch giữa Chân Vũ và Dương Thần lớn cỡ nào.

Đám người này không dám ra tay với Tô Tín, nhưng bọn họ hơi oán trách Huyền Khổ vừa rồi không ra tay.

Bọn họ thấy rõ nếu Huyền Khổ sớm chút ra tay chặn lại Sở Giang Vương kia, vậy cho dù Sở Giang Vương sử dụng nguyên thần chi kiếm, Huyền Khổ cũng có thể chặn lại được, chứ không giống vừa rồi, khoảng cách quá gần, Huyền Khổ không ngăn kịp, Không Nguyên thậm chí không trốn kịp.

Huyền Khổ quay đầu liếc qua đám võ giả Thiếu Lâm Tự, trầm giọng nói: “Đều trở lại, từ hôm nay trở đi, Thiếu Lâm Tự phong sơn nghỉ ngơi hồi phục nửa năm.”

Cách lần trước phong sơn một năm mới qua không bao lâu, Huyền Khổ một lần nữa hạ lệnh phong sơn.

Chẳng qua lần trước Huyền Khổ phong sơn là vì tránh cho mấy lời nhục nhã trên giang hồ, hiện tại là vì muốn tích góp thực lực của Thiếu Lâm Tự.

Hiện tại hắn đã thăng cấp Thần Kiều, lần này tuy đại chiến Đạo Phật chưa bắt đầu, nhưng cũng sẽ không kết thúc.

Theo lực lượng của Thiếu Lâm Tự nổi lên, giữa Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn tất nhiên sẽ có rất nhiều xung đột, Thiếu Lâm Tự phải chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Hơn nữa lần này Huyền Khổ thăng cấp Thần Kiều, hắn cũng cần một khoảng thời gian ổn cố cảnh giới mới được, nửa năm chắc đã đủ.

Lúc này trong một cứ điểm phân bộ của Thiên Đình, hơn mười võ giả của Thiên Đình như nhóm Thiên Đế đều ở đây.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế sắc mặt âm trầm nói với Thiên Đế:

"Thực lực của Địa Phủ quả thực mạnh hơn lúc trước nhiều, qua trận chiến này, bảy võ giả Hóa Thần cảnh như Tư Mệnh Tinh Quân đã bị giết."

"Trì Quốc Thiên Vương bị Bình Đẳng Vương của Địa Phủ một đao chém chết, ba tên võ giả cảnh giới Dung Thần như nhóm Vũ Sư cũng chết trong tay Địa Phủ."

"Võ giả Dương Thần cảnh thì không ai bị giết, nhưng thực lực của Mạnh Bà và Hậu Thổ bên Địa Phủ không thể coi thường, đám người Chân Vũ Đế Quân bị vết thương nhẹ."

"Nghiêm trọng nhất là Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, Diêm La Thiên tử bị thương nặng hắn, sợ rằng cần một năm mới có thể tu dưỡng."

Thiên Đế mang theo mặt nạ, không ai có thể nhìn thấu hắn lúc này suy nghĩ cái gì, nhưng từ khí thế âm trầm quanh người Thiên Đế thì nhìn ra được lúc này hắn cực kỳ tức giận.

Tổn thất cỡ này đã xem như rất nghiêm trọng với Thiên Đình, bởi vì Thiên Đình bồi dưỡng một tên võ giả khó khăn hơn bên ngoài gấp trăm lần thậm chí là nghìn lần!

Đối với tông môn khác thì bọn họ chỉ chết một võ giả Hóa Thần cảnh, nhưng với Thiên Đình, bọn họ chết là một võ giả tinh anh có tiềm lực Dương Thần cảnh.

Tổng thhể thì lần này bọn họ bị Địa Phủ mai phục, nếu đoán trước Địa Phủ cũng ra tay thì Thiên Đình hoặc là toàn viên xuất động, hoặc chỉ cử ra tồn tại cảnh giới Chân Vũ, chứ không phải như hiện tại, mất mát lớn võ giả cấp thấp, võ giả cấp cao cũng bị thương nặng.

Giọng Thiên Đế âm trầm hỏi:

"Bên Địa Phủ tổn thương bao nhiêu người?"

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế sắc mặt khó xem nói:

“Không có thống kê cụ thể, chắc chắn có thương vong, nhưng ít hơn chúng ta nhiều.”

Thiên Đế thở phào một cái nói: “Lần này Địa Phủ dồn hết lực lượng ra, về sau địa vị của Thiên Địa Nhị Cung sẽ hoàn toàn bình đẳng, hành sự phải cẩn thận một ít, nếu không thì trúng mai phục của Địa Phủ sẽ khó mà chạy thoát như vậy.”

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế gật đầu, nhưng hắn bỗng nhiên nói: “Thiên Đế đại nhân, ta dường như đoán được thân phận của một người trong Địa Phủ.”

Lời vừa nói ra, rất nhiều võ giả của Thiên Đình đều nhìn về phía Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Thân phận của người trong Địa Phủ đa số bí ẩn, tồn tại cấp bậc như Địa Tạng Vương thì không quan tâm thân phận có bị vạch trần hay không, nhưng người khác thì lại khác, nếu lợi dụng tốt sẽ tạo thành tổn thương lớn cho người của Địa Phủ.

Ví dụ lúc trước người của Thiên Đình vô tình biết được thân phận của Diêm La Thiên tử, bọn họ lợi dụng điểm này tính toán Diêm La Thiên tử bị võ lâm chính đạo vây công, thiếu chút nữa dẫn đến Diêm La Thiên tử bỏ mình.

Chương 1960 - Bại lộ thân phận(2)

Bại lộ thân phận(2)

Điều tiếc nuối duy nhất là bọn họ không ngờ trong Huyết Ma Kinh có thần thông khó mà tưởng tượng như giọt máu sống lại.

Nếu lần này bọn họ lại phát hiện thân phận trên giang hồ của người trong Địa Phủ, một khi lợi dụng tốt thì có nhiều thứ hay ho để làm.

Thiên Đế hỏi:

“Người đó là ai?”

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế trầm giọng nói:

“Người đó là Tây Bắc vương của triều đình, Tô Tín! Cường giả cảnh giới Chân Vũ mới lên của Địa Phủ, Sở Giang Vương

là Tô Tín!”

Lời vừa nói ra, đám cường giả Thiên Đình có mặt sửng sốt, có thể nói bọn họ trước đến giờ đều không liên tưởng Tô Tín với thân phận Sở Giang Vương Địa Phủ.

Độ Ách Tinh Quân từng có giao tiếp với Tô Tín nghi hoặc hỏi:

“Tô Tín là Sở Giang Vương? Đế Quân, ngươi suy đoán dựa theo cái gì? Thời gian hả?”

“Nếu tính thời gian thì quả thực là Tô Tín mới vừa thăng cấp Chân Vũ, bên Địa Phủ đã toát ra một Sở Giang Vương Chân Vũ cảnh. Nhưng không ai biết Sở Giang Vương này đột phá Chân Vũ từ bao giờ, giống như Diêm La Thiên tử, chúng ta cũng không biết hắn thăng cấp Chân Vũ từ bao giờ, lỡ như Sở Giang Vương đã sớm đột phá Chân Vũ thì thời gian không chính xác, chỉ có thể nói Tô Tín có chút hiềm nghi.”

“Hơn nữa điều kiện để được Địa Phủ thu vào thì Tô Tín liền càng thêm không giống.”

“Tô Tín cực kỳ phong quang trên giang hồ, làm việc không kiêng nể gì, đồ tông diệt môn, bao nhiêu cường giả tiền bối thành đá lót chân của hắn, bộ dạng đó mà bảo là người bị tổn thương? Nếu hắn cũng được tính là người bị tổn thương thì chẳng phải chúng ta sẽ khóc chết à?”

Hoài nghi của Độ Ách Tinh Quân rất có đạo lý, nguyên nhân cho tới nay bọn họ không nghĩ Tô Tín theo hướng là người trong Địa Phủ vì nguyên nhân lớn nhất là trên người của hắn không có chút dấu vết người trong Địa Phủ.

Chỉ bằng vào các việc hắn làm trên giang hồ từ khi xuất đạo tới nay, hắn cách bốn chữ người bị tổn thương xa lắc.

Cho nên Thiên Đình sớm đoán ra thân phận của Địa Tạng Vương, nhưng mãi chưa liên tưởng Tô Tín, vấn đề thời gian thì giống như Độ Ách Tinh Quân nói, không chừng Sở Giang Vương đã sớm thăng cấp đến Chân Vũ, nhưng hiện tại mới chịu lộ ra.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cười lạnh, lắc đầu nói: “Ngay cả các ngươi đều cho rằng không thể nào, nhưng thật ra chuyện này

có khả năng cao nhất.”

“Lẽ nào các ngươi quên tư liệu của Tô Tín này rồi? Lúc hắn lăn lộn thỏa thích trong Giang Nam Đạo cũng là lúc Địa Phủ sửa sách lược cũ của mình, chuẩn bị bồi dưỡng đệ tử trẻ.”

“Nếu lúc ấy Tô Tín được chiêu lãm vào Địa Phủ, các ngươi cho rằng hắn còn cần phù hợp thân phận của Địa Phủ không?”

“Hơn nữa Sở Giang Vương ít khi ra tay, nhưng trước lúc Dương Thần cảnh, mỗi lần hắn ra tay cơ hồ tương đương thực lực của Tô Tín ngay lúc đó, thật thú vị.”

“Đương nhiên việc này cũng có lẽ là trùng hợp, dù sao trên giang hồ có nhiều thanh niên tài tuấn như vậy, Sở Giang Vương mới ra tay có vài lần, xác suất trùng hợp rất lớn.”

“Nhưng thứ khác có thể giả bộ, võ đạo thì không giả được!”

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế chỉ vào chính mình, nói:

“Vừa rồi khi giao thủ với Sở Giang Vương, ta cảm giác quen thuộc từ hắn, nhưng ta không tra được cảm giác quen thuộc này đến từ đâu.”

“Trùng hợp khoảng thời gian trước ta tìm được một bộ bí thuật kỳ dị trong di chỉ tông môn thượng cổ ở đất Nam Man, có thể quay ngược về nguồn gốc, sưu tầm đoạn ngắn trong nguyên thần của mình hoặc là người khác.”

“Vừa rồi ta âm thầm dùng bí thuật kia rốt cuộc tra được cảm giác quen thuộc đến từ đâu, là từ Tô Tín!”

Tuy Bắc Cực Tử Vi Đại Đế chưa từng đánh với Tô Tín, nhưng hắn đã gặp, có lẽ lúc ấy hắn không chú ý hơi thở trên người Tô Tín là thế nào, nhưng bí thuật quay ngược nguồn gốc khiến Bắc Cực Tử Vi Đại Đế dám chắc Sở Giang Vương là Tô Tín!

Trước mắt bằng chứng như núi, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế tự nhiên là sẽ không lừa bọn họ, cho nên đám người Thiên Đình ở đây đều lộ biểu cảm kỳ dị.

Độ Ách Tinh Quân lẩm bẩm nói: “Không ngờ rằng, Tô Tín thế nhưng sớm đã gia nhập Địa Phủ, hèn gì tiểu tử này thăng cấp

trong Đại Chu nhanh như vậy, thì ra sau lưng hắn có Địa Phủ làm núi dựa.”

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lạnh lùng cười nói: “Sợ rằng xui xẻo nhất là Đại Chu, đám người Đại Chu còn đang tự đắc cho rằng là bọn họ bồi dưỡng ra nhân vật xuất sắc như Tô Tín, không biết mình làm áo cưới thay người.”

“Trong bóng tối Địa Phủ vốn có thế lực rất mạnh, trước mắt Tô Tín cát cứ Tây Bắc, toàn bộ Tây Bắc Đạo bị hắn kinh doanh như một quốc gia nhỏ, hắn không phải phòng bị người khác, mà là Đại Chu. Tây Bắc Đạo to lớn từ nay sẽ thành địa bàn của Địa Phủ.”

Tuy nói vậy nhưng nhiều võ giả Thiên Đình lòng nặng trĩu.

Bọn họ thà rằng Sở Giang Vương là cường giả cảnh giới Chân Vũ do Địa Phủ tự bồi dưỡng ra chứ không muốn hắn là Tô Tín.

Hôm nay bọn họ đã nhìn thấy thực lực của Sở Giang Vương kia rồi, trong cường giả cảnh giới Chân Vũ thì không quá mạnh, cùng lắm là lớp giữa.

Nhưng nếu đổi Sở Giang Vương thành Tô Tín thì sao? Tô Tín nổi tiếng giang hồ nhờ võ đạo thiên biến vạn hóa, nhìn uy thế lúc hắn giết Đại Hoan Hỉ La Hán liền biết, nếu khi đó Tô Tín sử dụng bộ mặt thật ra tay thì kết cục hiện tại của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế sẽ không khá hơn Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế là bao.

Chương 1961 - Sắp xếp của Thiên Đình(1)

Sắp xếp của Thiên Đình(1)

Cảm giác được không khí có chút trầm trọng, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế ho khan một tiếng, nói với Thiên Đế:

“Đại nhân, nếu chúng ta lên kế hoạch nhằm vào thân phận của Sở Giang Vương tốt thì kết quả thậm chí có thể khiến Tô Tín và Đại Chu hoàn toàn trở mặt, thậm chí là lưỡng bại câu thương!”

“Cho nên ta kiến nghị lập tức bắt đầu ra tay thương nghị kế hoạch, nên lợi dụng thân phận của Tô Tín như thế nào để hạ một bàn cờ hay!”

Đáy mắt Thiên Đế lóe tia sáng lạnh nói:

“Địa Phủ có một Diêm La Thiên tử cũng đã đủ hóc búa, hiện tại cộng thêm một Tô Tín, Thiên Đình ta sẽ ở trong thế yếu.”

“Cứ giao chuyện này cho ta, ta sắp xếp người đi theo dõi động tĩnh của hoàng thất Đại Chu, vào phút then chốt bỏ thêm lửa vào cho bọn họ, ngươi trong khoảng thời gian này không cần ra tay, ta sẽ mở ra Thiên Trì cho ngươi và Thanh Hoa đi trong đó tu luyện.”

“Ngọc Linh Lung có chút tác dụng phụ, các ngươi ở trong Thiên Trì có thể tan rã những tác dụng phụ này và ổn cố cảnh giới chờ sau khi xuất quan, thực lực của các ngươi sẽ tăng vọt một khúc.”

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lập tức chắp tay nói: “Đa tạ đại nhân.”

Thiên Trì của Thiên Đình là một thánh địa tu luyện do Thiên Đình thượng cổ để lại, công hiệu quả thực kinh người, nhưng vì tránh cho sử dụng quá nhiều lần làm mất lực lượng của Thiên Trì, bình thường cách mười năm mới mở ra một lần, một lần tối đa chỉ có thể cho ba người đi vào tu luyện.

Lần này Thiên Đế cố ý mở Thiên Trì cho bọn họ, đây cũng xem như đặc quyền của Chân Vũ cảnh.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cảm giác lần này rất ức chế.

Trong Ngọc Linh Lung ẩn chứa quy tắc thiên địa, không phải quy tắc lực lượng mà bọn họ cô đọng, cho dù bọn họ thăng cấp đến Chân Vũ cũng hơi không quen thuộc quy tắc lực lượng lấy từ bên ngoài, cho nên sức chiến đấu không cách nào phát huy đến trăm phần trăm.

Huống hồ bọn họ thăng cấp Chân Vũ xong, còn chưa kịp ổn cố cảnh giới liền bị kéo tới Thiếu Lâm Tự, việc này cũng sẽ ảnh hưởng sức chiến đấu của họ.

Ít nhất ở trong mắt Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, nếu hắn ổn cố cảnh giới rồi mới ra tay thì tuy không địch lại Diêm La Thiên tử, nhưng ít nhất sẽ không giống như hôm nay, lần thứ hai bị Diêm La Thiên tử tát cùng một tư thế ở trước mặt công chúng, mất hết mặt mũi.

Dưới sự sắp xếp của Thiên Đế, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế và Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đi theo Thiên Đế trở lại tổng bộ của Thiên Đình mở Thiên Trì hành tiềm tu, hơn nữa mấy người khác theo mệnh lệnh của Thiên Đế thheo dõi sát sao động tĩnh của Đại Chu, chuẩn bị vào phút then chốt thả ra tin tức về Tô Tín.

Thật ra Thiên Đình loáng thoáng nghe được tin Tô Tín và Đại Chu không hợp, dù sao từ phong cách hành sự của Tô Tín trong Tây Bắc Đạo là bọn họ nhìn ra, dù Đại Chu không hoài nghi Tô Tín thì hắn cũng có chút lòng không thuần phục.

Vì vậy điều bọn họ cần làm bây giờ là chọn lúc thích hợp hoàn toàn bại lộ thân phận của Tô Tín, nếu có cơ hội thì bỏ thêm lửa vào để lửa bùng cháy mãi.

Lúc này trên giang hồ, nhiều người giang hồ đang truyền bá không phải về đại chiến Đạo Phật giữa Tạo Hóa Đạo Môn và Thiếu Lâm Tự, mà là thân phận của Địa Tạng Vương.

Thân phận Địa Phủ luôn là bí ẩn với người giang hồ, tuy lúc trước Thôi Phán Quan bại lộ thân phận Địa Phủ của mình trước mắt bao người, nhưng khi ấy Thôi Phán Quan chỉ có thực lực Dung Thần cảnh, không nhấc lên sóng gió gì được, cho nên chỉ khiến người bàn tán vậy thôi.

Nhưng hiện tại Địa Tạng Vương là cường giả Thần Kiều cảnh trăm phần trăm, kết quả bị bộc lộ hắn là phương trượng Thiếu Lâm Tự đời trước Huyền Đàm, việc vui rồi đây.

Lần trước Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên đánh lên Thiếu Lâm, không có bao nhiêu người nghị luận Thiếu Lâm Tự, dù sao kết quả của trận chiến ấy bày ra trước mắt, thật sự là thực lực của Mạnh Kinh Tiên rất mạnh, độc kế của Tô Tín quá độc, nếu Thiếu Lâm Tự không nhận thua mà là lựa chọn tiếp tục cương

quyết đánh với Tô Tín, Mạnh Kinh Tiên thì chỉ có kết cục lưỡng bại câu thương.

Hơn nữa trong trận chiến ấy, Huyền Khổ bày ra tu vi Nửa Bước Thần Kiều cảnh của mình, thực lực làm một nhóm người giật mình, nên ít ai bàn ra tán vào trên giang hồ.

Nhưng lần này thì khác, chuyện Thiếu Lâm Tự từng bài trừ Huyền Đàm tuy chỉ lưu truyền trong phạm vi nhỏ, chỉ có một ít giang hồ đại phái biết, nhưng hiện tại đã truyền khắp toàn bộ giang hồ, trong đó chi tiết nói y như thật, không biết là ai đào ra.

Có thể nói Thiếu Lâm Tự phen này bị đám người giang hồ cười nhạo có mắt không tròng, cứng rắn đuổi đi một vị cường giả Thần Kiều cảnh, còn buộc ra Địa Phủ một trong Thiên Địa Nhị Cung.

Tiết mục ngược dòng vả mặt này là mọi người thích coi nhất, cuối cùng người của Thiếu Lâm Tự còn muốn Huyền Đàm về Thiếu Lâm, kết quả một lão hòa thượng lảm nhảm bị Sở Giang Vương của Địa Phủ giết ngay trước mặt Huyền Khổ, bắt đầu từ giây phút đó, người giang hồ biết Huyền Đàm tuyệt đối sẽ không về Thiếu Lâm, thậm chí từ nay về sau Thiếu Lâm Tự và Địa Phủ sẽ kết thù hận vì việc này.

Chương 1921: Sắp xếp của Thiên Đình(2)

Đối với đám tán tu giang hồ, võ giả tông môn nhỏ thì đây không phải việc lớn gì, bọn họ thoải mái xem kịch.

Nhưng đối với tông môn khác thì đều thở phào một hơi.

Địa Phủ có ba tên Chân Vũ, điều này không đáng sợ, ba tên Chân Vũ cũng không cách nào xưng bá giang hồ.

Đồng dạng Thiếu Lâm Tự nổi lên cũng không đáng sợ, dù sao Thiếu Lâm Tự từng là đứng đầu chính đạo.

Nhưng chân chính đáng sợ là Huyền Đàm trở về Thiếu Lâm Tự, vậy thì Thiếu Lâm Tự sẽ có hai cường giả Thần Kiều cảnh, nếu Huyền Đàm mang theo lực lượng Địa Phủ gia nhập Thiếu Lâm Tự, dù cho chỉ có một nửa lực lượng đều đủ để

Thiếu Lâm Tự biến thành chí tôn võ lâm, đây là việc lớn sẽ ảnh hưởng toàn bộ giang hồ.

Nên khi biết Địa Tạng Vương và Thiếu Lâm Tự hoàn toàn cắt đứt, bọn họ thế này mới đều thở phào một hơi.

Người của Lục Phiến Môn suốt đêm xếp lại Thiên Bảng, đổi tư liệu của Huyền Khổ, thêm tên của mấy vị cường giả cảnh giới Chân Vũ mới lên.

Chẳng qua cường giả cảnh giới Chân Vũ của Thiên Đình và Địa Phủ không có gì nhiều để tả, hai bên đa số núp trong chỗ tối, dù đánh nhau thì người bình thường không thấy được, bao gồm mật thám của Lục Phiến Môn.

Đặc biệt là thân phận Sở Giang Vương của Tô Tín, hắn ít khi dùng thân phận Sở Giang Vương ra sân, miêu tả chiến tích và tư liệu trên Thiên Bảng ít đến tội, chỉ có thể dùng làm tham khảo.

Tô Tín không quan tâm những ồn ào hỗn loạn trên giang hồ, sau khi kết thúc chuyện này, hắn không về Tây Bắc Đạo mà đi thẳng tới Địa Phủ, cùng Địa Tạng Vương, Diêm La Thiên tử nghiệm chứng võ đạo của nhau.

Đến cấp bậc Chân Vũ cảnh, mỗi người đều đã đi ra con đường thuộc về chính mình, tuy Địa Tạng Vương là Thần Kiều, nhưng Tô Tín và Diêm La Thiên tử có thể dẫn dắt ý tưởng cho Địa Tạng Vương ở một vài mặt.

Cho nên ba người cùng nghiệm chứng võ đạo, đều có chỗ tốt cho ba người.

Lúc này trong Thịnh Kinh thành, Cơ Huyền Viễn cầm tư liệu về trận chiến Thiếu Lâm Tự mà Lục Phiến Môn đưa đến, không khỏi lắc đầu, thời buổi rối loạn.

Nhưng may mắn trong trận chiến này không có bên thắng thật sự, cho nên triều đình cũng có thể thở ra.

Thiên Đình, Địa Phủ tuy mạnh, nhưng bọn họ chỉ cần không đến trêu chọc triều đình, triều đình tự nhiên cũng sẽ không đi trêu chọc bọn họ.

Đại Chu vẫn luôn cảnh giác hai thế lực núp trong bóng tối, đương nhiên chỉ cần bọn họ không làm gì quá đáng, thông thường Đại Chu mặc kệ chuyện của bọn họ. Huống hồ với thực lực của Đại Chu, trừ phi xuất động lực lượng tinh anh trấn thủ trong Thịnh Kinh thành, nếu không thì bọn họ không dám quản việc của Thiên Địa Nhị Cung.

"Đi giao tấu chương cho bệ hạ, để hắn phê duyệt."

Cơ Huyền Viễn sửa sang lại tin tức và triều đình nên có phản ứng thế nào, viết thành tấu chương giao cho một tiểu thái giám, khiến hắn đi giao cho Cơ Ngôn Thành phê duyệt.

Đương nhiên, đây chỉ là một quá trình, hiện tại Cơ Huyền Viễn không khác gì nhiếp chính vương, hắn làm ra quyết định, Cơ Ngôn Thành nhất định là không dám nói nửa chữ không.

Sau khi tiểu thái giám rời đi, Cơ Huyền Viễn nhức đầu xoa trán, hiện tại đa số việc hắn làm đều là hoàng đế nên làm, vì vậy hắn nắm giữ quyền hành thậm chí lớn hơn hoàng đế Cơ Ngôn Thành.

Nắm quyền lực lớn như vậy, lẽ ra Cơ Huyền Viễn nên vui, nhưng đáng tiếc từ lúc ban đầu Cơ Huyền Viễn lựa chọn võ đạo, cả ngày xử lý những việc vặt này làm chậm trễ việc tu luyện của hắn.

Nhìn người của Thiên Đình, Địa Phủ, thậm chí một tiểu bối đến sau như Tô Tín đều thăng cấp đến Chân Vũ, Cơ Huyền Viễn hơi sốt ruột.

Sóng lớn đào cát, đến một lúc nào đó, một số cường giả cảnh giới Chân Vũ già đi, cũng sẽ có cường giả cảnh giới Chân Vũ mới mẻ nổi lên, giống như hiện tại vậy.

Nhưng thành tựu Chân Vũ cảnh Lục Địa Thần Tiên khó khăn biết bao? Thiên phú, nghị lực, khí vận, không thể thiếu một thứ.

Mười võ giả Dương Thần cảnh, có một người đi đến bước này đã giỏi lắm rồi, còn lại đều bị kẹt ở Dương Thần cảnh cả đời, cuối cùng bất đắc dĩ già đi.

Hiện tại Cơ Huyền Viễn không thiếu thiên phú, trong Hoàng tộc họ Cơ, thiên phú của hắn không dám nói đệ nhất nhưng ở trong tốp ba.

Cơ Huyền Viễn cũng không thiếu nghị lực, như đám người Cơ Huyền Tư ôm oán Cơ Hạo Điển cướp đoạt đa số quyền lực của Hoàng tộc họ Cơ, Cơ Huyền Viễn thì xưa nay không nói lời như thế, từ lúc Đại Chu thành lập hắn đã chinh chiến chém giết cho Đại Chu, chờ sau khi Đại Chu bình định thì hắn yên phận bế quan, đến hiện tại chưa đầy trăm tuổi đã đứng ở Dương Thần cảnh đỉnh phong.

Vận khí thì rất khó nói, ví dụ Mạc Qua, lúc Đại Chu và Kim Trướng Hãn Quốc phát sinh xung đột thì Cơ Huyền Viễn giao tiếp nhiều với Mạc Qua, Cơ Huyền Viễn tự cho rằng Mạc Qua tuyệt đối không bằng chính mình, cũng không bằng Lâm Tông Việt, bây giờ thì tốt rồi, Mạc Qua thăng cấp Chân Vũ trước Cơ Huyền Viễn và Lâm Tông Việt, chỉ có thể nói đây là vấn đề về vận may.

Cơ Huyền Viễn có chút bức bối, hiện tại thực lực của hắn đã đến bình cảnh, nếu như có thể trong vòng mấy chục năm bước ra bước cuối cùng thăng cấp Chân Vũ thì tốt, không bước ra được, chờ tuổi thọ của hắn qua hơn một nửa, lực lượng khí huyết phỏng chừng cũng sẽ bắt đầu ngừng sinh trưởng, đến lúc ấy dù hắn muốn tiến thêm một bước cũng gần như là chuyện không thể.

Chương 1962 - Kiềm kẹp(1)

Kiềm kẹp(1)

Cho nên hiện tại Cơ Huyền Viễn dùng thời gian mấy năm nâng đỡ Cơ Ngôn Thành rồi sau đó sẽ hoàn toàn quy ẩn, dốc hết sức trùng kích Chân Vũ, Cơ Huyền Viễn cho rằng Chân Vũ cảnh hấp dẫn hơn là quyền thế trong tay hắn.

Nhưng ngay lúc này một tiểu thái giám lại bỗng nhiên tiến vào bẩm báo: “Vương gia, Kháo Sơn Vương cho mời.”

“Lão tổ thỉnh ta?”

Cơ Huyền Viễn chau mày, không biết Cơ Vũ Lăng tìm hắn có chuyện gì, nhưng hắn vẫn lập tức đứng lên đi tới chỗ ở của Cơ Vũ Lăng.

Làm lão tổ của Hoàng tộc họ Cơ, cũng là người thủ hộ cuối cùng của Hoàng tộc họ Cơ bọn họ, có thể nói địa vị của Cơ Vũ Lăng trong Hoàng tộc họ Cơ là cao nhất, cao còn hơn hoàng đế.

Hoàng đế chết rồi có thể lập người khác, Cơ Hạo Điển có mười mấy nhi tử, hoàng thất dòng chính có đầy người, nhưng cường giả cảnh giới Chân Vũ thì Hoàng tộc họ Cơ chỉ có một người.

Hoàng tộc họ Cơ hiện giờ nếu như không còn tồn tại cảnh giới Chân Vũ, có thể nói Đại Chu không cần tồn tại nữa.

Dù sao Đại Chu hiện tại gần giống như một thể liên hợp ích lợi, Hoàng tộc họ Cơ là minh chủ, nhưng nếu có ngày thực lực của minh chủ không bằng người phía sau thì minh chủ còn ý nghĩa tồn tại sao?

Cho nên những năm gần đây, Đại Chu dồn nhiều tài nguyên nhất cho Cơ Vũ Lăng tu luyện.

Thật ra trong Hoàng tộc họ Cơ hẳn là còn có một vị tồn tại cảnh giới Chân Vũ, đáng tiếc bởi vì ngày xưa đại quyết liệt với tam tướng Võ Lâm Minh Đỗ Nguyên Thánh, khiến cường giả cảnh giới Chân Vũ kia trong lúc phục sát 'Cuồng Sư' Đỗ Nguyên Thánh thì bị thương nặng không chữa được bỏ mạng, cho nên trong Hoàng tộc họ Cơ hiện tại mọi thứ đều nghe theo Cơ Vũ Lăng.

Cơ Huyền Viễn đẩy mở cửa cung điện lớn nhất ở sâu trong hoàng thành, Cơ Vũ Lăng ngồi xếp bằng chính giữa nhất, khép hờ mắt, mặt tương đối nghiêm túc.

Lúc Cơ Vũ Lăng chưa thăng cấp Chân Vũ thì phụ trách dạy võ công cho tộc nhân Hoàng tộc họ Cơ như đám người Cơ Huyền Viễn, cho nên bây giờ đám võ giả Hoàng tộc họ Cơ bọn họ đều xem như đệ tử của Cơ Vũ Lăng, có ba phần e sợ hắn.

Trông thấy Cơ Vũ Lăng, Cơ Huyền Viễn lập tức theo bản năng đứng thẳng người, chắp tay vái chào nói: "Tham kiến lão tổ."

Cơ Vũ Lăng nhẹ gật đầu, nói:

“Ngồi đó chờ đi, chốc nữa mọi người đến đông đủ.”

Cơ Huyền Viễn gật đầu, ngồi xuống một bồ đoàn dưới tay Cơ Vũ Lăng, trong đầu thầm nghĩ tại sao Cơ Vũ Lăng muốn tìm chính mình, lát nữa còn ai đến?

Nhưng Cơ Huyền Viễn vừa ngồi xuống, Túc vương Cơ Huyền Tư, ba tên võ giả Dương Thần cảnh khác đẩy mở cửa điện đi vào.

Trông thấy ba người đó, Cơ Huyền Viễn cau mày, bởi vì ba người sau lưng Cơ Huyền Tư đều là võ giả Dương Thần cảnh của Hoàng tộc họ Cơ, nhưng ba người phụ trách trấn thủ long mạch, trong ngày thường căn bản sẽ không lộ mặt, hiện tại bọn họ đều xuất hiện ở nơi này là có ý gì? Cơ Huyền Viễn bỗng nhiên nghĩ đến một ít sự tình, nhưng hắn không có chủ động mở miệng hỏi.

Cơ Vũ Lăng ho khan một tiếng, trầm giọng nói:

“Bây giờ người đã đến đủ, ngươi muốn làm thế nào cứ nói đi.”

Cơ Huyền Tư đứng lên, cung tay nói:

“Vâng thưa lão tổ.”

Cơ Huyền Tư nói rồi chuyển sang nhìn Cơ Huyền Viễn, hỏi:

“Vương huynh, ta lần trước nói chuyện đó chắc ngươi không quên chứ?”

Cơ Huyền Viễn liếc qua Cơ Huyền Tư, thản nhiên nói: “Đương nhiên không quên, nhưng ngươi chuẩn bị làm thế nào? Lục Phiến Môn, quân đội đều không phải dễ chọc, đặc biệt là Tô Tín, ta giao tiếp với hắn nhiều nhất, nếu ngươi muốn dùng cứng là buộc triều đình và Tô Tín quyết liệt, chẳng lẽ ngươi muốn làm chuyện ngu xuẩn này sao? Đừng quên tiền triều Đại Tấn mất nước như thế nào.”

“Tạm không nói tiền triều, lẽ nào ngươi không biết chuyện vừa phát sinh với Thiếu Lâm Tự? Thiếu Lâm Tự buộc đi một Huyền Đàm có thực lực Thần Kiều cảnh, chẳng lẽ hiện tại

chúng ta cũng muốn buộc đi Tô Tín có thực lực Chân Vũ cảnh và toàn bộ Tây Bắc Đạo sao?”

Cơ Huyền Tư cười cười nói: “Đương nhiên sẽ không, vương huynh, ta không phải ngớ ngẩn, sao có thể làm chuyện như thế?”

“Tuy Đại Chu là của Hoàng tộc họ Cơ ta, nhưng cũng không thể thiếu những người thủ hộ này, nếu không thì Đại Chu cũng sẽ không phải Đại Chu, mà là thế gia.”

“Tuy ta không có thiện cảm với Cơ Hạo Điển, nhưng không thể phủ nhận, phương thức nhằm vào những thế lực Đại Chu của Cơ Hạo Điển không tệ, đó là kiềm kẹp! Xé lẻ quyền lực trong tay bọn họ.”

Cơ Huyền Viễn liếc qua Cơ Huyền Tư, người này cực kỳ ghét Cơ Hạo Điển, dù ở trước mặt lão tổ cũng kêu thẳng tên Cơ Hạo Điển.

Đương nhiên dù sao hiện tại Cơ Hạo Điển cũng đã chết, hơn nữa tính theo tuổi thì Cơ Hạo Điển xem như hậu bối của bọn họ, cho nên Cơ Vũ Lăng ngồi ở phía trên dù nghe được lời của Cơ Huyền Tư cũng không bắt bẻ.

Cơ Huyền Viễn nhíu mày hỏi:

“Kiềm kẹp? Ngươi muốn kiềm kẹp cũng cần có người trước, Hoàng tộc họ Cơ ta có nhiều người, tuy Hoàng thất Cung phụng đường sẽ đứng về phía Hoàng tộc họ Cơ ta, ngày xưa Hoàng tộc họ Cơ ta có ơn với Triệu Vũ Niên, hắn cũng sẽ không làm phản, nhưng Hoàng thất Cung phụng đường cấp cao đều trấn thủ ở các nơi Đại Chu, chẳng lẽ ngươi định điều bọn họ về Thịnh Kinh thành? Lỡ biên cương xảy ra vấn đề thì làm thế nào?”

Chương 1963 - Kiềm kẹp(2)

Kiềm kẹp(2)

Cơ Huyền Tư nhìn Cơ Huyền Viễn, thản nhiên nói: “Vương huynh, ngươi dường như quên một nơi, lực lượng nơi đó hoàn toàn cho chúng ta sử dụng, hơn nữa không cần lo lắng bọn họ trong thời gian ngắn sinh ra dị tâm.”

“Nơi nào?”

Cơ Huyền Tư thốt ra hai chữ:

“Hải ngoại!”

Nghe lời đó, Cơ Huyền Viễn giật nảy mình, hắn sửng sốt nhìn Cơ Huyền Tư, người này làm sao qua lại với đám võ giả hải ngoại?

Phải biết rằng, trong võ lâm thế lực thiên hạ, có quan hệ xa nhất với võ lâm Trung Nguyên có lẽ là đất hải ngoại.

Như võ giả ở đất Tây Vực, Bắc Cương còn thường thấy trong Trung Nguyên, chỉ riêng võ giả đất hải ngoại là hiếm thấy nhất, nguyên nhân là vì đất hải ngoại tự thành một giới, ngoại hải bảy mươi hai hải đảo, nội hải ba mươi sáu hải đảo, có thể nói thế lực võ lâm hải ngoại cơ hồ không thiếu gì, bọn họ có thể chơi vui vẻ ở hải ngoại, cần gì vào đất Trung Nguyên giành bát cơm với võ lâm Trung Nguyên?

Ngược lại đất hải ngoại có một số tài nguyên khan hiếm mà võ lâm Trung Nguyên không có, cho nên triều đình, một số đại phái ngẫu nhiên mới sẽ phái người đi hải ngoại sưu tầm một ít tài nguyên này nọ.

Cho nên những năm gần đây tuy đất hải ngoại có chút liên quan với võ lâm Trung Nguyên nhưng không sâu, thậm chí một ít tiểu môn tiểu phái không có con đường thì không hiểu tình hình thế lực ở hải ngoại.

Ngược lại có nhiều võ giả tán tu hoặc phản đồ tông môn của võ lâm Trung Nguyên không lăn lộn ở nơi này được sẽ đi hải ngoại, xông ra một mảnh cơ nghiệp, có rất nhiều ví dụ như vậy.

Nghe Cơ Huyền Tư đòi đưa người của hải ngoại vào Đại Chu kiềm kẹp Lục Phiến Môn và đám người Tô Tín, phản ứng đầu tiên của Cơ Huyền Viễn là không tin.

Với tình huống của đất hải ngoại, bọn họ muốn gì có nấy, cần gì cực khổ xen vào vũng nước đục Trung Nguyên? Dù Cơ Huyền Tư nói rách cổ họng cũng khó mà mời cường giả từ hải ngoại đến.

Đương nhiên nếu như là một số đảo chủ nhỏ ở hải ngoại thì không thành vấn đề, nhưng vấn đề là đối với thế cục triều đình hiện tại, muốn thật sự kiềm kẹp được Lục Phiến Môn và đám người Tô Tín, ngươi ít nhất cũng cần mời một vị cường giả cảnh giới Chân Vũ, nếu không thì hết thảy đều là vớ vẩn.

Nghĩ đến đây, Cơ Huyền Viễn bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, ngươi lúc nào đi hải ngoại?"

Cơ Huyền Tư cười nói: "Vương huynh, ngươi đoán sai rồi, lần này không phải ta chủ động đi hải ngoại, mà là đám võ giả hải ngoại chủ động liên hệ ta, nếu không thì ngươi cho rằng tại sao lần trước ta nói những lời đó với ngươi?"

"Ta có nắm chắc mới làm, nếu không có gì trong tay thì sao ta dám ra tay với những bộ môn vũ lực khác của Đại Chu?"

Cơ Huyền Viễn nghi hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì? Tại sao người hải ngoại chủ động đến Trung Nguyên ta? Trong đó có âm mưu gì không?"

Cơ Huyền Tư đáp:

"Vốn ta cũng lo lắng có âm mưu, nhưng khoảng thời gian trước ta đã chủ động đi hải ngoại tra xét, lần này người hải ngoại đến Trung Nguyên ta thật sự không phải âm mưu, mà là đất hải ngoại của họ có biến động lớn."

Cơ Huyền Tư kể lại vụ việc cho Cơ Huyền Viễn nghe.

Đất hải ngoại vốn tự thành một giới, nội hải tam thập lục đảo, ngoại hải bảy mươi hai đảo, các thực lực cộng lại với nhau tuy rằng không mạnh bằng võ lâm Trung Nguyên nhưng vẫn hơn Kim Trướng Hãn Quốc và ba mươi sáu nước Tây Vực thời kỳ đỉnh phong hợp sức với nhau.

Lúc xưa võ lâm hải ngoại thời kỳ đỉnh phong từng có bốn vị cường giả cảnh giới Chân Vũ cùng quản lý, bốn người hợp sức thành lập Tứ Hải Minh, trực tiếp thống ngự nội hải và ngoại hải, uy thế chưa từng có.

Tất cả cường giả cảnh giới Chân Vũ của hải ngoại không chỉ có vỏn vẹn bốn người, một số đại phái võ lâm hải ngoại, hoặc một ít cường giả ẩn cư đều có thực lực Chân Vũ cảnh, ví dụ

một số tồn tại võ lâm Trung Nguyên khi thăng cấp đến Chân Vũ, muốn đột phá bước tiếp theo sẽ đi tìm một số rừng sâu núi thẳm để bế quan, đất hải ngoại có một ít hoang đảo thiên địa nguyên khí dày đặc, hơn nữa rất hiếm dấu chân người, cực kỳ thích hợp bế quan.

Những người này ở trong võ lâm hải ngoại, tuy không ra tay nhưng có thể tăng thêm mấy phần uy thế cho thế lực võ lâm hải ngoại, bởi vậy toàn bộ võ lâm hải ngoại trông phồn vinh.

Chẳng qua phồn vinh này không tồn tại bao nhiêu năm, hơn hai trăm năm trước, bốn vị minh chủ xây dựng Tứ Hải Minh đều dần đi vào giai đoạn khí huyết suy bại, dần không kiểm soát đất Tứ Hải Minh được, chờ khi bọn họ bỏ mình, người thừa kế của họ vì các loại nguyên nhân như thực lực, hoặc ích lợi đã không dựng lại Tứ Hải Minh, cho nên Tứ Hải Minh chỉ thống ngự võ lâm hải ngoại vài trăm năm thì hoàn toàn sụp đổ.

Từ đó toàn bộ võ lâm hải ngoại rơi vào hỗn loạn, nội hải ba mươi sáu hải đảo trên cơ bản đều bị một ít đại phái hoặc là đại thế gia chiếm cứ, vùng nội hải cách võ lâm Trung Nguyên khá xa, thực lực cũng mạnh nhất.

Ví dụ như Phương Tiên Đạo Môn một trong Tứ đại Đạo môn ở Phương Tiên Đảo là một trong nội hải ba mươi sáu hải đảo.

Thực lực của ngoại hải tuy yếu hơn nội hải một chút, nhưng cũng chẳng qua là vì hải ngoại bảy mươi hai hải đảo đa số là võ giả tán tu, hoặc là một ít liên minh cư ngụ.

Chương 1964 - Võ lâm hải ngoại(1)

Võ lâm hải ngoại(1)

Dù sao nội hải ba mươi sáu hải đảo đều là đảo lớn, mà ngoại hải bảy mươi hai hải đảo đều là đảo nhỏ, cho nên không thể tập trung lực lượng, việc này cũng dẫn đến ngoại hải yếu hơn nội hải một chút, thật ra nếu như tính tổng thực lực thì nội hải, ngoại hải đều không chênh bao nhiêu.

Nếu nội hải, ngoại hải cứ tiếp tục loạn như vậy cũng không có gì, dù sao trước khi Tứ Hải Minh nổi lên thì toàn bộ võ lâm hải ngoại đều như thế, lấy đảo là đơn vị thống trị toàn bộ võ

lâm hải ngoại, ngươi lên đảo nào thì phải tuân theo quy củ của đảo đó, tuy võ lâm hải ngoại loạn nhưng vẫn có trật tự.

Nhưng biến cố đến từ một năm trước, đất hải ngoại phát sinh một đợt biển gầm, trực tiếp nhấn chìm một nửa nội hải ba mươi sáu hải đảo, một nửa khác tuy may mắn tồn tại nhưng tài nguyên trên đảo thất thoát nặng, số người cũng bị tổn thương không nhỏ.

So với nội hải thì đất ngoại hải càng tới gần đất liền Trung Nguyên, nên tổn thất ít hơn.

Vậy là mâu thuẫn trong toàn bộ hải ngoại nhanh chóng tăng lên, đất nội hải bởi vì nhiều hải đảo bị phá hủy, những tông môn không có nhà để về bắt đầu cướp đoạt một số hải đảo chưa bị phá hủy ở nội hải, nội hải.

Nội hải tuy bị ảnh hưởng thấp nhưng tài nguyên của họ cũng thiếu hụt, cho nên tất cả võ giả ngoại hải mơ ước nội hải.

Lúc những hải đảo trong nội hải còn ở thời kỳ đỉnh phong thì thực lực cường đại, các hải đảo ở ngoại hải tự nhiên không dám có ý tưởng gì, nhưng hiện tại toàn bộ đất hải ngoại hoàn toàn đánh thành một mảnh, trật tự mất hết, những hải đảo ở nội hải bị tổn thất to lớn dưới đợt sóng thần, cho ngoại hải một cơ hội vượt lên, cho nên hai bên bắt đầu kịch chiến và chiếm đoạt lẫn nhau cực kỳ hỗn loạn.

Cơ Huyền Tư một hơi nói xong những điều này, rồi mới nói với Cơ Huyền Viễn:

“Hiện tại tình huống của đất hải ngoại là như vậy, một số thế lực hơi thông minh đã dời ánh mắt từ hải ngoại đến võ lâm Trung Nguyên.”

“Dù sao Tứ Hải Minh trước kia chỉ lớn như vậy, nội hải tam thập lục đảo, ngoại hải bảy mươi hai đảo, chỉ có những hòn đảo thích hợp võ giả ở lại hoặc tu luyện.”

“Nơi khác thì hoặc là hoàn cảnh ác liệt căn bản không cách nào ở, hoặc là diện tích quá nhỏ, vài người ẩn cư tu luyện thì được, nhưng không thể chứa nhiều võ giả ở lại.”

“Hiện tại nội hải bị phá hủy một nửa, ngoại hải cũng bị lan đến, đất hải ngoại không thể nào giống như trước kia tự cung cấp tự sản xuất, thậm chí bây giờ bọn họ không có chỗ ở.”

“Cho nên một số người biết nhìn xa chuẩn bị đi võ lâm Trung Nguyên phát triển, dù sao võ lâm Trung Nguyên đất rộng của nhiều, tuy rằng các nơi đều có một ít thế lực võ lâm, nhưng ít nhất tốt hơn là hải ngoại một khi hải đảo bị hủy thì bọn họ không có chỗ nương tựa.”

“Bây giờ đất hải ngoại đang loạn, có một số người không định ở luôn trong võ lâm Trung Nguyên, bọn họ thậm chí còn muốn mượn dùng tài nguyên của võ lâm Trung Nguyên phát triển thế lực, tiếp đó tìm thời cơ thích hợp trở về ngoại hải, tiếp tục tranh phong với đám võ giả ngoại hải, có nhiều võ giả ôm tâm trạng như vậy.”

“Cho nên mới gần đây có mấy nhóm thế lực võ lâm hải ngoại chủ động tìm Đại Chu ta, muốn hợp sức với Đại Chu, Đại Chu có lý do gì từ chối loại thế lực có sẵn như vậy?”

Cơ Huyền Viễn nhíu mày nhìn Cơ Huyền Tư:

“Mấy tin tức này nên đưa đến chỗ của ta trước chứ? Tại sao ta không biết, còn ngươi là người phụ trách trấn thủ long mạch thì biết rõ như vậy?”

Vẻ mặt Cơ Huyền Tư nghiêm túc nói:

“Vương huynh, không phải ta cố ý che giấu, mà là thái độ lúc trước của ngươi mơ hồ, ta cũng không dám khẳng định ngươi rốt cuộc nghĩ như thế nào, nên mới chặn tin tức, tiếp xúc với đám võ giả hải ngoại trước, chờ khi sự tình quyết định mới tiên trảm hậu tấu.”

Cơ Huyền Viễn thở dài một hơi, Cơ Huyền Tư đã nói đến mức này thì hắn còn nói gì được nữa?

Quan trọng nhất là hôm nay lão tổ của Hoàng tộc họ Cơ bọn họ, Cơ Vũ Lăng cũng ở, nếu lão tổ đều không nói chuyện, hiển nhiên Cơ Huyền Tư đã thành công thuyết phục lão tổ, nếu vậy thì Cơ Huyền Viễn càng không thể phản đối.

Cơ Huyền Viễn hỏi:

“Nói đi, ngươi định làm như thế nào trước?”

Cơ Huyền Tư cười cười nói: “Rất đơn giản, bước đầu tiên thì ta sẽ không làm quá mức, xin vương huynh mời Lục Phiến Môn, quân đội và Tô Tín đến nghị sự, có một số người cầm quyền lực quá lớn, cũng nên giao ra một ít.”

Cơ Huyền Viễn gật đầu, việc đến hiện giờ hắn cũng không có lựa chọn nào khác, nếu Cơ Huyền Tư đã tính toán hết rồi thì hắn cũng chỉ có thể phối hợp, dù sao hắn cũng cần suy xét ích lợi của Hoàng tộc họ Cơ, bởi vì bản thân hắn là người trong Hoàng tộc họ Cơ.

Cơ Huyền Viễn đang định rời đi thì Cơ Vũ Lăng lên tiếng:

“Huyền Viễn, ngươi chờ một chút hẵng đi.”

Cơ Huyền Viễn nghi hoặc quay đầu xem qua, chắp tay hỏi: “Lão tổ còn có chuyện gì sao?”

Cơ Vũ Lăng trầm giọng nói:

“Trong Hoàng tộc họ Cơ nếu bàn về tiềm lực võ đạo thì ngươi giỏi nhất thế hệ này. Ngươi thăng cấp Dương Thần cảnh đã mấy chục năm, hiện tại có chạm tới ngưỡng cửa Chân Vũ cảnh chưa?”

Chương 1965 - Võ lâm hải ngoại(2)

Võ lâm hải ngoại(2)

Cơ Huyền Viễn lộ biểu cảm xấu hổ lắc đầu nói: “Vẫn chưa, cho nên ta định đợi sự tình lần này qua đi liền trực tiếp bế quan, dốc hết sức trùng kích Chân Vũ cảnh.”

Cơ Vũ Lăng khẽ thở dài:

“Ngưỡng cửa Chân Vũ cảnh không dễ đột phá, ngươi cưỡng bức đột phá thậm chí sẽ tạo thành hiệu quả hoàn toàn ngược lại.”

Cơ Huyền Viễn nhíu mày nói:

“Ta đang ở tráng niên, có thể thử cưỡng bức đột phá, chờ qua mấy chục năm, khí huyết của ta không tiếp tục tăng trưởng, đến lúc ấy muốn đột phá thì hy vọng càng thêm xa vời.”

Cơ Vũ Lăng trầm giọng nói:

“Con đường đột phá Chân Vũ cảnh không chỉ có một, Mạc Qua của Kim Trướng Hãn Quốc có thể dựa vào truyền thừa của Khiếu Nguyệt Lang Vương thượng cổ thăng cấp Chân Vũ, nội tình của Đại Chu ta sâu hơn Kim Trướng Hãn Quốc, với thực lực và tích lũy của ngươi hiện giờ, ta có chín phần nắm chắc khiến ngươi thăng cấp Chân Vũ!”

Nghe Cơ Vũ Lăng nói như vậy thì Cơ Huyền Viễn hiểu ngay ẩn ý, với nội tình của Đại Chu có thể cho Cơ Huyền Viễn dựa vào ngoại vật thăng cấp Chân Vũ.

Thật ra suy nghĩ này không có gì lạ, tuy nhiều người đi đường ngay thăng cấp Chân Vũ, nhưng không ít người bằng vào ngoại vật, dù sao cô đọng quy tắc lực lượng cần dựa vào may mắn, ngươi xui xẻo thì bế quan một trăm năm cũng chưa chắc có thể cô đọng ra lực lượng quy tắc thuộc về ngươi, có một số người thì là bỗng nhiên ngộ đạo, trực tiếp liền cô đọng quy tắc, ngưng tụ pháp tướng, thăng cấp Chân Vũ.

Phương thức này ít nhất có nhiều người trên giang hồ sử dụng, lúc trước Kim Trướng Hãn Quốc Mạc Qua dùng đạo này thăng cấp Chân Vũ, Bạch Liên Thánh mẫu của Bạch Liên giáo cơ hồ mỗi đời đều dùng phương pháp như thế tạo nên cường giả cảnh giới Chân Vũ, việc này không lạ.

Thân là Nhất Thế hoàng triều, tuy Đại Chu không cho ra nhân vật Thần Kiều cảnh kinh tài tuyệt diễm gì, nhưng mượn dùng một ít nội tình tạo ra một vị cường giả cảnh giới Chân Vũ thì không khó.

Cơ Vũ Lăng muốn dùng nội tình của Đại Chu giúp Cơ Huyền Viễn thăng cấp Chân Vũ, nếu là người bình thường gặp chuyện như vậy chắc chắn sẽ mừng như điên, ví dụ như Cơ Huyền Tư đứng một bên.

Nhưng Cơ Huyền Tư biết dù giao nội tình của Đại Chu cho hắn thì hắn cũng không thăng cấp Chân Vũ được.

Tuy rằng có thể dựa vào ngoại vật thăng cấp Chân Vũ, nhưng ngoại vật chỉ là phụ trợ mà thôi, rèn sắt còn cần sắt đủ cứng,

tích lũy của ngươi không đủ, thực lực không đủ, cho ngươi kỳ ngộ cũng uổng phí.

Bởi vậy trong Đại Chu hiện giờ chỉ có một mình Cơ Huyền Viễn có tư cách mượn dùng ngoại vật thăng cấp Chân Vũ.

Chẳng qua Cơ Huyền Viễn không muốn lắm.

Cơ Huyền Viễn có kiên trì võ đạo của chính mình, dựa vào ngoại vật thăng cấp Chân Vũ thì không phải lực lượng của mình, quan trọng nhất là dựa vào ngoại vật thăng cấp Chân Vũ thì thực lực của võ giả đó sẽ yếu hơn võ giả cùng bậc một chút.

Cơ Huyền Viễn nghe ngóng được mấy thứ này, còn trước mắt thì có một ví dụ thực tế, là đại hãn của Kim Trướng Hãn Quốc, Mạc Qua.

Cơ Huyền Viễn thấy rõ tình huống lúc Cơ Vũ Lăng và Mạc Qua đánh nhau, Mạc Qua trên cơ bản không có chút sức đánh trả, nếu không phải có Bái Hỏa Giáo 'Đại Quang Minh Thần Tôn' Phạn La Già bỗng nhiên nhúng tay, Mạc Qua thậm chí rất có thể bị Cơ Vũ Lăng tay cầm thần binh giết ngay tại chỗ.

Sau đó cái chết của Mạc Qua càng mất mặt, thế nhưng bị một đám võ giả Dương Thần cảnh nhóm Tô Tín vây giết, có thể tưởng tượng thực lực của Mạc Qua yếu đến mức nào trong Chân Vũ cảnh.

Cơ Huyền Viễn không muốn làm cường giả cảnh giới Chân Vũ như thế, bởi vậy hắn chắp tay nói thẳng với Cơ Vũ Lăng:

"Lão tổ, ta còn có thời gian, muốn dùng lực lượng của mình liều một phen, hãy để nội tình của Đại Chu ta cho người khác dùng."

Cơ Huyền Tư đứng một bên nhìn thấy Cơ Huyền Viễn thế nhưng từ chối một cơ hội thăng cấp Chân Vũ cảnh thì trợn to mắt suýt rớt tròng.

Tuy Cơ Huyền Tư rất muốn nói ngươi không cần thì hãy cho ta, nhưng hắn rất lý trí không nói nhiều.

Cơ Vũ Lăng nhìn biểu cảm của Cơ Huyền Viễn biết ngay hắn đang nghĩ cái gì, không kiềm được thở dài nói: "Ngươi còn có

thời gian liều một phen, nhưng ta thì không có."

"Trước khi Đại Chu ta chưa tiến công Trung Nguyên thì ta là Dương Thần, khi ấy ta đã gần hai trăm tuổi, khí huyết đã ngừng tăng trưởng."

"Ta đời này phỏng chừng không có hy vọng thăng cấp Chân Vũ, chẳng qua ta may mắn, giao thủ với nhiều cường giả của Đại Tấn thì có cơ duyên ngộ đạo, thăng cấp đến Chân Vũ."

"Nhưng về sau ta đấu với cường giả của Đại Tấn đã bị thương nặng vài chỗ, lúc ấy đang trong phút then chốt của Đại Chu, ta không cách nào đi bế quan dưỡng thương, cho nên đành phải dùng bí pháp hy sinh tuổi thọ, cạn kiệt tiềm lực để chữa thương liều mạng, cuối cùng tuy rằng là thắng, nhưng ta cũng bị giảm tuổi thọ."

"Lần trước đấu với Mạc Qua thì ta đã cảm giác chính mình có chút lực bất tòng tâm, khoảng thời gian gần đây ta thậm chí cảm giác khí huyết của mình bắt đầu suy nhược, tuy rằng chỉ là rất nhỏ nhưng cũng chứng minh ta không cách nào giữ sức chiến đấu đỉnh phong, không chừng mấy chục năm thậm chí là mười mấy năm sau ta sẽ đi gặp liệt tổ liệt tông của Cơ gia."

Chương 1966 - Kế hoạch của Đại Chu(1)

Kế hoạch của Đại Chu(1)

"Không có cường giả cảnh giới Chân Vũ thủ hộ, đừng nói là Hoàng tộc họ Cơ có thể giành lại quyền lực từ tay những người khác hay không, có thể bảo vệ ngai vàng đã tốt rồi."

Cơ Huyền Viễn biến sắc, ngay cả Hoàng tộc họ Cơ như đám Cơ Huyền Tư cũng tái mặt.

Đến tận bây giờ bọn họ mới biết chuyện này, tuy bọn họ biết Cơ Vũ Lăng đã lớn tuổi, nhưng hắn dù sao là Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh, tuổi thọ gần năm trăm năm, dù đã qua một nửa số đuổi nhưng vẫn có thể giữ sức chiến đấu đỉnh phong, ít nhất dư sức bảo vệ hoàng tộc Đại Chu bọn họ trên trăm năm nữa, nào ngờ hiện tại Cơ Vũ Lăng đã đi vào giai đoạn khí huyết suy bại.

Cơ Vũ Lăng nhìn Cơ Huyền Viễn nói: “Hiện tại ngươi là võ giả Dương Thần cảnh xuất sắc nhất trong Hoàng tộc họ Cơ ta, chỉ có ngươi mới có tư cách bước lên Chân Vũ.”

“Cho nên hiện tại thăng cấp Chân Vũ không chỉ là vì chính ngươi, còn là vì một mạch họ Cơ của hoàng tộc Đại Chu ta.”

“Hơn nữa ngươi cũng không cần lo lắng ngươi thăng cấp Chân Vũ rồi thì thực lực không mạnh bằng cường giả cảnh giới Chân Vũ cô đọng quy tắc lực lượng theo cách bình thường, bởi vì Đại Chu ta có thể giúp ngươi cô đọng lực lượng quy tắc chính là long mạch bên dưới Thịnh Kinh thành!”

Lời vừa nói ra, chẳng những là Cơ Huyền Viễn cực kỳ sửng sốt, đám người Cơ Huyền Tư cũng ngây ra.

Bởi vì bọn họ vốn đã là võ giả Dương Thần cảnh phụ trách trông giữ long mạch, cái gọi là đất long mạch ở trong mắt đám người Cơ Huyền Tư là cố ra vẻ huyền bí.

Nơi đó là một đị cung khổng lồ, trận pháp che kín, chính giữa trận pháp khóa một tảng đá lớn dài hơn mười trượng, có chút giống rồng nhưng rất trừu tượng, cố tình những tên Thiên Cơ Cốc cứ bảo thứ này là long mạch gì đó, không thể bị sứt mẻ.

Mấy năm nay đám người Cơ Huyền Tư luôn trấn thủ ở đất long mạch, tuy rằng long mạch ngẫu nhiên chấn động, nhưng chẳng có chút nào thần dị, cho nên đám người Cơ Huyền Tư sớm hoài nghi phải chăng năm xưa Đại Chu bị đám thần côn Thiên Cơ Cốc đó hố? Nhưng nay nghe ý của Cơ Vũ Lăng thì nơi này thật sự có kỳ lạ?

Cơ Vũ Lăng trầm giọng nói:

“Đất long mạch liên lụy đến vận mệnh quốc gia của Đại Chu ta, hoặc nên nói là khí vận của mạch Hoàng tộc họ Cơ ta, nếu không thì tại sao ta phải hạ lệnh đất long mạch phải do Hoàng tộc họ Cơ trấn thủ? Bởi vì thứ này quan trọng với Hoàng tộc họ Cơ ta còn hơn là mấy người của triều đình.”

“Huyền Viễn, ngươi tu luyện bí truyền của Hoàng tộc họ Cơ ta, Thương Long Cửu Biến, cũng là một loại công pháp long khí, ngươi cần cô đọng ra quy tắc lực lượng vốn cũng giống như vậy.”

“Bởi vì long mạch trợ giúp ngươi cô đọng ra quy tắc lực lượng vốn là quy tắc lực lượng mà ngươi sẽ cô đọng, hiện tại chẳng qua là long mạch đẩy ngươi đi trước một bước, tương đương với trợ ngươi ngộ đạo, thực lực của ngươi sẽ không thiếu sót quá nhiều.”

Cơ Vũ Lăng đã nói đến mức này thì Cơ Huyền Viễn tự nhiên cũng sẽ không từ chối.

Cơ Vũ Lăng gật đầu nói: “Vậy ngươi hãy đi chuẩn bị, các sự vụ về Đại Chu cứ giao cho Cơ Huyền Tư quản lý.”

“Rõ, lão tổ.” Cơ Huyền Viễn chắp tay, xoay người rời đi.

Cơ Huyền Viễn có thể thăng cấp Chân Vũ, Cơ Huyền Tư ở một bên không ghen tỵ chút nào, vì sau đó lão tổ tạm thời giao quyền hành Đại Chu cho hắn, đó là thứ Cơ Huyền Tư luôn muốn có.

Cơ Vũ Lăng trầm giọng nói với Cơ Huyền Tư:

“Huyền Tư, sự tình lần này do ngươi chủ trì, ta tự nhiên sẽ chống lưng cho ngươi, chẳng qua ngươi phải chú ý hết sức cẩn thận, Đại Chu ta bây giờ không chịu nổi dằn vặt, ngươi thu về quyền lực cho Hoàng tộc họ Cơ lực là chuyện tốt, ta cũng ủng hộ, nhưng tuyệt đối không thể khiến cường giả khác trong Đại Chu trở mặt với Đại Chu ta.”

Cơ Huyền Tư cung tay nói:

“Xin lão tổ yên tâm, ta không phải loại người xằng bậy như thế.”

Cơ Vũ Lăng gật đầu, khá yên tâm Cơ Huyền Tư, trên thực tế Hoàng tộc họ Cơ bọn họ đến thế hệ Cơ Hạo Điển không có vài người là kẻ ngu dốt, dù sao bọn họ đều là sống sót từ cuộc chiến tranh bá cuối thời Đại Tấn, nếu thật sự có kẻ ngốc cũng chết từ lâu.

Lúc này trong Địa Phủ, Tô Tín và Địa Tạng Vương, Diêm La Thiên tử cũng kết thúc nghiệm chứng võ đạo, đang bế quan tiêu hóa mấy thứ này.

Tô Tín bỗng nhận được tin tức của Hoàng Bỉnh Thành, kêu hắn về Tây Bắc Đạo một chuyến.

Trong Tây Bắc Đạo chỉ có Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành biết thân phận của Tô Tín, bọn họ tự nhiên biết Tô Tín hiện tại ở nơi nào, lúc này Hoàng Bỉnh Thành tìm Tô Tín hẳn là xảy ra chuyện quan trọng.

Bởi vậy Tô Tín không chậm trễ, từ biệt đám người Địa Tạng Vương rồi hắn về thẳng Tây Bắc Đạo.

Nhìn thấy Tô Tín trở về, Hoàng Bỉnh Thành lập tức nghênh đón nói: "Đại nhân, bên Thịnh Kinh thành triệu tập ngài đi một chuyến, còn khiến ngài mang Lý Phôi đi cùng."

Tô Tín cau mày, kêu chính mình đi rồi còn dặn mang theo Lý Phôi, bên Thịnh Kinh thành có ý gì?

Tô Tín hỏi:

"Bên Thịnh Kinh thành có nói nguyên nhân không?"

Hoàng Bỉnh Thành lắc đầu, nói:

"Không có."

Hoàng Bỉnh Thành tạm dừng rồi nói tiếp:

"Nhưng Lý Phôi đang thử đánh sâu vào Dương Thần, đến phút then chốt rồi, e rằng không thăng cấp được nhanh như vậy."

Chương 1967 - Kế hoạch của Đại Chu(2)

Kế hoạch của Đại Chu(2)

Sau khi Tô Tín thăng cấp Chân Vũ đã giao cảm ngộ võ đạo của mình cho Lý Phôi, với ngộ tính của Lý Phôi chắc chắn sẽ có nhất định thu hoạch, nhưng Tô Tín cũng không ngờ rằng Lý Phôi thu hoạch lớn đến thế, tới mức đánh sâu vào Dương Thần cảnh luôn.

Cho nên Tô Tín trực tiếp khoát tay nói:

"Thế thì Lý Phôi không cần đi, bản thân ta đi một chuyến Kim Trướng Hãn Quốc là được."

Tùy thực lực dần dần tăng trưởng, không thể phủ nhận, Tô Tín đã không thèm để triều đình vào mắt.

Thế lực ngầm của Tô Tín cộng lại có thể tự bảo vệ mình, mặt ngoài Tô Tín cũng thành cường giả cảnh giới Chân Vũ, có thể uy chấn một phương.

Quan trọng nhất là toàn bộ Tây Bắc Đạo đã bị Tô Tín kinh doanh thành một miếng sắt kín, nói câu khó nghe, nếu bây giờ mà hắn vung tay hô hào tạo phản, dưới trướng của hắn dù là Tây Bắc quân hay Ám Vệ đều sẽ không chút do dự ủng hộ Tô Tín.

Tô Tín vốn định đi Thịnh Kinh thành luôn, nhưng suy nghĩ một hồi, hắn không vội vàng đi, mà đến Đại Tuyết Sơn trước.

Tùy theo Tô Tín nổti lên trong Tây Bắc Đạo, những dị tộc Tây Bắc đã hoàn toàn bị Tô Tín đánh phục, quan trọng nhất là Đại Tuyết Sơn không giúp bọn họ, đám dị tộc Tây Bắc cũng không có lá gan chống đối Tô Tín, đặc biệt là sau khi hắn thăng cấp đến Chân Vũ, đám dị tộc Tây Bắc trông thấy thuộc hạ của Tô Tín thì đều khách khí.

Mà lúc này Tô Tín bước vào Đại Tuyết Sơn, những đệ tử của Đại Tuyết Sơn trông thấy hắn thì cung kính kêu một câu trưởng lão, hơn nữa vái chào một cái.

Phải biết rằng trước kia Tô Tín làm trưởng lão danh dự bị đệ tử của Đại Tuyết Sơn chê lên chê xuống, nhưng hiện tại tùy theo Tô Tín thăng cấp đến Chân Vũ cảnh, trong Đại Tuyết Sơn không còn ai buông lời cay đắng.

Bởi vì trưởng lão danh dự thì vẫn là trưởng lão, tính luôn Đạm Đài Diệt Minh, Đại Tuyết Sơn bọn họ có hai tên cường giả cảnh giới Chân Vũ, xem như là đưa mắt nhìn toàn bộ giang hồ, trong thiên hạ này có bao nhiêu thế lực sở hữu hai cường giả cảnh giới Chân Vũ?

Tóm lại đệ tử của Đại Tuyết Sơn cảm giác chính mình rất có mặt mũi.

Lúc này Tô Tín tiến đến, đệ nhất trưởng lão của Đại Tuyết Sơn, Nạp Lan Dung Hải tự mình đến nghênh tiếp, thái độ cung kính, cho Tô Tín thể diện lớn.

Nếu Đại Tuyết Sơn là một thế lực tông môn, với địa vị của Tô Tín ở đất Tây Bắc chắc chắn sẽ sản sinh xung đột nào đó với

Đại Tuyết Sơn.

Nhưng vấn đề là Đại Tuyết Sơn chỉ đơn thuần là muốn làm một Thánh Địa truyền thừa võ đạo, về điểm này thì rất ít người võ lâm Trung Nguyên có thể làm được, nên giữa Tô Tín và Đại Tuyết Sơn liền không có xung đột nhiều về ích lợi, hai bên lúc này mới có thể trở thành minh hữu.

Nạp Lan Dung Hải chắp tay hướng Tô Tín, nói: "Không biết Tô đại nhân tới Đại Tuyết Sơn ta vì chuyện gì?"

Tô Tín nói: "Ta tới tìm Đạm Đài Sơn chủ một chút."

Nạp Lan Dung Hải gật đầu nói: "Sơn chủ đang thanh tu, mời đại nhân đi theo ta."

Trên thực tế, là một võ giả Dương Thần cảnh phụ trách các loại sự vụ của Đại Tuyết Sơn, địa vị của Nạp Lan Dung Hải ở Đại Tuyết Sơn cũng giống với Huyền Minh ở Thiếu Lâm Tự.

Lúc mới bắt đầu, Nạp Lan Dung Hải thậm chí còn có lòng tranh phong với Tô Tín, dù sao mọi người đều là võ giả, chỉ có một số ít người mới có thể coi nhẹ danh lợi, Tô Tín xưa kia liên tục đánh bại nhiều võ giả Đại Tuyết Sơn như vậy, trong lòng Nạp Lan Dung Hải tất nhiên có chút không phục.

Nhưng hiện tại theo Tô Tín thăng cấp Chân Vũ, có thể nói là Nạp Lan Dung Hải đã không còn suy nghĩ đó nữa, tồn tại Chân Vũ cảnh không dễ vượt qua như vậy.

Sau khi Nạp Lan Dung Hải mang Tô Tín tới đỉnh núi Đại Tuyết Sơn thì rời đi, Đạm Đài Diệt Minh đang ẩn tu ở trong đó.

Đến khi Tô Tín đi tới, Đạm Đài Diệt Minh vẫn đang đứng ở đỉnh núi nhìn phong cảnh phía dưới, nhưng trong mắt Tô Tín thì những phong cảnh này không có gì đẹp, bởi vì bốn phía Đại Tuyết Sơn đều là tuyết trắng hoang vu, thấy thế nào cũng chỉ là một mảnh trắng xóa.

Tô Tín chắp tay nói: "Quấy rầy sơn chủ lần này thanh tu."

Đạm Đài Diệt Minh xoay người lại, cười cười nói:

“Cái gọi là thanh tu chỉ là nói cho dễ nghe mà thôi, người trong giang hồ, có nơi nào là chỗ thanh tĩnh chân chính, chẳng phải là vì một ít chuyện ruồi nhặng bu quanh mà phiền não sao.”

“Ví dụ lần này Tô đại nhân tới tìm ta cũng thế, không có chuyện thì sẽ không đến kiếm ta, nếu không phải xảy ra sự tình gì, dù ta muốn thì Tô đại nhân cũng sẽ không đến Đại Tuyết Sơn ta, đúng chứ?”

Tô Tín cười cười nói: “Không phải ta không đến, mà là ta tới hơi nhiều rồi, sợ rằng sơn chủ sẽ không được tự nhiên.”

Tô Tín nói những lời này là thật lòng.

Sơn chủ của Đại Tuyết Sơn chính là Đạm Đài Diệt Minh, bàn về thực lực, tuy Tô Tín chưa từng giao thủ với Đạm Đài Diệt Minh, nhưng đối phương là cường giả Chân Vũ cảnh thành danh đã lâu, thực lực sâu không lường được, tuy hắn không tới Thần Kiều, nhưng bây giờ Tô Tín đứng ở trước mặt Đạm Đài Diệt Minh cũng không cảm giác được sâu cạn của hắn.

Chương 1968 - Thái độ của Đại Tuyết Sơn(1)

Thái độ của Đại Tuyết Sơn(1)

Nhưng thứ như thực lực thì chỉ có hai bên biết, không có thứ hạng chính xác trên Thiên Bảng. Tuy nhiên, bàn về độ nổi tiếng thì Tô Tín nổi hơn Đạm Đài Diệt Minh rất nhiều.

Như vậy, nếu Tô Tín ra vào Đại Tuyết Sơn nhiều lần, khó tránh khỏi sẽ khiến Đạm Đài Diệt Minh cảm thấy Tô Tín đang kiếm cảm giác tồn tại ở Đại Tuyết Sơn, có ý nghĩ muốn nhúng tay vào thế lực Đại Tuyết Sơn.

Trên thực tế, Tô Tín thật sự không có hứng thú gì với đám võ giả Đại Tuyết Sơn chỉ biết tiềm tu này, thế nên, vì không để xảy ra hiểu lầm không cần thiết, Tô Tín rất ít tới Đại Tuyết Sơn.

Đạm Đài Diệt Minh nói: “Tô đại nhân sai rồi, Đại Tuyết Sơn không có nhiều quy củ, ta cũng không có lòng dạ nhỏ nhen

như vậy.”

“Được rồi, nói chính sự đi, lần này Tô đại nhân tới tìm ta là vì chuyện gì?”

Tô Tín nhìn Đạm Đài Diệt Minh, trầm giọng nói:

“Thật ra ta chỉ muốn hỏi sơn chủ một câu, hiện tại ta là Tây Bắc vương, cũng là trưởng lão danh dự của Đại Tuyết Sơn, nhưng lỡ một ngày ta không còn là Tây Bắc vương của triều đình, Đại Tuyết Sơn còn nguyện ý tiếp tục giữ loại quan hệ hợp tác này với ta hay không?”

Hỏi ra câu này cũng là mục đích Tô Tín tới Đại Tuyết Sơn, hắn chỉ muốn một lời cam kết từ Đại Tuyết Sơn, mặc kệ hứa hẹn này là thật hay giả, ít nhất Tô Tín trước tiên phải đảm bảo sau lưng mình an toàn.

Đạm Đài Diệt Minh đầu tiên là sững sờ, nhưng sau đó Đạm Đài Diệt Minh liền nói thẳng:

“Người làm trưởng lão danh dự của Đại Tuyết Sơn ta là Tô Tín, chứ không phải là Tây Bắc vương của triều đình, điểm ấy từ bắt đầu đã như thế, cho tới bây giờ đều chưa từng thay đổi.”

Tô Tín chắp tay một cái, nói:

“Tô Tín ta làm người tuy hay bị giang hồ lên án, nhưng ít nhất ta chưa từng có lỗi với cái tên của mình, nếu sơn chủ không bội bạc, ta đây với tư cách trưởng lão danh dự, tất nhiên sẽ hoàn thành trách nhiệm của bản thân.”

“Từ nay về sau, chỉ cần Tô Tín ta còn ở một ngày, thuộc hạ của Tô Tín này sẽ bảo đảm an toàn và truyền thừa của Đại Tuyết Sơn, khiến cho Đại Tuyết Sơn bình yên trở thành võ học Thánh Địa duy nhất của Tây Bắc.”

Đạm Đài Diệt Minh gật đầu, hắn không nói gì thêm, đến loại cấp bậc như hắn và Tô Tín, thật ra thứ như hứa hẹn chỉ là một ước định, còn thực hiện như thế nào thì phải dựa vào hành động và thái độ của đối phương, nếu không thì bằng mặt không bằng lòng, hứa hẹn cũng không có ích gì.

Nhưng sau đó Đạm Đài Diệt Minh nói: “Tô đại nhân, ngươi chuẩn bị cắt đứt với triều đình rồi sao?”

Tô Tín bỗng tới Đại Tuyết Sơn nói với hắn lời như vậy vào loại thời điểm này, Đạm Đài Diệt Minh không phải là đồ ngốc, ngược lại tâm tư của hắn rất tinh tế, cho nên hắn gần như trong nháy mắt đã nghĩ ra nguyên nhân Tô Tín dến đây.

Tô Tín lắc đầu nói: “Bây giờ ta là trọng thần của triều đình, cho dù ta chuẩn bị cắt đứt với triều đình, sợ rằng triều đình sẽ không đồng ý.”

“Nhưng lần này ta cảm thấy rằng, triều đình bỗng nhiên triệu tập ta vào Thịnh Kinh thành, sợ là sự việc không đơn giản như vậy, thế nên ta mới muốn một lời cam kết từ sơn chủ.”

Đạm Đài Diệt Minh hiểu rõ gật đầu, Tô Tín làm như thế cũng rất bình thường, đừng tưởng rằng thứ như cảm giác chỉ là chuyện vô căn cứ, trên thực tế, tu vi võ đạo càng cao, lý giải về thiên địa sẽ càng sâu, bỗng nhiên dâng lên xung động cũng rất bình thường.

Thậm chí khi có chuyện lớn xảy ra, người bình thường cũng sẽ cảm thấy lòng bất an, đây là một loại cảm giác trời sinh, nhưng đến loại cấp bậc Lục Địa Thần Tiên như bọn họ, cảm giác của họ sẽ càng thêm chuẩn xác hơn.

Tóm lại, dù việc có xảy ra hay không, lo trước khỏi hoạ vẫn là tốt nhất.

Đạm Đài Diệt Minh trầm giọng nói: “Tô đại nhân không cần sợ, đối với đất Tây Bắc, ngươi thống lĩnh Tây Bắc tuyệt đối tốt hơn triều đình Đại Chu thống lĩnh Tây Bắc.”

Đạm Đài Diệt Minh nói như vậy không phải vì Tô Tín nhân từ hơn triều đình, mà là lập trường của hai bên không giống nhau.

Nếu như đổi thành triều đình thống lĩnh Tây Bắc, đất Tây Bắc chắc chắn sẽ giống với những đạo khác, bị trú quân của triều đình và Lục Phiến Môn giám thị, đồng dạng cũng vận chuyển số lượng lớn tài nguyên về trung tâm triều đình.

Tô Tín ở Tây Bắc càng giống như một tông môn, tuy thế lớn, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến không gian sinh tồn của Đại Tuyết Sơn và những bộ tộc ở Tây Bắc, nên nếu so sánh, những võ giả Tây Bắc Đạo càng đồng ý Tô Tín ở lại Tây Bắc.

Tô Tín gật đầu, chắp tay nói với Đạm Đài Diệt Minh: “Đã có những lời này của sơn chủ, ta liền yên tâm, cáo từ.”

Nói rồi, Tô Tín trực tiếp rời khỏi Đại Tuyết Sơn.

Đến khi Tô Tín đi rồi, Nạp Lan Dung Hải không biết từ nơi nào đi ra, hắn nghi hoặc hỏi Đạm Đài Diệt Minh:

“Sơn chủ, Đại Tuyết Sơn định giúp Tô Tín sao? Lỡ triều đình Đại Chu thực sự chấm dứt với Tô Tín, toàn bộ Tây Bắc chắc chắn sẽ chìm vào chiến tranh, Đại Tuyết Sơn ta cần nhanh chóng sắp xếp đội ngũ không?”

Đạm Đài Diệt Minh lắc đầu nói: “Mặc dù Tô Tín là trưởng lão danh dự của Đại Tuyết Sơn ta, nhưng Đại Tuyết Sơn sẽ không ra tay vì hắn.”

Chương 1969 - Thái độ của Đại Tuyết Sơn(2)

Thái độ của Đại Tuyết Sơn(2)

Ý nghi hoặc trong mắt Nạp Lan Dung Hải càng đậm: “Nếu vậy thì tại sao vừa rồi sơn chủ còn đồng ý Tô Tín?”

Khóe miệng Đạm Đài Diệt Minh lộ ra một nụ cười châm biếm, hắn nói: “Bên ta chỉ bằng lòng không làm chuyện xấu ở sau lưng Tô Tín, từ khi nào bằng lòng ra tay giúp hắn?”

“Nhớ kỹ, Đại Tuyết Sơn chỉ là Đại Tuyết Sơn, chỉ cần Đại Tuyết Sơn còn ở Tây Bắc Đạo một ngày, Đại Tuyết Sơn sẽ vĩnh viễn bảo trì trung lập.”

“Tô Tín ở Tây Bắc, vậy hắn chính là trưởng lão danh dự của Đại Tuyết Sơn ta, Đại Tuyết Sơn tất nhiên sẽ không làm chuyện có lỗi với hắn.”

“Nhưng nếu Tô Tín bị triều đình thu hồi quyền lực, chúng ta cũng không cần thiết ra tay, những bộ tộc Tây Bắc muốn phản kháng triều đình thì cứ để bọn họ đi, Đại Tuyết Sơn vẫn bảo trì trung lập.”

Nghe Đạm Đài Diệt Minh nói như thế, Nạp Lan Dung Hải không khỏi lắc đầu, chính mình quả nhiên vẫn cần tôi luyện một phen, đừng thấy sơn chủ hành sự vẫn luôn lộ vẻ rất thản

nhiên, nhưng đối với việc này, sơn chủ càng nhìn rõ hơn bất cứ ai.

Trên thực tế, Tô Tín tất nhiên biết suy nghĩ của Đạm Đài Diệt Minh, cho nên hắn cũng không có nhiều lời, Tô Tín tạm thời không biết bên triều đình có thái độ gì, hắn chỉ cần đảm bảo đất Tây Bắc của mình an ổn là được.

Sau khi nói chuyện với Đạm Đài Diệt Minh xong, lúc này Tô Tín mới lên đường đi tới Thịnh Kinh thành.

Hiện tại trong Thịnh Kinh thành, bầu không khí trong Nghị Sự Điện của hoàng cung hơi ngưng trọng.

Cơ Ngôn Thành ngồi trên ghế rồng, lúc này hắn có chút bất an, rõ ràng sắc mặt lo nghĩ, nhưng hắn vẫn không dám nhúc nhích, bởi vì những người ở đây tạo cho hắn áp lực quá lớn.

Cơ Vũ Lăng và Cơ Huyền Tư chia nhau ngồi ở dưới tay Cơ Ngôn Thành, chuyện lần này do Cơ Huyền Tư chủ trì, Cơ Vũ Lăng tới đây thuần túy là giữ thể diện cho hắn.

Xuống dưới nữa thì là Hoàng thất Cung phụng đường, quân đội và người của Lục Phiến Môn.

Bên Hoàng thất Cung phụng đường chỉ có một mình Triệu Vũ Niên đến đây, hắn nhắm mắt ngồi ở chỗ kia, sắc mặt lạnh nhạt.

Ngày xưa, Triệu Vũ Niên đã nhận một ân tình rất lớn từ Cơ gia, liên quan đến một ít bí mật của Đại Tấn cũ, hơn nữa những năm gần đây, hắn vẫn luôn cung phụng ở Cơ gia. Ngoài ra, đến cảnh giới bây giờ của hắn thì đã mất lòng tranh quyền đoạt lợi, cho nên hiện tại Triệu Vũ Niên chỉ làm theo một nguyên tắc, đó là chỉ nghe dặn dò của Hoàng tộc họ Cơ, điều kiện tiên quyết là Hoàng tộc họ Cơ đừng hãm hại hắn, đồng thời cấp đủ lợi ích cho hắn là được rồi.

Bên cạnh hắn là cường giả Chân Vũ cảnh của quân đội, Thần Vũ Đại Tướng quân Tiết Chấn Nhạc và Thần Uy Đại Tướng quân Lâm Tông Việt của Đại Chu.

Hai vị đại tướng quân khác là Hạng Sở Cuồng và Bàng Nguyên Đức vì phải trấn thủ biên giới nên không có mặt ở đây.

Trên mặt Tiết Chấn Nhạc lộ vẻ hơi không kiên nhẫn, hắn luôn không muốn quản những chuyện vặt này, thậm chí hắn hầu như lười quản việc quân của Đại Chu, toàn bộ đều giao cho Lâm Tông Việt, đối với hắn mà nói, ngoại trừ Đại Chu diệt vong, còn chuyện gì khác quan trọng bằng việc hắn thăng cấp Thần Kiều chứ.

Đặc biệt xưa kia trên Quan Thiên Yến, Tiết Chấn Nhạc bị Lý Bá Dương dùng thực lực Thần Kiều cảnh áp đảo, chuyện này kích thích Tiết Chấn Nhạc không nhẹ, khiến hắn trong khoảng thời gian này luôn điên cuồng bế quan.

Bên quân đội, Tiết Chấn Nhạc thuộc kiểu người mê võ nghệ, thậm chí những năm cuối cùng của Đại Tấn cũ, nếu không phải Tiết Chấn Nhạc có thù hận tương đối sâu với Đại Tấn thì hắn sẽ không lựa chọn gia nhập Đại Chu.

Đến hiện tại, trình độ si mê võ đạo của Tiết Chấn Nhạc đã tăng lên một nấc thang, có thể nói hết thảy chuyện của quân đội Đại Chu đều bị Tiết Chấn Nhạc ném cho Lâm Tông Việt.

Cho nên, vấn đề bây giờ là có một số thứ Tiết Chấn Nhạc có thể mặc kệ, nhưng Lâm Tông Việt lại không thể.

Lần trước, lúc ở tiệc ăn mừng, Lâm Tông Việt đã nhìn ra Cơ Huyền Viễn có chút không đúng, nhưng hắn không nói thêm gì.

Dù sao khi đó Cơ Huyền Viễn nhằm vào Tô Tín chứ không phải hắn, Lâm Tông Việt có quan hệ khá tốt với Tô Tín, nhưng còn chưa tốt đến tình trạng ra mặt vì Tô Tín.

Nhưng ngày hôm nay, Cơ Huyền Viễn bỗng nhiên tìm đến mọi người, kết quả tới rồi thì lại không thấy Cơ Huyền Viễn đâu, Cơ Vũ Lăng trực tiếp tuyên bố chuyện sau này của Đại Chu do Cơ Huyền Tư phụ trách, việc này có chút ý vị sâu xa.

Thế nhưng trước mắt, Lâm Tông Việt vẫn không biết Hoàng tộc họ Cơ rốt cuộc có suy nghĩ gì, cho nên hắn không nói gì thêm.

Mà Thiết Chiến và Thiết Ngạo ngồi đối diện Lâm Tông Việt thì càng lộ ra vẻ lạnh nhạt.

Thiết Ngạo hai tay mỗi bên cầm quả Ô Kim Thiết Đảm liên tục xoay, hắn hơi nhắm mắt lại, không biết đang suy nghĩ gì.

Thiết Chiến cũng giống đại ca mình, nhưng trong tay hắn cầm hai quả cầu sắt màu bạc, không biết dùng tài liệu gì chế tạo thành.

Quân đội có quan hệ sâu nhất với Lục Phiến Môn, đồng dạng Lâm Tông Việt cũng biết hai vị này rốt cuộc đại biểu cái gì với Đại Chu.

Có thể nói trong số rất nhiều lực lượng quân sự của Đại Chu, Lục Phiến Môn gia nhập Đại Chu sớm nhất, đồng thời ràng buộc với Đại Chu cũng ít nhất.

Chương 1970 - Người đến từ hải ngoại(1)

Người đến từ hải ngoại(1)

Ngày xưa, khi Đại Chu vừa đi ra đất Nam Man, lúc đó quần hùng thiên hạ cùng nổi lên, Thiết gia nơi Thiết Ngạo ở vốn là một gia tộc nhỏ bình thường, kết quả bởi vì Thiết Ngạo thăng cấp Dương Thần mà vươn lên.

Nhưng ban đầu Thiết Ngạo không có lựa chọn đưa Thiết gia vào giang hồ, mà là lựa chọn khiến cho Thiết gia gia nhập Đại Chu khi đó vẫn còn là một nước Nam Man nho nhỏ, hơn nữa tự tay thành lập Lục Phiến Môn.

Sự thực chứng minh lựa chọn trước đây của Thiết Ngạo là không sai, nếu hắn lựa chọn dung nhập Thiết gia vào trong giang hồ, vậy bây giờ Thiết gia có lẽ sẽ là một trong sáu thế gia, nhưng sẽ không có các loại tài nguyên của triều đình để chống đỡ, Thiết Ngạo chưa chắc có thể trở thành Chân Vũ, dù là Tiêu gia, một trong sáu thế gia cũng không dám quá mức làm càn ở trước mặt Lục Phiến Môn.

Đương nhiên, điều này cũng nói lên một việc, trước đây không phải Đại Chu lựa chọn Thiết gia, mà là Thiết gia lựa chọn Đại Chu, nói cách khác, nếu Đại Chu không có Thiết gia toàn lực ứng phó thành lập Lục Phiến Môn để phụ tá, Đại Chu có thể thuận lợi chinh chiến Trung Nguyên được hay không thì vẫn là một ẩn số.

Sức chiến đấu ban đầu của Lục Phiến Môn tuy không lớn bằng quân đội và Hoàng thất Cung phụng đường, nhưng tác dụng của tình báo do Lục Phiến Môn mang tới thì không ai có thể thay thế được.

Nói một cách đơn giản, đó là hoàng thất Đại Chu ban đầu thiếu nợ Thiết Ngạo, cho nên bây giờ hoàng thất không làm khó dễ Lục Phiến Môn quá mức, cho dù trước đây Cơ Hạo Điển kiêng kỵ Thiết gia một nhà độc quyền trong Lục Phiến Môn, thì cũng chỉ là nhét mấy cái đinh vào trong mà thôi, hiện tại Lâm Tông Việt muốn nhìn rốt cuộc lần này Hoàng tộc họ Cơ muốn làm cái gì.

Cứ như vậy, người trong điện theo đuổi tâm tư riêng của mình, nhưng không một ai mở miệng trò chuyện. Cơ Huyền Tư cau mày, bởi vì tới bây giờ Tô Tín vẫn chưa xuất hiện.

Theo lý mà nói thì đám Tô Tín hẳn là đã đoán được lần này Cơ Huyền Tư chuẩn bị làm gì, nhưng họ chắc chắc không biết chi tiết trong đó, cho nên dù trong lòng bọn họ bất mãn đến đâu thì cũng sẽ tới xem một chút, kết quả cho tới bây giờ Tô Tín vẫn chưa lộ diện, điều này có ý nghĩa gì?

Đúng lúc này, một giọng nói có chút quái dị bỗng nhiên truyền đến: “Ngô thường nghe nói Trung Nguyên đất rộng nhiều của, Hoàng triều Trung Nguyên càng là quy củ sâm nghiêm, nhưng nghe danh không bằng gặp mặt, hoàng đế nghị sự mà thần tử lại tới chậm, đây là đạo lý gì thế?”

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây thoáng chốc chuyển ánh mắt nhìn về phía người vừa mở miệng.

Chỉ thấy người tới mặc một bộ trường bào màu xanh nhạt, nhưng hoa văn trên trường bào hết sức kỳ dị, không phải kiểu dáng của Trung Nguyên.

Người này mang vẻ ngoài trung niên, để hai bộ râu mép, đầu đội cao quan, âm điệu nói chuyện cũng khác hẳn người Trung Nguyên, hiển nhiên là người hải ngoại.

Quan trọng nhất chính là hắn có tu vi Chân Vũ cảnh, hơn nữa phía sau hắn còn đi theo năm tên võ giả Dương Thần cảnh.

Trước không nói tới năm tên võ giả Dương Thần cảnh đó, tồn tại Chân Vũ cảnh trong võ lâm Trung Nguyên tổng cộng cũng chỉ có bấy nhiêu người, có thể đếm hết, mấy vị Đại Chu này tất nhiên đều quen biết nhau.

Nhưng bọn họ thật sự không biết người trước mắt này, cho nên rất dễ đoán ra đối phương rốt cuộc tới từ phương nào.

Cơ Huyền Tư không ngờ tới đám người hải ngoại này vậy mà đột ngột xông vào, đây là đánh hắn một cái không kịp trở tay.

Hắn rất muốn khiển trách, nhưng đối phương là Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh, hơn nữa bây giờ hắn còn muốn nhờ vả đối phương, cho nên Cơ Huyền Tư chỉ có thể kiên trì giới thiệu với mọi người:

"Vị này chính là cường giả hải ngoại, đảo chủ của Đại Phong Đảo trong nội hải ba mươi sáu hải đảo, 'Đại Phong Kiếm Tôn' Y Kiếm Đình, trừ tổ phụ của hắn là 'Đại Phong Tôn Giả' Y Vô Hành, một trong bốn vị minh chủ của Tứ Hải Minh hơn hai trăm năm trước, mấy vị khác đều là đảo chủ xuất thân từ nội hải."

Mọi người ở đây hơi híp mắt, họ nghĩ quả nhiên không sai, những người này đều xuất thân từ võ lâm hải ngoại, nhưng tiếc rằng dù là Lục Phiến Môn cũng không hiểu nhiều về Y Kiếm Đình này.

Võ lâm Trung Nguyên không hiểu quá rõ về võ lâm hải ngoại, thậm chí trên Thiên Bảng đều có cường giả Chân Vũ cảnh dị tộc như của Kim Trướng Hãn Quốc, đất Tây Vực, nhưng vẫn luôn không có võ giả đất hải ngoại.

Không phải do Đại Chu kỳ thị những võ giả hải ngoại này, mà là thực sự không biết, không có tư liệu tỉ mỉ thì sao Đại Chu dám điền tin tức lên Thiên Bảng? Tùy tiện viết vớ vẩn sẽ làm hư chiêu bài của chính mình.

Mặc dù Lục Phiến Môn cũng có thể phái ra nhân thủ đi hải ngoại điều tra cặn kẽ, nhưng vấn đề là vùng hải ngoại rất hỗn loạn, dù thế nào cũng phải cử ra võ giả Hóa Thần cảnh đi mới được, hơn nữa không chỉ là một, hai người.

Lực lượng quân sự lúc đầu của Lục Phiến Môn không mạnh bằng quân đội và Hoàng thất Cung phụng đường, giám sát đất Trung Nguyên đã tốn sức rồi, hơi đâu đưa nhân thủ tới lui hải ngoại?

Chương 1931: Người đến từ hải ngoại(2)

Huống chi, đất hải ngoại này cho tới nay đều không giao lưu với võ lâm Trung Nguyên, lực uy hiếp thấp nhất trong bốn phương Đại Chu, cho nên trong Đại Chu, dù là lực lượng của Lục Phiến Môn hay là lực lượng khác của Đại Chu đều không có phát triển ở hải ngoại, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe qua cái tên Y Kiếm Đình này.

Cơ Huyền Tư đương nhiên biết điểm này, cho nên đoạn giới thiệu sau, hắn đặc biệt nói cho mọi người biết một ít tin tức về tổ tiên của Y Kiếm Đình.

Người ở đây có thể không biết Y Kiếm Đình, nhưng nhất định từng nghe qua Tứ Hải Minh, dù sao trước đây Tứ Hải Minh từng là tổ chức thế lực thống nhất toàn bộ võ lâm hải ngoại, thế lực này vô cùng cường đại, cũng đáng giá mọi người bội phục.

Nhưng Tứ Hải Minh này chỉ tồn tại một đời, đã tan rã hơn hai trăm năm trước, đây cũng là một điều đáng tiếc nuối.

Tuy võ đạo hiện giờ của đất hải ngoại không phát triển bằng Trung Nguyên, nhưng bốn cường giả Chân Vũ cảnh vẫn làm nên chuyện, ví dụ như vị Y Kiếm Đình trước mắt này, tổ phụ của hắn chính là minh chủ của Tứ Hải Minh, Y Vô Hành thanh uy hiển hách, ba vị minh chủ còn lại khẳng định cũng có hậu nhân.

Nhưng những cường giả hải ngoại này bởi vì nhiều nguyên nhân khác nhau, hoặc do quyền lợi, hoặc do cừu hận, tóm lại đã không còn đồng tâm hiệp lực phát triển, ổn định trật tự Tứ Hải Minh giống như bốn vị minh chủ trước đây, vẫn luôn mặc kệ võ lâm hải ngoại hỗn loạn đến bây giờ.

Thiết Ngạo mở mắt nhìn Y Kiếm Đình, ánh mắt sắc bén, tựa như diều hâu.

Nhưng quanh thân Y Kiếm Đình có kiếm khí vờn quanh, dễ dàng ngăn lại ánh mắt của Thiết Ngạo.

Lúc bầu không khí bên trong Nghị Sự Điện hơi giương cung bạt kiếm, một giọng nói từ ngoài điện bỗng truyền vào:

"Quy củ của Đại Chu ta là cái gì, chẳng lẽ cần người ngoài như ngươi đánh giá à? Quả nhiên là hạng người man di thiếu hiểu biết, không rõ quy củ!"

Tô Tín bước vào trong điện, ánh mắt hắn va chạm với Y Kiếm Đình, thoáng chốc bộc phát ra một luồng dao động cường đại, hai người rõ ràng không có bất kỳ động tác gì, nhưng chỉ bằng khí thế va nhau giữa hai người cũng đã bùng nổ kiếm khí tuyệt cường.

Tay của Thiết Ngạo hơi thay đổi, Ô Kim Thiết Đảm đã biến mất, tay hắn chộp một cái, một lực hút khủng bố lập tức hiện ra, khí thế mạnh mẽ từ va chạm của hai người thậm chí chưa kịp phá hủy mặt đất đã bị hắn trực tiếp trấn áp.

Cơ Vũ Lăng ho khan một tiếng, nói: "Được rồi! Hoàng cung không phải là nơi để hai ngươi đấu khí với nhau, Tô đại nhân, Y đảo chủ, các ngươi thu tay lại đi."

Nghe Cơ Vũ Lăng nói thế, lúc này Y Kiếm Đình mới chủ động lui về, ánh mắt thâm trầm nhìn những người ở trong điện.

Hắn thân làm Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh, tất nhiên sẽ không tự đại đến mức gặp ai là khiêu khích người đó, huống hồ một mạch Đại Phong Đảo của hắn truyền thừa mấy nghìn năm, đã có vài tồn tại Chân Vũ cảnh, không phải là thế lực mới nổi gì, nên Y Kiếm Đình hiểu rất rõ tiết mục tranh đấu của các thế lực lớn này.

Hắn biết rõ bản thân mình tới Đại Chu để làm gì. Trên thực tế, hắn là nhân vật có trách nhiệm kìm hãm thế lực của Đại Chu.

Nhưng Y Kiếm Đình thân là đảo chủ của Đại Phong Đảo, cũng là người đầu tiên đại biểu cho võ lâm hải ngoại đến đây dò xét Trung Nguyên, hắn đương nhiên cũng có nhu cầu đòi quyền lợi cho mình, Cơ Huyền Tư ảo tưởng Y Kiếm Đình có thể trở thành một thanh đao trong tay Hoàng tộc Đại Chu, đây

là điều không thể nào, Y Kiếm Đình không phải mãng phu không não sẽ bị Đại Chu lợi dụng như vậy.

Trước đó Y Kiếm Đình chủ động đứng ra nói những lời kia, Cơ Huyền Tư cũng đã cảm giác được người trước mắt dường như không dễ lợi dụng, ngược lại rất khó giải quyết.

Nhưng hiện tại Cơ Huyền Tư không thể suy nghĩ quá nhiều, hắn đứng lên chắp tay nói với Tô Tín:

"Tô đại nhân, vị này chính là đảo chủ của Đại Phong Đảo hải ngoại, 'Đại Phong Kiếm Tôn' Y Kiếm Đình, bởi vì quý mến đất Trung Nguyên ta nên muốn đầu vào, có thể nói từ nay về sau Y đảo chủ cũng sẽ là một thành viên của triều đình Đại Chu ta."

Sau khi giới thiệu Y Kiếm Đình xong, Cơ Huyền Tư lại giới thiệu thân phận của người trong điện cho Y Kiếm Đình, nhưng sau đó Cơ Huyền Tư cảm giác có chút không đúng, hắn hỏi Tô Tín: "Tô đại nhân, vì sao thủ hạ Lý Phôi, phó tổng quản Ám Vệ của ngươi không tới?"

Tô Tín không quan tâm nói: "Lý Phôi đang bế quan, cho nên không đến được."

Nghe xong lời này, sắc mặt của Cơ Huyền Tư biến thành màu đen.

Câu nói của Tô Tín không chỉ khiến sắc mặt của Cơ Huyền Tư biến đen, thậm chí vẻ mặt của những người ở đây đều hơi quái dị.

Tuy Tô Tín nói thật, Lý Phôi đích thật là đang bế quan, nhưng bọn họ vẫn cảm giác Tô Tín nói như vậy cho có lệ, hoặc nên nói là đang kiêng kỵ triều đình, thế nên mới không mang Lý Phôi đến, mà là để Lý Phôi tiếp ứng chi viện ở Tây Bắc Đạo.

Nếu không thì trên đời này nào có chuyện trùng hợp như vậy, Lý Phôi sớm không bế quan trễ không bế quan, cố tình hiện tại lại đang bế quan?

Chương 1971 - Đoạt quyền(1)

Đoạt quyền(1)

Nhưng thái độ hiện giờ của Tô Tín là như thế, không ai nói được gì, Cơ Huyền Tư chỉ có thể miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, nói với Tô Tín: "Nếu đã như vậy, Tô đại nhân vào chỗ ngồi đi."

Chờ sau khi Tô Tín ngồi xuống, lúc này Cơ Huyền Tư mới nói: "Ngày hôm nay, lý do mời chư vị đại nhân tới đây, một là để hoan nghênh nhóm cường giả hải ngoại Y đảo chủ gia nhập Đại Chu ta, mặt khác thì là thương lượng với mọi người một chút, làm thế nào để đưa chư vị hải ngoại vào trong Đại Chu."

Mọi người ở đây đều không nói gì, khi nhóm người Lâm Tông Việt nhìn thấy đám người hải ngoại này thì đã hiểu ra, chuyện lần này tuyệt đối không đơn giản, ước chừng Hoàng tộc họ Cơ là muốn nhét cái đinh vào tay bọn họ.

Quả nhiên, Cơ Huyền Tư đầu tiên nói với Tô Tín: "Tô đại nhân, nếu ta nhớ không lầm, ngươi và thủ hạ Lý Phôi của ngươi bây giờ còn kiêm nhiệm chức vị Tứ Đại Thần Bổ trong Lục Phiến Môn phải không?"

"Với thân phận và thực lực hiện giờ của Tô đại nhân, vị trí Tứ Đại Thần Bổ có vẻ hơi không xứng với ngươi."

"Còn về thuộc hạ Lý Phôi của ngươi, hiện tại hắn chuyên tâm phụ trách sự tình của Ám Vệ, không để ý việc trong Lục Phiến Môn, cho nên để hắn tiếp tục đảm đương chức vụ Tứ Đại Thần Bổ cũng không thích hợp cho lắm."

Người ở đây thoáng chốc nhìn về phía Tô Tín, Cơ Huyền Tư chọn chém Tô Tín đầu tiên, mọi người không cảm thấy bất ngờ.

Dù sao xưa kia, lúc Hoàng tộc họ Cơ phong thưởng, mục tiêu đầu tiên cũng là Tô Tín, thậm chí nếu đổi bọn họ thành Hoàng tộc họ Cơ, họ cũng sẽ hơi kiêng kỵ những quyền thế hiện tại trong tay Tô Tín.

Ngoài ra, quan trọng nhất là bây giờ Cơ Huyền Tư nói quá hợp tình hợp lý, Tứ Đại Thần Bổ của Lục Phiến Môn cơ hồ đều do võ giả Dung Thần cảnh đảm nhiệm, Tô Tín ngươi đã là Chân Vũ cảnh, thực lực thậm chí cao còn hơn tổng bộ đầu Thiết Chiến, như vậy là không được.

Hơn nữa, hiện tại Lý Phôi cũng ít tới Thịnh Kinh thành, chiếm lấy một vị trí Tứ Đại Thần Bổ đúng là hơi quá đáng, cho nên Cơ Huyền Tư chém đứt thân phận Lục Phiến Môn trên người Tô Tín và Lý Phôi cũng không ai nói được gì.

Nhưng đây chỉ là nói từ đạo lý, nếu nói về tình lý, dù muốn gỡ xuống vị trí Tứ Đại Thần Bổ này của Tô Tín thì cũng phải đề bạt người dưới tay hắn đảm đương, Cơ Huyền Tư ngươi làm như thế chẳng khác nào có hơi hướm cố ý nhằm vào.

Mà lúc này Cơ Huyền Tư còn nhìn Tô Tín, ra vẻ hỏi ý: "Tô đại nhân cảm thấy đề nghị của ta được chứ?"

Tô Tín thản nhiên nói: "Toàn bộ nghe theo Vương gia dặn dò."

Cơ Huyền Tư lập tức vỗ tay một cái, nói: "Tô đại nhân thâm minh đại nghĩa, tiểu vương bội phục, nhưng Lục Phiến Môn chính là trọng khí của quốc qua, Tứ Đại Thần Bổ mà một lúc thiếu mất hai người thì không được."

"Hơn nữa, thực lực của Lục Phiến Môn cũng cần tăng mạnh, cho nên bản vương quyết định để đảo chủ Phù Phong Đảo Ngũ Trường Phong và đảo chủ Toái Ngọc Đảo Quý Lưu Dạ tới đảm đương."

Nói rồi, hai võ giả Dương Thần cảnh phía sau Y Kiếm Đình đứng dậy, trong đó, võ giả thân hình khôi ngô cao lớn là Ngũ Trường Phong, còn Quý Lưu Dạ thì mặc trường bào, tựa như công tử nhà giàu, nhưng sắc mặt hơi âm u.

Mọi người ở đây lại đưa mắt nhìn sang Thiết Ngạo và Thiết Chiến, thủ đoạn này của Cơ Huyền Tư không chỉ nhằm vào Tô Tín, mà còn nhằm vào Lục Phiến Môn Thiết gia.

So với Cơ Hạo Điển ngày xưa, loại thủ đoạn này của Cơ Huyền Tư có hơi quá đáng.

Trước đây, Cơ Hạo Điển cũng hơi kiêng dè Thiết gia một nhà độc quyền trong Lục Phiến Môn, nhưng khi đó Cơ Hạo Điển không phải kiêng kỵ Thiết gia sẽ tạo phản hay gì khác, hắn lo lắng Thiết gia có chuyện gì sẽ giấu giếm hắn, cho nên Cơ Hạo Điển ngày xưa mới đề bạt ba người Lưu Phượng Vũ, Phương Cửu Nguyên, Liễu Vô Tiền đối địch với Thiết gia, đạt được hiệu quả cản tay nhau.

Khi đó, Cơ Hạo Điển vẫn còn rất quy củ, ba người này có thể nói đều là người đến từ Lục Phiến Môn, muốn tư lịch có tư lịch, muốn công tích có công tích, thế nên đề bạt bọn họ để kìm hãm người của Thiết gia, kể cả chính Thiết gia cũng không nói được gì về việc này.

Nhưng bây giờ Cơ Huyền Tư lại cứng rắn nhét hai người ngoài không chút căn cơ vào trong Lục Phiến Môn, ý tứ nhằm vào càng rõ ràng hơn.

Ngoài ra quan trọng nhất là hai đảo chủ này đều có tu vi Dương Thần cảnh, mà bây giờ Thiết Chiến làm tổng bộ đầu của Lục Phiến Môn cũng là Dương Thần cảnh, nếu như vậy thì nên nghe theo ai trong Lục Phiến Môn đây? Là nghe Thiết Chiến hay là nghe bọn họ?

Ngay cả Tô Tín trước đây thăng cấp đến Dương Thần cũng chọn rời đi Lục Phiến Môn, đến Tây Bắc để phát triển, một trong những nguyên nhân là không muốn tạo thành xung đột với Thiết Chiến trong Lục Phiến Môn.

Với quan hệ giữa Tô Tín và Thiết gia, Tô Tín đã lựa chọn làm như thế, kết quả hiện tại Cơ Huyền Tư không thèm để ý tới cảm thụ của Thiết gia, nhét hai cái đinh vào, sắc mặt của Thiết Chiến đã cực kỳ âm trầm.

Nhưng lúc này Cơ Huyền Tư làm như không thấy, hắn chắp tay nói với Thiết Chiến và Thiết Ngạo:

“Hai vị Thiết đại nhân, bệ hạ đã phê chuẩn việc bổ nhiệm hai người làm Tứ Đại Thần Bổ mới của Lục Phiến Môn, không biết hai vị cảm thấy thế nào?”

Chương 1972 - Đoạt quyền(2)

Đoạt quyền(2)

Thiết Chiến nhìn sang Thiết Ngạo, mặc dù hiện tại Thiết Chiến đảm nhiệm tổng bộ đầu của Lục Phiến Môn, nhưng đụng tới loại chuyện lớn như này thì vẫn phải cần Thiết Ngạo quyết định.

Thiết Ngạo ngắm nghía Ô Kim Thiết Đảm trong tay, thản nhiên nói: “Nếu bệ hạ cũng đã đồng ý, Lục Phiến Môn ta đây

tự nhiên là không có gì phản bác.”

Nghe được Thiết Ngạo nói như vậy, khóe miệng Cơ Huyền Tư thoáng chốc lộ ra nụ cười.

Cơ Vũ Lăng đã từng dặn dò hắn dừng dồn ép quá mức, làm hỏng chuyện này, thật ra trong lòng Cơ Huyền Tư sớm đã có dự mưu, hắn không phải là đồ ngốc, sao có thể mới bắt đầu đã cướp việc đoạt quyền rõ ra mặt, tướng ăn như vậy hơi bị khó coi.

Cho nên, dù hiện tại hắn cướp đoạt hai vị trí Tứ Đại Thần Bổ của thủ hạ Tô Tín, hay là nhét hai cái đinh to vào trong Lục Phiến Môn, mấy thứ này đều nằm trong phạm vi quy củ, không ai bắt bẻ gì được.

Hắn làm như vậy có thể nói là đang giẫm lên lằn ranh giới hạn của Tô Tín và Thiết gia, nhưng bây giờ dù là Tô Tín tính cách cứng rắn, hay Thiết gia độc đoán ở trong Lục Phiến Môn, bọn họ đều không mở miệng, sách lược từng bước xâm chiếm này của Cơ Huyền Tư có thể nói đã thành công một nửa.

Lâm Tông Việt cau mày, có chút bất an, Cơ Huyền Tư đã ra tay với Tô Tín và Lục Phiến Môn, Hoàng tộc họ Cơ sẽ làm gì quân đội đây?

Quả nhiên, Cơ Huyền Tư tiếp theo nói với Lâm Tông Việt: “Lâm đại nhân, lần này Kim Trướng Hãn Quốc xâm lấn cũng chứng minh biên phòng của Đại Chu ta thật ra vẫn có thiếu sót, cho nên ta quyết định tăng sức mạnh biên phòng của Đại Chu lên một chút.”

“Hai vị này chính là đảo chủ Tiềm Long Đảo Chu Ly, đảo chủ Lân Nha Đảo Vệ Quan, hai người bọn họ sẽ đi tới Bắc Cương và đất Đông Tấn đảm nhiệm giám quân.”

Sắc mặt của Lâm Tông Việt âm trầm, hắn nói: “Xin hỏi Vương gia, giám quân này có nghĩa là gì?”

Cơ Huyền Tư khoát tay nói: “Ý nghĩa của giám quân rất đơn giản, là phụ trách giám sát hành động của quân đội Đại Chu ta, nhưng ngày thường, giám quân sẽ phụ tá đại tướng quân trấn thủ ở nơi đó, hai bên hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau trấn thủ biên giới.”

Lâm Tông Việt hừ lạnh nói: “Giám sát? Vương gia nói như vậy là không tín nhiệm quân đội ta?”

Cơ Huyền Tư vội nói: “Ngươi hiểu lầm ý của ta rồi, thật ra mục đích chủ yếu thiết lập giám quân là muốn tăng sự an toàn cho quân đội vào thời điểm mấu chốt.”

“Lần trước, lúc Kim Trướng Hãn Quốc xâm lấn Trung Nguyên, đại quân của Hạng Sở Cuồng đã bị trọng thương bởi một chiêu của Vũ Thành Vương Triệu Sầm Giang bên Đông Tấn, đưa tới toàn bộ phòng tuyến ở Đông Tấn hoàn toàn tan vỡ.”

“Bởi vì Hạng Sở Cuồng là đại tướng quân, cho nên một khi hắn gặp chuyện không may thì sẽ không cách nào tiếp tục thu nạp quân đội, nhưng nếu có giám quân thì có thể giúp một tay thu nạp những bại binh này, không đến mức khiến cho bọn họ hoàn toàn chìm vào hỗn loạn.”

“Vốn ta định tăng thêm một vị tướng quân trong quân đội, nhưng hai vị tướng quân Dương Thần cảnh ở, bình thường phải nghe theo ai đây? Thực lực bằng nhau, cho dù cấp bậc thấp hơn đối phương một chút, ngày thường cũng sẽ bởi vì xung đột quyền hạn mà tạo thành một ít hao tổn bên trong không cần thiết, cho nên ta đây mới muốn thiết lập chức giám quân.”

“Giám quân không có quân chức, cho nên ngày thường sẽ không làm phiền hoạt động bình thường của quân đội, nhưng bởi vì giám quân có thể giám sát đại tướng quân, nên trên danh nghĩa cùng cấp bậc với đại tướng quân, vào phút mấu chốt cũng có thể ra tay, như vậy chẳng phải là vẹn toàn đôi bên sao? Tiết đại nhân và Lâm đại nhân cảm thấy được không?”

Lâm Tông Việt không nói gì, cười nhạt ở trong lòng, tuy Cơ Huyền Tư làm bộ dạng lo nghĩ cho bọn họ, nhưng Lâm Tông Việt gần như trong nháy mắt đã nhìn ra ý nghĩa thật sự của cái thứ tên là giám quân này.

Tuy Cơ Huyền Tư nói giám quân này dùng để phụ trợ đại tướng quân, nhưng trên danh nghĩa thì giám quân này ngang bằng với đại tướng quân, thậm chí hắn còn có quyền lực giám

sát đại tướng quân, vậy thì chỉ cần lợi dụng được điều này, vị trí giám quân đó có thể thuận lợi ăn mòn quyền lực trong tay quân đội.

Nói thật, Lâm Tông Việt không muốn đáp ứng loại yêu cầu chó má này của Cơ Huyền Tư, nhưng hành động này của Cơ Huyền Tư vẫn nằm trong phạm vi quy củ.

Mặc dù Tiết Chấn Nhạc mê võ nghệ, nhưng hắn không phải là đồ ngốc, đương nhiên có thể nhìn ra mờ ám trong này.

Nhưng Tiết Chấn Nhạc luôn luôn lười để ý tới những chuyện ruồi bu này, tuy hắn cũng hơi bất mãn, thế nhưng chuyện này vẫn chưa uy hiếp tới ranh giới cuối cùng của hắn, đối với Tiết Chấn Nhạc, việc này không quan trọng bằng chuyện hắn bế quan trùng kích Chân Vũ, cho nên Tiết Chấn Nhạc không trực tiếp lên tiếng nói về việc này, lựa chọn trầm mặc.

Lâm Tông Việt thấy ngay cả Tiết Chấn Nhạc cũng không tỏ thái độ gì, hắn chỉ đành trưng bộ mặt âm trầm nói:

“Nếu Vương gia vì Đại Chu, vì tốt cho quân đội ta, vậy ta có thể có ý kiến gì đây?”

Cơ Huyền Tư cười to nói: “Đã như vậy, sự việc về giám quân cứ quyết định thế đi.”

“Đây là tất cả những gì ta muốn nói lần này, chư vị đại nhân có thể trở về.”

Chương 1973 - Đối sách(1)

Đối sách(1)

Người có mặt ở đây đều cau mày, cứ kết thúc như vậy? Xem ra Cơ Huyền Tư còn giấu thủ đoạn khác.

Hắn chỉ mới an bài bốn trong năm võ giả Dương Thần cảnh, còn một người nữa.

Quan trọng nhất là Cơ Huyền Tư sẽ an bài cho tên Y Kiếm Đình Chân Vũ cảnh kia như thế nào đây? Hiển nhiên chuyện này còn lâu mới kết thúc, điều mà Cơ Huyền Tư muốn không chỉ có bấy nhiêu.

Kết thúc đợt nghị sự triều đình, trừ nhóm người Hoàng tộc họ Cơ Cơ Huyền Tư ra, những người khác cơ hồ đều là sắc mặt âm trầm.

Thật ra cách làm ngày hôm nay của Cơ Huyền Tư trừ khiến đám người Tô Tín hơi ngột ngạt ra thì cũng không có ý nghĩa quá lớn, nhưng Cơ Huyền Tư biết, cơm là phải ăn từng miếng một, phải từng bước tằm ăn thế lực trong tay của đám người Tô Tín.

Mà lúc này, sau khi rời khỏi hoàng cung, Tô Tín cùng Thiết Ngạo và Thiết Chiến trở lại Lục Phiến Môn, trên danh nghĩa thì hắn phải giao lại một vài sự vụ thân làm Tứ Đại Thần Bổ, nhưng trên thực tế, hắn định thương lượng chút đối sách với Thiết Chiến, đồng thời cũng muốn nhìn xem Thiết gia có phản ứng gì.

Bên trong Lục Phiến Môn, Thiết Chiến nhìn Tô Tín, kinh ngạc nói: “Thật ra ta cảm thấy rất kỳ quái, hôm nay ngươi thế mà không có nổi giận tại chỗ.”

Tô Tín cười cười nói: “Thiết Ngạo đại nhân và ngươi cũng đâu có tức giận?”

“Thật ra ta đã sớm chuẩn bị nhường ra hai vị trí Tứ Đại Thần Bổ này, bây giờ trả lại cho bọn họ cũng không sao cả.”

Thiết Chiến cười lạnh nói: “Đừng nói với ta rằng ngươi không nhìn ra, Hoàng tộc họ Cơ đã chuẩn bị ra tay cầm lại quyền lực thuộc về bọn họ, đây chẳng qua là dùng dao cùn cắt, bước đầu tiên là lấy về hai danh ngạch Tứ Đại Thần Bổ trong tay ngươi, thuận tiện hy sinh hai cái đinh bên trong Lục Phiến Môn.”

“Bọn họ đã đi bước này rồi, liệu bước tiếp theo sẽ còn xa chứ? Sách lược từng bước xâm chiếm này, Cơ gia vẫn chơi rất mượt.”

Trước không nói tới Thiết Ngạo, thật ra Thiết Chiến bất mãn với Cơ gia đã không phải là ngày một ngày hai.

Mặc dù Thiết gia bọn họ một nhà độc quyền trong Lục Phiến Môn, nhưng họ vẫn rất trung thành và tận tâm với Đại Chu, cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện có lỗi với Đại Chu.

Kết quả Hoàng tộc họ Cơ mấy năm nay đã làm gì với Thiết gia?

Đầu tiên, dưới sự âm thầm đồng ý gây xích mích của Cơ Hạo Điển, đám người Lưu Phượng Vũ ngoài sáng trong tối đối nghịch với Thiết gia bọn họ.

Hiện tại Cơ Hạo Điển cuối cùng cũng đã chết, kết quả đám Hoàng tộc họ Cơ này làm càng quá đáng hơn, thế mà trực tiếp bắt đầu ban ngày ban mặt nhét đinh vào, loại hành vi này khiến cho Thiết Chiến rất phẫn nộ.

Nhưng Thiết Chiến phẫn nộ, Tô Tín thì lại nhìn rất thoáng.

Thứ như lòng người là khó nắm giữ nhất, cho dù Thiết gia trung tâm, nhưng Hoàng tộc họ Cơ thấy tổ chức tình báo lớn nhất của Đại Chu vậy mà nằm trong tay một nhà Thiết gia, dù thế nào thì bọn họ cũng sẽ cảm thấy không an toàn.

Tô Tín trầm giọng nói với Thiết Chiến và Thiết Ngạo: “Xem ra lần này Hoàng tộc họ Cơ quyết tâm lấy lại quyền lực từ tay chúng ta, cho nên hiện tại ta chỉ muốn biết, Lục Phiến Môn rốt cuộc có suy nghĩ thế nào, ý của Thiết Ngạo đại nhân là gì.”

Thiết Chiến cũng quay đầu nhìn Thiết Ngạo, thật ra với tính cách của hắn, vừa rồi thiếu chút nữa đã trở mặt với Cơ Huyền Tư, nhưng bởi vì có Thiết Ngạo ở nên hắn chỉ có thể cố gắng nhịn xuống.

Do đó, hiện tại hắn cũng muốn biết đại ca nhà mình có thái độ gì đối với chuyện này.

Thiết Ngạo vuốt ve Ô Kim Thiết Đảm trong tay, trầm giọng nói: “Thiết gia ta trung thành với Đại Chu, nhưng cũng chỉ là trung thành với Đại Chu mà thôi, xưa kia Đại Chu thành lập cũng có một chút công lao của Thiết gia ta.”

Nghe câu này của Thiết Ngạo, Tô Tín thoáng chốc đã hiểu Thiết gia rốt cuộc có thái độ gì.

Vừa rồi Thiết Ngạo đã nói, bọn họ chỉ trung thành với Đại Chu, chứ không phải Cơ gia.

Đại Chu này được thành lập thật ra có một chút công lao của Thiết gia bọn họ, hiện tại Cơ gia muốn qua sông đoạn cầu,

chuyện này nào có dễ dàng như vậy.

Đương nhiên, thật ra Thiết gia cũng gặp chút khó khăn, bởi vì trừ tộc nhân dòng chính của Thiết gia, trong Lục Phiến Môn cơ hồ đều là người ngoài.

Không giống với Tây Bắc Đạo của Tô Tín, bởi vì Tô Tín từ lúc mới bắt đầu đã không quá trung thành với Đại Chu, do đó ngay từ đầu Tô Tín đã có tâm tư muốn kinh doanh phát triển toàn bộ Tây Bắc Đạo thành vương quốc độc lập của hắn, cho nên, nếu bây giờ Tô Tín vung tay hô lên muốn tạo phản, toàn bộ Tây Bắc Đạo hầu như sẽ không có ai phản đối.

Nhưng Thiết gia không giống như thế, những năm gần đây, Thiết gia vẫn được xem như là rất trung thành với triều đình, có thể nói cho tới bây giờ Thiết gia chưa từng sinh ra loại tâm tư không phù hợp quy tắc này, Thiết gia nhiều nhất cũng chỉ có thể cam đoan lợi ích của chính mình ở trong Lục Phiến Môn mà thôi.

Cho nên cứ như vậy, tuy uy tín của Thiết gia ở trong Lục Phiến Môn rất cao, nhưng cũng không cao đến trình độ Thiết gia có thể lập tức tạo phản.

Chương 1935: Đối sách(2)

Vừa rồi Thiết Chiến không có nỗi giận ở trong đại điện cũng là vì cố kỵ điều này, là vì hắn biết, một khi Thiết gia trở mặt với Đại Chu, kết quả tốt nhất là Thiết gia cắt dứt với Đại Chu, nhưng Đại Chu sẽ không đi tìm Thiết gia gây phiền phức, Thiết gia sẽ từ người chấp chưởng Lục Phiến Môn biến thành một thế gia giang hồ.

Có lẽ sẽ có một số võ giả Lục Phiến Môn vô cùng trung thành với Thiết gia lựa chọn rời đi cùng Thiết gia, nhưng phần lớn bổ đầu bổ khoái của Lục Phiến Môn vẫn sẽ ở lại Lục Phiến Môn, ở lại Đại Chu.

Bởi vì Đại Chu có thể cho bọn họ địa vị và tài nguyên tu luyện, chắc chắn nhiều hơn Thiết gia.

Thiết Chiến hỏi: “Bây giờ ngươi muốn làm thế nào? Vừa rồi ta không tức giận là vì băn khoăn về Thiết gia của ta, nhưng Tô Tín ngươi không phải là loại người chỉ biết ngồi chờ chết.”

Tô Tín dùng tay gõ bàn một cái, trầm giọng nói: “Đại Chu là của tất cả mọi người. Không chỉ riêng Thiết Ngạo đại nhân có suy nghĩ như vậy, bản thân ta cũng rất đồng tình.”

“Cho nên, việc kế tiếp chúng ta phải làm rất đơn giản, đó là khiến cho người của Hoàng tộc họ Cơ nhìn xem, rốt cuộc Đại Chu do ai làm chủ!”

“Đương nhiên, lúc thực hiện kế hoạch cũng cần sự trợ giúp của Lục Phiến Môn, đến lúc đó còn cần sự phối hợp của Thiết gia.”

Thiết Ngạo trầm giọng nói: “Không có vấn đề, nhưng phải nắm chắc, nếu ầm ĩ dẫn đến Đại Chu hoàn toàn cắt đứt, vậy chỉ có thể khiến cho người ngoài chế giễu.”

Tô Tín gật đầu nói: “Ta biết điều này, nhưng hiện tại bên quân đội và Hoàng thất Cung phụng đường rốt cuộc có thái độ gì?”

Thời gian Tô Tín gia nhập Đại Chu hơi trễ, hắn chỉ hiểu một chút về mấy vị cao thủ kia của Đại Chu, trong này có bí mật gì hay không thì Tô Tín không rõ lắm.

Thiết Ngạo trầm giọng nói: “Triệu Vũ Niên thì không cần suy nghĩ, trước đây hắn cắt đứt với Đại Tấn, có thể nói suýt chút nữa đã bị nhiều cường giả Đại Tấn vây công đến chết, là do cường giả Chân Vũ cảnh Cơ Vũ Long của Đại Chu đã cứu hắn, cho nên Triệu Vũ Niên thiếu Đại Chu một nhân tình, nói đúng hơn là thiếu Hoàng tộc họ Cơ một nhân tình.”

“Hơn nữa, tính chất của Hoàng thất Cung phụng đường bày ra đó, những năm gần đây vẫn luôn là Đại Chu cung cấp cho bọn họ số lượng lớn tài nguyên tu luyện, là Hoàng tộc họ Cơ bồi dưỡng bọn họ, cho nên Hoàng thất Cung phụng đường chắc chắn sẽ đứng về phía Hoàng tộc họ Cơ.”

“Còn về quân đội, Tiết Chấn Nhạc không có quan hệ gì với Đại Chu, nhưng lúc trước Đại Tấn đã đắc tội nặng với Tiết Chấn Nhạc, cho nên Tiết Chấn Nhạc lúc này mới thừa dịp Đại Chu vươn lên mà gia nhập Đại Chu.”

“Nhưng Tiết Chấn Nhạc ham võ thành si, ngày xưa hắn lập được nhiều công lao như vậy cho Đại Chu, thế nhưng một câu

nói tất cả đều ném cho Lâm Tông Việt, có thể thấy được hắn không quá để bụng chyện quyền thế.”

“Thế nên chỉ cần Đại Chu không bức ép hắn quá mức, Tiết Chấn Nhạc sẽ không có phản ứng gì, dù sao hắn vẫn còn một chút tình lưu luyến đối với Đại Chu.”

Tô Tín cau mày, nếu như vậy thì hơi khó, dù sao quân đội Đại Chu là một luồng lực lượng vô cùng mạnh mẽ, nếu quân đội không đứng về phía bọn họ, chuyện đó ước chừng sẽ hơi khó giải quyết.

Nhưng lúc này Thiết Chiến chợt nói: “Tiết Chấn Nhạc không ra tay cũng chẳng sao, để ta đi tìm Lâm Tông Việt, hắn sẽ đáp ứng.”

“Chớ xem thường uy tín của Lâm Tông Việt trong quân đội Đại Chu, tuy hắn không phải Chân Vũ, nhưng sức mạnh của quân đội Đại Chu đã được giao lại cho Lâm Tông Việt khi Tiết Chấn Nhạc đặt nền móng.”

“Ngày xưa, lúc Đại Tấn diệt tuyệt, cơ hồ đều là Lâm Tông Việt ra tay chỉ huy, những năm gần đây cũng luôn là Lâm Tông Việt quản lý quân đội Đại Chu, thậm chí có thể nói uy vọng của Lâm Tông Việt trong quân đội còn cao hơn cả Tiết Chấn Nhạc.”

Tô Tín gật đầu nói: “Nếu như vậy thì không thành vấn đề, hai vị cứ yên lặng chờ tin tức của ta là được.”

Sau khi thương nghị xong với người của Thiết gia, Tô Tín trực tiếp quay về Tây Bắc Đạo.

Dù sao hiện tại hắn đã giao ra thân phận Tứ Đại Thần Bổ, ở lâu trong Thịnh Kinh thành có chút không hay.

Nhưng sau khi trở lại Tây Bắc Đạo, Tô Tín không nhàn rỗi, hắn mệnh lệnh cho Ám Vệ thường xuyên giám sát động tĩnh của Thịnh Kinh thành, luôn kịp thời báo báo với hắn.

Mà lúc này, trong một tòa trạch viện ở Thịnh Kinh thành, Y Kiếm Đình và năm tên võ giả Dương Thần cảnh hải ngoại đều đang ở đây.

Sáu nhà bọn họ đều là võ giả xuất thân nội hải, lần này họ thật sự rất xui xẻo, toàn bộ chỗ ở đảo nhỏ của bọn họ đã bị phá hủy trong cơn sóng thần lớn trước đó.

Tuy bọn họ đã phản ứng đúng lúc, tộc nhân của họ ở trên đảo không bị tổn thương gì, nhưng tất cả mọi người cũng mất đi chốn nương thân.

Đương nhiên, ở ngoài hải ngoại còn có người giống như bọn họ, nhưng đánh bạo quyết định tới võ lâm Trung Nguyên tìm đường ra thì chỉ có sáu nhà bọn họ.

Đảo chủ Toái Ngọc Đảo Quý Lưu Dạ phe phẩy quạt giấy tơ vàng, hỏi Y Kiếm Đình:

"Y đảo chủ, lần này triều đình Đại Chu giao việc cho chúng ta, chúng ta có nên làm hay không? Từng bước tằm ăn quyền lực của quân đội và Lục Phiến Môn như lời hắn nói?"

Chương 1974 - Đối sách(3)

Đối sách(3)

Y Kiếm Đình thản nhiên nói:

"Chư vị, chắc các ngươi cũng đã nhìn ra, thực chất triều đình Trung Nguyên này đang dùng chúng ta như mũi thương, tuy vấn đề này đã được thương lượng từ trước, nhưng chúng ta không thể làm con rối kêu cái gì thì làm cái đó của bọn họ."

"A? Ý của Y đảo chủ là sao?"

Năm người khác đều nhìn về phía Y Kiếm Đình.

Từ xưa đến nay, đất hải ngoại chính là thực lực vi tôn, lần này là vì có Y Kiếm Đình thực lực Chân Vũ cảnh dẫn đội nên lúc này bọn họ mới dám đến võ lâm Trung Nguyên, đó là lý do đi đến nơi này, bọn họ đều quyết định toàn bộ nghe theo dặn dò của Y Kiếm Đình.

Y Kiếm Đình chậm rãi nói: "Thật ra ý của ta rất đơn giản, triều đình Đại Chu kêu chúng ta từng bước tằm ăn, ta đây đơn giản làm kịch liệt một chút, lấy thêm một ít quyền lực về trong tay."

“Những quyền lực này phải giao trả cho Hoàng tộc họ Cơ, nhưng tương tự, chúng ta phải giữ lại một ít quyền lực cho riêng mình.”

Mấy người khác nghe vậy thoáng chốc sững sờ, đảo chủ Phù Phong Đảo Ngũ Trường Phong nói thẳng: “Y đảo chủ, bộ ngươi định hoàn toàn cắm rễ ở võ lâm Trung Nguyên sao? Trước không nói nơi võ lâm Trung Nguyên này sẽ thu nhận chúng ta hay không, nhưng cơ nghiệp của chúng ta ở hải ngoại phải làm sao đây? Chẳng lẽ đưa tộc nhân vào Trung Nguyên, sau đó trực tiếp vứt bỏ cơ nghiệp ở hải ngoại?”

Sản vật của đất hải ngoại rất phong phú, cơ hồ đều có thể tự cấp tự túc, thậm chí đất hải ngoại còn có một số tài nguyên tu luyện mà Trung Nguyên không có.

Như nhóm đảo chủ nội hải Ngũ Trường Phong, trừ bản thân sở hữu một đảo lớn để nương thân, họ còn có rất nhiều đảo nhỏ chứa một đống tài nguyên tu luyện.

Mặc dù những hòn đảo này không thích hợp để ở lại, nhưng trên đảo có không ít tài nguyên tu luyện cần khai thác. Những năm gần đây, đám võ giả hải ngoại này vẫn luôn dựa theo loại mô thức này để tu hành.

Hiện tại, sau khi đảo nhỏ của đám người Ngũ Trường Phong bị phá hủy, bọn họ đã tạm thời an bài tộc nhân của mình ở trên những hòn đảo này, đợi họ Đông Sơn tái khởi.

Vốn đám người Ngũ Trường Phong đang chuẩn bị tích lũy đầy đủ lực lượng ở đất Trung Nguyên, sau đó trở về hải ngoại, tranh đoạt đảo nhỏ với đám phế vật liên minh hải ngoại kia, nhưng bây giờ nghe ý tứ của Y Kiếm Đình, lẽ nào hắn định hoàn toàn mọc rễ ở Trung Nguyên?

Y Kiếm Đình lắc đầu nói: “Đất hải ngoại là căn cơ của chúng ta, tất nhiên không thể buông xuống dễ như vậy.”

“Nhưng chuyện gì đều chừa ra một con đường lui là tốt nhất, nếu chúng ta cũng gầy dựng một căn cơ ở đất Trung Nguyên, khi hải ngoại xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng có thể có thêm một con đường lui.”

“Các ngươi cũng đã thấy thiên tai lần này rồi đấy, tuy tồn tại Chân Vũ cảnh được gọi là Lục Địa Thần Tiên, nhưng thật ra chỉ có chúng ta tự biết rằng, dù là thần tiên thật sự cũng không thể đỡ nổi thiên tai loại cấp bậc này.”

“Ở trước mặt uy của thiên địa, Chân Vũ cũng chỉ là con kiến hơi lớn một chút mà thôi.”

Nghe Y Kiếm Đình nói như vậy, người ở đây sắc mặt hơi trắng, cho đến bây giờ, bọn họ vẫn không quên được uy thế của cơn sóng thần ngày ấy.

Vốn ở trong cảm nhận của bọn họ, Chân Vũ cảnh đã là tồn tại thông thiên, không lâu trước khi cơn sóng thần ập đến, có hai cường giả Chân Vũ cảnh hải ngại giao thủ, thậm chí trực tiếp đánh chìm một hòn đảo nhỏ hơn mười dặm.

Trong mắt bọn họ, uy thế đó quả thực đã được coi là của nhân vật cấp bậc thần tiên, kết quả ngày hôm đó đứng trước uy của thiên địa, dù là thần tiên cũng phải bó tay, chỉ có thể sống tạm bợ.

Y Kiếm Đình trầm giọng nói: “Tóm lại, lần này chúng ta tới Trung Nguyên không chỉ để làm mũi thương cho triều đình Đại Chu, mà việc đầu tiên chúng ta phải làm là dùng tốc độ nhanh nhất gầy dựng căn cơ ở đất Trung Nguyên.”

“Trong đó có một nơi khá tốt, nếu có thể khống chế được chỗ kia, người hải ngoại như chúng ta cũng được coi là có một chỗ nương thân thật sự.”

Mọi người hỏi: “Nơi nào?”

Y Kiếm gằn giọng nói: “Tây Bắc Đạo!”

Ngũ Trường Phong cau mày nói: “Y đảo chủ, tuy Tây Bắc Đạo khá lớn, nhưng Tây Bắc vương Tô Tín là cường giả Chân Vũ cảnh, chúng ta đi cạnh tranh với hắn, chỉ sợ là hơi khó khăn.”

Người của võ lâm Trung Nguyên không biết gì về võ giả hải ngoại, đồng dạng đám võ giả hải ngoại bọn họ cũng không hiểu rõ về đám người Tô Tín.

Nhưng ngay cả khi không biết rõ về Tô Tín đi chăng nữa, bọn họ cũng đã có được thông tin chung về Tô Tín từ Cơ Huyền Tư, biết người này không dễ chọc và rất cường thế.

Càng quan trọng là Tô Tín này có thêm tu vi Chân Vũ cảnh, Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh không một ai là dễ trêu.

Y Kiếm Đình thản nhiên nói: "Không phải chúng ta đi cạnh tranh với hắn, bây giờ triều đình Đại Chu muốn động thủ với hắn."

"Mặc dù Tây Bắc Đạo chỉ là một đạo của Đại Chu, nhưng diện tích lại lớn gấp ba lần đạo khác, địa vực lớn như vậy, triều đình Đại Chu sẽ không mặc kệ."

"Trong nghị sự lần này, dù là quân đội, Lục Phiến Môn hay Tô Tín, bọn họ đều nhường một bước, cho nên bây giờ Cơ Huyền Tư chuẩn bị xếp một giám quân vào trong Tây Bắc quân."

Chương 1975 - Dã tâm của võ giả hải ngoại(1)

Dã tâm của võ giả hải ngoại(1)

"Phùng Thu, vị trí giám quân này giao cho ngươi, có thể lấy được bao nhiêu quyền lực từ Tây Bắc quân thì phải xem ở ngươi, dù sao chỗ Tây Bắc Đạo lớn như vậy, chúng ta không cần quá tham lam, chỉ cần có thể lấy được một phần nhỏ địa vực thì đã đủ cho người hải ngoại như chúng ta nương thân rồi."

Đảo chủ Hoàng Sơn Đảo Phùng Thu trong năm đảo chủ gật đầu, việc này không có gì là khó khăn với bọn họ, ít nhất trong mắt họ là như vậy.

Thật ra phần lớn võ giả Trung Nguyên đều ôm một loại cảm giác siêu việt đối với võ giả Tây Cương, Bắc Cương hoặc là những võ giả ở đất hải ngoại như bọn họ, cho rằng bọn họ đều là man di kém văn hóa, thực lực kém cỏi vân vân.

Trên thực tế, không ai ngờ những võ giả hải ngoại này cũng khá khinh thường nhóm võ giả Trung Nguyên, cho rằng bọn họ đều là đóa hoa bên trong nhà ấm, ít trải qua tôi luyện.

Sự thật đúng là như vậy, các loại tranh đấu của võ lâm Trung Nguyên trong mắt người thường được coi là rất kịch liệt, tranh chấp báo thù nhau, thậm chí loại chuyện như phá gia diệt môn cũng đôi lúc hay xảy ra.

Nhưng dù thế nào thì võ lâm Trung Nguyên cũng có quy củ, mọi người sẵn sàng tuân thủ các quy củ này ở một mức độ nhất định, dù là những tông môn ma đạo cũng như thế.

Thế nhưng, đất hải ngoại không giống vậy. Ngày xưa, lúc Tứ Hải Minh vẫn còn thì khá hơn một chút, nhưng bây giờ Tứ Hải Minh đã tan rã, toàn bộ đất hải ngoại trở thành một mảnh hỗn loạn, ngươi đánh ta, ta đánh ngươi, giữa mỗi người dùng đảo làm đơn vị tranh đoạt tài nguyên.

Ở võ lâm Trung Nguyên, trừ phi xảy ra chuyện lớn, nếu không thì tồn tại Chân Vũ cảnh sẽ không ra tay.

Nhưng ở đất hải ngoại, thậm chí tồn tại Chân Vũ cảnh cũng thường xuyên ra tay, giống như đoạn thời gian trước khi xảy ra vụ tai nạn kia, có hai vị tồn tại Chân Vũ cảnh đã đánh nhau một trận.

Hơn nữa, đất hải ngoại không chỉ có tranh đoạt giữa các đảo nhỏ khác nhau, dù cùng một đảo cũng đấu tranh hết sức kịch liệt.

Hình thức của đất hải ngoại có chút kỳ quái, đất hải ngoại cũng có tông môn và thế gia, nhưng rất thưa thớt, mà chiếm giữ phần lớn là một loại thể hỗn hợp giữa thế gia và tông môn.

Ví dụ, có hơn mười vạn người sống trong một hòn đảo lớn, có thể có một vài hoặc thậm chí mười mấy võ giả gia tộc trong số những người đó, còn có một nhóm võ giả dựa vào truyền thừa sư đồ, những người này đều xen lẫn với nhau, đây xem như là người của hòn đảo này, nhưng chỉ có người thực lực và thế lực mạnh nhất mới có thể ngồi vững vị trí đảo chủ.

Ví dụ như Y Kiếm Đình, Y gia bọn họ đã cắm rễ ở đất hải ngoại mấy nghìn năm, cũng coi như là một đại tộc, mặc dù không phải đời nào cũng có tồn tại Chân Vũ cảnh, nhưng vẫn ra mấy người.

Tổ phụ của hắn chính là cường giả Chân Vũ cảnh, đến đời phụ thân của hắn tuy chỉ là Dương Thần, nhưng lúc hắn ở tráng niên liền thăng cấp đến Chân Vũ.

Cho nên, Y gia bọn họ có thể được coi là đệ nhất đại tộc của Đại Phong Đảo, nhưng vấn đề là trên Đại Phong Đảo còn có mấy tộc quần thế gia, ngoài ra thêm cả một số võ giả dựa vào truyền thừa sư đồ, những người này đều hòa thành một thể, âm mưu hãm hại lẫn nhau, lục đục với nhau cũng không ít.

Dù với thực lực của Y gia, bọn họ cũng không thể qua nhiều năm như vậy mà vẫn giữ được vị trí đảo chủ, có thể tưởng tượng được những cuộc cạnh tranh ở đất hải ngoại khốc liệt đến cỡ nào.

Năm người bọn họ đều là đứng đầu một đảo, có thể nói đều là từ trong hoàn cảnh này giết tới, có thể tưởng tượng được mức độ đấu tranh ở đất hải ngoại, Cơ Huyền Tư xếp bọn họ vào trong các bộ môn của Đại Chu như cái đinh, điều hắn xem trọng không chỉ là thực lực của họ.

Đợi đến ngày thứ hai, những võ giả hải ngoại này sẽ đi nhậm chức, đương nhiên, bọn họ không phải lẻ loi một mình, từ đất hải ngoại đến nơi này, bọn họ cũng có mang theo một số võ giả Dung Thần cảnh và Hóa Thần cảnh, những người này là tâm phúc của bọn họ, tất nhiên cũng phải được xếp vào trong các bộ môn.

Mà lúc này, Ám Vệ nhận thấy động tĩnh của bọn họ, lập tức nói với Thiết Chiến tin tức mà Tô Tín đã nói trước cho bọn họ, ý của nó chỉ có một, chính là tiêu hao! Lợi dụng quân đội và uy tín của Lục Phiến Môn tiêu hao bọn họ đến cùng, tới lúc đó, ngay cả một người mà các ngươi cũng không chỉ huy nổi thì lấy gì đoạt quyền đây?

Dựa theo suy nghĩ của Tô Tín, tiêu hao đến tột cùng, những người hải ngoại này cuối cùng đều sẽ bị cúng bái như vật biểu tượng.

Đến khi đó, hoặc là đám người hải ngoại này xám xịt cút ra khỏi đây, hoặc là Cơ Huyền Tư chỉ có thể nghĩ biện pháp khác.

Tô Tín tin tưởng với uy tín của Thiết gia và Lâm Tông Việt ở quân đội, bọn họ có thể dễ dàng hoàn thành chút chuyện này.

Ngay khi những võ giả hải ngoại này đang phi ngựa đi nhậm chức, đảo chủ Hoàng Sơn Đảo Phùng Thu được triều đình nhâm mệnh đi thẳng đến Tây Bắc Đạo.

Sau khi Đồng Vũ Dương nhận được tin tức, hắn lập tức cùng Hoàng Bỉnh Thành qua đây bẩm báo với Tô Tín.

Chương 1976 - Dã tâm của võ giả hải ngoại(2)

Dã tâm của võ giả hải ngoại(2)

Cầm tin tức, trên mặt Tô Tín lộ ra nụ cười nhạt, hắn nói: “Cái gì gọi là được một tấc lại muốn tiến một thước? Đây chính là giải thích cho ý đó.”

“Nhưng ta không biết phải hình dung như thế nào về đám võ giả ở đất hải ngoại này, nên nói là bọn họ quá tự tin, hay là bọn họ vô tri vô vị?”

Nghị sự trước đó ở Thịnh Kinh thành, Cơ Huyền Tư lấy đi chức vị Tứ Đại Thần Bổ trên người Tô Tín, xếp đinh vào Lục Phiến Môn và quân đội, bọn họ cũng không có tức giận ngay tại chỗ, cho nên Cơ Huyền Tư lần này tiến thêm một bước, trực tiếp nhét một cái đinh vào Tây Bắc quân của Tô Tín.

Nhưng hiện tại, phóng tầm mắt nhìn khắp Tây Bắc Đạo, ở đó toàn bộ đều là phạm vi thế lực của Tô Tín, những võ giả hải ngoại này còn dám đi vào, bọn họ không sợ bị chết đuối à?

Đương nhiên Tô Tín không biết, những võ giả hải ngoại này có lòng ham rất lớn, bọn họ đã sớm không cam tâm làm đinh, mà là muốn làm chủ nhân của một phần Tây Bắc Đạo!

Tô Tín nói thẳng với Hoàng Bỉnh Thành và Đồng Vũ Dương: “Đi thôi, kẻ này giao cho các ngươi, nhớ kỹ, đừng chơi chết hắn, chắc không cần ta giảng rõ quy củ đâu nhỉ.”

Mặc dù bây giờ rất nhiều người Đại Chu biết Tô Tín làm mưa làm gió ở Tây Bắc Đạo, căn bản chỉ thiếu viết bốn chữ lớn ‘tự lập làm vương’ ở trong đầu. Nhưng hiện giờ, Tô Tín dù sao

vẫn là thần tử của Đại Chu, hắn cũng có thể từ Đại Chu lấy được không ít vật tư tu luyện, lúc bình thường còn có thể được một ít trợ giúp từ quân đội và Lục Phiến Môn, cho nên hiện giờ vẫn chưa tới thời điểm để tạo phản.

Ngoài ra, chỉ cần Cơ Huyền Tư không phải là đồ ngốc, hắn sẽ không làm chuyện bức Tô Tín tạo phản, dù sao đối với Đại Chu, chỉ cần Tô Tín còn ở, Tây Bắc Đạo trên danh nghĩa vẫn là địa bàn của Đại Chu.

Cho nên Tô Tín chỉ định chơi đảo chủ hải ngoại gì đó một chút trong phạm vi quy tắc, đương nhiên, một võ giả Dương Thần cảnh không đến phiên hắn ra tay, để đám người Hoàng Bỉnh Thành ra tay là đủ rồi.

Hoàng Bỉnh Thành và Đồng Vũ Dương liếc nhau, trong mắt hai người đều là lộ ra ý cười khó lường.

Bọn họ thậm chí có thể dự liệu được hoàn cảnh sau này của vị giám quân đại nhân kia sẽ như thế nào.

Lúc này, đảo chủ Hoàng Sơn Đảo Phùng Thu đang vô cùng đắc ý, bởi vì Y Kiếm Đình giao một nơi mấu chốt như Tây Bắc Đạo cho hắn.

Nếu tương lai bọn họ thật sự phải cắm rễ ở địa vực Tây Bắc, làm đợt võ giả đầu tiên đến Tây Bắc Đạo, hắn nhất định sẽ thu được nhiều lợi ích nhất.

Trên thực tế, trong năm vị đảo chủ, thực lực của Phùng Thu là mạnh nhất.

Nội hải ba mươi sáu hải đảo, mỗi một vị đảo chủ đều có thực lực Dương Thần cảnh, trong này tất nhiên cũng có mạnh và yếu.

Nhưng đất hải ngoại không có ba bảng thiên, địa, nhân, cho nên thứ hạng giữa các võ giả hải ngoại này không rõ ràng. Thế nhưng Phùng Thu, đảo chủ Hoàng Sơn Đảo thật sự đủ sức để được xếp vào mười hạng đầu trong số võ giả Dương Thần cảnh ở toàn bộ nội hải ba mươi sáu hải đảo.

Lúc này đi vào ranh giới Tây Bắc Đạo, Phùng Thu không khỏi lắc đầu.

Đất hải ngoại bọn họ bởi vì đều là đảo nhỏ, cho nên có vẻ hơi chật chội, đến đất Trung Nguyên rồi hắn mới biết được cái gì gọi là đất rộng của nhiều.

Mà bây giờ đi tới Tây Bắc, Phùng Thu mới biết được cái gì gọi là hoang vắng.

Tuy toàn bộ nơi Tây Bắc vốn bị dị tộc Tây Bắc cầm giữ, nhưng dị tộc Tây Bắc này vốn dĩ không có bao nhiêu người chọn theo tuyến đường tinh anh.

Hơn nữa, sau này Tô Tín kiểm soát Tây Bắc ngược lại dẫn tới không ít tán tu Trung Nguyên, nhưng nhân số có hạn. Thế nên, nơi Tây Bắc cho tới bây giờ vẫn có vẻ hơi hoang vắng.

Nhìn thấy điều này, Phùng Thu càng có niềm tin vào việc liệu mình có thể chiếm được địa bàn của Tây Bắc Đạo hay không, hắn không định cướp đoạt toàn bộ quyền lực của Tây Bắc Đạo, chỉ cần một phần quyền lực và địa vực thôi, chắc việc này sẽ không khó khăn gì.

Sau khi đến Phi Long thành, Hoàng Bỉnh Thành và Đồng Vũ Dương cùng đi ra đón Phùng Thu và những võ giả dưới tay hắn vào trong thành.

Hoàng Bỉnh Thành cười to nói: “Giám quân đại nhân tới đây chính là vinh hạnh của Phi Long thành ta, tới tới tới, mời vào mời vào, tại hạ đặc biệt an bài tiệc rượu, chỉ chờ Phùng đại nhân đến thôi.”

Phùng Thu cũng cười chắp tay nói: “Đa tạ Hoàng đại nhân chiêu đãi, không biết Tô đại nhân đang ở nơi nào?”

Hoàng Bỉnh Thành khoát tay một cái, trên mặt treo nụ cười như có như không, nói:

“Đại nhân nhà chúng ta đương nhiên đang bế quan, đường võ đạo không có điểm cuối, nếu đại nhân nhà ta không tu luyện như vậy thì làm sao có tu vi như thế khi ở chừng tuổi này? Lẽ nào Phùng đại nhân cho rằng chúng ta không xứng với ngươi, muốn Tô đại nhân đi ra tự mình tiếp đãi?”

Sắc mặt của Phùng Thu hơi đen, hắn có thể không để bụng chức quan của Tô Tín ở triều đình, nhưng Tô Tín dù sao cũng

là Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh, hắn dám nói để Tô Tín đi ra tiếp khách sao?

Cho nên, Phùng Thu chỉ có thể cười cười xấu hổ nói: “Tại hạ đương nhiên không có ý đó, nhưng tại hạ mới tới Tây Bắc, tự nhiên phải đi bái phỏng Tô đại nhân một chút mới đúng.”

Chương 1977 - Bằng mặt không bằng lòng(1)

Bằng mặt không bằng lòng(1)

Hoàng Bỉnh Thành không để ý, khoát tay nói: “Cái này cũng không cần, Phùng đại nhân mang tâm ý tới là được rồi, đến nào, chúng ta nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, chúng ta sẽ chiêu đãi Phùng đại nhân thật tốt.”

Nói rồi, Hoàng Bỉnh Thành lập tức lôi kéo Phùng Thu đi ăn uống no nê.

Hơn nữa, đến ngày thứ hai, Hoàng Bỉnh Thành và Đồng Vũ Dương vẫn lôi kéo Phùng Thu đi ăn uống linh đình, chưa từng có ý định để cho hắn đi tiếp xúc với những võ giả Tây Bắc Đạo khác.

Phùng Thu tất nhiên đã nhìn ra những thủ đoạn này của bọn họ, cho nên hắn lười lá mặt lá trái với đám người Hoàng Bỉnh Thành, nói thẳng: “Hoàng đại nhân, tại hạ là giám quân do triều đình phái tới, không phải tới đây sống phóng túng, Hoàng đại nhân vẫn nên nhanh chóng dẫn ta đi xem Tây Bắc quân, nếu không thì tại hạ khó ăn nói với bên triều đình.”

Hoàng Bỉnh Thành và Đồng Vũ Dương liếc nhau, trên mặt hai người lộ ra vẻ bí hiểm.

“Nếu Phùng đại nhân đã yêu cầu như thế thì được thôi, mời Phùng đại nhân đi theo ta.”

Sau khi nói xong, Hoàng Bỉnh Thành không làm khó dễ Phùng Thu nữa, trực tiếp mang hắn tới chỗ Cao Trường Thanh.

Làm đại tổng quản Tây Bắc quân, thực lực cá nhân của Cao Trường Thanh không tính là quá mạnh.

Thiên phú của hắn không tệ, nhưng chỉ vẻn vẹn là không tệ, còn lâu mới đến tình trạng kinh diễm.

Thế nên, cho dù Cao Trường Thanh có cao thủ ở Tây Bắc dạy dỗ, có số lượng lớn tài nguyên cung cấp, nhưng thực lực hiện giờ của hắn vẫn là Dung Thần, còn lâu mới đạt được tình trạng như Lý Phôi đã bắt đầu trùng kích Dương Thần.

Sau khi Hoàng Bỉnh Thành giới thiệu Cao Trường Thanh với Phùng Thu, trong mắt của Phùng Thu không khỏi lộ ra vẻ khinh thường.

Ở nơi đất Tây Bắc này, chỉ có Tô Tín được xem như là thực lực cường đại, còn những người khác, không nói phế vật, nhưng quá bình thường.

Phóng tầm mắt nhìn, thực lực mạnh nhất ở Tây Bắc Đạo này cũng chỉ là Dung Thần cảnh, nhìn không ổn chút nào.

Phải biết rằng, dù ở chỗ hải ngoại của bọn họ, dưới trướng của một cường giả Chân Vũ cảnh sở hữu hòn đảo lớn chắc chắn cũng có vài tên võ giả Dương Thần cảnh, xem ra nội tình của đất Tây Bắc này hơi cạn.

Sau khi đám Hoàng Bỉnh Thành ném Phùng Thu cho Cao Trường Thanh thì trực tiếp rời đi, Phùng Thu vô cùng đắc ý, muốn lợi dụng thân phận giám quân của mình để làm một đợt hành động lớn.

Vô số thế gia lớn nhỏ và các đoàn thể ích lợi ở trong Hoàng Sơn Đảo của hắn, nhưng vẫn chưa hoàn toàn nằm trong kiểm soát của hắn, hiện tại chỉ là một võ giả Dung Thần cảnh quản lý Tây Bắc quân mà thôi, không vấn đề gì.

Nhưng chờ khi Phùng Thu chân chính bước vào Tây Bắc quân mới cảm giác được mức độ khó khăn ở trong này.

Thực lực của Cao Trường Thanh đúng là không bằng hắn, nhưng trong Tây Bắc quân không ai không biết, Cao Trường Thanh chính là người phát ngôn của Tô đại nhân trong Tây Bắc quân, cho dù thực lực của hắn không bằng Phùng Thu, nhưng toàn bộ trong Tây Bắc quân, ngay cả một người nuôi ngựa bình thường cũng sẽ không nghe theo lời của Phùng Thu.

Hơn nữa, thái độ của Cao Trường Thanh đối với hắn chỉ có hai chữ: Coi thường.

Dù Phùng Thu nói cái gì, Cao Trường Thanh thậm chí lười làm ra vẻ bằng mặt không bằng lòng, căn bản là dáng vẻ không muốn phối hợp. Ngươi có thành kiến với ta thì có thể đi tìm Tô đại nhân cáo trạng ta, tùy ý ngươi.

Cho tới bây giờ Phùng Thu mới hiểu được, sợ là trước đó bọn họ đã nghĩ sai.

Bọn họ vốn cho rằng Tô Tín này chỉ là một quyền thần ở triều đình, kết quả hiện giờ Phùng Thu mới thấy được, Tô Tín quyền thần chỗ nào chứ, hắn gần như là tạo phản rồi!

Vào loại thời điểm này, đừng nói một người hải ngoại không chút căn cơ ở Đại Chu như hắn tới nơi này sẽ kinh ngạc, chỉ sợ rằng ngay cả người của Hoàng tộc họ Cơ tới đây cũng sẽ như thế.

Hơn nữa, người ở trong Thịnh Kinh thành bây giờ cũng như vậy.

Hai trong bốn võ giả Dương Thần cảnh đã đi trước Bắc Cương và Đông Tấn, còn Ngũ Trường Phong và Quý Lưu Dạ thì tiếp nhận vị trí Tứ Đại Thần Bổ do Tô Tín và Lý Phôi để lại.

Nhưng khi hai người bọn họ vừa nhậm chức thì đã cảm giác được chỗ khó giải quyết, bọn họ muốn đi phân chia quyền lực của Lục Phiến Môn, nhưng trong Lục Phiến Môn, ngay cả một bổ khoái nho nhỏ cũng không nghe theo bọn họ.

Nếu đặt ở lúc đám người Lưu Phượng Vũ còn ở, bọn họ vẫn có thể lôi kéo một nhóm người, nhưng từ khi đám người Lưu Phượng Vũ chết đi, bị Thiết gia chèn ép, hiện tại toàn bộ Lục Phiến Môn có thể nói là thiên hạ của Thiết gia, cho dù ngu ngốc cỡ nào cũng sẽ không lựa chọn đứng về phía hai võ giả hải ngoại không chút có căn cơ kia, mặc kệ bọn họ có là võ giả Dương Thần cảnh đi chăng nữa.

Sắc mặt của Ngũ Trường Phong âm trầm, hắn nói: “Tính sai rồi, hình như chúng ta thật sự bị Hoàng tộc họ Cơ biến thành mũi thương.”

“Cơ Huyền Tư trước đó tìm chúng ta cũng không nói rằng uy tín của Thiết gia ở trong Lục Phiến Môn cao như vậy.”

Quý Lưu Dạ cũng sắc mặt âm trầm nói: “Chuyện đã tới nước này, dù biết bị chơi xỏ thì chúng ta cũng chỉ có thể tiếp tục làm, nếu không thì chuyến đi Trung Nguyên này của chúng ta xem như là vô ích.”

Chương 1978 - Bằng mặt không bằng lòng(2)

Bằng mặt không bằng lòng(2)

Hai người liếc nhau, sắc mặt đều rất âm trầm. Cuối cùng, Ngũ Trường Phong hừ lạnh một tiếng, nói:

“Đúng rồi, tổng bộ đầu ở Thịnh Kinh thành vẫn chưa đem danh sách tới đây sao?”

Bây giờ bọn họ đã không cần quyền hành của truy phong tuần bổ và mật thám tập sự bên trong Lục Phiến Môn, cho nên họ trực tiếp đặt mục tiêu lên Thịnh Kinh thành và Bắc Nguyên Đạo.

Dù sao nơi này cũng là tổng bộ của cả Lục Phiến Môn, nếu bọn họ có thể cầm được một phần quyền lực ở dây thì cũng không tệ.

Cho nên, sáng sớm hôm nay, hắn đã phái người đi gặp tổng bộ đầu Thịnh Kinh thành đòi danh sách toàn bộ Lục Phiến Môn ở Thịnh Kinh thành, ít nhất, hắn phải biết thực lực hiện tại của Lục Phiến Môn ở Thịnh Kinh thành là như thế nào.

Nhưng kết quả từ sáng đến giờ vẫn chưa thấy danh sách đâu.

Một võ giả Hóa Thần cảnh bên cạnh Ngũ Trường Phong bất đắc dĩ nói:

“Đảo chủ, ta đã sớm phái người đi thúc giục, nhưng Tề Long, tổng bộ đầu Thịnh Kinh thành không nghe theo, thậm chí chúng ta đã phái người thúc giục rất nhiều lần, nhưng vẫn vô ích.”

Tên võ giả Hóa Thần cảnh này và một số người khác chính là thủ hạ của Ngũ Trường Phong, đều được bọn họ mang tới từ hải ngoại, đây xem như là người mình, cho nên bọn họ chắc chắn nói thật.

Sau khi Ngũ Trường Phong nghe xong thì lập tức nổi giận đùng đùng, quát lên: “Muốn chết!”

Trước đó, thái độ của những võ giả Lục Phiến Môn này đối với bọn họ chỉ có bốn chữ, lá mặt lá trái.

Nhưng mặc kệ thế nào, thái độ trước đó của bọn họ vẫn được tính là không tệ, nhưng kết quả Tề Long này thì sao? Căn bản là không xem lời nói của hắn ra gì, điều này khiến cho Ngũ Trường Phong rất phẫn nộ.

Mấy ngày này, Ngũ Trường Phong ở bên trong Lục Phiến Môn tức sôi ruột, sớm đã không nhịn được nữa, hắn trực tiếp hừ lạnh nói: "Đi, mang ta tới đó, ta ngược lại muốn nhìn xem một võ giả Dung Thần cảnh dựa vào cái gì lớn lối như vậy!"

Quý Lưu Dạ ở một bên không có ý định đi cùng, hắn chỉ thản nhiên nói: "Đối với loại người không có mắt này, giáo huấn một chút là được rồi, nơi này dù sao không phải là hải ngoại, mà là triều đình Đại Chu, phải tuân thủ quy củ, đừng làm quá đáng."

Tôn ti trên dưới của đất hải ngoại bọn họ thậm chí còn nghiêm trọng hơn đất Trung Nguyên.

Ở đất hải ngoại, mỗi cảnh giới đều có sự chênh lệch vô cùng lớn, nếu dám phạm thượng, đối phương sẽ trực tiếp ra tay đánh chết, nào có cố kỵ mấy thứ như ỷ mạnh hiếp yếu?

Ngũ Trường Phong hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta biết, ta chỉ muốn đi dạy dỗ cái tên không có mắt này một chút mà thôi, sẽ không giết người."

Tuy bề ngoài của Ngũ Trường Phong hơi thô cuồng, tính cách cũng hơi táo bạo, nhưng có thể trở thành đảo chủ của nội hải ba mươi sáu đảo, hầu như không có ai là tên ngốc.

Lần này Tề Long coi như đụng phải lưỡi thương, hắn chuẩn bị đi qua giáo huấn Tề Long này để lập uy, giết gà dọa khỉ đám võ giả của Lục Phiến Môn.

Lúc này, Tề Long vẫn chưa biết Ngũ Trường Phong muốn gây khó dễ chính mình, hiện tại hắn đang ở trong tổng bộ Lục Phiến Môn ở Thịnh Kinh thành nhàn nhã uống trà.

Cố ý chậm trễ, thậm chí không để ý tới lời nói của Ngũ Trường Phong, những hành vi này đều là do Tề Long cố ý.

Hắn chính là người của Tô Tín, đương nhiên biết Tô Tín có quan hệ gì với đám hải ngoại man di này.

Hắn dốc lòng muốn làm thân tín trung thành của Tô Tín, hiện tại tất nhiên phải biểu hiện tốt một chút.

Cho nên, những võ giả Lục Phiến Môn khác chỉ là bằng mặt không bằng lòng, nhưng đến phiên hắn thì càng quá đáng gấp mười lần.

Một tên thủ hạ của Tề Long lo lắng nói: "Đại nhân, hiện tại hai vị kia dù sao cũng là Tứ Đại Thần Bổ, chúng ta làm như vậy có phải là hơi quá đáng không?"

Tề Long quay đầu qua, trong mắt mang theo một tia âm ngoan, nói: "Ngươi nói cái gì? Đừng quên ai mới là chỗ dựa vững chắc sau lưng ngươi, nhớ kỹ, lão tử mặc kệ hắn có phải là Tứ Đại Thần Bổ hay không, ở trong Lục Phiến Môn này, dù là người của Thiết gia cũng không lớn bằng Tô đại nhân!"

Ánh mắt của Tề Long khiến cho tên thủ hạ kia trong lòng lạng lẽo, hắn vội tát mình một cái, nói: "Là thuộc hạ hồ đồ, xin đại nhân thứ tội!"

Thấy thủ hạ của mình biết điều như vậy, lúc này Tề Long mới hài lòng gật đầu một cái.

Tính cách của Tề Long này vẫn luôn hơi bạo ngược, thích giết chóc, dù hắn đã tu luyện Huyết Hà Thần Công của Tô Tín, việc loại bỏ các tác dụng phụ của công pháp khiếm khuyết của Huyết Ma Giáo là điều vô ích, loại tính cách này đã trở thành bản tính của hắn, ai nói cũng vô dụng.

Nhưng lúc này, một võ giả Lục Phiến Môn từ bên ngoài hoảng loạn chạy vào nói:

"Đại nhân, Ngũ Trường Phong đã tìm tới cửa, chỉ mặt gọi tên muốn ngươi đi ra."

Tề Long hừ lạnh một tiếng, nói:

"Nhanh như vậy đã không thể nén giận được nữa? Những tên man di hải ngoại này cho rằng nơi này là đâu? Đây chính là Đại Chu, không phải đảo nhỏ ở hải ngoại của bọn họ!"

Tề Long có chút tự tin khi đối mặt với nhóm người Ngũ Trường Phong, dù thế nào thì hắn cũng là tổng bộ đầu Thịnh Kinh thành của Lục Phiến Môn, bàn về địa vị thì gần bằng với Tứ Đại Thần Bổ, hơn nữa sau lưng hắn còn có Tô Tín làm chỗ dựa vững chắc, đây chính là Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh, hắn sẽ sợ những người này sao?

Chương 1979 - Giết gà dọa khỉ(1)

DTV EBOOK

Giết gà dọa khỉ(1)

Cho nên Tề Long trực tiếp đi ra cửa, mà lúc này, Ngũ Trường Phong đứng ở trước cửa, sắc mặt đã âm trầm như nước.

Chính thức đối mặt với võ giả Dương Thần cảnh, Tề Long miễn cưỡng nặn ra một nụ cười tươi, hắn nói:

“Không biết Ngũ đại nhân tới nơi này của thuộc hạ là có chuyện gì chăng?”

Ngũ Trường Phong sắc mặt âm trầm nói: “Vì sao ngươi vẫn chưa đưa danh sách mà ta yêu cầu?”

Tề Long xoa xoa bàn tay, nói cho có lệ: “Ngũ đại nhân mới tới Lục Phiến Môn ta, chắc vẫn chưa biết một số việc, cho nên ta kiến nghị rằng, điều quan trọng hiện tại Ngũ đại nhân nên làm là …”

“Ta hỏi ngươi vì sao không đem danh sách tới cho ta!”

Ngũ Trường Phong trực tiếp thô bạo cắt ngang lời nói của Tề Long.

Tề Long cau mày nói: “Ngũ đại nhân, tuy ngươi bây giờ là một trong Tứ Đại Thần Bổ, nhưng hình như ta không thuộc quyền quản lý của ngươi, phải không? Tô đại nhân chính là chủ cũ của ta, dù là Thiết Chiến đại nhân lúc bình thường cũng sẽ không nói chuyện với ta như vậy.”

Ngũ Trường Phong chỉ vào Tề Long gằn từng chữ:

“Vì muốn hỏi ngươi vì sao không đem danh sách tới cho ta!?”

Lúc Tề Long còn muốn nói gì đó, Ngũ Trường Phong trực tiếp đấm ra một quyền, trong một đấm dường như ẩn chứa lực lượng sóng lớn vô tận, quyền này chồng lên quyền kia, giống như trong nháy mắt Ngũ Trường Phong trực tiếp đánh ra hơn mười quyền.

Tề Long không nghĩ tới Ngũ Trường Phong vậy mà sẽ bỗng nhiên ra tay, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn được xem như khá phong phú, đối mặt một đấm của Ngũ Trường Phong, trường đao trong tay Tề Long ra khỏi vỏ, chớp mắt sông máu ngập trời cuốn ra, uy thế vô lượng.

Chỉ tiếc Tề Long không phải Tô Tín, có thể sánh ngang với cường giả Dương Thần cảnh khi còn ở Dung Thần cảnh, hắn chỉ chặn được mấy phần lực lượng của Ngũ Trường Phong, ngay sau đó liền bị một đấm trực tiếp đánh bay, lập tức trọng thương, miệng phun máu tươi.

Ngũ Trường Phong liếc nhìn Tề Long, khịt mũi khinh thường nói: “Hôm nay ngô dạy dỗ ngươi cái gì mới là tôn ti trên dưới!”

“Bất kể chủ tử trước kia của ngươi là ai, đối mặt với tồn tại thực lực mạnh hơn ngươi, lúc nào cũng phải duy trì sự tôn kính!”

“Thứ không có quy củ như ngươi, nếu là ở đất hải ngoại thì e là một ngày đã bị người giết hơn ba lần rồi.”

Sau khi nói xong, Ngũ Trường Phong liếc nhìn bộ dáng khiếp sợ của đám bổ đầu khác của Lục Phiến Môn, hắn không khỏi hài lòng gật đầu, trực tiếp xoay người rời đi.

Lần này Ngũ Trường Phong vốn tới đây để lập uy, nhưng xem ra hiệu quả ngược lại không tệ, cho nên Ngũ Trường Phong thỏa mãn rời đi.

Tề Long giãy giụa đứng lên, nhìn bóng lưng của Ngũ Trường Phong, trong mắt lóe lên một tia hận ý và sát khí dày đặc.

Từ lúc đầu phục Tô Tín tới nay, khi địa vị của Tô Tín tăng lên, uy thế của hắn trong Lục Phiến Môn vẫn luôn tăng trưởng thấy

rõ, thậm chí như lời hắn vừa mới nói, ngay cả Thiết Chiến khi nói chuyện với hắn cũng rất khách khí, kết quả cái tên Ngũ Trường Phong này vừa bắt đầu đã đánh hắn trọng thương, đây quả thực là không để Tô đại nhân vào mắt.

Mặc dù hắn là chó săn của Tô Tín, nhưng chó săn cũng có tôn nghiêm, nếu bởi vì hắn làm sai chuyện, Tô Tín trừng phạt hắn như vậy, Tề Long bảo đảm không dám hó hé câu nào, nhưng đổi thành người khác thì sẽ là sinh tử đại thù.

Lau đi máu tươi trên khóe miệng, Tề Long không thèm ăn dược trị thương, nói với một thân tín của mình:

"Lấy tốc độ nhanh nhất chạy hướng Tây Bắc Đạo đi tìm Tô đại nhân, đem đầu đuôi câu chuyện này nói với đại nhân."

Tề Long không khiến cho thủ hạ của hắn thêm mắm thêm muối miêu tả Ngũ Trường Phong bá đạo như thế nào, mình ủy khuất ra sao, bởi vì hắn biết tính cách của Tô Tín, những thủ đoạn nhỏ này chỉ có thể khiến cho Tô Tín chán ghét, ngược lại vô dụng với hắn.

Thế nên hắn chỉ cần báo với Tô Tín tin tức này, Tô Tín tất nhiên sẽ có phản ứng.

Dù sao đánh chó phải ngó mặt chủ, Tề Long là chó săn của Tô Tín, cứ như vậy bị người đánh, Tô Tín sẽ nhịn sao?

Trên thực tế, Tề Long thật sự đúng là tương đối hiểu Tô Tín, khi Tô Tín nhận được tình báo từ Thịnh Kinh thành đưa tới, sắc mặt của hắn thoáng chốc đen thui, đám võ giả hải ngoại này làm như thế, nhất định là đang khiêu khích ranh giới cuối cùng của hắn!

Tề Long nghĩ không sai, đánh chó phải ngó mặt chủ, cho dù Tề Long chỉ là chó săn, nhưng lại là chó săn của Tô Tín hắn, người nào dám động vào?

Hoàng tộc họ Cơ trước đó cướp đoạt hai vị trí Tứ Đại Thần Bổ từ Tô Tín, nhưng hắn không hề phản đối, một là hắn nể mặt Hoàng tộc họ Cơ, không muốn hiện tại trực tiếp vạch mặt, dù sao bên Hoàng tộc họ Cơ còn có một Kháo Sơn Vương Cơ Vũ Lăng và Triệu Vũ Niên.

Huống hồ, vốn Tô Tín đã chuẩn bị giao ra hai vị trí này rồi, cho nên ban đầu Tô Tín chỉ để ý tới thái độ giữa các phe, không quá để ý hai vị trí này.

Nhưng hiện tại Tề Long bị trọng thương, Tô Tín lần này không thể ngồi yên được.

Trong triều đình, ai cũng biết Tề Long là tổng bộ đầu của Thịnh Kinh thành, nhưng trên thực tế, hắn cũng là người của Tô Tín.

Chương 1980 - Giết gà dọa khỉ(2)

Giết gà dọa khỉ(2)

Hiện tại Tề Long bị trọng thương, hơn nữa còn là bị trọng thương sau khi nói ra tên của Tô Tín, đây không phải là tát mặt Tô Tín thì là gì? Lần này, nếu Tô Tín không ra tay, thứ mất đi sẽ là thể diện và uy tín hiện tại của hắn.

Cho nên, lần này Tô Tín không định tiêu hao với đám võ giả hải ngoại này nữa, mà là trực tiếp đi tới Thịnh Kinh thành.

Giống như Tề Long trước đây không cho rằng Ngũ Trường Phong sẽ ra tay, Ngũ Trường Phong lúc này cũng không nghĩ tới Tô Tín sẽ ra tay.

Hắn chơi chiêu giết gà dọa khỉ này không tệ, Tề Long được coi như là nhân vật số một ở Lục Phiến Môn, kết quả cứ như thế bị Ngũ Trường Phong tổn thương nặng, điều này khiến cho những võ giả khác ở Lục Phiến Môn lòng thầm hoảng sợ, không dám quá mức bằng mặt không bằng lòng với nhóm người Ngũ Trường Phong.

Nhưng rất nhiều võ giả Lục Phiến Môn cảm thấy có chút kỳ quái, Ngũ Trường Phong này làm như thế là phá hủy quy củ của Lục Phiến Môn, vì sao Thiết Ngạo đại nhân và Thiết Chiến đại nhân không lên tiếng? Theo lý mà nói thì hai vị đại nhân này đều không phải là loại người sẽ nuốt giận vào bụng.

Nhưng bọn họ không biết, không phải Thiết Ngạo và Thiết Chiến không lên tiếng, mà là hai người hiểu rằng chuyện này sẽ không kết thúc như vậy, sẽ có người cho bọn họ một công đạo.

Bên ngoài Thịnh Kinh thành, hơn mười tâm phúc của Tề Long đứng chờ ở ngoài thành, một bóng người từ giữa không trung hạ xuống, bước chân đạp giữa không trung giống như đi trên những bậc thang vô hình, mỗi một bước đạp xuống đều phát ra uy thế vô tận, khiến cho những võ giả Lục Phiến Môn có mặt ở đây hoảng sợ không thôi, không hẹn mà cùng cúi đầu.

"Ra mắt Tô đại nhân."

Tô Tín mặt không đổi sắc gật đầu nói:

"Thương thế của Tề Long thế nào rồi?"

Một người trong đó thận trọng nói:

"Nội phủ của Tề đại nhân bị thương nặng, may nhờ có Thiết Chiến đại nhân đưa cho đan dược chữa thương Dược Vương Cốc, hiện tại tạm thời không có gì đáng ngại, nhưng cần phải tịnh dưỡng hơn một năm mới có thể khôi phục."

Tô Tín mặt không chút thay đổi nói:

"Đi, mang ta đi tìm Ngũ Trường Phong."

Ánh mắt của hơn mười tên võ giả Lục Phiến Môn thoáng chốc sáng ngời, bọn họ là thủ hạ của Tề Long, tất nhiên cũng được xem như là thủ hạ của Tô Tín, hiện tại Tô Tín biểu hiện bá khí bao che như vậy, điều này không thể nghi ngờ đã khích lệ bọn họ không nhỏ.

Nơi hai người Ngũ Trường Phong ở là chỗ làm việc cũ của Lưu Phượng Vũ, cũng ở trong tổng bộ của Lục Phiến Môn.

Tô Tín một đường đi tới không chút che giấu khí tức, thoáng chốc dẫn tới toàn bộ bên trong Thịnh Kinh thành chú ý.

Đặc biệt trong tổng bộ Lục Phiến Môn, hầu như tất cả võ giả đều cảm giác được luồng khí tức mạnh mẽ kia của Tô Tín, giống như núi lửa sắp phun trào.

Sau khi Thiết Chiến cảm giác được thì không khỏi lắc đầu:

"Chậc chậc, tính khí của vị này vẫn nóng nảy như trước, nhưng dù thế nào thì Lục Phiến Môn này cũng là nơi làm việc trước kia của ngươi, chú ý một chút, đừng đánh hư đồ đấy."

Mà Ngũ Trường Phong và Quý Lưu Dạ cũng đã cảm giác được khí thế hung hăng đang ập tới của Tô Tín, hai người liếc nhau, đều cảm giác được có chút không ổn.

Hắn mới vừa bị thương nặng Tề Long, kết quả Tô Tín này ngay lập tức tới Thịnh Kinh thành, nếu nói Tô Tín không tới vì việc này thì bọn nó không tin.

Lúc này, một thủ hạ của Ngũ Trường Phong vội vã đẩy cửa tiến vào nói:

"Đảo chủ! Tô Tín ở ngoài cửa điểm danh kêu ngươi ra ngoài."

Ngũ Trường Phong hừ lạnh nói:

"Lòng dạ của vị cường giả Chân Vũ cảnh này hình như không lớn lắm, mới đây đã tìm tới cửa rồi?"

Quý Lưu Dạ cau mày nói:

"Việc này có chút bất thường, ngươi trước cầm chân hắn, ta đi hoàng cung tìm Y đảo chủ."

"Dù sao đối phương cũng là tồn tại Chân Vũ cảnh, bọn họ không phải Hoàng tộc họ Cơ, sẽ không kiêng kỵ điều gì, cho nên để Y Kiếm Đình cùng là Chân Vũ cảnh đứng ra thì sẽ thích hợp hơn."

Ngũ Trường Phong nói:

"Yên tâm, ta chưa ngu ngốc đến mức đi trêu chọc một vị cường giả Chân Vũ cảnh."

Quý Lưu Dạ đi mời viện quân, Ngũ Trường Phong thì đi ra cửa.

Tính cách của Ngũ Trường Phong hơi táo bạo, nhưng điều này không đại biểu hắn là một tên mãng phu, dù là một mãng phu có thực lực Dương Thần cảnh cũng không thể trở thành đảo chủ của nội hải ba mươi sáu đảo, một nơi cạnh tranh kịch liệt tàn khốc.

Cho nên lúc đi ra, Ngũ Trường Phong đã đổi thành một bộ mặt khác, hắn cười tươi, chắp tay nói với Tô Tín:

"Tô đại nhân từ xa đến đây, không biết có chuyện gì không?"

Tô Tín mặt không chút thay đổi nói:

“Vì sao ngươi đả thương người của ta?”

Ngũ Trường Phong làm bộ kinh ngạc, nói:

“Đả thương người của Tô đại nhân? Chuyện này oan uổng quá, người của Tô đại nhân đều đang ở đất Tây Bắc, mà tại hạ vẫn luôn lăn lộn ở trong Thịnh Kinh thành, sao có thể đả thương người của Tô đại nhân được chứ?”

Ngũ Trường Phong hoàn toàn chuẩn bị giả ngu, nhưng lúc này Tô Tín liếc nhìn hắn, tia lạnh lẽo trong mắt Tô Tín khiến trong lòng Ngũ Trường Phong không khỏi dâng lên một cơn ớn lạnh.

“Ta hỏi ngươi vì sao muốn đả thương người của ta!”

Tô Tín nhìn Ngũ Trường Phong gằn từng chữ.

Chương 1981 - Bá đạo(1)

Bá đạo(1)

Nụ cười trên môi Ngũ Trường Phong dần biến mất, hắn cảm giác cảnh tượng này rất quen thuộc, đây không phải là giọng điệu trước đó hắn chất vấn Tề Long sao?

Kết quả hiện tại Tô Tín lại áp dụng với hắn, đây là có ý gì? Nhục nhã hắn?

Ngũ Trường Phong hừ lạnh nói:

“Tô đại nhân, tất cả mọi người đều làm việc cho triều đình, dù ngươi là cường giả Chân Vũ cảnh thì cũng phải tuân theo quy củ, đúng chứ?”

“Hiện tại ngươi đã không phải là Tứ Đại Thần Bổ của Lục Phiến Môn, mà là ta, cho dù ta đả thương Tề Long thì cũng là chuyện nội bộ của Lục Phiến Môn ta, dường như còn chưa tới phiên Tô …”

Ngũ Trường Phong chưa nói xong câu sau, khóe miệng Tô Tín đã lộ ra một nụ cười lạnh.

Ánh sáng màu vàng quanh người hắn sáng rực lên, thần mang vàng óng tựa như áo giáp bám vào người Tô Tín, khiến hắn

trong nháy mắt nhìn qua tựa như thiên thần hạ phàm.

Tô Tín đấm ra một quyền, chỉ là một đấm rất đơn giản, nhưng không khí quanh thân phát ra một tiếng nổ ầm vang, một quyền này đi đến đâu, không gian nơi đó lập tức bị xé nứt, thiên địa nguyên khí bị tan rã, giống như trên trời dưới đất chỉ có một đấm như thế, tựa như mặt trời rơi xuống, một đấm dưới thiên uy!

Ngũ Trường Phong từng nhìn thấy Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh ra tay, nhưng cho tới bây giờ, hắn chưa từng đấu ngay mặt với Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh.

Quan sát cường giả Chân Vũ cảnh ra tay và bị coi là đối thủ đối mặt với một kích từ cường giả Chân Vũ cảnh, đây hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Giờ phút này, Ngũ Trường Phong bỗng nhớ đến thiên uy trước đó đã đánh chìm Phù Phong Đảo của mình, một kích này của Tô Tín chính là uy thiên địa khiến không ai có thể chống cự được!

Nhưng dù sao Ngũ Trường Phong cũng là võ giả từ nơi hải ngoại tàn khốc giết ra, hắn có thể tuyệt vọng khi đối mặt với thiên uy, nhưng sẽ không bó tay chịu trói.

Đối mặt một quyền giống như thiên uy này của Tô Tín, huyết khí quanh thân Ngũ Trường Phong nháy mắt bùng nổ, không ngờ hắn trực tiếp quả quyết bắt đầu thiêu đốt tinh huyết, bộc phát ra tiềm lực lớn nhất của bản thân.

Hai tay Ngũ Trường Phong kết ấn, trong nháy mắt, trước người hắn dâng lên sóng lớn chân khí ngập trời, biểm gầm cuồn cuộn, bao phủ thiên địa!

Sóng lớn chân khí vô biên kia đã ngưng tụ thành thực chất, nhưng dưới một đấm cực kỳ bá đạo của Tô Tín, sóng lớn chân khí kia thế mà tựa như miếng đậu hủ, vang tiếng nổ lớn, nháy mắt đã bị xé rách bốc hơi!

Một tiếng nổ truyền đến, thân hình của Ngũ Trường Phong trực tiếp bị một đấm của Tô Tín đánh bay, đập sập mấy tức tường của Lục Phiến Môn.

Mà lúc này, dáng vẻ của Ngũ Trường Phong càng thê thảm hơn, tứ chi cơ hồ vặn vẹo không còn hình người, ngực lõm xuống một cái lỗ to, thậm chí suýt chút nữa bị đấm xuyên qua, máu tươi chảy như suối.

Nếu không phải trên người Ngũ Trường Phong còn giữ lại một chút sinh cơ, bọn họ thậm chí cho rằng Ngũ Trường Phong đã bị Tô Tín giết trong nháy mắt.

Thấy cảnh tượng kinh khủng này, võ giả Đại Chu ở xung quanh thoáng chốc trong lòng run lên.

Chân Vũ cảnh được gọi là Lục Địa Thần Tiên, nhưng thực tế thì vẫn là người, tuy khoảng cách giữa Chân Vũ và Dương Thần có thể nói là một trời một vực, nhưng như Tô Tín dùng một quyền đánh võ giả Dương Thần cảnh đỉnh phong gần chết, thì sức mạnh của hắn đã khủng bố đến mức nào?

Nhìn ngày xưa Tô Tín dẫn dắt Thiên Hạ Thất Bang vây công Mạc Qua thì sẽ biết, khi đó Mạc Qua đối mặt với võ giả Dương Thần cảnh của Thiên Hạ Thất Bang chỉ có thể đánh mấy chiêu làm võ giả bị thương nặng lùi lại, tuyệt đối không thể làm ra hiệu quả kinh khủng như Tô Tín hiện tại.

Bên trong Lục Phiến Môn, cho dù bên ngoài xuất hiện động tĩnh lớn như vậy, nhưng Thiết Chiến và Thiết Ngạo vẫn làm như không nghe thấy.

Thiết Ngạo ngắm nghía Ô Kim Thiết Đảm trong tay, nói:

“Đấu chiến kim thân? Công pháp chí tôn của đám hòa thượng Thiếu Lâm Tự lại bị một người ngoài phát dương quang đại, không biết bọn họ sẽ có cảm nghĩ như thế nào?”

Thiết Chiến thì lắc đầu nói:

“Chậc chậc, muốn đánh thì đi ra ngoài mà đánh, tổng bộ của Lục Phiến Môn ta đã sửa chữa một lần vào năm trước, hiện tại lại phải sửa thêm lần nữa.”

Lúc này ở bên ngoài, Tô Tín thật ra cũng tò mò Ngũ Trường Phong thế mà ngăn trở được một quyền này của hắn.

Mới vừa rồi, một quyền này của Tô Tín thật sự có thể lấy mạng của Ngũ Trường Phong, nhưng không nghĩ tới thực lực

của Ngũ Trường Phong này có thể nói là không tệ, bản thân tích lũy hết sức hùng hậu. Hơn nữa, khi Tô Tín ra tay, hắn quả quyết lựa chọn thiêu đốt tinh huyết để liều mạng, nhờ vậy mới không bị Tô Tín một đấm oanh sát.

Ngay khi Tô Tín chuẩn bị chém thêm một đao, một bóng dáng từ không trung đáp xuống, nhìn thấy dáng vẻ bên dưới của Ngũ Trường Phong, trong mắt bóng dáng này hiện lên sát khí dày đặc.

Người này chính là cường giả Chân Vũ cảnh ở hải ngoại, 'Đại Phong Kiếm Tôn' Y Kiếm Đình.

Trước đó, khi Quý Lưu Dạ đi tìm Y Kiếm Đình thì hắn không hề gấp gáp, tuy hắn đã cảm giác được khí tức của Tô Tín khi Tô Tín đến Thịnh Kinh thành, nhưng khi đó hắn còn tưởng Tô Tín tới Thịnh Kinh thành là vì việc khác, dù sao hắn nghĩ rằng, với thân phận của Tô Tín thì sẽ không vì một võ giả Dung Thần cảnh mà làm lớn chuyện.

Chương 1982 - Bá đạo(2)

Bá đạo(2)

Như lúc Y Kiếm Đình chấp chưởng Đại Phong Đảo, nếu võ giả Dung Thần cảnh dưới tay hắn bị người đánh, hắn cùng lắm là dặn dò võ giả Dương Thần cảnh đó đi đàm phán với đối phương, muốn một câu trả lời hợp lý.

Nhưng hắn không nghĩ tới Tô Tín thật sự không làm theo khuôn phép có sẵn, hắn thế mà trực tiếp đánh tới cửa, suýt chút nữa một đấm đánh chết Ngũ Trường Phong!

Y Kiếm Đình sắc mặt âm trầm nói:

"Tô Tín! Dù gì bây giờ Ngũ Trường Phong cũng là người của triều đình, kết quả ngươi lại làm chuyện quá đáng như vậy ở trong Thịnh Kinh thành, ngươi muốn tạo phản à?"

Tô Tín thản nhiên nói:

"Đừng hở một chút là lôi triều đình ra, đám người hải ngoại các ngươi là thân phận gì, chính các ngươi rõ ràng nhất."

“Nếu các ngươi muốn chơi trong quy củ, vậy thì tốt, ta chơi cùng các ngươi.”

“Nhưng nếu các ngươi không muốn tuân thủ quy củ này, vậy cũng được, ta tất nhiên cũng sẽ không làm theo quy củ chó má này!”

Từ lúc mới bắt đầu, Tô Tín đã dự định tuân theo quy củ, suy cho cùng thì hắn hay Lục Phiến Môn hoặc quân đội đều không muốn quyết liệt với Đại Chu, dù là Đại Chu cũng như thế.

Hoàng tộc họ Cơ là quân, bọn họ là thần, nếu không dựa theo quy củ, chẳng lẽ hoàng đế bù nhìn Cơ Ngôn Thành ra lệnh một tiếng là bọn họ phải giao ra quyền lực trong tay mình sao? Quá nực cười.

Cho nên, từ lúc mới bắt đầu, khi Cơ Huyền Tư lập ra sách lược từng bước tằm ăn, bọn họ đều dựa theo quy củ này, nhưng tiếc là hắn chọn người có chút vấn đề.

Những võ giả hải ngoại này có thực lực và năng lực không tệ, nhưng bọn họ có một nhược điểm trí mạng, đó là họ không phải võ giả Trung Nguyên, chưa quen thuộc quy củ của Trung Nguyên.

Đất hải ngoại dùng thực lực luận tôn ti trên dưới, quy củ ở đó càng khắt khe hơn võ lâm Trung Nguyên.

Thế nên, đó là lý do Ngũ Trường Phong tức giận khi Tề Long bằng mặt không bằng lòng với hắn, Ngũ Trường Phong cho rằng đối phương căn bản đang khiêu khích uy nghiêm của cường giả Dương Thần cảnh như hắn.

Y Kiếm Đình ánh mắt lạnh lùng nói:

“Ngũ Trường Phong chỉ đánh một thủ hạ Dung Thần cảnh của ngươi, ngươi lại đánh hắn bị thương thành bộ dáng này, Tô Tín, ngươi thật sự không coi đất hải ngoại ta ra gì phải không?”

Y Kiếm Đình liếc mắt một cái đã nhìn ra thương thế của Ngũ Trường, tuy không chết, nhưng người này đã tàn phế rồi.

Kinh mạch toàn thân bị luồng sức mạnh cường đại kia của Tô Tín đánh nát, thậm chí nội phủ bị thương cũng trở thành

thương thế thứ yếu.

Như vậy là, cho dù thương thế của Ngũ Trường Phong được chữa trị tốt thì thực lực của hắn sẽ giảm đi, thậm chí là rơi xuống cảnh giới Dương Thần cảnh, Y Kiếm Đình tuyệt đối không cách nào dễ dàng tha thứ điều này.

Tuy đất hải ngoại hỗn loạn, nhưng cần lập bè kết phái.

Đại Phong Đảo của hắn và nhóm năm người Ngũ Trường Phong chính là một phái, thậm chí có thể nói đám người Ngũ Trường Phong chính là nước phụ thuộc của hắn.

Kết quả hiện tại Ngũ Trường Phong bị Tô Tín phế đi, tuy không đến mức chặt đứt một cánh tay của hắn, nhưng không tránh khỏi đứt một ngón tay.

Tô Tín khinh thường cười lạnh nói:

"Đánh chó phải ngó mặt chủ, không nói đến Tề Long là võ giả Dung Thần cảnh dưới trướng của ta, cho dù là một con chó, người khác muốn động vào thì cũng phải hỏi qua ý của ta mới được!"

"Hơn nữa, ngươi cho rằng võ lâm hải ngoại của ngươi rất mạnh sao? Có lẽ đất hải ngoại có cường giả, nhưng tuyệt đối không phải cái loại chó nhà có tang như ngươi, không sống được ở hải ngoại thì đến võ lâm Trung Nguyên tìm đường lui."

"Cuồng vọng!"

Tiếng kiếm rít gào quanh người Y Kiếm Đình, một thanh trường kiếm óng ánh trong suốt, dường như đúc từ bông tuyết hiện ra trong tay hắn, bộc phát ra một luồng uy năng kỳ dị.

Y Kiếm Đình không hiểu gì về Tô Tín, hơn nữa, dù hắn biết chiến tích của Tô Tín thì cũng không thể suy đoán ra thực lực cụ thể của Tô Tín, vì dù sao hắn cũng là người hải ngoại, không hiểu biết nhiều về những võ giả khác ở võ lâm Trung Nguyên.

Nhưng Y Kiếm Đình biết được một tin tức, đó là Tô Tín bước vào Chân Vũ chưa tới một năm, còn hắn thì đã bước vào Chân Vũ mấy chục năm!

Trường kiếm trong tay Y Kiếm Đình khẽ run một cái, một luồng gió nhẹ dâng lên, tựa như gió xuân hiu hiu thổi nhẹ, nhưng một kiếm này vượt qua không gian và thời gian, cơ hồ trong nháy mắt cắt ra hư không, xuất hiện ở trước mắt Tô Tín.

Hết thảy sức mạnh ở xung quanh, bao gồm không gian cũng bị một kiếm này của Y Kiếm Đình cấm khóa, kiếm phong đâm thẳng tới lồng ngực của Tô Tín!

Lúc này, không biết từ khi nào cửa chính của tổng bộ Lục Phiến Môn đã bị đẩy ra, Thiết Chiến và Thiết Ngạo đều đang vây xem trận chiến này.

Thấy Y Kiếm Đình ra tay, trong mắt Thiết Ngạo lóe lên vẻ kinh ngạc, nói:

“Gió có thể cắt hết thảy kim loại? Đây cũng là lực lượng quy tắc của Y Kiếm Đình? Một kiếm tu thế mà không sử dụng kiếm làm lực lượng quy tắc của mình, điều này thật thú vị, kẻ có thể thành tựu Chân Vũ quả nhiên không phải hạng người đơn giản, đất hải ngoại này cũng như thế.”

Chương 1983 - Đại Phong Kiếm Tôn(1)

Đại Phong Kiếm Tôn(1)

Từ khi thăng cấp Chân Vũ cảnh cho tới nay, có thể nói Tô Tín chưa từng chân chính giao thủ với cường giả Chân Vũ cảnh.

Ban đầu, khi Tô Tín thăng cấp Chân Vũ thì Đại Hoan Hỉ La Hán đã gần chết. Bắc Cực Tử Vi Đại Đế tuy mạnh, nhưng lúc đó Tô Tín chưa vận dụng toàn lực.

Hiện tại Y Kiếm Đình này nhìn qua cũng không yếu, ngược lại là một đối thủ không tệ.

Ngay khi Y Kiếm Đình đã phong tỏa hư không trong tay, trong mắt Tô Tín lập tức bộc phát ra một luồng hàn mang kinh người.

Phật quang màu vàng dày đặc, cơ thể của Tô Tín giống như bị bao bọc trong áo giáp màu vàng óng, khi Tô Tín đấm ra một quyền, sức mạnh cắt đứt không gian kia thế mà không cách

nào ràng buộc được Tô Tín, trực tiếp bị hắn một đấm đánh nát!

Đấu chiến kim thân!

Đây có thể nói là cực hạn của công pháp luyện thể, hoàn mỹ giải thích cái gì gọi là dùng lực áp người.

Một đấm của Tô Tín trực tiếp đánh vào trường kiếm của Y Kiếm Đình, khiến trường kiếm của hắn thoáng chốc phát ra một tiếng rền rĩ, Y Kiếm Đình cảm giác được một luồng sức mạnh ập tới, điều này khiến trong lòng hắn hoảng hốt không ngớt.

Rất ít võ giả tu luyện công pháp luyện thể, ngay cả ở võ lâm Trung Nguyên cũng không có mấy người, càng đừng nói tới ở hải ngoại.

Y Kiếm Đình có quen biết vài cường giả Chân Vũ cảnh hải ngoại, trong số bọn họ không có ai tu luyện công pháp luyện thể, bây giờ đối mặt võ giả phát huy sức mạnh thuần túy đến mức tận cùng như Tô Tín, Y Kiếm Đình thậm chí có cảm giác bó tay bó chân.

Thân hình của Tô Tín hơi thay đổi, Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ bị hắn dung hợp vào trong đấu chiến kim thân, hiện tại mỗi một quyền, mỗi một cước của hắn đều dung hợp võ kỹ cực kỳ cường hãn, bao hàm Đấu Chiến Cực Trí, Quyền Toái Hư Không, Cước Liệt Đại Địa, cơ hồ chỉ mấy chiêu này, Y Kiếm Đình đã bị hắn áp chế đến cực hạn.

Tô Tín đấm ra một quyền, ngay lập tức, một luồng quyền ý vô song ầm ầm bộc phát ra.

Đây là một đấm độc nhất thuộc về Tô Tín, trên trời dưới đất, một đấm chí cường duy ngã độc tôn!

Một đấm rất đơn giản, cũng là một đấm đơn thuần nhất, nhưng khiến cho Y Kiếm Đình muốn tránh cũng không được, muốn trốn cũng không xong.

Trường kiếm trong tay Y Kiếm Đình bay lên, gió lốc xung quanh ngưng tụ với tốc độ mắt thường có thể thấy được, tựa như một bóng kiếm che khuất bầu trời ầm ầm rơi xuống!

“Đại Phong!”

Một thức kiếm kỹ ngưng tụ gió lớn ở xung quanh, trong cơn gió lốc đó ẩn chứa kiếm khí vô biên, một khi rơi xuống, thậm chí có thể phá hủy phân nửa Thịnh Kinh thành!

Thiết Ngạo hừ lạnh một tiếng, Y Kiếm Đình này ra tay không biết chừng mực gì cả, lúc Tô Tín ra tay đều là thu nạp lực lượng, không ảnh hưởng đến chiến đấu, đồng thời tận lực không phá hư Thịnh Kinh thành.

Hơn nữa, Y Kiếm Đình này cũng giỏi thật, vừa ra tay đã dùng kiếm kỹ mạnh mẽ như vậy, không hề thu liễm sức mạnh, hắn muốn làm gì đây, định hủy luôn Thịnh Kinh thành à?

Hai quả thiết đảm trong tay Thiết Ngạo biến mất, một con diều hâu che khuất bầu trời xuất hiện sau lưng hắn, khi vỗ cánh, lộn mẹo trong không trung, sức mạnh tràn ra ngoài kia nháy mắt bị chia nhỏ, lúc này mới tránh cho Thịnh Kinh thành bị hủy diệt bởi trận chiến giữa hai cường giả Chân Vũ cảnh.

Mà lúc này ở giữa sân, Y Kiếm Đình đúng là đã toàn lực ra tay.

Hắn hoàn toàn không nghĩ ra, một võ giả chỉ mới vào Chân Vũ cảnh thế mà có thực lực như vậy.

Và hắn cũng không nghĩ tới, công pháp chuyên tu thân thể một mạch này sau khi tăng đến đỉnh phong lại kinh khủng như vậy, gần như trong nháy mắt đã áp chế hắn.

Lúc này, Y Kiếm Đình chỉ lo toàn lực ra tay, làm gì còn nhớ đến Thịnh Kinh thành gì đó? Trước tiên giải quyết xong Tô Tín rồi tính tiếp.

Nhưng tiếc rằng, kiếm kỹ chí cường ‘Đại Phong’ của hắn vẫn không đáng là gì khi ở trước một đấm chí cường của Tô Tín.

Khi một đấm của Tô Tín rơi xuống, gió lốc bị xé rách, kiếm khí bị tan rã, mọi thứ đều là hư vô khi ở trước mặt lực lượng tuyệt đối!

Y Kiếm Đình hoảng sợ nhìn thiên binh cực phẩm được chế tạo từ bông tuyết vô cùng lạnh giá trong tay mình lộ ra chút vết rạn, bản thân hắn cũng bị sức mạnh cường đại này trực tiếp

đánh bay, gió nhẹ lượn lờ quanh thân Y Kiếm Đình, nhìn như yếu ớt, nhưng là dùng lực phá xảo, do đó mới có thể tan rã sức mạnh còn sót lại từ một quyền này của Tô Tín, không để mình bị thương.

Lúc này Tô Tín cũng thu hồi trạng thái đấu chiến kim thân.

Môn công pháp này thật sự quá tiêu hao chân khí, dù với tu vi Chân Vũ cảnh hiện tại của mình, Tô Tín cũng không thể liên tục duy trì trạng thái đấu chiến kim thân trong thời gian dài.

Cho nên, khi nhìn thấy Y Kiếm Đình bị đánh bay, Tô Tín trực tiếp thu tay lại, ngự không mà đi, đi tới chỗ Y Kiếm Đình, mỗi khi hắn bước ra, quanh người Y Kiếm Đình sẽ bộc phát kiếm khí vô biên và huyết lãng ngập trời bao phủ hắn, đến khi Tô Tín đi tới trước người Y Kiếm Đình, kiếm khí vô biên và huyết lãng đã hoàn toàn bao phủ Y Kiếm Đình, không thấy rõ dáng dấp trong đó.

Chương 1984 - Đại Phong Kiếm Tôn(2)

Đại Phong Kiếm Tôn(2)

Mà lúc này, trong kiếm khí kia truyền ra một tiếng thét đinh tai nhức óc, như chim lại như thú. Trong nhát mắt, vô tận kiếm khí tan rã, biển máu đầy trời bị xé rách, pháp tướng hiện ra ở phía sau Y Kiếm Đình, đó là một con cự thú kỳ dị, đầu thú thân chim, sải cánh che khuất bầu trời, không đập cánh vẫn có thể bay lượn trên không trung, đó là vì gió trong thiên địa này đã bị nó khống chế.

Pháp tướng của Y Kiếm Đình không phải là kiếm, mà là Đại Phong, thần thú thượng cổ Đại Phong có thể nhấc lên gió lốc vạn dặm chỉ bằng một cái vỗ cánh nhẹ!

Đại Phong Pháp Tướng phía sau Y Kiếm Đình hơi thay đổi, gió lốc vô tận trong nháy mắt cuốn tới chỗ Tô Tín, Đại Phong vỗ cánh, trong lông vũ không phải ẩn chứa gió lốc, mà là Liệt Thiên Chi Kiếm sắc bén đến cực điểm!

Tô Tín cười lạnh, một cung điện to lớn dựng lên xuất hiện ở phía sau hắn, bóng đế màu vàng từng bước hạ xuống, tuy

không thấy rõ vẻ ngoài, nhưng cho người ta một loại cảm giác rằng bóng đế màu vàng này chính là Tô Tín.

Bóng đế màu vàng đạp xuống một cước, thoáng chốc toàn bộ bầu trời đều phát ra một tiếng nổ vang, giống như thiên băng, hư không chấn nứt, thiên địa chấn động!

Đế Lâm Cửu Tiêu, Đạp Phá Thương Khung!

Lực lượng cường đại vào lúc này lập tức khiến cho Đại Phong Pháp Tướng của Y Kiếm Đình phát ra tiếng rên, thế mà bị một cước này trực tiếp đạp nát, cũng khiến Y Kiếm Đình lập tức miệng phun máu tươi.

Y Kiếm Đình dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Tô Tín, pháp tướng của mình vậy mà lại bị một kích này của Tô Tín trực tiếp đánh tan?

Phải biết rằng đối chiến của cường giả Chân Vũ cảnh không như Dương Thần hay Dung Thần, thực lực của hai bên chênh lệch sẽ không quá lớn, nhưng bây giờ đối mặt với Tô Tín, hắn gần như cho tới bây giờ chưa từng chiếm được thế thượng phong, thậm chí bị Tô Tín đè đánh, đến bây giờ còn bởi vì pháp tướng bị đánh nát mà chịu một ít vết thương nhẹ.

Đương nhiên, nếu người của võ lâm Trung Nguyên biết suy nghĩ của Y Kiếm Đình thì chắc chắn sẽ khinh bỉ hắn quê mùa, hạng người man di hải ngoại cho dù đã đến Chân Vũ cũng vẫn như vậy, không có kiến thức.

Nhìn uy thế của Mạnh Kinh Tiên ngày xưa đi, rồi nhìn tiếp uy thế của Diêm La Thiên tử của Địa Phủ tát một cái đánh bay Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đi, cái này gọi là chênh lệch không lớn à?

Chỉ tiếc Y Kiếm Đình đều không biết những chuyện này, cho nên bây giờ hắn đụng phải Tô Tín, xem như rút ra một bài học.

Tô Tín thu hồi pháp tướng, hắn nhìn Y Kiếm Đình, cười lạnh nói:

“Nếu ta nhớ không lầm thì tên hiệu của ngươi chắc là Đại Phong Kiếm Tôn nhỉ? Một võ giả dùng kiếm, kết quả ngưng luyện lực lượng quy tắc không phải kiếm, pháp tướng của

chính mình cũng không phải kiếm, bằng vào ngươi mà cũng có tư cách tự xưng kiếm tôn? Ngày hôm nay, ta sẽ cho ngươi thấy, rốt cuộc cái gì mới là kiếm chân chính!”

Vừa dứt lời, một thanh trường kiếm hiện lên trong tay Tô Tín, một thanh Phi Huyết Kiếm dính vô tận lực lượng huyết sát!

Một kiếm xuất vỏ, mỹ lệ vô tận phủ lên toàn bộ trời cao.

Một kiếm này kinh diễm thời gian và không gian, dị tượng ngưng tụ trong không trung, dường như thiên địa cũng phải run rẩy trước một kiếm này.

Vô tận thần quang dày đặc, chỉ một kiếm rất đơn giản nhưng ẩn chứa vô số kiếm đạo chí lý, ẩn chứa vô số kiếm kỹ biến ảo.

Ở trong mắt của tất cả mọi người, một kiếm này đã không thuộc về nhân gian, mà là một kiếm chỉ có tiên nhân Cửu Thiên Chi Thượng mới có thể lấy ra.

Kẻ dùng một kiếm này có lẽ không phải là tiên, ma hay thần, nhưng tóm lại, nó không thuộc về một kiếm của nhân gian!

Nhất Kiếm Tây Lai, Thiên Ngoại Phi Tiên!

Ánh mắt của Y Kiếm Đình lộ ra kinh hãi, uy năng của một kiếm này đã vượt qua tưởng tượng của hắn.

Đất hải ngoại có kiếm tu, nhưng không có thuần kiếm tu như Dịch Kiếm Môn và Kiếm Thần Sơn.

Đối với võ giả hải ngoại, bất kỳ võ đạo gì, chỉ cần có tác dụng thì bọn họ sẽ đi tu luyện, giống như Y Kiếm Đình, tuy kiếm đạo là chủ tu của hắn, nhưng cũng không phải là thứ duy nhất hắn tu luyện, cho tới bây giờ hắn chưa từng tưởng tượng qua, uy của thuần kiếm đạo lại có thể mạnh tới mức này!

Thân làm cường giả Chân Vũ cảnh, Y Kiếm Đình lúc bình thường vẫn hay đánh nhau với người khác ở đất hải ngoại, nhưng đã lâu lắm rồi hắn không có cảm nhận được cảm giác tử vong này.

Thế nhưng dưới một kiếm này của Tô Tín, Y Kiếm Đình đã cảm giác được nỗi sợ tử vong từng gặp phải khi xưa lúc hắn còn nhỏ yếu.

Trong mắt Y Kiếm Đình bỗng bắn ra một luồng thần mang, hai tay hắn kết ấn, trong nháy mắt, lực lượng quy tắc ở xung quanh bắt đầu ngưng tụ, một ấn này là võ đạo cực hạn của hắn, cũng là cực hạn của gió.

Khi ấn pháp của hắn rơi xuống, trước người Y Kiếm Đình tựa như ngưng tụ ra một Vô Hình Chi Kiếm, ầm ầm chém hướng Thiên Ngoại Phi Tiên của Tô Tín!

Đây là Phong Chi Kiếm, là Vô Hình Chi Kiếm, tuy là làn gió dịu nhẹ nhưng có thể xé rách tất cả!

Có thể trở thành tồn tại Chân Vũ cảnh thì không ai là kẻ yếu. Ngày xưa, Y Kiếm Đình đã từng lợi dụng Vô Hình Chi Kiếm này xé rách một hòn đảo nhỏ ở hải ngoại, chôn vùi toàn bộ võ giả không phục tùng mình, từ đó về sau cũng kiên định uy danh Đại Phong Kiếm Tôn của hắn.

Chương 1985 - Đại Phong Kiếm Tôn(3)

Đại Phong Kiếm Tôn(3)

Nhưng bây giờ đối mặt với một kiếm không thuộc về nhân gian này, Vô Hình Chi Kiếm của hắn cũng giống Vô Hình Chi Kiếm thật sự, căn bản không nhấc lên chút sóng gió nào, trực tiếp bị đập nát!

Trong mắt Y Kiếm Đình lóe lên tia sợ hãi, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của hắn coi như khá phong phú, vào lúc này, trên người Y Kiếm Đình dâng lên một luồng huyết vụ, hắn trực tiếp thiêu đốt tinh huyết, lực lượng quy tắc đang điên cuồng dâng lên, tạo thành một luồng khí xoáy lớn ở trước người hắn, muốn triệt tiêu uy năng của Thiên Ngoại Phi Tiên.

Nhưng Thiên Ngoại Phi Tiên là kiếm kỹ mạnh nhất mà hiện tại Tô Tín có thể nắm giữ, ngay cả hắn đã đến Chân Vũ cảnh cũng không dám nói có thể phát huy trăm phần trăm uy năng của kiếm kỹ này, sao Y Kiếm Đình có thể dễ dàng đỡ được?

Luồng khí xoáy thừa nhận phần lớn sức mạnh của Thiên Ngoại Phi Tiên rồi ầm ầm nổ tung, Y Kiếm Đình vẫn không thể đỡ nổi sức mạnh còn sót lại, nhưng hắn dù sao cũng là

cường giả Chân Vũ cảnh, dù thua cũng vẫn muốn thua có tôn nghiêm.

Cho nên, Y Kiếm Đình cứng rắn chống đỡ không bị ngã xuống, nhưng trực tiếp bị đánh lui hơn mười bước, một dòng máu tươi chảy ra từ miệng hắn, tuy nhìn qua trông không quá chật vật, nhưng thật ra bên trong hắn đã bị kiếm khí kia gây thương tích, không tu dưỡng một năm rưỡi thì không thể khôi phục được.

Một trận đại chiến cấp bậc Chân Vũ cảnh xuất hiện ở trong Thịnh Kinh thành, quốc đô của Đại Chu.

Nhưng càng khiến cho bọn họ cảm thấy khó tin là Tô Tín vậy mà thắng dễ dàng như vậy, thậm chí có thể nói khi đối mặt với Y Kiếm Đình, Tô Tín hoàn toàn biểu hiện ra tư thế nghiền ép.

Ngay cả Thiết Ngạo cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới thực lực bây giờ của Tô Tín lại kinh khủng như thế.

Đặc biệt là đấu chiến kim thân của Tô Tín và một kiếm cuối cùng mà hắn chém ra, luồng uy năng này khiến ngay cả Thiết Ngạo cũng phải run sợ trong lòng.

Tô Tín nhìn về phía Y Kiếm Đình, trong mắt lóe lên tia sát cơ.

Hắn vốn định chơi với đám người này trong quy củ, thế nhưng bọn họ không tuân theo quy củ trước, vậy thì không còn gì để nói nữa.

Huống chi giết một Y Kiếm Đình, Tô Tín không cần sợ bất kỳ nhân quả gì, Tô Tín không hề có lòng kiêng kỵ đối với đất hải ngoại, hiện tại bên đối phương cũng đang là một mảnh rối loạn, trừ mấy người Y Kiếm Đình ra, ai còn tâm trí đi lo chuyện ở Trung Nguyên?

Quan trọng nhất là, lực lượng của toàn bộ đất hải ngoại rất phân tán, căn bản không có lấy một đại thế lực tập trung, từ sau khi Tứ Hải Minh sụp đổ, đất hải ngoại chính là một mớ bòng bong.

Tô Tín đã giết Mạc Qua, nếu Kim Trướng Hãn Quốc có cơ hội thì sẽ tìm Tô Tín báo thù.

Nhưng nếu bây giờ Tô Tín giết Y Kiếm Đình, đất hải ngoại căn bản sẽ không có ai quan tâm, thậm chí kẻ địch trước đây của Y Kiếm Đình sẽ vỗ tay khen hay cũng không chừng.

Nhưng ngay khi Tô Tín định động thủ hoàn toàn giết chết Y Kiếm Đình, một tiếng kiếm minh truyền đến.

Một kiếm này mang theo đạo uẩn vô biên, sức mạnh thiên địa xung quanh đều cho nó dùng, mênh mông hùng dũng đè hướng Tô Tín.

Phi Huyết Kiếm xuất hiện trong tay Tô Tín, dùng thần ngự kiếm, Thiên Địa Chi Kiếm to lớn mang theo vô số kiếm đạo chí lý ầm ầm rơi xuống, uy Kiếm Nhị Thập Tứ hiển lộ vô nghi.

Trước đó Tô Tín đã liên tiếp sử dụng đấu chiến kim thân và Thiên Ngoại Phi Tiên, chân khí bị tiêu hao khá lớn, hơn nữa lực lượng của một kiếm từ kẻ vừa ra tay hết sức kinh người, cho nên Kiếm Nhị Thập Tứ cùng một kiếm này va chạm nhau, Tô Tín không khỏi lui về sau nửa bước.

Buông xuống trường kiếm, Tô Tín híp mắt nói: “Vương gia là có ý gì đây? Thà rằng giúp một người ngoài chứ không muốn giúp người mình sao?”

Người ra tay đúng là Kháo Sơn Vương Cơ Vũ Lăng của Đại Chu, mới vừa rồi là hắn trực tiếp cầm thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay đẩy lùi Tô Tín nửa bước, thực lực cũng là sâu vô cùng.

Cơ Vũ Lăng nhìn Tô Tín, trầm giọng nói: “Tô đại nhân, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, nếu Y Kiếm Đình đã gia nhập Đại Chu thì hắn chính là người của Đại Chu ta, không phân biệt cái gì là hải ngoại hay Trung Nguyên. Kết thúc ở đây được rồi.”

Sau khi trầm mặc một lúc lâu, Tô Tín thu về Phi Huyết Kiếm trong tay, khóe miệng lộ ra một nụ cười, nói: “Nếu Vương gia đã nói như vậy, thế thì chuyện này tới đây thôi, chỉ hy vọng có vài người có thể thấy rõ chính mình, trước khi ra tay thì nên suy nghĩ một chút đây là đâu, bản thân phải đối mặt với ai.”

Sau khi nói xong những lời này, Tô Tín lúc này mới xoay người rời đi.

Ánh mắt Cơ Vũ Lăng nhìn Tô Tín hơi âm trầm.

Mấy năm nay, hắn vẫn luôn tiềm tu sâu trong hoàng cung, rất ít xuất sơn quản sự vụ của Đại Chu, từ khi Đại Chu thành lập cho tới nay vẫn luôn do Cơ Hạo Điển quản lý, mà sau khi Cơ Hạo Điển chết thì có Cơ Huyền Viễn quản lý.

Nhưng cho tới bây giờ hắn có chút hối hận chính mình không nhúng tay vào chuyện của Đại Chu, dù là Cơ Hạo Điển hay Cơ Huyền Viễn đều không phải là kẻ ngốc, sao bọn họ có thể mời chào Tô Tín này vào Đại Chu rồi còn toàn lực bồi dưỡng hắn?

Chương 1986 - Lòng không thuần phục(1)

Lòng không thuần phục(1)

Người này bề ngoài nhìn như sói như ưng, sau đầu mọc sừng ngược, căn bản không có chút lòng kính nể dành cho triều đình và Hoàng tộc họ Cơ, hắn hành sự ngông cuồng như thế, chỉ sợ là đã sinh ra lòng không thuần phục không chỉ một, hai ngày.

Đương nhiên, không chỉ Cơ Vũ Lăng nhìn ra được điểm ấy, thật ra rất nhiều người Đại Chu đều đã nhìn ra, nhưng bọn họ cũng không biết phải làm gì.

Đại thế của Tô Tín đã thành, lúc này triều đình quyết liệt với Tô Tín đơn thuần là tự làm mình khó chịu, ít nhất duy trì mặt ngoài hài hòa, Tây Bắc Đạo vẫn là một phần của Đại Chu, ít nhất điều này còn tốt hơn so với trước kia dị tộc Tây Bắc nắm giữ Tây Bắc Đạo, đúng không?

Dù sao bây giờ nghĩ những chuyện này cũng đã muộn, ban đầu Cơ Hạo Điển và Cơ Huyền Viễn vẫn quá tự tin.

Cơ Hạo Điển một đời hùng chủ, tự nhận là bằng vào thủ đoạn của mình có thể áp chế Tô Tín, trên thực tế cũng đúng là thế, trước khi Cơ Hạo Điển không có nổi điên muốn trường sinh, Tô Tín cũng không làm việc gì tổn hại đến lợi ích của Đại Chu, nhưng cuối cùng Cơ Hạo Điển tự tìm đường chết, thế thì không thể trách Tô Tín bỏ thêm củi lửa vào.

Còn về Cơ Huyền Viễn bằng lòng dễ dàng tha thứ cho Tô Tín, đó đơn thuần là bởi vì hắn tự tin vào thực lực của chính mình.

Ngoài thân phận Vương gia nắm toàn bộ quyền lực Đại Chu thì Cơ Huyền Viễn còn là võ giả, võ giả thuần túy nhất, hắn cũng thói quen dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.

Khi đó, võ lực của Tô Tín vẫn còn nằm trong phạm vi kiểm soát của hắn, nhưng đến lúc Tô Tín sắp thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn thậm chí là Đại Chu, thực lực của Tô Tín đã đại thành, ai cũng không thể tùy tiện động vào hắn.

“Hạng người lòng muông dạ thú!”

Cơ Vũ Lăng thở dài trong lòng.

Cũng may Tô Tín không sống trong loạn thế cuối thời Đại Tấn, bằng không Đại Chu bọn họ sẽ thêm một cường địch.

Cơ Vũ Lăng nhìn Y Kiếm Đình bên người, truyền âm nói: “Y đảo chủ, chuyện này là ngoài ý muốn, các ngươi không nên nhanh như vậy động thủ với Tô Tín, đây là chuyện không có lợi đối với hai bên.”

“Hiện tại ngươi đã trọng thương, trước nên đi tu dưỡng một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian này để những đảo chủ khác điệu thấp làm việc, trước đừng trêu chọc Tô Tín.”

Y Kiếm Đình sắc mặt âm trầm nói: “Vương gia, giúp ta an bài một gian mật thất chữa thương là được, ta có thể tự giải quyết thương thế của mình.”

“Chuyện bây giờ đã không liên quan đến Đại Chu các ngươi, đây là sự tình giữa Y Kiếm Đình ta và Tô Tín!”

Nếu như nói trước đó Y Kiếm Đình đối địch với Tô Tín chỉ vì bọn họ đã đạt thành giao dịch với Hoàng tộc họ Cơ, thì bây giờ đã biến thành ân oán cá nhân giữa Y Kiếm Đình và Tô Tín.

Cho dù trước kia bọn họ rốt cuộc xảy ra xung đột vì cái gì, cũng không hỏi ai đúng ai sai, dù sao ngày hôm nay hắn bị Tô Tín đánh bị thương thành bộ dạng như vậy, mất một đống mặt mũi, dù là mặt mũi hay trong áo đều mất sạch, hắn làm sao có thể coi như không có chuyện gì?

Hơn nữa, đừng tưởng rằng đất hải ngoại không biết tất cả những chuyện xảy ra ở võ lâm Trung Nguyên của đám người Y Kiếm Đình.

Đất hải ngoại chỉ là ít giao lưu với võ lâm Trung Nguyên, không phải ngăn cách với đời, cho nên xảy ra chuyện như vậy, đến khi có người võ lâm Trung Nguyên đi tới hải ngoại hành thương hay gì đó, chắc chắn sẽ truyền tin tức này ra ngoài, đến lúc đó, Y Kiếm Đình hắn sẽ mất hết mặt mũi!

Đám người hải ngoại kia cũng không biết Y Kiếm Đình thua bởi Tô Tín là loại tồn tại gì, bọn họ chỉ biết là Y Kiếm Đình bại bởi một Chân Vũ mới thăng cấp của võ lâm Trung Nguyên, những người đó sẽ nói cái gì, Y Kiếm Đình đều có thể đoán được.

Cơ Vũ Lăng thở dài một hơi, hắn cũng là tồn tại Chân Vũ cảnh, tất nhiên biết Y Kiếm Đình lúc này suy nghĩ cái gì, nhưng tình hình hiện tại đã phát triển vượt quá dự liệu trước đó của bọn họ, đang phát triển theo hướng mà bọn họ không thể khống chế được.

Một trận đại chiến của Chân Vũ cảnh kết thúc, Cơ Vũ Lăng mang theo Ngũ Trường Phong đã bị phế và Y Kiếm Đình bị trọng thương đi dưỡng thương, Lục Phiến Môn cũng bắt đầu sửa chữa vách tường bị đánh nát, những người khác thấy không còn náo nhiệt nữa thì trực tiếp rời đi.

Ngay lúc này trong đoàn người, một võ giả Hóa Thần cảnh lộ ra ánh mắt bí hiểm, đến khi mọi người đã đi gần hết, hắn lúc này mới theo dòng người cuối cùng rời khỏi đây.

Đi vào trong một gian nhà trọ, người này viết cặn kẽ toàn bộ quá trình của trận chiến này, trong đó thậm chí còn ghi phản ứng của các phe vân vân, rất tỉ mỉ.

Nhưng hắn không viết trên giấy, mà là viết trên một mặt gương đồng, mỗi khi hắn viết một hàng chữ, trên gương đồng sẽ lấp lóe ánh sáng trận pháp, chữ viết lập tức biến mất.

Sau khi hắn viết xong toàn bộ sự việc thì lập tức thu lại gương đồng, lặng yên không một tiếng động đi ra khỏi nhà trọ, tùy tiện tìm một góc, mang một tấm mặt nạ da người, không biết lại ẩn núp trong góc nào đó.

Lúc này, bên trong một tòa cung điện to lớn của nội bộ Thiên Đình, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế và Thiên Đế đang tự mình ra tay giúp Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế chữa thương.

Chương 1987 - Lòng không thuần phục(2)

Lòng không thuần phục(2)

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế trước đó bị Diêm La Thiên tử gây thương tích, tuy Thiên Đình đã dùng hết bí pháp chữa thương, nhưng vẫn có một vài tai hoạ ngầm, cho nên Thiên Đế và Bắc Cực Tử Vi Đại Đế ra tay giúp hắn tự mình trị liệu.

Vào lúc này, trận pháp trên một mặt gương đồng trong cung điện chỗ bọn họ đang ở tỏa sáng rực rỡ, từng hàng chữ xuất hiện ở trong đó.

Đám người Thiên Đế thấy thế lập tức thu công, nhìn về phía gương đồng, cẩn thận đọc qua một lần tin tức trong đó.

Sau khi xem xong tin tức, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế thoáng chốc cười to, nói: "Ha ha! Tô Tín này ngược lại không có cô phụ kỳ vọng của chúng ta, đến cùng còn thật sự đánh nhau với triều đình."

"Nhưng võ giả Chân Vũ cảnh hải ngoại này yếu thật, không thương tổn được Tô Tín chút nào, điều này ngược lại hơi đáng tiếc."

Thiên Đế thản nhiên nói: "Không phải tên võ giả Chân Vũ cảnh kia quá yếu, mà là Tô Tín quá mạnh thôi."

"Hắn mới chừng tuổi này đã có thể thăng cấp Chân Vũ, không chỉ dựa vào khí vận, mà còn phải có thiên tư và nghị lực."

"Bên cạnh đó, người trong Thiên Đình ta và Địa Phủ lúc nào cũng là tồn tại một mình nổi bật cùng giai, Dung Thần cảnh và Dương Thần cảnh là thế, cho dù đến Chân Vũ cảnh cũng sẽ không quá kém, cho nên Tô Tín này có biểu hiện như vậy cũng không quá kỳ lạ."

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lộ ra vẻ mặt bí hiểm: "Thiên Đế đại nhân, hiện tại quan hệ giữa Tô Tín và triều đình Đại Chu đã vô cùng khẩn trương, nhưng hai bên đều biết sau khi bọn họ cắt đứt thì không ai được ích lợi gì, cho nên ai cũng đang kiềm chế, dù là Tô Tín cũng đang kiềm chế tính khí của mình, không có bước ra một bước cuối cùng."

"Nếu đã như vậy, chúng ta có nên ra tay, cho bọn họ thêm một mồi lửa, khiến họ càng cháy mãnh liệt hơn không?"

Thiên Đế thản nhiên nói: "Bên ngươi đã chuẩn bị xong chưa?"

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế gật đầu nói:

“Gần xong rồi, tùy thời đều có thể bắt đầu.”

Trong mắt Thiên đế lóe ra tia sáng lạnh lẽo, nói: “Đã như vậy thì hành động đi, Địa Phủ thiếu một Sở Giang Vương, điều này cũng có nghĩa là Thiên Đình ta giảm đi một tầng áp lực.”

Lúc này, Tô Tín vẫn chưa biết Thiên Đình đã bắt đầu hành động, sau khi giải quyết xong Y Kiếm Đình, Tô Tín đi xem Tề Long, hiện giờ trông Tề Long rất thê thảm, dù sao hắn đã đón đỡ một kích toàn lực của võ giả Dương Thần cảnh.

Tô Tín thấy bộ dáng này của hắn, không khỏi lắc đầu nói: “Ngươi cũng thật là, vào lúc này đi khiêu khích đối phương làm gì? Đám người hải ngoại này cũng không phải là nhóm người triều đình trước kia, cho dù bọn họ biết một số quy củ thì cũng sẽ không tuân thủ.”

Tề Long giãy giụa đứng lên nói: “Đám man di hải ngoại này thế mà muốn làm khó đại nhân, ta đương nhiên không thể không quản, nhưng thuộc hạ không nghĩ tới bọn họ ra tay ác như vậy, không thèm điếm xỉa tới quy củ.”

Tô Tín ném cho Tề Long một chai đan dược chữa thương do ‘Độc Thủ Dược Vương’ Tôn Bất Hại tự mình luyện chế, hắn hói: “Được rồi, ngươi không cần tiếp tục ở lại Lục Phiến Môn này nữa, theo ta trở về Tây Bắc Đạo, ta cho ngươi một vị trí phó tổng quản trong Ám Vệ.”

Tề Long nghe vậy thoáng chốc trong lòng vui sướng, lập tức nói: “Đa tạ đại nhân!”

Ai cũng biết Ám Vệ chính là những thuộc hạ tinh anh của Tô Tín, có thể trở thành phó tổng quản của Ám Vệ, đại biểu hắn trở thành tâm phúc của Tô Tín, dùng một thân bị thương đổi lấy vị trí thuộc hạ tâm phúc của Tô đại nhân, ít nhất Tề Long cảm thấy rất đáng giá.

Toàn bộ trong Lục Phiến Môn hầu như ai cũng biết Tề Long là người của Tô Tín, thêm chuyện lần này xảy ra, cho dù trước đó có người không biết thì lúc này cũng đã biết hết.

Cho nên, Tô Tín mang đi Tề Long cùng với vài tinh nhuệ Lục Phiến Môn vốn ở Thịnh Kinh thành, hắn chỉ chào hỏi một tiếng với Thiết Chiến, dù sao những người này vốn do chính hắn bồi dưỡng ra.

Mà lúc này, bên trong Tây Bắc Đạo, sự nhẫn nại của Phùng Thu đã đến cực hạn.

Toàn bộ Tây Bắc Đạo, dù là Tây Bắc quân hay Ám Vệ đều đang bài xích hắn, có thể nói hắn căn bản đừng nghĩ đến việc nắm được quyền lực.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian Tô Tín rời đi, hắn thậm chí còn tiếp xúc qua dị tộc Tây Bắc.

Chỉ tiếc dị tộc Tây Bắc trước đây đã bị Tô Tín giết đến sợ vỡ mật, không còn dám cứng rắn với Tô Tín, cho nên Phùng Thu chỉ có thể ở bên ngoài tức giận mắng nhẹ vài tiếng, ngoài ra cũng không có tác dụng nào khác.

Do đó, lần này Phùng Thu muốn kêu Cao Trường Thanh lấy ra kế hoạch huấn luyện của Tây Bắc quân, kết quả Cao Trường Thanh lại một lần nữa coi thường hắn, thế là Phùng Thu hoàn toàn bạo phát.

“Một võ giả Dung Thần cảnh nho nhỏ mà cũng dám lên mặt như thế, lẽ nào đại nhân nhà ngươi không dạy ngươi tôn ti trên dưới à?” Phùng Thu chỉ vào Cao Trường Thanh, quát lên.

Cao Trường Thanh trực tiếp cười lạnh một tiếng, nói: “Vậy ngươi cứ đi hỏi Tô đại nhân, đương nhiên điều kiện tiên quyết là ngươi dám đi hỏi không đã.”

Chương 1988 - Lý Phôi khủng bố(1)

Lý Phôi khủng bố(1)

Lúc này, Hoàng Bỉnh Thành và Đồng Vũ Dương không biết từ chỗ nào đi tới, trên mặt Hoàng Bỉnh Thành còn mang theo ý cười, hỏi: “Ta nói này Phùng đại nhân, chẳng lẽ ngươi đã quên thân phận hiện giờ của mình rồi sao? Đừng quên ngươi bây giờ cũng là quan viên của triều đình, trước không bàn về thực lực, mọi người trực tiếp bàn về địa vị đi, một giám quân như

ngươi chỉ có quyền lực giám sát hồi báo, từ lúc nào giám quân đã có thể đi đoạt quyền trắng trợn như thế?”

Trong mắt Phùng Thu lóe lên một tia lạnh lẽo, hiện Tô Tín không có ở trong Tây Bắc Đạo, cũng chỉ có một đám võ giả Dung Thần cảnh và Hóa Thần cảnh mà thôi, ai có thể ngăn được hắn chứ?

Lúc này, Hoàng Bỉnh Thành nhìn thấy ánh mắt hung ác của Phùng Thu, khóe miệng lộ ra ý cười khinh thường.

Khuôn sáo của đám man di hải ngoại này quá thô bạo, thế mà dùng chiêu trò của hải ngoại bọn họ đi đối phó với người của Đại Chu.

Bọn họ thật sự cho rằng thực lực của Tây Bắc Đạo chỉ có ngần ấy? Cung phụng Dương Thần cảnh như nhóm Nhạc Đông Lưu còn chưa không lộ diện nữa kìa!

Tô Tín nói cứ việc chơi Phùng Thu này trong quy củ, Hoàng Bỉnh Thành đương nhiên sẽ không khách khí.

Chỉ cần Phùng Thu dám động thủ, Hoàng Bỉnh Thành sẽ cho hắn niếm thử tư vị dục tiên dục tử.

Nhưng bên Phùng Thu còn chưa ra tay, chỗ Phi Long thành lập tức truyền đến một luồng dao động khủng bố.

Ngoài sự cường đại còn kèm theo một luồng lực lượng khiến cho lòng người hoảng sợ, luồng lực lượng này chỉ xuất hiện trong nháy mắt rồi lập tức biến mất, nhưng vẫn hấp dẫn ánh mắt của những người ở đây.

Ánh mắt của Phùng Thu lộ ra vẻ kinh hãi, luồng lực lượng vừa rồi khiến ngay cả hắn cũng cảm giác được nỗi sợ hãi.

Nhưng trong mắt đám người Hoàng Bỉnh Thành lại lộ ra vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, nếu bọn họ đoán không sai, chỗ đó chính là nơi Lý Phôi bế quan!

Quả nhiên, chưa đến nửa khắc đồng hồ, Lý Phôi đã xuất hiện ở trong tầm mắt bọn họ.

Lý Phôi đã thăng cấp đến Dương Thần cảnh nhìn qua trông bình thường hơn trước kia, khí tức trên người đã đến cực hạn,

thậm chí khiến người ta có cảm giác rằng hắn chỉ là một người bình thường.

Nhưng nếu là võ giả cùng giai cẩn thận cảm ứng, bọn họ sẽ phát hiện cơ thể Lý Phôi giống như một vực sâu, thu nạp hết thảy sức mạnh vào trong đó!

“Chuyện gì xảy ra?”

Lý Phôi liếc nhìn Phùng Thu xa lạ ở trước mắt, dù hắn mới xuất quan nhưng vẫn có thể cảm giác được bầu không khí giương cung bạt kiếm ở đây.

Hoàng Bỉnh Thành cười lạnh, cẩn thận kể lại cho Lý Phôi biết chuyện xảy ra sau khi hắn bế quan.

Sau khi Lý Phôi nghe xong thì trong mắt lóe ra một tia sát khí âm trầm, dám đến đất Tây Bắc gây chuyện, chán sống rồi sao?

Ngay lúc tay Lý Phôi đặt ở trên chuôi kiếm, hắn chợt bị Hoàng Bỉnh Thành đè lại.

Hoàng Bỉnh Thành dở khóc dở cười nói: “Lý lão đại, ngươi bình tĩnh một chút được không? Đại nhân trước đã có nói rằng, tất cả phải theo quy củ, ngươi một kiếm chém hắn, chúng ta làm sao chơi được nữa đây?”

Nhưng vào lúc này, một luồng hơi thở cường đại từ chân trời truyền đến, Tô Tín từ không trung hạ xuống, nhìn Phùng Thu, thản nhiên nói: “Không cần tuân thủ quy củ gì đó nữa, có vài người không muốn tuân theo quy củ, chúng ta cũng không cần tiếp tục chơi với bọn họ, sớm giải quyết đi.”

Tô Tín vừa dứt lời, Phùng Thu thoáng chốc cảm giác được một luồng sát khí vô cùng khủng bố ập đến.

Nhưng hắn còn chưa làm ra hành động gì, không biết trường kiếm trong tay Lý Phôi từ khi nào đã ra khỏi vỏ.

Người màu đen, kiếm màu đen.

Đó là màu đen tĩnh mịch, Phùng Thu đã cảm nhận được một kiếm này, với thực lực của hắn thì có thể dễ dàng né tránh, nhưng lúc này hắn lại kinh hãi phát hiện rằng, tất cả sức mạnh

của chính mình giống như bị vực sâu màu đen này hấp dẫn, không tự chủ chìm vào trong đó, không cách nào tự thoát ra!

Đến khi một kiếm tĩnh mịch chém về phía mình, Phùng Thu mới cảm giác được sức mạnh ẩn chứa trong một kiếm này.

Đó là tử vong, tử vong cực độ!

Trong nháy mắt, trên người Phùng Thu bộc phát ra một luồng khí thế mãnh liệt, chân khí rực rỡ ngút trời, nhưng đến giây sau, quanh thân Phùng Thu bỗng nhiên phát lạnh, chờ khi hắn mở mắt ra thì đã thấy thân thể không đầu của bản thân!

Lý Phôi thu lại trường kiếm của mình, mọi người ở đây thoáng chốc lặng ngắt như tờ.

Một kiếm, Lý Phôi thế mà chỉ dùng một kiếm đã nhanh chóng giết chết một võ giả Dương Thần cảnh cùng giai, hơn nữa quan trọng nhất là, từ lúc xuất quan cho đến khi giết người còn chưa đến thời gian nửa nén hương, ba cung phụng nhóm Nhạc Đông Lưu núp trong bóng tối chuẩn bị tiếp viện, vào lúc này đều không núp được nữa, trên mặt lần lượt lộ ra vẻ kinh hãi nhìn Lý Phôi.

Tô Tín nhíu mày, một kiếm vừa rồi của Lý Phôi đúng là kinh diễm, nhưng khoảnh khắc Lý Phôi xuất kiếm, hắn vẫn cảm giác được thứ gì đó khác lạ.

“Ngươi đã luyện thành một kiếm ngưng tụ từ lực lượng tĩnh mịch?”

Ngày xưa, Tô Tín đã từng dạy cho Lý Phôi tàn chiêu của mười lăm chiêu kiếm Đoạt Mệnh, không nghĩ tới bây giờ Lý Phôi thế mà thật sự lợi hại như vậy, thậm chí tu luyện tới đại thành.

Lý Phôi trầm giọng nói: “Đoạt Mệnh Chi Kiếm sao có thể không có cảm giác tĩnh mịch? Trước khi trùng kích Dương Thần, ta gần như đã nắm giữ một kiếm này rồi.”

Chương 1989 - Lý Phôi khủng bố(2)

Lý Phôi khủng bố(2)

Tô Tín gật đầu một cái, nói: “Về sau, tốt nhất nên ít dùng một kiếm này, tử vong chi lực không phải thứ mà bây giờ ngươi có

thể khống chế, mỗi lần ngươi dùng luồng lực lượng đó, nó sẽ ăn mòn tâm thần và thân thể của ngươi, điều này sẽ có ảnh hưởng nhất định đến chuyện trùng kích Chân Vũ sau này của ngươi."

Lúc nãy Lý Phôi ra tay thì hắn đã cảm giác được, uy năng của một kiếm này của Lý Phôi đúng là rất mạnh, thậm chí có thể cường đại đến mức chớp mắt chém giết bất ngờ cường giả trong cùng giai, có thể nói là điển hình của nhất kích tất sát.

Nhưng mười lăm chiêu kiếm Đoạt Mệnh vốn không thuộc về kiếm pháp nhân gian, tử vong chi lực tới từ địa ngục này đừng nói là Lý Phôi, cho dù là Tô Tín hiện tại cũng không dám nói có thể hoàn toàn khống chế được nó.

Cho nên, về sau Lý Phôi chỉ có thể ít dùng kiếm kỹ này, tránh cho ảnh hưởng đến bản thân.

Hoàng Bỉnh Thành nhìn thoáng qua thi thể không đầu của Phùng Thu, hỏi Tô Tín: "Đại nhân, nên làm gì với cái xác này đây?"

Tô Tín không quan tâm khoát tay nói: "Phái người đưa đến Thịnh Kinh thành đi, nói là mắt không tôn thượng, nói năng ngông cuồng, cho nên bị ta hạ lệnh chém giết."

Đều đã phá hủy quy củ, hơn nữa quan trọng nhất là hắn đã bị thương nặng Y Kiếm Đình, hiện tại lấy thêm một mạng sống của võ giả Dương Thần cảnh cũng không có gì to tát.

Hoàng Bỉnh Thành âm thầm lắc đầu, đám người hải ngoại này tội gì phải tự chuốc khổ như thế, tới Trung Nguyên tìm đường ra làm gì, thật sự cho rằng Trung Nguyên là nơi dễ lăn lộn sao?

Bây giờ tốt rồi, hai trọng thương, một trực tiếp bị giết, tổn thất này còn lớn hơn mấy cuộc tranh đoạt ở đất hải ngoại bọn họ.

"Đi thông báo toàn bộ Tây Bắc, gần nhất tăng mạnh giới nghiêm, cẩn thận một chút." Tô Tín phân phó nói.

Hoàng Bỉnh Thành nghi ngờ nói: "Đại nhân, ngươi định hoàn toàn vạch mặt với triều đình sao?"

Tô Tín lắc đầu nói: “Không phải triều đình, hiện tại nếu vạch mặt với triều đình thì chúng ta cũng không có ích lợi gì, người chúng ta phải phòng bị chính là đám võ giả hải ngoại kia.”

“Triều đình muốn dùng những võ giả hải ngoại này làm mũi thương, nhưng hiện tại xem ra bọn họ cũng không phải là đồ ngốc, tự nhiên sẽ không cam tâm tình nguyện hành sự dựa theo dặn dò của Hoàng tộc họ Cơ.”

“Bây giờ chuyện đã lớn như vậy, ta cũng đã hoàn toàn kết thù hận với đám võ giả hải ngoại kia, triều đình có thể sẽ không trực tiếp ra tay, nhưng bọn họ thì chưa chắc, dù sao họ cũng là người hải ngoại, sẽ không theo quy củ của võ lâm Trung Nguyên.”

Thật ra với thực lực bây giờ của Tô Tín, hắn có thể trực tiếp áp đảo Y Kiếm Đình, đám người hải ngoại này sẽ không có gì đáng để lo lắng.

Nhưng thế lực và thuộc hạ của Tô Tín đều đang ở Tây Bắc Đạo, hắn không thể nào luôn luôn coi chừng ở Tây Bắc Đạo, cho nên bây giờ cảnh giác một chút sẽ tốt hơn, dù sao cẩn thận mới không gây ra sai lầm lớn.

Mà lúc này, thi thể của Phùng Thu đã bị Hoàng Bỉnh Thành phái người đưa đến Thịnh Kinh thành.

Ngay khi thấy thi thể đó, Y Kiếm Đình lập tức phun ra một ngụm máu tươi.

Đám người Phùng Thu không phải thuộc hạ của Y Kiếm Đình, bọn họ cùng lắm được xem là một liên minh.

Cho nên bây giờ Phùng Thu bị giết, Y Kiếm Đình không phải hộc máu vì thương tâm, mà chỉ đơn thuần là bị chọc tức.

Hắn chỉ mang năm võ giả Dương Thần cảnh đến Trung Nguyên, kết quả hiện tại một người bị phế, một người bị giết, cho dù về sau trở lại hải ngoại, ước chừng những thế lực kia sẽ không nguyện ý đi theo hắn nữa.

Đất hải ngoại cho tới nay luôn rất thực tế, ngươi có thể mang đến quyền lợi cho chúng ta, chúng ta mới cam nguyện làm việc ở dưới trướng ngươi, bán mạng cho ngươi.

Nếu ngay cả người mình mà ngươi cũng không bảo vệ được, chúng ta đây tội gì gia nhập dưới trướng của ngươi chứ?

Hơn nữa, khi Cơ Vũ Lăng và Cơ Huyền Tư nhìn thấy cái đầu của Phùng Thu, cả hai cũng lộ ra sắc mặt âm trầm.

Mặc dù Phùng Thu này đúng là người hải ngoại, nhưng vấn đề là hắn cũng là giám quân do triều đình phái đi, kết quả lại bị các ngươi nói giết liền giết, rốt cuộc là chuyện quỷ gì đây?

Còn cái gì mà mắt không tôn thượng, bởi vì mắt không tôn thượng nên ngươi giết đi một võ giả Dương Thần cảnh? Ngày xưa, hoàng đế Cơ Hạo Điển cũng không có hành động bá đạo như ngươi!

Đương nhiên, từ một điểm này bọn họ cũng có thể nhìn ra, trong lòng Tô Tín căn bản không có chút kính sợ đối với Hoàng tộc họ Cơ bọn họ.

Cơ Huyền Tư hừ lạnh nói: “Hạng người lòng muông dạ thú! Trước đây không biết vương huynh nghĩ thế nào lại ra sức đề bạt loại người sừng ngược này, còn giao đất Tây Bắc cho hắn, kết quả bây giờ tốt rồi, vĩ đại đến mức không trừ bỏ được, giờ muốn hạn chế đối phương là chuyện không thể nào.”

Cơ Huyền Tư lúc này đã quên, nếu không có Tô Tín, đất Tây Bắc vẫn sẽ không phải của Đại Chu, thậm chí còn không bằng như bây giờ.

Cơ Vũ Lăng khoát tay áo nói: “Được rồi, ít nhất hiện tại Tô Tín vẫn chưa công khai tạo phản, về sau chớ trêu chọc hắn, vẫn cần giữ mặt mũi bên ngoài một chút.”

Cơ Huyền Tư hơi không cam lòng gật đầu, việc đã đến nước này cũng chỉ có thể làm như vậy.

Chương 1990 - Gây xích mích(1)

Gây xích mích(1)

Đương nhiên trong lòng hắn vẫn cho rằng mình không làm gì sai, hoàn toàn là do đám võ giả hải ngoại này quá ích kỷ, chỉ vì cái lợi trước mắt.

Chính mình chế định sách lược là từng bước tằm ăn, căn bản sẽ không cho đám người Tô Tín có cơ hội trở mặt.

Nhưng những võ giả hải ngoại này thì hay rồi, vừa bắt đầu đã trực tiếp đi trêu chọc Tô Tín, nếu Tô Tín dễ đối phó như vậy thì ta còn cần tìm các ngươi à?

Kết quả lần này hay rồi, người thì trọng thương, người thì chết, suýt chút nữa đưa bản thân vào trong.

Nhưng vào lúc này, một giọng nói mang theo châm chọc bỗng nhiên vang lên: "Chậc chậc, Hoàng tộc họ Cơ càng ngày càng không có dũng khí, chỉ đối phó với một Tô Tín mà cũng có thể rối rắm đến bây giờ."

"Các ngươi vẫn thật sự cho rằng Tô Tín sẽ không tạo phản sao? Ngây thơ! Từ lúc mới bắt đầu, Tô Tín căn bản không phải là người của triều đình các ngươi, nói gì đến tạo phản?"

Cơ Huyền Tư bị thanh âm này làm cho giật mình, ngay cả Cơ Vũ Lăng cũng nhíu mày.

Ở đây chính là hoàng cung Đại Chu, tồn tại có thể tùy ý ra vào nơi này, thậm chí ngay cả bản thân hắn cũng không nhận ra, tất nhiên chỉ có thể là cường giả Chân Vũ cảnh!

"Ra đi, lén lút như thế không sợ đánh mất thân phận cường giả Chân Vũ cảnh sao?" Cơ Vũ Lăng thản nhiên nói.

Nơi này là hoàng thành Đại Chu, cũng là chỗ nội tình của Đại Chu.

Đừng thấy thời gian Đại Chu thành lập ngắn ngủi, dù thế nào cũng luôn có một ít bí bảo bảo mệnh, ít nhất ở bên trong hoàng thành Đại Chu, Cơ Vũ Lăng thậm chí có lòng tin có thể ngăn trở tồn tại Thần Kiều cảnh.

Không khí trước người Cơ Vũ Lăng phát sinh một cơn dao động, bóng dáng của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đột ngột xuất hiện tại đây.

Ánh mắt của Cơ Vũ Lăng lộ ra tia khinh thường: "Thì ra là đám chuột đất núp trong bóng tối các ngươi, thảo nào thích thập thò như thế."

Cho tới bây giờ, Đại Chu chưa từng có hảo cảm với người của Thiên Địa Nhị Cung, dù sao đối với triều đình, loại tồn tại thần bí núp trong bóng tối là thứ bọn họ kiêng kỵ nhất.

Tuy triều đình cũng kiêng kỵ các tông môn cường đại như Thiếu Lâm Tự, Tạo Hóa Đạo Môn, nhưng bọn họ đều bày thực lực ở ngoài sáng, hơn nữa nhân gia cũng là tông môn chính đạo, ít nhất sẽ hành sự theo quy củ.

Ngoài ra, Thiên Địa Nhị Cung lúc nào cũng núp trong bóng tối, hành sự cũng rất tà khí, tồn tại như vậy không bị triều đình kiêng kỵ mới là lạ.

Đặc biệt Thiên Đình, Địa Phủ trong những năm gần đây ít nhất không làm ra chuyện quá khác người, mà dã tâm của Thiên Đình đã bộc lộ từ trước.

Đối với thế lực thần bí luôn núp trong bóng tối, đồng thời thực lực cường đại, còn muốn xưng bá thiên hạ võ lâm này, sự cảnh giác và kiêng kỵ của Đại Chu dành cho Thiên Đình thậm chí xếp hạng còn cao hơn Bạch Liên giáo, thấy thái độ hiện tại của Cơ Vũ Lăng là biết ngay.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cười quái dị nói: “Xem ra Vương gia rất không chào đón ta nhỉ, hôm nay ta tới là vì muốn tặng cho Vương gia một tin tức, một tin tức rất lớn, rất quan trọng.”

Cơ Vũ Lăng hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta không muốn nghe tin tức gì hết, nếu ngươi còn không đi, đừng trách ta tiễn ngươi ra ngoài!”

Cơ Vũ Lăng không muốn nghe người của Thiên Đình lải nhải, dù sao trực giác nói cho Cơ Vũ Lăng biết trong này khẳng định có âm mưu gì đó. Huống hồ, với đức hạnh của Thiên Đình cho tới nay, bọn họ thường sẽ chơi loại thủ đoạn này.

Cho nên, đối mặt với loại tình huống này, biện pháp tốt nhất là không nghe hắn nói nhảm, trực tiếp đuổi ra ngoài là được.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế mặt không đổi sắc, hắn chỉ cười cười nói: “Có thể Vương gia không muốn nghe những tin tức khác, nhưng tin tức Tô Tín là người trong Địa Phủ, chẳng lẽ Vương gia còn không muốn nghe sao?”

Lời vừa nói ra, Cơ Vũ Lăng và Cơ Huyền Tư trong nháy mắt sững sờ, thoáng chốc đều có một loại cảm giác nghĩ đến mà sợ.

Nhưng Cơ Vũ Lăng lập tức cười lạnh nói: “Thiên Đình các ngươi thật sự cho rằng Đại Chu ta đều là kẻ ngu si, sẽ mắc lừa như đám tông môn chính đạo kia sao? Thủ đoạn như vậy mà vẫn muốn dùng tới lần thứ hai, nực cười!”

Lúc mới bắt đầu, Cơ Vũ Lăng đích thật là bị tin tức của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế làm cho giật mình, nhưng sau đó hắn liền phản ứng lại, chẳng lẽ đây là quỷ kế của Thiên Đình? Bởi vì Thiên Đình từng làm ra loại chuyện này.

Ngày xưa, không biết vì sao Thiên Đình biết rõ thân phận của Diêm La Thiên tử, dùng Huyết Ma Kinh để kích động hơn mười cường giả tông môn chính đạo vây công Diêm La Thiên tử.

Chuyện này người bình thường chắc chắn không biết đến, nhưng võ giả có tuổi tác và thực lực như Cơ Vũ Lăng thì lại biết rất rõ ràng.

Trước đây, đám võ giả tông môn chính đạo kia vẫn luôn cho rằng Diêm La Thiên tử muốn sống lại Huyết Ma Giáo, nhưng ai ngờ đâu, lúc bọn họ phản ứng lại thì đã bị Thiên Đình dùng như mũi thương.

Đánh một trận xong, tông môn chính đạo tổn thất không ít, có mấy người bị Diêm La Thiên tử đánh trọng thương, trong đó còn có ba người bị Diêm La Thiên tử liều mạng một kích trực tiếp kéo bọn họ đồng quy vu tận.

Nhưng khi đó việc đã qua, bọn họ cũng không tìm được người của Thiên Đình để báo thù, sự tình đến đây là kết thúc.

Chương 1991 - Gây xích mích(2)

Gây xích mích(2)

Thế nhưng sau chuyện này, rất nhiều người giang hồ đều nổi lên lòng cảnh giác với Thiên Đình.

Mặc dù đám người này không giống như Thiên Đạo Minh trước kia hành sự bá đạo, nhưng bây giờ núp trong bóng tối chơi những âm mưu quỷ kế này cũng không tồi chút nào.

Hiện tại Đại Chu chưa có ý định quyết liệt với Tô Tín, bởi vì nếu quyết liệt với Tô Tín thì không có chỗ tốt gì đối với Đại Chu bọn họ.

Dù hiện tại Tô Tín có lòng không thuần phục, hắn muốn độc lập ở Tây Bắc Đạo, nhưng Tây Bắc Đạo trên danh nghĩa vẫn là địa bàn của Đại Chu, ít nhất thì Đại Chu không bị mất mặt.

Ngược lại, nếu Đại Chu thật sự xé rách da mặt với Tô Tín, hoàn toàn chấm dứt với Tô Tín, kết quả cuối cùng sẽ là Đại Chu phải bỏ ra rất nhiều nhân lực và vật lực đi chinh phạt Tô Tín, chuyện này không hề có lợi đối với Đại Chu, dù sao thực lực của Tô Tín bày ra đó, tuy Đại Chu tập hợp toàn bộ thực lực thì có thể thắng, nhưng cuối cùng cũng chỉ là thắng thảm, thực lực của bản thân sẽ bị hao tổn, Đại Chu tuyệt đối không muốn nhìn thấy kết quả như vậy.

Một khi thực lực của Đại Chu bị hao tổn, đám Kim Trướng Hãn Quốc, ba mươi sáu nước Tây Vực, Đông Tấn đều sẽ tạo ra phiền phức cho bọn họ. Cho nên, nếu không có gì ngoài ý muốn, Đại Chu tuyệt đối sẽ không ra tay với Tô Tín.

Cơ Vũ Lăng híp mắt nhìn Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, lần này Thiên Đình gây xích mích có thể là theo hướng muốn tổn hao nguyên khí của Đại Chu bọn họ, Cơ Vũ Lăng đang suy nghĩ chính mình có nên gọi đám người Triệu Vũ Niên tới đây, trực tiếp giữ Bắc Cực Tử Vi Đại Đế ở lại đây hay không?

Mặc dù Đại Chu không muốn đi trêu chọc Thiên Đình, nhưng bây giờ Thiên Đình lại dám tới hoàng thành Đại Chu bọn họ thêu dệt chuyện, đây không phải là muốn chết thì là gì?

Cảm nhận được sát khí trên người Cơ Vũ Lăng, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế có chút câm nín.

Trước đây, khi bọn họ nói dối, những tông môn chính đạo nhìn như thông minh kia đều tin lời họ, kết quả hiện tại hắn nói thật, ngược lại không ai nguyện ý tin.

Thấy sát ý trên người Cơ Vũ Lăng càng ngày càng đậm, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế vội vàng nói: “Chẳng lẽ Vương gia không tin tưởng lời ta nói sao?”

Cơ Vũ Lăng cười lạnh nói: “Lời nói của Thiên Đình các ngươi đáng tin à? Hơn nữa, loại thủ đoạn khiêu khích này của ngươi quá mức vụng về, ngươi nói Tô Tín là tàn dư của Huyết Ma Giáo thì ta còn tin được, dù sao hắn tu luyện công pháp khiến toàn thân mang theo khí huyết sát.”

“Nhưng bây giờ ngươi lại nói hắn là người trong Địa Phủ, ngươi thật sự coi người Đại Chu ta đều là kẻ ngu ngốc hay sao? Tô Tín có điểm nào giống người bị tổn thương của Địa Phủ?”

“Tuy người này lòng muông dạ thú, nhưng thực lực của hắn rõ như ban ngày, những năm gần đây, Tô Tín một đường vượt mọi chông gai, có thể nói là chưa từng thất bại, người như thế sẽ ăn no rỗi việc đi gia nhập Địa Phủ sao?”

“Dù hiện tại Hoàng tộc họ Cơ ta hơi có mâu thuẫn với Tô Tín, nhưng còn chưa tới trình độ vạch mặt nhau, Tô Tín sao có thể gia nhập Địa Phủ vào loại thời điểm này?”

Cơ Huyền Tư ở một bên cũng gật đầu, công nhận lời nói của Cơ Vũ Lăng, bởi vì đổi thành bất kỳ ai cũng sẽ không nghĩ ra lý do Tô Tín gia nhập Địa Phủ.

Từ khi Địa Phủ vừa mới thành lập, mọi người đã biết Địa Phủ là loại tổ chức gì.

Chỉ những người không có nơi sống yên trong giang hồ, người bị tổn thương có thực lực cường đại mới có tư cách gia nhập Địa Phủ.

Nhìn những người Địa Phủ hiện tại đã bị bại lộ đi, Thôi Phán Quan thân làm dòng chính gia tộc lại bị khi dễ, đừng nói là chức gia chủ, ngay cả nô bộc cũng không bằng.

Huyền Đàm rõ ràng vì Thiếu Lâm Tự mà dốc hết tâm huyết, dẫn dắt Thiếu Lâm Tự ngăn trở áp lực từ Tạo Hóa Đạo Môn rồi vươn lên, kết quả lại bị một đám già ngoan cố gạt ra khỏi Thiếu Lâm Tự.

Còn Diêm La Thiên tử nữa, rõ ràng một lòng hướng thiện, kết quả bởi vì tu luyện Huyết Ma Kinh nên phải che giấu thực lực của mình, sống ở dưới bóng mờ của vô số tông môn chính đạo, so sánh với bọn họ, Tô Tín có điểm nào giống người bị tổn thương?

Nguyên nhân Cơ Vũ Lăng, Cơ Huyền Tư không cho rằng Tô Tín là người trong Địa Phủ không chỉ vì Tô Tín không phải người bị tổn thương, mà còn vì Tô Tín thật sự không có lý do gia nhập Địa Phủ.

Có thể nói trước chuyện này, Đại Chu vẫn luôn có thái độ cất nhắc Tô Tín, Tô Tín cũng từ chỗ Đại Chu lấy được đầy đủ quyền thế và các loại tài nguyên.

Đã như vậy thì vì sao Tô Tín còn phải gia nhập Địa Phủ? Ăn no rỗi việc tìm kích thích sao?

Thấy biểu cảm của đám người Cơ Vũ Lăng, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế là biết ngay, ý nghĩ lúc này của bọn họ giống hệt với đám người Độ Ách Tinh Quân lúc ở Thiên Đình.

Trong thực tế, thân phận thật sự của Tô Tín hơi có tính lừa gạt, cho nên dù thỉnh thoảng hắn sẽ xuất hiện cùng người của Địa Phủ, nhưng không ai hoài nghi hắn là Sở Giang Vương của Địa Phủ.

Thậm chí Bắc Cực Tử Vi Đại Đế nếu không phải trong lúc đối chiến cảm giác được khí tức của Tô Tín, kèm theo bí pháp phụ trợ của hắn, có lẽ Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cũng không dám khẳng định chuyện này.

Chương 1992 - Lựa chọn(1)

Lựa chọn(1)

Nhưng sau khi xác định Tô Tín chính là Sở Giang Vương của Địa Phủ, tất cả mọi thứ đều trở nên dễ hiểu, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế trong khoảng thời gian này moi ra không ít điểm đáng ngờ trước đó của Tô Tín.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lắc đầu nói với Cơ Vũ Lăng: “Chính vì Vương gia các ngươi đều không cho rằng Tô Tín là người của Địa Phủ, nhưng cố tình hắn là người của Địa Phủ.”

Cơ Vũ Lăng cười lạnh nói: “Nếu dựa theo cách nói của ngươi, vậy ta cũng có thể là người của Địa Phủ nhỉ?”

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cảm giác được sát khí trên người Cơ Vũ Lăng đã biến mất, hắn không khỏi cười khẽ, nói: “Vương gia hiểu lầm ý tứ của ta rồi, thật ra rối rắm chuyện Tô Tín có phải người bị tổn thương hay không đều không có ý nghĩa, bởi vì Địa Phủ đã sớm sửa lại phương thức tuyển nhận thành viên.”

“Chắc ngươi cũng biết ân oán giữa Thiên Đình Ta và Địa Phủ, Địa Phủ cảm thấy áp lực lớn từ Thiên Đình ta, cho nên bọn họ mới bắt đầu tuyển nhận đệ tử trẻ tuổi từ bên ngoài để bồi dưỡng.”

“Đệ tử như vậy cơ hồ đều là Tiên Thiên cảnh, chỉ có tiềm lực không có thực lực, đồng dạng cũng sẽ không được cho danh hiệu của Địa Phủ.”

“Nhưng về Tô Tín này thì không biết vì cái gì, sau khi hắn được Địa Phủ chiêu mộ lúc ở Tiên Thiên cảnh, chắc chắn đã được các cao tầng của Địa Phủ như Địa Tàng Vương thưởng thức và coi trọng, cho nên ngoại lệ cho hắn thân phận Sở Giang Vương.”

“Thế nên, hắn có phải là người bị tổn thương hay không căn bản không quan trọng, thậm chí thành viên thế hệ này sau khi già đi, rất ít có thành viên mới của Địa Phủ được gọi là người bị tổn thương.”

“Hơn nữa, có lẽ các ngươi chưa từng chú ý tới, tốc độ phát triển của Tô Tín cho tới nay gần như giống hệt Sở Giang Vương của Địa Phủ, Tô Tín là Hóa Thần, Sở Giang Vương cũng là Hóa Thần, Tô Tín là Dung Thần, Sở Giang Vương cũng là Dung Thần.”

“Đến khi Tô Tín thăng cấp đến Chân Vũ, Sở Giang Vương cũng thăng cấp đến Chân Vũ, mà thời gian trong này trôi qua cũng chỉ hơn mấy chục năm.”

“Có thể sử dụng thời gian ngắn như vậy bước lên Chân Vũ, trên giang hồ có một Tô Tín cũng đã đủ kinh diễm rồi, chẳng

lẽ còn thêm ai nữa sao? E rằng chuyện này không đơn giản là trùng hợp.”

“Quan trọng nhất chính là trải qua sự điều tra của Thiên Đình ta, Tô Tín và Sở Giang Vương có thể đồng thời xuất hiện ở một vị trí nhiều lần, hơn nữa số lần giao lưu mật thiết với Địa Phủ cũng không ít, nhiều chuyện như vậy, lẽ nào Vương gia chỉ dùng một câu trùng hợp là có thể giải thích hết sao?”

Mấy câu nói của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế khiến cho Cơ Vũ Lăng, Cơ Huyền Tư nghe xong chảy mồ hôi lạnh.

Thật ra cho tới nay, mấy thứ này vẫn luôn bại lộ ở trước mắt mọi người, nhưng không có người đi tra, nguyên nhân rất đơn giản, không có lý do.

Trong tiềm thức của Cơ Vũ Lăng hay tất cả người giang hồ, Tô Tín là Tô Tín, Sở Giang Vương của Địa Phủ là Sở Giang Vương, hai người này hoàn toàn không có liên quan, dù sao với tính cách và thân phận của Tô Tín, mọi người cũng không tìm được lý do hắn gia nhập Địa Phủ, cho nên theo bản năng loại bỏ hắn trong danh sách nghi ngờ này.

Mà bên Thiên Đình trước đây cũng không có suy nghĩ đến việc này, bọn họ cũng chỉ quan tâm Sở Giang Vương, không có quan tâm Tô Tín.

Đến khi Bắc Cực Tử Vi Đại Đế khẳng định thân phận của Tô Tín, hắn xem lại tài liệu về hai người rồi tỉ mỉ so sánh, điểm đáng ngờ trong này càng nhiều hơn.

Thấy biểu cảm của Cơ Vũ Lăng và Cơ Huyền Tư, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cười lạnh nói: “Kháo Sơn Vương hãy suy nghĩ thật kỹ, những năm gần đây triều đình các ngươi toàn lực bồi dưỡng Tô Tín, nhưng thật ra Tô Tín từ lúc mới bắt đầu căn bản không phải là người của triều đình các ngươi!”

“Mấy năm nay, Tô Tín đã biết bao nhiêu bí ẩn trong triều đình, cắm vào bao nhiêu quan hệ nhân mạch trong triều đình, các ngươi biết những chuyện này chứ?”

“Các ngươi vẫn nghĩ rằng toàn bộ Tây Bắc Đạo trên danh nghĩa vẫn là của mình sao? Nơi đó hiện tại căn bản là Tây Bắc Đạo của Địa Phủ!”

“Nghịch tặc!”

Cơ Huyền Tư không nhịn được phát ra tiếng quát mắng.

Vừa nghĩ tới người của tổ chức thần bí Địa Phủ từ yếu đến mạnh leo thẳng đến cấp bậc quan lớn biên cương của triều đình Đại Chu, đừng nói là hiện tại Tô Tín còn chưa làm ra chuyện nguy hại cho triều đình, chỉ riêng việc nghĩ đến đã có cảm giác vô cùng kinh khủng.

Cơ Vũ Lăng ngược lại không có kích động như Cơ Huyền Tư, tuy bây giờ hắn đã tin chuyện Tô Tín là Sở Giang Vương của Địa Phủ, nhưng Thiên Đình cũng không phải là thứ tốt lành gì, tên này hiện tại ban ngày ban mặt đưa tin tức này tới chỗ mình, dù là người qua đường cũng biết hắn có âm mưu gì.

Cơ Vũ Lăng sâu thẳm nhìn Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, trầm giọng nói: “Thiên Đình muốn mượn tay Đại Chu ta diệt trừ Tô Tín? Hay là các ngươi còn muốn giở trò cũ, dùng Đại Chu ta làm mũi thương?”

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lắc đầu nói: “Đừng nói khó nghe như vậy, ta đã nói rồi, lần này ta chỉ tới đây tặng ngươi một tin tức, Thiên Đình ta sẽ không gây xích mích gì cả, mọi thứ đều do bản thân các ngươi lựa chọn.”

Chương 1993 - Lựa chọn(2)

Lựa chọn(2)

“Nhưng hiện tại ta không chỉ báo tin tức này cho mình ngươi, trong khi ta nói tin tức này cho ngươi, người của Thiên Đình ta cũng gần như phát tán tin tức này ra khắp giang hồ, cho nên bây giờ lựa chọn như thế nào là tùy ở Đại Chu các ngươi.”

Ánh mắt của Cơ Vũ Lăng lộ ra tia lạnh lẽo, Thiên Đình không có khiêu khích hắn, nhưng lần này Thiên Đình rõ ràng dùng Đại Chu bọn họ như mũi thương.

Nhưng khác biệt duy nhất là, lúc trước là âm mưu, còn lần này là dương mưu.

Khi toàn bộ giang hồ đều biết chuyện này, Đại Chu bọn họ còn có thể làm gì đây? Lẽ nào ngồi xem mặc kệ, để Tô Tín tiếp tục

tiêu dao ở Tây Bắc Đạo?

Hậu quả của việc làm này là rất lớn, chỉ có thể khiến cho Kim Trướng Hãn Quốc, Đông Tấn, thậm chí là toàn bộ giang hồ thấy được sự yếu đuối của Đại Chu.

Thiếu Lâm Tự có thể nhường đường, có thể ẩn nhẫn, đó là bởi vì Thiếu Lâm Tự chỉ cần giữ được Thiếu Thất Sơn là có thể tiếp tục truyền thừa, nhưng Đại Chu lại không được như thế.

Đại Chu nhất định phải bảo vệ lãnh thổ quốc gia của mình, bằng không hôm nay đối phương có thể tằm ăn một châu phủ của ngươi, ngày mai hắn sẽ có thể tằm ăn một đạo của ngươi!

Cho nên, bây giờ ra chuyện như vậy của Tô Tín, Thiên Đình đưa mọi thứ lên bề mặt nổi, mặc kệ hiện tại Đại Chu có muốn cứng đối cứng sống chết với Tô Tín hay không, hắn đều phải đi.

Đây là dương mưu, quang minh chính đại, nhưng là dương mưu khiến cho Cơ Vũ Lăng không cách nào phá giải được!

Cơ Vũ Lăng lạnh lùng nói: “Tốt tốt tốt! Lần này Thiên Đình các ngươi làm rất tốt, ngày sau Đại Chu ta sẽ tặng quà dày!”

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lắc đầu nói: “Vương gia, lời này của ngươi hơi tổn thương người đó, phải biết rằng hiện tại ngươi và ta hắn là minh hữu mới đúng.”

“Sở Giang Vương mà Thiên Đình ta muốn đối phó và Tô Tín mà Đại Chu ngươi muốn trấn áp là cùng một người, chẳng phải nói lên chúng ta bây giờ có thể liên thủ với nhau sao?”

Cơ Vũ Lăng hừ lạnh nói: “Liên thủ? Đừng quên còn có người của Địa Phủ, dù các ngươi ra tay cũng chỉ là thu hút Địa Phủ tới mà thôi, không giúp ích gì cho Đại Chu ta.”

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lắc đầu nói: “Vương gia nói sai rồi, đúng là Thiên Đình ra tay sẽ dẫn tới Địa Phủ, nhưng triều đình Đại Chu ngươi ra tay sẽ không dẫn tới Địa Phủ sao?”

“Phải biết rằng hiện tại Tô Tín là vị tồn tại Chân Vũ cảnh thứ ba trong Địa Phủ, có thể tưởng tượng được bây giờ Tô Tín rốt cuộc có thân phận gì trong Địa Phủ.”

“Nếu Đại Chu ngươi ban ngày ban mặt ra tay đối phó Tô Tín, các ngươi cho rằng Tô Tín sẽ ngồi yên chờ chết sao?”

“Cho nên không thể nói chúng ta đưa tới Địa Phủ, mà là chúng ta có thể giúp ngươi ngăn cản Địa Phủ!”

Từ lúc ra tay, Thiên Đế và Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đã nghĩ đến điều này, lần này bọn họ rải tin đồn bậy, trong lúc đó chắc chắn cũng sẽ đánh một trận với Địa Phủ.

Nhưng lần này, ba vị Chân Vũ cảnh của Thiên Đình chỉ cần phụ trách ngăn lại cường giả của Địa Phủ, Thiên Đế đánh một trận với Địa Tàng Vương, tuy thực lực của Diêm La Thiên tử rất mạnh, nhưng hắn không phải là Thần Kiều, hai người Bắc Cực Tử Vi Đại Đế và Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế liên thủ chẳng lẽ không ngăn được hắn?

Còn về Tô Tín thì không cần bọn họ quản, nếu triều đình Đại Chu có thể giết Tô Tín thì xem như bọn họ có bản lĩnh.

Nhưng nếu bọn họ không làm được, ngồi xem Tô Tín và triều đình Đại Chu cùng bị tổn thất cũng không tệ, dù sao Thiên Đình bọn họ cũng không có tổn thất gì, đúng không?

Cơ Vũ Lăng trầm mặc không nói, loại cảm giác bị đối phương tính kế này không hề dễ chịu gì.

Nhưng tiếc rằng, cho dù hắn phẫn nộ cũng vô dụng, bởi vì nếu hiện giờ Đại Chu không liên thủ với Thiên Đình, kẻ địch của họ sẽ là Địa Phủ.

Không nói cái khác, nếu Địa Tàng Vương tới hoàng thành Đại Chu, Cơ Vũ Lăng có thể mượn nội tình của Đại Chu bọn họ tự bảo vệ mình.

Nhưng nếu Địa Tàng Vương tọa trấn Tây Bắc, giúp Tô Tín giữ thể diện, bọn họ trở về tắm rửa đi ngủ, căn bản không cần suy nghĩ nhiều nữa.

Ngày nay, khi Thông Thiên cảnh đã trở thành truyền thuyết, Thần Kiều cảnh chính là đỉnh phong, không người nào có thể lay động!

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế vẫn ung dung nhìn Cơ Vũ Lăng, nói: “Thế nào, hiện giờ Vương gia đã quyết định hợp tác với Thiên

Đình ta chưa?”

Cơ Vũ Lăng trầm mặc một lát, cuối cùng mới chậm rãi nói: “Bình thường, ta vẫn luôn rất khinh thường câu nói nhân quả báo ứng gì đó của đám hòa thượng Thiếu Lâm Tự, nhưng bây giờ ta đã hơi tin rồi.”

“Ta bên này vừa mới tính kế đám võ giả hải ngoại kia, muốn dùng bọn họ như mũi thương, không nghĩ tới bây giờ chính mình trở thành mũi thương của người khác.”

“Ta đáp ứng chuyện liên thủ, chỉ hy vọng Thiên Đình các ngươi đừng quá phế vật, có thể ngăn được cường giả trong Địa Phủ.”

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cười to nói: “Nên nhìn thoáng mọi chuyện một chút, không quan trọng có lợi dụng hay không, hai bên chúng ta đều cùng có lợi.”

“Còn về có thể ngăn được Địa Phủ hay không, các ngươi căn bản không cần sợ, đừng quên qua nhiều năm như vậy, vẫn luôn là Thiên Đình chúng ta áp chế Địa Phủ bọn họ, chứ phải Địa Phủ bọn họ áp chế Thiên Đình ta!”

Sau khi nói xong những lời này, thân hình của Bắc Cực Tử Vi Đại Đế trong nháy mắt hóa thành một vệt tinh quang, biến mất không thấy đâu …

Chương 1994 - Động đất(1)

Động đất(1)

Sau khi Bắc Cực Tử Vi Đại Đế rời đi, trong lòng Cơ Vũ Lăng vẫn vô cùng khó chịu.

Tự hắn muốn đi trấn áp thảo phạt Tô Tín và bị người khác buộc ra tay, đây hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Nhưng lần này hắn không thể không ra tay, vừa nghĩ tới nhân vật như Tô Tín thế mà ẩn nấp ở triều đình hơn mười năm, thậm chí bọn họ còn ra sức đề bạt, trong lòng Cơ Vũ Lăng liền có một loại cảm giác rét lạnh.

Hắn hít sâu một hơi, nói với Cơ Huyền Tư: “Kêu người đi thông báo Tô Tín, nói cho hắn biết nể tình hắn theo triều đình

nhiều năm như vậy, về mặt tình cảm, kêu hắn bó tay chịu trói, bằng không một khi đại quân triều đình đột kích, Tây Bắc Đạo của hắn chắc chắn trong nháy mắt hóa thành tro bụi!”

Cơ Huyền Tư cau mày nói: “Lão tổ, không cần phái người đi, Tô Tín sẽ không hàng đâu.”

Cơ Vũ Lăng thở dài nói: “Ta đương nhiên biết Tô Tín sẽ không hàng, làm như vậy là để những người khác thấy mà thôi, trong khi đi thông báo cho Tô Tín, toàn lực thu nạp lực lượng của Đại Chu, tập kết tất cả sức mạnh trong tình huống đã bảo đảm biên phòng, nhất định phải một lần duy nhất hoàn toàn khống chế Tây Bắc Đạo!”

Lần này Cơ Vũ Lăng đã đặt quyết tâm, bất động thì thôi, động một cái liền muốn trực tiếp giải quyết khối u ác tính Tô Tín này.

Cơ Huyền Tư sắc mặt ngưng trọng gật đầu.

Một cường giả Chân Vũ cảnh, cộng thêm thế lực Tây Bắc Đạo hoàn toàn trung thành với hắn, cả hai đều không phải là thứ dễ giải quyết, sơ sót một cái là sẽ khiến Đại Chu bọn họ tổn thương nguyên khí nặng nề.

Mà lúc này trong giang hồ, Thiên Đình đã sớm bố trí xong tất cả, khi Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đi tìm Cơ Vũ Lăng, tin tức Tô Tín là Sở Giang Vương trực tiếp ầm ầm bùng nổ ở khắp giang hồ!

Có thể nói tất cả điều này đều có nguồn gốc rõ ràng, chẳng hạn như nguyên nhân Tô Tín ban đầu được gia nhập Địa Phủ vân vân, thậm chí Thiên Đình còn thuận tiện tiết lộ ra một ít tài liệu cặn kẽ của Địa Phủ, khiến cho Địa Phủ không còn vẻ thần bí, làm Địa Phủ khó chịu.

Hiện tại tài liệu của Tô Tín và Sở Giang Vương đã bắt đầu tiến hành đối lập tỉ mỉ, có thể nói cho dù người chưa từng chú ý tới Tô Tín và Sở Giang Vương của Địa Phủ cũng có thể nhìn ra, giữa hai người này tuyệt đối có vấn đề.

Hơn nữa, lần này thân phận của Tô Tín bị bại lộ mang tới chấn động còn lớn hơn lần trước Huyền Đàm bị lộ thân phận.

Dù sao khi đó Huyền Đàm đã rời khỏi Thiếu Lâm Tự, cho nên dù hắn là Địa Tàng Vương cũng không có ảnh hưởng gì tới Thiếu Lâm Tự hay những môn phái khác.

Nhưng Tô Tín thì khác, phải biết rằng hiện tại Tô Tín vẫn là Tây Bắc vương của triều đình, quan lớn biên cương, chấp chưởng Tây Bắc, kết quả bây giờ bỗng nhiên lòi ra việc Tô Tín là một thành viên của tổ chức thần bí Địa Phủ, loại tin tức này không thể nghi ngờ như một cơn động đất.

Vào thời điểm này, dù là kẻ ngốc cũng biết rằng, triều đình Đại Chu sắp gặp chuyện lớn.

Nếu bọn họ không quản chuyện này của Tô Tín, triều đình Đại Chu vừa bị vạch áo xem lưng vừa mất thể diện.

Đương nhiên, nếu triều đình muốn quản thì cũng không dễ dàng quản như vậy.

Với thực lực hiện tại của Tô Tín và thế lực Tây Bắc Đạo, sơ sót một cái là triều đình sẽ đầu rơi máu chảy.

Lúc này trong toàn bộ giang hồ, dù là người có thù oán hay quan hệ không tệ với Tô Tín, trong lòng bọn họ đều có suy nghĩ khác nhau.

Tô Tín là Tô Tín, Sở Giang Vương là Sở Giang Vương, kết quả hiện tại Tô Tín biến thành Sở Giang Vương, vậy mối quan hệ giữa bọn họ và Tô Tín sẽ có thay đổi gì không?

Lúc này, bên trong Thất Hùng Hội ở Nhữ Nam Đạo, Viên Vô Lượng ngồi bên người Trầm Vô Danh, lẩm bẩm linh tinh: “Không nghĩ tới Tô Tín thế mà là Sở Giang Vương của Địa Phủ, chậc chậc, hèn gì người này từ mấy năm trước hành sự bá đạo như thế kết quả vẫn sống rất tốt, thì ra có chỗ ỷ lại nặng ký như vậy.”

Lúc này Viên Vô Lượng bỗng nhiên chuyển mắt sang Trầm Vô Danh, nói: “Hội chủ, hiện tại Tô Tín bỗng nhiên biến thành Sở Giang Vương, Thất Hùng Hội chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Trầm Vô Danh hơi nhắm mắt, nói: “Làm cái gì bây giờ? Đành chịu!”

“Tô Tín có phải Sở Giang Vương của Địa Phủ hay không, liên quan gì tới Thất Hùng Hội chúng ta? Để ý đến hắn làm chi!”

“Dự tính ban đầu thành lập liên minh bảy bang chính là vì quyền lợi, chỉ cần Tô Tín có thể mang đến cho chúng ta quyền lợi, không cần quan tâm hắn là Tây Bắc vương hay Sở Giang Vương, dù sao đều giống nhau.”

“Thất Hùng Hội chúng ta cũng không phải đám lừa ngốc Thiếu Lâm Tự thích xen vào việc của người khác, loại chuyện như vậy chúng ta không quản được, đi để ý không có ý nghĩa.”

“Huống hồ Địa Phủ không tính là ma đạo, hành sự cùng lắm được xem như hơi tà, với lại Thiên Hạ Thất Bang chúng ta cũng không phải tông môn chính đạo, Địa Phủ đâu có xung đột gì với chúng ta?”

“Nói cho người phía dưới biết, không cần lo sợ, lần này chúng ta cứ xem cuộc vui là được, hơn nữa lần này dính líu tới những thế lực hơi khủng bố, chúng ta căn bản không có tư cách tham dự.”

Chương 1995 - Động đất(2)

Động đất(2)

Viên Vô Lượng nghe vậy thoáng chốc sững sờ, hắn kinh ngạc nói: “Lẽ nào trong này còn có bí ẩn gì sao?”

Trầm Vô Danh cầm tin tức kia, cười lạnh nói: “Đã nhiều năm như vậy, có thể nói nếu không có tin tức này bày ra tư liệu tỉ mỉ của Tô Tín và Sở Giang Vương, đồng thời viết rõ các loại chế độ của Địa Phủ và nguyên nhân Tô Tín có thể gia nhập Địa Phủ, trên giang hồ ai có thể liên tưởng Tô Tín với Địa Phủ?”

“Đồng dạng, có thể có được tài liệu này cũng không phải đơn giản, Địa Phủ thần bí như vậy, sao bọn họ có thể biết cặn kẽ tin tức như thế chứ?”

“Chỉ có kẻ địch mới hiểu rõ kẻ địch nhất, phần tình báo này hơn phân nửa là do người của Thiên Đình phát tán ra.”

“Lần đấu tranh này ít nhất trên mặt nổi dính đến Nhất Thế hoàng triều cộng thêm Thiên Địa Nhị Cung, thực lực kinh khủng như thế, thậm chí dù tồn tại Chân Vũ cảnh ngã xuống cũng không có gì kỳ quái, sự việc cấp bậc này, tất nhiên không phải là người như chúng ta có thể xen vào.”

Viên Vô Lượng gật đầu, chuyện bây giờ giống như Trầm Vô Danh đã nói, bọn họ lựa chọn xem cuộc vui mới là lựa chọn tốt nhất.

Có thể trở thành tồn tại đứng đầu Thiên Hạ Thất Bang đều không phải là kẻ ngốc, Trầm Vô Danh nghĩ như vậy, những bang phái khác gần như cũng nghĩ như thế.

Tô Tín có thân phận gì đều không liên quan tới bọn họ, dù sao thứ họ muốn chỉ là quyền lợi, dù Tô Tín là người trong ma đạo, chỉ cần có thể mang đến quyền lợi cho bọn họ, họ vì sao phải cự tuyệt?

So với Thiên Hạ Thất Bang, thật ra chân chính rối lắm là một số người trong nội bộ triều đình, tỷ như Lục Phiến Môn và quân đội.

Trước đó, quân đội và Lục Phiến Môn liên hợp với Tô Tín chuẩn bị cho Hoàng tộc họ Cơ và đám võ giả hải ngoại kia một bài học, kết quả hiện tại hay rồi, Tô Tín đột nhiên biến thành Sở Giang Vương của Địa Phủ, lần này thì tốt rồi, gạt bỏ mấy cái khác, trước tiên phải liên hợp lại thảo phạt Tô Tín.

Lúc này, bên trong Lục Phiến Môn, Thiết Ngạo và Thiết Chiến ngồi đối diện ở trong một mật thất, võ giả khác của Lục Phiến Môn đều đã bị bọn họ đuổi ra ngoài.

Sắc mặt của Thiết Chiến có chút khó coi, nói: “Tô Tín này ẩn núp sâu thật đấy, trước đây sao ta lại không nhìn ra người này thế mà còn giấu một thân phận như thế!”

Từ lúc mới bắt đầu, Thiết Chiến đã có cảm quan rất tốt với Tô Tín.

Dù là tiềm lực, phong cách hành sự hay thủ đoạn của Tô Tín đều rất hợp khẩu vị của Thiết Chiến, cho nên Thiết Chiến luôn dốc hết toàn lực bồi dưỡng Tô Tín.

Sự thực chứng minh ánh mắt của hắn đúng là không tệ, tốc độ phát triển của Tô Tín vượt xa tưởng tượng của bọn họ, dù sau này Tô Tín thoát ra Lục Phiến Môn cũng tương đương với mang đến cho bọn họ một ngoại viện cường đại, bao gồm hiện tại Thiết gia bọn họ có thể hoàn mỹ kiểm soát Lục Phiến Môn, trong này không thể thiếu công lao của Tô Tín.

Nhưng cũng chính vì thế, khi Thiết Chiến biết thân phận của Tô Tín, hắn thậm chí có một loại cảm giác bị người phản bội, điều này khiến cho hắn hết sức phẫn nộ.

Thiết Ngạo thì ngược lại lộ vẻ rất bình tĩnh, hắn thản nhiên nói: "Mỗi người đều có duyên phận của bản thân, ngươi hẳn là hiểu rõ tính cách của Tô Tín hơn ta mới đúng, đối với hắn mà nói, chỉ cần có quyền lợi, chuyện gì mà hắn không dám làm?"

"Thứ Địa Phủ có thể cho hắn không chỉ nhiều hơn thứ mà Lục Phiến Môn ta có thể cho hắn, thậm chí còn nhiều hơn Đại Chu, nếu đã như vậy, không có lý do gì hắn không lựa chọn gia nhập Địa Phủ."

Thiết Chiến hé môi, dường như Thiết Ngạo nói hơi có lý, ngay từ đầu khi hắn quen biết Tô Tín, hình như Tô Tín vẫn luôn có tính cách như thế.

Hắn biết Tô Tín có dã tâm, nhưng khi đó hắn nguyện ý đề bạt bồi dưỡng Tô Tín, bởi vì Tô Tín có dã tâm xứng với năng lực của mình.

Kết quả hiện tại năng lực và thực lực của Tô Tín thậm chí đã vượt qua dã tâm của bản thân hắn, điều này khiến cho Thiết Chiến vô cùng kinh ngạc, cùng lúc đó cũng cảm giác hơi không được tự nhiên.

Thiết Ngạo trầm giọng nói: "Nhưng ngay cả như vậy, thân phận của Tô Tín bị bại lộ, ước định trước đó của chúng ta cùng Tô Tín và quân đội có thể nói sẽ phải bị bãi bỏ, hắn không chỉ ảnh hưởng đến Lục Phiến Môn ta."

"Vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào đây?" Thiết Chiến hỏi.

Thiết Ngạo trầm giọng nói: "Trước rời đi Thịnh Kinh thành, nếu đã phải ra tay với Tô Tín, vậy tất nhiên nên thu nạp sức mạnh từ các địa phương ở bốn mươi chín đạo của Đại Chu,

đương nhiên cũng phải thu nạp sức mạnh của Lục Phiến Môn ta.”

“Đi những đạo khác, đồng thời đi Tây Bắc tìm Tô Tín, hiện tại ta chỉ muốn biết một điều, đó là Tô Tín đến tột cùng muốn làm gì.”

“Nếu hắn muốn hủy đi Đại Chu, chúng ta chỉ có thể ra tay, dù sao Đại Chu không phải là Đại Chu của một mình Hoàng tộc họ Cơ, Đại Chu là do tất cả chúng ta cùng tạo dựng nên.”

Trong lúc Thiết Ngạo đang chuẩn bị, Hoàng thất Cung phụng đường và quân đội cũng nhận được tin tức.

Sau khi Tiết Chấn Nhạc nghe được tin tức này, hắn chỉ hơi kinh ngạc một chút rồi tiếp tục vào trong bế quan, hắn không có hứng thú xen vào loại chuyện như vậy, hiện tại chỉ cần không xuất hiện việc uy hiếp căn cơ Đại Chu, bằng không hắn sẽ không ra tay.

Chương 1996 - Động đất(3)

Động đất(3)

Cho nên hắn không định chuẩn bị ra tay thảo phạt Tô Tín. Đương nhiên, nếu Tô Tín đánh tới Thịnh Kinh thành, hắn sẽ không khách khí.

Mà Lâm Tông Việt cũng không có động tác gì, hắn đang chờ tin tức của nhóm Thiết Ngạo.

Nhiệm vụ hàng đầu của quân đội tự nhiên là phải nghe theo chỉ huy của hoàng thất, nhưng cùng lúc đó, bọn họ cũng muốn mưu cầu lợi ích cho mình, thế nên Lâm Tông Việt không có ý định làm kẻ phụ hoạ, chuyện này phải để nhóm Thiết Ngạo đưa thái độ của Tô Tín đến rồi mới thương nghị được.

Còn về Triệu Vũ Niên ẩn núp ở chỗ sâu nhất Hoàng thất Cung phụng đường thì lắc đầu.

Thật ra hắn vẫn rất thưởng thức Tô Tín, từ lần đầu tiên nhìn thấy Tô Tín thì Triệu Vũ Niên đã biết rằng, vị này khẳng định sẽ không phải là người chịu an ổn, tương lai nói không chừng sẽ là trọng thần chi phối Đại Chu.

Kết quả hắn đoán không sai, Tô Tín đã trở thành trọng thần của Đại Chu, nhưng không phải của Hoàng tộc họ Cơ.

Nếu đã như vậy, Triệu Vũ Niên chỉ có thể lựa chọn ra tay, dù sao ân tình trước đó của Hoàng tộc họ Cơ khiến hắn không thể nào phản bội Cơ gia.

Lúc này bên trong Phi Long thành, tin tức Tô Tín chính là Sở Giang Vương của Địa Phủ thật ra không ảnh hưởng quá nhiều đến Tây Bắc Đạo.

Đối với võ giả cấp thấp, bọn họ không quan tâm Tô Tín rốt cuộc là Tây Bắc vương hay Sở Giang Vương, dù sao tất cả mọi thứ của bọn họ ở hiện tại đều là do Tô Tín ban cho, bọn họ chỉ cần nhận thức một mình Tô Tín là được.

Mà võ giả cao giai cũng cảm thấy không sao cả, tất cả võ giả Tây Bắc Đạo cơ hồ đều không có cảm giác kính nể đối với triều đình Đại Chu.

Thậm chí bọn họ đã biết cử động trước đó của triều đình, triều đình đã bắt đầu kiêng kỵ Tô Tín, cũng kiêng kỵ Tây Bắc Đạo bọn họ.

Kết quả vào lúc này tuôn ra tin tức Tô Tín là Sở Giang Vương, đây chính là khiến cho Tô Tín quyết liệt với triều đình sớm hơn dự tính, nhưng đồng dạng cũng mang đến cho Tô Tín một núi dựa lớn.

Dù sao ở trong mắt đám người Thái Tam Nguyên, Địa Phủ là đại thế lực đỉnh cao hơn cả triều đình, đặc biệt còn có Địa Tàng Vương Thần Kiều cảnh, đây chính là nhân vật trong truyền thuyết, là tồn tại đứng ở đỉnh toàn bộ giang hồ, có hắn chống lưng cho Tô Tín, Tô Tín hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Cho nên đối với chuyện Tô Tín là Sở Giang Vương, bọn họ cũng chỉ là hơi kinh ngạc một đoạn thời gian, sau đó lại đi làm việc của mình.

Bên trong Nghị Sự Điện ở Phi Long thành, Tô Tín và nhóm người Lý Phôi, Hoàng Bỉnh Thành hiện là lực lượng trung kiên của đất Tây Bắc đều đang ở đây.

Lúc này ra sự tình như thế, bên triều đình sẽ có phản ứng như thế nào, căn bản không cần phải đoán.

Có thể nói không lâu sau đó, bọn họ sẽ thấy đại quân triều đình đích thân tới đây, hiện tại trước tiên cần phải làm tốt dự bị trước đã.

Tô Tín dùng tay gõ bàn một cái, nói: "Nói thử xem, các ngươi có đề nghị gì về chuyện này?"

Ba người cung phụng của Tây Bắc quân nhóm Nhạc Đông Lưu đều không nói gì, bọn họ chỉ là cung phụng, thế nên thời điểm cần ra tay thì bọn họ tự nhiên sẽ ra tay, còn về mấy chuyện bày mưu tính kế này thì bọn họ không thành thạo.

Trong mắt Lý Phôi lóe lên tia lạnh lẽo, nói: "Tới một giết một, tới hai giết cả đôi! Triều đình nhiều người như vậy, ta không tin bọn họ dám điều người Đông Tấn và Bắc Cương đi đối phó với Tây Bắc Đạo ta."

Mọi người ở đây chỉ dùng ánh mắt không nói nên lời nhìn Lý Phôi, sát tâm của vị này hơi bị nặng.

Lúc này, Đồng Vũ Dương đứng lên thi lễ với mọi người, hắn là người có tư lịch cạn nhất trong những người có mặt ở đây, dù là Tề Long mới vừa đảm nhiệm chức phó tổng quản Ám Vệ cũng đã sớm gia nhập dưới trướng Tô Tín, cho nên tới bây giờ Đồng Vũ Dương vẫn luôn biểu hiện rất hiểu quy củ, cũng biết cách làm người.

Đồng Vũ Dương lấy ra một tin tình báo, nói: "Hiện giờ trên giang hồ vẫn còn bình tĩnh đối với việc đại nhân bại lộ thân phận, rất nhiều người giang hồ chỉ âm thầm nghị luận, nhưng không có công khai đứng thành hàng."

"Cho nên bây giờ chúng ta chỉ cần cảnh giác một số thế lực trên giang hồ là được, đương nhiên đối với tông môn có thù oán với đại nhân như Thiếu Lâm Tự thì vẫn phải phòng bị một chút."

"Bên Đại Chu cũng giống như đại nhân Lý Phôi đã nói, lực lượng của triều đình rất mạnh, nhưng bọn họ không thể trực tiếp triệu tập toàn bộ sức mạnh bên Đông Tấn và Bắc Cương qua đây chinh phạt Tây Bắc chúng ta."

“Thế nên chỉ cần chúng ta có thể ngăn trở đợt tiến công lần thứ nhất của Đại Chu, Đại Chu sau khi bị hao tổn tự nhiên sẽ rút lui.”

Đồng Vũ Dương nói ra hết hướng đi tổng thể của vấn đề, còn về làm như thế nào ngăn trở lần công kích thứ nhất của Đại Chu, hắn không thể ra sức, chỉ có thể để Tô Tín giải quyết.

Tô Tín gật đầu một cái, nói: “Bên Tây Bắc quân toàn lực co rút sức mạnh, bày thế trận chờ quân địch, bên Ám Vệ giăng hết lưới, thường xuyên theo dõi triều đình và hướng đi của toàn bộ giang hồ.”

Chương 1997 - Chiến lược của Tô Tín(1)

Chiến lược của Tô Tín(1)

“Những chuyện khác cứ để ta phụ trách, nếu triều đình Đại Chu muốn quyết liệt với Tây Bắc Đạo ta, từ nay về sau Tây Bắc ta sẽ không còn là Tây Bắc Đạo của Đại Chu, mà là Tây Bắc Đạo của toàn bộ chúng ta!”

“Rõ, đại nhân!”

Mọi người ở đây đứng lên đồng thanh đáp ứng.

Tây Bắc Đạo phát triển đến cấp bậc hiện giờ đã không phải là thế lực nhỏ, dù mọi người ở đây không phải là tâm phúc của Tô Tín, nhưng tất cả bọn họ đều dựa vào Tây Bắc Đạo hoặc nên nói là ở dưới trướng Tô Tín, điểm này không thể phủ nhận.

Cho nên bây giờ nguy cơ của Tô Tín cũng như nguy cơ của bọn họ.

Đương nhiên ở trong mắt đám tâm phúc của Tô Tín như Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi, Tô đại nhân từ khi ra đường đến nay chưa từng thất bại, chuyện lần này đối với những người khác có lẽ là nguy cơ, nhưng đối với Tô Tín thì không phải.

Sau khi nghị sự chấm dứt, Tô Tín mới vừa trở lại chỗ ở của mình, Thanh Ly từ một bên hiện ra truyền âm cho Tô Tín:

“Trong phòng của ngươi có một đại nhân vật khó lường, cẩn thận một chút.”

Tô Tín hơi híp mắt, có thể khiến cho Thanh Ly gọi là đại nhân vật cũng chỉ có thể là tồn tại Chân Vũ cảnh, mà đối phương cũng không có lộ ra địch ý, cho nên chính mình không cảm giác được có cường giả Chân Vũ cảnh tới Phi Long thành, như vậy đối phương là ai đã quá rõ ràng.

Đẩy mở cửa phòng của mình, Thiết Ngạo ngồi ngay ngắn ở trong đó, vẫn vuốt ve Ô Kim Thiết Đảm trong tay mình.

Trên mặt Tô Tín không có chút kinh ngạc, hắn đóng cửa phòng, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, nói: “Thiết Ngạo đại nhân tới chỗ ta chẳng lẽ không sợ bị người của triều đình chê trách sao? Mà Thiết Chiến đại nhân đâu rồi?”

Thiết Ngạo thản nhiên nói: “Thiết Chiến đi Lục Phiến Môn ở đạo khác thu nạp sức mạnh chuẩn bị dùng để đối phó ngươi rồi.”

“Hơn nữa Thiết Chiến có chút để ý chuyện thân phận của ngươi, cho nên hiện tại hắn không muốn gặp ngươi.”

Tô Tín lắc đầu, thật ra hắn vẫn luôn rất cảm kích Thiết Chiến, dù sao trước đây nếu không có Thiết Chiến ra sức đề bạt, hắn sẽ không thể có được tình trạng như ngày hôm nay.

Chỉ tiếc mỗi người đều có chí khác nhau, Tô Tín cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới việc muốn làm trung thần của Đại Chu, cho nên hắn nhất định là sẽ mỗi người một ngã với Đại Chu.

“Thiết Ngạo đại nhân lần này mạo hiểm bị triều đình nghi kỵ, phiêu lưu tự mình đến Phi Long thành tìm ta là vì chuyện gì?”

Thiết Ngạo trầm giọng nói:“Mục đích ta tới thật ra rất đơn giản, ta chỉ muốn xác định mục đích của ngươi rốt cuộc là gì.”

“Đại Chu thành lập đồng dạng có một phần sức mạnh của Thiết gia ta, cho nên Hoàng tộc họ Cơ muốn lấy đi quyền thế của Thiết gia ta, Thiết gia ta sẽ phản kháng.”

“Nhưng đồng thời, nếu có người muốn phá hủy Đại Chu ta, Thiết gia ta sẽ không ngồi xem mặc kệ!”

“Những năm gần đây Lục Phiến Môn giúp ngươi rất nhiều, đồng dạng ngươi cũng mang đến cho Thiết gia ta rất nhiều chỗ tốt.”

“Nhưng nếu ngươi cố ý muốn trở thành kẻ địch của Đại Chu, Thiết gia ta cũng chỉ có thể quyết liệt với ngươi, ngày sau gặp lại trên Tây Bắc, ta sẽ không nương tay.”

Lúc nói lời này, dáng vẻ vẫn luôn lười nhác, sắc mặt vẫn luôn thờ ơ của Thiết Ngạo bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, trong nháy mắt, ánh mắt của Thiết Ngạo giống như diều hâu Cửu Thiên Chi Thượng, sắc bén không gì sánh được.

Tô Tín gõ bàn một cái nói, nói: “Thiết Ngạo đại nhân, có một số việc ngươi hẳn là đã nhìn rõ. Qua nhiều năm như vậy, Tô Tín ta đã khi nào làm việc tổn hại đến lợi ích của Đại Chu?”

“Hơn nữa nói cách khác, nếu ta ẩn núp trong Đại Chu thật sự có âm mưu gì, ta đây đã sớm phát động, sẽ không đợi đến hôm nay để cho Đại Chu tập kết sức mạnh tới thắt cổ ta.”

“Cho nên hiện tại không phải là ta cố ý muốn đối địch với Đại Chu, mà nên nói là Đại Chu muốn đối địch với ta.”

Thiết Ngạo nhíu mày nói: “Vậy bây giờ rốt cuộc ngươi muốn như thế nào? Bó tay chịu trói không phải phong cách của ngươi, nhưng nếu ngươi muốn đối địch với Đại Chu, Lục Phiến Môn ta tất nhiên sẽ không ngồi xem không quản.”

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia tinh mang, nói: “Thật ra cách giải quyết vấn đề rất đơn giản, đó là Thiết đại nhân có nguyện ý tin tưởng ta hay không?”

“Ngươi muốn ta làm sao tin tưởng ngươi đây?”

Tô Tín trầm giọng nói: “Rất đơn giản, triều đình một khi khai chiến với Tây Bắc Đạo ta, dù thắng hay thua thì cũng chỉ là kết cục lưỡng bại câu thương.”

“Cho nên chỉ cần Lục Phiến Môn có thể co rút sức mạnh, bảo trì trung lập, ta có nắm chắc khiến cho Đại Chu nhượng bộ, thậm chí khiến cho Hoàng tộc họ Cơ nhận được giáo huấn, từ nay về sau không dám động vào quyền lợi của Lục Phiến Môn hay quân đội nữa.”

“Đương nhiên thủ đoạn trong này có lẽ sẽ hơi kịch liệt, khiến người hơi không thể chấp nhận được.”

Nói đến đây, trong giọng của Tô Tín mang theo một chút sát khí sâm nhiên.

Thiết Ngạo híp mắt nói: “Ngươi đến cùng muốn làm cái gì?”

Trên mặt Tô Tín treo nụ cười lạnh lẽo, nói: “Đương nhiên là muốn để cho Hoàng tộc họ Cơ nhìn, đừng nói là chinh phạt Tây Bắc Đạo ta, nếu Hoàng tộc họ Cơ bọn họ không có đông đảo thế lực trợ giúp, họ thậm chí không thể giữ được toàn bộ Đại Chu! Ta ước chừng những nơi như Kim Trướng Hãn Quốc, Đông Tấn sẽ rất có hứng thú với Trung Nguyên!”

Chương 1998 - Chiến lược của Tô Tín(2)

Chiến lược của Tô Tín(2)

“Tô Tín! Ngươi điên rồi! Ngươi muốn phá hủy Đại Chu à?!”

Quanh người Thiết Ngạo thoáng chốc bộc phát ra một luồng khí thế đáng sợ, khiến người ta toàn thân lạnh lẽo.

Tuy Tô Tín không có nói rõ, nhưng Thiết Ngạo lại có thể đoán được Tô Tín rốt cuộc muốn làm gì.

Nhưng Tô Tín lúc này giống như không cảm giác được, hắn chỉ lắc đầu nói: “Ta nói rồi, Đại Chu là Đại Chu của tất cả người trong thiên hạ, chứ không phải Đại Chu của một nhà Hoàng tộc họ Cơ, ta làm như vậy đều chỉ vì nhằm vào Hoàng tộc họ Cơ mà thôi.”

Nhìn khí thế kinh người quanh thân Thiết Ngạo, Tô Tín thản nhiên nói: “Thiết Ngạo đại nhân, ngươi cũng biết tính cách của ta, người kính ta một thước, ta kính người một trượng, nếu Đại Chu muốn ra tay với Tây Bắc Đạo ta, vậy cũng nên gánh chịu hậu quả của việc làm đó.”

“Ta điên cũng được, dại cũng chẳng sao, dù thế nào thì cũng không ai có thể ngăn cản được ta, nếu Thiết Ngạo đại nhân nguyện ý tin tưởng ta, co rút lại lực lượng của Lục Phiến Môn, vậy tương lai ngươi tuyệt đối sẽ không hối hận.”

“Hơn nữa, cho dù ta thật sự muốn hủy đi Đại Chu, ngươi giữ lại lực lượng thì tối thiểu có thể bảo toàn Thiết gia.”

“Ngược lại, nếu Lục Phiến Môn cũng tham chiến, Tô Tín ta không có nắm chắc tất thắng, nhưng có tự tin có thể lưỡng bại câu thương!”

“Dù sao ý ta đã quyết, hết thảy đều phải xem Thiết Ngạo đại nhân lựa chọn ra sao.”

“Đương nhiên Thiết Ngạo đại nhân cũng có thể ra tay ngay bây giờ, ta biết Thiết Ngạo đại nhân trong Chân Vũ cảnh được xem như là cường giả trong cường giả. Nhưng ngày hôm nay, ở tại Tây Bắc Đạo này, ta không biết có thể thắng hay không, nhưng ta chắc chắn sẽ không thua!”

Khí thế trên người Thiết Ngạo biến mất, hắn sâu thẳm nhìn Tô Tín.

Cái gì gọi là đại thế đã thành? Bộ dạng như bây giờ của Tô Tín chính là đại thế đã thành!

Từ một tiểu bổ khoái ngày xưa lớn lên thành cự phách giang hồ như hiện tại, thậm chí thành cường giả có thể ảnh hưởng đến toàn bộ thiên hạ võ lâm, mặc kệ lời Tô Tín nói ra là thật hay giả, nhưng ít nhất có sức mạnh khiến cho Thiết Ngạo không thể nhìn thẳng.

Cuối cùng Thiết Ngạo không cho Tô Tín một câu trả lời đã đi luôn, trên thực tế Thiết Ngạo cũng không trả lời cho hắn được.

Tô Tín bây giờ đã thành đại thế, xem bộ dạng thì hắn không thể nào bó tay chịu trói, cho nên Thiết Ngạo chỉ có thể làm như Tô Tín đã nói, đứng về phía Đại Chu nhưng giữ trung lập.

Trên thực tế hiện tại quân đội cũng có ý tứ này, dù sao đại lão trong quân đội là Tiết Chấn Nhạc cũng không tham dự chuyện này, cường giả quân đội tại sao phải liều mạng với Tô Tín?

Chẳng qua so với Lục Phiến Môn một nhà nắm quyền, Đại Chu ảnh hưởng quân đội rất lớn, dưới hoàng mệnh, không chỉ có ba quân dã chiến bảo vệ xung quanh Thịnh Kinh thành bắt đầu động tác, quân đội ở Bắc Cương, đất Đông Tấn cũng bị cao tầng Đại Chu điều động một ít, vì đối phó Tô Tín.

Đám người Hoàng tộc họ Cơ như Cơ Vũ Lăng cực kỳ quả quyết, sách lược từng bước tằm ăn của Cơ Huyền Tư đã vô dụng, vậy bây giờ bọn họ chỉ có thể quả quyết hơn nữa, giải quyết Tô Tín trong một lần luôn.

Lúc này toàn thiên hạ đều là ngồi xem Đại Chu nội đấu, nhưng Tô Tín không ở trong Tây Bắc Đạo, hắn ở thảo nguyên phương bắc, Kim Trướng Hãn Quốc!

Lần này Tô Tín muốn chơi vố lớn, giống như hắn đã nói với Thiết Ngạo, khi Tô Tín làm ra quyết định, không ai có thể ngăn được.

Hoàng tộc họ Cơ muốn đoạt quyền, muốn giải quyết Tô Tín và Tây Bắc Đạo, vậy Tô Tín tự nhiên sẽ cho người của Hoàng tộc họ Cơ nhìn xem, bằng vào bọn họ đừng nói là Tây Bắc Đạo, bọn họ không giữ được Đại Chu!

Kim Trướng Hãn Quốc đồng dạng cũng là đất rộng người thưa, trên thảo nguyên mênh mông thông thường mấy trăm dặm mới có thể nhìn thấy một bộ lạc nhỏ.

Quốc đô của Kim Trướng Hãn Quốc là một tòa thành thị, tên là Thượng Kinh thành, rõ ràng muốn hơn Thịnh Kinh thành của Đại Chu một bậc.

Trên thực tế cái tên Thượng Kinh thành có từ cuối thời Đại Tấn, Kim Trướng Hãn Quốc tiến công Trung Nguyên thất bại, thua Đại Chu, sau khi mới đặt tên này.

Toàn bộ Thượng Kinh thành không lớn, Kim Trướng Hãn Quốc đa số là bộ lạc du mục, trừ phi là quý tộc, nếu không thì sẽ không cư trụ ở trong thành.

Hơn nữa Bát bộ Hoàng tộc có lãnh địa của riêng mình, khi nào phát sinh sự tình trọng đại thì cường giả của Bát bộ Hoàng tộc mới tụ tập ở Thượng Kinh thành.

Toàn bộ Thượng Kinh thành xây dựng hơi thô sơ, dù sao đám người Kim Trướng Hãn Quốc luôn theo không kịp người Trung Nguyên về mặt này.

Thậm chí ban đầu Kim Trướng Hãn Quốc không có một tòa thành thị, chỗ đại hãn ở là một lều to khảm vàng, cho nên Kim

Trướng Hãn Quốc mới bị gọi là Kim Trướng Hãn Quốc.

Lúc này trong hoàng cung của Kim Trướng Hãn Quốc, bởi vì Mạc Qua bị Tô Tín đánh chết, cho nên Ngạc Nhĩ Đa vốn đã nhường ra vị trí đại hãn lại lần nữa ngồi lên ngai vàng.

Vị cường giả cảnh giới Chân Vũ thành danh lâu năm nay tuy năm xưa bị Triệu Vũ Niên trọng thương, nhưng không thể nói thực lực của hắn quá yếu, chỉ có thể nói là Triệu Vũ Niên quá mạnh.

Ngạc Nhĩ Đa thăng cấp Chân Vũ gần trăm năm, tích lũy thực lực cực kỳ thâm hậu.

Chương 1999 - Tay không bắt sói trắng(1)

Tay không bắt sói trắng(1)

Lúc này trong đại điện của Kim Trướng Hãn Quốc, Ngạc Nhĩ Đa đang xem tin tức truyền từ đất Trung Nguyên.

Đối với chuyện Tô Tín là Địa Phủ Sở Giang Vương, nhiều người trong Kim Trướng Hãn Quốc rất thích thú.

Tô Tín là kẻ địch lớn của Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ, Mạc Qua chết trong tay của hắn, hai bên có thể nói ở mức độ không chết không ngừng. Nếu hôm nào mà Kim Trướng Hãn Quốc công phá được Đại Chu, Tô Tín chắc chắn nằm trong danh sách phải giết của Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ.

Cho nên hiện tại triều đình Đại Chu và Tô Tín bất hòa, Kim Trướng Hãn Quốc rất thích.

Ngay lúc này, ngoài đại điện bỗng nhiên truyền đến một chuỗi tiếng bước chân, Tô Tín ung dung đi vào trong đại điện.

Nhìn thấy Tô Tín, vẻ mặt của Ngạc Nhĩ Đa bỗng thay đổi.

Nhưng sau đó Ngạc Nhĩ Đa bình tĩnh lại, lạnh lùng cười nói: “Lúc này ngươi hẳn là ở Tây Bắc Đạo tính toán làm sao ngăn cản thế công của Đại Chu mới đúng, ngươi đến chỗ này của ta làm gì?”

Cảm giác của cường giả cảnh giới Chân Vũ cực kỳ nhạy bén, Tô Tín có thể nghênh ngang theo cửa chính đi vào, có thể tưởng tượng thủ vệ trong hoàng cung hiện giờ ra sao.

Nhưng Ngạc Nhĩ Đa không cảm giác sát khí trên người Tô Tín, nên khi Tô Tín vào đại điện thì hắn mới phát hiện.

Loại tình huống này hoặc là Tô Tín tu luyện bí pháp nào đó có thể che đậy khí tức, hoặc là Tô Tín đến đây không có ý đánh nhau, cho nên hắn không có sát khí, Ngạc Nhĩ Đa tự nhiên cũng không phát hiện được.

Tô Tín thản nhiên nói: "Đại hãn không hoan nghênh ta?"

"Ngươi cho rằng Kim Trướng Hãn Quốc sẽ hoan nghênh ngươi sao?"

Nói chuyện không phải Ngạc Nhĩ Đa mà là quốc sư của Kim Trướng Hãn Quốc, Xích Liệt Cách.

Lần trước Kim Trướng Hãn Quốc xâm nhập Trung Nguyên có thể nói là thời kỳ đỉnh cao của nước họ, hội tụ thực lực mạnh nhất của Kim Trướng Hãn Quốc.

Ba tên cường giả cảnh giới Chân Vũ cộng thêm bọn họ mời ra 'Chiến Cuồng' Chiến Vô Nhị thực lực cực mạnh, giáo chủ của Bái Hỏa Giáo 'Đại Quang Minh Thần Tôn' Phạn La Già, tập hợp năm tên cường giả cảnh giới Chân Vũ tiến công Đại Chu, kết quả cuối cùng vẫn thất bại, một mắt xích mấu chốt nhất là thua trong tay Tô Tín, hỏi sao bọn họ không hận?

Hơn nữa Mạc Qua còn chết trên tay Tô Tín, càng xem như thù sâu oán nặng.

Bề ngoài Ngạc Nhĩ Đa thô cuồng, quanh thân đều tỏa ra khí tức cuồng bạo, như núi lửa sắp phun trào, ẩn chứa sức mạnh cực kỳ cường đại.

Ngạc Nhĩ Đa đứng ở trước mặt Tô Tín, Xích Liệt Cách đứng sau lưng Tô Tín, hai cường giả cảnh giới Chân Vũ thành danh lâu năm đấu với Tô Tín, dù chiến tích gần đây của hắn dũng mãnh, nhưng bọn họ cũng có tin tưởng khiến hắn gục ngã tại đây.

Trông thấy bộ dạng đó của hai người, Tô Tín không hề e sợ, không lập tức ra tay, hắn chỉ là thản nhiên nói: “Không biết khi so sánh với ích lợi thì thù hận có còn quan trọng?”

“Mấy năm nay Kim Trướng Hãn Quốc đối diện Đại Chu chưa từng chiếm ưu thế, chẳng lẽ các ngươi không muốn thừa dịp này ra tay với Đại Chu sao?”

Ngạc Nhĩ Đa nhếch mép khinh thường nói:

“Tô Tín, đừng xem ai đều là kẻ ngốc.”

“Bây giờ mục tiêu hàng đầu của Đại Chu là ngươi, dù Kim Trướng Hãn Quốc ta muốn ra tay với Đại Chu thì đó là chờ khi Đại Chu và Tây Bắc Đạo ngươi đánh đến lưỡng bại câu thương mới ra tay.”

“Nếu bây giờ chúng ta tấn công Đại Chu thì đó là dời sự chú ý của Đại Chu giúp ngươi, ngươi muốn lợi dụng Kim Trướng Hãn Quốc ta làm cây thương thì hơi coi thường chúng ta rồi.”

Tô Tín nhìn Ngạc Nhĩ Đa, mỉa mai:

“Đại hãn muốn ngồi chờ ngư ông đắc lợi? Đáng tiếc ngư ông đắc lợi không dễ thu.”

“Ta có thể chắc chắn nói cho đại hãn biết, cho dù lần này Đại Chu và đất Tây Bắc của ta đánh đến lưỡng bại câu thương cũng sẽ không cho Kim Trướng Hãn Quốc ngươi được lợi.”

“Hoàng tộc họ Cơ không phải ngớ ngẩn, đợt tấn công đầu tiên mà không hạ được Tây Bắc Đạo thì bọn họ sẽ không cố chấp ra tay lần thứ hai.”

“Hơn nữa ta đã giao hẹn với Lục Phiến Môn và quân đội rồi, lần này tiến công Tây Bắc Đạo chỉ có Hoàng tộc họ Cơ ra tay, Lục Phiến Môn và quân đội sẽ không xen vào.”

“Nếu Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi có ý muốn ngư ông được lợi thì phải suy nghĩ cho kỹ, chỉ bằng vào hai ngươi có thể địch lại Thiết Ngạo và Tiết Chấn Nhạc tay cầm thần binh hay không?”

“Lần trước các ngươi thỉnh ra Chiến Vô Nhị, Phạn La Già chắc đã bỏ ra giá rất đắt? Lần này các ngươi còn có thể mời

bọn họ lần thứ hai không?”

Ngạc Nhĩ Đa và Xích Liệt Cách sắc mặt âm trầm, bởi vì Tô Tín nói sự thật, quả thực bọn họ không mời Chiến Vô Nhị, Phạn La Già nổi.

Lần trước bọn họ có thể thỉnh ra Chiến Vô Nhị là bởi vì trong tay có một thứ thuộc về Chiến tộc thượng cổ, mới có thể khiến Chiến Vô Nhị ra tay tương trợ.

Nếu không thì đừng nhìn Chiến Vô Nhị ẩn tu ở Bắc Cương, nhưng Chiến Vô Nhị từ trước đến giờ lơ đẹp bọn họ.

Mời Phạn La Già ra tay thì càng đơn giản, Kim Trướng Hãn Quốc chỉ cần trả nhiều ích lợi là được.

Những cường giả cảnh giới Chân Vũ trên giang hồ có đủ loại tính cách, tuy rằng bọn họ được gọi là Lục Địa Thần Tiên nhưng đó chỉ là người giang hồ kính sợ thực lực của bọn họ, trên thực tế những Lục Địa Thần Tiên này vẫn là con người, tính cách khác nhau, có thất tình lục dục.

Chương 2000 - Tay không bắt sói trắng(2)

Tay không bắt sói trắng(2)

Nhưng những cường giả cảnh giới Chân Vũ này không có người thứ hai thanh danh tệ hại như Phạn La Già, dù là mấy vị Chân Vũ của ma đạo cũng có tiếng thơm hơn Phạn La Già.

Phạn La Già thấy lợi vong nghĩa, làm người hai mặt ba lời, lần trước Kim Trướng Hãn Quốc trả giá cực kỳ đắt mới hoàn toàn mớm no bụng của hắn, mời ra đối phương.

Ngạc Nhĩ Đa hừ lạnh nói: “Đã như vậy thì ta có ra tay hay không thì khác gì? Chẳng bằng Kim Trướng Hãn Quốc ta xem náo nhiệt.”

Tô Tín cười khẽ lắc đầu nói: “Đương nhiên khác chứ, chắc Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi có nghe về hiềm khích giữa Hoàng tộc họ Cơ và Lục Phiến Môn, quân đội.”

“Lần này Hoàng tộc họ Cơ ra tay với đất Tây Bắc ta, Lục Phiến Môn và quân đội sẽ không đánh hết sức, cho nên lúc

này chính là Đại Chu phòng bị hư không nhất.”

“Theo ta được biết trong đất Bắc Cương có mảng lớn vùng đất ban đầu là của Kim Trướng Hãn Quốc, chẳng qua Kim Trướng Hãn Quốc thua một lần, Đại Chu đẩy ngã biên giới ở Bắc Cương sâu mấy chục dặm thậm chí là trên trăm dặm.”

“Lần trước Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi thua thảm như vậy, tin tưởng Bát bộ Hoàng tộc đã sớm có chút bất mãn đúng không?”

“Nếu lần này Kim Trướng Hãn Quốc ra tay, tuy không thể nào cướp đất Trung Nguyên, nhưng ít nhất có thể đoạt lại mảnh đất bị mất, khiến Đại Chu ngậm ít bồ hòn, điều này có ý nghĩa lớn cho đại hãn ổn định nội bộ Kim Trướng Hãn Quốc.”

“Dù sao ta nói hết lời, ta đã ném ra tin tức, Kim Trướng Hãn Quốc có ra tay hay không là lựa chọn của đại hãn.”

Tô Tín nói mấy lời này hiên ngang, thật ra hắn muốn tay không bắt sói trắng.

Trước đó Tô Tín thề thốt với Thiết Ngạo sẽ kích động mấy chỗ như Kim Trướng Hãn Quốc tấn công Đại Chu, khiến Thiết Ngạo tự chọn Lục Phiến Môn, quân đội sẽ ra tay hay đứng nhìn.

Bây giờ Tô Tín lại nói với Ngạc Nhĩ Đa là đã bàn bạc với Thiết Ngạo rồi, Lục Phiến Môn và quân đội tuyệt đối sẽ không ra tay.

Dù sao hai bên không thể nào đối chất ngay mặt, lời Tô Tín nói ra trên cơ bản là không chút sơ hở, cộng thêm lúc trước hắn biểu hiện cách làm việc hơi bị điên cuồng, vô luận là Thiết Ngạo hay hai vị Chân Vũ của Kim Trướng Hãn Quốc đều không chất vấn hắn.

Tuy Ngạc Nhĩ Đa, Xích Liệt Cách không tìm được chỗ xoi mói trong lời của Tô Tín, nhưng bọn họ không muốn bị Tô Tín nắm mũi dẫn đi.

Trong mắt Xích Liệt Cách lấp lóe sát khí cực đậm, hắn nhìn Tô Tín, ánh mắt âm u lạnh lẽo nói:

“Nghe nói Tô Tín nhà ngươi giỏi ăn nói, chúng ta không biết thật giả trong những câu nói của ngươi, nhưng ta chỉ biết, nếu hiện tại chúng ta có thể giữ ngươi ở lại đây thì vẫn có thể phấn chấn lòng người, ổn định Bát bộ Hoàng tộc, hiệu quả tốt hơn là theo lời ngươi đi chiếm chút lợi nhỏ của Đại Chu nhiều.”

Tô Tín hiên ngang nói:

“Giữ lại ta? Vậy các ngươi làm thử đi.“

Đáy mắt Xích Liệt Cách lóe tia sáng lạnh, giây lát hai tay kết ấn, thoáng chốc trong đại điện bộc phát ra dao động kỳ dị, một đóa hoa địa ngục màu đỏ đen bỗng nở rộ, mang theo khí tức cực kỳ tà dị ập về phía Tô Tín.

Côn Già phái xuất xứ từ Mật tông, dung hợp một số công pháp của Tát Mãn giáo địa phương của Kim Trướng Hãn Quốc, cho nên hiện tại võ công Côn Già phái có chút dấu vết của Mật tông, nhưng đã tự thành một phái, cực kỳ tà dị.

Ngạc Nhĩ Đa đứng đối diện Tô Tín thì quanh người bắn ra ánh sáng chói mắt, dường như Ngạc Nhĩ Đa hóa thân thiên thần thượng cổ, đánh ra một đấm dường như có uy lực khai thiên tích địa, trong khoảnh khắc toàn bộ cung điện vang tiếng nổ điếc tai, nếu không phải Ngạc Nhĩ Đa cố ý áp chế lực lượng, toàn bộ cung điện đều dễ dàng bị một đấm đánh sập.

Vừa rồi Xích Liệt Cách nói muốn giữ lại Tô Tín không chỉ là nói cho có, hắn thật sự đã động sát khí với Tô Tín.

Lần trước tập hợp năm vị cường giả cảnh giới Chân Vũ tiến công Trung Nguyên, rồi phải trả giá tích góp nhiều năm qua của Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ, kết quả đến cuối cùng bọn họ vẫn thua, có thể nói bên trong Kim Trướng Hãn Quốc có một số người bất mãn.

May mắn trong Kim Trướng Hãn Quốc có hai cường giả cảnh giới Chân Vũ Ngạc Nhĩ Đa, Xích Liệt Cách trấn áp, nếu không thì xảy ra chuyện lớn.

Nhưng dù vậy Bát bộ Hoàng tộc nhân có chút bất mãn, làm người chân chính chấp chưởng Kim Trướng Hãn Quốc, lần này bọn họ tổn thất lớn nhất.

Cho nên nói hiện tại Kim Trướng Hãn Quốc cực kỳ cần có một trận thắng lợi phấn chấn lòng người, như Tô Tín đã nói, thừa dịp này cướp lấy một phần khu vực Bắc Cương của Đại Chu, chiếm chút lợi nhỏ đã xem như thắng một ván.

Chẳng qua nếu bây giờ bọn họ giết Tô Tín có thù lớn sống chết với Kim Trướng Hãn Quốc thì chắc chắn đạt được càng nhiều danh vọng.

Lúc trước Tô Tín núp trong đất Trung Nguyên, nơi đó là sân nhà của hắn, bọn họ không thể làm gì.

Nhưng hiện tại Tô Tín thế nhưng tự đại đến mức một người đơn độc đi tới Kim Trướng Hãn Quốc, vậy đừng trách bọn họ không giảng quy củ vây công!

Chẳng qua đối diện hai người vây công, trên mặt Tô Tín không lộ vẻ sợ hãi chút nào.

Tô Tín cuồng cười một tiếng, phật quang màu vàng sáng rực quanh người, áo giáp màu vàng bao phủ thân thể, trông vô cùng thần thánh.

Chương 2001 - Lấy một chọi hai(1)

Lấy một chọi hai(1)

Thi triển ra đấu chiến kim thân, Tô Tín trực tiếp một đấm tấn công Ngạc Nhĩ Đa, quy tắc lực lượng có thể vỡ nát hết thảy bạo phát mà ra, thoáng chốc mọi thứ trong đại điện đều bị xé rách, không gian, thời gian và cú đấm của Ngạc Nhĩ Đa vỡ nát dưới quy tắc lực lượng không gì không phá được.

Ngạc Nhĩ Đa hơi thay đổi sắc mặt, võ giả Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ ra tay trước đến giờ đều là cương mãnh bá đạo, cực kỳ hùng hồn.

Nhiều năm qua đấu cứng thì Ngạc Nhĩ Đa chỉ thua Triệu Vũ Niên phát huy đạo đấu chiến đến cực độ, không ngờ rằng hiện tại đụng tới Tô Tín, hắn thế nhưng có một loại cảm giác như lúc đối diện với Triệu Vũ Niên.

Lúc này hoa địa ngục tà dị của Xích Liệt Cách đã nở rộ, khí tức màu đen ăn mòn tất cả, bao gồm đấu chiến kim thân của

Tô Tín khi lây dính khí tức tà dị này thì bị tan vỡ.

Tô Tín vận dụng Đế Lâm Cửu Tiêu Pháp Tướng, nhưng lần này Tô Tín chỉ sử dụng một nửa.

Cung điện to lớn trên cửu thiên ầm ầm hiện ra, lực lượng hùng hồn trấn áp tất cả, hoa địa ngục tà dị bị pháp tướng của Tô Tín nghiền nát.

Một chiêu phá giải thế công của hai người, khi bọn họ đinh ninh Tô Tín chắc chắn sẽ thừa cơ trốn thoát thì hắn làm ra động tác khiến họ bất ngờ.

Tô Tín không chạy trốn, ngược lại xoay người tấn công hai người.

Phi Huyết Kiếm lơ lửng trong không trung, kiếm khí biển máu vô tận bùng nổ, giây phút này Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí và Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm dung hợp hoàn mỹ, kiếm khí trong sóng máu vô biên bắn thẳng lên tầng trời, xé gió bay về phía Xích Liệt Cách.

Xích Liệt Cách miệng phun chân ngôn, mỗi một câu chân ngôn phun ra thì có đầy trời kim liên bay đi, dễ dàng ngăn lại kiếm khí biển máu kia, nhưng kiếm khí biển máu che trời lấp đất khiến Xích Liệt Cách phun chân ngôn tốc độ càng lúc càng nhanh, ngay cả hắn đều cảm giác được một chút áp lực.

Mà cùng lúc đó Tô Tín trực tiếp xoay người, hai tay kết ấn quyết kỳ dị, giống như Phật Tổ kẹp hoa mỉm cười, trong khoảnh khắc quanh người Tô Tín sinh ra phật vận, nhưng khi ấn rơi xuống thì hư không tan vỡ, có uy năng vô tận ẩn hiện.

Phật Vận Niêm Hoa Ấn!

Đây là lần trước Tô Tín nghiệm chứng võ đạo với Địa Tạng Vương, Diêm La Thiên tử thì hắn học từ Địa Tạng Vương.

Đến cấp bậc như Tô Tín, quan trọng nhất là lĩnh ngộ võ đạo của mình, công pháp chỉ là thứ yếu, bởi vì nếu lĩnh ngộ của ngươi không đủ, cho dù có công pháp thì ngươi cũng không tu luyện thành công.

Giống như Phật Vận Niêm Hoa Ấn này, trong Thiếu Lâm Tự ai đều có thể quan sát, nhưng tu luyện thành công thì chỉ có

Huyền Chân được Huyền Đàm chỉ điểm.

Nói thật lòng Tô Tín cũng không ngờ rằng Địa Tạng Vương thế nhưng làm đến mức độ này, trong lúc nghiệm chứng võ đạo hắn bất ngờ lấy ra tuyệt kỹ thành danh Phật Vận Niêm Hoa Ấn của mình biểu diễn cho Tô Tín, Diêm La Thiên tử xem.

Bởi vì Tô Tín vốn đã học Niêm Hoa Chỉ trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự, nên khi Địa Tạng Vương bày ra Phật Vận Niêm Hoa Ấn thì Tô Tín được tâm đắc, thậm chí có thể miễn cưỡng sử dụng loại võ kỹ này, không phải chỉ có vẻ ngoài mà thật sự có chân lý phật vận niêm hoa nhất tiếu.

Địa Tạng Vương rộng rãi như vậy, Tô Tín và Diêm La Thiên tử cũng không giấu nghề.

Tô Tín biểu diễn quy tắc lực lượng đấu chiến kim thân cho Diêm La Thiên tử, Địa Tạng Vương xem. Diêm La Thiên tử thì lấy ra quy tắc lực lượng một giọt máu diễn hóa vô vàn trong Huyết Ma Kinh.

Tổng thể thì cuộc luận đạo đó có ích rất lớn cho ba người, đương nhiên được lợi lớn nhất là Tô Tín và Diêm La Thiên tử, dù sao thực lực của Địa Tạng Vương vượt xa hai người, thứ Tô Tín và Diêm La Thiên tử lĩnh ngộ ra thì chỉ đáng để Địa Tạng Vương tham khảo thôi.

Lúc này Ngạc Nhĩ Đa bị Phật Vận Niêm Hoa Ấn của Tô Tín hù sợ giật nảy mình.

Nhìn thấy Tô Tín có thù với Thiếu Lâm Tự mà sử dụng ra công pháp chí tôn của Thiếu Lâm Tự, loại cảm giác này rất kỳ quặc.

Ngạc Nhĩ Đa thầm kinh ngạc, nhưng trên tay hắn không chậm.

Ngạc Nhĩ Đa hai tay kết ấn, trong khoảnh khắc lực lượng thiên địa xung quanh nháy mắt ngưng tụ, không gian, thời gian trực tiếp bị trấn áp. Phật Vận Niêm Hoa Ấn của Tô Tín như động tác chậm, dừng lại trước ấn của Ngạc Nhĩ Đa. Ấn pháp của Ngạc Nhĩ Đa đến sau mà tới trước, hai ấn pháp va chạm, thoáng chốc bộc phát ra dao động kinh khủng.

Ấn này là một trong những tuyệt kỹ thành danh của Ngạc Nhĩ Đa, Thái Cổ Thần Vương Ấn, lấy uy của Thái Cổ Thần Vương trấn áp vạn vật, một chữ 'trấn' là tinh túy của ấn này.

Tiếc rằng Thái Cổ Thần Vương Ấn chỉ có thể trấn một chiêu võ kỹ của Tô Tín chứ không trấn được hắn.

Chủ động một kích qua đi, Tô Tín không có tiếp tục ra tay, mà là trực tiếp lùi lại, thản nhiên nói:

"Bây giờ hai vị còn có tin tưởng giữ lại ta không?"

Xích Liệt Cách và Ngạc Nhĩ Đa sắc mặt âm trầm, sau khi Tô Tín đỡ một kích của bọn họ thì chủ động ra tay, rõ ràng là đang khoe khoang vũ lực.

May mắn hiện tại bọn họ ở trong hoàng cung của Kim Trướng Hãn Quốc, nếu không thì bị mấy người khác nhìn thấy hai người hợp sức thế nhưng không làm được gì Tô Tín thì quá mất mặt.

Chương 2002 - Lấy một chọi hai(2)

Lấy một chọi hai(2)

Hai người không ngờ thực lực của Tô Tín có thể đến loại tình trạng này, mới vào Chân Vũ cảnh đã có thể đánh với hai người mà không bị yếu thế.

Đương nhiên bọn họ cũng không cho rằng Tô Tín có thể thật sự thắng bọn họ.

Tô Tín có thể đồng thời ngăn trở thế công của hai người đã chứng minh sức bật của Tô Tín rất mạnh, đương nhiên, nếu tiếp tục tiêu hao thì chưa biết cuối cùng ai thua ai thắng, bọn họ không tin trong cuộc chiến sống chết Tô Tín có thể lấy một chọi hai.

Bên ngoài cung điện truyền đến một chuỗi tiếng bước chân, hiển nhiên là đám võ giả khác của Kim Trướng Hãn Quốc nghe thấy động tĩnh nên tìm tới cửa.

Tô Tín thản nhiên nói với hai người Xích Liệt Cách:

“Ta đã mang ý của mình đến, hai vị lựa chọn như thế nào là tùy, nhưng ta tin tưởng không ai có thể từ chối ích lợi.”

Dứt lời, thân hình của Tô Tín biến mất hút.

Đám võ giả Kim Trướng Hãn Quốc thủ hộ hoàng cung từ bên ngoài vội chạy vào, nhìn cảnh tượng hỗn độn trong hoàng cung thì ngây ra.

Ngạc Nhĩ Đa cau mày khoát tay nói: “Không có chuyện của các ngươi, tìm người tu sửa chỗ này.”

Đợi đến mấy người khác đều rời đi, Xích Liệt Cách nhìn Ngạc Nhĩ Đa, hỏi:

“Đại hãn, ngươi chuẩn bị ra tay sao?”

Ngạc Nhĩ Đa khẽ thở dài:

“Kim Trướng Hãn Quốc ta hiện tại quả thực là cần một trận thắng lợi, dù cho chỉ là một trận thắng nhỏ.”

Đúng như Tô Tín vừa nói, không ai từ chối ích lợi đến trước mặt, cho dù là thù hận đều có thể tạm thời buông xuống.

Quan trọng nhất là hiện tại nhóm Ngạc Nhĩ Đa muốn báo thù cũng đành bó tay, Tô Tín đã bày ra thực lực của mình, với thực lực của Ngạc Nhĩ Đa và Xích Liệt Cách khó mà hạ được Tô Tín, cho nên chuyện báo thù tạm gác lại.

Sau khi rời khỏi Kim Trướng Hãn Quốc, Tô Tín đi thẳng tới Đông Tấn.

So với Kim Trướng Hãn Quốc thì Tô Tín có nắm chắc thuyết phục Đông Tấn hơn, bởi vì ở Đông Tấn có người mình, Tần Quảng Vương Diệt!

Sau khi Tô Tín lên Chân Vũ cảnh, thân phận người trong Địa Phủ không còn là bí mật với hắn nữa.

Thân phận của Tần Quảng Vương Diệt tự nhiên cũng vậy, đó là người lãnh đạo chân chính trong hoàng tộc Đông Tấn, Ngụy vương Triệu Vô Diệt.

Tuy bây giờ quyền lực của Đông Tấn nằm trong tay Lý Thái hậu, hiện tại thực lực mạnh nhất Đông Tấn là Vũ Thành

Vương Triệu Sầm Giang, nhưng trên thực tế bàn về uy vọng trong Đông Tấn thì Triệu Vô Diệt hơn xa hai người này.

Trong cung điện của hoàng thất Đại Tấn, hết thảy đều tỏ ra rất tường hòa, dường như sóng gió ở Trung Nguyên trước đến giờ đều không có lan đến Đại Tấn.

Lý Thái hậu vẫn thoải mái hưởng lạc, hoàng tộc và quý tộc khác trong Đông Tấn trước đến giờ đều không có lan đến Đại Tấn.

Toàn bộ Đông Tấn tuy vận chuyển có hiệu quả nhưng tỏa ra mùi vị sa sút.

Trên thực tế cũng quả thực là như vậy, dù Lý Thái hậu có năng lực đến đâu thì nàng cũng chỉ là một nữ nhân, hơn nữa còn là một nữ nhân thực lực không mạnh.

Huống hồ giữa Lý Thái hậu và Triệu Vô Diệt có một đoạn tình cảm mập mờ, việc này cũng dẫn đến Lý Thái hậu sau khi có được mọi thứ nên thuộc về mình thì không muốn tranh giành nữa.

Nàng dù sao là một nữ nhân, tranh qua tranh lại thì có ý nghĩa gì?

Hơn nữa những quý tộc, hoàng tộc của Đông Tấn cũng thế, đã mất đất Trung Nguyên lâu như vậy, bọn họ loanh quanh trong góc nhỏ Đông Tấn, điển hình đấu nội thì giỏi mà đấu ngoại thì yếu.

Bây giờ quân đội của Đông Tấn tự thành một mạch, lười dây dưa với những người này.

Còn cường giả trong hoàng thất cơ hồ đi theo Triệu Vô Diệt tiềm tâm tu luyện, cũng mặc kệ mấy việc rảnh rỗi này.

Đương nhiên, Tô Tín thì thấy Đông Tấn biến thành như vậy cũng rất bình thường, dù sao ngày trước Đông Tấn là người thua, lưng bị Đại Chu đánh gãy rồi.

Thậm chí ngày xưa nếu không phải là Đại Chu nội loạn, chưa biết chừng Đông Tấn có thể tồn tại đến ngày nay hay không.

Với thực lực của Tần Quảng Vương Diệt, nếu hắn chấp chưởng Đại Tấn thì có lẽ còn cơ hội nổi lên, tiếc rằng Tần Quảng Vương Diệt cũng chỉ chăm chăm tu luyện.

Đương nhiên nói cách khác, nếu như Tần Quảng Vương Diệt không có trái tim võ đạo đó thì đã không tu luyện đến cảnh giới như hiện tại.

Giao tình giưa Tô Tín và Tần Quảng Vương Diệt không quá sâu, nhưng cùng là người Địa Phủ, chỉ cần có lớp quan hệ này đã đủ rồi.

Trong hoàng cung Đông Tấn, Tô Tín quả thực như vào chốn không người, với tu vi về tinh thần lực của hắn, chỉ cần hắn không có tỏa ra sát ý thì dù tồn tại cảnh giới Chân Vũ cũng khó mà phát hiện Tô Tín.

Chờ khi Tô Tín đến gần hoàng thành Đông Tấn mới vang lên một giọng nói lạnh lùng:

“Tô Tín, ngươi còn chưa giải quyết xong phiền phức của mình mà đến Đông Tấn ta làm gì?“

Vũ Thành Vương Triệu Sầm Giang xuất hiện ở trước mặt Tô Tín, vẻ mặt lạnh băng.

Lúc trước Lý Thái hậu quyết định xen vào tranh chấp giữa Đại Chu và Kim Trướng Hãn Quốc là Triệu Sầm Giang đã không đồng ý rồi, Triệu Sầm Giang cho rằng đây căn bản là tự tìm đường chết.

Đông Tấn bây giờ không chịu nổi dằn vặt, tuy trong Đông Tấn còn vài người có hùng tâm tráng chí, nhưng đáng tiếc những người này không có thực lực xứng đôi với tấm lòng.

Chương 2003 - Đông Tấn(1)

Đông Tấn(1)

May mắn lần trước Đông Tấn không có dây dưa quá nhiều, cho nên thực lực không bị tổn hại, nếu không thì Đông Tấn hiện tại một khi xảy ra vấn đề, có lẽ là mang tính hủy diệt.

Cho nên hiện tại nhìn thấy Tô Tín tới đây, Triệu Sầm Giang bản năng muốn đuổi cục nợ này đi.

Nhưng ngay lúc này trong cung điện bỗng nhiên truyền đến một âm thanh: “Hoàng thúc, cho hắn tiến vào đi.”

Triệu Sầm Giang liếc Tô Tín một cái, thế này mới dẫn hắn vào điện.

Trong cung điện to lớn chỉ có một mình Triệu Vô Diệt, nhìn thấy Tô Tín và Triệu Sầm Giang đi vào, Triệu Vô Diệt thản nhiên nói với Triệu Sầm Giang:

“Hoàng thúc, Địa Phủ có quy củ của Địa Phủ, trong tình huống không tổn hại ích lợi của bản thân thì nên giúp vẫn phải giúp.”

Tô Tín không biểu hiện kinh ngạc khi Triệu Sầm Giang biết thân phận của Triệu Vô Diệt.

Thân phận Địa Phủ tuy rằng thần bí, nhưng đối với người mình hoàn toàn tin tưởng thì không có gì không thể nói.

Thí dụ như Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành sớm biết thân phận ngầm của Tô Tín.

Chẳng qua Triệu Sầm Giang vẫn không có thái độ tốt hơn với Tô Tín, dù sao hắn là người của Đại Chu, lúc trước Triệu Sầm Giang thầm bất mãn Triệu Vô Diệt gia nhập Địa Phủ.

Hoàng tộc Đông Tấn bọn họ tuy xuống dốc nhưng muốn gì có nấy, hắn rất hoang mang tại sao Triệu Vô Diệt cứ muốn gia nhập Địa Phủ.

Triệu Sầm Giang cho rằng Triệu Vô Diệt gia nhập Địa Phủ, thứ nhận được tuyệt đối ít hơn rắc rối mang đến.

Tô Tín cười nói:

“E rằng vương gia hiểu lầm Địa Phủ ta, võ giả Địa Phủ trước đến giờ sẽ không cưỡng ép thành viên làm chuyện gì, hết thảy đều tính bằng ích lợi.“

“Nếu chuyện này phù hợp ích lợi của ngươi thì ngươi đồng ý, nếu không phù hợp thì ngươi từ chối, vô cùng đơn giản.”

Tô Tín xoay người nhìn Triệu Vô Diệt, hơi thở trên người Tần Quảng Vương Diệt có chút kỳ dị, khí thế chợt cao chợt thấp, dường như lực lượng của hắn không nằm trong sự kiểm soát,

loại tình huống này nếu như xuất hiện võ giả khác thì đó là tẩu hỏa nhập ma, nhưng Tần Quảng Vương Diệt thì rất thản nhiên.

Tô Tín cười cười nói: “Xem ra Tần Quảng Vương đã tìm được con đường của riêng mình, chúc mừng ngươi.”

Tô Tín vẫn luôn biết thực lực của Tần Quảng Vương Diệt rất xuất sắc, nếu hắn muốn thăng cấp Chân Vũ thì không đến mức kéo dài tới bây giờ.

Bình thường dù Tần Quảng Vương Diệt không thăng cấp Chân Vũ thì hiện tại ít nhất cũng có thể vào Nửa Bước Chân Vũ.

Chẳng qua võ đạo mà Tần Quảng Vương Diệt theo đuổi quá độc đáo, cho nên hắn luôn tìm kiếm đường võ đạo của riêng mình, luôn phí thời gian trong Dương Thần cảnh.

Hơn nữa khác với Mạnh Kinh Tiên, Diêm La Thiên tử, Mạnh Kinh Tiên và Diêm La Thiên tử đã tìm được con đường của riêng mình, nên mục tiêu của bọn họ rất rõ rệt, một người thì chủ động tích góp lực lượng, một người thì bị động tích góp lực lượng, dù sao bọn họ ở Dương Thần cảnh cũng có thể tăng lên lực lượng của mình mà không bị hạn chế, sức chiến đấu dũng mãnh kinh người.

Tần Quảng Vương Diệt thì không phải tích góp lực lượng, vẫn luôn tìm con đường của riêng mình, cùng là kẹt ở Dương Thần cảnh, nhưng sức chiến đấu của hắn không bằng Mạnh Kinh Tiên, Diêm La Thiên tử lúc ở Dương Thần cảnh, hơi đáng tiếc.

Nhưng nhìn bộ dáng hiện giờ của Tần Quảng Vương Diệt, hiển nhiên hắn đã tìm được đường của riêng mình, chỉ cần có thể bước ra bước đầu tiên thì về sau Chân Vũ có hy vọng rồi.

Tần Quảng Vương Diệt lắc đầu, nói:

“Ta vẫn hơi kém chút, hẳn là chúc mừng là ngươi mới đúng, có thể bước vào Chân Vũ ở lứa tuổi này, điểm cuối của ngươi không chỉ là ngưng tụ pháp tướng, thành tựu Lục Địa Thần Tiên, Thần Kiều cảnh, thậm chí Thông Thiên cảnh trong truyền thuyết ngươi đều đã có tư cách đi tìm hiểu.”

Triệu Sầm Giang ở một bên nghe đối thoại của hai người, không kiềm được lắc đầu.

Đứng chung với đám cường giả thế hệ trẻ này làm tổn thương tự tôn của Triệu Sầm Giang, đương nhiên, Tô Tín và Tần Quảng Vương Diệt đều là thế hệ trẻ trong mắt Triệu Sầm Giang.

Chính mình đã là xế chiều, còn người ta thì suy xét đánh sâu vào Thần Kiều cảnh.

Triệu Sầm Giang trầm giọng hỏi Tô Tín:

"Nói đi, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

"Tuy Vô Diệt là người của Địa Phủ, nhưng dù hắn muốn vì Địa Phủ hy sinh ích lợi của Đông Tấn thì ta cũng không đồng ý."

Tô Tín cười cười nói: "Vương gia không cần sốt ruột, ta đã nói, Địa Phủ không có nhiệm vụ bắt buộc, muốn đối phương trả giá thì ngươi phải trả giá ích lợi đủ mức."

"Mục đích ta đến đây rất đơn giản, là vì khiến Đông Tấn ra tay công kích phòng tuyến của Đại Chu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lần này Đông Tấn ít nhất có thể cướp lấy một đạo của Đại Chu, thậm chí càng nhiều!"

Nghe thấy lời Tô Tín nói, Triệu Sầm Giang nhướng chân mày.

Phải biết rằng nhiều năm qua Đại Chu luôn áp chế Đông Tấn, thậm chí có thể nói bao năm qua, Đông Tấn trừ lần trước nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của làm ra trạng thái tiến công, còn lại đều phòng thủ, kết quả hiện tại Tô Tín thế nhưng nói hắn có thể giúp Đông Tấn cướp lấy một đạo của Đại Chu, đúng là mơ giữa ban ngày.

Triệu Sầm Giang hừ lạnh một tiếng:

"Nếu Đông Tấn ta có loại lực lượng này thì sẽ nhịn đến hiện tại sao? Cho dù lần trước Đại Chu và Kim Trướng Hãn Quốc đại chiến thì Đông Tấn ta cũng không ra mặt, hiện tại ra tay đối phó Đại Chu, Đông Tấn không gánh vác nổi một lần đại chiến cấp bậc này."

Chương 2004 - Đông Tấn(2)

Đông Tấn(2)

Tô Tín trầm giọng nói: “Vương gia lo nghĩ nhiều, ta đã chuẩn bị khiến Đông Tấn ra tay, làm sao có thể không suy xét mấy thứ này?”

“Ta ở trong Đại Chu lâu như vậy, dù gì cũng có chút mạng lưới quan hệ.”

“Lần này Đại Chu chuẩn bị ra tay với đất Tây Bắc ta, bọn họ muốn một lần giải quyết luôn đất Tây Bắc ta, không chỉ vận dụng lực lượng bảo vệ quanh Thịnh Kinh thành, càng trực tiếp điều động lực lượng phòng thủ bên Kim Trướng Hãn Quốc và Đông Tấn.”

“Nếu Đông Tấn ra tay lúc này thì bên Đại Chu phản ứng không kịp, hoặc nên nói bọn họ không có thực lực quay về cứu viện biên giới Đông Tấn!“

Triệu Sầm Giang trầm giọng hỏi:

“Nếu xong việc Đại Chu trả thù ta thì sao? Đến lúc đó nuốt vào địa vực chẳng phải là lại nhổ ra?”

“Không phải ta nâng người khác lên, đạp mình xuống, mà là hiện tại chênh lệch giữa Đại Chu và Đông Tấn rất lớn, Đông Tấn chúng ta bây giờ không chịu nổi một trận tử chiến với Đại Chu.”

Tuy trong Đông Tấn có rất nhiều võ giả muốn phản công Đại Chu, nhưng Triệu Sầm Giang nhận thức rõ ràng chênh lệch giữa Đại Chu và Đông Tấn.

Khi Kim Trướng Hãn Quốc xâm nhập Đại Chu còn có thể an toàn rút lui, mà đổi thành Đông Tấn bọn họ thì chưa chắc.

Đáy mắt Tô Tín lóe tia sáng lạnh nói:

“Việc này thì vương gia cứ yên tâm, Hoàng tộc họ Cơ hiện tại hơi không thấy rõ chính mình, lần này cho dù là thân phận của ta không bại lộ, bọn họ cũng sẽ xuống tay với quyền lực Tây Bắc Đạo của ta, ngươi nghĩ ta sẽ để bọn họ tồn tại sao?”

“Chờ Hoàng tộc họ Cơ bị ta giải quyết, quân đội và Lục Phiến Môn bàng quan, vô luận thắng thua Đại Chu đều cần tu dưỡng một khoảng thời gian dài.”

“Chỉ cần bên Đông Tấn đừng lòng tham chiếm đoạt quá nhiều địa vực, Đại Chu sẽ không lãng phí thêm lực lượng động can qua lớn.”

Triệu Sầm Giang nhíu mày nói:

“Tất cả điều ngươi nói chỉ dựa trên điều kiện ngươi có thể vượt qua lần này, hơn nữa tổn hại nặng Thiên Đình.”

“Nhưng lỡ như ngươi thua, Đông Tấn ta trừ chọc giận Đại Chu, chẳng phải là không có cái gì vớt vát được?”

Tô Tín cau mày, Triệu Sầm Giang này đúng là đã già, không có chút nhuệ khí, đến lúc này mà còn do dự.

Triệu Vô Diệt mở miệng nói:

“Đồng ý với hắn đi hoàng thúc, Tô Tín không phải hạng người lỗ mãng, có thể nổi bật trong Địa Phủ ta thì không phải kẻ tự đại ngớ ngẩn.”

Triệu Vô Diệt có uy vọng rất cao trong hoàng tộc Đông Tấn, hắn tự mình mở miệng, dù Triệu Sầm Giang hơi bất mãn cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Tô Tín chắp tay với Tần Quảng Vương Diệt:

“Lần này Tần Quảng Vương giúp đỡ, tại hạ ghi nhớ trong lòng, ngày sau sẽ báo đáp.”

Thật ra lần này Tô Tín cũng không ngờ rằng Đông Tấn sẽ sa đọa đến mức này, không có quyết tâm đánh một trận với Đại Chu.

Cho nên sự tình phát triển đến hiện tại nếu như không có Triệu Vô Diệt ở, Triệu Sầm Giang hơn phân nửa sẽ trực tiếp từ chối điều kiện của Tô Tín, không dám mạo hiểm ra tay với Đại Chu.

Xem như Tô Tín nợ Triệu Vô Diệt một nhân tình, tương lai hắn phải tìm cơ hội trả lại.

Sau khi giải quyết Đông Tấn, Tô Tín rời đi, định về Tây Bắc.

Lực lượng của Đại Chu ở bên kia phỏng chừng sắp tập kết xong, Tô Tín chỉ có một chữ đối sách, đó là ‘kéo’!

Kéo dài đến khi nào Đại Chu biết khó mà lui, kéo dài đến khi Đại Chu không đám ra tay với Tây Bắc mới thôi.

Cho nên dù Đại Chu phái nhiều cường giả đến thì Tô Tín phải cứng rắn đỡ hiệp đầu, nếu hắn không chịu đựng nổi vòng thứ nhất thì đất Tây Bắc của hắn không còn ý nghĩa tồn tại nữa.

Khi Tô Tín mới rời khỏi Đông Tấn, hắn cảm giác có dao động kỳ lạ truyền đến quanh thân mình.

"Đi ra! Đừng giả thần giả quỷ!"

Tô Tín lạnh lùng hừ một tiếng, lúc này truyền ra tiếng động kỳ dị, dường như phật âm phạn xướng, nhưng trong đó xen lẫn mùi tà dị, khiến người nghe thấy không kiềm được muốn chìm đắm trong đó.

Một nữ nhân mặc đồ trắng từ trong không trung đáp xuống, bề ngoài chính chắn quyến rũ, tràn ngập sức hấp dẫn khác lạ, nhưng biểu cảm thì vô cùng thánh khiết, khiến người có ảo giác không dám xâm phạm.

Cách ăn mặc của nàng rất kỳ lạ, nàng mặc một thân áo trắng, vạt áo như là kết hợp giữa tăng bào và đạo bào, tuy rằng rộng lớn, nhưng không giấu được thân thể yêu kiều nhấp nhô.

Tô Tín nhìn nữ nhân trước mắt, đáy mắt lóe tia sáng:

"Bạch Liên Thánh mẫu, ngươi đến làm gì?"

Đúng vậy, người trước mắt là chủ của Bạch Liên giáo kinh khủng nhất trong Cửu Ngục Tà Ma, Bạch Liên Thánh mẫu!

Không có người biết Bạch Liên Thánh mẫu trước kia rốt cuộc tên là gì, từ lúc nàng tiếp quản Bạch Liên giáo trở thành Bạch Liên Thánh mẫu thì Bạch Liên Thánh mẫu là tên của nàng, là truyền nhân kế thừa y bát của Vô Sinh lão mẫu, cũng là người phát ngôn của Chân Không Gia Hương trên thế gian.

Tô Tín mắt lạnh nhìn Bạch Liên Thánh mẫu, đừng nhìn nàng này vẻ ngoài quyến rũ động lòng người, nhưng người chết trong tay nàng thì nhiều vô số kể, người này căn bản là một kẻ cầm đầu tà giáo.

Quan trọng nhất là Tô Tín chưa giao tiếp với Bạch Liên Thánh mẫu, nhưng hắn đã giết nhiều người của Bạch Liên giáo, tính kiểu gì thì giữa Tô Tín và Bạch Liên giáo không thân thiện gì.

Chương 2005 - Bạch Liên Thánh mẫu(1)

Bạch Liên Thánh mẫu(1)

Chẳng qua Tô Tín nghe nói ngày xưa Đại Chu mới lập thì Bạch Liên giáo làm loạn, khi đó Bạch Liên giáo bị Đại Chu tổn hại nặng, Bạch Liên Thánh mẫu cũng bị trọng thương, thậm chí phải sớm giao ra vị trí Bạch Liên giáo, vì vậy còn dẫn đến một số chuyện xấu xa như Thánh nữ Bạch Linh đấu tranh gay gắt với đám Thánh sử trong Bạch Liên giáo.

Tô Tín thì thấy Bạch Liên Thánh mẫu trước mắt mình rất khỏe mạnh, không có vẻ gì là bị thương, chẳng lẽ là nàng gần đây được đến cái cơ duyên gì, hoặc là dưỡng thương lành rồi?

Nhưng dù là nguyên nhân gì thì Tô Tín lười giao tiếp với Bạch Liên giáo, cũng không muốn dính líu gì với bọn họ.

Đám người Bạch Liên giáo như da trâu đường, dính vào rồi khó lột bỏ.

Bạch Liên Thánh mẫu nhìn Tô Tín cười khẽ nói: “Tô đại nhân tâm tư đúng là cứng rắn, ngươi dù gì ở Đại Chu nhiều năm như vậy, kết quả hiện tại không chút do dự thả ra hai cường địch của Đại Chu, người bình thường không hạ nổi quyết định này.”

Tô Tín thản nhiên nói: “Có một số việc ngươi không đi làm tự nhiên cũng có mấy người khác sẽ làm, Tô Tín này không mong ước xa xôi gì, chỉ muốn giữ Tây Bắc của ta.”

Bạch Liên Thánh mẫu cười nói: “Đã như vậy, Tô đại nhân có muốn hợp tác với Bạch Liên giáo ta không?”

“Bạch Liên giáo ta không đòi Tô đại nhân cho cái gì, ngược lại sẽ cho ngươi các loại chỗ tốt.”

Mắt Tô Tín lóe tia sáng lạnh hỏi:

“Bạch Liên giáo hiện tại cũng không chịu cô đơn muốn ra tay rồi sao?”

Bạch Liên Thánh mẫu thản nhiên nói:

“Bạch Liên giáo ta trước đến giờ chưa từng ngủ đông.”

Tô Tín ngẫm lại thấy cũng đúng, tuy lúc trước Bạch Liên giáo bị Đại Chu tổn hại nặng, nhưng những năm gần đây Bạch Liên giáo vẫn không ngừng các loại kế hoạch làm mưa làm gió của bọn họ.

Ví dụ lúc Tô Tín còn ở cảnh giới Tiên Thiên thì đám người này đã dám ra tay tằm ăn Giang Nam Đạo, suýt phát triển Giang Nam Đạo thành vương quốc độc lập của Bạch Liên giáo.

Sau đó Bạch Liên giáo càng to gan tính kế Thiên Đình, Tô Tín không biết nên nói cái gì.

Nếu đổi lại tông môn khác tìm đường chết như Bạch Liên giáo, chỉ sợ bọn họ đã sớm chết mấy chục lần, nhưng không hiểu sao Bạch Liên giáo vẫn luôn tiếp tục tồn tại, đây là kỳ tích.

“Thế nào? Tô đại nhân suy xét chịu hợp sức với Bạch Liên giáo ta chưa?” Bạch Liên Thánh mẫu hỏi.

Tô Tín lắc đầu nói: “Không thể nào, ta cùng Bạch Liên giáo tuyệt đối sẽ không hợp sức.”

Bạch Liên Thánh mẫu dường như rất bất ngờ trước câu trả lời của Tô Tín, nàng kinh ngạc hỏi:

“Tô đại nhân, tình cảnh của ngươi hiện tại như thế nào chẳng lẽ ngươi không biết sao”

“Hiện tại ngươi chịu hợp sức với Kim Trướng Hãn Quốc, Đông Tấn đối địch cùng Đại Chu mấy chục năm trời, vậy mà tại sao ngươi từ chối ý tốt của Bạch Liên giáo?”

“Nếu ngươi là bởi vì cái chết của đám người Hắc Liên Thánh sử thì ta xin nói thẳng, chỉ cần Tô đại nhân chịu hợp tác với Bạch Liên giáo thì những ân oán cũ của hai bên sẽ xóa bỏ hết.”

Tô Tín nhìn Bạch Liên Thánh mẫu trầm giọng nói: “Người đời đều nói Tô Tín này hành sự điên cuồng, nhưng kẻ điên thật sự

là Bạch Liên giáo ngươi!“

“Ta có thể hợp sức với Kim Trướng Hãn Quốc, Đông Tấn là bởi vì bọn họ không phải kẻ điên, vẫn còn mức giới hạn.”

“Chỉ có Hoàng tộc họ Cơ có thù với ta, mà không phải toàn bộ Đại Chu.”

“Ta chỉ muốn buộc Đại Chu đi vào khuôn khổ, chứ không muốn hủy toàn bộ Đại Chu!”

Tô Tín cực kỳ kiêng kỵ đám thần kinh Bạch Liên giáo, hắn có thể giao tiếp với ma đạo, nhưng không muốn trao đổi với kẻ điên. Tuy trong mắt nhiều người thì việc làm của Tô Tín vốn đã là điên cuồng vô cùng, sức phá hoại thậm chí lớn hơn Bạch Liên giáo.

Nhìn Tô Tín, Bạch Liên Thánh mẫu bỗng nhiên cười lớn: “Người đời đều nói Tô Tín hành sự tàn nhẫn, không giảng quy củ, nhưng thật ra ngươi giữ quy củ hơn ai hết, một tồn tại thật sự coi thường hết thảy quy củ thì trừ chết ra không có lựa chọn khác, cũng tuyệt đối không đi đến vị trí như của Tô Tín nhà ngươi.”

“Nhưng bây giờ Bạch Liên giáo ta tái xuất giang hồ, ta tự mình đến dâng lên thành ý cho Tô đại nhân, nhưng Tô đại nhân không chịu nhận, vậy thì ngươi đừng trách vào phút mấu chốt, Bạch Liên giáo không giảng quy củ giang hồ, đương nhiên, Bạch Liên giáo ta cũng ít khi tuân theo mấy quy củ sáo rỗng đó.”

Tô Tín nhìn Bạch Liên Thánh mẫu bỗng nhiên nở nụ cười, nhưng nụ cười lộ ra chút lạnh lẽo.

Giờ thì Tô Tín đã biết Bạch Liên Thánh mẫu rốt cuộc là có ý gì.

Xem ra Bạch Liên Thánh mẫu được cơ duyên gì đó chữa lành vết thương, cho nên bây giờ muốn nhảy ra gây sự.

Nhưng dù vết thương của Bạch Liên Thánh mẫu đã lành, nhưng thực lực của Bạch Liên giáo vẫn không bằng thời kỳ đỉnh phong, bây giờ ra việc như Tô Tín, nhìn từ mặt ngoài thì Tô Tín đang ở thế yếu, sơ sẩy một cái sẽ gặp kết cục tan

xương nát thịt, nên Bạch Liên Thánh mẫu mới đứng ra xin hợp tác với Tô Tín.

Nhưng Tô Tín không muốn cho quả bom hẹn giờ Bạch Liên giáo phá hoại kế hoạch của hắn.

Nếu để đám điên Bạch Liên giáo khuấy động mưa gió trong Đại Chu, e rằng giao hẹn giữa Tô Tín và Thiết Ngạo sẽ bị hủy bỏ, khi đó đám người Thiết Ngạo trăm phần trăm sẽ ra tay.

Chương 2006 - Bạch Liên Thánh mẫu(2)

Bạch Liên Thánh mẫu(2)

“Bạch Liên Thánh mẫu, ngươi đang uy hiếp ta sao?” Trong lời nói của Tô Tín lộ ra lạnh lẽo.

Bạch Liên Thánh mẫu không sao cả nói: “Ngươi cũng có thể xem những lời này là uy hiếp, ta chỉ muốn cho Tô đại nhân biết một việc, bây giờ Tô đại nhân không có nhiều lựa chọn, thêm một minh hữu vẫn tốt hơn là có thêm kẻ thù đúng không nào?”

Tô Tín tỏa ra hơi thở âm trầm lạnh lẽo, hắn lạnh giọng nói: “Thật sự cho rằng Tô Tín này hiện tại cùng đường rồi, ai đều có thể đi lên đạp một cước sao?”

Nói xong Tô Tín không nói nhiều với Bạch Liên Thánh mẫu, phất một tay, một bên là vô tận kiếm khí gầm rống, bên kia thì là sóng biển máu ngập trời, trong khoảnh khắc này hai luồng lực lượng dung hợp hoàn mỹ vào nhau mạnh mẽ ập về phía Bạch Liên Thánh mẫu.

Hoàn mỹ dung hợp Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí và Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm vào nhau, Tô Tín học được từ lần trước luận đạo với Địa Tạng Vương, Diêm La Thiên tử.

Tô Tín tuy rằng nắm giữ đại pháp Di Thần Hoán Huyết, nhưng tạo nghệ nhất định là không bằng Huyết Ma Kinh mà Diêm La Thiên tử tu luyện trên trăm năm.

Trên khuôn mặt quyến rũ của Bạch Liên Thánh mẫu vẫn giữ nụ cười, thì thào:

“Lại đàm phán thất bại? Bạch Liên giáo ta quả nhiên không tìm được minh hữu.”

Dứt lời, quanh người Bạch Liên Thánh mẫu tỏa ra kim liên vô tận, tôn lên Bạch Liên Thánh mẫu thánh khiết vô cùng, dường như thần nữ hạ phàm.

Trong kim liên, những phật vận, đạo ý, ma khí dung thành một thể, uy thế cường đại bùng nổ ra, Huyết Hải kiếm khí của Tô Tín không thể tiến thêm một bước.

Bạch Liên Thánh mẫu vươn một ngón tay ra, một đầu ngón tay trắng nõn như bạch ngọc.

Một chỉ rơi xuống, thoáng chốc cực lạc Phật quốc hiện ra, Chân Không Gia Hương giáng thế.

Vô Sinh Chỉ!

Tô Tín cất bước, phật quang màu vàng quanh người bùng nổ, thi triển đấu chiến kim thân, một đấm cực kỳ bá đạo đánh xuống, trong không khí phát ra tiếng nổ lớn, mặt đất chấn động, bước chân Tô Tín đáp xuống tạo vết rạn lớn.

Cú đấm cường đại này đánh nát Chân Không Gia Hương, nhưng sau khi đánh ra một đấm này thì Tô Tín bỗng phát hiện mọi thứ quanh mình thay đổi.

Bốn phía thần quang hiện lên, vô số thần nữ múa trên trời, thảy đều tỏ ra cực kỳ thánh khiết tường hòa, nhưng trong đó lộ ra phồn vinh giả dối.

Bạch Liên giáo am hiểu nhất là đạo huyễn thuật, hoặc nên nói tạo nghệ về huyễn thuật của Bạch Liên giáo đã vượt qua Huyễn Ma Đạo, tuy rằng Bạch Liên giáo thật ra là xuất xứ từ Huyễn Ma Đạo.

Cú đấm của Tô Tín giáng xuống, hắn không có chút cảm giác, cứ thế bị huyễn thuật của Bạch Liên Thánh mẫu bao phủ, chuyện này rất khó tin.

Phải biết rằng Tô Tín tuy rằng không tu luyện huyễn thuật nhưng tinh thần lực cường đại vượt xa võ giả cùng bậc, nhưng bây giờ Bạch Liên Thánh mẫu áp chế Tô Tín về mặt này, có

thể tưởng tượng thực lực của Bạch Liên Thánh mẫu khủng bố cỡ nào.

Nhưng Tô Tín chẳng có một chút hoảng loạn, hắn mặt không đổi sắc, trực tiếp dùng nguyên thần hóa kiếm, trong khoảnh khắc vô số nguyên thần chi kiếm bộc phát trong Chân Không Gia Hương, giây phút này tinh thần lực của Tô Tín điên cuồng vận chuyển, cơ hồ chớp mắt đã xé rách Chân Không Gia Hương mà Bạch Liên Thánh mẫu bày ra.

Thế giới hiện thực lại xuất hiện ở trước mắt, trong mắt Bạch Liên Thánh mẫu lộ tia ngạc nhiên.

Chỉ trong tích tắc Tô Tín đã phá vỡ huyễn thuật của nàng, tinh thần lực của hắn không yếu hơn thực lực của hắn chút nào.

Chưa đợi Bạch Liên Thánh mẫu phản ứng lại, Tô Tín lại lần nữa ra tay, Kiếm Nhị Thập Tứ lấy thiên địa ngự kiếm, trong khoảnh khắc uy năng cường đại khiến thiên địa đổi sắc.

Bạch Liên Thánh mẫu hơi thay đổi biểu cảm, nàng vươn tay ra, nhẹ nhàng điểm trong hư không, thoáng chốc vô tận thần quang nở rộ, thất thải kim bay trên trời, trong đó ẩn chứa lực lượng kỳ dị không ngừng nghiền nát uy năng của Kiếm Nhị Thập Tứ của Tô Tín.

Bạch Liên Thánh mẫu liên tục điểm ba lần, ba đóa thất thải kim liên nở rộ rốt cuộc triệt tiêu kiếm khí từ Kiếm Nhị Thập Tứ của Tô Tín.

Nhưng khi Tô Tín định tấn công tiếp thì Bạch Liên Thánh mẫu lướt nhẹ ra sau, mỉm cười nói:

“Thực lực của Tô đại nhân quả nhiên dũng mãnh, đáng tiếc Đại Chu thế thả ngươi đi, giờ còn muốn trở mặt thành thù.”

“Còn nhiều thời gian, Bạch Liên giáo không gây chú ý đã đủ lâu, tiếp theo trên vũ đài giang hồ này rồi sẽ có bóng dáng của Bạch Liên giáo ta.”

“Dĩ nhiên, nếu Tô đại nhân chịu hợp tác với Bạch Liên giáo thì Bạch Liên giáo ta tùy thời hoan nghênh.”

Tô Tín thản nhiên nói:

“Ta không có hứng thú hợp tác với Bạch Liên giáo, đương nhiên, ta cũng không muốn quản chuyện của Bạch Liên giáo các ngươi, điều kiện tiên quyết là Bạch Liên giáo không đến trêu chọc ta.”

Sau khi nói xong, Tô Tín trực tiếp xoay người rời đi.

Tô Tín đã bố trí xong kế hoạch, nếu Bạch Liên giáo muốn khuấy động mưa gió trong đó thì Tô Tín cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Nếu ngày xưa Đại Chu có thể tổn hại nặng Bạch Liên giáo một lần, vậy Tô Tín này cũng có thể bị thương nặng Bạch Liên giáo lần thứ hai, cho dù trong đó cần trả giá đắt đôi chút Tô Tín cũng sẽ không cho phép có người khiêu khích chính mình vào phút then chốt như vậy.

Chương 2007 - Bạch Liên giáo rục rịch(1)

Bạch Liên giáo rục rịch(1)

Đương nhiên, biểu hiện của Bạch Liên Thánh mẫu hôm nay khiến Tô Tín có chút sửng sốt.

Lúc trước có tin đồn Bạch Liên giáo bị Đại Chu tổn hại nặng, thậm chí Bạch Liên Thánh mẫu đều bị trọng thương, Tô Tín bản năng cho rằng thực lực của Bạch Liên Thánh mẫu có hạn.

Dù sao mỗi một đời Bạch Liên Thánh mẫu có thể nói đều là dùng bí thuật quán đính đào tạo ra, Tô Tín cho rằng dùng phương thức thành công cấp tốc này đào tạo ra cường giả cảnh giới Chân Vũ chắc chắn rất yếu, thậm chí không bằng Mạc Qua.

Nhưng hôm nay giao thủ với Bạch Liên Thánh mẫu, Tô Tín mới phát hiện chính mình nghĩ sai.

Tuy Tô Tín chỉ giao thủ vài chiêu với Bạch Liên Thánh mẫu, nhưng hắn có thể cảm giác rõ rệt thực lực của Bạch Liên Thánh mẫu tuyệt đối không yếu.

Đừng nhìn vừa rồi Bạch Liên Thánh mẫu chủ động lùi về, nhưng trên thực tế nàng cũng tỏ ra dư sức, không bị yếu thế chút nào, cho nên nếu đánh thật thì chưa biết ai thắng ai thua.

Nơi Tô Tín và Bạch Liên Thánh mẫu giao chiến, nàng vẫn luôn đứng đó, chợt một bóng dáng thướt tha từ một bên đi ra, cung kính đứng bên cạnh Bạch Liên Thánh mẫu, hỏi:

"Sư tôn, kết quả như thế nào?"

Bóng dáng đó là Thánh nữ Bạch Linh của Bạch Liên giáo, nhưng trên người Bạch Linh lộ ra tu vi là Dương Thần cảnh, khí tức không ổn định, thậm chí không cách nào thu vào theo ý của nàng, hẳn là tu vi Dương Thần cảnh không phải từ khổ tu mà ra.

Đương nhiên, đối với võ giả của Bạch Liên giáo thì chuyện đó chẳng có gì là kỳ cả, trong Bạch Liên giáo trước đến giờ không đề xướng khổ tu, mà là vận dụng các loại bí pháp tà môn tăng lên tu vi, loại chuyện này rất thường thấy.

Khóe môi Bạch Liên giáo cong lên ý cười khó lường nói:

"Trên giang hồ có nhiều nhân vật xuất sắc, Tô Tín này tuyệt đối là một trong những người nổi bật nhất."

"Nhưng tính cách của hắn quả nhiên là giống như ngươi nói, rất cứng rắn, hắn từ chối hợp tác với Bạch Liên giáo ta."

"Chậc chậc, nếu biết trước như vậy ta đã thả ra thân phận của Tô Tín, nếu lợi dụng tốt thì có thể khuấy động toàn bộ Đại Chu rối loạn, tiếc rằng bị Thiên Đình giành trước."

Bạch Linh biết thân phận của Tô Tín sớm hơn người của Thiên Đình nhiều, nhưng lúc ấy trong tay nàng nắm điểm yếu của hắn, Tô Tín cũng có điểm yếu của Bạch Linh, cho nên nàng không nói ra tin tức này, hai bên xem như uy hiếp lẫn nhau.

Hơn nữa lúc ấy với địa vị của Bạch Linh, nàng lấy thân phận Bạch Liên giáo nói ra những lời này phỏng chừng trên giang hồ cũng không có bao nhiêu người chịu tin tưởng.

Nhưng bây giờ vật đổi sao dời, địa vị của Bạch Linh đã vững chắc trong Bạch Liên giáo, chỉ cần có đầy đủ ích lợi, có thể bán thân phận của Tô Tín, dù sao giữa nàng và Tô Tín chỉ có quan hệ lợi dụng lẫn nhau.

Điều duy nhất Bạch Linh không ngờ là Bạch Liên giáo bọn họ chưa kịp làm gì với thân phận của của Tô Tín thì Thiên Đình đã không kiêng nể gì tuyên dương đi ra ngoài.

Bạch Linh ngoan ngoãn đứng bên cạnh Bạch Liên Thánh mẫu, biểu cảm không thay đổi.

Mấy năm qua, Bạch Linh dùng hết thủ đoạn từ Thánh nữ suýt không giữ được địa vị đến bây giờ là đệ tử thân truyền của Bạch Liên Thánh mẫu, người ngoài khó mà tưởng tượng được nàng đã trải qua cái gì.

Bạch Liên Thánh mẫu thản nhiên nói:

"Số của Tô Tín có kiếp nạn như vậy, Bạch Liên giáo chúng ta không nói thì tự nhiên có người khác nói ra thân phận của hắn."

"Nếu Thiên Đình đã giành trước, hơn nữa Tô Tín còn không phối hợp, chuyện này kệ nó đi, dù sao chưa biết Tô Tín có thể giữ được cơ nghiệp Tây Bắc Đạo của hắn hay không."

"Bạch Liên giáo ta mưu đồ nhiều năm như vậy, có một Tô Tín không nhiều, ít hơn Tô Tín cũng không thiếu, cứ chấp hành kế hoạch như thường."

Bạch Linh ngoan ngoãn gật đầu, dù sao đối với nàng bây giờ, chỉ cần nàng hoàn toàn phục tòng mệnh lệnh của Bạch Liên Thánh mẫu thì sẽ có được tất cả, bao gồm tu vi Dương Thần cảnh của nàng cũng là nhận được vì nghe lời.

Lúc này Tô Tín trở lại Tây Bắc Đạo, liên tiếp đưa đi một ít tin tức, lợi dụng tất cả nhân mạch mà chính mình có thể lợi dụng.

Bạch Liên giáo bỗng nhiên ra tay khiến Tô Tín nhận được cảnh cáo.

Trên giang hồ không chỉ có một, hai thế lực mà Tô Tín đắc tội, những người đó ước gì hắn chết ngay và luôn.

Dưới tình huống bình thường, thực lực và địa vị của Tô Tín bây giờ tự nhiên không có người dám nói cái gì, nhưng một khi có người nhìn thấy Tô Tín vấp ngã thì bọn họ sẽ rục rịch đi bỏ đá xuống giếng.

Tuy bây giờ tranh chấp giữa Tô Tín và Đại Chu chưa biết thắng thua, nhưng không chừng sẽ có người trước tiên đứng thành hàng đặt cược.

Ba ngày qua đi, bên ngoài Bắc Nguyên Đạo đã tập kết năm mươi vạn đại quân, những người này đều là ba quân dã chiến của Cung Vĩ Thịnh Kinh thành, còn có quân đội trấn thủ ở Đông Tấn, Bắc Cương, Tây Vực, đất Nam Man.

Hoàng tộc họ Cơ đương nhiên không ngốc đến mức điều động tất cả quân đội ở những chỗ này đi đối phó Tô Tín, bọn họ chỉ điều động gần một phần ba số người ở các nơi, cộng thêm một ít đội quân thường trực của Đại Chu, mới rốt cuộc gom đủ năm mươi vạn đại quân, trong đó có nhiều tinh nhuệ quanh năm chém giết ở tiền tuyến.

Chương 2008 - Bạch Liên giáo rục rịch(2)

Bạch Liên giáo rục rịch(2)

Trong đại điện, Cơ Huyền Tư đi vào, trầm giọng nói với Cơ Vũ Lăng:

“Lão tổ, quân đội đều đã tập kết hoàn tất, tùy thời đều có thể ra tay.”

“Nhưng Thiết Ngạo, Thiết Chiến bây giờ không ở Thịnh Kinh thành, võ giả Lục Phiến Môn đều nói bọn họ đi bên dưới thu về lực lượng Lục Phiến Môn.”

“Tiết Chấn Nhạc trực tiếp viện cớ hiện tại hắn cần bế quan tu luyện, cho nên từ chối không xuất chiến.”

Mắt Cơ Vũ Lăng lóe tia sáng lạnh.

Tính cách của Tiết Chấn Nhạc vốn đã là thế, không xen vào chuyện này là bình thường.

Nhưng Thiết Ngạo lấy cớ hơi vụng về, đúng là Lục Phiến Môn bọn họ đang bận thu về lực lượng, nhưng không tham gia vào lần này thảo phạt Tô Tín, ngược lại trông như đang phòng ngự cái gì.

Mặc dù Cơ Vũ Lăng hơi bất mãn Thiết Ngạo nhưng không nói thêm cái gì, dù sao hiện tại đã có một Tô Tín công khai tạo

phản, bọn họ buộc Thiết gia của Thiết Ngạo cũng tạo phản thì lớn chuyện.

Cơ Vũ Lăng lạnh lùng nói:

“Không cần quản bọn họ, một Tô Tín không gây ra sóng gió gì được, không đến mức khiến Đại Chu ta dồn hết sức ra tay đối phó.”

Phải biết rằng lần trước Kim Trướng Hãn Quốc xâm nhập Đại Chu, khi đó Đại Chu mới dốc hết sức ra tay chống cự.

Hiện tại bọn họ chẳng qua là phải tiêu diệt Tô Tín ru rú ở Tây Bắc Đạo, nếu dồn hết lực lượng hành động thì chẳng những Đại Chu bị mất mặt, lực lượng phòng bị nơi khác cũng bị hụt.

Bây giờ có Thiết Ngạo và Tiết Chấn Nhạc ở hậu phương vừa lúc tránh cho lực lượng hậu phương bị tổng.

Cơ Huyền Tư hỏi:

“Mà lão tổ, vương huynh đã đột phá Chân Vũ chưa?”

Từ lúc Cơ Huyền Tư bắt đầu cầm quyền thì Cơ Huyền Viễn trực tiếp đi chỗ long mạch bế quan, dùng bí pháp mà Cơ Vũ Lăng dạy cho mình trùng kích Chân Vũ, mãi đến bây giờ đều không có động tĩnh truyền đến.

Nếu lúc này Cơ Huyền Viễn thăng cấp Chân Vũ sẽ là trợ lực lớn cho Đại Chu bọn họ, càng có nắm chắc sự tình lần này hơn.

Cơ Vũ Lăng lắc đầu nói: “Thăng cấp Chân Vũ không phải chuyện đơn giản như vậy, dù Huyền Viễn tích lũy rất sâu, lại có long mạch tương trợ thì vẫn cần một khoảng thời gian mới được.”

“Sự tình lần này không cần hắn ra tay, cứ để hắn an tâm đột phá thì tốt rồi, đi thông báo cho Triệu Vũ Niên đại nhân, chuẩn bị ra tay với Tây Bắc Đạo!”

Vẻ mặt Cơ Huyền Tư nghiêm túc, chắp tay nói:

“Rõ thưa lão tổ!”

Quân đội Đại Chu vừa động đã hấp dẫn ánh mắt vô số người trên giang hồ. Triều đình đè trên đầu bọn họ lâu như vậy, bây giờ rốt cuộc cũng nội đấu một trận. Bọn họ không nói là giậu đổ bìm leo nhưng ít nhất cũng được hóng chuyện vui.

Lúc này, biên giới Tây Bắc, nơi mấy tòa thành trì đã được thanh trừ sạch sẽ toàn bộ. Người bình thường đều đã được di dời đến mấy tòa thành lớn ở sâu trong Tây Bắc đạo, mấy tòa thành như Phi Long Thành vốn được xem như là biên giới cuối cùng để làm phòng ngự cho quân đội Đại Chu.

Bấy giờ, dưới quyền Tô Tín, quân Tây Bắc đếm chung vào cũng chỉ mới có ba trăm ngàn mà thôi. Trình độ tinh nhuệ cũng không sánh được với độ tinh nhuệ của quân Đại Chu đóng tại biên giới với Kim Trướng Hãn Quốc.

Tuy nhiên, có khi một cuộc chiến tranh liều chết cũng không đơn giản chỉ là số lượng võ giả cấp thấp. Đến cấp bậc như đám người Tô Tín, nhân vật tầng cao nhất mới là mấu chốt quyết định thắng bại.

Dưới cảnh bị đại quân áp, Cơ Vũ Lăng ngự không mà đi, nhìn Tô Tín đứng trên đầu tường, lạnh lùng nói: “Tô Tín, nể tình nhiều năm qua Đại Chu đào tạo ngươi. Ngươi thúc thủ chịu trói đi.

Nếu không một khi khai chiến, bất kể là Tây Bắc Đạo của ngươi hay là nơi dưới quyền Đại Chu đều chịu cảnh sinh linh đồ thán. Chẳng lẽ ngươi muốn nhìn cảnh thương vong không cần thiết xảy ra hay sao?”

Tô Tín ngay lập tức cười lạnh, hỏi ngược lại: “Nhiều năm qua như vậy, Đại Chu cũng không phải đào tạo ta không công. Tô Tín ta lập được bao nhiêu công lao hiển hách cho Đại Chu, đây chính là điều quá rõ ràng!

Thậm chí lần trước, Kim Trướng Hãn Quốc xâm phạm vào Đại Chu. Nếu như không phải có ta thì nói không chừng Đại Chu phải chết bao nhiêu người rồi. Thế mà bây giờ qua cầu rút ván, Đại Chu cũng sắp giống như Đông Tấn trước đây, động thủ với người mình hay sao?

Ha ha, thế nhân đều nói Tô Tín ta hạ thủ tàn nhẫn, nhưng ta cảm thấy ta còn chưa đủ ác đâu. Nếu như ta thật sự là ra tay tàn nhẫn thì ta trước nên cõng rắn cắn gà nhà chứ không phải như bây giờ, diệt hết kẻ địch của Đại Chu. Sau cùng lại khiến bản thân mình bị triều đình giải quyết!”

Tô Tín vừa nói xong câu này, sắc mặt của Cơ Vũ Lăng liền biến đổi mấy lần.

Đừng tưởng bây giờ chỉ là nội loạn của Đại Chu. Thực chất, xung quanh có không ít người giang hồ nấp mình trong tối mà nhìn theo. Những lời này của Tô Tín nói câu nào câu nấy đều là phê phán!

Thực lực bản thân của Hoàng tộc họ Cơ thật ra không hề mạnh. Hơn nữa, từ thuở ban đầu Đại Chu đã không đi theo đường lối của Đại Tấn mà đưa ra một mức giá lớn mời gọi không ít cường giả trên giang hồ gia nhập Đại Chu. Lấy lợi ích lung lạc cuối cùng mới hợp thành một đời hoàng triều trấn áp giang hồ hiện tại.

Chương 2009 - Ngụy biện(1)

Ngụy biện(1)

Có thể nói, lần này Hoàng tộc họ Cơ tính cướp lấy Lục Phiến Môn cùng một ít quyền lực quân đội. Mặc dù có mùi ăn cháo đá bát nhưng Đại Chu không thể thừa nhận chỉ trích này.

Nếu không cứ như vậy, những cường giả trên giang hồ kia nào ai còn nguyện ý gia nhập Đại Chu nữa? Thậm chí ngay cả một số võ giả nội bộ của Đại Chu cũng sẽ nguội lòng.

Hoàng tộc họ Cơ có thể sẽ không quên Đại Tấn ngày trước vì sao mà mất. Đại Tấn mất là mất trong nội loạn Đại Tấn.

Thậm chí, nếu đem đổi Hoàng tộc Đại Tấn lúc trước với Hoàng tộc họ Cơ bây giờ thì đoán chừng Hoàng tộc họ Cơ còn chẳng bằng bọn họ. Dẫu sao thì nội tình của Hoàng tộc họ Cơ quá cạn, thực lực cũng không phải quá mạnh. Đối mặt với thù trong giặc ngoài đoán chừng còn chết thảm hơn.

Cho nên, Tô Tin vừa dứt lời, Cơ Vũ Lăng liền hừ lạnh một tiếng, nói: “Tô Tín ngươi đừng già mồm át lẽ phải! Lần này

triều đình xuất thủ với ngươi căn bản là bởi ngươi chính là người trong Địa Phủ!

Những năm gần đây, Đại Chu ta dùng hết toàn lực cất nhắc ngươi. Kết quả, ngươi lòng mang ý xấu, bụng dạ khó lường. Những năm gần đây ngươi nấp trong Đại Chu, che giấu dã tâm gì cũng không cần nói nhiều nữa. Bây giờ ngươi lại quay lại cắn ngược một cái. Ngươi thực sự cho rằng người trong thiên hạ đều ngu si hết sao?"

Tô Tín cười lạnh nói: "Người trong Địa Phủ thì sao? Tô Tín ta gia nhập Địa Phủ lâu như vậy, sao chưa từng làm chuyện gì nguy hại đến Đại Chu?

Ngươi nói bụng dạ ta nham hiểm, nếu thực bụng dạ ta nham hiểm thì ta chỉ cần làm chút thủ đoạn nhỏ lúc Kim Trướng Hãn Quốc xâm phạm Trung Nguyên thì bây giờ Đại Chu sẽ biến thành dạng gì rồi?

Kháo Sơn Vương, nói chuyện phải nói lương tâm. Dù sao Tô Tín ta tự nhận mình từ xưa đến nay, bao nhiêu năm qua như vậy chưa từng làm chuyện gì có lỗi với Đại Chu. Bây giờ cũng không phải là ta đang nợ Đại Chu mà là Đại Chu nợ ta!"

Cơ Vũ Lăng thở dài một cái, mắt lạnh nhìn Tô Tín.

Hắn biết Tô Tín này căn bản đang đánh tráo khái niệm.

Tô Tín những năm gần đây không động thủ với Đại Chu, cái này không sai. Hắn lập được không ít chiến công, cái này cũng không sai. Nhưng từ trước đến nay Đại Chu cũng không đối xử với Tô Tín theo cách tuyệt đối tín nhiệm.

Cũng ví như có một hôm, Huyền Khổ bỗng dưng biết một võ giả Huyền tự lại là người của Tạo Hóa Đạo Môn thì cho dù nhiều năm qua người đó không làm điều gì nguy hại cho Thiếu Lâm Tự, ngược lại còn lập không ít công lao, Huyền Khổ cũng sẽ giết kẻ đó.

Cái gọi là lập trường thân phận không thể sửa đổi. Vừa nghĩ đến dưới mũi Đại Chu bọn họ lại có một tên cường giả Chân Vũ cảnh của Địa Phủ, đám người Cơ Vũ Lăng cũng không được thoải mái. Cho nên, Tô Tín nhất định phải chết! Điểm này không thể nghi ngờ.

Chỉ có điều, những thứ này Cơ Vũ Lăng cũng không cách nào lấy ra trước mặt mọi người mà đi giải thích được. Hắn dứt khoát không dông dài với Tô Tín nữa mà hừ lạnh một tiếng, nói: “Bất kể ngươi có ngụy biện thế nào cũng không thể che giấu được sự thật rằng Tô Tín ngươi bụng dạ nham hiểm!

Nếu lần này Tô Tín ngươi hồ đồ ngu xuẩn như vậy thì hôm nay ta sẽ tự mình ra tay thanh lý môn hộ!”

Dứt lời, Cơ Vũ Lăng tiến lên một bước, quanh thân long ngâm gầm thét, khí thế trùng tiêu.

Mà cùng lúc đó, Triệu Vũ Niên vẫn luôn đứng trong đám người cũng bước ra. Mỗi một bước đi khí thế trên người hắn càng tăng lên một phần, thể hiện vô cùng kinh khủng.

Triệu Vũ Niên nhìn Tô Tín, lắc lắc đầu, nói: “Trong thế hệ này trên giang hồ, trừ mấy vị Thần Kiều cảnh được ta để mắt đến thì chỉ còn ba người. Một là Mạnh Kinh Tiên của Dịch Kiếm Môn mười năm mài một kiếm, xuất vỏ thần kinh. Tương lai ta có thể bước lên Thần Kiền hay không hãy còn là ẩn số nhưng Mạnh Kinh Tiên thì nhất định có thể.

Người thứ hai chính là Thiết Ngạo. Tu luyện Ưng Trảo công từ cấp thấp nhất thẳng đến mức khiến người khác kinh diễm. Con đường hắn tấn thăng Chân Vũ cũng là con đường phổ biến nhất. Nhưng con đường này vô số người đi qua lại chỉ có mình hắn đi với thực lực kinh diễm thế thôi. Nghị lực cũng như thực lực này, ta cũng không bằng được.

Còn về người thứ ba chính là Tô Tín ngươi. Thậm chí có thể nói ta nhìn ngươi đi từng bước một đến được như bây giờ, quả không ngoài dự liệu. Người nắm giữ Đại Chu tương lai nhất định có chỗ cho ngươi. Đáng tiếc, không ngờ ngươi thế mà lại là người của Địa Phủ.

Tuy nhiên, nghĩ một chút thì ngược lại cũng rất bình thường, Trừ địa phủ ra nào còn chỗ nào có thể đào tạo ra được cường giả kinh diễm như ngươi?

Nhưng tiếc là lần này ta sẽ không nương tay đâu. Ăn cơm vua, nhận tiền vua, trung thành với vua. Thứ ta thiếu Cơ gia bây giờ nhất định phải trả.

Nếu như lần này chẳng qua là chuyện tranh quyền lực trong nội bộ Đại Chu thì ngược lại ta còn có thể nói đỡ giúp ngươi. Nhưng bây giờ dính đến vấn đề lập trường, ta cũng chỉ có thể xuất thủ mà thôi.”

Mấy người giang hồ ở phía xa trông thấy Triệu Vũ Niên xuất hiện đều vội vàng lắc đầu một cái.

Chương 2010 - Ngụy biện(2)

Ngụy biện(2)

Triều đình Đại Chu lần này đến ngay cả người mạnh nhất trong Hoàng thất Cung phụng đường “Đấu Nguyên Thiên Tôn” Triệu Vũ Niên cũng phái ra, có thể tưởng tượng được lần này triều đình quyết tâm tiêu diệt Tô Tín lớn đến nhường nào.

Phải biết rằng, với không ít người trên giang hồ, trong số đông đảo cường giả Chân Vũ cảnh tại triều đình Đại Chu, người có danh tiếng lớn nhất không phải lão tổ Kháo Sơn Vương Cơ Vũ Lăng của Hoàng tộc họ Cơ, cũng không phải Thiết Ngạo có thực lực kinh diễm mà chính là vị cường giả đệ nhất của Hoàng thất Cung phụng đường “Đấu Nguyên Thiên Tôn” Triệu Vũ Niên ngay trước mắt đây.

Dẫu sao vào những năm cuối của Đại Tấn năm đó, chiến tích của Triệu Vũ Niên rất dũng mãnh. Trực tiếp dùng sức một người mà đè ép toàn bộ Kim Trướng Hãn Quốc. Có thể nói khi đó nếu Triệu Vũ Niên không đả thương Ngạc Nhĩ Đa, hơn nữa còn đánh trọng thương toàn bộ Kim Trướng Hãn Quốc, thì Đại Chu không thể nào dễ dàng đoạt thiên hạ cho được.

Sau này, lúc Đại Chu tranh bá thiên hạ, Triệu Vũ Niên cũng coi như là người ra sức nhiều nhất. Tước hiệu “Đấu Nguyên Thiên Tôn” của hắn cũng coi như là hữu danh hữu thực. Trải qua vô số lần chém giết lịch luyện đã phát huy con đường võ đạo đấu chiến hết sức của hắn đến trình độ cao nhất.

Tô Tín nhìn Triệu Vũ Niên, nhàn nhạt nói: “Người có chí riêng. Chỉ có điều, đối tượng mà Triệu đại nhân chọn giúp có thể chẳng tốt đẹp gì.

Bây giờ Hoàng tộc họ Cơ cũng đã bắt đầu động thủ làm suy yếu quyền lực của quân đội cùng Lục Phiến Môn rồi. Cũng may bây giờ Hoàng thất Cung phụng đường không có cầm quyền. Nếu không chỉ e Triệu đại nhân ngươi cũng phải giao quyền trong tay mình ra thôi."

Triệu Vũ Niên lắc đầu một cái, cũng không nói lời nào.

Hắn là loại người tính cách cứng ngắc quật cường. Một khi đã quyết định chuyện gì thì sẽ không dễ thay đổi.

Trên võ đạo thì đây là biểu hiện tâm chí bền bỉ. Nhưng về mặt xử sự làm người thì là dạng tương đối dễ thua thiệt.

Chỉ có điều, cho đến giờ Triệu Vũ Niên đều duy trì sức mạnh cường đại tuyệt đối cho nên dù có đụng chuyện phải chịu thua thiệt, hắn cũng sẽ dùng thực lực mà thẳng tay trấn áp.

Nhưng vào lúc này, một tiếng cười to mang hận ý truyền đến, "Đại Phong Kiếm Tôn" Y Kiếm Đình trước đó bị Tô Tín đánh trọng thương đạp kiếm mà đi, lâm không đứng ở bên cạnh Cơ Vũ Lăng.

Với thương thế của Y Kiếm Đình, không mất một năm rưỡi thì không khỏe lại được. Có điều, lần này Y Kiếm Đình nghe được triều đình muốn động thủ với Tô Tín. Y Kiếm Đình liền bất chấp tất cả, hắn nuốt thẳng một viên đan dược bí truyền trân quý của Đại Phong đảo bọn họ. Rốt cuộc trong thời gian ngắn nhất chữa lành thương thế. Chính là vì muốn báo thù một kiếm này của Tô Tín!

"Tô Tín, ngươi bây giờ căn bản là cùng đường rồi. Ngươi còn muốn chống cự vô ích nữa hay sao? Mau chóng đầu hàng đi. Nói không chừng còn có thể được chết một cách có thể diện!"

Trên mặt Y Kiếm Đình lộ ra vẻ âm ngoan. Hắn thừa nhận thực lực của Tô Tín đúng là rất mạnh. Lần trước, Y Kiếm Đình bị áp chế thảm vô cùng. Nhưng bây giờ là ba chọi một kia mà? Tô Tín há chẳng lẽ còn chạy thoát được?

Hơn nữa, Y Kiếm Đình không ngại lấy ba đánh một vây công.

Ở hải ngoại, cạnh tranh vô cùng tàn khốc kịch liệt. Bọn họ giết người còn hung tàn hơn so với võ giả Ma đạo Trung Nguyên.

Ở đất hải ngoại cho dù là nhân vật Chân Vũ cảnh cũng phải tính kế tới lui với nhau. Cuối cùng mọi người dùng nhiều đánh ít hoặc loạn chiến gì gì đó đều rất bình thường. Mọi việc chỉ nhìn kết quả, không bàn quá trình.

Cho nên, đối mặt với trận chiến lớn như vậy, lại còn là cùng cấp một đánh ba, Cái này với Y Kiếm Đình mà nói thì hoàn toàn là trò trẻ con.

Tô Tín nhìn ba tên cường giả Chân Vũ cảnh kia, trên mặt mang nụ cười như không, nói: "Ba tên cường giả Chân Vũ cảnh, chư vị ngược lại vẫn thật là nể mặt ta."

Cơ Vũ Lăng nhàn nhạt nói: "Đã như vậy chẳng lẽ ngươi còn không tính thúc thủ chịu trói sao?"

Tô Tín bày ra vẻ cổ quái, nói: "Nếu ngươi biết ta là người trong Địa Phủ, chẳng lẽ ngươi cho là ta chỉ có chút lá bài tẩy này thôi sao?"

Lời của Tô Tín vừa dứt, một trận Phật quang lóng lánh, Địa Tạng Vương ở giữa không trung từng bước bước ra. Bước chân vừa hạ xuống, xen vàng nở rộ, vô cùng thần dị.

Mà sau lưng Địa Tạng Vương, quanh thân Diêm La Thiên tử huyết lãng rợp trời, cũng ngự không đến.

Phía dưới hai người còn có hơn mười tên mặc Hoa phục màu đen, đầu đội mặt nạ cường giả Địa Phủ, mang theo khí thế trùng tiêu đến, thực lực yếu nhất đều là Dung Thần.

Hai nhân vật Chân Vũ cảnh, lại còn thêm một đám cường giả Địa Phủ vừa xuất hiện, nhất thời khiến tất cả mọi người đều xôn xao.

Hoàng triều cùng hai cung Thiên – Địa rốt cuộc ai mạnh ai yếu điểm này thật khó mà nói.

Thực lực của Địa Phủ mạnh, đúng không sai. Nhưng bàn về thực lực tổng hợp mà nói thì vẫn là triều đình Đại Chu mạnh hơn. Dẫu sao với từng đó người Địa Phủ kia, bọn họ cùng lắm cũng chỉ có thể nắm trong tay một đạo hoặc mấy đạo thôi. Vốn không cách nào quân lâm thiên hạ như Đại Chu được.

Chương 2011 - Quân vây tứ phía(1)

Quân vây tứ phía(1)

Nhưng Đại Chu muốn diệt Địa Phủ cũng là chuyện không thể nào. Coi như Đại Chu dốc toàn lực xuất thủ, cuối cùng có khi đến cả hang ổ của Địa Phủ cũng không tìm được.

Song, dưới tình hình hiện tại, bên phía Tô Tín có Địa Phủ tương trợ, thực lực của hắn rất nhiên tăng nhiều.

Biểu cảm trên mặt Tô Tín không thay đổi. Trên thực tế lần này hắn căn bản chưa thông báo cho người Địa Phủ đến trước. Nhưng đều là người Địa Phủ, Tô Tín đụng chuyện lớn như vậy, Địa Phủ dĩ nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Dĩ nhiên, chuyện này cũng coi như Tô Tín nợ mọi người ở Địa Phủ một ân huệ. Sau này ở Địa Phủ nếu ai gặp chuyện đến tìm Tô Tín giúp đỡ, Tô Tín tất nhiên cũng không thể từ chối.

Địa Tạng Vương lạnh nhạt nói: “Nhiều năm như vậy rồi, Địa Phủ ta hình như cho tới giờ cũng chưa từng có mâu thuẫn gì với Đại Chu. Vì sao người của Địa Phủ ta lại biến thành hạng người bụng dạ nham hiểm rồi?”

Đối mặt với một đám cường giả Địa Phủ, sắc mặt Cơ Vũ Lăng không chút biến sắc. Hắn chỉ trầm giọng nói: “Giường cạnh há để người khác ngủ ngáy? Địa Phủ các người lẽ nào có thể dễ dàng tha thứ cho kẻ cùng mang thân phận Thiên Đình và Địa Phủ sao?

Bây giờ ta cũng không nói thêm gì nữa. Nếu có Địa Tạng Vương ngươi ra mặt, vậy chuyện này còn có đường sống.

Thế này, chỉ cần Tô Tín giao ra tất cả quyền hành trong tay hắn, ví như nhóm thế lực Ám Vệ, Tây Bắc quân, để cho đất Tây Bắc về lại cho Đại Chu quản lý. Như vậy, Tô Tín ngươi muốn đi làm Sở Giang Vương của Địa Phủ thì cứ đi làm Sở Giang Vương. Nhưng vị trí Tây Bắc Vương này ngươi phải nhường một chút rồi!”

Tô Tín nghe vậy cười lạnh, nói: “Quả đào lớn thế, triều đình nói hái liền hái à?”

Cái điều kiện này của Cơ Vũ Lăng đừng nói là Tô Tín không chịu nổi mà kể cả những người giang hồ khác đang vây xem cũng lắc đầu một cái. Điều kiện ngặt nghèo thế này Tô Tín chắc chắn sẽ không đồng ý.

Chẳng ai bị mù cả. Hiện những cơ nghiệp ở Tây Bắc đều do một tay Tô Tín tay trắng dựng cơ đồ. Triều đình bỏ ra bao nhiêu sức lực, tự bọn họ biết.

Chỉ riêng quy mô của Tây Bắc quân cũng đủ để so sánh với quân đội trấn thủ ở Bắc Cương của Đại Chu. Còn Ám Vệ mà Tô Tín chú tâm đào tạo nữa. Một khi Ám Vệ nhập vào trong Lục Phiến Môn, thực lực của Lục Phiến Môn ắt sẽ tăng mạnh.

Cho nên cứ như vậy, Tô Tín có thể cam tâm giao phần cơ nghiệp này ra thì mới là kỳ quái. Huống chi con người này từ xưa đến giờ cũng không phải loại người sẽ chịu im hơi lặng tiếng.

Cơ Vũ Lăng lắc lắc đầu, nói: “Ta đã nể mặt Địa Tạng Vương cho ngươi được lựa chọn. Nếu ngươi không thức thời thì cũng đừng trách Đại Chu ta không nói tình.”

Dứt lời, từ phía chân trời một trận thần mang truyền đến. Thiên Đế dẫn theo Bắc Cực Tử Vi Đại Đế còn có Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế ngự không mà đến. Những cường giả khác của Thiên Đình cũng đã đến, uy thế này khiến người ở đây nhất thời cả kinh. Thiên Đình cũng đến xen vào chuyện này.

Có điều, mọi người nghĩ một lát cũng bình thường lại. Thiên Đình cùng Địa Phủ là đối thủ một mất một còn. Bây giờ biết tin Tô Tín chính là Sở Giang Vương của Địa Phủ, Thiên Đình xuất thủ cũng rất bình thường.

Song, Tô Tín thấy người Thiên Đình rất tự nhiên mà đứng về bên phía đám người Cơ Vũ Lăng, trong mắt hắn không kiềm được mà lộ ra một tia lạnh.

Vốn hắn cho rằng chuyện này chẳng qua là Thiên Đình lo chuyện bao đồng. Bây giờ nhìn lại, e là Thiên Đình cùng Đại Chu sớm đã có ước định rồi.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế nhìn Tô Tín, cười lạnh nói: “Tô đại nhân, Sở Giang Vương, ngươi thế mà ẩn núp được đấy. Nhiều

năm như vậy rồi lại chẳng ai nghĩ đến việc ngươi là người Địa Phủ.”

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Thiên Đình muốn dùng cùng một cách đến tận hai lần sao? Thật đúng là không có ý gì mới mà.”

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cười lạnh, nói: “Đừng để ý mưu kế cũ hay không, có tác dụng là được.”

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cầm thần binh Thủy Nguyệt Lăng Tiêu Kiếm lập tức hừ lạnh một tiếng, nói: “Đừng nói nhảm. Nhanh động thủ đi, để tránh chậm trễ lại sinh biến.”

Bấy giờ, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế quả có chút không đợi nổi để ra tay với Diêm La Thiên tử.

Liên tục hai lần bị Diêm La Thiên tử người có cùng một cảnh giới tát bay. Đây đối với Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế mà nói thì quả thực là một sự sỉ nhục.

Bây giờ, thương thế của hắn đã khỏi. Hơn nữa, cũng ổn định lại tu vi Chân Vũ cảnh. Lần này hắn cũng sẽ không chật vật như thế nữa.

Lần này, mục đích của Thiên Đình thực rất đơn giản. Bọn họ sẽ không xuất thủ với Tô Tín, chỉ phụ trách cản không cho Địa Phủ viện thủ cho Tô Tín.

Cho nên, bọn họ cũng sẽ không đánh sống đánh chết với người của Địa Phủ. Lần này bọn họ chẳng qua là phụ trách việc trì hoãn mà thôi.

Còn trong khoảng thời gian này, người của triều đình Đại Chu có thể giải quyết Tô Tín được hay không thì không do bọn họ quản. Dù sao bất kể Tô Tín bị chém chết hay cá chết lưới rách với triều đình Đại Chu, những chuyện này Thiên Đình đều đứng ngoài xem náo nhiệt.

Vì lẽ đó, bên này vừa dứt lời, Thiên Đế liền ngay lập tức xuất thủ, đánh một quyền về phía Địa Tạng Vương.

Chương 2012 - Quân vây tứ phía(2)

Quân vây tứ phía(2)

Mà Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng Bắc Cực Tử Vi Đại Đế hai người liên thủ tấn công Diêm La Thiên tử.

Lần này Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cùng Bắc Cực Tử Vi Đại Đế mặc dù không bị Diêm La Thiên tử dùng một tát đánh bay, nhưng hai người bọn họ vây công một mình Diêm La Thiên tử, kết quả, Diêm La Thiên tử vẫn chiếm chút ưu thế như trước. Điều này nhất thời khiến mọi người ở đây phải ghé mắt trông coi.

Trước kia, ở trên giang hồ, Diêm La Thiên tử cũng không có danh tiếng gì. Bất kể là đời trước của hắn hay là khi mang thân phận Địa Phủ cũng đều là như vậy.

Duy nhất một lần danh tiếng Diêm La Thiên tử vang xa chính là khi trước ở Thiếu Lâm Tự dùng một cái tát đánh bay Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế. Hơn nữa còn đánh hắn đến trọng thương.

Mà bây giờ, hai tên cường giả Chân Vũ cảnh xuất thân từ Thiên Đình cũng không làm gì được đối phương. Có thể tưởng tượng được thực lực đối phương kinh khủng đến mức độ nào.

Triệu Vũ Niên, Cơ Vũ Lăng, Y Kiếm Đình ba người vây Tô Tín vào giữa. Cơ Huyền Tư ở phía dưới ra lệnh một tiếng. Quân đội Đại Chu ngay lập tức xông đến hướng Phi Long thành, bắt đầu công thành!

Trong lòng những người giang hồ còn lại vây xem ai nấy đều nhất thời run lên. Đại Chu này quả là nhẫn tâm. Nhìn điệu bộ kia là chuẩn bị thẳng tay diệt Tây Bắc Đạo rồi!

Trên thực tế, Đại Chu ngược lại muốn thu nạp và tổ chức lực lượng ở Tây Bắc đạo. Nhưng vấn đề bây giờ là toàn bộ Tây Bắc Đạo đã bị Tô Tín quản lí giống như một vương quốc độc lập.

Đặc biệt là đám người Lý Phôi, Cao Trường Thành đều là tâm phúc của Tô Tín. Còn cả trong Ám Vệ cũng có không ít người là người Tô gia. Nói trên danh nghĩa thì Tô Tín chính là gia chủ của Tô gia.

Cho nên cứ như vậy, dù cho triều đình có thực sự đánh chết Tô Tín, có những người này ở đây liệu triều đình có an ổn, yên

tâm nắm đất Tây Bắc trong tay hay không? Dứt khoát làm thẳng tay, giết hết toàn bộ đám người này, rồi phái người đi tiếp quản Tây Bắc đạo thì hơn.

Đám người Cao Trường Thanh sắc mặt ai nấy đều nghiêm trọng. Mặc dù bây giờ bọn họ là phe thủ thành nhưng dẫu sao quân đội Đại Chu nhiều hơn bọn hắn tới gần gấp đôi.

Quan trọng nhất vẫn là Tô Tín bên kia. Nếu Tô Tín bại thì cho dù bọn họ có thể phòng thủ Phi Long thành, phòng thủ Tây Bắc cũng không còn ý nghĩa gì.

Chỉ có điều, trong mắt mọi người đây đã là một kết cục tất sát. Đoán chừng Tô Tín không qua nổi lần này.

Thân phận Địa Phủ có thể mang đến cho Tô Tín nhiều chỗ tốt. Nhưng thế gian này vốn không có chuyện gì là tuyệt đối hoàn mỹ. Tô Tín gia nhập Địa Phủ có thể được Địa Phủ tiếp viện, nhưng đồng thời hắn cũng phải chịu hậu quả mà thân phận Địa Phủ mang đến.

Coi như là địch thủ cũ của Địa Phủ, Thiên Đình sẽ không ngồi yên không màng. Bây giờ ngay cả viện quân Địa Phủ lớn nhất của Tô Tín cũng bị người của Thiên Đình kéo, Tô Tín còn lá bài tẩy nào đây?

Không nói đến Cơ Vũ Lăng cùng kẻ từng bị Tô Tín đánh bại là Y Kiếm Đình. Ngay cả người từng danh chấn giang hồ năm xưa Triệu Vũ Niên cũng không phải người Tô Tín có thể tùy tiện đối phó.

Ngay lúc Triệu Vũ Niên chuẩn bị động thủ, một tiếng kiếm minh vang lên động trời. Kiếm khí quang hàn mười bốn châu. Trong nháy mắt, uy thế kinh thiên đó khiến đông đảo võ giả kinh hãi không thôi.

Trên giang hồ, kiếm tu rất nhiều nhưng có thể có uy thế như vậy thì chỉ có một người, Chưởng môn Dịch Kiếm Môn, “Huyền Tâm Kiếm Chủ” Mạnh Kinh Tiên!

Người được Triệu Vũ Niên khen mười năm mài một kiếm, xuất khiếu quỷ thần hoảng sợ, Mạnh Kinh Tiên!

Trước khi Mạnh Kinh Tiên bước chân vào Chân Vũ cảnh, võ giả dùng kiếm trong thiên hạ không người nào dám nhận đệ nhất.

Danh Kiếm Sơn trang "Tuyệt Kiếm Thiên Tôn" Ứng Ngàn Qua không dám xưng. Vị "Đại Phong Kiếm Tôn" Y Kiếm Đình hữu danh vô thực cũng không dám xưng.

Nhưng từ khi Mạnh Kinh Tiên tấn thăng Chân Vũ, hắn chính là đỉnh cao kiếm đạo!

Sắc mặt Cơ Vũ Lăng hơi có chút biến hóa. Hắn cũng không ngờ Mạnh Kinh Tiên sẽ xuất thủ.

Thật ra thì quan hệ không tệ giữa Dịch Kiếm Môn cùng Tô Tín người trên giang hồ đều biết. Muội muội ruột của Tô Tín chính là đệ tử quan môn của Mạnh Kinh Tiên.

Nhưng vấn đề là, quan hệ của bọn họ cũng chỉ giới hạn như vậy thôi. Muội muội của Tô Tín mới là đệ tử của Mạnh Kinh Tiên chứ không phải là Tô Tín.

Nếu là chuyện nhỏ bình thường, Dịch Kiếm Môn hay là Mạnh Kinh Tiên ra tay giúp đỡ Tô Tín, chuyện này rất bình thường. Ngược lại nói, Tô Tín đi giúp Dịch Kiếm Môn cũng bình thường theo.

Song, vấn đề là bây giờ là lúc nào? Đại Chu điều động ba vị cường giả Chân Vũ cảnh, hơn nữa còn liên hiệp với Thiên Đình muốn vây giết Tô Tín. Quan hệ nhân quả lợi hại lớn như vậy, Dịch Kiếm Môn cũng dám xen vào, có phải điên rồi hay không?

Suy bụng ta ra bụng người, đám người Cơ Vũ Lăng đều cho rằng Mạnh Kinh Tiên sẽ không ra tay. Nhưng ai nào ngờ Mạnh Kinh Tiên thế mà lại xuất thủ.

Có lẽ thời gian dài, bọn họ đã quên Mạnh Kinh Tiên cùng Dịch Kiếm Môn rốt cuộc là nhân vật thế nào.

Từ ban đầu, kể từ lúc bọn họ dám vì thi thể của tổ tiên mà đánh sống đánh chết với Cản Thi phái thì người của Dịch Kiếm Môn đã không phải là kiểu có thể đối đãi theo lẽ thường nữa.

Chương 2013 - Mạnh Kinh Tiên cân nhắc(1)

Mạnh Kinh Tiên cân nhắc(1)

Từ lúc Tô Tín trở về từ Đông Tấn, Bạch Liên Thánh mẫu ra tay khiến Tô Tín ý thức được khi Đại Chu muốn ra tay đối phó với hắn ắt sẽ có người muốn bỏ đá xuống giếng. Vì lẽ đó, Tô Tín liền quyết định phát huy sức mạnh mạng lưới giao thiệp của mình đến mức tối đa. Chỉ có điều, trong đó Tô Tín không liên lạc với Mạnh Kinh Tiên.

Cho nên lần này, Mạnh Kinh Tiên ra tay cũng không phải do Tô Tín mời tới mà là Mạnh Kinh Tiên chủ động tương trợ.

Mặc dù nói Mạnh Kinh Tiên là sư phụ của Hinh nhi, giữa hắn và Tô Tín cũng chỉ có quan hệ nặng như vậy thôi. Song có nặng đến đâu cũng không mật thiết lắm.

Có thể nói, nếu Mạnh Kinh Tiên nguyện ý giúp Tô Tín thì đó chính là tình nghĩa, không muốn giúp Tô Tín thì cũng phải. Nên ngay từ đầu, Tô Tín liền không muốn đi tìm Mạnh Kinh Tiên giúp đỡ.

Nhưng chuyện phải nói ngược trở lại hơn mười ngày trước khi tin tức Tô Tín là Sở Giang Vương của Địa Phủ được truyền ra trên giang hồ. Khi đó, trên giang hồ ai cũng biết Đại Chu nhất định sẽ không bỏ qua cho Tô Tín, trận chiến giữa hai bên sẽ khó mà tránh khỏi.

Hinh nhi khi đó đã trở lại Dịch Kiếm Môn tiềm tu, ở dưới sự chỉ đạo của Mạnh Kinh Tiên, Hinh nhi cũng tấn thăng đến Hóa Thần cảnh.

Những tin tức này khó tránh khỏi truyền đến tai Hinh nhi. Mới vừa nghe tin này, Hinh nhu cũng có chút hoảng hồn.

Đi lại trên giang hồ lâu như vậy, Hinh nhi sớm đã không còn là tay mơ trên giang hồ ngày xưa nữa. Nàng rõ ràng biết thực lực của triều đình Đại Chu là thế nào, và còn dưới quyền huynh trưởng là thực lực gì.

Cho nên, vừa nghe được tin tức này, Hinh nhi cũng có chút hốt hoảng.

Tuy nhiên cũng may Nguyên Thần của Thanh Ly không có chia cách với Hinh nhi, ngược lại, hai người sớm chiều ở chung với nhau thời gian lâu như vậy, Hinh nhi cùng Thanh Ly rất hợp ý nhau. Hai người cũng trở thành bạn.

Cảm nhận được Hinh nhi hốt hoảng, Thanh Ly vội vàng nói: "Bây giờ ngươi gấp cũng vô dụng. Chuyện của ca ca ngươi, ngươi không giúp được gì, không bằng đi cầu sư phụ xuất thủ. Dùng thực lực của Mạnh Kinh Tiên đủ để trấn áp một tên cường giả triều đình Đại Chu."

Hinh nhi gật đầu một cái. Bây giờ có thể giúp được ca ca của nàng cũng chỉ có sư phụ nàng thôi.

Chỉ có điều, người sư phụ Mạnh Kinh Tiên này mặc dù không tính là nghiêm nghị với Hinh nhi nhưng Hinh nhi còn sợ hắn hơn là đám mày hung tướng dữ Sở Bât Phàm. Vì lẽ đó, phần lớn thời gian Hinh nhi cũng không dám quấy nhiễu sư phụ, nhưng bây giờ nàng cũng không để ý nhiều đến thế.

Ngay lúc Hinh nhi đi thẳng đến chỗ Mạnh Kinh Tiên tu luyện, Sở Bất Phàm cũng đã ở phòng ngoài cung điện tiềm tu.

Sau khi thực lực của hắn đến Dung Thần cảnh cũng đã bước vào bình cảnh. Dịch Kiếm Môn chỉ có hai người có thực lực mạnh hơn hắn. Mặc dù Lâm Lạc Viêm là Dương Thần nhưng hắn thuộc loại biết luyệt không biết dạy, không có trợ giúp gì với việc tu luyện của Sở Bất Phàm,

Cho nên, Sở Bất Phàm mới lại tu luyện ở cách chỗ Mạnh Kinh Tiên không xa, Chính là vì để vào thời khắc mấu chốt hắn có thể đến thỉnh giáo Mạnh Kinh Tiên.

Thấy Hinh nhi đến đây, Sở Bất Phàm nhíu mày nói: "Ngươi đến là vì chuyện của ca ca ngươi?"

Chuyện của Tô Tín hiện tại trên giang hồ ai cũng biết hết. Sở Bất Phàm cũng biết Hinh nhi nhất định sẽ không ngồi yên.

Hinh nhi mang gương mặt khổ sở gật đầu nói: "Ta muốn mời sư phụ ra tay giúp ca ca."

Sở Bất Phàm thở dài một cái, nói: “Cùng ta vào đi. Có điều sư phụ ngươi có xuất thủ hay không thì ta không dám chắc.”

Thật ra thì Sở Bất Phàm vẫn rất tán thưởng Tô Tín. Bất kể là cách làm việc hay tính cách của Tô Tín, Sở Bất Phàm đều rất đồng tình.

Chỉ có điều bây giờ dù sao thì Sở Bất Phàm cũng là đệ tử của Dịch Kiếm Môn, mọi việc đều phải đứng ở lập trường của Dịch Kiếm Môn mà suy tính.

Bấy giờ tất cả đại sự của Dịch Kiếm Môn đều phải được Mạnh Kinh Tiên làm chủ. Cái Sở Bất Phàm phải làm là không gặp đại sự không đi đánh động đến Mạnh Kinh Tiên.Vì thế nên với chuyện của Tô Tín dù hắn có thích Tô Tín đến đâu cũng không thể đi nói thêm gì làm ảnh hưởng đến cái nhìn của Mạnh Kinh Tiên về chuyện này được.

Trong đại điện bế quan của Mạnh Kinh Tiên bấy giờ trừ Mạnh Kinh Tiên hãy còn Lâm Lạc Viêm cũng ở đây bế quan cùng hắn.

Dẫu sao tuổi tác của Lâm Lạc Viêm cũng không coi là lớn. Bây giờ hắn mặc dù còn chưa mò đến ngưỡng cửa Chân Vũ cảnh nhưng nói thế nào cũng là có chút hy vọng. Vì lẽ đó nên bây giờ hắn hầu như đều cùng Mạnh Kinh Tiên bế quan ở một chỗ, cùng nhau tìm hiểu kiếm đạo.

Sở Bất Phàm dẫn Hinh nhi tới, còn chưa kịp chờ Hinh nhi đã mở miệng nói ra hết tất cả mọi chuyện. Hinh nhi quỳ xuống đất, giọng nói hơi có chút nghẹn ngào: “Cầu xin sư phụ mau cứu ca ca của ta đi!”

Mạnh Kinh Tiên mở mắt ra, trong đôi mắt hắn không có bất kỳ tiêu cự nào. Trên mặt hắn cũng không có biểu cảm gì, kể cả là người gần gũi nhất với hắn cũng không biết hắn lúc này đang nghĩ cái gì.

Mạnh Kinh Tiên phất một tay lên, Hinh nhi ngay lập tức bị hắn kéo dậy từ trên đất.

Chương 2014 - Mạnh Kinh Tiên cân nhắc(2)

Mạnh Kinh Tiên cân nhắc(2)

Nhìn Hinh nhi, Mạnh Kinh Tiên nhàn nhạt nói: “Đừng nghĩ ca ca của ngươi yếu quá như vậy. Hắn có thể quật khởi từ khi còn bé nhỏ được đến như bây giờ, lá bài tẩy trong tay hắn vượt quá tưởng tượng. Kể cả ta có không ra tay thì hắn cũng có cách phá cục diện này.

Dĩ nhiên chuyện lần này ta cũng sẽ ra tay. Triều đìnhkhông làm gì được ca ca ngươi đâu.”

Hinh nhi cùng Sở Bất Phàm đều ngẩn người. Bọn họ cũng không ngờ được Mạnh Kinh Tiên lại đồng ý thoải mái như vậy, thậm chí đến nghĩ cũng không cần nghĩ.

Có điều sau đó Hinh nhi liền phản ứng lại, vội vàng nói cảm ơn: “Đa tạ sư phụ!”

Đến khi Hinh nhi cùng Sở Bất Phàm tất cả đã ra ngoài, Lâm Lạc Viêm từ nãy vẫn không nói gì lúc này mới mở mắt ra nói: “Sư huynh, ngươi đồng ý đi cứu Tô Tín hẳn cũng không phải chỉ vì Hinh nhu chứ? Hơn nữa trước kia ngươi cũng không thích xen vào chuyện người khác như vậy kia mà?”

Mạnh Kinh Tiên trầm mặc trong chốc lát, lúc này mới nói: “Kiếm đạo của Dịch Kiếm Môn là kiếm đạo cô độc. Kiếm đạo của ta cũng thế. Ta muốn theo đuổi cảnh giới cực hạn tột cùng, sau này Dịch Kiếm Môn từ đầu chí cuối là để dành cho ngươi.”

Lâm Lạc Viêm có chút không trở tay kịp. Hắn không hiểu vì sao Mạnh Kinh Tiên lại nhắc đến chuyện này.

Có điều, còn không đợi Lâm Lạc Viêm hỏi cái gì, Mạnh Kinh Tiên đã lạnh nhạt nói: “Trước kia Dịch Kiếm Môn có Tứ Đại Kiếm Chủ chống đỡ cho nên mới có thể giữ vững đường đi của mình. Chỉ tiếc con đường này đi cũng không ổn. Nếu không thì lúc ban đầu Dịch Kiếm Môn gặp chuyện đã chẳng có người bỏ đá xuống giếng, mà ngay đến một người chịu bằng lòng ra mặt vì Dịch Kiếm Môn cũng không có.

Con đường này Dịch Kiếm Môn ta đã đi qua, nên bây giờ cần đổi hướng khác. Dịch Kiếm Môn chúng ta cần lúc này chính là một đồng minh có thể nương tựa. Thế lực của Tô Tín rất thích

hợp. Thậm chí so với Ngũ Phái Trì Kiếm còn lại còn thích hợp hơn. Cho nên lần này ta sẽ ra tay giúp hắn, để hắn qua được một kiếp này."

Lâm Lạc Viêm bấm bụng im lặng. Hắn biết sư huynh đây là đang chuẩn bị lót đường cho Dịch Kiếm Môn.

Bây giờ Dịch Kiếm Môn có Mạnh Kinh Tiên, hoàn toàn có thể ngồi vững ở vị trí đứng đầu trong Ngũ Phái Trì Kiếm.

Có điều, khi Mạnh Kinh Tiên không còn ở đây, hoặc là nửa đường xuất hiện chuyện gì bất trắc thì cái này phải làm sao?

Vì để Dịch Kiếm Môn không giẫm lên vết xe đổ cho nên lần này Mạnh Kinh Tiên thừa dịp hắn vẫn đang còn đây tìm cho Dịch Kiếm Môn một đồng minh có thể nương tựa, có thể bảo vệ được cho Dịch Kiếm Môn được an toàn lúc thất thế.

Ngũ Phái Trì Kiếm còn lại mặc dù trên danh nghĩa là đồng khí liên chi nhưng nhiều ít cũng có chút ý cạnh tranh trong đó. Giống như Thanh Thành kiếm phái ngày xưa so ra còn hơn, cũng trực tiếp bỏ đá xuống giếng.

Cho nên, nếu tìm đồng minh ở trong Ngũ Phái Trì Kiếm thì chi bằng tìm ở bên ngoài.

Thực lực của Tô Tín đủ mạnh. Thế lực của hắn lại là hùng bá Tây Bắc. Quan trọng nhất chính là muội muội của hắn đang là đệ tử thân truyền của Mạnh Kinh Tiên. Nếu như thêm ân huệ lần này, sau này Dịch Kiếm Môn gặp khó khăn cần Tô Tín giúp, chỉ cần Tô Tín không phải hạng người đâm bị thóc chọc bị gạo, lấy oán báo ân thì kết quả cũng có thể tưởng tượng được.

Một đời người có không ít chuyện phải đánh cược. Hiển nhiên lần này Mạnh Kinh Tiên chính là đang đánh cược. Chỉ có điều, hắn đánh cược Tô Tín sẽ không chết, đánh cược Tô Tín sau này gặp chuyện có thể sẽ giúp cho Dịch Kiếm Môn bọn họ.

Trên thực tế, mặc dù danh tiếng của Tô Tín trên giang hồ cũng chẳng ra gì. Nhưng cho tới giờ hắn chưa từng làm ra chuyện gì lấy oán trả ân.

Mạnh Kinh Tiên nghĩ những chuyện này thậm chí đến Tô Tín cũng không biết. Song, lúc Tô Tín nhận được tin Mạnh Kinh Tiên tính xuất thủ, trong lòng hắn cũng vui mừng.

Nếu Mạnh Kinh Tiên có thể ra tay thì như vậy ít nhất hắn có thể giải quyết được uy hiếp lớn nhất với Tô Tín ấy chính là "Đấu Nguyên Thiên Tôn" Triệu Vũ Niên.

Nhìn Mạnh Kinh Tiên đạp kiếm tới, sắc mặt Cơ Vũ Lăng khó coi, nói với Mạnh Kinh Tiên: "Mạnh chưởng môn, chỉ bởi vì Tô Tín là ca ca của đệ tử quan môn của ngươi mà ngươi liền muốn ra tay xen vào chuyện giữa triều đình và Tây Bắc đạo, ngươi có từng nghĩ đến hậu quả chưa?

Đại Chu ta bình thường đều là nước sông không phạm nước giếng với Dịch Kiếm Môn ngươi. Bây giờ nếu ngươi xen vào trong chuyện nội bộ của Đại Chu thì ngươi phải chuẩn bị tinh thần trở thành kẻ địch của Đại Chu ta!"

Bình thường, với nhân vật như Dịch Kiếm Môn, triều đình sẽ cố hết sức để không chọc đến. Chỉ cần ngươi đừng chủ động sinh sự, triều đình dĩ nhiên cũng lười động thủ với tông môn đứng đầu giang hồ thế này.

Có điều, bấy giờ Mạnh Kinh Tiên chủ động tham dự vào trong nội chiến triều đình. Hơn nữa còn chủ động đứng về phía đối địch với triều đình thì từ nay về sau, Dịch Kiếm Môn chính là kẻ thù của triều đình!

Mạnh Kinh Tiên nâng kiếm trong tay lên, lạnh nhạt nói: "Dịch Kiếm Môn ta cho đến bây giờ không sợ làm kẻ địch với bất cứ người nào. Kể cả triều đình cũng giống như vậy."

Chương 2015 - Mạnh Kinh Tiên cân nhắc(3)

Mạnh Kinh Tiên cân nhắc(3)

Đôi mắt vốn không có tiêu cự của Mạnh Kinh Tiên lúc này dần dần ngưng tụ, trở nên vô cùng sắc bén. Người bình thường nhìn qua một cái liền có cảm giác đau nhói.

Mà nơi ánh mắt đó nhắm đến lại chính là hướng của Triệu Vũ Niên!

“Đấu Nguyên Thiên Tôn Triệu Vũ Niên, mời ra tay đánh một trận!”

Mạnh Kinh Tinh vừa ra tay đã phong tỏa mục tiêu vào trên người kẻ có thực lực mạnh nhất bên phía Đại Chu là Triệu Vũ Niên, cái này cũng khiến ánh mắt tất cả mọi người đều chuyển hướng lại phía Triệu Vũ Niên.

Bàn về bối phận, không thể nghi ngờ là Triệu Vũ Niên tương đối cao. Ngày xưa lúc Triệu Vũ Niên nổi danh thiên hạ, Mạnh Kinh Tiên chẳng qua chỉ mới là đệ tử trẻ tuổi mới gia nhập Dịch Kiếm Môn, đoán chừng cả kiếm cũng chưa được cầm.

Mà bây giờ, mặc dù Triệu Vũ Niên vẫn là Đấu Nguyên Thiên Tôn nổi danh thiên hạ nhưng Mạnh Kinh Tiên cũng đã là Huyền Tâm Kiếm Chủ nổi danh giang hồ.

Huống chi mới vừa nãy Triệu Vũ Niên lại chính miệng nói người có thể được hắn để mắt chỉ có ba người. Kết quả hai trong số đó đang đứng đối địch với hắn. Tình cảnh này cũng đủ nằm ngoài dự liệu của người khác.

Mà lúc này, nghe được Mạnh Kinh Tiên mời đánh, Triệu Vũ Niên cũng cười lớn, trên mặt không chút kinh dị nào.

Mặc dù cảnh giới Mạnh Kinh Tiên cao hơn hắn một nước, đã đạt đến bán bộ Thần Kiều cảnh, nhưng cái gọi là sức chiến đấu cũng không phải chỉ nhìn vào cảnh giới.

Trong số không ít các cường giả Chân Vũ cảnh, Triệu Vũ Niên là cường giả hiếm có từ khi tấn thăng Chân Vũ chưa từng thua trận.

Cái hắn tu luyện chính là võ đạo đấu chiến chí cực. Phương thức chiến đấu của hắn cũng có thể nói là cực đoan nhưng uy năng cũng lại vô cùng mạnh mẽ.

Mặc dù Triệu Vũ Niên ẩn tu hơn mười năm không xuất thủ nhưng thực lực của hắn không thể nghi ngờ. Dù bây giờ đang đối mặt với Mạnh Kinh Tiên danh tiếng vang xe trên giang hồ cũng vẫn còn là như vậy.

Triệu Vũ Niên nhìn Mạnh Kinh Tiên, trong mắt lộ ra chút chiến ý động trời.

“Trước ta nói qua, trên giang hồ, trừ những nhân vật Thần Kiều cảnh, người có thể được ta để vào mắt không nhiều. Mạnh Kinh Tiên ngươi là. Bây giờ chỉ hy vọng kiếm đạo của ngươi đừng để cho ta thất vọng!”

Có thể nói nhiều năm qua như vậy, Mạnh Kinh Tiên là người duy nhất có thể kích thích toàn bộ chiến ý của hắn.

Mấy lần xuất thủ trước đó, Triệu Vũ Niên cũng không bộc phát ra sức mạnh lớn nhất của hắn.

Trận đánh tiêu diệt Thanh Thành Kiếm phái, chưởng môn Lệ Trường Hải tay cầm thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm cũng bị Triệu Vũ Niên vây đánh. Thậm chí, trận chiến ấy của Triệu Vũ Niên cùng lắm cũng chỉ có thể coi như là hoạt động gân cốt một chút sau một thời gian dài bế quan. So với vận động cho nóng người cũng không khác biệt mấy.

Mà trận chiến ở Quan Thiên Yến, Triệu Vũ Niên cũng không dùng toàn lực. Cũng chỉ có lúc Kim Trướng Hãn Quốc xâm phạm lúc này Triệu Vũ Niên mới phát huy ra mấy phần sức mạnh hắn có. Nhưng vẫn thế, không lấy lá bài tẩy của mình ra.

Chỉ có lúc này đối mặt với Mạnh Kinh Tiên, Triệu Vũ Niên mới có thể nghiêm túc đối đầu, bộc phát ra võ đạo đấu chiến chí cực của hắn ra.

Lúc này trong sân, Triệu Vũ Niên ngay lập tức xuất thủ, ngự không mà đi. Mỗi một bước đạp trên không trung cũng vang ra tiếng nổ kịch liệt tựa như cõi trời đất này cũng rung động dưới chân hắn.

Mà lúc này, trong mắt Mạnh Kinh Tiên đã không có bất kỳ cảm tình nào. Cái có chẳng qua là kiếm, kiếm thiên hạ vô song!

Võ đạo của Mạnh Kinh Tiên là võ đạo cô độc. Kiếm đạo của hắn cũng là kiếm đạo cô độc. Vào giờ phút này, trong mắt của hắn, tất thảy thế gian đều có thể làm kiếm. Chỉ cần trong lòng hắn có kiếm thì cõi trời đất này chính là kiếm của hắn!

Trong nháy mắt, kiếm khí ngất trời trong thiên địa gầm thét xuất hiện, cái này khác với Kiếm Nhị Thập Tứ lấy thiên địa ngự kiếm của Tô Tín. Mạnh Kinh Tiên trực tiếp coi thiên địa này là kiếm trong tay hắn mà chém xuống Triệu Vũ Niên!

Uy thế to lớn này khiến mọi người ở đây nhất thời kinh hãi không thôi. Trên kiếm đạo nếu có tội cùng, trước đó là ai bọn họ không biết, nhưng hiện trên giang hồ thì chỉ có một người dám gọi là tột cùng, hắn chính là Mạnh Kinh Tiên!

Trong mắt Triệu Vũ Niên lóe lên vẻ ngưng trọng.

Mặc dù Triệu Vũ Niên rất có tự tin với thực lực của hắn nhưng đối mặt với một kiếm này của Mạnh Kinh Tiên hắn không thể không dùng hoàn toàn tinh thần được.

Triệu Vũ Niên điểm ra một chỉ. Một chỉ này sức mạnh chấn động hư không. Có vô số sức mạnh diễn hóa bên trong. Là cây thương đâm rách thiên không cũng là kiếm chém thiên tuyệt địa. Hết thảy biến hóa võ đạo đều biến ảo trong một chỉ này. Bất kỳ võ đạo nào với Triệu Vũ Niên mà nói cũng chỉ có thể diễn hóa thành hai chữ “đấu chiến”!

Thiên địa kiếm cường đại đụng vào với một chỉ của Triệu Vũ Niên nhất thời nổ ra một làn sóng chấn động to lớn. Trong vòng chu vi hơn mười dặm sắc trời u tối, sức mạnh cường đại kia che khuất bầu trời. Đây cũng là bọn họ động thủ giữa không trung. Nếu như đặt vào bên trong Phi Long thành, sức mạnh không chút áp chế nào này thậm chí đủ để hủy diệt toàn bộ Phi Long thành!

Chương 2016 - Kiếm của Mạnh Kinh Tiên(1)

Kiếm của Mạnh Kinh Tiên(1)

Trong lúc sức mạnh nơi này đang tản ra, một đạo kiếm mang tựa như xé thiên địa hiện lên, giống như ánh mặt trời tảng sáng. Ánh mắt của tất cả mọi người đều bị kiếm kia hấp dẫn, đắm chìm trong kiếm ý cường đại kia.

Thần sắc Triệu Vũ Niên lạnh lùng. Hắn đã cảm nhận được thực lực cường đại của Mạnh Kinh Tiên, nhưng lá bài tẩy của

hắn vẫn chưa dùng đến!

Quyền hóa thành trảo, Triệu Vũ Niên đánh một trảo xuống, nguyên khí thiên địa ngưng tụ thành thủ ấn cực đại lớn khoảng trăm trượng ầm ầm giáng xuống. Đại khí phóng đãng, so với Ưng Trảo Công của Thiết Ngạo tuyệt không giống nhau.

Một trảo này giáng xuống ngay lập tức nắm đạo kiếm quang kia trong tay. Một luồng sức mạnh tịch diệt ầm ầm bùng nổ, trực tiếp đánh tan đạo kiếm quang kia.

Có điều lúc này bóng người Mạnh Kinh Tiên không biết đã xuất hiện đằng sau lưng Triệu Vũ Niên từ lúc nào. Trong tay hắn có một thanh kiếm, trong tâm cũng có một thanh kiếm.

Kiếm trong tay chém người.

Kiếm trong tâm chém Thần.

Trong nháy mắt, sau lưng Mạnh Kinh Tiên xuất hiện cảnh tượng kỳ dị. Hắn thế mà lại là một tòa kiếm mộ to lớn, vô số tàn kiếm, kiếm gãy bị chôn ở trong đó, tản mác ra cảm giác sắc bén, tràn đầy tử khí.

Kiếm mộ giáng xuống, bao phủ Triệu Vũ Niên ở bên trong. Theo trường kiếm của Mạnh Kinh Tiên ra khỏi vỏ, tất cả kiếm gãy cùng tàn kiếm trong kiếm mộ đều bị hấp dẫn, chém tới hướng Triệu Vũ Niên!

Chỉ có điều, kiếm trong tay Mạnh Kinh Tiên là chém vào người Triệu Vũ Niên, còn kiếm mộ kia lại chém Thần của Triệu Vũ Niên!

Chứng kiến một màn này, tất cả mọi người ở đây ai nấy nhất thời hít vào một hơi khí lạnh.

Mạnh Kinh Tiên này giúp Tô Tín thật đúng là không lưu đường sống. Thậm chí đến cả pháp tương Chân Vũ cũng dùng đến.

Phải biết, cường giả Chân Vũ cảnh đối chiến, một khi dùng đến Chân Vũ pháp tương tiêu hao cực lớn thì cũng tương đương với việc đánh ra chân hỏa. Chuyện này không dễ giải quyết như thế.

Hơn nữa, mộ kiếm pháp tướng này của Mạnh Kinh Tiên vẫn là lần đầu xuất thế, uy năng của nó cũng vô cùng kinh người.

Cho đến bây giờ, có vài người mới biết vì sao lúc trước Mạnh Kinh Tiên lại chính là Huyền Tâm Kiếm Chủ trong Tứ Đại Kiếm Chủ. Bởi vì hắn tu luyện Tâm Kiếm chi đạo!

Chém người chém thần, sau khi tu luyện đến đại thành, thậm chí Mạnh Kinh Tiên cũng có thể động ý niệm một cái sẽ có kiếm khí hiển hóa, chém chết cường địch ngoài trăm dặm!

Dĩ nhiên, chuyện này chẳng qua là cảnh tượng mà các đời tổ tiên của Dịch Kiếm Môn đoán ra được sau khi Tâm Kiếm chi đạo đại thành. Nếu quả thực có uy năng này thì Mạnh Kinh Tiên coi như thật sự thành Thần tiên.

Có lẽ chờ khi Mạnh Kinh Tiên lên đến Thông Thiên cảnh thì sẽ có thể có uy năng này. Đáng tiếc, trên giang hồ từ Đạo Tổ, Phật Đà, nhóm cường giả Thông Thiên cảnh cuối cùng này chết đi, đã gần mười ngàn năm không xuất hiện một nhân vật Thông Thiên cảnh nào.

Cho nên bây giờ, thực lực của cường giả Thông Thiên cảnh như thế nào, điều này không ai biết.

Trong vòng vây kiếm mộ, sắc mặt Triệu Vũ Niên không chút biến hóa, ngược lại, chiến ý toàn thân hắn đã và đang thiêu đốt.

Với Triệu Vũ Niên lúc này mà nói thì chỉ có nhân vật như Mạnh Kinh Tiên mới có thể kích thích chiến ý trong lòng hắn.

Dậm chân ra, sau lưng Triệu Vũ Niên một Thần ảnh hiện lên. Thần ảnh kia giống như Ma thần thượng cổ, tay xé thiên không, chân đạp nát đất đai. Mỗi một quyền đánh ra cũng có thể nói là trình độ sức mạnh cực hạn.

Kiếm mộ vây giết đụng với Ma Thần hiện lên vô cùng cường bạo. Triệu Vũ Niên bước ra từng bước một, quanh thân hắn cũng được bao phủ trong một luồng khí thế huyền ảo. Đây là dung hợp tất cả võ đạo của hắn. Một quyền đánh ra sơn hà biến sắc, nhưng cũng bọc lấy vạn thiên, có thể nói là cực kỳ đấu chiến.

Chỉ có điều mọi người ở đây cũng có thể nhìn ra, thực lực của Triệu Vũ Niên mặc dù kinh diễm nhưng thực hắn còn hơi kém hơn Mạnh Kinh Tiên một bậc.

Kiếm đạo của Mạnh Kinh Tiên có thể nói là hoàn mỹ. Đó là kiếm đạo thuần túy nhất, chém người cũng chém Thần.

Sức mạnh hàm chứa trong kiếm đạo kia không chỉ chém chết thân xác hắn mà cũng đang chém giết Nguyên Thần của hắn!

Ma Thần pháp tướng sau lưng Triệu Vũ Niên lúc này đã thủng trăm ngàn lỗ, hiển nhiên hắn đã rơi xuống thế hạ phong.

Chỉ có điều, Triệu Vũ Niên càng đánh càng hăng. Quanh thân hắn chiến ý bùng nổ. Ma Thần pháp tướng sau lưng hắn mặc dù có chút thê thảm nhưng cũng bạo phát ra sức mạnh vô tận, từ đầu chí cuối không lùi nửa bước.

Cơ Vũ Lăng ở phía dưới sắc mặt âm trầm. Thực lực của Triệu Vũ Niên hắn dĩ nhiên biết. Nhưng ai nào ngờ bây giờ Triệu Vũ Niên lại bị nhân tài mới nổi như Mạnh Kinh Tiên áp chế.

Mặc dù bây giờ giữa Mạnh Kinh Tiên và Triệu Vũ Niên còn chưa phân thắng thua nhưng ai cũng biết, chỉ e là Triệu Vũ Niên thực không được bao lâu.

Y Kiếm Đình rút trường kiếm trong tay, lạnh lùng nói: “Vương gia đừng xem náo nhiệt nữa. Động thủ đi, chỉ cần giải

quyết Tô Tín thì bất kể là Mạnh Kinh Tiên hay mấy người Địa Phủ cũng sẽ rút đi hết.”

Cơ Vũ Lăng thở dài một cái, gật đầu. Tô Tín mới là ngọn nguồn tất thảy. Chỉ cần đánh chết Tô Tín thì bất kể là chiến sự Tây Bắc đạo hay là những con người cường đại kia, tất cả đều sẽ giải tán.

Chương 2017 - Kiếm của Mạnh Kinh Tiên(2)

Kiếm của Mạnh Kinh Tiên(2)

Thấy Y Kiếm Đình cùng Cơ Vũ Lăng khí thế hung hăng mà xông đến, trong mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh: “Bây giờ tất cả bọn họ cũng hẳn đều động thủ nhỉ?”

Lúc này, ở đất Bắc Cương, Kim Trướng Hãn Quốc rục rịch. Hơn mười vạn đại quân tinh nhuệ áp biên giới nhất thời khiến quân Bắc Cương đang canh phòng chú ý.

Ngạc Nhĩ Đa cuối cùng vẫn xuất thủ. Bây giờ hắn cần gấp một trận thắng để ổn định Bát bộ Hoàng tộc đang xao động trong nội bộ Kim Trướng Hãn Quốc kia.

Dõi mắt trông coi khắp Kim Trướng Hãn Quốc cũng chẳng được mấy gia tộc mà bọn họ có thể động thủ.

Ba mươi sáu nước Tây Vực thực lực yếu, tan tác khắp nơi, thế nhưng trong hoàn cảnh tồi tệ mà còn đi tấn công ba mươi sáu nước Tây Vực thì có ích gì cho bọn họ đâu? E là còn chưa đánh thì đã bị nội bộ Kim Trướng Hãn Quốc phản đối rồi.

Mà Đông Tấn mặc dù là thủ thành, sớm mất lòng tiến thủ. Nhưng chó canh nhà cũng có răng nanh, cố ép đi tấn công Đông Tấn càng không có lợi với Kim Trướng Hãn Quốc.

Còn đất Tây Bắc mặc dù tiếp giáp với Kim Trướng Hãn Quốc, nhưng bấy giờ Tây Bắc Đạo là một thùng thuốc súng. Tô Tín với Đại Chu đánh nhau tưng bừng ở đó. Kim Trướng Hãn Quốc xen vào sẽ biến thành tình huống gì cũng không ai biết.

Huống chi Tây Bắc Đạo còn có Đại Tuyết Sơn.

Mặc dù Đại Tuyết Sơn vô cùng khiêm tốn. Thậm chí còn chẳng có danh tiếng gì ở võ lâm Trung Nguyên. Nhưng với uy vọng cùng thực lực của Đại Tuyết Sơn, điều động những bộ tộc Tây Bắc kia thì vẫn không thành vấn đề.

Hơn nữa, Đạm Đài Diệt Minh đứng đầu Đại Tuyết Sơn thực lực không lường được. Đối với Đạm Đài Diệt Minh, mặc kệ là Ngạc Nhĩ Đa hay Xích Liệt Cách cũng không nắm chắc tất thắng.

Như vậy, nơi thích hợp cho Kim Trướng Hãn Quốc động thủ nhất chỉ có đất Bắc Cương của Đại Chu.

Hiện tại, hơn một nửa lực lượng của Đại Chu đều đã bị điều động đến Tây Bắc đối phó với Tô Tín. Toàn bộ phòng tuyến của Bắc Cương trống không. Lúc này mà bọn họ còn không động thủ thì còn đợi lúc nào?

Mặc dù người của Kim Trướng Hãn Quốc biết nếu bây giờ bọn họ xuất thủ với Đại Chu thì như vậy căn bản chính là đang giúp Tô Tín, bị Tô Tín lợi dụng. Nhưng đứng trước lợi ích, Kim Trướng Hãn Quốc cũng không cách nào cự tuyệt.

Mà lúc này, trong phòng tuyến Bắc Cương, người có thực lực mạnh nhất trấn giữ ở đây chính là Thần Sách Đại Tướng quân Bàng Nguyên Đức.

Lần trước, lúc Kim Trướng Hãn Quốc xâm phạm, Bàng Nguyên Đức kịp thời đi đến Tây Bắc đón lính thua trận, phối hợp với Tô Tín đánh tán đại quân xâm phạm Trung Nguyên của Kim Trướng Hãn Quốc. Hắn cũng là dựa vào công lao này mà từ Đại Tổng quản quân Trấn Bắc nhảy một cái thành Đại Tướng quân thứ tư của Đại Chu, Thần Sách Đại Tướng quân.

Hiện ở đất Bắc Cương, bàn về thực lực và địa vị, hắn là cao nhất. Còn những Dương Thần cảnh cung phụng khác ở đây đều đã bị điều đến Tây Bắc đạo để đối phó với Tô Tín.

Trong trại lính Bắc Cương, một tên lính liên lạc hoang mang rối loạn chạy về phía Bàng Nguyên Đức, nói: “Tướng quân, không xong rồi! Hơn mười vạn quân Kim Trướng Hãn Quốc đã áp đến tiền tuyến rồi. Doanh trại tiền đạo đã không đỡ được!”

Lúc này, trên mặt Bàng Nguyên Đức lại không chút nào hoảng hốt, hắn nhàn nhạt nói: “Không ngăn được còn ngăn cản cái gì? Chịu chết à?”

Tên lính liên lạc kia có chút sửng sốt. Đại Tướng quân sao có thể nói ra những lời này?

Bàng Nguyên Đức hừ lạnh một tiếng, nói: “Trước mắt giặc ngoại xâm còn chưa diệt trừ hoàn toàn. Thế mà triều đình còn lấy hết lực lượng đi đối phó với người của mình. Chuyện này là thế nào?

Bây giờ thì hay rồi, phòng tuyến Bắc Cương trống không. Kim Trướng Hãn Quốc đánh đến cửa rồi, chúng ta lấy cái gì mà kháng? Dùng nhân mạng à?

Rút hết về cho ta! Giang sơn này của Cơ gia. Bọn họ không tiếc thì chúng ta cần gì phải tiếc cho họ?”

Với chuyện gần đây mà Hoàng tộc họ Cơ làm, quân đội cũng hết sức bất mãn.

Trước thì phái giám quân chó má đến phân mỏng quền lực của Bàng Nguyên Đức hắn thì cũng thôi đi. Bây giờ còn vì đối phó với người mình mà rút đi nhiều người dưới trướng Bàng Nguyên Đức hắn như vậy. Bây giờ Kim Trướng Hãn Quốc kéo binh đến, Bàng Nguyên Đức hắn làm gì được đây?

Nếu như chuyện lần này là Kim Trướng Hãn Quốc chủ động khiêu khích, muốn xâm lược đất vốn của Đại Chu bọn họ. Bàng Nguyên Đức thân là quân nhân, hắn cũng không ngại liều chết ngăn cản.

Nhưng vấn đề là trận chiến này vốn không nên phát sinh. Nếu như không phải Đại Chu đem toàn bộ lực lượng điều đi nội chiến thì bây giờ phòng tuyến Bắc Cương sẽ biến thành dạng thế này sao?

Cho nên, Bàng Nguyên Đức không muốn vì một cái lý do buồn cười như vậy mà để cho thủ hạ của mình chịu chết.

Dẫu sao, người Trấn Bắc quân cũng đều là do một tay hắn từ lúc đảm nhiệm chức giáo úy từ Hóa Thần cảnh một tay dẫn

dắt. Hoàng tộc họ Cơ không thương xót những người này nhưng hắn thì rất đau lòng.

Huống chí chuyện lần này Lâm Tông Việt cũng từng âm thầm bày mưu đặt kế với hắn. Ngay cả Tiết Chấn Nhạc cũng âm thầm cho phép. Vì lẽ đó, Bàng Nguyên Đức càng không có gánh nặng gì trong lòng nữa.

Chương 2018 - Các phe hành động(1)

Các phe hành động(1)

Mà lúc này ở Đông Tấn, đại quân Đông Tấn yên bình đã lâu cũng bắt đầu tụ họp tiến quân đến phòng tuyến Đại Chu.

Có thể nói, danh tiếng của Triệu Vô Diệt ở Đông Tấn thậm chí còn lớn hơn Lý Thái hậu. Có hắn mở miệng, lúc này Đông Tấn mới có thể cổ động toàn bộ quân đội xuất thủ với Đại Chu.

Thần Dũng Đại Tướng quân Hạng Sở Cuồng trấn thủ ở biên giới Đông Tấn, nhìn đội quân tinh nhuệ hơn trăm ngàn người của Đông Tấn không kiềm được lắc đầu một cái.

Bây giờ không còn là vấn đề hắn có muốn đánh hay không nữa, mà là Đại Chu bọn họ có thể thủ ở phòng tuyến Đông Tấn hay không.

Về chuyện Tô Tín, cái nhìn của Bàng Nguyên Đức cùng Hạng Sở Cuồng là giống nhau.

Thật ra thì lý lịch của Hàng Sở Cuồng ở trong quân đội Đại Chu coi như là nhóm lão làng nhất. Thậm chí so với Lâm Tông Việt còn lão làng hơn.

Ngày xưa, lúc Đại Chu chỉ là một nước Nam Man rất nhỏ thì Hạng Sở Cuồng đã đảm nhiệm chức ngũ trưởng nho nhỏ trong quân đội Đại Chu rồi.

Sau đó Đại Chu chinh chiến thiên hạ, tài nguyên đạt được trong quân đội càng lúc càng nhiều. Cứ như vậy, Hạng Sở Cuồng dựa vào tiềm lực vốn cũng không tệ của hắn lúc này mới bộc lộ tài năng bước đến vị trí cao. Cho nên nói trong số

tất cả các Đại Tướng quân Đại Chu, hắn là người có lòng trung thành cao nhất.

Chỉ có điều, lòng trung thành của Hạng Sở Cuồng chẳng qua là với Đại Chu, có lẽ có một phần là với Cơ Hạo Điển.

Dù sao thì Cơ Hạo Điển dẫn Đại Chu quật khởi thì hắn mới được công thành danh toại.

Nhưng bây giờ Cơ Hạo Điển đã chết cho nên lúc này bất kỳ chuyện gì, Hạng Sở Cuồng cũng đều đứng trên góc độ của Đại Chu mà lo lắng. Hành động tổn hại trước mắt của Hoàng tộc họ Cơ thực chất là hại đến lợi ích Đại Chu.

Lần trước lúc Đông Tấn tấn công, biểu hiện của Tô Tín, Hạng Sở Cuồng đều nhìn thấy.

Có thể nói là nếu không có Tô Tín thì lần đó bọn họ tuyệt không có cách đánh bại Kim Trướng Hãn Quốc dễ dàng như vậy.

Thế mà bây giờ bọn họ lại bức phản Tô Tín, điều lực lượng đi nội chiến khiến xung quanh biên cương Đại Chu khói nổi bốn bề, cái này không phải tổn hại lợi ích của Đại Chu thì là gì?

Còn về thân phận Địa Phủ của Tô Tín, Hạng Sở Cuồng vốn cũng chẳng coi là chuyện gì lớn.

Sau khi Cơ Hạo Điển chết, những người Hoàng tộc họ Cơ khác hệt như đều đã quên hết những lời dặn dò cùng giao phó của hắn.

Đại Chu có thể gây dựng thiên hạ cái chính là vì bao dung tất cả.

Đừng để ý chuyện Tô Tín kia có phải người Địa Phủ hay không, chỉ cần hắn có thể mang đến lợi ích cho Đại Chu hơn nữa không làm chuyện gì nguy hại đến Đại Chu, thì việc hắn là người Địa Phủ có gì ghê gớm đâu?

Quân không thấy trước kia Triệu Vũ Niên vẫn là Hoàng tộc Đại Tấn, thậm chí lúc Triệu Vũ Niên mới vừa gia nhập Đại Chu cũng có không ít người không đồng ý, còn cho rằng đây là âm mưu của Đại Tấn. Vẫn là Cơ Hạo Điển ra sức dẹp nghị luận của mọi người, quyết định giúp Triệu Vũ Niên. Hơn nữa,

còn phong Triệu Vũ Niên thành người đứng đầu của Hoàng thất Cung phụng đường.

Kết quả bây giờ thì sao? Triệu Vũ Niên trở thành trụ cột của Đại Chu. Đừng nói là phản bội, thậm chí còn chẳng có cả một chút tư tâm.

Bây giờ đem Triệu Vũ Niên năm đó đổi lại thành Tô Tín, đãi ngộ thì phải kém xa. Hoàng tộc họ Cơ thậm chí còn không để ý đến gió lửa biên cương cũng phải giết Tô Tín ngay lập tức. Chỉ riêng lòng dạ này đám Hoàng tộc họ Cơ đã không thích hợp nữa rồi.

Nhìn Triệu Sầm Giang ngự không mà đi trên quân trận đối diện, Hạng Sở Cuồng còn chưa quên lần trước hắn bị Triệu Sầm Giang dùng mấy chiêu đánh trọng thương.

Hắn cũng không phải là Tô Tín là Dương Thần cảnh mà dám đi vuốt râu hùm của cường giả Chân Vũ cảnh.

Huống chi, nói thế nào thì Đông Tấn cũng là người Trung Nguyên. Dù cho đất Trung Nguyên nội chiến, nếu đổi lại là Kim Trướng Hãn Quốc có khi Hạng Sở Cuồng còn theo bản năng đến ngăn cản một phen. Nhưng nếu đổi lại là Đông Tấn, Hạng Sở Cuồng cũng chẳng buồn cản.

Vì thế, Hạng Sở Cuồng nói thẳng: “Rút quân trăm dặm, phân tán ra. Nhờ vào thành trì mà cản. Nhớ, một khi phát sinh thương vong lớn thì lập tức bỏ thành chạy. Không cần lo lắng được mất. Bảo toàn thực lực mới là quan trọng nhất.”

“Dạ đại nhân!”

Người dưới quyền Hạng Sở Cuồng đều đồng loạt hô. Một trận thoải mái như vậy với bọn họ mà nói dĩ nhiên không có áp lực gì. Chỉ có điều việc không đánh mà rút thì có hơi chút mất mặt mà thôi.

Bác Cương cùng Đông Tấn hơi nơi liên tiếp bị xâm chiếm từng bước, tin tức khẩn cấp báo đến đám người Cơ Vũ Lăng.

Mà lúc này, nơi chuẩn bị hành động cũng không chỉ có hai nơi này, còn có Thiên Hạ Thất Bang!

Trên danh nghĩa mà nói, Tô Tín chính là Minh chủ liên minh Thất Bang. Sau khi hắn lộ thân phận Địa Phủ, Thiên Hạ Thất Bang cũng không có hành động gì dư thừa. Cái này chứng minh Minh chủ như Tô Tín ít nhất cũng có mấy phần uy tín.

Thiên Hạ Thất Bang đến chỉ vì lợi ích. Chỉ cần Tô Tín có thể mang đủ lợi ích về cho Thiên Hạ Thất Bang thì Thiên Hạ Thất Bang không có lý do gì để không nghe lời Tô Tín.

Chương 1981: Các phe hành động(2)

Lần này, Tô Tín cũng truyền tin cho Thiên Hạ Thất Bang, nói bọn họ xuất thủ tấn công chiếm các đạo có sản vật tài nguyên của Đại Chu ở Trung Nguyên.

So với Đại Chu, thực lực của Thiên Hạ Thất Bang là có hạn.

Nhưng uy thế duy nhất của Thiên Hạ Thất Bang chính là ở thủ phủ Đại Chu. Hơn nữa bây giờ còn có liên minh Thất Bang nên một khi thế lực của Thiên Hạ Thất Bang tập trung lại một chỗ, đây chắc chắn là lực lượng cường đại mà không ai coi nhẹ được.

Tô Tín để cho Thiên Hạ Thất Bang đi công chiếm bảy đạo sản vật tài nguyên của Đại Chu ở Tây Nguyên, uy hiếp này dĩ nhiên thấp hơn việc đại quân Kim Trướng Hãn Quốc cùng Đông Tấn áp sát. Nhưng thế cũng đủ cho Đại Chu sứt đầu bể trán.

Vốn Đại Chu đều có người bảo vệ ở các đạo khoáng sản, vườn thuốc. Nhưng người này là ai? Dĩ nhiên là người bảo vệ do các hành quân Đại Tổng quản và cả phân bộ Lục Phiến Môn kết hợp lại phái đến.

Mặc dù hai bên này hợp chung một chỗ thực lực cũng không coi là quá mạnh. Nhưng dẫu sao sau lưng còn có uy thế của Đại Chu, trừ mấy tông môn dán hai chữ “tạo phản” trên đầu như Bạch Liên giáo thì những thế lực khác ngược lại sẽ cho Đại Chu ít mặt mũi. Phàm những thứ khoáng sản thuộc về Đại Chu bọn họ sẽ không đụng đến.

Mà bây giờ, Thiết Ngạo và Thiết Phiến ra lệnh Lục Phiến Môn rút gọn lực lượng bắt đầu phòng ngự. Quân đội cũng bị điều đi phần lớn lực lượng. Bây giờ, những sản vật tài nguyên này

mặc dù cũng có người bảo vệ nhưng cũng chẳng khác thùng rỗng kêu to.

Vì lẽ đó, nếu Thiên Hạ Thất Bang xuất thủ đánh lén các nơi tài nguyên khoáng sản của Đại Chu thì tỷ lệ thành công gần như là mười phần.

Sau khi Thiên Hạ Thất Bang nhận được tin tức thì chỉ lo lắng một chút chuyện Đại Chu trả thù sau này mà thôi.

Dẫu sao thì chuyện này gì cũng là giành miếng ăn từ trong miệng cọp. Vào lúc bình thường, Đại Chu kiêng kỵ thế lực của toàn bộ giang hồ cho nên cũng không động thủ với thế lực như Thiên Hạ Thất Bang. Nhưng bây giờ là Thiên Hạ Thất Bang không biết sống chết chủ động khiêu khích Đại Chu. Sau chuyện này Đại Chu có trả thù thì cũng rất bình thường. Tuyệt sẽ không có ai đến giúp Thiên Hạ Thất Bang.

Cho nên mấu chốt chính là Tô Tín có thắng trận chiến này hay không.

Nếu Tô Tín thua, Đại Chu thâu tóm Tây Bắc thì đám nhân lúc Đại Chu nguy cấp mà bỏ đá xuống giếng như bọn họ tất nhiên sẽ bị Đại Chu trả thù.

Mà nếu Tô Tín thắng, Đại Chu không đến nỗi bị tiêu diệt nhưng nhất định sẽ là loạn trong giặc ngoài. Căn bản không thể nhớ trả thù bọn họ, chỉ có thể nuốt giận vào lòng.

Cho nên bây giờ, người chấp chưởng Thiên Hạ Thất Bang chỉ có hai lựa chọn. Tin tưởng Tô Tín có thể thắng hoặc không.

Bên trong Thất Hùng Hội, Thẩm Vô Danh nghe bang chúng phía dưới đưa tin tình báo đến, trên mặt treo lên nụ cười như có như không.

“Lần này Tô Tín hắn quả nhiên chơi lớn. Chậc chậc, Kim Trướng Hãn Quốc còn cả Đông Tấn hai mặt giáp công, cuộc sống của Đại Chu e là không dễ chịu rồi.

Một khi Tô Tín qua được cửa ải này, hắn có được đại thế, hoàn toàn có thể tách độc lập với Đại Chu trở thành một thế lực cường đại nằm giữa triều đình cùng giang hồ.

Mặc dù bây giờ Tây Bắc Đạo của Tô Tín không so được với Đại Chu, cũng chẳng cách nào so được với Kim Trướng Hãn Quốc, nhưng bất kể bên nào muốn đụng vào Tô Tín thì cũng không đơn giản như nhổ một cái răng. Mà là tắm máu cả người. Trong này có máu Tây Bắc Đạo, cũng có máu của chính bọn họ."

Mấy vị Hội chủ còn lại của Thất Hùng đều dùng ánh mắt kinh ngạc mà nhìn Thẩm Vô Danh. Bọn họ không ngờ Thẩm Vô Danh lại đánh giá cao Tô Tín như vậy. Phải biết rằng lúc liên minh Thất Bang còn chưa thành lập, Thẩm Vô Danh vẫn hận Tô Tín đến nghiến răng nghiến lợi, còn muốn tìm cơ hội báo thù cho con gái hắn nữa.

Viên Vô Lượng nói: "Hội chủ, nếu như vậy thì chuyện Tô Tín nói, chúng ta phải làm thế nào đây?"

Thẩm Vô Danh cười lạnh, nói: "Đương nhiên là làm theo. Sống trên đời dù sao phải đọ sức một lần mới được. Ở Nhĩ Nam Đạo, Thất Hùng chúng ta vốn bị Thượng Quan thị đàn áp. Bây giờ cơ hội đã bày ở trước mặt chúng ta. Chỉ cần có thể nuốt vào những sản vật tài nguyên kia của Đại Chu, uy thế Thất Hùng chúng ta nhất định có thể tăng vọt một đoạn. Đã như vậy, tại sao chúng ta không làm?"

Thẩm Vô Danh rất tin tưởng Tô Tín, nhưng trong này không có bất kỳ chút cảm tình bỏ quá nào, chỉ có phân tích bằng lý trí tuyệt đối.

Dĩ nhiên, giữa Thẩm Vô Danh và Tô Tín cũng không có cảm tình gì. Ngược lại, thù oán giữa hai người cũng không nhỏ.

Chỉ có điều, thù oán là thù oán, Thẩm Vô Danh không thừa nhận cũng không được. Bất kể về thực lực hay năng lực, Tô Tín cũng thuộc hàng nhân vật tài năng xuất chúng trong giang hồ.

Lần đầu tiên Tô Tín dẫn dắt Thiên Hạ Thất Bang bọn họ liên thủ chém chết Mạc Qua cũng đã đem đến danh vọng không sao kể hết được cho bọn họ. Sau đó, vào thời Tiêu gia, đám người Thẩm Vô Danh vì kiêng kỵ thực lực của lão tổ Tiêu gia nên cũng không xuất thủ. Chỉ có duy nhất một tên Địch Kinh

Phi ra tay. Nhưng Địch Kinh Phi cũng là vì nể mặt Cung chủ Nhan Như Mộng của cung Minh Nguyệt nên mới ra tay.

Chương 2019 - Phá cục(1)

Phá cục(1)

Không ai ngờ, trong trận chiến đó, lão tổ Tiêu gia danh tiếng lẫy lừng trên giang hồ thuở nào lại bại. Hơn nữa còn chết tức tưởi như vậy.

Dĩ nhiên, đám người Thẩm Vô Danh cũng tức anh ách. Một cơ hội tốt như vậy lại bị bọn họ bỏ qua.

Bây giờ, thêm một cơ hội đặt trước mặt đám người Thẩm Vô Danh. Người khác không biết thế nào, nhưng Thẩm Vô Danh ngược lại quyết đoán muốn liều đánh trận này.

Hơn nữa, người đắn đo lựa chọn ra tay hay không như Thất Hùng Hội cũng không ít.

Tranh Kiếm Minh, Kim Ngọc Lâu, Ngũ Bang đều chọn ra tay. Duy chỉ có Anh Hùng Hội cùng Bích Huyết Thanh Sơn Đường nữa thôi.

Nhâm Bình Sinh cùng Trần Độ bây giờ đều là người của Địa Phủ. Bọn họ muốn ra tay kỳ thực cũng đơn giản.

Chỉ có điều bấy giờ Nhậm Bình Sinh cùng Trần Độ đều đang ở Tây Bắc, lấy thân phận cường giả Địa Phủ để giúp Tô Tín. Cứ như vậy, Anh Hùng Hội mà còn quyết đoán đồng ý giúp Tô Tín ra tay thì căn bản cũng không phù hợp với phương thức hành sự thường ngày của Anh Hùng Hội.

Cho nên, Tô Tín cố ý nói thêm một câu trong tin tức gửi cho Anh Hùng Hội, nói Nhậm Bình Sinh đừng ra tay, cứ như bình thường là được.

Anh Hùng Hội không xuất thủ là có nguyên nhân. Mà còn Bích Huyết Thanh Sơn Đường không ra tay vì quả thực là kinh sợ.

Vạn nhất Tô Tín bỏ mình ở Tây Bắc đạo, sau khi thâu tóm Tây Bắc đạo xong, uy thế của triều đình ắt sẽ tăng mạnh. Đến lúc

đó, một khi triều đình tính trả thù lại thì Thiên Hạ Thất Bang chân yếu tay mềm bọn họ chống không nổi.

Dĩ nhiên, trong lòng Hàn Thiên Sơn của Bích Huyết Thanh Sơn Đường còn có ý nghĩ âm hiểm khác.

Nếu như lần này Tô Tín thật sự bại, thì nhóm thế lực Thất Hùng sẽ bị triều đình trả thù. Dù không bị tiêu diệt thì thực lực bản thân cũng sẽ bị tổn hao nhiều.

Đến lúc đó, Bích Huyết Thanh Sơn Đường không tham dự vào chuyện này chẳng phải là trở mình rồi hay sao?

Mặc dù Anh Hùng Hội cũng không tham gia vào nhưng trên giang hồ ai cũng biết Anh Hùng Hội là thế lực không có dã tâm võ lâm nhất. Vì lẽ đó, Bích Huyết Thanh Sơn Đường cũng không cần lo lắng uy hiếp từ Anh Hùng Hội.

Bây giờ, Hàn Thiên Sơn thậm chí đã ôm mộng đẹp làm cho Bích Huyết Thanh Sơn Đường trở thành thế lực đứng đầu Thiên Hạ Thất Bang.

Các kiểu loạn trong giặc ngoài ở Đại Chu đã bắt đầu phát động. Chỉ có điều bây giờ đám người Cơ Vũ Lăng lại không mảy may hay biết.

Huống chi, dù Cơ Vũ Lăng biết những chuyện này, hắn cũng sẽ không để ý đến.

Hiện tại, Đại Chu tốn nhiều sức lực đến thể để đánh dẹp Tô Tín. Kết quả, bọn họ còn chưa làm được gì thì đã bị phía sau liên lụy đến. Còn đi cứu viện phía sau nữa thì đúng là ngu xuẩn.

Bây giờ, mục tiêu duy nhất của đám người Cơ Vũ Lăng chính là chém chết Tô Tín!

Chỉ cần có thể chém chết Tô Tín thì hết thảy mọi chuyện đều không đánh mà thắng. Bất kể là Kim Trướng Hãn Quốc hay là Đông Tấn, chỉ cần giải quyết Tô Tín trước thì tất cả đều tự sụp đổ hết!

Hai nhân vật Chân Vũ cảnh cùng liên thủ vây công Tô Tín. Mặc dù hành động này không coi là quang minh chính đại,

nhưng tiếc rằng cho tới bây giờ, Cơ Vũ Lăng cũng không phải hạng người vì mặt mũi mà chịu bó tay chân.

Y Kiếm Đình cũng thế. Hắn kết oán với Tô Tín đến trình độ này rồi, còn quản mặt mũi hay không cái gì nữa?

Cho nên đối mặt với Tô Tín, hai người đồng loạt xuất thủ, trong nháy mắt, thiên địa oai biến ảo, giống như là tận thế vậy.

Cửu long vờn quanh thân Cơ Vũ Lăng. Cái hắn tu luyện chính là công pháp long khí bí truyền của Đại Chu "Cửu Long Diễn Thiên Quyết".

Chín là số lớn nhất, cho nên trong công pháp long khí của Đại Chu cũng dùng số chín làm hạn định cao nhất.

Ví dụ như Thương Long Cửu Biến của Cơ Huyền Viễn chính là công pháp chận chiến mạnh mẽ ở trình độ cao nhất. Sau diễn hóa cuối cùng, cũng chính là sau cửu biến sẽ có thể hóa thành chân long, uy năng kinh thiên động địa.

Mà bây giờ, Cửu Long Diễn Thiên Quyết của Cơ Vũ Lăng lại cuồn cuộn dâng trào, là công pháp đại khí đường đường chính chính.

Loại công pháp kiểu này mặc dù không có ưu điểm nổi bật, tuy nhiên ngươi cũng không tìm ra được nhược điểm gì của nó.

Đối mặt với võ giả như vậy, trừ khi ngươi có thể dùng sức mạnh tuyệt đối để nghiền ép, còn bằng không ngươi tuyệt không thắng nổi đối phương.

Thật ra thì Tô Tín cũng đi theo con đường như vậy. Chỉ có điều hắn là thông qua tu luyện mấy loại công pháp, biến sức mạnh, thân xác, tinh thần lực của chính hắn mài giũa đến hoàn mỹ không sứt mẻ. Như vậy mới có thể đạt đến trình độ như bây giờ.

Hai tay Cơ Vũ Lăng kết ấn. Trong nháu mắt, long ngâm gầm thét. Cửu Long mang theo thiên địa oai, gào thét lao đến hướng Tô Tín. Nhìn uy thế này, thậm chí phá nát một ngọn núi nhỏ cũng không phải việc gì khó.

Y Kiếm Đình cũng nở nụ cười nhạt. Trường kiếm trong tay hắn nhẹ nhàng gương lên. Nhất thời trong hư không, một tiếng âm bạo cường đại truyền tới. Gió nhẹ ngưng tụ thành kiếm khí vô hình vô chất. Nếu như không có cảnh tượng hư không đều bị xé rách hết hiện lên cùng tiếng âm nổ kia, mọi người ở đây thậm chí còn cho là Y Kiếm Đình chưa chém nhát kiếm này ra.

Chương 2020 - Phá cục(2)

Phá cục(2)

Sức mạnh của hắn cũng không phải chỉ là một kiếm như vậy, nhưng sau khi cùng dung nhập với kiếm đạo lại cũng có thể phát sinh được uy năng khác thường.

Trên mặt Tô Tín lúc này không có chút biểu cảm nào. Thậm chí ngay đến trong lòng hắn cũng như mặt nước không chút gợn sóng nào.

Đây mới là trạng thái chiến đấu thực sự của Tô Tín. Có thể nói là vô cùng tỉnh táo, đồng thời cũng là vô cùng điên cuồng!

Nhân vật thuộc Chân Vũ cảnh được gọi là Lục Địa Thần Tiên. Có người vì thế mà cho rằng Chân Vũ cảnh chính là nhân vật cao không thể với đến. Thậm chí có vài cường giả Chân Vũ cảnh cũng tự cảm thấy như vậy. Thậm chí còn có lúc phương thức chiến đấu của bọn họ cũng xuất hiện chút biến hóa, nghiêng về giữ thực lực và bảo thủ.

Kiểu cường giả Chân Vũ cảnh thiếu chút là lấy thương đổi thương, lấy mạng đổi mạng, thậm chí chỉ cần một câu không hợp là đổ máu liều mạng thì hiếm khi thấy.

Đã là Lục Địa Thần Tiên rồi, tội gì còn đi liều mạng như vậy?

Cho nên, nếu không phải gặp đúng lúc nguy cấp, phần lớn cường giả Chân Vũ cảnh đều lấy bảo toàn tính mạng làm chủ.

Nhưng Tô Tín lại khác. Từ cảnh giới Hậu Thiên đến giờ, từ một thân vi mạt đánh giết đến cảnh giới Chân Vũ cảnh Lục Địa Thần Tiên như hôm nay, võ đạo của hắn cho tới giờ đều phát huy đấu chiến nhất đạo đến mức cao nhất. Khi ra tay chỉ nhìn kết quả, không hỏi quá trình.

Bấy giờ đối mặt với hai tên cường giả đều là Chân Vũ cảnh giáp công, Tô Tín cũng vẫn như thế, tâm tư bình tĩnh đến đáng sợ. Gần như trong nháy mắt, cái hắn nghĩ tới là nên dùng tốc độ nhanh nhất phá cuộc thế nào!

Lấy một chọi hai, Tô Tín có thể khẳng định Y Kiếm Đình không phải đối thủ của hắn. Song Cơ Vũ Lăng thân là cường giả Chân Vũ cảnh uy tín. Tích lũy của Cơ Vũ Lăng nhất định còn mạnh hơn Y Kiếm Đình. Dù là có dây dưa thì hai người cũng có thể dây dưa với Tô Tín đến chết.

Dẫu sao, quân đội Đại Chu đã bắt đầu công thành, trì hoãn đến cùng thì cũng uổng phí cơ nghiệp của Tô Tín ở Tây Bắc Đạo. Cho nên, hiện tại người nên sốt ruột không phải bọn họ mà chính là Tô Tín.

Trên thực tế, quả thực đúng là vậy. Tô Tín muốn phá cục thì sẽ phải dùng tốc độ nhanh nhất đánh tan đám người Cơ Vũ Lăng. Bằng không, những thủ đoạn hắn bố trí kia cũng chỉ đều là trò cười.

Đối mặt với hai người giáp công, quanh thân Tô Tín, Phật quang màu vàng đại thịnh, thi triển ra đấu chiến kim thân. Trong nháy mắt, khí thế quan thân Tô Tín liền tăng vọt đến trình độ cao nhất!

Một tay gương lên, nhất thời vô tận kiếm khí phiêu tán giữa không trung. Có điều lần này, Tô Tín cũng không phải đang dùng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí công kích mà là để phòng ngự.

Cửu Long Ấn của Cơ Vũ Lăng đánh xuống, nhất thời kiếm khí vô biên phát ra từng tiếng nổ vang.

Dưới áp lực mạnh mẽ của Cửu Long Ấn, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín chỉ có thể làm được ở mức tạm thời ngăn trở!

Dĩ nhiên, từ lúc mới bắt đầu, mục tiêu của Tô Tín đã không phải là Cơ Vũ Lăng mà là Y Kiếm Đình.

Hai người cùng vây công, Tô Tín cũng không biết được lai lịch của Cơ Vũ Lăng, cho nên biện pháp tốt nhất bây giờ chính

là giải quyết Y Kiếm Đình đã từng giao thủ với Tô Tín trước, sau đó mới đến Cơ Vũ Lăng.

Thà lấy một chọi hai thì chi bằng kích phá từng người trước rồi tính.

Vì thế, Tô Tín chẳng qua là dùng Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khi để cản Cơ Vũ Lăng một chút, ngay sau đó liền ngay lập tức xoay người, đánh một quyền về phía Y Kiếm Đình. Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn, quyền ý mạnh mẽ ầm ầm bộc phá!

Y Kiếm Đình vội vàng thu kiếm lui về sau, thân hình hắn được gió mạnh gia trì giống như lướt đi vậy. Gần như chớp mắt đã lui về sau đến mấy chục trượng.

Nhưng quyền này của Tô Tín lại như phá không, đến như bóng với hình khiến Y Kiếm Đình chỉ có thể chống cự!

Hắn cầm kiếm vũ động, nguyên khí thiên địa trước người nhất thời phát ra từng tiếng oanh ngâm, hình thành một luồng khí xoáy chắn trước người của hắn.

Nhưng dưới một quyền được đấu chiến kim thân gia trì, sức mạnh cường đại nhất thời xoáy xé luồng khí kia. Trường kiếm của Y Kiếm Đình cũng phát ra một tiếng bi thương, còn bản thân Y Kiếm Đình cũng bị một quyền mạnh mẽ này đánh bay thẳng!

Mà lúc này, Cửu Long Ấn của Cơ Vũ Lăng cũng ầm ầm giáng xuống đánh thẳng đến sau lưng Tô Tín. Phật quang quanh thân Tô Tín lóng lánh, đấu chiến kim thân phát huy uy năng đến mức độ cao nhất, lại trực tiếp đỡ một thức Cửu Long Ấn này!

Nội tạng Tô Tín chấn động một phen nhưng hắn cũng cố nén không phun ra một ngụm máu tươi. Trường kiếm trong tay hắn ra khỏi vỏ, thi triển ra Nhị Thập Tứ Kiếm, dùng thiên địa ngự kiếm, ầm ầm chém đến hướng Y Kiếm Đình!

Mọi người ở đây đều bị cách đánh này của Tô Tín làm cho có hơi sửng sốt. Ai nấy cũng đều không khỏi mặc niệm cho Y Kiếm Đình dưới một kiếm kia.

Bọn họ cũng có thể nhìn ra, Tô Tín đây là muốn tuyệt đối liều mạng đánh bật Y Kiếm Đình!

Chương 2021 - Cường thế áp chế(1)

Cường thế áp chế(1)

Hơn nữa, phòng ngự trên thân thể Tô Tín cũng khiến người khác vô cùng kinh ngạc. Tô Tín thế mà lại dùng sức mình hắn để đối ứng với Cửu Long ẤN đánh nát núi nhỏ kia của Cơ Vũ Lăng. Có thể tưởng tượng được, bấy giờ Tu Vi của Tô Tín đã mạnh đến mức nào.

Người đời đều biết, lực công kích của đấu chiến kim thân cường hãn kinh người. Nào ai ngờ đấu chiến kim thân nếu lấy Kim Cương Bất Hoại Thần Công làm căn cơ diễn hóa ra, hơn nữa còn thêm vào hai chữ "kim thân" thì lực phòng ngự của nó cũng là cường hãn kinh người.

Lúc này, Y Kiếm Đình hận đến mức không ngừng nghiến răng với Tô Tín.

Hắn đường đường là cường giả Chân Vũ cảnh, ở đất hải ngoại cũng có thể coi là nhân vật Chúa tể một phương. Thế mà bây giờ thì hay rồi! Hắn bị Tô Tín bóp như bóp một trái hồng mềm!

Dù sao trong mắt Tô Tín, Y Kiếm Đình này chính là trái hồng mềm. Ít nhất là còn dễ giải quyết hơn so với Cơ Vũ Lăng.

Trong mắt Y Kiếm Đình lóe lên một tia lạnh. Hắn đã chịu thua thiệt lớn đến thế trong tay Tô Tín rồi, bây giờ hai đánh một mà hắn còn không tìm được chút mặt mũi nào thì hắn làm sao còn thể diện mà đặt chân ở đất hải ngoại cho được?

Trường kiếm trong tay Y Kiếm Đình nháy mắt bộc phát ra một luồng phong mang chói mắt. Cả người hắn đều như biến mất ngay tại chỗ, chỉ có những võ giả Dương Thần cảnh trở lên mới có thể lờ mờ nhìn ra Y Kiếm Đình không phải biến mất tại chỗ mà là cả cơ thể hắn đang sát nhập vào trong cuồng phong vô tận kia!

Cơn lốc bay lên, nhưng nhìn kỹ lại ở nơi này nào có cơn lốc gì, rõ ràng là vô số đạo kiếm khí tạo thành bão táp cực đại!

Trong gió tàng kiếm, cái cuốn lên là sát cơ vô tận!

Nhị Thập Tứ Kiếm của Tô Tín va chạm cùng với nó, nhất thời phát ra một trận chấn động mạnh.

Mà lúc này, Cơ Vũ Lăng đã đuổi theo. Cửu long quanh thân gầm thét, một quyền đánh ra mang oai đánh vụn sơn hà.

Những võ giả vây xem xung quanh không khỏi lắc đầu một cái. Thực lực của Tô Tín đúng là kinh diễm. Bây giờ trong số các cường giả Chân Vũ cảnh, Tô Tín hắn cũng có thể được xếp vào hàng trên trung bình.

Nhưng vấn đề là, dù Tô Tín có mạnh hơn nữa cũng không mạnh đến mức có thể giết được Chân Vũ cảnh Lục Địa Thần Tiên trong nháy mắt được. Điều này e là dù có là cường giả Thần Kiều cảnh cũng không làm được.

Cho nên cứ như thế, Tô Tín cũng khó mà tránh khỏi cảnh hai người dây dưa giáp công hao tổn đến chết.

Cứ như bây giờ, Y Kiếm Đình đúng là không phải đối thủ của Tô Tín, nhưng hắn còn có thể ra tay ngăn cản. Ít nhất lúc đang đối mặt với Tô Tín hắn vẫn có sức đánh một trận.

Lại nhìn lại Cơ Vũ Lăng, người này xuất thủ cũng không chút lưu tình. Tô Tín có thể đỡ được một chiêu của hắn cũng coi như không dễ dàng gì. Đỡ thêm mấy chiêu nữa, Y Kiếm Đình chưa chết, Tô Tín đã không chịu nổi nữa rồi.

Tô Tín mặt không đổi sắc, trên người hắn, một luồng khí thế cường đại ầm ầm bộc phát ra. Sau lưng Tô Tín, một tòa cung điện to lớn hiện lên, to lớn bề thế, trấn áp hết thảy!

Một đế ảnh dậm chân bước ra từ trong cung điện nọ, một quyền đánh xuống, bao hàm vạn cách biến hóa. Cơn lốc của Y Kiếm Đình nháy mắt bị xé. Lúc này, hắn bị một quyền này của Tô Tín thẳng tay đánh hộc máu bay đi.

Cơ Vũ Lăng sau lưng hắn sắc mặt trầm như nước.

Vốn dĩ là hai người họ cùng vây công một mình Tô Tín, kết quả bây giờ lại chịu thiệt lớn thế này, thể diện của bọn họ cũng mất không ít.

Đế Lâm Cửu Tiêu Pháp Tướng chính là diễn hóa võ đạo cực hạn của Tô Tín. Võ đạo của Tô Tín không có nhược điểm, Pháp Tướng của Tô Tín liền không có nhược điểm.

Pháp Tướng trong cung điện bề thế ngang trời, trực tiếp chặn lại một quyền của Cơ Vũ Lăng. Một quyền vừa nhanh vừa mạnh kia khiến trên cung điện đều xuất hiện từng mảng nứt lớn, thiếu chút nữa đánh nát Pháp Tướng của Tô Tin1

Chỉ có điều lúc này Tô Tín căn bản không màng đến Cơ Vũ Lăng. Tô Tín bước ra một bước, ngay lập tức xuất hiện ngay trước mặt Y Kiếm Đình. Đấu chiến kim thân cùng Đế Lâm Cửu Tiêu Pháp Tướng đều xuất hiện. Đồng thời Tô Tín cũng đánh xuống một quyền, uy thế đó đủ để kinh thiên động địa!

“Đại Phong!”

Một tiếng gào thét tựa điểu tựa thú vang lên. Pháp Tướng Đại Phong của Y Kiếm Đình hiện lên, nhưng trong nháy mắt bị Tô Tín đánh tan. Cái này khiến Y Kiếm Đình nhất thời phun ra một ngụm máu tươi, khí tức suy giảm đến mức cao nhất.

Pháp Tướng là sức mạnh tự thân võ giả theo quy tắc mà biến thành. Pháp Tướng bị tổn thương thì dĩ nhiên võ giả cũng sẽ bị tổn thương.

Cái này giống như binh khí bổn mạng của võ giả vậy. Dùng tâm huyết bản thân để luyện hóa binh khí. Binh khí bị tổn thương thì võ giả cũng sẽ bị thương.

“Đáng chết!”

Thấy một màn này, thân hình Cơ Vũ Lăng động một cái. Thân hắn hóa thành Cửu Long gầm thét, chớp mắt đã băng qua mười mấy trượng nhào đến hướng Tô Tín.

Cơ Vũ Lăng thực không ngờ thực lực của Tô Tín bây giờ đã đến mức độ này.

Lần trước trong Thịnh Kinh thành, hắn cũng nhìn thấy trận Tô Tín cùng Y Kiếm Đình giao thủ. Y Kiếm Đình đúng là không phải đối thủ của Tô Tín, tuy nhiên cũng sẽ không chật vật giống lúc này. Hơn nữa, bây giờ còn Cơ Vũ Lăng hắn kiềm chế.

Chương 2022 - Cường thế áp chế(2)

Cường thế áp chế(2)

Trước đó, mặc dù Y Kiếm Đình bị Tô Tín đánh trọng thương nhưng hắn uống đan dược bí truyền của Đại Phong đảo bọn họ, bây giờ đã khỏi rồi, cho nên bây giờ, vấn đề không phải là Y Kiếm Đình quá yếu mà là Tô Tín quá mạnh!

Từ lần trước Tô Tín động thủ với Y Kiếm Đình đến bây giờ mới qua bao lâu? Thế mà thực lực của Tô Tín đã cường hãn đến trình độ này.

Nếu như lại để Tô Tín tiếp tục như thế này thì Cơ Vũ Lăng hắn đã không còn cách nào tưởng tượng Tô Tín sẽ phát triển đến mức nào nữa.

Thật ra thì Cơ Vũ Lăng cũng đánh giá cao Tô Tín. Sau một trận đánh với Y Kiếm Đình, thực lực của Tô Tín quả thực tăng mạnh. Song, đây chẳng qua là đặc biệt mà thôi.

Bởi trước đó, lúc Tô Tín động thủ với Cơ Vũ Lăng, thật ra lúc đó hắn chỉ mới vừa tấn thăng Chân Vũ. Khi đó, Tô Tín cũng chưa có thực lực của một cường giả Chân Vũ cảnh hoàn chỉnh thì đã dùng đá chọi đá mà giao thủ.

Lúc đánh một trận với Đại Hoan Hỉ La Hán, khi đó Tô Tín mới tấn thăng Chân Vũ. Đại Hoan Hỉ La Hán cũng bị Tô Tín liều chết đến nỗi chỉ còn nửa cái mạng, vì lẽ đó, trận chiến ấy không hề có tái diễn.

Mà lúc cùng giao thủ với Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, khi đó Tô Tín dùng thân phận Sở Giang Vương của Địa Phủ nên cũng không phát huy thực lực hắn vốn có.

Chỉ có lần trước ở Thịnh Kinh thành, Tô Tín giao thủ với Y Kiếm Đình, đó mới coi là trận chiến đầu tiên sau khi Tô Tín tấn thăng Chân Vũ cảnh. Trận chiến đó cũng khiến cho thực lực của Tô Tín tăng mạnh.

Cho nên hiện tại mới là trạng thái đỉnh cao củaTô Tín ở Chân Vũ cảnh. Vì lẽ đó, tiến bộ như vậy chỉ có lần này, không thể tồn tại mãi.

Mà lúc này, Tô Tín nhìn Cơ Vũ Lăng đang xông đến hướng hắn hòng cứu viện cho Y Kiếm Đình, bèn để lộ ra một nụ cười uy nghiêm đáng sợ.

Trong chớp nhoáng này, sau lưng Tô Tín hiện lên một thần ảnh. Kim quang bùng nổ. Trong nháy mắt, lực Nguyên Thần vô tận ầm ầm bùng nổ khiến Cơ Vũ Lăng nhất thời không kịp ứng phó.

Đây là sát chiêu Kích Thần Kiếp thuộc một trong bốn Thánh Tâm Tứ Kiếp, kết hợp với bí thuật Nguyên Thần hắn lấy được từ trong bạch ngọc thạch bản chế tạo thành. Trong chớp nhoáng, uy năng Nguyên Thần bộc phát ra giống hệt như Ma Thần thượng cổ tự bạo. Chẳng qua chỉ là đánh vào sức mạnh Nguyên Thần nhưng cũng hết sức mạnh mẽ cùng bá đạo!

Công kích trong chớp nhoáng này cũng đủ để khiến cho Cơ Vũ Lăng có chút bối rối.

Bởi từ khi bắt đầu, kế hoạch của Tô Tín cũng đã rất rõ ràng, đó chính là giết chết Y Kiếm Đình rồi mới đối phó Cơ Vũ Lăng, kích phá từng cái.

Vì thế, Cơ Vũ Lăng còn theo bản năng cho rằng khi Tô Tín đối diện với hắn nhất định sẽ chọn cách chống đỡ. Sau đó sẽ đi giết Y Kiếm Đình. Ai nào ngờ, Tô Tín xoay người liền hướng mục tiêu sang hắn!

Trong chớp nhoáng này, Cơ Vũ Lăng cũng phản ứng rất nhanh. Ngay lập tức hai tay hắn kết ấn, bóng chín con tiểu long mơ hồ bay ra từ trong mi tâm của Cơ Vũ Lăng, vờn quanh Thần của hắn và xung quanh hắn nữa.

Cửu Long Diễn Thiên Quyết mà Cơ Vũ Lăng luyện được gọi là công pháp không có khuyết điểm nào. Tu luyện tiến cảnh chậm chạp nhưng cũng quả thực là hầu như không có nhược điểm gì.

Võ giả bình thường rất ít người có bí pháp đặc biệt phòng ngự Nguyên Thần, nhưng trong Cửu Long Diễn Thiên Quyết của Cơ Vũ Lăng thì lại có.

Chỉ có điều, một kích này của Tô Tín chính là một kích chí cường, bộc phát tất cả Nguyên Thần lực của hắn. Nguyên

Thần bí kỹ không khác gì những thứ khác, tổn thương người tổn thương mình. Một kích này của Tô Tín bộc phát ra, đến cả sắc mặt của hắn cũng có chút trắng bệch chứ đừng nói gì là Cơ Vũ Lăng.

Chín con tiểu long kia ầm ầm vỡ vụn dưới bạo phát của Kích Thần Kiếp. Nguyên Thần của Cơ Vũ Lăng bị thương nặng, việc này khiến hắn không nhịn được mà khẽ rên một tiếng, cả thân hình lùi về phía sau.

Sắc mặt Tô Tín lúc này đã trắng bệch như tờ giấy. Cường ngạnh đột phá phòng ngự của một tên cường giả Chân Vũ cảnh, áp lực này với Tô Tín cũng không nhỏ.

Có điều, cái càng ngoài dự đoán của mọi người là Tô Tín cũng không nhân cơ hội này để công kích Cơ Vũ Lăng. Thân hình hắn động một cái, đi thẳng đến trước Y Kiếm Đình kẻ có Pháp Tướng đã vỡ vụn.

Trong mắt Y Kiếm Đình lộ vẻ lạnh lùng. Cơ Vũ Lăng bị Tô Tín thương tổn đến Nguyên Thần, tạm thời không cách nào giúp hắn được.

Mà bây giờ, Y Kiếm Đình có muốn không thừa nhận cũng không được, thực lực của Tô Tín đã muốn vượt xa hắn, thậm chí, trong toàn bộ mấy tên Chân Vũ cảnh hải ngoại, đoán chừng cũng chỉ có vị kia có thể đánh cùng Tô Tín này một trận.

Cho nên bây giờ, vấn đề cũng không còn là Y Kiếm Đình cân nhắc chuyện có muốn giết Tô Tín hay không. Mà chính là làm sao có thể bảo vệ được tính mạng ở trước mặt Tô Tín.

Gần như trong nháy mắt, Y Kiếm Đình liền có quyết định. Quanh thân hắn, một luồng huyết vụ bay lên, huyết khí vô biên nhuộm vào trường kiếm trong tay hắn. Một kiếm chém ra, uy năng cường đại kia ngay lập tức làm tê thiên liệt địa, nhất thời cắt rời toàn bộ hư không!

Ngay cả Tô Tín cũng không ngờ Y Kiếm Đình này lại quả quyết như vậy. Nhìn thấy không ổn là lựa chọn cách thiêu đốt tinh huyết trước tiên.

Chương 2023 - Cường thế áp chế(3)

Cường thế áp chế(3)

Có điều, cái này cũng không thành vấn đề, Tô Tín đã có ý nhất định phải giết Y Kiếm Đình thì cho dù có thiêu đốt tinh huyết, Tô Tín cũng chỉ coi như phải hao phí nhiều khí lực hơn chút mà thôi.

Đối mặt với một kiếm này của Y Kiếm Đình, kim mang quanh thân Tô Tín đại thịnh, uy năng của đấu chiến kim thân cùng với Chân Vũ Pháp Tướng của Tô Tín tựa như hợp thành một thể. Một quyền đánh ra, uy năng vô biên khiến cho thiên địa phải rung động. Kim mang chói mắt kia thậm chí khiến cho tất cả mọi người tại chỗ không kiềm được mà nhắm mắt lại. Không ai dám nhìn cảnh tượng chiến đấu kia.

Một quyền này giáng xuống, đấu chiến kim thân của Tô Tín ầm ầm vỡ vụn. Pháp Tướng cũng theo đó mà tiêu tán, một dòng máu tươi từ trong miệng hắn chảy ra.

So với Tô Tín, Y Kiếm Đình còn bi thảm hơn.

Trường kiếm trong tay hắn vỡ vụn ngay tức khắc. Thần binh bổn mạng bị tổn thương, bản thân hắn cũng bị thương không nhẹ.

Hơn nữa, dưới một quyền của Tô Tín, sức mạnh kia thấm vào nội phủ, ngay lập tức khiến Y Kiếm Đình trọng thương, không nhịn được mà nôn máu tươi.

Được thế xông lên, thân hình Tô Tín như long đằng, gần như là trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Y Kiếm Đình. Kiếm khí vô biên nháy mắt bao phủ lấy hắn.

Trước mắt, bộ dạng hiện tại của Y Kiếm Đình trên căn bản đã mất đi một nửa sức chiến đấu. Trong vòng mấy chiêu Tô Tín liền có thể đánh chết hắn.

Nhưng lúc này, bên tai Tô Tín lại truyền đến tiếng long ngâm gầm thét. Chỉ thấy Cơ Vũ Lăng không biết từ lúc nào đã tỉnh lại từ trong trạng thái Nguyên Thần bị thương. Bấy giờ, trong tay hắn còn cầm một thanh trường kiếm bao hàm phong cách đạo uẩn cổ điển, Duy Ngã Đạo Kiếm!

Lúc này, bên trên đạo kiếm kia đã hoàn toàn bị long khí của Cơ Vũ Lăng ăn mòn. Đạo kiếm rít dài, phát ra từng tiếng long ngâm gầm thét. Trong lúc nhất thời, phong thủy hỏa đằng nơi trời đất nhanh chóng hóa rồng, gầm thét vọt đến hướng Tô Tín. Nhất thời, uy thế vô lượng.

Thấy một màn này, sắc mặt Tô Tín hơi có chút biến hóa, từ lúc chiến đấu đến giờ, tiết tấu vẫn luôn nằm trong tay Tô Tín. Cho đến giờ khắc này, Tô Tín mới cảm giác có hơi có chút khó giải quyết. Biểu hiện của Cơ Vũ Lăng đã có chút vượt quá dự liệu của Tô Tín.

Mỗi người đều có thói quen chiến đấu của riêng mình, thói quen chiến đấu của Tô Tín vẫn luôn là thuận thế xông lên, nghiền ép đối thủ, không cho đối phương chút cơ hội nào. Có thể nói là cực kỳ cương mãnh bá đạo.

Vốn Tô tín chuẩn bị thừa dịp Cơ Vũ Lăng bị ảnh hưởng từ Nguyên Thần, trực tiếp thừa thế xông lên chém giết Y Kiếm Đình. Sau đó sẽ định thần lại đối phó với Cơ Vũ Lăng.

Nhưng cái duy nhất hắn không ngờ đến chính là Nguyên Thần của Cơ Vũ Lăng lại mạnh đến như vậy. Một kích bộc phát tất cả Nguyên Thần lực của Tô Tín cũng chỉ ảnh hưởng đến Cơ Vũ Lăng có một chút thời gian như vậy, hoàn toàn không đủ để hắn chém chết Y Kiếm Đình.

Theo tài liệu mà Tô Tín có, Cơ Vũ Lăng hẳn chưa từng luyện bí pháp Nguyên Thần mới đúng.

Dĩ nhiên, trên thực tế cũng quả đúng là vậy. Cơ Vũ Lăng cũng chưa từng luyện bí pháp Nguyên Thần. Cửu Long Diễn Thiên Quyết của hắn chỉ có thể có tác dụng cho hắn phòng ngự nhưng không cách nào tăng cường Nguyên Thần lực của hắn.

Bây giờ, Cơ Vũ Lăng có thể có được Nguyên Thần lực lớn mạnh như vậy thì phải kể đến năm xưa lúc hắn chinh chiến Đông Tấn từng thu được một cây dị thảo. Sau khi ăn vào có thể tăng cường tinh thần lực của bản thân, vì thế nên cho dù hắn không đặc biệt tu luyện qua bí pháp Nguyên Thần, nhưng tinh thần lực của Cơ Vũ Lăng cũng mạnh mẽ dị thường.

Cường đại đến mức cho dù là Nguyên Thần lực của Tô Tín cũng không cách nào đánh cho hắn trọng thượng được.

Trên mặt Y Kiếm Đình lộ ra một nụ cười sảng khoái. Hắn biết, Tô Tín không giết được hắn rồi.

Tô Tín này đem hết toàn lực, thậm chí liều mạng dùng thương đổi thương lúc này mới tìm được cơ hội giết Y Kiếm Đình hắn. Thế mà Cơ Vũ Lăng kịp thời đến cứu viện. Tô Tín hắn còn có lá bài tẩy nào nữa đây?

Song, vào lúc này, nét vui mừng trên mặt Y Kiếm Đình đột nhiên biến mất. Bởi hắn bỗng nhiên cảm giác Tô Tín có cái gì không đúng.

Thần sắc khẽ biến trên mặt Tô Tín đã biến mất, ngược lại, lộ ra vẻ âm trầm lạnh lẽo cực hạn.

Y Kiếm Đình cảm giác được có chút không ổn. Hắn vừa mới muốn động thủ nhưng chợt có một cảm giác quỷ dị. Tim của hắn giống như đã nối liền với Tô Tín, bắt đầu nảy lên nhanh chóng. Cuối cùng, thậm chí còn giống như muốn nhảy tung ra khỏi lồng ngực vậy!

Quá trình này nhìn như dài đăng đẵng nhưng thực chất ở bên ngoài chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Tô Tín dùng Thiên Tâm Kiếp liên kết trái tim của hai người, ỷ vào cơ thể hắn có tu vi cường hãn, hắn ngay lập tức điều chỉnh nhịp tim mình tăng cao. Cao đến mức ngay đến cả chính hắn cũng không khống chế được!

Đây cũng không phải là đơn giản như dùng thương đổi thương nữa, mà là lấy mạng đổi mạng!

Sắc mặt Tô Tín từ tái nhợt chuyển sang đỏ ửng. Tiếng tim đập dồn như đánh trống, cho dù đang cách nhau đến hơn trăm trượng cũng có thể nghe được.

Chương 2024 - Y Kiếm Đình hối hận(1)

Y Kiếm Đình hối hận(1)

Theo nhịp tim điên cuồng, kinh mạch Tô Tín vỡ vụn, dòng máu tươi lớn tuôn ra từ trong miệng Tô Tín như nước chảy.

Thiên Tâm Kiếp trong Thánh Tâm Tứ Kiếp tuyệt không phải loại có thực lực mạnh nhất, nhưng là loại cực kỳ tà dị.

Thậm chí, Tô Tín cũng không rõ vì sao năm đó Đế Thích Thiên lại sáng tạo ra một môn bí thuật tà dị thế này.

Dĩ nhiên, hiệu quả của Thiên Tâm Kiếp này cũng không tệ lắm. Vào lúc bình thường, Tô Tín thường xuyên có thể lợi dụng Thiên Tâm Kiếp đánh đối thủ một cái trở tay không kịp.

Nhưng bây giờ thì khác, lần này còn là lần đầu tiên Tô Tín phát huy uy năng của Thiên Tâm Kiếp đến trình độ cao nhất.

Đây cũng không phải là đả thương kẻ địch một ngàn tự tổn tám trăm nữa mà là cá chết lưới rách! Chỉ có điều, bây giờ phải xem là ai chết trước mà thôi!

Hiển nhiên, Y Kiếm Đình không đấu nổi với Tô tín. Dù hắn có đạt thành tựu cảnh giới Lục Địa Thần Tiên, nhưng thể xác hắn vẫn là xác phàm, không có tu luyện qua công pháp luyện thể. Thân xác của hắn đọ thế nào được với Tô Tín?

Tô Tín chỉ có miệng phun máu tươi, nhưng tim Y Kiếm Đình thì nổ tung, ngay cả nội tạng của hắn cũng thành mảnh vụn bắn ra ngoài!

Cảnh này vô cùng kinh khủng. Mọi người ở đây cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Cái bọn họ thấy chỉ là trong nháy mắt tim của Tô Tín cùng Y Kiếm Đình hai người bắt đầu điên cuồng đập. Kết quả cuối cùng Tô Tín trọng thương, còn tim Y Kiếm Đình lại bị nổ tung!

Thấy cảnh này, kiếm thế của Cơ Vũ Lăng không kiềm được mà chậm lại một nhịp.

Sinh mệnh lực của cường giả Chân Vũ cảnh rốt cuộc lớn đến mức nào cũng không ai biết. Cơ Vũ Lăng cũng đã từng gặp qua một vị cường giả Chân Vũ cảnh đã ẩn tu, bây giờ không biết sống chết thế nào. Cường giả đó chỉ có nửa cơ thể nhưng hãy còn sống rất tốt, thực lực cũng không yếu.

Cho nên bây giờ, tim Y Kiếm Đình mặc dù đã nổ tung nhưng trên người hắn vẫn còn sót lại sinh cơ, thậm chí còn có thể

hành động.

Chỉ có điều Cơ Vũ Lăng biết, Y Kiếm Đình chết chắc rồi.

Tô Tín đứng trước mặt hắn. Một kiếm này của Cơ Vũ Lăng không kịp cứu viện cho Y Kiếm Đình nữa. Y Kiếm Đình chết là cái chắc, không thể nghi ngờ!

Mà lúc này, Y Kiếm Đình cũng quả thực là như vậy. Hắn cảm giác được lồng ngực của hắn trống trải, lại cảm nhận được cái chết khủng bố đến. Bản thân hắn cũng đang cảm giác rất mê man.

Bởi cho đến giờ, Y Kiếm Đình mới cảm giác cái chết của hắn có chút không hiểu ra được.

Hắn đến Trung Nguyên là tìm lối thoát, thế mà bây giờ lối thoát còn chưa tìm được mà ngược lại, còn kéo cả mình vào.

Quan trọng nhất chính là từ lúc mới vừa bắt đầu, thù oán của hắn và Tô Tín đã không thể giải thích được.

Hắn biết, Đại Chu đang lợi dụng hắn. Kết quả, lúc đối mặt với Tô Tín, hắn dùng đến cả chân hỏa nhưng cuối cùng, hình như hắn đang chủ động đem mình ra làm vũ khí cho Đại Chu dùng.

Những thứ này trước đó Y Kiếm Đình cũng không nghĩ đến. Cho đến lúc thời khắc sống còn, sợ hãi đến thân, hắn mới biết.

Chuyện này không thể oán ai được. Thậm chí cũng không thể oán Đại Chu, Y Kiếm Đình chỉ có thể tự oán hắn!

Người có thể trở thành Lục Địa Thần Tiên thì không có ai là hạng người đơn giản. Y Kiếm Đình cũng thế. Hắn cũng là người trở mình từ trong vô số lần chém giết tại hải ngoại.

Lúc còn trẻ, thủ đoạn của Y Kiếm Đình tàn nhẫn quả quyết, hành sự lại dè dặt như đi trên băng mỏng.

Là từ lúc nào hắn bắt đầu trở nên cuồng vọng? Trở thành hạng không coi ai ra gì? Mất đi tính cẩn thận? Có lẽ chính là từ sau khi hắn tấn thăng Chân Vũ cảnh .

Cường giả Chân Vũ cảnh ở đất hải ngoại cũng chỉ có mấy người. Sau khi tấn thăng Chân Vũ cảnh, Y Kiếm Đình liền có thể trở thành Chúa tể nơi hải ngoại. Coi như là bất chợt có

tranh chấp cũng chẳng qua là tranh chấp với những cường giả đất hải ngoại đó mà thôi. Mọi người động thủ thì động thủ nhưng tới giờ cũng chưa từng tung ra chân hỏa. Thậm chí, toàn bộ đất hải ngoại cũng đã mấy trăm năm không có vị cường giả Chân Vũ cảnh nào bỏ mình vì chém giết lẫn nhau.

Cho nên, sau khi lên đến Chân Vũ cảnh, hoàn cảnh có vẻ an nhàn đã khiến cho Y Kiếm Đình có chút lười biếng, càng làm cho hắn không thấy rõ con đường phía trước, khiến hắn mất đi sự kính sợ!

Phải biết, một tên võ giả nếu không biết kính sợ thì sẽ là một chuyện rất kinh khủng.

Giang hồ tại sao lại phải có quy củ? Chính là bởi vì những võ giả này trong lòng biết kính sợ. Bọn họ kính sợ sức mạnh cường đại, cho nên mới tuân thủ quy củ được quyết định bởi người có sức mạnh cường đại hơn so với bọn họ.

Mà là bởi vì có sự kính sợ này bọn họ mới không dám làm qua loa mà ngược lại phải cẩn thận đi từng bước một.

Y Kiếm Đình không giống với các cường giả Chân Vũ cảnh khác ở Trung Nguyên. Trật tự ở hải ngoại hỗn loạn là hỗn loạn, nhưng đến Chân Vũ cảnh thì bọn họ chính là người điều khiển trật tự. Vì thế cho nên cuộc sống của bọn họ an nhàn hơn so với cường giả Chân Vũ cảnh ở Trung Nguyên nhiều.

Chương 2025 - Ngươi muốn đi sao?(3)

Ngươi muốn đi sao?(3)

Pháp Tướng đế ảnh cùng Tô Tín đồng thời đánh ra một quyền. Sức mạnh cường đại xé sơn hà. Cơ Vũ Lăng cường chống hai tay kết ấn. Trong nháy mắt, Cửu Long gầm thét thoát ra nhưng đều bị hóa giải, bị một quyền cường đại trấn áp thẳng tay!

Cửu Long tan tác. Tô Tín thi triển đấu chiến kim thân, dung nhập vào trong đó Cận Chiến Sát Phạt Kỳ thuật của Tam Thập Lục Lộ Kỳ, ngay lập tức hung bạo đè nghiến Cơ Vũ Lăng.

Thật ra thì bàn về cận chiến thảo phạt, mặc dù Cơ Vũ Lăng không có nghiên cứu tinh thâm như Triệu Vũ Niên nhưng hắn cũng không coi là quá kém. Dẫu sao, Cửu Long Diễn Thiên

Quyết của hắn cũng chính là loại công pháp võ đạo không có nhược điểm, lại đã được đưa đến trình độ cao nhất rồi.

Chỉ tiếc rằng, không phải Cơ Vũ Lăng quá yếu mà là Tô Tín quá mạnh. Dùng đấu chiến kim thân kết hợp với Tam Thập Lục Lộ Kỳ mặc dù tiêu hao rất lớn nhưng uy thế này thậm chí có thể khiến cho Triệu Vũ Niên cũng phải kinh hãi. Vì thế, áp chế một Cơ Vũ Lăng đã bị trọng thương cũng không phải việc gì khó.

Tô Tín ra tay, ngay tức khắc đè Cơ Vũ Lăng mà đánh. Những người khác nhìn đến cảnh tượng trong sân lúc này vẻ mặt ai cũng đầy vẻ kinh dị.

Trước đó Tô Tín chém chết Y Kiếm Đình thì thôi, cũng chỉ là một tên Chân Vũ cảnh hải ngoại, thực lực cụ thể thế nào người võ lâm Trung Nguyên cũng không biết.

Nhưng Cơ Vũ Lăng là nhân vật sống sót trong trận đại chiến với Đại Tấn năm xưa. Người trên giang hồ cũng đã quen với thực lực của hắn. Trong số các Chân Vũ cảnh hắn tuyệt đối không phải là yếu. Nhưng bấy giờ hai địch một vẫn bị Tô Tín giày xéo. Cảnh tượng thế này nhìn mà thấy sợ.

Nào ngờ lúc này, Cơ Vũ Lăng cũng tức giận đến mức chửi cha mắng mẹ trong lòng.

Tà pháp Huyết Ma Giáo tại một số thời điểm vốn là thứ khó lý giải. Trước đó hắn dây dưa cùng Tô Tín một thời gian dài như vậy, thế mà lại bị Tô Tín bất ngờ dùng một chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên đả thương nặng. Sau cùng, Tô Tín hút tinh huyết của Y Kiếm Đình xong liền ngay lập tức khôi phục về trạng thái tột cùng. Chuyện vô lý thế này bảo hắn phải nói làm sao?

Dĩ nhiên, Cơ Vũ Lăng cũng biết tình hình của hắn bây giờ hết sức nguy hiểm.

Tiết tấu đã hoàn toàn nằm trong tay Tô Tín. Nếu làm không tốt sẽ bị Tô Tín nghiền ép cho đến chết ngay tức khắc!

Cơ Vũ Lăng cũng là hạng người quả quyết. Hắn quát giận một tiếng, quanh thân nhất thời nổi lên một tầng lửa huyết sắc.

Trong ngọn lửa huyết sắc đó, một con Huyết Long dữ tợn gầm thét xuất hiện mang theo sức mạnh cường đại nhắm đến hướng Tô Tín.

Huyết Long kia chính là do Cơ Vũ Lăng thiêu đốt tinh huyết mà thành. Nháy mắt đã phá vỡ huyết hải kiếm khí của Tô Tín, gầm thét mà lao đến hướng hắn.

Trong mắt Tô Tín nhất thời lóe lên một tia tinh mang, ngay lập tức phát động Thiên Tâm Kiếp. Trong nháy mắt, tim của Cơ Vũ Lăng tựa như muốn nảy lên. Điều này khiến Cơ Vũ Lăng nôn máu tươi, ngay cả Huyết Long cũng không khống chế được mà ầm ầm tiêu tán.

Tình hình của Tô Tín lúc này cũng không khá hơn Cơ Vũ Lăng là mấy.

Dù sao thì Cơ Vũ Lăng cũng không phải Y Kiếm Đình, thể xác của hắn mạnh mẽ hơn Y Kiếm Đình nhiều. Nếu như Tô Tín lại một lần nữa toàn lực thúc giục phát Thiên Tâm Kiếp thì khả năng lớn nhất chính là lấy mạng đổi mạng với Cơ Vũ Lăng.

Cho nên, công pháp tà môn như Thiên Tâm Kiếp này nếu dùng tốt thì có thể đạt được hiệu quả không ngờ. Nhưng nếu sử dụng qua loa thì đây lại rất dễ dàng chơi chết bản thân.

Một kích thiêu đốt tinh huyết của Cơ Vũ Lăng bị Tô Tín cắt đứt, cái này khiến Cơ Vũ Lăng hắn bị phản phệ nghiêm trọng hơn.

Đế Lâm Cửu Tiêu Pháp Tướng của Tô Tín hiện lên. Một quyền giáng xuống oai phá sơn hà. Cơ Vũ Lăng bị trúng một quyền này, ngay lập tức bạo phát chân khí hộ thể. Thân hình hắn té bay ra ngoài, máu tươi theo đó chảy xuống.

Đại chiến giữa các Chân Vũ cảnh thì ít thấy, nhưng chiến đấu kịch liệt đến mức độ như Tô Tín và Cơ Vũ Lăng thì lại càng hiếm hơn.

Dĩ nhiên bây giờ dù có là kẻ ngu cũng có thể nhìn ra Tô Tín đã hoàn toàn chiếm thế thượng phong rồi.

Trong nháy mắt Cơ Vũ Lăng bay rớt ra ngoài, huyết hải kiếm khí vô biên bay lên, cuồn cuộn kéo đến hướng Cơ Vũ Lăng.

Trên người Cơ Vũ Lăng thoáng qua kim mang, Cửu Long hộ thể, muốn ngăn cản huyết hải kiếm khí kia.

Nhưng lúc này, Cửu Long hộ thể của Cơ Vũ Lăng lại vô cùng mờ nhạt, bị huyết hải kiếm khí kia xé nát vô cùng dễ dàng. Trong nháy mắt, khí huyết sát vô biên cùng kiếm khí ăn mòn kinh mạch của Cơ Vũ Lăng khiến thương thế của hắn liên tiếp gặp hạn.

Đối diện với loại chuyện này, Cơ Vũ Lăng đã hoàn toàn mất đi ý chí chiến đấu với Tô Tín.

Đối đầu chính diện hắn còn bị Tô Tín nghiền ép chứ đừng nói chi võ đạo của hắn vốn đã không thuộc sở trường bất ngờ đánh mà thắng.

Hơn nữa, với Cơ Vũ Lăng mà nói, Tô Tín đã là người sắp chết rồi.

Ở ngay trước mặt mọi người Tô Tín làm lộ thân phận Huyết Ma Giáo. Nếu Tô Tín hắn không phải bị những võ giả chính đạo kia vây công giết chết, thì cũng phải lẩn trốn ở Địa Phủ cả đời.

Chương 2026 - Chém giết(1)

Chém giết(1)

Như vậy, Tô Tín đã không còn sức uy hiếp vợi Đại Chu nữa. Dĩ nhiên Cơ Vũ Lăng hắn cũng không muốn đánh một trận mạng đổi mạng với Tô Tín nữa.

Thậm chí, nếu Cơ Vũ Lăng sớm biết Tô Tín là tàn dư của Huyết Ma Giáo thì Cơ Vũ Lăng sẽ có cách để bức Tô Tín lộ thân phận trước mặt mọi người chứ không phải gióng trống khua chiêng, tốn binh tốn sức đi đánh dẹp Tây Bắc đạo như bây giờ.

Vì vậy, nghĩ đến đây, Cơ Vũ Lăng ngay lập tức quát lên: “Toàn quân rút lui!”

Cơ Vũ Lăng vừa dứt lời, quân đội Đại Chu nhất thời có chút sửng sốt.

Bọn họ cũng không suy tính được nhiều như Cơ Vũ Lăng. Bấy giờ bọn họ đang kịch liệt chém giết với đám người Tây Bắc quân kia. Kết quả, một câu nói của Cơ Vũ Lăng bảo bọn họ rút thì bọn họ liền rút? Triều đình rốt cuộc là có ý gì?

Tô Tín cười lạnh một tiếng, nói: "Muốn đánh là đánh, muốn đi là đi. Vương gia, ngươi có khi cũng quá xem thường Tô Tín ta rồi?"

Cơ Vũ Lăng không nói gì. Trên thực tế cũng chẳng có gì đáng nói. Đều là Chân Vũ cảnh, Tô Tín có thể thắng được Cơ Vũ Lăng hắn. Nhưng nếu hắn một lòng muốn chạy trốn thì Tô Tín cũng tuyệt không giết được hắn. Về điểm này, Cơ Vũ Lăng có đầy đủ lòng tin.

Song, động tác tiếp theo của Tô Tín khiến hắn nhất thời sửng sốt.

Chỉ thấy Tô Tín cũng không truy kích, hai tay hắn kết ấn. Nhất thời, một luồng kiếm ý ngút trời vụt lên.

Đây không phải là vũ kỹ gì mà chẳng qua là vô số kiếm ý dung hợp trong cơ thể Tô Tín mà thôi.

Mặc dù Tô Tín không phải võ giả chuyên tu kiếm đạo như Mạnh Kinh Tiên, nhưng tu vi kiếm đạo của Tô Tín cũng không kém bất kỳ ai.

Kiếm ý trùng tiêu dẫn động trường kiếm của vô số võ giả tại chỗ phát ra từng tiếng kiếm minh, lại có cảm giác muốn tuột ra khỏi tay. Điều này cũng khiến bọn họ vội vàng ra tay trấn áp.

Lúc này, sắc mặt Cơ Vũ Lăng cũng biến đổi. Bởi Duy Ngã Đạo Kiếm mới vừa bị hắn trấn áp xuống rốt cuộc lại bắt đầu rung động, muốn thoát khỏi sự khống chế của hắn!

"Đáng chết!"

Cơ Vũ Lăng thầm mắng một tiếng. Đây đã là lần thứ hai rồi. Sớm biết như vậy thì trận chiến này hắn nên bỏ Duy Ngã Đạo Kiếm lại ở Đại Chu, chứ không nên mang nó ra đối chiến với Tô Tín.

Ai nào ngờ một thanh thần binh không những không mang lại điểm lợi nào cho Cơ Vũ Lăng mà ngược lại còn mang đến cho hắn không ít phiền toái!

Mặc dù nói bây giờ Cơ Vũ Lăng không thể nào xoay người đi tu luyện kiếm đạo, nhưng dù sao thần binh cũng là thần binh, nói thế nào cũng có thể có chút trợ giúp với sức chiến đấu của hắn.

Cũng ví như trong trận chiến đánh nước Kim Trướng Hãn Quốc xâm lược, Cơ Vũ Lăng tùy tiện dùng thực lực tuyệt đối áp phục Duy Ngã Đạo Kiếm để nó nhận hắn làm chủ, bấy giờ mới chặn lại đòn đánh lén của "Đại Quang Minh Thần Tôn" Phạm La Già từ Bái Hỏa Giáo.

Chỉ có điều bây giờ đối mặt với cường giả tinh tu kiếm đạo như Tô Tín, Duy Ngã Đạo Kiếm không chỉ không tuân mệnh mà còn muốn phản phệ chủ nhân. Chuyện này Cơ Vũ Lăng tuyệt đối không cho phép!

Chân khí cường đại mang theo long ngâm gầm thét quán chú vào trong Duy Ngã Đạo Kiếm. Nếu là lúc bình thường, Duy Ngã Đạo Kiếm nhất định sẽ bị sức mạnh cường đại này trấn áp, cuối cùng thần phục Cơ Vũ Lăng một cách bị động.

Nhưng lần này lại khác, dưới kiếm ý cường đại của Tô Tín dẫn động, Duy Ngã Đạo Kiếm ngay tức khắc phát ra một tiếng kiếm minh động trời. Đạo uẩn tự nhiên hóa thành vô biên kiếm khi rót vào trong cơ thể Cơ Vũ Lăng!

Phản phệ trong chớp nhoáng khiến Cơ Vũ Lăng nhất thời phun ra một ngụm máu tươi. Hắn sao cũng không ngờ lực phản phệ của một binh khí lại có thể đến được nước này!

Tô Tín bước ra một bước, trong nháy mắt cũng đã xuất hiện trước người Cơ Vũ Lăng.

"Thần binh có linh. Ngươi không tu kiếm nhưng muốn dùng sức mạnh cường đại chèn ép một thanh thần binh kiếm đạo. Chẳng lẽ chưa từng có ai nhắc nhở ngươi đây là hành động tìm chết à?

Kiếm giả kiên cường bất khuất, những lời này không chỉ nói kiếm tu mà còn nói cả kiếm trong tay bọn họ nữa!"

Hành vi của đám người Thanh Thành Kiếm Phái, Tô Tín quả thực nhìn không thuận mắt.

Nhưng dẫu sao bọn họ cũng là một trong Ngũ Phái Trì Kiếm. Ngày xưa, người khai sáng của Thanh Thành Kiếm Phái, chủ nhân đầu tiên của Duy Ngã Đạo Kiếm cũng đem tư tưởng đó quán chú vào trong Duy Ngã Đạo Kiếm. Đây cũng là lý do vì sao bây giờ Tô Tín có thể dễ dàng dẫn động uy Ngã Đạo Kiếm đến vậy.

Quanh thân Tô Tín được bao trong Phật quang màu vàng. Thêm một lần sử dụng đấu chiến kim thân, tổn thương với Tô Tín mà nói cũng coi là tương đối lớn. Dẫu sao bây giờ hắn cũng bị thương không nhẹ rồi. Chỉ riêng lần dùng Thiên Tâm Kiếp kia đã khiến Tô Tín gần như bị thương giống Cơ Vũ Lăng rồi.

Nhưng bây giờ Tô Tín không thể không dùng nó được. Nếu không thể thừa thắng xông lên đánh chết Cơ Vũ Lăng thì cơ hội lần này xem như là lãng phí vô ích rồi.

Phật quang màu vàng nổ tung. Mỗi một quyền Tô Tín đánh ra, thân xác Cơ Vũ Lăng liền chịu một lần thương nặng. Với dáng vẻ bấy giờ của hắn đã hoàn toàn không còn khả năng ngăn thế công của Tô Tín được nữa.

Chương 2027 - Chém giết(2)

Chém giết(2)

Dĩ nhiên bây giờ Tô Tín cũng chẳng tốt hơn là bao. Gánh vác đấu chiến kim thân cũng đã quá nặng với Tô Tín. Áp lực cường đại kia khiến máu chảy thành dòng từ khóe miệng của hắn ra ngoài.

Ngay lúc chân khí hộ thể của Cơ Vũ Lăng hoàn toàn bị Tô Tín đánh nát, Phật quang quanh thân Tô Tín tiêu tán. Trạng thái đấu chiến kim thân rốt cuộc biến mất.

Nhưng Tô Tín cũng không cho Cơ Vũ Lăng nửa phần cơ hội. Hai tay Tô Tín kết ấn, trong nháy mắt, hình dáng dữ tợn của hắn lại trở nên an lành dị thường, thật giống như Phật Tổ cầm hoa nở nụ cười. Phật vận xuất hiện!

Phật Vận Niêm Hoa Ấn!

Một ấn giáng xuống, ngay cả Cơ Vũ Lăng kẻ chân khí hộ thể đã bị Tô Tín đánh vụn cũng không còn nửa phần sức để chống cự. Hắn ngay lập tức bị một ấn này đánh nát kinh mạch và xương cốt toàn thân. Đánh đến nỗi trên mặt đất bị nứt ra một cái hố lớn rộng khoảng mười trượng. Trong cơ thể Cơ Vũ Lăng, sinh cơ đã vô cùng leo lét.

Mất đi áp chế của Cơ Vũ Lăng, Duy Ngã Đạo Kiếm lúc này đã bị Tô Tín nắm trong tay. Trong kiếm khí tự nhiên, địa phong thủy hỏa tứ phương lực ngưng tự thành đạo kiếm chém xuống, hoàn toàn tiêu diệt sinh cơ của Cơ Vũ Lăng!

Cơ Vũ Lăng không cam lòng trợn to hai mắt. Hắn từng nghĩ đến việc sẽ chết, vì Cơ Vũ Lăng biết hắn đã bước sang tuổi xế chiều, mất đi cơ hội tấn thăng Thần Kiều rồi.

Thậm chí, hắn còn từng nghĩ trước khi chết sẽ đi đến Kim Trướng Hãn Quốc hay Đông Tấn một lần, liều chết kéo một tên cường giả Chân Vũ cảnh xuống nước. Nhưng nào ngờ, cuối cùng hắn lại chết vô nghĩa như thế này.

Đại địch như Tô Tín còn chưa trừ, Đại Chu bọn họ bây giờ có chút khốn đốn trăm bề.

Mọi người ở đây ai nấy đều theo bản năng đưa mắt nhìn thi thể Cơ Vũ Lăng trên mặt đất, trong mắt vẫn là vẻ không dám tin.

Chết? Một vị cường giả Chân Vũ cảnh ngày xưa ngang dọc thiên hạ, sống sót từ những năm cuối thời loạn Đại Tấn lại chết như vậy?

Mắt thấy một vị Lục Địa Thần Tiên, nhân vật chỉ tồn tại trong truyền thuyết với đại đa số người lại chết, điều này khiến trong lòng ai nấy ở đây cũng có chút cảm giác khác thường.

Dĩ nhiên bây giờ nghĩ những chuyện này cũng đều đã vô dụng. Thắng làm vua thua làm giặc. Bất kể ngày xưa danh tiếng của Cơ Vũ Lăng có bao lớn, nhưng hôm nay Tô Tín liên tục chém hai vị Chân Vũ, mai sau Tô Tín sẽ hoàn toàn nổi danh thiên hạ!

Tô Tín tay cầm Duy Ngã Đạo Kiếm lâm không đứng. Một tay hắn phất lên, trong nháy mắt, khí huyết toàn thân Cơ Vũ Lăng liền bị hắn hút vào bên trong cơ thể, biến thành sức mạnh chữa trị thương thế bên trong cơ thể hắn.

Chỉ có điều, thương thế bên trong cơ thể Tô Tín mặc dù đã tu bổ xong nhưng sắc mặt hắn vẫn có chút trắng bệch.

Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp chỉ có thể coi như là một môn Ma công tương đối tà dị nhưng không phải là công pháp thực sự không giải được. Nó không tồn tại tình huống càng đánh giết càng mạnh.

Thu nạp khí huyết quả thục có thể nanh chóng tu bổ thương thế bên trong cơ thể, nhưng vấn đề là tu bổ thương thế bên trong cơ thể thì được nhưng hao tổn lên Nguyên Thần thì không thể.

Cho nên bây giờ, Nguyên Thần của Tô Tín cũng đang ở trạng thái bị tổn thương. Cái này cần phải quay về từ từ điều chỉnh mới được.

Bây giờ, thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín cũng không có dị động gì.

Dưới tình huống bình thường, thần binh mất đi chủ nhân chỉ còn hai lựa chọn. Một là sẽ đi theo chủ nhân mà tự táng khí linh. Sau ki chủ nhân chết thì khí linh của nó cũng sẽ tiêu tán. Đến lúc đó đừng nói là thần binh hay thiên binh cũng đều rơi xuống tầng địa binh. Chẳng qua là một địa binh tương đối kiên cố mà thôi.

Dĩ nhiên, có vài thần binh sẽ bị các đệ tử tông môn khác tiếp nhận, truyền thừa xuống từng đời. Duy Ngã Đạo Kiếm chính là loại này.

Bình thường mà nói nếu như Tô Tín trực tiếp giành Duy Ngã Đạo Kiếm từ Thanh Thành Kiếm Phái, thì dù cho kiếm đạo của Tô Tín có mạnh mẽ đến mấy đi chăng nữa, Duy Ngã Đạo Kiếm cũng sẽ có kháng cự nhất định. Dẫu sao, Tô Tín cũng không tu luyện bí pháp kiếm đạo của Thanh Thành Kiếm Phái.

Mà bây giờ, Duy Ngã Đạo Kiếm đầu tiên là bị Cơ Vũ Lăng dùng sức ưu việt để áp chế, sau đó lại bị Tô Tín nắm trong tay.

So hai người này, Duy Ngã Đạo Kiếm dĩ nhiên sẽ chọn người có tu vi cao trên kiếm đạo như Tô Tín làm chủ nhân của nó rồi.

Huống chi ban đầu sau khi Tô Tín diệt Thanh Thành Kiếm Phái, hắn cũng đoạt được, cũng tu luyện qua phương pháp kiếm đạo của Thanh Thành Kiếm Phái.

Chỉ có điều, phương pháp kiếm đạo đó Tô Tín không coi trọng mấy mà sát nhập nó vào trong kiếm đạo của hắn.

Mặc dù bây giờ khi Tô Tín ra tay đã không thấy được bất kỳ dấu vết của phương pháp đạo kiếm đó, nhưng Duy Ngã Đạo Kiếm vẫn có thể cảm giác được khí tức kia. Cho nên đây cũng là lí do mà bây giờ Duy Ngã Đạo Kiếm lại ngoan ngoãn như vậy.

Lần này, Cơ Vũ Lăng đến tấn công Tây Bắc đạo cũng coi như là đang làm việc tốt cho Tô Tín.

Bây giờ Tô Tín tấn thăng Chân Vũ thì uy năng Phi Huyết Kiếm ngày trước có chút yếu kém.

Chương 2028 - Cơ Huyền Viễn(1)

Cơ Huyền Viễn(1)

Chỉ có điều, thần binh không phải dễ cầm như vậy. Phải biết rằng ở trên giang hồ, phần lớn cường giả Chân Vũ cảnh cũng chỉ cầm thiên binh trong tay mà thôi.

Huống chi, Phi Huyết Kiếm của Tô Tín cũng không coi là quá kém. Dẫu sao, căn cơ của Phi Huyết Kiếm vô cùng tốt. Nếu được Tô Tín chú tâm bồi dưỡng thì có khả năng cao sẽ trở thành thần binh.

Chỉ có điều, chuyện bồi dưỡng binh khí không hề có đường tắt, nhất định phải dựa vào thời gian mài dũa. Tô Tín không thể chờ lâu như vậy được.

Bây giờ có Duy Ngã Đạo Kiếm của Thanh Thành Kiếm Phái trong tay, từ nay về sau nó có thể trở thành thần binh bổn mạng của Tô Tín rồi.

Dĩ nhiên bây giờ, Duy Ngã Đạo Kiếm mới chỉ có cho Tô Tín dùng, còn chưa nhận chủ. Tô Tín còn cần mất thời gian luyện hóa nữa mới được.

Mà lúc này, Cơ Vũ Lăng bỏ mình khiến quân đội Đại Chu đang công thành không còn chỉ huy, bọn họ cũng dừng bước, rút về.

Ngay cả Vương gia của Đại Chu bọn họ cũng đã chết, bọn họ còn ở lại đây đánh làm cái gì nữa?

Lúc này, dù có là binh lính bình thường cũng có thể cảm giác được, triều đình Đại Chu lần này bại rồi, cũng chịu thiệt không nhỏ.

Lúc này, Thiên Đình cùng Địa Phủ cũng đều ngừng lại, chỉ có Mạnh Kinh Tiên cùng Triệu Vũ Niên vẫn còn đang tiếp tục ra tay.

Đây cũng không phải là vì Triệu Vũ Niên trung thành đến độ nào với Cơ gia, mà bởi vì đang gặp kỳ phùng địch thủ, dù hắn có bị Mạnh Kinh Tiên áp chế, hắn cũng đánh đến hưng phấn.

Triệu Vũ Niên người này mặc dù xuất thân từ hoàng tộc Đại Tấn nhưng hắn giống người trong giang hồ nhiều hơn là người trong hoàng tộc.

Ngày xưa Cơ Hạo Điển có ân với hắn, hắn liền nguyện ý gia nhập Đại Chu, hết sức trung thành.

Mặc dù lần này hắn có hơi không hiểu quyết định của Đại Chu, hơn nữa hắn cũng rất xem trọng Tô Tín, nhưng nếu hoàng tộc Đại Chu đã ra lệnh thì hắn sẽ phải hoàn thành.

Chỉ có điều, với Cơ Vũ Lăng hoặc là cả hoàng tộc họ Cơ mà nói, Triệu Vũ Niên chẳng qua là nợ ân huệ bọn họ mà thôi, cũng không đến mức sẽ báo thù, sẽ vào sinh ra tử cho bọn họ.

Có ân phải trả, có thù phải báo, có lẽ đây mới là khắc họa chân thực về Triệu Vũ Niên.

Cho nên bấy giờ, Cơ Vũ Lăng chết hắn cũng không hề để ý. Dù sao đây cũng là do Cơ Vũ Lăng tự mình lựa chọn. Triệu Vũ Niên cũng đã xuất thủ theo mệnh lệnh của hắn rồi, giờ hắn đã chết, chuyện tiếp theo Triệu Vũ Niên coi như không xen

vào. Triệu Vũ Niên hắn đánh một trận với Mạnh Kinh Tiên lĩnh ngộ được rất nhiều thứ. Bây giờ mà nói hắn rút lui thu tay lại thì đúng là không thể nào.

Mà lúc này, người của Thiên Đình nhìn xuống dưới cũng không khỏi bĩu môi một cái.

Lần này Thiên Đình bọn họ không thua, nhưng cũng không phải là thắng.

Thật ra kế hoạch bọn họ vạch ra không tệ. Kích động quan hệ giữa Tô Tín và Đại Chu, cuối cùng khiến bọn họ động binh.

Nhưng vấn đề là có làm sao Thiên Đình cũng không ngờ thực lực của Tô Tín lại mạnh đến như vậy, còn tên Cơ Vũ Lăng cùng Y Kiếm Đình kia lại rất phế. Hai người vây đánh một mà cũng để bị giết cả đôi. Người của Thiên Đình bấy giờ cũng không biết hình dung thế nào mới đúng.

Cho nên nói thị phi đúng sai, không phải là kế hoạch của bọn họ có vấn đề mà là Hoàng tộc Đại Chu quá phế.

Dĩ nhiên, việc Tô Tín bị lộ thân phận Huyết Ma Giáo ra cũng chẳng có ý nghĩa gì với Thiên Đình.

Thiên Đình không thèm Tây Bắc Đạo. Dẫu sao Thiên Đình cũng giống như Địa Phủ, đều dựa theo thực lực và năng lực để mà nói chuyện.

Sau cùng, nếu đám người trong võ lâm chính đạo kia ép được Tô Tín bỏ qua quyền thế và địa vị ở Tây Bắc Đạo thì hắn vẫn có thể tránh vào trong Địa Phủ, vẫn là kẻ địch của Thiên Đình như cũ.

Nhưng vào lúc này, từ phía chân trời một tiếng long gầm ầm ầm truyền đến.

Quanh thân Cơ Huyền Viễn tản ra khí thế cường đại. Chân khí quanh ngừi hắn hóa thành Thương Long mang theo hắn ngự không mà đến. Gần như trong nháy mắt hắn đã đến trước mặt đám người Tô Tín.

“Tô Tín!”

Thấy thi thể của Cơ Vũ Lăng và Y Kiếm Đình, Cơ Huyền Viễn không khỏi quát giận một tiếng.

Thực lực bấy giờ mà Cơ Huyền Viễn triển lộ ra đã là Chân Vũ cảnh rồi. Các võ giả Đại Chu khác giống như tìm được người đáng tin vậy.

Ngay cả Thiên Đế cũng có hơi sửng sốt, sau đó lẩm bẩm nói: "Mặc dù thời gian dựng nước của Đại Chu ngắn nhưng nội tình quả thực không ít. Rốt cuộc lại tạo ra được một tên cường giả Chân Vũ cảnh nữa. Lúc này có chuyện vui xem rồi."

Trạng thái lúc này của Tô Tín người khác không nhìn ra nhưng nhân vật như Thiên Đế thì có thể nhìn được rất rõ ràng. Mặc dù ngoài mặt Tô Tín hấp thụ tinh huyết của Cơ Vũ Lăng khiến thương thế của hắn được chữa khỏi, song, thương thế Nguyên Thần cùng tinh thần của hắn cũng đã kiệt quệ đến khó mà chữa được. Đánh thêm một hồi với nhân vật Chân Vũ cảnh khác thì liệu Tô Tín hắn có còn chịu nổi hay không?

Lúc này, Cơ Huyền Viễn nhìn Tô Tín, sắc mặt đỏ ngầu.

Cơ Huyền Viễn biết Cơ Vũ Lăng dẫn theo một đám người Đại Chu đến Tây Bắc đánh dẹp Tô Tín.

Chương 2029 - Cơ Huyền Viễn(2)

Cơ Huyền Viễn(2)

Chỉ có điều, khi đó hắn đang tu luyện tại đất long mạch của Đại Chu, đang vào thời kỳ mấu chốt để đột phá Chân Vũ nên Cơ Huyền Viễn cũng không nhúng tay vào chuyện này.

Lúc đám người Cơ Vũ Lăng động thủ, Cơ Huyền Viễn đã tấn thăng đến Chân Vũ. Nhưng vào lúc này, trong lòng hắn có chút cảm giác bất an. Cho nên hắn cũng tính lập tức đến đây xem thử. Bất kể lần này Tô Tín sống hay chết, dù sao cũng phãi có kết quả.

Không ngờ cuối cùng hắn lại đến trễ. Lúc hắn đến nơi, Cơ Vũ Lăng và Y Kiếm Đình đã bỏ mạng tại đây.

Thật ra thì Y Kiếm Đình có chết hay không thì cũng không có vấn đề gì. Một tên võ giả hải ngoại mà thôi. Dù Y Kiếm Đình

có là Chân Vũ cảnh thì cũng không có quan hệ gì với Đại Chu.

Nhưng người bảo vệ Đại Chu, Cơ Vũ Lăng lại bỏ mạng ở đây. Chuyện này thật khiến cho Cơ Huyền Viễn nhịn không nổi.

Tô Tín nhìn Cơ Huyền Viễn, cười cười nói: "Còn phải chúc mừng Vương gia tấn thăng Chân Vũ."

Quanh thân Cơ Huyền Viễn tản mác ra một luồng khí tức kinh khủng. Hắn nhìn Tô Tín, lạnh lùng nói: "Mặc dù ta tấn thăng đến Chân Vũ nhưng Đại Chu ta lại có một Chân Vũ chết trong tay ngươi. Cái này thì có gì để mà chúc mừng?

Tô Tín, ngươi giỏi lắm. Đáng ra ban đầu ta không nên tín nhiệm ngươi, cất nhắc ngươi đến vị trí cao như thế để bây giờ ngươi cắn lại Đại Chu ta!"

Tô Tín nhíu mày một cái, cười lạnh nói: "Đúng là trò cười! Chẳng lẽ có người muốn giết ta, ta còn phải chủ động đưa tay chịu trói? Cơ Vũ Lăng cùng Y Kiếm Đình chết rồi, Cơ Huyền Viễn ngươi bây giờ cũng muốn động thủ sao? Đại Chu đã mất một Chân Vũ, chẳng lẽ ngươi muốn làm người thứ hai?"

Cơ Huyền Viễn rất muốn nói Tô Tín cuồng vọng, nhưng lúc này, thi thể của Cơ Vũ Lăng cùng Y Kiếm Đình hãy còn bày ra ở đó, mấy câu Cơ Huyền Viễn muốn nói lại không tài nào thoát ra khỏi miệng.

Hơn nữa hắn cũng không được nhìn thấy quá trình giao chiến. Hắn cũng không biết bây giờ nội tình Tô Tín thế nào, vì thế Cơ Huyền Viễn thực không dám xuất thủ.

Phải biết, thực lực của Cơ Vũ Lăng chắc chắn mạnh hơn hắn. Y Kiếm Đình cũng tấn thăng Chân Vũ được mấy thập niên rồi.

Thế mà hai người này lại chết trong tay Tô Tín. Có thể tưởng tượng được bây giờ thực lực của Tô Tín đã đến mức độ nào.

Cơ Huyền Viễn muốn lui bước, nhưng hiện thời những võ giả cùng quân đội Đại Chu kia đều đang nhìn hắn. Cơ Huyền Viễn không cách nào nói được hai chữ "rút lui".

Bây giờ Cơ Vũ Lăng đã chết, thế thì hắn chính là nhân vật hàng Chân Vũ cảnh duy nhất trong Hoàng tộc họ Cơ. Từ nay về sau, đại kỳ Hoàng tộc họ Cơ phải do hắn cáng đáng rồi.

Lúc này, Tô Tín mới giết Cơ Vũ Lăng, tất cả mọi người đều đang nhìn Cơ Huyền Viễn hắn. Nếu hắn rút lui, uy danh của Hoàng tộc họ Cơ cũng suy giảm mạnh ở toàn cõi Đại Chu. Cái này Cơ Huyền Viễn không muốn tưởng tượng đến.

Cho nên, dù bây giờ Cơ Huyền Viễn biết hắn ra tay cũng chưa chắc địch nổi Tô Tín nhưng hắn vẫn phải xuất thủ.

Bước ra một bước, sau lưng Cơ Huyền Viễn Thương Long giận dữ, gầm thé vọng thiên địa. Hắn thế mà lại dùng Chân Vũ Pháp Tướng của hắn!

Chân mày Tô Tín nhất thời nhíu một cái. Bây giờ Nguyên Thần cùng tinh thần của hắn bị hao tổn có chút nghiêm trọng. Mặc dù còn sức chiến đấu nhưng tinh thần kiệt quệ kéo sức chiến đấu của hắn thấp xuống nhiều. Nếu đánh tiếp, Tô Tín sợ Nguyên Thần của hắn sẽ phải gánh chịu thương thế không cách nào chữa khỏi.

Hắn cho là Cơ Huyền Viễn sẽ rút đi, nào ngờ dưới uy thế của việc Cơ Vũ Lăng bị Tô Tín hắn giết, Cơ Huyền Viễn vẫn dám ra tay.

Lúc còn là Dương Thần cảnh, thực lực của Cơ Huyền Viễn có thể coi là hàng đầu. Tuy nhiên, hắn cũng không phải là nhân vật dù chỉ mới vào Chân Vũ liền có chiến lực kinh người như Mạnh Kinh Tiên hay Diêm La Thiên tử.

Bây giờ, thậm chí đến cả cảnh giới tự thân Cơ Huyền Viễn cũng còn chưa củng cố được. Thực lực cùng lắm cũng chỉ không thua kém gì Bắc Cực Tử Vi Đại Đế mà thôi. Tô Tín đúng là có thể đánh với hắn một trận. Chỉ có điều, Tô Tín lo rằng trận chiến này sẽ ảnh hưởng đến thương thế của hắn.

Có điều, vào lúc này, một tên lính liên lạc mặc trang phục võ giả vội vã chạy đến, lớn tiếng nói: “Vương gia! Bắc Cương cấp báo! Kim Trướng Hãn Quốc xuất hơn mười vạn binh đến tấn công phòng tuyến Bắc Cương. Đại Tướng quân Bàng Nguyên Đức hạ lệnh rút lui trì hoãn. Lúc này, Kim Trướng Hãn Quốc đã tiến đến mười mấy dặm rồi!”

Còn không chờ Cơ Huyền Viễn tiêu hóa xong tin tức này, tên lính liên lạc kia tiếp tục nói: “Đông Tấn lúc này cũng xuất

binh đến hơn trăm ngàn, tấn công phòng tuyến Đông Tấn. Đại Tướng quân Hạng Sở Cuồng phân tán binh lực rút lui. Đại quân Đông Tấn đã tiến đến hơn trăm dặm rồi.

Còn cả các tông môn như Thiên Hạ Thất Bang thừa lúc Trung Nguyên chúng ta trống lực, xâm chiếm các loại tài nguyên khoáng sản, vô số vườn dược liệu. Quân Lục Phiến Môn cùng quân đội địa phương do có vấn đề về thực lực nên đều chọn ngấm ngầm chịu đựng, không xuất thủ."

Đả kích từ một chuỗi tin tức này khiến Cơ Huyền Viễn đến không phản ứng kịp, khiến hắn thu hồi Chân Vũ Pháp Tướng của mình gần như là trong nháy mắt.

Chương 2030 - Đại Chu Lùi bước(1)

Đại Chu Lùi bước(1)

Hắn hung tợn nhìn Tô Tín một cái nhưng cũng không nói gì nhiều.

Chuyện này xảy ra trùng hợp đến như vậy, trong này nếu không có Tô Tín nhúng tay, đánh chết Cơ Huyền Viễn cũng không tin.

Nhưng vấn đề là dù biết trong này có Tô Tín nhúng tay thì Cơ Huyền Viễn cũng làm gì được đây?

Người bên kia cũng đã động thủ rồi. Đại Chu bên này còn có thể ngồi chờ chết hay sao?

Hơn nữa, chuyện Bàng Nguyên Đức và Hạng Sở Cuồng rút quân lui về, Cơ Huyền Viễn cũng không nói gì nhiều.

Thực lực hai chốn biên cương này cũng chỉ có thể phòng thủ. Muốn tiến công vẫn phải tập trung sức mạnh nội bộ Đại Chu mới được.

Thế mà giờ người ta đã đánh đến cửa, Đại Chu còn điều lực lượng phòng tuyến của Bắc Cương và Đông Tấn đi đến hơn một phần ba. Cứ thế thì biên cương không đỡ được khi Kim Trướng Hãn Quốc và Đông Tấn toàn lực xuất thủ. Thậm chí đến cuối cùng bọn họ có khi còn bị đánh chết tại chỗ.

Vì thế nên hai người kia đều chọn cách rút lui đầu tiên. Điểm này Cơ Huyền Viễn cũng không có truy cứu.

Dẫu sao bây giờ thực lực của đối phương như bão lũ. Bọn họ mà chọn cách ngoan cố thì cuối cùng người tổn thất vẫn chính là bọn họ mà thôi.

Về phần Thiên Hạ Thất Bang, Cơ Huyền Viễn không cần đoán cũng có thể biết nhất định là có bàn tay của Tô Tín.

Đám dân đen bướng bỉnh khó thuần kia, một trong số đó ra tay thì rất bình thường. Nhưng tất cả đều ra tay thì trừ mạng giao thiệp của Tô Tín ra, bằng không sẽ không ai làm được.

Mặc dù Bích Huyết Thanh Sơn Đường không ra tay nhưng hiển nhiên người truyền tin cũng mặc kệ những thông tin chi tiết kia mà tính gộp cả Bích Huyết Thanh Sơn Đường vào trong Thiên Hạ Thất Bang. Cái này vô hình chung khiến Cơ Huyền Viễn hận cả Bích Huyết Thanh Sơn Đường.

Hơn nữa, bây giờ cũng không chỉ là mấy nhà trong Thiên Hạ Thất Bang ra tay. Khi nãy tên lính liên lạc kia nói là "các tông môn như Thiên Hạ Thất Bang", hiển nhiên, bên thừa nước đục thả câu không chỉ có mình Thiên Hạ Thất Bang.

Không nên xem thường sự quyết đoán của những thế lực giang hồ này, đặc biệt là những tông môn Ma đạo. Với triều đình và võ lâm chính đạo, bọn họ đều tỏ thái độ sao cũng được, chỉ cần đủ lợi ích thì chuyện gì bọn họ cũng làm được.

Lúc này, sắc mặt Cơ Huyền Viễn khó coi vô cùng. Chuyện đã đến nước này, Đại Chu loạn trong giặc ngoài, hắn còn có thể làm sao nữa? Tiếp tục liều mạng với Tô Tín ở đây?

Bấy giờ Cơ Huyền Viễn đã ở thế cưỡi trên lưng hổ khó xuống, song, hắn vẫn cắn răng nói: "Rút quân!"

Bản thân hắn có thắng được Tô Tín hay không thì hãy còn là một ẩn số. Vấn đề mấu chốt bây giờ chính là Kim Trướng Hãn Quốc cùng Đông Tấn chẳng qua chỉ hơi chiếm được chút lợi, nhưng nếu như Đại Chu mặc kệ không để ý đến, tiếp tục liều mạng với Tô Tín ở đây thì hai bên kia cũng không chỉ chiếm được chút lợi là dừng.

Huống chi, trừ Kim Trướng Hãn Quốc và Đông Tấn ra, những thế lực giang hồ còn lại cũng đang chờ xem trò hề của Đại Chu, chờ xem lúc Đại Chu suy sụp.

Một khi Đại Chu để lộ ra bất kỳ vẻ đuối sức nào, thì những kẻ đổ dầu vào lửa sẽ không chỉ dừng ở Thiên Hạ Thất Bang. Thậm chí có khi còn nhiều hơn.

Cơ Huyền Viễn âm trầm nhìn Tô Tín một cái. Nếu hôm nay hắn rút lui vạy thì chứng tỏ Đại Chu hoàn toàn nhận yếu thế ở chuyện này, bọn họ đã bại.

Hao tâm tổn sức đến Tây Bắc một lần, kết quả lại khiến cho một cường giả Chân Vũ cảnh bỏ mạng, lại đưa cho Tô Tín một thanh thần binh. Dù sao lần này, mặt mũi của triều đình Đại Chu đều đã mất hết.

Người của Thiên Đình trông thấy Cơ Huyền Viễn rút lui không khỏi lắc đầu một cái. Thiên Đế cũng khinh thường nói: “Không được trò trống gì.”

Với Thiên Đế, trong toàn bộ Đại Chu không có được mấy người để hắn coi được.

Trước đó vì có Cơ Hạo Điển nên Đại Chu vẫn có thể điều hòa được mâu thuẫn của các phe, cùng với phát huy thực lực đến mức cao nhất.

Thế mà bây giờ, Cơ Hạo Điển chết, cũng chẳng tìm được một người nào có thể nắm toàn bộ toàn cục Đại Chu nữa.

Mà lúc này, người Đại Chu rút lui chẳng qua chỉ khiến những võ giả Tây Bắc Đạo tạm thời thở phào nhẹ nhõm. Những võ giả còn lại sắc mặt ai nấy đều nghiêm trọng, yên lặng rời đi.

Chuyện này sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy. Tô Tín tu luyện tà pháp Huyết Ma Giáo. Với thực lực và dã tâm của con người này, rất có thể sẽ lại tái diễn một màn ma uy ngập trời của Huyết Ma Giáo ngày trước!

Đây là cái mà tất cả các võ giả chính đạo đều không muốn thấy. Thậm chí, những tông môn Ma đạo khác cũng không muốn thấy.

Ngày xưa, lúc uy thế của Huyết Ma Giáo mạnh nhất, e là họ cũng chẳng coi Cửu Ngục Tà Ma vào đâu. Bọn họ đối xử với Cửu Ngục Tà Ma chẳng khác gì với võ lâm chính đạo.

Đến khi tất cả mọi người đều tản đi, Mạnh Kinh Tiên đáp xuống từ giữa không trung. Trong mắt hắn trống rỗng, lạnh nhạt hỏi: "Lần này ngươi có nắm chắc không?"

Tô Tín gật gật đầu, nói: "Nếu không chắc chắn thì ta cũng sẽ không dùng đến Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp. Lần này đa tạ Mạnh Tông chủ rồi. Sau này Tô Tín ta tất có hậu báo."

Chương 2031 - Đại Chu Lùi bước(2)

Đại Chu Lùi bước(2)

Mạnh Kinh Tiên gật đầu một cái. Hắn cũng không nghi ngờ Tô Tín cam kết qua loa lấy lệ. Nếu bây giờ Tô Tín không mở lời nhờ hắn tiếp tục hỗ trợ nữa thì Mạnh Kinh Tiên Hắn cũng bèn ngay lập tức rời đi.

Người Địa Phủ lúc này cũng đi tới, Diêm La Thiên tử thở dài một cái, nói: "Lần này ngươi có chút lỗ màng rồi. Huyết Ma Giáo chính là cấm kỵ trên giang hồ. Ngươi không cách nào tưởng tượng được người trên giang hồ kiêng kỵ Huyết Ma Giáo đến nhường nào đâu. Bây giờ ngươi công khai thi triển Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, có thể nói ngươi đã trở thành kẻ thù của võ lâm rồi."

Về chuyện này, Diêm La Thiên tử là người có quyền lên tiếng nhất.

Năm xưa danh tiếng của hắn trên giang hồ là như thế nào? "Cứu Nạn Thần Long" Kim Nguyên Thần. Trên khắp giang hồ, số người hắn đã cứu giúp là bao nhiêu? Đơn thuần bàn về danh tiếng cá nhân, hắn không hề kém cạnh Nhâm Bình Sinh.

Tiếc thay, cuối cùng thì sao? Đám người trong chính đạo biết hắn là truyền nhân Huyết Ma Giáo vẫn ra tay vây giết hắn như thường, nào có nghĩ đến hắn trước đó chưa từng làm chuyện gì gây nguy hại đến an nguy võ lâm đâu? Dùng lời của bọn họ nói thì chính là thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Ngày xưa Diêm La Thiên tử đã bị như vậy, thế Tô Tín bây giờ thì sao? Danh tiếng của Tô Tín trên giang hồ từ xưa đến nay vẫn chẳng ra gì. Có thể tưởng tượng được tiếp theo đây Tô Tín phải đối mặt với chuyện gì.

Mạnh Bà cũng không nhịn được, nói: "Nếu quả thực không được thì ngươi mau phân tán cơ nghiệp Tây Bắc Đạo đi đi, rồi an tâm sống ở Địa Phủ.

Về phần mấy tên thủ hạ tâm phúc của ngươi cũng có thể gia nhập Địa Phủ. Ta không tin bọn họ còn có thể đánh được đến Địa Phủ."

Những người khác của Địa Phủ cũng gật đầu một cái. Cách làm của Mạnh Bà có thể nói là lựa chọn tốt nhất cho Tô Tín.

Sự tồn tại của Địa Phủ vốn chính là một chốn tị nạn. Nơi đây có một không gian độc lập. Có thể nói, chỉ cần nội bộ Địa Phủ không xuất hiện kẻ phản bội, phá hoại Địa Phủ từ bên trong thì có thể nói là không ai có thể đánh đến Địa Phủ để mà uy hiếp Tô Tín cho được.

Có điều, lúc này Tô Tín lại lắc đầu nói: "Nếu ta đã quyết định dùng đến Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, ta dĩ nhiên đã cân nhắc đến hậu quả của nó.

Huống chi, trong người có một môn công pháp cường đại như vậy, ta cũng không thể giấu diếm cả đời. Chuyện này ta không muốn dính líu đến Địa Phủ. Đến lúc đó, tự ta sẽ xử lý tốt."

Mọi người ở đây ai nấy đều mang vẻ mặt kinh nghi. Ngay cả Diêm La Thiên tử năm đó cũng bị một đám người võ lâm chính đạo vây công, Tô Tín hắn dùng cách gì phá cuộc cho được?

Có thể nói uy hiếp của Tô Tín bây giờ còn lớn hơn Diêm La Thiên tử ngày trước đến mấy ngàn lần. Những người đó sẽ dùng thái độ nào thì cũng không cần phải nói nhiều.

Chỉ có điều, cho tới giờ, Tô Tín vẫn chỉ thể hiện tư thái tương đối tự tin. Mặc dù hắn hành sự điên cuồng nhưng sau cùng tất cả mọi người lại phát hiện, cái điên cuồng của hắn được lập dựa trên việc hắn có đủ thực lực. Bây giờ nếu Tô Tín đã nói

như vậy thì người Địa Phủ, dù vẫn có chút không tin, nhưng cũng không khuyên nhiều lời.

Địa Tạng Vương ngay lập tức gật đầu, nói: “Nếu quả thực không được thì cơ nghiệp Tây Bắc Đạo này ngươi cũng nên quyết đoán bỏ đi.

Có bỏ mới có được. Ngươi mất mấy năm để phát triển Tây Bắc Đạo đến nước này thì chỉ cần ngươi còn sống, tương lai lại tạo ra một Tây Bắc Đạo khác cũng không phải việc gì khó.”

Sau khi nói xong, Địa Tạng Vương liền dẫn người Địa Phủ rời đi.

Sau khi người Địa Phủ đi hết, lúc này, Tô Tín mới xoay người hỏi đám người Cao Trường Thanh: “Quân Tây Bắc của chúng ta thương vong thế nào?”

Sắc mặt Cao Trường Thanh nghiêm trọng, nói: “Thương vong không nhỏ, gần hai phần. Mặc dù chúng ta thủ thành nhưng quân đội tinh nhuệ của Đại Chu quả thực quá nhiều.

Cũng may lần này, cường giả trong quân đội vì không hợp với Đại Chu nên bọn họ cũng chẳng phái nhiều cường giả đến cho lắm. Lực lượng chiến đấu cao cấp trên căn bản đều là người từ Hoàng thất Cung phụng đường. Chúng ta vẫn có thể cản được một ít.”

Tô Tín gật đầu một cái, nói: “Chuyện trấn an người bị thương giao cho các ngươi xử lý.”

Tô Tín lại chuyển mắt đến Đồng Vũ Dương, nói: “Phân tán toàn bộ thám tử Ám Vệ vào trong giang hồ, giám sát chặt chẽ động tĩnh trên giang hồ. Không cần để lại người ở Tây Bắc đạo.”

Đồng Vũ Dương gật đầu một cái. Trước đây hắn là giang hồ phong môi, dĩ nhiên hắn biết tính nghiêm trọng của vấn đề trước mắt.

Mặc dù hắn biết hiện tại thực lực của Ám Vệ vẫn còn chưa đủ để theo dõi toàn bộ giang hồ nhưng hắn cũng không lên tiếng kể khổ. Chuyện này liên quan đến Tô Tín cùng an nguy của

toàn bộ Tây Bắc Đạo. Dù có khó đến đâu đi nữa thì hắn cũng phải làm.

Sóng gió ở Tây Bắc Đạo nhìn từ ngoài mặt có thể xem là tạm thời tan đi. Nhưng thực tế, sóng gió lớn hơn hãy còn ở phía sau.

Lần này Tô Tín liên tục chém chết hai tên cường giả Chân Vũ cảnh, uy thế quả thực khiến người khác kinh hãi.

Mới vừa vào Chân Vũ đã có sức chiến đấu với cường giả Chân Vũ lâu năm, nếu để Tô Tín tu luyện thêm mấy năm nữa, nói không chừng hắn chính là Mạnh Kinh Tiên kế tiếp.

Chương 2032 - Nhiệm vụ chủ tuyến(1)

Nhiệm vụ chủ tuyến(1)

Hơn nữa, thủ đoạn cùng thực lực mà Tô Tín thi triển trong trận chiến này, thêm với việc thu phục thần binh, chiến tích của Tô Tín ở Thiên Bảng cũng thay đổi. Hơn nữa, hắn còn lấy được một tước hiệu mới là “Huyết Kiếm Thần Tôn”.

Với thực lực của Tô Tín bây giờ, hắn xưng tôn xưng vương trên võ đạo cũng không thành vấn đề.

Nhưng dù bây giờ thực lực Tô Tín thi triển có mạnh hơn đi chăng nữa thì việc hắn dùng công pháp Huyết Ma Giáo ở ngay trước mặt mọi người cũng đã phạm vào cấm kỵ trên giang hồ.

Không có người nào lại muốn trải qua một trận đại kiếp Huyết Ma Giáo như ngày trước nữa. Cho nên lần này, kết quả sau cùng của Tô Tín là gì, cái này không ai đoán chắc được.

Dù sao, đông đảo người trong võ lâm chính đạo cũng không bàn bạc trao đổi gì nhiều, bọn họ gần như là không hẹn mà gặp mà đều xuất thủ đi đến Tây Bắc Đạo, bắt Tô Tín phải trả giá.

Hơn nữa, không chỉ là võ lâm chính đạo mà đến cả Cửu Ngục Tà Ma cũng đều rục rịch, chuẩn bị xuất thủ.

Lúc này, trong Tây Bắc Đạo, các kiểu hỗn loạn bên ngoài Tô Tín đều biết cả. Đồng Vũ Dương liên tục gửi tình báo đến. Tô Tín cũng coi như là biết Huyết Ma Giáo ngày trước khiến bao

nhiêu người ghi hận. Đến ngay cả mấy tông môn trong Cửu Ngục Tà Ma cũng chuẩn bị xuất thủ.

Chỉ có điều tạm thời Tô Tín không quan tâm chuyện lần này. Sau khi hắn quay về chỗ mình thì trong đầu hắn liền truyền đến tiếng của hệ thống.

"Giao nhiệm vụ chủ tuyến: Ma Diễm Ngút Trời.

Miêu tả nhiệm vụ: Ngày xưa Huyết Ma Giáo ngang dọc thiên hạ, đi đến nơi nào là khiến vô số cường giả tông môn khiếp sợ. Ngày nay cũng đã hữu danh vô thực.

Lại một lần nữa thành lập Ma đạo tông môn. Hơn nữa trong vòng ba năm để cho nó đứng vào hàng một trong Cửu Ngục Tà Ma.

Thưởng nhiệm vụ: Mở công pháp năm sao trở lên, đổi vật phẩm, rút thưởng. Hơn nữa, thưởng một lần rút thưởng công pháp năm sao trở lên.

Phạt thất bại: Trừ năm trăm năm tuổi thọ."

Khóe miệng Tô Tín giật một cái. Giảm năm trăm năm tuổi thọ, sao không nói là giết hắn luôn đi cho xong?

Tuổi thọ của nhân vật Chân Vũ cảnh cũng chỉ có chừng năm trăm năm. Nếu thất bại trong nhiệm vụ lần này thì Tô Tín quả không còn cách cái chết bao xa.

Có điều, cái khiến Tô Tín cảm thấy hứng thú hơn chính là công pháp năm sao trở lên và rút thưởng mà hệ thống nhắc đến.

Tô Tín hỏi: "Công pháp năm sao trở lên là gì? Có sáu sao hay không?"

Tô Tín vẫn luôn biết hệ thống có thể thăng cấp. Ví dụ như trước đó hệ thống chỉ có thể rút thưởng, thế mà sau đó lại nảy sinh ra cái gọi là cửa hàng hệ thống để có thể đổi đồ.

Việc bây giờ hệ thống lại cho ra quyền đổi công pháp năm sao trở lên, Tô Tín cũng không thấy lạ.

Hệ thống giải thích: "Công pháp năm sao trong võ hiệp được coi là cực hạn của "Người". Nhưng có một phần công pháp

cũng đã có thể coi là siêu phàm nhập thánh, thoát khỏi cấp độ "Người", sau khi đại thành thì không khác gì Thần Phật Tiên Ma. Vì thế nên loại công pháp này được cho là công pháp năm sao trở lên.

Trình độ của Thiên Ngoại Phi Tiên trong tay kí chủ thật ra đã gần vượt năm sao. Chỉ có điều hạn chế của Thiên Ngoại Phi Tiên quá nhiều, uy năng có thể phát huy ra ở một thế giới khác, người cũng khác thì cũng có hạn. Ý cảnh gần vượt năm sao nhưng chiêu thức vẫn là cấp bậc năm sao.

Công pháp vượt năm sao trong hệ thống không thể nào thông qua rút thưởng cao cấp mà nhận được. Chỉ có rút thưởng trên năm sao được hệ thống thưởng do hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến mới nhận được. Những vật phẩm vượt năm sao khác cũng thế, đều cần có quyền hạn đặc biệt mới được rút.

Ngoài ra, công pháp và vật phẩm vượt năm sao cũng có thể mua bằng phản phái trị. Chỉ có điều mức rất lớn, kí chủ mua phải cẩn thận."

Nghe được hệ thống nói như vậy, Tô Tín quả có chút hứng thú. Hắn mở cửa hàng hệ thống ra nhìn một cái. Quả nhiên, đã có thêm một cột công pháp trên năm sao.

Vạn Đạo Sâm La, Hỗn Thiên Tứ Tuyệt, Huyền Âm Thập Nhị Kiếm, Thiên Yêu Đồ Thần Pháp…

Uy năng của những công pháp này đúng thực đã vượt quá năm sao. Nhưng thấy giá đổi, Tô Tín cũng không còn gì để nói. Cái ít nhất cũng cần năm mươi ngàn điểm phản phái trị. Dốc cạn của cải của Tô Tín cũng không đủ.

Hơn nữa, tiêu hao phẩm cũng nhiều hơn, cần năm ngàn điểm phản phái trị, đủ cho Tô Tín đổi một môn công pháp bốn sao khác. Mặc dù với Tô Tín mà nói, công pháp bốn sao thực ra cũng không có tác dụng gì.

Loại công pháp vượt năm sao này nếu dùng phản phái trị hiện có của Tô Tín mà đổi thì gần như là không thể nào. Mỗi ngày tích lũy được một lần rút thưởng sơ cấp, đổi thành phản phái trị thì mới chỉ có 6 điểm. Tô Tín cần tích lũy mười ngàn ngàn,

cũng chính là gần ba mươi năm mới có thể đổi được một môn công pháp vượt năm sao.

Thời gian này có chút quá dài với Tô Tín. Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, Tô Tín cũng không thể dùng tiêu hao phẩm giá cao nào khác. Nếu không thì sẽ còn phải tiếp tục tích lũy thêm.

Trừ công pháp và tiêu hao phẩm cấp bậc năm sao trở lên, thì cũng còn mấy loại binh khí cùng đan dược trên năm sao nữa.

Chương 2033 - Nhiệm vụ chủ tuyến(2)

Nhiệm vụ chủ tuyến(2)

Ví dụ mấy loại binh khí như Đại Tà Vương, Kinh Tịch, Thiên Tội; những binh khí này hầu như đều mang cấp bậc thần binh. Dĩ nhiên, giá cả cũng không rẻ, cũng bắt đầu từ năm mươi ngàn.

Tô Tín lật xem cột đan dược. Phượng Huyết ít nhất là năm ngàn. Long Nguyên mười vạn.

Mặc dù Tô Tín rất muốn nói thứ này đắt quá đáng, nhưng nghĩ một chút đến khí tức Phượng Huyết trước đó, chỉ có thể ngửi được một cái mà cũng đã mất một trăm điểm phản phái trị, Tô Tín lại thấy bình thường.

Một luồng khí tức cũng đã mắc đến thế. Bây giờ đổi thành Long Nguyên, Phượng Huyết chân chính, giá này cũng coi là bình thường.

Những thứ này trên căn bản đều là đồ Tô Tín không cách nào dùng được, chỉ có thể chờ hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến hệ thống giao mới có thể tiến hành rút thưởng.

Rời khỏi không gian hệ thống, Tô Tín một mình ở lại trong mật thất, ngón tay gõ gõ bàn. Nhiệm vụ chủ tuyến lần này đến có chút đột ngột, đúng là làm rối loạn kế hoạch trước đó của Tô Tín.

Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp là một trong những lá bài tẩy của Tô Tín. Nếu Tô Tín dám dùng Di Thần Hoán Huyết Đại

Pháp ở ngay đó thì hắn dĩ nhiên có niềm tin cản được những võ giả chính đạo kia.

Năm đó vì sao Huyết Ma Giáo lại bại? Điểm này Tô Tín từng cẩn thận nghiên cứu qua. Nguyên nhân lớn nhất trong đó chính là Huyết Ma Giáo ngông cuồng, đối địch với cả thiên hạ. Kết quả bị tất cả thế lực võ lâm chính đạo trong thiên hạ liên thủ tiêu diệt.

Nguyên nhân thứ hai theo góc nhìn của Tô Tín chính là vì năm đó người chấp chưởng Huyết Ma Giáo còn chưa đủ ác. Hoặc giả nói bọn họ căn bản không hề tách Huyết Ma Giáo khỏi những thế lực võ lâm khác.

Khi đó, toàn bộ các thế lực trên giang hồ thật ra đã chẳng phân chính tà được nữa mà chỉ phân Huyết Ma Giáo và những thế lực võ lâm khác.

Vào thời điểm mà tất cả các tông môn trên giang hồ chỉ có thể dựa vào khổ tu mà tấn thăng, Huyết Ma Giáo có thể lợi dụng cách chém giết không ngơi tay để tấn thăng, hơn nữa còn càng giết càng mạnh, có thể tượng tượng được Huyết Ma Giáo lúc ấy khác loại thế nào.

Vì thế, đáng lẽ ra năm xưa người chấp chưởng Huyết Ma Giáo nên buông cái tư tưởng cũ như thế đi mà quyết đoán hành sự điên cuồng một chút.

Giang hồ là một cái bàn cơ lớn. Vô số thế lực tông môn trong thiên hạ chính là con cờ.

Mặc dù Huyết Ma Giáo chiếm phần lớn bàn cở nhưng cũng không cản được những con cờ khác liên hiệp vây công nó.

Nên khi đó, cái Huyết Ma Giáo nên làm chính là thẳng tay tung bàn cờ, bày ra cục diện cá chết lưới rách, một lần nữa định rõ thế lực giang hồ!

Chỉ tiếc ban đầu, đầu óc của Huyết Ma Giáo quá cứng ngắc, hoặc là nói bọn họ quá mức bành trướng, ngông cuồng muốn dùng sức lực của một tông môn mà đối đầu với toàn bộ giang hồ, vì thế nên mới thảm bại như vậy.

Bây giờ Tô Tín có vết xe đổ đằng trước, dĩ nhiên hắn sẽ không phạm phải sai lầm của Huyết Ma Giáo.

Lần này nếu như các thế lực lớn trong võ lâm muốn đến vây Tô Tín hắn thì hắn cũng nghĩ xong cách lật bàn cờ rồi. Đó chính là sửa lại Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, truyền bá tất cả vào trong giang hồ, để cho bí pháp ma đạo cấp chí tôn này biến thành thứ hàng thông thường!

Đối với bất kể tông môn nào, công pháp đều là cửa ải mấu chốt nhất. Có công pháp mới tính là một truyền thừa. Không có công pháp thì cùng lắm chỉ là một liên minh.

Cho nên, các đại tông môn đều đặt nặng vấn đề công pháp tự thân. Căn bản sẽ không xuất hiện chuyện công pháp bị truyền ra ngoài.

Bây giờ trên người Tô Tín có bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự. Nếu không phải vỉ Thiếu Lâm Tự sợ Tô Tín cá chết lưới rách truyền bảy mươi hai tuyệt kỹ ra ngoài thì e là bọn họ sớm đã đến tìm Tô Tín phiền nhiễu rồi.

Điểm này cũng giống như Huyết Ma Giáo trước đây. Chỉ cần ngươi tuyên thệ thành tâm ra sức cho Huyết Ma Giáo thì Huyết Ma Giáo sẽ cho ngươi công pháp. Dĩ nhiên đó chẳng qua là bản rút gọn. Dẫu sao thì nhân số của Huyết Ma Giáo đông như thế, bọn họ cũng không cách nào đảm bảo mỗi một tên đệ tử đều là người trung thành.

Nhưng khi đó, mặc dù cám dỗ của Huyết Ma Giáo lớn nhưng vẫn có một bộ phận người không muốn dùng cách thành tâm ra sức cho Huyết Ma Giáo để đổi lấy Huyết Ma Kinh bản rút gọn. Vì thế, lúc các tông môn chính đạo tấn công Huyết Ma Giáo, người của Huyết Ma Giáo cứ thế mà rơi vào thế yếu.

Mà bây giờ, nếu Tô Tín truyền bá bản hoàn chỉnh Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp vào giang hồ thì sẽ như thế nào đây?

Cái gọi là sức mạnh người khác căn bản không cách nào chống cự. Hơn nữa, Tô Tín cũng không yêu cầu bọn họ thành tâm ra sức cho hắn. Các ngươi muốn học thì cứ học, không học thì đốt đi, chẳng ai ép buộc các ngươi cả.

Vì thế, dưới hoàn cảnh này, số người tu luyện Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp cũng còn chưa biết chắc được. Thậm chí, trong số các tông môn chính đạo cũng sẽ có người không nhịn nổi mà tu luyện nó cũng không chừng.

Vẫn là câu nói kia, chẳng có mấy người chịu được cám dỗ của sức mạnh. Ngay cả tăng nhân Thiếu Lâm Tự cũng có thể vì sức mạnh mà phạm vào Sát giới.

Chương 2034 - Nhiệm vụ chủ tuyến(3)

Nhiệm vụ chủ tuyến(3)

Tâm trí của người giang hồ thông thường không thể so với nhân vật như Tô Tín cùng Diêm La Thiên tử.

Tô Tín và Diêm La Thiên tử có thể chế trụ được tác dụng phụ mà Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp mang đến. Nhưng người khác thì chưa chắc. Cho nên chỉ cần Tô Tín lan truyền Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp vào giang hồ, thì nhất định sẽ gây ra một cơn sóng gió trong giang hồ!

Đây chính là thủ đoạn lật bàn của Tô Tín.

Không phải bọn họ muốn tiêu trừ Tô Tín hắn, muốn khiến Tây Bắc Đạo không vượt qua được hay sao? Được thôi, bây giờ hắn cũng sẽ phá hủy cơ nghiệm của bọn họ. Khiến cho tất cả mọi người trên giang hồ đều tu luyện công pháp Huyết Ma Giáo. Bọn họ có thể làm gì đây? Giết hết tất cả những ai tu luyện Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp hay sao?

Sợ rằng một khi đến nước này, người thực sự bị dồn ép chính là những kẻ trong chính đạo đại nghĩa lẫm nhiên kia.

Kế hoạch vốn dĩ của Tô Tín chính là cứ như thế mà lật bàn cờ. Nếu phải chết thì tất cả mọi người cùng chết, nhìn xem ai chơi được ai.

Tô Tín là kẻ điên. Thiên hạ này, kẻ bị xem là kẻ điên thực sự cũng không ít. Nhưng vấn đề là dưới mắt có nhiều người giang hồ liên thủ như vậy, bọn họ có thể ai cũng điên hết được hay sao? Cho nên, một chiêu này của Tô Tín chắc chắn trấn áp rất nhiều người. Cò những người không trấn áp được thì Tô Tín có thể tự mình giải quyết.

Mà lúc này, những thế lực đứng đầu trên giang hồ đều đã chuẩn bị phái người đến Tây Bắc Đạo đòi Tô Tín một lời giải thích hợp lý.

Dĩ nhiên, bọn họ cũng sẽ không đến một mình mà do tông môn mạnh có cường giả Chân Vũ cảnh như Thiếu Lâm Tự đến đánh trận đầu.

Bây giờ Tô Tín cũng không phải là dễ chọc vào. Thế lực không có Chân Vũ cảnh mà đi khiêu khích Tô Tín thì đúng là tự tìm cái chết. Trừ phi có nhóm cường giả Huyền Khổ xuất thủ, bọn họ khi đó mới dám hùa theo ở phía sau.

Cho nên cứ như vậy, những tông môn có cường giả Chân Vũ cảnh xuất thủ đầu tiên. Ví như một trong Phật môn tam tự Thiếu Lâm Tự cùng Mật tông.

Lúc này, bên trong Thiếu Lâm Tự, Huyền Khổ cùng với Thủ tọa tam đường tứ viện của Thiếu Lâm Tự đều ở đây, trong đó còn cả một đám võ giả Không tự.

Khoảng thời gian này, Thiếu Lâm Tự bọn họ liên tiếp bị mất mặt, chuyện lần này khiến Thiếu Lâm Tự thấy được có chút cơ hội.

“Nộ Mục Kim Cương” Không Hành, võ giả Không tự của Thiếu Lâm Tự đứng ra, thi lễ với Huyền Khổ, nói: “Phương trượng, lần này Tô Tín gan lớn bằng trời, dám tu luyện tà pháp Huyết Ma Giáo, đúng là tội ác không thể tha thứ!

Ngày xưa Thiếu Lâm Tự ta chính là phe đứng đầu chính đạo. Bấy giờ xuất hiện chuyện Tô Tín như vậy, Thiếu Lâm Tự ta dĩ nhiên không thể đổ trách nhiệm cho người khác. Không chỉ riêng phải đánh chết ma đầu kia mà còn phải cho mọi người trong giang hồ nhìn thấy uy thế ngày xưa của Thiếu Lâm Tự ta vẫn đang còn!”

Từ sua lần Huyền Khổ tấn thăng Thần Kiều, những võ giả Không tự Thiếu Lâm Tự cũng chẳng còn ý kiến nào khác.

Bọn họ cũng đã qua thời kỳ đỉnh phong, mà lúc này Huyền Khổ tấn thăng Thần Kiều, những võ giả Huyền tự còn lại cũng bắt đầu nổi dậy. Thiếu Lâm Tự không còn là Thiếu Lâm Tự ban đầu của bọn họ nữa rồi.

Cho nên, kể cả Không Hành trước giờ tính tình rất xấu cũng không khỏi cung kính khách khí lúc đối mặt với Huyền Khổ, không có chút gì xem mình là tiền bối Thiếu Lâm Tự hết.

Dĩ nhiên, mặc dù bọn họ rất an phận nhưng dẫu sao bọn họ cũng là võ giả Dương Thần cảnh ở Thiếu Lâm Tự, trước một số chuyện đại sự, bọn họ vẫn có quyền lên tiếng. Bây giờ cũng giống vậy.

Có thể nói bây giờ tất cả mọi người trong Thiếu Lâm Tự hy vọng Thiếu Lâm Tự có thể mượn thời cơ này để nêu cao tên tuổi trong thiên hạ, một lần nữa khẳng định vị trí đứng đầu của Thiếu Lâm Tự.

Bây giờ Không Hành nói như vậy, đó cũng chỉ là vì có chút lo lắng Huyền Khổ vì mặt mũi của Huyền Đàm mà bỏ qua không ra tay với Tô Tín.

Dẫu sao, nguy cơ lần trước của Thiếu Lâm Tự nếu không vì có Địa Phủ xuất hiện thì cũng không dễ dàng được giải quyết như vậy. Mặc dù mọi người đều biết, nguyên nhân chủ yếu mà Địa Phủ ra tay chính là nhằm vào Thiên Đình, tiếp tới mới là nhân quả Huyền Đàm chuẩn bị cắt đứt với Thiếu Lâm Tự.

Nhưng Không Hành chỉ lo Huyền Khổ hãy còn ảo tưởng gì với Huyền Đàm, không muốn hoàn toàn trở mặt với Địa Phủ, vì thế mới giữ lại Tô Tín. Do đó, Không Hành hắn mới đứng ra nhắc nhở Huyền Khổ một chút. Chuyện trước mắt với Thiếu Lâm Tự bọn họ mà nói thì quan trọng đến mức nào.

Lúc này, Huyền Minh cũng gật đầu một cái, bước ra nói: “Phương trượng, sư thúc Không Hành nói không sai. Thiếu Lâm Tự hẳn phải lên tiếng.

Ngày trước Tô Tín hạ nhục Thiếu Lâm Tự chúng ta như vậy, lần này hắn trở thành kẻ địch của toàn võ lâm, là đích ngắm của tất cả mọi người. Bị tất cả nhắm vào, cái kết tốt nhất của Tô Tín chẳng qua là có thể tránh ở Địa Phủ mà kéo dài hơi tàn.

Lần này cũng là lúc mà Thiếu Lâm Tự chúng ta nên khẳng định lại uy danh trên giang hồ. Cho nên, phương trượng, lần này Thiếu Lâm Tự ta nhất định phải cho thấy uy phong của

mình. Hơn nữa, còn phải động thủ trước những tông môn khác, đặc biệt là Tạo Hóa Đạo Môn!”

Chương 2035 - Sóng gió nổi lên(1)

Sóng gió nổi lên(1)

Mặc dù nói Tô Tín là Sở Giang Vương của Địa Phủ, là thủ hạ của sư huynh Huyền Đàm của hắn, nhưng Huyền Minh không phải Huyền Chân. Lúc nào Huyền Minh hắn cũng là người lý trí hơn cảm tình.

Ban đầu đúng là Thiếu Lâm Tự bọn họ có lỗi với Huyền Đàm. Hơn nữa, nhìn biểu hiện lần trước của Huyền Đàm hắn đúng thực là muốn cắt đứt, hoàn toàn dứt quan hệ với Thiếu Lâm Tự.

Cho nên lần này, Thiếu Lâm Tự bọn họ nhất định phải loại hết những thứ dây mơ rễ má không đáng kể. Không bị bất cứ thứ gì quấy nhiễu, mượn cơ hội lần này mà chấn chỉnh là uy thế của Thiếu Lâm Tự mới là quan trọng nhất.

Đừng quên Thiếu Lâm Tự bọn họ còn một kẻ định sống chết không thôi là Tạo Hóa Đạo Môn. Lý Bá Dương cũng không phải chỉ là hạng ngươi thanh tâm quả dục như Huyền Trần Tử, chưởng môn Thái Nhất Đạo Môn. Chỉ cần Lý Bá Dương tìm được cơ hội thì chắc chắn Tạo Hóa Đạo Môn có thể tuyệt diệt Thiếu Lâm Tự.

Sau khi Huyền Minh mở miệng, mọi người phía sau cũng xôn xao mở miệng, ai nấy đều tán thành quyết định của Huyền Minh và Không Hành.

Thấy cảnh này, Huyền Khổ cũng chỉ thở dài một cái. Khoảng thời gian này, Thiếu Lâm Tự bọn họ quả đúng là bị chén ép quá mức.

Đầu tiên là mất mặt không ít lần trong tay thủ hạ Tô Tín, đã thế lại còn mất mặt một cách ê chề.

Ngay sau đó, Thiếu Lâu Tự lại bị Tạo Hóa Đạo Môn chèn ép, thiếu chút nữa gây ra đại chiến Đạo – Phật lần thứ hai.

Mặc dù đại chiến Đạo – Phật lần thứ hai vì Thiên Đình cùng Địa Phủ nhúng tay vào nên không đánh, nhưng vì thân phận của Huyền Đàm mà Thiếu Lâm Tự bị người khác giễu cợt hồi lâu.

Người của Thiếu Lâm Tự nhẫn nhịn lâu như vậy, cũng nên tìm cơ hội mà giải tỏa một chút.

Huyền Khổ đứng lên, trầm giọng nói: "Điều động toàn bộ võ giả từ Hóa Thần cảnh trở lên của La Hán Đường, Bát Nhã Đường, Đạt Ma Viện, Giới Luật Đường Thiếu Lâm Tự, ngay lập tức đến Tây Bắc trước!"

"Dạ phương trượng!"

Một đám võ giả Thiếu Lâm Tự đồng loạt hô, trên mặt đều lộ vẻ mặt phấn chấn.

Lúc này không riêng gì võ giả Thiếu Lâm Tự chuẩn bị điều động, Mật tông Tây Cương cũng rục rịch.

Thật ra thì lần này Mật tông Tây Cương vốn không cần xuất thủ. Bởi vì lần trước sóng gió do Huyết Ma Giáo gây ra không ảnh hưởng đến Mật tông Tây Cương.

Hệ thống Tây Cương Mật tông tự thành, nguyên nhân quan trọng nhất chính là đất Tây Cương quả thực quá hẻo lánh, nhân số quá ít.

Một nơi như vậy bản thân Huyết Ma Giáo cũng chẳng có hứng thú. Nên lúc Huyết Ma Giáo ma diễm ngút trời, Mật tông Tây Cương cũng là thế lực ít chịu tổn thương nhất. Phải nói là căn bản không hề bị tổn thương.

Nhưng lần này lại khác, Tây Cương Mật tông đã làm chủ Trung Nguyên. Nếu Huyết Ma Giáo lại loạn thì hoặc là Mật tông sẽ chịu ảnh hưởng, hoặc là chỉ có thể bỏ đi cơ nghiệp Trung Nguyên, tránh về lại Tây Cương.

Tuy nhiên, hai lựa chọn này đều không phải cái mà Mật tông mong muốn. Vì lẽ đó, bọn họ cũng chỉ có thể ra tay hoàn toàn bóp chết khả năng này.

Nếu Phật môn đã chuẩn bị xuất thủ thì Đạo môn cũng sẽ không thua kém.

Mặc dù Tạo Hóa Đạo Môn không nói họ là đứng đầu chính đạo nhưng ai cũng biết cái này thực ra là sự thật.

Cho nên, chuyện này vừa truyền đến, Lý Bá Dương đã dẫn theo cường giả Tạo Hóa Đạo Môn đi thẳng đến Tây Bắc.

Long Hổ Đạo Môn cũng thế. Mặc dù cảm giác tồn tại của Long Hổ Đạo Môn trong Tứ đại Đạo môn rất thấp, nhưng chỉ bằng việc Long Hổ Đạo Môn là một trong Tứ đại Đạo môn cũng đủ để nói thực lực của họ không hề kém.

Tạo Hóa Đạo Môn cùng Thái Nhất Đạo Môn thì không cần phải nói, Chưởng giáo "Long Hổ Đại Thiên Tôn" Lục Huyền Thịnh của Long Hổ Đạo Môn hành sự rất khiêm nhường nhưng cũng là cường giả Chân Vũ cảnh thành danh hơn trăm năm.

Hơn nữa gần đây, bởi vì một trong Tứ đại Tôn giả của Long Hổ Đạo Môn, "Thiên Long Vũ Tôn" Thường Nhất Phàm mang bí thuật truyền thừa bị đánh mất từ ngày xưa của Long Hổ Đạo Môn từ đất phong ấn Yêu tộc Tây Bắc, cái này cũng khiến cho thực lực của bọn họ tăng vọt một đoạn.

Xa ở hải ngoại, thực lực của Phương Tiên Đạo môn cũng không yếu.

Nghe nói bên trong Phương Tiên Đạo môn cũng có một cường giả Chân Vũ cảnh, song, Phương Tiên đảo bây giờ đã thuộc về thế lực hải ngoại. Hơn nữa, vị trí của Phương Tiên đảo cũng cách xa Trung Nguyên. Tin tức bấy giờ còn chưa truyền được xa đến thế.

Hơn nữa, coi như có thể truyền được thì đoán chừng Phương Tiên Đạo môn cũng sẽ không ra tay. Thậm chí bọn họ cũng chẳng có cả tâm tình xem chuyện vui.

Vì lẽ đó, trong số Tứ đại Đạo môn ít nhất sẽ có ba nhà ra tay. Nhưng thực tế là hai nhà hơn mà thôi.

Thái Nhất Đạo Môn thật sự có chút thanh tịnh vô vi quá mức. Chuyện lớn như vậy mà Thái Nhất Đạo Môn vẫn chỉ phái một tên Trần Nam Hoa Dương Thần cảnh đến. Điệu bộ muốn hóng chuyện vui nhiều hơn là dáng vẻ muốn nhúng tay.

Dĩ nhiên, loạn Huyết Ma Giáo lần trước cũng như vậy. Thái Nhất Đạo Môn ban đầu cũng không hề xuất thủ. Cho đến khi Thái Nhất Đạo Môn có một tên đệ tử bị người Huyết Ma Giáo giết chết. Hơn nữa, Huyết Ma Giáo lại mưu toan muốn tiêu diệt Thái Nhất Đạo Môn, bấy giờ mới chọc giận đến họ. Đời chưởng giáo của Thái Nhất Đạo Môn năm đó mang tất cả đệ tử dốc toàn bộ sức mạnh, thể hiện thực lực kinh khủng cảu Thái Nhất Đạo Môn.

Chương 2036 - Chuộc tội(1)

Chuộc tội(1)

Suy cho cùng đối diện với những cường giả này, để những binh sĩ này ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Bây giờ trong Phi Long thành chỉ có Lý Hoại, Hoàng Bính Thành, Đồng Vũ Dương và Thanh Ly là tâm phúc của Tô Tín.

Lý Bá Dương không bay trên không, mà chỉ đi ở phía trước của đội.

Tuy Chân Vũ cảnh có thể bay trên không, nhưng bây giờ cường giả của các thế lực trong giang hồ đều ở đây, không muốn khoa trương, cho nên bất kể là Lý Bá Dương hay là Huyền Khổ đều không chọn bay trên không, mà chỉ đi đầu đội ngũ.

Mặc dù bay trên không chính là một trong những mục tiêu của cường giả Chân Vũ cảnh, nhưng thân phận và thực lực của bọn họ đã quá rõ ràng trong giới giang hồ, nên không cần phải dùng cách khoa trương như thế để thể hiện sức mạnh và thân phận của mình.

Lý Bá Dương liếc mắt nhìn xung quanh, nhiều môn phái tụ tập lại đây như thế, phỏng chừng còn hở cả mở đại hội võ lâm.

Uy thế này trên giang hồ có được bao người có thể tưởng tượng nổi? Hiện tại Tô Tín có được đãi ngộ này, thậm chí có thể nói là nổi danh sử xanh sau này, một số người hận không thể đổi vị trí với Tô Tín.

Đương nhiên, cái này cũng chỉ có thể nói trong suy nghĩ mà thôi, cái giá nổi danh sử xanh chính là bị tất cả cường giả trên

giang hồ bao vây tấn công, nếu để bọn họ chọn, chắc chắn trăm phần trăm sẽ không ai dám làm.

Còn Huyền Khổ của Thiếu Lâm Tự có một mối đại thù sinh tử với Lý Bá Dương, nhưng lúc này Huyền Khổ cũng đã đứng cùng phía với hắn.

Mối hiềm khích giữa Sách Nam Triệt và Huyền Khổ của Mật tông không phải là nhỏ, nhưng hiện tại bọn họ đều bình tĩnh hòa nhã đứng chung phe, hiển nhiên đối với bọn họ mà nói, Tô Tín trước mặt là một mối đe dọa rất lớn.

Huyền Khổ đang đứng cách Phi Long thành hơn mười dặm, hắn đột nhiên nói: "Tô Tín, chuyện đã đến mức này, lẽ nào ngươi không định khoanh tay chịu trói sao? Có lẽ ngươi đã biết sức phá hoại khi cường giả Chân Vũ cảnh ra tay như thế nào rồi, ngã Phật từ bi, không muốn làm hại người vô tội, ngươi đã là chủ của Tây Bắc, thì nên suy nghĩ cho bá tính Tây Bắc Đạo của ngươi chứ."

Mặc dù bây giờ họ cách nhau hơn mười dặm, nhưng giọng nói của Huyền Khổ vang lên như sấm, vang dội trong phạm vi hơn mười dặm của Phi Long thành.

"Giả tạo!"

Một tiếng cười khẩy lạnh lùng phát ra từ trong Phi Long thành, Tô Tín giẫm lên biển máu kiếm khí bay lên không trung, xung quanh là huyết khí và kiếm khí nồng đậm, khiến sắc mặt của những người ở đây đều vô cùng khó coi.

Bọn họ vì chuyện của Huyết Ma Giáo mà đến thảo phạt Tô Tín, kết quả, bây giờ Tô Tín lại gióng trống khua chiên sử dụng công pháp của Huyết Ma Giáo, hiển nhiên là không xem bọn họ ra gì.

Tô Tín mặc một bộ hắc bào của địa phủ, cả người toát ra một cổ khí tức u ám lạnh lẽo, nhìn Huyền Khổ chế nhạo: "Ngã Phật Từ Bi? Nói nghe hay nhỉ!"

Huyền Khổ đại sư, nếu ngươi thực sự từ bi, tại sao không ngoan ngoãn ở lại Thiếu Lâm Tự của ngươi, mà phải nhất quyết đến Tây Bắc của ta gây sát nghiệp?"

Nét mặt Huyền Khổ không hề thay đổi, trên gương mặt vẫn còn nguyên vẻ bi khổ nhìn thấy nhân thế: “Nếu ta không đến, Huyết Ma Giáo sẽ lại xuất hiện ở thế giới này, những võ giả và bá tánh vô tội gặp tai ương sẽ càng nhiều hơn!”

Tô Tín điềm nhiên nói: “Huyết Ma Giáo là Huyết Ma Giáo, ta là ta, trước đây Huyết Ma Giáo làm náo loạn thiên hạ, nhưng giờ đây, ngươi dựa vào đâu nói Tô Tín ta gây tai họa cho thiên hạ?”

Những người có mặt nhất thời không nói nên lời.

Dựa vào những gì mà Tô Tín ngươi đã làm mấy năm qua, các ngươi cũng không biết thẹn mà nói ra lời này sao?

Thiên hạ ngoại trừ Cửu Ngục Tà Ma, kẻ có thể gây họa cho thiên hạ nhất chính là Tô Tín ngươi! Thậm chí ngươi còn quá đáng hơn cả Cửu Ngục Tà Ma.

Huyền Khổ lắc đầu nói: “Nếu đợi đến ngày ngươi gây họa cho thiên hạ mới ra tay, thế thì đã quá muộn rồi”.

Tô Tín cười khinh bỉ buông lời chế nhạo: “Thứ ta ghét nhất chính là dáng vẻ Thiếu Lâm Tự các ngươi cứ thích nghĩ thay cho người khác.

Thiếu Lâm Tự các ngươi có tư cách gì quyết định mọi chuyện sẽ phải tiến triển như thế nào trong tương lai? Đúng là chẳng biết chi cả!”

Mọi người nghe lời này đều không khỏi gật đầu, cách cư xử này của Thiếu Lâm Tự có thể nói là truyền thống, quản chuyện bao đồng đến quen luôn rồi, chuyện lớn nhỏ gì trong giang hồ bọn họ cũng đều muốn nhúng tay vào, bởi vì chuyện này mà đắc tội không ít người.

Nhưng đổi lại bây giờ bọn họ đều lấy đó làm vui, chuyện khác Thiếu Lâm Tự có thể không quản, nhưng chuyện có liên quan đến Huyết Ma Giáo, bọn họ chắc chắn phải quản cho thật triệt để.

Huyền Khổ nhìn Tô Tín, nhàn nhạt nói: “Thiếu Lâm Tự bao năm qua mang nhiều tai tiếng, bần tăng cũng không ngại gánh thêm.

Nếu bây giờ ngươi chịu khoanh tay chịu trói, ta có thể đảm bảo tính mạng cho ngươi, không phế tu vi của ngươi, chỉ nhốt ngươi vào trong Hắc Ngục.

Những năm qua, ngươi sát nghiệp dâng ngút trời, dù ngươi chưa đến trăm tuổi đã thăng lên Chân Vũ, nhưng từ lâu đã khiến trời hờn nhân oán.

Nhân quả tuần hoàn báo ứng chẳng sai, trong vòng luân hồi của thiên đạo, cho dù ngươi là Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh cũng không thể ngăn cản được.

Chương 2037 - Chuộc tội(2)

Chuộc tội(2)

Cùng ta trở về Hắc Ngục chuộc tội đi, cũng tránh khỏi dấy lên sát nghiệp vô số, xác phơi ngoài đường."

Những lời nói của Huyền Khổ không phải là giả tạo, mà là những gì bây giờ hắn đang nghĩ.

Phật gia thích giảng nhân quả, theo Huyền Khổ, những năm qua Tô Tín giết bao nhiêu người vô tội? Thì trên người hắn sẽ tích lũy bấy nhiêu nhân quả.

Hơn nữa, hành vi của nam tử này càng ngày càng trở nên kiêu căng ngạo mạn, hiện tại lại có liên quan đến Huyết Ma Giáo, nếu còn không ngăn cản, sau này sẽ nguy hại võ lâm, dấy lên mùi máu tanh khắp thiên hạ là chuyện gần như chắc chắn!

Tô Tín nghe xong liền phá lên cười, tiếng cười rất ngạo mạn, cho đến khi sắc mặt mọi người trong Thiếu Lâm Tự đều tối sầm lại, Tô Tín vẫn chưa chịu ngưng.

Không Hành đi theo Huyền Khổ, không khỏi lộ ra vẻ tức giận nói: "Tô Tín! Ngươi cười cái gì? Là phương trượng nhân từ, mới khuyên ngươi buông hạ đồ đao, giúp ngươi chuộc lại một thân mang đầy tội nghiệt, không phải rơi vào kết cục xác phơi giang hồ, để người đời chê cười đàm luận.

Nếu đổi lại là ta, đâu cần phải phí sức như thế? E là đã sớm giết chết triệt để tên ma đầu nhà ngươi rồi!"

Tô Tín ngưng cười, nhìn Không Hành, vẻ mặt khinh thường cười nói: “Giết ta? Dựa vào một tên phế vật cả đời vô vọng với Chân Vũ cảnh như ngươi cũng dám nói những lời này với ta?”

Lời này vừa thốt ra, Không Hành đã đỏ bừng mặt vì tức giận, đột nhiên nghĩ đến cảnh khi Tô Tín đến Thiếu Lâm Tự để giải cứu Hinh Nhi, hắn đã dùng Đại Kim Cang Chưởng dốc sức đánh Tô Tín, kết quả lại bị Tô Tín dùng Đại Kim Cang Chưởng đánh trọng thương, đúng là một sự sỉ nhục, một sự sỉ nhục mà cả đời này Không Hành không tài nào quên được.

Nên biết, tu vi Dương Thần cảnh đủ để đứng trên đỉnh cao võ lâm, cho dù bây giờ hắn đã già đi, nhưng cũng được coi là một cường giả trong mắt Dương Thần cảnh của các môn phái.

Chỉ là so thực lực và tuổi tác với Tô Tín, Không Hành hắn thật sự sắp trở thành phế vật rồi.

Xưa nay Thiếu Lâm Tự có thể giữ vững vị trí đầu trong chính đạo, là nhờ vào cái gì? Chẳng phải là hai chữ đại nghĩa sao.

Đối với Huyền Khổ hay Thiếu Lâm Tự hiện nay, bọn họ đều tự nhận mình là kẻ sĩ chính nghĩa, nắm giữ đại nghĩa.

Tô Tín nhìn Huyền Khổ lạnh lùng nói: “Sau bao nhiêu năm, Thiếu Lâm Tự vẫn sống trong thế giới của riêng mình sao?

Thảo nào ngay từ đầu Địa Tạng Vương đại nhân bị Thiếu Lâm Tự ép đi, chắc không phải vì các người không hài lòng với cách hành sự của Địa Tạng Vương đại nhân, mà là trong Thiếu Lâm Tự, e rằng chỉ có một mình Địa Tạng Vương đại nhân là tỉnh táo!

Cái gọi là luân hồi báo ứng mà Thiếu Lâm Tự các ngươi nói Tô Tín ta không tin, huống hồ, cho dù thực sự có báo ứng, Tô Tín ta tung hoành giang hồ một đời có thể đạt đến trình độ như bây giờ cũng coi như đáng!

Ông trời không thu phục được ta, Thiếu Lâm Tự các ngươi còn vọng tưởng bắt ta vào Hắc Ngục sao? Có tin một ngày ta sẽ dỡ bỏ tháp Trấn Ma Hắc Ngục của Thiếu Lâm Tự các ngươi không?”

Huyền Khổ thở dài, lắc đầu nói: “Cố chấp ngu ngốc.”

Tô Tín cười khẩy: “Dù ngoan cố thì sao? Thực lực của Thần Kiều cảnh quả thực bây giờ ta không thể đánh lại, nhưng mà, Thần Kiều cảnh muốn giết ta cũng không đơn giản như vậy.”

“Vậy sao? Thế làm sao thêm ta được nữa?” Lý Bá Dương tay cầm phất trần đứng bên cạnh Huyền Khổ.

Hai phe chí cường giả của Đạo gia và Phật gia vốn dĩ không chung sinh tử lại đứng chung với nhau, đây gần như là thế lực đỉnh cao nhất trong giang hồ lúc này.

Mặc dù Tô Tín nhìn thế nào cũng thấy cảnh này có gì đó không đúng, nhưng không thể phủ nhận rằng với thực lực của Lý Bá Dương và Huyền Khổ, dù muốn giữ Tô Tín ở đây cũng không phải là chuyện khó.

Tô Tín nhìn Lý Bá Dương, lãnh đạm nói: “Đạo và Phật bất tương hợp, bây giờ Tạo Hóa Đạo Môn cũng đứng về phía Thiếu Lâm Tự sao?”

Lý Bá Dương lắc đầu nói: “Chuyện này không liên quan gì đến Thiếu Lâm Tự, Tô Tín, ngươi không biết quá khứ kinh khủng của Huyết Ma Giáo, đồng thời ngươi có một tiền đồ rộng mở lại đi tu luyện Huyết Ma Kinh, đây cũng là một hành động sai lầm.

Thành thật mà nói, nếu một tên phế vật lấy được Huyết Ma Kinh, Tạo Hóa Đạo Môn ta sẽ chẳng thèm lo tới, nhưng người này lại là Tô Tín ngươi, cho nên Tạo Hóa Đạo Môn ta mới kiêng dè, chuyện này, ngươi cũng phải cho Tạo Hóa Đạo Môn ta một lời giải thích, hoặc là cho người trong giang hồ ở mặt ở đây một lời giải thích mới được.”

Lời nói của Lý Bá Dương trực tiếp hơn nhiều so với những lời thanh cao của Huyền Khổ trước đó.

Dù sao trong lời nói của Lý Bá Dương cũng chỉ có một ý, hắn biết rõ uy năng của Huyết Ma Kinh, bây giờ lại thêm một người lãnh đạo như Tô Tín ngươi, uy thế này thực sự khiến Tạo Hóa Đạo Môn phải kiêng sợ, cho nên Lý Bá Dương mới ra tay, lý do rất đơn giản, nhưng cũng làm cho Tô Tín không thể phản bác.

Lúc này, một lão giả vẻ mặt lạnh lùng, cầm trường kiếm đi ra nói: “Tô Tín, chuyện Huyết Ma Kinh đã không thể xoay chuyển, ngươi cũng là Chân Vũ cảnh, là đại nhân vật có thể nắm giữ giang hồ một phương, sĩ diện một chút khoanh tay chịu trói đi, ngươi bớt chuyện bọn ta cũng bớt chuyện, còn có thể giúp những người ở Tây Bắc Đạo của ngươi thoát khỏi tai nạn.

Chương 2038 - Giậu đổ bìm leo(1)

Giậu đổ bìm leo(1)

Ta có thể hứa, chỉ cần thuộc hạ Tây Bắc Đạo ngươi không tu luyện Huyết Ma Kinh, bọn họ đều sẽ sống sót.”

Người đứng ra phát ngôn chính là lão tổ của Kiếm Sơn Trang: “Tuyệt Kiếm Thiên Tôn” Ứng Thiên Qua.

Phong cách hành sự của người này trước giờ luôn độc đoán và mạnh mẽ, và bây giờ cũng vậy.

Chuyện này cuối cùng sẽ như thế nào bây giờ không cần phải tưởng tượng nữa, hiện tại Tô Tín hắn tuyệt đối không còn chỗ để cò kè thêm bớt.

Các môn phái lớn còn phải mất một thời gian mới chuẩn bị ra tay, thực ra khoảng thời gian này Tô Tín cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nếu Tô Tín quyết định di tán cơ nghiệp của Tây Bắc Đạo, đưa thủ hạ tâm phúc của hắn xuống địa phủ kéo dài hơi tàn, sau khi các môn phái lớn không còn thấy tàn lưu công pháp của Huyết Ma Giáo ở Tây Bắc nữa sẽ lập tức rời đi, đồng thời không gây ra cái gọi là sát nghiệp.

Xét cho cùng, họ đều là danh môn chính phái, tuy đôi lúc vẫn làm những chuyện mờ ám, nhưng bây giờ ngay trước mắt bao người họ cũng phải giữ thể diện của mình.

Vì vậy việc giết người vô tội một cách bừa bãi là tuyệt đối không thể xảy ra.

Nhưng hiển nhiên bây giờ Tô Tín không lựa chọn con đường trốn chạy, mà lựa chọn ngoan cố ở lại Tây Bắc Đạo đến cùng.

Đã như thế, đừng trách họ không nói quy tắc mà xuống tay tấn công.

Bây giờ tại đây có tới năm cường giả Chân Vũ cảnh, Lý Bá Dương và Huyền Khổ đang đứng trước mặt Tô Tín, Sách Nam Triệt im lặng một lúc, cảm nhận được ánh mắt của Ứng Thiên Qua, hắn trực tiếp đứng về phía bên trái của Tô Tín.

Sách Nam Triệt chắp tay nói: "Tô đại nhân, ân oán trước đây giữa Mật Tông ta với ngươi coi như xóa bỏ hoàn toàn, nhưng việc hôm nay không phải Mật Tông ta muốn ra tay, mà là Mật Tông ta không thể không ra tay, mong ngươi lượng thứ."

Còn về Mật Tông, mặc dù trước giờ Tô Tín chẳng kiêng nể Mật Tông là bao, nhưng thực ra, Sách Nam Triệt vẫn rất xem trọng Tô Tín.

Chỉ tiếc là, bây giờ Tô Tín đã chọc giận nhiều người như thế, cũng xen lẫn với lợi ích của Mật Tông hắn, vì vậy lần này Mật Tông đành phải ra tay.

Ứng Thiên Qua bước đến phía bên phải của Tô Tín, lúc này có một người đàn ông trung niên khác mặc đạo bào nhưng dáng vẻ thư sinh yếu ớt, lẳng lặng đi sau Tô Tín.

Người này chính là chưởng giáo Chân Vũ cảnh của Long Hổ Đạo Môn, "Long Hổ Đại Thiên Tôn" Lục Huyền Phong.

Năm người hợp lại vây chặt Tô Tín ở giữa, gần như tạo thành một thế cục tất sát, cho dù Thiên Đế và Địa Tạng Vương có ở đây, e là cũng không có khả năng chạy thoát.

Nhìn thấy cảnh này, những thế lực môn phái không có Chân Vũ cảnh còn lại cũng thở phào một hơi.

Lúc này Hàn Thiên Sơn đang ở trong đám người đột nhiên đảo mắt, hắn đột nhiên đứng lên quát lớn: "Tô Tín! Uổng Bích Huyết Thanh Sơn Đường của ta tin tưởng ngươi như vậy, còn chủ động tôn hắn lên làm minh chủ của liên minh Thất Bang.

Kết quả, bây giờ ngươi lại làm ra chuyện trời hờn đất oán như thế, vọng tưởng gây họa giang hồ, Hàn Thiên Sơn ta không mạnh bằng Tô Tín của ngươi, nhưng hôm nay ở ngay trước mặt mọi người, ta cùng ngươi cắt bào đoạn nghĩa!

Từ nay về sau, Bích Huyết Thanh Sơn Đường ta không liên quan gì đến ngươi Tô Tín nữa, nếu có ai ở Tây Bắc Đạo của ngươi tu luyện ma công đó, ta nhất định sẽ là người đầu tiên trong Bích Huyết Thanh Sơn Đường đứng ra giết chết!”

Ngay khi thốt ra lời này, mọi người trong Thiên Hạ Thất Bang lập tức nhíu mày, hành động của Hàn Thiên Sơn có chút quá đáng.

Những chuyện trước giờ Hàn Thiên Sơn đã làm bọn họ đều biết rõ, người này sống hai mặt, lưỡng lự chần chừ, hơn nữa còn thích thừa nước đục thả câu, nhân phẩm quả thật chẳng ra làm sao.

Nhưng trước đây kẻ bị Hàn Thiên Sơn giậu đổ bìm leo đều là những đối thủ của hắn, chẳng hạn như Dịch Kiếm Môn năm đó.

Dịch Kiếm Môn từng có hiềm khích với Bích Huyết Thanh Sơn Đường, nên việc Hàn Thiên Sơn ngươi giậu đổ bìm leo cũng được thôi.

Nhưng Tô Tín dù gì cũng là minh chủ của liên minh Thất Bang, cái khác không nói, nếu không xảy ra những chuyện như thế này, thì quả thật Tô Tín cũng không đối xử tệ với liên minh Thất Bang.

Chí ít Bích Huyết Thanh Sơn Đường cũng đã có được lợi ích từ Tô Tín.

Kết quả, bây giờ ngươi lại lật mặt thừa cơ hãm hại Tô Tín, ém mình thật sạch sẽ, làm như thế chẳng phải quá đáng lắm sao?

Đừng nghĩ mọi người trong thiên hạ này là kẻ ngốc, suy tính trong lòng Hàn Thiên Sơn là gì mọi người đều rõ, chẳng qua là muốn hạ bệ Tô Tín để lấy lại một chút danh tiếng mà thôi.

Có lẽ có một số tên ngốc sẽ cho rằng Hàn Thiên Sơn hắn chính là kẻ sĩ chính nghĩa oai phong lẫm liệt, nhưng mấy tên thảo mãng của Thiên Hạ Thất Bang lại rất khinh thường Hàn Thiên Sơn.

Thậm chí Hàn Thiên Sơn làm như thế sẽ khiến những người trong giang hồ cảm thấy Thiên Hạ Thất Bang bọn họ chính là

loại người như vậy.

Đối với loại người làm bại hoại dang tiếng của Thiên Hạ Thất Bang như Hàn Thiên Sơn, đám người Thẩm Vô Danh đều cảm thấy vô cùng bất mãn.

Bây giờ Thiên Hạ Thất Bang là một thể, đều thuộc về liên minh Thất Bang, ngươi làm như thế không nghĩ tới cảm giác của các bang phái bọn ta sao?

Chương 2039 - Giậu đổ bìm leo(2)

Giậu đổ bìm leo(2)

Nhưng bây giờ đám người Thẩm Vô Danh cũng chẳng nói được lời nào, bởi vì bây giờ Tô Tín đã khiến mọi người tức giận, có thể được gọi là kẻ thù công khai của võ lâm, nếu họ lên tiếng chống lại Hàn Thiên Sơn, há chẳng phải là đang giúp Tô Tín sao? Mấy chuyện gây thù hằn này đám lão hồ ly của Thiên Hạ Thất Bang nhất định sẽ không làm.

Hàn Thiên Sơn nhìn Tô Tín, nét mặt tỏ vẻ đắc ý.

Loại chuyện này Hàn Thiên Sơn đã làm rất nhiều, tự nhiên sẽ không có gánh nặng tâm lý.

Lần trước, Tô Tín đã yêu cầu Thiên Hạ Thất Bang đánh lén tài nguyên khoáng mạch ở khắp Đại Chu, cả Thiên Hạ Thất Bang đều động thủ, nhưng Bích Huyết Thanh Sơn Đường của hắn và hội anh hùng đều không ra tay, kết quả sau chuyện đó quả nhiên Đại Chu không đến kiếm chuyện với bọn họ, đều bận đi xử lý Kim Trướng Hãn Quốc và Đông Tấn, các bang phái Thất Hùng Hội khi không lại có được một mảnh lớn mạch quặng và tài nguyên.

Hàn Thiên Sơn vô cùng hối hận về chuyện này, nhưng người này lại chưa từng tìm kiếm lý do ở bản thân, mà ngược lại trong lòng oán hận Tô Tín tại sao không nói rõ nội tình với hắn, nếu hắn biết Tô Tín có đủ át chủ bài để ngăn chặn Đại Chu, hắn chắc chắn sẽ không do dự, trực tiếp ra tay.

Lần trước hắn đã bỏ qua một cơ hội, lần này hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ cơ hội trước mặt.

Hàn Thiên Sơn sẽ không làm những chuyện hại người bất lợi cho mình, nhưng làm những chuyện hại người ích ta thì không phải mới lần một lần hai.

Lần này, hắn đứng ra mắng Tô Tín trước công chúng, trở mặt chống lại hắn, trong mắt những kẻ chính đạo không biết chân tướng kia lại là biểu hiện của sự đại nghĩa sâu nặng, lấy được uy tín.

Tô Tín nhìn Hàn Thiên Sơn lạnh lùng nói: "Chỉ dựa vào tên phế vật ngươi mà cũng muốn cắt bào đoạn nghĩa với Tô Tín ta sao? Giữa ta và ngươi có nghĩa gì để nói sao? Đúng là chẳng biết gì cả!"

Một luồng khí tức ập đến trước mặt, cho dù biết Tô Tín bây giờ đã bị ba Chân Vũ Pháp Tướng và hai cường giả Thần Kiều cảnh vây chặt, nhưng Hàn Thiên Sơn vẫn rùng mình sợ hãi.

Nhưng mà ở đây nhiều người như thế, Hàn Thiên Sơn như được tiếp thêm dũng khí.

Hắn hừ lạnh một tiếng: "Mặc kệ ngươi có nói gì, dù sao lần này, Bích Huyết Thanh Sơn Đường ta đặt đại nghĩa lên trên hết, cho dù thịt nát xương tan cũng không tiếc!"

Trên mặt Tô Tín lộ ra nụ cười lạnh lùng: "Ngươi muốn tan xương nát thịt sao? Vậy được, ta thành toàn cho ngươi."

Tô Tín vừa dứt lời, ánh mắt của Huyền Khổ đột nhiên sáng lên, nhìn Tô Tín, phòng Tô Tín bất ngờ tấn công giết chết Hàn Thiên Sơn.

Nhưng ai ngờ Tô Tín lại chẳng có hành động gì bất thường, lúc này sau lưng Hàn Thiên Sơn xuất hiện một bóng đen kỳ dị mặc hắn bào, vô cùng tà dị, giống như vô hình vô dạng, một thanh loan đao huyết sắc đâm xuyên qua sống lưng Hàn Thiên Sơn, máu tươi bất chợt phun trào, thậm chí Hàn Thiên Sơn cũng chẳng kịp gào thét một tiếng, trực tiếp bị hút thành một cỗ xác khô!

Lãnh Vô Ma đeo mặt nạ thiên binh quỷ sai xuất hiện từ phía sau Hàn Thiên Sơn, loan đao huyết sắc trong tay giống như được máu tươi ngưng tụ thành, sau khi hấp thụ máu của Hàn

Thiên Sơn, liền hóa thành một giọt máu tươi, bỗng chốc hòa vào cơ thể hắn.

Lãnh Vô Ma vốn là Dương Thần cảnh đỉnh phong, thậm chí từng trải qua sức mạnh của Ma Đạo Thủy Tổ Đại Thiên Ma Tôn.

Bây giờ sau khoảng thời gian dài tu luyện hút nạp máu tươi không ngừng nghỉ như vậy, Lãnh Vô Ma không hề yếu hơn Tô Tín khi tư luyện đại pháp Di Thần Hóa Huyết, thậm chí lượng máu hút được còn nhiều hơn cả Tô Tín, vậy nên bây giờ Lãnh Vô Ma đã hồi phục được sức mạnh của Dương Thần cảnh đỉnh phong, ngay cả bí thuật trong đại pháp Di Thần Hoán Huyết hắn cũng đã tu luyện đến đại thành.

Vừa rồi, hắn lách qua các cường giả của Chân Vũ cảnh ở phía xa, lẻn đến bên người Hàn Thiên Sơn, rõ ràng là xông tới muốn giết hắn, nhưng lại giấu đi sát cơ, có thể nói mọi người tại đó chẳng ai phát hiện ra.

Đương nhiên có người phát hiện được đòn đánh lén của Lãnh Vô Ma, chẳng hạn như Trần Nam Hoa của Thái Nhất Đạo Môn, Địch Kinh Phi của Tranh Kiến Minh.

Chỉ là Trần Nam Hoa không biết có mục đích gì, cũng không mở miệng nói ra, hơn nữa Địch Kinh Phi cũng xem thường loại người hai mặt, giậu đổ bìm leo như Lãnh Vô Ma, cho nên bọn họ cũng không nhắc nhở hắn, cứ thế mà nhìn Hàn Thiên Sơn bị giết.

Lúc này, trong mắt đám người Không Hành ở Thiếu Lâm Tự hiện lên một tia tức giận.

Hàn Thiên Sơn không liên quan gì đến Thiếu Lâm Tự, thậm chí Thiếu Lâm Tự bọn họ còn có chút khinh thường những hành động Hàn Thiên Sơn đã làm.

Nhưng trước mắt bọn họ dù sao cũng cùng là danh môn chính phái, cùng nhau thảo phạt Tô Tín, kết quả, bây giờ Hàn Thiên Sơn bị người ta giết chết trước mặt bọn họ, chẳng khác nào tát vào mặt bọn họ.

Không Hành không khỏi tức giận hét lên: “To gan! Rốt cuộc ngươi là ai?”

Lãnh Vô Ma không quan tâm đến hắn, chỉ chào Tô Tín một cách kính cẩn: “Lãnh Vô Ma tham kiến đại nhân.”

Vừa thốt ra lời này, tất cả mọi người có mặt lập tức biến sắc.

Chương 2040 - Lật bàn(1)

Lật bàn(1)

Họ luôn cho rằng mình biết rất rõ Tô Tín, nhưng cho đến hôm nay mới phát hiện, còn có những thứ bọn họ vẫn chưa biết, giống như Lãnh Vô Ma trước mắt đây.

Có thể giết được Dương Thần cảnh chỉ bằng một đòn đánh lén đã đủ kinh ngạc rồi, nhưng từ khi nào mà Tô Tín có được thuộc hạ ghê gớm như vậy?

Huyền Minh đột nhiên nghĩ ra điều gì, hắn đột nhiên nói: “Thiên Chu Minh! Thiên Chu Minh là người của ngươi?”

Tô Tín nhìn Huyền Minh khóe miệng nở nụ cười khó lường, nói: “Mới biết sao? Có kinh ngạc, bất ngờ không?”

Mọi người vừa nghe đến ba chữ Thiên Chu Minh, sắc mặt lập tức tối sầm lại.

Tất nhiên họ rất “kinh ngạc”, rất “bất ngờ”!

Nên biết, cái gọi là Thiên Chu Minh vẫn luôn thường xuất hiện bên tai bọn họ, chỉ có điều chưa từng có người chú ý đến bọn họ.

Lý do rất đơn giản, súng bắn chim đầu đàn, Thiên Chu Minh đủ khiêm nhường, đủ thần bí, chỉ cần đối phương không có xung đột với lợi ích của họ, thì họ đối đầu, điều tra đối phương để làm gì?

Chỉ có một giáo phái thích quản chuyện bao đồng như Thiếu Lâm Tự mới đi điều tra Thiên Chu Minh.

Thực ra, Thiếu Lâm Tự cũng đã từng điều tra Thiên Chu Minh, thậm chí mệnh lệnh điều tra Thiên Chu Minh còn do Huyền Minh đích thân ban xuống.

Chỉ là khi đó Thiên Chu Minh vẫn còn rất yếu, cho nên kết quả điều tra của Thiếu Lâm Tự cũng rất đơn giản, lúc đó Thiên

Chu Minh cũng chẳng làm chuyện gì xấu xa, bọn họ giết người không ít, nhưng những người họ giết đều là những tội đồ đại gian đại ác, thậm chí chứng cứ vô cùng xác thực.

Vì vậy, điều này tạo ra ảo tưởng rằng Thiên Chu Minh cũng thuộc danh môn chính phái, người sáng lập ra có lẽ mang lòng chính nghĩa nhưng lại căm ghét thế tục, cho nên thủ đoạn có hơi quyết liệt một chút.

Cho nên sau khi biết được tin tức, Huyền Minh không thèm để ý tới Thiên Chu Minh nữa, dù sao đối với Thiếu Lâm Tự, mặc dù cứ bảo mọi người phải buông hạ đồ đao, nhưng thực tế bọn họ cũng giết người không ít.

Cho nên bây giờ cách hành sự của Thiên Chu Minh cũng không xung đột gì với Thiếu Lâm Tự.

Huyền Minh cũng không quan tâm đến hắn.

Nhưng tính tới tính lui Huyền Minh cũng không tính ra được, Thiên Chu Minh hóa ra là thế lực dưới trướng Tô Tín, như vậy còn là thế lực chính đạo gì nữa chứ, căn bản là một tổ chức thần bí lòng dạ xấu xa!

Đột nhiên, Huyền Minh như nghĩ ra điều gì đó.

Thiên Chu Minh phát triển nhanh như thế, những người bị Thiên Chu Minh giết chết ngay cả cái xác cũng không được vẹn toàn, tất cả những điều này dường như đều đáp ứng một điều kiện, chính là người của Thiên Chu Minh đang tu luyện Huyết Ma Kinh!

Huyền Minh chỉ vào Tô Tín, trên mặt lộ ra vẻ không tin: “Lẽ nào Thiên Chu Minh chính là dư nghiệt của Huyết Ma Giáo?”

Tô Tín lắc đầu khinh thường nói: “Ta đã nói, Huyết Ma Giáo là Huyết Ma Giáo, ta là ta, hai thứ này không liên quan gì đến nhau.

Thậm chí, thứ mà ta tu luyện cũng không phải Huyết Ma Kinh, mà là đại pháp Di Thần Hoán Huyết của Đại Thiên Ma Tôn truyền lại!

Luận đạo thống, ta còn mạnh hơn Huyết Ma Giáo, hai chữ dư nghiệt này không đến lượt ta gánh.”

Nhưng đối với những người có mặt ở đây, là đại pháp Di Thần Hóa Huyết cũng được, hay là Huyết Ma Kinh cũng được, trong mắt họ chẳng có điểm gì khác nhau.

Quan trọng nhất là bây giờ Tô Tín lại âm thầm phát triển một Thiên Chu Minh tu luyện đại pháp Di Thần Hoán Huyết, rốt cuộc hắn muốn làm cái gì? Thật sự muốn điên đảo cả giang hồ sao?

Nghĩ đến đây, ánh mắt đám người Huyền Khổ hiện lên sát khí nhìn về phía Tô Tín.

Cảm nhận được ánh mắt này, Tô Tín đột nhiên cười khẩy: "Bây giờ các người muốn giết, trừ khử ta sao?

Điểm này ta đúng là không tin, chư vị quả thật có thực lực đó, nhưng đáng tiếc Tô Tín ta không phải con cừu non mặc người ta chém giết!

Hôm nay các ngươi liên hợp lại ra tay với ta, ta cũng đã chuẩn bị một món quà lớn cho các ngươi, không biết chư vị có thích hay không?"

Tô Tín nói ra câu này rất điềm tĩnh, nhưng mọi người lại cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác ớn lạnh.

Huyền Khổ cau mày nói: "Ngươi có ý gì?"

Tô Tín mặt vô cảm nói: "Khi nãy ta đã nói rất nhiều lần rồi, ta không giống Huyết Ma Giáo, không cần đưa ta vào trong Huyết Ma Giáo, trước đây Huyết Ma Giáo mưu toan đối địch với giang hồ, Tô Tín ta biết nặng nhẹ, đương nhiên sẽ không làm như thế.

Chỉ có điều các ngươi không tin, còn muốn ép ta, nếu như vậy thì các ngươi cũng đừng trách ta!

Hiện giờ có hàng vạn đệ tử trong Thiên Chu Minh, chỉ cần ta ra lệnh, bọn họ đều sẽ xuất động, kích nổ cả giang hồ!"

Năm Chân Vũ cảnh cường giả có mặt đều cau mày, cảm nhận được điều chẳng lành từ lời nói của Tô Tín.

"Tô Tín! Ngươi rốt muốn làm gì?" Huyền Khổ thấp giọng hét lên.

“Rất đơn giản, các ngươi không sợ Huyết Ma Giáo lại càn quét võ lâm sao? Vốn dĩ ta không có ý định gì với chuyện này, nhưng các ngươi đã ép ta như thế, ta cũng phải biến chuyện này thành sự thật thôi!

Trước đây, muốn Huyết Ma Giáo truyền dạy công pháp thì phải tuyên thệ thành tâm cống hiến sức lực cho Huyết Ma Giáo mới được, Tô Tín ta thì hào phóng hơn nhiều, tặng miễn phí đại phap Di Thần Hoán Huyết, ai muốn tu luyện đều được hết, thậm chí còn có đệ tử của Thiên Chu Minh ta đích thân chỉ dạy, có được coi là một chuyện tốt cho võ lâm không?”

Chương 2041 - Lật bàn(2)

Lật bàn(2)

Tô Tín nhìn mọi người cười khẩy nói: “Thường thì các ngươi giấu kỹ các bài công pháp võ công này, chỉ vì sợ người khác học được, bây giờ ta còn miễn phí tuyên truyền loại công pháp chí tôn Di Thần Hoán Huyết này ra ngoài, ngươi nói võ giả trong giang hồ sẽ lựa chọn như thế nào?”

Tô Tín lại đưa mắt sang Thiếu Lâm Tự: “Đúng rồi, lần này Thiếu Lâm Tự các ngươi thấy ta xui xẻo thì có vẻ rất phấn khích, cho nên ta quyết định tạo phúc cho giang hồ, đồng thời sẵn tiện cũng công bố bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự ra luôn, không biết chư vị Thiếu Lâm Tự cảm thấy thế nào?”

“Tô Tín! Ngươi điên rồi?”

Mọi người tức giận gào lên, một chút hoài nghi lóe lên trong mắt họ.

Tô Tín, ngươi muốn làm gì đây chứ? Lẽ nào muốn hủy hoại cả giang hồ sao?

Sức cám dỗ của Di Thần Hóa Huyết khó mà tưởng tượng được, trên giang hồ có bao nhiêu võ giả giới hạn tài năng, xuất thân mãi mãi chỉ ở dưới tầng thấp nhất? Những người như vậy nhiều vô kể!

Cũng giống như Lý Hoại dưới trướng của Tô Tín, ngay từ đầu hắn đã là loại người có tài năng và không có xuất thân.

Nếu không có Tô Tín, Lý Hoại cùng lắm chỉ là chủ của một băng phái nhỏ, nhưng giờ đây với Tô Tín, Lý Hoại đã có thể đảm nhận nhiệm vụ ám vệ, trở thành cường giả Dương Thần cảnh.

Tất nhiên, trong đó cũng có một phần lớn là do Lý Hoại có tài năng và tiềm năng, nếu không, Phi Ưng bang nhiều người như thế, ngoại trừ Hoàng Bính Thành, tại sao chỉ có Lý Hoại là người duy nhất có thể đi theo Tô Tín cho đến bây giờ?

Đây có thể coi là Lý Hoại khá may mắn, gặp được Tô Tín, nhưng trên giang hồ vẫn có không ít thiên tài vốn dĩ rất giỏi, nhưng lại gặp phải người như Bá Lạc, chỉ có thể sống cả đời tầm thường.

Tất nhiên, trên giang hồ cũng có nhiều võ giả thiên chất có hạn, thành tựu cả đời của họ hầu như đều bị hạn chế, cho dù có tu luyện thế nào thì kết quả cũng khá là bao.

Nhưng bây giờ nếu có đại pháp Di Thần Hoán Huyết có thể đánh phá mọi thứ đặt ngay trước mắt họ, liệu bọn họ có động lòng không?

Đến bây giờ, e là bọn họ không chỉ động lòng, mà còn phát cuồng!

Không cần thiên phú, không cần xuất thân, chỉ cần tàn sát không ngừng thì có thể gia tăng sức mạnh, toàn bộ giang hồ sẽ chìm trong bầu không khí cuồng hoan này, chỉ có điều là cuồng hoan trong bể máu!

Khi đó, toàn bộ giang hồ sẽ vì Huyết Ma Kinh mà tạo ra một số lượng lớn cường giả, nhưng đồng thời những người viên lạc cũng sẽ nhiều hơn, hành vi này chẳng khác gì uống rượu độc giải khát, hủy hoại lực lượng tương lai của cả giang hồ!

Tất cả mọi người có mặt đều có thể tưởng tượng ra cảnh tượng như vậy, nếu tất cả mọi người trong giang hồ đều luyện tập Huyết Ma Kinh, thì toàn bộ giang hồ chắc chắn sẽ trở thành địa ngục trần gian.

Thậm chí đệ tử của những môn phái lớn này cũng không kìm được cám dỗ mà luyện tập, việc làm này của Tô Tín chính là muốn cắt bỏ nền móng của giang hồ!

Những môn phái lớn này có được thực lực và địa vị như bây giờ đều dựa vào những kế thừa lâu đời và hùng mạnh kia, nếu chỉ có thể dựa vào những cuộc chém giết không dứt để xứng đáng với mấy chục năm khổ luyện, thì liệu còn ai muốn gia nhập vào những môn phái lớn của bọn họ nữa?

Đây là một điều khá khó giải thích.

Thanh Thành Kiếm Phái bị diệt đã lâu. Bấy giờ, đã có kẻ thay thế vị trí của Thanh Thành Kiếm Phái trong Ngũ Phái Trì Kiếm. Đó chính là tông môn được đặt tên là Vu Sơn Kiếm Các ở Thục Trung Đạo.

Tô Tín không quan tâm đến tông môn này. Dù sao thì thực lực của họ cũng khộng tính là quá mạnh mẽ. Họ chỉ có ba tên võ giả Dương Thần cảnh trấn giữ. Song, tu vi kiếm đạo của đối phương cũng rất kỳ lạ. Họ đi con đường kiếm đạo độc nhất của mình. Vì lẽ đó nên được bốn phái còn lại thừa nhận, trở thành một trong Ngũ Phái Trì Kiếm mới.

Lần này, tích cực nhất trong Ngũ Phái Trì Kiếm chính là Danh Kiếm Sơn Trang.

Lão tổ "Tuyệt Kiếm Thiên Tôn" Ứng Thiên Qua của Danh Kiếm Sơn Trang mặc dù tuổi tác không lớn nhưng cũng không nhỏ. Ít nhất hắn biết đời này hắn đoán chừng không cách nào thăng đến Thần Kiều cảnh. Mặc dù bọn họ không nhường lại vị trí đứng đầu Ngũ Phái Trì Kiếm nhưng ai cũng biết vị trí này nhất định chính là Dịch Kiếm Môn.

Lần này Danh Kiếm Sơn Trang ra tay không chỉ là vì kiêng kỵ Huyết Ma Giáo mà cũng là bởi Ứng Thiên Qua muốn tích lũy chút uy danh cho Danh Kiếm Sơn Trang. Dù cho có mất vị trí đứng đầu Ngũ Phái Trì Kiếm nhưng địa vị của Danh Kiếm Sơn Trang cũng không phải là thứ mà những người khác có thể mơ ước.

Hành động lật bàn quá đà của Tô Tín khiến tất cả mọi người có mặt đều biến sắc.

Phương pháp này rất là phi lý, thậm chí có thể nói là hại người hại cả mình.

Giang hồ có trật tự mới là giang hồ, giang hồ không có trật tự chỉ là một luyện ngục, đến lúc đó mọi người trên giang hồ bắt đầu tàn sát điên loạn, thì có lợi ích gì cho Tô Tín ngươi chứ?

Lời nói của Tô Tín tuy khiến năm cường giả Chân Vũ cảnh càng thêm tức giận, nhưng ít nhất ngoài mặt họ vẫn cố nén cơn giận.

Chương 2042 - Cưỡi hổ khó xuống(1)

Cưỡi hổ khó xuống(1)

Huyền Khổ trầm giọng nói: “Tô Tín, ngươi muốn cá chết lưới rách sao? Làm như thế chẳng có lợi ích gì cho ngươi cả?”

Tô Tín lắc đầu nói: “Không có lợi ích gì, nhưng các ngươi muốn ép chết ta đến cùng, lẽ nào không cho phép ta lật bàn sao?”

Các cường giả Chân Vũ cảnh lập tức nhướng mày.

Thật sự mà nói, trong Chân Vũ cảnh thật sự rất ít những người như Tô Tín, tính cách này chẳng khác gì mấy tên lưu manh vô lại đầu đường xó chợ, thua thì lập tức lật bàn, không nói quy tắc gì cả?

Thắng làm vua thua làm giặc, bây giờ Tô Tín thua rồi, nhưng hắn lại không muốn nhận thua, muốn kéo mọi người chôn cùng, đây còn ra thể thống gì?

Có thể là do xuất thân của Tô Tín khác với bọn họ, nên biết thân phận thật sự của Tô Tín là người của Tô gia trong tam tộc ẩn thế, nhưng ai cũng biết thực ra Tô Tín là phận con hoang, lúc mới đầu, hắn chỉ là chủ một bang phái trong một thành nhỏ ở Nam Man, sau này mới bị Lục Phiến Môn thu nạp.

Trong thời khắc quan trọng Tô Tín đưa ra lựa chọn lỗ mãng cá chết lưới rách như thế này cũng là chuyện bình thường.

Huyền Khổ chắp tay, thở dài một hơi rồi nói: “Vốn dĩ lần này ngươi có thể không cần phải chết, ngươi có tư thù với Thiếu Lâm Tự của ta thì cũng chỉ là tư thù, nhưng Thiếu Lâm Tự ta chưa từng đem nguyên do cá nhân xen lẫn vào trong những việc đại sự của giang hồ, cho dù ngươi thua, bọn ta cũng sẽ

không phế đi võ công của ngươi, chỉ giam ngươi vào hắc ngục mà thôi.

Nhưng vấn đề là những việc ngươi làm lần này quá quá đáng rồi, Tô Tín, ngươi đang ép bọn ta phải giết ngươi!

Thủ đoạn ngươi sắp đặt quả thực rất xảo quyệt, nhưng tin hay không thì tùy, một khi tông môn chính đạo bọn ta liên thủ lại, cho dù Huyết Ma Kinh của ngươi có truyền bá rộng rãi bọn ta cũng sẽ tiêu hủy giết sạch hết toàn bộ, đến cuối cùng ngươi cũng chỉ trắng tay mà thôi!"

Tô Tín nhìn đám người Huyền Khổ, cười khẩy lắc đầu nói: "Giết ta? Quả thật ta đánh không lại Thần Kiều Cảnh, nhưng không có nghĩa ta để mặc cho bất cứ ai giết thì giết!"

Lời vừa dứt, toàn thân Tô Tín đột nhiên bộc phát Phật quang màu vàng, vô cùng chói mắt.

Sức mạnh cường hãn của Đấu Chiến Kim Thân đã khiến Tô Tín lúc này giống như một đại năng Phật tông giáng thế, uy nghiêm trang trọng.

Sắc mặt của mọi người trong Thiếu Lâm Tự đều có chút khó coi.

Đấu Chiến Kim Thân chính là công pháp chí tôn của Thiếu Lâm Tự, kết quả người của Thiếu Lâm Tự không ai có thể luyện thành công, ngược lại bây giờ kẻ địch đã từng sỉ nhục Thiếu Lâm Tự bọn họ vô số lần lại luyện thành công, đối với Thiếu Lâm Tự bọn họ mà nói đúng là một sự châm biếm vô cùng lớn.

Huyền Khổ cau mày, hắn niệm Phật, bỗng chốc tướng pháp Kim Thân La Hán xuất hiện phía sau hắn, La Hán Giáng Long, tướng pháp đó trực tiếp thi triển long trảo vồ về phía Tô Tín!

Huyền Khổ đã động thủ rồi, cho dù Lý Bá Dương có ân oán với Huyền Khổ cũng ra tay phong tỏa không gian bên phía hắn, ngăn cản Tô Tín bỏ chạy.

Xét về tuổi tác so với năm cường giả Chân Vũ cảnh thì Tô Tín đương nhiên là thuộc hạng tiểu bối, xét theo thực lực, hắn chắc

chắn cũng không bằng Lý Bá Dương và Huyền Khổ.

Bây giờ, nếu năm người đồng thời ra tay vây đánh Tô Tín, đó không chỉ là tăng thể diện cho Tô Tín, mà còn làm mất mặt mấy người bọn họ.

Cho nên lần động thủ này thực sự chỉ có một mình Hyền Khổ, còn lại đều phòng bị Tô Tín bỏ chạy mà thôi.

Khi pháp tướng của Huyền Khổ áp xuống, trường kiếm trong tay Tô Tín cũng đã xuất vỏ.

Chỉ có điều bây giờ trong tay Tô Tín không cầm Phi Huyết Kiếm của hắn, mà là Duy Ngã Đạo Kiếm thấm nhuần đạo uẩn!

Võ công của Tô Tín không có những quy luật ngoan cố bảo thủ như thế, đối với Tô Tín mà nói, chỉ cần có thể phát huy sức chiến đấu của hắn đến đỉnh phong, cho dù có dung hợp Ma công với Phật pháp hắn cũng sẽ làm.

Trước đây khi Tô Tín thi triển Chiến Đấu Kim Thân cũng dung hợp Phiên Thiên Tam Thập Lục Hợp Kỳ vào trong đó.

Phát huy toàn bộ uy năng của Đấu Chiến chi cực.

Nhưng lần này Tô Tín dùng Đấu Chiến Kim Thân điều khiển thần binh Duy Ngã Kiếm Đạo, phát huy kiếm đạo của Tô Tín đến cực điểm, có lẽ đây cũng là người đầu tiên từ xưa đến nay.

Cũng không thể nói là có lẽ, mà là nhất định, bởi vì võ giả của Thiếu Lâm Tự chưa từng dùng kiếm.

Đối diện với một đòn tấn công bằng pháp tướng của Huyền Khổ, Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín bỗng toát ra đạo uẩn, những đạo uẩn đó tập hợp thiên địa chi lý, điên cuồng nuốt chửng thiên địa.

Kỳ thực đây mới là thực lực thật sự của thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm.

Những năm qua kiếm phái Thanh Thành đều cho thấy sự khá vô dụng của họ, lâu như thế rồi cũng chẳng có được một Chân Vũ cảnh, cho nên, uy năng đỉnh phong của Duy Ngã Đạo Kiếm từ lâu dã không còn lưu truyền trên giang hồ.

Khi Tô Tín chém ra một kiếm này, thiên địa xung quanh bỗng chốc phát ra một tiếng chấn động cực lớn!

Thực ra một kiếm này của Tô Tín không có gì đáng sợ, ngược lại còn rất hoa lệ, một kiếm của tiên nhân trên cửu thiên sao có thể không hoa lệ chứ?

Đối mặt với Huyền Khổ, Tô Tín trực tiếp sử dụng kiếm kỹ mạnh nhất mà hắn nắm chắc, Thiên Ngoại Phi Tiên.

Chương 2043 - Cưỡi hổ khó xuống(2)

Cưỡi hổ khó xuống(2)

Nghĩ chắc không ai có thể tưởng tượng được hắn lại lấy công pháp chí tôn của Phật môn là Đấu Chiến Kim Thân để hỗ trợ cho loại kiếm pháp này.

Lúc này Tô Tín cũng không dễ chịu, bất luận là Đấu Chiến Kim Thân hay là Thiên Ngoại Phi Tiên, hai chiêu võ kỹ này đều tiêu hao lực lượng và tinh thần rất nhiều, cho nên ngoại trừ vào những thời khắc quan trọng, nếu không Tô Tín tuyệt đối cũng không sử dụng hai chiêu võ kỹ này cùng một lúc.

Đương nhiên, luyện thể công pháp chí cường kết hợp với kiếm kỹ chí cường, cộng thêm sức mạnh cường đại của Duy Ngã Đạo Kiếm, uy năng kết hợp của ba thứ này khiến mọi người phải rửa mắt mà nhìn.

Kiếm thế hoa lệ ẩn chứa vô số sát khí hủy diệt, một nhát kiếm chém ra, khiến hư không sụp đổ, vạn vật vỡ nát, thời gian và không gian bị méo mó.

Một kiếm này chính là tiên nhân chi kiếm trên cửu thiên không sai, nhưng lại là một kiếm hủy diệt đưa mọi thứ đến cái chết!

Pháp tướng Kim Thân La Hán của Huyền Khổ vừa tiếp xúc với nhát kiếm đó của Tô Tín thì lập tức lùi lại, không phải hắn muốn rút lui, mà là nhát kiếm này của Tô Tín rơi xuống, pháp tướng La Hán của Huyền Khổ đã sụp đổ, ngay cả Huyền Khổ cũng trầm giọng rên một tiếng, rồi lui về sau mười bước.

Hắn làm sao cũng không ngờ được rằng, Tô Tín cùng là Chân Vũ cảnh lại có thực lực mạnh đến mức này, có thể khiến hắn chịu một vố đau đớn.

Tất nhiên, bộ dạng của Tô Tín lúc này cũng không khá hơn là bao.

Miễn cưỡng dung hợp hai võ kỹ Đấu Chiến Kim Thân và Thiên Ngoại Phi Tiên lại với nhau, Tô Tín cũng tiêu hao năng lượng không ít, khiến sắc mặt của hắn có hơi tái đi.

Nhưng dựa vào một kiếm này, Tô Tín vẫn chưa đột phá vòng vây từ hướng khác, mà trực diện đánh lui Huyền Khổ, thoát khỏi sự bao vây của mọi người.

Đám người Lý Bá Dương chưa ra tay, mà dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Tô Tín.

Khoảng cách giữa pháp tướng và Thần Kiều Cảnh không hẳn là một trời một, nhưng phải nói là chênh lệch rất lớn.

Cũng giống như Lý Bá Dương khi đấu với Tiết Chấn Nhạc năm xưa, cho dù Tiết Chấn Nhạc nắm giữ thần binh cũng không thể chặn nổi ba chiêu của Lý Bá Dương.

Chắc bây giờ trên giang hồ cũng chỉ còn Mạnh Kinh Tiên và Diêm La Tiên Tử mới có thể tranh đấu Pháp Tướng Cảnh và Thần Kiều Cảnh.

Bây giờ Tô Tín đã đạt đến cấp đó hay chưa thì bọn họ không biết, nhưng ít nhất Tô Tín đã bộc phát ra một loại uy năng có thể tranh đấu với Thần Kiều Cảnh.

Tô Tín nhẹ giọng nói: “Giết ta? Bây giờ còn ai muốn giết ta nữa không? Đừng quên Diêm La Thiên Tử lúc đầu, e là có không ít người tham gia vào trận chiến vây đánh Diêm La Thiên Tử năm đó chứ?”

Diêm La Thiên Tử có thể trọng sinh sau khi bị giết, Tô Tín ta sao lại không thể?

Tốt nhất là chư vị đừng cho ta cơ hội trọng sinh, nếu không ta nghĩ chắc chư vị cũng sẽ trải nghiệm được thế nào gọi là hối hận.”

Vẻ mặt của mọi người bỗng chốc trở nên vô cùng khó coi, tên Tô Tín này hống hách đến mức nào chứ? Hắn chỉ dựa vào sức một mình hắn mà dám uy hiếp hơn mười danh môn chính phái bọn họ sao?

Nhưng tất cả mọi người không thể phủ nhận rằng lúc này, bọn họ quả thực vô cùng ghen tị với Tô Tín.

Với thực lực của Tô Tín, nếu hắn thiêu đốt tinh huyết liều mạng bỏ chạy, mọi người có thể giữ hắn lại được hay không vẫn còn là ẩn số.

Huống hồ, cho dù Lý Bá Dương và Huyền Khổ vứt bỏ hiềm khích trước đây liên thủ lại giết hắn, cách trọng sinh trong Huyết Ma Kinh cũng khiến bọn họ ghen tỵ vô cùng.

Bọn họ không biết gì về giọt máu trùng sinh trong Huyết Ma Kinh, nhưng thông qua chuyện ở Diêm La Thiên Tử, bọn họ có thể chắc chắn rằng, trong Huyết Ma Giáo nhất định có môn bí pháp đó, thậm chí, dư nghiệt của Huyết Ma Giáo lúc đó chắc cũng đã từng thi triển bí pháp này, nếu không kế thừa của Diêm La Thiên Tử từ đâu mà có?

Tính cách điên khùng vô lại của tên Tô Tín này đã lộ diện, nếu để Tô Tín trọng sinh, hắn sẽ báo thủ mấy tông môn ở đây như thế nào, bọn họ thật không dám tưởng tượng được?

Cho nên lúc này, dù là Huyền Khổ và Lý Bá Dương có chút cảm giác như cưỡi trên lưng cọp, giết cũng không được, mà không giết cũng không được.

Huyền Khổ cau mày nghiêm nghị nói: “Tô Tín rốt cuộc ngươi muốn thế nào?”

Tô Tín điềm nhiên nói: “Ta đã nói không chỉ một lần, Huyết Ma Giáo là Huyết Ma Giáo, ta là ta, cho dù ta có Huyết Ma Kinh, cũng sẽ không trở thành Huyết Ma Giáo tiếp theo.

Các ngươi cũng đã nhìn thấy tình hình của Thiên Chu Minh rồi chứ, Thiên Chu Minh phát triển lâu nhue thế, nhân số hơn hàng vạn, bọn họ có từng mặc kệ tất cả lạm sát vô tội không?

Tác hại của Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp có thể giải quyết, thì sự mê hoặc của sức mạnh là rất lớn, nhưng chỉ cần ngươi

có thể sử dụng sức mạnh tuyệt đối tiến hành áp chế, nỗi sợ hãi đó sẽ lớn hơn cả sự cám dỗ của sức mạnh, bọn họ sao có thể dám hành động bừa bãi?

Lúc trước, Huyết Ma giáo sau khi càn quét thiên hạ, đệ tử tốt xấu lẫn lộn, thậm chí cả những người luyện được Huyết Ma Kinh cao cấp cũng không áp chế được, nhưng các ngươi đều tưởng rằng Tô Tín ta là người không quản được cả thuộc hạ của mình sao?

Chương 2044 - Huyết Y Lâu(1)

Huyết Y Lâu(1)

Lần này nếu các ngươi rút lui, ta có thể bảo Thiên Chu Minh không cần ẩn nấp trong bóng tối nữa, mà là xuất hiện trên giang hồ, đặt ra trước mặt để cho các ngươi được yên tâm.

Tô Tín ta còn cơ nghiệp ở Tây Bắc Đạo, còn có tiền đồ rộng mở, ta sẽ không làm những chuyện đối đầu với cả thiên hạ.”

Lời này của Tô Tín nghe có vẻ đường hoàng, cứ như thể Di Thần Hóa Huyết Đại Pháp nằm trong tay hắn là an toàn lắm vậy, kỳ thực mọi người ở đây chẳng có ai tin cả.

Tô Tín nổi lên trên giang hồ lâu như vậy rồi, tính tình hắn như thế nào mọi người đều rõ.

Tên này chưa từng xem quy củ ra gì, hơn nữa với thực lực Chân Vũ Cảnh của Tô Tín, nếu thật sự hắn muốn gây họa giang hồ, thì những nguy hại hắn mang đến còn thua xa Huyết Ma Giáo năm xưa.

Cho nên đến bây giờ đám người Huyền Khổ vẫn chưa đưa ra lựa chọn, dẫu sao sau khi ép Tô Tín đến đường cùng mọi người sẽ cùng nhau trở mặt, hay là làm ngơ nhau, sau này cảnh giác nhiều hơn với Tô Tín?

Nhưng vào lúc này, một tiếng cười lớn đột nhiên truyền đến.

“Người khác không tin Tô đại nhân, tại hạ thì tin, chỉ có điều Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp là thứ rất là bỏng tay, chi bằng Tô đại nhân giao nó cho tại hạ, tại hạ giúp Tô đại nhân chia sẻ một phần hỏa lực, ngươi thấy thế nào?”

Mọi người có mặt bỗng chốc đều hướng ánh mắt về phía người đó.

Chỉ thấy người đó mặc trường bào màu máu, tướng mạo u ám, hơn nữa trên trán còn có vết sẹo rất dữ tợn, lan rộng đến cằm của đối phương.

Quan trọng nhất người vừa mới từ trên không đáp xuống này lại là một cường giả Chân Vũ Cảnh.

Ứng Thiên Qua nhìn người trước mặt, hắn đột nhiên kinh ngạc nói: "Huyết Sát Thần Kiếm – Lâm Huyết Y! Ngươi lại thăng cấp lên Chân Vũ rồi? Nghe nói ngươi tàn sát quá nặng bị huyết sát chi khí phản phệ, không có hi vọng đạt được Chân Vũ mà, không ngờ ngươi lại thực sự tiến vào được cảnh giới này."

Nghe Ứng Thiên Qua nói như thế, mấy người có mặt tại đây đều lập tức hiểu ra người đang đứng trước mặt này có lai lịch thế nào.

Lâu chủ Huyết Y Lâu, "Huyết Sát Thần Kiếm" Lâm Huyết Y!

Trước đây hắn cũng từng là đại nhân vật chấn động giang hồ, Dương Thần cảnh chết trong tay hắn không sao kể siết.

Đáng sợ nhất là cách hắn hạ sát, trong đó có chín phần là Dương Thần cảnh đều bị hắn đánh lén, không đến ba chiêu thì đã bị đâm chết.

Chỉ có điều giang hồ đồn Lâm Huyết Y giết người quá nhiều, hơn nữa công pháp mà hắn tu luyện cũng rất tà quái, thuộc về ma đạo, cho nên khi hắn còn là Dương Thần cảnh đỉnh phong thì đã bị huyết sát chi khí phản phệ, khiến hắn không thể thăng cấp thành Chân Vũ, thậm chí muốn duy trì sức chiến đấu đỉnh phong cũng vô cùng phí sức.

Cho nên nhiều năm nay, Lâm Huyết Y không xuất hiện trên giang hồ, mà ẩn nấp trong tổng bộ bí mật của Huyết Y Lâu để dưỡng thương.

Ai mà ngờ được hơn mười năm sau, Lâm Huyết Y lại đột phá đến trình độ này, thuận lợi thăng cấp lên Chân Vũ.

Lâm Tuyết Y mỉm cười, nhưng giong hắn khàn khàn rất khó nghe, lại vô cùng quái dị.

“Tô đại nhân, đề nghị vừa rồi của ta thế nào? Chỉ cần ngươi giao Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp cho ta, ta sẽ giúp ngươi gánh một phần hỏa lực?” Lâm Huyết Y nhìn thẳng vào Tô Tín nói.

Những người khác cũng cau mày nhìn Lâm Huyết Y, người này rốt cuộc có ý gì? Điều mà đám người chính đạo này muốn chính là tiêu diệt lực lượng dưới tay Tô Tín, triệt để cắt đứt sự lan rộng của Huyết Ma Giáo, nhưng Lâm Huyết Y lại muốn có được Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp của Tô Tín, lẽ nào hắn điên rồi sao?

Huyền Khổ trầm giọng nói: “Lâm Huyết Y, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp là thứ gì chắc ngươi cũng biết, bây giờ ngươi muốn Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, lẽ nào ngươi muốn học theo Huyết Ma Giáo trước đây, gây họa cho giang hồ sao?”

Lâm Huyết Y nhẹ giọng nói: “Huyền Khổ đại sư, đừng có chụp mũ ta như thế, vừa rồi Tô đại nhân nói rất đúng, mối nguy Huyết Ma giáo đã từng xảy ra một lần, nhưng sẽ không xuất hiện lần thứ hai, bởi vì Huyết Ma giáo là Huyết Ma giáo, bọn ta là bọn ta.

Ban đầu Huyết Ma giáo có thể phát triển nhanh chóng như vậy, đó chẳng phải trong giang hồ không ai ngờ được rằng uy thế của Huyết Ma giáo lại mạnh đến như thế, khiến người ta không cưỡng lại được cám dỗ.

Cho nên lúc đó tông môn chính đạo không những không liên thủ với nhau, ngược lại còn đơn độc ra tay, kết quả lại bị Huyết Ma giáo truy đánh từng môn phái, cho đến khi bọn họ phát hiện Huyết Ma giáo đã phát triển đến mức khủng khiếp rồi mới chịu hợp sức với nhau.

Nhưng bây giờ thì khác, mọi người hẳn đã biết rõ sự khủng khiếp của Huyết Ma giáo từ lâu, thậm chí hai đạo như nước với lửa là Đạo giáo và Phật giáo cũng đứng về phía nhau.

Chư vị còn cần gì phải cẩn thận như thế?

Tội danh gây họa cho võ lâm Lâm Huyết Y ta thật sự gánh không nổi, ta muốn Di Thần Hóa Huyết đại pháp cũng là muốn bổ xung điểm khiếm khuyết trong công pháp của mình mà thôi.”

Huyền Khổ chợt nhăn mày lại: “Ngươi cũng tu luyện Huyết Ma Kinh?”

Huyết Y Lâu hành sự nhẹ nhàng bí mật, Lâm Huyết Y càng hơn thế.

Chương 2045 - Huyết Y Lâu(2)

Huyết Y Lâu(2)

Nhiều năm qua, Lâm Huyết Y chưa từng qua lại với các đồng đạo trong giang hồ, ngoại trừ ra tay giết người, cho nên khi còn là Dương Thần Cảnh, hành tung của Lâm Huyết Y càng thêm bí ẩn, thậm chí thần bí đến mức những năm qua hắn tu luyện công pháp gì cũng không ai biết.

Bây giờ nghe Lâm Huyết Y nói như thế, công pháp mà hắn tu luyện hẳn là cũng có liên quan đến Huyết Ma giáo, thế càng thú vị hơn rồi.

Lâm Huyết Y xua tay nói: “Đừng có chuyện gì cũng nghĩ đến Huyết Ma giáo, chỉ cần công pháp có liên quan đến khí huyết thì là của Huyết Ma giáo sao? Đúng là nực cười.”

Trước đây, kế thừa của Huyết Ma giáo là đến từ Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp của Đại Thiên Ma Tôn, cho nên Huyết Ma giáo cũng là sự tiếp nối của Đại Thiên Ma Tôn.

Công pháp mà ta tu luyện cũng đến từ Di Thần Hóa Huyết Đại Pháp, nhưng là do một truyền nhân của Đại Thiên Ma Tôn dựa theo Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp cải biến, không hề có liên quan gì đến Huyết Ma Kinh, cùng lắm chỉ là cùng một nguồn thôi.

Chỉ có điều, sự kế thừa này của ta cũng có chỗ khiếm khuyết, những năm nay ta vẫn luôn bổ sung công pháp theo sự hiểu biết của mình, cuối cùng sửa chữa nó đến gần mức độ hoàn thiện nhất, mới có thể thăng cấp lên Chân Vũ.

Tuy bây giờ công pháp của ta đã gần hoàn hảo, nhưng vẫn chưa thể coi là hoàn hảo thực sự, cho nên, ta cũng muốn có được Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp trong tay Tô đại nhân, để bổ sung cho công pháp của ta."

Lúc này mọi người mới hiểu ra, hóa ra Lâm Huyết Y có chủ ý này.

Chỉ là, Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp trong ta ai cũng đều là quả bom, ở trong tay Lâm Huyết Y và Tô Tín thì có gì khác nhau?

Lâm Huyết Y nhìn Tô Tín nói: "Tô đại nhân, nói gì đi chứ, ngươi cảm thấy như thế nào?"

Tô Tín điềm nhiên nói: "Không cảm thấy thế nào cả, muốn có Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, Lâm lâu chủ ngươi định lấy gì ra đổi?"

Lâm Huyết Y cau mày nói: "Chẳng phải trước đó Tô đại nhân đã nói muốn phân phát Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp ra khắp giang hồ sao, sao bây giờ đến chỗ ta thì lại thành trao đổi rồi?

Hơn nữa khi nãy ta cũng nói, Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp ở trong tay ta có thể thu hút không ít sự chú ý cho Tô đại nhân ngươi, lẽ nào còn chưa đủ sao?"

Nghe vậy, khóe miệng Tô Tín chợt lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Đến lúc này hắn mới hiểu ý của tên Lâm Huyết Y này.

Đối phương không phải giậu đổ bìm leo, mà là thừa nước đục thả câu.

Người này có lẽ đã đến từ sớm rồi, nhưng lại trốn ở trong bóng tối.

Nếu như trước đó đám người Huyền Khổ cứng rắn đến cùng, thật sự ép Tô Tín vào tuyệt lộ, thì Tô Tín có thể sẽ phân phát Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp ra khắp giang hồ trong cơn tức giận, thế thì tên Lâm Huyết Y này được một phen mừng hết lớn rồi.

Nhưng đám người Huyền Khổ cũng chẳng phải kẻ ngốc, mấy chuyện ôm nhau chết chung này tất nhiên bọn họ sẽ không

làm, cho nên chuyện này càng căng thẳng lâu, Lâm Huyết Y càng phải đích thân động thủ.

Tô Tín vỗ tay nói: “Lâm lâu chủ muốn tay không bắt sói trắng? Quả nhiên là chủ ý hay, chỉ có điều có thứ Tô Tín muốn đưa, đương nhiên sẽ đưa, nếu không muốn đưa, thì cũng đừng ai lấy đi được!

Cơ nghiệp của Tây Bắc Đạo ta ở đây, Tô Tín ta cũng ở đây, không cần người khác thu hút hỏa lực giùm ta!”

Huyền Khổ và những người khác nói đúng, Di Thần Hóa Huyết Đại Pháp chính là một quả bom hẹn giờ.

Nhưng dù là bom thì cũng là bom hẹn giờ do chính tay Tô Tín nắm giữ, Tô Tín có thể kích nổ bất cứ khi nào hắn muốn, nhưng với người khác thì không dễ dàng như vậy.

Tuy nhiên, sắc mặt Lâm Huyết Y sau khi nghe lời này trở nên ảm đạm, bầu không khí trong cũng trở nên quái lạ một chút.

Tô Tín muốn tự cứu mình, nhưng Huyền Khổ và những người khác từ chính phái muốn giết Tô Tín và phá hủy Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, trong khi Lâm Huyết Y ở đằng kia muốn giành lấy Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp để sử dụng cho riêng mình, nên Tô Tín vẫn chưa đưa ra.

Cứ như thế, các thế lực ở đây trực tiếp chia thành ba bên, và ba bên này vẫn không chịu thua nhau, đúng là thú vị.

Hơn nữa bây giờ khi Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp nằm trong tay Tô Tín, Huyền Khổ và những người khác kiêng dè vì mối đe dọa của Tô Tín, không dám ép Tô Tín quá mạnh, kết quả là Lâm Huyết Y vẫn giữ thái độ này, hắn tin chắc đám người Huyền Khổ sẽ ép buộc Tô Tín mãnh liệt hơn nữa, để hắn có thể thành công lấy được Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp.

Huyền Khổ quay sang Lâm Huyết Y và nói: “Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp đại diện cho thứ gì tin chắc lâu chủ ngươi cũng rõ, lần này coi như ngươi có thể nắm được công pháp, nhưg cũng sẽ trở thành kẻ địch của giang hồ.”

Lâm Huyết Y khàn giọng cười lên vài tiếng, nói với Huyền Khổ và Lý Bá Dương: “Hai người đều là cường giả Thần Kiều

Cảnh, là nhân vật đứng trên giang hồ, chắc cũng biết công pháp hoàn chỉnh đối với một võ giả mà nói là như thế nào.

Bây giờ, tuy đã đạt đến trình độ Chân Vũ cảnh, nhưng dù chỉ có một chút cơ hội không hoàn hảo, thì ta cũng sẽ không thể thăng đến cấp Thần Kiều Cảnh.

Chương 2046 - Đường Môn và Cản Thi phái(1)

Đường Môn và Cản Thi phái(1)

Ngưng pháp tướng, bước lên Thần Kiều, ai lại không muốn thử qua cảnh giới thứ hai này? Cắt đứt tiền đồ của người khác chính là mối thù sinh tử, Huyết Y Lau ta tuy không như các thế lực đỉnh cao như Thiếu Lâm Tự với Tạo Hóa Đạo Môn, nhưng vẫn có dũng khí từ bỏ!”

Huyền Khổ mày chợt nhăn lại, lòng hắn hướng về giang hồ, nhưng đa phần người trong giang hồ chỉ quan tâm đến lợi ích của bản thân.

Lâm Huyết Y biết rõ Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn muốn, có thể thấy trong lòng người này, lợi ích của bản thân đặt lên hàng đầu.

Lâm Huyết Y đưa mắt nhìn Tô Tín nói: “Tô đại nhân, đừng trách ta lần này lợi dụng nước đục thả câu, giao Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, cũng có ích để uy hiếp đám người Huyền Khổ đại sư, nhưng không uy hiếp được Lâm Huyết Y ta, ngoài ra càng giết nhiều, việc làm của Huyết Y lâu ta càng tốt hơn.”

Tô Tín híp mắt, lạnh lùng nói: “Nếu ta không giao thì sao?”

Vẻ mặt Lâm Huyết Y càng ngày càng ảm đạm: “Vậy thì đừng trách ta ra tay tranh lấy! Không phải, không phải ta, mà là bọn ta!”

Trước khi Lâm Huyết Y chưa thăng cấp thành Chân Vũ, thì có thể nói hắn là võ giả cảnh giới Dương Thần không chút bắt mắt trên giang hồ.

Đến bây giờ sau khi thăng cấp đến Chân Vũ, Lâm Huyết Y cũng là cường giả cảnh giới Chân Vũ không chút bắt mắt,

thậm chí nếu như lần này hắn không chủ động lộ diện, có lẽ người khác không hề hay biết hắn đã thăng cấp đến cảnh giới Chân Vũ.

Lần này Lâm Huyết Y đứng ra mưu đồ Di Thần Hoán Huyết đại pháp, tất nhiên hắn biết mình phải đối đầu với ai, đó chính là Tô Tín 'Huyết Kiếm Thần Tôn' liên tiếp chém chết hai Chân Vũ nổi danh gần đây trên giang hồ.

Đồng thời hành động lần này của Lâm Huyết Y cũng sẽ đắc tội tông môn chính đạo, khiến cho đám người ở Huyết Y Lâu hoàn toàn bước tới thế đối lập với những tông môn chính đạo kia.

Lâm Huyết Y biết hậu quả trong đó, nhưng hắn vẫn dám làm như vậy, mưu đồ với hắn đương nhiên không chỉ có mỗi mình hắn.

Sau khi Lâm Huyết Y nói ra hai người 'chúng ta', lập tức hai gã võ giả cảnh giới Dương Thần từ phía xa phóng nhanh tới, đứng ở phía sau Lâm Huyết Y.

Mọi người có mặt nhất thời sửng sốt, tuy rằng bọn họ không biết thực lực của Lâm Huyết Y rốt cuộc đã đến trình độ nào, nhưng chỉ dựa vào hai gã võ giả cảnh giới Dương Thần bức ép Tô Tín giao ra Di Thần Hoán Huyết đại pháp kia, chẳng nhẽ Lâm Huyết Y bế quan lâu trong Huyết Y Lâu giờ đây bị ngốc luôn rồi?

Tuy nhiên chờ mọi người cẩn thận đánh giá hai gã võ giả kia, có người lại đột nhiên thấp giọng nói: "Là gia chủ đời này của Đường Môn, Đường Tuyệt 'Loạn Tinh Vân Thủ'!"

Nghe thấy vậy bấy giờ mọi người mới nhìn về phía nam tử trung niên mặc cẩm bào thục thuê trong đó, dáng người hắn hơi mập, trông giống với dáng vẻ của một tên phú thương.

Người này chính là gia chủ đời này của Xuyên Trung Đường Môn, có tên gọi Đường Tuyệt 'Loạn Tinh Vân Thủ'.

Chẳng qua Xuyên Trung Đường Môn luôn luôn khiêm tốn, hơn nữa tính bản quyền cực mạnh, đệ tử bình thường rất ít khi ra khỏi khu vực Xuyên Thục, cũng chỉ có một vài đệ tử trẻ

tuổi mới có thể rời khỏi Xuyên Thục, đi tới Võ Lâm Trung Nguyên lang bạt.

Ai cũng không ngờ tới lần này Đường Môn lại cấu kết với Huyết Y Lâu ý đồ muốn muốn tới cướp đoạt Di Thần Hoán Huyết đại pháp của Tô Tín, chẳng qua tại sao hiện tại Đường Môn lại có tự tin lớn cỡ đó?

Người giang hồ vẫn hiểu rõ phần lớn thực lực của Đường Môn ở Xuyên Trung, thực lực của Đường Môn đúng là rất mạnh, nhưng không phải mạnh vì bản thân bọn họ, mà là mạnh vì cơ quan ám khí của Đường Môn.

Việc ám khí của Đường Môn độc chiếm thiên hạ hoàn toàn không phải nói quá.

Mặc dù tà đạo bát môn nổi danh không nhờ vào sức chiến đấu, nhưng những thứ như công phu thuộc bàng môn tà đạo lại không phải ai cũng có thể so sánh, giống như thuật luyện đan của Dược Vương Cốc, trận pháp của Thiên Cơ Cốc nọ kia.

Uy năng của ám khí thuật Đường Môn cũng chỉ có khôi lỗi cơ quan của Mặc Môn mới có thể sánh vai.

Dựa theo sự hiểu biết của đông đảo mọi người trên giang hồ, võ giả cảnh giới Dương Thần của Đường Môn chắc hẳn sẽ không vượt qua ba người, nhưng cho dù là có hơn mười thế lực cường đại có cảnh giới Dương Thần đi công kích Đường Môn, thì kết quả chắc chắn sẽ là thương tích đầy mình.

Bởi vì ám khí cường đại mà tất cả các đời Đường Môn để lại có thể đánh cho võ giả cảnh giới Dương Thần trọng thương đã có hơn tận mười món!

Những ám khí này đồng loạt xuất ra, ngoại trừ Chân Vũ thì không người nào có thể ngăn cản, cho nên những năm gần đây Đường Môn tuy rằng im lặng ở một nơi trong Xuyên Trung, nhưng không hề có ai dám chọc vào.

Cơ mà cho dù như vậy, tại sao bây giờ Đường Môn lại có can đảm đối đầu với Tô Tín chứ?

Mọi người ở đây không khỏi nhớ tới một truyền thuyết, đó chính là truyền thuyết Đường Môn tập hợp nỗ lực hơn mười

đời của tổ tiên, nghiên cứu ra ám khí cường đại có thể đả thương đến cường giả cảnh giới Chân Vũ!

Tin tức này trước kia vẫn luôn bị người ta coi như trò đùa lướt qua.

Chương 2047 - Đường Môn và Cản Thi phái(2)

DTV EBOOK

Đường Môn và Cản Thi phái(2)

Sự tồn tại của cảnh giới Chân Vũ được xưng là Lục Địa thần tiên, một kiện ám khí nhỏi nhoi sao có thể dễ dàng đả thương được chứ?

Cho dù là thần binh chí cường do cường giả Thượng Cổ Thông Thiên Cảnh ngày xưa để lại thì tồn tại cảnh giới Chân Vũ cũng có thể áp chế, chứ đừng nói là một tử món ám khí không có khí linh.

Khổ tu hơn trăm năm cuối cùng đứng ở đỉnh phong khắp chốn giang hồ, kết quả lại chết dưới một món ám khí nho nhỏ, loại chuyện này căn bản là chuyện cười mà thôi, theo kẻ bình thường thì đây là suy nghĩ chủ quan của Đường Môn, giống như Mặc Môn luôn giữ ý đồ nghiên cứu ra khôi lỗi có thể tu luyện, có thể tự nảy sinh suy nghĩ, chuyện này căn bản không hề sát với tình hình thực tế.

Nhưng hiện tại gia chủ Đường Tuyệt của Đường Môn lại công khai đứng ở phía đối lập với Tô Tín, hắn lấy đâu ra tự tin đó thế? Mọi người không khỏi nhớ đến truyền thuyết kia, chẳng lẽ Đường Môn thật sự luyện thành ám khí có thể đả thương cường giả cảnh giới Chân Vũ ư? Điều này có chút không thể tưởng tượng nổi.

Tô Tín nhìn Đường Tuyệt thản nhiên nói: “Xuyên Trung Đường Môn? Tô Tín ta đã từng đắc tội với người của Đường Môn à?”

Trong mắt Đường Tuyệt lóe lên một tia lạnh lùng, nhưng ngoài miệng hắn lại cười tủm tỉm nói: “Tình thế cấp bách, kính xin Tô đại nhân thứ lỗi.”

Tô Tín cho rằng hắn và Đường Môn không có ân oán, nhưng kỳ thật ân oán giữa Đường Môn và Tô Tín cũng không nhỏ.

Đệ tử Đường Sâm 'Thiên Thủ Diêm La' kiệt xuất nhất Đường Môn ngày xưa bị Tô Tín đả kích không gượng dậy nổi, chuyện này cũng thôi, chỉ có thể trách Đường Sâm không có mắt rảnh đi quản chuyện của Tô Tín, cho nên Đường Môn đã chuẩn bị thừa nhận việc này .

Nhưng mà thật sự khiến cho Đường Môn hận Tô Tín chính là vì chuyện của Cung Văn Vũ.

Ngày xưa ở Xuyên Thục, Cung Văn Vũ một đao chém đệ tử Đường Minh mà Đường Môn mới bồi dưỡng ra sau Đường Sâm, từ đó về sau hoàn toàn đắc tội với Đường Môn, Đường Môn cũng phái ra lượng lớn võ giả đi đuổi giết Cung Văn Vũ.

Kỳ thật Đường Minh không chỉ là đệ tử do Đường Môn tỉ mỉ bồi dưỡng, mà hắn cũng là con trai út của Đường Tuyệt, cũng là đứa con trai hắn yêu thương nhất.

Bằng không Đường Môn cũng sẽ không phái ra hơn mười tộc nhân khác xuất thủ đuổi giết Cung Văn Vũ.

Vốn dựa vào thực lực lúc ấy của Cung Văn Vũ tuyệt đối không tránh khỏi sự đuổi giết của Đường Môn, nhưng sau đó tiềm lực của Cung Văn Vũ bị Tô Tín nhìn trúng, được hắn thu vào trong Thiên Tru Minh.

Có Thiên Tru Minh che chở, người của Đường Môn đương nhiên là tới một đợt liền chết một đợt, cho đến bây giờ Cung Văn Vũ đều đã thăng cấp đến Hóa Thần, mà người của Đường Môn hao binh tổn tướng thì không nói, còn chưa thể báo thù được.

Vốn thân phận Thiên Tru Minh thần bí thì thôi, nhưng vừa rồi Đường Tuyệt nhìn thấy Tô Tín thừa nhận mình mới là chủ nhân sau lưng Thiên Tru Minh, Đường Tuyệt lập tức biết ngoại trừ Cung Văn Vũ ra, giờ đây hắn nên tìm ai báo thù.

Chẳng qua đáng thương nhất chính là Tô Tín đã quên mất chuyện này, điều đó càng làm cho Đường Tuyệt hộc máu trong lòng.

Đương nhiên lần này Đường Môn ra tay với Tô Tín chắc chắn là không có khả năng bởi vì nguyên nhân cá nhân giữa Đường Tuyệt và Tô Tín, mà bởi vì Đường Môn thật sự cần Di Thần Hoán Huyết đại pháp.

Hiện tại thực lực của Đường Môn không kém, nhưng vũ lực lại rất yếu, tuy rằng nghe có chút kỳ quái, nhưng đây là việc vô cùng hợp lý.

Lúc này nội bộ của Đường Môn tổng cộng chia làm hai phái, một phái chuyên môn nghiên cứu những ám khí cơ quan cường đại kia, phát huy uy năng của ngoại vật đến cực hạn, sức chiến đấu của nó có lẽ không cao, nhưng cầm trong tay các loại ám khí cường đại, vượt cấp giết người căn bản là chuyện bình thường.

Còn có một phái thì hoàn toàn ngược lại, bọn họ dùng phần lớn thời gian tập trung lên người mình, để đề cao thực lực của bản thân, hơn nữa bọn họ sử dụng cũng không phải những ám khí cơ quan kia, mà là những ám khí nhỏ nhắn tương tự như Tiêu Kim Tiền, Thấu Cốt Đinh, Hàn Băng Thích, còn được tẩm độc ở phía trên, dùng thủ pháp ném ra ám khí để đối địch với người khác.

Trong hai phái này, phái đầu tiên chiếm cứ đại đa số trong Đường Môn, hiện tại cũng là chủ đạo của Đường Môn, dù sao thủ pháp ám khí ngươi khổ tu hơn mười năm thậm chí không mạnh bằng một món ám khí cường đại mà đối phương dùng mười ngày chế tạo, so sánh ra cao thấp lập tức rõ ràng, cho nên bên rất nhiều người ở trong Đường Môn lựa chọn phái đầu tiên.

Nhưng Đường Tuyệt thân là gia chủ Đường gia, ý thức lo lắng của hắn so với những đệ tử Đường gia bình thường kia mạnh hơn nhiều.

Mặc dù cơ quan ám khí quan trọng, nhưng thực lực bản thân cũng không thể lơ là, dù sao cho dù là cơ quan ám khí cường đại hơn nữa thì cũng cần nội lực của bản thân điều khiển, nếu không kể cả khi một Tiên Thiên võ giả cầm cơ quan ám khí có thể đả thương võ giả cảnh giới Dương Thần, nhưng võ giả

cảnh giới Dương Thần tùy tiện tung một chưởng cũng có thể hất bay hắn, ám khí mạnh hơn nữa cũng vô dụng cả thôi.

Chương 2048 - Đường Môn và Cản Thi phái(2)

Đường Môn và Cản Thi phái(2)

Cho nên Đường Tuyệt suy nghĩ rất lâu, dưới sự cổ động của Lâm Huyết Y, cuối cùng hắn đã khóa mục tiêu lên người Tô Tín, hoặc là nói chính là Di Thần Hoán Huyết đại pháp.

Đường Môn cho tới bây giờ cũng không tính là tông môn chính đạo gì, càng không phải hạng người lương thiện, Đường Môn một lời độc tôn ở cái đất Xuyên Thục này, bọn họ vô cùng bá đạo, cũng không ít lần giao chiến với bên ngoài.

Nếu như có thể lấy được Di Thần Hoán Huyết đại pháp, thì sau khi võ giả Đường Môn dùng ám khí đánh chết đối phương cũng có thể lợi dụng môn kỳ công này để hấp thu máu tươi, trợ giúp võ giả Đường Môn đề cao chiến lực, như vậy đúng là một mũi tên trúng hai con điêu, vừa khéo có thể giải quyết nguy cơ mâu thuẫn nội bộ của Đường Môn.

Chính vì điều đó mà Đường Tuyệt mới cam tâm tình nguyện đi theo Lâm Huyết Y chủ động ra tay với Tô Tín.

Tô Tín không hề biết suy nghĩ này của Đường Môn, đương nhiên Tô Tín cũng không cần phải biết.

Đối với Tô Tín mà nói, nếu bây giờ Đường Môn dám đứng ra đối đầu với hắn, vậy chính là kẻ thù của Tô Tín, không cần lý do, chỉ cần hắn có thể nhận ra hậu quả khi đứng ở phía đối diện Tô Tín rốt cuộc ra sao!

Tô Tín lại chuyển tầm nhìn về phía một người đứng bên cạnh Đường Tuyệt, Tô Tín cũng ngửi được một cỗ khí tức quen thuộc ở trên người kẻ đó.

Người này mặc một bộ hắc bào rộng lớn, khuôn mặt tái nhợt, trên người tản phát ra một cỗ khí tức âm u tà dị, thậm chí Tô Tín cũng có thể ngửi được một mùi thi thối thoang hoảng từ trên người hắn.

Không cần phải nói Tô Tín cũng biết, đối phương chính là người của Cản Thi phái.

Chẳng qua Tô Tín cực kỳ kinh ngạc, không ngờ bây giờ Cản Thi phái còn có võ giả cảnh giới Dương Thần.

Phải biết rằng lúc trước Cản Thi phái đã bị Dịch Kiếm môn đánh cho tàn phế, chỉ có thể ẩn nấp sống tạm bợ trong rừng sâu núi già ở Tương Tây.

Về sau Cản Thi phái tham dự tranh đoạt ngai vàng, cuối cùng bị Tô Tín giết chết một lượng lớn lực lượng trung kiên, từ đó Cản Thi phái cũng thành thật hơn rất nhiều.

Nhưng sau đó khi việc chiến trường thượng cổ tại Tây vực kết thúc, không biết Cản Thi phái đã nghe ai xúi giục, vậy mà liên hợp với Cửu Ngục Tà Ma khác đến U Châu Thiên Ma Cung uy hiếp Thiên Ma Cung giao ra thần binh chí cường Ma Long Đoạt Tâm Đao do Đại Thiên Ma Tôn lưu lại, kết quả những người khác bị thương nặng, giáo chủ của Cản Thi phái lại bị điện chủ Diệp Trường Ca 'Xích Nguyệt Ma Thần' của Chiến Ma Điện một đao chém chết, coi như là kẻ vô cùng xui xẻo.

Căn cứ vào tình báo thì vị giáo chủ xui xẻo kia hẳn là võ giả cảnh giới Dương Thần cuối cùng của Cản Thi phái, nhưng không ngờ tới hiện tại lại xuất hiện thêm một người.

Người trước mắt này hoặc là lá bài tẩy ẩn giấu của Cản Thi phái, được giáo phái che giấu đến cùng, hoặc là sau khi giáo chủ tiền nhiệm của Cản Thi phái chết đi hắn được thăng cấp lên Dương Thần.

Tuy nhiên cho dù thế nào cũng chẳng sao cả, nếu hắn dám đứng ra đối đầu với Tô Tín, thì Tô Tín không ngại để hắn thật sự biến thành một cỗ thi thể.

Tên võ giả Dương Thần cảnh thuộc Cản Thi phái trông thấy ánh mắt của Tô Tín, hắn cúi người với Tô Tín, trên mặt xuất hiện biểu cảm phức tạp khó nói: "Tô đại nhân, bài học ngài dạy cho Cản Thi phái bọn ta ngày trước, tới tận bây giờ Cản Thi phái ta vẫn còn nhớ rất rõ."

Tô Tín thản nhiên nói: "Ngươi đang nói mấy thằng ngu xen vào cuộc chiến đoạt vị ở Đại Chu hồi trước hả? Một Cản Thi

phái đã bị đánh cho tàn đời mà còn dám nhúng tay vào chuyện kiểu này, lúc ấy không phải ngươi là kẻ đã ra cái quyết định ngu xuẩn đó đấy chứ? Đúng rồi, ngươi là kẻ nào? Tên háo sắc trước kia bị Diệp Trường Ca chém là ai nữa?"

Mãi đến tận lúc này, Tô Tín mới nhớ tới việc hỏi tên hắn, kể cả là Tô Tín đã ở Chân Vũ cảnh, còn hắn mới ở Dương Thần cảnh, nhưng thái độ khinh thường của Tô Tín vẫn chọc tức võ giả Cản Thi phái kia, đến nỗi sắc mặt tái nhợt của hắn thoáng chuyển sang màu hồng.

"Tại hạ là giáo chủ đương nhiệm của Cản Thi phái, Âm Đồ Linh, người bị giết là sư huynh của tại hạ…"

Âm Đồ Linh còn chưa nói dứt lời đã bị Tô Tín cắt ngang.

"Mà thôi, ta không có hứng thú biết tên của một kẻ đã chết, có điều Cản Thi phái các ngươi quyết định đối địch với ta hả?"

Tô Tín nhìn Âm Đồ Linh, khí thế mạnh mẽ trên người bùng nổ, tức khắc khiến Âm Đồ Linh rùng mình ớn lạnh từ tận đáy lòng.

Nhưng Âm Đồ Linh vẫn hít sâu một hơi rồi nói: "Không phải Cản Thi phái chúng ta khăng khăng muốn làm kẻ địch của Tô đại nhân, mà là Cản Thi phái bắt buộc phải lấy được Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp!"

Hiện giờ Cản Thi phái đã là nỏ mạnh hết đà, liên tiếp bị thiệt hại nặng nề, nếu Cản Thi phái tiếp tục không nghĩ ra cách, vậy bọn họ thật sự sẽ trở thành lịch sử.

Chỉ có điều đồ cần cho sự phát triển của Cản Thi phái quá đặc biệt, nhất định phải thông qua thi thể mới bùng nổ uy lực tuyệt đối.

Nhưng vấn đề là hiện tại, Cản Thi phái đã rơi vào vòng tuần hoàn vô hạn.

Chương 2049 - Thích khách chi đạo(2)

Thích khách chi đạo(2)

Để có được thi thể mà Cản Thi phái cần, chỉ có cách đi đào mộ tổ của một số môn phái, hoặc là tự đi giết người, không phải

họ không có khả năng nhặt được thi thể của một cường giả bế quan ẩn tu để lại nơi rừng sâu núi thẳm, nhưng xác suất này vô cùng nhỏ.

Mà hiện giờ, với chút thực lực đáng thương của Cản Thi phái, bất kể bọn họ đi đào mộ tổ nhà người ta hay đi giết người đều quá yếu.

Vậy nên cứ như thế, thực lực của Cản Thi phái ắt sẽ càng ngày càng yếu, bọn họ bắt buộc phải nâng cao thực lực của mình bằng phương pháp cấp tốc, Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp chính là một lựa chọn tuyệt hảo.

Đặc biệt là cách luyện thi của Cản Thi phái chỉ cần xương cốt của thi thể, khí huyết vô tác dụng, bình thường khi luyện thi, bọn họ cũng phải rút khô máu trong thi thể, sau đó mới tiến hành luyện chế.

Vì vậy nên Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp quả thật là công pháp phù hợp với Cản Thi phái nhất, giết người rồi rút khí huyết, sau đó luyện chế thi thể thành luyện thi, một công đôi việc.

Lâm Huyết Y trầm giọng nói: “Đừng nói nhảm nữa, dứt khoát ra tay luôn đi!”

Hắn luyện võ công theo Thích Khách Chi Đạo, vậy nên lẽ ra Lâm Huyết Y nên âm thầm đánh lén mới có thể phát huy sức mạnh lớn nhất.

Đáng tiếc với tình hình hiện tại, hắn không thể đánh lén được, dứt khoát đánh chính diện luôn.

Có điều cũng chẳng hề gì, dù sao đạt đến Chân Vũ cảnh rồi, nếu một chiêu không thể đánh đối phương trọng thương, vậy đánh lén cũng không có ý nghĩa, chẳng thoải mái bằng trực tiếp ra tay.

Thanh kiếm mỏng màu máu hiện ra trong tay Lâm Huyết Y.

Thanh kiếm mỏng này cực kỳ tà ác kỳ lạ, giống như được rút ra từ huyết quản của hắn, nhìn kỹ thậm chí còn có thể thể máu tươi chảy trong thanh trường kiếm đó.

Thanh kiếm mỏng màu máu trong tay Lâm Huyết Y đâm về phía Tô Tín, chiêu thức đó có tốc độ nhanh vô cùng, vượt qua không gian và thời gian, dường như chỉ trong chớp mắt đã xé rách hư không đâm về phía Tô Tín.

Một chiêu rất bình thường, cũng là một chiêu rất tầm thường, thậm chí nếu Tô Tín không biết người trước mắt là cường giả Chân Vũ cảnh, hắn sẽ không tin chiêu này xuất phát từ tay cường giả Chân Vũ cảnh.

Là một sát thủ thích khách, mục tiêu võ đạo Lâm Huyết Y theo đuổi vẫn luôn là kỹ xảo giết người đơn giản nhất.

Võ kỹ có hoa lệ đến thế nào đi nữa cũng chỉ là hư ảo, kiếm đạo chứa đựng trong chiêu này không phải gì khác mà chính là sát ý, sát ý thuần khiết nhất, cũng mạnh mẽ nhất!

Khi chỉ còn cách Tô Tín một trượng, huyết kiếm ầm ầm bùng nổ, sát khí ngút trời khiến trời đất biến sắc, trên bầu trời loáng thoáng có tiếng ác quỷ gào khóc vang lên. Nếu dùng sức mạnh bùng nổ trong tích tắc đó để đánh lén, chắc chắn sẽ còn mạnh hơn.

Phật quang màu vàng quanh người Tô Tín sáng lên rực rỡ, uy lực của Đấu Chiến Kim Thân thoáng chốc được Tô Tín phát huy tới mức cao nhất.

Hai tay kết án, tiếng phật bỗng chốc vang lên xung quanh Tô Tín, giống hệt như đức phật cầm hoa nở nụ cười.

Phật Vận Niêm Hoa Ấn rền vang hạ xuống, thẳng tay áp chế uy lực của đòn kiếm kia. Vẻ mặt Lâm Huyết Y không thay đổi, nhưng mặt đám đệ tử của Thiếu Lâm Tự đều đen như đít nồi.

Bọn họ nhìn thấy Tô Tín đã dùng mấy loại công pháp chí tôn của Thiếu Lâm Tự, tất nhiên trong lòng chẳng dễ chịu gì.

Hơn nữa có một số ít võ giả Thiếu Lâm Tự còn âm thầm oán giận Huyền Đàm, hắn dạy cho Tô Tín võ kỹ mạnh mẽ cỡ như Phật Vận Niêm Hoa Ấn mà không dạy cho người của Thiếu Lâm Tự bọn họ.

Giờ phút này trong trận chiến, chiêu thức của Lâm Huyết Y bị Phật Vận Niêm Hoa Ấn của Tô Tín nhẹ nhàng trấn áp, nhưng huyết kiếm trong tay hắn chia thành ba, bản thân hắn cũng phân thân thành ba, điên cuồng tấn công Tô Tín từ cả ba hướng!

Lần này Tô Tín giật mình thật, võ đạo không phải tiên pháp, thuật phân thân chỉ nghe chơi thôi, không cần tưởng thật.

Mà hiện tại, chiêu Lâm Huyết Y đang sử dụng không phải thuật phân thân thì là gì? Ít nhất hoàn toàn không thể phân biệt được trong số ba người này, cái nào là thật, cái nào là giả.

Bên ngoài nơi hai người giao chiến, đám Huyền Khổ núp rõ xa. Bọn họ rất mong chờ khi Tô Tín và nhóm Lâm Huyết Y đánh nhau.

Từ lời Tô Tín nói, bọn họ có thể cảm nhận được sự kiên định của hắn, cố ép Tô Tín giao Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp ra, kết cục cuối cùng sẽ là cá chết lưới rách.

Mà sau đó, Huyền Khổ và những người khác cũng thấy rõ thái độ của nhóm Lâm Huyết Y, điều này khiến bọn họ nhận ra hiện giờ trong giang hồ, có vẻ thái độ của một số người với Huyết Ma Giáo đã không còn giống giang hồ trước kia.

Hồi xưa khi Huyết Ma Giáo gây hại cho giang hồ, bất kể là chính đạo, những Cửu Ngục Tà Ma khác, hay là các tông môn nửa chính nửa tà giống Đường Môn, thái độ của tất cả bọn họ đều kiên định lạ thường, đó là nhất định phải tiêu diệt Huyết Ma Giáo.

Và thực tế cũng đúng như thế, uy lực khi tập trung tất cả sức mạnh trong giang hồ vô cùng đáng sợ, dù Huyết Ma Giáo mạnh hơn nữa, bọn họ vẫn có thể nhẹ nhàng tiêu diệt.

Chương 2050 - Thích khách chi đạo(3)

Thích khách chi đạo(3)

Còn hiện tại thì sao? Nguồn cơn của nỗi sợ hãi vĩnh viễn đến từ điều chưa biết, Huyết Ma Giáo đã bị bọn họ tiêu diệt một lần, lần thứ hai đối mặt với Huyết Ma Giáo, tất nhiên sẽ có người không đặt nặng đến thế nữa. Hơn nữa trước sự mê hoặc

của Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, kể cả các môn phái lớn như bọn họ cũng có đôi lúc không chống lại nổi.

Huống hồ Tô Tín âm thầm xây dựng Thiên Tru Minh, phát triển nó đến mức độ hiện giờ, hắn đã chứng minh thật ra có thể khống chế Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, chỉ cần ngươi có đủ sức mạnh để khống chế là được.

Chuyện Tô Tín có thể làm gì, cớ sao những người khác không thể? Trong giang hồ, không ít người có suy nghĩ này.

Người của tông môn chính đạo giống Huyền Khổ không thể thay đổi suy nghĩ những người này, vậy nên bọn họ chỉ đành khoanh tay đứng ngoài cuộc, tốt nhất là Tô Tín và Lâm Huyết Y đánh nhau lưỡng bại câu thương mới tốt, như thế bọn họ sẽ không làm dấy lên sóng gió gì.

Cùng lúc đó, ở một phía khác, vô số ma khí dâng trào, nhóm Huyền Khổ nhíu mày, bọn họ biết, người của Cửu Ngục Tà Ma đã tới, hơn nữa lần này, số lượng người từ Cửu Ngục Tà Ma tới không hề ít, hình như người đứng đầu nơi đó cũng tới cả rồi.

Dẫn đầu trong đó là một người trung niên mặc trường bào đen vàng, đầu đội mũ miện hắc ngọc , mặt mày anh tuấn, hắn toát lên khí thế vô cùng phóng khoáng khí khái, từng tia ma khí tinh thuần vờn quanh người, trông không hề tà ác, chỉ có vẻ uy nghiêm.

Người này chính là cung chủ Thiên Ma Cung, Lục Địa Thần Tiên Chân Thần cảnh, Thiên Tà Ma Tôn Lữ Trường Khanh.

Mặc dù đời này, Thiên Ma Cung rất khiêm tốn, nhưng ai cũng biết Thiên Ma Cung mới là ma đạo chính thống, là nơi có căn cơ mạnh nhất trong Cửu Ngục Tà Ma.

Trong thời gian hàng vạn nặm, Cửu Ngục Tà Ma đã thay mấy chục người, duy chỉ có Thiên Ma Cũng vẫn tồn tại suốt từ cổ chí kim.

Đằng sau Lữ Trường Khanh còn có mấy võ giả Dương Thần cảnh đi theo, trong đó có điện chủ Chiến Ma Điện Diệp Trường Ca – người nắm giữ thần binh cực mạnh Ma Long Đoạt Tâm Đao.

Với thực lực Thiên Ma Cung thể hiện ra bây giờ, bọn họ đã có thể xưng danh đệ nhất ma đạo, có điều Thiên Ma Cung cho rằng thực lực hiện giờ của họ vẫn chưa đủ, không đi tranh giành vị trí đệ nhất ma đạo, cũng khinh thường đi tranh.

Đứng bên cạnh Lữ Trường Khanh còn có một thanh niên trẻ ngoại hình tuấn tú, hắn mặc đồ trắng, khóe miệng nở nụ cười có phần ngả ngớn, nhưng nếu ngươi nhìn kỹ sẽ có thể phát hiện dường như mặt mũi hắn thay đổi không ngừng, mỗi lần ngươi nhìn hắn, khuôn mặt hắn đều có chút khác biệt, có vẻ vô cùng thần kỳ.

Người này chính là tông chủ của Huyễn Ma Đạo – Thiên Huyễn Thần Quân Bạch Vô Mặc.

Trong số những người ma đạo tới lần này, chỉ có hai người bọn họ là cường giả Chân Vũ cảnh, ngoài ra còn có thiên chủ của Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên - Cửu U Ma Tôn Chương Hạo Nguyên, giáo chủ của Hoàng Tuyền Giáo - Huyết U Đồ Công Dương Lư, bọn họ đều có tu vi Dương Thần cảnh đỉnh phong. Có điều không biết vì sao mà lần này, Thất Sát Ma Cung và Bạch Liên Giáo không phái người tới.

Thật ra tình cảm của Cửu Ngục Tà Ma đối với Huyết Ma Giáo rất phức tạp.

Dẫu sao đối phương cũng là một thành viên thuộc Cửu Ngục Tà Ma, đối với những thế lực khác trong Cửu Ngục Tà Ma, thế lực của Huyết Ma Giáo tăng mạng là chuyện tốt.

Nhưng nếu thực lực của Huyết Ma Giáo quá mạnh, thậm chí mạnh đến mức coi thường các thế lực khác trong Cửu Ngục Tà Ma, đây không phải chuyện tốt lành gì.

Vậy nên hôm nay bọn họ tới đây, thực ra cũng chỉ định đứng quan sát, xem cuối cùng rốt cuộc cơn phong ba này được giải quyết ra sao, sau đó tùy cơ ứng biến.

Xét theo lập trường, kỳ thật Cửu Ngục Tà Ma mới là thành phần trung lập nhất.

Bạch Vô Mặc và Lữ Trường Khanh đều trông thấy nhóm Huyền Khổ, nhưng bọn họ cũng không lại gần chào hỏi.

Chính tà đối lập, mà hiện tại đúng vào lúc ma đạo bọn họ đang suy yếu, đối phương là hai nhân vật đã đạt tới Thần Kiều cảnh, bọn họ lại gần tự tìm phiền phức cho bản thân chắc?

Thế là nhóm người ma đạo này đều đứng bên xem kịch hay, Bạch Vô Mặc xem trận chiến của Tô Tín và Lâm Huyết Y lúc này, trong mắt không kìm được lóe lên tia sáng: "Vị thuộc Huyết Y Lâu này không đơn giản nhỉ? Dung hòa Huyễn Thuật, Nguyên Thần Mật Pháp, chân khí, huyết khí thành một, biến thành pháp thuật Phân Thân, Tả Đạo Bát Môn vẫn còn nhân tài đấy chứ."

Sở trường của Tả Đạo Bát Môn trước nay không phải võ công, bây giờ xuất hiện một người Chân Vũ cảnh như Lâm Huyết Y đã vượt ngoài dự đoán của mọi người.

Pháp thuật phân thân thành ba của Lâm Huyết Y trông thì có vẻ thần kỳ, nhưng chỉ là phân thân ngoài thân thể lấy chân khí và huyết khí làm trụ cột diễn hóa ra, có điểm tương đồng với pháp tướng, nhưng không phải pháp tướng.

Sau đó hắn chuyển sức mạnh nguyên thần vào trong cơ thể, che giấu bằng Huyễn Thuật, trong số những người có mặt, ngoài Bạch Vô Mặc nhờ tu luyện Huyễn Thuật mà lên đến Chân Vũ cảnh ra, những người khác không ai có thể nhận ra.

Thực ra với sức mạnh nguyên thần của Tô Tín, nếu hắn muốn phá vỡ bí thuật phân thân này của Lâm Huyết Y rất đơn giản, nhưng Tô Tín không làm vậy.

Chương 2051 - Át chủ bài(1)

Át chủ bài(1)

Mặc kệ hắn chia thành bao nhiêu người, mặc kệ hắn dùng bí thuật gì, thẳng tay dùng thực lực nghiền ép, một chiêu phá địch!

Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín phát ra tiếng kiếm minh du dương, kiếm động càn khôn, đạo uẩn vô biên phút chốc trải rộng.

Giữa không trung băng phong hỏa vũ, vạn vật trong thiên địa đều biến thành kiếm khí vô tận trút xuống, lộng lẫy vô ngần,

nhưng lại chứa đựng sát khí!

Tất cả mọi người ở đó không khỏi thay đổi sắc mặt, Duy Ngã Đạo Kiếm ở Thanh Thành Kiếm phái lâu là thế, cũng đã xuất chiêu rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên nó thể hiện ra uy lực bậc này.

Thần binh oai quả nhiên phải nằm trong tay cường giả Chân Vũ cảnh mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất, thực lực của đám người Thanh Thành Kiếm phái kia chỉ khiến bụi phủ ngọc sáng.

Đạo uẩn kiếm vũ phủ xuống, trên cơ thể ba phân thân của Lâm Huyết Y đồng loạt bộc phát huyết quang chói mắt, bất chấp sự tấn công của cơn mưa kiếm, lao về phía Tô Tín.

Trong mắt Tô Tín ánh lên vẻ cười như không cười, ba phân thân này đều là giả? Thú vị không?

Tô Tín bước lên một bước, Đế Lâm Cửu Tiêu Pháp Tướng hiện lên sau lưng, luồng sức mạnh khổng lồ đó rung chuyển trời đất, nắm đấm rơi xuống, đạo uẩn kiếm vũ vô tận giữa không trung ầm ầm nổ tung, làm tôn lên khiến quả đấm này càng lộ vẻ uy thế vô song.

Một quả đấm, huyết quang tắt phụt, ba phân thân của Lâm Huyết Y tức khắc bị đấm nát vụn, biến thành huyết vụ.

Trong mắt một số võ giả không biết chuyện hiện lên vẻ ngạc nhiên, Lâm Huyết Y cứ thế chết đi? Dù cho hắn vừa mới đạt với Chân Vũ cảnh, nhưng chắc hẳn cũng không yếu vậy chứ? Hay là Tô Tín quá mạnh?

Đúng là lúc đó, bóng dáng Lâm Huyết Y hiện ra từ một tia huyết quang, xuất hiện giữa không trung, sắc mặt có phần tái nhợt.

Trong ba phân thân đó cũng có sức mạnh khí huyết và nguyên thần của hắn, bây giờ bị một đấm của Tô Tín phá hủy, điều này tiêu hao cực kỳ nhiều sức mạnh của hắn.

Mặc dù chỉ mới giao đấu vài chiêu nhưng Lâm Huyết Y đã có thể cảm nhận được rõ ràng thực lực của Tô Tín, danh xứng với thực!

Trước khi ra tay giết người, Lâm Huyết Y đều nghiên cứu kỹ lưỡng tin tình báo về đối phương, bất kể là thực lực, tính cách hay thói quen đều cần tìm hiểu.

Tuổi Lâm Huyết Y lớn hơn Tô Tín, thật ra hắn đã lên đến Chân Vũ cảnh sớm hơn Tô Tín, có điều người giang hồ không biết mà thôi.

Thế nhưng chiến tích của Tô Tín thật sự quá đáng sợ, ít nhất khi đối mặt với Tô Tín, nói gì tới chuyện cướp Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp của hắn, chỉ riêng đối chiến trực diện với Tô Tín thôi, Lâm Huyết Y cũng không nắm chắc tuyệt đối.

Vậy nên lần này, khi đánh nhau với Tô Tín hắn vô cùng cẩn thận, kéo cả Đường Môn và Cản Thi phái tới.

Người ngoài đều cho rằng thực lực của hai phái này cũng thường thôi, chỉ có Lâm Huyết Y biết lạc đà gầy vẫn còn hơn ngựa, càng miễn bàn tới bất kể nói thế nào, Cản Thi phái cũng từng là một trong Cửu Ngục Tà Ma, và căn cơ của Đường Môn cũng sâu không lường được.

Vậy nên Lâm Huyết Y trầm giọng nói luôn: “Hai người các ngươi vẫn chưa định ra tay? Không lấy át chủ bài của tông môn các ngươi ra, lẽ nào các ngươi cho rằng chỉ dựa vào một mình ta là có thể đánh thắng Tô Tín thật?”

Âm Đồ Linh và Đường Tuyệt đưa mắt nhìn nhau, đều cắn răng.

Bọn họ lựa chọn đứng ở chiến tuyến đối địch với Tô Tín, bây giờ đã không còn cơ hội rút lui, hiện tại không ra tay, đợi đến khi Lâm Huyết Y bại trận, bọn họ sẽ chẳng còn cơ hội nữa.

Đường Tuyệt lấy một cái tráp màu bạc từ trong túi đựng đồ ra.

Cái tráp đó cao bằng người, bên trên khắc kín các phù văn phức tạp kỳ quái.

Sau khi Đường Tuyệt mở cái tráp đó ra, một luồng hơi thở lạnh lẽo sắc bén phóng lên trời, khiến tất cả mọi người tức khắc hít một hơi lạnh.

Trong tráp đựng chi chít cơ quan, có cái nhỏ chỉ bằng cái móng tay, nhưng trên cũng linh kiện cơ quan đó cũng vẽ kín

đủ loại phù văn.

Chính giữa cái tráp có chín thanh phi đao, bên trên lấp lánh ánh sáng màu lam nhạt, hơi thở lạnh lẽo sắc bén kia tỏa ra từ chín thanh phi đao này.

Điều quan trọng nhất là mọi người có mặt ở đây đều có thể cảm nhận được trên những phi đao kia có khí tức của thần binh!

Thần binh độc nhất vô nhị, không thể có chuyện Đường Môn sở hữu chín thanh thần binh giống hệt nhau, nhưng khí tức này không thể làm giả được, chín thanh phi đao đó là thần binh hàng thật giá thật.

Đường Tuyệt cầm cái tráp, giọng nói sâu xa: "Ai trên giang hồ cũng nói Đường Môn ta không thể nghiên cứu ra ám khí có thể giết chết cường giả Chân Vũ cảnh, thế nhưng hôm nay, ta sẽ nói cho các ngươi, Đường Môn ta đã thực hiện được điều này rồi! Mấy trăm năm trước, Đường Môn bất ngờ có được một thanh trường đao thần binh nát vụn nhưng linh tính vẫn chưa tiêu tan, trải qua hơn một trăm năm, cuối cùng Đường Môn đã luyện hóa nó thành chín thanh phi đao, nhưng vẫn giữ được linh tính trong đó không biến mất, hơn nữa tất cả chúng đều tồn tại độc lập, không có liên hệ gì. Thời gian còn lại, Đường Môn đã phát huy kỹ thuật về mặt cơ quan ám khí của mình lên đỉnh cao, chế tạo ra cơ quan có thể phóng phi đao cấp thần binh, ngoài ra bên trên thân phi đao còn bôi các loại hàn độc Đường Môn thu thập được từ hải ngoại, Cực Bắc Tuyết Nguyên, Tây Cương và rất nhiều nơi khác, khiến độc tính của chúng cực kỳ kịch liệt, thậm chí đến cả chân khí tại Chân Vũ cảnh cũng bị đóng băng! Ám khí này là kiệt tác đỉnh cao của ám khí Đường Môn ta, tên là Trảm Thần phi đao, có thể chém cả Thượng Cổ Ma Thần, chớ nói tới Lục Địa Thần Tiên!"

Chương 2052 - Át chủ bài(2)

Át chủ bài(2)

Mọi người có mặt đều hít một hơi lạnh.

Dùng thần binh luyện hóa thành ám khí, dù là thần binh vỡ vụn, nhưng trong giang hồ, tông môn sở hữu sự quyết đoán

như Đường Môn ít đếm trên đầu ngón tay, cũng chỉ có tông môn lấy ám khí làm chiến lực chủ yếu của bản thân giống Đường Môn mới làm chuyện này.

Mà bên kia, Âm Đồ Linh cũng đã ra tay. Cản Thi phái chủ yếu chiến đấu bằng cách điều khiển thi thể, xưa kia khi Cản Thi phái ở thời kỳ đỉnh cao, một võ giả Dương Thần cảnh thuộc Cản Thi phái ít nhất cũng có thể điều khiển một vài hoặc thậm chí là hơn mười luyện thi cùng cấp.

Âm Đồ Linh cũng thả luyện thi của mình ra, hắn chỉ có một luyện thi, nhưng luyện thi này vừa xuất hiện đã khiến tất cả mọi người hít một hơi lạnh.

Bởi vì luyện thi của Âm Đồ Linh thế mà lại có tu vi Chân Vũ cảnh!

Hơn nữa vẻ ngoài của luyện thi này cũng vô cùng kỳ dị, hắn mất nửa người, chỉ có một tay và một chân, ngay cả thân thể cũng bị bổ ra làm đôi, để lộ xương trắng bên trong và nội tạng khô quắt đáng sợ.

Nhưng luyện thi Chân Vũ cảnh chỉ còn một nửa cơ thể này cực kỳ mạnh, ma khí dày đặc vờn quanh người, khiến người ta rùng mình phát lạnh.

Âm Đồ Linh trực tiếp dùng sức mạnh huyết khí của mình để đánh thức hắn, máu tươi nóng hổi tưới lên toàn thân luyện thi đó.

Con mắt màu xám trắng mở ra, trong mắt luyện thi chỉ có sát khí màu máu vô tận.

Luyện thi cầm một thanh trường kiếm màu xám trắng trong bàn tay duy nhất, trong phút chốc, kiếm khí trùng thiên, luyện thi Chân Vũ cảnh này có tu vi cực kỳ mạnh mẽ về kiếm đạo, hiện giờ dù đã chết bị biến thành luyện thi, nhưng bản năng kiếm đạo vẫn còn sót lại trong xương cốt hắn.

Mãi đến thời khắc này, mọi người mới hiểu ra vì sao hai người kia dám đứng ra đối địch với Tô Tín, thì ra bọn họ còn có át chủ bài mạnh mẽ cỡ này trong người.

Đường Môn thì thôi, dù gì bọn họ dùng căn cơ hàng nghìn năm mới chế tạo ra chí tôn ám khí Trảm Thần phi đao, hơn nữa từ trước tới nay, Đường Môn vẫn luôn có truyền thuyết về chuyện này.

Nhưng lá bài của Cản Thi phái hoàn toàn thuộc về ăn may.

Bọn người chỉ cần đoán cũng đoán ra, chắc chắn Cản Thi phái chỉ mới có được một nửa thi thể cường giả Chân Vũ cảnh này gần đây, nếu không bọn họ đã sớm dùng nó từ cuộc chiến với Dịch Kiếm Môn trước đó rồi, hơn nữa giáo chủ trước của Cản Thi phái cũng sẽ không đen đủi đến thế, bị Diệp Trường Ca một đao chém chết.

Mặc dù thần binh có uy lực lớn, nhưng lúc đó, nếu Cản Thi phái có luyện thi Chân Vũ cảnh, ít nhất vẫn có thể chống cự lại.

Hai người đã lấy át chủ bài của mình ra, nghĩa là chuyện này không còn đường lui.

Đường Tuyệt ra tay đầu tiên, hắn biết thực lực của mình yếu, thậm chí có khả năng không chống lại nổi một chiêu của Tô Tín, vậy nên hắn hoàn toàn không đối mặt với Tô Tín mà đứng cách rõ xa, truyền nội lực vào Trảm Thần phi đao, cái tráp cơ quan đó lập tức lóe lên ánh sáng màu lam thẫm, vô số cơ quan điên cuồng chuyển động, một thanh phi đao đột nhiên bắn ra, mang theo ánh sáng lạnh đáng sợ, tựa như chém gãy không gian và thời gian, chỉ tích tắc đã xuất hiện trước mặt Tô Tín!

Dưới sự điều khiển của Âm Đồ Linh, luyện thi Chân Vũ cảnh kia cũng ra tay, một tay cầm kiếm, một chiêu bộc phát kiếm khí kinh thiên, hùng dũng cuộn trào, trực tiếp nghiền áp bằng sức mạnh.

Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín cũng bùng lên ánh kiếm kinh thiên, đạo uẩn và kiếm ý của Tô Tín hòa vào làm một, phút chốc tỏa ra uy năng kỳ dị.

Khi xưa ở trong tay Thanh Thành Kiếm phái, tác dụng chủ yếu của Duy Ngã Đạo Kiếm là giết địch bằng sự biến hóa của đạo uẩn, bởi vì đạo kiếm chi pháp của Thanh Thành Kiếm phái vốn mạnh về mặt biến hóa này.

Nhưng vào tay Tô Tín, Duy Ngã Đạo Kiếm trở nên bá khí hơn nhiều, không cần những sự biến hóa vô dụng mà theo đuổi lực sát thương kiếm đạo cực đại!

Trảm Thần phi đao của Đường Tuyệt, kiếm khí phá vỡ đạo uẩn và Duy Ngã Đạo Kiếm của Tô Tín va chạm vào nhau, tức khắc phát ra tiếng chấn động kịch liệt, tiếng leng keng vang vọng trời đất.

Trảm Thần phi đao có thể sát thương Chân Vũ cảnh tuyệt đối không phải nói quá, bởi vì bản thân thanh phi đao đó có nguồn gốc là thần binh, cộng thêm tráp cơ quan kia là kiệt tác đỉnh cao của cơ quan ám khí Đường Môn, uy năng khi hai bên dung hợp tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của tất cả mọi người.

Hơn nữa không biết hàn độc bôi trên phi đao là loại nào mà lại có thể men theo Duy Ngã Đạo Kiếm của Tô Tín tập kích phía hắn, trên thanh trường kiếm bỗng chốc phủ kín sương lạnh.

Tô Tín hừ lạnh một tiếng, trên Duy Ngã Đạo Kiếm tức khắc phát ra phật quang chói mắt, lực lượng mạnh mẽ của Đấu Chiến Kim Chân ép hàn độc lui đi, Trảm Thần phi đao cũng bị Tô Tín một kiếm chém bay.

Uy lực của ám khí Đường Môn quả thực mạnh mẽ vô song, luyện hóa thần binh thành ám khí cực mạnh, thủ đoạn này đúng là chỉ mới nghe thấy lần đầu.

Chương 2053 - Tìm ra ngươi rồi!(1)

Tìm ra ngươi rồi!(1)

Nhưng điểm chủ chốt của vấn đề là bất kể ám khí có mạnh đến đâu, nó vẫn chỉ là vật chết, huống hồ dù có cơ quan trận pháp thúc đẩy ám khí nhưng vẫn cần nội lực của võ giả để khởi động, mà Đường Tuyệt chỉ có tu vi Dương Thần cảnh, để hắn sử dụng ám khí cấp bậc này vẫn có phần quá gắng gượng. Đường Môn bọn họ có thể chế tạo ra ám khí sát thương cường giả Chân Vũ cảnh, nhưng không thể phát huy sức mạnh lớn nhất của nó.

Đương nhiên Đường Tuyệt cũng không hi vọng xa vời rằng mình có thể đánh Tô Tín bị thương chỉ bằng sức mạnh một

đòn, trong trận chiến này, cùng lắm hắn cũng chỉ đóng vai trò trợ giúp mà thôi.

Chiêu kiếm của luyện thi Chân Vũ cảnh kia đã đánh tới, hùng vĩ cuộn trào khôn cùng.

Tô Tín cũng đấm một cái, nắm đấm mạnh mẽ trực tiếp áp đảo bằng sức mạnh, trong thoáng chốc gió lốc rít gào, hư không vỡ vụn, kiếm khí to lớn trực tiếp bị xé nát, ngay cả luyện thi Chân Vũ cảnh kia cũng bị nắm đấm của Tô Tín đánh bay.

Luyện thi đến cùng vẫn chỉ là luyện thi, thủ đoạn của Cản Thi phái vô cùng kỳ dị, có thể giữ lại phần lớn thực lực của thi thể khi còn sống, hơn nữa còn có thể luyện chế luyện thi trở nên vô cùng rắn chắc, giúp cơ thể luyện thi mạnh thêm một bậc.

Nhưng nhược điểm của luyện thi Cản Thi phái cũng tương tự như ám khí của Đường Môn, đều nằm ở thực lực của người điều khiển luyện thi – Âm Đồ Linh, quá yếu.

Tu vi của hắn là Dương Thần, không phải Chân Vũ, dù trong tay có luyện thi Chân Vũ cảnh, hắn cũng không thể thích ứng với cách chiến đấu của Chân Vũ cảnh, vật chết chung quy không thể sánh ngang người sống.

Nhưng chính vào lúc này, một tia huyết quang dữ tợn đằng sau lưng Tô Tín đột nhiên bùng phát, Lâm Huyết Y đứng nguyên tại chỗ hoàn toàn không hề di chuyển, nhưng sau lưng Tô Tín bỗng xuất hiện một bóng người Lâm Huyết Y nữa, huyết kiếm trong tay hắn vặn vẹo giống hệt một con rắn độc hung ác, trực tiếp xé rách chân khí hộ thể của Tô Tín, đâm thẳng về phía hắn!

So sức chiến đấu chính diện, quả thật Lâm Huyết Y không phải đối thủ của Tô Tín, nhưng đến cả Tô Tín cũng không thể nhìn ra thủ đoạn tà môn này, thậm chí trong số những người ở đây, chỉ có Lý Bá Dương và Huyền Khổ nhìn ra một chút manh mối.

Tô Tín nhíu mày, tên Lâm Huyết Y này thật phiền phức, quả nhiên cường giả Chân Vũ cảnh đều không phải hạng xoàng, thực lực của tên này cũng tạm được đấy chứ. Mặc dù đánh chính diện, hắn còn kém Y Kiếm Đình trước kia bị Tô Tín

giết, nhưng các thủ đoạn của hắn thì khó chơi hơn hẳn những đối thủ trước kia của Tô Tín.

Khi thanh kiếm kia sắp đâm vào người, Đế Lâm Cửu Tiêu Pháp Tướng hiện lên sau lưng Tô Tín, có điều lần này không có đế ảnh giữa trời mà chỉ có tòa cung điện khổng lồ kia bùng pháp sức trấn áp mạnh mẽ, không gian và thời gian xung quanh đều bị khóa chặt, Lâm Huyết Y lập tức rên khẽ một tiếng, thế kiếm vỡ vụn.

Bất thình lình bị đánh lén, đây là Tô Tín chứ nếu phải người khác, e là không chết cũng trọng thương.

Lâm Huyết Y bên kia vừa thấy đánh lén thất bại, lập tức lùi về sau, ảo ảnh đứng trước mặt Tô Tín trước đó cũng biến mất theo.

Võ đạo của Lâm Huyết Y là Thích Khách chi đạo, điều hắn theo đuổi là một kích không trúng lập tức trốn xa, nếu liều mạng, đúng là hắn không đánh lại Tô Tín.

Có điều chính vào lúc này, Tô Tín đột ngột quay người lại, xung quanh biển máu kiếm khí ngập trời, phút chốc đã bao trùm lấy Lâm Huyết Y.

Võ đạo Lâm Huyết Y tu luyện được có nguồn gốc liên quan đến Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, chiêu này của Tô Tín đã dung hợp Huyết Đồ A Tỳ Địa Ngục Kiếm Điển và Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình kiếm khí, uy lực tạo ra khiến Lâm Huyết Y sợ hãi không thôi.

Sở trường của hắn không phải ở đối chiến chính diện, nếu là người cấp bậc ngang bằng Cơ Vũ Lăng, hắn trực tiếp dùng một thức võ kỹ của mình đánh nát là được rồi, nhưng bây giờ, chiêu này lại gây rất nhiều rắc rối cho Lâm Huyết Y.

Hơn nữa nhân lúc này, Tô Tín đột nhiên vận dụng toàn bộ sức mạnh của Đấu Chiến Kim Thân, sau đó dung hợp pháp tướng sau lưng, Tô Tín và đế ảnh đằng sau hắn cùng lúc đấm ra một quyền, không trung vang lên tiếng nổ tung vang vọng, nắm đấm phảng phất che khuất bầu trời này tựa như thật sự mang vị thế hủy diệt thế giới, khiến mặt Lâm Huyết Y tức khắc biến sắc.

May mà lần này, hai đồng minh Lâm Huyết Y tìm được vẫn rất đáng tin, vào thời khắc lâm nguy, Đường Tuyệt không kịp đau lòng Trảm Thần phi đao của mình bị phá hủy, trực tiếp bắn một thanh Trảm Thần phi đao nữa ra, phóng về phía Tô Tín với khí thế chém nát hư không.

Còn luyện thi lúc trước bị Tô Tín đấm bay cũng đánh tới lần nữa, mang theo khí thế chết cũng không sờn lao tới chỗ Tô Tín, tất nhiên đúng là một người chết sẽ không sợ chết, nếu hắn chết thêm lần nữa, cùng lắm cũng chỉ khiến Âm Đồ Linh đau lòng chút xíu mà thôi.

Sức tấn công của Trảm Thần phi đao và luyện thi Chân Vũ cảnh không thấp, tuyệt đối có thể làm cường giả Chân Vũ cảnh bị thương ở mức độ nhất định, Tô Tín cũng không thể coi thường.

Chương 2054 - Tìm ra ngươi rồi!(2)

Tìm ra ngươi rồi!(2)

Thế nên đối mặt sự uy hiếp từ phi đao và luyện thi, Tô Tín chỉ có thể quay người phòng thủ, điều này giúp Lâm Huyết Y thở phào một hơi, trong nháy mắt hắn sử dụng tốc độ nhanh nhất của mình để thoát khỏi sự đè ép của Tô Tín, tìm cơ hội tiếp tục chiến đấu lâu dài với Tô Tín.

Thật ra so thực lực, Lâm Huyết Y và hai người kia, cộng thêm át chủ bài của bọn vẫn yếu hơn nhiều so với Y Kiếm Đình và Cơ Vũ Lăng, dù sao cả hai người kia đều là cường giả Chân Vũ cảnh hàng thật giá thật, hơn nữa thời gian lên đến Chân Vũ cảnh đều khá dài.

Chỉ có điều khi Tô Tín bị hai người bọn họ vây đánh, hai người đều là có tâm tư riêng trong lòng, tất nhiên sức chiến đấu phát huy được rất có hạn, thậm chí có thể nói trong trận chiến đó, Tô Tín không khác gì lần lượt đánh bại từng người.

Còn hiện tại, có vẻ ba người này phối hợp khá nhịp nhàng, Lâm Huyết Y tấn công chính, kiểu chiến đấu một đòn không trúng lập tức trốn xa của hắn rất lươn lẹo, Tô Tín mấy lần dùng đòn mạnh đều không thể giữ chân hắn lại.

Đương nhiên nguyên nhân lớn nhất trong đó là có sự trợ giúp của Đường Tuyệt và Âm Đồ Linh.

Trảm Thần phi đao của Đường Tuyệt vừa phóng ra, Tô Tín nhất định phải trở về phòng thủ, còn luyện thi Chân Vũ cảnh của Âm Đồ Linh thì không sợ chết quấn lấy Tô Tín, hai thứ này đã làm Tô Tín mất rất nhiều tinh thần và sức lực.

Nếu là lúc bình thường, Tô Tín có thể từ từ mài mòn với bọn họ, nhưng vào thời điểm này, Huyền Khổ và đám võ giả tông môn chính đạo nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, còn có một đám võ giả ma đạo đứng bên kia quan sát, không biết thái độ ra sao, tình huống này vô cùng bất lợi đối với Tô Tín.

Có điều hiện giờ, trên mặt Tô Tín trên mặt vẫn không hề biểu hiện bất kỳ cảm xúc hoảng loạn nào, cách phá vỡ cục diện mà hắn đang suy xét đến không chỉ có trở mặt, trở mặt chỉ khiến đám tông môn chính đạo kia sinh lòng kiêng kỵ, vậy nên dự định ban đầu của Tô Tín là quấy nước đục ngầu lên, khiến bọn họ không còn rảnh rỗi bận tâm đến chuyện của mình và Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp.

Tô Tín liếc về phía xa xa với vẻ mặt thần bí, đồ hắn dặn dò đám Thanh Ly cùng Lý Phôi sắp xếp chắc cũng gần xong chứ?

Nghĩ thế, ánh sáng thần thánh quanh người Tô Tín tức khắc trở nên rực rỡ, thể hiện uy lực mạnh nhất bắt đầu áp chế Lâm Huyết Y, đồng thời từ từ dồn hắn về phía tây.

Cảm nhận được áp lực trên người Tô Tín, trong lòng Lâm Huyết Y thoáng mừng rỡ, hắn thấy chắc là Tô Tín hơi sốt ruột rồi.

Lâm Huyết Y biết chắc hẳn thực lực của mình thua kém Tô Tín, thế nên chỗ dựa để hắn dám động thủ chính là có Đường Tuyệt cùng Âm Đồ Linh ở bên kiềm chế, ba người không có xung đột về lợi ích, cho nên sức mạnh của họ khi bắt tay với nhau không yếu.

Hiện tại Tô Tín càng sốt ruột, Lâm Huyết Y càng có niềm tin giải quyết được Tô Tín.

Giống như thợ săn đi săn, con mồi càng sốt ruột, mài mòn đến cuối cùng chờ đối phương mất hết sức lực, khi đó sẽ là thời cơ

tốt cho thợ săn ra tay.

Đương nhiên với Tô Tín, ai là thợ săn, ai là con mồi còn chưa chắc.

Sau khi dụ đám Lâm Huyết Y tới chỗ đã sắp xếp từ trước, Tô Tín đột nhiên thu hồi pháp tướng và Đấu Chiến Kim Thân của mình.

Trong mắt Lâm Huyết Y, đây là biểu hiện rằng Tô Tín đã kiệt sức, trên thực tế cũng đúng là như vậy, bất kể là Đấu Chiến Kim Thân hay pháp tướng Chân Vũ cảnh đều tiêu tốn cực kỳ nhiều sức lực của Tô Tín.

Theo Lâm Huyết Y thấy, đây là một cái cơ hội tuyệt vời, trùng hợp thứ hắn am hiểu nhất cũng là tìm cơ hội.

Trong nháy mắt, cả người Lâm Huyết Y giống như hóa thành một huyết ảnh mờ nhạt, phiêu tán giữa thiên địa, gần như chỉ trong tích tắc đã biến mất không thấy bóng dáng.

Mà hiện giờ, khắp nơi trên trời dưới đất, vô số sát khí bao phủ lấy Tô Tín, hắn chỉ có thể cảm nhận được sát khí vô tận, nhưng lại không nhìn thấy bất kỳ bóng người nào!

Đường Tuyệt và Âm Đồ Linh ở phía xa cũng lấy tinh thần, Đường Tuyệt cắn răng, phóng toàn bộ bảy thanh Trảm Thần phi đao ra, hư không đình trệ trong nháy mắt, những nơi chúng đi qua, ngay cả nguyên khí thiên địa cũng đều bị đóng băng.

Trảm Thần phi đao không phải ám khí dùng một lần, bởi vì chỉ cần phi đao chưa bị huỷ, khí linh chưa tiêu vong thì vẫn có thể tự động thu về.

Nhưng vấn đề là với thực lực hiện tại của Đường Tuyệt, đồng thời điều khiển bảy thanh Trảm Thần phi đao cũng đã đến giới hạn, nếu tăng thêm hắn sẽ không khống chế nổi.

Âm Đồ Linh bên kia cũng thế, hắn phun một ngụm tinh huyết phun lên người luyện thi Chân Vũ cảnh, cả người luyện thi đều bị bao phủ bởi một luồng ma khí kinh khủng, một kiếm chém ra, trong chớp mắt ma khí rợp trời!

Vẻ mặt của Tô Tín vẫn bình thản, ba người này phối hợp cũng nhịp nhàng đấy, chỉ tiếc bọn hắn không đánh giá cao bản thân,

nhưng lại có phần đánh giá thấp Tô Tín hắn.

Chương 2055 - Bố cục(1)

Bố cục(1)

Thật ra ván cờ Tô Tín bày ra hôm nay không phải nhằm vào Lâm Huyết Y, lúc trước Tô Tín cũng không biết đến cùng ai sẽ đâm đầu vào, mà bây giờ có Lâm Huyết Y ra tay, Tô Tín đúng lúc lấy hắn làm con tốt thí, nhân tiện nói cho những người khác người trong giang hồ, mặc dù Tô Tín hắn không có khả năng lấy sức một người đối đầu với cả giang hồ, nhưng vẫn có thực lực đủ để người khác kiêng dè!

Trong khoảnh khắc ấy, hai tay Tô Tín kết ấn, Kích Thần Kiếp rền vang ra chiêu, sức mạnh nguyên thần thoáng chốc bùng nổ, nhuộm nửa bầu trời màu vàng rực rỡ.

Sự thực là sức mạnh nguyên thần của Lâm Huyết Y cũng không yếu, nhưng trước Kích Thần Kiếp của Tô Tín, Tô Tín có thể thấy rõ phía bên phải của hắn có một vết máu nhàn nhạt đột nhiên khẽ khàng chấn động, trong đó có sát khí kinh khủng đang được thai nghén.

Khóe miệng Tô Tín để lộ ý cười lạnh lẽo, tìm ra ngươi rồi!

Hai tay Tô Tín lập tức kết xuất Thiên Tâm Kiếp, trái tim hắn bắt đầu đập thình thịch, ngay sau đó, trái tim của Lâm Huyết Y dường như cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Máu tươi trào ra từ khóe miệng Tô Tín. Mà giờ phút này, Lâm Huyết Y không thể tiếp tục ẩn giấu bản thân, rơi từ giữa không trung xuống, sắc mặt ửng đỏ, thậm chí có sát khí đang phản phệ!

Đòn tấn công cực mạnh Lâm Huyết Y chuẩn bị dồn toàn lực bị cắt ngang giữa chừng, trạng thái hiện tại của hắn chẳng dễ chịu gì.

Sát Ý chi đạo sát thương người khác trước, sát thương bản thân mình sau, hiện giờ hắn không đánh Tô Tín bị thương được, bản thân tất nhiên phải bị phản phệ.

Loại võ giả này đối với Lâm Huyết Y mà nói, võ công của hắn mặc dù ở một số phương diện rất mạnh, nhưng cũng mười phần cực đoan, nhưng một khi tìm được nhược điểm của đối phương, muốn đánh bại càng dễ hơn so với võ giả bình thường.

Chỉ là bây giờ không phải Lâm Huyết Y một mình đối phó Tô Tín, ngay lúc mà Lâm Huyết Y bị phản phệ kia, Trảm Thần Phi Đao của Đường Tuyệt và Chân Vũ cảnh kiếm khí luyện thi đã hiển hiện trước mắt.

Loại đồ vật hại người hại mình Thiên Tâm Kiếp, nhưng mà ban nãy Tô Tín nắm giữ rất tốt, thân thể Lâm Huyết Y không được bằng hắn, cho nên hiện tại Lâm Huyết Y bị trọng thương, mà hắn lại chỉ bị những vết thương nhẹ mà thôi.

Trong chớp nhoáng này Tô Tín trực tiếp rút kiếm động thủ, thiên ngoại phi tiên nhẹ nhàng tiến tới, một kiếm mỹ lệ nhuộm đẫm sắc trời, cứ như là tiên nhân trên chín tầng mây múa một kiếm ầm ầm rơi xuống, trước mặt kiếm kỹ cường đại này, cho dù là Trảm Thần Phi Đao hay là kia luyện thi Chân Vũ cảnh, đều sẽ bị chém bay dưới một kiếm mạnh mẽ này. Đây hoàn toàn là loại sức mạnh áp chế, căn bản là không thể cản cũng không thể phòng.

Âm Đồ Linh và Đường Tuyệt cùng phun ra một ngụm máu tươi, cảm giác bị linh lực phản phệ cũng không thoải mái tí nào.

Tô Tín nhìn xuống, còn muốn ra tay với Lâm Huyết Y, khóe miệng lộ ra một ý cười lạnh lùng.

Trong ba người này chỉ có Lâm Huyết Y mới đủ sức để giao thủ trực tiếp với Tô Tín, còn lại hai người là át chủ bài dù cho có mạnh hơn cũng không cách nào thay đổi sự thật rằng bọn họ chỉ có Dương Thần cảnh.

Cho nên trong nháy mắt Tô Tín đem Đấu Chiến Kim Thân và Đế Lâm Cửu Tiêu pháp tướng bộc phát ra, bản thân và pháp tướng cùng lúc đấm ra một quyền. Uy thế cường đại kia làm thiên địa rung động, một quyền rơi xuống, giữa không trung lập tức phát ra một tiếng nổ vang trời, Lâm Huyết Y kinh hãi

phát hiện, không gian vây quanh thân mình bị áp lực của một đấm này khóa lại.

Thân hình của hắn hóa thành máu thịt muốn trốn thoát nhưng mà trong nháy mắt bị một quyền này bị đánh đến mức không còn chỗ trốn, ngay lập tức từ giữa không trung bị đánh rơi xuống dưới mặt đất, vô số xương cốt trên người vỡ vụn, hơi thở cực kỳ mơ hồ.

Nhưng mà lúc này Bạch Vô Mặc ở một bên đứng xem lại khẽ "Ồ" lên một tiếng:

"Dưới này có gì đó!"

Lâm Huyết Y bị Tô Tín đánh rơi xuống dưới mặt đất, chung quanh mặt đất đột nhiên đổ sụp có chút kỳ quái. Bạch Vô Mặc có thể cảm nhận được rõ ràng, dưới đất dường như có một khoảng không gian rất lớn, không phải địa cung, mà là một không gian riêng biệt!

Điều đó Bạch Vô Mặc nhận ra được, mọi người ở đây cũng nhận ra được.

Bọn họ vừa định tiến tới xem một chút, liền thấy nơi mi tâm của Tô Tín xuất hiện một thanh kiếm ánh vàng, ánh sáng chói mắt, nhưng lại toả ra một cỗ hàn ý kinh người.

Cây kiến nhỏ khẽ động, trong nháy mắt cũng đã tiêu tán trong hư không, sau một khắc đã đi đến tước mặt Lâm Huyết Y, đâm thẳng vào mi tâm hắn.

Lâm Huyết Y cũng đã tu luyện qua không ít nguyên thần bí pháp, mặc dù bây giờ hắn đã trọng thương, nhưng cũng có thể điều động nguyên thần chi lực, hóa thành một tia ánh sáng màu đỏ định ngăn chặn một kiếm này.

Nhưng kết quả cuối cùng cũng chỉ là phí công mà thôi, nguyên thần tiểu kiếm vẫn nhanh chóng đâm vào mi tâm Lâm Huyết Y, điên cuồng triệt hả một con đường sống này của hắn.

Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín trong nháy mắt cũng đâm vào ngực Lâm Huyết Y, khí huyết mênh mông bị hút vào vào cơ thê Tô Tín.

Chương 2056 - Bố cục(2)

Bố cục(2)

Lần này Tô Tín cũng không thèm che che giấu giấu nữa, dường như là trong nháy mắt Lâm Huyết Y liền bị hút thành một bộ xác khô.

Mà trước đó Lâm Huyết Y cũng từng tu luyện qua Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp có cùng nguồn gốc công pháp, cho nên linh lực đôi bên lại tương thích đến mười phần, Tô Tín có khả năng đạt được linh lực cũng không phải là ít nhiều.

Âm Đồ Linh và Đường Tuyệt thấy không ổn rồi, bọn họ lập tức quay người bỏ chạy.

Trên thực tế từ khi Lâm Huyết Y bị Tô Tín đánh cho trọng thương bọn họ cũng đã chuẩn bị chạy.

Ba người bọn họ hiện tại là đúng là đang liên thủ với nhau, nhưng cũng không có nghĩa là bọn họ sẽ vì Lâm Huyết Y mà ngồi không chịu chết.

Cường giả Chân vũ cảnh đều bị Tô Tín xử lí rồi, bọn họ còn đòi dây dưa như nào nữa? Cho nên hai người kia chạy hoàn toàn không có áp lực nào.

Tô Tín cũng không đuổi theo, hắn chỉ là nhìn thoáng qua chung quanh rồi nhìn chằm chằm bọn người Huyền Khổ, còn có đám người ma đạo thần sắc kỳ lạ ở một bên, Tô Tín thản nhiên nói:

“Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, còn có ai muốn thử không?”

Mọi người ở đây đều im lặng không nói, chính đạo tông môn kiêng kị Tô Tín, kỳ thật ma đạo cũng kiêng kị.

Những tông môn ma đạo này với Tô Tín cũng không có thù hận gì quá thâm sâu, vì một môn công pháp thôi mà đi đắc tội Tô Tín có đáng hay không?

Ngay tại lúc xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, bỗng nhiên một thanh âm của tiếng đổ sụp truyền đến, tất cả mọi người bị thanh âm này hấp dẫn, lập tức hướng về phía của âm thanh mà nhìn.

Nơi ban nãy Tô Tín vừa cùng Lâm Huyết Y chiến đấu đã sụp thành một cái hố cực lớn, nhưng mà lúc cái hố này sụp xuống, đột nhiên lộ ra một cánh cửa vào đơn độc, tỏa ra một luồng khí tức thần bí.

Nhóm người Bạch Vô Mặc ở giữa mới chỉ cảm nhận được có một khoảng không gian thôi, bây giờ thấy cửa vào bọn hắn liền càng thêm khẳng định, đây tuyệt đối là một không gian đơn độc, mà nơi kiểu này thường thường đều là tượng trưng cho cơ duyên!

Thời kỳ thượng cổ loại không gian đơn độc như này có không ít, có loại tự nhiên hình thành, cũng có loại bị những cường giả kia mở ra.

Cho nên loại không gian đơn độc như này trên cơ bản đều là để làm một mật địa tông môn hay là một bảo tàng, một khi bị phát hiện, thu hoạch từ trong đó sẽ được không ít đồ..

Đám người vừa định có tiến lên, liền thấy thân mình Tô Tín khẽ động, trực tiếp đi vào trong cánh cửa kia.

Những người khác nhao nhao thầm mắng một câu tên Tô Tín này phản ứng nhanh thật, bọn hắn cũng lập tức hành động đi về cửa kia.

Đương nhiên đại đa số mọi người đều thấy, Tô Tín có hành động thì mới là chuyện bình thường, cũng rất phù hợp với tính cách của Tô Tín, ai biết được, nơi này vốn là Tô Tín bố trí?

Đợi đến sau khi tất cả đám người đều tiến vào không gian kia, trước mặt bọn họ lập tức xuất hiện một vùng sáng.

Toàn bộ phong cảnh trong không gian coi như không tệ, chung quanh bãi cỏ hồ nước nho, trên bầu trời còn có một cái quả cầu lửa cực to treo cao, tựa như mặt trời nhỏ.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt mọi người ở đây lập tức liền có thể khẳng định, nơi đây nhất định là do cường giả thời thượng cổ sáng tạo ra.

Theo lý mà nói thực lực của cường giả Chân Vũ cảnh thực lực có thể xé rách không gian, nhưng bọn hắn cao hơn nữa thì cũng chỉ có thể xé rách một không gian nhỏ không ổn định.

Về việc muốn đem không gian bên trong bố trí giống như ngoại giới thì vẫn cần phải đạt đến thực lực của Thần Kiều cảnh, thậm chí còn cần phải đồng thời tinh thông trận đạo và nhiều loại pháp tắc linh lực mới được, ít nhất là hai người mạnh nhất ở đây, Huyền Khổ và Lý Bá Dương làm không được.

Tô Tín đứng nhìn bốn phía, nhưng trong lòng của hắn lúc này lại không có chút dao động nào.

Bởi vì nơi này trước kia vốn chính là nơi bị Yêu tộc phong ấn, là nơi chuyên dùng để vây nhốt Thanh Ly.

Cho nên biết được nội tình chỉ có hai người, một người là Tô Tín, một người khác chính là Thanh Ly.

Đồng thời nơi này cũng là nơi Tô Tín để bọn người Thanh Ly hỗ trợ bố trí.

Đúng lúc này, một người trong ma đạo bỗng nhiên phát ra một tiếng hô kinh ngạc:

“Long thi! Đây là long thi!”

Cả đám người nhao nhao hướng về phía người la lên kia mà nhìn, chỉ nhìn thấy không gian kia biên giới, trên mặt đất dựng thẳng mấy cái xiềng xích khổng lồ, trên mặt đất thì không phải là long thi thật sự, chỉ có một đống xương vỡ mà thôi.

Về việc tại sao người kia có thể xác định đây là long thi, nguyên nhân rất đơn giản, ngay ở chính giữa đống xương có một quả cầu to lớn tỏa ra hào quang thiêu đốt, cùng lúc cũng mang theo long khí ngập trời!

Cỗ long khí này vô cùng tinh khiết, thậm chí tinh khiết đến mức bọn họ chưa từng nghe qua.

Trước đó truyền thuyết ở mảnh đất mà Yêu tộc phong ấn từng xuất hiện Chân Long Nội Đan xuất thế, kết quả bị Mộ Dung thị của bộ tộc Tây Bắc thu phục, kém chút liền để Mộ Dung Long tấn thăng lên đến Chân Vũ, kết quả lại là nửa đường bị Tô Tín cùng một đám người của bộ tộc Tây Bắc liên thủ phá hoại, cũng khiến cho không ít võ giả âm thầm than một tiếng

đáng tiếc, bằng không một viên chân long nội đan là đủ để tạo ra được một Chân Vũ cảnh cường giả.

Chương 2057 - Bố cục(3)

Bố cục(3)

Mà thứ xuất hiện trước mắt mọi người này so sánh với Chân Long Nội Đan kia dường như còn cường đại hơn, thậm chí sức mạnh của nó có khi còn mạnh hơn cả Chân Long Nội Đan vô số lần!

Long Hổ Đạo Môn 'Long Hổ Đại Thiên Tôn' Lục Huyền Phong nhịn không được nói:

"Ngày xưa ở nơi Yêu tộc phong phát hiện chẳng qua chỉ là một con Giao sắp hóa thành rồng, cho nên nội đan của nó nội đan mặc dù cũng có thể được xưng là Chân Long Nội Đan, nhưng là pha giữa Chân Long và Giao Long.

Nhưng thứ trước mắt này đã không thể gọi là nội đan nữa, nó hẳn là Yêu tộc đã hoàn toàn hóa rồng, tinh hoa toàn thân ngưng tụ lại, chính là vô thượng Long Nguyên, ẩn chứa linh lực kinh người, trước đây ở thời kỳ thượng cổ cũng chưa từng xuất hiện thứ bảo vật này!"

Long Hổ Đạo Môn tu luyện Long Hổ chi lực, Lục Huyền Phong đối với thứ này chắc chắn có quyền lên tiếng, lúc này hắn thậm chí nhìn Long Nguyên mà hai mắt phát sáng. Cho dù hắn đã là cường giả Chân Vũ cảnh, hơn nữa còn là người tu đạo, nhưng lúc này hắn đối với Long Nguyên đã nổi lên lòng tham chiếm hữu không thể khống chế!

Lục Huyền Phong không phải Lý Bá Dương, cũng không phải Thái Nhất Đạo Môn Huyền Trần Tử, hắn biết mình đời này đạt đến Thần Kiều cảnh là cực kỳ khó khăn, coi như vô vọng.

Chính vì vậy khi hắn nhìn thấy Long Nguyên mới khống chế không nổi lòng tham trong nội tâm.

Một viên Long Nguyên đủ để trợ hắn bước vào cảnh giới trước kia hắn không dám mơ đến.

Mà lúc này cảm nhận được linh lực trong kia của Long Nguyên, đến cả Huyền Khổ cùng Lý Bá Dương luôn ra vẻ một mặt lạnh nhạt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc chấn động.

Loại bảo vật cấp bậc này đừng nói là nhìn ở thời kỳ hiện tại, cứ coi như nhìn tới thời kỳ thượng cổ cũng là chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Đám người đi theo sau lưng Tô Tín mắt lộ ra vẻ chấn kinh, nhưng đằng sau sự kinh ngạc, không ai có thể phát hiện trong mắt của hắn mang theo kia một tia hàn khí.

Hiện giờ không gian cất giấu Long Nguyên là Tô Tín bố trí, trên thực tế cũng là Tô Tín bố trí, tiêu hao tâm sức tạo ra một cái bẫy.

Lúc này, mọi người trên giang hồ tất cả đều đưa ánh mắt nhìn về phía Tô Tín, đương nhiên chuyện này Tô Tín cũng tự trách, thực sự là trong khoảng thời gian này đã tạo ra động tĩnh không nhỏ.

Bị bóc ra thân phận Địa Phủ liền xử lí hai vị Chân Vũ, mà lại lại lộ ra hắn là người mang theo tin tức của Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, có thể nói trong khoảng thời gian này Tô Tín biến thành một nhân vật làm mưa làm gió giới giang hồ.

Cho nên hiện tại chuyện đầu tiên Tô Tín muốn làm chính là thể hiện ra thực lực của mình và quyết tâm, khiến người khác kiêng kị.

Hiện tại điều này cơ bản Tô Tín đã làm được, mà điều thứ hai mà, để cho đám người này chuyển lực chú ý một chút, Tô Tín cũng có thể tiện tay xử lý một chút quan hệ của hắn và ma đạo tông môn, dù sao hắn vẫn còn có một nhiệm vụ không thể không qua lại với ma đạo.

Tô Tín nhìn mọi người ở đây, trên mặt bọn họ hiện tại trừ bỏ khiếp sợ chính là khiếp sợ, dường như không có tí hoài nghi gì

Nhìn đến đây Tô Tín liền yên tâm, cũng không uổng công lần này Tô Tín tiêu hao tâm sức như vậy làm ra cái bẫy này.

Tạo ra được một không gian độc lập như này còn dễ nói, nơi bị Yêu tộc phong ấn kia sớm đã bị các tông môn cướp đoạt

sạch bao nhiêu lần, hầu như đã không còn đồ vật gì nữa, hoàn toàn bỏ đi.

Toàn bộ nơi bj Yêu tộc phong ấn chỉ có chỗ của Thanh Ly bị đứt gãy không gian, cho nên chưa hề bị những người khác phát hiện.

Đương nhiên bị phát hiện thì thật ra cũng không có gì ghê gớm, bởi vì nơi đó cũng chỉ là phong ấn Nguyên Thần của Thanh Ly, những đồ vật có giá trị cũng không đê lại nhiều.

Lấy thực lực hiện tại của Tô Tín thật ra có thể chặt đứt không gian, dù sao thì không gian giam giữ Thanh Ly đã trở nên yếu ớt rồi.

Nhưng Tô Tín chỉ có linh lực, hắn lại không có cách nào di chuyển không gian đơn độc này, may mắn thay ngày xưa Tô Tín thu phục Tả Đạo Minh về dưới trướng, có Trận Đạo Tông Sư Tả Đạo Minh bố trí trận pháp, thiết lập lối vào không gian, cộng thêm linh lực của Tô Tín, lúc này mới đem không gian đơn độc này chuyển tới đây, cách xa hoàn toàn với nơi bị Yêu tộc phong ấn kia.

Đương nhiên mấy chuyện này đều là việc nhỏ, chỉ Long Cốt và Long Nguyên bên trong mới là thứ khiến Tô Tín phải bỏ ra không ít sức lực.

Trong không gian này những mảnh xương bể đó căn bản không phải là long cốt, mà là Tô Tín đem bộ xương cốt của Giao Long vô dụng ở nơi bị Yêu tộc phong ấn kia thu thập về, đổi thành Long Nguyên thấm đẫm khí tức, sau đó lại dùng trận pháp này hấp thu long khí, lúc này mới làm ra được những mảnh xương vỡ tràn ngập long khí cường đại.

Cả Long Nguyên cũng là như vậy, Long Nguyên trị giá mười vạn điểm phản phái Tô Tín chắc chắn đào không ra, huống hồ hiện tại Tô Tín nếu có Long Nguyên thì thực lực của hắn chắc chắn bạo trướng, đến lúc đó thậm chí là trở thành thiên hạ đệ nhất chân chính, võ lâm chí tôn đều có thể, cũng chẳng cần ở chỗ này tính kế tới, tính kế đi.

Chương 2058 - Loạn chiến(1)

Loạn chiến(1)

Long Nguyên này kỳ thật là do Tô Tín tiêu phí năm ngàn điểm phản phái đổi ra năm mươi phần khí tức Long Nguyên, sau đó lại lấy một cái nội đan của Giao Long tương đương để dung hợp, cuối cùng tập hợp Trận Đạo Tông Sư Tả Đạo Minh kia cùng Mặc gia khí đồ cùng nhau chế tạo, lúc này mới chế tạo thành cái Long Nguyên giả này.

Lần trước ở Thiếu Lâm Tự là lúc Tô Tín đem hết bảy mươi hai tuyệt kỹ ra đổi dưới sư giận dữ, thiếu chút nữa làm hắn rỗng túi.

Mà lần này Tô Tín làm ra trò này gần như tiêu hết sạch điểm, có thể nói là trong không gian hệ thống này đến một trăm điểm hắn cũng không có đủ.

Nhưng mà may thay Long Nguyên giả này hiệu quả đúng thật là không tồi, phàn lớn khí tức Long Nguyên thay đổi về lượng khiến chất thay đổi, cộng thêm Tả Đạo Minh kia và vài vị cũng thật sự đều là quỷ tài, một cái Long Nguyên giả lại bị bọn họ làm thành sinh động như thật, thậm chí là ở giữa những siêu vật phẩm năm sao của Tô Tín mà nhìn đến Long Nguyên quả thực là giống nhau như đúc, cho dù là Lý Bá Dương hay Huyền Khổ cũng nhận không ra.

Phải nói là thứ này trừ những người đã gặp qua thuần huyết long chủng thượng cổ Yêu tộc, còn không hiện tại trên giang hồ không ai có thể nhận ra được.

Đến mức lai lịch của thứ này dù cho không cần nói mọi người cũng có thể đoán được.

Hướng Tây Bắc phía trước nơi này chính là một nơi bị Yêu tộc phong ấn, nhưng chỗ phong ấn kia lại có một tồn tại cực kỳ dị thường.

Hiện tại nơi này chỉ có một không gian duy nhất, hiển nhiên là phong ấn tồn tại ở nơi này vô cùng đặc thù, thậm chí có thể là có trực tiếp liên quan tới chân long huyết mạch long chủng!

Rồi sau đó tồn tại bị phong ấn kia có thể là biết bản thân không có khả năng thoát ra nữa, cho nên liền đem những tinh hoa và linh lực mà tự mình sở hữu tất cả đều ngưng tụ thành

Long Nguyên, chuẩn bị để lại cho hậu nhân. Có lẽ là đến chính hắn cũng không biết, Yêu tộc sẽ bại thảm như vậy, cho dù có hậu nhân cũng sẽ không phải Yêu tộc.

Lúc này giữa sân một mảnh trầm mặc, ở đây mọi người đều biết Long Nguyên này cuối cùng là tượng trưng cho cái gì, thậm chí đối với Lý Bá Dương và Huyền Khổ đều có một sự cám dỗ.

Tu vi Thần Kiều cảnh ở trên giang hồ đều đã xem như cực kỳ phi phàm, nhưng kỳ thật chỉ có Lý Bá Dương bọn họ biết, bọn họ cách phong đỉnh thật sự kỳ thật vẫn còn rất xa.

Nếu nói Nhân Hoàng cảnh giới chỉ là trong truyền thuyết, thì sự tồn tại của Thông Thiên cảnh lại là hàng thật giá thật.

Xa có Đạo Tổ Phật Đà, gần có Võ Tổ, điều này chứng minh rằng Thông Thiên cảnh vẫn là có thể đạt tới bằng nhân lực.

Xưa nay trên giang hồ nhân vật kinh diễm có thể đi đến Thần Kiều cảnh, ai không có ảo tưởng muốn đi nếm thử đi sâu vào Thông Thiên chi cảnh vô thượng kia?

Cho dù là người tấn lên chức Thần Kiều lâu nhất Lý Bá Dương, thời gian vài thập niên này trừ ở xử lý Tạo Hoá Đạo Môn, thời gian còn lại hắn dường như đều ở suy nghĩ rốt cuộc bản thân phải như thế nào mới có thể đủ khả năng đánh vỡ tầng chắn kia, chạm đến phong đỉnh Thông Thiên chi cảnh.

Chỉ tiếc nhiều thứ không phải ngươi muốn có liền có, thời gian mấy mươi năm, hắn không có bất kỳ thu hoạch gì, chỉ có thể nói tu vi ngày càng thêm tinh thâm mà thôi.

Nhưng mà hiện tại thấy được Long Nguyên, Lý Bá Dương mới bỗng nhiên nghĩ đến chí hướng ngày xưa của mình, có lẽ phong đỉnh này cũng không xa xôi đến như vậy.

Tô Tín mắt lạnh nhìn mấy người này, vài tên Chân Võ cảnh cường giả cũng đang nhìn nhau.

Đối với những người Dương Thần cảnh, những chuyện của mấy người Chân Võ cảnh bọn họ chắc chắn không dám nhúng tay vào, nhưng mà cám dỗ như vậy ở phía trước, dù cho là chỉ

cho bọn họ một phần cơ hội thôi, thì dù cho trước mặt là Chân Võ cảnh, bọn họ cũng sẽ đi tranh đoạt một phen.

Đương nhiên hiện tại bọn họ tất nhiên là không dám, lúc này bọn họ tiên phong đi đầu thì căn bản chỉ là tự mình tìm chết.

Hơn nữa lúc này không khí trong sân cũng nặng nề lạ thường. Long Nguyên chỉ có một viên, thứ này cuối cùng sẽ rời vào tay ai?

Lý Bá Dương vài Lục Huyền Phong đều là người trong đạo môn, nhưng bọn hắn sẽ nhường món bảo vật này cho đối phương sao?

Mà Huyền Khổ và Tác Nam Triệt càng là không đội trời chung, bọn họ tuy rằng danh là phật môn tam tự, nhưng cũng giống nhau không có khả năng liên thủ .

Danh Kiếm Sơn Trang Ứng Thiên Qua cũng vậy, hắn đi cùng mọi người nhưng cũng chẳng thân quen gì, đối với Long Nguyên này tự nhiên cũng động tâm.

Thảm nhất cũng vẫn là Huyễn Ma Đạo Bạch Vô Mặc và Thiên Ma Cung Lữ Trường Khanh.

Chính tà vốn dĩ không dung hợp được, kết quả trước mắt có xuất thân ma đạo chỉ có bọn họ hai người, có thể nói bọn họ cho dù là đoàn kết nhất trí cũng đừng hòng cướp được Long Nguyên này.

Bảo vật ở phía trước, không có người nguyện ý từ bỏ, Lý Bá Dương thở dài một tiếng, cũng không có nói lời nào, trước mắt loại tình huống này cũng không cần hắn nói gì, chỉ cần dựa vào bản lĩnh mà thôi.

Chương 2059 - Loạn chiến(2)

Loạn chiến(2)

Một tiếng thở dài qua đi, Vô Lượng Thu Thủy Kiếm trong tay Lý Bá Dương ra khỏi vỏ, tạo hóa chi lực biến đổi thiên địa, dường như một cái thế giới giống nhau, đem tất cả mọi người cách ly!

Lý Bá Dương bỗng nhiên ra tay, quanh thân Huyền Khổ cũng mang kim sắc thần mang đại thịnh, một quyền rơi xuống, La Hán Hàng Long, cường đại bay đi trong nháy mắt làm thế giới kia sụp xuống!

Thực lực Thần Kiều cảnh làm mọi người ở đây kinh hãi không thôi, ít nhất mọi người ở đây ai cũng đều không có thực lực giống Mạnh Kinh Tiên cùng Diêm La Thiên Tử, có thể ở Chân Võ pháp tướng lại đi theo Thần Kiều tranh đoạt.

Cho nên còn lại mọi người cũng ngay lập tức hướng về Long Nguyên bay tới, toàn bộ giữa sân nháy mắt đánh nhau loạn thành một mảnh.

Huyền Khổ và Lý Bá Dương đã giao đấu, danh xưng Thiên Hạ Đệ Nhất Lý Bá Dương cũng không phải là hắn tự phong, mà là trên giang hồ mọi người đều công nhận.

Uy quyền của tạo hóa biến hóa thiên địa vạn vật. Cái gì gọi là tạo hóa? Thật ra chính là sinh tử chi lực!

Đến cả sinh tử đều có thể tìm hiểu nhìn thấu triệt để, thực lực của Lý Bá Dương cuối cùng là khủng bố đến mức nào?

Tuy là nói như thế, nhưng Huyền Khổ dù sao cũng là Thần Kiều, không phải những võ giả Pháp Tướng cảnh khác, cho dù thực lực của hắn không bằng Lý Bá Dương, nhưng Long Nguyên kia hắn không chiếm được thì Lý Bá Dương cũng đừng hòng đoạt được.

Mà lúc này những người còn lại cũng không khác nhau lắm, tất cả mọi người đều đang kiềm chế lẫn nhau, đừng ai hòng động đến Long Nguyên kia.

Kiếm khí quanh thân Ứng Thiên Qua xé cả mây trời, uy lực một kiếm trấn áp thiên địa.

Mà Long Hổ Đạo Môn Lục Huyền Phong thi triển Long Hổ Đạo Môn bí thuật của bọn họ, cũng là có thể ứng phó với thần kiếm của Ứng Thiên Qua.

Tác Nam Triệt thân là võ giả Mật Tông, hắn cũng đã tu luyện thân thể tới cực hạn tồn tại, tại nơi chiến trường loạn lạc này cũng không tính là rơi xuống thế hạ phong.

Hai vị Chân Võ cảnh ma môn kia Tô Tín vẫn là lần đầu tiên giao thủ, Bạch Vô Mặc thực lực rất mạnh, nhưng nhược điểm cũng rất rõ ràng.

Bạch Vô Mặc là tinh nghiên huyễn thuật duy nhất tồn tại ở trong số đông đảo những cường giả Chân Võ cảnh này. Nếu như một chọi một, võ giả cùng cấp đối mặt Bạch Vô Mặc đều phải cảnh giác cực độ trong lòng, bằng không chính ngươi khi nào lâm vào giữa ảo thuật, có khi chính ngươi cũng không biết.

Nhưng hiện tại vài tên cường giả Chân Võ cảnh chém giết nhau như này đối với Bạch Vô Mặc mà nói thì mười phần bất lợi.

Công pháp của hắn mạnh ở điểm nào? Dưới tình huống không có ảnh hưởng bên ngoài có thể tùy thời tùy chỗ xây dựng ảo cảnh, nhưng hiện tại bốn phương tám hướng đều là chém giết, ảo cảnh hắn xây dựng một nửa liền có khả năng bị đánh gãy. Vào loại hoàn cảnh khẩn trương như này, võ giả cũng không dễ dàng bị ảo cảnh ảnh hưởng, cho nên tới nơi này rồi thì thực lực của Bạch Vô Mặc thực lực bị suy giảm cực kỳ.

Mà bên kia Cung chủ Thiên Ma, Thiên Tà Ma Tôn Lữ Trường Khanh phát huy thực lực làm Tô Tín có chút để mắt.

Thiên Ma Cung không hổ là nhánh sâu nhất của ma đạo, thực lực của Lữ Trường Khanh ngoại trừ Thần Kiều cảnh kia thì có thể nói là cực kỳ kinh diễm.

Quanh thân hắn ma khí ngập trời, cỗ ma khí tinh thuần kia không dính bất kì tạp chất gì, hoàn toàn là lấy lực áp người. Trong quá tình ma công biến hóa, vương đạo bá đạo hỗ trợ lẫn nhau, uy năng cường hãn làm người ta kinh động.

Có thể nói cho dù là hiện tại Tô Tín đối mặt Lữ Trường Khanh đều không nắm chắc tất cả phần thắng, hiện tại trên giang hồ trừ Mạnh Kinh Tiên dường như đã là trăm phần trăm có thể bước vào Thần Kiều cảnh, Lữ Trường Khanh có thể là người cách Thần Kiều cảnh gần nhất.

Sắc mặt Tô Tín bất biến, cũng sát nhập chiến cuộc giống mọi người đi theo giao đấu, nhưng mà hắn vẫn phải để lại ba phần

đường sống.

Lúc nãy khi ra tay với Lâm Huyết Y Tô Tín vẫn là bị một ít vết thương nhẹ, hiện tại hắn cũng là một bên động thủ, một bên tự khôi phục thương thế trong mình.

Tô Tín hiện tại giao đấu mới mấy người kia không riêng gì chỉ là để làm bộ làm tịch, hắn cũng đang muốn nhờ chiến đấu để tìm hiểu được võ đạo của những người này.

Trên giang hồ không có tuyệt đối bằng hữu, chỉ có lợi ích tuyệt đối, trước mắt những người này bên trong nói không chừng ai về sau lại là kẻ thù lớn nhất không đội trời chung với Tô Tín, cho nên hiện tại trước tiên đi tìm hiểu được một chút thực lực của bọn họ và phương thức chiến đấu đối với Tô Tín mà nói cũng không có chỗ nào không tốt.

Một đám cường giả Chân Vũ cảnh cứ dây dưa cùng một chỗ, ai cũng muốn có Long Nguyên, thế nhưng lại không ai có thể tiếp cận.

Những võ giả còn lại cũng đang quan sát, có người không nhịn được mà động thủ, đương nhiên chỉ cần có Dương Thần cảnh nào dám động thủ thì những Hóa Thần cảnh và Dung Thần cảnh còn lại cùng lắm cũng chỉ dám đứng nhìn.

Ở đây chỉ có võ giả Dương Thần cảnh mới có thể ngăn cản được ảnh hưởng của cường giả Chân Vũ cảnh khi giao thủ, những người còn lại cho dù có chủ động đi lên thì cũng không phải đi cướp đoạt Long Nguyên mà chính là tự tìm đường chết.

Chương 2060 - Liên thủ(1)

Liên thủ(1)

Đúng lúc này, Ứng Thiên Qua một kiếm bức lui Lục Huyền Phong, đột nhiên Sách Nam Triệt lại xuất hiện phía trước Ứng Thiên Qua, ngay khi Ứng Thiên Qua muốn ra tay thì Sách Nam Triệt bỗng nhiên nói: “Ứng thí chủ, hay là chúng ta liên thủ, thế nào?”

Ứng Thiên Qua lập tức cau mày: “Liên thủ? Ngươi điên rồi? Long Nguyên cũng chỉ có một viên, ngươi định chia thế nào?”

Sách Nam Triệt trầm giọng nói: “Bây giờ đừng nói đến việc cho ai, chỉ cần có hai vị kia ở đây, chúng ta căn bản đừng mơ cướp được Long Nguyên. Đương nhiên, cho dù chúng ta có liên thủ thì khả năng có được cũng không lớn, nhưng ít nhất ta vẫn có mấy phần cơ hội.”

Ứng Thiên Qua lập tức hiểu ý của Sách Nam Triệt.

Có hai vị cường giả Thần Kiểu cảnh là Lý Bá Dương và Huyền Khổ ở đây, khả năng bọn họ có thể cướp được Long Nguyên từ trong tay của hai vị này dường như vô cùng nhỏ bé.

Vậy nên vì kế hoạch nên hôm nay bọn họ chỉ có thể tạm thời liên thủ, thế thì ít nhất mới có thể có cơ hội.

Về phần sau khi cướp được Long Nguyên sẽ phân chia như thế nào thì bọn họ chưa cần cân nhắc đến, đợi khi nào cướp được đến tay hãng nói sau.

Lúc này, thấy Sách Nam Triệt liên thủ với Ứng Thiên Qua, khóe miệng Lục Huyền Qua lộ ra một tia khổ sở.

Quan hệ của Long Hổ Đạo Môn và Tạo Hóa Đạo Môn mặc dù không tính là tốt, nhưng ít nhất bọn họ vẫn còn tương đối khách khí với nhau, dù sao tất cả đều cùng thuộc một đạo môn mà thôi.

Nhưng trước mắt đối diện với bộ dáng nhất định phải có được Long Nguyên của Lý Bá Dương, mà Lục Huyền Phong cũng không muốn từ bỏ, tình huống này bảo hắn làm sao dám liên thủ với Lý Bá Dương?

Một Chân Vũ như hắn lại đi liên thủ với Thần Kiều vậy thì cuối cùng cũng chỉ có thể làm không công cho người khác.

Mà lúc này, thần sắc Tô Tín lại khẽ thay đổi, hắn đối diện với Bạch Vô Mặc và Lữ Trường Khanh nói: “Hai vị, bọn họ đều đã liên thủ, vậy chúng ta có tiếp tục đấu đá cũng đâu có ý nghĩa gì? Không bằng ba chúng ta liên thủ thì sao?”

Bạch Vô Mặc cười như không cười nói: “Tô đại nhân, ngươi không phải là ma đạo giống chúng ta, bây giờ ngươi lại muốn liên thủ với bọn ta sao?”

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Bây giờ không phải, nhưng có lẽ tương lai phải thì sao? Dù sao toàn bộ giang hồ cũng không có chỗ cho ta dung thân, vậy thì có khác gì ma đạo đâu? Long Nguyên này ai cũng muốn, hiện tại chúng ta không liên thủ, chò đến khi Huyền Khổ và Lý Bá Dương phân thắng bại, vậy thì Long Nguyên ngày cũng không có phần cho chúng ta đâu.”

Bạch Vô Mặc suy nghĩ một lát lại nhìn Lữ Trường Khanh.

Từ trước đến nay thủ lĩnh của Thiên Ma Cung đều là ma đạo, bây giờ xem như ma đạo có suy thoái, thực lực Thiên Ma cung có thua xa trước đây thì bọn họ cũng xem như đều là mà đạo chính thống xuất thân từ Huyễn Ma Đạo, bọn họ thật ra vẫn luôn ủng hộ Thiên Ma Cung.

Cho nay ngay lúc này, đương nhiên Bạch Vô Mặc phải hỏi ý kiến của Lữ Trường Khanh một chút.

Lữ Trường Khanh cũng không nghĩ nhiều, hắn chỉ gật đầu nói: “Có thể.”

Đừng thấy bây giờ mọi người đang đánh nhau hăng máu, nhưng một khi Lý Bá Dương và Huyền Khổ phân thắng bại thì mọi người ở đây không ai có thể chống đỡ được Lý Bá Dương.

Không sai, cho dù bây giờ Huyền Khổ có thể ngăn được thế công của Lý Bá Dương, nhưng rõ ràng Huyền Khổ đang ở thế hạ phong.

Nếu như thế lực hai bên đều ngang nhau thì bọn họ còn có thể chiếm được tiện nghi, nhưng bây giờ Lý Bá Dương rõ ràng ở thế thượng phong, mặc dù nhất thời vẫn chưa thể áp chế được Huyền Khổ, nhưng cuối cũng Huyền Khổ nhất định sẽ chống đỡ không nổi mà thua.

Ngay khi Huyền Khổ bại, còn không biết mọi người ở đây đỡ được mấy chiêu của Lý Bá Dương.

Người trong ma đạo cũng không hề chán ghẻt Tô Tín, ngược lại Huyễn Ma Đạo còn từng mấy lần hợp tác với Tô Tín, cho nên sau khi ba người đồng ý bèn lập tức đánh về giữa đám người.

Tám tên Chân Vũ cảnh chia làm ba phe bắt đầu chém giết, trong đó bực bội nhất chính là Lục Huyền Phong.

Bởi vì phe đội này hắn đều không thể liên thủ được với bất kì ai.

Không cần nói đến Lý Bá Dương, cho dù đều tà đạo môn với nhau, nhưng nếu hắn liên thủ với Lý Bá Dương thì cuối cùng chắc chắn Long Nguyên không thể nào đến tay hắn được.

Mà hắn cũng không thể liên thủ với Sách Nam Triệt và Ứng Thiên Qua được.

Lục Huyền Phong và Ứng Thiên Qua không có quan hệ gì, nhưng hắn xuất thân là người trong đạo môn nhất định sẽ không cùng phe với một người xuất thân từ Mật tông như Sách Nam Triệt.

Hai phe này không được, Cửu Ngục Tà Ma còn lại cũng càng không được.

Long Hổ Đạo Môn bọn họ dù sao cũng là tông môn chính đạo, sao có thể liên thủ với Cửu Ngục Tà Ma chứ?

Lúc này các phe đang giao chiến, khắp nơi đều xuất hiện cương khí nổ tung, nếu như không phải mấy vị cường giả Chân Vũ Cảnh đang cố ý khống chế lực lượng thì chỉ sợ sẽ làm tổn hại đến Long Nguyên, thậm chí bọn họ còn có thể trực tiếp đánh nát không gian nơi này.

Những võ giả Dương Thần cảnh thì đang tận dụng mọi thứ, dù sao bây giờ mấy tên cường giả Chân Vũ cảnh đều đang vây công lẫn nhau, thế nên những võ giả Dương Thần cảnh như bọn họ là cách Long Nguyên gần nhất.

Chương 2061 - Liên thủ(2)

Liên thủ(2)

Kim Cửu Nguyệt và Thẩm Vô Danh là hai người tàn nhẫn và xảo trá, bọn họ là những người đầu tiên tránh khỏi sự ngăn cản của người khác mà đánh về phía Long Nguyên.

Nhưng nhiều cường giả Chân Vũ cảnh như vậy cũng không thể tiếp cận Long Nguyên, hai tên Dương Thần cảnh lại muốn

độc chiếm thứ bảo vật quý giá này, đúng là không biết trời cao đất dày.

Lục Huyền Phong lúc này hừ lạnh một cái, Long Hổ Nhị Khí hiện ra xung quanh, trong tiếng rồng ngâm hổ gầm nháy mắt đánh bay Thẩm Vô Danh và Kim Cửu Nguyệt.

Nhưng đúng lúc đó, trong mắt Kim Cửu Nguyệt lại lóe lên một tia sáng tinh ranh, một chiếc long trảo có hình dạng kì dị xuất hiện trong tay hắn, giống hệt một bộ móng vuốt, đeo vào tay trông vô cùng dữ tợn.

Ngay khi sắp bị đánh bay, bộ long trảo mà Kim Cửu Nguyệt mang lên chộp tới, cách Long Nguyên vài trượng.

Với khoảng cách xa như vậy, Kim Cửu Nguyệt căn bản không thể nào với tới chỗ Long Nguyên, huống hồ dưới tính huống này, cho dù chân khí của hắn rời khỏi thân thể thì cũng sẽ bị đông đảo cường giả Chân Vũ cảnh ở đây nhẹ nhàng đánh nát.

Chỉ là không ai ngờ được, phía trên long trảo này phát ra một lực hút cường đại, khiến cho Long Nguyên loạng choạng bị hút về phía Kim Cửu Nguyệt!

Mọi người không ai nghĩ đến chuyện này, thậm chí ngay cả Tô Tín cũng không đoán được.

Nếu Tô Tín không nhìn nhầm thì long trảo trong tay Kim Cửu Nguyệt chỉ sợ thực sự được chế tạo bằng một phần xương cốt của loại rồng thượng cổ, vậy nên tự nó sẽ mang theo long khí có thể hấp dẫn Long Nguyên.

Trên thực tế suy đoán của Tô Tín cũng hoàn toàn chính xác, bình thường Kim Cửu Nguyệt không dùng binh khí, Đoạn Long Khí của hắn có thể cứng đối cứng với thiên binh.

Chẳng qua long trảo này là do hắn ngoài ý muốn có được, không phải là do hắn luyện chế, mặc dù long trảo của hắn không phải thiên binh, cũng không sinh ra khí linh, nhưng chất liệu làm ra lại kiên cố hơn so với phần lớn thiên binh, vậy nên Kim Cửu Nguyệt mới cất giữ, xem như một con át chủ bài.

Lần này Kim Cửu Nguyệt cũng chỉ muốn còn nước còn tát, thử một chút, không nghĩ tới lại thật sự thành công.

Vẻ mặt Kim Cửu Nguyệt lập tức vô cùng vui vẻ, nhưng hắn chưa vui vẻ được bao lâu, Tô Tín và mấy tên Chân Vũ cảnh đồng loạt ra tay, lực lượng cường đại giữa Long Nguyên và Kim Cửu Nguyệt lập tưc bị chặt đứt.

Cỗ lực lượng này dù không nhắm trực tiếp vào Kim Cửu Nguyệt, nhưng hắn vẫn bị một kích này đánh bay, máu tươi chảy ra từ trong miệng, bị trọng thương ngay tại chỗ!

Mà sau khi Long Nguyên vừa bị chặt đứt liên hệ với Long Trảo, khí tức của nó đột nhiên trở nên cuồng bạo, bay ngược ra ngoài về một hướng.

Sách Nam Triệt cách Long Nguyên gần nhất, mặc dù cũng cách mấy trăm trượng nhưng lực lượng của cường giả Chân Vũ cảnh vẫn có thể ảnh hưởng xa đến đó.

Quanh thân Sách Nam Triệt phát ra phật quanh lấp lánh muốn chặn đường đi của Long Nguyên, nhưng hắn kinh ngạc khi phát hiện ra vậy mà Long Nguyên lại tránh khỏi lực lượng của hắn, vậy mà hắn không thể giữ Long Nguyên lại.

Phương hướng Long Nguyên bay tới chính là phía Cửu Ngục Tà Ma, vị trí Bích Lạc Hoàng Tuyền 'Cửu U Ma Quân' Chương Hạo Nguyên và Hoàng Tuyền Giáo 'Huyết U Đồ' Công Dương Lư.

Nhưng hiện tại, vị trí mà hai người họ đứng chung không phải đang liên thủ mà là đang chiến đấu kịch liệt với nhau.

Không sai, bọn họ đang chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Mặc dù bọn họ đều là một trong số Cửu Ngục Tà Ma, nhưng đạo của Hoàng Tuyền Giáo là từ Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên, quan hệ giữa bọn họ cũng giống như Huyễn Ma Đạo và Bạch Liên Giáo, thậm chí có lúc thực lực Hoàng Tuyền Giáo còn hơn rất nhiều Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên.

Mặc dù Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên là một trong số Cửu Ngục Tà Ma, nhưng thật ra bọn họ cũng không làm quá nhiều chuyện đại ác, ngược lại họ còn thích làm một số chuyện giống với chính phái, cũng theo đuổi cảnh giới siêu thoát.

Từ sau khi thiên chủ Chân Vũ cảnh đời trước của Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên đột nhiên có ý định đi bế quan sinh tử, toàn bộ Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên suy yếu, mà Hoàng Tuyền Giáo lại không chết không thôi với Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên, nên đương nhiên bọn họ sẽ không bỏ qua cơ hội này. Những năm gần đây, Hoàng Tuyền Giáo luôn thừa cơ hãm hại Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên, hai bên chỉ thiếu chút là hoàn toàn vạch mặt dẫn đến một cuộc đại chiến.

Vừa nãy do có Lữ Trường Khanh của Thiên Ma Cung áp chế, trước mặt Lữ Trường Khanh, người đứng đầu của ma đạo nên hai bên mới không dám làm càn, nhưng bây giờ khắp nơi đều một mảnh loạn chiến, Chương Hạo Nguyên và Công Dương Lư có thể nói là địch nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt, bọn họ cũng biết lấy thực lực của mình, hơn phân nửa là không thể giành được Long Nguyên, cho nên bọn họ trực tiếp từ bỏ việc tranh đoạt, ở nơi này đánh nhau quên cả trời đất, thậm chí đệ tử mà bọn họ mang tới còn bắt đầu chém giết ở vòng bên ngoài.

Nhưng ai cũng không ngờ hai người họ lại bất ngờ có cơ duyên có được thứ mà mình đã từ bỏ tranh đoạt, Long Nguyên vậy mà lại bay về phía bọn họ.

Chương Hạo Nguyên và Công Dương Lư nháy mắt còn thấy bất ngờ, sau đó hai người mới phản ứng lại, không ai còn lo chuyện chém giết nữa mà cùng nhau lao về phía Long Nguyên!

Chương 2062 - Vỡ nát.

Vỡ nát.

Sự tồn tại của Chân Vũ cảnh đáng sợ đến mức nào bọn họ cũng đã thấy được, bọn họ không có nhiều thời gian, một khi để mấy vị Chân Vũ cảnh đuổi đến thì bọn họ cũng chỉ có thể chán nản rút lui, nếu không nhẹ thì bị trọng thương giống như Kim Cửu Nguyệt lúc trước, còn nặng thì có thể bị mấy vị kia chụp cho một tay chết ngay!

Long Nguyên chỉ có một, nhưng bây giờ lại có cả hai người Chương Hạo Nguyên và Công Dương Lư cùng nhau cướp

đoạt.

Quan trọng nhất, hai người bọn họ lại có mối thù sinh tử, đương nhiên bọn họ sẽ không để mặc cho đối phương cầm được Long Nguyên đến tay.

Chân khí quanh thân Công Dương Lư vô cùng cường đại, hóa thành vô tận Hoàng Tuyền chi thủy cuốn đi khắp thiên hạ, nháy mắt liền bao trọn lấy Long Nguyên, kéo về phía mình.

Mà Chương Hạo Nguyên phía sau hắn cũng tung ra một chỉ, U Minh Hoàng Tuyền Thiên, sinh tử lại tương kiến!

Một chỉ này tung ra, Hoàng Tuyền chi khí vô tận cũng bay ra theo, trong nháy mắt lực lượng này đã phá vỡ Hoàng Tuyền chi thủy, thân hình Chương Hạo Nguyên cũng phóng về phía Long Nguyên.

Bất luận Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên hay Hoàng Tuyền Giáo đều có chiêu Hoàng Tuyền này, nhưng chiêu Hoàng Tuyền Giáo xuất ra lại mang theo ma khí dữ tợn, còn chiêu Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên xuất ra lại mang theo một cỗ quỷ khí như có như không.

Sắc mặt Công Dương Lư tối đen, trong tay hắn xuất hiện một thanh trường đao đỏ thẫm mang màu đỏ như máu, khi hắn chém ra một đao, biển máu Hoàng Tuyền hiện lên, vô cùng tà dị.

Hoàng Tuyền Giáo thoát khỏi Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên, nhưng trên thực tế Hoàng Tuyền Giáo đã tự mình hình thành một mạch riêng, lộ tuyến võ đạo thiếu đi mấy phần tà khí phiêu miểu so với Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên, nhưng lại tăng thêm phần tà dị tàn nhẫn.

Chương Hạo Nguyên hừ lạnh một tiếng, từng sợi ma khí phiêu tán xung quanh hắn, vô cùng uy nghiêm dung nhập vào tử khí Hoàng Tuyền, nháy mắt hình thánh chín luồng ma khí khổng lồ bộc phát ra, theo hai tay Chương Hạo Nguyên kết ấn, lực hút kinh khủng hiện ra, giống như U Minh Hoàng Tuyền muốn hút Công Dương Lư vào trong đó!

Công Dương Lư cầm trong tay U Đồ Huyết đao, hắn nhìn Chương Hạo Nhiên lạnh nhạt quát: “Chương Hạo Nhiên, cứ

giằng co thế này nữa thì Long Nguyên này không ai trong chúng ta lấy được cả!”

Bọn họ vừa giao thủ mấy chiêu trong chớp nhoáng mà đám người Tô Tín cũng đã chạy tới, nếu còn trì hoãn nữa thì thật sự không kịp rồi.

Khóe miệng Chương Hạo Nguyên lộ ra một ý cười lạnh lẽo nói: “Ta không lấy được thì đám phản đồ như Hoàng Tuyền Giáo các ngươi cũng đừng có nghĩ sẽ cầm được tới tay!”

Công Dương Lư nhìn thấy bộ dáng rõ ràng muốn gây bất lợi cho người khác của Chương Hạo Nhiên mà không khỏi cảm thấy giận dữ, U Đồ Huyết đao trong tay lập tức mang theo một trận thủy triều vô biên đỏ như máu, trong nháy mắt âm thanh ác quỷ kêu rên vang vọng khắp đất trời, luồng khí xoáy của Chương Hạo Nguyên bị chém vỡ tan.

Nhưng vấn đề là một chiêu này của Công Dương Lư xuất ra khi hắn đang kìm nén cơn giận nên không thể khống chế lực được lực lượng của mình, vì thế sau khi chém nát luông khí xoáy của Chương Hạo Nhiên, có một dạo đao không biết thế nào lại chém lên trên Long Nguyên, ngay lập tức, ánh sáng kim sắc chói mắt che phủ toàn bộ không gian, Long khí từ từ phiêu tán ra.

Lúc này, tất cả mọi người ở đây đều ngơ ngẩn.

Họ ngơ ngác nhìn một màn này.

Thứ bọn họ muốn đoạt được chính là Long Nguyên nên không có ai ngớ ngẩn lại làm ra chuyện không giành được sẽ trực tiếp hủy đi bảo vật cả, chuyện này vừa hại người lại vừa không có lợi cho mình, nhưng hết lần này tới lần khác, Công Dương Lư lại làm như vậy.

Công Dương Lư lúc này cũng chỉ biết trợn tròn mắt, hắn cũng rất đáng thương, hắn thật sự không cố ý, ai ngờ được một đạo đao lại khéo như vậy, vừa vặn chém vào phía trên Long Nguyên.

Lúc này, Công Dương Lư thậm chí còn có thể cảm nhận được ánh mắt đầy ác ý của mấy vị cường giả Chân Vũ cảnh, đáy

lòng Công Dương Lư dâng lên cảm giác lạnh người, hắn vội vàng giải thích: “Ta thật sự không phải cố ý…”

Một câu này còn chưa nói hết, sắc mặt Lữ Trường Khanh của Thiên Ma Cung đã trầm xuống, hắn gầm lên một tiếng: “Ngu ngốc!”

Vừa dứt lời, một tay của Lữ Trường Khanh đã trực tiếp đánh ra, lực đạo cường đại của chưởng này như muốn niêm phong cả không gian, không cho Công Dương Lư mảy may bất cứ cơ hội nào né tránh, trực tiếp đạp cho hắn một chưởng thổ huyết bay ra.

Mà lúc này, phía trên Long Nguyên lại càng ngày càng sáng, cuối cùng ầm ầm vỡ vụn, hóa thành mười mấy tia sáng vàng nhỏ hơn rồi phiêu tán ra.

Đầu tiên đám người còn sửng sốt một chút, sau đó vội vàng ra tay cướp đoạt.

Lúc chỉ có một viên Long Nguyên thì đương nhiên bọn họ không đoạt lại được với những cường giả Chân Vũ cảnh kia.

Nhưng bây giờ Long Nguyên đã chia thành mấy chục phần, nói thế nào thì bọn họ cũng có thể có một phần cơ hội.

Toàn bộ khung cảnh lập tức hỗn loạn, như Lý Bá Dương và Huyền Hổ thì mỗi lần bọn họ vung tay lên là có không ít mảnh vỡ của Long Nguyên bị bọn họ bắt được.

Những mảnh vỡ Long Nguyên giống như một hình cầu không theo quy tắc nào cả, phía trên chúng cũng có Long khí, nhưng Long khí lại không nồng đậm như lúc đầu.

Chương 2063 - Mục tiêu(1)

Mục tiêu(1)

Mà lúc này,mấy võ giả Dương Thần Cảnh phía còn lại cũng cướp được một ít mảnh vỡ Long Nguyên, tỷ như Thẩm Vô Danh, vận khí của hắn ngược lại rất tốt, vậy mà lại cướp được tận hai cái.

Nhìn mảnh vỡ Long Nguyên trong tay, trong mắt Thẩm Vô Danh lóe lên một tia do dự, nhưng hắn vẫn cầm một mảnh vỡ

của Long Nguyên trong đó nuốt vào bụng!

Thứ này chính là bảo vật quý giá, mặc dù chỉ là một mảnh vỡ nhưng khó đảm bảo những người khác sẽ không ngấp nghé.

Thực lực của Thẩm Vô Danh ở Dương Thần cảnh hoàn toàn mạnh, nhưng chẳng may nếu có Chân Vũ cảnh xuất hiện ngăn cản thì sao? Dù sao thứ này đủ khiến cho Chân Vũ cảnh trở nên điên cuồng vì nó.

Vậy nên Thẩm Vô Danh dứt khoát không làm, nếu đã làm thì phải làm cho xong, trước hết cứ nuốt một mảnh vào rồi tính tiếp.

Mặc dù hắn biết, những bảo vật chưa từng xuất hiện như này nhất định phải trải qua một thời gian dài nghiên cứu hoặc thậm chí phải thêm một bước luyện hóa nữa thì sau này mới có thể phát huy ra tác dụng lớn nhất, như Thẩm Vô Danh đây căn bản chính là trâu gặm mẫu đơn, lãng phí phần lớn lực lượng của Long Nguyên này.

Mà lúc này, những người khác cũng đã nhận ra hành động của Thẩm Vô Danh, họ thầm mắng tên này đúng là kẻ trộm gà.

Cũng giống như lão tổ của Mộ Dung thị Mộ Dung Long trước kia, sau khi có được nội đan Chân Long liền trực tiếp nuốt vào bụng, một số ít cường giả Chân Vũ cảnh sau khi biết hắn làm như vậy liền hết hứng thú.

Cho dù là dan dược hay là nội đan các thứ, chỉ cần nuốt vào trong cơ thể là sẽ tự tiến hành luyện hóa thành hơi, khi đó dù ngươi có giết người rồi trực tiếp móc dan dược từ trong bụng đối phương ra thì cũng vô dụng.

Đương nhiên hiện tại khi Thẩm Vô Danh nuốt vào một mảnh vỡ của Long Nguyên thì đám người sau khi tranh đoạt bảo vật cũng đều chú ý đến Thẩm Vô Danh, muốn xem hắn sẽ có phản ứng gì.

Chỉ là sau khi nuốt một mảnh vỡ Long Nguyên vào, Thẩm Vô Danh lại kinh ngạc lẩm bẩm: “Vì sao lực lượng lại nhỏ như vậy? Long khí này ngược lại rất tinh khiết, nhưng làm thế nào luyện hóa được?”

Tô Tín tạo ra chuyện này cũng biết, Long Nguyên thật ra cũng đều là nội đan của giao long, sau khi Long Nguyên trải qua tiêm nhiễm khí tức thì tuyệt đối không có khả năng có người có thể nhận ra nguyên hình của thứ này.

Nhưng cho dù có trải qua tiêm nhiễm khí tức thì nội đan giao long có cao hơn nữa thì cũng chỉ là nội đan của giao long mà thôi, mặc dù có thể gia tăng lực lượng cho Dương Thần cảnh, nhưng trên thực tế nó vẫn chỉ là phàm phẩm, thậm chí còn không bằng những đan dược mạnh mà Dược Vương Cốc luyện ra.

Về phần khí tức trên Long Nguyên kia cũng không phải là giả, nhưng đó cũng chỉ là một sợi thần thức, căn bản không thể nào luyện hóa được.

Nếu thứ này bị người như Cơ Huyền Viễn tu luyện công pháp Long khí đạt đến Chân Vũ cảnh đạt được thì còn có thể phát huy chút tác dụng, cho đối phương chút cảm ngộ, nhưng bây giờ đổi thành Thẩm Vô Danh thì lại không hề có bất kì giá trị sử dụng nào.

Mà mọi người ở đây sau khi nghe được Thẩm Vô Danh nói cũng sững sờ, cái thứ gọi là Long Nguyên này yếu vậy sao?

Nhưng lúc này Lục Huyền Phong của Long Hổ Đạo Môn lại bỗng nhiên nổi giận mắng: “Ngu ngốc! Loại cấp bậc như Long Nguyên lại dùng như thế sao?”

Vật này chính là tinh hoa toàn thân của Chân Long hóa thành, ẩn chứa lực lượng phép tắc vô thượng, hiện tại phân tán thành nhiều mảnh như vậy, lực lượng phép tắc đều không hoàn chỉnh, ngươi có thể có được bao nhiêu lực lượng chứ?

Còn Long khí kia, ngươi lại không tu luyện công pháp Long khí thì luyện hóa đến bao giờ mới được?

Huống hồ cho dù võ giả có luyện qua công pháp Long khí thì cũng không thể cứ lỗ mãng nuốt rồi luyện hóa như vậy, nhất định phải trải qua nghiên cứu tỉ mỉ thì mới có thể sử dụng.

Hành động lung tung giống như ngươi, đơn giản chính là phung phí của trời! Đem một mảnh vỡ Long Nguyên khác giao ra đây cho ta!”

Sau khi Thẩm Vô Danh nghe vậy cũng đau lòng một chút, rồi lập tức quay người chạy.

Những võ giả Dương Thần cảnh còn lại cũng giống như vậy, chỉ cần cướp được một mảnh vỡ Long Nguyên là lập tức xoay người bỏ chạy, không chờ cho Lục Huyền Phong và cường giả Chân Vũ cảnh có cơ hội trắng trợn cướp đoạt.

Tô Tín thấy cảnh này, trong lòng không khỏi than thầm, Lục Huyền Phong này đúng là một vị thần trợ công cho hắn.

Kỳ thật Lục Huyền Phong vừa nói cũng không sai, mặc dù hết thảy đều là do hắn đoán ra nhưng công pháp tu luyện của Long Hổ Đạo Môn dù sao cũng thuộc về Long khí, vậy nên nếu bình thường phát hiện ra một viên chí bảo giống như Long Nguyên thì đương nhiên phải dựa theo lời của Lục Huyền Phong mà làm.

Nhưng vấn đề là đây chỉ là một viên Long Nguyên giả, bên trong có cái rắm có lực lượng quy tắc ý, xem như ngươi có đem được tất cả mảnh vỡ Long Nguyên góp lại thì cũng không nghiên cứu được ra thứ gì cả.

Đương nhiên điều này cũng đã khiến cho Tô Tín có thể bớt đi không ít chuyện, nguyên bản hắn còn đang suy nghĩ sau khi ra ngoài tản bộ phải tung chút tin đồn để gia tăng sức nặng của Long Nguyên, kết quả hiện tại đúng là rất tốt, Lục Huyền Phong đã nói hết những lời hắn muốn nói ra rồi.

Chương 2064 - Mục tiêu(2)

Mục tiêu(2)

Thậm chí Tô Tín có thể tưởng tượng sau khi đám người bọn họ ra ngoài sẽ truyền bá mọi chuyện ở đây, cỗ phong ba này thậm chí còn hơn cả Tô Tín muốn.

Lúc này ở đây, thất bang và lục đại thế gia không có cường giả Chân Vũ cảnh dường như đều đã chạy hết, trong tay bọn họ đều cầm một hay vài mảnh vỡ của Long Nguyên.

Mấy người Lý Bá Dương cũng không đuổi theo, chó dù hắn và Huyền Khổ đều là Thần Kiều cảnh nhưng cũng không có khả năng đuổi thơ cướp những mảnh vỡ Long Nguyên này trở về,

bọn họ chỉ có thể thay phiên truy đuổi một hoặc hai người mà thôi, dựa theo Lục Huyền Phong nói, nếu như không thể tìm được lượng lớn mảnh vỡ Long Nguyên để bù đắp cho lực lượng phép tắc thì cho dù dù bọn họ có tìm thêm mấy mảnh vỡ thì cũng vô dụng.

Vậy nên, đám người cũng không có ý định tiếp tục ở lại đây, sau khi lục soát xung quanh một vòng mà không phát hiện gì liền trực tiếp rời đi.

Hiện tại, những mảnh vỡ Long Nguyên này đang tập trung ở trong tay hơn mười thế lực, muốn tập hợp đủ được bọn chúng bằng cách giao dịch hay trắng trợn cướp đoạt, tung hoành ngang dọc đều cần bọn họ phải cân nhắc, đương nhiên là nếu nỗ lực thì việc thu thập đủ tất cả mảnh vỡ Long Nguyên thì cũng không phải là không thể nào, chỉ là phải cần nhiều thời gian mà thôi.

Đợi đến khi có người thật sự tập hợp đủ 'thứ gọi là' mảnh vỡ Long Nguyên này, lại sau một thời gian nghiên cứu, cuối cùng thử luyện hóa, chờ đến khi bọn họ phát hiện được điểm bất thường còn không biết phải trải qua thời gian bao lâu đâu.

Đúng như Tô Tín dự đoán, vụ Long Nguyên đã được lên men triệt để trên giang hồ, vượt qua Tô Tín thành công và trở thành đại sự trên giang hồ.

Thật ra, những năm gần đây trên giang hồ có khá nhiều bảo vật, nhưng không có cái nào có thể sánh với Long Nguyên này, bởi vì trong truyền thuyết của dân gian, Long Nguyên này chính là bảo vật có thể thăng cấp Thần Kiều lên Thông Thiên cảnh!

Chân Vũ tam cảnh, đứng ở đỉnh cao giang hồ lúc này chính là Thần Kiều cảnh, nhưng mọi người đều biết Thông Thiên cảnh nhất định không phải là truyền thuyết.

Vào thời kỳ của các vị hoàng đế cổ đại, tuy sự tồn tại của Thông Thiên cảnh là rất hiếm, nhưng nó chắc chắn có tồn tại.

Giống như đạo Phật Thích Ca Mâu Ni, Hạo Thiên Thượng Đế, Phong Đô Đại Đế trước kia đều là những người tồn tại trong Thông Thiên cảnh.

Căn cứ theo phân tích của tư liệu lịch sử, hẳn là có khoảng mười người tồn tại như vậy.

Ngay cả sau khi hoàng đế nhân giới phi thăng, trên giang hồ vẫn có những nhân vật tài giỏi tuyệt vời như Vũ Tổ, cũng đã đạt đến Thông Thiên cảnh.

Chính vì vậy, đã có vô số sự thật chứng minh cảnh giới đã khuất bóng giang hồ hàng nghìn năm này không phải là truyền thuyết, mà là có thật.

Hiện tại có bảo vật có thể giúp người đặt chân tới cảnh giới này, người bình thường cũng không nỡ từ chối.

Vì vậy, sau sự việc này, toàn bộ giang hồ đều đồn đại rằng những mảnh Long Nguyên này cuối cùng sẽ thuộc về tay ai, ai là người có thể lấy được tất cả mảnh Long Nguyên, cuối cùng tu vi sẽ tăng vọt.

Tất nhiên, hành động nuốt chửng Long Nguyên của Thẩm Vô Danh cũng khiến người giang hồ chế giễu một lần nữa, cho rằng hắn là kẻ phung phí của trời.

Vì vậy, cho dù những tông môn khác cướp được Long Nguyên biết rằng không thể gom hết những mảnh Long Nguyên này, nhưng họ vẫn sẽ bảo vệ an toàn, không lãng phí chúng như Thẩm Vô Danh.

Họ không thể sử dụng thứ này bây giờ, nhưng tương lai thì chưa chắc.

Hơn nữa, các đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của mảnh Long Nguyên này là Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn, và một số thế lực khác có võ công thực lực cường giả.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ đều nóng lòng muốn ra tay, đi khắp thiên hạ để đối phó với các thế lực giang hồ đã cướp được những mảnh vỡ Long Nguyên đó, dù là ép buộc hay dụ dỗ, miễn là họ có thể lấy được các mảnh Long Nguyên là thành công.

Đương nhiên, chuyện này không dễ dàng như vậy, thật ra hiện tại trên giang hồ cũng không có bao nhiêu người muốn nhìn thấy người khác thăng tới Thông Thiên cảnh.

Bởi giang hồ không ai muốn nhìn thấy một kẻ mạnh bất khả chiến bại, không muốn bị ai điều khiển.

Giống như ở thời cổ đại, tuy rằng lúc Võ Tổ vùng dậy cảm thấy kinh hãi, nhưng lúc đó Đạo Phật còn sống, có thể so tài với hắn, thậm chí có thể trấn áp hắn.

Bây giờ, mặc dù Thần Kiều cảnh là tồn tại mạnh nhất trên giang hồ, Lý Bá Dương cũng được xưng là thiên hạ đệ nhất, nhưng trên giang hồ đều biết rằng thiên đế chủ nhân của thiên địa và Địa Tàng Vương đủ để cạnh tranh với Lý Bá Dương.

Ngoài ra còn có Huyền Khổ, người vừa được thăng Thần Kiều và Mạnh Kinh Tiên, người sắp được thăng Thần Kiều, mặc dù họ không phải là đối thủ của Lý Bá Dương, nhưng ít nhất họ có thể kiềm chế lẫn nhau.

Có thể nói, cho dù trên giang hồ hiện tại có người mạnh như Lý Bá Dương, thực tế hắn cũng có không ít kìm hãm, ít nhất Lý Bá Dương không có khả năng là thiên hạ vô địch chân chính.

Nhưng nếu Lý Bá Dương thực sự là bất khả chiến bại trong thiên hạ, liệu Tạo Hóa Đạo Môn còn đối thủ sao?

Cho dù bản thân Lý Bá Dương cũng không có dã tâm thống lĩnh giang hồ, nhưng đệ tử dưới quyền lại khác, cho nên nếu thật sự đợi đến lúc đó, e rằng đã quá muộn.

Chương 2065 - Mục tiêu(3)

Mục tiêu(3)

Đồng dạng Huyền Khổ cũng như vậy, các phong cách hành xử khác nhau trong Thiếu Lâm Tự của họ luôn không được lòng người ở giang hồ.

Nếu Huyền Khổ được thăng tiến tới Thông Thiên cảnh trong truyền thuyết , chắc chắn Thiếu Lâm Tự sẽ ngày càng bành trướng.

Lúc trước, Thiếu Lâm Tự có thể hành động theo phong cách nhẹ nhàng mềm mỏng, nhưng đợi sau khi Huyền Khổ đạt đến

Thông Thiên cảnh, Thiếu Lâm Tự sẽ là bộ dáng gì, bọn họ cũng không dám chắc.

Cho nên cảnh tượng trên giang hồ bây giờ chính là như vậy, Tô Tín cũng biết được những điều này thông qua tình báo của ám vệ Đồng Vũ Dương từ trên giang hồ.

Cảnh tượng này chính là thứ mà Tô Tín muốn thấy, tương đương với vây Ngụy cứu Triệu.

Tô Tín nói với Hoàng Bỉnh Thành: "Phái một số võ giả của Tây Bắc Đạo đi khắp Tây Bắc Đạo làm ra dáng vẻ khai thác cho những người trên giang hồ xem."

Hoàng Bỉnh Thành ngạc nhiên nói: "Không khai thác được thứ gì, thì đưa gì cho họ xem đây."

Tô Tín nhẹ giọng nói: "Bởi vì không nhìn thấy gì mới muốn cho bọn họ xem, nếu không Tây Bắc Đạo của chúng ta sau này nhất định sẽ rất náo nhiệt."

Mọi người trên giang hồ đều biết Tây Bắc Đạo có yêu tộc phong ấn, có điều chuyện đó đã bị chặn lại ngay từ đầu, đồ đạc bên trong quả thực đã bị một nhóm người vơ vét sạch, cho nên thực sự không có thứ gì có giá trị, sự chú ý của mọi người cũng lắng xuống.

Nhưng bây giờ có một vùng đất phong ấn yêu tộc khác ở vùng đất phía Tây Bắc này, hơn nữa là một loài rồng được phong ấn riêng, đây là một tin tức thiên đại, có phải điều này chứng tỏ ngay từ đầu vùng đất phía Tây Bắc đã là nơi phong ấn yêu tộc hay không? Có di tích nào chưa được khai quật ở các địa điểm khác không?

Hiện tại mọi người đều chưa phản ứng kịp, đợi sau khi bọn họ phản ứng, không phải toàn bộ vùng đất Tây Bắc sẽ bị đảo lộn bởi một nhóm người tới săn bảo vật sao?

Tô Tín không muốn Tây Bắc Đạo của mình trở thành loại đức hạnh này, vì vậy hắn dứt khoác hành động trước, cắt đứt tâm tư của kẻ khác, như vậy cũng có thể khiến cho hành vi của hắn trông tự nhiên hơn.

Hoàng Bỉnh Thành sững sờ một lúc mới phản ứng kịp, vội vàng lui xuống thu xếp.

Mà Thanh Lý ở một bên chống cằm nhìn Tô Tín không chớp mắt.

Tô Tín ngạc nhiên hỏi: "Ngươi nhìn ta làm gì?"

Thanh Lý ủ rũ nói: "Bây giờ ta hoài nghi liệu ngươi có thực sự tìm thấy xác của Chân Long thuần huyết hay không, nếu không ngươi tìm đâu ra nhiều hơi thở Chân Long như vậy?"

Thanh Lý cũng đã giúp bố trí bàn cờ này, vì vậy Thanh Lý cũng rất ngạc nhiên khi Tô Tín có thể tạo ra nhiều hơi thở Chân Long từ không khí loãng để mê hoặc người khác.

Tô Tín thờ ơ nói: "Nếu như thật sự tìm được xác Chân Long thuần huyết, thì e rằng bây giờ ta đã thăng tới Thông Thiên cảnh, trực tiếp dùng sức mạnh của ta nghiền nát mọi thứ rồi, đâu đến mức như bây giờ hao công đi tính toán như vậy?

Ai cũng có bí mật của riêng mình, chẳng hạn, ta chưa bao giờ hỏi ai là người đã hãm hại ngươi lúc trước và nơi ẩn cư hiện tại của yêu tộc các ngươi."

Thanh Lý bĩu môi, hừ một tiếng, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Như Tô Tín đã nói lúc nãy, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, lúc nên nói hắn tự nhiên sẽ nói ra, nếu không có cưỡng ép hỏi cũng vô ích, thậm chí còn dẫn đến kết quả tồi tệ hơn.

Lúc này, Tô Tín quay sang nói với Đồng Vũ Dương: "Đến giang hồ thả tin tức, nói rằng Thiên Chu Minh từ nay về sau sẽ không ẩn náu trong bóng tối nữa, mà sẽ thành lập tổng bộ ở Tây Bắc Đạo, gọi là Huyết Thần Giáo, chuẩn bị trở thành một trong những Cửu Ngục Tà Ma."

Đồng Vũ Dương sửng sốt, vội vàng hỏi:" Đại nhân, ngài định gia nhập Ma Đạo thay Huyết Ma Giáo sao? Cửu Ngục Tà Ma bây giờ không phải là một nơi tốt để đến."

Đồng Vũ Dương có phần không hiểu với sự lựa chọn của Tô Tín, hiện tại Cửu Ngục Tà Ma đang suy tàn, khác xa với cảnh

Cửu Ngục Tà Ma dùng sức mạnh của chín phái để áp đảo thiên hạ thời Ma Đạo thịnh trị.

Vậy Tô Tín gia nhập vào Cửu Ngục Tà Ma để làm gì? Dù sao thì Đồng Vũ Dương cũng không thấy có lợi gì.

Tô Tín nhẹ nhàng nói: "Chỉ dựa vào danh tiếng hiện tại của chúng ta trên giang hồ, việc chúng ta gia nhập hay không gia nhập Cửu Ngục Tà Ma có khác gì nhau không?

Nhưng trước đây ta đã nói, ta là ta, Huyết Ma Giáo là Huyết Ma Giáo, ta cũng không có dự định xây dựng lại Huyết Ma Giáo, vì thế ta mới đổi tên Thiên Chu Minh thành Huyết Ma Giáo, mục đích là để phân biệt nó với Huyết Ma Giáo."

Vì Tô Tín đã nói như vậy, Đồng Vũ Dương không hỏi thêm, nhưng hắn vẫn cau mày. "Nhưng đại nhân, nếu chúng ta không có kế hoạch thay thế Huyết Ma Giáo trong Cửu Ngục Tà Ma, vậy hiện tại Cửu Ngục Tà Ma đã đầy đủ quân số rồi, hơn nữa vẫn phải cần nhận được sự chấp thuận của tông môn Ma Đạo khác trước khi chúng ta mới có thể trở thành một trong những Cửu Ngục Tà Ma."

Hiện tại, Cửu Ngục Tà Ma vừa vặn có chín gia, đó là Thiên Ma Cung, Bạch Liên Giáo, Huyễn Ma Đạo, Thất Sát Ma Cung, Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên, Hoàng Tuyền Giáo, Cản Thi Phái, Hoan Hỉ Giáo, Huyết Ma Giáo.

Chương 2066 - Mục tiêu(4)

Mục tiêu(4)

Hai nhà sau chỉ còn lại trên danh nghĩa, bất quá bởi vì trên giang hồ vẫn còn sót lại một số tàn tích của Huyết Ma Giáo, hơn nữa uy thế lúc trước của Huyết Ma Giáo quá hùng mạnh nên ngay từ đầu trên giang hồ không có tông môn Ma Đạo nào dám thay thế vị trí của Huyết Ma Giáo.

Công pháp truyền thừa của Tô Tín có cùng nguồn gốc với Huyết Ma Giáo, nếu Tô Tín muốn thế chỗ Huyết Ma Giáo hiện tại, chuẩn bị xây dựng lại Huyết Ma Giáo thì rất đơn giản, nhưng bây giờ Tô Tín muốn gác Huyết Ma Giáo qua một bên, gây dựng lại tông môn, vậy thì việc này cần phải suy nghĩ kỹ

càng, địa vị mà toàn bộ Cửu Ngục Tà Ma để lại cho Tô Tín cũng chỉ có Hoan Hỉ Giáo.

Đồng Vũ Dương suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu là như vậy, không bằng chúng ta trực tiếp hạ thủ với Hoan Hỉ Giáo trước.

Hoan Hỉ Giáo đời trước đã bị đại nhân tiêu diệt, những người còn sót lại trên giang hồ hiện tại cũng chỉ là những tên lúc trước không ở Hoan Hỉ Giáo, vì vậy những tên tiểu lâu la này tránh được họa diệt môn.

Cho dù chúng ta không ra tay với những người này, đợi đến khi vài chục năm vài trăm năm, họ đều đã chết, cơ nghiệp của Hoan Hỉ Giáo bị cắt đứt hoàn toàn, họ sẽ bị xóa sổ khỏi vị trí của Cửu Ngục Tà Ma.

"Nếu bây giờ đại nhân muốn trở thành Cửu Ngục Tà Ma vậy thì ta sẽ cố gắng hết sức để thu thập tin tức những dư nghiệt của Hoan Hỉ Giáo, xóa sạch sẽ dấu vết cuối cùng của bọn chúng khỏi giang hồ."

Trong giọng nói của Đồng Vũ Dương mang theo một chút hàn ý băng lãnh, khó có thể tưởng tượng mấy năm trước hắn chỉ là một tên giang hồ ở Nhữ Nam Đạo, vậy mà bây giờ chỉ cần một lời nói liền có thể xóa sạch dấu vết cuối cùng của Cửu Ngục Tà Ma.

Tô Tín gõ ngón tay lên bàn, nhẹ nói: "Đừng phiền phức như vậy, hao công tốn sức, Cửu Ngục Tà Ma cách cái chết không còn xa nữa, bọn chúng chủ động đi tìm chết hết lần này đến lần khác, vậy thì đừng trách ta ra tay."

Đồng Vũ Dương đột nhiên nghĩ tới cái gì, cẩn thận hỏi:" Là Cản Thi Phái?"

Tô Tín gật đầu nói: " Những kẻ đó đang ẩn náu trong rừng hoang ở Tương Tây, đúng lúc có cơ hội giết hết bọn chúng. Hơn nữa, nếu giết được bọn chúng, nhân tiện ta cũng có thể trả được một nhân tình cho Dịch Kiếm Môn."

Tô Tín thật ra cũng không phải là một người quá mang thù, bởi vì đại đa số thời điểm hắn đều trả đũa ngay tại chỗ.

Đương nhiên đối với những mối thù không báo ngay được thì hắn vẫn luôn nhớ rõ trong lòng.

Mặc kệ nguyên nhân vì sao lần này Cản Thi phái lại ra tay với hắn, dù sao Tô Tín cũng đã nhớ kỹ, mối thù này sớm muộn gì cũng sẽ kết thúc.

Đương nhiên trong đó vẫn còn có nguyên nhân khác, Tô Tín thiếu Mạnh Kinh Tiên một nhân tình, vì vậy lần này hắn chuẩn bị diệt Cản Thi phái cũng coi như trả lại cho Mạnh Kinh Tiên một phần nhân tình.

Dù sao phần ân tình mà trước đây Mạnh Kinh Tiên ra tay trợ giúp hắn cũng không nhỏ, chỉ một Cản Thi phái còn chưa trả hết được.

Kỳ thật dựa vào thực lực bây giờ của Cản Thi phái thì Mạnh Kinh Tiên chỉ cần phất tay là đã diệt sạch được, ngay cả Dương Thần cảnh mà Cản Thi phái cũng chỉ có hai người thì chắn chắn không thể so với Dịch Kiếm Môn được.

Nhưng vấn đề bây giờ là căn bản Mạnh Kinh Tiên không dám rời khỏi Dịch Kiếm Môn trong một thời gian dài được.

Từ sau khi Mạnh Kinh Tiên để lộ ra thực lực thì Dịch Kiếm Môn tuyệt đối có thể nhảy lên vị trí đứng đầu trong năm kiếm phái, nhưng vấn đề là thực lực của Dịch Kiếm Môn lại không tương đồng.

Tầng cao nhất của Dịch Kiếm Môn có Mạnh Kinh Tiên là tuyệt đối có thể có uy áp trong thiên hạ, cho dù bây giờ Mạnh Kinh Tiên chưa đặt chân vào Thần Kiều nhưng hắn vẫn là chúa tể, là một trong số các cường giả.

Nhưng Dịch Kiếm Môn ngoại trì Mạnh Kinh Tiên thì làm gì có ai khác? Có mấy người có thể vớt vát lại chút thể diện? Đáp án là một người cũng không có.

Một võ giả Dương Thần cảnh khác của Dịch Kiếm Môn là Lâm Lạc Viêm thì thực lực cũng chỉ có thể xem như ổn, nhưng cũng không thể đạt đến trình độ một mình chống đỡ Dịch Kiếm Môn được.

Tuy thiên phú của những đệ tử khác như Sở Bất Phàm, Tạ Chỉ Yến cũng hiếm có, nhưng quan trọng hơn là bọn họ vẫn chưa trưởng thành, cũng có nghĩa là đợi đến khi thế hệ này có thể chống đỡ được thì tối thiểu phải cần hơn chục năm, thậm chí phải cần mấy chục năm thì mới được.

Tóm lại ngay bây giờ, thực lực của Dịch Kiếm Môn quá không cân xứng, chỉ có mỗi Mạnh Kinh Tiên là mạnh, những người còn lại đều quá yếu.

Lúc này Dịch Kiếm Môn lại đang bị cường địch vây quanh, Mạnh Kinh Tiên cũng không có cách nào có thể rời khỏi Dịch Kiếm Môn một thời gian dài, sợ sau khi hắn rời đi thì Dịch Kiếm Môn lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lần trước Mạnh Kinh Tiên gấp rút tiếp viện cho Tô Tín cũng chỉ mất có mấy ngày đi đường, huống hồ Mạnh Kinh Tiên cũng có thể tùy lúc quay trở lại Dịch Kiếm Môn.

Mặc dù Tương Tây không cách Kiếm Nam Đạo của Dịch Kiếm Môn quá xa, nhưng cũng không ai biết đám người Cản Thi phái ẩn núp chỗ nào.

Chương 2067 - Có thù báo thù(1)

Có thù báo thù(1)

Nếu Mạnh Kinh Tiên muốn gây sự với Cản Thi phái thì trừ khi hắn phải có tình báo kỹ càng của Cản Thi phái, nếu không, đột nhiên xuất thủ như thế sẽ hao phí quá nhiều thời gian chỉ vì một Cản Thi phái đã sắp tàn thì đúng là mất nhiều hơn được, tốn công tốn sức.

Cho nên phần nhân tình này cũng tạm thời để cho Tô Tín hắn đến trả.

Đồng Vũ Dương cũng gật đầu nói: “Ta sẽ đi triệu tập một bộ phận của lực lượng Ám Vệ đi Tương Tây, tranh thủ dùng tốc độ nhanh nhất để do thám vị trí Cản Thi phái.”

Trước kia lực lượng Ám Vệ của Tô Tín cũng không điều động quá nhiều đi Tương Tây, thế nhưng bây giờ vẫn phải tăng thêm chút lực lượng.

Tô Tín gật đầu nói: “Có thể, ngươi đến đó tìm hiểu vị trí của Cản Thi phái, chút nữa ta sẽ chuẩn bị dẫn người đến Đường Môn ở Xuyên Trung.”

Đồng Vũ Dương nghe xong cũng không nói gì thêm, hắn đương nhiên biết Tô Tín đến Đường Môn làm gì.

Đường Môn cũng giống như Cản Thi phái, dám động thủ với Tô đại nhân vào thời điểm này, vậy bọn chúng phải chịu sự trả thù của Tô đại nhân.

Trước mắt, Lâm Huyết Y đã chết, căn cứ theo tin tình báo của Ám Vệ, sau khi Lâm Huyết Y chết thì Huyết Y lâu cũng chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, nội bộ của Huyết Y lâu đã hoàn toàn loạn lên, thậm chí một vài trưởng lão có quyền cũng không hề có chút ý định vứt bỏ hiềm khích lúc trước để ổn định Huyết Y lâu.

Có thể nói trong vài năm tới, nếu Huyết Y lâu mà không có vị nào xuất hiện ngăn cản đợt sóng dữ này thì Huyết Y lâu kia cũng chỉ có thể biến mất khỏi Tả Đạo Bát Môn.

Huyết Y lâu gieo gió gặt bão, trước mắt Tô Tín sẽ chuẩn bị động thủ với Cản Thi phái, còn Đường Môn kia đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Đồng Vũ Dương cũng không biết là Tô Tín gấp gáp muốn động thù với Đường Môn như vậy thật ra cũng vì đã đánh chủ ý lên Trảm Thần phi đao.

Luyện thi Chân Vũ cảnh của Cản Thi phái kia Tô Tín cũng không thèm, dù sao chỉ có người của Cản Thi phái mới có thể thúc giục được cỗ luyện thi đó, ở trong tay những người khác đó chỉ là một cỗ thi thể không có bất kì tác dụng nào.

Mà Trảm Thần phi đao của Đường Môn lại là chí tôn ám khí hàng thật giá thật, có thể đả thương được Chân Vũ cảnh, quan trọng nhất là chỉ cần nội lực của ngươi đầy đủ thì ngươi đều có thể sử dụng Trảm Thần phi đao, không cần bất cứ cách thức đặc biệt nào khác cả.

Thứ đồ như thế này nếu Tô Tín không biết thì thôi, nhưng hết lần này đến lần khác hắn lại biết, đã như vậy thì thứ bảo vật này còn có thể nằm trong tay của Đường Môn sao?”

Cho nên sau khi sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, Tô Tín trực tiếp mang theo một phần Ám Vệ dưới trướng và một phần người của Thiên Tru Minh tiến về phía Đường Môn của Xuyên Trung.

Bây giờ Thiên Tru Minh gần như đã bại lộ, vậy thì đương nhiên Tô Tín cũng không cần phải che giấu nữa.

Mà lần này, Tô Tín còn cố ý dẫn theo một người, đó chính là Cung Văn Vũ.

Một lần nữa nhìn thấy Tô Tín, người luôn mang vẻ mặt kiêu ngạo như Cung Văn Vũ liền trực tiếp hành lễ nói: "Tham kiến đại nhân!"

Mặc dù tính cách của hắn kiêu ngạo nhưng hắn cũng không phải kẻ ngốc, trước mặt Tô Tín, hắn cũng không có bất cứ năng lực nào để kiêu căng cả.

Quan trọng nhất là Cung Văn Vũ đã biết thân phận của Tô Tín, đương nhiên hắn cũng biết được hậu trường phía sau của mình là ai.

Chỉ nhìn vào thực lực lúc này của Tô Tín và thân phận trên giang hồ của hắn cũng đã khiến cho trong lòng Cung Văn Vũ không khỏi lộ ra ý mừng.

Nhìn thấy biểu hiện của Cung Văn Vũ, Tô Tín nhẹ nhàng hài lòng mà gật đầu.

Cung Văn Vũ này là người mà hắn tương đối xem trọng, thiên phú và tâm tính của hắn cũng không tệ, đáng giá để bồi dưỡng, nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì chỉ trong vòng chục năm nữa, Cung Văn Vũ này chắc hẳn sẽ có thể một mình gánh vác một phương ở trong Thiên Tru Minh, à không, phải là ở trong Huyết Thần Giáo mới đúng.

Tô Tín nhàn nhạt hỏi Cung Văn Vũ: "Bây giờ, ngươi vẫn còn hận Đường Môn sao?"

Cung Văn Vũ không biết Tô Tín hỏi hắn câu này là có ý gì, chỉ là hắn vẫn cắn răng, giọng vô cùng căm hận nói: "Đương nhiên là hận! Lúc trước chính Đường Môn khiêu khích ta trước, mà tên Đường Minh kia lại còn động sát tâm với ta,

muốn phế bỏ võ công của ta, nếu ta không giết hắn chẳng lẽ còn phải chờ hắn tới giết hay sao? Hay là phải bị hắn ta phế bỏ võ công, trở nên sống không bằng chết. Kết quả, Đường Môn lại còn không biết tốt xấu mà tời giết ta, bắt ta rời khỏi Xuyên Thục chi địa cũng không tính, hắn lại còn đuổi ta tới Trung Nguyên, nếu như không có đại nhân che chở, chỉ sợ ta đã sớm chết trong tay Đường Môn rồi."

Tô Tín lại lạnh nhạt nói: "Hận là được rồi, đám người trọc đầu của Thiếu Lâm Tự kia suốt ngày nói cái gì mà có cứ báo thù mãi đến bao giờ, nhưng đối với những người trong giang hồ như chúng ta mà nói, đây phải là ân oán giang hồ mới đúng.

Chương 2068 - Có thù báo thù(2)

Có thù báo thù(2)

Nhớ kĩ, trên giang hồ này không có đúng hay sai, chỉ có mạnh hay yếu, đây vĩnh viễn là quy tắc không đổi trên giang hồ. Lúc trước ngươi chỉ là tán tu không một xu dính túi trên giang hồ, vậy nên Đường Minh mới dám đoạt lấy đồ vật của ngươi, ngươi không cho thì hắn sẽ phế ngươi, tất cả là do thế lực của hắn mạnh hơn ngươi.

Hơn nữa, Đường Minh kia còn là tiểu nhi tử mà gia chủ Đường Môn Đường Tuyệt sủng ái nhất, cũng là đệ tử kiệt xuất nhất trong thế hệ này của Đường Môn, ngươi giết hắn, Đường Môn đương nhiên sẽ không bỏ qua cho ngươi, tất cả nguyên nhân đều là vì thân là một trong Tả Đạo Bát Môn, thực lực của Đường Môn chắc chắn sẽ mạnh hơn ngươi.

Nếu ngươi là con riêng của Lý Bá Dương thì đừng nói ngươi giết một tên Đường Minh, cho dù ngươi có giết toàn bộ nhi tử của Đường Tuyệt thì hắn còn dám làm gì sao?"

Khóe miệng Cung Văn Vũ giật giật, mặc dù câu nói cuối cùng của Tô Tín có chút không đáng tin, nhưng hắn biết trên lý thuyết thì nó đúng thật, giang hồ chính là tàn khốc như thế, hắn bị đuổi khỏi Xuyên Thục, bị đuổi giết chỉ là vì thực lực của bản thân hắn không đủ, hơn nữa còn không có một chỗ dựa đủ lớn.

Thấy tay của Cung Văn Vũ nắm chặt thành nắm đầm, Tô Tín thản nhiên nói: "Được rồi, đừng có cắn răng nghiến lợi ở trong lòng, lần này ta đã chuẩn bị thật tốt để động thủ với Đường Môn, ngươi cũng đi theo đi, thuận tiện báo thù luôn."

Nghe vậy, đầu tiên Cung Văn Vũ có chút sửng sốt, sau đó trên mặt hắn lộ ra vẻ mừng như điên, hành lễ với Tô Tín rồi nói: "Đa tạ đại nhân!"

Tô Tín đỡ Cung Văn Vũ dậy, sau khi triệu tập tốt đám người liền trực tiếp chạy đến Xuyên Thục chi địa.

Hành động lần này Tô Tín cũng không giấu giếm bất cứ kẻ nào, mọi người thấy bộ dáng hắn dẫn theo người, khí thế hùng hổ tiến về phía Xuyên Thục, đến kẻ ngốc cũng có thể đoán được Tô Tín muốn làm cái gì.

Nếu như bình thường thì sẽ còn có người nói ra nói vào, nhưng lần này không có ai dám nói nhảm, hay nói chính xác hơn là hiện tại toàn bộ giang hồ bị chuyện Long Nguyên làm cho bùng nổ, tất cả mọi người đều thảo luận xem hôm nay tông môn nào đã chiến một trận, hôm trước tông môn nào đạt được mấy mảnh vỡ Long Nguyên, vân vân.

Hành động trả thù rõ ràng này của Tô Tín đặt ở bình thường khẳng định sẽ là tin tức lớn, nhưng đặt trong cảnh tượng như thế này lại hoàn toàn không bị ai chú ý, dù sao tình cách có thù tất bảo của Tô Tín đã in đậm trong lòng mọi người.

Xuyên Thục chi địa được bao bọc bởi rừng sâu núi rậm, so sánh với Trung Nguyên thì có chút hoang vu, nhưng nếu ngươi hỏi ở Xuyên Trung đạo hỏi nơi nào phồn hoa, có nhiều võ giả nhất, vậy đối phương chắc chắn sẽ nói cho ngươi biết đó chính là Đường gia bảo.

Đường gia bảo là tổng bộ của Đường Môn, kiến trúc ở đây mười phần xa hoa, tựa như một thành thị nhỏ.

Mà hiện tại Đường Môn chủ yếu lấy việc luyện chế ám khí để sống, vây nên xung quanh Đường gia bảo đều có những thương nhân đến từ khắp nơi ở Trung Nguyên, họ dựa vào việc bán cho Đường gia các loại vật liệu hay các loại thảo mộc, độc vật mà sống.

Còn có cả một số người từ các đại môn phái hay những thế lực nhỏ hơn một chút, họ được phái đến để chuyên mua sắm ám khí của Đường Môn.

Dù sao người của Đường Môn không ra khỏi Xuyên Thục, những ám khí kia đều nhờ vào những bán hàng này để chuyển ra ngoài.

Vậy nên có thể nói, xung quanh Đường gia bảo, những người dựa vào Đường gia để kiếm cơm cũng không ít, cộng tổng lại có thể gấp mấy chục lần Đường Môn.

Những người này đương nhiên sẽ tự tập quanh Đường giao bảo, dần dần thậm chí còn xuất hiện một thành thị nhỏ ở đây, lộ ra vẻ vô cùng phồn hoa.

Tuy nhiên Đường gia bảo trước đây vô cùng phồn hoa mà bây giờ lại có vẻ hơi quạnh quẽ, trên đường, một số thương nhân có bối cảnh một chút đều cố giảm âm thanh, không để lại dấu vết, hiển nhiên là bọn họ đã nghe phong phanh được gì đó. Vậy nên mới chuẩn bị rút lui sớm, điệu bộ vô cùng thấp.

Những thương nhân bên ngoài Đường gia bảo đều cảm thấy tình thế trên giang hồ có gì đó không đúng, đừng nói gì đến nội bộ Đường Môn.

Lúc này, trong phòng nghị sự nội bộ của Đường Môn, sắc mặt gia chủ Đường Tuyệt âm trầm ngồi ở trung tâm, dưới hắn là tám tên võ giả Dương Thần cảnh đang ngồi, phần lớn tuổi tác bọn họ đều đã tương đối lớn, chỉ có hai ba người là vẫn còn trung niên.

Nếu lần này Đường Môn không gây ra chuyện lớn thì thậm chí không ai biết Đường Môn vẫn còn có nội tình như vậy, có thể ngay lập tức xuất ra tám Dương Thần cảnh.

Đương nhiên cũng dễ đoán thôi, tại toàn bộ Xuyên Trung có thể xem như Đường Môn chính là bá chủ, mà ở ngoài, uy thế của Đường Môn cũng không yếu, vậy nên Đường môn trong những năm gần đây khi đối ngoại thì có rất ít đệ tử chết, bất luận là võ giả cấp cao hay là những đệ tử cấp thấp.

Hơn nữa, Đường Môn rất giàu có, tài sản vô cùng khổng lồ.

Trên giang hồ, Đường Môn là nơi duy nhất làm ám khí, có thể nói là cung không đủ cầu, cho nên những năm gần đây, của cải Đường Môn tích lũy rất là phong phú, bằng không thì Đường Môn cũng không có khả năng rèn ra một loại ám khí cấp bậc chí tôn như Trảm Thần phi đao.

Chương 2069 - Đường Môn hoảng sợ(1)

Đường Môn hoảng sợ(1)

Mặc dù vật liệu làm nên Trảm Thần phi đao là mấu chốt, nhưng mỗi một phần của cơ quan bên trên chiếc hộp cũng đều vô cùng trân quý.

Tích lũy được nhiều như vậy nên đệ tử Đường Môn chưa bao giờ phải lo lắng đến các vấn đề về tài nguyên tu luyện, trước mắt Đường Môn có thể có được nhiều võ giả Dương Thần cảnh như vậy cũng có quan hệ rất lớn đối với điều này.

Đường Tuyệt ngồi tại vị trí gia chủ nhìn quanh, một vị võ giả Dương Thần cảnh của Đường Môn gương mặt già nua, tóc hoa râm vô cùng đau đớn nói: “Lúc trước ta đã nói là gia chủ không được động thủ cơ mà, Tô Tín kia đâu có dễ trêu chọc như vậy?

Huyết Y lâu có cái đức hạnh gì không cần ta nói thì ai cũng biết, chỉ là một lũ nhãi ranh! Kết quả gia chủ ngươi lại nhất định phải cấu kết với hắn ta đi trêu chọc Tô Tín, bây giờ thì tốt rồi, Đường Môn ta lại càng đắc tội với Tô Tín hơn, sau này nếu Tô Tín muốn trả thù thì Đường Môn ta phải lấy cái gì để chặn đây?”

Đường Môn chịu sự quản thúc của các trưởng bối, ngoại trừ gia chủ ra, những người lớn tuổi trong Đường Môn, thực lực chưa đạt đến võ giả Dương Thần cảnh đều có thể gia nhập hội tông lão, trở thành trưởng bối của Đường Môn.

Ngày bình thường thì bọn họ cũng không có quyền lực gì, nhưng một khi xảy ra đại sự, gia chủ nhất định phải thương nghị bàn bạc với bọn họ xong thì mới có thể ra quyết định, không thì sợ gia chủ Đường Môn nhất thời làm ra chuyện sai lầm không thể vãn hồi.

Lần này, Đường Tuyệt ra quyết định cũng không hề nhiều lời, hiển trong mắt đại đa số mọi người quyết định của hắn vô cùng sai lầm, hơn nữa còn là một sai lầm vô cùng lớn.

Thậm chí còn có một vài trưởng lão Đường Môn trực tiếp chỉ trích: "Gia chủ, có phải bởi vì lúc trước Cung Văn Vũ gia nhập dưới trướng Tô Tín nên ngươi mới khăng khăng đòi động thủ với Tô Tín hay không?

Ngươi vì lợi ích cá nhân mà lại đưa toàn bộ Đường Môn tơi vào trong hiểm cảnh, ngươi làm sao có thể xứng đáng với liệt tổ liệt tông của Đường Môn ta?"

Nghe mấy câu này, trong lòng Đường Tuyệt cảm thấy vô cùng chán ghét.

Chẳng lẽ các ngươi không có ai đồng ý chuyện sử dụng Đường Môn đi đối phó với Tô Tín, cướp đoạt Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp sao?

Chuyện lớn như vậy đương nhiên Đường Tuyệt cũng muốn thông qua hội nghị tông lão, sau đó mới có thể dùng Trảm Thần phi đao.

Kết quả, lúc ấy trong hội tông lão đích thực là có người phản đối, nhưng chỉ có một hai người phản đối theo thói quen, chờ đến khi Đường Tuyệt nói ra chỗ tốt của chuyện này thì tất cả mọi người đều đồng ý, kết quả là đến bây giờ Đường Tuyệt mới kịp phản ứng rằng hắn đã bị mấy lão già này lừa dối!

Dù sao lúc trước bọn họ cũng đã từng từ chối, chẳng qua là gia chủ ngươi cứ khăng khăng cố chấp nên bọn họ mới phải đi đến quyết định 'cố mà làm', chuyện này xảy ra bọn họ cũng ý thức được từ đầu, nhưng chính gia chủ mới là người lo liệu.

Chuyện này khiến cho Đường Tuyệt vô cùng phẫn nộ, nhìn các trưởng lão mồm năm miệng mười chỉ trích hắn, Đường Tuyệt liền một tay đập nát cái bàn trước mặt mình, sau đó gầm lên: "Đủ rồi! Tình thế trước mắt đang cực kì nghiêm trọng mà các ngươi còn không chịu nghĩ đối sách, ở đây chỉ trích thì làm được cái gì?"

Nhìn thấy Đường Tuyệt nổi giận, những trưởng lão kia lúc này mới không dám lên tiếng, chẳng qua vẫn có một trưởng lão hừ

lạnh một tiếng: “Gia chủ ngươi định làm cái gì bây giờ? Thực lực của Đường Môn chúng ta đều đã bày hết ra đây rồi, giờ lấy cái gì đấu với Tô Tín đây?”

Thực lực của Đường Môn như thế nào bọn họ cũng đều biết, lực chiến của từng người trong Đường Môn bọn họ có thể nói là rất yếu, nếu không thì làm gì có chuyện hơn ngàn năm rồi Đường Môn bọn họ vẫn chưa từng sinh ra một vị Chân Vũ chứ.

Thậm chí nếu không sử dụng đến những cơ quan ám khí có uy lực mạnh mẽ thì lực chiến của bọn họ còn không cả bằng võ giả Dương Thần cảnh bình thường.

Mà Tô Tín kia lại là nhân vật có uy danh hiển hách ở võ lâm Trung Nguyên, cường giả Chân Vũ cảnh chết trong tay hắn có khi còn nhiều hơn so với bọn họ thấy nữa, vậy bọn hắn định lấy cái gì để đấu lại với Tô Tín?

Đường Tuyệt hừ lạnh một tiếng, hắn nói với một võ giả Dương Thần cảnh trông có vẻ trẻ tuổi bên cạnh: “Đường Cự, ngươi cầm lấy Thái Dương Tinh Kim, bảo vật của Đường Môn ta đi đến Ba Thục Kiếm Các một chuyến, cầu các chủ Ba Thục Kiếm Các dẫn theo đại tông sư đúc kiếm Công Thâu Ngu đến Đường Môn ta một chuyến, xin bọn họ cầu tình giúp Đường Môn chúng ta.

Lần này Đường Môn ta ngã xuống, nên nhận thua thì nhận thua, nên chịu thua thì chịu thua, quan hệ giữa Tô Tín và Ba Thục Kiếm Các không tệ, thậm chí trước kia thanh thiên binh Phi Huyết Kiếm của Tô Tín cũng là do chính tay đại tông sư đúc kiếm Công Thâu Ngu đúc nên, vậy mời họ tới ít nhất Tô Tín cũng sẽ cho bọn họ chút mặt mũi.

Mặt khác, lần này Đường Môn ta chọc giận Tô Tín, muốn không phải đánh đổi bất cứ thứ gì là không thể nào.

Chương 2070 - Đường Môn hoảng sợ(2)

Đường Môn hoảng sợ(2)

Lấy từ bên trong Đường Môn của chúng ra mười cái ám khí có thể đả thương được võ giả Dương Thần cảnh, còn có một nửa

số tài nguyên trong kho của Đường Môn để làm lắng lửa giận của Tô Tín!”

Dứt lời, những trưởng lão ở đây vội vàng hô lớn: “Gia chủ, ngươi điên rồi phải không? Đây chính là số của cải Đường Môn ta tích lũy được trong mấy ngàn năm!”

Lấy Thái Dương Tinh Kim cho Ba Thục Kiếm Các thì không nói, vật như thế này từ thời kỳ thượng cổ đến bây giờ cũng không xuất hiện được mấy lần, chính là loại tài nguyên khoáng sản cực kì thưa thớt và trân quý có thể dùng để luyện chế thần binh, thời điểm luyện chế Trảm Thần phi đao bọn họ cũng sử dụng nó, đến cả Đường Môn bọn họ cũng không dám sử dụng hết.

Quan trọng nhất chính là ám khí có thể đả thương tới võ giả Dương Thần cảnh, mỗi một cái đều là độc nhất vô nhị, căn bản không thể nào phục chế hay chế tạo hàng loạt, thậm chí mỗi một thời đại Đường Môn cũng chỉ có thể luyện chế ra một hai cái mà thôi, mười loại ám khí cấp bậc như thế này Đường Môn phải tích lũy ròng rã mấy trăm năm!

Chớ nói chi hiện tại, Đường Tuyệt còn muốn giao một nửa số tài nguyên của Đường Môn bọn họ cho Tô Tín, đây đúng thật là muốn lấy cái mạng già của bọn họ.

Sắc mặt Đường Tuyệt âm trầm nói: “Không như vậy thì chúng ta làm thế nào? Nếu không khiến cho chuyện này chìm xuống, các ngươi có tin Tô Tín sẽ trực tiếp diệt sạch Đường Môn chúng ta không?

Phải bỏ thì mới được, ta còn lò Tô Tín kia sẽ thấy đồ của Đường Môn ta chướng mắt, nói không chừng sau đó Đường Môn ta còn phải bỏ ra nhiều hơn!”

Nghe vậy, mọi người ở đây đều không nói gì, chỉ có thể mặc cho Đường Tuyệt xử lý chuyện này.

Các trưởng lão mặc dù đau lòng vì những thứ đồ này, nhưng bọn họ cũng không phải là người có tầm nhìn hạn hẹp, chẳng may không cẩn thận chọc giận Tô Tín, vậy thì Đường Môn bọn họ thật sự phải biến mất trên giang hồ rồi.

Đặc biệt Đường Môn lại còn gặp chuyện vào thời điểm này, toàn bộ người giang hồ đều đang đi tranh đoạt mảnh vỡ của Long Nguyên, dựa vào chút quan hệ đáng thương của Đường Môn bọn họ thì vào thời điểm này, ngoại trừ Ba Thục Kiếm Các cũng ở Xuyên Thục chi địa ra thì làm gì có ai đến giúp bọn họ?”

Mặc dù Xuyên Thục chi địa còn có một trong Tả Đạo Bát Môn nữa là Bạch Đế Thành, nhưng trên giang hồ ai cũng biết, Bạch Đế Thành còn bài xích người ngoài hơn cả Đường Môn bọn họ, hơn trăm dặm xung quanh Bạch Đế Thành đều không cho phép võ giả bên ngoài ra vào, chỉ khi có được lời mời của Bạch Đế Thành mới có thể tiến vào khu vực nơi đây, mà xưa nay Bạch Đế Thành cũng không giao lưu với bên ngoài, nơi đây đóng kín đến mức dù nó có là một đại môn phái thì Đường Môn cũng chỉ biết được tên của thành chủ Bạch Đế Thành, còn lại thì không biết gì cả, càng không hề quen biết gì, cho dù Đường Môn có đến cầu viện một thế lực như thế thì cũng vô dụng.

Hiện tại Đường Môn có chút hối hận, hối hận vì sao lúc trước bọn họ nhất định chỉ giao lưu với người ở Xuyên Thục chi địa, không đi ra bên ngoài phát triển nhân mạch.

Ngay khi người của Đường Môn đang ở đây suy nghĩ đối sách thì Tô Tín cũng đã dẫn người đến được Xuyên Trung đạo.

Mặc dù Xuyên Thục chi địa tương đối hoang vu so với Trung Nguyên, nhưng sản vật ở đây lại phong phú, bất kể ám khí của Đường Môn hay binh khí thừa thãi của Ba Thục Kiếm Các đều là thứ đáng để cho ngoại giới truy đuổi.

Chỉ là sau chuyện này, Đường Môn sẽ không thể luyện chế ám khí được nữa, thế nhưng điểm này vẫn chưa ai biết cả.

Một đường đến đây, Tô Tín cũng không hề che dấu hành tung, hắn mang theo hơn nghìn người đi vào Xuyên Thục, trong đó đều là những Ám Vệ và Huyết Thần Giáo tinh nhuệ, người yếu nhất cũng có tu vi Thiên Thiên cảnh.

Bên ngoài Đường gia bảo, nhưng thương nhân có thế lực lớn đều đã chiếm được tin tức, đương nhiên bọn họ đều lẩn đi rất

xa, không dám tiếp tục ở lại chỗ này.

Cho dù có là kẻ ngốc đến mấy cũng đều có được tin tức về việc Tô Tín dẫn người vào Xuyên Thục, vậy nên ai cũng đều tránh xa, những người ngày thường coi Đường gia bảo như nguồn sống nay cũng tránh như tránh hổ, chỉ dám đứng quan sát từ xa.

Bên ngoài Đường gia bảo, hơn năm trăm tên võ giả Ám Vệ cả người mặc võ phục đen, mặt khác hơn năm trăm tên võ giả Huyết Thần Giáo thì cả người mặc trường bào đỏ như máu, màu đỏ đen xen lẫn vào nhau lộ ra vẻ uy nghiêm đáng sợ.

Bên ngoài Đường gia bảo vốn dĩ náo nhiệt nhưng lúc này lại không hề thấy người đi đường, chỉ có thể nghe thấy âm thanh võ giả Ảm Vệ và võ giả Huyết Thần Giáo dậm chân, tựa như đang đưa tang, âm thanh ấy tiến vào bên trong Đường gia bảo, vang vọng bên tai võ giả Đường Môn, khiến cho bọn họ đột nhiên biến sắc.

Thân hình Tô Tín đáp xuống đối diện một khoảng trống, hắn không nói một lời nhưng cỗ uy áp nồng đậm lại đang ầm ầm giáng lâm, khiến cho những võ giả đứng cách xa cả nghìn dặm cũng đều cảm nhận được một cỗ áp lực cường đại.

Trên không, bầu trời u ám, dường như có thể thấy cuồng phong đáng sợ đang gào thét, mang theo dáng vẻ chuẩn bị có một trận mưa gió ập đến.

Chương 2071 - Người giải hòa và Tô Tín tham lam(1)

Người giải hòa và Tô Tín tham lam(1)

Uy thế của cường giả Chân Vũ cảnh khi giận dữ khiến thiên địa biến sắc xuất hiện trên người Tô Tín một cách vô cùng tinh tế.

Bên trong Đường gia bảo, Đường Tuyệt hít một hơi thật sâu rồi nói: “Thứ nên tới có tránh cũng không thoát được, ra ngoài hết đi.”

Nói xong,Đường Tuyệt bèn dẫn mọi người ở Đường gia đẩy đại môn của Đường gia bảo ra, Đường Tuyệt đi đầu hành lễ với Tô Tín nói: “Đường Môn cung nghênh Tô đại nhân đại giá quang lâm!”

Ngay từ đầu khi đối mặt với Tô Tín, Đường Tuyệt bày ra tư thái vô cùng thấp, thậm chí có thể nói là có chút khúm núm.

Ngay trước mặt mọi người, thần sắc Đường Tuyệt khiêm tốn nói: “Không biết Tô đại nhân đến Đường Môn ta là vì chuyện gì đây?”

Tô Tín nhìn Đường Tuyệt rồi thản nhiên nói: “Ta đến Đường Môn làm gì, chẳng lẽ trong lòng Đường môn chủ ngươi còn không biết sao? Lần trước khi còn ở Tây Bắc Đạo ngươi còn cần Trảm Thần phi đao của Đường Môn muốn giết ta, chẳng lẽ bây giờ các ngươi đã quên rồi?”

Đường Tuyệt hít một hơi thật sâu, thứ nên tới cuối cùng cũng sẽ tới, hắn ta muốn tránh cũng không được.

Cho nên Đường Tuyệt chỉ đành hít một hơi thật dài, trầm giọng nói: “Chuyện lần trước xảy ra là do Đường Tuyệt không có mắt nên mới mạo phạm Tô đại nhân, xin Tô đại nhân tha thứ.”

Tô Tín mặt không cảm xúc nói: “Một câu mạo phạm là đã đổi được một lời tha thứ rồi sao? Nếu thật vậy thì những người trên giang hồ kia sẽ nói Tô Tín ta như thế nào? Bị người ta đánh đến tận cửa mà cuối cùng lại không bị chút gì sao? Không có ai sau khi ra tay với ta xong lại không phải trả bất cứ giá nào cả?”

Trên mặt Đường Tuyệt lộ ra một nụ cười khổ: “Điểm ấy tại hạ cũng biết, ta cũng hiểu quy củ trên giang hồ, chuyện đã làm đương nhiên sẽ phải trả một cái giá lớn.”

Đường Tuyệt vừa nói xong, lập tức liền có mười tên võ giả đi từ bên cạnh tới.

Một người trong đó chính là người quen cũ của Tô Tín, đó chính là đại tông sư đúc kiếm của Ba Thục Kiếm Các Công Thâu Ngu, bên cạnh hắn ta còn có một lão giả thân hình cao

lớn, người đeo song kiếm, hẳn chính là các chủ của Ba Thục Kiếm Các.

Lúc này sắc mặt Công Thâu Ngu có chút khó nhìn, giao tình của hắn và Tô Tín cũng không tệ, nhưng chuyện này cũng không có nghĩa là ông ta muốn dính vào loại chuyện như thế này.

Nhưng trước mắt, các chủ của bọn họ đã quyết định nhất định phải xen vào chuyện này, mà Công Thâu Ngu cũng là người của Ba Thục Kiếm Các, chuyện hắn muốn dứt ra cũng không hề đơn giản như vậy.

Quan hệ của Ba Thục Kiếm Các và Đường Môn thật ra cũng không tệ, trên giang hồ, ba thế lực đứng đầu Xuyên Thục chi địa chính là Ba Thục Kiếm Các, Xuyên Trung Đường Môn và Bạch Đế Thành.

Thế lực cuối cùng có thể bỏ qua không tính, mà bởi vì Ba Thục Kiếm Các và Đường Môn vẫn thường xuyên giao dịch những loạt nguyên liệu quý giá nên vẫn liên hệ rất chặt chẽ với nhau.

Dù sau vốn liếng của hai phe này đều rất phong phú.

Trong tông môn cũng cất giữ không ít, thời điểm binh khí của Ba Thục Kiếm Các luyện chế có thiếu thứ gì thì sẽ tìm đến Đường Môn, mà bên Đường Môn khi rèn đúc ám khí có thiếu thứ gì cũng sẽ tìm đến Ba Thục Kiếm Các.

Song phương có loại quan hệ này nên Ba Thục Kiếm Các đương nhiên sẽ không ngồi nhìn Đường Môn bị Tô Tín tiêu diệt, huống hồ lần này Đường Môn còn rất thức thời dâng lên Thái Dương Tinh Kim, vật liệu có thể rèn được thần binh.

Vậy nên sau khi biết được tin này, các chủ Ba Thục Kiếm Các, ‘Lưu Viêm Thất Kiếm’ Trần Phu Tử cũng lập tức dẫn theo đám người Công Thâu Ngu đến đây hỗ trợ cùng.

Ba Thục Kiếm Các không am hiểu chiến đấu, thân là các chủ nhưng thực lực của Trần Phu Tử cũng không tính là quá mạnh, mặc dù hắn ta có tu vi Dương Thần Cảnh nhưng thực tế sức chiến đấu lại chỉ thuộc về hạng chót của Dương Thần cảnh.

Đương nhiên các chủ của Ba Thục Kiếm Các được đề cử cũng không liên quan đến thực lực, thứ bọn họ nhìn trúng là khả năng luyện khí bậc thầy và năng lực phụ trách môn phái.

Sở dĩ Trần Phu Tử có biệt hiệu Lưu Viêm Thất Kiếm cũng không phải vì hắn tinh thông võ kỹ hay võ đạo mà là do khả năng đúc kiếm vĩ đại của hắn.

Trần Phu Tử đã từng ở trên ngọn núi lửa Lưu Viêm đồng thời chế tạo ra bảy chuôi trường kiếm cấp bậc thiên binh, nhờ vào năng lượng của Lưu Viêm để đúc kiếm, cuối cùng một lần đã thành công, khiến cho thanh đanh đệ nhất đại tông sư đúc kiếm của hắn càng thêm vững chắc.

Phải biết một tông sư đúc kiếm bình thường chỉ cần có thể đúc được một thanh thiên binh là đã có thể xứng với danh xưng đệ nhất đại tông sư.

Thậm chí có khi cả đời của một đại tông sư đúc kiếm cũng chỉ có thể đúc được một thanh thiên binh, mà ngược lại Trần Phu Tử thì tốt rồi, trực tiếp làm ra bảy thanh, số lượng này còn nhiều hơn cả số lượng thiên binh mà cả đời một đại tông sư đúc kiếm có thể làm ra.

Vậy nên danh khí của Trần Phu Tử trên giang hồ cũng không nhỏ, thậm chí cường giả Chân Vũ cảnh cũng phải khách khí với hắn một chút, mặt mũi của hắn cũng rất lớn.

Chương 2072 - Người giải hòa và Tô Tín tham lam(2)

Người giải hòa và Tô Tín tham lam(2)

Chính vì vậy, lần này Trần Phu Tử mới sảng khoái đáp ứng giúp đỡ Đường Môn như vậy, nói thế nào trên giang hồ Trần Phu Tử cũng có mấy phần giao tình, hơi nữa nghe nói quan hệ giữa Tô Tín và Công Thâu Ngu cũng không tệ.

Sau khi dẫn người đi tới, Trần Phu Tử chắp tay một cái rồi cười nói với Tô Tín: “Gặp qua Tô đại nhân, lần này tại hạ tới làm người hòa giải, còn mong Tô đại nhân đừng xem ta như người xa lạ.”

Mặc dù bây giờ Tô Tín đã thoát khỏi triều đình, nhưng dựa vào thế lực bây giờ Tô Tín nắm trong tay thì Trần Phu tử xưng hô một tiếng Tô đại nhân cũng coi như bình thường.

Tô Tín nhàn nhạt cười nói: "Trần đại sư khách khí, còn có Công Thâu đại sư, đã lâu không gặp."

Công Thâu Ngu vô cùng lúng túng nhẹ gật đầu với Tô Tín, hắn cũng không nói nhiều lời, chỉ khẽ hướng ánh mắt ra hiệu cho Tô Tín biết lần này cũng không phải hắn ta muốn tới, mà là do tình thế bức bách, Tô Tín ngươi muốn làm gì cũng được, không cần phải cố kỵ ta.

Công Thâu Ngu cũng rất ghét những chuyện như thế này, nó khiến hắn cảm thấy phần ân tình của mình rất rẻ mạt, huống hồ lúc trước Tô Tín cũng không nợ hắn ân tình gì, nếu nợ thì cũng là Tô Tín nợ Hậu Thổ ân tình.

Nhìn thấy thái độ của Tô Tín với Ba Thục Kiếm Các, Đượng Tuyệt lập tức thở dài một hơi.

Hắn sợ nhất chính là Tô Tín khó chơi, quyết tâm muốn ra tay với bọn họ thì nguy rồi.

May mà Tô Tín này vẫn biết phải có chừng mực, hắn có thể không cho người khác mặt mũi, nhưng Ba Thục Kiếm Các thì không thể không cho.

Dù sao tám phần binh khí cao cấp trong thiên hạ đều xuất ra từ Ba Thục Kiếm Các, dưới trướng Tô Tín còn có một thế lực lớn như Tây Bắc Đạo, chỉ điểm ấy cũng đã khiến hắn phải cho Ba Thục Kiếm Các ba phần mặt mũi.

Trên mặt Trần Phu Tử cũng lộ ra thần sắc vui vẻ, kỳ thật hắn cũng không phải là người đam mê danh lợi, dù sao hắn cũng xuất thân là chú kiếm sư nên không có nhiều tâm địa gian xảo như vậy.

Nhưng dù sao Tô Tín cũng là cường giả Chân Vũ cảnh, uy danh hiển hách trên giang hồ, thế mà hiện tại vẫn phải cho hắn mấy phần mặt mũi, điều này khiến cho trong lòng Trần Phu Tử nhịn không được phải đắc ý.

Trần Phu Tử chắp tay một cái với Đường Tuyệt một cái rồi nói: "Đường môn chủ, chuyện lần trước ngươi làm ở Tây Bắc Đạo đúng là có chút quá đáng, những người khác thì có thể bỏ đá xuống giếng cũng không sai, nhưng ngươi thân là chủ của Đường Môn, lại còn không có thâm thù đại hận gì với Tô đại nhân mà dám làm ra chuyện như vậy thì đúng là không ổn.

May mà hôm nay Tô đại nhân cho lão phu mặt mũi, Đường Môn ngươi nếu có thể đem thành ý của mình ra thì lão phu sẽ ở giữa làm người giảng hòa, chuyện này cũng sẽ tính như vậy."

Trước khi đến, Đường Tuyệt cũng đã nói cho Trần Phu Tử biết là hắn định xuất ra cái giá lớn thế nào để làm lắng lại lửa giận của Tô Tín.

Bằng không, nếu như lần này Đường Môn chỉ chuẩn bị một chút phế phẩm bày ra để đuổi Tô Tín thì Trần Phu Tử nhất định sẽ không tới, vì nếu như thế chẳng khác nào đi đắc tội với Tô Tín.

Chỉ là sau khi hắn nhìn thấy đồ vật mà Đường Tuyệt chuẩn bị xuất ra thì ngay cả Trần Phu Tử cũng phải hít vào một ngụm khí lạnh, thầm nghĩ lần này Đường Môn quả thật đã chuẩn bị xuất ra toàn bộ vốn liếng, những thứ này đến hắn cũng phải đỏ cả mắt.

Đường Tuyệt chắp tay đứng ra nói: "Tại hạ nguyện ý lấy ra mười vật truyền thừa qua nhiều thế hệ của Đường Môn, ám khí mạnh đến nỗi có thể đả thương được võ giả Dương Thần cảnh, còn có một nửa tài nguyên tích lũy được của Đường Môn ta để bồi tội với Tô đại nhân!"

Những người trong võ lâm ở phía đằng xa nghe được cũng ngay lập tức giật mình, thần nghĩ trong lòng là lần này Đường Môn đúng là chịu chi một cái giá lớn.

Những ám khí này của Đường Môn phải tồn tại trân quý như thiên binh.

Hơn nữa dù bọn họ không biết một nửa số tài sản mà Đường Môn tích lũy được nhiều bao nhiêu, nhưng bọn họ thường

xuyên giao dịch với Đường Môn nên cũng có thể tính ra, đây tuyệt đối là một con số khinh khủng!

Sau khi Đường Tuyệt nói xong thì vẫn luôn nhìn chằm chằm Tô Tín, chỉ là đàng tiếc, trên mặt Tô Tín lại không có bất cứ biểu cảm gì khiến cho trong lòng Đường Tuyệt lập tức lộp bộp lo sợ. thầm than một tiếng không tốt.

Quả nhiên tiếp theo, khóe miệng Tô Tín lộ ra một nụ cười trào phúng nói: "Chỉ có ngần ấy mà Đường Môn đã muốn đuổi ta đi rồi sao? Hẳn coi Tô Tín ta như ăn mày?"

Trần Phu Tử đứng một bên nhướng mày, hắn cảm thấy Tô Tín này hơi tham lam quá, Đường Môn đã bỏ ra nhiều như vậy mà ngươi vẫn còn chưa biết điểm dừng sao?

Hiện tại hắn đã cầm đồ của Đường Môn tới để làm người giải hòa, cho nên Trần Phu Tử cũng tương đối chuyên nghiệp, hắn vừa định khuyên Tô Tín vài câu thì lại nghe thấy Đường Tuyệt giành nói: "Nếu như Tô đại nhân không hài lòng thì vậy thì mười lăm kiện ám khí và toàn bộ chín phần tích lũy của Đường Môn, chỉ mong Tô đại nhân có thể buông tha cho Đường Môn một lần!"

Vừa dứt lời, toàn trường lập tức xôn xao, ngay cả những đệ tử Đường Môn đã chuẩn bị tốt tinh thần phải mất nhiều hơn cũng có chút không tiếp nhận được.

Chương 2073 - Không biết thức thời, diệt toàn môn!(1)

Không biết thức thời, diệt toàn môn!(1)

Chí cường ám khí chỉ có võ giả Dương Thần cảnh của Đường Môn mới có tư cách sử dụng, vốn dĩ chỉ bỏ ra mười cái đã gần như lấy rỗng ám khí truyền thừa của Đường Môn bọn họ rồi.

Bây giờ Đường Tuyệt vậy mà lại muốn xuất ra mười lăm kiện, đây chẳng phải là ngay cả ám khí bọn họ đang sử dụng trong tay cũng sẽ bị trưng dụng sao?

Hơn nữa, Đường Tuyệt còn định xuất ra chín phần kho tích lũy của Đường Môn, vậy thì có thể nói là suýt nữa sẽ móc rỗng

triệt để Đường Môn.

Nếu như không phải bọn họ biết thật ra Đường Tuyệt cũng hận Tô Tín thấu xương thì bọn họ còn tưởng Đường Tuyệt chính là gian tế của Tô Tín nữa!

Nghe thấy âm thanh kêu lên của nội bộ Đường Môn, Đường Tuyệt quay đầu quát lên: “Tất cả im hết miệng cho ta!”

Hắn vẫn phải có uy nghiêm của gia chủ, dưới tiếng gầm của hắn, những đệ tử khác của Đường Môn lập tức không dám lên tiếng nữa.

Đường Tuyệt lại quay đầu lộ ra biểu cảm thấp kém nói với Tô Tín: “Tô đại nhân, không biết lần này đã đủ chưa?”

Những người khác đứng trong bóng tối chỉ biết lắc đầu, những thứ này dường như đã móc rỗng toàn bộ Đường Môn, nếu như Tô Tín còn nói không đủ thì thật sự là hắn đang muốn bức tử Đường Môn.

Đương nhiên từ thái độ của đám người Đường Tuyệt cũng có thể nhìn ra được Tô Tín vô cùng kinh khủng.

Bằng không dù sao Đường Môn cũng đứng vào hàng ngũ một trong Tả Đạo Bát Môn, thực lực của họ mạnh mẽ đứng đầu Xuyên Thục, có bao giờ phải ăn nói khép nép với Tô Tín như vậy, tình nguyện móc sạch vốn liếng để Tô Tín tha cho họ một con đường.

Dưới ánh mắt kỳ vọng của Đường Tuyệt, Tô Tín vẫn lắc đầu như cũ, thản nhiên nói: “Còn chưa đủ!”

Lời này vừa nói ra khiến cho sắc mặt của Đường Tuyệt hay Trần Phu Tử mà mọi người ở đây đều phải biến đổi.

Mười lăm kiện ám khí cộng thêm chín phần tích lũy, lần này Đường Tuyệt thật sự không có tâm cơ mà đùa giỡn với Tô Tín, hắn thật sự muốn dùng đến điểm mấu chốt của Đường Môn để giải quyết chuyện này.

Nhưng hắn cũng đã tiếc đến như thế rồi mà Tô Tín vẫn không chịu hé miệng, rốt cuộc là hắn muốn làm gì? Lúc này ngay cả những người đứng ở phía xa vây xem cũng đều cảm thấy Tô Tín quá đáng, có lòng tham không đáy.

Sắc mặt Trần Phu Tử cũng có chút âm trầm, hôm nay hắn được mời tới đây để làm người hòa giải chuyện này, vậy dĩ nhiên chuyện hắn nên làm là khiến cho cả hai bên đều không bị thua thiệt mới phải, mặc dù Đường Môn đưa hắn lễ vật để hắn ra mặt cầu tình, nhưng kỳ thật Trần Phu Tử vẫn có thể đứng ở vị trí 'trung lập' để nói chuyện.

Trần Phu Tử thấy tình huống hiện tại xem ra đúng là Tô Tín quá tham lam, Đường Môn bày ra nhiều đồ như vậy đã có thể coi là rất có thành ý.

Vẻ khiêm tốn trên gương mặt của Đường Tuyệt đã dần biến mất, sắc mặt hắn âm trầm nói: "Rốt cuộc Tô đại nhân muốn cái gì?"

Tô Tín thản nhiên nói: "Trảm Thần phi đao lần trước ngươi dùng để đối phó với ta cũng không tệ, ta rất thích, ngươi giao nó cho ta là được.

À đúng rồi, những đề nghị trước đó ngươi đưa ra cũng không tệ, mười lăm kiện ám khí chí cường cộng thêm chín phần của cải tích lũy của Đường Môn các ngươi nữa."

Hắn vừa dứt lời, mọi người của Đường Môn nhất thời tức quá hóa cười.

Lần này, Tô Tín không chỉ có công phu sư tử ngoạm nữa rồi mà hắn đơn giản là muốn mạng Đường Môn bọn họ!

Trảm Thần phi đao chính là con át cuối cùng của Đường Môn, cho dù tương lại Đường Môn chết hết chỉ còn lại một người cuối cùng, nhưng chỉ cần vẫn còn Trảm Thần phi đao thì bọn hắn vẫn còn có thể lưu lại một mồi lửa, tương lai nhất định sẽ có thể quật khởi một lần nữa.

Đồng thời hiện nay Trảm Thần phi đao cũng là một loại uy hiếp, khiến cho ngoại giới biết được Đường Môn bọn họ vẫn còn tồn tại một con át chủ bài cường đại có thể đe dọa đến Chân Vũ cảnh.

Mà hiện tại, Tô Tín này lại muốn có Trảm Thần phi đao, đây có khác gì việc ép một cường giả Chân Vũ cảnh của tông môn tự sát, sao chuyện này có thể xảy ra được?

Lúc này Đường Tuyệt trầm giọng nói: “Tô đại nhân, chuyện lần trước thật sự là do Đường Môn sai, lần này Đường Môn cũng rất có thành ý muốn hòa giải với ngài, nhưng thái độ của ngài bây giờ là thế nào? Nhất định phải cá chết lưới rách với Đường Môn ta sao?”

Trần Phu Tử cũng cau mày lại nói: “Tô đại nhân, điều kiện này của ngươi cũng có chút quá đáng, Trảm Thần phi đao lại là thứ nòng cốt của Đường Môn mà ngươi lại đi đoạt mất, thiếu mất một con át chủ bài như vậy thì sau này trong tương lai Đường Môn sao có thể đặt chân trên giang hồ được?

Có câu tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, Đường Môn đã trả một cái giá đắt như thế, chẳng lẽ Tô đại nhân ngươi còn không hài lòng sao?”

Tô Tín căn bản không để ý đến lý lẽ của Trần Phu Tử.

Hắn chỉ nhìn Đường Tuyệt cười lạnh rồi nói: “Cá chết lưới rách sao? Chỉ bằng chút thực lực ấy của Đường Môn các ngươi mà cũng xứng để nói lời đó à? Cũng không nhìn lại xem các ngươi là dạng cá gì, còn ta lại là dạng lưới gì?

Được, nếu ngươi đã không đồng ý, vậy thì tốt, ta vừa vặn còn muốn thêm một thứ nữa, Đường Môn các ngươi vẫn còn thứ mà ta rất muốn có, đó chính là mạng của Đường Tuyệt ngươi!

Chương 2074 - Không biết thức thời, diệt toàn môn!(2)

Không biết thức thời, diệt toàn môn!(2)

Lần này nếu ta không lấy mạng ngươi, nói không chừng sau này trên giang hồ bất cứ loại chó mèo nào cũng muốn ra tay với ta, vậy nên ngươi cũng chết luôn đi, thuận tiện cho những người khác một bài học!”

Vừa dứt lời, cho dù là Đường Tuyệt hay những người khác của Đường Môn trong nháy mắt cũng đều hiểu, lần này Tô Tín tới căn bản là mang tâm tư muốn triệt để diệt sạch Đường Môn, hắn cũng không định để lại bất kì đường sống nào!

Trần Phu Tử cũng lộ ra vẻ mặt giận dữ, nói bên cạnh Tô Tín: "Tô đại nhân! Việc này mặc dù Đường Môn không đúng, nhưng ngươi cũng không hề bị thương đồng thời cũng không tổn thất cái gì, hiện tại ngươi cần gì phải tuyệt tình như thế?"

Lần này, ánh mắt của Tô Tín mới chuyển hướng sang Trần Phu Tử, khóe miệng hắn ta lộ ra ý cười lạnh lùng nói: "Ta tuyệt tình sao? Trần đại sư, ở phương diện đúc kiếm thì ngươi đúng là nhân vật đại tông sư, nhưng đây lại là chuyện ân oán cá nhân trên giang hồ, ngươi đúng là quá ngây thơ rồi.

Từ xưa đến nay trên giang hồ đều là kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc, nếu Đường Môn mà có thực lực như ta thì ta cam đoan bọn họ sẽ còn tuyệt tình hớn.

Lúc trước Đường Môn đã dám xuống tay với ta, hiện tại đương nhiên phải trả một cái giá đắt mới phải.

Mà ân oán trên giang hồ thì nên dùng thứ gì của đối phương để chấm dứt? Đương nhiên là phải dùng tính mạng!"

Sắc mặt Trần Phu Tử biến đổi, hắn đã nghe người ta nói tên Tô Tín này rất độc ác, đến bây giờ hắn mới biết câu nói này không phải khoa trương mà chính là sự thật!

Chỉ là hôm nay hắn được mời đến đây để điều tiết tất cả, nếu cứ để Tô Tín động thủ với Đường Môn như vậy thì mặt mũi của Trần Phu Tử hắn và Ba Thục Kiếm Các phải để ở đâu?

Nhưng ngay khi Trần Phu Tử định nói gì đó, thì không khí xung quanh Tô Tín đột nhiên rét lạnh, hắn nói: "Trần các chủ, ta và Ba Thục Kiếm Các của ngươi cũng không có thù hận gì, thậm chí hai bên còn có vài lần hợp tác, vậy nên thật ra ta cũng không muốn xung đột gì với Ba Thục Kiếm Các.

Chuyện này là ân oán cá nhân của ta và Đường Môn, xin Trần các chủ ngươi không nên nhúng tay vào.

Trước đó ta đã từng nói qua, mỗi người đều phải trả giá lớn cho sự lựa chọn của mình."

Trong lòng Trần Phu Tử dâng lên một cỗ rét lạnh, hắn cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên có thể nghe được sự uy hiếp ẩn trong lời nói của Tô Tín.

Trước đó Tô Tín vẫn luôn xưng hô với hắn là Trần đại sư, đây là do kính trọng thân phận đại tông sư đúc kiếm của hắn.

Kết quả đến bây giờ, Tô Tín lại xưng hô với hắn là Trần các chủ, hiển nhiên là đã đối đãi với hắn như chưởng môn của Ba Thục Kiếm Các, mỗi một quyết định mà hắn làm ra cũng sẽ ảnh hưởng đến tương lai của Ba Thục Kiếm Các.

Nếu Trần Phu Tử không nhúng tay vào chuyện này thì thôi, nếu hắn thật sự nhúng tay vào, hiển nhiên Tô Tín cũng không ngại diệt trừ một địch nhân ở Ba Thục đạo!

Công Thâu Ngu cũng kéo nhẹ Trần Phu Tử, ra hiệu hắn đừng tiếp tục nhúng tay vào chuyện này, lửa giận của Tô Tín cũng không phải một Ba Thục Kiếm các là có thể ngăn cản.

Trong lòng Trần Phu Tử mặc dù không cam lòng, nhưng hắn vẫn lui về phía sau một bước, ánh mắt lộ ra vẻ giận dữ.

Công Thâu Ngu thấy thế thì không khỏi lắc đầu, những năm gần đây các chủ đều được người ta tôn kính, thận chí cường giả Chân Vũ cảnh nhìn thấy hắn cũng phải khách khí, chỉ sợ đây là lần đầu tiên hắn bị người ta uy hiếp như vậy.

Nhưng có nhiều thứ Trần Phu Tử không nhìn ra nhưng Công Thâu Ngu lại có thể thấy được.

Nhìn thì có vẻ địa vị của Ba Thục Kiếm Các rất cao, dù sao bọn họ đều là đại tông sư đúc kiếm, phần lớn thiên binh trên giang hồ mặc kệ là kiếm hay các loại binh khí khác thì đa số đều xuất phát từ trong tay Ba Thục Kiếm Các, vậy nên những chấp chưởng giả của các thế lực khác đều khách khí và có thái độ rất tốt đối với Ba Thục Kiếm Các.

Nhưng thái độ này cũng chỉ xuất phát khi Ba Thục Kiếm Các không hề uy hiếp đến các tông môn này, đồng thời điều kiện tiên quyết là còn có thể mang đến cho bọn họ nhiều chỗ tốt, vậy thì những tông môn này mới không ngại thể hiện sự tôn trọng vốn có với các đại tông sư tinh thông đúc kiếm.

Tuy nhiên đây cũng chỉ là một phần tôn trọng mà thôi, chỉ khi gặp những chuyện bình thường thì mới có thể phát huy ra một chút tác dụng, nhưng đụng phải tình huống như hiện tại thì Ba

Thục Kiếm Các của bọn họ lấy cái gì đi khiêu chiến với Tô Tín?

Nói êm tai một chút thì Tô Tín còn gọi Trần Phu Tử một tiếng Trần đại sư, còn nếu không thì cũng chẳng còn là gì cả.

Tô Tín nhìn Công Thâu Ngu một lát, nếu như lần này Trần Phu Tử còn không biết điều thì Tô Tín cũng không ngại cho Ba Thục Kiếm Các một bài học.

Những tông môn khác có lẽ sẽ e ngại Ba Thục Kiếm Các cường đại nên không dám đối xử với bọn họ như thế này, nhưng lấy thực lực và thế lực hiện tại của Tô Tín thì căn bản cũng chẳng sợ phải trêu trọc một kẻ địch như vậy.

Chương 2075 - Không biết thức thời, diệt toàn môn!(3)

Không biết thức thời, diệt toàn môn!(3)

Huống hồ, những tông môn kia chỉ cần không ngốc thì bọn họ đều sẽ không đứng ra ra mặt vì Ba Thục Kiếm Các, dù sao bọn họ ngoại trừ có thể thu được một chút sự cảm kích mặt ngoài của Ba Thục Kiếm Các đã thế lại còn đắc tội với Tô Tín, chuyện này căn bản là không thể bù được so với những gì bỏ ra.

Công Thâu Ngu chỉ biết lắc đầu trong bóng tối, hắn đã nói Ba Thục Kiếm Các bọn họ không nên tham gia lung tung vào trong chuyện này, ngược lại kết quả cầm đồ của người ta rồi mà còn không làm được việc, đã thế còn đắc tội Tô Tín nữa, cuối cùng thất lễ với cả hai bên.

Tô Tín đưa mắt nhìn Đường Tuyệt, thản nhiên nói: “Ta muốn những thứ này, chẳng lẽ Đường Môn không muốn cho sao?”

Đường Tuyệt thê lương cười nói: “Nhưng thứ ngươi muốn sao Đường Môn có thể cho được? Tô Tín, đây là ngươi đang ép Đường Môn ta vào con đường chết!”

Khóe miệng Tô Tín cong lên, lộ ra một ý cười đáng sợ: “Đã vậy thì tất cả các ngươi đều chết hết đi!

Xuyên Trung Đường Môn, không biết thức thời, bất kính với tôn thượng, giết sạch vả nhà!”

Dứt lời, Ám Vệ dưới trướng Tô Tín dưới sự dẫn đầu của Lý Phôi và Huyết Thần Giáo dưới sự dẫn đầu của Lãnh Vô Ma cùng nhau xông về phía đám người Đường Môn.

Mặc dù võ giả Dương Thần cảnh của Đường Môn cũng không ít, nhưng đám phế vật này trước nay Tô Tín đều không để vào mắt.

Lực chiến của võ giả Dương Thần cảnh bên Đường Môn đều yếu đuối, chỉ có thể dựa vào ám khí để ra oai, nhưng ngoại vật dù sao cũng vẫn là ngoại vật, đối phó với những võ già bình thường thì hẳn là không có vấn đề, nhưng đối với những võ giả Dương Thần cảnh đỉnh phong thì lại thua kém rất nhiều.

Chẳng hạn như Lý Phôi, Tô Tín có thể khẳng định, cho dù có mười võ giả Dương Thần cảnh có đồng thời sử dụng ám khí thì dựa vào tốc độ đáng sợ của Lý Phôi cũng có thể tránh thoát, thậm chí còn có thể giết ngược trở lại.

Vây nên lần này Tô Tín xuất thủ cũng chỉ mang theo Lý Phôi và Lãnh Vô Ma là ở Dương Thần cảnh, có hai người họ là cũng đủ đối phó với đám phế vật Đường Môn rồi.

Mà lúc này Trần Phu Tử đứng một bên nhìn thấy Tô Tín ngay cả một cái cớ cũng chẳng muốn tìm đã muốn giết sạch Đường Môn, hắn nhìn không được quát lên: “Tô Tín! Dù sao Đường Môn cũng là một trong Tả Đạo Bát Môn, ngươi nói giết liền giết, tâm địa ngoan độc như thế, chẳng nhẽ ngươi không sợ bị người trong giang hồ trách cứ sao?”

Trước kia, Tô Tín cũng đã làm không ít chuyện phá gia diệt môn, nhưng chuyện của Thanh Thành kiếm phái lần đó là do triều đình cõng nồi thay, những môn phái còn lại là Hoan Hỉ Giáo và Hoan Hỉ Miếu thì người trong giang hồ cũng không coi bọn họ là tông môn chính đạo, Tô Tín muốn diệt thì diệt, thậm chí có người còn vỗ tay khen hay.

Nhưng Đường Môn mặc dù không tính là tông môn chính đạo, nhưng tổng thể thì vẫn tương đối trung lập, ít nhất cũng không liên hệ gì với đám người Cửu Ngục Tà Ma kia, cộng thêm việc

Đường Môn luyện chế ám khí cũng không tệ, nên vẫn có quan hệ không tệ đối với các đại tông môn trên giang hồ.

Kết quả bây giờ thì hay rồi, Tô Tín trực tiếp lấy một cái cớ gì mà không biết điều, bất kích tôn thượng để làm lý do diệt Đường Môn, đây mà cũng là lý do sao?

Cũng chỉ vì Đường Môn không giao cho ngươi Trảm Thần phi đao và tính mạng của Đường Tuyệt mà ngươi lại cho đó là không biết điều, không tôn trọng Tô Tín ngươi, Trần Phu Tử chưa từng thấy ai không nói lý lẽ mà lại hành động ngang ngược như vậy!

Thật ra Tô Tín cũng không có ác cảm gì với một thế lực không dính vào những chuyện tranh giành trên giang hồ như Ba Thục Kiếm Các, chỉ một lòng thành thật làm một tông môn đúc kiếm, người bình thường cũng sẽ không đi đắc tội với bọn họ.

Nhưng nói là thế, Tô Tín vẫn không thể tha thứ dễ dàng cho người dám khua tay múa chân ở trước mặt hắn được, cho dù là chủ của Ba Thục Kiếm Các cũng không được!

Tô Tín nhìn Trần Phu Tử lạnh lùng nói: “Người giang hồ trách cứ sao? Hiện tại trên cái giang hồ này, ai dám trách Tô Tín ta?

Trần Phu Tử, ngươi là đại tông sư đúc kiếm thì ngươi mau trở về đúc kiếm đi, trên giang hồ có một số chuyện không phải là thứ mà ngươi có thể xen vào, mà ngươi cũng không có tư cách để xen vào!”

Lời của Tô Tín vô cùng nghiêm trọng, lúc này cho dù là kẻ ngốc cũng có thể nghe hiểu Tô Tín muốn nói cái gì.

Không riêng gì Công Thâu Ngu, những đệ tử khác của Ba Thục Kiếm Các cũng đành lôi kéo Trần Phu Tử vẻ mặt giận dữ đi, thậm chí đến cả vài câu nói mang tính hình thức cũng chưa kịp nói đã vội vã rời đi.

Bọn họ sợ nếu ở lại, huyết án diệt môn không chỉ có độc Đường Môn mà còn có cả Ba Thục Kiếm Các của bọn họ!

Chương 2076 - Quá ngây thơ rồi(1)

Quá ngây thơ rồi(1)

Nhìn cứu viện từ bên ngoài duy nhất của mình cũng đã dời đi, lần này Đường Tuyệt thật sự tuyệt vọng.

Hắn đỏ mắt nhìn Tô Tín nói: “Một nước đi không cẩn thận kéo theo cả bàn cờ đều thua, ta thua ở chỗ đã đánh giá quá cao thực lực của mình, cũng đánh giá thấp độ tàn nhẫn của Tô Tín ngươi!

Tô đại nhân, không phải ngươi muốn Trảm Thần phi đao và mạng của ta sao? Hôm nay ta đều có thể cho ngươi, mọi thứ của Đường Môn ngươi cũng có thể lấy đi, chỉ cầu ngươi lưu lại cho Đường Môn một tia huyết mạch, được chứ?”

Tô Tín mặt không đổi sắc lắc đầu: “Đường môn chủ đừng quá ngây thơ, ngươi chẳng lẽ không biết câu nói diệt cỏ tận gốc sao? Ta không hứng thú để lại vài tên tàn dư gây phiền toái cho mình.

Mặc dù hành vi báo thù của bọn chúng sau này cũng chỉ là châu chấu đá xe, giết chết mấy tên sâu bọ cũng không tốn sức, nhưng ta vẫn cảm thấy buồn nôn.”

“Ta liều mạng với ngươi!”

Đường Tuyệt quát một tiếng chói tai, một màn sương máu quanh người hắn ầm ầm bộc phát, lại nháy mắt đã thiêu đốt lấy máu tươi.

Ở giữa màn sương máu còn xen lẫn một tia sáng kim sắc, trong nháy mắt hắn lại thiêu đốt cả máu tươi và nguyên thần của mình!

Đường Tuyệt cầm Trảm Thần phi đao ở trong tay, nháy mắt, các cơ quan điên cuồng chuyển động.

Chín thanh phi đao cùng nhau lao ra khỏi vỏ!

Sau khi thiêu đốt máu tươi và nguyên thần thì lúc này Đường Tuyệt mới có thể khống chế chính thanh Trảm Thần phi đao một cách hoàn mỹ, phát huy ám khí chí tôn này đến cực hạn!

Phía trên chín thanh Trảm Thần phi đao kia không chỉ mang theo khí thế lạnh lẽo cường đại, mà còn có một sợi huyết sắc và kim sắc xen lẫn, lộ ra ánh sáng chói lóa vô cùng tráng lệ, sát cơ đồng loạt tung hoành!

Thời khắc này, Đường Tuyệt cảm thấy mình vô cùng cường đại, rốt cuộc hắn cũng có thể cảm nhận được lực lượng của cường giả Chân Vũ cảnh, lại thêm Trảm Thần phi đao, vậy cũng đủ để chém giết những tên đứng trên đỉnh của Lục Địa Thần Tiên rồi!

Mặc dù cảm giác này chỉ xuất hiện trong chớp mắt, nhưng lại khiến Đường Tuyệt mê luyến vô cùng, chỉ tiếc khi thiêu đốt máu tươi và nguyên thần để giết Tô Tín thì hắn cũng không thể sống nổi.

Chẳng qua lần trước là do Đường Tuyệt đánh giá quá cao thực lực của mình, lần này hắn cũng đánh giá cao thực lực của mình như vậy.

Thiêu đốt máu tươi và nguyên thần kết hợp với Trảm Thần phi đao mặc dù có đủ khả năng chém giết cường giả ở Lục Địa Thần Tiên, nhưng thực lực của Tô Tín lại mạnh hơn phần lớn Lục Địa Thần Tiên!

Bước một bước ra ngoài, quanh thân Tô Tín xuất hiện phật quang cao lớn, vô cùng sáng chói, trực tiếp thi triển đấu chiến kim thân, Đế Lâm Cửu Tiêu Pháp Tướng hiện ra sau lưng Tô Tín, phật quang khiến cho Đế ảnh kia rực rỡ vô cùng, một chưởng Đế ảnh kia đánh xuống, nháy mắt vài dặm trên trời đều đã bị che lấp.

Một chưởng che trời! Chín thanh Trảm Thần phi đao lập tức bị Tô Tín nắm trong lòng bàn tay phát ra từng tiếng than khóc!

Trong chớp nhoáng, uy lực của cú này làm cho thiên địa biến sắc, chính thanh Trảm Thần phi đao dù có thể chém thần, nhưng cũng không thể làm gì Tô Tín hắn!

Lúc này, Đường Tuyệt thật sự tuyệt vọng.

Trước đó khi ở Tây Bắc Đạo hắn còn có thể giao thủ mấy chiêu với Tô Tín đó là do may mắn có Lâm Huyết Y ở phía trước chống đỡ, nếu một chọi một thì thậm chí ngay cả tư cách giao chiến ba chiêu với Tô Tín hắn cũng không có.

Trảm Thần phi đao bị Tô Tín thu vào tay, chín thanh phi đao này không hổ là thần binh, Đấu Chiến Kim Thân của Tô Tín vậy mà lại bị phá hủy một nửa, nhưng đó là bởi vì với thực lực

của Đường Tuyệt bày ra, chỉ bằng Trảm Thần phi đao này đã muốn phá vỡ hoàn toàn Đấu Chiến Kim Thân của Tô Tín thì đúng là ào tưởng.

Trong mắt Đường Tuyệt lóe lên vẻ điên cuồng, Tô Tín đã muốn giết chết Đường Môn hắn, vậy trong tay hắn có Trảm Thần phi đao cũng để làm gì đâu? Thà làm ngọc vỡ còn hơn ngói lành!

Nháy mắt, khí thế xung quanh Đường Tuyệt tăng vọt, nhưng hắn không muốn liều mạng một lần nữa với Tô Tín mà là muốn phá hủy hộp cơ quan trong tay hắn!

Nếu không có hộp cơ quan này thì Trảm Thần phi đao có mạnh hơn nữa cũng chỉ là chín thanh phi đao thần binh có uy năng cao, cũng không có gì đặc biệt, uy năng thì cũng chỉ mạnh hơn thiên binh một chút, nhưng vẫn còn thua xa thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín.

Chỉ có thêm hộp cơ quan này thì Trảm Thần phi đao mới trở thành ám khí chí tôn có thể đả thương đến Chân Vũ.

Tô Tín không phải muốn Trảm Thần phi đao này sao? Vậy ra dứt khoát hủy nó đi, không để cho ai chiếm được thứ này!

Trong mắt Tô Tín lóe lên tia sáng lạnh lẽo, bước ra một bước, thanh hình Tô Tín đã vượt qua khoảng cách mấy trăm dặm đi đến trước Đường Tuyệt.

Đường Tuyệt lúc này đã không còn kinh hoảng, hắn chỉ mang theo ý cười mà khoái chí mà nhìn Tô Tín, trong lòng bàn tay bộc phát năng lực đánh về phía hộp cơ quan, chiêu thức của hắn đã xuất ra cho dù bây giờ Tô Tín đã đuổi tới, thì cũng không còn kịp nữa rồi!

Nhưng ngay khi Đường Tuyệt định phá hủy Trảm Thần phi đao thì Tô Tín chợt bộc phát ra một cỗ hàn mang thu hút tâm trí của người khác.

Chương 2077 - Quá ngây thơ rồi(2)

Quá ngây thơ rồi(2)

Thời khắc này, thậm chí Đường Tuyệt còn cảm thấy như mình đang rơi vào trong hầm băng, ngay cả cơ thể hắn dường như cũng không phải của mình nữa, không thể khống chế được, chậm rãi sa vào vực sâu kia!

Kinh Mục Kiếp!

Hiện tại Tô Tín còn có thể làm được một cú nháy mắt giết chết võ giả Dương Thần cảnh, nhưng điều kiện quan trọng là những võ giả Dương Thần cảnh kia rất yếu, như là những võ giả Dương Thần cảnh tuổi đã già mà sức chiến đấu lại kém cỏi kia của Đường Môn.

Lấy thực lực của Đường Tuyệt thì còn chưa đến mức khiến cho Tô Tín không gánh được một chiêu Kinh Mục Kiếp.

Nhưng vấn đề là hiện tại, Đường Môn vẫn đang ở trạng thái thiêu đốt máu tươi và nguyên thần, dù cho có kéo dài được mấy hơi thở thì Đường Môn vẫn sẽ bị mài mòn đến chết.

Một chiêu mà hắn chuẩn bị xuất ra để hủy đi hộp cơ quan của Trảm Thần phi đao cũng bị mạnh mẽ ép trở về, bị chân khí phản hệ, trong chớp nhoáng máu tươi chảy ra, nguyên thần và máu tươi đều đang bị thiêu đốt, sinh cơ trên người Đường Tuyệt lấy tốc độ mắt thường cũng có thể thấy được tiêu tán, cuối cùng đổ ầm xuống đất, chỉ để lại ánh mắt không cam lòng.

Tô Tín khẽ vươn tay, hộp cơ quan kia đã bị hắn cầm vào trong tay, hắn đặt đao vào hộp Trảm Thần phi đao rồi đóng nắp, chiếc hộp phát ra một tiếng cạch vang giòn.

Ám khí không phải thần binh nên cũng không cần nhận chủ, chỉ cần ngươi cầm nó trong tay, vậy ngươi chính là chủ nhân của ám khí này.

Tô Tín cầm Trảm Thần phi đao đứng ở trung tâm của trận chiến, trên người rõ ràng không lộ ra bất kì khí thế nào nhưng cũng khiến cho một số đệ tử mới nãy còn đang chống cự phải dâng lên một cỗ tâm tình tuyệt vọng.

Cuối cùng cũng có người không chịu nổi, hét lên một tiếng thảm thiết rồi quay người chạy trốn.

Nhưng tiếc là cho dù Ám Vệ hay người của Huyết Thần Giáo đều vô cùng thuần thục đối với loại tình huống này, tựa như thợ săn chậm rãi giết chết con mồi bên trong cạm bẫy, khiến cho bọn chúng cảm nhận được sự tuyệt vọng.

Sau nửa canh giờ, toàn bộ Đường gia bảo đã máu chảy thành sông, cuối cùng cũng không nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết nào nữa.

Tô Tín phất tay nói: “Dọn sạch Đường gia bảo, trực tiếp rút lui.”

Nghe thấy vậy, cho dù là Ám Vệ hay những võ giả Huyết Thần giáo trong mắt đều lộ ra vẻ vui mừng.

Mặc dù Tô Tín không hề nói sẽ phân cho thủ hạ mấy phần đồ vật, nhưng Tô Tín luôn nổi danh là đối đãi hào phóng với thủ hạ, dù sao chắc chắn sẽ không bạc đãi bọn họ giống như lần trước.

Đợi sau khi vơ vét hoàn toàn, lúc này Tô Tín mới dẫn người rời đi, mà những người trước đó trốn ở một góc xa xa nhín cũng bắt đầu đi ra, trong lòng rung sợ nhìn hết thảy.

Đường gia bảo đứng đầu Xuyên Trung mấy năm nay một khi bị Tô Tín đồ giết thì cỗ uy thế này đủ khiến cho mọi người ở đây phải câm như hến.

Mặc dù thảm án diệt môn trên giang hồ bao năm qua cũng không ít, chẳng hạn như lục đại thế gia bây giờ gần như đã thay đổi hoàn toàn so với lục đại thế gia vạn năm trước.

Nhưng thảm án diệt môn không lưu lại bất cứ đường lui nào như Tô Tín làm thì vẫn hiếm thấy ở trên giang hồ.

Tin tức ở Xuyên Thục chi địa đúng là không nhanh nhạy, nhưng chuyện lớn như vậy mà vẫn chỉ chậm rãi truyền ra thì cũng không thể.

Đương nhiên kết quả vẫn giống như Tô Tín đã nói trước đây, thậm chí ngay cả lý do diệt Đường Môn hắn cũng không muốn tìm, trực tiếp bày ra bộ dáng ngươi trêu chọc ta, vậy ta sẽ diệt ngươi, còn đoạt hết đồ của ngươi, nhưng lần này trên giang hồ thật đúng là không có mấy người dám đi trách Tô Tín.

Những người hông có thực lực sánh bằng thì không dám, thủ hạ Ám Vệ của Tô Tín trải rộng khắp giang hồ, cũng không khác gì so với những tổ chức tình báo như Lục Phiến Môn và Thiên Cơ Cốc, lỡ may nói xấu mà bị Tô Tín nghe được thì ai dám cam đoan hắn sẽ không trả thù? Dù sau vị này lòng dạ cũng rất hẹp hòi.

Còn những người có thực lực trên thì cơ bản đều đã từng quen biết với Tô Tín, biết tính cách của Tô Tín như thế nào, Đường Môn dù sao cũng đã bị tiêu diệt, bây giờ có trách móc thì cũng vô dụng.

Những người khác còn tưởng rằng lần này Tô Tín đếu Xuyên Thục chi địa là vì muốn ép Đường Môn đi vào khuôn khổ, Đường Môn sẽ phải đánh đổi khá nhiều, nhưng chỉ có bọn họ mới biết, Tô Tín đã gióng trống khua chiêng dẫn người tiến về Xuyên Thục thì căn bản hắn sẽ không để cho Đường Môn có nửa cơ hội sống nào.

Còn chuyện lần này của Ba Thục Kiếm Các cũng không biết là do ai truyền ra, thực sự khiến cho một vài đại môn phái Trung Nguyên âm thầm mỉa mai Trần Phu Tử không hiểu tình thế.

Lấy thực lực của Tô Tín và tính cách của hắn, hắn đã cho ngươi mặt mũi mà ngươi không biết ôm lấy, đằng này lại nhất định phải cứng đối cứng với Tô Tín, đây không phải tự rước lấy nhục thì là gì?

Cũng may những người khác của Ba Thục Kiếm Các kịp thời lôi Trần Phu Tử đi, nếu không người khác thì sẽ còn cho Ba Thục Kiếm Các mặt mũi, nhưng đối với người chỉ tôn thờ thực lực như Tô Tín, ngươi không đủ thực lực lại còn cứ lải nhải, những mặt hàng này Tô Tín đã từng giết cũng không phải mới chỉ một hai cái.

Chương 2078 - Ám khí Đường Môn.(1)

Ám khí Đường Môn.(1)

Tô Tín cũng không có tâm tư đi quản mấy cái phong ba trên giang hồ, dù sao hiện tại cho dù có một số tin đồn cũng không ảnh hưởng gì đến Tô Tín.

Lúc này, Tô Tín đang ngiên cứu Trảm Thần phi đao, đồng thời gọi Đồ Dương Nghị, kẻ đã bị Tả Đạo Minh Mặc Môn vứt bỏ tới, đưa Trảm Thần phi đao cho hắn nhìn qua, đồng thời lại ném cho hắn một đống ám khí của Đường Môn, hỏi hắn có thể mô phỏng để chế tạo lại hay không.

Lần này mặc dù Đường Môn bị Tô Tín diệt Môn, nhưng hắn chưa bao giờ xem thường thực lực Đường Môn.

Hơn nữa lần này Đường Môn nhẹ nhàng bị Tô Tín tiêu diệt như vậy còn bởi vì những đệ tử của Đường Môn đã tính sai tình thế.

Cho dù là Đường Tuyệt hay các đệ tử khác của Đường Môn đều sẽ cho là Tô Tín sẽ không quá tuyệt tình, ai cũng không nghĩ đến chuyện Tô Tín vừa tới đã muốn diệt môn.

Nếu Đường Môn biết quyết định của Tô Tín từ đầu, tất cả đệ tử Đường Môn đều lấy ám khí ra, nháy mắt tràng cảnh tất cả đệ tử Đường Môn đều cùng nhau phát động ám khí chắc sẽ vô cùng kinh khủng.

Mặc dù như vậy, thủ hạ Ám Vệ của Tô Tín và Huyết Thần Giáo vẫn có thể chém giết toàn bộ võ giả Đường Môn, tuy nhiên ít nhất thì lực lượng dưới trướng của Tô Tín cũng sẽ bị tổn thất một chút, chứ không phải dễ dàng như bây giờ.

Vậy nên Tô Tín cũng muốn mô phỏng chế tạo lại ám khí của Đường Môn, thứ nhất là cho thủ hạ mình dùng, thứ hai là có thể bán được ở trong giang hồ, đổi lấy tài nguyên tu luyện.

Lần này đồ vật Tô Tín lấy được khi diệt Đường Môn cũng đã đủ khiến cho người ta đỏ mắt, có trời mới biết chuyện buôn bán ám khí của Đường Môn lợi bao nhiêu, của cải tích lũy hơn ngàn năm chính là nhiều vô số kể.

Thận chí phần tích lũy của Tô Tín ở Tây Bắc Đạo lớn như vậy cũng không bằng một phần mười của Đường Môn, vậy là có thể tưởng tượng được Đường Môn tích lũy được kinh khủng thế nào.

Nếu Tô Tín có thể phục chế thủ đoạn luyện ám khí của Đường Môn, chắn hẳn sau này Tây Bắc Đạo cũng sẽ phát triển kinh khủng như Đường Môn.

Đáng tiếc Tô Tín lại không tìm được một bản vẽ ám khí nào ở Đường Môn, thậm chí bản vẽ của ám khí cấp thấp nhất cũng không có.

Đây cũng là truyền thống của Đường Môn, bọn họ biết luyện chế ám khí đều không cần có bản vẽ mà toàn bộ đều lưu truyền qua các thế hệ, họ sẽ ghi nhớ trong đầu vì sợ sẽ bị đánh cắp mất bản vẽ, khiến cho phương pháp luyện chế ám khí sẽ bị tiết lộ.

Dù sao mấy thứ như ám khí này cũng không phải là công pháp, nếu công pháp tiết lộ ra ngoài thì vẫn còn phải xem tư chất của đối phương như thế nào mới có thể luyện thành, thậm chí nếu không có danh sư chỉ điểm thì cho dù ngươi có được bí tịch cũng chỉ áp dụng theo nhưng vẫn không mang lại kết quả.

Giống như ngày xưa Địa Tạng vương ở lại Thiếu Lâm Tự để truyện lại Phật Vận Niêm Hoa Ấn.

Rõ ràng ai cũng có thể thấy, nhưng trong toàn bộ Thiếu Lâm Tự, người có thể luyện thành cũng chỉ có một mình Huyền Chân, người được chính Địa Tạng vương chỉ điểm.

Nhưng ám khí của Đường Môn thì không như vậy, nếu bản vẽ truyền ra ngoài, người khác thì không nói, nhưng Mặc Môn vẫn có thực lực sao chép ám khí của Đường Môn giống đến trăm phần.

Điểm ấy cũng là sau khi diệt sạch Đường Môn Tô Tín mới biết, điều đó cũng khiến cho Tô Tín hối hận, nếu biết trước như vậy thì hắn đã để lại mấy người sống để ép hỏi chuyện bản vẽ ám khí rồi.

Mặc dù người của Đường Môn hận Tô Tín thấu xương, nhưng Tô Tín tin, dưới cái chết uy hiếp chắc chắn sẽ có người nói ra bản vẽ.

Dương Nghị bên kia nghiên cứu nửa ngày cũng không khỏi tặc lưỡi cảm thán: “Ám khí của Đường Môn quả nhiên danh bất hư truyền, Trảm Thần phi đao này cũng không hổ là ám khí chí tôn, chắc chắn là không có cách nào có thể phỏng chế được, cho dù Đường Môn lại có thể luyện chế được một Trảm

Thần phi đao thì vật liệu để bọn hắn luyện chế cũng không tìm được.

Tô Tín cũng không quan trọng một cái này, dù sao ám khí cũng chỉ là vật bên ngoài, Trảm Thần phi đao này đích thực là có thể đả thương đến cường giả có thực thực Chân Vũ cảnh, nhưng Tô Tín cũng không cần.

Thực lực bản thân hắn ở Chân Vũ cảnh đã rất mạnh, hắn còn cần thứ này làm gì nữa?

Vậy nên Trảm Thần phi đao này là Tô Tín chuẩn bị cho Lý Phôi.

Ám khí chỉ có thể sử dụng khi đánh lén trong bóng tối, vậy nên nó mới gọi là ám khí.

Mặc dù ám khí của Đường Môn vô cùng cường đại, đối mặt với địch nhân thì uy lực đã mạnh rồi, nhưng loại vật cấp bậc thế này mà dùng để đánh lén thì không nghi ngờ gì sẽ rất kinh khủng.

Lý Phôi tu luyện võ đạo vẫn luôn tạo cảm giác giống thích khách, Trảm Thần phi đao này nằm trong tay hắn mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất.

Đương nhiên Tô Tín cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia được, những thủ hạ còn lại, Tô Tín cũng đều cho mỗi bên một thanh chí cường ám khí, có thể đối phó với võ giả cấp bậc Dương Thần cảnh.

Chương 2079 - Ám khí Đường Môn (2)

Ám khí Đường Môn (2)

Đương nhiên, Tô Tín còn để lại một cái cho Hinh Nhi, Tương Tư tiểu kiếm ngày trước Tô Tín cấp cho Hinh Nhi đều đã dùng hết rồi, lần này Tô Tín lại cho Hinh Nhi lựa chọn một kiện ám khí có uy năng không tệ.

Về phần nguyên nhân vì sao không đưa Trảm Thần phi đao cho Hinh Nhi cũng rất đơn giản, loại ngoại vật như ám khí ở cấp bậc này, lấy thực lực của Hinh Nhi bây giờ cũng không dùng được.

Trảm Thần phi đao cũng phải cần đến lực lượng của võ giả làm động lực ban đầu để xuất thủ, lấy thực lực của Hinh Nhi bây giờ, cho dù có xuất ra một thanh Trảm Thần phi đao cũng đều rất miễn cưỡng. mà thứ này lại tương đối đặc thù, đoán chừng sẽ khiến người trong giang hồ nhòm ngó, Tô Tín cũng không dám để Hinh Nhi lâm vào hiểm cảnh lần nữa. Vậy nên lúc này hắn mới chuẩn bị cho Hinh Nhi một kiện ám khí nhỏ tinh xảo nhưng lại có thể đả thương võ giả Dương Thần cảnh.

Một bên khác, Dương Nghị sau khi nhìn một lần những ám khí kia chỉ đành lắc đầu nói: “Đại nhân, ám khí của Đường Môn tinh diệu vượt xa tưởng tượng của người bình thường, Mặc Môn ta chuyên về cơ quan khôi lỗi nhưng thật ra là lấy trận pháp làm chủ, nhưng cơ quan ám khí của Đường Môn lại thuần túy gồm những cơ quan nhỏ bé là chính, dựa vào trận pháp và chân khí của Võ giả để khởi động, cộng thêm không ít kịch độc trong đó thì mới có thể luyện chế thành công.

Những kiện ám khí chí cường có thể đả thương võ giả Dương Thần cảnh kia không có bản vẽ thì không thể nào luyện chế thành công, hiện tại ta chỉ nắm chắc chế tạo những ám khí có thể bị thương võ giả Hóa Thần cảnh.

Loại ám khí cấp bậc này mặc dù vẫn rất quý ở Đường Môn nhưng cũng thuộc về chủng loại ám khí có thể sản xuất hàng loạt được, chỉ cần ta phá giải vài chỗ là có thể sao chép được mà không có vấn đề gì.

Hơn nữa, công phu luyện độc của Đường Môn mặc dù không tệ, nhưng thứ cho ta nói thẳng, công phu luyện độc của Đường Môn bây giờ mà đem so sánh với Tôn Bất Hại đại nhân thì đó cũng chỉ là thứ rác rưởi!

Ám khí Đường Môn mà ta phỏng chế ra nếu thoa lên độc vật mà Tôn Bất Hại đại nhân luyện chế thì uy năng tuyệt đối sẽ mạnh gấp đôi ban đầu!"

Tô Tín nhẹ gật đầu, ngược lại điểm ấy đúng là thật, bởi vì trước đó Đường Môn đã từng mời Tôn Bất Hại ra tay vì Đường Môn bọn họ mà luyện chế một ít độc vật, nhưng Tôn Bất Hại lại không thèm liếc nhìn Đường Môn một cái.

Tôn Bất Hại muốn lấy một phương thức khác để chấn hưng Dược Vương Cốc, hắn thấy Đường Môn cũng là một trong Tả Đạo Bát Môn nhưng cũng là một trong những đối thủ tương lai của mình, sao hắn có thể giúp Đường Môn luyện chế độc vật được?

Tô Tín gõ ngón tay lên bàn một cái rồi nói: "Đã vậy, chuyện này liền giao toàn quyền cho ngươi làm, dốc sức đi nghiên cứu cách phá giải."

Đúng lúc đó, bên ngoài truyền đến một hồi gõ cửa.

Tô Tín thản nhiên nói: "Vào đi."

Đồng Vũ Dương đi từ bên ngoài vào, hành lễ với Tô Tín rồi nói: "Đại nhân, đã tra được hành tung của Cản Thi phái."

Tô Tín gật đầu, nhướng mày nói: "Ồ? Nhanh vậy sao?"

Đám người Cản Thi phái này đã bị Dịch Kiếm Môn đánh cho sợ, những năm này mặc dù thực lực chẳng ra làm sao cả, nhưng công phu ẩn nấp lại được luyện tập không tệ, bây giờ chưa đến mười ngày mà Đồng Vũ Dương đã tra được tin tức của Cản Thi phái, tốc độ này còn không tính là chậm.

Đồng Vũ Dường trầm giọng nói: "Người của Cản Thi phái cũng rất cẩn thận, không hề để lộ tin tức, người chân chính tiết lộ tin tức ra là Tương Tây Lão Lâm ở trong bộ tộc Vu Miêu, nhưng dị tộc này có thể không giấu được tin tức gì, đương nhiên tình báo của Ám Vệ cũng có thể khẳng định, không biết

từ bao giờ, Cản Thi phái đã cấu kết một chỗ cùng với những tộc Vu Miêu kia.”

Trong thiên hạ, Trung Nguyên cũng không phải có rất nhiều dị tộc, nhưng cũng chỉ có Kim Trướng Hãn Quốc mới có thể có chút thành tựu, những dị tộc kia cũng đấu đá nội bộ không ngừng, không làm được việc lớn nào.

Còn những địa phương khác như Tây Bắc của Tô Tín, Đông Di hay Nam Man chi đại cũng đều có một số ít dị tộc sống, truyền thừa võ đạo của bọn họ cũng khác một trời một vực so với Trung Nguyên, thận chí có nhiều chỗ truyền thừa cũng không phải là võ đạo.

Tương Tây Vu Miêu cũng như vậy, chỉ là nhân số rất ít, chỉ tồn tại ở bên trong sừng sâu của Tương Tây, căn bản không hề tiếp xúc với võ giả Trung Nguyên, hai bên nước sông không phạm nước giếng, đương nhiên bọn họ cũng không hiểu rõ thực lực của võ lâm Trung Nguyên lắm, chỉ cần không quá mạnh là được.

Một dạo ở trong núi toàn là rừng già thì có thể tạo ra được bao nhiêu cường giả? Ngẫm chút là biết.

Tô Tín thản nhiên nói: “Cản Thi phái đã có thể trốn ở Tương Tây toàn là núi non và rừng già mấy chục năm, đương nhiên bọn họ muốn giữ quan hệ tốt với tộc Vu Miêu.

Điểm ấy thì không cần lo lắng, tộc Vu Miêu kia am hiểu nhất cũng chỉ là một chút Vu Cổ Yếm Thắng chi thuật mà thôi, một chút thủ đoạn thấp kém, không cần phải để ý đến bọn họ.”

Thái độ của Tô Tín như vậy cũng không phải là cuồng vọng mà là sự kiêu ngạo của một võ giả.

Chương 2080 - Tương Tây Vu Miêu (1)

Chương VIP

Chương 2081 - Tương Tây Vu Miêu (2)

Tương Tây Vu Miêu (2)

Cấp bậc giống như Tô Tín đương nhiên có thể phản ứng kịp, nhưng cho dù như thế thì cũng vô dụng, hai người kia rõ ràng là đã trúng độc, Tô Tín có thể áp chế độc tố trong cơ thể mình, nhưng lại chưa từng học qua cách ép độc tố trong cơ thể đối phương ra.

Chẳng qua may là Tô Tín đã có chuẩn bị.

Trong rừng rậm Tương Tây có vô số các loại độc vật, thậm chí có một số loại còn có thể tạo thành tổn thương đến võ giả Dương Thần cảnh.

Nên lần này đến Tương Tây Tô Tín đã cố ý dẫn theo 'Độc Thủ Dược Vương' Tôn Bất Hại đến.

Nói đến dùng độc, vị này mới là nhân vật có cấp bậc tổ tông, huống hồ đây cũng không phải là lần đầu Tôn Bất Hại đến Tương Tây, lần nào hắn cũng đều toàn thân trở ra không khác gì đang đi lại trong hậu viện của mình.

Lúc này, Tôn Bất Hại đi tới, trực tiếp ném ra mấy con rết màu vàng óng, trong nháy mắt, con rết kim sắc kia cũng đã hóa thành luồng sáng vàng nhào đến trên cơ thể của những người kia, hút máu tươi của họ.

Dường như chỉ trong chốc lát, độc tố trong cơ thể của bọn họ liền bị hút vào trong con rết kim sắc kia, khiến cho cơ thể bọn nó nhanh chóng biến thành màu đen, nhưng vân nhảy nhót tưng bừng như cũ, thậm chí còn linh hoạt hơn nhiều so với lúc trước.

Tôn Bất Hại đi qua tra xét những người kia một lát, sau đó ép bọn họ mở miệng, sau khi cho bọn họ ăn một loại đan dược thì mới cho người đem bọn họ đi.

Không phải mấy người này không muốn cử động, mà là ngay cả sức lực để mở miệng bọn họ cũng không có.

Độc tố trong cơ thể bọn họ bị con rết kim sắc kia lấy đi, nhưng tương tự như vậy, nội lực và sinh cơ của họ cũng bị lấy đi hơn

phân nửa, không cách nào khôi phục được.

Sắc mặt Đồng Vũ Dương có chút âm trầm, từ sau khi tiến vào Tương Tây thì Tô Tín đã giao nhiệm vụ cho Đồng Vũ Dương để hắn dẫn đầu đoàn người tìm tới chỗ của đám tàn dư của Cản Thi phái.

Nhưng ai ngờ còn chưa nhìn thấy cái bóng của Cản Thi phái thì bọn họ đã ăn ngay một cái thiệt ở đây.

Không ai phát hiện ra kịch độc kia rốt cuộc được bày ra từ khi nào, phải biết rằng lần trước khi Ám Vệ của bọn họ đi tìm hiểu thì chưa có những thứ này.

Nhưng đúng lúc đó, chung quanh truyền đến một cỗ khí tức tràn đầy địch ý, đồng thời còn có những âm thanh la lối bằng ngữ điệu kì lạ vang lên.

Đám người nhìn về phía trước, chỉ thấy đám người Vu Miêu mặc trang phục kì dị xuất hiện ở xung quanh, trực tiếp vây kín xung quanh đám người Tô Tín, lớn tiếng la hét.

Trên mặt Tô Tín không có chút biểu cảm nào, hắn chỉ đang quan sát những người Vu Miêu này.

Thực lực của những người Vu Miêu này cũng không quá mạnh, mà thứ bọn họ tu luyện dường như cũng không phải võ đạo.

Những người này đa số đều ở trần, lộ ra thân thể cường tráng, bên trên còn có một chút hoa văn đồ đằng kì dị, tóc tai bù xù, mang theo một cỗ khí tức hoang dã.

Những người này hẳn là chiến sĩ của tộc Vu Miêu, trong đó đa số thực lực chỉ là Hậu Thiên và Tiên Thiên, rất ít người có thể đạt tới Hóa Thần cảnh.

Còn có hơn mười người Miêu Tộc có chút kì dị, tuổi bọn họ đa số đều rất lớn, mặc một thân áo bào đen, nhìn không ra hình xăm trên người, nhưng trên mặt bọn họ lại có hoa văn đồ đằng kì dị hơn rất nhiều, lộ ra vẻ vô cùng tà dị.

Hơn mười người mặc áo bào đen của Miêu Tộc không nhìn ra được thực lực cụ thể là gì, bởi vì Tô Tín thậm chí còn không phát hiện được bất cứ cảm giác chân khí lưu động nào.

Chẳng qua dựa vào cảm giác của một Chân Vũ cảnh như hắn thì thực lực của những người tộc Vu Miêu này đều không yếu, toàn bộ đều là Hóa Thần cảnh trở lên.

Đặc biệt, trong đó có một lão giả chống một cái gậy không biết làm từ loại xương cốt gì, mặc dù nhìn hắn không ra bộ dáng đã già, răng cũng sắp rụng sạch, nhưng Tô Tín vẫn như cũ có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng vượt xa những người khác, thực lực của lão giả Vu Miêu này rất có thể sẽ uy hiếp được võ giả Dương Thần cảnh!

Tô Tín không để lộ ra khí tức cường giả Chân Vũ cảnh, hắn chỉ quay đầu nhìn Đồng Vũ Dương hỏi: "Bọn họ đang nói gì vậy?"

Tô Tín có thể nghe hiểu một số ngôn ngữ Kim Trướng Hãn Quốc và một phần Tây Vực, nhưng giống như tộc Tương Tây Vu Miêu, nhân số còn không nhiều bằng mấy bộ tộc man di của Đại Chu, đương nhiên Tô Tín sẽ không biết tiếng nói của bọn họ.

Sắc mặt của Đồng Vũ Dương âm trầm nói: "Đại nhân, xem ra lần trước chúng ta thăm dò tin tức đã khiến cho những người này chú ý, hiện tại bọn họ muốn chúng ta cút khỏi nơi này."

Tô Tín cười, không thèm để ý.

Trước mắt, bộ lạc Vu Miêu được xem là một bộ lạc tương đối lớn ở tỏng rừng rậm Tương Tây này, nhưng nhân số cũng chỉ có khoảng ba bốn nghìn người, mà lão giả có tuổi thọ lớn nhất cũng chỉ có thực lực có thể so với tu vi của võ giả Dương Thần cảnh, có thể thấy thực lực của bộ lạc Vu Miêu này rốt cuộc mạnh cỡ nào.

Mặc dù đối phương là một bộ tộc, nhưng thật ra cũng không bằng một tông môn đứng đầu trên giang hồ.

Chương 2082 - Thực lực của Lý Phôi(1)

Thực lực của Lý Phôi(1)

Lúc này, lão giả kia dẫn đầu run run rẩy rẩy bước tới, hắn giơ cây trượng bằng xương thú của mình kên, lập tức những người Vu Miêu liền im lặng hết.

Tên lão giả kia dùng ngữ điệu Trung Nguyên cứng nhắc khàn khàn rồi lạnh lùng nói: “Người Trung Nguyên, rời khỏi núi rừng Tương Tây, nơi này không phải là nơi mà các ngươi có thể tới.”

Tô Tín không nói chuyện, Đồng Vũ Dương đứng ra cười lạnh nói: “Tất cả đất trong thiên hạ đều là của vua, ai quy định ra Tương Tây này đều là đất của tộc Vu Miêu các ngươi? Hơn nữa vừa nãy các ngươi lại dám ra tay đối với người của bọn ta, khoản nợ này ta còn chưa tính đâu!”

Lão giả của tộc Vu Miêu kia lạnh lùng nói: “Thập Vạn Đại Sơn chính là lãnh địa do Vu Thần đại nhân ban cho tộc ta, người Trung Nguyên, mặc kệ các ngươi tới đây vì mục đích gì ta cũng đều mời các ngươi rời đi, tộc Vu Miêu chúng ta không có ý đối địch với võ giả Trung Nguyên các ngươi, nhưng nếu các ngươi vẫn tiếp tục muốn tới, mạo phạm lãnh địa của tộc Vu Miêu ta thì chính là địch nhân của tộc Vu Miêu ta, chắc chắn các ngươi sẽ phải nhận sự trừng phạt của Vu Thần đại nhân!”

Đồng Vũ Dương cười lạnh một tiếng, trực tiếp nghiêng người tránh đi.

Không có gì cần nói với đám dị tộc mọi rợ này cả, huống hồ Tô đại nhân vẫn đang ở đây nhìn, trực tiếp động thủ là tốt nhất.

Đương nhiên, có động thủ thì cũng không phải do hắn làm, Đồng Vũ Dương cũng không phải là người am hiểu về võ đạo.

Lý Phôi mặt không đổi sắc đi tới, trong tay hắn cầm bất ngờ chính là Phi Huyết Kiếm, binh khí mà trước đó Tô Tín sử dụng.

Phi Huyết Kiếm cô đọng sát khí, đặc tính bất ngờ không báo trước, vừa sắc bén lại kiên cố, trong số thiên binh tuyệt đối có thể đứng ở hàng ngũ đầu, vừa vặn thích hợp cho Lý Phôi sử dụng.

Đương nhiên người thu luyện Di Thần Hoán Huyết đại pháp như Lãnh Vô Ma thật ra cũng có thể dùng, nhưng dù sao hắn cũng không thèm để ý đến binh khí là thứ gì.

Nhưng Lý Phôi là tâm phúc của Tô Tín, Lãnh Vô Ma chỉ là thủ hạ mà Tô Tín dùng thủ đoạn để uy hiếp và cưỡng ép thu phục, ngay lúc này Tô Tín cũng sẽ không để ý xem đãi ngộ thế nào mới công bằng, có đồ tốt đương nhiên hắn muốn để cho tâm phúc của mình dùng.

Nháy mắt khi Lý Phôi vừa bước ra, thần sắc tên lão giả của tộc Vu Miêu lập tức biến đổi, mặc dù hắn không luyện qua võ đạo, nhưng hắn lại có thể cảm nhận thấy trên người Lý Phôi có một cỗ sát ý vô cùng đáng sợ, khiến tóc gáy của hắn dựng lên, đáy lòng dâng lên từng đợt hàn khí.

Thực lực của tên võ giả Trung Nguyên này tuyệt đối có thể đánh với hắn một trận, quan trọng là số người hắn giết còn nhiều hơn cả người của bộ tộc hắn bao nhiêu!

Lão giả tộc Vu Miêu vừa định nói gì thì lúc này Lý Phôi đã cử động.

Nháy mắt, thân ảnh Lý Phôi biến mất ngay tại chỗ, chờ đến khi hắn vừa xuất hiện lần nữa thì trước mắt tên lão giả tộc Vu Miêu đã là một mảnh đầy máu, hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy một mảnh huyết quang dữ tợn này!

Võ giả tu luyện thích khách đạo mặc dù rất cực đoan, nhưng loại võ đạo cực đoan này đủ khả năng mang tới uy lực vô cùng cường đại.

Giống như Lâm Huyết Y, Tô Tín đối mặt với những thủ đoạn kia của hắn đều cảm thấy có chút khó giải quyết.

Mà võ đạo của Lý Phôi còn cực đoan hơn nhiều so với Lâm Huyết Y kia, một kiếm này của hắn chém ra, huyết sát chi khí và tử vong chi lực đã ngưng tụ thành một thể, cho dù tuổi thọ của trưởng lão tộc Vu Miêu kia đã rất lớn, đã coi nhẹ chuyện sinh tử, nhưng hắn vẫn như cũ nhịn không được từ tận đáy lòng sinh ra cảm giác tim đập nhanh hơn.

Kiếm khí đã tới trước người, những người khác của tộc Vu Miêu còn chưa kịp phản ứng, chỉ có lão giả khẽ cử động trượng xương thú trong tay, từ bên trong đó tỏa ra mấu chục con bọ cạp kim sắc che trước người hắn.

Một tiếng vang truyền đến, trong nháy mắt, lực lượng cường đại ầm ầm bộc phát, nhưng những con bọ cạp này vậy mà lại có thể cắn nuốt chân khí, mặc kệ là huyết sát chi khí hay là kiếm khí đều bị con bọ cạp kim sắc cắn nuốt đến hết.

Mà những con bọ cạp này cũng không biết là chủng loại nào, lớp vỏ giáp xác vô cùng kiên cố, thậm chí bị Phi Huyết Kiếm chém lên cũng chỉ để lại một đạo ấn ký màu trắng.

Tô Tín thấp giọng hỏi: “Lai lịch của những thứ này ra sao?”

Tô Tín hỏi Tôn Bất Hại, trong số những người ở đây cũng chỉ có Tôn Bất Hại là nghiên cứu mấy loại đồ vật như thế này.

Tôn Bất Hại cau mày nói: “Cái này giống như là Phệ Linh Hạt thượng cổ trong truyền thuyết, là một loại trùng kì lạ, bất kì lực lượng gì cũng có thể cắn nuốt được.

Chỉ là thứ đồ chơi này hẳn phải biến mất từ mấy ngàn năm rồi mới đúng, không nghĩ là còn có thể tìm thấy nó ở Tương Tây Đại Sơn này.

Chẳng qua Tô đại nhân cứ yên tâm, những thủ đoạn thúc đẩy độc trùng của tộc Vu Miêu này đều chỉ là tiểu đạo, không làm gì được Lý tổng quản.”

Quả nhiên, tiếng nói của Tôn Bất Hại bên này vừa dứt, bên kia, trong mắt Lý Phôi đã lóe lên tia sáng đen kịt.

Đây là cực hạn bóng tối, cũng đại biểu cho bóng tối tĩnh mịch vô hạn!

Chương 2083 - Thực lực của Lý Phôi(2)

Thực lực của Lý Phôi(2)

Từ xưa đến này, lực lượng mạnh nhất ở thiên địa chính là hai chữ sinh tử, đây cũng là hai loại sức mạnh mà võ giả khó khống chế nhất.

Ngày xưa, tổ sư Tạo Hóa Đạo Môn tài năng tuyệt thế, hóa sinh lực thành một phần tạo hóa chi lực mới miễn cưỡng có thể khống chế được nó.

Nhưng bây giờ Lý Phôi lại nắm trong tay loại năng lực thuộc về U Minh Tử Tịch, không chứa bất kì tạp chất nào, chỉ có tử vong cực đoan nhất!

Trên Phi Huyết Kiếm vốn có màu máu đã bị cỗ lực lượng tử vong này nhuộm dần thành một màu đen kịt.

Phệ Linh Hạt kia xem như có thể cắn nuốt tất cả lực lượng, nhưng bọn chúng lại không cắn nuốt được tử vong.

Nháy mắt tất cả đám Phệ Linh Hạt kim sắc kia đều biến thành màu đen nhánh, sinh cơ nhanh chóng tiêu tan, lũ lượt rơi xuống đất.

Sắc mặt lão giả tộc Vu Miêu kia đột nhiên biến đổi, những Phệ Linh Hạt này do hắn chăn nuôi tỉ mỉ, chẳng qua ngay khi một kiếm này chém tới trên người lão giả tộc Vu Miêu, thân thể lão giả lại đột nhiên hóa thành một màn sương đen, sau đó xuất hiện cách xa Lý Phôi hơn trăm trượng, mà dưới kiếm của Lý Phôi chỉ có một con búp bê bằng vải đen xấu xí.

Ánh mắt Tô Tín hiện lên thần sắc hứng thú, thuật thế thân này là thế nào mà ngay cả hắn cũng không phát hiện ra được.

Bí thuật truyền thừa của tộc Vu Miêu này vẫn còn vô cùng thú vị, mặc dù không phải võ đạo, nhưng mặt khác lại mở ra một lối đi riêng, xem ra cũng không tệ lắm.

Nhưng đáng tiếc, tiểu đạo dù sao vẫn chỉ là tiểu đạo, uy năng của nó cũng có hạn, ít nhất so sánh với võ giả cấp bậc như Lý Phôi thì truyền thừa của tộc Vu Miêu này vẫn còn quá yếu.

Mặc dù lão giả kia đã tránh được một kiếm của Lý Phôi, nhưng sau lưng hắn vẫn chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Bí thuật thế thân mới nãy của hắn không thể nào sử dụng được nhiều lần, nếu phải đối mặt với một kiếm mang theo tử vong kề cận lần nữa thì hắn lấy cái gì để cản đây?

Cho nên không đợi Lý Phôi có động tác gì, tên lão giả kia đã chuẩn bị đánh đòn phủ đầu.

Những hình xăm kì dị trên mặt hắn trong nháy mắt bạo phát ra một cỗ năng lực, tên lão giả kia đứng nguyên tại chỗ nhảy một

điệu nhảy quái dị, trong miệng lại lẩm bẩm một loại ngôn ngữ kì quái.

Mà lúc này, quanh người Lý Phôi cũng xuất hiện màn sương mù mỏng, trong đó có vô số Ma Thần kinh khủng, từng con vô cùng dữ tợn đánh về phía Lý Phôi.

Những ảo ảnh Ma Thần này có con ẩn chứa lôi diễm, cũng có con ẩn chứa băng sương, nói chung chúng đều mang theo một phần năng lực thiên địa của riêng mình.

Trong mắt Lý Phôi lóe lên nồng nặc sát khí, một kiếm chém xuống, tử vong chi lực ầm ầm bộc phát ra vô tận.

Một kiếm này là tử vong kết thúc, tựa như một kiếm được chém ra từ địa ngục, vô cùng quỷ dị và tàn nhẫn, không giống với kiếm pháp của nhân gian.

Những ảo ảnh Ma Thần kia bị một kiếm này chém vỡ nát tan tành, ánh mắt tên lão giả kia kinh hãi, vội vàng múa cây trượng bạch cốt trong tay hắn, nháy mắt các loạt độc vật cổ trùng tà dị bộc phát ra, trực tiếp bao lấy Lý Phôi bên trong, cảnh tượng lít nhít những con côn trùng khiến cho những người bình thường nhìn thấy trong lòng phải nảy sinh một cỗ khí lạnh.

Chỉ là dưới một kiếm của Lý Phôi, những cổ trùng này có mạnh hơn nữa cũng vô dụng, vô số cổ trùng được lão giả kia tỉ mỉ chăn nuôi, toàn bộ đều bị cỗ tử vong chi lực kia đánh nát.

Lão giả kia khẽ cắn môi, một ngụm máu tươi phun ra, hai tay vẽ ra từng cái phù văn kỳ dị trong không khí, chỉ thấy trên người Lý Phôi vậy mà lại thoát ra một tia hắc khí, đồng thời cũng khiến cho sắc mặt Lý Phôi phải tái nhợt.

Tô Tín cau mày nói: “Đây chính là thuật Yếm Thắng Trớ Thú của tộc Vu Miêu sao?”

Tôn Bất Hại gật đầu nói: “Không sai, chỉ là truyền thừa của thuật Yếm Thắng Trớ Thú này ở tộc Vu Miêu cũng không nhiều, hơn nữa uy lực cũng không quá mạnh.

Điều duy nhất khó giải quyết chính là chúng ta căn bản không biết phải phòng ngự thứ này như thế nào, chỉ có thể gắng

gượng mà kiên trì.”

Tô Tín nhẹ gật đầu, giống như Lý Phôi bây giờ, lấy thực lực của hắn vốn không nên dễ dàng bị trúng chiêu như vậy, nhưng thuật Yếm Thắng Trớ Thú này lại bất chấp chân khí hộ thể mà trực tiếp xâm nhập vào cơ thể hắn, từng bước chiếm lấy sinh cơ bên trong cơ thể Lý Phôi.

Chỉ là lão giả tộc Vu Miêu này hình như cũng đang váng đầu, đối phó với Lý Phôi mà hắn ta lại còn sử dụng thuật Yếm Thắng Trớ Thú từng bước chiếm lấy mạng sống.

Từ sau khi Lý Phôi lĩnh ngộ mười lăm chiêu tàn kiếm tự đoạt mệnh và tử vong chi lực, vốn là hai thứ tồn tại vô cùng cực đoan, thậm chí mỗi lần sử dụng chúng đều từng bước xâm chiếm một phần sinh mệnh của hắn, nên Lý Phôi cũng đã thích ứng được, thuật Yếm Thắng Trớ Thú này đúng là không tính là gì đối với Lý Phôi.

Cho nên khi một kiếm này chém xuống, cho dù là bất kì lực lượng nào cũng đều tan thành mây khói, chỉ có sự sợ hãi trong mắt lão giả tộc Vu Miêu là vẫn y nguyên.

Tuy nhiên, đúng vào lúc này Tô Tín chợt mở miệng nói: “Trước hết cứ chờ đã, để hắn sống.”

Chương 2084 - Thực lực của Lý Phôi(3)

Thực lực của Lý Phôi(3)

Mũi kiếm dừng lại ngay trên cổ của lão giả tộc Vu Miêu, khiến cho hắn không dám cử động.

Đám người còn lại bên tộc Vu Miêu thấy Đại Vu Tế bị Lý Phôi bắt ép như vậy, bọn họ lập tức la hét muốn ra tay.

Tô Tín đi tới hừ lạnh một tiếng, uy áp thuộc về cường giả Chân Vũ cảnh không giữ lại chút nào mà toàn bộ bộc phát, ánh mắt những người còn lại của tộc Vu Miêu nhất thời lộ ra vẻ hoảng sợ, thậm chí có một số võ giả thực lực yếu kém còn trực tiếp té quỵ trên mặt đất run lẩy bẩy.

Lúc này, lão giả tộc Vu Miêu kia chợt khóc không ra nước mắt.

Mặc dù hắn là Man tộc, nhưng hắn cũng từng giao lưu với võ giả Trung Nguyên, bằng không thì hắn cũng không thể nói tiếng Trung Nguyên.

Chí vì thế hắn mới biết sự tồn tại của võ giả Chân Vũ cảnh có ý nghĩa như thế nào đối với võ lâm Trung Nguyên, lại có ý nghĩa như thế nào đối với tộc Vu Miêu bọn họ, tuyệt đối chính là sự tồn tại chí cao vô thượng!

Thế nên lão giả tộc Vu Miêu này mới thấy trong lòng phiền muộn, nếu như Tô Tín để lộ thực lực của mình ra sớm hơn thì làm gì có kẻ ngốc nào lại dám phản kháng.

Kết quả ngược lại tốt rồi, hắn bị Lý Phôi đánh trọng thương thì không nói, đằng này những con cổ trùng trân quý mà hắn tỉ mỉ chăn nuôi cũng bị Lý Phôi hủy hết sạch.

Tô Tín đi tới phía trước lão giả tộc Vu Miêu, thản nhiên nói: "Tại sao lại muốn cản trở đường đi của chúng ta, nói chút xem nào, trước kia các ngươi cũng không có làm như vậy?"

Tên lão giả tộc Vu Miêu kia cười khổ một tiếng, những người Man tộc như bọn hắn đều thực tế hơn người trong võ lâm Trung Nguyên rất nhiều, dưới sự áp chế thực lực tuyệt đối của Tô Tín, tên lão già tộc Vu Miêu này dường như nói hết mọi thứ ra.

Lão giả này tên Vu Mã Hình, là Đại Vu Tế bộ lạc Vu Mã của tộc Vu Miêu.

Còn cái gọi là Đại Vu Tế thật ra chính là nhân vật giống như tế sư của bộ lạc, địa vị phía trên tộc trưởng, thậm chí đến tộc trưởng còn phải cần đến Đại Vu Tế bổ nhiệm thì mới có tư cách đảm đương chức vị tộc trưởng, mà đồng dạng như vậy, Đại Vu Tế cũng là người có thực lực mạnh nhất trong cả bộ lạc.

Toàn bộ Tương Tây cũng chỉ có mười mấy bộ lạc Vu Miêu, bộ lạc Vu Mã của bọn họ cũng có thể xếp ở hàng ngũ thứ ba trong tất cả các bộ lạc của tộc Vu Miêu, từ đó có thể thấy được thực lực của tộc Vu Miêu này rốt cuộc như thế nào, mặc dù không tính là quá yếu, nhưng ít nhất cũng không quá mạnh.

Những thứ mà mỗi bộ lạc của tộc Vu Miêu am hiểu cũng không giống nhau, như bộ lạc Vu Mã của bọn họ am hiểu các loại phương pháp nuôi trùng luyện cổ.

Mà bộ lạc Vu Quỷ mạnh nhất tộc Vu Miêu thì am hiểu thuật Yếm Thắng Trớ Thú nhất, so với bộ lạc đó thì thuật Yếm Thắng Trớ Thú mà bộ lạc Vu Mã vừa thi triển chỉ là trò trẻ con.

Mà bộ lạc Vu Thần mạnh thứ hai thì am hiểu thuật hiến tế, thỉnh thần, mặc dù cái giá để thi triển có chút lớn, nhưng uy lực cũng vô cùng cường đại.

Dù sao thực lực của tộc Vu Miêu bọn họ cũng chỉ có như vậy, những bộ lạc nhỏ khác thì thực lực cũng cao thấp không đều nhau, mà thứ bọn họ am hiểu cũng là đủ thể loại khác nhau.

Mà trước đó Tô Tín đoán không sai, lần này bộ lạc Vu Miêu ở Tương Tây Đại Sơn này gần đây mới lập các trạm chặn đường các võ giả từ bên ngoài.

Dù sao tộc Vu Miêu cũng không muốn xưng bá ở Tương Tây, ngày thường có võ giả Trung Nguyên tới đây hái thuốc, hai bên cũng đều nước sông không phạm nước giếng.

Lần này bọn họ làm như vậy cũng là nhận sự ủy thác của người khác, về phần người kia là ai thì chính là Cản Thi phái.

Sau khi Cản Thi phái bị Dịch Kiếm Môn đánh cho tàn phế từng hợp tác với tộc Vu Miêu, mà càng về sau, mối quan hệ hợp tác của bọn họ cũng ngày càng mật thiết.

Cản Thi phái phải ở nhờ Tương Tây Thập Vạn Đại Sơn để nghỉ ngơi hồi sức, tộc Vu Miêu cũng lấy được một số bí tịch võ đạo từ Cản Thi phái, tuy không phải hàng cao cấp gì, nhưng cũng khiến cho người của tộc Vu Miêu này phải chạy theo như vịt.

Dù sao truyền thừa võ đạo của bọn họ cũng quá nhàm chán, những người Vu Miêu nhìn tưởng vô cùng mạnh mẽ nhưng thật ra đều không mạnh, mạnh nhất chính là những Đại Vu Tế giống như Vu Mã Hình.

Tô Tín nghe được chuyện Cản Thi phái vậy mà lại đem võ công của Trung Nguyên truyền ra ngoài, hắn liền trực tiếp cười lạnh một tiếng, xem ra Cản Thi phái đúng là đã cùng đường mạt lộ, vậy mà dám làm ra chuyện như thế này.

Từ xưa đến này võ đạo của Trung Nguyên nghiêm cấm truyền ra ngoài, đương nhiên không chỉ nghiêm cấm giữa các tông môn với nhau mà còn giữa người Trung Nguyên với những dị tộc khác nữa.

Điểm ấy cho dù chính đạo hay ma đạo đều giống nhau, dù sao cho dù là chính đạo hay ma đạo thì cũng đều thuộc về võ đạo Trung Nguyên, thậm chí cả một số tông môn không ở Trung Nguyên cũng thế, tỷ như Phương Tiên Đảo, bọn họ thật ra cũng không phải võ giả Trung Nguyên chính thống, dù sao hải ngoại cũng đã từng là một phần của Trung Nguyên, tối thiểu xét từ huyết thống thì bọn họ còn hơn cả những Man tộc Kim Trướng Hãn Quốc kia.

Chương 2085 - Cản Thi phái và Bạch Liên Giáo(1)

Cản Thi phái và Bạch Liên Giáo(1)

Mà tộc Vu Miêu ở Tương Tây Đại Sơn lại không có quan hệ gì với người Trung Nguyên cả.

Thậm chí thời điểm lúc trước, khi đệ nhất hoàng triều thượng cổ vừa mới thành lập, những người Man tộc này còn đã từng bất mãn với sự thống trị của đệ nhất hoàng triều nên đã tạo phản, sau đó bị Nhân Hoàng điều động đại quân đi giết, một số người còn lại lúc này mới muốn kéo dài hơi tàn mà trốn lên rừng rậm để sống sót, có thể nói những người này và võ giả Trung Nguyên thậm chí còn có chút thù hận với nhau.

Trách không được tộc Vu Miêu sẽ giúp Cản Thi phái, thì ra bọn họ lại bỏ ra cái giá lớn như thế.

Cũng may là những năm gần đây tộc Vu Miêu cũng gần như không giao lưu gì với võ lâm Trung Nguyên, nếu không một khi chuyện này bị ngoại giới phát hiện, vậy thì người muốn

tiêu diệt Cản Thi phái cũng không chỉ có một mình Dịch Kiếm Môn, Cản Thi phái này đã phạm vào điều tối kỵ trên giang hồ.

Mà dựa theo Vu Mã Hình nói, dường như lần này Cản Thi phái định làm ra chuyện gì lớn, bởi vì cách đây không lâu, Cản Thi phái mới sai bọn họ đi thiết lập trạm chặn đường, không cho người ngoài có cơ hội tiến vào sâu trong rừng rậm Tương Tây.

Mà chuyện lần này hình như cũng không chỉ có mình Cản Thi phái tham dự, bộ lạc Vu Quỷ mạnh nhất trong tộc Vu Miêu hình như cũng có liên hệ gì với bọn chúng, trong đó hai bên cũng hình như đã đạt thành một ước định nào đó, hai bên cùng liên thủ.

Chuyện cụ thể thế nào thì Vu Mã Hình cũng không biết, bộ lạc Vu Mã của bọn họ mặc dù xếp thư ba, nhưng chênh lệch quá xa với bộ lạc Vu Quỷ, nên cũng không có tư cách biết chuyện này.

Dù sao, bộ lạc Vu Quỷ cũng đã hứa hẹn, sau khi chuyện này qua đi sẽ đưa cho bộ lạc Vu Mã một nhóm cổ trùng trân quý để làm thù lao, nên Vu Mã Hình mới dẫn người tới gần ngoại giới để trấn thủ, không ngờ chưa được bao lâu đã va phải Tô Tín.

Sau khi nghe được mọi chuyện từ Vu Mã Hình, ánh mắt Tô Tín hiện lên một vòng tinh mang.

Hắn vốn cho là những bộ lạc Vu Miêu này bị Cản Thi phái lừa để đến đây đối địch với mình, nhưng giờ xem ra có vẻ như chuyện này không liên quan gì đến mình cả.

Dựa theo Vu Mã Hình nói, từ sau khi Âm Đồ Linh của Cản Thi phái ra tay với mình chưa được bao lâu thì hắn đã dẫn người của Cản Thi phái trốn ở chỗ sâu nhất Tương Tây Thập Vạn Đại Sơn không biết đang mưu tính cái gì.

Lúc đó, Tô Tín còn chưa động thủ với Đường Môn, nên Cản Thi phái hẳn là không biết Tô Tín chuẩn bị diệt hai nhà bọn chúng.

Mà nếu Cản Thi phái biết Tô Tín định ra tay với bọn họ thì Cản Thi phái cũng không cần bố trí giống như bây giờ, chỉ

bằng một bộ lạc Vu Mã liền muốn ngăn cản Tô Tín sao? Toàn bộ tộc Vu Miêu chỉ sợ cũng không đủ.

Đến lúc đó, ngoại trừ chạy trốn thì Cản Thi phái cũng không còn lựa chọn nào khác.

Tô Tín nhìn Vu Mã Hình nói: “Ngươi cũng biết vị trí của Cản Thi phái phải không?”

Vu Mã Hình cắn răng nói: “Biết! Ta có thể dẫn đại nhân đến đó, chỉ hi vọng cuối cùng đại nhân có thể buông tha cho bộ lạc Vu Mã của ta, dù sao tộc nhân của ta cũng không có ý đối địch với đại nhân.”

Mặc dù bộ lạc Vu Mã đã đồng ý giúp Cản Thi phái, nhưng hiện tại nếu hắn dám làm Tô Tín tức giận, hắn cam đoan, người trước mặt này tuyệt đối sẽ giết sạch bộ lạc của bọn họ.”

Hắn không biết tính cách hay những chiến tích của Tô Tín, nhưng hắn có thể cảm nhận được trên cơ thể của người trước mặt này ẩn chứa một loại sát khí vừa nồng đậm lại vừa kinh khủng!

“Vậy thì tốt, ngươi mau dẫn đường đi.”

Vu Mã Hình nhẹ gật đầu, hắn ngay lập tức đuổi tộc nhân của mình về, sau đó dẫn đám người Tô Tín tiến vào chỗ sâu nhất của Tương Tây Đại Sơn.

Lúc này ở nơi sâu nhất của Tương Tây đại sơn, vô số đệ tử Cản Thi phái và một số người Vu Miêu Man tộc đang vây quanh một mảnh đất gần đó, dường như đang bảo vệ thứ gì.

Ở trung tâm khu vực mà bọn họ bảo vệ lại là một cái hố trời cực đại, trong đó tản ra một cỗ khí tức rét lạnh, sâu không thấy đáy.

Ngày hôm đó, bên ngoài hố trưng bày chi chít một đống quan tài, khoảng hơn mười cỗ, những quan tài này đều có một điểm giống nhau, đó chính là phía trên đều có một ít hoa văn kỳ dị khắc họa một đóa bạch liên, để lộ ra một cảm giác thần bí.

Lúc này, Âm Đồ Linh đứng trước mặt những cỗ quan tài kia, đằng trước hắn có một cỗ thi thể, toàn thân thi thể kia bi bao bọc trong một bộ bào màu trắng, chỉ có thể nhìn ra đây là một

người phụ nữ, quan trọng nhất là cỗ thi thể này lại đang phát tán ra cỗ khí thế của cường giả Chân Vũ cảnh!

Lúc này trên đầu Âm Đồ Linh toàn là mồ hôi, đang luyện cỗ thi thể kia, dùng bí pháp của phái Cản Thi bọn họ để dung hợp với lực lượng của những cỗ thi thể bên trong quan tài này, khiến cho nó trở nên càng ngày càng mạnh.

Chỉ là hắn mới chỉ có tu vi Dương Thần cảnh, và toàn bộ những cỗ thi thể trước mắt này khi bọn họ còn sống đều là cường giả Chân Vũ cảnh, muốn hoàn toàn luyện chế thành công được các nàng cũng là một gánh nặng không hề nhỏ đối với Âm Đồ Linh.

Chương 2086 - Cản Thi phái và Bạch Liên Giáo(2)

Cản Thi phái và Bạch Liên Giáo(2)

Sau nửa canh giờ, Âm Đồ Linh cảm thấy mình đã đến cực hạn, hai tay hắn lập tức kết ấn, để lại trên cỗ thi thể kia một đạo ấn quyết, phong ấn lực lượng của nó lại, không để một tia lực lượng phát tán ra ngoài.

Chẳng qua đúng vào lúc này, một giọng nữ thanh lãnh mang theo vẻ bất mãn truyền đến.

“Âm Đồ Linh, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Khoảng cách từ bây giờ đến khi địa phương kia mở ra cũng không còn bao lâu, ngươi cuối cùng có thể luyện chế thành công những thi thể này hay không?”

Một nữ tử khuôn mặt tuyệt mĩ đi tới, lông mày vểnh nhẹ lên, lại mang theo vẻ phong tình khác thường.

Chỉ là lúc này, Âm Đồ Linh lại không có tâm tư nào đi thưởng thức mỹ nữ, hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Người của Bạch Liên Giáo các ngươi chỉ biết đứng đó không đau eo mà nói chuyện, phương pháp luyện thi của Cản Thi phái bọn ta vốn là một công việc chậm rãi đòi hỏi sự tinh tế, ngươi cho rằng muốn khôi phục sức chiến đấu khi còn sống của thi thể đơn giản như vậy sao?”

Vị nữ tử tuyệt mỹ này chính là Thánh nữ của Bạch Liên Giáo Bạch Linh, không biết vì sao bây giờ nàng ta lại đang có mặt trên địa bàn Cản Thi phái.

Ánh mắt Bạch Linh lộ ra một vòng chán ghét nói: "Ngươi còn có mặt mũi nào để nói chuyện này sao? Trước đó Thánh mẫu đã phân phó thế nào rồi? Để người của Cản Thi phái của các ngươi gần đây khiêm tốn một chút, đừng có mà gây chuyện, nhưng các ngươi lại vẫn cứ nghe lời mê hoặc của cái tên ngu ngốc Huyết Y Lâu kia đi trêu chọc Tô Tín, kết quả làm trễ nải thời gian lâu như vậy."

Trên mặt Âm Đồ Linh lóe lên một tia xấu hổ, chuyện này đúng là do trong lòng hắn có phần ham lợi ích, không chịu nổi dụ hoặc mà đi trêu trọc Tô Tín, kết quả ngay cả một chút chỗ tốt cũng không có được, cuối cùng đành phải xám xịt trở về.

Chẳng qua bây giờ Cản Thi phái của bọn họ hợp tác với Bạch Liên Giáo, đối với những cường giả Chân Vũ cảnh như Thánh mẫu thì ngược lại mới có thể khiến hắn kính trọng khách khí, nhưng điều này cũng không đại biểu cho việc hắn cũng phải khúm núm đối với loại người chậm tiến vẫn ở Dương Thần cảnh như Bạch Linh này.

Vậy nên Âm Đồ Linh trực tiếp hừ lạnh một tiếng nói: "Cản Thi phái ta cũng không phải phụ thuộc vào Bạch Liên Giáo của ngươi, dựa vào cái gì mà mọi chuyện đều phải theo sự phân phó của Bạch Liên Giáo các ngươi chứ?"

Bạch Linh giận quá hóa cười: "Cản Thi phái các ngươi muốn tìm đường chết thì ta cũng không xen vào, nhưng nếu phá hỏng việc lớn của Thánh mẫu thì các ngươi đảm đương nổi sao?

Huống hồ ngươi cho rằng sau khi ngươi ra tay với Tô Tín sẽ không chịu bất kì ảnh hưởng gì sao? Ta còn hiểu rõ về Tô Tín hơn nhiều so với cái loại phải nhẫn nhịn sống trong Tương Tây Đại Sơn mấy chục năm như ngươi, Tô Tín này tâm ngoan thủ lạt, có thù tất báo, ngươi dám ra tay với hắn, chẳng lẽ ngươi cho rằng Tô Tín cứ thế nhịn xuống sao?

Nói cho ngươi biết, vài ngày trước Tô Tín đã tự mình dẫn theo Ám Vệ và Huyết Thần Giáo tinh nhuệ tiến về phía Xuyên Thục, diệt sạch toàn bộ Xuyên Trung Đường Môn!

Mà ở đó còn có Ba Thục Kiếm Các đại diện cho triều đình, nhưng ngay cả Ba Thục Kiếm Các mà Tô Tín cũng không thèm nể mặt, vẫn chó gà không tha mà giết sạch Đường Môn.

Ngươi cho rằng Cản Thi phái của các ngươi mạnh hơn Đường Môn ở điểm nào? Nếu không có Bạch Liên Giáo ta che chở, Cản Thi phái các ngươi lấy cái gì đi ngăn cản Tô Tín kia?"

Âm Đồ Linh nghe vậy sắc mặt lập tức trắng bệch.

Cản Thi phái bọn họ có thể mạnh hơn Đường Môn sao? Chưa chắc, thậm chí còn yếu hơn.

Quan trọng nhất thời điểm Đường Môn xảy ra chuyện còn có Ba Thục Kiếm Các của triều đình ở đó, nhưng Cản Thi phái bọn họ làm gì có ai? Những người khác không bỏ đá xuống giếng là đã may mắn lắm rồi.

Dù sao cũng không có ai thích một tông môn cả ngày lúc này cũng chỉ muốn đi đào mộ của tổ tông ngươi.

Ánh mắt Bạch Linh nhìn Âm Đồ Linh lộ ra vẻ khinh thường.

Dưới cái nhìn của nàng, Cản Thi phái này đã coi như là đồ bỏ đi, trốn trốn tránh tránh ở sâu trong rừng núi Tương Tây lâu như vậy, đến dũng khĩ bọn họ cũng không có, đầu óc cũng dường như không còn.

Tông môn kiểu này cho dù Dịch Kiếm Môn không ra tay, Tô Tín cũng không ra tay thì trong tương lai bọn họ cũng khó làm được việc lớn.

Chẳng qua bây giờ Cản Thi phái vẫn còn hữu dụng đối với Bạch Liên Giáo bọn họ, vậy nên lúc này Bạch Liên mới nói: "Mặc dù ngươi bị Tô Tín ghi thù, nhưng ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi nhanh chóng giúp Bạch Liên Giáo ta hoàn thành chuyện này, vậy Bạch Liên Giáo sẽ giúp ngươi ngăn cản Tô Tín kia.

Bình tĩnh xem xét thì, thực lực và thế lực bên dưới của Tô Tín rất mạnh, nhưng ngươi không cho là Bạch Liên Giáo ta không

cản được Tô Tín đấy chứ?”

Âm Đồ Linh vội vàng lắc đầu.

Hiện tại, trên danh nghĩa, Bạch Liên Giáo cũng là một trong Cửu Ngục Tà Ma, đây chính là tông môn duy nhất trong số đông đảo tông môn trong võ lâm ngày xưa dám trong thời kì đỉnh cao của Đại Chu mà vạch mặt với Đại Chu, là kẻ điên dám đi công khai giao chiến.

Chương 2087 - Bạch Linh lo lắng (1)

Bạch Linh lo lắng (1)

Lấy lực lượng ngày xưa của Đại Chu còn không thể hủy diệt Bạch Liên Giáo, chớ nói chi là Tô Tín bây giờ.

“Vậy thì tốt, ta hỏi lại ngươi một câu cuối cùng, rốt cuộc đến khi nào ngươi mới có thể luyện chế thành công thi thể tổ tiên Bạch Liên Giáo ta.”

Âm Đồ Linh nghĩ một lát, cắn răng nói: “Ba ngày, nhanh nhất cũng phải mất ba ngày!

Mặc dù Bạch Liên Thánh mẫu của Bạch Liên giáo các ngươi qua các triều đại đều là Chân Vũ cảnh, trong đó còn có cả mấy vị là Thần Kiều, nhưng do bí pháp của Bạch Liên Giáo các ngươi, nên lực lượng bên trong cơ thể mỗi đại tổ sư của các ngươi đều rất nhỏ, ta nhất định phải cẩn thận tập hợp tất cả lực lượng bên trong tất cả thi thể vào một bộ thì mới có thể luyện thành một bộ thi thể hoàn chỉnh.

Nếu quá nóng vội, lực lượng bên trong cơ thể không hoàn chỉnh, rất có thể sẽ dẫn đến thất bại, uy năng sau cùng cũng không thể đạt đến Chân Vũ cảnh.”

Bạch Linh nhẹ gật đầu, thời gian ba ngày hẳn cũng không ảnh hưởng nhiều lắm, chỉ cần tên ngu ngốc này không chậm trễ việc lớn của Bạch Liên Giáo là được.

Chuyện hợp tác với Cản Thi phái có liên quan đến đại kế của Bạch Liên Giáo bọn họ, Bạch Linh chỉ hi vọng có thể làm tốt chuyện này, như thế thì địa vị của nàng trong Bạch Liên Giáo mới có thể tiến thêm một bước.

Nhưng có một số chuyện không phải chỉ cần ngươi nghĩ là có thể thành công, sau khi Tô Tín diệt Đường Môn, Bạch Linh liền trực tiếp đi đến Tương Tây, nàng ta còn chắc rằng Tô Tín phải tu dưỡng một thời gian thì mới đến Tương Tây, thế nhưng nàng ta không thể ngờ Tô Tín nhanh như vậy đã ra tay với Cản Thi phái.

Những lời kia nàng ta chỉ nói để hù dọa Âm Đồ Linh, không ngờ kết quả lại biến thành sự thật.

Sau khi tạo áp lực cho Âm Đồ Linh, Bạch Linh liền trực tiếp quay người rời đi, nàng ta tới chào hỏi một nữ đệ tử Bạch Liên Giáo đang canh giữ ở phạm vi ngoài rồi hỏi: "Thánh mẫu có truyền đến tin tức gì sao?"

Tên đệ tử kia cung kính nói: "Ba Tương không sai biệt lắm cũng sắp bố trí xong, vậy nên Thánh mẫu đã quay về Bạch Liên Giáo bế quan, toàn bộ Ba Tương đều do hai vị đại nhân là Hắc Liên Thánh sứ và Thanh Liên Thánh sứ quản lý."

Bạch Linh mặt không đổi sắc mà phất tay cho tên đệ tử kia rời đi, nhưng lúc này trong mắt nàng ta lại lộ ra một tia âm trầm.

Thanh Liên Thánh sứ đời trước đã bị tiêu diệt trong trận đại chiến giữa Bạch Liên Giáo và Đại Chu, Hắc Liên Thánh sứ thì bị Tô Tín và Bạch Linh liên thủ lừa chết, ngay cả Thanh Liên chi chủng và Hắc Liên chi chủng cũng đều rơi vào tay Tô Tín.

Theo lý mà nói, dưới tình huống không có Thanh Liên chi chủng và Hắc Liên chi chủng, Bạch Liên Giáo hẳn không thể dễ dàng lần nữa tạo ra hai tên Thất Liên Thánh sứ Dương Thần cảnh.

Nhưng gần đây, Bạch Liên Giáo tìm được cơ duyên mà ngày xưa tổ tiên của bọn họ để lại, không chỉ thương thế của Bạch Liên Thánh mẫu khỏi hẳn, mà Bạch Linh cũng thuận lợi thăng tiến đến Dương Thần cảnh.

Mà dựa vào nội tình của Bạch Liên Giáo lại tìm ra mấy tên võ giả Dung Thần cảnh có thực lực không tệ, giúp họ tăng lên Dương Thần cảnh cũng không khó gì.

Nhưng thứ duy nhất Bạch Linh kiêng kị chính là Hắc Liên Thánh sứ và Thanh Liên Thánh sứ mới lên đều đã từng là

Thánh nữ!

Thánh nữ của Bạch Liên Giáo cho đến bây giờ cũng không chỉ có một người mà là rất rất nhiều.

Những Thánh nữ được Bạch Liên Giáo bồi dưỡng sau này sẽ phải không ngừng chém giết lẫn nhau, chỉ có người cuối cùng tồn tại có thực lực và thủ đoạn cao minh nhất mới có thể chân chính trở thành Thánh nữ.

Ngày xưa Bạch Linh cũng phải trổ hết tài năng như thế mới có thể trở thành Thánh nữ của Bạch Liên Giáo.

Trong khi những người không được chọn làm Thánh nữ cũng sẽ không bỏ phí, có thể trở thành người ứng cử cho vị trí Thánh nữ, không cần nói cũng biết là thực lực và năng lực đều thuộc về tầng lớp trên, cho nên những người này đều sẽ trở thành lực lượng trung thành của Bạch Liên Giáo.

Chỉ là nếu dựa theo quỹ đạo phát triển bình thường, sau khi Bạch Linh trở thành Thánh nữ, chắc chắn Thất Liên Thánh sứ sẽ trở thành tâm phúc của nàng.

Kết quả là, Thất Liên Thánh sứ trước kia đều đã trở thành người đời trước, còn Thất Liên Thánh sứ mới lên lại trở thành đối thủ cạnh tranh của nàng, hiện tại còn được Bạch Liên Thánh mẫu ủy thác nhiệm vụ, chuyện này khiến cho Bạch Linh không khỏi cảm thấy áp lực.

Đừng tưởng rằng bây giờ nàng ta là Thánh nữ thì sau này cũng là Thánh nữ, mối quan hệ cạnh tranh của Bạch Liên Giáo cũng vô cùng thực tế.

Hiện tại Bạch Linh đang là đệ tử của Bạch Liên Thánh mẫu, nhưng chỉ cần trong Thất Liên Thánh sứ có người biểu hiện tốt hơn Bạch Linh nàng, vậy thì đổi Thánh nữ thêm một lần nữa cũng không phải là việc khó khăn gì.

Dù sao đối với Bạch Liên Giáo mà nói, tất cả mọi chuyện đều thực tế như thế, bằng không thì Bạch Liên Giáo cũng không quật khởi nhanh như vậy, thậm chỉ ngay cả vị trí đứng đầu của Thiên Ma Cung trong Cửu Ngục Tà Ma cũng có thể đoạt được.

Hiện tại chính là thời điểm Bạch Liên Giáo bọn họ quật khởi lần nữa, ẩn núp mấy chục năm, cuối cùng Bạch Liên Giáo cũng thực hiện một hành động lớn.

Chương 2088 - Bạch Linh lo lắng (2)

Bạch Linh lo lắng (2)

Vậy nên hiện tại toàn bộ Bạch Liên Giáo đều đang điên cuồng vận chuyển, mỗi người đều có nhiệm vụ riêng.

Tương Tây bên này Bạch Liên Thánh mẫu giao cho Bạch Linh nàng phụ trách, hoàn thành tốt tất nhiên sẽ có thưởng, nhưng nếu như thất bại, Thất Liên Thánh sứ và những Thánh nữ từng không được chọn đều sẽ dòm ngó vị trí của nàng!

Lúc này ở bên trong rừng rậm Tương Tây Đạo, bởi vì có Vu Mã Hình dẫn đường, nên tốc độ đám người Tô Tín đi cũng nhanh hơn không ít.

Đợi đến khi đám người Tô Tín sắp tiếp cận trung tâm của rừng rậm Tương Tây, Vu Mã Hình đột nhiên nói: “Đại nhân, phía trước chính là khu vực mà bộ lạc Vu Thần bảo vệ, cách nơi trung tâm nhất rất gần, chẳng qua một khi chúng ta bên này động thủ thì sẽ kinh động đến đám người Cản Thi phái ở vị trí trung tâm.”

Tín nhẹ gật đầu, thản nhiên nói: “Đi, dẫn ta đến gặp Đại Vu Tế của bộ lạc Vu Thần.”

Vu Mã Hình gật đầu, lập tức đi phía trước dẫn đường.

Đợi sau khi đi đến một khu vực, Vu Mã Hình lập tức dùng hai tay kết ấn, trong miệng thì thào lẩm bẩm cái gì đó, lập tức lớp trướng khí mỏng manh trước mặt hắn vậy mà lại chuyển sang màu máu khiến cho người ta phải sợ hãi!

Tô Tín cũng không thể không thừa nhận, đám người tộc Vu Miêu ngược lại vô cùng am hiểu chơi những thứ bàng môn tà đạo này.

Trong mảnh sương mù này ẩn giấu kịch độc, ngay cả Tô Tín cũng không phát hiện ra, trước đó hai Võ giả dò đường của

hắn đã đâm đầu vào loại kịch độc này, thiếu chút nữa là chết ngay tại chỗ ở đây.

Vu Mã Hình vung tay lên, màn sương độc trực tiếp bị thổi tan, chẳng qua cũng đã kinh động đến người của bộ lạc Vu Thần đến đây xem xét.

Mấy tên Man tộc Vu Miêu không biết ở đâu nhảy ra từ trong rừng rậm, bọn họ vừa định nói gì đó thì đã thấy được Vu Mã Hình ở đây, mấy người bọn họ vội vàng cung kính hành lễ đối với Vu Mã Hình rồi nói: "Tham kiến Vu Mã Đại Vu Tế!"

Ở bộ lạc Vu Mêu, Đại Vu Tế vốn là có địa vị rất cao, cho dù là Đại Vu Tế của một bộ lạc nhỏ thì bọn hắn cũng phải rất cung kính, chớ nói chi là Vu Mã Hình này lại là Đại Vu Tế của bộ lạc xếp thứ ba.

Vu Mã Hình gật đầu nói: "Dẫn ta đi gặp Vu Thần Đằng."

Mấy tên Man tộc Vu Miêu kia có chút do dự nhìn Tô Tín một chút, dù sao phía trên đã có mệnh lệnh truyền xuống, không cho phép người ngoài ra vào, kết quả bây giờ Vu Mã Đại Vu Tế lại còn mang theo một người ngoài tiến vào, làm như vậy hình như là có chút không ổn?

Tuy thế Đại Vu Tế cũng đều là những nhân vật cao cao tại thượng, bọn họ cũng không dám chất vấn, nên chỉ có thể ngoan ngoãn dẫn bọn họ đến gặp Đại Vu Tế của tộc Vu Thần.

Vị Đại Vu Tế của tộc Vu Thần, Vu Thần Đằng cũng là một lão giả có tướng mạo già nua, đương nhiên tuổi của hắn cũng rất già.

Đại Vu Tế của tộc Vu Miêu cũng không tu luyện võ đạo, cho nên cơ thể của bọn họ lại rất yếu đuối, bình thường Đại Vu Tế có thể sống đến hai trăm tuổi cũng đã xem như là rất dài, mặc dù bọn họ có lực lượng của Dương Thần cảnh, nhưng đáng tiếc là bọn họ lại chỉ có thể sống bằng võ giả Hóa Thần cảnh mà thôi.

Nháy mắt khi Vu Thần Đằng nhìn thấy Tô Tín, sắc mặt của hắn lập tức biến đổi, hắn quát Vu Mã Hình: "Vu Quỷ đại nhân sai chúng ta canh giữ nghiêm Tương Tây Đại Sơn, không cho

người ngoài tiến vào, kết quả bây giờ ngươi lại dẫn theo người ngoài tới đây, rốt cuộc ngươi có ý gì?”

Vu Mã Hình không nói gì, Tô Tín lại là bước về phía trước một bước, khí thế cường giả Chân Vũ cảnh quanh người bộc phát, thản nhiên nói: “Là bản tọa để hắn dẫn tới, ngươi có ý kiến gì không?”

Trên mặt Vu Thần Đằng lập tức lộ ra vẻ hoảng sợ, cường giả Chân Vũ cảnh!

Đối với bọn họ, những lão giả của tộc Vu Miêu cả ngày ở Tương Tây mà nói, đời này bọn họ đều chưa từng thấy một cường giả Chân Vũ cảnh nào.

Vu Mã Hình là người đầu tiên chịu thua trước Tô Tín.

Mọi chuyện có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, đặc biệt loại người dễ phản bội giống như Vu Mã Hình này, hắn còn ước gì sẽ xuất hiện thêm kẻ phản bội thứ hai, bởi vì như vậy thì trong lòng của hắn sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Vu Thần Đằng, Vu Mã Hình cười lạnh nói: “Vu Thần Đằng, bộ lạc Vu Thần các ngươi cũng khuất phục dưới trướng bộ lạc Vu Quỷ, nhưng lần này bộ lạc Vu Quỷ bọn họ rốt cuộc đang làm gì với người của Cản Thi phái thì ngươi có biết không?

Ngươi và ta đều bị bọn họ sai mà chẳng hay biết gì, chúng chỉ dùng một vài thứ không đáng tiền liền đuổi chúng ta đi, bộ lạc Vu Quỷ bọn họ đã từng xem chúng ta là người của tộc Vu Miêu chưa?

Lần này là bọn họ bất nhân, cũng không phải do chúng ta bất nghĩa, Tô đại nhân lần này tới chỉ vì muốn tiêu diệt Cản Thi, không liên quan gì đối với tộc Vu Miêu chúng ta , ngươi vẫn nên mở đường đi, nếu không một khi làm lớn chuyện, người gặp nạn vẫn là tộc Vu Miêu chúng ta!”

Lần này Cản Thi phái đang mưu đồ cái gì, trong tộc Vu Miêu chỉ có bộ lạc Vu Quỷ mới biết, tất cả các bộ lạc đều là không hiểu mọi chuyện ra sao.

Chương 2089 - Uy hiếp(1)

Uy hiếp(1)

Chỉ vì thực lực của bộ lạc Vu Quỷ quá mạnh, nên những người khác cũng không dám đi hỏi, cho dù là bộ lạc Vu Thần và bộ lạc Vu Mã cũng không dám đi hỏi.

Vậy nên khi bộ lạc Vu Quỷ chi ra đồ vật để bọn họ đi thủ vệ thì bọn họ cũng đành phải gật đầu đáp ứng, nhưng trong lòng ai cũng có chút bất mãn.

Hiện tại thì tốt rồi, Tô Tín xuất hiện đã cho bọn họ một lý do để phản bội, dù sao là do bộ lạc Vu Quỷ các ngươi có lỗi với chúng ta trước, vậy thì cũng đừng trách chúng ta bán đứng ngươi.

Vu Thần Đằng thấy thế cũng đành phải gật đầu nói: "Nguyện ý nghe Tô đại nhân phân phó!"

Có bộ lạc Vu Thần phối hợp, Tô Tín trực tiếp dẫn người tới gần trong khu vực của Cản Thi phái.

Mà lúc này ở nơi trung tâm của Cản Thi phái, đầu Âm Đồ Linh đầy mồ hôi tập trung lực lượng trong thi thể của hơn mười vị Bạch Liên Thánh mẫu của Bạch Liên Giáo vào một chỗ.

Hiện tại đã đến thời khắc quan trọng nhất của việc luyện thi, lúc này Âm Đồ Linh cũng không dám có tâm tư đùa nghịch nữa.

Chẳng qua đúng vào lúc này, có người của bộ lạc Vu Quỷ chạy vào, lớn tiếng kêu la cái gì đó.

Bạch Linh ở một bên bảo vệ, đôi mi thanh tú của nàng ta nhíu lại, hỏi Đại Vu Tế của bộ lạc Vu Quỷ Vu Quỷ Dung hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Tướng mạo của Vu Quỷ Dung càng thêm kinh khủng, trên khuôn mặt già nua của hắn đều là một mảnh đen kịt, nhưng nhìn kỹ lại có thể nhìn ra, một mảnh màu đen nhánh trên mặt hắn lại là những hình xăm lít nha lít nhít, vô cùng quỷ dị.

Sắc mặt Vu Quỷ Dung âm trầm nói: "Có người ngoài vượt qua màn độc chướng, đã tới gần nơi này, hơn nữa nhân số cũng không ít, chừng hơn nghìn người, thực lực rất mạnh."

Bạch Linh nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi, nàng ta quát lên: "Ngươi không phải đã nói là đã có hai bộ lạc Vu Thần và Vu Mã bố trí độc chướng ở khu vực bên ngoài, tuyệt đối sẽ không để cho người ta tìm tới rồi sao? Bây giờ chuyện này là sao, ta cần một cái công đạo, Bạch Liên Giáo cũng cần một cái công đạo!"

Vu Quỷ Dung nghiến răng nghiến lợi nói: "Là do hai bộ lạc Vu Thần và Vu Mã đã phản bội tộc Vu Miêu! Bọn hắn vậy mà lại tự giải trừ độc chướng, chủ động dẫn theo những kẻ ngoại lai tới đây!"

Bạch Linh thấy thế cũng chỉ biết mắng thầm một câu thành sự không có bại sự lại có thừa, sớm biết như vậy nàng đã dẫn theo nhiều người của Bạch liên Giáo một chút, cũng không phải hợp tác cùng đám Man tộc ngu ngốc này.

Ngay cả người của mình cũng không quản được, loại này còn sống có ích gì? Có trời mới biết lúc trước cái đám ngu ngốc này rốt cuộc làm thế nào mà có thể sống sót được dưới sự truy sát của Nhân Hoàng, hay là những năm gần đây bọn họ sống trong Tương Tây Đại Sơn nên đã hoàn toàn trở nên ngu đần rồi.

Âm mưu bí mật của Bạch Liên Giáo và Cản Thi Pháo liên quan đến chuyện đại sự của Bạch Liên Giáo bọn họ. Điểm này không thể sơ xuất.

Hơn nữa, Âm Đồ Linh dĩ nhiên cũng nghe được hai người bọn họ nói chuyện với nhau. Trong lòng hắn cũng không kiềm được mà nóng nảy.

Hắn đã đắc tội Tô Tín đến vô cùng rồi. Lần này nếu không có Bạch Liên Giáo che chở thì Cản Thi Phái bọn họ phải tránh một kiếp với Tô Tín thế nào đây?

Cho nên, một khi kế hoạch của Bạch Liên Giáo thất bại thì Cản Thi Phái bọn họ cũng sẽ bị dính líu.

Nhưng vào lúc này, giữa không trung, một luồng uy áp to lớn mạnh mẽ giáng xuống, tiếng cười của Tô Tín cũng truyền đến nơi.

“Bạch Liên Giáo và Cản Thi Phái? Ta tưởng là ai ở đó bày mưu, hóa ra là các người à?”

Ngay phút chốc thấy Tô Tín, sắc mặt của Bạch Linh đột nhiên biến đổi. Nàng cũng không ngờ tốc độ của Tô Tín lại nhanh đến như vậy. Sau khi diệt Đường Môn liền tìm đến nơi này.

Tô Tín nhìn Bạch Linh, mặc dù trên mặt không có biểu hiện gì, nhưng trong lòng hắn lại hiện vẻ kinh dị.

Người của Bạch Liên Giáo hành sự trong bóng tối, điểm này Tô Tín đã biết từ sớm. Dù sao trên căn bản, đám người này cũng không có lúc nào an ổn.

Song, chỉ cần Bạch Liên Giáo không trêu chọc vào Tô Tín thì dĩ nhiên Tô Tín cũng không rảnh mà đi trừ ma vệ đạo.

Nhưng bây giờ, Bạch Liên Giáo lại cùng Cản Thi Phái quấy phá, thế thì bất kể bọn họ có nguyên nhân gì, Tô Tín cũng nhất định phải diệt Cản Thi Phái.

Vì thế, Tô Tín không nói hai lời. Căn bản cũng không cho Bạch Linh nửa phần phản ứng lại, hắn ngay lập tức nhắm về phía Âm Đồ Linh!

Trong mắt Bạch Linh lộ ra một tia lạnh. Nàng ngay lập tức xoay người, nói với Vu Quỷ Dung bên cạnh: “Ra tay cản Tô Tín lại! Bằng không, phá hư đại sự của Bạch Liên Giáo ta thì cái mà bộ lạc Vu Quỷ muốn cũng không có!”

Vu Quỷ Dung cắn răng. Đối phương dù sao cũng là lục địa thần tiên trong truyền thuyết. Là nhân vật mạnh mẽ có thể một quyền khai sơn, một chưởng đoạn hà. Hắn chắc chắn không địch lại được đối phương.

Tuy nhiên bây giờ, lợi ích của bộ lạc Vu Quỷ lại dính với Bạch Liên Giáo, cái này khiến hắn không ra tay không được.

Vì thế, Vu Quỷ Dung cũng không chần chừ, hắn ngay lập tức hai tay kết ấn. Hình xăm màu đen trên mặt hắn nhất thời bạo phát một luồng khí tức tà dị.

Chương 2090 - Uy hiếp(2)

Uy hiếp(2)

Chỉ thấy quanh thân Tô Tín, mấy chục ác quỷ màu đen hiện lên. Đám ác quỷ kia vô hình vô chất nhưng lại có thể đánh đến Tô Tín, không ngừng xâu xé.

Hơn nữa, chúng cũng không xâu xé máu thịt Tô Tín, mà là xâu xé chân khí, Nguyên Thần, và thậm chí là sinh mệnh lực của hắn!

Đối với thứ tà dị này, Tô Tín cũng không biết phòng ngự như thế nào. Dù sao chân khí của hắn cũng không cách nào thương tổn đến đám ác quỷ này.

Vì thế, Tô Tín liền bộc phát đấu chiến kim thân. Trong chớp mắt, Phật quang lóng lánh. Đám ác quỷ kia xôn xao hét thảm một tiếng, hóa thành bụi đen rồi biến mất.

Bên kia, Vu Qủy Dung liền nôn ra một ngụm máu tươi. Có điều, dầu gì hắn cũng chỉ trì hoãn trong chốc lát mà thôi. Âm Đồ Linh thừa cơ hội này, hai tay kết ấn, từ thi thể của vị đại diện Thánh mẫu nào đó của Bạch Liên Giáo, nhất thời một tia tinh mang tạm thời xuất hiện, vô số bạch liên rơi xuống. Dị tượng này khiến toàn tộc Vu Miêu ở đó nhất thời không tự chủ được mà quỳ lạy dưới đất, miệng hô thần linh.

Ánh mắt Bạch Linh nhất thời sáng lên. Hai tay nàng ta cũng bắt ấn quyết. Luyện thi của Bạch Liên Giáo cũng thoáng chốc biến mất ngay tại chỗ, rồi lại xuất hiện trước người của nàng, bày ra điệu bộ phòng ngự.

Mặc dù luyện thi của Bạch Liên Giáo là do Âm Đồ Linh luyện chế được. Nhưng một thi luyện Bạch Liên Giáo ở Chân Vũ cảnh thì làm sao mà đưa cho Âm Đồ Linh cho được? Thậm chí để cho hắn tạm thời nắm giữ trong tay cũng không được.

Vì thế, lúc đang luyện chế thi thể, Bạch Liên Giáo đã thêm một ấn ký trong thi thể. Sau khi luyện thi thành công thì cũng chỉ có võ giả Bạch Liên Giáo mới có thể điều khiển thi luyện này được.

Lúc này, Âm Đồ Linh cũng đầu đầy mồ hôi lạnh, tung thi luyện Chân Vũ cảnh của hắn ra ngoài, mặt nhìn Tô Tín đầy cảnh giác.

Bạch Linh quả nhiên không gạt hắn. Tô Tín này quả thực đã tìm đến cửa.

Có điều, bây giờ Âm Đồ Linh cũng có chút sức lực đối đầu với Tô Tín.

Cỗ thi luyện của Bạch Liên Giáo kia là do đích thân hắn luyện chế được. Dĩ nhiên hắn tự biết được sự kinh khủng của cỗ thi luyện đó.

Ai nào ngờ Bạch Liên Giáo lại có thể đại nghịch bất đạo như vậy. Đến cả mộ tổ tiên của nhà mình cũng đào lên, dùng thi hài các đời tổ tiên mà luyện thi.

Mặc dù sức mạnh còn sót lại trên mười cỗ thi thể này là rất nhỏ, nhưng sức mạnh của hơn mười cỗ thi thể hợp chung lại lại có uy năng kinh khủng vô cùng.

Quan trọng nhất chính là, Bạch Liên Thánh mẫu là nhân vật thế nào? Mỗi đời Bạch Liên Thánh mẫu đều là những cường giả có thực lực đứng đầu. Bằng không Bạch Liên Giáo cũng không càn quấy được nhiều năm như vậy.

Hơn nữa, thi thể Bạch Liên Thánh mẫu bị đưa đi luyện thi thì còn kinh khủng hơn. Người đó khi còn sống chính là cường giả Thần Kiều cảnh!

Phải biết rằng nhiều năm qua như vậy, Cản Thi Phái không tìm được lấy một thi thể cường giả Thần Kiều cảnh để mà bắt đầu luyện chế. Không ngờ tới cuối cùng trong tay hắn lại có được một cái. Dù sao bất kể thế nào, Âm Đồ Linh hắn cũng có mặt mũi xuống dưới nhìn mặt liệt tổ liệt tông rồi.

Có một thi luyện Thần Kiều cảnh phía trước, cộng thêm trong tay hắn còn có thi luyện Chân Vũ cảnh. Hơn nữa, bộ lạc Vu Quỷ bên kia cũng không phải hạng đơn giản. Bằng không Cản Thi Phái cùng Bạch Liên Giáo cũng sẽ chẳng hợp tác với bộ lạc Vu Quỷ mà đi tìm bộ lạc Vu Thần, hay bộ lạc Vu Mã.

Bởi đại vu tế cả tộc Vu Miêu không thể nào dùng cảnh giới để mà cân nhắc cho được. Vì lẽ đó, thực lực của Vu Quỷ Dung thật ra nằm giữa Dương Thần cảnh cùng Chân Vũ cảnh.

Nếu ngươi nói hắn là Chân Vũ, thì một cái tát của Tô Tín cũng có thể ngay lập tức đánh hắn thành một khối thịt vụn.

Nhưng nếu nói hắn là Dương Thần thì chỉ cần cho hắn đầu đủ thời gian cũng như khoảng cách thì cái yếm thắng nguyền rủa thuật Vu Quỷ Dung thi triển thậm chí có thể mang đến không ít phiền toái cho Tô Tín.

Hiện tại ba người bọn họ liên thủ, Âm Đồ Linh không dám nói mấy lời cuồng vọng như chém chết Tô Tín, song ít nhất tự vệ cũng không thành vấn đề.

Nhìn ba người cùng cảnh tượng xung quanh kia, khóe miệng Tô Tín không kiềm được lộ ra một nụ cười nhạt: "Chỉ dựa vào ba người các ngươi mà cũng muốn ngăn ta lại?"

Âm Đồ Linh mặt không đổi sắc, nói: "Tô đại nhân, Đường môn cũng đã bị ngươi tàn sát rồi. Ngươi hẳn hết giận rồi chứ? Bây giờ Tô đại nhân ngươi uy phong lẫm lẫm trên giang hồ, cần gì phải làm khó một Cản Thi Phái nho nhỏ chứ?"

Tô Tín kinh ngạc nhìn Âm Đồ Linh, nói: "Tức giận? Ngươi đoán sai rồi. Ta không giận. Là sư là hổ mà còn tức giận vì bị chó hoang khiêu khích hay sao?

Ta diệt Cản Thi Phái các ngươi chẳng qua là vì quy tắc mà thôi. Chọc đến Tô Tín ta thì phải trả giá. Đây là quy tắc, không thể phá.

Còn có, trước đó Mạnh Tông chủ của Dịch Kiếm Môn từng giúp ta. Vừa hay ta đang không biết lấy gì để báo đáp ân huệ. Thế mà Cản Thi Phái các ngươi lại dẫn xác tới. Diệt các ngươi thì coi như ta trả được một phần ân tình với Dịch Kiếm Môn."

Chương 2091 - Uy hiếp(2)

Uy hiếp(2)

Sắc mặt tái nhợt của Âm Đồ Linh vì bị chọc tức mà đỏ lên. Cũng không biết là vì Tô Tín ví Cản Thi Phái bọn họ thành chó hoang hay là Tô Tín tính lấy bọn họ làm món quà nhân tình trả lại cho Dịch Kiếm Môn.

Ngay lúc Âm Đồ Linh còn muốn nói thêm điều gì, Tô Tín bỗng nhiên chuyển tầm mắt nhìn Bạch Linh, nói: “Bạch Linh, chúng ta cũng coi như là người quen cũ. Ngươi cũng biết tính của ta.

Ta vô tình chọc vào Bạch Liên Giáo nhưng cái này không có nghĩa là ta không dám đối địch với Bạch Liên Giáo.

Bây giờ ta muốn diệt Cản Thi Phái, Bạch Liên Giáo ngươi nhất định muốn cản ta?”

Bạch Linh nhìn Tô Tín mặt không cảm giác, khóe miệng bỗng nhiên lộ ra một nụ cười khổ.

Đúng theo lời Tô Tín, Bạch Linh hiễu rõ tính tình Tô Tín.

Ngày trước lúc Tô Tín còn đang là Hóa Thần cảnh đã dám liên thủ cùng nàng tính kế với Hắc Liên Thánh sứ Dương Thần cảnh. Có thể tưởng tượng được lá gan của Tô Tín lớn đến nhường nào. Cho tới giờ hắn cũng chẳng có gì là kính sợ với Bạch Liên Giáo cả.

Mà bây giờ, Tô Tín lại là Chân Vũ cảnh lục địa thần tiên, là nhân vật có thể đứng ngang hàng với Bạch Liên Thánh mẫu của Bạch Liên Giáo bọn họ. Tô Tín có dám ra tay với Bạch Liên Giáo hay không, điểm này trên căn bản cũng không cần hỏi nhiều.

Hiện, Bạch Liên Giáo bọn họ đang mưu tính một đại sự. Lúc này mà xảy ra va chạm với Tô Tín thì đúng là ngu.

Dĩ nhiên, quan trọng nhất chính là chuyện Tương Tây do Bạch Linh làm. Bất kể trong này xảy ra chuyện gì, chỉ cần chưa hoàn thành nhiệm vụ thì đó chính là lỗi của nàng. Trong Bạch Liên Giáo, chỉ bản về kết quả, không hỏi quá trình.

Những người không được chọn làm Thánh nữ khác cũng đang chờ Bạch Linh nàng phạm sai lầm kia kìa!

Mà lúc này, Âm Đồ Linh lại có chút hốt hoảng. Bởi vì Bạch Linh đang trầm mặc, yên lặng rất quỷ dị.

Bạch Liên Giáo cũng đã liên thủ cùng Cản Thi Phái, thế này còn gì để mà trầm mặc nữa?

Bây giờ, bộ dạng này của Bạch Linh hiển nhiên là muốn tính rút lui ngay trước mặt Tô Tín!

Quả nhiên, tiếp theo Bạch Linh không nói không rằng, ngay lập tức lui ra, biểu thị nàng không xen vào chuyện này.

Lần này, Bạch Liên Giáo quả đúng đã liên thủ với Cản Thi Phái. Nhưng trong thực tế, Bạch Liên Giáo cũng là đang lợi dụng Cản Thi Phái luyện thi giúp bọn họ.

Thời gian lâu như vậy, mặc dù Bạch Liên Giáo cho Cản Thi Phái không thiếu các loại vật liệu, tuy nhiên, một thi luyện cường giả Thần Kiều cảnh không phải dùng một ít vật liệu tiếp tế là có thể trao đổi được.

Sở dĩ Âm Đồ Linh đồng ý giúp Bạch Liên Giáo dĩ nhiên cũng là vì những lời cam kết trước đó của Bạch Liên Giáo.

Mà bây giờ, nhìn bộ dạng này của Bạch Linh, hiển nhiên nàng căn bản cũng chưa từng nghĩ đến việc đi liều chết với Tô Tín vì Cản Thi Phái của hắn.

Tính cách của Bạch Linh rất thực tế. Ngươi có thể mang đến lợi ích cho nàng thì nàng không ngại hợp tác cùng ngươi. Nhưng đồng thời, nếu gặp nguy hiểm thì nàng sẽ bán đứng ngươi trước tiên.

Bây giờ cũng là như thế. Dưới sức ép mạnh mẽ từ Tô Tín, Bạch Linh không chút do dự rút lui. Mặc dù nói hiện thời ba người bọn họ liên thủ vẫn còn ít sức để tự vệ, nhưng Bạch Linh vì sao phải vì Cản Thi Phái mà cứng đối cứng với Tô Tín?

Lợi dụng xong thì bán đứng, Bạch Linh làm mà không chút gánh nặng nào trong lòng. Hơn nữa bây giờ quan trọng nhất chính là để Tô Tín diệt Cản Thi Phái thì những ước hẹn trước đó của Bạch Liên Giáo với Cản Thi Phái cũng không cần thực hiện nữa. Thậm chí, đợi khi quay về, kể lại những chuyện này với Bạch Liên Thánh mẫu, nàng có khi còn được khen thưởng nữa.

Âm Đồ Linh chỉ vào Bạch Linh, tức giận mắng: “Ngươi tiện nhân! Sớm biết Bạch Liên Giáo các ngươi là loại người như vậy thì Cản Thi Phái ta dù có phải chôn chân trong rừng

Tương Tây cả đời cũng không đến hợp tác cùng Bạch Liên Giáo các ngươi!”

Bạch Linh lạnh nhạt nói: “Chửi đi, mắng thêm mấy câu nữa, sau này đoán chừng ngươi cũng không có cơ hội mắng đâu.”

Tô Tín vỗ tay một cái, trên mặt nở nụ cười quỷ dị, nói: “Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt. Bạch cô nương, lần này ngươi gài Cản Thi Phái không vừa.”

Tô Tín cũng chỉ là đứng hóng chuyện vui với việc Bạch Linh đi gài bẫy Cản Thi Phái mà thôi.

Dù sao hắn cũng chẳng có quan hệ gì với hai người này. Thấy họ chém giết nhau ở đây, Tô Tín không đổ thêm dầu vào lửa là đã không tệ rồi.

Không có sự che chở của Bạch Liên Giáo, với chút thực lực đáng thương kia của Cản Thi Phái, Tô Tín không nói là vừa vẫy tay vừa diệt thì cũng gần như là thế rồi.

Có điều, vào lúc này, khóe miệng Âm Đồ Linh lại lộ ra một nụ cười nhạt.

“Bạch Liên Giáo ơi là Bạch Liên Giáo. Các ngươi thật sự cho rằng Cản Thi Phái chúng ta là ngu si hay sao?

Bạch Liên Giáo các ngươi bây giờ là người đứng đầu Cửu Ngục Tà Ma, Cản Thi Phái chúng ta chẳng qua chỉ là một tiểu tông môn đang lay lắt qua ngày mà thôi.

Bây giờ, các ngươi chạy đến tìm ta hợp tác. Thế chẳng may xong việc trở mặt không nhận người thì biết thế nào? Chẳng lẽ cả ngươicho là ta không cân nhắc đến chuyện này hay sao?”

Chương 2092 - Chia một phần lợi(1)

Chia một phần lợi(1)

Đôi mi thanh tú của Bạch Linh hơi nhíu lại, cảm giác được một chút không ổn.

Quả nhiên, trên thi luyện của Bạch Liên Thánh mẫu, từng luồng thi khí màu đen ầm ầm bộc phát, ngưng tụ thành từng cái phù văn kì dị trên người.

Âm Đồ Linh cười lớn, nói: “Mặc dù ấn ký Bạch Liên Giáo các ngươi để lại trên thi thể có thể điều khiển được nàng ta. Nhưng thi luyện này dù sao cũng do một tay ta luyện chế. Chẳng lẽ ta cũng không động tay động chân à?

Hôm nay, Cản Thi Phái ta diệt, thì Bạch Linh ngươi cũng vậy! Đừng mong được gì tốt! Chỉ cần ta phát động thì thi luyện này cũng sẽ vỡ nát ngay! Cùng lắm thì mọi người cùng nhau chết! Cá chết lưới rách!”

Nghe lời này xong, sắc mặt Bạch Linh nhất thời biến đổi. Sự tình lần này có khi thực không nằm trong tầm kiểm soát của nàng được nữa.

Thi luyện Thần Kiều cảnh này có thể nói là rất quan trọng với Bạch Liên Giáo. Một khi chuyện luyện thi xảy ra điều gì bất trắc thì cái chức Thánh nữ Bạch Liên giá này của nàng cũng không cần tiếp tục làm nữa.

Tô Tín bước ra một bước, nhàn nhạt nói: “Nói như vậy, chuyện lần này Bạch Liên Giáo nhất định phải xen vào?”

Lúc này, trong lòng Bạch Linh vô cùng rối. Nếu không màng đến chuyện Cản Thi Phái thì nàng sợ dưới cơn nóng giận, Cản Thi Phái sẽ làm ra chuyện chó cùng rứt giậu.

Nhưng nếu đi quản chuyện Cản Thi Phái, nàng quả thực cũng không muốn đối địch với Tô Tín. Dẫu sao thực lực của Tô Tín cũng bày ra đó. Nàng cũng rất hiểu tính cách của hắn. Kết quả đoán chừng cũng sẽ rất be bét.

Có điều, vào lúc này, bỗng nhiên Tô Tín lại nói: “Thật ra thì muốn ta tha cho Cản Thi Phái một nước thì cũng rất đơn giản. Có điều, ngươi phải đồng ý với một điều kiện của ta trước mới được.”

Lời vừa thốt ra, không chỉ đám người Bạch Linh ngẩn ra mà ngay cả đám người Lý Phôi thủ hạ của Tô Tín cũng đều ngẩn ra.

Từ lúc nào mà Tô đại nhân lại khoan dung độ lượng thế? Đây cũng không phải là phong cách của Tô đại nhân kia mà?

Trong mắt Âm Đồ Linh lúc này lộ ra một tia hy vọng. Nếu như có cơ hội, hắn cũng không muốn đi liều chết với Tô Tín.

Đây cũng không đến mức là hắn sợ chết mà nguyện ý đi theo Tô Tín, khom lưng khuỵu gối nhượng bộ. Mà là thủ đoạn của Tô Tín có hơi tàn nhẫn. Thậm chí tàn nhẫn đến mức bọn họ cũng không chịu được.

Hở một chút là diệt tông diệt môn. Nếu Cản Thi Phái mà bị diệt thì Âm Đồ Linh hắn nào còn mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông?

Bạch Linh mang vẻ cảnh giác, hỏi: "Ngươi muốn gì?"

Tô Tín chỉ vào cái hố sâu được cả đám bảo vệ, nói: "Bạch Liên Giáo các ngươi đi ngàn dặm xa đến nơi Tương Tây này, liên hiệp với Cản Thi Phái và cả tộc Vu Miêu, cũng không phải chỉ vì để luyện chế một cái xác chứ? Rốt cuộc trong cái hố đó có cái gì? Đừng có giấu diếm nữa. Nói ra chút đi."

Trong mắt Bạch Linh nhất thời lộ ra một tia lạnh. Lòng tham của Tô Tín quả thực không nhỏ, thế mà lại dòm ngó đến bí mật lần này của Bạch Liên Giáo.

Trên thực tế, Tô Tín quả thực cũng nghĩ như vậy. Hiển nhiên, chỗ này rất quan trọng với Bạch Liên Giáo, nói không chừng chính là một hồi cơ duyên.

Chỗ này nếu như Tô Tín không biết thì thôi. Nhưng bây giờ Tô Tín biết rồi thì hắn sao có thể không đến chia chút lợi ích được?

"Cái này liên quan đến bí mật của Bạch Liên Giáo ta, ngươi cho rằng ta sẽ nói cho ngươi nghe hay sao?" Bạch Linh lạnh lùng nói.

Tô Tín nhàn nhạt nói: "Nếu ngươi không muốn nói cho ta thì ta cũng sẽ chém cả các ngươi luôn. Sau đó tự mình xuống thăm dò cũng vậy thôi.

Bạch cô nương, ngươi cũng nói, chỗ này liên quan đến bí mật của Bạch Liên Giáo chứ không phải là dính dáng đến lợi ích của ngươi.

Vì Bạch Liên Giáo mà liều sống liều chết với ta, có đáng hay không? Huống chi, dù cho là ngươi có dựa vào thi thể Thần Kiều cảnh kia mà chạy thoát khỏi tay ra. Nhưng chuyện cũng bị hỏng rồi ngươi quay về trả lời với Bạch Liên Thánh mẫu như nào đây?

Nói thế nào thì mọi người cũng đều là người quen. Có thứ tốt chẳng lẽ ngươi cũng không chia cho ta một ít à?"

Ngay lúc này, bỗng nhiên Âm Đồ Linh lại nói: "Thánh nữ điện hạ, những chuyện này ngươi cũng vẫn luôn gạt Cản Thi Phái ta. Rốt cuộc Bạch Liên Giáo các ngươi muốn cái gì? Từ đầu đến cuối, Cản Thi Phái ta cũng không biết gì cả. Hơn nữa, vị trí của thứ này còn ở biên giới Tương Tây của Cản Thi Phái ta. Nói thế nào thì Cản Thi Phái ta cũng có quyền được biết chứ?"

Vu Quỷ Dung của bộ lạc Vu Quỷ bỗng dưng cười quái dị mấy tiếng, nói: "Tộc Vu Miêu ta cũng đời đời ở đất Tương Tây này. Quả là ta cũng rất tò mò nơi đây rốt cuộc có thứ gì có thể hấp dẫn Bạch Liên Giáo gióng trống phất cờ tới đây."

Tình hình trong nháy mắt liền đổi ngược. Vốn là Tô Tín đang uy hiếp ba người họ, nhưng đứng trước lợi ích, ba người lại đồng loạt trở mặt uy hiếp Bạch Linh.

Thấy cảnh này, Bạch Linh nghiến chặt răng. Dĩ nhiên mấy người ở đây cũng không ai nói được ai. Trên căn bản cũng chẳng có lấy một người tốt.

Chương 2093 - Chia một phần lợi(2)

Chia một phần lợi(2)

Tô Tín thì không cần nói. Hắn hành sự tàn nhẫn, bản lĩnh trở mặt không nhận người có thể nói là nổi danh trên giang hồ. Thậm chí với vài người, Tô Tín có khi còn kinh khủng hơn cả Ma đạo. Bởi vì bản thân hắn không có lập trường gì. Hắn chỉ nhận lợi ích, không nhận những thứ khác.

Mà Bạch Linh thân là Thánh nữ Bạch Liên Giáo dĩ nhiên với người ngoài thì nàng chính là yêu nữ. Chỉ dựa vào điệu bộ mới nãy vừa trở mặt không nhận người kia thì nàng cũng chẳng thua lém Tô Tín chút nào.

Còn lại, một người thì lại cả ngày đào mộ tổ tiên nhà người ta, một người man tộc Tương Tây không biết lễ nghĩa giáo hóa. Bốn người bọn họ tập trung lại thì ngay cả Đồng Vũ Dương đằng sau cũng phải lắc đầu một cái. Đúng là không có chuyện gì tốt.

Tô Tín nhìn Bạch Linh, lạnh nhạt nói: "Đừng do dự. Tô Tín ta chỉ muốn chia chút lợi mà thôi, không phải là muốn phá chuyện cũa Bạch Liên Giáo các ngươi.

Đừng quên bây giờ ta và Đại Chu đã hoàn toàn trở mặt. Mặc dù trên danh nghĩa ta vẫn là Tây Bắc Vương Đại Chu, nhưng ngươi cho rằng ta sẽ lo mấy chuyện vớ vẩn của Đại Chu à?

Bạch Liên Giáo các ngươi đang trù tính cái gì, ta không xen vào. Chỉ cần các ngươi đừng chọc vào ta thì các ngươi muốn làm cái gì thì làm cái nấy, ta sẽ không ra tay.

Còn cả những đệ tử Bạch Liên Giáo ở đây, bọn họ cũng đều là tâm phúc của ngươi nhỉ? Đừng nói với ta là ngay cả người của mình ngươi cũng không quản được mà để bọn họ tiết lộ chuyện ra ngoài."

Bạch Linh thở dài một cái. Chuyện đến nước này thì bây giờ dù nàng có không muốn nói cũng không được. Vì thế nên Bạch Linh chỉ đành nói hết sự tình đến nơi đến chốn.

Bạch Linh cũng không cố ý che giấu. Bởi vì lát nữa bọn Tô Tín nhất định sẽ muốn đi cùng với Bạch Linh. Nàng cũng không cần thiết phải che giấu gì.

Dĩ nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất chính là việc thực lực của Tô Tín bày ra ở đó. Bạch Linh là người rất cẩn thận. Lúc không dám chắc nàng tuyệt không dám đi bày mưu với Tô Tín.

Cho nên hiện tại, nếu chỉ có mình Âm Đồ Linh đến thì đoán chừng hắn sẽ bị Bạch Linh tính kế cho hộc máu.

Thật ra thì lần này, Bạch Linh dẫn theo nhiệu đệ tử Bạch Liên Giáo đến Tương Tây như vậy, một trong những nguyên nhân trong đó chính là muốn để Cản Thi Phái luyện thi cho bọn họ. Còn nguyên nhân khác chính là tìm truyền thừa của Vô Sinh lão mẫu.

Nói đến đây, Tô Tín nhất thời có chút sửng sốt: “Không phải Bạch Liên Giáo các ngươi đã có truyền thừa của Vô Sinh lão mẫu rồi hay sao? Vì sao còn phải đến đây tìm? Nói cách khác, nếu không có truyền thừa của Vô Sinh lão mẫu, thì Bạch Liên Giáo các ngươi đến từ đâu?”

Bạch Linh giải thích: “Ngày trước đông đảo tông môn chính đạo liên thủ đánh chết Vô Sinh lão mẫu, nhưng Vô Sinh lão mẫu dùng một tia chân linh núp trong một đóa bạch liên, lại bị đệ tử Huyễn Ma Đạo lấy được. Nàng chính là Bạch Liên Thánh mẫu đời đầu của Bạch Liên Giáo ta.

Nhưng truyền thừa có thể tích chứa trong một tia chân linh lại có hạn. Thật ra thì một phần truyền thừa của Bạch Liên Giáo hãy còn ở trên người của Vô Sinh lão mẫu trước đây.

Trước đó, chúng ta vẫn luôn cho rằng Vô Sinh lão mẫu chết không còn xác. Cho tới sau này, Bạch Liên Giáo lén lật xem mấy điển tịch bí tàng của các môn phái thì mới biết chuyện này không đơn giản như vậy.”

Chân mày Tô Tín không kiềm được cau mày một cái. Bạch Liên Giáo này ẩn nấp cũng sâu thật. Lật xem điển tịch của mấy môn phái. Bọn họ lật xem kiểu gì? Đoán chừng cũng vẫn là phái nội gián đi nằm vùng bên trong những tông môn kia. Hơn nữa còn leo đến vị trí không thấp thì mới có tư cách xem điển tịch trong tông môn.

Chiêu này Bạch Liên Giáo am hiểu nhất. Lục Phiến Môn thân là tổ chức tình báo lớn nhất trên toàn giang hồ cũng từng bị Bạch Liên Giáo gài người vào chứ nói chi là những võ lâm tông môn kia.

Tô Tín đã quyết định, sau khi trở về hắn sẽ để cho Đồng Vũ Dương điều tra Tây Bắc Đạo cho kĩ, xem thử xem bên trong Tây Bắc Đạo bọn họ có bị Bạch Liên Giáo trà trộn vào hay không.

Dẫu sao bây giờ Tây Bắc Đạo của cũng gia đại nghiệp đại, chuyện như này cũng rất có thể xảy ra.

Bạch Linh tiếp tục nói: “Căn cứ ghi chép trong những điển tịch đó, chúng ta phát hiện thực lực của Vô Sinh lão mẫu rất

có thể còn kinh khủng hơn so với tưởng tượng của chúng ta.

Vô Sinh lão mẫu trước đây có thể bị toàn bộ giang hồ đuổi giết, thực lực của nàng chắc chắn đạt đến Thần Kiều cảnh.

Hơn nữa lúc ấy, nhân vật Thần Kiều cảnh trên giang hồ so với bây giờ chỉ có thể nói là nhiều hơn chứ không ít.

Nhưng Vô Sinh lão mẫu lại vẫn đánh một trận đại chiến với bọn họ. Hơn nữa, trận chiến cuối cùng đó không ai thấy được. Truyền thuyết kể mấy vị nhân vật Thần Kiều cảnh đánh một hồi đại chiến, đánh nát cả một không gian nhỏ độc lập. Sau cùng, Vô Sinh lão mẫu trực tiếp kéo theo mấy người cùng chôn với nhau.

Có thể lực địch được với nhiều cường giả Chân Vũ cảnh trên giang hồ như vậy, hơn nữa còn có thể kéo theo mấy tên cường giả Thần Kiều cảnh chôn theo, Bạch Liên Giáo của chúng ta đã hoài nghi. Năm đó có phải Vô Sinh lão mẫu đã tiếp cận đến ngưỡng cửa Thông Thiên cảnh hay không?”

Chương 2094 - Chia một phần lợi(3)

Chia một phần lợi(3)

Nghe xong mấy lời này của Bạch Linh, trong mắt Tô Tín thế mà lộ ra vẻ kinh dị.

Nhiều năm qua như vậy, cường giả Thần Kiều cảnh trên giang hồ chưa từng gián đoạn, nhưng nhân vật Thông Thiên cảnh thì đã gần mười ngàn năm không xuất hiện.

Nếu như nói trên giang hồ này còn có ai gần với Thông Thiên cảnh nhất thì người này đoán chừng ắt phải là Vô Sinh lão mẫu.

Dẫu sao vị này cũng thông thạo tập Đạo – Phật – Ma, đã từng đối kháng với toàn bộ nhân vật trên giang hồ.

Bạch Liên Giáo chẳng qua là nghi ngờ Vô Sinh lão mẫu đã tiếp cận Thông Thiên cảnh, nhưng Tô Tín biết, Vô Sinh lão mẫu chắc chắn không phải là Thông Thiên cảnh.

Nguyên nhân rất đơn giản, nếu lúc trước Vô Sinh lão mẫu là Thông Thiên cảnh thì năm đó nàng cũng sẽ không bị giết.

Bạch Linh nhìn Tô Tín, trầm giọng nói: “Nơi này gần đây bị ta khai quật được. Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì trong này chính là không gian độc lập năm đó Vô Sinh lão mẫu dùng mạng đổi mạng với đám cường giả giang hồ.

Chỉ có điều, muốn mở không gian này ra thì nhất định phải có sức mạnh tương đồng với Vô Sinh lão mẫu ngày trước mới được. Cho nên, chỉ có người của Bạch Liên Giáo mới có thể vào trong.

Lần này, Thánh mẫu lệnh cho ta mang truyền thừa còn thiếu sót của Bạch Liên Giáo về. Các ngươi muốn theo vào, được thôi. Thậm chí, sau khi tìm được truyền thừa của Bạch Liên Giáo ta cũng có thể cho các ngươi sao chép một phần. Dĩ nhiên, chỉ cần các ngươi đừng truyền ra ngoài, đừng trì hoãn nhiệm vụ của ta là được.”

Tô Tín cùng Âm Đồ Linh đều gật đầu một cái. Trừ Vu Quỷ Dung nhất tộc Vu Miêu ra thì bất kể là Tô Tín hay Âm Đồ Linh cũng đúng là không có gì hứng thú với truyền thừa của Bạch Liên Giáo.

Tô Tín đã đi đến nước Chân Vũ cảnh. Còn Âm Đồ Linh cũng được truyền thừa tất cả các bí pháp của Cản Thi Phái.

Nhân vật đến trình độ như bọn họ đều đã rõ ràng con đường của mình rồi. Bọn họ dĩ nhiên sẽ không bỏ đi con đường võ đạo của mình mà đi học bí pháp gì của Bạch Liên Giáo. Cùng lắm cũng chỉ là tham khảo một chút mà thôi.

Thậm chí cái khiếm Âm Đồ Linh đỏ mắt lại chính là những thi thể còn sót lại sau khi Vô Sinh lão mẫu dùng mạng đổi mạng với đông đảo cường giả giang hồ kia.

Nếu hắn có thể lấy được những thi thể này thì thực lực của Cản Thi Phái bọn họ ắt sẽ tăng vọt.

Còn về phần Vu Quỷ Dung, nhất tộc Vu Miêu bọn họ rất hâm mộ võ đạo võ giả Trung Nguyên. Mặc dù những năm này, đổi chác cùng Bạch Liên Giáo cùng Cản Thi Phái cũng giúp họ lấy được không ít những bí pháp võ công Trung Nguyên. Nhưng phương pháp luyện thi của tông môn Cản Thi Phái, họ nhất định sẽ không truyền cho hắn. Bộ lạc Vu Miêu cũng chỉ

lấy được một ít thứ không được coi là quá mạnh mẽ ở đại lục mà thôi.

Bây giờ tiến vào trong này, dù hắn chẳng qua chỉ lấy được công pháp tàn quyển của một tên cường giả lưu lại thì đó cũng đã như là chí bảo với Vu Miêu nhất tộc của hắn rồi.

Cho nên, cùng với việc mỗi người ôm tâm tư của mình, Bạch Linh ngay lập tức dẫn động thi luyện của Bạch Liên Thánh mẫu kia, dẫn đầu nhảy vào trong hố to rét lạnh kia.

Tô Tín chỉ căn dặn đám người Lý Phôi chờ ở bên ngoài, cũng không để cho bọn họ cùng theo vào.

Trong này có khi có đến mười tên cường giả Thần Kiều cảnh Chân Vũ cảnh, ở trong này có phát sinh dị biến gì hay không thì không ai biết.

Hố sâu này gần như sâu không thấy đáy. Đám người Tô Tín rơi thẳng xuống phải nửa giờ sau mới chạm đến được đáy.

Nơi phần đáy sâu nhất này chính là một khoảng không gian bị tê liệt, khí tức rét lạnh từ trong đó tản ra.

Sắc mặt Âm Đồ Linh có chút khó coi. Bởi chỗ này chính là thuộc địa bàn của Cản Thi Phái bọn họ. Thế mà nhiều năm qua như vậy bọn họ cũng không phát hiện ra.

Nếu bọn họ sớm biết chỗ này, trước khi Bạch Linh phát hiện thì mở nó ra trước, có được thi thể của những cường giả bên trong thế thì Cản Thi Phát bọn họ ắt sẽ một bước lên mây!

Đến lúc đó, Tô Tín cái gì, Mạnh Kinh Tiên cái gì, ai đến thì Cản Thi Phái bọn họ cũng chẳng ngán!

Dĩ nhiên, thế gian này cũng chẳng có thuốc hối hận. Âm Đồ Linh nép mình sau lưng thi luyện Chân Vũ cảnh, hắn đang cảnh giác phòng Tô Tín hay Bạch Linh xuất thủ với hắn.

Mặc dù Tô Tín đã từng nói nếu Bạch Linh chịu chia cho hắn chút lợi, hắn sẽ không giết Âm Đồ Linh, nhưng vị Tô đại nhân "nói lời giữ lời" này khiến Âm Đồ Linh không tin tưởng chút nào.

Còn Bạch Linh nữa, hắn dám đụng tay đụng chân vào thi luyện của Bạch Liên Thánh mẫu, mượn cớ đó mà uy hiếp Bạch Linh. Bây giờ Bạch Linh đã nóng lòng muốn giết hắn lắm rồi.

Sau một hồi trầm mặc, Bạch Linh cũng không gây thủ đoạn gì. Nàng hai tay kết ấn, trong nháy mắt, chân khí cuồng trào ra, khe hở kia nhất thời lớn lên. Hiển nhiên là đã nhận thức được chân khí đồng loại với Vô Sinh lão mẫu ngày trước.

Cửa mở, Bạch Linh nhìn Tô Tín, nói: "Tô đại nhân còn không vào đi?"

Tô Tín cười mà như không nhìn Bạch Linh một cái, bỗng nhiên xoay người nói với Âm Đồ Linh: "Ngươi đi trước."

Chương 2095 - Vùng đất tà dị(1)

Vùng đất tà dị(1)

Nơi này dù gì cũng là nơi mấy vị cường giả Thần Kiều cảnh đánh chiến sinh tử, có trời mới biết trong này rốt cuộc sẽ có thứ gì. Tô Tín cũng không muốn làm kẻ dò đường.

Còn về việc đi vào trước có thể bị chiếm đoạt tiên cơ hay không, điểm này Tô Tín cũng chẳng có chút nào lo lắng.

Nếu có người chiếm được tiên cơ, thế thì rất đơn giản, Tô Tín ngay lập tức xuất thủ cướp của bọn họ, cái này cũng không tệ.

Sắc mặt Âm Đồ Linh nhất thời biến đổi. Hắn vừa muốn nói gì, liền nghe Tô Tín trầm giọng nói: "Ngươi không vào thì ta giết ngươi ngay! Chờ sau khi trở ra, thuận tay diệt luôn Cản Thi Phái của ngươi!"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Âm Đồ Linh trở nên khó coi vô cùng. Nhưng đối mặt với sự uy hiếp của Tô Tín, hắn cũng không có cách nào khác.

Trận giao thủ ở đất Tây Bắc trước đó cũng đã chứng minh, hắn dù có thi luyện Chân Vũ cảnh cũng chắc chắn không địch lại được Tô Tín. Cùng lắm hắn cũng chỉ có thể đỡ được mấy chiêu của Tô Tín. Nếu đánh thật, Tô Tín muốn giết hắn lại dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, trước đó Tô Tín vì muốn Bạch Linh nói ra bí mật ở đây nên mới đồng ý tha cho hắn một nước. Bây giờ Bạch Linh nói hết bí mất ra rồi, hiển nhiên Tô Tín này không có ý giữ lời.

Âm Đồ Linh không muốn mạo hiểm. Hắn cũng không muốn để cho thi luyện Chân Vũ cảnh của mình đi mạo hiểm.

Cho nên, Âm Đồ Linh liền lạnh giọng nói với Vu Quỷ Dung kia: "Ngươi, đi vào dò đường!"

Vu Quỷ Dung sắc mặt đều vẻ ngạc nhiên. Hầu như hắn không ngơ chuyện này sẽ dính líu đến hắn.

Hắn tức giận nhìn về phía Âm Đồ Linh, nói: "Âm Đồ Linh! Ngươi có ý gì? Nếu lúc trước không phải là có tộc Vu Miêu chúng ta che chở, Cản Thi Phái các ngươi đã sớm diệt môn rồi!"

Âm Đồ Linh khinh khỉnh cười lạnh một tiếng, nói: "Đừng phí sức! Ta chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi có đi hay không? Đừng quên, bên ngoài hãy còn mấy ngàn người nhất tộc Vu Quỷ các ngươi đang chờ!"

Âm Đồ Linh dĩ nhiên không địch lại Tô Tín. Nhưng chẳng lẽ chỉ một Vu Quỷ Dung cỏn con hắn cũng không địch lại hay sao?

Chuyện lần này nếu mà thành thì Cản Thi Phái bọn họ cũng không cần lay lắt nơi Thập Vạn Đại Sơn này nữa. Đến lúc đó nhất tộc Vu Miêu này tránh được bao xa thì hay bấy xa.

Vu Quỷ Dung nhìn hai người xung quanh. Bạch Linh cùng Tô Tín mặt đầu vẻ hờ hững. Hiển nhiên với bọn họ mà nói, bọn họ chẳng qua chỉ cần một tên dò đường. Còn như người dò đường là ai thì cũng không có vấn đề gì.

Ba người ở đây Vu Quỷ Dung không chọc được vào ai, vì thế hắn cũng chỉ có thể cắn răng đi vào bên trong.

Đến khi Vu Quỷ Dung vào được một hồi lâu, đám người Tô Tín lúc này mới đi theo vào trong. Có điều, xuất hiện trước mắt mọi người là cảnh tượng ngoài dự liệu.

Vốn bọn họ cho rằng bên trong này nhất định mang dáng vẻ của chiến trường thượng cổ. Có điều bây giờ hiện ra trước mắt

mọi người lại là cảnh tượng giống như tiên cảnh.

Vô số đình đài lầu các mọc như rừng. Kỳ dị nhất chính là những lâu đài đình các này thân đều ở giữa không trung. Chung quanh chúng còn có vô số giả sơn vách đá, tượng dị thú. Không giống như là chiến trường mà ngược lại, giống như thiên cung hơn.

Chỉ có điều, khắp nơi ở đây đều là một mảnh tĩnh mịch. Giữa bầu trời, mặc dù có treo không ít dạ minh châu, chiếu rọi nơi này không khác gì ban ngày. Nhưng Tô Tín vẫn cứ cảm giác chỗ này âm u.

Tô Tín quay đầu nhìn Bạch Linh một cái, nói: "Đây chính là chiến trường Vô Sinh lão mẫu lấy mạng đổi mạng cùng đám cường giả Thần Kiều cảnh mà ngươi nói?"

Bạch Linh cũng nhíu mày một cái, nói: "Hẳn không sai. Căn cứ theo ghi chép trong điển tịch của mấy tông môn kia thì chắc là chỗ này rồi."

Có điều, vào lúc này, Âm Đồ Linh bỗng dưng nói: "Lão già Vu Quỷ Dung đâu?"

Nghe được Âm Đồ Linh nói như thế, Tô Tín với Bạch Linh bấy giờ mới phản ứng được. Vu Quỷ Dung vừa đây lại không thấy đâu nữa.

Bạch Linh cau mày nói: "Sau khi hắn vào đây hẳn là đã đến chỗ khác thăm dò rồi."

Tô Tín cũng gật đầu một cái. Vu Quỷ Dung bị bọn họ bức đi vào trong dò đường, trong lòng hắn nhất định có oán khí. Cho nên, khi nhìn thấy trong này không có nguy hiểm gì, hắn chắc cũng cần chiếm tiên cơ trước, tìm cơ duyên thuộc về mình.

Tô Tín cũng sẽ không quản đến người khác mà tự mình tìm kiếm khắp nơi tại nơi cung điện phù không này.

Âm Đồ Linh cũng muốn tự mình rời đi tìm cơ duyên. Có điều, ngay khi thấy Bạch Linh vẫn luôn đi theo sau Tô Tín, lúc này hắn mới phản ứng lại, cũng nối gót Tô Tín đi đến trước.

Nơi này hơi có chút tà dị. Vốn là một chiến trường thượng cổ. Thế mà bây giờ lại thành một tòa cung điện, việc này khiến

đám người Âm Đồ Linh có chút nghĩ không ra.

Không biết cũng đồng nghĩa với nguy hiểm. Vì thế tạm thời đi theo cường giả như Tô Tín, dù là lúc tranh cơ duyên không bì được Tô Tín nhưng cũng có thể được chút an toàn.

Tô Tín cũng không màng đến đám người Âm Đồ Linh, hắn chẳng qua chỉ tự mình dò xét nơi cung điện này một chút.

Chương 2096 - Vùng đất tà dị(2)

Vùng đất tà dị(2)

Trong Lục Phiến Môn cũng có không ít điển tịch, những năm gần đây, Tô Tín thực ra cũng đã coi như là kiến thức uyên thâm rồi. Cho nên với kiểu kiến trúc như này Tô Tín cũng coi như có chút hiểu biết. Lịch sử của nơi này tuyệt đối còn lâu dài hơn đám người Vô Sinh lão mẫu. Thậm chí có thể truy ngược đến thời kỳ Nhân Hoàng thượng cổ!

ChỈ có điều, nơi bên trong cung điện này, đám người Tô Tín cũng chỉ tìm được một chút đồ thường dùng bên trong cung điện chứ không phát hiện được thứ gì quý hiếm.

Song vào lúc này, chân mày Tô Tín bỗng nhiên nhíu một cái, hắn lẩm bẩm nói: “Có mùi máu tanh.”

Bạch Linh cùng Âm Đồ Linh đều có chút sửng sốt. Bọn họ không ngửi được mùi gì tanh cả.

Linh giác của Tô Tín, hai người họ không thể so bì. Trong chớp mắt ngửi thấy mùi máu tanh, Tô Tín liền rời khỏi đại điện này ngay lập tức, ngự không đến nơi đại điện ở chính giữa không gian.

Thấy vậy, Bạch Linh cùng Âm Đồ Linh đều thầm mắng một tiếng. Tô Tín có thể ngự không, bọn họ cũng chỉ có thể chạy từ cung điện này sang cung điện lửng lơ khác mà thôi.

Mặc dù thi luyện của bọn họ cũng có thể ngự không mà đi, nhưng bị một cái thi thể mang theo mình ngự không đi, bọn họ cũng có chút cảm giác không được tự nhiên.

Hơn nữa ở nơi này, một khi xảy ra nguy hiểm, với thực lực Dương Thần cảnh của bọn họ thì căn bản không đủ để tự vệ.

Vẫn phải dựa vào thi luyện trong tay bọn họ mới được.

Bên ngoài cung điện ở nơi trung tâm kia, cửu long lượn quanh tòa cung điện rộng đến ngàn trượng, trang hoàng hết sức hoa lệ. Một luồng khí tức khoáng đạt cuồn cuộn phả vào mặt.

Tô Tín nhướn mày một cái. Vào thời thượng cổ, người dám coi rồng như là trang sức ngoại trừ Nhân Hoàng ra thì còn ai vào đây nữa? Chẳng lẽ nơi này có liên quan đến Nhân Hoàng?

Xưa nay trên giang hồ, chỉ cần là vật có liên quan đến Nhân Hoàng thì nhất định chính là chí bảo vô thượng. Chỉ tiếc, tòa cung điện trước mắt này Tô Tín có nhìn kiểu gì cũng không thấy được mấy giá trị.

Hắn tìm tới là vì mùi máu tanh tản đến. Lúc Tô Tín bước đến tòa cung điện này, mùi máu tanh mỗi lúc một nồng đậm. Đến khi Tô Tín đi vào cửa điện, trong đó lại truyền đến tiếng nhai nuốt khiến người khác rợn tóc gáy!

Âm Đồ Linh cùng Bạch Linh lúc này cũng đều đi theo Tô Tín, bọn họ dĩ nhiên cũng nghe được thanh âm này, trong lòng cũng rét lạnh.

Nơi này nhìn qua hẳn là đến hơn mấy ngàn vạn năm cũng không có ai tiến vào, thế thì là ai ăn gì ở đây?

Lông mày Tô Tín nhướn lên. Nhất thời, ở trước người hắn, một đạo kiếm khí ngưng tụ ra trong không trung, đánh vào trên cửa cung điện kia, phát ra một tiếng vang lớn.

Cửa cung điện không khóa, vì thế liền ngay lập tức bị một đạo kiếm khí của Tô Tín đánh vỡ.

Có điều lúc này, cảnh tượng xuất hiện trước mắt đám người Tô Tín khiến người khác không khỏi sợ hãi.

Giữa đại điện hoa lệ kia, tám bóng người đang vây quanh một cái xác mà gặm ăn. Cái xác đó không ai khác chính là Đại vu tế của bộ lạc Vu Quỷ, Vu Quỷ Dung!

Trong chớp mắt ngắn ngủi, Vu Quỷ Dung liền bị gặm thành xương. Chờ đến khi bọn họ ngẩng đầu lên lại, nhìn về phía đám người Tô Tín, Bạch Linh không nhịn được mà kinh hô: “Vô Sinh lão mẫu!”

Cô nương mặt mũi quyến rũ kia mặc một bộ y phục đạo bào màu trắng tăng y, trên đầu vẫn còn đang búi tóc đạo kế, lối ăn mặc nhìn kỳ quái vô cùng.

Bạch Linh gần như nhìn một cái là có thể nhận ra người này giống như đúc với bức họa Vô Sinh lão mẫu mà Bạch Liên Giáo bọn họ đời đời cung phụng!

Chỉ có điều, điểm bất đồng duy nhất chính là trong bức họa Vô Sinh lão mẫu, khí chất của Vô Sinh lão mẫu thể hiện ra vô cùng thánh khiết. So với các cao tăng đắc đạo còn đắc đạo cao tăng hơn.

Mà trong mắt Vô Sinh lão mẫu trước mặt lại hiện vẻ đỏ thẫm. Bạch Linh chỉ có thể nhìn ra dục vọng cùng tham lam vô tận.

Mặc dù nói, Vô Sinh lão mẫu vẫn luôn bị người khác cho là người sáng lập ra một tà giáo. Nhưng khi một người thực sự xem việc thành lập một giáo phái là lý tưởng trọn đời của mình, thì cái gọi là hư vọng cũng sẽ trở nên chân thực.

Vô Sinh lão mẫu cũng không nhận ra nàng thành lập tà giáo. Cái nàng muốn thật ra là thành lập một nơi không có sinh lão bệnh tử, chân không gia hương mà thôi. Cho nên, khí chất từ bi thánh khiết trên người Vô Sinh lão mẫu cũng không phải là giả tạo. Vô Sinh lão mẫu trước mặt này tuy dáng vẻ hầu như giống như đúc, nhưng vốn cũng không phải là cùng một người với Vô Sinh lão mẫu mà Bạch Liên Giáo ghi lại.

Mà tám người còn lại cũng có cách ăn mặc khác nhau. Trong số bọn họ, đạo sĩ có, hòa thượng có, kiếm tu trì kiếm có, cũng có cả người mặc cẩm bào, người trong thế gia ăn mặc xa hoa phú quý.

Chỉ có điều, lúc này bọn họ đều có một điểm giống nhau duy nhất. Đó chính là toàn bộ bọn họ hai mắt đỏ thẫm nhìn về phía đám người Tô Tín, ánh mắt như thể đang nhìn ba món thức ăn vậy.

Quan trọng nhất chính là tám người này đều có thực lực Chân Vũ cảnh. Dĩ nhiên, chỉ có Tô Tín là có thể nhìn ra, khí tức Chân Vũ cảnh trên người ba người bọn họ có chút mơ hồ, hệt như không chân thực lắm.

Chương 2097 - Lại là Yêu Linh

Lại là Yêu Linh

“Tám tên Chân Vũ!”

Bạch Linh cùng Âm Đồ Linh cũng cảm giác đầu cóc có chút không đủ dùng. Dù có là Bạch Linh tâm cơ lúc nào cũng thâm trầm cũng cảm thấy thế.

Toàn bộ khắp giang hồ mới bói được mấy tên Chân Vũ. Thế mà giờ lại có đến tám người!

Tô Tín nhíu mày một cái, nói: “Chân Vũ? Bọn họ xứng à? Một đống Yêu Linh mà thôi. Có điều cũng kỳ lạ, vì sao tại nơi có liên quan đến Nhân Hoàng lại xuất hiện loại Yêu Linh này?”

Nghe được Tô Tín nói hai chữ “Yêu Linh”, nhất thời, Bạch Linh cùng Âm Đồ Linh cũng phản ứng lại được những nhân vật Chân Vũ cảnh trước mắt này rốt cuộc là gì.

Dẫu sao lần trước, chuyện trong chiến trường thượng cổ ở Tây Vực truyền đi xôn xao. Thậm chí, ngay cả ba nhân vật Thông Thiên cảnh ngày trước cũng hóa Yêu Linh, có thể tưởng tượng được ảnh hưởng của chuyện này là đến đâu.

Thân phận hiện tại của tám người này đã rõ ràng. Bọn họ chính là những cường giả Chân Vũ cảnh ngày trước từng lấy mạng đổi mạng với Vô Sinh lão mẫu. Chỉ có điều sau đó không hiểu vì sao lại xuất hiện ở đây. Cũng không hiểu vì sao chân linh bất diệt của họ lại hóa thành những thứ yêu linh này.

Trên thực tế, Tô Tín cũng cảm giác rất kỳ quái. Bởi thứ như Yêu Linh này hắn chỉ thấy qua ở nơi có liên quan đến Nhân Hoàng. Những nơi còn lại, võ giả chết thì chết, sức mạnh tức khắc sẽ tan biến trong thiên địa, làm gì còn biến thành Yêu Linh được?

Tám tên Yêu Linh nhìn về phía đám người Tô Tín. Trong đó, một tên hòa thượng mặc tăng bào cười quái dị một tiếng, nói: “Hôm nay là ngày gì? Có nhiều tiểu bối trên giang hồ đưa đồ ăn đến cho chúng ta. Chẳng lẽ cửa vào lối đi kia đã mở ra rồi?”

Tô Tín nhìn Yêu Linh nọ, cười lạnh nói: “Tiểu bối giang hồ? Hậu bối Thiếu Lâm Tự nếu trông thấy tổ tiên của họ bị người ô nhục như vậy, sợ rằng sẽ là bên đầu tiên đến trấn áp ngươi.”

Đám Yêu Linh này cũng chẳng có quan hệ gì với những cường giả ngày trước kia, cùng lắm chỉ là yêu vật cướp xác mà thôi.

Tô Tín nhìn hai người Bạch Linh cùng Âm Đồ Linh, nói: “Đám Yêu Linh trước mắt này chính là cơ duyên. Các ngươi không tính động thủ à? Giết bọn họ, cướp lấy tinh nguyên bên trong cơ thể bọn họ. Những tinh nguyên do chân linh bất diệt hóa thành rất có thể ẩn chứa công pháp ngày trước của những võ giả này. Mà dù không có công pháp thì cũng có cảm ngộ võ đạo của bọn họ.”

Âm Đồ Linh liếc nhìn tám tên Yêu Linh trong mắt đỏ máu kia, lại liếc nhìn Vu Quỷ Dung đã bị gặm thành bộ xương trên đất nọ. Lúc này, Âm Đồ Linh liền lui về sau một bước, cười khan nói: “Tại hạ thực lực nhỏ. Cơ duyên này hay để lại cho Tô đại nhân ngài đi.”

Mặc dù bây giờ trong người Âm Đồ Linh có một cỗ thi luyện Chân Vũ cảnh, nhưng sự kinh khủng của Yêu Linh hắn dù chưa thấy cũng đã từng nghe nói qua. Chỉ dựa vào chút sức lực của hắn, có thể giết được một tên Yêu Linh hay không cũng là một ẩn số.

Quan trọng nhất chính là hắn không tin được nhân phẩm của Tô Tín. Hắn vô cùng nghi ngờ Tô Tín đang xem hắn như con mồi dụ hỏa lực.

Đến cuối cùng, dù cho hắn phí sức chém chết được một con Yêu Linh, kết quả sau cùng có khi rất dễ bị Tô Tín cướp lấy.

Vì thế, phần cơ duyên trước mắt này, hắn thà không lấy còn hơn cho Tô Tín cơ hội này.

Tô Tín nhìn Âm Đồ Linh, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười nhạt khinh thường.

Cản Thi Phái quả thực không thành được việc lớn. Âm Đồ Linh này trông trước ngó sau, căn bản cũng không có chút quyết đoán nào.

Lần trước, Âm Đồ Linh hắn nghe theo Lâm Huyết Y, lỗ mãng xuất thủ với Tô Tín. Kết quả bây giờ Tô Tín đánh đến cửa, hắn thế mà sợ, là kinh sợ.

Bây giờ gặp chút xíu nguy hiểm thì giống như là chim sợ cành cong, không dám mạo hiểm nữa.

Thật ra thì lần này Âm Đồ Linh đã nghĩ nhiều. Đám Yêu Linh trước mắt mặc dù không khác gì cường giả Chân Vũ cảnh, nhưng Yêu Linh dù gì cũng là Yêu Linh, không phải là người. Sức chiến đấu của chúng so với cường giả Chân Vũ cảnh thực sự cũng rất yếu.

Thực lực của Âm Đồ Linh mặc dù cũng rất yếu, nhưng hắn dựa vào thi luyện Chân Vũ cảnh cũng có thể cùng đánh một trận với đám Yêu Linh này.

Nhưng tiếc là Âm Đồ Linh rốt cuộc cũng vẫn khiếp đảm. Hắn ngay lập trức xoay người chạy, không chút do dự nào.

Hơn nữa, những Yêu Linh kia cũng không đuổi theo hắn. Ngược lại, chúng nhìn Tô Tín mà chảy nước miếng.

Bản thân Yêu Linh chính là yêu. Mặc dù chúng có linh trí nhưng khó nén bản năng khát máu.

Đặc biệt là những Yêu Linh bị giam cầm ở đây lâu như vậy. Điều này cũng khiến chúng khi nhìn thấy máu thịt thì lại có cảm giác đói khát không thể che giấu.

Âm Đồ Linh chính là người Cản Thi Phái. Tinh túy công pháp của hắn đều nằm trên luyện thi. Thân thể võ giả của hắn rất yếu đuối.

Đừng thấy Âm Đồ Linh là võ giả Dương Thần cảnh mà lầm. Trong thực tế, thân xác của hắn còn chẳng mạnh bằng võ giả Dung Thần cảnh.

Vì thế, đám Yêu Linh kia thậm chí còn có chút khinh thường Âm Đồ Linh. Ngược lại, Tô Tín thân xác vô cùng cường hãn đối với bọn chúng không khác gì một viên tiên đan đang không ngừng hấp dẫn chúng vậy.

Chương 2098 - Giết tuyệt(1)

Giết tuyệt(1)

Tô Tín quay đầu, liếc nhìn Bạch Linh, nói: “Ngươi không chạy?”

Bạch Linh lạnh nhạt nói: “Tại sao phải chạy? Ta còn muốn lấy truyền thừa của Vô Sinh lão mẫu nữa kìa. Bằng không trở về lấy cái gì giao cho sư phụ?”

Một đạo nhân trong số đám Yêu Linh cười lạnh nói: “Chư vị, đám giang hồ tiểu bối này hình như xem chúng ta là vật trong túi rồi vậy.”

Hòa thượng kia hai tay chắp lại, trong mắt hiện sát cơ, miệng niệm Phật hiệu: “A Di Đà Phật. Đã như vậy thì chúng ta nuốt hắn đi!”

Dứt lời, tám Yêu Linh kia đồng loạt phóng đến hướng hai người Tô Tín.

Trong mắt Tô Tín lộ ra nụ cười khinh thường. Ngày trước, đám người Đại Thiên Ma Tôn ba cường giả Thông Thiên cảnh biến thành Yêu Linh cũng bị mọi người hợp sức chém chết, chia cắt hết truyền thừa. Những Yêu Linh đời trước này đều là Thần Kiều cảnh, thực lực thậm chí còn không bằng những Yêu Linh do đám Đại Thiên Ma Tôn hóa thành trước đây nữa.

Ngay lúc Tô Tín cùng Bạch Linh chuẩn bị động thủ với đám Yêu Linh kia, Âm Đồ Linh cũng nhanh chóng rời khỏi tiểu thế giới này.

Cung điện bên trong tiểu thế giới này trước đó bọn họ đã thấy không ít, cũng không có vật gì giá trị cho nên Âm Đồ Linh cũng không muốn ở lâu.

Lần này hắn đã đi một chuyến công cốc, chẳng có được cái gì cũng khiến hắn cảm thấy đáng tiếc lắm.

Quan trọng nhất chính là Tô Tín cùng Bạch Linh đều đang liều mạng với những Yêu Linh trong tiểu thế giới kia, bây giờ họ dĩ nhiên cũng chẳng rảnh đến gây phiền toái cho hắn.

Thật ra thì, kết quả tốt nhất chính là Tô Tín cùng Bạch Linh và đám Yêu Linh kia hai bên cá chết lưới rách trong đó là tốt nhất.

Còn không thì, Âm Đồ Linh cũng đã tính sau khi đi ra ngoài thì sẽ ngay lập tức dẫn theo Cản Thi Phái một lần nữa rời đi.

Hắn không chọc được Tô Tín, nhưng chẳng lẽ hắn không trốn được à?

Ôm ý nghĩ như vậy, Âm Đồ Linh ung dung rời khỏi tiểu thế giới này.

Nhưng ngay sau khi Âm Đồ Linh vừa ló đầu ra khỏi hố sâu kia, năm đạo hàn khí lãnh mang bỗng nhiên tấn công hắn.

Hàn mang kia xé hư không. Gần như trong nháy mắt đã áp đến sát người hắn. Luồng khí tức lạnh như băng kia hút lấy tâm thần người khác.

Sắc mặt Âm Đồ Linh bỗng nhiên biến đổi. Khí tức này hắn rất quen thuộc. Bởi vì trước đây không lâu hắn còn cùng chủ nhân khí tức này sóng vai tác chiến. Nhưng bây giờ, người kia đã chết không thể lại chết được nữa!

Năm đạo hàn mang này bất ngờ chính là năm chuôi Trảm Thần phi đao!

Đến giờ, Âm Đồ Linh còn chưa kịp phản ứng, Trảm Thần phi đao không phải ở trong tay Tô Tín hay sao? Sao giờ lại xuất hiện ở đây?

Nhưng đến một khắc sau, trước mắt hắn lóe lên một đạo kiếm mang tĩnh mịch. Nhất thời, Âm Đồ Linh biết người trước mắt này là ai! Là thủ hạ số một của Tô Tín, Tổng quản Ám Vệ Lý Phôi!

Âm Đồ Linh cho rằng Tô Tín sẽ bỏ qua cho hắn. Trên thực tế, là Âm Đồ Linh nghĩ quá rồi. Bởi ngay từ lúc bắt đầu, Cản Thi Phái đã bị Tô Tín xử tử hình rồi.

Cản Thi Phái chạy đến khiêu khích Tô Tín hắn, đây là tội nặng nhất. Tô Tín muốn đuổi tận giết tuyệt Cản Thi Phái, trả lại ân huệ cho Mạnh Kinh Tiên, đây cũng là một nguyên nhân.

Vì thế, lúc Tô Tín bước vào tiểu thế giới kia, Tô Tín đã dặn dò Lý Phôi. Nếu như hắn không chém chết Âm Đồ Linh ở phía dưới, thì Lý Phôi hãy tìm cơ hội mà giết Âm Đồ Linh và cả Cản Thi Phái.

Cho nên, trong chớp mắt Âm Đồ Linh ló đầu lên, Lý Phôi liền ngay lập tức dùng Trảm Thần phi đao đánh lén. Thoắt cái đã chặt đứt đường sống của Âm Đồ Linh.

Thi luyện Chân Vũ cảnh của Âm Đồ Linh quả thực được luyện chế đến mức cường hãn. Thậm chí, còn thừa kế kiếm thuật mạnh mẽ của thi thể lúc còn sống.

Nhưng thi luyện dù sao cũng là thi luyện, không có linh trí, còn cần Âm Đồ Linh thao túng.

Trong nháy mắt Trảm Thần phi đao xuất thủ, Âm Đồ Linh phản ứng được, hắn cho thi luyận Chân Vũ cảnh nâng trường kiếm trong tay lên. Tuy nhiên, lúc này đã chậm.

Trảm Thần phi đao vô địch kia ngay tức khắc chém thủng phòng ngự của thi luyện Chân Vũ cảnh kia. Năm mũi phi đao trực tiếp ghim vào cơ thể, ghim chặt thi luyện Chân Vũ cảnh kia xuống nền đất.

Thân xác của thi luyện mặc dù mạnh nhưng có mạnh hơn nữa cũng nào có thể so với Trảm Thần phi đao có căn cơ thần binh hay sao?

Trong mắt Âm Đồ Linh lóe lên vẻ hoảng sợ. Một kiếm tịch mịch của Lý Phôi kia đã sát đến thân. Trong giây lát, Âm Đồ Linh cắn răng phun ra một ngụm máu tươi. Thân thể của hắn nhanh chóng co rút lại. Thoáng chốc, thân thể hắn co rút lại, nhanh chóng biến thành thứ giống như cương thi. Thi khí vô tận ngưng tụ ở trước người hắn, muốn ngăn trở một kiếm này của Lý Phôi.

Không có người nào từng giao thủ với Lý Phôi có thể hiểu được cặn kẽ độ kinh khủng của Lý Phôi hắn. Người bình thường thì càng đánh càng hăng. Nhưng Lý Phôi lại càng đánh càng yếu.

Võ đạo của Lý Phôi dùng câu thừa thắng xông lên thì không hợp bằng câu quá tam tất suy. Nhưng tiếc thay, trong số những người đồng cấp, chẳng có mấy ai đỡ được ba chiêu của Lý Phôi cả. Hơn nữa, chỉ cần trước ba chiêu mà đối thủ đã bị Lý Phôi đả thương nặng thì chứng tỏ ngươi đã rớt vào trong tiết tấu của Lý Phôi.

Chương 2099 - Giết tuyệt(2)

Giết tuyệt(2)

Chỉ bằng chút thực lực lúc này của Âm Đồ Linh, thêm vào việc không có sự giúp đỡ của thi luyện. Hắn muốn đỡ được ba chiêu của Lý Phôi thì còn khó hơn lên trời.

Quả nhiên, dưới một kiếm như chém từ trong địa ngục ra của Lý Phôi, thi khí trước người Âm Đồ Linh liền ngay lập tức bị phá hủy. Trường kiếm không dừng lại chút nào, đâm thẳng vào ngực Âm Đồ Linh. Tử khí vô tận phá hủy sinh cơ trong cơ thể Âm Đồ Linh. Chớp mắt liền biến hắn thành một cái xác thực sự!

Trong mắt Âm Đồ Linh lóe lên vẻ không cam lòng. Hắn vẫn luôn lo lắng hắn sẽ chết trong tay Tô Tín. Cho đến giờ, hắn mới phát hiện, thực ra hắn và Tô Tín vốn không phải là người cùng đẳng cấp. Tô Tín muốn giết hắn thì cần gì phải tự động thủ?

Từ lúc Âm Đồ Linh ra giang hồ tới giờ, chỉ hiện ra trong nháy mắt ngắn ngủi.

Nhưng trong chớp nhoáng này, Lý Phôi liền ngay lập tức ra tay giết chết Âm Đồ Linh ngay tại chỗ. Cái này khiến không ai ở đó kịp phản ứng.

Lãnh Vô Ma nhìn Lý Phôi, trong mắt lộ ra vẻ khác thường.

Lãnh Vô Ma hắn không phải là tâm phúc của Tô Tín. Hắn chẳng qua chỉ kính sợ thủ đoạn cùng thực lực của Tô Tín. Cho nên, bình thường Lãnh Vô Ma cũng chẳng nói năng gì với những thủ hạ khác của Tô Tín. Thậm chí, trong lòng hắn còn có chút mùi vị xem thường.

Có điều hôm nay, Lý Phôi ra tay khiến cho hắn kinh ngạc một lần. Lý Phôi lần này ra tay quyết đoán, uy năng chí cường, vượt quá tưởng tượng của hắn. Nếu đổi lại là Lãnh Vô Ma hắn, dĩ nhiên hắn chắc chắn đỡ được một kiếm của Lý Phôi. Tuy nhiên, cũng phải bỏ ra một ít tổn thất.

Lý Phôi thả trường kiếm trong tay xuống, trầm giọng nói: “Y theo lệnh đại nhân, tất cả đệ tử Cản Thi Phái, toàn bộ giết

sạch!”

Dứt lời, thủ hạ Ám Vệ của Lý Phôi cùng nhau xông lên, bắt đầu chém giết đám đệ tử Cản Thi Phái kia.

Lãnh Vô Ma lười biếng vung tay lên. Dưới tay hắn, những đệ tử Huyết Thần Giáo cũng liên tiếp xuất thủ, bắt đầu cùng nhau chém giết.

Đám người Bạch Liên Giáo cùng nhất tộc Vu Miêu không dám nhúc nhích.

Mặc dù nói trên danh nghĩa bọn họ đang cùng liên thủ với Cản Thi Phái. Nhưng bây giờ, Chưởng môn Cản Thi Phái đã bị đánh chết tại chỗ, bọn họ còn liên thủ cái quái gì với Cản Thi Phái nữa?

Bấy giờ, bọn họ chỉ hy vọng đám thủ hạ của Tô Tín đừng có giết người đến hăng máu, ra tay cả với bọn họ mà thôi.

Dĩ nhiên, chuyện này hình như sẽ không xảy ra. Làm thủ hạ của Tô Tín, mặc dù có thể được ban thưởng nhiều, nhưng đồng thời cũng yêu cầu kỉ luật nghiêm minh. Bất cứ người nào dám làm trái thì sẽ phải chịu hậu quả nghiêm trọng.

Hơn nữa, ngay lúc đám người Lý Phôi đang đánh giết đám người Cản Thi Phái, Tô Tín cùng Bạch Linh cũng đang đại khai sát giới với đám Yêu Linh kia.

Lúc chưa đánh, Tô Tín còn cho là bọn chúng quá nửa vẫn có sức chiến đấu của võ giả Chân Vũ. Tuy nhiên, vừa đánh nhau thì Tô Tín liền phát hiện, đám người này thực sự yếu đến đáng thương. Thực lực của chúng rất yếu.

Tên Yêu Linh lão tổ Thiếu Lâm Tự kia là người đầu tiên xuất thủ. Cái hắn dùng bất ngờ lại chính là Đại Quang Minh Quyền của Thiếu Lâm Tự. Một quyền đánh ra, đại điện vốn sáng ngời liền được tô thêm vẻ khoáng đạt.

Tô Tín muốn tốc chiến tốc thắng cho nên hắn cũng không trì hoãn, ngay lập tức thi triển đấu chiến kim thân ra. Thoắt cái, Phật quang màu vàng quanh thân Tô Tín so với Đại Quang Minh Quyền kia còn thịnh hơn.

Yêu Linh lão tổ Thiếu Lâm Tự lộ ra vẻ khiếp sợ. Hiển nhiên, hắn cũng nhận ra rốt cuộc Tô Tín đang thi triển ra cái gì.

Đám Yêu Linh này nếu quả thực là sinh ra từ chấp niệm của những cường giả ngày xưa kia, hoặc được chân linh sinh ra, thì chúng hoặc nhiều hoặc ít đều thừa kế một chút trí nhớ của chủ nhân trước kia.

Hiển nhiên, Yêu Linh lão tổ Thiếu Lâm Tự cũng nhận ra kim thân bất diệt của Tô Tín. Ải này ở Thiếu Lâm Tự cũng không được bao người có thể luyện thành kỳ công.

Một quyền giáng xuống, Yêu Linh lão tổ Thiếu Lâm Tự kia trực tiếp bị đánh nát thân thể. Tuy nhiên, vì hắn là Yêu Linh khu, cũng không có thực thể cho nên cũng không có chuyện tinh huyết bắn ra như nước, chỉ có vài giọt máu bắn ra thôi.

Mấy giọt máu này cũng không phải là của hắn mà là do máu thịt của Vu Quỷ Dung bị hắn cắn nuốt khi nãy biến thành.

Nếu quả thực bị đám Yêu Linh này chiếm đoạt hết máu thịt, thì chúng liền có thể thực sự biến hóa thành người.

Chỉ tiếc, trong mắt kẻ yếu, những thứ này đều là Yêu Linh kinh khủng. Nhưng trong mắt Tô Tín, những thứ này không khác gì đồ ăn dâng đến trước mặt.

Một quyền đánh hư thân thể Yêu Linh kia xong, đối phương quả thực còn chưa chết. Dù sao cũng là Yêu Linh khu, chỉ cần chân linh bất diệt thì cũng sẽ không biến mất.

Nhưng lúc này, trước người Tô Tín, một thanh tiểu kiếm màu vàng bỗng nhiên ngưng tụ, Trong nháy mắt nghiền nát bấy Yêu Linh kia. Một viên kết tinh màu vàng bị Tô Tín thu vào trong tay.

Tô Tín nhíu mày một cái, cảm giác có hơi chút không đúng.

Song, bấy giờ không phải là lúc để hắn kiểm tra thực hư. Tô Tín lại tiếp tục xuất thủ, cùng lúc giải quyết hết những Yêu Linh khác.

Tô Tín bên này lanh lẹ là thế. Bên kia, Bạch Linh cũng thẳng tay áp chế Yêu Linh của Vô Sinh lão mẫu.

Chương 2100 - Giết tuyệt(3)

Giết tuyệt(3)

Thi luyện trong tay nàng từng là Thần Kiều cảnh. Mặc dù bây giờ khẳng định không đạt đến tu vi Thần Kiều cảnh, nhưng ít nhất so với thi luyện Chân Vũ cảnh còn mạnh hơn một chút. Âm Đồ Linh kia tuyệt không phải đối thủ của Bạch Linh. Bất kể là thi luyện hay thực lực cá nhân cũng đều như thế.

Cho nên, sau khi Tô Tín giải quyết xong bảy Yêu Linh thì Bạch Linh cũng trực tiếp chém chết hoàn toàn Yêu Linh của Vô Sinh lão mẫu, lấy được một viên chân linh.

Tô Tín nhìn mấy viên kết tinh trong tay hắn, dùng Nguyên Thần dò vào trong, hút lấy tin tức ẩn chứa bên trong. Tuy nhiên, sau đó sắc mặt Tô Tín có chút khó coi. Không vì cái gì khác mà là bởi ở trong những kết tinh này chẳng chứa được mấy tin tức. Thậm chí ít đến mức chẳng có lấy một bộ công pháp hoàn chỉnh. Đều là những đoạn tin rời rạc.

Ban đầu, lúc ở trong chiến trường thượng cổ, đám người Tô Tín hợp sức chém chết đám người Đại Thiên Ma Tôn. Nhưng những mảnh vụn lấy được thì có đầy đủ trí nhớ của ba tên cường giả, đừng nói là công pháp, cảm ngộ cũng có nữa.

So với lần đó, lần này thu hoạch của Tô Tín có chút ít ỏi đến đáng thương.

Bạch Linh ở một bên thì không có vấn đề gì. Nàng đến đây chẳng qua là phụng lệnh của Bạch Liên Thánh mẫu. Chỉ cần nàng có thể lấy được đồ là được. Còn về việc thu hoạch được bao nhiêu, nàng cũng không quản.

Hơn nữa, sau khi lấy được đồ, Bạch Linh liền ngay lập tức chuẩn bị rút.

Tô Tín nhìn Bạch Linh, trên mặt mang nụ cười như không, nói: “Bạch cô nương, ngươi muốn rời đi nhanh như vậy à?

Phải biết hiện tại, cung điện này mới là nòng cốt. Trong cung điện này nói không chừng sẽ còn có thứ gì đó. Ấy cũng là một cơ duyên. Chẳng lẽ ngươi không muốn à?”

Bạch Linh thần sắc lạnh nhạt, lắc đầu nói: “Làm người phải biết đủ. Thứ ta muốn đã có được. Vì thế, cho dù trước mặt thực sự có cơ duyên gì, ta cũng không muốn cùng Tô đại nhân ngươi đi đoạt.

Dĩ nhiên, Tô đại nhân xin yên tâm. Bất kể ngươi ở đây làm gì, lấy được cơ duyên gì, ta cũng sẽ không nói ra. Ta cũng không muốn tự tạo cho mình một kẻ địch kinh khủng như vậy.”

Tô Tín cười một tiếng. Lời của Bạch Linh hắn cũng chỉ nghe một nửa. Tất cả cái này đều có tiền đề là Tô Tín có thực lực đủ để nghiền ép nàng, thế nên nàng mới làm như vậy.

Cái gì mà làm người biết đủ. Cái này đúng là trò đùa. Nếu như bây giờ, thực lực của Bạch Linh mạnh hơn Tô Tín, ngươi nghĩ nàng sẽ biết đủ hay sao?

Dĩ nhiên, điểm này cũng nói người nữ nhân Bạch Linh này ngược lại rất thức thời. Chẳng trách vì sao năm xưa nàng có thể đánh bại nhiều đối thủ, trở thành Thánh nữ của Bạch Liên Giáo.

“Hy vọng như vậy.”

Nói xong lời này, Tô Tín liền ngay lập tức đi vào phía sâu trong cung điện. Bạch Linh thoáng hiện một tia không cam lòng nhưng cũng chỉ có thể rời đi.

Đứng trước cơ duyên, nàng đương nhiên không muốn rút đi. Song, Bạch Linh cũng biết, chỉ dựa vào một mình nàng thì chắc chắn không tranh được với Tô Tín.

Nếu có Âm Đồ Linh cùng Vu Quỷ Dung thì còn dễ nói. Nhưng bây giờ hai người này, một lỗ mãng chạy loạn bị giết. Một kẻ thì nhát gan bỏ chạy. Nàng cũng là một thân khó cáng đáng.

Vì thế, Bạch Linh cũng chỉ có hơi không cam lòng như vậy. Sau đó, nàng liền ngay lập tức rời đi khỏi tiểu thế giới này.

Tuy nhiên, chờ khi nàng ra khỏi hố, thấy cảnh Cản Thi Phái bị tàn sát, trong lòng nàng cũng không khỏi run lên. Tô Tín này còn tuyệt tình hơn so với sự tưởng tượng của nàng.

Một tên đệ tử Bạch Liên Giáo sáp tới gần, hỏi: “Thánh nữ điện hạ, chúng ta có xuất thủ không?”

Bạch Linh lạnh nhạt nhìn hắn một cái, nói: “Xuất thủ cái gì? Đây là ân oán cá nhân của Tô Tín và Cản Thi Phái, chưa cần chúng ta nhúng ta. Nhớ, chuyện ở đây không ai được phép nói ra. Kể cả người thuộc Bạch Liên Giáo cũng không được nói!”

Chuyện ở ngoại giới lúc này, Tô Tín cũng không biết. Với thực lực và năng lực bây giờ của Lý Phôi, hắn có thể hoàn toàn giải quyết tốt hết thảy.

Không gian tiểu thế giới này có chút quái dị. Tô Tín cũng không biết phải hình dung thế nào mới tốt. Nhưng Tô Tín có một loại cảm giác, trong này chắc chắn có thứ gì đó hắn chưa phát hiện được.

Tô Tín đẩy cửa điện bên trong ra. Cảnh tượng lộng lẫy nguy nga trước mắt thiếu chút nữa làm chói mắt Tô Tín.

Khác với những cung điện khác, nơi cung điện trung tâm không nghiêm túc, trang nghiêm bằng, nhưng ngược lại, lộ ra vẻ xa hoa, tráng lệ.

Chỉ thấy xung quanh toàn bộ bên trong đại điện, hai bên là ao nước lớn. Song, trong ao nước không phải là nước mà là rượu.

Cho dù thời gian đã qua lâu như vậy, rượu trong ao cũng đã khô khốc nhưng Tô Tín vẫn ngửi được mùi rượu say lòng người ở bên trong.

Còn mấy cột màu vàng khắc rõ vô số thiên nữ xung quanh, thêm cả ghế nằm cùng giường nhỏ bừa bộn cho thấy nơi này cũng không phải là điện nghị sự trang nghiêm gì, mà là một tòa chuyên dùng để hưởng lạc, dùng rượu nhắm thịt.

Những thứ xa hoa này, Tô Tín chỉ nhìn một cái liền chuyển mắt đi. Cái thực sự hấp dẫn sự chú ý của hắn chính là cái bàn nhỏ bên cạnh long sàng ở vị trí cao nhất kia. Trên bàn bày đầy ngọc thạch bạc bì hình vuông.

Chương 2101 - Sát tự(1)

Sát tự(1)

Tô Tín cầm lên một mảnh ngọc thạch, chữ phía trên giống như bị vật như dao khắc lên vậy, lộ ra một luồng khí tức lạnh thấu xương. Hiển nhiên, người viết lên trên phiến ngọc thạch này ắt hẳn là một tên cường giả có thực lực không hề yếu. Đối phương thấp nhất cũng mang tu vi Chân Vũ cảnh!

Dĩ nhiên, cái khiến Tô Tín khiếp sợ chính là nội dung khắc trên mảnh đá. Là một bản tấu chương. Nội dung trong đó không ngờ lại là có người bẩm báo man tộc Đông Di phản loạn, mời Nhân Hoàng phê chỉ giải quyết.

Tô Tín hít một hơi dài. Đọc đến đây hắn nhất thời liền hiểu, nơi này quả nhiên là chỗ ở trước đây của Nhân Hoàng. Có điều, hình như không phải là hoàng cung chính thức mà là hành cung. Nhưng hiển nhiên, Nhân Hoàng cũng từng xử lý một ít công vụ ở đây.

Nhìn xuống, phía trên tấu chương chỉ có một chữ, đó chính là: Giết!

Khi nhìn đến chữ "giết", trong nháy mắt, nhất thời Tô Tín cảm giác được một luồng khí tức sắc bén xông thẳng đến đầu, như thể đang có một thanh kiếm sắc mang theo sát cơ vô thượng chém đến hướng hắn!

Quanh thân Tô Tín, thần mang màu vàng đại thịnh. Nguyên Thần lực bùng nổ đến mức cao nhất bấy giờ mới đỡ được đòn đánh từ chữ "giết" này.

Mồ hôi lạnh nhất thời chảy thành dòng trên trán Tô Tín. Năm xưa, Nhân Hoàng từ đầu chí cuối đều là nhân vật tồn tại trong truyền thuyết. Chỉ có giờ khắc này Tô Tín mới cảm giác được hắn cách Nhân Hoàng gần như vậy. Hơn nữa, còn cảm nhận được được thực lực cực hạn của cường giả đột phá Chân Vũ cảnh.

Chỉ có một chữ, nhưng một chữ này lại thiếu chút nữa đánh cho Tô Tín bị thương nặng.

Có thể nói, đổi thành một võ giả Chân Vũ cảnh có Nguyên Thần lực hơi yếu một chút đến thì e rằng sẽ bị thương nặng ngay tại chỗ.

Một chữ mà đã mang oai kinh khủng như vậy. Nhân Hoàng ngày trước rốt cuộc đạt đến cảnh giới gì thì liên có thể tưởng tượng được.

Huống chi, dựa vào một chữ "giết" này, Tô Tín cũng có thể nhìn ra được tính cách của vị Nhân Hoàng bệ hạ ngày xưa kia.

Man tộc Đông Di làm loạn. Bất kể là man tộc này làm loạn vì nguyên nhân gì, bất kể thực lực của man tộc Đông Di này đến như thế nào, chỉ cần đối phương dám tạo phản làm loạn thì chỉ có một chữ "giết"!

Đây mới thực sự là thời kỳ đỉnh cao của một đời hoàng triều, vô cùng bá đạo, vô cùng cường thế!

Giống như Đại Chu bây giờ, dù có muốn xuất thủ với một tông môn chỉ có Dương Thần cảnh bảo vệ, mà cũng phải cân nhắc mãi, tính toán xem lúc xuất thủ với họ có thể khiến những tông môn lớn mạnh khác hay toàn bộ giang hồ cảnh giác hay không.

Nhưng ở thời kỷ đỉnh cao của một đời hoàng triều chân chính, oai của Nhân Hoàng có thể nói là vô địch thiên hạ. Coi như là Thiên Đình hay Địa Phủ cũng đều bị Nhân Hoàng đuổi tận giết tuyệt.

Tô Tín đặt phiến ngọc thạch kia xuống, thở dài một hơi.

Mấy thứ truyền thừa lẻ tẻ lấy được từ trong cơ thể tám Yêu Linh kia cũng chẳng phải là cơ duyên gì. Những thứ đó so với chữ "giết" này không khác gì rác rưởi!

Tô Tín chỉ cần ngăn trở xung kích từ sát tự kia mang đến, mà trong đầu hắn đã liên tưởng đến khí thế cùng tinh khí thần lúc Nhân Hoàng ngày xưa viết nó xuống. Một chữ này chính là nhất thức cấp chí tôn của những thứ võ kỹ cường hãn khác.

Sau đó, Tô Tín lại lật xem những tấu chương khác. Có điều, những bộ tấu chương đó không có nội dung giống với bộ kia.

Những tấu chương khác nội dung cũng chỉ là về mặt xây dựng, ví như thành lập trú quân ở một số nơi, hoặc cất nhắc vài võ giả, vân vân…

Trên những tin tức này cũng chỉ để lại một chữ đó chính là "duyệt".

Trên chữ "duyệt" này không có chút nhuệ khí nào, ngược lại, lại có cảm giác lười biếng.

Hiển nhiên ban đầu, lúc Nhân Hoàng phê chuẩn những tấu chương này có chút thờ ơ.

Với uy thế của Nhân Hoàng năm xưa mà nói, những chuyện nhỏ nhặt này hắn căn bản lười để ý đến. Viết lên một chữ "duyệt" chứng tỏ mình từng xem qua là được

Dù sao, với Nhân Hoàng khi đó mà nói, một mình hắn liền đủ để chống đỡ cho hoàng triều rồi. Dù những chuyện nhỏ nhặt này xảy ra vấn đề nhiều đến đâu đi nữa thì cũng không có gì.

Hơn nữa, điểm này cũng không phải khoa trương, mà chính là sự thật.

Có Nhân Hoàng thì hoàng triều đó mới là hoàng triều. Cho đến khi Nhân Hoàng trong truyền thuyết phi thăng, đời hoàng triều đó liền sụp đổ hoàn toàn. Thậm chí, ngay cả cơ hội truyền đến đời thứ hai cũng không có.

Tô Tín gõ bàn một cái, lẩm bẩm nói: "Chẳng lẽ nơi này thật sự là hoàng cung trước kia Nhân Hoàng ở hay sao?"

Nơi này nếu có dấu vết Nhân Hoàng phê duyệt tấu chương, như vậy không phải hoàng cung thì còn có thể là nơi nào?

Nhưng vào lúc này, một thanh âm âm trầm truyền tới: "Hoàng cung? Nơi này kém xa. Cung điện của Nhân Hoàng năm ấy dùng long cốt làm xương sống. Nơi này há có thể so sánh? Nơi này chẳng qua là hành cung mà Nhân Hoàng dùng hưởng lạc lúc rảnh rỗi mà thôi."

Thoáng chốc nghe được thanh âm này, nhất thời Tô Tín sợ hãi cả kinh, ngay lập tức bộc phát đấu chiến kim thân. Phật quang chói mắt chiếu sáng toàn bộ đại điện.

Chương 2102 - Sát tự(2)

Sát tự(2)

Với thực lực của Tô Tín bây giờ, thế mà có người có thể che giấu được cảm giác của hắn mà nói được những lời này bên tai hắn, đây quả thực là không thể tưởng tượng nổi. Có thể qua mặt được cảm giác của hắn, thực lực của người này rốt cuộc mạnh đến nhường nào? Tô Tín không dám tưởng tượng.

Nhưng dù cho Tô Tín bộc phát ra trạng thái mạnh nhất của hắn, hắn cũng không phát hiện người mới vừa nói rốt cuộc ở đâu.

Song vào lúc này, một bóng người trung niên mặc trường bào, đầu đội cao quan, y phục cổ bỗng nhiên hiện lên trước mặt Tô Tín.

Bóng người của hắn hơi có chút trong suốt. Sau khi thấy Tô Tín thi triển đấu chiến kim thân, hắn kinh ngạc nói: "Là võ công Phật môn? Ngươi là người nhất mạch Phật môn? Kỳ quái, chẳng lẽ bây giờ đệ tử Phật môn không cần để đầu trọc nữa à?"

Tô Tín chau mày, nhưng hắn vẫn thu hồi đấu chiến kim thân lại. Mặc dù hắn không biết rốt cuộc người trước mắt là gì, nhưng rõ ràng Tô Tín không cảm giác được sát cơ hay uy hiếp từ trên người hắn.

"Ngươi là người phương nào?"

Người kỳ quái kia cũng không tiếp tục hỏi Tô Tín có phải người Phật môn hay không. Hắn chỉ lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, nói: "Ta? Chẳng lẽ ngươi còn không nhìn ra được sao? Ta Chẳng qua chỉ là cô hồn dã quỷ du đãng trong cung điện này mà thôi."

Tô Tín nhíu mày một cái, nói: "Nhưng thế gian này không có quỷ. Huống chi coi như là quỷ thì cũng không có khả năng sống từ thời kỳ thượng cổ cho tới giờ."

Người nọ lắc đầu, nói: "Bị người mình thần phục vứt bỏ. Bị trừng phát trấn tủ ở đây hơn mười ngàn năm. Không phải cô hồn dã quỷ thì là gì?"

Tô Tín nhíu mày. Hình như hắn mơ hồ đoán được gì đó.

"Ngươi là võ giả dưới quyền Nhân Hoàng ngày trước?"

Người nọ lạnh nhạt nói: “Tại hạ Trường Không Huyền, ngày trước chỉ là một sử quan nho nhỏ lo viết cuộc sống thường ngày dưới quyền Nhân Hoàng mà thôi. Ngươi cũng không cần lo lắng. Thiên phú võ đạo của ta cũng chưa ra ngô ra khoai gì. Dù ta có đang ở thời kỳ đỉnh cao cũng chỉ có thực lực Dương Thần cảnh sơ kỳ mà thôi. Bây giờ ấy mà, ngươi chắc cũng đã nhìn ra không sai biệt lắm. Ta không phải người, cũng không phải quỷ. Ta chẳng qua là khí linh trong đại điện này mà thôi.”

Vừa nói, Trường Không Huyền này cũng không chờ Tô Tín hỏi đến, hắn đã chủ động nói ra hết thảy.

Song, cũng không biết có phải là vì Trường Huyền Không bị giam ở đây quá lâu rồi hay không, nói tới nói lui cũng chỉ có mấy lời cũ rích đảo qua đảo lại. Tô Tín nghe hiểu không ít thì nhiều.

Trường Không Huyền này chính là sử quan sinh hoạt thường ngày dưới quyền Nhân Hoàng ngày trước. Chức trách quan trọng nhất của hắn chỉ có hai cái, một là phụ trách biên soạn lịch sử của hoàng triều, cái khác chính là ghi chép lời nói, sinh hoạt thường ngày của Nhân Hoàng vào trong sử liệu.

Cho nên, đừng xem thường Trường Không Huyền thực lực yếu, nhưng hắn lại là người gần nhất với Nhân Hoàng.

Chỉ tiếc, quăng đi cái áo khoác Nhân Hoàng hoa lệ, trên thực lực, chiến công, có lẽ đủ để không phụ tiếng xưng hô “Nhân Hoàng” này. Nhưng con người này, nói về cách làm người thì cho tới giờ, hắn cũng chẳng phải minh chủ gì.

Ví dụ như Tô Tín biết, Nhân Hoàng không màng đến dư nghiệt Yêu tộc mà chưa diệt mà đã xoay người đi tàn sát người Nhân tộc vì sự thống trị của hắn, vân vân…

Trường Không Huyền đi theo bên người Nhân Hoàng lâu như vậy, tin mật về Nhân Hoàng hắn nắm trong tay nếu bị truyền đi, thì đây ắt sẽ lật đổ tam quan của tất cả mọi người.

Liền ví dụ như tiểu thế giới này chính là do Nhân Hoàng năm xưa hao phí không ít nhân lực, vật lực xây dựng. Thậm chí, hắn còn ra lệnh cho Mặc Môn tạm dừng chế tạo cơ quan sát

khí mà chuyển sang giúp hắn xây dựng hành cung này. Bên trong tửu trì thịt lâm, vô cùng xa hoa.

Thậm chí, Nhân Hoàng từng ở hành cung này vui đùa đến mấy tháng không quản triều chính, chỉ có lúc tấu chương chất đống thành núi, Nhân Hoàng mới có thể tập trung xử lý một chút. Giống như những tấu chương trên bàn, trên cản đều dùng một chữ để phê, rất đơn giản qua loa lấy lệ.

Dĩ nhiên những thứ này cũng không có gì. Với uy thế cùng chiến công khi trước của Nhân Hoàng, hắn làm những chuyện này cũng không sợ bị người khác nói.

Tuy nhiên, có một số chuyện bí ẩn Nhân Hoàng không muốn để người ngoài biết được. Nhưng năm lần bảy lượt, Trường Không Huyền lúc nào cũng sát bên người Nhân Hoàng thì lại biết được. Hơn nữa, còn bị hắn ghi lại vào trong sử liệu. Đây cũng là việc mà Nhân Hoàng không cách nào nhịn được.

Vì thế, năm xưa Nhân Hoàng trực tiếp bãi nhiệm chức vị sử quan viết sinh hoạt thường ngày của Trường Không Huyền. Sau đó, một đời hoàng triều cũng không còn vị trí này nữa.

Còn phần Trường Không Huyền, hoặc giả là lương tâm của Nhân Hoàng bỗng dưng trỗi dậy, Nhân Hoàng hắn mặc dù biết Trường Không Huyền nắm không ít bí mật của hắn, nhưng lại không bất trung với hắn. Vì thế, Nhân Hoàng không giết Trường Không Huyền để diệt khẩu, mà hắn mượn dùng bí pháp của Mặc môn, kết hợp Nguyên Thần của Trường Không Huyền cùng trận pháp trong tòa cung điện này, biến Trường Không Huyền thành khí linh của tòa cung điện này. Chỉ cần cung điện không bị phá hủy thì Trường Không Huyền sẽ bất tử bất diệt, tương đương với một kiểu sống mãi.

Chương 2103 - Trường Không Huyền(1)

Trường Không Huyền(1)

Lời nói của Trường Không Huyền dù Tô Tín không hoàn toàn tin tưởng, nhưng ít nhất dựa vào tình huống bây giờ mà nói thì coi như là tương đối hợp lý.

Tô Tín nhìn Trường Không Huyền, lạnh nhạt nói: “Vậy bây giờ ngươi xuất hiện ở đây là có ý gì?

Vì là khí linh trấn thủ chỗ này, mà hành động của ta bây giờ cũng không khác gì kẻ trộm. Ngươi tính đến cản ta lấy mấy thứ kia đi hay sao?”

Trường Không Huyền cười khổ một tiếng, nói: “Ta đã nói rồi. Dù cho có là lúc ta ở thời kỳ đỉnh cao thì cũng không phải là đối thủ của ngươi. Huống chi bây giờ ta lại mang bộ dạng này?

Ngươi yên tâm. Ta không có ác ý với ngươi. Chẳng qua là ta mệt mỏi, muốn giải thoát mà thôi.

Khí linh có thể vĩnh tồn. Mặc dù khí linh có trí tuệ nhưng cũng không phải là người. Mà ta lại là người. Ngươi không cách nào tưởng tượng nỗi cô tịch bị kẹt ở nơi này đến hơn mười ngàn năm đâu.

Vì thế bây giờ, cái ta muốn chính là giải thoát. Chỉ cần ngươi có thể giúp ta phá hư trận pháp của cung điện này thì nơi này sẽ chỉ còn là một cung điện mà thôi. Không có sức mạnh gia trì thì sẽ không lơ lửng được nữa. Còn ta cũng sẽ được hoàn toàn tiêu tán, được giải thoát.”

Lúc này, Tô Tín chợt hỏi ngược lại: “Đã như vậy, bên ngoài có nhiều Yêu Linh thế kia, sao ngươi không hợp tác với chúng?”

Khóe miệng Trường Không Huyền lộ ra nụ cười lạnh khinh thường, nói: “Chỉ dựa vào đám quỷ vật kia mà cũng muốn hợp tác với ta?

Ta cũng không biết đám Yêu Linh kia xuất hiện lúc nào. Dù sao, bỗng một hôm, tám tên cường giả Thần Kiều cảnh đại chiến ở trong tiểu thế giới này. Có điều, không phải là tiểu thế giới này, mà là một tiểu thế giới tương liên với hành cung này.

Tiểu thế giới này được xây dựng cho hành cung hưởng lạc của Nhân Hoàng. Ở trong tiểu thế giới này, xung quanh còn có không ít những không gian độc lập nhỏ hơn nữa. Những không gian độc lập này đều là nơi để Nhân Hoàng trữ các loại rượu ngon, thức ăn ngon.

Tám người kia sau trận đại chiến dùng mạng đổi mạng, thì đã tịch diệt không gian độc lập đó đi.

Chấp niệm của những người này thực chẳng có bao nhiêu. Chẳng qua, chân linh của bọn họ bất diệt, phiêu tán trong tiểu thế giới này, được sức mạnh trong trận pháp bồi bổ, lúc này mới hóa thành Yêu Linh.

Mặc dù bọn họ sinh ở đất này nhưng cũng là thứ yêu tà. Trời sinh bị trận pháp trong cung điện bài xích. Bọn họ rất muốn vào trong đại điện trung tâm. Nhưng e là một khi bước vào thì sẽ bị hồn tan phách tán ngay!”

Nghe được Trường Không Huyền giải thích như thế, Tô Tín bấy giờ mới phản ứng được vì sao sau khi chém chết những Yêu Linh kia lại chỉ lấy được có ít đồ.

Năm xưa, đông đảo cường giả vây công Vô Sinh lão mẫu là vì không muốn để cho nàng làm hại giang hồ. Mặc dù cuối cùng mọi người dùng mạng đổi mạng, nhưng mục đích của bọn họ cũng đã đạt thành.

Mà Vô Sinh lão mẫu kéo theo nhiều người cùng chôn với nàng như vậy, nàng có có chấp niệm gì được nữa? Cho nên, dưới tình hình này, những cường giả bọn họ cơ hồ không thể nào hóa thành Yêu Linh cho được,

Chỉ có điều, không gian này coi như hành cung hưởng lạc ngày trước của Nhân Hoàng, có thể nói là trận pháp trải rộng. Mấy tòa cung điện lơ lửng kia chính là trận pháp thể hiện oai phong.

Dưới sự thôi hóa từ sức mạnh của trận pháp, bấy giờ bọn họ mới biến thành Yêu Linh. Nhưng bất kể là sức mạnh hay là đồ mà bọn họ thừa kề đều ít đến đáng thương.

Tô Tín nhìn Trường Không Huyền, đột nhiên hỏi: “Nếu ngươi là người đi theo Nhân Hoàng thời gian dài nhất, vậy ngươi có biết rốt cuộc Nhân Hoàng có phi thăng hay không không? Ngươi rốt cuộc biết được bí mật gì mà khiến Nhân Hoàng biến ngươi thành bộ dạng như giờ?”

Nhân Hoàng có phi thăng hay không, điều này không chỉ mình Tô Tín tò mò mà có thể nói, người trên giang hồ không ai là

không hiếu kỳ.

Hiện, người trên giang hồ đều biết thực lực của Nhần Hoàng ngày trước đủ để nghiền ép cường giả Thông Thiên cảnh, nhưng không ai biết rốt cuộc Nhân Hoàng là Thông Thiên cảnh hay đã đột phá tam cảnh Chân Vũ cảnh. Hoặc giả là nói, ngoài tam cảnh Chân Vũ hãy còn cảnh giới có thể đột phá.

Đáng tiếc, tất cả mọi điều về Nhân Hoàng đều là bí ẩn. Mọi người cũng chỉ có thể suy đoán lung tung. Trên căn bản không có lấy một câu trả lời đáng tin.

Bây giờ, Tô Tín cuối cùng cũng tìm được một nhân vật tồn tại từ thời thượng cổ đến giờ. Dĩ nhiên hắn cũng phải hỏi thăm tin tức cho kĩ càng rồi.

Có điều, Trường Không Huyền kia lại lắc đầu, nói: “Nhân Hoàng rốt cuộc có phi thăng hay không thì ta cũng không biết. Bởi từ sau khi ta trở thành khí linh ở nơi này, Nhân Hoàng bệ hạ cũng chưa từng đến hành cung này một lần. Hơn nữa, từ đó, không lâu sau liền có tin Nhân Hoàng phi thăng, một đời hoàng triều sụp đổ truyền đến. Nơi này sau thời gian dài không ai tiến vào cũng đóng kín hoàn toàn. Cho đến khi có đám cường giả Thần Kiều cảnh kia đánh vỡ tường rào mà đến đây.

Còn về việc tội trạng của ta, điểm này ta sẽ không nói. Ngươi cũng không cần tra hỏi.

Chương 2104 - Trường Không Huyền(2)

Trường Không Huyền(2)

Mặc dù người đưa ta vào tình cảnh bây giờ chính là Nhân Hoàng. Nhưng khi trước nếu không có Nhân Hoàng bệ hạ thì e là ta đã sớm bị Yêu tộc coi là thức ăn rồi. Chứ đừng nói gì đến chuyện sau này còn tu được đến Dương Thần cảnh, hơn nữa còn đảm nhiệm chức sử quan lo ghi chép sinh hoạt thường ngày của Nhân Hoàng.

Thế nên bây giờ, cái ta cầu chẳng qua là giải thoát. Chỉ cần ngươi có thể đáp ứng yêu cầu của ta, thì ta cũng sẽ cho ngươi không ít lợi ích.”

Nghe Trường Không Huyền vẫn dùng kính ngữ với Nhân Hoàng, Tô Tín không khỏi thầm cười lạnh.

Người này sống hơn mười ngàn năm. Mặc dù là sống nhờ thân phận khí linh, nhưng cũng quá là ngây thơ.

Chức vị như sử quan ghi chép sinh hoạt thường ngày, Nhân Hoàng ắt sẽ muốn tìm một người thân phận trong sạch đến làm. Người không thân thích, rơi vào đường cùng chính là thích hợp nhất.

Chỉ có điều, vị Nhân Hoàng bệ hạ này hành sự rất quyết tuyệt. Hiển nhiên hắn cũng không có thực sự tin tưởng ai. Khi có một số việc hắn không chắc chắn, thì khả năng lớn nhất sẽ là diệt trừ.

Song, lần này, Nhân Hoàng quả thực là nhìn lầm.

Tên Trường Không Huyền này sống ở đây lâu như vậy, chịu đựng cô đơn ở đây. Giờ trông thấy Tô Tín đến, biết rất rõ ràng Nhân Hoàng đã chết từ lâu, nhưng những bí mật này hắn cũng nhất quyết không nói ra.

Tô Tín cầm tấu chương ngọc thạch kia, lạnh nhạt nói: “Nơi cung điện này chẳng qua là hành cung Nhân Hoàng dùng để hưởng lạc. Nếu như là thứ có giá trị thì cũng chỉ có sát tự mà Nhân Hoàng tự tay viết kia.

Ngươi cũng nói, thực lực của ngươi lúc đỉnh cao cũng không bằng ta thì ngươi còn có lợi ích gì cho ta?”

Trường Không Huyền cười cười, nói: “Bàn về thực lực thì đúng là ta không bằng ngươi. Nhưng ta đi theo Nhân Hoàng bệ hạ lâu như vậy thì ít nhất cũng có chút hiểu biết.

Có những thứ với Nhân Hoàng bệ hạ chẳng khác gì rác rưởi. Nhưng với ngươi mà nói lại là chí bảo vô thượng.

Thiên Đình và Địa Phủ ngươi có nghe nói chưa?”

Biểu tình trên mặt Tô Tín không đổi, hắn chỉ nghi hoặc, lắc đầu nói: “Thiên Đình và Địa Phủ trong truyền thuyết thần thoại?”

Cho tới giờ, Tô Tín cũng không tin tưởng Trường Không Hành trước mặt đây. Huống chi lúc này, Thiên Đình cùng Địa Phủ đã không phải là Thiên Đình cùng Địa Phủ từ thời thượng cổ nữa. Bỗng nhiên, Trường Không Huyền lại nhắc đến hai bên này, hiển nhiên, chuyện liên quan đến bí mật thượng cổ, Tô Tín sẽ không nói thật.

Trương Không Huyền lộ vẻ sáng tỏ: "Ngươi không biết cũng đúng. Bởi vì Thiên Đình và Địa Phủ này là một trong những tông môn lớn nhất trên giang hồ vào thời của Nhân Hoàng. Họ co thể sánh vai được với Đạo môn và Phật tông.

Chỉ có điều, ngày trước Thiên Đình và Địa Phủ không tuân theo giáo hóa Vương đạo. Người chấp chưởng là Hạo Thiên Thượng Đế cùng Phong Đô Đại Đế lại muốn ám sát Nhân Hoàng bệ hạ. Kết quả dĩ nhiên là bị Nhân Hoàng bệ hạ giết sạch.

Tuy nhiên, thực lực của Thiên Đình và Địa Phủ cũng quả thực là mạnh kinh diễm. Sau khi người chấp chưởng của bọn họ bị Nhân Hoàng tru diệt, hai bên này cũng không hoàn toàn bỏ qua, mà lại liên hiệp với nhau sáng tạo ra một môn bí pháp kinh thế. Muốn mượn nó để tạo ra một nhóm cường giả lớn, tiếp tục đối nghịch với Nhân Hoàng bệ hạ.

Đáng tiếc, bọn họ hơi quá coi thường thực lực hoàng triều. Đối mặt với tàn dư ngày đó của Thiên Đình và Địa Phủ, Nhân Hoàng bệ hạ căn bản cũng không xuất thủ, chỉ vận dụng một phần lực lượng thủ hạ liền tiêu diệt bọn họ.

Cho nên, môn kinh thế bí pháp đó dù bọn họ nghiên cứu ra được thì cũng không thể tu luyện thành công được.

Sau đó, môn bí pháp này được đưa đến trước mặt bệ hạ. Nhưng bệ hạ cũng chỉ liếc nhìn một cái liền ném nó đi ngay hệt như rác rưởi vậy. Hơn nữa còn đánh giá là: đi lầm đường khiến trời đất oán giận, khó mà đến được nơi thanh nhã.

Môn bí pháp này là do ta tiêu hủy giúp Nhân Hoàng bệ hạ. Với thực lực năm đó của ta, việc đọc nhanh như gió không phải là vấn đề. Cho nên nói, bí pháp này bây giờ cũng chỉ còn ta biết.

Mặc dù Nhân Hoàng bệ hạ đánh giá môn bí pháp này không ra gì, nhưng ngươi cũng biết lúc đó thực lực của Nhân Hoàng bệ hạ là như thế nào.

Công pháp có thể được Nhân Hoàng bệ hạ mở miệng đánh giá, dù có yếu tới đâu thì cũng có chỗ dùng được. Quan trọng nhất chính là, môn công pháp này có thể cho người thời cơ tiến thêm một bước!"

Câu nói sau cùng của Trường Không Huyền mới thực sự đánh động Tô Tín.

Thần Kiều cảnh ngày xưa cũng được gọi là Đạp Thiên cảnh, cường giả có thể đi đến nước này mới thực sự là đại nhân vật Chúa tể giang hồ.

Nhưng bước này khó khăn đến cỡ nào? Ít nhất Tô Tín cho rằng, thực lực bản thân hắn trong số các Chân Vũ cảnh cũng coi như là tương đối mạnh rồi. Nhưng với Thần Kiều cảnh, hắn vẫn chẳng hề mò được tới đường biên nữa là.

Bây giờ, Trường Không Huyền này lại nói bí pháp của hắn có thể cung cấp cho Tô Tín một bước thời cơ. Điểm này Tô Tín cũng không khỏi không động tâm.

"Ngươi nói là công pháp gì?"

Trường Không Huyền nhàn nhạt nói: "Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp!"

Tô Tín nhíu nhíu mày, nói: "Táng thiên? Khẩu khí lớn thật! Công pháp do một đám tàn dư tông môn sáng tạo ra được mà cũng dám gọi là táng thiên?"

Chương 2105 - Bố trí(1)

Bố trí(1)

Mặc dù trong miệng Tô Tín có chút khinh thường, nhưng trên thực tế hắn biết độ kinh khủng của Thiên Đình và Địa Phủ ngày trước.

Chỉ dựa vào những truyền thừa kinh khủng bây giờ ở Thiên Đình cùng Địa Phủ, thì coi như ngày xưa, Hạo Thiên Thượng Đế cùng Phong Đô Đại Đế đều đã bỏ mình, Thiên Đình cùng

Địa Phủ liên hiệp với nhau sáng tạo ra một môn bí pháp kinh thế cũng không phải chuyện gì ly kỳ.

Phải biết, ngày trước trong Thiên Đình và Địa Phủ, trừ hai vị cường giả này thì chắc chắn đều có cả cường giả Thần Kiều và Pháp Tướng cảnh. Những người này bỏ qua mâu thuẫn, tập trung lại một chỗ, uy lực sẽ hết sức kinh khủng.

Trường Không Huyền lạnh nhạt nói: "Tai nghe là giả, mắt thấy là thật. Ngươi là cường giả Chân Vũ cảnh, dĩ nhiên có kiến thức. Bây giờ ta thuật lại công pháp cho ngươi nghe một lần. Ta nghĩ ngươi sẽ có thể phân biệt cái gì là thật, cái gì là giả."

Tô Tín nhíu mày, nói: "Ngươi nói khẩu quyết công pháp cho ta, chẳng lẽ ngươi không sợ sau khi lấy được công pháp, ta sẽ mặc kệ ngươi, cứ thế bỏ đi à?"

Khóe miệng của Trường Không Huyền mang theo nụ cười vi diệu: "Dĩ nhiên không lo lắng. Chờ sau khi ngươi nghe công pháp này rồi sẽ phát hiện ngay. Nếu không có ta giúp đỡ, ngươi cũng không cách nào luyện thành môn công pháp này."

Vừa nói, Trường Không Huyền liền ngay lập tức nói cho Tô Tín nghe về môn Nghịch Âm Dương Táng Thiên Đại Pháp. Hắn không hề che giấu một chút nào.

Nghịch Âm Dương Táng Thiên Đại Pháp do Thiên Đình và Địa Phủ sáng tạo này không hẳn là rác rưởi giống như Nhân Hoàng nói.

Nhưng đồng thời, môn bí pháp này cũng quả không phụ sự đánh giá của Nhân Hoàng. Kiếm đi thiên phong, hữu thương thiên hòa, không phải công pháp chính thống.

Cái gọi là Âm Dương chính là hai lực sinh tử, cũng là sức mạnh căn bản nhất trên thế gian.

Môn công pháp này được đặt tên là Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp. Trong đó, Nghịch Âm Dương chính là nghịch chuyển sinh tử. Mặc dù nghe thì đơn giản nhưng căn bản không thể hoàn thành.

Âm Dương sinh tử, tạo hóa luân hồi, đây vốn là quy tắc cơ bản nhất trong thiên địa. Thế mà ngươi lại muốn nghịch chuyển

nguồn sức mạnh này. Rất có thể sau cùng ngươi không nghịch chuyển thành công mà trước đó còn nghịch cho mình chết trước.

Có thể nói, môn công pháp này nếu tu luyện qua loa thì căn bản chính là một công pháp tự sát.

Vì thế, muốn nhập môn công pháp này cũng không cần khổ tu cảm ngộ, mà cần mượn dùng ngoại vật trước để đạt đến hiệu quả nghịch Âm Dương, tạo thành một lực chuyển nghịch trong cơ thể trước mới được.

Phương thức trong bí pháp này cũng rất đơn giản, đó chính là dùng nhân mạng để điền vào!

Võ giả tu luyện võ đạo, từ cảm ngộ thiên địa đến nắm giữ thiên địa, bản chất chính là quy tắc âm dương tạo hóa.

Lúc này, lại bày ra nghịch chuyển âm dương đại trận được sáng tạo cho môn bí pháp này. Đặt nhiều võ giả vào trong trận, nghịch chuyển lực Âm Dương. Bấy giờ, những võ giả ở trong trận vì quy tắc sức mạnh của bản thân đều bị nghịch chuyển toàn bộ, cho nên, những người này sẽ càng lúc càng cuồng bạo, rơi vào trong điên cuồng chém giết.

Chờ bọn họ đánh chém đến sau cùng, sức mạnh bên trong cơ thể bọn họ cũng sẽ hoàn toàn bị nghịch chuyển, cuối cùng ầm ầm bạo phát toàn bộ.

Từ nội lực đến thiên địa lực nắm trong tay, cả đời võ giả nắm giữ không ít sức mạnh. Nhưng khi những sức mạnh này hoàn toàn nghịch chuyển, không còn nằm trong sự kiểm soát của những võ giả này nữa thì cái chờ đợi họ chỉ còn cái chết.

Vì thế, cái sức mạnh bộc phát sau cùng chính là nghịch chuyển Âm Dương lực.

Loại sức mạnh này dù mạnh nhưng không phải người tầm thường nào cũng có thể nắm trong tay. Vì thế, cho dù có lấy được cũng không cách nào luyện hóa hấp thu được, chỉ có thể mở một kinh mạch trong cơ thể để chứa đựng nghịch chuyển Âm Dương lực này.

Hơn nữa, sức mạnh này nếu là một loại nghịch chuyển lực thì dĩ nhiên cũng không thể phát triển dựa theo phương thức thu nạp thiên địa lực được.

Muốn phát triển tu vi công pháp này thì chỉ có thể dùng môn bí pháp này để nghịch chuyển sức mạnh của đối thủ, tu hành để phát triển sức mạnh nghịch chuyển của bản thân. Đơn giản mà nói chính là phải dựa vào chiến đấu cùng sát lục.

Có thể nói, môn bí pháp này quả thực rất phù hợp với tình cảnh năm đó của Thiên Đình cùng Địa Phủ. Uy lực cường đại, lại nhanh chóng. Mặc dù nghịch thiên nhưng cũng có thể nói là kinh diễm.

Năm đó, người hai phái đã hận thấu xương hoàng triều. Việc nghĩ ra môn bí pháp này, bọn họ vốn chính là muốn mượn dùng tính mạng những võ giả thuộc hoàng triều đó để luyện công cho nên mới sáng tạo ra một môn công pháp không phải tà công nhưng lại vô cùng tà dị.

Nghịch chuyển Âm Dương trong môn bí pháp này chính là chỉ phương thức tu luyện cùng chiến đấu của nó. Nhưng hai chữ "táng thiên" chỉ e là để dành cho Nhân Hoàng rồi.

Bây giờ, bất kể là Đại Chu hay là Hoàng Đế Đông Tấn đều được gọi là Thiên Tử, nhưng thời kỳ Nhân Hoàng thì không gọi như thế.

Bởi vì không cần, cũng không thể gọi là như vậy. Đối với Nhân Hoàng tại thời điểm đó mà nói, Thiên Tử là cái gì? Hắn chính là Thiên! Nhân Hoàng cũng không thích làm con trai cho ai.

Chương 2106 - Bố trí(2)

Bố trí(2)

Vì thế nên táng thiên này, táng thực sự chính là Nhân Hoàng. Song, kế hoạch của Thiên Đình và Địa Phủ chỉ mới vừa manh nha, chưa kịp thực hiện thì đã bị võ giả hoàng triều tiêu diệt.

Hơn nữ, trước đó Trường Không Hành còn nói môn bí pháp này có thể cho Tô Tín thời cơ lên Thần Kiều cảnh, cái này cũng không phải là nói liều.

Nghịch chuyển Âm Dương lực cũng giống như Âm Dương lực, nếu bí pháp này có thể nghịch chuyển được nó thì tương tự cũng có thể suy diễn chính hướng, cuối cùng tìm được thời cơ bước vào Thần Kiều cảnh.

Mặc dù chỉ là một chút thời cơ nhưng cũng đủ khiến Tô Tín vì đó mà mạo hiểm.

Trường Không Huyền trầm giọng nói: "Đại trận nghịch chuyển Âm Dương chỉ có ta biết, cũng chỉ có ta mới có thể bố trí, nhưng cũng cần ngươi đưa người đến cung điện này mới được.

Đến khi nghịch chuyển Âm Dương lực được phát huy đến mức tận cùng, trận pháp cung điện này cũng sẽ bị sức mạnh này phá hư, ta có thể được hoàn toàn giải thoát, mà ngươi cũng có thể tùy ý hấp thu những thứ nghịch chuyển Âm Dương lực kia, luyện thành Nghịch Dương Âm Dương Táng Thiên đại pháp. Cách làm đôi bên cùng có lợi này, ngươi thấy thế nào?"

Cách làm mà Trường Không Huyền nói ra không có chút xíu bất lợi nào với Tô Tín. Hắn đã giap hết thảy quyền chủ động cho Tô Tín thì dĩ nhiên Tô Tín cũng không có lý do để cự tuyệt.

Vì lẽ đó, Tô Tín ngay lập tức gật đầu một cái, nói: "Được rồi, bây giờ ngươi có thể bắt đầu bày đại trận nghịch chuyển Âm Dương. Đến lúc đó, ta sẽ mang người đến cho ngươi."

Trường Không Huyền cười cười nói: "Người bị dẫn tới có thực lực càng mạnh càng tốt. Dĩ nhiên, nếu ngươi dẫn đến một

nhóm cường giả Chân Vũ cảnh, ta e là đến lúc đó ngươi không khống chế nổi ấy. Đúng rồi, ta chưa hỏi tên ngươi."

Tô Tín dửng dưng nói: "Tô Tín. Tín trong nói lời giữ lời."

Sau khi nói xong, Tô Tín ngay tức khắc xoay người rời đi. Trường Không Huyền đứng tại chỗ, bóng người hắn dần dần trở nên mơ hồ nhưng trong mắt lại lóe lên vẻ ngờ vực.

Chờ sau khi Tô Tín rời khỏi tiểu thế giới này, người bên ngoài thực ra đều đã tản đi.

Cản Thi Phái bị Tô Tín đuổi tận giết tuyệt. Nhất tộc Vu Miêu khiếp đảm mà tản đi.

Trước đó, bọn họ còn đang ở chung với người của Cản Thi Phái. Có trời mới biết thủ hạ của Tô Tín có thanh toán cả bọn họ luôn hay không.

Cho nên, ngay lúc đám người Lý Phôi đại khai sát giới bọn họ đều chạy trốn hết, dự tính ẩn náu đến nơi sâu nhất trong núi Tương Tây.

Mà người của Bạch Liên Giáo dưới sự chỉ dẫn của Bạch Linh cũng nhanh chóng rời đi. Dù sao thì nhiệm vụ của Bạch Linh cũng đã hoàn thành, nàng cũng không dám tranh đoạt cơ duyên gì với Tô Tín. Lúc này ở lại đây thì còn ích lợi gì nữa?

Tô Tín nhìn thi thể Âm Đồ Linh, nói: "Phái người đưa đầu hắn đến Dịch Kiếm Môn. Thuận thể nói cho Mạnh Tông chủ ta đã giúp hắn diệt Cản Thi Phái."

Một cái phất tay diệt toàn bộ Cản Thi Phái tuy không trả được hết ân huệ của Mạnh Kinh Tiên, song một phần thì vẫn có thể được.

Lý Phôi gật gật đầu, nói: "Đại nhân, bây giờ chúng ta rút khỏi Tương Tây hay sao?"

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia tinh mang, nói: "Rút? Tạm thời không vội. Phái người về Tây Bắc trước, dẫn đám người Tả Đạo Minh đến đây, Hơn nữa, lan truyền tin trên giang hồ, nói ta tìm được chiến trường nơi năm xưa Vô Sinh lão mẫu cùng một đám cường giả giang hồ dùng mạng đổi mạng ở đất

Tương Tây. Trong đó, có cả truyền thừa của những tên cường giả ngày đó lưu lại.

Chỉ có điều, nơi đó chỉ có võ giả dưới Dương Thần cảnh mới có thể vào trong. Một khi có Dương Thần hoặc ai vượt quá Dương Thần thì nơi đó ắt sẽ tan vỡ, truyền thừa cũng sẽ bị diệt.

Đúng rồi, không cần vội vã truyền tin, phải làm bộ như thể chúng ta "trong lúc vô tình" làm lộ ra ngoài. Hơn nữa, ngươi cũng đồng thời triệu tập một nhóm võ giả Hóa Thần cảnh và Dung Thần cảnh dưới quyền Tây Bắc Đạo đến đây, làm ra vẻ muốn lấy được những truyền thừa kia."

Nghe Tô Tín nói như vậy, Lý Phôi nhất thời hiểu. E là Tô đại nhân đã bày một cái bẫy không nhỏ ở đây. Hơn nữa còn bẫy không ít người.

Song, Lý Phôi cũng không hỏi nhiều, ngay lập tức đi sắp xếp.

Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp mà Trường Không Huyền kia nói Tô Tín quả thực rất nôn nóng. Nghịch chuyển Âm Dương lực, bí pháp như vậy không phải là chính đạo. Đây chính là thuật pháp trái đạo. Mặc dù uy lực mạnh mẽ, nhưng muốn dựa vào nó để đạt đến đỉnh cao võ đạo thì không thể nào.

Nhưng Tô Tín có đường đi võ đạo của hắn. Hắn cũng không hy vọng xa vời bằng vào một môn công pháp là có thể cho hắn đi một mạch đến đỉnh cao.

Môn công pháp này với Tô Tín mà nói chẳng qua là cho hắn một thời cơ nghịch hướng suy diễn mà thăng đến Thần Kiều cảnh thôi. Hơn nữa, bây giờ bây giờ Tô Tín cũng chẳng thiếu gì khác, hắn chỉ thiếu một thời cơ như vậy mà thôi.

Còn về việc vì cái thời cơ này mà bao nhiêu người sẽ phải chết, Tô Tín đến giờ cũng không mấy quan tâm.

Kẻ đứng ở chức vị cao, dưới chân cũng đạp toàn xương trắng, đạp vô số nhân mạng.

Chương 2107 - Sóng gió nổi lên(1)

Sóng gió nổi lên(1)

Một đường đến giờ, Tô Tín giết người rất nhiều. Nhiều đến mức chính hắn cũng không đếm xuể. Nhiều đến mức người giang hồ đều cho rằng Tô Tín hành sự tàn nhẫn, còn ác hơn cả Ma đạo.

Thế nhưng, người mà mấy cái gọi là danh môn đại phái giết cũng không ít hơn Tô Tín hắn là bao. Trừ việc mà bọn họ gọi là trừ ma vệ đạo ra thì việc chém giết vì lợi ích trong số họ còn nhiều hơn.

Đến cấp bậc như Tô Tín, bất kể là Chính đạo hay là Ma đạo hầu như cũng không tìm được kẻ nào mềm lòng mềm dạ.

Kể cả Thiếu Lâm Tự suốt ngày biểu dương bản thân là từ bi biết bao cũng thế thôi.

Đặt một tên võ giả Thiếu Lâm Tự cùng mười người bình thường vào một chỗ, nếu nhất định phải chọn một phe thì Thiếu Lâm Tự kia nhất định sẽ chọn cho mười người bình thường đó chết. Thậm chí, bọn họ còn lấy lý do rất đầy đủ. Tên võ giả Thiếu Lâm Tự kia còn sống thì còn có thể cứu được hơn mười người bình thường khác. Như vậy tính ra thì dĩ nhiên nên chọn bên có giá trị lớn hơn rồi.

Có vài lúc, hành vi của Tô Tín thực ra cũng không khác gì Thiếu Lâm Tự. Chỉ có điều một bên là ngụy quân tử, một bên là ác nhân thực sự mà thôi.

Bây giờ, cục diện Tô Tín bày ra đây chẳng qua chỉ lợi dụng lòng tham của mọi người mà thôi.

Truyền thừa của cường giả Thần Kiều cảnh thời thượng cổ bày ra trước mặt, chỉ cần là võ giả dưới Dương Thần cảnh là có thể đi tranh đoạt, ngưỡng cửa rất thấp, ai không tham? Ai không động tâm?

Căn dặn mọi chuyện xong, Tô Tín cũng trực tiếp chờ ở Tương Tây. Đến khi Tả Đạo Minh đến, Tô Tín ngay lập tức dẫn bọn họ đến hành cung kia. Song, Trường Không Huyền không xuất hiện, cũng không biết đang làm gì. Hắn là khí linh của đại điện. Hắn không chủ động xuất hiện thì Tô Tín cũng không tìm được hắn.

Có điều, Tô Tín cũng không để ý, hắn chỉ cho người của Tả Đạo Minh dựa theo căn dặn của hắn mà bày một lớp trận pháp cấm chế. Chỉ cần có võ giả Dương Thần cảnh hoặc những võ giả vượt quá Dương Thần cảnh tiến vào trong, trận pháp sẽ tan vỡ.

Hơn nữa, những kết tinh Yêu Linh mà hắn lấy được đều bị hắn đặt vào các phương vị trong trận pháp, phân tán đến trong đại điện.

Trong những kết tinh này không có một bộ công pháp hoàn chỉnh nào, ngay cả cảm ngộ cũng đều đứt quãng. Điểm lợi có thể mang lại cho Tô Tín cực kỳ có hạn. Vì thế nên bây giờ bị Tô Tín xem như mồi nhử đặt vào trong trận pháp, Tô Tín cũng không đau lòng.

Cục diện này cũng không được tính là tử cục. Chỉ cần có người đoạt được kết tinh sau đó rời đi, không để cho nghịch chuyển Âm Dương lực phát huy đến mức cao nhất, đánh nát bọn họ thì họ có thể mang theo bảo vật, thong dong rời đi.

Dẫu sao, mấy thứ đứt quãng trong kết tinh kia Tô Tín coi thường, song không có nghĩa những võ giả Hóa Thần cảnh cùng Dung Thần cảnh khác cũng coi thường.

Tuy nhiên, bọn họ có kiểm soát được lòng tham của mình hay không, điểm này không ai biết.

Bố trí của Tô Tín đã xong. Bây giờ hắn chỉ còn đợi những người khác mắc câu.

Thật ra thì Tô Tín còn nhiệm vụ chủ tuyến hệ thống chưa hoàn thành. Chỉ có điều, Tô Tín cũng không vội. Huyết Thần Giáo trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma là chuyện đã chắc chắn rồi.

Cản Thi Phái đã hoàn toàn bị Tô Tín tiêu diệt. Dõi mắt nhìn khắp toàn bộ giang hồ nào có tông môn Ma đạo nào dám cướp vị trí của Tô Tín đâu?

Ngày trước, sau khi Thanh Thành Kiếm Phái bị Tô Tín tiêu diệt, vị trí đó bị trống một hồi lâu. Đó là bởi vì trên giang hồ có quá nhiều kiếm phái. Hơn nữa, nếu nhìn thực lực mọi người thì cũng không mấy cách biệt. Vì thế nên mới tranh suốt một

thời gian dài. Sau cùng chọn ra Vu Sơn Kiếm Các, một trong Ngũ Phái Trì Kiếm.

Nhưng bây giờ, Huyết Thần Giáo của Tô Tín có thể coi là tông môn Ma đạo mạnh nhất ở ngoài Cửu Ngục Tà Ma. Vị trí này căn bản cũng không ai cướp với hắn, cũng không ai dám.

Bây giờ, nếu ai dám nói mình muốn chiếm một vị trí trong Cửu Ngục Tà Ma thì đó không khác gì tìm chết.

Hiện, cái Tô Tín thiếu cũng chỉ là sự thừa nhận của Cửu Ngục Tà Ma. Cũng không biết là bởi vì nguyên nhân gì mà lúc Tô Tín thả tin Huyết Thần Giáo muốn trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma, các tông môn Cửu Ngục Tà Ma không chối cũng không nhận.

Nguyên nhân không phủ nhận dĩ nhiên là bởi vì thực lực của Tô Tín thể hiện như thế. Song, bọn họ cũng không thừa nhận. Cái này đoán chừng là vì quan hệ giữa Tô Tín và các tông môn Ma đạo.

Cho tới nay, quan hệ giữa Tô Tín cùng các tông môn Ma đạo cũng không thể nói là tốt. Dĩ nhiên, quan hệ của hắn cùng tông môn Chính đạo càng tệ hơn.

Vì thế, về việc có hay không để cho Tô Tín gia nhập vào Cửu Ngục Tà Ma, bây giờ, chính Cửu Ngục Tà Ma cũng có chút không quyết được.

So sánh với phương châm "đồng khí liên chi" những tông môn chính phái sống chết có nhau, Cửu Ngục Tà Ma tới giờ cũng không có kiểu thuyết pháp này.

Cái gọi là đồng khí liên chi của tông môn Chính đạo, bất kể bọn họ có làm được hay không thì ít nhất trên mặt nổi bọn họ cũng làm không tệ.

Nhưng Cửu Ngục Tà Ma thì sao? Đừng nói đồng khí liên chi, giữa bọn họ với nhau cũng có thể đánh đến mức diệt môn.

Chương 2108 - Sóng gió nổi lên(2)

Sóng gió nổi lên(2)

Chuyện này thực ra cũng có liên quan nhất định đến tính cách tương đối ích kỷ của Cửu Ngục Tà Ma những năm gần đây.

Ngày xưa, lúc Huyết Ma Giáo uy thế đại thịnh, những Cửu Ngục Tà Ma còn lại cũng bị họ xem thường. Ngược lại, còn bị Huyết Ma Giáo cướp không ít lợi ích. Cái này cũng khiến năm xưa, thời điểm Huyết Ma Giáo bị diệt, thậm chí còn có võ giả Cửu Ngục Tà Ma đồng loạt ra tay bỏ đá xuống giếng.

Bạch Liên Giáo cũng thế. Năm xưa, Bạch Liên Giáo gây ra chuyện lớn như vậy, cũng khiến cho những Cửu Ngục Tà Ma còn lại bị Chính đạo liên lụy, chịu tổn thất không nhỏ.

Có thể nói, từ lúc bắt đầu, giữa Cửu Ngục Tà Ma không có cái gọi là hợp tác. Cái có chẳng qua là tính toán cùng kéo chân lẫn nhau.

Hơn nữa, tài nghệ gây chuyện của Tô Tín trên giang hồ cũng chẳng ít hơn Cửu Ngục Tà Ma. Bây giờ, Cửu Ngục Tà Ma không mở miệng thừa nhận, e là một phần nguyên nhân cũng là đang kiêng kỵ Tô Tín. Kiêng kỵ Huyết Thần Giáo dưới quyền Tô Tín nếu chẳng may thực trở thành Cửu Ngục Tà Ma thì sau đó, Tô Tín này còn gây chuyện gì nữa? Có thể làm liên lụy đến Cửu Ngục Tà Ma luôn hay không?

Tóm lại, chuyện này không phải tạm thời là có thể hoàn thành. Tô Tín cũng đã ra quyết định. Sau khi chuyện bên này hoàn thành, hắn lại đến Cửu Ngục Tà Ma một chuyến, giải quyết chuyện này. Dù sao, thời gian cho nhiệm vụ chủ tuyến hãy còn rất dài.

Mà lúc này, trên giang hồ, sóng gió do Long Nguyên mang lại thực ra đã tan đi.

Dẫu sao thứ như Long Nguyên cũng chỉ có nhân vật thuộc Chân Vũ cảnh mới có tư cách đi tranh đoạt. Những người còn lại coi như có động lòng thì cũng vô dụng.

Với một vài tiểu tông môn hoặc là võ giả tán tu. Thứ như Long Nguyên với bọn họ mà nói căn bản là một truyền thuyết. Bọn họ đứng xem trò vui là được, thuận thể bàn tán một chút về thực lực các tông môn, vân vân…

Hơn nữa, Tô Tín lại cho Lý Phôi lan truyền tin tức ở Tương Tây, tiến triển cũng rất thuận lợi.

Thực lực ở Tây Bắc Đạo của Tô Tín mạnh mẽ. Trong đó, võ lực đại khái chia làm ba phầm. Một là Tây Bắc quân. Một là Ám Vệ. Một là Huyết Thần Giáo.

Trong đó, Ám Vệ chính là do tâm phúc của Tô Tín cùng đệ tử Tô gia tạo thành. Mức độ trung thành với Tô Tín cũng là cao nhất.

Mà Huyết Thần Giáo mặc dù là do Lãnh Vô Ma thành lập trong những năm gần đây. Nhưng những người này đều xuất thân đầu trộm đuôi cướp, biết rõ thực lực của mình lúc này rốt cuộc là do ai cho, hậu quả của việc phản bội Tô Tín là gì. Vì thế, dưới uy của cây gậy cùng củ cà rốt, những võ giả Huyết Thần Giáo này mặc dù có chút bưởng bỉnh bất tuần nhưng cũng có thể làm đến mức kỷ luật nghiêm minh.

Còn lại Tây Bắc quân, mặc dù phần lớn cũng trung thành với Tô Tín. Nhưng dẫu sao số người của Tây Bắc quân có hơi quá đông, Đông đến mức Tô Tín cũng không cách nào biết trong đó rốt cuộc có thám tử nằm vùng của các thế lực khác hay không.

Hơn nữa, một vài võ giả trung cấp trong Tây Bắc quân mặc dù phần lớn đều do Tô Tín tự mình đào tạo, nhưng còn có một phần là võ giả tán tu chiêu mộ từ giang hồ.

Những võ giả tán tu này đơn giản mà nói là đến vì bổng lộc của Tô Tín. Thuận thể còn có thể tìm được một chỗ dựa. Người như vậy dĩ nhiên là có chút cảm kích với Tô Tín. Nhưng cũng có không ít người xem Tây Bắc quân là nơi nương thân tạm thời, cũng không có gì lưu luyến.

Sau khi được Tô Tín căn dặn, Lý Phôi bắt đầu đem võ giả Hóa Thần cảnh cùng Dung Thần cảnh từ cả ba Ám Vệ, Huyết Thần Giáo, Tây Bắc quân, triệu tập lại, cho bọn họ đi đến Tương Tây Đạo.

Bên phía Tây Bắc rục rịch lớn đến thế. Hơn nữa, Lý Phôi cũng không cố sức giấu diếm, vì thế nội bộ Tây Bắc quân rất dễ dàng liền có thể dò hỏi được tin tức. Người nổi lên tâm tư khác

trong số đó cũng không ít. Một trong số đó chính là Đô úy Trần Cương của Tây Bắc quân.

Ngày trước, lúc Tây Bắc quân mới thành lập, thực lực quả thực rất yếu. Nhưng sau đó vì có Tô Tín nâng đỡ, cộng thêm với việc uy thế của Tô Tín ở đất Tây Bắc tăng mạnh, thu hút không ít võ giả gia nhập. Lúc này, mới chậm rãi phát triển lên.

Trần Cương này chính là võ giả gia nhập Tây Bắc quân lúc sau này.

Khi mới vừa gia nhập Tây Bắc quân, Trần Cương cũng chỉ mới là Tiên Thiên Thần Cung cảnh mà thôi. Hắn vốn muốn trực tiếp gia nhập vào triều đình. Nhưng đãi ngộ của Tây Bắc quân không thể nghi ngờ là phong phú hơn. Vì thế, Trần Cương mới ngay lập tức chọn gia nhập vào Tây Bắc quân. Dựa vào những tài nguyên mà Tây Bắc quân cấp phát để tu luyện. Cộng thêm có cao thủ chỉ điểm, Trần Cương cũng thuận lợi đột phá đến Hóa Thần cảnh, trở thành Đô úy. Địa vị trong Tây Bắc quân không tính là cao nhưng cũng không phải là thấp.

Trần Cương cũng biết thực lực đời này của hắn cao lắm cũng chỉ đến Hóa Thần cảnh. Thậm chí, trong toàn Tây Bắc quân, hắn cũng là người tấn thăng suýt cuối. Dẫu sao, trong quân đội, mặc dù lý lịch là quan trọng nhưng quan trọng nhất vẫn là thực lực. Tiềm lực của Trần Cương có hạn. Bây giờ hắn là Đô úy, cả đời cũng chỉ có thể là Đô úy.

Chương 2109 - Uy thế của Ám Vệ(1)

Uy thế của Ám Vệ(1)

Vì thế, trong lúc Trần Cương vô tình thăm dò chuyện Lý Phôi để bọn họ đến Tương Tây, hắn bỗng dưng nảy sinh tâm tư khác.

Đây chính là truyền thừa của võ giả Thần Kiều cảnh thượng cổ. Có lẽ trong đó sẽ có thiếu sót nhưng đối với võ giả Nguyên Thần tam cảnh mà nói thì lại là chí bảo trong chí bảo.

Dĩ nhiên, Trần Cương cũng biết mình tham gia vào tranh đoạt xong cũng không thể nuốt một mình, mà phải dâng lên cho

người cấp cao hơn.

Nhưng nếu hắn bán tin này đi thì sao? Những tông môn ngày trước tham gia vào việc vây giết Vô Sinh lão mẫu cũng đều là những bên tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ hiện tại. Thiếu Lâm Tự, Tạo Hóa Đạo Môn, Danh Kiếm Sơn trang, Huyễn Ma Đạo vân vân… Nếu hắn nói tin tức này cho bọn họ thì có thể được bao nhiêu thứ?

Mặc dù Trần Cương thừa nhận Tô Tín quả thực rất hào phóng. Bổng lộc cho thủ hạ vẫn luôn là nhiều nhất. Thậm chí, so với bộ phận dã chiến chủ lực của Đại Chu còn nhiều hơn, nhưng hiển nhiên, với kẻ đã nảy sinh lòng tham như hắn thì còn lâu mới đủ.

Cho nên, ngay khi vừa dò la được tin tức, Trần Cương cũng đã quyết định hắn sẽ phản bội, rời Tây Bắc quân. Sau khi bán tin tức lấy một cái giá cao thì mai danh ẩn tích, cầm những tài nguyên các đại môn phái kia cho mà tiềm tu. Sau khi thay hình đổi dạng thì mới quay lại giang hồ.

Tây Bắc đạo không phải là nơi đầm rồng hang hổ gì, huống chi cũng không ai biết Trần Cương muốn trốn. Nên Trần Cương rời Tây Bắc Đạo căn bản cũng không ai quản, kể cả cấp trên của hắn cũng cho là Trần Cương có chuyện, tạm thời xin nghỉ.

Cho đến khi Trần Cương tung tin trên giang hồ, nói biết một bí mật có liên quan đến Tô Tín, trong đó có cơ duyên liên quan đến các đại môn phái trên giang hồ, Chỉ cần cho hắn đủ để khiến hắn động tâm thì hắn sẽ nói tin tức này ra.

Lúc này, Ám Vệ mới hay Trần Cương phản bội liền lập tức hành động, bắt đầu truy xét tung tích của Trần Cương trên khắp giang hồ.

Hơn nữa, lúc này, vãi võ giả thủ hạ Tô Tín có lòng riêng cũng thầm mắng mình đánh mất tiên cơ.

Những người này sau khi bất ngờ nghe được tin này thì cũng dấy lên lòng riêng. Chỉ có điều bọn họ còn vướng bận, không dám làm, mà bây giờ bị Trần Cương nẫng tay trên như thế, Ám Vệ cũng đã cảnh giác, bọn họ càng không có cơ hội.

Hơn nữa, chuyện của Trần Cương cũng đã lan khắp giang hồ. Toàn bộ người giang hồ với tin tức này cũng coi như là tương đối tin tưởng.

Dẫu sao thì lai lịch của Trần Cương cũng coi như rất rõ ràng. Xuất thân tán tu, tấn lên Hóa Thần ở Tây Bắc.

Hơn nữa khoảng thời gian gần đây, động tĩnh của Tô Tín ở Tây Bắc Đạo cũng rất rõ ràng. Hắn muốn diệt Cản Thi Phái thì cũng rất bình thường. Nhưng vấn đề bây giờ là Cản Thi Phái cũng đã bị Tô Tín diệt, Tô Tín còn ở lại trong rừng rậm Tương Tây để làm gì? Du ngoạn à?

Hơn nữa gần đây Tô Tín lại điều động một phần lực lượng ở Tây Bắc đạo. Vì thế, người trong giang hồ cũng tin lời Trần Cương đến tám phần. Bấy giờ cũng đã có một vài giang hồ đại phái chuẩn bị xuất thủ. Tiếp xúc với Trần Cương một phen, thăm dò một chút, xem thử xem bí mật cùng cơ duyên trong tay Trần Cương rốt cuộc là gì.

Dĩ nhiên, người biết bí ẩn trong chuyện này trừ Tô Tín còn có Bạch Linh.

Ngay lúc Bạch Linh nghe được tin này liền cảm giác có chút không đúng.

Mặc dù ở tầng cung điện cuối cùng nàng không bước vào, song nàng biết những kết tinh Yêu Linh kia đều đã nằm trong tay Tô Tín. Đã vậy, những người khác còn tranh cái gì?

Huống chi, với cách hành sự của Tô Tín thì sao hắn lại có thể vô tình đến vậy mà lộ tin tức ra ngoài cho được?

Vì lẽ đó, chuyện này Bạch Linh nhìn sao cũng thấy khả nghi trùng trùng.

Có điều, bây giờ với chuyện của Tô Tín, Bạch Linh cũng không muốn nhúng tay vào. Nàng còn không ít phiền toái trong Bạch Liên Giáo nữa. Lúc này đi chọc vào Tô Tín thì chắc chắn là tự tìm đường chết.

Cho nên, những thứ này, Bạch Linh không chỉ không nói ra mà nàng cũng nghiêm cấm tâm phúc của mình đi nói năng bậy bạ.

Bên trong tổng bộ Ám Vệ ở Tây Bắc Đạo, Lý Phôi ngồi ngay ngắn trong nhà hắn. Cả căn nhà chỉ có một cánh cửa sổ thế nhưng cũng bị đóng chặt. Vì thế, bầu không khí trong phòng cũng vô cùng ngột ngạt.

Lúc này, một tên Dung Thần cảnh thống lĩnh Ám Vệ đang run lập cập hành lễ với Lý Phôi, nói: "Đại nhân, chuyện này là do chúng ta quản giáo bất lực để tên nghịch tặc Trần Cương chạy trốn, lại còn để hắn tiết lộ tin tức vào giang hồ, xin đại nhân trách phạt."

Chuyện này thẳng thừng mà nói thì cũng có trách nhiệm của Ám Vệ bọn họ.

Ban đầu, lúc Trần Cương mới trốn đi, bọn họ chỉ nghĩ chuyện này bình thường. Dù sao cũng không ai dám tưởng tượng Hóa Thần cảnh Đô úy dưới quyền Tây Bắc quân thế mà lại chạy trốn. Đặc biệt là Ám Vệ đã thẩm tra thân phận của Trần Cương. Đối phương cũng không có chỗ nào đáng nghi.

Nhưng càng về sau, Trần Cương đã đi nhiều ngày rồi, mãi đến khi hắn loan tin trên giang hồ thì Ám Vệ mới nhận ra. Đây cũng là sai lầm của Ám Vệ.

Nói tránh thì nói là tính cảnh giác của Ám Vệ quá kém. Nói nặng thì là không làm tròn trách nhiệm.

Chương 2110 - Uy thế của Ám Vệ(2)

Uy thế của Ám Vệ(2)

Tên Đô thống Dung Thần cảnh trước mặt đây trước đây là người phụ trách giám sát Tây Bắc quân. Bây giờ xảy ra chuyện thì dĩ nhiên trách nhiệm cũng thuộc về hắn.

Mặc dù nói người trước mắt có thực lực Dung Thần cảnh, nhưng đứng trước Lý Phôi, hắn vô cùng sợ hãi.

Thân là thủ hạ trực thuộc Lý Phôi, không có ai hiểu rõ sự kinh khủng cùng máu lạnh của Lý Phôi hơn hắn cả!

Tuy nhiên, lúc hắn vừa nói xong, đang chờ Lý Phôi trừng phạt, lại thấy Lý Phôi dửng dưng nói: "Được rồi, chuyện này không

hoàn toàn là sai lầm của ngươi. Sau này đề cao cảnh giác, chú ý một chút là được.”

Lời của Lý Phôi nhất thời khiến tên thống lĩnh Ám Vệ kia có chút sửng sốt. Đây là vị Lý Phôi đại nhân máu lạnh vô tình đó hay sao? Chuyện này cứ thế mà cho qua như vậy?

Thấy tên thống lĩnh kia hãy còn đang ngẩn ra, Lý Phôi cau mày, nói: “Còn ngẩn ra ở đây làm gì? Tên Trần Cương kia dám phản lại Tô đại nhân. Chẳng lẽ chúng ta còn muốn nhìn hắn nhở nhơ ngoài vòng pháp luật à?

Lập tức tập trung lực lượng, tự mình ta dẫn, tìm cho bằng được Trần Cương kia, để cho hắn biết phản bội Tô đại nhân sẽ có kết quả gì!”

Tên thống lĩnh Ám Vệ kia vội vàng hành lễ, nói: “Dạ, đại nhân! Thuộc hạ sẽ đi chuẩn bị ngay!”

Lý Phôi mặt không cảm giác, trên mặt hắn lóe lên một vẻ quái dị. Loại chuyện như thế này đều là do Hoàng Bỉnh Thành làm. Diễn trò cũng là Hoàng Bỉnh Thành.

Bây giờ chợt đổi thành Lý Phôi hắn lại khiến hắn có chút không quen.

Dẫu sao thì cho tới giờ Lý Phôi hắn cũng đã quen dùng kiếm trong tay mình để mà nói chuyện. Bây giờ bỗng nhiên lại thành ra thế này. Lý Phôi cũng có chút lo lắng không nắm chắc được.

Có điều bây giờ xem ra coi như cũng được. Ít nhất chuyện cũng tiến triển theo cách sắp xếp của hắn, cũng không bị lộ tẩy.

Trong Dương Châu phủ ở Hà Nam Đạo, Trần Cương dùng thuật dịch dung biến khuôn mặt vốn sắc bén anh vũ của hắn thành một thương nhân béo phệ, dung mạo xấu xí nghênh ngang đi vào trong thành.

Hà Nam đạo là địa bàn của Thiếu Lâm Tự, người đời đều biết quan hệ giữa Thiếu Lâm Tự cùng Tô Tín. Vì thế, trên toàn bộ giang hồ, đoán chừng cũng chỉ có Thiếu Lâm Tự mới là nơi mà lực lượng của Tô Tín ít nhúng tay vào nhất.

Trong một tửu lâu nhỏ tại Dương Châu phủ, Trần Cương trong lòng có chút run sợ ngồi ở đó. Hắn đã hẹn được người Thiếu Lâm Tự cùng những tông môn khác đến đây đổi chác tin tức với hắn. Song, ngày nào mà chuyện còn chưa xong thì ngày đó bất an trong lòng hắn vẫn còn.

Dẫu sao hắn cũng xuất thân là Đô úy Tây Bắc quân, biết được sự kinh khủng của Ám Vệ.

Hiện, ba lực lượng tình báo mạnh nhất được thiên hạ công nhận chính là Lục Phiến Môn, Thiên Cơ cốc cùng Ám Vệ.

Chỉ có điều, Lục Phiến Môn chỉ để ý chuyện của triều đình cùng cả những chuyện uy hiệp đến triều đình. Thiên Cơ cốc chỉ buôn bán tình báo. Trong này, hung tàn nhất chính là Ám Vệ, một tổ chức tình báo cùng ám sát lớn mạnh.

Đặc biệt là Tổng quản Ám Vệ Lý Phôi. Người này mặc dù không có danh tiếng mấy trên giang hồ, nhưng những năm gần đây hắn chấp chưởng Ám Vệ, số người mà hắn giết cả trong cả ngoài là bao nhiêu? Thủ đoạn của hắn quyết đoán, tàn nhẫn. Ngay cả Trần Cương người không thuộc Ám Vệ cũng từng nghe nói qua hung danh của Lý Phôi hắn.

Vừa nghĩ tới chuyện bây giờ có khi Lý Phôi đang dẫn theo đám chó săn Ám Vệ truy lùng hắn. Trần Cương có chút nhát gan.

Lúc này, bên trong tửu lâu, mấy tên võ giả tán tu đang uống rượu tán gẫu. Cuộc trò chuyện của bọn họ không nằm ngoài chuyện của Trần Cương.

Trong đó, một tên thân đeo trường đao, giữ lại hai chòm ria mép cười ha hả, nói: “Không biết các ngươi có nghe nói hay không, Đô úy Trần Cương của Tây Bắc quân mới vừa trốn khỏi Tây Bắc. Nghe nói trong tay hắn có nắm một bí mật liên quan đến Tây Bắc Vương “Huyết Kiếm Thần Tôn” Tô Tín, Tô đại nhân.”

Đối diện hắn, một người cường tráng vạm vỡ cười nói: “Dĩ nhiên có nghe nói qua. Chuyện này truyền khắp ở trên giang hồ. Chậc chậc, tên Trần Cương này lá gan không nhỏ, dám chọc đến người như Tô đại nhân.

Có điều, trước đừng để ý chuyện này là thật hay giả. Nghe nói, Ám Vệ đã xuất thủ đi tìm Trần Cương khắp chốn giang hồ. Thậm chí còn treo thưởng nữa. Một món thiên binh cộng thêm một viên đan dược cực phẩm Độ Linh đan do "Độc Thủ Dược Vương" Tôn Bất Hại tự tay luyện chế.

Chậc chậc, giải thưởng này thật phong phú. Nói thật, các huynh đệ ai cũng động tâm cả."

Trần Cương ngồi một bên nghe được cuộc nói chuyện của mấy võ giả tán tu này, trong mắt hắn không khỏi lóe lên vẻ tức giận.

Một đám võ giả cảnh giới Tiên Thiên mà cũng muốn bắt hắn lĩnh thưởng? Đúng là không biết chừng mực!

Có điều, lúc này, Trần Cương có tức giận đến đâu đi nữa thì cũng không dám nói một câu. Trước khi người Thiếu Lâm Tự tới, nếu hắn bị bại lộ thân phận thì quả đúng là tự tìm cái chết.

Thế nhưng vào lúc này, một luồng khí tức âm lãnh bông nhiên bao vây lấy toàn bộ tửu quán nhỏ này.

Lúc này, võ giả bên trong tửu quán đồng loạt run lên, theo bản năng nhìn ra hướng cửa.

Ngoài cửa tửu quán, hơn mười tên mặc y phục màu đen chặn cả đường tửu lâu lại.

Chương 2111 - Uy thế của Ám Vệ(3)

Uy thế của Ám Vệ(3)

Những người mặc y phục đen này trên đầu ai nấy đều đội nón lá, lưng đeo trường đao. Nơi ống tay áo có từng sợi từng sợi huyết tuyến, tôn lên từng tia sát cơ lạnh như băng trên người bọn họ.

Người cầm đầu đeo bên hông một thanh trường kiếm huyết sắc. Sắc mặt có chút u ám, nhợt nhạt, cũng không nhìn được chút biểu cảm nào.

Mọi người ở đây chỉ có thể cảm nhận được một luồng tử khí lạnh như băng từ trên người hắn. Người này hệt như là ác quỷ từ địa ngụ bò ra vậy!

Bây giờ, trời bên ngoài rõ ràng đang là ban ngày rực rỡ, nhưng hắn đứng ở đây lại khiến người khác có ảo giác như đang tự đặt mình vào trong quỷ vực hàn băng vậy.

Võ giả bên trong tửu lâu coi như là có ngu ngốc đến đâu cũng có thể đoán được. Người trước mắt này chính là thủ hạ đắc lực số một của Tây Bắc Vương Tô Tín, Đại Tổng quản Ám Vệ Lý Phôi!

Trừ hắn ra thì dù có là võ giả Ma đạo trên giang hồ cũng không còn ai có tử khí kinh khủng như vậy cả, lại cũng chẳng có ai có tư cách cầm bội kiếm Phi Huyết Kiếm ngày trước của Tô Tín.

Sắc mặt Trần Cương tái nhợt, chảy mồ hôi lạnh. Lúc này hắn căn bản cũng không dám nhìn Lý Phôi mà chỉ nhìn chằm chằm xuống đất. Hy vọng Lý Phôi không phát hiện hắn.

Nhưng tiếc là có một số việc không được như mong đợi.

Lý Phôi nhìn thẳng Trần Cương, lạnh nhạt nói: “Tây Bắc Đạo ta đối với ngươi không tệ, vì sao ngươi lại phải làm như vậy?”

Trần Cương lộ vẻ sầu thảm, cười một tiếng, biết mình không gạt được nữa. Hắn ngay lập tức gỡ mặt nạ da người ra, để lộ mặt mũi vốn có của mình.

Những võ giả tán tu ở đây trông thấy cảnh này không khỏi có chút hối hận.

Ai nào ngờ bên cạnh bọn họ lại có kẻ bị Ám Vệ treo thưởng thế đâu?

Sớm biết như vậy bọn họ đi tố giác, chỉ rõ đầu mối thì đan dược cực phẩm cùng thiên binh sẽ là của bọn họ rồi.

Trần Cương bất đắc dĩ cười, nói: “Thắng làm vua, thua làm giặc. Cái này ta không có lời nào để nói. Lần này là ta bị vu oan. Thủ đoạn của Ám Vệ là thế nào, dĩ nhiên ta biết. Chỉ cầu Lý đại nhân ngươi có thể cho ta đi thoải mái.”

Một tên thống lĩnh Dung Thần cảnh ở bên người Lý Phôi cười lạnh, nói: “Cho ngươi đi được thoải mái? Thứ ăn cây táo rào cây sung như ngươi còn tư cách nói điều kiện à?”

Tên thống lĩnh Dung Thần cảnh này trước đó là người phụ trách chuyện này. Mặc dù Lý Phôi đã hứa hẹn không truy cứu trách nhiệm của hắn, nhưng chuyện Trần Cương đào tẩu cũng khiến hắn mất hết cả mặt mũi với đồng liêu.

Sắc mặt của Trần Cương có chút trắng bệch. Dĩ nhiên hắn không muốn chết, nhưng hắn sợ sống không bằng chết!

Những thủ đoạn của Ám Vệ trước đó hắn đều nghe như nghe chuyện vui. Nào có ngờ lại có ngày đến lượt hắn. Trần Cương không cách nào chấp nhận sự thật.

Vì thế, Trần Cương cắn răng, đánh thẳng một chưởng lên đầu, muốn dùng cách tự sát để tránh sự trừng phạt của Ám Vệ.

Tên Vệ thống lĩnh Dung Thần cảnh cười lạnh một tiếng: “Rơi vào trong tay bọn ta, mạng của ngươi không còn là của ngươi nữa rồi!”

Trường đao ra khỏi võ, trong nháy mắt, ánh đao nóng bỏng phá thiên không xuất ra, hệt như là thiên hỏa giáng thế, vô cùng hoa lệ.

Chỉ có điều, đao này cũng không chém cơ thể của Trần Cương mà là tay phải của hắn.

Nhưng vào lúc này, một tiếng Phật hiệu truyền đến, vách tường tửu lâu bị đánh bể, một bóng người tản Phật quang đưa tay chộp một cái, hệt như bắt rồng. Đao mang trực tiếp bị hắn nắm trong tay, cường ngạnh bóp vỡ!

Một tên hòa thượng thân hình cao lớn cường tráng xuất hiện ở trước mặt mọi người. Hắn mang thực lực Dung Thần cảnh. Hai tay hắn chắp lại, giọng uy nghiêm, nói: “Chư vị ở đất Hà Nam Đạo chúng ta mà động thủ hại người,có hỏi qua Thiếu Lâm Tự ta hay chưa?”

Vệ thống lĩnh sắc mặt khó coi: “La Hán đường vũ tăng Tổng giáo đầu Thiếu Lâm Tự, “Thất Tuyệt Hòa Thượng” Giác Côn!”

Hà Nam Đạo vốn là địa bàn của Thiếu Lâm Tự. Bọn họ còn đang tính tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng mang Trần Cương

đi. Nhưng nào ngờ người của Thiếu Lâm Tự lại đến nhanh như vậy?

Hơn nữa, thấy người của Thiếu Lâm Tự đến, Trần Cương cũng thở phào nhẹ nhõm. Thậm chí, thiếu chút nữa là ngã ngồi trên mặt đất.

Mặc dù khi nãy hắn đã nhen nhóm ý chết, nhưng có thể được sống, ai lại nguyện ý chết đâu?

Lý Phôi bước ra một bước, tử ý quanh thân hắn càng đậm thêm một chút, tỏ ra vô cùng kinh khủng.

"Ngươi muốn cản ta?"

Tử ý rét lạnh kia xông thẳng đến tâm thần khiến Giác Côn không nhịn được mà run lên trong lòng. Song, hắn vẫn ngang ngược, trầm giọng nói: "Một vũ tăng giáo đầu như ta dĩ nhiên không thể so thực lực với Đại Tổng quản Ám Vệ Lý đại nhân. Giác Côn ta ở Thiếu Lâm Tự cũng chẳng qua là hạng vô danh. Ta không ngăn được, tự có những người khác ngăn!"

Giác Côn vừa dứt lời, liền thấy một đám tăng nhân Thiếu Lâm Tự đi từ hướng vách tưởng đổ nát đến. Một trong số đó không ngờ lại là Thủ tọa La Hán đường của Thiếu Lâm Tư, "Hàng Ma La Hán" Huyền Minh!

Nhìn Lý Phôi, Huyền Minh lạnh nhạt nói: "Giác Côn không ngăn được ngươi, thế ta có thể ngăn được ngươi hay không?"

Trong số các võ giả Dương Thần cảnh trên giang hồ, Lý Phôi không thể nghi ngờ là hàng tiểu bối. Thậm chí, nếu nói theo bối phận thì Huyền Minh còn lớn hơn cả Tô Tín.

Nhưng bây giờ trên giang hồ, cái gọi là bối phận chỉ có thể xem như là tham khảo mà thôi. Cái mọi người nhìn vẫn là thực lực.

Chương 2112 - Cương quyết(1)

Cương quyết(1)

Dĩ nhiên, nếu đơn thuần bàn về thực lực, người trên giang hồ chắc chắn cũng sẽ cho rằng Huyền Minh mạnh hơn Lý Phôi.

Dẫu sao, Huyền Minh cũng có uy tín võ giả Dương Thần cảnh, đảm nhiệm chức Thủ tọa La Hán đường, cũng như tạm thay mặt cho chủ trì Thiếu Lâm Tự thời gian dài như vậy. Uy thế của Huyền Minh ở trên giang hồ còn mạnh hơn Lý Phôi nhiều.

Thậm chí có thể nói, trong số các võ giả Dương Thần cảnh ở Thiếu Lâm Tự, Huyền Minh cũng là một trong số những người có hu vọng tấn thăng Chân Vũ nhất trong tương lai. Có hắn ở đây, Lý Phôi muốn đưa Trần Cương đi thì cũng không phải là chuyện dễ.

Lúc này, bên trong tửu lâu, những người khác cũng trốn vào trong một góc, thậm chí còn không dám thở mạnh một tiếng.

Đây chính là ván cờ giữa hai đại thế lực là Thiếu Lâm Tự và thủ hạ Tây Bắc Vương. Bọn họ dính vào trong đó thì đoán chừng đến chết cũng không biết là chết thế nào.

Lý Phôi nhìn Huyền Minh, lạnh nhạt nói: “Trần Cương chính là phản nghịch của Tây Bắc quân ta. Thiếu Lâm Tự các ngươi xen vào việc của người khác, leo lên đầu Tây Bắc Đạo ta. Ngươi thật cho rằng Tây Bắc Đạo dễ bị bắt nạt hay sao?”

Nhìn Lý Phôi, trong lòng Huyền Minh cũng có chút mùi vị chua chát.

Hắn chính là người lâu năm trong giang hồ. Ngày xưa, lúc Tô Tín còn chưa quật khởi, hắn từng tranh phong với Tô Tín, kết quả lại chịu không ít thua thiệt trong tay thủ hạ Tô Tín.

Kết quả bây giờ thì hay rồi, Tô Tín đã đạt thành tựu lục địa thần tiên Chân Vũ cảnh. Hơn nữa, thủ hạ của Tô Tín, tên Lý Phôi vô danh tiểu tốt cũng đã thành Dương Thần, bắt đầu chấp chưởng Ám Vệ rồi. Coi như là Huyền Minh tâm tính có tốt hơn nữa thì lúc này cũng không tránh được có chút tư vị khó chịu.

Ngày xưa, lúc đối mặt với Tô Tín, Huyền Minh đã từng thỏa hiệp. Bây giờ, đối mặt với một tên thủ hạ của Tô Tín, Huyền Minh hắn sẽ không nhượng bộ nữa.

Hơn nữa, nơi này chính là Hà Nam Đạo, là địa bàn của Thiếu Lâm Tự bọn họ!

Huyền Minh trầm giọng nói: “Đó là chuyện của Tây Bắc Đạo các ngươi. Ta chỉ biết rằng bất cứ kẻ nào muốn động thủ ở Hà Nam Đạo thì trước hết phải qua được ải Thiếu Lâm Tự chúng ta!

Hơn nữa, bí mật trong miệng của Trần Cương có liên quan đến tổ tiên Thiếu Lâm Tự chúng ta, thế mà bây giờ Tây Bắc Đạo các ngươi lại hết sức giấu diếm chuyện này. Rốt cuộc các ngươi phát hiện thứ gì mà không thèm nể nang ai đến vậy?”

Lý Phôi cầm Phi Huyết Kiếm trong tay, lạnh nhạt nói: “Nói nhiều vô dụng. Thiếu Lâm Tự muốn ngăn ta thì trước phải hỏi qua kiếm trong tay ta.

Ngày xưa đại nhân nhà ta lên Thiếu Thất sơn dùng bảy mươi hai tuyệt kỹ đánh bại cao thủ Thiếu Lâm. Thiếu Lâm Tự hôm nay có thể ngăn được kiếm trong tay hay không đây?”

Lời này vừa thốt ra, sắc mặt đám người Huyền Minh trong nhất thời trở nên vô cùng khó coi. Chuyện này là sự sỉ nhục của Thiếu Lâm Tự bọn họ. Thậm chí có thể nói là nỗi sỉ nhục mà Thiếu Lâm Tự bọn họ ghi nhớ cả đời.

Thực lực của Tô Tín kinh diễm, điểm này bọn họ thừa nhận. Trên thực tế, nếu Tô Tín là phế vật thì hắn cũng không có khả năng đi đến bước đường bây giờ. Vì thế, bại bởi Tô Tín thật ra thì không hề mất mặt.

Nhưng vấn đề là khi đó, Tô Tín lại công khai ở Thiếu Thất Sơn, dùng bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự đánh bại bọn họ. Điều này nói rõ cái gì? Nói rõ võ công Thiếu Lâm Tự của bọn họ thậm chí còn không mạnh bằng khi nó ở trong tay người ngoài. Đệ tử của Thiếu Lâm Tự bọn họ quá mức phế vật!

Cũng bởi vì chuyện này mà Thiếu Lâm Tự cũng bị không ít người giễu cợt. Kết quả bây giờ lại bị Lý Phôi chọc ra, không khác gì cắm một dao vào ngực Thiếu Lâm Tự.

Sắc mặt Huyền Minh âm trầm, nói: “Ngươi cho là ai cũng là Tô Tín sao? Lý Phôi, làm người đừng quá cuồng vọng. Hôm nay nếu Tô Tín đứng ở đây, hắn có thể nói lời này. Còn ngươi thì không được!

Nếu Trần Cương đã ở Hà Nam Đạo thì đừng hòng có ai mang được hắn đi!”

Huyền Minh vừa dứt lời, toàn bộ bên trong quán rượu liền bị một đạo kiếm quang xen lẫn huyết sắc tử khí lấp đầy.

Từ trước đến giờ, Lý Phôi cũng rất ghét nói nhảm, có thể động thủ thì sẽ tận lực không gây ồn ào. Hiển nhiên, chuyện bây giờ cũng đã đến lúc động thủ rồi.

Đối mặt với một kiếm này của Lý Phôi, trên mặt Huyền Minh lộ vẻ nghiêm trọng.

Hiểu biết của Huyền Minh về Lý Phôi thật ra cũng không nhiều. Người này giống như cái bóng của Tô Tín. Hắn trước giờ vẫn ở trong bóng tối. So vớ vẻ rạng rỡ của Tô Tín thì Lý Phôi khiêm tốn hơn nhiều.

Song, hắn có khiêm tốn hơn nữa thì cũng không cách nào che giấu được những chiến tích kinh khủng của Ám Vệ. Những chiến tích đều được thi hành dưới sự chỉ đạo của Lý Phôi.

Hơn nữa, với tính cách và thực lực của Tô Tín, nếu Lý Phôi này là phế vật thì Tô Tín dù có niệm tình cũng sẽ không cho hắn ngồi vào vị trí Đại Tổng quản Ám Vệ.

Bây giờ, Huyền Minh thấy Lý Phôi xuất thủ hắn mới coi như thật sự biết cái gì gọi là dưới danh tướng tốt không có hư sĩ. Thực lực của tên Lý Phôi này còn kinh khủng hơn cả trong truyền thuyết!

Chương 2113 - Cương quyết(2)

Cương quyết(2)

Có thể nói, nếu có tên võ giả Hóa Thần cảnh nào đó bất cẩn hút vào tay chút tử khí thôi thì sinh cơ toàn thân hắn có khi sẽ bị tước mất. Trong nháy mắt sẽ chết ngay!

Trời mới biết tên Lý Phôi này rốt cuộc làm sao có thể ngưng tụ được tử vong lực kinh khủng đến vậy. Chẳng lẽ hắn không sợ bị lực tử vong này cắn trả hay sao?

Dĩ nhiên, lúc này không phải là lúc để Huyền Minh cân nhắc những chuyện này. Đối mặt với một kiếm này, mười ngón tay

Huyền Minh liên tục bắn. Vô Tướng Kiếp chỉ, Đại Lực Kim Cương chưởng, Đa La Diệp chỉ, nhiều loại chỉ pháp cứ thế bắn ra. Bóng chỉ tay rợp trời đổ xuống một kiếm kia của Lý Phôi như mưa như thác.

Những võ giả khác ở tại chỗ sắc mặt bỗng nhiên biến đổi. Không lo được cái khác, ai nấy đều nhanh chóng đánh nát bức tường bên cạnh, thoát đi.

Cuộc chiến giữa hai tên cường giả Dương Thần cảnh bọn họ không chịu được. Dù chỉ có một chút khí tức lọt ra cũng đủ để khiến bọn họ trọng thương.

Nhưng lúc này, sắc mặt Huyền Minh trong kia có chút nghiêm trọng.

Hắn cảm giác mình đã đánh giá cao Lý Phôi, nhưng thực chất là còn đánh giá thấp mới đúng.

Một kiếm của Lý Phôi vô cùng bá đạo. Thậm chí có thể nói là có chút vô lý. Một kiếm này ngay lập tức phá hủy chỉ kình rợp trời của Huyền Minh mà đâm thẳng đến hướng hắn. Không chỉ phong tỏa thân xác của Huyền Minh mà còn trực tiếp nhắm thẳng vào Nguyên Thần của hắn!

Huyền Minh phất một tay lên, triển khai Đại Cầm Long Thủ. Phật quang lóng lánh quanh thân hắn, chân khí cuồn cuộn hóa thành long trảo óng ánh Phật quang nắm chặt kiếm kia trong tay. Song, sức mạnh trên kiếm kia lại đang không ngừng ăn mòn sức mạnh của Đại Cầm Long Thủ. Tựa như chỉ một khắc sau thì Đại Cầm Long Thủ sẽ vỡ vụn vậy.

“Om! Ma! Ni! Pad! Me! Hum!”*

*chân ngôn cầu Quán Thế Âm Bồ Tát bằng tiếng Phạn.

Huyền Minh nhắm mắt lại, miệng niệm chân ngôn. Mỗi một chữ chân ngôn phát ra thì Phật quang màu vàng nổ tung. Hư không rung động. Đến khi toàn bộ sáu chữ chân ngôn được đọc ra hết, lúc này mới đánh tan được một kiếm của Lý Phôi.

Nhưng bởi chấn động của sáu chữ chân ngôn quá lớn nên khiến tửu quán nhỏ bọn họ đang đứng cũng bị đổ nát, trong nháy mắt bụi mù tràn ngập.

Đến sau khi bụi mù tản đi, mọi người chợt phát hiện, thân hình Lý Phôi đã biến mất đi từ lúc nào.

Huyền Minh nhướn mày một cái. Song, lúc này, hắn cảm giác được một luồng sát cơ rùng mình đánh đến. Thân hình Lý Phôi không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở sau lưng hắn, trường kiếm cũng sắp đâm vào lưng hắn đến nơi!

Tốc độ rất nhanh!

Huyền Minh sợ hãi cả kinh. Tốc độ của tên Lý Phôi này thật kinh diễm. Nếu như không phải trong chớp mắt đó Lý Phôi bạo phát sát cơ động trời, Huyền Minh thậm chí cũng chẳng có cách nào phát hiện ra Lý Phôi được.

Trong nháy mắt, Phật quang màu vàng quanh thân Huyền Minh đại thịnh. Hệt như đang độ cho hắn một tầng khôi giáp màu vàng.

Phật quang màu vàng này chặn lại một kiếm tràn đầy sát cơ kia. Lý Phôi nhíu mày. Huyền Minh thân là Thủ tọa La Hán đường của Thiếu Lâm Tự, hắn cũng tu luyện thần công Kim Cương Bất Hoại. Mặc dù Huyền Minh không tu luyện Kim Cương Bất Hoại đến đấu chiến kim thân như Tô đại nhân, nhưng cũng đã đại thành. Ít nhất, Lý Phôi không chắc chắn hắn sẽ hoàn toàn chém nát nó được.

Huyền Minh xoay người lại, đánh ra một quyền. Rõ ràng chẳng qua là một chiêu Thiếu Lâm La Hán quyền đơn giản nhưng lại hàm chứa chân ý võ đạo hàng ma mạnh mẽ. Nhìn thì như bình thường, song lại chứa uy năng cực kỳ cường đại.

Phi Huyết Kiếm trong tay Lý Phôi rung động, trực tiếp đỡ một quyền này, rút người ra lui về phía sau.

Một kích không trúng liền chạy trốn ra xa. Đây là phương thức chiến đấu Lý Phôi thường dùng nhất.

Thiếu Lâm Tự cùng Ám Vệ ai nấy mặt mày đầy vẻ âm trầm.

Ám Vệ mặt mày âm trầm là bởi Đại Tổng quản Lý Phôi của bọn họ đã xuất thủ rồi mà đám lừa trọc Thiếu Lâm Tự này vẫn đúng là không phải mang hư danh. Giao thủ hai chiêu mà Lý đại nhân vẫn chưa chiếm được chút lợi thế nào.

Đồng thời, người bên phía Thiếu Lâm Tự sắc mặt u ám cũng là bởi vì chuyện này.

Lúc trước bọn họ thua thiệt trước mặt Tô Tín thì thôi đi. Thế mà bây giờ đối mặt với tên chỉ mới nổi như Lý Phôi, Huyền Minh cũng không bắt được đối phương. Thậm chí còn bị đối phương ép dùng toàn lực. Đây cũng không phải điểm gì đáng tự hào.

Bây giờ hai phe giằng co ở đây, nhưng vào lúc này, một tiếng cười lớn vọng tới: "Huyền Minh đại sư, Thiếu Lâm Tự các người thật đúng là rất từ bi, không dám nặng tay với tiểu bối à?"

Mọi người ở đây ai nấy đều nhìn lại hướng phát ra âm thanh. Lúc này, dù có ngu ngốc đến đâu cũng có thể nghe ra, giọng người vừa rồi rõ ràng chính là đang châm chọc.

Phía đầu đường kia, một lão giả cầm kiếm dẫn theo hơn mười tên võ giả tay cũng cầm kiếm khác tiến đến. Người này chính là Hà Vô Sơn, Trang chủ Danh Kiếm sơn trang.

Quan hệ giữa Danh Kiếm sơn trang cùng Thiếu Lâm Tự thật ra thì cũng coi như tùy thời. Nhưng Hà Vô Sơn từng có chút mâu thuẫn với Huyền Minh, vì thế nên bây giờ hắn cũng không ngại châm chọc Huyền Minh mấy câu ẩn ý.

Chương 2114 - Diễn kịch(1)

Diễn kịch(1)

Huyền Minh cau mày nhìn Hà Vô Sơn một cái. Hắn cũng không nói gì nhiều, chỉ lạnh nhạt: "Hà Vô Sơn nếu ngươi đến xem chuyện vui thì mau cút khỏi Hà Nam Đạo của ta! Bần tăng không muốn nói nhảm với ngươi!"

Hà Vô Sơn cười cười, nói: "Không cần tức giận đến thế. Ta đến là vì cái gì, ngươi hẳn rõ ràng."

Vừa nói, Hà Vô Sơn liền ngay lập tức chuyển mắt đến trên người Trần Cương.

Mặc dù bây giờ bọn họ không biết Trần Cương có bí mật gì để nói nhưng nhìn Tây Bắc Đạo hành sự lớn như vậy, bí mật trên

người tên Trần Cương kia chắc không ít.

Mà ngay sau đó, người của Tạo Hóa Đạo Môn, người của Thượng Quan thị một trong lục đại thế gia, thậm chí cả người của Huyễn Ma Đạo cũng đến.

Những người này đều là Trần Cương tìm đến. Hắn cũng không ngờ chuyện này lại có thể gây phong ba lớn như vậy.

Song, thấy nhiều võ giả Dương Thần cảnh đến đây như vậy, Trần Cương cũng cảm thấy vững hơn một chút. Một mình Huyền Minh, Lý Phôi cũng không bắt được hắn. Bây giờ có nhiều người ở đây như vậy thì hắn cuối cùng cũng được an toàn rồi.

Các võ giả Dương Thần cảnh của các đại thế lực đều ở đây. Trần Cương bị vây vào giữa, dù biết mình thoát nguy nhưng hắn vẫn không nhịn được mà khẩn trương trong lòng như cũ.

Huyền Minh nhìn Trần Cương, nói: “Bây giờ ngươi phải nói rồi. Trong tay ngươi rốt cuộc nắm giữ bí mật gì liên quan đến Tô Tín?”

Những người khác tất cả đều nhìn Trần Cương, ánh mắt hung tợn. Nếu hôm nay Trần Cương mà không nói rõ ràng mọi chuyện, hoặc là bí mật trong miệng hắn không đáng giá cho mọi người rồng rắn kéo đến đây, thế thì kết quả của hắn có khi sẽ rất thảm. Có khi cũng không thua kém gì so với việc bị rơi vào tay Ám Vệ. Đừng quên rằng ở đây hãy còn một Ma đạo tông môn là Huyễn Ma Đạo nữa.

Trần Cương nuốt nước miếng, nói: “Chư vị tiền bối, ta chắc chắn sẽ nói bí mật ra. Có điều, tại hạ vì bí mật này mà trốn khỏi Tây Bắc, đánh đổi không nhỏ. Vì lẽ đó…;”

Tư tâm của Trần Cương không gạt được mọi người ở đây. Thứ hắn nghĩ đến rất đơn giản, xin thù lao mà thôi.

Vốn hắn muốn bán tin tức này cho một nhà trong số họ. Tuy nhiên, bây giờ xem ra thì hình như là không thể nào rồi.

Hà Vô Sơn của Danh Kiếm sơn trang hừ lạnh một tiếng, nói: “Đừng nói nhảm. Nói chuyện ra đi. Thứ nên cho ngươi thì cũng sẽ không thiếu của ngươi. Chư vị ở đây cũng đều là

người chấp chưởng các thế lực lớn. Ngươi cho là chúng ta sẽ gạt ngươi hay sao?

Ngược lại, nếu ngươi chỉ có thể nói ra mấy câu nhảm nhí thì hậu quả ngươi cũng biết rồi đấy!”

Trần Cương liền vội vàng gật đầu, nói: “Ta dĩ nhiên tin tưởng chư vị tiền bối. Ta sẽ noi ngay.

Thật ra thì lần này, Tô Tín có hành động lớn đến thế ở Tương Tây là bởi lúc diệt Cản Thi Phái, Tô Tín vô tình phát hiện chiến trường năm xưa Vô Sinh lão mẫu cùng đông đảo cường giả giang hồ dùng mạng đổi mạng.

Chỉ có điều, chiến trường đó hình như là một tiểu thế giới thuộc thời thượng cổ. Là nơi dùng làm hành cung cho Nhân Hoàng. Vì thế nên bên trong tiểu thế giới đó trận pháp trải rộng. Mà truyền thừa của các vị cường giả giang hồ ngày xưa đều ở trong trận pháp đó.

Nhiều năm như vậy, trận pháp này đã có chút suy yếu, chỉ có thể cho phép võ giả dưới Dương Thần cảnh tiến vào trong. Cho nên, khoảng thời gian này, Tô Tín mới phái chúng ta đến Tương Tây, tính cướp lấy những thứ truyền thừa kia.”

Lời này vừa nói ra, nhất thời ai nấy xôn xao.

Trận chiến của Vô Sinh lão mẫu năm đó bọn họ ghi nhớ sâu sắc. Thậm chí, trong điển tịch tông môn bọn họ còn ghi lại cặn kẽ.

Xưa nay, trên giang hồ có không ít kẻ điên, nhưng điên đến mức độ như Vô Sinh lão mầu thì căn bản đã không còn thuốc nào chữa nổi. Nhất định phải diệt.

Vì lẽ đó, trận chiến năm đó có không ít người xuất thủ. Mặc dù bọn họ thành công chém chết Vô Sinh lão mẫu. Thế nhưng một đám cường giả cũng đã dùng mạng đổi mạng với Vô Sinh lão mẫu. Cái này không thể không nói là tổn thất lớn với các tông môn.

Vì lẽ đó, bây giờ nghe được có thể tìm lại truyền thừa của tổ tiên ngày xưa. Mọi người ở đây ai nấy đều kích động trong

lòng. Đồng thời cũng tăng thêm mấy phần cảnh giác với Tô Tín.

Dã tâm của Tô Tín đã quá rõ ràng. Ở đây, bất kể là người có quan hệ tốt hay không tốt với Tô Tín, bọn họ cũng không cách nào nhịn được cảnh công pháp truyền thừa của nhà mình bị lọt vào tay Tô Tín.

Bây giờ nơi kia đã bị Tô Tín phát hiện. May thay, Trần Cương trốn ra được khỏi Tây Bắc Đạo. Bằng không đến giờ bọn họ cũng chẳng hay biết gì.

Trần Cương nhìn mọi người trước mắt, nhỏ giọng nói: "Chư vị tiền bối, giá trị tin tức tại hạ mang đến có coi là hữu dụng không? Vậy, thù lao này, chư vị có phải nên…"

Đám người Huyền Minh còn chưa nói gì, trong mắt Lý Phôi bỗng nhiên tỏa ra một luồng sát cơ cùng tử ý kinh người.

"Muốn có được lợi ích bằng vào việc phản bội Tô đại nhân! Hôm nay nếu ta không giết ngươi thì quy củ ở đâu?"

Chương 2115 - Diễn kịch(2)

Diễn kịch(2)

Dứt lời, Lý Phôi liền ngay lập tức chém ra một kiếm. Tử khí động trời kia nhất thời bao phủ toàn bộ con đường dài. Bên trong Dương Châu phủ đều tràn đầy tiếng ác quỷ kêu rên. Hiển nhiên, một kiếm của Lý Phôi thậm chí đã đạt đến mức ảnh hưởng đến thiên địa dị tượng xung quanh.

Bất thình lình, một kiếm mạnh mẽ này nhất thời khiến mọi người ở đây giật mình.

Thật ra thì uy lực một kiếm này mặc dù mạnh, nhưng nhân vật cấp bậc như Huyền Minh cùng Hà Vô Sơn vẫn có thể ngăn lại được.

Nhưng ngăn một kiếm này bọn họ sẽ phải trả giá đến thế nào? Vì một tên Trần Cương mà bỏ ra đến thế có đáng không?

Hành vi của tên Trần Cương này bọn họ thấy rất rõ. Hắn cũng chỉ là thứ thấy lợi ích mà phản bội chủ mà thôi. Dù tin tức của

hắn rất có lợi cho mọi người ở đây. Nhưng với đông đảo cường giả ở chỗ này, ai nấy đều rất khinh thường hắn.

Ngươi muốn có đồ, cũng được. Nhưng vấn đề là ngươi phải còn sống mới được.

Chẳng có ai nguyện ý đỡ cho hắn một kiếm này của Lý Phôi. Vì thế, trong ánh mắt kinh hãi của Trần Cương, kiếm mang trực tiếp nhập vào cơ thể hắn. Chớp mắt, thân thể của Trần Cương tuy không vỡ vụn nhưng lại biến thành một cái thây khô quỷ dị. "Phịch" một tiếng ngã xuống đất, nhất thời hóa thành một đống tro cốt.

Mọi người ở đây nhìn Lý Phôi, ánh mắt nhất thời có chút biến hóa. Đặc biệt là Trương Bá Đoan của Tạo Hóa Đạo Môn. Hắn là võ giả xuất thân Tạo Hóa Đạo Môn, là người nhạy cảm nhất với tử khí kinh khủng trên người Lý Phôi.

Loại công pháp này hữu thương thiên hòa, có thể nói là hại người hại mình. Trời mới biết Lý Phôi này luyện thành nó như thế nào.

Cho tới nay, mọi người cho là Tây Bắc Đạo chỉ dựa vào một mình Tô Tín chống đỡ. Cho đến giờ, hắn mới phát hiện, Tây Bắc Đạo này có khi không đơn giản như thế. Mặc dù Tô Tín chỉ mới quật khởi trong một thời gian ngắn, nhưng thủ hạ dưới tay hắn thật sự có mấy người tài giỏi.

Lý Phôi thu hồi Phi Huyết Kiếm trong tay. Thật ra thì, với hắn mà nói, nhiệm vụ của hắn cũng gần như đã hoàn thành. Bây giờ, Trần Cương đã nói hết mọi chuyện ngay trước mặt mọi người. Mà hắn cũng đã giết Trần Cương, coi như là dạy dỗ đám người có tâm tư khác ở Tây Bắc Đạo một chút. Bây giờ chỉ cần Lý Phôi không để lộ ra sơ hở là được rồi.

Vì thế, Ký Phôi mặt mày âm trầm, dẫn võ giả Ám Vệ rời đi. Mọi người ở đây ngược lại cũng không nhìn ra được điểm gì không đúng.

Dù sao cho tới giờ, Lý Phôi cũng đều mang kiểu biểu tình này. Gần như có rất ít người thấy hắn nở nụ cười. Coi như là đối diện với cấp trên như Tô Tín thì cũng thế. Dù Lý Phôi hắn có vui sướng trong lòng thì hắn cũng sẽ không cười.

Đến sau khi Lý Phôi dẫn người rời đi, mọi người hai mắt nhìn nhau, Hà Vô Sơn trầm giọng nói: “Trước kia vẫn luôn là Tô Tín cướp cơ duyên người khác. Lần này đến lượt chúng ta cướp cơ duyên của Tô Tín. Các ngươi cho là Tô Tín sẽ từ bỏ ý đồ hay sao?”

Trương Bá Đoan lạnh nhạt nói: “Coi như không cam lòng thì sao? Mặc dù thực lực Tô Tín mạnh nhưng hắn cũng chỉ có một người. Sự tình lần này có liên quan đến truyền thừa ngày trước của tổ tiên chúng ta. Tô Tín hắn muốn độc chiếm há lại dễ dàng như vậy?”

Mấy người tại chỗ đều gật đầu một cái. Nếu là thứ tầm thường, Tô Tín độc chiếm thì độc chiếm. Nhưng trong này có thứ liên quan đến truyền thừa ngày trước của tông môn bọn họ. Vậy bọn họ cũng sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Mấy phe thế lực ở đó liền ngay lập tức xoay người rời đi. Muốn để Tô Tín thỏa hiệp, thì nhất định phải dựa vào mấy vị cường giả Chân Vũ cảnh sau lưng bọn họ mới được.

Trong núi Tương Tây, lúc này, Lý Phôi đã dẫn toàn bộ tinh nhuệ ở Tây Bắc Đạo đến đây.

Diễn trò thì phải diễn đến nơi đến chốn. Nếu không, những người khác đều vào trong trận pháp, riêng thủ hạ của Tô Tín lại không vào trong, cái này có chút lạ.

Dĩ nhiên, Tô Tín đã căn dặn. Một khi thấy có chỗ không đúng thì lập tức rút lui để tránh thương vong không cần thiết.

Dĩ nhiên, thủ hạ của Tô Tín nếu có người bị lòng tham làm mờ mắt, còn muốn tranh đoạt cơ duyên gì thì thứ người như thế cũng giống như Trần Cương, đều là bom hẹn giờ. Nói không chừng đến lúc nào đó sẽ phản bội. Chết ở đây cũng không oán được ai.

Ngay lúc Tô Tín bên này đã chuẩn bị dẫn người vào trong tiểu thế giới kia, đệ tử của Thiếu Lâm Tự cùng Tạo Hóa Đạo Môn đều nhanh chóng tiến vào trong núi, chạy thẳng đến hướng Tô Tín.

Người của bộ tộc Vu Miêu tại Thập Vạn Đại Sơn ở Tương Tây cũng đã bị dọa sợ. Căn bản bọn họ cũng không dám ló mặt ra

ngoài. Tất cả đều ẩn náu sâu trong núi thẳm.

Đất Tương Tây cho tới giờ cũng chưa từng có nhiều cường giả như thế. Có thể nói trong này, bất kỳ người nào xuất thủ đều có thể xóa sạch cả tộc Vu Miêu bọn họ khỏi giang hồ.

Cường giả những tông môn khác đến đây, đám người Huyền Khổ, Lý Bá Dương thực ra cũng đến. Nhưng bọn họ không lộ diện mà chỉ đứng từ xa quan sát. Hơn nữa, còn phóng thích khí tức của mình ra.

Chương 2116 - Không theo kịch bản(1)

Không theo kịch bản(1)

Bọn họ không đối mặt với Tô Tín thật ra chỉ là vì biểu đạt một ý, đó chính là bọn họ không muốn động thủ với Tô Tín. Còn Tô Tín cũng không nên làm quá mức.

Hiện tại, bọn họ cũng đã biết chỗ này. Nếu sức mạnh từ Dương Thần cảnh trở lên không thể xuất thủ, thì nơi này định trước cũng chỉ có thể cho một đám võ giả Dung Thần cảnh cùng Hóa Thần cảnh đi tranh giành mà thôi.

Mọi người ai cũng có thể ra tay, dựa vào bản lĩnh của mình mà cướp đồ. Tô Tín hắn nếu đứng một bên nhìn thì còn được, cũng sẽ không có ai ra tay. Nhưng nếu Tô Tín dám bước ra ỷ lớn hiếp nhỏ thì đây cũng đừng trách người khác cũng sẽ đồng loạt ra tay.

Đây cũng là một loại ăn ý giữa bọn họ. Có thể không trở mặt thì tuyệt đối tránh trở mặt.

Tô Tín cười lạnh trong lòng một tiếng. Đám cường giả Chân Vũ cảnh này không lộ diện thì cũng tốt, dễ cho Tô Tín ra tay hơn.

Mặc dù bố trí của Tô Tín ở bên trong tiểu thế giới đó có thể nói là không có sơ hở gì. Nhưng có mấy trận pháp dù gì cũng là người của Tả Đạo Minh bố trí sau này.

Nếu đám Lý Bá Dương không tinh thông trận pháp, thì dù bọn họ có là Chân Vũ cảnh cũng không nhìn ra được trong đó có gì kì lạ.

Chỉ sợ ngay trong số họ có người tinh thông trận pháp, nhìn thấu sơ hở bên trong, thế thì phiền toái rồi.

Ngoài mặt Tô Tín không có hành động gì, hắn chỉ vung tay lên, ngay lập tức dẫn người tiến vào trong tiểu thế giới kia.

Mà người những môn phái khác trông thấy người bên phía Tô Tín có hành động. Bọn họ cũng lập tức đi theo Tô Tín tiến vào trong tiểu thế giới kia.

Lúc này, bên trong tiểu thế giới, Tô Tín cũng không biết bố trí của Trường Không Huyền. Dù sao, trận pháp nhất định là ở trong đại điện đó.

Còn trận pháp mà Tô Tín để cho trận pháp sư của Tả Đạo Minh bày lại nằm ở ngoài đại điện. Đến khi thủ hạ của Tô Tín đẩy cửa vào đại điện trước thì đập vào mi mắt chính là bảy khối kết tinh đang tản ra sức mạnh bất đồng, được trận pháp gia trì mà lơ lửng trong không trung.

Người của các đại phái nhóm Huyền Minh đều có võ giả Dương Thần cảnh vào theo. Hầu như trong nháy mắt bọn họ đều cảm nhận được sức mạnh ẩn chưa trong kết tinh này chắc chắn có cùng nguồn gốc sức mạnh với bọn họ. Tất nhiên chính là do tổ tiên của bọn họ ngày đó đã lưu lại!

Người các môn phái lớn ở đó đều là người không thấy lợi không ra tay. Trước khi chắc tuyệt đối là thấy chỗ có lợi, bọn họ sẽ không dùng toàn bộ sức mạnh trong tay.

Chỉ có điều, bây giờ thấy được kết tinh truyền thừa kia, bọn họ không nói đến lời thứ hai mà ngay lập tức sử dụng hết tất cả sức mạnh có trong tay họ ra, bắt đầu tranh đoạt kết tinh kia.

Thủ hạ của Tô Tín cũng thế. Trừ mấy người tâm phúc của Tô Tín, những người còn lại cũng không biết cái mà bọn họ tranh đoạt thật ra chẳng có mấy tác dụng với Tô Tín.

Bọn họ chỉ biết Tô đại nhân từng có cam kết, chỉ cần bọn họ có thể cướp được một viên kết tinh thì sẽ có trọng thưởng!

Chỉ có điều, khi những người này bước vào trong trận pháp, chớp mắt, bên trong trận pháp, phong vũ lôi điện tàn phá. Khí

tức vô tận cuồng bạo cuốn, trận pháp này lại còn là một sát trận!

Trận pháp Tô Tín để cho đám người Tả Đạo Minh bố trí dĩ nhiên là phải dụng tâm một chút. Bây giờ, trận pháp mà Tả Đạo Minh bố trí chính là Tụ Linh đại trận mà vài di tích thượng cổ thích dùng nhất. Uy lực mạnh mẽ, đặt ở đây cũng không có chỗ nào bất ngờ.

Dĩ nhiên, cái gọi là Tụ Linh đại trận không phải là để cấp nguyên khí Thiên Địa cho võ giả. Nguyên lý của nó chính là ngưng tụ thiên địa lực xung quanh đổi dùng cho trận pháp của mình. Thời gian ngưng tụ càng lâu thì uy năng càng lớn.

Những võ giả Hóa Thần cảnh và Dung Thần cảnh ở đây đều là tinh nhuệ mà các đại phái chọn ra. Bàn về sức chiến đấu cùng kinh nghiệm thì dĩ nhiên sẽ không quá kém. Vì thế, những trận pháp này mặc dù có thể gây sát thương nhất định, song cũng không làm gì được bọn họ. Với những người này mà nói, đối thủ thực sự thật ra vẫn chính là bọn họ. Hiện tại, bảy viên kết tinh ở phía trước. Bọn họ không chỉ là muốn tranh đoạt kết tinh truyền thừa môn phái của mình, mà dĩ nhiên cũng muốn tranh đoạt kết tinh của người khác nữa.

Ngay lúc bọn họ bắt đầu tranh đoạt, võ giả Dương Thần cảnh các thế lực lớn cũng đang quan sát xung quanh.

Thông qua kiểu kiến trúc cùng những manh mối khác, bọn họ rất nhanh liền suy ra được nơi này rốt cuộc là nơi nào. Thậm chí còn nhanh hơn cả Tô Tín trước đây.

Dẫu sao, những người ở đây đều giống như Thiếu Lâm Tự là đại phái truyền thừa hơn mười ngàn năm. Điển tịch tông môn của bọn họ có rất nhiều miêu tả, khắc họa về Nhân Hoàng. So với trong chính sử thì hoàn toàn bất đồng.

Vị Nhân Hoàng công lớn bằng thiên thu kia mặc dù thực lực không thể chê, chiến công cũng không thể chê, nhưng đối phương cho tới giờ cũng không coi là minh quân gì.

Bỏ ra một cái giá lớn để thiết lập một cung điện trên không xa hoa như vậy trong tiểu thế giới này để làm hành cung hưởng

lạc. Chuyện như này cũng chỉ có vị Nhân Hoàng bệ hạ đó mới làm được.

Chương 2117 - Không theo kịch bản(2)

Không theo kịch bản(2)

Nếu biết nơi này là hành cung, mọi người cũng không đi kiểm tra thực hư kĩ càng. Một hành cung hưởng lạc mà thôi. Thứ có giá trị ở đây nhất có lẽ chính là những cung điện trên không này rồi. Vật liệu dùng cho nó cũng hết sức quý giá. Còn những trận pháp kia, tất cả đều là do Mặc môn thượng cổ dựng.

Chỉ có điều, thứ này các đại tông môn lấy về cũng chỉ có thể để giữ thể diện thôi. Huống chi bây giờ bọn họ cũng không lấy đi được.

Song, vào lúc này, đám võ giả vẫn luôn chém giết trong trận pháp kia lại có chút biến hóa.

Trước đó, đám người này hãy còn đang tranh đoạt. Thế mà bây giờ, hỏa khí giữa bọn họ cũng mỗi lúc một lớn, không giống như đang tranh đoạt nữa mà đang xem việc chém giết đối phương là ưu tiên hàng đầu.

Mọi người ở đây đều cảm giác được có chút không đúng. Nếu như nói, chuyện này phát sinh trên người võ giả Hậu Thiên hoặc Tiên Thiên thì rất bình thường. Dẫu sao võ giả cấp bậc này cũng không cách nào khống chế nội tâm của mình, thường xuyên dễ dàng đánh thật.

Nhưng bây giờ, những người này đều là trụ cột vững vàng của các đại tông môn. Đã từng xông xáo trên giang hồ, có một chút danh tiếng.

Kết quả, bọn họ lại hai mắt đỏ ngầu, đánh đánh giết giết ở nơi này. Cái này có chút không đúng rồi.

Tô Tín có hơi nhíu mày, trận pháp của Trường Không Huyền đã phát động rồi hay sao?

Sức mạnh nghịch chuyển Âm Dương đã khiến cho nguyên khí thiên địa bên trong trận pháp bắt đầu nảy sinh biến hóa. Tất cả

đều bắt đầu nghịch chuyển chảy ngược. Bao gồm cả chân khí bên trong cơ thể, thậm chí là thần trí của bọn họ.

Tuy nhiên, biến hóa này quá nhanh. Thậm chí nhanh tới mức vượt quá sự tưởng tượng của Tô Tín.

Trong nháy mắt, toàn bộ cung điện nảy sinh biến hóa. Võ giả trong trận pháp nhất thời miệng tuôn máu tươi, kinh hãi phát hiện sức mạnh của họ đã không chịu sự khống chế của họ nữa. Một số võ giả ở khu vực trung tâm thậm chí cơ thể bị nổ tung mà chết!

Lúc này, có ngu ngốc cũng có thể nhìn ra trong này nhất định là có chỗ không đúng.

Tất cả mọi người đều bị nó ảnh hưởng. Thủ hạ của Tô Tín đã được cảnh cáo trước, cho nên bọn họ ở cách trung tâm cũng khá xa. Lực nghịch chuyển Âm Dương này ảnh hưởng đến bọn họ cũng tương đối ít. Chẳng qua chỉ có mấy người bị thương, không có ai tử trận.

Tô Tín nhíu mày một cái, nói: “Lui ra ngoài hết!”

Đám người Huyền Minh lúc mới đầu còn tưởng là Tô Tín giở trò quỷ. Song, nhìn nét mặt Tô Tín bây giờ, cộng với hình dáng của trận pháp trong đó, lại cảm thấy hình như có chút không đúng.

Nếu như đây thật sự là Tô Tín đang giở trò quỷ thì bọn họ cũng chỉ có thể thừa nhận Tô Tín này căn bản là một tên điên. Phải biết, bây giờ thủ hạ tinh nhuệ của Tô Tín ở Tây Bắc đạo hãy còn ở bên trong. Nhìn điệu bộ này, khi nãy chỉ cần không cẩn thận thì thủ hạ của Tô Tín cũng sẽ bị thương nặng.

Cho nên lúc này, bọn họ cũng không để ý gì khác, nhanh chóng hô lớn để người trong trận pháp rút lui.

Chỉ có điều, bọn họ không biết là Tô Tín thực sự đang giở trò quỷ ở đây. Song lại còn có người đang gạt Tô Tín, giở trò quỷ ngay dưới mắt hắn!

Lúc này, đại trận nghịch chuyển Âm Dương trong trận pháp đã phát huy đến mức độ cao nhất. Võ giả thân ở trong đó bị sức

mạnh Âm Dương dây dưa lôi kéo, căn bản không chạy ra được.

Ngay cả những thủ hạ đã ở ranh giới của Tô Tín cũng đều đang bị kéo về chỗ trung tâm của trận pháp.

Lúc này, đám người Huyền Minh cũng không để ý trận pháp bị hỏng, một đám võ giả Dương Thần cảnh ngay lập tức xuất thủ. Trận pháp Tô Tín để Tả Đạo Minh bày ra ngay tức khác bị phá. Bảy viên kết tinh trong nháy mắt bay tán đi, cũng không biết bị bắn đến đâu.

Nhưng dưới uy thế đại trận nghịch chuyển Âm Dương, đám người Huyền Minh không cách nào tiến lên trước một bước. Hầu như mới vừa tiến vào trong, bọn họ liền bị sức mạnh trong đó đánh bay ra ngoài.

Thấy cảnh tượng kinh khủng này, trên mặt Tô Tín lộ ra thần sắc khác thường, lẩm bẩm nói: “Không theo kịch bản? Đáng tiếc, cứ nhất định phải làm ra chuyện rối tinh lên thế này.”

Trong chớp mắt này, nơi trung tâm trận pháp lại có mấy tên võ giả không chịu nổi lực kéo trận pháp, thân thể nhanh chóng vỡ vụn.

Đám người Huyền Minh sắc mặt biến thành đen sì. Bọn họ muốn liên lạc với những cường giả Chân Vũ cảnh đang ở ngoại giới kia nhưng lại phát hiện ngọc bội truyền tin đã mất hiệu lực.

Chỗ này dù sao cũng là hành cung trước kia của Nhân Hoàng, được xây dựng để Nhân Hoàng hưởng lạc, vì vậy cũng phải đề phòng có kẻ loan truyền tin tức ra ngoài. Vì thế, ở trong tiểu thế giới này, muốn dựa vào trận pháp truyền tin ra ngoài thì căn bản là không thể nào.

Nhưng đợi đến khi bọn họ ra ngoài tìm người rồi lại quay vào thì e là thủ hạ của bọn hắn đều đã chết sạch.

Mọi người ở đây nhất thời chuyển mắt nhìn Tô Tín.

Ở đây chỉ có mình Tô Tín là cường giả Chân Vũ cảnh. Huống chi, thủ hạ của hắn cũng bị giam ở trong. Lúc này Tô Tín không ra tay thì còn ai xuất thủ được nữa?

Chương 2118 - Không theo kịch bản(3)

Không theo kịch bản(3)

Thấy ánh mắt mọi người ở đây, Tô Tín bỗng nhiên cười cười nói: “Nếu như ta nói sau khi người của các ngươi bị trận pháp đó giết hết ta mới ra tay, các ngươi sẽ làm gì ta?”

Nhất thời, sắc mặt ai nấy đều biến sắc. Đặc biệt là Huyền Minh.

Thiếu Lâm Tự cùng Tô Tín đánh nhau qua lại cũng không ít. Tô Tín này một khi phát điên lên thì chẳng ai biết hắn có thể làm ra chuyện gì nữa.

Dựa theo tính cách của Tô Tín, chuyện này hắn thật có khả năng làm được.

Lúc này, Yến Tử Thanh của Huyễn Ma Đạo đi đến, cười khan nói: “Tô đại nhân thực biết nói đùa. Nơi này còn có cả thủ hạ của Tô đại nhân. Tin chắc là với tính cách của Tô đại nhân ngươi, chắc là sẽ không đẩy thủ hạ của mình vào chỗ chết?”

Trong số những người ngày trước vây giết Vô Sinh lạo mẫu có cả tổ tiên ngày trước của Huyễn Ma Đạo.

Vô Sinh lão mẫu phản bội Huyễn Ma Đạo, cũng đồng thời tạo thành tổn thất vô cùng lớn cho Huyễn Ma Đạo. Sau này, Huyễn Ma Đạo tìm được cơ hội dĩ nhiên cũng tham gia vào trận chiến này. Vì thế, giữa các đại tông môn, Huyễn Ma Đạo chính là Ma đạo tông môn duy nhất.

Tô Tín cười một tiếng, cũng không nói gì nhiều mà ngay lập tức bước chân vào trong đại trận nghịch chuyển Âm Dương kia.

Đúng như lời Yến Tử Thanh nói. Những người khác sống hay chết Tô Tín không quan tâm. Song, hắn dĩ nhiên không thể nhìn thủ hạ của mình chịu chết. Những người này cũng đều là lực lượng trung kiên ở Tây Bắc Đạo bọn họ. Căn cơ Tây Bắc Đạo vốn mỏng. Bây giờ càng không thể chịu nổi tổn thất.

Trận pháp này có thể ngăn được người khác nhưng không ngăn nổi Tô Tín.

Sau khi Tô Tín bước chân vào đại trận nghịch chuyển Âm Dương, toàn bộ trận pháp nhất thời càng vận chuyển điên cuồng hơn. Trong trận, vô số máu thịt tung tóe. Từng luồng từng luồng Âm Dương lực phiêu tán, hoàn toàn khác biệt với sức mạnh xung quanh. Thậm chí, nó còn đang nắm kéo thân thể Tô Tín. Có thể tưởng tượng được, sức mạnh này rốt cuộc mạnh đến nhường nào.

"Ra đây! Trường Không Huyền, đến giờ còn trốn trốn núp núp à? Hay nói, ngươi thật sự là Trường Không Huyền hay sao?" Tô Tín lạnh nhạt nói.

Thân hình của Trường Không Huyền hiện thân ở giữa đại điện. Nhưng đám người Huyền Minh bên ngoài không nghe được Tô Tín cùng Trường Không Huyền đang nói cái gì.

Lực nghịch chuyển Âm Dương trong trận pháp mỗi lúc một mạnh, đã hoàn toàn phân cách với ngoại giới. Thậm chí, bọn họ cũng không thấy được hình dáng cụ thể của Trường Không Huyền, chí có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng người xuất hiện ở phía trước Tô Tín. Điều này khiến trong lòng đám người Huyền Minh cũng nghi ngờ. Đây rốt cuộc là gì? Yêu Linh? Hay là quái vật từ thời thượng cổ còn lưu lại?

Bên trong trận pháp, Trường Không Huyền nhìn về phía Tô Tín, hắn nghi hoặc nói: "Hình như ngươi không hề kinh ngạc. Chẳng lẽ ngươi biết ta sẽ làm như vậy? Từ lúc nào ngươi đã cảm giác được không đúng?"

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: "Thật ra từ trước đến giờ, lời ngươi nói không có chút nào đáng ngờ. Câu chuyện cũng không tệ. Thậm chí, cái gọi là Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp cũng là thật. Bởi bản thân ta chính là truyền nhân của Địa Phủ, có thể nhìn ra dấu vết của Địa Phủ trong công pháp này. Nhưng ta từ đầu chí cuối không tin ngươi."

Trường Không Huyền cau mày nói: "Vì sao?"

Tô Tín lạnh nhạt đáp: "Rất đơn giản. Bởi ta từ đầu chí cuối tin rằng lòng người vốn là ác. Xưa nay, ta không ngại dùng ác ý để đi phỏng đoán người khác.

Một kẻ bị Nhân Hoàng giam giữ hơn mười ngàn năm, cảm nhận nhiều năm hiu quạnh như vậy. Nguyện vọng sau cùng không phải trả thù mà lại là cầu mong giải thoát. Người khác tin chứ ta thì không."

Ngay từ lúc đầu, Tô Tín đã không tin tưởng con người Trường Không Huyền.

Dĩ nhiên, đây không phải là vấn đề của Trường Không Huyền mà là do Tô Tín. Thói quen ác ý đánh giá người khác đã là thói quen của hắn.

Dù sao, nếu đổi Trường Không Huyền thành Tô Tín hắn. Hắn làm cái chức sử quan viết sinh hoạt thường ngày làm rất tốt, cẩn thận. Thế mà chỉ vì nhìn thứ mình không nên nhìn mà bị biến thành khí linh nhốt tại đây hơn mười ngàn năm. Nếu đổi lại là Tô Tín hắn thì đừng nói là báo thù, có khi đến lòng trả thù xã hội cũng có nữa là.

Đây là một điểm đáng ngờ rất lớn. Vì thế, ngay từ lúc bắt đầu, hắn đã không tin tưởng lời nói của Trường Không Huyền.

Nhìn uy thế đại trận nghịch chuyển Âm Dương xung quanh, ngay lúc nói mấy câu này, đã có thêm mấy tên võ giả ở trung tâm không chịu được sự lôi kéo của đại trận, bị lực nghịch chuyển Âm Dương đánh tan xác.

Sức mạnh của trận pháp này coi như Tô Tín cũng có chút kinh hãi. Trận pháp như vậy thật sự là trận pháp mà một sử quan Dương Thần cảnh có thể bày ra được hay sao? Dù sao thì Tô Tín cũng có chút không tin.

Vì thế, Tô Tín nhìn thẳng vào Trường Không Huyền, nói: "Nếu đã đến nước này thì cũng đừng che giấu nữa, nói chút đi. Rốt cuộc ngươi là ai?"

Trường Không Huyền nhìn Tô Tín, trên mặt lộ ra nụ cười khó lường: "Quả nhiên, nhân vật đạt thành tựu Chân Vũ cảnh thật khó gạt. Thật ra thì lời ta nói trước đó phần lớn đều là thật.

Chương 2119 - Làm lợi cho người(1)

Làm lợi cho người(1)

Đích thực có người tên Trường Không Huyền. Hắn cũng quả thực bị Nhân Hoàng phong ấn vào trong trận pháp đại điện, trở thành khí linh. Chỉ có điều, một vạn năm trước hắn cũng đã chết rồi!

Ngươi không thể nào tin nổi đâu, thế gian hãy còn người trung thành đến ngu ngốc như thế. Hắn cho rằng chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật được. Vì thế, mặc dù Nhân Hoàng không giết hắn, hắn cũng tự giết mình, diệt tuyệt Nguyên Thần của mình.

Dĩ nhiên, Nguyên Thần hắn tự đánh nát cũng không bị lãng phí. Tất thảy đều dùng để bồi bổ cho ta. Bằng không, ta nào có linh trí cùng thực lực như vây giờ?"

Nghe được Trường Không Huyền nói như vậy, Tô Tín liền biết thân phận của đối phương chính là gì.

Đối phương là Trường Không Huyền nhưng cũng không phải là Trường Không Huyền.

Ngày trước, Trường Không Huyền tự đánh nát Nguyên Thần để tự tử. Nhưng lúc này, Nguyên Thần của hắn cùng đại điện này đã hòa thành một thể. Vì lẽ đó, sau khi hắn tự đánh nát Nguyên Thần, sức mạnh còn thừa lại đều bị "Trường Không Huyền" trước mắt hấp thu.

Hắn thừa kế sức mạnh ngày trước của Trường Không Huyền, nhưng đồng thời cái này cũng không thay đổi được thân phận của hắn. Đó chính là thật ra hắn không phải là người, mà là khí linh trong đại điện này.

Thật ra, nếu phát triển theo bình thường, hẳn là Nguyên Thần của chính Trường Không Huyền trở thành khí linh, sau đó sẽ xóa mờ linh trí vốn có bên trong cung điện này đi.

Nhưng ai nào ngờ, khi đó Trường Không Huyền thật ra đã có ý chết rồi. Sau khi hắn tự đánh nát Nguyên Thần, Nguyên Thần lực trực tiếp rót vào trong cơ thể khí linh, khiến khí linh mới ra đời bên trong cung điện này dần dần lớn lên, trở thành hình dạng như bây giờ.

Nếu nói Trường Không Huyền là người hiểu rõ Nhân Hoàng nhất, nhưng thực chất, khí linh trước mắt cũng hiểu rõ không

ít.

Năm xưa, Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp quả thực rất kinh diễm. Vì thế, sau khi Trường Không Huyền hủy nó đi, khí linh đã ghi tạc trong đầu, không ngừng diễn luyện, cuối cùng có thể bố trí nó được hoàn mỹ.

Sau khi thu nạp mảnh vụn Dương Thần của Trường Không Huyền, suy nghĩ của hắn đã không khác gì người bình thường. Vì thế, hắn có phải là Trường Không Huyền hay không, cái này đã không còn quan trọng nữa.

Trường Không Huyền nhìn đại trận Âm Dương nghịch chuyển đang không ngừng vận động, không ngừng lớn mạnh, hắn cười lớn: "Tô Tín, ngươi cũng đừng trách ta tính kế ngươi. Hơn mười ngàn năm rồi, ngươi là người duy nhất có thể bước vào trong đại điện này. Hơn nữa, thực lực cũng không hề kém cỏi.

Nếu như ta thực sự là một khí linh thì đừng nói hơn mười ngàn năm, thì một trăm ngàn năm ta cũng có thể chịu được tịch mịch.

Song, bây giờ ta đã thực sự có được cơ hội trở thành "người". Nếu đã vậy thì sao mà ta bỏ qua cho được?

Đại trận nghịch chuyển Âm Dương đã phát động thì sẽ không cách nào dừng lại. Trận pháp này quả thực có liên quan đến Nghịch Âm Dương Táng Thiên, nhưng ta có một việc không nói cho ngươi. Đó chính là đại trận nghịch Âm Dương không chỉ có thể giúp võ giả tu luyện thành Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp. Còn có thể giúp ta nghịch chuyển căn nguyên, giúp ta tái tạo thân xác!

Lần này, nếu ngươi không bước vào thì thôi. Thế nhưng ngươi lại cứ nhất nhất phải vào đây. Đã như vậy thì ngươi cũng đừng trách ra.

Chiếm đoạt thêm máu thịt của một tên cường giả Chân Vũ cảnh, mặc dù không thể giúp ta một bước lên Thần Kiều nhưng tột cùng Chân Vũ cảnh cũng không phải là vấn đề."

Tô Tín yên lặng nhìn Trường Không Huyền. Sự bình tĩnh đó khiến cho Trường Không Huyền cũng có cảm giác không đúng. Có chút kinh hãi.

“Bây giờ ngươi không muốn nói gì hay sao?” Trường Không Huyền cau mày hỏi.

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Nói gì? Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp do Thiên Đình cùng Địa Phủ tập hợp lại sáng tạo ra thì ta rất muốn. Giờ khó khăn lắm mới có được cơ hội như vậy, ngươi cho là ta sẽ bỏ qua hay sao? Bây giờ người chết cũng không ít rồi, cũng nên tới lúc ta ra tay rồi.”

Dứt lời, Tô Tín ngay lập tức bước ra một bước. Thần mang chói mắt màu vàng quanh thân hắn nhanh chóng nở rộ. Trong nháy mắt như biến Tô Tín thành thiên thần giáng thế.

Trường Không Huyền không phải là người. Hắn cũng không phải là Yêu Linh. Hắn cũng không thừa kế trí nhớ của vị sử quan ghi chép sinh hoạt thường ngày Trường Không Huyền đích thực.

Lần này hắn lừa dối Tô Tín, tất cả câu hỏi cũng như lí do đều đã được nghĩ rất chu toàn. Nếu như không phải tính tình Tô Tín đa nghi thì người khác nhất định sẽ không phát hiện được điểm không đúng của Trường Không Huyền.

Nhưng hắn vẫn có hơi xem thường Tô Tín. Cái Tô Tín muốn còn lớn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của Trường Không Huyền hắn.

Nếu không phải Tô Tín muốn Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp thì hắn cần gì phải bày ra cái cục diện thế này ngay trong tình huống phát hiện điểm không đúng?

Trường Không Huyền cho rằng hắn đang lợi dụng Tô Tín, nhưng đồng thời, Tô Tín cũng đang lợi dụng ngược lại hắn.

Trong chớp nhoáng này, Trường Không Huyền nghĩ đến rất nhiều thứ. Nhưng lúc này, Tô Tín đã đánh đến một quyền. Trong quyền này, Trường Không Huyền thậm chí cảm thấy một luồng Nguyên Thần lực cường đại đang rung động.

Chương 2120 - Làm lợi cho người(2)

Làm lợi cho người(2)

Hắn là khí linh khu, thậm chí có thể nói là trên căn bản không chịu mấy lực sát thương. Song, nơi này là sân nhà của hắn. Chỉ cần nơi cung điện này không bị hủy thì hắn không thể chết.

Được coi như là hành cung trước đây của Nhân Hoàng. Những tông sư trận pháp trước kia của Mặc môn dĩ nhiên xây dựng trận pháp ở nơi này hết sức vững chắc.

Đơn thuần bàn về uy năng trận pháp, có khi bọn họ sẽ thua kém người Thiên Cơ Cốc. Nhưng kết hợp giữa trận pháp cùng những thứ khác thì người Mặc môn hoàn toàn áp đảo Thiên Cơ Cốc.

Vì lẽ đó, dưới tình huống bình thường, Tô Tín tuyệt không muốn giết Trường Không Huyền ở đây.

Nhưng bây giờ, Trường Không Huyền đang bày đại trận nghịch chuyển Âm Dương ở đây. Trước đó hắn nói không sai, lúc đại trận nghịch chuyển Âm Dương kết thúc cũng là lúc trận pháp trong hành cung này bị hủy diệt. Như vậy thì Trường Không Huyền hắn cũng không sống được.

Song, hắn có thể lợi dụng đại trận nghịch chuyển Âm Dương để chiếm đoạt máu thịt, tái tạo thân thể. Như vậy, cái mà trận pháp mang lại cho hắn không phải là cái chết mà chính là tự do hoàn toàn!

Chỉ có điều, bây giờ Trường Không Huyền có chút tự mình chuốc khổ. Vào lúc đại trận nghịch chuyển Âm Dương phát động, trận pháp trong tòa hành cung nãy đã có chút hư hại. Bây giờ Tô Tín xuất thủ với hắn, chỉ cần Nguyên Thần lực của Tô Tín đủ thì có thể đánh chết được hắn.

Cho nên bây giờ, Trường Không Huyền có khi không dám chống cự lại Tô Tín. Tuy nhiên, đại trận nghịch chuyển Âm Dương này là do hắn bố trí thành. Mượn lực nghịch chuyển Âm Dương này, Trường Không Huyền ngược lại có thể đánh một trận với Tô Tín.

Mặc dù Trường Không Huyền không rõ thực lực của Tô Tín, nhưng hắn làm khí linh ở cung điện này nhiều năm như vậy, có thể nói là đã gặp không ít cường giả.

Bây giờ Chân Vũ cảnh được gọi là lục địa thần tiên, là nhân vật có thể trở thành Chúa tể giang hồ. Nhưng vào thời thượng cổ thì không hề hiếm thấy.

Thậm chí có thể nói số lượng Chân Vũ cảnh hắn từng biết có khi còn nhiều hơn so với số lượng Chân Vũ cảnh trên giang hồ hiện tại.

Theo bản năng, hắn so sánh Tô Tín cùng với những cường giả thượng cổ kia, còn tưởng thực lực của Tô Tín chắc chắn không bằng những người đó.

Trường Không Huyền xem như đã sai một bước này. Lúc một quyền của Tô Tín giáng xuống, Trường Không Huyền cho rằng lực nghịch chuyển Âm Dương trước người có thể đỡ được một quyền của Tô Tín. Tuy nhiên kết quả lại là vô số cương khí nổ tung. Lúc một quyền này của Tô Tín giáng xuống, bất luận là thời gian hay không gian đều bị trấn áp, xé rách.

Lực nghịch chuyển Âm Dương kia mặc dù mạnh mẽ, đang không ngừng làm hao tổn sức mạnh từ một quyền của Tô Tín. Song, Nguyên Thần lực ẩn trong quyền đó lại đang không ngừng xé rách thân thể của Trường Không Huyền, để hắn không khỏi phát ra từng tiếng kêu rên.

Trường Không Huyền đỏ cả mắt. Tất cả bây giờ căn bản không giống như dự đoán của hắn. Dưới áp lực từ một quyền mạnh mẽ của Tô Tín, Nguyên Thần khu thậm chí đều có chút cảm giác sẽ bị hỏng mất.

Tô Tín mặt không đổi sắc. Trường Không Huyền này nói cho cùng thì cũng chỉ là một khí linh mà thôi. Hắn chưa từng chiến đấu với các võ giả, cũng căn bản không biết chiến đấu kiểu gì, cho rằng như hắn nghĩ, giữa các võ giả với nhau dùng cảnh giới là có thể cân nhắc được ngay. Nếu vậy thì thất bại cũng rất bình thường.

Tô Tín ngay lập tức vung tay lên. Nhất thời, kiếm khí vô tận bay lên.

Chiêu này mặc dù là Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí, thế nhưng, trên mỗi một đạo kiếm khí đều mang một tia kim

văn nhàn nhạt. Đây là diễn hóa Nguyên Thần lực của Tô Tín. Chớp mắt, kiếm khí mang theo Nguyên Thần lực mạnh mẽ cuồn cuộn cuốn tới, trực tiếp vây lấy Trường Không Huyền vào trong, không ngừng vây giết.

Thoắt cái mà đánh ra nhiều Nguyên Thần lực như vậy, sắc mặt Tô Tín cũng có chút trắng bệch.

Dù sao thì Nguyên Thần lực cũng không phải là chân khí nội lực để mà có thể hồi phục trong thời gian ngắn. Bây giờ Tô Tín làm như vậy cũng là muốn tốc chiến tốc thắng.

Đại trận nghịch chuyển Âm Dương cũng đã sắp đến cực hạn. Võ giả ở gần trung tâm thậm chí đều đã bỏ mạng toàn bộ. Ngay cả thủ hạ của Tô Tín cũng có không ít thương thế, sắp không cầm cự nổi.

Mặc dù Tô Tín muốn Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp, nhưng hắn cũng không muốn lực lượng Tây Bắc Đạo nhiều năm tích lũy của hắn xuất hiện thương tổn gì.

Dưới vạn đạo kiếm khí Nguyên Thần vây giết, Trường Không Huyền dù có nghịch chuyển Âm Dương lực hộ thân, đánh đại một kích cũng có thể chặn được kiếm khí của Tô Tín, tuy nhiên, kiếm khí trên trời dưới đất đếm mãi không hết thì hắn lấy cái gì mà cản?

Gần như là trong nháy mắt, thân thể của Trường Không Huyền liền bị Nguyên Thần khí kia xé tan, tức khắc hóa thành một đống sức mạnh hư vô, tiêu tán trong thiên địa.

Đại trận nghịch chuyển Âm Dương trước giờ vẫn do Trường Không Huyền khống chế. Bây giờ Trường Không Huyền bỏ mình, trận pháp đã rơi vào trạng thái không người khống chế, càng trở nên cuồng bạo hơn.

Tô Tín liếc mắt nhìn những võ giả còn lại của các đại tông môn một cái. Có mấy người vẫn còn đang chống cự lại dưới sức kéo cường đại của nghịch chuyển Âm Dương.

Chương 2121 - Mưu đồ của Bạch Liên Giáo

Mưu đồ của Bạch Liên Giáo

Với những người này, Tô Tín ngược lại không muốn đuổi cùng giết tuyệt bọn họ. Dẫu sao như vậy cũng hết sức rồi. Vì thế Tô Tín cũng không quản bọn họ nhiều làm gì, mà tự mình bắt đầu hấp thu khí nghịch chuyển Âm Dương trong trận pháp này.

Đại trận nghịch chuyển Âm Dương này vốn là Trường Không Huyền chuẩn bị cho chính bản thân hắn. Bây giờ lại làm lợi cho Tô Tín.

Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp, Tô Tín đã học thuộc lòng. Chỗ đại thành của môn công pháp do Thiên Đình cùng Địa Phủ chế tạo này chỉ có thể dùng hai chữ "tà môn" để hình dung.

Nghịch chuyển Âm Dương lực không dung trong cơ thể. Cho nên cần mở ra một kinh mạch khác trong cơ thể để chứa nó. Phương thức này với vài võ giả thân thể không mạnh thì có lẽ là rất khó. Song, với võ giả đã tu luyện cơ thể đến mức cực hạn mà nói thì lại vô cùng đơn giản.

Cho nên, trong trận pháp này, Tô Tín hầu như chỉ dùng một khắc là có thể mở ra được một kinh mạch mới để chứa nghịch chuyển Âm Dương lực rồi.

Nghịch chuyển Âm Dương lực bị Tô Tín hút lấy mỗi lúc một nhiều. Trận pháp cũng càng lúc càng bình ổn. Người của các tông môn khác tất cả đều thở phào một cái. Rốt cuộc cũng đã an toàn.

Đến khi toàn bộ nghịch chuyển Âm Dương lực bị Tô Tín hút lấy, trận pháp hoàn toàn ngừng vận động. Đám người Huyền Minh lúc này mới bước chân vào trong. Thấy được tình cảnh trong trận pháp, sắc mặt bọn họ cũng không khỏi khó coi.

Những người này đều là lực lượng trung kiên trong các đại tông môn bọn họ. Thế mà bây giờ đã chết mất một nửa rồi.

Bảy viên kết tinh truyền thừa quả thực là ọn họ tìm được. Nhưng nhiều võ giả Hóa Thần cảnh cùng Dung Thần cảnh như vậy, bọn họ phải đào tạo trong bao lâu? Tính thế nào thì đám Huyền Minh cũng cảm giác có chút không có lợi lắm.

Trong số những người ở đây, có Yến Tử Thanh từng hợp tác cùng Tô Tín. Vì thế lúc này, nàng cũng đánh bạo, hỏi Tô Tín: "Tô đại nhân, khi nãy những thứ đó là gì mà kinh khủng đến thế?"

Tô Tín lạnh nhạt nói: "Khí linh!"

Yến Tử Thanh cùng những người khác nhất thời có hơi sửng sốt: "Khí linh?"

Tô Tín gật gật đầu, nói: "Chính là khí linh. Chỉ có điều không phải khí linh của binh khí mà là của tòa cung điện này. Nơi này chính là hành cung trước kia của Nhân Hoàng. Người xây những cung điện này cũng đều là Đại tông sư Mặc môn thời thượng cổ. Khí linh ra đời cũng chẳng có gì là kỳ quái.

Chỉ có điều, khí linh này vì ra đời có linh trí sớm, nên hắn biết không ít bí mật của Nhân Hoàng ngày trước. Bao gồm cả đại trận nghịch chuyển Âm Dương hiện tại cũng chính là do hắn nghe được trong lúc vô tình. Bây giờ, hắn bày trận pháp này cũng là muốn vây giết chúng ta, dùng máu thịt của chúng ta để sống lại.

Chỉ có điều, khí linh này có hơi ngu xuẩn. Ở trước mặt ta mà còn dám càn rỡ. Khí nghịch chuyển Âm Dương hắn ngưng tụ ra được cũng không tệ. Ta đã trực tiếp thu nhận."

Lời này của Tô Tín đã bỏ đầu bỏ đuôi, chín phần thật một phần giả. Những người khác cũng không nghi ngờ được.

Thật ra, nếu Tô Tín che giấu thì đám người Huyền Minh có khi còn nghi ngược lại chuyện này có phải là Tô Tín cài bẫy bọn họ hay không?

Dẫu sao hiện tại, tổn thất nhỏ nhất là thủ hạ Tô Tín. Người những môn phái khác hoặc nhiều hoặc ít cũng bị tổn thương. Chỉ có thủ hạ của Tô Tín tuy không chết ai nhưng người trọng thương hay bị thương nhẹ cũng có đủ.

Nhưng bây giờ, Tô Tín nói ra hết thảy mọi chuyện, cũng giống như cái mà bọn họ tận mắt nhìn thấy. Mặc dù người như Huyền Minh trong lòng hãy còn nghi ngờ, nhưng kết tinh truyền thừa bọn họ cũng cầm trong tay rồi. Bọn họ cũng không

có gì nói nữa, chỉ nhanh chóng dẫn người rời đi. Dẫu sao, đệ tử của bọn họ có mấy người còn mang thương thế không nhẹ.

Tô Tín nhìn đám người Huyền Minh rời đi. Trên mặt hắn nở nụ cười khó lường.

Bây giờ, đám người Huyền Minh còn tưởng rằng lần này bọn họ chưa bị ăn trái đắng. Nhưng đến khi bọn họ thấy những truyền thừa đứt quãng trong kết tinh kia, bọn họ cũng sẽ biết rốt cuộc bọn họ có thiệt thòi gì hay không.

Sau khi chuyện ở Tương Tây kết thúc, bất kể là Tô Tín hay những tông môn khác cũng không có tâm tình gì ở đây coi giữ gì.

Đồ nên lấy cũng đã lấy vào tay. Còn như là thua thiệt hay kiếm được thì cũng chỉ có bọn họ biết.

Sau khi trở lại Tây Bắc Đạo, Tô Tín sắp xếp cho đám người Tôn Bất Hại đi chữa thương cho thủ hạ của mình.

Những người này đều bị thương không nhẹ trong đại trận nghịch chuyển Âm Dương. Ít nhất trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào xuất thủ.

Còn Tô Tín thì đi bế quan trước. Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp mặc dù coi như Tô Tín đã luyện thành, song môn bí pháp này rất tà môn. Tô Tín cần làm quen một chút mới được.

Còn tấu chương Tô Tín lấy được từ hành cung của Nhân Hoàng ra, phía trên có một chữ “giết” do Nhân Hoàng tự tay viết xuống. Chỉ cần Tô Tín có thể lĩnh ngộ thấu được một chữ “giết” này thì bản thân nó chính là một môn vũ kỹ cực kỳ cường đại.

Lấy tấu chương phê chữ “giết” kia ra, cảm ngộ của Tô Tín không ngừng đắm chìm vào trong đó. Cảm nhận ý cảnh năm xưa lúc Nhân Hoàng viết chữ này xuống. Đồng thời, Tô Tín cũng phải cẩn thận khí tức sắc bén mà chữ viết kia tản ra, tránh nó làm hắn bị thượng.

Chương 2122 - Mưu đồ của Bạch Liên Giáo(2)

Mưu đồ của Bạch Liên Giáo(2)

Ngày trước, lúc Nhân Hoàng viết chữ này xuống có ý cảnh thế nào? Đông Di làm loạn, không hỏi nguyên do, không hỏi nhân quả, có người dám can đảm phản nghịch, giết!

Lấy đức thu phục người là Vương giả. Lấy lực phục người là Bá chủ.

Chữ "giết" này ẩn chứa sự thô bạo vô biên. Gầm trời cuối đất, có người dám làm phản, giết, giết, giết!

Ý cảnh này thậm chí đã ảnh hưởng đến tâm thần của chính Tô Tín, khiến hắn hai mắt đỏ thẫm, không kiềm được mà bị sức mạnh này ảnh hưởng. Thậm chí, dễ dàng bị sát ý ăn mòn đến tâm thần.

Phải biết, tâm trí của Tô Tín bền bỉ đến nhường nào? Nhưng hắn vẫn bị lung lạc dưới sát ý này. Có thể tưởng tượng được, thực lực của Nhân Hoàng năm xưa rốt cuộc mạnh đến nhường nào.

Trong lúc Tô Tín cảm ngộ chữ "giết" Nhân Hoàng lưu lại, đất Tam Tương lúc này cũng cuồn cuộn sóng ngầm.

Bên trong Bạch Liên Giáo, Bạch Liên Thánh mẫu nằm trên giường nhỏ, nghe người phía dưới báo cáo tình hình Tương Tây cho nàng.

Sau khi nghe xong, Bạch Liên Thánh mẫu khẽ cười một cái, lười biếng nói: "Mặc dù ta không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng ta dám chắc, chuyện này chắc chắn cuối cùng cũng là Tô Tín được lợi."

Mặc dù Bạch Liên Thánh mẫu chẳng có mấy lần tiếp xúc với Tô Tín, song nàng cũng hiểu rõ Tô Tín. Người này quật khởi trên giang hồ được mười năm. Đã có bao lần hắn làm chuyện gì lỗ vốn chưa?

Thật ra thì lần này nếu không phải Bạch Liên Giáo hãy còn vướng đại kế bên thân, không muốn có tranh phong hay xích

mích với Tô Tín cùng những tông môn võ lâm khác thì lần này bọn họ cũng muốn đi tranh một chuyến, đi đấu một trận.

Bản chất võ đạo Bạch Liên Giáo là công pháp được dung hợp từ ba nhà Đạo – Phật – Ma sáng tạo ra. Dung hợp truyền thừa võ đạo của những môn phái khác thêm một lần nữa, điều này cũng chẳng có chút áp lực nào với Bạch Liên Giáo.

Thậm chí, nếu như điều kiện cho phép, Bạch Liên Giáo cũng muốn đổi chác bảy mươi hai tuyệt kỹ của Tô Tín.

Dĩ nhiên, Bạch Liên Giáo cũng biết, chuyện này trên căn bản là không thể nào. Bất kể là Thiếu Lâm Tự hay Tô Tín cũng sẽ không đồng ý để Bạch Liên Giáo làm như thế.

Nếu Tô Tín thực dám giao bảy mươi hay tuyệt kỹ cho Bạch Liên Giáo, Thiếu Lâm Tự kia nhất định sẽ nổi điên, đuổi giết Tô Tín không chết không thôi.

Bạch Liên Thánh mẫu lạnh nhạt nói: “Được rồi, chuyện Tô Tín không cần phải để ý đến nữa. Hắn không muốn hợp tác với Bạch Liên Giáo chúng ta thì chúng ta cũng đừng chọc vào hắn. Tình hình bên phía triều đình giờ như thế nào?”

Đệ tử Bạch Liên Giáo phía dưới vội vàng nói: “Bẩm Thánh mẫu, bên phía triều đình không cần lo lắng. Lần này triều đình tự đào mộ, lấy cứng đối cứng với Tô Tín. Không chỉ chết một vị Kháo Sơn vương Cơ Vũ Lăng, mà còn để cho Kim Trướng Hãn Quốc cùng Đông Tấn thấy được sự suy bại cùng trống rỗng của triều đình.

Bây giờ tất cả lực lượng của triều đình Đại Chu đều đã đặt trên Kim Trướng Hãn Quốc cùng Đông Tấn. Nghe nói gần đây, ngay cả ba mươi sáu nước Tây Vực cũng bắt đầu rục rịch. Phòng bị của Đại Chu với võ lâm Trung Nguyên cũng đã có phần lơ là.”

Bạch Liên Thánh mẫu hài lòng gật đầu một cái. Thật ra thì bây giờ, Bạch Liên Giáo bọn họ vẫn chưa phải đang ở thời kỳ đỉnh cao nhất. Chiến lực cao cấp của Bạch Liên Giáo ở thời kỳ đỉnh cao nhất có thể không bằng Đại Chu, son, sự kinh khủng thực sự của Bạch Liên Giáo chính là những đệ tử cấp thấp ở khắp mọi nơi.

Rất có thể, dưới tình huống ngươi không chút phòng bị nào. Những đồng đội bên cạnh ngươi sẽ hung hãn đâm cho ngươi một dao, bộc lộ thân phận đệ tử Bạch Liên Giáo của đối phương.

Cho nên, trận chiến năm xưa của Đại Chu cùng Bạch Liên Giáo, mặc dù Đại Chu đánh tan thậm chí là gây tổn thương nặng cho Bạch Liên Giáo, song, Đại Chu sau đó mất hơn mười năm cũng không loại bỏ được hoàn toàn gian tế của Bạch Liên Giáo.

Tuy nhiên, dù bây giờ Bạch Liên Giáo không còn ở thời kỳ đỉnh cao, nhưng Đại Chu cũng đang là thời kỳ trống rỗng nhất. Bạch Liên Giáo còn không ra tay bây giờ thì còn đợi khi nào? Cho Đại Chu thêm mấy chục năm, với nội tình của toàn bộ Hoàng triều Đại Chu, thì có thể bồi dưỡng được bao nhiêu cường giả đây? Nói không chừng đến lúc đó, Đại Chu sẽ còn tăng thêm vài cường giả Chân Vũ cảnh nữa. Cho nên bây giờ mới là thời cơ tốt nhất để Bạch Liên Giáo động thủ.

Bạch Liên Thánh mẫu trầm giọng: “Đi nói cho Thanh Liên, Hắc Liên, Bạch Linh, nói các nàng đừng trì hoãn nữa, chờ cơ hội để động thủ!”

Tên đệ tử Bạch Liên Giáo gật đầu một cái, ngay lập tức đi xuống căn dặn.

Lúc này, tại một nơi trong Tương Nam Đạo, trong cứ điểm bí mật của Bạch Liên Giáo, có một người nữ nhân mặc thanh y xinh đẹp đang đọc thư gửi từ tổng đà. Trong đôi mắt hoa đào quyến rũ của nàng, một tia hàn mang toát ra.

“Cuối cùng cũng động thủ sao? Người ta sắp không chờ nổi rồi.”

Nữ nhân mặc thanh y này chính là Thanh Liên Thánh sứ của thế hệ này, cũng là người phụ trách toàn bộ Tương Nam Đạo của Bạch Liên Giáo.

Quan hệ giữa Thất Sắc Liên thế hệ này cùng Thánh nữ rất phức tạp. Trước đây, Thất Sắc Liên cùng Thánh nữ có quan hệ lệ thuộc lẫn nhau. Thất Sắc Liên được xem như là tâm phúc

cho Thánh nữ, trợ giúp Thánh nữ kế vị trở thành Bạch Liên Thánh mẫu.

Chương 2123 - Bố trí ở Tương Nam(1)

Bố trí ở Tương Nam(1)

Còn Thất Sắc Liên cũng sẽ tấn thăng thành Thất Liên Thánh sứ, trở thành nhân vật chỉ đứng sau Bạch Liên Thánh mẫu trong toàn Bạch Liên Giáo.

Nhưng đến đời Bạch Linh, Thất Sắc Liên lại có thiếu sót. Thất Liên Thánh sứ đời trước cũng không thoái vị. Mà Bạch Liên Thánh mẫu bây giờ lại dùng cơ duyên nàng lấy được khiến uy thế toàn bộ thế hệ trẻ của Bạch Liên Giáo tăng mạnh. Đây vốn là chuyện tốt, nhưng cũng khiến cho đời Thất Liên Thánh sứ mới thấy được cơ hội.

Giống như vị Thanh Liên Thánh sứ trước mắt đây. Mặc dù nàng thua Bạch Linh lúc tranh giành ngôi vị Thánh nữ, nhưng bây giờ, khởi điểm của các nàng đều giống nhau. Bạch Linh cùng lắm chỉ có nhiều hơn nàng một cái danh phận Thánh nữ mà thôi. Cuối cùng, ai có thể trở thành Bạch Liên Thánh mẫu đời tiếp theo hãy còn là một ẩn số.

Hành động lần này của Bạch Liên Giáo cũng không nhỏ, toàn bộ đất Tam Tương đều là mục tiêu của bọn họ.

Trong này, đất Tương Nam sẽ do Thanh Liên Thánh sứ phụ trách. Tương Tây Đạo sẽ do Bạch Linh phụ trách. Tương Giang Đạo sẽ do Hắc Liên Thánh sứ phụ trách.

Từ điểm này, mọi người có thể nhìn ra ít nhất trong mắt Bạch Liên Thánh mẫu, Bạch Linh so với những người khác cũng chẳng có ưu thế gì đặc biệt rõ ràng. Cái Bạch Linh có cùng lắm chỉ là nhiều hơn một danh phận “Thánh nữ” mà thôi.

Hơn nữa, Thanh Liên Thánh sứ biết rõ, chuyện này thực ra là do Bạch Liên Thánh mẫu hết lòng tạo thành.

Cách thức đào tạo đệ tử ở Bạch Liên Giáo giống như nuôi cổ vậy. Chỉ có người mạnh nhất trong đông đảo đệ tử mới có thể bộc lộ tài năng, trở thành người chấp chưởng chân chính của Bạch Liên Giáo.

Bạch Linh vốn đã thắng một ván, thuận lợi trở thành Thánh nữ Bạch Liên Giáo. Nhưng bây giờ, Bạch Liên Giáo bọn họ đang lúc dùng người, cần không ít người, vì thế nên Bạch Liên Thánh mẫu cũng nguyện ý cho các nàng thêm một cơ hội, xem thử rốt cuộc lần này ai mới có thể bộc lộ tài năng.

Thanh Liên Thánh sứ nhìn thư trong tay mình, lẩm bẩm nói: "Bạch Linh, lần này ta sẽ không thua ngươi nữa!"

Xoay người, trên khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Liên Thánh sứ đã tràn đầy vẻ lạnh lùng. Nàng gọi một tên đệ tử Bạch Liên Giáo đến, hỏi: "Trâu Minh, chuyện sắp xếp thế nào rồi? Đến hôm khởi sự, ta muốn trông thấy tám phần thế lực ở toàn bộ đất Tương Nam này đều quy thuận Bạch Liên Giáo ta!"

Tên đệ tử Trâu Minh của Bạch Liên Giáo kia cũng có thực lực Dung Thần cảnh, là tâm phúc của Thanh Liên Thánh sứ. Trước đó, hắn cũng là Tổng đà chủ phụ trách Bạch Liên Giáo ở Tương Nam.

Nghe vậy, hắn dừng lại một chút: "Thánh sứ đại nhân, những tông môn khác thì còn dễ nói. Những năm nay, Bạch Liên Giáo chúng ta đã xâm nhập vào trong. Hơn nữa, khoảng thời gian này ta ra tay uy hiếp, bọn họ không dám không nghe theo, cũng không dám lén lút hành động gì. Nhưng chỉ có hai chỗ khó giải quyết một chút. Bên phía ta chưa kịp ra tay, cũng không dám ra tay."

Thanh Liên Thánh sứ cau mày nói: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, giữ ngươi lại thì còn ích lợi gì?"

Vừa nói, trên khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Liên Thánh sứ đã phủ một lớp sương lạnh.

Lần này, Bạch Liên Giáo tính khởi sự ở đất Tương Nam không chỉ vì sức mạnh của Đại Chu đều tập trung hết ở biên cương. Mà đồng thời cũng là vì muốn cố ý khiêu khích Đại Chu, thị uy với Đại Chu.

Dẫu sao năm xưa, đất mà Đại Chu quật khởi chính là ở Tam Tương. Có thể nói nơi này chính là đất long hưng của Đại Chu.

Thế mà bây giờ, Bạch Liên Giáo lại khởi sự ở đây. Cái này căn bản là đang đánh vào mặt Đại Chu, cố ý để Đại Chu khó chịu.

Bây giờ, đất Tam Tương bị chia thành ba phần. Thực lực ở Tương Giang Đạo quá kém. Hắc Liên Thánh sứ đến đó, uy danh có thể tạo thành cũng có hạn. Trên căn bản, không tạo được uy hiếp gì với Thanh Liên Thánh sứ.

Nhưng đất Tương Nam và Tương Tây thực lực không kém nhiều. Bây giờ phải xem Thanh Liên Thánh sứ cùng Bạch Linh hai người ai gây được uy thế lớn hơn. Ai có thể nhanh chóng nắm giữ Tương Nam hay Tương Tây thì một trong hai nàng sẽ có người có thể chiếm được tiên cơ.

Thế mà bây giờ, Trâu Minh lại nói với nàng rằng chuyện xảy ra sơ suất. Bảo Thanh Liên Thánh sứ làm sao mà không giận cho được?

Trâu Minh cười khổ: “Không phải thuộc hạ không tận lực. Mà hai nơi này thật sự là có chút khó giải quyết. Thuộc hạ không dám tự quyết định, vẫn phải do Thánh sứ đại nhân giải quyết.”

Thanh Liên Thánh sứ cau mày nói: “Rốt cuộc là nơi nào? Đất Tương Nam đã đổ nát thành như thế này rồi, còn thế lực gì mà ngay cả Bạch Liên Giáo ta cũng không giải quyết được?”

Lúc đầu, một trong những nguyên nhân quan trọng khiến Bạch Liên Giáo tính khởi sự ở Tam Tương chính là vì thực lực Tam Tương quá yếu. Chỉ cần Bạch Liên Giáo vừa động thủ, trên căn bản sẽ không có bất kỳ lực cản nào đến từ giang hồ.

Ví như Bạch Liên Giáo dám động thủ ở Giang Nam Đạo thì bọn họ sẽ đắc tội với Tiêu gia trước nhất.

Thực lực của Tiêu gia ở Giang Nam Đạo rất rắc rối. Bạch Liên Giáo bọn họ tùy tiện động vào một thế gia tông môn, nói không chừng nơi này còn có quan hệ với Tiêu gia.

Chương 2124 - Bố trí ở Tương Nam(2)

Bố trí ở Tương Nam(2)

Bạch Liên Giáo bọn họ mặc dù không sợ Tiêu gia. Song, một khi chọc phải phiền phức thì Bạch Liên Giáo bọn họ liền

không chỉ đối mặt với áp lực từ phía triều đình mà còn là áp lực từ Tiêu gia mang tới.

Nhưng ở Tam Tương này, Bạch Liên Giáo không có nhiều bận tâm đến vậy.

Thực lực võ lâm ở Tam Tương đã yếu đến mức cực hạn. Từ sau khi liên minh Tam Tương đoạn tuyệt với Đại Chu, toàn bộ Tam Tương sau võ lâm biến hãy còn chưa gượng dậy nổi.

Ở những nơi còn lại, một tên võ giả Hóa Thần cùng lắm cũng chỉ thành ập được một thế lực nhị lưu mà thôi. Thậm chí, còn phải sống tạm thấp hèn dưới mi mắt của vài thế lực đứng đầu. Rất sợ làm không đúng liền bị người khác ghi hận, từ đó dính líu đến tông môn gia tộc.

Nhưng ở Tương Nam Đạo này, một tên võ giả Hóa Thần cảnh có thể thành lập một thế lực đứng đầu, xưng vương xưng bá ở đây. Hầu như ai cũng trở thành đại nhân vật hùng bá Tương Nam. Cái này với người khác mà nói thì có lẽ có chút buồn cười. Nhưng ở Tam Tương này, đó là tình trạng bình thường.

Vì thế, Thanh Liên Thánh sứ mới nghi ngờ trong lòng. Chỉ bằng chút thực lực ít ỏi ở Tương Nam Đạo này, không cần bọn họ xuất thủ toàn lực, chỉ cần Trâu Minh dẫn theo đệ tử Bạch Liên Giáo xuất thủ là đã có thể giải quyết toàn bộ rồi. Vậy nhưng mà giờ lại xuất hiện cản trở, thậm chí còn muốn nàng tự mình ra tay.

Trâu Minh cười khổ, nói: “Có hai nơi thuộc hạ không giải quyết được. Một trong số đó chính là Phi Ưng Bang ở Thường Ninh phủ, Tương Nam.”

Thanh Liên Thánh sứ chau mày nói: “Phi Ưng Bang? Một cái bang phái bé tẹo vô danh? Bang phái này thực lực mạnh lắm à?”

Trước khi đến Tương Nam, Thanh Liên Thánh sứ nhất định phải tìm hiểu thế cục ở toàn bộ võ lâm Tương Nam trước. Bây giờm thực lực của võ lâm ở toàn bộ Tương Nam thật ra rất yếu. Mấy tông môn như Ly Hỏa Giáo, Thương Lan cốc Mạc gia, Cửu Hoa Kiếm Tông đều chỉ có một hoặc mấy tên võ giả

Hóa Thần cảnh. Ngay cả Dung Thần cũng không có, thực lực yếu đến đáng thương.

Mà cái Phi Ưng Bang này lại nhảy ra từ nơi nào? Nghe tên cũng không giống như là thế lực gì lớn.

Trâu Minh nói: “Phi Ưng Bang này thực ra không hề mạnh. Bang chủ ở đây cũng chỉ có tu vi Tiên Thiên Thần Cung cảnh. Mạnh nhất trong bang cũng chỉ có hai tên Hóa Thần cảnh cung phụng mà thôi. Hơn nữa lại còn là kiểu xuất thân tán tu, thực lực yếu kém.”

“Bang phái nhỏ lại kém như vậy, Bạch Liên Giáo vung tay là diệt, có gì đáng để kiêng kỵ?” Thanh Liên Thánh sứ cau mày nói.

Trâu Minh cười khổ, đáp: “Một bang phái nhỏ không đáng để kiêng kỵ. Nhưng người đứng sau lưng bang phái này khiến thuộc hạ không dám động tay.”

“Ai?”

“Chân Vũ cảnh lục địa thần tiên, đứng đầu Tây Bắc, “Huyết Kiếm Thần Tôn” Tô Tín!”

Thanh Liên Thánh sứ nghe vậy nhất thời có chút sửng sốt. Nàng có làm sao cũng không ngờ được, một tiểu tông môn ở đất Tương Nam thế mà lại có liên hệ với Tô Tín.

Trâu Minh giải thích: “Hiện người trên giang hồ đều biết Tô Tín quật khởi từ trong dân gian. Song vì uy thế của Tô Tín những năm gần đây quá thịnh, phần lớn mọi người đều quên Tô Tín xuất thân từ đất Nam Man tiểu địa.

Thật ra, Tô Tín xuất thân từ trong Thường Ninh phủ ở Tương Nam. Phi Ưng Bang này chính là bang phái nhỏ năm đó Tô Tín để lại.

Vốn, ở tình huống bình thường, Tô Tín hẳn phải ở lại Thường Ninh phủ để phát triển Phi Ưng Bang này. Có điều, ai nào ngờ, hắn chém chết con trai một vị trưởng lão của Thanh Thành Kiếm Phái, bị buộc rời Thường Ninh Phủ. Cuối cùng, được người của Thiết gia ở Lục Phiến Môn nhìn trúng, thu nạp vào

trong Lục Phiến Môn. Nhắc đến thành tựu bây giờ của Tô Tín thì Thanh Thành Kiếm Phái lại có công lao rất lớn.”

Thanh Liên Thánh sứ cau mày. Trên thực tế, nếu Trâu Minh không nói những chuyện này cho nàng biết thì nàng quả thực không biết đoạn quá khứ này của Tô Tín.

Dẫu sao, so sánh với Tô Tín, Thanh Liên Thánh sứ thật ra cũng coi là giang hồ hậu bối. Mặc dù tuổi tác của nàng không chênh lệch nhiều so với Tô Tín.

Ngày xưa, lúc Tô Tín nổi danh giang hồ, Thanh Liên Thánh sứ hãy còn đang cùng với mấy người Bạch Linh đấu chọn Thánh nữ kinh khủng ở Bạch Liên Giáo.

Đến khi nàng đạt được cơ duyên, tấn thăng đến Dương Thần cảnh, Tô Tín đã là Chân Vũ cảnh lục địa thần tiên. Cái nàng biết cũng chỉ là những chiến tích cường đại của Tô Tín. Đối với xuất thân hèn kém của Tô Tín, nàng quả thực không biết.

Trên thực tế, không chỉ là Thanh Liên Thánh sứ, trừ phi là những người cùng thời với Tô Tín, hay người tương đối chú ý đến hắn mới biết được quá khứ của Tô Tín. Nếu không, người khác cùng lắm chỉ biết Tô Tín xuất thân từ một thành nhỏ ở Nam Man, quật khởi trong triều đình. Còn về chi tiết thì không điều tra cặn kẽ sẽ không thể nào biết được.

Trâu Minh nói: “Những chuyện này, người ngoài Tương Nam Đạo không biết, cũng không quan tâm. Nhưng Phi Ưng Bang ở Tương Nam Đạo rất có danh tiếng. Dẫu sao, Tô Tín chính là người mạnh nhất xuất thân từ đất Tương Nam trong mấy trăm năm qua.

Ở Tương Nam Đạo, dù có là Ly Hỏa Giáo, Cửu Hoa Kiếm Tông cũng đều phải nể mặt Phi Ưng Bang. Bọn họ kiêng kỵ Tô Tín đứng sau Phi Ưng Bang.

Chương 2125 - Phi Ưng Bang cùng Thương Sơn thành(1)

Phi Ưng Bang cùng Thương Sơn thành(1)

Hơn nữa bây giờ, bang chủ Phi Ưng Bang, Lý Thanh cũng không phải hạng người để đối phó. Người này thiên phú bình thường nhưng rất biết cách làm người.

Người này là thủ hạ tâm phúc ngày trước của Tô Tín. Chỉ có điều vì thiên phú võ đạo của hắn quá kém, cho nên từ sau khi Tổng quản Ám Vệ Lý Phôi từ chức Bang chủ Phi Ưng Bang, chức Bang chủ đã được để lại cho hắn.

Khi đó, Tô Tín đã có chút danh tiếng trên giang hồ. Thậm chí còn được Lục Phiến Môn phong làm Tổng bộ đầu ở Giang Nam Đạo, uy thế vô lượng.

Lý Thanh này liền mượn uy của Tô Tín trên giang hồ mà kêu gọi bang chúng trong Thường Ninh phủ, lũng đoạn các giao dịch vật tư các loại ở Nam Man.

Sau khi có tài nguyên, Lý Thanh cũng tung hoành ngang dọc ở Tương Nam Đạo. Hầu như các bang phái cấp thấp trong mỗi một châu phủ đều bị hắn một lưới bắt hết, toàn bộ phụng hắn làm chủ.

Hiện, thực lực của Phi Ưng Bang mặc dù vẫn chưa ra hình ra dáng gì, nhưng lực ảnh hưởng lại trải rộng toàn bộ Tương Nam Đạo. Trăm cái bang phái lớn nhỏ, mấy trăm ngàn võ giả cấp thấp ở toàn bộ mấy chục châu phủ đều tôn Phi Ưng Bang làm đầu tàu. Có thể nói, nếu không có Phi Ưng Bang mở miệng thì những bang phái nhỏ kia tuyệt sẽ không nghe hiệu lệnh của Bạch Liên Giáo chúng ta!”

Trâu Minh dừng một chút, lại nói: “Nếu như Phi Ưng Bang này không có chỗ dựa đằng sau, thì đừng nói là uy thế hắn lớn thế nào, thuộc hạ sẽ là người đầu tiên tàn sát Phi Ưng Bang rồi.

Nhưng Phi Ưng Bang này dù sao trước kia cũng là thế lực mà Tô Tín lưu lại. Vạn nhất đụng vào họ mà khiến Tô Tín tức giận, thuộc hạ không kham nổi. Thậm chí còn dễ dàng phá hư đại sự của Bạch Liên Giáo chúng ta.

Cho nên, chuyện này thuộc hạ không dám làm chủ, xin Thánh sứ đại nhân định đoạt.”

Trâu Minh đảm nhiệm chức Tổng đà chủ đã lâu như vậy, lai lịch của Phi Ưng Bang hắn dĩ nhiên nắm rõ. Chẳng may lỗ mãng động thủ, kết quả chọc phải nhóm cường giả Tô Tín, nói không chừng người bên trên sẽ lấy hắn ra mà lãnh tội mất. Cho nên, Trâu Minh vẫn cứ cẩn thận một chút thì thỏa đáng hơn.

Chuyện liên quan đến Phi Ưng Bang quả thực rất khó giải quyết. Trách nhiệm này Trâu Minh không kham nổi, hắn cũng chỉ có thể ném cho Thanh Liên Thánh sứ đến mà xử lý thôi.

Thanh Liên Thánh sứ trầm ngâm chốc lát, hỏi: "Tô Tín rời Phi Ưng Bang lâu như vậy rồi, hắn về lại nơi đó được mấy lần? Sau này có từng liên lạc lại với Phi Ưng Bang hay không?"

Trâu Minh lắc lắc đầu, nói: "Một lần cũng chưa từng. Nếu như Tô Tín quay lại, với thực lực của Tô Tín, Bang chủ Lý Thanh của Phi Ưng Bang cũng không phải đến giờ vẫn chỉ có thực lực Tiên Thiên Thần Cung cảnh được.

Nhưng dù sao, Tô Tín cũng là Tây Bắc Vương hùng bá một phương. Đối phương có ý thế nào thuộc hạ cũng không dám suy đoán. Vì thế nên vẫn luôn không dám động tay."

Thanh Liên Thánh sứ nói: "Nếu đã vậy thì chứng tỏ Tô Tín này cũng không coi trọng Phi Ưng Bang cho lắm.

Dẫu sao bây giờ, đối phương cũng đã là Chân Vũ cảnh lục địa thần tiên, bang phái nơi đất Nam Man nhỏ bé so với hắn. Một bên là rồng trên chín tầng trời, một bên cũng chỉ là con kiến trên đất mà thôi. Tô Tín cũng không tiếp tục chú ý đến bang phái nhỏ này thì cũng rất bình thường.

Có điều, mọi việc vẫn phải cẩn thận một chút. Ngươi đi đến Phi Ưng Bang một chuyến trước. Xem thử xem thái độ của bọn họ là thế nào. Khách khí với họ một chút. Dẫu sao trước đó bọn họ cũng là tâm phúc của Tô Tín. Mà Bạch Liên Giáo ta bây giờ vẫn chưa muốn trở mặt với Tô Tín.

Nói cho người của Phi Ưng Bang hay, chỉ cần bọn họ nguyện ý nghe theo hiệu lệnh của Bạch Liên Giáo ta thì Bạch Liên Giáo ta đảm bảo cho địa vị của bọn họ ở Tương Nam.

Còn tên Lý Thanh kia, nói hắn chỉ cần đồng ý nghe lệnh ta, Bạch Liên Giáo ta có quán đính thuật, có thể giúp hắn tấn thăng Hóa Thần."

Thanh Liên Thánh sứ cho rằng điều kiện mà nàng đưa ra đã rất hậu hĩnh. Ít nhất với tên võ giả Tiên Thiên ở nơi nhỏ bé như Tương Nam này mà nói, thì chắc chắn đủ hậu hĩnh.

Trâu Minh cẩn thận nói: "Nhưng nếu Phi Ưng Bang không chấp nhận?"

Trong mắt Thanh Liên Thánh sứ lóe lên một tia lạnh lùng: "Còn phải hỏi nữa à? Thẳng tay xóa bỏ Phi Ưng Bang khỏi Tương Nam!

Không được Tô Tín che chở, Phi Ưng Bang cũng chỉ là một bang phái nhỏ mà thôi. Huống chi bây giờ, Tô Tín cũng không che chở cho bọn họ. Tất cả đều là do đám Phi Ưng Bang đó mượn oai hùm thôi.

Bạch Liên Giáo ta vì lần khởi sự này mà đã mất đến mấy năm. Há có thể vì một bang phái nhỏ mà lui bước?"

Thật ra thì Thanh Liên Thánh sứ hãy còn một lời chưa nói. Lần này nàng bỏ qua Phi Ưng Bang cũng được. Song, giờ nàng đang cùng Bạch Linh tranh đoạt chức Thánh nữ kia. Nàng cũng không muốn lại thua thêm lần nữa. Vì thế, lần này, uy thế ở Tương Nam Đạo của nàng nhất định phải mạnh hơn Bạch Linh mới được.

Trâu Minh gật đầu một cái. Nếu có Thanh Liên Thánh sứ nói lời này thì đỡ hơn nhiều.

Thanh Liên Thánh sứ hỏi: "Trừ Phi Ưng Bang ra, còn bên nào khó giải quyết?"

Trâu Minh nói: "Thương Sơn thành!"

Chương 2126 - Phi Ưng Bang cùng Thương Sơn thành(2)

Phi Ưng Bang cùng Thương Sơn thành(2)

Thanh Liên Thánh sứ cau mà nói: "Thương Sơn thành không phải một thành phố chuyên phát triển mậu dịch hay sao? Có

liên quan gì đến thế lực võ lâm ở địa phương?”

Cái tên Thương Sơn thành, Thanh Liên Thánh sứ có nghe nói qua. Có điều, ở Tương Nam Đạo, Thương Sơn thành rất khiêm tốn. Bình thường cũng không tham dự vào tranh đấu trên giang hồ, chỉ phát triển thương mại mậu dịch. Với thế lực như vậy, Thanh Liên Thánh sứ sẽ rất ít để ý đến.

Trâu Minh giải thích: “Những năm gần đây, Thương Sơn thành chuyên chú phát triển thương mại mậu dịch. Nhưng thực lực ẩn giấu ở Thương Sơn thành lại rất kinh khủng.

Thành chủ Thương Sơn thành đời trước là Yến Hoàng Cửu cũng coi là hạng người kiêu hùng trong dân gian. Một thân một mình tạo lập được cơ nghiệp như Thương Sơn thành ở đất Tương Nam. Chú trọng phát triển buôn bán, đồng thời cũng thu hút không ít võ giả tán tu vào Thương Sơn thành ở, khiến thực lực ẩn giấu ở Thương Sơn thành tăng lên không ít.

Sau đó, Yến Hoàng Cửu cùng những thế lực võ lâm bản xứ có tranh chấp, cái này cũng khiến Yến Hoàng Cửu bỏ mình. Con gái Yến Khuynh Tuyết thừa kế chức Thành chủ.

Yến Khuynh Tuyết này thủ đoạn tuy không tàn nhẫn, không tính toán bằng phụ thân nhưng cũng coi như là quả quyết. Hơn nữa, tâm tính của nàng lương thiện. Trong Thương Sơn thành, vài võ giả tán tu nếu gặp phiền toái đều đến tìm nàng. Cho tới giờ, nàng cũng chưa từng cự tuyệt, đều dốc lòng tương trợ.

Mặc dù làm như vậy cũng hút không ít tên vô lại lường gạt, nhưng cũng giúp được không ít tán tu xuất thân từ trong dân gian.

Đám võ giả tán tu này mặc dù thực lực không mạnh, nhưng trong đó cũng có một số người thực lực, tâm tính thượng thừa. Sau khi bọn họ gây dựng sự nghiệp ở bên ngoài thì đều nhớ đến ân tình ngày xưa của Thương Sơn thành. Mặc dù bọn không phải người Thương Sơn thành. Nhưng chỉ cần Thương Sơn thành có chuyện mở miệng, bọn họ tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.

Cho nên những năm gần đây, mặc dù Thương Sơn thành ngoài mặt phát triển mậu dịnh đến mức vô cùng lớn mạnh, nhưng thế

lực ẩn trong bóng tối lại cực kỳ kinh khủng. Coi như có là Tương Nam đại phái, đến Thương Sơn thành cũng phải quỷ củ đường hoàng.

Còn nữa, cung phụng của Thương Sơn thành, "Tài Năng Thông Thần" Tiền Đạo Nhân, người này vốn là người ủy thác mà trước khi mất, Thành chủ Yến Hoàng Cửu để lại cho Yến Khuynh Tuyết. Người này có thực lực Dung Thần cảnh, cũng có uy năng không nhỏ ở Tương Nam đạo.

Những năm gần đây, nghe nói hắn dựa vào các loại thiên tài địa bảo Thương Sơn thành đổi chác để tu luyện, có lĩnh ngộ, lại nhảy một bước, tấn thăng đến Dương Thần cảnh.

Một thế lực có mạng lưới quan hệ khổng lồ trong tối, lại có võ giả Dương Thần cảnh âm thầm bảo vệ, thậm chí có thể nói là thế lực mạnh nhất ở Tương Nam Đạo.

Bạch Liên Giáo ta khởi sự, nếu không thu Thương Sơn thành vào tay thì có phải đáng tiếc hay không?

Chỉ có điều, những người khác thì còn dễ, song Tiền Đạo Nhân nếu thực sự tấn thăng đến Dương Thần cảnh, thuộc hạ cũng không địch lại. Cho nên phải lại nhờ Thánh sứ ngài ra tay."

Ngày xưa, Tô Tín từng dùng tên giả là Mạnh Thanh Trạch giúp đỡ cho Yến Khuynh Tuyết. Chỉ có điều, thời gian hắn ở tại Thương Sơn thành cũng có hơi quá ngắn. Trừ những người từng đối nghịch với hắn năm xưa, võ giả đất Tương Nam hầu như đều đã quên cái tên Mạnh Thanh Trạch. Đối với bọn họ mà nói, Thương Sơn thành có thể lớn mạnh được như bây giờ, chủ yếu vẫn là nhờ vào căn cơ ngày xưa Yến Hoàng Cửu gây dựng cùng sự cai trị những năm này của Yến Khuynh Tuyết.

Thanh Liên Thánh sứ bấy giờ nghe vậy, không tránh khỏi vui mừng trong lòng.

Thật ra, thực lực đất Tương Nam càng cao thì nàng càng mừng. Bởi thực lực Tương Nam mạnh, đến lúc khởi sự, nàng cũng có thể kéo theo mấy thế lực này đến Bạch Liên Giáo. Như thế, uy thế nàng có thể tạo thành coi như lớn hơn Bạch Linh nhiều.

Như vậy thứ nhất, năng lực của ai mạnh hơn thì người đó liền có tư cách trở thành Bạch Liên Thánh mẫu nhiệm kỳ tiếp theo rồi.

Vì lẽ đó, Thanh Liên Thánh sứ ngay lập tức căn dặn, nói: "Chuyện này ngươi làm không tệ. Thế lực như Thương Sơn thành, chúng ta không thể bỏ qua.

Như vậy đi, ngươi đi nói chuyện với vị nữ thành chủ Thương Sơn thành trước một chút, xem thử đối phương có thái độ gì. Hơn nữa, hứa hẹn với bọn họ. Nếu Thương Sơn thành nguyện ý đi theo Bạch Liên Giáo chúng ta, Bạch Liên Giáo chúng ta có thể cho Thương Sơn thành trở thành bá chủ chân chính ở đất Tương Nam!"

Trên mặt Trâu Minh lộ ra một vẻ âm trầm, nói: "Nếu Thương Sơn thành không đồng ý, chúng ta sẽ đối phó với họ như với Phi Ưng Bang, giết hết?"

Thanh Liên Thánh sứ trợn mắt nhìn hắn một cái, nói: "Ngu xuẩn! Thương Sơn thành khác với Phi Ưng Bang. Phi Ưng Bang chẳng qua là nắm giữ những bang phái nhỏ ở đất Tương Nam mà thôi. Chỉ cần giải quyết Phi Ưng Bang, những bang phái nhỏ kia sẽ như bầy rắn không đầu, tự nhiên sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng Thương Sơn thành mạnh ở chỗ thực lực bọn họ che giấu cùng những mối quan hệ nhân mạch của bọn họ. Nếu chúng ta cưỡng ép xuất thủ, chẳng những không đụng được đến những thứ đó mà còn bị đám người chịu ơn Thương Sơn thành ghi hận.

Chương 2127 - Phi Ưng Bang cùng Thương Sơn thành(3)

Phi Ưng Bang cùng Thương Sơn thành(3)

Dĩ nhiên, nếu Thương Sơn thành thật không biết điều thì chúng ta cũng không thể nhân nhượng. Ta âm thầm đi giải quyết Tiền Đạo Nhân kia. Sau đó, ngươi phái người đi kích động các đại tông môn Tương Nam liên hiệp xuất thủ với Thương Sơn thành. Buộc họ đi vào khuôn khổ. Dù sao, những

tông môn này trước kia cũng từng có thù oán với Thương Sơn thành.

Đến khi Thương Sơn thành kia bị ép đến không biết làm sao, chúng ta sẽ ra tay điều chỉnh. Đến lúc đó, còn sợ Thương Sơn thành kia không gia nhập Bạch Liên Giáo chúng ta?”

Trâu Minh lập tức tâng bốc: “Thánh sứ đại nhân mưu tính hay. Như vậy thì Bạch Liên Giáo chúng ta cũng không phải làm người ác. Ngược lại, lại biến thành ân nhân cứu Thương Sơn thành trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng. Bất kể kết quả chuyện thế nào, Thương Sơn thành nhất định là của chúng ta!”

Bạch Liên Giáo mưu tính ở đất Tương Nam không nhỏ. Nhưng lúc này, bất kể là Phi Ưng Bang hay Thương Sơn thành cũng không biết tin.

Dẫu sao, so sánh với Bạch Liên Giáo, hai thế lực này thậm chí còn nhỏ hơn cả kiến.

Lúc này, bên trong Tổng đường Phi Ưng Bang ở Thường Ninh phủ, vô số bang chúng lui tới, có người của Phi Ưng Bang, cũng có người thuộc các bang phái của các châu phủ khác, vô cùng náo nhiệt.

Bây giờ, Phi Ưng Bang lúc này không còn giống Phi Ưng Bang lúc Tô Tín rời đi nữa.

Toàn bộ Phi Ưng Bang chiếm cứ mấy phường thị trung tâm nhất ở Thường Ninh phủ. Nơi đó, bất kể là bất động sản hay các loại sản nghiệp, tất cả đều thuộc về Phi Ưng Bang. Có thể nói, trong Thường Ninh phủ này, Phi Ưng Bang tuyệt đối là bá chủ.

Hơn nữa, trước tổng đường Phi Ưng có dựng một pho tượng phi ưng đại diện cho Sa Phi Ưng nhưng giờ đã bị người khác đổi thành một thanh huyết kiếm cao to chừng mấy trượng, dựng ở ngay giữa đường khẩu, nhìn như một cây cờ lớn rất dễ thấy.

Đây cũng chính là chỗ thông minh của Lý Thanh. Mặc dù Tô Tín sớm đã không còn liên lạc gì với Phi Ưng Bang nữa. Lý Thanh hắn cũng không dám trực tiếp làm giả lệnh của Tô Tín,

nhưng mấy chuyện như mượn oai hùm hắn vẫn làm rất nhuần nhuyễn.

Dù sao hắn chỉ cần để cho người những bang phái nhỏ ở Tương Nam đều biết Phi Ưng Bang bọn họ có quan hệ với Tô đại nhân là được.

Lúc này, bên trong tổng đường Phi Ưng Bang, một người trung niên khí thế bất phàm ngồi ở vị trí chủ vị. Hắn đại khái ngoài bốn mươi, mặc một bộ cẩm bào. Phía dưới không ngừng có bang chúng bẩm báo gì đó lại cho hắn. Nghe xong, hắn cũng chỉ khẽ "hừ" một tiếng, vô cùng khí thế.

Người này chính là Bang chủ Lý Thanh hiện thời của Phi Ưng Bang. Hơn mười năm qua, Tô Tín cùng Lý Phôi đều đã tu luyện đến đỉnh cao võ đạo, ngay cả Hoàng Bỉnh Thành cũng được đan dược độ hóa thành Hóa Thần nên tướng mạo bọn họ không có thay đổi gì quá lớn. Nhưng Lý Thanh lại chỉ có tu vi Tiên Thiên Thần Cung cảnh, dung mạo thay đổi khá nhiều.

Dĩ nhiên, bây giờ hắn cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi mà thôi. Với võ giả Tiên Thiên mà nói, cái tuổi này cũng đang là đỉnh cao, là thời kỳ trẻ trung khỏe mạnh.

Thậm chí, ngay cả nằm mơ Lý Thanh cũng không ngờ, ban đầu hắn cũng chỉ là người ăn bữa trước không có bữa sau. Ngay cả một chút võ công cũng không bằng côn đồ đầu đường. Thế mà bây giờ lại nắm trong tay bang phái mấy chục châu phủ Tương Nam, là vị vua ngầm. Ngay cả những bang phái khác thay đổi Bang chủ cũng phải xin phép hắn trước, vô cùng oai phong.

Thật ra thì Lý Thanh vẫn rất thỏa mãn, bản thân hắn có năng lực đến đâu, hắn tự biết.

Giống như là Lý Phôi. Ngày xưa lúc ở Phi Ưng Bang, hắn chính là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ. Sau đó, hắn cũng rất thuận lợi được Tô đại nhân thu nhận vào dưới quyền, trở thành Đại Tổng quản Ám Vệ, uy danh chấn động thiên hạ.

Còn có Hoàng Bỉnh Thành kia, mặc dù người bình thường chỉ biết là Hoàng Bỉnh Thành thực lực yếu đến đáng thương. Tô Tín vẫn luôn dẫn theo Hoàng Bỉnh Thành thuần túy là niệm

tình dìu dắt. Nhưng Lý Thanh biết, nếu Hoàng Bỉnh Thành không có năng lực làm chu toàn mọi việc thì Tô Tín dù có niệm tình đến đâu cũng sẽ không nuôi một tên phế vật.

Lý Thanh biết, hắn không có thiên phú của Lý Phôi, cũng không có năng lực như Hoàng Bỉnh Thành, cho nên hắn chỉ có thể làm người đứng đầu một bang phái nhỏ mà thôi.

Nhưng Lý Thanh bây giờ cũng rất biết đủ. Ít nhất mượn uy danh của Tô Tín, hắn còn có thể xưng vương xưng bá ở Tương Nam Đạo này. Thậm chí, những môn phái khác cũng phải nể mặt Lý Thanh hắn. Đây với Lý Thanh mà nói thì đã là cực hạn rồi.

Suy cho cùng, không có uy danh của Tô đại nhân, đừng nói là xưng bá trong toàn bộ các bang phái nhỏ ở Tương Nam, dù có gây dựng chút cơ nghiệp ở Thường Ninh phủ hắn cũng rất khó thủ.

Cho nên, với Lý Phôi và Hoàng Bỉnh Thành, hắn cũng không có lòng ghen tị gì. Có thể giữ cho mình một mẫu ba phân đất với Lý Thanh hắn mà nói là đã đủ rồi. Huống chi, với năng lực của hắn, có thể quản lý cơ nghiệp bây giờ thật tốt cũng đã không phải dễ dàng rồi.

Bây giờ, kích thước của Phi Ưng Bang đã lớn hơn vô số lần lúc Tô Tín còn ở đây. Cho dù là Lý Thanh cũng đề bạt một số bang chúng có năng lực tốt, nhưng bây giờ cũng có chút hơi thua kém.

Chương 2128 - Quyết định của Lý Thanh(1)

Quyết định của Lý Thanh(1)

Cho nên, nửa ngày này hắn vẫn đang xử lý một ít sự vụ trong bang. Cho nên, sau giờ ngọ hắn mới trở lại chỗ ở của mình, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Có điều, Lý Thanh vừa đẩy cửa phòng ra, hắn ngạc nhiên phát hiện trong nhà của mình lại xuất hiện một võ giả mặc đồ trắng, khí chất nham hiểm, khí thế sâu như vực thẳm, dù sao thì Lý

Thanh cũng không nhìn thấu nổi. Thực lực của đối phương nhất định ở trên Hóa Thần cảnh!

Võ giả đến Phi Ưng Bang dĩ nhiên không phải là Tổng đà chủ Tương Nam Đạo Trâu Minh, hắn chẳng qua là một tên võ giả Hóa Thần cảnh bình thường dưới quyền Trâu Minh mà thôi.

Dẫu sao, bất kể là trong mắt Trâu Minh hay Thanh Liên Thánh sứ, Phi Ưng Bang là kiểu vẫy tay là diệt, không đáng để lo.

Cho nên lần này, Trâu Minh cũng chỉ phái một tên võ giả Hóa Thần cảnh đến để thăm dò một chút thôi.

Trong chớp mắt thấy tên võ giả Hóa Thần cảnh Bạch Liên Giáo này, sắc mặt Lý Thanh bỗng nhiên biến đổi. Nhưng may thay, những năm nay coi như hắn cũng đã trải qua không ít chuyện, cũng từng gặp một vài nhân vật lớn.

Người trước mắt này có thể qua mặt được hai tên Hóa Thần cảnh cung phụng của Phi Ưng Bang bọn họ để xuất hiện trong phòng của hắn, có thể tưởng tượng được thực lực của người trước mặt này rốt cuộc mạnh đến nhường nào.

Hơn nữa, nếu đối phương không xuất thủ thì chắc hẳn mục đích của đối phương cũng không phải là muốn giết hắn. Cho nên, Lý Thanh chắp tay một cái, nói: “Vị tiền bối này không biết ngươi đến Phi Ưng Bang ta là vì chuyện gì? Chỉ cần là chuyện mà ta có thể giúp thì Lý Thanh ta tuyệt không từ chối!”

Trong mắt tên võ giả Bạch Liên Giáo kia lộ ra vẻ khinh thường.

Đối với mệnh lệnh của Đà chủ và Thánh sứ, hắn có hơi không hiểu. Với hắn mà nói, loại bang phái như Phi Ưng Bang này, chỉ cần Bạch Liên Giáo cho bọn họ một mệnh lệnh là đủ rồi. Dám không làm theo, thẳng tay giết, tội gì còn phái hắn đến thăm dò một chuyến?

Tuy nhiên, những thứ này đều là do ở trên dặn dò xuống, hắn cũng chỉ có thể làm theo.

Nghe được câu hỏi của Lý Thanh, tên võ giả Hóa Thần cảnh của Bạch Liên Giáo chỉ hừ lạnh một tiếng, dùng chất giọng có

hơi sùng kính, nói: “Vô Sinh lão mẫu, chân không gia hương!”

Tám chữ này vừa thốt ra, Lý Thanh nhất thời liền hiểu ra thân phận của đối phương.

Bạch Liên Giáo!

Hắn kiểu gì cũng không ngờ đối phương vậy mà lại là người của Bạch Liên Giáo.

Dù sao với Lý Thanh này mà nói thì tông môn như Bạch Liên Giáo trên căn bản giống như truyền thuyết với hắn.

Huống chi, danh tiếng của Bạch Liên Giáo trên giang hồ cũng không coi là tốt. Cho tới nay, cái tên Bạch Liên Giáo đều được dính liền với danh xưng tà giáo điên. Lý Thanh quả thực không nghĩ ra tại sao Bạch Liên Giáo lại đến tìm hắn.

Vì lẽ đó, Lý Thanh lập tức cẩn thận chắp tay một cái, nói: “Dám hỏi tiền bối Bạch Liên Giáo đây tìm tại hạ có chuyện gì? Chỉ cần Lý Thanh có thể giúp, tại hạ tuyệt sẽ không từ chối.”

Đối mặt với nhân vật thuộc tầng lớp như Bạch Liên Giáo, mặc dù bây giờ Lý Thanh còn chưa biết đối phương muốn làm gì nhưng hắn đã ra quyết định. Nếu có thể không đắc tội thì sẽ không đắc tội.

Tên võ giả Hóa Thần cảnh ở Bạch Liên Giáo kia lạnh nhạt nói: “Một mình Phi Ưng Bang bé tí của ngươi thì giúp được gì to tát cho Bạch Liên Giáo ta? Lần này ta tới chẳng qua là muốn thông báo cho ngươi một chuyện mà thôi. Từ nay về sau, Phi Ưng Bang ở đất Tương Nam nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của Bạch Liên Giáo ta. Sau này, đi theo Thánh giáo của ta khởi sự phản kháng chính sách tàn bạo của Đại Chu!

Tuy nhiên, ngươi yên tâm, ngươi sẽ không chịu thiệt. Bạch Liên Giáo ta am hiểu nhất chính là bí thuật quán đính. Dù tư chất của ngươi có kém đi chăng nữa thì dựa vào bí thuật của Bạch Liên Giáo ta cũng đủ cho ngươi tấn thăng đến Hóa Thần cảnh.”

Với tên võ giả Bạch Liên Giáo này mà nói, thì sau khi hắn nói xong những lời này, Lý Thanh hẳn nên quỳ xuống đất cảm ơn

đội đức mới đúng. Nhưng lúc này, Lý Thanh sắc mặt tái nhợt, không nói một lời. Trên thực tế, hắn đang sợ.

Kiểu gì hắn cũng không ngờ, Bạch Liên Giáo lại chơi lớn như vậy. Chuyện hoang đường như phản kháng chính sách tàn bạo của Đại Chu căn bản là tạo phản!

Bang phái nhỏ như của hắn mà tham gia vào chuyện tạo phản thì còn có thể có được kết quả tốt hay sao? Vạn nhất thất bại, người của Bạch Liên Giáo chạy, nhưng Phi Ưng Bang của hắn chạy được hay không?

Dĩ nhiên, so với chuyện tạo phản, Lý Thanh càng băn khoăn về phía Tô Tín hơn.

Lý Thanh là một người rất dễ thỏa mãn. Đồng thời, hắn cũng là người rất biết quy củ. Bây giờ hắn mặc dù là Bang chủ Phi Ưng Bang, nhưng Lý Thanh vẫn luôn biết rõ Phi Ưng Bang rốt cuộc là của ai.

Tô Tín giao Phi Ưng Bang cho hắn. Hắn phát triển Phi Ưng Bang thì được. Hắn hưởng thụ quyền thế mà Phi Ưng Bang mang đến cũng được. Nhưng chuyện lớn như gia nhập Bạch Liên Giáo, dưới tình huống không có Tô Tín lên tiếng thì hắn thật không dám.

Dù hắn biết đã rất lâu rồi Tô Tín không để ý đến Phi Ưng Bang nữa nhưng hắn vẫn không dám tùy tiện quyết định.

Ví như cho tới giờ, cái danh tự Phi Ưng Bang này có thể đã không còn thích hợp. Song, không có sự căn dặn của Tô Tín hắn cũng không dám đổi.

Chương 2129 - Quyết định của Lý Thanh(2)

Quyết định của Lý Thanh(2)

Cho nên bây giờ, đối mặt với tên võ giả Hóa Thần cảnh từ Bạch Liên Giáo này hắn cũng thế, căn bản không dám tùy tiện đồng ý với Bạch Liên Giáo.

Lý Thanh chỉ cận thận nói: “Vị tiền bối này, Phi Ưng Bang chẳng qua chỉ là một bang phái nhỏ ở Tương Nam mà thôi.

Đại sự của triều đình và Bạch Liên Giáo tại hạ thật không dám xen vào, cũng không có tư cách xen vào. Vì thế, xin tiền bối ngài thu lại lệnh đã ban ra."

Tên võ giả Hóa Thần cảnh của Bạch Liên Giáo nhất thời biến sắc, hắn lạnh giọng nói: "Không biết phải trái! Ngươi cho rằng ngươi là thứ gì, thế mà cũng dám phản đối? Ngươi phải biết, lần này ta đến chẳng qua là thông báo chuyện này cho ngươi mà thôi. Đây là mệnh lệnh chứ không phải là hỏi ý kiến!"

Sự ngang tàn của Bạch Liên Giáo vượt xa sự tưởng tượng của Lý Thanh. Trên thực tế, Lý Thanh không biết là, nếu sau lưng hắn không có Tô Tín thì Bạch Liên Giáo thậm chí còn chẳng thèm hỏi, diệt thẳng Phi Ưng Bang rồi tính tiếp.

Tên võ giả Bạch Liên Giáo sắc mặt âm trầm, nói: "Bây giờ ta cho ngươi một sự lựa chọn cuối cùng. Rốt cuộc ngươi có đồng ý nghe theo hiệu triệu của Thánh giáo hay không?"

Trên mặt Lý Thanh lộ ra vẻ hoảng sợ. Đầu tiên hắn sửng sốt một chút, sau đó trên mặt lập tức lộ ra biểu cảm sợ hãi, nói: "Tại hạ nguyện ý…"

Câu nói này còn chưa xong, thậm chí, tên võ giả Bạch Liên Giáo kia còn đang chờ hắn thần phục thì bất ngờ lúc này, trên người Lý Thanh trong nháy mắt bạo phát ra một luồng cương khí cực mạnh, ngay lập tức đánh nát cánh cửa phòng sau lưng. Đồng thời, hét lớn: "Có thích khách!"

Tên võ giả Hóa Thần cảnh của Bạch Liên Giáo bỗng nhiên biến sắc. Hắn sao cũng không ngờ võ giả cấp thấp xuất thân từ một bang phái nhỏ lại cũng dám đùa bỡn mưu mẹo với hắn!

"Tự tìm cái chết"!

Tên võ giả Hóa Thần cảnh của Bạch Liên Giáo hừ lạnh một tiếng. Lúc này muốn ra tay tru diệt.

Tuy nhiên, chờ lúc hắn đi ra khỏi cửa phòng lại đụng phải hai tên võ giả Hóa Thần cảnh.

Hai tên võ giả Hóa Thần cảnh này đều là tán tu cung phụng được Lý Thanh mời đến từ Tương Nam. Thường ngày, căn

bản đều dùng để làm mặt mũi cho Lý Thanh, hầu như rất ít có thời gian ra tay,

Thật ra thì với thực lực bây giờ của Phi Ưng Bang, muốn mời chào Hóa Thần cảnh cung phụng là rất khó. Dẫu sao, thực lực của Phi Ưng Bang bày ở đó. Bang chủ cũng không phải Hóa Thần mà muốn đi chào mời Hóa Thần cảnh cung phụng?

Nhưng điểm bất đồng duy nhất của Phi Ưng Bang chính là có tiền. Rất có thể, trong toàn bộ Tương Nam Đạo trừ Thương Sơn thành ra thì đây là thế lực có tiền nhất.

Dẫu sao bây giờ, Phi Ưng Bang lũng đoạn toàn bộ giao dịch đặc sản ở khắp Nam Man. Đây là căn cơ mà lúc Tô Tín làm Bang chủ Phi Ưng Bang đã đặt xuống, lại do Lý Thanh phát triển. Vì lẽ đó, tài sản Phi Ưng Bang có thể thu vô cùng khủng bố. Ít nhất chống đỡ cho hai tên Hóa Thần cảnh cung phụng cũng không thành vấn đề.

Quan trọng nhất chính là làm cung phụng cho những tông môn khác thì ngươi ít nhất cũng phải tận lực một chút mới được. Thân là cung phụng, lúc cạnh tranh với tông môn đối nghịch, cung phụng cũng cần ra tay.

Nhưng Phi Ưng Bang thì sao? Đối thủ của Phi Ưng Bang chẳng qua là những bang phái nhỏ ở các châu phủ Tương Nam kia mà thôi, cũng không cần bọn họ ra tay, Phi Ưng Bang cũng có thể tự mình nghiền ép được bọn họ. Còn những thế lực lớn khác cũng biết lai lịch của Phi Ưng Bang nên cũng tránh xa. Bình thường không đắc tội cũng không chọc đến.

Cho nên, bọn họ gia nhập Phi Ưng Bang trên căn bản chỉ là vật trang trí, hoặc dùng để Lý Thanh giữ thể diện. Bọn họ gia nhập Phi Ưng Bang nhiều năm như vậy, thậm chí chưa từng ra tay một lần.

Một chức cung phụng nhàn nhã như vậy dĩ nhiên bọn họ nguyện ý làm. Còn về thực lực của Phi Ưng Bang, bọn họ quản nhiều đến vậy làm gì?

Song, sau này bọn họ thực sự có hơi quá rảnh. Thậm chí rảnh đến mức chính bọn họ cũng áy náy.

Vì lẽ đó, giờ khó khăn lắm mới đụng chuyện, Lý Thanh chẳng qua chỉ mới gọi một tiếng, hai người này lập tức nhảy ra ngoài, chuẩn bị xuất thủ.

Tên võ giả Hóa Thần cảnh của Bạch Liên Giáo kia sắc mặt âm trầm, nói: "Cút ngay cho ta!"

Một trong hai tên cung phụng Phi Ưng Bang cười lạnh, nói: "Ở đất Tương Nam mà cũng dám đến Phi Ưng Bang gây chuyện, thật là to gan! Ngươi chưa từng nghe qua Phi Ưng Bang có ai trấn thủ hay sao?"

Tên võ giả Hóa Thần cảnh cười lạnh một tiếng, điểm ra một chỉ, bạch liên rơi xuống, Phật quang bay lên, chân không gia hương dũng hiện, Vô Sinh Chỉ!

Hai tên cung phụng Phi Ưng Bang lúc tên võ giả Bạch Liên Giáo còn chưa xuất thủ thì tỏ ra hết sức hữu lực.

Bọn họ nghĩ, dám xuất thủ với Phi Ưng Bang chính là những bang phái nhỏ có kẻ không phục dạy dỗ. Do đó mới tiêu một số tiền lớn mời một tên võ giả Hóa Thần cảnh đến ám sát Lý Thanh.

Người thuộc những đại phái khác đều biết bối cảnh của Phi Ưng Bang nên bọn họ sẽ không xuất thủ, cũng không có lý do để động thủ.

Như vậy, thích khách có thể dùng tiền mời về thực lực ắt có hạn. Ít nhất bọn họ cũng không để vào mắt. Nhưng ai nào ngờ người ra tay lại là đệ tử Bạch Liên Giáo. Bọn họ ai cũng ngẩn ra.

Chương 2130 - Yến Khuynh Tuyết(1)

Yến Khuynh Tuyết(1)

Kiến thức của bọn họ dù có nông cạn đến đâu đi nữa cũng biết Bạch Liên Giáo, cũng biết cả Vô Sinh Chỉ công pháp bí truyền của Bạch Liên Giáo. Một chỉ điểm ra, bạch liên phiêu tán, chân không gia hương hiện lên.

Hai người bọn họ sao cũng không ngờ, Lý Thanh này lại dây đến võ giả Bạch Liên Giáo.

Hai người bọn họ đều là võ giả tán tu, cả đời chưa từng rời đất Tam Tương. Mặc dù may mắn tu luyện đến Hóa Thần cảnh, song chênh lệch với võ giả Hóa Thần cảnh xuất thân từ Bạch Liên Giáo lại lớn đến chừng nào? Bọn họ thật không dám tưởng tượng.

Cho nên, hai người thầm mắng Lý Thanh trong lòng, đồng thời cũng chỉ có thể miễn cưỡng ra tay ngăn cản.

Nhưng rất nhanh, hai người bọn họ cũng biết họ và võ giả Bạch Liên Giáo chênh lệch đến nhường nào.

Dưới Vô Sinh Chỉ đó, hai người tức khắc hộc máu, lùi lại. Mặc dù không bị trọng thương nhưng thương thế cũng không rõ.

Tên võ giả Hóa Thần cảnh của Bạch Liên Giáo nhìn sân không bóng người. Thậm chí, trong tổng đường của toàn Phi Ưng Bang hắn cũng không phát hiện được khí tức của Lý Thanh. Hiển nhiên, hắn đã biết chuyện gì rồi. Lý Thanh ngược lại rất quả quyết, ngay lập tức bỏ hai tên cung phụng này lại mà chạy trốn.

Mặc dù võ giả Bạch Liên Giáo chẳng qua chỉ bị hai người kia trì hoãn trong nháy mắt, nhưng chỉ một chớp mắt như vậy cũng đủ cho Lý Thanh chạy trốn.

Tên võ giả Hóa Thần cảnh của Bạch Liên Giáo tức giận trợn mắt nhìn hai tên kia, nói: “Các ngươi chờ đó cho ta! Chuyện này không xong đâu!”

Hắn ngược lại muốn giết hai người này cho hả giận. Nhưng biết sao được khi hai người này, thực lực cá nhân tuy yếu song cùng liên hiệp lại, hắn có thể chống được sự liều mạng của đối phương hay không hãy còn là ẩn số. Huống chi, hắn còn có nhiệm vụ, cũng không có thời gian rảnh đi giết thời gian với hai người này.

Vì thế, tên võ giả Hóa Thần cảnh kia chẳng qua chỉ bỏ lại một câu ác độc, sau đó liền xoay người rời đi.

Hai tên cung phụng Phi Ưng Bang nhìn nhau một cái, đồng loạt mắng to: “Tên khốn kiếp này!”

Họ không mắng người của Bạch Liên Giáo mà là mắng Lý Thanh.

Mấy năm không gây chuyện, để bọn họ quá mức rảnh rỗi, sau cùng, tên Lý Thanh này mới một lần đã chọc ngay đến cho bọn họ một đại nhân vật.

Lúc này đã bị người của Bạch Liên Giáo để mắt tới, bọn họ không ở nổi ở Tương Nam Đạo nữa, chỉ có thể tìm một lối thoát khác.

Lúc này, Lý Thanh đã chạy khỏi Thường Ninh phủ. Ở đó có người của Bạch Liên Giáo, hắn cũng không cho là thực lực Phi Ưng Bang của hắn ngăn được Bạch Liên Giáo.

Vì lẽ đó, bây giờ hắn chỉ có một ý tưởng, đó chính là nói chuyện này cho Tô đại nhân.

Nếu như Tô đại nhân muốn quản chuyện này, đến lúc đó, Tô đại nhân dĩ nhiên sẽ ra tay. Hơn nữa, Lý Thanh lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt Tô đại nhân, với tính cách niệm tình cũ của Tô đại nhân, há lại không cho hắn gia nhập vào Tây Bắc? Mặc dù Lý Thanh không có dã tâm gì quá lớn, nhưng lăn lộn ở một vị trí, dưỡng lão ở đó cũng không tệ.

Mà chuyện này, nếu Tô đại nhân không muốn quản cũng không sao. Dù sao trách nhiệm của hắn đã làm được. Những năm gần đây, hắn cất không ít của cải ở Thương Sơn thành. Đến lúc đó, hắn cầm những thứ đó cao chạy xa bay, đến nơi nào cũng có thể sống cũng không tệ.

Chỉ có điều, phiền muộn duy nhất của Lý Thanh lúc này chính là làm sao để liên lạc với Tô đại nhân.

Dẫu sao bây giờ, cơ nghiệp của Tô đại nhân đều ở Tây Bắc Đạo. Đất Tương Nam này dường như cũng không có đường dây đặc biệt để có thể liên lạc trực tiếp với Tô đại nhân.

Suy nghĩ hồi lâu, Lý Thanh bấy giờ mới đột nhiên nghĩ đến chuyện gì. Dường như trước đây không lâu, Tô đại nhân đã từng xuất hiện ở Tương Tây. Đã như vậy, đất Tương Tây kia hẳn có người của Ám Vệ. Chỉ cần tìm được bọn họ thì dĩ nhiện bọn họ sẽ truyền tin đi cho Tô đại nhân.

Nghĩ như vậy, Lý Thanh cũng ngay lập tức chuẩn bị lên đường đi Tương Tây.

Ngay lúc Bạch Liên Giáo ra tay với Phi Ưng Bang, Trâu Minh kia cũng đã tự mình đi đến Thương Sơn thành.

Hơn mười năm qua, lúc này, Thương Sơn thành đã phồn hoa hơn so với Thương Sơn thành lúc Tô Tín rời đi. Thậm chí, toàn bộ Thương Sơn thành cũng xây rộng thêm một vòng lớn.

Phủ Thành chủ, nơi trung tâm nhất của Thương Sơn thành, cũng là dấu mốc của cả Thương Sơn thành. Tất cả võ giả Thương Sơn thành khi đi ngang qua phủ Thành chủ, trong mắt cũng sẽ lộ ra một chút kính ý.

Dẫu sao, coi như là võ lâm Trung Nguyên cũng không tìm được thế lực nào sẽ rộng lượng, thiện ý với võ giả tán tu như ở đây.

Lúc này, bên trong phủ Thành chủ, Yến Khuynh Tuyết liếc nhìn sổ sách gần đây. Mặc dù gần đây Thương Sơn thành thu vào không tệ. Nhưng trên mặt nàng cũng không có bao nhiêu vẻ mừng rỡ.

So sánh với hơn mười năm trước, dung mạo của Yến Khuynh Tuyết cũng không có quá nhiều thay đổi.

Thiên phú võ đạo của nàng rất kém cỏi, cho nên dù tới bây giờ, có tài nguyên của Thương Sơn thành cấp dưỡng, nàng cũng chỉ là đến Tiên Thiên Thần Cung cảnh mà thôi.

Chương 2131 - Yến Khuynh Tuyết(2)

Yến Khuynh Tuyết(2)

Nhưng những năm gần đây, Thương Sơn thành được xem như nơi nòng cốt mua bán ở toàn bộ Tương Nam. Nàng cũng thu thập được không ít chí bảo. Trong đó ắt sẽ có một ít kỳ dược có thể giữ lại thanh xuân mãi mãi xuất xứ từ hải ngoại.

Cho nên bây giờ, dung mạo của nàng nhìn qua vô cùng trẻ tuổi. Chỉ có điều, trong mắt nàng lại có thêm mấy phần trưởng thành cùng tang thương.

Cửa phòng bị đẩy ra, tiểu nha hoàn Thanh Ly ngày nào nay đã lớn lên thành đại nha hoàn rồi. Thấy Yến Khuynh Tuyết còn đang xem sổ sách, nàng không khỏi nói: “Tiểu thư nghỉ ngơi chút đi. Ta nấu cháo tổ yến cho ngài đây.”

Yến Khuynh Tuyết hơi gật đầu, nói: “Để xuống đi.”

Thấy tiểu thư có chút buồn buồn không vui, Thanh Ly không khỏi nói: “Ngài còn đang nhớ đến hắn?”

Yến Khuynh Tuyết im lặng không nói, nhưng đi theo tiểu thư nhiều năm như vậy, Thanh Ly biết rõ, tiểu thư chắc chắn đang nhớ đến cái tên Mạnh Thanh Trạch đó rồi.

Ngày xưa, lúc tiểu thư tứ cố vô thân nhất, Mạnh Thanh Trạch đó bỗng nhiên xuất hiện, nâng đỡ tiểu thư đến vị trí Thành chủ Thương Sơn thành. Hết thảy đều giống như một giấc mộng vậy.

Nhưng ai nào ngờ, lúc tiểu thư nảy sinh tình cảm với Mạnh Thanh Trạch kia, hắn lại bỗng nhiên rời đi. Hết sức đột ngột. Hệt như lúc hắn xuất hiện.

Song lúc đó, tiểu thư đã ôm tình cảm sâu đậm với hắn. Hơn mười năm qua, không ít thiếu niên anh kiệt võ lâm Tương Nam theo đuổi tiểu thư nhưng đều bị nàng cự tuyệt. Bởi trong lòng tiểu thư sớm đã bị người kia lấp đầy.

Nhìn dáng vẻ ưu sầu của tiểu thư bây giờ, Thanh Ly không khỏi nói: “Mạnh công tử kia đã đi nhiều năm như vậy rồi. Chẳng lẽ tiểu thư còn không bỏ được hắn sao?

Huống chi, đối phương thực sự là Mạnh Thanh Trạch gì đó hay sao? Đó cũng có thể chỉ là một thân phận giả mà thôi. Tiểu thư có nhớ hắn đến đâu đi nữa thì dựa vào một cái thân phận giả như vậy, biết tìm người thế nào?”

Lúc đầu, Tô Tín dùng thân phận giả của Lục Phiến Môn cho. Mặc dù với người bình thường mà nói thì nhìn không ra sơ hở nào để tấn công. Nhưng những năm gần đây, Yến Khuynh Tuyết đã cẩn thận điều tra, cái gọi là thân phận Mạnh Thanh Trạch có thể nói là vô cùng khả nghi.

Người mua bán cùng Thương Sơn thành tới lui rất nhiều. Thậm chí, có một vài thương nhân hải ngoại cũng là nghe tên mà đến. Yến Khuynh Tuyết từng làm quen với bọn họ. Tên tán tu hải ngoại Tông Hạo Dương đã chết không biết là bao nhiêu năm rồi. Cho tới giờ hắn cũng chưa từng có học trò. Nếu vậy, Mạnh Thanh Trạch này nhảy ra từ nơi nào?

Hơn nữa, với thực lực năm đó của Mạnh Thanh Trạch thế nhưng mà trên giang hồ lại hoàn toàn không có tin tức gì của hắn. Giống như là hắn biến mất không lý do vậy. Tất cả những điều này đều chỉ ra, thân phận Mạnh Thanh Trạch đó rất có thể là giả. Chỉ có điều, Yến Khuynh Tuyết vẫn một mực không muốn tin mà thôi.

Khóe miệng Yến Khuynh Tuyết nặn ra vẻ tươi cười, nói: "Được rồi Thanh Ly, đừng nói mấy chuyện cũ này nữa. Cháo ta sẽ ăn, ngươi đi nghỉ trước đi."

Ngay lúc Thanh Ly còn muốn nói thêm gì đó, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tràng tiếng gõ cửa. Quản gia Lương Bá của Yến Khuynh Tuyết đi tới, sắc mặt nghiêm trọng, nói: "Tiểu thư, có người cầu kiến."

"Ai?"

Lương Bá nhíu mày một cái, nói: "Đối phương tự xưng là người của Bạch Liên Giáo!"

Lời này vừa nói ra, thần sắc của Yến Khuynh Tuyết nhất thời cũng nghiêm trọng.

Nàng cũng không còn là tiểu nha đầu cái gì cũng không biết của mười mấy năm trước nữa. Thời gian hơn mười năm này, nàng đã chỉnh đốn toàn bộ Thương Sơn thành gọn gàng ngăn nắp. Thậm chí, còn phát triển Thương Sơn thành thành thế lực lớn có nhiều thế lực ẩn giấu nhất ở Tương Nam. Bất kể là thủ đoạn hay là kiến thức, có thể nói, Yến Khuynh Tuyết đã là xưa không bằng nay.

Cho nên nàng biết, Bạch Liên Giáo đại diện cho cái gì. Đây tuyệt không phải nơi mà bất cứ ai cũng muốn đụng đến. Đồng thời, cũng không dám có ai dám dính líu đến thế lực kinh khủng này.

“Người của Bạch Liên Giáo tìm ta làm gì?” Trong mắt Yến Khuynh Tuyết lộ ra vẻ khó hiểu.

Lương Bá trầm giọng nói: “Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai. Chúng ta cứ đi xem thử một chút. Đúng rồi, tiểu thư, gọi Tiền đạo trưởng đi cùng đi. Có ông ấy ở đó, chẳng may xảy ra chuyện gì cũng có người bảo vệ.”

“Tài Năng Thông Thần” Tiền Đạo Nhân được coi như là lá bài tẩy ngày xưa Yến Hoàng Cửu để lại cho Yến Khuynh Tuyết. Hắn cũng quả thực là làm hết bổn phận. Nhiều năm qua như vậy vẫn luôn bảo vệ Thương Sơn thành.

Hơn nữa, những năm gần đây, Yến Khuynh Tuyết cũng vẫn luôn đối xử với Tiền Đạo Nhân như trưởng bối của nàng. Thái độ cung kính, quan tâm. Thậm chí, còn đặc biệt thu thập không ít vật liệu tu luyện trân quý để hắn tu luyện.

Tiền Đạo Nhân vốn xuất thân tán tu đến Thương Sơn thành trấn thủ chỉ vì một lời cam kết. Sau trăm năm hắn sẽ rời đi.

Nhưng tính cách của Yến Khuynh Tuyết đã làm cảm động Tiền Đạo Nhân. Hắn thậm chí còn nhận Yến Khuynh Tuyết làm nghĩa nữ, quyết định bảo vệ Thương Sơn thành như nhà của mình. Kỳ hạn trăm năm dĩ nhiên không cần nói nữa.

Chương 2132 - Tiền Đạo Nhân(1)

Tiền Đạo Nhân(1)

Hơn nữa, việc làm của Yến Khuynh Tuyết những năm gần đây cũng không phải là không có hồi báo. Tiền Đạo Nhân vốn xuất thân tán tu, hơn nữa truyền thừa cũng chẳng mạnh là bao, nhưng được Yến Khuynh Tuyết chất đống biết bao tài nguyên tu luyện, một năm trước hắn đã tấn thăng thành Dương Thần cảnh.

Phải biết, bây giờ trong toàn bộ đất Tương Nam có thể cũng chẳng có vị võ giả Dương Thần cảnh nào. Tu vi của Tiền Đạo Nhân bây giờ thậm chí có thể nói là cường giả đệ nhất Tương Nam.

Nếu không phải vì Yến Khuynh Tuyết cùng Tiền Đạo Nhân đều là người không có dã tâm lớn, chỉ dựa vào thực lực bây giờ của Thương Sơn thành, họ có thể xưng bá toàn bộ võ lâm Tương Nam rồi, chứ không phải là giống như bây giờ. Ngay cả tin tức Tiền Đạo Nhân đột phá đến Dương Thần cảnh cũng che che giấu giấu, chỉ có một số ít tâm phúc gần gũi mới biết.

Lối ăn mặc của Tiền Đạo Nhân vẫn vô cùng quái dị như thường. Người khác không cách nào hiểu Tiền Đạo Nhân cũng đã tu luyện đến Dương Thần cảnh. Dõi mắt nhìn khắp giang hồ hắn cũng coi như là cường giả một phương, thế mà hắn lại vẫn vô cùng cố chấp với những thứ kim tiền tục vật kia.

Dĩ nhiên, Tiền Đạo Nhân trừ cái sợ thích có chút không bình thường này ra thì chuyện khác vẫn đủ đáng tin.

Khi Yến Khuynh Tuyết nói hết thảy những chuyện này cho hắn nghe, Tiền Đạo Nhân trầm ngâm chốc lát, nói: “Người của Bạch Liên Giáo, lai giả bất thiện. Danh tiếng đám người điên này trên giang hồ cũng không tốt là bao.

Có điều, Khuynh Tuyết ngươi cũng không cần lo lắng quá. Nơi này là Tương Nam, là Thương Sơn thành, không phải địa bàn của Bạch Liên Giáo bọn họ.

Năm xưa, Bạch Liên Giáo bị Đại Chu đả kích, khiến nguyên khí bị tổn thương nặng nề. Bây giờ còn chưa khôi phục được.

Lúc này, ta đoán chừng dù Bạch Liên Giáo có ý đồ gì với chúng ta, bọn họ cũng sẽ không làm quá mức."

Yến Khuynh Tuyệt gật gật đầu, nói: "Được. Mời nghĩa phụ đi với ta một chuyến, xem thử Bạch Liên Giáo kia rốt cuộc muốn làm gì."

Đến khi Tiền Đạo Nhân cùng Yến Khuynh Tuyết đi đến phòng tiếp khách, Trâu Minh đã ngồi ngay ngắn bên trong.

Thấy Yến Khuynh Tuyết cùng Tiền Đạo Nhân đến đây, Trâu Minh cười, chắp tay nói: "Tại hạ Tổng Đà chủ Bạch Liên Giáo ở Tương Nam, tham kiến Yến Thành chủ cùng Tiền đạo trưởng."

Nghe lời này, bất kể là Yến Khuynh Tuyết hay Tiền Đạo Nhân ai nấy đều lộ vẻ nghiêm trọng trong mắt.

Khi nãy Trâu Minh nói gì? Hắn nói hắn chính là Tổng Đà chủ Bạch Liên Giáo ở Tương Nam? Thế há chẳng phải Bạch Liên Giáo đã bố trí không ít nhân lực ở đất Tương Nam, nhưng bọn họ c8an bản không biết gì?

Nhìn như thế, Trâu Minh này nhất định chính là lai giả bất thiện.

Yến Khuynh Tuyết nhẹ giọng nói: "Không biết Trâu Đà chủ đến Thương Sơn thành ta là muốn làm gì?"

Trâu Minh trầm giọng nói: "Người ngay thẳng không nói lời mờ ám. Ta cũng sẽ không che giấu nữa.

Thánh giáo của ta đang tính khởi sự ở Tương Nam, phản kháng lại chính sách tàn bạo của Đại Chu. Đến lúc đó, dĩ nhiên cần võ lâm đồng đạo Tương Nam hết sức tương trợ. Vì thế ta đến đây chỉ là muốn Yến Thành chủ cho một lời cam kết mà thôi."

Lời vừa nói ra, Yến Khuynh Tuyết cùng Tiền Đạo Nhân bỗng nhiên biến sắc. Bọn họ sao cũng không ngờ Bạch Liên Giáo lần này lại chơi lớn đến thế, dám đi chọc vào triều đình. Chẳng lẽ bọn họ quên mấy thập niên trước từng bị thương nặng hay sao?

Yến Khuynh Tuyết thận trọng nói: “Trâu Đà chủ, hành động vĩ đại của Bạch Liên Giáo, Thương Sơn thành ta rất tán thành. Nhưng Thương Sơn thành chẳng qua chỉ một lòng phát triển mậu dịch, chưa tính là thế lực võ lâm. Vì thế nên xin Trâu Đà chủ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra.”

Trâu Minh vung tay lên, nói: “Yến Thành chủ nói vậy là vô vị rồi. Ai mà không biết Thương Sơn thành của ngươi ẩn giấu thực lực kinh người. Thậm chí có thể nói là thế lực lớn nhất Tương Nam.

Còn nữa, vị Tiền đạo trưởng bên cạnh ngươi, chậc chậc, Dương Thần cảnh võ đạo đại tông sư! Toàn bộ Tương Nam duy chỉ có Thương Sơn thành các ngươi mới có. Bây giờ Yến Thành chủ ngươi lại nói Thương Sơn thành của các ngươi không tính là thế lực võ lâm gì, cái này hình như hơi quá đáng?”

Tiền Đạo Nhân nhìn Trâu Minh một cái. Đối phương chẳng qua là Dung Thần cảnh thôi, nhưng dù sao hắn cũng là Đà chủ Bạch Liên Giáo, thái độ của Tiền Đạo Nhân với hắn dĩ nhiên cũng rất khách khí.

Vì lẽ đó, Tiền Đạo Nhân cũng chắp tay nói: “Trâu Đà chủ, hành động vĩ đại của Bạch Liên Giáo ngày trước bọn ta đều rõ ràng. Bất kể lần này Bạch Liên Giáo và Đại Chu ai thắng ai thua, nhưng Thương Sơn thành ta vốn chuyên tâm kinh doanh, không xen vào nổi đại sự thế này.”

Trâu Minh nhíu mày, nói: “Chính là cầu giàu sang trong nguy hiểm. Bạch Liên Giáo ta rất hào phóng với người mình. Chỉ cần Thương Sơn thành đồng ý cùng Bạch Liên Giáo khởi sự phản kháng Đại Chu, vậy thì Bạch Liên Giáo không chỉ đảm bảo địa vị bây giờ của Thương Sơn thành ở Tương Nam, mà còn có thể biến Thương Sơn thành thành bá chủ Tương Nam!”

Yến Khuynh Tuyết nghe vậy cười khổ, nói: “Trâu Đà chủ thứ lỗi, Thương Sơn thành luôn ăn chắc mặc bền. Đại sự như này chúng ta không muốn nhúng tay, cũng không có tư cách nhúng tay vào.

Còn về việc hùng bá Tương Nam, Thương Sơn thành ta cho tới giờ cũng không có suy nghĩ này."

Chương 2133 - Tiền Đạo Nhân(2)

Tiền Đạo Nhân(2)

Trâu Minh lại đưa mắt nhìn sang Tiền Đạo Nhân. Với hắn mà nói, mặc dù Yến Khuynh Tuyết là Thành chủ Thương Sơn thành, nhưng lời nói thực sự có trọng lượng lại chính là vị cường giả Dương Thần cảnh Tiền Đạo Nhân này.

Tiền Đạo Nhân cũng gật gật đầu, nói: "Bần đạo cũng có ý này. Có một số việc Thương Sơn thành ta sẽ không xen vào."

Trong mắt Trâu Minh lộ ra tia lạnh. Có điều ngoài mặt, hắn vẫn lắc lắc đầu, nói: "Nếu là như vậy thì quả thật quá đáng tiếc."

Yến Khuynh Tuyết vội vàng nói: "Trâu Đà chủ yên tâm. Chuyện ngày hôm nay ta tuyệt đối sẽ không nói ra đâu."

Trâu Minh chắp tay nói: "Thương Sơn thành đặt chân ở Tương Nam đã lâu như vậy. Uy tín thì tại hạ dĩ nhiên là tin được.

Nếu Yến Thành chủ không muốn thì coi như thôi. Có điều, ta bỏ lời tại đây. Lúc nào Thương Sơn thành muốn gia nhập Bạch Liên Giáo ta, chúng ta lúc nào cũng hoan nghênh. Hơn nữa, đãi ngộ cũng không thay đổi.

Yến Thành chủ, Tiền đạo trưởng, tại hạ xin cáo từ."

Vừa nói, Trâu Minh liền ngay lập tức xoay người rời đi, chỉ để lại Tiền Đạo Nhân cùng Yến Khuynh Tuyết vẫn còn chút nghi ngờ.

Yến Khuynh Tuyết khó hiểu nói với Tiền Đạo Nhân: "Nghĩa phụ, người của Bạch Liên Giáo này hình như rất thấu tình đạt lý. Có phải tin đồn trên giang hồ là hiểu lầm bọn họ rồi hay không?"

Mặc dù chuyện Bạch Liên Giáo mời Thương Sơn thành bọn họ cùng nhau tạo phản khiến Yến Khuynh Tuyết rất không tự nhiên. Song bây giờ, Bạch Liên Giáo cũng không làm chuyện gì cưỡng ép, lôi kéo, uy hiếp. Ngược lại, tất cả đều tỏ ra rất tự

nhiên. Điều này khiến Yến Khuynh Tuyết cũng không khỏi cảm giác có chút kỳ quái.

Tiền Đạo Nhân cũng cau mày nói: “Ta cũng chưa từng giao thiệp với Bạch Liên Giáo. Chỉ có điều, tiếng đồn về Bạch Liên Giáo trên giang hồ xưa giờ vẫn luôn không tốt chút nào. Chuyện lâu dài nhất Bạch Liên Giáo làm chính là đầu độc một đệ tử nòng cốt ở tông môn nọ trở thành người của Bạch Liên Giáo, sau đó thông qua kẻ đó mà xâm nhập vào trong toàn bộ tông môn. Cuối cùng, phát động biến cả tông môn trở nên phụ thuộc vào Bạch Liên Giáo.

Những tông môn kia dĩ nhiên không muốn, nhưng đa phần người đều đã bị thẩm thấu, bọn họ cũng chỉ có thể đi tạo phản với Bạch Liên Giáo.

Hơn nữa, chuyện này Bạch Liên Giáo cũng không chỉ làm một, hai lần. Mà lần trước, lúc Bạch Liên Giáo xuất thủ với Đại Chu, Bạch Liên Giáo từng lôi kéo tất cả trên trăm cái tông môn lớn nhỏ.

Kết quả thì người giang hồ cũng đều thấy được. Uy thế của Đại Chu không phải dễ khiêu khích đến thế. Bạch Liên Giáo bị Đại Chu đả thương nặng nề. Bởi Đại Chu muốn lập uy, cho nên trên trăm cái tông môn lớn nhỏ kia tất cả đều bị Đại Chu diệt sạch.

Lần này, biệu hiện của Bạch Liên Giáo có chút không đúng. Dù sao chúng ta cũng nên cẩn thận một chút thì tốt hơn. Tạm thời đi điều tra xem thử nội bộ thành Thương Sơn có người của Bạch Liên Giáo hay không.”

Yến Khuynh Tuyết gật đầu một cái. Tiền Đạo Nhân hành tẩu giang hồ từ lâu. Mặc dù nàng cũng chấp chưởng Thương Sơn thành nhiều năm như vậy, nhưng những chuyện trên giang hồ thế này cứ nghe Tiền Đạo Nhân khẳng định không sai.

Nghĩ đến đây, Yến Khuynh Tuyết nhất thời lại nhớ đến hình bóng sâu trong tâm trí nàng kia.

Nếu như có hắn ở đây, những chuyện này có phải không cần lo lắng rồi hay không?

Sau khi rời Thương Sơn thành, Trâu Minh cũng mang sắc mặt u ám. Thương Sơn thành này quả nhiên không biết nặng nhẹ. Thậm chí ngay cả lòng tốt của Bạch Liên Giáo mà cũng muốn cự tuyệt.

Vì lẽ đó, Trâu Minh liền ngay lập tức nói lại chuyện vừa xảy ra cho Thanh Liên Thánh sứ nghe một lượt.

Thanh Liên Thánh sứ lạnh nhạt nói: "Được rồi, chuyện này ta đã biết. Ta sẽ tìm cơ hội giải quyết Tiền Đạo Nhân. Đồng thời, ngươi cũng căn dặn người những tông môn kia xuất thủ với Thương Sơn thành. Nhớ, đừng giết quá nhiều người. Cái ta muốn là Thương Sơn thành hoàn chỉnh chứ không phải một vùng đất chết."

Trâu Minh gật đầu một cái, ngay lập tức đi sắp xếp hết thảy.

Mà bên trong Thương Sơn thành, Tiền Đạo Nhân cùng Yến Khuynh Tuyết khẩn trương đã mấy hôm, cũng cho người đi kiểm soát nghiêm mật nội bộ Thương Sơn thành. Kết quả thế mà không tìm được chỗ nào đáng ngờ.

Kết quả như thế cũng khiến cho Tiền Đạo Nhân cùng Yến Khuynh Tuyết tròn mắt nhìn nhau. Chẳng lẽ thực sự tin đồn đều là giả? Thật ra thì Bạch Liên Giáo cũng không ngang ngược vô lý đến thế?

Có điều, mặc dù tạm thời không có vấn đề gì, nhưng Tiền Đạo Nhân cùng Yến Khuynh Tuyết cũng không buông lỏng cảnh giác.

Đêm xuống, Tiền Đạo Nhân bỗng nhiên cảm giác tâm thần hắn có chút không yên, luôn cảm giác có chuyện gì sắp xảy ra.

Vào lúc này, một luồng kiếm mang lạnh lẽo bỗng nhiên tấn công hắn. Trong kiếm đó hàm chứa sát cơ nồng đượm, còn cả ma khí kinh khủng. Quỷ dị nhất chính là kiếm mang xuyên qua cửa phòng nhưng không hề phá hư cửa. Hệt như là có thể xuyên qua lại trong không gian, lao đến hướng Tiền Đạo Nhân.

Trong chớp nhoáng này, tóc gáy toàn thân Tiền Đạo Nhân dựng đứng. Trong tay hắn, một chuôi trường kiếm được hợp từ đồng tiền vàng ra khỏi vỏ. Chớp mắt, kim mang đại thịnh.

Trên mỗi một đồng tiền đều toát ra cương khí cường đại, ầm ầm nổ tung.

Một kiếm của Tiền Đạo Nhân đánh tan ma khí trên kiếm mang kia, cũng để lộ bóng kiếm rét lạnh.

Chương 2134 - Thích khách(1)

Thích khách(1)

Hai kiếm chạm nhau nhất thời phát ra tiếng vang lớn. Kiếm trong tay Tiền Đạo Nhân răng rắc vỡ vụn, kim tiền bay loạn khắp trời.

Trong tay kẻ đánh lén là thiên binh. Mà kiếm đồng tiền trong tay Tiền Đạo Nhân lại chỉ là địa binh.

Thật ra, với tài lực của Thương Sơn thành thì Yến Khuynh Tuyết hoàn toàn có thể lấy được một thanh thiên binh cho Tiền Đạo Nhân.

Nhưng thanh kiếm đồng tiền này, Tiền Đạo Nhân đã dùng mấy thập niên rồi, có một chút cảm tình. Hắn cũng muốn dựa vào thực lực của mình mà biến kiếm đồng tiền này thành thiên binh. Thế mà bây giờ lại bị hủy trong chốc lát rồi.

Một chiêu rơi xuống hạ phong. Tiền Đạo Nhân lập tức rút lui. Thế nhưng tên đánh lén không chịu buông tha.

Từ thân hình đối phương, Tiền Đạo Nhân có thể nhìn ra đối phương là nữ nhân. Nhưng trừ cái này ra, hắn cũng không thấy được chút đầu mối nào. Bởi tướng mạo của người trước mắt bị che trong một màn sương đen. Dù với thực lực của Tiền Đạo Nhân, hắn cũng không cách nào nhìn thấu.

Ngay lúc Tiền Đạo Nhân vừa định nói thêm gì, người đánh lén đó đã xuất thủ.

Kiếm vũ đẹp lạ thường bay lên, tựa như rơi xuống từ chín tầng trời, nhìn vô cùng an lành nhưng lại hàm chứa sát cơ vô cùng đáng sợ.

Trong lòng Tiền Đạo Nhân hoảng sợ. Tên đánh lén này thực lực cũng là Dương Thần cảnh như hắn. Song, đối phương bất kể là công pháp tu luyện hay võ đạo cũng cao cấp hơn hắn.

Quan trọng nhất chính là dù có so kinh nghiệm, Tiền Đạo Nhân cũng không qua được đối phương.

Hắn chỉ mới tấn thăng Dương Thần cảnh được một năm mà thôi. Hắn xuất thân tán tu, không ai dạy hắn lúc lên Dương Thần cảnh thì chiến đấu thế nào. Vì thế, hắn vẫn đang tự tìm tòi.

Mà trong một năm này, Tiền Đạo Nhân cũng đang ổn định tu vi. Bây giờ thực lực của hắn thậm chí còn chẳng được như Dương Thần cảnh sơ kỳ. Cái này còn đánh với đối phương kiểu gì? Cho nên, phản ứng đầu tiên của Tiền Đạo Nhân chính là rút lui, ngay lập tức rút lui!

Người ra tay ám sát Tiền Đạo Nhân quả thật là Thanh Liên Thánh Sứ của Bạch Liên Giáo.

Người đáng được kiêng nể duy nhất trong Thương Sơn Thành cũng chính là võ giả Tiền Đạo Nhân của Dương Thần cảnh, những tồn tại khác đều không đáng nhắc tới.

Đương nhiên vị Tiền Đạo Nhân này cũng không dễ đối phó như vậy, nếu như Thanh Liên Thánh Sứ dùng thủ đoạn ban đầu của mình thì sẽ dễ dàng hơn, nhưng hiện tại nàng không thể sử dụng võ công liên quan đến Bạch Liên Giáo, dù sao thì bây giờ nàng phải thu phục Thương Sơn Thành, chứ không phải cắt đứt triệt để với nó.

Bất quá cho dù nàng không thể sử dụng võ công bí truyền của Bạch Liên Giáo, Thanh Liên Thánh Sứ cũng không phải là không có biện pháp khác.

Bạch Liên Giáo hội tụ thế mạnh của 3 nhà Đạo, Phật và Ma nên võ công của Bạch Môn Giáo thực sự rất đặc trưng.

Nhưng đồng dạng sở trường giỏi nhất của Bạch Liên Giáo những năm gần đây là sắp xếp nội ứng vào các thế lực chủ lực, có những người này tồn tại, Bạch Liên Giáo đã lấy được không ít bí pháp thần công từ những tông môn đó. Trong đó hầu hết đều đã được họ dung hợp vào trong võ công của Bạch Liên Giáo, cũng có một phần còn lại được đưa vào Tàng Kinh Các tùy ý để các đệ tử Bạch Liên Giáo tu luyện.

Hơn nữa, bởi vì đệ tử của Bạch Liên Giáo thường cần phải che giấu tung tích, nên bây giờ Bạch Liên Giáo khuyến khích đệ tử của mình học thêm những môn phái không phải Bạch Liên Giáo để lúc cần thiết có thể khiến người khác hiểu nhầm.

Bây giờ thứ mà Thanh Liên Thánh Sứ đang thi triển là Thanh Liên Kiếm Vũ bí truyền của một Kiếm Đạo tông môn hàng trăm năm trước, tuy thực lực của tông môn đó không mạnh nhưng với chiêu thức Thanh Liên Kiếm Vũ này thì đối phương thậm chí có thể bước vào vị trí của một trong năm phái cầm kiếm.

Tiếc rằng thời gian cũng đã tàn, tông môn đó cuối cùng cũng bị tiêu diệt, đương nhiên cũng chỉ có Bạch Liên Giáo nhìn thấy bút tích, cho nên Thanh Liên Kiếm Vũ này hiển nhiên rơi vào tay Bạch Liên Giáo.

Bây giờ Thanh Liên Thánh Sứ sử dụng Thanh Liên Kiếm Vũ này để tấn công Tiền Đạo Nhân, gần như áp chế hắn trong nháy mắt, buộc Tiền Đạo Nhân phải rút lui.

Chỉ có điều Thanh Liên Thánh Sứ lần này không chỉ là muốn đánh lui Tiền Đạo Nhân, cho nên ngay lúc Tiền Đạo Nhân rút lui, thân ảnh của Thanh Liên Thánh Sứ khẽ động, trong nháy mắt kiếm khí hóa thành cánh hoa sen bay lượn cả bầu trời, thân ảnh của Thanh Liên Thánh Sứ ẩn núp trong đó, sát khí nội liễm, nhưng lại mang đến cho người khác nỗi sợ hãi vô cùng!

Tiền Đạo Nhân hít một hơi thật sâu, hắn đã cảm nhận được sự nguy hiểm trong đó, thực lực của đối phương vượt xa mình, hoặc có thể nói truyền thừa của đối phương vượt xa mình, hắn không thể chạy thoát.

Nói tới đây, Tiền Đạo Nhân cũng thật xui xẻo, tuy rằng hắn là một người xuất thân tán tu, nhưng cũng chỉ có một số ít người xuất thân tán tu có thể tu luyện tới Dương Thần cảnh.

Tiền Đạo Nhân có sự kiên trì, nhưng tiếc là hắn không có cơ hội.

Phần lớn võ công của hắn thực ra là do hắn tự tạo ra.

Tiền Đạo Nhân cũng có niềm kiêu hãnh của chính mình, tuy rằng trên người không có truyền thừa mạnh mẽ nào, nhưng dựa theo những bài công pháp tự mình gọt giũa ra, hắn chưa từng sợ bất kì người nào trong cùng cấp bậc.

Chương 2104: Thích khách(2)

Nhưng vấn đề cũng nảy sinh ở đây, mặc dù thiên phú võ đạo của Tiền Đạo Nhân rất mạnh và ngay cả những công pháp tự nghĩ ra cũng không hề yếu, nhưng dù sao thì trước đây hắn chỉ là một võ giả trong Dung Thần cảnh, kiến thức hắn có nhiều nhất cũng chính là sức mạnh của Dung Thần cảnh.

Bây giờ hắn đang ở trong Dương Thần cảnh, uy lực của những công pháp mà hắn tạo ra trước đây không thể theo kịp.

Mặc dù Tiền Đạo Nhân có thể tăng cường uy năng võ công của mình theo sức mạnh của Dương Thần cảnh, chuyện này cũng cần một khoảng thời gian, không phải à? Hiện tại hắn vừa mới vượt qua giai đoạn tu vi ổn định, nhưng công pháp và kinh nghiệm chiến đấu của bản thân vẫn dừng lại ở Dung Thần Cảnh, đây cũng là điều khiến Tiền Đạo Nhân bối rối lúc này.

Đợi cho đến khi Tiền Đạo Nhân bắt đầu giao đấu với võ giả cùng cấp bậc, sự thiếu sót trong kỹ năng võ thuật của hắn sẽ hoàn toàn lộ ra, bị đối thủ trực tiếp áp chế.

Cảm nhận được sát khí ẩn chứa trong Thanh Liên Kiếm Khí, Tiền Đạo Nhân hít một hơi dài.

Đối phương đến vì mạng của mình, vì vậy Tiền Đạo Nhân không còn lựa chọn nào khác ngoài chiến đấu vì mạng của bản thân.

Vì vậy, Tiền Đạo Nhân đã quyết định ngay trong chốc lát, trực tiếp đốt cháy tinh huyết, trong miệng đột nhiên phun ra một ngụm máu, trong chốc lát thân thể Tiền Đạo Nhân mang theo tia máu chói mắt.

Tiền Đạo Nhân bấm hai tay vào nhau, mỗi khi ngón tay của hắn hạ xuống đều sẽ bùng lên một cỗ dao động cực mạnh, phá vỡ kiếm khí trong một vùng.

Đồng thời nó cũng làm nổ hoàn toàn khu vực đó, khiến kẻ thù không còn nơi nào để ẩn nấp.

Đây là tuyệt kỹ Điểm Kim Thủ do Tiền Đạo Nhân tạo ra, là một phép thuật không hề yếu kém.

Nhưng dù phép thuật này mạnh đến đâu, nhất định không bằng ba phần Thần Chỉ của Tô Tín, rất khó có thể đả thương Thanh Liên Thánh Sứ, hiện tại hắn làm ra chuyện này chỉ là muốn ép Thanh Liên Thánh Sứ ẩn núp trong bóng tối hiện ra mà thôi.

Quả nhiên, sau khi phần lớn kiếm khí đều bị chỉ điểm này làm cho nổ tung , rốt cuộc thân hình của Thanh Liên cũng không thể ẩn núp được nữa, nàng xuất hiện từ phía sau Tiền Đạo Nhân, kiếm khí giống như một đóa sen xanh, trong thanh tĩnh mỹ lệ lại mang theo sát khí vô tận.

Tiền Đạo Nhân đột nhiên xoay người, dùng móng vuốt nắm lấy nó, trực tiếp cầm kiếm trong tay, cổ lực cường đại thậm chí khiến cho Thanh Liên Thánh Sứ cũng phải choáng váng.

Mò kim đáy biển, bàn tay nắm tiền!

Mặc dù móng vuốt này không sắc bén như Ưng Trảo Công của Thiết Ngạo, cũng không ào ạt như Đại Cầm Long Thủ của Thiếu Lâm Tự.

Nhưng sự nắm bắt này chẳng khác nào dân cờ bạc thua đỏ mắt cầm văn tiền cuối cùng trong tay không chịu buông, vì không phải đang cầm tiền, mà là mạng sống!

Nhưng ngay lúc Tiền Đạo Nhân nghĩ rằng mình đã tạm thời thoát khỏi khó khăn, hai thanh kiếm đột nhiên xuất hiện bên cạnh hắn, hoa sen chia thành ba cánh, cánh hoa mà Tiền Đạo Nhân cầm trên tay chỉ là một trong số đó!

Hai kiếm khí tiến vào trong cơ thể hắn, Tiền Đạo Nhân đột nhiên phun ra một ngụm máu rồi bay ra ngoài.

Ngay khi Thanh Liên Thánh sứ muốn đuổi theo, động tĩnh giao thủ vừa rồi của hai người đã thu hút những võ giả khác trong phủ Thành Chủ.

Nhìn thấy bộ dáng của Thanh Liên Thánh Sứ, hắn lập tức lựa chọn rút lui.

Thực ra, thực lực hiện tại trong phủ Thành Chủ không mạnh, chỉ có ba tên cung phụng Hóa Thần cảnh mà thôi, sẽ không gây tổn hại gì cho nàng.

Nhưng điều nàng muốn là sự ủng hộ của toàn bộ Thương Sơn Thành, chứ không phải là giết sạch người ở Thương Sơn Thành, vì vậy những người khác không thể giết thì cứ không giết sẽ tốt hơn.

Tất nhiên, cho dù bây giờ Tiền Đạo Nhân không chết thì cũng gần thôi.

Lúc trước hắn chọn đốt tinh huyết chiến đấu để giành lấy mạng sống của mình, nay lại bị trúng hai kiếm khí của Thanh Liên Thánh Sứ, ước chừng hiện tại Tiền Đạo Nhân đã mất sức chiến đấu, đừng nói là Dương Thần cảnh, cho dù là sức mạnh của Liên Hóa Thần Cảnh thì hắn cũng không thể phát huy được.

Sau khi đám người nghe thấy động tĩnh liền lập tức chạy đến, nhưng khi họ mở sân của Tiền Đạo Nhân ra, những gì họ nhìn thấy là khắp người Tiền Đạo Nhân dính đầy máu tươi nằm trên mặt đất, trên người còn có hai vết kiếm rất lớn.

“Cha! Cha làm sao vậy?”

Yến Khuynh Tuyết vội vàng chạy tới nắm tay Tiền Đạo Nhân, lập tức kêu Lục Li đi lấy đan dược, mời đại phu.

Tuy nhiên, lúc này Tiền Đạo Nhân xua tay một cách yếu ớt: “Đừng nhúc nhích!”

Tiền Đạo Nhân lấy ra một viên tiên dược nuốt vào bụng, sắc mặt của hắn khá hơn một chút.

Nhìn những người xung quanh, Tiền Đạo Nhân ho khan một tiếng nói: “Đừng làm ầm ĩ như vậy, không ai được phép nói tin tức ta bị thương nặng ra ngoài!”

Lương Bác lão luyện thành thục đột nhiên phản ứng trở lại, Tiền Đạo Nhân là người bảo vệ Thương Sơn Thành của họ. Bởi vì có Tiền Đạo Nhân mang sức lực chiến đấu cao ở đây, những người khác mới không dám làm càn.

Nếu tin tức Tiền Đạo Nhân bị thương nặng truyền ra ngoài, nói không chừng sẽ có một số người có tâm tư khác thường.

Sau khi mọi người đỡ Tiền Đạo Nhân về phòng an toàn, Yến Khuynh Tuyết không khỏi thốt lên: “Cha, chuyện gì xảy ra vậy? Ai đã làm cha bị thương?”

Chương 2135 - Thích khách(3)

Thích khách(3)

Tiền Đạo Nhân nói với vẻ mặt u ám, “Ta không biết.”

Mọi người có mặt ở đây đều sững sờ trong giây lát, không biết sao?

Tiền Đạo Nhân tốt xấu gì cũng là một võ giả của Dương Thần cảnh , nhưng kết quả là hắn thậm chí không biết kẻ đã làm mình bị thương là ai, đối thủ mạnh đến mức nào?

Yến Khuynh Tuyết cau mày nói: “Là người của Bạch Liên Giáo sao?”

Gần đây chỉ có Bạch Liên Giáo chạm trán với bọn họ ở Thương Sơn Thành, mà Bạch Liên Giáo cũng có động cơ này.

Tiền Đạo Nhân do dự một chút nói: “Ta cũng không biết, công pháp đối phương sử dụng không phải của Bạch Liên Giáo, mà là một môn kiếm thuật cực kỳ lợi hại.”

Yến Khuynh Tuyết tự hỏi: “Nếu không phải là Bạch Liên Giáo thì còn ai nữa? Cả Tương Nam bây giờ vẫn có thế lực khác có khả năng xuất ra được võ giả Dương Thần cảnh khác sao?”

Tiền Đạo Nhân cười nhạt nói: “Ta cũng không biết, người hành tẩu giang hồ làm sao có thể không có một vài kẻ thù?

Nhất là ta là người xuất thân tán tu, tính tình thời niên thiếu vừa thối vừa kiên cường, người bị ta xúc phạm cũng không ít, trong đó có một vài đại nhân vật.

Bây giờ ta không chắc người vừa nãy có phải là kẻ thù đến tìm ta để trả thù sau khi tu luyện thành công hay không.

Dù sao thì đoạn thời gian này nhất định phải phong tỏa tin tức, hành sự phải cẩn thận hơn, tất cả đợi sau khi thương tích ta

bình phục rồi lại nói tiếp.”

Yến Khuynh Tuyết gật đầu, cách duy nhất bây giờ chỉ có thể là như vậy.

Có điều sáng sớm ngày hôm sau, Lương Bá đã vội vàng đến chỗ ở của Yến Khuynh Tuyết lớn tiếng nói: “Tiểu thư, không ổn rồi! Hơn mười thế lực võ lâm Tương Nam đã hợp lực chặn đường đến Thương Sơn Thành của chúng ta.” Toàn bộ thương nhân đến muộn đi ngang qua đều bị bọn chúng cướp đoạt, thậm chí một số thương nhân bên trong Thương Sơn Thành đã hoảng sợ đến mức vội vàng rời Thương Sơn Thành sau khi nghe tin.”

Yến Khuynh Tuyết hơi nhướng mày, các thế lực võ lâm Tương Nam làm như vậy gần như là đang cắt đứt căn cơ của Thương Sơn Thành bọn họ.

Trước đây những thế lực võ lâm Tương Nam nhất định không dám làm chuyện này, nhưng Tiền Đạo Nhân vừa bị thương tối hôm qua, võ lâm Tương Nam lại ra tay như thế này, nếu bên trong không có liên hệ thì cũng không có ai tin được.

“Đi xem trước.”

Ngay khi Yến Khuynh Tuyết dẫn Lương Bác ra ngoài, liền có một võ giả của Thương Sơn Thành tiến lên lớn giọng nói: “Tiểu thư, lúc sáng bọn ta đã đi giảng đạo lý với những tông môn Tương Nam, nhưng họ lại ngang ngược vô cùng, đánh người của Thương Sơn Thành ta một trận, thậm chí ngay cả đại nhân Liệt Tư Trọng cũng bị chúng đánh trọng thương! “

Yến Khuynh Tuyết nghe vậy trong lòng liền chùng xuống.

Liệt Tử Trọng là bằng hữu tâm giao của nàng ở Thương Sơn Thành.

Lần này, hẳn là hắn cũng nhìn thấy người của các tông môn khác chặn đường, đi tới tranh luận, kết quả bị thương nặng.

Bây giờ các thế lực đại tông môn Tương Nam đã quyết định đoạn tuyệt với Thương Sơn Thành, nhìn thái độ của bọn họ liền biết, quả thực không lưu lại một chút đường sống nào.

Bên ngoài phủ thành chủ, gần như hơn mười thế lực lớn ở Tương Nam đều phái người tới đây, người dẫn đầu trong đó là bốn nhà Mạc gia Thương Lan cốc, Ly Hỏa giáo, Cửu Hoa Kiếm Tông, Thiên Cơ Thần Đao môn.

Bốn nhà họ đã ngấp nghé Thương Sơn thành từ đầu, kết quả bị Tô Tín cản trở kế hoạch, cuối cùng còn bị Yến Hoàng Cửu gần chết tính kế.

Sau đó Yến Hoàng Cửu chết, bọn họ lại phát hiện ra Thương Sơn thành càng không dễ chọc, vì vậy nên hơn mười năm qua gần như bọn họ cũng không dám đi chọc vào Thương Sơn thành.

Nhưng hiện tại, sau lưng bọn họ có Bạch Liên Giáo làm chỗ dựa, ngày hôm qua, người của Bạch Liên Giáo cũng đã nói, người có sức chiến đấu mạnh nhất trong Thương Sơn thành - Tiền Đạo Nhân đã bị trọng thương, thậm chí mất đi sức chiến đấu, bây giờ bọn họ không ra tay thì còn chờ tới khi nào?

Yến Khuynh Tuyết mở cửa đi ra, nhìn thấy ngay trước mắt hơn mười võ giả Hóa Thần cảnh và mấy chục đệ tử Thương Sơn thành nằm dưới chân.

“Chư vị, các ngươi có ý gì đây?” Yến Khuynh Tuyết cau mày nói.

Một võ giả Hóa Thần cảnh thuộc Thương Lan cốc Mạc gia giơ tay, ném Liệt Tử Trọng đã trọng thương ngất đi tới trước mặt Yến Khuynh Tuyết, cười lạnh nói: “Chúng ta có ý gì, lẽ nào ngươi còn không rõ sao? Tiền Đạo Nhân cũng đã bị trọng thương rồi, Thương Sơn thành các ngươi còn muốn cố làm ra vẻ? Mười ngày, chúng ta chỉ cho ngươi thời gian mười ngày, trong vòng mười ngày giao tất cả mối kinh doanh và quyền lực của Thương Sơn thành ra đây, nếu không chớ trách bọn ta lòng dạ độc ác!”

Hắn nói xong, những tông môn khác trong Tương Nam đều bỏ đi.

Yến Khuynh Tuyết trầm mặc một lát rồi nói: “Trước tiên đưa hết người bị thương đi dưỡng thương, những chuyện khác sau này rồi nói.”

Tuy rằng Yến Khuynh Tuyết bảo chuyện tình để sau rồi nói, nhưng hiện tại tình huống thế ngày cũng không phải dễ dàng có thể giải quyết, trừ khi vết thương của Tiền Đạo Nhân đột nhiên khỏi hẳn, hoặc là có một cường giả Dương Thần cảnh giúp đỡ bọn họ, nếu không đối mặt với sự đe dọa của toàn bộ thế lực Tương Nam đạo, chuyện này căn bản là là một cục diện khó khăn không cách giải quyết.

Chương 2136 - Túi gấm(1)

Túi gấm(1)

Tuy rằng mạng lưới quan hệ của Thương Sơn thành tại Tương Nam đạo rất rộng, nhưng trong số những người đó, mạnh nhất cũng chỉ là một vài võ giả Hóa Thần cảnh mà thôi.

Bình thường, sức mạnh của bọn họ rất đáng sợ, nhưng hiện giờ là toàn bộ hơn mười thế lực lớn ở Tương Nam đạo bắt tay cùng nhau dồn ép Thương Sơn thành, dù Thương Sơn thành có tìm bọn họ cũng vô dụng, ngược lại còn làm liên lụy đến bọn họ.

Hơn nữa tình hình tiến triển còn gay go hơn cả tưởng tượng của Yến Khuynh Tuyết.

Ngày hôm qua, tất cả các đại tông môn Tương Nam đạo bắt tay uy hiếp Thương Sơn thành, điều này cũng khiến những người khác trong Thương Sơn thành nhìn ra nguy cơ hiện tại của nơi này.

Hiện tại phần lớn người trong Thương Sơn thành đều là thương nhân và võ giả tán tu, có lẽ trong đó sẽ có một số người vẫn giữ thái độ cảm ơn Thương Sơn thành, nhưng đa số đều hiểu xu lợi tránh hại, vào thời điểm này, bọn họ tiếp tục ở lại Thương Sơn thành hoàn toàn là đâm đầu vào chỗ chết.

Dù sao đao kiếm không có mắt, chẳng may các đại tông môn Tương Nam đạo khai chiến với Thương Sơn thành thật, lan đến gần bọn họ thì đúng là xui xẻo.

Vì thế chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, số người trong Thương Sơn thành ít nhất giảm đi sáu phần mười, hơn nữa mọi người

đều có tâm lý hùa theo đám đông, số người này vẫn đang tăng thêm.

Thấy cảnh đó, nha hoàn Lục Ly tức giận mắng ầm lên: "Bạch nhãn lang! Đều là một đám bạch nhãn lang! Khi Thương Sơn thành ta cường thịnh, bọn họ mặt dày đòi vào, kết quả bây giờ thấy Thương Sơn thành xảy ra chuyện, bọn họ chạy nhanh hơn cả thỏ!"

Yến Khuynh Tuyết thở dài nói: "Được rồi Lục Ly, đừng mắng nữa, bọn họ cũng có chỗ khó xử của mình."

Lục Ly dừng lại, nhưng nàng bỗng nhiên nói: "Tiểu thư, không phải hồi xưa Mạnh công tử đã cho ngươi một cái túi gấm sao? Hắn kêu ngươi khi gặp nguy hiểm thì mở nó ra, hiện tại có thể nói Thương Sơn thành ta đang trong thời khắc nguy cấp sống còn, hiện tại không dùng còn chờ tới khi nào?"

Nghe thấy Lục Ly nhắc tới túi gấm, Yến Khuynh Tuyết bỗng hơi chần chờ.

Lúc trước đúng là Mạnh Thanh Trạch có cho nàng một cái túi gấm, nhưng Yến Khuynh Tuyết mãi vẫn chưa dùng, mà nên nói là nàng không dám dùng.

Giữ lại cái túi gấm này, nàng vẫn còn có thể mong chờ, nhưng biết đâu dùng nó rồi, kết quả không có ai xuất hiện, chứng minh tất cả những thứ này đều chỉ là một trò lừa, Yến Khuynh Tuyết không cách nào chấp nhận điều này.

Vậy nên đó là nhớ nhung cũng được, là lừa mình dối người cũng tốt, dù sao qua bao nhiêu năm như thế, Yến Khuynh Tuyết vẫn không có ý định dùng chiếc túi gấm này.

Bây giờ nghe Lục Ly nói vậy, Yến Khuynh Tuyết hơi dao động.

Lấy chiếc túi gấm ngày xưa Tô Tín cho nàng ra, Yến Khuynh Tuyết siết chặt nó trong tay, thầm nói: "Thôi được, là thật hay giả, đến cùng chuyện tình cũng phải có một kết thúc."

Nàng mở túi gấm ra, bên trong chỉ có hai tờ giấy.

Trong đó có một tờ bảo Yến Khuynh Tuyết đến một nơi ở cửa phía tây Thương Sơn thành, lấy một viên gạch xanh trên tường

ra, để tờ giấy còn lại vào trong đó.

Trên tờ giấy còn lại viết những nội dung kỳ quái, mỗi chữ riêng biệt Yến Khuynh Tuyết đều biết, nhưng chúng kết hợp lại với nhau lại mỗi cái một đằng.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy chiếc túi gấm này, Yến Khuynh Tuyết lập tức có thể khẳng định, Mạnh Thanh Trạch mà nàng vẫn luôn nhớ thương trong lòng quả nhiên không phải hạng tầm thường gì, vừa nhìn đồ vật trong túi gấm đã biết ngay đó chính là sự sắp xếp ẩn giấu trong bóng tối, hơn nữa ngay trong Thương Sơn thành cũng có người của đối phương.

Có điều Yến Khuynh Tuyết vẫn làm theo hướng dẫn trong túi gấm, vì an toàn, nàng cố ý sai Lương bá – người nàng có thể tin tưởng tuyệt đối đi làm.

Chờ khi đêm xuống, một mật thám thu thập thông tin của Lục Phiến Môn đi tới cửa tây, cẩn thận từng li từng tí lấy một viên gạch xanh ra, lấy mật thư trong đó.

Tuy thực lực của Lục Phiến Môn ở Tương Nam đạo còn yếu, nhưng ít nhất vẫn bố trí một số người ở đây.

Đặc biệt là Thương Sơn thành hiện tại đã trở thành một thành lớn nổi tiếng ở đất Tương Nam, tất nhiên Lục Phiến Môn cũng sẽ sắp xếp không ít mật thám ở đây, mỗi ngày đều có tin tức truyền đến.

Khi mật thám kia lấy tin, hắn còn tưởng rằng đây là tình báo bình thường, nhưng đến khi hắn nhìn thấy tin tức trong đó, sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Nội dung bức tin mật này rất bình thường, thực ra có một câu nói, Thương Sơn thành có biến.

Nhưng phần đề tên viết cần giao cho Tô Tín.

Với người của Lục Phiến Môn mà nói, bọn họ có thể không biết người khác, nhưng không thể không biết Tô Tín.

Đó là người mạnh nhất trưởng thành từ Lục Phiến Môn, thậm chí có thể sánh ngang hàng với Thần Ưng Thiết Ngạo đại nhân.

Mặc dù hiện tại Tô Tín đã chính thức cắt đứt quan hệ với triều đình, thậm chí cũng không được tính là người của Lục Phiến Môn nữa, nhưng điều này không thể thay đổi sự sùng bái và mong ngóng của võ giả Lục Phiến Môn dành cho Tô Tín.

Chương 2137 - Túi gấm(2)

Túi gấm(2)

Dù sao đối với phần lớn võ giả Lục Phiến Môn, bọn họ vẫn hi vọng mình có thể giống như Tô Tín, dựa vào năng lực của chính mình quật khởi từ Lục Phiến Môn, cuối cùng trở thành người đứng đầu một phương, thống trị giang hồ.

Vì vậy ngay khi lấy được lá mật thư này, võ giả kia lập tức xếp nó vào cơ mật tối cao, báo cáo thẳng cho tổng bộ đầu Tương Nam đạo - Phương Hiển Long.

Bởi vì thực lực của Tam Tương chi địa rất yếu, vậy nên thực lực tổng bộ đầu Lục Phiến Môn ở Tam Tương chi địa cũng khá thấp.

Có một số vùng thực lực khá mạnh, tổng bộ đầu yếu nhất cũng phải đến Dung Thần cảnh, còn được bố trí thêm mấy phó tổng bộ đầu Hóa Thần cảnh mới được, chứ Tam Tương chi địa có lúc ngay cả một tổng bộ đầu Hóa Thần cảnh cũng không sắp xếp được.

Còn ví dụ như Thiết Vô Tình thuộc Thiết gia hồi xưa, hắn đã từng đảm nhiệm vị trí tổng bộ đầu Tương Nam đạo khi có thực lực cảnh giới Tiên Thiên Thần Cung, Thiết gia để hắn ngồi vị trí này hoàn toàn là vì tích lũy kinh nghiệm.

Có điều hiện giờ Lục Phiến Môn đã thành địa bàn của Thiết gia, tự nhiên cũng không cần tích lũy kinh nghiệm gì nữa, vậy nên Tương Nam đạo từ nơi tích lũy kinh nghiệm biến thành chỗ dưỡng lão.

Mặc dù Phương Hiển Long có thực lực Hóa Thần cảnh, nhưng ở Lục Phiến Môn hắn chẳng mấy nổi tiếng, cũng chẳng có điểm gì đặc biệt, e là điểm duy nhất khá đặc thù chính là tuổi tác của hắn rất già, tuổi nghề rất lâu, là một trong số những võ

giả gia nhập Lục Phiến Môn ngay từ khi Đại Chu vừa thành lập nó, xem như lứa già nhất trong Lục Phiến Môn.

Chỉ có điều thực lực của hắn thường thường, lý lịch không có gì đặc biệt, trong Lục Phiến Môn căn bản cũng không đảm nhận được trọng trách, vì thế khi hắn đến tuổi xế chiều mới bị ném tới Tương Nam chi địa dưỡng lão.

Dẫu sao thực lực nơi này yếu như thế, những tông môn kia cũng sẽ không gây ra chuyện gì, hơn nữa dù bọn họ có gây chuyện, Phương Hiển Long cũng mặc kệ, hắn làm tổng bộ đầu Tương Nam đạo vô cùng thích chí.

Đương nhiên trên thực tế, Phương Hiển Long làm thế e là cũng có chút tự sa ngã và không làm tròn trách nhiệm.

Bạch Liên Giáo làm việc quá đáng như vậy ở Tương Nam đạo, Lục Phiến Môn vẫn không hay biết gì, điều này là hơi khó chấp nhận.

Phải biết một trong những chức trách quan trọng nhất của Lục Phiến Môn chính là giám sát các đại tông môn, bình thường, Phương Hiển Long thân là tổng bộ đầu nên phái bộ đầu cấp dưới đi nằm vùng tại các đại tông môn để điều tra tin tức, như vậy chỉ cần các đại tông môn có gió thổi cỏ lay một cái, Lục Phiến Môn lập tức biết được tin.

Bây giờ Bạch Liên Giáo làm loạn trắng trợn như vậy, Lục Phiến Môn cũng có thể dễ dàng biết được.

Nhưng ai ngờ đâu sau khi Phương Hiển Long tiếp nhận vị trí tổng bộ đầu Tương Nam đạo lại chê phiền phức, rút hết những người này về, điều này dẫn đến hiện tại Lục Phiến Môn ở Tương Nam đạo gần như biến thành nửa kẻ mù, chỉ có thể nhìn thấy những chuyện bề nổi, chuyện âm thầm trong tối, bọn họ hoàn toàn không nhìn thấy.

Khi mật thám đem tin tức tới, Phương Hiển Long cũng sững người, hắn không nghĩ tới ở Tương Nam chi địa vẫn còn có đồ vật liên quan đến Tô Tín.

Thế nhưng sau một hồi suy nghĩ, Phương Hiển Long bỗng nhiên nói: “Hủy mật thư đi cho ta, coi như trước giờ chưa từng thấy vật này.”

Tên mật thám thu thập thông tin kia chợt sững sờ, hắn không ngờ Phương Hiển Long sẽ làm vậy.

Thật ra nguyên nhân Phương Hiển Long làm vậy rất đơn giản, hắn không có thù oán với Tô Tín, thậm chí với thực lực và địa vị của hắn cũng không đủ tư cách kết thù với Tô Tín, nhưng hẵn thật sự không dám nhúng tay vào chuyện này.

Tuy Tô Tín đã từng là thành viên cao tầng trong Lục Phiến Môn bọn họ, nhưng hiện tại Tô Tín đã trở mặt với triều đình, vào lúc này, nếu mình còn đi lén lút liên lạc với Tô Tín, truyền tin giúp hắn, dù Lục Phiến Môn không trách phạt, nhưng triều đình có trách tội hay không?

Phương Hiển Long hắn chỉ tới nơi này dưỡng lão, hắn không muốn gây ra nhiều rắc rối như vậy, thế nên Phương Hiển Long dứt khoát không làm thì thôi, đã làm thì làm cho chót, coi như chưa từng thấy đồ vật này.

Thấy tên mật thám thu thập thông tin vẫn chưa hành động, Phương Hiển Long không khỏi cau mày nói: “Sao, ngươi không nghe lệnh của ta hả?”

Mật thám thu thập thông tin ngẩn người, vội vã chắp tay nói: “Vâng, thuộc hạ sẽ làm theo sự sai bảo của đại nhân.”

Phương Hiển Long không muốn gây chuyện, cho nên dứt khoát coi như không thấy tin tình báo liên quan đến Tô Tín.

Nhưng tên mật thám thu thập thông tin phát hiện mật thư lại có tính toán khác.

Phương Hiển Long già rồi, không có một chút nhuệ khí nào đáng nói, bao gồm cả vị trí tổng bộ đầu Tương Nam đạo hắn được nhận là dựa vào cống hiến suốt bao nhiêu năm ở Lục Phiến Môn.

Nhưng tên mật thám thu thập thông tin này của Lục Phiến Môn vẫn còn rất trẻ, hắn không muốn sống hèn nhát cả đời giống Phương Hiển Long.

Lục Phiến Môn là một lựa chọn tốt, nhưng Tây Bắc đạo của Tô Tín Tô đại nhân thậm chí có thực lực để đối kháng với triều đình, đây chẳng phải là một khác lựa chọn tốt khác sao?

Chương 2138 - Ngươi sẽ hối hận(1)

Ngươi sẽ hối hận(1)

Hơn nữa bản thân Tô đại nhân chính là thần tượng hắn sùng bái, vậy nên tên mật thám thu thập thông tin Lục Phiến Môn này không hủy mật thư đi như lời Phương Hiển Long nói, mà lặng lẽ dùng con đường của mật thám thu thập thông tin truyền nó ra ngoài, để những người khác truyền tin đến Tây Bắc đạo.

Mặc dù trên danh nghĩa, những mật thám thu thập thông tin bọn họ cần nghe theo mệnh lệnh của tổng bộ đầu địa phương, nhưng thực ra mật thám thu thập thông tin và truy phong tuần bổ là hệ thống thành lập riêng, bọn họ đương nhiên cũng có con đường riêng của mình.

Trong Phi Long thành Tây Bắc đạo, Tô Tín đã lĩnh ngộ được gần hết chữ "Sát" mà Nhân Hoàng lưu lại, hắn cũng thuận tiện đặt tên cho nó, gọi là Sát Tự Quyết.

Tuy hơi đơn giản, nhưng rất chuẩn xác.

Bởi vì Sát Tự Quyết không được tính là võ kỹ, dù người bình thường biết phương pháp cũng không luyện được, nhất định phải quan sát tấu chương ngày xưa Nhân Hoàng để lại mới được.

Đúng lúc này, Hoàng Bỉnh Thành gõ cửa lớn nơi bế quan, cầm một tin tình báo đưa cho Tô Tín rồi nói: "Đại nhân, đây là tình báo truyền tới từ Lục Phiến Môn ở Tương Nam chi địa."

Nghe thấy Hoàng Bỉnh Thành nhắc đến hai chữ "Tương Nam", vẻ mặt Tô Tín hơi quái dị.

Bởi vì từ sau khi hắn rời khỏi Tương Nam, giữa hắn và Tương Nam gần như không còn bất cứ mối liên hệ gì nữa.

Người trong giang hồ đều nói Tô Tín hoài cựu, thật ra chỉ có mình Tô Tín tự biết, hắn chẳng hoài cựu cái quái gì cả.

Quê hương chân chính của Tô Tín không ở Tương Nam, huống hồ sau khi sống lại, hắn bắt đầu không ngừng chém giết ở Thường Ninh phủ, trong hoàn cảnh đó có cái gì đáng hoài cựu?

Hơn nữa nếu Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi không có thực lực và năng lực, Tô Tín cũng sẽ không nâng hai tên rác rưởi lên địa vị cao.

Còn về những người khác trong Phi Ưng bang Tương Nam tư chất đều quá tầm thường, Tô Tín nâng bọn họ lên địa vị cao kỳ thực là hại bọn họ.

Bụng to bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu bát cơm, nếu ăn nhiều sẽ chết vì no.

Ấy vậy mà hiện giờ đột nhiên có tin tức truyền đến từ Tương Nam, còn thông qua con đường Lục Phiến Môn, Tô Tín cũng hơi ngạc nhiên.

Có điều hắn còn chưa kịp đọc tin của Hoàng Bỉnh Thành, Đồng Vũ Dương cũng đi vào nói: "Đại nhân, ám vệ truyền đến một tin tức về Tương Nam."

Hai tin tức đều truyền từ Tương Nam tới, Tô Tín cũng kinh ngạc.

Hắn mở tin của ám vệ ra trước, sau khi đọc tin tức trong đó, Tô Tín không khỏi cười gằn một tiếng, Bạch Liên Giáo vươn tay quá dài rồi.

Những năm gần đây, đúng là Tô Tín không quan tâm đến Phi Ưng bang, hắn cũng không giúp đỡ Phi Ưng bang điều gì.

Thậm chí nếu không có chuyện lần này, Tô Tín suýt nữa đã quên mất ở Tương Nam chi địa, hắn vẫn còn để lại một Phi Ưng bang, dù sao hiện tại, địa vị của hai bên cách nhau một người trên trời, một cái dưới đất.

Nhưng dù là thế, Tô Tín vẫn có một số quan hệ với Phi Ưng bang.

Làm to chuyện thì đây là nhân quả, nói nhỏ lại thì là tình cảm, kết quả Bạch Liên Giáo ngươi nói diệt là diệt, mặt mũi của Tô Tín hắn biết để đâu?

Có thể nói lần này, Thanh Liên thánh sứ gây chuyện thế này là vì nàng không hiểu tính tình Tô Tín, nếu như đổi thành Bạch Linh, nàng tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Người bình thường đều cho rằng Lục Địa thần tiên Chân Vũ cảnh nhất định phải có khí độ tông sư gì đó, nhưng cho tới bây giờ, Tô Tín hắn chưa bao giờ là hạng người lương thiện, hơn nữa xưa nay, lòng dạ hắn cũng chẳng lấy gì làm độ lượng.

Lúc Phi Ưng bang không có chuyện gì, cứ yên lặng ở đó, Tô Tín sẽ mặc kệ, nhưng nếu ngươi động vào nó, vậy nghĩa là động vào thể diện của Tô Tín, chuyện này không dễ dàng kết thúc như vậy đâu.

Bạch Liên Giáo muốn hô mưa gọi gió ở Tương Nam, Tô Tín sẽ không quản, hắn cũng lười quản, dù sao hiện tại hắn không còn là người của triều đình, người phải đau đầu cũng chỉ có triều đình, nhưng hiện tại người của Bạch Liên Giáo vươn tay dài như vậy, thế thì đừng trách Tô Tín ra tay.

Sau đó Tô Tín tiếp tục mở mật thư từ Lục Phiến Môn ra, sau khi đọc tin bên trong, cõi lòng Tô Tín không kìm được có hơi phức tạp.

Tô Tín vẫn chưa quên chuyện ở Thương Sơn thành, hắn rất thưởng thức Yến Khuynh Tuyết, hơn nữa hắn cũng cảm nhận được tình yêu của Yến Khuynh Tuyết, nhưng khi đó, Tô Tín không nhận.

Có rất nhiều nguyên nhân, một phần là vì hệ thống, còn vì bản thân Tô Tín cũng không muốn ở lại Tương Nam cả đời.

Quan trọng hơn là vào lúc đó, Tô Tín không phải Tô Tín mà là Mạnh Thanh Trạch, một sự tồn tại mà cả thân phận và tính cách đều là ngụy trang.

Người Yến Khuynh Tuyết thích là Mạnh Thanh Trạch chứ không phải Tô Tín hắn, sau khi biết chuyện này, nàng sẽ lựa chọn ra sao, Tô Tín không biết điều này, vậy nên lúc đó Tô Tín ra đi rất dứt khoát, hắn cho rằng thời gian sẽ xóa nhòa tất cả những điều đó.

Nhưng bây giờ nhìn lại, chuyện tình không phải thế.

Tô Tín thở dài một hơi, nhân quả này chung quy cũng phải có kết cục, cộng thêm chuyện của Phi Ưng bang, dù sao Tô Tín cũng phải đi Tương Nam chi địa một chuyến.

Hơn nữa trong tin tình báo truyền tới từ Lục Phiến Môn còn có sự phân tích của tên mật thám thu thập thông tin kia.

Chương 2139 - Ngươi sẽ hối hận(2)

Ngươi sẽ hối hận(2)

Tên này cũng là một nhân tài, mặc dù hắn không biết nguồn gốc của mật thư, nhưng hắn vẫn kể một lượt những chuyện lớn xảy ra gần đây ở Tương Nam đạo, trong đó tất nhiên chuyện xảy ra tại Thương Sơn thành chiếm nhiều chữ nhất.

Dựa theo kinh nghiệm của Tô Tín, rõ ràng là có người đang nhằm vào Thương Sơn thành, hơn nữa sau khi biết chuyện Bạch Liên Giáo, Tô Tín không cần đoán cũng biết ngoài Bạch Liên Giáo ra, không ai có thể làm chuyện đó, vậy nên lần này, Bạch Liên Giáo nhất định phải cho Tô Tín một câu trả lời hợp lý.

Hơn nữa tên mật thám thu thập thông tin cũng có tính toán nho nhỏ, ở cuối tin tình báo, hắn kể tội tổng bộ đầu Tương Nam đạo Phương Hiển Long, kể chuyện Phương Hiển Long muốn hủy mật thư cho Tô Tín biết để làm nổi bật lên tầm quan trọng của bản thân.

Nhưng Tô Tín không có bình luận gì về chuyện này.

Giở trò khôn vặt sau khi lập công lao có thể hiểu được, nhưng không có bản lĩnh vẫn còn lén lút gây chuyện, đó đơn thuần là tìm đường chết.

Tô Tín cất mật thư đi, nói luôn: “Mang theo ám vệ và lực lượng tinh nhuệ của Huyết Thần Giáo, đi Tương Nam một chuyến với ta.”

Cùng lúc đó, Tương Tây đạo, bên phía Bạch Linh đã bố trí gần xong xuôi, một số lực lượng của Tương Tây đạo còn yếu hơn cả Tương Nam đạo, thế nên Bạch Linh gần như không mất chút sức lực nào đã có thể khống chế toàn bộ Tương Tây đạo trong bóng tối.

Vì khoảng cách giữa hai đạo rất gần, vậy nên sự sắp xếp của Thanh Liên thánh sứ cũng truyền tới tay Bạch Linh.

Trong nháy mắt đọc được những tin tức đó, Bạch Linh không nhịn được thấp giọng mắng: “Ngu ngốc!”

Trong mắt Bạch Linh, hành động của Thanh Liên thánh sứ không khác gì kẻ ngu, nàng biết mình đang làm gì sao?

Từ khi Tô Tín ở Hóa Thần cảnh, Bạch Linh đã từng hợp tác với hắn, có thể nói nàng là người hiểu Tô Tín nhất trong cả Bạch Liên Giáo.

Tô Tín có thể xưng là Chân Vũ không giống Chân Vũ nhất, lòng dạ hắn không hề rộng lượng như tưởng tượng của đám người giang hồ kia.

Nếu Tô Tín không biết hành động lần này của Thanh Liên thánh sứ thì thôi, nhưng nếu để Tô Tín biết đến, hắn chắc chắn sẽ không chịu để yên.

Thanh Liên thánh sứ dùng tâm tư phỏng đoán những người khác để phỏng đoán Tô Tín, hành động này không phải ngu ngốc thì là gì?

Nếu là lúc bình thường, Bạch Linh nhất định sẽ vỗ tay khen hay trước hành động của Thanh Liên thánh sứ, thậm chí nàng sẽ âm thầm đổ thêm dầu vào lửa, để Thanh Liên thánh sứ đắc tội Tô Tín hơn nữa.

Nhưng hiện tại là thời điểm Bạch Liên Giáo bọn họ đang chuẩn bị bắt đầu đại sự, vạn sự đã sẵn sàng chỉ chờ cơ hội, vào lúc này mà chọc vào Tô Tín, không chỉ mình Thanh Liên thánh sứ bị thiệt hại, mà còn có toàn bộ Bạch Liên Giáo!

Bạch Linh muốn trở thành Bạch Liên Thánh Mẫu, nhưng điều này không đồng nghĩa với nàng sẵn sàng đưa tay tiếp nhận một Bạch Liên Giáo suy yếu vô cùng.

Vậy nên sau khi biết chuyện, Bạch Linh lập tức mang người tới Tương Nam tìm Thanh Liên thánh sứ chất vấn.

Hiện giờ trong một căn cứ bí mật của Bạch Liên Giáo ở Tương Nam đạo, Thanh Liên thánh sứ ngạc nhiên nhìn Bạch Linh khí thế hùng hổ xông vào, trên mặt nàng hiện lên ý cười giả tạo nói: “Ồ, đây không phải thánh nữ đại nhân à, sao thánh nữ đại nhân lại có thời gian rảnh rỗi tới chỗ ta thế?”

Bạch Linh lạnh lùng nói: “Ai bảo ngươi ra tay với Phi Ưng bang?”

Nụ cười trên mặt Thanh Liên thánh sứ vụt tắt, nàng thản nhiên nói: “Chuyện này liên quan gì tới ngươi hả? Hay ngươi tưởng ngươi là thánh nữ, ta làm việc nhất định phải bẩm báo cho ngươi?”

Bạch Linh cau mày nói: “Người cũng biết quan hệ của Phi Ưng bang và Tô Tín, bây giờ ngươi động vào Phi Ưng bang, sau này nếu Tô Tín làm khó Bạch Liên Giáo chúng ta, liên lụy đến đại sự của Bạch Liên Giáo thì sao?”

Thanh Liên thánh sứ cười lạnh khinh thường nói: “Bạch Linh à Bạch Linh, đã nói ngươi có quan hệ với tên Tô Tín kia, bây giờ xem ra ngươi động lòng với hắn thật rồi? Đáng tiếc, người ta là cường giả Chân Vũ cảnh, còn ngươi là yêu nữ Bạch Liên Giáo, ngươi cho rằng người ta sẽ để mắt đến ngươi ư? Phi Ưng bang chỉ là hòn đá kê chân của Tô Tín ngày xưa, hơn mười năm hắn chưa từng quan tâm đến nó, kết quả Tô Tín không căng thẳng, ngươi lại sốt xình xịch lên, rốt cuộc Bạch Linh ngươi là thánh nữ Bạch Liên Giáo ta hay là nữ nhân của Tô Tín?”

Trong mắt Bạch Linh hiện lên một tia lạnh lùng nói: “Thanh Liên, nội đấu là nội đấu, nhưng chuyện lần này liên quan đến đại sự của Bạch Liên Giáo ta, bây giờ ngươi thu tay lại vẫn còn kịp.”

Thanh Liên thánh sứ hừ lạnh một tiếng nói: “Không kịp nữa rồi, ta đã phái người tiêu diệt Phi Ưng bang, chỉ có mỗi tên bang chủ chạy nhanh mới thoát được một mạng. Hiện giờ bang phái trong các châu phủ khắp Tương Nam đạo đều đã nằm trong tầm kiểm soát của ta, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ làm sao mới có thể thắng được ván này đi.”

Sắc mặt Bạch Linh hơi thay đổi, nàng không nói nhiều nữa, chỉ lạnh nhạt nói: “Rất tốt, ta sẽ đích thân báo cáo chuyện này cho thánh mẫu, để nàng đến xử lý.”

Sau khi nói xong, Bạch Linh dứt khoát xoay người đi, chỉ để lại Thanh Liên thánh sứ cười lạnh phía sau.

Chương 2140 - Giết! (1)

Giết! (1)

Thanh Liên thánh sứ căn bản không coi trọng lời Bạch Linh nói, nàng còn tưởng Bạch Linh đang ghen ghét với thanh thế nàng tạo thành nên nói với nàng vậy thôi.

Trong Thương Sơn thành, thời hạn mười ngày đã đến, tin tức truyền đi mà không có đến một hồi âm, điều này khiến Yến Khuynh Tuyết có phần tuyệt vọng.

Lương bá đẩy cửa đi vào, nói với vẻ mặt nghiêm trọng: "Tiểu thư, người từ các đại thế lực võ lâm Tương Nam đã đến rồi, xem chừng chuyện lần này không thể giải quyết dễ dàng."

Yến Khuynh Tuyết thở dài một tiếng rồi nói: "Ta biết rồi Lương bá, chúng ta đi ra ngoài thôi."

Lương bá đi theo sau Yến Khuynh Tuyết, trong lòng vô cùng bi phẫn.

Đám người Tương Nam chi địa này quả thực không khác gì sài lang, thời kì Thương Sơn thành bọn họ hưng thịnh cũng chưa từng nghĩ đi trả thù những tông môn võ lâm này, đương nhiên lúc đó, những tông môn võ lâm này cũng cực kỳ ngoan ngoãn.

Kết quả hiện tại vừa thấy Thương Sơn thành bọn họ bắt đầu suy yếu, đám người này lập tức nhào tới, hận không thể xé một miếng thịt từ trên người Thương Sơn thành xuống.

Đến khi Yến Khuynh Tuyết và Lương bá ra ngoài cửa, chỉ thấy bên ngoài phủ thành chủ đã bị một đám võ giả giang hồ Tương Nam bao vây.

Một võ giả thuộc Cửu Hoa kiếm tông lạnh lùng nói: "Thương Sơn thành các ngươi chuẩn bị giao quyền lực và mối kinh doanh của Thương Sơn thành ra rồi chứ?"

Một võ giả Thương Sơn thành trung thành đứng lên quát: "Vọng tưởng! Thương Sơn thành do tiểu thư dẫn dắt chúng ta từng bước xây dựng một đến trình độ này, bây giờ các ngươi

muốn ngồi mát ăn bát vàng, dựa vào cái gì? Huống hồ các ngươi làm như thế có khác gì phường cướp giật không?”

Những võ giả sẵn sàng cùng sống cùng chết với Thương Sơn thành khác cũng đều là phẫn nộ nhìn đám người kia.

Thực tế, ở Tương Nam chi địa này, không thể phân biệt rõ ràng cái gọi là chính tà đến vậy.

Không biết có phải là vì Tương Nam nằm gần Nam Man hay không mà tác phong của toàn bộ võ lâm Tương Nam đều vô cùng bá đạo, hết thảy đều dùng sức mạnh ép người, không phân thiện ác chính tà, chỉ có thực lực mới là vương đạo.

Thậm chí còn có một số võ giả Thương Sơn thành thầm nghĩ, nếu tiểu thư không quá thiện lương đến thế, trong thời kỳ đỉnh cao, Thương Sơn thành bọn họ đã xử lý hết những tông môn võ lâm này rồi, cũng sẽ không xuất hiện chuyện thế này.

Võ giả Cửu Hoa kiếm tông cười lạnh nói: “Cướp giật? Hôm nay chúng ta dứt khoát làm cướp một lần, các ngươi làm gì được? Hiện giờ cho các ngươi cơ hội cuối cùng, nếu các ngươi vẫn không biết điều, e rằng hôm nay Thương Sơn thành này sẽ máu chảy thành sông!”

Những võ giả còn lại của Thương Sơn thành đều mang vẻ mặt thà chết chứ không chịu khuất phục, đối với bọn họ mà nói, bọn họ đã quyết định ở lại Thương Sơn thành, vậy thì không còn cách tránh khỏi trận chiến này.

Trong số này có tâm phúc của Thương Sơn thành, cũng có người từng chịu đại ân của Yến Khuynh Tuyết, tóm lại bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng cá chết lưới rách.

Trong mắt đám võ giả thế lực Tương Nam hiện lên vẻ lạnh lùng, Bạch Liên giáo chỉ dặn dò bọn họ đừng nhào lên giết người ngay từ đầu, nhưng bây giờ Thương Sơn thành không biết điều, lẽ nào bọn họ vẫn không thể ra tay?

Ngay khi song phương giương cung bạt kiếm chuẩn bị đánh nhau, Trâu Minh đột nhiên xuất hiện, hắn đi tới vừa cười nói: “Mọi người đều là thế lực võ lâm Tương Nam anh em với nhau, tội gì tự tàn sát nhau như vậy?”

Mọi người ở đây đều mang vẻ mặt quái dị, võ giả Bạch Liên giáo nói ra lời này trước mặt mọi người, nghe kiểu gì cũng cảm giác thấy hơi kỳ quặc.

Nhất là có một số người biết chuyện lần này vốn do Bạch Liên giáo khơi ra.

Lần này nếu không có Bạch Liên giáo nói cho bọn họ biết tin Tiền Đạo Nhân đã trọng thương, mất đi sức chiến đấu, bọn họ cũng không dám ra tay với Thương Sơn thành.

Trâu Minh xoay người, thản nhiên nói với nhóm Yến Khuynh Tuyết: "Chư vị, lần trước các ngươi từ chối hảo ý của Bạch Liên giáo ta cũng chẳng sao, dù gì trên giang hồ, đúng là danh tiếng của Bạch Liên giáo không tốt. Nhưng bây giờ các ngươi cũng thấy rồi, trên giang hồ, danh tiếng vô dụng, quan trọng nhất vẫn là thực lực. Tiếng tăm của Thương Sơn thành tốt, thế nhưng hiện tại tai vạ rơi xuống đầu, có mấy người đứng ra giúp Thương Sơn thành liều mạng với các đại thế lực võ lâm Tương Nam? Ngược lại, nếu Thương Sơn thành có đủ thực lực, tất nhiên bọn họ cũng không dám ra quyết định này. Bây giờ Thương Sơn thành gia nhập Bạch Liên giáo ta, không bàn đến những điều khác, ít nhất Bạch Liên giáo có thể bảo đảm sự an toàn cho Thương Sơn thành. Ở Tương Nam chi địa, tuyệt đối không có ai dám chọc vào!"

Trâu Minh nói, đoạn nhìn xung quanh một vòng, tất cả các võ giả Tương Nam kia đều vô thức tránh ra.

Dù sao với thực lực của Bạch Liên giáo, kể cả bọn họ muốn tàn sát toàn bộ Tương Nam đạo thật ra cũng không phải việc khó khăn gì.

Trâu Minh chuyển mắt nhìn Yến Khuynh Tuyết nói: "Thế nào? Yến thành chủ cảm thấy kiến nghị của tại hạ ra sao?"

Chương 2141 - Giết! (2)

Giết! (2)

Một số võ giả Thương Sơn thành đã hơi dao động, dù sao hôm nay bọn họ gặp chuyện như vậy, đã tuyệt vọng với những thế

lực tông môn chính đạo kia, chẳng bằng cứ thế gia nhập Bạch Liên giáo.

Chỉ có điều hiện tại Yến Khuynh Tuyết chưa lên tiếng, bọn họ không dám quyết định.

Yến Khuynh Tuyết trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Nếu như ta lựa chọn từ chối thì sao?”

Nụ cười trên mặt Trâu Minh dần dần biến mất, hắn lạnh nhạt nói: “Từ chối? Yến thành chủ, không ai có thể từ chối Bạch Liên giáo ta, huống hồ Bạch Liên giáo cũng không phải tông môn từ thiện. Lần này Bạch Liên giáo sẽ không bỏ đá xuống giếng, nhưng những tông môn khác làm thế nào, Bạch Liên giáo không quản được đâu.”

Trâu Minh vừa nói dứt lời, những võ giả tông môn Tương Nam đó đều cười lạnh một tiếng, lấy binh khí trong tay mình ra.

Bọn họ đã thèm nhỏ dãi của cải của Thương Sơn thành từ lâu, nếu Thương Sơn thành từ chối lời mời của Bạch Liên giáo, vậy chẳng phải bọn họ có thể tùy ý xử lý Thương Sơn thành?

Trong lòng Yến Khuynh Tuyết thoáng qua một chút giãy dụa, quả nhiên bản thân vẫn vô dụng như vậy sao? Lúc trước có sự giúp đỡ của hắn, mình mới có thể trở thành thành chủ Thương Sơn thành, kết quả đến bây giờ, chính mình vẫn không bảo vệ nổi mảnh cơ nghiệp này.

Thế nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Không ai có thể từ chối Bạch Liên giáo ngươi? To mồm nhỉ! Tiền Đạo Nhân do các ngươi đánh bị thương, tin tức cũng do các ngươi để lộ ra, bao gồm cả những người này cũng đều là Bạch Liên giáo ngươi xúi giục lôi kéo đến, kết quả cuối cùng lại là Bạch Liên giáo các ngươi tự ra vẻ người tốt, từ bao giờ Bạch Liên giáo làm việc dông dài như thế hả?”

Nghe được âm thanh này nói trắng ra tất cả tính toán của Bạch Liên giáo, sắc mặt Trâu Minh chợt thay đổi.

Hắn vừa định nói gì đó, bỗng cảm nhận được một luồng uy thế dày đặc truyền thẳng đến, giữa không trung có một bóng người mặc áo bào đen từng bước đi tới, mỗi một bước hạ

xuống, mọi người có mặt đều cảm thấy có một luồng uy thế mạnh mẽ ập tới.

Đến cuối cùng, thậm chí mọi người ở đây đều không chống lại được quỳ xuống, đến cả Trâu Minh là võ giả Dung Thần cảnh cũng phun một ngụm máu tươi, không chịu được quỳ trên mặt đất, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Hắn là võ giả Dung Thần cảnh, tuy võ giả Dương Thần cảnh có thể dễ dàng giết chết hắn, nhưng không thể chỉ dùng uy thế đã ép hắn ngã quỳ trên mặt đất.

Đã như vậy, cái kia người trước mắt này là thực lực ra sao liền vừa xem hiểu ngay rồi, đối phương khẳng định là Lục Địa thần tiên Chân Vũ cảnh!

Trâu Minh không cách nào tưởng tượng ra chuyện lần này lại hấp dẫn một vị Lục Địa thần tiên Chân Vũ cảnh, hơn nữa nhìn đối phương chỉ dùng uy thế ép mình và những người võ lâm Tương Nam đạo, còn người bên Thương Sơn thành hoàn toàn không sao, hắn lập tức rõ ràng vị Lục Địa thần tiên này đứng về phía Thương Sơn thành!

Trâu Minh không sao ngờ tới Thương Sơn thành chỉ là thế lực có chút sức ảnh hưởng ở đất Tương Nam hẻo lánh, bọn họ làm sao có thể dính líu tới Lục Địa thần tiên Chân Vũ cảnh?

Lúc bấy giờ, Yến Khuynh Tuyết cũng ngơ ngác nhìn bóng lưng Tô Tín, trong mắt lộ ra vẻ không dám tin.

Tuy đã mười mấy năm trôi qua, tuy ngoại hình và vóc dáng người trước mắt đã thay đổi, nhưng Yến Khuynh Tuyết vẫn nhận ra ngay từ ánh mắt đầu tiên, người trước mắt chính là Mạnh Thanh Trạch mà nàng ngày nhớ đêm mong suốt mười mấy năm!

Nhưng Yến Khuynh Tuyết còn chưa kịp nói gì, Tô Tín đã nhìn những võ giả Tương Nam đạo rồi lắc đầu một cái, nói: “Thực sự là không cố gắng gì cả, qua bao nhiêu năm rồi, Tương Nam đạo không phát triển một chút nào, ức hiếp kẻ yếu, bỏ đá xuống giếng thì không ai chịu thua kém ai.”

Tuy rằng Tô Tín cũng xuất thân từ Tương Nam, nhưng hắn vẫn thật lòng xem thường đám người này.

Điều Tô Tín xem thường không phải hành vi cướp bóc của bọn họ, mà là xem thường bọn họ chỉ biết bắt nạt kẻ yếu.

Chỉ có không ngừng khiêu chiến cường giả mới có thể giành lấy thực lực mạnh hơn, một mực đi ức hiếp kẻ yếu, thực lực kẻ đó có thể mạnh đến đâu được?

Hiện giờ, những võ giả Tương Nam đạo kia suýt chút nữa bị dọa ngất.

Với bọn họ mà nói, khả năng cả đời này, người mạnh nhất bọn họ nhìn thấy cũng chỉ có Dương Thần cảnh thôi, bây giờ đột nhiên gặp một vị Lục Địa thần tiên Chân Vũ cảnh, bọn họ sợ không biết nói gì cho phải.

Một võ giả Hóa Thần cảnh trong số đó run lập cập nói: "Vị đại nhân này, chúng ta…"

Hắn còn chưa nói xong, mọi người chỉ cảm thấy một luồng chân khí nhỏ bé dập dờn truyền đến, trái tim của người trước mắt bất thình lình nổ tung, trong nháy mắt máu tươi bắn tung toé, tất cả mọi người có mặt đều sững sờ đứng đó.

Tô Tín thản nhiên nói: "Kẻ rác rưởi thế này, sống sót còn có ý nghĩa gì? Quả thực sỉ nhục cái danh võ giả, chết quách đi cho rồi."

Mọi người ở đây bỗng chốc sợ hãi gào to một tiếng, lập tức xoay người chạy trốn!

Bọn họ chưa từng gặp cường giả Chân Vũ cảnh, nhưng người trước mắt một lời không hợp là ra tay giết người, có khác gì Ma vương?

Chương 2142 - Kết quả(1)

Kết quả(1)

Huống hồ trong mắt bọn họ, lý do của đối phương quá tùy tiện, chỉ bởi vì bọn họ rác rưởi nên phải chết? Nếu là như vậy, e là trên thế gian này, chẳng còn mấy ai có thể sống sót.

Thấy đám người này điên cuồng chạy trốn, trong mắt Tô Tín lộ vẻ lạnh lùng.

Trong nháy mắt, hắn triển khai uy lực của Thiên Tâm Kiếp đến cực đại, thân hình Tô Tín không có bất kỳ một động tác nào, nhưng những võ giả võ lâm Tương Nam kia lại cảm thấy trái tim mình đang đập điên cuồng, bọn hắn còn chưa kịp phản ứng lại, lồng ngực của tất cả hơn mười tên võ giả Hóa Thần cảnh đều nổ tung, máu tươi nhuộm đỏ con phố.

Cảnh tượng kinh khủng này khiến mọi người có mặt đều nín thở, ngay cả những người thuộc Thương Sơn thành cũng nhìn về phía Tô Tín với ánh mắt mang theo vẻ hoảng sợ.

Mặc dù bọn họ đã từng thấy máu, từng giết người, nhưng thật sự chưa từng gặp cảnh tượng đáng sợ như trước mắt.

Đây là hơn mười võ giả Hóa Thần cảnh, mặc dù ở nơi khác không là gì, nhưng ở Tương Nam chi địa này, hầu như mỗi người bọn họ đều nắm giữ một phái, kết quả chỉ trong thời gian một câu nói, họ đều chết ở đây. Thời điểm này, trong mắt bọn họ, Tô Tín và Ma vương đã không còn điểm khác biệt.

Dưới sự tàn sát từ Thiên Tâm Khiếp của Tô Tín, cả con phố đã máu chảy thành sông.

Đám người nắm quyền trong võ lâm Tương Nam đã chết sạch, chỉ còn lại Trâu Minh và người của Thương Sơn thành run rẩy giữa một đống thi thể.

Hiện tại hắn thật sự không dám cử động một ly, đừng thấy hắn có thực lực Dung Thần cảnh, nếu so với mấy võ giả Hóa Thần cảnh ở đây thì mạnh hơn nhiều, nhưng trước mặt Lục Địa thần tiên Chân Vũ cảnh cỡ như Tô Tín, chút thực lực đáng thương của hắn không khác gì giun dế.

Tô Tín búng ngón tay một cái, một luồng sức mạnh ngón tay lập tức bắn vào trong đan điền của Trâu Minh, bóp nát đan điền.

Trên mặt Trâu Minh tức khắc xám như tro tàn, đan điền vỡ vụn, đời này của hắn coi như bỏ!

Tô Tín nhìn Trâu Minh, lạnh nhạt nói: “Biết tại sao ta không giết ngươi chứ?”

Trâu Minh lắc đầu với vẻ mặt thê lương, nhưng hắn biết chắc chắn không phải vì hắn là đệ tử của Bạch Liên Giáo.

Nghe đồn Hắc Liên thánh sứ đời trước của Bạch Liên Giáo đã chết trong tay Tô Tín, ngay cả Hắc Liên thánh sứ hắn cũng dám giết, chớ nói gì bản thân chỉ là một đà chủ bình thường.

Tô Tín nhìn Trâu Minh nói: "Đi truyền lời cho Thanh Liên thánh sứ của các ngươi, kêu nàng đến Thương Sơn thành gặp ta, nếu không ta gặp kẻ nào thuộc Bạch Liên Giáo ở Tam Tương chi địa là giết kẻ đó!"

Trâu Minh chợt hiểu ra hắn chỉ là một người truyền lời, nếu không tình trạng của hắn hiện tại hẳn sẽ giống như những võ giả Tương Nam đạo kia.

Vì thế sau khi nghe Tô Tín nói dứt lời, hắn lập tức giãy giụa bò dậy xoay người chạy đi.

Mặc dù hiện giờ đan điền của hắn bị phế, nhưng tu vi trong thân thể vẫn còn, tốc độ cũng không chậm.

Lúc bấy giờ Tô Tín quay đầu lại, ánh mắt Yến Khuynh Tuyết nhìn Tô Tín thoáng thay đổi.

Người tàn sát toàn bộ cường giả võ lâm Tương Nam trong nháy mắt hiện tại hình như hơi thay đổi so với người trong ký ức của nàng, hắn trở nên có phần xa lạ, không còn chân thật như vậy nữa.

Tô Tín nhìn Yến Khuynh Tuyết, thở dài rồi nói: "Cho người dọn dẹp chỗ này đi, chờ một lát rồi nói sau."

Mặc dù các võ giả khác của Thương Sơn thành tò mò quan hệ giữa cường giả trước mắt và tiểu thư của bọn họ, nhưng bọn họ không dám hỏi nhiều, lập tức dọn dẹp sạch sẽ con phố nhuốm máu.

Hiện giờ, thư phòng trong phủ thành chủ chỉ có hai người Tô Tín và Yến Khuynh Tuyết, thấy dáng vẻ Yến Khuynh Tuyết muốn nói lại thôi, Tô Tín lắc đầu nói: "Ngươi muốn hỏi gì cứ nói đi."

Yến Khuynh Tuyết khựng lại một lát rồi mới hỏi: "Ngươi thật sự là Mạnh Thanh Trạch, Mạnh đại ca sao?"

Tuy rằng đáy lòng có một âm thanh nói cho nàng rằng, Tô Tín chính là Mạnh Thanh Trạch ngày xưa, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được cảm giác xa lạ trên người Tô Tín.

Tô Tín trầm giọng nói: "Thân phận Mạnh Thanh Trạch là giả, nhưng ta là thật, tên ta là Tô Tín, chắc hẳn ngươi đã từng nghe nói đến tên của ta."

Tô Tín nói rồi kể lại hết đầu đuôi chuyện hồi đó cho Yến Khuynh Tuyết, đương nhiên hắn giấu chuyện hệ thống đi, chỉ nói chính mình đến Thương Sơn thành vì nhiệm vụ của Lục Phiến Môn.

Sau khi hắn kể xong, Yến Khuynh Tuyết bỗng trầm mặc.

Đương nhiên nàng từng nghe nói đến tên của Tô Tín, Tây Bắc vương Tô Tín vang danh thiên hạ, Lục Địa thần tiên Chân Vũ cảnh, giang hồ ai không biết, ai không quen?

Nhưng cự phách giang hồ làm việc quả quyết tàn nhẫn, thậm chí khiến người ta sợ hãi trước mặt thật sự là Mạnh Thanh Trạch vung kiếm hào hiệp trong lòng nàng ư?

Tô Tín nhìn Yến Khuynh Tuyết nói: "Ta biết ngươi đang xoắn xuýt điều gì, bởi vì ta khác với Mạnh Thanh Trạch trong lòng ngươi? Thật ra hồi đó, tính cách của Mạnh Thanh Trạch do ta diễn, Tô Tín mới thật sự là Tô Tín, nếu người trái tim ngươi yêu là Mạnh Thanh Trạch, nói tàn nhẫn một chút thì thực ra ngươi chỉ đang yêu một ảo ảnh mà thôi."

Lời Tô Tín nói khiến Yến Khuynh Tuyết hơi mê man, người nàng vẫn yêu thật sự chỉ là một ảo ảnh thôi sao?

Chương 2143 - Kết quả(2)

Kết quả(2)

Yến Khuynh Tuyết cúi đầu, nhưng khi nàng trông thấy Tô Tín yên lặng đứng trước mặt nàng, khóe miệng Yến Khuynh Tuyết bỗng nhiên nở nụ cười vô cùng xán lạn, khiến Tô Tín thoáng thất thần.

"Không, ta không sai, người trong lòng ta không phải Mạnh Thanh Trạch, cũng không phải Tô Tín, mà là người xuất hiện

trước mắt ta vào thời điểm ta tuyệt vọng nhất. Mười mấy năm trước là vậy, hôm nay, mười mấy năm sau vẫn vậy, ngươi đã xuất hiện ở đây, vậy bất kể ngươi là Tô Tín hay Mạnh Thanh Trạch, ngươi đều là người trong lòng ta."

Với thực lực và địa vị hiện tại của Tô Tín trên giang hồ, Yến Khuynh Tuyết có chuyện, hắn lập tức xuất hiện ở Thương Sơn thành, cảnh tượng này giống hơn mười năm trước biết bao? Yến Khuynh Tuyết đã biết điều nàng muốn là cái gì rồi.

Nhìn Tô Tín, Yến Khuynh Tuyết nói với giọng kiên định: "Hồi đó Tô đại ca không muốn gia nhập Thương Sơn thành, nhưng hiện ta muốn gia nhập Tây Bắc đạo, ngươi sẽ không từ chối chứ? Ta không đòi hỏi danh phận gì cả, ta cũng không cần danh phận, ta biết với địa vị của ngươi, dù cưới vợ sinh con cũng nhất định phải lựa chọn người có thực lực và địa vị xấp xỉ mình mới được, ta chỉ cần có thể ở bên cạnh Tô đại ca. Năm đó ta đã từ bỏ cơ hội này, nhưng hiện tại ta sẽ không bỏ qua, hơn nữa bây giờ ta không còn là cô bé chỉ biết khóc năm đó nữa, ta có thể phát triển Thương Sơn thành lớn hơn mấy lần so với thời phụ thân còn sống, cũng có thể làm tương tự với việc kinh doanh ở Tây Bắc đạo. Huống hồ theo ta được biết, hiện giờ Tây Bắc đạo cũng không có thương nghiệp gì đáng nói, ta từng tiếp xúc với thương nhân Tây Bắc đạo, bọn họ đều phân tán rải rác, không có người lãnh đạo."

Tô Tín nhìn thật sâu vào mắt Yến Khuynh Tuyết, hắn thở dài nói: "Ngươi thật sự đã quyết định chắc chắn rồi?"

Thực tế kể từ khi Tô Tín bước chân vào giang hồ đến giờ, ngoài Yến Khuynh Tuyết ra, còn có Lô gia Lô Uyển Đình cũng từng bày tỏ tình cảm dành cho hắn.

Chỉ có điều Tô Tín không có cảm giác gì với Lô Uyển Đình, đối phương chỉ là đại tiểu thư bị chiều hư, ngay cả chuyện hồi đó nàng bày tỏ tình cảm với Tô Tín cũng chỉ vì tưởng tượng Tô Tín thành người trong lòng nàng, nhưng trên thực tế, nàng hoàn toàn không hiểu Tô Tín, sau khi nàng trông thấy một mặt khác của Tô Tín – khi hắn hung ác điên cuồng, không có gì bất ngờ, Lô Uyển Đình đã lui bước.

Nhưng Yến Khuynh Tuyết thì khác, ngay từ đầu, giữa Tô Tín và Yến Khuynh Tuyết từng có một đoạn nhân quả, hắn cũng rất thưởng thức Yến Khuynh Tuyết, có điều khi đó vì nhiều nguyên nhân, Tô Tín vẫn quyết định rời đi.

Hiện giờ nếu Yến Khuynh Tuyết thật sự muốn đi cùng hắn, đương nhiên Tô Tín sẽ không từ chối.

Yến Khuynh Tuyết gật đầu với vẻ mặt kiên định rồi nói: "Lúc trước ta đã hối hận một lần, vì vậy lần này ta sẽ không hối hận lần nữa."

Tô Tín cười nói: "Đi tới Tây Bắc đạo, ngươi chính là người của ta, hối hận cũng vô dụng."

Khóe miệng Yến Khuynh Tuyết lộ ra ý cười nhẹ nhàng, tuy ngoại hình của nàng khả năng không yêu diễm bằng Bạch Linh, cũng không kinh diễm như Thanh Ly, nhưng lúc này, nụ cười của nàng tựa như làn gió xuân thoảng qua cành liễu, có vẻ ấm áp dị thường.

Lục Ly trốn ở cửa nhìn lén thấy cảnh này, không khỏi nở nụ cười.

Tiểu thư đợi mười mấy năm, cuối cùng hôm nay đã tu thành chính quả.

Tô Tín nhướng mày, cửa lớn bỗng nhiên mở ra, Lục Ly hoang mang ngã nhào vào, thấy Tô Tín và Yến Khuynh Tuyết đều đang nhìn nàng, Lục Ly không kìm được nỗi hoảng hốt nói: "Tô đại nhân! Ta không phải cố ý nghe lén!"

Lúc trước tiểu nha đầu này còn dám hò hét đùa giỡn với mình, thế nhưng hiện tại chắc chắn nàng không dám nữa rồi, dù sao chênh lệch địa vị vẫn rành rành ra đó.

Trước kia cùng lắm Tô Tín chỉ là một hiệp khách giang hồ với thực lực trên trung bình, Lục Ly đã từng tiếp xúc với không ít người thực lực cảnh giới Tiên Thiên.

Nhưng hiện tại Tô Tín là Lục Địa thần tiên Chân Vũ cảnh, nhân vật chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, là một trong mấy chục vị cường giả có thể thực sự chi phối phong vân giang hồ.

Chênh lệch này quá lớn, thậm chí lớn đến nỗi có lúc Lục Ly không thể tin được mình quen biết nhân vật cấp bậc này, thế nên bây giờ đối mặt Tô Tín, Lục Ly không khỏi có chút câu nệ.

Trước biểu hiện của Lục Ly, Tô Tín không nói gì, bởi vì điều này rất bình thường, sự kính nể sức mạnh không dễ dàng loại bỏ đến vậy, đây là bản năng thâm nhập vào xương tủy, vì thế Tô Tín cũng lười sửa lại.

Đúng lúc đó, Lương bá cũng dè dặt đi vào nói: "Tô đại nhân, Bạch Liên Giáo và tổng bộ đầu Lục Phiến Môn Tương Nam đạo -Phương Hiển Long đã đến."

Thanh Liên thánh sứ và Phương Hiển Long ngồi trong phòng khách của Thương Sơn thành, hai người đều vô cùng bứt rứt bất an.

Hiện giờ tâm trạng của Thanh Liên thánh sứ rất phức tạp, rất hiển nhiên, chuyện lần này nàng đã tính toán sai, Bạch Linh tính đúng. Những năm gần đây, Tô Tín chưa từng lo cho Phi Ưng bang, nhưng điều này không có nghĩa Tô Tín sẽ mãi mặc kệ Phi Ưng bang.

Hiện tại Tô Tín xuất hiện ở Tương Nam, Trâu Minh bị phế tu vi, trở về báo tin cho nàng, thái độ của Tô Tín đã rõ như ban ngày.

Còn về Phương Hiển Long, hiện giờ hắn còn hoảng sợ hơn.

Chương 2144 - Ngươi tự sát đi(1)

Ngươi tự sát đi(1)

Hắn sai người hủy mật thư của Tô Tín đi không phải là muốn đắc tội Tô Tín, hắn chỉ nghĩ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện thôi.

Thế nhưng không ngờ cuối cùng Tô Tín vẫn biết tin, hơn nữa còn tới Tương Nam.

Phương Hiển Long chỉ hơi lẩm cẩm chứ không ngốc, hắn gần như ngay lập tức đoán được ai để lọt tin tức.

Có điều biết cũng vô dụng, bây giờ Tô Tín đích thân tới Tương Nam, chẳng lẽ hắn còn có thể làm bộ không thấy hay sao?

Thế nên bây giờ Phương Hiển Long chỉ có thể cầu khẩn, cầu Tô Tín nể tình mình cũng từng là người của Lục Phiến Môn mà tha cho hắn một lần.

Dẫu sao theo hắn biết, dù Tô Tín đã cắt đứt quan hệ với triều đình, nhưng quan hệ của hắn và Lục Phiến Môn vẫn luôn rất tốt.

Mà hồi xưa không có người của Lục Phiến Môn ra tay vây công Tô Tín.

Chỉ có điều thời gian Phương Hiển Long rời khỏi trung tâm đầu não của Lục Phiến Môn đã quá lâu, hắn hoàn toàn không biết Tô Tín đã giết chết không ít người trong Lục Phiến Môn, bao gồm cả cấp bậc như tứ đại thần bộ và tổng bộ đầu thu thập thông tin cũng có khối người.

Đối tượng có thể khiến Tô Tín nể mặt không phải Lục Phiến Môn mà là Thiết gia, hiển nhiên Phương Hiển Long đã hiểu sai điểm này.

Hơn nữa đợi đến khi Tô Tín dẫn theo Yến Khuynh Tuyết, hai người gần như sóng vai nhau đi ra ngoài, sắc mặt Thanh Liên thánh sứ tức khắc thay đổi. Có vẻ nàng không chỉ tính sai một điều, và điều trước mắt hình như còn nghiêm trọng hơn.

Thanh Liên thánh sứ cho rằng mình đắc tội Tô Tín chỉ vì Phi Ưng bang, nhưng đến khi nàng nhìn thấy Tô Tín và Yến Khuynh Tuyết cùng nhau đi ra, Thanh Liên thánh sứ mới phát hiện mình sai rồi, sai mười phần.

Xem dáng vẻ này, hiển nhiên Yến Khuynh Tuyết đã quen Tô Tín từ trước, hơn nữa không phải quan hệ bình thường.

Với địa vị hiện tại của Tô Tín, người bình thường làm sao dám đi ngang hàng với hắn?

Để Yến Khuynh Tuyết ngồi bên cạnh mình, Tô Tín vẫn không lên tiếng, Thanh Liên thánh sứ và Phương Hiển Long đều đứng lên nói: “Kính chào Tô đại nhân.”

Tô Tín nhìn bọn họ một cái, khác với sự ôn hòa khi đối mặt với Yến Khuynh Tuyết, lúc này Thanh Liên thánh sứ và Phương Hiển Long đều nhìn thấy ánh mắt coi thường tất cả của Tô Tín, nhưng vẫn không khỏi rùng mình.

Tô Tín dùng ngón tay gõ bàn nói: "Đã rất lâu rồi ra chưa trở về Tương Nam đạo, có phải các ngươi đều cho rằng ta sẽ không xen vào Tương Nam đạo nữa, thế nên các ngươi có thể mặc sức dày vò thế lực ta để lại?"

Thanh Liên thánh sứ chưa kịp nói gì, Tô Tín đã lắc đầu nói: "Xem ra uy danh Tô Tín ta trên giang hồ vẫn chưa đủ, nếu ta đủ uy danh sẽ không giống bây giờ, có người dám động vào thế lực ta lưu lại, đụng vào người ta lưu lại."

Mắt Tô Tín nhìn thẳng vào Thanh Liên thánh sứ nói: "Bất kể Phi Ưng bang mạnh hay yếu, đó đều là thế lực ngày xưa Tô Tín ta để lại, ngươi động vào nó chính là đánh vào mặt ta. Chuyện Thương Sơn thành cũng do Bạch Liên giáo ngươi sắp đặt âm mưu, nhưng Yến Khuynh Tuyết là nữ nhân của ta."

Hắn vừa nói lời này, trên mặt Yến Khuynh Tuyết ửng đỏ, nhưng sắc mặt Thanh Liên thánh sứ lại trắng bệch, trắng đến nỗi không có một tia màu máu nào.

Tô Tín nói Yến Khuynh Tuyết là nữ nhân của hắn chứ không phải người của hắn, tuy rằng chỉ hơn kém hai chữ, nhưng khác biệt một trời một vực.

Cho tới nay giang hồ đều biết, Tô Tín chẳng mấy ham mê nữ sắc, có một số cường giả thê thiếp thành đàn, ngươi chọc một người trong số đó chẳng sao, nhưng hiện tại, vì thành chủ Thương Sơn thành trước mắt mà Tô Tín đích thân đến Tương Nam, có thể tưởng tượng được độ coi trọng Tô Tín dành cho nàng.

Tô Tín nhìn Thanh Liên thánh sứ, thản nhiên nói: "Chuyện tình ngươi đã làm rồi, vậy thì không còn đường xoay chuyển nữa, ngươi tự sát đi."

Trong lòng các võ giả Thương Sơn thành xung quanh đều xuất hiện nỗi sợ hãi không tên.

Với bọn họ, võ giả Dương Thần cảnh Bạch Liên giáo đã là đại nhân vật không thể chọc vào, mà vị Thanh Liên thánh sứ này có thực lực trực tiếp tiêu diệt cả Thương Sơn thành bọn họ.

Kết quả bây giờ Tô Tín chỉ nói một câu đã kêu nàng đi tự sát, lời này phảng phất như chuyện đương nhiên, quả thực khiến bọn họ không thể nào chấp nhận được.

Trong mắt Thanh Liên thánh sứ loé lên một tia hoảng sợ, tất nhiên trước đây nàng từng nghe nói đến Tô Tín, nhưng với nàng cường giả Chân Vũ cảnh cỡ này là nhân vật trong truyền thuyết, thậm chí Thanh Liên thánh sứ cho rằng mình và đối phương sẽ không liên quan gì đến nhau.

Có thế nào nàng cũng không ngờ tới ở Tương Nam chi địa này vẫn còn dính dáng đến Tô Tín nhiều như vậy, hơn nữa Tô Tín sẽ xử sự tuyệt tình như thế!

Thanh Liên thánh sứ run rẩy nói: "Tô đại nhân, chuyện lần này là do ta không có mắt, kính xin Tô đại nhân tha cho ta một lần, sau này Bạch Liên giáo ta nhất định sẽ báo đáp hậu hĩnh!"

Tô Tín lạnh lùng nói: "Ngươi không nghe thấy lời ta nói? Nếu như ngươi không muốn, vậy ta cũng chỉ đành sai người giúp ngươi thôi."

Trong mắt Thanh Liên thánh sứ lộ ra vẻ tuyệt vọng, nghiêm giọng nói: "Tô Tín! Lần này Bạch Liên giáo ta ở Tam Tương chi địa bày trận lâu như vậy, nếu ngươi giết ta, thánh mẫu tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!"

Chương 2145 - Ngươi tự sát đi(2)

Ngươi tự sát đi(2)

Thanh Liên thánh sứ biết địa vị của nàng ở Bạch Liên giáo là thế nào, Bạch Liên Thánh mẫu trả giá lớn như vậy để đưa nàng lên đến Dương Thần cảnh, nàng ta làm sao có thể nhìn mình bị Tô Tín giết chết?

Tô Tín cười lạnh nói: "Bạch Liên thánh mẫu? Lời này ngươi nói vô dụng, có bản lĩnh thì kêu Bạch Liên thánh mẫu tự mình đến nói lời này với ta! Bây giờ nếu ngươi không muốn muốn

tự mình ra tay, vậy tự nhiên sẽ có người ra tay giúp ngươi, giết!”

Trong nháy mắt Tô Tín vừa dứt lời, một đường kiếm quang mang theo tử khí nồng đậm xuất hiện trong phòng khách, đường kiếm này tựa như đâm ra từ địa ngục, luồng tử khí kinh khủng tuyệt diệt tất thảy sự sống, khiến mọi người ở đây tức khắc dựng tóc gáy, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Người đột ngột ra tay chính là Lý Phôi, Tô Tín đến Tương Nam đạo đương nhiên phải mang theo một số tâm phúc, đặc biệt lần này có thể hắn sẽ xung đột với Bạch Liên giáo, hiện tại các ám vệ tinh nhuệ đều đang ẩn nấp bên ngoài Thương Sơn thành.

Thực ra lần này Tô Tín đến Tương Nam đạo, đúng là có ý định giáo huấn Bạch Liên giáo.

Bạch Liên giáo động vào người của hắn, Tô Tín tất nhiên không thể im lặng.

Nhưng xử sự quyết tuyệt như bây giờ, trực tiếp lấy mạng Thanh Liên thánh sứ chỉ là sự chuẩn bị lâm thời của Tô Tín.

Nếu như Yến Khuynh Tuyết đã nhìn thoáng ra tỉnh cảm giữa nàng và Tô Tín, vậy Tô Tín cũng không cần đắn đo nhiều như vậy nữa, hắn nợ Yến Khuynh Tuyết một lời hứa hẹn, lần này giúp Yến Khuynh Tuyết một lần, về sau đoạn nhân quả này coi như chấm dứt.

Nhưng ai ngờ được mười mấy năm qua đi, trong lòng Yến Khuynh Tuyết vẫn luôn nhớ nhung Tô Tín hắn, vậy hắn cũng không muốn phụ lòng Yến Khuynh Tuyết, thế là Yến Khuynh Tuyết tất nhiên thuận lý thành chương trở thành nữ nhân của Tô Tín hắn.

Trả nhân quả và động vào nữ nhân của Tô Tín căn bản là hai khái niệm khác nhau, vậy nên lần này cũng chỉ có thể coi như Thanh Liên thánh sứ xui xẻo, nàng không chết cũng phải chết.

Đối diện với đường kiếm của Lý Phôi, Thanh Liên thánh sứ rít lên một tiếng, thanh liên rơi xuống xung quanh nàng, tạo thành một phật quốc tránh lệ, theo hai tay Thanh Liên thánh sứ kết

ấn, phật quốc ầm ầm hạ xuống, nhưng bị đường kiếm kia trực tiếp đánh nát!

Trường kiếm rung lên, tiếng quỷ khóc thần gào vang lên, kiếm thứ hai chém tới, thân hình Thanh Liên thánh sứ trực tiếp phân thành ba, chạy về ba hướng.

Huyễn thuật cấp bậc này rất thần kỳ, ngoài không thể tấn công ra, nó có thể sánh ngang với huyễn thuật của Lâm Huyết Y Huyết Y Lâu.

Nhưng hiện giờ trong mắt Lý Phôi, thế giới đã chia thành hai màu, không phải trắng đen, mà là một sống, một chết, huyễn thuật là vật chết, không gạt được con mắt Lý Phôi.

Thấy kiếm của Lý Phôi vẫn không hề dừng lại chém về phía mình, Thanh Liên thánh sứ trực tiếp thiêu đốt tinh huyết, ra chiêu Vô Sinh Chỉ, trong nháy mắt thần mang vàng rực ầm ầm nở rộ, phật quốc vô lượng, Chân Không Gia Hương hiện lên.

Nhưng Vô Sinh Chỉ cũng chỉ ngăn cản Lý Phôi trong một tích tắc, gần như trong nháy mắt, Chân Không Gia Hương đã bị tử khí vô tận bao phủ, bỗng chốc hóa thành địa ngục vô gian.

Bí thuật quán đỉnh của Bạch Liên giáo xác thực rất mạnh, có thể trong khoảng thời gian ngắn cưỡng ép giúp Thanh Liên thánh sứ từ võ giả Dung Thần cảnh lên đến trình độ Dương Thần cảnh.

Hơn nữa thực lực bản thân Thanh Liên thánh sứ cũng không tính là yếu, dựa vào bí pháp Bạch Liên giáo đối phó với võ giả Dương Thần cảnh bình thường không thành vấn đề, giống như Tiền Đạo Nhân vậy, dễ dàng bị Thanh Liên thánh sứ đánh trọng thương.

Nhưng trước mặt Lý Phôi, chỉ bằng chút thực lực của Thanh Liên thánh sứ thật sự không đáng nói, Lý Phôi chỉ xuất hai chiêu, Thanh Liên thánh sứ đã bắt đầu tan tác.

Trong lúc Thanh Liên thánh sứ còn đang nghĩ cách trốn đi, giữa tử khí vô tận, một thanh phi đao màu xanh thẳm mang theo hàn khí dày đặc đáng sợ xuyên qua không gian và thời gian, trong giây lát đâm vào trong cơ thể Thanh Liên thánh sứ,

hàn độc bộc phát trong nháy mắt, khiến Thanh Liên thánh sứ trực tiếp bị lạnh cóng mà chết!

Lý Phôi không phải kiếm khách thuần túy, đối với hắn mà nói, giết người mới là quan trọng nhất, Thanh Liên thánh sứ chỉ lo phòng bị kiếm kỹ kinh khủng của Lý Phôi, nhưng không biết Lý Phôi còn có rất nhiều thủ đoạn giết người.

Thấy Thanh Liên thánh sứ bỏ mạng, Phương Hiển Long bị dọa xụi lơ .

Võ giả Dương Thần cảnh thuộc Bạch Liên giáo, Tô Tín nói giết liền giết, hắn hơn được Thanh Liên thánh sứ cái gì?

Thế là Phương Hiển Long rất không cốt khí trực tiếp quỳ trên mặt đất, lớn tiếng nói: “Tô đại nhân, chuyện này là Phương Hiển Long ta có mắt không tròng, mạo phạm đại nhân, xin đại nhân ngươi nể mặt Lục Phiến Môn tha cho ta một mạng!”

Trên mặt Tô Tín lộ vẻ lạnh lùng nói: “Nể mặt Lục Phiến Môn? Lúc trước ngươi quyết định thiêu hủy mật thư của ta, tại sao không nói nể mặt ta cũng đã từng là thành viên Lục Phiến Môn?”

Sắc mặt Phương Hiển Long trắng bệch, hắn đang định nói gì đó thì đã thấy Tô Tín sai bảo Lý Phôi bên cạnh: “Kéo ra ngoài xử lý, đỡ khiến chỗ này toàn đều là máu.”

Lý Phôi gật đầu, đi thẳng về phía Phương Hiển Long.

Chương 2146 - Mời chào Tiền Đạo Nhân(1)

Mời chào Tiền Đạo Nhân(1)

Nhìn khuôn mặt không cảm xúc của Lý Phôi, Phương Hiển Long lập tức lộ ra biểu cảm cực kỳ hoảng sợ, giống người trước mắt là sứ giả đưa ma từ địa ngục.

Đương nhiên đúng là Lý Phôi đến đưa ma cho hắn, Tô đại nhân muốn hắn chết ngay bây giờ, nếu giữ hắn đến ngày mai, vậy thể diện của Tô đại nhân còn biết để đâu?

Một luồng chân khí trực tiếp bắn vào cơ thể Phương Hiển Long, tức khắc khóa kinh mạch toàn thân hắn lại, không cho

hắn giãy dụa.

Sau đó Lý Phôi mang Phương Hiển Long ra ngoài, dọc đường đi, mọi người chỉ có thể nghe thấy Phương Hiển Long kêu gào thảm thiết, cuối cùng im bặt.

Yến Khuynh Tuyết nhìn Tô Tín, nàng dừng một chút rồi mới lên tiếng: "Tô đại ca, ngươi làm thế liệu có kết thù với Bạch Liên giáo và Lục Phiến Môn không?"

Yến Khuynh Tuyết không sợ thủ đoạn tàn bạo của Tô Tín, nàng lương thiện nhưng không ngu ngốc, những người kia đối xử với nàng như thế, nếu Yến Khuynh Tuyết vẫn cầu xin thay bọn họ, vậy thì nàng đúng là hết thuốc chữa.

Nhưng hai người bây giờ, một người thuộc Lục Phiến Môn, một người thuộc Bạch Liên giáo, phía sau dính dáng quá lớn.

Yến Khuynh Tuyết biết giữa Lục Phiến Môn và Tô Tín từng có giao tình, hơn nữa quan hệ hai bên cũng khá tốt, kết quả bây giờ Tô Tín giết tổng bộ đầu một đạo của Lục Phiến Môn, điều này có làm rạn nứt quan hệ của hắn với Lục Phiến Môn không?

Còn có người Bạch Liên giáo, Thanh Liên thánh sứ thuộc cao tầng Bạch Liên giáo, kết quả hiện tại bị Tô Tín không chút do dự giết chết, chắc Bạch Liên giáo sẽ không để yên.

Yến Khuynh Tuyết biết Tô Tín làm vậy có một phần nguyên nhân là vì muốn giúp nàng hả giận, nhưng chính vì như thế, Yến Khuynh Tuyết mới cảm thấy lo lắng.

Tô Tín thản nhiên nói: "Chuyện trên giang hồ có lúc không thể chỉ xem mặt ngoài, danh lợi mệt lòng người, một cái Nhân Bảng của triều đình hàng năm đã lấy đi tính mạng của bao nhiêu thanh niên tuấn kiệt? Bây giờ ngươi là nữ nhân của ta, Thương Sơn thành đương nhiên cũng nằm trong phạm vi bảo vệ của Tô Tín ta, Bạch Liên giáo ra tay với Thương Sơn thành và Phi Ưng bang chính là đang ra tay với ta, nếu ta không đánh trả, chẳng phải khiến người ngoài cho rằng Tô Tín ta dễ bắt nạt? Vì thế có lúc không phải ta không muốn nhường nhịn, mà là nhân ngôn đáng sợ, ta không thể nhường nhịn, bao gồm

cả Lục Phiến Môn cũng thế, giao tình là giao tình, nhưng những giao tình này không đủ để ta nuốt giận vào lòng."

Hiện thực trên giang hồ rất tàn khốc, ít nhất đối với võ giả xuất thân từ võ lâm Tương Nam như Yến Khuynh Tuyết mà nói, trình độ của võ lâm Trung Nguyên còn tàn khốc hơn rất nhiều so sẽ với bọn họ tưởng tượng.

Một số thời khắc không phải do Tô Tín muốn tuyệt tình, mà có người buộc hắn phải tuyệt tình.

Sau khi xử lý xong Phương Hiển Long, Tô Tín trực tiếp nói với Lý Phôi: "Tập hợp toàn bộ võ giả của Ám Vệ, tìm kiếm tất cả phân bộ của Bạch Liên Giáo ở Tương Nam Đạo, tru sát toàn bộ!"

Đã giết Thanh Liên Thánh sứ kia rồi nên Tô Tín cũng không ngại làm chuyện tuyệt tình hơn một chút.

Mà hành động lần này đối với Ám Vệ mà nói cũng là một loại rèn luyện.

Trên giang hồ luận bản lĩnh ẩn núp, Bạch Liên Giáo mà không xếp thứ nhất, thì cũng không ai dám xếp.

Nếu Ám Vệ có thể lôi hết đám chuột này ra, vậy thì tổng thể Ám Vệ cũng sẽ tiến bộ không nhỏ.

Yến Khuynh Tuyết lúc này đột nhiên nghĩ tới cái gì, nàng nói với Tô Tín: "Tô đại ca, nghĩa phụ ta là Tiền Đạo Nhân bị người của Bạch Liên Giáo đánh trọng thương, ngươi có thể giúp ta xem qua thương thế của ông ấy được không?"

Tô Tín nhẹ gật đầu, gọi một đệ tử Tả Đạo Minh tới.

Lần này Tô Tín đến để giết người, vậy nên Tả Đạo Minh 'Độc Thủ Dược Vương' Tôn Bất Hại cũng không tới cùng.

Chỉ là mặc dù Tôn Bất Hại không tới cùng, nhưng lại để một đệ tử của mình tới.

Mặc dù người này chỉ là một đệ tử của Tôn Bất Hại, nhưng sở học cả người của Tôn Bất Hại hắn cũng đã học hỏi được ba phần, đối phó với một chút thương thế bình thường thì vẫn không thành vấn đề.

Trong phòng Tiền Đạo Nhân, lúc này mặc dù Tiền Đạo Nhân còn có chút thần chí, nhưng sắc mặt hắn lại có chút tái nhợt, may mà tinh thần của Tiền Đạo Nhân cũng không tệ, chuyện xảy ra bên ngoài sớm đã có người thông báo cho hắn, hắn cũng biết, lần này nguy cơ của Thương Sơn Thành cũng đã được giải quyết, hơn nữa Thương Sơn Thành của bọn họ còn tìm được một chỗ dựa lớn.

Nhìn thấy đám Yến Khuynh Tuyết và Tô Tín tới, Tiền Đạo Nhân liền vội vàng đứng lên chắp tay nói: "Gặp qua Tô đại nhân."

Yến Khuynh Tuyết đi tới đỡ Tiền Đạo Nhân dậy, trách: "Nghĩa phụ, ngươi cũng đã bị thương thành bộ dáng này, sao còn không nằm nghỉ ở trên giường?"

Tiền Đạo Nhân lắc đầu nói: "Lễ cũng không thể bỏ."

Mặc dù Tiền Đạo Nhân xuất thân là tán tu, nhưng chính vì vậy hắn mới biết kính sợ thực lực.

Tô Tín chính là Chân Vũ cảnh của Lục Địa Thần Tiên, là cường giả đứng đầu toàn bộ giang hồ, cho dù hắn biết Yến Khuynh Tuyết có quan hệ với Tô Tín, nhưng nếu hắn vì thế mà cậy già lên mặt, vậy hắn đúng thật là đang đi tìm đường chết.

Chương 2147 - Mời chào Tiền Đạo Nhân(2)

Mời chào Tiền Đạo Nhân(2)

Tiền Đạo Nhân tuân thủ quy củ như thế, đương nhiên Tô Tín cũng sẽ không khinh thường, hắn trực tiếp dùng một đạo chân khí đỡ Tiền Đạo Nhân dậy rồi nói: "Tiền đạo trưởng không cần đa lễ, những năm gần đây Thương Sơn Thành cũng vì có ngươi trấn thủ nên mới có thể có quy mô như thế."

Nói xong, Tô Tín trực tiếp cho đệ tử của Tôn Bất Hại đến chẩn bệnh cho Tiền Đạo Nhân một phen.

Tên đệ tử của Tôn Bất Hại kia sau khi quan sát xong liên nói với Tô Tín: "Đại nhân, thương thế của vị đạo trưởng này

không có gì đáng ngại, chẳng qua do kiếm khí nhập thể nên thương tổn tới kinh mạch mà thôi.

Chỗ của thuộc hạ còn có đan dược do chính tay sư phụ luyện chế, chỉ cần tĩnh dưỡng thêm một thời gian là được."

Tô Tín nhẹ gật đầu nói với Tiền Đạo Nhân: "Tiền đạo trưởng, Khuynh Tuyết đã quyết định về Tây Bắc Đạo với ta, không biết ngươi quyết định như thế nào?

Nếu như Tiền đạo trưởng chịu theo ta về Tây Bắc Đạo, vậy ta cũng nguyện ý đối đãi với ngươi giống như Tây Bắc quân, công pháp tài nguyên, cái gì cần cũng đều có."

Đối với Tiền Đạo Nhân, Tô Tín thật sự muốn mời người này, không hoàn toàn là dựa vào mặt mũi của Yến Khuynh Tuyết.

Trên giang hồ, số lượng người xuất thân tán tu mà muốn thăng đến võ giả Dương Thần cảnh thì rất ít, Tiền Đạo Nhân có thể đi đến bước này, nghị lực của hắn đương nhiên không cần nói nhiều.

Kỳ thật nói trắng ra, Tiền Đạo Nhân cũng chỉ thiếu một cái truyền thừa cường đại mà thôi, nói cách khác, nếu Tiền Đạo Nhân có thể có một loại công pháp có thể so sánh với các loại bí pháp võ công của Bạch Liên Giáo, vậy thì hắn cũng sẽ không thua dưới tay Thanh Liên Thánh sứ một cách thảm hại như vậy.

Mà hiện tại thứ mà Tô Tín không thiếu nhất chính là đủ loại truyền thừa võ đạo cường đại.

Đương nhiên điểm quan trọng nhất mà Tô Tín muốn mời Tiền Đạo Nhân chính là hắn đã nhìn trúng nhân phẩm của Tiền Đạo Nhân.

Ngày xưa Tiền Đạo Nhân vì đáp ứng một lời hứa với Yến Hoàng Cửu mà đáp ứng thủ hộ Thương Sơn Thành trăm năm, trên thực tế hắn cũng đã thật sự làm được chuyện này.

Về sau Tiền Đạo Nhân cũng bị hành động của Yến Khuynh Tuyết cảm động,

Hắn càng không tiếc gì mà bảo vệ Thương Sơn Thành.

Tính đến chuyện lần này Bạch Liên Giáo có ý đồ với Thương Sơn Thành, Tiền Đạo Nhân hoàn toàn có thể rút lui, ai cũng không dám nói cái gì, nhưng đến cuối cùng Tiền Đạo Nhân lại vẫn lựa chọn thủ hộ Thương Sơn Thành như cũ, cuối cùng thậm chí còn suýt nữa bỏ cả tính mạng của mình.

Không nói những cái khác, ít nhất chỉ dựa vào việc hết lòng tuân thủ lời hứa này, Tiền Đạo Nhân tuyệt đối không thể chê vào đâu được.

Mặc dù Tô Tín cũng không phải là người tốt lành gì, nhưng hắn cũng rất vui lòng sử dụng những người hết lòng tuân thủ lời hứa giống như Tiền Đạo Nhân.

Hiện tại trong số thủ hạ là võ giả Dương Thần cảnh của Tô Tín, hắn đương nhiên là có thể tín nhiệm Lý Phôi, còn Lãnh Vô Ma là bởi vì bị Tô Tín khống chế nên mới nghe lời như thế, chẳng qua một khi cho hắn cơ hội phản bội, chắc chắn hắn sẽ làm tuyệt tình hơn bất cứ người nào.

Mà những người khác cung phụng Tây Bắc quân, chẳng hạn như đám người Thái Tam Nguyên, thân phận của bọn họ cũng vẻn vẹn chỉ là cung phụng mà thôi, có thể thuận gió đẩy thuyền, nhưng đừng nghĩ là có thể khiến bọn họ liều sống liều chết vì Tô Tín.

Vậy nên thật ra những người này cũng không coi là tâm phúc của Tô Tín, tương tự như vậy Tô Tín cũng là thể nào trực tiếp tín nhiệm bọn họ.

Nếu như Tiền Đạo Nhân gia nhập dưới trướng Tô Tín, ngược lại Tô Tín có thể coi Tiền Đạo Nhân là tâm phúc, dù sao phẩm chất của đối phương cũng đã được nghiệm chứng qua chuyện lần này của Thương Sơn Thành.

Hơn nữa Tiền Đạo Nhân chính là nghĩa phụ của Yến Khuynh Tuyết, có mối quan hệ này, đương nhiên Tô Tín cũng có thể hoàn toàn tín nhiệm đối phương.

Sau khi nghe Tô Tín nói, Tiền Đạo Nhân cũng không nghĩ ngợi gì nhiều liền trực tiếp chắp tay nói: “Tô đại nhân đã để ý lão đạo, lão đạo cũng sẽ không già mồm, chỉ hi vọng cuối cùng Tô đại nhân đừng phụ lòng của Khuynh Tuyết là được.”

Kỳ thật lấy thực lực của Tiền Đạo Nhân, trước kia hắn muốn gia nhập thế gia tông môn hay môn phái nào cũng đều là rất đơn giản.

Chỉ là Tiền Đạo Nhân có tính tình cổ quái, người mà hắn thấy chướng mắt thì cho dù có cho hắn nhiều chỗ tốt thì Tiền Đạo Nhân cũng không muốn hầu hạ.

Cứ như thế, Tiền Đạo Nhân vẫn luôn lẻ loi chỉ có một mình mà xông xáo giang hồ, hơn nữa bản thân hắn cũng không có dã tâm lớn đi tranh đoạt danh lợi, mà hắn cũng không muốn đi tranh danh đoạt lợi.

Cho tới nay suy nghĩ của Tiền Đạo Nhân chỉ là muốn tiến thêm một bước trên con đường võ đạo mà thôi.

Đáng tiếc hiện tại Tiền Đạo Nhân cũng chỉ thiếu một truyền thừa cường đại, điểm ấy thì những tông môn võ lâm kia cũng không thỏa mãn được hắn, dù sao sự trân quý của công pháp thì ai cũng biết, cho dù Tiền Đạo Nhân có trở thành khách khanh* của đối phương, vậy cũng chỉ là ngoại nhân, loại này trân quý đồ vật đối phương là tuyệt đối sẽ không giao cho hắn.

*khách khanh: nôm na là người phụ tá của tông môn

Chương 2148 - Mời chào Tiền Đạo Nhân(3)

Mời chào Tiền Đạo Nhân(3)

Hiện tại Tô Tín đã mở miệng mời, lại có thêm Yến Khuynh Tuyết nên bản thân Tiền Đạo Nhân cũng không có nhiều kháng cự, hơn nữa Tô Tín còn hứa sẽ cho hắn truyền thừa võ đạo, điều này càng khiến cho trong lòng Tiền Đạo Nhân mừng rỡ, dù sao trên giang hồ Tô Tín chính là lấy võ đạo phức tạp nhưng cường đại mà nổi danh.

Đương nhiên quan trọng nhất chính là Tiền Đạo Nhân thấy Tô Tín rất thuận mắt, tính cách của Tô Tín cũng rất phù hợp tính tình của hắn, bằng không cho dù Tô Tín có là cường giả Chân Vũ cảnh thì hắn cũng sẽ trực tiếp lựa chọn rời đi, dù sao Yến Khuynh Tuyết có cường giả Chân Vũ cảnh chiếu cố, vậy thì hắn cũng yên tâm.

Tiền Đạo Nhân hắn xông xáo giang hồ nhiều năm như vậy, mặc dù chưa từng làm chuyện gì xấu, nhưng Tiền Đạo Nhân cũng chưa hề cho rằng mình là người tốt lành gì, trái lại một vài tông môn chính đạo trên danh nghĩa nhưng thực tế lại là ngụy quân tử thì càng khiến hắn chán ghét hơn.

Trên giang hồ, mặc dù lời đồn đại về Tô Tín cũng không tốt, nhưng Tiền Đạo Nhân lại rất thưởng thức tính cách sát phạt, quyết đoán như Tô Tín, ít nhất đối với dã tâm của mình, Tô Tín chưa bao giờ muốn che giấu, so với những tên ngụy quân tử kia còn tốt hơn nhiều.

Chỉ là cuối cùng Tiền Đạo Nhân vẫn nhịn không được mà lắm mồm một câu, hi vọng Tô Tín sẽ không phụ Yến Khuynh Tuyết.

Tiền Đạo Nhân hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, đã thấy nhiều chuyện nên hắn cũng sẽ có loại lo lắng này, đối với một số võ giả có thực lực cường đại một chút mà nói, nữ nhân chẳng qua cũng chỉ là thứ đồ chơi mà thôi, trừ phi thực lực hoặc địa vị bối cảnh của hai bên tương đương.

Tô Tín chính là Chân Vũ cảnh của Lục Địa Thần Tiên, là chủ của Tây Bắc một phương, so sánh với hắn thì Yến Khuynh Tuyết vẫn còn quá nhỏ bé.

Mặc dù hắn biết nếu mình lắm miệng thêm một câu thì có khả năng sẽ bị Tô Tín chán ghét, nhưng hắn nhưng vẫn phải nói.

Tô Tín cười nói: “Tiền đạo trưởng quá lo lắng, nếu như ta không quan tâm Nghiên Tuyết thì ta đã không tới Thương Sơn Thành.”

Nghe Tô Tín nói như vậy, cuối cùng Tiền Đạo Nhân cũng yên lòng.

Lấy thực lực của Tô Tín bây giờ, nếu như trong lòng của hắn thật sự không có Yến Khuynh Tuyết, chỉ vì đơn thuần muốn trả một phần nhân tình ngày xưa của hắn, vậy thì Tô Tín chỉ cần phái ra tổng quản Ám Vệ Lý Phôi dưới tay hắn đến là đã đủ.

Dù sao dựa vào thực lực mà hôm này Lý Phôi cho thấy, đừng nói là một Thanh Liên Thánh sứ, cho dù có thêm ba người nữa

cũng vẫn không địch nổi hắn.

Nhưng bây giờ Tô Tín lại tự mình đến đây, điều này đã có thể chứng minh Tô Tín đã coi trọng Yến Khuynh Tuyết đến một mức độ nhất định.

Sau khi thu xếp tốt cho Tiền Đạo Nhân, trước hết Tô Tín cứ trực tiếp ở lại bên trong Thương Sơn Thành, chờ đợi Lý Phôi truyền đến tin tức của Ám Vệ.

Lúc này trong tổng bộ Bạch Liên Giáo, Bạch Linh vội vã gấp gáp trở về, chính là vì phải bẩm báo chuyện của Thanh Liên Thánh sứ với Bạch Liên Thánh mẫu.

Người trên giang hồ đều biết địa điểm mà Bạch Liên Giáo ẩn giấu luôn cực kỳ bí ẩn, không ai biết Bạch Liên Giáo rốt cuộc ở đâu.

Trên thực tế cũng đúng là như thế, Bạch Liên Giáo không có địa điểm cố định, bởi vì Bạch Liên Giáo chỉ tồn tại bên trong một không gian đơn độc, không khác gì so với Thiên Đình và Địa Phủ cả.

Vậy nên những năm gần đây cho dù là Đại Tấn ngày xưa hay là Đại Chu hiện tại, bọn họ mặc dù đều muốn tiêu diệt triệt để Bạch Liên Giáo, nhưng lại không có biện pháp nào cả.

Cửa vào của tổng bộ Bạch Liên Giáo cũng không chỉ một, thỏ khôn đào ba hang, những năm gần đây Bạch Liên Giáo đã bố trí không ít lối vào tại khắp nơi ở Trung Nguyên, lối vào mà lúc này Bạch Linh lựa chọn chính là một cái cách Tương Tây tương đối gần.

Sử dụng mật lệnh của Bạch Liên Giáo để mở đại môn ra, vừa mới bước vào trong Bạch Liên Giáo, Bạch Linh lập tức liền cảm giác được không gian trước mắt bỗng nhiên sáng lên.

Toàn bộ đại điện bên trong tổng bộ Bạch Liên Giáo đều có vô số các hình thù kỳ dị, giống với miếu thờ, nhưng cũng tựa như đạo quán, bốn phía đều điểm xuyết bảo thạch kỳ dị tản ra một luồng sáng trắng, phảng phất như là một mảnh đất chứa nguồn sáng vĩnh hằng.

Hơn nữa chung quanh mỗi đại điện đều truyền đến từng đợt âm thanh tụng kinh nỉ non, không phải kinh phật mà cũng không phải đạo tàng, nhưng lại khiến cho người ta sinh ra một cảm giác vô cùng an lành, chẳng may nhìn thấy cảnh này, không ai sẽ nghĩ nơi đây chính là tổng bộ của tà giáo cả, mà ngược lại giống như Cực Lạc Tịnh Thổ thật sự.

Bạch Liên Giáo có phải Cực Lạc Tịnh Thổ hay không điểm ấy Bạch Linh tự mình biết, chỉ là bây giờ đối với Bạch Linh mà nói chuyện quan trọng nhất chính là làm thế nào để giải quyết chuyện của Tô Tín.

Tình báo của Tương Nam đã truyền đến, đúng như Bạch Linh đoán trước, tên Thanh Liên Thánh sứ ngu ngốc kia cuối cùng vẫn phá hỏng hết mọi chuyện.

Tô Tín tức giận ra tay, Thanh Liên Thánh sứ bị giết, thậm chí người mà Bạch Liên Giáo bố trí ở Tương Nam Đạo cũng bắt đầu bị Ám Vệ, thủ hạ của Tô Tín lôi ra từng cái một, sau đó phá hủy giết sạch.

Chương 2149 - Phản ứng của Bạch Liên Giáo(1)

Phản ứng của Bạch Liên Giáo(1)

Loại người ngu ngốc như Thanh Liên Thánh sứ kia chết thì cũng thôi, nhưng nếu vì vậy mà ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch của Bạch Liên Giáo, điểm ấy lại thì Bạch Linh không thể nào tiếp nhận được.

Sau khi tiến vào trong tiểu thế giới của Bạch Liên Giáo, trên đường đi những đệ tử Bạch Liên Giáo kia đều cung kính hành lễ với Bạch Linh, miệng nói Thánh nữ đại nhân.

Hiện tại địa vị của Bạch Linh bên trong Bạch Liên Giáo rất cao, thậm chí cấp bậc còn gần với Bạch Liên Thánh mẫu nhất, chỉ là còn có đám người Thanh Liên Thánh sứ, nên sự tồn tại của nàng cũng không phải là duy nhất.

Đại điện nơi Bạch Liên Thánh mẫu ở nằm ở nơi trung tâm nhất của tiểu thế giới, hình dạng giống như một đóa bạch liên nở rộ, vô cùng mỹ lệ, nhưng lại xen lẫn một tia tà dị.

Đẩy cửa điện ra, toàn bộ đại điện không có bất kỳ người nào thủ hộ, nhưng trung tâm đại điện lại có một thân ảnh nữ tử mặc áo bào màu trắng đứng đấy, toàn thân đều được bao phủ bên trong áo bào.

Thân ảnh này Bạch Linh rất quen thuộc, đây chính là cỗ thi thể Thần Kiều cảnh mà nàng ta sai Cản Thi phái luyện chế ra.

Cỗ luyện thi Thần Kiều cảnh này có thể nói là kiệt tác cường đại nhất của Cản Thi phái, tại thời điểm nhất định thậm chí có thể so sánh với Chân Vũ cảnh.

Loại bảo vật cấp bậc như thế này, đương nhiên Bạch Liên Thánh mẫu sẽ không tặng nó cho những người khác, vậy nên khi Bạch Linh vừa mới trở lại, cỗ luyện thi này cũng đã bị Bạch Liên Thánh mẫu thu vào trong tay của mình.

Sau khi tiến vào bên trong nội điện, Bạch Linh cung kính thi lễ nói: “Thánh Mẫu, Tương Nam xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn.”

Lúc này bên trong nội điện, trạng thái của Bạch Liên Thánh mẫu mười phần kỳ quái, quanh thân nàng ta có vô số hư ảnh màu trắng lượn lờ, bên trong mỗi một hư ảnh màu trắng đều ẩn chứa một loại khí tức khác thường, theo chân khí mà Bạch Liên Thánh mẫu luyện hóa, những hư ảnh màu trắng kia cũng dung nhập vào trong cơ thể của nàng ta, khiến cho khí tức trên người Bạch Liên Thánh mẫu cũng trở nên cường đại hơn một chút.

Những thứ này Bạch Linh đều biết, đây đều là nội tình của Bạch Liên Giáo bọn họ.

Mấy ngàn năm qua Bạch Liên Giáo không ngừng tạo nên sóng gió trên giang hồ, có thể nói là không chỉ bị riêng gì các triều đại vương triều căm thù, mà còn bị những kẻ giang hồ cho rằng bọn họ thuộc về tà giáo nên không ngừng bị đuổi giết và tiêu diệt.

Vậy mới nói mấy ngàn năm qua Bạch Liên Giáo cũng không phải lúc nào cũng phong quang vô hạn, trái lại còn có nhiều lần Bạch Liên Giáo gần như sắp lâm vào con đường hủy diệt.

Thế nên lúc đó Bạch Liên Thánh mẫu đã đưa các nàng tới chỗ mai táng của Bạch Liên Giáo, nơi ẩn chứa nội tình thật sự của bọn họ, để cầu kẻ đến sau có thể một lần nữa lại phát triển Bạch Liên Giáo lớn mạnh.

Hiện tại những thứ này chính là nội tình mà không biết vị Bạch Liên Thánh mẫu đời nào để lại, bị thế hệ này của Bạch Liên Giáo tìm được.

Những cái hư ảnh màu trắng kia đều là tinh nguyên của vị Bạch Liên Thánh mẫu đời thứ nhất và mấy vị cường giả Bạch Liên Giáo hóa thành thành, đối mặt với lực lượng khác loại bọn chúng sẽ trực tiếp tự bạo, nhưng là đối mặt với lực lượng của Bạch Liên Giáo, những tinh nguyên này sẽ dung nhập trong cơ thể của bọn họ, đồng thời cũng mang đến cho bọn họ một lực lượng không thể nào tưởng tượng được.

Chính vì có những vật này nên Bạch Liên Thánh mẫu mới có thể nhanh chóng khôi phục thương thế của mình như thế, đồng thời cũng khiến cho đám người Bạch Linh tăng lên tới Dương Thần cảnh.

Thậm chí hiện tại Bạch Liên Thánh mẫu còn muốn lấy dùng những vật này để thăng đến Thần Kiều cảnh, đương nhiên dùng trên người Bạch Linh là không có khả năng.

Lực lượng cua Bạch Liên Thánh mẫu thời kỳ đỉnh phong rất mạnh, thậm chí đã gần tiếp cận đến Chân Vũ cảnh đỉnh phong.

Nếu như lúc trước không phải là bởi vì trong tay Tiết Chấn Nhạc của Đại Chu có thanh thần binh Xích Viêm Bàn Long Thương thì trận chiến kia ai thắng ai thua vẫn còn là một ẩn số.

Loại cảnh giới như Thần Kiều cảnh lại không phải chỉ dựa vào lực lượng chồng chất lên là có thể thành, nhưng thân là đệ tử của Bạch Liên Thánh mẫu, Bạch Linh hiểu rất rõ tâm tư của đối phương, hiện tại thứ Bạch Liên Thánh mẫu cần cũng không phải là lời khuyên, mà chính là sự phục tùng mệnh lệnh.

Nhìn thấy Bạch Linh đến, Bạch Liên Thánh mẫu vung tay lên, những hư ảnh màu trắng kia lập tức tiêu tán.

“Chuyện của Tam Tương chỉ còn có ba ngày là đã bắt đầu phát động, hiện tại ngươi trở về làm gì?” Bạch Liên Thánh mẫu dùng thanh âm lười biếng mà nói.

Sắc mặt Bạch Linh ngưng trọng nói: “Thánh Mẫu đại nhân, chuyện ở Tương Nam có biến.”

Nói xong, Bạch Linh liền nói hết một lần những chuyện đã xảy ra cho Bạch Liên Thánh mẫu, trong đó nàng cũng không dám thêm mắm thêm muối tí nào, một mặt là vì Thanh Liên Thánh sứ cũng đã chết, không cần thiết phải làm như vậy, còn mặt khác thì là vì nàng không dám.

Chuyện mà Bạch Liên Giáo am hiểu nhất chính là đùa bỡn lòng người, Bạch Linh còn biết Bạch Liên Thánh mẫu có một loại bí thuật, có thể dựa trên tinh thần bạo động lúc ngươi nói chuyện để phán đoán xem ngươi có nói dối hay không.

Chương 2150 - Phản ứng của Bạch Liên Giáo(2)

Phản ứng của Bạch Liên Giáo(2)

Dưới loại này uy hiếp, Bạch Linh đương nhiên không dám có tâm tư đùa nghịch gì ở trước mặt Bạch Liên Thánh mẫu.

Đợi đến khi Bạch Linh nói xong, sắc mặt Bạch Liên Thánh mẫu đã xuất hiện một mảnh âm trầm.

Bạch Liên Giáo đã sớm tính toán xong kế hoạch phát động ở Nam Tương, điểm ấy không thể nào thay đổi được.

Nhưng hiện tại Thanh Liên Thánh sứ lại là tự mình chủ trương, chọc tới một cái phiền toái lớn như vậy, chuyện này khiến Bạch Liên Thánh mẫu vô cùng tức giận.

Đương nhiên làm cho Bạch Liên Thánh mẫu tức giận hơn chính là hành vi của Tô Tín.

Thanh Liên Thánh sứ chính là võ giả Dương Thần cảnh mà nàng hao phí vô số tinh nguyên mới bồi dưỡng được, còn có những bố trí ở Tương Nam kia Bạch Liên Giáo cũng phải hao tốn mấy năm trời mới có thể hoàn thành, kết quả hiện tại lại bị hủy ở trong tay Tô Tín, sao nàng ta có thể từ bỏ qua?

Từ xưa đến nay, Bạch Liên Giáo đều không hiểu được cái gì gọi là nén giận, trước kia khi đối mặt với Đại Chu, Bạch Liên Giáo còn dám đi khiêu khích, đối mặt với kế hoạch của Thiên Đình Bạch Liên Giáo cũng dám đi tính toán, một Tô Tín đương nhiên sẽ không khiến cho Bạch Liên Giáo kiêng kị.

Luận đến trình độ điên cuồng, Bạch Liên Giáo còn trên cả Tô Tín, dù sao đối thủ của Tô Tín cho tới nay mặc dù mạnh, nhưng cũng không phải không thể chiến thắng, mà Bạch Liên Giáo chọn đối thủ lại toàn chọn những người mà mình không thắng được.

Đương nhiên nếu như Bạch Liên Giáo chỉ làm mấy chuyện như thế này một lần thì có thể coi là ngu ngốc, nhưng nếu như Bạch Liên Giáo liên tục mấy lần đều làm tốt chuyện này, mà mình lại vẫn còn có thể nhảy nhót tưng bừng, vậy cũng chỉ có thể nói đây là một loại bản lĩnh, cũng là một loại điên cuồng thật sự.

Bạch Liên Thánh mẫu trực tiếp nói với Bạch Linh: “Chuyện này ngươi không cần phải để ý đến, ta sẽ tự mình tới Tương Nam Đạo, ba ngày sau bắt đầu tiến hành như kế hoạch, các ngươi chỉ cần chú ý phòng bị triều đình Đại Chu một chút là được rồi.”

Bạch Linh gật đầu, nếu Bạch Liên Thánh mẫu đã chịu ra tay, có lẽ có thể sẽ ngăn được hành vi hiện tại của Tô Tín.

Ba ngày sau, Bạch Liên Giáo ở Tương Tây và Tương Giang đã trực tiếp phát động đấu tranh, hai đạo này hoàn toàn đã bị Bạch Liên Giáo chiếm cứ, trong nháy mắt lực lượng triều đình bị thanh trừ không còn chút nào, mà võ lâm tông môn hoặc là bị Bạch Liên Giáo lôi kéo tạo phản cùng, hoặc là bị Bạch Liên Giáo hoàn toàn tru sát, chỉ dùng thời gian chưa đến một ngày, hai đạo này đã hoàn toàn không còn thuộc về triều đình.

Lần này Bạch Liên Giáo náo ra thanh thế cũng không nhỏ, hành động này đại biểu việc Bạch Liên Giáo đã hoàn toàn tuyên bố với thiên hạ rằng Bạch Liên Giáo bọn đã trở về!

Mặc dù lần trước vì khiêu khích Đại Chu mà Bạch Liên Giáo đã bị trọng thương, nhưng những năm gần đây Bạch Liên Giáo

thỉnh thoảng vẫn luôn xuất hiện tại trong tầm mắt mọi người.

Chỉ là phần lớn thời gian Bạch Liên Giáo lúc đó cũng chỉ nháo ra những chuyện nhỏ, gần như không có hành động nào lớn.

Chỉ có duy nhất một lần là vì chuyện của Cửu Trọng Kiếm Các mà tính toán Thiên Đình, nhưng cũng không sử dụng bao nhiêu lực lượng cả, ngay khi bị Thiên Đình tìm phiền toái, Bạch Liên Giáo cũng đã lựa chọn co đầu rút cổ, không dám sống chết đến cùng.

Nhưng lần này Bạch Liên Giáo gây chuyện lớn như vậy, căn bản chính là đang tạo phản, đây mới chính là phong cách chuẩn bị quật khởi của Bạch Liên Giáo, vô cùng thô bạo, cũng vô cùng lớn mật.

Chẳng qua đối với chuyện này, đông đảo các thế lực trên giang hồ chỉ là có chút bất ngờ, cũng không có bất cứ động tác nào.

Bởi vì cho tới nay những thế lực võ lâm ở Tam Tương đều chưa từng tham dự vào trong đó, quật khởi khỏi triều đình Đại Chu ở nơi này, người phải lo lắng nhất thật ra là Đại Chu triều đình mới đúng.

Lúc này ở Thịnh Kinh Thành, trong mật thất của Lục Phiến Môn, Cơ Huyền Viễn và Thiết Ngạo ngồi đối mặt với nhau, hai người đều không nói gì, Thiết Ngạo vẫn như cũ vuốt vuốt hai cái Thiết Đảm không biết chế tạo chế tạo bằng chất liệu gì, mặt hắn không cảm xúc, nhưng gương mặt của Cơ Huyền Viễn lại vô cùng âm trầm.

Nửa ngày sau, Cơ Huyền Viễn mới trầm giọng nói: “Thiết Ngạo, ta cần một lời giải thích.”

Thiết Ngạo nhíu mày nói: “Giải thích? Giải thích cái gì chứ?”

Giọng nói Cơ Huyền Viễn lạnh lùng: “Bạch Liên Giáo làm ra chuyện lớn như vậy, ta không tin Lục Phiến Môn này lại không phát hiện ra chút nào.”

Thiết Ngạo thản nhiên nói: “Lục Phiến Môn có bao nhiêu lực lượng triều đình hẳn phải biết, hiện tại phần lớn lực lượng của Lục Phiến Môn đều tập trung ở Đông Tấn và biên giới Bắc Cương, phần còn lại thì đang theo dõi võ lâm Trung Nguyên,

vương gia cho là Lục Phiến Môn ta còn dư thừa lực lượng ở Tam Tương sao?

Bạch Liên Giáo muốn động thủ tại Tam Tương, chỉ cần bọn họ làm đủ bí mật, lừa gạt được người mà chúng ta bố trí tại những địa điểm ở Tam Tương là không thành vấn đề.

Huống hồ nói cách khác, cho dù chúng ta có biết được hành động của Bạch Liên Giáo ở Tam Tương từ sớm thì chúng ta lấy cái gì đi trấn áp? Từ sau khi trải qua chuyện kia, Đại Chu ta còn có thực lực để đi trấn áp Bạch Liên Giáo sao?”

Chương 2151 - Mời Tô Tín ra tay(1)

Mời Tô Tín ra tay(1)

Sắc mặt Cơ Huyền Viễn hơi biến hóa, ý tứ trong lời nói của Thiết Ngạo ám chỉ thì hắn cũng biết, người gây ra hết thảy những chuyện này nói cho cùng vẫn là Cơ Vũ Lăng.

Ý nghĩ muốn tập trung quyền lực của Hoàng tộc họ Cơ dường như đã có từ rất lâu, chỉ là khi đó Cơ Hạo Điển vẫn chưa chết nên bọn mới không thể hiện ra rõ ràng mà thôi.

Ngay sau khi Cơ Hạo Điển chết, kỳ thật Hoàng tộc họ Cơ cũng đã giảm bớt tài nguyên đã cung cấp cho Lục Phiến Môn.

Những tài nguyên này không chỉ là vật tư tu luyện, mà còn có cả người, trước kia, một phần nhân lực của Lục Phiến Môn là dựa vào việc Lục Phiến Môn ở các đạo tự mình mới chào, còn một bộ phận tinh anh thì do triều đình phân phối tới.

Nhưng từ sau khi Cơ Hạo Điển chết, Lục Phiến Môn liền rất ít khi được bổ sung nhân lực từ triều đình.

Lại thêm lần gần nhất Kim Trướng Hãn Quốc ở Bắc Cương và Đông Tấn đang không ngừng gây sự, Lục Phiến Môn đã đem phần lớn người tới hai nơi này, những nơi không quá quan trọng như Nam Man thì đương nhiên là muốn rút bớt lại.

Bằng không đừng nói là Bạch Liên Giáo phản loạn, cho dù là hành vi không làm tròn trách nhiệm của Phương Hiển Long mấy năm nay cũng sẽ không thể không bị Lục Phiến Môn phát hiện được.

Mà lại hiện tại cho dù là Lục Phiến Môn hay là lực lượng của triều đình đều bị hai chuyện này liên lụy, còn có lực lượng mà đi trấn áp Tam Tương hay không còn là một ẩn số.

Lục Phiến Môn cũng có lời oán giận với triều đình, trên thực tế từ sau chuyện của Tô Tín, cho dù là Lục Phiến Môn hay quân đội kỳ thật đều có lời oán giận nhất định đối với triều đình.

Dù sao lúc trước nếu không phải tại triều đình gây chuyện, mà rộng lượng hơn một chút, thì đâu sẽ vạch mặt với Tô Tín, cuối cùng khiến Đại Chu trở nên rối loạn thế này?

Kết quả bây giờ có thể nói là Đại Chu đang loạn thù trong giặc ngoài không ngừng, hiện tại Kim Trướng Hãn Quốc và Đông Tấn đều đã điều động đại quân tới biên giới nhìn chằm chằm, hai bên đã bắt đầu có những va chạm với quy mô nhỏ.

Chuyện đã ra như thế nên hiện tại Triệu Vũ Niên và Tiết Chấn Nhạc đều đang phòng bị tại Kim Trướng Hãn Quốc ở Bắc Cương, mà Thiết Ngạo hiện tại thật ra cũng không hẳn là đang ở Đông Tấn phòng bị người của Đông Tấn.

Chẳng qua chỉ vì hiện tại Đông Tấn tiến công ít hơn so với Kim Trướng Hãn Quốc một chút, nên lúc này Thiết Ngạo mới dành thời gian trở về Đại Chu một chuyến để xử lý chuyện của Bạch Liên Giáo, không nghĩ tới bây giờ Cơ Huyền Viễn lại đang trốn tránh trách nhiệm.

Nghe Thiết Ngạo nói, Cơ Huyền Viễn cũng thở dài một hơi, hắn cũng biết mình đã hơi thất thố, cho nên Cơ Huyền Viễn trực tiếp nói với Thiết Ngạo: “Thiết đại nhân, thật có lỗi, nhưng chuyện của Bạch Liên Giáo xảy ra quá mức đột ngột, ta cũng có chút nóng nảy.”

Trước đó khi chưa thăng tiến đến Chân Vũ, Cơ Huyền Viễn chỉ đặt một phần tinh lực đặt ở bên Đại Chu, còn lại hắn phần lớn thời gian hắn đều dùng để tu luyện võ đạo.

Kết quả bây giờ, chờ đến khi Cơ Huyền Viễn tiếp nhận toàn bộ công việc Đại Chu thì hắn mới cảm giác chuyện này có chút khó giải quyết.

Có nhiều thứ không phải cứ thực lực mạnh là có thể giải quyết, giống như hắn hiện tại, cho dù thực lực của hắn có mạnh hơn, nhưng đối diện với mấy chuyện tạp nham này đến hắn cũng cảm thấy rất nhức đầu.

Thiết Ngạo trầm giọng nói: "Vương gia, hiện tại Đại Chu là thật sự loạn thù trong giặc ngoài, hai tuyến tác chiến đã kéo hết phần lớn lực lượng của Đại Chu, mà nội bộ của những tông môn võ lâm kia đã bắt đầu có chút hành động khác, đang không ngừng khiêu khích quyền uy của Đại Chu.

Hiện tại Đại Chu muốn tập hợp lực lượng đi trấn áp Bạch Liên Giáo thì chỉ có hai lựa chọn, một cái là hòa giải với một bên là Kim Trướng Hãn Quốc hoặc Đông Tấn, dùng cái giá đáng kể để đổi lấy việc bọn họ không ra tay, như thế chúng ta liền có thể đưa lực lượng đi đối phó với Bạch Liên Giáo.

Lựa chọn thứ hai chính là vương gia mang theo một bộ phận lực lượng của Thịnh Kinh Thành ra tay đi trấn áp Bạch Liên Giáo."

Sau khi nghe hai đề nghị của Thiết Ngạo, Cơ Huyền Viễn lập tức phải chau mày, mặc dù hai đề nghị này là tốt nhất đối với Đại Chu hiện tại, nhưng Cơ Huyền Viễn lại không muốn chọn cái nào cả.

Lựa chọn cái thứ nhất thì Đại Chu tuyệt đối không thể nào dễ dàng tha thứ.

Dù sao hiện tại Đại Chu chính là hoàng triều một phương, Kim Trướng Hãn Quốc mấy lần ngấp nghé Đại Chu nhưng lại đều bị Đại Chu đánh trọng thương.

Mà kia Đông Tấn kia chỉ là chó nhà có tang mà thôi, lúc trước nếu không phải do chính Đại Chu nội loạn thì hiện tại trong thiên hạ này có còn tồn tại Đông Tấn hay không còn chưa biết được.

Nếu như lần này Đại Chu dưới áp lực bức bách mà phải hòa giải với hai phe này, có thể nghĩ bọn hắn sẽ thể hiện công phu sư tử ngoạm như thế nào, huống hồ Đại Chu cũng gánh không nổi bọn họ.

Về phần vế thứ hai cũng không đáng tin cậy lắm, đừng nhìn hiện tại bên trong Thịnh Kinh Thành nơi Cơ Huyền Viễn ở đang không có chuyện gì, nhưng thật ra hắn lại đang nắm giữ nơi trọng yếu nhất của Đại Chu.

Chương 2152 - Mời Tô Tín ra tay(2)

Mời Tô Tín ra tay(2)

Thịnh Kinh Thành chính là trung tâm của Đại Chu, bất cứ lúc nào cũng đều nhất định phải có lực lượng hùng mạnh ở lại.

Nếu như một khi Cơ Huyền Viễn dẫn theo thế lực trấn thủ Thịnh Kinh Thành đi trấn áp Tương Nam Đạo, vậy Thịnh Kinh Thành bên này phải làm sao? Một khi Thịnh Kinh Thành xảy ra vấn đề sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến sự thống trị của Đại Chu.

Trầm mặc nửa ngày, Cơ Huyền Viễn mới lắc đầu nói: “Hai phương pháp này đều không được, Đại Chu tuyệt đối sẽ không cúi đầu trước bất kỳ thế lực nào, đồng dạng lực lượng của Thịnh Kinh Thành cũng không thể tùy tiện điều động.”

Cho tới giờ khắc này Cơ Huyền Viễn mới biết được đám gia hỏa của Bạch Liên Giáo này khó chơi đến mức nào.

Bạch Liên Giáo hẳn đã trải qua suy tính kỹ mới lựa chọn ra tay ở Tam Tương.

Thực lực của Tam Tương hiện tại rất yếu, độ khó khi Bạch Liên Giáo ra hoàn toàn chiếm cứ Tam Tương là rất thấp.

Một lý do khác là dù sao Tam Tương chi địa cũng là nơi mà ngày xưa Đại Chu phát triển phồn thịnh, đừng thấy hiện tại Đại Chu không thể nào đi quản chuyện của Tam Tương, nhưng trong này dù sao cũng là mặt mũi của Đại Chu, kết quả bây giờ bị Bạch Liên Giáo chiếm cứ, người mất mặt cuối cùng vẫn là Đại Chu.

Vậy nên hiện tại Đại Chu đâm lao phải theo lao.

Bỏ đi Tam Tương kỳ thật cũng không có ảnh hưởng thực tế gì đối với Đại Chu, dù sao hoạt động sản xuất của Tam Tương đối với Đại Chu mà nói cũng không quan trọng như vậy.

Nhưng nếu như không quản thì mặt mũi của Đại Chu sẽ mất hết, sẽ ảnh hưởng rất nhiều đối với sự thống trị của một thời hoàng triều.

Thiết Ngạo trầm mặc nửa ngày, nhưng lúc này hắn đột nhiên nói: "Kỳ thật ngoại trừ hai vế này bên ra, ta còn có một biện pháp khác."

Cơ Huyền Viễn hỏi: "Biện pháp gì?"

"Mời Tô Tín ra tay giải quyết Bạch Liên Giáo!" Thiết Ngạo trầm giọng nói.

"Ngươi nói cái gì?"

Trong mắt Cơ Huyền Viễn lập tức lóe lên một tia tàn khốc, đối với Đại Chu hiện tại mà nói, hai chữ Tô Tín này đại biểu cho cái gì, không cần nói cũng biết.

Một bên là phản đồ của Đại Chu, một bên là người vừa mới đả thương Đại Chu một cách hết sức nặng nề, kết quả là hiện tại Thiết Ngạo lại nói muốn mời Tô Tín ra tay đi giải quyết Bạch Liên Giáo, không trách được Cơ Huyền Viễn phải biến sắc.

Ngược lại Thiết Ngạo không để ý Cơ Huyền Viễn kích động như vậy, hắn chỉ thản nhiên nói: "Vì sao không thể? Thế gian này không có địch nhân nào là mãi mãi, ít nhất đối với Đại Chu và Tô Tín mà nói thì chính là như thế.

Đừng quên, hiện tại Tô Tín vẫn còn có danh hào Tây Bắc Vương, hắn cũng không trực tiếp tự xưng vương, điều này cho thấy giữa Đại Chu và Tô Tín vẫn còn có thể trở lại như cũ.

Mà lần này Tam Tương xảy ra chuyện, Bạch Liên Giáo cũng đã chọc phải Tô Tín, vậy nên hiện tại ở Tam Tương thì chỉ có Tương Nam là vẫn bình tĩnh, đám người Bạch Liên Giáo kia đều bị Ám Vệ của Tô Tín đồ sát tại chỗ, nên bọn chúng đương nhiên không có cơ hội gây chuyện.

Huống hồ trước đó kia hai biện pháp kia đều chỉ tạm thời chia tách lực lượng của Đại Chu để trấn áp Bạch Liên Giáo, khả năng điều động lực lượng cũng có hạn, chỉ có Tô Tín mới thật sự có thể tranh đấu với Bạch Liên Giáo."

Thiết Ngạo khiến cho Cơ Huyền Viễn lập tức phải trầm mặc lại, bởi vì lời Thiết Ngạo nói cũng chính là sự thật.

Xem như Cơ Huyền Viễn hắn có dẫn theo lực lượng tinh nhuệ của Thịnh Kinh Thành tiến về Tương Nam thật ra cũng không nhất định có thể trấn áp được Bạch Liên Giáo xuống.

Dù sao nghe đồn Bạch Liên Thánh mẫu đã khỏi bệnh, thời kỳ đỉnh phong của Bạch Liên Thánh mẫu còn dám khiêu khích với Đại Chu, thậm chí cuồng vọng đến mức đã từng giao thủ với cùng lúc mấy vị Chân Vũ của Đại Chu, cuối cùng mới bị Tiết Chấn Nhạc lấy thần binh đánh trọng thương.

Thời điểm đó Cơ Huyền Viễn đừng nói là Chân Vũ, ngay cả Dương thần hắn cũng đều không phải, vậy nên hiện tại đối mặt với Bạch Liên Thánh mẫu đã khôi phục thực lực, trong lòng Cơ Huyền Viễn cũng không chắc chắn lắm.

Ngược lại thực lực của Tô Tín đã được các cường giả trên giang hồ công nhận, có hắn và Ám Vệ dưới tay hắn còn có mấy phần khả năng trấn áp Bạch Liên Giáo.

Nửa ngày sau Cơ Huyền Viễn mới nói: “Nhưng ngươi có nắm chắc có thể khiến cho Tô Tín động thủ với Bạch Liên Giáo không?”

Thiết Ngạo thản nhiên nói: “Chuyện không có lợi đương nhiên Tô Tín sẽ không làm, cho nên vương gia ngươi cũng phải chuẩn bị tốt những thứ mà Tô Tín đòi hỏi.”

Cơ Huyền Viễn cắn răng nói: “Đã vậy, ngươi cứ đi tìm Tô Tín yên cầu hắn ra tay cũng được, đương nhiên điều kiện của hắn cũng không nên quá phận, nếu hắn đòi hỏi nhiều thứ, vậy ta tình nguyện đi cầu hòa với Đông Tấn và Kim Trướng Hãn Quốc!”

Nếu như chuyện này mà có cách giải quyết khác thì Cơ Huyền Viễn hắn cũng không muốn cúi đầu trước Tô Tín.

Nhưng bây giờ Đại Chu đã đâm lao phải theo lao, giống như Thiết Ngạo đã nói, hiện tại loại tình huống này mà mời được Tô Tín ra tay có lẽ sẽ thích hợp nhất.

Lúc này ở Tương Nam Đạo, Tô Tín vẫn đang dẫn theo Ám Vệ giết sạch Bạch Liên Giáo.

Tô Tín đoán có lẽ Bạch Liên Thánh mẫu sẽ đến tìm hắn gây phiền phức, nhưng hắn lại không nghĩ người đầu tiên tới lại là Thiết Ngạo.

Chương 2153 - Mời Tô Tín ra tay(3)

Mời Tô Tín ra tay(3)

Người đứng đầu của Lục Phiến Môn Thiết Ngạo, tên tuổi uy chấn thiên hạ, đặc biệt đối với những môn phái nhỏ một chút mà nói thì lại càng vang danh hơn.

Lần này Tô Tín giết chỉ huy của Tương Nam Đạo là Phương Hiển Long trước mặt mọi người, thấy thế nào cũng đều có một loại cảm giác như đang đánh thẳng vào mặt của Lục Phiến Môn.

“Thiết đại nhân, đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ không xảy ra chuyện gì chứ?” Tô Tín thản nhiên nói.

So sánh với những người khác còn đang khẩn trương, Tô Tín ngược lại vô cùng bình tĩnh, bởi vì hắn hiểu rất rõ tính cách của Thiết Ngạo.

Nếu như Thiết Ngạo thật sự muốn trở mặt với hắn thì hẳn là Thiết Ngạo sẽ trực tiếp ra tay, chứ thần sắc không thể nào bình thản như thế này được.

Nhìn đám người xung quanh, Thiết Ngạo nói: “Tìm một nơi yên lặng để nói chuyện đi.”

Tô Tín gật đầu, trực tiếp dẫn theo Thiết Ngạo đới phía sau Thương Sơn Thành, nơi đây là ở giữa sườn đồi, đối thoại giữa bọn họ cũng không thể truyền đến lỗ tai của những người khác.

“Lần này Thiết đại nhân chẳng lẽ không phải đến hỏi tội đấy chứ?” Tô Tín hỏi.

Thiết Ngạo thản nhiên nói: “Ngươi đã nhìn ra như vậy thì cần gì phải nhiều lời? Loại rác rưởi như Phương Hiển Long kia nếu ngươi không giết thì ta cũng sẽ giết, loại người chỉ biết

ngồi không ăn bám kia không đại biểu cho mặt mũi của Lục Phiến Môn, ta lần này tới là vì chuyện của triều đình.”

Tô Tín nghi ngờ nói: “Chuyện của triều đình?”

Thiết Ngạo gật đầu nói: “Bạch Liên Giáo đã phát động đấu tranh ở Tam Tương, hiện tại triều đình đã không thể điều động nhân thủ đến để trấn áp Bạch Liên Giáo, cho nên triều đình muốn mời ngươi ra tay trấn áp Bạch Liên Giáo.”

Tô Tín nghe vậy không khỏi cười lạnh nói: “Triều đình đúng là đã đưa ra một ý kiến hay, thời điểm cần dùng đến ta thì ta chính là thần tử của triều đình, phải vào sinh ra tử vì bọn họ.

Đến khi không cần thì ta lại chính là kẻ phản nghịch, phải bị đại quân của triều đình tiêu diệt, Tô Tín ta cũng không phải kẻ ngốc, mấy chuyện như thế này bị một lần là đã đủ, chẳng lẽ còn nghĩ đến sẽ có lần thứ hai sao?”

Thiết Ngạo trầm giọng nói: “Chuyện lần này là chủ ý của ta, chuyện ngươi làm ra đối Bạch Liên Giáo ở Tương Nam Đạo ta cũng đã rõ ràng, Bạch Liên Giáo tuyệt đối không phải hạng người nén giận, nói không chừng hiện tại Bạch Liên Thánh mẫu đã lập mưu muốn ra tay với ngươi.

Không nên coi thường Bạch Liên Thánh mẫu, ngươi hẳn đã từng giao thủ qua với nàng ta, chẳng qua khi đó còn không phải là thời kì đỉnh cao của Bạch Liên Thánh mẫu, nàng hẳn là còn có một số nội thương vẫn chưa lành.

Đợi đến thời điểm lần này Bạch Liên Thánh mẫu xuất quan sẽ ra tay với ngươi, đến khi đó mới là trạng thái đỉnh cao nhất của Bạch Liên Thánh mẫu, thực lực của ngươi tuy mạnh, nhưng lại không nhất định có thể trăm phần trăm thắng được nàng ta.

Hơn nữa lần này triều đình để ngươi xuất thủ ở Tam Tương cũng không phải chỉ là giúp không, điều kiện ngươi có thể tùy ý đưa ra, đương nhiên nếu quá phận thì triều đình cũng không có khả năng sẽ đáp ứng.”

Tô Tín vẫn không trực tiếp đồng ý, hắn chỉ hỏi ngược lại: “Lấy thực lực của triều đình, chẳng lẽ ngay cả một Bạch Liên Giáo cũng đều không thể trấn áp được sao? Thiết đại nhân dẫn

theo Lục Phiến Môn xuất thủ, chẳng lẽ còn không ép được một cái Bạch Liên Giáo à?”

Thiết Ngạo dừng lại một chút, sau đó mới nói: “Hiện tại phần lớn lực lượng của triều đình đều bị Đông Tấn và Kim Trướng Hãn Quốc ngăn chặn, ta xuất hiện ở đây một ngày, phòng tuyến của Đông Tấn liền có thể có nguy cơ, vậy nên mặc dù ta có thể ra tay, nhưng sợ là sẽ bị Bạch Liên Giáo cầm chân ở chỗ này, ảnh hưởng đến thế cục của Đông Tấn.”

Thiết Ngạo cũng không có giấu diếm về thế cục của Đại Chu bây giờ, trên thực tế hắn cũng không cần thiết phải giấu giếm.

Tình huống hiện tại của Đại Chu như thế nào, người sáng suốt một chút liền có thể nhìn ra, huống hồ hiện tại Ám Vệ cũng là tổ chức tình báo gần sánh ngang với Lục Phiến Môn, Tô Tín muốn điều tra rõ ràng tình huống hiện tại của Đại Chu thì cũng rất đơn giản.

Tô Tín híp mắt, mặt không cảm xúc, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Vốn dĩ chuyện ở Tương Nam Đạo chỉ là chuyện xô xát nhỏ giữa hắn và Bạch Liên Giáo, đương nhiên cường độ xô xát cũng có chút lớn, quan trọng là hai bên có muốn xảy ra thật hay không.

Vì vậy hiện tại, dưới tình huống này, nếu như Bạch Liên Giáo và Tô Tín đều lui về một bước, vậy hai bên tuyệt đối sẽ không đánh được.

Chỉ là bây giờ Thiết Ngạo xuất hiện ở đây, đồng thời còn nói với Tô Tín là điều kiện mặc cho hắn chọn khiến cho trong lòng Tô Tín không khỏi có chút ý nghĩ khác.

Quan sát Thiết Ngạo, Tô Tín trầm giọng nói: “Nếu như ta nói là ta muốn toàn bộ Tam Tương, không biết triều đình có thể cho ta hay không?”

Nghe vậy ánh mắt Thiết Ngạo lộ ra vẻ khác lạ, nửa ngày sau hắn mới nói: “Ý nghĩ rất lớn mật.”

Ý nghĩ của Tô Tín đâu chỉ lớn mật, nếu như để cho đám người Cơ Huyền Viễn nghe được, nhất định bọn họ sẽ giận dữ mắng

Tô Tín cuồng vọng.

Chương 2154 - Thỏa hiệp(1)

Thỏa hiệp(1)

Tam Tương khác hoàn toàn so với Tây Bắc Đạo, diện tích của hai nơi mặc dù không khác biệt lắm, nhưng khi đó Cơ Huyền Viễn đồng ý giao Tây Bắc Đạo Tô Tín là vì triều đình chưa từng chân chính khống chế Tây Bắc Đạo.

Thời điểm đó Tây Bắc Đạo vẫn luôn bị khống chế trong tay đám dị tộc Tây Bắc, bọn họ ném nơi này cho Tô Tín, nếu như Tô Tín có thể giải quyết được cục diện này thì còn dễ nói, nếu không thì triều đình cũng sẽ không bị lỗ.

Mà Tam Tương này là nơi ngày xưa Đại Chu phát triển phồn thịnh, vẫn luôn bị khống chế trong tay Đại Chu, hiện tại Tô Tín vừa mở miệng đã muốn nuốt trọn Tam Tương, đây mà không phải là công phu sư tử ngoạm sao, chỉ sợ đến cả cự long cũng không tham lam như Tô Tín.

Chuyện lần này Thiết Ngạo cũng chỉ là một người truyền tin, Đại Chu là của Hoàng tộc họ Cơ, thế nên đương nhiên hắn cũng không đau lòng.

Nhưng bây giờ Tô Tín bên này lại ra một điều kiện không đáng tin như vậy, Thiết Ngạo liền nói thẳng: “Hoàng tộc Đại Chu sẽ không đáp ứng loại điều kiện mà ngươi vừa nói đâu, Tam Tương lại có tận ba đạo, mặc dù chỉ là ba đạo yếu nhất của Đại Chu, nhưng cũng không thể cứ tuỳ tiện nhượng lại cho ngươi như vậy.

Nếu như lựa chọn đáp ứng điều kiện của ngươi, còn không bằng Đại Chu chịu ấm ức một chút mà đi cầu hòa với Đông Tấn hay Kim Trướng Hãn Quốc, đoán chừng cái giá mà bọn họ đưa ra còn thấp hơn ngươi.”

Tô Tín thản nhiên nói: “Nhưng ít nhất hiện tại ta vẫn còn mang theo tên tuổi Tây Bắc Vương nằm dưới trướng Đại Chu, dù sao Tam Tương bị ta chiếm cứ cũng tốt hơn là bị Bạch Liên Giáo một mực nắm giữ hay là miễn cưỡng nhân nhượng cho địch quốc.

Đương nhiên Đại Chu cũng có thể không đáp ứng, bởi vì bây giờ không phải là ta đang cầu xin Đại Chu, mà là Đại Chu đang cầu xin ta, dù sao thực lực của Bạch Liên Giáo cũng không yếu, dưới tình huống không có chỗ tốt, ta cũng không cần thiết phải để thủ hạ của chính ta đi liều sống liều chết với Bạch Liên Giáo."

Thiết Ngạo chau mày, bộ dáng hiện tại của Tô Tín gần như đã nói rõ hắn đang muốn bỏ đá xuống giếng, nhưng Thiết Ngạo không biết nói thêm cái gì.

Dù sao trước đó hành động trước đó của Đại Chu đã có thể khiến cho Tô Tín hoàn toàn đoạn tuyệt với Đại Chu, loại thời điểm này nếu Tô Tín không bỏ đá xuống giếng mà lựa chọn vô tư tương trợ, vậy thì hắn cũng không phải là Tô Tín.

Thiết Ngạo cau mày nói: "Điều kiện của ngươi ta sẽ nói cho Cơ Huyền Viễn, chẳng qua Hoàng tộc họ Cơ có thể đáp ứng hay không thì vẫn chưa chắc."

Tô Tín thản nhiên nói: "Ta đã nói rồi, bây giờ không phải là ta đi cầu Đại Chu, mà là Đại Chu đang cầu xin ta."

Trong lòng Thiết Ngạo thở dài một hơi, thân hình khẽ động, giống như diều hâu, vỗ cánh ngàn dặm, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Kỳ thật những năm gần đây triều đình Đại Chu đã làm không ít chuyện sai lầm, nhưng hai chuyện sai nhất chính là lúc trước đã bức tử 'Cuồng Sư' Đỗ Nguyên Thánh và bức phản Tô Tín.

Cái trước khiến cho sức chiến đấu của Đại Chu ở thời kỳ đỉnh phong bị đại thương nguyên khí, cũng khiến cho đối thủ Đông Tấn mà Đại Chu để lại có thể kéo dài hơi tàn, không ngừng gây phiền toái cho Đại Chu.

Cái sau thì khiến cho Đại Chu mất đi một nguồn trợ lực cường đại, cũng khiến cho Đại Chu bọn họ lâm vào trong vô số phiền phức.

Đối với Thiết Ngạo tới nói, Đại Chu cũng là vương triều mà hắn đã từng bỏ ra vô số tâm huyết để tạo ra, nếu như không có gì ngoài ý muốn xảy ra, đương nhiên Thiết Ngạo sẽ không hi vọng Đại Chu suy yếu.

Nhưng bây giờ chuyện của Đại Chu cũng không phải do hắn nói là được, điểm ấy Thiết Ngạo cũng vô cùng bất đắc dĩ.

Mà sau khi Thiết Ngạo dùng tốc độ nhanh nhất chạy trở về Thịnh Kinh Thành, nói điều kiện kia của Tô Tín cho Cơ Huyền Viễn, Cơ Huyền Viễn lúc này cũng phải phẫn nộ quát: "Tô Tín điên rồi phải không? Tam Tương hắn cũng muốn, rốt cuộc là hắn muốn làm cái gì?

Nếu thế, vậy không bằng ta cắt đất nhường cho Bắc Cương đồng thời đổi địa vực cho Đông Tấn khiến bọn họ ngưng chiến để đi trấn áp Tương Nam!"

Thiết Ngạo thản nhiên nói: "Dù sao chuyện này cũng là do chính vương gia ngươi quyết định, dù sao Tô Tín cũng chỉ là chư hầu của một phương, cho dù hắn gần như đã đối đầu quyết liệt với Đại Chu ta, nhưng hắn cũng chư hầu một phương của Đại Chu ta.

Cuối cùng muốn cắt đất đổi lấy hiệp nghị đình chiến với địch quốc, hay thỏa hiệp với Tô Tín, điểm ấy còn phải xem vương gia lựa chọn như thế nào, chẳng qua Tô Tín có nói một câu rất đúng, hiện tại là Đại Chu ta đang đi cầu Tô Tín, chứ không phải là Tô Tín đang cầu xin Đại Chu ta, vậy nên hiện tại Tô Tín mới là người chiếm thế thượng phong, dù sao có ra tay với Bạch Liên Giáo hay không, hoàn toàn phải dựa vào ý muốn của chính Tô Tín."

Cơ Huyền Viễn lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia chán nản.

Chân Vũ cảnh của Lục Địa Thần Tiên thì cũng chẳng làm gì được? Ngồi vào trên vị trí này, chuyện khiến hắn phải cố kỵ cũng có rất nhiều.

Chương 2155 - Thỏa hiệp(2)

Thỏa hiệp(2)

Nửa ngày sau Cơ Huyền Viễn mới nói với Thiết Ngạo: "Truyền tin cho Tô Tín là chúng ta đáp ứng yêu cầu của hắn, Tam Tương có thể cho hắn, chẳng qua điều kiện tiên quyết là hắn vẫn là Bắc Vương của Đại Chu Tây ta như cũ, nếu Tô Tín muốn tự lập một nước, vậy Đại Chu ta cho dù có từ bỏ phòng

tuyến ở Bắc Cương và Đông Tấn thì trước hết cũng phải tiêu diệt tên nghịch tặc này!”

Thiết Ngạo nhẹ gật đầu, lập tức sắp xếp người của Lục Phiến Môn dùng đường dây bí mật truyền tin tức cho Tô Tín, còn hắn thì phải nhanh chóng trở lại phòng tuyến Đông Tấn, nếu không có khi bên phía Đông Tấn sẽ xảy ra chuyện gì lớn.

Về phần điểm cuối cùng mà Cơ Huyền Viễn nói Thiết Ngạo cũng không lo lắng, Tô Tín không phải là kẻ ngốc, toàn bộ Trung Nguyên lớn như vậy, hiện tại nếu như Tô Tín tự xưng vương thì sẽ không phát sinh xung đột với bất kỳ ai, thế nhưng chờ đến khi hắn kiến quốc, vậy thứ mà hắn phải lo lắng cũng không chỉ có một mình Đại Chu.

Tây Bắc Đạo của Tô Tín có ranh giới sát với Kim Trướng Hãn Quốc, đến lúc đó Kim Trướng Hãn Quốc cũng sẽ trở thành địch nhân của hắn.

Theo Thiết Ngạo, quyền thế của Tô Tín cũng chỉ có ở trong giang hồ là lớn, mà dã tâm của hắn lại không giống với dã tâm của Cơ Hạo Điển ngày xưa.

Lúc này trong Thương Sơn Thành, chưa đến một ngày Lục Phiến Môn cũng đã truyền tin tức đến trong tay Tô Tín.

Nhìn thấy triều đình trả lời, khóe miệng Tô Tín không khỏi mỉm cười.

Hắn đoán không sai, cuối cùng triều đình vẫn thỏa hiệp, dù sao Tam Tương bị hắn nắm giữ trong tay cũng tốt hơn là bị Bạch Liên Giáo chiếm cứ hoặc là là miễn cưỡng đáp ứng điều kiện của Kim Trướng Hãn Quốc hay Đông Tấn để ký kết hiệp nghị đình chiến.

Hơn nữa Cơ Huyền Viễn cũng không dám ra tay, chỉ sợ không chỉ vì hắn cần phải trấn thủ Thịnh Kinh Thành, mà trong đó có lẽ còn có nguyên là bởi vì hắn sợ mình sẽ bại.

Bạch Liên Thánh mẫu cũng không phải loại người dễ chơi, đợi sau khi nàng khôi phục lại thực lực ở trạng thái đỉnh phong, Cơ Huyền Viễn hơn phân nửa là không phải đối thủ của nàng.

Yến Khuynh Tuyết đi đến sau lưng Tô Tín nghi ngờ hỏi: "Tô đại ca, thực lực của Bạch Liên Giáo cường đại như thế, chúng ta giúp triều đình đánh bại Bạch Liên Giáo mà chỉ vì muốn đoạt lấy Tam Tương, đây có phải là chúng ta không có lời hay không? Cho tới nay Tam Tương đều rất cằn cỗi, cũng không có nơi nào quá có giá trị cả."

Ngồi lên vị trí thành chủ Thương Sơn Thành nhiều năm như vậy, Yến Khuynh Tuyết đã không phải là tiểu nha đầu ngày xưa cái gì cũng không biết nữa, sau khi trải qua những năm này rèn luyện, ít nhất tầm mắt của nàng cũng thoáng hơn rất nhiều.

Cũng giống như nàng tuyên bố không ràng buộc những võ giả tán tu được trợ giúp kia ở Thương Sơn Thành, những thứ mà nàng bỏ ra kỳ thật cũng rất ít, so sánh với tài lực của Thương Sơn Thành thì gần như không đáng nhắc tới, nhưng lại giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, khiến cho những võ giả tán tu kia vô cùng cảm kích.

Mặc dù ở trong đó cũng có vài hạng người muốn đục nước béo cò, nhưng phần lớn võ giả đều rất có tiết tháo, chỉ trong mười người có một người nhớ kỹ ân huệ của Thương Sơn Thành thì coi như Yến Khuynh Tuyết cũng đã kiếm được.

Hiện tại Yến Khuynh Tuyết cũng học được rất nhiều thứ đem lại lợi ích, dù sao dưới cái nhìn của nàng, Tô Tín hao tâm tổn trí, phí sức ra tay với Bạch Liên Giáo, cuối cùng mặc dù có được Tam Tương, nhưng lại vẫn không có lời lắm.

Tô Tín lắc đầu nói: "Đừng nghĩ Tam Tương yếu như vậy, ngày xưa vào những năm cuối của Đại Tấn, thực lực của Tam Tương cũng không hề yếu.

Hiện tại trên giang hồ chỉ biết ta chính là người mạnh nhất đi ra từ Tam Tương, nhưng trên thực tế ngày xưa vào những năm cuối của Đại Tấn, có biết bao nhiêu cường giả kiệt xuất đã đi ra từ Tam Tương?

Chưa nói đến những cái khác, chỉ riêng Hoàng tộc họ Cơ của Đại Chu thật ra đều là người của Tam Tương, còn có 'Cuồng Sư' Đỗ Nguyên Thánh cũng là võ lâm minh của Tam Tương

nh, có thể nói lúc ấy có rất nhiều cường giả Chân Vũ cảnh được sinh ra ở toàn bộ Tam Tương, những cường giả kém hơn một chút còn nhiều hơn nữa.

Hơn nữa bởi vì hoàn cảnh ở Tam Tương ác liệt, lại gần với Nam Man, vậy nên những võ giả nơi đây làm việc đều tương đối tàn nhẫn, sức chiến đấu cũng vô cùng cường hãn.

Nếu không phải vì lúc trước Đại Chu và võ lâm minh của Tam Tương nội loạn mới khiến cho Tam Tương không gượng dậy nổi thì hiện tại Tam Tương cũng sẽ không có bộ dáng như vậy.

Chỉ cần chờ mấy chục năm nữa cho đến khi Tam Tương hồi phục nguyên khí, nhất định nơi đây có thể sinh ra không ít cường giả tuấn kiệt.

Thứ mà ta nhìn trúng ở Tam Tương cũng không phải việc làm ăn sản xuất ở Tam Tương, mà chính là người của Tam Tương!

Tây Bắc Đạo dù sao cũng là địa bàn của những dị tộc Tây Bắc, không cùng tộc với ta ắt trong lòng chúng sẽ sinh ra suy nghĩ khác, ta có thể dùng bọn họ, nhưng lại không dám trọng dụng.

Chương 2156 - Ra tay(1)

Ra tay(1)

Mà số lượng võ giả tán tu ở Tây Bắc rất có hạn, Tây Bắc quân và Ám Vệ dưới trướng của ta nếu muốn phát triển lần nữa, vậy thì nhất định phải có đầy đủ nhân tài, Tam Tương chính là một lựa chọn rất tốt.”

Tô Tín giải thích cho Yến Khuynh Tuyết giải thích vô cùng kỹ càng, hắn tin Yến Khuynh Tuyết nghe cũng có thể hiểu.

Có người không có thiên phú võ đạo, nhưng không có nghĩa là ở những phương diện khác hắn cũng không có thiên phú, ít nhất Tô Tín cũng đã biết được, thiên phú của Yến Khuynh Tuyết ở phương diện buôn bán cũng không tệ, hơn nữa nàng đã làm ăn ở Thương Sơn Thành nhiều năm như vậy, điều này cũng có thể chứng minh năng lực của Yến Khuynh Tuyết.

Hiện tại thủ hạ của Tô Tín chuyên quản lý mọi chuyện chính là Hoàng Bỉnh Thành, không phải vì năng lực của Hoàng Bỉnh Thành không thể thay thế, mà là vì Tô Tín có thể hoàn toàn tín nhiệm hắn, hiện tại nếu như có thêm Yến Khuynh Tuyết, Hoàng Bỉnh Thành cũng có thể nhẹ nhõm hơn một chút.

Nếu như Tô Tín đã quyết định động thủ ở Tam Tương, vậy thủ hạ của hắn là Ám Vệ và Huyết Thần Giáo tinh nhuệ cũng đã bắt đầu bị điều động tới Tương Tây và Tương Giang.

Chỉ là lần này chỗ cần tiêu diệt của Ám Vệ và Huyết Thần Giáo không chỉ có những người của Bạch Liên Giáo, mà còn có cả những võ lâm tông môn kia.

Tô Tín đến Tam Tương cũng không phải làm chúa cứu thế, hắn cũng không có nghĩa vụ phải đến giải cứu những tông môn kia, sau khi trục xuất Bạch Liên Giáo khỏi Tam Tương thì hắn sẽ làm chủ nơi này, vậy nên các tông môn ở Tam Tương chỉ có hai lựa chọn, hoặc là thần phục, hoặc là chết.

Ở nơi khác nếu Tô Tín làm như vậy sẽ còn lo những thế lực võ lâm khác sẽ phản kháng, nhưng ở Tam Tương này lại không cần lo lắng điểm đó.

Toàn bộ Tam Tương này chỉ là một đám lẻ tẻ, thậm chí nói không dễ nghe là chỉ cần hắn đuổi được Bạch Liên Giáo, Tam Tương này liền có thể mặc cho Tô Tín đến nhào nặn.

Lúc này tại Tương Giang Đạo bên trong Thanh Nguyệt Tông, Thái Thượng trưởng lão của Thanh Nguyệt Tông, Tư Đồ Mạnh thận trọng chờ đợi một nữ tử áo đen phân phó.

Tướng mạo của nữ tử áo đen này vô cùng xinh đẹp, nhưng trên đầu lại đeo trâm cài tóc của đạo sĩ, cách ăn mặc cũng có chút cổ quái.

Nhưng nàng lại có tu vi Dương Thần cảnh, riêng cái này cũng đã khiến cho Tư Đồ Mạnh không dám có nửa phần bất kính.

Phải biết rằng thực lực của Tương Giang Đạo bọn họ vốn yếu đến mức đáng thương, Tư Đồ Mạnh tuổi đã già mới là võ giả Dung Thần cảnh võ đã coi như cường giả đứng số một số hai ở

Tương Giang Đạo, nhưng ở trước mặt nữ tử này, hắn cũng không dám có nửa phần làm càn.

Chỉ nghe nữ tử này thản nhiên nói: “Ta đã nhận được tin tức của Thánh Mẫu điện hạ, ba ngày sau Thánh mẫu điện hạ sẽ tự mình đến đây.

Tô Tín kia ở Tương Nam Đạo mà cũng dám ra tay với Thánh giáo của ta, lần này Thánh mẫu đại nhân đương nhiên sẽ dạy dỗ đối phương thật tốt.

Thanh Nguyệt Tông các ngươi nếu như đã gia nhập vào trong Thánh giáo, vậy cũng phải xuất ra một phần thực lực, phái ra võ giả tinh nhuệ của tông môn tiến về phía Tương Nam, có nghe hay không?”

Tư Đồ Mạnh nghe vậy lập tức nói: “Thánh sứ đại nhân xin cứ yên tâm, tại hạ sẽ lập tức chuẩn bị, nhất định sẽ trợ giúp Thánh giáo cho Tô Tín kia một bài học.”

Nữ tử áo đen kia dĩ nhiên chính là Bạch Liên Giáo Hắc Liên Thánh sứ, nàng ta thấy lới của Tư Đồ Mạnh mới hài lòng nhẹ gật đầu, sau đó quay người rời đi.

Đợi sau khi Hắc Liên Thánh sứ rời đi, một võ giả Hóa Thần cảnh tuổi trung niên đi tới nói: “Sư phụ, chẳng lẽ chúng ta thật sự phải trợ giúp Bạch Liên Giáo đối phó với Tô Tín sao? Nói thế nào Tô Tín cũng là võ giả đi ra từ Tam Tương ta, chúng ta dù gì cũng có một chút quan hệ.”

Tên võ giả này chính là chưởng môn Thanh Nguyệt Tông Ngô Chương Hoa, sau khi Tư Đồ Mạnh già thì hắn mới tiếp nhận chức chưởng môn của Thanh Nguyệt Tông.

Tư Đồ Mạnh nghe vậy không khỏi lắc đầu nói: “Tình huống hiện tại cũng không phải vấn đề là chúng ta có muốn hay không, mà chính là có dám hay không.

Uy thế của Bạch Liên Giáo còn đặt ở đó, Thanh Nguyệt Tông chúng ta ngoại trừ phục tùng ra thì làm gì còn lựa chọn nào khac?

Đối phương là Bạch Liên Giáo, là một trong số Cửu Ngục Tà Ma, đám người điên này cho tới bây giờ đều chưa từng giảng

đạo lý, Thanh Nguyệt Tông chúng ta nghe lời một chút, nói không chừng còn có thể sống sót.

Về phần đối phó Tô Tín, chút thực lực ấy của chúng ta đương nhiên sẽ không phải quân tiên phong, lực lượng chân chính ra tay vẫn là người của Bạch Liên Giáo, chẳng qua ngươi cũng không cần suy nghĩ nhiều, cái gì mà tình nghĩa chứ, đều chỉ là lời nói suông!

Nếu như Tô Tín kia còn nhớ tới tình nghĩa, vậy thì hắn sẽ không giết nhiều người ở Tương Nam Đạo như vậy, huống hồ Tô Tín cũng xuất thân từ Tương Nam, chứ không phải xuất thân từ Tương Giang ta, chúng ta cần gì phải vì nhớ tới tình nghĩa gì đó mà làm trái mệnh lệnh Bạch Liên Giáo?

Chương Hoa, bây giờ ngươi đã là chưởng môn, làm việc không nên có suy nghĩ quá ngây thơ, nhớ kỹ, bất kể là lúc nào, tất cả đều phải đặt việc duy trì tông môn lên hàng đầu.

Chương 2157 - Ra tay(2)

Ra tay(2)

Đám người tà giáo như Bạch Liên Giáo đều là những tên điên không nói lý lẽ, chúng ta tạm thời cũng không cần làm trái mệnh lệnh của bọn họ, chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là được.”

Ngô Chương Hoa có chút muốn phản đối, hắn thấy Thanh Nguyệt Tông của mình là tông môn chính đạo hàng thật giá thật, kết quả bây giờ lại không có cốt khí đi đầu hàng Bạch Liên Giáo như thế, vấn đề này nghĩ thế nào cũng thấy có chút mất mặt.

Chẳng qua dù sao Tư Đồ Mạnh cũng là lão làng của giang hồ, hắn vừa mới nhận chức chưởng môn không bao lâu, đã gặp phải chuyện lớn như thế này, nhưng cuối cùng Ngô Chương Hoa vẫn lắc đầu nói: “Nhưng nếu như ta giúp Bạch Liên Giáo đối phó với Tô Tín kia, chẳng may cuối cùng Tô Tín thắng thì chúng ta nên làm thế nào?”

Tư Đồ Mạnh hừ một tiếng nói: “Bạch Liên Giáo là một trong số Cửu Ngục Tà Ma chẳng nhẽ lại có thể dễ dàng thu như vậy

sao? Đây chính là môn phái ngày xưa dám đi khiêu chiến Đại Chu mà đến bây giờ vẫn còn tồn tại.

Huống hồ nếu như cuối cùng bọn họ có thể thắng được Bạch Liên Giáo thì chúng ra cũng không cần gấp, dù sao ta Thanh Nguyệt Tông chỉ là bị bắt ép, những tông môn giống như Thanh Nguyệt Tông ta ở khắp Tam Tương này nơi nào chẳng có, Tô Tín còn có thể giết hết chúng ta hay sao?

Đi, không cần nói nhiều nữa, nhanh chóng triệu tập tinh anh của tông môn, làm chậm trễ chuyện của Bạch Liên Giáo, lại trêu đến vị Thánh sứ đại nhân kia không vui vẻ thì người gặp tai ương lại chính là chúng ta."

Ngay khi Ngô Chương Hoa chuẩn bị đi triệu tập đệ tử của tông môn thì bên ngoài Thanh Nguyệt Tông bỗng nhiên truyền đến một tràng âm thanh ồn ào, sắc mặt Tư Đồ Mạnh lập tức biến đổi, dẫn theo đám người Ngô Chương Hoa vội vàng ra ngoài xem xét.

Chỉ thấy bên ngoài Thanh Nguyệt Tông, toàn bộ tông môn đều đã bị mấy trăm võ giả mặc áo đen vây quanh.

Trên người những kẻ này tản ra một cỗ tử khí thu hút tâm trí của người ta, hiển nhiên đã có vô số người bỏ mạng trên tay bọn họ.

"Là Ám Vệ!" Ngô Chương Hoa hoảng sợ thấp giọng nói.

Ám Vệ của Tô Tín mới vừa bộc lộ tài năng, thanh danh truyền đi vẫn chưa lớn, nhưng hiện tại Ám Vệ lại đang giết sạch những người của Bạch Liên Giáo ở Tương Nam, vậy nên những người trong võ lâm như bọn họ đều biết đến sự tồn tại của Ám Vệ.

Nếu Ám Vệ đã xuất hiện ở nơi này, đây chẳng phải đại biểu cho việc Tô Tín chuẩn bị muốn ra tay với Bạch Liên Giáo rồi sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng Tư Đồ Mạnh và Ngô Chương Hoa đều lộ ra vẻ vui mừng.

Đừng thấy hiện tại Tư Đồ Mạnh khúm núm đối với Bạch Liên Giáo, thậm chí còn muốn giúp Bạch Liên Giáo đi đối phó Tô

Tín, nhưng nếu thật sự có thể thoát khỏi sự khống chế của Bạch Liên Giáo đương nhiên hắn sẽ vô cùng đồng ý, dù sao cũng chẳng có ai lại nguyện ý đi làm chó săn cho Bạch Liên Giáo cả.

Lý Phôi cầm Phi Huyết Kiếm trong tay đứng ngay trước cửa Thanh Nguyệt Tông, sắc mặt Hắc Liên Thánh sứ không bình thản giống như lúc giáo huấn Tư Đồ Mạnh, ngược lại sắc mặt nàng vô cùng ngưng trọng.

Lý Phôi là ai nàng ta đều biết, hắn là tổng quản của Ám Vệ, là đệ nhất cường giả dưới trướng Tô Tín, nghe nói rất ít khi hắn trực tiếp xuất hiện, nhưng mỗi lần ra tay đều sẽ không để lại người sống.

Quan trọng nhất chính là trước đó ở Tương Nam Đạo, Lý Phôi đã giết Thanh Liên Thánh sứ, điểm ấy toàn bộ Bạch Liên Giáo đều biết.

Hắc Liên Thánh sứ và Thanh Liên Thánh sứ đều thuộc về tầng lớp võ giả có tư chất xuất sắc nhất trong thế hệ này của Bạch Liên Giáo, vậy nên bọn họ mới có thể được Bạch Liên Thánh mẫu cho gia tăng thực lực lên đến Dương Thần cảnh, đồng thời thực lực giữa các nàng cũng không cách biệt nhiều, Lý Phôi có thể giết Thanh Liên Thánh sứ thì đương nhiên hắn cũng có thể giết nàng.

Giọng nói Hắc Liên Thánh sứ lạnh lùng: “Lý Phôi, ngươi đây là có ý gì? Muốn hoàn toàn vạch mặt với Bạch Liên Giáo chúng ta sao?”

Tô Tín ra tay với Bạch Liên Giáo ở Tương Nam Đạo thì còn có thể nói là do thù oán cá nhân, nhưng bây giờ Lý Phôi dẫn theo một đám võ giả Ám Vệ xuất hiện tại Tương Giang Đạo để ra tay với nàng, vậy thì không khác gì hoàn toàn tuyên chiến với Bạch Liên Giáo.

Lý Phôi thản nhiên nói: “Tô đại nhân muốn Bạch Liên Giáo chết, vậy thì Bạch Liên Giáo không thể sống được, huống hồ giữa Tây Bắc Đạo ta và Bạch Liên Giáo cho tới bây giờ đều không có mặt mũi gì để có thể nói cả.

Tiện đây ta nói với ngươi một câu, cái người của Bạch Liên Giáo các ngươi thật sự rất yếu, cái người mà gọi là Thanh Liên Thánh sứ kia còn không ngăn được ba kiếm của ta, hiện tại đổi thành ngươi thì sẽ như thế nào đây?”

Dứt lời, Lý Phôi căn bản cũng không cho Hắc Liên Thánh sứ cơ hội để tiếp tục nói chuyện, thân hình của hắn tựa như xuyên qua hư không, trong nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Trên mặt Hắc Liên Thánh sứ lộ ra vẻ kinh hãi tột độ, nàng cũng đã nghe nói tốc độ của Lý Phôi vô cùng kinh người, vậy nên nháy mắt khi Lý Phôi biến mất, quanh thân nàng ta xuất hiện một đóa hắc liên, bên trong đóa hắc liên kia sinh ra vô số ma khí, nháy mắt bắt đầu điên cuồng nở rộ xung quanh nàng, hắc liên diệt thế, ma diễm ngập trời!

Chương 2158 - Ra tay(3)

Ra tay(3)

Công pháp của mỗi Thất Liên Thánh sứ cũng không giống nhau, Thanh Liên Thánh sứ tương đối chú trọng đến công pháp và huyễn thuật của phật đạo, mà khuynh hướng công pháp của Hắc Liên Thánh sứ lại là ma đạo, uy năng cũng cực kỳ cường hãn.

Nhưng dưới ma diễm ngập trời này, thân hình của Lý Phôi cũng chưa từng xuất hiện, Hắc Liên Thánh sứ lập tức thầm than một tiếng không ổn, lúc này thân ảnh của Lý Phôi mới thình lình xuất hiện ở sau lưng Hắc Liên Thánh sứ, vừa nãy hắn chỉ lừa gạt Hắc Liên Thánh sứ một chút, căn bản cũng không nghĩ tới sẽ ra tay ở thời điểm này.

Hắc Liên Thánh sứ vừa mới hoàn hồn trở lại, nàng liền nhìn thấy trong tay Lý Phôi xuất hiện một cái hộp sắt kỳ quái, nhìn thấy vật này, sắc mặt Hắc Liên Thánh sứ lập tức tái đi, trong lòng nhịn không được dâng lên một cỗ tuyệt vọng.

Trảm Thần phi đao! Là ám khí chí tôn của Đường Môn Trảm Thần phi đao!

Chuyện Tô Tín diệt sạch Đường Môn, đoạt được Trảm Thần phi đao cũng không phải là bí mật gì trên giang hồ cả.

Chỉ là không ai ngờ tới chuyện Tô Tín sẽ không sử dụng Trảm Thần phi đao mà lại giao nó cho Lý Phôi.

Đây chính là ám khí đủ để đả thương tới Chân Vũ cảnh cường đại, Hắc Liên Thánh sứ ngăn không được, và cũng không dám ngăn cản.

Nhưng lúc này Lý Phôi đã phát động Trảm Thần phi đao, một đạo hàn mang màu xanh thẳm xé rách hư không, thậm chí Hắc Liên Thánh sứ còn không nhìn thấy quỹ đạo chuyển động của đối phương thì thanh phi đao mang theo khí lạnh thấu xương và hàn độc cũng đã xuất hiện trước mặt Hắc Liên Thánh sứ!

Trong chớp nhoáng Hắc Liên Thánh sứ cảm nhận được một cỗ khí tức tuyệt vọng dâng lên từ đáy lòng, thế nhưng nàng lại vẫn ráng chống đỡ, đột nhiên một ngụm máu tươi phun ra, nàng muốn dựa vào thiêu đốt tinh huyết để đánh cược lần cuối, ít nhất còn có thể trốn đi, giữ được một mạng.

Sau khi nhiễm phải máu tươi, đóa hắc liên lớn chừng bàn tay ở trước mặt nàng lập tức biến thành màu đen kết hợp với đỏ vô cùng quỷ dị, theo một chỉ mà Hắc Liên Thánh sứ điểm ra, phía trên đóa hắc liên lập tức bạo phát ra ánh sáng đen vô tận, phảng phất muốn nuốt chửng vùng thế giới này vào bên trong đó.

Trảm Thần phi đao kia cũng bị hắc ám bao vây tuyệt đối, phảng phất như đang ở trong bóng tối vô tận của mê cung mật thất, tìm không thấy mục tiêu, cũng không có cách nào tiến về phía trước.

Miệng Hắc Liên Thánh sứ thở hổn hển, vừa rồi nàng cũng không chỉ thiêu đốt máu tươi, thậm chí nàng còn thiêu đốt thêm một tia nguyên thần ở trong đó.

Đây cũng là bí pháp độc môn của Bạch Liên Giáo, người bình thường một khi bắt đầu thiêu đốt nguyên thần thì sẽ không dừng lại được, nhưng Bạch Liên Giáo lại là có thể tạm thời thiêu đốt một tia nguyên thần, thế nên cũng không thương tới nguyên thần căn bản.

Nhưng ngay lúc này, một thanh trường kiếm màu đỏ ngòm lại hiển hiện sau lưng Hắc Liên Thánh sứ, trên trường kiếm bám

vào vô số tử khí kinh khủng, tựa như đâm ra từ trong Địa Ngục.

Tử khí kinh khủng tước đoạt hết sinh cơ bên trong cơ thể Hắc Liên Thánh sứ, chân khí hộ thể của nàng trước một kiếm Lý Phôi tựa như không có gì, trong nháy mắt liền bị xé nát!

Kiếm mang màu đen chém xuống, tử khí ăn mòn, thân thể Hắc Liên Thánh sứ lập tức hóa thành một bộ thây khô.

Hắc Liên Thánh sứ đã bị Lý Phôi giết, sức chiến đấu cấp cao của Bạch Liên Giáo tại Tương Giang rốt cuộc cũng không có ai có thể ngăn được Lý Phôi.

"Giết sạch toàn bộ, một tên cũng không để lại!"

Theo lời của Lý Phôi, những võ giả Ám Vệ còn lại cũng lập tức đánh về phía đông đảo võ giả Bạch Liên Giáo.

Hắc Liên Thánh sứ đã bị giết, những người này của Bạch Liên Giáo cũng đã mất đi dũng khí, bây giờ việc bọn họ có thể làm chỉ là hoảng sợ chạy trốn, vậy nên đối mặt với võ giả Ám Vệ có thực lực ngang bằng, đám người Bạch Liên Giáo này lại dễ dàng sụp đổ, căn bản không dám ứng chiến.

Trận chiến phía dưới Lý Phôi cũng không ra tay, mặc dù nếu hắn ra tay thì sẽ biến thành cục diện nghiền ép hoàn toàn, nhưng lần này hắn chuẩn bị rèn luyện thực lực cho những võ giả Ám Vệ một chút, những đệ tử Bạch Liên Giáo này chính là đá mài đao của Ám Vệ.

Luận về thực lực, người của Bạch Liên Giáo và người của Ám Vệ người thật ra cũng không kém nhiều, chỉ là công phu chạy trốn của Bạch Liên Giáo cũng không tệ, đặc biệt là những võ giả am hiểu về huyễn thuật kia, cơ bản bọn họ đều có thể trốn đi, giữ lại được một mạng.

Đối với những người đào tẩu này, Lý Phôi cũng không phí sức để đuổi theo, một chút tôm tép nhỏ mà thôi, không làm được việc gì lớn cả.

Không đến nửa ngày, những võ giả của Bạch Liên Giáo nên chết thì đã chết, nên trốn thì cũng đã trốn, lúc này Lý Phôi mới chuyển ánh mắt về phía đám người Tư Đồ Mạnh, trên mặt

mảy may không có biểu cảm và ánh mắt không chút cảm xúc nào khiến cho trong lòng những người của Thanh Nguyệt Tông đột nhiên nảy lên một cái.

Thấy ánh mắt của Lý Phôi nhìn lại, trên mặt Tư Đồ Mạnh lập tức lộ ra vẻ nịnh hót đi tới.

Chương 2159 - Vừa thoát khỏi ổ sói lại phải vào hang cọp (1)

Vừa thoát khỏi ổ sói lại phải vào hang cọp (1)

Cho tới nay phương thức làm việc của Tư Đồ Mạnh đều vô cùng thực tế, đối với những môn phái nhỏ như bọn họ mà nói, kỹ năng cần thiết nhất chính là mượn gió bẻ măng, vừa nãy hắn còn đang kêu gào muốn đi theo người của Bạch Liên Giáo giáo huấn Tô Tín, hiện tại người của Bạch Liên Giáo đã bị giết, vậy đương nhiên bọn họ cũng phải đổi phe.

Thế nên lúc này Tư Đồ Mạnh liền đi qua, chắp tay thi lễ đối với Lý Phôi, cung kính nói: “Lần này may có Lý đại nhân ra tay thì mới có thể tiêu diệt đám ma đầu Bạch Liên Giáo này, trên dưới Thanh Nguyệt Tông ta đều vô cùng cảm kích.”

Lý Phôi nhìn Tư Đồ Mạnh một lát sau đó thản nhiên nói: “Giao ra danh sách đệ tử của Thanh Nguyệt Tông các ngươi, từ nay về sau Thanh Nguyệt Tông nhập vào dưới trướng Tô đại nhân, trên giang hồ không còn Thanh Nguyệt Tông nữa.”

Lời của Lý Phôi lập tức khiến cho Tư Đồ Mạnh ngẩn ngơ, thậm chí hắn cũng hoài nghi có phải mình nghe lầm hay không, ý của Lý Phôi? Muốn hoàn toàn chiếm đoạt Thanh Nguyệt Tông bọn họ sao?

Tư Đồ Mạnh cười miễn cưỡng nói: “Không phải Lý đại nhân đang nói đùa đấy chứ?”

Lý Phôi thản nhiên nói: “Ta chưa bao giờ và cũng sẽ không nói đùa, huống hồ ngươi cho là ta sẽ đem chuyện này ra làm trò cười cho ngươi sao?

Người của Tây Bắc Đạo ta cũng không phải là chúa cứu thế, ngươi cho rằng chúng ta sẽ rảnh đến mức nhàm chán mà tới

đây hành hiệp trượng nghĩa sao?”

Nụ cười trên mặt Tư Đồ Mạnh lập tức biến mất, ngược lại đã xuất hiện một mảnh trắng bệch.

Lý Phôi đã nói là không phải nói chơi, vậy lời nói này của hắn là có ý gì? Chẳng lẽ bọn họ thật sự muốn chiếm đoạt Thanh Nguyệt Tông hay sao?

Đây chính là thoát khỏi miệng sói đã rơi vào hang cọp, hơn nữa người thủ hạ này của Tô Tín hành động thậm chí còn quá đáng hơn cả Bạch Liên Giáo!

Bạch Liên Giáo chỉ muối lôi những tông môn này tạo phản cùng, nhưng trên thực tế bọn họ vẫn duy trì địa vị tông môn riêng của mình.

Nhưng Tô Tín này thì ngược lại, vậy mà hắn lại trực tiếp muốn chiếm đoạt bọn họ, hành vi này đơn giản là không khác gì hủy diệt tông môn bọn họ, chuyện này Tư Đồ Mạnh không thể nào tiếp nhận được, thậm chí còn khó tiếp nhận hơn cả khi bị Bạch Liên Giáo ép buộc.

Tư Đồ Mạnh miễn cưỡng mở ra một nụ cười nói: “Lý đại nhân, không bằng như thế này thì sao, Thanh Nguyệt Tông ta nguyện ý nghe theo phân phó của Tô đại nhân, từ nay sẽ phụ thuộc vào Tây Bắc Đạo, Tô đại nhân nói một, chúng ta tuyệt đối sẽ không dám nói hai.”

Lý Phôi khẽ cau mày nói: “Lời ta nói còn chưa đủ rõ ràng hay sao? Ý của Tô đại nhân chỉ có một, hoặc là thần phục, hoặc là chết, không có lựa chọn thứ ba, cũng không có chỗ cho các ngươi cò kè mặc cả.”

Còn lại võ giả Ám Vệ thấy bộ dáng này của Lý Phôi đều không khỏi lắc đầu.

Thời gian những người này đi theo Lý Phôi cũng đều không ngắn, bọn họ cũng coi như đã biết tính tình của Lý Phôi.

Bình thường thời điểm mà sắc mặt Lý Phôi không thay đổi thì còn dễ nói, bởi vì từ trước đến giờ bộ dạng của hắn cũng đều như thế này.

Nhưng lúc nào trên mặt Lý Phôi mà có cảm xúc khác, vậy thì khi đó mới thật sự không xong.

Kia Tư Đồ Mạnh còn định nói cái gì nữa thì Lý Phôi đã trực tiếp hừ lạnh một cái nói: “Thôi khỏi, nếu các ngươi đã không muốn muốn thần phục, vậy thì các ngươi cứ chờ đến khi chết hết đi!”

Vừa dứt lời, kiếm của Lý Phôi đã rút ra khỏi vỏ, lấy tốc độ của hắn, Tư Đồ Mạnh căn bản là chưa cả kịp phản ứng đã trực tiếp bị một kiếm này giết chết.

Lý Phôi vung tay lên, những võ giả Ám Vệ kia cũng ngựa quen đường cũ, trực tiếp xông lên, đồng thời cũng không cho Thanh Nguyệt Tông có nửa cơ hội giải thích hay đầu hàng.

Kỳ thật cũng là do Thanh Nguyệt Tông này không may, bởi vì Lý Phôi tìm đến bọn họ đầu tiên, Thanh Nguyệt Tông bị diệt sạch chính là bởi vì thái độ do dự của bọn họ, nhưng cũng bởi vì Lý Phôi muốn tìm một đối tượng để lập uy.

Tô đại nhân muốn khống chế Tam Tương, vậy thì nhất định phải để cho người của Tam Tương đều thấy thái độ của Tô đại nhân mới được, không thần phục sẽ chết, Thanh Nguyệt Tông chính là ví dụ điển hình, cái chết lúc nào cũng là lời cảnh cáo tốt nhất, nếu không bọn họ sẽ còn nghĩ là Tô đại nhân sẽ không ra tay.

Chuyện Thanh Nguyệt Tông bị diệt đã tạo thành chấn động cực lớn ở Tam Tương, trước đó khi Tô Tín động thủ với Bạch Liên Giáo thì bọn họ vẫn còn mừng thầm trong lòng, coi như rốt cuộc cũng chờ được một vị cứu tinh.

Đợi đến khi tin tức của Thanh Nguyệt Tông truyền đến thì bọn họ mới biết được, Tô Tín thế này sao có thể là chúa cứu thế, rõ ràng hắn còn hung ác hơn cả đám người Bạch Liên Giáo!

Đáng tiếc sau khi bọn họ biết điều này thì cũng đã muộn, thủ hạn của Tô Tín sau khi đuổi Bạch Liên Giáo đi thì cũng chỉ cho bọn họ hai lựa chọn này.

Mà lựa chọn của những tông môn này cũng rất đơn giản, có Thanh Nguyệt Tông ví dụ, dường như không có ai dám làm trái ý chỉ của Tô Tín, tất cả đều lựa chọn thần phục.

Dù sao tông môn là của chung, nhưng cái mạng nhỏ lại là của chính mình.

Chương 2160 - Vừa thoát khỏi ổ sói lại phải vào hang cọp (2)

Vừa thoát khỏi ổ sói lại phải vào hang cọp (2)

Kế hoạch phát động đấu tranh của Bạch Liên Giáo tại Tam Tương trong nháy mắt gần như đã bị áp chế xuống, tiến triển tốt một chút thì cũng chỉ có Tương Tây Đạo của Bạch Linh.

Lãnh Vô Ma đã từng dẫn theo Huyết Thần Giáo tinh nhuệ đi giao thủ qua với Bạch Linh, nhưng cũng không chiếm được bất cứ tiện nghi nào từ trong tay Bạch Linh.

Dù sao Bạch Linh cũng đã đảm nhiệm chức vụ Thánh nữ trong thời gian dài như vậy, luận về nội tình, nàng còn mạnh hơn rất nhiều so với Thanh Liên Thánh sứ và Hắc Liên Thánh sứ.

Đương nhiên đây cũng có nguyên nhân khác khiến Tô Tín vẫn chưa trực tiếp ra tay.

Hiện tại Tô Tín chỉ còn chờ Bạch Liên Thánh mẫu ra tay, đừng thấy hiện tại thủ hạ của Tô Tín đang chiếm ưu thế tại toàn bộ Tam Tương, nhưng đó là bởi vì lực lượng tinh nhuệ của Bạch Liên Giáo vẫn còn chưa ra tay thôi.

Đám thủ hạ mà Bạch Liên Thánh mẫu phân cho đám Bạch Linh dùng chỉ là để luyện binh, lực lượng tinh nhuệ thật sự của Bạch Liên Giáo vĩnh viễn sẽ được giữ lại trong tay của chính Bạch Liên Thánh mẫu.

Lúc này bên trong Bạch Liên Giáo, vị trí cung điện của Bạch Liên Thánh mẫu đang xuất hiện từng đoá từng đoá hoa sen kim sắc kỳ dị nở rộ, nói chúng kỳ dị là bởi vì bên trong những cánh sen đều mang theo một đạo Phật quang, bên trong mỗi một đóa sen đều ẩn chứa một loại truyền thừa cường đại, theo chân khí của Bạch Liên Thánh mẫu nhập vào xuất ra, những đóa kim liên kia cũng bị nàng hút vào trong cơ thể, khiến cho khí tức trên người Bạch Liên Thánh mẫu càng ngày càng mạnh, cuối cùng thậm chí còn xuất hiện tình trạng tăng vọt đến Chân Vũ cảnh đỉnh phong!

So với ngày xưa khi đối chiến với Đại Chu, Bạch Liên Thánh mẫu bây giờ càng cường đại hơn trước đó.

Một đệ tử Bạch Liên Giáo truyền đến tin tình báo của Tam Tương trong khoảng thời gian này, sắc mặt của Bạch Liên Thánh mẫu lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Trước đó Bạch Linh chỉ nói Tô Tín vì thù oán cá nhân nên mới ra tay với Tương Nam Đạo, chuyện này thì Bạch Liên Thánh mẫu cũng không hề để ý, chỉ là một Tương Nam Đạo mà thôi, nàng còn không thèm để trong lòng , chờ sau khi thương thế của nàng khỏi hẳn đương nhiên sẽ tự đi giải quyết.

Kết quả là hiện tại Tô Tín lại trực tiếp với tay vào toàn bộ các đạo của Tam Tương, thật sự muốn phá hủy hoàn toàn kế hoạch của Bạch Liên Giáo kế, chuyện này Bạch Liên Thánh mẫu tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ.

Bên trong Thương Sơn Thành, Tô Tín vốn đang tuy luyện ngay tại trong phòng đột nhiên cảm nhận được một cỗ khí tức cực kỳ mạnh đánh xuống, thậm chí ngay cả toàn bộ Thương Sơn Thành đều bị bao phủ bên trong cỗ bạo động khủng bố này.

Trong mắt đám người Yến Khuynh Tuyết, Lý Phôi đều là lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, đối thủ lần này khác hoàn toàn so với những đối thủ khác của Tô Tín, Bạch Liên Thánh mẫu mới thật sự là cường địch.

Thậm chí có thể nói trước kia chuyện Tô Tín lấy một địch hai, đối chiến với Cơ Vũ Lăng và Y Kiếm Đình cũng không thể nào so sách với Bạch Liên Thánh mẫu được.

Vị này có thể nói là một trong số những cường giả Chân Vũ cảnh lớn tuổi nhất trên giang hồ, có bối phận tương đương với đám người Lý Bá Dương.

Thậm chí lúc trước nếu không phải nàng ta bị Đại Chu đánh trọng thương thì bây giờ nói không chừng thành tựu cũng đã đạt đến Thần Kiều cảnh.

Cùng là Chân Vũ, Tô Tín lấy một địch hai đã xem như là hành động vĩ đại, nhưng khi đó Bạch Liên Thánh mẫu còn có thể lấy một địch năm, mặc dù bọn họ thua, hơn nữa còn thua rất

thảm, nhưng đây cũng gọi là một loại cực điên cuồng đến cực hạn.

Bên ngoài Thương Sơn Thành, vô số đệ tử Bạch Liên Giáo vây quanh toàn bộ Thương Sơn Thành, Bạch Liên Thánh mẫu ngồi ngay ngắn, lơ lửng ở bên trong một tòa pháp giá vàng son lộng lẫy, chung quanh có Kim Liên phiêu tán, có thêm cả đạo uẩn phật vang vọng khắp đất trời, tôn lên khí thế lúc này của Bạch Liên Thánh mẫu, giống như nàng ta thật sự là thần phật cứu khổ cứu nạn ở nơi trần thế.

Trên mặt Tô Tín vẫn không có bất kỳ cảm xúc nào, xem ra hiện tại Bạch Liên Thánh mẫu thật sự đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, lúc này vậy mà Bạch Liên Thánh mẫu có thể khiến cho Tô Tín cảm nhận được một loại áp lực cực kỳ cường đại, có thể thấy thực lực thời kỳ đỉnh phong của nàng ta rốt cuộc kinh khủng đến cỡ nào.

Trên giang hồ, người gần đây nhất đạt đến Thần Kiều cảnh chính là Mạnh Kinh Tiên, nhưng Mạnh Kinh Tiên kinh tài tuyệt diễm, thành công của hắn cũng không thể nào sao chép, giống như là Bạch Liên Thánh mẫu đã tích góp lực lượng đến thời kỳ đỉnh phong mà mới chỉ gần đạt đến Thần Kiều cảnh.

“Tô Tín, ngươi phá hỏng những sắp xếp của Thánh giáo ta tại Tam Tương, quả nhiên ngươi muốn chuẩn bị không chết không thôi với Thánh giáo sao?

Cho dù những năm gần đây Tô Tín ngươi chưa từng thua trận, ngươi liền cho rằng mình có thể vô địch khắp thiên hạ, ai cũng dám đi trêu chọc, thế nhưng ngươi không được phép cho là Thánh giáo ta dễ bắt nạt!”

Chương 2161 - Cực Lạc Bạch Liên (1)

Cực Lạc Bạch Liên (1)

Giữa không trung, giọng nói của Bạch Liên Thánh mẫu phảng phất như đến từ tận chín tầng mây, trong giọng nói còn mang theo một tia lực lượng khác thường, phía dưới cho dù là võ giả Thương Sơn Thành hay là thủ hạ của Tô Tín, võ giả Ám Vệ và Huyết Thần Giáo sau khi nghe thấy âm thanh này đều là nhịn không được dâng lên một cảm giác sợ hãi từ tận đáy lòng.

Đặc biệt là sau khi câu nói sau cùng phát ra, đông đảo những võ giả ở đây thậm chí còn cảm thấy như mình đã làm ra tội ác tày trời, muốn quỳ trên mặt đất thỉnh cầu vị Bạch Liên Thánh mẫu trên trời kia thông cảm thứ tội.

Võ giả của Ám Vệ và Huyết Thần Giáo đã giết người vô số, tâm chí của bọn họ còn có thể cứng cỏi hơn một chút, vẫn có thể miễn cưỡng ngăn cản, nhưng những võ giả cấp thấp ở Thương Sơn Thành đã không ngăn được, thậm chí còn trực tiếp quỳ trên mặt đất, dập đầu liên tục không thôi.

Đòn ra oai phủ đầu của Bạch Liên Thánh mẫu cũng không nhỏ, người bên trong Thương Sơn Thành rõ ràng đã không kiên trì nổi.

Tô Tín trực tiếp hừ lạnh một tiếng, nháy mắt khí huyết sát ngập trời và sát khí vô biên vọt tới, phảng phất như muốn che khuất cả bầu trời, trực tiếp đánh gãy cỗ âm thanh kỳ dị của Bạch Liên Thánh mẫu tại chỗ.

Nhìn Bạch Liên Thánh mẫu, Tô Tín thản nhiên nói: “Xem ra Bạch Liên Giáo của các ngươi bị giáo huấn nhiều năm như vậy vẫn còn chưa đủ, lần trước vì khiêu khích Đại Chu mà bị trọng thương, nhanh như vậy đã muốn ra tay một lần nữa? Muốn tự rước lấy nhục sao?”

Bạch Liên Thánh mẫu thản nhiên nói: “Tô Tín, trên giang hồ ngươi cũng là một nhân vật hào kiệt, triều đình đối với ngươi như thế mà ngươi bắt đầu từ lúc nào lại muốn làm chó săn cho triều đình rồi?

Thánh giáo ta hiện tại cũng không phải muốn ra tay với Tây Bắc Đạo của ngươi, vậy ngươi làm như thế này là có ý gì?”

Tô Tín lắc đầu nói: “Ngươi nói sai một chút rồi, mặc dù ngươi không ra tay với Tây Bắc Đạo, nhưng Tam Tương này hiện tại cũng là địa phận của Tô Tín ta, Bạch Liên Giáo gây sự ở Tam Tương chính là đang hủy hoại căn cơ của Tô Tín căn, ngươi nói xem ta có thể không ra tay hay không?”

Bạch Liên Thánh mẫu vừa định nói là từ trước đến nay Tam Tương đều là địa bàn của triều đình, chẳng qua sau đó nàng ta đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Nửa ngày sau Bạch Liên Thánh mẫu mới lạnh lùng nói: “Triều đình ngược lại đúng là điên rồi, vì muốn trục xuất Bạch Liên Giáo ta mà lại sẵn sàng cắt Tam Tương nhường cho ngươi, xem ra sau khi lão già Cơ Vũ Lăng kia chết, Hoàng tộc họ Cơ cũng không có ai tài ba.”

Chiêu này của triều đình khiến cho Bạch Liên Giáo thật sự không ngờ tới, phải biết là trước đó Tô Tín cũng không hề nể mặt triều đình, đặc biệt là Tô Tín còn giết chỗ dựa của Đại Chu là Cơ Vũ Lăng, gần như có thể nói là giẫm lên mặt mũi của Đại Chu để vang danh giang hồ.

Dưới tình huống này Đại Chu chỉ muốn giết Tô Tín một cách thống khoái, kết quả hiện tại Đại Chu lại liều mạng muốn để Tô Tín kiếm tiện nghi, cắt toàn bộ Tam Tương nhường cho Tô Tín cũng không muốn để cho nơi này bị Bạch Liên Giáo chiếm cứ, có thể thấy trong cảm nhận của Đại Chu, hận ý của bọn họ đối với Bạch Liên Giáo còn sâu hơn rất nhiều so với Tô Tín.

Đương nhiên Bạch Liên Thánh mẫu không hề biết là chiêu này cũng không phải do Hoàng tộc họ Cơ nghĩ ra, mà là do Thiết Ngạo nghĩ ra.

Lòng dạ của Cơ Huyền Viễn cũng không rộng lớn như nàng ta tưởng tượng.

Bạch Liên Thánh mẫu nhìn Tô Tín cau mày nói: “Thủ hạn của Tô Tín ngươi đã có địa bàn lớn như Tây Bắc Đạo rồi, hiện tại ngay cả Tam Tương này ngươi cũng muốn nuốt vào, ngươi không sợ sẽ khiến cho dạ dày của mình vỡ ra sao?

Tô Tín, lần này Thánh giáo ta ngóc đầu trở lại, mục tiêu của chúng ra cũng không phải ngươi, nếu ngươi nguyện ý lui bước, ta có thể giao Tương Nam Đạo cho ngươi, Thánh giáo ta chỉ cần hai đạo còn lại.”

Tô Tín nhìn Bạch Liên Thánh mẫu thản nhiên nói: “Ngươi nguyện ý giao cho ta một đạo sai? Đáng tiếc ta lại không nguyện ý giao hai đạo còn lại cho Bạch Liên Giáo các ngươi.”

Bạch Liên Thánh mẫu giận quá hóa cười, Bạch Liên Giáo bọn họ rất ít khi thỏa hiệp với người khác, không ngờ lần này Bạch

Liên Thánh mẫu muốn thỏa hiệp với Tô Tín, để hắn đi trước một bước, kết quả Tô Tín này lại có lòng tham khôn cùng, thế mà lại dám mảy may không cho nàng mặt mũi.

"Tô Tín! Nếu ngươi đã không biết điều, vậy ta sẽ cho ngươi thấy, Chân Vũ cảnh cũng không phải đơn giản như ngươi tưởng tượng, đừng tưởng rằng ngươi có thể giết được lão phế vật Cơ Vũ Lăng kia thì có thể không coi ai ra gì!"

Dứt lời, pháp giá dưới chân Bạch Liên Thánh mẫu vỡ vụn, vô số Kim Liên nở rộ giữa không trung, phạm vi vài dặm xung quanh tràn ngập trong âm thanh đạo uẩn, vô cùng mỹ lệ, quả thật là muốn biến vùng thế giới này thành Phật quốc tối cao.

Những đệ tử Bạch Liên Giáo phía dưới cũng đều đang mở miệng tụng kinh, càng làm nổi bật Bạch Liên Thánh mẫu trở nên thần thánh khác thường.

Tô Tín cười lạnh hai tiếng nói: "Giả thần giả quỷ!"

Chương 2132: Cực Lạc Bạch Liên (2)

Dứt lời, trong tay Tô Tín, một đạo âm thanh kiếm minh vang vọng đất trời âm ầm nở rộ, một làng sóng máu ngập trời xen lẫn kiếm khí vô cùng kinh khủng, ầm ầm đánh xuống.

Nếu như nói Bạch Liên Thánh mẫu thể hiện ra vô cùng thánh khiết, vậy thứ bây giờ Tô Tín bộc lộ ra chính xác có thể gọi là cực hạn giết chóc!

Đóa Kim Liên bị xé nát, cái thánh khiết bị nhiễm phải vô vàn huyết sắc càng lộ ra vẻ tà dị.

Nhưng lúc này sắc mặt Bạch Liên Thánh mẫu lại không có chút biến hóa nào, hai tay nàng kết ấn, từng đoá từng đoá bạch liên tinh khiết nở rộ quanh thân Tô Tín, tản ra một cỗ khí tức mê say.

"Bạch liên giáng thế, độ giải thương sinh, thương ta thế nhân, ưu hoạn thực nhiều!"

Tiếng phật âm kéo dài được xướng lên, những đóa bạch liên kia trong nháy mắt liền biến thành một mảnh thế giới cực lạc, không vui không buồn, không lo không khổ, không phải cực lạc, nhưng lại vô cùng tĩnh mịch!

Ánh mắt Tô Tín lộ ra một tia ngưng trọng, Bạch Liên Thánh mẫu không hổ là người trước đây chưa đạt tới Thần Kiều đã dám đi khiêu khích Đại Chu.

Mặc dù nàng là một kẻ điên, nhưng cũng là một kẻ điên có thực lực cường đại.

Bạch Liên Giáo thoát thoát ra từ Huyễn Ma Đạo, hiện tại đáng nhẽ thủ đoạn mà Bạch Liên Thánh mẫu thi triển ra hẳn phải là huyễn thuật mới đúng, nhưng đây cũng không phải huyễn thuật.

Bởi vì nguyên thần của Tô Tín không hề trầm mê trong đó, hơn nữa cái này thế giới cực lạc này dường như càng giống thực tại hơn, phía dưới đám người Lý Phôi cũng có thể nhìn thấy, thậm chí trong mắt bọn hắn còn lộ ra vẻ lo lắng.

Theo bọn họ nghĩ, mặc dù thế giới cực lạc kia vô cùng mỹ lệ, nhưng lại tràn đầy mùi nguy hiểm.

Trên thực tế cũng thật sự là như thế, thân là người đang ở trong thế giới cực lạc này, Tô Tín có thể cảm nhận được thế giới cực lạc này đang không ngừng cắn nuốt chân khí của hắn, nguyên thần của hắn thậm chí là cả khí huyết của hắn.

Nhưng tất cả những thứ này vẫn không cho Tô Tín cảm nhận được một chút nguy cơ nào, thậm chí còn khiến cho hắn có một loại cảm giác sảng khoái.

Đây mới thật sự là thế giới cực lạc, khiến ngươi bất tri bất giác vui sướng đăng cơ trong miền cực lạc!

Tô Tín nhắm mắt lại, mặc kệ trước mắt là huyễn thuật, hay là thực tại cũng được, hắn chỉ chém ra một kiếm!

Phía trên Duy Ngã Đạo Kiếm, vô vàn đạo uẩn đều đã hóa thành kiếm khí sắc bén, theo Tô Tín nâng trường kiếm lên, thanh kiếm vang vọng ngàn đời, kiếm khí sắc bén đã xông thẳng tới chân trời!

Trong nháy mắt, cho dù là thủ hạ của Tô Tín hay là người của Bạch Liên Giáo đều đã không còn nhìn thấy thế giới cực lạc kia nữa, cũng không nhìn thấy Tô Tín và Bạch Liên Thánh

mẫu, bọn hắn chỉ có đủ khả năng nhìn thấy một kiếm kia vô cùng mỹ lệ, không giống với kiếm kĩ chí cường của nhân gian!

Thiên ngoại Phi Tiên!

Đây là một kiếm đạo cực hạn mà Tô Tín ngưng tụ được, cũng là kiếm đạo chân chính tiếp cận được với kiếm đạo đỉnh phong.

Dưới một kiếm này, mặc kệ trước mắt là huyễn thuật đang giam cầm thân thể của Tô Tín hay đang giam cầm tâm của Tô Tín, dưới một kiếm này bất kỳ thứ gì cũng đều vỡ thành từng mảnh, dưới phong mang vô hạn cùng với kiềm ý cường hãn, ngay cả Bạch Liên Thánh mẫu cũng phải biến sắc vì nó.

Thân hình Nàng khẽ động, chân đạp lên Kim Liên, từng bước một lui về phía sau, cho dù một kiếm này đã chém nát thế giới cực lạc ngay tại chỗ, nhưng uy lực còn lại của nó vẫn rất kinh người như cũ.

Thần sắc Bạch Liên Thánh mẫu âm trầm, mặc dù Tô Tín là địch nhân của nàng, nhưng nàng không thể không thừa nhận thực lực của Tô Tín đúng thật là vô cùng kinh diễm.

Hắn ta cũng không phải là kiếm tu thuần túy nhất, nhưng chỉ cần dựa vào một kiếm kia của Tô Tín, phóng mắt ra toàn bộ bên trong giang hồ, người có thể có khả năng kiếm đạo phía trên hắn cũng chỉ có Dịch Kiếm Môn Mạnh Kinh Tiên, thậm chí ngay cả Danh Kiếm Sơn Trang Ứng Thiên Qua cũng không sánh bằng Tô Tín.

Trách không được Cơ Vũ Lăng sẽ chết trong tay Tô Tín này, hắn chết cũng không có gì oan uổng.

Đương nhiên lúc trước Cơ Vũ Lăng bại dưới tay hắn, sẽ chết, nhưng hiện tại Bạch Liên Thánh mẫu cũng sẽ không như vậy.

Lúc trước nếu không phải do Đại Chu nhiều người, nói không chừng Bạch Liên Giáo bọn họ còn thật sự có thể thế chỗ vào, thành lập một thế giới cực lạc chân chính, Chân Không Gia Hương.

Tô Tín bước lên một bước, thân hình đã đi tới trước mặt Bạch Liên Thánh mẫu, Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí nở

rộ, nhưng những kiếm khí này lại không đơn thuần là Vô Hình Kiếm Khí, bên trong kiếm khí kia lại ẩn chứa một tia huyết sắc, biến công pháp này trở nên vô cùng tà dị.

Vô số kiếm khí ngưng tụ thành khí tràng vô biên khóa lấy Bạch Liên Thánh mẫu ở bên trong đó mà cắn giết, sát khí màu máu vô cùng dữ tợn.

Nhưng ngay lúc này Bạch Liên Thánh mẫu lại vươn một cánh tay ra, một ngón tay thon dài trắng noãn như ngọc kết thành một đóa Niêm Hoa, chẳng qua đóa Niêm Hoa đó lại là một đóa bạch liên tinh khiết!

Đóa Niêm Hoa này hạ xuống, khí tràng của huyết sắc Kiếm Vực dường như bị thật sự bị ngưng lại giữa không trung, không nhúc nhích một cách quỷ dị, theo một trận bộc phát vỡ vụn trong nháy mắt.

Chương 2133: Cực Lạc Bạch Liên (3)

Tô Tín mày lập tức nhíu mày, bởi vì chiêu này của Bạch Liên Thánh mẫu hắn nhìn vô cùng quen mắt, vậy mà chiêu này lại có bảy phần tương tự với Phật Vận Niêm Hoa Ấn của Địa Tạng Vương!

Chỉ là chuyện Huyền Đàm sáng tạo ra Phật Vận Niêm Hoa Ấn cũng chỉ là chuyện của mấy chục năm trở lại đây, mặc dù bây giờ trong Thiếu Lâm Tự có Phật Vận Niêm Hoa Ấn của Huyền Đàm, nhưng Tô Tín lại không cho rằng Bạch Liên Giáo có thể trộm được công pháp này từ Thiếu Lâm tự.

Quan trọng nhất nhất, Phật Vận Niêm Hoa Ấn chính là công pháp bí truyền của Thiếu Lâm Tự, thuộc về cấp bậc chí tôn, cho dù là cường giả Chân Vũ cảnh cũng đừng nghĩ rằng có thể tuỳ tiện học được.

Thiếu Lâm tự có nhiều người như vậy, nhưng cũng chỉ có một người được Huyền Đàm chỉ điểm là Huyền Chân mới có thể tu luyện thành Phật Vận Niêm Hoa Ấn.

Tô Tín luyện được Phật Vận Niêm Hoa Ấn cũng là vì lúc trước hắn liền có nội tình bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự, lại có thêm nguyên nhân là tàng tư của Địa Tạng Vương,

nhờ thế mới khiến Tô Tín có thể học xong môn võ kỹ này, hiện tại Bạch Liên Giáo sao lại có thể luyện được?

Bạch Liên Thánh mẫu thản nhiên nói: "Nhân vật kinh tài tuyệt diễm trong thiên hạ này cũng không phải chỉ có một mình Địa Tạng Vương, Địa Tạng Vương cũng là ngộ ra Phật Vận Niêm Hoa Ấn từ Niêm Hoa Chỉ, ngày xưa Bạch Liên Giáo ta có một vị tiên tổ cũng từng ở Thiếu Lâm Tự, tu tập đủ số lượng bảy mươi hai tuyệt kỹ, đồng thời biến nó thành bí pháp của Bạch Liên Giáo ta.

Nó cũng không phải là Phật Vận Niêm Hoa Ấn, mà là Bạch Liên Hàng Thế Niêm Hoa Chỉ thuộc về Bạch Liên Giáo ta!"

Gần đây Bạch Liên Giáo bọn họ tìm được truyền thừa của một vị tổ tiên đời nào đó lưu lại, những tinh nguyên kia là chí bảo, còn có một số công pháp và bí thuật mà Bạch Liên Giáo thu được trong đó cũng là chí bảo, cái này Hàng Thế Bạch Liên Niêm Hoa Chỉ này cũng là thứ mà Bạch Liên Thánh mẫu tìm được từ bên trong truyền thừa kia.

Hơn nữa nàng cũng hoài nghi vị tổ tiên Bạch Liên Giáo kia cũng bởi vì học lén bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự nên lúc đo mới bị Thiếu Lâm tự tập hợp đông đảo võ lâm tông môn chính đạo điên cuồng truy sát, cuối cùng suýt chút nữa bị diệt môn, chỉ có thể vội vã để lại truyền thừa, sau đó phân ta chạy trốn, dùng mấy trăm năm mới có thể khôi phục lại một chút nguyên khí.

Bên trên Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín lóe lên một đạo kiếm minh kéo dài, bên trong đạo uẩn xen lẫn một tia vàng kim nhàn nhạt, đây đương nhiên là do nguyên thần của Tô Tín biến thành.

Mặc kệ nó là Phật Vận Niêm Hoa Ấn cũng được, là Hàng Thế Bạch Liên Niêm Hoa Chỉ cũng tốt, một kiếm ta chém ra, phá hết vạn pháp.

Mặc dù Tô Tín không phải kiếm tu thuần túy, nhưng nháy mắt khi hắn cầm cầm kiếm, vậy mà hắn cũng cảm nhận được mấy phần tâm cảnh của kiếm tu.

Kiếm đạo cũng là võ đạo, thứ Tô Tín theo đuổi là cực hạn của võ đạo, kiếm đạo này, hắn cũng có thể đi đến cực hạn!

Một trong số những thủ đoạn mà Bạch Liên Giáo am hiểu nhất chính là tấn công vào nguyên thần, nhưng tương tự như vậy, nguyên thần của Tô Tín cũng vô cùng nổi bật ở trong số những võ giả cùng cấp.

Mà loại huyễn thuật này hữu hiệu nhất chính là tấn công lên nguyên thần.

Trên trường kiếm, ánh sáng kim sắc của nguyên thần lấp lánh, những hư ảnh Kim Liên quanh người Bạch Liên Thánh mẫu vỡ thành từng mảnh, đầu mũi kiếm vô cùng sắc bén.

Chẳng qua lúc này Bạch Liên Thánh mẫu cũng không lùi lại mà tiếp tục tiến tới, thân hình của nàng múa, tựa như Huyền Nữ Cửu Thiên Chi Thượng, vô cùng mỹ lệ, nhưng lại ẩn chứa trong đó vô số sát khí dữ tợn, mỗi một lần múa liền xuất hiện tràn ngập Phật quang và đạo uẩn, một chưởng nhẹ nhàng mềm mại đánh xuống, đạo uẩn phía trên Duy Ngã Đạo Kiếm của Tô Tín lập tức nổ tung, truyền đến một cỗ âm thanh ầm vang, lực lượng khổng lồ kia thậm chí còn khiến cho Tô Tín cũng đều cảm thấy kinh hãi.

Bạch Liên Giáo là tập hợp giữa sở trường của ba nhà đạo, phật và ma, hơn nữa tu vi của Bạch Liên Thánh mẫu này vậy mà cũng mảy may không hề thua kém gì Tô Tín!

Thu hồi Duy Ngã Đạo Kiếm, trong nháy mắt quanh người Tô Tín liền tách ra một cỗ Phật quang kim sắc chói mắt.

Đấu chiến kim thân được Tô Tín thi triển ra, mỗi một quyền Tô Tín đánh xuống đều như có uy lực của núi sông có thể phá vỡ hư không, cho dù lực lượng của Bạch Liên Thánh mẫu có mạnh hơn nhưng pháp lực cũng không thể địch lại công pháp luyện thể chí tôn của phật môn.

Hơn nữa, mặc dù bên trong dáng múa kia của Bạch Liên Thánh mẫu cũng là ẩn chứa một cỗ sát pháp cận chiến cực kỳ cường đại, nhưng Tô Tín đồng dạng cũng đã dung nhập Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ vào trong đấu chiến kim thân bên, vẫn có thể nghiền ép được như thường.

Hơn mười chiêu đối đầu với nhau, mặc dù Bạch Liên Thánh mẫu vẫn không bại, nhưng rõ ràng cũng đã chiếm thế hạ phong.

Nhìn Phật quang kim sắc trước mặt tản ra từ Tô Tín, Bạch Liên Thánh mẫu càng đánh càng cảm thấy bó tay bó chân.

Bạch Liên Giáo bọn họ cho tới nay đều lấy công pháp thiên biến vạn hóa mà nổi danh giang hồ.

Chương 2134: Sức mạnh cấm kỵ (1)

Tập hợp sở trường của ba nhà đạo, phật và ma, thậm chí có thể nói công pháp của Bạch Liên Giáo căn bản không có bất kỳ nhược điểm nào, vô luận là trên phương diện võ kỹ hay thân thể, hoặc nguyên thần cũng đều như thế.

Cho nên mới nói, ngày xưa Vô Sinh lão mẫu chính là người đến gần với Thông Thiên cảnh nhất cũng không hề khoa trương, nếu cho Vô Sinh lão mẫu cơ hội, cho nàng thật sự có cơ hội để phát huy lực lượng của ba nhà đạo, phật và ma đến cực hạn, không chừng sau này nàng thật sự có thể trở thành vị Vũ Tổ Thông Thiên cảnh cuối cùng còn tồn tại.

Nhiều thế hệ Bạch Liên Thánh mẫu đi cũng đều đi trên con đường của Vô Sinh lão mẫu ngày xưa, mặc dù sở học phức tạp, nhưng cũng không có chút nhược điểm nào, vậy nên lúc đầu Bạch Liên Thánh mẫu mới có thể lực để chiến đấu với nhiều cường giả Chân Vũ cảnh của Đại Chu như vậy mà vẫn không chết, nguyên nhân chính là bên phía Đại Chu cho dù có nhiều người như thế nhưng cuối cùng vẫn không nắm được nhược điểm của Bạch Liên Thánh mẫu, chỉ có thể lấy số lượng áp chế, cuối cùng đánh Bạch Liên Thánh mẫu trọng thương.

Mà hiện đối thủ của Bạch Liên Thánh mẫu lại là Tô Tín, phải biết rằng Tô Tín lấy công pháp hay biến đổi và phức tạp để nổi danh giang hồ, đồng thời cũng không có chút nhược điểm nào cả.

Quan trọng nhất chính là mặc dù công pháp sở học của Tô Tín nhiều, nhưng dường như mỗi cái đều là cực phẩm, dù sao Bạch Liên Giáo chỉ là một môn phái, mà võ đạo truyền thừa

của Tô Tín lại đến từ vô số truyền thừa của cường giả võ đạo bên trong hệ thống.

Trong mắt Bạch Liên Thánh mẫu lóe lên một tia lạnh lẽo, mặc dù Tô Tín khó giải quyết, nhưng vẫn chưa đạt đến trình độ có thể khiến cho nàng cảm thấy tuyệt vọng.

Dù sao lúc trước khi bị năm vị cường giả Chân Vũ cảnh của Đại Chu vây công nàng vẫn đều có thể vượt qua, hiện tại số áp lực đến từ Tô Tín vẫn chưa là gì cả.

So sánh với Tô Tín, Bạch Liên Thánh mẫu không thể không thừa nhận, cho dù công pháp truyền thừa chí tôn của Bạch Liên Giáo là Bạch Liên Hàng Thế Độ Ách Chân Giải cũng đều kém hơn truyền thừa võ đạo của Tô Tín một bậc.

Đương nhiên Bạch Liên Thánh mẫu cũng vẫn có chỗ mạnh hơn Tô Tín, đó là thời gian Tô Tín tấn thăng Chân Vũ vẫn còn quá ngắn, luận đến lực lượng tích lũy, nàng vẫn mạnh hơn Tô Tín!

Trong nháy mắt, Bạch Liên Thánh mẫu liền trực tiếp ra hiệu mọi người lùi ra đằng sau, phía sau nàng một Pháp Tướng kỳ dị hiển hiện, đó là một nữ tử có tướng mạo mông lung, vừa như tiên lại vừa giống phật, Phật quang đạo uẩn, tràn ngập Phật xướng, quanh thân đều tản ra một cảm giác huyền ảo.

Bộ dáng này hầu như không cần nói thì đám người cũng có thể đoán được, Pháp Tướng mà Bạch Liên Thánh mẫu thình lình xuất ra chính là người tạo ra Bạch Liên Giáo.

Vị kia chính là Vô Sinh lão mẫu đã đi vào huyền thoại.

Theo một chưởng mà Vô Sinh lão mẫu đánh xuống, giữa không trung biến ra vô số sự sinh diệt, biến hóa không ngừng.

Sinh tử vô thường, chỉ có cực lạc gia hương mới là vĩnh hằng!

Bên trong một chưởng của Pháp Tướng Vô Sinh lão mẫu ẩn chứa không phải sát khí, mà là vô tận từ bi!

Nhìn Pháp Tướng Vô Sinh lão mẫu kia, Tô Tín đột nhiên có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Bởi vì hắn phát hiện Pháp Tướng Vô Sinh lão mẫu này không khỏi có chút linh động quá mức, trong nháy mắt khi Pháp Tướng hiện thân, thậm chí Tô Tín còn tưởng rằng Vô Sinh lão mẫu thật sự đã hiện thế, một Pháp Tướng vậy mà lại khiến cho Tô Tín chấn động cực lớn.

Tô Tín cũng đã từng giáo thủ qua với không ít Chân Vũ cảnh, nhưng Pháp Tướng linh động như thế thì đây cũng là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy, hơn nữa một chưởng này đánh xuống cũng mang đến cho Tô Tín áp lực vô cùng lớn.

Đối mặt với một đòn từ Pháp Tướng của Bạch Liên Thánh mẫu, Tô Tín cũng không chọn cũng sử dụng Pháp Tướng, hắn ngay tại chỗ điều động cỗ Nghịch Chuyển Âm Dương Chi Lực trong cơ thể mình kia.

Nguyên bản Tô Tín định thông qua Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp này để đảo nghịch quy tắc của thiên địa, từ đó đạt được cơ hội để thông qua Thần Kiều Cảnh.

Chỉ là công pháp này vốn là vô cùng tà dị, thậm chí ngày xưa, vào thời kỳ thượng cổ nó còn được đám người của Thiên Đình và Địa Phủ coi là bí pháp để đánh cược chống lại hoàng đế, tuy rằng trong khi thực chiến môn công pháp này chưa hề được ứng dụng, nhưng uy năng thì không thể nghi ngờ.

Nhưng ngay tại thời điểm khi một chưởng từ Pháp Tướng Vô Sinh lão mẫu đánh xuống, quanh thân Tô Tín xuất hiện hai cỗ lực lượng một âm, một dương đang không ngừng rung động xen lẫn với nhau, thậm chí còn suýt chia cắt Tô Tín thành hai màu âm dương, lộ ra vẻ vô cùng tà dị.

Âm dương có khả năng biến đổi vạn vật, nhưng nếu Âm Dương Chi Lực này bắt đầu nghịch chuyển thì sao?

Hai màu đen trắng của Âm Dương Chi Lực bắt đầu chuyển động nghịch hướng, không phải biến đổi vạn vật, mà là phân giải vạn vật!

Chương 2162 - Sức mạnh cấm kỵ (1)

Sức mạnh cấm kỵ (1)

Theo một chỉ mà Tô Tín nhẹ nhàng điểm ra, Nghịch Chuyển Âm Dương Chi Lực tựa như hai đầu cự long đang không ngừng dây dưa chém giết đang phóng về phía Pháp Tướng Vô Sinh lão mẫu pháp, những nơi chúng đi qua nguyên khí của thiên địa đều bị phân giải, khí tức bạo liệt điên cuồng phân tán ra tứ phía.

Hư không bị phân liệt, phong bạo vô tận đang ngưng tụ.

Một chưởng của Pháp Tướng Vô Sinh lão mẫu Pháp Tướng có bản chất là sáng thế, sáng tạo ra một thế giới cực lạc.

Nhưng Nghịch Chuyển Âm Dương Chi Lực lại mang bản chất là diệt thế, âm dương biến thành hai lực lượng sinh tử, nghịch chuyển âm dương chính là nghịch chuyển sinh tử, dưới Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp của Tô Tín, một chưởng kia ầm ầm sụp đổ, cuối cùng thậm chí còn liên luỵ đến toàn bộ Pháp Tướng Vô Sinh lão mẫu cũng sụp đổ theo!

Pháp Tướng vừa mới lộ ra đã bị trọng thương, Bạch Liên Thánh mẫu khẽ rên lên một tiếng, sắc mặt có chút tái nhợt.

Mà mặc dù Tô Tín chiếm thế thượng phong, nhưng sắc mặt hắn lại càng ngày càng thêm tái nhợt, thậm chí ngay cả thân thể hắn cũng đều đang run rẩy, lấy năng lực không chế cơ thể của cường giả cấp bậc như Tô Tín, loại chuyện như thế này gần như là sẽ không phát sinh, nhưng kết quả là bây giờ Tô Tín lại biến thành bộ dáng như vậy, có thể tưởng tượng được thân thể của hắn hiện tại rốt cuộc đã phải chịu bao nhiêu phản hệ.

Lúc này Tô Tín hoàn toàn rất muốn mắng là mẹ nó, bởi Trường Không Huyền kia cũng chưa từng nói cho hắn biết rằng Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp lại phản phệ mãnh liệt như thế.

Kỳ thật điểm này Tô Tín thật sự đã trách oan Trường Không Huyền kia, bởi vì hắn cũng không biết khuyết điểm của Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp.

Lúc trước môn công pháp này chỉ là do dám dư nghiệt của Thiên Đình và Địa Phủ ở thời điểm cùng đường mạt lộ mới nghiên cứu ra, mặc dù bọn chúng tự nhận là uy lực của nó rất

mạnh, nhưng cũng không có người nào luyện thành mà bị cường giả dưới trướng Nhân Hoàng tiêu diệt cả.

Người đến sau đạt được môn công pháp này cũng chỉ như nhặt được chiếc giày rách, sau này mặc dù Trường Không Huyền có được, nhưng hắn mới chỉ diễn giải qua môn công pháp này trong đầu, cũng chưa từng chân chính luyện thành.

Có thể nói từ khi sáng tạo đến hiện tại, người duy nhất luyện thành môn công pháp này chính là Tô Tín.

Vậy nên Tô Tín mới theo bản năng dùng những công pháp khác trước khi sử dụng Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp, mặc dù uy năng lần này vô cùng kinh người, một kích liền trực tiếp đánh tan Pháp Tướng của Bạch Liên Thánh mẫu tại chỗ, nhưng kết quả là Tô Tín cũng phản nhận phản hệ không nhỏ, suýt chút nữa là bị thương.

Có thể nói môn công pháp này và tử vong chi lực mà Lý Phôi lĩnh ngộ được, đều thuộc về sức mạnh cấm kỵ, mặc dù uy năng cường đại, nhưng muốn dùng cũng phải cẩn thận, nếu không sẽ khiến cho bản thân bị thương.

“Nghịch Chuyển Âm Dương Chi Lực? Đây cũng là thứ công pháp mà ngươi đạt được từ bên trong hành cung của Nhân Hoàng sao?”

Ánh mắt của Bạch Liên Thánh mẫu lộ ra vẻ kinh ngạc và nghi ngờ, mặc dù nàng có thể nhìn ra trạng thái của Tô Tín có chút không đúng, nhưng chuyện vừa mới diễn ra vẫn thật sự khiến cho nàng kinh hãi.

Nghịch Chuyển Âm Dương Chi Lực kia thậm chí có thể trực tiếp phân giải Pháp Tướng của nàng cho đến khi sụp đổ, nếu như cỗ lực lượng này đánh lên người võ giả thì sao? Chân khí có thể bị sụp đổ hay không, cơ thể lại có thể bị đánh nát hay không?

Lực lượng của nàng phải mạnh hơn Tô Tín một bậc, không sai, nhưng tầng tầng lớp lớp thủ đoạn của Tô Tín lại khiến nàng có cảm giác vô cùng khó giải quyết.

Hít vào một hơi, Bạch Liên Thánh mẫu trầm giọng nói: “Đúng là danh bất hư truyền, Tô Tín, ngươi thật sự có tư cách đến

tranh phong với Bạch Liên Giáo ta.

Đáng tiếc Tam Tương này Bạch Liên Giáo ta chắc chắn phải có được, ta thắng không nổi ngươi, nhưng ngươi cũng không thể giết được ta, ta tạm thời để Tương Nam Đạo lại trong tay của ngươi, tuy nhiên hai đạo khác ta sẽ đoạt lại!”

Chiến trường của Bạch Liên Giáo vẫn luôn không xảy ra ở chính diện, mà lại hoạt động trong âm thầm.

Vốn dĩ Bạch Liên Thánh mẫu xuất hiện ở đây là muốn trực tiếp đánh tan Tô Tín, chẳng qua bây giờ Tô Tín không bại, nàng cũng không hề chiếm được thế thượng phong, tiếp tục đánh nữa đoán chừng cũng không được kết quả gì, hoặc là có khả năng đánh ngang tay, hoặc là hai bên lưỡng bại câu thương, dù sao hiện tại Bạch Liên Thánh mẫu cũng không nắm chắc có thể đánh bại Tô Tín.

Đã như vậy, hai bên liền so đấu lực lượng của thủ hạ cũng tốt, nội tình mấy ngàn năm mà Bạch Liên Giáo bọn họ được truyền thừa chẳng lẽ còn không sánh bằng vài tên thủ hạ của Tô Tín là Ám Vệ và Huyết Thần Giáo mới vang danh vài năm sao?

Chỉ là Bạch Liên Thánh mẫu muốn đi, nhưng Tô Tín lại không muốn buông tha nàng.

Hiện tại Tô Tín đã triệu tập toàn bộ lực lượng tinh nhuệ đến Tam Tương, Tây Bắc Đạo bây giờ đều đã trống rỗng.

Luận đến căn cơ, Tây Bắc Đạo mới là căn cơ của Tô Tín căn cơ, nếu như bây giờ hắn bị giữ chân ở Tam Tương, Bạch Liên Thánh mẫu và Bạch Liên Giáo có chịu hao tổn, nhưng Tô Tín lại không muốn hao tổn người của mình. Bởi vì hắn muốn cướp được một Tam Tương hoàn chỉnh, thế nên kế hoạch hôm nay Tô Tín chỉ có một lựa chọn, đó chính là như là giống như Đại Chu ngày trước, một kích đánh Bạch Liên Giáo trọng thương, khiến cho bọn họ trong thời gian ngắn cũng không dám ra ngoài làm ra chyện gì lớn.

Chương 2163 - Bỏ chạy (1)

Bỏ chạy (1)

Chẳng qua ngay khi Bạch Liên Thánh mẫu đã ngự không bay lên, chuẩn bị dẫn theo người của Bạch liên giáo rời đi, nàng lại kinh ngạc phát hiện Tô Tín cũng không có chặn đường, ngược lại hắn lại chỉ nàng, khóe miệng lộ ra một nụ cười quái dị.

Bạch Liên Thánh mẫu muốn bỏ chạy, nàng cũng không sợ Tô Tín sẽ ngăn cản mình lại.

Trong thiên hạ này luận đến công phu bỏ chạy, Bạch Liên Giáo có thể nói là mạnh nhất trên giang hồ.

Ngày xưa khi bị năm tên cường giả Chân Vũ cảnh vây công mà Bạch Liên Thánh mẫu vẫn còn có thể chạy trốn, hiện tại chỉ có một mình Tô Tín, Bạch Liên Thánh mẫu không nghĩ rằng Tô Tín có thể ép nàng ở lại.

Nhưng ngay lúc này, từng sợi ma khí đen nhánh lượn lờ, lặng yên không một tiếng động, bện thành một cái lưới lớn bao phủ về phía Bạch Liên Thánh mẫu!

Quỷ dị hơn chính là những vật này những người khác đều có thể nhìn thấy, thậm chí những đệ tử của Bạch Liên Giáo còn ở bên dưới kinh ngạc hô lên, nhưng Bạch Liên Thánh mẫu vẫn không phát hiện ra chút nào, cứ đâm đầu lao vào tấm lưới lớn do đám ma khí kia bện thành, tựa như đang muốn tìm đường chết.

Mà lúc này ở trong mắt Bạch Liên Thánh mẫu, trước mắt của nàng làm gì có tấm lưới ma khí nào? Trong cảm nhận của nàng, mình đã ngự không rời khỏi Thương Sơn Thành, bên dưới còn có một đám đệ tử Bạch Liên Giáo đi theo.

Chỉ là Bạch Liên Thánh mẫu càng bay càng cảm thấy không đúng, cảnh sắc chung quanh đều rất chân thực, tất cả mọi thứ đều chân thật như vậy, tìm không ra bất cứ điểm khác thường nào, nhưng trong cái chân thực này lại lộ ra một cảm giác quỷ dị, khiến cho Bạch Liên Thánh mẫu theo bản năng cảm thấy có hơi hư ảo.

Nhưng nháy mắt, cảnh sắc chung quanh đã phát sinh biến hóa, không có thiên địa, không có những đệ tử Bạch Liên Giáo kia, không gian đổ sụp, biến ra vô số Ma Thần khoác lên bạch cốt chiến giáp gầm thét vọt về phía Bạch Liên Thánh mẫu!

Sắc mặt Bạch Liên Thánh mẫu sắc mặt đột nhiên biến đổi, cho tới bây giờ nàng mới hiểu được là mình đã bị trúng huyễn thuật!

Trên phương diện huyễn thuật, Bạch Liên Thánh mẫu vốn chính là người mạnh nhất trên giang hồ, thậm chí chỉ cần nhìn vào lúc nàng ra tay với Tô Tín liền có thể nhìn ra, ở phương diện huyễn thuật Bạch Liên Thánh mẫu đã đạt đến trình độ biến hư thành thật.

Người có thể khiến cho nàng bất tri bất giác lâm vào trong huyễn thuậ ở trong thiên hạ này chỉ có một người, đó là tông chủ Huyễn Ma Đạo, 'Thiên Huyễn Thần Quân' Bạch Vô Mặc!

"Bạch Vô Mặc!"

Bạch Liên Thánh mẫu quát một tiếng chói tai, vô số Kim Liên ầm vang bộc phát quanh thân, nguyên thần kim quang nở rộ chói mắt, những Ma Thần dữ tợn kinh khủng kia trong nháy mắt đã bị tan rã.

Nhưng đúng lúc này một thanh ma kiếm đen nhánh lại lặng yên không tiếng động đam từ đằng sau vào lồng ngực của Bạch Liên Thánh mẫu, ma khí nhập thể cũng không nhiễm một chút máu tươi nào, nhưng lại khiến cho nguyên thần của Bạch Liên Thánh mẫu bị thương, khiến cho nàng phát ra một tiếng hét đầy thê lương.

Huyễn tượng bốn phía biến mất, chiếc lưới ma khí cũng hoàn toàn bị Kim Liên xé rách, một nam tử trẻ tuổi dung mạo tuấn lãng, tựa như một vị công tử nhẹ nhàng ngự không mà tới, đứng đằng trước Bạch Liên Thánh mẫu, khóe miệng mang theo một nụ cười có chút tà khí nói: "Bạch Liên Thánh mẫu, đã lâu không gặp, ta đưa ngươi phần đại lễ này, ngươi cảm thấy thế nào?"

Bạch Liên Thánh mẫu không nói gì, sắc mặt nàng tái nhợt, một tia máu tươi không nhịn được mà chảy ra.

Lần này là do nàng tính sai, Bạch Liên Thánh mẫu cũng không ngờ Tô Tín vậy mà lại gọi Bạch Vô Mặc tới.

Mặc dù Huyễn Ma Đạo và Bạch Liên Giáo đã từng thề sẽ không thể tồn tại cùng nhau, nhưng kỳ thật những năm gần

đây Bạch Liên Giáo vẫn luôn áp chế Huyễn Ma Đạo, thậm chí loại tình huống này đã kéo dài mấy ngàn năm, từ khi Bạch Liên Giáo mới thành lập cho đến tận bây giờ đều chưa từng thay đổi.

Huyễn Ma Đạo đứng đầu về mảng tu luyện huyễn thuật, ưu thế hết sức rõ ràng, nhưng khuyết điểm cũng hết sức rõ ràng.

Mặc dù Bạch Liên Giáo thoát ra từ Huyễn Ma Đạo, nhưng thế hệ sau hơn thế hệ trước, trò giỏi hơn thầy đã tập hợp năng lực của ba nhà đạo, phật, ma. Bạch Liên Giáo càng hiểu rõ truyền thừa của Huyễn Ma Đạo, cho nên mỗi khi xung đột với Huyễn Ma Đạo, Bạch Liên Giáo đều chưa từng thất bại.

Kể cả Bạch Vô Mặc hiện tại chẳng qua cũng chỉ là bại tướng dưới tay Bạch Liên Thánh mẫu mà thôi, nếu giao thủ một một, Bạch Liên Thánh mẫu tất nhiên sẽ không bị Bạch Vô Mặc gây thương tích.

Lần này là do nàng một lòng chỉ muốn bỏ chạy, chỉ lo phòng bị Tô Tín mà không ngờ Bạch Vô Mặc mai phục ở một bên từ lâu.

Tô Tín ngự không đi đến trước người Bạch Liên Thánh mẫu, thản nhiên nói: “Thánh Mẫu đại nhân đã tới thì cần gì phải sốt ruột rời đi? Ngươi không phải là muốn Tam Tương này sao? Tam Tương này đã bày ra trước mắt, ta ngược lại muốn nhìn xem hôm nay Bạch Liên Giáo có thể chiếm được hay không!”

Tô Tín tìm Bạch Vô Mặc là vì sau khi hắn nhận được tin tức của Thiết Ngạo, ngay lập tức hắn liền sai Ám Vệ truyền tin tức cho Huyễn Ma Đạo.

Chương 2164 - Bỏ chạy (2)

Bỏ chạy (2)

Tô Tín cũng không nói nhiều lời, hắn chỉ nói cho Huyễn Ma Đạo biết là mình muốn động thủ với Bạch Liên Giáo, Huyễn Ma Đạo có ra tay hay không còn tùy vào bọn họ. Chẳng qua Tô Tín đoán được, Huyễn Ma Đạo là nhất định sẽ ra tay, bởi vì cừu hận giữa hai bên đã đạt đến mức độ không thể nào hóa

giải, một khi cho đối phương cơ hội, bọn họ tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Cho dù người được lợi trong chuyện này chính là Tô Tín, nhưng Bạch Vô Mặc căn bản lại không thèm quan tâm, chỉ cần hắn có thể đánh trọng thương Bạch Liên Thánh mẫu là đủ.

Ánh mắt Bạch Liên Thánh mẫu nhìn Tô Tín và Bạch Vô Mặc lộ ra một tia hàn ý uy nghiêm đáng sợ.

"Ngày xưa đến Đại Chu còn không thể giữ ta ở lại, hiện tại chỉ bằng hai người các ngươi mà đòi giữ được ta sao? Tô Tín, Bạch Vô Mặc, lần này Bạch Liên Giáo bọn ta bị đâm, ngày sau Bạch Liên Giáo nhất định sẽ báo thù!"

Đối với thương thế của mình, Bạch Liên Thánh mẫu thật ra cũng không thèm để ý.

Những tinh nguyên mà các tiền bối ngày xưa của Bạch Liên Giáo để lại vẫn còn một ít, vẫn đủ cho nàng khôi phục thương thế.

Việc này qua đi, Bạch Liên Giáo tất nhiên sẽ âm thầm ra tay, khiến cho Tây Bắc Đạo của Tô Tín và Huyễn Ma Đạo không được bình yên!

Sau khi quyết định xong, quang thân Bạch Liên Thánh mẫu xuất hiện một trần thần mang kim sắc nở rộ, từng đoá từng đoá bạch liên phóng ra kim mang bay xuống mặt đất, bạch liên vô tận tựa như muốn che khuất bầu trời, giống như ảo mộng, nhưng lúc này Tô Tín lại nhận ra cảm giác của mình ở trong phạm vi những đóa bạch liên này đều đã bị che lại, thậm chí ngay cả một trượng xung quanh khu vực đó cũng đều không qua được.

Bạch Vô Mặc thản nhiên nói: "Công pháp của Bạch Liên Giáo mặc dù thoát ra từ Huyễn Ma Đạo ta, nhưng bọn họ cũng đã tự xây dựng thành một mạch riêng.

Huyễn thuật của Huyễn Ma Đạo chủ yếu tấn công vào tâm, mãi mãi sẽ đả thương tới nguyên thần của võ giả, nhưng tấn công vào các bộ phận khác của võ giả thì có chút yếu.

Nhưng huyễn thuật của Bạch Liên Giáo đã thoát khỏi việc chỉ tấn công vào tâm, lúc đánh ra thì thật thật giả giả, tựa như ảo mộng, đến lúc hoàn thành thậm chí còn có thể biến hư thành thật, thứ ngươi nhìn thấy là huyễn tượng, nhưng cũng không đơn thuần là huyễn tượng."

Tô Tín quay đầu lại nhìn Bạch Vô Mặc nói: "Làm sao để phá cái kia?"

Huyễn Ma Đạo giao chiến với Bạch Liên Giáo nhiều năm như vậy, hai bên bọn họ đều vô cùng hiểu rõ đối thủ, mặc dù những năm gần đây Huyễn Ma Đạo vẫn luôn bị Bạch Liên Giáo áp chế, nhưng Tô Tín tin rằng Huyễn Ma Đạo nhất định đã nghiên cứu ra được rất nhiều thủ đoạn nhằm vào công pháp của Bạch Liên Giáo.

Bạch Vô Mặc hừ lạnh một tiếng: "Phương pháp thì có rất nhiều, thế nhưng đối với ngươi và ta bây giờ, cách hữu dụng nhất là sử dụng lực để phá, nếu đơn thuần so sánh với nguyên thần của một mình ta hay ngươi thì đương nhiên nguyên thần của Bạch Liên Thánh mẫu sẽ mạnh hơn, nhưng chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn hai người chúng ta gộp lại sao?"

Nguyên thần của Bạch Liên Thánh mẫu không cần nghĩ cũng đều biết là rất mạnh, thậm chí còn mạnh hơn Bạch Vô Mặc, cũng có thể là mạnh hơn Tô Tín.

Nhưng bây giờ thế Tô Tín và Bạch Vô Mặc có đến hai người, Bạch Liên Thánh mẫu tại lại chơi loại thủ đoạn này trước mặt bọn họ, vậy thì đây cũng chỉ là một chủ ý bình thường.

Hai tay Bạch Vô Mặc kết ấn, phía sau hắn hiện lên một vòng sao trời, chỉ là vòng sao trời này lại đen kịt một cách quỷ dị, vầng sáng màu đen nở rộ ra vô hạn, những đóa bạch liên bên dưới nhao nhao tan rã khi đụng phải tử tinh màu đen này.

Hai tay Tô Tín cũng kết ấn như vậy, phía sau hắn thần ảnh nở rộ ra, một chưởng đánh xuống, vạn đạo kim mang nở rộ, thần kiếp thi triển, trong nháy mắt mở ra được một lối ra.

Chẳng qua Bạch Liên Thánh mẫu đã thừa đó mà cơ bỏ chạy, trước mắt ngoại trừ đám người Bạch Liên Giáo ra, thân ảnh của Bạch Liên Thánh mẫu đã biết mất.

Mà đám người Bạch Liên Giáo giống như đã chuẩn bị trước cho tình huống này rồi, nháy mắt, ngay khi Bạch Liên Thánh mẫu bỏ chạy thì chúng cũng tản ra tứ phía, trực tiếp đào tẩu.

Tô Tín cũng không sai võ giả Ám Vệ và Huyết Thần Giáo đuổi theo, bởi vì cho dù có đuổi cũng không kịp được mấy người.

Lần này Bạch Liên Thánh mẫu đến đây là muốn hoàn toàn đánh bại Tô Tín, vậy nên những người mà nàng mang đến gần như đều là quân tinh nhuệ của Bạch Liên Giáo, những người này còn mạnh hơn nhiều so với thủ hạ của Tô Tín, cứ tùy tiện đuổi theo rất có thể sẽ xuất hiện tính trạng bị đả thương.

Hơn nữa Bạch Vô Mặc cũng đơn độc đến đây một mình, không phải vì hắn không muốn dẫn theo người của Huyễn Ma Đạo đến, mà là vì thời gian không đủ, dù sao những đệ tử Huyễn Ma Đạo khác cũng không phải cường giả của Lục Địa Thần Tiên như Bạch Vô Mặc có thể ngự không mà đi, ngày đi vạn dặm.

Vậy nên Tô Tín và Bạch Vô Mặc liền dứt khoát không để ý đến những võ giả khác của Bạch Liên Giáo, chỉ chăm chăm đuổi theo Bạch Liên Thánh mẫu.

Chương 2165 - Bỏ chạy (3)

Bỏ chạy (3)

Tô Tín có Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ kết hợp với Long Đằng Mê Tung Đoạt Ly Kỳ, nháy mắt môn công pháp này liền bộc phát ra một tốc độ kinh người, dựa vào chân khí và cơ thể của Tô Tín bây giờ có thể sử dụng liên tục mà không có vấn đề gì.

Mà Bạch Vô Mặc bên kia cũng sử dụng thân pháp Huyễn Ma Đạo cường đại để truy kích, chỉ thấy cơ thể của Bạch Vô Mặc gần như dung nhập vào bên trong thế giới, thân hình dần dần trở nên mơ hồ theo thời gian, tựa như ảo mộng, tựa như không có chút trọng lượng nào, gió nhẹ thổi qua một cái cũng đã đi được vạn trượng.

Sau khi bộc phát ra tốc độ cực hạn, hai người đuổi kịp Bạch Liên Thánh mẫu ngay khi nàng còn chưa chạy ra khỏi Tương Nam Đạo, hai tay Tô Tín kết ấn, Thiên Tâm Kiếp trong nháy mắt bộc phát, trái tim của Tô Tín điên cuồng nhảy lên, thậm chí còn nhanh đến mức muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, điều này khiến cho sắc mặt của hắn lập tức tái đi.

Nhằm vào loại cường giả cấp bậc cao như Bạch Liên Thánh mẫu, Thiên Tâm Kiếp không phải phải là một thủ đoạn tốt, tối đa cũng chỉ có thể khiến cho hai bên đều lưỡng bại câu thương mà thôi.

Nhưng bây giờ bên cạnh Tô Tín còn có thêm Bạch Vô Mặc, Tô Tín không cần phải thi triển Thiên Tâm Kiếp đến đỉnh phong mà vẫn có thể ngăn chặn Bạch Liên Thánh mẫu như vậy.

Quả nhiên, ngay khi Tô Tín thi triển Thiên Tâm Kiếp, sắc mặt Bạch Liên Thánh mẫu cũng trở nên trắng bệch, tốc độ không tự chủ được mà chậm lại một chút.

Bạch Vô Mặc thừa cơ dậm chân xuất hiện, một chỉ đánh ra, mộng ảo vô biên bộc phát, chói lọi nhưng lại khiến cho thế giới thần dị quanh người Bạch Liên Thánh mẫu ầm ầm nở rộ, từng bước xâm chiếm lấy nguyên thần của nàng.

Bạch Vô Mặc sử dụng bí kỹ của Huyễn Ma Đạo, Thần Huyễn Chỉ quả nhiên vô cùng ảo diện, muốn cản không thể cản, muốn phòng cũng không thể phòng.

Bạch Liên Thánh mẫu quát một tiếng chói tai, Bộ Bộ Sinh Liên xuất hiện dưới chân nàng, mỗi một đóa bạch liên hiện lên liền có một âm tiết kỳ dị nổ tung giữa không trung, chấn động đến mức khiến cho tâm thần của Bạch Vô Mặc cũng trở nên bất ổn.

Bạch Liên Thánh mẫu thừa cơ đánh một chưởng xuống, trong nháy mắt liền có thể oanh tạc khiến cho Bạch Vô Mặc phải lui lại một bước.

Nàng bước mười bước, mười âm tiết liền nổ vang, đồng thời cũng có mười chưởng đánh ra, thần hồn của Bạch Vô Mặc run

rẩy, khí huyết cuồn cuộn, vậy mà hắn lại trực tiếp bị Bạch Liên Thánh mẫu áp chế đến cực điểm!

Bạch Vô Mặc lúc này cảm thấy vô cùng may mắn vì hắn được Tô Tín tìm đến để cùng nhau đối phó với Bạch Liên Thánh mẫu, nếu như chỉ có một mình hắn ra tay đối phó với Bạch Liên Thánh mẫu, vậy trận chiến này hắn chắc chắn sẽ thua.

Thân là đối thủ cũ, thật ra Bạch Vô Mặc giao thủ với Bạch Liên Thánh mẫu từ lâu, thế nhưng đó cũng là chuyện của gần trăm năm trước, khi đó Bạch Vô Mặc mới chỉ vừa bước vào Chân Vũ, vậy nên lúc đầu Bạch Vô Mặc thua rất thảm, thế nên hắn đã đi bế quan tu luyện.

Mà đợi sau khi Bạch Vô Mặc xuất quan, Bạch Liên Thánh mẫu lại vì khiêu khích Đại Chu mà bị trọng thương, vẫn luôn không xuất hiện tại trên giang hồ.

Hiện tại gần trăm năm đã qua, Bạch Vô Mặc cho là mình vẫn có đủ thực lực để chiến với Bạch Liên Thánh mẫu một trận, không ngờ bây giờ Bạch Liên Thánh mẫu còn trở nên kinh khủng hơn nhiều so với trước khi bị Đại Chu đánh trọng thương.

Có Bộ Bộ Sinh Liên, Bạch Liên Thánh mẫu chỉ cần dùng mười chiêu đã áp chế được Bạch Vô Mặc tại chỗ, chẳng qua đúng lúc này Tô Tín cũng đã ra tay.

Đấu chiến kim thân được Tô Tín thi triển ra, một quyền đánh xuống, cương khí ầm ầm bạo liệt, một quyền đơn thuần là lấy lực áp người mà đánh ra đủ để phá vỡ sơn hà, khiến cho đối thủ muốn tránh cũng không được, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Lúc này trên mặt Bạch Liên Thánh mẫu đã không còn vẻ lạnh nhạt và vẻ dối trá thánh khiết trước đó nữa, nàng cũng không ngờ mình vừa mới xuất quan mà trận chiến đầu tiên đã gặp phải loại đối thủ khó nhằn như Tô Tín, đã thế còn có Bạch Vô Mặc ở một bên bỏ đá xuống giếng.

Vầng sáng thánh khiết chói lọi bay lên, một đóa bạch liên mang theo đạo uẩn vô biên nở rộ.

Thanh diệp Bạch Liên, thời khắc này Bạch Liên Thánh mẫu tựa như đã không phải là giáo chủ của tà giáo nữa, mà ngược lại nàng giống như một vị cao nhân đắc đạo vô cùng thông hiểu thiên địa.

Liên phân chín cánh, bên trên mỗi một cánh sen đều có một cỗ đạo uẩn kỳ dị bám vào, chín cánh sen cùng nhau nở rộ, bất kỳ lực lượng nào giữa thiên địa đều bị cỗ lực lượng này đánh tan rã, ngay cả một quyền chí cường kia của Tô Tín cũng thế, thậm chí ngay cả đấu chiến kim thân của hắn dưới cỗ lực lượng này cũng bắt đầu run rẩy, vậy mà duy trì không được bao lâu, trong nháy mắt sụp đổ!

Sắc mặt của Bạch Vô Mặc đột nhiên biến đổi, hắn lui về phía sau một bên rồi hô lớn: "Đây là bí pháp Đạo Tàng Thiên Cơ của Bạch Liên Giáo, chính là bí pháp mà ngày trước Bạch Liên Giáo đã diệt sạch chín chi nhánh của Đạo môn mới sáng tạo được.

Chương 2139: Thiên La Huyễn Cảnh (1)

Đạo uẩn kia căn bản cũng không phải là đạo uẩn của Bạch Liên Giáo mà là Bạch Liên Giáo đã tập hợp chín truyền thừa của các chi nhánh Đạo môn, sau đó mô phỏng lại cảm ngộ của bọn họ đối với Đạo gia, lừa gạt thiên địa, trộm lấy Thiên Cơ.

Cửu Diệp Liên Biện hợp nhất, cỗ đạo uẩn kia thậm chí còn mạnh hơn cả Tạo Hóa chi lực của Tạo Hóa Đạo Môn khi được phát huy đến đỉnh phong, có thể hòa tan uy thế của vạn vật!"

Lời nói của Bạch Vô Mặc cũng khiến cho trong lòng Tô Tín phải kinh ngạc, thầm nghĩ quả nhiên Bạch Liên Giáo không hổ danh là Bạch Liên Giáo, thậm chí ngay cả loại công pháp nhìn như quang minh chính đại, nhưng tà dị đến cực điểm này cũng đều có thể sáng tạo ra.

Bản Thân võ giả Bạch Liên Giáo cũng không đi lĩnh ngộ những cái bí điển Đạo Tạng kia, nhưng bọn họ lại đi tập hợp truyền thừa của chín chí nhánh Đạo môn, sau đó dung hợp nó lại với nhau, dựa vào bí pháp của Bạch Liên Giáo để phát động, đi lừa gạt thiên địa, đổi lấy lực lượng thuộc về thiên địa này.

Năng lực của con người có mạnh hơn cũng không thể nào thắng được trời, Thiên Cơ mà Bạch Liên Thánh mẫu trộm được vô cùng thuần khiết, có thể phân giải bất kỳ lực lượng nào, điểm ấy ngược lại có chút tương tự với Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp của Tô Tín, chỉ là thuộc tính của hai bên khác biệt mà thôi.

Sắc mặt Bạch Liên Thánh mẫu hơi trắng bệch, lực lượng trộm được từ Thiên Cơ dù sao không phải do bản thân nàng tu luyện, vậy nên Bạch Liên Thánh mẫu muốn nắm giữ được nó cũng vô cùng khó khăn.

Chẳng qua không sao, cỗ lực lượng này gần như đã đạt đến Thần Kiều, dưới loại áp chế tuyệt đối về lực lượng này, bất kể Tô Tín hay Bạch Vô Mặc đều sẽ phải tạm thời tránh đi.

Nhưng khác với dự đoán của Bạch Liên Thánh mẫu và Bạch Vô Mặc, vậy mà Tô Tín cũng không hề lui lại, hắn chỉ đưa một tay ra, quét ngang giữa không trung, mặc dù chỉ có hai nét bút, nhưng lại ngưng tụ thành một chữ 'Giết' dữ tợn!

Chữ 'Giết' này không bao gồm bất cứ huyết khí cấp thấp nào, cũng không có loại điên cuồng kia, chỉ bao gồm hoàn toàn là bá khí vô biên.

Phàm có bất kỳ người nào dám làm trái, giết hết tất cả, một chữ 'Giết' đã đủ để trấn áp thiên địa!

Dưới chữ Giết kia, Cửu Diệp Liên Biện bắt đầu không ngừng run rẩy, cho dù Cửu Diệp Liên Biện xuất hiện có thể trộm lấy Thiên Cơ, nhưng chữ giết này lại mạnh hơn không biết bao nhiêu lần so với thiên địa, bởi vì bản thân chủ nhân của chữ Giết này đã là một sự tồn tại có thể thắng được cả thiên!

Dưới chữ Giết kia, trong nháy mắt Cửu Diệp Liên Biện đã sụp đổ, Bạch Liên Thánh mẫu cũng đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lộ ra vẻ không dám tin.

Gương mặt của Bạch Vô Mặc cũng trở nên kinh hoàng, hắn đương nhiên có thể nhìn ra, cái chữ Giết này kỳ thật cũng không có bấy cứ uy năng gì, nó cũng không phải sử dụng chân khí để phát động.

Thứ chân chính kinh khủng thật ra là ý cảnh bên trong chữ Giết này có thể đủ để khiến cho tinh thần người ta kinh hãi, thậm chí trong nháy mắt khi Bạch Vô Mặc chỉ đứng một bên nhìn chữ Giết kia xuất hiện thôi mà hắn đã cảm thấy sợ mất mật, có thể tưởng tượng ra người đứng mũi chịu sào Bạch Liên Thánh mẫu sẽ ra sao rồi.

Chẳng qua dù Bạch Vô Mặc không biết xuất xứ của chữ Giết này, nhưng hắn có thể chắc chắn chữ Giết này không phải do Tô Tín tạo ra.

Nếu như một ngày nào đó Tô Tín thật sự có thể viết ra chữ Giết khủng bố như vậy thì hắn thật sự có thể vô địch thiên hạ.

Vậy nên có lẽ chữ Giết này là do một vị cường giả đại năng Thông Thiên cảnh thượng cổ nào đó để lại, đúng lúc lại bị Tô Tín tìm ra, sau đó hắn đã tự cảm nhận để hình thành chiêu thức võ kỹ này.

Đương nhiên Bạch Vô Mặc không biết là hắn còn đánh giá thấp địa vị của chữ Giết này, đồng thời người sử dụng là Tô Tín cũng cũng đánh giá thấp uy năng của chữ Giết này.

Thứ mà Tô Tín thi triển ra chính là Sát Tự Quyết do hắn tự sáng tạo, hiện tại Tô Tín chỉ là thể ngộ ra một phần ý cảnh trong chữ Giết kia, vẫn chưa có thể lĩnh ngộ hoàn toàn nó.

Nếu như Tô Tín một ngày kia có thể có tâm cảnh như Nhân Hoàng ngày xưa khi viết xuống chữ Giết này, như thế thì mới có thể coi như là hắn đã thực sự phát huy Sát Tự Quyết này đến đỉnh phong.

Đương nhiên đổi một cách nói khác, nếu Tô Tín có thể có được tâm cảnh giống như Nhân Hoàng ngày xưa, đoán chừng khi đó Tô Tín cũng có thực lực giống Nhân Hoàng, loại vật như Sát Tự Quyết này căn bản chính là tiện tay nhặt được, còn cần phải lĩnh ngộ sao?

Mà lúc này Bạch Vô Mặc ở giữa cũng không hề nhàn rỗi, thừa dịp Bạch Liên Thánh mẫu bị Tô Tín đánh trọng thương, Bạch Vô Mặc liền trực tiếp ra tay, trong nháy mắt hai tay hắn kết ấn, mọi thứ xung quanh đều bị che lấp, ảo mộng tựa như bọt nước ầm ầm giáng lâm, trên đó còn có vô số đình đài lầu các, thần

nhân tiên nữ đang nhẹ nhàng nhảy múa, lộ ra một vẻ vô cùng yên bình.

Ở giữa thì có những người giàu có xa hoa đang hưởng lạc, có cả dân đen khổ sở tham sống sợ chết, trăm năm thoáng qua, hồng nhan bạch cốt, chúng sinh đều khổ.

Chương 2166 - Thiên La Huyễn Cảnh (2)

Thiên La Huyễn Cảnh (2)

Về phần phía dưới cùng thì là một cảnh tượng vô cùng kinh khủng, có vô số ác quỷ đang không ngừng kêu rên thê lương, tựa như Vô Gian Luyện Ngục, nhận hết đủ loại tra tấn đau khổ.

Một huyễn cảnh thâu tóm toàn bộ chúng sinh của tam giới Thiên Địa Nhân ở trong đó, đây cũng là huyễn thuật tâm pháp mạnh nhất của Huyễn Ma Đạo, Thiên La Huyễn Cảnh!

Bên trong Thiên La Huyễn Cảnh, nguyên thần của Bạch Liên Thánh mẫu sẽ phải trải qua tam giới Thiên Địa Nhân không ngừng luân hồi mài giũa , đến cuối cùng nguyên thần của nàng sẽ không tiêu tán, nhưng tất cả thần chí và ký ức của nàng đều sẽ vĩnh viễn để lại bên trong Thiên La Huyễn Cảnh, vậy nên mới nói thứ mà Thiên La Huyễn Cảnh mạnh nhất cũng có thể không phải là giết người, mà là biến một người đang kiên cường vững vàng trở thành một kẻ ngốc!

Đương nhiên danh xưng huyện thuật chí tôn mạnh nhất của Huyễn Ma Đạo cũng không phải dễ để tu luyện, nghe nói muốn luyện thành Thiên La Huyễn Cảnh thì nhất định phải tự mình tiến vào một chỗ mà Huyễn Ma Đạo tổ sư để lại bên trong trận pháp để tu luyện, tòa trận pháp kia chính là một thứ tồn tại vĩnh hằng trong Thiên La Huyễn Cảnh.

Muốn bày ra Thiên La Huyễn Cảnh, vậy thì nhất định phải đích thân tiến vào bên trong Thiên La Huyễn Cảnh để tôi luyện, thế thì mới có thể hoàn chỉnh khắc hoạ lên tam giới Thiên Địa Nhân.

Đương nhiên nếu ngươi bị mê hoặc bên trong Thiên La Huyễn Cảnh, vậy cũng chỉ có thể nói là do ngươi phế vật, ngay cả

mình còn để bị mê hoặc trong đó thì làm sao có thể đi mê hoặc được người khác?

Vậy nên nghe nói trong toàn bộ Huyễn Ma Đạo, người có thể luyện thành môn tâm pháp này cũng chỉ có một mình Bạch Vô Mặc, hiện tại, uy năng mà hắn thi triển ra cũng vô cùng kinh người.

Chỉ là mặc dù huyễn thuật của Bạch Vô Mặc mạnh, nhưng huyễn thuật của Bạch Liên Thánh mẫu cũng không yếu, trước đó huyễn thuật sử dụng một ngón tay của Bạch Liên Thánh mẫu có thể biến từ hư thành thật đã là có thể xưng là kinh diễm, những người khác có lẽ sẽ bị mê hoặc bên trong Thiên La Huyễn Cảnh, thế nhưng Bạch Liên Thánh mẫu thì sẽ không.

Ngay khi Tô Tín muốn thừa cơ ra tay, bỏ đá xuống giếng thì quanh thân Bạch Liên Thánh mẫu chợt bộc phát ra một cỗ kim quang chói mắt.

Một đóa bạch liên bị nguyên thần nhuộm thành màu kim sắc đột nhiên bộc phát, mỗi cánh sen đều tách ra thành hàng vạn cánh, tựa như lợi kiếm, trong nháy mắt liền phá nát Thiên La Huyễn Cảnh tại chỗ!

Thiên La Huyễn Cảnh vỡ vụn, sắc mặt Bạch Vô Mặc lập tức tái đi, nhưng lúc này Bạch Liên Thánh mẫu lại càng không thể chịu nổi.

Một chiêu vừa nãy của nàng đã thiêu đốt một tia nguyên thần, liều mạng đánh ra một kích, chỉ là vì nguyên nhân bí pháp của Bạch Liên Giáo nên nàng chỉ thiêu đốt một tia nguyên thần, cũng không có đốt tất cả nguyên thần đến mức cạn kiệt.

Mặc dù như thế nhưng Bạch Liên Thánh mẫu cũng đã bị thương tổn tới một phần nguyên khí, thậm chí ngay cả thân thể của nàng dường như cũng đang lung lay sắp đổ.

Nhìn Tô Tín đằng đằng sát khí và Bạch Vô Mặc một mặt cười lạnh, Bạch Liên Thánh mẫu chợt cười to: “Nhớ ngày đó Đại Chu tập hợp năm tên cường giả Chân Vũ cảnh mới có thể bức ta thành bộ dạng như vậy, không ngờ hôm nay hai người các ngươi lại có thể làm được.”

Chính Bạch Liên Thánh mẫu cũng biết, nàng không phải nói hai người Tô Tín và Bạch Vô Mặc có thể mạnh hơn năm người của Đại Chu, mà là do hai người họ đều có thể hoàn toàn khắc chế Bạch Liên Thánh mẫu.

Bất kể là nguyên thần hay thân thể thì Tô Tín cũng đều không kém hơn Bạch Liên Thánh mẫu, mặc dù về mặt tích lũy thì vẫn kém hơn một chút, nhưng Tô Tín lại có các loại võ kỹ cường đại để bù vào nhược điểm này.

Mà Huyễn Ma Đạo thân là đối thủ sinh tử của Bạch Liên Thánh Giáo, đương nhiên bọn họ sẽ hiểu rõ nhất địch nhân của mình, ngoại trừ Bạch Liên Thánh mẫu ra, trong giang hồ có thể nói Bạch Vô Mặc là người hiểu rõ về Bạch Liên Thánh mẫu nhất.

Ngày xưa thời điểm đối mặt với năm người của Đại Chu vây công Bạch Liên Thánh mẫu còn có thể vận dụng một ít bí thuật nhỏ để đọ sức đến cùng với bọn họ, nhưng bây giờ hai người Tô Tín và Bạch Vô Mặc cùng liên thủ, những thủ đoạn này căn bản là vô dụng, từ lúc mới đến Bạch Liên Thánh mẫu đã bị bọn họ áp chế tại chỗ, cuối cùng còn bị trọng thương.

Nhìn hai người này, Bạch Liên Thánh mẫu cười lạnh nói: "Mặc dù các ngươi có thể bức ta đến đường cùng, nhưng khi đó Đại Chu không giết chết được ta, các ngươi cũng không thể giết chết được ta!"

Dứt lời, thân thể của Bạch Liên Thánh mẫu ầm ầm nổ tung, nàng vậy mà lựa chọn trực tiếp tự bạo!

Tô Tín bị giật nảy mình, tuy nhiên sau đó hắn mới phát hiện Bạch Liên Thánh mẫu cũng không tự bạo, mà là khiến cho khí huyết và nội lực của mình nổ tung, hóa thành vô số cánh bạch liên bay múa, ở trong mỗi một đóa bạch liên đều chứa một tia nguyên thần của Bạch Liên Thánh mẫu, khiến cho Tô Tín căn bản không thể phân biệt rõ thật giả, chính phụ.

Tô Tín đã nghe nói về phương pháp trốn thoát của Bạch Liên Giáo từ lâu, nhưng hắn chưa từng thấy qua, nhưng Tô Tín thực sự bất ngờ trước thủ đoạn của Bạch Liên Thánh mẫu.

Chương 2167 - Thần Võ Lệnh (1)

Thần Võ Lệnh (1)

Bản thân có vô số phân thân, thậm chí nguyên thần cũng chia thành vô số phần, ẩn chứa trong những bạch liên này, trừ phi đối thủ có thể tiêu diệt hết những bạch liên này, không thì Bạch Liên Thánh mẫu sẽ có cơ hội sống sót.

Trước đây, đối mặt với sự tồn tại của năm Chân Vũ cảnh Đại Chu, Bạch Liên Thánh mẫu đã sử dụng chiêu này.

Những bạch liên phân hóa này ẩn hiện giữa thiên địa, muốn bóp chết đâu có dễ dàng như thế? Điều này chỉ có thể thực hiện được trừ khi có người có thể phá hủy hoàn toàn không gian này.

Tô Tín không biết các cường giả trong Thông Thiên Cảnh có thể làm được điều này hay không, nhưng dù sao thì Thần Kiều Cảnh là tuyệt đối không thể làm được.

Theo Tô Tín thấy, chiêu này của Bạch Liên Thánh mẫu đã có thể so sánh với trích huyết trọng sinh của của Diêm La rồi.

Tất nhiên, cho dù chiêu hóa thân bạch liên của Bạch Liên thánh mẫu hay là trích huyết trọng sinh của Diêm La thiên tử, cái giá phải trả là không hề tầm thường.

Diêm La thiên tử đã tu luyện mấy chục năm mới có thể khôi phục thực lực của mình, nếu không có phiên bản đầy đủ của Đại pháp Di Thần Hoán Huyết của Tô Tín, thì ngay cả Diêm La thiên tử vẫn vô vọng.

Hơn nữa hậu quả của chiêu này của Bạch Liên Thánh mẫu cũng không nhỏ, từ những năm cuối Đại Chu đến nay, Bạch Liên Thánh mẫu cũng mang thương tích mấy chục năm, có thể nói nếu không phải Bạch Liên giáo của bọn họ tìm được cơ nghiệp xưa kia do tổ tiên để lại, thì cho dù đến bây giờ vết thương của Bạch Liên Thánh mẫu cũng không hồi phục được.

Thủ đoạn này chỉ có thể dùng khi đã bị ép đến mức không còn cách nào khác, bây giờ Bạch Liên Thánh mẫu lại bị Tô Tín và Bạch Vô Mặc ép đến mức độ này, thật không dễ dàng.

Tô Tín đứng tại chỗ không động thủ, trong tình huống này mà động thủ thì chỉ có phí sức, có nhiều bạch liên như vậy, Tô Tín

không thể phân biệt được thần thức chính của Bạch Liên Thánh mẫu bị che giấu ở trong bạch liên nào.

Nhưng vào lúc này, Bạch Vô Mặc đột nhiên lộ ra một nụ cười đùa giỡn.

Chỉ nghe Bạch Vô Mặc nhàn nhạt nói: “Bạch Liên Thánh mẫu, ngươi có biết tại sao trước đây ta không ra tay khi ngươi quyết chiến một trận với Đại Chu không? Bởi vì ta biết ngươi nhất định sẽ thua, nhưng ngươi sẽ không chết, cho nên dù ta có ra tay cũng chẳng hề có ý nghĩa gì khác ngoại trừ việc thúc đẩy sự bại vong của ngươi nhanh hơn thôi.

Nhưng nhiều năm như vậy, ngươi cho rằng ta chỉ là đang bế quan trong Huyễn Ma Đạo sao? Phương pháp hóa thân thành bạch liên của ngươi không phải là quá hoàn hảo, hoặc là nói ngươi tu luyện chưa hoàn hảo lắm.

Ta nghiên cứu bí pháp này ngần ấy năm, quả nhiên nhiều năm đó đủ để ta tìm được một chút kẽ hở, tuy rằng chỉ là một tí ti, nhưng cũng đủ lắm rồi.”

Lời nói của Bạch Vô Mặc khiến đám bạch liên rải rác trên bầu trời đều run lên, hiển nhiên là ý thức của Bạch Liên Thánh mẫu đang ở trong đó, nàng cũng có thể cảm giác được có gì đó không ổn.

Người bình thường chỉ cần tu luyện thành công bí pháp thoát thân như thế này là được rồi, không ai chăm chỉ luyện bí pháp này cả đời mà chẳng dùng được vài lần, Bạch Liên Thánh mẫu cũng như vậy.

Hơn nữa, không ai có thể ngờ rằng Bạch Vô Mặc lại có thể chịu đựng đến vậy, khi Bạch Liên giáo khủng hoảng lần trước, thân là kẻ thù sinh tử của Bạch Liên giáo, hắn đã nhẫn nhịn chịu đựng mà không ra tay, ngược lại dựa vào trận chiến đó mà đã tìm ra được kẽ hở trong bí pháp hóa thân bạch liên của Bạch Liên thánh mẫu, công phu nhẫn nhịn dù là Tô Tín cũng khó mà tránh khỏi kinh ngạc.

Vào lúc này, Bạch Vô Mặc đã ra tay, hai tay kết ấn, một con mắt thẳng đứng do nguyên thần chi lực ngưng tụ thành xuất hiện ở giữa trán hắn.

Khi đôi mắt thẳng đứng mở ra, thần quang màu vàng lan tỏa giữa trời đất, theo dõi vạn vật, những bạch liên rải rác không còn nơi nào để ẩn nấp.

Chỉ là đôi mắt thẳng đứng màu vàng kim này lại không có chút sát thương, những bạch liên kia vẫn đang rơi xuống sau ánh vàng rực rỡ.

Nhưng sau khi ánh sáng của đôi mắt thẳng đứng quét qua một vùng, một đóa sen trắng có vẻ bình thường đột nhiên bùng lên một thứ ánh sáng đầy màu sắc kỳ lạ, như thể nổi bật giữa đám đông, rất dễ thấy.

Trên khóe miệng Bạch Vô Mặc nở một nụ cười: "Cuối cùng ta cũng tìm được ngươi!"

Tô Tín không hề chậm trễ, lúc nhìn thấy Bạch Liên Thánh mẫu hành động, thân hình của hắn đã giống như một con rồng, hắn gần như ngay lập tức xuất hiện trước hoa sen vàng vẫn đang phát ra ánh sáng bảy màu.

Tiên thiên phá thể vô hình khí khí chứa vô biên huyết sát chi khí bộc phát, lập tức quấn lấy hoa sen vàng trong đó và bóp chết nó!

Vào lúc này, đóa sen vàng rực rỡ biến mất, nguyên thần chi khu của Bạch Liên Thánh mẫu xuất hiện trong hào quang của Kiếm Vực, thay vì cầu xin Tô Tín tha mạng, nàng hét lên với Bạch Vô Mặc: "Bạch Vô Mặc! Tha ta lần này, ta sẽ cho ngươi biết tin tức của Thần Võ Lệnh!"

Nghe thấy Bạch Liên Thánh mẫu hét lên những lời này, sắc mặt của Bạch Vô Mặc đột nhiên thay đổi, hắn lập tức hô lớn với Tô Tín: "Tô đại nhân, tạm thời dừng tay đi!"

Chương 2168 - Thần Võ Lệnh (2)

Thần Võ Lệnh (2)

Tô Tín nghe thấy những lời của Bạch Liên thánh mẫu, cũng nghe những lời của Bạch Vô Mặc, nhưng hắn không hề có ý định dừng lại.

Lời nói của Bạch Liên thánh mẫu là nhằm vào Bạch Vô Mặc, cái thứ vứt đi Thần Võ Lệnh đó hẳn là rất quan trọng đối với Bạch Vô Mặc, nhưng Tô Tín thậm chí còn không biết thứ này là gì, vì vậy đối với Tô Tín mà nói, tất nhiên là nhân cơ hội trừ khử Bạch Liên thánh mẫu. Mặc dù Bạch Liên giáo không nhất định bị xóa sổ, nhưng Bạch Liên giáo nếu không có Bạch Liên thánh mẫu thì tạm thời sẽ không dám ra tay gây sự đâu.

Thấy Tô Tín như không nghe thấy không ngừng ra tay, Bạch Vô Mặc mắng thầm trong lòng, liên tục tung ra thần huyễn chỉ, lúc này mới rạch ra một vết nứt trong kiếm vực do Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín tạo ra, cứu Bạch Liên thánh mẫu từ trong đó ra.

Nhưng đồng thời hắn cũng bố trí Thiên La huyễn cảnh xung quanh Bạch Liên Thánh mẫu, chỉ có điều huyễn cảnh không có phát động, hiển nhiên là hắn đang đề phòng Bạch Liên Thánh mẫu giở trò trốn thoát.

Tô Tín cau mày nhìn Bạch Vô Mặc và nói: “Bạch tông chủ, trước đây chúng ta đã hứa sẽ quét sạch hoàn toàn Bạch Liên môn, nhưng bây giờ ngươi lại ở đây ra tay cứu Bạch Liên thánh mẫu, ngươi như thế là có ý gì?”

Bạch Vô Mặc vội vàng nói: “Tô đại nhân, ngươi khoan hiểu lầm, vừa rồi ta không có cơ hội nói, Thần Võ Lệnh này không chỉ hữu dụng đối với ta, mà còn đối với Tô đại nhân ngươi, nếu trong tay Bạch Liên thánh mẫu thực sự có tin tức về Thần Võ Lệnh, thì Thần Võ Lệnh đó còn giá trị hơn cả mạng sống của Bạch Liên thánh mẫu.”

Tô Tín hỏi: “Vậy thì nói cho ta biết, chính xác Thần Võ Lệnh đó là thứ gì, mà có thể khiến một người có thâm thù huyết hải với Bạch Liên thánh mẫu như ngươi phải ra tay cứu nàng ta một mạng.”

Bạch Vô Mặc trầm ngâm một lúc, rồi đột nhiên hỏi: “Tô đại nhân, ngươi có biết Bạch Đế Thành không?”

Tô Tín gật đầu và nói: “Tất nhiên ta biết Bạch Đế Thành, một trong Tả Đạo Bát Môn, chỉ có điều nghe đồn hành tung bí ẩn, cả đệ tử lẫn cấp cao của tông môn đó đều chưa từng xuất hiện

trên giang hồ, đúng là rất thần kỳ, nhưng Bạch Đế Thành có liên quan gì đến Thần Võ Lệnh này?”

Bạch Vô Mặc giải thích: “Tô đại nhân, thời gian ngài thăng cấp lên Chân Vũ là quá ngắn, nên ngài chưa nghe nói về một số điều ở đây là điều bình thường.

Mặc dù Bạch Đế Thành là một trong Tả Đạo Bát Môn, nhưng họ không có bất kỳ đặc điểm kỳ lạ nào, thậm chí có thể nói rằng họ rất bình thường.

Thế gian đều cho rằng Bạch Đế thành trông như thế này, nhưng thật ra chỉ có cường giả Chân Vũ cảnh thực lực kỳ cựu như bọn ta mới biết, có cơ hội ẩn núp trong Bạch Đế thành này, đủ để làm cho các cường giả Thần Kiều cảnh hưng phấn, còn Thần Võ Lệnh đó, chính là chìa khóa tiến vào nơi cơ duyên đó, cũng là một loại tư cách.”

Tô Tín cau mày nói: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Bạch Vô Mặc nói: “Vấn đề này phải bắt đầu từ thời nhân hoàng thượng cổ, nguồn gốc của Bạch Đế Thành thực sự rất bất phàm, đối phương chính là người gác cổng do nhân hoàng ngày trước để lại, có liên quan đến bí ẩn phi thăng của nhân hoàng trước đây!”

Ngay khi lời của Bạch Vô Mặc nói ra, Tô Tín đã bị sốc, tung tích của nhân hoàng gần như là bí mật lớn nhất trên giang hồ, không ai biết trên đời này có tồn tại phá vỡ hư không như lời đồn không, cũng không ai biết liệu Thông Thiên cảnh có điểm kết thúc hay không.

Bạch Vô Mặc tiếp tục: “Trong quá khứ, tổ tiên của Bạch Đế thành là thị vệ thân cận của Nhân hoàng, họ được lệnh dẫn mọi người canh giữ những bí mật của Bạch Đế thành, truyền mãi cho đến nay, người ta nói rằng những thứ ở Bạch Đế thành có liên quan đến bí mật nhân hoàng phi thăng.

Trong nhiều năm qua, Bạch Đế Thành đã không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, chỉ một lòng canh giữ những bí mật trong đó, mặc dù thân là tông môn giang hồ, nhưng kỳ thực họ chỉ là một nhóm thủ hộ giả.”

Tô Tín thắc mắc: “Những thứ mà Bạch Đế Thành bảo vệ quan trọng như vậy, cường giả Chân Vũ Cảnh nổi tiếng trên giang hồ đã biết lẽ nào không đi giành sao? Hay là thực lực của Bạch Đế Thành này đã mạnh đến mức độ nhất định, thậm chí có thể làm cho toàn bộ giang hồ sợ hãi.”

Bạch Vô Mặc lắc đầu nói: “Thực lực của Bạch Đế Thành không mạnh, thậm chí còn không tồn tại Cường giả Chân Vũ Cảnh, nhưng Bạch Đế Thành dù sao cũng là thứ do nhân hoàng trước đây để lại, trận pháp và bố trí trong đó khiến bọn ta phải khiếp sợ.

Không nói đến Thần Kiều, e rằng ngay cả cường giả của Thông Thiên Cảnh cũng đừng mong dùng vũ lực tấn công Bạch Đế thành.

Vì vậy, nếu muốn vào Bạch Đế thành, chỉ có một cách duy nhất là phải lấy được Thần Võ Lệnh, Thần Võ Lệnh này kỳ thực chính là lệnh bài ở cấm cung của nhân hoàng ngày trước, đại diện cho nhân hoàng, trận pháp trên Thần Võ Lệnh kế thừa trận pháp trên Bạch Đế Thành, cho nên có thể tiến vào Bạch Đế Thành, cũng có thể nhận được sự chấp thuận của thủ hộ giả ở Bạch Đế thành.

Chương 2169 - Tin tức của Thần Võ Lệnh (1)

Tin tức của Thần Võ Lệnh (1)

Bạch Đế thành được mở mỗi trăm năm một lần, chỉ những ai đã lấy được Thần Võ Lệnh mới có thể tiến vào tìm kiếm cơ duyên và bí mật trong đó, cơ thậm chí có thể tạo ra một cường giả Thần Kiều cảnh!”

Câu nói cuối cùng của Bạch Vô Mặc thực sự khiến Tô Tín ngạc nhiên, chả trách khi Bạch Vô Mặc vừa nghe đến Thần Võ Lệnh lại thực sự muốn buông tha cho kẻ thù sinh tử Bạch Liên thánh mẫu, bí mật trong Bạch Đế thành này có thể tạo ra cường giả Thần Kiều Cảnh, trước cơ duyên này, thù oán có là gì.

Bạch Vô Mặc hừ lạnh một tiếng: “Tô đại nhân, Lý Bá Dương là một cường giả Chân Vũ Cảnh cùng thời với Đám người Bạch Liên Thánh mẫu, ngươi nghĩ hắn làm sao có thể cưỡi Tuyệt Trần, nhanh chóng thăng cấp lên Thần Kiều, bỏ lại các cường giả cùng thời ở phía sau?

Tất nhiên, một phần lý do là bởi vì Lý Bá Dương thực sự rất tài giỏi, nhưng lý do cơ bản là Lý Bá Dương đã giành được một cơ duyên rất lớn khi Bạch Đế thành khởi động lần trước, đây là cách hắn thăng cấp lên Chân Vũ, trở thành Đôn Dương Đạo Tôn đệ nhất thiên hạ lúc bấy giờ!”

Bạch Vô Mặc nói Lý Bá Dương đã thăng chức lên Thần Kiều Cảnh là do cơ duyên ở thành Bạch Đế, Tô Tín cảm thấy rất ngạc nhiên về điều này.

Đệ nhất thiên hạ Lý Bá Dương vậy mà phải dựa vào cơ duyên để thăng chức llên Thần Kiều Cảnh, đoán chừng điều này sẽ khiến rất nhiều người phải sửng sốt.

Tô Tín nhìn Bạch Vô Mặc nói: “Ở thành Bạch Đế có cái gì?”

Bạch Vô Mặc cười khổ: “Ta không biết, bởi vì ta chưa từng vào đó. Lần cuối cùng thành Bạch Đế được mở là hơn chín mươi năm trước, chỉ có Tông chủ đời trước của Huyễn Ma đạo ta tiến vào đó.”

Chỉ là lần đó Huyễn Ma đạo thua thê thảm, Tông chủ đời vừa xuất hiện đã bị trọng thương, đến lúc chết cũng không kịp để lại lời trăn trối.

Sau lần đó, Huyễn Ma đạo ta cũng bước vào giai đoạn suy yếu, sau đó mới dần dần khôi phục một chút sinh khí.”

Tô Tín nhướng mày. Ở thành Bạch Đế chỉ có Chấn Vũ cảnh mới có tư cách tiến vào. Cường giả Chấn Vũ cảnh trong cả giang Hồ tranh phong, thua trận ngã xuống là điều bình thường. Huống hồ là cường giả Chấn Vũ cảnh của Huyễn Ma đạo trong lúc hỗ chiến, không thể phát huy nhiều thực lực của bản thân.

Tô Tín nhìn Bạch Vô Mặc nói: “Nói như vậy thì Huyễn Ma đạo của các ngươi hiện giờ vẫn còn Thần Võ Lệnh?”

Bạch Vô Mặc lắc đầu nói: “Một Thần Võ Lệnh chỉ có thể tiến vào một lần, sau khi sử dụng Thần Võ Lệnh, thứ này giống như vật phẩm tiêu hao, sẽ trực tiếp bị trận pháp nuốt chửng.

Chỉ là sau khi nhân hoàng phi thăng, nhất thế hoàng triều hoàn toàn sụp đổ, nên Thần Võ Lệnh vốn có liên quan đến nhất thế hoàng triều cũng bị phân tán trong giang hồ, cứ từ từ tìm chắc chắn sẽ có thể tìm được.

Chỉ là thành Bạch Đế mở nhiều lần như vậy, bấy giờ muốn tìm Thần Võ lệnh cũng không dễ dàng như vậy.

Tất nhiên điều này chỉ là đối với ta, đối với các Tông môn có cấp bậc như Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn, bọn họ đã dùng sức ảnh hưởng qua hàng nghìn năm của mình để thu thập những Thần Võ Lệnh phân tán khắp thiên hạ. Có thể nói trong tay bọn họ không chỉ có một Thần Võ Lệnh.”

Tô Tín nhìn về phía Bạch Liên Thánh mẫu, nheo mắt nói: “Nếu là như vậy, một Thần Võ Lệnh làm sao đủ cho hai người chúng ta? Bạch Liên Thánh mẫu, chẳng lẽ bây giờ ngươi còn định để ta và Bạch chủ nội chiến? “

Nghe thấy vậy, Bạch Vô Mặc ngay lập tức nhận ra có điều gì không đúng.

Vừa rồi hắn cũng bị tin tức về Thần Võ Lệnh này làm cho chấn động, nhất thời không phản ứng kịp. Tô Tín khi nói lời này cũng nhìn về phía Bạch Liên Thánh mẫu với ánh mắt u ám nói: “Bạch Liên Thánh mẫu, ta đã đánh giá thấp ngươi. Đến lúc này mà ngươi vẫn còn nghĩ cách giở trò quỷ.”

Tô Tín có thực lực giết được Bạch Liên Thánh mẫu, bản thân hắn cũng có khả năng tìm được Bạch Liên Thánh mẫu. Chỉ khi hai người họ liên thủ với nhau mới có thể hoàn toàn giết được Bạch Liên Thánh mẫu.

Bây giờ nếu như họ tranh nhau tin tức của Thần Võ Lệnh, vậy người thua nhất định là Bạch Vô Mặc hắn, đến lúc đó không có thiên nhãn của hắn, Tô Tín cũng không thể ngăn cản được Bạch Liên Thánh mẫu.

Nghĩ đến đây, trong mắt Bạch Vô Mặc cũng hiện lên sát ý, thiên la huyễn cảnh đang bao quanh Bạch Liên Thánh mẫu

cũng chuẩn bị mở ra, muốn tiêu diệt hoàn toàn Bạch Liên Thánh mẫu.

Nhìn thấy sát ý trong mắt Bạch Vô Mặc, Bạch Liên Thánh mẫu vội vàng nói: “Ta thật sự không lừa các ngươi, trong tin tức của Thần Võ Lệnh mà ta biết Thần Võ Lệnh không chỉ có một, thậm chí là có rất nhiều.

Bạch Vô Mặc, ngươi hẳn cũng biết Hoặc Tâm Thệ của Huyễn Ma đạo, ta đồng ý phát Hoặc Tâm Thệ chứng minh lời ta nói là thật. Đương nhiên ngươi cũng phải phát Hoặc Tâm Thệ cứu mạng ta, cho dù Tô Tín muốn giết ta ngươi cũng phải bảo vệ ta.”

Tô Tín hỏi: “Hoặc Tâm Thệ là cái gì?”

Sắc mặt của Bạch Vô Mặc hơi khó coi bởi vì Hoặc Tâm Thệ này là bí pháp của Huyễn Ma đạo bọn họ, bây giờ Bạch Liên Thánh mẫu nói thẳng ra việc hắn phải sử dụng khiến hắn cảm thấy hơi nan kham.

Chương 2170 - Tin tức của Thần Võ Lệnh (2)

Tin tức của Thần Võ Lệnh (2)

Nhưng tình huống hiện tại cũng không phải lúc quan tâm đến những thứ này, Bạch Vô Mặc trầm giọng nói: “Hoặc Tâm Thệ là một môn bí pháp để Huyễn Ma đạo ta để ngăn chặn việc đệ tử phản bội. Sau khi phát đệ tử tương đương với việc chôn một cấm chế trong nguyên thần, có một sự nghiêm cấm nặng nề, chỉ cần làm trái lời thề nguyên thần sẽ bị diệt.”

Nói lại thì, Hoặc Tâm Thệ được tạo ra là vì sau khi Bạch Liên giáo thành lập, Huyễn Ma Đạo sợ rằng đệ tử sẽ lại phản bội.

Nhưng không ngờ rằng Hoặc Tâm Thệ này đã bị người của Bạch Liên giáo học trộm, điều này không khác gì một sự châm chọc.

Bạch Vô Mặc nhìn Tô Tín, mặc dù hắn và Bạch Liên Thánh mẫu đã chuẩn bị phát Hoặc Tâm Thệ này, nhưng nếu Tô Tín

không đồng ý, nhất quyết muốn giết Bạch Liên Thánh mẫu, hắn sẽ không ngăn cản.

Tô Tín suy nghĩ một chút rồi nói: “Hoặc Tâm Thệ của ngươi thực hữu dụng sao?”

Không phải Tô Tín không tin vào Bạch Vô Mặc, mà là trên đời này không có bí pháp nào hoàn hảo tuyệt đối cả.

Nếu Bạch Liên giáo có khả năng giải trừ Hoặc Tâm Thệ này, thì kế hoạch tập kích Bạch Liên Thánh mẫu lần này của hắn sẽ là vô ích.

Bạch Vô Mặc gật đầu khẳng định nói: “Ta không biết liệu Hoặc Tâm Thệ có tác dụng với cường giả Thần Kiều cảnh hay không, bởi vì trong những năm qua Huyễn Ma đạo không có cường giả nào vượt qua Thần Kiều cảnh.

Nhưng Chấn Võ cảnh tuyệt đối không thể phá vỡ trong những năm qua này, bởi vì sức mạnh của trong những năm qua này vốn đến từ bản thân của người phát ra.”

Tô Tín gật đầu nói: “Được, ta đồng ý.”

Nghe thấy Tô Tín đồng ý, cả Bạch Liên Thánh mẫu và Bạch Vô Mặc đều thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Liên Thánh mẫu muốn giữ mạng, còn Bạch Vô Mặc muốn Thần Võ Lệnh.

Mặc dù hắn biết rằng khi Bạch Đế thành lần này mở ra, nhất định sẽ có rất nhiều cường giả tiến vào tranh đoạt, trong số đó thậm chí có cả cường giả Thần Kiều Cảnh như Lý Bá Dương, Huyền Khổ, còn cả những lão quái vật đã sống ẩn dật mấy chục năm, mấy trăm năm.

Nhưng trước sự cám dỗ được thăng đến Thần Kiều cảnh, hắn không thể từ chối, cho dù Tông chủ đời trước ngã xuống vì tranh đoạt cơ duyên ở thành Bạch Đế, hắn vẫn muốn thử một lần.

Bạch Liên Thánh mẫu và Bạch Vô Mặc đồng thời kết ấn pháp, ấn quyết của hai người giống hệt nhau, Tô Tín có thể cảm nhận được rõ ràng có một cỗ lực lượng nguyên lực mạnh mẽ đang lưu động.

Cuối cùng, cỗ nguyên lực đột nhiên thu lại khiến Bạch Liên Thánh mẫu và Bạch Vô Mặc đều kêu lên, Hoặc Tâm Thệ đã dung hợp với nguyên thần của họ và bắt đầu có hiệu lực.

Bạch Vô Mặc lúc này lên tiếng: "Nói cho ta biết, tin tức về Thần Võ Lệnh ngươi rốt cuộc lấy từ đâu?"

Bạch Liên Thánh mẫu vẻ mặt trầm xuống, ban đầu kế hoạch của Bạch Liên giáo bọn họ rất tốt, sau khi chiếm được Tam Tương, Bạch Liên giáo bọn họ sẽ lấy Tam Tương làm trung tâm mở rộng giáo chúng, để bù lại nhiều năm qua chịu bao tổn thất. Sau đó âm thầm mưu tính để đoạt lấy Thần Võ Lệnh.

Kết quả thì hay rồi, bước đầu tiên trong kế hoạch của Bạch Liên giáo bọn họ bị đánh gãy, bản thân bị thương nặng, thậm chí còn buộc phải giao thông tin mà Bạch Liên giáo đã dày công tìm kiếm trong nhiều năm cho người khác. Lúc này Bạch Liên Thánh mẫu có tâm trạng tốt mới là lạ.

Đương nhiên là cho dù không tốt cũng vô dụng, Hoặc Tâm Thệ đã phát ra, Bạch Liên Thánh mẫu muốn sống bây giờ chỉ có thể giao ra tin tức.

Nhìn Tô Tín và Bạch Vô Mặc, Bạch Liên Thánh mẫu miễn cưỡng nói: "Ta biết tin tức có một số Thần Võ Lệnh ở hải ngoại. Ta không biết con số chính xác, nhưng chắc chắn phải có hơn hai."

Nghe thấy là hải ngoại, Tô Tín và Bạch Vô Mặc đều cau mày.

Dù sao bọn họ đều là võ giả Trung Nguyên, không quen thuộc hải ngoại, nếu như Bạch Liên Thánh mẫu lừa gạt bọn họ, bọn họ quả thật không có khả năng phân biệt thật giả.

Đương nhiên bây giờ có Hoặc Tâm Thệ, Bạch Liên Thánh mẫu không thể nói dối bọn họ, với tình trạng hiện tại của Bạch Liên Thánh mẫu, nàng không thể chống lại sức mạnh của Hoặc Tâm Thệ.

Bạch Liên Thánh mẫu nói tiếp: "Thành Bạch Đế đã được mở biết bao nhiêu lần trong hàng nghìn năm qua, hầu hết các Thần Võ Lệnh ở Trung Nguyên đều bị lùng sục, nay chỉ còn những nơi như Tạo Hóa Đạo Môn, Thiếu Lâm Tự là có thể vẫn còn sót lại.

Nhưng nếu ngươi muốn đến hai nơi này đánh cắp Thần Võ Lệnh thì ngay cả Bạch Liên giáo của ta cũng không làm được.

Cho nên nhiều năm qua, Bạch Liên giáo chúng ta luôn chú ý ra bên ngoài, thật ra thì Kim Trướng Hãn Quốc, Tây Vực cũng có Thần Võ Lệnh. Nhưng hai nơi này quá gần với Trung Nguyên ta, một ngàn năm trước cũng không biết tên ngốc lắm mồm nào đã tiết lộ tin tức, khiến cho các võ giả ở hai nơi này biết bí mật của thành Bạch Đế, để bọn họ cũng bắt đầu bí mật thu thập các Thần Võ Lệnh."

Nói đến đây, Bạch Liên Thánh mẫu giống như nghiến răng nghiến lợi, kỳ thật Bạch Vô Mặc cũng có cảm giác như vậy.

Hiện tại các võ giả trên giang hồ vẫn rất coi trọng việc phân chia khu vực, hơn nữa cho dù không phân chia khu vực, nơi có kỳ duyên như thành Bạch Đế cũng không nên tùy tiện nói ra.

Chương 2171 - Thuyết phục Cửu Ngục Tà Ma (1)

Thuyết phục Cửu Ngục Tà Ma (1)

Dù sao thì thành Bạch Đế ở đó, ai có Thần Võ Lệnh đều có thể vào, càng có nhiều người thì càng có nhiều cạnh tranh, càng ít người biết loại bí mật này càng tốt.

Ví dụ như Tô Tín, nếu không phải có tin tức về Bạch Liên Thánh mẫu, Tô Tín thậm chí sẽ không biết rằng thành Bạch Đế lại luôn ẩn chứa một bí mật như vậy.

Lúc đầu không biết do ai ba hoa hay cố tình làm rò rỉ tin tức cho người của Kim Trướng Hãn Quốc và Tây Vực, để lại rất nhiều đối thủ cho các võ giả Trung Nguyên.

Bạch Liên Thánh mẫu tiếp tục nói: "Đó là lý do tại sao Bạch Liên giáo của ta đã đặt mục tiêu đến những nơi ở hải ngoại ngay từ đầu. Mặc dù thông tin liên lạc ở hải ngoại với Trung Nguyên ta rất ít, nhưng hầu hết các võ giả hải ngoại cũng đều là từ Trung Nguyên ta di cư ra hải ngoại, tất nhiên cũng có khả năng Thần Võ Lệnh xuất hiện ở hải ngoại.

Mấy chục năm qua, Bạch Liên giáo đã điều tra ở hải ngoại, gần đây Bạch Liên giáo ta cuối cùng đã tìm được một số thông tin.

Trong nội hải có ba hòn đảo gần kề nhau vẫn luôn tranh đấu không ngừng, tương truyền rằng ba hòn đảo này đã được chuyển đến các nơi ở hải ngoại khi nhất thế hoàng triều chia cắt, thậm chí bọn họ đã từng là binh dưới trướng của nhất thế hoàng triều.

Theo tình báo của Bạch Liên giáo ta, ba gia tộc này ban đầu thuộc về một gia tộc, sau đó họ tách ra thành ba hòn đảo, điểm chung duy nhất của bọn họ là đều có một bảo vật do cựu nhân hoàng ban tặng, nhưng bọn họ lại không biết sử dụng bảo vật này như thế nào. Ta nghi ngờ bảo vật trong tay ba người gia tộc đó chính là Thần Võ Lệnh do nhân hoàng đế ban cho, nếu là thật thì Thần Võ Lệnh này không phải là một, mà là ba.

Tô Tín và Bạch Vô Mặc không nghi ngờ gì về tin tức mà Bạch Liên Thánh mẫu nói.

Sau khi nắm được thông tin chi tiết về ba hòn đảo, Bạch Liên Thánh mẫu mang vẻ mặt âm trầm nói: “Tin tức đã giao cho các ngươi, lần này Bạch Liên giáo sẽ không tiếp tục tranh giành cơ hội tiến vào thành Bạch Đế, các ngươi hẳn đã hài lòng rồi chứ?”

Bạch Liên Thánh mẫu hừ lạnh, quay người bỏ đi, đã phát Hoặc Tâm Thệ nàng không sợ Tô Tín và Bạch Vô Mặc sẽ lật lọng.

Cho dù Tô Tín có muốn lật lọng lời đã nói, Bạch Vô Mặc cũng sẽ cos hết sức ngăn cản Tô Tín.

Sau khi Bạch Liên Thánh mẫu rời đi, Tô Tín cũng không động thủ, hắn cũng biết lần này hắn sẽ không thể giữ lại Bạch Liên Thánh mẫu nữa.

Cho dù Bạch Vô Mặc không giỏi đối diện trực tiếp với kẻ địch, thực lực của hắn cũng kém hơn Tô Tín, nhưng sức mạnh của hắn đủ để ngăn chặn Tô Tín giết Bạch Liên Thánh mẫu để nàng chạy thoát, vì vậy Tô Tín cũng không lãng phí sức lực.

Bạch Vô Mặc nhìn về phía Tô Tín, nói: “Tô đại nhân, không quan tâm tin tức này có phải là thật hay không, dù sao Bạch Liên giáo đã có được thông tin thì chắc chắn có đến tám mươi phần trăm khả năng là thật.

Trong trường hợp này, hai chúng ta cũng có thể đi ra hải ngoại hợp lực lấy được Thần Võ Lệnh. Theo như ta biết thì thành Bạch Đế cũng phải mất ba bốn năm nữa mới mở ra, thời gian quá gấp rút.”

Trên mặt Tô Tín hiện lên ý cười vi diệu, hắn nói: “Nếu đã có ba Thần Võ Lệnh vậy cuối cùng phải chia như thế nào?”

Đừng nhìn hiện tại Tô Tín và Bạch Vô Mặc đang hợp tác rất tốt, nhưng nếu nói đến những chuyện như quyền lợi, bọn họ trực tiếp trở mặt là chuyện bình thường.

Không ai lại không thích có nhiều thêm bảo vật như Thần Võ Lệnh, nếu Huyễn Ma Đạo có được hai Thần Võ Lệnh một trăm năm có thể để lại cho thế hệ Huyễn Ma Đạo tiếp theo.

Tương tự, nếu Tô Tín có được hai cái, hắn có thể lấy nó ra để trao đổi hoặc đổi lấy nhân tình…

Bạch Vô Mặc thản nhiên: “Rất đơn giản. Khi đó, mọi người có thể phân theo mức đóng góp của mình. Hiện tại, chúng ta cần thảo luận làm thế nào để cượp được Thần Võ Lệnh này mới là điều quan trọng nhất.”

Tô Tín gật đầu, tất nhiên hắn có thể nghe ra ẩn ý trong lời nói của Bạch Vô Mặc.

Những thứ như ngươi đóng góp bao nhiêu đều là lời nói suông, mọi người đương nhiên sẽ phải dựa vào năng lực của bản thân để kiếm thêm Thần Võ Lệnh, ai lấy được sẽ được tính là của người đó.

Về mặt quyền lợi, đối với một cường giả trong võ có lâm thực lực như bọn họ, ngoại trừ lời thề có thể ràng buộc đôi bên, những thứ khác đều không khác gì đánh rắm.

Tô Tín trịnh trọng nói: “Trong khoảng thời gian này, ta trước tiên sẽ để cho ám vệ xâm nhập vào hải ngoại để điều tra một

số tin tức, dù sao chúng ta hiện tại hoàn toàn mù tịt về các thế lực ở hải ngoại.

Thời gian này có thể mất vài tháng, khi nào có thông tin chính xác ta sẽ thông báo cho Bạch Tông chủ ngươi, đồng thời ta cũng có một việc muốn nhờ Bạch Tông chủ giúp đỡ."

Bạch Vô Mặc gật đầu nói: "Nếu cần gì Tô đại sư cứ nói."

Năng lực tình báo của ám vệ Bạch Vô Mặc rất tin tưởng, hiện tại Tô Tín đã lo chuyện quan trọng như vậy, nếu yêu cầu của hắn không quá đáng, Bạch Vô Mặc đương nhiên sẽ đồng ý.

Chương 2172 - Thuyết phục Cửu Ngục Tà Ma (2)

Thuyết phục Cửu Ngục Tà Ma (2)

Tô Tín nói: "Rất đơn giản, lúc trước ta cũng đã tiết lộ phong phanh muốn biến Huyết Thần giáo trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma Tà Ma. Hiện tại Cản Thi phái đã bị xóa sổ hoàn toàn, các vị trí đều bị bỏ trống, chỉ có Cửu Ngục Tà Ma Tà Ma thừa nhận Huyết Thần giáo ta trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma Tà Ma.

Chỉ là Cửu Ngục Tà Ma Tà Ma dường như vẫn còn chưa tín nhiệm Tô Tín ta, cho nên ta cũng muốn mời Tông chủ làm người nói chuyện bên trong, đồng thời để cho những Tông môn Cửu Ngục Tà Ma Tà Ma khác thừa nhận Huyết Thần giáo của ta đã trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma Tà Ma mới."

Đối với yêu cầu của Tô Tín, Bạch Vô Mặc cảm thấy hơi kỳ lạ, bởi vì bây giờ quyền lực trong tay Tô Tín hoàn toàn có thể so sánh với các Tông môn hàng đầu trong Cửu Ngục Tà Ma Tà Ma như Thiên Ma Cung và Bạch Liên giáo, sao Tô Tín còn cần hư danh này để làm gì?

Tuy nhiên, Bạch Vô Mặc cũng không hỏi thêm nhiều, chuyện này chỉ cần cố gắng làm là được, vì vậy Bạch Vô Mặc trực tiếp gật đầu nói: "Tô đại sư yên tâm, chuyện này sẽ nhanh chóng xử lý xong."

Sau khi hai người thương lượng thì tạm biệt nhau. Đồng thời Tô Tín vừa bắt đầu để lực lượng dưới tay mình đi thăm dò sự tình các khu vực ở Tam Tương, vừa để một phần ba số ám vệ đi hải ngoại để đi thu thập thông tin tình báo.

Mà lúc này, tin tức Bạch Liên giáo đại bại ở Tam Hương cũng đã lan tràn khắp giang hồ, có rất nhiều người chờ xem trò cười của Bạch Liên Thánh mẫu.

Bao năm qua, Bạch Liên giáo tùy ý khiêu khích không chỉ triều đình, mà khắp các Tônh môn từ lớn tới nhỏ trong võ lâm có ai không chịu thiệt ở chỗ Bạch Liên giáo?

Ngay cả Tông môn như Thiếu Lâm Tự và Thái Nhất Đạo Môn cũng bị Bạch Liên giáo tính toán. Có thể tưởng tượng được Bạch Liên giáo trước đây đã kiêu căng như thế nào.

Tất nhiên, điều khiến người ta cảm thấy kinh hãi hơn cả chính là thực lực của Tô Tín.

Mặc dù có rất nhiều võ giả có thực lực bị Tô Tín đánh bại, nhưng Bạch Liên Thánh mẫu chắc chắn là người nổi tiếng nhất và khó nói nhất.

Trước kia Đại Chu hao tốn không biết bao nhiêu sức lực mới có thể giải quyết được Bạch Liên giáo, nhưng hiện tại, Bạch Liên Thánh mẫu lại chịu tổn thất lớn dưới tay Tô Tín.

Đương nhiên, người sáng suốt sẽ không bỏ qua vai trò của Bạch Vô Mặc trong chuyện này, Huyễn Ma Đạo cùng Bạch Liên giáo có thù hận đã lâu, trước đó vẫn luôn là Huyễn Ma Đạo bị trấn áp, lần này đến lượt Bạch Liên Thánh mẫu chịu đau. Bạch Liên giáo vừa đặt chân vào giang hồ đã bị đá trở về. Có thể nói là vô cùng thê thảm. Huyễn Ma Đạo lần này có thể nói là nở mày nở mặt.

Còn có mấy Tông môn võ lâm kêu gào Tô Tín cấu kết với Ma Đạo Tông môn, e là sau này sẽ sa vào Ma Đạo, trở thành đại họa giang hồ vân vân.

Chỉ là những Tông môn nói mấy lời đấy đều là Tông môn hạng hai hoặc hạng ba. Còn những Tông môn lớn thực sự hoặc những người có con mắt tinh tường thì khi nghe thấy cũng chỉ có chế nhạo khinh bỉ.

Liệu Tô Tín có rơi vào Ma đạo trở thành đại họa cho võ lâm hay không? Cho dù hắn không rơi vào Ma đạo, nhưng tác phong của hắn còn hơn cả Ma Đạo.

Hơn nữa, Tô Tín gần đây còn tung ra tin tức Huyết Thần giáo dưới trướng của hắn sắp trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma Tà Ma.

Tô Tín không quan tâm đến những lời bàn tán trên giang hồ này, với địa vị của hắn, hắn chắc chắn sẽ trở thành đối tượng bàn tán của các Tông môn và gia tộc nhỏ đó.

Đương nhiên bọn họ cũng chỉ dám bàn tán lén lút, sao dám nói bậy khi Tô Tín ở trước mặt bọn họ?

Cũng giống như Thiếu Lâm Tự, có rất nhiều Tông môn trên giang hồ chỉ trích đám lừa trọc ở Thiếu Lâm Tự là bá đạo, nhiều chuyện,… Nhưng nếu Thiếu Lâm Tự đứng trước mặt bọn họ, liệu bọn họ có dám nói là con lừa đầu trọc không, Thiếu Lâm Tự chắc chắn sẽ cho bọn họ thấy kim cang chi nộlà như thế nào.

Trước khi đi hải ngoại, điều duy nhất Tô Tín cần cân nhắc là hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến của hắn, biến Huyết Thần giáo trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma Tà Ma.

Hắn đã nhờ Bạch Vô Mặc giải quyết vấn đề này, với mối quan hệ của Bạch Vô Mặc với Cửu Ngục Tà Ma Tà Ma, muốn giải quyết việc này cũng không quá khó.

Huyễn Ma Đao không phải là Bạch Liên giáo bị mọi người hò hét kêu đánh, có Huyễn Ma Đạo can thiệp, Cửu Ngục Tà Ma Tà Ma sẽ cho Bạch Vô Mặc thể diện.

Trong Cửu Ngục Tà Ma Tà Ma, thực lực của Thất Sát Ma Cung, Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên, và Hoàng Tuyền giáo không mạnh bằng Huyễn Ma Đạo, cho nên ba Tông môn này Bạch Vô Mặc chỉ phái người đi thông báo, ba Tông môn này cũng rất cho mặt mũi mà đồng ý.

Trước giờ bọn họ không thừa nhận việc biến Huyết Thần giáo của Tô Tín trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma Tà Ma, hoàn toàn là vì họ sợ Tô Tín, cho dù là Ma Đạo bọn họ cũng đều sợ hãi trước thực lực của Tô Tín.

Chương 2173 - “Vạn Đạo Sâm La” (1)

“Vạn Đạo Sâm La” (1)

Nhưng hiện tại có Huyễn Ma Đạo mở lời tất cả đều dễ nói ra, lần này Huyết Ma Đạo cùng Tô Tín liên thủ đối phó Bạch Liên giáo, có thể thấy được thái độ của Tô Tín đối với những võ giả Ma đạo này. Có Huyễn Ma Đạo ở giữa nói chuyện, ba Tông môn này cũng lập tức phái người đi tung tin, đồng ý Tô Tín trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma Tà Ma.

Tất nhiên, chỉ có ba Tông môn này thôi là chưa đủ,dưới tình hình Bạch Liên giáo bị tổn hại nghiêm trọng, người duy nhất có thể cầm đầu toàn bộ Cửu Ngục Tà Ma chỉ có Thiên Ma Cung, nhưng Thiên Ma Cung hiện đã được công nhận là Ma Đạo chính thống.

Chỉ là Bạch Vô Mặc không thể chỉ gửi thông báo đến Thiên Ma Cung, nên hắn đã đích thân đến Thiên Ma Cung để gặp Cung chủ của Thiên Ma Cung, Thiên Tà Ma Tôn Lữ Trường Khanh.

Mối quan hệ giữa Huyễn Ma Đạo và Thiên Ma Cung luôn tốt đẹp, hai bên không có xung đột lợi ích nên khi Bạch Vô Mặc đến, một đệ tử của Thiên Ma Cung đã lập tức đón Bạch Vô Mặc vào.

Tại trung tâm của Thiên Ma Cung là Thiên Ma đại điện. Toàn bộ đại điện làm thành một hình người mơ hồ trông rất quỷ dị. Xung quanh hình người được bao bọc bởi hắc khí, Ma diễm bay lên, một hơi thở cực kỳ quỷ dị dần dần tản ra.

Đây là vô thượng thiên ma trong truyền thuyết, cũng là tổ tiên của vạn ma.

Tất nhiên, so với vô thượng thiên, Thiên Ma Cung có danh là ma đạo chính tông, bọn họ cung phụng thực sự là Ma Đạo thủy tổ, Đại Thiên Ma Tôn.

Đẩy cánh cửa Thiên Ma điện ra, đập vào mắt Bạch Vô Mặc là một bức tượng của Đại Thiên Ma Tôn, bên dưới là những lễ vật dùng để cũng vái.

Đứng dưới bức tượng của Đại Thiên Ma Tôn, Lữ Trường Khanh nhìn thấy Bạch Vô Mặc bước vào thì nhẹ giọng nói: "Ngươi đến vì chuyện của Huyết Thần giáo của Tô Tín?"

Bạch Vô Mặc gật đầu nói: "Đúng vậy, Tô Tín nhờ ta thuyết phục Cửu Ngục Tà Ma để Huyết Thần giáo của hắn trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma.

Lữ Cung chủ, ngươi hẳn đã biết gần đây ta liên thủ với Tô Tín chống lại Bạch Liên Thánh mẫu, Tô Tín này có thể coi là thay ta trả mối thù lớn, ta cũng có thể coi như là nợ hắn nhân tình."

Đương nhiên, Bạch Vô Mặc sẽ không nói nhiều về Thần Võ Lệnh, thậm chí hắn còn nghi ngờ phải có nhiều hơn một Thần Võ Lệnh trong Thiên Ma Cung.

Chỉ là càng nhiều Thần Võ Lệnh thì càng tốt, dù sao thì thành Bạch Đế cũng sẽ được mở hàng trăm năm, có thể truyền lại cho thế hệ sau nếu không tự mình sử dụng được.

Mọi người đều biết rõ hiềm khích giữa Huyễn Ma Đạo và Bạch Liên giáo, nay Bạch Vô Mặc lấy cớ trả ơn cho Tô Tín để giúp hắn hòa giải, không ai có thể có bắt lỗi được.

Lữ Trường Khanh không thấy có gì không ổn với lời của Bạch Vô Mặc, hắn chỉ nhìn Bạch Vô Mặc nói: "Vậy thì bây giờ ngươi đến Thiên Ma Cung của ta để thuyết phục ta đồng ý để Huyết Thần giáo trở thành Tông môn của Cửu Ngục Tà Ma?"

Bạch Vô Mặc gật đầu, hắn cảm thấy Lữ Trường Khanh hơi kỳ lạ, bởi vì dựa vào quan hệ của hai người, lẽ ra Lữ Trường Khanh phải gật đầu đồng ý, sau đó bọn họ có thể tán gẫu vài câu thay vì hỏi nhiều câu như bây giờ. Hắn cứ cảm thấy có gì đó không ổn.

Quả nhiên, Lữ Trường Khanh không trực tiếp đồng ý, hắn chỉ nhìn Bạch Vô Mặc nói: "Ngươi nghĩ việc đồng ý cho Tô Tín gia nhập Cửu Ngục Tà Ma là tốt hay xấu cho Ma Đạo ta?"

Bạch Vô Mặc cau mày, hắn không ngờ Lữ Trường Khanh lại hỏi một câu như vậy.

Bạch Vô Mặc trầm ngâm một lát nói: "Theo suy nghĩ của ta thì tốt. Ta đã gặp Tô Tín, hắn không cực đoan và điên cuồng

nhiều như những lời đồn đại trong thiên hạ. Có thể nói người này đặt lợi ích của mình lên hàng đầu. Mặc dù một người như vậy rất khó kiểm soát, nhưng chỉ cần biết điểm mấu chốt của hắn và không động chạm đến lợi ích của hắn sẽ không xung đột với hắn.

Điều quan trọng nhất là Tô Tín rất mạnh, bao năm qua Cửu Ngục Tà Ma ngày càng yếu, chúng ta nên tăng cường thực lực của mình."

Lữ Trường Khanh lắc đầu nói: "Thật ra thì Ma đạo ta từ trước đến nay không yếu hơn chính đạo, nhưng tại sao ma đạo luôn bị chính đạo trấn áp? Là do ma đạo không thể thắng được chính đạo sao? Loại lời vô nghĩa này chỉ do đám chính đáo bịa đặt mà thôi.

Nguyên nhân quan trọng nhất khiến người trong ma đạo bị chính đạo trấn áp là do chính chúng ta. Cả ma đạo đều đã là một đống hỗn độn, làm sao có thể vượt qua chính đạo?

Trước đây, khi Cửu Ngục Tà Ma chúng ta ở đỉnh cao, chúng ta đã dùng sức mạnh của Cửu Ngục Tà Ma áp đảo hàng chục Tông môn chính phái, lúc đó có thể gọi là ma diễm ngất trời, nhưng uy thế của Cửu Ngục Tà Ma không kéo dài. Không đến một trăm năm đã hoàn toàn tiêu tán, đây không phải là bởi vì thực lực của chính đạo tăng vọt, mà là bởi vì đấu đá nội bộ trong Cửu Ngục Tà Ma đã khiến cho sinh lực của ta bị tổn hại rất lớn.

Về sau, Huyết Ma giáo trỗi dậy mạnh mẽ, nhưng bọn họ hoàn toàn không coi mình là một trong Cửu Ngục Tà Ma, đến sức mạnh của người trong Ma Đạo cũng bị nuốt sạch.

Chương 2174 - "Vạn Đạo Sâm La" (2)

"Vạn Đạo Sâm La" (2)

Điều này chỉ là trong quá khứ, nếu chúng ta nhìn vào hiện tại, Cản Thi phái và Hoan Hỉ giáo bừa bãi cẩu thả đã không còn được coi là người Ma đạo nữa, việc Tô Tín tiêu diệt chúng là một điều tốt.

Còn có Bạch Liên giáo chỉ quan tâm đến tính toán của bản thân, chưa từng tính đến kế hoạch lớn của Ma đạo, những Tông môn còn lại cũng chỉ như cát bay rải rác.

Bây giờ ngươi định biến Huyết Thần giáo của Tô Tín trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma, ta không phản đối, nhưng liệu Tô Tín có gia nhập Cửu Ngục Tà Ma và thực sự hết mình vì Ma Đạo hay không?"

Câu hỏi của Lữ Trường Khanh khiến Bạch Vô Mặc có hơi khó hiểu, hắn không biết tại sao Lữ Trường Khanh lại đột nhiên nói những lời này với hắn.

Nhưng Bạch Vô Mặc cũng không ngu ngốc, sau một lúc suy nghĩ, hắn đã hiểu ý của Lữ Trường Thanh. Trước đó hắn ta nói cái gì mà Cửu Ngục Tà Ma tán loạn, thật ra là muốn nói phần còn lại của Cửu Ngục Tà Ma không thể dùng được. Có thể dẫn dắt Cửu Ngục Tà Ma trỗi dậy chỉ có duy nhất Thiên Ma Cung.

Bạch Vô Mặc không ngạc nhiên khi Lữ Trường Khanh lại lộ ra ý tứ như vậy, dù sao thì Thiên Ma Cung đã nhiều lần là thủ lĩnh của Cửu Ngục Tà Ma trong những năm qua.

Lúc trước vì Bạch Liên giáo, Thiên Ma cung không tranh giành vị trí này, cũng không thèm tranh giành, nhưng bây giờ Bạch Liên Thánh mẫu lại bị ảnh hưởng nặng nề, sau khi nhận được tin tức này, Cung chủ Thiên Ma Cung lập tức có suy nghĩ khác.

Chỉ là mặc dù Bạch Vô Mặc có quan hệ tốt với Thiên Ma Cung, nhưng hắn sẽ không dễ dàng tuân theo mệnh lệnh của các Tông môn khác.

Vì vậy Bạch Vô Mặc trực tiếp nói: "Nếu Tô Tín đã trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma ta, hắn nhất định sẽ ra tay khi Cửu Ngục Tà Ma gặp phải khủng hoảng.

Tuy nhiên, ta vẫn hiểu tính cách của Tô Tín, muốn hắn chủ động ra tay vì Cửu Ngục Tà Ma có hơi khó.

Nhưng cho dù Tô Tín có loại thực lực này không, hắn gia nhập Cửu Ngục Tà Ma nhất định không có hại gì."

Những lời của Bạch Vô Mặc rõ ràng đang ám chỉ Tô Tín, nhưng hắn cũng thầm nói ra ý của mình.

Nếu có người uy hiếp Cửu Ngục Tà Ma, Huyễn Ma Đạo của hắn đương nhiên sẽ ra tay.

Nhưng nếu muốn hắn làm theo mệnh lệnh của Thiên Ma Cung thì không đơn giản như vậy.

Đương nhiên, Lữ Trường Khanh không đủ tự tin có thể khiến Huyễn Ma Đạo cúi đầu trở thành tướng chỉ bằng lời nói của mình, hắn chỉ muốn tiết lộ một chút ý tứ của bản thân đối với Huyễn Ma Đạo mà thôi.

Lữ Trường Khanh gật đầu nói: "Bạch Cung chủ yên tâm đi, ta sẽ truyền tin tức đồng ý để Tô Tín trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma."

Bạch Vô Mặc gật đầu, sau đó quay người rời đi.

Thiên Ma Cung đã có ý định hợp nhất Cửu Ngục Tà Ma, không biết chuyện này là tốt hay xấu.

Dù sao đối với Huyễn Ma Đạo bọn họ, chỉ cần không làm tổn hại đến lợi ích của Huyễn Ma Đạo là được rồi.

Có Thiên Ma Cung mở lời, Huyết Thần giáo của Tô Tín sẽ trở thành một trong Cửu Ngục Tà Ma là chuyện ván đã đóng thuyền.

Lúc này, giọng nói của hệ thống cũng vang lên trong đầu Tô Tín.

"Chúc mừng kí chủ đã hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến: Ma diễm ngất trời.

Phần thưởng một lần bốc thăm công pháp năm sao và mở ra quyền hạn đổi thưởng, bốc thăm công pháp năm sao."

Tuy nhiệm vụ chính lần này tương đối tốn thời gian nhưng cũng không khó.

Hơn nữa, phần thưởng hệ thống đưa ra lần này cũng rất hậu hĩnh, quả là lương tâm trỗi dậy hiếm có.

Tiến vào không gian hệ thống, Tô Tín nói thẳng: “Tiến hành bốc thăm công pháp năm sao.”

Bánh xe trên màn hình lớn bắt đầu quay nhanh, lần này thậm chí còn có ánh sáng vàng xuất hiện trên vòng quay, trông có vẻ cao cấp hơn.

Khi vòng quay dừng lại, một người đàn ông trung niên với dáng vẻ u ám xuất hiện trên màn hình, hắn mặc một chiếc áo choàng màu xanh và đeo mặt nạ sắt che nửa trên khuôn mặt.

“Chúc mừng người chơi đã bốc được nhân vật Chuẩn Nhân Thiên Ẩn với công pháp “Vạn Đạo Sâm La”, đánh giá nhân vật trên năm sao, đánh giá xếp hạng luyện tập trên năm sao.”

Tô Tín trên mặt lộ ra một chút kinh ngạc, lần này hệ thống thật sự rất tốt bụng, ngay cả cái này cũng chọn ra.

Chuẩn Nhân Thiên Ẩn là nhân vật phản diện trong Phong Vân phần 3. Hắn là Tông chủ của Ẩn Kiếm Lưu môn, môn phái lớn nhất Đông Doanh, đồng thời là đệ tử đại đương gia Tiếu Ngạo Thế, hơn nữa còn được truyền đệ nhất công pháp Vạn Đạo Sâm La. Là người mạnh mẽ tàn nhẫn, giỏi bày mưu tinh kế nhưng cuối cùng hắn đã bại trong tay Bộ Kinh Vân.

Điều mà Tô Tín vô cùng ngạc nhiên chính là công pháp Vạn Đạo Sâm La do Chuẩn Nhân Thiên Ẩn sở hữu. Công pháp này có thể nói là một trong những công pháp nhất trong Phong Vân.

Lúc đầu Tiếu Tam Tiếu tạo ra Vạn Đạo Sâm La và Hỗn Thiên Tứ Tuyệt, hắn đã nhìn ra được chỗ tà ác của hai bài công pháp này, thậm chí còn có thể ăn mòn lý trí, không ngờ rằng cuối cùng mình lại bị hai con trai của mình là Đại Ma Thần, Tiếu Kinh Thiên và đại đương gia Tiếu Ngạo Thế thành công tu luyện, nhưng cuối cùng đó lại là một tai họa.

Chương 2175 - Lập kế (1)

Lập kế (1)

Vạn Đạo Sâm La có thể tùy ý hấp thu các loại bí pháp võ công thậm chí tương khắc với nhau, mấu chốt là tám cửa ải: “thiên,

địa, kỳ, chính, âm, dương, sinh, diệt", lực lượng mà nó dung hợp thành có thể hủy diệt thiên hạ.

Vạn Đạo Sâm La sử dụng suy nghĩ như một lưỡi dao để điều khiển trái tim. Mỗi người đều học theo cách khác nhau, Vạn Đạo Sâm La mà Tô Tín có được bây giờ là phiên bản của những gì Chuẩn Nhân Thiên Ẩn đã tu luyện đến mức cao nhất.

Tô Tín không lo lắng về việc cuối cùng việc tu luyện của Vạn Đạo Sâm La có ăn mòn tâm trí con người hay không. Những công pháp hắn đang học còn có ít tác dụng phụ sao?

Cái gì mà Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, hay Nghịch Âm Dương Táng Thiên Đại Pháp đều có ảnh hưởng nhất định đến tinh thần của Tô Tín, nhưng thứ mà thứ Tô Tín theo đuổi là uy lực tuyệt đối, những điểm xấu này hoàn toàn có thể chịu đựng được.

Nói tóm lại, trên đời này không có công pháp nào là hoàn hảo tuyệt đối, bất kỳ công pháp nào cũng sẽ phải trả một cái giá nhất định khi có được uy lực của nó.

Sau khi có được Vạn Đạo Sâm La, Tô Tín trực tiếp bắt đầu tu luyện.

Dù sao thì cũng là công pháp năm sao, cho dù hệ thống cho Tô Tín 5% độ thông thạo, thì việc tu luyện đến mức tinh thông cũng không dễ dàng như vậy.

Hơn nữa, Vạn Đạo Sâm La có tám cửa ải, đối với Tô Tín hiện tại, sẽ mất quá nhiều thời gian để tu luyện tám cửa ải cùng nhau, vì vậy Tô Tín dự định tu luyện hai cửa ải trong số đó trước, sáu cửa ải còn lại đã có trình độ do hệ thống đưa ra.

Hai cửa ải mà Tô Tín chọn để tu luyện là Thiên La Hỏa đạo và Huyền Âm chi đạo.

Thiên La Hỏa đạo là một môn công pháp do Chuẩn Nhân thượng tổ Đống Doanh thánh kiếm Liễu Sinh Vô Cực truyền lại.

Mặc dù sức mạnh của Thiên La Hỏa Đạo không bằng Xích Hỏa Thần Công, nhưng nó không có các đặc điểm phản phệ

của Xích Hỏa Thần Công, tiêu hao ít mà cũng an toàn, nên cũng là đạo mà Chuẩn Nhân Thiên Ẩn hay dùng.

Còn về Huyền Âm chi đạo, tiền thân là Huyền Âm Thập Nhị Kiếm, là những kiếm pháp cực kỳ bá đạo trong kiếm giới.

Trong thế giới kiếm thuật, sức mạnh cũng có sự khác biệt giữa thiện và ác, Thập Nhị Kiếm là bộ kiếm pháp khốc liệt được sinh ra từ việc tập hợp nhiều tà niệm trong kiếm.

Chuẩn Nhân Thiên Ẩn đã từng bắt được Kiếm Thần và Diệc Tà trên người sở hữu sáu đạo Huyền Âm kiếm ý, thu giữ Huyền Âm kiếm ý trên cơ thể họ, do đó cô đọng thành công mười hai Huyền Âm kiếm ý.

Sau khi chọn hai đạo này làm chủ, Tô Tín lập tức bắt đầu bế quan, đồng thời, ám vệ cũng bắt đầu xâm nhập và dò hỏi tin tức ở hải ngoại.

Mặc dù có ít mối liên hệ giữa Trung Nguyên với các nơi ở hải ngoại, nhưng hàng năm vẫn có một số thương nhân ra hải ngoại buôn bán với Trung Nguyên, bởi vì các nơi ở hải ngoại cũng tiềm ẩn đủ thứ nguy hiểm, mỗi đoàn xe về cơ bản là hàng trăm người.

Chỉ có vài trăm ám vệ tinh anh được Tô Tín cử đến, bọn họ được phân tán thành hàng chục đoàn lữ hành để tiến vào hải ngoại.

Năm tháng sau, Đồng Vũ Dương đã đến tìm Tô Tín mang theo tình báo chính xác ở hải ngoại.

Thông tin Đồng Vũ Dương giao cho Tô Tín về những nơi hải ngoại không chỉ bao gồm ba hòn đảo, mà còn là sự phân bố lực lượng trên toàn bộ hải ngoại,… Có vẻ hơi phức tạp, Tô Tín phải mất gần một ngày mới có thể hiểu hết được. Sự phân bố của toàn bộ lực lượng ở hải ngoại đã được làm rõ.

Sau khi đọc thông tin, Tô Tín trực tiếp chuyển tin tức cho Bạch Vô Mặc, để hắn đến đường Tây Bắc, chuẩn bị đi hải ngoại.

Tô Tín đã nghĩ đến việc để Bạch Vô Mặc đi một mình, vì thông tin giờ đã nằm trong tay hắn.

Nhưng Bạch Vô Mặc không phải là một tên ngốc, Tô Tín có thể chắc chắn rằng nhất định xung quanh đường Tây Bắc đã có người của Huyễn ma Đạo giám sát mọi thứ, chỉ cần có sự thay đổi ở phía Tô Tín, Huyễn Ma Đạo nhất định sẽ ra tay.

Cho nên Tô Tín cũng không thèm làm những thủ đoạn nhỏ nhặt này, trực tiếp yêu cầu Bạch Vô Mặc bàn kế hoạch với mình.

Đương nhiên, Bạch Vô Mặc hoàn toàn không có ở trong Huyễn Ma Đạo, tin tức của Tô Tín vừa được chuyển đến, Bạch Vô Mặc cũng đã đến chưa đầy một ngày.

Hai người đi đến một mật thất, Bạch Vô Mặc cười nói: "Ám vệ của đại sư thật sự là lợi hại, thu thập tin tức nhanh như vậy."

Tô Tín nhẹ giọng nói: "Ở hải ngoại không có tổ chức truyền tin mạnh, nhưng những thế lực đó cũng không chuẩn bị kỹ càng, rất thuận tiện thu thập tin tức tình báo, Bạch Tông chủ ngươi trước tiên xem tình báo, sau đó chúng ta sẽ quyết định bắt đầu như thế nào."

Nói xong Tô Tín ném tất cả thông tin thu thập được bởi ám vệ cho Bạch Vô Mặc.

Bạch Vô Mặc cũng không tránh, hắn cầm thông tin xem cẩn thận.

Vùng hải ngoại được chia thành nội hải và ngoại hải, mặc dù gần đây nội hải do gặp thiên tai mà có nhiều đảo bị nhấn chìm trong biển nhưng xét về sức mạnh thì nội hải mạnh hơn.

Ba hòn đảo bị nghi ngờ sở hữu Thần Võ Lệnh kia thuộc về một trong ba mươi sáu hòn đảo ở nội hải, thực lực không hề yếu, tuy không có Chân Võ cảnh nhưng mỗi hòn đảo đều có ít nhất hai võ giả Thần Dương Cảnh.

Chương 2176 - Lập kế (2)

Lập kế (2)

Ba nhà này là Long Thủ đảo Sở gia, Long Thân đảo Vương gia và Long Vĩ đảo Chu gia.

Như đã biết, các hòn đảo nơi ba gia tộc này tọa lạc rất gần, có một số đảo nhỏ, đá ngầm ở giữa các đảo, vì vậy các đảo của ba gia tộc này tạo nên hình dạng một con rồng.

Điều thú vị nhất là trong thông tin cũng có ghi rằng ba gia tộc này vốn là một gia tộc, nhưng sau đó đã được tách ra thành ba gia tộc.

Cơ nghiệp của ba gia tộc này có từ rất lâu đời, thậm chí có thể bắt nguồn từ thời của cựu nhân hoàng.

Theo lời đồn, tổ tiên của ba gia tộc này là võ giả của chín đạo quân dưới sự chỉ huy của nhân hoàng, nhưng chỉ sau khi nhân hoàng lên ngôi, thiên hạ hỗn loạn nên bọn họ chuyển ra hải ngoại để tránh nạn.

Ba gia tộc này là họ hàng với nhau theo quan hệ hôn nhân, Sở gia là gia tộc chính, Vương gia và Chu gia là các nhánh.

Về sau mọi chuyện đơn giản hơn rất nhiều, là gia tộc chính, Sở gia đương nhiên phải chiếm nhiều tài nguyên và thế lực hơn, lúc đầu có thể nói là không sao, khi thực lực của Vương gia và Chu gia dần đi lên thì hai nhà bắt đầu bất mãn với việc Sở gia chiếm chức trưởng họ, bọn họ bắt đầu bàn việc quản lý chung gia tộc và thay phiên nhau làm trưởng họ.

Đương nhiên Sở gia sẽ không đồng ý yêu cầu vô lý như vậy nên dứt khoát từ chối, nhưng Sở gia không ngờ rằng Vương gia và Chu gia vốn đã bất mãn với Sở gia ở điểm này. Sau này thậm chí trực tiếp nổi dậy và tách ra trở thành hai gia tộc riêng biệt.

Bây giờ ba hòn đảo đó được gọi chung là Đoạn Long đảo, người dân trong cả vùng nội hải cũng đều biết đến những ân oán tình thù của ba dòng họ trên Đoạn Long đảo, tuy rằng ba gia tộc này là thân thích nhưng họ vẫn tấn công lẫn nhau, cả nghìn năm trước ba gia tộc dần dần bình tĩnh lại, biết không ai có thể nuốt chửng người kia thì bắt đầu hạn chế quy mô trận đấu, biến đánh nhau thành c va chạm

Cho tới nay, bởi vì cạnh tranh ở hải ngoại càng ngày càng mạnh, những người sáng suốt của ba gia tộc này cũng đang khống chế xích mích, bọn họ muốn biến ba gia tộc thành bằng

hữu, tái lập liên minh cùng nhau chống lại ngoại bang, giống như tổ tiên của họ đã từng làm vậy

Quan điểm này nhận được sự đồng tình của nhiều người, nhưng bên trong ba gia tộc cũng có không ít đối thủ nên sự việc vẫn chưa được giải quyết dứt điểm.

Nhưng bây giờ ba gia tộc này rất ít xích mích, nhiều nhất khi gặp nhau, cũng chỉ nói xéo nhau vài câu.

Sau khi Bạch Vô Mặc cũng bỏ ra hơn một ngày để đọc những tài liệu này, Tô Tín trầm giọng hỏi: "Bạch Tông chủ, không biết ngươi kế hoạch là gì để chiếm được Thần Võ Lệnh?"

Bạch Vô Mặc lắc đầu nói: "Thực lực của ba gia tộc này không mạnh, ta và ngươi chỉ cần một lần là có thể tiêu diệt.

Trước đây, ta cũng đã từng thắc mắc tại sao Bạch Liên giáo không ra tay trực tiếp tóm lấy Thần Vũ Lệnh, hóa ra là vì vị trí của Đoạn Long đảo.

Tiếp giáp với đại bản doanh của Tứ Hải Minh trước đây, bao quanh là các đảo lớn ở nội hải, có ít nhất ba cường giả Chân Võ Cảnh, muốn cướp cũng không dễ dàng như vậy."

Tô Tín gật đầu, hắn cũng thấy rằng, thứ rắc rối nhất ở Đoạn Long Đảo chính là khu vực này.

Bây giờ các cường giả ở hải ngoại hầu như đều tập trung ở nội hải, trong vòng một trăm dặm xung quanh trụ sở của Liên minh Tứ Hải trước đây.

Mặc dù bây giờ Liên minh Tứ Hải đã tan rã, nhưng theo thông tin được biết thì vẫn còn hậu duệ của một trong bốn thủ lĩnh cũ của Liên minh Tứ Hải trên Đảo Tứ Hải, một trong số họ là cường giả của Chân Vũ Cảnh, Công Tôn Vân "đạp sóng che biển".

Người này được truyền cảm hứng để khôi phục lại quy tắc cũ của Liên minh Tứ Hải, tin rằng chỉ bằng cách chỉ huy ở hải ngoại như Liên minh Tứ Hải, toàn bộ võ lâm ở hải ngoại mới có thể thực sự trỗi dậy.

Vì vậy, nếu ở hải ngoại có hai hòn đảo lớn đánh nhau, Công Tôn Vân phải là người đứng ra hòa giải đầu tiên, người này

cũng nổi tiếng tọc mạch và xem thường võ giả ngoại lai.

Nếu Tô Tín và Bạch Vô Mặc dám ra tay trên Đoạn Long Tam Đảo, trừ khi chúng có thể quét sạch toàn bộ người dân ở ba hòn đảo đó trong tích tắc và tìm được thứ tự võ công thần thánh, Công Tôn Vân nhất định sẽ ra tay, phạm vi trăm dặm thực sự không quá xa đối với một võ sĩ thực thụ.

Hơn nữa, phía nam của Đoạn Long Tam Đảo là hòn đảo lớn nhất ở hải ngoại, Đảo Thiên Phong, chủ nhân của hòn đảo này, Thiên Phong Tôn Giả, Thẩm Cửu PHong cũng là một trong những võ sĩ thực thụ ở vùng biển bên ngoài.

Rắc rối nhất là phía tây của đảo Duẩn Long, đây là đảo Phương Tiên nơi có Phương Tiên Đạo Môn, một trong bốn cổng chính, mặc dù đảo Phương Tiên không phải là một trong ba mươi sáu hòn đảo ở Biển trong, nhưng đảo Phương Tiên có thể được xếp hạng bốn đại đạo môn, người ta có thể hình dung được sức mạnh của Phương Tiên Đạo Môn.

Hơn nữa, chỉ vì một người ngoài đảo Phương Tiên có thể sống tốt như vậy ở hải ngoại, nên từ điểm này chúng ta có thể thấy được sức mạnh của Phương Tiên Đạo Môn.

Chương 2177 - Lập kế (3)

Lập kế (3)

Tô Tín và Bạch Vô Mặc không biết Phương Tiên Đạo Môn có biết về Bạch Đế Thành hay không, nhưng hai cường giả Chân Vũ Cảnh của võ lâm trung nguyên bọn họ xuất hiện cùng lúc ở nội hải để cướp đồ, kẻ ngốc cũng biết bên trong chắc chắn có thứ béo bở.

Cho nên như vậy lựa chọn công kích, bọn họ sẽ thu hút ít nhất ba vị võ giả Chân Vũ Cảnh, nếu không có được đồ vật, bọn họ có thể sẽ bị lôi kéo, thậm chí còn dễ dàng lộ ra tin tức của Thẩm Vũ Linh.

Tô Tín dùng ngón trỏ vỗ bàn một cách nhịp nhàng nói: “Miễn cưỡng cướp đoạt còn chưa đủ, ta còn có thể dùng cách khác, Bạch tông chủ, bây giờ là lúc ngươi phải làm hết sức mình để

giải oan cho ba vị Tổ sư này bằng Huyễn Ma Đạo của mình, bảo họ giao ra Thần Võ Lệnh chẳng phải đơn giản rồi sao?”

Bạch Vô Mặc sắc mặt có chút tối sầm nói: “Tô đại nhân, thứ có thể khiến người ta mê hoặc chính là Bạch Liên giáo, không phải Huyễn Ma Đạo!”

Trong giang hồ luôn có người nhầm lẫn Huyễn Ma Đạo của bọn họ với Bạch Liên giáo, cho rằng hai người giống nhau, nhưng thật ra cũng có chút buồn bực, bởi vì Huyễn Ma Đạo biết thì Bạch Liên giáo cũng biết, nhưng có thứ Bạch Liên Giáo biết nhưng Huyễn Ma Đạo lại không biết.

Bạch Vô Mặc hừ lạnh một tiếng: “Hơn nữa, cho dù Bạch Liên giáo có ở đây trong tình huống này cũng vô dụng, Bạch Liên giáo quả thực rất giỏi lừa người, nhưng cũng tùy vào thực lực của đối phương.

Nếu muốn dùng bí thuật tác động đến võ giả Hóa Thần Cảnh, thì phải có võ giả Dung Thần Cảnh ra tay, ẩn nấp ở bên cạnh đối phương cũng phải mất một thời gian dài. Thời gian này có thể mất vài tháng, hoặc có thể mất vài năm, thậm chí lâu hơn, tất cả phụ thuộc vào sự kiên trì theo ý chí của đối phương.

Và đối mặt với võ giả Dung Thần cảnh đương nhiên cần phải có võ giả Dương Thần cảnh mới có thể ra tay, điều này còn khó hơn đối mặt với võ giả Hóa Thần Cảnh, xác suất thất bại rất cao.

Đối với những võ giả muốn mê hoặc Dương Thần Cảnh hầu như là không thể, cho dù mấy kẻ yếu tu luyện đến DƯơng Thần Cảnh nhưng tâm chí nhu nhược, muốn trở thành tay sai của Bạch Liên giáo, cho dù là Bạch Liên thánh mẫu cũng không làm được.

Cho nên có thể thấy Bạch Liên giáo gây nhiều chuyện như vậy, hầu như đều là từ dưới lên, trước tiên là lừa gạt một số đệ tử cấp thấp trong môn phái, phần lớn là ở dưới Hóa Thần Cảnh, sau đó kéo theo cả môn phái bọn họ ra tay.”

Tô Tín cau mày, nếu như thế này thì khó làm, tấn công mạnh cũng khó, ra tay bí mật cũng khó, chẳng trách Bạch Liên

Thánh mẫu rõ ràng biết tin tức, nhưng nàng không hề động thủ, chính là bởi vì nguyên nhân này.

Nếu như Bạch Liên thánh mẫu không xảy ra việc ngoài ý muốn, đám đệ tử mà đáng lẽ Bạch Liên Thánh mẫu phải phái đi xâm nhập vào ba gia tộc ở Đảo Phá Long sau khi chiếm được phần phía nam của Tương Nam, miễn là có thể khống chế được một ít những đệ tử cốt cán cấp thấp của ba gia tộc này, họ nên có thể từ từ tìm ra manh mối của Thần Võ Lệnh này.

Nhưng mà hiện tại Bạch Vô Mặc không biết thủ đoạn mê hoặc nhân tâm này, vậy Tô Tín chỉ có thể dùng biện pháp khác.

Tô Tín nhìn Bạch Vô Mặc và nói: “Trong Huyễn Ma Đạo có bí thuật nào để che giấu sức mạnh của ta, để một số trận pháp và võ giả Chân Vũ Cảnh không nhận ra thực lực của ta không?”

Bạch Vô Mặc suy nghĩ một hồi rồi nói: “Có một bí thuật bí mật trong Huyễn Ma Đạo của ta, ta cũng có khắc trận pháp lên ngọc bích và mang theo bên mình, nhưng bí thuật này thực chất chỉ là huyễn thuật, không thể áp chế được thực lực của ngươi, một khi ngươi dùng thực lực vượt quá sự cho phép của huyễn thuật, trận pháp sẽ tự sụp đổ.”

Bạch Vô Mặc nghe thấy Tô Tín hỏi mình trong Huyễn Ma Đạo có loại bí pháp này không, liền đoán được Tô Tín muốn làm gì, hắn ta không khỏi cau mày nói: “Các ngươi muốn đánh vào ba nội bộ ti cơ đo à? Nhưng một khi bị bại lộ, rất có thể sẽ trở thành cuộc tiến công, dù thực lực của chúng ta có mạnh đến đâu cũng khó mà lấy được đồ của bao nhiêu cường giả Chân Vũ Cảnh ở hải ngoại.

Điều quan trọng nhất là Thần Võ Lệnh này được đặt ở đâu, chỉ có đệ tử cốt cán của tam gia hoặc thậm chí là những người ở cấp gia chủ mới biết được, cho dù có thể xông vào nội địa của tam gia này thì cũng có thể khó mà đánh cắp những thông tin này.”

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Rất khó sao? Ta không nghĩ như vậy, Bạch Tông chủ đừng quên, ta từng là tuần bổ truy phong, ta

làm loại chuyện này không phải chỉ mới một hai lần, chỉ cần xuống tay nhanh một chút tuyệt đối sẽ không thành vấn đề."

Hơn nữa, tình trạng hiện giờ của tam gia này không được hòa thuận, có rất nhiều cơ hội lợi dụng.

Đương nhiên tồi tệ nhất là nếu chúng ta thật sự bị lộ, đối diện với ba cường giả Chân Vũ Cảnh ở hải ngoại chúng ta cũng chưa chắc là không có sức để đánh một trận, đừng quên trước đây ta đã từng chiến đấu với các võ giả hải ngoại."

Chương 2178 - Ngụy trang (1)

Ngụy trang (1)

Bạch Vô Mặc nghe Tô Tín nói vậy mới phản ứng lại, cường giả Chân Vũ Cảnh ở hải ngoại do Đại Chu mời đến ngày trước — "Đại Phong Kiếm Tôn" Y Kiếm Đình đã chết trong tay Tô Tín.

Hơn nữa, nghe nói Y Kiếm Đình này từng là hậu duệ của minh chủ Tứ Hải Minh ngày trước. Tô Tín có thể một chọi hai giết Y Kiếm Đình và Cơ Vũ Lăng, có vẻ như lực chiến đấu của hai võ giả hải ngoại này không được lắm tốt.

Bạch Vô Mặc suy nghĩ một lúc rồi nói: "Được rồi, cứ làm theo lời Tô Tín đại nhân nói đi. Ta sẽ tạo trận pháp che giấu khí tức, sau khi đi ra hải ngoại, ta cũng sẽ phối hợp chặt chẽ, một khi cảm nhận được sự việc biến đổi, sẽ lập tức đổi thành tấn công."

Sau khi đồng ý hành động, Tô Tín và Bạch Vô Mặc chuẩn bị trong ba ngày và sau đó lên đường ra hải ngoại.

Tất nhiên, cả hai đều hành động bí mật, Tô Tín đã thông báo bế quan với bên ngoài, Bạch Vô Mặc cũng vậy.

Dù sao đi nữa, cường giả của Chân Vũ Cảnh thỉnh thoảng sẽ bế quan một lần, ngoại giới cũng chẳng có ai liên hệ với hai người Tô Tín và Bạch Vô Mặc.

Những nơi ở hải ngoại đối với Tô Tín và Bạch Vô Mặc mà nói có chút xa lạ, hơn nữa lần này hai người cũng không gióng

trống khua chiêng dùng ngự không phi hành tiến ra hải ngoại, mà là trực tiếp đi trên một chiếc thuyền của thương đội.

Trước khi đến Đoạn Long Tam Đảo, Bạch Vô Mặc đã tách khỏi Tô Tín, hai bên đi tàu buôn khác nhau đến Đoạn Long Tam Đảo.

Lúc này Tô Tín đã thay đổi diện mạo, trở thành một võ giả trung niên dung mạo khôi ngô, hàm dưới có râu dài, tướng mạo đoan trang, ẩn chứa một khí thế uy nghiêm.

Và hiện tại sức mạnh mà Tô Tín thể hiện chỉ có Dương Thần Cảnh, tất nhiên sức mạnh của Dương Thần Cảnh dù đặt ở đâu cũng được coi là cao thủ, những nhân vật có đẳng cấp đại tông sư như thế này, dù cho ở hải ngoại hay ở trung nguyên võ lâm cũng đều như thế.

Lúc này Tô Tín đang tu luyện trong khoang khách, có hạ nhân gõ cửa phòng nói: “Vị khách này, bên ngoài dọn cơm rồi, ngươi có thể ra ngoài dùng.”

Thứ mà Tô Tín chọn không phải là một con tàu buôn bình thường, mà là một con tàu có thể chở khách.

Hầu hết những nơi ở hải ngoại đều là hải đảo, một số võ giả tán tu không biết đi đâu, chỉ có thể ngồi trên tàu buôn đi qua đi lại giữa các đảo này.

Sau đó, một số người nhìn thấy cơ hội kinh doanh và đổi loại thuyền buồm này thành thuyền chở khách. Chỉ cần ngươi trả tiền là có thể đi và đãi ngộ đương nhiên sẽ cao hơn nhiều, ba bữa một ngày và những người phục vụ đặc biệt, còn có một gian phòng riêng.

Bây giờ Tô Tín đang ở trên một con tàu chở khách như vậy, diện tích không nhỏ, đủ sức chứa hàng nghìn người, trong khoang cũng vận chuyển một số hàng hóa.

Tô Tín đẩy cửa bước ra, lúc này đang ở trên tàu chở khách, hắn cũng không có tiết lộ tu vi Dương Thần Cảnh, dù sao một võ giả Dương Thần Cảnh cũng là võ đạo đại tông sư, trên con tài nhỏ tầm thường này chở một người có khí tức cường đại của Dương Thần Cảnh không phù hợp với tính cách nhân vật cải trang của hắn.

Tô Tín bước đến nhà ăn của tàu khách, lúc này đã có rất nhiều võ giả đang ngồi ăn uống ở đây.

Nhìn thấy Tô Tín tới, Tiểu Nhị lập tức bưng từng chồng đồ ăn đi tới.

Ngoài ra trong con tàu này còn phân làm ba, sáu và chín cấp, hầu hết những võ giả ở tầng dưới cùng đều là những võ giả đến sau, giá vé của họ thấp, mấy lượng là đi được một chuyến rồi, vì vậy tất cả đều ở dưới cùng, một đám người chen chúc nhau, muốn ăn cũng phải tự bỏ tiền túi ra.

Còn Tô Tín là phòng khách thượng hạng giá trăm lượng, cả tàu khách chỉ có mấy chục người, đối với một vị khách hào phóng như vậy, đương nhiên có rượu ngon miễn phí phục vụ.

Đương nhiên, trên biển cũng không có cái gì quá tốt, chỉ là mấy con cá biển mới vớt được.

Tô Tín ở Trung Nguyên đã lâu, phần lớn thời gian đều ở những nơi như Tây Bắc Đạo, cho dù thường ngày muốn no bụng nhưng cũng hiếm khi được ăn cá tươi, vì vậy nếm thử một miếng thấy cũng không tệ.

Vì vậy, Tô Tín vừa nếm thử cá biển vừa quan sát tỉ mỉ mọi ngôn từ hành động của những võ giả hải ngoại đó.

Dù sao hắn cũng là võ giả trung nguyên, hải ngoại đã lâu không tiếp xúc với trung nguyên võ lâm, ai biết ở hải ngoại này có thói quen nhỏ nhặt gì khác với ở Trung Nguyên không.

Vì Tô Tín muốn đóng giả một võ giả hải ngoại, nên hắn phải giả làm một người thật chuyên nghiệp mới được, ít ra không để người ta phát hiện kẽ hở trong lời nói hành động của mình.

Đúng lúc này, một võ giả thực lực Hóa Thần Cảnh và mặc cẩm bào bước vào nhà ăn, người này có tu vi của Hóa Thần Cảnh, trên mặt hắn lộ ra vẻ tự hào, nhìn thấy hắn vào, đám võ giả liền cúi đầu chào hắn và nói: “Tham kiến Dương đại nhân.”

Đẳng cấp của võ giả ở hải ngoại hơn hẳn Trung Nguyên, ngay khi vị võ giả Hóa Thần Cảnh này đến, những võ giả còn lại đều tỏ thái độ kính nể và chào hỏi hắn.

Chương 2179 - Ngụy trang (2)

Ngụy trang (2)

Võ giả Hóa Thần Cảnh họ Dương nhìn thấy chỉ có Tô Tín vẫn giữ yên lặng tiếp tục ăn uống, trong mắt lóe lên vẻ nghiêm nghị, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ giả vờ như không nhìn thấy. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì hắn không thể nhìn thấu thực lực của Tô Tín.

Bây giờ bề ngoài của Tô Tín trông rất gian trá, cho dù lúc này hắn không có biểu hiện ra chút thực lực nào, nhưng chỉ dựa vào tướng mạo và khí chất, hắn không phải người thường.

Tên võ giả Hóa Thần Cảnh họ Dương này cũng là tán tu, tuy rằng thường ngày cư xử kiêu ngạo, nhưng đó là chỉ khi đối diện với những người yếu hơn hắn thôi.

Bây giờ đối mặt với một kẻ như Tô Tín mà ngay cả hắn cũng không thể nhìn thấu, võ giả Hóa Thần Cảnh họ Dương này vẫn rất thận trọng, hắn chỉ hừ lạnh một tiếng rồi quay lưng đi.

Lúc này, một người đàn ông trung niên mập mạp ăn mặc như nhà giàu chạy tới, hắn có thực lực Tiên Thiên Cảnh, lúc này nhìn thấy Hóa Thần Cảnh thân họ Dương liền lộ ra nụ cười nịnh nọt: “Dương Liệt đại nhân, ngươi đến đúng lúc, hạ nhân vừa gọi hai con cá trai đuôi vàng, biết ngươi thích ăn món này, ta đã sai người làm thật sạch sẽ rồi chế biến bưng lên phục vụ cho ngươi.”

Dương Liệt nghe vậy vẫn tỏ vẻ kiêu ngạo tự hào gật đầu nói: “Từ Béo, ngươi có lòng rồi.”

Dương Liệt thái độ như vậy, nhưng mà Từ Béo vẫn rất phấn chấn, bày ra vẻ nịnh nọt.

Người khác ngồi thuyền đòi tiền, nhưng một võ giả Hóa Thần Cảnh như Dương Liệt, Từ Béo lại chẳng đòi một xu, hắn còn muốn gầy dựng quan hệ mời người ta đến thuyền của mình một chuyến.

Tất nhiên, Từ Béo làm như thế không phải là phạm tiện, mà là một truyền thống ở nơi hải ngoại này.

Vùng đất hải ngoại này không hề bình lặng, ở vùng Trung Nguyên có thổ phỉ, vùng biển này cũng có rất nhiều hải tặc.

Từ Béo đã mời một võ giả mạnh mẽ như Dương Liệt lên thuyền, điều quan trọng nhất chính là muốn mời hắn đến giữ bình yên cho nơi này.

Trong trường hợp có hải tặc thực sự đến, thấy có võ giả Hóa Thần Cảnh trên thuyền, bọn chúng sẽ chủ động rút lui.

Vì vậy, để mời được Dương Liệt, trước đây Từ Béo này đã phải chi rất nhiều tiền có thể khiến hắn ngồi lên thuyền của mình, thái độ nịnh nọt bây giờ của hắn cũng là điều bình thường.

Đúng lúc này, một thanh niên đang bưng một đĩa cá thái lát vàng nhạt đi tới chỗ Dương Liệt, nhưng một võ giả trẻ tuổi có thực lực Linh Khiếu Cảnh bên cạnh đột nhiên đứng dậy, liền đụng phải tiểu nhị kia.

Tiểu Nhị chỉ là một người bình thường, bị đụng trúng bất ngờ nên cá trong tay bị rơi ra, đỗ dưới chân Dương Liệt.

Vẻ mặt của võ giả trẻ tuổi đột nhiên thay đổi, hắn không sợ võ giả Hóa Thần Cảnh, nhưng cũng không muốn gây chuyện lúc này, cho nên khi Dương Liệt không nói gì, trực tiếp cung kính chào hỏi Dương Liệt rồi nói: “Dương tiền bối, là tại hạ lỗ mãng, xin đại nhân tha thứ.”

Bình thường, tư thái của võ giả trẻ tuổi này đã được đặt xuống quá thấp, Dương Liệt thân là tiền bối, chỉ xua tay nói một tiếng bỏ qua là mọi chuyện sẽ kết thúc.

Nhưng Dương Liệt đã quen thượng đội hạ đạp, đối mặt với Tô Tín vẫn chưa rõ thực lực, người này không hề tấn công, ngược lại cẩn thận kìm chế, bây giờ đối mặt với một võ giả Tiên Thiên nhỏ bé, hắn lại tỏ vẻ hống hách và kiêu ngạo.

Các võ giả từ các thế lực lớn chắc chắn sẽ ngồi thuyền của các đảo của họ, chỉ những võ giả từ các đảo nhỏ hoặc những võ giả tán tu mới đi các tàu chở khách này, vì vậy Dương Liệt khá tự tin.

Nhìn về phía võ giả trẻ tuổi, Dương Liệt lạnh lùng nói: “Bổn tọa cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là ngươi nhảy xuống bắt lấy cá trai đuôi vàng cho bổn tọa, hoặc là bổn tọa ném ngươi xuống.”

Vẻ mặt của võ giả trẻ tuổi thay đổi, hắn nhanh chóng nói: “Dương tiền bối, hãy nghe ta nói, ta là Sở…”

Hắn còn chưa kịp nói hết lời, Dương Liệt hừ lạnh một tiếng: “Tốt lắm, ngươi không muốn đi xuống, ta tiễn ngươi xuống!”

Vừa dứt lời, Dương Liệt đã vươn tay ra, một cái móc hình kỳ dị bật ra, mang theo một luồng khí lạnh, đâm thẳng vào ngực Dương Liệt, nếu trúng chiêu này, võ giả trẻ tuổi kia không chết cũng tàn phế.

Tuy nhiên, trong mắt Tô Tín lúc này hiện lên một vẻ kỳ lạ, hắn búng ngón tay, một luồng khí bộc phát, giống như cung nỏ, chỉ nghe một tiếng keng, cái móc vỡ tan tành rơi xuống sàn.

Động thái đột ngột của Tô Tín khiến tất cả mọi người có mặt đều bị sốc, thực ra trước khi ra tay họ cũng cảm thấy rất bình thường.

Ở hải ngoại, trừ khi bối cảnh của ngươi đủ lớn, nếu không thì võ giả hơn ngươi một cảnh giới cũng đủ quyết định sinh tử với ngươi, ở đây không phân chính tà, chỉ có phân biệt mạnh yếu.

Giờ đây khi Tô Tín ra tay để cứu võ giả trẻ tuổi, Ly Hồn Câu của Dương Liệt đã bị đánh tan chỉ bằng một cái búng, sức mạnh này khiến sắc mặt của những võ giả ở đây đột nhiên thay đổi.

Trong những hòn đảo gần đó, Ly Hồn Câu của Dương Liệt có danh tiếng tương đối lớn, nổi tiếng với Ly Hồn Câu được tạo ra bởi luyện khí sư của Kim Quy Đảo mà hắn đã tốn nhiều vàng để mời về, không ngờ hôm nay chỉ cần một ngón tay cũng bị đánh tan thành từng mảnh, thực lực người này mạnh đến mức nào?

Tô Tín uống cạn một ly rượu, nhàn nhạt nói: “Tha được người ta thì cứ tha đi, tốt hơn là đừng làm quá nhiều chuyện.”

Chương 2180 - Hắc ma tặc (1)

Hắc ma tặc (1)

Sắc mặt của Dương Liệt thay đổi rất nhiều, vũ khí của hắn bị bắn vỡ ở trước mặt bao người, hắn đã bị dạy cho một bài học ngay tại chỗ, quả thực khiến hắn khó mà chấp nhận, nhưng hắn thực sự không nắm chắc trình độ của người trước mặt này, hắn cũng không dám lấy tính thượng đội hạ đạp để thách thức Tô Tín.

Vì vậy Dương Liệt chỉ hừ lạnh một tiếng: "Giả vờ cái gì, bất kể là ở hải nội hay là hải ngoại, có vô số võ giả đã chết vì tọc mạch, ngươi có thể cứu tên nhóc này một lần, có thể cứu được hắn lần hai sao? Cẩn thận lấy ngươi bù vào đấy!"

Thốt một câu giảng hòa, Dương Liệt chưa kịp ăn tiếp nên đã quay lưng bỏ đi.

Võ giả Tiên Thiên thấy vậy cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ hắn có việc cơ mật trên người, hắn thực sự không muốn khiêu khích một võ giả Hóa Thần Cảnh, giải quyết chuyện này mà không tiết lộ thân phận, như vậy mới tốt.

Võ giả Tiên Thiên bước tới gần Tô Tín nói: "Tại hạ Chu Cảnh Thiên, vừa rồi xin cảm ơn tiền bối đã giúp đỡ, dám hỏi danh tính tiền bối?"

Ánh mắt Tô Tín nhìn Chu Cảnh Thiên có chút đăm chiêu, vừa rồi hình như hắn nói hắn họ Sở?

Tuy nhiên, Tô Tín cũng chẳng tiết lộ, diễn kịch phải diễn cho trọn, bây giờ vở kịch chỉ mới vừa mở màn.

Tô Tín nhàn nhạt nói: "Lão phu Mạnh Cửu Trần xuất thân Loạn Tinh Hải."

Nghe vậy, Chu Cảnh Thiên lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc cùng kính nể: "Thì ra là tiền bối của Loạn Tinh Hải, thất kính, thất kính, nhưng lần này tiền bối rời khỏi Loạn Tinh Hải có chuyện gì quan trọng sao?"

Loạn Tinh Hải rất nổi tiếng ở hải ngoại, bởi vì không có kẻ yếu nào có thể sống sót ở Loạn Tinh Hải.

Loạn Tinh Hải là một vùng biển có vô số đá ngầm và đảo nhỏ, thiên địa chi lực tuy nồng hậu, nhưng lại vô cùng hỗn loạn, người bình thường cũng không thể sống ở nơi đó, ngay cả võ giả yếu hơn một chút cũng như thế.

Chỉ những võ giả tán tu mạnh mẽ đó để trau dồi sức mạnh của bản thân với một số tiền bối cao nhân nên mới bế quan tu hành trong Loạn Tinh Hải, nhằm tìm kiếm sức mạnh lớn hơn.

Vì vậy, cho dù là hải nội hay hải ngoại, những người xuất thân trong Loạn Tinh Hải đều đại diện cho sức mạnh.

Đây cũng là một thân phận mà Tô Tín tự bày ra, căn bản không có bất kỳ dấu vết gì.

Loạn Tinh Hải rất lớn, có lẽ một số cao thủ từ nơi nào đó sẽ tiến vào tu luyện trong đó, số người trong số họ không thể đếm xuể, thậm chí có người còn nghi ngờ rằng trong Loạn Tinh Hải này thậm chí còn có cường giả Chân Vũ Cảnh.

Khi Tô Tín thể hiện sức mạnh của Thần Dương Cảnh, tự gán cho mình thân phận xuất thân từ Loạn Tinh Hải cũng không phải là quá đường đột, quan trọng là không thể tra ra.

Ban đầu, Chu Cảnh Thiên định bày tỏ lòng cảm ơn rồi rời đi, nhưng khi hắn nghe thấy người trước mặt là cường giả Loạn Tinh Hải, trong lòng Chu Cảnh Thiên có suy nghĩ khác nên đã chủ động tiếp cận Tô Tín thăm dò thông tin của hắn.

Tô Tín cũng không giấu diếm, tỏ thái độ của một tiền bối cao nhân, nghe Chu Cảnh Thiên truy hỏi, Tô Tín chỉ nhẹ giọng nói: “Chỉ cần tu luyện một số thứ thôi, nghe nói Đoạn Long Tam Đảo có dị bảo tên là Giáng Long Mộc, ta định giao dịch một với tam gia kia.”

Trong mắt Chu Cảnh Thiên hiện lên một tia kỳ quái, nói: “Thật sự trùng hợp, tiền bối, ta là người của Đoạn Long Đảo, nhưng Giáng Long Mộc trăm năm cũng chỉ lớn lên một tấc, đối với Đoạn Long Đảo Tam gia mà nói là thứ rất quý giá, chưa từng bán ra ngoài, nếu họ không bán nó thì sao?”

Tô Tín nghiêm nghị nói: “Chỉ cần giá ta đưa ra đủ cao, tại sao họ lại không bán? Loạn Tinh Hải cũng sản xuất rất nhiều. Mạnh Cửu Trần ta chưa bao giờ thích lợi dụng người khác, thứ ta lấy ra chắc chắn còn quý hơn Giáng Long Mộc.”

Chu Cảnh Thiên nghe xong trợn tròn mắt, lập tức nói: “Tiền bối, người vừa cứu tiểu tử một lần, tiểu tử thực lực yếu thấp, không có gì để đền đáp, nhưng ta xuất thân từ Đoạn Long Đảo, nếu tiền bối muốn đổi Giáng Long Mộc, cách tốt nhất là đến Sở gia trên Long Thủ Đảo, hòn đảo đầu tiên trong Đoạn Long Tam Đảo.

Hai nhà còn lại là độc đoán và kiêu ngạo, nếu đến đó không những không được Giáng Long Mộc, thậm chí còn có thể xảy ra xung đột với hai người đó.

Sở gia trước đây là chủ nhân của Tam Đoạn Long Đảo, tính hành sự bộc trực, nếu tiền bối muốn hỏi Giáng Long Mộc, tốt nhất nên đến Sở gia xem thử, khỏi uổng công đi một chuyến.”

Tô Tín hài lòng gật đầu nói: “Vốn dĩ ta không biết nhiều lắm về Đoạn Long Tam Đảo, bây giờ có người quen như tiểu huynh đệ ngươi, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Tiểu huynh đệ, ngươi đã giúp đỡ ta rất nhiều.”

Chu Cảnh Thiên vội vàng nói: “Tiền bối người nói vậy sao được, tính mạng tiểu tử là do tiền bối cứu.”

Ngay khi Chu Cảnh Thiên đang định nói gì đó tiếp tục đến gần Tô Tín, bên ngoài cabin đột nhiên có tiếng động, giống như có võ giả đang chiến đấu, khiến tất cả mọi người có mặt đều biến sắc, thầm nghĩ có chuyện không lành.

Khi mọi người bước đến boong tàu, quả nhiên, lúc này con tàu chở khách đã bị bao vây bởi hơn mười chiếc thuyền, hàng trăm võ giả đội khăn đen trên đầu đã bao vây toàn bộ con tàu chở khách.

Chương 2181 - Hắc ma tặc (2)

Hắc ma tặc (2)

Với tư cách là thuyền trưởng của con tàu chở khách, Từ Béo bước ra với vẻ mặt ảm đạm: “Các ngươi biết con tàu này là

của ai không, các ngươi dám động? Đây là tàu chở khách dưới trướng Thập Nhị Tiên Sinh của Xích Hà Đảo!”

“Thập Nhị Tiên Sinh? Giang Thập Nhị? Không biết tại sao! Cho dù Giang Thập Nhị ở trên chiếc thuyền này, ta cũng sẽ cướp thuyền của hắn! Mười tám tông chủ của Xích Hà Đảo, Thập Nhị hắn ngay cả tốp mười cũng không vào được, ngươi lấy hắn ra hù ai?”

Một giọng nói thô bạo đi kèm với một lời chế nhạo, khi giọng nói đó vừa thốt ra, một võ giả mặc áo giáp đen, tay cầm hai thanh Ứng SÍ Đao từ từ bước ra khỏi đám đông.

Võ giả này trông khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt thô kệch, một bên mắt bị bịt lại bằng tấm bịt mắt màu đen, trên bộ giáp đen vẫn còn dấu vết của ma khí hắc ám, trông vô cùng gớm ghiếc.

“Hắc Ma Đạo!”

Từ Béo đó đột nhiên thầm than trong lòng, hắn chưa từng nghĩ tới Hắc Ma Đạo nổi tiếng lại tới cướp tàu chở khách nhỏ của mình.

Hắc Ma Đạo là lực lượng hải tặc hùng mạnh nhất vùng biển này. Người trước mặt hắn là Phàn Đồ Hiêu, thủ lĩnh của Hắc Ma Đạo, võ giả Hóa Thần Cảnh đỉnh phong, chiến tích của hắn đặc biệt mạnh, thậm chí còn mạnh hơn người chống lưng Giang Thập Nhị của hắn.

Nói chung, bọn cướp biển Hắc Ma Đạo hẳn là đang cướp bóc thương thuyền của các thế lực lớn, trên một con tàu chở khách nhỏ như hắn có gì quý giá đáng để Hắc Ma Đạo ra tay chứ?

Lúc này, Từ Béo không khỏi nhìn về phía Dương Liệt.

Trong số những người có mặt, chỉ có Dương Liệt ở Hóa Thần Cảnh mới có thể giao tranh với Phàn Đồ Hiêu, Dương Liệt cũng không hề kém cạnh trong số các võ giả Hóa Thần Cảnh, nhưng hắn cũng có thể chiến đấu với Phàn Đồ Hiêu.

Chỉ cảm nhận được ánh mắt của Từ Béo, Dương Liệt không nói lời nào, mà lùi lại phía sau.

Mặc dù hắn nổi tiếng trong số các võ giả Hóa Thần Cảnh, nhưng Dương Liệt biết rằng nếu hắn chiến đấu với một tên cướp biển như Phàn Đồ Hiêu, ngày nào cũng máu nhuộm lưỡi đao, hắn rất có thể sẽ thua cuộc.

Hơn nữa ở đây có hàng trăm Hắc Ma Đạo, cảnh giới Tiên Thiên cũng không ít, kiến nhiều cắn chết voi, đám người này cùng nhau ra tay cũng không chắc có thể ngăn cản hết những người này, cho nên Dương Liệt kiên quyết rút lui, điều này cũng khiến Từ Béo thầm mắng chửi trong lòng.

Hắn tốn rất nhiều tiền để đưa được Dương Liệt này lên tàu, kết quả thành ra thế này, hắn lại tháo chay vào thời điểm quan trọng, liệu hắn có dám vô sỉ hơn nữa không?

Phàn Đồ Hiêu trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường: "Được rồi, Từ Béo, đừng vùng vẫy nữa, bảo tên nhóc Sở gia đi ra, trong tay hắn lại có Hàn Thần Châu chí bảo của Bắc Hải, giao bảo vật đó ra đây, những người này có thể sống.

Đương nhiên, ngoài Hàn Thần Châu này, ta còn muốn mạng tên tiểu tử đó, có người đã trả rất nhiều tiền để mua mạng tên tiểu tử Sở gia, ta đưa huynh đệ ra đây một chuyến, phải kiếm đủ tiền."

Từ Béo giật mình, vội vàng nói: "Phàn đại đương gia tìm là người của Sở gia của Long Thủ Đảo trong Đoạn Long Tam Đảo? Nhưng trên thuyền ta không có ai họ Sở."

Phàn Đồ Hiêu vẻ mặt sốt ruột nói: "Ta mặc kệ ngươi có hay không, giết hết cả thuyền ngươi là được chứ gì, thà giết nhầm hơn bỏ sót!"

Vẻ mặt của tất cả mọi người có mặt đều tái đi, bởi vì họ biết rằng lời nói của Phàn Đồ Hiêu không phải là đe dọa, mà là sự thật!

Trong số những võ giả quanh năm rong ruổi trên vùng biển này, ai mà không biết đến sự hung hãn của Hắc Ma Đạo?

Chu Cảnh Thiên đang trốn trong đám người, trên mặt lộ ra vẻ chật vật, ngay khi Hàn Thần Châu chuẩn bị ra lệnh, hắn đột nhiên đứng dậy hét lớn: "Dừng tay! Ta chính là người của Sở gia mà ngươi đang tìm!" "

Hàn Thần Châu nhìn Chu Cảnh Thiên đó, không, phải là Sở Cảnh Thiên, trong mắt hiện lên một tia đùa giỡn: "Tiểu tử Sở gia rất có dũng khí, lúc này ngươi mới dám đứng lên à."

Vẻ mặt của Chu Cảnh Thiên không thay đổi: "Phàn Đồ Hiêu, Hàn Thần Châu là đồ vật của Sở gia của ta, hơn nữa ta cũng là đệ tử địch hệ của Sở gia, nếu ngươi giết ta mà đoạt được bảo vật, ngươi không sợ bị Sở gia báo thù sao?"

Phàn Đồ Hiêu cười điên cuồng: "Đương nhiên là ta sợ rồi! Nhưng Hàn Thần Châu là báu vật vô giá, hơn nữa có người đã ngỏ ý muốn mua mạng sống của ngươi, cũng đã cho rất nhiều thứ, vấn đề lớn là sau khi hoàn thành chuyến này lão tử sẽ đổi một mảnh hải vực để tung hoành, nhà họ Sở ngươi lẽ nào có thể phân bố khắp nội hải sao?"

Sắc mặt của Chu Cảnh Thiên đột nhiên thay đổi khi hắn nghe tin có người trả tiền cho Phàn Đồ Hiêu để giết hắn.

Là đệ tử cốt cán của Sở gia, hắn biết rằng có rất nhiều người muốn giết hắn, bao gồm cả đại tốt của hắn, cũng như người Sở gia và Vương gia.

Là người thừa kế của Sở gia, tuy không phải là con trưởng nhưng hắn cũng được phụ thân coi trọng, có tư cách tranh chức trưởng tộc.

Đại ca của hắn là một người bảo thủ, chủ trương giảm bớt xích mích với Sở gia và Vương gia, cuối cùng hợp nhất Đoạn Long Tam Đảo để tạo thành một liên minh và thay nhau cai quản.

Chương 2182 - Tiền bối cao nhân (1)

Tiền bối cao nhân (1)

Nhưng Sở Cảnh Thiên là một người trẻ tuổi, có hoài bão lớn, theo hắn thấy, Vương gia và Chu gia thuở ban đầu đều là phụ thuộc vào Sở gia, nếu không có Chu gia bọn họ, hai nhà này e là sớm đã chiến loạn trong trung nguyên rồi.

Cuối cùng, hai gia tộc này không nghĩ công ơn, tấn công ngược lại chủ gia, khi tam gia chia rẽ đã cướp đi rất nhiều tài nguyên và người của Sở gia.

Giờ điều mà Sở gia phải làm không phải là nhân nhượng, mà là nỗ lực hết sức để quản lý và phát huy sức mạnh, biến Đoạn Long Tam Đảo thành Đoạn Long Đảo duy nhất của Sở gia!

Chính vì suy nghĩ này của Sở Cảnh Thiên mà hắn có rất nhiều người trong Sở gia ủng hộ, đương nhiên, chính vì ý tưởng này mà Sở Cảnh Thiên cũng bị đám người đại ca coi như cái gai trong thịt, nước lửa không hòa hợp.

Cũng trong mắt đệ tử Sở gia và Vương gia muốn thúc đẩy sự liên minh của ba nhà, Sở Cảnh Thiên hắn không thể không chết.

Chỉ là, Sở Cảnh Thiên không ngờ bọn họ lại đi xa như vậy công khai mời hải tặc đến giết hắn.

Sở Cảnh Thiên thở dài một hơi nói: "Phàn đại đương gia, ngươi có thể muốn mạng của ta, nhưng hiện tại ta chỉ muốn trở thành một bóng ma minh bạch, rốt cuộc ai muốn giết ta?"

Phàn Đồ Hiêu lắc đầu nói: "Thằng nhóc Sở gia này, e là phải thất vọng rồi, bởi vì ta không biết ai muốn tính mạng của ngươi, đối phương ngoài đưa hàng ra thì che giấu thân phận tướng mạo, cho nên lần này ngươi làm quỷ ngốc đi."

Nói xong, Phàn Đồ Hiêu giơ Ứng Sí Đao trong tay lên, năng lượng quỷ dị xuyên thấu của kiếm lắc lư truyền ra, giống như tiếng quỷ khốc thần sầu, rất đáng sợ.

Ngay khi Sở Cảnh Thiên đang tuyệt vọng, một tiếng hừ lạnh đột nhiên truyền đến.

Giọng nói vô cùng uy nghiêm, như thể đang văng vẳng bên tai bọn họ, chỉ thấy khoảng không rung động, kiếm quang của Phàn Đồ Hiêu lập tức tan tành bởi tiếng hừ lạnh này!

Tất cả mọi người có mặt tại đây đều phải sửng sốt. Sức mạnh đến mức nào mà chỉ một tiếng hừ là có thể phá tan kiếm quang của một võ giả Hóa Thần Cảnh?

Sở Cảnh Thiên như nghĩ ra điều gì đó, trong mắt hiện lên một tia lạ lẫm.

Chỉ một người đàn ông trung niên khí thế bất phàm từ trong đám người bước ra, khí tức cường hãn trên người leo lên từng

bước, nhưng không có nâng lên tới Dương Thần Cảnh, khí tức cường hãn kia thậm chí có thể áp đảo tất cả mọi người không ngẩng đầu dậy được!

Lúc này trong lòng Sở Cảnh Thiên cũng cực kỳ ngây ngẩn cả người, hắn vốn tưởng rằng Mạnh Cửu Trần này chỉ là võ giả Hóa Thần Cảnh của Loạn Tinh Hải, chỉ là thực lực tương đối mạnh, ai ngờ đối phương thực sự là cường giả Dương Thần Cảnh!

Còn đám người Từ Béo lúc này đều kinh hãi, không ai nghĩ rằng có một cường giả ở Dương Thần Cảnh đang sống trên con tàu chở khách nhỏ của họ.

Đương nhiên, hiện tại bọn họ cũng rất vui vẻ, có cường giả Dương Thần Cảnh ở đây, Phàn Đồ Hiêu này không thể làm nên trò trống gì, cuối cùng bọn họ cũng bình an vô sự.

Ngoài đám người Phàn Đồ Hiêu, người duy nhất có sắc mặt khó coi nhất chính là Dương Liệt.

Nghĩ đến thái độ coi thường võ giả Dương Thần Cảnh khi nãy của hắn ta, sắc mặt Dương Liệt càng tái nhợt.

Lấy mình đo người, dù sao đổi lại là Dương Liệt, nếu như có một võ giả Tiên Thiên dám nói như vậy với hắn, e rằng hắn đã ra tay, thủ tiêu đối phương rồi.

Vẻ mặt của Phàn Đồ Hiêu đột nhiên thay đổi, trong lòng thầm chửi rủa kẻ đã bảo mình giết Sở Cảnh Thiên.

Nếu hắn biết có một cường giả ở Dương Thần Cảnh trên con tàu chở khách này, hắn đã không ra tay.

Phàn Đồ Hiêu không nói lời nào, hắn thu trường đao trong tay lại, khiêm tốn xin lỗi: “Lần này là ta không có mắt, đụng phải tiền bối, xin tiền bối tha thứ, tại hạ sẽ đưa người đi.”

Tô Tín lạnh lùng nói: “Rời đi? Ngươi sau khi rời đi còn tiếp tục hãm hại những võ giả khác sao? Đám cướp biển các người hành sự ngang ngược tàn nhẫn, động một tý là tùy ý giết sạch, hôm nay gặp phải bổn tọa, ngươi còn muốn chạy trốn?”

Nghe vậy, trên mặt Phàn Đồ Hiêu lập tức lộ ra một chút hoảng sợ.

Đừng thấy trước đây hắn kiêu ngạo như thế nào, nhưng thật ra, đối với bọn hải tặc như bọn họ, sợ hãi nhất chính là gặp phải đám cường giả kia.

Với sức mạnh của những cường giả này, bọn chúng có thể bị quét sạch chỉ bằng một cái vẫy tay của họ, vì vậy Phàn Đồ Hiêu luôn cố gắng tránh họ hết mức có thể, nhưng không ngờ lần này lại đụng phải nòng súng.

Phàn Đồ Hiêu như muốn nói gì đó, nhưng vào lúc này, toàn thân Tô Tín khẽ run lên, lập tức, trên người Phàn Đồ Hiêu bốc cháy một ngọn lửa đỏ rực, chẳng hề nghe thây bất kỳ tiếng gào thét nào, lập tức bị ngọn lửa cuồng nộ này thiêu đốt thành một khối tro bay!

Mọi người có mặt đều hít một hơi thật sâu, thủ đoạn bá đạo thật!

Vẻ mặt Tô Tín không thay đổi, đây chỉ là một số thủ đoạn nhỏ trong Thiên La Hỏa Đạo, nói thế nào cũng là một kỹ thuật tu luyện cấp siêu ngũ tinh, tiền thân của Xích Hỏa Thần Công, dùng Thiên La Hỏa Đạo để đối phó với một Hóa Thần Cảnh nhỏ bé mới là giết gà dùng dao mổ trâu.

Chương 2183 - Tiền bối cao nhân (2)

Tiền bối cao nhân (2)

Tô Tín phất tay, ngọn lửa trên không trung ngưng tụ thành mây, trong chốc lát, thiên hỏa bốc lên ngun ngút trên người đám hải tặc này, vô cùng quái dị, chỉ chưa đầy ba nhịp thở, trên boong tàu chỉ còn lại một đống tro bay, bị gió biển cuốn lấy, lập tức tan biến giữa trời đất.

Tất cả mọi người có mặt đều rùng mình, đây là thực lực của một cường giả Dương Thần Cảnh sao? Hắc Ma Đạo nổi danh vùng biển này giống như một con kiến trong tay cường giả Dương Thần Cảnh, phủi tay một cái là biến mất.

Lúc này sắc mặt của Sở Cảnh Thiên cũng có chút tái nhợt, mãi đến tận lúc này mới nhận ra người vừa nói chuyện với mình chính một vị tiền bối có vẻ hòa nhã thực sự lại sở hữu thực lực đáng sợ như vậy.

Vào lúc này, hắn cũng có chút hâm mộ vị tiền bối Mạnh Cửu Trần đến từ Loạn Tinh Hải này, bởi vì Mạnh Cửu Trần tiền bối này phù hợp với hình tượng một cường giả trong tâm trí của hắn.

Đối mặt với những việc không thể làm ngơ, hắn sẽ giúp đỡ, nhưng hắn sẽ không ấu trĩ và đạo đức giả, đến lúc ra tay, hắn sẽ tàn nhẫn và dứt khoát giống như cơn thịnh nộ của lôi đình, như thế mới có uy danh của cường giả.

Cha của Sở Cảnh Thiên, Sở Châu Hành, cũng là một võ giả Dương Thần Cảnh, nhưng so với tiền bối Mạnh Cửu Trần trước mặt, cha của hắn có vẻ thiếu quyết đoán hơn một chút, nếu không, Sở gia sẽ không do dự như tình trạng bây giờ, vẫn chưa quyết định được sẽ gây chiến với hai nhà kia hay liên minh với họ.

Cảm nhận được ánh mắt của Sở Cảnh Thiên, Tô Tín trong mắt lóe lên một tia kỳ quái.

Thực lực và năng lực của thiếu niên Sở gia này không tệ, nhưng lại có chút ngây ngô.

Đương nhiên, nếu hắn không ngây thơ, Tô Tín sẽ không dễ lừa hắn như vậy.

Ám vệ đã thâm nhập vào tam gia ở Đoạn Long Đảo rồi, phải nói tam gia này cũng không ngờ có người điều tra bọn họ, cho nên trong khoảng thời gian này, ám vệ hầu như đã điều tra ra tận cùng tam gia này, một số chuyện bí mật của tám đời tổ tiên bọn họ đều bị ám vệ moi lên.

Tô Tín không ngẫu nhiên chọn chiếc tàu chở khách này, chính là bởi vì Sở Cảnh Thiên mới chọn chiếc tàu chở khách này.

Hai đệ tử đích hệ của Sở gia là Sở Cảnh Thiên và đại ca Sở Lâm đã nội chiến rất ác liệt, lần này, lão tổ Sở gia, cũng là võ giả Dương Thần Cảnh lâu đời nhất của Sở gia, đã tổ chức sinh nhật lần thứ ba trăm năm mươi của ông. Sở Cảnh Thiên đã tự mình hành động, bỏ ra rất nhiều tiền để tìm Hàn Thần Châu quý giá làm quà sinh nhật, sẵn sàng lấy lòng lão tổ Sở gia, đổi lấy sự ủng hộ của ông ta.

Khi quay lại, để đề phòng đại ca của mình cướp mất, Sở Cảnh Thiên cố tình tách khỏi đại bộ đội, tự mình mang theo Hàn Thần Châu rồi bắt một chiếc thuyền chở khách nhỏ trở lại Long Thủ Đảo, không ngờ cuối cùng lại bị phát hiện.

Tất nhiên, điều mà Sở Cảnh Thiên không biết là Phàn Đồ Hiêu không phải do đại ca của hắn gửi đến, cũng không phải từ Sở gia và Vương gia, mà là Tô Tín phá đến!

Người đã trả tiền cho Phàn Đồ Hiêu để giết Sở Cảnh Thiên, không ai khác chính là Tô Tín,.

Không để lại ấn tượng sâu sắc trong tâm trí Sở Cảnh Thiên, làm sao Tô Tín có thể đột nhập thành công Sở gia?

Lúc này Dương Liệt đã sợ hãi, Phàn Đồ Hiêu đã biến thành một đám tro tàn chỉ với một cái vung tay ngay trước mặt hắn, bản thân hắn sẽ ra sao đây?

Vì vậy, Dương Liệt không thể quan tâm đến phong thái cao nhân Hóa Thần Cảnh của mình nữa, sợ hãi đến mức gần như chạy đến gần Tô Tín, nói với một thái độ cực kỳ nịnh hót: “Vừa nãy tiểu nhân không có mắt, xin tiền bối tha thứ.”

Nhìn thấy thái độ của người này, ngay cả những võ giả khác trên thuyền và Từ Béo kia cũng lộ ra vẻ khinh thường trong mắt.

Tô Tín cũng lộ ra vẻ khinh thường nói: “Hành động như vậy chỉ đơn giản là xúc phạm võ giả. Hôm nay ngươi bắt nạt kẻ yếu, tương lai người khác cũng sẽ làm như thế với ngươi, cút đi, giết ngươi sợ là bẩn tay ta.”

Nếu với tính cách trước đây của Tô Tín, cái loại này thường sẽ bị hắn một chưởng đập chết.

Nhưng bây giờ Tô Tín muốn giả làm cao nhân khí phách, hắn đương nhiên phải tỏ ra khách khí hơn một chút.

Quả nhiên, sau khi Tô Tín nói những lời này, Dương Liệt liền bỏ chạy, trong khi những võ giả khác đều lộ ra vẻ ngưỡng mộ, đây chính là phong thái của một cao thủ!

Sở Cảnh Thiên đi tới trước mặt Tô Tín, cúi đầu thật sâu: “Cảm ơn tiền bối đã cứu ta lần nữa, ta sẽ ghi giữ trong lòng. Vừa nãy

ta không cố ý che giấu thân phận của mình, xin tiền bối tha thứ.”

Tô Tín vuốt râu, gật đầu nói: “Ngươi thật sự cho rằng lão tử này không nhìn ra là ngươi nói dối sao? Chỉ là ngươi tuổi trẻ cũng coi như không tệ, có chút trách nhiệm, vừa rồi Phàn Đồ Hiêu uy hiếp giết tất cả người trên tàu này, nếu ngươi không ra tay, ta thật sự sẽ thất vọng với ngươi đấy.

Tuy nhiên hành tẩu giang hồ, mọi việc đều dựa vào sự cẩn trọng, ngươi cẩn trọng thì tốt, nhưng hiện tại xem ra chưa đủ, nếu không cũng sẽ không thu hút được đám hải tặc đó.”

Nghe thấy Tô Tín nói không ngại hắn che giấu, trên mặt Sở Cảnh Thiên lộ vẻ cảm kích.

Chương 2158: Chiêu lãm(1)

Nhưng ngẫm lại sự xuất hiện của Phàn Đồ Kiêu thì trong lòng Sở Cảnh Thiên không được sảng khoái lắm.

Mặc cho ai biết có người âm thầm nhìn chằm chằm chính mình, hận không thể giết chính mình cho sướng, trong lòng ai cũng sẽ không thấy thoải mái.

Tô Tín nhìn Sở Cảnh Thiên, trong mắt lộ tia khó lường, hắn thản nhiên nói: “Nếu ngươi là người của Sở gia, vậy vừa rồi ta hỏi thăm tin tức của Hàng Long Mộc, chắc ngươi cũng đang lừa ta?”

Sở Cảnh Thiên nghe vậy vội vàng nói: “Điểm này thì tiểu tử này thật sự không có lừa gạt tiền bối, hai nhà Chu, Vương làm việc hẹp hòi, nếu tiền bối chỉ có tu vi Hóa Thần cảnh thì bọn họ chắc chắn sẽ không đồng ý giao dịch Hàng Long Mộc với tiền bối.”

“Đương nhiên nếu bây giờ tiền bối bày ra tu vi Dương Thần cảnh thì có thể làm ăn với bọn họ, nhưng như vậy thì không chừng hai nhà sẽ tham lam hút máu tiền bối!”

“Hàng Long Mộc này vốn là Sở gia ta từ Trung Nguyên mang đến đất hải ngoại này, Hàng Long Mộc của hai nhà kia chỉ là chi nhánh, về sản lượng hay công hiệu đều yếu hơn một chút.”

“Tiền bối cứu ta hai lần, vừa lúc lấy Hàng Long Mộc này làm quà cảm ơn, sau khi xuống thuyền mời tiền bối theo ta đi Long Thủ Đảo ngồi chơi, tiểu tử tự nhiên sẽ chuẩn bị sẵn Hàng Long Mộc cho tiền bối.”

Tô Tín gật đầu nói: “Đã như vậy thì lão phu cũng sẽ không khách khí.”

Nghe thấy Tô Tín gật đầu đồng ý, trong mắt Sở Cảnh Thiên ánh lên tia vui mừng.

Đối với hắn thì có thể làm quan hệ tốt với cường giả Dương Thần cảnh như Mạnh tiền bối sẽ trợ giúp lớn cho địa vị của hắn trong Sở gia.

Sở Cảnh Thiên dè dặt hỏi dò:

“Sau khi tiền bối lấy đến Hàng Long Mộc thì định về Loạn Tinh Hải tu luyện sao?”

Tô Tín lắc đầu nói: “Lão phu không am hiểu kinh doanh thế lực, thói quen một mình, có một nơi tu luyện là được. Loạn Tinh Hải cũng chẳng qua là một chỗ ở mà thôi, lão phu đã mấy chục năm không đến đất nội hải, cho nên sau khi lấy được Hàng Long Mộc thì lão phu định du lịch nội hải, xem có thể tìm được chỗ thích hợp tu luyện không.”

“Nếu tìm được nơi nào thì tu luyện luôn, nếu không tìm được lão phu sẽ về lại Loạn Tinh Hải, dù sao lão phu một thân một mình, tu luyện ở đâu đều như nhau.”

Sở Cảnh Thiên nghe vậy mừng rỡ, hỏi:

“Nếu đã vậy, với thực lực của tiền bối sao không làm khách khanh của một hòn đảo lớn?”

“Tin tưởng với thực lực của tiền bối, những đảo lớn này chắc chắn sẽ cho tiền bối đãi ngộ rất cao, chẳng phải tốt hơn khổ tu trong Loạn Tinh Hải sao?”

Tô Tín lắc đầu, nói:

“Tính khí của ta kỳ lạ, với người thấy thuận mắt thì tự nhiên sẽ dốc hết sức giúp đỡ, nhưng nếu như nhìn không vừa mắt thì dù là ông trời tới ta cũng vẫn trở mặt.”

“Cầm cung phụng người ta đưa rồi trở mặt với người ta thì chẳng bằng không nhận ngay từ đầu, một thân một mình khổ tu cũng không có gì không tốt, dù sao võ giả như chúng ta mãi luôn theo đuổi võ đạo đỉnh phong.”

Nghe lời này thì tia vui sướng trong mắt Sở Cảnh Thiên càng tràn đầy.

Xấu tính thì có sao? Có thực lực là được, chỉ cần vị Mạnh tiền bối này không bài xích trở thành khách khanh cung phụng của thế lực khác là được.

Hơn nữa dựa theo vị Mạnh tiền bối đã nói, hắn nhìn không vừa mắt ai thì không thèm để ý tới, bây giờ hắn nói nhiều như vậy với một võ giả Tiên Thiên nhỏ bé như chính mình, vậy phải chăng hắn thấy mình thuận mắt?

Nếu đã vậy thì chẳng phải là chính mình có thể chiêu lãm một vị cường giả như thế vào gia tộc?

Đương nhiên, ý tưởng này chỉ thoáng qua trong óc Sở Cảnh Thiên, nếu muốn mời cường giả như Mạnh tiền bối làm khách khanh của Sở gia không phải chuyện hắn có thể quyết định, có nhiều dính líu phức tạp.

Thí dụ như mời một vị võ giả Dương Thần cảnh làm khách khanh cung phụng thì tối thiểu phải trả nhiều tài nguyên mới được, hiện tại những tài nguyên đó đều do gia chủ cầm giữ, cụ thể muốn đưa cho bao nhiêu không phải Sở Cảnh Thiên có tư cách quyết định.

Chờ ba ngày sau, thuyền khách đã đến Long Thủ Đảo, Từ Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên đầu, dọc đường đi hắn treo tim treo gan, sợ xảy ra chuyện gì khác.

Diện tích Long Thủ Đảo không quá lớn, cỡ phạm vi một châu phủ cỡ trung ở Trung Nguyên, hơn nữa trên đảo có một mảnh đất hoang gần biển không thể ở hay trồng trọt, cho nên số người ít hơn châu phủ Trung Nguyên nhiều.

Sau khi xuống thuyền, Sở Cảnh Thiên đưa Tô Tín đến một gian phòng tiếp khách trong Sở gia, cung kính vái Tô Tín:

“Mạnh tiền bối, xin ngài chờ một chút, ta về gia tộc chuẩn bị Hàng Long Mộc cho ngài.”

Tô Tín gật đầu, Sở Cảnh Thiên đi tìm phụ thân của mình trước, gia chủ đương nhiệm của Sở gia, Sở Chu Hành.

Mấy năm nay Sở gia xuống dốc không phanh, tuy rằng cũng có hai tên võ giả Dương Thần cảnh, nhưng lão tổ của Sở gia đã quá già, không còn bao nhiêu sức chiến đấu, bởi vậy lúc trước Sở gia là chủ nhà mới sẽ có người đồng ý đi liên hợp hai nhà khác cùng nhau chấp chưởng Đoạn Long Đảo.

Gia chủ Sở gia Sở Chu Hành nổi tiếng là năng lực bình thường, nếu không thì toàn bộ Sở gia sẽ không bắt đầu xuống dốc trong tay hắn.

Chương 2159: Chiêu lãm(2)

Tuy Sở Cảnh Thiên bất mãn tính cách do dự thiếu quyết đoán của phụ thân, nhưng không thể phủ nhận, Sở gia hiện tại toàn dựa vào một mình Sở Chu Hành chống đỡ, nếu như không có Sở Chu Hành, e rằng Sở gia bọn họ sớm bị mấy gia tộc khác chiếm đoạt.

Nhìn thấy Sở Cảnh Thiên đến, Sở Chu Hành nở nụ cười nói: “Con ta cuối cùng đã trở về, dọc đường đi như thế nào? Ngươi chuẩn bị quà mừng thọ cho lão tổ đã lấy được chưa?”

Sở Chu Hành rất thương yêu nhị nhi tử Sở Cảnh Thiên, nếu không thì bình thường đại ca của Sở Cảnh Thiên, Sở Lâm Thiên thân là con đích tôn, hơn nữa thực lực mạnh hơn Sở Cảnh Thiên, nên là đối tượng được đặc biệt bồi dưỡng, kết quả Sở Chu Hành đối xử bình đẳng với hai người.

Sở Cảnh Thiên sắc mặt nghiêm túc nói: “Phụ thân, lần này nếu không phải có cao nhân giúp đỡ thì e rằng hài nhi không về được.”

Nói xong Sở Cảnh Thiên kể lại chuyện phát sinh dọc đường đi cho Sở Chu Hành nghe.

Tính cách của Sở Cảnh Thiên luôn bộc trực, hắn thậm chí nói luôn đối tượng chính mình hoài nghi.

Sở Chu Hành nghe kể mà thay đổi sắc mặt mấy lần, cuối cùng hắn mới thở dài một hơi nói: "Cảnh Thiên, là ngươi suy nghĩ nhiều, đại ca ngươi sẽ không làm như vậy."

Sở Cảnh Thiên nghe vậy bĩu môi, giữa hắn và đại ca đã như nước với lửa, tin tưởng chỉ cần có cơ hội, vị đại ca kia của hắn sẽ không bỏ qua hắn.

Chẳng qua Sở Chu Hành làm phụ thân của hai người, đương nhiên là không hy vọng nhìn thấy bọn họ huynh đệ tương tàn, khi chưa có biện pháp tốt thì đành làm ông ba phải.

Đương nhiên, Sở Cảnh Thiên không hy vọng xa vời vì một câu nói của mình mà phụ thân sẽ nghiêng về phía mình, thu lại quyền lực trong tay đại ca của hắn.

Lần này Sở Cảnh Thiên đến chủ yếu là vì việc của Mạnh tiền bối.

"Phụ thân, lần này hài nhi có thể bình an trở về đều là nhờ vị Mạnh tiền bối đó hai lần ra tay tương trợ."

Sở Chu Hành gật đầu, nói:

"Đúng thật, nên đa tạ người ta đàng hoàng, vừa lúc trong bảo khố của Sở gia ta không thiếu Hàng Long Mộc, hãy cầm thủ lệnh của ta đi lấy một ít đưa cho Mạnh Cửu Trần kia."

Sở Cảnh Thiên nói:

"Phụ thân, ý của ta không phải vậy, ý của ta là muốn chiêu lãm Mạnh tiền bối vào Sở gia ta, trở thành cung phụng."

"Những năm gần đây bởi vì lão tổ đã già, Chu gia và Vương gia khiêu khích không ngớt, bây giờ còn dám hét khẩu hiệu gì mà muốn liên hợp Sở gia ta cùng nhau chấp chưởng Đoạn Long Đảo."

"Hừ! Bọn họ chẳng qua là một đám phản chủ, nhưng bây giờ thấy Sở gia ta hơi yếu thì muốn ngồi ngang hàng, quả thực là buồn cười!"

"Nếu có thể chiêu lãm vị Mạnh tiền bối này vào Sở gia ta thì chắc chắn thực lực của Sở gia sẽ nâng lên một bước, ít nhất

cũng có thể khiến hai nhà Chu, Vương không dám càn rỡ như thế."

Sở Chu Hành hơi động lòng, tạm không nói đến hắn có đồng ý với ý tưởng cứng rắn của Sở Cảnh Thiên hay không, nhưng có thể tăng thực lực của Sở gia lên thì Sở Chu Hành sẽ không từ chối.

"Cảnh Thiên, Mạnh Cửu Trần đó thật sự có ý muốn làm cung phụng của Sở gia ta?"

Sở Cảnh Thiên nói:

"Phụ thân, thực lực của Mạnh tiền bối là không thể bàn cãi, nhưng phụ thân cũng biết đất hải ngoại cạnh tranh kịch liệt như vậy, đừng nói là tán tu Dương Thần cảnh, dù là võ giả Hóa Thần cảnh và Dung Thần cảnh cũng bị thế lực khác giành giật."

"Nguyên nhân vị Mạnh tiền bối này luôn đơn độc một mình kỳ thực là bởi vì hắn tính khí kỳ lạ, gặp người nào gai mắt là trực tiếp trở mặt, cho nên hắn vì không nổi lên mâu thuẫn với chủ nhà mà dứt khoát đơn độc tu luyện trong Loạn Tinh Hải."

"Sở gia ta ngày xưa là tộc lớn Trung Nguyên, nên có lòng bao dung người, hài nhi cho rằng vị Mạnh tiền bối này tuy rằng tính khí kỳ lạ một ít, nhưng vẫn rất dễ ở chung."

Sở gia lúc trước thuộc Binh qua Cửu bộ dưới trướng Nhân Hoàng, bàn về nền móng thân phận thì nói là tộc lớn Trung Nguyên cũng không khoa trương.

Thậm chí nếu Sở gia ở Trung Nguyên, phỏng chừng cũng có thể trở thành một trong sáu thế gia.

Sở Chu Hành gật đầu, nói:

"Nếu vậy thì ta lập tức tìm nhóm lão tổ bàn bạc việc mời Mạnh Cửu Trần làm khách khanh. Cảnh Thiên, ngươi hãy đi mời Mạnh tiền bối đến, chúng ta cùng thương nghị số lượng cung phụng."

Sở gia là tộc lớn, bọn họ nuôi nổi một võ giả Dương Thần cảnh, đương nhiên điều kiện tiên quyết là vị kia sẽ không đòi hỏi quá mức.

Sở Cảnh Thiên nghe vậy trong mắt lập tức lộ ra một chút nét vui mừng, chuyện này là hắn tác hợp, Mạnh tiền bối có ấn tượng không tệ với hắn, chỉ cần Mạnh tiền bối gia nhập Sở gia trở thành cung phụng thì chắc chắn sẽ nghiêng hướng hắn, vậy là uy danh của hắn trong Sở gia sẽ hoàn toàn vượt qua đại ca.

Vì vậy Sở Cảnh Thiên lập tức đi bảo khố lấy một gốc Hàng Long Mộc to cỡ tám tấc, giao cho Tô Tín.

Lấy được Hàng Long Mộc, Tô Tín bỏ vào túi giới tử, gật đầu, nói:

"Ta xin nhận tấm lòng của tiểu hữu, lão phu xin cáo từ."

Tô Tín nói rồi ra vẻ muốn đi.

Sở Cảnh Thiên vội nói:

"Mạnh tiền bối chậm đã, nội hải to lớn nhưng không có bao nhiêu chỗ thích hợp tu luyện, bây giờ Sở gia ta thành tâm thành ý mời Mạnh tiền bối trở thành cung phụng của Sở gia, mong ngài đồng ý!"

Chương 2184 - Sở gia nội đấu (1)

Sở gia nội đấu (1)

Tô Tín híp mắt nhìn Sở Cảnh Thiên, mắc câu nhanh vậy sao? Xem ra thực lực của Sở gia gần đây xuống dốc khá nhanh.

"Tiểu hữu, ngươi phải suy nghĩ kỹ, điểm thứ nhất là lão phu không dễ tính, ta làm môn khách cho Sở gia chứ không phải làm chó săn của các ngươi. Lão phu sẽ cố gắng làm tốt trách nhiệm của môn khách, nhưng sẽ không để người ta tùy ý sai khiến."

"Thứ hai, lão phu cũng chiếm nhiều đảo trong Loạn Tinh Hải, trong đó sản xuất tài nguyên không ít, nếu Sở gia các ngươi đưa cho ta quá ít thì chẳng bằng lão phu trở về Loạn Tinh Hải của mình."

Sở Cảnh Thiên vội vàng nói: "Điểm thứ nhất thì tiền bối yên tâm, tiền bối chính là cường giả Dương Thần cảnh, cho dù gia nhập Sở gia ta trở thành cung phụng cũng chỉ phụ trách bảo vệ

an nguy cho Sở gia, mấy chuyện lung tung khác nhất định sẽ không đến làm phiền tiền bối.”

“Còn số lượng cung phụng thì mời tiền bối cùng ta đến nghị sự đường của gia tộc, sẽ có gia chủ Sở gia và các trưởng bối thương nghị với tiền bối.”

Tô Tín trầm ngâm giây lát nói:

“Lão phu vốn quyết định du lịch nội hải rồi trở về Loạn Tinh Hải, nhưng lão phu và tiểu huynh đệ nhà ngươi cũng xem như hợp ý, nếu Sở gia đã có thành ý thì lão phu sẽ thử ở lại Sở gia.”

Sở Cảnh Thiên mừng rỡ trong lòng, lập tức mang theo Tô Tín đi tới nghị sự đường của Sở gia.

Lúc này trong nghị sự đường Sở gia, Sở Chu Hành và một võ giả Dương Thần cảnh trông cực kỳ già nua ngồi ở ghế chủ, một số võ giả thực quyền khác của Sở gia ngồi ở xung quanh.

Nhìn thấy Sở Cảnh Thiên mang theo Tô Tín tiến đến, Sở Chu Hành lập tức đứng lên chắp tay nói: “Mạnh huynh, đa tạ ngươi lần này ra tay cứu khuyển tử hai lần.”

Tô Tín tùy ý xua tay nói:

“Tiện tay mà thôi, Sở gia chủ không cần đặt trong lòng.”

Sở Chu Hành nói: “Mạnh huynh, chuyện Sở gia ta muốn mời ngươi làm cung phụng chắc khuyển tử đã nói với ngươi rồi?”

“Về danh tiếng của Sở gia ta ở mảnh hải vực này thì Mạnh huynh cứ thoải mái hỏi thăm, tài nguyên cung phụng tuyệt đối sẽ không thiếu Mạnh huynh.”

“Tất cả tiêu chuẩn cung phụng tài nguyên sẽ tăng thêm hai phần dựa theo giá cả trong nội hải, không biết Mạnh huynh thấy sao?”

Sở Chu Hành nói lời này khá rộng rãi nhưng thật ra Sở gia không chịu thiệt.

Phải biết rằng võ giả Dương Thần cảnh chịu làm cung phụng cho thế lực khác vốn đã ít ỏi, tuy đất nội hải có đặt ra khung giá cả cung phụng cho võ giả Dương Thần cảnh, nhưng cơ hồ

mỗi nhà nếu có thể chiêu lãm một cung phụng Dương Thần cảnh thì chắc chắn sẽ tăng thêm giá.

Vậy là Sở Chu Hành cái gọi là tăng thêm hai phần mới là giá bình thường, nhưng qua miệng của hắn thì nghe rất hào sảng.

Trong khoảng thời gian này tới nay Ám Vệ sưu tập tình báo tuy rằng tạp, nhưng cũng rất đầy đủ, Tô Tín đương nhiên biết mấy điều này, hắn thầm cười nhạo Sở Chu Hành thích giở trò khôn vặt.

Người có tính cách này nếu là Hóa Thần cảnh hoặc Dung Thần cảnh thì được, nhưng rõ ràng Sở Chu Hành đã thành tựu đại tông sư võ đạo Dương Thần cảnh rồi, đã là chủ của một nhà, kết quả làm việc vẫn hẹp hòi, hèn gì Sở gia xuống dốc trong tay hắn.

Tô Tín đang định nói gì thì một võ giả trẻ tuổi mặt mũi hơi giống Sở Cảnh Thiên bỗng nhiên đứng lên nói: “Phụ thân, lão tổ, Mạnh tiền bối chịu gia nhập Sở gia ta là chuyện tốt, nhưng Sở gia ta dù gì chiêu lãm một vị cung phụng Dương Thần cảnh, không thể nào chẳng điều tra gì đã quyết định qua loa như vậy chứ?”

Tô Tín không cần xem biết ngay người nói chuyện là đại ca của Sở Cảnh Thiên, Sở Lâm Thiên.

Thật ra đối với Sở Lâm Thiên thì một cung phụng Dương Thần cảnh gia nhập Sở gia bọn họ thì hắn nên hân hoan đồng ý, dù sao hắn cũng là người của Sở gia, không có lý do gì phản đối chuyện có lợi cho Sở gia.

Nhưng vấn đề là hiện tại đệ đệ tốt của hắn đang tranh giành vị trí thừa kế gia chủ với hắn, vị cường giả Dương Thần cảnh này chẳng những cứu Sở Cảnh Thiên một lần, hơn nữa nhìn qua dường như hơi hợp ý với Sở Cảnh Thiên, vậy thì đệ đệ của hắn tương đương được một võ giả Dương Thần cảnh ủng hộ, hắn biết lấy cái gì tranh giành?

Có thể nói nếu Mạnh Cửu Trần này thật sự gia nhập Sở gia bọn họ thì ưu thế trưởng tử duy nhất của Sở Lâm Thiên cũng mất.

Nghe Sở Lâm Thiên nói như thế, Sở Chu Hành hơi chần chừ, hắn lại mắc tật do dự thiếu quyết đoán.

Trên thực tế đúng như Sở Lâm Thiên đã nói, Sở gia bọn họ biết quá ít về Mạnh Cửu Trần này, chỉ biết đối phương chính là võ giả Dương Thần cảnh xuất thân Loạn Tinh Hải, hoàn toàn mù tịt quá khứ của đối phương.

Đất nội hải đấu tranh cũng là rất kịch liệt, Đoạn Long Tam Đảo có thù oán lẫn nhau, cũng có ma sát với đảo khác, lỡ như Mạnh Cửu Trần thật sự ôm ý xấu thì biết làm sao?

Sở Cảnh Thiên đứng lên quát chói tai: "Đại ca! Ngươi nói vậy là sao? Cứ muốn đẩy ra cường giả mà Sở gia ta khó khăn lắm mới chiêu lãm về?"

"Mạnh tiền bối ở trên thuyền cứu ta hai lần, khi đó tiền bối còn chưa biết ta là đệ tử của Sở gia!"

"Ngươi nên biết Loạn Tinh Hải ở đâu, đi nơi đó làm sao điều tra? Dù ngươi điều tra mười năm cũng điều tra không ra kết quả!"

Sở Lâm Thiên lạnh lùng nói:

"Dù không điều tra ra kết quả nhưng cũng tốt hơn là qua loa như hiện tại."

Chương 2161: Sở gia nội đấu (2)

Sở Cảnh Thiên đang định nói gì thêm thì Tô Tín bỗng nhiên mở miệng lạnh lùng cười nói: "Xem ra chư vị Sở gia không mấy hoan nghênh Mạnh mỗ?"

"Ta nghĩ chư vị đã lầm một việc, không phải lão phu muốn làm cung phụng của Sở gia, mà là Sở gia các ngươi cầu lão phu làm cung phụng!"

"Nếu bây giờ các ngươi chưa làm rõ chuyện nội bộ Sở gia, vậy lão phu sẽ không ở đây chướng mắt, đỡ khỏi phải gia tộc các ngươi phát sinh tranh chấp nội bộ!"

Tô Tín nói xong xoay người bỏ đi, Sở Chu Hành thay đổi sắc mặt.

Tán tu Dương Thần cảnh trong đất nội hải đồng ý làm cung phụng cho một gia tộc đúng là hiếm như lông phượng sừng lân, dù có thì người ta cũng đầu nhập những thế lực lớn có cường giả cảnh giới Chân Vũ.

Dù sao thân là võ giả Dương Thần cảnh, điều đa số tán tu muốn không phải an ổn hưởng lạc mà là tiến thêm một bước.

Đầu nhập những thế lực có cường giả cảnh giới Chân Vũ thì sẽ được chỉ điểm, đầu nhập thế lực cấp bậc như Sở gia bọn họ thì không có phúc lợi đó.

Nếu chính mình chọc tức vụt mất một vị võ giả Dương Thần cảnh thì hắn chờ bị người cười vào mặt đi.

Sở Chu Hành không ngờ Mạnh Cửu Trần sẽ nóng tính như vậy, nói chuyện không hợp liền trở mặt, quả nhiên giống như Sở Cảnh Thiên nói, tính tình khó chịu.

Ngay lúc này, lão tổ Sở gia ho khan một tiếng nói: “Mạnh tiên sinh đừng trách, Sở gia ta thật sự có thành ít, Mạnh tiền bối đừng để bụng lời của mấy tiểu bối, bọn họ cũng chỉ vì nghĩ cho Sở gia ta.”

“Vậy thì tăng thêm bốn phần cung phụng Mạnh tiền bối, lão phu quyết định, mời Mạnh tiền bối làm cung phụng của Sở gia ta!”

“Hơn nữa Sở gia ta vốn có một tòa Cung phụng đường, trong đó có hơn mười vị từ Hóa Thần trở lên, bây giờ Mạnh tiền bối đến thì mời Mạnh tiền bối làm đường chủ của Cung phụng đường Sở gia, thống lĩnh tất cả cung phụng Sở gia, hơn nữa có tư cách tham dự nghị sự của Sở gia.”

Đám người Sở gia có mặt cùng hút ngụm khí lạnh, bọn họ cũng không ngờ rằng lão tổ thế nhưng sẽ cho võ giả trước mắt này đặc quyền lớn như vậy, cho hắn có tư cách gia nhập nghị sự trong gia tộc, đây là quyền lực chỉ tộc nhân trung tâm Sở gia mới có.

Mặt Sở Lâm Thiên đen thui, hắn muốn tự vả mặt mình cho rồi.

Nếu chính mình không nhảy ra phản đối thì Mạnh Cửu Trần này cùng lắm là chỉ có thể trở thành cung phụng của Sở gia

bọn họ, bây giờ thì tốt rồi, đối phương trực tiếp trở thành đường chủ của Cung phụng đường, thậm chí có quyền nghị sự mà tộc nhân trung tâm mới có, quyền lực càng lớn hơn.

Sở Lâm Thiên không dám mở miệng phản bác chuyện này, Sở gia hiện tại tuy Sở Chu Hành mới là gia chủ, nhưng uy vọng của lão tổ mới là cao nhất, nếu lão tổ đều đã mở miệng, Sở Chu Hành dám phản đối là khiến lão tổ mất mặt, hắn đừng mơ về vị trí người thừa kế gia tộc nữa.

Tô Tín nhìn lão tổ Sở gia, thầm nghĩ lão tổ của Sở gia quyết đoán hơn Sở Chu Hành, cũng tính toán thâm hơn.

Người khác cho rằng lão tổ Sở gia giao quyền lực lớn cho Tô Tín, nhưng đây cũng là một loại thủ đoạn trói buộc hắn với Sở gia.

Mới nãy Tô Tín trực tiếp trở mặt, đám người Sở gia đều đã nhìn thấy tính khí của hắn, tin tưởng có nhiều người bất mãn với hắn.

Lúc này lão tổ Sở gia trả giá lớn chiêu lãm Tô Tín vào Sở gia, cho quyền lực khá lớn, trong lòng của Tô Tín chắc chắn rất thỏa mãn. Những người khác trong Sở gia thì bất mãn với Tô Tín, cho nên quyền lực đường chủ Cung phụng đường của hắn trong vô hình sẽ bị hạn chế một ít.

Chiêu trò như vậy chắc chắn có tác dụng với ‘Mạnh Cửu Trần’, tiếc rằng giả mãi là giả, chờ lấy được Thần Vũ Lệnh, trên cõi đời chẳng có Mạnh Cửu Trần nữa.

Đương nhiên, lão tổ Sở gia làm ra quyết định thoạt nhìn hơi cấp tiến cũng vì bất đắc dĩ.

Thế hệ này của Sở gia thực lực không mạnh, hắn thì đã già, phỏng chừng không sống được bao lâu nữa.

Thực lực của Sở Chu Hành không kém, nhưng năng lực của hắn là dấu chấm hỏi to đùng, tương đương có thể giữ được Sở gia hay không cũng chưa biết.

Cho nên hiện tại có một cơ hội như vậy, lão tổ Sở gia đương nhiên muốn giữ cho Sở gia có thêm một con bài chưa lật, Mạnh Cửu Trần đến rất đúng lúc.

Lão tổ Sở gia không sợ Mạnh Cửu Trần xấu tính, ngược lại nếu đối phương là kẻ trơn tru thì hắn ngược lại không dám dùng, bởi vì người như vậy chắc chắn sẽ không chút do dự trực tiếp xoay người rời đi khi Sở gia gặp phải nguy nan.

Xấu tính như Mạnh Cửu Trần vào phút then chốt ngược lại đáng tin.

Nên lão tổ Sở gia mới quyết đoán trao nhiều chỗ tốt và quyền lực cho Mạnh Cửu Trần.

Lão tổ Sở gia nhìn Tô Tín nói: "Mạnh tiên sinh, đây là thành ý của Sở gia ta, mong Mạnh tiên sinh có thể đồng ý."

Tô Tín trầm mặc nửa ngày, thế này mới lạnh lùng hừ một tiếng, chắp tay nói:

"Nếu lão tiền bối đã nói đến mức đó thì tại hạ không phải hạng người không biết tốt xấu, tại hạ nhận vị trí này."

Lão tổ Sở gia cười to bảo:

"Về sau Mạnh tiên sinh là người một nhà với Sở gia ta, người đâu, chuẩn bị tiệc rượu đón gió tẩy trần cho Mạnh tiền bối!"

Chương 2185 - Thái độ của Tô Tín (1)

Thái độ của Tô Tín (1)

Nếu đã quyết định khiến Tô Tín trở thành môn khách của Sở gia, vậy người bên Sở gia cũng sẽ không quá hẹp hòi, lập tức sai người mở tiệc lớn đón gió tẩy trần cho Tô Tín.

Trong bữa tiệc Tô Tín phát hiện một tình huống rất thú vị, rõ ràng Sở gia rõ ràng chia làm hai phe phái, một phe cấp tiến lấy Sở Cảnh Thiên dẫn đầu, phe này biểu hiện thái độ đối địch với hai nhà Chu, Vương, muốn dùng bạo lực hoàn toàn chinh phục đối phương, tái hiện vinh quang cũ của Sở gia.

Phe kia thì lấy Sở Lâm Thiên dẫn đầu, bọn họ cho rằng đã qua nhiều năm, hai nhà Chu, Vương đã hoàn toàn độc lập, không tiếp tục là chi nhánh của Sở gia bọn họ, lúc này muốn hoàn toàn chinh phục đối phương thì nói dễ hơn làm.

Đất nội hải cạnh tranh kịch liệt, hung hiểm vô cùng, vị trí địa lý của Đoạn Long Tam Đảo bọn họ thích hợp liên minh nhất, nếu ba nhà bắt tay nhau thì thực lực sẽ tăng nhiều, đến lúc đó sẽ là thế lực không yếu ở nội hải, chứ không phải như bây giờ là thế lực xếp chót trong toàn bộ nội hải.

Tô Tín khá là đồng ý cái nhìn của Sở Lâm Thiên.

Làm người nên nhận rõ hiện thực, bây giờ hai nhà khác đã thành đại thế, thậm chí nói câu không dễ nghe, nếu hai nhà liên hợp lại thậm chí có thể diệt Sở gia, vào lúc này nếu Sở gia còn ôm tâm tư tái hiện vinh quang cũ, tuy có động lực nhưng sẽ thua rất thảm.

Chẳng qua Tô Tín muốn cướp lấy Thần Vũ Lệnh, trong mưu đồ của hắn, nếu ba nhà hòa thuận với nhau thì khó xuống tay, tốt nhất là ba nhà đánh nhau túi bụi, như vậy mới phù hợp ích lợi của Tô Tín.

Hiện tại Tô Tín công khai ngồi bên cạnh Sở Cảnh Thiên, biểu lộ lập trường của hắn, khiến người bên phe Sở Lâm Thiên sắc mặt âm trầm.

Sở Cảnh Thiên âm thầm lạnh lùng hừ một tiếng, nói với Tô Tín bên cạnh mình:

“Mạnh tiền bối, chắc ngài đã hiểu rõ chuyện của Sở gia ta. Sở gia còn chưa báo mối thù xưa, kết quả hiện tại trong Sở gia thế nhưng có người còn muốn chủ động đi liên hợp hai nhà đó, ủy khuất cầu toàn, quả thực là sỉ nhục của Sở gia ta!”

“Tiền bối, nếu chuyện này đổi thành ngài thì ngài sẽ làm sao?”

Sở Cảnh Thiên hỏi câu này cũng là thăm dò, tuy rằng hiện tại hắn biết vị Mạnh tiền bối này có cảm quan với mình không tệ, nhưng hắn cần tìm hiểu thái độ thật sự của đối phương.

Dù sao hiện tại đối phương là đường chủ Cung phụng đường của Sở gia, có quyền lực tham dự nghị sự Sở gia.

Tô Tín lạnh lùng hừ một tiếng nói:

“Còn cần phải hỏi? Võ giả chúng ta tập võ cả đời, có lẽ không làm được hành hiệp trượng nghĩa, lòng mang thiên hạ, nhưng

gặp chuyện bất bình, khoái ý ân thù mà cũng không làm được thì sống còn có ý nghĩa gì?

“Mạnh Cửu Trần này xuất thân Mạnh Cửu Trần, nhưng ta cũng biết đạo lý có thù sẽ trả, nếu như kẻ địch rất mạnh liền từ bỏ báo thù, sống uất ức như vậy có ý nghĩa gì?”

“Đương nhiên, đây là do tính cách của lão phu, Sở gia các ngươi nhà lớn nghiệp lớn, cần suy xét nhiều mặt cũng dễ hiểu.”

Nghe lời Tô Tín nói khiến Sở Cảnh Thiên siêu hưng phấn, bởi vì suy nghĩ của Mạnh tiền bối giống hệt như của hắn!

Giọng Sở Cảnh Thiên căm hận nói: “Ngày xưa hai nhà Chu, Vương làm phản, nhiều người của Sở gia ta chết trong tay bọn họ.”

“Hơn nữa khi đó trong Đoạn Long Tam Đảo, Long Thân Đảo và Long Vĩ Đảo đều là nơi Sở gia ta phụ trách lưu giữ tài nguyên, kết quả bị bọn chúng chiếm cứ.”

“Nếu lúc xưa không phát sinh sự kiện đó thì Sở gia ta ở đất nội hải này không nói có thể xếp hàng đầu, nhưng không giống như hiện tại bị xếp chót.”

Sau khi tìm hiểu rõ ràng thái độ của Tô Tín thì 1q0 hoàn toàn yên lòng.

Có một võ giả Dương Thần cảnh như vậy đứng về phía mình, uy thế của hắn ở trong Sở gia lần đầu tiên vượt qua đại ca của mình.

Khi tiệc rượu sắp kết thúc, Sở Lâm Thiên bỗng nhiên đứng lên nói: “Phụ thân, sắp đến sinh nhật của lão tổ, người nên mời thì chúng ta đều đã mời, nhưng chúng ta có nên mời người của Chu gia và Vương gia không?”

Nghe lời này, mọi người ở đây thoáng chốc đều yên tĩnh trở lại, trong mắt Sở Chu Hành lộ tia rối rắm.

Nếu là trước kia thì bọn họ tự nhiên sẽ không rối rắm chuyện này, sinh nhật của lão tổ Sở gia đã bao giờ đi mời người của Chu gia, Vương gia?

Nhưng hiện tại k6e một số người trong Sở gia đồng ý liên hợp với Chu gia và Vương gia.

Cho nên sinh nhật của lão tổ Sở gia lần này là một điểm hội hợp khá tốt, nếu có thể mời cả hai bên đến, mọi người cùng ngồi xuống làm dịu mâu thuẫn thì xác suất liên hợp có thể lớn hơn một chút.

Sở Lâm Thiên luôn muốn thúc đẩy điểm này, cho nên hắn vừa lên tiếng, tộc nhân Sở gia về phe hắn cũng lần lượt gật đầu phụ họa đồng ý.

Nhưng Sở Cảnh Thiên chau mày, hắn trực tiếp đứng lên nói: "Tuyệt đối không được! Sinh nhật của lão tổ là việc lớn của Sở gia ta, Chu gia và Vương gia dựa vào cái gì đến tham dự? Chẳng lẽ chư vị đã quên thù hận ngày xưa rồi sao?"

Sở Lâm Thiên lạnh giọng nói: "Đúng là bởi vì Sở gia ta muốn làm dịu thù hận cũ mới định mời hai nhà đến dự. Nhị đệ, ngươi quá mức cực đoan, sớm muộn gì sẽ chôn vùi toàn bộ Sở gia!"

Chương 2163: Thái độ của Tô Tín (2)

Sở Cảnh Thiên lạnh lùng cười nói: "Chôn vùi Sở gia? Không biết cuối cùng ai mới là người chôn vùi Sở gia!"

Hai người thừa kế của Sở gia bắt đầu cãi nhau, đệ tử khác của Sở gia cũng cãi lộn, toàn bộ Sở gia bỗng chốc lộn xộn.

Lão tổ Sở gia quát chói tai:

"Đều ngậm miệng!"

Lão tổ Sở gia có uy tín rất lớn trong Sở gia, hắn vừa lên tiếng, những đệ tử Sở gia không dám ồn ào nữa.

Lão tổ Sở gia xao đầu, hắn cũng băn khoăn phân vân, thế là chuyển hướng nhìn Tô Tín, hỏi:

"Mạnh tiên sinh, không biết ngươi có cái nhìn thế nào về chuyện này?"

Lão tổ Sở gia hỏi ý kiến của Tô Tín không chỉ vì muốn nghe cái nhìn của người ngoài, cũng muốn biết thái độ của Mạnh Cửu Trần này.

Lão tổ Sở gia biết Mạnh Cửu Trần đứng về phía Sở Cảnh Thiên, lão tổ Sở gia cũng xem trọng Sở Cảnh Thiên, nhưng vẫn muốn biết Mạnh Cửu Trần có thực hiện chức trách cung phụng của mình hay không, có đứng ở lập trường tuyệt đối tốt cho Sở gia mà suy xét không?

Vẻ mặt Tô Tín không thay đổi, hắn đứng lên thản nhiên nói:

"Lão phu thấy chuyện này rất đơn giản, Chu gia và Vương gia muốn đến tham dự thọ yến của Sở gia cũng được."

Lời này thốt ra, Sở Cảnh Thiên thay đổi sắc mặt, mới rồi Mạnh tiền bối còn nói sẽ đứng về phía hắn, sao bây giờ đã thay đổi?

Đám người Sở Lâm Thiên cũng không ngờ Mạnh Cửu Trần sẽ nói chuyện giúp bọn họ.

Nhưng Tô Tín bỗng đổi đề tài:

"Cho Chu gia và Vương gia tham gia sinh nhật thì cũng được, nhưng không thể là chúng ta chủ động mời."

"Chuyện gì đều chú trọng chủ yếu và thứ yếu, cho dù là Sở gia ta có ý định liên hợp với hai nhà nhưng không thể vội vàng đi nịnh nọt bọn họ, không thể bị yếu về mặt khí thế."

"Cho nên nếu hai nhà Chu, Vương muốn tham gia thọ yến, vậy khiến bọn họ chuẩn bị tốt quà mừng thọ, tự mình đến, Sở gia chúng ta quyết không thể nịnh nọt mời bọn họ."

Mắt lão tổ Sở gia sáng lên, lời nói của Mạnh Cửu Trần hợp với ý của hắn.

Lão tổ Sở gia biết tình huống hiện tại của Sở gia, cho nên không phản đối dịu quan hệ với Chu gia và Vương gia.

Nhưng Sở gia bọn họ dù gì từng là chủ nhân của Đoạn Long Tam Đảo, là chủ nhà, cứ như vậy thừa nhận quan hệ ngang hàng với Chu gia và Vương gia thì lão tổ Sở gia hơi không cam lòng.

Lời của Mạnh Cửu Trần hợp ý lão tổ Sở gia, hắn có thể tiếp thụ dịu lại quan hệ với Chu gia và Vương gia, nhưng hai nhà

phải bày ra thành ý trước, bảo chứng thể diện của Sở gia bọn họ.

Lão tổ Sở gia vừa lòng gật đầu nói: “Mạnh tiên sinh nói không sai, vậy chuyện này cứ làm theo lời của Mạnh tiên sinh.”

Sở Lâm Thiên hơi bất mãn, nhưng lão tổ Sở gia đã lên tiếng, tạm thời cũng chỉ có thể làm như vậy.

Trên mặt Tô Tín lộ nụ cười bí hiểm, Chu gia và Vương gia sẽ đến dự chứ? Tô Tín cho rằng tám phần khả năng là không.

Có một số người trong Sở gia không muốn liên hợp với hai nhà Chu, Vương, tương tự, trong Chu gia và Vương gia cũng có người không muốn hợp sức với Sở gia.

Phải biết rằng, hiện tại thực lực của Chu gia và Vương gia mạnh hơn Sở gia, một số người cấp tiến trong tộc bọn họ sẽ suy nghĩ càng cực đoan hơn, bọn họ cho rằng Sở gia chỉ là kẻ sa cơ thất thế, thực lực rõ ràng đã không bằng chính mình mà còn ra vẻ kiêu ngạo?

Người ôm ý tưởng như vậy tuy rằng không phải chủ lưu, nhưng đợi đến khi tin tức bên Sở gia truyền ra ngoài thì ý tưởng đó chắc chắn chiếm ưu thế, bọn họ sẽ chịu chủ động chịu thua Sở gia sao? Hiển nhiên là không thể nào.

Mà trên thực tế quả nhiên giống như Tô Tín đoán, Sở Lâm Thiên có quan hệ với Chu gia và Vương gia, nên hắn vừa truyền tin qua, Chu gia và Vương gia đều là vẻ mặt cười nhạt.

Nếu Sở gia gửi thiệp mời cho bọn họ bậc thang leo xuống thì bọn họ không ngại dịu bớt quan hệ với Sở gia.

Kết quả Sở gia không thấy rõ hình thế, thế nhưng còn chờ bọn họ chủ động đến tạ tội, quả thực là vô tri!

Ban đêm, Tô Tín ẩn mình trong bóng tối, dù hắn không vận dụng lực lượng Chân Vũ cảnh thì người trong Sở gia đều không phát hiện được hắn.

Trong một chỗ rừng rậm ở Long Thủ Đảo, Bạch Vô Mặc xuất hiện trong rừng, thấy Tô Tín xuất hiện thì không kiềm được chậc chậc thở dài: “Tô đại nhân quả nhiên không hổ là Tô đại nhân, chỉ dùng mấy ngày đã thành đường chủ Cung phụng

đường của Sở gia, phải công nhận, bản lĩnh này của Tô đại nhân có thể so sánh với Bạch Liên giáo.”

“Chẳng qua Bạch Liên giáo sắp xếp gian tế nội ứng vào các tông môn thì dựa vào ảo thuật, còn Tô đại nhân là dựa vào lòng người.”

Bạch Vô Mặc nói mấy lời này không phải cung duy Tô Tín, hắn chỉ nói sự thực.

Bạch Liên giáo thường dựa vào mê hoặc đệ tử cấp thấp của tông môn để đánh vào nội bộ, còn Tô Tín đang lợi dụng cái gì? Là lòng người, lợi dụng mâu thuẫn nội bộ Sở gia, lợi dụng mâu thuẫn của ba nhà Đoạn Long Tam Đảo, dùng thân phận người ngoài vào lúc thích hợp đánh vào nội bộ Sở gia, trở thành đường chủ Cung phụng đườngcó quyền nghị sự, loại thủ đoạn này quá xuất sắc.

Chương 2186 - Phát động kế hoạch (1)

Phát động kế hoạch (1)

Hiện tại trên giang hồ người sử dụng thủ đoạn này thuần thục nhất là Truy Phong Tuần Bổ của Lục Phiến Môn, vị Tô đại nhân này không hổ là xuất thân từ Truy Phong Tuần Bổ, nếu hắn còn ở triều đình thì sau Thiết Ngạo, người tiếp nhiệm tổng bộ đầu Lục Phiến Môn nhất định sẽ là vị trước mắt hắn, chứ không phải Thiết Chiến.

Tô Tín gọi Bạch Vô Mặc tới đương nhiên không phải để nghe hắn ta lấy lòng, mà bởi vì hắn đã chuẩn bị ra tay ngay tại thời điểm tổ chức tiệc sinh thần của lão tổ Sở gia.

Tô Tín nói với Bạch Vô Mặc: “Bạch Tông chủ, thủ đoạn khống chế lòng người ngươi không làm được, nhưng vận dụng một chút huyễn thuật đối với đám võ giả Hóa Thần khiến cho bọn họ không phân biệt được thật giả, chuyện đó thì đối với ngươi không thành vấn đề gì chứ?”

Bạch Vô Mặc gật đầu nói: “Đương nhiên là không thành vấn đề, ra tay đối với vài tên đệ tử cấp thấp thì sẽ không khiến cho cường giả Chân Vũ cảnh của vùng biển này chú ý.”

Tô Tín nhẹ gật đầu, trực tiếp nói cho Bạch Vô Mặc kế hoạch, để đến lúc đó hắn sẽ chuẩn bị ra tay.

Sau khi trở lại Sở gia không lâu, Sở Cảnh Thiên liền đến gõ cửa bên ngoài.

Tô Tín thản nhiên nói: "Vào đi."

Sở Cảnh Thiên cung kính tới hành lễ, sau đó mang theo vẻ không hiểu, hắn ta tiến tới: "Mạnh tiền bối, vừa nãy vì sao ngươi đồng ý muốn mời người của hai nhà kia tới? Nếu bọn họ tới thật, vậy chúng ta bên này không phải rơi vào thế bị động sao?"

Tô Tín thản nhiên nói: "Ánh mắt của ngươi nên nhìn xa ra một chút, dù sao ta cũng là người cung phụng của Sở gia, mọi thứ cũng nên đứng trên toàn thể lợi ích của Sở gia mà cân nhắc, mặc dù ta rất xem trọng ngươi, nhưng ta cũng không thể không công tư phân minh được."

Nghe lời này của Tô Tín, trong mắt Sở Cảnh Thiên lập tức lộ ra vẻ kính nể, quả nhiên không hổ là Mạnh tiền bối, phong cách làm việc quả nhiên mạnh mẽ.

Dù sao hắn cũng là người của Sở gia, mặc dù lần này Mạnh tiền bối không đứng trên lập trường của hắn để nói chuyện, nhưng hắn lại vô cùng bội phục hành vi này của Mạnh tiền bối.

Lúc này Tô Tín giả bộ như chỉ lơ đãng nói: "Nghe nói ân oán giữa Sở gia các ngươi với Vương gia và Chu gia đã có từ mấy ngàn năm, tuy nhiên có một chuyện thật ra ta lại cảm thấy rất kỳ quái, vì sao thời điểm Vương gia và Chu gia phân gia lại không liên hợp với nhau? Trong đó có phải là có bí ẩn gì hay không?"

Sở Cảnh Thiên do dự một chút rồi nói: "Kỳ thật chuyện này liên quan đến một cái bí ẩn của cả ba nhà chúng ta, nhưng hiện tại Mạnh tiền bối chính là người của Sở gia ta, vậy nên nói những chuyện này cho Mạnh tiền bối cũng không sao cả.

Lai lịch của ba nhà ở Đoạn Long Đảo chúng ta vô cùng xa xưa, thậm chí có thể ngược dòng đến tận thời kỳ của Nhân Hoàng.

Tổ tiên của Sở gia ta chính là thương bộ lang tướng, là một trong số chín bộ ngày xưa, Chu gia và Vương gia thì là giáo úy dưới trướng tổ tiên ta.

Ngày xưa tổ tiên Sở gia ta bởi vì có công tiêu diệt Man tộc Đông Di, vậy nên mới được ban thưởng một tấm lệnh bài, tổ tiên Chu gia và Vương gia là tâm phúc của tổ tiên Sở gia ta nên cũng được ban thưởng một tấm lệnh bài như thế.

Say này thời kỳ hoàng triều sụp đổ, tổ tiên Sở gia ta dẫn đầu Chu gia và Vương gia tiến về phía hải ngoại để tránh họa, trải qua cả một quãng đường dài lam lũ, lúc này mới có thể tạo ra cơ nghiệp như bây giờ."

Sở Cảnh Thiên nói đúng là thuận, chẳng qua trong lòng Tô Tín lại cười lạnh không thôi.

Hiện tại võ giả Trung Nguyên đều ôm một tư thái khinh miệt đối với võ giả hải ngoại, nguyên nhân căn bản chính là những võ giả hải ngoại này thật ra đều là đào binh ngày xưa mà thôi.

Lúc trước mặc dù thời kỳ hoàng triều sụp đổ, Trung Nguyên hoàn toàn lâm vào trong chiến loạn, nhưng thiên hạ dù loạn, nhưng xu thế chung lại xuất hiện nhiều thế lực nổi lên xưng hùng xưng bá, cho dù là anh hùng cũng được, là kiêu hùng cũng tốt, dù sao có thể quật khởi ở thời kỳ chiến loạn này thì chắc chắn đều là những nhân tài kiệt xuất.

Đám người tị nạn lúc trước trốn ra hải ngoại cũng không phải trải qua cái gì mà cả đường lam lũ, lúc đó hải ngoại căn bản là chưa từng bị ai khai phá, bọn họ cũng không có kẻ địch nào, vậy nên khi đám người này chạy ra hải ngoại thì trừ gặp phải các loại sóng gió mà sức người có thể chống lại được thì trên cơ bản cũng không tổn thất gì.

Vậy nên nói tóm lại, lúc trước là do đám người này vẫn sợ, sợ nên không dám chém giết ở Trung Nguyên, vì thế mới trốn ra hải ngoại.

Sở Cảnh Thiên không biết tâm tư của Tô Tín, hắn tiếp tục nói: "Chờ sau khi ba nhà đã định cư ổn định ở hải ngoại, ba vị tiên tổ không biết từ đâu biết được lệnh bài mà ba nhà chúng ta được Nhân hoàng ban thưởng hình như có ẩn chứa một bí mật

gì đó, cho nên bọn họ đã thu thập hết lệnh bài vào một chỗ để nghiên cứu bí mật trong đó, nhưng cuối cùng lại là tan rã không vui, cũng đã chôn xuống một cơ hội để ba nhà chúng ta phân tách.

Chương 2165: Phát động kế hoạch (2)

Mặc dù nguyên nhân cuối cùng dẫn đến việc ba nhà chúng ta phân ra không phải là vì mấy tấm lệnh bài này, nhưng trong đó ít nhất cũng có một phần nguyên nhân là thế, Vương gia và Chu gia cũng muốn có được tấm lệnh bài trong tay đối phương, vậy nên cũng muốn chiếm đoạt lẫn nhau, hai bên đều biết tâm tư của đối phương, đương nhiên bọn họ cũng không có khả năng sẽ liên thủ."

Dừng lại một chút, Sở Cảnh Thiên nói với Tô Tín: "Mạnh tiền bối, chuyện này chính là bí ẩn của ba nhà trên Đoạn Long Đảo ta, hi vọng ngài sẽ không truyền ra ngoài, nếu không thất phu vô tội hoài bích kỳ tội*, cái này hải ngoại chi địa thế nhưng là tàn khốc rất, việc này nếu là bị những cái kia Chân Vũ cảnh cường giả biết, chỗ không chừng bọn hắn liền muốn hướng ta Sở gia yêu cầu lệnh bài này."

thất phu vô tội hoài bích kỳ tội: người bình thường vốn không có tội gì, nhưng bởi vì mang ngọc quý trong người nên phải chịu tội. Ý chỉ nhứng người có thứ quý giá thì sẽ bị người khác ghen ghét hãm hại.

Tô Tín hiểu rõ gật đầu nói: "Thì ra là thế, tiểu hữu yên tâm, lão phu làm người vẫn còn có ranh giới cuối cùng, đã trở thành người cung phụng của Sở gia, vậy ta sẽ vì lợi ích của Sở gia mà suy nghĩ.

Huống hồ nếu là không có gì ngoài ý muốn, chỉ sợ lão tổ cũng muốn ta cung phụng cả đời ở Sở gia, tin tức này, tự nhiên cũng sẽ được lão phu giữ kín trong bụng."

Sở Cảnh Thiên nhẹ gật đầu, hắn cũng cho rằng vị Mạnh tiền bối trước mặt này trông vô cùng đáng tin, vậy nên mới nói cho hắn biết mọi chuyện, đồng thời hắn tự mình nói cho Mạnh tiền bối tin tức trọng yếu như vậy, cũng hắn cũng có tâm tư muốn kéo sát quan hệ với vị Mạnh tiền bối này.

Ba ngày sau, vào lễ thọ thần của lão tổ Sở gia, võ giả trên đảo đến đây chúc mừng cũng không phải là ít.

Thực lực Sở gia bây giờ mặc dù đã lâu ngày suy yếu, nhưng dù sao cũng là thế lực lớn có hai vị võ giả Dương Thần cảnh trấn giữ.

Những võ giả còn lại trên đảo thì cũng muốn cho Sở gia mặt mũi.

Mà gần đây, Sở gia chiêu mộ được một võ giả Dương Thần cảnh, bọn hắn cũng cố ý đưa Tô Tín ngồi ở vị trí gần chủ vị, gặp một người sẽ giới thiệu một lần, chính là muốn cho người khác thấy, lão tổ Sở gia của bọn họ mặc dù hiện tại đã già nua, nhưng bọn họ lại mời được một cường giả Dương Thần cảnh đỉnh phong, thực lực của hắn cũng không yếu, ngược lại còn mạnh hơn một chút.

Đối với hành vi này của Sở gia Tô Tín cũng không hề từ chối, mặc dù mình xuất hiện trước mặt nhiều võ giả trên đảo như thế này có thể sẽ gặp nguy hiểm, nhưng Tô Tín lại không lo lắng chút nào.

Kế hoạch của hắn kéo dài rất ngắn, nếu như chuyện này thuận lợi, chỉ cần thời gian mấy ngày là hắn đã có thể cướp được Thần Võ Lệnh, thong dong rời khỏi hải ngoại.

Vậy nên nếu như có người cảm thấy hắn có gì đó không đùng, nhất định sẽ phải cần thời gian để nghiệm chứng , chờ tới khi bọn họ có được tin tức xác thực, chứng minh Tô Tín không phải xuất thân từ Loạn Tinh Hải, lúc đó chỉ sợ Tô Tín đã trở về Trung Nguyên từ lâu.

Đêm xuống, thọ yến của Sở gia bắt đầu như thường lệ, Sở Chu Hành hỏi Sở Lâm Thiên bên cạnh: “Chu gia và người của Vương gia tới chưa?”

Sở Lâm Thiên cay đắng lắc đầu nói: “Không đến.”

Vốn dĩ hắn còn cảm thấy mình có thể thuyết phục được người của Chu gia và Vương gia tới đây, không ngờ sau khi biết được thái độ của Sở gia, thái độ của hai nhà này lại là càng cường thế hơn, suýt chút nữa đã cho người đuổi hắn ra ngoài.

Loại thái độ này vừa xuất hiện, Sở Lâm Thiên liền biết, chuyện mình muốn liên hợp hai nhà này chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Sở Chu Hành hừ lạnh một tiếng, vốn dĩ trong lòng hắn, ý nghĩ nên liên hợp hai nhà này hay là tiếp tục chiến đấu đến cùng đều chiếm ngang nhau.

Kết quả bây giờ thấy thái độ của hai nhà này, ý nghĩ trong lòng Sở Chu Hành cũng là dần dần có khuynh hướng nghiêng về bên Sở Cảnh Thiên.

Sở Chu Hành hừ lạnh một tiếng nói: "Nếu đã không đến thì cứ quên đi, đi vào, chúng ta tiếp tục chúc thọ cho lão tổ."

Lúc này ở trên một khối đá ngầm hay là một hòn đảo nhỏ giữa Long Thủ Đảo và Long Thân Đảo, có một số đệ tử của Sở gia và Vương gia đang canh gác.

Bởi vì khoảng cách giữa hai đảo rất gần, vậy nên những đảo nhỏ ở giữa này chính là một trong những khu vực dễ xung đột giữa bọn họ, vậy nên đều có đệ tử của mình phụ trách trấn thủ.

Trước đây, thời điểm trấn thủ ở chỗ này đều là tinh nhuệ của hai nhà, bởi vì bình thường hai nhà thường xuyên sẽ có những trận xô xát với nhau, thậm chí còn trực tiếp khai chiến, gần như mỗi ngày đều có những trận chiến to nhỏ khác nhau.

Nhưng bây giờ xô xát giữa hai bên cơ bản là đã không có, thậm chí ngay cả thời điểm khiêu khích lẫn nhau cũng không có, cao hơn nữa cũng chỉ là lạnh lùng trừng mắt nhìn nhau vài lần mà thôi, vậy nên những đệ tử được bố trí trấn thủ ở chỗ này cũng chỉ là một vài đệ tử phổ thông của hai bên gia tộc, là những người không được coi trọng mấy.

Chương 2187 - Phương Tiên Đạo Môn (1)

Phương Tiên Đạo Môn (1)

Lúc này một tòa nhà lớn có thể chứa đựng hơn mười người ở trên một hòn đá ngầm, mấy đệ tử Sở gia nhìn về phía Long Thủ Đảo đèn đuốc sáng trưng, trong lòng bọn họ đều có cảm giác khó chịu.

Những người khác của Sở gia thì đang ở nơi đó uống rượu vui đùa, còn mình lại chỉ có thể ở chỗ này chịu đựng gió biển thổi cả một đêm, phải chờ tới buổi sáng mới có thể đổi ca, chuyện này khiến cho tâm trạng của bọn họ rất khó chịu.

Trong đó có mấy người bất mãn lầm bầm một hai câu, lập tức khiến cho mấy tên võ giả của Vương gia ở phía đối diện chế giễu.

"Chậc chậc, lão bất tử của Sở gia kia đang mừng thọ thần, kết quả các ngươi lại phải ở đây chịu gió biển, có phải cảm thấy rất khó chịu hay không? Ha ha, không bằng các ngươi trở về đề nghị để hàng năm lão tổ của các ngươi đều tổ chức thọ thần một lần, như vậy không chừng có một năm nào đó đến phiên các ngươi ngồi trên Long Thủ Đảo mà sung sướng uống rượu, ha ha ha!"

Một võ giả của Sở gia lúc này liền đứng lên nổi giận mắng: "Đám nhãi con Vương gia các ngươi nói thêm câu nữa thử xem?"

Bình thường, võ giả hai nhà này vẫn quen mắng chửi lẫn nhau, bất kể là người của Sở gia hay là người của Vương gia đều biết, bọn họ không thể nào thật sự động thủ được.

Chẳng qua đúng vào lúc này, không có ai chú ý tới một thân ảnh đã xuất hiện bên người đám đệ tử Vương gia.

Thân ảnh này chính là Bạch Vô Mặc, hai tay của hắn kết ấn, một cỗ ma khí mỏng manh bay xuống, lúc này ở trong mắt đám người Vương gia, đám người Sở gia kia vậy mà lại trực tiếp rút binh khí ra, đằng đằng sát khí vọt về phía bọn hắn.

Sắc mặt đám người Vương gia lập tức biến đổi, đám người Sở gia này hôm nay ăn phải thuốc nổ hay sao? Vậy mà lại dám trực tiếp chuẩn bị động thủ.

Một đệ tử Vương gia hỏi: "Hiện tại chúng ta nên làm cái gì?"

Võ giả dẫn đầu Vương gia cắn răng nói: "Người ta đã rút đao bày ra sát khí, chúng ta còn có thể làm gì nữa? Đứng ở đây cho bọn chúng giết sao?"

Nói xong, tên võ giả dẫn đầu Vương gia liền trực tiếp xuất binh khí ra mà xông tới.

Mấy tên võ giả Vương gia bên kia thấy cảnh này đương nhiên cũng không hề do dự ra tay theo.

Mà lúc này trong ánh mắt của đám người Sở gia, những người của Vương gia kia mới như là bị điên, vậy mà trực tiếp xuất ra binh khí ra tay về hướng mình.

Phải biết người dẫn đầu khiêu khích là bọn họ, kết quả bọn họ lại còn bày ra bộ dáng có thâm thù đại hận, bắt buộc phải ra tay là có ý gì?

Đương nhiên người của Sở gia cũng không suy nghĩ nhiều, đám hỗn đản Vương gia kia còn dám động thủ, đương nhiên Sở gia bọn họ cũng sẽ không lùi bước.

Dưới sự thao túng của Bạch Vô Mặc, Sở gia và Vương gia đã chiến đấu kịch liệt với nhau.

Đối với Bạch Vô Mặc mà nói, loại huyễn thuật cấp bậc này chỉ thuộc về loại cấp thấp, hắn muốn những võ giả Vương gia kia thấy cái gì thì bọn họ cũng chỉ có thể nhìn thấy cái đó.

Hơn nữa Bạch Vô Mặc còn cố ý thao túng cuộc chiến, vốn dĩ so sánh lực lựng của của hai bên thì hẳn là người của Sở gia mạnh hơn một chút, nhưng hắn lại bày ra trước mặt đám người Sở gia Nhất Trọng Huyễn Thuật, khiến cho thời điểm bọn họ ra tay đã lộ ra rất nhiều sơ hở, bị đám người của Vương gia chiếm thượng phong, tùy ý giết chóc.

Nhân số mà Chu gia và Vương gia bố trí ở giữa hai hòn đảo đương nhiên cũng không chỉ có như thế, người trên những bãi đá ngầm hoặc trên đảo nhỏ còn lại nhìn thấy hai bên này đang đánh nhau, bọn họ lập tức liền muốn chạy tới trợ giúp.

Chẳng qua những võ giả phụ trách trấn thủ ở chỗ này đều chỉ là một vài võ giả Hậu Thiên và Tiên Thiên cảnh, những võ giả Hậu Thiên kia chỉ có thể chèo thuyền tới, mà những võ giả Tiên Thiên phải hao phí chân khi đi độ nước thì cũng phải mất một khoảng thời gian.

Đợi đến khi bọn hắn chạy đến, người của Sở gia đã bị bên kia tàn sát không còn, mà Vương gia cũng không khá hơn chút nào, cơ bản là không có sức để đứng, mấy người còn sống thì cũng đều đã bị trọng thương, mất đi sức chiến đấu.

Đám người Sở gia căm tức nhìn người của Vương bên kia, tức giận nói: "Vương gia các ngươi có ý gì? Quả nhiên là muốn khai chiến với Sở gia chúng ta sao?"

Vừa này bọn hắn nhìn thấy rõ ràng là Vương gia này dẫn đầu khiêu khích, đương nhiên bọn họ nói cái gì thì mọi người ở đây tất nhien là không nghe được, nhưng bọn họ có thể khẳng định, người đầu tiên mở miệng khiêu khích chính là Vương gia, người đâu tiên động tay cũng là Vương gia này.

Chuyện cứ như vậy còn cần phải nhiều lời sao? Vương gia này rõ ràng là muốn khai chiến với Sở gia bọn họ!

Kỳ thật đám người bên phía Vương gia cũng nghĩ mãi mà không rõ, vì sao người của nhà mình người sẽ ra tay trước, chẳng lẽ bởi vì bên phía Sở gia này nói lời gì khó nghe sao?

Nhưng cũng không nên làm vậy, hai bên đã mắng nhau đến mức kéo dài cả mấy thập niên rồi, có thể nói người của hai nhà bọn họ đều đã mắng nhau từ nhỏ cho đến lớn, cho dù đối phương mắng có khó nghe thì người nhà mình cũng tuyệt đối không có khả năng chủ động ra tay.

Chương 2188 - Phương Tiên Đạo Môn (2)

Phương Tiên Đạo Môn (2)

Chỉ là chuyện bây giờ đã bày ra trước mặt, đúng thật là người của Vương gia bọn họ ra tay trước, chuyện này cũng không thể nào thay đổi được.

Nhưng cho dù như thế, Vương gia bọn họ cũng sẽ không tùy ý nhận là mình đang sợ, người bên phía Vương gia liền trực tiếp lạnh lùng nói: "Cho dù khai chiến thì làm sao? Vương gia ta còn sợ loại người sa cơ thất thế như Sở gia các ngươi hay sao?"

Kẻ dẫn đầu của đám người Sở gia bên kia mặc dù không phải là võ giả hướng về phía Sở Cảnh Thiên, mà là hướng về đại ca

của hắn là Sở Lâm Thiên, tuy nhiên hắn cũng không phải là loại người sẽ ép mình chịu ủy khuất.

Hiện tại những người này của Vương gia đều đã cưỡi lên đầu của bọn họ, nếu hắn mà còn không phản ứng chút nào nữa, vậy thì hắn cũng coi như không xứng được gọi là võ giả.

Vậy nên tên võ giả kia liền trực tiếp dựng thanh trường thương màu đỏ đậm trong tay mình lên, quát một tiếng chói tai: "Vương gia các ngươi khinh người quá đáng! Đệ tử Sở gia theo ta xông lên!"

Dứt lờn, người của Sở gia bên này và người của Vương gia liền hoàn toàn hỗn chiến, máu tươi nhuộm đỏ một vùng biển, mà Bạch Vô Mặc lúc này đã bất tri bất giác bỏ chạy.

Cùng lúc đó, cách xa hải vực này mấy trăm dặm có một hòn đảo lớn có mây mù bao phủ.

Trên hòn đảo này có non nước vây quanh, cảnh sắc vô cùng tráng lệ, ở giữa các đỉnh núi trên đảo thường xuyên nhìn thấy có một vài võ giả mặc trang phục của đạo giả cưỡi trên lưng những con tiên hạc đi tới đi lui, tựa như một đám người ở giữa tiên cảnh.

Đây cũng là một trong tứ đại Đạo môn, trình độ thần bí có thể sảnh với Thái Nhất Đạo Môn, Phương Tiên Đạo Môn.

Mỗi một môn phái trong tứ đại Đạo môn đều có những đặc sắc riêng của mình, Tạo Hóa Đạo Môn được xem như người thừa kế Đạo môn chính tông nhất, tu luyện tạo hóa chi lực, truyền thừa đạo pháp.

Mà truyền thừa của Long Hổ Đạo Môn chính là luyện thể huyền công của Đạo môn, đi theo con đường cứng rắn lại bá đạo .

Thái Nhất Đạo Môn thì tương đối cực đoan, có ý đồ dung hợp võ đạo với thiên đạo để tấn thăng đến kia cảnh giới vô thượng.

Còn về phần Phương Tiên Đạo Môn này, nghe tên là đã biết, bọn họ thích việc tu tiên.

Cái gọi là võ đạo của Phương Tiên Đạo Môn chỉ là một con đường tắt để đi đến tu tiên, chỉ có rèn luyện cơ thể kiên cố thì

mới có thể đi trên con đường này.

Bọn hắn tin tưởng vững chắc rằng phía trên Thông Thiên cảnh còn có một cảnh giới khác, đó chính là Tiên Nhân cảnh trong truyền thuyết.

Đương nhiên trong mắt một số người thì lại thấy Phương Tiên Đạo Môn có chút cố chấp, Chân Vũ cảnh đã có thể ngự không phi hành, một quyền phá nát núi sông, một chân làm nứt mặt đất, thậm chí một chưởng đánh chìm một hòn đảo nhỏ, loại lực lượng này có khác gì so với thần tiên chân chính đâu, vậy thì các ngươi còn truy tìm tiên đạo làm gì nữa?

Nhưng Phương Tiên Đạo Môn vẫn thủy chung cho rằng đó không phải Tiên Nhân cảnh chân chính, nhất định phải trường sinh bất tử thì mới có thể thật sự xem là.

Vậy nên, qua nhiều năm như vậy Phương Tiên Đạo Môn vẫn luôn hướng phía cái mục tiêu này mà nỗ lực, thậm chí bọn họ vì nghe nói ở hải ngoại này có dấu vết của tiên nhân, nên hơn ba ngàn năm trước bọn họ đã cố ý dời toàn bộ tông môn đến hải ngoại, suýt chút nữa gây ra một trận đại chiến ở hải ngoại.

Đương nhiên Phương Tiên Đạo Môn vẫn luôn kiên trì tìm kiếm thứ gọi là dấu vết của tiên nhân kia cũng không phải là không thu hoạch được chút gì.

Võ đạo của Phương Tiên Đạo Môn là tổng hợp sở trường của Tạo Hóa Đạo Môn và Thái Nhất Đạo Môn, con đường võ đạo mênh mông trôi nổi, nhưng lại tự sinh đạo uẩn.

Mà phương diện luyện đan của Phương Tiên Đạo Môn cũng cực mạnh.

Đan dược mà Phương Tiên Đạo Môn luyện chế cũng rất khác biệt so với Dược Vương Cốc, Dược Vương Cốc chuyên luyện chế các loại thuốc trị thương và một số nhỏ là đan dược để tu luyện, nhưng Phương Tiên Đạo Môn thì lại chuyên dùng các loại kỳ trân dị bảo để luyện chế một thứ gọi là tiên đan.

Đương nhiên mặc dù Phương Tiên Đạo Môn không thể luyện chế ra được tiên đan, nhưng bọn họ cũng có thể luyện chế ra được một chút đan dược kỳ kỳ quái quái, trong đó có lẽ một số

sẽ không thể dùng được, nhưng có một số ít lại đạt được hiệu quả thần kỳ, có thể so sánh với vô thượng thần đan.

Loại đan dược này có một số loại là có thể phục chế, nhưng có một số lại do ngoài ý muốn luyện ra, căn bản không thể nào phục chế, nói tóm lại là dù sao Phương Tiên Đạo Môn cũng không bị lỗ vốn.

Hơn nữa bọn họ còn học theo Mặc gia chế tạo đủ loại cơ quan, dụng cụ với đủ hình thù kỳ quái để theo đuổi tìm người, gọi là tiên tung, mặc dù đa số những đồ vật mà bọn họ tạo ra đều chỉ tổ lãng phí vật liệu, nhưng có một phần đồ vật thì vẫn rất hữu dụng.

Lúc này ở trong một tòa đại điện của Phương Tiên Đạo Môn, toàn bộ bên trong đại điện cũng không đặt bất kỳ cái gì khác, chỉ đặt một tòa dụng cụ khổng lồ.

Chương 2189 - Phương Tiên Đạo Môn (3)

Phương Tiên Đạo Môn (3)

Toà dụng cụ này tựa như một tấm bản đồ khổng lồ, nhưng phía trên nó lại chứa nguyên một tòa hải vực, khu vực đó chính là phạm vi hải vực mấy trăm dặm xung quanh Phương Tiên Đảo, còn có thêm cả mây mù lượn lờ tựa như tiên cảnh.

Thứ đồ vật này chính là do Phương Tiên Đảo chế tạo ra dùng để tìm kiếm cái gọi là ‘tiên tích’ Hải Nhãn Đồ, có thể giám sát động tĩnh phía trên hải vực.

Chẳng qua sau này bọn họ mới phát hiện ra là thứ này còn không phải hoàn toàn dùng như vậy, thứ này cần chân khí của võ giả duy trì trong một thời gian dài, hơn nữa phạm vi của nó cũng có hạn, căn bản là không giám sát được toàn bộ nội hải, cùng lắm thì cũng chỉ có thể bao trùm toàn bộ phạm vi vài trăm dặm hải vực xung quanh Phương Tiên Đảo mà thôi.

Vậy nên người của Phương Tiên Đảo kiền dứt khoát liền đặt Hải Nhãn Đồ này ở trung tâm của Phương Tiên Đảo, dùng để giám sát động tĩnh xung quanh hải vực của Phương Tiên Đảo, thứ này cũng có thể sử dụng để tiết kiệm một nhóm người, dù sao thời điểm không có Hải Nhãn Đồ này, mỗi ngày Phương

Tiên Đạo Môn đều phải điều động võ giả tuần tra và bảo vệ hải vực xung quanh Phương Tiên Đảo.

Lúc này trong mắt Hóa Thần cảnh đang trông coi Hải Nhãn Đồ khẽ ồ lên một tiếng, bởi vì ở biên giới của Hải Nhãn Đồ này, hắn thình lình phát hiện ra có đám mây mù tối đen như mực ngưng tụ, mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng hắn lại tin chắc là mình không hề nhìn lầm.

Trong Hải Nhãn Đồ có mây mù lượn lờ, nhưng nếu trong khu vực nào xuất hiện lực lượng cao cấp thì nơi đó sẽ có mây mù ngưng tụ, màu sắc sẽ chuyển đậm.

Mà màu đen lại tượng trưng cho lực lượng của cường giả Chân Vũ cảnh, chẳng lẽ lại có cường giả Chân Vũ cảnh ra tay xung quanh hải vực của Phương Tiên Đảo sao?

Tên đệ tử kia liền tranh thủ bẩm báo tin tức cho phong chủ Tầm Tiên Phong, là một trong mười hai phong của Phương Tiên Đạo Môn.

Ngoại trừ chưởng giáo của Phương Tiên Đạo Môn ra, còn chia làm mười hai chủ phong, cũng đại biểu cho mười hai chi nhánh của Phương Tiên Đạo Môn, phân biệt trên từng ngọn núi của Phương Tiên Đảo.

Trong đó đệ nhất phong chính là Tầm Tiên Phong, phong chủ ‘Cửu tiêu tán nhân’ Lâm Thanh Huyền chính là cường giả Dương Thần cảnh, cũng là người tạm thời đóng vai trò là chưởng giáo khi chưởng giáo của bọn họ đang bế quan.

Đợi sau khi tên võ giả này báo tin tức lên, Lâm Thanh Huyền chau mày, võ giả hải ngoại chắc hẳn đều biết quy củ của Phương Tiên Đạo Môn bọn họ, còn có người dám ra tay ở địa vực của Phương Tiên Đạo Môn bọn họ sao?

“Ngươi chắc chắn mình không nhìn lầm chứ?” Ánh mắt Lâm Thanh Huyền mang theo một tia nghi hoặc.

Tên võ giả Phương Tiên Đạo Môn kia vội vàng nói: “Đệ tử thật sự không hề nhìn lầm, mặc dù tia khí tức kia chỉ xuất hiện một tia như vậy, nhưng lại vẫn bị Hải Nhãn Đồ phát hiện.”

Lâm Thanh Huyền trầm ngâm một lát rồi nói: “Được, ta đã biết chuyện này, ngươi cứ về trước tiếp tục quan sát Hải Nhãn Đồ đi.”

Sau khi đuổi tên đệ tử này đi, Lâm Thanh Huyền đi thẳng tới một tòa cung điện lơ lửng ở trung tâm Phương Tiên Đạo Môn.

Đây chính là một tòa cung điện duy nhất ở Phương Tiên Đạo Môn dùng trận pháp để khiến cho nó lơ lửng, nhìn rất giống với tòa hành cung của Nhân Hoàng mà Tô Tín từng nhìn thấy.

Thứ gọi là cung điện lơ lửng gần như đều phải dựa vào trận pháp, ngoại trừ bên ngoài nhìn đẹp ra thì cũng không có tác dụng nào khác.

Phương Tiên Đảo làm một ngôi đại điện như vậy đặt ở trung tâm của Phương Tiên Đảo đương nhiên không đơn thuần chỉ vì giữ thể diện, mà muốn nói cho đệ tử biết, chí hướng dốc lòng theo đuổi tiên đạo của Phương Tiên Đảo sẽ không bao giờ thay đổi, hôm nay chỉ có một tòa cung điện lơ lửng, nhưng sau này nói không chừng sẽ vô số tòa cung điện của Phương Tiên Đảo sẽ bay lên, trở thành chỗ ở chân chính của Tiên gia.

Đẩy cửa điện ra, lúc này bên trong đại điện chỉ có một lão đạo sĩ mặc áo bào xám ngồi ở nơi đó.

Lão đạo sĩ kia nhìn qua thì có chút lôi thôi lếch thếch, râu tóc bởi vì thường xuyên không chăm chút nên suýt nữa đã che kín toàn bộ khuôn mặt, thậm chí bên trên đạo bào còn có cả một lớp bụi, tựa như đã ngồi ở nơi này trăm năm vậy.

Trên thực tế cũng không khác mấy, vị này là chưởng giáo của Phương Tiên Đạo Môn, ‘Trường Sinh Tử’ Chung Xử Huyền đã đi vào cõi tiên trong trời đất tìm kiếm dấu tích của tiên, trăm năm rồi cũng chưa từng rời khỏi nơi này, hiện tại mọi chuyện lớn nhỏ trong Phương Tiên Đạo Môn đều có Lâm Thanh Huyền đến xử lý.

“Sư huynh, có đệ tử phát hiện bằng Hải Nhãn Đồ có cường giả Chân Vũ cảnh đã để lộ một tia khí tức ở hải vực của Phương Tiên Đạo Môn.”

Dứt lời, toàn bộ kim mang bên trong đại điện sáng lên, một hư ảnh kim sắc xuất hiện bên trong đại điện, đây mới chỉ là

nguyên thần của Chung Xử Huyền, mặc dù thân thể của hắn trăm năm không cử động, nhưng nguyên thần lại đang không ngừng tu luyện, ý đồ muốn siêu thoát khỏi thân thể, đạt đến thành tựu nguyên thần không thể bị tiêu diệt.

Vậy nên những năm gần đây không phải là hắn không hỏi đến thế sự, mặc dù thân thể không cử động, nhưng chuyện những chuyện của Phương Tiên Đạo Môn vẫn phải do hắn làm chủ.

Chương 2190 - Khai chiến (1)

Khai chiến (1)

Nếu để Tô Tín và Bạch Vô Mặc nhìn thấy một màn Chung Xử Huyền ngưng tụ nguyên thần để tạo thành cơ thể đơn độc, mặc dù không thể hù chết bọn họ, nhưng ít nhất cũng sẽ khiến bọn họ khiếp sợ.

Nguyên thần của người này có thể nói là mạnh nhất từ trước đến giờ cũng không hề nói quá, dù Tô Tín và Bạch Vô Mặc đều là võ giả tu luyện nguyên thần, nhưng ở nguyên thần của bọn họ vẫn còn kém rất xa so với Chung Xử Huyền.

Nhìn Lâm Thanh Huyền, nguyên thần của Chung Xử Huyền cũng không nói lời nào, nhưng một giọng nói có vẻ già nua lại vang lên từ trong lòng Lâm Thanh Huyền.

“Tên võ giả Chân Vũ cảnh này ra tay ở vùng biển nào?”

Lâm Thanh Huyền nói: “Ở xung quanh hải vực Đoạn Long Tam Đảo.”

Nguyên thần của Chung Xử Huyền làm ra một động tác trầm tư, một giọng nói lại tiếp tục vang lên từ đáy lòng Lâm Thanh Huyền.

“Thì ra là địa bàn của ba nhà kia, nghe nói ba nhà đó vẫn luôn công kích lẫn nhau, chẳng lẽ bây giờ đã không nhịn được muốn nhờ lực lượng cường giả Chân Vũ cảnh của thế lực khác để hủy diệt đối thủ sao?

Thanh Huyền, ngươi đi một chuyến, nói cho người của ba đảo kia biết là không nên gây chuyện quá mức, tấn công lẫn nhau thì có thể, nhưng bọn họ mà tiêu một cái giá lớn để mời cường

giả Chân Vũ cảnh ra tay, vậy thì bọn họ đi mà tìm nơi khác đánh nhau, đừng ra tay ở hải vực Phương Tiên Đạo Môn chúng ta."

Phương Tiên Đạo Môn thân là một trong tứ đại Đạo môn, đừng thấy đám người này bình thường chỉ thích lải nhải, cứ thích đi đến những nơi vắng vẻ mà theo đuổi mấy cái đồ tiên tung gì đó, nhưng thật ra nếu Phương Tiên Đạo Môn mà không có thực lực thì bọn họ cũng không có khả năng đặt chân đến hải ngoại.

Phải biết rằng, ở hải ngoại này người ta vô cùng bài xích người ngoài, thể mà Phương Tiên Đạo Môn này hơn ba ngàn năm trước lại có thể cường ngạnh tiến ra hải ngoại, gây dựng được cơ nghiệp như bây giờ, chì như thế đã có thể tưởng tượng được thực lực của Phương Tiên Đạo Môn mạnh đến mức nào.

Phương Tiên Đạo Môn tự sẽ có quy củ của Phương Tiên Đạo Môn, bất kỳ người nào dám động thủ ở trong khu vực của Phương Tiên Đạo Môn, cho dù ngươi có là Chân Vũ cảnh thì Phương Tiên Đạo Môn cũng sẽ không thỏa hiệp.

Ngay khi Phương Tiên Đạo Môn bên này có hành động thì cùng lúc đó, Đoạn Long Tam Đảo bên kia đã loạn như ong vỡ tổ.

Bên này, lão tổ Sở gia còn đang tổ chức thọ yến thì một tên đệ tử Sở gia cả người đầy máu tươi liền vọt vào lớn tiếng nói: "Gia chủ! Lão tổ! Không xong rồi! Vương gia bên kia bỗng nhiên khai chiến với Sở gia chúng ta, hiện tại hai đảo biên giới đã máu chảy thành sông, đệ tử thủ vệ biên giới của Sở gia ta đã chết và bị thương nhiều vô cùng!"

Vừa dứt lời, mọi người ở đây liền lập tức giật mình, đặc biệt là Sở Lâm Thiên, lúc này hắn hét to một tiếng: "Không có khả năng!"

Tên đệ tử Sở gia kia nhìn về phía Sở Lâm Thiên đau thương nói: "Công tử, là thật, lúc bắt đầu là người của Vương gia mở miệng khiêu khích trước, Sở gia cũng chỉ mắng trả, nhưng

đúng lúc đó, người của Vương gia lại tự nhiên ra tay, dẫn đầu tấn công về phía Sở gia ta.

Hiện tại ở biên giới bên kia, đệ tử của Sở gia ta đã chết mấy chục người, nếu cứ kéo dài thêm, người của Sở gia ta bên này sẽ nhanh chóng chết sạch!”

Sắc mặt Sở Lâm Thiên hơi thay đổi, bởi vì cho tới bây giờ hắn mới nhận ra, tên võ giả hiện tại tới báo tin chính là một đệ tử Sở gia đứng về phía hắn.

Nếu vậy, những lời mà tên đệ tử Sở gia này nói đều là thật sao? Đám người Vương gia bên kia điên hết rồi sao, vậy mà lại dám ra tay với Sở gia bọn họ vào thời điểm này, chẳng lẽ Vương gia thật sự muốn không chết không thôi với Sở gia bọn họ sao?

Hiện tại Sở Lâm Thiên không biết nên nói cái gì mới tốt, mà lúc này những võ giả khác đến đây chúc thọ cũng đều dùng ánh mắt vi diệu nhìn đám người Sở gia.

Hôm nay chính là lễ thọ thần của lão gia tổ Sở gia, kết quả Vương gia lại chọn một khoảng thời gian như thế để ra tay với Sở gia, khiến cho Sở gia trong ngày đại hỉ lại phải nhuốm máu, đây rõ ràng chính là tại dẫm lên mặt mũi của Sở gia, muốn đánh nhau với Sở gia không chết không thôi.

Ánh mắt lão tổ Sở gia một mảnh âm trầm, bao gồm cả Sở Chu Hành vẫn luôn do dự không thể quyết định được.

Mặt mũi Sở gia bọn họ đã bị giẫm đạp đến mức này, nếu Sở gia bọn họ vẫn tiếp tục muốn chấm dứt thù hận với hai nhà bên kia, vậy Sở gia còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại hải vực này nữa?

Vậy nên, lúc này lão tổ Sở gia liền quát lên: “Tất cả đệ tử Sở gia toàn bộ ra tay, theo ta san bằng Vương gia, báo thù cho đệ tử đã chết!”

Trận chiến này, Sở gia có thể đánh thắng hay không, lão tổ Sở gia cũng không biết, nhưng trước mắt có nhiều người đang nhìn như vậy, chỉ cần Sở gia bọn họ có thể bày ra chút tư thái nào đó, vậy thì cũng có thể vãn hồi lại một chút mặt mũi.

Tô Tín đứng ở sau đám người, khóe miệng lộ ra một nụ cười khó lường.

Chương 2170: Khai chiến (2)

Động tác của Bạch Vô đúng là rất nhanh, nhìn bộ dáng của đám người Sở gia như vậy, hiển nhiên là dưới tính toán của Bạch Vô Mặc, đám người này cũng đã phải chịu tổn thất không nhỏ.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, kỳ thật đám người Vương gia bên này cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Gia của Vương gia Vương Kính Sơn nghi ngờ nói: "Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Cuối cùng là ai đã sai bọn họ động thủ với người của Sở gia?"

Nói xong, Vương Kính Sơn không khỏi nhìn về phía một tên võ giả Dương Thần cảnh khác của Vương gia là Vương Kính Hải.

Vương Kính Hải không phải đệ đệ ruột của Vương Kính Sơn, hắn chỉ là đệ đệ trong tộc mà thôi.

Hơn nữa, tuy Vương Kính Sơn chính là gia chủ, nhưng thật ra thực lực của vị đệ đệ này lại mạnh hơn hắn, tương tự như vậy, cách làm việc của Vương Kính Hải tương đối cực đoan, vậy nên lúc đó gia chủ đời trước mới không truyền vị trí gia chủ cho Vương Kính Hải, mà đã để lại cho Vương Kính Sơn.

Cho tới nay Vương Kính Hải vẫn kiên trì với việc phải dùng vũ lực để chinh phục Sở gia, hắn thấy ngày xưa cái gọi là chủ gia cũng chỉ là đồ bỏ đi mà thôi.

Ngày xưa tổ tiên của Vương gia đúng thật là thuộc hạ của tổ tiên Sở gia, chỉ là một kẻ phụ thuộc, nhưng hiện tại thế hệ hoàng triều đã hoàn toàn bị để hủy diệt, lo nhiều chuyện như vậy thì được cái gì?

Lúc này thấy ánh mắt hoài nghi của Vương Kính Sơn, Vương Kính Hải vội vàng nói: "Đại ca, ngươi đừng nhìn ta, lần này thật sự không phải do ta ra tay, hiện tại Vương gia chúng ta còn chưa chuẩn bị bất cứ thứ gì, lúc này mà khai chiến với Sở gia thì cũng không chiếm được tí chỗ tốt nào.

Cho dù ta có sốt ruột thì lúc này ta cũng sẽ không lấy tiền đồ rộng mở của Vương gia ra để đùa giỡn.”

Vương Kính Sơn cũng hơi nhức đầu.

Chuyện này có chút kỳ quặc, nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ cũng không thể nào điều tra ra.

Bởi vì lúc trước những kẻ đầu tiên nhục mạ Sở gia cũng là đệ tử Vương gia, mà đám người đó lúc ra tay cũng đã bị chết sạch, hơn nữa những đệ tử Vương gia khác còn là người chứng kiến, bọn họ đều nói là do người của Vương gia bên này ra tay trước, mọi chuyện như vậy, cho dù bọn họ muốn đẩy trách nhiệm cho người của Sở gia thì cũng không được.

Vương Kính Sơn thở dài nói: “Trước hết, bây giờ chúng ta đừng quản nhiều chuyện như vậy, triệu tập tất cả đệ tử của Vương gia chúng ta chuẩn bị ra tay, lần này xem như Vương gia chúng hoàn toàn chọc giận lão bất tử kia của Sở gia, cho dù nay có là thọ thần của hắn thì kiểu gì hắn cũng sẽ dẫn người của Sở gia tới Vương gia ta gây phiền phức.

Trước hết, cho dù trong chuyện này bất luận ai đúng ai sai, Vương gia ta nhất định sẽ không cúi đầu, cùng lắm thì tái chiến thêm một trận là được.”

Khóe miệng Vương Kính Hải cũng lộ ra một ý cười lạnh lùng: “Lần này nếu Sở gia chỉ muốn lượn lờ tạo thế trận thì thôi, còn nếu bọn họ thật sự muốn động thủ, vậy ta sẽ biến thọ thần của lão bất tử Sở gia kia thành ngày giỗ của hắn!”

Vương Kính Sơn im lặng nhìn thoáng qua đệ đệ này của chính mình.

Mình ít nhất còn là gia chủ xuất thân dòng chính, nhưng Vương Kính Hải lại chỉ xuất thân từ chi nhánh, khi còn trẻ hắn ta không tu luyện ở trên đảo mà xông xáo vào nội hải, mặc dù rèn luyện được thực lực không tệ, nhưng sát tính lại quá nặng, chuyện này cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Ngay sau khi Vương gia đã triệu tập toàn bộ mọi người lại thì đám người Sở gia do lão tổ Sở gia và Sở Chu Hành dẫn đầu cũng đã trực tiếp vây khốn Long Thân Đảo.

Hai nhà bọn họ bên này náo ra động tĩnh lớn như vậy, Chu gia Long Vĩ Đảo đương nhiên là có nghe thấy đến, nhưng bọn họ cũng không có hành động gì.

Đối với Chu gia mà nói, cả Sở gia và Vương gia đều là địch nhân, bọn họ đấu với nhau đến lưỡng bại câu thương mới tốt, tại sao Chu gia lại phải quản chứ?

Mà lúc này những võ giả khác đến tham gia thọ yến của lão tổ Sở gia cũng có mặt ở đây, đại đa số bọn họ đều là ôm tâm tình muốn xem náo nhiệt ở một bên, muốn nhìn xem vấn đề này sẽ được giải quyết như thế nào.

Lão tổ Sở gia chống một cây trường thương đen nhánh, trên mặt tràn đầy vẻ nghiêm túc, lạnh lùng nói: "Vương gia kia, người của ba nhà chúng ta đã mấy trăm năm chưa từng nào ra chuyện gì đến mức xảy ra án mạng, lần này Vương gia các ngươi lại ra tay khiêu khích trước, rốt cuộc là các ngươi có ý gì? Muốn triệt để đấu với Sở gia ta không chết không thôi sao?"

Vương Kính Sơn thản nhiên nói: "Nếu như ta nói chuyện này chỉ là một hiểu lầm, cũng không phải Vương gia ta cố ý hành động thì ngươi có tin không?"

Sở gia lão tổ cười lạnh nói: "Ngươi cho là ta sẽ tin sao? Đóng ở biên giới hai đảo của chúng ra mặc dù đều là đệ tử cấp thấp của hai nhà, nhưng cũng đều được người trong tộc răn dạy qua là không cho phép bọn họ tuỳ tiện động thủ, mở ra chiến sự.

Vương gia dẫn theo nhiều người như vậy đồng loạt ra tay với Sở gia ta, bây giờ ngươi ở đây nói với ta là không phải ý định của Vương gia, ngươi cho là ta sẽ tin sao?"

Chương 2171: Đồ sát (1)

Vương Kính Sơn hừ lạnh nói: "Có tin hay không tùy ngươi, dù sao chuyện này Vương gia làm ra ta cũng không rõ lắm, vậy lần này Sở gia các ngươi rốt cuộc là có ý gì? Chẳng lẽ thật sự muốn khai chiến hay sao?"

Lão tổ Sở gia lạnh lùng nói: "Người muốn khai chiến cũng không phải Sở gia chúng ta, mà là Vương gia các ngươi!

Chuyện lần này Vương gia ngươi nếu thật sự có thành ý, vậy liền xin lỗi Sở gia trước mặt mọi người, đồng thời Sở gia ta cũng chết rất nhiều đệ tử, Vương gia các ngươi cũng phải chủ động giao ra một số đệ tử để bồi tội!"

Vương Kính Sơn vẫn không nói gì, Vương Kính Hải bên cạnh hắn liền bước lên một bước, quanh thân tản ra một cỗ khí thế lạnh lẽo vô biên, cười lạnh nói: "Giao ra sao? Nếu như chuyện này là do Vương gia ta làm thì sao? Lão bất tử Sở gia, bây giờ ngươi còn cầm Hãm Trận Thương tổ truyền của Sở gia các ngươi đến đây thì có tác dụng gì? Ngươi còn có thể dùng Hãm Trận Thương pháp của Sở gia sao?"

Người của Sở gia đều bị Vương Kính Hải chọc cho đỏ bừng cả mặt, nhưng không đợi người của Sở gia nói câu gì, Tô Tín đã đứng ra thản nhiên nói: "Đúng sai phải trái tự sẽ có phán xét, lần này là do Vương gia ngươi khiêu khích trước, chư vị ở đây đều có thể nhìn thấy, hiện tại lão phu cũng cho ngươi một cơ hội, cho Sở gia ta một công đạo, hoặc là, diệt tộc!"

Vương Kính Hải nhướng mày, đừng thấy hắn là người cuồng ngạo, nhưng hắn lại là loại võ giả đã chiến đấu hơn trăm trận nên vô cùng mẫn cảm đối với nguy hiểm.

Hắn có thể cảm giác được người trước mắt này có thực lực Dương Thần cảnh, nhưng hắn lại có thể cảm nhận từ trên người của người này một cỗ áp lực cực mạnh!

"Ngươi lại là ai? Đây là chuyện của Vương gia và Sở gia, khi nào đến phiên một người ngoài như ngươi xen vào?"

Tô Tín thản nhiên nói: "Lão phu chính là đường chủ Cung Phụng Đường của Sở gia Mạnh Cửu Trần, đã nhận lấy đồ của Sở gia vậy đương nhiên lão phu chính là người Sở gia, đừng nói là xen vào, cho dù nhúng tay vào chuyện này thì ta cũng có đủ tư cách!"

Đối với chuyện gần đây Sở gia mới mời được một người đến cung phụng, Vương gia cũng đã nghe thấy.

Chẳng qua cho tới nay Vương gia đều không hề để ý đến chuyện này.

Dù sao trong mắt người của Vương gia, cường giả Dương Thần cảnh thưa thớt như thế, cường giả Dương Thần cảnh ở hải vực thậm chí còn có thể chiếm một phương hải đảo, mở một thế lực để tự mình xưng vương xưng bá, cần gì phải đến các thế lực khác để cung phụng?

Nếu như thế lực này rất mạnh, thậm chí còn có thể có cường giả Chân Vũ cảnh tọa trấn, nhưng Sở gia, một gia tộc đang trên đà xuống dốc làm gì có chỗ nào đáng giá để cho võ giả Dương Thần cảnh đầu quân?

Vậy nên Vương gia đoán, kẻ chọn gia nhập Sở gia để trở thành cung phụng một là loại người có thực lực thấp, hai là những võ giả đã già, sức chiến đấu đã vô cùng suy yếu.

Nhưng tên võ giả trước mắt này lại không giống trong tưởng tượng của bọn họ, đối phương tuyệt đối đang ở trạng thái đỉnh phong, hơn nữa nhìn khí thế trên người cũng tuyệt đối không phải hạng người phàm tục.

Ngay khi Vương Kính Hải còn muốn nói thêm cái gì, Tô Tín lại nhìn hắn một cái sau đó thản nhiên nói: “Lời bên ta nói ngươi không nghe thấy gì sao? Giao người cho chúng ta, hoặc là diệt tộc, không có lựa chọn thứ ba.”

Ánh mắt của đám đệ tử Sở gia nhìn về phía Tô Tín không khỏi mang theo vẻ sùng kính.

Theo bọn họ nghĩ, vị Mạnh tiền bối này còn bá khí hơn nhiều so với lão tổ Sở gia và gia chủ của bọn họ nhiều, không hổ là cường giả xuất thân từ loại địa phương như Loạn Tinh Hải.

Từ khi Sở gia suy yếu đến nay, cho dù là đối mặt với Chu gia và Vương gia hay là các thế lực khác của nội hải, bọn họ đều hoặc là nhường nhịn, hoặc là ăn nói khép nép, đã rất lâu rồi bọn họ chưa từng được nghe những lời nói bá khí như thế.

Vương Kính Hải kia sững sờ, sau đó liền cười lạnh nói: “Đúng là không biết lớn nhỏ! Diệt ta Vương gia ta, dựa vào ngươi hay là dựa vào cái Sở gia đang thoi thóp kia?”

Tô Tín thản nhiên nói: “Xem ra ngươi lựa chọn về sau? Đã vậy, ngươi đi chết đi!”

Dứt lời, đám người chỉ thấy thân hình của Tô Tín đã hóa thành một đạo hỏa quang, dường như chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước người Vương Kính Hải.

Một thanh trường đao quái dị, hẹp dài như kiếm xuất hiện trong tay Vương Kính Hải, theo một đao chém xuống, băng phong vô tận lập tức hiển hiện, toàn bộ thiên địa hết thảy đều bị bao phủ bởi băng, tựa như thời gian đang ngưng trệ.

Nhưng ở giữa thiên địa, chỉ có một thứ không bị đóng băng, đó chính là thân hình tựa như liệt diễm của Tô Tín.

Thiên Hỏa Liệu Nguyên phảng phất giữa thiên địa, tất cả đều bị nó thiêu đốt, nguyên khí thiên địa đang bị thiêu đốt, địa vực đóng băng cũng đang bị thiêu đốt, hỏa diễm màu đỏ vậy mà thuận theo thanh trường đao kia đốt lên trên người Vương Kính Hải, không ngừng thiêu đốt chân khí trong cơ thể hắn!

Vương Kính Hải lập tức giật mình kêu lên, hắn muốn dùng chân khí để bài trừ liệt diễm kia ra khỏi cơ thể, nhưng lúc này hắn lại kinh hãi phát hiện, trong cơ thể mình không có bất kỳ lực lượng nào có thể dập tắt đám liệt diễm kia ngay tại chỗ!

Chương 2191 - Đồ sát (2)

Đồ sát (2)

Tô Tín cười lạnh một tiếng, cho dù hiện tại hắn chỉ có thể vận dụng lực lượng của Dương Thần cảnh, nhưng uy lực của Vạn Đạo Sâm La cũng không phải một võ giả Dương Thần cảnh bình thường có thể chống đỡ được.

Thiên La đạo hỏa, dung luyện vạn vật, chân khí có thể dung luyện, nguyên thần cũng có thể dung luyện, đoạt tạo hóa thiên địa, dung luyện bản thân.

Mặc dù uy năng không kinh khủng và biến thái như Xích Hỏa Thần Công, nhưng như vậy cũng đã đủ kinh ngạc.

Vương Kính Hải cũng coi như là một người quyết đoán, hắn cũng không quản liệt diễm kia đang thiêu đốt khí huyết và chân khí của hắn mà trực tiếp vứt bỏ đao chạy về phía trước, hai tay kết ấn, đao ý tràn ngập vô biên.

Chỉ thấy ở xung quanh hải vực có vô số hơi nước bốc lên, trong nháy mắt ngưng tụ thành từng chuôi trường đao hàn băng lớn nhỏ cao hơn mười trượng, ầm ầm rơi xuống hướng về phía Tô Tín!

Nhìn Vương Kính Hải kia, Tô Tín thản nhiên nói: "Võ đạo của ngươi không thuần, người ta tu luyện hàn băng chân khí thỉ chỉ tập trung tu luyện hàn băng chân khí, tu luyện đao pháp thì chỉ tập trung tu luyện đao pháp thôi, ngươi lại tu luyện cả hai cái, nhưng không dung hợp triệt để hai thứ đó lại, đúng là thất bại."

Trong mắt mọi người, hàn băng chân khí của Vương Kính Hải đã ngưng tụ thành băng, khí thế của đao bàng bạc ẩn hiện, cho dù trong tay không có đao cũng có thể chém vỡ núi đứt biển, chỉ cần như vậy là đã đủ cường đại, nhưng đáng tiếc dựa vào ánh mắt của Chân Vũ cảnh như Tô Tín thì thế này vẫn còn chưa đủ!

Tô Tín đột nhiên trừng mắt, trong mắt của hắn không biết đã dấy lên một cỗ liệt diễm từ lúc nào.

Vương Kính Sơn ở đằng sau lập tức cảm giác được nguy cơ truyền đến, hắn muốn ra tay, nhưng lúc này cũng đã chậm.

Hai tay Tô Tín kết ấn, sau đó chạm một cái vào hư không, một ngọn lửa màu xám trắng phảng phất như sinh ra từ hư không, xông vào cơ thể của Vương Kính Hải.

Thời gian giống như dừng lại ở khoảnh khắc này, đám người có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ trong cơ thể của Vương Kính Hải đã bắt đầu bị thiêu đốt, chân khí đang bị thiêu đốt, khí huyết cũng đang bị thiêu đốt, ngay cả nguyên thần đũng đang nhanh chóng bị đốt, so với khi tự mình thiêu đốt nguyên thần và khí huyết thì còn nhanh hơn!

Nháy mắt, Vương Kính Hải chưa kịp hét lên một tiếng thảm thiết thì đã bị cỗ hỏa diễm cường đại này nhanh chóng thiêu đốt thành tro bụi, theo động tác thu hồi ấn pháp của Tô Tín và làn gió biển thổi qua, lập tức phiêu tán trong không trung.

Mà những thanh trường đao làm từ băng xung quanh chuẩn bị đâm về phía Tô Tín cũng ầm ầm vỡ vụn giữa không trung, rơi

xuống mặt đất, trở thành một đống băng vụn.

Tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người, mới giao thủ chưa đến ba chiêu, Vương Kính Hải xem như có chút danh tiếng ở vùng biển này cũng đã bị chém giết, võ giả đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc là ai? Lại có thực lực khủng bố như vậy?

Đám người của Sở gia người cũng ngây ngẩn một chỗ, có lẽ những năm gần đây ở hải ngoại, võ giả Dương Thần cảnh đi ra từ đây cũng không có ai là kinh tài tuyệt diễm, vậy nên đối với thực lực mà Tô Tín vừa bày ra, ngoại trừ kinh hãi và kinh hãi, đương nhiên bọn họ còn có một tia vui mừng và kinh ngạc.

Vốn dĩ một khách khanh được bọn họ mời đến để làm thủ vệ, lại có thể phát huy tác dụng như một thanh tuyệt thế thần kiếm, kết quả này thật sự quá mức kinh ngạc và vui mừng, thậm chí còn kinh ngạc đến mức bọn họ còn lâm vào trong trạng thái trở tay không kịp.

Lão tổ Sở gia đã kịp phản ứng từ trong kinh hãi, hắn trực tiếp giơ trường thương trong tay, quát một tiếng chói tai nói: “Đệ tử Sở gia theo ta, giết!”

Vương Kính Hải vốn chính là võ giả khó dây dưa nhất của Vương gia, thậm chí Sở Chu Hành đối mặt với Vương Kính Hải đều không có mấy phần chiến thắng, kết quả bây giờ hắn ta lại là chết trong tay Mạnh Cửu Trần này.

Lúc này chính là thời điểm suy yếu nhất của Vương gia, Sở gia không ra tay vào lúc này thì còn chờ đến khi nào?

Vậy nên trong tiếng la hét của đám người Sở gia, dường như chỉ trong nháy mắt, đám người của Vương gia kia đã bị áp chế.

Trên mặt Tô Tín không có chút cảm xúc nào, nếu đã đến làm cung phụng, vậy hắn liền phát huy chức vị cung phụng này đến cực hạn.

Hai tay Tô Tín kết ấn, toàn bộ bầu trời đều dần dần bị nhuộm thành một màu đỏ tía.

Màu đỏ của máu, màu đỏ của lửa!

Hỏa vũ bay đầy trời, phàm là võ giả bị nhiễm phải đều phát ra một tiếng rú thảm, chân khí bắt đầu bị thiêu đốt, sau đó đến đến máu thịt cơ thể, cuối cùng liền trực tiếp hóa thành một nắm tro bụi!

Cách thức sử dụng Thiên La hỏa đạo này chính là do Tô Tín nghiên cứu ra, dung nhập giữa Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí với Hư Không Ngưng Kiếm.

Thiên La hỏa đạo này chính là Vạn Đạo Sâm La mà Tô Tín lựa chọn ở chủ tu để tu luyện, cho tới bây giờ khi Tô Tín đã đạt tới cảnh giới này, dù có là loại công pháp cấp bậc năm sao thì Tô Tín vẫn có thể nhập một chút võ đạo của mình vào lý giải.

Chương 2192 - Đồ sát (3)

Đồ sát (3)

Huống hồ Vạn Đạo Sâm La này vốn là một loại công pháp có thể bao dung vạn vật, trong đó tám đạo đều là võ đạo của Chuẩn Nhân Thiên Ẩn dung nhập vào mà biến thành, hiện tại Tô Tín chỉ tăng thêm một chút công pháp của bản thân cũng có thể khiến cho môn công pháp này có thể phát huy được uy lực mạnh hơn.

Có Tô Tín gia nhập, chỉ tốn thời gian một buổi là đám người Sở gia đã hoàn toàn tiêu diệt Vương gia.

Cuộc chiến diệt môn của các tông môn có lẽ vẫn sẽ lưu lại người sống, nhưng người của thế gia lại rất ít, cơ bản vẫn là diệt cỏ tận gốc.

Liên hệ giữa truyền thừa huyết mạch dù sao cũng chặt chẽ hơn rất nhiều so với truyền thừa võ đạo, e là cho dù người của Vương gia muốn đầu hàng thì người của Sở gia cũng sẽ không yên tâm.

Đợi sau khi hủy diệt Vương gia xong, lão tổ Sở gia mang theo một đám đệ tử Sở gia bước lên Long Thân Đảo, lúc này trong lòng của lão tổ Sở gia và Sở Chu Hành cũng có chút cảm giác đắc chí.

Từ khi Đoạn Long Tam Đảo bị tách ra, các đời tổ tiên của Sở gia bọn họ đều đã từng muốn nắm lấy hai hòn đảo khác, kết quả cuối cùng vẫn luôn thất bại, không nghĩ đến thế hệ bọn họ thì lại thành công, vậy nên dù lão tổ Sở gia và Sở Chu Hành dù biết đây không phải là công lao của bọn họ nhưng trong lòng bọn họ vẫn không nhịn được mà đắc ý.

Lúc này, một đệ tử Sở gia đi tới, thái độ cung kính nói: "Lão tổ, gia chủ, chúng ta đã phát hiện bảo khố của Vương gia, chỉ là chỗ đó có trận pháp bảo hộ, chúng ta cũng không thể nào tiến vào, kính xin lão tổ và gia chủ ra tay."

Trong mắt lão tổ Sở gia thoáng có chút do dự, trong bảo khố này có nhiều thứ hắn không muốn Mạnh Cửu Trần nhìn thấy, nhưng lần này thành công diệt Vương gia có thể nói là hoàn toàn dựa vào Mạnh Cửu Trần, điều đó đã hoàn toàn chứng minh thực lực của Mạnh Cửu Trần là không còn gì phải nói nữa.

Hơn nữa lúc trước bọn họ đã nhìn thấy cảnh Mạnh Cửu Trần thẳng thắn dứt khoát chém giết Vương Kính Hải, nói thật là bọn họ cũng cảm thấy sợ, bất kể là lão tổ Sở gia hay là Sở Chu Hoành thì trong lòng cũng theo bản năng dâng lên một cảm giác kính nể, bọn họ chỉ lo sẽ chọc cho Tô Tín không vui.

Vì lẽ đó lão tổ Sở gia chỉ trầm ngâm một lát nói: "Đi trước dẫn đường đi."

Tên đệ tử Sở gia kia lập tức dẫn đám người lão tổ Sở gia đến địa cung lúc trước, nơi này đã bị trận pháp bao phủ, trước đó mấy tên võ giả Dung Thần cảnh của Sở gia muốn cưỡng ép tiến vào nhưng đều bị bắn ngược trở lại, có mấy người thậm chí còn bị thương nhẹ.

Tô Tín híp mắt dò xét trận pháp trước mắt này, đây tuyệt đối là do cường giả Chân Vũ cảnh bày ra, Tô Tín có lòng tin có thể dùng bạo lực để phá vỡ trận pháp này, nhưng hắn lại không thể cam đoan sau khi phá vỡ trận pháp này thì đồ vật trong đó có bị hủy đi hay không.

Còn một nguyên nhân nữa là một khi phá trận, Tô Tín nhất định phải dùng đến tất cả lực lượng Chân vũ cảnh của mình,

loại bạo động này có thể khiến cho toàn bộ cường giả Chân Vũ cảnh của nội hải đều sẽ tới, đến lúc đó Tô Tín sẽ trở nên vô cùng chói mắt như ánh nến trong đêm tối, chuyện này cũng không hề tốt đẹp gì.

Lão tổ Sở gia chỉ vào trận pháp kia, mang theo ngữ khí tự hào nói: “Mời Mạnh tiên sinh xem, bất kể là trận pháp này của Vương gia hay Chu gia, thật ra toàn bộ trận pháp trên Đoạn Long Tam Đảo đều xuất phát từ tổ tiên của Sở gia.

Sở gia ta sau khi tiêu diệt Vương gia và Chu gia thì có thể tùy ý phá trận, nhưng nếu Vương gia và Chu gia cùng tiêu diệt Sở gia ta thì bọn họ cũng không thể làm gì trận pháp Sở gia cả.”

Sau khi khi nghe lão tổ Sở gia nói ngày xưa, toàn bộ trận pháp trên Đoạn Long Tam Đảo này đều là do vị tổ tiên của Sở gia kia bố trí, Tô Tín thật sự bị kinh hãi.

Nếu như vậy, vị tổ tiên kia của Sở gia nhất đinh là một người có thực lực ở phương diện trận pháp không hề kém so với cường giả Chân Vũ cảnh.

Quan trọng nhất là ngày xưa tổ tiên của Sở gia làm chức vị gì dưới trướng của Nhân Hoàng? Chỉ là một thương bộ lang tướng trong số chính bộ mà thôi.

Địa vì này cũng không thấp, nhưng tuyệt đối cũng không hề cao, chức vị này cũng chỉ tương đương với đại tổng quản Long Vũ quân hay Trấn Bắc quân hiện tại mà thôi.

Vậy những vị cường giả có chức tướng quân dưới trướng Nhân Hoàng ngày xưa thì có thực gì chứ? Đều là Thần Kiều sao?

Tạm thời ném những ý nghĩ này ra sau đầu, Tô Tín nhìn chằm chằm vào lão tổ Sở gia, nhìn xem rốt cuộc hắn dùng thủ đoạn gì để phá trận.

Thật ra đối với những trận pháp bí ẩn của ba nhà này trên Đoạn Long Đảo, Tô Tín cũng không hề biết, vậy nên lần này hắn chọn Sở gia để ra tay là đúng rồi.

Nếu như lần này Tô Tín chọn Vương gia, vậy sau khi hắn diệt Sở gia thì đến cả trận pháp cũng không mở được, chỉ có thể

lựa chọn mạnh mẽ tấn công, nhưng cũng sẽ khiến cho những cường giả Chân Vũ cảnh khác chú ý.

Chương 2193 - Cầu viện(1)

Cầu viện(1)

Lão tổ Sở gia cắn nát ngón tay, dùng máu tươi của mình để khắc họa ra một loạt minh văn.

Tô Tín nhìn như không hề để ý chút nào, nhưng thật ra đã ghi tạc toàn bộ những minh văn kia vào trong lòng.

Theo những minh văn kia xuất hiện, vầng sáng của trận pháp dần tiêu tán, lão tổ Sở gia trực tiếp dẫn theo một đám người tiến vào bên trong bảo khố.

Tô Tín híp mắt nhìn bóng lưng của lão tổ Sở gia, thứ mà lúc nãy lão tổ Sở gia thi triển chính là pháp quyết phá trận thông dụng sao?

Trận pháp trên Đoạn Long Đảo này đều do tổ tiên của Sở gia ngày xưa lưu lại, dựa theo lời lão tổ Sở gia nói, người của Vương gia và Chu gia không thể nào mở được trận pháp của Sở gia, nhưng lão tổ Sở gia lại có thể mở được trận pháp của hai nhà bọn họ.

Bởi vậy, trận pháp của ba nhà này thật ra là có hai bộ, mỗi người bọn họ giữ một bộ giống nhau, còn một bộ chính là pháp quyết phá trận pháp thông dụng mà hiện tại lão tổ Sở gia sử dụng.

Đương nhiên, hiện tại tất cả chỉ là suy đoán, chờ sau khi diệt Chu gia, nếu như lão tổ Sở gia lại dùng phương pháp này để mở trận pháp thì Tô Tín mới có thể chứng thực được suy đoán của mình.

Tất nhiên khi đó cũng là lúc chân tướng được phơi bày, Tô Tín chỉ cần bắt một đệ tử có huyết mạch chính của Sở gia, dùng máu tươi của hắn để phá trận, sau đó liền có thể trực tiếp đoạt lấy Thần Võ Lệnh mà nghênh ngang rời đi.

Trong tay lão tổ Sở gia bưng một cái hộp gỗ, ánh mắt lộ ra ý mừng rỡ.

Thứ này mặc dù mấy ngàn năm nay Sở gia bọn họ cũng chưa nghiên cứu được, nhưng chỉ cần có quan hệ với Nhân Hoàng, vậy chắc chắn đều là chí bảo vô thượng.

Mặc dù bây giờ bọn họ chưa biết sử dụng như thế nào, nhưng chẳng may đời sau người của bọn họ nghiên cứu ra được bí ẩn trong đó, vậy Sở gia bọn họ sẽ hoàn toàn quật khởi.

Ngay khi Sở gia bên này đánh vào Long Thân Đảo của Vương gia thì Chu gia bên này đương nhiên cũng đã nhận được tin tức.

Lão tổ Chu gia Chu Vạn Sơn là nhân vật ở cùng thời đại với lão tổ Sở gia, chẳng qua tuổi tác của hắn nhỏ hơn rất nhiều so với lão tổ Sở gia nên vẫn còn đang ở trạng thái đỉnh phong.

Nghe được tin tức Vương gia bị Sở gia tiêu diệt, phản ứng đầu tiên của Chu gia là không thể tin được, sau đó chính là cảm thấy kinh hãi.

Luận về thực lực thì Vương gia còn mạnh hơn rất nhiều so với Sở gia, kết quả bây giờ, trong một đêm Vương gia cũng đã diệt môn, người tiếp theo có phải sẽ đến lượt Chu gia bọn họ hay không?

Chuyện này thật ra không cần phải nghi ngờ, dựa vào mối thù của Chu gia bọn họ với Sở gia thì chắc chắn Sở gia sẽ ra tay với bọn họ, sau đó hoàn toàn thu phục Đoạn Long Tam Đảo.

Hiện tại, Chu Di chính là gia chủ Chu gia và cũng là trưởng tử của Chu Vạn Sơn, lúc này hắn không nhịn được nói: “Chuyện đã đến nước này rồi, chúng ta đừng do dự nữa, đại nhân Trầm Cửu Phong cũng đã phái người đến đây khuyên bảo từ lâu, chỉ cần Chu gia chúng ta đồng ý gia nhập Thiên Phong Đảo trở thành lệ thuộc, mặc dù Chu gia sẽ mất đi Long Vĩ Đảo nhưng cũng sẽ trở thành một trong số những gia tộc lớn ở Thiên Phong Đảo, họ sẽ dành cho Chu gia ta một khu đất ở nơi trung tâm nhất của Thiên Phong Đảo.

Cùng với việc ngồi đây chờ chết, chờ bị Sở gia kia diệt môn thì thà chúng ra gia nhập Thiên Phong Đảo kia còn hơn!

Trong số những hòn đảo ở hải ngoại thì Long Vĩ Đảo của Chu gia là cách Thiên Phong Đảo gần nhất, vì lẽ đó nên đảo chủ

Thiên Phong Đảo, 'Thiên Phong tôn giả' Trầm Cửu Phong đã có ý đồ với Long Vĩ Đảo từ lâu, muốn chiếm Long Vĩ Đảo làm thành biên giới của Thiên Phong Đảo.

Chỉ có điều, trước đây thái độ của Chu gia đều rất qua loa, dù sao đối với Chu gia bọn họ mà nói, làm một đại gia tộc ở Thiên Phong Đảo mặc dù không tệ, nhưng làm sao có thể bằng tự mình xưng vương xưng bá ở Long Vĩ Đảo?

Mà hiện giờ dưới sự uy hiếp đến từ Sở gia, người của Chu gia cũng không còn thời gian để do dự nữa rồi.

Chu Vạn Sơn trầm giọng nói: "Việc đã đến nước này, Chu gia ta cũng nên quyết đoán thôi, Chu Di, bây giờ ngươi hãy đến Thiên Phong Đảo tìm đại nhân Trầm Cửu Phong, nói là Chu gia ta đồng ý gia nhập vào Thiên Phong Đảo, nhưng phải cần đại nhân Trầm Cửu Phong tự mình ra tay mới được.

Thực lực của vị cung phụng Sở gia kia quá mức cường hãn, ngay cả Vương Kính Hải còn không thể sống sót mà chống đỡ được quá ba chiêu, nếu không có Chân Vũ cảnh, ta sợ là không áp chế nổi đối phương."

Chu Di gật đầu nói: "Phụ thân yên tâm, ta sẽ tới Thiên Phong Đảo, nhanh chóng mời đại nhân Trầm Cửu Phong tới."

Khoảng cách giữa Long Vĩ Đảo và Thiên Phong đảo cũng không xa, Chu Di cũng có thực lực Dương Thần cảnh, tuy rằng hắn ta mới chỉ vừa vào Dương Thần, nhưng phát động toàn bộ chân khí cũng có thể nhanh chóng tới được Thiên Phong Đảo.

Chỉ trong nửa ngày, Chu Di đã dùng chân khí để khởi động một tòa tiểu chu để đi tới Thiên Phong Đảo.

Trung tâm của Thiên Phong Đảo có một tòa sơn phong kỳ dị, toàn bộ sơn phong nhìn như bị người ta dùng đao chém thành hai nửa, ở giữa trông cực kỳ bóng loáng, ẩn chứa một luồng khí tức sắc bén.

Chương 2194 - Cầu viện(2)

Cầu viện(2)

Trên thực tế cũng đúng là như vậy, ngày xưa Trầm Cửu Phong đã từng tranh đấu với một gã cường giả Chân Vũ cảnh hải ngoại ở trên Thiên Phong Đảo, một đao chặt đứt ngọn núi, đồng thời đánh trọng thương gã cường giả Chân Vũ cảnh khác, Trầm Cửu Phong cũng đã củng cố vững chắc uy danh Thiên Phong tôn giả của hắn, vậy nên ngọn sơn phong vô danh này cũng đã trở thành nơi ở của Trầm Cửu Phong.

Chu Di chính là võ giả Dương Thần Cảnh, sau khi hắn vừa đến Thiên Phong Đảo đã trực tiếp cầu kiến Trầm Cửu Phong, những võ giả khác trên Thiên Phong Đảo ngược lại cũng cho hắn mặt mũi, trực tiếp dẫn hắn lên đỉnh ngọn núi kia, ngồi ở trong cũng điện to lớn nhất.

Tòa cung điện này được kiến tạo một cách vô cùng quái dị, hai bên phân biệt là hai ngọn núi, ở giữa hoàn toàn là hư không, khiến cho người ta có cảm giác như muốn rơi xuống.

Chu Di chờ đợi ở ngoài cửa, chỉ trong chốc lát đã có một tên đệ tử của Thiên Phong Đảo đi ra, nhàn nhạt nói với Chu Di: "Chủ gia chủ, mời vào, đảo chủ đang chờ ngươi ở bên trong."

Chu Di nói một tiếng cảm ơn, sau đó liền trực tiếp đi vào trong cung điện.

Lúc này, ở bên trong cung điện, vô số đao thương vũ khí được trang trí ở bên trong điện khiến cho tòa cung điện nhìn như hào hoa phú quý này càng tăng thêm một luồng hơi thở sát phạt.

'Thiên Phong tôn giả' Trầm Cửu Phong ngồi ngay ngắn ở trên đài cao của đại điện, dung mạo của hắn nhìn qua cũng chỉ mới ba mươi, cho dù bây giờ đang ở trên địa bàn của mình nhưng hắn vẫn mặc một thân Toan Nghê Thôn Thiên khải màu đen, bên cạnh hắn bày ra một thanh trường đao Long Thủ có tạo hình dữ tợn, thân đao đen kịt, lưỡi đao nhiễm một tia huyết sắc dữ tợn.

Cây đao này cũng là thanh binh khí giúp cho Trầm Cửu Phong thành danh, Uyên Long Đao, đây là một thanh thiên binh cực phẩm có tiềm chất trở thành thần binh.

Với uy thế của cường giả Chân Vũ cảnh cộng thêm toàn bộ thế lực ở Thiên Phong Đảo, cho dù hiện tại Trầm Cửu Phong không nói lời nào, nhưng Chu Di vẫn có thể cảm giác được trên người Trầm Cửu Phong truyền đến một cỗ áp lực.

Vì thế lúc này, trên người Chu Di cũng không hề có bất cứ khí thế gia chủ nào, hắn cẩn thận từng li từng tí thi lễ với Trầm Cửu Phong nói: " Gặp qua Trầm đảo chủ, lúc trước Trầm đảo chủ có phái người dò hỏi Chu gia ta có đồng ý gia nhập Thiên Phong Đảo hay không, hiện tại Chu gia ta đã có câu trả lời, muốn gia nhập Thiên Phong Đảo, vâng lệnh Trầm đảo chủ, vĩnh viễn sẽ không bao giờ phản bội!"

Thẩm Cửu Trầm nhìn về Chu Di trong chốc lát, trong mắt hắn bùng nổ ra một cỗ khí thế dọa người, nhất thời khiến cho Chu Di cảm thấy giật mình.

Trầm Cửu Phong lãnh đạm nói: "Chu gia các ngươi vẫn nghĩ Trầm Cửu Phong ta là kẻ ngốc hay sao? Lúc trước thì qua loa lấy lệ, sao bây giờ dã chủ động gia nhập rồi?"

Chu Di vừa định nói cái gì đó, nhưng cũng bị ánh mắt lạnh như băng của Trầm Cửu Phong dọa cho sợ hãi phải ngậm miệng lại.

"Đoạn Long Tam Đảo của các ngươi ở hải vực này lớn như vậy, thật sự cho là có một số việc ta không biết sao? Nếu như không phải lần này Chu gia các ngươi bị cường địch ép cho cuống cả lên thì các ngươi sẽ dễ dàng thần phục Thiên Long Đảo của ta như vậy sao?"

Sắc mặt Chu Di nhất thời trắng bệch, hắn vội vàng nói: "Trầm đảo chủ thứ tội, chuyện này thật sự là không phải do Chu gia ta cố tình giấu đi!"

Trước đây đúng là Chu gia còn có thể qua loa đối với người của Thiên Long Đảo để kéo dài thời gian, như bây giờ hắn muốn cầu cạnh Trầm Cửu Phong, hắn cũng không dám đắc tội vị cường giả này bây giờ.

Trầm Cửu Phong xem thường, cười gằn nói: "Đã cho các ngươi thể diện mà còn không cần! Lúc trước muốn các ngươi gia nhập Thiên Phong Đảo các ngươi còn cố ý kéo dài thời

gian, hiện tại muốn gia nhập Thiên Phong Đảo cũng được, ta sẽ cố hết sức để nhận lấy Long Vĩ Đảo của các ngươi, chẳng qua vị trí mà trước đây ta muốn cho các ngươi cũng không còn, chỉ có một mảnh đất hoang ở gần bến tàu mà thôi.

Các ngươi muốn thì lấy, không muốn thì ta sẽ chờ các ngươi bị Sở gia diệt, rồi sau đó đi nói chuyện bàn bạc với lão già Sở gia kia, ta tin lão Sở gia sẽ không từ chối ta, cũng không dám từ chối ta!"

Trong nháy mắt, sắc mặt Chu Di trở nên vô cùng xám trắng, đến tận lúc này hắn mới nhận ra chuyện trước đây Chu gia bọn họ đã làm là ngu xuẩn đến mức nào.

Mặc dù Trầm Cửu Phong là Chân Vũ cảnh của Lục Địa Thần Tiên, nhưng xưa nay hắn cũng không phải là loại người thiện tâm, ngược lại hắn vô cùng hung hăng bá đạo.

Chu gia bọn họ đã nhiều lần từ chối thỉnh cầu của hắn, phỏng chừng Trầm Cửu Phong cũng đã mất hết kiên nhẫn từ lâu rồi.

Chỉ có điều, bởi vì vị trí của Đoạn Long Đảo bọn họ quá mức đặc thù, nên lúc này Trầm Cửu Phong mới không dùng biện pháp mạnh.

Đoạn Long Đảo của bọn họ không chỉ gần Thiên Long Đảo mà còn cách Tứ Hải Đảo của Tứ Hải Minh rất gần.

Hiện tại, đảo chủ của Tứ Hải Đảo 'Đạp Lãng Phúc Hải' Công Tôn Vân là một tên thích đi lo chuyện bao đồng, nếu Trầm Cửu Phong mạnh mẽ ra tay diệt Chu gia bọn họ thì dựa theo tính cách của Công Tôn Vân, hắn chắc chắn sẽ nhúng tay vào.

Chương 2195 - Đánh đổi (1)

Đánh đổi (1)

Những người khác có lẽ sẽ sợ Trầm Cửu Phong nhưng Công Tôn Vân thì không sợ.

Hơn nữa Đoạn Long Tam Đảo còn ở trong phạm vi hải vực của biên giới Phương Tiên Đạo Môn, một khi Trầm Cửu Phong dùng sức mạnh với Long Vĩ Đảo, Phương Tiên Đạo Môn cũng sẽ không bỏ mặc như vậy.

Tuy rằng có rất nhiều nguyên nhân khiến cho Trầm Cửu Phong không ra tay, nhưng Chu Di biết, sự nhẫn nại của Trầm Cửu Phong cũng có mức độ, uy nghiêm của cường giả Chân Vũ cảnh cũng sẽ không để im cho bọn họ khiêu khích được, cho dù không có nguy cơ lần này của Sở gia thì đợi đến khi bọn họ đã tiêu hao hết sự kiên nhẫn của Trầm Cửu Phong thì hậu quả đó Chu Di cũng không dám tưởng tượng.

Thái độ của Trầm Cửu Phong rất rõ ràng, nếu ta đã cho Chu gia các ngươi thể diện mà các ngươi còn không cần, vậy ta cũng không cần cho các ngươi mặt mũi.

Trước đó Trầm Cửu Phong đã hứa hẹn rất nhiều với Chu gia, nếu Chu gia đã không thèm, vậy thì tốt, hiện tại những lời hứa hẹn này, một cái cũng không có.

Sắc mặt Chu Di khẽ biến đổi, nếu như thái độ của Trầm Cửu Phong như thế này, vậy thì Chu gia vẫn sẽ nguy hiểm.

Thiên Phong Đảo chính là một trong số đảo lớn ở hải ngoại, trong mỗi đảo đều có mười mấy thế lực, trong đó võ giả Dương Thần cảnh cũng có khá nhiều.

Nếu như sau này Chu gia ở trên đảo bị bài xích đến khu đất hoang bến tàu biên giới thì rõ ràng là muốn nói cho các thế lực khác biết Thẩm đảo chủ không hề chào đón Chu gia bọn họ.

Quan trọng nhất là phân cho bọn họ bãi đất hoang ở bến tàu căn bản là không thể sản xuất cái gì, sau này Chu gia bọn họ làm sao mà có thể sinh tồn được? Sống bằng tiền dành dụm sao? Nếu như Chu gia thật sự làm như vậy, Chu Di dám khẳng định, chưa đến đời thứ ba thì Chu gia bọn họ cũng sẽ bị lụi tàn.

Hơn nữa Chu Di cũng biết tính cách cường thế của Trầm Cửu Phong kia, hiện tại cầu khẩn hắn dưới loại tình huống này thì chắc chắn sẽ vô dụng, vậy nên Chu Di cũng mặc kệ Chu Vạn Sơn muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, chỉ có bỏ ra một cái giá lớn mới có thể giúp cho Chu gia bọn họ vượt qua nguy cơ lần này, đồng thời cũng có thể an cư lạc nghiệp ở Thiên Phong Đảo.

Thế nên Chu Di khẽ cắn môi, trực tiếp chắp tay với Trầm Cửu Phong nói: “Thẩm đảo chủ, chuyện lúc trước là do Chu gia ta không đúng, không nên có thái độ qua loa với Thẩm đảo chủ.

Vậy nên vì muốn cầu được Thẩm đảo chủ thông cảm, Chu gia ta nguyện ý hiến cho Thẩm đảo chủ một kiện chí bảo truyền thừa trên vạn năm của gia tộc, chỉ cầu Thẩm đảo chủ có thể đối đãi với Chu gia ta như lúc trước."

Nghe được lời nói của Chu Di, ánh mắt của Trầm Cửu Phong cũng hơi biến đổi, hiển nhiên đến hắn cũng không ngờ tới vậy mà Chu Di lại nói ra điều này.

Đối với lời nói của Chu Di, Trầm Cửu Phong cũng không hề nghi ngờ, đầu tiên là bởi vì Trầm Cửu Phong vô cùng có lòng tin đối với thực lực và uy danh của mình, Chu Di này đương nhiên là không dám có tâm tư đùa giỡn ở trước mặt hắn.

Thứ hai chính là lai lịch của ba nhà trên Đoạn Long Đảo này, những võ giả hải ngoại cũng đều rất rõ ràng, đối phương là nhóm võ giả hải ngoại đầu tiên, tổ tiên của bọn họ cũng là đại tộc ở Trung Nguyên, ngày xưa cũng là cường giả dưới trướng của Nhân Hoàng.

Thậm chí dựa theo xuất thân mà nói, Trầm Cửu Phong hắn chẳng qua cũng chỉ là hạng người có xuất thân hoang dã, tổ tiên của hắn chính là nhân vật nhỏ không có một xu dính túi, nếu chỉ đơn thuần so về thân phận tôn quý, hắn còn không bằng ba nhà trên Đoạn Long Đảo này.

Chẳng qua trên đời này, thân thế mặc dù rất quan trọng, nhưng so ra thì thực lực còn quan trọng hơn nhiều.

Cho dù ngày xưa tổ tiên của Chu gia ngươi có địa vị rất lớn, thân phận cũng rất cao quý, nhưng bây giờ vẫn phải ủy khuất đi cầu xin dưới uy thế của Trầm Cửu Phong hắn mà thôi.

Thế nhưng đối với chí bảo mà Chu Di nói tới, Trầm Cửu Phong vẫn có một chút hứng thú, hắn trực tiếp hỏi: "Rốt cuộc đó là loại chí bảo nào? Nếu như thứ này chỉ là phế vật, vậy Chu gia các ngươi cũng đừng nghĩ có thể bước chân vào Thiên Phong Đảo, ngay cả bãi đất hoang ở bến tàu cũng sẽ không có."

Chu Di vội vàng nói: "Món chí bảo này mặc dù Chu gia chúng ta vẫn không nghiên cứu ra được cách dùng, nhưng chắc chắn

nó là chí bảo không thể nghi ngờ, bởi vì đây chính là thứ mà ngày xưa Nhân Hoàng bệ hạ ban thưởng cho.

Ngày xưa tổ tiên Chu gia và hai nhà Sở, Vương đều là võ giả dưới trướng Nhân Hoàng, trong đó tổ tiên Sở gia chính là lang tướng, mà hai nhà Chu và Vương thì là giáo úy.

Trong đó có một lần, tổ tiên ba nhà chúng ta lập được chiến công khi đi thảo phạt Đông Di, thế nên Nhân Hoàng bệ hạ đã ban thưởng cho tổ tiên ba nhà chúng ta mỗi người một tấm lệnh bài.

Loại lệnh bài này chính là vật mà hoàng thất bí mật chế tạo, tổ tiên ba nhà chúng ta vốn chỉ coi đó như một loại vinh quang mà cất giữ, nhưng chờ đến khi tổ tiên ba nhà chúng ta đến hải ngoại mới biết được, trong ba tấm lệnh bài này hinh như còn ẩn chứa bí mật gì đó, chỉ là do chúng ta ngu dốt, qua nhiều năm như vậy vẫn luôn không phát hiện ra cái gì.

Chương 2196 - Đánh đổi (2)

Đánh đổi (2)

Thế nhưng chỉ cần Thẩm đảo chủ cẩn thận suy nghĩ một chút liền hiểu, ngày xưa Nhân Hoàng bệ hạ sẽ không nhàm chán như thế, chỉ ban thưởng cho tổ tiên ba nhà chúng ta một thứ đồ chỉ mang tính biểu trưng được, vậy nên trong ba tấm lệnh bài này ắt sẽ có điều gì đó kỳ quặc.”

Trầm Cửu Phong híp mắt nhìn Chu Di, người của Chu gia không dám nói láo, hơn nữa nhìn bộ dáng của hắn ta hiện tại cũng không phải đang nói láo.

Nếu là thế thì chuyện này vẫn còn đáng để cân nhắc.

Đối với võ giả khác mà nói, Nhân Hoàng chỉ là một truyền thuyết, nhưng đối với Chân Vũ cảnh như Trầm Cửu Phong mà nói, Nhân Hoàng không chỉ là truyền thuyết, mà còn là một đỉnh cao! Là một người siêu việt hơn bất kỳ ai trên đời này!

Phàm là đồ vật mà ngày xưa Nhân Hoàng truyền lại thì đều là chí bảo, Chu gia dám xuất ra loại đồ vật như thế này để đổi lấy sự thông cảm của hắn, phần thành ý đúng là đã đủ.

Giọng nói của Trầm Cửu Phong lúc này đột nhiên thay đổi: "Dựa theo lời mà ngươi vừa nói, trong tay Sở gia và Vương gia cũng đều có lệnh bài mà ngày xưa Nhân Hoàng ban thưởng phải không?"

Vốn dĩ ba nhà trên Đoạn Long Đảo đã có ước định, tin tức này là bí mật của ba nhà bọn họ, cho dù ba nhà có đầu rơi máu chảy cũng không thể truyền tin tức này đi.

Nhưng bây giờ Sở gia đã diệt Vương gia, thậm chí còn có thê diệt Chu gia bọn họ, lúc này hắn còn quản ước định với hẹn định cái gì chứ?

Chu Di cắn răng nói: "Không sai, lệnh bài kia ba nhà chúng ta đều đang bảo tồn, chỉ là bây giờ Sở gia đã diệt Vương gia, lệnh bài này hơn phân nửa cũng đã rơi vào trong tay Sở gia.

Thẩm đảo chủ, chuyện lần này của Đoạn Long Tam Đảo chỉ sợ còn cần ngài phải tự mình ra tay mới được, thực lực của vị cung phụng Sở gia kia cường đại đến mức tà tính.

Ta biết rõ thực lực Vương Kính Hải của Vương gia kia, người này đã xông xáo nội hải được mấy năm, đã từng giao thủ với vô số cao thủ, thực lực tuyệt đối không hề kém trong số những võ giả Dương Thần cảnh.

Kết quả là cho dù như thế, hắn vẫn bị tên khách khanh của kia Sở gia dùng ba chiêu đã chém giết, người này tuyệt đối không phải võ giả Dương Thần cảnh bình thường, thậm chí ta còn nghi ngờ đối phương đã chạm tới cánh cửa Chân Vũ cảnh.

Vậy nên người này vẫn cần Thẩm đảo chủ tự mình ra tay thì mới tương đối an toàn được một chút."

Ánh mắt Trầm Cửu Phong lộ ra một tia sáng tinh ranh, nếu thật sự giống như lời Chu Di nói, vậy tên cung phụng của Sở gia này thật sự không đơn giản.

Trầm Cửu Phong hắn cũng đã từng ở Dương Thần cảnh, ngày xưa lúc hắn còn đang ở Dương Thần cảnh cũng không thể chỉ dùng ba chiêu mà đã có thể giết chết võ giả đồng cấp.

Hơn nữa võ giả Dương Thần cảnh trên Thiên Phong Đảo của hắn cũng không ít, có thể làm được đến như vậy cũng không

có bất kỳ ai.

Trầm Cửu Phong rút Uyên Long Đao bên cạnh hắn, ánh mắt lộ ra một tia lạnh lẽo nói: “Dương Thần cảnh cho dù có mạnh hơn cũng chỉ là Dương Thần, chuyện này ngươi không cần phải để ý đến, cứ để Thiên Phong Đảo ta giải quyết.

Chờ sau khi lấy được lệnh bài kia, Chu gia các ngươi có thể có được một khu đất ở trung tâm Thiên Phong Đảo, đến lúc đó Chu gia các ngươi hoàn toàn có thể di chuyển đến Thiên Phong Đảo.”

Chu Di nghe vậy, trong mắt hắn lập tức lộ ra một tia vui mừng nói: “Đa tạ thẩm đảo chủ!”

Ngay khi Chu gia đi cầu viện binh thì lão tổ Sở gia cũng đang đắc chí vừa lòng, chuẩn bị ra tay đối với Chu gia.

Đây là do hắn không biết thực lực của Mạnh Cửu Trần từ trước, nếu hắn mà biết, thì chỉ cần sử dụng thời gian hai ngày trước thọ yến của hắn là có thể giải quyết hai nhà này, đến lúc đó mang theo đại thắng tới thọ yến của hắn, tư vị kia còn tốt hơn hiện tại rất nhiều.

Đương nhiên cho dù là Tô Tín hay lão tổ Sở gia đều không biết, Chu gia vậy mà lại mời tới một vị cường giả Chân Vũ cảnh tới.

Sở gia không ngờ tới là bởi vì bình thường bọn hõ cũng sẽ không giám thị động tính của Chu gia một cách quá kỹ càng, dù sao trực tiếp giáp mặt với Sở gia chính là Vương gia.

Mà Tô Tín không giám sát động tĩnh của Chu gia bên này cũng không thể trách Ám Vệ, bởi vì chuyện của Thiên Phong Đảo của Thẩm gia vốn là rất bí ẩn, cũng không gióng trống khua chiêng để tiến hành, hơn nữa chuyện này xảy ra trước khi Ám Vệ đến hải ngoại, vậy nên Ám Vệ không biết được tin tức này cũng rất bình thường.

Dưới tình huống không biết rõ tình hình tình, lão tổ Sở gia trực tiếp dẫn người hướng về Long Vĩ Đảo của Chu gia, bày ra một tư thái dẫn theo đại quân tới.

Lão tổ Chu gia Chu Vạn Sơn thì dẫn theo một đám đệ tử Chu gia, bày ra một tư thế phòng bị canh giữ ở ở trên đảo.

Lão tổ Sở gia nhìn Chu Vạn Sơn thản nhiên nói: "Chu Vạn Sơn, hiện tại lão phu cho ngươi một lựa chọn, đầu hàng Sở gia thì ta còn có thể thả cho Chu gia ngươi một con đường sống."

Sắc mặt Chu Vạn Sơn hơi biến đổi nói: "Lời này của ngươi là thật sao? Nhưng theo ta được biết, ngươi đã tàn sát người của Vương gia đến mức không còn một ai, trực tiếp diệt môn.

Chương 2197 - Lộ kế hoạch (1)

Lộ kế hoạch (1)

Chúng ta đều biết thù hận ngày xưa của hai nhà chúng ta, Sở gia ngươi sẽ cam tâm bỏ qua cho Chu gia ta như vậy sao?"

Chu Di đã đến Thiên Phong Đảo mời cứu binh, kết quả người của Sở gia đến còn nhanh hơn so với tưởng tượng của hắn, chuyện này khiến Chu Vạn Sơn còn không kịp chuẩn bị.

Hiện tại Chu Vạn Sơn nói như vậy dĩ nhiên không phải thật sự muốn đầu hàng Sở gia, hắn chỉ đang trì hoãn thời gian mà thôi.

Lão tổ Sở gia cũng không hề phát hiện ra chỗ nào không đúng, hắn nghe vậy chỉ cười lạnh hai tiếng nói: "Vương gia kia là do không biết thời thế, cũng dám chủ động khiêu khích người của Sở gia, giết đệ tử của Sở gia, lão phu đương nhiên không thể bỏ qua bọn chúng.

Nhưng Chu gia các ngươi vẫn còn có một cơ hội, từ bỏ Long Vĩ Đảo, tất cả người của Chu gia đều trở thành nô bộc phụ thuộc vào Sở gia ta, nộp tất cả tài nguyên lên, mọi người nhất định phải nghe theo hiệu lệnh của Sở gia, chỉ cần các ngươi có thể làm được những điều ấy, ta liền có thể giữ lại cho người của Chu gia một con đường sống."

Chu Vạn Sơn trong lòng cười lạnh, nếu làm theo ý của lão tổ Sở gia thì Chu gia bọn họ còn cần phải tồn tại nữa sao?

Ngay khi Chu Vạn Sơn còn đang muốn nói cái gì đó để kéo dài một chút thời gian, đột nhiên một tiếng tiên hạc vang lên

kéo dài, một con tiên hạc kỳ dị to chừng con tuấn mã bay từ giữa không trung tới, lộ ra vẻ vô cùng kỳ lạ.

Nhìn thấy tiên hạc này, trong lòng mọi người ở đây đều là hiện lên bốn chữ, Phương Tiên Đạo Môn!

Ở toàn bộ hải ngoại này, chỉ có Phương Tiên Đảo là chăn nuôi những con tiên hạc này làm tọa kỵ, những con tiên hạc này vốn dĩ là một chủng loại quý hiếm ở hải đảo, thân hình và linh trí đều cao hơn nhiều so với tiên hạc bình thường.

Sau khi người của Phương Tiên Đạo Môn phát hiện ra những con tiên hạc này thì mỗi ngày đều cho chúng nó ăn các loại đan dược và linh thảo quý hiếm, đơn giản là còn dễ chết hơn so với người bình thường, trải qua mấy đời sinh sôi, những hình thể của những con tiên hạc này đã trở thành bộ dáng như bây giờ, linh trí cũng rất cao, vô cùng nghe lời.

Phương Tiên Đạo Môn, Lâm Thanh Huyền nhảy từ trên người tiên hạc xuống, như là một chiếc lông vũ phiêu lạc trên mặt đất, nhìn thấy hắn, nháy mắt cho dù là Chu Vạn Sơn hay là lão tổ Sở gia đều cung kính thi lễ với Lâm Thanh Huyền nói: "Gặp qua Lâm đạo trưởng."

Mặc dù bọn họ đều là võ giả Dương Thần cảnh, nhưng thân phận lại là một kẻ trên trời, một kẻ dưới đất.

Bất kể lão tổ Sở gia hay Chu Vạn Sơn đều chỉ là một đảo chủ của một hòn đảo nhỏ mà thôi, nhưng Lâm Thanh Huyền hiện tại đang tạm thay thế vị trí chưởng giáo của Phương Tiên Đạo Môn, chấp chưởng một thế lực lớn như Phương Tiên Đạo Môn, muốn diệt bọn họ cũng chỉ là một cái phất tay, vậy nên hai người kia cũng không thể không cung kính.

Lâm Thanh Huyền tới đây chính là vì muốn kiểm tra xem rốt cuộc ba nhà Đoạn Long Đảo có mời cường giả Chân Vũ cảnh tham chiến hay không.

Chẳng qua sau khi đến nơi này, Lâm Thanh Huyền cũng không cảm nhận được khí tức của Chân Vũ cảnh, điều này khiến cho hắn không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Lẽ nào là do Hải Nhãn Đồ báo sai hay là có vị cường giả Chân Vũ cảnh chỉ tùy ý đi ngang qua, không cẩn thận để lộ khí tức

nên mới bị Hải Nhãn Đồ ghi lại?

Lâm Thanh Huyền còn đang đứng chỗ này nghĩ ngợi, chợt hắn nhận ra đám người Chu Vạn Sơn và lão tổ Sở gia đang nhìn mình, vậy nên Lâm Thanh Huyền tùy ý khoát tay nói: "Các ngươi cứ tiếp tục, không cần để ý đến bần đạo."

Tất cả mọi người ở đây đều im lặng, một đại nhân vật như ngươi xuất hiện ở đây, thử hỏi chúng ta có thể mặc kệ sao?

Chẳng qua sau khi thấy thái độ của Lâm Thanh Huyền, lão tổ Sở gia lại thở dài một hơi.

Vốn dĩ hắn còn cho rằng Lâm Thanh Huyền tới đây là vì muốn lo chuyện bao đồng, thế nhưng bây giờ xem ra là không phải rồi.

Chỉ là Tô Tín lại khẽ nhíu mày, lúc này người của Phương Tiên Đạo Môn xuất hiện ở đây khiến cho chuyện này trở nên có chút vi diệu.

Thế nhưng vẫn may, chỉ có một tên võ giả Dương Thần cảnh đến, nếu như chưởng giáo Phương Tiên Đạo Môn, 'Trường Sinh Tử' Chung Xử Huyền tự mình đến đây thì Tô Tín bắt buộc phải cảnh giác rồi.

Nếu Lâm Thanh Huyền đã biểu thị mình sẽ không ra tay, vậy thì lão tổ Sở gia và Chu Vạn Sơn cũng không cần hư tình giả ý nữa.

Lão tổ Sở gia nhìn Chu Vạn Sơn lạnh lùng nói: "Được rồi, không nói nhảm nữa, hiện tại lão phu cho Chu gia cơ hội cuối cùng, các ngươi rốt cuộc là muốn hàng hay là muốn chết?"

Trên đầu Chu Vạn Sơn toát ra một tầng mồ hôi lạnh, lão tổ Sở gia này căn bản không muốn cho hắn cơ hội kéo dài thời gian.

Nhưng lúc này Tô Tín lại cảm giác có chút không đúng, bởi vì hắn phát hiện trong đám người Chu gia ở đây chỉ có một võ giả Dương Thần cảnh là Chu Vạn Sơn, dựa theo tin tình báo, Chu gia có tận hai võ giả Dương Thần cảnh cơ.

Chương 2198 - Lộ kế hoạch (2)

Lộ kế hoạch (2)

Gia chủ Chu Di kia mặc dù mới vào Dương Thần cảnh nên thực lực hơi yếu, nhưng cho dù có yếu thì đối mặt với tình huống sắp bị diệt môn, đối phương hẳn cũng phải ra tay, kết quả hiện tại trong đám người của Chu gia căn bản không hề thấy cái bóng của Chu Di.

Lão tổ Sở gia hiển nhiên là không chú ý tới điểm ấy, khi hắn thấy Chu Vạn Sơn không nói gì, hắn trực tiếp hừ lạnh một cái: "Nếu Chu gia các ngươi đã ngoan cố đến vậy thì từ giờ trở đi, Chu gia các ngươi cũng không cần tiếp tục tồn tại nữa!"

Dứt lời, những người khác đã chuẩn bị thực hiện mệnh lệnh của lão tổ Sở gia, gia tay giải quyết Chu gia, nhưng đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền đến: "Chu gia chúng ta không cần thiết tồn tại nữa sao? Ta thấy người muốn bị diệt tộc là Sở gia các ngươi mới đúng!"

Xa xa nơi có gió biển bao phủ, một tòa cự hạm làm bằng cương thiết, dài hơn mười trượng rẽ sóng đi tới.

Mặc dù không có cánh buồm, nhưng tòa cự hạm do cương thiết đúc thành này lại có tốc độ cực nhanh, uy thế như một thanh trường đao muốn chặt đứt sóng biển, vô cùng sắc bén, hiển nhiên là có người đã dùng chân khí để thao túng cự hạm này.

Mà có thể sử dụng chân khí để điều khiển cự hạm hoàn toàn làm bằng cương thiết này chạy nhanh đến như vậy, thực lực của người này phải kinh khủng đến mức nào?

Đám người Sở gia nhanh chóng biết được, võ giả khủng khiếp này là ai?

Một người mặc Toan Nghê Thôn Thiên Khải lại có thêm Uyên Long Đao vừa xuất hiện, tất cả mọi người liền đoán được thân phận của đối phương, vị này chính là đảo chủ Thiên Phong Đảo, 'Thiên Phong tôn giả' Trầm Cửu Phong!

Mặc dù Chu Di là gia chủ của một gia tộc, nhưng lúc này hắn lại tựa như một tên tùy tùng đứng sau lưng Trầm Cửu Phong, nhưng hết lần này đến lần khác, mọi người lại cho rằng đây là chuyện đương nhiên.

Chu Vạn Sơn và toàn bộ người của Chu gia thở phào một cái, Trầm Cửu Phong tới đây thì xem như bọn họ được cứu rồi.

Trong lòng người của Sở gia kinh hãi không thôi, bọn họ không thể ngờ người của Chu gia không biết từ khi nào đã có quan hệ với Trầm Cửu Phong rồi.

Tô Tín đứng trong bóng tối cũng nhíu mày, thực lực của Trầm Cửu Phong mạnh cỡ nào hắn cũng không biết, nhưng chỉ cần có Chân Vũ cảnh ra tay thì nhất định Tô Tín sẽ bị ép đến mức phải bày ra diện mạo thật sự.

Mọi thứ luôn ngoài ý muốn, Tô Tín không ngờ tới Trầm Cửu Phong sẽ xuất hiện.

Thế nhưng Tô Tín cũng không quá lo lắng.

Hiện tại hai tấm Thần Võ Lệnh đã ở trong tay Sở gia, dù Trầm Cửu Phong có bảo vệ Chu gia thì sau này hắn vẫn có thể cầm hai tấm Thần Võ Lệnh của Sở gia rồi nghênh ngang rời đi.

Sắc mặt lão tổ Sở gia hơi biến đổi, thần sắc cung kính chắp tay nói: “Thẩm đảo chủ, chuyện lần này là việc nội bộ của Đoạn Long Tam Đảo chúng ta, không ảnh hưởng đến lợi ích của Thiên Phong Đảo ngài, xin Thẩm đảo chủ không nên nhúng tay, sau đó Sở gia ta ắt sẽ báo đáp!

Ít nhất, Chu gia cho ngài bao nhiêu thứ, Sở gia ta đều sẽ cho ngài gấp đôi!”

Lão tổ Sở gia nghĩ, Trầm Cửu Phong đột nhiên nhúng tay vào nhất định là bởi vì Chu gia đã cho Trầm Cửu Phong chỗ tốt.

Chỉ cần bây giờ, sau khi Sở gia chiếm được Vương gia thì thực lực đã tăng lên rất nhiều, chỉ cần là thứ Chu gia có thể cho thì Sở gia bọn họ cũng có thể cho.

Trầm Cửu Phong nghe xong lời của lão tổ Sở gia liền cười to hai tiếng, trong tiếng cười lại để lộ ra một cỗ khinh thường.

“Trước kia, chuyện của Đoạn Long Tam Đảo các ngươi ta cũng không quản, bởi vì ta không muốn nhúng tay, nhưng bây giờ ta muốn quản, ai dám cản ta lại?

Thành ý của Chu gia không tệ, đồ mà bọn họ cho ta, Sở gia các ngươi cũng có thể cho, nhưng ta không muốn, dù sao sau khi tiêu diệt Sở gia các ngươi, cuối cùng thứ đồ này vẫn là của ta.

Trong hải chi này, rất nhiều người đều biết, Trầm Cửu Phong ta làm việc đều nói lời giữ lời, muốn trách, cũng chỉ có thể trách các ngươi chậm hơn Chu gia một bước mà thôi!"

Sắc mặt Tô Tín có chút quái dị, Trầm Cửu Phong lại dám nói chuyện này ra khiến Tô Tín có một loại cảm giác kỳ quái.

Chẳng qua lời của Trầm Cửu Phong cũng có thể nói rõ một vấn đề, đó chính là chuyện hôm nay không thể nào hòa giải, cho dù Sở gia chủ động lui về cũng không được.

Quả nhiên, Trầm Cửu Phong trực tiếp nhìn lão tổ Sở gia, ánh mắt sắc bén nói: "Giao lệnh bài Nhân Hoàng mà Sở gia các ngươi nắm giữ ra đây, đừng để ta phải tự mình đến lấy."

Vừa dứt lời, lão tổ Sở gia lập tức hướng ánh mắt về phía Chu Vạn Sơn và Chu Di, không dám tin nói: "Các ngươi vậy mà dám vi phạm lời thề của tổ tiên ngày xưa, nói chuyện này ra ngoài!"

Chu Vạn Sơn cũng không biết Chu Di đã tự mình chủ trương, nhưng trước mắt Trầm Cửu Phong đã ở đây, nói cái gì cũng đều vô dụng, Chu Vạn Sơn trực tiếp lạnh lùng nói: "Lời thề ngày xưa sao? Chu gia ta đã sắp bị diệt môn, còn quản cái rắm mấy cái lời thế ngày xưa, chẳng lẽ muốn biến thành quỷ giống Vương gia mà tiếp tục tuân thủ mấy cái lời thề chó má kia sao?"

Trầm Cửu Phong không nhịn được phất tay nói: "Được rồi, đừng nói nhảm, người của Sở gia nhanh chóng giao lệnh bài Nhân Hoàng ra đây, chớ ép bản tọa phải tự mình ra tay."

Chương 2199 - Lộ kế hoạch (3)

Lộ kế hoạch (3)

Nói xong, ánh mắt Trầm Cửu Phong lại nhìn về phía Tô Tín ở trong đám người, ánh mắt lộ ra tia sắc bén nói: "Ngươi chính

là võ giả Mạnh Cửu Trần kia của Sở gia, chỉ dùng ba chiêu đã chém chết võ giả cùng cấp sao?

Nghe nói ngươi chính là võ giả xuất thân từ Loạn Tinh Hải, bản tọa cũng đã từng tu luyện ở Loạn Tinh Hải vài chục năm, sao ta chưa từng nghe qua tên ngươi?

Được rồi, đây cũng chỉ là chuyện nhỏ, nếu ngươi đã có thực lực này, cần gì phải trộn lẫn ở cái địa phương nhỏ như Sở gia này? Theo ta đến Thiên Phong Đảo, ta sẽ để cho ngươi một vị trí trong số Thiên Phong Thập Nhị chiến đường!"

Thấy Trầm Cửu Phong đã chuyển ánh mắt về phía Thần Võ Lệnh, hiện tại lại đánh chủ ý lên người mình, Tô Tín biết, bây giờ hắn chỉ sợ là không thể nào che giấu được nữa.

Tô Tín chậm rãi đi tới, đámn người của Sở gia kia cũng thình lình phát hiện khí thế trên người Tô Tín có chút không đúng, nhưng không đúng chỗ nào thì bọn họ cũng không biết.

Trong mắt Trầm Cửu Phong cũng là lộ ra một tia ngưng trọng, bởi vì hắn lại cảm nhận được một tia áp lực đến từ tên võ giả Dương Thần cảnh này!

Tô Tín thản nhiên nói: "Thiên Phong Đảo sao? Một hòn đảo nhỏ ở hải ngoại đã muốn ta phải phục vụ, chỉ sợ các hạ đã nghĩ nhiều rồi."

Trầm Cửu Phong chau mày nói: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

Ba mươi sáu đảo ở nội hải, Thiên Phong Đảo cũng không dám xưng là đứng thứ nhất, nhưng ít nhất xếp ở ba hạng đầu thì vẫn không thành vấn đề.

Dám miệt thị Thiên Phong Đảo như thế, há lại có thể là võ giả tán tu bình thường?

Khí thế trên người Tô Tín từ từ dâng lên, cuối cùng xông thẳng lên trời, khuấy lên nguyên khí đất trời, không gian trên biển vốn dĩ sáng sủa trong nháy mắt đã có vô số Lôi Vân Phong trải rộng, dường như tận thế đã giáng lâm.

Trên người Tô Tín như có thứ gì đó đã vỡ vụn, tướng mạo trung niên trên mặt hắn đã biến mất, ngược lại đã đổi thành gương mặt của một người trẻ tuổi.

Trong mắt Tô Tín như có kiếm khí vô biên đang lóe lên, phong mang lạnh lẽo thấu xương xuất hiện, kia cỗ hàn ý cực hạn khiến cho mọi người ở đây trong lòng lạnh lẽo, run rẩy không thôi.

Tất cả mọi người Sở gia đã ngây cả người, bọn họ vốn cho là Mạnh Cửu Trần này là một cơ duyên sẽ giúp cho Sở gia bọn họ quật khởi, không ngờ đó cũng không phải cơ duyên mà lại là một tên ác tặc muốn rắp tâm hại người!

Một cường giả Chân Vũ cảnh đã mai danh ẩn tích, hao tổn tâm cơ đóng vai thành võ giả Dương Thần cảnh nằm vùng ở Sở gia, hắn muốn làm gì còn cần phải nói nữa sao?

Trong lòng Sở Cảnh Thiên lúc này là một mảnh tro tàn, nghĩ đến những lời mà vị Mạnh tiền bối này từng nói với hắn, nghĩ đến hi vọng trong lòng của hắn là có thể khiến cho Sở gia quật khởi, thì ra, tất cả đều chỉ là một âm mưu!

Lúc này trong lòng Sở Cảnh Thiên đã vang lên câu nói mà đại ca từng nói với hắn.

“Ngươi sẽ hủy hoại Sở gia!”

Sở Cảnh Thiên thống khổ nhắm mắt lại, không sai, là hắn đã hủy hoại Sở gia, là hắn dẫn người này đến Sở gia!

Mặc dù Sở Cảnh Thiên biết, nếu như đối phương đã tính kế Sở gia, vậy xem như hắn không dẫn người trước mặt này tới thì đối phương cũng nhất định sẽ tìm được những cách khác để chui vào Sở gia, nhưng hắn vẫn không thể nào tha thứ cho chính mình.

Lúc này cho dù là Tô Tín hay những người khác, đương nhiên bọn họ sẽ không đi quản ý nghĩ của một nhân vật nhỏ như Sở Cảnh Thiên.

Trầm Cửu Phong nhìn Tô Tín trước mặt, giọng nói khiếp sợ: “Lại là ngươi! Cường giả Chân Vũ cảnh trẻ tuổi nhất của võ lâm Trung Nguyên, chủ của Tây Bắc Đạo, ‘Huyết kiếm thần tôn’ Tô Tín!”

Tô Tín cũng rất kinh ngạc vì Trầm Cửu Phong có thể nhận ra mình, trên thực tế danh khí của Tô Tín ở hải ngoại cũng rất

lớn, Lý Bá Dương đi vào hải ngoại thì khả năng cao không ai có thể nhận ra hắn, nhưng Tô Tín thì nhất định sẽ nhận ra, bởi vì qua nhiều năm như vậy Tô Tín là người duy nhất đã chém chết cường giả Chân Vũ cảnh của hải ngoại bọn họ.

Dù sao cường giả Chân Vũ cảnh ở hải ngoại cũng chỉ có mấy người, Y Kiếm Đình cũng không phải hạng người vô danh ở hải ngoại, ai cũng biết hắn chuẩn bị một đường xông đến Trung Nguyên, thậm chí còn có người chuẩn bị nhìn hắn thành công ở Trung Nguyên thì mình cũng sẽ đến Trung Nguyên xông xáo.

Kết quả còn chưa được mấy, Y Kiếm Đình đã bị người ta làm thịt rồi, chết cực kỳ thê thảm, bọn hắn đương nhiên cũng đã nghiên cứu thật tốt người đã giết Y Kiếm Đình.

Nhìn Tô Tín đã từng giết Y Kiếm Đình, hắn chẳng thể ngờ vốn dĩ một chuyện nhỏ như vậy lại có thể chọc một vị cường giả của võ lâm Trung Nguyên tới.

Vẻ mặt Lâm Thanh Huyền quan sát ở một bên cũng đầy vẻ chấn kinh, Hải Nhãn Đồ không hề sai, thật sự có cường giả Chân Vũ cảnh xuất hiện ở hải vực Phương Tiên Đạo Môn của bọn họ.

Hiện tại, chuyện này đã không phải là chuyện mà hắn có thể quản được, Lâm Thanh Huyền lập tức vận dụng bí pháp truyền tin cho chưởng giáo Phương Tiên Đạo Môn, Chung Xử Huyền đến.

Chương 2200 - Trầm Cửu Phong kinh hãi(1)

Trầm Cửu Phong kinh hãi(1)

Trầm Cửu Phong nhìn Tô Tín cau mày nói: “Võ lâm Trung Nguyên và võ lâm hải ngoại vốn nước sông không phạm nước giếng, ngươi tới nơi này rốt cuộc muốn làm gì?”

Không chờ câu trả lời của Tô Tín, Trầm Cửu Phong đột nhiên nghĩ đến những lời mà Chu Di đã nói với hắn, ba nhà bọn họ đều có lệnh bài mà Nhân Hoàng ban tặng.

Đem liên hệ hành vi hiện tại của Tô Tín với thứ này, Trầm Cửu Phong lập tức liền nghĩ đến điểm mấu chốt ở trong đó, hắn lập tức nói: "Ngươi vì lệnh bài Nhân Hoàng ban tặng cho ba nhà Đoạn Long Đảo mà tới phải không?"

Tô Tín thản nhiên nói: "Người bình thường không có tội nhưng vì có vật quý trong tay nên mới có tội, Thẩm đảo chủ, không phải ngươi cũng vì bọn chúng mà đến sao?"

Trầm Cửu Phong thở phào một cái, kỳ thật lệnh bài Nhân Hoàng rốt cuộc là thứ gì đến hắn cũng không biết, Trầm Cửu Phong chỉ đơn thuần cho rằng thứ này hẳn là một kiện chí bảo, dù sao gốc rễ lai lịch của nó có liên quan đến Nhân Hoàng, vậy chắc chắn nó cũng không phải là vật bình thường.

Hiện tại xem ra, thứ này quả nhiên không phải là vật tầm thường, giá trị tất nhiên sẽ kinh thiên động địa!

Nhìn hành động hiện tại của Tô Tín là biết, hắn đường đường là cự phách trên giang hồ của võ lâm Trung Nguyên, là một nhân vật có cấp bậc ở Lục Địa Thần Tiên, vậy mà lại tự mình lẻn vào Sở gia để mưu đồ thứ này, sợ bị những võ giả hải ngoại như bọn họ phát hiện, từ điểm đó liền có thể nhìn ra, vật này tuyệt đối là chí bảo không thể nghi ngờ.

Nghĩ đến đây, Trầm Cửu Phong lập tức cười to nói: "Bản tọa đích thật là tới vì thứ này, không sai, mặc kệ là lệnh bài Nhân Hoàng của Sở gia hay là của Chu gia, dù sao chỉ cần thứ này còn ở hải ngoại, vậy nó chính là đồ của hải ngoại của chúng ta!

Tô Tín, lần này ngươi uổng công tới hải ngoại rồi, bây giờ rời khỏi hải ngoại, ngươi còn có thể giữ lại chút mặt mũi, nếu không vậy này ngươi chắc chắn không thể cầm được rồi, chỉ sợ ngay cả mặt mũi ngươi cũng không còn."

Tô Tín thản nhiên nói: "Thật sao? Xem ra cái này võ giả hải ngoại này đều rất tự tin vào thực lực của mình, ta đã từng thấy một kẻ cũng tự tin giống như Thẩm đảo chủ ngươi, người kia tên là gì ý nhỉ? À, hình như tên là Y Kiếm Đình, dù sao cuối cùng hắn cũng chết rất thảm, hiện tại hình như cũng đã bị

người của triều đình Đại Chu chôn cất, cỏ trên mộ của hắn cũng đã mọc lên rất cao.”

Ánh mắt Trầm Cửu Phong lộ ra tia lạnh lùng.

Hắn cũng không có giao tình gì với Y Kiếm Đình, Đại Phong Đảo của Y Kiếm Đình cũng cách Thiên Phong Đảo của hắn rất xa, hơn nữa Y Kiếm Đình ngày xưa chính là hậu nhân của Tứ Hải Minh, còn hắn thì xuất thân dân dã, hai bên cũng không có khả năng gặp nhau nhiều.

Nhưng vấn đề là cho dù nói thế nào thì Y Kiếm Đình cũng đều là võ giả hải ngoại của bọn họ, thứ hắn đại biểu cho chính là mặt mũi của võ giả hải ngoại, mà bây giờ Tô Tín lại giẫm đạp mặt mũi của võ giả hải ngoại bọn họ dưới chân, đương nhiên Trầm Cửu Phong cũng rất phẫn nộ.

Trên thân Uyên Long Đao trong tay Trầm Cửu Phong nháy mắt bạo phát ra một cỗ âm thanh long ngâm gào thét vô cùng thê lương, một đao chém xuống, đao ý đủ để khai thiên trong nháy mắt cũng chém xuống, một tiếng nổ đùng đoàng vang lên chói tai, chỉ thấy nguyên khí thiên địa xung quanh đã bị xé nứt thành hai nửa, ngay cả mặt biển dường như cũng bị cỗ đao ý này chấn nhiếp, nước biển bắt đầu nghiêng ngả dồn về một chỗ.

Trong mắt Tô Tín mang theo vẻ ngưng trọng, có thể đạt đến thành tựu Chân Vũ, không có ai là đơn giản cả, mỗi người đều có chút tài năng.

Tu vi của Trầm Cửu Phong này tại đao đạo rất mạnh, gần như là người mạnh nhất mà Tô Tín từng gặp rồi.

Nếu như trại chủ của Thái Hành Sơn Trại ‘Thiên hạ vô đầu’ Kha Yển Nguyệt có thể thăng đến cấp Chân Vũ, vậy thì hắn có lẽ có thể có tài nghệ ở đao đạo như thế này.

Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín hiển hiện, ngươi có khai thiên chi nhận, ta cũng có kinh thế chi kiếm!

Trên thân Duy Ngã Đạo Kiếm tràn ngập đạo uẩn, các loại lực lượng của trời đất, địa phong thủy hỏa tập hợp lại, bất kể là lực lượng nào thì nó cũng đều biến thành kiếm khí.

Khắp mọi nơi đều là kiếm khí!

Trường kiếm đâm ra, trong nháy mắt đất trời đều biến đổi, một kiếm này vô cùng mỹ lệ chói mắt, trong lòng đám người Sở gia và Chu gia, thậm chí cà Lâm Thanh Huyền đều vô cùng khắc sâu ấn tượng này, dường như đây chính là kiếp pháp cường đại nhất mà đời này bọn họ có thể nhìn thấy, không ai có thể có kiếm pháp siêu việt hơn như vậy!

Đặc biệt là Lâm Thanh Huyền, trong mắt hắn, một kiếm này chính là dấu vết của tiên nhân mà Phương Tiên Đạo Môn bọn họ đau khổ truy tìm, một kiếm này không thuộc về nhân gian, chỉ có tiên nhân mới có thể đâm ra một kiếm này!

Nhất kiếm tây lai, thiên ngoại Phi Tiên!

Kiếm kỹ này đã được Tô Tín nghiên cứu đến cực hạn, một kiếm chém xuống, đạo phong mang của kiếm lập tức che lấp vô thượng đao ý khai thiên của Trầm Cửu Phong, lập tức bạo phát ra một cỗ bạo động cấp bậc hủy diệt, sóng biển bốc lên, thậm chí ngay cả Long Vĩ Đảo dưới chân bọn họ đều phát ra cảm giác rung động!

Chương 2201 - Trầm Cửu Phong kinh hãi(2)

Trầm Cửu Phong kinh hãi(2)

Uy năng mà hai người va chạm khiến cho người ta cảm thấy vô cùng kinh dị, nhưng trong mắt Trầm Cửu Phong lại vẻ chấn kinh.

Hắn kỳ thật cũng không hiểu rõ Tô Tín lắm, dù sao chỗ tư liệu mà hắn thu thập được đều là những thương nhân đã từng đến hải ngoại truyền lại, hắn biết thực lực của Tô Tín rất mạnh, nhưng xưa nay vẫn không biết trình độ khủng bố của Tô Tín lại có thể đạt đến mức này.

Uy năng của một kiếm này khiến cho trong lòng Trầm Cửu Phong run sợ không thôi, chỗ đao ý đã bị kiếm khí xé rách, làm cho Trầm Cửu Phong kinh hãi nhất vẫn là thanh kiếm trong tay Tô Tín.

Thanh trường kiếm kia nhìn như mang phong cách cổ xưa bình thường, nhưng lại có đạo uẩn vô biên vờn quanh, lực lượng của đất trời xung quanh đều hóa thành từng chuôi trường kiếm nhỏ bé mắt thường không thể nhận ra mà đánh tới, khiến Trầm Cửu Phong lập tức cảm giác được trên Uyên Long Đao của hắn phát ra từng tiếng rên rỉ!

Thần binh!

Duy Ngã Đạo Kiếm!

Trầm Cửu Phong lúc này mới đột nhiên nhớ tới, có vẻ như có một người thương nhân đến từ Trung Nguyên đã từng đề cập với hắn, Tô Tín nắm giữ trong tay thần binh truyền thừa của một trong năm phái cầm kiếm, Thanh Thành Kiếm Phái, Duy Ngã Đạo Kiếm!

Chỉ là Trầm Cửu Phong nhớ ra hơi muộn, ngày xưa Duy Ngã Đạo Kiếm ở trong tay Thanh Thành Kiếm Phài không nóng không lạnh, nhưng ở trong tay Tô Tín thì nó lại sắc bén đến cực điểm, tái hiện được phong mang của kiếm giả.

Trầm Cửu Phong muốn rút Uyên Long Đao của mình về, nhưng lúc này Uyên Long Đao đã bị một vài đạo kiếm không thể nhìn rõ xé rách, chỉ nghe một tiếng đao minh thê lương vang lên, Uyên Long Đao được hắn tích tụ mấy năm nay, sắp có tiềm lực tấn thăng lên thần binh đã ầm ầm vỡ vụn!

Lúc này, mặc dù Trầm Cửu Phong đau lòng, nhưng hắn cũng không có biện pháp khác.

Vậy nên lúc này,Trầm Cửu Phong liền ném Uyên Long Đao chỉ còn lại chuôi đi, một cỗ khí thế cường đại quanh người hắn dâng lên, sau lưng xuất hiện một pho một Pháp Tướng kỳ dị.

Pho Pháp Tướng này là một ngọn núi khổng lồ, nhưng ngọn núi này lại có bộ dáng của một thanh trường đao, phía trên có nhưng tảng đá quái dị lởm chởm, tản ra một cỗ phong mang vô thượng sắc bén.

Sắc mặt mọi người ở đây đột nhiên biến đổi, ai cũng không ngờ, Thiên Phong tôn giả tiếng tăm lừng lẫy ở hải ngoại lại bị Tô Tín bức đến mức độ này, một chiêu liền khiến cho thanh thiên binh mà mình tích tụ bao nhiêu năm bị vỡ tan, chiêu thứ

hai đã phải sử dụng Pháp Tướng của Chân Vũ, hiển nhiên hắn là đã bị Tô Tín ép đến đường cùng.

Ngay khi Thiên Phong tôn giả sử dụng Pháp Tướng Chân Vũ của chính mình, nháy mắt bên trên Tứ Hải Đảo cách Đoạn Long Tam Đảo mấy trăm dặm, một người trung niên mặc hoa phục màu trắng, tóc chải vuốt cẩn thận tỉ mỉ, khuôn mặt nghiêm túc đột nhiên chau mày.

"Khí tức này là của Trầm Cửu Phong? Không đúng, còn có thêm khí tức của một cường giả Chân Vũ cảnh nữa!

A! Kiếm ý thật mạnh! Vậy mà có thể ép Pháp Tướng Chân Vũ của Trầm Cửu Phong ra ngoài, người kia là ai? Đối phương tuyệt đối không phải là võ giả hải ngoại!"

Tên trung niên này chính là chủ nhân hiện tại của Tứ Hải Đảo, cường giả Chân Vũ cảnh 'Đạp Lãng Phúc Hải' Công Tôn Vân.

Công Tôn Vân chỉ là chủ nhân của Tứ Hải Đảo chủ nhân, nhưng hắn lại không phải đảo chủ của Tứ Hải Đảo, bởi vì hắn muốn dốc lòng khôi phục lại chế độ của Tứ Hải Minh ngày xưa, nên Tứ Hải Đảo mãi mãi cũng là Tứ Hải Minh, vì thế hắn chỉ có thể là một chủ nhân tạm thời chứ không phải đảo chủ.

Ở hải ngoại này, Công Tôn Vân là có tiếng hiền lành, nhưng cũng nổi danh là người thích xen vào chuyện bao đồng, may mà cách làm người của hắn còn không bảo thủ mục nát, nếu thù hận giữa hai thế lực thật sự không thể nào hóa giải, vậy hắn cũng không nhúng tay vào.

Nhưng hắn dù hiền lành thì cũng là võ giả hải ngoại, đương nhiên là muốn giữ lợi ích của hải ngoại đầu tiên.

Người không phải ở hải ngoại mà lại dám động thủ với Trầm Cửu Phong, mặc kệ hắn có quan hệ thế nào với Trầm Cửu Phong, chuyện này hắn nhất định phải ra tay, hơn nữa còn đứng về phía Trầm Cửu Phong bên này.

Đồng thời, ở trong trung tâm đại điện lơ lửng của Phương Tiên Đảo, thân thể Chung Xử Huyền đang ngồi xếp bằng ở đó, hai mắt đã nhắm lại trăm năm đột nhiên giật giật, nhưng cũng không hề mở ra, cùng lúc đó bên trong đại điện một đạo kim mang hiện lên, dường như có thứ gì đó vừa rời đi.

Lúc này trên Long Vĩ Đảo, Trầm Cửu Phong cảm nhận được áp lực đến từ Tô Tín, hắn liền trực tiếp sử dụng Pháp Tướng ra tay toàn lực.

Ngọn núi kia vô cùng nặng nề, thật giống với lực lượng của phúc hải, một đao chém xuống, trong nháy mắt nguyên khí đất trời xung quanh đều đã không còn, quanh người Tô Tín cũng hiện ra một trạng thái chân không, khiến cho hắn không thể nào điều động bất kỳ chút nguyên khí nào từ trời đất.

Trong nháy mắt,Tô Tín cũng đã nhìn ra, đao pháp tinh túy từ Pháp Tướng này của Trầm Cửu Phong đã trấn áp trong đó hai chữ thượng.

Đao qua nặng nề, một đao kia mặc dù không đủ sắc bén, nhưng lực lượng mà nó trấn áp lại có thể khiến cho lực lượng của võ giả lực cùng cấp bị suy yếu đến cực hạn.

Chương 2202 - Cường giả hải ngoại (1)

Cường giả hải ngoại (1)

Thần mang kim sắc quanh người Tô Tín đại thịnh, sau lưng của hắn cũng có Pháp Tướng ra, Đế Lâm Cửu Tiêu, trấn áp thiên địa!

Một quyền đấm ra, đất trời lập tức rung động, dường như ngọn núi làm từ thạch đao kia lại phát ra một tiếng vang thật lớn, mạnh mẽ bị đánh lui một bước!

Đấu chiến kim thân kết hợp Pháp Tướng Đế Lâm Cửu Tiêu đã phát huy được lực lượng tuyệt đối, lại thêm quyền ý Duy Ngã Độc Tôn của Tô Tín, đủ để đánh nát hết thảy!

Thân hình Tô Tín lúc này chính là Ma Thần thượng cổ, bước lên một bước sẽ có một quyền đánh xuống, trên thạch đao kia cũng đã có thêm vết nứt, thân hình Trầm Cửu Phong cũng lập tức lui về phía sau một bước.

Mười quyền đánh xuống, Trầm Cửu Phong lui về phía sau mười bước, mặt đất dưới chân hắn đã vỡ vụn thành từng mảnh, cuối cùng ầm một tiếng, một phần mười của Long Vĩ Đảo đột nhiên vang lên một tiếng ầm vang, trực tiếp bị phá thành từng mảnh nhỏ!

Người của Chu gia lập tức khóc không ra nước mắt, hai vị này không hề áp chế lực lượng một chút nào, mỗi một chiêu thức đều xuất ra toàn lực, nếu để cho bọn họ tiếp tục đánh xuống, Long Vĩ Đảo coi như cũng không còn nữa rồi!

Luận về thực lực, thật ra Tô Tín có cảm giác Trầm Cửu Phong này còn mạnh hơn so vơi Y Kiếm Đình một chút.

Đáng tiếc hiện tại Tô Tín cũng không phải là Tô Tín lúc trước đối mặt với Y Kiếm Đình, sau khi chém chết đông đảo cường giả Chân Vũ cảnh, sức chiến đấu của bản thân Tô Tín có thể nói cũng đã tăng vọt.

Mười quyền đánh xuống, Pháp Tướng thạch đao của Trầm Cửu Phong hoàn toàn vỡ vụn, mọi người ở đây cũng không dám tin, Trầm Cửu Phong cứ như vậy liền thua sao? Một mực bị áp chế, thậm chí ngay cả Pháp Tướng cũng đã sử dụng mà vẫn thảm bại như vậy sao?

Nhưng ngay lúc này, Trầm Cửu Phong đột nhiên khẽ động, Pháp Tướng thạch đao đã vỡ vụn, hóa thành nguyên khí trời đất mà phiêu tán, nhưng hắn rút ra từ bên trong thạch đao một thanh Yển Nguyệt Đao hẹp dài lóng lánh, phong mang tuyệt thế, hàn khí khiếp người, lộ ra vô cùng băng lãnh.

Pháp Tướng chính là kết hợp giữa lực lượng của bản thân và đất trời mà biến thành, xem như bản thân hắn có thể lý giải được võ đạo, khiến cho nó trở nên chân thực thì đây cũng chỉ là vật hư ảo.

Nhưng kết quả là hiện tại, Trầm Cửu Phong lại rút ra một thanh binh khí tồn tại chân thực từ trong Pháp Tướng hư ảo kia, điểm này ngay cả Tô Tín cũng không biết làm thế nào mà hắn làm được.

Đúng lúc này phía dưới bỗng nhiên có võ giả đột nhiên kinh ngạc hô lên một tiếng: “Đây không phải thanh thần binh Hàn Long Yển Nguyệt ngày xưa của ‘Hàn Vũ Đao Thánh’ Nhiếp Thiên Ngao sao? Nghe đồn nó đã táng thân cùng Nhiếp Thiên Ngao ở cực bắc băng hải rồi mà, thì ra nó lại rơi vào trong tay của Trầm đảo chủ.”

Tô Tín híp mắt, ánh mắt cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

Trước đó hắn đã càm thấy có chút kỳ quái, hắn dùng Duy Ngã Đạo Kiếm làm cho Uyên Long Đao của đối phương vỡ vụn, nhưng kết quả là trên người Trầm Cửu Phong lại không có bất cứ chuyện gì.

Phải biết Uyên Long Đao kia là thần binh bản mệnh mà Trầm Cửu Phong nuôi dưỡng mấy chục năm nay, bây giờ nó bị Tô Tín đánh vỡ vụn, xem như Trầm Cửu Phong không bị thương, nhưng ít nhất cũng phải chịu một chút ảnh hưởng mới đúng.

Đến bây giờ thì chuyện này đã vô cùng sáng tỏ, vị cường giả Chân Vũ cảnh này vẫn luôn che giấu đồ tốt.

Uyên Long Đao kia là binh khí của hắn, nhưng cũng không phải là binh khí bản mệnh, binh khí bản mệnh của hắn thật ra chính là Hàn Long Yển Nguyệt Đao trước mặt này!

Hàn Long Yển Nguyệt Đao này hiện tại thật ra cũng không tính là thần binh, bởi vì linh tính của nó đã phiêu tán rất nhiều, đã rơi xuống cấp bậc thiên binh.

Nhưng cho dù như thế, Hàn Long Yển Nguyệt Đao cũng là thiên binh có nội tình thần binh, mức độ sắc bén cũng không phải binh khí bình thường có thể so sánh được.

Một đao mà Trầm Cửu Phong chém xuống, trong nháy mắt phạm vị hơn mười dặm bên trong thiên hạ đều có tuyết bay, mặt đất cũng đóng băng.

Vô số âm thanh kêu rên thê lương truyền tới từ thanh đao, giống như một đao kia chém xuống đã chém ra Địa Ngục Chi Môn, lại có vô số lực lượng tử vong bộc phát ra từ trong đó, thu nạp sinh cơ, vô cùng kinh khủng!

Giọng Trầm Cửu Phong lạnh lùng nói: “Một chiêu Tu La Trảm này ta vốn định chuẩn bị để dùng khi tranh phong với mấy lão bất tử ở nội hải, ngươi có thể ép ta phải sử dụng nó thì cũng đủ để kiêu ngạo!”

Tô Tín nhíu mày, con át chủ bài của Trầm Cửu Phong đúng thật là không yếu, lại có thể ngưng tụ ra lực lượng tử vong khủng bố như thế ở trong đó.

Lý Phôi đã hoàn toàn diễn hóa mười lăm chiêu tàn kiếm đoạt mệnh thành Tử Vong Chi Kiếm của chính hắn, chẳng qua Tô Tín cũng đã từng nói với Lý Phôi, khuyên hắn ít dùng chiêu đó đi, bởi vì lực lượng tử vong này không phải là thứ mà hắn có thể khống chế, mặc dù uy lực mạnh mẽ, nhưng sẽ khiến cho đất trời oán hận, khiến cho bản thân bị phản hệ, thậm chí có thể nói dùng một lần sẽ làm giảm một phần tuổi thọ, mặc dù chỉ là một phần rất nhỏ, nhưng tích tiểu thành đại, hậu quả sau này sẽ rất khủng bố.

Chương 2203 - Cường giả hải ngoại (2)

Cường giả hải ngoại (2)

Nhưng mặc dù lực lượng tử vong của Trầm Cửu Phong thi triển ra không thuần túy như của Lý Phôi, nhưng cỗ lực lượng này cũng đã được Trầm Cửu Phong tích tụ qua không biết bao nhiêu năm, đã hoàn toàn bị hắn nắm vững trong tay, một đao kia chém xuống, vài dặm xung quanh Tô Tín đều bị bao phủ trong một mảnh Tu La Luyện Ngục!

Tô Tín bước ra một bước, Phật quang kim sắc quanh người hắn đã khiến cho Tô Tín lúc này dường như là một vị đại năng của Phật tông nào đó, trên thực tế những tên hòa thượng đã chết ở trong tay hắn cũng không ít.

Dưới sự gia trì của đấu chiến kim thân, Tô Tín trực tiếp nghênh đón một đao kia đánh tới, hai tay của hắn kết ấn, trong nháy mắt hỏa diễm đỏ đậm như mấu lập tức bộc phát, đặt trong mảnh chiến trường Tu La băng lãnh đen nhánh này, tựa như một chiếc đèn sáng lóe mắt.

Thiên La hỏa đạo!

Đây mới là uy năng chân chính của Thiên La hỏa đạo, dung luyện vạn vật, không ngừng sinh sôi,

Cho dù là lực lượng tử vong vô tận kia cũng bị dung luyện ở trong Vạn Đạo Sâm La.

Dù sao danh xưng Huyền Âm Thập Nhị Kiếm hung hãn nhất ở trong kiếm giới đã bị Chuẩn Nhân Thiên Ẩn tế luyện thành Huyền Âm chi đạo, hiện tại Tô Tín muốn sử dụng Thiên La

hỏa đạo để dung luyện lực lượng tử vong này kỳ thật cũng không phải việc khó gì.

Một chưởng đánh xuống, cánh tay màu vàng óng mang theo hỏa diễm chói mắt trực tiếp nắm Hàn Long Yển Nguyệt Đao vào trong tay, quanh người Tô Tín lập tức phát ra một tiếng nổ vang kinh khủng, thậm chí ngay cả đấu chiến kim thân của hắn cũng suýt nữa không thể duy trì nổi!

Hàn Long Yển Nguyệt Đao này dù sao cũng đã từng là thần binh, mức độ sắc bén cũng đã từng đạt đến trình độ thần binh, cho dù đấu chiến kim thân có mạnh hơn cũng không thể nào tiếp nhận nhát chém của thần binh ở khoảng cách gần như vậy.

Nhưng ngay lúc này, hỏa diễm của Thiên La hỏa đạo đã trở nên đỏ tươi như máy, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ phạm vi xung quanh Hàn Long Yển Nguyệt Đao.

Vốn dĩ Hàn Long Yển Nguyệt Đao ban đầu có máu lam lại chậm rãi biến thành màu đỏ đậm hoàn toàn, dường như chỉ cần một khắc sau là sẽ bị hòa tan!

Một vòng linh tính cuối cùng ở trong thần binh đã hoàn toàn bị xoá bỏ, điều này khiến Trầm Cửu Phong lập tức phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi.

Đây rốt cuộc là loại hỏa diễm gì, ngay cả thần binh của hắn cũng có thể hòa tan được!

Mà cỗ hỏa diễm này không chỉ nhanh chóng hòa tan Hàn Long Yển Nguyệt Đao, mà một phần lực lượng của nó thậm chí còn thuận theo cánh tay của Trầm Cửu Phong mà thiêu đốt lên trên thân thể của hắn, bắt đầu thiêu đốt khí huyết và chân khí!

Trầm Cửu Phong quyết định nhanh chóng thả lỏng đao ra phía sau, chân khí cuồng bạo quanh người hắn nháy mắt bộc phát ra, lúc này mới có thể hóa giải những chỗ bị hỏa diễm kia ảnh hưởng.

Nhưng lúc này Tô Tín lại là bước lên một bước, đấm ra một quyền Thiên La hỏa đạo thiêu đốt, lập trước ngực Trầm Cửu Phong ầm ầm nổ tung, trực tiếp đánh bay, khiến cho Trầm Cửu Phong nhịn không được lại phun ra một ngụm máu tươi!

Lần này Trầm Cửu Phong thật sự không ngăn được, át chủ bài cũng đã dùng, kết quả vẫn bị trọng thương.

Ngay khi Tô Tín chuẩn bị ra tay giải quyết người này, sau đó đoạt lấy Thần Võ Lệnh thì chung quanh hải vực lập tức xuất hiện sóng dữ ngập trời, một bóng người lướt sóng mà đến, mỗi một bước chân đều có sóng biển vô biên mà nổ tung, dường như trong nháy mắt cũng đã xuất hiện trước mặt Tô Tín.

"Ngươi là người phương nào? Cũng dám hành hung người của hải ngoại, thật sự cho là hải ngoại ta không có ai hay sao?"

Người tới chính là cường giả Chân Vũ cảnh của Tứ Hải Đảo, 'Đạp Lãng Phúc Hải' Công Tôn Vân.

Nhìn thấy thương thế của Trầm Cửu Phong, trong lòng hắn cũng cảm thấy kinh ngạc.

Phải biết rằng sau khi cảm nhận được nơi này có khí tức của Chân Vũ cảnh bạo động, Công Tôn Vân trực tiếp vận dụng bí pháp, thậm chí còn phá vỡ Hư Không Hải Nhãn, dùng tốc độ nhanh nhất để chạy đến, còn chưa đến nửa khắc đồng hồ, kết quả là Trầm Cửu Phong một thân đầy công phu đã bị thương thành bộ dáng thê thảm chật vật thế này, thực lực của người trước mắt này cũng không tránh khỏi có chút quá kinh khủng đi?

Trầm Cửu Phong ho khan một tiếng nói: "Hắn là Tô Tín! Người này nằm vùng ở Sở gia mưu đồ cướp lấy chỉ bảo của nội hải liền bị ta phát hiện, bây giờ cuối cùng chân tướng cũng đã được phơi bày!"

Vốn dĩ lệnh bài Nhân Hoàng là bí mật mà Trầm Cửu Phong không muốn nói cho người khác biết, thế nhưng vừa nãy mới giao thủ qua thì hắn cũng đã phát hiện, dựa vào thực lực của một mình hắn tuyệt đối không phải là đối thủ của Tô Tín, nhất định phải liên thủ với một người nữa thì mới được.

Công Tôn Vân cũng không phải kẻ ngốc, cho dù mình không nó thì sau này Công Tôn Vân cũng có thể nhìn ra điểm khác lạ, vậy nên không bằng lần này Trầm Cửu Phong nói ra để cho thấy thành ý của mình.

Nhưng cũng đúng vào lúc này, trên mặt biển kim mang đột nhiên đại thịnh, một thân thể hoàn toàn do nguyên thần ngưng tụ thành hình xuất hiện giữa không trung.

Đôi mắt Tô Tín hơi híp, rốt cuộc người này là ai, vậy mà có thể ngưng tụ nguyên thần đến trình độ kinh khủng như thế này.

Chương 2204 - Không có thực lực, chính là nguyên tội (1)

Không có thực lực, chính là nguyên tội (1)

Sử dụng nguyên thần để ngao du đất trời, nguyên thần của người này thậm chí còn đã tiếp cận đến trình độ đại thành của bí pháp tu luyện nguyên thần ở trên đá bạch ngọc mà Nhân Hoàng để lại.

Đương nhiên Tô Tín cũng có thể nhìn ra, đối phương chỉ đơn giản là có nguyên thần cường đại, cũng không phải đạt đến trình độ loại bỏ cơ thể của mình đi, thế nhưng ngay cả như vậy cũng đã đủ kinh người.

Công Tôn Vân kinh ngạc nhìn thân ảnh kim sắc kia nói: “Đạo trường sinh vốn dài, không nghĩ vậy mà ngươi cũng tới đây.”

Vị chưởng chưởng giáo của Phương Tiên Đạo Môn có vẻ hơi thích lải nhải, ngày bình thường chỉ dùng nguyên thần để đi ngao du thiên địa, ngược lại có không ít võ giả đều đã từng thấy qua thân ảnh của hắn, có chút cảm giác như là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi.

Nguyên thần Chung Xử Huyền cũng không hề mở miệng, nhưng nguyên thần của hắn vậy mà có thể ảnh hưởng đến quy tắc vận hành của thiên địa xung quanh, gió biển thổi qua, một âm thanh truyền đến từ trong gió.

“Phương Tiên Đạo Môn ta không tham dự vào tranh chấp nội hải, nhưng nếu có người động thủ ở trong hải vực của Phương Tiên Đạo Môn ta thì Phương Tiên Đạo Môn của ta đương nhiên cũng sẽ không nhân nhượng.”

Nói xong, ánh mắt của Chung Xử Huyền nhìn về phía Tô Tín, trong ánh mắt mang theo một cỗ uy áp lên trên nguyên thần,

quấy rối thiên địa.

Mới vừa nãy, Chung Xử Huyền cũng đều nghe được những lời mà Trầm Cửu Phong nói, thật ra Phương Tiên Đạo Môn bọn họ cũng không có hứng thú quá lớn với cái gọi là vật truyền thừa của Nhân Hoàng.

Chỉ là ngày xưa, Nhân Hoàng có đủ khả năng đạt tới cảnh giới kia khiến cho Phương Tiên Đạo Môn vô cùng hiếu kì, vậy nên hắn mới nghĩ muốn đoạt được một tấm lệnh bài Nhân Hoàng kia để nghiên cứu.

Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu để hắn xuất hiện ở đây, căn bản vẫn là điểm mà hắn vừa nói lúc nãy, Phương Tiên Đạo Môn không thuộc về võ lâm Trung Nguyên cũng không thuộc về hải ngoại, đối phương chỉ là Phương Tiên Đạo Môn mà thôi, bất kể võ giả Chân Vũ cảnh nào dám động thủ ở hải vực của Phương Tiên Đạo Môn đều là địch nhân của bọn họ.

Trước mắt ba tên cường giả Chân Vũ cảnh đã tề tụ đủ cả, Trầm Cửu Phong mặc dù bị thương, nhưng thương thế lại cũng không phải là quá nặng.

Ba người bọn họ nếu đã hợp sức mà còn không bắt được một mình Tô Tín thì mới là chuyện đáng bị chê cười.

Công Tôn Vân nhìn Tô Tín lạnh lùng nói: “Tô Tín, nếu ngươi đến hải ngoại của ta để sinh sự, hiện tại hẳn cũng nên cho ta một cái công đạo.”

Nhìn ba người ở đây, Tô Tín bỗng nhiên cười nói: “Đáng tiếc, lần này ta vốn là không muốn động thủ cùng mấy vị, không nghĩ tới cuối cùng lại vẫn kinh động mấy vị đến đây.

Tuy nhiên lần này ta đến hải ngoại, cũng chỉ là muốn lấy được đồ vật, nếu chư vị muốn động thủ, Tô Tín ở Tây Bắc sẽ đợi chư vị đại giá quang lâm.”

Vừa dứt lời, mọi người ở đây đều cảm nhận được một tia không đúng, nhưng lúc này Tô Tín lại đánh ra một trảo, một cỗ lực hấp dẫn cường đại hiện ra, trực tiếp kéo Sở Cảnh Thiên vào trong tay hắn, một đạo kim mang hiện lên trên người, tựa như Long Đằng, chớp mắt liền biến mất.

Lần này Tô Tín đến hải ngoại không có ý định gây chuyện, phải nói từ vừa mới bắt đầu mục tiêu của Tô Tín chính là Thần Võ Lệnh.

Nếu như chỉ có một tên Thẩm Cửu Phong, Tô Tín trực tiếp thủ đoạn ác độc giết chết, sau đó sẽ đoạt được toàn bộ Thần Võ Lệnh là được rồi, hiện tại đổi thành ba người đồng loạt tới đây, Tô Tín không thể nào đấu với bọn hắn một phen, lại rước thêm cường giả hải ngoại khác, lần này hắn đừng nghĩ đến việc rời đi.

Thế nên sau đó Tô Tín cũng là quyết đoán kịp thời dẫn theo Sở Cảnh Thiên, dùng Đấu Chiến Kim Thân còn cộng thêm Long Đằng Mê Tung Đoạt Ly Kỳ trong Phiên Thiên Tam Thập Lục Kỳ để bộc phát ra tốc độ lớn nhất trở lại Sở gia, chuẩn bị cưỡng chế mở trận pháp Sở gia ra.

Lúc mới bắt đầu ba người còn tưởng rằng Tô Tín là biết khó mà lui, sau đó Thẩm Cửu Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, hắn vội vã quát lên: “Tô Tín chuẩn bị đi Sở gia đoạt lệnh bài Nhân Hoàng ban! Hiện tại trong tay Sở gia có hai tấm lệnh bài!”

Sắc mặt Thẩm Cửu Phong có chút khó coi, bởi vì hắn cũng không am hiểu võ kỹ loại tốc độ.

Công Tôn Vân đúng là am hiểu vô cùng, bí danh của hắn chính là Đạp Lãng Phúc Hải, trên thực tế chỉ cần ở trên biển, thưc lực Công Tôn Vân xác thực rất kinh người, hắn cũng tinh thông bí pháp thần thông loại tốc độ.

Nhưng thần thông loại tốc độ này hạn chế quá nhiều, lúc nãy Công Tôn Vân bởi vì gấp rút lên đường mà sử dụng môn bí pháp này, hiện tại hắn vô pháp sử dụng lần thứ hai.

Hai người kia không hẹn mà cùng nhìn về phía Chung Xử Huyền, chỉ thấy phía trên Nguyên Thần Chi Khu của Chung Xử Huyền phóng ra một mạt kim mang, gần như trong nháy mắt liền biến mất không còn tăm hơi.

Hai người kia hừ lạnh một tiếng, cũng là mau chóng đuổi theo.

Chương 2205 - Không có thực lực, chính là nguyên tội (2)

Không có thực lực, chính là nguyên tội (2)

Nguyên thần của Chung Xử Huyền biến hình, không nói khoa trương ngàn dặm như vậy, nhưng tốc độ khẳng định là còn nhanh hơn bọn họ nhiều, nếu bọn họ đi chậm, hoặc là lệnh bài của những người này sẽ bị Chung Xử Huyền cướp đoạt, hoặc là là bị Tô Tín mang về Trung Nguyên, thể diện của những võ giả hải ngoại sẽ mất hết, dù sao thì bất kể là cái gì bọn họ đều không hy vọng nhìn thấy.

Ba tên cường giả của Chân Vũ cảnh cùng nhau rời đi, mọi người Sở gia mặt xám như tro tàn, dù cho chuyện này qua đi thì Sở gia bọn họ cũng sẽ bị trở thành trò cười cho toàn bộ hải ngoại.

Huống hồ hiện tại Chu gia đã nương nhờ vào Thiên Phong Đảo, sau này Thẩm Cửu Phong có thể gây sự với bọn họ hay không, đây đều là không phải chuyện nhất định.

Mọi người Chu gia đều thở ra một hơi, ít nhất hiện tại mối nguy của Chu gia bọn họ đã qua rồi, tuy rằng từ nay về sau không thể tiếp tục xưng hùng xưng bá ở Long Vĩ Đảo nữa, nhưng ít nhất Chu gia bọn họ cũng có được một địa vị tốt ở trong Thiên Phong Đảo.

Nhưng nhưng vào lúc này, thân hình Bạch Vô Mặc lại trực tiếp xuất hiện ở trước mắt mọi người, nhìn ba tên cường giả Chân Vũ cảnh đuổi theo Tô Tín, khóe miệng Bạch Vô Mặc lộ ra rồi một nụ cười nói: “Tô đại nhân, ngươi thực lực mạnh mẽ, nhiệm vụ hấp dẫn thế này có thể giao cho ta được rồi, ta không tham lam, chỉ cần một tấm lệnh bài là đủ rồi.”

Kỳ thực Bạch Vô Mặc đã sớm đến rồi, phải nói hắn áp căn bản không hề đi, vẫn luôn ẩn núp trong bóng tối, giám sát động tĩnh Đoạn Long Tam Đảo.

Thực ra ma thuật của Huyễn Ma Đạo cũng xác thực là cường hãn vô cùng, ngoại trừ lần trước Bạch Vô Mặc chủ động gây xích mích Sở gia và Vương gia động thủ dẫn đến một tia khí

tức lộ ra bị Hải Nhãn Đồ phát hiện, lúc nãy cho dù là ba tên cường giả của Chân Vũ cảnh đến cùng lúc, bọn họ cũng giống như vậy không phát hiện tung tích của Bạch Vô Mặc.

Mặc dù đối với thân phận đồng minh mà nói, Bạch Vô Mặc nên đứng ra cùng Tô Tín đối phó với ba tên cường giả Chân Vũ cảnh này, nhưng Bạch Vô Mặc cũng không muốn làm như vậy.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì không có lời.

Hành trình hải ngoại lần này có thể lấy được hai tấm Thần Võ Lệnh thì coi như là một việc tốt, nếu là một tấm thì hắn cũng không lỗ, dù sao đi theo tranh đấu với loại cấp bậc như Tô Tín, Bạch Vô Mặc cũng không có tự tin bao nhiêu.

Mà đứng ra kiên cường chống đỡ với ba tên cường giả Chân Vũ cảnh , kỳ thực trong lòng Bạch Vô Mặc cũng chẳng có bao nhiêu sức lực.

Hai vị kia còn nói được, thực lực Tô Tín hắn từng thử qua, một chọi một hắn có thể áp chế Thẩm Cửu Phong, một chọi hai chắc chắn duy trì ngang tay cũng không thành vấn đề.

Nhưng Chung Xử Huyền của Phương Tiên Đạo Môn kia lại khiến cho Bạch Vô Mặc có áp lực rất lớn, đối phương đã tu luyện Nguyên Thần Chi Lực tới trình độ biến thái, quả thực hắn chính là khắc tinh của Bạch Vô Mặc.

Đi liều mạng với đám võ giả hải ngoại không biết sâu cạn, còn không bằng chờ sau khi hỏa lực của Tô Tín hấp dẫn đến, hắn lại ra tay cướp đoạt tấm Thần Võ Lệnh của Chu gia.

Dù sao thì cũng là bạo lực phá trận mà, tuy rằng nói sở trường của hắn chính là ảo thuật, nhưng phá vỡ một tòa trận pháp cũng không thành vấn đề.

Sở gia cùng người của Chu gia lúc này đều là trợn mắt ngoác mồm nhìn Bạch Vô Mặc, chuyện ngày hôm nay có chút quá ngoài dự đoán mọi người, bọn họ căn bản là không kịp phản ứng lại, kết quả bây giờ lại lại nhô ra một tên cường giả của Chân Vũ cảnh.

Bạch Vô Mặc nhìn bọn họ uy nghiêm đáng sợ cười một tiếng nói: “Chư vị, trong tay các ngươi hình như còn có một tấm lệnh bài của Nhân Hoàng ban cho đúng không? Ngoan ngoãn giao ra đây, tính khí của bản tôn cũng không khá hơn Tô Tín bao nhiêu đâu.”

Lúc này Tô Tín đã dẫn theo Sở Cảnh Thiên sắp tới Long Thủ Đảo rồi.

Nhìn Sở Cảnh Thiên bị nắm ở trong tay, Tô Tín cảm nhận được ánh mắt thù hận của hắn, Tô Tín nhàn nhạt nói: “Ngươi đang hận ta?”

Sở Cảnh Thiên giọng căm hận nói: “Ta chẳng lẽ không nên hận sao? Ngươi lừa ta, cũng phá huỷ Sở gia!”

Tô Tín nhìn mặt Sở Cảnh Thiên thoáng vặn vẹo, hắn không khỏi lắc lắc đầu nói: “Chà chà, thực sự là đáng thương nha, người hẳn là biết tình huống hiện tại của Sở gia ngươi rồi chứ, coi như không có ta, ngươi cho rằng Sở gia ngươi còn có thể gắng gượng bao lâu?

Người Vương gia thực lực mạnh mẽ, cứ kéo dài tình huống như thế, chỉ có thể là Vương gia càng ngày càng mạnh, Sở gia càng ngày càng yếu.

Mà Chu gia đã gia nhập Thiên Phong Đảo con đường của Thẩm Cửu Phong, coi như là Thẩm Cửu Phong sẽ không ra tay với người Sở gia ngươi, nhưng những thế lực khác của Thiên Phong Đảo có khả năng châm ngòi ở Chu gia hoặc là giao dịch ra tay với người Sở gia ngươi.

Nhưng trái lại Sở gia ngươi đây? Vẫn cứ chìm đắm trong thân phận gia chủ không đáng nói của Sở gia ngày trước mà không thể thoát ra được, coi như là không có ta, Sở gia các ngươi lại có thể kiên trì được bao lâu?

Chương 2206 - Không có thực lực, chính là nguyên tội (3)

Không có thực lực, chính là nguyên tội (3)

Đương nhiên quan trọng nhất kỳ thực là Sở gia các ngươi có giữ Thần Võ Lệnh ngày xưa Nhân Hoàng ban cho hay không.

Các ngươi căn bản liền không biết đó là vật gì, đến tột cùng quý giá cỡ nào, đại diện cho cơ duyên ra sao!

Dân thường vô tội người tài giỏi lập nên công trạng lại mắc tội, ở trong thời giang hồ loạn lạc này, không có thực lực, chính là nguyên tội lớn nhất!”

Lời của Tô Tín giống như tiếng chuông lớn vang vọng ở trong lòng Sở Cảnh Thiên, thậm chí khiến hắn cảm thấy hoài nghi với thứ mình vẫn kiên trì.

Không có thực lực chính là nguyên tội to lớn nhất, hiện tại Sở gia đi tới tình cảnh này hắn nên oán trách ai? Oán chính Sở gia mình sao?

Nhìn thấy vẻ mặt Sở Cảnh Thiên rơi vào rối hỗn loạn , nét mặt Tô Tín không biến hóa chút nào.

Kỳ thực đối với Sở gia, ban đầu hắn chỉ dự định dùng xong liền đá văng, còn Sở Cảnh Thiên có hận chính mình hay không, Tô Tín căn bản không quan tâm.

Lúc nãy hắn nói với Sở Cảnh Thiên nhiều lời như vậy, thuần túy chỉ là hứng thú với việc phát tác tội ác mà thôi.

Không sai, trong lúc nhất thời niềm hứng thú với tội ác của Tô Tín dâng trào.

Hắn chỉ là gieo xuống một hạt giống ở trong lòng Sở Cảnh Thiên, hiện tại đã có thể xem nó sẽ nẩy mầm như thế nào rồi.

Sau chuyện lần này Sở Cảnh Thiên đến tột cùng sẽ là theo Sở gia triệt để suy sụp hay là xông ra một thế giới mới ở hải ngoại, đây không phải là chuyện mà Tô Tín quản.

Tô Tín đã tìm hiểu rất rõ ràng vị trí bảo khố của Sở gia rồi, dẫn theo Sở Cảnh Thiên trực tiếp tới chỗ này, Tô Tín trực tiếp cắt cổ tay của Sở Cảnh Thiên, lấy máu tươi kết ấn, sử dụng chỗ sơ hở của pháp thuật giống như đúc với lão tổ Sở gia, quả nhiên, trận pháp thuận lợi mở ra.

Thời gian cấp bách, Tô Tín cũng không chú ý Thần Võ Lệnh kia đến tột cùng bị lão tổ Sở gia lão tổ đặt ở vị trí nào, hắn đơn giản trực tiếp đưa tay, chân khí cường đại bao phủ mà phát ra ngoài, trực tiếp thu thập tất cả đồ vật ở trong bảo khố vào túi giới tử.

Ngược lại Sở gia sa sút nhiều năm như vậy, trong bảo khố cũng không có bao nhiêu đồ vật, Tô Tín trực tiếp đóng gói toàn bộ mang đi là được rồi.

Ngay Tín Tô Tín muốn rời khỏi thì, một thần mang màu vàng xuất hiện ở trước mắt Tô Tín, nguyên thần của Chung Xử Huyền xuất hiện ở trước mắt Tô Tín, một thanh âm từ đáy lòng Tô Tín vang lên.

"Tô Tín, ngươi cứ như thế muốn rời đi sao? Người có thể đi, nhưng đồ vật ngươi phải để lại."

Tô Tín híp mắt lại, tốc độ thật nhanh, nguyên thần thuần túy lẽ nào có thể trực tiếp xuyên qua không gian hay sao?

"Để lại đồ vật? Chung đạo trưởng, có chuyện ngươi hẳn là không biết, phàm là đồ vật rơi vào tay Tô Tín ta, cho tới bây giờ đều không có thói quen giao ra!"

Chung Xử Huyền đáng tiếc lắc đầu nói: "Phương Tiên Đạo môn ta đối thế tục võ lâm phân tranh không có hứng thú, nhưng ngươi nếu là ngu xuẩn mất khôn, ta cũng chỉ có thể ra tay thôi."

Dứt tiếng, trong tay Chung Xử Huyền biến ra một cây phất trần, nhẹ nhàng vung lên, trong nháy mắt vạn đạo thần mang vàng óng đại thịnh, nguyên khí đất trời xung quanh hóa thành một vòng xoáy khổng lồ hướng xuống muốn treo cổ Tô Tín!

Nguyên Thần Chi Lực của Chung Xử Huyền đã cường đại đến trình độ khủng bố, nguyên khí đất trời đều ở trong lòng bàn tay của hắn, trong giây lát này, Chung Xử Huyền quả thực thật giống như Thần Chi của một vùng thiên địa, thao túng tất cả, nắm trong tay mọi thứ!

Tô Tín nhíu mày, huyết sắc kiếm khí bùng nổ vô tận quanh người hắn, vờn quanh cơ thể bản thân muốn ngăn trở tất cả, nhưng Tô Tín lại hơi ngạc nhiên phát hiện Chung Xử Huyền

này cho dù chỉ vận dụng Nguyên Thần Chi Khu cũng khó chơi vô cùng.

Nguyên thần của hắn thậm chí đã có thể bước đầu kết hợp với vùng thiên địa này, Tô Tín chiến đấu với hắn, thật giống như chiến đấu với vùng thiên địa này vậy.

Mặc dù nói như vậy nhưng Tô Tín cũng có niềm tin nhất định khi đánh một trận với hắn, nhưng hiện tại cũng không phải thời điểm kéo dài thời gian.

Vì lẽ đó trong giây lát trong mắt Tô Tín bùng nổ ra một luồng thần mang sáng chói, kiếm khí phong mang soi sáng thiên cổ, Nhất Kiếm Tây Lai, Thiên Ngoại Phi Tiên!

Chiêu kiếm này Tô Tín không định bụng chém giết Chung Xử Huyền, thực ra cho dù uy thế của Thiên Ngoại Phi Tiên mạnh hơn, cũng không thể một kiếm liền chém giết được chưởng giáo Phương Tiên Đạo môn.

Tô Tín chỉ là muốn bức lui Chung Xử Huyền, sau đó rút đi hải ngoại mà thôi.

Nhưng lúc này Chung Xử Huyền nhìn thấy một kiếm Thiên Ngoại Phi Tiên đó của Tô Tín trong nháy mắt trong ánh mắt bùng nổ ra rồi một luồng tia sáng kỳ dị.

Kiếm ý của chiêu kiếm này rất mạnh, loại kiếm ý trôi nổi mịt mù không có vết tích này dưới cái nhìn của hắn cũng chỉ có tiên nhân mới có thể sử dụng được.

Nhưng chiêu kiếm này tuy rằng kinh diễm, Chung Xử Huyền lại không có lùi lại.

Hắn chỉ hạ xuống một chưởng, trong nháy mắt hư không của thiên địa xung quanh đều ngưng trệ, một chưởng nhẹ nhàng giống như nắm trong tay tất cả.

Tiên nhân sờ đầu ta, kết tóc được trường sinh!

Chương 2207 - Huyền Âm kiếm ý (1)

Huyền Âm kiếm ý (1)

Một chưởng của Chung Xử Huyền chính là một ấn, Vọng Niệm Trường Sinh Ấn!

Tiên nhân phủ đỉnh, kết ấn trường sinh, ấn này chính là điều khiển, điều khiển vạn vật khắp thiên địa, tiên nhân bất tử, thân hóa thiên địa!

Phi Tiên nhất kiếm của Tô Tín bị kéo dài không ngừng, chém phá tầng tầng ngăn trở, nhưng giống như bị giam cầm trong vùng không gian này, uy lực to lớn hủy diệt thiên địa, nhưng mãi vẫn không thể vượt ra khỏi vùng không gian.

Tô Tín trong mắt hiện lên vẻ nghiêm túc, võ giả Đạo môn đúng là không phải hạng tầm thường, thực lực của Chung Xử Huyền không phải Thần Kiều, nhưng vẫn là nhân vật hàng đầu trong Chân Vũ cảnh.

Hơn nữa Chung Xử Huyền lựa chọn một cách tu hành cực đoan lạ thường, chuyên tu luyện sức mạnh nguyên thần, thậm chí vì thế từ bỏ việc tu luyện thân thể.

Nếu như Chung Xử Huyền lựa chọn tu hành giống cách của võ giả bình thường, không chừng hiện tại hắn đã có thể đột phá đến Thần Kiều.

Chung Xử Huyền ung dung nói: “Ta nói rồi, người có thể đi, nhưng đồ vật phải để lại.”

Đúng lúc này, lại có hai tia thần quang chiếu đến, Trầm Cửu Phong và Công Tôn Vân đã đứng sau Tô Tín.

Trầm Cửu Phong cười lạnh nói: “Bây giờ đã muộn rồi, đồ phải để lại, người cũng không đi được!”

Nhìn ba người ở đây, Tô Tín nhíu mày nói: “Chư vị rất tự tin? Muốn giữ ta lại, xem xem có năng lực không đi!”

Trầm Cửu Phong và Công Tôn Vân đều nhíu mày, sự tự tin của Tô Tín vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

Hắn biểu hiện thế này chỉ có thể chứng minh Tô Tín thật sự có tự tin, hoặc là Tô Tín ngông cuồng.

Nhưng có thể trưởng thành đến Chân Vũ cảnh, đồng thời trở thành cự phách một phương trong giang hồ, nhìn kiểu gì cũng

thấy Tô Tín không giống vế sau.

Nhưng bất kể thế nào, bọn họ phải giữ lại đồ, cũng phải giữ Tô Tín lại, bởi vì điều này đại diện cho thể diện đám võ giả hải ngoại bọn họ.

Trong tay Trầm Cửu Phong không có đao, nhưng hắn dựng thẳng tay lên làm đao, trực tiếp đánh ra một chiêu Khai Thiên Chi Ý đáng sợ.

Hai tay Công Tôn Vân kết ấn, sóng biển vô tận cuộn trào trong nháy mắt, cùng với ấn của hắn hạ xuống, sóng biển ào lên, tựa như Thiên Hà chảy ngược, muốn nhấn chìm vùng không gian này!

Chung Xử Huyền cũng hạ một chưởng, hóa chưởng thành ấn, Vọng Niệm Trường Sinh Ấn!

Ba cường giả Chân Vũ cảnh toàn lực ra tay, nếu đổi thành những võ giả khác, e là muốn ngăn cản một chiêu của bọn họ đã mất rất nhiều công sức.

Hiện giờ Tô Tín cảm nhận được áp lực cực lớn, dù sao cũng là ba cường giả Chân Vũ cảnh, hắn chưa lên đến Thần Kiều, không thể coi thường được.

Thế nên trong tích tắc, Tô Tín rất quyết đoán dùng hai tay kết ấn, một luồng huyết khí nhàn nhạt bốc lên.

Tô Tín đang thiêu đốt tinh huyết, nhưng không phải hắn đang thiêu đốt tinh huyết, nói chuẩn xác thì đây là một loại bí thuật trong Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, có thể khống chế tinh huyết thiêu đốt một cách chính xác, đồng thời có thể phát huy sức mạnh từ tinh huyết thiêu đốt đến mức lớn nhất.

Đương nhiên nếu chỉ vẻn vẹn là vậy, bí pháp này cùng lắm cũng chỉ xem như thiêu đốt tinh huyết phiên bản nâng cao, cũng không có gì ngạc nhiên.

Điều thực sự khiến Tô Tín vừa ý chính là bí pháp này thiêu đốt tinh huyết, đồng thời còn có thể gia tăng một loại sức mạnh đến mức cao nhất, thuộc về loại tăng cường đơn thuộc tính, sức mạnh này là điều Tô Tín coi trọng nhất.

Trong khoảnh khắc ba người này ra tay, quanh người Tô Tín bùng phát một luồng khí tức hung ác, mười hai đường kiếm ý rít gào xuất chiêu, trong nháy mắt thiên địa biến sắc, phong vân cuồn cuộn!

Huyền Âm kiếm ý!

Người có thiện ác, kiếm phân chính tà, Huyền Âm Thập Nhị Kiếm chính là kiếm pháp hung ác trăm phần trăm sinh ra từ kiếm giới.

Kiếm pháp này không phải do con người sáng tạo, mà là thiên địa sinh ra, hội tụ sự hung ác của vô số ác niệm ngưng tụ rồi hình thành, có thể xưng là Đại Hung Chi Kiếm.

Ngày xưa Chuẩn Nhân Thiên Ẩn không tu luyện Huyền Âm Thập Nhị Kiếm đến cực hạn, nói chính xác thì chắc hắn chỉ tiếp thu kiếm ý từ Huyền Âm Thập Nhị Kiếm, đồng thời dùng Vạn Đạo Sâm La ngưng tụ nó thành Huyền Âm chi đạo rồi mới có thể sử dụng.

Ngưng tụ nó thành Huyền Âm Kiếm Giáp giống như Kiếm Thần mới xem là tu luyện kiếm pháp Huyền Âm Thập Nhị Kiếm tới cực hạn.

Hiện giờ Tô Tín chỉ có Huyền Âm kiếm ý trong người, tương lai hắn cũng có thể suy ngược ra Huyền Âm Thập Nhị Kiếm hoàn chỉnh, nhưng hiện tại dù Tô Tín chỉ sử dụng mỗi kiếm ý Huyền Âm Thập Nhị Kiếm, uy lực hung tàn của nó vẫn kinh khủng y nguyên!

Mười hai đường kiếm ý cùng chém ra, đặc biệt là sau khi Tô Tín dùng bí pháp thiêu đốt tinh huyết, nguồn sức mạnh này đã phóng đại vô hạn, tất cả mọi thứ xung quanh bắt đầu trì trệ, ác niệm Đại Hung Chi Kiếm kéo đến từ không gian xung quanh ngưng tụ, uy lực của nó đã ảnh hưởng đến quy tắc vận hành vùng thế giới này, tất cả đều ở bị vặn nát giết chết dưới Huyền Âm kiếm ý!

Đao thế của Trầm Cửu Phong vỡ vụn, thậm chí ngay cả hắn khi cảm nhận được ác niệm lạnh lẽo kia cũng không khỏi rùng mình một cái.

Công Tôn Vân cũng thế, Huyền Âm kiếm ý cắn giết tất cả, Công Tôn Vân chỉ có thể liên tiếp lùi lại!

Chương 2208 - Huyền Âm kiếm ý (2)

Huyền Âm kiếm ý (2)

Chung Xử Huyền có thực lực mạnh nhất trong ba người, vừa mới dùng một chiêu Vọng Niệm Trường Sinh Ấn khóa cứng Thiên Ngoại Phi Tiên của Tô Tín, nhưng khi đối mặt với Huyền Âm kiếm ý của Tô Tín, vùng thế giới hắn khống chết vẫn bị Huyền Âm kiếm ý xé rách!

Ba người này đều vô cùng kinh hãi, bọn họ không cảm giác được hiệu quả từ bí pháp thiêu đốt tinh huyết Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, vì thế bọn họ hoảng sợ vì sức mạnh Tô Tín bộc phát trong nháy mắt.

Bọn họ đều là cường giả Chân Vũ cảnh, đặc biệt Chung Xử Huyền, hắn theo đuổi cảm ngộ thiên địa, có thể cảm nhận được rõ ràng từ Huyền Âm kiếm ý vừa rồi của Tô Tín, đây tuyệt đối không phải kiếm pháp thuộc về nhân gian, đương nhiên cũng không thuộc về tiên giới, mà là kiếm pháp từ trong luyện ngục!

Trên mặt Tô Tín thoáng ửng hồng lạ thường, nhưng lúc này, nhóm Chung Xử Huyền không để ý đến điểm này, dù sao Huyền Âm kiếm ý ban nãy đã thẳng tay ép lui ba người bọn họ, giờ phút này bọn họ vẫn đang chìm trong nỗi khiếp sợ vì uy lực mạnh mẽ kia.

Tô Tín thản nhiên nói: “Bây giờ chư vị vẫn muốn giữ ta lại à? Ta đã cầm được lệnh bài Nhân Hoàng ban, thực ra chư vị cũng không cần nhìn ta chằm chằm, lệnh bài của Sở gia và Vương gia nằm trong tay ta, nhưng Chu gia còn một tấm lệnh bài nữa, nếu chư vị đi chậm, e sợ đến cả tấm lệnh bài cuối cùng đó cũng không giữ được.”

Nhóm Chung Xử Huyền vốn đang sinh lòng kiêng kỵ vì thực lực của Tô Tín, kết quả bây giờ nghe thấy lời hắn nói, sắc mặt Chung Xử Huyền và hai người kia lập tức thay đổi, không ngờ trong bóng tối vẫn còn một kẻ lòng lang dạ sói đang ẩn nấp!

Tô Tín cười lạnh một tiếng, trực tiếp xoay người đi, lần này nhóm Chung Xử Huyền không cản hắn nữa.

So với một Tô Tín thực lực mạnh mẽ, không biết nông sâu, nhóm Chung Xử Huyền không tin người còn lại cũng sẽ có thực lực cỡ này.

Cảm giác được ba người Chung Xử Huyền không đuổi theo, Tô Tín cũng thở phào một hơi, hắn lập tức bỏ một viên đan dược vào miệng, sắc mặt tức khắc đỏ hồng lên.

Tuy bí pháp trong Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp có thể khống chế tổng lượng tinh huyết thiêu đốt, nhưng thiêu đốt tinh huyết dù sao vẫn là thiêu đốt tinh huyết, nguyên khí cơ thể chắc chắn bị tổn thương.

May mà Huyền Âm Thập Nhị Kiếm Tô Tín thể hiện ra quá kinh khủng, khiến ba người Chung Xử Huyền hoàn toàn không kịp phân biệt, hoặc nên nói là bọn họ căn bản không ngờ đòn đánh này của Tô Tín thực ra là bí pháp liều mạng thiêu đốt tinh huyết.

Điều này là vì đám Chung Xử Huyền không biết tình báo chi tiết về Tô Tín, nếu bọn họ biết, bọn họ sẽ có thể phân tích ra hiện tại Tô Tín có thể phát huy sức mạnh kinh khủng như vậy, tuyệt đối là đã trả giá gì đó mới có thể làm được.

Đáng tiếc mặc dù bọn họ biết tin tức về Tô Tín, nhưng phần lớn đều là tin đồn trên giang hồ, cũng không có tình báo chi tiết, thế nên bây giờ Tô Tín mới có thể lừa ba người bọn họ, khiến họ không dám manh động.

Đương nhiên hiện tại bọn họ không dám ra tay với Tô Tín vì kiêng kỵ, nhưng có ra tay với Bạch Vô Mặc hay không thì không chắc.

Tô Tín biết Bạch Vô Mặc vẫn luôn núp trong bóng tối chuẩn bị ngư ông đắc lợi, thực ra trước khi động thủ Tô Tín cũng có thể mạnh mẽ ép Bạch Vô Mặc xuất hiện, nhưng Tô Tín vẫn không làm vậy, chính là vì chiêu này bây giờ.

Bạch Vô Mặc coi Tô Tín thành mồi nhử, dẫn truy binh đi, bây giờ Tô Tín cũng lấy Bạch Vô Mặc ra để chuyển sự chú ý của các võ giả hải ngoại một lần, song phương xem như hòa nhau.

Còn về việc Bạch Vô Mặc có thể thuận lợi lấy được tấm Thần Võ Lệnh cuối cùng hay không, có hận Tô Tín nghiến răng nghiến lợi hay không, bây giờ Tô Tín không thèm để ý.

Có điều Tô Tín đoán Bạch Vô Mặc chắc sẽ không chết, mặc dù thực lực của Chung Xử Huyền kinh người, hai cường giả Chân Vũ cảnh còn lại cũng không phải hạng dễ đối phó, nhưng các loại bí pháp của Huyễn Ma Đạo khi ứng dụng trên đường chạy trốn không hề kém Bạch Liên Giáo.

Vì thế Tô Tín mặc kệ Bạch Vô Mặc, trực tiếp mang đồ về Tây Bắc đạo.

Tô Tín lấy được không ít đồ từ bảo khố của Sở gia, có điều đại đa số đều là đồ vô dụng, không lọt nổi mắt xanh của Tô Tín.

Tô Tín tỉ mỉ quan sát hai tấm Thần Võ Lệnh Nhân Hoàng ban, trong đó bày bố trận pháp, kỹ thuật cực kỳ tinh xảo, ít nhất với kỹ thuật hiện giờ căn bản không có cách nào phỏng chế.

Hai tấm Thần Võ Lệnh, Tô Tín giữ lại cho bản thân một tấm, tấm còn lại Tô Tín chuẩn bị cho Mạnh Kinh Tiên.

Trong giang hồ, Tô Tín có rất ít bạn bè đáng tin cậy, nhưng kẻ địch muốn hắn chết thì có rất nhiều.

Mạnh Kinh Tiên không tính là bạn của Tô Tín, nhưng cũng là một người đáng tin, ít nhất hiện tại giữa hai người có Hinh Nhi, chỉ với quan hệ này, song phương sẽ không tồn tại phản bội và xung đột.

Hinh Nhi chính là em gái ruột của Tô Tín, người trên giang hồ ai cũng biết hắn coi trọng Hinh Nhi cỡ nào, đây chắc chắn là một trong vảy ngược của Tô Tín.

Chương 2209 - Dịch Kiếm Môn (1)

Dịch Kiếm Môn (1)

Mà Hinh Nhi cũng là đệ tử cuối cùng của Mạnh Kinh Tiên, một trong những nhân vật kiệt xuất nhất thuộc thế hệ tuổi trẻ Dịch Kiếm Môn, tương lai chắc chắn là nhân vật trọng yếu trong Dịch Kiếm Môn.

Chính vì sự tồn tại của Hinh Nhi mới có thể khiến song phương liên kết chặt chẽ, tuy không phải bạn bè, nhưng cũng không tồn tại khả năng phản bội.

Lần trước đưa tính mạng Âm Đồ Linh Cản Thi phái cho Dịch Kiếm Môn, cùng lắm cũng chỉ có thể coi là một món quà nhỏ, Thần Võ Lệnh bây giờ mới là đại lễ chân chính Tô Tín tặng Dịch Kiếm Môn.

Đương nhiên món nợ ân tình Tô Tín mang không phải chỉ một tấm Thần Võ Lệnh là có thể trả hết.

Mạnh Kinh Tiên giúp Tô Tín một lần, hơn nữa là chủ động giúp đỡ, nhân tình này Tô Tín không trả hết, nhưng ít nhất bây giờ nếu Dịch Kiếm Môn có việc, bất kể có liên quan đến Hinh Nhi không, Tô Tín đều phải ra tay giúp đỡ.

Hiện tại nhân tố duy trì gắn bó mối quan hệ giữa Tô Tín và Dịch Kiếm Môn ngoại trừ Hinh Nhi, còn có nhu cầu song phương.

Bạn của Tô Tín rất ít, thế nên cần một người đáng tin giúp đỡ lẫn nhau, mặc dù Dịch Kiếm Môn là tông môn chính đạo, nhưng bạn bè của bọn họ còn ít hơn, kết thiện duyên với Tô Tín, bất kể là đối với Tô Tín hay với Dịch Kiếm Môn đều không có hại.

Sau khi Tô Tín trở lại Tây Bắc đạo không thông báo cho bất kỳ ai, trên thực tế trước đó khi ở Tây Bắc đạo, Tô Tín đã tuyên bố muốn bế quan, bây giờ hắn lặng yên không một tiếng động trở về, thậm chí một số võ giả Tây Bắc đạo cũng không biết Tô Tín đã từng rời khỏi Tây Bắc.

Sau khi giao phó đám Hoàng Bỉnh Thành vài câu, Tô Tín đi thẳng tới Dịch Kiếm Môn.

Với thân phận và danh tiếng bây giờ của Tô Tín, hắn đến tông môn khác chắc hẳn sẽ không có ai vui vẻ, nhưng thái độ của Dịch Kiếm Môn với Tô Tín vẫn rất hoan nghênh, tuy Mạnh Kinh Tiên không ra ngoài nghênh đón, nhưng Lâm Lạc Viêm, Sở Bất Phàm - cao tầng Dịch Kiếm Môn đều đến cả.

Bây giờ hơn nửa thời gian Mạnh Kinh Tiên Dịch Kiếm Môn đều tu luyện, một số võ giả thế hệ trước Dịch Kiếm Môn đều

ẩn tu, thế nên bây giờ sự vụ cụ thể trong toàn bộ Dịch Kiếm Môn đều do Lâm Lạc Viêm và Sở Bất Phàm phụ trách.

Mặc dù thật ra hai người này cũng chẳng thích xử lý những chuyện vụn vặt này, nhưng may mà Dịch Kiếm Môn rất ít người, với năng lực của hai người bọn họ có thể ứng phó được.

Hơn nữa lúc này, đi theo Sở Bất Phàm và Lâm Lạc Viêm còn có một cô gái mặc quần áo màu xanh lá, dung mạo xinh đẹp thanh tú, chính là Hinh Nhi đã lâu không gặp.

Lần trước Mạnh Kinh Tiên nói Hinh Nhi sắp lên đến Hóa Thần cảnh, lần này gặp mặt, quả nhiên Hinh Nhi đã tu luyện tới Hóa Thần cảnh sơ kỳ rồi.

Tuy Tô Tín rất ngứa mắt người của Tô gia, nhưng cũng không thể phủ nhận, huyết thống Tô gia vẫn có chút tác dụng, ít nhất ở thời kỳ đầu, nó trợ giúp võ giả rất nhiều, nếu không Tô gia cũng sẽ không xuất hiện một đống võ giả chưa tới năm mươi tuổi đã lên đến Hóa Thần cảnh.

Nhìn thấy Tô Tín đến, trong mắt Hinh Nhi hiện lên vẻ mừng rỡ, đồng thời tươi tắn gọi: “Ca, ngươi tới rồi.”

Rèn luyện mấy năm trên giang hồ, Hinh Nhi cũng đã lên đến Hóa Thần cảnh, bây giờ nàng đã trở nên trưởng thành hơn rất nhiều, sẽ không dính lấy Tô Tín như trước đây nữa.

Tuy rằng Tô Tín cũng biết đây là chuyện tốt, nhưng trong lòng hắn vẫn hơi khó chịu.

Tô Tín chào hỏi Sở Bất Phàm và Lâm Lạc Viêm một tiếng rồi mới hỏi Hinh Nhi: “Gần đây ngươi ở Dịch Kiếm Môn biểu hiện thế nào? Có lười biếng không?”

Hinh Nhi bất mãn bĩu môi nói: “Ta là người tu luyện chăm chỉ nhất trong Dịch Kiếm Môn, ngay cả sư phụ cũng khen ta đấy.”

Tô Tín cười cười, không phải hắn không tin Hinh Nhi, hắn chỉ nhắc nhở thôi.

Con đường võ đạo không có điểm cuối, dù cho Tô Tín đã đến Chân Vũ cảnh, hắn thật sự có thể tung hoành thiên hạ, thật sự an toàn ư?

Trong mắt những người khác, cường giả Chân Vũ cảnh là Lục Địa thần tiên, nhưng thực ra võ giả Chân Vũ cảnh vẫn là người.

Mấy năm gần đây, đếm kỹ cường giả Chân Vũ cảnh các thế hệ, số người chết oan chết uổng chắc chắn nhiều hơn số người chết già rất nhiều, huống hồ hiện tại chỉ riêng cường giả Chân Vũ cảnh chết trong tay Tô Tín đã không ít.

Vậy nên thân là võ giả, trừ phi ngươi sẵn lòng sống cả đời tầm thường, nếu không hiện tại còn lâu mới tới thời điểm ngươi thả lỏng.

Khởi điểm của Hinh Nhi cao hơn những võ giả khác một chút, thân phận đệ tử chân truyền của Dịch Kiếm Môn trên giang hồ đã đủ lớn, bây giờ Mạnh Kinh Tiên gần như đã là võ giả Thần Kiều cảnh dự bị, Tô Tín cũng là cường giả Chân Vũ cảnh, bá chủ Tây Bắc hùng bá một phương.

Có thể nói hiện giờ, sau lưng Hinh Nhi có hai đại thế lực đứng đầu võ lâm trên giang hồ, chỗ dựa mạnh đáng sợ, điều duy nhất Tô Tín sợ chính là Hinh Nhi sẽ vì thế mà ngạo mạn, thậm chí là lười biếng.

Tuy rằng dù Hinh Nhi cả đời vẫn chỉ là một người bình thường, Tô Tín cũng sẽ nghĩ tất cả các cách bảo vệ nàng chu toàn, thậm chí tìm chí bảo để kéo dài tuổi thọ cho nàng, nhưng ở thế giới này, tự thân đủ mạnh mới là căn bản nhất.

Chương 2210 - Dịch Kiếm Môn (2)

Dịch Kiếm Môn (2)

Đương nhiên Hinh Nhi không hiểu ẩn ý trong lời nói của Tô Tín, nhưng Sở Bất Phàm và Lâm Lạc Viêm đều hiểu rõ, bọn họ không khỏi thầm gật đầu, bọn họ cũng sợ Tô Tín quá chiều chuộng Hinh Nhi, có điều bây giờ xem ra hiển nhiên với muội muội của mình, thái độ của Tô Tín cũng nhất trí với Dịch Kiếm Môn bọn họ.

Lúc bấy giờ, nguyên thần mơ hồ Thanh Ly xuất hiện bên cạnh Hinh Nhi, nàng bĩu môi nói: “Xì, lo bò trắng răng, Hinh Nhi chịu khó hơn tưởng tượng của ngươi nhiều.”

Mấy năm này, so về độ thân thiết với Hinh Nhi, Thanh Ly là người đứng nhất, bởi vì bây giờ nguyên thần của nàng bám vào người Hinh Nhi, biết hết nhất cử nhất động của Hinh Nhi.

Thế nên thực ra Tô Tín ở Tây Bắc đạo cũng rất yên tâm về Hinh Nhi, hiện giờ hai phần Nguyên Thần của Thanh Ly đã đạt đến cảnh giới liên hệ, Dịch Kiếm Môn xảy ra chuyện gì, Thanh Ly ở mãi Tây Bắc đạo cũng biết, vậy nên một khi Hinh Nhi gặp nguy hiểm, Thanh Ly sẽ lập tức cảnh báo Tô Tín.

Tô Tín nhướng mày nói: "Phần nguyên thần của ngươi ở Tây Bắc đạo đang bế quan, sao ngươi còn có thời gian rảnh rỗi xuất hiện ở đây?"

Thanh Ly bĩu môi nói: "Nguyên thần của ta đã hình thành liên hệ, một phần Nguyên Thần tu luyện, sức mạnh nguyên thần bên phía ta cũng tăng lên, nhưng hai phần nguyên thần đồng thời tu luyện, sức mạnh nguyên thần lại không tăng lên gấp hai mà sẽ chỉ tăng theo phần nguyên thần tu luyện tăng trưởng nhanh nhất, đã vậy thì ta cần gì phải tốn thêm một lần công sức?"

Tô Tín hơi ngạc nhiên, đến giờ hắn y mới phát hiện bí pháp này của Thanh Ly quả là vô cùng hữu dụng.

Một phần nguyên thần nghỉ ngơi, phần nguyên thần còn lại tu luyện, khổ tu và vui chơi, không bỏ lỡ bên nào.

Tô Tín nhìn Thanh Ly nói: "Ta gặp phải một võ giả có võ đạo rất thú vị ở đất hải ngoại, có lẽ phương thức tu luyện của hắn có thể cho ngươi một chút gợi ý. Một phần nguyên thần khác của ngươi vẫn đang bế quan, vậy ta cũng không cần quấy rối nàng, đợi xong việc rồi nói trực tiếp cho ngươi cũng được."

Vừa nghe Tô Tín nói thế, Thanh Ly hơi tò mò.

Kỳ thực nàng đã sớm từ bỏ ý nghĩ tập hợp đủ chín phần nguyên thần, dù sao thời gian gần một vạn năm đã trôi qua, trời mới biết sẽ phát sinh điều gì bất ngờ, hiện tại nàng còn có hai phần nguyên thần tồn tại đã không dễ dàng.

Vì thế Thanh Ly đã quyết định chuẩn bị từ bỏ yêu thân, trực tiếp tu luyện bằng nhân thân cộng thêm nguyên thần Yêu Tộc.

Chỉ có điều trong hàng vạn năm nay, có thể nói nàng là người đầu tiên dùng cách thức tu luyện này, Thanh Ly cũng không biết rốt cuộc mình nên tu luyện kiểu gì mới tốt, vậy nên bây giờ cũng chỉ có thể được ngày nào hay ngày ấy, đi đến đâu tính đến đó.

Nếu bây giờ Tô Tín có thể cho nàng một vài gợi ý, đối với Thanh Ly mà nói cũng coi như một chuyện tốt.

Nhưng hiện tại Thanh Ly không có hỏi nhiều, Tô Tín đặc biệt đến Dịch Kiếm Môn nhất định là vì muốn tìm Mạnh Kinh Tiên có chuyện quan trọng, nàng không làm lỡ chuyện của Tô Tín.

Sở Bất Phàm chắp tay nói: "Tô đại nhân, sư huynh đang đợi ngươi, mời ngươi đi theo ta qua đó."

Trước đây Sở Bất Phàm và Tô Tín cùng vai phải lứa, nhưng bây giờ, Tô Tín chịu đối xử ôn hòa với hắn là nhờ giao tình giữa bọn họ, đây là Tô Tín đang nể mặt hắn.

Nhưng mặt mũi là mặt mũi, Sở Bất Phàm không thể không biết điều, con đường võ đạo trước giờ luôn chú trọng thực lực, trong tình huống không có thực lực mới tính đến vai vế, còn trước thực lực tuyệt đối, vai vế cũng chẳng là cái thá gì.

Sở Bất Phàm và Lâm Lạc Viêm dẫn Tô Tín tới đại điện Mạnh Kinh Tiên đang bế quan, còn có Hinh Nhi cũng đi theo.

Lần này Tô Tín đến tìm bọn họ cũng không phải vì chuyện gì bí mật, Hinh Nhi nằm trong số đệ tử nòng cốt của Dịch Kiếm Môn, còn là muội muội của Tô Tín hắn, đương nhiên nàng cũng có tư cách nghe.

Còn về Thanh Ly, hiện giờ nàng cũng coi như thuộc hạ của Tô Tín, có một số việc Tô Tín cũng không muốn giấu nàng.

Trong đại điện Mạnh Kinh Tiên bế quan đèn đuốc sáng trưng, sau khi Tô Tín đi vào, hắn chắp tay với Mạnh Kinh Tiên nói: "Mạnh tông chủ, chuyện lần trước ta vẫn chưa nói cám ơn ngươi, lần này ta đến, chuẩn bị tặng tạ lễ cho Mạnh tông chủ ngươi đây."

Mạnh Kinh Tiên thoáng nhướng mày nói: "Ta đã nhận mạng của giáo chủ Cản Thi phái, đối với tổ tiên đời trước của Dịch

Kiếm Môn ta, đó quả thật là một món quà tạ lễ không tệ, tấm lòng ta đã nhận lấy rồi."

Tô Tín lắc đầu nói: "Đó chỉ là một món quà nhỏ thôi, không coi là tạ lễ chân chính gì, thứ lần này ta chuẩn bị tặng cho Mạnh tông chủ mới thật sự là tạ lễ."

Tô Tín nói rồi trực tiếp lấy ra một tấm Thần Võ Lệnh ra đưa cho Mạnh Kinh Tiên.

"Thần Võ Lệnh?" Mạnh Kinh Tiên chau mày, hắn chỉ nhìn một cái đã lập tức nhận ra vật này.

Tô Tín không hề thấy lạ khi Mạnh Kinh Tiên có thể nhận ra Thần Võ Lệnh, dù sao Dịch Kiếm Môn đã từng là môn phái đứng đầu Trì Kiếm Ngũ Phái suốt mấy đời, đã từng có không ít cường giả Chân Vũ cảnh, vậy nên chắc chắn trong số đó sẽ có mấy thế hệ người đã vào trong Bạch Đế thành.

Chương 2211 - Bí mật Bạch Đế thành (1)

Bí mật Bạch Đế thành (1)

Tô Tín trầm giọng nói: "Chính là Thần Võ Lệnh, lần trước ta liên thủ với Huyễn Ma Đạo Bạch Vô Mặc đối phó Bạch Liên Thánh Mẫu, nàng lấy tin tức về ba tấm Thần Võ Lệnh trao đổi, để ta và Bạch Vô Mặc tha cho nàng một mạng. Ba tấm Thần Võ Lệnh này đều ở hải ngoại, trong đó ta đoạt được hai tấm, tấm còn lại cuối cùng rơi vào tay Bạch Vô Mặc hay vẫn tiếp tục ở lại hải ngoại thì ta không biết."

Sở Bất Phàm và Lâm Lạc Viêm nghe thấy lời Tô Tín nói, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh ngạc, lượng tin tức trong lời này của Tô Tín cũng không nhỏ.

Lúc trước biết Bạch Liên Thánh Mẫu chạy thoát khỏi tay Tô Tín và Bạch Vô Mặc, khi đó bọn họ còn cảm thấy rất bình thường, dù sao hồi xưa năm cường giả Chân Vũ cảnh của Đại Chu đồng loạt ra tay cũng không thể giữ chân Bạch Liên Thánh Mẫu.

Ai ngờ được bây giờ Tô Tín lại nói hắn liên thủ với Bạch Vô Mặc, suýt chút nữa đã giết chết Bạch Liên Thánh Mẫu, thậm chí khiến Bạch Liên Thánh Mẫu phải nói ra một bí mật liên

quan tới Thần Võ Lệnh mới có thể đổi được một mạng, nếu chuyện này truyền ra ngoài, nhất định sẽ chấn động giang hồ.

Hơn nữa nghe câu cuối cùng của Tô Tín, hiển nhiên liên minh giữa Tô Tín và Bạch Vô Mặc cũng chẳng mấy đáng tin, cuối cùng chắc là Bạch Vô Mặc bị Tô Tín đào bẫy, hơn nữa rõ ràng cái bẫy không nhỏ, đến cuối Bạch Vô Mặc có thể thuận lợi lấy được tấm Thần Võ Lệnh kia hay không cũng chưa chắc.

Tô Tín trầm giọng nói với Mạnh Kinh Tiên: "Nếu Mạnh tông chủ biết Thần Võ Lệnh, vậy thì dễ nói hơn nhiều, ta đến đây ngoại trừ đưa món quà này cho Mạnh tông chủ, đồng thời cũng muốn hỏi thăm Mạnh Tông chủ, các tiền bối Dịch Kiếm Môn đời trước vào Bạch Đế thành rốt cục đã thấy gì, trong đó đến cùng có cơ duyên gì mà thậm chí có thể giúp Chân Vũ lên Thần Kiều."

Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng, hiện giờ Tô Tín hoàn toàn không biết gì về đồ trong Bạch Đế thành, hắn muốn tìm hiểu xem rốt cuộc trong đó có gì.

Với tuổi tác của Mạnh Kinh Tiên, chắc chắn hắn chưa vào trong, nhưng tổ tiên Dịch Kiếm Môn nhất định sẽ có người sống sót đi ra từ đó, có thể để lại một vài tình báo.

Tô Tín muốn lấy được tình báo liên quan đến Bạch Đế trong thành từ Dịch Kiếm Môn, tất nhiên Mạnh Kinh Tiên không cần giấu diếm, trên thực tế, đối với các võ giả chưa đủ cấp bậc thì thông tin này là bí mật, nhưng Tô Tín đã là Chân Vũ cảnh, hơn nữa còn là nhân vật cự phách một phương trên giang hồ, đây cũng không phải bí mật gì quá to lớn.

Mạnh Kinh Tiên nhàn nhạt nói: "Kỳ thực những năm gần đây, võ giả Dịch Kiếm Môn ta vào Bạch Đế thành không tính là nhiều, không phải là vì không đủ thực lực, mà bởi vì chúng ta không tìm được nhiều Thần Võ Lệnh."

Nghe Mạnh Kinh Tiên nói thế, Tô Tín lập tức phản ứng lại, quả là vậy, mặc dù thực lực của Dịch Kiếm Môn mạnh, nhưng không chiếm ưu thế khi tranh cướp Thần Võ Lệnh.

Dù sao khi tìm kiếm Thần Võ Lệnh, điều quan trọng nhất chính là tình báo, nói cách khác là cần cực kỳ nhiều mối quan

hệ và nhân thủ mới được.

Thời điểm nhiều người nhất, nhân số Dịch Kiếm Môn cũng không quá một vạn, trông cậy vào bọn họ đi tìm Thần Võ Lệnh có chút khó khăn.

Mạnh Kinh Tiên tiếp tục nói: “Từ lần trước cường giả Chân Vũ cảnh Dịch Kiếm Môn ta tiến vào Bạch Đế thành đến giờ đã được hơn ba trăm năm, khi vị tổ tiên đó an nghỉ, ta vẫn chưa gia nhập Dịch Kiếm Môn. Nhưng tin tức liên quan đến Bạch Đế thành, ta từng đọc được trong điển tịch của tông môn, nếu như ngươi muốn dựa vào kinh nghiệm để đối phó với những thứ trong Bạch Đế thành, ta chỉ có thể nói e là ngươi tốn công vô ích rồi.”

Tô Tín nhíu mày hỏi: “Vì sao?”

Mạnh Kinh Tiên nói: “Bởi vì mỗi lần vào Bạch Đế thành, đồ vật và cảnh vật bọn họ nhìn thấy đều không giống nhau. Bạch Đế thành chỉ là nơi cất giữ kho báu ngày xưa Nhân Hoàng xây dựng, hoặc nói là cơ duyên hắn để lại cho những cường giả thủ hạ của mình. Chỉ có huyết mạch dòng dõi của Nhân Hoàng hoặc võ giả lập công lao hiển hách vì Nhân Hoàng mới được ban Thần Võ Lệnh, vào trong Bạch Đế thành rèn luyện. Căn cứ theo ghi chép trong điển tịch tông môn, không gian trong Bạch Đế thành rất kỳ quái, hoặc nói trong đó là một thế giới, mỗi lần có người tiến vào trong đó đều là một cảnh tượng khác biệt, trong đó ẩn chứa các cơ duyên và nguy hiểm khác nhau.”

Khi nói tới đây, Mạnh Kinh Tiên nhìn Tô Tín một cái, ánh mắt vốn vô hồn của hắn chợt lộ ra cảm xúc khác, hắn nói: “Đương nhiên ở trong đó, thứ nguy hiểm nhất không phải tiểu thế giới, mà là người.”

Câu nói này có phần thâm thúy, nhưng Tô Tín nghe hiểu.

Trước kia Bạch Vô Mặc đã từng nói, tổ tiên đời trước của Huyễn Ma Đạo bọn họ đã từng vào Bạch Đế thành, kết quả trọng thương quay về, thậm chí không kịp để lại một câu di ngôn đã trực tiếp chết thảm, có thể tưởng tượng được chỗ đó hung hiểm cỡ nào.

Trước mắt cường giả Chân Vũ cảnh đang hoạt động tại Trung Nguyên chỉ có hơn hai mươi người đó, ba mươi sáu vị cường giả trên Thiên Bảng còn có gần một nửa chưa xuất hiện.

Chương 2212 - Bí mật Bạch Đế thành (2)

Bí mật Bạch Đế thành (2)

Quan trọng nhất chính là cường giả ẩn tu trên giang hồ không ít, dù sao võ giả Chân Vũ cảnh có tuổi thọ hơn năm trăm năm, tuy rằng đa số người đều không sống nổi đến độ tuổi đó, nhưng chắc chắn có một vài người sẽ chọn rời xa những cuộc đánh giết liều mạng trên giang hồ, ẩn tu ở những nơi man hoang.

Nếu số người này quay lại tham gia trò vui, vậy Bạch Đế thành càng náo nhiệt, Chân Vũ cảnh mới chỉ là vé vào cửa thôi, đương nhiên tiền đề là bọn họ có thể lấy được Thần Võ Lệnh.

Tô Tín trong mắt lộ vẻ trầm tư, nếu dựa theo những gì Mạnh Kinh Tiên nói, vậy có lẽ thông tin về Bạch Đế thành cũng chẳng mấy quan trọng, kể cả đám Lý Bá Dương lần trước đã từng vào Bạch Đế thành, bây giờ bọn họ cũng mới tinh như lần đầu.

Đúng vào lúc này, bên cạnh Hinh Nhi, bóng dáng Thanh Ly bỗng nhiên hiện ra, nàng yếu ớt nói: “Hình như ta có chút ký ức về Bạch Đế thành mà các ngươi đang nói, nguồn gốc của nó có thể truy ngược lại từ thời Nhân Hoàng và Yêu Tộc tranh bá.”

Thực ra vừa rồi Thanh Ly cũng không muốn hiện thân nói chuyện, bởi vì áp lực Mạnh Kinh Tiên tạo ra cho nàng thực sự quá lớn.

Thanh Ly từng gặp rất nhiều cường giả Chân Vũ cảnh, bây giờ nàng cũng thường thường lượn lờ trước mắt Tô Tín, nhưng Tô Tín không khiến nàng thấy áp lực quá lớn, bởi vì ở thời kỳ thượng cổ, thực ra Chân Vũ cảnh cũng không quá hiếm hoi, bản thân Thanh Ly là công chúa bộ tộc Thanh Khâu, dòng dõi đích tôn của yêu vương, nếu không xuất hiện chuyện ngoài ý

muốn, yêu thân của nàng vẫn được lưu giữ, vậy tương lai nàng nhất định cũng là cường giả Chân Vũ cảnh.

Nhưng Mạnh Kinh Tiên thì khác, Yêu Tộc vô cùng mẫn cảm với việc cảm ứng khí tức, Thanh Ly có thể cảm nhận được áp lực nội liễm cực kỳ mạnh mẽ từ trên người Mạnh Kinh Tiên, khí thế này khiến nàng hoài nghi mình đang đối mặt với mười nhân vật khủng bố đứng đầu trong bảy mươi hai lộ yêu vương.

Thế nên khi ở Dịch Kiếm Môn, chỉ cần Mạnh Kinh Tiên xuất hiện, nàng nhất định sẽ nấp trong nguyên thần của Hinh Nhi không lộ diện, nếu không phải vì nàng thật sự biết một ít tin tức rất hữu dụng liên quan tới Bạch Đế thành, Thanh Ly chắc chắn sẽ không nhiều lời trước mặt Mạnh Kinh Tiên.

Tô Tín xoay người nhìn Thanh Ly nói: “Bạch Đế thành đã được xây dựng từ thời đó rồi?”

Thanh Ly gật đầu nói: “Ta từng nghe phụ vương ta nói về chuyện này, nếu phân tích của Yêu Tộc ta không sai, bên trong Bạch Đế thành thật sự có một thế giới, nhưng không phải một thế giới hoàn chỉnh, mà là mảnh vỡ của một thế giới.”

Tô Tín nhíu mày nói: “Mảnh vỡ thế giới? Khi đó Yêu Tộc đã có thể xác định ngoài thế giới này, còn có thế giới khác tồn tại?”

Về việc thế giới này không phải thế giới duy nhất, còn có những thế giới khác tồn tại, đa số võ giả trên giang hồ vẫn hoài nghi, nhưng bọn họ có hơi hướng coi điều này như một truyền thuyết.

Dù sao trên giang hồ, đủ các loại truyền thuyết liên quan với phá vỡ hư không đã lưu truyền không biết bao nhiêu năm, mà trên thực tế ngoại trừ Nhân Hoàng, không ai có thể làm được điều này, thậm chí Nhân Hoàng có phá vỡ hư không hay không, điểm ấy vẫn là một ẩn số.

Nhưng về điểm này, Tô Tín không hề nghi ngờ, bởi vì chính bản thân hắn cũng đến từ một thế giới khác.

Thanh Ly gật đầu nói: “Lịch sử truyền thừa của Yêu Tộc lâu dài hơn nhân tộc rất nhiều, tuy Yêu Tộc cũng chưa từng thấy thế giới khác, nhưng Yêu Tộc có niềm tin vững chắc vào điều

này. Hồi đó mảnh vỡ thế giới đột ngột rơi xuống, suýt nữa dẫn đến hư không nứt vỡ, khiến phạm vi mấy ngàn dặm quanh đó đều hứng chịu một kiếp nạn lớn. Sau khi Yêu Tộc nhận được tin tức này từng tới điều tra, nhưng bị Nhân Hoàng đến sau hớt tay trên, hắn còn lấy được thứ gì đó từ mảnh vỡ thế giới này, cuối cùng đóng kín nó, đồng thời xây dựng một tòa thành ở bên ngoài, phái trọng binh canh gác, nếu ta đoán không lầm, nơi đó chắc hẳn là Bạch Đế thành."

Đợi đến khi Thanh Ly nói xong, trong mắt Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên đều biểu lộ ra cảm xúc khác.

Nếu như nơi đó là mảnh vỡ một thế giới khác, vậy các cường giả Chân Vũ cảnh đời trước nhận được cơ duyên từ đó cũng không ngạc nhiên.

Hơn nữa lúc này, Tô Tín bỗng nhớ đến bạch ngọc thạch bản kia.

Ban đầu Tô Tín cho rằng sau khi Nhân Hoàng phi thăng nó mới xuất hiện, sau đó hắn mới biết thật ra vật này tồn tại từ trước khi Nhân Hoàng phi thăng, còn từng khiến Nhân Hoàng phái binh đi cướp, dẫn đến Đại Thiên Ma Tôn, Hạo Thiên Thượng Đế và Phong Đô Đại Đế ám sát Nhân Hoàng hai lần, dư âm cuộc chiến hóa thành chiến trường thượng cổ kia.

Được nhóm Chuyển Luân Vương Địa Phủ chứng thực, phiến đá bạch ngọc này là kết quả từ một hệ thống tu luyện khác, có phải điều này chứng minh thời xưa Nhân Hoàng phi thăng có liên quan đến một thế giới như thế, thậm chí tiểu thế giới vỡ vụn này cũng dính dáng đến nơi đó.

Tô Tín vẫn luôn suy nghĩ những điều này trong lòng không nói ra, dù sao giờ hắn đã mang quà tới rồi, hắn trực tiếp chào tạm biệt Mạnh Kinh Tiên.

Chương 2213 - Bí mật Bạch Đế thành (3)

Bí mật Bạch Đế thành (3)

Không ai nhắc tới chuyện Mạnh Kinh Tiên và Tô Tín có cần bắt tay với nhau trong Bạch Đế thành hay không, bởi vì chuyện đó căn bản không cần phải nói ra, hồi trước vào thời

điểm Tô Tín gặp nguy hiểm nhất, Mạnh Kinh Tiên đã ra tay đứng về phía hắn, vậy thái độ và lập trường của Mạnh Kinh Tiên đã nói rõ rất nhiều điều.

Sau khi đi, Tô Tín thuận tiện kể lại chuyện của Chung Xử Huyền Phương Tiên Đạo Môn cho Thanh Ly nghe.

Chắc hẳn trong cả giang hồ, Chung Xử Huyền là võ giả duy nhất từ bỏ tu hành thân thể, tu luyện sức mạnh nguyên thần đến mức cực đoan như vậy.

Tình trạng của Thanh Ly bây giờ rất giống hắn, nàng đã không còn cách nào ngưng tụ yêu thân, mà nhân thân quá yếu đuối, hơn nữa nàng tuần tự từng bước tu luyện công pháp của nhân tộc lại từ đầu, tốc độ tăng cảnh giới sẽ hơi chậm, về sau còn có thể gặp một số bình cảnh chưa biết.

Hiện giờ kiến nghị Tô Tín dành cho Thanh Ly chính là học theo Chung Xử Huyền, lấy thân thể làm bình chứa, chủ tu Nguyên Thần, tuy thân thể của Thanh Ly yếu ớt, nhưng nguyên thần của nàng vẫn là nguyên thần Yêu Tộc chính tông, còn có huyết thống Thanh Khâu, sức mạnh nguyên thần mạnh hơn cả bất kỳ Yêu Tộc nào khác.

Thanh Ly thoáng suy tư gật đầu rồi nói: “Cách này không tệ, hơn nữa lão đạo sĩ kia đã tu luyện tới cảnh giới này, chứng minh tương lai của phương thức này không tệ. Tin tình báo này của người cũng hữu dụng đấy chứ. Cảm ơn nhé, Hinh Nhi ở Dịch Kiếm Môn ngươi cứ yên tâm, một khi xảy ra chuyện ta sẽ thông báo cho ngươi.”

Tô Tín gật đầu, Thanh Ly có lúc vẫn khá đáng tin, có nàng ở bên cạnh Hinh Nhi, Tô Tín cũng có thể yên tâm một chút. Hắn nói chuyện với đám Sở Bất Phàm vài câu rồi trực tiếp rời khỏi Dịch Kiếm Môn.

Đến khi Tô Tín quay về Tây Bắc đạo, Hoàng Bỉnh Thành lập tức tiếp đón, nhỏ giọng nói: “Đại nhân, Địa Tạng Vương đại nhân và Diêm La Thiên tử đại nhân từ Địa Phủ tới, đang đợi ngươi trong mật thất.”

Tô Tín nhíu mày, Địa Tạng Vương và Diêm La Thiên tử cùng đến đây, chẳng lẽ Địa Phủ đã xảy ra đại sự?

Khi Tô Tín tới mật thất, thấy trên mặt Địa Tạng Vương và Diêm La Thiên tử đều không có vẻ gì là căng thẳng, Tô Tín mới biết mình nghĩ lầm, Địa Phủ hẳn là không có vấn đề gì.

Diêm La Thiên tử gật đầu với Tô Tín, Địa Tạng Vương thì ngạc nhiên nói: "Một thời gian không gặp, thực lực của ngươi lại mạnh hơn một chút."

Tô Tín cười khổ lắc đầu nói: "Mạnh hơn cũng là không sờ tới rìa Thần Kiều."

Địa Tạng Vương cười cười, nói với giọng ôn hòa: "Nếu như ngươi muốn đột phá Thần Kiều, chỗ ta có một tin tức có thể giúp ngươi lên đến cảnh giới đó, nhưng bên trong hơi nguy hiểm, vậy nên lần này ta đến cũng là muốn muốn hỏi ngươi có định tham gia vào chuyện này không."

Tô Tín với vẻ mặt quái lạ lấy Thần Võ Lệnh ra nói: "Địa Tạng Vương đại nhân đang nói đến vật trong Bạch Đế thành?"

Nhìn thấy Tô Tín lấy một tấm Thần Võ Lệnh ra, Địa Tạng Vương và Diêm La Thiên tử giật mình, hiển nhiên bọn họ cũng không ngờ Tô Tín đã giành được một tấm Thần Võ Lệnh.

Tô Tín cũng không giấu diếm, hắn trực tiếp kể lại mọi chuyện từ phục kích Bạch Liên Thánh Mẫu cho đến tặng Mạnh Kinh Tiên một tấm Thần Võ Lệnh để hai người Địa Tạng Vương nghe.

Đương nhiên Địa Tạng Vương và Diêm La Thiên tử cũng không oán giận Tô Tín tặng tấm Thần Võ Lệnh thừa ra cho Mạnh Kinh Tiên chứ không cho bọn họ.

Địa Phủ chỉ là một tổ chức, không phải một tông môn, ngươi bỏ ra bao nhiêu sẽ nhận được bấy nhiêu, ngược lại nếu ngươi không muốn bỏ ra, vậy Địa Phủ tuyệt đối sẽ không ép buộc ngươi.

Nếu đổi thành võ giả những tông môn khác lấy được hai tấm Thần Võ Lệnh, chắc chắn phải nộp tấm còn thừa lên cho tông môn, nhưng tại Địa Phủ không có nhiều quy củ đến thế.

Ngươi có thể để tấm Thần Võ Lệnh này ở Địa Phủ để giao dịch, đương nhiên cũng có thể tự lấy đi dùng làm việc khác.

Thế nên biểu cảm của Địa Tạng Vương và Diêm La Thiên tử đều không thay đổi nhiều, Địa Tạng Vương gật đầu nói: "Nếu ngươi biết tin tức về Thần Võ Lệnh, bây giờ còn lấy được một tấm Thần Võ Lệnh thì dễ xử lý hơn nhiều, lần này chúng ta tìm đến ngươi cũng là vì chuyện Thần Võ Lệnh và Bạch Đế thành."

Tô Tín gật đầu hỏi: "Hiện giờ Địa Phủ có bao nhiêu Thần Võ Lệnh?"

Địa Tạng Vương nói: "Chỉ có một tấm, có điều Địa Phủ cũng đang dò hỏi manh mối về mấy tấm Thần Võ Lệnh, nhưng khả năng cao là sẽ trùng với bên Thiên Đình. Vì thế lần này ta tìm đến ngươi chính là muốn hỏi ngươi có chuẩn bị đi Bạch Đế thành tìm kiếm cơ duyên không, nếu có thể, chúng ta sẽ ra tay cướp hai tấm Thần Võ Lệnh trong tay Thiên Đình cho ngươi và Diêm La Thiên tử, chỉ là bây giờ xem ra có thể tiết kiệm một chút sức lực."

Tô Tín đồng ý ngay: "Không có vấn đề, Địa Tạng Vương đại nhân chuẩn bị ra tay lúc nào thì thông báo cho ta là được."

Địa Phủ giúp Tô Tín không nhỏ, vì vậy dù trong tay Tô Tín đã có một tấm Thần Võ Lệnh, nhưng nếu Địa Phủ muốn ra tay, hắn cũng sẽ xuất thủ cùng, dù cho trong số đối thủ có thể có Thiên Đình.

Chương 2214 - Mưu tính của Địa Phủ (1)

Mưu tính của Địa Phủ (1)

Thời gian Địa Phủ thành lập quá ngắn, nắm giữ một tấm Thần Võ Lệnh là hợp tình hợp lý, nhưng Thiên Đình tồn tại bao nhiêu năm như vậy, Tô Tín có thể khẳng định số lượng Thần Võ Lệnh trong tay Thiên Đình chắc chắn không dừng ở con số một.

Có điều nhất định không ai sẽ chê có nhiều thứ này, một khi có tin tức liên quan tới Thần Võ Lệnh, Thiên Đình sẽ dốc toàn lực ra tay cướp lấy.

Đám Tô Tín muốn cướp từ tay Thiên Đình, trừ phi người của Thiên Đình là bất cẩn, nếu không đây sẽ là một trận chiến ác liệt.

Địa Tạng Vương nói: "Nếu ngươi đã có Thần Võ Lệnh trong tay, vậy chắc hẳn cũng đã biết về bí mật trong Bạch Đế thành chứ?"

Tô Tín gật đầu nói: "Ta mới từ Dịch Kiếm Môn về, Mạnh tông chủ đã cho ta biết một số tin tức, ta còn nghe được một chuyện liên quan đến lai lịch của Bạch Đế thành."

Tô Tín nói rồi liền kể những thông tin Thanh Ly biết cho Địa Tạng Vương.

Địa Tạng Vương trầm giọng nói: "Nhân Hoàng biến mất bấy lâu nay, không ai biết lúc trước hắn lấy được bao nhiêu đồ từ mảnh vỡ thế giới đó, có lẽ người Bạch Đế thành biết, nhưng đã nhiều năm trôi qua, bọn họ không ai tiết lộ lấy một câu."

Tô Tín nhíu mày nói: "Lẽ nào qua bao nhiêu năm như thế, không có ai từng thử giết người Bạch Đế thành, sau đó tự mình nắm giữ Bạch Đế thành sao?"

Địa Tạng Vương nói: "Đương nhiên là có, nhưng cuối cùng bọn họ đều thất bại, trong Bạch Đế thành, dù là cường giả Thần Kiều cảnh cũng không giết được bọn họ, nhưng tương tự võ giả Bạch Đế thành cũng không giết được người khác."

Nói tới đây, trong mắt Địa Tạng Vương lộ ra vẻ vi diệu: "Trong nhận thức của người Bạch Đế thành, mặc dù bọn họ là võ giả nhưng cũng không tính là người trong võ lâm. Đối với bọn họ, Bạch Đế thành vừa là một tầng bảo vệ, cũng là một tầng cầm cố, nói đúng ra thì bọn họ chỉ là một đám thủ vệ cổng và tù phạm, đời đời kiếp kiếp đều bị giam cầm trong Bạch Đế thành. Đến khi vào đó rồi ngươi sẽ biết, chỗ đó hoàn toàn là một nơi âm u đầy tử khí, nếu nơi đó không có cơ duyên khiến người ta thèm muốn, tuyệt đối sẽ không có ai muốn đi vào đó."

Địa Tạng Vương dừng một chút rồi nói tiếp: "Hơn nữa lần này Bạch Đế thành mở cửa khác biệt với những lần khác, chắc ngươi đã biết, mỗi một lần mở Bạch Đế thành ra, cảnh tượng

đều không giống nhau, mà lần này mở ra, nghe nói trong đó ẩn chứa một cơ duyên lớn dính dáng đến chuyện Nhân Hoàng phi thăng. Theo lời ngươi nói, chắc hẳn lần này nơi mở ra là chỗ ngày xưa Nhân Hoàng lấy được đồ vật từ mảnh vỡ thế giới Bạch Đế thành này."

Tô Tín cau mày nói: "Tin tức này do ai lan truyền ra?"

"Bạch Đế thành."

Vừa nghe Địa Tạng Vương nói thế, Tô Tín càng ngạc nhiên hơn.

"Người Bạch Đế thành không phải chỉ là thủ vệ hay sao? Bây giờ bọn họ truyền tin ra bên ngoài bằng cách nào?"

Địa Tạng Vương lắc đầu nói: "Không biết, tóm lại tin tức lần này đích xác là do Bạch Đế thành truyền ra ngoài, các đại tông môn trên giang hồ hẳn đều nhận được tin tức. Dẫu sao bất kể tin này là thật hay giả, chỉ cần liên quan đến bí ẩn về Nhân Hoàng, dù cho bên trong nguy hiểm cỡ nào vẫn sẽ có người đi thử. Vì vậy có lẽ lần này sẽ là lần có nhiều cường giả đến Bạch Đế thành nhất trong lịch sử, khó bảo đảm sẽ không xuất hiện điều gì bất ngờ."

Tô Tín nhướng mày, ngón tay vô thức gõ lên bàn, hắn luôn cảm giác có chỗ nào bất thường, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

Lợi ích ở trước mặt, dù có nhiều điều kỳ lạ và nguy hiểm hơn nữa vẫn sẽ có người lao vào như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Con đường võ đạo không có bến bờ, có thể tu luyện tới địa vị này, mấy ai cam tâm sống tầm thường một đời mà không xông lên chỗ cao hơn?

Dù trong đó có chín phần nguy hiểm và một phần thu hoạch, vẫn sẽ có người đi thử.

Địa Tạng Vương nhàn nhạt nói: "Tạm thời không nói đến chuyện Bạch Đế thành, bây giờ ngươi đã có một tấm Thần Võ Lệnh, vậy chúng ta lập tức đi cướp thêm một tấm nữa, tránh tới chậm, để người của Thiên Đình đi trước đắc thủ. Tình báo

bên phía Phạt Ác Phán Quan đã truyền đến, Thiên Đình đã nhìn chằm chằm nơi đó, không thể xác định khi nào sẽ ra tay."

Đừng thấy Địa Phủ ít người, nhưng nếu Địa Phủ muốn tìm được tin tức về Thần Võ Lệnh sẽ không khó khăn như Dịch Kiếm Môn, bởi vì thân phận các thành viên trong Địa Phủ rất đa dạng, phát huy hết sức thân phận của bọn họ trong hiện thực, muốn tìm ra những tin tức này cũng không mất công.

Ví dụ như Tô Tín biết Chuyển Luân Vương của Địa Phủ chính là thành viên cao tầng Thiên Cơ Cốc, với địa vị của đối phương ở Thiên Cơ Cốc, sử dụng một phần sức mạnh để thăm dò tin tức về Thần Võ Lệnh quá đơn giản.

Còn có bản thân Tô Tín hắn cũng nắm giữ tổ chức tình báo ám vệ đứng thứ ba trên giang hồ, trước đây Tô Tín không biết chuyện Thần Võ Lệnh, bây giờ hắn đã biết, cũng thông báo cho Đồng Vũ Dương âm thầm thu thập tình báo liên quan đến Thần Võ Lệnh.

Mà tin tức lần này do Phạt Ác Phán Quan Vương Ngọc truyền đến, hắn thân là tổng tiêu đầu Thiên Hạ tiêu cục, mặc dù thực lực không quá mạnh, nhưng Thiên Hạ tiêu cục trải rộng khắp võ lâm, nhiều người mắt tạp, chắc chắn có thể thám thính ra không ít tin tức ngầm.

Chương 2215 - Mưu tính của Địa Phủ (2)

Mưu tính của Địa Phủ (2)

Có thể nói ngày thường Thiên Hạ tiêu cục kiếm sống nhờ việc áp tải, nhưng trong bóng tối, Thiên Hạ tiêu cục cũng là một tổ chức thu thập thông tin kiêm chức không yếu.

Tô Tín hỏi: "Lần này Thần Võ Lệnh ở trong tay ai?"

Địa Tạng Vương nhàn nhạt nói: "Phạm Dương Lô thị."

Nghe được cái tên này, Tô Tín gật đầu, nhưng trong lòng lại nổi lên một gợn sóng.

Trong sáu đại thế gia, có thể nói Phạm Dương Lô thị là thế gia hiếm có chưa từng xảy ra bất kỳ xung đột gì với Tô Tín, hơn nữa còn có một chút dính dáng đến Tô Tín.

Chút dính dáng này chính là vì Lô Uyển Đình, trên thực tế Tô Tín và Lô Uyển Đình cũng không có quan hệ gì, tuy hồi trước Lô Uyển Đình từng yêu thích Tô Tín, nhưng Tô Tín không có tình cảm gì với Lô Uyển Đình.

Về sau Lô Uyển Đình chủ động buông tay, song phương càng không liên quan gì đến nhau.

Chỉ có điều trước kia trong Quan Thiên Yến của Đại Chu, các đại thế lực võ lâm chuẩn bị ra tay với Đại Chu, khi đó Tô Tín vẫn còn là Tứ Đại Thần Bổ của Đại Chu, hoàn toàn đứng về phía Đại Chu.

Khi Lô Uyển Đình vào thành, bất chấp nỗi nguy hiểm bị các thế gia khác phát hiện cảnh báo Tô Tín, nói cho hắn chuyện tình nguy hiểm, tuy lời nhắc nhở này không có tác dụng gì với Tô Tín, nhưng Tô Tín vẫn nhớ kỹ phần nhân tình này.

Mặc dù Tô Tín đối nhân xử thế không được tính là người tốt, nhưng ít nhất chắc chắn có ân tất báo, đương nhiên kết thù với hắn, bình thường cũng sẽ chết rất thê thảm.

Thế là Tô Tín đã quyết định, đương nhiên hắn muốn đoạt Thần Võ Lệnh, nhưng hắn cũng sẽ bảo vệ Phạm Dương Lô thị.

Nếu như không có Thiên Đình, có lẽ Tô Tín sẽ giao dịch để đổi lấy tấm Thần Võ Lệnh kia.

Dù sao người Phạm Dương Lô thị cũng không ngu ngốc, biết thực lực và địa vị của Tô Tín, chỉ cần Tô Tín không giở công phu sư tử ngoạm ngang ngược cướp đoạt, Phạm Dương Lô thị sẽ đồng ý, dù sao Phạm Dương Lô thị nhất định biết đạo lý thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội.

Nhưng bây giờ có Thiên Đình nhúng tay, dù Tô Tín muốn giao dịch bình thường với Phạm Dương Lô thị cũng không làm được, kể cả hắn chịu, Thiên Đình cũng không chịu, vì thế điều Tô Tín có thể làm chỉ có bảo vệ Lô thị trong cuộc chiến với Thiên Đình một lần, còn sau này Phạm Dương Lô thị ra sao, đó không phải chuyện Tô Tín quản.

Dù sao lúc trước chỉ có Lô Uyển Đình nhắc nhở hắn chứ không phải toàn bộ Phạm Dương Lô thị.

Địa Tạng Vương nói: “Hiện giờ tình báo chi tiết đều nằm trong tay Phạt Ác Phán Quan, hắn đã ở Phạm Dương đạo chờ chúng ta, chúng ta trực tiếp tới là được.”

Tô Tín gật đầu, báo cho nhóm Hoàng Bỉnh Thành về hướng đi của mình, rồi trực tiếp đi cùng mấy người Địa Tạng Vương.

Thân là một trong sáu đại thế gia, thật ra Phạm Dương Lô thị cũng không mạnh lắm, chỉ có một võ giả Dương Thần cảnh.

Thời gian truyền thừa của cả Phạm Dương Lô thị không được tính là ngắn, khi xưa trong thời kỳ đỉnh cao, Phạm Dương Lô thị đã từng xuất hiện một cường giả Chân Vũ cảnh, nhưng đáng tiếc sau đó càng ngày càng yếu, đến giờ thậm chí đã đến mức mặt trời sắp lặn.

May mà thực lực các thế lực tại Phạm Dương đạo cũng không tính là mạnh, đều là tiểu đạo nằm ở biên giới Trung Nguyên, vì vậy chỉ với thực lực hiện tại của Phạm Dương Lô thị vẫn là có thể trấn áp toàn bộ Phạm Dương đạo, đương nhiên sau mấy trăm năm nữa liệu còn như vậy hay không thì không ai biết.

Lúc này, trong Phạm Dương đạo, Phạt Ác Phán Quan Vương Ngọc trực tiếp xuất hiện với thân phận tổng tiêu đầu Thiên Hạ tiêu cục, tọa trấn ở đây, cũng để giám sát sát sao động tĩnh của Phạm Dương Lô thị.

Chương 2216 - Phạm Dương Lô thị

Phạm Dương Lô thị

Chuyện làm ăn của Thiên Hạ Tiêu Cục trải rộng khắp giang hồ, thân là Tổng Tiêu Đầu, Vương Ngọc xuất hiện ở bất kỳ nơi nào đều không lạ kỳ, vì lẽ đó nên có nói bây giờ đang ở trấn Phạm Dương Đạo cũng không ai nghi ngờ.

Lúc này ở bên trong Thiên Hạ Tiêu Cục Phạm Dương Đạo, Vương Ngọc vừa trở lại chỗ ở của mình liền nhìn thấy Địa Tạng Vương và ba người khác đều đang ở bên trong phòng chờ hắn.

Vương Ngọc chắp tay nói:

“Tham kiến ba vị đại nhân.”

Địa Tạng Vương gật đầu một cái nói:

“Có phát hiện biến động ở Thiên Đình bên kia không?”

Vương Ngọc cười khổ lắc lắc đầu nói:

“Không có, Thiên Đình bên kia có lẽ đã nhận được tin tức rồi, vậy có lẽ bọn họ cũng sẽ phái cường giả Dương Thần cảnh thậm chí là Chân Vũ cảnh ra tay. Người của Thiên Hạ Tiêu Cục ta cũng chỉ là vài võ giả bình thường, tra xét chút tin tức thì không thành vấn đề, nhưng mà muốn giám sát những cường giả bậc này sợ là không thể. Hơn nữa bên ta cũng không dám có động thái gì quá lộ liễu, bây giờ ta còn nghi ngờ người của Thiên Đình đang núp trong bóng tối chờ chúng ta ra tay trước đấy.”

Địa Tạng Vương gật gật đầu, Vương Ngọc làm như thế cũng không sai, tốt nhất vẫn là cẩn tắc vô áy náy.

Tô Tín hỏi:

“Hiện tại có thể khẳng định có một Thần Võ Lệnh đang ở ngay tại Phạm Dương Lô thị”

Vương Ngọc gật gật đầu nói: “Gần như có thể chắc chắn rồi, Thần Võ Lệnh này cũng không phải của Phạm Dương Lô thị, kỳ thực là do Phạm Dương Lô thị chiếm được từ chỗ khác.

Lịch sử của Phạm Dương Lô thị tuy rằng không ngắn, nhưng cũng không có dài đến tận thời kì Nhân Hoàng, Thần Võ Lệnh này là đồ vật lưu truyền của một gia tộc nhỏ ở Phạm Dương đạo. Gia nghiệp của tiểu gia tộc này thật sự rất lâu đời, tổ tiên chính là thân vệ của Nhân Hoàng ngày xưa, vì lẽ đó nên được ban thưởng một Thần Võ Lệnh.

Chỉ có điều tiểu gia tộc này về sau suy yếu cực kỳ, thậm chí có thể nói mấy đời liền đều không có được lấy một cường giả, đến đời này ngay cả một võ giả hóa thần cảnh võ cũng không có.

Nhưng mà đệ tử của gia tộc này nhất quyết không chịu thua thiệt, chọc đến người của Phạm Dương Lô thị, kết quả bị Phạm Dương Lô thị mang người đánh tới tận cửa.

Cuối cùng vị gia chủ kia bất đắc dĩ, chỉ lấy ra được một Thần Võ Lệnh tổ truyền này để dâng lên Phạm Dương Lô thị nhằm được tha thứ, lúc này mới thoát được một mạng.

Chuyện này rất nhiều người đều biết, lúc người của Thiên Hạ Tiêu Cục ta với một vài đệ tử chi thứ của Phạm Dương Lô thị cùng nhau uống rượu đã dò thăm một chút tin tức, đồ vật mà gia tộc nho kia lấy ra thông qua miêu tả bên ngoài đã xác nhận được là Thần Võ Lệnh không nghi ngờ."

Tô Tín lắc đầu nói: "Nếu là như vậy, chuyện này giấu chẳng được bao lâu, làm ầm ĩ đến cuối cùng thậm chí cả những thế lực khác đều có thể biết.

Đến cả võ giả của Thiên Hạ Tiêu Cục cũng hỏi thăm được tin tức, vậy khẳng định chẳng giấu được bao lâu.

Địa Tạng Vương suy nghĩ một chút nói: "Đã như vậy, trước tiên chúng ta vẫn là giữ kín chuyện này, đừng để lộ là tốt nhất. Người của Thiên Đình nếu muốn ẩn nấp, vậy thì cứ tiếp tục để bọn họ ẩn nấp đi, Phạt Ác phán quan, lần này vẫn cần làm phiền ngươi một chuyến, lấy thân phận Tổng Tiêu Đầu của Thiên Hạ Tiêu Cục đi đến Lô gia nói chuyện, nếu như Lô gia đồng ý âm thầm đem giao Thần Võ Lệnh ra đây, vậy là tốt nhất."

Hiện tại Thiên Đình núp trong bóng tối, Địa Phủ cũng sẽ lấy tĩnh trị động.

Nhưng ưu thế của Địa Phủ chính là tất cả bọn họ dều có hai thân phận, ở thế lấy tĩnh chế động bọn họ vẫn có thể chiếm đươc quyền chủ động nhất định.

Vương Ngọc chính là Tổng Tiêu Đầu của Thiên Hạ Tiêu Cục, hắn xuất hiện ở Phạm Dương đạo chính là chuyện rất bình thường, mà trước đây Thiên Hạ Tiêu Cục của Vương Ngọc cũng đã từng qua lại với Phạm Dương lô Thị, hai bên có chút quan hệ chỉ là không quá thân thiết.

Bây giờ Vương Ngọc tự mình đi bái kiến Lô gia, ngược lại cũng là hợp tình hợp lý, ít nhất người ngoài sẽ không nhìn ra điểm gì nghi ngờ.

Đương nhiên người của Địa Phủ cũng sẽ không để cho bọn họ dễ dàng như vậy đã có thể bắt được Thần Võ Lệnh, người của Thiên Đình núp trong bóng tối, ai biết bọn họ có hay không ẩn nấp ở Lô gia, vì lẽ đó Tô Tín vẫn sẽ ở trong bóng tối khống chế tất cả, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị ra tay ứng phó người của Thiên Đình.

Lúc này Tô Tín bỗng nhiên nói:

"Phạm Dương Lô thị từng có chút quan hệ sâu xa với ta, thời điểm âm thầm giao dịch, Phạt Ác phán quan ngươi có thể lấy ra bảo vật để giao dịch với Lô gia, những thứ đồ này do ta bỏ ra, chỉ cần người của Lô gia không phải ngớ ngẩn, thì bọn họ sẽ không giở công phu sư tử ngoạm đâu. Đương nhiên nếu là bọn họ không biết cân nhắc, lại lấy ra thân phận Địa Phủ của chúng ta cưỡng ép, khi đó các ngươi cũng không cần cho ta mặt mũi nữa."

Lúc này Diêm La Thiên tử vẫn luôn không nói gì đột nhiên lên tiếng:

"Địa Tạng Vương đại nhân trước đã có một viên Thần Võ Lệnh, Sở Giang vương cũng chính mình tìm được một viên, vì lẽ đó Thần Võ Lệnh này chính là Địa Phủ vì ta tìm, đồ trao đổi lẽ ra nên có của ta bỏ ra.

Chương 2217 - Phạm Dương Lô thị (2)

Phạm Dương Lô thị (2)

Tô Tín còn muốn nói gì đó thì Địa Tạng Vương nói: "Được rồi, đồ vật không cần lấy của Sở Giang vương, cũng không cần Diêm La thiên tử góp vào, cứ trực tiếp lấy từ bảo khố của Địa Phủ đi."

Có lời của Địa Tạng Vương thì Tô Tín bọn họ cũng không cần khiêm tốn nữa, trực tiếp lập ra kế sách, để Vương Ngọc tìm một cái cớ cùng Lô gia gia chủ gặp mặt, xem thử có thể âm thầm giao dịch viên Thần Võ Lệnh này hay không, Tô Tín chờ Chân Vũ cảnh còn lại là núp trong bóng tối, phòng bị người của Thiên Đình ra tay.

Lúc này ở trong Lô gia, Lô gia gia chủ Lô Viễn Phong đang có chút buồn bực mà đi qua đi lại trong phòng.

Kỳ thực đoạn thời gian gần đây Lô gia không dễ dàng tí nào.

Đừng chỉ thấy Lô gia bây giờ ở Phạm Dương đạo oai phong lẫm liệt, lần trước Phạm Dương đạo Trần gia chọc tới người của Lô gia, Lô gia chỉ là phái người tới cửa đã khiến cho Trần gia kia đem hết thảy bảo vật của gia tộc lấy ra để xoa dịu lửa giận của Lô gia, nhưng chỉ có Lô gia tự mình biết, kỳ thực hiện tại Lô gia chỉ là miệng cọp gan thỏ mà thôi, thực lực đó đã rất suy yếu rồi.

Vốn là Lô gia bọn họ chỉ có một tên võ giả Dương thần cảnh, nhưng năm năm trước, Lô gia gia chủ hiện tại Lô Viễn Phong, cũng là phụ thân của Lô Uyển Đình thăng cấp đến được Dương thần, đây vốn nên là một việc vui lớn, nhưng ai biết lão tổ tông đời trước của Lô gia bọn họ tham công liều lĩnh, tu luyện một môn bí pháp khá là nguy hiêm nên đã tẩu hỏa nhập ma, gắng gượng chưa tới nửa năm liền trọng thương mà chết.

Phải biết chuyện như tẩu hỏa nhập ma đối với võ giả Dương thần cảnh mà nói gần như là chuyện không thể nào, nhưng ai lại ngờ được loại chuyện xui xẻo này lại rơi xảy ra ở Lô gia.

Kết quả cuối cùng chính là Lô gia tổn thất một người còn chưa đến tuổi già, võ giả Dương Thần cảnh kinh nghiệm phong phú sau này chỉ còn dư lại Lô Viễn Phong vừa thăng vào Dương Thần cảnh giữ thể diện.

Vì lẽ đó, cứ như vậy toàn bộ uy phong của Lô gia cũng không khỏi có chút sụt giảm, những chuyện này tuy rằng ở Phạm Dương đạo không thấy được, nhưng ở bên ngoài nhìn ra rất rõ ràng.

Lô gia cũng có một vài đội buôn ở bên ngoài buôn bán, vốn tưởng bọn họ có lẽ sẽ đem lại mặt mũi cho Lô gia, nhưng càng ngày càng nhiều chuyện xảy ra đã cho thấy, mặt mũi của Lô gia bọn họ đã chẳng còn đáng tiền rồi.

Còn cả đệ tử Lô gia lăn lộn bên ngoài cũng vậy, Lô gia bọn họ tốt xấu gì cũng là một trong lục đại thế gia, kết quả đãi ngộ của đệ tử Lô gia bọn họ ở bên ngoài so với Tiêu gia rồi

Thượng Quan thị hầu như là hai loại khác nhau, hơn nữa thế hệ trẻ của Lô gia bọn họ thật sự cũng chẳng phải nhân vật có mặt mũi gì cho cam, thế nên Lô gia đệ tử bị xem thường cũng là chuyện không mấy lạ kỳ.

Một đời đệ tử Lô gia dưới tay Lô Viễn Phong cũng coi như không tệ, chưa kể ngoài kia hắn còn có trong tay một vài võ giả không tầm thường.

Nhưng tự thân vực dậy Lô gia hay là tin tưởng đời kế tiếp, hắn không có nối dõi, những đệ tử khác của Lô gia cũng không hăng hái, điều này cũng làm cho Lô Viễn Phong buồn rầu không ngớt, cả ngày đều đang suy nghĩ làm như thế nào mới có thể chấn chỉnh lại thanh uy của Lô gia bọn họ.

Đang lúc này, một đệ tử Lô gia đi tới nói: "Gia chủ, Thiên Hạ Tiêu Cục Tổng Tiêu Đầu Vương Ngọc cầu kiến."

Lô Viễn Phong kinh ngạc nói: "Hả, Vương Ngọc? Mau mời đến phòng tiếp khác đi."

Đối với Vương Ngọc Lô Viễn Phong tất nhiên biết, người này không phải là đơn giản, xuất thân dân gian, tay trắng xây dựng sự nghiệp. Sáng tạo nên Thiên Hạ Tiêu Cục, với thời gian mấy chục năm mà đem Thiên Hạ Tiêu Cục phát triển trải rộng toàn bộ Trung Nguyên, chi nhánh thậm chí kéo dài tới tận Đông Tấn, Bắc Cương và Tây Vực.

Có thể nói hiện tại Vương Ngọc vẫn là thực lực hơi kém một chút, nếu là hắn có thể thăng đến Dương thần cảnh, vậy Thiên Hạ Tiêu Cục tương lai biết đâu cũng trở thành một trong Thiên Hạ Thất Bang.

Đương nhiên thực lực hiện tại của Vương Ngọc cũng không phải thấp, ít nhất thì đối với Lô gia mà nói là như vậy.

Huống hồ hiện tại Lô gia thật sự có một ít chuyện muốn cùng Vương Ngọc thương lượng.

Uy danh của Lô gia ở bên ngoài giảm xuống, không răn đe được mấy tên đạo tặc, điều này cũng dẫn đến đội buôn của Lô gia đội buôn ở một vài nơi xa xôi bị chặn cướp, nhưng Lô gia lại không đủ lực để chi viện hộ tống từng đoàn xe.

Vì lẽ đó hiện tại Lô gia cũng muốn cùng Thiên Hạ Tiêu Cục hợp tác một chút, nhờ người của Thiên Hạ Tiêu Cục giúp Lô gia bọn họ hộ tống đoàn xe. Không phải tùy tiện hợp tác giống lúc trước mà là hợp tác diện rộng, hộ tống quy mô lớn.

Tiến vào bên trong phòng tiếp khách, Vương Ngọc trước tiên hướng về phía Lô Viễn Phong chắp tay nói: "Xin chào Lô gia chủ."

Lô Viễn Phong cười ha hả nói: "Vương Tổng Tiêu Đầu không cần đa lễ, Lô gia ta với Thiên Hạ Tiêu Cục ngươi hợp tác cũng chẳng phải ngày một ngày hai, chúng ta đều là người quen cả rồi."

Chương 2218 - Biến cố

Biến cố

Đối với Vương Ngọc, Lô Viễn Phong vẫn là không bày ra nổi dáng vẻ của võ giả Dương Thần cảnh hay là Lô gia gia chủ, bởi vì hiện tại Lô gia bọn hắn cũng thật sự chẳng còn cái gì để ra vẻ nữa.

Huống hồ ở bên ngoài, nói trắng ra thì uy thế của Thiên Hạ Tiêu Cục còn hơn cả Lô gia bọn hắn.

Đội buôn của Lô gia có người dám đến cướp là do bọn họ chắc chắn Lô gia bây giờ hoàn toàn không đủ khả năng động đến bọn họ. Nhưng nếu bọn chúng dám động đến người của Thiên Hạ Tiêu Cục, hôm sau sẽ có rất nhiều những cao thủ của Thiên Hạ Tiêu Cục cùng xuất hiện, khiến cho bọn chúng có muốn động đến lần thứ hai cũng không còn cơ hội nữa.

Lô Viễn Phong nói với Vương Ngọc nói: "Vương Tổng Tiêu Đầu tới thật đúng lúc, Lô gia ta vừa lúc có chuyện làm ăn muốn bàn với Tổng Tiêu Đầu ngươi."

Vương Ngọc cười cười nói: "Lô gia chủ không cần phải gấp, tại hạ hôm nay đến cũng là muốn cùng Lô gia chủ bàn chuyện làm ăn, chuyện lần này hơi lớn, nên kính xin Lô gia chủ cho những người không liên quan đến đều lui ra ngoài."

Lô Viễn Phong nhíu nhíu mày, bất quá hắn vẫn là nghe lời Vương Ngọc, đưa những hạ nhân hầu hạ của Lô gia kia đều

đuổi ra ngoài. Sau đó đóng cửa lại vấn hỏi: “Vương Tổng Tiêu Đầu có chuyện gì, chắc là hiện tại có thể nói rồi nhỉ?”

Tuy rằng Lô Viễn Phong đối với hành động thần thần bí bí của Vương Ngọc làm có chút bất mãn, nhưng hắn nhưng cũng không sợ đối phương giở chiêu trò gì.

Hắn mặc dù là mới thăng Dương Thần, thực lực tương đối kém, nhưng mà Dương Thần yếu cũng vẫn là Dương Thần, đối với một tên Dung Thần cảnh võ giả Lô Viễn Phong vẫn có uy phong hơn người.

Không phải mỗi một tên Dung Thần cảnh võ giả đều là Tô Tín, có thể ở Dung Thần cảnh làm ra chuyện chém giết Dương Thần cảnh.

Bên trong phòng tiếp khách, Vương Ngọc cảm giác được người bên ngoài cũng đã rút đi, hắn lúc này mới lộ ra một ý cười thần bí, bắt đầu lấy đồ vật từ trong túi giới tư ra..

Từng cây đao thương kiếm kích đủ chủng loại được Vương Ngọc lấy ra, có tới mười cây, mặt trên lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo khiến cho Lô Viễn Phong phai hít vào một ngụm khí lạnh, bởi vì mười cây binh khí này thế mà lại là mười cây thiên binh!

Phải biết với thiên binh quý giá, toàn bộ Lô gia bọn họ mới chỉ có ba cây mà thôi, kết quả hiện tại Vương Ngọc liên tục lấy ra cả mười cây.

Hơn nữa Vương Ngọc vẫn không có ý định dừng, một bình đan dược được hắn lấy ra, rút nắp bình ra, mùi thuốc tràn ngập khắp bên trong phòng tiếp khách, vô cùng say lòng người, tương tự cũng là mười bình, mười bình cực phẩm thần đan!

Tiếp theo Vương Ngọc lại móc ra mười khối mâm ngọc, những ngọc bàn này bên trên mặt là Trận Đạo phù văn chằng chịt, rõ ràng là mười bộ đã khắc xong trận pháp tốt, chỉ cần đưa nội lực vào là liền có thể sử dụng trận bàn.

Trận pháp không có phân cấp rõ ràng, hơn nữa vì còn dựa vào cơ duyên, uy năng cũng không cách nào so sánh.

Nhưng nhìn hào quang trận pháp bên trên mười trận bàn, hiển nhiên vật này không phải đồ vật tầm thường.

Lô Viễn Phong đã bị kinh động nói không ra lời rồi, bởi vì trước mắt những thứ đồ này có chút quá quý giá rồi.

Mười cây thiên binh, mười bình cực phẩm đan dược, mười trận bàn uy lực không tầm thường, những thứ đồ này tính gộp lại đều gần sánh bằng hết thảy gia sản của Lô gia bon họ rồi, Vương Ngọc hắn rốt cuộc muốn giao dịch món đồ gì? Mua lại toàn bộ Lô gia bọn họ hay sao?

Hơn nữa mới vừa từ cơn kinh hoàng phục hồi tinh thần trở lại Lô Viễn Phong bỗng nhiên nghĩ đến rồi một vấn đề, vậy thì những thứ đồ này tuyệt đối không phải tự Vương Ngọc có thể mang ra.

Thiên Hạ Tiêu Cục của Vương Ngọc cứ coi như là uy thế to lớn hơn nữa cũng chỉ là một thế lực ở dân gian mà thôi, hắn có thể có lai lịch đến mức nào?

Mà mười cây thiên binh trước mặt này, mười bình cực phẩm đan dược, mười trận bàn chỉ có những thế lực hàng đầu trên giang hồ mới có thể có được, Vương Ngọc hắn tuyệt đối không có tư cách nắm giữ, thậm chí lấy thực lực của hắn, trong tay có thể có một cây thiên binh cũng đã không tệ rồi, mười cây căn bản là không thể.

Vương Ngọc tựa như cười mà không phải cười nhìn Lô Viễn Phong nói: “Lô gia chủ nói vậy cũng đoán được rồi, lần này muốn cùng Lô gia chủ ngươi giao dịch không phải là ta, tại hạ cũng chỉ là một chân chạy vặt mà thôi.”

Lô Viễn Phong thở dài một cái, chắp chắp tay, đổi sang giọng có chút cung kính nói: “Không biết vị đại nhân sau lưng Vương Tổng Tiêu Đầu kia muốn giao dịch với Lô gia ta điều gì? Chỉ cần Lô gia có thể làm được, Lô gia ta tuyệt đối sẽ không chối từ.”

Sự thực chứng minh Tô Tín đoán không lầm, Lô Viễn Phong cũng không phải ngớ ngẩn, hắn có thể từ những thứ đồ này nhìn ra được người ở sau lưng Vương Ngọc.

Bản thân Vương Ngọc cũng không phải hạng người tầm thường, tuy rằng hắn chỉ có Dung Thần cảnh, nhưng cũng là tuấn kiệt dân gian hiếm có trên giang hồ, có thể khiến cho hắn làm một chân chạy vặt, trên giang hồ có được mấy người?

Chương 2219 - Biến cố (2)

Biến cố (2)

Ít nhất thì Lô gia bọn họ là một trong lục đại thế gia một trong, Lô Viễn Phong cũng là Dương Thần cảnh võ giả, nhưng nếu hắn thật sự trở mặt với Vương Ngọc, Vương Ngọc khẳng định cũng sẽ không cho hắn mặt mũi.

Còn người có thể lấy ra được những đồ vật bằng cả những gì mà Lô gia sở hữu có sức mạnh khủng bố cỡ nào Lô Viễn Phong căn bản là không dám đi đoán mò.

Đừng nhìn Lô gia bọn họ thân là một trong lục đại thế gia, nói ra oai phong lẫm liệt, nhưng trên giang hồ nhiều thế lực lớn như vậy, nhiều cường giả như vậy, thế lực có thể tiêu diệt Lô gia bọn họ rất nhiều, có một vài sự tồn tại tuyệt đối là Lô Viễn Phong nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Vì lẽ đó hiện tại Vương Ngọc lấy ra những thứ đồ này muốn giao dịch với hắn, Lô Viễn Phong ngoại trừ đồng ý ra thì bên ngoài cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, thậm chí hắn đến cả người sau lưng Vương Ngọc là ai cũng chẳng dám đi hỏi, chẳng dám đi đoán.

Đối phương nếu đã phái Vương Ngọc đến đây, vậy khẳng định chính là không muốn cho hắn biết thân phận, hắn nếu là lắm miệng đi hỏi, cứ coi như là biết được thân phận của đối phương rồi, sợ là cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, ngược lại còn có thể khiến cho Lô gia rước lấy đại họa.

Vương Ngọc nhàn nhạt nói: “Kỳ thực Lô gia chủ cũng không cần trả giá cái gì, chỉ cần ngươi đem lệnh bài mà hai ngày trước Lô gia đoạt từ tay Trần gia ra đây là được rồi.”

Nghe được Vương Ngọc vừa nói như thế, Lô Viễn Phong trong mắt nhất thời lộ ra rồi một vẻ khiếp sợ.

Chuyện của Trần gia Lô Viễn Phong biết, nhưng này cũng chỉ là tiểu bối của Lô gia bọn hắn với Trần gia có chút ít mâu thuẫn mà thôi, đã cho người ra tay giải quyết rồi.

Trần gia cũng thức thời nhận chuyện, vì lẽ đó Lô Viễn Phong chỉ dặn dò rồi một câu để bọn họ chớ đem sự tình làm đến mức quá lộ liễu.

Kể cả lệnh bài tổ truyền mà Lô gia mang từ Trần gia về Lô Viễn Phong kỳ thực cũng không quá quan tâm.

Tuy rằng hắn cũng đã từng nghe nói qua món tổ tuyền kia của Trần gia dường như còn có lịch sử rất lâu đời. Nhưng mà hắn nhìn tấm lệnh bài đó, ngoại trừ vẻ ngoài tinh xảo, hình như cũng chẳng có tác dụng đặc biệt gì. Vì thế nên Lô Viễn Phong cũng không quá để ý.

Dẫu sao có là vật thượng cổ truyền thừa thì cũng phân ra là bảo vật và phế vật. Đối với Lô Viễn Phong hiển nhiên tấm lệnh bài kia thuộc về loại phế vật vô dụng.

Nhưng bây giờ xem ý tứ của Vương Ngọc, lệnh bài kia chưa chắc đã là phế vật, có khi lại là bảo vật vô giá!

Trong nháy mắt này Lô Viễn Phong thật sự nảy sinh ra ý nghĩ muốn đem tấm lệnh bài kia chiếm làm của riêng, chỉ là ý nghĩ này vừa ló đầu ra đã bị ông ta một tay bóp chết từ trong trứng nước.

Lệnh bài kia ở trong tay hắn chỉ là rác rưởi, nó chỉ là bao vật khi ở trong tay người biết được bí mật của nó mà thôi.

Hơn nữa thực lực của đối phương đúng là sâu không lường được, đối phương nếu có thể lấy ra nhiều bảo vật như vậy đem đổi lấy cái lệnh bài kia, tương đương cũng có thể lấy ra những đồ vật tương tự đến mua mạng của Lô gia hắn!

Con người đôi lúc vẫn là đừng quá tham, vì lẽ đó Lô Viễn Phong chỉ là hơi hơi khựng lại rồi trong nháy mắt hồi phục, ngay lập tức nói:

“Không thành vấn đề, Vương Tổng Tiêu Đầu xin chờ một chút, ta ngay lập tức sẽ dặn dò người lấy lệnh bài kia đem ra.”

Nhìn thấy Lô Viễn Phong đáp ứng thẳng thắn như vậy, Vương Ngọc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó Thiên Đình đến hiện tại còn chưa động thủ cũng làm cho Vương Ngọc hơi kinh ngạc, lẽ nào người của Thiên Đình còn chưa tới?

Hoặc là cũng có thể người của Thiên Đình cũng có tâm tư đánh cùng Địa Phủ, chuẩn bị một cái bẫy mai phục đối phương, lấy tĩnh chế động nhưng lại không nghĩ là Địa Phủ đã ra tay rồi, hơn nữa lại còn là trắng trợn hành động.

Cho dù là như nào, người của Thiên Đình không ra tay mới là tốt nhất, này cũng không phải do Địa Phủ sợ Thiên Đình, hơn nữa cũng không có cần thiết xảy ra tranh chấp không đáng ở nơi như thế này.

Ngay khi Vương Ngọc cho rằng đại cục đã định, bên ngoài đột nhiên truyền tới một trận náo động, đến cả Lô Viễn Phong vừa định đi lấy lệnh bài cũng ngừng lại. Chỉ nghe thấy ở bên ngoài vài tên đệ tử Lô gia lo lắng hô lớn: “Tiền bối! Gia chủ đang ở bên trong trao đổi sự vụ, kính xin ngài chờ ở bên ngoài trước, không thể bước vào!”

Lúc này một thanh âm cuồng ngạo khinh thường nói: “Để ta chờ ở bên ngoài, Lô gia các ngươi cũng xứng sao? Ồn ào! Cút ngay cho ta!”

Dứt tiếng, chỉ nghe được một tiếng vật nặng rơi xuống đất vang lên, sau đó liền truyền đến một trận gào thét của đệ tử Lô gia, sắc mặt Lô Viễn Phong nhất thời trở nên âm trầm.

Cửa lớn bị đẩy ra, xuất hiện trước mặt Lô Viễn Phong và Vương Ngọc chính là một tên võ giả thân hình cao lớn, quanh người hắn mặc chiến giáp màu bạc bó sát người, để lộ ra một thân tu vi Dương Thần cảnh, giữa hai lông mày là vẻ mặt cuồng ngạo bá đạo cực kỳ, hiển nhiên không phải hạng người dễ nói chuyện.

Chương 2220 - Biến cố (3)

Biến cố (3)

Lúc này người võ giả kia nhìn về phía Lô Viễn Phong nói: "Ngươi là Lô gia gia chủ? Ta hôm nay đến là để đòi một món đồ, nhanh tay lẹ chân một chút, đừng lãng phí thời gian của ta."

Võ giả này vừa nói, kết hợp với biểu hiện trước mặt hắn, Vương Ngọc liền biết đối phương tuyệt đối không phải người của Thiên Đình.

Thiên Đình võ giả tuy rằng mạnh, tuy rằng cuồng ngạo, nhưng cũng tuyệt đối không phải loại người cuồng ngạo đến ngốc nghếch như này. Mặt hàng này có coi như là tu vi Dương Thần cảnh thì Thiên Đình cũng sẽ không thu nhận.

Lô Viễn Phong lúc này sắc mặt đã âm trầm như nước rồi, tuy rằng Lô gia hắn gần như sụp đổ, nhưng còn chưa có đến lúc kẻ nào cũng được phép giẫm lên đầu hắn.

Tên Dương Thần cảnh võ giả trước mặt này biểu hiện quá mức cuồng ngạo rồi, quả thật là không coi ai ra gì, không coi Lô gia bọn hắn ra gì!

Lô Viễn Phong lạnh lùng nói: "Người đến là ai? Muốn đồ của Lô gia ta, các ngươi có mạng đến đòi, nhưng mà có mạng dùng không thì không nói chắc được đâu!"

Tên Dương Thần cảnh võ giả kia cười gằn rồi một tiếng nói nói: "Uy hiếp ta? Lô Viễn Phong, tên tuổi lục đại thế gia Lô gia các ngươi dọa được người khác, nhưng lại dọa không được Lôi Lăng Vân ta đâu!"

Lô Viễn Phong trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc, bởi vì hắn thật sự chưa từng nghe qua ai họ Lôi tên Lăng Vân.

Phải biết Dương Thần cảnh võ giả ở trên giang hồ đã xem như là một nhân vật có thế lực hàng đầu rồi, ngoại trừ Chân Vũ cảnh lục địa thần tiên ở ngoài, bọn họ chính là nhân vật đứng ở trên đỉnh cao giới giang hồ, tuyệt đối không phải hạng người vô danh.

Nhưng Lô Viễn Phong lại thật sự không biết Lôi Lăng Vân gì đó, lẽ nào đối phương là cường giả ở ẩn sao?

Nhìn thấy Lô Viễn Phong trên mặt lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, Lôi Lăng Vân nhất thời đen mặt.

Hắn đã lâu không xuất hiện ở giang hồ, tuy rằng đây là sư môn hắn cố ý ẩn tu, nhưng hiện tại bị Lô Viễn Phong xem là hạng người vô danh, tâm tình Lôi Lăng Vân tất nhiên không được tốt.

Nhìn Lô Viễn Phong, Lôi Lăng Vân hừ lạnh một tiếng nói: "Tại hạ xuất thân Hắc Thủy các!"

Nghe được Hắc Thủy các ba chữ, Lô Viễn Phong vẫn còn có chút nghi hoặc, nhưng mà Vương Ngọc bên cạnh hắn Vương Ngọc trong giây lát nhớ ra cái gì đó, trong mắt nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc vẻ, hắn gần như là biết được lai lịch của người trước mặt này.

Vị này tuy rằng không phải người của Thiên Đình, nhưng lai lịch của hắn lại không tầm thường, nhưng cũng không nhỏ, bởi vì sư phụ của hắn cũng là một vị cường giả đứng hàng Thiên bảng Chân Vũ cảnh, 'Hắc Thủy Tà Tôn' Công Dương Khí!

Người này tuy rằng đứng hàng Thiên bảng, nhưng cũng đã hơn trăm năm không có xuất hiện nơi giang hồ rồi, thậm chí ở Đại Tấn ngày xưa những năm chiến loạn chưa bắt đầu Công Dương Khí đã ẩn tu rồi.

Người này xuất thân là tán tu, không tính là chính đạo, cũng không tính là ma đạo, nhưng lại là người mang tà khí vô cùng.

Nghe đồn ngày xưa Công Dương Khí ở trong Công Dương thị đại tộc bởi vì trời sinh có sáu ngón, lúc sinh ra đời lại là vào Thiên Chẩu, không thấy được mặt trời, bị cho rằng là một điềm rủi, vì lẽ đó bị tộc nhân căm ghét, nhẫn tâm vứt bỏ.

Sau đó Công Dương Khí được một lão ăn mày nhặt được nuôi nấng, đặt tên là "Khí", cũng không biết từ đâu tu được một thân võ công, rồi một đường chém giết đi lên đến Dương Thần cảnh, dĩ nhiên là đã quay lại đồ sát toàn Công Dương thị, quá trình cực kỳ máu tanh tàn nhẫn, khiến người ta sợ hãi.

Chương 2221 - Hắc thủy nhất mạch

Hắc thủy nhất mạch

Công Dương Khí tuy rằng không phải ma đạo, nhưng lại là người tà khí vô cùng, làm việc bất luận thiện ác, chỉ dựa vào tâm tình.

Công Dương Khí cũng biết khuyết điểm này của mình, cũng không có thành lập thế lực, mà ở đại sơn Đông Di ở trong bên bờ sông Hắc Thủy ẩn cư, tự xưng Hắc Thủy Các, tùy tiện thu nhận vài ba đệ tử, cũng chẳng có bao nhiêu người ở.

Đối với loại người hỉ nộ vô thường này, ẩn cư nhiều năm còn chẳng biết thực lực đã tăng đến mức nào, tất cả mọi người đều rất kiêng kỵ.

Hiện tại Công Dương Khí phái đệ tử xuống núi đến Lô gia đòi đồ, Vương Ngọc không cần đoán cũng biết, đối phương khẳng định là đến đòi Thần Võ Lệnh kia!

Vương Ngọc đã đoán được thân phận của đối phương, Lô Viễn Phong hơi sửng sốt một chút sau đó tất nhiên cũng đã đoán được.

Thiên bảng ba mươi sáu, trong đó có mấy người họ tên từ lúc được đề lên đến bây giờ cũng chưa từng thay đổi, vì lẽ đó theo bản năng bị người quên mất, nhưng mà Lô Viễn Phong vừa nghĩ liền có thể đoán ra được lai lịch của đối phương.

Vừa nghĩ tới lai lịch xuất thân của hắn, trong lòng Lô Viễn Phong đột nhiên phát lạnh.

Sự tồn tại của Chân Vũ cảnh bây giờ Lô gia chưa chọc đến được, càng đừng nói là có phải tán tu hay không, chỉ cần đối phương là cường giả Chân Vũ cảnh, Lô gia căn bản là không có cách nào chống chọi.

Vì lẽ đó vẻ mặt Lô Viễn Phong nhất thời mềm nhũn ra, hắn chắp tay cúi đầu nói: “Hóa ra là đệ tử của Công Dương tiền bối, Lôi huynh, không biết Công Dương tiền bối muốn vật gì?”

Lô Viễn Phong cũng là người biết tiến biết lùi, nếu như người này chỉ là võ giả tán tu bình thường, thì dù có là Dương Thần cảnh Lô Viễn Phong cũng chẳng đặt vào trong mắt.

Nguyên nhân rất đơn giản, Lô gia hiện tại mặc dù là có chút suy nhược rồi, nhưng nhân mạch ngày trước vẫn còn đó.

Một tên tán tu võ giả không gây nên được sóng gió với họ, chỉ cần Lô gia vận dụng nhân mạch của hắn trước đây, hoàn toàn có thể tìm đến vài tên Dương Thần cảnh võ giả hỗ trợ.

Nhưng phía sau của đối phương đã có chỗ dựa vững chãi Chân Vũ cảnh, Lô gia cũng không dám đắc tội đối phương.

Lôi Lăng Vân hừ lạnh một tiếng nói: "Sớm nói như vậy không phải xong rồi sao, phí lời nhiều như vật. Đồ sư phụ ta muốn rất đơn giản, nghe nói Lô gia các ngươi gần đây vừa có được một cái lệnh bài, các ngươi giữ cũng vô dụng, đem nó giao ra đây là được rồi."

Lô Viễn Phong sắc mặt hơi có chút biến hóa, hắn gần như đã có thể khẳng định rồi, lệnh bài kia hẳn nhiên là bảo vật không thể nghi ngờ, bằng không cũng sẽ không khiến cho nhiều cường giả mơ ước như vậy.

Chỉ có điều bây giờ, một bên là Vương Ngọc với thế lực phía sau chưa biết mạnh yếu, một bên là Công Dương Khí đứng hàng Thiên bảng 'Hắc Thủy Tà Tôn', bất kể bên nào hắn đều không trêu chọc nổi, vật này hắn cuối cùng nên giao cho ai?

Kỳ thực nếu để cho Lô Viễn Phong tự chọn, hắn là muốn đem đồ vật giao cho Vương Ngọc.

Dù sao vị phía sau Vương Ngọc tuy rằng thần bí, nhưng đối với phương vẫn là rất có ý tứ, đem ra bao nhiêu là bảo vật để giao dịch như vậy.

Còn tên Lôi Lăng Vân này thì hay rồi, hung hăng vênh váo trực tiếp đánh tới cửa, mở mồm cuồng ngạo đòi đồ.

So sánh một hồi, Lô Viễn Phong đương nhiên là muốn đưa đồ cho Vương Ngọc.

Nhưng hắn nếu là dám nói thẳng ra, nhất định sẽ đắc tội Lôi Lăng Vân, vì lẽ đó Lô Viễn Phong cũng chỉ có thể khổ sở nói: "Lôi huynh, không phải ta không cho Công Dương tiền bối mặt mũi, mà là hiện tại lệnh bài kia đã có người cầm đi rồi, đối phương mang đến bao nhiêu là đồ tới để trao đổi."

Lôi Lăng Vân nhất thời chau mày nói: “Là ai dám cướp đồ của Hắc Thủy Các ta?”

Lô Viễn Phong không có nói thẳng ra là Vương Ngọc, nhưng cũng là để bảo vệ chính mình thì hắn liền đứng tránh ra, để lộ ra Vương Ngọc ở sau lưng.

Nhìn thấy tên Dung Thần cảnh võ giả trước mắt này, trong mắt Lôi Lăng Vân lộ ra một tia khinh thường.

Hắn còn tưởng rằng là nhân vật nào đó vướng tay vướng chân, hóa ra chỉ là một tên võ giả Dung Thần cảnh thôi. Lúc đi vào Lôi Lăng Vân đã có nhìn thấy đối phương rồi, chỉ có điều hắn vẫn luôn không để Vương Ngọc vào mắt mà thôi.

Bây giờ nghe Lô Viễn Phong nói như thế, hắn nhất thời liền lộ ra một nụ cười lạnh lùng nói: “Để ngươi nếm thử mùi vị của kẻ dám đến tranh đồ của Hắc Thủy các ta.”

Nói xong, Lôi Lăng Vân còn nhìn thấy những thứ đồ mà Vương Ngọc lấy ra đặt ở trên bàn, bất kể là thiên binh hay thần đan đều làm hắn sáng mắt cả lên.

Đừng chỉ thấy Lôi Lăng Vân là Dương Thần cảnh võ giả, đệ tử thân truyền của Chân Vũ cảnh cường giả, nhưng kỳ thực thân thế của hắn cũng không tính là quá phong phú.

Sư phụ hắn chỉ là một tán tu, Hắc Thủy các cũng không tính là môn phái hay thế lực gì, toàn bộ sư huynh đệ của Hắc Thủy các cộng thêm một vài đệ tử lại cũng chỉ có hơn hai mươi người. Vì lẽ đó nên Hắc Thủy các không tính là quá giàu có, tài nguyên vô cùng có hạn.

Nói cả Lôi Lăng Vân hắn, hắn tuy là tu vi Dương Thần cảnh, nhưng mà bây giờ trong tay còn chẳng có nổi một thanh thiên binh, quả thật có chút thảm.

Bây giờ nhìn tên Dung Thần cảnh võ giả trước mắt này thế mà có thể lôi ra tận mười thanh. Lôi Lăng Vân nháy mắt dâng lên một cơn tham muốn.

Tuy rằng hắn cũng biết, có thể một lúc lấy ra tận mười thanh thiên binh khẳng định không phải thế lực gì tầm thường, nhưng chống đỡ sau lưng của hắn là nhân vật nổi danh Thiên

Bảng, Chân Vũ cảnh lục địa thần tiên, cứ coi như đối phương phía sau cũng có Chân Vũ cảnh chống lưng, Lôi Lăng Vân hắn cũng không sợ.

Nhìn những thiên binh thần đan ở trên bàn này, Lôi Lăng Vân cười gằn rồi nói một tiếng: "Bọn họ là mang những thứ đồ này đến giao dịch hả? Bây giờ những thứ đồ này đều là của Hắc Thủy các ta, ngươi coi bọn họ còn có thể lấy ra thêm mười thanh thiên binh đến giao dịch không!"

Vương Ngọc nhìn Lôi Lăng Vân kia nhàn nhạt nói: "Xem ra ngươi là chuẩn bị cưỡng đoạt nhỉ?"

Lôi Lăng Vân không hề có chút che giấu nào, hắn trực tiếp nói: "Dù thế nào thế lực phía sau ngươi hẳn là rất mạnh, nhưng đáng tiếc các ngươi là quá bất cẩn rồi, vậy mà chỉ phái một mình ngươi là một tên võ giả Dung Thần cảnh đến đây. Những món đồ mà ngươi mang đến đây ta đều nhận rồi, nếu sau đó ngươi không phục có thể đến Hắc Thủy các tìm ta."

Vương Ngọc trong lòng lộ ra một tia xem thường mà cười gằn, Lôi Lăng Vân này mặc dù là Dương Thần cảnh võ giả, nhưng khuyết thiếu trong tính cách nhiều một cách lạ kỳ.

Chương 2222 - Hắc thủy nhất mạch (2)

Hắc thủy nhất mạch (2)

Người này không chừng là con ếch ngồi trong cái đáy giếng Hắc Thủy các kia, cho rằng đều là Dương Thần cảnh võ giả thì thực lực đều không khác mấy, Chân Vũ cảnh lục địa thần tiên cũng giống như vậy, hắn liền cho rằng chỉ bằng sư phụ hắn là 'Hắc Thủy Tà Tôn' Công Dương Khí liền có thể chinh phục thiên hạ, quả thực chính là đã ngây thơ còn thêm ngớ ngẩn.

Thiên hạ này người mà Hắc Thủy các bọn họ không trêu chọc nổi ngược lại là có vô số, huống hồ chỉ bằng thực lực của Công Dương Khí nếu là thật sự có thể vô địch giang hồ, đối phương cũng sẽ không chạy đến núi sâu Đông Di trong rừng lánh đời ẩn tu rồi.

Vương Ngọc phía sau có Địa Phủ, hắn đương nhiên là không hề sợ hãi, nhưng lúc này sắc mặt Lô Viễn Phong đã thay đổi

mấy lần, hắn đứng chặn ngay trước người Vương Ngọc rồi nói: “Lôi huynh, ngươi nếu như muốn động thủ, ra khỏi Lô gia ta đi rồi ngươi làm gì ta cũng sẽ không quản. Nhưng ở trong Lô gia ta, Vương Tổng Tiêu Đầu chính là khách của Lô ta, Lô gia ta đương nhiên cũng phải bảo đảm an toàn cho hắn!”

Lô Viễn Phong muốn bảo vệ Vương Ngọc đương nhiên không phải đột nhiên có lòng tốt gì, sự thực là Lô Viễn Phong cũng không tính là người tốt. Nhìn thái độ hắn đối xử với Trần gia là đủ biết, Trần gia trêu chọc phải hắn, hắn tuy rằng chưa hề khiến cho Trần gia diệt môn, nhưng cũng gần cướp đoạt hết tài sản tích trữ của Trần gia, suýt chút nữa đã khiến Trần gia rơi vào rồi đường cùng tuyệt vọng.

Hắn nói đỡ cho Vương Ngọc kỳ thực là bởi vì hắn sợ rồi.

Người phía sau lưng Vương Ngọc vừa nhìn liền biết không phải loại dễ chọc, hắn mà xảy ra chuyện ở Lô gia, khó mà đảm bảo đối phương sẽ không tính tội lên Lô gia bọn họ.

Chuyện như vậy tuy rằng rất vô lý, nhưng mà ở trên giang hồ thì lại là chuyện thường xuyên xảy ra.

Hơn nữa hiện tại Vương Ngọc đã lấy ra bao nhiêu là bảo vật vậy rồi, nếu như dều bị Lôi Lăng Vân đoạt đi hết, món nợ đó không chừng cũng tính luôn lên người Lô gia bọn họ.

Lúc này Lô Viễn Phong cực kỳ hối hận trong lòng, biết sớm như vậy, hắn đã tha cho Trần gia một mạng, không bức đến đường cùng.

Lệnh bài phế vật này nào phải cơ duyên may mắn gì? Là bùa đòi mạng thì có ấy!

Cũng là bởi vì nó mà bây giờ Lô gia chịu bao nhiêu là phiền phức như vậy, kẹp giữa người của hai bên, Lô gia hắn cực kỳ khó xử.

Sắc mặt Lôi Lăng Vân trong nháy mắt trở nên âm trầm nói: “Lô Viễn Phong, ngươi là có ý gì? Lô gia các ngươi muốn trở mặt thành địch với Hắc Thủy ta đúng không?”

Lô Viễn Phong lắc lắc đầu nói: “Tại hạ không có ý này, lệnh bài kia Lô gia ta không hề có ý muốn giữ lại. chư vị ai lấy

cũng được, nhưng chỉ có duy nhất một điều này thôi đó là đừng ra tay ở trong Lô gia ta."

Nói xong liền có một tên đệ tử Lô gia cẩn thận từng li từng tí một nâng một cái hộp gấm đưa tới, giao cho Lô Viễn Phong.

Lô Viễn Phong nâng hộp gấm kia lên giống như đang nâng một củ khoai nóng bỏng tay vậy, vội vàng nói: "Lệnh bài đang ở ngay đây, hai vị ai muốn lấy đi đều được, chỉ cần đừng liên lụy Lô gia ta là được."

Lôi Lăng Vân nhìn về phía đồ vật bên trong hộp gấm kia, trong mắt lộ ra một tia dị dạng.

Nói thật, hắn cũng không biết lệnh bài kia đến tột cùng có ích lợi gì, nhưng sư phụ hắn đã phân phó, bọn họ lần này nhất định phải đoạt được lệnh bài, chỉ cần thu được cơ duyên trong đó, Công Dương Khí kia sẽ đồng ý cho võ giả của Hắc Thủy bọn họ xuất sơn, đi ra khỏi núi Đông Di, bước vào trong giang hồ.

Không phải mỗi người đều có thể chịu được sự nhàm chán đi khổ tu, giống như Lôi Lăng Vân hắn vậy, tự thân đã là cường giả Dương thần cảnh, kết quả hiện tại tiếng tăm ở trên giang hồ có lẽ còn không bằng một người bảng tân tú vừa xuất hiện.

Khổ tu một thời gian đối với Lôi Lăng Vân đã là quá mức rồi, trước mắt đoạt được lệnh bài này chính là một bước ngoặt cho hắn tư cách đặt chân vào giang hồ!

Trước mắt lệnh bài coi như là có thể chiếm được, nhưng Lôi Lăng Vân lúc này lại là chưa có cầm lệnh bài rời đi, hay là hắn đã cho là mình nắm chắc phần thắng rồi, Lôi Lăng Vân Lô Viễn Phong cười lạnh nói: "Ngươi như này là đang bố thí à? Lệnh bài mà ta muốn, nhất định phải do Lô gia các người tự mình giao lên cho ta mới được. Còn có những thiên binh rồi thần đan coi như là ta vui lòng nhận lấy, Lô Viễn Phong đừng trách ta không nể mặt ngươi, nhưng là nếu như ngươi gật đầu sớm một chút đã không xảy ra những chuyện như này rồi."

Sắc mặt Lô Viễn Phong trong nháy mắt biến hóa đến mức khó coi cực kì, như này là Lôi Lăng Vân đang buộc hắn ra tay hả?

Nếu như hắn tự tay đem lệnh bài giao cho Lôi Lăng Vân, vậy coi như là hắn triệt để đắc tội với cái người phía sau Vương Ngọc kia rồi.

Đến lúc đó có người đến gây phiền phức, người của Hắc Thủy các ngươi còn có thể giúp ta chống đỡ không?

Vẻ mặt Lô Viễn Phong lúc đó lộ ra một tia sát ý dữ tợn, hắn tuy rằng không muốn ra tay, không muốn gây nên động tĩnh gì cho Lô gia, nhưng Lôi Lăng Vân trước mắt này quả thật là khinh người quá đáng, khiến hắn không xuất thủ không được.

Chương 2223 - Hiện thân

Hiện thân

Đối với sát ý của Lô Viễn Phong Lôi Lăng Vân đương nhiên cũng cảm nhận được, nhưng mà hắn cũng chỉ để lộ ra một tia xem thường mà thôi.

Hắn tuy rằng đã lâu không tái xuất giang hồ, nhưng sư phụ hắn là Thiên bảng cường giả, ở cái nơi Đông Di Man Hoang kia bọn hắn cũng không thiếu gì mấy lần thực chiến. Người của Hắc Thủy bọn họ mấy năm gần đây tranh chấp với Đông Di Man Tộc không ít lần, tự Lôi Lăng Vân cũng đã từng chém giết mấy tên đại tộc trưởng của Đông Di Man Tộc, đối phương đều là người có tu vi Dương Thần cảnh.

Trong tay Lô Viễn Phong hiện ra một thanh trường thương màu đen, trong nháy mắt trường thương rực lên ánh đỏ, bóng cây thương vọt lên, mang theo một luồng khí nóng bức người bay về hướng Lôi Lăng Vân.

Kỳ thực Lô Viễn Phong cũng không hề sử dụng toàn lực, hắn vẫn không muốn hoàn toàn đắc tội Lôi Lăng Vân, trở thành kẻ thù không đội trời chung với người của Hắc Thủy.

Nhưng đáng tiếc hắn không muốn đắc tội Lôi Lăng Vân, Lôi Lăng Vân lại chẳng hề đem Lô gia đặt vào trong mắt.

Lúc một thương của Lô Viễn Phong đánh xuống, Lôi Lăng Vân trong giây lát đánh ra một chưởng, hắc thủy sóng lớn tận diệt thiên hạ, lực đạo của một chưởng kia kéo dài trực tiếp cái kia kéo dài bất giác chưởng lực trực tiếp chấn động đến mức

mặt đất rạn nứt, quỷ dị nhất chính là bên trong chương kia tràn ngập một luồng hắc thủy tà dị ăn mòn từng chút từng chút. Luồng khí áp bức trên trường thương của Lô Viễn Phong nháy mắt bị dập tắt. Chưởng khí kia thậm chí còn men theo trường thương bắn ngược về phía Lô Viễn Phong.

Chỉ là giao thủ một chiêu mà sắc mặt Lô Viễn Phong liền nhất thời thay đổi, hắn vội vã tránh ra lùi lại, trường thương trong tay chuyển từ đâm thành quét, muốn tạm thời chống đỡ.

Nhưng mà Lôi Lăng Vân bỗng nhiên kết ấn, hắc thủy chân khí hóa thành một bàn tay cực kỳ lớn đem thanh trường thương kia nắm vào bên trong, trong nháy mắt trường thương của Lô Viễn Phong phát ra một tiếng hét, toàn bộ thanh trường thương bị trực tiếp tiêu diệt linh tính, từ thiên binh bị đánh xuống thành binh khí tầm thường.

Lôi Lăng Vân xem thường cười nhạo một tiếng, hắc thủy chân khí này của hắn chính là công pháp bí truyền của Hắc Thủy bọn họ, không phải độc công, nhưng cũng là do sư phụ của hắn đi quan sát sông Hắc Thuy quỷ dị của Đông Di kia thì sáng tạo ra.

Sông Hắc Thủy Đông Di sở dĩ tên là Hắc Thủy là bởi vì mỗi đến thời gian giao mùa hạ thu liền có vô số độc trùng mãnh thú không biết vì sao chen chúc nhau tiến vào bên trong Hắc Thủy Hà, làm suối nước nguyên bản trong xanh bị ô nhiễm trầm trọng, hoàn toàn không có dấu hiệu của sự sống, người vật đều chết hết.

Công Dương Khí không cần hắc thủy để luyện công, nhưng cũng từ Hắc Thủy Hà lĩnh ngộ ra một môn không phải độc công nhưng cũng hơn hẳn độc công là hắc thủy chân khí, cực kỳ tà dị.

Lô Viễn Phong bỗng nhiên cắn răng một cái, ném đi trường thương trong tay, hắn trực tiếp lấy nắm đấm là trường thương, một quyền hạ xuống, cực kỳ sắc bén, thương ý dường như hóa thành Hỏa Long rít gào, nhắm thẳng vào Lôi Lăng Vân mà đánh tới.

Nhưng Lôi Lăng Vân không những không lùi mà còn tiến tới, hắc thủy đại thủ ấn hạ xuống, hắc thủy chân khí trấn áp Thiên Địa, ngay lập tức liền đem sức mạnh của nhát thương đánh rã, tiện tay đánh cho Lô Viễn Phong thổ huyết bay ra, va vào vách tường.

Lôi Lăng Vân xem thường cười gằn rồi một tiếng nói: “Một Lô gia đã như mặt trời sắp lặn cũng dám làm càn trước mặt Hắc Thủy ta, thật sự là quá không biết điều.”

Nói rồi Lôi Lăng Vân hơi động tay, lệnh bài kia cùng những bảo bối mà Vương Ngọc đưa ra đều bị hắn thu vào lòng bàn tay.

Chỉ có điều lúc này Lôi Lăng Vân bỗng cảm thấy thoáng qua một cảm giác thấy hơi kỳ quái, bởi vì tên Dung Thần cảnh kia biểu hiện hơi có chút quái dị.

Từ vừa mới bắt đầu đến hiện tại, hắn giống như là một cái khán giả đang xem tuồng vậy, căn bản không hề có chút gì kinh hoàng.

Thậm chí Lôi Lăng Vân còn có thể cảm nhận được ý tứ của đối phương qua ánh mắt, giống như là khinh thường, trào phúng, dường như là đang xem thằng hề diễn hài vậy.

Vẻ mặt như thế khiến chô Lôi Lăng Vân vô cùng tức giận, hắn chuẩn bị trước khi đi thuận tiện dạy dỗ luôn tên Dungg Thần cảnh này, để cho hắn ta biết, đối với sự tồn tại của Dương Thần cảnh hắn phải luôn có sự kính nể.

Nhưng mà vào lúc này, một thanh âm lạnh lùng lại truyền đến.

“Có vài thứ ngươi có mạng đoạt lấy, nhưng người có bảo toàn mạng để dùng được hay không đến cùng là ai đây?”

Thanh âm này lạnh lẽo u ám, mỗi một chữ phun ra, Lôi Lăng Vân cũng cảm giác mình nhịp tim của mình tăng nhanh hơn một phần.

Đợi đến chữ cuối cùng hạ xuống, trái tim Lôi Lăng Vân thậm chí cảm giác như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy, khiến hắn trong giấy lát hốt hoảng biến sắc, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch.

Chân Vũ cảnh!

Là cường giả Chân Vũ cảnh!

Thời khắc này Lôi Lăng Vân rốt cuộc đã biết tại sao tên Dung Thần cảnh võ giả kia từ đầu đến cuối đều không hề sợ hãi, hóa ra là vẫn luôn có một tên Chân Vũ cảnh cường giả núp trong bóng tối làm chỗ dựa cho hắn, điều này cũng làm cho Lôi Lăng Vân ở trong lòng thầm mắng chửi không ngớt.

Chương 2224 - Hiện thân (2)

Hiện thân (2)

Lúc hắn nghĩ đến, đối phương nếu là Chân Vũ cảnh cường giả, vậy cứ trực tiếp ra mặt là được rồi? Lô gia đảm bảo không dám ý kiến gì, trực tiếp giao đồ ra, tại sao phải tốn một đống đồ như vậy đem ra giao dịch?

Tô Tín mặc áo bào đen của Địa Phủ đứng ở trước mặt Vương Ngọc, nhưng cũng không mang theo mặt nạ của Địa Phủ, hắn trực tiếp vung tay lên, bất kể là Thần Võ Lệnh hay là những thiên binh kia đều bị hắn thu ngược lại vào trong túi giới tử.

Kỳ thực Tô Tín là không muốn nhanh như vậy đã phải xuất hiện, hắn còn đang phải đợi người của Thiên Đình ra tay.

Kết quả người của Thiên Đình chưa thấy đâu, bên này từ đâu đã xuất hiện một kẻ ngu ngốc đem mọi chuyện phá hư, Tô Tín cũng không thể không lộ diện.

Mà lúc này nhìn thấy người xuất hiện trước mặt mình lại là Tô Tín, Lô Viễn Phong không nhịn được lộ ra một ý cười cay đắng. Hắn không phải sợ, mà là nghĩ đến quan hệ của nữ nhi mình cùng với Tô Tín này.

Lúc trước khi biết nữ nhi mình ái mộ Tô Tín mình đầy ác danh trên giang hồ, phản ứng của hắn dĩ nhiên là phản đối.

Khi đó Tô Tín thực lực tuy rằng không yếu, nhưng hắn ở trên giang hồ đã gần như là mất hết tên tuổi, hơn nữa quan hệ cùng với lục đại thế gia quan hệ cũng không được tốt lắm.

Theo Lô Viễn Phong, trên giang hồ hạng người kinh tài tuyệt diễm xưa nay không thiếu, người như Tô Tín thì lại càng

không thiếu, những cũng đều vì tài năng quá nổi bật, chịu sự kiêng kỵ mà dẫn đến chết trẻ.

Nhưng ai lại biết được, Tô Tín vậy mà lại chọn đi ngược với thực tại, gặp thần giết thần gặp phật giết phật, không người nào có thể ngăn chặn bước đi của hắn. Để đến bây giờ, cứ coi như trên giang hồ vạn người mắng nhiếc hắn, được mấy người có thể chân chính đến uy hiếp Tô Tín?

Hiện tại Tô Tín đã là một tay cự phách trong giang hồ một phương, trở thành một nhân vật bá chủ khắp giang hồ, thực lực vượt qua cả sự phân chia chính tà, chỉ có thể khiến người ta ngước nhìn.

Vì lẽ đó đến hiện tại Lô Viễn Phong rất hối hận, nếu như lúc trước con gái của hắn thật sự gả cho Tô Tín, Lô gia bọn họ và Tô Tín trở thành người thân, khi đó hắn còn quản làm gì nữa ý nghĩ của lục đại thế gia, cứ coi như Lô gia bọn hắn thoát ly khỏi lục đại thế gia hắn cũng chịu.

Nhưng đáng tiếc thế gian này cũng không có thuốc hối hận, hiện tại Tô Tín đã cao đến không thể với tới, Lô gia bọn họ cũng không còn cơ hội nữa rồi.

Hơn nữa xem chuyện lần này, hiển nhiên người thần bí đứng ở sau lưng Vương Ngọc kia chính là Tô Tín, lại liên tưởng đến thân phận của Tô Tín và thế lực kinh khủng phía sau lưng hắn kia, Lô Viễn Phong có chút không dám nghĩ tới.

Tô Tín nhìn Lôi Lăng Vân kia, không muốn cùng hắn tiếp tục phí lời, người này mặc dù là võ giả Hắc Thủy gì đó, sư phụ hắn dù có là Chân Vũ cảnh cường giả đứng hàng Thiên bảng lâu năm thì Tô Tín nhưng là cũng không có đem đặt vào trong mắt.

Dựa vào Địa Phủ, chỉ nhiêu đấy thôi Tô Tín gần như đã coi thể coi rẻ hơn phần lớn thế lực trên giang hồ.

Còn có, nếu như cái gọi là ẩn tu này là cũng chỉ như là đóng lại cửa sinh tử mà thôi, nghĩ tới Công Dương Khí nói là ẩn tu, nhưng cũng vẫn đang thời thời khắc khắc theo dõi động tĩnh trên giang hồ, cùng lắm cũng chỉ là khiếp sợ mà thôi, vì nhiều

nguyên nhân, không dám tiếp tục ở trên giang hồ cùng người tranh đấu, lúc này mới nghĩ đến cái gọi là ẩn tu.

Đối với loại võ giả này, cứ coi như bọn họ tu luyện tới Chân Vũ cảnh, nhưng kỳ thực cũng là mất đi nhuệ khí, không đáng để mắt đến.

Vì lẽ đó Tô Tín trực tiếp một tay nhấc lên, thiên la hỏa đạo biến thành một thanh kiếm ánh lên lửa trắng hướng về phía Lôi Lăng Vân đang xám tro cả mặt lộ ra vẻ hoảng sợ mà đâm tới, mặc cho hắn sử dụng bao nhiêu loại thủ đoạn, nhưng cũng đều hóa thành hư vô trước thiên la hỏa đạo mạnh mẽ uy năng kia!

Nhưng vào lúc này, một bóng người mặc áo bào đen đột ngột xuất hiện ở trước mặt Lôi Lăng Vân, hắn đan tay đánh một cái, một luồng chân khí hắc thủy nồng nặc tràn ngập, thiên la hỏa đạo ngưng tụ thành hỏa diễm vậy mà lại tan biến ở trong hắc thủy chân khí kia, có thể tưởng tượng được chân khí này ăn mòn mạnh đến mức nào.

Người bỗng nhiên ra tay này là một ông lão dung mạo âm lệ, mặt mũi nhăn nheo, quỷ dị nhất chính là ở trong hai tròng mắt hắn toàn là một màu đen kịt, làm cho người khác có một cảm giác vô cùng quái dị.

Quan trọng nhất chính là khi Tô Tín vừa mới nhìn thấy người này xuất thủ, trên tay hắn có ánh lên ánh sáng bạc, không biết dùng cái gì mà chế thành găng tay, cái găng tay kia vậy mà lại có sáu ngón!

Không cần phải nói Tô Tín cũng có thể đoán được, người này chính là vị 'Hắc Thủy Tà Tôn' Công Dương Khí kia!

Ánh mắt tràn đầy màu đen nhìn về phía Tô Tín, Công Dương Khí trong mắt mang theo một tia lạnh lẽo, hắn dùng thanh âm khàn khàn nhàn nhạt nói: "Trăm năm chưa từng bước vào giang hồ, bây giờ tiểu bối giang hồ đều như vậy sao? Không biết nể mặt mũi gì cả, đánh chiêu nào ra cũng đều là tuyệt sát."

Chương 2225 - Tiền bối cùng tiểu bối

Tiền bối cùng tiểu bối

Tô Tín nhếch môi, hướng về phía Công Dương Khí uy nghiêm đáng sợ mà cười một tiếng nói: “Ngươi mới nói ta là tiểu bối giang hồ?”

Công Dương Khí nhàn nhạt nói: “Cái thời lão phu ngày xưa vang tên khắp thiên hạ, đến cả triều đình Đại Chu cũng mới chỉ là một nước nhỏ nam man thôi, ngươi không phải giang hồ tiểu bối thì ai là giang hồ tiểu bối?”

Tô Tín lắc lắc đầu, âm thanh bình thản, nhưng ngữ khí vẫn xen lẫn nhiều tia lạnh lẽo khiến tinh thần người ta khủng hoảng.

“Đều là Chân Vũ, lão già mãi không chết như ngươi lấy tư cách gì so với ta? Chân Vũ cảnh chết trong tay bổn tọa cũng không phải một hai người rồi, bây giờ chẳng lẽ lại thiếu ngươi? Lẽ nào ngươi ở cái nơi núi sâu Đông Di trong rừng kia bế quan đến hồ đồ rồi à mà còn dám chạy đến đây tự xưng tiền bối?”

Vốn là Tô Tín liền cho rằng Lôi Lăng Vân đã đủ cuồng ngạo rồi, kết quả hiện tại gặp được Công Dương Khí vừa đến Tô Tín mới biết tính tình của đối phương là từ đâu mà có. Đức hạnh này của sư phụ hắn, trách sao được dưỡng ra một tên có đức hạnh như hắn.

Vì lẽ đó bây giờ Tô Tín cũng lười phí lời với Công Dương Khí rồi, hắn thật sự là một xem một chút thử xem Công Dương Khí ẩn tu trăm năm cuối cùng là ngộ ra được đạo lý gì rồi.

Vì thế tiếng nói vừa hạ xuống, Duy Ngã Đạo kiếm của Tô Tín bên trên liền bùng nổ ra một luồng ánh sáng lấp lánh, chém Thiên Tuyệt, kiếm phát kinh thần. Một kiếm đánh ra, thiên ngoại phi tiên!

Công Dương Khí thật sự là đã trăm năm chưa từng bước chân vào giang hồ rồi, nhưng chút chuyện trên giang hồ hắn vẫn có để ý, nhưng loại như Tô Tín này, đi lên đến Chân Vũ cảnh rồi mà vẫn còn không hợp một tiếng liền ra tay, bất kể là thời đại của hắn hay là thời đại bây giờ cũng vô cùng hiếm gặp.

Đặc biệt Tô Tín ngày đó một kiếm thiên ngoại phi tiên, kiếm khí kinh người quả thật đã để cho Công Dương Khí kinh sợ không ngớt.

Công Dương Khí năm nay đã gần bốn trăm tuổi, có thể nói là võ giả bối phận già nhất trong giang hồ hiện tại, so với Lý Bá Dương còn lớn hơn.

Ngày xưa hắn cùng tổ tiên Kiếm Thần Sơn, Dịch Kiếm Môn đều đã từng qua lại, đối với những cường giả trên giang hồ này đều đã từng gặp qua.

Tô Tín có thể thực lực không bằng bọn họ, nhưng thanh kiếm của hắn thật sự đã tiếp qua không ít kiếm của các vị đại tông sư.

Trước mặt Công Dương Khí hiện lên hắc thủy ngập trời, hắc thủy chân khí vô tận hóa thành một vòng xoáy khổng lồ, giống như hố đen bắt đầu nuốt chửng tất cả.

Trên thực tế cũng gần như là như vậy, uy thế của hắc thủy chân khí kia có thể làm người ta kinh ngạc không ngớt, đến ngay cả nguyên khí đất trời xung quanh cùng hư không đều đang bị hút vào, một kiếm thiên ngoại phi tiên của Tô Tín đâm vào bên trong nhất thời vị bao vây triệt để đó ở ngoài Phi Tiên nhất kiếm đâm vào trong đó, nhất thời liền bị triệt để bao vây và nuốt chửng.

Lô Viễn Phong ở một bên trong mắt loé lên vẻ lo sợ cực kỳ, vừa rồi khi trực tiếp đối đầu với Lôi Lăng Vân, hắn coi như đã đắc tội hoàn toàn người của hắc Thủy rồi.

Lần này nếu là Công Dương Khí thắng, vậy Lô gia bọn họ sẽ gặp phải loại trả thù thế nào dường như hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

Công Dương Khí tuy rằng không phải người trong ma đạo, nhưng lại là người có thù tất báo. Lúc trước hắn còn có thể đem vứt bỏ cả gia tộc của chính mình, đồ sát đến không còn một ai, bây giờ Lô gia đắc tội hắn hẳn cũng có hoàn toàn có thể khiến cho Lô gia diệt tộc.

Nhưng mà Vương Ngọc ở một bên vẫn không hề lộ ra vẻ lo âu gì trong mắt. Hắn và Tô Tín có quan hệ không tồi, đây là thiên kiêu nhân kiệt sinh ra trong Địa Phủ bọn hắn, cứ coi như đối phương là Chân Vũ cảnh cường giả lâu năm, Tô Tín cũng sẽ không dễ dàng thất bại như trước.

Mỗi một thế hệ trong giang hồ đều sẽ sinh ra như những người kinh tài tuyệt diễm như vậy, những người này không trưởng thành thì thôi, nhưng nếu như bọn họ trưởng thành, chắc chắn sẽ là nhân vật cực kỳ khủng bố, trước đây là Mạnh Kinh Tiên, hiện tại thì là Tô Tín cũng vậy.

Ở bên trong hắc thủy vô biên kia, kiếm khí nhập vào cơ thể mà phát sáng, trực tiếp đem hắc thủy chân khí xé rách, ánh kiếm sáng chói khuấy lên đến hư không, kiếm khí mạnh mẽ khiến cho Công Dương Khí cảm nhận được kinh hãi không thôi.

Công Dương Khí trong mắt lộ ra một vẽ lạnh lẽo, trăm năm chưa vào giang hồ, chẳng lẽ tiểu bối giang hồ bây giờ đều mạnh mẽ như vậy rồi à?

Hắn là cường giả thành danh đề tên Thiên bảng từ lâu, hơn nữa Tô Tín ở trước mắt này tuy rằng danh tiếng ở trên giang hồ lớn đến kinh người, nhưng cuối cùng thì hắn cũng chỉ là một tên tiểu bối giang hồ mà thôi.

Hiện tại hắn nếu lại bị một tên tiểu bối giang hồ áp chế, vậy Công Dương Khí hắn chắc chắn sẽ trở thành trò cười trên giang hồ, sẽ không thiếu người cười nhạo hắn bế quan tu luyện trăm năm tốn công vô ích, thực lực chẳng thăng lên được bao nhiêu.

Chương 2226 - Tiền bối cùng tiểu bối (2)

Tiền bối cùng tiểu bối (2)

Vì lẽ đó trong nháy mắt Công Dương Khí cũng không muốn tiếp tục nhẹ tay nữa, hắn kết một cái ấn tay, ngón trỏ hạ xuống, một đạo ánh sáng đen kịt bộc phát ra, bên trong lại đang ngưng tụ một cỗ ánh sáng tím vô biên, đó chính là sức mạnh thuần khiết nhất của cái chết, uy lực không khác gì mười lăm nhát kiếm đoạt mệnh.

Một ngón tay hạ xuống như mở ra cánh cửa của địa ngục, cùng với một kiếm thiên ngoại phi tiên kia va vào nhau, hai luồng sức mạnh bất đồng ngay lập tức bùng lên thành một vụ nổ khủng bố.

Nhưng mà vẫn chưa xong, Công Dương Khí lại chỉ ra một ngón tay, lần này là ngón áp út, ngón tay này mang theo sức mạnh đại diện cho sự tan rã, ánh kiếm tan rã, đến ngay cả kiếm khí phiêu miểu cũng đang tan rã, Tô Tín một kiếm phi thiên cuối cùng bị hòa tan triệt để dưới hai ngón tay.

Tuy rằng chặn được một kiếm này của Tô Tín rồitr nhưng lúc này trên mặt Công Dương Khí trên mặt không có một chút nào gọi là hưng phấn, trái lại chỉ có vẻ ngưng trọng.

Phải biết là vừa rồi Tô Tín chỉ mới đánh ra một kiếm, còn hắn đã dùng đến ba chiêu.

Quan trọng nhất là ngón tay cuối cùng kia của hắn chỉ ra là chiêu thức mà hắn dùng trăm năm ẩn tu, đem tu vi suốt một đời với võ đạo hòa làm một thể để nghiên cứu ra hắc thủy thần chỉ.

Hắn trời sinh có sáu ngón thì hắc thủy thần chỉ cũng có sáu chiêu, chính là dùng để hắn tranh đấu với đám cường giả khi tiến vào Bạch Đế, không nghĩ tới bây giờ lại bị Tô Tín bức cho dùng hết hai chiêu.

Công Dương Khí dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tô Tín, hắn lãnh đạm nói: “Thật tài tình! Quả nhiên là giang hồ đời nào cũng có nhân tài, nhưng mà chúng ta vẫn còn chưa già, không tới phiên tiểu bối như ngươi ra vẻ hung hăng ở chốn này!”

Thần Võ lệnh trong tay Tô Tín làm hắn muốn đoạt lấy, đồng thời đây cũng là trận đấu đầu tiên khi Công Dương Khí hắn một lần nữa bước chân vào giang hồ, hắn đến cả hoà nhau cũng không thể chấp nhận, đương nhiên cũng không có cách nào nhân nhượng để cho một võ giả hàng tiểu bối như Tô Tín áp chế.

Chỉ có điều Công Dương Khí muốn tìm đường quay lại, Tô Tín lại không có thời gian rảnh rỗi phí lời với hắn.

Ngay khi Công Dương Khí muốn động thủ, hai cỗ khí tức mạnh mẽ ầm ầm giáng xuống, trong đó có một luồng mang sức mạnh không kém gì Tô Tín, nhưng cũng có một luồng khí tức khác mạnh mẽ đến mức khiến Công Dương Khí cũng không nhịn được mà đáy lòng run rẩy.

Thần Kiều cảnh! Là cường giả Thần Kiều cảnh!

Địa Tạng Vương cùng Diêm La thiên tử xuất hiện ở trước mặt Công Dương Khí, lúc này càng làm cho Công Dương Khí phát lạnh trong lòng, một Thần Võ Lệnh lại kéo đến ba tên cường giả Chân Vũ cảnh, trong đó còn có một tên Thần Kiều cảnh, điều này làm cho Công Dương Khí với đồ đệ hắn Lôi Lăng Vân cảm thấy khóc không ra nước mắt.

Hoặc là các ngươi trực tiếp tất cả đều đứng ra một lượt, nhưng không, cứ thích lật từng lá từng lá bài một, đây không phải là đang muốn bẫy người à?

Hơn nữa những năm gần đây Công Dương Khí tuy rằng vẫn luôn đang chăm chú theo dõi động tĩnh võ lâm Trung Nguyên, nhưng Hắc Thủy các hắn nhiêu đó người, tin tức mà hắn nghe được đa phần đều là lời truyền miệng, thậm chí đến cả lai lịch chân chính của Địa Phủ Công Dương Khí cũng không biết.

Địa Tạng Vương nhìn Công Dương Khí nhàn nhạt nói: “Ngày xưa ngươi bị đao của Không Tịnh phương trượng Trục Nhật Nhiên Mộc trọng thương kinh mạch, xin thề không tái tạo sát nghiệt, ẩn cư Hắc Thủy Hà, hiện tại ngươi lại xuất hiện ở đây, ngươi là chuẩn bị muốn vi phạm lời thề à “

Công Dương Khí nhìn Địa Tạng Vương trước mắt một thân phật quang, trong đôi mắt chỉ toàn tròng đen của hắn lộ ra một vệt kinh hãi, nói: “Thiếu Lâm Tự! Ngươi là người của Thiếu Lâm tự!”

Thế nhân đều cho rằng lúc trước là Công Dương Khí chủ động đi núi sâu Đông Di ở trong đó ẩn tu, nhưng kỳ thực trong này lại là có ẩn tình khác, lấy tính cách cực đoan như này của Công Dương Khí, hắn cũng không phải loại người có thể chịu được sự nhàm chán của ẩn tu.

Trên thực tế, chuyện thực sự đã xảy ra là Công Dương Khí sau khi lên cấp đến Chân Vũ thì tính cách trở nên ngày càng thêm cực đoan, đã từ hỉ nộ vô thường lên đến mức độ lạm sát kẻ vô tội, thậm chí mơ hồ có có biểu hiện nhập ma.

Công pháp ma đạo lúc mới đầu tu luyện cũng đã nhập ma, vì lẽ đó phần lớn võ giả ma đạo đều sẽ thông qua các loại bí pháp

để tự thân điều động ma khí, không cho công pháp ma đạo ăn mòn tâm chí, đối với bọn hắn mà nói, công pháp chỉ là công pháp, nếu như bị công pháp ảnh hưởng đến thân mình, thì cái kia chỉ còn là sức mạnh con rối thôi.

Vì lẽ đó tình huống tẩu hỏa nhập ma như thế đối với những võ giả ma đạo cấp thấp kia mà nói rất bình thường, nhưng đối với võ giả ma đạo cấp cao mà nói thì lại là rất hiếm thấy.

Nguy hiểm thật sự chính là những cái kia vốn không phải vì những võ giả ma đạo đó tu luyện công pháp đơn mà là do nhiều nguyên nhân mà nhập ma, bọn họ không phải vì tu luyện tới tẩu hỏa nhập ma, mà là nhập ma ở trong tâm trí , tình huống như vậy so với người trước càng thêm nguy hiểm, bởi vì trước là tự uy hiếp mình, sau là uy hiếp người khác.

Chương 2227 - Tiền bối cùng tiểu bối (3)

Tiền bối cùng tiểu bối (3)

Rất hiển nhiên lúc trước Công Dương Khí chính là người sau, hắn thiếu một chút nữa là đem sự tình quậy đến nhao nhao lên sau khi trưởng thành, Thiếu Lâm Tự phương trượng Không Tịnh đời trước ra tay, trực tiếp lấy bảy mươi hai tuyệt kỹ ở trong đốt mộc đao pháp biến thành Trục Nhật Nhiên Mộc đao đánh trọng thương Công Dương Khí, đồng thời cũng là ngăn cản quá trình hắn nhập ma.

Lúc này Không Tịnh cũng bức ép Công Dương Khí lập nên lời thề, từ đây ẩn cư Đông Di đại sơn, không bước vào giang hồ nửa bước.

Đây mới là chân tướng lúc trước Công Dương Khí ở thời kì đỉnh cao lại đột ngột ẩn tu.

Thế nhân đều biết phương trượng Không Tịnh đời trước là chết ở trong tay Lý Bá Dương, hắn chỉ là tạo một bước đà cho Đạo môn mà thôi.

Nhưng kỳ thực có thể trở thành Thiếu Lâm Tự phương trượng thì có mấy người là hạng đơn giản?

Cho dù Không Tịnh không mạnh mẽ bằng Huyền Khổ và Huyền Đàm bây giờ, nhưng ở trong số những Chân Vũ cảnh

cường giả cũng là thuộc vào nhóm hàng đầu.

Công Dương Khí nhìn chằm chằm vào Địa Tạng Vương, lúc này đây trong lòng hắn lại dâng lên một cảm giác vô lực.

Lúc trước hắn bị Không Tịnh buộc phải lập nên lời thề ẩn tu Đông Di, kết quả hiện tại lại có một vị của Thiếu Lâm tự xuất hiện ở trước mặt của hắn, hơn nữa còn là Thần Kiều cảnh, điều này làm cho Công Dương Khí có một loại cảm giác cả đời sau này của hắn đều nằm trong tay Thiếu Lâm Tự.

Địa Tạng Vương nhìn Công Dương Khí lắc lắc đầu nói: "Ta hiện tại không phải là người của Thiếu Lâm tự, ta chỉ là Địa Phủ Địa Tạng Vương mà thôi, mà ngươi vừa cướp cũng chính là đồ của Địa Phủ ta."

Công Dương Khí sắc mặt âm trầm, bởi vì hắn hiện tại cũng có chút không biết nên làm gì rồi.

Công Dương Khí căn bản chưa từng cùng qua lại với Thần Kiều cảnh, vì lẽ đó hắn cũng không biết chính mình đến cuối cùng có khả năng chạy trốn từ trong tay võ giả Thần Kiều cảnh hay không.

Đối mặt với chuyện này hắn xưa nay chưa từng nghĩ tới.

Một Tô Tín thôi hắn còn chẳng đủ tự tin, bây giờ lại xuất hiện thêm một tên Chân Vũ cảnh chưa biết thức lực cùng một nhân vật đang ở đỉnh cao của giang hồ Thần Kiều cảnh khác, nếu lấy cứng chọi đá e là chỉ có chết mà thôi.

Nhưng mà vào lúc này, toàn bộ Lô gia bỗng nhiên có một trận pháp hào quang bỗng nhiên sáng lên, từng sợi từng sợi tơ màu vàng tràn ngập, giống như một tòa lao ngục vậy, càng khép càng chặt, cuối cùng trực tiếp đem mọi người ở đây tất cả đều cho chuyển đến phòng nghị sự có chu vi trăm trượng nhốt vào bên trong.

Vương Ngọc theo bản năng liếc nhìn Lô Viễn phong đang trợn mắt ngoác mồm một cái, Lô Viễn Phong liền vội vàng khoát tay nói: "Không phải ta! Thật sự không phải ta! Lô gia đâu phải ngớ ngẩn, làm sao tính ra được sẽ xuất hiện nhiều Chân Vũ cảnh cường giả như vậy. Huống hồ loại trận pháp cấp bậc này Lô gia ta căn bản không bỏ ra nổi, cứ coi như là Lô gia có

thì ta cũng đâu ngu đến mức coi chính mình là mồi nhử xong rồi nhốt cả mình vào bên trong?”

Lô Viễn Phong bây giờ gần như là hoảng rồi, hai bên trông như sắp đánh nhau đến nơi rồi, chuyện này rốt cuộc muốn như nào đây? Nhiều cường giả như vậy tranh đấu, bất luận ai thắng ai thua đối phương đều sẽ cảm thấy Lô Viễn Phong là người đứng ở phía bên kia, Lô gia bọn hắn mới là vô tội nhất đó được không?

Tô Tín liếc nhìn Lô Viễn Phong nhàn nhạt nói: “Không cần hoảng, trong đây có chuyện của Lô gia ngươi.

Sắc mặt Địa Tạng Vương cũng thoáng có vẻ hơi nghiêm nghị, dám ở trước mặt ba cường gia Chân Vũ của Địa Phủ ra tay, thân phận của người này là ai dường như cũng chẳng cần đoán nữa.

Quả nhiên ở bên ngoài trận pháp, Thiên Đình Thiên Đế mang theo Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cùng Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế xuất hiện ở trước mắt mọi người, trong mắt lộ ra sát ý dữ tợn tiến đến.

Địa Tạng Vương nhìn Thiên Đế nhàn nhạt nói: “Xem ra ngươi so với tưởng tượng của chúng ta thì có sức chịu đựng hơn hẳn.”

Trước kia Địa Phủ cũng đã đoán được tin tức của người của Thiên Đình rồi, nhưng kết quả bọn họ nhưng vẫn chưa từng xuất hiện, hiện tại nhìn thấy đối phương quả nhiên là cũng giống như Địa Phủ vậy, núp trong bóng tối, chuẩn bị lấy tĩnh chế động mai phục bọn họ.

Đương nhiên là giữa đường nếu không xuất hiện Công Dương Khí, để Vương Ngọc thuận lợi mang Thần Võ lệnh đi thì người núp trong bóng tối ra tay sẽ không phải là Thiên Đình mà là Địa Phủ bọn họ.

Đột nhiên nhảy ra một Công Dương Khí trực tiếp phá hỏng kế hoạch của Địa Phủ, hắn muốn ra tay cướp Thần Võ lệnh, Tô Tín bọn họ cũng không thể chỉ đứng nhìn Vương Ngọc tự mình nạp mạng, thế là khi khôông trao cho Thiên Đình một cơ hội.

Nhưng lúc này Thiên Đế nhìn Địa Tạng Vương và mọi người cười cười nói: “Muốn nói về tính nhẫn nại, ta lại không qua được Địa Tạng Vương ngươi, ai cũng không nghĩ tới, chỉ dùng thời gian mấy chục năm ngươi liền có thể đem Địa Phủ phát triển đến mức này, ngươi nếu như không thể nhẫn nhịn, coi như là không có Địa Phủ rồi. Thần Võ Lệnh vật này Thiên Đình ta có rất nhiều, cũng không thiếu một cái này, các ngươi còn tưởng rằng Thiên Đình vì Thần Võ lệnh mà đến, bọn ta lại đến là vì mạng của các ngươi!”

Chương 2228 - Mai phục giết

Mai phục giết

Lời vừa nói ra, sắc mặt của Tô Tín và người Địa Phủ đều hơi có chút biến hóa.

Lần này đúng thật là bọn họ tính sai rồi, phải nói là bọn họ không nghĩ tới tâm tư của Thiên Đình sẽ như vậy, ở thời khắc mấu chốt Bạch Đế thành mở ra bọn họ không nghĩ tới làm sao đi tranh cướp cơ duyên trong thành, trái lại ở đây nghiên cứu tính toán làm sao đoạt mạng người của Địa Phủ, điều này cho dù là Địa Tạng Vương hay là Tô Tín cũng nghĩ không tới.

Này cũng không phải do người Địa Phủ bất cẩn, mà là bọn họ tự tin đối với thực lực của chính mình, hơn nữa suy bụng ta ra bụng người, bọn họ cũng cho rằng Thiên Đình sẽ không ra tay vào thời điểm này.

Hiển nhiên lần này, bọn họ lại rơi vào bẫy của Thiên Đình rồi.

Kỳ thực dựa theo thực lực mà nói, Địa Tạng Vương và Thiên Đế hắn là có thực lực ngang nhau, hai người thì thật sự trong thời gian ngắn khó có thể phân được thắng bại.

Mà Tô Tín cùng Diêm La thiên tử lại có tự tin tuyệt đối có thể nghiền ép Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Nếu thật sự đánh nhau. bên Thiên Đình chắc chắn là ở thế yếu, hiện tại tình thế giữa Thiên Đình và Địa Phủ coi như là hoàn toàn xoay chuyển, nếu nói chỉ là đơn thuần so sức chiến đấu cao thấp, Địa Phủ chắc chắn áp đảo Thiên Đình.

Kết quả hiện tại Thiên Đế lại ngang nhiên mang người đến phục kích bọn họ, lại còn làm ra dáng vẻ tự tin như thế, kỳ lạ nhất bây giờ chính là sự xuất hiện của trận pháp này.

Thiên Đế nhìn thấy Tô Tín đưa ánh mắt nhìn xuống bên trên trận pháp liền nhàn nhạt nói: "Nhìn ra đúng rồi đấy, tòa trận pháp này chính là ta đặc biệt vì các ngươi mà chuẩn bị. Tòa trận pháp này không có tên tuổi, phải nói là ta cũng không biết tên của nó là gì, nhưng tòa trận pháp này là do Nhân Hoàng ngày xưa dưới trướng Trận Đạo Đại tông sư đặc biệt vì cắn giết cường giả của Thiên Đình và Địa Phủ mà chuẩn bị. Đoạn lịch sử lúc trước hắn là ngươi phải biết, sau khi Hạo Thiên Thượng Đế cùng Phong Đô Đại Đế ngã xuống, đệ tử tàn dư của Thiên Đình và Địa Phủ tiếp tục làm loạn, khi đó Nhân Hoàng cũng chưa có ra tay, chỉ là phái ra võ giả hoàng triều còn lại đi trừng trị người của hai phái. Tòa trận pháp này chính là các vị võ giả hoàng triều kia phối hợp luyện chế, đối với bất kì công pháp võ giả của Thiên Đình hay Địa Phủ đều có tác dụng áp chế rất lớn."

Tô Tín lạnh lùng nói: "Ngươi dùng đồ ngày xưa đã cắn giết Thiên Đình và Địa Phủ tới lấy mạng chúng ta, ngươi lẽ nào đã quên, tòa trận pháp này trước đây cũng từng cắn giết qua vô số võ giả Thiên Đình à?"

Thiên Đế cười gằn rồi một tiếng nói: "Sửa lại một chút, là võ giả thượng cổ Thiên Đình, không phải Thiên Đình của bây giờ, ngoại trừ công pháp ở ngoài, chúng ta với bọn hắn không còn có bất kỳ quan hệ gì. Cũng giống như Địa Phủ các ngươi đó, nếu như bây giờ bỗng nhiên xuất hiện một người đến nói hắn là huyết thống chân truyền của Phong Đô Đại Dế xưa, các ngươi chẳng lẽ lại đem vị trí Địa Phủ chi chủ nhường đến cho hắn, tôn hắn làm vương à?"

Thiên Đế không muốn tiếp tục phí lời, hắn trực tiếp vung tay lên, ngay lập tức những sợi tơ vàng trong trận pháp ngưng tụ lại một chỗ, dường như hóa thành vô vàn những cây roi dài màu vàng vung vẩy hạ xuống!

Lần này tranh cướp trong Bạch Đế thành Thiên Đế không phải là từ bỏ rồi, ngược lại hắn còn rất coi trọng.

Thần Võ lệnh Thiên Đình bọn họ không thiếu, vì lẽ đó bọn họ còn tình nguyện lấy một viên thần võ làm mồi nhử, chính là vì để mai phục Địa Phủ lần này.

Đối thủ của Thiên Đình trên toàn giang hồ mặc dù nhiều, nhưng có thể thật sự uy hiếp đến Thiên Đình lại chẳng được mấy người, chỉ có duy nhất Địa Phủ là kẻ địch lớn nhất của Thiên Đình bọn họ.

Nếu như có thể ở giai đoạn trước khi vào Bạch Đế thành đánh trọng thương người của Địa Phủ, vậy thì thời điểm tranh cướp cơ duyên trong Bạch Đế thành của bọn họ lại dễ dàng thêm vài phần.

Đương nhiên nếu như có thể đem Tô Tín hoặc là Diêm La thiên tử tiêu diệt, vậy thì càng tốt quá rồi.

Thiên Đế cũng không hy vọng xa vời đến mức đem Địa Tạng Vương cũng tiêu diệt nốt, bởi vì chuyện này không thực tế.

Những cái roi dài màu vàng hạ xuống, kiếm khí vô biên quanh thân Tô Tín trào ra, kiếm khí ngưng tụ thành huyết sắc sắc bén chặn ở bên ngoài, tuy rằng có thể những cây roi kia nhưng Tô Tín lại ngạc nhiên phát hiện, những cây roi kia hạ xuống tuy rằng không thể xé rách kiếm khí của Tô Tín nhưng hắn lại cảm giác được rõ ràng chân khí trong cơ thể của hắn bị những cây roi này từng phần từng phần áp chế lại.

Theo tiết tấu vung lên vung xuống không ngừng của những cây roi dài kia, áp chế mà Tô Tín phải chịu đựng càng lúc càng lớn, tòa trận pháp này có lực sát thương cũng không mạnh bao nhiêu, nhưng tác dụng chính trong đó chính là áp chế sức mạnh của người trong trận.

Tô Tín híp mắt lại, Thiên Đế cũng không có nói khoác về uy năng của trận pháp nà, sự tồn tại của vật này quả thực chính là vì để khắc chế Thiên Đình và Địa Phủ mà sáng tạo ra.

Chương 2229 - Mai phục giết(2)

Mai phục giết(2)

Chủ tu của Tô Tín kỳ thực cũng không phải công pháp Địa Phủ, kể cả là Địa Tạng Vương và Diêm La thiên tử kỳ thực

cũng đều giống nhau, nhưng vấn đề là mặc kệ có phải là chủ tu hay không, bọn họ đều đã tu luyện qua công pháp của Địa Phủ, sức mạnh của công pháp Địa Phủ mang đến đã rót vào trong xương, vậy dĩ nhiên là cũng sẽ bị trận pháp áp chế, chuyện này vốn là một chuyện rất khó giải quyết.

Hơn nữa Vương Ngọc ở một bên càng thảm hại hơn, trận pháp này đối với Tô Tín hàng Chân Vũ cảnh cường giả mà nói chỉ là áp chế, uy lực của nó bọn họ hoàn toàn có thể ngăn cản được.

Nhưng đối với Vương Ngọc mà nói loại sức mạnh này căn bản là không có cách chống đối.

Mấy roi đánh xuống, Vương Ngọc bị đánh đến thổ huyết tại chỗ, bị thương không nhẹ.

Thiên Đế trong mắt lộ ra một tia sát ý dữ tợn.

Hắn bước ra một bước, phía sau hình bóng Cửu Long lấp lánh, bí truyền của Thiên Đình Cửu Long hoá sinh quyết bị hắn triển khai đến cực hạn trong nháy mắt.

Tăng thêm linh lực, Thiên Đế bước ra, lấy Lô gia làm trung tâm, phạm vi trăm dặm bên trong giống như gặp phải địa chấn, địa long vươn mình, đất trời nghiêng ngả.

Những đệ tử Lô gia sau khi cảm giác được áp lực kinh khủng liền hoảng loạn khóc lóc tìm đường thoát thân còn chẳng kịp nghĩ tới thu dọn đồ đạc.

Lúc này Lô Viễn Phong đang ở trong trận pháp không những bị trận pháp công kích, lại vẫn được bảo vệ, ngăn chặn hắn khỏi những ảnh hưởng từ trận đấu của những cường giả Chân Vũ cảnh.

Cái này cũng là một trong những đặc tính của trận pháp, dù sao lúc trước trận pháp này chính là chuyên dùng để khắc chế Thiên Đình cùng Địa Phủ mà làm ra, võ giả hoàng triều nhất định phải ở trong trận tiến hành công kích, vì lẽ đó trận pháp này đặc tính chính là công kích và trấn áp những võ giả mang sức mạnh của Thiên Đình và Địa Phủ, đối với những võ giả khác ngược lại có thể đem đến tác dụng bảo vệ.

Nhưng lúc này Lô Viễn Phong lại không hề có cảm giác vui sướng vì sống sót sau tai nạn.

Lúc này ở trong mắt hắn, từng tòa từng tòa kiến trúc Lô gia lần lượt sụp đổ, đâu đâu cũng là bụi bặm tung bay, khắp nơi đều là những tàn dư hỗn độn đổ nát, Thiên Đế một cước đánh xuống, Lô gia bọn họ trực tiếp bị hủy diệt!

Đối với Thiên Đế lúc này mà nói, hắn đương nhiên sẽ không đi kiêng kỵ cảm nhận của Lô gia, càng gia tăng thêm linh lực, sau lưng Thiên Đế hiện lên một bóng mờ dữ tợn, hóa thành một cây thương sát ý vô biên ầm ầm hướng về phía Địa Tạng Vương mà đâm tới!

Trận pháp này mặc dù là Thiên Đế bày trận, nhưng đặc tính của trận pháp chính là như vậy, chỉ cần Thiên Đế cũng tiến vào trong phạm vi trận pháp vậy dĩ nhiên cũng sẽ bị công kích.

Vì lẽ đó hắn cũng chỉ có thể ở một khoảng cách nhất định để ra tay với Địa Tạng Vương.

Nhưng mà cho dù là như vậy thì cũng đủ rồi, Thiên Đế có thể cảm nhận được rõ rệt, sức mạnh của Địa Tạng Vương bị áp chế rồi, cây thương tràn ngập sát ý kia hạ xuống, phật quang tràn ngập quanh thân Địa Tạng Vương cũng từng bước vị áp chế lùi lại.

Mà bên kia Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cũng là cười gằn một tiếng, Thiên Đình thần binh Thủy Nguyệt Lăng Tiêu kiếm được hắn cầm trong tay, trên kiếm mang theo tia lạnh lẽo, một kiếm chém ra trong nháy mắt âm dương hai cực hóa thành hình dáng long xà trong giây lát phóng về phía Diêm La Thiên tử xông đến.

Âm là xà, chính là tử ý âm tà, dương long, chính là sinh cơ của tạo hóa.

Long xà kiếm ý này chính là kiếm kỹ mạnh mẽ mà Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế lĩnh ngộ, được hắn xem như sát chiêu đặc biệt mang đi đối phó với Diêm La thiên tử.

Trước đây ở Dương Thần cảnh thiên binh hắn cầm trong tay bị Diêm La Thiên tử một cước đánh bay, sau đó chờ hắn lên đến Chân Vũ cảnh, hắn vẫn cứ bị Diêm La Thiên Tử khinh thường

một cước hạ gục, hai lần bại dưới tay một người, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đã bị tạo thành ám ảnh trong lòng rồi.

Lần này ra tay Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đã nắm chắc triệt để tu vi Chân Vũ cảnh của bản thân, còn sáng tạo ra được sát chiêu Long Xà Kiếm Ý mạnh mẽ nhường này, Diêm La Thiên Tử ngược lại thực lực suy yếu do bị trận pháp trấn áp, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế có đủ tự tin bản thân sẽ đánh bại được Diêm La Thiên Tử.

Nhưng mà vào lúc này, Diêm La thiên tử trong giây lát vừa ngẩng đầu, trong mắt của hắn ánh lên một ngọn lửa màu đỏ rực, tinh lực vô biên đang thiêu đốt trong lòng, vô số những Tu La Luyện Ngục hiện lên, biển máu đầu trời đang thiêu đốt sôi trào!

Một vị Bạch Cốt vương to lớn ngồi trong biển máu hiện lên, mang theo Diêm La Thiên Tử bay lên trời, lấy linh lực Pháp Tướng tạm thời né tránh sự trấn áp của trận pháp, trong giây lát một xuất ra một cái tát!

Sức mạnh cường đại nghiền ép tất cả, mặc kệ là Long Xà Kiếm ý hay là sinh tử kiếm ý gì đó, tất cả đều vỡ nát tan tành, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế lại tiếp tục bị một tát này vỗ bay ra ngoài, lao thẳng xuống nằm trên đất, tạo ra một cái hố lớn trên đất.

Chương 2230 - Bi thôi Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế

Bi thôi Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế

Bị lần một lần hai chứ ai lại bị mãi, nhưng Diêm La Thiên Tử cực kỳ không nói đạo lý lại trực tiếp đem Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế tát bay lần thứ ba.

Kỳ thực lần này Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế chuẩn bị cũng coi như đầy đủ, nhưng mà hắn vẫn là chọn sai mục tiêu.

Ngày xưa ở hải ngoại Tô Tín hoàn toàn có thể dựa vào Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp ở trong bí pháp thiêu đốt tinh huyết, bùng nổ ra Huyền Âm kiếm ý có uy năng mạnh nhất,

hiện tại Diêm La Thiên Tử thiêu đốt tinh huyết, đương nhiên cũng có thể đánh vỡ ràng buộc trận pháp ngắn ngủi.

Đương nhiên sự phá vỡ này cũng chỉ là tạm thời, thiêu đốt tinh huyết bduf sao cũng là thiêu đốt tinh huyết, không có cách nào duy trì trong thời gian dài.

Trên thực tế một tát này của Diêm La Thiên Tử cũng không khiến cho Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế tổn thương gì quá lớn, chỉ là khiến hắn trông có chút chật vật mà thôi.

Nếu như Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế lựa chọn tiếp tục giao đấu với Diêm La Thiên Tử triền đấu, dưới điều kiện trận pháp vẫn chưa bị phá tan thì người chịu thiệt vẫn là Diêm la Thiên Tử.

Nhưng mà lúc này Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế hình như có chút không đúng.

Trong mắt của hắn ánh lên cực kỳ nhiều vẻ phức tạp, có khuất nhục, có không cam lòng, có phẫn nộ, càng có điên cuồng phẫn nộ sâu sắc, thậm chí đến cả khí tức trên thân hắn cũng bắt đầu có chút bất ổn, từng sợi từng sợi chân khí cuồng bạo bắt đầu bộc phát ra.

Những này chân khí này chính là chân khí của Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, nhưng hắn hiện tại lại có chút không thể khống chế được chúng, nhưng chân khí kia thậm chí có chút biến hóa, bắt đầu trở nên đen kịt như mực, tỏa ra luồng khí tức lạnh lẽo âm u.

Lúc Thiên Đế giao thủ cùng Địa Tạng Vương quay đầu lại liếc mắt nhìn, hắn nhất thời chau mày, bởi vì hiện tại Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế rõ ràng là tổn thương tâm tính, có dấu hiệu nhập ma!

Vốn là tâm cảnh của cường giả Chân Vũ cảnh sẽ không yếu đuối đến như thế, nhưng không thể không nói, Diêm La Thiên Tử hình như ra tay hơi chút quá đáng.

Liên tục ba lần đều là vào lúc Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế tràn đầy tự tin đem hắn tát bay, dẫu cho Diêm La Thiên Tử không có ý tứ sỉ nhục nhưng bởi vì mỗi một đòn của hắn đều

là dốc hết tinh lực nên Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế nhìn ra chính là nhục nhã cực kỳ!

Loại nhục nhã này đối với những người khác mà nói cũng không tính là gì quá nghiêm trọng, nhưng đối với người kiêu ngạo như Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế thì chính là không cách nào chấp nhận được.

Lần thứ nhất bị đập bay Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế rất giận giữ, nhưng cũng chỉ là giận dữ, dù sao Diêm La Thiên Tử mạnh mẽ chính là điều hiển nhiên.

Lần thứ hai bị đập bay Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế vừa là giận dữ, vừa là không cam lòng, nhưng khi đó Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cho là mình vừa thăng lên cấp Chân Vũ, chưa có cảnh giới ổn định mà đã đem thực lực của bản thân bộc phát ra đến cực hạn, như thế cũng dễ lý giải.

Nhưng hiện tại đến lần thứ ba, cảnh giới của Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đã trở nên vững chắc, thậm chí hắn còn lĩnh ngộ ra được sát chiêu mạnh mẽ như Long Xà Kiếm Ý, thực lực của Diêm La Thiên Tử bên này còn đang bị trận pháp áp chế, kết quả như nào? Hắn vẫn là bị Diêm La Thiên Tử một tát đập bay. Chênh lệch đến mức này, đả kích đến như vậy đã ảnh hưởng trực tiếp đến tâm cảnh của Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế rồi, khiến cho hắn có biểu hiện như sắp nhập ma đến nơi.

Thấy cảnh này Thiên Đế cũng chỉ có thể tạm hoãn thế tấn công, phía sau hắn có bóng một vị Bồ Lao hiện lên, cự thú gầm thét rít gào, nhưng thanh âm kia vẫn là mang theo một tia thiện ý, hóa thành một luồng sức mạnh rót vào trong cơ thể của Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, làm cho chân khí đang cuồng bạo ma hóa quanh thân hắn chậm rãi tan đi, ánh mắt vốn đã rơi vào điên cuồng cũng dần dần bình tĩnh lại.

Tuy rằng như vậy, nhưng phản phệ của việc nhập ma vẫn khiến cho Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế phun ra một ngụm máu tươi, khí tức trong nháy mắt trở nên uể oải tới cực điểm.

Thiên Đế chau mày, này hình như so với kế hoạch của hắn có chút sai lệch.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế bởi vì tâm tình dao động dẫn đến nhập ma mà bị trọng thương, hiện tại Diêm La Thiên Tử coi như là có trận pháp áp chế mà Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế phỏng chừng cũng chưa phải là đối thủ của hắn, vậy thì cơ hội đánh hạ hắn hoặc là trọng thương gần như là không thể.

Nhưng mà bên kia vẫn đang còn một Tô Tín ở, lần này dù cho là chỉ có thể đả thương Tô Tín, đối với Thiên Đình vẫn là có lợi.

Mà lúc này Tô Tín bên kia đã cùng Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lao vào giao đấu với nhau rồi.

Nếu còn là lúc đang toàn thịnh, Tô Tín có tuyệt đối tin tưởng bản thân đủ khả năng áp chế Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Chương 2231 - Bi thôi Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế (2)

Bi thôi Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế (2)

Nhưng vấn đề là ở dưới sự áp chế của trận pháp, thực lực của Tô Tín cũng bị suy yếu đi ít nhiều, hắn ở bên này đang giao đấu với Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, nhưng mà nếu muốn trong khoảng thời gian ngắn đem đối phương đánh bại là hoàn toàn không thể.

Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cười khinh thường một tiếng, phía sau hiện lên Tinh Thần hào quang rực rỡ, Tử Vi mệnh cách, hiệu lệnh thiên hạ!

Mỗi một quyền hạ xuống đều có ánh sao vô tận nổ tung, khí thế bức trời, có uy lực công phá mạnh mẽ, cũng có tà ý bùng nổ.

Tuy rằng quyền đánh ra nhìn chỉ như một, nhưng lại mang theo vô số huyền cơ biến hóa.

Bên này Tô Tín và Bắc Cực Tử Vi Đại Đếm lao vào giao đấu, mà lúc này trong trận pháp cũng có hai người không hề bị ảnh hưởng, đó là hai thầy trò Công Dương Khí và Lôi Lăng Vân.

Bọn họ không phải võ giả của Thiên Đình hay là Địa Phủ, vì lẽ đó ở trong trận pháp không chỉ không bị trấn áp khiến cho

thực lực suy yếu mà lại còn có được sự bảo vệ, không hề chịu sự tổn thương gì.

Mấy người Chân Vũ cảnh đại chiến đã dọa cho Lôi Lăng Vân sợ chết khiếp rồi, mặc dù hắn là Dương Thần cảnh, thực lực cũng không phải yếu đuối nhưng mà dù sao cũng đã ẩn tu quanh năm, nào đã gặp qua được mấy cảnh tượng hoành tránh như này. Luận về kiến thức ở phương diện này, chỉ sợ hắn còn chẳng bằng Lô Viễn Phong đây.

Một lát sau khi Lôi Lăng Vân truyền âm cho Công Dương Khí nói: "Sư phụ, bây giờ người của Thiên Đình và Địa Phủ chính đang tranh đấu, chúng ta vẫn là đi nhanh lên thôi."

Nhưng lúc này Công Dương Khí lại không có động tác gì, hắn híp mắt nói:

"Đi? Tại sao phải đi? Chúng ta đã kết thù với Địa Phủ rồi thì tại sao bây giờ lại rời đi?"

Chân Vũ cảnh cường giả thì cũng chỉ là người mà thôi, nói cái gì mà tông sư khí độ, lòng dạ rộng rãi các thứ đều là chém gió cả thôi.

Đặc biệt là Công Dương Khí, lòng dạ của người hẹp hòi, có thù tất báo, vừa rồi bị Tô Tín hại thiệt đến như vậy bây giờ sao lại đi thẳng một mạch?

Vì lẽ đó Công Dương Khí trực tiếp ra tay, hắc thủy thần chỉ ngay lập tức hướng về Tô Tín mà phóng ra, tràn ngập sát ý, sức mạnh bùng nổ lao đến, cắn nuốt hết thảy, tiêu diệt mọi cơ hội sống.

Cảm nhận được Công Dương Khí xuất chiêu, trong mắt Tô Tín nhất thời lộ ra một tia lạnh lẽo âm u.

Công Dương Khí này đúng thật là không biết điều, không màng sống chết. Trong thời khắc Thiên Đình và Địa Phủ giao đấu lại dám thò một tay vào.

Đương nhiên Tô Tín không thừa nhận cũng không được, Công Dương Khí đúng thật đã chọn được thời cơ tốt, trận pháp này cực kỳ vướng tay vướng chân, khả năng trấn áp sức mạnh là không cách nào chống đỡ, dùng linh lực phá trận cũng không

thể. Bằng không với thực lực của Địa Tạng Vương sớm đã phá vỡ được pháp trận này rồi.

Vào lúc này Công Dương Khí ra tay đánh lén, nhất thời đẩy Tô Tín rơi vào trong thế bị động.

Đấu chiến kim thân được Tô Tín thi triển ra, kết hợp với pháp tướng Đế Lâm Cửu Tiêu, trong nháy mắt gần như là tôn Tô Tín tôn lên thành thượng cổ thiên thần hạ thế.

Đây là Tô Tín đã đem tu vi trong cơ thể toàn bộ phát huy đến tận cùng để thi triển một chiêu, nếu là lúc bình thường đủ để hắn trấn áp Bắc Cực Tử Vi Đại Đế bằng cú đấm này, nhưng hiện tại hắn lại chỉ có thể ngăn chặn, bức cho Bắc Cực Tử Vi Đại Đế lùi lại vài bước.

Phía sau Hắc Thủy Thần Chỉ của Công Dương Khí đã đánh xuống, một luồng sức mặt chết chóc khủng bố nháy mắt phá tan chân khí hộ thể của Tô Tín, bay về phía của hắn.

Lúc này mười hai đạo kiếm ý quanh thân Tô Tín bỗng nhiên tái hiện ra, đây là Vô Thượng Đại Hung chi kiếm, tập hợp bên trong là hung niệm ác niệm của đất trời hòa làm một thể, giống với Hắc Thủy Nhất Chỉ kia là một loại sức mặt đối chọi với thế gian này, làm cho Vạn Đạo Sâm La ở trong Huyền Âm kiếm ý va chạm với sức mạnh của cái chết, trong phút chốc thời gian xung quanh như ngừng lại vậy. Một luồng cảm giác tĩnh lặng chết chóc bùng nổ, lấy hai người làm trung tâm, cách ra trăm trượng đều bị phá thành một mảnh tử địa, không còn chút sinh cơ nào.

Có thể nói tương lai mấy chục năm thậm chí là hơn trăm năm thời gian nơi này sẽ trở thành một vùng tử địa, một mảnh đất chết mà bất luận là người nào hay sinh vật nào tiến vào bên trong đều sẽ bị hút khô sinh khí toàn thân mà chết, chỉ có thể chờ đợi tự mình tiêu tan trong đất trời.

Một đòn qua đi, chiếm thượng phong không phải là Tô Tín, mà là Công Dương Khí!

Huyền Âm kiếm ý của Tô Tín lại không đỡ được Hắc Thủy Chỉ Tay của Công Dương Khí, sức mạnh chết chóc triệt để bao

phủ Tô Tín, trong mọi khoảnh khắc đều có thể chặt đứt mọi sinh cơ trong cơ thể Tô Tín.

Đây không phải do Huyền Âm kiếm ý của Tô Tín quá yếu mà là do trận pháp này áp chế quá mạnh mẽ.

Trong nháy mắt tử khí bao trùm tới người, quanh thân Tô Tín hiện lên hai luồng khói trắng đen, đây không phải chân khí mà là linh lực nghịch chuyển âm dương do Tô Tín ngưng tụ ra.

Chương 2232 - Phá Trận

Phá Trận

Sức mạnh chết chóc cũng tồn tại cùng với thiên địa âm dương, dưới tác dụng của Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp, sức mạnh chết chóc bị hai luồng sức mạnh này vây quanh cắn nuốt, cuối cùng dĩ nhiên là trực tiếp bị phân hóa thành một luồng chân khí, tung bay bên trong đất trời.

Công Dương Khí trong mắt lộ ra một tia nghiêm túc, thực lực này của Tô Tín còn tưởng là thực sự không bình thường, tự hắn đã ra tay toàn lực rồi mà vẫn còn bị đối phương chống đỡ.

Phải biết là ở trong trận pháp này, thực lực của Tô Tín kỳ thực đã bị suy yếu đến một mức độ nhất định, kết quả hiện tại hắn vẫn là có thể chống đỡ được một đòn của chính mình, có thể tưởng tượng được rốt cuộc thì thực lực của Tô Tín là khủng bố đến đâu.

Nhớ tới lúc trước Tô Tín dùng một kiếm Thiên Ngoại Phi Tiên, dưới tình huống đấu một chọi một Công Dương Khí đã chẳng có lấy cơ hội vượt qua Tô Tín rồi, hắn đã phải tự an ủi mình đừng để thua quá khó coi là được!

Nhưng mà đã đến nước này rồi, Công Dương Khí mới muốn nhân lúc này ra tay với Tô Tín, chuyện như bỏ đá xuống giếng Công Dương Khí chẳng ngần ngại làm.

Nhưng mà ngay khi Công Dương Khí ra tay, Tô Tín bỗng dưng lại nghĩ tới điều gì.

Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp uy năng mạnh mẽ, đặc biệt ở thời điểm có thể phát huy năng lực cường đại,

nhưng Tô Tín trong tay dù là Thiên Ngoại Phi Tiên hay là Vạn Đạo Sâm La, kỳ thực đều không kém gì Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp.

Hơn nữa bởi vì Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp không phải do Tô Tín từng bước từng bước tu luyện được, khi dung hợp võ đạo so với những cái khác hiển nhiên võ kỹ sẽ kém hơn một chút, vì lẽ đó trừ khi ở thời điểm đặc biệt, Tô Tín sẽ không sử dụng Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp, càng nhiều thời điểm Tô Tín đem môn công pháp này coi như là một môn nội công tâm pháp để dùng, lợi dụng đặc tính nghịch chuyển thiên địa âm dương, coi môn công pháp này như là một đường tắt đi đến Thần Kiều cảnh.

Nhưng mà vừa mới sử dụng thì Tô Tín bất chợt phát hiện một tình huống, đó chính là hết thảy sức mạnh của hắn đều bị áp chế nhưng riêng chỉ có một thứ không bị áp chế, chính là Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp này!

Đối với Tô Tín mà nói, sức mạnh của Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp không bị áp chế chắc chắn là một niềm kinh hỉ bất ngờ.

Bởi vì Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp cũng không phải do Tô Tín khổ tu chiếm được mà là do hắn thông qua trận pháp cắn nuốt các võ giả từ trong đó lấy ra linh lực nghịch chuyển âm dương, cuối cùng là tự mở ra một kinh mạch, đem linh lực nghịch chuyển âm dương này giấu vào trong, cũng chưa từng dung hợp với sức mạnh của hắn.

Vì lẽ đó lúc mà sức mạnh của Tô Tín đều bị trận pháp áp chế, Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp lại không bị áp chế, vẫn duy trì được uy năng như bình thường.

Nhưng thời khắc này Tô Tín suy nghĩ càng nhiều, lúc trước là vì cái gì mà sáng tạo ra Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp? Chính là ngày xưa khi đông đảo những cường giả của Thiên Đình cùng Địa Phủ liên thủ phản kháng hoàng triều mà nghiên cứu ra bí pháp mạnh mẽ, tuy rằng làm đất trời oán giận, nhưng cũng tập hợp lại rồi học cấp tốc, uy năng mạnh mẽ, càng giết càng mạnh.

Nói cách khác bọn họ cho rằng dựa vào môn bí pháp này liền có thể đối đầu với một đời hoàng triều, đối đầu với Nhân Hoàng.

Mà trước mắt trận pháp này lại là một đời hoàng triều chuyên dùng để khắc chế võ giả của Thiên Đình và Địa Phủ mà chuẩn bị.

Như vậy một hai đem so sánh, Tô Tín cũng có thể lí giải được phần nào rằng hắn có thể sử dụng Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp này để phá trận?

Kết quả là khi Bắc Cực Tử Vi Đại Đế và Công Dương Khí không ra tay, quanh thân Tô Tín trong nháy mắt bùng nổ ra hai cỗ khí tức mạnh mẽ.

Một âm một dương, một sinh một tử, nhưng hai nguồn sức mạnh này cũng không phải dung hợp lẫn nhau, mà là bài xích lẫn nhau, hóa thành hai Hắc Bạch Cự Long bay lên trời, hướng về phía khoảng giữa không trung trận pháp tràn ngập roi vàng còn đang áp chế thực lực của bọn họ mà phóng tới.

Trước đó Địa Tạng Vương cũng đã từng thử công kích trận pháp này, nhưng trận pháp này cường độ vượt qua sự tưởng tượng của Địa Tạng Vương, sự công kích của hắn căn bản cũng không có xoay chuyển gì được trận pháp này.

Trên thực tế tòa trận pháp này từ thiết kế thì cũng đã biết được, sức mạnh này tuyệt đối không phải là Thần Kiều cảnh võ giả có thể phá vỡ.

Lúc trước Thiên Đình và Địa Phủ tuy rằng người lãnh đạo là Hạo Thiên Thượng Đế và Phong Đô Đại Đế đều bị Nhân Hoàng chém giết, nhưng trong đó Thần Kiều cảnh võ giả khẳng định cũng có, hơn nữa số lượng cũng không thiếu đâu, tòa trận pháp này nếu là vì cắn nuốt thế lực dư nghiệt của hai người này, vậy dĩ nhiên cũng đã phải chuẩn bị để ứng phó với công kích của người mạnh nhất.

Địa Tạng Vương không cách nào nắm bắt được trận pháp này, nhưng nguồn linh lực nghịch chuyển âm dương của Tô Tín ở lúc mà hai luồng linh lực đang nghịch chuyển trực tiếp rót vào

trong trận pháp, từng bước từng bước xâm chiếm tòa trận pháp.

Âm dương nghịch chuyển, vạn vật tan rã.

Chương 2233 - Phá Trận (2)

Phá Trận (2)

Cả tòa trận pháp hiện ra ánh sáng màu vàng lấp lánh trong luồng linh lực nghịch chuyển âm dường từ từ tan vỡ, trước ánh mắt kinh hãi của Thiên Đế và mọi người, cứ thế ầm ầm vỡ vụn!

Trong giây lát này tất cả mọi người đều sửng sốt, mấy người Thiên Đế cũng đúng lúc thu tay lại, nhưng ngay cả bọn họ cũng đều chỉ có thể dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Tô Tín. Hắn làm sao lại làm được?

Nhìn thấy trận pháp tan vỡ, Tô Tín cũng thở phào nhẹ nhõm. Quả thế, Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp hẳn là thành hình ở sau trận pháp này, hoặc là nói là lúc trước khi sáng tạo môn công pháp này cường giả Thiên Đình và Địa Phủ đã đem thủ đoạn một đời hoàng triều nghiên cứu rất thông suốt rồi, lúc này mới có thể dùng Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp đến để tiến hành phá trận.

Đương nhiên môn công pháp này tuy rằng cuối cùng đã thành hình rồi, uy năng cũng là không tầm thường, nhưng nó có thể nghịch chuyển âm dương nhưng lại không cách nào nghịch thiên, môn công pháp này vẫn không có thực sự bị phát dương quang đại thì tàn quân của Thiên Đình và Địa Phủ cũng đã bị người một đời hoàng triều tiêu diệt rồi.

Nháy mắt khi trận pháp bị phá vỡ, Địa Tạng Vương liền trực tiếp miệng tụng phật hiệu, trong nháy mắt phật quang vô tận tràn ngập, phật vận Niêm Hoa ấn hạ xuống, trong nháy mắt liền đem cây thương tràn ngập sát ý của Thiên Đế bóp vụn!

Thiên Đế bị bức đến lùi lại, thở hắt ra một hơi.

Tính toán lúc trước của hắn tuyệt đối không có vấn đề, lần này bọn họ đi phục kích Địa Phủ tối thiểu cũng sẽ để mấy người này trọng thương bỏ chạy.

Nhưng ai biết được lúc này Tô Tín lại có thể phá vỡ được trận pháp do một đời hoàng triều thượng cổ lưu lại, bất ngờ như vậy Thiên Đế cũng bất đắc dĩ, chỉ có thể nói mạng của người Địa Phủ tốt nhất đừng đến động vào.

Lần này Thiên Đình xem như là trộm gà không được còn bị ăn mất nắm gạo, không khiến cho người trong Địa Phủ bị trọng thương, trái lại để Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế tâm tình bất ổn, suýt chút nữa nhập ma mà trọng thương.

Thiên Đế cũng là quả quyết vô cùng, hiện tại Thiên Đình bọn hắn coi như ở thế hạ phong, nếu tiếp tục đấu nữa vậy thì sẽ không đơn giản như chuyện lưỡng bại câu thương đâu.

Hiện tại sống chết đến cùng với Địa Phủ tranh đấu đối với Thiên Đình bọn hắn mà nói là hoàn toàn bất lợi vô cùng, ngược lại cách một khoảng thời gian nữa là thành Bạch Đế mở ra, vừa đủ thời gian để Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế dưỡng thương thế thật tốt, đến lúc đó bọn họ tiếp tục đấu cũng không muộn.

Nhóm người Thiên Đình bỏ chạy Địa Tạng Vương cũng không có ý định đuổi bắt.

Thời điểm như thế này truy kích không có chút ý nghĩa nào, coi như trọng thương được một Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, chỉ bằng Tô Tín ba người bọn họ cũng không cách nào chống cự lại.

Bất quá lúc này Tô Tín đưa mắt nhìn sang Công Dương Khí, trong mắt lộ ra rồi một tia âm u lạnh lẽo.

Người này dám nhân lúc Thiên Đình ra tay với bọn họ để bỏ đá xuống giếng với Tô Tín hắn, mối thù oán này Tô Tín đang chuẩn bị tính sổ với hắn.

Vì lẽ đó lúc mà nhóm người Thiên Đế rời đi trong nháy mắt, Tô Tín trực tiếp chuyển hướng sang Công Dương Khí, Thiên La Hỏa Đạo bỗng nhiên bạo phát, giữa không trung bị nhuộm thành một mảnh màu đỏ thắm, Thiên Hỏa vô tận ầm ầm bạo phát, trực tiếp đem Công Dương Khí bao phủ.

Hắn hắc thủy chân khí không phải có thể ăn mòn tất cả sao? Tô Tín liền trực tiếp lấy Thiên La Hỏa Đạo đem nó thiêu đốt

đun sôi!

Sắc mặt Công Dương Khí nhất thời biến đổi, không phải là bởi vì Tô Tín bỗng nhiên ra tay, mà là bởi vì Địa Tạng Vương và Diêm La thiên tử cũng đồng thời nhìn về phía hắn.

Trước đó hắn ra tay với Tô Tín có thể nói là do hắn với Tô Tín có ân oán cá nhân, hắn cũng coi như là đã gây hấn với tôn nghiêm của Địa Phủ.

Hai tên cường giả Chân Vũ cộng thêm một tên Thần Kiều cảnh, huống hồ vừa mới rồi Công Dương Khí cũng nhìn thấy được thực lực của ba người họ rồi, có thể nói để hắn tiếp được một chiêu của ba người này cũng sẽ là một vấn đề lớn.

Vì lẽ đó trong nháy mắt Công Dương Khí trực tiếp quyết định thật nhanh, hắn ngay lập tức phun ra một ngụm máu tươi, máu đỏ hóa thành sương máu hòa vào một thân hắc thủy chân khí mạnh mẽ của hắn, làm cho hắc thủy chân khí tối đen như mực kia lại lẫn lộn thêm những vệt đỏ sâ,k quỷ dị.

Trong nháy mắt vô số hắc thủy nổ tung, dồn dập hòa vào bên trong đất trời biến mất không còn tăm hơi.

Tô Tín hơi nhíu nhíu mày, hắn đem hết thảy sức mạnh toàn bộ bộc phát ra, Thiên La Hỏa Đạo ngưng tụ thành Thiên Hỏa hóa thành một cái lưới lớn, trực tiếp đem phạm vi mấy trăm trượng khắp trời đất toàn bộ bao phủ, nhưng kết quả cũng chỉ là đem một ít hắc thủy chân khí triệt để bốc hơi thành một đoàn sương mù kéo về, những thứ khác cũng không phát hiện được gì.

Thậm chí ngay cả Địa Tạng Vương cũng là lắc lắc đầu, ý là Công Dương Khí kia đã chạy trốn.

Chương 2234 - Phá Trận (3)

Phá Trận (3)

Đối với thủ đoạn này của Công Dương Khí Tô Tín đúng là rất kinh ngạc, thù đoạn thoát thân của hắn cũng cường hãn vô cùng, vậy mà có thể làm cho Địa Tạng Vương cũng không ngó được chút tung tích nào.

Trên thực tế trước đây Công Dương Khí cũng không có phí quá nhiều tâm tư vào bí pháp thoát thân. thân là Chân Vũ cảnh cường giả, chỉ cần không phải loại nhu nhược đến cực điểm kia, bọn họ dĩ nhiên là dũng mãnh đi lên, chuyên đi nghiên cứu các loại công pháp võ kỹ, tăng cường thực lực bản thân chứ không phải là đi phí thời gian nghiên cứu bí pháp thoát thân.

Công Dương Khí đột nhiên chuyên tâm nghiên cứu loại bí pháp thoát thân này kỳ thật vẫn là do lúc trước bị Thiếu Lâm Tự phương trượng Không Tịnh dọa cho sợ.

Ngày xưa Không Tịnh tuy rằng không phải Thần Kiều cảnh, nhưng thực lực đó nhưng cũng có thể nghiền ép Công Dương Khí.

Trước Không Tịnh, Công Dương Khí thậm chí ngay cả cơ hội chạy trốn đều không có, liền bị buộc phải lập nên lời thề ẩn tu Đông Di lời thề.

Vì lẽ đó nên sau khi đi, Công Dương Khí liền một lòng chuyên tâm nghiên cứu ra một bí pháp mạnh mẽ chuyên dùng để thoát thân, dựa vào đặc tính ăn mòn tất cả của hắc thủy chân khí, đầu tiên đem bản thân mình để chân khí ăn mòn thành một mảnh hư vô, đợi sau khi tẩu thoát thành công thì lại ngưng tụ trở lại. Tuy rằng môn bí pháp này ảnh hưởng khá lớn đối với hắn nhưng mà hiệu quả cũng là vô cùng kinh người. Ít nhất là trong nháy mắt hắn sử dụng đến cả Địa Tạng Vương cũng không thể phát hiện ra tung tích của hắn.

Công Dương Khí chạy trốn, nhưng vẫn còn để sót một người ở lại đây. Chính là Lôi Lăng vân đệ tử của Công Dương Khí.

Lúc này Lôi Lăng Vân cũng là có chút mơ màng, sư phụ hắn thật đúng là quả quyết vô cùng, trốn thoát thẳng thắn dứt khoát, thậm chí ngay cả cho hắn thời gian phản ứng cũng không có.

Nhìn thấy ánh mắt của nhóm người Tô Tín hướng về hắn, Lôi Lăng Vân nhất thời lộ ra một nụ cười méo mó, so với khóc còn khó coi hơn.

Hắn bây giờ còn có thể nói cái gì? Hắn chỉ là hi vọng mọi người nhóm Tô Tín có chút khí độ của cường giả Chân Vũ cảnh, có thể cho hắn một con đường sống.

Nhưng đáng tiếc thứ gọi là khí độ này, Địa Tạng Vương có lẽ có, nhưng Tô Tín khẳng định là không có.

Nhìn Lôi Lăng Vân, Tô Tín nhàn nhạt nói: "Xem ra vẫn là sư phụ ngươi quả quyết, trốn cũng nhanh thật. Nhưng mà nợ cha con trả, thì nợ của sư phụ đồ đệ trả cũng là điều đương nhiên. Món nợ mà sư phụ ngươi ghi, hẳn nhiên nên để ngươi đến trả. Nhưng mà ngươi cũng không cần quá lo lắng, sư phụ ngươi chẳng mấy chốc sẽ xuống cùng ngươi thôi."

Dứt lời, Tô Tín trực tiếp vung tay lên, ngay lập tức một ngọn lửa màu xám trắng bốc lên từ trên người Lôi Lăng Vân, mặc cho Lôi Lăng Vân gào thét như thế nào nhưng cũng đều không thể đem ngọn lửa kia dập tắt, chưa được bao lâu một tên Dương Thần cảnh võ giả liền đã tan thành tro bụi dưới uy năng mạnh mẽ của Thiên La Hỏa Đạo!

Tô Tín nhàn nhạt nói: "Thiên Đình lần này xem như là trộm gà không được còn mất nắm gạo, Địa Tạng Vương đại nhân, bằng không chúng ta tìm một cơ hội lại tính toán lại?"

Tô Tín xưa nay đều không phải loại người sẽ nuốt giận vào bụng, người của Thiên Đình lần này tính kế Địa Phủ bọn họ một lần, hơn nữa còn khiến bọn họ chịu một chút thiệt thòi, điều này đối với Địa Phủ bây giờ mà nói chính là một cơ hội tốt để báo thù.

Địa Tạng Vương lắc lắc đầu nói: "Hi vọng không lớn, Thiên Đình đã có Thần Võ Lệnh bên người, trước lúc Bạch Đế thành mở ra bọn họ hẳn là sẽ không tiếp tục xuất hiện ở trên giang hồ đâu."

Tô Tín gật gật đầu, người của Thiên Đình nếu như nâng cao cẩn thận, hắn cũng không có biện pháp khác.

Nhưng mà Công Dương Khí kia Tô Tín cũng không định tha cho hắn dễ dàng như vậy.

Kẻ này tuy rằng có bí pháp thoát thân kinh người, thậm chí theo Tô Tín thì còn có thể sánh với thoát thân bí pháp của

Bạch Liên Thánh Mẫu, nhưng Tô Tín dám khẳng định, loại bí pháp này đối với bản thân hắn sẽ để lại thương tổn tuyệt đối không nhỏ, ít nhất không thể liên tục triển khai.

Vì lẽ đó Tô Tín đã chuẩn bị kỹ càng rồi, sau khi trở về liền điều động toàn bộ ám vệ, kiểm tra một chút truy tìm tung tích của Công Dương Khí.

Người này là bị tin tức thành Bạch Đế mở ra tin tức dẫn dụ ra ngoài, hiện tại Thần Võ lệnh của Lô gia bị Tô Tín đoạt, hắn khẳng định cũng sẽ lại ra tay, nghĩ trăm phương ngàn kế để đoạt được một viên Thần Võ Lệnh.

Vì lẽ đó người của Thiên Đình cứ cho là sẽ không xuất hiện lần nữa, nhưng Công Dương Khí thì lại không chắc.

Chuyện lần này đối với Địa Phủ bọn họ mà nói thì cũng chẳng có tổn thất gì, trái lại còn giúp Địa Phủ thu tập được đủ ba Thần Võ lệnh, có thể đồng thời tiến vào trong thành Bạch Đế tìm cơ duyên.

Đương nhiên Địa Phủ không có tổn thất, những người khác thì lại tổn thất quá lớn.

Bởi vì Tô Tín bọn họ hiện thân, thân phận Địa Phủ của Vương Ngọc cũng coi như là triệt để bại lộ rồi, hơn nữa trước đó ở trong trận pháp Vương Ngọc cũng bị trọng thương, cả người đều là máu tươi của vết roi, dáng vẻ thê thảm cực kỳ.

Chương 2235 - Dự định của Lô Viễn Phong

Dự định của Lô Viễn Phong

Tô Tín liếc mắt nhìn thương thế của Vương Ngọc nói: “Không có gì ghê gớm, tu dưỡng một quãng thời gian là được rồi. Hơn nữa trận pháp này chính là chuyên dùng để khắc chế võ giả của Thiên Đình và Địa Phủ mà chế tạo ra, trong đó có một ít hoa văn trận đạo nếu như nghịch chuyển lại thì sẽ thành trận pháp giúp người Địa Phủ ta tu luyện thăng cấp đó. Ngươi bị trận pháp này đánh đến thê thảm như vậy, mong rằng đối với hoa văn trận đạo kia ngộ ra nhiều thứ, trở lại bế quan tu luyện

nghịch chuyển trận pháp, nói không chừng lại là cơ duyên để ngươi thăng lên Dương Thần cảnh.”

Địa Phủ võ giả tuy rằng không nhiều, nhưng hầu như đều không phải loại đơn giản. Có thể nói những võ giả Địa Phủ này đều có hi vọng lên đến cấp Dương Thần cảnh, chỉ có là vấn đề thời gian mà thôi.

Vương Ngọc có thể lấy xuất thân dân gian mà tu luyện tới hiện tại, hắn bất kể là tư chất hay là nghị lực đều có hi vọng lên đến cấp Dương Thần, chuyện lần này ngược lại là cho hắn một bước ngoặt đột phá.

Chỉ có điều Vương Ngọc nhìn một thân thương tích của mình mà cười khổ:

“Chẳng lẽ ta còn phải đi cảm ơn đám người Thiên Đình khốn kiếp kia à?”

Tuy rằng Vương Ngọc nói như vậy, hắn vẫn là tin tưởng vào mắt nhìn của Tô Tín.

Tô Tín nếu như nói đây là cơ duyên của hắn, có thể giúp cho hắn dựa vào chuyện này thăng lên đến cấp Dương Thần, vậy chuyện này hoàn toàn là đã nắm chắc được tám chín phần mười.

Đương nhiên Vương Ngọc tuy rằng có được cơ duyên, nhưng thân phận bị bại lộ thì việc làm ăn của Thiên Hạ Tiêu Cục của hắn hẳn là sẽ ảnh hưởng không ít.

Hiện tại thanh thế của Địa Phủ đã không còn như trong quá khứ nữa rồi, có thể nói đã là một thế lực hoàn toàn đủ khả năng để đối đầu trực tiếp với Thiên Đình.

Vương Ngọc coi như là bị bại lộ thân phận, Thiên Đình nếu dám đến gây sự với hắn thì Địa Phủ cũng sẽ không bỏ mặc.

Cũng giống như Tây Bắc đạo của Tô Tín vậy, ai cũng biết hắn là Sở Giang vương của Địa Phủ nhưng Thiên Đình xưa nay chưa từng ra tay với Tây Bắc Đạo của Tô Tín, bởi người của Thiên Đình biết, chỉ cần không thể triệt để tiêu diệt hay làm trọng thương Địa Phủ thì không có cách nào giải quyết Tô Tín, đổi thành Vương ngọc bây giờ cũng thế.

Chỉ có điều cứ coi như là người của Thiên Đình không động thủ thì những người trong giang hồ dù ít dù nhiều đều sẽ có kiêng kỵ Tô Tín.

Dù sao danh tiếng của Địa Phủ ở trên giang hồ tuy rằng không tính là ác, nhưng cũng tuyệt đối không thể coi là tốt.

Nhưng mà những chuyện này Vương Ngọc cũng đã không thèm để ý rồi, ngược lại lần này hắn là vì Địa Phủ làm việc mà bị thương, cũng là bởi vì giúp Địa Phủ mà bại lộ thân phận, Thần Võ Lệnh đương nhiên là phải đưa cho Diêm La Thiên Tử nhưng mà thưởng cho công lao của hắn hẳn là sẽ nhận được không ít đồ.

So với Vương Ngọc, thì đáng thương nhất chính là Lô gia gia chủ Lô Viễn Phong.

Mấy tên Chân Vũ cảnh cường giả ở đây giao chiến, uy thế mạnh mẽ trực tiếp phá hủy toàn bộ Lô gia.

Mặc dù nói người của Lô gia thương vong không nhiều, nhưng mà nơi đây gần như là nhà chính của Lô gia, toàn bộ Lô gia gần như đều bị phá hủy trong trận pháp giao đấu của các cường giả.

Càng đau thương hơn vẫn là tài sản mấy năm gần đây Lô gia tích góp đều triệt để bị hủy diệt ở trong trận chiến của những cường giả này rồi. Trên dưới toàn Lô gia có thể nói là tổn thất cực kỳ nghiêm trọng, nguyên khí đại thương.

Vì lẽ đó hiện tại Lô Viễn Phong lúc này đúng là khóc không ra nước mắt, cũng chẳng biết nên nói gì cho phải.

Tô Tín nhìn Lô Viễn Phong, đem những thứ đồ chuẩn bị trước khi giao dịch kia đều đưa hết cho Lô Viễn Phong, hiện tại lệnh bài nằm trong tay bọn họ rồi, Tô Tín và bọn họ coi như giao dịch thành công rồi.

Đương nhiên quan trọng nhất chính là Lô Viễn Phong này vẫn có chút do dự, nhưng đến cuối cùng hắn vẫn lựa chọn bảo vệ Vương Ngọc. Nếu như hắn chọn bán đứng Vương Ngọc, vậy thì đừng nghĩ tới những món chí bảo này nữa, Địa Phủ cũng sẽ không tha cho hắn.

Nhìn thấy Tô Tín vậy mà vẫn đồng ý giao những món bảo vật này cho hắn. Lô Viễn Phong không khỏi ngẩn người, nhưng sau đó liền lộ ra vẻ vui mừng, đứng lên chắp chắp tay nói: " Đa tạ Tô đại nhân, không biết Tô đại nhân cùng tiểu nữ.."

Lô Viễn Phong còn chưa có nói xong thì lời liền bị Tô Tín đánh gãy: "Lô gia chủ không nên hiểu lầm, ta cùng con gái ngươi đã không còn bất cứ quan hệ gì rồi."

Tô Tín vừa nghe Lô Viễn Phong mở lời đã biết hắn muốn nói gì, đơn giản chỉ là vẫn còn đang huyễn hoặc Tô Tín và con gái hắn vẫn còn một chút quan hệ đại loại thế.

Chỉ đáng tiếc, Lô Viễn Phong đoán sai rồi, lần này Tô Tín làm như vậy chỉ là vì trả lại chút ân tình nho nhỏ lúc trước Lô Uyển Đình nhắc nhở hắn mà thôi, chẳng qua cũng chỉ là tiện tay xử lí.

Từ nay về sau Lô gia như thế nào Tô Tín không quản được, cũng không có thời gian rảnh rỗi đi quản đâu.

Ngay khi nhóm người Tô Tín chuẩn bị rời đi, Lô Viễn Phong bỗng nhiên cắn răng nói: "Tô đại nhân, nếu như Lô gia ta đồng ý gia nhập dưới trướng Tây Bắc đạo của người, không biết Tô đại nhân có nguyện ý tiếp nhận Lô gia ta hay không?"

Chương 2236 - Dự định của Lô Viễn Phong (2)

Dự định của Lô Viễn Phong (2)

Tô Tín dùng thoáng ánh mắt hơi kinh ngạc nhìn Lô Viễn Phong, hắn không hề nghĩ tới Lô Viễn Phong vậy mà sẽ nói ra mấy câu như vậy.

Kỳ thực Lô Viễn Phong lần này nghĩ rất đơn giản, trước đó hắn đang rầu rĩ không biết nên làm thế nào mới có thể chấn hưng được Lô gia, bây giờ trải qua chuyện như vậy Lô Viễn Phong coi như đã ngộ ra rồi. Dưới tình huống không có một cường giả nào bảo vệ mà nói, chấn hưng Lô gia chỉ là lời hứa suông mà thôi.

Cứ coi như Lô gia bọn họ đứng hàng lục đại thế gia, người ở bên ngoài nhìn vào tưởng là cao quý không tả nổi, nhưng như vậy thì có sao?

Lôi Lăng Vân cũng là bởi vì có một vị sư phụ đứng hàng Thiên Bảng như Công Dương Khí liền có thể không đem Lô gia bọn họ để vào trong mắt, hô đánh hô giết, tất cả những thứ này đều là bởi vì Lô gia bọn họ vừa không có thực lực lại không có chỗ dựa.

Vì lẽ đó hiện tại Lô Viễn Phong cũng không thể chờ đợi được nữa muốn tìm cho Lô gia bọn họ một chỗ dựa đủ thực lực. Với giao thiệp bây giờ của Lô gia, hắn cũng chỉ có thể tìm tới Tô Tín mà thôi.

Trước đây Tiêu gia lão tổ còn, hắn vẫn còn có thể lựa chọn đi cầu viện Tiêu gia, dù sao lục đại thế gia bọn họ bình thường quan hệ không tồi, mọi người đều là giúp đỡ lẫn nhau, chỉ cần Lô gia đủ thành ý Tiêu gia ắt sẽ đáp ứng bọn họ.

Nhưng vấn đề là hiện tại Tiêu gia lão tổ cũng đã chết rồi, toàn bộ Tiêu gia cũng bắt đầu ngủ đông, tích trữ thực lực, thời điểm như thế này Lô gia có thể cầu được ai?

Lô Viễn Phong cũng biết tiếng tăm trên giang hồ của Tô Tín như nào, một khi hắn lựa chọn gia nhập tây bắc đạo của Tô Tín, trên giang hồ nhất định mắng chửi Lô gia vẽ đường cho hươu chạy, không có tiết khí đại loại thế.

Thậm chí đến ngay cả mấy đại thế gia còn lại đều sẽ sinh ra bất mãn với hắn, thậm chí còn có khả năng gạt bỏ Lô gia hắn ra khỏi hàng lục đại thế gia.

Nhưng hiện tại những thứ này Lô Viễn Phong cũng đã không để ý rồi, gánh vác một chút danh tiếng xấu xí bên ngoài nhưng ngược lại nhận được sự bảo vệ của Tô Tín, bảo vệ đệ tử Lô gia đời này của bọn họ, bị người trong giang hồ mắng chửi vài câu cũng đáng.

Chỉ có điều coi như là Lô Viễn Phong đồng ý gánh chịu tiếng xấu trên giang hồ nhưng mà Tô Tín cũng chưa chắc chịu thu nhận Lô gia hắn.

Tô Tín chỉ là nhàn nhạt nói: “Lô gia chủ, trước tiên đừng đem sự tình mơ mộng quá mức, ngươi cho rằng Tây Bắc đạo ta là nơi mà ai muốn vào liền có thể đi vào à? Dương thần cảnh võ giả Tây Bắc đạo ta không thiếu, mỗi cấp bậc võ giả khác Tây Bắc đạo ta cũng không thiếu, đã như vậy ta vì sao phải thu nhận, giúp đỡ Lô gia? Chỉ vì đã chọn Lô gia làm bia đỡ đạn hả? Thủ hạ của Tô Tín ta không dung được hạng phế vật, đương nhiên cũng không có dung được mấy hạng thế gia.”

Lô Viễn Phong cắn răng, hắn trầm giọng nói: “Tô đại nhân, Tây Bắc đạo của ngươi thủ hạ phần lớn đều là một ít tán tu trong giang hồ, thực lực tuy rằng có thể, nhưng đối với kiến thức võ lâm của Trung Nguyên vẫn là quá là ít ỏi, dù sao bọn họ hầu hết đều là ở Tây Bắc, chưa gặp qua quá nhiều những cảnh tượng hoành tráng. Nhưng Lô gia ta thân là một trong lục đại thế gia, tuy rằng thực lực bây giờ có chút sa sút, nhưng những chuyện đã gặp qua khẳng định là nhiều kinh nghiệm hơn so với những võ giả xuất thân tán tu giang hồ kia. Nếu như Tô đại nhân chịu che chở Lô gia ta, Lô gia ta cam nguyện một lòng tuyên bố gia nhập vào Tây Bắc đạo, trở thành thủ hạ của Tô đại nhân, làm chó săn nanh vuốt của Tô đại nhân, giúp Tô đại nhân quất ngựa, bù đắp vào một đoàn thủ hạ dưới tay Tô đại nhân.”

Nghe được lời nói này, Tô Tín nhìn về phía Lô Viễn Phong, trong mắt không khỏi lộ ra rồi một tia kinh ngạc.

Lô Viễn Phong như này cũng thật sự là quá bất chấp rồi, thậm chí ngay cả câu nói như thế này cũng nói ra cho được.

Kỳ thực thì thực lực của Lô gia cũng không tệ, nếu như có thể thu phục Lô gia, cũng coi như là giúp cho Tây Bắc đạo tăng thêm mấy phần sức chiến đấu rồi, Tô Tín đương nhiên là sẽ không từ chối.

Nhưng Lô gia như vậy tâm tư chỉ là muốn được che chở thôi, vậy thì như trước Tô Tín đã nói, dưới trướng Tây Bắc đạo của hắn không dung hạng phế vật, càng không dung hạng thế gia.

Nhưng hiện tại Lô Viễn Phong cũng đã nói đến như vậy rồi, điều này cũng chứng minh Lô Viễn Phong xác thực là thật lòng muốn gia nhập vào dưới trướng Tô Tín hắn, vì toàn bộ Lô

gia tìm kiếm một con đường sống, như vậy thì Tô Tín sẽ không từ chối.

Vì lẽ đó Tô Tín trực tiếp nói với Lô Viễn Phong: “Lô gia chủ, nếu như ngươi là thật sự muốn gia nhập Tây Bắc đạo ta, vậy thì đưa ra đây thành ý và năng lực của ngươi. Người của Hắc Thủy Công Dương Khí lại dám bỏ đá xuống giếng đối phó ta, ta tất nhiên sẽ không tha cho hắn. Sau khi trở về Tây Bắc đạo ta sẽ an bài ám vệ ra tay tra rõ tung tích của Công Dương Khí.

Chương 2237 - Lô gia đầu danh trạng

Lô gia đầu danh trạng

Lô gia các ngươi cũng đừng nhàn rỗi, Hắc Thủy nếu như lựa chọn bước chân lại vào trong giang hồ, bất luận là Công Dương Khí hay nhóm đệ tử chắc chắn sẽ không ẩn giấu được vết tích. Điều ta muốn rất đơn giản, tận dụng toàn bộ quan hệ của Lô gia các người, tìm cho ra tất cả những người của Hắc Thủy, không được để sót bất kỳ ai."

Lô Viễn Phong nhất thời run lên cầm cập, sau đó bình tĩnh lại hắn ngẩng đầu hướng về Tô Tín nói: "Tô đại nhân, ngươi lẽ nào là chuẩn bị…"

Tô Tín dùng giọng nói mang theo uy nghiêm đáng sợ: "Ta đương nhiên là đem đám người Hắc Thủy kia toàn bộ tiêu diệt."

Lô Viễn Phong nghe vậy thì không khỏi run lên một cái, tính cách này của Tô Tín cho dù là lên đến Chân Vũ cảnh rồi vẫn như vậy, làm việc vô cùng tuyệt tình, sơ sẩy một chút thôi thì cả nhà ngươi đều sẽ bị diệt môn.

Đương nhiên những chuyện như vậy nếu như là lúc Tô Tín không đủ thực lực thì nó quá lộ liễu, cứng quá dễ gãy.

Nhưng mà đối với Tô Tín bây giờ, bá đạo tàn nhẫn, làm việc quả quyết, còn có thực lực tuyệt đối trên người. Cho dù hắn đuổi cùng giết tận cũng chẳng ai dám hó hé câu nào.

Lô gia chỉ cần có thể đem Công Dương Khí và nhóm người Hắc Thủy tìm cho ra, Tô Tín liền có thể làm chủ tiếp nhận bọn họ, vậy thì Lô gia bọn họ coi như đã dâng lên một công trạng đầu tiên rồi.

Vì lẽ đó khi nhận được phân phó của Tô Tín, Lô gia cũng bấm bụng nghiến răng, tuyên bố ra ngoài tin tức Lô gia bọn hắn chuẩn bị nương nhờ vào Tô Tín, sau đó phát động toàn bộ lực lượng đi thu thập tin tức của Công Dương Khí và Hắc Thủy.

Đối với quyết định như vậy của Lô gia phần lớn người trên giang hồ đều không hiểu được.

Có câu nói thà làm kê thủ chứ không làm ngưu hậu, Lô gia các ngươi ở Phạm Dương đạo như thằng chột làm vua xứ mù, đang tốt như vậy cần gì phải đi qua nương nhờ Tô Tín?

Mặc dù nói thế lực và thực lực dưới tay Tô Tín rất mạnh, nhưng danh tiếng của Tô Tín trên giang hồ không hề tốt đẹp tí nào. Lô gia các ngươi tốt xấu cũng là một trong lục đại thế gia, không nhịn nổi vội vã đi ôm đùi Tô Tín như thế thật chẳng biết xấu hổ gì cả. Nói gì mà cam nguyện làm thủ hạ, làm chó sanh nanh vuốt, thật quá không biết xấu hổ rồi!

Những lời mắng chửi này Lô Viễn Phong cũng đã ngờ tới từ sớm rồi, thậm chí hắn còn hi vọng những người trên giang hồ này mắng nhiều một chút, bởi vì bọn họ mắng càng tàn nhẫn, vậy thì chứng minh việc chính mình nhờ vả Tô Tín mang đến sức ảnh hưởng càng lớn.

Chỉ có điều duy nhất Lô Viễn Phong không nghĩ tới chính là chuyện hắn nhờ vả Tô Tín cũng không tạo nên ảnh hưởng gì ở trong lục đại thế gia, thậm chí toàn bộ lục đại thế gia cũng chỉ có nhữ nam Thượng Quan thị có một ít ý kiến, những nhà khác căn bản là cái gì cũng không nói, cũng không có nhắc đến chuyện khai trừ Lô gia bọn họ ra khỏi lục đại thế gia.

Kỳ thực nguyên nhân trong đó cũng là rất đơn giản, chẳng qua chỉ là người mà Lô gia đang bán mạng là Tô Tín mà thôi.

Tiêu gia hiện tại thì tự lo còn không xong, đừng nói là Lô gia gia nhập Tây Bắc đạo của Tô Tín, cứ coi như là Lô gia nhập vào ma đạo Tiêu gia cũng sẽ không đi quản.

Mà Độc Cô thị hiện tại đã hoàn toàn bị Tiêu Xước quản lý rồi, Độc Cô Diêm kia chỉ là một con rối mà thôi, vì lẽ đó việc liên quan đến Tô Tín Tiêu Xước cũng đã phân phó đệ tử Độc Cô thị đừng bàn luận quá nhiều những lời đàm tiếu kia.

Cho tới cả hai nhà Lang Gia Gia Cát thị còn có Tạ quận Vương thị, hai nhà bọn họ liên quan tới triều đình hơi sâu, Tô Tín bây giờ tuy rằng không tính là người của triều đình, nhưng triều đình cũng không có công khai khai trừ Tô Tín, vì lẽ đó hai nhà này cũng rất cẩn thận, không ai ý kiến gì. Hơn nữa Gia

Cát thị và Vương thị xưa giờ vẫn luôn là như vậy, sẽ không thích nhiều lời nhiều chuyện.

Vì lẽ đó trong số lục đại thế gia, nói nhiều nhất cũng chỉ có Thượng Quan thị mà thôi. Chỉ có điều Thượng Quan thị phản ứng cũng không quá kịch liệt, bọn họ cũng chẳng phải đứng đầu lục đại thế gia, chuyện này Tiêu gia còn chưa mở miệng thì Thượng Quan thị cũng chỉ là bực tức thoáng qua mà thôi.

Vì lẽ đó chuyện này sau khi truyền ra ngoài lục đại thế gia vô cùng bình tĩnh, ngược lại lại khiến người ta cảm giác hơi kì quái.

Nửa tháng sau, Lô gia gia chủ Lô Viễn Phong tự mình đến đây Tây Bắc đạo để dâng lên cho Tô Tín tình báo liên quan đến Hắc Thủy và Công Dương Khí.

Hiện tại Lô gia tuy rằng nương nhờ vào Tô Tín, nhưng kỳ thực Lô gia vẫn đang ở trong Phạm Dương đạo, cũng không có ý định chuyển đến Tây Bắc.

Dù sao Lô gia cũng chỉ là muốn tìm Tô Tín làm chỗ dựa, mà Phạm Dương đạo cũng không phải là không ở nổi, vì lẽ đó cũng không nhất định phải xa xứ.

Đối với lựa chọn của Lô gia Tô Tín cũng không miễn cưỡng, hiện tại Tây Bắc đạo không thiếu một tên Dương Thần cảnh võ giả như Lô Viễn Phong, cài hắn ở trong Phạm Dương đạo ngược lại xem như Tô Tín đóng một cái đinh ở Trung Nguyên.

Chương 2219 : Lô gia đầu danh trạng (2)

Những người biết được thân phận của Tô Tín cũng không dám làm gì Lô gia, Lô gia cũng không cần Tô Tín động thủ vẫn có thể giải quyết toàn bộ.

Sau khi đến Phi Long thành Tây Bắc đạo, đón chờ Lô Viễn Phong là ám vệ Phó tổng quản Đồng Vũ Dương tự mình tới.

Sau khi nhìn thấy Đồng Vũ Dương Lô Viễn Phong cũng không thèm bày ra cái gì mà phong thái của Dương Thần cảnh võ giả, trái lại thì thái độ khách khí vô cùng.

Đối với thân phận của Đồng Vũ Dương thì Lô Viễn Phong cũng đã cố ý tìm hiểu qua.

Người này tuy rằng chỉ là xuất thân nhỏ nhỏ từ Nhữ Nam đạo, nhưng cũng được Tô Tín coi trọng, đem toàn bộ tình báo về hệ thống ám vệ giao cho hắn quản lý, từ đó hai phần ám vệ trong thiên hạ, Lý Phôi phụ trách đánh giết, Đồng Vũ Dương phụ trách tình báo.

Vì lẽ đó đừng chỉ nhìn Đồng Vũ Dương bây giờ mới chỉ là thực lực Hóa Thần cảnh, tình báo trong tay hắn nắm giữ tình cực kỳ kinh người, cứ coi như Lô Viễn Phong thân là Lô gia gia chủ, là võ giả Dương Thần cảnh nhưng cũng phải khách khách khí khí với hắn.

Đồng Vũ Dương nhẹ nhàng cười với Lô Viễn Phong nói: "Lô gia chủ đây là đem tin tình báo chuẩn bị kỹ càng rồi hả? Không hổ là một trong lục đại thế gia, tốc độ quả nhiên rất nhanh. Nếu vậy thì mời ngài đi theo ta, đại nhân đang ở trong thành chờ Lô gia chủ ngài đó."

Lô Viễn Phong rất khách khí với Đồng Vũ Dương, chắp tay nói: "Kỳ thực lần này tại hạ cũng là đoạt mất cơ hội Đồng đại nhân, lấy năng lực làm ám vệ, muốn điều tra ra hành tung của Hắc Thủy để tình báo, hẳn là sẽ dễ dàng hơn so với Lô gia ta."

Đồng Vũ Dương cười cười, trên thực tế cũng chính xác là như vậy. Tình báo liên quan tới Hắc Thủy ám vệ sớm đã thu thập xong, nhưng hắn vẫn chưa có báo lên, trái lại là ở đây chờ Lô Viễn Phong đưa tình báo đến, chờ hắn báo lên xong mình sẽ bù vào sau.

Ám vệ dù sao cũng là nhân sĩ chuyên nghiệp, mà Lô gia dò thăm những tin tức này chỉ là dựa vào một số nhân mạch quan hệ để thu thập mà thôi, bất kể là hiệu suất hay độ chính xác đều sẽ không sánh được với ám vệ.

Đồng Vũ Dương làm như thế cũng không phải là đang cố ý nhân nhượng hay là có tính toán gì, đơn giản chỉ là do Tô đại nhân đang cần mà thôi.

Lô gia đang muốn gia nhập Tây Bắc đạo dưới trướng Tô đại nhân, chuyện lần này chính là đang cho Lô gia một công trạng đầu.

Vì lẽ đó cho dù chuyện này ám vệ có thể điều tra được, nhưng cũng không thể đi cướp của Lô gia, bằng không công trạng đầu này lại vô dụng rồi à?

Đồng Vũ Dương chính là loại người khéo léo, loại sai lầm này hắn đương nhiên là sẽ không phạm phải, vì lẽ đó Đồng Vũ Dương mới ở chỗ này chờ Lô gia gia chủ, đầu tiên dâng tình báo mà Lô gia tra được lên trước, sau đó mới dùng của mình bù vô.

Lúc này ở nghị sự điện bên trong Phi Long thành, Tô Tín trong tay cầm tình báo của Lô Viễn Phong cùng ám vệ, thoả mãn gật gật đầu.

Lô gia dù sao cũng không phải chuyên nghiệp, bọn họ dùng thời gian nửa tháng lại có thể tìm được hết những thứ này đến đây, coi như là đã tận dụng không ít mắt mũi và quan hệ rồi, còn chưa kể tìm người khác giúp đỡ cũng không được.

Có chút sai lầm cũng được, hành động lần này của Lô Viễn Phong coi như là đã nộp được một bài thi thỏa mãn giành lấy công trạng đầu, ít nhất thì hắn bây giờ cũng đã có thể an an ổn ổn trở lại Phạm Dương Lô thị, chỉ cần có cường giả đến ra tay với hắn, Tô Tín nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới trợ giúp.

Lật xem tình báo từ hai bên một lần lại một lần, trong mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh lùng.

Công Dương Khí này quả thật chưa có đi xa, nhưng mà bọn hắn đã khôn còn ở Trung Nguyên rồi.

Căn cứ vào tin tức tình báo, võ giả Hắc Thủy bây giờ đều đang tập trung ở Tây Vực, hơn nữa bản thân Công Dương Khí thì dưỡng thương ở trong Tây Vực Bái Hỏa Giáo.

Đối với tin tức này Tô Tín cũng không kinh ngạc, sống hơn 400 năm, Công Dương Khí nói thế nào cũng coi như là Chân Vũ cảnh cường giả lâu năm rồi, coi như cũng sẽ có chút ít quan hệ.

Chỉ bằng kiểu tính cách kia của hắn, võ lâm Trung Nguyên đã kết oán vô số, hiển nhiên là không ở lại được nữa rồi.

Mà Bái Hỏa Giáo giáo chủ 'Đại Quang Minh Thần Tôn' Phạm La Già Tô Tín tuy rằng chưa từng qua lại, nhưng cũng nghe nói là người có lòng dạ độc ác, hai mặt, trở mặt liền sẽ như không quen biết, danh tiếng ở trong số đông những Chân Vũ cảnh cường giả coi như cũng rất xấu xí, thậm chí còn chẳng bằng hắn - Tô Tín "nói lời giữ lời".

Tuy rằng hiện tại rất nhiều người cũng biết rồi, cái gọi là Tô Tín nói lời giữ lời chính là một chuyện cười, nhưng mà ở một lúc nào đó, Tô Tín cũng coi như là nói lời giữ lời. Lúc giết người chẳng hạn.

Nhưng mà những này cũng đều chỉ là gió mây mà thôi, đối với Bái Hỏa Giáo Tô Tín xưa nay đều chưa từng đặt vào trong mắt, nếu như lần này Bái Hỏa Giáo ngoan ngoãn giao người cũng tốt, nhưng nếu là Phạm La Già nhất định phải giữ lấy Công Dương Khí kia, Tô Tín cũng sẽ thuận tay chuẩn bị cho Bái Hỏa Giáo "Bại Bại Hỏa" rồi.

Chương 2238 - Lô gia đầu danh trạng (2)

Lô gia đầu danh trạng (2)

Những người biết được thân phận của Tô Tín cũng không dám làm gì Lô gia, Lô gia cũng không cần Tô Tín động thủ vẫn có thể giải quyết toàn bộ.

Sau khi đến Phi Long thành Tây Bắc đạo, đón chờ Lô Viễn Phong là ám vệ Phó tổng quản Đồng Vũ Dương tự mình tới.

Sau khi nhìn thấy Đồng Vũ Dương Lô Viễn Phong cũng không thèm bày ra cái gì mà phong thái của Dương Thần cảnh võ giả, trái lại thì thái độ khách khí vô cùng.

Đối với thân phận của Đồng Vũ Dương thì Lô Viễn Phong cũng đã cố ý tìm hiểu qua.

Người này tuy rằng chỉ là xuất thân nhỏ nhỏ từ Nhữ Nam đạo, nhưng cũng được Tô Tín coi trọng, đem toàn bộ tình báo về hệ thống ám vệ giao cho hắn quản lý, từ đó hai phần ám vệ trong thiên hạ, Lý Phôi phụ trách đánh giết, Đồng Vũ Dương phụ trách tình báo.

Vì lẽ đó đừng chỉ nhìn Đồng Vũ Dương bây giờ mới chỉ là thực lực Hóa Thần cảnh, tình báo trong tay hắn nắm giữ tình cực kỳ kinh người, cứ coi như Lô Viễn Phong thân là Lô gia gia chủ, là võ giả Dương Thần cảnh nhưng cũng phải khách khách khí khí với hắn.

Đồng Vũ Dương nhẹ nhàng cười với Lô Viễn Phong nói: "Lô gia chủ đây là đem tin tình báo chuẩn bị kỹ càng rồi hả? Không hổ là một trong lục đại thế gia, tốc độ quả nhiên rất nhanh. Nếu vậy thì mời ngài đi theo ta, đại nhân đang ở trong thành chờ Lô gia chủ ngài đó."

Lô Viễn Phong rất khách khí với Đồng Vũ Dương, chắp tay nói: "Kỳ thực lần này tại hạ cũng là đoạt mất cơ hội Đồng đại nhân, lấy năng lực làm ám vệ, muốn điều tra ra hành tung của Hắc Thủy để tình báo, hẳn là sẽ dễ dàng hơn so với Lô gia ta."

Đồng Vũ Dương cười cười, trên thực tế cũng chính xác là như vậy. Tình báo liên quan tới Hắc Thủy ám vệ sớm đã thu thập xong, nhưng hắn vẫn chưa có báo lên, trái lại là ở đây chờ Lô Viễn Phong đưa tình báo đến, chờ hắn báo lên xong mình sẽ bù vào sau.

Ám vệ dù sao cũng là nhân sĩ chuyên nghiệp, mà Lô gia dò thăm những tin tức này chỉ là dựa vào một số nhân mạch quan hệ để thu thập mà thôi, bất kể là hiệu suất hay độ chính xác đều sẽ không sánh được với ám vệ.

Đồng Vũ Dương làm như thế cũng không phải là đang cố ý nhân nhượng hay là có tính toán gì, đơn giản chỉ là do Tô đại nhân đang cần mà thôi.

Lô gia đang muốn gia nhập Tây Bắc đạo dưới trướng Tô đại nhân, chuyện lần này chính là đang cho Lô gia một công trạng đầu.

Vì lẽ đó cho dù chuyện này ám vệ có thể điều tra được, nhưng cũng không thể đi cướp của Lô gia, bằng không công trạng đầu này lại vô dụng rồi à?

Đồng Vũ Dương chính là loại người khéo léo, loại sai lầm này hắn đương nhiên là sẽ không phạm phải, vì lẽ đó Đồng Vũ Dương mới ở chỗ này chờ Lô gia gia chủ, đầu tiên dâng tình

báo mà Lô gia tra được lên trước, sau đó mới dùng của mình bù vô.

Lúc này ở nghị sự điện bên trong Phi Long thành, Tô Tín trong tay cầm tình báo của Lô Viễn Phong cùng ám vệ, thoả mãn gật gật đầu.

Lô gia dù sao cũng không phải chuyên nghiệp, bọn họ dùng thời gian nửa tháng lại có thể tìm được hết những thứ này đến đây, coi như là đã tận dụng không ít mắt mũi và quan hệ rồi, còn chưa kể tìm người khác giúp đỡ cũng không được.

Có chút sai lầm cũng được, hành động lần này của Lô Viễn Phong coi như là đã nộp được một bài thi thỏa mãn giành lấy công trạng đầu, ít nhất thì hắn bây giờ cũng đã có thể an an ổn ổn trở lại Phạm Dương Lô thị, chỉ cần có cường giả đến ra tay với hắn, Tô Tín nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới trợ giúp.

Lật xem tình báo từ hai bên một lần lại một lần, trong mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh lùng.

Công Dương Khí này quả thật chưa có đi xa, nhưng mà bọn hắn đã khôn còn ở Trung Nguyên rồi.

Căn cứ vào tin tức tình báo, võ giả Hắc Thủy bây giờ đều đang tập trung ở Tây Vực, hơn nữa bản thân Công Dương Khí thì dưỡng thương ở trong Tây Vực Bái Hỏa Giáo.

Đối với tin tức này Tô Tín cũng không kinh ngạc, sống hơn 400 năm, Công Dương Khí nói thế nào cũng coi như là Chân Vũ cảnh cường giả lâu năm rồi, coi như cũng sẽ có chút ít quan hệ.

Chỉ bằng kiểu tính cách kia của hắn, võ lâm Trung Nguyên đã kết oán vô số, hiển nhiên là không ở lại được nữa rồi.

Mà Bái Hỏa Giáo giáo chủ ‘Đại Quang Minh Thần Tôn’ Phạm La Già Tô Tín tuy rằng chưa từng qua lại, nhưng cũng nghe nói là người có lòng dạ độc ác, hai mặt, trở mặt liền sẽ như không quen biết, danh tiếng ở trong số đông những Chân Vũ cảnh cường giả coi như cũng rất xấu xí, thậm chí còn chẳng bằng hắn - Tô Tín “nói lời giữ lời”.

Tuy rằng hiện tại rất nhiều người cũng biết rồi, cái gọi là Tô Tín nói lời giữ lời chính là một chuyện cười, nhưng mà ở một lúc nào đó, Tô Tín cũng coi như là nói lời giữ lời. Lúc giết người chẳng hạn.

Nhưng mà những này cũng đều chỉ là gió mây mà thôi, đối với Bái Hỏa Giáo Tô Tín xưa nay đều chưa từng đặt vào trong mắt, nếu như lần này Bái Hỏa Giáo ngoan ngoãn giao người cũng tốt, nhưng nếu là Phạm La Già nhất định phải giữ lấy Công Dương Khí kia, Tô Tín cũng sẽ thuận tay chuẩn bị cho Bái Hỏa Giáo "Bại Bại Hỏa" rồi.

Chương 2239 - Phạm La Già

Phạm La Già

Ngay khi Tô Tín khép lại phần tình báo thì Đồng Vũ Dương có chút do dự, nhưng hắn vẫn nói: "Đại nhân, nếu như ngài chuẩn bị ra tay với Công Dương Khí, thì hi vọng ngài có thể cẩn thận một chút. Nghe nói những cường giả Thiên Bảng ẩn tu hồi lâu gần đây đều đã xuất quan được mấy vị rồi, bọn họ rất có thể sẽ đứng cùng Công Dương Khí, dù sao bọn họ đều là nhân vật giang hồ thuộc về đời trước rồi."

Nghe được Đồng Vũ Dương nói như vậy Tô Tín cũng không khỏi nhíu nhíu mày, Bạch Đế thành đến cùng là đang làm cái gì vậy? Bọn họ bị trận pháp giam cầm, cả ngày ở bên trong không bước chân ra khỏi cửa, đệ tử Bạch Đế thành đến cùng là làm sao đem tin tức truyền đi khắp cho toàn bộ giang hồ?

Cũng phải biết trong này có mấy vị cường giả ẩn cư thậm chí đến cả thủ nhạ ám vệ của Tô Tín cũng chẳng tra ra được.

Nhưng mà Tô Tín cũng không có quá để ý, giang hồ bây giờ đã không phải giang hồ đời trước rồi, sự tồn tại của Chân Vũ cảnh cũng không phải là nói hoành hành thiên hạ liền có thể hoành hành thiên hạ, những võ giả thế hệ trước này cũng chỉ là vì tìm kiếm cơ duyên mà thôi. Bọn họ nếu như muốn làm ra vài việc khác, Tô Tín khẳng định cũng sẽ để bọn họ biết được, hiện tại ở trên giang hồ này đến cuối cùng là thiên hạ của nhà ai?

Huống hồ lão tiền bối võ giả Chân Vũ cảnh đã đến tuổi trung niên, cận kề tuổi già cũng không ít, ví dụ như Công Dương Khí chính là như vậy, hắn bây giờ khí huyết linh lực đã không còn tăng trưởng nữa rồi, qua mấy chục năm nữa có khi lại đến giai đoạn khí huyết suy yếu.

Hiện tại những võ giả ẩn tu trăm năm trở lên cũng giống như vậy, Tô Tín không phải là loại người sẽ tôn kính tiền bối, từ lúc hắn bước vào giang hồ đến nay vẫn luôn tin tưởng vào việc dùng thực lực nói chuyện, nếu là có người muốn đến chỗ hắn tự tìm phiền phức thì Tô Tín sẽ lại càng làm bọn họ không dễ chịu.

Tình báo liên quan tới Công Dương Khí đã tới tay, Tô Tín bên này cũng trực tiếp mang theo ám vệ cùng một phần nhỏ người của Huyết Thần Giáo đi tới Tây Vực, cũng chỉ có không tới trăm người mà thôi.

Nhân số của Công Dương Khí và Hắc Thủy cũng không nhiều, những đệ tử kia của hắn gộp lại cũng không tới hai mươi người.

Về phần Bái Hỏa Giáo, Tô Tín vẫn là không đem đặt vào trong mắt, huống hồ hắn cũng tin tưởng, lấy tính cách của Phạm La Già kia, hắn vừa nhìn thấy sự tình phát triển bất thường liền sẽ chạy nhanh hơn bất kì ai, cứ coi như trước đây hắn có chút giao tình với Công Dương Khí thì cũng sẽ không đến mức liều mạng che chở đối phương.

Từ xưa tới nay, ba mươi sáu nước Tây Vực phân tán rời rạc, nếu không ngày xưa khi Đại Tấn ở thời kỳ đỉnh cao cũng sẽ không mạnh mẽ tàn sát khiến bảy mươi hai nước Tây Vực biến thành ba mươi sáu nước.

Thực ra nhiều người cho rằng, chỉ cần Tây Vực có thể đoàn kết hơn một chút thôi, không tạo ra nhiều cuộc tàn sát lẫn nhau vô nghĩa như vậy, chỉ với truyền thừa võ đạo và nhân khẩu của Tây Vực, tuyệt đối sẽ không thê thảm như bây giờ.

Kết quả hiện tại rõ ràng diện tích của ba mươi sáu nước Tây Vực rộng hơn Đông Tấn gấp mấy lần, nhưng chỉ bồi dưỡng

được một cường giả Chân Vũ cảnh, Đại Quang Minh Thần Tôn - Phạm La Già thuộc Bái Hỏa giáo.

Hơn nữa Phạm La Già cũng không phải dân gốc ở ba mươi sáu nước Tây Vực, hắn vốn chỉ là một nô lệ đến cái tên cũng không có, sau đó nhân lúc chủ nhân của mình không phòng bị, hắn giết hết toàn bộ hơn mười người nhà chủ nhân, sau đó bị một đệ tử Bái Hỏa Giáo phát hiện.

Tên đệ tử Bái Hỏa Giáo này không những không giết hắn, ngược lại khá vừa ý Phạm La Già, dẫn hắn vào Bái Hỏa Giáo, thế mới có Đại Quang Minh Thần Tôn ngày hôm nay.

Lúc này, trong đại điện Bái Hỏa Giáo, vô số đệ tử Bái Hỏa Giáo mặc trường bào màu đỏ trên người đang vái lạy một tượng thần trên người mặc trường bào màu đỏ.

Tượng thần kia trừu tượng dị thường, ngoại hình giống như một thần ảnh ẩn sau hỏa diễm, có chút mông lung, trong lửa nóng lộ ra một luồng khí tức âm tà.

Hiện giờ, trong một gian đại điện ở sâu trong Bái Hỏa Giáo, Công Dương Khí sắc mặt trắng bệch, hệt như một tờ giấy trắng.

Hơn nữa đôi mắt hắn lúc này cũng hơi thay đổi.

Hai mắt Công Dương Khí vốn đã bị nhiễm chân khí Hắc Thủy, vậy nên trông chỉ có một mảnh đen kịt tà dị.

Nhưng hiện tại vì bị trọng thương nên hai mắt Công Dương Khí đều trở lại dáng vẻ bình thường.

Đương nhiên dáng vẻ hiện tại của Công Dương Khí cũng không thể xem là bị trọng thương, hắn chỉ tiêu hao quá nhiều nguyên khí thôi.

Đúng lúc này, một võ giả trên người mặc trường bào màu đỏ vàng, giấu nửa khuôn mặt dưới mũ trùm đẩy cửa đi vào.

Khí chất của hắn âm u, quan sát nửa dưới gương mặt lộ ra ngoài của hắn có thể thấy, hắn có mặt mũi mang đặc điểm võ giả Tây Vực cực kỳ rõ ràng, mũi khoằm, nhưng nước da lại trắng xám bệnh tật, có thể so với Công Dương Khí bây giờ.

Người này chính là giáo chủ Bái Hỏa Giáo, Đại Quang Minh Thần Tôn - Phạm La Già.

Chương 2240 - Phạm La Già (2)

Phạm La Già (2)

Nhìn thấy Công Dương Khí, khóe miệng Phạm La Già nở nụ cười, nói bằng giọng Trung Nguyên chính gốc: "Công Dương huynh, ngươi bế quan trăm năm, bế quan đến nỗi mất hết sạch dũng khí rồi à? Lúc trước ngươi dám dùng tính mạng hơn mười cao tăng Xá Lợi Viện Thiếu Lâm Tự để uy hiếp kẻ sừng sỏ như phương trượng Không Tịnh, kết quả hiện tại đụng vào tên tiểu bối Tô Tín, ngươi lại dùng bí pháp cụp đuôi chạy trốn, biến bản thân thành thế này, đây đâu phải là phong cách của ngươi đâu."

Công Dương Khí lạnh nhạt liếc hắn một cái rồi nói: "Phạm La Già, lẽ nào ngươi đến cười nhạo ta hả? Hồi xưa mặc dù Không Tịnh mạnh, nhưng dù sao hắn cũng là người của Thiếu Lâm tự, ít nhất làm việc vẫn giữ lại chút đường lui, nhưng tên tiểu bối giang hồ này làm việc tàn nhẫn quả quyết tới cực điểm. Huống hồ khi đó đối phương có ba Chân Vũ cảnh, trong đó có một người còn là cường giả Thần Kiều cảnh, nếu ta không chạy mới là tìm đường chết."

Năm xưa mặc dù tính tình Công Dương Khí quá trớn, làm việc tùy tiện, đắc tội không ít người, nhưng hắn tìm đường chết nhiều năm như vậy vẫn không bị người ta giết chết, mãi đến khi chọc vào Thiếu Lâm Tự mới bị Không Tịnh ép ẩn tu, chỉ dựa vào điểm này là có thể thấy thực ra bản thân Công Dương Khí cũng biết chừng mực.

Thế nhưng Phạm La Già nghe hắn nói xong vẫn cười bảo: "Công Dương huynh, lần này ta cũng không biết nên nói ngươi may mắn hay xui xẻo. Vừa bước ra khỏi nơi bế quan đã lấy được tin tức về một tấm Thần Võ Lệnh đương nhiên là chuyện tốt, nhưng ngươi lại đâm đầu vào cuộc chiến giữa cường giả Thiên Đình và Địa Phủ, đây cũng là chuyện hiếm có mấy chục năm mới có một lần."

Nghe được trong giọng nói của Phạm La Già thoáng mang theo vẻ trào phúng, Công Dương Khí không khỏi cau mày nói: "Phạm La Già, ngươi còn muốn Hắc Thủy Chân Kinh nữa không? Trước kia ngươi bảo Bái Hỏa Giáo ngươi có thể bảo vệ ta, ta mới lấy Hắc Thủy Chân Kinh ra giao dịch, đừng đợi tên Tô Tín kia đến, ngươi lại bỏ đi thẳng. Hơn nữa lần này ta còn lo lắng Địa Tạng Vương Địa Phủ sẽ đích thân đến đây, đến lúc đó cường giả Thần Kiều cảnh ra mặt, ngươi lấy cái gì để đỡ?"

Trước đó Tô Tín đoán không lầm, hạng người không có lợi sẽ không thò mặt ra như Phạm La Già, dù cho quá khứ hắn và Công Dương Khí từng có một ít giao tình, nhưng muốn hắn chủ động bảo vệ Công Dương Khí là điều không thể nào.

Bây giờ Phạm La Già trắng trợn thu nhận Công Dương Khí thực ra là vì Công Dương Khí đồng ý lấy công pháp bí truyền của hắn - Hắc Thủy Chân Kinh ra giao dịch.

Tuy trong số các Chân Vũ cảnh, thực lực Phạm La Già không phải mạnh nhất, nhưng dã tâm của hắn rất lớn.

Thực tế tuổi tác Phạm La Già cũng không nhỏ, tuy hắn nhỏ hơn Công Dương Khí vài tuổi, nhưng chung quy bọn họ vẫn là võ giả cùng một thời đại, thế nên Phạm La Già không chỉ muốn nhờ cơ duyên trong Thành Bạch Đế lần này để tiến thêm một bước nữa, còn muốn thông qua cách khác tăng cường thực lực của mình, tốt nhất là trước khi vào Thành Bạch Đế, mà cách này chính là nhờ vào Hắc Thủy Chân Kinh của Công Dương Khí.

Bí pháp Bì La Thiên Niết Viêm Kinh của Bái Hỏa Giáo chính là một công pháp chuyên tu hỏa đạo, nhưng cũng thiên về âm tà, uy năng của nó không tầm thường.

Còn Hắc Thủy Chân Kinh của Công Dương Khí là công pháp chuyên tu thủy đạo, bởi vì công pháp này do Công Dương Khí sáng tạo ra khi quan sát Độc Than Hắc Thủy Hà hình thành tự nhiên ở Đông Di, vậy nên trong đó có tính ăn mòn cực mạnh, cũng là công pháp âm tà.

Nếu Phạm La Già có thể dung hợp hai bí pháp này thành một, thủy hỏa giao hòa, cùng mang thuộc tính âm tà, thực lực của bản thân chắc chắn có thể tăng vọt lên nhiều.

Thế nên khi Công Dương Khí xin đến Bái Hỏa Giáo, Phạm La Già mới đồng ý thoải mái như vậy, thứ hắn mưu tính chính là Hắc Thủy Chân Kinh này.

Hơn nữa Công Dương Khí cũng không quá coi trọng việc truyền thừa công pháp của bản thân.

Có lẽ chính Công Dương Khí cũng thấy rõ, với tính cách của hắn căn bản không thích hợp mở một tông môn, bây giờ thu mấy đồ đệ miễn cưỡng xem là truyền thừa của mình, đợi mình chết, có khi bọn họ sẽ tùy ý giao công pháp của mình cho những người khác, hoặc là vì khó tìm được đệ tử xuất sắc mà từ từ suy thoái, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

So với như vậy, chẳng bằng hắn dùng công pháp của mình đổi lấy sự giúp đỡ của Phạm La Già, như vậy ít nhất đối phương sẽ không bôi nhọ công pháp của mình, xem như hai bên cùng có lợi.

Hiện giờ, Phạm La Già nghe thấy Công Dương Khí lo lắng chuyện Địa Phủ sẽ dốc toàn lực, hắn không khỏi lắc đầu nói: "Công Dương huynh, chuyện này ngươi lo xa rồi, mặc dù tuổi tác tên Tô Tín kia chỉ là tiểu bối giang hồ, nhưng ngươi tuyệt đối không nên xem hắn như tiểu bối giang hồ. Hiện tại trong số Chân Vũ cảnh, ít nhất tại Trung Nguyên, Tô Tín tuyệt đối là kẻ mạnh, hắn cũng có sự kiêu ngạo của chính mình. Mặc dù lần này ngươi gián tiếp phá hỏng kế hoạch của Địa Phủ, nhưng trên thực tế ngươi chỉ ra tay đánh lén Tô Tín, vậy nên ngươi kết thù với Tô Tín lớn nhất.

Chương 2241 - Phạm La Già (2)

Phạm La Già (2)

Tô Tín không phải kiểu người cứ có việc thì sẽ mách lẻo cho thế lực sau lưng mình để tìm viện quân, huống hồ Địa Phủ cũng không giống các tông môn khác, đối phương chỉ là một tổ chức, sẽ không chơi trò đánh trẻ con gọi cả nhà đến giống

những thế lực khác. Nếu lần này ta không đoán sai, sẽ chỉ có một mình Tô Tín đến tìm ngươi thôi."

Phạm La Già cũng là cường giả Chân Vũ cảnh lâu năm trên giang hồ, từ khi Địa Phủ thành lập đến giờ, mặc dù hắn chưa qua lại gì với Địa Phủ, nhưng vẫn khá hiểu rõ phong cách của Địa Phủ.

Ngay cả chuyện các thành viên Địa Phủ ra tay giúp nhau đều phải trả mức thù lao nhất định hắn cũng biết.

Mặc dù quy định thoải mái như vậy giúp thành viên Địa Phủ đều có nhiều tự do, nhưng theo Phạm La Già thấy, hạn chế cũng cực kỳ lớn, ít nhất từ lúc Địa Phủ thành lập đến hiện tại, Phạm La Già chưa thấy toàn bộ võ giả Địa Phủ cùng ra tay được mấy lần, dùng một bàn tay cũng đếm hết.

Công Dương Khí cau mày: "Nhưng dù không tính người thuộc Địa Phủ, chỉ với thực lực của hắn và thế lực đám võ giả Tây Bắc đạo dưới tay hắn, Hắc Thủy nhất mạch ta cũng không thể chọc vào, với những người này, ngươi lấy gì ra chống lại? Thứ cho ta nói thẳng, e rằng Bái Hỏa Giáo ngươi cũng không phải đối thủ của Tô Tín."

Thấy bây giờ Công Dương Khí sợ đầu sợ đuôi, Phạm La Già không khỏi lắc đầu.

Cũng không biết có phải vì thời gian Công Dương Khí ẩn tu quá dài hay không, Phạm La Già luôn cảm giác lần này Công Dương Khí xuất quan, tuy thực lực tăng lên một ít, nhưng đã mất sạch nhuệ khí khi xưa.

Có điều những chuyện này không liên quan đến Phạm La Già hắn, mục đích của hắn chỉ là Hắc Thủy Chân Kinh của Công Dương Khí, chỉ cần trước khi Thành Bạch Đế mở ra, hắn giúp Công Dương Khí chặn Tô Tín lại một lần là được.

Phạm La Già nhàn nhạt nói: "Công Dương huynh, ngươi đừng coi thường Bái Hỏa Giáo ta, ngày xưa lúc ngươi ẩn cư bế quan, Đại Tấn vẫn trong thời kỳ đỉnh cao, vì thế Bái Hỏa Giáo ta cũng chỉ có thể ở ẩn dưới uy thế của Đại Tấn. Nhưng bây giờ Đại Tấn đã không có, Đại Chu bốn phía thụ địch, tự lo thân mình còn không xong, mấy chục năm qua chưa từng có

tấn công Tây Vực một lần. Bái Hỏa Giáo ta tích lũy phát triển mấy chục năm, sớm đã không còn là Bái Hỏa Giáo quá khứ. Huống hồ những thứ ta chuẩn bị không chỉ có thế, sự kiện Thành Bạch Đế lần này không nhỏ, kinh động hấp dẫn không ít võ giả ẩn tu trăm năm trở lên giống Công Dương huynh xuất hiện. Ngoại trừ mấy người đã tiêu hao hết tuổi thọ xuống suối vàng, còn có mấy người sắp hết tuổi thọ chờ chết, mấy người còn sức chiến đấu đều đã xuất quan. Trong Thành Bạch Đế, mọi người có thể chiến đấu độc lập, nhưng ít nhất cũng sẽ có một số lập trường riêng, hiện tại các võ giả trên giang hồ và võ giả ẩn tu hơn trăm năm các ngươi chắc chắn ở hai lập trường khác nhau, không thể nói là đối địch, nhưng đối lập là khẳng định. Mặc dù bình thường Công Dương huynh không lui tới với bọn họ, thậm chí còn xích mích thù hận với mấy người, nhưng hiện tại ngươi cũng là một thành viên trong bọn họ, ngươi bên này bị Tô Tín dồn ép đến mức đó, nói không êm tai, bọn họ cũng sẽ cảm giác một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ. Vừa xuất quan đã phát hiện giang hồ này không còn thuộc về mình, lại bị một võ giả tiểu bối đánh cho chật vật như vậy, cảm giác này nghĩ thôi đã không dễ chịu. Ta đã phái người nói chuyện xảy ra cho bọn họ biết, dù những người này không ra tay, ít nhất bọn họ cũng sẽ phái người đến tỏ thái độ, tạo thêm áp lực cho Tô Tín."

Nghe thấy Phạm La Già lan truyền chuyện mình bị một tiểu bối Tô Tín dồn ép bi thảm thành thế này ra ngoài, hơn nữa còn gọi những võ giả từng có xích mích thù hận với mình đến giúp, phản ứng đầu tiên của Công Dương Khí là phẫn nộ.

Chỉ có điều sau khi phẫn nộ qua đi, hắn cũng phải thừa nhận, giang hồ bây giờ đã không còn là giang hồ thời đại của hắn, cường giả thế hệ mới xuất chúng siêu quần, nếu đám già cả sắp hết tuổi thọ bọn họ vẫn không ngừng nội đấu, vậy đừng nói ở đây, kể cả ở Thành Bạch Đế, hắn vẫn sẽ bại trận cực kỳ thê thảm.

Vì vậy một lúc sau, Công Dương Khí mới hỏi: "Lần này xuất quan cùng ta có những ai?"

Phạm La Già cũng thở dài một tiếng nói: "Chẳng có mấy người, con đường võ đạo có khởi đầu không có kết thúc, đa số

người ngay cả rìa Thần Kiều cảnh còn chưa sờ đến đã nhắm mắt xuôi tay. Bây giờ cũng chỉ còn mấy người có thể ra tay thôi, trong đó có Tinh Thần Tử - Trần Huyền Tông Loạn ẩn tu ở Tinh Hải, hắn chính là truyền nhân duy nhất của Quan Tinh Đạo Môn ngày xưa, nghe nói hắn ở Loạn Tinh Hải bao nhiêu năm vẫn không thu một đệ tử nào, nếu hắn chết, Quan Tinh Đạo Môn nhất mạch phỏng chừng cũng hoàn toàn biến mất. Còn có Liệt Thiên Thần Tướng - Ngụy Cửu Lăng ẩn tu trong Nam Man Thập Vạn Đại Sơn, sau khi ngươi bế quan, hắn cũng tới Thập Vạn Đại Sơn ẩn tu, hồi xưa ở Đại Tấn Ngụy Cửu Lăng đảm nhiệm chức Cửu Quân Đại tổng quản Đại Tấn, uy phong lẫm liệt, cùng với Thôn Nhật Thần Viên - Vũ Thành chết trận năm đó được xưng là Thiên Hạ Quyền Pháp Song Tuyệt, có điều Ngụy Cửu Lăng thông minh hơn Vũ Thành, khi Đại Tấn vừa thoáng biểu hiện bất thường, hắn đã lập tức từ chức Cửu Quân Đại tổng quản, ẩn tu ở đất Nam Man. Tại nơi sâu nhất trong Đông Di mà Công Dương huynh ngươi ẩn tu thực ra còn có một cường giả Chân Vũ cảnh, chính là Thanh Tĩnh Tán Nhân - Mạc Vô Vi, chắc hẳn Công Dương huynh ngươi rất quen thuộc người này."

Công Dương Khí hừ lạnh một tiếng nói: "Tên ngụy quân tử đó vậy mà cũng bế quan ở Đông Di, nếu ta biết, chắc chắn sẽ tìm hắn đánh vài trận!"

Trước kia khi Công Dương Khí chưa bế quan ẩn tu, hắn đắc tội không ít người trong giang hồ, nhưng người khiến hắn chịu thiệt có thể đếm được trên đầu ngón tay, phương trượng Thiếu Lâm Tự Không Tịnh ép hắn ẩn tu tất nhiên nằm trong số đó, còn một người khác chính là Thanh Tĩnh Tán Nhân - Mạc Vô Vi này.

Chương 2242 - Cường giả đời trước

Cường giả đời trước

Mặc dù người này được xưng là Thanh Tĩnh Tán Nhân, nhưng làm người không thanh tĩnh tí nào, việc hắn am hiểu nhất chính là tụ tập một nhóm cường giả, viện đủ loại lý do đường hoàng đi quản chuyện vô bổ, kết quả cuối cùng người được lợi to lớn nhất lại là hắn.

Hồi đó Công Dương Khí không chọc hắn, kết quả hắn lôi kéo một đám người, viện cớ báo thù cho một nhân vật nhỏ bị Công Dương Khí giết chết để ra tay với hắn, thời điểm ra tay đúng lúc Công Dương Khí tìm được di tích của một tông môn thượng cổ, đang chuẩn bị thu hoạch.

Kết quả trận chiến đó Công Dương Khí chỉ đành tan tác bỏ chạy, di tích tông môn thượng cổ hắn hao tâm tổn trí tìm được lại được lời cho Mạc Vô Vi.

Vậy nên Công Dương Khí mới nói tên này là ngụy quân tử, rõ ràng là người đặt lợi ích tối thượng, nhưng luôn lấy danh nghĩa đại nghĩa để làm việc, hơn nữa tuy người này tự xưng là tán nhân, nhưng thực ra không liên quan đến Đạo Môn lắm, có điều với tính cách dối trá của hắn, tất nhiên quan hệ với mấy Đạo Môn lớn sẽ không tệ, mạng lưới giao thiệp rất rộng, ít nhất mạnh hơn Công Dương Khí hắn nhiều.

Chỉ có điều Công Dương Khí không ngới hắn cũng bế quan ẩn tu sau mình, với tính cách ngụy quân tử của Mạc Vô Vi, hắn có thể chịu được nỗi nhàm chán mà khổ tu ư?

Phạm La Già nói tiếp: “Người cuối cùng ấy mà, chính là Thất Kiếm Tôn - Tư Đồ Chiêu Vân, nhưng ngươi cũng biết tính cách của Tư Đồ Chiêu Vân, mặc dù ta phái người truyền tin cho hắn, nhưng Tư Đồ Chiêu Vân có phái người đến không thì không chắc.”

Nghe đến tên Tư Đồ Chiêu Vân, biểu cảm của Công Dương Khí thoáng thay đổi, bởi vì Tư Đồ Chiêu Vân là nhân vật kinh tài tuyệt diễm nhất trong thế hệ võ giả bọn họ, thậm chí tuổi của hắn cũng là nhỏ nhất, cho dù bế quan trăm năm, Tư Đồ Chiêu Vân cũng chỉ mới gần ba trăm tuổi mà thôi.

Tư Đồ Chiêu Vân mang bảy thanh kiếm trong người, cũng biết bảy loại kiếm pháp, mỗi thanh kiếm đại biểu cho một loại kiếm pháp, hắn không theo đuổi tu vi, chỉ theo đuổi kiếm đạo cực hạn.

Thời điểm bế quan, Tư Đồ Chiêu Vân đã luyện chế ra thanh kiếm thứ tám, cũng sáng tạo ra loại kiếm pháp thứ tám, chỉ có điều hắn vẫn chưa sử dụng đến kiếm thứ tám đã đi ẩn tu bế

quan, vì vậy người đời vẫn là gọi hắn là Thất Kiếm Tôn, ngay cả trên Thiên Bảng cũng viết như thế.

Còn về trong khi bế quan trăm năm nay, hắn có sáng tạo ra kiếm thứ chín hay không, điều này không ai biết.

Chín là số lớn nhất, nếu Tư Đồ Chiêu Vân thật sự sáng tạo đến kiếm thứ chín, vậy hắn không chỉ phải đổi danh hiệu thành Cửu Kiếm Tôn, mà kiếm thứ chín của hắn chắc chắn là một kiếm kinh thiên động địa quỷ khiếp thần sầu.

Vị này là nhân vật có hy vọng lên đến Thần Kiều cảnh nhất trong những cường giả thế hệ bọn họ ngày xưa, nhưng đáng tiếc hắn chỉ tập trung vào kiếm đạo, bằng không hiện giờ có lẽ hắn cũng đã là cường giả Thần Kiều cảnh.

Thực lực của vị này rất đáng sợ, Công Dương Khí chưa từng qua lại với hắn, cũng không dám đi chọc vào đối phương, nếu như thật sự có Tư Đồ Chiêu Vân đứng ra nói muốn bảo vệ hắn, vậy cho dù đối mặt với cả Địa Phủ, Công Dương Khí cũng có một chút tự tin.

Phạm La Già ho khan một tiếng nói: “Thật ra lần này còn có một người xuất quan, có điều chắc hắn đã xuất quan từ mấy năm trước, lần này ta không truyền tin cho hắn, mà dù hắn biết chuyện của ngươi chắc chắn cũng sẽ mặc kệ.”

“Đó là ai?”

“Chiến Cuồng - Chiến Vô Nhị.”

Công Dương Khí xoa đầu nói: “Hóa ra là tên điên đó.”

Khi xưa tên điên Chiến Vô Nhị khiêu chiến cường giả thiên hạ, thậm chí bị người ta gọi thẳng là Chiến Điên, bởi vì bản thân hắn điên, dù ngươi giảng đạo lý với hắn, hắn ra tay với ngươi. Ngươi bàn lợi ích với hắn, hắn vẫn ra tay ngươi.

Đối với người như thế căn bản là bó tay, hắn không xuất hiện gây rối đã tốt lắm rồi, Công Dương Khí cũng không muốn hắn đến giúp mình.

“Chỉ có bấy nhiêu người?”

Thấy Phạm La Già hồi lâu không cất tiếng, Công Dương Khí không khỏi hỏi.

Phạm La Già nhàn nhạt nói: “Thời gian trăm năm đủ để giết chết rất nhiều người, ba mươi sáu người trên Thiên Bảng Đại Chu, sau chuyện lần này e là lại có mấy vị sắp biến mất, chuyện lớn như Thành Bạch Đế mà bọn họ không xuất hiện, vậy khả năng chín phần mười là bọn họ đã chết. Ngươi và ta có thể tiếp tục giữ tên trên bảng đã là một chuyện may mắn rồi, không chừng sau sự kiện Thành Bạch Đế, trên Thiên Bảng này lại ít đi mấy cái tên quen thuộc.”

Nghe Phạm La Già nói vậy, trong lòng Công Dương Khí cũng không kìm được hơi thổn thức.

Chương 2243 - Cường giả đời trước (2)

Cường giả đời trước (2)

Giang hồ chỉ có bấy nhiêu người lên đến Chân Vũ cảnh, thực ra cường giả thế hệ của hắn không hề ít hơn cường giả thế hệ này, tuy lúc đó không có Thiên Bảng thống kê thông tin, nhưng cũng có mấy chục Chân Vũ.

Ấy mà giờ tính ra, cường giả Chân Vũ cảnh đời trước gần như chết thì đã chết, già thì đã già, đặc biệt trận hạo kiếp vào những năm cuối triều Đại Tấn khi xưa, Chân Vũ ngã xuống xấp xỉ mười người.

Hiện tại cường giả Chân Vũ cảnh trên giang hồ, tính cả những người ẩn tu giống Công Dương Khí, còn có kiểu vẫn luôn hoạt động trên giang hồ như Phạm La Già, tổng số người cũng chỉ khoảng mười người, cường giả Chân Vũ cảnh thế hệ trẻ mới chiếm đa số, không chỉ là số lượng mà còn có thực lực.

Ít nhất những người bây giờ đã lên Thần Kiều cảnh, chỉ có Lý Bá Dương là người cùng một thời đại với bọn họ, còn Huyền Khổ, Địa Tạng Vương, Thiên Đế, vai vế bọn họ đều thấp hơn Lý Bá Dương một bậc.

Có điều thổn thức qua đi, Công Dương Khí xốc lại tinh thần, Phạm La Già chuẩn bị nhiều như vậy, kể cả Tô Tín thật sự tới gây sự với hắn, vậy hắn cũng có sức đánh một trận.

Chỉ có điều lúc này Công Dương Khí vui mừng quá sớm một chút, bởi vì Tô Tín đã bước chân đến Tây Vực.

Số lần Tô Tín tới Tây Vực không nhiều, lần ở đây lâu nhất chính là chuyện đi Tây Vực tìm kiếm di tích chiến trường thượng cổ.

Lần đó Tô Tín cũng đã mở mang tầm mắt về thực lực của Tây Vực, xác thực chẳng ra sao.

Truyền thừa võ đạo không yếu, nhưng nội đấu nghiêm trọng, quan trọng nhất chính là Tây Vực rất ít tông môn, nên nói chỉ có mỗi một tông môn là Bái Hỏa Giáo, phần lớn võ giả đều thuộc về các quốc gia.

Cứ như vậy tạo thành một vòng lặp vô hạn, ba mươi sáu nước nội đấu không ngừng, phần lớn võ giả bồi dưỡng được đều chết trong cuộc nội đấu, dẫn đến rất nhiều truyền thừa võ đạo bị cắt đứt.

Còn Bái Hỏa Giáo hùng bá Tây Vực, không cho phép Tây Vực xuất hiện tông môn khác, xuất hiện võ đạo khác, một khi phát hiện sẽ lập tức dùng tà thuyết dị đoan cắn giết xử tử.

Mặc dù thủ đoạn bá đạo này có thể bảo đảm Bái Hỏa Giáo truyền thừa, mãi mãi là đại tông môn đệ nhất Tây Vực, nhưng cũng gián tiếp bóp chết sự phát triển võ đạo của toàn Tây Vực.

Đương nhiên trước những chuyện này, toàn bộ vương triều và võ lâm Trung Nguyên đều vui mừng đứng xem.

Người không cùng tộc ắt nghĩ khác đường, chuyện của Tây Vực, vương triều Trung Nguyên quản nhiều thế làm gì?

Hiện giờ bên cạnh Tô Tín, Lô Viễn Phong đi tới chắp tay nói: “Tô đại nhân, hiện tại đã xác định được Công Dương Khí ở ngay trong Bái Hỏa Giáo, vậy chúng ta có cần thông báo trước cho người Bái Hỏa Giáo một câu, tránh nảy sinh xung đột với bọn họ?”

Lô Viễn Phong vẫn giữ tác phong cũ rích của võ giả Trung Nguyên, hoặc nói sáu đại thế gia đều thói quen như vậy, duy trì phong độ thế gia gì đó, làm việc xử sự là tiên lễ hậu binh.

Tuy rằng phương thức làm việc này xác thực có thể tránh một phần tranh chấp, nhưng không thích hợp dùng cho Tô Tín.

Thế nên Tô Tín trực tiếp thản nhiên nói: “Nảy sinh xung đột? Bắt đầu từ khoảnh khắc Bái Hỏa Giáo quyết định muốn che chở cho Công Dương Khí, bất kể lý do của hắn là gì, hắn đều đã xung đột với ta rồi. Không cần tiên lễ hậu binh gì cả, thẳng tay động thủ là được.”

Lô Viễn Phong gật đầu, cũng không nói nhiều.

Hắn đi theo là muốn muốn biểu đạt lòng trung thành hướng về Tô Tín, có ý Lô gia tuyệt đối sẽ đứng về phía Tô đại nhân, cam tâm làm tay sai cho Tô đại nhân.

Vậy nên vừa rồi hắn chỉ đưa ra kiến nghị theo lễ phép, người có quyền quyết định chân chính vẫn là Tô Tín, dù sao Tô Tín nói cái gì, hắn làm cái đó, chỉ đơn giản như vậy.

Hiện tại Tô Tín ra mệnh lệnh, hơn một trăm võ giả dưới trướng hắn xông thẳng đến Bái Hỏa Giáo.

Võ giả ba mươi sáu nước Tây Vực dọc đường thấy Tô Tín bày thế trận lớn như vậy, ngay cả lộ đầu ra cũng không dám.

Đối với bọn họ, Bái Hỏa Giáo không thể đại diện cho toàn bộ Tây Vực, chỉ cần Tô Tín không hướng về phía bọn họ, tất cả đều dễ nói chuyện.

Là đại giáo phái đệ nhất Tây Vực, vị trí Bái Hỏa Giáo nằm trên một ngọn núi cao trên sa mạc, hình dạng của nó giống như một ngọn lửa, được người Bái Hỏa Giáo gọi là Thánh Sơn.

Hơn nữa có vẻ Bái Hỏa Giáo rất coi trọng ngọn núi mà bọn họ gọi là Thánh sơn này, khi Tô Tín dẫn người tới dưới chân núi Thánh Sơn của Bái Hỏa Giáo, hắn trông thấy một cảnh sắc tuyệt đẹp.

Chỉ thấy trên Thánh Sơn cao hơn năm trăm trượng có vô số ngọn lửa đỏ rực đang bồng bềnh lơ lửng.

Nhưng nhờ có trận pháp gia trì, tuy những ngọn lửa này có thể duy trì hình dạng ngọn lửa, nhưng thực ra không có nhiệt độ gì.

Vì thế trong mắt người ngoài, các đệ tử Bái Hỏa Giáo đi lại hoạt động trên Thánh Sơn, giống như đang sống trong lửa, có vẻ vô cùng thần kỳ.

Hoàng Bỉnh Thành đi cùng Tô Tín không khỏi bĩu môi nói: "Bái Hỏa Giáo này đúng là làm màu."

Tuy Hoàng Bỉnh Thành nói thế, nhưng bây giờ hắn cũng đang suy tư, có nên thêm đồ tăng độ ngầu cho Phi Long thành Tây Bắc đạo bọn họ hay không?

Chương 2244 - Ra oai phủ đầu, Bại Bại Hỏa

Ra oai phủ đầu, Bại Bại Hỏa

Tông phái lớn truyền thừa nhiều năm cỡ này, hình tượng rất quan trọng, giống như Thiếu Lâm Tự ngoài miệng nói chỉ cần trong lòng có phật, đâu cũng là Đại Hùng Bảo Điện, nhưng trên thực tế Thiếu Lâm Tự vẫn trang hoàng Đại Hùng Bảo Điện cực kỳ xa hoa, tượng Phật đều được đúc mạ vàng, khắp Đại Hùng Bảo Điện tràn ngập trận pháp, mở cửa ra là có phật quang lấp lánh, phật âm vang vọng.

So với các thế lực tông môn này, Tây Bắc đạo bọn họ quá khiêm tốn, ít nhất sự trang hoàng trong Phi Long thành quả thực không giống chỗ ở của một cường giả Chân Vũ cảnh, chỉ tương tự các thành trì châu phủ khác ở Đại Chu.

Tô Tín nhìn Bái Hỏa Giáo thánh hỏa rực cháy này, trong mắt hắn không khỏi hiện lên vẻ lạnh lùng.

Dọc đường, Tô Tín không ẩn giấu hành tung, tuy đám người ba mươi sáu nước Tây Vực không ra tay với hắn, nhưng Tô Tín dám khẳng định, đối phương chắc chắn sẽ báo tin hắn đến cho Bái Hỏa Giáo.

Hiện tại Tô Tín đã đến dưới chân núi Thánh Sơn của Bái Hỏa Giáo, kết quả vẫn không thấy Phạm La Già ra tay, vậy bây giờ thái độ của Bái Hỏa Giáo đã đủ rõ ràng.

Thế nên Tô Tín cười lạnh một tiếng, Huyền Âm kiếm ý vô tận bùng lên xung quanh hắn, mặc dù mười hai đường kiếm ý

không có kiếm chiêu, nhưng vẫn là kiếm pháp hung lệ mạnh mẽ ngưng tụ từ ác niệm trên thế gian này.

Lần này Tô Tín thi triển Huyền Âm kiếm ý không phải để giết người, mà chuẩn bị phải cho Bái Hỏa Giáo "Bại Bại Hỏa"!

Chân Vũ Pháp Tướng hiện lên sau lưng Tô Tín, nhờ sự tăng cường từ Chân Vũ Pháp Tướng của Tô Tín, Huyền Âm kiếm ý trong nháy mắt bùng nổ uy lực tà dị vô tận.

Chỉ thấy giữa không trung phong vân thét gào, vô số tiếng quỷ khóc thần gào vang lên, kiếm ý mạnh mẽ đó ập vào Thánh Sơn, đám đệ tử Bái Hỏa Giáo ngơ ngác phát hiện ra, Thánh Hỏa Liệt Diễm vốn đang cháy hừng hực đều bắt đầu thay đổi, từ màu đỏ đậm ban đầu bây giờ biến thành màu xanh lục âm u phảng phất như quỷ hỏa, vô cùng đáng sợ.

Hỏa vực Thánh Sơn trước đó cực kỳ tráng lệ, hiện giờ tựa như biến thành một vùng ma quỷ vô gian, vô cùng tà dị.

Bị Tô Tín làm thế, Phạm La Già rốt cục cũng không ngồi yên được nữa.

Chỉ thấy trong đại điện cao nhất Bái Hỏa Giáo, vô số ánh lửa bốc lên, hóa thành bóng hình mờ ảo của một Ma Thần, áp hai tay xuống, giống như muốn mạnh mẽ đập vụn Huyền Âm kiếm ý đang tràn vào toàn bộ Thánh Sơn.

Nhưng Đế Lâm Cửu Tiêu Pháp Tướng phía sau Tô Tín bước một bước, nhất thời toàn bộ trời đất vang lên tiếng chấn động kịch liệt đinh tai nhức óc, lấy dưới chân Tô Tín làm trung tâm, đại địa nứt vỡ từng tấc, Huyền Âm kiếm ý hoàn toàn tràn vào Thánh sơn Bái Hỏa Giáo bọn họ ở trong, chỉ nghe từng tiếng "răng rắc" giòn giã không ngừng vang lên, toàn bộ Thánh Sơn đều nứt toác ra từng đường, trận pháp hoàn toàn tiêu tán, lần này ngay cả quỷ hỏa cũng không còn.

Nhìn thấy này cảnh tượng, đám đệ tử Bái Hỏa Giá sững sờ, sau đó tức khắc kêu rên.

Trong mắt bọn họ, Thánh Hóa rực cháy trên Thánh Sơn chính là một trong những tín ngưỡng của bọn họ, kết quả hiện giờ Thánh Hỏa bị dập tắt, lẽ nào là Hỏa Thần đại nhân không định che chở cho bọn họ sao?

Lúc này Phạm La Già cũng không nhịn nổi nữa, một giọng nói giận dữ truyền đến từ đỉnh ngọn núi.

“Tô Tín! Ngươi to gan!”

Phạm La Già mặc trường bào màu đỏ vàng trong nháy mắt hạ từ đỉnh núi xuống, quanh thân hắn có một ngọn lửa đỏ thắm đang bốc cháy, thậm chí còn nhiễm màu máu.

Hơn nữa hiện giờ khí tức trên người Phạm La Già vô cùng cuồng bạo, từ đó có thể thấy được tâm trạng lúc này của Phạm La Già rốt cục ra sao.

Trên thực tế, đúng là Phạm La Già hơi hối hận, trước đó hắn không ra ngoài chỉ là muốn ra oai phủ đầu Tô Tín, nhưng hắn lại không ngờ rằng Tô Tín xử sự tuyệt tình như vậy, trực tiếp hủy diệt trận pháp trên Thánh Sơn của Bái Hỏa Giáo bọn họ.

Phải biết tông môn cỡ như Bái Hỏa Giáo nhất định sẽ bố trí một số thứ kiểu như đại trận hộ sơn trong tông môn, nhưng kết quả Bái Hỏa Giáo lại tốn bao nhiêu công sức bố trí một đại trận hỏa diễm có thể bao trùm toàn bộ Thánh Sơn nhưng không làm người khác bị thương như thế, thực ra hiệu quả của nó chính là để tạo bầu không khí thần kỳ cho đệ tử Bái Hỏa Giáo bọn họ.

Tuy rằng người ngoài nhìn có vẻ hơi làm màu, nhưng rất hữu dụng đối với những đệ tử Bái Hỏa Giáo kia, ít nhất có thể khiến các đệ tử này càng thêm trung thành với Bái Hỏa Giáo.

Kết quả hiện tại tất cả những thứ này đều hủy trong tay Tô Tín, đương nhiên Phạm La Già hận nghiến răng nghiến lợi.

Nhìn Phạm La Già, Tô Tín lãnh đạm nói: “Ta to gan? Ta thấy ngươi to gan mới đúng! Phạm La Già, Bái Hỏa Giáo ngươi an phận ở một góc Tây Vực hẻo lánh, bình thường nếu ngươi không động vào ta thì thôi, nhưng bây giờ Bái Hỏa Giáo lại dám che chở cho Công Dương Khí, ngươi cho rằng Tô Tín ta làm việc rộng lượng, hay tưởng Bái Hỏa Giáo ngươi có thực lực dám khiêu khích Tô Tín ta?”

Tô Tín nói lời này khiến những đệ tử Bái Hỏa Giáo đều thay đổi sắc mặt, nhao nhao quay về phía Tô Tín chửi ầm lên, bảo hắn ngông cuồng vân vân.

Chương 2245 - Ra oai phủ đầu, Bại Bại Hỏa (2)

Ra oai phủ đầu, Bại Bại Hỏa (2)

Thực lực Tô Tín ngươi mạnh, nhưng Bái Hỏa Giáo hùng bá Tây Vực hàng nghìn năm, lẽ nào lại thua kém Tây Bắc đạo dưới trướng Tô Tín ngươi?

Khi xưa vào thời điểm Đại Tấn hùng mạnh nhất, Bái Hỏa Giáo lựa chọn ẩn mình không ra mặt, thậm chí ngầm chấp nhận Đại Tấn tàn sát các nước Tây Vực.

Nhưng đó cũng chỉ là Đại Tấn ngày xưa, hiện tại Tô Tín ngươi dám nói ra lời ngông cuồng đến thế, đúng là khoác lác không biết ngượng mồm!

Tuy Phạm La Già không nói những câu này, nhưng hắn cũng nghĩ như thế.

Nếu hôm nay người đến đây là Địa Tạng Vương, vậy tất nhiên Phạm La Già không còn lời nào để nói, hắn không đắc tội nổi toàn bộ Địa Phủ, cũng không đắc tội được cường giả Thần Kiều cảnh.

Nhưng hiện giờ chỉ có một mình Tô Tín xuất hiện ở trước mặt mà thôi, đối mặt với một mình Tô Tín, Phạm La Già vẫn có tự tin.

Vậy nên Phạm La Già trực tiếp vung tay lên, để những đệ tử Bái Hỏa Giáo đang chửi mắng kia ngậm miệng, hắn lạnh lùng nói với Tô Tín: “Tô Tín, ta biết ân oán giữa ngươi và Công Dương Khí, ta cũng không nói mấy câu vô dụng như khuyên ngươi phải khoan dung độ lượng, đó không phải phong cách của Phạm La Già ta. Ta chỉ muốn bảo ngươi đừng làm việc quá tuyệt tình, hiện giờ thành Bạch Đế sắp mở ra, đến lúc đó mọi người có thể có được vô số cơ duyên, ngươi cần gì phải nhìn chằm chằm vào Công Dương Khí không tha? Ngày xưa ta và Công Dương Khí cũng coi như có chút giao tình, ta vốn không muốn nhúng tay vào tranh chấp giữa các ngươi, nhưng hiện tại Công Dương Khí cũng đã nguyên khí đại thương dưới tay ngươi rồi, kết quả ngươi vẫn không tha cho hắn, thậm chí

đuổi tới tận Bái Hỏa Giáo ta, chuyện này rốt cuộc là ta khiêu khích Tô Tín ngươi, hay là Tô Tín ngươi đang gây hấn với ta? Tóm lại hôm nay có Phạm La Già ta ở đây, ngươi không giết được Công Dương Khí, cũng không dẫn hắn đi được!”

Phạm La Già nói lời này nói rất mạnh mẽ có khí phách, nhưng Tô Tín lại rất buồn cười.

Trên giang hồ ai mà không biết Phạm La Già rốt cuộc là kẻ đạo đức thế nào, kết quả bây giờ hắn ra vẻ giang hồ hào kiệt đại nghĩa lẫm liệt, chữ nghĩa đi đầu trước mặt mình, lẽ nào đang coi Tô Tín hắn thành kẻ ngu?

Vậy nên Tô Tín cũng lười phí lời với hắn, Tô Tín trực tiếp nắm Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay, một luồng khí thế mạnh mẽ lập tức xông lên tận trời, nhắm thẳng vào Phạm La Già.

Nhìn Phạm La Già, Tô Tín lạnh lùng nói: “Ta hỏi ngươi một câu cuối cùng, tóm lại ngươi có tránh đường không? Nếu Bái Hỏa Giáo dám nhúng tay vào chuyện giữa ta và Công Dương Khí, vậy Bái Hỏa Giáo cũng sẽ trở thành kẻ địch của Tô Tín ta, Phạm La Già, ngươi cũng biết tính cách của ta, câu hỏi này, tốt nhất ngươi nên suy nghĩ kỹ rồi mới trả lời!”

Thấy thái độ Tô Tín cứng rắn như vậy, Phạm La Già chau mày, trong lòng thầm mắng sao đến giờ người của những cường giả Chân Vũ cảnh đời trước khác vẫn chưa tới?

Trước đó Tô Tín đoán không sai, thực ra Phạm La Già cũng không muốn đối địch với Tô Tín, không phải hắn không dám, mà là không muốn thôi.

Bái Hỏa Giáo an phận ở một góc Tây Vực hẻo lánh, mặc dù thực lực mạnh, nhưng Phạm La Già không muốn khai chiến với đối thủ cấp bậc cỡ như Tô Tín.

Trên giang hồ, ai không biết tính cách Tô Tín quả thực không khác gì chó điên, nếu ngươi đắc tội hắn, vậy hắn nhất định sẽ đuổi theo cắn ngươi, mãi tận đến khi cắn chết ngươi mới thôi!

Tính cách quyết tuyệt điên cuồng kiểu này khiến người khác rất kiêng kỵ, Tô Tín muốn đánh, nhưng Phạm La Già không muốn vì Công Dương Khí mà liều đánh đổi tương lai của toàn bộ Bái Hỏa Giáo.

Tuy Phạm La Già rất muốn có Hắc Thủy Chân Kinh trong tay Công Dương Khí, nhưng một bộ Hắc Thủy Chân Kinh đáng giá bản thân đặt cược cả Bái Hỏa Giáo liều mạng với Tô Tín liều mạng à?

Ngay khi Phạm La Già chần chừ, một trận pháp hiện lên trên mặt đất, một đạo nhân trên người mặc đạo bào in đầy phù văn, dáng người gầy gò xuất hiện giữa trận pháp.

"Tại hạ Thiên Cơ Cốc Dương Thành Tử, xin chào chư vị."

Đạo Nhân này chỉ có tu vi Dương Thần cảnh, nhưng lúc này đối mặt với cường giả Chân Vũ cảnh cỡ Tô Tín và Phạm La Già, khí thế của hắn không hề biến hóa chút nào, dường như có thể đứng ngang hàng với đối phương.

Trên thực tế đúng là hắn có tư cách này, bởi vì người trước mắt cốc chủ Thiên Cơ Cốc đương nhiệm, Cửu Trận Chân Nhân - Dương Thành Tử, có chín loại sát trận chí cường của Thiên Cơ Cốc, nghe đồn ngày xưa chín loại sát trận này suýt chút nữa đã giết chết một cường giả Chân Vũ cảnh.

Chỉ có điều trận chiến đó quá thần bí, trên giang hồ cũng không người nào biết cường giả Chân Vũ cảnh kia là ai, hơn nữa chuyện này xảy ra trước khi Đại Chu lập ba bảng Thiên Địa Nhân, sau đó Dương Thành Tử tập trung nghiên cứu trận đạo trong Thiên Cơ Cốc, chưa ra tay thêm một lần nào, bằng không Dương Thành Tử đã có thể dựa vào chiến tích này để trở thành cường giả đứng trong hàng ngũ Thiên Bảng chỉ với tu vi Dương Thần.

Chương 2246 - Tạo áp lực

Tạo áp lực

Cốc chủ Thiên Cơ Cốc, Cửu Trận Chân Nhân - Dương Thành Tử mấy chục năm chưa xuất hiện trên giang hồ, chỉ một lòng nghiên cứu trận đạo trong cốc, bây giờ hắn đột nhiên xuất hiện ở đây, Phạm La Già nghĩ tới điều gì, trong mắt không khỏi lóe lên ánh sáng.

Tô Tín không biết mục đích của Dương Thành Tử, có điều hắn tự nhận không có thù oán gì với Thiên Cơ Cốc, cũng không có

quan hệ gì, vậy rốt cuộc Dương Thành Tử đến vì ai? Chẳng lẽ thật sự là bản thân mình?

Quả nhiên, Dương Thành Tử bên này trực tiếp đưa mắt nhìn Tô Tín, thi lễ với Tô Tín rồi nói: "Tô đại nhân, thực ra bần đạo đến thay một vị tiền bối có giao tình với Thiên Cơ Cốc, truyền lời cho Tô đại nhân."

Tô Tín nhíu mày nói: "Vị tiền bối nào?"

Dương Thành Tử đáp: "Lục Địa Thần Tiên, Tinh Thần Tử - Trần Huyền Tông trên Thiên Bảng, Trần tiền bối đã từng có ân tình với Thiên Cơ Cốc ta, vì thế lần này bần đạo chỉ đành mặt dày đi một chuyến. Ý của Trần tiền bối rất đơn giản, trước mắt thành Bạch Đế sắp mở ra, tất nhiên càng ít những tranh chấp không đáng kể càng tốt, hi vọng Tô đại nhân có thể lấy đại cục làm trọng, tất cả tranh chấp đợi đến sau thành Bạch Đế rồi giải quyết."

Ngay khi nghe đến tên Tinh Thần Tử - Trần Huyền Tông, Tô Tín lập tức nhớ ra đối phương rốt cục là ai.

Dù sao hắn cũng từng là võ giả xuất thân từ Lục Phiến Môn, ba mươi sáu vị cường giả Thiên Bảng khi xưa tất nhiên cũng thuộc như lòng bàn tay.

Bây giờ Tô Tín vừa nghe thấy Dương Thành Tử là do Trần Huyền Tông nhờ tới, Tô Tín gần như lập tức hiểu được điểm mấu chốt trong đó.

Xem ra e là những võ giả đời trước ẩn tu trên giang hồ hơn trăm năm đã chuẩn bị đứng chung một chiến tuyến, mặc dù giữa bọn họ có lẽ từng xích mích, có lẽ từng ân oán, nhưng dù sao bọn họ cũng có cùng vai vế, hơn nữa nhân số còn ở thế yếu, nếu không bắt tay cùng nhau, lấy gì đi tranh giành với các võ giả thế hệ mới giống như Tô Tín?

Huống hồ kể cả bọn họ không đoàn kết, nhưng ít nhất cũng có xu hướng đứng chung một chiến tuyến, nếu không bọn họ cũng sẽ không lo cho một tên danh tiếng vốn chẳng ra sao như Công Dương Khí.

Tô Tín híp mắt nói: "Tinh Thần Tử - Trần Huyền Tông? Mặt mũi lớn quá, nhưng Tô Tín ta xuất thân là dân thường, luôn

không hiểu đại cục là cái gì, nếu lần này ta không tha cho Công Dương Khí thì sao?”

Dương Thành Tử cảm nhận được sát ý trong lời nói của Tô Tín, hắn cũng không khỏi cười khổ.

Tinh Thần Tử - Trần Huyền Tông thực ra là hạng người gì, Dương Thành Tử cũng không biết, bởi vì Dương Thành Tử chưa từng quen biết đối phương.

Khi Trần Huyền Tông ẩn tu bế quan, Dương Thành Tử vẫn chưa đến Dương Thần, cũng không phải cốc chủ Thiên Cơ Cốc.

Có điều Thiên Cơ Cốc bọn họ nợ Trần Huyền Tông một ân tình là điều khẳng định, phần ân tình này bây giờ cũng đến lúc trả lại, vì vậy Dương Thành Tử mấy chục năm chưa xuất hiện trên giang hồ mới lộ mặt ở đây.

Nhưng thực ra trong lòng Dương Thành Tử từ chối chuyện này, bởi vì Thiên Cơ Cốc bọn họ từ xưa tới nay không có lập trường gì, chỉ một lòng nghiên cứu trận đạo.

Hơn nữa khác với Dược Vương Cốc không có sức chiến đấu trong Tả Đạo Bát Môn, sát trận Thiên Cơ Cốc nổi danh như cồn trên giang hồ.

Đường Môn hao tổn tâm trí nghiên cứu ra chí tôn ám khí Trảm Thần Phi Đao, nhưng muốn chân chính so với cường giả Chân Vũ cảnh thì vẫn yếu hơn một bậc.

Còn Thiên Cơ Cốc thì chân chính có thể dựa vào trận pháp mạnh mẽ để chiến đấu với cường giả Chân Vũ cảnh, thậm chí hiện tại đến cùng trong Thiên Cơ Cốc có bao nhiêu sát trận, người ngoài đều không biết, tóm lại kể cả cường giả Chân Vũ cảnh cũng đừng mơ dễ dàng công phá Thiên Cơ Cốc.

Chính vì có thực lực, thế nên Thiên Cơ Cốc không cần đi dựa dẫm vào bất kỳ người nào, hoàn toàn đứng ở trạng thái trung lập, cũng là không ai dám chọc vào.

Nhưng bây giờ vì một ân tình quá khứ, Thiên Cơ Cốc bọn họ phải đứng đối diện Tây Bắc Vương Tô Tín hung danh hiển

hách trên giang hồ, Dương Thành Tử không muốn nhìn thấy tình cảnh như thế.

Vì vậy Dương Thành Tử nói thẳng: “Tô đại nhân hiểu lầm, lần này đến bần đạo chỉ là để truyền lời thay Trần tiền bối mà thôi, nói xong rồi thì truyền lại thái độ của Tô đại nhân, như thế nhiệm vụ của Thiên Cơ Cốc ta cũng đã hoàn thành, cho tới nay Thiên Cơ Cốc không có ý định đối địch với Tô đại nhân ngươi.”

Nghe thấy Dương Thành Tử nói thế, sát khí với Dương Thành Tử trên người Tô Tín tiêu tan, nếu đối phương chỉ là người truyền lời, vậy đương nhiên Tô Tín cũng sẽ không rảnh rỗi đến phát chán mà đi trêu chọc Thiên Cơ Cốc.

Vậy nên Tô Tín lạnh nhạt nói: “Lời vừa rồi chính là thái độ của ta, Dương Thành Tử đạo trưởng có thể trực tiếp nói với Trần Huyền Tông như thế.”

Dương Thành Tử gật đầu, chắp tay chào xung quanh, trận pháp dưới chân hiện lên ánh sáng rực rỡ, trong nháy mắt đã biến mất.

Thấy cảnh này, Phạm La Già không khỏi nhíu mày, là tên tuổi Trần Huyền Tông không đủ lớn, hay là Tô Tín quá mức ngông cuồng, căn bản không coi vào mắt?

Chương 2247 - Tạo áp lực (2)

Tạo áp lực (2)

Ngay sau khi Dương Thành Tử đi, một thanh niên đeo trường thương trên lưng bước từ phía sau ra, mặc dù bản thân hắn cũng có thực lực Dung Thần cảnh, chỉ có điều đứng giữa những cường giả ở đây lại cực kỳ nhạt nhòa.

Người này đi tới bên cạnh Tô Tín, hướng về phía Tô Tín chắp tay nói: “Không biết Tô đại nhân có còn nhớ tại hạ không?”

Tô Tín nhìn người trước mắt, hắn hơi bất ngờ nói: “Thất Sát Thương - Diêm Đông Thần?”

Diêm Đông Thần cười khổ một tiếng nói: “Không ngờ Tô đại nhân vẫn còn nhớ tới tại hạ thật.”

Võ giả trước mắt chính là võ giả Đông Tấn Thất Sát Thương - Diêm Đông Thần khi xưa cùng Tô Tín đứng trên Nhân Bảng.

Ngày xưa thế hệ trẻ tuổi ở Đông Tấn không có nhân vật xuất sắc nào, bất kể là tông môn hay thế gia đều vậy.

Trái lại Diêm Đông Thần là một nhân vật trẻ tuổi xuất thân từ quân đội Đông Tấn lại có danh tiếng tại Đông Tấn, thậm chí được xếp vào Nhân Bảng Đại Chu.

Mà hồi xưa khi Tô Tín đến Đông Tấn, Diêm Đông Thần từng chủ động khiêu chiến, kết quả đương nhiên là thua, nhưng tính cách của người này khá tốt, lúc trước Tô Tín cũng từng giao thiệp với hắn, không ngờ tới giờ còn có thể gặp mặt.

Ngày xưa Diêm Đông Thần cũng từng đứng top mười trên Nhân Bảng, hơn nữa vì lên Hóa Thần cảnh trước nên rời khỏi Nhân Bản chứ không phải do đến tuổi bị đá ra Nhân Bảng, vậy nên hiện tại Diêm Đông Thần có tu vi Dung Thần cảnh cũng không kỳ lạ, điều Tô Tín ngạc nhiên là tại sao Diêm Đông Thần lại xuất hiện ở đây.

“Ngươi tới Tây Vực để rèn luyện?”

Diêm Đông Thần lại cười khổ một tiếng, thực ra nếu điều kiện cho phép, Diêm Đông Thần không muốn đi gặp Tô Tín chuyến này.

Hoặc có thể nói trong các võ giả Nhân Bảng thế hệ này, không có mấy người muốn giao thiệp với Tô Tín nữa.

Nguyên nhân rất đơn giản, mọi người đều là võ giả cùng một thế hệ, lúc trước cùng có tên trên Nhân Bảng, kết quả Tô Tín một mình một ngựa vọt lên, ném bọn họ ra xa tít tắp, thậm chí đến mức bọn họ nhìn theo bóng lưng hắn, ngay cả dũng khí để đuổi theo cũng mất, đây tuyệt đối là một nỗi bi ai.

Thế nhưng Diêm Đông Thần có nhiệm vụ phải làm, hắn không thể không đến.

Nghe được câu hỏi của Tô Tín, Diêm Đông Thần chắp tay nói: “Tô đại nhân, kỳ thực tại hạ cố ý đến tìm ngài. Hồi xưa Cửu Quân Đại tổng quản Đại Tấn, cường giả Chân Vũ cảnh, Liệt Thiên Thần Tướng - Ngụy Cửu Lăng tiền bối xuất quan, hắn

nhờ quân đội Đông Tấn hỗ trợ truyền lời cho ngươi, hy vọng ngài có thể tha cho Công Dương Khí một lần, người lúc nào giết cũng được, nhưng hiện tại giết thì không được."

Diêm Đông Thần vốn xuất thân từ quân đội Đông Tấn, bây giờ xem chừng chắc cũng không biết khi nào mới trở lại gia nhập quân đội Đông Tấn.

Hơn nữa tuy Ngụy Cửu Lăng đã ẩn tu trăm năm, nhưng thật ra hắn vẫn được tính là võ giả xuất thân từ quân đội Đại Tấn ngày xưa, có chung gốc rễ với quân đội Đông Tấn hiện tại, điều động võ giả tiểu bối Diêm Đông Thần đến truyền lời không thành vấn đề.

Tô Tín nhướng mày, lời Ngụy Cửu Lăng nói còn bá đạo hơn cả Trần Huyền Tông kia, nhưng hiện tại có được hay không là do Tô Tín hắn quyết định, chứ không phải Ngụy Cửu Lăng ngươi định đoạt.

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, hắn nói: "Hắn nói không được là không được, giọng điệu cứng rắn nhỉ, chẳng lẽ Ngụy Cửu Lăng cho rằng thiên hạ hiện giờ vẫn là của Đại Tấn? Đại Tấn đã diệt vong mấy chục năm, lẽ nào hắn vẫn chưa bế quan tỉnh lại hả?"

Khóe miệng Diêm Đông Thần nở nụ cười khổ nói: "Tại hạ cũng chỉ là một người truyền lời, hiện tại đã truyền lời cho Tô đại nhân xong, vậy ta xin rời đi."

Hồi trước có lẽ Diêm Đông Thần dám khiêu chiến Tô Tín, nhưng bây giờ, chỉ nói chuyện với Tô Tín thôi hắn cũng căng thẳng nửa ngày.

Hắn chỉ là một người truyền lời, hiện tại đã truyền lời rồi, hắn không muốn ở đây lâu thêm nữa.

Tô Tín trực tiếp nhàn nhạt nói: "Ngươi thuận tiện truyền lại lời của ta cho Ngụy Cửu Lăng, trực tiếp nói nguyên văn là được, không cần nói giảm nói tránh. Quay lại cũng nhân tiện nói cho người trong quân đội Đông Tấn các ngươi, trăm năm trước Ngụy Cửu Lăng bỏ mặc Đại Tấn không lo, khi Đại Tấn nguy nan nhất hắn không ra tay, lựa chọn ngồi xem Đại Tấn diệt vong. Sau đó khi Đông Tấn thành lập, dốc hết toàn lực chống

lại quân tiên phong của Đại Chu, Ngụy Cửu Lăng hắn cũng không có ra tay, người như vậy, ta thật sự không biết vì sao bây giờ các ngươi vẫn đứng ra thay hắn."

Diêm Đông Thần cười khổ một tiếng, kỳ thực hắn cũng không rõ, dưới đáy lòng Diêm Đông Thần cũng có chút coi thường hành động trong quá khứ của Ngụy Cửu Lăng, trước kia Đại Tấn chưa hề bạc đãi hắn, vị trí Cửu Quân Đại tổng quản tuyệt đối nằm trong ba người đứng đầu quân đội, kết quả Ngụy Cửu Lăng mới thấy Đại Tấn bất thường là lập tức bỏ chạy, hành động này chẳng lấy gì làm quang minh lỗi lạc.

Nhưng hiện giờ là mệnh lệnh bên phía quân đội Đông Tấn, hắn cũng chỉ có thể nghe lệnh, vậy nên Diêm Đông Thần đành chắp tay với Tô Tín, trực tiếp xoay người rời đi.

Chương 2248 - Khiêu khích

Khiêu khích

Hai cường giả Chân Vũ cảnh tạo áp lực cho Tô Tín, kết quả Tô Tín đều không mảy may để ý, điều này khiến Phạm La Già bỗng cảm thấy có chút không ổn, hình như lúc trước hắn đã nghĩ sai, hắn đánh giá thấp quyết tâm muốn giết Công Dương Khí của Tô Tín, cũng đánh giá cao sức nặng của các cường giả Chân Vũ cảnh đời trước trong lòng Tô Tín.

Tô Tín híp mắt nhìn Phạm La Già nói: "Ta còn tưởng Bái Hỏa Giáo ngươi lấy đâu ra dũng khí bảo vệ Công Dương Khí, thì ra các ngươi lôi kéo cả các cường giả Chân Vũ cảnh đời trước. Nếu đã bế quan ẩn tu, vậy tất nhiên là không đạt được mục đích sẽ không dừng lại, kiểu ẩn tu như bọn họ bây giờ thực ra đa phần là vì tránh né trận hạo kiếp trong giang hồi trước kia phải không? Bây giờ thấy thiên hạ thái bình rồi, muốn thò mặt ra giả vờ làm cao nhân tiền bối, quả thực là không biết liêm sỉ tốt xấu!"

Tô Tín không có cảm giác gì với những cường giả ẩn tu giang hồ này, nhưng hiện giờ bọn họ còn muốn nhảy ra tạo áp lực cho mình, ngăn cản mình giết Công Dương Khí, điều này Tô Tín không cách nào khoan nhượng.

Huống hồ vừa rồi lời Tô Tín nói không hoàn toàn là vơ đũa cả nắm, ít nhất phần lớn võ giả tán tu ẩn tu bây giờ đều như vậy.

Ẩn tu bế quan, phần lớn đều bế quan sinh tử, không thành công thì chỉ còn con đường về với hư không.

Những người lựa chọn xuất quan bây giờ, hoặc là thành công, hoặc là trong lòng có tạp niệm, không bế quan sinh tử chân chính, kiểu giống như Công Dương Vũ.

Người như thế dù có bế quan trăm năm, sự tăng trưởng tự thân cũng vô cùng hạn, không đáng để lo.

Bất quá nhưng vào lúc này, một giọng nói mang theo vẻ bất mãn truyền đến.

"Lời này Tô đại nhân nói sai, ngày xưa khi bế quan, ai có thể ngờ tới Đại Tấn khi ấy như mặt trời ban trưa lại hoàn toàn sụp đổ chỉ trong vòng mười mấy năm ngắn ngủi? Bôi nhọ cường giả tiền bối trong giang hồ sau lưng người ta như vậy, đây không phải là hành vi quân tử."

Lúc này, một thanh niên mặc áo trắng, dung mạo tuấn tú đi từng đằng xa tới, hắn cũng có tu vi Dung Thần cảnh.

Có điều mọi người ở đây đều có thể nhìn ra, tuổi tác người này thậm chí còn nhỏ hơn Diêm Đông Thần ban nãy, xem chừng có khi tuổi tác thực tế chỉ mới hơn ba mươi tuổi.

Tuổi tác như vậy mà đã lên đến Dung Thần cảnh, điều này khó tránh khỏi hơi đáng sợ.

Mọi người theo bản năng đưa mắt nhìn sang Tô Tín, dù sao hình như vị này lên cấp Dung Thần khi tuổi còn trẻ hơn cả người trước mắt.

Tô Tín đưa mắt nhìn sang người trẻ tuổi này, ánh mắt hắn lạnh lùng nói: "Ngươi là kẻ nào, lại dám đứng ra bất bình dùm bọn họ?"

Võ giả thanh niên kia ung dung nói: "Tại hạ Mạc Trần, tổ phụ chính là Thanh Tĩnh Tán Nhân - Mạc Vô Vi, cũng chính là một trong những Chân Vũ ẩn tu không biết liêm sỉ tốt xấu trong miệng Tô đại nhân. Tuy Tô đại nhân và tổ phụ ta đều là Lục Địa Thần Tiên Chân Vũ cảnh, tại hạ chắc chắn không thể

chọc vào, nhưng tại hạ cũng không thể để mặc cho Tô đại nhân ngươi sỉ nhục tổ phụ!”

Nghe thấy Mạc Trần nói vậy, mọi người có mặt mới kịp phản ứng, thì ra thanh niên này chính là cháu trai của Mạc Vô Vi, chẳng trách bằng từng ấy tuổi mà đã có tu vi như thế.

Nghe đồn Mạc Vô Vi không có thu đệ tử, sở học của hắn chỉ truyền con cháu đời sau của mình.

Hơn nữa khác với các võ giả xuất thân tán tu khác, của cải của Mạc Vô Vi vô cùng giàu có, với năng lực của hắn, bồi dưỡng con trai và cháu trai của mình đến mức độ này thì không thành vấn đề.

Tô Tín nhìn Mạc Trần, thản nhiên nói: “Không cần nói nữa, nếu ngươi đã xuất hiện ở đây, vậy chắc hẳn Mạc Vô Vi sai người đến đúng chứ? Muốn ngươi tạo áp lực cho ta, không cho ta động vào Công Dương Khí. Bây giờ ngươi về nói cho Mạc Vô Vi, hắn không có tư cách quản những chuyện không liên quan tới mình, để Mạc Vô Vi tự quản mình cho tốt trước rồi nói, giang hồ hiện giờ không còn là giang hồ lúc trước hắn sống, nếu danh hiệu của hắn là Thanh Tĩnh Tán Nhân, vậy thì đàng hoàng thanh tĩnh cho ta, bằng không lần này nếu hắn muốn quay lại Đông Di bế quan ẩn tu, có thể sẽ không có cơ hội tốt như vậy đâu!”

Tô Tín nói lời này không khách khí tí nào.

Kỳ thực Tô Tín bây giờ cũng không cần thiết tiếp tục khách khí với đám người này.

Nếu bọn họ dám phái người tới đây tạo áp lực cho Tô Tín, vậy đã chứng minh trong lòng bọn họ vẫn xem Tô Tín thành một tiểu bối giang hồ, bọn họ không biết thực lực Tô Tín thế nào, nhưng lại theo bản năng đặt vị trí của mình lên trên Tô Tín.

Đối với người như vậy, Tô Tín tất nhiên không cần khách khí nữa, đối phương đã có thái độ như vậy, sẽ phải chuẩn bị sẵn sàng trả giá.

Nhưng Mạc Trần nghe thấy lời Tô Tín nói, trong mắt lại toát lên vẻ giận dữ, hắn chỉ vào Tô Tín quát lên: “Tô đại nhân, ta kính ngươi là tiền bối, nhưng không ngờ chính ngươi lại bất

kính với tiền bối, dù nói thế nào tổ phụ ta cũng là cường giả giang hồ đời trước, ngươi nói năng vô lễ khiêu khích, thật sự cho là trên giang hồ không ai có thể trị được ngươi à?”

Chương 2249 - Khiêu khích (2)

Khiêu khích (2)

Lời vừa nói ra, Tô Tín bên kia vẫn chưa biểu hiện gì, Phạm La Già đã thầm nói không ổn, trong lòng thầm mắng Mạc Trần tốt xấu gì cũng là võ giả Dung Thần cảnh, sao lại không có mắt nhìn đến thế?

Từ thái độ của Tô Tín, Phạm La Già đã sớm biết, kế hoạch lần này của hắn dường như đã thất bại, bởi vì Tô Tín căn bản không nể mặt những cường giả Chân Vũ cảnh ẩn tu nhiều năm bọn họ, thái độ với người bọn họ phái tới vô cùng cứng rắn, thậm chí trong đó còn có phần xem thường.

Nhưng mặc kệ Tô Tín nói thế nào, bất kể là Dương Thành Tử hay Diêm Đông Thần, bọn họ đều biết là mình là một người truyền tin, dù cho Tô Tín nói chuyện khó nghe cỡ nào, bọn họ đều chỉ cần về truyền lại tin tức, để cường giả Chân Vũ cảnh cùng cấp bậc với Tô Tín đến xử lý.

Nhưng Mạc Trần không giống vậy, hắn lại dám phản bác khiêu khích Tô Tín ở đây, không phải tìm đường chết thì là gì?

Kể cả người Tô Tín sỉ nhục là tổ phụ Mạc Vô Vi của ngươi, nhưng chỉ bằng một võ giả Dung Thần cảnh ngươi, dù có là bất mãn cũng dấy lên được sóng gió gì? Bây giờ khiêu khích Tô Tín, căn bản là tìm đường chết.

Bình thường đừng nói là võ giả Dung Thần cảnh, kể cả người bình thường cũng biết đạo lý người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, rốt cuộc tên Mạc Trần này tu luyện lớn như vậy kiểu gì thế?

Chỉ có điều Phạm La Già không biết là, Mạc Trần tu luyện từ Hậu Thiên đến giờ rất đơn giản.

Mạc gia bọn họ độc đinh nhiều đời, con trai Mạc Vô Vi ban đầu đã có tu vi Dương Thần cảnh, nhưng vì tranh đoạt một bí bảo với một bộ lạc Đông Di trong rừng sâu Đông Di, bị người

bộ lạc Đông Di đó hãm hại chết, vì thế Mạc Vô Vi dùng thủ đoạn ác độc tàn sát mấy bộ lạc Đông Di báo thù giải hận cho con trai hắn.

Nhưng người chết không thể sống lại, vì thế hắn vô cùng quan tâm đứa cháu Mạc Trần này.

Từ khi hắn còn nhỏ, Mạc Vô Vi đã dùng các loại linh dược mình tích lũy được để rèn luyện thân thể gân cốt cho Mạc Trần, sau đó truyền một phần chân khí của chính mình vào trong cơ thể Mạc Trần, tẩy tủy phạt mao cho hắn, đồng thời dùng sức mạnh của mình dẫn dắt đối phương tu luyện, giúp Mạc Vô Vi bỏ qua cảnh giới Hậu Thiên, trực tiếp bước vào Tiên Thiên.

Sau đó Mạc Vô Vi bỏ qua việc tu luyện của chính mình để trợ giúp Mạc Trần tu luyện, đủ loại tài nguyên đắp lên người Mạc Trần như không cần tiền, thế nên mới giúp hắn lên cấp Dung Thần khi chưa đến ba mươi tuổi, tuy thực lực không yếu, nhưng từ nhỏ hắn đã lớn lên ở Đông Di, kinh nghiệm giang hồ gần như bằng không, đầu óc rất đơn giản.

Hơn nữa từ khi bước vào giang hồ tới nay, Mạc Trần chưa từng giấu diếm thân phận của mình, kết quả là đừng thấy hắn mới bước vào giang hồ không tới một tháng, nhưng đã có vô số kẻ nịnh nọt lấy lòng nịnh bợ hắn, khiến hắn có cảm giác tưởng rằng tổ phụ của mình đệ nhất thiên hạ.

Hiện tại cho dù đối mặt với Tô Tín cũng là cường giả cùng cảnh giới với tổ phụ, nhưng Mạc Trần vẫn có cảm giác vượt trội không bỏ qua được.

Hơn nữa ngoại trừ một tia cảm giác vượt trội này, khi đối mặt với Tô Tín, thậm chí Mạc Trần còn có chút cảm xúc đố kị.

Dù sao tuy tuổi Tô Tín lớn hơn hắn, nhưng cũng chỉ lớn hơn mười mấy tuổi mà thôi, xét kỹ ra thì bọn họ hẳn là võ giả cùng thế hệ.

Nhưng hiện tại Tô Tín đã đạt được cảnh giới Lục Địa Thần Tiên giống tổ phụ hắn, trong tay đang nắm giữ quyền thế vô thượng, những thứ này đều là nguyên do Mạc Trần đố kị.

Tô Tín híp mắt nhìn Mạc Trần, trong giọng nói không mang theo chút nào cảm tình nào: “Bất kính tiền bối? Hôm nay ta sẽ dạy ngươi một đạo lý, trên giang hồ không dựa theo vai vế để phân chia tiền bối hậu bối, con đường võ đạo kẻ đạt được là ‘tiên’, ta mạnh hơn ngươi, hiện tại ta đứng đây chính là tiền bối. Ngươi ăn nói bất kính với ta, đó chính là bất kính tiền bối, mà hậu quả của bất kính tiền bối là gì, ngươi chẳng mấy chốc sẽ biết.”

Thấy dáng vẻ hiện giờ của Tô Tín, trong lòng Phạm La Già nhất thời kêu “lộp bộp” một tiếng, những người khác không cảm nhận được, nhưng hắn có thể cảm giác thấy sát khí kinh khủng ẩn giấu trên người Tô Tín lúc này!

Phải biết Mạc Trần là huyết mạch đời sau duy nhất của Mạc Vô Vi, Tô Tín thật sự dám bất chấp giết chết hắn ư?

Sự thực chứng minh, Tô Tín tuyệt đối dám làm như thế.

Hiện giờ trong những cường giả Chân Vũ cảnh trên giang hồ, Tô Tín không sợ một ai, chớ nói chi là những võ giả già ẩn tu trăm năm này.

Có lẽ trong thời kỳ đỉnh cao, bọn họ cũng là cường giả tung hoành giang hồ, cự phách một phương, nhưng hiện tại không liên quan gì đến Tô Tín hắn.

Một tia kiếm khí từ giữa hư không bay lên, trong suốt vô sắc, nhưng tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được sát khí và sự sắc bén vô biên trong tia kiếm khí này.

Gần như chỉ trong nháy mắt, kiếm khí cũng vụt tới trước mặt Mạc Trần, sát khí dữ tợn kích thích khiến trái tim Mạc Trần đập điên cuồng, hắn thậm chí không thể ngưng tụ một tia chân khí!

Nhưng vào lúc này, phía trước người Mạc Trần, một bông hoa hỏa diễm kỳ dị bung nở.

Chương 2250 - Bí pháp tà dị

Bí pháp tà dị

Bông hoa hỏa diễm kia tựa như một cái miệng rộng, cánh hoa khép mở, cái miệng rộng nuốt vào, trực tiếp nuốt tia kiếm khí kia vào trong, hỏa diễm nổ tung, kiếm khí tan rã.

Phạm La Già thở dài một cái, trước đó hắn đã đoán Tô Tín sẽ ra tay, vì thế hắn vẫn luôn quan sát kỹ Tô Tín, kết quả đúng thật là vậy, cũng may mà hắn phòng bị kịp thời, nếu không với tốc độ Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín, đúng là hắn không kịp ra tay cứu viện.

Mạc Trần có thể bị giết, nhưng không thể bị giết trong địa bàn Bái Hỏa Giáo bọn họ, cũng không thể bị giết vào lúc này.

Bởi vì lần này là Phạm La Già hắn đứng ra mời nhóm Mạc Vô Vi tạo áp lực cho Tô Tín, kết quả Mạc Vô Vi rất nể tình phái đứa cháu đích tôn huyết mạch duy nhất của mình ra, nhưng hắn lại bị giết trên địa bàn Bái Hỏa Giáo ngươi, đó không chỉ chứng minh Phạm La Già ngươi vô dụng, mà sẽ khiến Mạc Vô Vi hận hắn chết.

Vậy nên dù có thế nào, Phạm La Già cũng không thể để Tô Tín giết Mạc Trần ở đây.

Nhưng đúng vào lúc này, hắn nhìn thấy trên khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười dữ tợn, sau đó hắn nghe được một tiếng tim đập truyền đến, tựa như đánh trống, cực kỳ rõ ràng.

Phạm La Già còn đang hơi buồn bực, nhưng ngay sau đó, tiếng tim đập tiếng kia chợt tăng nhanh, nhanh đến mức hắn thậm chí không thể phân biệt được tần suất.

Sắc mặt Phạm La Già hơi thay đổi, hắn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập này phát ra từ Mạc Trần phía sau hắn, nhưng hắn lại không biết ngăn cản bằng cách nào.

Phạm La Già chưa kịp nghĩ ra cách, trong giây lát, chỉ nghe “bụp” một tiếng nhỏ, lồng ngực Mạc Trần đứng sau lưng Phạm La Già bỗng nhiên nổ tung, trong mắt chứa đựng vẻ không cam lòng ngã rầm xuống đất, chết không thể chết thêm lần nữa.

Thiên Tâm Kiếp khó lòng phòng bị, nên nói là hoàn toàn không thể phòng ngự.

Trừ khi đối tượng bị Thiên Tâm Kiếp khóa chặt dựa vào thực lực của bản thân chống đỡ, nếu không người ngoài căn bản không có cách nào phòng ngự giúp ngươi.

Đương nhiên trên thế gian này không có công pháp nào hoàn mỹ, Thiên Tâm Kiếp cũng thế.

Vừa rồi nếu Phạm La Già muốn cứu Mạc Trần, thực ra phương pháp rất đơn giản, chính là đúng lúc ra tay công kích Tô Tín.

Thiên Tâm Kiếp lấy Tô Tín làm cơ sở, chỉ cần cắt ngang Tô Tín, Mạc Trần tự nhiên sẽ được cứu.

Nhưng đáng tiếc Phạm La Già hoàn toàn không kịp phản ứng, hơn nữa mặc dù thực lực của bản thân Mạc Trần là Dung Thần cảnh, nhưng sức mạnh cơ thể hắn quá yếu, căn bản không chống đỡ được bao lâu trước Thiên Tâm Kiếp.

Phạm La Già đờ đẫn nhìn Tô Tín nói: “Ngươi thật sự dám giết hắn? Ngươi có biết hắn là ai không? Tổ phụ của hắn là Thanh Tĩnh Tán Nhân - Mạc Vô Vi đấy!”

Trong số cường giả Chân Vũ cảnh thế hệ của Phạm La Già, thực lực của Mạc Vô Vi không phải mạnh nhất, mà có mặt Thất Kiếm Tôn – Tư Đồ Chiêu Vân, võ giả thế hệ đó không ai nghĩ tới chuyện muốn xưng “tôn” về mặt thực lực.

Mặc dù thực lực của Mạc Vô Vi không phải mạnh nhất, nhưng mạng lưới giao thiệp của hắn, sức mạnh hắn có thể phát huy là mạnh nhất, điểm ấy không người nào có thể sánh ngang.

Trước kia trên giang hồ, phần lớn võ giả Chân Vũ cảnh kỳ thực đều đơn độc hành động, cũng chỉ có Mạc Vô Vi có thể dùng mạng lưới quan hệ rộng lớn của mình tìm mấy cường giả Chân Vũ cảnh đến cùng xuất thủ.

Trước đó Công Dương Khí nói Mạc Vô Vi là ngụy quân tử, nhưng thực ra hắn không đơn giản chỉ là ngụy quân tử.

Một ngụy quân tử có thể lừa người nhất thời, nhưng không lừa gạt được người ta một đời.

Mạc Vô Vi có thể mấy lần lôi kéo đông đảo Cường giả Chân Vũ cảnh ra tay, quan hệ khá thân thiết với Tứ Đại Đạo Môn,

đồng thời danh tiếng trên giang hồ vẫn luôn rất tốt, người như vậy sao có thể chỉ đơn giản là ngụy quân tử?

Ít nhất trăm năm trước, Phạm La Già yếu hơn Mạc Vô Vi một bậc, cho dù đến hiện tại, hắn vẫn yếu hơn Mạc Vô Vi một bậc.

Bây giờ Mạc Trần chết trong địa bàn Bái Hỏa Giáo của hắn, nghĩ là biết sau này Mạc Vô Vi có tìm hắn tính sổ hay không.

Tô Tín nhìn Phạm La Già lạnh lùng nói: "Bây giờ Bái Hỏa Giáo ngươi còn muốn muốn ngăn cản ta hả?"

Phạm La Già chưa nói gì, lúc này Công Dương Khí với sắc mặt trắng bệch đi từ trong Bái Hỏa Giáo ra, phía sau hắn còn có một đám đệ tử Bái Hỏa Giáo đi theo.

Công Dương Khí nhìn Tô Tín lạnh lùng nói: "Tô Tín, không phải ngươi muốn giết ta sao? Lần này không có Địa Phủ Địa Tạng Vương của các ngươi ở đây, chỉ bằng một mình ngươi là muốn diệt Hắc Thủy nhất mạch ta chắc?"

Tô Tín nhìn sắc mặt tái nhợt và khí tức không ổn định trên người Công Dương Khí là biết, bí pháp thoát thân lần trước quả thực đã khiến Công Dương Khí bị thương rất lớn.

Tô Tín nhàn nhạt nói: "Công Dương Khí, cục diện bây giờ không phải do ta tạo thành, từ khi ngươi bỏ đá xuống giếng, ra tay với ta ở Lô gia, ngươi lẽ ra phải ngờ tới ngày này. Không có Địa Tạng Vương đại nhân bên cạnh, ta vẫn có thể giết ngươi, nhưng hiện tại ta đang thắc mắc ngươi lấy tự tin ở đâu ra để đứng đây nói với ta những lời này, hay là Bái Hỏa Giáo có thể liều mạng với ta vì Hắc Thủy nhất mạch ngươi?"

Chương 2251 - Bí pháp tà dị (2)

Bí pháp tà dị (2)

Tô Tín nói rồi đưa mắt nhìn sang Phạm La Già, trong ánh mắt ẩn chứa sự uy hiếp.

Trước đó Phạm La Già muốn dùng uy thế của những cường giả Chân Vũ cảnh ẩn tu kia để uy hiếp Tô Tín, bây giờ Tô Tín cũng uy hiếp Phạm La Già tương tự.

Khác nhau chỉ là Phạm La Già phô trương thanh thế, đối phương cùng lắm chỉ phái người đến tạo áp lực, nhưng không thể chân chính ra tay bây giờ.

Còn lúc này Tô Tín dẫn theo một nhóm cường giả đến đây, nói rõ phải thề giết được Công Dương Khí, nếu không sẽ không bỏ qua.

Bây giờ Phạm La Già cưỡi hổ khó xuống, hắn không có thù oán gì với Tô Tín, vừa nãy dù Tô Tín ra oai phủ đầu, dập tắt hết hỏa diễm trên Thánh Sơn của Bái Hỏa Giáo, nhưng thực tế mối thù giữa hai bên còn chưa đến mức nhất định phải kẻ sống người chết.

Vậy nên bây giờ vì một Công Dương Khí, vì một Hắc Thủy Chân Kinh, rốt cuộc hắn có nên liều mạng với Tô Tín vì họ không? Phạm La Già có chút do dự.

Lúc này, Công Dương Khí bỗng nhìn Phạm La Già nói: "Phạm La Già, đừng quên Mạc Trần chết trên địa bàn của ngươi, hơn nữa còn chết trước mắt ngươi. Khi xưa người từng chứng kiến thủ đoạn của tên ngụy quân tử Mạc Vô Vi kia, chớ thấy bình thường hắn ra vẻ giảng đạo lý, nhưng trên thực tế con người hắn tâm tư hẹp hòi nhất, ngươi cho rằng chuyện lần này, hắn sẽ không kể tội ngươi sao? Bây giờ bắt Tô Tín lại, hoặc là đánh hắn trọng thương, như vậy ngươi mới có thể ăn nói với Mạc Vô Vi, không đến nỗi đắc tội đối phương đến chết. Hơn nữa trên người ta không chỉ có Hắc Thủy Chân Kinh, ngươi cho rằng ta bế quan trăm năm chỉ đi dạo chắc? Những năm gần đây ta tìm hiểu Hắc Thủy chi đạo, ngưng tụ tử ý, còn sáng tạo ra một pháp môn lấy kinh mạch bản thân dung nhập tử vong chi lực, có thể trong nháy mắt chuyển đổi sinh tử, giúp ta lần này, bí pháp đó sẽ là của ngươi!"

Vừa nói dứt lời, Công Dương Khí đang sắc mặt trắng bệch đột nhiên dùng hai tay kết ấn, xung quanh hắn bỗng chốc có sương mù đen kịt lượn lờ.

Sương mù màu đen này không phải ma khí, mà là tử vong chi lực thuần khiết nhất.

Cùng với sức mạnh này bộc phát, sắc mặt Công Dương Khí bỗng trở nên khô héo, đen kịt, huyết nhục trên người thu vào, sinh cơ tiêu tan, giống hệt như từ người sống biến thành thi thể!

Ban đầu vì sử dụng bí pháp thoát thân lúc trước nên Công Dương Khí có vẻ khá suy yếu, nhưng bây giờ chuyển thành dáng vẻ như một thi thể, khí tức trên người hắn lại mạnh mẽ hơn cả khi cường thịnh trước kia.

Công Dương Khí xoay người về phía Phạm La Già, nở nụ cười âm u, trên người không có một chút sức sống, hắn dùng giọng nói khàn khàn tựa như kim loại ma sát nói: "Thế nào? Ta cũng không phải không còn sức đánh nhau, giải quyết Tô Tín, bí pháp này chính là của ngươi!"

Mắt Phạm La Già đảo qua đảo lại, tuy nhìn bộ dạng bây giờ của Công Dương Khí như vậy, công pháp hắn sáng tạo ra chắc hẳn thuộc loại tà thuật, nhưng Bái Hỏa Giáo bọn họ cũng từng bị người ta gọi là tà giáo, tu luyện võ công không đi theo con đường tốt đẹp gì, mặc kệ nó có tà ác không, chỉ cần uy lực đủ mạnh là được.

Hai công pháp mạnh mẽ cộng thêm Công Dương Khí mạnh hơn cả thời điểm toàn thịnh cùng ra tay, Phạm La Già có phần động lòng.

Mà Tô Tín hiện giờ đang cảm thán, đám cường giả Chân Vũ cảnh cũ này quả nhiên không có kẻ nào đơn giản, phải nói có thể tu luyện tới Chân Vũ cảnh, ai chẳng có mấy thủ đoạn áp đáy hòm.

Thực ra Tô Tín cũng có thể ngưng tụ ra tử vong chi lực kiểu này, thuộc hạ của hắn Lý Phôi thậm chí đã dung hợp tử vong chi lực này vào trong kiếm đạo của mình.

Nhưng bất kể là Tô Tín hay Lý Phôi, bọn họ chỉ có thể điều khiển tử vong chi lực chứ không dung hợp được nó, bởi vì người sống căn bản không thể dung hợp sức mạnh này.

Kết quả hiện giờ Công Dương Khí lại làm được, lấy thân thể con người ngưng tụ tử vong chi lực, dung hợp nó, biến thành sinh vật giống như xác chết di động, Tô Tín có thể cảm giác

được rõ ràng, hiện tại Công Dương Khí là một thi thể, trên người không có một chút sự sống.

Nhưng điều quỷ dị là sức mạnh nguyên thần của Công Dương Khí lại tăng vọt rất nhiều, khiến thân thể hắn tựa như một con rối, có thể điều khiển bằng sức mạnh nguyên thần.

Công Dương Khí không đợi Phạm La Già trả lời, hắn trực tiếp ra tay, cơ thể trong nháy mắt hóa thành một bóng đen xông về phía Tô Tín!

Sau khi dùng tử vong chi lực chuyển từ sinh sang tử, toàn thân Công Dương Khí không còn bất kỳ một chút chân khí nào, nhưng khi hắn tấn công, có tử vong chi lực vô tận ngưng tụ lại, bất kỳ sức mạnh trong thiên địa đều tan rã trước sức mạnh khủng bố này, sức mạnh kinh khủng này ăn mòn tất cả, cực kỳ bá đạo, Hắc Thủy Chân Khí trước kia của Công Dương Khí căn bản không thể so sánh bằng.

Tô Tín thoáng nhíu mày, Thiên La Hỏa Đạo ngưng tụ thành liệt diễm vô tận, theo một tay Tô Tín chỉ ra, nửa bầu trời tức khắc nhuộm thành màu đỏ đậm, liệt diễm phun trào nuốt chửng tất cả, uy lực của Nhất Chỉ Phần Thiên đã hiện lên.

Chương 2252 - Hiến tế nguyên thần

Hiến tế nguyên thần

Tô Tín triển khai uy lực của Thiên La Hỏa Đạo đến cực hạn, nhưng bóng dáng Công Dương Khí trực tiếp xuyên qua lĩnh vực liệt diễm do Thiên La Hỏa Đạo tạo ra, trong nháy mắt lao tới trước mặt Tô Tín!

Cho dù Thiên La Hỏa Đạo có thể thiêu đốt chân khí, nung chảy vạn vật, nhưng hiện tại thân thể Công Dương Khí giống như thi thể, căn bản không có chân khí để hòa tan thiêu đốt.

Huống hồ tử vong chi lực trên người Công Dương Khí cực kỳ bá đạo, sức mạnh của Thiên La Hỏa Đạo cũng bị bài xích, không thể tới gần.

Vẻ mặt Tô Tín không thay đổi, quanh người hắn phật quang đại thịnh, Đấu Chiến Kim Thân được thi triển, trong tích tắc

phật quang chiếu rọi, tử vong chi lực mới bị bức lui nửa bước, nhưng vẫn vô cùng bá đạo.

Một nắm đấm của Tô Tín hạ xuống, quyền ý khủng bố khuấy động hư không, trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn!

Nắm đấm toả ra phật quang vàng rực va chạm với nắm đấm khô quắt như thây khô của Công Dương Khí, sóng dao động mạnh mẽ lập tức lan tỏa.

Các võ giả thuộc hạ của Tô Tín đã sớm chuẩn bị, vội vã lui ra ngoài mấy trăm trượng.

Còn đệ tử Bái Hỏa Giáo đại đa số đều chưa từng thấy đại chiến của cấp bậc Chân Vũ cảnh, giờ đã có mấy chục người bị làn sóng dao động mạnh mẽ này đánh bay, có một số kẻ thực lực yếu đã chết tươi, điều này khiến Phạm La Già lập tức đau lòng gào lên, cuống cuồng ra tay giúp các đệ tử Bái Hỏa Giáo chạy trốn.

Chỉ có điều bởi vì bọn họ cách gần quá, vậy nên vẫn không tránh được có một số người bị thương.

Dao động mạnh mẽ tan đi, mặt đất rạn nứt từng tấc, cho thấy lực lượng mạnh mẽ của đòn đánh này.

Tô Tín đứng tại chỗ không nhúc nhích, còn Công Dương Khí đấm lui mấy chục trượng, nhưng trên mặt Tô Tín vẫn không có biểu cảm gì, trái lại còn hơi nghiêm túc.

Mặc dù nhìn bề ngoài, về mặt sức mạnh, Công Dương Khí rơi vào thế hạ phong, nhưng Tô Tín đã phát hiện ra, sau khi thân thể của hắn bị tử vong chi lực ăn mòn, bây giờ đã trở nên cứng rắn như sắt thép.

Đương nhiên điều quan trọng nhất không phải nó, với sức mạnh thân thể Tô Tín hiện tại, đánh nát sắt thép cũng chỉ là trò vặt.

Thực ra quả đấm vừa rồi của Tô Tín đã đấm nát cả cánh tay Công Dương Khí, nhưng trong khoảnh khắc, tử vong chi lực kia lập tức khôi phục cánh tay tổn thương của hắn, quả thực giống như đánh không chết.

Tình huống tà dị như vậy, Tô Tín trước nay chưa từng gặp, chẳng lẽ sau khi chuyển từ sinh sang tử, hắn thật sự đã bất tử?

Trên thế gian này không tồn tại võ giả bất tử, tuy bộ dạng Công Dương Khí bây giờ nhìn rất tà dị, nhưng nhất định có thiếu sót nào đó.

Thế gian này không có công pháp hoàn mỹ, kể cả những công pháp do Thông Thiên cảnh thượng cổ sáng tạo ra cũng vậy, chớ nói gì đến võ giả Chân Vũ cảnh như Công Dương Khí.

Chỉ có điều trong khoảng thời gian ngắn, Tô Tín không phát hiện ra điểm then chốt trong công pháp của Công Dương Khí mà thôi.

Huống hồ nói cách khác, nếu công pháp này của Công Dương Khí thật sự là thân bất tử, vậy trước kia khi đối mặt với Tô Tín và người của Địa Phủ, hắn không cần chạy trốn, trực tiếp ra tay là được.

Lúc này, Công Dương Khí cười lạnh một tiếng, thân hình lại xông tới một lần nữa.

Tô Tín khẽ cau mày, Duy Ngã Đạo Kiếm ra khỏi vỏ, Phi Tiên nhất kiếm chém ra, đường kiếm ý kinh thiên kia khuấy động phong vân, trước kia nếu đối mặt với chiêu này, Công Dương Khí chỉ có thể gắng gượng chống lại sau đó rút lui, nhưng bây giờ, Công Dương Khí tựa như không muốn sống lao về phía hắn tấn công, trực tiếp đón lấy Phi Tiên nhất kiếm của Tô Tín.

Kiếm ý mạnh mẽ lưu chuyển, ngay cả tử vong chi lực có thể tan rã ăn mòn tất cả cũng bị chiêu này chém đứt, một làn sóng dao động cực mạnh bùng nổ.

Một kiếm hạ xuống, Công Dương Khí trực tiếp bị chém bay, nhưng gần như chỉ trong nháy mắt, Công Dương Khí lại hoàn hảo vô khuyết xông lên.

Tô Tín thậm chí có thể cảm giác được rõ rệt, thân thể Công Dương Khí trực tiếp bị Phi Tiên nhất kiếm của hắn chém thành hai đoạn, nhưng hơi thở tử vong kia chợt trào lên, sau đó khôi phục thân thể hắn chỉ trong giây lát.

Phạm La Già trông thấy cảnh này, cũng có phần không dám tin.

Quá khứ hắn đã quen biết Công Dương Khí, khi đó Công Dương Khí tuyệt đối không mạnh đến thế.

Đây quả thật không khác gì thân bất tử, dù cho không thể sử dụng chân khí, nhưng cứ quấn chặt lấy như không muốn sống thế này, có mấy người ngăn cản nổi?

Trong các cường giả Chân Vũ cảnh, võ đạo của Tô Tín, nổi tiếng về khả năng bộc phát mạnh, kết quả hắn vẫn bó tay trước Công Dương Khí.

Phạm La Già dường như nghĩ tới điều gì, hắn muốn ra tay, nhưng vẫn hơi do dự, dù sao đối phương là Tô Tín đấy. Trên giang hồ ai cũng biết, ngươi chọc tới Tô Tín có thể không chết, nhưng một khi bị Tô Tín ghi hận, vậy ngươi có thể sẽ bị Tô Tín cắn một cái, khiến ngươi đau đớn nửa ngày.

Giống như Thiếu Lâm Tự, một trong ba tự của Phật môn, khi xưa đứng đầu chính đạo trong thiên hạ, kết quả chịu thiệt thòi cỡ nào trong tay Tô Tín? Thậm chí võ giả Thiếu Lâm Tự chết trong tay Tô Tín còn nhiều hơn cả Đạo Môn.

Chương 2253 - Hiến tế nguyên thần(2)

Hiến tế nguyên thần(2)

Thân là giáo chủ Bái Hỏa Giáo, thực tế danh tiếng của Phạm La Già trên giang hồ không tốt đẹp gì, những chuyện như hai mặt, vong ân bội nghĩa, bỏ đá xuống giếng, hắn làm không ít.

Huống hồ bình thường thân là người đứng đầu một phái, Phạm La Già tất nhiên nên biểu hiện quả quyết một chút mới phải, kết quả bây giờ Phạm La Già lại do dự chần chừ, đây chính là tối kỵ.

Nhưng chuyện này không phải Phạm La Già không đủ quả quyết, hắn thực sự không thể để thua.

Mặc dù Bái Hỏa Giáo là tông môn đệ nhất Tây Vực, nhưng quan hệ với toàn bộ ba mươi sáu nước Tây Vực là quan hệ cạnh tranh, dù sao chỉ cần có Bái Hỏa Giáo ở đây, các võ giả

kiệt xuất của đất Tây Vực nhất định sẽ bị Bái Hỏa Giáo thu vào dưới trướng chứ không rơi vào tay bọn họ.

Vậy nên mỗi bước đi của Bái Hỏa Giáo đều phải cực kỳ thận trọng, bởi vì chỉ cần bước sai một bước, vậy sẽ là kết cục vạn kiếp bất phục.

Thấy Phạm La Già do dự như vậy, trong lòng Công Dương Khí cũng thầm hận, hắn biết ngay không thể dựa dẫm vào kẻ này, trước đó còn thề sắt son bảo sẽ bảo vệ mình, kết quả bây giờ mình đã dùng bí pháp liều mạng, thậm chí còn chiếm thế thượng phong, ấy vậy mà Phạm La Già vẫn không xông lên tấn công.

Trong lúc Phạm La Già còn do dự, Công Dương Khí bên kia lại bị Tô Tín đẩy lùi mấy lần.

Có điều lần này Tô Tín cảm nhận được một chút biến hóa.

Mỗi lần thân thể Công Dương Khí khôi phục, nguyên thần của hắn sẽ rung động, một tia sức mạnh nguyên thần mỏng manh tản ra, tu bổ tiến vào trong cơ thể hắn, giống như mạch máu, để tử vong chi lực chảy theo kinh mạch do nguyên thần bện thành, tu bổ thân thể của hắn.

Tia sức mạnh nguyên thần này phi thường ít, hơn nữa có tử vong chi lực che lấp, trước đó Tô Tín hoàn toàn không phát hiện ra.

Nhưng tích tiểu thành đại, bây giờ mới khiến Tô Tín cảm nhận được điểm bất thường, phát hiện vấn đề bên trong.

Tô Tín híp mắt, hắn triển khai sức mạnh nguyên thần của bản thân đến cực hạn, một thần ảnh hiện lên phía sau Tô Tín, tỏa ra ánh sáng vàng của nguyên thần, không có tính công kích, nhưng giúp Tô Tín nhìn thấu bản chất nguyên thần của Công Dương Khí.

Thực ra bản chất nguyên thần của võ giả chính là minh chứng hóa thần, khi lên đến Hóa Thần cảnh, võ giả đều sẽ chọn một thứ làm minh chứng hóa thần của mình, có thể là binh khí, cũng có khả năng là hung thú, Tô Tín lựa chọn dùng chính "bản thân" hắn để làm minh chứng hóa thần, vô cùng khác biệt.

Đương nhiên tuy lựa chọn của Tô Tín khác biệt, nhưng chung quy con đường hắn đi vẫn là chính đạo, còn nguyên thần của Công Dương Khí này lại có vẻ hơi quỷ dị.

Mặc dù nhìn bề ngoài nguyên thần của hắn là một nguyên thần màu vàng, nhưng dáng dấp là một ác quỷ tà ác, có vẻ cực kỳ quỷ dị.

Quan trọng nhất chính là xuyên thấu qua bản thân nguyên thần kia, Tô Tín thấy được có một đồ vật màu đen kịt ẩn giấu trong nguyên thần của Công Dương Khí, giống như một thai nhi đang không ngừng vặn vẹo, tử vong chi lực trên người Công Dương Khí rõ ràng là do đồ vật giống thai nhi này tỏa ra ngoài!

Tô Tín khẽ nhíu mày, hắn đã nhìn ra thủ đoạn của Công Dương Khí, kỳ thực cái gọi là bất tử chẳng qua chỉ là hiến tế mà thôi.

Chẳng trách trước kia khi hắn đối mặt với mình và hai Chân Vũ cảnh khác lại không sử dụng chiêu này, bởi vì có Địa Tạng Vương, Công Dương Khí sử dụng nó căn bản là đang đi tìm chết.

Hiện tại Công Dương Khí đang dùng nguyên thần của mình hiến tế cho thai nhi tà dị kia, sau đó lấy sức mạnh nguyên thần của bản thân hắn làm khung, bổ sung tử vong chi lực mới có thể ngưng tụ thân thể một lần nữa.

Chỉ có điều dùng phương thức này, sức mạnh nguyên thần của hắn không có cách nào khôi phục, dù sao cũng là chủ động hiến tế, cách này chỉ khác thiêu đốt nguyên thần ở chỗ một cái bị động không thể khống chế, một cái chủ động có thể khống chế.

Nếu Địa Tạng Vương ra tay, với thực lực của Địa Tạng Vương chỉ một quyền là có thể trực tiếp đánh đối phương thành tro, ngay cả vật trong nguyên thần của hắn cũng nát theo, xem hắn còn tái tạo thân thể kiểu gì.

Hiện tại nếu Tô Tín lựa chọn cách cực đoan thiêu đốt tinh huyết, đúng là miễn cưỡng cũng có thể làm như vậy, nhưng

Công Dương Khí muốn liều mạng, còn Tô Tín không muốn liều mạng với hắn.

Khi Công Dương Khí tiếp tục xông lên, thần ảnh sau lưng Tô Tín tỏa ra hào quang rực rỡ, một chưởng ngưng tụ hoàn toàn từ sức mạnh nguyên thần đánh ra, tịch diệt nguyên thần, chính là Kích Thần Kiếp trong Thánh Tâm Tứ Kiếp!

Trong nháy mắt, Công Dương Khí cảm nhận được cảm giác nguy hiểm dày đặc truyền đến, điều này khiến hắn lập tức dựng hết tóc gáy lên, trong nháy mắt tử vong chi lực màu đen kịt hóa thành ác quỷ kêu rên đầy trời, phảng phất như địa ngục vô gian mở rộng cửa lớn, trực tiếp nuốt mất bàn tay nguyên thần khổng lồ của Tô Tín, hòa tan trong nháy mắt!

Chỉ có điều tuy Công Dương Khí đỡ được đòn này của Tô Tín, nhưng Tô Tín có thể cảm giác rõ rành, sức mạnh nguyên thần của đối phương lại có một phần biến mất mãi mãi.

Tô Tín nhíu mày, nếu sức mạnh nguyên thần của bản thân Công Dương Khí đủ mạnh, vậy bí pháp này của hắn sẽ rất kinh khủng.

Chương 2254 - Đe dọa

Đe dọa

Nhưng vấn đề nằm ở Công Dương Khí xuất thân là tán tu, hắn không tu luyện bất kỳ bí pháp nguyên thần gì, sức mạnh nguyên thần của hắn chỉ xấp xỉ các võ giả đồng cấp.

Vậy nên khi sử dụng bí pháp này, hắn càng phải tiết kiệm, nếu không chưa giết chết kẻ khác, bản thân đã chết trước.

Công Dương Khí nhìn Tô Tín, cười như điên nói: “Tô Tín, không phải ngươi muốn giết lão phu à? Ngươi tưởng lão phu bế quan ẩn tu trăm năm tốn công vô ích chắc? Lần này ngươi không giết được ta, tương lai ta nhất định sẽ để Tây Bắc đạo của ngươi máu chảy thành sông!”

Lời này của Công Dương Khí đang nói với Tô Tín, nhưng cũng là nói với Phạm La Già, giục hắn mau mau động thủ, nếu tiếp tục hao tổn, cho dù Tô Tín không giết chết hắn, sức mạnh

nguyên thần của hắn cũng đã tiêu hao gần một nửa, tổn thương mãi mãi kiểu này không có cách nào khôi phục.

Trong khi Phạm La Già còn đang đắn đo theo bản năng, trong mắt Tô Tín lóe lên một tia lạnh lùng.

Công Dương Khí thật sự cho rằng hắn chịu bó tay?

Xưa nay trên giang hồ, Tô Tín không nổi tiếng về sức mạnh nguyên thần huyễn thuật, mặc dù hắn không thường dùng những chiêu này, nhưng cũng không có nghĩa hắn không biết.

Trước kia bí thuật tinh thần Biến Thiên Kích Địa đã mang đến cho Tô Tín sức mạnh nguyên thần cực mạnh, hơn nữa bí pháp nguyên thần lấy được từ bạch ngọc thạch bản kia và Kích Thần Kiếp trong Thánh Tâm Quyết cũng cho Tô Tín biết cách ứng dụng sức mạnh nguyên thần thế nào.

Vậy nên về trình độ sử dụng nguyên thần, ngoại trừ không khó lường như Bạch Liên Giáo và Huyễn Ma Đạo ra, cơ sở của Tô Tín không yếu hơn bọn họ chút nào.

Quan trọng nhất là trong tay Tô Tín hiện đang có một bí pháp nguyên thần, đó là Kỳ Quỷ Chi Đạo trong tám đạo Vạn Đạo Sâm La!

Chỉ thấy hai tay Tô Tín trực tiếp kết ấn, trong khoảnh khắc, Công Dương Khí thình lình phát hiện tất thảy mọi thứ trước mắt mình đều thay đổi.

Không có Tô Tín, không có người Bái Hỏa Giáo, chỉ có vô số hung thú khủng bố gầm thét lao về phía hắn.

Có chín đứa con của rồng ví dụ Tù Ngưu, Nhai Tí, cũng có Ba Xà, Lôi Dực Hổ Vương lấy nguyên hình là thượng cổ yêu vương, thậm chí còn có Cửu Vĩ Thiên Hồ với hình dạng giống nguyên hình Thanh Ly.

Công Dương Khí lập tức phản ứng lại, đây là huyễn thuật.

Ngày xưa hắn cũng từng qua lại với Huyễn Ma Đạo và Bạch Liên Giáo, huyễn thuật của bọn họ trực tiếp tấn công tâm trí, chứ huyễn thuật cỡ như Tô Tín dùng, chỉ biến ra một vài hung thú, làm được cái gì? Dọa người hả?

Công Dương Khí cười lạnh một tiếng, nhưng sau đó hắn không cười nổi nữa.

Theo hắn thấy, những hung thú này hẳn là ảo giác mới đúng, nhưng trong nháy mắt, những con hung thú này dường như biến ảo thành vật thật, đang không ngừng cắn xé nguyên thần của hắn, khiến Công Dương Khí lập tức phát ra tiếng kêu gào thê thảm.

Trong ảo ảnh hư hư thật thật, huống hồ hiện tại chiêu Tô Tín đang thi triển không đơn thuần là huyễn thuật, mà là Kỳ Quỷ Chi Đạo trong Vạn Đạo Sâm La!

Kỳ Quỷ Chi Đạo vốn là chiêu thức kết hợp tấn công tâm trí và huyễn thuật, uy lực của nó chính là từ chữ "Kỳ" nổi bật này.

Mặc dù trong Vạn Đạo Sâm La, Tô Tín lựa chọn chủ tu Huyền Âm Chi Đạo và Thiên La Hỏa Đạo, nhưng với các đạo khác, tuy Tô Tín không tinh thông nhưng cố gắng thi triển vẫn không thành vấn đề.

Dưới Kỳ Ngụy Chi Đạo, Nguyên Thần của Công Dương Khí bị vô số hung thú cắn xé lôi kéo, lúc này hắn mới phản ứng được, quanh thân Nguyên Thần hào quang chói lọi, muốn cự tuyệt những hung thú kia ở bên ngoài.

Nhưng lúc này cũng đã muộn rồi, Nguyên Thần của Công Dương Khí bị hung thú kia lôi kéo, lộ ra tử thai tà dị trong đó, luồng tử vong chi lực chi lực ăn mòn Nguyên Thần, đã biến Nguyên Thần của Công Dương Khí thành một mảnh đen kịt.

Bên ngoài Tô Tín dùng hai tay kết ấn, Kích Thần Kiếp lại bộc phát ra lần nữa, hoàn toàn do Nguyên Thần chi lực ngưng tụ thành bàn tay khổng lồ ầm ầm lộ ra, xuyên thấu qua tử vong chi lực vô tận ấy, trực tiếp nắm trong tay tử thai bên trong Nguyên Thần của Công Dương Khí.

Tô Tín cũng thật tò mò vật này đến tột cùng là cái gì, sau khi bị nắm ở trong tay, cái tử thai kia còn đang không ngừng giãy giụa, dường như một vật còn sống.

Tô Tín hiện tại có thể dám khẳng định, vật này tuyệt đối không phải thứ Công Dương Khí tu luyện được.

Nguyên Thần chi lực cường đại bộc phát ra, trực tiếp ngưng tụ thành một cái lao tù màu vàng phong ấn tử thai kia, bị Tô Tín ném vào trong túi giới tử.

Không có tử thai này, lần này Công Dương Khí thật sự biến thành một bộ thi thể, ầm ầm ngã xuống đất, thậm chí trực tiếp biến thành một đống tro bụi màu đen kịt!

Tô Tín nhìn về phía Phạm La Già uy nghiêm đáng sợ cười một tiếng nói: "Xem ra lúc nãy Công Dương Khí kia lừa ngươi rồi, loại bí pháp này không dễ tu luyện được, hắn sao có thể giao môn bí pháp này cho ngươi chứ?"

Sắc mặt Phạm La Già trở nên hơi khó coi, hắn đương nhiên cũng nhìn ra rồi, mấu chốt của bộ môn bí pháp này của Công Dương Khí chính là cái tử thai kia, cái gì mà lấy kinh mạch tiếp nhận tử vong chi lực, vốn là chém gió mà thôi.

Chương 2255 - Đe dọa(2)

Đe dọa(2)

Phạm La Già trực tiếp vung tay lên nói: "Bắt hết thảy võ giả mạch Hắc Thủy lại cho ta!"

Phạm La Già ra lệnh một tiếng, võ giả Bái Hỏa Giáo lập tức toàn lực ra tay, cùng nhau tiến lên, trực tiếp chế trụ những võ giả mạch Hắc Thủy.

Đối phương chỉ có mười mấy người mà thôi, cho dù thực lực không tồi, nhưng không cách nào chống lại nhiều đệ tử Bái Hỏa Giáo như vậy.

Không để ý những võ giả mạch Hắc Thủy chửi bậy, Phạm La Già quay về phía Tô Tín chắp tay nói: "Tô đại nhân thứ lỗi, tại hạ cũng chỉ là bị Công Dương Khí này mê hoặc, cho nên mới làm kẻ địch với Tô đại nhân.

Hiện tại ác tặc Công Dương Khí này đã bị Tô đại nhân ngài chém giết, những người này cũng giao cho Tô đại nhân xử trí vậy."

Tô Tín nghe vậy trong mắt lộ ra rồi một tia cân nhắc.

Phạm La Già này cũng thật không hổ là hạng người hai mặt có tiếng, vừa nãy hắn nhẫn nhịn không ra tay, kết quả đợi được Công Dương Khí chết rồi, lúc này hắn mới đem hết thảy đẩy lên người Công Dương Khí đã chết.

Tô Tín nhàn nhạt nói: "Ngươi hẳn phải biết, phàm là đối đầu với Tô Tín ta, thông thường đều không có kết quả gì tốt, mặc kệ ngươi là chủ động, hay là bị động, đều là như vậy, ngươi nói thứ lỗi liền thứ lỗi, nhưng nếu ta không thứ lỗi thì sao đây?"

Loại thái độ hùng hổ doạ người này làm cho Bái Hỏa Giáo cùng Phạm La Già đều là phẫn nộ trong lòng, nhưng bọn họ cũng không thể làm gì được.

Chém giết Công Dương Khí, thực lực và uy thế của Tô Tín bọn họ đều đã thấy rồi, Phạm La Già cũng không cho là mình mạnh hơn Công Dương Khí.

Vì lẽ đó hiện tại hắn ngoại trừ chịu thiệt thòi và sợ hãi ra thì cũng không có biện pháp nào khác, nhưng có vẻ như thái độ hiện tại của hắn đã hạ xuống rất thấp rồi, nhưng Tô Tín dường như vẫn không có muốn ý bỏ qua cho hắn.

Vì thế Phạm La Già chỉ có thể cắn răng nói: "Tô đại nhân, chuyện này Phạm La Già nhận tội, Tô đại nhân muốn cái gì thì cứ nói thẳng là được.

Bất quá làm người phải lưu lại một con đường, cũng hi vọng Tô đại nhân không muốn bức Bái Hỏa Giáo ta đến tuyệt lộ.

Tuy thực lực của Bái Hỏa Giáo ta ở trên giang hồ không coi là hàng đầu, nhưng cũng có một môn bí pháp đặc biệt, đó chính là hiến tế!

Không chỉ là tự thân hiến tế, thậm chí có thể hiến tế toàn bộ Bái Hỏa Giáo, cùng kẻ địch đồng quy vu tận!

Vì lẽ đó ngày xưa lúc Đại Tấn cường thịnh nhất, Đại Tấn dám động thủ với các nước Tây Vực, nhưng lúc Bái Hỏa Giáo ta chủ động thoái nhượng, Đại Tấn cũng sẽ không tới gây chuyện với Bái Hỏa Giáo ta."

Phạm La Già mặc dù là chịu thua, nhưng hắn cũng không muốn chịu thiệt thòi để Tô Tín xâu xé, vì lẽ đó hắn đơn giản cũng chỉ có thể lật con át chủ bài của mình ra, nói cho Tô Tín, chính mình có thể đáp ứng ngươi bất kỳ yêu cầu gì, nhưng ngươi cũng không thể làm quá đáng, bằng không ta thà rằng cùng ngươi đồng quy vu tận, Tô Tín ngươi cũng đừng nghĩ được sống dễ chịu!

Tô Tín cười cười, nhưng ở trong nụ cười kia ở lại có một tia khiến Phạm La Già cảm thấy trong lòng nguội lạnh.

Đối mặt với Phạm La Già đã sắp tiến tới tình trạng chó cùng rứt giậu, Tô Tín cũng không có ý định phải đi chém giết đối phương, hắn chỉ nói với Phạm La Già: "Đã như vậy, vậy ta cũng sẽ không làm quá đáng, võ giả mạch Hắc Thủy chọc ta, mà ngươi lại bao che bọn họ, hiện tại ngươi giết người mạch Hắc Thủy, chuyện này cũng coi như chấm dứt."

Phạm La Già nghe vậy sắc mặt nhất thời biến đổi, hắn gần như vừa nghe liền rõ ràng chiêu này của Tô Tín ác độc cỡ nào!

Tuy danh tiếng trước đây của Phạm La Già ở trên giang hồ rất kém, nhưng ít nhất cũng sẽ có người tìm đến hắn để hợp tác, dù sao chỉ cần lợi ích đầy đủ, Phạm La Già cũng không ngại ra tay một lần.

Thật giống như lần trước lúc Kim Trướng Hãn Quốc ra tay với Đại Chu, bọn họ cũng là bỏ ra chi phí đầy đủ mời Phạm La Già ra tay.

Nhưng ngày hôm nay nếu Phạm La Già thật sự giết hết người mạch Hắc Thủy, vậy tên của Phạm La Già hắn sau này sẽ triệt để thối nát ở trên giang hồ, không có ai sẽ đồng ý hợp tác với hắn.

Nếu lúc trước Phạm La Già bỏ đá xuống giếng hoặc bỏ mặc không quan tâm Công Dương Khí, mọi người chỉ có thể khinh bỉ hành vi của hắn, nhưng cũng sẽ không nói thêm cái gì, bởi vì danh tiếng lúc trước của Phạm La Già chẳng ra làm sao cả.

Nhưng hiện tại hắn đã đáp ứng muốn che chở mạch Hắc Thủy rồi, kết quả dưới tình huống bị Tô Tín uy hiếp chính mình lại

giết đối tượng mình muốn che chở, loại hành vi này chính là điều làm người giang hồ căm ghét nhất.

Mặc dù mọi người có thể chấp nhận ở trước lợi ích trở mặt tàn sát lẫn nhau, nhưng cũng tuyệt đối không thể chấp nhận được việc sau khi đem tính mạng của chính mình phó thác cho đối phương, cuối cùng lại bị đối phương tự tay giết chết bọn họ.

Tuy rằng hiện tại Phạm La Già chính là bị ép, nhưng những người khác trên giang hồ lại không quan tâm những chuyện đó, ngược lại bọn họ chỉ sẽ thấy là Phạm La Già ngươi thu nhận giúp đỡ võ giả mạch Hắc Thủy trước, cuối cùng lại tự tay giết bọn họ.

Chương 2256 - Đe dọa(3)

Đe dọa(3)

Chỉ cần Phạm La Già dám động thủ, ngày hôm sau thanh danh của hắn sẽ triệt để thối nát ở trên giang hồ, thậm chí sau này tiến vào Thành Bạch Đế, sẽ có người liên thủ với hắn hay không là một ẩn số.

Nhìn thấy Phạm La Già có chút do dự, Tô Tín lạnh lùng nói: “Bái Hỏa Giáo các ngươi không động thủ, lẽ nào nhất định phải chờ ta động thủ sao?”

Lư Viễn Phong đứng sau lưng Tô Tín thấy cảnh này không khỏi thở dài một hơi, thầm nghĩ trong lòng lựa chọn lúc trước của mình quả nhiên không sai.

Tất cả mọi người trên giang hồ đều phải dựa vào thực lực để nói chuyện, đều là Chân Vũ cảnh, Tô Tín lại có thể dựa vào thực lực bức Phạm La Già cũng là Chân Vũ cảnh thành bộ dạng này, đối phương ngay cả dũng khí trở mặt cũng không có.

Đương nhiên cái này cũng là do kiêng kỵ của Phạm La Già quá nhiều, đổi thành loại người cô độc Công Dương Khí, đối với đệ tử của mình không có tình cảm gì, ngược lại dám ra tay với Tô Tín, liều mạng với hắn một lần.

Mà lúc này Phạm La Già đối mặt với đe dọa của Tô Tín, hắn cũng chỉ có thể khẽ cắn răng, quát đệ tử Bái Hỏa Giáo: “Giết!

Giết hết người mạch Hắc Thủy cho ta!”

Hắn ra lệnh một tiếng này, ngay tức khắc đầu của những võ giả mạch Hắc Thủy kia đều rơi xuống đất.

Phạm La Già nhắm hai mắt lại, danh tiếng hắn ở trên giang hồ coi như là thối nát rồi, nhưng này cũng ổn hơn là hiến tế toàn bộ Bái Hỏa Giáo đi đồng quy vu tận với Tô Tín.

Huống hồ nhìn thực lựcTô Tín khủng bố như vậy, hắn nhất định sẽ chết, nhưng Tô Tín có chết hay không lại không thể xác định rõ ràng.

Ngược lại Phạm La Già cũng không phải sợ chết, trên thực tế đã đến Chân Vũ cảnh, hầu như không nhìn thấy sẽ có võ giả quỳ xuống đất xin tha thứ, bọn họ bị bức ép đến tuyệt cảnh cũng dám ra tay đồng quy vu tận với ngươi.

Nhưng vấn đề là sau lưng của hắn có Bái Hỏa Giáo, võ giả xuất thân tông môn cho dù là tâm địa cứng rắn hơn nữa, nhưng cũng hầu như không có người nào mong muốn nhìn thấy tông môn do chính mình dưỡng dục cuối cùng lại bị diệt ở trong tay chính mình.

Sau một lúc lâu, Phạm La Già mở mắt ra, khàn khàn giọng nhìn Tô Tín nói: “Tô đại nhân, hiện tại ngươi có hài lòng hay không?”

Tô Tín cười cười nói: “Chà chà, quả nhiên là đứng đầu một giáo, vẫn có điểm quyết đoán, chuyện lần này tính toán như vậy đi,thành Bạch Đếcòn có một trò hay đấy, ở nơi đó giáo chủ Phạm La Già ngươi có thể suy nghĩ rõ ràng, lần này đừng tiếp tục đứng sai đội nữa.”

Sau khi nói xong, Tô Tín trực tiếp mang người rời đi.

Câu nói cuối cùng của hắn kỳ thực cũng là uy hiếp.

Chuyện lần này có thể quên đi rồi, nhưng Phạm La Già ngươi còn dám tới thành Bạch Đếtrêu chọc chính mình, đệ tử Bái Hỏa Gíao trongthành Bạch Đếcũng không có nhiều như vậy cho ngươi hiến tế.

Tất cả những việc Tô Tín làm ở Tây Vực cũng không có trắng trợn lưu truyền ở trong giang hồ, chỉ có một số thế lực giang

hồ đứng đầu lưu truyền.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì chuyện lần này dính đến cường giả Chân Vũ cảnh cũng không ít, mặt mũi Bái Hỏa Giáo bên ngoài và bên trong cũng đã mất rồi, còn có ba người 'Tinh Thần Tử' Trần Huyền Tông, 'Liệt Thiên Thần Tướng' Ngụy Cửu Lăng, 'Thanh Tĩnh Tán Nhân' Mạc Vô Vi này, người mà bọn họ phái đi hoà giải bị Tô Tín không chút do dự cho mắng trở lại, hiển nhiên mặt mũi của bọn họ ở chỗ Tô Tín không đáng giá bằng một phân tiền, sĩ diện bị ném đi không nhỏ.

Bọn họ dám truyền bá tin tức của người khác, nhưng mấy vị này bọn họ lại thật không dám, vì lẽ đó các thế lực đại võ lâm cũng đều phong tỏa tin tức, không cho tin tức lan truyền đến giang hồ.

Hơn nữa nghe nói lần này ngay cả cháu trai ruột của 'Thanh Tĩnh Tán Nhân' Mạc Vô Vi đã bị Tô Tín giết chết rồi, mối thù này cũng không nhỏ, bọn họ liền càng thêm không dám nhắc tới chuyện này, tránh cho bọn họ liên lụy bị Mạc Vô Vi ghi hận.Lúc này ở đỉnh núi Long Hổ của Long Hổ Đạo Môn, dưới cây tùng thô to, hai tên đạo trang võ giả đang chơi cờ.

Một người trong đó trên người mặc Long Hổ đạo bào, tướng mạo tựa như một người trung niên văn nhược, nhưng chỉ có người quen biết hắn mới biết sức mạnh của hắn đến tột cùng khủng bố cỡ nào.

Người này chính là chưởng giáo hiện tại của Long Hổ Đạo môn, 'Long Hổ Đại Thiên Tôn' Lục Huyền Phong.

Chưởng giáo trong Tứ Đại Đạo Môn, thực ra bối phận của Lục Huyền Phong là nhỏ nhất, nhưng hắn nhưng cũng là một người biết điều nhất, tuy rằng trong ngày thường không nổi bật, nhưng cũng tuyệt đối không phải hạng đơn giản.

Mà người đánh cờ với Lục Huyền Phong kia trên người mặc Thái Cực đạo bào, tướng mạo khoảng chừng bốn mươi, năm mươi tuổi, một dáng dấp Tiên Phong Đạo Cốt, vẻ ngoài không tệ.

Người này chính là 'Thanh Tĩnh Tán Nhân' Mạc Vô Vi kia, quan hệ của hắn với Tứ Đại Đạo Môn cũng không tệ, vì lẽ đó hiện tại mới vừa xuất quan, sau khi bái phỏng xong Tạo Hóa Đạo Môn, hắn liền tạm thở ở lại Long Hổ Đạo môn.

Chương 2257 - Mạc Vô Vi

Mạc Vô Vi

Tuy rằng Mạc Vô Vi được xưng tán nhân, ngày thường cũng mặc đạo bào, nhưng hắn cũng không phải đạo sĩ.

Dựa theo những lời Mạc Vô Vi từng nói, tuy rằng hắn không phải là người Đạo gia, nhưng mà thứ hắn tu cũng là đạo, chỉ có điều không phải đạo của Tứ Đại Đạo Môn mà thôi.

Lúc này đang đánh cờ với Lục Huyền Phong, cục diện ban đầu là thế lực hai người ngang nhau, nhưng không biết vì sao Mạc Vô Vi lại bỗng nhiên đi một bước cờ dở, điều này thoáng cái cũng dẫn đến cục diện của hắn lập tức nằm ở thế hạ phong.

Lục Huyền Phong cười cười nói: "Mạc huynh, lẽ nào ngươi còn lo lắng tình hình trong thành Bạch Đế à?"

Lần này tuy rằng trong thành Bạch Đế cạnh tranh kịch liệt, nhưng thứ cơ duyên này nói không chắc sẽ rơi xuống đầu ai, có lúc cưỡng cầu cũng không bằng thuận theo tự nhiên mà đến.

"Đúng rồi, Mạc huynh ngươi có Thần Võ Lệnh chưa? Nếu như không có, không bằng lấy một tấm ở Long Hổ Đạo Môn của ta là được."

Thần Võ Lệnh ở bên ngoài gây nên vô số tranh đoạt, đối với Tứ Đại Đạo môn mà nói cũng không phải là đồ vật hiếm lạ gì, ít nhất những năm gần đây mỗi thế hệ của bọn họ hầu như đều sẽ phái ra người đi chú ý những thứ Thần Võ Lệnh này ở trên giang hồ, tận lực thu thập bọn chúng lại.

Hơn nữa không chỉ là những thứ Thần Võ Lệnh này, Đạo giáo ngày xưa thân là Quốc giáo của Nhất Thế vương triều, nó cũng vì Nhất Thế vương triều làm ra không ít cống hiến, bản thân bọn họ cũng được khen thưởng không ít Thần Võ Lệnh, vì lẽ đó bọn họ không thiếu vật này.

Bất quá không thiếu thì không thiếu, một câu nói tùy ý Lục Huyền Phong liền muốn cho Mạc Vô Vi một tấm Thần Võ Lệnh, có thể tưởng tượng được giữa Mạc Vô Vi và Tứ Đại Đạo Môn có quan hệ.

Ngày xưa trước khi Mạc Vô Vi bế quan Lục Huyền Phong mới vào Chân Võ không lâu, nhưng Mạc Vô Vi lại tặng cho hắn rất nhiều cảm ngộ võ giả của cường giả luyện thể Chân Vũ cảnh, trợ giúp Lục Huyền Phong củng cố căn cơ.

Bất luận hành vi này của Mạc Vô Vi có thâm ý khác hay không, nhưng ít nhất Lục Huyền Phong cũng nhận lấy ân tình này của hắn.

Bên ngoài có rất nhiều người nói Mạc Vô Vi chính là ngụy quân tử, nhưng cho dù hắn là ngụy quân tử, nhưng những việc làm của Mạc Vô Vi trong những năm này khiến người ta căm ghét không nỗi.

Đối với Công Dương Khí bị tính kế như vậy mà nói, hắn là ngụy quân tử, nhưng đối với bạn thâm giao Lục Huyền Phong mà nói, Mạc Vô Vi lại là một người có thể đáng giá tín nhiệm và quen thân.

Vì lẽ đó vào lúc ấy có người tinh tường đã nhìn ra được, Mạc Vô Vi không phải cái gì mà ngụy quân tử cũng không phải cái gì mà người tốt chân chính, hắn chỉ là một người thông minh, biết rõ chính mình hẳn là đứng ở vị trí nào, nên kết giao với hạng người gì, nên đi hãm hại hạng người như thế nào.

Vì thế ở thời kì ngày xưa của Mạc Vô Vi, bạn thâm giao và nhân mạch của người này trong giang hồ là nhiều nhất, nhưng tương tự người hận hắn nghiến răng cũng là nhiều nhất.

Lúc này nghe lời hỏi thăm của Lục Huyền Phong, Mạc Vô Vi lại lắc đầu nói: “Ta đã có Thần Võ Lệnh rồi, lúc trước ta đi tiếp kiến chưởng giáo Lý Bá Dương, Thần Võ Lệnh bên trong Tạo Hóa Đạo Môn cũng không ít, hắn đã cho ta một tấm.

Chỉ có điều không biết vì sao, hiện tại ta chợt có chút tâm thần không yên, giống như có đại sự gì đó liên quan đến ta chuẩn bị phát sinh vậy, tóm lại sẽ không phải là chuyện tốt đẹp gì.”

Nghe được Mạc Vô Vi nói như thế, Lục Huyền Phong cũng thả xuống quân cờ, trong mắt lộ ra vẻ nghiêm túc.

Nói tới thứ trực giác này tuy rằng có vẻ rất chém gió, chỉ có điều võ giả cấp bậc càng cao lĩnh ngộ đối với vùng thiên địa này cũng càng sâu, liền có thể chợt có linh cảm, sinh ra một luồng trực giác khác.

Loại này trực giác bình thường phi thường chuẩn xác, Mạc Vô Vi đã có loại trực giác này rồi, nói vậy hơn phân nửa là sẽ có đại sự phát sinh.

Đang lúc này, một tên đệ tử Long Hổ Đạo Môn bỗng nhiên đi tới, nhìn thấy Mạc Vô Vi cũng ở chỗ này, trong mắt của hắn đầu tiên là lộ ra rồi một vẻ do dự, nhưng vẫn là đem một tờ giấy giao cho rồi Lục Huyền Phong, sau đó mới lui ra.

Nhìn thấy nội dung ở trên tờ giấy kia, sắc mặt Lục Huyền Phong có chút biến hóa.

Hắn do dự một chút, rồi mới nói với Mạc Vô Vi: “Mạc huynh, ta có một tin tức phải nói cho ngươi, vẫn hi vọng ngươi có thể chịu đựng, đừng xúc động.”

Mạc Vô Vi cảm giác được rồi một tia không ổn, bất quá hắn vẫn nở nụ cười nói: “Tin tức gì Lục huynh ngươi cứ việc nói là được.”

Lục Huyền Phong nói: “Mấy ngày trước ngươi phái cháu trai ruột của ngươi là Mạc Trần đi tới Tây Vực tạo áp lực cho Tô Tín, để hắn đừng động thủ với Công Dương Khí kia, hiện ở trên giang hồ đã truyền đến tin tức, Công Dương Khí bị Tô Tín chém giết, Phạm La Già ở dưới áp lực của Tô Tín thậm chí tự tay chém giết hết toàn bộ võ giả mạch Hắc Thủy.

Mà Ngụy Cửu Lăng, người được Trần Huyền Tông phái đi cũng bị Tô Tín mắng chạy, thái độ vô cùng cứng rắn.

Nhưng cháu ruột Mạc Trần của Mạc huynh bởi vì lời nói xung đột với Tô Tín, vì vậy bị Tô Tín trực tiếp giết tại chỗ.”

Chương 2258 - Mạc Vô Vi(2)

Mạc Vô Vi(2)

Dứt lời, sắc mặt Mạc Vô Vi đột nhiên biến đổi, trong tay hắn lúc này còn nắm một viên cờ đen, nhưng trong nháy mắt viên cờ đen này, nhất thời trực tiếp bốc hơi lên từ trong tay hắn, thậm chí ngay cả bụi trần cũng không nhìn thấy!

Thấy cảnh này Lục Huyền Phong cũng là thở dài một hơi, không nói thêm gì.

Thực ra Lục Huyền Phong nắm rất rõ ràng quá trình của chuyện này, thậm chí lúc trước Mạc Vô Vi ra quyết định muốn đi tạo áp lực Tô Tín đều là truyền đạt mệnh lệnh ở Long Hổ Đạo môn của hắn.

Khi đó Lục Huyền Phong kỳ thực còn khuyên Mạc Vô Vi, bảo hắn cẩn thận một chút rồi hẳn ra quyết định, tốt nhất là đừng tham gia vào trong chuyện này.

Thực lực Tô Tín ra sao, tính cách gì, khó chơi đến cỡ nào, Lục Huyền Phong còn rõ ràng hơn nhiều so với Mạc Vô Vi.

Thời gian trăm năm nuôi nấng ra võ giả trẻ tuổi từ năm đời trở lên, coi như là sự tồn tại của Chân Vũ cảnh đối với bọn họ, trăm năm cũng gần như là một phần năm tuổi thọ của bọn họ, lại có bao nhiêu người thăng tiến lên Chân Vũ và ngã xuống trong thời gian trăm năm này chứ.

Vì thế giang hồ hiện tại không phải là giang hồ thời kì của Mạc Vô Vi ngày xưa nữa rồi, khi đó Mạc Vô Vi có thể tung hoành ngang dọc ở trên giang hồ, như cá gặp nước, mặc dù là xuất thân tán tu, nhưng tiếng tăm cũng không thua những người chấp chưởng đại phái xuất thân Chân Vũ cảnh.

Nhưng hiện tại thời đại đã thay đổi, hắn vẫn còn dùng lối tư duy của thời đại kia mà hành sự, mặc dù bề ngoài đối với những lời khuyên bảo của Lục Huyền Phong dường như hắn đều nghe lọt, nhưng trong nội tâm nhưng vẫn không xem trọng, kết quả hiện tại quả nhiên xảy ra chuyện rồi, hơn nữa sự tình còn không nhỏ.

Đối với gia tộc khác mà nói, chết một tộc nhân kỳ thực không có gì ghê gớm, nhân số của những gia tộc kia cũng rất nhiều, tựa như cấp bậc của sáu đại thế gia này, cho dù là dòng dõi

đích tôn bị người ta giết, song phương cũng không đến nỗi dẫn đến tình cảnh không chết không dừng.

Nhưng Mạc Vô Vi không giống, Mạc Trần lại là cháu trai dòng dõi đích tôn của hắn, thậm chí có thể là dòng dõi đích tôn cuối cùng của Mạc Vô Vi.

Võ giả càng mạnh liền càng khó nắm giữ dòng dõi, ngày xưa phụ thân của Mạc Trần sinh ra Mạc Trần lúc Mạc Vô Vi vừa thăng tiến lên Chân Vũ, vì thế đứa con nối dõi này đến cũng không dễ dàng.

Nhưng đáng tiếc chính là tính cách của đứa con nối dõi này không hề giống hắn, ngược lại là rất giống với những tên võ si, không học được thủ đoạn khéo léo, nhưng lại học theo người khác đi khắp nơi khiêu chiến cường giả, hoặc là phát sinh xung đột với người khác.

Sau đó Mạc Vô Vi bế quan ẩn tu, nhi tử cũng giống như vậy không có an phận trở lại, lúc động thủ với những bộ lạc Man Tộc Đông Di thì bị giết.

Nhi tử Mạc Vô Vi vốn là một vũ si, trên căn bản không gần nữ sắc, dưới sự đe dọa của Mạc Vô Vi mới chịu kết hôn, cuối cùng sau khi sinh ra Mạc Trần liền không có diễn biến gì nữa.

Mà tính cách Mạc Trần tuy rằng kiêu căng lộ liễu, đối với nữ sắc cũng không phải bài xích như vậy, nhưng dù sao hắn cũng còn trẻ, cũng không lưu lại dòng dõi gì, kết quả hiện tại bị Tô Tín giết chết, tĩnh mạch của Mạc gia hắn, sợ là đã sắp tuyệt chủng rồi.

Hiện tại Lục Huyền Phong cũng không biết nói cái gì mới tốt, hắn chỉ là thở dài một tiếng rồi nói: “Mạc huynh, kính xin nén bi thương.”

Trên mặt Mạc Vô Vi cũng không có sắc mặt giận dữ, cũng không có kêu to tức giận thề phải giết chết Tô Tín.

Lúc này trong mắt của hắn chỉ có một vẻ đạm mạc, thậm chí ngay cả khí tức trên người đều không có biến hóa chút nào, vẫn lộ ra vẻ thanh tĩnh vô vi.

Chỉ có điều trong lòng Mạc Vô Vi có thanh tĩnh như cũ hay không, điều này chính là một ẩn số.

Mạc Vô Vi chắp tay nói với Lục Huyền Phong: "Lục huynh, tại hạ sợ là không thể tiếp tục chơi cờ cùng ngươi nữa, đồng dạng ta cũng muốn mượn Lục huynh một thứ."

"Thứ gì?" Lục Huyền Phong hỏi.

Mạc Vô Vi trầm giọng nói: "Tư liệu của Tô Tín, tư liệu tỉ mỉ, đặc biệt là võ đạo của hắn."

Nghe được Mạc Vô Vi nói như thế Lục Huyền Phong nhất thời liền biết được, hắn đang chuẩn bị ra tay với Tô Tín, hơn nữa còn là loại không chết không ngừng kia.

Lục Huyền Phong chỉ có thể thở dài khuyên nhủ: "Lục huynh, ngươi muốn tìm Tô Tín báo thù, đây là oán hận riêng tư của các ngươi, dựa vào giao tình những năm này của ta và ngươi, ta sẽ đưa tư liệu cho ngươi.

Nhưng đồng dạng ta cũng phải nhắc nhở ngươi một câu, Tô Tín người này rất khó dây vào, những thứ khác ta cũng không nói nhiều nữa, dựa vào hắn qua nhiều năm như vậy cơ hồ đã đắc tội hơn phân nửa người trên giang hồ rồi, nhưng cũng vẫn sống sót, hơn nữa còn sống rất tốt, chỉ dựa vào điểm này hẳn là ngươi có thể đoán được người này khó chơi.

Hơn nữa sau lưng Tô Tín còn có Địa Phủ, tuy rằng Địa Tàng Vương của Địa Phủ đối với cho ngươi mà nói chỉ là tiểu bối, nhưng võ đạo một đường xưa nay đều không phải dùng tuổi tác liền có thể giải thích rõ ràng, người tồn tại trong Thần Kiều cảnh tuyệt đối đều là những nhân vật đỉnh cao ở trên giang hồ, trừ những cường giả Thần kiều cảnh ra, có lẽ cũng chỉ có thể triệu tập toàn bộ cường giả Chân Vũ cảnh trên giang hồ vây giết mới có thể giải quyết được.

Chương 2259 - Mạc Vô Vi(3)

Mạc Vô Vi(3)

Vì thế Lục huynh, ngươi muốn báo thù đúng là có thể, nhưng ngàn vạn phải thận trọng vô cùng, trừ phi ngươi chắc chắn một

lần hành động liền có thể giết chết Tô Tín, bằng không tốt nhất không nên động thủ.”

Vẻ mặt Mạc Vô Vi không có cảm xúc gật gật đầu, Lục Huyền Phong cũng không biết hắn đến tột cùng có nghe lọt tai hay không.

Tô Tính đương nhiên không biết sự tình phát sinh ở Long Hổ Đạo môn lúc này, sau khi giải quyết xong Công Dương Khí Tô Tín cũng trở lại Tây Bắc Đạo, chuẩn bị chờthành Bạch Đếmở ra.

Khoảng thời gian này trong lúc rảnh rỗi, Tô Tín cũng lấy tử thai móc được trong cơ thể Công Dương Khí ra, chuẩn bị nghiên cứu một chút thứ này rốt cuộc là cái gì.

Đồ chơi này đối với Tô Tín mà nói thì có chút quái dị, bởi vì nó vốn là một thứ do một đoàn tử vong chi lực ngưng tụ thành, nhưng cũng không phải là sức mạnh đơn thuần, mà giống như có một chút linh trí, có thể giãy dụa, dường như là vật còn sống.

Ngay khi Tô Tín nghĩ nên ra tay từ đâu để nghiên cứu vật này, Thanh Ly lúc trước một mực bế quan, hiện tại rốt cục cũng xuất quan đẩy cửa đi vào, nàng nhìn thấy tử thai trong tay Tô Tín không khỏi kinh hô: “Cửu Tử Nguyên Thai! Ngươi lấy thứ này ở đâu vậy?”

Tô Tín nghe thấy âm thanh kinh hô của Thanh Ly, hắn quay đầu nhìn lại, quơ quơ tử thai trong tay hỏi: “Cửu Tử Nguyên Thai? Vật này có tên này à? Ngươi biết nó là cái gì sao?”

Thanh Ly đi tới gật gật đầu nói: “Đương nhiên biết, vật này rất nổi danh ở thời kỳ thượng cổ, chính là một chí bảo, tương tự cũng là một đồ vật có mối họa.”

Tô Tín nhíu nhíu mày nói: “Là bảo vật cũng là tà vật? Vật này là ta giết một võ giả Chân Vũ cảnh, lấy được từ trong Nguyên Thần của hắn, nó đến tột cùng là món đồ gì?”

Thanh Ly giải thích: “Vật này không phải là vật còn sống, hẳn chính là một loại vật tà sùng sinh thành trong thiên địa.

Trong truyền thuyết nếu một địa phương liên tục trải qua chín lần đại sát hại, máu tươi sẽ thấm vào lòng đất, dẫn tới tử khí ở dưới đáy lòng đất, ngưng tụ tạo ra Cửu Tử Nguyên Thai này.

Nếu như Cửu Tử Nguyên Thai này trưởng thành, cái kia chính là Tiên Thiên Chi Ma, thân thể do vô tận tử khí ngưng tụ thành, vốn là tồn tại bất tử, có thể làm hại thiên hạ.

Bất quá đây chỉ là một truyền thuyết, qua nhiều năm như vậy cũng chưa từng có ai thấy vật này trưởng thành, giống như nó vốn chỉ là trạng thái của một thai nhi.

Nói nó là chí bảo, đó là bởi vì chỉ cần có Cửu Tử Nguyên Thai này trong người, vậy ngươi liền có thể hiến tế máu thịt Nguyên Thần và những thứ khác của chính mình, nắm trong tay tử vong chi lực, sức mạnh nhiều hay ít quyết định ở việc ngươi hiến tế bao nhiêu đồ vật.

Ngày xưa U Minh Ngao Vương trong Thất Thập Nhị Lộ Yêu Vương của Yêu tộc có một con Cửu Tử Nguyên Thai, hắn bản thể chính là một vị Thông Thiên Ngao, phảng phất núi nhỏ giống như to lớn, thân thể vô cùng cường đại, sự khôi phục sức khỏe cũng rất mạnh , vì lẽ đó sau khi hắn hiến tế huyết nhục của bản thân, thậm chí có thể ngưng tụ ra cảnh tượng U Minh địa ngục, vô cùng doạ người.

Chỉ có điều đều nói người nắm giữ Cửu Tử Nguyên Thai đều sẽ chết oan chết uổng, bởi vì vật ấy chính là ác niệm tử ý ngưng tụ mà thành trong thiên địa, vốn là vật đại tà, vô cùng không rõ.

Kết quả cũng quả nhiên là như vậy, thượng cổ mấy vị nắm giữ Cửu Tử Nguyên Thai kia, bất kể là Yêu Tộc hay là Nhân tộc, hầu như đều là chết oan chết uổng.

Thực lực của U Minh Ngao Vương của Yêu tộc xếp trong hai mươi vị trí đầu ở Thất Thập Nhị Lộ Yêu Vương, kết quả vẫn bị Phật Thích Ca của Nhân tộc các ngươi tiêu diệt ở Thương Mang Sơn.

Còn có người bị ngươi cướp Cửu Tử Nguyên Thai, lúc đó hắn chẳng phải là bị ngươi giết rồi sao? Vậy cũng được coi là chết

bất đắc kỳ tử, vì thế vật này dường như thật sự có cảm giác không rõ lắm.”

Tô Tín lắc đầu, hắn đối với những gì mà Thanh Ly nói cái gì mà vật này không rõ, cái gì mà đồ vật linh tinh Tô Tín cũng không tin.

Coi như là tà vật đi nữa cũng vô pháp ảnh hưởng,

Đó chính là vận mệnh.

Phải nói thân là võ giả, đại đa số bản thân con người sẽ không tin số mệnh vận loại mờ mịt hư vô này.

Nhìn Phật môn cùng Đạo môn liền biết, bọn họ giảng những nhân quả kia, số mệnh linh tinh các thứ, vốn là dùng để lừa gạt những người bình thường kia, kỳ thực chính bọn hắn lại căn bản cũng không tin những thứ này.

Về thứ Cửu Tử Nguyên Thai không rõ ràng này cũng chỉ là nghe sai đồn bậy mà thôi.

Bởi vì thân là võ giả, bản thân không có mấy cái có trước sau đó, huống chi ở thượng cổ thời điểm Yêu Tộc cùng Nhân tộc tranh chấp đó, song phương hầu như đều là liều mạng, thì cuối cùng có thể có được mấy người sống sót?

Huống hồ cách dùng của Cửu Tử Nguyên Thai này chính là hiến tế, lấy huyết nhục của chính mình hoặc là Nguyên Thần để đổi đến một phần sức mạnh, cách dùng như thế này vốn là uống rượu độc giải khát, dễ dàng sa vào cực đoan, đương nhiên cũng chết nhanh nhất.

Chương 2260 - Cửu Tử Nguyên Thai

Cửu Tử Nguyên Thai

Mà lần này Tô Tín đi giết Công Dương Khí hiển nhiên cũng không liên quan đến Cửu Tử Nguyên Thai này, nếu không phải Công Dương Khí tự tìm đường chết bỏ đá xuống giếng với hắn ở thời khắc mấu chốt, Công Dương Khí cũng sẽ không chết.

Thanh Ly nhìn Tô Tín nói: “Vật này ngươi chuẩn bị dùng như thế nào? Ngươi muốn dung hợp nó sao? Ta khuyên ngươi vẫn

là thôi đi.”

Tuy rằng tử vong chi lực mạnh, nhưng cái giá phải trả lại rất lớn, những người ở thời thượng cổ kia chính là ví dụ, một thân công pháp của ngươi đều là vô cùng cường đại, dung hợp lại cùng nhau không kém gì tử vong chi lực này, không cần thiết vì ngưng tụ tử vong chi lực mà lựa chọn đi hiến tế Cửu Tử Nguyên Thai.”

Tô Tín sờ sờ cằm nói: “Ta đương nhiên sẽ không ngu xuẩn như vậy, chỉ có điều sinh tử nhị lực xác thực là rất mạnh, nếu ta bỏ đi không cần, cũng có chút lãng phí.

Bất quá nếu không thể dung hợp, chẳng lẽ còn không thể phân giải sao? Ta không cần dùng nó tạo ra sinh tử nhị lực, ta chỉ cần coi vật này như đan dược mà dùng là được rồi.”

Thanh Ly nghi ngờ nói: “Coi Nguyên Thai không chết như đan dược mà dùng? Có ý gì?”

Tô Tín cười cợt, hắn chỉ thanh kiếm, bỗng nhiên chém ra một tia kiếm khí.

Nhưng tia kiếm khí này lại đen kịt cực kỳ, trong này chen lẫn một tia tử vong chi lực nồng đậm, tinh khiết cực kỳ, nhưng cũng khiến người ta không nhịn được phát lạnh trong lòng.

“Tử vong chi lực!” Thanh Ly không nhịn được kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Thanh danh Đại tổng quản Lý Phôi ám vệ dưới trướng Tô Tín vang dội vô cùng ở trên giang hồ.

Tuy rằng danh tiếng của người này trước đây không hiện ra, dường như tồn tại như cái bóng bình thường của Tô Tín, nhưng theo Lý Phôi ra tay mấy lần, hầu như đều là một chiêu giết địch, Đoạt Mệnh Chi Kiếm ngưng tụ tử vong chi lực khủng bố kia cũng danh tiếng vang xa ở trên giang hồ.

Thanh Ly chính là người mình, nàng tự nhiên cũng là biết được thực lực của Lý Phôi, vì lẽ đó hiện tại Tô Tín triển khai ra kiếm khí, Thanh Ly gần như là liếc mắt một cái liền nhận ra, này chính là Đoạt Mệnh Chi Kiếm của Lý Phôi.

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Đoạt Mệnh Chi Kiếm mà Lý Phôi sử dụng hiện tại tiền thân chính là một thức tàn chiêu ta truyền thụ cho hắn, tên là Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm, nòng cốt chính là tử vong chi lực ngưng tụ lại, chém ra không giống kiếm pháp khủng bố của nhân gian.

Lúc trước ta truyền thụ cho Lý Phôi chỉ là tàn chiêu, nhưng hắn lại đem tàn chiêu này hòa vào bên trong võ đạo của bản thân, dĩ nhiên thật sự đã nắm trong tay tử vong chi lực, vì thế trên một kiếm này, mặc dù là ta dạy Lý Phôi, nhưng kỳ thực hắn đã đi xa hơn thứ mà ta mong muốn.

Chỉ có điều tử vong chi lực này dù sao cũng không giống với sinh cơ biến hóa tạo hóa chi lực, tạo hóa chi lực hòa vào trong cơ thể có thể tăng cường tuổi thọ, nhưng tử vong chi lực lại chỉ có thể ăn mòn tuổi thọ chính mình.

Môn công pháp này của Lý Phôi nhược điểm quá lớn, hiện tại vừa vặn có Cửu Tử Nguyên Thai này, không chỉ có thể để cho ta ngưng tụ tử vong chi lực, cũng có thể để cho Lý Phôi thoát khỏi tác dụng phụ của Đoạt Mệnh Chi Kiếm này.”

Kỳ thực rất lâu trước kia Tô Tín cũng đã nhắc nhở Lý Phôi tác dụng phụ của Đoạt Mệnh Chi Kiếm này rồi, nhưng tuy rằng Lý Phôi ngoài mặt đáp ứng, nhưng lén lút vẫn cứ làm theo ý mình.

Này cũng không phải Lý Phôi không tôn trọng mệnh lệnh của Tô Tín, mà là hắn đã quen.

Mọi việc có thể ra phát kiếm đầu tiên, vậy thì tuyệt đối không cần kiếm thứ hai, vì lẽ đó hầu như mỗi lần Lý Phôi ra tay hắn đều sẽ sử dụng Đoạt Mệnh Chi Kiếm này.

Nếu cứ tiếp tục như thế, dù cho cuối cùng Lý Phôi thăng tiến đến Chân Vũ, tuổi thọ của hắn cũng sẽ không vượt quá hai trăm năm.

Hơn nữa đối với tình huống như thế Lý Phôi còn nói năng hùng hồn, dưới cái nhìn của hắn thân là võ giả, bản thân liền rất khó sống đến chết già, hoặc là giết người, hoặc là bị giết.

Vì thế vấn đề có ảnh hưởng đến tuổi thọ của hắn hay không, cứ giết cho sảng khoái trước rồi nói.

Hiện tại Tô Tín đúng là có cách giải quyết, vì thế đương nhiên hắn sẽ không tiếp tục bỏ mặc Lý Phôi tu luyện như thế, Tô Tín cũng trực tiếp sai người kêu Lý Phôi tới đây.

Lý Phôi sau khi đi vào chỉ kêu một tiếng đại nhân liền đứng ở nơi đó, đương nhiên hắn nhìn thấy cái Cửu Tử Nguyên Thai kia rồi, bất quá trong mắt của hắn chỉ lộ ra một vẻ tò mò, cũng không có hỏi nhiều.

Tô Tín ra hiệu Lý Phôi ngồi xuống nói: "Vật này là cái gì ngươi cũng không cần biết, lúc trước ta nói lúc ngươi sử dụng tử vong chi lực kia nên tiết chế một chút, nhưng ngươi vẫn luôn không nghe.

Vì thế hiện tại ta nghĩ cho ngươi một biện pháp, có thể để cho ngươi lúc sử dụng tử vong chi lực không cần lo lắng ăn mòn tuổi thọ."

Đang nói, Tô Tín trực tiếp cầm trong tay Cửu Tử Nguyên Thai kia, Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp điên cuồng vận chuyển trong cơ thể hắn, một luồng nghịch chuyển âm dương chi lực ầm ầm bộc phát ra.

Chương 2261 - Cửu Tử Nguyên Thai (2)

Cửu Tử Nguyên Thai (2)

Cửu Tử Nguyên Thai kia cảm giác được nguồn sức mạnh này trong nháy mắt trở nên cực kỳ sợ hãi, bắt đầu điên cuồng giãy dụa, nhưng căn bản là vô dụng, ở dưới sự lôi kéo của nghịch chuyển âm dương chi lực, Cửu Tử Nguyên Thai kia triệt để bị phân giải một đoàn giống như là linh tính của tử vong chi lực.

Sức mạnh này bị Tô Tín chia làm hai luồng, hóa thành hai viên thuốc màu đen kịt, trong đó có một viên bị Tô Tín hòa vào trong cơ thể Lý Phôi, một viên bị Tô Tín hòa vào trong cơ thể mình.

Toàn bộ quá trình vô cùng cấp tốc, đợi sau khi dung hợp xong xuôi, Tô Tín nói với Lý Phôi: "Lần này ngươi thử sử dụng tử vong chi lực, xem thử có gì không giống không."

Lý Phôi gật gật đầu, chập ngón tay như kiếm, tử vong chi lực ngưng tụ ở trong đó, tỏa ra một luồng hàn ý.

Một lát sau Lý Phôi mới mang theo một tia kinh ngạc nói: "Hết thảy tử vong chi lực đều ngưng tụ ở bên trong viên thuốc màu đen kia, giống như một đan điền đang tồn tại đơn độc vậy, tử vong chi lực sẽ không tiếp tục dung hợp sức mạnh của bản thân ta nữa, tương tự cũng tránh khỏi cơ thể ta sẽ bị tử vong chi lực ăn mòn."

Tô Tín gật gật đầu, hắn cũng đưa tay ra giống như vậy, tử vong chi lực màu đen kịt ngưng tụ ở trong tay hắn, biến ảo thành đủ loại hình dạng.

Đối với cách dùng Cửu Tử Nguyên Thai này Tô Tín vẫn là tham khảo Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp, biến Cửu Tử Nguyên Thai này thành sức mạnh của chính mình, hắn có thể dùng chân khí của chính mình đi bổ sung tử vong chi lực, gần giống như là một cái đan điền đơn độc, tự thành hệ thống, nhưng cũng không dung hợp với bản thân, đương nhiên cũng không có ảnh hưởng.

Đương nhiên một chiêu này của Tô Tín cũng chỉ có thể dùng với hắn và Lý Phôi, bởi vì hắn và Lý Phôi đã biết làm thế nào để sử dụng tử vong chi lực, vì thế dưới tình huống có nguồn sức mạnh mới có thể sử dụng tử vong chi lực bình thường.

Nhưng xem Công Dương Khí như vậy, hắn căn bản là không hiểu sử dụng tử vong chi lực như thế nào, Cửu Tử Nguyên Thai ở trong tay hắn giống như ám khí của Đường môn, chỉ là thuộc về ngoại vật, chỉ có điều thứ mà ám khí Đường môn làm chỉ tiêu hao một ít tài nguyên mà thôi, nhưng thứ mà Cửu Tử Nguyên Thai tiêu hao lại là máu thịt của bọn họ thậm chí là Nguyên Thần.

Một phen thủ đoạn này của Tô Tín, biến hóa của Thanh Ly đều đặt ở trong mắt hắn, hắn không khỏi lắc đầu nói: "Loại sức mạnh này có thể nói là cấm kỵ, cho dù là thượng cổ có thể lĩnh ngộ ra được thì cũng rất ít, vì thế giống như phương thức này của ngươi, chỉ là một số ít người có thể sử dụng mà thôi.

Huống hồ nếu không có Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp, bọn họ cũng không cách nào hàng phục được Cửu Tử Nguyên Thai, vì thế cơ duyên này quả nhiên vẫn là chuẩn bị cho ngươi."

Tô Tín sao lại không để ý, tử vong chi lực đối với hắn mà nói chỉ là thêm gấm thêm hoa mà thôi.

Trừ phi hắn có thể lại thu được một môn công pháp tu luyện sinh cơ, dung hợp với tử vong chi lực, trở thành âm dương chi lực chính cống.

Đến lúc âm dương chính cống hội tụ cùng lúc với nghịch âm dương chi lực, nói không chừng sẽ có biến hóa không thể tưởng tượng được.

Một phần tử vong chi lực thêm gấm thêm hoa cũng không mang đến cho Tô Tín quá nhiều kinh hỉ và gợn sóng, ngược lại đối với Lý Phôi mà nói là một niềm vui bất ngờ.

Đừng nhìn trong đám võ giả ở Dương thần cảnh thì Lý Phôi tuyệt đối xem như là trẻ tuổi, nhưng bởi vì công pháp của hắn thiếu hụt quá lớn, vì thế con đường Chân Vũ sau này của Lý Phôi gian nan vô cùng.

Thành tựu trên con đường Chân Vũ của mỗi người đều không giống nhau, Tô Tín có thể đi trên con đường thuộc về riêng mình, nhưng hắn cũng không cách nào bảo đảm được Lý Phôi cũng đi đúng con đường này.

Đương nhiên cho dù hiện tại Tô Tín bù đắp đầy đủ khuyết điểm trên công pháp của Lý Phôi rồi, Tô Tín cũng không thể bảo đảm Lý Phôi cũng lên cấp Chân Vũ, chỉ có thể nói cho hắn tăng lên một điểm tỷ lệ thành công mà thôi.

Sau khi giải quyết xong những chuyện khác, khoảng thời gian này Tô Tín cũng không có bế quan tu luyện, ngược lại còn có mấy tháng nữa thì thành Bạch Đế sẽ mở ra rồi, đối với Tô Tín hiện tại loại võ giả cảnh giới này mà nói, thời gian tu luyện mấy tháng vốn là như muối bỏ biển, đến cảnh giới hiện tại của hắn, thời gian tu luyện vẫn luôn là dựa theo năm mà tính toán.

Đương nhiên khoảng thời gian này Tô Tín cũng không có nhàn rỗi, hắn cũng bảo võ giả ám vệ chú ý động tĩnh của những lão bối cường giả Chân Vũ cảnh kia.

Dù sao thì lúc trước Tô Tín cũng làm mất thể diện của bọn họ, thậm chí còn giết cháu trai của một người trong đó, mối thù này cũng không nhỏ.

Tuy rằng Tô Tín có thể khẳng định, trước khi vào thành Bạch Đế bọn họ sẽ không có hành động gì, nhưng mọi việc đều cẩn thật một chút chung quy cũng tốt hơn.

Chương 2262 - Thành Bạch Đế

Thành Bạch Đế

Hơn nữa kết quả cũng gần giống như những gì Tô Tín suy nghĩ, 'Tinh Thần Tử' Trần Huyền Tông cùng 'Liệt Thiên Thần Tướng' Ngụy Cửu Lăng một người ở Thiên Cơ Cốc, một người ở tạm trú ở Đông Tấn, bọn họ hầu như đều không có bất kỳ hướng đi nào, chỉ là đang đợi thành Bạch Đế mở ra.

Xem dáng vẻ của bọn họ, hiển nhiên không giống với Công Dương Khí kia, chỉ e rằng trước khi bế quan bọn họ đã nắm trong tay Thần Võ Lệnh rồi.

Dù sao thì ngày xưa hai người bọn họ cũng là người thừa kế một trong ba nghìn Đạo Môn, tuy rằng chỉ còn lại một mình hắn, nhưng của cải khẳng định là có một ít.

Mà một người còn lại chính là Cửu Quân Đại tổng quản của Đại Tấn ngày xưa, lấy thân phận địa vị của hắn, lấy được một tấm Thần Võ Lệnh cũng rất bình thường.

Còn có một 'Thất Kiếm Tôn' Tư Đồ Chiêu Vân, người này quá mức thần bí, hơn nữa độc lai độc vãng, lấy năng lực của ám vệ thậm chí cũng không nghe ngóng được hành tung của hắn.

Mà người cuối cùng, cũng là người bị Tô Tín giết cháu trai ruột 'Thanh Tĩnh Tán Nhân' Mạc Vô Vi, người này lại càng thêm bình tĩnh, dựa theo ám vệ từng nói, người này ở trong Long Hổ Đạo Môn ngoại trừ uống rượu, chơi cờ với chưởng giáo Lục Huyền Phong của Long Hổ Đạo Môn, hoặc là ở trong phòng một mình ngắm nghía một vài thứ, cũng không có dị động khác.

Chỉ có điều sau khi nghe xong tin tức này Tô Tín lại chau mày.

'Thanh Tĩnh Tán Nhân' Mạc Vô Vi dù sao cũng là cường giả Chân Vũ cảnh, huống hồ cho dù hắn là nhân vật làm mưa làm gió, vang vọng giang hồ ở thời đại kia, người như vậy đối mặt

với mối thù dòng dõi đích tôn duy nhất bị giết, nếu như hắn biểu hiện sự phẫn nộ muốn điên lên, ngược lại Tô Tín còn có thể yên tâm nhiều hơn phần nào.

Nhưng hiện tại Mạc Vô Vi lại như vậy, biểu hiện hờ hững như vậy, giống như người bị giết chỉ là một người qua đường, nhân vật như vậy mới là khiến người ta sợ hãi nhất.

Nói câu này hơi khó nghe, chó cắn người thì chó sẽ không sủa, người tức giận mà biến sắc mới là người dễ đối phó nhất.

Bất quá hiện tại Tô Tín cũng lười đi quản những việc này,sắp tới thành Bạch Đế mở ra, hiện tại là Mạc Vô Vi có thù hận với Tô Tín, mà không phải là Tô Tín có thù hận với Mạc Vô Vi, vì thế trước hết hắn muốn cân nhắc làm thế nào để cướp đoạt được cơ duyên ở thành Bạch Đế, nếu Mạc Vô Vi muốn tìm hắn báo thù, bất cứ lúc nào Tô Tín cũng hoan nghênh.

Năm tháng sau, Tô Tín trực tiếp đi tới Giang Nam Đạo tập hợp với Địa Tàng Vương và Diêm La Thiên tử, cùng nhau đi tới thành Bạch Đế.

Chuyện lần này ở thành Bạch Đế gần như có thể liên lụy tám phần mười cường giả Chân Vũ cảnh trên toàn bộ giang hồ, những năm trước có thể không có nhiều người như vậy, nhưng không biết thành Bạch Đế lần này điên cái gì, lại đưa tin tức đến trong tay những cường giả Chân Vũ cảnh đang ẩn tu, lúc này mới dẫn đến rồi toàn bộ giang hồ bắt đầu sôi trào.

Đối với chuyện này Tô Tín đúng là không thể điều tra được, nhưng Địa Tàng Vương lại sai người điều tra một phen, hiểu rõ chân tướng mọi chuyện.

Người của thành Bạch Đế xác thực không thể ra ngoài, nhưng những võ giả tông môn khác lại có thể canh giữ ở bên ngoài thành Bạch Đế.

Bởi vì thành Bạch Đế có tính đặc thù, vì thế những tông môn như Tạo Hóa Đạo Môn, Thiếu Lâm Tự, Danh Kiếm Sơn Trang sẽ phái ra vài tên đệ tử cấp thấp canh giữ ở bên ngoài thành Bạch Đế, không phải vì bảo vệ, chỉ là vì để phòng ngừa vạn nhất, sợ thành Bạch Đế xuất hiện tình huống khác.

Nhưng qua nhiều năm như vậy thành Bạch Đế trước sau như một, vì thế những võ giả trông coi kia từ Dương Thần cảnh rơi xuống Tiên Thiên, thậm chí hiện tại đã rơi xuống Hậu Thiên, phỏng chừng không được bao lâu thời gian nữa những người trông coi này cũng có thể triệt để bị loại trừ.

Nhưng lúc này lại có người phát hiện người bên trong thành Bạch Đế mượn dùng khe hở trận pháp đưa ra một phong thư, trong thư cố ý nói cơ duyên trong thành Bạch Đế lần này dính đến một bí mật trọng đại, thậm chí liên quan đến việc ngày xưa Nhân Hoàng phi thăng bí ẩn, đồng thời để người bên ngoài đưa tin tức cho những cường giả ẩn tu kia.

Đương nhiên bọn họ không đưa cũng được, nhưng nếu như bọn họ không lựa chọn đưa, cường giả Chân Vũ cảnh không đến đủ, người trong thành Bạch Đế sẽ lựa chọn không mở cơ duyên này ra.

Người tựa như Lý Bá Dương đã từng đã tiến vào trong thành Bạch Đế đều biết, tuy rằng những người trong thành Bạch Đế kia chỉ tương đương với một tên thủ vệ, nhưng thật ra bọn họ vẫn có quyền lợi tự chủ nhất định.

Thà ôm thái độ tin có còn hơn không, Tạo Hóa Đạo Môn và mấy tông môn khác cùng xuất lực, này mới tìm được nơi những võ giả đời trước ẩn tu, truyền tin tức cho bọn hắn.

Tô Tín sờ sờ cằm, hành vi của những võ giả trong thành Bạch Đế kia rõ ràng có vấn đề, bất quá đối với những võ giả trên giang hồ này mà nói,tất cả cơ duyên tiêu biểu trong thành Bạch Đế có sức mê hoặc rất lớn đối với bọn hắn, đừng nói là khom lưng, cho dù là một bàn độc dược, bọn họ cũng sẽ không chút do dự mà nuốt vào.

Chương 2263 - Thành Bạch Đế (2)

Thành Bạch Đế (2)

Này cũng không có nghĩa là những cường giả Chân Vũ cảnh này ngốc nghếch, cũng không thể nói rõ bọn họ là tham lam, này chỉ có thể nói rõ trên giang hồ có thể có sự tồn tại của thành tựu Chân Vũ cảnh, đều có đầy đủ tự tin, dù cho nuốt

xuống một bàn độc dược, bọn họ cũng có thể mặt không biến sắc, tiêu hóa độc dược thành cơ duyên.

Thành Bạch Đế nằm ở nơi sâu nhất của Ba Thục Đạo, xây dựng bên trên đoạn sườn dốc Thục Giang, tạo hình cổ điển, cực kỳ hùng vĩ tráng lệ.

Làm người ta ngạc nhiên nhất chính là cửa thành Bạch Đế không có xây dựng ở bên kia của đoạn sườn dốc, mà là xây dựng ở nơi chọc trời của đoạn sườn dốc.

Toàn bộ cửa thành nhô ra một cái bình đài dài, vừa vặn trôi nổi trên mặt nước Thục Giang, có thể nói nếu có người muốn đi vào thành Bạch Đế này, hoặc là chật vật bò lên từ sườn dốc, hoặc là cũng chỉ có cường giả Chân Vũ cảnh mới có tư cách bay trên không trung, bước lên cửa thành này.

Tuy rằng thành Bạch Đế không có quy định nhất định phải chỉ có cường giả Chân Vũ cảnh mới có thể tiến vào bên trong, nhưng chỉ bằng phương thức xây Bạch Đế liền có thể nhìn ra được, kỳ thực thành Bạch Đế là ngầm thừa nhận chỉ có cường giả Chân Vũ cảnh mới có thể tiến vào, hoặc là nói chỉ có cường giả Chân Vũ cảnh mới có thể thể diện tiến vào bên trong.

Chờ đến khi Tô Tín hạ xuống bình đài của cửa thành, hắn nhất thời cảm giác được một luồng trận đạo uy thế nồng đậm bao vây lấy hắn.

Toàn bộ thành Bạch Đế đều bao phủ ở trong trận pháp, thậm chí trên mỗi viên gạch đá kiến tạo thành Bạch Đế đều che kín trận pháp, rậm rạp, lộ vẻ thần kì vô cùng, coi như là gần vạn năm qua đi, nhưng mỗi viên gạch của thành Bạch Đế lại chưa từng xảy ra biến hóa nào.

Quan trọng nhất chính là Tô Tín có thể cảm nhận được luồng uy thế đó ở nơi trung tâm của trận pháp, đây không phải là uy thế trên trận đạo, mà là uy thế thuộc về một người duy nhất, Nhân Hoàng!

Vị thượng cổ sáng tạo ra Nhất Thế vương triều kia, thiên thu vạn cổ, bất kể là Yêu Tộc hay là Nhân tộc đều là người mạnh nhất được công nhận, Nhân Hoàng!

Tuy rằng trận pháp trong thành Bạch Đế trước mắt này là do Thiên Cơ Cốc, Mặc Môn những người Trận Đạo Tông Sư Môn sáng tạo, nhưng trung tâm trận đạo này là Nhân Hoàng ngày xưa bày ra.

Bằng không qua nhiều năm như vậy, nhất định sẽ có một ít cường giả Thần kiều cảnh đã thử việc dùng sức mạnh với thành Bạch Đế.

Những người Trận Đạo Tông Sư thời thượng cổ ngày xưa tuy rằng mạnh, nhưng qua nhiều năm như vậy trận pháp bọn họ bày ra khẳng định không cản được sự tiến công của vô số cường giả Thần Kiều cảnh, cũng chỉ có Nhân Hoàng ngày xưa lưu lại trung tâm trận đạo mới có thể trấn áp được những người này.

Ngay khi bọn người Tô Tín đến, thật ra người của Thiên Đình đều đến rồi.

Lúc trước Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế bởi vì tâm tình bị thương mà trọng thương, xem bộ dạng hiện tại hẳn là đã linh hoạt được rồi.

Bất quá nhìn thấy Diêm La Thiên Tử, hắn vẫn không nhịn được hai mắt đỏ thẫm, lộ ra một luồng hơi thở thịnh nộ, nhưng cuối cùng lại bị hắn chế trụ rồi.

Song phương đều biết, nơi này không phải là nơi động thủ, muốn động thủ, thứ trong thành Bạch Đế có chính là cơ hội động thủ.

Hơn nữa có trận pháp áp chế, giữa bọn họ coi như là động thủ cũng sẽ bị trận pháp công kích, căn bản là cái được không đủ bù đắp cái mất.

Mà ở đây ngoại trừ người của Thiên Đình, còn có Lý Bá Dương của Tạo Hóa Đạo Môn.

Trong số võ giả đời trước tiến vào thành Bạch Đế mà lại sống sót đi ra được tuy rằng có một ít, nhưng phần lớn cũng đều ngã xuống rồi, Lý Bá Dương xem như là người có được cơ duyên to lớn nhất trong đó, chính là bởi vì có cơ duyên trong thành Bạch Đế, hắn mới có thể nhờ vào đó lên cấp Chân Vũ.

Đương nhiên thực lực của bản thân Lý Bá Dương cũng kinh diễm, bằng không hắn làm sao mà có được danh hiệu thiên hạ đệ nhất? Qủa thật cho rằng Thiên Đế và Địa Tàng Vương sẽ không quan tâm sao?

Bọn họ không có đi tranh với Lý Bá Dương là bởi vì bọn họ biết, dù cho bọn họ toàn lực ra tay, cũng không nắm chắc trăm phần trăm thắng được Lý Bá Dương, nếu không có niềm tin tuyệt đối, vậy bọn họ đi tranh với Lý Bá Dương cũng không có ý nghĩa gì.

Sau khi bọn họ đến đây, Huyền Khổ của Thiếu Lâm Tự cũng toàn thân lấp lánh phật quang hạ xuống.

Vẻ mặt Huyền Khổ vẫn đau khổ như trước, đối mặt với Lý Bá Dương có sinh tử đại thù với Thiếu Lâm Tự bọn hắn, sắc mặt hắn không thay đổi, đối mặt với Tô Tín để Thiếu Lâm Tự bọn họ ăn thiệt thòi lớn mấy lần, sắc mặt hắn cũng không biến hóa chút nào.

Chỉ có lúc đối mặt Địa Tàng Vương thì, Huyền Khổ muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng một chữ cũng không thể nói ra, chỉ thở dài một tiếng, hai tay tạo thành chữ thập, nhắm hai mắt cũng không nói lời nào.

Bởi vì hắn biết, người trước mắt này đã không phải sư đệ Huyền Đàm của hắn nữa rồi, mà là Địa Tàng Vương của Địa Phủ.

Chương 2264 - Chân Vũ tập hợp

Chân Vũ tập hợp

Đông đảo cường giả Chân Vũ cảnh đi vào trong thành Bạch Đế, trong đó có một số là có quan hệ nào đó hoặc là thù hận, như thế vừa thấy mặt tự nhiên sẽ thấy hơi lúng túng và bầu không khí vi diệu.

Huyền Khổ cùng Địa Tàng Vương là như vậy, Diêm La Thiên Tử cùng Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cũng là như thế.

Sau một chốc, một đạo kiếm quang lạnh lẽo truyền đến từ nơi cao xa, một lão giả đeo kiếm sau lưng hạ xuống bình đài,

chính là ‘Tuyệt Kiến Thiên Tôn’ Ứng Thiên Qua của Danh Kiếm Sơn Trang.

Nhìn thấy mọi người ở đây, Ứng Thiên Qua nhìn về phía mấy vị kia gật đầu ra hiệu.

Hắn cũng là thuộc cường giả Chân Vũ cảnh lâu năm, cùng Lý Bá Dương, Mạc Vô Vi đều là những người thuộc một thế hệ.

Chỉ có điều những năm gần đây Ứng Thiên Qua làm việc khá là khiêm tốn, rất ít tham dự chuyện của ngoại giới, vì thế quan hệ với phần lớn cường giả Chân Vũ cảnh trên giang hồ cũng tạm được, vừa không đắc tội, cũng không qua lại quá mức thân thiết.

Đang lúc này, lại có một đạo kiếm quang hạ xuống.

Chỉ có điều so với kiếm quang của Ứng Thiên Qua, luồng kiếm quang này lại có vẻ càng thuần túy, giống như đang chiếu cáo cho tất cả mọi người trong thiên hạ biết, đây mới là kiếm đạo hoàn mỹ nhất thế gian!

Mạnh Kinh Tiên hạ kiếm xuống, hắn chỉ nhìn Tô Tín nhìn một cái, cũng không còn động tác khác, nhưng Lý Bá Dương cùng Thiên Đế lại theo bản năng nhìn Mạnh Kinh Tiên một cái.

Nếu như nói hiện tại ở trên giang hồ ai có hy vọng lên cấp Thần kiều nhất, vậy người này không phải cường giả Chân Vũ cảnh lâu năm Ứng Thiên Qua, mà là Mạnh Kinh Tiên!

Đi một con đường gian nan nhất, đi một con đường khác với mọi người, nhưng cũng là con đường mạnh nhất của Mạnh Kinh Tiên.

Người này cũng là người duy nhất có tư cách chính diện chống lại sự tồn tại của Thần Kiều trong số đông cường giả Chân Vũ cảnh.

Bởi vì từ lúc Mạnh Kinh Tiên lên Dương Thần cảnh, mục tiêu của hắn chính là Thần Kiều, thậm chí là Thông Thiên mạnh hơn kia.

Thần sắc Ứng Thiên Qua có chút phức tạp nhìn Mạnh Kinh Tiên một cái, cũng không làm ra động tác khiêu khích hoặc là động tác khác.

Kỳ thực hiện tại trong lòng Ứng Thiên Qua chỉ có mất mát, vì sao Danh Kiếm Sơn Trang hắn những năm gần đây không đào tạo ra được nhân vật như vậy?

Ngày xưa Dịch Kiếm Môn chính là tông môn đứng đầu năm phái cầm kiếm, tứ đại kiếm chủ uy chấn giang hồ, cho dù thực lực Danh Kiếm Sơn Trang mạnh hơn cũng chỉ có thể ngủ đông ở dưới uy thế của Dịch Kiếm Môn.

Kết quả sau này tứ đại kiếm chủ ngã xuống thứ ba, Mạnh Kinh Tiên vốn là người trẻ nhất thể hiện ra thực lực kinh người, lấy sức một người trấn áp Dịch Kiếm Môn.

Cho đến hiện tại Mạnh Kinh Tiên càng thể được phong mang tuyệt thế, mặc dù là vừa lên cấp Chân Vũ, nhưng trong cùng cấp lại không có người có thể địch lại, thậm chí kiếm đạo phong mang nhắm thẳng vào Thần kiều.

Ứng Thiên Qua chính là cường giả kiếm đạo lâu năm, nhưng khi nhìn thấy Mạnh Kinh Tiên, hắn nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn thở dài trong lòng, ở trên kiếm đạo, hắn không thắng nổi Mạnh Kinh Tiên, thậm chí ngàn năm trước đây, ngàn năm sau này cũng không có người có thể thắng được Mạnh Kinh Tiên.

Đương thời duy nhất có thể miễn cưỡng so sánh với Mạnh Kinh Tiên trên kiếm đạo chính là 'Thất Kiếm Tôn' Tư Đồ Chiêu Vân kia rồi.

Chỉ có điều đáng tiếc chính là Tư Đồ Chiêu Vân tuy là tiền bối của Mạnh Kinh Tiên, nhưng hắn lại muốn so sánh Mạnh Kinh Tiên đến mức cực đoan, chỉ là chuyên tình với kiếm đạo, nhưng lại xem nhẹ tu vi của cảnh giới.

Hơn nữa kiếm đạo của Mạnh Kinh Tiên vốn là một loại võ đạo, vì thế ở trên kiếm đạo Tư Đồ Chiêu Vân có lẽ có thể miễn cưỡng so sánh với Mạnh Kinh Tiên, nhưng ở trên tu vi võ đạo, thân là hậu bối Mạnh Kinh Tiên nhưng lại có thể dễ dàng vượt qua Tư Đồ Chiêu Vân.

Nghĩ tới mạch Danh Kiếm Sơn Trang của Ứng Thiên Qua hắn kỳ thực cũng là đủ bi thương rồi, Kiếm Thần Sơn thỉnh thoảng bùng nổ ra một làn sóng cường giả áp chế ở trên đầu bọn họ,

thật vất vả mới chờ được đến lúc Kiếm Thần Sơn suy yếu, Dịch Kiếm Môn lại bắt đầu quật khởi.Kỳ thực võ giả của Danh Kiếm Sơn Trang bọn họ cũng không yếu, chỉ có điều hạng người yêu nghiệt kinh tài tuyệt diễm kia lại rất ít sẽ xuất hiện ở Danh Kiếm Sơn Trang bọn họ.

Ứng Thiên Qua có thể thành công bản thân liền đại diện cho tiềm lực và thiên tư của hắn, chờ đến lúc hắn phát hiện tiềm lực của đệ tử mạch Ứng thị mình không đủ, hắn liền bồi dưỡng lên mạch Hà thị.

Thực lực của Hà Vô Sơn vốn là rất mạnh, những năm gần đây cũng quản lí Danh Kiếm Sơn Trang ngay ngắn rõ ràng, nhưng đệ tử mạch Hà thị tuy rằng xuất sắc, nhưng cũng vẫn cứ không đủ kinh diễm, tỷ như Hà Hưu, một người kiêu ngạo như vậy, nhưng lại bị Tô Tín đả kích thương tích đầy mình.

Sau khi ở Hà Vô Sơn , người của triều đình Đại Chu cũng liên tiếp tới đây, chỉ có điều người tới cũng chỉ có ba người Thiết Ngạo, Tiết Chấn Nhạc, Triệu Vũ Niên này, Cơ Huyền Viễn cũng không tới.

Đối với Cơ Huyền Viễn mà nói, hoàng tộc họ Cơ cùng hoàng triều Đại Chu quan trọng hơn so với cơ duyên, vì thế hắn nhất định phải trấn thủ ở Thịnh Kinh Thành mới được.

Chương 2265 - Chân Vũ tập hợp (2)

Chân Vũ tập hợp (2)

Sau Đại Chu, Vũ Thành Vương Triệu Sầm Giang của Đông Tấn cũng tới đây, tuy rằng Đông Tấn chỉ có một mình hắn là Chân Vũ, nhưng hắn biết thực lực Triệu Vô Diệt, mặc dù là Dương Thần, nhưng cũng có có thể uy hiếp đến sức mạnh Chân Vũ cảnh.

Về phần Kim Trướng Hãn Quốc bên này kỳ thực chỉ có một người đại hãn ‘Di Sơn Cổ Thần’ Ngạc Nhĩ Đa đến.

Nguyên nhân Xích Liệt Cách của Côn Già phái không tới không phải là bởi vì muốn bảo vệ Kim Trướng Hãn Quốc, mà là bởi vì hắn cũng không có Thần Võ Lệnh.

Tuy rằng trong con mắt của người ngoài Bát bộ Hoàng tộc Côn Già phái và Kim Trướng Hãn Quốc đều là một thể, nhưng trong nội bộ vẫn có mâu thuẫn và đấu tranh.

Thời gian Côn Già phái thành lập quá ngắn, hiển nhiên trong tay Xích Liệt Cách không có Thần Võ Lệnh, mà Ngạc Nhĩ Đa cũng sẽ không rộng lượng cho hắn một cái, vì thế lần này chỉ có một mình Ngạc Nhĩ Đa đến đây.

Chân Vũ của đất Trung Nguyên đã đến gần đủ rồi, Ma Đạo bên kia cũng gần đến.

'Thiên Tà Ma Tôn' Lữ Trường Khanh của Thiên Ma Cung, 'Thiên Huyễn Thần Quân' Bạch Vô Mặc của Huyễn Ma Đạo đến cùng lúc.

Sau khi Bạch Vô Mặc đi tới nơi này, nhìn Tô Tín cắn răng nghiến lợi nói: "Tô đại nhân, lần trước ngươi hãm hại ta rất khổ đấy!"

Chuyện ở hải ngoại lần trước Bạch Vô Mặc xác thực là bị Tô Tín hại có chút thảm.

Hắn còn tưởng rằng ba tên cường giả hải ngoại Chân Vũ cảnh đều đuổi theo Tô Tín rồi, vì thế hắn liền lớn mật đi cướp Thần Võ Lệnh của Chu gia.

Kết quả Thần Võ Lệnh vừa nắm được trong tay, còn chưa đủ nóng hổi, ba tên cường giả Chân Vũ cảnh kia đã trở về rồi, bắt đầu điên cuồng truy sát hắn, sau đó Bạch Vô Mặc mới biết, dĩ nhiên là Tô Tín tiết lộ nội tình của hắn ra ngoài.

Bị ba tên Chân Vũ thực lực gần như đều mạnh hơn mình điên cuồng đuổi giết, đặc biệt trong đó còn có chưởng giáo Chung Xử Huyền của Phương Tiên Đạo Môn võ đạo hoàn toàn khắc chế mình, trời mới biết Bạch Vô Mặc đến tột cùng là tốn bao nhiêu giá mới có thể cầm Thần Võ Lệnh chạy trốn từ trong tay bọn họ, lúc này nhìn thấy Tô Tín, đương nhiên Bạch Vô Mặc sẽ nghiến răng nghiến lợi vô cùng.

Tô Tín nhàn nhạt nói: "Bạch Tông chủ không nên kích động, không phải cuối cùng ngươi cũng thành công cầm được Thần Võ Lệnh trở về rồi hay sao?"

Bạch Vô Mặc hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục đấu võ mồm với Tô Tín.

Thực ra cuối cùng Ma Đạo bên này chỉ đến ba người, Bạch Liên thánh mẫu đạp sen mà đến, nhìn Tô Tín và Bạch Vô Mặc, trên người lộ ra rồi một luồng khí tức âm lãnh.

Tuy rằng Thần Võ Lệnh của hải ngoại đều bị Bạch Vô Mặc và Tô Tín đoạt mất, nhưng trong Bạch Liên Giáo bọn họ Thần Võ Lệnh của đời trước truyền lại.

Chỉ có điều lần trước nàng ăn hơi bị nhiều thiệt thòi trong tay hai người kia, thậm chí chịu đựng đến mức cho dù đến hiện tại thương thế cũng không thể khỏi hẳn.

Toàn bộ thực lực của Cửu Ngục Tà Ma đương nhiên không ngừng ở điểm ấy, ít nhất Tô Tín biết, thật ra Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên và Thất Sát Ma Cung cũng có Chân Vũ.

Chỉ có điều vị Bích Lạc Hoàng Tuyền Thiên kia bế quan sinh tử, sống chết không rõ, mà Thất Sát Ma Cung lại cành kỳ hoa.

Ban đầu vị cường giả Chân Vũ cảnh của Thất Sát Ma Cung kia sống rất tốt, nhưng đột nhiên có một ngày Thất Sát Ma Cung tuyên bố Cung chủ bọn họ bất ngờ bỏ mình, lập tức đề cử ra một tân Cung chủ mới, thậm chí vị đã chết kia cũng không có an táng, thi thể ngoại trừ mấy vị cao tầng của Thất Sát Ma Cung, đệ tử còn lại đều không nhìn thấy.

Vì thế ngoại giới vẫn cho rằng trong này có vấn đề, vị Chân Vũ của Thất Sát Ma Cung kia có khả năng cũng chưa chết.

Đương nhiên hiện tại hai người này không đến, ngoại giới cũng xem như bọn họ đều đã chết.

Nhưng vào lúc này, chân trời truyền đến một trận rít gào của Long Hổ, hư ảnh của một người trung niên trên người mặc Long Hổ đạo bào chân đạp Long Hổ từng bước một hạ xuống, bên cạnh hắn còn có một tên trên người mặc thái cực đạo bào, lão giả Tiên Phong Đạo Cốt, người này hiển nhiên chính là ‘Thanh Tĩnh Tán Nhân’ Mạc Vô Vi rồi.

Sau khi Mạc Vô Vi đến, đầu tiên là chào hỏi với Lý Bá Dương và mọi người, sau đó liền đứng ở cạnh Lục Huyền Phong

nhắm mắt dưỡng thần, dường như căn bản không nhìn thấy Tô Tín.

Tô Tín híp mắt, hắn đã sớm nhận ra thân phận Mạc Vô Vi này, chỉ có điều biểu hiện của Mạc Vô Vi quả thật có chút ngoài dự liệu của Tô Tín, đối mặt với kẻ thù như vậy, biểu hiện của Mạc Vô Vi có chút bình tĩnh đáng sợ.

Vẻ mặt Tô Tín hơi động, hắn đi tới trước người Mạc Vô Vi cười lạnh nói: "Ngươi chính là cái gì Thanh Tĩnh Tán Nhân kia lần trước phái cháu ruột phế vật kia của ngươi đến gây chuyện với ta kết quả bị ta giết, xem ra cái gọi là thanh tĩnh của ngươi kỳ thực cũng chỉ là mua danh chuộc tiếng mà thôi, nếu yêu thích lo chuyện bao đồng như thế, khi đó vì sao ngươi phải bế quan?"

Người biết rõ tính cách Tô Tín ở đây đều hơi khẽ cau mày, cảm thấy hơi không đúng, bởi vì biểu hiện của Tô Tín hiện tại hơi tùy tiện rồi, hắn hẳn là không phải người nhàm chán như vậy mới đúng.

Chương 2266 - Chân Vũ tập hợp (3)

Chân Vũ tập hợp (3)

Về phần người khác qua lại thân thiết với Mạc Vô Vi đều cảm thấy Tô Tín này hơi quá đáng rồi.

Ngươi giết cháu ruột người ta, đánh vào sĩ diện của người ta, cũng đã chiếm thượng phong rồi, kết quả bây giờ còn ở diễu võ dương oai khiêu khích ở nơi này, quả thực chính là không làm người.

Địa Tàng Vương hơi ngẩng đầu lên, ngược lại hắn đoán ra được Tô Tín muốn làm gì, đơn giản chính là thăm dò mà thôi, Tô Tín muốn thăm dò một phen cực hạn của Mạc Vô Vi này là bao nhiêu, muốn thăm dò hận ý của hắn đối với mình ý đến tột cùng là lớn cỡ nào.Hắn biểu hiện càng bình tĩnh, vậy thì cho thấy trong lòng Mạc Vô Vi hận thù Tô Tín càng sâu.

Mà lúc này đối mặt với khiêu khích của Tô Tín, Mạc Vô Vi chỉ nhàn nhạt nói: "Tô Tín, ngươi muốn động thủ ở chỗ này, lão phu sẽ tiếp tới cùng, chỉ có điều đối mặt sự trấn áp của trận

pháp, người chịu thương tổn lớn nhất không phải là lão phu, mà chính là ngươi.”

Tô Tín không nói thêm gì, trong mắt của hắn chỉ là lộ ra rồi một vẻ vi diệu.

Loại thái độ này của Mạc Vô Vi nói rõ không phải là hạng người dễ dãi, hắn sẽ không động thủ với Tô Tín ở đây, bởi vì ở đây bất kể là hắn hay là Tô Tín đều không giết được đối phương.

Nhưng đợi được lúc có cơ hội, Tô Tín dám khẳng định, đối phương tuyệt đối sẽ dùng thủ đoạn cực đoan nhất tới đối phó mình.

Chó cắn người là chó không sủa, nếu như có cơ hội ở trong thành Bạch Đế, Tô Tín không ngại bẫy chết Mạc Vô Vi này trước, đương nhiên chính hắn cũng phải cảnh giác đầy đủ mới được, dù sao thì thực lực và thủ đoạn Mạc Vô Vi bày ra ở đây, Tô Tín cũng phải phòng bị lật thuyền trong mương.

Sau Mạc Vô Vi, mấy vị Chân Vũ ẩn tu còn lại kia cũng tới cùng lúc.

Trong đám người này thì ‘Tinh Thần Tử’ Trần Huyền Tông chính là một người trung niên có tướng mạo gầy gò, trên một thân đạo bào màu đen kịt tô điểm vô số ngôi sao, để lộ ra một luồng khí tức huyền ảo.

Mà tướng mạo của ‘Liệt Thiên Thần Tướng’ Ngụy Cửu Lăng kia lại oai hùng, mặc một thân áo giáp minh quang màu ngân bạch, khí huyết chi lực quanh thân ngút trời, thậm chí bức bách Tiết Chấn Nhạc của Đại Chu.

Sau khi hai người bọn họ đi tới nơi này, ánh mắt nhìn về phía Tô Tín đều là mang theo một chút dáng vẻ bất thiện.

Lúc trước Tô Tín giết cháu ruột của Mạc Vô Vi là không sai, nhưng cũng đồng dạng là đánh vào mặt bọn họ, phần ân oán này bọn họ vẫn nhớ kỹ đây, hiện tại không phải lúc báo thù, cũng không phải lúc đấu võ mồm, đợi đến lúc tiến vào trong thành Bạch Đế kia, có nhiều thời gian để bọn họ giải quyết ân oán cá nhân.

Đám người Chân Vũ cuối cùng là người của đất hải ngoại, điểm ấy Tô Tín sớm có dự liệu.

Lúc trước Tô Tín và Bạch Vô Mặc gây ra động tĩnh lớn như vậy ở hải ngoại, cho dù mấy vị hải ngoại kia không biết Thần Võ Lệnh này đến tột cùng là món đồ gì, bọn họ khẳng định cũng sẽ dùng hết các loại thủ đoạn để điều tra.

Chỉ có điều liên quan tới chuyện Thần Võ Lệnh Chân Vũ ở hải ngoại cũng không phải là biết tất cả, ba người lúc trước tham dự chuyện này, 'Thiên Phong Tôn Giả' Trầm Cửu Phong, 'Đạp Lãng Phúc Hải' Công Tôn Vân và 'Trường Sinh Tử' Chung Xử Huyền đều đến rồi, nhưng cũng chưa thấy Chân Vũ hải ngoại khác tới đây.

Hiện tại ba người bọn họ đã phong tỏa tin tức, không muốn tăng thêm nhiều người cạnh tranh cho mình như vậy.

Trước mắt nhiều cường giả Chân Vũ cảnh tụ tập ở đây như vậy, gần như là tám phần mười Chân Vũ trên cả giang hồ rồi, chỉ có số ít mấy người không tới đây.

Tỷ như người đứng đầu Đại Tuyết Sơn, 'Hàn Thiên Vũ Thánh' Đạm Đài Diệt Minh.

Lịch sử truyền thừa của Đại Tuyết Sơn cũng rất lâu đời, tuy rằng Đại Tuyết sơn mới bắt đầu xuất thân từ dị tộc, không thể được Nhân Hoàng ban thưởng Thần Võ Lệnh, nhưng những năm gần đây chỉ cần Đại Tuyết Sơn có ý, bọn họ muốn thu thập một ít Thần Võ Lệnh lại là rất chuyện đơn giản.

Kết quả Đạm Thai Diệt Minh cũng không tới đây, Tô Tín cũng là hơi nghi hoặc một chút, bất quá hắn cũng không có hỏi nhiều.

Mà 'Bảo Tương Như Lai' Sách Nam Triệt của Mật Tông cũng không có đến, ngược lại Tô Tín có thể đoán được, không phải Sách Nam Triệt không muốn đến, mà là hắn không đến được, bởi vì trong tay hắn khẳng định không có Thần Võ Lệnh.

Dựa theo những gì Thanh Ly từng nói, vốn lúc trước sau khi Nhân Hoàng lấy đi bảo vật quý giá nhất trong thành Bạch Đế này, để lại võ giả có kinh nghiệm của Nhất Thế hoàng triều, vì thế được Nhân hoàng ban thưởng Thần Võ Lệnh không chỉ là

vinh dự, chính là một loại tư cách có thể bước vào thành Bạch Đế.

Ngày xưa Đạo môn thân là Quốc giáo, đương nhiên là được ban thưởng không ít Thần Võ Lệnh, Phật tông tuy rằng không phải Quốc giáo, nhưng dù sao cũng là có chỗ đứng trong Nhất Thế hoàng triều, có một ít khả năng được ban thưởng.

Nhưng khi đó Thiếu Lâm Tự cắt đứt mạch với Mật Tông, làm Mật Tông thất bại một phương rồi mất đi rất nhiều thứ, trong này hiển nhiên có loại bảo vật Thần Võ Lệnh này.

Chương 2267 - Tù nhân

Tù nhân

Mà sau khi Mật Tông cố thủ Tây Cương, chỗ kia căn bản là không thể có Thần Võ Lệnh, hơn nữa có Thiếu Lâm Tự trấn thủ tại Trung Nguyên, Mật Tông cũng không dám dễ dàng phái người tiến vào Trung Nguyên trắng trợn điều tra tin tức Thần Võ Lệnh, điều này cũng dẫn đến Sách Nam Triệt biết rõ ràng cơ duyên lần này trong thành Bạch Đế không nhỏ, nhưng cũng chỉ có thể đứng ở bên ngoài chảy nước miếng.

Người nên đến đã hầu như đều đến rồi, đông đảo cường giả Chân Vũ cảnh đứng ở trên bình đài của cửa thành, cỗ uy thế xông lên tận trời, có vẻ doạ người cực kỳ.

Chỉ nghe truyền đến một tiếng vang rất lớn, ở chính giữa cổng thành Bạch Đế có vô số kí hiệu trận đạo lấp lánh, cửa chính giống như đúc từ đồng thau chầm chậm mở ra, một tiếng nói già nua chậm rãi vang lên trong đó.

“Cung nghênh chư vị đến thành Bạch Đế!”

Lý Bá Dương, Địa Tàng Vương và những người Thần kiều cảnh vào bên trong trước, Tô Tín hé mắt, cũng là theo mọi người đồng thời bước vào thành Bạch Đế này.

Sau khi tiến vào thành Bạch Đế, Thần Võ Lệnh trong cơ thể Tô Tín và mọi người bỗng nhiên phát ra ánh sáng, sau đó Thần Võ Lệnh kia lại trực tiếp biến mất, hơn nữa theo sự biến mất của Thần Võ Lệnh, luồng uy thế cường đại của trận đạo bao phủ ở trên người mọi người cũng biến mất theo.

Nhưng vào lúc này, trước mắt Tô Tín và mọi người xuất hiện mấy trăm tên võ giả.

Trên người những võ giả này đều mặc trường bào màu ngân bạch, mặt trên thêu kí hiệu vô cùng hoa lệ, đầu đội mũ cao, khắp toàn thân đều tỏa ra một luồng khí tức cổ điển.

Thực lực của những võ giả trước mắt này cũng không tính là quá mạnh, chỉ có một người thủ lĩnh trong đó chính là tu vi Dương Thần cảnh, những người còn lại đại đa số đều chỉ có Dung Thần cảnh và Hóa Thần cảnh mà thôi, còn lại một số là đệ tử Tiên Thiên và Hậu Thiên trẻ tuổi cũng không ít.

Tô Tín hơi nhướng mày, bản năng của những võ giả trước mắt này khiến hắn cảm giác được có một tia không thoải mái, bởi vì trong mắt những võ giả thành Bạch Đế này đều để lộ ra một cảm giác tĩnh mịch, dường như không còn muốn sống, cái cảm giác này khiến người ta cực kỳ khó chịu.

Bao gồm những cường giả Chân Vũ cảnh đối mặt Tô Tín, trong mắt của bọn họ cũng giống như vậy không có một chút biểu tình nào, đối với bọn họ mà nói, bọn họ là người thủ hộ, nhưng cũng là tù nhân trong thành Bạch Đế này.

Thành Bạch Đế năm mươi năm vừa mở ra, nhưng lần mở ra này đối với người ngoài mà nói, đối với chính bọn họ mà nói, nơi này vẫn luôn là một cái lao tù, cho dù thành Bạch Đế mở ra, bọn họ cũng không ra được.

Những đệ tử trẻ tuổi của thành Bạch Đế kia thậm chí là lần đầu tiên nhìn thấy người ngoài, nhưng trong mắt của bọn họ cũng chỉ có tĩnh mịch giống như tuyệt vọng.

Lúc này Tô Tín mới rõ ràng lời nói ngày xưa Địa Tàng Vương nói với hắn, thành Bạch Đế này đối với hắn đúng là một mảnh Địa ngục.

Lão giả Dương Thần cảnh kia dùng chất giọng khàn khàn hơn nữa không mang theo chút cảm tình nào thi lễ với mọi người ở đây: “Lão hủ Bạch Cửu Nhất, chư vị có chút quen biết ta, cũng có chút không quen biết ta, bất quá những điều này đều không quan trọng, kỳ hạn năm mươi năm đã đến, chư vị mời đi theo ta.”

Tô Tín hơi khẽ cau mày, Bạch Cửu Nhất? Tên kỳ cục vậy.

Địa Tàng Vương quay đầu lại liếc mắt nhìn, thật giống như hiểu được nghi hoặc của Tô Tín, hắn quay lại truyền âm cho Tô Tín: "Không cần nghi hoặc, đối với võ giả thành Bạch Đế mà nói, tên không có ý nghĩa, chỉ là một cái danh hiệu, vì thế bọn họ đặt tên cũng là cực kỳ tùy ý, trực tiếp đặt tên dựa theo ngày sinh của mình, tuy rằng có trùng tên, nhưng bộ tộc Bạch thị của thành Bạch Đế chỉ có ngần ấy người, bọn họ cũng sẽ không tính sai.

Kỳ thực bộ tộc Bạch thị này cũng đều là người đáng thương, làm người thủ hộ của thành Bạch Đế, vốn dĩ bọn họ không phải là tù nhân.

Tuy bảo vật quý giá trong Bạch Đế đã bị Nhân Hoàng lấy đi, nhưng nơi này ngày xưa là nơi cường giả dưới trướng Nhân Hoàng rèn luyện, phần lớn người được ban cho thưởng Thần Võ Lệnh đều là Chân Vũ, vì thế thành Bạch Đế này nhất định phải có người Nhân Hoàng tin được đến trấn thủ.

Bộ tộc Bạch thị chính là đại tộc thời thượng cổ, một đích nữ trong tộc bọn họ chính là một trong những phi tử của Nhân Hoàng, vì thế bộ tộc Bạch thị này là ngoại thích của Nhân Hoàng, hoàng thân quốc thích, tuyệt đối có thể tồn tại tín nhiệm.

Thành Bạch Đế năm mươi năm vừa mở ra, vì thế bộ tộc Bạch thị cách năm mươi năm đều sẽ phái ra một nhánh đệ tử tiến vào trong thành Bạch Đế làm người thủ hộ trấn thủ.

Này vốn dĩ là một việc rất vô tích sự, bởi vì tuy rằng hắn không có tư cách tiến vào thành Bạch Đế, nhưng trong thành Bạch Đế lại trải rộng trận pháp, trong đó còn có trung tâm trận đạo Nhân Hoàng lưu lại, nếu như võ giả tiến hành tu luyện ở đây thì lợi ích rất lớn.

Thời gian năm mươi năm này coi như là bế quan tu luyện rồi, cho nên đối với bộ tộc Bạch thị mà nói, này kỳ thực là một cơ duyên.

Chỉ có điều sau đó Nhất Thế hoàng triều tan vỡ, thành Bạch Đế này liền biến thành dáng dấp như hiện tại."

Chuyện về sau Địa Tàng Vương không có nói rõ, nhưng Tô Tín cũng gần như đoán được hậu quả rồi.

Đơn giản chính là lúc trước Nhân Hoàng mang theo các cường giả của Nhất Thế hoàng triều phi thăng, lưu lại một đống hỗn loạn, kết quả thiên hạ đại loạn.

Bạch thị cái gọi là hoàng thân quốc thích kia hoặc là bị Nhân Hoàng mang theo phi thăng rồi, hoặc là bị giết sạch trong chiến loạn rồi, mà một nhánh đệ tử Bạch thị trong thành Bạch Đế này liền triệt để bị trở thành tù nhân, bởi vì không ai sẽ mở cửa thành Bạch Đế từ bên ngoài để đến thay bọn họ nữa rồi.

Thay đổi tộc nhân trong thành Bạch Đế khẳng định là cần khẩu quyết giải trận đặc thù, loại cấp bậc bí mật này hoặc là nắm giữ ở trong tay Nhân Hoàng, hoặc là nắm giữ ở trong tay gia chủ Bạch thị, hiện tại hai người kia đều mất tích, những nhánh người này e là cả đời cũng không ra được.

Bị trở thành tù nhân vạn năm có cảm giác như thế nào Tô Tín không thể nào tưởng tượng được, đương nhiên theo Tô Tín, bọn họ sống không bằng chết.

Chỉ có điều thân là võ giả, chuyện tử vong dù cho là võ giả Hậu Thiên cũng hay đối mặt, nhưng ngươi không thể bảo đảm mỗi người đều có quyết tâm phải chết.

Nhìn những đệ tử Bạch thị hiện tại liền biết, nhân số của bọn họ rất ít, chỉ có mấy trăm người, nói không chừng ở trong này có một ít người bởi vì không chịu đựng được loại cô tịch này, vì thế lựa chọn tự sát.

Tô Tín lắc lắc đầu, thành Bạch Đế này quả nhiên không thế nào được người ta yêu thích, loại tâm tình tĩnh mịch này sẽ truyền nhiễm.

Một người tuyệt vọng thì có thể, nhưng mấy trăm người đồng thời tuyệt vọng, loại tâm tình này còn cường đại hơn so với bất kì ảo thuật nào.

Bạch Cửu Nhất cùng một đám tộc nhân Bạch thị dẫn Tô Tín và cường giả Chân Vũ cảnh vào trong thành Bạch Đế, trên đường đi Tô Tín cũng phát hiện, kỳ thực đừng nhìn ngoài thành Bạch Đế thoạt nhìn lớn vô cùng, nhưng thật ra nơi có

thể cho bộ tộc Bạch thị hoạt động còn chưa đủ một phần mười, phần lớn toàn bộ thành Bạch Đế bị không gian nội bộ vây quanh.

Bạch Cửu Nhất dẫn mọi người vào trong một cung điện to lớn, bên ngoài tòa cung điện này điêu long họa phượng, mang theo một luồng cảm giác uy nghiêm.

Toàn bộ bên trong cung điện không có một đồ vật nào, chỉ có một cái cửa đá to, ở trên cửa đá có một kí hiệu giống như vết kiếm, Tô Tín có thể cảm giác rõ rệt được kiếm ý cường đại trong đó, đó là một luồng sức mạnh khiến lòng người run rẩy!

Bút ký của kí hiệu này Tô Tín rất quen thuộc, ngày xưa hắn từng có được một quyển tấu chương của Nhân Hoàng ở trong tẩm cung Nhân Hoàng, trong đó có một chữ 'giết' do Nhân Hoàng tự mình phê chỉ thị.

Tuy rằng chỉ có một chữ, nhưng Tô Tín vẫn lĩnh ngộ được một luồng ý cảnh từ trong đó, đồng thời biến đổi thành Sát Tự Quyết, thậm chí có thể xem là một môn võ lớn mạnh.

Bút ký của kí hiệu trên cửa đá trước mắt này giống như đúc với cái kia, hiển nhiên này chính là trung tâm trận đạo ngày xưa Nhân Hoàng lưu lại, dùng để trấn áp con át chủ bài chân chính của thành Bạch Đế này.

Chương 2268 - Mưu tính của bộ tộc Bạch thị

Mưu tính của bộ tộc Bạch thị

Thiên Đế nhíu nhíu mày nói: “Ngươi đây là ý gì? Còn muốn chúng ta cũng hối lộ cho ngươi một vài thứ sao? Còn có ngươi bảo người ngoại giới làm lớn thanh thế thành Bạch Đế mở ra lần này như vậy, nói là thành Bạch Đế mở ra lần này sẽ có liên quan đến cơ duyên của Nhân Hoàng bệ hạ, này rốt cuộc là ý gì?”

Bạch Cửu Nhất lắc lắc đầu nói: “Ta đương nhiên không có ý này, Thiên Đế đại nhân bình tĩnh đừng nóng, ta chỉ là bỗng nhiên có một ít cảm khái mà thôi.

Thành Bạch Đế lần này mở ra cơ duyên là có, nhưng hung hiểm cũng có.

Đối với các ngươi mà nói là cơ duyên, đối với bộ tộc Bạch thị ta mà nói cũng là cơ duyên.

Đương nhiên hung hiểm cũng giống như vậy, nói không chừng lại qua năm mươi năm, thành Bạch Đế sẽ mở ra như trước, nhưng thế gian này lại không còn bộ tộc Bạch thị ta nữa rồi.”

Đang nói, Bạch Cửu Nhất nở nụ cười với mọi người đang uy nghiêm đáng sợ, khiến mọi người ở đây đều cảm giác được có chút không dễ chịu.

Nếu là có võ giả Dương thần cảnh khác dám làm ra vẻ bí ẩn ở trước mặt một đám cường giả, cái gì mà lời nói sắc bén, đó đơn thuần chính là muốn chết.

Bất quá Bạch Cửu Nhất không giống, ở trong thành Bạch Đế này, có trận pháp bảo vệ, cho dù là võ giả Thần Kiều cảnh cũng không giết được đối phương, vì thế mọi người ở đây cũng chỉ có thể bóp mũi hạ người, bọn họ đúng là muốn nhìn một chút đến tột cùng bộ tộc Bạch thị này đang giở trò quỷ gì.

Bạch Cửu Nhất lấy ra một tấm lệnh bài nói: “Trước đây mở ra thành Bạch Đế, tất cả những thứ bên trong bộ tộc Bạch thị căn bản không nắm hết trong tay được, tất cả những thứ xuất hiện

bên trong đều là tùy cơ xuất hiện, mảnh vỡ của thế giới này rất lớn, cho dù là cường giả Thần Kiều cảnh cũng không thể nào tra xét xong trong khoảng thời gian ngắn.

Chỉ có điều trong này có một khu vực rất đặc biệt, bởi vì khu vực này là địa phương duy nhất trong thế giới nhỏ mà Nhân Hoàng đi qua.

Thần Võ Lệnh này là tấm thứ nhất lúc trước Nhân Hoàng bệ hạ chế tạo ra, những tấm Thần Võ Lệnh còn lại đều do người trong Mặc Môn ngày xưa rèn đúc, chỉ có trận pháp trên Thần Võ Lệnh này là do Nhân Hoàng tự mình viết.

Vì thế ta chỉ cần ném Thần Võ Lệnh này vào trong cửa, chư vị tiến vào được, vậy thì tám phần mười là khu vực mà Nhân Hoàng ngày xưa đi qua kia rồi."

Bạch Cửu Nhất nói xong những thứ này, hắn trực tiếp vẽ ra một kí hiệu ở trên cửa đá, cửa đá ầm ầm mở ra, lộ ra lại là một mảnh không gian đen kịt mang theo khí tức huyền ảo, Bạch Cửu Nhất cũng trực tiếp ném viên Thần Võ Lệnh vào trong đó.

Thiên Đế nhíu nhíu mày, thậm chí mọi người ở đây đều biết Bạch Cửu Nhất này khẳng định không có nói thật, bộ tộc Bạch thị bọn họ tất nhiên là có mưu đồ.

Bất quá thành Bạch Đế năm mươi năm mở ra một lần, coi như mọi người ở đây đều là tồn tại của Chân Vũ cảnh, bọn họ có thể có mấy cái năm mươi năm? Vì thế cho dù bọn họ biết trong này có điều không đúng, bọn họ vẫn sẽ lựa chọn tiến vào trong.

Đầu tiên là Thiên Đế bước vào trong đó, sau đó là Địa Tàng Vương, mấy người Lý Bá Dương cũng tiến vào trong cửa đá.

Tô Tín là người cuối cùng tiến vào bên trong, sau khi hắn tiến vào cửa đá kia theo bản năng nhìn Bạch Cửu Nhất một cái, so với ánh mắt tĩnh mịch lúc trước, dường như hắn nhìn thấy trong mắt Bạch Cửu Nhất lộ ra rồi một vẻ giải thoát.

Chờ sau khi tất cả mọi người đều tiến vào rồi cửa đá kia, cửa đá khổng lồ bên trên ầm ầm khép kín, Bạch Cửu Nhất cũng

nhắm mắt lại theo, bộ tộc Bạch thị bọn họ có thể giải thoát hay không, vậy thì phải xem lần này rồi.

Sau khi võ giả tiến vào Thành Bạch Đế lập tức thu Thần Võ Lệnh về, bình thường hẳn là do bộ tộc Bạch thị thu thập, sau đó đợi đến kì hạn năm mươi năm, ở thời điểm thay đổi người do bọn họ giao cho trận pháp sư của Nhất Thế hoàng triều vẽ trận pháp lần nữa, như vậy mới có thể bảo đảm tính duy nhất của mỗi một tấm Thần Võ Lệnh.

Tấm Thần Võ Lệnh đầu tiên do Nhân Hoàng tự tay chế tác vẫn luôn chưa từng xuất hiện, Bạch Cửu Nhất gần như đã từ bỏ rồi, không nghĩ tới lần trước thành Bạch Đế mở ra, dĩ nhiên thật sự có người cầm Thần Võ Lệnh này xuất hiện, điều này cũng cho bộ tộc Bạch thị bọn họ một hy vọng.

Lúc này một tên võ giả Dung Thần cảnh đi tới trước mặt Bạch Cửu Nhất hỏi: “Gia chủ, truyền thuyết lúc trước có thật không? Chỉ cần mở chỗ đó ra, bộ tộc Bạch thị bộ tộc chúng ta thật sự có thể giải thoát sao?”

Bạch Cửu Nhất nhắm mắt lại nói: “Có chín mươi phần trăm chắc chắn, các đời tổ tiên của bộ tộc Bạch thị ta nghiên cứu vô số lần, chỗ vỡ vụn của thế giới này tuyệt đối có tương thông với thế giới kia.

Lúc trước Nhân Hoàng chỉ phong ấn một mảnh vỡ của thế giới, đến lúc một sức mạnh hoàn chỉnh của thế giới bạo phát, đủ để phá hủy triệt để trận pháp này, không có trận pháp, bộ tộc Bạch thị ta dĩ nhiên là có thể giải thoát.”

Chương 2269 - Mưu tính của bộ tộc Bạch thị (2)

Mưu tính của bộ tộc Bạch thị (2)

Người võ giả kia chần chờ nói: “Vạn nhất sự tình có biến thì sao? Tòa trận pháp này dù sao cũng là ngày xưa Nhân Hoàng bày xuống, ai cũng không biết sau khi trải qua sức mạnh xung kích sẽ biến thành dáng dấp gì.

Huống hồ phía sau thế giới kia là cái gì cũng là ẩn số, vạn nhất bởi vì vậy mà bọn họ xuất hiện tổn thương, cho dù bộ tộc

Bạch thị chúng ta có thể giải thoát, bọn họ có liên lụy thù hận lên đầu chúng ta hay không?“Bạch Cửu Nhất mở mắt ra, trong mắt hắn lập loè ý lạnh nói: “Bộ tộc Bạch thị ta làm tù nhân nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn chưa làm đủ sao?

Đừng nói là có chín mươi phần trăm chắc chắn, dù cho chỉ có một phần trăm ta cũng đồng ý đi đánh cược! Sống tạm bợ như vậy, không bằng đọ sức!

Về phần những Chân Vũ kia có giận chó đánh mèo với chúng ta hay không, lúc trước ta đã nói rồi, trong này là cơ duyên, cũng có hung hiểm.

Bọn họ nếu không nói lý vậy cũng không có cách nào, nhưng dù là bị người đuổi giết, cũng tốt hơn là làm tù nhân ở đây cả đời, thậm chí ngay cả võ đạo chi tâm cũng đã bị mờ nhạt rồi!”

Bộ tộc Bạch thị nói thế nào cũng là đại tộc thượng cổ, làm hoàng thân quốc thích ngày xưa, công pháp truyền thừa của bộ tộc Bạch thị không yếu lắm.

Cho dù ở trong thành Bạch Đế này bọn họ không có tài nguyên tu luyện, nhưng cũng không phải là chút thực lực như hiện tại.

Nguyên nhân chân chính làm cho bộ tộc Bạch thị mang bộ dáng hiện tại là bởi vì bọn họ cũng đã không theo đuổi thân là võ giả nữa.

Ở trong thành Bạch Đế, cả đời thậm chí đều chỉ có thể làm ếch ngồi đáy giếng ở đây, ngay cả thanh sắc khuyển mã thứ đồ vật mà võ giả ngoại giới cho là sẽ ảnh hưởng đến tâm chí cũng không có trong thành Bạch Đế, thậm chí bọn họ cũng không biết võ đạo là món đồ gì, làm thế nào để tu luyện?

Khi còn trẻ còn nói được, nhưng giống như những võ giả thành Bạch Đế mấy chục tuổi kia, kì thực bọn họ đã mất đi động lực tu luyện rồi, chỉ có thể máy móc bình thường đi tu luyện, kết quả tự nhiên có hạn.

Lúc này ở bên trong cửa đá kia, Tô Tín cũng không biết phản ứng của bộ tộc Bạch thị, sau khi tiến vào trong cửa đá kia, Tô Tín trực tiếp huy động toàn bộ sức mạnh và cảnh giác của bản

thân, thậm chí còn bạo phát ra trạng thái của Đấu Chiến Kim Thân, phòng ngừa nguy hiểm sau cửa đá kia.

Chỉ có điều nguy hiểm trong dự đoán không có xuất hiện, phả vào mặt lại là một luồng nguyên khí thiên địa cực kỳ nồng đậm.

Lúc Tô Tín từng ở Hóa Thần cảnh thì đã tiến vào Côn Lôn bí cảnh của Đại Chu, địa phương đó chính là nơi tu luyện Đại Chu đặc biệt khen thưởng cho một số võ giả, chưa quá tiêu hao, nguyên khí thiên địa nồng đậm vô cùng.

Nhưng nguyên khí thiên địa nơi này còn nồng đậm hơn mấy lần so với Côn Lôn bí cảnh của Đại Chu, quả thực giống như tiên cảnh.

Hơn nữa xuất hiện ở trước mắt Tô Tín lúc này cũng tựa như cảnh tượng tiên cảnh, xung quanh vô số cây cối cao to kì dị vút trong mây, trong đó thậm chí cao tới trăm trượng, quả thực thật giống là núi nhỏ cao bình thường.

Những cây cối này thậm chí cũng đã che lấp bầu trời, ánh mặt trời xuyên thấu qua bóng cây loang lổ dưới mặt đất, vô số chim thú mỹ lệ nhảy nhót ở bên trong, cảm giác được một luồng khí tức khủng bố trên người Tô Tín, những chim thú này nhao nhao sợ run lẩy bẩy, không dám có động tác khác.

Tô Tín thở dài một cái, lần này hắn có thể xác định rồi, chính mình xác thực là ở trong một thế giới khác.

Bởi vì nơi này không chỉ là cây cối Tô Tín chưa từng thấy, ngay cả đa số chim thú trong này Tô Tín cũng chưa từng thấy.

Tỷ như trong đó có con nai ba sừng sinh con đầu lòng, quanh thân toả ra khí tức mãnh hổ nóng rực đỏ đậm.

Tô Tín không đi quản những động vật run lẩy bẩy này, hắn giấu kín khí tức của bản thân trước, ngự không mà đi, bay lên trên những tán cây kia, phóng tầm mắt nhìn, ít nhất mấy chục dặm bên ngoài toàn bộ đều là rừng cây.

Chỉ có điều một nơi phía tây dường như có tồn tại một ít đồ vật đổ nát thê thảm, Tô Tín trực tiếp thân hình hơi động, bay tới chỗ kia.

Chờ đến chỗ kia Tô Tín mới phát hiện, nơi này hẳn là một di tích kiến trúc khổng lồ, chỉ có điều hiện tại hầu như cũng đã bị rừng cây vùi lấp hoàn toàn rồi.

Tô Tín phất một tay lên, sức mạnh Thiên La Hỏa Đạo bộc phát ra, trong nháy mắt thiêu đốt vô số thực vật thành tro bụi, lộ ra di tích trong đó.

Tô Tín nhìn chăm chú, hắn lại phát hiện một số đồ vật quen thuộc ở chỗ di tích này.

Chương 2270 - Liên thủ

Liên thủ

Vậy nên Tô Tín liền trực tiếp phóng to một phần những cái phù văn kia, định mang về cho Chuyển Luân Vương nhìn thử một lần.

Thế nhưng ngay khi Tô Tín vừa mới phóng to những phù văn này xong, động tác của hắn lại đột nhiên ngừng lại, thản nhiên nói: “Ra đi, lúc này còn trốn trốn tránh tránh là có ý gì?”

Một mảnh sóng biển hiện ra trước người Tô Tín, thân ảnh Công Tôn Vân cũng xuất hiện từ bên trong đó.

Nhìn Tô Tín, Công Tôn Vân nói: “Xem ra Tô đại nhân đã phát hiện không ít đồ tốt?”

Tô Tín chính là võ giả Trung Nguyên, huống hồ trước đó ở hải ngoại, Tô Tín cũng là từng giao thủ qua với bọn họ, vậy nên lúc này Công Tôn Vân cũng ôm một chút địch ý với Tô Tín.

Tuy nhiên Công Tôn Vân vẫn còn tính là một con người phúc hậu, vừa nãy khi hắn núp ở trong bóng tối đã phát hiện ra Tô Tín, nhưng hắn cũng không hề ra tay đánh lén.

Tô Tín nhìn thấy người xuất hiện lại là Công Tôn Vân, hắn nhíu mày, nhưng đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên hắn nói: “Cũng không thể nói là có đồ tốt, dù sao di tích cũng ở ngay chỗ này, Công Tôn đảo chủ có thể tùy ý xem xét.”

Nghe thấy kiểu nói chuyện này của Tô Tín, ngược lại trong lòng Công Tôn Vân lại có chút kinh ngạc, không ngờ người như Tô Tín lại nói như vậy.

Nếu như do Tô Tín phát hiện ra nơi này trước, theo Công Tôn Vân, hẳn là Tô Tín sẽ vô cùng cảnh giác đối những người khác mới đúng, nhưng bây giờ Tô Tín lại biểu hiện hào phóng như thế, chẳng lẽ nơi này thật không có đồ tốt sao?

Công Tôn Vân theo bản năng đánh giá một phen, di tích này đã bỏ hoang không biết bao lâu, bây giờ lại bị Thiên La hỏa đạo Tô Tín một đường đốt sạch, lập tức lộ ra toàn bộ bản thể của nó, nhưng cũng đã rách nát đến mức không thể nhìn ra hình dáng ban đầu, cũng hoàn toàn không có vật gì giá trị.

Nhưng lúc này Tô Tín lại đột nhiên nói: "Trong di tích này, nếu nói có thứ gì còn có một chút tác dụng thì đó chính là phù văn bên trên những kiến trúc này.

Công Tôn đảo chủ có khả năng không biết, những phù văn này có quan hệ với những bí ẩn về việc ngày xưa Nhân Hoàng phi thăng.

Vào mười năm trước, võ lâm Trung Nguyên cũng đã từng phát hiện một phiến đá kỳ dị ở Cửu Trọng Kiếm, lai lịch của phiến đá này chính là chỗ thế giới mà Nhân Hoàng đã phi thăng.

Đồng thời bên trên phiến đá kia còn ghi lại một bí pháp nguyên thần khác lạ so với phương pháp tu luyện bây giờ.

Sau này, ta cũng đã phát hiện ra không ít những loại phù văn này, dù sao mỗi một lần phát hiện đều sẽ có quan hệ với Nhân Hoàng ngày xưa.

Công Tôn đảo chủ nếu có hứng thú thì đều có thể phóng to những phù văn này, sau đó tìm người phiên dịch ra, nói không chừng trong này sẽ tồn tại một chút tin tức hữu dụng."

Thấy Tô Tín nói hết cho hắn biết những tin tình báo này, Công Tôn Vân ngay lập tức sững sờ.

Mặc dù hắn và Tô Tín cũng không thể nói là có thù, nhưng dù sao bây giờ cũng đang đứng ở hai phe khác nhau, hơn nữa trước kia giữa bọn họ còn có chút xô xát, kết quả bây giờ Tô Tín lại là hào phóng nói hết những thứ này cho mình, rốt cuộc là hắn có ý gì?

Công Tôn Vân nhìn Tô Tín, trầm giọng nói: “Tô đại nhân, ngươi nói cho ta những tin tức này cũng không phải do tự nhiên có thiện tâm nhắc nhở đâu đúng không? Nói đi, rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?”

Ban đầu ở hải ngoại, sau khi ba người bọn họ giao thủ một lần với Tô Tín thì ba người bọn họ đã từng điều tra qua Tô Tín này một phen, bọn họ cũng biết lúc đó bọn họ hẳn là bị Tô Tín này đùa bỡn.

Nếu như lúc trước, người bị vây nhốt chính là Mạnh Kinh Tiên, thì ngược lại hắn còn có thể dùng kiếm ý bộc phát của tu vi Chân Vũ cảnh ra, nhưng Tô Tín này thì lại không thể.

Chẳng qua trong lòng đám người bọn họ cũng vô cùng thán phục dũng khí và thực lực của Tô Tín.

Mặc dù biết lần đó bọn họ bị Tô Tín lừa gạt, thế nhưng nếu Tô Tín không có thực lực, vậy thì chắc chắn cũng không thể lừa gạt được bọn họ.

Một tên võ giả tiểu bối chỉ cần dùng mấy chục năm đã có thể trưởng thành tới cảnh giới này, trong lòng đám người Công Tôn Vân cũng không khỏi phải cảm thán vẫn là do đất đai của Trung Nguyên thích hộp bồi dưỡng gia nhân tài kiệt xuất, dường như cứ cách mấy trăm năm sẽ xuất hiện một nhân vật kinh tài tuyệt diễm như thế này.

Chỉ là khi còn đang thán phục thực lực của Tô Tín thì đồng thời bọn họ cũng biết Tô Tín này chắc chắn là hạng người nếu không có lợi thì hắn sẽ không làm, loại người như hắn sẽ tốt bụng n ói với mình những tin tình báo này sao? Công Tôn Vân thâm biểu hiện vô cùng hoài nghi.

Tô Tín cười nói: “Công Tôn đảo chủ không cần phải hoài nghi, tại hạ thật ra cũng là dạng người quy củ, trong tiểu thế giới này, mặc dù chúng ta sẽ không gặp phải nguy hiểm, nhưng chắc chắn nơi này vẫn là thế giới tồn tại song song cả cơ duyên và sát khí.

Chương 2271 - Liên thủ (2)

Liên thủ (2)

Đương nhiên so với sát khi và những thứ hung hiểm mà mảnh vỡ thế giới này bày ra lúc đầu thì thứ nguy hiểm hơn thật ra chính là con người, dựa theo những võ giả trước kia đã từng bước vào Bạch Đế Thành thuật lại, ở bên trong Bạch Đế Thành đại bộ phận những cường giả Chân Vũ cảnh vẫn lạc đều là do bị giết trong tay những võ giả khác, chỉ có số ít người là bỏ mạng ngoài ý muốn.

Thêm một người thì sẽ nhiều thêm một phần lực lượng, ngươi liên thủ với ta thì thực lực không đơn giản là chỉ gia tăng gấp đôi đâu."

Công Tôn Vân cười lạnh nói: "Ngươi là võ giả Trung Nguyên, ta thì là người của hải ngoại, trước đó thậm chí hai chúng ta còn động thủ với nhau một lần ở hải ngoại, bây giờ ngươi lại nói là muốn liên thủ với ta, ngươi cho là ta sẽ tin sao?"

Tô Tín lắc đầu nói: "Công Tôn đảo chủ sợ là đã hiểu lầm, những người khác có lẽ sẽ so đo cái gì mà hải ngoại với cả Trung Nguyên, nhưng Tô Tín ta sẽ không như vậy.

Ở Trung Nguyên, địch nhân của Tô Tín ta vốn cũng không ít, huống hồ bản thân ta cũng xuất thân từ Nam Man, hiện tại căn cơ thì lại ở địa bàn của những dị tộc kia là Tây Bắc Đạo, chỉ sợ trong mắt một số người, Tô Tín ta cũng không phải là võ giả xuất thân từ Trung Nguyên, vậy nên đối với việc phân chia võ giả theo khu vực này, ta vẫn luôn không thèm quan tâm.

Hơn nữa lần động thủ ở hải ngoại trước đó, chỉ có thể nói là mọi người đều có lập trường riêng của mình, nếu ta không lấy được Thần Võ Lệnh thì bây giờ ta cũng sẽ không đứng ở đây.

Tương tự như vậy, chư vị cũng đã đạt được một tin tình báo, vậy nên mới có thể lấy được Thần Võ Lệnh mà xuất hiện ở đây, mọi người cũng coi như là đều có lỗ có lời, ít nhất là ai cũng không chịu thiệt, không phải sao?"

Công Tôn Vân nhếch miệng, ngược lại hắn không chịu thiệt thì đúng là thật, chẳng qua Trầm Cửu Phong kia thì đã bị Tô Tín đánh trọng thương, thậm chí ngay cả át chủ bài cũng đã sử dụng, vị kia chỉ sợ bị ăn thiệt cũng không ít.

Công Tôn Vân lạnh nhạt nói: “Nếu là như vậy, Tô đại nhân ngươi có nhiều địch nhân ở võ lâm Trung Nguyên như vậy, vì sao ta lại nhất định phải liên thủ với ngươi? Như thế chẳng phải ta sẽ dễ bị người khác vây công hay sao?”

Tô Tín phất tay áo nói: “Công Tôn đảo chủ có thể đã hiểu lầm một việc, bản thân ta có lẽ sẽ không bài xích ngươi, nhưng những người khác của võ lâm Trung Nguyên thì lại không giống vậy.

Đối với bọn họ mà nói, thái độ khi đụng phải Công Tôn đảo chủ ngươi và khi đụng phải ta cũng sẽ không có gì khác biệt.

Huống hồ Tô Tín cũng không phải là một người cô đơn, đằng sau ta vẫn còn có Địa Phủ, ít nhất bên này vẫn còn có Thần Kiều cảnh, Địa Tạng Vương có thể giúp ta ngăn chặn rất nhiều cường giả.

Liên thủ với Tô Tín ta, ít nhất về vấn đề thực lực thì Công Tôn đảo chủ ngươi cũng sẽ không lỗ.”

Công Tôn Vân nhẹ gật đầu, ở những phương diện khác có thể hắn sẽ không tín nhiệm Tô Tín, nhưng chỉ ở phương diện thực lực là hắn đã từng tận mắt nhìn thấy Tô Tín ra tay, thực lực của hắn tuyệt đối là có thể đảm bảo.

Công Tôn Vân suy nghĩ lát rồi nói nói: “Nếu Tô đại nhân đã nói như vậy thì tại hạ cũng từ chối sẽ bất kính.”

Trên thực tế đối với việc liên thủ với Tô Tín, đúng là Công Tôn Vân cũng không bài xích như vậy, bởi vì thực lực của võ giả hải ngoại như bọn họ đúng là rất yếu.

Ba tên Chân Vũ ở hải ngoại có thể nói là có thể khinh thường tất cả mọi người, nhưng ở bên trong Bạch Đế Thành này thì đúng là không tính là gì.

Đặc biệt là Chung Xử Huyền của Phương Tiên Đạo Môn, mặc dù trên danh nghĩa hắn ta chính là võ giả hải ngoại, nhưng thật ra Phương Tiên Đạo Môn nên tính là một trong tứ đại Đạo môn mới đúng, hẳn là nên đứng về phía tứ đại Đạo môn bên kia.

Mặc dù lần này chưởng giáo của Thái Nhất Đạo Môn 'Nguyên Khư Tán Nhân' Huyền Trần Tử cũng không tới, nhưng có Lý Bá Dương ở đó, Chung Xử Huyền đứng về phía Lý Bá Dương phía bên kia nhất định là có tiền đồ hơn là phải pha trộn với những võ giả hải ngoại như bọn họ.

Vậy nên cứ như vậy, võ giả hải ngoại như bọn họ coi như ít đến đáng thương, chỉ còn lại hai người.

Đương nhiên cho dù có liên thủ thì Công Tôn Vân cũng không hề từ bỏ cảnh giác đối với Tô Tín, dù sao vị này cũng không phải là hậu bối dễ dàng đối phó.

Mặc dù Công Tôn Vân là người phúc hậu, nhưng hắn cũng không phải là kẻ ngốc, dù sao tâm phòng bị người vẫn không thể không có, nếu ngay cả tính cảnh giác mà hắn còn không có thì hắn cũng không thể tu luyện đến Chân Vũ cảnh.

Ngay tại thời điểm Tô Tín và Công Tôn Vân liên thủ thì ở cách đó trăm dặm, trong một vùng sơn cốc, quanh thân Mạc Vô Vi tùy ý xuất hiện đạo uẩn, không thấy chút khói lửa nào, nhưng đầm sâu của sơn cốc này lại bắt đầu bốc hơi, hơi nước không ngừng tiêu tán, lộ ra một thứ kinh khủng ở trong đó.

Chỉ thấy một con cự thú dài mấy chục trượng cứ như vậy mà chiếm cứ ở đầm sâu, nhìn giống rắn nhưng lại không phải rắn, nhìn giống giao nhưng lại không phải giao, mặc dù có thân rắn, nhưng đầu lại mọc ra một cái sừng, mắt để lộ ra điện mang.

Đầm nước bị bốc hơi, cự thú kia phẫn nộ gào thét lên một tiếng, gầm thét vọt về phía Mạc Vô Vi.

Nhưng đúng lúc này một tay của Mạc Vô Vi lại phất lên, đạo uẩn vô hình quấn quanh người con cự thú này, theo động tác nắm chặt tay của hắn ặt, cự thú kia lập tức gào thét một tiếng, tựa như bị một bàn tay vô hình hung hăng nắm lấy, trực tiếp bóp thành hai mảnh!

Trong nháy mắt cả một trời mưa máu văng ra, thi thể cự thú ầm ầm rơi xuống đất phát ra một tiếng vang thật lớn.

Một tay của Mạc Vô Vi phất lên, lúc này một thanh trường kiếm có chút rỉ dâng lên từ bên trong đầm, rơi vào trong tay

của hắn, hiển nhiên con cự thú trước đó ẩn nấp tại trong đầm chính là để bảo vệ thanh trường kiếm này.

Theo chân khí của Mạc Vô Vi bộc phát, những vết rỉ kia liền tiêu tán, phong mang trên thanh trường kiếm lại lần nữa lấp lánh trở lại.

Mạc Vô Vi nhắm mắt, lẩm bẩm nói: “Không phải thần binh nhưng lại hơn hẳn thần binh, đây cũng là sản phẩm của một thế giới khác sao? Quả nhiên là cơ duyên trăm năm mới gặp.”

Loại vũ khĩ cấp bậc thần binh này cho dù là Chân Vũ cảnh cũng không phải ai cũng có một thanh, kết quả hiện tại Mạc Vô Vi vừa mới bước vào nơi này đã có một thanh gần như so được với thần binh, có thể thấy cơ duyên của Bạch Đế Thành này rốt cuộc lớn đến mức nào.

Nhưng vào lúc này, hai thân ảnh đột nhiên hạ xuống, đó chính là ‘Tinh Thần Tử’ Trần Huyền Tông và ‘Liệt Thiên Thần Tướng’ Ngụy Cửu Lăng.

PS: Chương trước thời gian Bạch Đế Thành mở ra hẳn là trăm năm một lần, là do Thất Nguyệt nhớ nhầm, đa tạ mấy vị thư hữu đã sửa, ta cũng đã thay đổi, gần đây hơi vất vả , có vẻ như trí nhớ của ta cũng đã giảm sút.

Chương 2272 - Hận ý của Mạc Vô Vi

Hận ý của Mạc Vô Vi

Trần Huyền Tông và Ngụy Cửu Lăng hai mặt nhìn nhau, mặc dù bọn họ là bạn tốt với Mạc Vô Vi, nhưng thật sự là bọn họ cũng không biết Mạc Vô Vi còn có một đoạn lịch sử như vậy.

Mạc Vô Vi nói tiếp: “Lúc trước nếu là không có tên tham quan kia ngấp nghé sản nghiệp của Mạc gia ta, hãm hại Mạc gia ta nhà tan cửa nát thì có khả năng cả đời này ta cũng không đi học võ, bước vào con đường võ đạo.

Sau này khi ta đã có thực lực, dù cho không cao, chỉ có Tiên Thiên cảnh, nhưng cũng đủ để diệt sạch toàn bộ gia đình tên tham quan kia.

Mặc dù đã báo được đại thù, nhưng ta vẫn luôn không có cảm giác an toàn, vậy nên ta liền một mực tu luyện, một mực kiếm lấy chỗ tốt cho chính mình, một mực kết giao hảo hữu trên giang hồ, phát triển các mối quan hệ của mình nhiều hơn."

Nhìn Trần Huyền Tông và Ngụy Cửu Lăng, Mạc Vô Vi lộ ra một ý cười vi diệu nói: "Thật ra ta cũng không có dã tâm gì trên võ đạo cả, ta làm nhiều thứ như vậy, chẳng qua cũng chỉ vì ta sợ hãi mà thôi.

Các ngươi có phải cảm thấy rất buồn cười hay không? Vô số cường giả say mê võ đạo kẹt ở cảnh giới này vô số năm, kết quả cho dù đến chết cũng không có đột phá, mà ngược lại, một tên hèn nhát như ta lại là đột phá được đến cảnh giới kia của Lục Địa Thần Tiên, đúng là tạo hóa trêu ngươi?

Cũng bởi vì ta sợ, vậy nên thẳng đến khi ta đạt tới Chân Vũ cảnh mới muốn có một đứa con trai kế thừa hương khói, tu vi Chân Vũ cảnh của ta cũng có thể che chở được dòng dõi, kết quả hắn lại bị người ta giết, cho dù ta có giết hơi mười bộ lạc Đông Di để báo thù cho hắn, thì cuối cùng hắn vẫn phải chết.

Sau này ta lại toàn lực bồi dưỡng cho cháu của ta, tự mình che chở từ đầu đến cuối thì vẫn sẽ có sơ hở, chỉ có thực lực bản thân cường đại mới là vương đạo.

Vậy nên thậm chí ta dù có bỏ tu vi của mình, cũng muốn cho cháu ta hơn ba mươi tuổi phải thăng cấp đến Dung Thần.

Nhưng kết quả hắn vẫn là bị người ta giết, đời ta cũng không thể có người nối dõi, nếu như thế này, vậy bây giờ Mạc Vô Vi ta lấy cái gì mà sống đây? Hiện tại ta còn có thể sống được bao lâu cơ chứ?

Ta đã sợ hãi cả một đời, hao tổn tâm cơ, tính toán vô số cũng không phải là vì chính ta, mà là vì hương khói của Mạc gia ta.

Kết quả hiện tại trong nháy mắt tất cả đã biến mất, vậy bây giờ một thân tu vi này thì có ích lợi gì? Đến tranh cơ duyên ở Bạch Đế Thành này thì cũng có ích lợi gì!"

Sau khi nói xong câu cuối cùng, hai mắt Mạc Vô Vi đã là hoàn toàn biến thành màu đỏ đậm, lộ ra vẻ vô cùng doạ người.

Cả Trần Huyền Tông và Ngụy Cửu Lăng đều im lặng, lý do của Mạc Vô Vi rất đơn giản, nhưng bọn họ vẫn không thể nào hiểu được.

Thân là cường giả Chân Vũ cảnh, chín người thì đến cả chín người theo đuổi cực hạn võ đạo, tu võ cũng chỉ vì bản thân mình.

Có người vì võ đạo mà giết vợ bỏ con, cũng có người bỏ đi tất cả, cho dù có phải vong tình cũng muốn đạt đến đỉnh phong võ đạo.

Những người này cũng rất phổ biến trên giang hồ, cho dù có chút lo lắng cho Chân Vũ cảnh thì thứ mà bọn họ bận tâm cũng chỉ là truyền thừa cho tông môn của mình mà thôi, thậm chí đối với một số võ giả mà nói, có thể truyền thừa võ đạo cho đệ tử thậm chí quan trọng hơn so với truyền cho nhi tử của mình.

Bởi vì dòng dõi huyết mạch của mình trong tương lai có khả năng sẽ hoàn toàn biến mất, nhưng truyền thừa võ đạo của hắn sẽ luôn được lưu truyền xuống.

Bây giờ thấy Mạc Vô Vi vì dòng dõi huyết mạch của mình bị giết mà điên cuồng, mặc dù bọn họ không thể nào lý giải, nhưng lại có thể cảm nhận được sự quyết tâm của hắn.

Trần Huyền Tông thở dài một hơi nói: “Mạc huynh, ngươi muốn giết Tô Tín thì đương nhiên chúng ta cũng sẽ hỗ trợ, thế nhưng Tô Tín kia cũng không dễ giết.

Sau lưng của hắn lại còn có Địa Phủ, là một trong hai cung của Thiên Địa, cường giả Thần Kiều cảnh không phải thứ mà chúng ta có thể đối phó được.”

Trên mặt Mạc Vô Vi lộ ra một ý cười quái dị nói: “Ở đây cũng không chỉ có một vị Thần Kiều cảnh, Địa Phủ, Thiên Đình, Tạo Hóa Đạo Môn, Thiếu Lâm Tự, quan hệ nhân quả giữa bọn họ còn vô cùng thú vị.

Các ngươi yên tâm, ta tới tìm các ngươi để nhờ hỗ trợ chứ không phải là muốn hại chết các ngươi, nếu như không có niềm tin tuyệt đối, ta tuyệt đối sẽ không ra tay.”

Thấy Mạc Vô Vi nói như vậy, lúc này Trần Huyền Tông mới nhẹ gật đầu, tiếp nhận thanh trường kiếm trong tay Mạc Vô Vi.

Tô Tín cũng không biết chuyện Mạc Vô Vi vừa mới tiến vào nơi này đã tính kế muốn giết mình.

Dù sao hiện tại đối với Tô Tín mà nói, mục đích hàng đầu của hắn là dùng toàn bộ sức lực để thu hết đồ tốt bên trong mảnh vỡ thế giới này.

Đối với việc tích lũy cho Thần Kiều cảnh thì Tô Tín cũng đã chuẩn bị rất đầy đủ, nhưng một bước cuối cùng kia thì hắn vẫn không thể nào vượt qua được, phần cơ duyên này có sẽ ở bên trong Bạch Đế Thành, nhưng hắn có thể đoạt được hay không thì vẫn còn là một ẩn số.

Chương 2273 - Hận ý của Mạc Vô Vi (2)

Hận ý của Mạc Vô Vi (2)

Lúc này, ở bên trong rừng rậm, Công Tôn Vân và Tô Tín ẩn giấu khí tức của mình mà tiến về phía trước.

Vận khí của bọn họ cũng không tốt như Mạc Vô Vi, mới vừa tiến vào trong đã có thể tìm được một thanh binh khí có thể so thần binh.

Chỉ là bọn họ ở trong di tích lại phát hiện ra một vài thứ, đó là một phần địa đồ, hoặc có thể nói là một bản địa đồ phân chia khu vực thế lực.

Dựa vào những thứ mà tấm địa đồ biểu hiện, tiểu thế giới này hẳn là một mảnh địa vực đơn độc, nhưng cũng không phải giống như quốc gia, ở trong khu vực này còn tồn tại mười mấy thế lực to nhỏ, phân biệt dựa vào việc biểu hiện bằng những đồ đằng khác nhau, đương nhiên phía trên cũng có phù văn, nhưng đám Tô Tín nhìn lại không hiểu gì.

Hiện tại đồ đằng của di tích tông môn mà đám người Tô Tín đang ở chính là một đóa Diệp Thanh trúc, Tô Tín cũng không biết nó có ý nghĩa gì, chẳng qua ở khu vực trung tâm của đồ đằng lại là một tòa cung điện hình rồng, còn cố ý dùng kim sắc để biể thị, đoán chừng cũng không phải là một thứ tầm thường.

Vậy nên Tô Tín và Công Tôn Vân cũng đi thẳng đến vị trí của cung điện hình rồng, nếu trên quãng đường đi mà gặp di tích khác, ngược lại bọn họ còn có thể thu được vài thứ.

Nhưng ngay lúc này, Tô Tín lại thấy phía trước truyền tới một trận bạo động do các võ giả giao thủ.

Tô Tín và Công Tôn Vân liếc nhìn nhau, có người giao thủ đại biểu cho việc có người tranh đoạt, nếu đã như vậy thì ở nơi này đương nhiên cũng sẽ có cơ duyên tồn tại.

Vậy nên Tô Tín và Công Tôn Vân cũng không lùi ra phía sau, ngược lại nhắm vào nơi có người giao thủ mà tới.

Phía trước có bốn tên võ giả đang giao thủ, chỉ bất quá không phải hai đánh hai, mà lại là ba đánh một.

Võ giả đang ra tay cũng đều là người quen cũ của Tô Tín, một người trong đó chính là 'Đại Quang Minh Thần Tôn' Phạm La Già.

Trước đó, thời điểm Phạm La Già tới thì Tô Tín cũng không để ý tới đối phương, chẳng qua lúc đó hắn cùng đi theo một đám người, điệu bộ vô cùng thấp.

Tây Vực chỉ có một Chân Vũ là hắn, nếu hắn mà nổi bật thì đơn giản chính là muốn đi tìm chết.

Mà hai người bên ngoài thì lại là Bạch Liên Thánh mẫu và đại hãn của Kim Trướng Hãn Quốc là 'Di Sơn Cổ Thần' Ngạc Nhĩ Đa.

Lần này Kim Trướng Hãn Quốc cũng chỉ có một người là Ngạc Nhĩ Đa tới, vậy nên sau khi trùng hợp đụng phải Phạm La Già, đương nhiên bọn họ sẽ cùng nhau tới.

Hiện tại, kẻ bị ba người bọn họ liên thủ vây công chính là người của Đại Chu, 'Đấu Nguyên Thiên Tôn' Triệu Vũ Niên.

Nói ra thì ba người bọn họ cũng coi như là có chút ân oán với Triệu Vũ Niên, dù sao một tên là người của Tây Vực, một tên là người của Kim Trướng Hãn Quốc.

Mà Bạch Liên Giáo cũng đã từng bị Triệu Vũ Niên trấn áp, vậy nên hiện tại ba người đều cùng nhau liên thủ đối phó với

Triệu Vũ Niên thì cũng không có gì kỳ quái.

Triệu Vũ Niên có thựclực rất mạnh ở Chân Vũ cảnh, ngày xưa Ngạc Nhĩ Đa chính là bại tướng dưới tay Triệu Vũ Niên, Phạm La Già nếu thật sự đánh nhau thì cũng không phải là đối thủ của Triệu Vũ Niên, nhưng Bạch Liên Thánh mẫu thì lại cực kỳ khó chơi.

Một đối một thì Triệu Vũ Niên có thể chắc chắn mình sẽ không bị đánh bại, nhưng hắn cũng không thể thắng nổi Bạch Liên Thánh mẫu, thế mà hiện tại lại thêm hai người khác, gần như Triệu Vũ Niên không có một chút sức nào để đánh lại cả, trực tiếp rơi vào thế hạ phong.

Pháp tướng Sí Diễm Ma Thần ở sau lưng Phạm La Già hiện ra, theo mỗi một quyền mà Phạm La Già đánh ra đều mang theo một cỗ tà hỏa, đốt cháy chân khí và nguyên thần, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến tâm cảnh của đối phương, khiến cho người ta càng đánh càng lo lắng.

Nhìn bộ dáng có chút chật vật của Triệu Vũ Niên, Phạm La Già không khỏi cười nói: “Triệu Vũ Niên, giao hạt châu kia ra, người của Đại Chu ngươi đã không biết bị truyền tống đi nơi nào, một mình ngươi chống cự ở nơi này còn có tác dụng gì?”

Nếu đặt ở tình huống bình thường, đương nhiên Phạm La Già sẽ không dám lớn lối với Triệu Vũ Niên như thế.

Tính cách của hắn luôn luôn cẩn thận, ở thời điểm không nắm chắc tuyệt đối thì chắc chắn hắn sẽ không dám động thủ với loại cường giả cấp bậc như Triệu Vũ Niên.

Chỉ là bây giờ ba người bọn họ đang vây công Triệu Vũ Niên, dũng khí của Phạm La Già cũng tăng lên rất nhiều.

Dù sao thanh danh của Phạm La Già hắn trên giang hồ cũng đều đã xấu rồi, cũng thường xuyên bị gọi là cái gì mà âm hiểm xảo trá, kẻ hai mặt, hiện tại hắn chẳng qua cũng chỉ bỏ đá xuống giếng mà thôi, loại chuyện này hắn vẫn thường xuyên làm.

Triệu Vũ Niên ném cho hắn một ánh mắt khinh thường rồi nói: “Giao đồ vật ra thì các ngươi sẽ buông tha cho ta sao? Chỉ sợ bây giờ các ngươi chỉ muốn tính mệnh mạng của ta thôi?

Huống hồ Triệu Vũ Niên ta từ xưa tới nay đều không có thói quen giao ra đồ vật khiến cho bản thân mình chịu ủy khuất để cầu ai cả!”

Đối với tình cảnh bây giờ của mình, Triệu Vũ Niên cũng vô cùng hiểu rõ.

Chương 2274 - Nhúng tay

Nhúng tay

Hiện tại, ba người trước mắt đang vây công hắn, nhưng thật ra trong lòng hai người kia đều muốn giết hắn.

Một kẻ muốn giết hắn là Ngạc Nhĩ Đa bởi vì muốn báo một mối thù lúc trước, đồng thời bọn họ cũng mạnh mẽ muốn làm suy yếu thực lực tổng hợp của Đại Chu.

Mà ý muốn của Bạch Liên Thánh mẫu cũng không khác biệt với Ngạc Nhĩ Đa lắm, vậy nên hai người bọn họ cũng không muốn nói nhảm như Phạm La Già mà trực tiếp bắt đầu ra đòn sát thủ.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh nhạt chậm rãi truyền đến.

“Chư vị đánh nhau rất náo nhiệt nha.”

Thân hình của Tô Tín và Công Tôn Vân xuất hiện ngay tại chỗ, đám người Bạch Liên Thánh mẫu lập tức dừng lại một chút, thần sắc trên mặt như nuốt phải một con ruồi.

Suýt chút nữa là bọn họ đã có thể giải quyết Triệu Vũ Niên này, không ngờ mới giết được một nửa thì Tô Tín tới.

Thấy Tô Tín tới đây, trong mắt Triệu Vũ Niên lập tức lộ ra một tia sáng tinh tường.

Hắn trực tiếp hét lớn với Tô Tín: “Tô Tín, lần trước ta theo Đại Chu ra tay với ngươi cũng là do lập trường của hai bên khác biệt, ngươi cũng biết tính cách của ta, nếu như khi đó ta không ra tay thì ta cũng không phải là Triệu Vũ Niên.

Lần này nếu ngươi giúp ta, trong tay ta vừa mới tìm được năm hạt châu phong ấn sức mạnh Thiên Địa Tinh Nguyên, nếu ngươi ra tay giúp ta thì năm hạt châu này đều là của ngươi!”

Nghe được lời này, Phạm La Già lập tức liền có một loại xúc động muốn thổ huyết.

Trước đó hắn đã từng nói, chỉ cần Triệu Vũ Niên giao hạt châu ra thì mình có thể không ra tay, kết quả Triệu Vũ Niên lại là trực tiếp cự tuyệt một cách gọn gàng và linh hoạt.

Thế mà bây giờ thấy Tô Tín đến, Triệu Vũ Niên lại là trực tiếp buông xuống thái độ lúc nãy mà bắt đầu cầu viện, không chút do dự liền lấy năm hạt châu kia ra, cũng gọn gàng và linh hoạt như lúc nãy, đây có phải là quá không biết tự trọng hay không?

Tô Tín bên này còn chưa đáp ứng, Bạch Liên Thánh mẫu cũng đã cau mày nói: "Tô Tín, hiện tại ngươi đã không phải là người của Đại Chu, huống hồ ngày xưa Đại Chu đối với ngươi như thế, chẳng lẽ ngươi còn thấp hèn muốn giúp Đại Chu hay sao?"

Trên mặt Tô Tín lộ ra một nụ cười như có như không: "Từ trước đến nay ta đều không muốn giúp Đại Chu, nhưng quan hệ giữa ta và đại nhân Triệu Vũ Niên cũng coi như là không tệ, tại sao ta lại phải từ chối giúp hắn chứ?

Hơn nữa hình như cừu hận của ta với chư vị đây mới là lớn nhất chứ nhỉ?

Lúc trước, đại hãn 'Thiên Lang' của Kim Trướng Hãn Quốc là Mạc Qua đã chết trong tay của ta, Bạch Liên Thánh mẫu cũng đã từng bị ta liên thủ với Bạch Vô Mặc đánh trọng thương, còn bị chúng ta uy hiếp phải nói ra tin tức của Thần Võ Lệnh.

Về phần giáo chủ Phạm La Già nha, ta đoán chừng lúc trước ta diệt thánh hỏa của Bái Hỏa Giáo, hơn nữa còn uy hiếp ngươi phải giết hết toàn bộ võ giả hắc thủy, có phải hiện tại ngươi chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống ta hay không?

Vậy nên, hiện tại ta đang cân nhắc xem có nên xử lý các ngươi ở ngay tại đây hay không, tránh cho sau này các ngươi đi ra khỏi đây lại đến tìm ta gây phiền phức."

Phạm La Già vội vàng nói: "Ta nguyện ý xóa bỏ những ân oán trước kia, so với cơ duyên bên trong Bạch Đế Thành thì những ân oán nhỏ nhặt trước đó tính là gì chứ?"

Tô Tín lắc đầu nói: “Lời này nói này của ngươi chỉ sợ ngay cả ngươi cũng không tin được ấy chứ? Ngươi nhìn Bạch Liên Thánh mẫu và Ngạc Nhĩ Đa đi, bọn họ sẽ không nói những lời không có ý nghĩa như vậy.

Nếu đã không thành thật vậy thì nói vào điểm chính đi, đại nhân Triệu Vũ Niên đã cho ta năm hạt châu gì đó, nhìn bộ dáng này của các ngươi, hiển nhiên là vật kia vô cùng trân quý.

Đã như vậy, các ngươi chỉ cần bỏ ra vật nào có giá trị gấp đôi năm hạt châu kia cho ta thì ta sẽ xem như không thấy gì cả, quay người rời đi, các ngươi thấy thế nào?”

Vừa dứt lời thì Ngạc Nhĩ Đa đã cắn răng nghiến lợi, cười lạnh nói: “Tô Tín, ngươi thật sự cho rằng chúng ta đều là kẻ ngốc hay sao?”

Trình độ không cần mặt mũi, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của như Tô Tín ngươi đúng là hiếm thấy trên giang hồ.

Cho dù muốn ngươi không nhúng tay vào thì chúng ta vẫn phải nỗ lực và trả ra một cái giá rất lớn, nếu nói như vậy thì bọn ta còn đoạt cái gì, còn tranh cái gì nữa?

Lời nói này của Tô Tín đơn giản chính là đang vũ nhục trí thông minh của bọn họ!

Tô Tín lắc đầu nói: “Ta không hề coi các ngươi là kẻ ngốc, ta chỉ coi các ngươi là người chết mà thôi!”

Dứt lời, thân hình của Tô Tín liền trực tiếp hóa thành một tấm lụa lóe lên tia sáng đen, trong nháy đã xuất hiện ở trước mặt Bạch Liên Thánh mẫu, lực lượng tử vong vô tận được ngưng tụ ra, theo động tác Tô Tín rút Duy Ngã Đạo Kiếm ra, trên đạo uẩn trên trường kiếm đã hoàn toàn chuyển hóa thành vô tận lực lượng tử vong, trong nháy mắt khi Tô Tín đâm ra một kiếm, dường như hắn cũng đã thuận tiện mở ra một đạo Địa Ngục Chi Môn!

Mười lăm chiêu kiếm đoạt mệnh, cũng là Tử Vong Chi Kiếm!

Chương 2275 - Nhúng tay (2)

Nhúng tay (2)

Có lực lượng của Cửu Tử Nguyên Thai cung cấp, kiếm ý của mười lăm chiêu kiếm đoạt mệnh do Tô Tín thi triển ra thậm chí còn mạnh hơn so với nguyên bản.

Dù sao Yến Thập Tam lĩnh ngộ ra mười lăm chiêu kiếm đoạt mệnh thì cũng chỉ là người lĩnh ngộ ra kiếm kĩ mà thôi, mà bây giờ Tô Tín thi triển mười lăm chiêu kiếm đoạt mệnh lại lấy Cửu Tử Nguyên Thai làm trung tâm, dựa vào kiếm đạo của mười lăm chiêu tàn kiếm mà sử dụng, lực lượng tử vong vô cùng thuần túy, đồng thời người bình thường căn bản không thể nào khống chế được.

Lực lượng tử vong vô cùng bá đạo, bàn tay Bạch Liên Thánh mẫu nhẹ nhàng hạ xuống, nhưng trong nháy mắt lại là mang theo một tòa Chân Không Gia Hương như ẩn như hiện.

Không gian bốn phía bị đè ép, một chưởng này của Bạch Liên Thánh mẫu tựa như có thể che trời, phong ấn toàn bộ vùng thế giới này vào bên trong đó, hóa thành Chân Không Gia Hương kia, phong ấn mười lăm chiêu kiếm đoạt mệnh của Tô Tín vào trong.

Nhưng đợi đến khi thế kiếm đạt tới đỉnh phong thì lực lượng tử vong ầm ầm bộc phát, Kiếm giả chính là hung binh, trong nháy mắt đã phát huy lực lượng tử vong này tới cực hạn, trong nháy mắt liền khiến cho Chân Không Gia Hương hoàn toàn bành trướng đến mức nổ tung!

Không đợi Bạch Liên Thánh mẫu lùi lại, Tô Tín đã xuất ra chiêu kiếm thứ hai.

Tử khí phía trên Duy Ngã Đạo Kiếm đã tiêu tán, một kiếm này không có lẫn bất kỳ tạp chất gì, có chỉ là một kiếm thuần túy nhất, kiếm ý ngút trời, hàn quang bao phủ ba ngàn dặm!

Nhất kiếm tây lai, thiên ngoại phi tiên!

Chiêu kiếm biến hóa liên tiếp này khiến cho mọi người ở đây đều không kịp phản ứng, một kiếm trước đó tựa như đâm ra từ Địa Ngục đã vô cùng kinh khủng rồi, vậy mà Tô Tín lại có thể lấy thân mình để khống chế lực lượng tử vong cường đại như thế cũng đã đủ kinh khủng.

Nhưng kết quả là không đợi đám người tiêu hóa xong sự kinh ngạc này thì bên này Tô Tín lại là trực tiếp ra tay, một chiêu kiếm này được đâm ra tựa như rơi từ trên trời rơi xuống, đẹp đến mức đáng kinh ngạc.

Hai chiêu kiếm này biến hóa hoàn toàn khác biệt, bọn họ nghĩ mãi cũng không ra rốt cuộc Tô Tín này tu luyện như thế nào mà hắn lại có thể dùng hai chiêu thức kiếm kỹ cường đại mà hoàn toàn khác biệt như vậy, chuyển đổi giữa hai chiêu thức lại vô cùng tự nhiên, khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi sâu sắc.

Lần nữa phải đối mặt với nhất kiếm phi tiên này, sắc mặt Bạch Liên Thánh mẫu rốt cuộc cũng thay đổi.

So với lúc hợp tác cùng Bạch Vô Mặc lần trước, Tô Tín hiện tại không thể nghi ngờ đã trở nên càng ngày càng khủng bố hơn.

Nàng có thể ngăn trở kiếm thứ nhất của Tô Tín, nhưng lại ngăn không được kiếm thứ hai.

Vậy nên Bạch Liên Thánh mẫu quả quyết lựa chọn lui bước.

Vô số Kim Liên hiện lên trước mặt nàng, bên trong mỗi một đóa hoa đều ẩn chứa đạo uẩn Phật quang cực mạnh, kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên nghênh đón một kiếm của Tô Tín, mặc dù những Kim Liên đều vỡ vụn khi gặp phải nhất kiếm phi tiên kia, nhưng ít nhất còn có thể tạm thời trí hoãn thế công của Tô Tín.

Hai kiếm đã có thể bức lui Bạch Liên Thánh mẫu, thực lực của Tô Tín khiến cho sắc mặt Phạm La Già và Ngạc Nhĩ Đa cũng hơi biến hóa.

Trong Chân Vũ cảnh cũng không chia ra thành từng đẳng cấp một cách rõ ràng như trong Dương Thần cảnh, ít nhất còn chia thành sơ kỳ, trung kỳ và hậu kỳ, nhưng trong Chân Vũ cảnh thì lại hoàn toàn không có, bởi vì không biết phân chia ra thế nào cả.

Có một số võ giả vừa mới bước chân vào Chân Vũ cảnh đã có thực lực cực mạnh, chẳng hạn như Mạnh Kinh Tiên, Diêm La

Thiên tử, đương nhiên Tô Tín chắc chắn cũng là một trong số đó.

Nhưng cũng có một số võ giả cho dù có tu luyện mấy trăm năm thì thực lực vẫn như cũ, mất thời gian mấy trăm năm mà vẫn không thăng tiến cũng là chuyện bình thường, dù sao ở Chân Vũ cảnh không phải chỉ cần tích lũy lực lượng là thực lực có thể tăng lên.

Vậy nên ở trong Chân Vũ cảnh, mọi người chỉ lấy chiến tích để để cân nhắc xem thực lực của võ giả mạnh yếu, chứ không phải chỉ đơn thuần so sánh thời gian tu luyện trong cùng cảnh giới.

Vốn dĩ thực lực của Bạch Liên Thánh mẫu đã rất mạnh, trong số đông đảo Chân Vũ cảnh của Trung Nguyên, không tính đến sự tồn tại của Thần Kiều cảnh thì ít nhất Bạch Liên Thánh mẫu cũng có thể xếp trong hàng ngũ mười người.

Thế mà hiện tại, biểu hiện của nàng lại vô cùng chật vật, bị Tô Tín dùng hai kiếm bức lui, vừa so sánh như thế là đã có thể thấy, thực lực của Tô Tín kinh khủng như vậy rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào rồi?

Phản ứng của Ngạc Nhĩ Đa nhanh hơn một chút, hắn vừa nhìn thấy Bạch Liên Thánh mẫu lâm vào thế yếu đã lập tức chuẩn bị ra tay trợ giúp.

Nhưng lúc này, Công Tôn Vân đã ngăn cản trước hắn, thản nhiên nói: “Nếu như các hạ muốn động thủ, vậy thì tại hạ sẽ tới phụng bồi, muốn đi vây công Tô đại nhân đúng là một hành động không hề quang minh chính đại chút nào.”

Nói xong, sóng nước vô tận dưới chân Công Tôn Vân đã quét sạch mọi thứ, uy thế cuồn cuộn dâng trào, vô cùng cường đại.

Chương 2276 - Nhúng tay (3)

Nhúng tay (3)

Mà cùng lúc đó, Phạm La Già cũng muốn tiến đến trợ giúp, nhưng Triệu Vũ Niên lại bước lên một bước, đi thẳng tới trước mặt Phạm La Già cười gằn: “Mới vừa nãy, không phải ngươi bảo ta giao ra đồ vật để đổi lấy tính mạng sao? Hiện tại chúng

ta đều đang ở đây, mạng của ta, ngược lại ngươi tới đây mà lấy này?”

Dứt lời, Triệu Vũ Niên trực tiếp cười lạnh một tiếng, một quyền hạ xuống, đấu chiến biến đổi đến cực điểm, mặc dù trong tay hắn không có thương, nhưng hắn một quyền này lại là biến hóa thành một thanh thương muốn đâm thủng cả bầu trời, khuấy đảo gió mây!

Lấy ba đối ba, Bạch Liên Thánh mẫu bên này cơ bản không hề chiếm được bất cứ tiện nghi gì khi đối mặt với Tô Tín, lần trước một số thương thế của nàng còn chưa khỏi hẳn, đối mặt với phong mang mà Tô Tín để lộ ra thì cũng chỉ có thể lùi lại để tránh.

Mà bên kia Triệu Vũ Niên mặt với Phạm La Già cũng là một cục diện nghiền ép, võ đạo Tây Vực thắng ở một chữ ‘kỳ’, nhưng võ đạo của Triệu Vũ Niên lại công phạt bằng cách cận chiến, vô cùng bá đạo, cho dù là võ đạo hay thực lực, đều khắc chế gắt gao.

Cũng chỉ có bên phía Công Tôn Vân là dường như đánh ra cục diện ngang nhau với Ngạc Nhĩ Đa, không ai làm gì được người còn lại.

Chương 2277 - Ba người không giết được thì mười người!

Ba người không giết được thì mười người!

Nhưng mặc dù hắn sẽ không phản bội, nhưng không có nghĩa là hắn sẽ tận tâm tận lực hết sức với Đại Chu.

Quan hệ giữa Tô Tín và Đại Chu như thế nào hắn cũng không quản nhiều như vậy, trừ phi hiện tại Tô Tín ngang nhiên tạo phản, phái binh tiến đánh Thịnh Kinh thành, nếu không hắn là sẽ không trở mặt với Tô Tín.

Hơn nữa, vừa nãy Tô Tín còn cứu hắn một lần, một chút tin tình báo mà thôi, không có gì đáng để giấu diếm cả.

Triệu Vũ Niên trầm giọng nói: “Dựa theo một chút điển tịch thượng cổ ghi lại, mặc dù tiểu thế giới bên trong Bạch Đế

Thành này chỉ là một mảnh vỡ, nhưng trong đó cũng có cơ duyên để thông tới một thế giới khác.

Cái gọi là Chân Vũ lâm không giúp chúng ta nắm giữ được lực lượng quy tắc thì cũng chỉ thuộc về thế giới này, Thần Kiều có thể đạp thiên thì cũng chỉ là quy tắc của thế giới này.

Nhưng nếu quả thật có một tầng thế giới khác, vậy có phải sẽ cho thấy cực hạn võ đạo có thể siêu việt vượt qua cả một thế giới, chỉ cần đột phá ở trong một thế giới khác, vậy liền cho thấy lực lượng quy tắc của mình hiện tại có thể áp đảo cả thế giới này, từ đó đạt rất nhiều lợi ích không tưởng, thậm chí, còn có thể, trường sinh!"

Trong mắt Triệu Vũ Niên lóe lên vẻ cuồng nhiệt, hắn tương đối tin tưởng vào chuyện này, bởi vì mặc dù vị trí hiện tại của bọn họ chỉ là một mảnh vỡ thế giới, nhưng cho dù như thế thì quy tắc của nơi này đã bắt đầu ảnh hưởng trận pháp truyền âm của bọn họ, nếu như ở một thế giới hoàn chỉnh, lực lượng quy tắc kia có phải sẽ khác hoàn toàn hay không?

Tô Tín nhíu mày, đối với điểm mà Triệu Vũ Niên nói thì hắn cũng vô cùng tin tưởng, bởi vì từ lúc trước khi Chuyển Luân Vương của bọn họ nghiên cứu ra những bí pháp nguyên thần kia thì Tô Tín đã biết, trên thế giới này chân chính còn tồn tại một thế giới khác, một thế giới có võ đạo truyền thừa khác hẳn với bây giờ.

Hiện tại, mảnh vỡ thế giới này đã có thể chứng minh tất cả, nhưng rốt cuộc thế giới hoàn chỉnh có tồn tại hay không thì không ai có thể biết được.

Tô Tín trầm giọng nói: "Nếu như thế, có phải ngày xưa Nhân Hoàng đã tiến về thế giới kia không?"

Triệu Vũ Niên lắc đầu nói: "Hẳn là vậy, nhưng dường như cũng không phải, bởi vì nơi mà lúc trước Nhân Hoàng phi thăng cũng không phải là ở trong Bạch Đế Thành.

Nếu như nơi này trực tiếp thông tới nơi phi thăng, vậy thì tại sao Nhân Hoàng lại lựa chọn những nơi khác để tiến hành phi thăng?

Vậy nên hiện tại, cơ duyên của tiểu thế giới này vẫn còn chưa thể nào xác định, thế nhưng có một điểm mà ta có thể chắc chắn, đó là một khi phát hiện thông đạo, vậy chúng ta phải lập tức vượt lên trước để tiến vào bên trong."

Tô Tín nhẹ gật đầu, hắn cũng trực tiếp phân cho Triệu Vũ Niên một phần bản đồ phân bố thế lực mà lúc trước hắn đạt được, có tấm bản đồ phân bố thế lực này, ngược lại Triệu Vũ Niên có thể tìm tới vị trí của Thiết Ngạo để chờ người của Đại Chu một cách chính xác hơn, không đến mức phải đi loạn trong đó.

Khu vực trung tâm của cung điện được đánh dấu hình rồng kia xem qua cũng không phải thứ tầm thường, Triệu Vũ Niên dứt khoát liền đi với đám người Tô Tín cùng tiến về nơi đó.

Ở trong mảnh vỡ thế giới này, nếu muốn hành động đơn độc, trừ phi ngươi phải có thực lực Thần Kiều cảnh hoặc là có tu vi của Mạnh Kinh Tiên, nếu không sẽ rất nguy hiểm, giống như Triệu Vũ Niên lúc trước, tuỳ tiện sẽ bị người khác vây công.

Chân Vũ cảnh trong thiên hạ này nhiều như vậy, gần như mỗi cường giả Chân Vũ cảnh đều sẽ có một đống lớn kẻ thù.

Đương nhiên những kẻ đắc tội gần như hơn nửa cái giang hồ giống như Tô Tín thì vẫn tương đối ít, hiện tại Tô Tín còn hấp dẫn kẻ địch hơn cả Bạch Liên Thánh mẫu.

Ngay khi đám người Tô Tín tiến vào trong cung điện hình rồng kia thì bên phía đám ba người Bạch Liên Thánh mẫu đã rối tung cả lên.

Ngạc Nhĩ Đa chỉ vào Bạch Liên Thánh mẫu nói: "Hợp tác với Bạch Liên Giáo các ngươi quả nhiên không đáng tin cậy, trước đó chính ngươi nói muốn liên thủ để đối phó với Triệu Vũ Niên kia, kết quả hiện tại tốt rồi, khi Tô Tín tới ngươi lại là kẻ đầu tiên đào tẩu, hai kiếm đã bị Tô Tín bức lui, Bạch Liên Thánh mẫu, thực lực của ngươi lúc trước, khi đi khiêu khích Đại Chu cũng đâu có yếu như vậy? Hay là ngươi chuẩn bị cố ý hãm hại hai người chúng ta, để chúng ta đi liều sống liều chết với Tô Tín kia?"

Bạch Liên Thánh mẫu hất Ngạc Nhĩ Đa một cái rồi nói: "Ngươi đánh với võ giả hải ngoại kia thì hay rồi, ngươi đã từng chân chính thể nghiệm qua thực lực của Tô Tín chưa?

Trong cảnh giới Chân Vũ cảnh, thực lực của Tô Tín này còn đáng sợ hơn cả Triệu Vũ Niên và Tiết Chấn Nhạc của Đại Chu, lần trước chỉ có hai người Tô Tín và Bạch Vô Mặc đã suýt khiến ta phải chết ở nơi đó.

Hiện tại bên phía Tô Tín kia còn có Triệu Vũ Niên và một võ giả hải ngoại còn kinh khủng hơn cả Bạch Vô Mặc, mà bên phía của ta lại có thêm hai tên phế vật như các ngươi, thế thì ta còn đánh thế nào được nữa?

Nếu ta không đi, chỉ sợ Phạm La Già sẽ bị Triệu Vũ Niên kia làm thịt ngay tại chỗ!"

Chương 2278 - Ba người không giết được thì mười người!(2)

Ba người không giết được thì mười người!(2)

Lời nói này của Bạch Liên Thánh mẫu không hề khách khí, người ở đây đều là cường giả Chân Vũ cảnh, ai có thể chịu được khi bị nói như vậy?

Trong mắt Ngạc Nhĩ Đa lập tức lộ ra một tia nguy hiểm: "Bạch Liên Thánh mẫu, ý của ngươi là gì? Ngươi không đánh lại Tô Tín liền cho rằng chúng ta cũng là quả hồng mềm sao? Không phục thì đại khái có thể đến tranh tài một trận!"

Ánh mắt Phạm La Già cũng âm trầm nói: "Thực lực của Bái Hỏa Giáo ta mặc dù không bằng Bạch Liên Giáo ngươi, nhưng thử đánh cược một lần, ai có thể chiếm được tiện nghi thì vẫn còn là một ẩn số!"

Mặc dù vừa rồi Bạch Liên Thánh mẫu nói sự thật, thật sự hắn đã bị Triệu Vũ Niên kia áp chế tới cực điểm, căn bản cũng không có sức để đánh lại, nhưng bây giờ bị đương sự nói ra, Phạm La Già đương nhiên không thể chịu mất mặt như vậy.

Ngay khi hỏa khí của ba người đều đã đạt tới cực điểm, một giọng nói lại nhàn nhạt truyền đến: "Ngoại địch ở ngay trước

mắt, vậy mà mấy vị lại còn có thời gian trở mặt cãi nhau ở đây, chuyện này cũng không hề tốt đẹp gì đâu.”

Thân hình Mạc Vô Vi hạ xuống từ trên không trung, nhìn thấy Mạc Vô Vi ở đây, ba người đều hơi chau mày.

So sánh với Mạc Vô Vi, Bạch Liên Thánh mẫu có thể coi là tiểu bối, sau khi Mạc Vô Vi bế quan ẩn tu thì lúc này nàng mới tấn thăng đến Chân Vũ.

Mà Ngạc Nhĩ Đa mặc dù tấn thăng đến Chân Vũ sớm hơn Bạch Liên Thánh mẫu, nhưng hắn cũng chỉ thăng đến Chân Vũ trước khi Mạc Vô Vi bế quan mấy năm mà thôi, khi đó hắn còn đang củng cố cảnh giới, không đợi hắn xuất quan thì Mạc Vô Vi cũng đã ẩn tu.

Vậy nên hai người bọn họ thật ra cũng chưa từng quen biết với Mạc Vô Vi, bởi vì bọn họ không hiểu rõ Mạc Vô Vi, vậy nên đối với Mạc Vô Vi thì bọn họ vẫn còn ôm tâm tư kiêng kỵ.

Ngược lại Phạm La Già quen biết Mạc Vô Vi cũng đã lâu, chỉ là cháu trai ruột của hắn lại chết ngay trước mặt mình, mặc dù không phải hắn giết, nhưng chuyện này cũng có liên quan tới hắn, hơn nữa cuối cùng hắn cũng không bảo vệ được Mạc Trần kia, để cho hắn bị Tô Tín giết, nếu Mạc Vô Vi vì việc này mà giận chó đánh mèo lên hắn thì cũng rất bình thường.

Vậy nên hiện tại lúc Phạm La Già đối mặt với Mạc Vô Vi, thần sắc hắn cũng có chút mất tự nhiên.

Bạch Liên Thánh mẫu nhìn Mạc Vô Vi, ánh mắt lóe lên một tia lãnh ý nói: “Thanh Tĩnh Tán Nhân sao? Nếu như các hạ thật sự thanh tĩnh, vậy thì bớt can thiệp vào một chút việc không đâu đi, nói ít vài câu lại, chuyện riêng của chúng ta không tới phiên người khác tới khoa tay múa chân!”

Đối với ngữ khí cường ngạnh của Bạch Liên Thánh mẫu, Mạc Vô Vi cũng không nổi giận, hắn chỉ nói: “Đồ vật bị người khác đoạt thì chỉ cần cướp về là được, cãi lộn ở đây thì cũng vô dụng.

Hiện tại chư vị không giết được Tô Tín, thực lực của Tô Tín kia đúng là rất mạnh, nhưng cho dù hắn có mạnh hơn nữa thì cũng không phải là Thần Kiều, một người không giết được hắn

thì ba người, ba người vẫn không giết được thì mười người! Cuối cùng chắc chắn sẽ có thể giết được hắn!” .

Chương 2279 - Cung điện quỷ dị

Cung điện quỷ dị

Nghe thấy Mạc Vô Vi nói vậy, trong lòng ba người ở đây không khỏi dâng lên cảm giác lạnh người.

Đối thủ là một Chân Vũ cảnh cũng không có gì đáng sợ, thứ đáng sợ chính là tên đối thủ Chân Vũ cảnh này cho dù liều mạng của mình thì cũng phải giết được ngươi!

Cường giả cấp bậc này dám bỏ đi tất cả để liều mạng với ngươi là một chuyện hết sức khủng bố, ít nhất mọi người ở đây ngẫm lại đều sẽ cảm thấy không được tự nhiên.

Mạc Vô Vi cũng đã nói đến đây, Phạm La Già chỉ đành thở dài nói: “Dù sao Mạc Trần cũng đã chết ở khu vực Bái Hỏa Giáo chúng ta, lần này đối mặt với Mạc huynh, trong lòng tại hạ cũng vô cùng hổ thẹn, vậy nên trong chuyện này tại hạ cũng sẽ ra tay, coi như là bồi tội với Mạc huynh.”

Mọi người ở đây ai cũng biết rõ Phạm La Già là hạng người gì, hắn nói như vậy chẳng qua cũng chỉ muốn Mạc Vô Vi bình tĩnh lại mà thôi.

Trước đó, Mạc Vô Vi là một con người vô cũng lãnh đạm, chỉ là bây giờ lại trở nên có chút điên cuồng, khiến cho người ta có chút không thể nào lý giải được.

Bây giờ, hắn muốn đánh cược tính mạng của mình để đi giết Tô Tín, vậy hắn có thể giận chó đánh mèo mà giết mình hay không? Điểm ấy Phạm La Già cũng không dám chắc, dù sao hiện tại tốt nhất là hắn đừng làm cho cái tên điên trước mặt này tức giận là được.

Bạch Liên Thánh mẫu và Ngạc Nhĩ Đa suy nghĩ một lát, nếu quả thật dựa theo lời mà Mạc Vô Vi nói, thì bọn họ cũng không tổn thất cái gì, hơn nữa còn có thể diệt trừ một kẻ địch lớn, vậy thì cớ gì mà không làm cơ chứ?

Vậy nên Bạch Liên Thánh mẫu và Ngạc Nhĩ Đa cũng đều gật đầu đáp ứng.

Ngạc Nhĩ Đa hỏi: “Nhưng người có biết Tô Tín ở nơi nào không? Phiến địa vực này là một mảnh vỡ thế giới, xem như cường giả Chân Vũ cảnh có ngự không phi hành, thì trong vòng một tháng tuyệt đối không thể hoàn toàn thăm dò hết phiến địa vực này.”

Mạc Vô Vi lấy ra một con tiểu trùng kim sắc, tiểu trùng kia cũng chỉ lớn chừng ngón cái, quanh thân được bao phủ bởi một bộ giáp cứng, kim quang sáng chói, tựa như được đúc ra từ lưu ly.

“Thứ này chính là thứ mà sau khi ta tới bộ lạc ở Đông Di tìm được, tên là côn trùng cảm ứng, không có tác dụng gì khác, thậm chí người bình thường cũng có thể bóp chết bọn nó.

Nhưng nhưng linh giác của mấy con côn trùng cảm ứng này lại vô cùng mẫn cảm, cho dù có cách xa mấy ngàn dặm cũng có thể cảm ứng được khí tức của một người.

Trước đó lúc ở bên ngoài, Tô Tín kia lại còn đến khiêu khích ta, kích cho ta nổi giận, nhưng lúc đó khí tức trên người hắn cũng đã bị cổ trùng ghi nhớ, chỉ cần trực tiếp đi theo nó là được.”

Nhìn thấy Mạc Vô Vi đã chuẩn bị tất cả một cách thỏa đáng, mọi người ở đây cũng không nhiều lời gì nữa.

Đợi sau khi Mạc Vô Vi thả cảm ứng trùng ra, kim sắc tiểu trùng kia liền quay tròn hai vòng ở giữa không trung, trực tiếp dẫn theo Mạc Vô Vi bay về hướng của Tô Tín.

Chỉ là cho dù năng lực của con côn trùng cảm ứng này có mạnh hơn nữa thì tốc độ phi hành cũng không nhanh, vậy nên mặc dù có thể dẫn theo đám người đi truy tìm tung tích của Tô Tín, nhưng trừ khi Tô Tín dừng lại, bằng không thì bọn họ cũng không thể đuổi kịp Tô Tín.

Nhìn xem côn trùng cảm ứng kim sắc kia, trên mặt Mạc Vô Vi không khỏi lộ ra một tia lãnh mang dọa người.

Vào trong Bạch Đế Thành được một thời gian lâu như vậy, Mạc Vô Vi cũng không lãng phí bất cứ thời khắc nào vào việc đi tìm cơ duyên, trái lại hắn đã liên hệ với gần như tất cả những võ giả đã từng có thù với Tô Tín, đạt thành hiệp nghị với bọn họ, tại thời khắc mấu chốt sẽ ra tay với Tô Tín.

Hiện tại, những người này giống như một cái lưới lớn cùng nhau xúm về hướng của Tô Tín, đợi đến khi vây kín cũng chính là lúc mà Tô Tín phải chết!

Đương nhiên là Tô Tín vẫn không hề hay biết những chuyện này, ở bên trong tiểu thế giới này, Tô Tín cảm nhận được một phần giác quan của mình đã bị áp chế, thường ngày, mỗi khi gặp chuyện nguy hiểm thì sẽ xuất hiện một chút cảm giác nhưng bây giờ đã bị che giấu.

Mặc dù Tô Tín vẫn cảnh giác như cũ, nhưng hắn cũng không thể nào biết âm mưu mà mọi người bên ngoài đang nhằm vào hắn.

Hiện tại, đám người Tô Tín đang trực tiếp tiến về cung điện cung điện được đánh dấu hình rồng ở trên địa đồ.

Nơi này vừa nhìn đã thấy bất phàm, vậy nên đám người cũng không lãng phí thời gian đi về nơi khác, mà trực tiếp chạy về chỗ cung điện hình rồng kia.

Bên trong Bạch Đế Thành có nhiều cơ duyên như vậy, đám người Tô Tín đương nhiên nguyện ý đi chọn cái trân quý nhất, có bỏ thì mới có được, những chuyện bỏ qua dưa hấu để lấy hạt vừng kia, đám Tô Tín sẽ không thèm làm.

Vì trong tay Tô Tín chỉ có một tấm địa đồ phân chia thế lực, chứ không phải địa đồ chi tiết, vậy nên Tô Tín cũng không biết bọn họ còn cách cung điện hình rồng kia bao xa.

Mấy người ngự không phi hành trọn vẹn gần mười ngày, lúc này mới đến chỗ địa vực xung quanh cung điện hình rồng kia.

Chương 2280 - Cung điện quỷ dị (2)

Cung điện quỷ dị (2)

Thật ra sau khi tới khu vực này thì bọn họ cũng không cần phải đi tìm nữa, bởi vì bọn họ chỉ cần nhìn lên một chút là đã có thể thấy được cung điện hình rồng rồi.

Hiện tại, vị trí mà đám người Tô Tín đứng chính là ở giữa một mảnh núi non trùng điệp, chỉ thấy dãy núi cao nhất trông giống như long xà uốn lượn, phía trên có vô số tòa kiến trúc tọa lạc ở nơi đó, lớp ngoài của tường gạch đều hiện lên một tầng kim sắc, nếu cách xa nhìn hoặc nhìn từ trên xuống thì những tòa cung điện liên tiếp nhau này tựa như một cái đầu của con cự long, vô cùng hùng vĩ tráng lệ.

Chỉ là dường như toàn bộ dãy núi này đã trải qua động đất, những dãy núi vốn dĩ dính liền với nhau, nay cũng đã vỡ vụn thành mấy khối, cung điện tọa lạc ở bên trên cũng theo đó mà bị đổ sụp.

Hơn nữa, bởi vì trong thời gian dài không có người quản lý, vốn dĩ những tòa cung điện mạ vàng được bảo tồn hoàn hảo ở phía trên cũng đã bắt đầu sập xuống, khiến cho toàn bộ dãy cung điện lộ ra vẻ vô cùng rách nát, không còn dáng vẻ huy hoàng trước đó.

Công Tôn Vân thở phào một hơi, đối với hắn mà nói, ở hải ngoại, hắn rất ít khi có thể thấy được những tràng cảnh hùng vĩ như thế này.

Bên trong dãy cung điện này, vị trí đầu rồng mới là chủ điện chính, vậy nên đám người cũng trực tiếp đi về phía chủ điện, đồng thời cẩn thận cảm nhận từng động tĩnh bên trong cung điện.

Tô Tín vừa đi vừa nhìn cảnh sắc chung quanh nói: “Nơi này hẳn không phải vì chiến loạn mà hoang phế.”

Hiện tại, mặc dù chỗ đại điện mà đám người Tô Tín đứng gần như đã hoang phế, nhưng trên thực tế cũng không có vết tích giao đấu.

Giống như tòa đại điện này tự nhiên trở nên hoang phế, một ngôi đại điện vốn dĩ phải rộn rộn ràng ràng ngay lập tức đã trở nên hoàn toàn tĩnh mịch.

Công Tôn Vân gật đầu nói: “Đúng là như thế, dường như trong nháy mắt người ở bên trong tòa đại điện này tự nhiên bốc hơi vậy.”

Nói xong, Công Tôn Vân còn chỉ vào đống bồ đoàn, thư tịch và các thứ ở bên đại điện.

Chỉ là đã trải qua bao nhiêu năm, những sách vở kia thật ra cũng đã hóa thành tro từ lâu, theo động tác sau khi đi vào của đám người, chỉ một trận gió nhẹ thổi qua, tất cả những loại sách vở kia đều hóa thành tro bụi.

Lại nhìn mấy đồ vật còn sót lại, tất cả mọi người đều có thể tưởng tượng ra được, bình thường đại điện này phải phồn vinh đến mức nào.

Người ngồi ở chủ vị hắn là trưởng giả của tông môn này, hắn đang truyền đạo và giải đáp nghi hoặc cho những đệ tử trẻ tuổi dưới kia.

Phía dưới đại điện cũng là đông đảo đệ tử trẻ tuổi ngồi xung quanh đang nghe giảng, kết quả trong nháy mắt, nơi này liền phát sinh những biến hóa nghiêng trời lệch đất, khiến cho những người này phải vội vã rời đi, kết quả cũng không hề trở về nữa.

Loại tràng cảnh quỷ dị của nơi này khiến cho trong lòng mọi người ở đây đều cảm thấy rét run.

Triệu Vũ Niên cau mày nói: “Nơi này có thể có liên quan đến Nhân Hoàng ngày xưa, mặc kệ thứ mà đám người ở đây tu luyện có phải võ đạo hay không, nhưng thực lực của bọn họ chắc chắn sẽ không yếu như thế giới của chúng ta, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều.

Kết quả, nhiều người đột nhiên biến mất như vậy, thậm chí ngay cả thế giới cũng đã vỡ vụn, trong đó một mảnh vỡ thế giới đã rơi vào nơi này, rốt cuộc là bọn họ đã từng trải qua thứ gì?”

Tô Tín lắc đầu, cũng không nói lời nào, bởi vì một môn bí pháp nguyên thần mà hắn có được nhờ phiến đá bạch ngọc chính là lấy ra từ bên trong đó, uy năng vô cùng cường đại , dựa theo cách mà Tô Tín chỗ suy diễn, nếu quả thật môn bí

pháp này mà được thi triển đến cực hạn, nói không chừng thật sự có thể đạt tới cảnh giới có thể bỏ đi thân thể, đạt tới cảnh giới nguyên thần bất tử.

Kết quả, một thế giới như thế mà bây giờ lại bị tàn phá thành từng mảnh nhỏ, người ở trong đó cũng biến mất toàn bọ, tương lai thế giới của bọn họ có khi nào một ngày nào đó cũng sẽ trở thành như vậy hay không? Điểm này không ai có thể biết được.

Không biết mới là kinh khủng nhất, vô luận ở bất cứ đâu thì chuyện này cũng đều như thế.

Bên trong đại điện không có quá nhiều vật có giá trị, đám người trực tiếp vòng qua đại điện, thăm dò về phía đằng sau.

Chỉ tiếc, bởi vì thời gian trôi qua quá lâu, dẫn đến những vật này gần như đều đã hóa thành tro bụi, đám người Tô Tín gần như không đoạt được bất cứ thứ gì.

Ba người nhìn nhau, quy mô của toà này di tích tông môn gần như đã là tông môn lớn nhất ở trên đường tới đây, kết quả bên trong lại không có gì sao?

Đúng lúc này, Tô Tín cảm nhận được ở chỗ sâu nhất dường như có một cỗ bạo động quen thuộc, không phải là lực lượng thuộc về thế giới này, đó chính là lực lượng kinh khủng mà Tô Tín đã từng thấy qua, một loại lực lượng khiến cho Tô Tín không thể nào quên được.

Nhân Hoàng!

Cỗ lực lượng bạo động bất ngờ này đến từ Nhân Hoàng, mặc dù bạo động rất nhỏ, nhưng nó lại có cùng nguồn gốc với lực lượng mà Nhân Hoàng để lại, Nhân Hoàng, chắc chắn cũng đã từng tới nơi này!

Chương 2281 - Đồ vật Nhân Hoàng lấy đi

Đồ vật Nhân Hoàng lấy đi

Trước đó Thanh Ly cũng đã nói qua, ngày xưa Nhân Hoàng đã từng tới nơi này, đồng thời còn lấy một đồ vật quan trọng nhất từ trong đó.

Hiện tại xem ra Thanh Ly nói cũng không có sai, nhưng Tô Tín chỉ hi vọng Nhân Hoàng đừng lấy đi quá nhiều đồ vật, ít nhất cũng sẽ để lại cho bọn họ một chút.

Đương nhiên Tô Tín đoán rằng Nhân Hoàng cũng sẽ không tiện để vơ vét hết toàn bộ đồ vật đi.

Có nhiều thứ đối với cấp bậc như Tô Tín thì xem như bảo vật, nhưng đối với Nhân Hoàng mà nói thì đoán chừng còn không cả thèm nhìn thứ đó.

Nhắm mắt lại, Tô Tín cảm nhận được một tia khí tức mà ngày xưa Nhân Hoàng lưu lại, chậm rãi đi về một hướng.

Ánh mắt Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân lộ ra một vòng dị sắc, bọn họ cũng không nói gì, chỉ đi theo Tô Tín tiến đến một chỗ.

Tô Tín một mực vòng qua tòa cung điện này, đi vào đằng sau của đại điện đầu rồng, một màn trước mắt lại khiến cho cả ba người ở đây phải ngây ngốc nhìn.

Toàn bộ mọi thứ ở phía sau núi đều đã bị móc sạch, xuất hiện ở trước mắt mọi người chính là một bầu trời sao vô tận.

Vùng hư không này sinh động như thật, hoặc là nói phiến tinh không này vốn chính là thật, chẳng qua đã bị người ta đặt vào nơi này mà thôi.

Đám người Tô Tín rõ ràng có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng chỉ thuộc về sao trời tản ra từ trong đó, đây chính là uy áp chỉ thuộc về thiên địa, những thứ kia thực sự chính là sao trời!

Vào thời khắc này, trong lòng đám ba người Tô Tín không khỏi dâng lên một ý nghĩ, nếu như bọn họ thật sự có thể luyện hóa một trong số những ngôi sao trên đó, vậy bọn họ sẽ có thể leo lên Thần Kiều cảnh, có thể đạp thiên hay không?

Triệu Vũ Niên trầm giọng nói: “Những ngôi sao này đều là thật! Hay có thể nói bọn họ đã đánh cắp lực lượng tinh thần chân chính của Cửu Thiên Chi Thượng để hóa thành những ngôi sao này, biến ra mảnh hư không này, rốt cuộc người ở thế giới này mạnh đến mức nào chứ?”

Lúc này, Tô Tín có thể nghe được giọng nói hơi run rẩy của Triệu Vũ Niên.

Tô Tín vẫn ổn, dù sao Tô Tín vốn đến từ một thế giới khác, năng lực tiếp nhận cũng tương đối mạnh.

Nhưng đám người Triệu Vũ Niên thì lại không giống vậy, đối với những lực lượng mà mình không biết thì trong lòng đám người Triệu Vũ Niên theo bản năng vẫn có một chút sợ hãi.

Tựa như những võ giả ở tầng chót sẽ coi những võ giả Chân Vũ có thể một quyền nát núi, một chưởng đánh gãy sông là Lục Địa Thần Tiên, hiện tại Triệu Vũ Niên đối mặt với chuyện này đã coi như đây là thủ đoạn của thần tiên, trong lòng của hắn cũng kinh ngạc không nhỏ.

Lúc này, Công Tôn Vân đột nhiên chỉ vào giữa nói: "Là Bắc Đẩu tinh vực đồ và Nam Đẩu tinh vực đồ!"

Tô Tín cau mày nói: "Thứ ngươi vừa nói là cái gì?"

Công Tôn Vân chắc chắn nói: "Ta không nhìn lầm đâu, đây chính là hai bức tinh vực đồ, chỉ là hình như do góc nhìn không giống nhau, nên đã bị bóp méo một chút, khiến cho các ngươi không thể nhận ra từ đầu.

Bắc Đẩu chủ sinh, Nam Đẩu chủ tử, hai bức tinh vực đồ này hợp lại với nhau tạo ra sinh tử đồ, lực lượng sinh tử hội tụ xoay vòng, ngày xưa, vào thời kỳ tông môn này toàn thịnh thậm chí còn có thể nắm giữ lực lượng sinh tử luân hồi của thiên địa, kinh khủng! Đúng là đại khủng bố!"

Có thể khiến cho loại cường giả Chân Vũ cảnh như Công Tôn Vân liên tục nói ra hai từ kinh khủng thì có thể tưởng tượng được nó thật sự kinh khủng đến mức nào.

Ngay cả vẻ mặt của Tô Tín cũng trở nên ngưng trọng.

Lực lượng sinh tử chính là hai lực căn bản của thiên địa này, bất kỳ lực lượng nào cũng được diễn hóa từ hai lực lượng đó.

Người duy nhất nắm giữ được lực lượng sinh cơ ở trong trời đất này cũng chỉ có Tạo Hóa Đạo Môn, tuy nhiên Tạo Hóa Đạo Môn cũng vẫn chưa thể hoàn toàn nắm giữ, bọn họ chỉ mới nắm giữ được một nửa mà thôi, hơn nữa lực lượng sinh cơ

của Tạo Hóa Đạo Môn cũng không thể đơn thuần sử dụng được, vậy nên bọn họ đã diễn hóa chúng thành lực lượng tạo hóa, lúc đó mới có thể miễn cưỡng sử dụng.

Còn về phần lực lượng tử vong kia, cho tới bây giừo vẫn không có bất cứ tông môn nào có thể khống chế loại lực lượng này mà không hề chịu tổn hại chút nào về bản thân.

Đừng thấy hiện tại Tô Tín và Lý Phôi có thể sử dụng loại lực lượng tử vong này, nhưng đó cũng chỉ vì bọn họ đã mượn lực lượng của Cửu Tử Nguyên Thai mà thôi.

Không có Cửu Tử Nguyên Thai, cho dù là Tô Tín hay Lý Phôi đều sẽ bị lực lượng tử vong kia ảnh hưởng tới cơ thể, giống như Lý Phôi lúc trước vậy.

Lúc này, Triệu Vũ Niên vẫn luôn nhìn chằm chằm vào tinh vực đồ kia bỗng nhiên cau mày nói: “Nếu tinh vực này được lực lượng sinh tử diễn hóa, vậy trong này hẳn sẽ có một thứ gì đó để cân bằng lực lượng sinh tử kia. Thế nhưng ở đây lại trống không.

Hơn nữa, bình thường tấm tinh vực đồ này hẳn là vẫn đang vận hành, mặc dù ta không biết tác dụng của nó là gì, nhưng chắc chắn sẽ không đơn giản chỉ để trang trí ở đây như bây giờ.”

Chương 2282 - Đồ vật Nhân Hoàng lấy đi (2)

Đồ vật Nhân Hoàng lấy đi (2)

Dựa theo lời Triệu Vũ Niên nói, trung tâm của sinh tử vực đồ kia đúng là có một ô trống rỗng, lúc trước cả Công Tôn Vân và Tô Tín đều không để ý, hiện tại xem ra, vị trí trung tâm đang trống rỗng này chắc hẳn là phải có thứ gì đó, như vậy thì mới trở nên hài hòa hơn một chút.

Tô Tín khẽ nhíu mày, hình như hắn chợt nghĩ ra cái gì nên đã đột nhiên ra tay, một thứ gì đó dựng lên, một chữ ‘Sát’ lại ngưng tụ ở giữa không trung.

Bên trong chữ Sát này ẩn chứa ý cảnh bá khí vô biên, khiến cho người ta kinh ngạc không thôi, Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân dám khẳng định, chữ Sát này chắc chắn không phải do Tô Tín viết ra, nếu như hắn có thể viết ra một chữ khủng bố như thế, vậy thì chỉ sợ bây giờ Tô Tín đã vô địch giang hồ, còn ở nơi này làm cái gì nữa chứ?

Nháy mắt khi chữ Sát kia xuất hiện, lực lượng nơi này dường như bị thứ gì đó dẫn động, một hư ảnh đang ngưng tụ trước mặt đám người Tô Tín.

Mảnh hư ảnh này có xuất hiện một người mặc cửu long đế bào, đầu đội ngự long quan miện, thân ảnh cao lớn, mặc dù nhìn không rõ khuôn mặt, thậm chí tất cả những thứ trước mắt đều chỉ là hư ảnh, nhưng ba người Tô Tín vẫn có thể cảm nhận được bá khí vô thượng đang đập vào mặt mình!

Thân ảnh kia bước từng bước tới trung tâm của tinh vực đồ, tinh huy quanh người tăng lên đột ngột, vô cùng sáng chói.

Hắn trực tiếp vươn tay ra, vồ về phía trung tâm của tinh vực đồ, lấy ra một ngôi sao trời mơ hồ, nhưng nó lại tản ra một khí tức huyền ảo luân hồi.

Thân ảnh kia tựa như đang hái sao, sau đó trực tiếp cầm ngôi sao kia vào trong tay rồi biến mất.

Đợi sau khi những bóng mờ kia biến mất thì Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân rốt cuộc mới hiểu ra chuyện gì vừa xảy ra trong đó.

Ngày xưa, Nhân Hoàng đã từng tới nơi này một lần, đúng là hắn đã cầm đi ngôi sao quan trọng nhất ở trung tâm.

Chỉ là bởi vì lực lượng của Nhân Hoàng quá mạnh, dù hắn đã rời khỏi nơi này hơn vạn năm, nhưng lực lượng vẫn chưa bị tiêu tán, sau khi Tô Tín sử dụng Sát Tự Quyết đồng dạng để dẫn động liền tái hiện được tình cảnh lúc trước.

Ba người ở đây nhìn về phía tinh vực đồ kia không khỏi lộ ra một vòng quang mang khác thường trong mắt, dù sao bọn họ cũng không ham ngôi sao quan trọng nhất mà ngày xưa Nhân Hoàng cầm đi, những cái khác đương nhiên là có thể.

Nơi này có nhiều ngôi sao như vậy đương nhiên cũng không cần tranh đoạt, thế là ba người trực tiếp ra tay phóng về phía tinh vực đồ, chuẩn bị lấy những ngôi sao này.

Nhưng đúng lúc đó, bên trong tinh vực đồ đột nhiên bộc phát ra một cỗ tinh huy bạo động cực mạnh, đây cũng là lực lượng tinh thần thuần túy nhất, mặc dù không có thuộc tính đặc biệt nhưng vẫn vô cùng cường đại, trong nháy mắt khiến ba người biến sắc.

Thân hình Tô Tín tựa như Long Đằng, dường như chỉ trong nháy mắt đã lui về trăm trượng.

Mà chân khí dưới chân Công Tôn Vân cũng hóa thành một làn sóng lớn bàng bạc, gần như trong nháy mắt cũng đưa hắn về phía sau.

Chỉ có Triệu Vũ Miên không am hiểu bí pháp khinh công nên không thể tránh né, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ.

Hắn trực tiếp đấm ra một quyền, tựa như một chiếc chùy lớn xé trời ầm ầm hạ xuống, cuối cùng cứng đối cứng với cỗ lực lượng tinh thần kia.

Nhưng lực lượng bàng bạc của Triệu Vũ Niên kia lại không chịu nổi một kích của lực lượng tinh thần, vậy nên hắn đã bị đánh bay ra mấy trăm trượng.

Triệu Vũ Niên cố gắng đứng dậy, một dòng máu tươi chảy ra từ miệng hắn, chuyện này khiến cho trong lòng Tô Tín và Công Tôn Vân không khỏi kinh hãi, rốt cuộc lực lượng tinh thần này mạnh đến cỡ nào?

Đến lúc này bọn họ mới nhớ ra, lúc trước Nhân Hoàng muốn đi lấy ngôi sao ở trung tâm, hình như cũng một cỗ tinh huy cường đại bạo phát ra, chẳng qua lúc đó Nhân Hoàng gần như không bị làm sao, căn bản là không có bất cứ phản ứng khác mà trực tiếp lấy đi ngôi sao đó, điều này khiến cho đám người Tô Tín theo bản năng nghĩ rằng tinh vực đồ này không hề nguy hiểm.

Nhưng ai ngờ thứ tinh huy chói lóa kia lại ẩn chứa lực lượng cực mạnh, chỉ vì thực lực của Nhân Hoàng lúc trước quá biến thái nên những thứ đó cũng không thể tổn thương được đến

đối phương, thậm chí ngay cả trạng thái phòng ngự mà Nhân Hoàng cũng không cả thèm bày ra.

Ba người nhìn nhau, dựa vào lực lượng của bọn họ căn bản không thể nào ngăn cản được lực lượng của tinh huy này, vậy bây giờ bọn họ phải làm thế nào? Chẳng lẽ cứ chờ những võ giả Thần Kiều cảnh kia tới, dựa vào lực lượng của bọn họ để lấy những ngôi sao này à? Đến lúc đó bọn họ còn có phần sao?

Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân cũng không có quan hệ gì với cường giả Thần Kiều cảnh, mà kể cả là Tô Tín thì cũng không nguyện ý như vậy.

Hiện tại hắn vẫn không thể liên lạc được với Địa Tạng Vương, nếu như Thần Kiều cảnh khác mà xuất hiện ở nơi này, vậy Tô Tín lấy cái gì để tranh với bọn họ?

Cho dù tất cả bọn họ đều đến thì Địa Tạng Vương cũng chỉ có một người, còn Huyền Khổ, Lý Bá Dương và Thiên Đế cũng không phải dạng dễ đối phó, muốn đoạt được sao từ tay bọn họ thì cho dù là Địa Tạng Vương cũng không thể chiếm được quá nhiều tiện nghi.

Chương 2283 - Đồ vật Nhân Hoàng lấy đi (3)

Đồ vật Nhân Hoàng lấy đi (3)

Lúc này, Tô Tín đột nhiên đưa mắt nhìn sang Triệu Vũ Niên nói: “Triệu đại nhân, ngươi cảm thấy lực lượng tinh huy này rốt cuộc là như thế nào? So với Thần Kiều cảnh thì ra sao?”

Triệu Vũ Niên lau máu tươi ở khóe miệng rồi nói: “Thậm chí còn mạnh hơn Thần Kiều cảnh một chút, tuy rằng trước kia ta chưa từng thực sự đấu với Lý Bá Dương, nhưng ta có thể cảm nhận được thực lực của hắn.

Lực lượng tinh huy này thậm chí còn mạnh hơn một chút so với Lý Bá Dương!

Nhưng trận pháp dù sao cũng chỉ là trận pháp, nó chỉ có lực lượng mà thôi, nếu Lý Bá Dương thực sự ở nơi này thì hắn

cũng sẽ có vô số thủ đoạn để phá vỡ trận pháp, lấy đi ngôi sao ở trong đó."

Tô Tín híp mắt hỏi: "Nếu như vậy thì ta lại có một cách có thể phá vỡ trận pháp bên trên cái tinh vực đồ này, chỉ quan trọng là các vị có dám hay không thôi."

"Biện pháp gì?" Công Tôn Vân hỏi.

Tô Tín trầm giọng nói: "Đơn giản là sử dụng phương pháp trực tiếp lấy trận pháp để phá vỡ trận pháp!"

Triệu Vũ Niên cau mày nói: "Ngươi còn hiểu cả trận pháp sao?"

Người trên giang hồ đều biết, tu vi của Tô Tín ở mảng võ đạo vừa phức tạp lại vừa uyên thâm, cho dù là kiếm pháp, quyền pháp, công pháp cận chiến, bí thuật luyện thể, hắn đều tinh thông toàn bộ, thận chí hắn còn biết cả bí kỹ nguyên thần.

Nhưng trên giang hồ lại chưa từng thấy Tô Tín lộ ra là biết trận pháp.

Quan trọng nhất là trên giang hồ vốn dĩ không có người nào có thể bày ra trận pháp có thể so với Thần Kiều cảnh, cho dù là sát trận của Thiên Cơ Cốc thì cũng chỉ có thể giết chết Chân Vũ mà thôi, chẳng lẽ trận pháp của Tô Tín ngươi có thể so với Thiên Cơ Cốc sao?

Chương 2284 - Kế hoạch to gan

Kế hoạch to gan

Tô Tín híp mắt nói: "Không sai, ta chính là muốn dùng máu tươi của cường giả Chân Vũ cảnh để kích thích Huyết Sát Kiếm Trận! Một cái không được liền hai cái, hai cái không được liền ba cái, tuy rằng chênh lệch của Chân Vũ Pháp Tướng và Thần Kiều lớn, nhưng ta tin tưởng máu tươi của vài tên Chân Vũ cảnh liền có thể làm cho Huyết Sát Kiếm Trận phát huy ra uy năng của Thần Kiều cảnh, hơn nữa không cần quá nhiều, chỉ cần một kích là đủ rồi.

Vì thế ta mới ở đây hỏi hai vị rốt cuộc có dám làm hay không, gài bẫy giết Chân Vũ, dùng máu tươi bày trận, hai vị, có làm

hay không, các ngươi phải quyết định rồi.”

Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân cùng nhau hít vào một ngụm khí lạnh, thứ bọn họ khiếp sợ không phải là uy năng của Huyết Sát Kiếm Trận này, mà là Tô Tín lớn mật, hắn cư nhiên lại muốn đi gài bẫy giết cường giả Chân Vũ cảnh, dùng máu tươi của bọn họ đến phá trận, chuyện như vậy quả thực điên cuồng.

Ngược lại sau khi khiếp sợ Triệu Vũ Niên phản ứng lại trước, hắn thở dài ở trong lòng một hơi, loại ý nghĩ này của Tô Tín đúng là hắn có thể lý giải được một chút, hoặc là nói thời gian Tô Tín lên cấp Chân Vũ quá ngắn, kỳ thực ở trong lòng hắn, cái gọi là Chân Vũ kỳ thực cũng không khác gì Dương thần, có khác thì chỉ là người sống và người chết, kẻ địch và đồng minh.

Như Triệu Vũ Niên loại võ giả lên cấp Chân Vũ mấy chục năm thậm chí là những võ giả hơn trăm năm, bị người ta gọi là Lục Địa Thần Tiên nhiều rồi, thậm chí chính bọn họ cũng có cảm giác mơ hồ chính mình là Chân Thần Tiên rồi.

Lúc đối mặt với những võ giả khác, bọn họ sẽ theo bản năng cho là mình cao quý hơn bọn họ, sự tồn tại của Chân Vũ cảnh có thể chém giết lẫn nhau, nhưng với tư cách là mấy chục người mạnh nhất trên giang hồ, cho dù liều mạng tranh đấu, vậy cũng cần sĩ diện, giảng quy củ.

Như Tô Tín như vậy xem sự tồn tại của Chân Vũ cảnh cùng cấp bậc là nhiên liệu tinh khiết để khởi động Huyết Sát Kiếm Trận, loại lãnh huyết coi thường này đã đủ nói rõ thái độ hiện tại của Tô Tín rồi.

Ở Hóa Thần cảnh thì Tô Tín sẽ làm như vậy, ở Dương Thần cảnh thì hắn cũng sẽ làm, cho dù hiện tại Tô Tín đã lên cấp đến Chân Vũ cảnh rồi, hắn cũng chưa từng thay đổi.

Ánh mắt Tô Tín chuyển hướng nhìn Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân, chuyện này nếu như bọn họ không muốn làm Tô Tín cũng không có cách nào.

Tô Tín có thể bố trí Huyết Sát Kiếm Trận, bao gồm loại mặt hàng Phạm La Già kia, nếu Tô Tín ra tay đánh giết toàn lực cũng không phải là chuyện quá khó khăn.

Chỉ có điều Tô Tín có thể giết một người, nhưng hắn nhưng không dám hứa chắc tới một người sẽ giết một người, như là Bách Liên thánh mẫu vậy, nếu nàng một lòng muốn chạy, quả thực Tô Tín vẫn không đuổi kịp.

Lần trước cũng là bởi vì có Bạch Vô Mặc tranh đấu với Bách Liên thánh mẫu cả đời ra tay, thông thạo phá tan bí pháp chạy thoát của Bách Liên thánh mẫu, lúc này mới giữ Bách Liên thánh mẫu lại, hiện tại đổi thành một người Tô Tín, hắn đoán chừng hi vọng giữ Bách Liên thánh mẫu lại không lớn.

Nếu là có Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân vây kín ở bên người, như vậy sẽ chắc chắn hơn, ít nhất ba người bọn họ liên thủ, ở trong Chân Vũ cảnh ngoại trừ Mạnh Kinh Tiên, Diêm La Thiên Tử và 'Thất Kiếm tôn' Tư Đồ Chiêu Vân không biết nông sâu, những người khác Tô Tín có thể giữ lại.

Đặc biệt là Triệu Vũ Niên, thực lực của bản thân hắn ở trong Chân Vũ cảnh rất bất phàm, có thể cho Tô Tín một phần trợ lực rất lớn.

Triệu Vũ Niên gật gật đầu nói: "Nếu ngươi chắc chắn, vậy thì làm, ngược lại mỗi lần thành Bạch Đế mở ra, sự tồn tại của Chân Vũ cảnh thế nào cũng ngã xuống một nhóm."

Lúc này Tô Tín lại đưa mắt nhìn sang Công Tôn Vân.

Bình tĩnh mà xem xét, Công Tôn Vân là một người phúc hậu, danh tiếng của hắn ở hải ngoại rất tốt, ở trong Chân Vũ cảnh nào có không trải qua vô số lần lục đục với nhau, chinh chiến chém giết mới lên đến cảnh giới này chứ? Ngược lại tính toán lẫn nhau có vẻ rất bình thường.

Mà Công Tôn Vân có thể làm đến bước này đã không dễ dàng rồi, hiện tại muốn hắn chủ động ra tay đi gài bẫy giết võ giả cùng cấp khác, điều này khác biệt rất lớn với phương thức hành sự của Công Tôn Vân lúc trước.

Chỉ có điều lợi ích ở tiền, coi như là Công Tôn Vân phúc hậu hắn cũng chưa đến nỗi đi giả bộ làm thánh mẫu, vì để tác thành người khác ném cơ duyên trước mắt mình đi.

Vì thế Công Tôn Vân trực tiếp cắn răng nói: "Được! Tại sao không làm! Chỉ cần Tô đại nhân ngươi chắc chắn là được."

Khóe miệng Tô Tín lộ ra một ý cười lạnh lùng nói: “Chắc chắn đương nhiên là có, việc dụ địch giao cho ta là được, hai vị có thể mai phục ở đây.”

Tô Tín chủ động đi dụ địch cũng không phải là bởi vì hắn cao thượng đến mức nào, mà là bởi vì chuyện này nhất định phải do hắn đi mới hữu dụng.

Bất kể là Triệu Vũ Niên hay là Công Tôn Vân đều không hấp dẫn thù hận như Tô Tín, ở trong thành Bạch Đế này, đương nhiên Tô Tín lựa chọn hãm hại những người có thù với mình, hắn không đi hãm hại đám người Mạc Vô Vi kia, chẳng lẽ còn có thể đi hãm hại đồng minh như Mạnh Kinh Tiên à?

Chương 2285 - Kế hoạch to gan (2)

Kế hoạch to gan (2)

Lúc này Mạc Vô Vi và Tô Tín đều không biết, hai người bọn họ một bên muốn phải vây giết Tô Tín, một bên lại muốn trù tính hãm hại giết chết đối phương.

Tô Tín đã bố trí kĩ càng Huyết Sát Kiếm Trận rồi, trường kiếm Huyết Sát Kiếm Trận cần bình thường hẳn là càng nhiều càng tốt, chỉ có điều Tô Tín lại chỉ dùng một thanh kiếm, Duy Ngã Đạo kiếm!

Lấy máu tươi của cường giả Chân Vũ làm căn cơ, lấy thần binh làm mắt trận, nếu như Tô Tín bố trí hoàn thành Huyết Sát Kiếm Trận rồi, vậy chắc chắn là một tòa Huyết Sát Kiếm Trận mạnh nhất trong lịch sử rồi.

Lúc này ở trong rừng rậm, Mạc Vô Vi dẫn theo ba người Bách Liên thánh mẫu cùng với côn trùng cảm ứng lần theo dấu vết của Tô Tín ở nơi đó.

Trên đường bọn họ cũng không cố chấp đuổi giết, phàm là nhìn thấy một ít di tích bọn họ cũng sẽ tiến vào bên trong thăm dò một phen.

Thu hoạch là có, nhưng không lớn như bọn họ tưởng tượng, thậm chí còn ít hơn mấy lần thành Bạch Đế mở lúc trước.

Điều này cũng làm cho mọi người Bách Liên thánh mẫu âm thầm nghi hoặc, chẳng lẽ là người bộ tộc Bạch thị đang giở trò, bọn họ không phải nói lần này thành Bạch Đế mở ra sẽ có cơ duyên lớn à hiện ở tại bọn họ đã tiến vào nơi này thời gian dài như vậy rồi, kết quả cái gọi là cơ duyên lớn kia bọn họ vẫn không nhìn thấy.

Lúc này vẻ mặt Mạc Vô Vi bỗng nhiên hơi động, côn trùng phản ứng phát ra từng tiếng kêu chói tai, hắn bỗng nhiên nói: "Tô Tín ở ngay chung quanh đây!"

Lời vừa nói ra, nhất thời vẻ mặt của đám người Bách Liên thánh mẫu hơi động, lập tức đi về phía côn trùng cảm ứng phóng đi.

Ở phía trước bọn họ mười dặm, dĩ nhiên Tô Tín liền đứng tại chỗ không có động tác, đợi sau khi bọn người Mạc Vô Vi hiện thân, trong tay Tô Tín nắm côn trùng cảm ứng nhàn nhạt nói: "Xem ra chư vị vẫn luôn tìm ta? Trong mảnh vỡ thế giới này, các ngươi không đi tìm cơ duyên lại đuổi theo ta, lẽ nào Tô Tín chính là cơ duyên của chư vị à?"

Dứt tiếng, côn trùng cảm ứng màu vàng kia bị Tô Tín bóp nát trực tiếp, một tia chân khí màu đỏ thắm bạo phát, trong nháy mắt liền đốt côn trùng cảm ứng thành tro bụi.

Tô Tín đứng chắp tay ở trước bọn họ, một bộ áo bào Địa Phủ màu đen làm cho khí thế trên người Tô Tín uy nghiêm đáng sợ cực kỳ, giống như sau lưng của hắn ẩn giấu đi thứ đồ vật khủng bố vậy, khiến trong lòng Bách Liên thánh mẫu không khỏi cảm thấy hơi khó chịu.

Mạc Vô Vi đi ra, hắn nhìn Tô Tín, trong mắt không có sự thù hận, nhưng cũng có một luồng khiến lòng người phát lạnh.

"Cơ duyên? Tô Tín, ngươi giết huyết mạch duy nhất của ta, coi như là tìm tới nhiều cơ duyên hơn nữa cũng không thể nào bù đắp điểm này.

Giết người đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền.

Mạc Vô Vi ta xuất thân là thương nhân, nghe nói ngươi cũng là xuất thân bang phái dân gian, cái kia ngươi hẳn phải biết, câu nói này rất công bằng.

Người trong giang hồ, bất kể là Tiên Thiên cũng được, hay là Chân Vũ cũng được, lúc nào cũng chạy không thoát bát tự này.

Ngươi giết dòng dõi duy nhất của ta, ta hiện tại cũng muốn thủ đoạn vất vả giết ngươi như vậy, này rất công bằng, không phải sao?”

Ngữ khí Mạc Vô Vi vẫn luôn rất hờ hững, thậm chí hờ hững đến một loại trình độ đáng sợ.

Làm Mạc La Già tương giao hơn một trăm năm với Mạc Vô Vi, hắn không khỏi lắc đầu một cái ở trong lòng, điên rồi, Mạc Vô Vi là triệt để điên rồi, nhìn bộ dạng này của hắn, rõ ràng cho dù là liều tính mạng của chính mình cũng phải giết chết Tô Tín, hắn đã triệt để không hề e dè rồi.

Chương 2286 - Chân Vũ hèn yếu nhất

Chân Vũ hèn yếu nhất

Ngươi sợ sệt chính mình bảo vệ không được dòng dõi của mình, vì thế thậm chí không dám sinh hạ đời sau trước Chân Vũ, nhưng kỳ thực đến Chân Vũ cảnh rồi, ngươi cũng vẫn không thể nắm vận mệnh của bọn họ trong tay, cho dù bọn họ là dòng dõi đời sau của ngươi, vậy cũng giống nhau.

Lúc trước ngươi bỗng nhiên lựa chọn đi bế quan, nguyên nhân trong đó chỉ sợ là ngươi đã nhìn ra Đại Tấn lung lay sắp đổ, triều đình giang hồ đều sẽ rơi vào trong ngọn lửa chiến tranh.

Chính ngươi sợ rồi, ngươi cũng sợ con trai của ngươi sẽ ngã xuống ở ngọn lửa chiến tranh này, kết quả đối phương lại chết ở trong tay những Man Tộc Đông Di kia.

Mà hiện tại thiên hạ thái bình rồi, ngươi cũng lựa chọn xuất quan, đồng thời mang cháu ruột ngươi tỉ mỉ bồi dưỡng ra ngoài.

Ngươi tự nhận là dựa vào nhân mạch của ngươi, dựa vào uy danh trước đây của ngươi có thể bảo đảm cháu ruột của ngươi hoành hành giang hồ, nhưng ngươi lại không biết, sức mạnh ngươi dựa dẫm lại buồn cười vô cùng.

Trên giang hồ nhiều thế gia như vậy, đừng nói là Chân Vũ, cho dù là Hóa Thần cảnh đều có thể thành lập một cái gia tộc, chỉ cần phát triển thích hợp, thậm chí bọn họ có thể truyền thừa mấy trăm năm, Mạc Vô Vi ngươi đường đường Chân Vũ tại sao không được

Cuối cùng không phải dòng dõi đời sau của ngươi không được, mà là bản thân Mạc Vô Vi ngươi nhu nhược, bản thân không thấy rõ tình thế, do dự không quyết định mà tạo thành!"

Tô Tín nhìn Mạc Vô Vi lãnh đạm nói: "Hiện tại ngươi tìm ta báo thù, khiến cho bản thân dường như rất bi hùng, kỳ thực tạo thành tất cả những thứ này, đều là chính ngươi!

Tính cách cháu trai Mạc Trần của ngươi, cho dù ta không giết hắn, trừ phi ngươi luôn mang hắn theo bên người, không cho hắn bước vào giang hồ nửa bước, bằng không hắn sớm muộn cuối cùng cũng chết."

Tô Tín dứt lời, đám người Bách Liên thánh mẫu tuy rằng không nói gì, nhưng kỳ thực bọn họ cũng đều khá là tán thành tất cả những lời Tô Tín nói.

Mạc Vô Vi xác thực là dạy nhi tử và cháu của hắn hơi kỳ cục rồi.

Giống như nhi tử của hắn, vốn tính cách mang dáng dấp võ si là tốt, người chuyên tâm võ đạo mới có thể đi xa hơn.

Thậm chí đến trình độ như Chiến Vô Nhị đã có thể xưng là người điên rồi, nhưng thực lực của hắn cũng đủ mạnh.

Nhưng nhi tử Mạc Vô Vi ngày xưa không chỉ là võ si, người cũng quá mức lỗ mãng, không trải nghiệm rèn luyện giang hồ nhiều, người như vậy không sống lâu được.

Hóa Thần cảnh thì đi tìm Dung Thần cảnh khiêu chiến đó là võ si, nhưng nếu ngươi đi tìm Chân Vũ cảnh khiêu chiến, đó là ngớ ngẩn.

Hơn nữa cháu Mạc Vô Vi kỳ cục hơn, từ nhỏ được hắn bồi dưỡng đến Dung Thần cảnh, kết quả kinh nghiệm giang hồ lại là số không, trên căn bản đệ tử của bọn họ đều bồi dưỡng đến Tiên Thiên cảnh liền được thả ra ngoài hành tẩu giang hồ, tuy

rằng cũng sẽ trông giữ một phen, nhưng sẽ không bảo vệ nghiêm mật, như vậy đệ tử rèn luyện ra mới xem như là hợp lệ.

Như Mạc Trần kia, nếu không là những người khác biết hắn là cháu của Mạc Vô Vi, e rằng hắn đã bị người ta giết tám lần rồi.

Hơn nữa nói cách khác, người biết thân phận của Mạc Trần tự nhiên sẽ cho Mạc Vô Vi sau lưng hắn sĩ diện, dù sao thực lực của Mạc Vô Vi ở trong võ giả đời trước cũng rất mạnh, quan trọng nhất chính là hắn có vô số nhân mạch, cùng cấp Chân Vũ đơn giản sẽ không đắc tội hắn vì một tên tiểu bối võ giả.

Nhưng đáng tiếc tên tuổi của Mạc Vô Vi hắn lại không trấn giữ được Tô Tín, bị giết cũng là chuyện rất bình thường, trái lại nếu Mạc Trần kia sống sót, vậy bọn họ mới hoài nghi có phải Tô Tín đổi tính rồi hay không.

Hơn nữa hai mắt Mạc Vô Vi lúc này đã trở nên đỏ đậm như máu, thậm chí khí tức trên người hắn đã có chút cáu kỉnh.

Hiển nhiên tuy rằng hắn không tán đồng tất cả những lời Tô Tín vừa nói kia, nhưng ít nhất ở trong lòng hắn vẫn cứ hỏi chính mình, những năm này có phải hắn đã sai lầm rồi hay không.

Bất quá sau đó Mạc Vô Vi liền ném những ý nghĩ này ra sau đầu, mặc kệ hắn sai hay không, Tô Tín nhất định phải chết!

Mạc Vô Vi trực tiếp quay về ba người kia nói: “Chư vị, ta động thủ trước, các ngươi vây đánh bên cạnh, đừng để cho Tô Tín chạy!”

Dứt tiếng, Mạc Vô Vi bước ra một bước, đã xuất hiện ở trước Tô Tín, hắn hạ một chưởng xuống, nguyên khí đất trời vô tận ở chung quanh ngưng tụ trong nháy mắt, đồng thời nổ tung ngay lập tức, sức mạnh cuồng bạo bị Mạc Vô Vi nắm trong tay, thậm chí hư không xung quanh đều mơ hồ bị xé rách.

Hư Không Đại Thủ Ấn!

Thần mang vàng óng nở rộ quanh thân Tô Tín, uy năng của Đấu Chiến Kim Thân bị hắn triển khai đến cực hạn, cú đấm

này hạ xuống, Thiên Địa mơ hồ vì thế mà rung động, trên trời dưới đất, bá đạo quyền úy duy ngã độc tôn bộc phát ra, trực tiếp Nổ Nát Hư Không Đại Thủ Ấn kia!

Đám người Bách Liên thánh mẫu vẫn không có ra tay, nếu Mạc Vô Vi nói muốn đánh trận đầu với Tô Tín, vậy bọn họ đương nhiên phải chọn thời điểm phù hợp để động thủ.

Hơn nữa hiện tại bọn họ cũng đang chú ý động tĩnh chung quanh, nếu như bọn họ không đoán sai, Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân hẳn là đi cùng với Tô Tín, vậy bây giờ hai người kia đang ở đâu? Có phải cũng ẩn núp trong bóng tối tùy thời động thủ hay không? Những điều này cần phải phòng bị

Chương 2287 - Chân Vũ hèn yếu nhất (2)

Chân Vũ hèn yếu nhất (2)

Chỉ có điều hiện tại bọn họ nhìn thấy uy năng cú đấm kia của Tô Tín, cho dù là trong thân thể tu là Ngạc Nhĩ Đa tu vi mạnh nhất cũng khiếp sợ trong lòng.

Bản thân hắn tu luyện chính là luyện thể công pháp, tự nhiên có thể cảm nhận được trong cú đấm này của Tô Tín ẩn chứa sức mạnh cực hạn, là quyền thuật làm vỡ núi sông chân chính, bá đạo cực kỳ.

Lúc này trong trận đấu, sau khi Tô Tín dùng một quyền làm vỡ vụn Hư Không Đại Thủ Ấn kia, sắc mặt Mạc Vô Vi cũng không biến hóa chút nào, hai tay của hắn đang nhanh chóng kết ấn, từng đợt Đạo Uẩn ầm ầm bộc phát ra, hướng tới bao phủ Tô Tín.

Hắn là người tu đạo, nhưng cũng không phải người đạo gia, thứ hắn dùng chính là đạo pháp, nhưng cũng không phải công pháp Đạo môn, này cũng không xung đột.

Truyền thừa Mạc Vô Vi rất hỗn tạp, lúc trước hắn chẳng qua chỉ là một đứa con nhà giàu trung niên, kiều thê mỹ thiếp ở bên, cả ngà chỉ có biết ăn uống vui đùa, tuy rằng không xem là quá lụn bại, nhưng chút kinh doanh trong nhà hắn đều lười quản, chớ nói chi là khổ cực đi tu luyện võ đạo gì.

Chỉ có điều sau đó hắn gặp đại biến, bị tham quan phá gia diệt môn, lúc này hắn mới dùng món bảo vật chính mình cất giấu đổi được rồi một tên Hậu Thiên quyền sư đỉnh cao của võ quán dạy bảo, để cho hắn đem công phu đáy rương của mình dốc túi dạy dỗ.

Kết quả sư phụ hắn đời này không thể đột phá Tiên Thiên, hắn lại không biết vì thiên phú của bản thân mình không tồi hay là bởi vì có sức mạnh cừu hận ở trong đó, chỉ dùng thời gian hai năm liền từ một người không thông võ đạo, đệ tử nhà giàu tay trói gà không chặt thành võ giả Tiên Thiên, cuối cùng cũng báo thù.

Thời kì sau Mạc Vô Vi cũng như thế không đạt được truyền thừa quá mạnh mẽ, thông thường hắn đông một nhà, tây một nhà chắp vá lung tung như vậy, cuối cùng mới luyện thành một thân võ công này, đồng thời dung hợp thành đạo thuộc về mình, thiên hướng về Đạo giáo, nhưng cũng không phải Đạo của Đạo giáo.

Hay là ở thời kỳ thượng cổ, thậm chí Mạc Vô Vi có tư cách trở thành một trong những người khai sáng ba ngàn Đạo môn, nhưng hiện tại, hắn lại chỉ muốn dùng võ đạo của chính mình đến báo thù.

Lúc ấn pháp của Mạc Vô Vi hoàn thành, vô số Đạo Uẩn giữa không trung ngưng tụ thành một Thiên Võng hạ xuống chỗ Tô Tín.

Thiên Võng đó chính là do vô số Đạo Uẩn thêu dệt mà thành, trong đó có phong hỏa chi lực, cũng có sinh cơ sát lục, thế đao kiếm ý đủ loại sức mạnh.

Dù sao thì chỉ cần tất cả võ đạo của Mạc Vô Vi đều tu luyện đến mức tận cùng, cũng đã bị hắn ngưng tụ thành Đạo Uẩn biến đổi trong Thiên Võng này.

Thiên võng này không phải là dùng để nhốt Tô Tín lại, mà là như muốn bao phủ ở bên trong, trực tiếp cắn giết!

Nhìn thấy Thiên Võng tư rơi xuống giữa không khung, Tô Tín lẩm bẩm nói: “Đúng là có chút tài năng.”

Mạc Vô Vi này trăm năm trước có thể tung hoành ngang dọc giang hồ, kết giao nhiều nhân mạch như vậy, đương nhiên thứ hắn dựa vào không chỉ là thủ đoạn của chính mình, còn có thực lực của hắn.

Nếu không rồng sẽ không kết giao với rắn, nếu thực lực của hắn thấp kém, như người chấp chưởng Tứ Đại Đạo Môn Lý Bá Dương và Lục Huyền Phong dựa vào cái gì phải giao hảo với hắn.

Lại nói tiếp tất cả con đường của Mạc Vô Vi đúng là rất giống với Tô Tín, lúc mới bắt đầu rất hỗn tạp, nhưng cũng không phải tạp mà không tinh, trái lại hòa những võ kỹ hỗn tạp này thành một thể, mặc kệ cách thức võ kỹ tinh hay không, dù sao thì đều sẽ hòa vào trong võ đạo của chính mình là có thể rồi.

Chỉ có điều khác biệt duy nhất là võ đạo Mạc Vô Vi có đều rất yếu, mà võ đạo Tô Tín lại rất mạnh, trong mỗi một bộ công pháp đều có hệ thống, đạt đến trình độ cao nhất.

Vì lẽ đó hiện tại Tô Tín đương nhiên phải mạnh hơn Mạc Vô Vi, mạnh hơn rất nhiều!

Lúc Thiên Võng căng lại trong nháy mắt, Thập Nhị Đạo Kiếm Ý phía sau Tô tín bộc phát ra.

Đây là Ác Niệm Chi Kiếm trình độ cao nhất, không phải người sáng chế, Huyền Âm Kiếm Ý do thiên địa sinh thành!

Thập Nhị Đạo Huyền Âm Kiếm Ý chém ra cùng lúc, trong nháy mắt Đạo Uẩn nổ tung, trình độ sắc sảo của Huyền Âm Chi Kiếm vượt quá tưởng tượng của mọi người, Ác Niệm Chi Kiếm trong thiên địa xé rách Thiên Võng đó, chân khí cuồng bạo gợn sóng trong nháy mắt che lấp hết thảy trung tâm.

Nhưng sau một khắc bọn họ liền nhìn thấy bóng người Tô Tín đã xuất hiện trước Mạc Vô Vi, đó là một thân thể hỏa quang vô tận đang thiêu đốt, Thiên La Hỏa Đạo Oai bộc phát ra, một quyền hạ xuống, màu sắc của nửa bầu trời cũng đã bị nhuộm đỏ, đây là một quyền đủ để đốt trời, thậm chí cỗ sóng nhiệt cuồng đại đó lấy Tô Tín làm trung tâm, khiến cho mấy nghìn dặm đất dưới chân đều sinh cơ héo tàn, trong nháy mắt cây cỏ đều hóa thành tro tàn!

Chương 2288 - Lấy một địch bốn

Lấy một địch bốn

Nhưng bây giờ nhìn thấy Tô Tín ra mấy chiêu này với Mạc Vô Vi, bọn họ cũng kinh hãi không thôi, loại uy thế này đổi thành bọn họ, bọn họ có thể chống lại hay không?

Mạc Vô Vi nhìn về phía ánh mắt của Tô Tín mang theo lãnh đạm lạnh như băng.

Nếu là đổi thành từ trước, Mạc Vô Vi nhất định phải tạm thời tránh mũi nhọn, chỉ có điều hiện tại Mạc Vô Vi lại không muốn lùi, hắn đồng dạng không thể lùi.

Mình đã liều cả tính mạng, mấy người Bách Liên thánh mẫu cũng đều chỉ có thể là bỏ đá xuống giếng, nếu chính mình không chiếm thượng phong, đám người Bách Liên thánh mẫu tuyệt đối sẽ không ra tay.

Đối mặt một quyền kinh khủng của Tô Tín đủ để đốt trời, Mạc Vô Vi nghênh thân tiến lên.

Sức mạnh của Thiên La Hỏa Đạo thiêu đốt khí huyết trong cơ thể Mạc Vô Vi, chân khí thậm chí là Nguyên Thần.

Nhưng dường như Mạc Vô Vi lại không phát hiện ra những thứ này, dĩ nhiên là hắn lựa chọn chiến đấu cận thân với Tô Tín, trong tay phóng ra rồi một vệt ánh sáng nhạt, chộp tới chỗ Tô Tín.

Đám người Bách Liên thánh mẫu nhất thời sững sờ, Mạc Vô Vi này điên rồi phải không? Coi như là liều mạng cũng không phải liều mạng như vậy, hắn đây là đang tìm cái chết à?

Công pháp luyện thể của Tô Tín là Long Tượng Bàn Nhược Công mạnh mẽ vô cùng, hơn nữa sau này hắn lại có được bí pháp luyện thể Kim Cương Bất Hoại Thần Công của Thiếu Lâm Tự, cuối cùng thậm chí biến đổi đến trạng thái cùng cực của Đấu Chiến Kim Thân.Hơn nữa Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ một trong những tuyệt kĩ của Tô tín cũng là bí pháp cận chiến cường hãn đến cực điểm, có thể nói thậm chí trên cận chiến Tô Tín đều có thể so sánh với võ giả cùng cấp của Thiếu Lâm Tự, thậm chí mạnh hơn.

Mà bọn họ cũng biết một chút nội tình của Mạc Vô Vi, tất cả công pháp hắn am hiểu cũng hỗn tạp vô cùng, nhưng hẳn là tương đối gần gũi với nhân mạch Đạo gia, kết quả xem dáng dấp hiện tại của Mạc Vô Vi, hắn lại chém giết cận thân giống như Tô Tín, dùng sở đoản của mình tấn công sở trường của địch, loại này võ giả Hậu Thiên đều không sẽ phạm sai lầm nhưng Mạc Vô Vi lại phạm vào, hắn đây là bị Tô Tín chọc điên rồi sao?

Một trảo này của Mạc Vô Vi nhìn như tầm thường, cũng căn bản thuộc loại muốn chết, nhưng trong nháy mắt này, Tô Tín lại ngơ ngác phát hiện hết thảy sức mạnh của mình đều bị Mạc Vô Vi nắm trong lòng bàn tay, theo hai tay Mạc Vô Vi liên tiếp chuyển động, Tô Tín thế mà lại bị hắn bắt ở trong tay, dường như bất kỳ sức mạnh nào cũng bị Ngũ Chỉ sơn trấn áp, không thể vận dụng một chút nào cả.

Mạc Vô Vi uy nghiêm đáng sợ cười một tiếng nói: “Thiên Địa Đại Cầm Nã này của ta như thế nào? Bế quan trăm năm, ta không có lĩnh ngộ được bao nhiêu đạo pháp, nhưng trên võ kỹ này, ta lại lĩnh ngộ được không ít thứ.”

Sắc mặt Tô Tín không hề thay đổi nói: “Thiên Địa Đại Cầm Nã có khí phách lắm, Thiết Ngạo của Đại Chu dùng Ưng Trảo công vang danh giang hồ, là lúc Đại Thành có Cầm Long Oai, cũng coi như là một loại Cầm Nã Thủ.

Thiên Địa Đại Cầm Nã này của ngươi trở lại nguyên trạng, thứ tóm lấy không chỉ là thân thể, chính là chân khí, Nguyên Thần, thậm chí đến tình trạng có thể tóm lấy Thiên Địa.

Nhưng công pháp của Cầm Nã Thủ tuy rằng nòng cốt chính là lấy nhược chế mạnh, nhưng nếu đối phương mạnh hơn ngươi nhiều lần, ngươi bắt được à?”

Tô Tín dứt tiếng, khóe miệng Mạc Vô Vi nhất thời liền chảy ra một tia máu tươi.

Lúc trước hắn cưỡng chế đẩy mạnh uy năng của Thiên La Hỏa Đạo ra tay với Tô Tín, hơn nữa tuy rằng Thiên Địa Đại Cầm Nã của hắn thần dị, nhưng công pháp lấy yếu thắng mạnh cũng phải nhìn nhận đối phương rất mạnh rồi, nếu như cái mạnh này

vượt qua giới hạn nhất định, vậy thì cho dù võ kĩ của hắn thần dị hơn nữa cũng thắng không nổi.

Hiện tại thực lực của Tô Tín đối đầu với Mạc Vô Vi mặc dù không nói được là nghiền ép, nhưng cũng còn mạnh hơn hắn nhiều, trong mỗi một hơi thở của Mạc Vô Vi đều chịu đựng phản phệ rất mạnh, nhìn như Mạc Vô Vi chiếm thượng phong, nhưng kỳ thực chịu thiệt lại là hắn.

Bất quá cho dù là như vậy, sắc mặt Mạc Vô Vi lại không có biến hóa chút nào, hắn chỉ là nhàn nhạt nói: "Tóm không được, nhưng chỉ cần ta có thể hạn chế ngươi trong nháy mắt là có thể rồi."

Mạc Vô Vi vừa nói xong, đám người Bách Liên thánh mẫu cũng đã ra tay rồi!

Chính như những lời Mạc Vô Vi nói lúc trước, hắn không cần vượt qua Tô Tín, chỉ cần hắn có thể thể hiện ra một tia chiếm thượng phong như vậy là đủ rồi, đám người Bách Liên thánh mẫu liền sẽ xuất thủ bỏ đá xuống giếng.

Trong nháy mắt Bạch Liên tùy ý vô tận, hóa thành quê hương chân không rực rỡ kì dị hiện lên, muốn Tô Tín ở bên trong, cắn giết thân thể Nguyên Thần của hắn.

Hai tay Phạm La Già kết ra một ấn quyết cổ quái, phía sau hắn hiện lên một vị Ma thần khủng bố bùng cháy dữ dội, cầm trong tay Minh Hỏa Trưởng Thương, trực tiếp đâm tới chỗ Tô Tín!

Hai tay của Ngạc Nhĩ Đa lại ôm quyền như chùy, ầm ầm nổ vang, âm thanh nổ chói tai ầm ầm lan ra nguyên khí đất trời chung quanh, sức mạnh thân thể đơn giản suýt chút nữa xé rách hư không.

Liệt Địa Chùy!

Chương 2289 - Lấy một địch bốn (2)

Lấy một địch bốn (2)

Ba tên tồn tại Chân Vũ cảnh liên thủ cùng đánh, cỗ uy thế cường đại đến mức độ kinh người, nếu như đổi thành Chân Vũ

yếu một chút, thậm chí chỉ có một chiêu.

Tô Tín khẽ cau mày, Mạc Vô Vi bỗng nhiên bạo phát đánh cùng với đám người Bách Liên thánh mẫu đúng là thật sự có chút ngoài dự liệu của hắn.

Quả nhiên thân là cường giả Chân Vũ cảnh, mỗi người đều không phải là hạng người dễ khinh thường, đều có một ít thủ đoạn của chìm trong người.

Nhưng chỉ bằng chút người này cũng muốn giết Tô Tín hắn, còn chưa đủ!

Ngay trong nháy mắt đám người Bách Liên thánh mẫu ra tay, trong nháy mắt thần mang quanh thân Tô Tín vàng óng đại thịnh, uy năng của Đấu Chiến Kim Thân bị hắn triển khai đến cực hạn, thậm chí ánh vàng óng ánh kia đâm nhói hai mắt mọi người.

Sức mạnh mạnh mẽ trực tiếp tránh thoát Thiên Địa Đại Cầm Nã của Mạc Vô Vi, Tô Tín xoay người đấm lại, trực tiếp đánh vào ngực Mạc Vô Vi!

Mạc Vô Vi dường như đã sớm ngờ tới tình cảnh như vậy, trong nháy mắt Tô Tín ra quyền, thân hình hắn lui nhanh , tương tự hai tay huy động liên tục, nhìn như nhu nhược vô lực, nhưng cũng ở trước người hắn ngưng tụ thành một tầng lóng lánh ánh sao, trong đó thậm chí còn có ngôi sao bát quái phương vị lấp lóe.

Một quyền của Tô Tín trực tiếp đánh vào trên ánh sao kia, nhất thời phát sinh một tiếng vang thật lớn, nhưng không có nổ nát.

Ngay khi Mạc Vô Vi vừa muốn thở phào nhẹ nhõm, trái tim của hắn lại bắt đầu kịch liệt nhảy lên trong giây lát, tuy rằng nhảy lên rất nhanh sẽ dừng lại, nhưng trong nháy mắt đó cảm giác dường như lồng ngực muốn nổ tung khiến cho động tác của Mạc Vô Vi dừng lại, chân khí hỗn loạn trong nháy mắt.

Ngay trong nháy mắt này, Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ được Tô Tín triển khai đến phong độ, nhiều loại võ kỹ đấu chiến được triển khai trong nháy mắt mà sinh ra, hoặc cứng rắn vừa nhu hòa, hoặc âm hoặc dương, hầu như là trong nháy

mắt ánh sao phòng ngự kia liền bị nổ nát, Mạc Vô Vi cũng bị Tô Tín trực tiếp oanh thổ huyết bay ra.

Mà cùng lúc đó Bạch Liên đã bay xuống xung quanh, tỏa ra rồi một luồng khí tức say lòng người, khiến người ta không nhịn được rơi vào trong đó, vô pháp tự kiềm chế.

Chân Không Gia Hương đã giáng lâm, cho dù Nguyên Thần chi lực của Tô Tín mạnh hơn, lúc này cũng không chịu được ảnh hưởng một chút, ảo giác trong đầu bộc phát, thậm chí đã đến mức độ bắt đầu che lấp linh giác của hắn.

Chỉ có điều hai bút xẹt qua, khí phách vô biên ngưng tụ ở bên trong trời đất, hóa thành một chữ "giết", kinh sợ thiên hạ!

Sử dụng Sát Tự Quyết, khí phách vô biên nhất thời làm tan rã tất cả ảo giác, ngay cả Bách Liên thánh mẫu cũng bị này chữ giết này làm cho kinh sợ, trong lòng không nhịn được nổi lên một tia kinh hãi, người có thể viết ra một chữ giết kinh khủng như thế, đến tột cùng là sự tồn tại như thế nào? Người này tuyệt đối sẽ không là Tô Tín, bằng không trước mắt bọn họ cũng không cần đánh, trực tiếp tự sát là được.

Cùng lúc đó, khóe miệng Tô Tín lộ ra một ý cười lạnh lùng hai cỗ âm dương chi lực ầm ầm bộc phát ra trước người hắn, một âm một dương, nhưng cũng không phải dung hợp, dường như hai con Hắc Bạch Ác Long, gầm thét với nhau, phân hoá vô số sức mạnh,

Nghịch chuyển âm dương, xé nứt thiên địa!

Dưới đại pháp Nghịch Âm Dương Táng Thiên, Chân Không Gia Hương ầm ầm vỡ vụn, hai con Hắc Bạch Cự Long gầm thét phóng về phía Bách Liên thánh mẫu, làm cho sắc mặt Bách Liên thánh mẫu đột nhiên biến đổi, vội vã lui về phía sau.

Mà lúc này Minh Hỏa Chi Thương kia của Phạm La Già cũng ầm ầm hạ xuống, lửa âm thiêu đốt khí huyết Nguyên Thần, có lẽ võ kỹ Tây Vực không khí thế to lớn như võ kỹ đất Trung Nguyên, nhưng lại thắng ở trên mặt kỳ quỷ tà dị.

Ngọn lửa màu xám trắng tràn ngập trong tay Tô Tín, nửa bầu trời đều bị nhuộm dần thành một mảnh đỏ đậm.

Minh Hỏa Trưởng Thương lại bị Tô Tín mạnh mẽ nắm trong tay, trong nháy mắt chước nhiệt chi lực bá đạo của Thiên La Hỏa Đạo ấy liền bắt đầu đồng hóa Minh Hỏa Trưởng Thương, song phương hiện tại trực tiếp chính là chân khí liều mạng, xem xem rốt cục là Thiên La Hỏa Đạo của Tô Tín mạnh, hay là minh hỏa chi lực của Phạm La Già tinh thâm.

Mà bây giờ nhìn lại, hiển nhiên vẫn là Thiên La Hỏa Đạo không chỉ mạnh hơn một bậc.

Ở dưới luồng sức mạnh mạnh mẽ này, sắc mặt Phạm La Già đột nhiên biến đổi, chỉ có thể tạm thời lui tránh.

Bất quá những thứ hắn làm đã nhiều lắm rồi, trước khi hắn động thủ liền biết mình tuyệt đối đánh không lại Tô Tín, hiện tại hắn bên này đã hấp dẫn đầy đủ hỏa lực, mà Ngạc Nhĩ Đa bên kia đã quen thuộc, Liệt Địa Chùy hạ xuống giữa lưng Tô Tín, cho dù hắn đã triển khai ra Đấu Chiến Kim Thân, nhưng cũng vô pháp đỡ đòn đánh này hoàn toàn!

Bất quá vào lúc này, Huyền Âm Kiếm Khí đại thịnh quanh thân Tô Tín, vô số kiếm khí kề sát ở quanh thân Tô Tín, tựa như khôi giáp bao quát thân thể của hắn.

Liệt Địa Chùy của Ngạc Nhĩ Đa hạ xuống, Tô Tín vẫn không bị làm sao, nhưng trong nháy mắt hai tay của hắn lại truyền đến một trận xuyên thấu, tựa như kim đâm, kiếm khí cường đại bắn ngược, thế mà lại đẩy hắn lùi lại hơn mười trượng!

Chương 2290 - Lấy một địch bốn (3)

Lấy một địch bốn (3)

Huyền Âm Kiếm Giáp!

Thứ mà hiện tại Tô Tín triển khai ra chính là Huyền Âm Thập Nhị Kiếm ở trong Huyền Âm Kiếm Giáp.

Thứ Tô Tín đạt được chỉ là bao hàm Huyền Âm Chi Đạo của kiếm ý, kì thực Huyền Âm Thập Nhị kiếm chân chính hắn cũng không có được.

Chỉ có điều Tô Tín đến cấp bậc này đã là một pháp thông, vạn pháp thông.

Sau khi đạt được rồi Huyền Âm Kiếm Ý Tô Tín vẫn luôn nghịch đẩy kiếm pháp Huyền Âm Thập Nhị Kiếm, đến hiện tại, rốt cục cũng để hắn suy diễn Huyền Âm Kiếm Giáp này ra.

Tuy rằng Huyền Âm Kiếm Giáp được xưng có thể miễn dịch bất kỳ công kích vật lý, nhưng điểm này kỳ thực là có chút khuếch đại, thế gian này cũng không có phòng ngự tuyệt đối, cho dù là Bất Diệt Kim thân đều không đạt tới bất diệt chân chính, chớ nói chi là một cái Huyền Âm Kiếm Giáp.

Chỉ có điều Huyền Âm kiếm giáp ở trên phòng ngự công kích vật lý thật sự rất có tác dụng, một chiêu thức Liệt Địa Chùy vừa rồi của Ngạc Nhĩ Đa Tô Tín hoàn toàn là phòng ngự bị động, nhưng nội phủ của hắn cũng chỉ chịu một chút chấn động, nhưng ngay cả vết thương nhẹ cũng không bằng.

Chương 2291 - Tính toán của Mạc Vô Vi

Tính toán của Mạc Vô Vi

Ở chỗ này trận pháp truyền tin lúc tốt lúc kém, Mạc Vô Vi chỉ có thể sử dụng loại vật cổ trùng này đưa tin, tốc độ chậm vô cùng, cũng không biết hai người kia đến tột cùng có đến hay không.

Trần Huyền Tông cùng Ngụy Cửu Lăng không đến, hắn cũng chỉ có thể tạm thời dùng những người trước mắt này rồi.

Sắc mặt Mạc Vô Vi âm trầm nói: “Lấy sức một người đẩy lùi bốn người chúng ta, thực lực Tô Tín này xác thực rất mạnh.

Nhưng cho dù hắn mạnh hơn nữa cũng là có mức độ, tiêu hao của hắn lúc nãy cũng là đồng dạng không nhỏ.

Đuổi theo, cho dù tiêu hao, cũng có thể tiêu hao Tô Tín cho đến chết!”

Đang nói, Mạc Vô Vi trực tiếp đuổi theo vết tích Tô Tín chạy thoát.

Nhìn thấy bộ dạng này của Mạc Vô Vi, Bạch Liên thánh mẫu quyết đoán đuổi theo hắn.

Lần trước nàng ở trong tay Tô Tín cùng Bạch Vô Mặc ăn thiệt thòi quá to lớn rồi, hiện tại không báo thù bản thân nàng không

cam lòng.

Vì thế lần này Bách Liên thánh mẫu độc ác, quyết định thề giết Tô Tín, không phải vậy quyết không bỏ qua!

Về phần Ngạc Nhĩ Đa cùng Phạm La Già lại có chút do dự.

Bọn họ có thù với Tô Tín, nhưng mối thù không có đến loại trình độ bây giờ không báo thù thì không thể.

Nếu như nói tìm cơ hội bỏ đá xuống giếng cũng thôi, nhưng thực lực hiện tại Tô Tín bày ra lại hơi nằm ngoài dự tính của bọn họ, vì thế bọn họ mới hơi do dự.

Chỉ có điều hiện tại là tên đã lắp vào cung không thể không phòng, tâm trả thù của Tô Tín nặng bọn họ cũng đều biết.

Lần này bốn người bọn họ liên thủ vây giết Tô Tín, ở bên trong mảnh vỡ thế giới này Tô Tín là nằm ở thế yếu, nhưng ở bên ngoài thủ hạ của Tô Tín lại nắm giữ thế lực khủng bố, nguồn thế lực này bất kể là nhắm Tây Vực hay là nhắm Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ cũng không tốt được.

Vì thế hiện tại biện pháp tốt nhất cũng chỉ có thể ra tay, triệt để giết Tô Tín, bằng không đợi đến khi Tô Tín đi ra ngoài, nghênh tiếp bọn họ chính là vô số phiền phức!

Cho đến giờ phút này Phạm La Già cùng Ngạc Nhĩ Đa này mới phản ứng được, bọn họ có vẻ như là bị Mạc Vô Vi này âm thầm tính kế.

Tuy rằng lúc trước Mạc Vô Vi nói rồi, ra tay với Tô Tín bọn họ chỉ phụ trách ở bên cạnh bỏ đá xuống giếng là có thể rồi, mở đường chân chính, làm vật hi sinh là Mạc Vô Vi hắn.

Sự tình nói ngược lại không tệ, nếu như lần thứ nhất liền giết Tô Tín, này ngược lại là không có vấn đề gì.

Nhưng vấn đề chân chính là nếu một lần không giết được thì sao? Vậy mối thù của bọn họ với Tô Tín biến thành không chết không ngớt chân chính rồi.

Vì thế một khi lần thứ nhất không thể giết được Tô Tín, vậy thì lần thứ hai lúc bọn họ xuất thủ phải hung ác hơn so với lần

thứ nhất, bởi vì bọn họ tuyệt đối không thể bỏ mặc cho Tô Tín sống sót rời khỏi nơi này!

“Lão hồ ly này!”

Ngạc Nhĩ Đa thấp giọng thầm mắng một câu, cũng bất chấp đi phân cao thấp với Phạm La Già, trực tiếp đuổi theo hai người kia

Phạm La Già cũng như thế, hắn biết, Mạc Vô Vi coi như hiện tại đã hơi điên rồi, có vẻ hơi tư duy không bình thường, nhưng Mạc Vô Vi trước sau vẫn là Mạc Vô Vi, thủ đoạn của người này ngày xưa ở trên giang hồ không bình thường, cho dù hắn đã thành người điên, nhưng ngươi nhưng cũng không thể thật coi hắn là người điên mà nhìn nhận, bằng không quay đầu lại xui xẻo vẫn là chính ngươi.

Nguyên nhân lần này bởi vì Tô Tín cố ý muốn dụ địch, vì thế hắn cũng không bộc phát ra tốc độ lớn nhất, hơn nữa vẫn còn lưu lại hơi thở ở phía sau, đám người Mạc Vô Vi đúng là có thể đi theo sau Tô Tín rất dễ dàng.

Dọc theo đường đi Tô Tín dẫn mọi người tới chung quanh cung điện hình rồng, trước đó Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân đã dùng bí pháp ẩn núp ở chỗ tối, đồng thời còn che lấp một phen ở xung quanh, bảo đảm không ai có thể thấy có người đã tới nơi này.

Mạc Vô Vi bên này đã bùng nổ ra tốc độ to lớn nhất, bóng người Tô Tín đang ở trước mắt, điều này làm cho con mắt Mạc Vô Vi nhất thời nhắm lại.

Ở trong nháy mắt đó, Mạc Vô Vi phun một ngụm máu tươi ra, quanh người hắn bùng phát ra một luồng khí thế cực kì huyền ảo, thuận theo một tay chỉ trời của Mạc Vô Vi, gió mây ngưng tụ giữa không trung, vô số gió lốc xông lên tận trời, bao phủ tới chỗ Tô Tín.

“Hô phong!”

Gió lốc kia tựa như nhà giam, muốn vây Tô Tín vi cắn giết ở trong đó, chưa kịp Tô Tín ra tay, Mạc Vô Vi liền quát lên lần thứ hai: “Hoán vũ!”

Mưa mà Mạc Vô Vi gọi không phải là mưa thật, hơn nữa vô số quân tiên phong lạnh thấu xương, mỗi một đạo rơi trên mặt đất đều xé rách mặt đất tạo ra một vết tích khủng bố.

Hai chiêu này hạ xuống, Tô Tín trực tiếp ra tay, Huyền Âm Kiếm Giáp ngưng tụ, những quân tiên phong đó căn bản là không đả thương được hắn.

Sau đó Pháp Tướng hiện lên phía sau Tô Tín, Đế Lâm Cửu Tiêu, rung trời động đất!

Cung điện to lớn trấn áp cơn gió lốc kia, Tô Tín đấm ra một quyền, gió lốc kia trực tiếp liền bị nổ nát!

Hai chiêu này của Mạc Vô Vi không làm gì được Tô Tín, nhưng cũng thành công giữ Tô Tín ở lại nơi cách cung điện hình rồng kia không xa.

Chương 2292 - Tính toán của Mạc Vô Vi (2)

Tính toán của Mạc Vô Vi (2)

Hơn nữa lúc này mấy người Bạch Liên thánh mẫu rốt cục cũng chạy tới, vây kín Tô Tín trong đó lần thứ hai.

Nhìn mọi người ở đây, Tô Tín nhàn nhạt nói: “Xem ra chư vị là thề không giết ta không được nhỉ?”

Bách Liên thánh mẫu lộ ra rồi một nụ cười lạnh lùng nói: “Tô Tín, lần trước ngươi cùng Bạch Vô Mặc bức ta đến tình cảnh đó, ngươi có từng nghĩ đến ngươi sẽ có ngày hôm nay

Hiện tại coi như ngươi lấy ra tin tức có thể so với Thần Võ Lệnh ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi, ngươi có biết lời thề hoặc tâm không, ta cũng không yên lòng thứ ngươi nói ra!”

Phạm La Già cũng lạnh lùng nói: “Tô đại nhân, lúc trước ở ngươi ở trên Thánh Sơn của Bái Hỏa Giáo ta thật là uy phong, diệt Bái Hỏa Giáo ta thiêu đốt thánh hỏa ngàn năm, buộc ta giết võ giả mạch Hắc Thủy, uy phong to lắm, sát khí lớn lắm!

Hiện tại ngươi vẫn tiếp tục uy phong à Tô Tín, cần biết cứng quá dễ gãy, Chân Vũ cảnh tuổi thọ mấy trăm năm, có thể sống

đến cuối cùng thường không phải thực lực mạnh nhất, mà là biết điều nhất.

Ngươi tùy tiện bá đạo như vậy, coi như là đến Chân Vũ, cũng sống không lâu!”

Ngày xưa lúc giao thủ với người ta Phạm La Già đều là vừa nhìn thấy không hợp liền chạy ngay lập tức, nhưng lần này đã chuẩn bị phải giết chết Tô Tín ở chỗ này rồi.

Dù sao thì kẻ thù chết thì sẽ kết thúc, nếu lần này không giếy được Tô Tín, sau khi Tô Tín đi ra ngoài với cấp độ kia, liền đến phiên Bái Hỏa Giáo bọn họ gặp xui xẻo rồi!

Ngạc Nhĩ Đa cũng là nhàn nhạt nói: “Tô Tín, ngươi làm nhục Chân Vũ danh dương giang hồ của Kim Trướng Hãn Quốc ta, hiện tại ta cũng muốn giết ngươi báo thù, điều này cũng rất công bằng, không phải sao?”

Kỳ thực đối với chuyện ngày xưa Mạc Qua bị Tô Tín và võ giả Dương Thần cảnh vây giết, Ngạc Nhĩ Đa ngoại trừ cảm giác được hơi mất mặt ở ngoài, kỳ thực cũng không thù hận bao nhiêu, bởi vì hắn vốn không có quan hệ gì với Mạc Qua.

Kim Trướng Hãn Quốc chia làm thảo nguyên bát bộ, hai người bọn họ vốn là không phải người cùng một con đường, hơn nữa sau khi hắn trọng thương Mạc Qua mới trở thành Đại Hãn lên cấp Chân Vũ, lúc Ngạc Nhĩ Đa trọng thương, Mạc Qua trở thành Đại Hãn, có thể, nhưng sau đó Ngạc Nhĩ Đa đã khỏi bệnh xuất quan rồi, Mạc Qua có thể nhường vị trí của Đại hãn lại à? Hiển nhiên là không có khả năng lắm.

Vì thế kì thự hai người kia vẫn luôn có mâu thuẫn, chỉ có điều bởi vì bọn họ đều vì lợi ích của Kim Trướng Hãn Quốc mà giấu những này mâu thuẫn này đi.

Vì thế suy nghĩ của Ngạc Nhĩ Đa nếu muốn giết Tô Tín trái lại là nhạt nhất ở nơi này, chỉ có điều hiện tại hắn đã không nể mặt mũi triệt để với Tô Tín rồi, có thể giết chết Tô Tín ở đây hiển nhiên là tốt nhất.

Chương 2293 - Đại Khiên Ti

Đại Khiên Ti

Lần này Tô Tín hơi kinh ngạc, tuy vật này nhìn đáng sợ, nhưng lực công kích và sức phòng ngự cũng không tính là mạnh lắm, một chiêu của Tô Tín liền có thể nghiền ép.

Nhưng vấn đề là vật này căn bản là đánh không chết, hơn nữa cũng không thể bỏ mặc đối phương liền như thế đến công kích chính mình, đây mới là bí thuật chân chính khó chơi của Phạm La Già.

Nếu như một người đơn độc thì miễn, mặc kệ thứ Phạm La Già này hiến tế chính là cái gì, Tô Tín trực tiếp một tát đập chết đối phương, vật này tự nhiên cũng sẽ tiêu tan.

Nhưng hiện tại tình huống như thế, hiển nhiên người khác sẽ không cho Tô Tín cơ hội này.

Quả nhiên, trong nháy mắt Phạm La Già ra tay, ba người Mạc Vô Vi cũng đã ra tay rồi, đều mang theo cơn giận lôi đình hướng tới nghiền ép Tô Tín.

Sắc mặt Phạm La Già hơi tái nhợt, thậm chí ngay cả trong âm thanh đều mang theo một ít mùi vị khàn khàn suy yếu.

“Tô Tín, ngươi không cần tốn công vô ích nữa, Hiến Tế Chi Pháp của Bái Hỏa Giáo không phải dễ đối phó như vậy, ngày xưa Đại Tấn đều không thể diệt Bái Hỏa Giáo ta, kiêng kỵ chính là Hiến Tế Chi pháp của Bái Hỏa Giáo ta!”

Tuy rằng bây giờ Phạm La Già nói hung hăng, nhưng kỳ thực thương thế hắn chịu đựng cũng không nhỏ.

Phàm là là Hiến Tế Chi Pháp, mỗi một dạng đều nghiêm trọng hơn so với thiêu đốt tinh huyết, vì thế những năm này trừ phi là gặp phải sống chết trước mắt chân chính, bằng không Phạm La Già hoặc là những người khác của Bái Hỏa Giáo tuyệt đối sẽ không vận dụng bí pháp hiến tế này.

Kết quả hiện tại Phạm La Già không nói hai lời, trực tiếp vận dụng loại bí pháp cấp bậc này, có thể tưởng tượng được hiện tại sát tâm của Phạm La Già đối với Tô Tín mạnh bao nhiêu.

Thừa dịp Ma thần kì dị kia cuốn lấy Tô Tín trong nháy mắt, lần này ba người cũng là ra tay toàn lực, lần này bọn họ đúng

là không để Tô Tín chạy trốn, mà là trong nháy mắt liền áp chế tới cực điểm.

Bí pháp của Bạch Liên Giáo kỳ quỷ tà dị, Vô Sinh lão mẫu Pháp Tướng hiện lên phía sau Bạch Liên thánh mẫu, Bạch Liên hoặc tâm, Kim Liên diệt thần, vô số cánh sen bay lượn trong lúc đó, nhìn như thánh thiện, nhưng cũng tà dị cực kỳ!

Lần này Ngạc Nhĩ Đa cũng liều mạng rồi, kì thực võ kĩ của Kim Trướng Hãn Quốc rất đơn sơ, vì thế chủ tu của bọn họ đều là thân thể, trực tiếp lấy lực phá xảo, đi con đường dốc hết toàn lực.

Ngạc Nhĩ Đa cũng trực tiếp bùng nổ ra Pháp Tướng của mình, chỉ có điều Pháp Tướng của hắn tương đối kỳ lạ, không có thực thể, mà giống như là một tầng sương mù bình thường bám vào trên người Ngạc Nhĩ Đa, làm cho phía sau hắn trôi nổi ra một cái bóng mờ to lớn, giống như người khổng lồ.

Trong giây lát này một cước của Ngạc Nhĩ Đa rơi xuống đất, sức lực mạnh mẽ làm cho mặt đất vỡ vụn thành từng mảnh, thậm chí dãy núi dưới chân cũng hơi rạn nứt.

Bí danh của Ngạc Nhĩ Đa chính là Di Sơn Cổ Thần, thậm chí lúc hắn mới vào Chân Vũ thật sự đã từng kiên cường di chuyển một ngọn núi nhỏ hơn mười dặm, thể hiện ra sức mạnh cường hãn đến cực điểm của hắn.

Sau khi bạo phát ra Pháp Tướng oai, tuy rằng Ngạc Nhĩ Đa vẫn cứ không thể so đấu sức mạnh với Đấu Chiến Kim Thân của Tô Tín, nhưng ít nhất có thể miễn cưỡng đánh một trận với Tô Tín.

Hơn nữa bên ngoài còn có Bạch Liên Thánh Mẫu phụ trợ, trong khoảng thời gian ngắn hai người vẫn đánh sinh động với Tô Tín.

Mạc Vô Vi không ra tay trước, hai tay hắn đang không ngừng múa lên, lúc mới bắt đầu tất cả mọi người đều cho rằng hắn đang kết ấn, nhưng trên thực tế nếu ngươi có thể nhìn kỹ thì sẽ phát hiện, trong tay Mạc Vô Vi lại có một sợi tơ do chân khí ngưng tụ thành đang múa.

Những chân khí ngưng tụ thành sợi tơ nhìn qua yếu đuối không thể tả, nhưng cũng ẩn chứa uy năng kì dị, một khi được đan lại, dĩ nhiên có thể tự mình thu nạp sức mạnh đất trời xung quanh, trở nên càng ngày càng cứng cỏi.

Đối với truyền thừa võ đạo phương diện này, Mạc Vô Vi rất yếu, nhưng ở trên giang hồ một trăm năm trước hắn có thể xông xáo ra danh tiếng lớn như vậy đương nhiên không chỉ là bởi vì thủ đoạn của hắn, hoặc là bởi vì cho dù hắn không dựa vào những truyền thừa mạnh mẽ ấy, cũng có thể có vượt qua thực lực của phần lớn Chân Vũ!

Mạc Vô Vi nhanh chóng đan những sợi tơ bé nhỏ kia lại, trôi nổi bồng bềnh, hòa vào trong trời đất, vô sắc vô hình, hướng tới quấn quanh Tô Tín.

Này chính là bí kỹ chí cường Mạc Vô Vi nghiên cứu nhiều năm tạo ra, Đại Khiên Ti!

Ở dưới Đại Khiên Ti, trước hết Tô Tín cảm giác được có chút không đúng.

Những sợi tơ vô hình vô chất kia quấn quanh ở trên người hắn, coi nhẹ chân khí phòng ngự của hắn, từng tia một ràng buộc động tác của hắn, làm cho Tô Tín đang đối mặt Bạch Liên thánh mẫu và Ngạc Nhĩ Đa thì nhất thời rơi vào bị động.

Một quyền kia của Ngạc Nhĩ Đa hạ xuống, ban đầu Tô Tín có thể dùng Đấu Chiến Kim Thân đánh tan, nhưng nhưng bởi vì sức mạnh của Đại Khiên Ti lôi kéo, làm cho Tô Tín lại chậm hơn Ngạc Nhĩ Đa một vỗ, chỉ có thể lấy Huyền Âm Kiếm Giáp đến kiên cường chống chọi.

Chương 2294 - Đại Khiên Ti (2)

Đại Khiên Ti (2)

Kết quả cuối cùng chính là tuy rằng Tô Tín không có chuyện gì, nhưng cũng bị đánh bay hơn mười trượng, Huyền Âm Kiếm Giáp cũng không cách nào chống đỡ thời gian dài, Ngạc Nhĩ Đa không có cho Tô Tín cơ hội ngưng tụ Huyền Âm Kiếm Giáp lần nữa, trực tiếp nghiêng người mà lên, bắt đầu điên cuồng áp chế.

Mà Bạch Liên thánh mẫu ở một bên cũng như thế, Bạch Liên cùng Kim Liên đồng thời tỏa ra, ở trong sức mạnh bạo phát, trong đầu Tô Tín bộc phát ảo giác, hắn vừa định muốn dùng Kích Thần Kiếp để ngăn cản, nhưng bởi vì sức mạnh của Đại Khiên Ti kia dẫn đến nguyên thần của hắn cũng bắt đầu vô pháp ngưng tụ.

Bạch Liên thánh mẫu nhân cơ hội này, trực tiếp chỉ một ngón tay, Chân Không Gia Hương rơi ầm ầm, nhưng mang đến lại là sức mạnh có thể diệt thế, Vô Sinh Chỉ!

Nghịch Chuyển Âm Dương Lực bạo phát ầm ầm quanh thân Tô Tín, hai cỗ sức mạnh nghịch chuyển trực tiếp làm nát tan Chân Không Gia Hương, nhưng bởi vì thân hình Tô Tín cách Nghịch Chuyển Âm Dương Chi Lực gần quá, vì thế dĩ nhiên cũng bị cuốn vào trong đó, chân khí bị nguồn sức mạnh này làm hao mòn đi không ít, nhưng cũng nhân cơ hội bức lui Ngạc Nhĩ Đa tạm thời.

Nguồn sức mạnh này cũng không phải chính Tô Tín tu luyện được, Tô Tín chỉ có thể nắm trong tay, nhưng lại không có cách nào thao tác nhỏ bé.

Một khi Nghịch Chuyển Âm Dương Chi Lực được thi triển, cho dù là Tô Tín tiến vào bên trong cũng sẽ bị công kích.

Thu hồi Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp, lửa của Thiên La Hỏa Đạo quanh thân Tô Tín trong nháy mắt bộc phát ra, nhưng cũng tắt trong giây lát, sức mạnh của Đại Khiên Ti kia càng kéo càng chặt, thậm chí khiến cho trời đất xung quanh Tô Tín đều biến thành một cái lao tù, vây nhốt Tô Tín ở trong đó.

Mạc Vô Vi nhàn nhạt nói: “Không cần giãy dụa nữa, Đại Khiên Ti này của ta đan trời đất, bất kỳ sức mạnh nào cũng đều là chất dinh dưỡng của Khiên Ti này, ngươi giãy dụa càng tàn nhẫn, sức mạnh Đại Khiên Ti ràng buộc cũng càng lớn.”

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Mạc Vô Vi, chẳng trách ngươi ngày xưa trên giang hồ có thể xông xáo ra danh tiếng lớn như vậy, ngươi quả nhiên cũng không phải hạng người dễ khinh thường.

Bất kể là Thiên Địa Đại Cầm Nã của ngươi lúc trước hay là Đại Khiên Ti hiện tại đều có thể trở thành võ kỹ truyền thừa chí tôn của tông môn hàng đầu rồi, đem võ kỹ tầm thường hòa vào võ đạo đồng thời còn tu luyện tới trình độ như thế này, ta chỉ gặp qua một người, đó là 'Thần Ưng' Thiết Ngạo của Lục Phiến Môn."

Sắc mặt Mạc Vô Vi cũng không hề biến hóa, lời khích lệ đến từ chính kẻ địch cũng không khiến hắn có cảm giác tự đắc gì.

Dù sao ở trong cách nhìn của Mạc Vô Vi, Thiết Ngạo kia cũng chỉ là võ giả hậu tiến tiểu bối mà thôi, Tô Tín lấy hắn so sánh với mình, chẳng lẽ mình còn nên vinh quang hay sao.

Nhưng sau đó Tô Tín lại nói: "Chỉ có điều ở trên một số cấp võ đạo cũng đại diện cho tính cách một người, uy lực Thiên Địa Đại Cầm Nã cùng Đại Khiên Ti này của ngươi xác thực rất mạnh, cũng rất kinh diễm, võ giả cùng cấp có thể tránh thoát hai chiêu này của ngươi có thể nói là đếm được trên đầu ngón tay.

Nhưng vấn đề là, hai chiêu này của ngươi có thể khống chế người, nhưng lại không thể giết người, võ đạo chém giết, quan trọng nhất không phải là hạn chế đối phương, mà là giết đối phương!

Võ đạo của ngươi không có sát chiêu, bởi vì ngươi nhu nhược quá mức, thậm chí đã không có nhuệ khí!"

Một tiếng cuối cùng của Tô Tín vừa dứt, ngọn lửa Ma Thần của Phạm La Già, Bạch Liên thánh mẫu còn có Ngạc Nhĩ Đa cũng đã vọt lên, nhưng lúc này trên người Tô Tín trên người lại bùng nổ ra một luồng tử khí kinh người, giống như cửa Minh Phủ bị mở ra, cỗ tử khí kia rít gào mãnh liệt, trong nháy mắt những sợi tơ vô hình quanh thân Tô Tín cũng bị tử vong chi lực phá tan!

Đại Khiên Ti của Mạc Vô Vi được xưng là có thể hấp thu bất kỳ sức mạnh làm chất dinh dưỡng, nhưng tử vong chi lực thuần túy đến cực điểm này Đại Khiên Ti cũng có thể hấp thu à? Trừ phi bản thân Mạc Vô Vi cũng đã nắm trong tay tử vong chi lực, bằng không hậu quả của Đại Khiên Ti thu nạp tử vong

chi lực chính là bị tử vong chi lực căn mòn hoàn toàn, trở nên yếu đuối không thể tả, bị Tô Tín tránh thoát trực tiếp.

Chương 2295 - Chớ chọc vào ta

Chớ chọc vào ta

Ở đây Mạc Vô Vi vẫn luôn xông lên đầu giết chóc, trước đó hắn đã bị thương trong tay Tô Tín, bây giờ bộ dạng này vết thương chồng lên vết thương, có vẻ càng thê thảm hơn.

Mạc Vô Vi bỗng chốc thất thủ khiến đám Bạch Liên Thánh mẫu đều không kịp chuẩn bị, với tình huống trước mắt, bọn họ cũng không thể bỏ mặc Mạc Vô Vi bị Tô Tín giết chết, một khi Mạc Vô Vi chết, ai xông lên trước nhất liều mạng với Tô Tín?

Mặc dù ba người bọn họ đều muốn giết Tô Tín, nhưng bất kể ai cũng sẽ không trả giá bằng cả tính mạng mình để giết Tô Tín.

Vậy nên trong tình trạng không thể giết chết Tô Tín trong một đòn, ba người trực tiếp lựa chọn thay đổi phương hướng, bảo vệ Mạc Vô Vi trước rồi tính.

Nhưng lúc này, khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười quỷ dị, hắn không xông về phía Mạc Vô Vi mà ngược lại nhằm vào Phạm La Già ở hướng khác, Phạm La Già vẫn đang tu dưỡng sau khi hiến tế Ma Thần Liệt Diễm!

Hành động này khiến mọi người ở đây đều sững sờ, bao gồm cả Phạm La Già cũng thế.

Nếu tính thù hận, hình như mối thù của Tô Tín hẳn và Mạc Vô Vi lớn hơn mà? Dù sao nãy giờ vẫn là Mạc Vô Vi kêu gào thề giết Tô Tín, cũng là hắn sắp đặt tất cả tựa như không cần mạng, muốn giết chết Tô Tín.

Kết quả hiện tại Tô Tín đột nhiên ra tay với Phạm La Già, chuyện gì thế này?

Trên thực tế nếu Tô Tín muốn thoát khỏi sự truy sát của nhóm Mạc Vô Vi, đúng là hắn nên giết chết Mạc Vô Vi trước.

Đừng nhìn hiện giờ bốn người bọn họ liên thủ ăn ý như vậy, đó hoàn toàn là vì có Mạc Vô Vi đánh tiên phong không màng sống chết, cứng đối cứng với Tô Tín, nếu Mạc Vô Vi chết, ba người bọn hắn sẽ tan đàn xẻ nghé thôi.

Nhưng hiện tại Tô Tín không có ý định chạy trốn truy sát gì, ngược lại càng nhiều người đến truy sát hắn càng tốt, tốt nhất lần lượt kéo đến, như vậy hắn có thể giải quyết hết đám người này.

Đương nhiên lúc này, Phạm La Già càng nghẹn khuất hơn.

Khi đối mặt với Tô Tín, hắn luôn nằm ở thế yếu.

Trước đó Tô Tín dập tắt Thánh Hóa cháy ngàn năm trên Thánh Sơn của Bái Hỏa bọn họ, hắn nhịn.

Về sau Tô Tín lại ép hắn giết những võ giả thuộc Hắc Thủy nhất mạch, hắn cũng nhịn.

Kết quả bây giờ bốn người cùng ra tay, rõ ràng người uy hiếp Tô Tín nhất là Mạc Vô Vi, kết quả hiện tại Mạc Vô Vi cũng đã bị Tô Tín đánh trọng thương, vậy mà hắn còn nhằm vào chính mình, đây là có ý gì? Chọn quả hồng mềm để bóp? Cho rằng mình dễ bắt nạt?

“Tô Tín! Ngươi khinh người quá đáng!”

Phạm La Già giận dữ gầm lên một tiếng, tuy hắn vừa hiến tế Ma Thần Liệt Diễm kia, nhưng hắn vẫn còn sức đánh một trận.

Mặc dù bình thường Phạm La Già có vẻ do dự không quyết đoán, nhưng trong thời điểm bước ngoặt sinh tử này, Phạm La Già vẫn khá quả quyết.

Trong nháy mắt Tô Tín ra tay, hắn kết ấn lần hai, sử dụng bí pháp hiến tế.

Lần này động tác của hắn hơi quỷ dị, sau khi những thần chú kỳ lạ phát ra từ miệng hắn, cánh tay phải của hắn “bụp” một tiếng nổ tung thành một làn mưa máu, hóa thành một con giao long lửa lao về phía Tô Tín.

Giữa đường, con giao long đó ngửa mặt lên trời thét dài, hóa thành một thanh trường thương ngưng tụ hoàn toàn từ lửa

máu, bên trên lập loè một luồng sát khí sắc bén.

Một tay Phạm La Già nắm thương, trường thương quét đâm liên tiếp, là một bộ thương pháp cực kỳ mạnh mẽ bá đạo, hoàn toàn khác với võ đạo bình thường của hắn.

“Ta muốn giết ngươi, ngươi chống lại được chắc?”

Trong giọng nói của Tô Tín không có một chút chập chờn nào, hắn nói câu này nghe có vẻ ngông cuồng, nhưng lại là sự thực.

Trong mắt người ngoài, cường giả Chân Vũ là Lục Địa Thần Tiên, thực lực của bọn họ hẳn phải xấp xỉ nhau mới đúng, nhưng trên thực tế cùng là Chân Vũ, khoảng cách không phải lớn bình thường đâu.

Với thực lực hiện tại của Tô Tín, trong số Chân Vũ cảnh, ngoài những người cỡ như Mạnh Kinh Tiên và Diêm La Thiên tử khiến hắn phải kiêng kỵ, những người còn lại Tô Tín không thèm coi vào mắt.

Luồng khí tức kinh khủng bùng nổ xung quanh người Tô Tín, kiếm ý Huyền Âm Thập Nhị Kiếm đã ngưng tụ thành thực thể, mười hai đường kiếm ý ngưng thành một trường kiếm đen như mực, đụng vào trường thương do giao long huyết diễm hóa thành, hai binh khí tức khắc bùng nổ uy năng vô biên, chân khí cuồng bạo bắt đầu liên tục nổ tung, có vẻ cực kỳ khủng bố.

Lúc bấy giờ đám Bạch Liên Thánh mẫu muốn đi giúp, nhưng cũng đã chậm.

Đối mặt Tô Tín, Phạm La Già hoàn toàn không chống lại được, đây là sự áp chế về mặt thực lực.

Mọi người có thể thấy rõ ràng, Huyền Âm chi kiếm của Tô Tín gần như lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được ăn mòn trường thương do giao long huyết diễm hóa thành, cuối cùng Huyền Âm kiếm khí chui vào cơ thể, Phạm La Già lập tức phun ra một ngụm máu tươi, bay ngược ra ngoài.

Chân Tô Tín đạp vào không trung, cơ thể giống như long đằng, cơ hồ chỉ trong tích tắc đã xuất hiện trước mặt Phạm La Già, một quyền đấm xuống, quyền mang màu vàng nháy mắt

bao phủ hắn, trong mắt Phạm La Già lóe lên một tia hoảng sợ, hiện giờ đến cả cơ hội hiến tế hắn cũng không có.

Ban đầu Phạm La Già sử dụng bí thuật hiến tế một lần đã đại thương nguyên khí, hiện tại hắn sử dụng hai lần liên tiếp, đã trọng thương.

Chương 2296 - Chớ chọc vào ta (2)

Chớ chọc vào ta (2)

Hơn nữa vừa rồi Huyền Âm kiếm khí chui vào cơ thể, đây căn bản là vết thương chồng lên vết thương, nếu Phạm La Già sử dụng bí pháp hiến tế trong tình trạng hiện tại, vậy thì hắn không phải đang liều mạng với Tô Tín, mà là đang tự sát.

Vậy nên Phạm La Già cũng chỉ có thể tạm thời sử dụng bí pháp của Bái Hỏa Giáo để phòng ngự trước.

Phạm La Già dùng một cánh tay còn lại kết ấn, nhưng hắn chưa kịp kết ấn pháp xong, thần mang vàng kim quanh người Tô Tín rực sáng, uy lực của Kích Thần Kiếp ầm ầm bộc phát, nguyên thần mạnh mẽ xung kích khiến Phạm La Già thất thần trong tích tắc.

Tuy rằng chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng vẫn dẫn đến động tác kết ấn của Phạm La Già khựng lại, một quyền của Tô Tín đã đấm đến ngực hắn, trực tiếp tạo thành một lỗ hổng to đùng ở lồng ngực hắn!

Phạm La Già không dám tin nhìn Tô Tín, dù cho trái tim đã bị đánh nát, nhưng sức sống của cường giả Chân Vũ cảnh vẫn cứ giúp hắn không lập tức chết đi.

Tô Tín thản nhiên nói: “Lúc trước ta rời khỏi Tây Vực đã từng nói, chuyện của Hắc Thủy nhất mạch đã xem như xong, chớ có chọc vào ta nữa, nhưng đáng tiếc ngươi không nghe, hiện tại chứng minh, Tô Tín ta nói lời giữ lời, sẽ không lừa ngươi.”

Phạm La Già đã không kịp hối hận, hắn cũng không còn cơ hội hối hận.

Tô Tín trực tiếp vung tay lên, cơ thể Phạm La Già ngã rầm xuống gần tinh vực đồ đại điện hình rồng, máu tươi đặc sệt

như thủy ngân chậm rãi chảy ra.

Chỗ này chính là nơi Tô Tín bố trí Huyết Sát kiếm trận, máu tươi của cường giả Chân Vũ cảnh không thể để lãng phí.

Phạm La Già bị giết, một loạt hành động của Tô Tín quá nhanh chóng, quả thực không cho bọn họ cơ hội phản ứng, điều này khiến lòng Ngạc Nhĩ Đa không khỏi sợ hãi.

Nhưng lúc này, Bạch Liên Thánh mẫu khẽ cau mày, mãi đến tận vừa rồi Tô Tín sử dụng Huyền Âm kiếm ý kia, Bạch Liên Thánh mẫu mới cảm nhận được một chút bất thường.

Danh hiệu trên giang hồ của Tô Tín là gì? Rất nhiều người đều gọi Tô Tín là Tây Bắc vương, bởi vì ở đất Tây Bắc, Tô Tín chính là vương, kể cả hoàng đế Đại Chu đến Tây Bắc, lời của hắn cũng chỉ như gió thổi qua tai.

Còn về võ đạo của bản thân, danh hiệu của Tô Tín là Huyết Kiếm Thần Tôn, mặc dù Tô Tín không tập trung nghiên cứu võ đạo kiếm đạo, nhưng về kiếm đạo, mấy ai có thể địch nổi hắn?

Bạch Liên Thánh mẫu không thể quên được cảnh tượng trước kia, nàng bị Tiên Nhân Chi Kiếm và Tử Vong Chi Kiếm của Tô Tín ép lui, luồng uy lực kiếm đạo đó còn mạnh hơn cả Ứng Thiên Qua của Danh Kiếm Sơn Trang.

Nhưng hiện tại thì sao? Đánh lâu thế này, sao không thấy Tô Tín sử dụng võ kỹ kiếm đạo mạnh mẽ của hắn? Còn có thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm của Tô Tín đâu?

Những nghi hoặc này vừa lóe lên trong đầu Bạch Liên Thánh mẫu, nàng chưa kịp truy cứu kỹ càng, hai luồng khí thế mạnh mẽ đã ầm ầm hạ xuống, thình lình là hai người Tinh Thần Tử - Trần Huyền Tông và Liệt Thiên Thần Tướng - Ngụy Cửu Lăng.

Hai người bọn họ nhìn thấy dáng vẻ Mạc Vô Vi thê thảm như vậy, còn có thi thể Phạm La Già nằm trên đất, sắc mặt tức khắc thay đổi.

Sau khi nhận được tin Mạc Vô Vi truyền đi, bọn họ lập tức chạy tới, cũng biết Mạc Vô Vi đã bắt tay với ba người, trong

đó có cả nhân vật được xếp hàng đầu trong Chân Vũ cảnh là Bạch Liên Thánh mẫu.

Vậy nên bọn họ vô thức cho rằng thực ra cũng không cần mình ra tay, chỉ bằng bốn người này là có thể giải quyết Tô Tín, vì vậy khi đến, bọn họ còn chẳng sử dụng tốc độ nhanh nhất.

Không ngờ kết quả sự tình hoàn toàn khác nhau trong tưởng tượng của bọn họ.

Lấy bốn địch một, kết quả lại bị Tô Tín giết ngược một người, hơn nữa ngay cả Mạc Vô Vi thực lực bản thân không tệ cũng bị mạnh mẽ đánh trọng thương, cảnh tượng này quả thực làm người ta không thể tin nổi, rốt cuộc thực lực của tên Tô Tín này mạnh đến mức nào? Lẽ nào trong Chân Vũ cảnh, hắn thật sự vô địch?

Trần Huyền Tông nhìn Mạc Vô Vi nói: “Mạc huynh, Tô Tín sử dụng âm mưu quỷ kế gì mới khiến các ngươi bị thương thành thế này?”

Mạc Vô Vi cười thảm một tiếng lắc đầu nói: “Không có âm mưu quỷ kế gì, ta vốn cho là ta đã đánh giá cao thực lực của Tô Tín, không ngờ cuối cùng vẫn là coi thường hắn. Trần huynh, Ngụy huynh, các ngươi phải cẩn thận một chút, trước tiên không nói đến cảnh giới của kẻ này, về mặt thực lực hắn đã gần đến Thần Kiều, trong các võ giả đồng lứa với chúng ta, có lẽ chỉ có Thất Kiếm Tôn - Tư Đồ Chiêu Vân mới có thể so bằng hắn!”

Vừa nói dứt lời, sắc mặt Trần Huyền Tông và Ngụy Cửu Lăng bỗng biến đổi, Mạc Vô Vi so sánh Tô Tín với Tư Đồ Chiêu Vân, chẳng lẽ thực lực của kẻ này thật sự đáng sợ đến mức đó ư?

Chương 2297 - Một đòn giết chết

Một đòn giết chết

Phạm La Già thực lực yếu nhất chết chẳng sao cả, ban nãy giao thủ mấy bận liên tiếp, mặc dù bọn họ chịu thiệt, nhưng gần như cũng đã thăm dò hết thực lực của Tô Tín.

Vì thế bây giờ có thêm hai người Trần Huyền Tông và Ngụy Cửu Lăng, lần này bọn họ sẽ không thua nữa.

Tô Tín híp mắt nhìn Trần Huyền Tông và Ngụy Cửu Lăng nói: "Hai vị, hình như thù giận giữa ta và hai người các ngươi còn chưa đến mức nhất định phải không chết không thôi, đúng chứ? Hay là quan hệ của hai người các ngươi và Mạc Vô Vi tốt đến nỗi có thể quyết đấu sinh tử vì hắn?"

Trần Huyền Tông và Ngụy Cửu Lăng đều không lên tiếng, nếu tính thù hận, chuyện trước kia bọn họ và Tô Tín cùng lắm chỉ có thể coi là xích mích nhỏ mà thôi, bởi vì thậm chí song phương chưa từng gặp mặt.

Nếu đổi thành tình huống bình thường, chuyện như vậy hai bên đều sẽ nhớ trong lòng, cùng lắm khi gặp mặt sẽ âm dương quái khí nói đểu hai câu thôi, chứ không ảnh hưởng quá nhiều.

Nhưng tình huống bây giờ lại khác, trong đó có xích mích giữa bọn họ, cũng có nhân tình của Mạc Vô Vi, đương nhiên quan trọng hơn là đồ của Mạc Vô Vi cho bọn họ khiến bọn họ rất động lòng, không chỉ là thanh trường kiếm có thể so được với thần binh trong tay Trần Huyền Tông, về sau chỉ cần là cơ duyên bảo vật Mạc Vô Vi tìm được, hắn cho Ngụy Cửu Lăng hết, điều này khiến bọn họ không thể từ chối.

Vì thế sau quãng trầm mặc, Ngụy Cửu Lăng chỉ thản nhiên nói: "Giết người không cần lý do, những năm qua võ giả Chân Vũ cảnh ngã xuống trong thành Bạch Đế này cũng không ít, hiện tại Phạm La Già đã chết trong tay ngươi, ngươi lại chết trong tay của chúng ta, điều này rất công bằng, không phải sao?"

Vừa nói dứt lời, Ngụy Cửu Lăng đã ra tay.

Trăm năm trước, quan hệ của hắn, Trần Huyền Tông và Mạc Vô Vi cũng không tệ, vậy nên ba người bọn họ cũng thường xuyên liên thủ với nhau, độ ăn ý không phải người bình thường có thể so sánh được.

Còn Bạch Liên Thánh mẫu và Ngạc Nhĩ Đa tạm thời cứ kệ bọn họ, bọn họ đồng ý ra tay thì đứng bên tiếp ứng là được rồi,

gắng gượng phối hợp với bọn họ, Ngụy Cửu Lăng có cảm giác bó tay bó chân.

Ngày xưa Ngụy Cửu Lăng là võ giả xuất thân từ quân đội Đại Tấn, võ đạo của hắn có đặc điểm rõ ràng của quân đội, cứng rắn hung hăng, chú trọng chủ yếu vào lực sát thương.

Một thanh phương thiên họa kích đen như mực xuất hiện trong tay Ngụy Cửu Lăng, trường kích khuấy đảo thiên địa, ầm vang hạ xuống phía Tô Tín, chỗ nó đi qua, đại địa rung chấn, hư không vỡ vụn!

Phía trước Tô Tín có vô số đường kiếm khí bay lượn, có kiếm ý nhiễm huyết sát chi khí, cũng có kiếm ý nhiễm tử vong chi lực, còn có Huyền Âm kiếm khí đến từ Vạn Đạo Sâm La của Tô Tín.

Những kiếm khí này hội tụ thành một thanh kiếm to lớn vô hình, đụng vào phương thiên họa kích kia, nhất thời một cơn chấn động kinh khủng bùng nổ.

Chỉ giao thủ một chiêu, Tô Tín đã có thể cảm giác được thực lực của Ngụy Cửu Lăng tuyệt đối mạnh hơn Ngạc Nhĩ Đa một bậc.

Nhiều loại kiếm ý của mình ngưng tụ thành một thể, nhưng cũng không thể ngăn cản trường kích cuồng bạo của đối phương, trái lại rơi vào tình trạng giằng co sức mạnh.

Cũng may trường kích trong tay Ngụy Cửu Lăng chỉ là thiên binh cực phẩm, không phải thần binh, chỉ tăng cường cho hắn một lượng chân khí có hạn, nếu không hiện tại người rơi xuống thế hạ phong chính là Tô Tín.

Đương nhiên hiện giờ Tô Tín không mang Duy Ngã Đạo Kiếm trên người, nếu có Duy Ngã Đạo Kiếm ở đây, kiếm đạo chi uy của Tô Tín mới có thể phát huy đến đỉnh cao, như vậy người thua sẽ biến thành Ngụy Cửu Lăng.

Sau khi Ngụy Cửu Lăng ra tay, Trần Huyền Tông ra tay sát theo sau.

Hắn là truyền nhân của Quan Tinh Đạo Môn thượng cổ, trên thực tế thực lực bản thân Trần Huyền Tông cũng không quá

mạnh mẽ.

Trong truyền thừa của Quan Tinh Đạo Môn võ kỹ chỉ chiếm một phần không nhiều, tinh túy chân chính của Quan Tinh Đạo Môn nằm ở các loại bí thuật thần thông họ lĩnh ngộ được khi quan sát ngôi sao mọc rồi lặn, trong đó có tử vi bói toán, cũng có trận pháp, thậm chí còn có bí pháp nguyên thần, tóm lại vô cùng hỗn tạp.

Chỉ có điều những thứ lộn xộn này gộp lại, có thể phát huy ra một số uy lực lạ thường.

Trong khoảnh khắc Ngụy Cửu Lăng ra tay, hai tay Trần Huyền Tông kết ấn, thanh trường kiếm lấy được từ Mạc Vô Vi lập tức bùng lên ánh sao chói mắt.

Trường kiếm lơ lửng giữa trời, điều khiển hoàn toàn bằng sức mạnh nguyên thần của bản thân Trần Huyền Tông, phảng phất như kiếm tiên trong truyền thuyết, mang theo uy lực khác thường rền vang hạ xuống, nhắm thẳng vào Tô Tín!

Bạch Liên Thánh mẫu và Ngạc Nhĩ Đa liếc mắt nhìn nhau, lúc này không ra tay còn chờ đến khi nào? Ngay cả Mạc Vô Vi trước bị Tô Tín đánh trọng thương giờ cũng gắng gượng dồn chân khí, xông về phía Tô Tín.

Năm người liên thủ đánh hội đồng, uy lực mạnh hơn trước gấp mấy lần, lần này bọn họ phải xem xem Tô Tín chống đỡ thế nào!

Chỉ có điều hiện giờ, trong mắt Tô Tín không hề có sự hoảng sợ, trái lại hắn để lộ một tia cười nhạo.

Mọi người chưa kịp phản ứng lại, bên cạnh Ngụy Cửu Lăng đột nhiên truyền đến một cơn chấn động đáng sợ.

Chương 2298 - Một đòn giết chết(2)

Một đòn giết chết(2)

Một bóng người phảng phất ma thần giẫm một chân xuống, mặt đất vang lên tiếng nổ cực lớn, trong nháy mắt đã tới trước mặt hắn, đấm một quyền, tựa như một cây thương vô song có thể phá vỡ bầu trời, trong nháy mắt đã phá hủy chân khí hộ thể

của hắn, mang theo một làn sương máu, trường kích màu đen trong tay Ngụy Cửu Lăng tức khắc vỡ vụn trước kiếm ý của Tô Tín, trong nháy mắt kiếm ý nhập thể, cắn phá của kinh mạch Ngụy Cửu Lăng, thậm chí hắn ngay cả tiếng hét thảm cũng không thể phát ra.

Nhưng như vậy vẫn chưa hết, ngay khi kiếm ý của Tô Tín nhập thể, sóng lớn ngút trời cuốn lên từ bên dưới người Ngụy Cửu Lăng, bóng người Công Tôn Vân ẩn hiện bên trong, hắn đập một tay xuống, chưởng lực mãnh liệt ầm ầm rơi xuống.

Nhưng chưởng này còn chưa hoàn toàn đập vào người Ngụy Cửu Lăng, hắn đột nhiên lại đánh ra hàng vạn chưởng!

Đây là võ kỹ Tam Điệp Lãng đơn giản nhất, hoặc nói không thể tính là võ kỹ, chỉ có thể coi là một cách sử dụng chân khí đơn giản nhất, dùng quyền cũng được, dùng chưởng cũng được, dùng binh khí như đao kiếm cũng được.

Nhưng sức mạnh tích lũy trong một chưởng của ngươi làm sao có thể so bằng vạn chưởng? Hơn nữa mỗi một chưởng, Công Tôn Vân đều dùng toàn lực đánh ra, sức mạnh chồng chéo từ hàng vạn chưởng lực tuyệt đối kinh khủng, mặc dù không có uy lực gì khác, nhưng luồng sức mạnh chí cường này chỉ trong nháy mắt đã đánh nát một nửa cơ thể Ngụy Cửu Lăng!

Sức sống của cường giả Chân Vũ cảnh mạnh cỡ nào? Không tính bí pháp trích máu vẫn có thể sống lại của Diêm La Thiên tử, hiện tại dù cơ thể của Ngụy Cửu Lăng bị nổ nát một nửa, hắn vẫn sống sót, còn muốn giãy dụa.

Nhưng lúc này, một bóng người xuất hiện trước mặt hắn, một quyền hạ xuống, đầu Ngụy Cửu Lăng nổ tung!

Ngụy Cửu Lăng không phải Diêm La Thiên tử, chỉ có một giọt máu cũng có thể tồn tại, vậy nên dưới một đấm của Tô Tín, hắn chết không thể chết thêm lần nữa, thân thể không đầu ngã xuống mặt đất, máu tươi thấm sâu vào lòng đất, một làn dao động nhẹ nhàng truyền đến, nhưng lúc này không có ai chú ý đến.

Sức mạnh nguyên thần phía sau Tô Tín nổ tung, hóa thành thần ảnh màu vàng hiện lên, nắm phi kiếm của Trần Huyền

Tông trong tay.

Nhưng Tô Tín không dùng sức mạnh nguyên thần để mạnh mẽ lay chuyển thần binh oai, hắn chỉ dùng sức mạnh nguyên thần của mình xóa bỏ sức mạnh nguyên thần của Trần Huyền Tông đang điều khiển phi kiếm.

Ánh sáng vàng rực sáng, thân ảnh kia trực tiếp ném mạnh phi kiếm xuống đất, khiến phi kiếm gào thét một tiếng, bay về bên cạnh Trần Huyền Tông, làm Trần Huyền Tông phun ra một ngụm máu tươi, sợ hãi nhìn nhóm Tô Tín.

Điều hắn hoảng sợ không phải là Tô Tín dễ dàng phá chiêu phi kiếm của hắn, mà là đang hoảng sợ vì Tô Tín còn có đồng bọn, vẫn luôn mai phục ở đây, mãi đến thời khắc mấu chốt ra một đòn giết chết, bỗng chốc đã giết được Ngụy Cửu Lăng!

Bạch Liên Thánh mẫu, Ngạc Nhĩ Đa và Mạc Vô Vi lập tức thu tay lại, với tình huống hiện tại mà bọn họ còn xông lên, hoàn toàn là tìm chết.

“Triệu Vũ Niên! Công Tôn Vân!”

Mạc Vô Vi với vẻ mặt điên cuồng đọc tên hai người này, hiện giờ sát khí trong mắt hắn suýt chút nữa đã dâng trào.

Không ngờ tới, không ai ngờ tới Tô Tín vậy mà lại có đồng bọn.

Trước đó đám Mạc Vô Vi có thể hơi lo lắng, dù sao mặc dù trên giang hồ, Tô Tín có nhiều kẻ thù, nhưng cũng giao thiệp với không ít người, hơn nữa hắn còn là người thuộc Địa Phủ.

Nhưng đánh tới cuối cùng, kể cả trong thời khắc Tô Tín gặp nguy hiểm nhất, đồng bọn của hắn vẫn chưa từng xuất hiện, thế nên mọi người theo bản năng quên mất chuyện này.

Chẳng ai nghĩ đến bọn họ có thể nhẫn nại đến thế, nhẫn nại đến tận bây giờ mới ra tay, cuối cùng một đòn giết chết Ngụy Cửu Lăng!

Võ giả Chân Vũ cảnh mà bị giết trong vài giây, giang hồ hơn một nghìn năm nay chưa từng xảy ra chuyện như vậy, bây giờ nhìn có vẻ như ngẫu nhiên, nhưng thực ra cũng là tất nhiên.

Nếu là lúc bình thường, một mình Ngụy Cửu Lăng chiến đấu với Tô Tín cũng không đến nỗi bị một đòn giết trong vài giây như vậy, nhưng mấu chốt của vấn đề hiện giờ là Ngụy Cửu Lăng cho rằng có đám Mạc Vô Vi ở bên cạnh, căn bản không tồn tại khả năng có người đánh lén, vậy nên hắn vô thức buông lỏng cảnh giác, dốc toàn lực đối phó Tô Tín.

Hắn căn bản không nghĩ tới, Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân ngay từ đầu đã mai phục ở đây, dù trong thời khắc Tô Tín nguy hiểm nhất, Tô Tín cũng không truyền tin cho bọn họ, để bọn họ ra tay.

Hơn nữa bản thân thực lực của Triệu Vũ Niên đã cực mạnh, Đấu Chiến Sát Pháp của hắn có khả năng bộc phát đáng sợ, không khác gì coi bản thân thành binh khí hình người để rèn luyện, vì vậy chỉ trong mất giây đã đánh Ngụy Cửu Lăng bị thương nặng, sau khi Tô Tín lại ra tay, khiến hắn đã vết thương chồng lên vết thương.

Đương nhiên người tạo nên vết thương trí mạng cho Ngụy Cửu Lăng lại là Công Tôn Vân có thực lực yếu nhất trong ba người bọn họ.

Lúc thường, một chiêu đó của Công Tôn Vân căn bản cũng không có cơ hội chồng lên hàng vạn chưởng lực, nhưng hiện tại Ngụy Cửu Lăng bị Triệu Vũ Niên và Tô Tín liên tiếp đánh trọng thương, cho hắn đầy đủ thời gian chồng lên hơn vạn đạo chưởng lực, một đòn cuối cùng hạ xuống, uy lực đó đến cả Tô Tín cũng phải thầm sợ hãi, thế mới chỉ một chưởng đã đánh nát một nửa cơ thể Ngụy Cửu Lăng, đẩy hắn đến gần bờ vực của cái chết, cuối cùng bị Tô Tín giết.

Chương 2299 - Lại nổi sóng lớn

Lại nổi sóng lớn

Có thể nói cục diện này tràn ngập vô số điều ngẫu nhiên, hoàn toàn không thể phỏng chế, ngay cả bản thân Tô Tín sắp đặt bẫy cũng không ngờ hiệu quả sẽ tốt đến thế, một đòn đã giết chết một cường giả Chân Vũ cảnh.

Trong khoảnh khắc giết Ngụy Cửu Lăng, cả hai bên đều hơi sững sờ, ngay cả Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân đều chưa

lấy lại tinh thần, giống như không dám tin mình lại có thể tạo ra uy lực to lớn như thế.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ đứng bên cạnh Tô Tín, thể hiện tư thế sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Hiện tại đã chết mất hai người, nhưng nơi này vẫn còn bốn người, giết chết cả bốn người bọn họ, Huyết Sát kiếm trận ngưng tụ máu tươi của sáu người bọn họ không biết đến cùng có thể không phá vỡ trận pháp kia không, nhưng chắc cũng gần đủ, không được thì giết thêm mấy tên nữa là được.

Nếu là trước kia, dù có thế nào Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân cũng không tin võ giả Chân Vũ cảnh lại dễ dàng bị đánh chết như vậy.

Nhưng hiện tại đã chết hai người, suy nghĩ của bọn họ đã có một vài thay đổi.

Tô Tín nhìn Trần Huyền Tông, nhàn nhạt nói: “Trần Huyền Tông, ta đã nói rồi, giang hồ hiện tại đã không còn là giang hồ trước kia của các ngươi, nếu đã lựa chọn ẩn tu, vậy thì khiêm tốn một chút vẫn hơn, kết quả các ngươi nhất định phải giúp đỡ kẻ khác cố tình can thiệp vào, hiện tại giữa đường đứt gánh, các ngươi từng nghĩ tới kết cục này chưa?”

Sắc mặt Trần Huyền Tông âm trầm, trên thực tế cái chết của Ngụy Cửu Lăng quả thực tác động đến hắn rất lớn.

Hai người đều là Chân Vũ, hơn nữa quan trọng nhất chính là Ngụy Cửu Lăng với hắn đều thuộc võ giả ẩn tu đời trước, kết quả vừa mới bước vào giang hồ chưa bao lâu đã bị người ta giết chết, tình huống này chênh lệch quá lớn với tưởng tượng của bọn họ, chẳng trách Trần Huyền Tông không chịu nổi.

Mạc Vô Vi nhíu chặt mày lại, nếu Trần Huyền Tông thật sự bị Tô Tín thuyết phục rút lui, vậy thì gay go.

Là người thì đều sợ chết, võ giả Chân Vũ cảnh cũng thế, Lục Địa Thần Tiên cũng là người, xu lợi tránh hại chỉ là bản năng thôi.

Ban đầu bất kể là Trần Huyền Tông hay Ngụy Cửu Lăng, đối diện với Tô Tín đều mang theo cảm giác nhìn từ trên cao

xuống, điều này không liên quan đến thực lực, thuần túy là do cảm giác vượt trội của tiền bối đối với hậu bối gây hại.

Chỉ có điều cảm giác vượt trội này cực kỳ yếu ớt, khi thực lực của đối phương hoàn toàn có thể nghiền ép ngươi, đám Trần Huyền Tông mới phát hiện, trên giang hồ, cái gọi là tiền bối và hậu bối, vốn chẳng là cái thá gì!

Ngụy Cửu Lăng thực lực mạnh hơn mình mà chỉ mấy giây đã chết trong tay nhóm Tô Tín, nếu nói trong lòng Trần Huyền Tông không có ý nghĩ gì hoàn toàn là không thể nào.

Mạc Vô Vi hiện tại tất nhiên cũng cảm giác được nỗi dao động trong lòng Trần Huyền Tông, hắn trầm giọng nói với Trần Huyền Tông: "Trần huynh, hiện tại muốn rút lui đã muộn. Ngươi không hiểu con người tên Tô Tín ngày, tính hắn có thù bé bằng mắt muỗi cũng tất báo, lần này ngươi quyết định ra tay với hắn, vậy kể cả ngươi rút lui giữa đường, ngươi tưởng rằng hắn sẽ bỏ qua cho ngươi à? Trần huynh, khi xưa ngươi quyết định không thu đệ tử, từ bỏ việc truyền thừa của Quan Tinh Đạo Môn nhất mạch, vậy nên bây giờ ngươi chỉ có một thân một mình cô đơn. Nhưng dưới trướng Tô Tín có thế lực mạnh mẽ, đủ để uy chấn một phương giang hồ, đợi sau khi ngươi ra ngoài, ngươi lấy cái gì đấu với hắn? Chẳng bằng hiện tại giải quyết hắn ngay ở đây, chỉ như vậy mới có thể phá vỡ thế cục!"

Sắc mặt Trần Huyền Tông có chút khó coi, không chỉ vì Tô Tín, còn vì Mạc Vô Vi.

Mạc Vô Vi nói lời này không chỉ đang khuyên hắn, mà là đang ép hắn, ép hắn liều mạng với Tô Tín ở đây!

Hiện tại Trần Huyền Tông đã nhìn ra, Mạc Vô Vi xác thực có chút điên cuồng, vì giết Tô Tín, chuyện gì hắn cũng làm ra được.

Luận giao tình, mình và Ngụy Cửu Lăng là bạn tốt lâu năm của hắn, kết quả hành động hiện tại của Mạc Vô Vi khiến hắn có phần chạnh lòng.

Trần Huyền Tông chưa kịp nói gì, Tô Tín cười lạnh một tiếng nói: "Bây giờ chư vị vẫn muốn rời khỏi đây à? Nếu đã đến đây

rồi, vậy thì ở lại hết đi! Ân oán gì cũng không cần ra ngoài giải quyết, trực tiếp báo ân báo oán ở đây là tốt rồi.”

Sắc mặt mọi người có mặt ở đây bỗng thay đổi, Tô Tín ngông cuồng có phần hơi quá, lấy ba địch bốn, vậy mà còn muốn giữ bọn họ ở lại đây hết.

Nhưng nhìn thi thể của Ngụy Cửu Lăng và Phạm La Già trên đất, bọn họ không thể không thừa nhận, Tô Tín thật sự có tư cách ngông cuồng.

Nhưng vào lúc này, lại có vài khí tức truyền đến, một người trong đó chính là Long Hổ Đại Thiên Tôn - Lục Huyền Phong thuộc Long Hổ Đạo Môn, ngoài ra còn có hai người Thiên Phong Tôn Giả - Thẩm Cửu Phong từ hải ngoại và Thiên Huyễn Thần Quân - Bạch Vô Mặc thuộc Huyễn Ma Đạo.

Hai người Thẩm Cửu Phong và Bạch Vô Mặc từng giao đấu ở hải ngoại, nhưng không biết vì sao hai người bọn họ lại đồng hành đến đây, hiện tại đã liên thủ.

Nhìn thấy ba người này đến đây, Tô Tín và hai người kia thầm kêu một tiếng không ổn, lại kéo thêm những người khác tới rồi.

Chương 2300 - Lại nổi sóng lớn (2)

Lại nổi sóng lớn (2)

Mặc dù hiện giờ bọn họ đang muốn bày Huyết Sát kiếm trận, chôn giết Chân Vũ để kích hoạt trận pháp, nhưng kế hoạch trước đó của bọn họ là kéo từng người tới một, ở đây đã có nhiều cường giả Chân Vũ cảnh như vậy, nếu Tô Tín có thể chôn giết hết bọn họ một lượt, vậy chắc Tô Tín cũng có thể trực tiếp lên cấp Thần Kiều.

Những người mới tới chắc là vì chấn động do trận đấu giữa bọn họ hấp dẫn, chuyện này thì không có cách nào, hoàn toàn là vấn đề xác suất.

Phạm vi mảnh vỡ thế giới này không nhỏ, cho dù là Chân Vũ bay từ bên này đến bên kia cũng mất mấy ngày, nếu muốn lục soát toàn bộ mảnh vỡ thế giới này, e là thời gian một tháng còn chưa đủ.

Hiện tại đám Lục Huyền Phong đến nhanh như vậy, hắn là bọn họ ở cách nơi này không xa, dù sao dựa theo bản đồ phân bố thực lực kia, vị trí toà cung điện hình rồng ở ngay trung tâm của mảnh vỡ thế giới, cũng nơi dễ dàng hấp dẫn người khác đến nhất.

Lục Huyền Phong nhìn tình hình nơi này, đầu óc bỗng có hơi choáng váng.

Thực ra thời gian bọn họ ở trong mảnh vỡ thế giới này cũng không tính là quá lâu, chỉ xấp xỉ năm ngày, mà phần lớn thời gian trong năm ngày này đều dùng để đi đường.

Kết quả hắn vừa cảm nhận được bên này có chấn động truyền đến là chạy thẳng tới đây, tổng cộng không mất mấy canh giờ, kết quả lại nhìn thấy cảnh tượng thế này.

Bọn họ không biết quá trình giao đấu, nhưng bây giờ chỉ nhìn qua, rõ ràng là sáu người Mạc Vô Vi đối phó với ba người Tô Tín, kết quả bị Tô Tín giết ngược lại hai người, còn đánh Mạc Vô Vi trọng thương.

Trái lại bên phía Tô Tín, Tô Tín nhìn qua chỉ tiêu hao hơi lớn, còn trên người Triệu Vũ Niên và Chân Vũ từ hải ngoại kia không có một vết thương nào, điều này không khỏi quá đáng sợ!

Thật ra mặc dù trước đó Mạc Vô Vi không nói với Lục Huyền Phong rằng muốn bắt tay đối phó với Tô Tín, nhưng hắn đã gặp Trần Huyền Tông, Trần Huyền Tông nói với hắn chuyện này, Mạc Vô Vi xin hắn cùng ra tay đối phó với Tô Tín, không cần hắn chủ công, chỉ cần Trần Huyền Tông có thể bỏ đá xuống giếng vào thời khắc then chốt là đủ.

Long Hổ Đạo Môn cũng không có ân oán gì quá to lớn với Tô Tín, mặc dù quan hệ giữa hắn và Mạc Vô Vi cũng khá tốt, nhưng giao tình này không đủ để hắn trở mặt với Tô Tín.

Vậy nên Lục Huyền Phong chỉ qua quýt phụ họa, cũng không đồng ý thẳng.

Có điều sau đó hắn nghĩ, nếu đám Mạc Vô Vi thật sự có cách chắc chắn giết được Tô Tín, vậy hắn bỏ đá xuống giếng vào thời khắc mấu chốt thực ra cũng chẳng có gì.

Mặc dù Tô Tín là người Địa Phủ, nhưng đừng quên Địa Phủ còn có một kẻ địch lớn là Thiên Đình lù lù ở đó, nếu Tô Tín chết thật, Thiên Đình bỏ đá xuống giếng đã đủ gây phiền phức cho Địa Phủ rồi.

Hơn nữa Lục Huyền Phong thân là chưởng giáo Long Hổ Đạo Môn, người khác sợ Địa Phủ chứ hắn thì không.

Tuy quan hệ giữa tứ đại Đạo môn không được tốt lắm, nhưng cũng không tệ như Thiếu Lâm Tự và Mật tông, ít nhất anh em máu mủ ruột rà không phải nói chơi.

Nếu Địa Phủ thật sự đến gây sự với hắn, Huyền Trần Tử thuộc Thái Nhất Đạo Môn vẫn luôn đang bế quan có ra tay hay không thì khó nói, nhưng Lý Bá Dương của Tạo Hóa Đạo Môn chắc chắn sẽ ra tay.

Vậy nên thực ra trước khi tới đây, Lục Huyền Phong đã quyết định rồi, nếu có cơ hội, hắn cũng không ngại ra tay, coi như trả món nợ ân tình cho Mạc Vô Vi.

Kết quả tình hình hiện tại khiến hắn không kịp chuẩn bị, hắn đi bỏ đá ai, xuống giếng ai? Tô Tín hay là Mạc Vô Vi?

Vậy nên Lục Huyền Phong chỉ đành ho khan một tiếng, hỏi Mạc Vô Vi: “Mạc huynh, sao biến thành bộ dạng thế này?”

Mạc Vô Vi thở dài nói: “Tính sai thôi, Lục huynh, nếu lần này ngươi chịu giúp ta, về sau ta nhất định sẽ báo đáp hậu hĩnh!”

Lục Huyền Phong cũng thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Mạc huynh, không phải ta không muốn giúp ngươi, mà là ta có quá nhiều ràng buộc, dù sao ta là chưởng giáo Long Hổ Đạo Môn, nên cân nhắc đến Long Hổ Đạo Môn trước tiên, vậy nên chuyện này ta thật sự lực bất tòng tâm.”

Lục Huyền Phong nói rồi trực tiếp tránh sang một bên.

Hiện tại hắn còn chưa xác định được khí thế của song phương, vì thế an toàn nhất vẫn là đứng một bên đàng hoàng xem tình hình thì tốt hơn, cố gắng không dính dáng vào.

Bạch Vô Mặc cũng thế, khi hắn thấy trong những người này có Tô Tín, hắn đã quyết định ngay, sẽ không tham dự vào chuyện này.

Mặc dù lúc trước, hắn bị Tô Tín đặt bẫy ở hải ngoại một lần, chọc Bạch Vô Mặc tức ngứa răng, nhưng hắn cũng biết được thực lực, độ tàn nhẫn và khó chơi của Tô Tín.

Đối với loại người như Tô Tín, hoặc là ngươi một đòn giết chết đối phương, không cho hắn cơ hội vươn mình, hoặc là ngươi chớ chọc vào hắn, nếu không sự trả thù trong tương lai tuyệt đối sẽ là ác mộng của ngươi.

Lục Huyền Phong và Bạch Vô Mặc không định đi trêu chọc Tô Tín, ngược lại trong ánh mắt Thẩm Cửu Phong nhìn về phía Tô Tín lộ ra vẻ âm lãnh.

Bản thân hắn không phải người rộng lượng gì, hơn nữa hồi trước ở đất hải ngoại, từ đầu tới cuối hắn đều bị Tô Tín áp chế, còn bị thương nhẹ, vì vậy lần này đến thành Bạch Đế, trong lòng Thẩm Cửu Phong đã có ý định báo thù.

Chương 2301 - Làm lớn chuyện lên

Làm lớn chuyện lên

Chỉ có điều hắn trông thấy Công Tôn Vân vậy mà lại đứng chung một chỗ với Tô Tín, hắn không khỏi lạnh lùng nói: “Công Tôn đảo chủ, ngươi có ý gì hả? Trước kia Tô Tín làm loạn ở đất hải ngoại ta, còn cướp Thần Võ Lệnh từ đất hải ngoại, kết quả bây giờ ngươi lại đứng về phía Tô Tín, ngươi để tôn nghiêm của võ giả hải ngoại ở chỗ nào?”

Công Tôn Vân nghe vậy cũng nhíu mày, hắn nhàn nhạt nói: “ Thẩm Cửu Phong, chẳng phải hiện giờ ngươi cũng đang bắt tay với Bạch Vô Mặc à? Nói mấy lời đó có ích lợi gì? Chung Xử Huyền là người Đạo môn, đất hải ngoại chỉ còn lại hai người là ngươi và ta, không kết đồng minh với những người khác, trong mảnh vỡ thế giới này, chúng ta có thể lấy được cái gì? Ta khuyên ngươi thực tế lên, thù hận ngày xưa tính là cái gì, vũng nước đục này, ngươi đừng lội xuống thì hơn.”

Trong đông đảo các võ giả Chân Vũ cảnh, Công Tôn Vân là người phúc hậu hiếm thấy.

Hắn khuyên Thẩm Cửu Phong đừng nhúng tay vào vũng nước đục này, thật sự vì muốn tốt cho hắn, bởi hắn biết tính cách và

thực lực của Tô Tín, còn có lần này bọn họ chuẩn bị chơi lớn cỡ nào.

Đừng thấy thực lực Thẩm Cửu Phong ở đất hải ngoại không tệ, nhưng nếu hắn dám xen vào chuyện này, vậy quá nửa khả năng hắn phải thành chất dinh dưỡng cho Huyết Sát kiếm trận.

Nhưng tiếc là Thẩm Cửu Phong không nhận ra ý tốt của Công Tôn Vân, hắn còn tưởng Công Tôn Vân đã hoàn toàn đứng về phía Tô Tín.

Vậy nên Thẩm Cửu Phong lập tức cười lạnh nói: "Công Tôn Vân, nếu ngươi đã nói như vậy, tự nhiên ta cũng không khách khí nữa. Ngươi ta cùng là võ giả thuộc hải ngoại, kết quả bây giờ ngươi khăng khăng giúp một người ngoài, vậy không phải Thẩm Cửu Phong ta không nói lý!"

Nói rồi Thẩm Cửu Phong trực tiếp đứng vào cạnh nhóm Mạc Vô Vi.

Tô Tín híp mắt lại, Triệu Vũ Niên bí mật truyền âm nói: "Có thể chống đỡ được không? Nếu không được, chúng ta âm thầm bỏ chạy trước."

Lấy ba địch năm, hơn nữa bên cạnh còn có Bạch Vô Mặc và Lục Huyền Phong chưa biết thái độ ra sao, theo Triệu Vũ Niên thấy, tình hình này có hơi nguy hiểm.

Tô Tín lắc đầu nói: "Bỏ chạy? Vì sao phải bỏ chạy? Trò hay vừa mới mở màn mà."

Nói dứt lời, Đế Lâm Cửu Tiêu Pháp Tướng hiện lên phía sau Tô Tín, trong nháy mắt thần mang vàng rực chiếu thẳng tới chân trời, có vẻ cực kỳ hùng vĩ to lớn.

Sắc mặt Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân đều thay đổi, nếu không vì có những người khác ở đây, bọn họ thật sẽ chỉ vào mũi Tô Tín hỏi hắn có phải ngươi điên rồi không?

Trước mắt chỉ có bọn họ biết bí mật của tinh vực đồ này, hiện tại đã hấp dẫn nhiều người như vậy tới, tinh vực đồ kia ở ngay phía sau núi, nguy cơ bị bại lộ phi thường lớn, thậm chí chỉ cần bọn họ không chú ý vào chiến trường, đi vòng ra là có thể nhìn thấy cảnh tượng kia.

Hiện tại Tô Tín còn tạo ra động tĩnh lớn như vậy, quả thực là đang hấp dẫn hỏa lực, nếu như thế, bọn họ vẫn còn đứng đây dụ địch có tác dụng gì? Đến lúc đó sợ là cường giả Thần Kiều cảnh cũng bị hấp dẫn đến!

Tô Tín bí mật truyền âm nói: "Không cần kích động như thế, kế hoạch đâu thể không thay đổi gì, hiện tại chúng ta đã kéo không ít người tới, e là động tĩnh giao đấu giữa chúng ta đã không che giấu nổi. Hơn nữa điều quan trọng nhất chính là so với không biết ai sẽ đến, thuần túy đánh cược vận may, chẳng bằng trực tiếp kéo tất cả mọi người đều tới, thủ thắng trong hỗn loạn, lá bài tẩy của chúng ta chính là Huyết Sát kiếm trận này!"

Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân đều không còn gì để nói nhìn Tô Tín, nếu bọn họ sớm biết kế hoạch của Tô Tín, đánh chết bọn họ cũng sẽ không chọn kết minh với Tô Tín.

Còn thủ thắng trong hỗn loạn gì đó, nếu có cường giả Thần Kiều cảnh ra tay, nào còn cơ hội cho bọn họ thủ thắng trong hỗn loạn?

Thực ra Tô Tín cũng không muốn thay đổi kế hoạch, nhưng với tình huống hiện tại thế này, nếu Tô Tín không thay đổi kế hoạch, vậy về sau khó nói chắc sẽ xảy ra những chuyện gì.

Đây cũng là lần đầu tiên Tô Tín cảm thấy mình đắc tội hơi nhiều người.

Trước mắt trong số mấy chục Chân Vũ vào đây, những người có thù oán với Tô Tín ít nhất chiếm gần một nửa người, nếu tính những người hơi có xích mích với hắn hoặc thân thiết với kẻ thù của hắn, số người biến thành hơn một nửa.

Giống như hiện tại, trong ba người đến, trong đó một người có thù oán với Tô Tín, một người có xích mích với Tô Tín, một người là bạn tốt kẻ thù của Tô Tín.

Đừng thấy hiện giờ chỉ có một mình Thẩm Cửu Phong đứng đối diện Tô Tín, nhưng nếu bây giờ Tô Tín thật sự không chống lại được, vậy Bạch Vô Mặc và Lục Huyền Phong không chừng cũng sẽ xuất thủ.

Đây chính là kết cục do nhân duyên không tốt mang lại, nếu tiếp tục có kẻ thù của Tô Tín bị hấp dẫn đến, vậy dù là Tô Tín cũng sẽ cảm thấy hơi áp lực.

Đương nhiên nếu so mạng lưới quan hệ, Tô Tín cũng quen không ít người, vậy nên hắn dứt khoát kéo tất cả mọi người tới đây, cùng lắm đánh liều bại lộ bí mật kia cũng phải loạn chiến một trận, sau đó sẽ cốc mò cò xơi, dù sao chuyện như vậy Tô Tín đã làm không chỉ một hai lần.

Chương 2302 - Làm lớn chuyện lên (2)

Làm lớn chuyện lên (2)

Kinh quang từ pháp tướng tỏa ra chiếu rọi trời đất, Tô Tín trực tiếp xông về phía Mạc Vô Vi.

Đã đến lúc này, Tô Tín cũng không cần tiếp tục giữ Mạc Vô Vi lại để hắn hấp dẫn người tới đây nữa, dù gì người bị kéo tới đã đủ nhiều, cũng gần đến thời điểm hắn phải chết.

Sự thù hận của kẻ này với mình đã khiến hắn hoàn toàn điên cuồng, không đoán được hắn sẽ làm ra chuyện gì, vì thế Tô Tín cũng không thể thả hắn ra ngoài.

Những người khác trong số năm người kia không động thủ, ngược lại Thẩm Cửu Phong hung ác quát một tiếng, tay cầm Hàn Long Yển Nguyệt Đao, tuy thanh đao này đã mất hết linh tính, nhưng gốc gác vẫn là thiên binh. Hắn tiếp chiêu Tô Tín, ánh đao xẹt qua hư không, tựa như khai thiên.

Thấy Thẩm Cửu Phong ra tay, bất kể là Bạch Liên Thánh mẫu hay đám Trần Huyền Tông đều cố tình chậm một bước, không ra tay cùng hắn.

Bạch Vô Mặc đứng bên lắc đầu, hắn đã không biết nên hình dung tên Thẩm Cửu Phong này như thế nào mới phải, những người hải ngoại quả nhiên rất ngây thơ, tâm cơ thủ đoạn thế này mà cũng dám đến đất Trung Nguyên lăn lộn, chết cũng không biết vì sao lại chết.

Đại Phong Kiếm tôn Y Kiếm Đình gì đó đã chết trong tay Tô Tín, xem ra Thẩm Cửu Phong cũng cách cái chết không xa.

Nhìn phản ứng của đám Bạch Liên Thánh mẫu là rõ, hiển nhiên bọn họ đều đã biết rồi khả năng bộc phát của Tô Tín mạnh cỡ nào, vậy nên ai cũng không dám tiên phong cứng đối cứng.

Trước đó toàn là Mạc Vô Vi có tử thù với Tô Tín đánh tuyến đầu, hiện tại Mạc Vô Vi đã bị trọng thương, lại có Thẩm Cửu Phong ngu ngốc xông lên, bây giờ bọn họ cầu còn không được ấy chứ.

Đương nhiên trong mắt mấy người Bạch Vô Mặc, khi chân chính chiến đấu đến mức sống mái, hắn là kẻ dễ dàng bị chôn giết đầu tiên.

Lúc này, tất nhiên Thẩm Cửu Phong cũng có thể nhìn thấy hành động của đám Bạch Liên Thánh mẫu, hắn không khỏi thầm mắng một câu, đám võ giả đất Trung Nguyên quả nhiên không đáng tin cậy, đã đến thời điểm này rồi mà bọn họ còn ở đây giở trò khôn vặt.

Với đám Bạch Liên Thánh mẫu, Thẩm Cửu Phong cũng là có chút "thành thật" hơi quá, chỉ có điều hợp tác với loại người thành thật này mới là chuyện bọn họ thích nhất, ít nhất ở thời khắc mấu chốt, bọn họ còn có một đối tượng để lại làm bia đỡ đạn.

Hiện giờ Thẩm Cửu Phong còn không biết mình đã bị người ta xem là bia đỡ đạn.

Hắn từng giao thủ với Tô Tín ở đất hải ngoại, vậy nên theo bản năng cho rằng mặc dù Tô Tín thực lực mạnh, nhưng hiện tại phía hắn chiếm ưu thế về nhân số, chắc hẳn không cần lo lắng.

Nhưng hắn không biết hồi trước ở đất hải ngoại, Tô Tín căn bản không dùng hết toàn lực, khi đó mục đích của Tô Tín chỉ là muốn lấy được Thần Võ Lệnh, cho dù tốn công sức giết chết Thẩm Cửu Phong, hắn cũng chẳng được lợi gì.

Nhưng hiện tại, Thẩm Cửu Phong sẽ nhanh chóng biết được rốt cuộc hắn đã nhầm lẫn lớn đến mức nào.

Pháp tướng đế ảnh sau lưng Tô Tín sáng rực lên thần quang lóng lánh, theo Tô Tín phát huy đấu chiến kim thân đến mức

tận cùng, đế ảnh gần như đã ngưng tụ thành thực chất, một quyền hạ xuống, hư không xung quanh bắt đầu xuất hiện từng trận gợn sóng, tựa sắp xé rách thế giới này!

Quyền ảnh khổng lồ đánh Hàn Long Yển Nguyệt Đao, lập tức tạo ra một tiếng nổ thật lớn.

Đúng là Hàn Long Yển Nguyệt Đao của Thẩm Cửu Phong rất sắc bén, chỉ có điều bây giờ nó thậm chí còn không được tính là thiên binh, chỉ có một cái xác không gốc gác thần binh, căn bản không thể phát huy uy lực của thần binh ngày xưa.

Thế nên trước một đòn của Tô Tín, một đao của hắn bị mạnh mẽ chặn giữa không trung, căn bản không chém được pháp tướng của Tô Tín.

Hơn nữa pháp tướng đấm một quyền càng khiến Thẩm Cửu Phong cảm nhận được một luồng sức mạnh vọt tới, suýt nữa làm hắn không cầm nổi đao trong tay, cho dù hắn gắng cầm chặt Yển Nguyệt Đao trong tay, nhưng luồng sức mạnh kia lan truyền đến cánh tay của hắn, khiến huyệt hổ khẩu trên tay Thẩm Cửu Phong rách toác, máu tươi chảy ra.

Tô Tín bước ra một bước, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Thẩm Cửu Phong, thần mang màu vàng suýt chút nữa chói bị thương hai mắt Thẩm Cửu Phong.

Thẩm Cửu Phong còn chưa kịp phản ứng, Tô Tín đã nghiêng người lên, võ đạo đấu chiến chi cực được hắn phát huy đến cực hạn, quyền chưởng kiếm chỉ, mỗi một loại đều có khí thế đổ núi băng sông, chẳng mấy đã đánh cho Thẩm Cửu Phong tan tác, thậm chí khiến hắn ngay cả phòng ngự cũng có chút miễn cưỡng.

Sở trưởng của Thẩm Cửu Phong ngoại trừ đao pháp ra, mặc dù cũng có công pháp loại cận chiến, nhưng hiển nhiên hắn hoàn toàn không thể so sánh với Tô Tín.

Thậm chí ngay cả người đi theo võ đạo đấu chiến chi cực ngay từ đầu như Triệu Vũ Niên cũng không thể không thừa nhận, về mặt này Tô Tín đã loáng thoáng sắp vượt qua hắn.

Thẩm Cửu Phong bị mấy chiêu liên tiếp đánh lùi, nội tạng chấn động, không kìm được phun một ngụm máu tươi ra, hắn

không nhịn được gào lên: “Còn không ra tay, các ngươi đợi xem trò vui hả?”

Bạch Liên Thánh mẫu cười lạnh nói: “Gấp làm gì? Yên tâm, không chết được.”

Mấy người ở đây không thù không oán với Thẩm Cửu Phong, đương nhiên bọn họ sẽ không nhìn Thẩm Cửu Phong chết đi như thế.

Chương 2303 - Đòi báo ân

Đòi báo ân

Chỉ có điều thông qua mấy lượt giao chiến vừa rồi, bọn họ đã nhìn ra, khả năng bộc phát của Tô Tín hết sức đáng sợ, người đối địch với hắn sẽ phải dùng thực lực tuyệt đối thần tốc nghiền ép hắn, hoặc chỉ có thể chậm rãi đánh lâu dài mài mòn đến chết, nếu không để Tô Tín chưởng khống toàn bộ tiết tấu cuộc chiến, vậy kể cả bọn họ chiếm ưu thế về nhân số vẫn không đánh thắng được.

Nói sao thì Thẩm Cửu Phong cũng từng tu luyện công pháp thân thể, cũng là người duy nhất trong số những người có mặt ngoài Ngạc Nhĩ Đa ra có thể triền đấu mấy chiêu cận chiến với Tô Tín, để hắn đánh tiên phong, có thể tiêu hao nhuệ khí của Tô Tín.

Quả nhiên, khi Thẩm Cửu Phong và Tô Tín triền đấu, hoặc nói là đơn phương đánh người, mấy người Bạch Liên Thánh mẫu cuối cùng cũng ra tay.

Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân bảo vệ xung quanh Tô Tín, nhưng hai người đều bị ngăn cản.

Bên phía Mạc Vô Vi, chỉ có một mình Bạch Liên Thánh mẫu có thể đánh được với Triệu Vũ Niên, nàng tất nhiên xông lên cuốn lấy Triệu Vũ Niên.

Ánh sao trong tay Trần Huyền Tông chiếu sáng, phối hợp với trường kiếm thần binh trong tay hắn, ngưng tụ thành một kiếm trận cực kỳ mạnh mẽ, trong đó có tinh thần trận đồ huyền ảo lấp lánh, nhốt Công Tôn Vân vào trong.

Còn lại hai người Mạc Vô Vi và Ngạc Nhĩ Đa đưa mắt nhìn nhau, đều bùng nổ thực lực mạnh nhất của mình, bắt đầu dốc hết sức đánh với Tô Tín.

Hai đồng bọn của Tô Tín đã xuất hiện, đây hẳn là lá bài tẩy cuối cùng của Tô Tín, bọn họ không tin lần này Tô Tín còn có thể làm trò gì nữa!

Đám Mạc Vô Vi cho rằng Tô Tín đã không còn lá bài tẩy nào, nhưng không biết hiện tại trong tình huống này, Tô Tín căn bản không cần lá bài tẩy, thực lực của bản thân hắn chính là lá bài lớn nhất!

Trước đó bốn người vây công Tô Tín, thực ra Tô Tín vẫn nương tay mấy phần, không nương tay, làm sao dẫn được bọn họ tới nơi này?

Còn hiện tại Tô Tín không cần nương tay nữa, đối mặt ba người, trong đó còn có Mạc Vô Vi trọng thương, tình thế hoàn toàn khác với tưởng tượng của đám Mạc Vô Vi.

Sở trường của Thẩm Cửu Phong và Ngạc Nhĩ Đa đều là đấu chiến sát pháp kiểu cận chiến, nhưng dưới đấu chiến kim thân và Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ của Tô Tín, hai người bọn họ bị áp chế đến mức tận cùng về mặt này, không còn một chút sức đánh trả.

Còn về Mạc Vô Vi, võ đạo của hắn vốn không thiên về loại hình có khả năng bộc phát, cùng lắm cũng chỉ có thể hạn chế thực lực của Tô Tín một chút.

Nhưng vấn đề là hắn hiện tại đã bị trọng thương, bất kể là Thiên Địa Đại Cầm Nã hay bí thuật Đại Khiên Ti đều đã bị Tô Tín phá chiêu, uy hiếp hắn tạo ra cho Tô Tín thậm chí còn không bằng Thẩm Cửu Phong và Ngạc Nhĩ Đa.

Mới giao thủ mấy chục chiêu, tình thế hai bên đã đảo ngược, không phải ba người bọn hắn áp chế Tô Tín, mà là Tô Tín đang áp chế ba người bọn họ.

Huyền Âm kiếm khí quanh thân Tô Tín ầm ầm bạo phát, kiếm ý chí cường ngưng tụ vô số ác niệm trong thiên địa, uy thế của nó khiến sắc mặt Thẩm Cửu Phong đứng mũi chịu sào đột

nhiên biến đổi, không dám mạnh mẽ chống đỡ, chỉ có thể tránh né.

Ngạc Nhĩ Đa bên cạnh hắn đấm một quyền xuống, trong nháy mắt mấy nghìn quyền ảnh ngưng tụ thành một thể, đấm về phía Tô Tín.

Nhưng ai mà biết kiếm ý của Tô Tín vốn đang tấn công Thẩm Cửu Phong chợt diễn biến thành Huyền Âm kiếm giáp, không chỉ chặn lại quyền của Ngạc Nhĩ Đa, còn bùng nổ Huyền Âm kiếm ý mạnh mẽ, trực tiếp đánh Ngạc Nhĩ Đa bay ra ngoài.

Hai người kia một người lui lại tránh né, một người bị đánh bay, bóng hình Tô Tín tựa như ma thần, gần như chỉ chớp mắt đã xuất hiện trước mặt Mạc Vô Vi, Huyết Sát kiếm khí đột ngột bạo phát, ngưng tụ thành một vùng kiếm khí độc lập, bao phủ Mạc Vô Vi ở bên trong.

Mạc Vô Vi còn chưa kịp phản ứng lại, Tô Tín đã dốc toàn lực kích hoạt sức mạnh của Thiên Tâm Kiếp, Mạc Vô Vi phút chốc cảm thấy trái tim mình dường như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, điều này làm hắn lập tức phun một ngụm máu tươi ra, sắc mặt trắng bệch.

So thân thể tu vi, Mạc Vô Vi có thúc ngựa cũng không đánh lại được Tô Tín, cùng là sức mạnh Thiên Tâm Kiếp, sắc mặt Tô Tín chỉ hơi tái nhợt, nhưng Mạc Vô Vi đã bị thương.

Tô Tín chập ngón tay lại làm kiếm, tử khí vô biên bùng nổ, nhắm thẳng vào Mạc Vô Vi, đòn đánh này vốn là muốn lấy mạng Mạc Vô Vi!

Vẻ mặt Thẩm Cửu Phong hơi thay đổi, có điều từ đầu đến cuối hắn không hề ra tay.

Thẩm Cửu Phong cách gần như vậy còn không ra tay, chớ nói gì đến Ngạc Nhĩ Đa trước đó bị đánh bay.

Thực lực của Tô Tín vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ, lần này Mạc Vô Vi chết là đại cục đã định, bây giờ có lẽ bọn hắn có thể ra tay cứu Mạc Vô Vi, nhưng rất dễ dàng bị thương.

Bọn họ ra tay với Tô Tín theo Mạc Vô Vi chỉ là bỏ đá xuống giếng thôi, chuyện liều mạng, Mạc Vô Vi ngươi làm đi, bọn họ

sẽ không tham dự.

Tất nhiên Mạc Vô Vi cũng nhìn thấy phản ứng của đám Thẩm Cửu Phong, trong mắt hắn không khỏi lộ ra một thoáng bi ai.

Chương 2304 - Đòi báo ân (2)

DTV EBOOK

Đòi báo ân (2)

Từ bước vào giang hồ đến nay, có thể nói Mạc Vô Vi sai một bước, sai từng bước, sai lầm lớn nhất của hắn chắc là đánh giá sai sức ảnh hưởng của bản thân trên giang hồ, cùng với độ tàn nhẫn và quả quyết của người trong giang hồ thế hệ này.

Lúc trước khi Mạc Vô Vi mới xuất quan, thân là một người thuộc lứa võ giả có thâm niên lâu nhất trên giang hồ, hơn nữa cũng là những người có danh vọng lớn nhất, Mạc Vô Vi đương nhiên có tư cách kiêu ngạo.

Vậy nên khi đối mặt với lời cầu viện của Phạm La Già, Mạc Vô Vi gần như không cần nghĩ ngợi đã đồng ý.

Vốn dĩ chuyện truyền lời tạo áp lực cho Tô Tín không cần cháu trai của hắn tự mình tới, lúc đó Mạc Vô Vi đang làm khách ở Long Hổ Đạo Môn, với quan hệ giữa hắn và Long Hổ Đạo Môn, muốn mượn một đệ tử của Long Hổ Đạo Môn đi rất đơn giản.

Nhưng không biết lúc đó Mạc Vô Vi phát điên cái gì, khăng khăng bắt cháu trai của mình đích thân đi, còn ra vẻ nói là mở mang kiến thức về phong cảnh, người và việc trong thế giới giang hồ.

Kết quả chuyến này rất đơn giản, cháu trai ruột huyết mạch duy nhất của Mạc Vô Vi bị giết, mối thù lớn như vậy, nếu Mạc Vô Vi không báo thù, vậy hắn sẽ không phải Mạc Vô Vi.

Vậy nên cứ thế, đều là do quyết định ban đầu của chính mình, đẩy cháu trai ruột và bản thân vào chỗ chết, thành một vong hồn dưới tay Tô Tín.

Mạc Vô Vi mặt như tro tàn, bởi vì hắn biết lần này không có ai sẽ giúp hắn, đám Bạch Liên Thánh mẫu đang giao đấu, Thẩm

Cửu Phong và Ngạc Nhĩ Đa rảnh tay thì lại bị dọa sợ không dám ra tay, e là hắn chắc chắn phải chết rồi.

Có điều ngay khi Mạc Vô Vi đã chuẩn bị chờ chết, một khí tức toả ra sinh cơ đột nhiên truyền đến, đó là một tia sức mạnh từ ngón tay, nhẹ nhàng chạm vào bên trên tử vong chi lực của Tô Tín, lập tức chặn tử vong chi lực của Tô Tín lại, một bông sen xanh nở rộ giữa không trung, tỏa ra sức sống tạo hóa nồng nặc, trực tiếp làm tan rã tử vong kiếm khí của Tô Tín.

Một bóng người hạ xuống từ giữa không trung, thân mặc đạo bào, quanh thân mang theo khí tức vô cùng huyền ảo, vẻ mặt Tô Tín tức khắc biến đổi.

Lý Bá Dương, Lý Bá Dương đệ nhất thiên hạ!

Trong thiên hạ này, người có thể đỡ được tử vong chi lực của Tô Tín chỉ với sức mạnh một ngón tay cơ hồ đếm được trên đầu ngón tay, hiện tại nhất chỉ còn mang theo tạo hóa chi lực nồng đậm, trong thiên hạ này ngoài Lý Bá Dương ra còn có người nào?

Nhìn thấy Lý Bá Dương đến đây, trong mắt Mạc Vô Vi chợt lóe lên tia hi vọng.

Mặc dù hiện tại Lý Bá Dương thuộc Tạo Hóa Đạo Môn là Thần Kiều, là một trong vài cường giả chân chính có thể chi phối giang hồ, nhưng quá khứ khi Lý Bá Dương vẫn còn là Chân Vũ, hắn từng có giao tình với Lý Bá Dương, thậm chí là ân tình!

Chỉ có điều Mạc Vô Vi là một người thông minh, chuyện đòi báo ân hắn không thể làm được, nếu không chẳng phải hắn biến thành loại tiểu nhân thiển cận kia à?

Cho nên tuy năm đó hắn từng giúp Tạo Hóa Đạo Môn, nhưng xưa nay hắn chưa nhắc tới chuyện này, trái lại còn dựa vào chuyện này để tạo quan hệ tốt với Tạo Hóa Đạo Môn.

Chính vì như thế, sau khi hắn xuất quan đến thăm hỏi Tạo Hóa Đạo Môn, Lý Bá Dương mới hào phóng trực tiếp vừa mở miệng đã đưa cho hắn một tấm Thần Võ Lệnh, trong đó tất nhiên có nguyên nhân sâu xa.

Chỉ có điều, đến tình hình như hiện tại, Mạc Vô Vi không thể suy nghĩ nhiều như thế, hắn trực tiếp nói với Lý Bá Dương nói: "Lý chưởng giáo, hồi xưa sư đệ của ngươi Trương Bá Đoan và Ngô Bá Hành bị Ảnh Dạ Ma - Nam Cung Minh trong lũ giặc cướp ma đạo đánh trọng thương, suýt chút nữa đã bị giết chết, là ta xuất thủ cứu bọn họ, đồng thời lấy ra huyết liên thất phẩm kéo dài tính mạng cho Trương Bá Đoan, nếu không hiện tại hắn cũng lên được không tới Dương Thần. Cho tới nay ta không đề cập phần ân tình này với Lý chưởng giáo ngươi, bây giờ ta chỉ xin Lý chưởng giáo một chuyện, đó chính là ra tay, giết Tô Tín giúp ta!"

Lý Bá Dương thở dài một hơi, hắn cứu Mạc Vô Vi vì giao tình ngày xưa, nhưng hắn chẳng thể ngờ hiện tại Mạc Vô Vi lại biến thành bộ dạng này, đã hoàn toàn bị thù hận che lấp tâm chí.

Lúc này Lý Bá Dương xuất hiện, mấy người Triệu Vũ Niên bên kia cũng đều dừng tay, ánh mắt nhìn Lý Bá Dương bất định khó đoán.

Bọn họ đồng ý với liên thủ Tô Tín bởi vì có lợi, chỉ có điều tình huống hiện tại thế này, dù thực lực Tô Tín có mạnh hơn, trước mặt Lý Bá Dương e là hắn cũng không có khả năng đánh trả.

Triệu Vũ Niên khá hiểu Tô Tín, hắn cũng biết sức chiến đấu của Tô Tín mạnh mẽ hiếm có, dù số lượng đối thủ gấp mấy lần phe mình, Triệu Vũ Niên vẫn tự tin về Tô Tín.

Nhưng hiện tại Tô Tín đối mặt với ai? Lý Bá Dương đệ nhất thiên hạ!

Mặc dù Lý Bá Dương chưa từng có thừa nhận danh hiệu này, nhưng bây giờ thiên hạ có nhiều Chân Vũ như vậy, còn có ba đại Thần Kiều Huyền Khổ, Thiên Đế, Địa Tạng Vương, những cường giả này ai dám đi khiêu chiến Lý Bá Dương? Không có một ai!

Vì thế tuy rằng bản thân Lý Bá Dương không thừa nhận danh hiệu đệ nhất thiên hạ, nhưng hắn danh xứng với thực.

Chương 2305 - Cục diện tất sát

Cục diện tất sát

Đối mặt với một vị cường giả truyền kỳ như vậy, Triệu Vũ Niên không có một chút lòng tin nào là Tô Tín sẽ thắng, ngay cả Công Tôn Vân cũng như vậy.

Mà lúc này, Mạc Vô Vi thấy Lý Bá Dương không đáp lại, hắn đỏ mắt lên nói: "Lý chưởng giáo, mặc dù ta xuất thân là tán tu, nhưng trước đây từng giúp Tạo Hóa Đạo Môn không ít. Những năm gần đây, ta chưa từng đòi hỏi ngươi trả ân tình một lần nào, lần này ta đã mở miệng, dù Lý chưởng giáo ngươi không đồng ý, ta cũng chẳng làm gì được Lý chưởng giáo ngươi, nhưng e là danh tiếng của Tạo Hóa Đạo Môn thì không được tốt như vậy đâu."

Mọi người có mặt đều nhìn Mạc Vô Vi với ánh mắt khiếp sợ, điên rồi, người này thật sự điên rồi!

Xem ra lần này hắn thật sự chuẩn bị liều mạng với Tô Tín, lại dám đi uy hiếp Lý Bá Dương.

Đúng là trước đây Tạo Hóa Đạo Môn từng chịu ơn đám Mạc Vô Vi, nhưng hiện tại Mạc Vô Vi ngang nhiên đòi báo đáp, thậm chí đến mức uy hiếp, kể cả hôm nay Lý Bá Dương thật sự ra tay giúp Mạc Vô Vi, thì từ nay về sau hai bên cũng coi như hoàn toàn trở mặt.

Mọi người ở đây đều nhìn Lý Bá Dương, không biết hắn sẽ lựa chọn như thế nào.

Lý Bá Dương chỉ nhìn Mạc Vô Vi, lạnh nhạt nói: "Ngươi là đang uy hiếp ta? Ngươi hẳn phải biết, trước nay Lý Bá Dương ta không bị người khác uy hiếp, ta cũng không quan tâm danh tiếng, cái gọi là đệ nhất thiên hạ, ta cũng chưa bao giờ coi trọng."

Mạc Vô Vi cười nói: "Ngươi và ta quen biết nhiều năm như vậy, ta đương nhiên biết tính cách của ngươi, Lý chưởng giáo, kể cả không có cơ duyên trong thành Bạch Đế, ngươi cũng sẽ đạt tới Thần Kiều, với ngươi mà nói, cơ duyên trong thành Bạch Đế không phải đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, mà chỉ là thêm gấm thêm hoa thôi. Nhưng ngươi là cường giả, ngươi không để ý danh tiếng, Tạo Hóa Đạo Môn có để ý

không? Với toàn bộ Tạo Hóa Đạo Môn, ngươi chính là lãnh tụ tinh thần của bọn họ, thanh danh của ngươi bị tổn hại, sẽ liên lụy tới danh tiếng của Tạo Hóa Đạo Môn cũng bị tổn hại."

Lý Bá Dương nhìn Mạc Vô Vi, lắc đầu nói: "Trong giang hồ, không có ai có thể uy hiếp ta, ngươi biết tính cách của ta mà vẫn làm thế, ngươi thật sự điên rồi. Chỉ có điều đúng là Tạo Hóa Đạo Môn ta nợ ngươi ân tình, vậy nên ta sẽ giúp ngươi giết Tô Tín. Nhưng phàm là người dám uy hiếp Lý Bá Dương ta và Tạo Hóa Đạo Môn, ta đều sẽ không tha thứ, vì thế ngươi có thể an tâm đi chết rồi."

Nói dứt tiếng, đạo bào của Lý Bá Dương bay lên, đạo uẩn vô tận giữa không trung ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ đập xuống Mạc Vô Vi, Mạc Vô Vi hoàn toàn không hề chống trả, trái lại còn nở nụ cười giải thoát, bị một chưởng in lên đỉnh đầu, trực tiếp bị đánh giết!

Một loạt hành động của Lý Bá Dương và Mạc Vô Vi khiến mọi người có mặt đều trợn tròn mắt há hốc mồm, ai cũng không ngờ chuyện tình lại chuyển ngoặt như vậy.

Tô Tín muốn giết Mạc Vô Vi, kết quả hiện tại Mạc Vô Vi lại chết trong tay Lý Bá Dương, còn lúc này Lý Bá Dương quay đầu lại nhìn về phía Tô Tín, luồng khí thế kia mơ hồ hòa vào thiên địa, có vẻ vô cùng hùng mạnh, luồng uy thế đó thậm chí khiến đông đảo Chân Vũ ở đây đều có cảm giác không thở nổi!

Lý Bá Dương nhàn nhạt nói: "Tô Tín ngươi nói lời giữ lời, còn Lý Bá Dương ta làm việc cũng rất coi trọng chữ tín. Tuy Mạc Vô Vi đã phát điên, nhưng đúng thực là khi xưa Tạo Hóa Đạo Môn ta thiếu nợ một ân tình của hắn. Vậy nên bây giờ để trả lại nhân tình này, ta cũng chỉ có thể ra tay giết ngươi."

Tô Tín buồn cười lắc đầu nói: "Ta đâu phải súc vật, chẳng lẽ sẽ đứng đây mặc ngươi chém giết? Lý chưởng giáo, ngươi không giết được ta, đừng nói ngươi là đệ nhất thiên hạ, dù ngươi là đệ nhất trên trời, cũng vẫn không giết được ta!"

Lý Bá Dương lắc đầu nói: "Ta không biết ai cho ngươi sự tự tin như vậy, nhưng ta đã hứa rồi, giết ngươi, Mạc Vô Vi cũng

sẽ an tâm chết đi, dù sao cũng từng làm bạn một thoáng, ta cũng muốn cho hắn trọn vẹn.”

Đám Trần Huyền Tông đứng phía sau quan chiến, trong lòng bỗng lạnh run, hắn là võ giả cùng thời đại với Lý Bá Dương, tất nhiên cũng biết Lý Bá Dương rốt cục là hạng người thế nào.

Trăm năm trước Lý Bá Dương ẩn nhẫn im lặng, nhưng tính cách đã bước đầu hiện hình, mặc dù nhìn có vẻ lãnh đạm, nhưng cũng lãnh huyết đến cực điểm!

Mọi người bây giờ đều cho rằng Lý Bá Dương là đệ nhất thiên hạ, tất nhiên phải có tông sư khí độ của đệ nhất thiên hạ các thứ, nhưng không biết Lý Bá Dương căn bản không để ý đến những thứ này.

Vừa rồi Mạc Vô Vi uy hiếp Lý Bá Dương, đám Trần Huyền Tông đã nghĩ đến hậu quả, Lý Bá Dương không phải người dễ bị uy hiếp như vậy.

Quả nhiên, mặc dù Lý Bá Dương đồng ý sẽ báo thù cho Mạc Vô Vi, nhưng cũng dứt khoát quả quyết một chưởng đập chết hắn, hiện tại không mang theo chút tình cảm nào nói rằng mọi người từng làm bạn.

Nếu ngươi biết mọi người từng làm bạn với nhau, nhưng ban nãy khi ngươi đánh chết Mạc Vô Vi lại không hề do dự chút nào.

Trong lòng Lý Bá Dương, e rằng hắn xưa nay không coi Mạc Vô Vi là bằng hữu, huống hồ với Lý Bá Dương mà nói, ràng buộc trong lòng hắn có một Tạo Hóa Đạo Môn là đủ rồi, hắn cũng không cần nhiều bằng hữu nữa.

Chương 2306 - Cục diện tất sát (2)

Cục diện tất sát (2)

Bởi vì dù cho hắn đối địch với tất cả mọi người trong thiên hạ, Lý Bá Dương vẫn có lòng tin bảo vệ được Tạo Hóa Đạo Môn!

Lòng tự tin mãnh liệt ngưng tụ thành một luồng khí thế cực kỳ huyền ảo, thần binh Vô Lượng Thu Thủy Kiếm hiện lên trong

tay Lý Bá Dương, nhất kiếm xuất, vạn pháp tránh xa, không phải kiếm đạo, mà là thiên địa chi đạo!

Với Lý Bá Dương, người hắn muốn giết, trước nay chưa từng thất bại!

Một kiếm kinh khủng nhìn có vẻ đơn giản, nhưng ẩn chứa sức mạnh lớn, bỏ qua những rườm rà vướng mắt, trở lại bản chất thuần khiết nhất, đối mặt với một kiếm như vậy, Tô Tín không trốn tránh, cũng không chặn lại, mà âm thầm yên lặng cảm nhận đạo uẩn mạnh mẽ ẩn giấu trong đường kiếm này.

Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân theo bản năng lùi về sau mấy trăm trượng, không phải bọn họ không trượng nghĩa, mà là có Lý Bá Dương ra tay, trận chiến này căn bản không thể đánh nữa, bọn họ xông lên cũng chỉ chịu chết mà thôi.

Nhưng ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Tô Tín đã từ bỏ, một bàn tay trắng noãn như ngọc bỗng nhiên thò ra từ giữa hư không, nắm chặt mũi kiếm Vô Lượng Thu Thủy Kiếm, vung nhẹ một cái, thần binh trực tiếp bị vứt bay ra ngoài, vô số phật quang kim liên nổ tung.

Bóng người Địa Tạng Vương hạ xuống từ trên không, hắn thản nhiên nói: “Đương nhiên là ta cho hắn sự tự tin, người của Địa Phủ ta không dễ giết như vậy đâu.”

Vẻ mặt Tô Tín không có thay đổi, trên thực tế từ lúc Lý Bá Dương vừa xuất hiện, hắn cũng đã liên lạc với Địa Tạng Vương, vậy nên bây giờ mới biểu hiện không sợ hãi.

Huống hồ kể cả Địa Tạng Vương không chạy tới, Tô Tín cũng có lòng tin tạm thời chặn được Lý Bá Dương.

Huyết Sát kiếm trận dưới chân hắn đã ngưng tụ máu tươi của ba Chân Vũ, tuy không nhiều, nhưng một khi nguồn sức mạnh này bạo phát cũng rất kinh người, ít nhất tạm thời chống đỡ trước Lý Bá Dương thì không thành vấn đề.

Lý Bá Dương hơi nhíu mày, nếu Địa Tạng Vương ở đây, hắn muốn giết Tô Tín quả thật vô cùng khó khăn.

Đều là Thần Kiều, mặc dù Lý Bá Dương được người đời xưng tụng là đệ nhất thiên hạ, nhưng chỉ có bản thân hắn biết, thực

ra chênh lệch giữa đệ nhất thiên hạ hắn đây và các võ giả Thần Kiều cảnh khác không quá lớn.

Muốn vượt qua Địa Tạng Vương để giết Tô Tín, về căn bản là không thể.

Lý Bá Dương nhìn Địa Tạng Vương, lạnh nhạt nói: “Trong thành Bạch Đế này, ngươi và ta nhanh như vậy đã phải động thủ ư?”

Địa Tạng Vương lắc đầu nói: “Điều này do ngươi quyết định, Tô Tín là Sở Giang vương của Địa Phủ ta, vậy nên ta không thể để ngươi cứ thế giết hắn, cũng giống như ngươi sẽ không để kẻ khác giết đại chưởng giáo Trương Bá Đoan của Tạo Hóa Đạo Môn ngươi.”

Hai Thần Kiều đang giằng co ở đây, đúng vào lúc này, một tiếng cười to bỗng nhiên truyền đến.

“Lý Bá Dương, gặp phải phiền phức hả? Thân là bạn cũ, bản tọa đến giúp ngươi được không?”

Thiên Đế dẫn theo Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Bắc Cực Tử Vi Đại Đế cùng đến đây, khí thế mạnh mẽ bỗng chốc xông thẳng lên trời, dáng vẻ khí thế hung hăng.

Người phe Tô Tín thấy cường giả Thiên Đình đều đến đây, trong lòng bọn họ không khỏi trầm xuống.

Bọn họ biết ân oán giữa Địa Phủ và Thiên Đình, song phương có thể nói là không chết không thôi, dù sao những năm gần đây, cường giả hai bên chết trong tay đối phương không ít, mối thù này hoàn toàn không có cách hóa giải.

Hiện tại có cơ hội diệt trừ một Chân Vũ của Địa Phủ, hơn nữa còn là Tô Tín khó dây dưa nhất, Thiên Đế đương nhiên sẵn sàng làm.

Lý Bá Dương nhìn Thiên Đế một cái, nhàn nhạt nói: “Hỗ trợ thì không cần, ngươi cũng không cần nói cứ như ta nợ ngươi một ân tình vậy, muốn bỏ đá xuống giếng, trực tiếp động thủ là được.”

Lý Bá Dương và Thiên Đế cũng coi như quen biết đã lâu, lần trước thành Bạch Đế mở ra, bọn họ đã cùng nhau tiến vào.

Hắn biết Thiên Đế là người tính cách thế nào, so với đứng đây phí lời, không bằng lát nữa trực tiếp động thủ.

Thiên Đế chưa kịp nói gì, một chùm phật quang giáng lâm, bóng Huyền Khổ cũng hạ xuống từ giữa không trung.

Lần này mọi người có mặt đều không dám thở mạnh, tứ đại Thần Kiều tề tụ, mới vào thành Bạch Đế được mấy ngày, đã đến lúc hạ màn nói rõ rồi ư?

Thiên Đế nhìn Huyền Khổ, nhếch miệng nói: "Huyền Khổ, ta nhớ mối thù giữa Thiếu Lâm Tự các ngươi với Tô Tín không nhỏ, hiện giờ lẽ nào ngươi không định ra tay với hắn hả? Ở đây ta có thể ngăn Địa Tạng Vương giúp ngươi, nếu ở bên ngoài, ngươi không có cơ hội tốt như vậy đâu."

Mặc dù Huyền Khổ vừa tới, nhưng vừa rồi linh giác cảm ứng của hắn đều đã thấy được chuyện xảy ra ở nơi này.

Thực ra cho dù hai người Thiên Đế và Lý Bá Dương đều muốn giết Tô Tín, sợ rằng bọn họ cũng sẽ không thành công.

Địa Tạng Vương có thể ngăn cản một Thần Kiều, mà thực lực của bản thân Tô Tín cũng cực kỳ mạnh mẽ, Huyền Khổ từng giao thiệp với hắn nhiều, biết rất rõ ràng.

Dẫu cho cường Thần Kiều cảnh có thể nghiền ép Tô Tín về mặt thực lực, nhưng chỉ cần Tô Tín một lòng muốn trốn, vậy đến cả võ giả Thần Kiều cảnh một chốc một lát cũng đừng mong giết được hắn, thậm chí mài mòn đến khi thành Bạch Đế kết thúc, Tô Tín vẫn có khả năng tiếp tục sống sót, và kết quả là những người truy sát Tô Tín uổng phí hết thời gian, chơi trốn tìm với Tô Tín trong mảnh vỡ thế giới này, ai cũng không muốn nhìn thấy cảnh đó.

Chương 2307 - Hại người mà mình cũng không được lợi

Hại người mà mình cũng không được lợi

Nhưng nếu thêm Huyền Khổ hắn vào thì khác, hai Thần Kiều giết một Chân Vũ, nếu như vậy vẫn để Tô Tín trốn thoát, vậy những võ giả Thần Kiều cảnh bọn họ có thể tự sát được rồi.

Vậy nên tất cả mọi người có mặt đều đang chờ thái độ của Huyền Khổ ra sao, dù gì ai cũng biết, mặc dù đúng là Tô Tín và Thiếu Lâm Tự có đại thù, nhưng ngày xưa Địa Tạng Vương là sư đệ Huyền Đàm của Huyền Khổ, rốt cuộc hắn có nể tình cảm sư huynh đệ khi xưa mà buông tha Tô Tín lần này không?

Vẻ đau khổ trên mặt Huyền Khổ càng lúc càng rõ ràng, cuối cùng hắn thở dài một tiếng với Địa Tạng Vương, chắp hai tay lại nói: "Sư đệ, xin lỗi."

Một câu xin lỗi đã có thể thể hiện rõ ràng lập trường của Huyền Khổ, mọi người ở đây đều hít vào một hơi lạnh, hôm nay Tô Tín đã phá một kỷ lục.

Trên giang hồ tổng cộng chỉ có tứ đại Thần Kiều, kết quả ba người đều muốn giết hắn, có thể suy ra Tô Tín rốt cuộc khiến người ta hận cỡ nào.

Nhưng hắn tìm đường chết như thế mà vẫn sống dai đến bây giờ, không thể không nói đây cũng là một loại bản lĩnh.

Sau khi nghe được câu trả lời của Huyền Khổ, biểu cảm của Địa Tạng Vương không hề thay đổi, hắn chỉ thản nhiên nói: "Huyền Khổ trụ trì, lần trước khi ở Thiếu Lâm Tự, ta đã nói rồi, nhân quả giữa ta và Thiếu Lâm Tự sớm đã cắt đứt, từ đó về sau trên giang hồ không còn Huyền Đàm của Thiếu Lâm Tự nữa, chỉ có Địa Tạng Vương Địa Phủ. Ân oán giữa Thiếu Lâm Tự và Tô Tín, ta cũng không muốn nhiều lời, ta chỉ hy vọng ngươi không sẽ không hối hận vì lựa chọn của mình ngày hôm nay."

Thiên Đế đứng bên nghe vậy cười to nói: "Hắn đương nhiên sẽ không hối hận, Địa Tạng, người sư huynh này của ngươi máu lạnh hơn ngươi tưởng tượng nhiều, trong lòng hắn, chỉ có lợi ích của Thiếu Lâm Tự mới xếp thứ nhất. Nếu không lúc trước, cớ sao hắn có thể mặc kệ tình nghĩa giữa sư huynh đệ các ngươi mà tiếp nhận vị trí trụ trì Thiếu Lâm Tự? Nếu hắn không nhận vị trí này, đám lão già kia làm sao có khả năng ép ngươi đi? Ta không tin bọn họ dám chọn một võ giả Dương Thần cảnh tiếp nhận vị trí trụ trì. Hiện tại cũng thế, Tô Tín và Thiếu Lâm Tự có nợ máu, thậm chí trên người Tô Tín còn có bí pháp Thiếu Lâm Tự là Kim Cương Bất Hoại Thần Công và

đấu chiến kim thân, hắn còn là người sở hữu bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự. Có thể nói Tô Tín sống sót một ngày, đó chính là sự sỉ nhục đối với Thiếu Lâm Tự, trên giang hồ ai nhắc tới Tô Tín, nhìn thấy thông tin của hắn đều sẽ nghĩ tới bộ dạng chật vật mất mặt của Thiếu Lâm Tự ngày xưa. Cho nên với Thiếu Lâm Tự mà nói, Tô Tín vốn là kẻ nhất định phải giết! Tình cảm sư huynh đệ của ngươi với Huyền Khổ rất yếu ớt, vì lợi ích của Thiếu Lâm Tự, có cái gì hắn không dám làm? Đừng nói một Tô Tín, ngay cả ngươi hắn cũng sẽ giết!"

Huyền Khổ chợt quay đầu nhìn sang Thiên Đế, vẻ đau khổ trên khuôn mặt biến mất, toát lên tinh mang doạ người.

"Thiên Đế, ngươi muốn chiến một trận với ta ngay bây giờ phải không?"

Thiên Đế thầm lẩm bẩm một câu: "Bị ta nói đúng sự thật thì thẹn quá thành giận chứ gì?"

Nhưng Huyền Khổ chưa kịp phát hỏa, Thiên Đế đã cười to nói: "Chỉ đùa một chút thôi mà, Huyền Khổ trụ trì bỏ qua cho, dù sao bây giờ chúng ta cũng là đồng minh."

Thiên Đế nói không sai, đối với Huyền Khổ, lợi ích của Thiếu Lâm Tự lớn hơn tất cả, thậm chí lớn hơn tình nghĩa sư huynh đệ giữa hắn và Huyền Đàm, nếu không lúc trước hắn cũng sẽ không tiếp nhận vị trí trụ trì này.

Chỉ có điều với tình hình Thiếu Lâm Tự lúc đó, cải cách của Huyền Đàm đã dấy lên sự bất mãn nghiêm trọng từ các võ giả Thiếu Lâm Tự khác, nếu Huyền Khổ không nhận lấy vị trí trụ trì, toàn bộ Thiếu Lâm Tự sẽ có nguy cơ chia rẽ.

Hiện tại chỉ là một Tô Tín, với Huyền Khổ, đương nhiên có thể giết!

Khí thế trên người Huyền Khổ và hai người kia cực kỳ nghiêm nghị, có lẽ giữa ba người bọn họ có thâm cừu đại hận, hơn nữa cũng có tính toán lẫn nhau, nhưng vào giờ phút này, mục tiêu của bọn họ nhất trí, đó là giết Tô Tín trước đã!

Nhưng vào lúc này, xung quanh lại có mấy luồng khí tức mạnh mẽ truyền đến, chính là những cường giả Chân Vũ cảnh khác cùng vào đây.

Trong số đó có năm người Thiết Ngạo, Tiết Chấn Nhạc, chưởng giáo Phương Tiên Đạo Môn Chung Xử Huyền, Ứng Thiên Qua thuộc Danh Kiếm Sơn Trang và Thiên Tà Ma Tôn Lữ Trường Khanh từ Thiên Ma cung.

Cường giả tứ đại Thần Kiều cảnh đối đầu ở đây, tất nhiên bọn họ không dám tham dự vào, vậy nên bọn họ cũng tạm thời lui ra ngoài vòng vây trước.

Có điều đúng lúc này, tinh vực đồ ẩn giấu ở đại điện phía sau núi lộ ra một góc, bị Ứng Thiên Qua nhìn thấy, hắn thoáng nghi hoặc đi tới nhìn, nhất thời hít vào một hơi khí lạnh!

Cường giả Chân Vũ cảnh gần như chỉ nhìn một cái là có thể nhận ra giá trị của tinh vực đồ này, đây tuyệt đối thuộc cấp chí bảo.

Tuy Ứng Thiên Qua bên này chỉ gây ra một động tĩnh nhỏ, nhưng vẫn bị những người khác phát hiện ra.

Mọi người mang theo một tia nghi hoặc đi tới đó, đến khi nhìn thấy tinh vực đồ, mọi người lập tức biến sắc mặt.

Chương 2308 - Hại người mà mình cũng không được lợi (2)

Hại người mà mình cũng không được lợi (2)

Cơ duyên ở nơi nào? Đây chính là cơ duyên! Hơn nữa còn là cơ duyên cực lớn!

Động tĩnh này cũng đã hấp dẫn nhóm Lý Bá Dương, thời điểm hiện giờ so với giết Tô Tín, đương nhiên cơ duyên trong thành Bạch Đế quan trọng hơn.

Đám Lý Bá Dương không có Sát Tự Quyết của Tô Tín, bọn họ đương nhiên cũng không nhìn thấy cảnh tượng ngày xưa Nhân Hoàng lưu lại.

Chỉ có điều liên tưởng đến chuyện quá khứ của Nhân Hoàng, khi nhìn thấy phần thiếu hụt giữa tinh vực đồ, mọi người đều có thể dễ dàng đoán được, đồ vật bên trong hẳn đã bị Nhân hoàng lấy đi.

Chỉ có điều mặc dù Nhân Hoàng đã lấy đi ngôi sao quan trọng nhất, cũng là quý giá nhất, nhưng nơi này vẫn còn nhiều ngôi sao như vậy, chỉ cần có thể lấy được một viên, điều này đối với bọn họ đã là cơ duyên to lớn!

Lúc bấy giờ Ứng Thiên Qua vô cùng hối hận, hắn không khống chế được cảm xúc của chính mình, trong nháy mắt để lộ ra, hắn còn tưởng mình là người đầu tiên phát hiện ra tinh vực đồ này.

Đương nhiên hiện tại cũng không tính là quá muộn, bởi vì hắn đang cách này tinh vực đồ này gần nhất, Ứng Thiên Qua chạy thẳng tới tinh vực đồ, kiếm khí quanh thân phụ thể, có vẻ cực kỳ sắc bén.

Có điều thân hình hắn vừa mới chạm đến tinh vực đồ kia, hắn đã bị sức mạnh của tinh vực đồ đánh bay ra.

Đám Lý Bá Dương đưa mắt nhìn nhau, trận pháp?

Chỉ có điều mặc dù trận pháp này được bố trí mạnh, nhưng đối với các võ giả Thần Kiều cảnh bọn họ, cũng không phải không phá được.

Vấn đề là trước mắt bọn họ có đến bốn người, mặc dù trong tinh vực đồ có nhiều ngôi sao, nhưng bọn họ ai cũng muốn càng nhiều, đợi đến khi bắt đầu tranh cướp, giữa bọn họ cũng chắc chắn sẽ có một phen long tranh hổ đấu.

Vì thế trong nháy mắt này, bốn người không ra tay với nhau mà dồn dập sử dụng kỹ năng của chính mình bắt đầu phá vỡ trận pháp kia.

Các võ giả còn lại cũng nhìn chằm chằm tinh vực đồ, chuẩn bị ngay khi những cường giả Thần Kiều cảnh này phá vỡ tinh vực đồ, bọn họ lập tức xông lên tranh cướp.

Chỉ có điều Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân hơi buồn bực.

Bởi vì tinh vực đồ này vốn do bọn họ phát hiện trước, nếu kế hoạch hoàn thành thuận lợi, những thứ kia đều là của bọn họ.

Kết quả hiện tại hay rồi, kế hoạch thất bại, gần như tất cả võ giả tiến vào Thành Bạch Đế đều tụ tập đến đây, bọn họ mất đi duy nhất ưu thế, sau đó có thể cướp được những ngôi sao kia

từ trong tay các võ giả Thần Kiều cảnh hay không vẫn còn là một ẩn số.

Tứ đại Thần Kiều đồng loạt ra tay, với sức mạnh của bọn họ, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã bạo lực phá nát trận pháp kia.

Không biết trận pháp này dựa vào động lực gì để hoạt động trong thời gian dài như vậy, nhưng trong tích tắc phá trận, lực lượng ánh sao đột nhiên nổ tung, luồng sức mạnh dồi dào quả thực dường như muốn phá vỡ thế giới này, làm người ta kinh ngạc không thôi.

Ngay cả nhóm Lý Bá Dương cũng không cường ngạnh bất chấp lực lượng ánh sao kia để ra tay, mà đứng một bên chờ sức mạnh đó tan hết rồi mới vào bên trong lấy sao.

Nhưng lúc này, các Chân Vũ khác đã không nhịn được.

Tranh đấu với cường giả Thần Kiều cảnh, có lẽ chỉ có mấy người Mạnh Kinh Tiên, Diêm La thiên tử mới miễn cưỡng làm được, vì vậy ngay từ đầu, bọn họ không có ý định tranh cướp với những cường giả kia, bọn họ chỉ cần cướp của những võ giả khác trước mắt là được.

Ứng Thiên Qua là người đầu tiên phát hiện địa vực này, vậy nên hắn vẫn luôn đứng đầu tiên, tất nhiên cũng không cần cướp, nhưng những người khác bây giờ mới chen chúc xông lên, lao thẳng đến chỗ tinh vực đồ.

Đúng lúc này, trong đầu Bạch Liên Thánh mẫu thoáng lóe lên ý nghĩ, nàng truyền âm nói cho Ngạc Nhĩ Đa, Thẩm Cửu Phong và Trần Huyền Tông: “Mạc Vô Vi đã chết, không có hắn mạnh mẽ chống đỡ ở phía trước, nếu chúng ta muốn giết Tô Tín khó càng thêm khó. Hơn nữa hiện tại, nhóm Thần Kiều vốn đã quyết định muốn giết Tô Tín, hiện tại lại xuất hiện một cơ duyên thế này, cuối cùng Tô Tín ra sao, tất cả đều chưa biết.”

Thẩm Cửu Phong chau mày nói: “Tóm lại ngươi muốn nói gì? Vừa rồi khi động thủ, nếu các ngươi không do dự rề rà, làm gì có chuyện thậm chí không sờ đến góc áo Tô Tín?”

Hắn vẫn còn ghi hận chuyện mấy người Bạch Liên Thánh mẫu coi hắn làm bia đỡ đạn trước đó.

Bạch Liên Thánh mẫu không để ý đến giọng điệu của Thẩm Cửu Phong, nàng chỉ thản nhiên nói: "Lý Bá Dương là hạng người thế nào, ta biết rõ hơn chư vị ở đây, chỉ cần hắn nói muốn giết Tô Tín, vậy cho dù không giết ở đây, sau khi đi ra ngoài hắn cũng sẽ giết. Nhưng vấn đề là các ngươi cũng đều nhìn thấy thực lực của Tô Tín, trong những người cùng cấp, ngoài nhân vật kinh tài tuyệt diễm cỡ Mạnh Kinh Tiên, còn có ai có thể thắng hắn? Ta thậm chí hoài nghi tên Tô Tín này đã tìm thấy ngưỡng cửa Thần Kiều cảnh. Mặc dù đây chỉ là một suy đoán của ta, nhưng các ngươi đừng quên đây là nơi nào, chẳng may để Tô Tín lấy được một ngôi sao đi luyện hóa, rốt cuộc nguồn sức mạnh này có thể giúp hắn lên đến Thần Kiều hay không, đây là chuyện không nói chắc được. Lỡ như Tô Tín thật sự lên đến Thần Kiều, vậy cho dù là Lý Bá Dương cũng đừng mơ giết được hắn, nhưng chúng ta thì sao?

Chương 2309 - Thực lực đại khủng bố

Thực lực đại khủng bố

Vừa rồi mấy người chúng ta liên thủ với Mạc Vô Vi nhằm vào Tô Tín, bây giờ sợ là đã vào danh sách đen của Tô Tín rồi. Lòng dạ tên đó chẳng lấy gì làm rộng lượng, lúc trước Đường Môn và Cản Thi Phái muốn ra tay bỏ đá xuống giếng với hắn, kết quả các ngươi cũng đều nhìn thấy. Đường Môn truyền thừa mấy nghìn năm bị diệt, ám khí chí tôn Trảm Thần Phi Đao tiêu hao hết tâm huyết hơn mười đời cường giả Đường Môn mới chế tạo ra cũng rơi vào tay Tô Tín. Ngày xưa Dịch Kiếm Môn không thể triệt để tiêu diệt sạch Cản Thi Phái, vậy mà đến tay Tô Tín thì hoàn toàn đoạn tuyệt truyền thừa, bị Huyết Thần Giáo dưới tay hắn thay thế. Trước đây Tô Tín có thể làm ra những chuyện này, tương lai nếu Tô Tín thật sự lên Thần Kiều, sao các ngươi biết Tô Tín sẽ không đuổi cùng giết tuyệt các ngươi?"

Trần Huyền Tông cau mày nói: "Vậy nên bây giờ ngươi muốn?"

Bạch Liên Thánh mẫu trầm giọng nói: "Trước tiên xếp chuyện tranh cướp cơ duyên xuống thứ hai, toàn lực chèn ép Tô Tín, tuyệt đối không thể để hắn lấy được một ngôi sao nào! Nếu

không ngày Tô Tín lên đến Thần Kiều, chính là ngày đưa tang chúng ta.”

Đám Trần Huyền Tông nghe thấy thế, nhất thời cả kinh, bọn họ không cách nào ngờ được Bạch Liên Thánh mẫu lại đánh giá Tô Tín cao như thế, cho rằng hắn có thể lên đến Thần Kiều.

Hiện tại trong giang hồ, có thể chân chính xưng là đỉnh cao chỉ có võ giả Thần Kiều cảnh, gần như mỗi một người đều kinh tài tuyệt diễm, tung hành thiên hạ.

Bọn họ không phủ nhận Tô Tín thật sự rất xuất sắc, nhưng bọn họ căn bản không suy nghĩ Tô Tín theo hướng Thần Kiều cảnh, dù sao như vậy khó tránh khỏi quá mức đáng sợ.

Thấy ánh mắt mấy người này, Bạch Liên Thánh mẫu sâu xa nói: “Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, đợi đến ngày Tô Tín thật sự đột phá Thần Kiều, chỉ sợ chúng ta cũng phải sững sờ. Hơn nữa kể cả Tô Tín không đột phá Thần Kiều, trong mấy vị ở đây, ai có lòng tin có thể chống đỡ được thế lực cường đại dưới trướng Tô Tín? Dẫu sao ta có lòng tin, chỉ cần Tô Tín chưa đột phá Thần Kiều, cùng lắm ta liền tiếp tục trốn trong Bạch Liên Giáo là được, dù sao chỉ cần ta không chủ động xuất đầu lộ diện, Tô Tín cũng sẽ không tìm được ta. Nhưng chư vị thì sao? Các ngươi lấy cái gì chặn lại Tô Tín? Các ngươi căn bản không ngăn được!”

Bạch Liên Thánh mẫu nói lời này rất không khách khí, nhưng về mặt nào đó lại là sự thực.

Thế nên bây giờ chỉ có hai lựa chọn bày ra trước mặt mọi người, lựa chọn tạm thời bỏ qua cơ duyên, đi chặn đường Tô Tín, hoặc là mặc kệ Tô Tín đi đoạt được cơ duyên, hắn có thể không lên được đến Thần Kiều, thậm chí còn có thể bị Lý Bá Dương giết chết, nhưng tương tự cũng có thể đột phá Thần Kiều, sống sót đi ra khỏi thành Bạch Đế, lần lượt tìm từng người bọn họ trả thù!

Chuyện trước mắt lửa xém lông mày, thấy Tô Tín đã ỷ vào thực lực của mình vọt tới đầu tiên, bọn họ vẫn không ra tay chặn lại sẽ thật sự muộn mất!

Vậy nên bốn người quyết định thật nhanh, trực tiếp ra tay chặn trước mặt Tô Tín.

Thấy cảnh này, các võ giả khác lập tức tránh ra, cách xa mấy người Tô Tín, tránh bị tai bay vạ gió, ngay cả Triệu Vũ Niên và Công Tôn Vân cũng thế.

Hiện tại cơ duyên ở trước mặt, kế hoạch liên thủ trước đó của bọn họ đã không còn giá trị, đã như thế, vậy bọn họ đương nhiên cũng không cần tiếp tục ra tay giúp Tô Tín.

Hơn nữa hiện giờ, thực ra Triệu Vũ Niên cũng hơi thắc mắc về mục đích của đám Bạch Liên Thánh mẫu.

Thực ra ban nãy, chắc chắn bọn họ đều thấy được thực lực của Tô Tín mới đúng, kể cả tập trung sức mạnh của bốn người bọn họ cũng là đừng mơ giết chết Tô Tín, vậy hiện tại bọn họ ra tay là vì cái gì?

Tô Tín cũng híp mắt nhìn bốn người bọn họ nói: “Mạc Vô Vi đã chết, các ngươi vẫn còn muốn giết ta?”

Bạch Liên Thánh mẫu nhàn nhạt nói: “Không phải chúng ta muốn giết ngươi, chỉ là muốn ngăn ngươi lại mà thôi, dù chúng ta không lấy được cơ duyên trong thành Bạch Đế lần này, ngươi cũng đừng mơ lấy được.”

Đám Bạch Liên Thánh mẫu có thế quyết tâm như vậy, Tô Tín thật sự rất kinh ngạc, bao gồm các võ giả khác ở đây cũng vậy, bọn họ không ngờ mấy người Bạch Liên Thánh mẫu sẽ kiêng kỵ Tô Tín đến mức này, thà bản thân không đoạt cơ duyên cũng phải ngăn cản Tô Tín đi đoạt.

Thân là Chân Vũ, bọn họ sống lâu như vậy, làm không ít chuyện thiệt người lợi mình, nhưng chuyện thiệt người mà mình cũng không được lợi, ngoại trừ những kẻ có sở thích ngược đời nhàn rỗi thật sự, thật sự rất ít người làm thế.

Tô Tín nhìn bốn người Bạch Liên Thánh mẫu, nhàn nhạt nói: “Ta biết các ngươi sợ cái gì, đơn giản là sợ ta lấy được cơ duyên này, thực lực tăng mạnh sẽ đi trả thù các ngươi. Cơ duyên trước mắt, ân oán cỡ này ta có thể buông xuống, chỉ cần các ngươi tránh ra, ta có thể hứa sau khi ra ngoài sẽ không ra tay với các ngươi.”

Bạch Liên Thánh mẫu cười lạnh nói: “Tuy tên của ngươi là Tô Tín, nhưng hiển nhiên lời ngươi nói ra không đáng tin bằng tên của ngươi.”

Tô Tín lắc đầu nói: “Vậy thật đáng tiếc, thực ra Tô Tín ta làm người luôn giữ chữ tín. Ví dụ như hiện tại các ngươi dám cản ta, vậy ta sẽ giết các ngươi, ta có thể lấy được những cơ duyên này, nhưng các ngươi không lấy được.”

Chương 2310 - Thực lực đại khủng bố (2)

Thực lực đại khủng bố (2)

Bốn người Bạch Liên Thánh mẫu đều cười khẩy, thầm nói ngông cuồng.

Mấy lần trước giao đấu, bọn họ thừa nhận thực lực của Tô Tín rất mạnh, nhưng trước đó bọn họ chiến đấu với ý nghĩ phải giết Tô Tín cho bằng được, phần lớn thực lực của bản thân tập trung để tấn công.

Mà hiện tại bọn họ chủ yếu phòng ngự, mục đích để ngăn cản Tô Tín, bốn người liên thủ, Tô Tín muốn giết bọn họ cực kỳ khó.

Nhưng lúc này, trên mặt Tô Tín hiện lên một nụ cười quái dị nói: “Không tin phải không?”

Đám Bạch Liên Thánh mẫu chưa kịp phản ứng gì, bên cạnh họ đột nhiên có địa ngục huyết lãng vô biên cuồn cuộn trào lên, trong nháy mắt hóa thành Pháp Tướng của Diêm La Thiên tử điều khiển Bạch Cốt vương tọa bay lên trời, một quyền hạ xuống, trực tiếp đánh tới Bạch Liên Thánh mẫu đứng gần nhất!

“Diêm La Thiên tử!”

Bạch Liên Thánh mẫu rít lên một tiếng, vô số bạch liên nở rộ xung quanh, tựa như ngưng tụ thành một phương thế giới cực lạc, nhưng bị nắm đấm của Diêm La Thiên tử đánh nát trong nháy mắt!

Địa Tạng Vương đã đến, Diêm La Thiên tử làm sao có thể không tới?

Chỉ có điều trước đó Diêm La Thiên tử ở cách nơi này hơi xa, vì thế hắn đến trễ hơn Địa Tạng Vương một chút.

Đúng vào lúc này đám Bạch Liên Thánh mẫu điếc không sợ súng xông đến bao vây, Tô Tín trực tiếp bảo Diêm La Thiên tử ẩn núp trong bóng tối, giúp hắn ra tay đánh lén một lần.

Mặc dù thực lực của Bạch Liên Thánh mẫu mạnh, nhưng nàng đã từng nghe nói tới sự đáng sợ của Diêm La Thiên tử.

Mãi đến tận lần này, khi nàng thật sự đối mặt với Diêm La Thiên tử, nàng mới biết những tin đó không phải giả dối, sự mạnh mẽ này thuần túy là mạnh mẽ về sức mạnh, khiến nàng cảm thấy tuyệt vọng, thậm chí không thể chống lại!

Hơn nữa hiện giờ, Bạch Liên Thánh mẫu không chỉ phải đối mặt với một mình Diêm La Thiên tử.

Ngay khi Diêm La Thiên tử ra tay, Tô Tín cũng ra tay theo.

Thiên Tâm Kiếp đột nhiên được sử dụng, Bạch Liên Thánh mẫu đang định chạy trốn, lập tức khựng lại một thoáng.

Huyền Âm kiếm ý vô tận bùng nổ phía sau Tô Tín, nhắm tới hướng Bạch Liên Thánh mẫu đánh giết, đồng thời trong Huyền Âm kiếm ý đó, Tô Tín trộn lẫn mấy chục đường kiếm nguyên thần nhỏ vàng kim vào trong, để cắn giết nguyên thần của Bạch Liên Thánh mẫu!

Tay Diêm La Thiên tử kết ấn, một giọt máu tươi xuất hiện, vô số tơ máu diễn biến trong đó, cuối cùng hóa thành một nhà tù che kín bầu trời, trực tiếp phong tỏa vùng không gian này!

Trên mặt Bạch Liên Thánh mẫu hiện lên vẻ dữ tợn khủng bố, hai người Tô Tín và Diêm La Thiên tử ra tay vây công khiến nàng có cảm giác sợ hãi tử vong giáng lâm, áp lực mang lại cho nàng thậm chí còn lớn hơn so với ngày xưa khi Bạch Liên Thánh mẫu đối chiến với mấy vị Chân Vũ Đại Chu!

Đối mặt uy hiếp đáng sợ cỡ này, cơ thể Bạch Liên Thánh mẫu "bùm" một tiếng trực tiếp tự bạo, hóa thành vô số bạch liên bay múa.

Tiểu kiếm nguyên thần của Tô Tín phá hủy vô số bạch liên, thậm chí Tô Tín có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng kêu gào

đau đớn của Bạch Liên Thánh mẫu, nhưng hiện giờ bạch liên vẫn phân hoá thành hàng vạn hàng ngàn, có một số cái đã xuyên qua phong tỏa bằng tơ máu của Diêm La Thiên tử, bay ra bên ngoài.

Tô Tín thoáng nhíu mày, bí pháp thoát thân của Bạch Liên Thánh mẫu thật khó đối phó, như vậy mà vẫn không thể giữ chân nàng lại.

Lần trước nếu không có Bạch Vô Mặc ra tay, Bạch Liên Thánh mẫu một lòng muốn trốn, Tô Tín cũng không tìm ra đối phương.

Nhưng hiển nhiên lần này, Bạch Liên Thánh mẫu chịu thiệt thòi hơi lớn.

Loại bí pháp thoát thân này có tác dụng phụ cực kỳ nặng với Bạch Liên Thánh mẫu, lần trước nàng ỷ vào có tinh nguyên khi xưa cường giả Bạch Liên Giáo lưu lại mới dám to gan sử dụng bí pháp này, nhưng hiện tại nàng đã dùng gần hết số tinh nguyên đó, lần này Bạch Liên Thánh mẫu bị trọng thương thật, ít nhất trong thời gian mấy năm, nàng tu dưỡng cũng không khôi phục lại.

Bạch Liên Thánh mẫu bị trọng thương, nhưng ba người còn lại vẫn sống.

Trần Huyền Tông và Ngạc Nhĩ Đa vừa thấy không ổn, hai người đều bùng nổ tốc độ nhanh nhất của mình để trốn thoát.

Còn Thẩm Cửu Phong mặc dù tốc độ không chậm, nhưng hắn không am hiểu thân pháp về tốc độ, ít nhất không so được với Trần Huyền Tông và Ngạc Nhĩ Đa, thế là hắn trực tiếp lộ ra dưới mắt Tô Tín và Diêm La Thiên tử.

Hắn muốn nói gì đó đã thấy Huyền Âm kiếm ý Tô Tín vốn dùng để giết Bạch Liên Thánh mẫu giờ phút này đã nhằm vào hắn!

Bây giờ Thẩm Cửu Phong tức điên lên chỉ muốn chửi má nó.

Đợi lần này sau khi ra ngoài, hắn nhất định phải tu luyện tinh thông một công pháp về tốc độ, nếu không lần nào cũng bị

người ta ném lại phía sau làm bia đỡ đạn, hắn không thể chấp nhận được.

Chỉ có điều Tô Tín và Diêm La Thiên tử nhanh chóng khiến Thẩm Cửu Phong hiểu ra, lần này e là hắn cả nghĩ quá rồi, sống sót đi ra ngoài? Hắn đã không có cơ hội!

Hàn Long Yển Nguyệt đao trong tay Thẩm Cửu Phong chém ra đao ý Khai Thiên, muốn chặn Huyền Âm kiếm ý lại.

Nhưng đao này của hắn chưa kịp hạ xuống, một bàn tay xương trắng khổng lồ nhiễm vô số máu tươi đã thò ra, nắm đao của hắn trong tay, trực tiếp bóp nát!

Chương 2311 - Thực lực đại khủng bố (3)

Thực lực đại khủng bố (3)

Bàn tay xương trắng khổng lồ đó đập xuống, vô số huyết hải dấy lên, tinh khí nồng nặc ăn mòn tất cả, Thẩm Cửu Phong tức khắc cảm nhận được mình phảng phất như rơi vào địa ngục vô biên, mặc kệ hắn làm gì cũng không thể thoát ra.

Đây là sự áp chế hoàn toàn về mặt thực lực, Thẩm Cửu Phong chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị bàn tay xương trắng khổng lồ kia một chưởng đập bay, trong nháy mắt vang lên tiếng xương cốt vỡ vụn, hoàn toàn là tư thái nghiền ép!

Bạch Cốt Đại Thủ Ấn!

Thẩm Cửu Phong nổi giận gầm lên một tiếng, máu tươi phun ra, nhưng hắn chưa kịp làm hành động gì, mười hai đường kiếm khí liên tiếp xâm nhập vào cơ thể, kiếm ý chí âm chí tà kia phá nát kinh mạch trong cơ thể Thẩm Cửu Phong, làm sắc mặt hắn bỗng chốc trở nên đen sì, không còn điều động được một chút chân khí nào nữa.

Tô Tín bước đến, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào trán Cửu Phong, tử vong chi lực vô tận tức khắc bộc phát, trong tiếng ầm vang, cơ thể Thẩm Cửu Phong ngã trên mặt đất, hoàn toàn mất đi sự sống!

Khuôn mặt Ngạc Nhĩ Đa và Trần Huyền Tông nhất thời tái nhợt, thực lực của một mình Tô Tín đã khủng bố, nhưng nếu

thêm một Diêm La Thiên tử nữa, vậy sẽ thành đại khủng bố!

Chỉ trong thời gian mấy chiêu, Bạch Liên Thánh mẫu đã bị trọng thương, không thể không sử dụng bí pháp thoát thân bỏ chạy.

Còn Thẩm Cửu Phong thì thảm hại hơn, trực tiếp bị Tô Tín và Diêm La Thiên tử liên thủ đánh mấy chiêu giết chết, từ đầu tới đuôi đều nghiền ép, căn bản không có khả năng đánh trả.

Đây mới là đại khủng bố!

Lúc bấy giờ, Trần Huyền Tông và Ngạc Nhĩ Đa không do dự, trực tiếp xoay người chạy trốn, bây giờ còn không đi, sợ là bọn họ không đi được nữa!

Đương nhiên hiện giờ, Tô Tín và Diêm La Thiên tử không đuổi theo, bởi vì bên phía tinh vực đồ, ánh sao bùng nổ đã bắt đầu suy yếu biến mất, tất cả mọi người chuẩn bị đi vào bên trong lấy cơ duyên kia.

Nhưng vào lúc này, dị biến đột nhiên xuất hiện.

Sau khi lực lượng ánh sao biến mất, tinh vực đồ kia không dừng chuyển động, trái lại trong tinh vực đồ xuất hiện một cánh cửa khổng lồ.

Cánh cửa kia hoàn toàn được xây dựng từ sức mạnh của trận pháp, nhưng bên trên có chi chít vô số trận đạo phù văn, có vẻ kỳ dị đến cực điểm.

Cánh cửa mở ra, những ngôi sao kia đều bị hút vào trong, mà sức mạnh truyền đến từ bên kia cánh cửa khiến mọi người ở đây lập tức biến sắc mặt.

Cường giả Chân Vũ cảnh đã có thể hoàn toàn điều khiển thiên địa, thậm chí bắt đầu lĩnh ngộ đạo thuộc về mình.

Nhưng bất kể cường giả Chân Vũ cảnh lĩnh ngộ đạo gì, bọn họ đều lĩnh ngộ ra trong thế giới mình, mang theo dấu ấn đậm đặc của thế giới này.

Còn sức mạnh truyền đến từ trong cánh cửa trước mắt căn bản là không thuộc về thế giới hiện tại của bọn họ, hơn nữa cũng

khác mảnh vỡ thế giới này, đó là một dị thế giới có sức mạnh pháp tắc hoàn chỉnh!

Nếu đột phá trong một thế giới như vậy, có phải nghĩa là bản thân đã vượt lên trên quy tắc ở một thế giới khác, từ đó đạt đến một cảnh giới khó tin?

Trên mặt Triệu Vũ Niên hiện lên vẻ khiếp sợ, bởi vì Đại Chu bọn họ từng tìm thấy thông tin về cánh cửa sang thế giới khác trong điển tịch của Đại Tấn khi xưa, lúc đó bọn họ còn tưởng rằng đây chỉ là lời nói vô căn cứ, bao gồm cả lần này tiến vào trong thành Bạch Đế, Triệu Vũ Niên cũng chẳng tin là thật, nhưng ai ngờ rằng đó lại là sự thật!

Hiện giờ, sức mạnh của tinh vực đồ đã tăng vọt đến đỉnh cao, đừng nói là Chân Vũ, ngay cả Thần Kiều cũng không cách nào tới gần.

Cánh cửa đó không ngừng hút ngôi sao trong tinh vực đồ vào trong, đồng thời cánh cửa cũng từ từ mở ra, số lượng ngôi sao bị hút vào trong càng nhiều, cánh cửa mở ra càng lớn, tựa như những ngôi sao này chính là nguồn sức mạnh để mở rộng cánh cửa này ra.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào cánh cửa, chờ đợi nó mở ra, nhưng vào lúc này, vẻ mặt Thiên Đế rục rịch, hình như hắn âm thầm truyền âm cho ai nói gì đó, một giây sau, Cửu Long quanh người Thiên Đế rít gào, đột nhiên lao về phía Địa Tạng Vương.

Ai cũng không ngờ Thiên Đế sẽ động thủ với Địa Tạng Vương vào thời khắc mấu chốt thế này, nhưng hắn không giết được Địa Tạng Vương, chỉ tốn công vô ích, có tác dụng gì?

Chỉ có điều mọi người nhanh chóng biết được hắn muốn làm gì, bởi vì ngay khi Thiên Đế ra tay với Địa Tạng Vương, Vô Lượng Thu Thủy Kiếm trong tay Lý Bá Dương hiện lên, tạo hóa sinh cơ diễn hóa thiên địa, mang theo uy thế vô thượng nghiền ép hướng về Tô Tín.

Huyền Khổ bên kia cũng tụng kinh phật, kim mang quanh người rực sáng, phật vận sinh ra, một chưởng chí cương chí cường đập xuống Tô Tín, La Hán Hàng Ma!

Ba người bọn họ vậy mà thần tốc quyết định, muốn giết Tô Tín trước khi bước vào cánh cửa thế giới kia!

Mấy người Bạch Liên Thánh mẫu hết sức kiêng kỵ Tô Tín, nhưng không biết rằng nhóm Lý Bá Dương càng kiêng kỵ Tô Tín hơn.

Cánh cửa trước mắt này đại diện cho một cơ duyên, một cơ duyên cực lớn, điểm ấy nhóm Lý Bá Dương biết.

Nhưng vấn đề là bọn họ không biết đằng sau cánh cửa này có cái gì, cùng với cơ duyên, liệu có nguy hiểm nhất định trong đó không? Thậm chí sau khi bọn họ vào trong, có thể thuận lợi đi ra không, những điều này đều ẩn số.

Chương 2312 - Cứu viện

Cứu viện

Chỉ có điều trước cơ duyên, tất cả những thứ này cũng có thể bỏ qua, cho dù là nhu nhược như Mạc Vô Vi, nếu hắn còn sống, vậy cũng sẽ lựa chọn tiến vào trong cánh cửa này để tìm kiếm cơ duyên giúp hắn có hi vọng lên cấp.

Vậy nên ba người Thiên Đế lập tức ra quyết định, trước khi bước vào cánh cửa này, giết chết Tô Tín trước đã!

Chẳng may sau khi bước vào cánh cửa này, bọn họ không đi ra, chẳng may Tô Tín không vào đây mà lựa chọn ở lại bên ngoài, vậy đối với thế lực bọn họ lưu lại tuyệt đối không phải chuyện tốt.

Chân Vũ trong thiên hạ này không nhiều, nhưng cũng tuyệt đối không ít, nếu đám bọn họ tiến vào cánh cửa này, trong số các Chân Vũ còn lại lựa chọn ở bên ngoài, phần lớn sẽ không ra tay với thế lực lớn cỡ như Tạo Hóa Đạo Môn hay Thiếu Lâm Tự.

Nhưng Tô Tín thì không chắc, hoặc nên nói hắn nhất định sẽ ra tay.

Điều thực sự khiến đám Lý Bá Dương kiêng kỵ ở Tô Tín không chỉ là thực lực của hắn, còn có tính cách tàn nhẫn quyết tuyệt của Tô Tín!

Rất nhiều lúc có một số chuyện ngươi cho rằng Tô Tín sẽ không làm, cũng không dám làm, nhưng hắn cố tình làm, hơn nữa còn làm thành công.

Tổn hại của một mình Tô Tín có thể mang đến cho bọn họ quả thực không thể nào tưởng tượng được.

Vậy nên trước khi tiến vào thế giới không biết này, có thể giải quyết Tô Tín là tốt nhất.

Đương nhiên Thiên Đế không sợ Tô Tín, dù sao chỉ cần Thiên Đình một lòng khiêm tốn, vậy sẽ không ai tìm được vị trí của Thiên Đình.

Nhưng điều Thiên Đế thực sự kiêng kỵ là thực lực tổng hợp của Địa Phủ.

Không thể không nói, hiện tại Thiên Đế có hơi ghen tị với Địa Tạng Vương, vì sao nhân vật kinh tài tuyệt diễm trong Địa Phủ tầng tầng lớp lớp, còn Thiên Đình bọn họ tuy rằng không thua kém những thế lực khác, song so với Địa Phủ vẫn yếu hơn một bậc?

Bất kể là Tô Tín hay Diêm La Thiên tử đều có thể xếp vào nhân vật kinh diễm, người như vậy chỉ có một cũng đủ để áp chế Thiên Đình bọn họ, hiện tại trực tiếp xuất hiện hai người, đối với Thiên Đình đây tuyệt đối không phải tin tức tốt gì.

Vì thế bây giờ ra tay giải quyết Tô Tín, đối với Thiên Đình bọn họ trong tương lai có rất nhiều chỗ tốt.

Hai đại Thần Kiều liên thủ kết hợp, hơn nữa còn là Lý Bá Dương và Huyền Khổ có thâm cừu đại hận với nhau, không thể không nói cảnh tượng này hơn một nghìn năm khó mà gặp một lần.

Thậm chí có lẽ trong vòng một nghìn năm tới cũng sẽ không có người được đãi ngộ như Tô Tín, chỉ có điều cảm giác bị hai cường giả Thần Kiều cảnh nhìn chằm chằm cũng không dễ chịu gì.

Thần mang vàng kim quanh người Tô Tín rực sáng, Đế Lâm Cửu Tiêu Pháp Tướng sau lưng được triển khai, chỉ có điều lần này Tô Tín không tấn công mà lùi về sau.

Đối mặt hai cường giả Thần Kiều cảnh, nếu Tô Tín còn không lùi về sau, vậy hắn thật sự là đang tìm đường chết.

Nhưng bất kể là một kiếm của Lý Bá Dương hay một chưởng của Huyền Khổ đều phong tỏa toàn bộ đường lui của hắn, khiến hắn không còn chỗ lui, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ!

Lúc này dưới chân Diêm La Thiên tử trào lên huyết lãng vô tận, bạch cốt vương tọa bay lên từ trong huyết hải, hóa thành một thanh trường thương bạch cốt tràn ngập sát khí vô tận, trong giây lát đâm tới chỗ Lý Bá Dương!

Hồi trước trong Quan Thiên Yến, Lý Bá Dương tiện tay đánh một chiêu đã đánh bay Tiết Chấn Nhạc, thể hiện sức mạnh nghiền ép có thể nói là cực hạn của hắn đối với Chân Vũ.

Hiện tại mặc dù Lý Bá Dương đang đối mặt với Diêm La Thiên tử mạnh hơn hẳn Tiết Chấn Nhạc, nhưng một chiêu này hắn dốc toàn lực ra tay, kết quả vẫn giống hệt như Quan Thiên Yến trước đây, trường thương bạch cốt trong tay Diêm La Thiên tử vỡ vụn, hắn cũng trực tiếp bị một kiếm đó đánh bay.

Tuy Diêm La Thiên tử bị một chiêu đánh lui, nhưng áp lực của Tô Tín bên kia được giảm bớt không ít.

Đối mặt với một chưởng của Huyền Khổ, Tô Tín trực tiếp bùng nổ đấu chiến kim thân và Chân Vũ Pháp Tướng của mình, còn ngưng tụ tử vong chi lực vào trong nắm đấm này, khiến Tô Tín lúc này có tử khí và phật quang bao phủ, đan xen lẫn nhau, nhìn có vẻ cực kỳ tà dị.

Nhưng đáng tiếc ngay cả như vậy cũng vô dụng, võ giả Thần Kiều cảnh trực tiếp biểu hiện ra thực lực là nghiền ép, nghiền ép hoàn toàn toàn diện, không theo bất kì lí lẽ gì!

Song quyền va chạm, bất kể võ kỹ của Tô Tín mạnh mẽ đến đâu, tinh diệu cỡ nào, nhưng về mặt sức mạnh hắn vẫn thua một bậc, vậy nên Pháp Tướng phía sau Tô Tín vỡ vụn, hắn cũng “rầm” một tiếng bị đánh bay.

Mặc dù một quyền của Huyền Khổ không thể đánh Tô Tín trọng thương, nhưng Chân Vũ Pháp Tướng vỡ vụn khiến Tô Tín bị phản phệ một chút, làm hắn suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Huyền Khổ đạp trên kim liên bước đến, hiển nhiên căn bản không định cứ thế buông tha cho Tô Tín.

Mà lúc này Lý Bá Dương cũng bước từng bước tới, một chưởng hạ xuống, tạo hóa sinh cơ diễn hóa thành thiên địa vạn vật, một chưởng này chính là cực hạn của đạo!

Hai Thần Kiều đồng loạt giáp công, uy thế đó không khác gì vừa rồi Tô Tín và Diêm La Thiên tử vây công Thẩm Cửu Phong.

Chương 2313 - Cứu viện(2)

Cứu viện(2)

Lúc này Tô Tín cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể nói chuyện này quả thực quá trùng hợp, mình và Diêm La Thiên tử vừa dùng sức mạnh nghiền ép người khác, kết quả hiện tại cũng bị người khác dùng sức mạnh nghiền ép.

Chỉ có điều giờ còn chưa tới lúc Tô Tín tuyệt vọng, lá bài tẩy của hắn không chỉ có một, lần này dù hắn không lấy được cơ duyên, ít nhất cũng chắc chắn giữ được tính mạng.

Nhưng hiện giờ, Tô Tín nhìn về phía Huyền Khổ và Lý Bá Dương với ánh mắt âm trầm.

Suy đoán của Bạch Liên Thánh mẫu dành cho Tô Tín lúc trước không sai, từ trước tới nay hắn không phải người rộng lượng, nếu Huyền Khổ và Lý Bá Dương muốn giết hắn, trong tương lai nếu cho hắn cơ hội, dù hắn không diệt được Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn, hắn nhất định cũng phải quậy cho hai phái này từ nay gà bay chó sủa!

Chỉ có điều ngay khi Tô Tín quyết định muốn sử dụng lá bài tẩy liều mạng, một ánh kiếm bỗng nhiên sáng lên.

Không có bất kỳ thuộc tính gì, chỉ là một ánh kiếm đơn thuần nhất, cũng là ánh kiếm phát huy kiếm đạo chi uy đến mức tận cùng!

Trường kiếm xé rách chưởng của Lý Bá Dương, nhưng ánh sáng kiếm đạo đó vẫn lấp lánh giữa trời đất, thật lâu sau vẫn không tiêu tan.

Mạnh Kinh Tiên!

Cho dù không nhìn thấy người, nhưng trong lòng mọi người ở đây không khỏi hiện lên ba chữ này.

Đệ nhất kiếm đạo thiên hạ, chưởng môn Dịch Kiếm Môn, Huyền Tâm Kiếm Chủ Mạnh Kinh Tiên!

Trong vòng mấy nghìn năm trở lại đây, người duy nhất trong thiên hạ có thể đạt đến tu vi như thế chỉ nhờ vào kiếm đạo, dù là Chân Vũ vẫn có thể cứng rắn chống đỡ Thần Kiều, trong thiên hạ chỉ có một mình Mạnh Kinh Tiên!

Lý Bá Dương nhíu mày, trong thiên hạ này có rất ít người khiến hắn nhìn không thấu, Mạnh Kinh Tiên chính là một người trong đó.

Mặc dù hiện tại Mạnh Kinh Tiên chỉ là Chân Vũ, kém hắn một cảnh giới, nhưng Lý Bá Dương thật sự không muốn đối địch với Mạnh Kinh Tiên.

“Mạnh Kinh Tiên, ngươi muốn cản ta? Chỉ vì muội muội của Tô Tín là đệ tử cuối cùng của Mạnh Kinh Tiên ngươi mà ngươi muốn ra mặt thay Tô Tín, cản ta giúp hắn?”

Với lựa chọn này của Mạnh Kinh Tiên, Lý Bá Dương vô cùng khó hiểu, trong mắt hắn hoặc rất nhiều võ giả giang hồ khác, tông môn mới là thứ nhất, còn đệ tử trong tông môn chỉ có thể xếp thứ hai.

Gần như võ giả trong mỗi tông môn đều có một đống cô dì chú bác gì đó, nếu người nào gặp chuyện tông môn đều phải nhúng tay, vậy chẳng phải tông môn sẽ bận chết à?

Với võ giả, đặc biệt thân phận Hinh Nhi là đệ tử cuối cùng của Mạnh Kinh Tiên, quan hệ sư đồ thậm chí còn thân thiết hơn cả cha mẹ, bởi vì đồ đệ như vậy về căn bản chính là truyền nhân y bát chân chính duy nhất mà mình lựa chọn, đại diện cho tương lai của chính mình.

Nhưng dù là như vậy, thân phận hiện tại của Hinh Nhi cũng chỉ là đệ tử Dịch Kiếm Môn thôi, còn Tô Tín đã xem như người ngoài.

Vì một người ngoài mà đắc tội đệ nhất thiên hạ Lý Bá Dương hắn, hắn có phần không thể nào hiểu được.

Mạnh Kinh Tiên vung thanh kiếm trong tay lên, thản nhiên nói: “Tại sao phải cần một lý do? Lý Bá Dương, võ đạo của ngươi được người đời xưng là đệ nhất thiên hạ, nhưng kiếm đạo của ngươi thì không, ta muốn lĩnh giáo thực lực của người đệ nhất thiên hạ, lý do này có đủ không?”

Mạnh Kinh Tiên ra tay giúp Tô Tín, tất nhiên có rất nhiều lý do, chỉ có điều hắn không nói ra những lý do này, cũng không cần phải nói.

Với Mạnh Kinh Tiên, vẻn vẹn là muốn lĩnh giáo thực lực của đệ nhất thiên hạ Lý Bá Dương, điểm ấy đã đủ.

Những người khác không khỏi thầm than dũng khí của Mạnh Kinh Tiên, trong thiên hạ này có mấy người dám vung kiếm với đệ nhất thiên hạ Lý Bá Dương? Mạnh Kinh Tiên chính là một trong số đó!

Lý Bá Dương nhìn Mạnh Kinh Tiên một cái, lắc đầu nhàn nhạt nói: “Hiện tại ta cũng đã không nhìn thấu được ngươi, thậm chí mười năm sau ta có thể bảo vệ vị trí đệ nhất thiên hạ này trước ngươi hay không còn là một ẩn số. Nhưng hiện tại, ngươi không ngăn được ta, đạo của ngươi vẫn chưa đi đến điểm cuối, nhưng con đường của ta đã gần đến đỉnh cao.”

Chân Vũ và Thần Kiều, cả hai đều là sự tồn tại đứng trên đỉnh giang hồ, nhưng giữa bọn họ ẩn chứa một ranh giới to lớn, mà ranh giới này không dễ dàng vượt qua.

Dù là Mạnh Kinh Tiên cũng không thể dễ dàng vượt qua nó như thế.

Nhưng hiện giờ, Diêm La Thiên tử cũng đứng bên cạnh Mạnh Kinh Tiên.

Trước tiên không nói đến Diêm La Thiên tử có nợ ân tình của Tô Tín hay không, chỉ vì Tô Tín là người thuộc Địa Phủ, hắn không thể ngồi yên nhìn Tô Tín bị giết.

Hiện tại hai võ giả hàng đầu trên giang hồ đều đứng đối diện Lý Bá Dương, không có ai nghi ngờ Lý Bá Dương sẽ thua,

nhưng nếu bọn họ kéo dài thời gian, vậy nói không chừng thật sự có thể giúp Tô Tín chạy trốn khỏi tay hai người này.

Hơn nữa vào lúc này, một giọng nói hơi khàn kèm theo tiếng cuồng tiếu truyền đến: “Ha ha ha! Khiêu chiến đệ nhất thiên hạ người Lý Bá Dương? Thú vị thú vị, không bằng dẫn theo sái gia được không?”

Một quái nhân mặc chiến giáp đồng thau, sau lưng đeo một cái hộp sắt hạ xuống từ giữa không trung, ngoại hình lôi thôi, râu tóc xồm xoàm, thậm chí không thấy rõ khuôn mặt, mọi người chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt cực kỳ sắc bén trong hai con mắt của hắn.

Chương 2314 - Chiến Thần Kiều!

Chiến Thần Kiều!

“Chiến Vô Nhị!”

Mọi người ở đây đều nhíu mày, tên điên này vậy mà cũng tới.

Trên giang hồ nhiều Chân Vũ như vậy, hoặc chính, hoặc tà, hoặc trung lập, nhưng Chiến Vô Nhị này vốn là nhân vật như kẻ điên, có thể nói toàn bộ giang hồ, không một ai sẵn lòng kết bạn với hắn.

Chiến Vô Nhị là kẻ điên, nhưng hắn không phải kẻ ngu, mặc dù hắn hiếu chiến, nhưng cũng rất biết tự lượng sức mình, vậy nên trước giờ hắn toàn chọn một số võ giả có thực lực xấp xỉ mình, hoặc cao hơn mình một chút để khiêu chiến.

Nhân vật cỡ như Lý Bá Dương, cho tới nay Chiến Vô Nhị đều không có ý nghĩ đi khiêu chiến hắn.

Chỉ có điều cơ hội lần này thực sự quá hiếm có, có Mạnh Kinh Tiên và Diêm La Thiên tử, cộng thêm hắn, ba võ giả thực lực xếp hàng đầu trong số các Chân Vũ cảnh cùng ra tay vây công Lý Bá Dương, tuy rằng bọn họ không thắng được, nhưng cũng sẽ không thua.

Lý Bá Dương hơi nhíu mày nói: “Chiến Vô Nhị, vết thương của ngươi vừa mới khỏi không lâu, bây giờ ngươi lại muốn trở về tiếp tục dưỡng thương hả?”

Chiến Vô Nhị cười to nói: “Lý lão đạo, ngươi không cần uy hiếp ta, ngươi muốn giết ai ta mặc kệ, sái gia chỉ muốn thoải mái đánh nhau một trận. Làm sao? Ngươi là người đệ nhất thiên hạ, chẳng lẽ còn không dám ứng chiến hả?”

Lý Bá Dương hừ lạnh một tiếng, vô tận đạo văn diễn biến phía sau hắn, trải ra tựa như một bức tranh, có vẻ mộng ảo, cực kỳ mỹ lệ.

Đây chính là Chân Vũ Pháp Tướng của Lý Bá Dương, Chư Thiên Đạo Đồ!

Đã rất lâu không người nào có thể khiến Lý Bá Dương phải sử dụng Chân Vũ Pháp Tướng, nhưng lần này đối mặt với bộ ba Chân Vũ hậu bối Mạnh Kinh Tiên này, hắn trực tiếp sử dụng Chân Vũ Pháp Tướng, có thể thấy được rốt cuộc Lý Bá Dương coi trọng ba người bọn họ đến mức nào.

Kiếm quang trong tay Mạnh Kinh Tiên phân thành vạn ngàn, phong vân trong đất trời cuồn cuộn, uy lực của đường kiếm này chém thiên tuyệt địa, kiếm đạo của Mạnh Kinh Tiên chính là kiếm đạo cực hạn nhất trong thế giới này, đối với kiếm giả mà nói, Mạnh Kinh Tiên chính là đỉnh cao!

Một kiếm đơn giản, cũng là một kiếm đỉnh cao hạ xuống, dù là Lý Bá Dương đệ nhất thiên hạ cũng không thể hoàn toàn coi nhẹ uy thế đó.

Lúc này Diêm La Thiên tử cũng đã ra tay.

Mặc dù vừa nãy hắn bị một chưởng của Lý Bá Dương đánh bay, nhưng hắn không bị thương.

Ngay khi Mạnh Kinh Tiên xuất kiếm, mặt đất dưới chân hắn có vô tận huyết lãng cuộn trào, huyết sát chi khí vô tận ngưng tụ thành hình bóng Diêm La Thiên tử màu máu mờ ảo.

Bạch Cốt vương tọa bay từ trong huyết lãng lên, phân chia trong nháy mắt, diễn hóa thành một cây cung xương trắng to lớn, cây cung này rất kỳ dị, tưởng chừng như một thanh trường thương cực lớn, hơn nữa bên trên còn có từng đường hoa văn huyết sắc hiện lên, giống như mạch máu, tà dị đến cực điểm.

Cây cung to lớn không có dây cung kéo cong như trăng tròn, cây cung tiễn tà dị bỗng chốc bắn mạnh ra, vang lên một tiếng nổ rung trời, Lý Bá Dương trong nháy mắt cảm nhận được cung tiễn kia khóa chặt bản thân mình, khóa chặt cơ thể hắn, khóa chặt máu thịt của hắn, thậm chí là khóa chặt nguyên thần của hắn!

Đây là võ kỹ mạnh mẽ Diêm La Thiên tử sáng tạo ra căn cứ vào đại pháp Di Thần Hoán Huyết của Tô Tín, dung hợp bí pháp của Huyết Ma Giáo, Bạch Cốt Truy Hồn Tiễn!

Và Chiến Vô Nhị cuối cùng đi sau nhưng đến trước, hắn gầm lên một tiếng, thân hình tựa như ma thần, lướt qua hư không, trong nháy mắt cũng đã tới trước mặt Lý Bá Dương, Thánh Đạo Chiến Hạp sau lưng mở ra, các vũ khí Bát Diện Kiếm, Nhạn Linh Đao, Phương Thiên Họa Kích liên tiếp xuất hiện trong tay của hắn, mang theo vô tận vũ khí chiến ý, trong nháy mắt ập xuống phía Lý Bá Dương!

Ba người này từ trước tới nay chưa từng qua lại, đây là lần thứ nhất bọn họ liên thủ, nhưng lại có vẻ vô cùng ăn ý.

Mạnh Kinh Tiên và Diêm La Thiên tử đều muốn bảo vệ Tô Tín, còn Chiến Vô Nhị muốn chiến đấu đã đời một trận với đệ nhất thiên hạ Lý Bá Dương, về bản chất nhu cầu của song phương đều giống nhau, căn bản sẽ không xuất hiện tình huống mỗi người đều có tính toán riêng giống như lúc trước đám Mạc Vô Vi vây công Tô Tín.

Vậy nên uy thế ba người này thể hiện ra mạnh mẽ đến đáng sợ, mặc dù không thể áp chế Lý Bá Dương, nhưng ít nhất trước Chư Thiên Đạo Đồ của Lý Bá Dương, ba người bọn họ không có xu hướng suy yếu rõ ràng.

Lúc này, tất cả mọi người đều hướng ánh nhìn về phía Tô Tín.

Hiện tại có ba người Mạnh Kinh Tiên ngăn cản Lý Bá Dương, Tô Tín có hi vọng rất lớn có thể trốn khỏi sự truy sát của Huyền Khổ.

Và trên thực tế, cũng đúng là như vậy.

Huyền Khổ thấy Lý Bá Dương bị ba người kia cuốn lấy, hắn nhất thời chau mày, nhưng vẫn tiếp tục tấn công Tô Tín.

Có thể giết chết Tô Tín hay không, vậy phải thử mới được.

Phật quang vàng kim quanh người Huyền Khổ chiếu rọi, cực kỳ giống đấu chiến kim thân của Tô Tín.

Trên thực tế quả thực công pháp này của Huyền Khổ có cùng nguồn gốc với đấu chiến kim thân của Tô Tín, gốc gác cũng là Kim Cương Bất Hoại Thần Công.

Chỉ có điều tính chất công kích của Tô Tín tương đối mạnh mẽ, ra tay cũng cương mãnh hung hăng, vậy nên Kim Cương Bất Hoại Thần Công dung hợp cận chiến sát pháp Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ mới biến thành đấu chiến kim thân có sức mạnh cận chiến vô cùng cường đại.

Chương 2315 - Chiến Thần Kiều! (2)

Chiến Thần Kiều! (2)

Còn Huyền Khổ thiên về phòng ngự, vì vậy hiện giờ hẳn phải nói hắn đã ngưng tụ ra La Hán Kim Thân mới đúng, mặc dù không mạnh bằng Tô Tín, nhưng về sức phòng ngự thì vượt xa đấu chiến kim thân của Tô Tín.

Bước một bước ra, Huyền Khổ đã xuất hiện trước mặt Tô Tín, một chưởng hạ xuống, nhưng diễn hóa thành ngàn vạn, vô số đạo chưởng hạ xuống phía Tô Tín, mỗi đạo đều là thực thể, mỗi đạo đều có uy năng kinh thiên!

Đây chính là Thiên Diệp Như Lai Chưởng trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự, một thức võ kỹ lót đáy trong bảy mươi hai tuyệt kỹ được Huyền Khổ sử dụng mà như thần kỹ.

Xung quanh Tô Tín xuất hiện Huyết Sát kiếm khí, nhưng trong nháy mắt đã bị chưởng lực kia đánh nổ.

Mười hai đường Huyền Âm Kiếm Khí chồi lên ngoài cơ thể, nhưng vẫn không thể tiêu diệt những chưởng lực mạnh mẽ đó.

Mãi đến khi Tô Tín phát huy Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp đến mức tận cùng, nghịch chuyển âm dương chi lực quay xung quanh Tô Tín không ngừng đánh phá mới triệt để đánh tan chưởng lực kia.

Nhưng lúc này, Huyền Khổ đã đi tới trước mặt Tô Tín, quyền thế hạ xuống, một bộ La Hán Quyền rõ ràng là cơ bản nhất của Thiếu Lâm Tự, nhưng qua tay Huyền Khổ sử dụng lại hùng dũng mạnh mẽ, tựa như ý cảnh La Hán chân chính hạ phàm.

Hắc Bạch Cự Long do Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp ngưng tụ ra căn bản không ngăn được luồng sức mạnh này, ầm vang một tiếng, trực tiếp bị đánh tan!

Mặc dù Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp có thể làm tan rã phần lớn sức mạnh, nhưng khi luồng sức mạnh này vượt quá phạm vi chịu đựng của Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp, nó cũng không thể hòa tan.

La Hán Quyền của Huyền Khổ nhìn thì đơn giản như rất mạnh mẽ, thực ra so quyền pháp, Tô Tín chưa chắc sẽ thua Huyền Khổ, Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ cũng không phải thứ vô dụng.

Nhưng trước lực lượng mạnh mẽ, Tô Tín liên tục bại lui, căn bản không cách nào chống trả.

Tay Tô Tín niệm kiếm quyết, trong nháy mắt tử vong chi lực bùng nổ, hóa thành kiếm khí vô biên mãnh liệt tấn công Huyền Khổ, Huyền Khổ miệng tụng chân ngôn, từng đóa kim liên bỗng chốc bay lượn, phật quang nổ tung chiếu ra, trực tiếp làm tan rã tất thảy tử vong chi lực.

“Tô Tín!”

Miệng Huyền Khổ đột nhiên hung ác quát một tiếng, phảng phất như sóng âm hóa thực thể, mọi người ở đây cảm giác rất bình thường, nhưng vang lên trong tai Tô Tín lại giống như tiếng chuông vang, ầm ầm vang vọng!

Tô Tín sững người lại, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Đây là Sư Tử Hống của Thiếu Lâm Tự, nhưng Huyền Khổ đã tu luyện nó đến cảnh giới có thể ảnh hưởng đến nguyên thần!

Đúng thế, Huyền Khổ chưa từng tu luyện bí pháp nguyên thần, nhưng Sư Tử công của hắn đã tu luyện tới cực hạn, hoàn toàn có thể phá vỡ nguyên thần!

Một quyền đấm ra, quyền thế của Huyền Khổ cuồn cuộn hùng dũng, phảng phất như La Hán hàng ma, muốn triệt để trấn áp Tô Tín.

Lúc này trong đầu Tô Tín còn hơi hỗn loạn, nhưng phía trước hắn có Huyền Âm kiếm giáp ngưng tụ, mạnh mẽ đỡ cú đấm này, kiếm giáp vỡ vụn, Huyền Âm kiếm khí nhuộm tay phải của Huyền Khổ thành màu đen xì, nhưng Tô Tín cũng bị một quyền này đánh bay, không nhịn được phun ra một ngụm máu tươi.

Huyền Khổ nhíu mày, chân khí phật gia thuần khiết ầm ầm bùng nổ, trong nháy mắt đã trục xuất kiếm khí kia.

Mặc dù hiện giờ Huyền Khổ đang chiếm thế thượng phong, nhưng trong mắt mọi người, lần này Huyền Khổ ra tay sợ là tốn công vô ích rồi.

Hắn lấy thực lực Thần Kiều đối chiến với Chân Vũ Tô Tín, nếu còn không chiếm được thế thượng phong, vậy Huyền Khổ trực tiếp có thể đi tự sát luôn rồi.

Nhưng vấn đề là Lý Bá Dương bên kia bị ngăn cản, mà trong tinh vực đồ kia, cánh cửa đã mở ra hơn một nửa, sắp hoàn toàn mở rộng, bây giờ hắn đã không còn thời gian đánh lâu dài với Tô Tín.

Huyền Khổ hít sâu một hơi, một cây Hàng Ma Chử hiện lên trong tay hắn, chính là thần binh truyền thừa của Thiếu Lâm Tự, Giáng Thế Hàng Ma Chử!

Không đủ thời gian, hắn chỉ có một cơ hội cuối cùng để giết Tô Tín.

Lần này nếu hắn không giết được Tô Tín, vậy sau này Tô Tín chắc chắn sẽ trở thành đại họa trong lòng Thiếu Lâm Tự bọn họ!

Kim Thân La Hán Pháp Tướng hiện lên sau lưng Huyền Khổ, trên Giáng Thế Hàng Ma Chử bùng nổ một luồng dao động mạnh mẽ, Huyền Khổ ngồi xếp bằng trên mặt đất, miệng tụng kinh văn, trong nháy mắt mọi người ngạc nhiên phát hiện ra, La Hán Pháp Tướng phía sau hắn bắt đầu phân thành hàng

nghìn hàng vạn, không chỉ có La Hán, còn có Bồ Tát, Phật, đều cúi đầu trước Giáng Thế Hàng Ma Chử.

Linh Sơn Khấu Thủ, Vạn Phật Triều Tông!

Xưa nay Huyền Khổ chưa từng sử dụng chiêu này, đây là võ kỹ chí cường Huyền Khổ chuyên tâm nghiên cứu ra sau khi lên Thần Kiều, hoàn toàn vứt bỏ ảnh hưởng từ bảy mươi hai tuyệt kỹ, ngưng tụ võ đạo bản thân đến đỉnh cao, hoàn toàn trái ngược với Phật Vận Niêm Hoa Ấn phát huy Niêm Hoa Chỉ trong bảy mươi hai tuyệt kỹ đến tận cùng của Địa Tạng Vương.

Nói đến cũng buồn cười, Địa Tạng Vương đã không còn quan hệ với Thiếu Lâm Tự, nhưng sát chiêu chí cường của hắn liên hệ mật thiết với bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm.

Còn Huyền Khổ thân là trụ trì Thiếu Lâm Tự, hắn lại hoàn toàn vứt bỏ ảnh hưởng từ bảy mươi hai tuyệt kỹ, sáng tạo ra sát chiêu chí cường Linh Sơn Khấu Thủ, Vạn Phật Triều Tông này.

Chương 2316 - Huyết Sát kiếm trận

Huyết Sát kiếm trận

Nhưng bất kể thế nào, một chiêu này của Huyền Khổ cũng cực kỳ chấn động, luồng uy thế kia khiến toàn bộ võ giả ở đây đều thay đổi sắc mặt, thậm chí ngay cả Lý Bá Dương và Thiên Đế cũng nhìn sang Huyền Khổ.

Lý Bá Dương thoáng nhíu mày, nếu như hắn không đoán sai, thực ra một chiêu này của Huyền Khổ chắc hẳn là chuẩn bị cho hắn.

Chỉ có điều ai ngờ tới trong thành Bạch Đế này, bọn họ còn chưa đánh nhau, bây giờ trái lại còn bắt tay cùng nhau giết Tô Tín.

Đương nhiên từ hành động Huyền Khổ lấy lá bài tẩy của mình ra để giết Tô Tín, mọi người đã có thể thấy được, rốt cuộc hắn kiêng kỵ Tô Tín đến mức độ nào.

Hiện giờ, trên Hàng Ma Chử, ánh sáng vạn phật sáng rọi, những bóng hình mờ ảo của La Hán, Bồ Tát, Phật hợp lại làm một, ngưng tụ thành một bức tượng phật khổng lồ với phật quang soi sáng thiên cổ, trong tay cầm Giáng Thế Hàng Ma Chử, đánh xuống đầu Tô Tín!

Trong khoảnh khắc đó, toàn bộ thế gian tựa như dừng lại, uy thế phật quang dường như đã phong tỏa toàn bộ không gian, một giây trước Hàng Ma Chử kia vừa mới đánh ra, cơ hồ chỉ chớp mắt một cái, phật quang đã bao phủ xung quanh Tô Tín, Hàng Ma Chử mang theo khí thế vạn cân hạ xuống, độ ma cũng độ thần!

Một kích cuối cùng của Huyền Khổ khiến cho Tô Tín vô cùng áp lực, linh sơn khấu thủ, vạn phật hướng tông, hắn ta đang coi Tô Tín như ma đầu mà trấn áp.

Chỉ là đáng tiếc, Huyền Khổ không hề biết Tô Tín vẫn còn lưu lại một con át chủ bài ở đây, đó là Huyết Sát kiếm trận!

Phạm La Già, Mạc Vô Vi, Trầm Cửu Phong, Ngụy Cửu Lăng.

Toàn bộ máu tươi của bốn tên Chân Vũ đã xâm nhập vào bên trong lòng đất nơi có kiếm trận, lấy thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm làm trung tâm, cỗ lực lượng này đã cường đại đến mức vô cùng khủng bố!

Tô Tín đưa tay chộp một cái về phía mặt đất, lập tức huyết sát chi khí dâng lên ngập trời, cỗ huyết sát chi khí này đã đạt đến trình độ có thể biến đổi thiên trượng xung quanh,cách xa mấy trăm dặm mà vẫn bị cỗ huyết sát chi khí cường đại này nhuộm thành màu máu!

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tô Tín, mặt đất rung động, một thanh trường kiếm đỏ thắm như máu dâng lên từ trong lòng đất.

Nếu là chỉ nhìn bề ngoài thì lúc này đã không có ai có thể nhận ra đây chính là bộ dáng của Duy Ngã Đạo Kiếm, bởi vì phía trên Duy Ngã Đạo Kiếm này có từng lớp từng lớp máu tươi đậm đặc bám vào, tựa như đang lưu động xung quanh, kia cỗ huyết khí uy nghiêm đáng sợ kia xông về phía trời, trong nháy mắt liền đè được Phật quang vô tận của Huyền Khổ xuống!

Lúc này, cho dù trận pháp còn chưa hoàn toàn phát động, nhưng cũng đã có người phát hiện ra căn nguyên của cỗ lực lượng này, nhịn không được mà thấp giọng kinh hãi: "Huyết Sát kiếm trận! Là Huyết Sát kiếm trận ngày xưa của Huyết Ma Giáo!"

Lúc này, Trần Huyền Tông đã cách Tô Tín rất xa cũng cảm nhận được khí tức của Huyết Sát kiếm trận, hắn và Ngạc Nhĩ Đa liếc nhìn nhau, sắc mặt lập tức biến đổi.

Cho tới thời khắc này bọn họ mới nhận ra, kiếm pháp của Tô Tín mạnh đến nỗi có thể vang vọng toàn bộ giang hồ, thế mà từ khi giao thủ với bọn họ đến nay, hình như Tô Tín vẫn chưa từng vận dụng qua mấy chiêu kiếm kỹ cường đại kia, thậm chí ngay cả thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm của hắn cũng không được sử dụng.

Chỉ là lúc trược bọn họ giao thủ vô cùng kịch liệt, hơn nữa lúc đó bọn họ cũng tính toán quá nhiều, vậy nên mới không để ý đến điểm này.

Thẳng đến bây giờ, bọn họ mới biết rốt cuộc Tô Tín đang tính kế để làm cái gì, vậy mà hắn lại dùng thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm làm trung tâm để bày ra một tòa Huyết Sát kiếm trận!

Tưởng tượng bên trong Huyết Sát kiếm trận này đã ngưng tụ máu tươi của bốn tên cường giả Chân Vũ cảnh, da đầu của bọn họ không kiếm chế được mà cảm thấy hơi tê dại.

Một khi Tô Tín vận dụng Huyết Sát kiếm trận, đừng nói là bọn họ trốn không thoát, cho dù Bạch Liên Thánh mẫu có dùng bí pháp chạy trối chết của nàng thì cũng không thể trốn thoát được!

Chỉ là Trần Huyền Tông và Ngạc Nhĩ Đa đã đánh giá cao bọn họ quá rồi.

Tô Tín muốn giết bọn họ cũng có thể không không cần khổ tâm hao phí nhiều sức lực như thế để bày Huyết Sát kiếm trận, từ lúc bắt đầu, thứ này đã không phải chuẩn bị cho bọn họ.

Ánh sáng màu máu của trận đạo lấp lánh, bộ dáng vô cùng khác biệt với vô số Huyết Sát kiếm khí bay lượn đầy trời, từ trước tới nay Huyết Sát kiếm trận cường đại nhất cũng chỉ cần

một kiếm, lấy một thanh thần binh làm căn cơ để ngưng tụ thành huyết kiếm chí cường!

Bên trong ánh sáng huyết sắc của trận đạo, Duy Ngã Đạo Kiếm chém ra một kiếm huyết sắc, cỗ uy năng cường đại kia quấy rối thiên địa, chỉ thấy mảnh hư không kia đã bị huyết sát chi khí cường đại nhuộm dần thành một mảnh đỏ chói, kiếm quang chém về phía Hàng Thế Hàng Ma Xử kia, cáy này tựa như hai thế giới đang tranh đấu!

Nguyên lý của Huyết Sát kiếm trận cũng rất đơn giản, thủ pháp bố trí cũng không đến mức quá tinh diệu, nhưng chính vì đơn giản nên uy năng mà Huyết Sát kiếm trận đủ khả năng phát huy ra cũng chỉ có một thứ, đó chính là chuyển hóa.

Chương 2317 - Huyết Sát kiếm trận (2)

Huyết Sát kiếm trận (2)

Sau khi chuyển hóa thành huyết sát chi lực là có thể công kích huyết sát chi lực của đối thủ, hiện tại nơi này đã ngưng tụ đủ máu tươi của bốn tên Chân Vũ, tương đương với bốn tên Chân Vũ cảnh không muốn sống mà liều mạng tấn công Huyền Khổ trong một kích.

Uy năng mạnh mẽ kinh người như thế này, chỉ thấy ở giữa không trung, một bên là Phật quang của Huyền Khổ, một bên là Huyết quang của Tô Tín, hai cỗ lực lượng ầm vang chạm với nhau, bên trong Phật quang có vô số tiếng phật âm đang niệm vang vọng đất trời, bên trong huyết quang của Tô Tín cũng có vô số tiếng lệ quỷ kêu rên, âm thanh chấn động cả U Minh.

Cỗ bạo động to lớn do hai bên ra tay thậm chí còn khiến chon không ít cường giả Chân Vũ cảnh đều phải điều động hàng phòng ngự, nếu không bọn họ có khả năng sẽ bị cỗ dư chấn này đánh trọng thương!

Trong nháy mắt cỗ uy thế này khiến cho mọi người ở đây phải biến sắc, trước kia đều là những võ giả khác phải lo lắng đến dư chấn do cường giả Chân Vũ cảnh giao thủ, không ngờ có một ngày bọn họ cũng như vậy.

Một kích này của Tô Tín và Huyền Khổ hiển nhiên là đã vượt qua cực hạn Chân Vũ. Thậm chí cũng không khác mấy với cực hạn Thần Kiều cảnh.

Đợi đến khi hai cỗ lực lượng kia hoàn toàn tan rã, một tiếng nổ ầm ầm truyền đến.

Duy Ngã Đạo Kiếm của Tô Tín bay ngược ra ngoài, ánh sáng đỏ ngòm bên trên nó đã biến mất, Tô Tín tiếp được Duy Ngã Đạo Kiếm, nhưng lúc này trên thân kiếm đã được thêm vào một lực lượng vô cùng cường đại, thậm chí Tô Tín cũng có chút cảm giác không thể nào tiếp nổi.

Huyền Âm kiếm giáp hiển hiện trên người hắn, nhưng vẫn bị đánh lui mấy chục bước, kiếm giáp vỡ vụn, lúc này cỗ lực lượng được bổ sung vào Duy Ngã Đạo Kiếm mới thực sự biến mất.

Nhìn bộ dáng này, kỳ thật hẳn là Tô Tín chiếm thế hạ phong mới đúng.

Nhưng lúc này đám người nhìn về phía Huyền Khổ bên kia thì lại lập tức hít phải một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy thần binh Hàng Thế Hàng Ma Xử truyền thừa của Thiếu Lâm Tự trong tay Huyền Khổ hiện lên một vệt kiếm sâu, dưới một kích lúc nãy, Huyền Khổ không bị tổn thương, nhưng thương thế của thanh thần bình Thiếu Lâm Tự này lại không thể nào bù đắp lại được!

Đó cũng không phải do Duy Ngã Đạo Kiếm sắc bén quá mức, trên thực tế Duy Ngã Đạo Kiếm cũng không phải dựa vào việc sắc bén mà vang danh thiên hạ.

Vậy chỉ có thể có một cách giải thích, đó là uy năng của Huyết Sát kiếm trận này quá mạnh, dưới một kích này, người thua thiệt cũng không phải Tô Tín, mà chính là Huyền Khổ!

Huyền Khổ nhìn Tô Tín thật lâu, sau đó lại thở dài một cái.

Lần này hắn thật sự không giết được Tô Tín, bởi vì môn hộ đã sắp mở ra.

Huống hồ, mặc dù hắn biết Huyết Sát kiếm trận của Tô Tín chỉ có thể vận dụng một lần, nhưng chiêu thức linh sơn khấu thủ,

vạn phật hướng tông kia của hắn cũng tiêu hao lực lượng khá lớn, nếu tiêu hao nhiều lực lượng như vậy thì sao hắn có thể đi tranh đoạt với đám người Lý Bá Dương?

Mà về Tô Tín, Huyết Sát kiếm trận chỉ tiêu hao khí huyết của bốn tên Chân Vũ, lực lượng của Tô Tín cũng không phế đi chút nào, căn bản là đang đợi ta mệt mỏi rồi mới tấn công.

Huống hồ dưới một kích vừa này, Hàng Thế Hàng Ma Xử đã bị hao tổn, nếu sử dụng thêm lần nữa, Huyền Khổ sợ là thần binh truyền thừa mấy ngàn năm của Thiếu Lâm Tự sẽ bị hủy ở trong tay của hắn.

Huyền Khổ cũng là người quyết đoán, biết mình đã không giết được Tô Tín, hắn liền trực tiếp muốn quay người rời đi, tiến vào bên trong cánh cửa.

Thế nhưng đúng vào lúc này, Tô Tín lại cười gằn một tiếng nói: “Huyền Khổ đại sư, ngươi đây là muốn đi sao? Suốt từ nãy đến giờ đều do ngươi chén ép ta, bây giờ đến lượt ta đánh trả lại mới đúng chứ?”

Mọi người ở đây đều sững sờ, Tô Tín này muốn làm cái gì? Hắn điên rồi phải không?

Lấy sức của Thần Kiều đánh với Chân Vũ, Tô Tín có thể được Huyền Khổ lại, mặc dù vẫn luôn bị nghiền ép, nhưng hắn chỉ cần có thể chắc chắn không chết, vậy thì đó cũng không phải là chuyện gì mất mặt, ngược lại hẳn là hắn nên kiêu ngạo mới đúng.

Một kích vừa nãy, Tô Tín phải dựa vào uy năng của Huyết Sát kiếm trận thì mới có thể cho Huyền Khổ ăn chút thiệt thòi, hiện tại hắn lại còn dám chủ động ra tay với Huyền Khổ, rốt cuộc hắn định lấy lực lượng từ đâu?

Trừ phi Tô Tín còn có thể tạo ra một thứ có thể so sánh với Huyết Sát kiếm trận, nếu không lần này Tô Tín chắc chắn sẽ phải chịu thua thiệt.

Lông mày Huyền Khổ nhẹ nhàng nhướn lên, hắn trầm giọng nói: “Ta không đi, chẳng lẽ ngươi có thể giữ ta ở lại hay sao?”

Trong mắt Tô Tín lóe lên một vòng tinh mang,hắn nói: “Có thể giữ ngươi lại hay không thì phải thử mới biết được, nhưng Tô Tín ta, từ trước đến giờ đều không phải là kẻ sau khi ăn thiệt xong sẽ nhịn xuống, Huyền Khổ, vừa nãy không phải ngươi đánh rất thoải mái sao? Hiện tại đến lượt ta!”

Dứt lời, quanh người Tô Tín chợt bộc phát ra một cỗ khí thế kinh thiên, uy năng của cỗ lực lượng này hoàn toàn không đi mượn ở bên ngoài, nhưng trong chớp nhoáng hào quang của nó lại che trời, khiến vạn vật mất đi màu sắc.

Tô Tín chỉ đánh ra một quyền, nhưng một quyền này đã vượt qua cả không gian và thời gian, không có chiêu thức, chỉ có quyền ý cường đại nhất!

Chương 2318 - Huyết Sát kiếm trận (3)

Huyết Sát kiếm trận (3)

Trong chớp nhoáng, thậm chí đám người còn nhìn thấy thân thể của Tô Tín dường như có chút không thể chịu nổi luồng sức mạnh mạnh mẽ này, bắt đầu có dấu hiện rạn nứt, rịn ra từng tia từng tia máu tươi đậm đặc tựa như thủy ngân.

Nhưng Tô Tín căn bản không thèm quản những thứ này, bởi vì một chiêu này vốn là một loại quyền vừa hại người lại vừa hại mình, là kỳ cuối cùng của Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, cũng là sát chiêu chí cường mà Lý Trầm Chu đã sử dụng để đồng quy vu tận với địch nhân, ‘lai sinh tái kiến kỳ duyên tẫn’ kỳ cuối cùng, Hạo Kiếp Chi Quyền!

Ngày xưa, thời điểm Lý Trầm Chu sử dụng một quyền này đã phải bỏ ra một cái giá lớn là sinh mạng để khởi động nó, sử dụng chiêu này để đạt được nguyện vọng của mình, một quyền hạ xuống, chính là tai họa lớn của thiên địa.

Từ trước đến nay, Tô Tín đều chưa hề dùng qua chiêu này, bởi vì khi đó Tô Tín mà sử dụng quyền này thì căn bản chính là muốn tìm cái chết, một quyền đồng quy vu tận này không khác gì thiêu đốt nguyên thần, thậm chí còn không thể nào kết thúc.

Lấy thực lực của Tô Tín ở thời điểm đó, nếu vận dụng một quyền này, đoán chừng Tô Tín cũng sẽ nhanh chóng biến mất,

đương nhiên là hắn cũng không thể xuyên không thêm lần nữa.

Nhưng bây giờ thì không giống, mặc dù Hạo Kiếp Chi Quyền này sử dụng lực lượng sinh mạng để phát động, nhưng lúc này thực lực của Tô Tín cũng đã có thể không chế loại võ đạo này gần như đến cực hạn, mặc dù không có khả năng sẽ hoàn hảo không tổn hại chút nào khi sử dụng Hạo Kiếp Chi Quyền, nhưng đánh đổi một số thứ thì vẫn có thể miễn cưỡng khống chế.

Đối mặt với một quyền này của Tô Tín, trên mặt của Huyền Khổ vẫn luôn treo một vẻ mặt đau khổ rốt cuộc cũng đã biến mất không thấy nữa, thay vào đó là một vẻ mặt ngưng trọng.

Một quyền này gần như đã phát huy lực lượng của bản thân Tô Tín đến cực hạn, lấy lực lượng của con người để chiến thắng trời, cho dù thắng hay bại thì cũng đều vô cùng bá đạo, vô cùng thảm liệt!

Quan trọng nhất chính là căn bản Huyền Khổ cũng không ngờ Tô Tín sẽ ra tay với hắn, hơn nữa vừa ra tay đã bộ lộ ra một bộ dáng kinh thiên động địa như thế.

Trong chớp nhoáng, Huyền Khổ chỉ hơi sửng sốt một lát, nhưng chính trong một lát này đã khiến cho quyền của Tô Tín giống như muốn hủy thiên diệt địa mà đánh xuống!

Miệng Huyền Khổ tụng một tiếng a di đà phật, La Hán Kim Thân bộc phát, Pháp Tướng Hàng Ma La Hán sau lưng hắn cũng dung hợp với cơ thể, trong chớp nhoáng Huyền Khổ tựa như đã hóa thân thành phật, ngồi xếp bằng giữa không trung, Phật Đà hộ thể, Kim Thân bất diệt!

Nhìn thấy thân là Thần Kiều cảnh mà Huyền Khổ lại bày ra một bộ dáng bị động chịu đánh, không thể nào hoàn trả trước Tô Tín, mọi người ở đây lập tức xôn xao một mảnh.

Lấy Thần Kiều đánh với Chiến Thần vũ, không sử dụng mấy chiêu là có thể đánh giết, nhưng ít nhất vẫn duy trì được tư thái nghiền ép hoàn toàn, kết quả hiện tại Huyền Khổ lại sợ hãi bày ra cái tư tháo phòng ngự, điều này khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy khó chịu và kỳ quái.

Nhưng sau đó bọn họ liền biết, không phải Huyền Khổ quá sợ, mà là uy năng một quyền này của Tô Tín đã vượt qua sự tưởng tượng của mọi người!

Lấy lực lượng sinh mệnh để thúc đẩy một quyền cuối cùng, Hạo Kiếp Chi Quyền, thời điểm uy năng của một quyền này đánh xuống, cỗ uy thế này không hề thua kém chút nào với khi Huyết Sát kiếm trận phát động.

Quyền ý vô cùng cường đại va chạm với Huyền Khổ La Hán Kim Thân, đám người có thể thấy rõ, La Hán Kim Thân tựa như được thực thể hóa, ầm ầm vỡ vụn!

Trong nháy mắt khi La Hán Kim Thân kia vỡ vụn, mặt đất cũng rung chuyển theo, tựa như cả một khoảng thiên địa này đã bị quyền này của Tô Tín đánh nát.

Phật quang xung quanh Huyền Khổ đại thịnh, hắn mạnh mẽ chống đỡ áp lực từ một quyền này của Tô Tín, đồng thời cũng vội vàng muốn đánh ra một quyền để ngăn cản, nhưng lúc này cũng đã muộn!

Hai quyền va cham với nhau, trên nắm tay của Tô Tín đã tràn đầy vết rách, thậm chí còn nhiễm một đống máu tươi đậm đặc, xuyên qua đó còn có thể nhìn thấy bạch cốt uy nghiêm đáng sợ.

Nhưng một quyền này đánh xuống, cỗ lực lượng tuyệt đối kia lại trực tiếp đánh bay Huyền Khổ, khiến hắn đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, khí tức cũng trở nên suy sụp uể oải.

Tất cả mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người, ai cũng không thể ngờ được, vậy mà Tô Tín thật sự lại khiến cho Huyền Khổ phải ăn một cái thiệt thòi lớn như thế, vậy mà thật sự lấy thực lực Chân Vũ cảnh đánh cho cường giả Thần Kiều cảnh bị thương nặng!

Rơi xuống từ giữa không trung, lúc này thâm chí trông Tô Tín đã không khác gì một huyết nhân, duy chỉ có ánh mắt là lộ ra vẻ vô cùng sắc bén, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Mặc dù rất nhiều người đều biết, Tô Tín xem như có thể đánh cho Huyền Khổ bị thương, nhưng thương thế của hắn hẳn là phải nghiêm trọng hơn mới đúng, nhưng lúc này cho dù là

người có thù oán với Tô Tín cũng không dám tới bỏ đá xuống giếng, bởi vì bọn họ thật sự không nhìn thấu Tô Tín.

Chương 2319 - Hạo Kiếp Chi Quyền

Hạo Kiếp Chi Quyền

Trước đó, bọn họ còn tưởng là Tô Tín sẽ phải chật vật để tránh né sự truy sát của Huyền Khổ, nhưng ai biết được là Tô Tín đã sớm mai phục một tòa Huyết Sát kiếm trận ở đây.

Mà đợi sau khi Huyền Khổ cũng không thể chiếm được thượng phong ở trong Huyết Sát kiếm trận, đám người vẫn cứ tưởng chuyện này cũng không giải quyết được cái gì, nhưng không ai ngờ tới Tô Tín còn không buông tha mà muốn ra tay, thế nhưng hắn cũng thật sự đánh cho Huyền Khổ bị thương nặng.

Tình huống ở đây biến đổi bất ngời khiến cho mọi người căn bản không phản ứng kịp, xem như hiện tại Tô Tín lộ ra vô cùng thê thảm, nhưng làm gì có ai dám động thủ? Ai biết trong tay Tô Tín còn con át chủ bài nào không?

Huyền Khổ lau máu tươi ở khóe miệng, lúc này hắn cũng có vẻ hơi chật vật, nhưng ngay khi hắn vừa định nói cái gì đó thì trung tâm môn hộ của tinh vực đồ kia đã mở ra, Địa Tạng Vương và Thiên Đế đang giao thủ với nhau cũng trực tiếp phóng về phía môn hộ, đám người Mạnh Kinh Tiên đang chiến đấu với Lý Bá Dương cũng như thế.

Cơ duyên còn đang ở phía trước, chỉ có kẻ ngu mới tiếp tục chém giết ở chỗ này.

Huyền Khổ không phải kẻ ngốc, vậy nên, cho dù tâm tình của hắn lúc này rất phức tạp, nhưng Huyền Khổ cũng chỉ có thể nuốt những lời muốn nói trở về, trực tiếp xoay người chạy về phía cánh cổng.

Những Chân Vũ còn lại cũng như thế, chỉ có Tô Tín là không có động tác gì.

Hắn cũng không phải là bị trọng thương đến mức mất hết sức chiến đấu, mà là phản hệ của Hạo Kiếp Chi Quyền kia quá

lớn, ít nhất đã khiến cho Tô Tín mất đi hơn phân nửa sức chiến đấu.

Loại trạng thái này mà còn muốn đi tranh với những người khác sao, hiển nhiên là Tô Tín không tranh nổi với những người khác, vậy nên còn không bằng hắn cứ ở cuối cùng, ai muốn lấy thì cứ đến lấy.

Kỳ thật dựa theo tu duy bình thường của Chân Vũ cảnh, Tô Tín làm như vậy căn bản là hại người mà cũng không có lợi cho mình.

Huyền Khổ bị ngươi đánh trọng thương không sai, đến lúc đó khi hắn đi tranh đoạt với ba tên Thần Kiều cảnh như Lý Bá Dương thì đúng là sẽ rơi vào thế hạ phong.

Nhưng bây giờ Tô Tín ngươi cũng đang trong cục diện bị trọng thương, đồng thời cũng không tranh nổi với các Chân Vũ khác, tội gì mà phải làm chuyện khổ sở như vậy chứ?

Cứ thích lưỡng bại câu thương như thế này, người bình thường sẽ không đi làm chuyện gì mà không có lợi, nhưng hiện tại Tô Tín đã làm, mặc dù đám người không hiểu, nhưng bọn họ lại kiêng kỵ Tô Tín thêm một phần.

Vốn dĩ bọn họ đều nói Chiến Vô Nhị là một tên điên, nhưng thật ra suy xét kỹ hơn thì Tô Tín này còn điên hơn cả Chiến Vô Nhị!

Bởi vì Chiến Vô Nhị điên là có mục đích, hắn chỉ là thích đi tìm cường giả khiêu chiến mà thôi, những thời điểm còn lại thì hắn cũng vô cùng bình thường.

Tô Tín lại điên một cách vô cùng tình táo, khiến cho ngươi căn bản không đoán ra hắn đang suy nghĩ cái gì, một kẻ có thể bên trong đang điên cuồng nhưng bên ngoài vẫn còn tỉnh táo cực hạn mới khiến cho người ta kiêng kỵ nhất.

Vậy nên hiện tại cơ duyên đang ở phía trước, nên cũng không ai đi quản Tô Tín cả, bọn họ đều đang phóng về phía cánh cửa.

Chỉ là lúc đám người Lý Bá Dương bước vào bên trong cánh cửa kia thì lại lập tức chau mày.

Một cỗ lực cản cường đại hiện ra bên trong cánh cửa này, tựa như là muốn bài xích bọn họ ở bên ngoài.

Trong nháy mắt, đám người Lý Bá Dương đều minh bạch, đằng sau cánh cửa này quả nhiên là một thế giới khác, mặt khác lực lượng trong thế giới này cũng có sự bài xịch với bản thận bọn họ!

Đương nhiên mặc dù loại bài xích này cường đại, nhưng bản thân đám người Lý Bá Dương dù saocũng đã là Thần Kiều cảnh, một tên gọi khác của Thần Kiều cảnh là gì? Chính là Đạp Thiên Cảnh!

Áp đảo bên trên quy tắc thiên địa, mặc kệ đang ở trong quy tắc của thế giới này hay là một thế giới khác thì ta cũng đều lấy lực lượng từ một quyền để phá!

Bốn tên Thần Kiều trực tiếp ra tay, cưỡng ép phá tan hàng rào đến thế giới kia, bước vào bên trong.

Đương nhiên so sánh với những người khác vừa thành thạo lại vừa điêu luyện thì Huyền Khổ lại là lộ ra vẻ mặt cực kỳ miễn cưỡng, có thể thấy trước đó cái thiệt thòi mà hắn bị Tô Tín cho ăn chắc chắn là vô cùng lớn

Ngay khi thân ảnh bốn người này vừa bước chân vào trong cánh cửa kia, toàn bộ mặt đất ở mảnh thế giới này liền dao động, giữa hư không nổi lên một vết rách lờn, dường như đã sắp vỡ vụn!

Sau khi Lục Huyền Phong của Long Hổ Đạo Môn thấy cảnh tượng này, sắc mặt của hắn lập tức biến đổi, hắn vội vàng nói: “Nơi này chỉ là một mảnh vỡ thế giới mà thôi, lực lượng quy tắc cũng không hoàn thiện, cánh cửa vừa mới mở lúc nãy là một thông đạo hướng tới thế giới khác, căn bản một mảnh vỡ thế giới như thế này không thể tiếp nhận được loại lực lượng này, thời điểm cửa môn hộ mở ra, cũng chính là lúc mà thế giới này vỡ vụn!”

Dứt lời, Lục Huyền Phong cũng muốn tiến vào bên trong cánh cửa kia, nhưng hắn đã trực tiếp bị ép ra ngoài, lấy thực lực của hắn không thể nào chống đỡ được lực lượng quy tắc của một thế giới khác.

Chương 2320 - Hạo Kiếp Chi Quyền (2)

Hạo Kiếp Chi Quyền (2)

Ở đây có nhiều Chân Vũ như vậy, chỉ có Mạnh Kinh Tiên là chém ra một kiếm, kiếm quang chói mắt, trực trùng vân tiêu, trực tiếp chém nát quy tắc, ung dung đi vào bên trong cánh cửa kia, xem ra trông hắn còn nhẹ nhàng hơn cả Huyền Khổ đang bị trọng thương.

Diêm La Thiên tử cũng như thế, Bạch Cốt Vương Tọa dưới chân hắn hiển hiện, một biển máu ngập trời bắt đầu dâng lên từ dưới chân hắn, ánh sáng vô tận của Huyết Sát tràn ngập, muốn phá vỡ trở ngại quy tắc của thế giới kia.

Nhưng cỗ lực lượng này quá mạnh, thậm chí còn có xu thế giằng co với Diêm La Thiên tử.

Thời gian đã không còn, Diêm La Thiên tử đột nhiên ngẩng đầu một cái rồi phá vỡ cổ tay của mình, máu tươi nhè nhẹ lưu động, cuối cùng hội tụ thành một thanh trường đao hoàn toàn được rèn bằng máu tươi, một đao chém xuống, chém vỡ cả sự chống cự của thế giới kia, Diêm La Thiên tử cũng thuận lợi tiến vào trong đó.

Trong Chân Vũ cảnh, sức chiến đấu của Mạnh Kinh Tiên và Diêm La Thiên tử cũng đã đạt đến cực hạn.

Mạnh Kinh Tiên đã đến gần cảnh giới Thần Kiều nên có thể nhẹ nhõm tiến vào bên trong, Diêm La Thiên tử thực lực kinh người cũng phải vận dụng bí pháp mới có thể miễn cưỡng tiến vào bên trong.

Mà mọi người ở đây ngoại trừ hai người bọn họ thì cũng không còn ai có thể bước vào trong đó.

Chỉ là cánh cửa này cũng là một đường ranh giới trong lực lượng thế giới, có thể cho thấy rõ ràng ai là người có sức chiến đấu mạnh nhất ở Chân Vũ cảnh.

Trong đó có Chiến Vô Nhị đã bộc phát toàn bộ binh khí ở trong chiến hộp thánh đạo, còn vận dụng thêm nhiều loại bí pháp của Chiến tộc hắn, đáng tiếc cuối cùng vẫn còn kém một chút, không thể nào hủy được nó đi.

Ngoại trừ Chiến Vô Nhị ra, người xuất sắc nhất ở đây chính là Thiết Ngạo.

Từ khi tiến vào bên trong Bạch Đế Thành đến nay, Thiết Ngạo vẫn luôn biểu hiện vô cùng kín tiếng, nhưng lúc này hắn lại toàn lực ra tay, Ưng Trảo Công khiến cho thiên địa tê liệt, suýt chút nữa đã có thể bóp nát lực lượng bài xích của môn hộ kia, nhưng cuối cùng hắn vẫn thất bại trong gang tấc.

Chẳng qua lực lượng mà Thiết Ngạo bộc hộ ra cũng cực kỳ kinh người, phải biết rằng hắn cũng chỉ mới thăng lên Chân Vũ cùng lắm là mười năm thôi, trải qua thêm mấy chục năm tích lũy nữa, nói không chừng Thiết Ngạo cũng có thể mạnh giống như Diêm La Thiên tử và Mạnh Kinh Tiên, có thể chém vỡ một lực lượng quy tắc của thế giới khác mà tiến vào bên trong.

Lúc này có người còn theo bản năng nhìn Tô Tín một chút, sau đó họ cũng đều lắc đầu.

Nếu như nói trong số những người ở đây còn có ai có thể đem chém vỡ quy tắc của thế giới kia để tiến vào bên trong cánh cửa này, vậy trừ Tô Tín ra chắc chắn không thể là ai khác.

Cho dù là Huyết Sát kiếm trận hay là Hạo Kiếp Chi Quyền mà hắn dùng để đánh trọng thương Huyền Khổ đều có thể đánh nát lực lượng quy tắc của thế giới kia, ung dung mà tiến vào bên trong cánh cửa kia.

Đáng tiếc Tô Tín này lại là vì thù oán cá nhân cưỡng ép lưỡng bại câu thương với Huyền Khổ, đây đúng là môt hành động không khôn ngoan.

Chỉ là Tô Tín cũng không cảm thấy có gì đáng tiếc, con đường thăng cấp cũng không chỉ có một đầu, đầu này đi không được vậy ta đi đầu khác.

Từ thượng cổ cho đến bây giờ, Thần Kiều cảnh cũng xuất hiện không ít, Thông Thiên cảnh cũng có, vậy liền có thể chứng minh con đường phía trước chắc chắn vẫn có người đi qua, chỉ cần có đường có thể đi thì không lý do gì Tô Tín không đạt được đến trình độ của những tiền nhân kia cả.

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, đạo lý này Tô Tín cũng hiểu, nhưng hắn không phải quân tử, mà là tiểu nhân, chỉ cần có cơ hội, cho dù có mất đi một chút lợi ích, Tô Tín cũng không để ý mà hung hăng đâm cho kẻ địch của mình mấy đao.

Lúc này môn hộ của tinh vực đồ kia đã hoàn toàn mở ra, thu nạp tất cả sao trời vào bên trong đó, thậm chí đám người cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của đám người Lý Bá Dương dần biến mất ở trong đó.

Nhưng lúc này, Lý Bá Dương lại là đột nhiên làm ra một hành động không thể nào tưởng tượng được, vậy mà hắn lại trực tiếp chộp một ngôi sao ở bên trong môn hộ vào tay, sau đó lấy lực lượng nguyên thần bao bọc lấy nó rồi ném ra bên ngoài môn hộ.

Đám người chỉ thấy ánh sáng của sao trời chói lóa vụt qua, một tia nguyên thần bọc lấy ngôi sao kia trực tiếp xuyên vết nứt của mảnh vỡ thế giới, trong nháy mắt đã biến mất không còn thấy gì nữa.

Đám người sửng sốt một chút mới kịp phản ứng xem Lý Bá Dương muốn làm gì, hắn muốn để lại một cơ duyên cho Tạo Hóa Đạo Môn! Một cơ duyên có thể sinh ra Chân Vũ!

Năng lượng của những ngôi sao trong tinh vực đồ đã mở ra cánh cổng ở thế giới này, vậy nên năng lượng này chỉ có nhiều chứ không ít, hiện tại môn hộ đã mở ra, có lẽ sau này vẫn còn một số ngôi sao lẻ tẻ bị hút vào trong đó.

Lý Bá Dương cưỡng ép cắt đứt một tia nguyên thần của mình để bao lấy một ngôi sao, chính là vì muốn nó quay trở lại Tạo Hóa Đạo Môn, giúp tông môn có thêm một cơ duyên.

Lực lượng bên trong một ngôi sao nói không chừng còn có thể tạo ra được một cường giả Chân Vũ cảnh, dù cho cưỡng ép cắt đứt nguyên thần sẽ tạo thành một loại tổn thương với hắn, nhưng cũng vẫn có lời.

Chương 2321 - Thế giới Nhân Hoàng phi thăng

Thế giới Nhân Hoàng phi thăng

Hành động của Lý Bá Dương cũng đã dẫn dắt cho đám người Huyền Khổ làm theo.

Bọn họ cũng cắt đứt một tia nguyên thần của mình, để lực lượng nguyên thần mang theo ngôi sao này trở về tông môn của mình.

Trái lại Mạnh Kinh Tiên và Diêm La Thiên tử không làm như thế, cho dù bọn họ có thể đánh vỡ quy tắc của thế giới này để tiến vào bên trong môn hộ, thực lực đã đến gần vô hạn Thần Kiều, nhưng cảnh giới của bọn họ vẫn là Chân Vũ.

Huống hồ hai người bọn họ cũng không tu luyện bí pháp nguyên thần, nguyên thần của bản thân cũng không cường đại, nếu là cũng học theo Thần Kiều như Lý Bá Dương, vậy chỉ sợ những ngôi sao này chưa bay đến tông môn của bọn họ đã bị chặn lại mất rồi.

Trái lại ngôi sao trong tay đám người Lý Bá Dương có tốc độ nhanh chóng, uy lực mạnh, căn bản không phải Chân Vũ bình thường có thể chặn được, dù sao một tia nguyên thần mà bọn họ cắt ra cũng đã bắt đầu thiêu đốt, tưởng tượng xem lực lượng thiêu đốt nguyên thần của Thần Kiều cảnh rốt cuộc mạnh đến mức nào, cho dù những Chân Vũ khác mà không biết tốt xấu đi chặn đường thì cũng dễ dàng khiến cho bản thân mình bị thương.

Sau khi Huyền Khổ và Lý Bá Dương đưa ngôi sao kia ra ngoài, Địa Tạng Vương cũng đưa ra bên ngoài một ngôi sao, chỉ là ngôi sao này không phải đưa đến Địa Phủ, mà trực tiếp bay về phía Tô Tín.

Đối với Địa Phủ mà nói, người duy nhất gần đây có thể tấn thăng lên Chân Vũ cũng chỉ có Tần Nghiễm Vương thôi, nhưng Tần Nghiễm Vương lại không cần thứ này để thăng cấp.

Tần Nghiễm Vương muốn đi một con đường võ đạo riêng thuộc về chính mình, nếu như hắn muốn đi con đường bình thường, vậy hiện tại hắn đã có thể đánh vào Chân Vũ, vậy nên hắn cũng không cần ngôi sao này.

Ngược lại lực chiến của Tô Tín đã đạt đến điểm cực hạn của Chân Vũ, thực lực của bản thân cũng đã tích lũy đầy đủ, nhưng hết lần này tới lần khác cảnh giới của hắn vẫn chưa sờ đến cánh cửa Thần Kiều, đây là chuyện vô cùng hiếm thấy trong lịch sử.

Dù sao đối với phần lớn võ giả, bọn họ đều đột phá cảnh giới trước, sau đó mới đi tôi luyện sức chiến đấu.

Mà Tô Tín thì lại khác, từ khi hắn mới bước vào giang hồ đến nay, chỉ sợ thời điểm giao thủ với người khác còn dài hơn so với thời gian tu luyện nhiều, vậy nên hắn cũng đã tạo thành một tình huống vô cùng lúng túng, sức chiến đấu của Tô Tín khi giao thủ với địch nhân cùng cấp hay thậm chí là vượt cấp được tôi luyện càng ngày càng mạnh, ngược lại bởi vì bế quan không đủ nên cảm ngộ cảnh giới của hắn có chút không theo kịp.

Ngôi sao này có thể trợ giúp Tô Tín đột phá Thần Kiều cảnh hay không đến Địa Tạng Vương cũng không biết, nhưng ít nhất cũng có thể khiến cho Tô Tín có thể tiến thêm một bước dài trên con đường tu luyện.

Ngôi sao kia bị Tô Tín thu vào trong lòng bàn tay, cách lực lượng nguyên thần của Địa Tạng Vương, Tô Tín cũng có thể cảm ngộ được một cỗ lực lượng cường đại từ trong đó.

Những võ giả còn lại cũng đều dùng ánh mắt khác thường để nhìn Tô Tín, nếu đổi thành bình thường thì chắc chắn bọn họ sẽ xông lên đoạt, nhưng bây giờ có cỗ uy thế mà trước đó Tô Tín đánh trọng thương Huyền Khổ, ai dám động thủ với hắn?

Huống hồ hai người duy nhất ở đây nắm chắc có thể cướp ngôi sao này từ trong tay Tô Tín đều không hề xuất thủ.

Hai người kia đương nhiên chính là Thiết Ngạo và Chiến Vô Nhị.

Thiết Ngạo không động thủ là bởi vì trước đó hắn đã có giao tình với Tô Tín, mặc dù bây giờ hai bên đã không phải là người thuộc cùng một phe, nhưng giao tình giữa Tô Tín và Thiết gia vẫn còn, mặc dù Thiết Ngạo sẽ không giúp Tô Tín, nhưng cũng sẽ không bỏ đá xuống giếng đối với Tô Tín.

Mà Chiến Vô Nhị thì lại càng đơn giản hơn, so với cảnh giới, hắn càng càng ưa thích tìm cường giả để tôi luyện sức chiến đấu hơn.

Nếu như Tô Tín còn đang ở trong thời kỳ toàn thịnh, vậy thì hắn cũng không ngại đánh nhau một trận với Tô Tín, nhưng bây giờ nguyên khí của Tô Tín đã đại thương, ngược lại hắn cũng không hứng thú lắm.

Vậy nên đám người cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Tín mang theo ngôi sao đi qua khe nứt không gian để rời khỏi mảnh vỡ thế giới này.

Mà lúc này Thiên Đế cũng đã ném một ngôi sao ra, bay về hướng Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Thiên Đình có hai người, Thiên Đế lại chỉ ném ra một ngôi sao, đây cũng không phải do Thiên Đế cố ý muốn khiến cho Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Bắc Cực Tử Vi Đại Đế nội đấu, hắn cũng có nỗi băn khoăn của mình.

Mặc dù ném ra một ngôi sao chỉ cần cắt đứt một tia nguyên thần, nhưng đó cũng là một loại tổn thương mãi mãi đối với thực lực của bản thân hắn.

Ba người khác đều chỉ là cắt đứt một tia, nếu hắn mà cắt đứt hai tia nguyên thần, đương nhiên bản thân hắn cũng sẽ nhận một chút ảnh hưởng.

Trong bốn người, thực lực của Huyền Khổ đã bị Tô Tín đánh trọng thương hẳn là thấp nhất, nếu như hắn khiến cho bản thân bị ảnh hưởng, vậy thì sau khi tiến vào thế giới bên trong cánh cửa kia chắc chắn hắn sẽ yếu hơn Địa Tạng Vương và Lý Bá Dương, đây là chuyện mà Thiên Đế không thể nào chịu được.

Chương 2322 - Thế giới Nhân Hoàng phi thăng(2)

Thế giới Nhân Hoàng phi thăng(2)

Đương nhiên Thiên Đế cũng không lo lắng, hắn biết rõ tính cách của Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Bắc Cực Tử Vi Đại

Đế, hai người này đều không phải kẻ ngốc, hai người bọn họ chắc chắn biết rõ hẳn là nên phân chia như thế nào.

Hơn nữa trong nháy mắt khi ngôi sao rơi vào trong tay Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, Thiết Ngạo liền đột nhiên ra tay, một chưởng hạ xuống, tựa như thiên bằng cầm long chộp về phía Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế!

Hắn chắc chắn sẽ không đi đoạt của Tô Tín, nhưng cũng không đại biểu cho việc hắn sẽ không đoạt của người khác.

Lúc này những võ giả khác cũng đồng loạt ra tay, hỗn chiến ngay bên trong mảnh vỡ thế giới sắp bị sụp đổ này.

Mà lúc này, tinh vực đồ bên trong đại môn đột nhiên vang lên một tiếng động lớn, cánh cửa trực tiếp đóng lại, thời khắc đó cũng vẽ lên vô số trận pháp huyền ảo, lực lượng của tinh vực đồ tựa như đã hao hết, trong nháy mắt liền biến thành một mảnh đầy tro bụi.

Ngay tại khi tinh vực kia hóa thành tro bụi thì đồng thời ở một thế giới khác lại phát sinh một sự biến đổi gấp gáp.

Nếu như Tô Tín trong thế giới này thì hắn nhất định sẽ thấy nơi đây rất quen mắt, bởi vì ở trong thế giới này có vô số cung điện trên không trải rộng, tạo hình vô cùng giống với hành cung Nhân Hoàng mà Tô Tín đã từng tiến vào, chúng đều có cùng một loại phong cách.

Chỉ là thế giới này sao sánh với thế giới mà Tô Tín thấy lại có vẻ hơi hoang vu, đại bộ phận trên mặt đất đều là gò hoang, bầu trời cũng là một mảnh âm trầm, một vài cung điện trên không đều được dựng lên trên những nơi có núi sông tuyệt đẹp, phía dưới có từng tòa thành trì, vô số người bình thường đang sinh hoạt trong đó.

Lúc này, ở một khu vực của thế giới này, bên trong một tòa đại điện vàng son lộng lẫy, có không ít võ giả đang rục rịch ở trong đó.

Những võ giả nhìn qua hình như vô cùng khác biệt với những võ giả bình thường, bọn họ đều mặc cổ bào của những vị quan cao cấp, còn một số người mặc đạo bào, nhưng kiểu dáng cũng vô cùng kỳ quái, ít nhiều cũng có chút quái dị.

Lúc này, ở trung tâm của cung điện kia, ba tên võ giả mặc hoa phục đứng ở phía trước một chiếc gương được vẽ vô số phù văn, trong mắt đều lộ ra vẻ chấn kinh.

Ba tên võ giả mặc hoa phục này đều là Chân Vũ cảnh, đứng ở giữa nhất chính là một người trung niên có tướng mạo có vẻ nho nhã, nhưng khí chất lại vô cùng mạnh mẽ, gương mặt hắn là trẻ nhất, nhưng thực lực của hắn lại mạnh nhất, người trước mắt này chính là một cường giả Thần Kiều cảnh!

Dựa vào thực lực của ba người này, cho dù có đặt bọn họ ở trên giang hồ thì cũng là một nhân vật có cùng cấp bậc với Thiên Đế và Địa Tạng Vương, nhưng lúc này bọn họ đều nhìn về chiếc gương đồng chứa đầy phù văn đang biến hóa ảo diệt, trong mắt lại lộ ra vẻ kích động.

Trong đó, một tên võ giả Chân Vũ cảnh võ giả vô cùng kích động nói: “Vực Chủ, phong ấn của Bạch Đế Thành đã được giải trừ, thông đạo cũng đã mở ra, cuối cùng chúng ta cũng có thể trở về nhà!”

Tên võ giả Thần Kiều cảnh kia cũng nhẹ nhàng gật đầu, ngược lại hắn cũng không biểu hiện kích động như vậy, chỉ thở dài một cái nói: “Đúng vậy, cuối cùng cũng có thể trở về nhà, tiên vực này cũng không phải là tiên vực thật sự mà chỉ là một mảnh quỷ vực nửa chết nửa sống mà thôi, cuối cùng chúng ta đã có thể trở về nhà.”

Vực chủ kia đưa ánh mắt nhìn về phía vách tường đại điện, tựa như có thể nhìn thấu qua vách tường, nhìn thấy toàn bộ thế giới.

Thế giới này tên là tiên vực, nhưng thật ra chỉ có chính bọn họ mới biết, đây cũng không phải là quê hương của bọn họ, từ một khắc khi bọn họ sinh ra, phụ mẫu và sư trưởng đã nói cho bọn họ chân tướng của mảnh thế giới này, nhờ vào việc tự mình dạy dỗ, thậm chí còn sử dụng cả thứ quý giá như đã lưu ảnh để nói cho bọn họ biết, tiên vực này cũng không phải la quê quán của bọn họ, mà nới đây chính là dị giới! Chỉ cần bọn họ có cơ hội, nhất định phải tìm được đường về nhà!

Ngày xưa, Nhân Hoàng mang theo cao thủ dưới trướng của nhất thế hoàng triều phi thăng, ai cũng cho là nơi mà bọn họ phi thăng là Tiên Giới thật sự.

Đám người oang tạc mở ra một con đường, sau khi đi vào thế giới này, bọn họ mới phát hiện mảnh thế giới này đúng là giống như Tiên Giới thật sự, nguyên khí thiên địa vô cùng nồng đậm, lực lượng quy tắc cũng cường đại hơn thế giới của bọn họ rất nhiều, vậy nên bọn họ đều nghĩ đây chính là Tiên Giới.

Hơn nữa, thế giới này cũng có một số người dân bản địa, thực lực của đám người này cũng không mạnh, nhưng chỉ cần có thực lực tương đương với Hóa Thần cảnh là bọn họ đã có thể ngự không phi hành, hơn nữa lực lượng nguyên thần của bọn họ cũng vô cùng cường đại, thậm chí chỉ cần đến Dương Thần cảnh là đã có thể sống đến mấy vạn năm, vậy nên bọn họ thầm nghĩ đây đúng là thiế giới thần tiên.

Chỉ tiếc những tên 'Thần tiên' này có thực lực hơi yếu, trong đó mặc dù vị lão tổ thần tiên này có tu vi tương đương với Thông Thiên cảnh, nhưng họ lai không thể sánh bằng với đám người Thông Thiên cảnh như Phong Đô Đại Đế và Đại Thiên Ma Tôn ở thế giới bọn họ, vậy nên đã bị Nhân Hoàng tiện tay vặn gãy cổ, giét chết nguyên thần.

Chương 2323 - Thế giới Nhân Hoàng phi thăng (3)

Thế giới Nhân Hoàng phi thăng (3)

Mà võ giả còn lại của nhất thế hoàng triều cũng tựa như đã đến nơi tiên cảnh, tàn sát dân bản địa ở nơi này một cách trắng trợn, sau khi Nhân Hoàng lấy được đồ vật quý giá nhất ở nơi này liền bắt đầu bế sinh tử quan, trực tiếp bày ra một đại trận kinh thế, ngay cả dòng dõi thân sinh của hắn cũng không thể tới gần.

Mà sau khi những võ giả dưới trướng Nhân Hoàng giết chóc những người dân bản địa thì cũng đã phát hiện văn tự chứa công pháp của bọn họ, rốt cho các tông sư về trận đạo đến giải mã và phiên dịch, cuối cùng đã có thể cho ra một thế lực vô

cùng kinh khủng, trước đó có lẽ thế giới này chính là tiên vực, nhưng bây giờ nó lại bắt đầu trở thành một cái quỷ vực, bởi vì đây chính là một mảnh thế giới chuẩn bị biến mất!

Nguyên khí thiên địa ở trong tiên vực này rất nồng đậm, khắp nơi đều có thiên tài địa bảo, mà lực lượng quy tắc cũng vô cùng cường đại, vậy nên mới có thể sinh ra một người có cảnh giới tương đương với Thông Thiên cảnh, đã thế thực lực lại còn vô cùng yếu ớt.

Thông qua những điển tịch của dân bản địa thì mọi người mới biết, trước đó thực lực của thế giới này chính xác là rất mạnh, người mạnh nhất có thể vượt qua cả Thông Thiên, có thể sánh vai với cả Nhân Hoàng, thậm chí còn có thể sống mười mấy vạn năm, hơn nữa những cường giả như thế này cũng không chỉ có một người.

Nhưng bởi vì thế giới chuẩn bị tiêu vong nên lực lượng quy tắc cũng đang phát sinh biến hóa, ngay lập tức bọn họ không thể nào thích ứng kịp, vậy nên tất cả những người yếu ớt đều chết hết, chỉ để lại một Thông Thiên cảnh tồn tại, kết quả cuối cùng còn bị Nhân Hoàng giết.

Sau khi biết được tin tức này, trong nháy mắt đám người bắt đầu mơ mộng, dù cho thế giới này đã bắt đầu tiêu vong, nhưng lực lượng thiên địa vẫn nồng đậm hơn so với thế giới lúc trước của bọn họ, lực lượng quy tắc cũng mạnh hơn, vậy nên tốc độ tu luyện của của bọn họ càng tăng nhanh, thế nên đây vẫn có thể coi là một nơi tốt.

Nhưng vấn đề là tốc bộ biến mất của thế giới này quá nhanh, ngay khi bọn họ vừa đi vào tiên vực này chưa được bao lâu thì thế giới này cũng đã bắt đầu sụp đổ, hiện tại mới trải qua chưa được vạn năm mà thế giới này cũng đã sụp đổ đến mức chỉ còn chưa đến một phần mười lúc trước!

Một thế giới sắp biến mất cho dù không uy hiếp được võ giả bây giờ, nhưng cũng sẽ uy hiếp được hậu nhân của bọn họ.

Đối với võ giả mà nói, rất ít người có thể đạt đến trọng thái vong tình, phần lớn mọi người sẽ lo lắng cho đời sau của mình, lo lắng về người truyền thừa của mình.

Vậy nên sau khi biết tin tức này, những võ giả lúc trước đi theo Nhân Hoàng tới đây, bao gồm cả huyết mạch hậu duệ của Nhân Hoàng cũng đều muốn trở về, sau khi thu hết một đống thiên tài địa bảo ở chỗ này thì sẽ trở về quê hương của mình, còn về cái tiên vực này thì cứ để nó chết đi.

Nhưng ai ngờ sau khi vòng vo một vòng ở đây bọn họ mới phát hiện, hình như mình không thể trở về được.

Thời điểm mà bọn họ tới tiên vực là nhờ Nhân Hoàng lấy lực lượng của mình để chém ra một cái thông đạo, sau đó dẫn bọn họ vào trong, muốn trở về thì dùng cách này cũng là nhanh nhất, nhưng bây giờ Nhân Hoàng đã bế sinh tử quan, ai gọi cũng không tỉnh dậy nên không thể sử dụng cách này được.

Còn có một biện pháp khác chính là thông qua khe hở giữa hai thế giới để trở về.

Khoảng cách giữa hai thế giới này vô cùng gần, trong đó lúc mà thế giới này bắt đầu sụp đổ, có một mảnh đất không chậm rãi sụp đổ, mà là trực tiếp đứt gãy, hóa thành một địa vực đơn độc, nơi này chính là Bạch Đế Thành, chính xác mà nói thì Bạch Đế Thành chỉ là khu vực mảnh vỡ của cửa vào mà thôi, Nhân Hoàng cũng lấy được tin tức liên quan tới tiên vực từ nơi này.

Mảnh vỡ thế giới ở Bạch Đế Thành khiến cho quy tắc của thế giới này trở nên không hoàn chỉnh, vậy nên chỉ cần bố trí một trận pháp cường đại, dù bọn họ không có tu vi Thông Thiên cảnh nhưng cũng có thể phá vỡ hư không, tạo thành vết nứt không gian.

Nhưng trước đó Nhân Hoàng đã xem tiên vực này như thế giới của mình, vì để cam đoan thế giới này sẽ hoàn chỉnh, nên Nhân Hoàng đã tự mình ra tay phong ấn Bạch Đế Thành, chính vì muốn cam đoan tính hoàn chỉnh của thế giới này, khiến cho Bạch Đế Thành và thế giới này không thể tách rời nhau ra được.

Vậy nên hiện tại toàn bộ thế giới này cách lối vào mảnh vỡ thế giới ở Bạch Đế Thành bởi một phần tiên vực đứt gãy, sau đó mới là thế giới của bọn họ.

Cứ như vậy, mặc dù thế giới này nhìn như đã bị tàn phá, nhưng cũng giữ vững mức độc hoàn chỉnh, ngoại trừ Nhân Hoàng ra, không ai có thể đem mở thế giới này ra một lần nữa.

Đương nhiên cũng còn một khả năng, đó chính là có người ở quê hương của bọn họ phá nát trận pháp phong ấn ở bên trong Bạch Đế Thành, thế mới có thể khiến cho thế giới này trở nên không hoàn chình, bọn họ cũng có thể phá vỡ không gian, trở về cố hương.

Chỉ là ý nghĩ này gần như là không có khả năng xảy ra.

Chương 2324 - Tiên vực

Tiên vực

Bạch Đế Thành do chính Nhân Hoàng lưu lại, lực lượng nhất thế hoàng triều mạnh đến bao nhiêu bọn họ đều biết, không có ai dám đi phản kháng nhất thế hoàng triều cả, chứ đừng nói là một địa phương quan trọng như Bạch Đế Thành kia.

Ai ngờ vạn năm sau, lại thật sự có người đánh vỡ Bạch Đế Thành, cho bọn họ một cơ hội trở về cố hương!

Lúc này một lão già trong số ba tên Chân Vũ đột nhiên cau mày nói: “Người ở đó lại dám đánh nát Bạch Đế Thành, vậy có phải do nhất thế hoàng triều xảy ra vấn đề gì hay không? Hơn nữa bọn họ đã phá vỡ phong ấn của Bạch Đế Thành, vậy cũng có nghĩa là chắc hẳn sẽ có người tiến vào bên trong mảnh vỡ thế giới độc lập kia.

Mảnh vỡ kia đã bị cách ly với tiên vực, vậy nên ban đầu lực lượng của chúng ta cũng chưa từng tiến vào đó, nếu như ta đoán không sai, nơi đó hẳn là còn sẽ có một số dân bản địa sống, trong tay đám người kia cũng tích trữ được chút ít, nếu như thực lực của võ giả tiến vào nơi đó quá yếu, vậy thì ai thắng ai thua cũng đều không tốt.”

Một trong ba vực chủ thản nhiên nói: “Một vạn năm đã qua, làm gì có cái gì sẽ không thay đổi? Lúc trước Nhân Hoàng bệ hạ đã mang hết tinh nhuệ của nhất thế hoàng triều đi, mặc dù nội tình vẫn như cũ, nhưng chẳng may xuất hiện loại nhân tài

kinh tài tuyệt diễm nào đó thì cũng có khả năng sẽ đánh đổ sự thống trị của nhất thế hoàng triều.

Đương nhiên chuyện này cũng không quan trọng, chỉ cần chúng ta trở về, nhất thế hoàng triều vẫn là nhất thế hoàng triều như cũ!

Về phần những người đã tiến vào bên trong mảnh vỡ tiên vực kia thì cũng không cần phải quản, dù sao dựa vào lực lượng của chúng ta bây giờ, muốn quản cũng không quản được."

Đối với những người ở tiên vực này mà nói, bọn họ nghĩ rằng mình mới là nhân tộc chính thống, bao gồm cả việc Nhân Hoàng phi thăng tới thế giới này cũng dẫn theo bọn họ, điều này đã có thể chứng minh sự ưu tú của bọn họ.

Vậy nên trong lòng bọn họ còn mang theo cảm giác ưu việt đối với những võ giả nhân tộc ở cố hương.

"Đúng rồi vực chủ, chúng ta có cần báo cho người ở các vực khác hay không?"

Sắc mặt vực chủ hơi do dự một chút, sau đó lắc đầu nói: "Không cần, chúng ta cứ tự chuẩn bị, kiểu gì bọn họ cũng sẽ phát hiện ra động tĩnh, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi.

Chúng ta trước hết cứ đả thông lối về, không biết trong một vạn năm qua nhất thế hoàng triều còn tồn tại hay không, quê hương của chúng ta sẽ có bộ dáng gì, cũng không biết có giống với bên trong đá lưu ảnh hay không."

Toàn bộ tiên vực thật ra cũng không hề vững chắc như thép, những người ngày xưa được Nhân hoàng dẫn lên đây mặc dù đều là tâm phúc của Nhân, nhưng xuất thân thì lại không giống nhau.

Vậy nên sau khi tới tiên vực, Nhân Hoàng cũng bắt đầu đi bế quan, đám người cũng biết được tin tức là thế giới này sắp biến mất, vốn dĩ bọn họ đều thuộc về một thế lực nhưng lại bắt đầu cãi lộn, cuối cùng thậm chí còn suýt chút nữa là công khai gây chiến.

Mặc dù cuối cùng những người này đều kiềm chế lại, nhưng những cường giả dưới trướng Nhân Hoàng đều tránh không

được mà bị phân tách, cuối cùng trực tiếp phân thành mười chín vực dựa vào sự phân bố địa hình của, giữa các vực thình thoảng cũng xuất hiện chút va chạm tranh đấu.

Trong vòng một vạn năm, mười chín vực này bởi vì tiên vực đang không ngừng sụp đổ mà biến mất, cũng bởi vì xung đột với các vực khác mà bị diệt, vậy nên cho tới bây giờ, mười chín vực này cũng chỉ còn lại mười hai vực, hơn nữa diện tích cũng được phân chia lại một lần nữa, nhỏ hơn so với lúc trước không ít.

Hơn nữa giữa các vực này cũng thường lục đục với nhau, mặc dù không đến mức khai chiến, nhưng từ đâu đã không tính là người một đường nữa rồi.

Trước mắt, chỗ của ba người này chính là Huyền Thiên vực, người sáng lập ra chính là mấy vị thiên sư của Đạo môn, khi đó Đạo môn là quốc giáo của nhất thế hoàng triều, phàm là Thần Kiều cảnh đều có tư cách được phong làm thiên sư.

Huyền Thiên Vực của bọn họ cũng được sắp xếp trong hàng ngũ đứng đầu của mười hai vực.

Mà bây giờ, trung tâm của mười hai vực này đang là Hoàng Thiên Vực, chính là vị trí dòng dõi của Nhân Hoàng ngày xưa, cũng là vực mạnh nhất trong số mười hai vực.

Trong đó có một tên Chân Vũ do dự nói: “Ngay cả người của Hoàng Thiên Vực cũng không nói cho sao?”

Vực chủ Huyền Thiên Vực lắc đầu nói: “Chư vị, Nhân Hoàng đã bế quan được vạn năm, loại mà hắn bế quan chính là gì? Là sinh tử quan đó!

Lúc trước Nhân Hoàng đã đứng ở cực hạn võ đạo, vậy nên hắn mới không lựa chọn đi tu luyện bí pháp kéo dài tuổi thọ của thế giới này, huống hồ cho dù có tu luyện cũng vô dụng, thế giới này cũng sắp bị hủy diệt, tiếp tục tu luyện bí pháp tương quan lực lượng của thế giới này cũng không có nhiều tác dụng.

Nếu đã như vậy, các ngươi còn tin rằng Nhân Hoàng còn sống sao? E là cho dù đến cả Khương gia của Hoàng Thiên Vực cũng không tin!

Mặc dù bây giờ trên danh nghĩa chúng ta vẫn là người dưới trướng của Nhân Hoàng như cũ, nhưng thứ này cũng chỉ còn trên danh nghĩa mà thôi.

Có Nhân Hoàng ở lại thì nhất thế hoàng triều mới là nhất thế hoàng triều, không có Nhân Hoàng, nhất thế hoàng triều kia cũng không là cái rắm gì cả!"

Chương 2325 - Tiên vực (2)

Tiên vực (2)

Có lẽ là biết được nhóm người mình có thể thoát thoát khỏi mảnh tiên vực sắp chết này để trở lại quê hương của mình, nên vực chủ Huyền Thiên Vực vốn dĩ không được phép nói những đề tài cấm kỵ này, nhưng bây giờ hắn lại đang đường hoàng nói ra, bao gồm cả hai tên Chân Vũ cảnh khác cũng không hề nói gì.

Người không vì mình, trời tru đất diệt, khoảng cách thời đại giữa bọn họ và Nhân Hoàng kia quá xa, sự trung thành này, đương nhiên cũng đã phai nhạt đi rất nhiều, hiện tại bọn họ chỉ là người của Huyền Thiên Vực, chứ không phải là thủ hạ của Nhân Hoàng ngày xưa.

Cho dù người của Hoàng Thiên Vực có đạt được tin tức này thì bọn họ cũng sẽ không nói những tin tức này cho những người khác, hiện tại Huyền Thiên Vực là người lấy được tin tức đầu tiên, đương nhiên bọn họ cũng sẽ không tốt bụng như vậy mà nói cho người khác biết.

Một vạn năm qua, quê quán của bọn họ còn không biết đã trở nên như thế nào, nếu như nhất thế hoàng triều thật sự bị sụp đổ, vậy bọn họ không thể không tranh đoạt đất đai một lần nữa, dù sao con đường phía trước không biết như thế nào, cứ quản tốt chính mình mới là tốt nhất.

Ngay khi người của Huyền Thiên Vực đã chuẩn bị mở ra thông đạo trở về quê hương thì lúc này ở biên giới của tiên vực, nơi này là một mảnh địa vực quanh năm bị tuyết bao phủ, đất đai thì cằn cỗi, người thì thưa thớt, ngoại trừ việc nguyên khí thiên địa nồng đậm hơn so với hạ giới ra thì thậm chí nơi này còn không bằng Tây Bắc Đạo của Tô Tín.

Phiến địa vực này chính là Hàn Thiên Vực, một phần biên giới đã tiếp cận với thế giới bị sụp đổ, một bên khác của Hàn Thiên Vực chính là mảnh tiên vực đã bị đứt gãy kia, cũng chính là nơi mà đám người Lý Bá Dương tiến vào.

Chỉ là bây giờ, mặc dù khoảng cách giữa Hàn Thiên Vực và chỗ đó nhìn như không xa lắm, nhưng hai bên đã hoàn toàn đứt gãy, ở giữa cũng có vô số hư không khác, ngay cả Thần Kiều cảnh cũng không thể thông qua được.

Mặc dù người ở Thiên Vực thưa thớt, đất đai lại cằn cỗi, nhưng vẫn có thể sản sinh ra một số võ giả có chút tiếng tăm, trong đó cũng có một Chân Vũ cảnh tọa trấn.

Vực chủ Hàn Thiên Vực chính là một người trung niên nhìn chỉ hơn bốn mươi tuổi, khí tức trên người cũng không cường đại bằng vực chủ Huyền Thiên vực, thế như để tọa trấn ở một nơi như Hàn Thiên Vực thì chỉ cần như vậy là đủ.

Vực chủ Hàn Thiên Vực tên là Thượng Quan Linh, chính là Thượng Quan thị, một trong số lục đại thế gia kia, hai bên đều có chung gốc gác tổ tiên.

Hiện tại, Thượng Quan thị cũng đứng vào hàng ngũ một trong số lục đại thế gia, uy danh trên giang hồ cũng coi như là không tệ, nhưng ở thời kỳ thượng cổ thì căn bản Thượng Quan thị không hề có được một cái danh hào, chỉ là một thế gia không thể nào nhỏ hơn mà thôi.

Khi đó lão tổ của Thượng Quan thị được Nhân Hoàng xem trọng, chính là quân thống lĩnh thân cận của Nhân Hoàng, cũng có được thực lực Thần Kiều cảnh, đương nhiên hắn cũng được Nhân hoàng dẫn tới nơi này.

Chỉ là lúc trước lão tổ của Thượng Quan thị chỉ dẫn theo một bộ phận là những người tinh anh của Thượng Quan thị tới đây, vậy nên hiện tại những tộc nhân lưu lại ở hạ giới kia thật ra không hề có võ giả nào có thiên phú tốt cả, thậm chí ngay cả công pháp hạch tâm chân chính bọn họ cũng không được truyền thừa đến, bằng không Thượng Quan thị cũng sẽ không bị Tiêu gia ép nhiều năm như thế.

Mà lúc này trong tay Thượng Quan Linh cầm một tấm trận bàn, nhìn thấy quang huy phía trên trận bàn kia chớp động, trong mắt hắn ta lại lộ ra vẻ mừng như điên.

“Phong ấn ở Bạch Đế Thành đã vỡ vụn, cuối cùng Hàn Thiên Vực ta cũng không cần lo lắng bị hủy diệt nữa rồi! Không uổng công những năm này Thượng Quan thị ta chuẩn bị trận pháp phá giới!”

Đối với Thượng Quan Linh mà nói, đấu tranh giữa các tiên vực cũng không tính là gì, thứ mà hắn thực sự lo lắng là việc tiên vực sụp đổ, dù sao vị trí của Hàn Thiên Vực hắn cách nơi bị sụp đổ là gần nhất, những nơi khác còn có thể chèo chống một thời gian, nhưng nói không chừng Hàn Thiên Vực bọn họ sẽ sụp đổ hoàn toàn vào một lúc nào đó mất.

Theo Thượng Quan Linh, cơ hội luôn đến với những người có sự chuẩn bị, hiển nhiên hắn ta chính là người có sự chuẩn bị đó.

Từ sau khi phát hiện biên giới của Hàn Thiên Vực bắt đầu sụp đổ, tộc Thượng Quan thị của bọn họ vẫn luôn tìm cách chế tạo các loại trận pháp phá giải, hi vọng một ngày có thể phá vỡ thế giới này, trở lại hạ giới, không cần phải lo lắng đề phòng như bây giờ nữa.

Chỉ là đã qua vạn năm, Thượng Quan thị bọn họ đã thử nghiệm vô số trận pháp, thậm chí còn hao tổn một số tiền lớn để mời các đại tông sư trận đạo ở Tuyền Cơ Vực ra tay nhưng cũng đều vô dụng.

Phải biết rằng người sáng lập ra Tuyền Cơ Vực chính là các tông sư trận đạo và các đại sư cơ quan ngày xưa được Nhân Hoàng ngự dụng, hiện tại chính là tổ tiên của Mặc Môn và Thiên Cơ Cốc, đại diện cho đỉnh cao của phương diện trận đạo, kết quả bọn họ cũng không có chút biện pháp nào, vậy nên người của Thượng Quan thị thật ra cũng đã muốn bỏ cuộc từ lâu, không nghĩ tới tình thế xoay chuyển, ông trời vẫn còn cho bọn họ một cơ hội.

Chương 2326 - Kết cục phân loại giang hồ

Kết cục phân loại giang hồ

Thật ra cho dù Hàn Thiên Vực có sụp đổ thì người sống ở nơi đây cũng sẽ không chết.

Dù sao tất cả mọi người đều là võ giả nhân tộc, Hàn Thiên Vực có hỏng thì những người khác sẽ không thấy chết mà không cứu.

Nhưng thế hệ Thượng Quan thị hiện đang thống lĩnh Hàn Thiên Vực, mỗi một đời vực chủ Hàn Thiên Vực đều là tộc nhân của Thượng Quan thị, nếu đến những nơi khác thì bọn họ còn có thể trở thành vực chủ nữa sao?

Vậy nên đối mặt với chuyện Hàn Thiên Vực sắp sụp đổ, kỳ thật những người khác ở Hàn Thiên Vực cũng không gấp gáp lắm, chỉ có Thượng Quan thị bọn họ mới lo lắng sốt ruột mà thôi.

Niềm vui sướng của Thượng Quan Linh qua đi, hắn liền trực tiếp phân phó người của Hàn Thiên Vực chuẩn bị kỹ càng tất cả các trận pháp phá giới, đồng thời cũng chuẩn bị thu dọn đồ đạc trở về hạ giới.

Dĩ nhiên không phải tất cả người Hàn Thiên Vực đều là người hạ giới, Thượng Quan Linh cũng chỉ mới thấy qua những người được gọi là cố hương kia qua đá lưu ảnh mà thôi, hiện tại một vạn năm qua đi, những người ở đó có còn giống như đá lưu ảnh miêu tả hay không thì vẫn còn là một ẩn số.

Vậy nên Thượng Quan Linh dự định tự mình đi trước dò đường.

Hắn vẫn có lòng tin đối với thực lực của mình, mặc dù Chân Vũ cảnh cũng không có gì mới mẻ ở thời kỳ thượng cổ, nhưng đặt trong thời kỳ hiện tại thì lại là cường giả.

Hơn nữa theo như hắn biết thì ở hạ giới, nguyên khí cũng không nồng đậm như ở tiên vực, hơn nữa các loại thiên tài địa bảo ở đó cũng đã bị Nhân Hoàng tiêu hao khá nhiều trong trận đại chiến với yêu tộc, vậy nên căn bản không thể nhiều bằng tiên vực được.

Căn bản thựclực ở hạ giới cũng không mạnh lắm, dựa vào thực lực Chân Vũ cảnh của Thượng Quan Linh hắn là hoàn toàn có thể chống đỡ.

Ngay khi người của tiên vực bên này còn đang mang tâm tư riêng thì cuộc tranh giành ở Bạch Đế Thành tại hạ giới cũng đã kết thúc.

Hơn mười Chân Vũ cảnh hợp lực lại vì ngôi sao trong tay Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Bắc Cực Tử Vi Đại Đế.

Hai người bọn họ cũng vô cùng uất ức, ngôi sao trong tay của Lý Bá Dương và Huyền Khổ thì dựa vào lực lượng của bọn họ không chặn được, ngôi sao trong tay Tô Tín bọn họ cũng không dám đi đoạt thế nên đã hợp lại để bắt nạt hắn, nghĩ hắn là quả hồng mềm dễ bóp sao?

Bình tĩnh cân nhắc, mặc dù Bắc Cực Tử Vi Đại Đế đã từng chịu thua thiệt trong tay Tô Tín, Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đã ba lần bị Diên La Thiên tử giáo huấn cho không khác gì cháu trai, đều chỉ cần một tát là đánh bay, uất ức đến cực điểm, nhưng so sánh với phần lớn Chân Vũ cảnh còn lại thì thực lực của bọn họ cũng không tính là yếu.

Chỉ là bây giờ có tận hơn mười Chân Vũ vây công, cho dù thực lực của bọn họ mạnh hơn cũng không còn cách nào, bọn họ không thể nào ngăn cản được đến trước khi Bạch Đế Thành sụp đổ.

Hai người kia bèn quyết tâm, trực tiếp chia ngôi sao thành hai, nuốt luôn vào trong bụng, sau khi hoàn thành liền bắt đầu đi luyện hóa.

Nếu như đã bắt đầu luyện hóa thì lực lượng của ngôi sao này đã bắt đầu bốc hơi, lúc này dù có giết bọn họ thì cũng không lấy được ngôi sao kia, vậy thì đám người cũng sẽ không đi uổng phí công phu.

Sau khi nhìn thấy một màn này, mảnh vỡ thế giới cũng đã bắt đầu sụp đổ, đám người thuận theo khe hở trực tiếp rời khỏi thế giới mảnh vỡ, về tới bên ngoài của Bạch Đế Thành.

Lúc này ở bên trong đại điện của Bạch Đế Thành, mấu trăm tên tộc nhân Bạch thị cảm nhận được cỗ áp lực trên đầu bọn

họ đã tiêu tán, thậm chí có một số người không nhịn được mà òa khóc.

Đối với bọn họ mà nói, Bạch Đế Thành này chính là một nhà tù, có chuyện gì có thể vui hơn là được thoát khỏi lao tù sao?

Tô Tín là người đầu tiên đi ra, thấy cảnh này hắn không khỏi nhíu mày.

Đám người này đã tính toán thành công, bọn họ đã thoát khỏi vận mệnh làm tù nhân nhưng những người khác thì lại không thoải mái như vậy.

Mặc dù đám người Lý Bá Dương đã thành công tiến vào bên trong cánh cửa đến thế giới khác, tìm được chỗ có cơ duyên, nhưng những người khác thì sao?

Bọn họ cũng không tìm được thứ gì tốt ở Bạch Đế Thành này cả.

Quan trọng nhất là đối với những tông môn được truyền thừa qua rất nhiều năm như Long Hổ Đạo Môn, trong tông môn bọn họ nhất định vẫn còn tồn tại không ít Thần Võ Lệnh.

Kết quả bây giờ Bạch Đế Thành đã bị hủy, Thần Võ Lệnh mà những năm gần đây bọn họ tích lũy cũng hoàn toàn trở thành thứ vô dụng.

Quả nhiên, sau khi những người khác xuất hiện, sắc mặt của bọn họ cũng không tốt đẹp gì, hiển nhiên là cũng đang nghĩ đến điểm này.

Lúc này đám người của Bạch Đế Thành cũng không dám khóc nữa, bọn họ cũng sợ sẽ bị người ta trả thủ, vậy nên hiện tại biểu hiện ra vô cùng biết điều.

Trước kia khi vẫn ở trong trận pháp, mặc kệ những võ giả này có thực lực gì thì thái độ của bọn họ với những võ giả này cũng không hề để ý chút nào, bộ dáng kiểu ngươi có thể làm gì được ta, dù sao cả đời ta đều bị giam ở đây, vậy nên cũng không cần phải tôn kính các ngươi.

Hơn nữa đừng nói là tôn kính, cho dù những võ giả Bạch Đế Thành này có chửi Chân Vũ cảnh ầm lên thì vẫn có trận pháp che chở cho bọn họ.

Chương 2327 - Kết cục phân loại giang hồ (2)

Kết cục phân loại giang hồ (2)

Nhưng bây giờ trận pháp đã sụp đổ, bọn họ vẫn luôn mong muốn có được tự do, nhưng khi đó bọn họ cũng đã dung nhập vào trong giang hồ, vậy thì cũng phải làm việc theo quy củ trên giang hồ.

Trên giang hồ có rất nhiều quy củ, trong đó quan trọng nhất là phải biết kính sợ cường giả, tôn sùng lực lượng!

Lúc này, nếu những người Bạch Đế Thành này còn có thái độ như lúc trước thì không khác gì đang tự tìm đường chết.

Vậy nên Tô Tín thấy chuyện này rất thú vị, những võ giả Bạch Đế thành này luôn nghĩ mình là kẻ chịu tội, không thể có được tự do, nhưng đến cuối cùng khi bọn họ đạt được tự do thì mới biết, lồng giam này thật ra cũng chính là một tấm màn bảo vệ, mặc dù bọn họ đạt được tự do nhưng thật ra chỉ là lâm vào một cái lồng giam lớn hơn mà thôi, cái lồng giam này mang tên là: giang hồ.

Lần này, chuyện ở Bạch Đế Thành cũng đã kết thúc, chỉ là lần này cũng là lần khiến cho giang hồ chấn động lớn nhất.

Nguyên nhân rất đơn giản, hai tông môn mạnh nhất trên giang hồ thì chưởng giáo của Đạo môn và phương trượng của Phật môn đều đồng thời tiến vào cái thế giới không biết kia, đừng nói là Thần Kiều, hiện tại ngay cả Chân Vũ hai phái này cũng đều không có, hẳn là bọn họ sẽ phải hành động biết điều trong một thời gian.

Còn có hai tông môn ngầm mạnh nhất là Thiên Đình và Địa Phủ cũng thế, chỉ là đám bọn họ cũng không cần phải quá biết điều, dù sao Thiên Đình vẫn còn lại hai Chân Vũ, mà Địa Phủ thì vẫn còn có Tô Tín, mặc dù Tô Tín chỉ có một mình, nhưng lực uy hiếp mà hắn có khả năng phát huy còn mạnh hơn nhiều so với hai Chân Vũ của Thiên Đình.

Sau đó tất cả mọi người đều có thể tưởng tượng được ra giang hồ sẽ loạn thành bộ dáng gì.

Trước kia, trên giang hồ có tôn ti trật tự là vì có cường giả trấn áp, hơn nữa mọi người đều tạo ra được thế cân bằng một cách vi diệu.

Đạo môn cường thế, nhưng Phật môn cũng không hề yếu.

Thế lực của Thiên Đình lớn nhưng có một kẻ thù là Địa Phủ cũng như thế.

Đại Chu uy chấn thiên hạ, nhưng các thế lực trên giang hồ đoàn kết lại cũng đủ để tranh giành cao thấp với triều đình.

Còn có cả ma đạo cũng thế, mặc dù thực lực của bọn họ cũng không yếu, nhưng bây giờ là thiên hạ của chính đạo, tông môn ma đạo cũng không dám phách lối quá mức.

Mà bây giờ thì sao? Mấy tên Thần Kiều mạnh nhất kia cũng đã biến mất, không chừng trên giang hồ sẽ có người muốn náo ra chút chuyện, không có thực lực tuyệt đối trấn áp, mọi người cũng sẽ ít sợ hơn rất nhiều.

Đặc biệt là đối với Đại Chu, sau này Đại Chu sẽ càng khống chế giang hồ chặt chẽ hơn, bởi vì trên giang hồ đã không còn có võ giả Thần Kiều cảnh khiến cho Đại Chu kiêng kỵ nhất, hiện tại Đại Chu có đến bốn tên Chân Vũ đã có thể coi là thế lực mạnh nhất trong thiên hạ.

Cả ma đạo cũng như thế.

Hiện tại mặc dù ma đạo đã ẩn núp được mấy trăm năm nhưng thật ra lực lượng của toàn bộ ma đạo cũng không tính là yếu, chỉ là trước kia Cửu Ngục Tà Ma bị Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn đè ra đánh, làm gì có ai dám ngoi đầu lên nữa?

Mặc dù Đạo và Phật không hợp nhau, nhưng hai thế lực này đều đứng đầu chính đạo, một mình Cửu Ngục Tà Ma không thể sánh bằng được.

Mà tới bây giờ, hai người mạnh nhất của chính đạo đều đã biến mất, coi như trên giang hồ không xuất hiện tràng cảnh ma quỷ hoành hành, nhưng chắc chắn là sẽ không tốt đẹp lắm.

Lúc này tất cả Chân Vũ đã ra khỏi trận pháp, nhưng đúng lúc đó, một khe hở đột nhiên hiện lên giữa không trung khiến cho tất cả mọi người đều sững sờ.

Chẳng lẽ là đám người Lý Bá Dương trở về sao? Nhưng thế này cũng không khỏi quá nhanh đi? Bọn họ mới tiến vào bao lâu mà đã trở về rồi, chẳng lẽ không tìm được bất cứ cơ duyên nào sao?

Khe hở lớn dần, xuất hiện trước mắt mọi người là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, mặc hoa phục màu băng lam, đầu đội mũ bạch ngọc, hắn cũng có được tu vi Chân Vũ cảnh.

Mọi người ở đây lập tức sững sờ, người này là ai? Trên giang hồ đâu có nhiều Chân Vũ cảnh như vậy, cho dù đối phương có là võ giả đời trước thì bọn họ cũng phải nhận ra mới đúng chứ, nhưng bọn họ thề là chưa từng gặp qua người này.

Người đột nhiên xuất hiện ở đây đương nhiên là vực chủ Hàn Thiên Vực, Thượng Quan Linh.

Vị trí của Hàn Thiên Vực bọn họ là gần Bạch Đế Thành nhất, vậy nên hắn chỉ cần tùy tiện mở một thông đạo ở địa vực, không ngờ lại trùng hợp xuất hiện trên đầu đám người.

Hơn nữa, lúc này Thượng Quan Linh thấy ở đây nhiều Chân Vũ như vậy khiến cho hắn có chút chưa hoàn hồn kịp.

Đây là tình huống gì? Không phải nói là cho dù là nguyên khí thiên địa hay các loại thiên tài địa bảo đều không bằng tiên vực sao? Vậy thì làm thế nào mà lại có nhiều cường giả Chân Vũ tụ tập ở đây như vậy?

Nếu như những người này đều cùng thuộc một thế lực, vậy bây giờ rốt cuộc thực lực ở hạ giới đã mạnh đến mức nào rồi?

Phải biết rằng cho dù là ở tiên vực, đến cả hậu duệ ngày xưa của Nhân Hoàng là Hoàng Thiên Vực cũng chỉ có năm Chân Vũ mà thôi, hơn nữa trong đó còn có hai người khác họ.

Hiện tại, hai bên đều không biết rõ lai lịch đối phương, vậy nên cứ đứng im mắt to trừng mắt nhỏ ngay tại chỗ, bầu không khí vô cùng xấu hổ.

Chương 2328 - Thượng Quan Linh xui xẻo.

Thượng Quan Linh xui xẻo.

Thượng Quan Linh còn đang ở đó ngây người, nhưng những người khác đã bắt đầu phản ứng.

Người này xuất hiện một cách kì quái như vậy ở đây, quan trọng nữa hắn còn là Chân Vũ, nhưng đám người lại không thấy hắn khi ở trong trận pháp, lại thêm nơi này là Bạch Đế Thành, là nơi có liên quan đến Nhân Hoàng, khiến cho người ta rất dễ liên tưởng đến những thứ khác.

Vậy nên Thiết Ngạo trực tiếp hỏi: "Ngươi là người phương nào?"

Câu hỏi này rất bình thường, nhưng Thượng Quan Linh lại không biết nên trả lời như thế nào mới ổn.

Chẳng lẽ hắn lại trực tiếp bảo mình là vực chủ Hàn Thiên Vực à? Nhưng mấu chốt là những người này rốt cuộc có biết Hàn Thiên Vực ở đâu không? Nhất thế hoàng triều còn tồn tại hay là không? Những thứ này đều vẫn còn là ẩn số.

Dựa theo ý định ban đầu của Thượng Quan Linh thì hắn hẳn phải âm thầm lẻn vào nơi này, sau khi thăm dò tin tức kĩ càng xong mới để cho võ giả Hàn Thiên Vực tiến đến.

Không ngờ hắn vừa xuất hiện đây đã gặp phải tràng cảnh tất cả võ giả trên giang hồ tụ tập, đảo loạn mất kế hoạch của hắn, khiến cho hắn không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nhìn thấy bộ dáng do dự của hắn, Thiết Ngạo liền hừ lạnh một tiếng nói: "Do do dự dự, bộ dáng khả nghi, nếu ngươi đã không nói thì ta sẽ ép ngươi phải nói!"

Dứt lời, một trảo của Thiết Ngạo trực tiếp hạ xuống, nguyên khí thiên địa lập tức nổ đùng đoàng giữa không trung, tựa như vùng thế giới này vào khoảnh khắc này đã bị Thiết Ngạo nắm vào trong tay!

Sắc mặt Thượng Quan Linh lập tức biến đổi, mặc dù Thiết Ngạo chỉ xuất ra một chiêu nhưng trong nháy mắt hắn có thể đoán được, thực lực của người trước mặt này rất mạnh, thậm chí trong số đông đảo lực lượng Chân Vũ cảnh cũng không có mấy người có thể địch nổi hắn ta.

Tùy tiện ra tay mà đã xuất hiện một nhân vật như vậy rồi, thực lực võ giả của hạ giới chẳng lẽ đều đã mạnh đến trình độ này rồi sao?

Thượng Quan Linh không kịp nghĩ nhiều, hắn cũng đánh một chưởng ra, trong nháy mắt, hàn sương bay lượn, hết thảy mọi thứ đều bị ngưng trệ giữa hư không, ngay cả thời gian đất trời cũng đều bị đông cứng.

Một chiêu Hàn Băng Chưởng này nhìn như đơn giản, nhưng Thượng Quan Linh đã kết hợp với 'Vĩnh Đống Lĩnh Vực' của một kỳ cảnh ở Hàn Thiên Vực mà sáng tạo ra.

Bản thân Hàn Thiên Vực đã là một nơi cực lạnh, chỗ lĩnh vực kia còn là nơi gần với biên giới sụp đổ của tiên vực, vậy nên đã tạo thành một kỳ cảnh, thậm chí hàn ý còn có thể đông cứng cả thời gian và không gian, lộ ra vẻ vô cùng kinh khủng.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại Thượng Quang Linh lại đang đối mặt với Thiết Ngạo, trong số đông đảo cường giả Chân Vũ, ngoại trừ Mạnh Kình Thiên và Diêm La Thiên tử ra thì Thiết Ngạo chính là nhân vật đứng đầu!

Đã tu luyện đến cực hạn của Ưng Trảo Công, trong nháy mắt mặc kệ băng phong cũng được, đóng băng cũng thế, tất cả đều trực tiếp vỡ vụn trong trảo này!

Sau này, thân hình Thiết Ngạo càng có khí chất của Thiên Bằng cầm long, vật lộn với thiên địa, khí tức kéo dài không dứt, mỗi một trảo hạ xuống đều có uy lực của cầm long xé nát trời.

Thượng Quan thị ngày xưa chính là thống lĩnh thân cận của Nhân Hoàng, làm những chuyện bảo vệ cho Nhân Hoàng ở khoảng cách gần, vậy nên thật ra thực lực của bọn họ cũng không tính là quá mạnh, bí pháp truyền thừa của Thượng Quan thị có tên là bí pháp 'Bàn Sơn'.

Mặc dù môn bí pháp này nghe có chút bình thường nhưng uy năng lại không hề nhỏ chút nào.

Chỉ thấy hai tay Thượng Quan Linh kết ấn, trong chớp mắt nguyên khí thiên địa xung quanh đã bắt đầu ngưng trệ, tựa như

hóa thành một tòa núi lớn nằm ngang ở trước người Thiết Ngạo.

Núi vô hình, nhưng lại có hồn, bí thuật của Thượng Quan Linh đã hoàn toàn ngưng tụ nguyên khí thành một tòa cự sơn để rót vào hồn phách, xuất hiện uy nghiêm tựa như núi cao dâng trào.

Núi vô hình nhưng lại chắn được ở trước người, đây cũng có thể xưng là lực phòng ngự cực hạn, nếu như có hơn mười tộc nhân của Thượng Quan thị đồng loạt ra tay thực hiện bí thuật Bàn Sơn, lực phòng ngự có thể nói là mạnh nhất thế gian, dù sao chức trách của bọn họ chủ yếu là bảo hộ Nhân Hoàng bệ hạ, tần công mạnh mẽ thì vẫn phải dựa vào người khác.

Đương nhiên đối với Nhân Hoàng lúc trước mà nói, có vẻ hắn cũng không cần tới những người này bảo vệ, ngày xưa lão tổ Thượng Quan thị dẫn đầu thân quân, đa số thời gian của bọn họ không phải để bảo vệ Nhân Hoàng mà là để bảo vệ dòng dõi của Nhân Hoàng.

Ngày xưa bí thuật này rất nổi danh ở thời thượng cổ, ngày xưa khi Đại Thiên Ma Tôn ám sát Nhân Hoàng, kích đầu tiên đã bị gần mười tên Chân Vũ của Thượng Quan thị đồng loạt dùng bí thuật Bàn Sơn này để ngăn lại.

Đương nhiên một kích của Thông Thiên cảnh cũng không phải có thể dễ dàng tiếp được như vậy, người của Thượng Quan thị cũng hơn phân nửa là chết ngay tại chỗ, còn lại tất cả đều đã bị trọng thương, lúc đầu thân là thân vệ của Nhân Hoàng, Thượng Quan thị cũng không thể gượng dậy nổi, nếu không thì bây giờ Thượng Quan Linh cũng không phải chỉ nắm giữ một Hàn Thiên Vực đáng thương như vậy.

Chỉ là dù sao cũng là ở thời khì thượng cổ, cùng là Chân Vũ nhưng Thượng Quan Linh không thể nào so sánh được với tổ tiên đã từng giết yêu tộc kia, mà thực lực của Thiết Ngạo cho dù có đặt ở thời kỳ thượng cổ thì cũng là người nổi bật trong số những người cùng giai.

Chương 2329 - Thượng Quan Linh xui xẻo. (2)

Thượng Quan Linh xui xẻo. (2)

Phối hợp cùng với Thiên Bằng Bác Long Quyết đã phát huy Ưng Trảo Công đến mức cực hạn, mỗi một kích mà Thiết Ngạo đánh xuống đều có uy thế của Thiên Bằng cầm long cường đại, mấy chiêu rơi xuống liền trực tiếp đánh nát cự sơn kia, hoàn toàn bỏ qua những phản hệ của sơn hồn kia, cuối cùng trực tiếp dùng một trảo đánh bay Thượng Quan Linh, trực tiếp thổ huyết trọng thương.

Thiết Ngạo thản nhiên nói: "Hiện tại ngươi đã có thể nói chưa?"

Chẳng qua chưa kịp để Thượng Quan Linh mở miệng thì dường như Lục Huyền Phong đã nhớ ra cái gì đó, hắn trực tiếp hoảng sợ nói: "Bí thuật Bàn Sơn của Thượng Quan thị! Hắn là người của Thượng Quan thị!"

Vừa dứt lời, mọi người nơi đây lập tức sững sờ, người của Thượng Quan thị sao?

Thiết Ngạo cau mày nói: "Là Thượng Quan thị, một trong số lục đại thế gia sao? Thế nhưng dựa theo tư liệu của Lục Phiến Môn của ta, Thượng Quan thị chỉ có mấy Dương Thần, nhưng tuyệt đối không có Chân Vũ, mà bí pháp truyền thừa của Thượng Quan thị cũng không có bí pháp Bàn Sơn nào cả."

Lúc Huyền Phong lắc đầu nói: "Không phải Thượng Quan thị bây giờ mà là Thượng Quan thị thượng cổ cơ.

Khi đó tổ tiên của Thượng Quan thị làm thống lĩnh thân quân của Nhân Hoàng, cũng có tu vi Thần Kiều cảnh, mặc dù nội tình của Thượng Quan thị không đủ, thực lực cũng hơi yếu, nhưng cũng có mấy tên Chân Vũ cảnh.

Ngày xưa Đạo môn ta thân là quốc giáo của nhất thế hoàng triều, cũng đã từng có giao đạo không ít, trong điển tịch của Long Hổ Đạo Môn vẫn có chút tư liệu liên quan đến Thượng Quan thị, đối phương tuyệt đối là người của Thượng Quan thị."

Mọi người ở đây nghe thấy Lục Huyền Phong nói vậy, khóe miệng không khỏi co giật một chút, không phải bởi vì đối phương là người của Thượng Quan thị, mà bởi vì hắn ta vừa

nói Thượng Quan thị có một Thần Kiều và mấy tên Chân Vũ mà thực lực vẫn còn tính là yếu.

Chẳng qua chỉ cần hơi tưởng tượng lại một chút, đám người đã trở lại như bình thường, thời đại đó nhân tộc vô cùng cường đại, bằng không cũng không thể nào đạt được thiên hạ từ trong tay yêu tộc.

Liệu rằng tông môn cường đại chân chính của thời đại đó có bộ dáng như thế nào? Giống như Đạo môn và Phật môn, hay là như Thiên Đình và Địa Phủ, tông môn cường đại đều có Thông Thiên cảnh trấn giữ, còn lại Thần Kiều và Chân Vũ cũng có vô số.

Ngày xưa Long Hổ Đạo Môn bọn họ chỉ là một chi nhánh khá cao trong số ba ngàn chi nhánh Đạo môn, thế nhưng bọn họ cũng có Thần Kiều.

Vậy nên khi đó, Thượng Quan thị chỉ có một tên Thần Kiều và mấy tên Chân Vũ thì thực lực hoàn toàn cũng không tính là quá mạnh.

Mà bên kia, sau khi Thượng Quan Linh nghe thấy ở hạ giới vẫn còn tộc nhân của Thượng Quan thị tồn tại, Thượng Quan Linh cũng hơi sững sờ.

Dù sao lúc trước, danh ngạch tiến vào tiên vực cũng có hạn, thậm chí Nhân Hoàng còn bỏ huyết mạch không quan trọng của mình đi, Thượng Quan thị bọn họ đương nhiên cũng sẽ không cho a miêu a cẩu nào đó đi theo cùng.

Vậy nên tộc nhân của Thượng Quan thị tiến vào tiên vực cũng chỉ có mười mấy người mà thôi, nhưng tộc nhân có thiên phú không tốt đều bị để lại ở hạ giới, trong đó cũng có Chân Vũ, nhưng đó đều là những người đã già nua hoặc bị trọng thương.

Chính vì vậy, Thượng Quan Linh theo bản năng cho là tộc nhân Thượng Quan thị bọn họ ở hạ giới đều đã chết sạch, không ngờ bọn họ vẫn còn tồn tại, mặc dù thực lực có hơi yếu một chút, cũng không có Chân Vũ, hình như còn có danh hào là một trong lục đại thế gia, có vẻ như cũng không tệ lắm, lập tức Thượng Quan Linh đã bắt đầu lên kế hoạch trong đầu.

Hắn lau máu tươi ở khóe miệng, sau đó cười khổ nói: “Chư vị, ta không hề có ác ý, vị đạo trưởng này nói không sai, ta đúng là người của Thượng Quan thị, ngày xưa tổ tiên ta theo Nhân Hoàng phi thăng tới tiên vực, có chung nguồn gốc với tộc nhân Thượng Quan thị ở hạ giới.”

Dứt lời, mọi người ở đây lập tức sững sờ, sau đó liền nhao nhao lên như ong vỡ tổ.

“Ngươi nói cái gì? Ngày xưa Nhân Hoàng thật sự đã phi thăng sao?”

“Tiên vực? Thật sự có thể xé rách hư không, phi thăng lên Tiên Giới thật sao?”

“Phía trên Thần Kiều chính là Thông Thiên, phía trên Thông Thiên là cái gì, Nhân Hoàng thật sự đạt tới cảnh giới phía trên Thông Thiên cảnh thật sao?”

Bí mật về chuyện Nhân Hoàng phi thăng gần như ảnh hưởng đến toàn thế giới trong vòng vạn năm, tất cả võ giả đều đang theo đuổi vấn đề này, đi tìm con đường này, không ngờ hôm này bọn họ có thể gặp được một người trở về từ Tiên Giới trong truyền thuyết, làm sao bọn họ có thể không hỏi cho rõ ràng được?

Thượng Quan Linh cười khổ một tiếng, lúc này hắn cũng không còn cách nào, chỉ có thể một năm một mười nói hết tất cả mọi chuyện ở tiên vực ra, không hề giấu diếm gì cả.

Đương nhiên, một vài bí ẩn quá mức quan trọng thì hắn muốn giấu cũng không giấu được, bởi vì hắn không hề biết gì cả.

Thật ra Thượng Quan Linh cũng không muốn nói những chuyện này, nhưng vấn đề là hơn mười tên Chân Vũ đang vây hắn ở nơi đây, trong đó còn có vài người có khí tức vô cùng kinh khủng.

Tỷ như võ giả vừa mới sử dụng Ưng Trảo Công xuất thần nhập hóa kia, còn cả người có dung mạo lôi thôi tựa như kẻ điên kia, đặc biệt là người trẻ tuổi trên người toàn vết máu nữa, mặc dù khí tức trên người hắn bất ổn nhưng khí thế trên người hắn lại vô cùng kinh khủng, khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo từ tận đáy lòng.

Chương 2330 - Tu luyện và báo thù

Tu luyện và báo thù

Hiện tại bọn họ cũng không phải đang khiêm tốn cầu khẩn, mà là không khác gì so với bức cung, Thượng Quan Linh cam đoan, nếu hắn dám không nói thì chắc chắn bọn họ sẽ xông lên mà xâu xé mình, sau đó sẽ có những thủ đoạn ác liệt hơn đang chờ mình, chẳng hạn như thuật sưu hồn.

Vậy nên đối diện với những nhân vật khủng bố này, Thượng Quan Linh biết điều mà nói hết ra, đồng thời cũng không dám giấu gì cả.

Mọi người đều là Chân Vũ, hơn nữa trong đó còn có những người mà hắn không thể nào nhìn thấu được, nếu hắn dám nói láo, nhiều người như vậy, chỉ cần hắn lộ ra một tia sơ hở thì sẽ bị nhận ra ngay, khi đó không cần nhiều lời cũng biết được thứ gì đang chờ đợi hắn.

Sau khi Thượng Quan Linh nói hết tất cả mọi chuyện xong, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người.

Qua nhiều năm như vậy, tất cả mọi người đều tưởng là Nhân Hoàng thật sự phi thăng, thật sự đến Tiên Giới, không ngờ cuối cùng lại thành ra như vậy.

Không có Tiên Giới, chỉ có tiên vực, nhưng thật ra nó đã sắp trở thành một thế giới quỷ chuẩn bị sụp đổ, thậm chí đám người lúc trước hứng thú bừng bừng đi theo Nhân Hoàng đến tiên vực, hiện tại cũng không đợi được mà muốn trở về nhà.

Mà Nhân Hoàng cũng không trở thành tiên, ngược lại đã đóng cửa đế bế sinh tử quan, còn bế đến mức độ không rõ sống chết thế nào.

Đối với tất cả những chuyện mà Thượng Quan Linh vừa mới nói, đông đảo cường giả Chân Vũ cảnh ở đây cũng không hề nghi ngờ, trừ phi Thượng Quan Linh cũng là võ giả giống như Bạch Liên Thánh mẫu, đã tu luyện lực lượng nguyên thần tới cực hạn, bằng không chỉ cần hắn có một câu là nói dối, vậy thì tất cả mọi người đều có thể phát hiện ra.

Đặc biệt là ở đây còn có Bạch Vô Mặc của Huyễn Ma Đạo, về phương diện thực lực, mặc dù hắn không mạnh bằng Bạch Liên Thánh mẫu, nhưng ở phương diện lực lượng nguyên thần thì cũng không kém Bạch Liên Thánh mẫu bao nhiêu.

Khi Thượng Quan Linh nói chuyện, hắn vẫn luôn chú ý tới những dao động nguyên thần của Thượng Quan Linh, đám người liền nhìn về phía hắn, thấy Bạch Vô Mặc lắc đầu là đã chứng minh được Thượng Quan Linh cũng không nói dối chút nào.

Thượng Quan Linh chắp tay một cái rồi nói: "Cho dù là tiên vực hay hạ giới thì mọi người thật ra đều có cùng nguồn gốc, đều là người một nhà.

Sau này, Hàn Thiên Vực của tiên vực cũng sẽ không còn tồn tại, trên giang hồ sẽ chỉ còn Thượng Quan thế gia, người của Thượng Quan thị ta ở Hàn Thiên Vực cũng sẽ quay về giang hồ, trở thành một trong lục đại thế gia."

Sắc mặt mọi người ở đây đều hơi biến hóa, không phải bởi vì Thượng Quan Linh, mà là bởi vì thứ khác.

Thượng Quan Linh muốn trở về Thượng Quan thị hay không, thì đó cũng là chuyện của bản thân Thượng Quan thị, huống hồ Thượng Quan thị xem như có thêm một tên Chân Vũ thì cũng không đáng gì, dù sao ngày xưa, thực lực của Thượng Quan thị ở trong lục đại thế gia cũng không yếu, ngẫu nhiên cũng sẽ sinh ra được một Chân Vũ.

Vừa vặn hiện tại, lão tổ Tiêu gia vừa mới chết, Thượng Quan thị bên này lại xuất hiện một Chân Vũ, vậy thì coi như thực lực của lục đại thế gia cũng không thay đổi gì nhiều.

Thứ khiến cho bọn họ thực sự bất an là dựa theo lời nói của Thượng Quan Linh, tiên vực hiện tại có tổng cộng mười hai vực, Hàn Thiên Vực yếu nhất trong đó còn có một Chân Vũ, các vực tương đối mạnh khác còn có cả Thần Kiều tồn tại, một khi bọn họ xuống hạ giới, làm sao có thể ở chung với người trong giang hồ?

Trong mười hai vực này, có vực có liên quan đến hạ giới như Thượng Quan ở Hàn Thiên Vực, nhưng cũng có vực không có

chút liên hệ nào với hạ giới, một khi những người như vậy xuống hạ giới, nhất định bọn họ sẽ đi tranh đoạt một phần đất đai rộng lớn.

Hiện tại, gần như tất cả núi cao sông rộng ở trên giang hồ đều đã bị những thế lực võ lâm to nhỏ chiếm cứ, căn bản không còn thừa vị trí nào cho bọn họ cả.

Nếu những người này muốn có một chỗ tốt, vậy thì cũng chỉ có thể đi cướp đoạt, bằng không cũng chỉ có thể đi đến những vùng đất hoang sơ cằn cỗi để phát triển.

Thực lực của mười hai vực này đều không yếu, bọn họ mà lại biết điều, cam tâm tình nguyện làm như vậy sao? Dù đổi lại, nếu là những người ở đây thì bọn họ chắc chắn cũng sẽ không nguyện ý.

Hơn nữa, cứ xem như có một vài vực có chút liên hệ với hạ giới, muốn dung hợp với người những người thừa kế có nguồn gốc với mình cũng không phải chỉ đơn giản như vậy.

Giống như Thượng Quan thị với Hàn Thiên Vực thì còn tương đối đơn giản, bởi vì bản thân Thượng Quan thị không có Chân Vũ, mà bản thân Thượng Quan Linh lại chính là Chân Vũ.

Cả hai kết hợp, Thượng Quan Linh và Hàn Thiên Vực có một chỗ để đặt chân, mà Thượng Quan thị thì lại có một vị cường giả Chân Vũ cảnh cường giả có cùng huyết mạch để che chở, có lẽ cho dù Thượng Quan Linh không chủ động nói ra thì sau khi tộc nhân của Thượng Quan thị biết tin tức này cũng sẽ tự mình hô hào khóc lóc muốn mời Thượng Quan Linh về Thượng Quan thị.

Dù sao hiện tại, lão tổ Tiêu gia đã chết, chỉ cần Thượng Quan thị có một vị Chân Vũ, vậy Thượng Quan thị bọn họ chính là người đứng đầu lục đại thế gia hàng thật giá thật.

Chương 2331 - Tu luyện và báo thù (2)

Tu luyện và báo thù (2)

Nhưng chuyện này Thượng Quan thị có thể, nhưng các thế lực khác lại chưa chắc.

Tỷ như Long Hổ Đạo Môn, nếu như bây giờ trong mười hai vực cũng có người thừa kế của Long Hổ Đạo Môn, đối phương cũng là Chân Vũ, vậy một khi bọn họ dung hợp với Long Hổ Đạo Môn, vậy sau này ở Long Hổ Đạo Môn, ai có quyền hành cao hơn còn chưa chắc chắn? Là Lục Huyền Phong hay là Chân Vũ ở tiên vực kia?

Vậy nên vấn đều này thật sự rất khó giải quyết, tuyệt đối cần phải suy nghĩ một phen thật tốt.

Tô Tín nhíu mày, trực tiếp quay người rời đi.

Những chuyện này cũng không có quan hệ gì với hắn cả, dựa theo lời Thượng Quan Linh vừa nói, những võ giả ở tiên vực này nói dễ nghe một chút thì là hậu duệ tinh anh của nhân tộc ngày xưa, nhưng nói khó nghe một chút thì đó chính là những kẻ chó nhà có tang mà thôi.

Lúc trước trông mong muốn đi theo Nhân Hoàng phi thăng lên Tiên Giới gì đó, kết quả lại khiến cho mình lâm vào tử địa, thấy không xong liền nói muốn trở về cố hương gì đó, sao lúc trước không nghĩ đến chuyện này đi?

Tô Tín cũng không có cảm giác gì đối với những người này, dù sao chỉ cần những người này đừng chọc đến Tô Tín, vậy thì đương nhiên Tô Tín cũng lười đi trêu chọc những người này, người thực sự phải nhức đầu hẳn là những thế lực có liên quan đến võ giả tiên vực, hiện tại bọn họ hẳn là phải phân vân không biết nên từ chối đám người kia ở ngoài cửa hay là đồng ý dung hợp lại.

Mà Tô Tín bây giờ, việc hắn muốn làm chỉ có hai chuyện, một là hấp thụ lực lượng của ngôi sao kia, còn một việc thì đương nhiên chính là báo thù!

Lần này, những chuyện xảy ra ở bên trong Bạch Đế Thành thật ra cũng coi như một bài học cho Tô Tín, đó là người mà hắn đắc tội vô cùng nhiều.

Những môn phái trong giang hồ có vài kẻ tử địch thì cũng rất bình thường, chẳng hạn như Thiếu Lâm Tự với Đạo môn, Thiên Đình với Địa Phủ, vân vân.

Nhưng kẻ đắc tội gần một nửa giang hồ như Tô Tín, khiến cho hơn mười tên Chân Vũ đều muốn giết hắn, trong đó thậm chí còn có tận ba tên Thần Kiều, hơn nữa còn có loại thâm thù đại hận với Huyền Khổ và Lý Bá Dương tồn tại, công phu hấp dẫn kẻ thủ của Tô Tín đúng là thiên hạ hiếm có.

Nếu nói là xưa nay chưa từng có thì cũng hơi khoa trương, bởi vì trong lịch sử giang hồ ngược lại cũng có người đạt đến trình độ như Tô Tín, chẳng hạn như Vô Sinh lão mẫu ngày xưa và giáo chủ Huyết Ma Giáo vậy.

Chỉ bất là, những người này đều bị hắn lên cái mác đại ma đầu có một không hai, mà hiện tại Tô Tín vân coi là sống tốt, cũng không có người nào dám đến Tây Bắc Đạo chỉ vào mặt hắn mà mắng hắn là tà ma ngoại đạo cả.

Đương nhiên tiền đề là Tô Tín vẫn còn sống, vẫn duy trì được lực lượng cường đại, nếu không trên giang hồ sẽ nói Tô Tín hắn thành cái gì thì cũng chưa biết được.

Vậy nên hiện tại, dù Tô Tín đã đắc tội gần một nửa giang hồ, nhưng hắn cũng không hề có ý định thay đổi, ngược lại còn muốn khiến cho nó càng nghiêm trọng hơn!

Cho tới bây giờ, đối với loại người như Tô Tín, nếu hắn mà nói là có thiện chí muốn đi giúp người thì căn bản chính là trò cười mà thôi, vậy nên không bằng hắn khiến cho thực lực của mình mạnh hơn, làm cho uy thế của mình càng thêm kinh khủng, cứ giết tới khi không có ai dám đi đắc tội với hắn thì mới thôi.

Loại tư tưởng này có lẽ sẽ cực đoan, nhưng hiện tại, nó lại là con đường thích hợp nhất dành cho Tô Tín.

Lúc này, những người khác nhìn thấy Tô Tín rời đi cũng đều là đều mang tâm tư riêng của mình mà tản ra.

Đặc biệt là Đại Chu, đương nhiên bọn họ không có quan hệ gì với những người của tiên vực kia, nhưng Đại Chu bọn họ quản lý toàn bộ thiên hạ, đột nhiên xuất hiện nhiều cường giả không bị khống chế như vậy, đối với Đại Chu mà nói, đây căn bản chính là một tin dữ.

Mới vừa nãy bọn họ vẫn còn mừng thầm vì Thần Kiều là Lý Bá Dương uy hiếp đến Đại Chu bao lâu này cũng đã biến mất, nhưng ai ngờ, bọn họ còn chưa vui mừng được bao lâu thì lại có nhiều Thần Kiều và Chân Vũ xuất hiện như vậy.

Đám người này cũng không làm khó Thượng Quan Linh nữa, nếu hắn đã lựa chọn muốn dung hợp với Thượng Quan thị, vậy thì sẽ không có quan hệ gì với bọn họ, một Thượng Quan Linh còn không thay đổi được quy cách của giang hồ.

Nhìn thấy những người khác tản đi, lập tức Thượng Quan Linh cũng thở dài một hơi, cuối cùng cũng thoát được một kiếp.

Chẳng qua, nhìn bộ dáng của những võ giả hạ giới này, có vẻ thực lực của đám người bọn hắn cũng không hề cường đại như trong tưởng tượng của hắn.

Hiện tại hẳn là có nguyên nhân mới khiến cho bọn họ tụ tập lại ở đây, hắn xuất hiện ở đây vào thời điểm này, chỉ có thể nói là do vận khí của hắn không được tốt mà thôi.

Đương nhiên cũng thu hoạch được một số tin tức, đó chính là đầu tiên hắn đã biết tộc nhân Thượng Quan thị của hắn vẫn còn tồn tại ở hạ giới, hơn nữa thực lực cũng không mạnh, nhưng tên tuổi cũng khá lớn, đó cũng là một chuyện tốt.

Ngay khi những người khác đều mang tâm trạng mà rời đi thì Tô Tín đã trực tiếp trở lại Tây Bắc Đạo để bắt đầu bế quan.

Chương 2332 - Trả thù.

Trả thù.

Lực lượng bên trong ngôi sao này vô cùng cường đại, thậm chí có thể nói là ẩn chứa lực lượng của thế giới kia, cũng là thuộc về một trong số những lực lượng quy tắc.

Hiện tại, Tô Tín có thể khẳng định, chỉ cần Dương Thần cảnh đỉnh phong là đã có thể luyện hóa ngôi sao, đối phương có đến chín mươi chín phần trăm có thể thăng lên Chân Vũ cảnh.

Về phần một phần trăm còn lại, chỉ cần không xuất hiện bất cứ chuyện gì ngoài ý muốn là được.

Dựa theo những gì Thượng Quan Linh đã nói trước đó, thật ra thực lực dân bản địa của tiên vực rất yếu, hoàn toàn không phải là đối thủ khi đấu với võ giả cùng giai, trong đó người mạnh nhất nghe nói mới được mấy chiêu đã bị Nhân Hoàng bẻ gãy đầu, giết chết nguyên thần, từ đó cũng có thể nhìn ra thực lực của đối phương.

Phải biết rằng, ngày xưa thậm chí mấy vị cường giả Thông Thiên cảnh của nhân tộc bọn họ đã từng ra tay ám sát Nhân Hoàng, trong đó Hạo Thiên Thượng Đế liên thủ với Phong Đô Đại Đế còn từng khiến cho Nhân Hoàng bị thương, thực lực Thông Thiên ở đây và Thông Thiên cảnh của dân bản địa kia căn bản chính là hai cấp bậc khác nhau.

Chỉ là dựa vào ngôi sao kia, xem ra lúc ban đầu đám dân bản địa này cũng không phải yếu như thế.

Có thể cướp đoạt lực lượng tinh thần của Cửu Thiên Chi Thượng, đồng thời phong ấn nó để mở ra một thông đạo tơi thế giới khác, cỗ này uy thế cũng không phải là người bình thường có thể làm ra được.

Tô Tín chỉ hơi suy nghĩ chuyện này một chút liền không đi truy cứu kỹ càng nữa, dù sao những dân bản địa này đều đã bị những võ giả thủ hạ ngày xưa của Nhân Hoàng đồ sát sạch.

Tay Tô Tín nắm chặt ngôi sao kia, lấy lực lượng pháp tắc của bản thân không ngừng xâm nhập vào tinh thần chi lực, chắt lọc lực lượng ở trong đó, cảm ngộ lực lượng quy tắc, phải làm như vậy mới có thể hấp thụ lực lượng cao tối đa ở trong ngôi sao này mà không bị lãng phí.

Nếu như trực tiếp bị ép nuốt vào một nửa ngôi sao giống như Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Bắc Cực Tử Vi Đại Đế thì sẽ rất lãng phí, đoán chừng lúc này trong lòng bọn họ cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lực lượng cường đại và lực lượng quy tắc thuộc về một thế giới khác khiến cho khí thế trên người Tô Tín không ngừng tăng lên, lúc này toàn bộ mấy trăm dặm xung quanh Phi Long thành đều bị bao phủ trong ánh sao cường đại, thậm chí ngay cả ban ngày cũng xuất hiện.

Loại dị tượng tự nhiên như thế này khiến cho không ít người chú ý, đối với người của Tây Bắc Đạo mà nói, Tô Tín chính là chủ nhân của Tây Bắc Đạo, thực lực của Tô Tín càng mạnh thì bọn họ lại càng yên tâm, ngoại trừ những hạng người mang theo dị tâm, còn lại võ giả Tây Bắc Đạo đều hi vọng Tô Tín có thể tấn thăng đến Thần Kiều, như thế thì võ giả của Tây Bắc Đạo ở trên giang hồ cũng có thể vênh vang đắc ý một chút.

Đối với người ngoại giới mà nói, người có quan hệ không hệ với Tô Tín thì còn có thể quan tâm một chút, còn những thế lực có thù oán với Tô Tín thì đều lựa lúc uy thế của Tô Tín chưa xuất hiện mà đi quấy rối, dù sao chuyện ở Bạch Đế Thành đã truyền đến tai của toàn bộ thế lực lớn trên giang hồ.

Lần này bởi vì ngoài ý muốn nên thời gian Bạch Đế Thành mở ra thời gian rất ngắn, tổng cộng chỉ có bốn người vẫn lạc, kết quả ba người này đều bị Tô Tín giết chết, trong đó một người cho dù là do Lý Bá Dương giết, nhưng cũng có quan hệ với Tô Tín, có thể tưởng tượng được hung danh của Tô Tín trên giang hồ lớn đến mức nào.

Cuối cùng, vì chuyện của tiên vực mà toàn bộ giang hồ đều đã loạn cả lên như ong vỡ tổ.

Chuyện liên quan tới tiên vực mà Thượng Quan Linh nói tới đã truyền khắp toàn bộ giang hồ, phần lớn người trong giang hồ đều hiếu kì đối với chuyện này, nhưng một số người có cái nhìn sâu sắc thuộc về các thế lực lại có chút kháng cự.

Trên giang hồ, lợi ích nhiều như vậy, hiện tại lại có người nhảy ra tranh đoạt, cho dù vạn năm trước tất cả mọi người đều có cùng một tổ tiên, truyền thừa võ đạo hay thậm chí là huyết mạch đều có cùng nguồn gốc, có lẽ sẽ không có mấy người vui lòng.

Bên này, Tô Tín bế quan chừng một tháng, trong một tháng này, Thượng Quan Linh đã mang theo Thượng Quan thị và một số võ giả khác ở Hàn Thiên Vực tới hạ giới, triệt để hòa làm một với Nhữ Nam Thượng Quan thị.

Đối với Thượng Quan thị ban đầu, mặc dù trong tộc có một ít người phản đối, nhưng đại bộ phận đều ôm ủng hộ thái độ, bởi

vì dù sao Thượng Quan thị bọn họ cũng có một vị cường giả Chân Vũ cảnh, có thể thuận lý thành chương trở thành người đứng đầu của lục đại thế gia.

Hơn nữa, Thượng Quan Linh cũng rất hào phóng, trực tiếp truyền thụ toàn bộ bí thuật Bàn Sơn cho một ít võ giả Thượng Quan thị ở hạ giới không có chút bí thuật nào, đồng thời bên trong Hàn Thiên Vực còn có không ít tài nguyên tu luyện, Thượng Quan Linh cũng đối xử như nhau, thứ gì Thượng Quan thị ở Hàn Thiên Vực có thì Nhữ Nam Thượng Quan thị nguyên bản cũng có y như vậy.

Dù sao Tiên vực cũng là tiên vực, mặc dù bây giờ đã sắp biến mất, đại bộ phận đều là những vùng đất cằn cỗi hoang vu, nhưng nguyên khí thiên địa ở đó nồng đậm đã thúc đẩy không ít thiên tài địa bảo sinh trưởng, vậy nên vốn liếng của Thượng Quan Linh vô cùng phong phú.

Chương 2333 - Trả thù. (2)

Trả thù. (2)

Dưới thủ đoạng của Thượng Quan Linh, người của Hàn Thiên Vực bọn họ cũng dùng tốc độ nhanh nhất để dung nhập vào trong giang hồ.

Ngoại trừ Hàn Thiên Vực ra, trong một tháng này còn có một vực khác của tiên vực xuống hạ giới, vực này chính là Huyền Thiên Vực, trong đó vực chủ Huyền Thiên Vực 'Tử Phong Chân Nhân' Trần Hi Truyện còn có tu vi Thần Kiều cảnh, hơn nữa Huyền Thiên Vực còn có hai vị Chân Vũ, loại thực lực này thậm chí đã có thể sánh vai cùng với Thiên Đình.

Căn nguyên của Huyền Thiên Vực vốn bắt nguồn từ Đạo môn, nhưng cũng không hoàn toàn là Đạo môn.

Ngày xưa trong số ba ngàn Đạo môn, tổ tiên của Huyền Thiên Vực chính là do mấy cái chi nhánh Đạo môn liên thủ, sau này Huyền Thiên Vực lại có không ít võ giả gia nhập, vậy nên đã trở thành một thế lực lấy Đạo môn làm chủ.

Sau khi người của Huyền Thiên Vực hạ giới đã mang đến cho đám người trên giang hồ sự chấn động cực lớn, dù sao Trần Hi

Truyện kia cũng là cường giả Thần Kiều cảnh, dưới tình huống đám người Lý Bá Dương biến mất, trên giang hồ làm gì có ai là đối thủ của hắn?

Hiện tại, bọn họ cũng không biết đối phương rốt cuộc là mang theo thiện ý hay là ác ý tới, dù sao dưới tình huống chân tướng vẫn chưa minh bạch, tạm thời án binh bất động mới là biện pháp tốt nhất.

Hơn nữa, người của Huyền Thiên Vực này ngược lại vô cùng khiêm tốn, cũng không phải vừa đến đã tiếp xúc với người trong giang hồ, bọn họ hạ giới ở một mảnh núi hoang tại Thanh Châu đạo.

Huyền Thiên Vực chỉ phái một phần nhỏ người để chỉnh đốn núi hoang, xây mấy đạo quan để tạm thời nghỉ ngơi, không hề có bộ dáng giống như muốn ở đây lâu dài.

Về sau Huyền Thiên Vực cũng từng phái người tiếp xúc qua với người của tứ đại Đạo môn, nhưng có vẻ như hiện tại tứ đại Đạo môn đều mang theo lòng cảnh giác, hai bên đều chỉ khách sáo với nhau một phen, trên thực tế cũng không nói ra bất cứ tin tức gì hữu dụng.

Tô Tín cũng không muốn quản mọi chuyện xảy ra trên giang hồ, trong thời gian một tháng Tô Tín đã nhanh chóng hoàn tất việc luyện hóa lực lượng bên trong ngôi sao kia, bao gồm cả lực lượng quy tắc cũng đã hấp thu toàn bộ.

Thần Kiều đạp thiên, Tô Tín đã mò tới cánh cửa quy tắc kia, chỉ thiếu chút nữa là có thể đạp thiên mà đi, có thể nói cảnh giới đã tăng lên một đoạn dài, nhưng đáng tiếc, loại vật giống như bình cảnh này không phải chỉ dựa vào ngoại vật là có thể nhẹ nhõm nhảy qua.

Tựa như Lý Bá Dương lúc trước, vài người chỉ biết là hắn sau khi trở về từ Bạch Đế Thành mới tấn thăng đến Thần Kiều, nhưng thật ra trước đó Lý Bá Dương cũng đã sờ đến ngưỡng cửa Thần Kiều cảnh rồi, cơ duyên bên trong Bạch Đế Thành đối với hắn mà nói chỉ như dệt hoa trên gấm, chứ không phải đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Hiện tại Tô Tín cũng đã đạt đến ngưỡng cửa đó, chỉ thiếu chút nữa là có thể bước ra, một bước này Tô Tín có thể lựa chọn bế quan lâu dài, cũng có thể lựa chọn ra ngoài tìm kiếm cơ duyên, thời cơ đến tự nhiên có thể tấn thăng.

Tô Tín là một người không thích bế quan trong thời gian dài, đặc biệt là vào thời kỳ bình cảnh như thế này, vậy nên Tô Tín quả quyết lựa chọn cái sau.

Sau khi ra khỏi nơi bế quan, Tô Tín gọi Hoàng Bỉnh Thành tới hỏi: "Lão Hoàng, bên ngoài có truyền đến động tĩnh gì không?"

Hoàng Bỉnh Thành dường như đã chuẩn bị xong, trực tiếp móc ra một đống lớn tư liệu giao cho Tô Tín.

"Nhiều như vậy?"

Tô Tín kinh ngạc một phen, sau khi cẩn thận lật những tài liệu kia ra xem, trên mặt hắn lộ ra thần sắc cười như không cười.

Người của tiên vực này cũng không phải là đồ ngốc, cũng không vừa lên đến đã bày ra một tư thái hung hăng, đương nhiên theo Tô Tín, giữa đối phương nhất định sẽ có xô xát giao tranh, giang hồ lớn như vậy, nhiều cường giả như vậy lập tức vọt tới mà không xảy ra vấn đề mới là lạ.

Hiện tại mới chỉ có người của hai vực tới, một người hiện tại đã có thể dung nhập vào trong giang hồ mà không để lại chút dấu vết nào, một người khác thì lại vô cùng khiêm tốn, vậy nên hiện tại vẫn chưa nhìn ra bất cứ chuyện gì cả.

Đợi đến khi những võ giả tiên vực đồng loạt hạ giới, lúc đó mới có chuyện vui để xem.

Hoàng Bỉnh Thành ở một bên hỏi: "Lão đại, người của tiên vực này nói không chừng có thể sẽ xuất hiện ở Tây Bắc Đạo của ta, chúng ta có cần chuẩn bị một chút hay không?"

Tô Tín gật đầu nói: "Chuẩn bị một chút cũng được, chẳng qua cũng không cần thần hồn nát thần tính như vậy, đám người kia nói dễ nghe một chút thì là hậu đại của tinh anh nhân tộc ngày xưa, khó nghe một chút chính là một đám chó nhà có tang mà

thôi, cũng không có gì khác biệt với những võ giả trên giang hồ cả.

Bọn họ không trêu chọc Tây Bắc Đạo của ta thì thôi, nếu như bọn họ dám khiêu khích Tây Bắc Đạo, vậy thì đương nhiên chúng ta cũng không cần phải chia đất cho bọn họ.

Đi tìm Đồng Vũ Dương, bảo hắn điều tra tin tức của 'Tinh Thần tử' Trần Huyền Tông cho ta, cho dù hắn có đi bế quan một lần nữa thì cũng phải tìm ra tung tích của hắn cho ta !"

Hoàng Bỉnh Thành nhíu mày hỏi: "Lão đại ngươi muốn… ?"

Ánh mắt Tô Tín âm trầm nói: "Đương nhiên là muốn báo thù, bọn họ đã dám ra tay với ta ở trong Bạch Đế Thành, chẳng lẽ lại ngây thơ cho là ta sẽ nhịn xuống sao?"

Chương 2334 - Trả thù. (3)

Trả thù. (3)

Từ trước đến nay, nén giận đều không phải là phong cách của Tô Tín, lúc trước Tô Tín liền đã từng cảnh cáo bọn họ, đã ra tay với mình thì phải trả giá thật lớn!

Thế nhưng vẫn có một số người không nghe, ngược lại tràn đầy tự tin muốn giết Tô Tín, trong số đó, đám người Phạm La Già đã phải trả giá đắt ngay tại chỗ, nhưng vẫn còn một số người vẫn còn sống, sao có thể có chuyện này được?

Hành động của Hoàng Bỉnh Thành rất nhanh, thật ra Ám Vệ cũng không cố ý đi điều tra, chỉ là trong khoảng thời gian này trên giang hồ xảy ra rất nhiều chuyện, gần như tất cả lực lượng của Ám Vệ đều phân tán trên giang hồ để dò la tin tức, đương nhiên rất nhanh đã có thể có được tin tức này.

Ban đầu, trong số mấy vị Chân Vũ đã ra tay với Tô Tín ở Bạch Đế Thành thì Bạch Liên Thánh mẫu đã bị Tô Tín trực tiếp đánh trọng thương, không thể không vận dụng bí pháp đào mệnh thì mới có thể bảo trụ một mạng, nhưng tình huống hiện tại giống như lúc ngày trước bị Đại Chu đánh trọng thương, căn bản là đã mất đi sức chiến đấu.

Vậy nên, sau khi trở về Bạch Liên Giáo, Bạch Liên Thánh mẫu liền khiến cho cả Bạch Liên Giáo trở lại giai đoạn ẩn núp, làm việc một cách khiêm tốn, đồng thời đóng hết tất cả cửa vào của Bạch Liên Giáo.

Vị trí của Bạch Liên Giáo chính là ở trong một khối không gian đơn độc, giống như Thiên Đình và Địa Phủ, vậy nên nếu muốn tìm ra thì vô cùng phí sức, Đại Chu muốn giết Bạch Liên Giáo nhiều năm như vậy, cho dù có sử dụng lực lượng của Lục Phiến Môn cũng không thể tìm được lối vào của Bạch Liên Giáo, đương nhiệt Ám Vệ cũng không khác mấy.

Vậy nên, Tô Tín trước hết có thể bỏ qua cho Bạch Liên Thánh mẫu bên này, dù sao hiện tại nàng ta cũng đã nửa chết nửa sống.

Ngoại trừ Bạch Liên Thánh mẫu ra, sau khi Ngạc Nhĩ Đa trở lại Kim Trướng Hãn Quốc liền tiến vào trạng thái bế quan, đồng thời toàn lực thu hẹp phạm vi phòng ngự của Kim Trướng Hãn Quốc.

Động tác này của bọn hắn là do lần này ở Bạch Đế Thành đã có một chút thu hoạch, đồng thời hắn ta cũng làm vậy để đề phòng Tô Tín.

Hắn biết thực lực của Tô Tín, lần này hắn dám ra tay với Tô Tín ở trong Bạch Đế Thành thì đương nhiên cũng phải phòng bị việc Tô Tín trả thù.

Mà ‘Tinh Thần tử’ Trần Huyền Tông bên kia cũng như thế, mặc dù người này chỉ có một mình, nhưng quan hệ của hắn ở trên giang hồ cũng không ít, đương nhiên cũng đã tìm được một tông môn che trở, tông môn dám tiếp nhận hắn chính là một trong Tả Đạo Bát Môn, Thiên Cơ Cốc.

Thật ra bình thường, Trần Huyền Tông hẳn phải đi tìm đến một Đạo môn để hỗ trợ, dù sao truyền thừa Đạo môn của hắn cũng thuộc về Đạo môn.

Chỉ là thời gian này, chính Đạo môn cũng không hề dễ chịu, Phương Tiên Đạo Môn trực tiếp bày ra một bộ dáng, mình đã là người hải ngoại, không muốn để ý tới những chuyện khác.

Lần này chuyện của tiên vực đã khiến cho Phương Tiên Đạo Môn bị chấn động rất lớn, một phần người của Phương Tiên Đảo cho rằng phi thăng căn bản chính là một âm mưu, Tiên Giới cũng không hề tồn tại, người mạnh như Nhân Hoàng sau khi phi thăng, thật ra cũng chỉ là tìm được một thế giới khác có lượng nguyên khí tương đối nồng đậm mà thôi.

Nhưng vẫn còn một bộ phận võ giả ở Phương Tiên Đảo lại là cố chấp cho rằng Tiên Giới vẫn thật sự tồn tại, mặc dù thế giới tiên vực này sẽ nhanh chóng bị sụp đổ, nhưng nguyên khí thiên địa ở đó nồng đậm hơn so với hạ giới là điều không thể ngờ.

Nếu đã như vậy thì sao lại không thể có một thế giới có nguyên khí thiên địa nồng đậm gấp mấy chục lần tiên vực, thậm chí là hơn cả trăm lần?

Thế giới như vậy cũng không phải sinh ra võ giả, mà là tiên nhân chân chính.

Dù sao hiện tại, chính Phương Tiên Đảo cũng vô cùng lộn xộn, căn bản không có thời gian rảnh rỗi để đi quản chuyện của người khác.

Tạo Hóa Đạo Môn cũng như thế, hiện tại Lý Bá Dương một đi không trở lại, Tạo Hóa Đạo Môn không có Chân Vũ tọa trấn, sau khi Trương Bá Đoan lấy được ngôi sao kia liền lập tức tiến vào trạng thái bế quan, thậm chí Tạo Hóa Đạo Môn cũng đã tuyên bố đóng núi, xem ra không đợi đến khi Trương Bá Đoan đột phá Chân Vũ thì Tạo Hóa Đạo Môn tuyệt đối sẽ không tái xuất giang hồ.

Hai tông môn kia không muốn quản, vậy Thái Nhất Đạo Môn cũng sẽ không thèm quản, đừng nói Trần Huyền Tông là người thuộc một chi nhánh Đạo môn tới cầu kiến, có đôi khi đến cả Tạo Hóa Đạo Môn ra mặt mà Thái Nhất Đạo Môn cũng đều không muốn để ý tới.

Về phần còn lại là Long Hổ Đạo Môn thì hắn cũng không dám đi quản.

Quan hệ giữa Lục Huyền Phong và Trần Huyền Tông đúng là không tệ, thậm chí dựa theo sự sắp xếp trong nội bộ Đạo môn

thì bọn họ đều thuộc cùng một đời, thậm chí trong tên còn đều mang theo chữ Huyền.

Nhưng tiếc là Lục Huyền Phong cũng biết là mình có bao nhiêu phân lượng, dựa vào thực lực của Long Hổ Đạo Môn mà muốn đi khiêu chiến với Tô Tín thì vẫn còn kém hơn rất nhiều.

Vậy nên, Trần Huyền Tông rơi vào bước đường cùng chỉ có thể lựa chọn tìm tới nương tựa vào Thiên Cơ Cốc.

Chương 2335 - Lựa chọn của Thiên Cơ Cốc

Lựa chọn của Thiên Cơ Cốc

Thân là một trong Tả Đạo Bát Môn, thật ra Thiên Cơ Cốc tương đối ít nổi danh trên giang hồ, thuộc về kiểu người nếu ngươi không chọc đến ta, ta cũng sẽ không chọc tới tông môn của ngươi.

Thậm chí đối với Ma Môn thì thái độ của Thiên Cơ Cốc cũng đều bảo trì sự trung lập, từ trước đến nay thật ra Thiên Cơ Cốc cũng chỉ phát triển về ba phương hướng, trong đó có một cái là trận đạo, một cái khác thì là thiên cơ bói toán, còn về cái cuối cùng thì chính là tin tức tình báo trên giang hồ.

Mấy thứ này đền là đạo mà Thiên Cơ Cốc dựa vào để sống, thậm chí trên phương diện trận đạo Thiên Cơ Cốc còn có thể được xưng là thiên hạ đệ nhất, nhưng cho dù như thế, dưới tình huống bình thường, bọn họ hẳn là sẽ không che chở cho Trần Huyền Tông để đắc tội với Tô Tín.

Thiên Cơ Cốc làm như vậy bởi vì một thứ, đó là Trần Huyền Tông muốn giao truyền thừa của Quan Tinh Đạo môn trong tay hắn cho Thiên Cơ Cốc để đổi lấy sự che chở của Thiên Cơ Cốc.

Truyền thừa của Quan Tinh Đạo môn vốn là một phần trận đạo truyền thừa có liên quan tới loại hình truyền thừa của thiên cơ bói toán, đây đều là những thứ mà Thiên Cơ Cốc cần có.

Đặc biệt là Quan Tinh Đạo môn sở hữu rất nhiều loại trận pháp tinh thần, dẫn tinh lực để bày ra trận pháp, uy thế cũng

vô cùng bất phàm, thậm chí tại trên phương diện trận đạo còn được xem như một loại trường phái.

Vốn dĩ Trần Huyền Tông cũng không muốn truyền những vật này cho người khác, thậm chí hắn còn ý nghĩ muốn khiến cho tất cả truyền thừa này đều theo hắn đến chết, nhưng bây giờ hắn lại không thể không giao những vật này ra để đổi lấy sự che chở của Thiên Cơ Cốc.

Mặc dù bên ngoài đều nói thực lực của Thiên Cơ Cốc cũng không mạnh, thậm chí toàn bộ Thiên Cơ Cốc cũng không có một Chân Vũ.

Nhưng bên ngoài Thiên Cơ Cốc đều có bố trí trận pháp, trong đó bao gồm vô số những đại trận mà các vị tiền bối của Thiên Cơ Cốc đã bố trí, nếu những trận pháp này được tích lũy đến một mức độ nhất định, chắc chắn uy năng của nó sẽ vô cùng kinh thiên động địa, mặc dù có khả năng sẽ không đả thương được Chân Vũ, nhưng cũng đủ để phòng ngự rồi.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao lúc trước những vị cao tầng của Thiên Cơ Cốc lại quyết định giữ Trần Huyền Tông.

Đây không phải do bọn họ dám đối mặt với thực lực của Tô Tín, mà là Thiên Cơ Cốc có lòng tin đối với những trận pháp mà mấy năm gần đây bọn họ tích lũy được.

Huống hồ bọn họ cũng không hi vọng xa vời là trận pháp này có thể giết chết Tô Tín, chỉ cần có thể chống đỡ được lần tiến công lần này của Tô Tín là đủ, dù sao muốn giết một Chân Vũ khác hoàn toàn so với việc ngăn cản Chân Vũ lại.

Đương nhiên lần này ra tay cũng là một quyết định bất đắc dĩ, cho dù Thiên Cơ Cốc muốn có truyền thừa của Quan Tinh Đạo môn từ trong tay Trần Huyền Tông, thì thật ra bọn họ cũng không muốn ra tay với Tô Tín, vậy nên lúc đầu khi đưa ra quyết định này, những võ giả của Thiên Cơ Cốc đều chia thành hai phái, nếu như có thể dùng phương thức khác để giải quyết thì đó là một chuyện không thể nào tốt hơn.

Tô Tín bên này cũng không hề trì hoãn, sau khi tìm xong mục tiêu, hắn liền trực tiếp dẫn theo Ám Vệ tinh anh, một đường tiến về phía Thiên Cơ Cốc.

Động tĩnh của Tây Bắc Đạo bên này cũng không hề che giấu, đương nhiên cũng không thể gạt được những người khác.

Hơn nữa đối với những võ giả khác mà nói, đối với hành động lần này của Tô Tín bọn họ mới cảm thấy bình thường.

Dù sao qua nhiều năm như vậy, những võ giả trên giang hồ đều ít nhiều biết được tính tính của Tô Tín như thế nào, người này mà chịu thiệt thòi thì sao có thể không đi trả thù được?

Lúc trước ngay cả Thiếu Lâm Tự mà hắn còn dám xông vào, hiện tại chỉ là một cái Thiên Cơ Cốc thì tính là gì chứ?

Hơn nữa lúc trước, khi Tô Tín xông vào Thiếu Lâm thì hắn còn không phải Chân Vũ đâu, đừng nói hiện tại Tô Tín đã là đạt đến Chân Vũ cảnh đỉnh phong.

Đám võ giả biết chi tiết chuyện này đều không khỏi lắc đầu, thầm nghĩ trong lòng là lần này Thiên Cơ Cốc đúng là đã đi một nước cờ dở rồi.

Cho dù các ngươi có muốn truyền thừa của Quan Tinh Đạo môn thì cũng phải nhìn xem cái giá mình phải trả lớn đến mức nào mới được, lại dám cứng đối cứng với Tô Tín, chỉ là một cái Thiên Cơ Cốc còn chưa có đủ tư cách.

Vốn dĩ trên giang hồ không có ai dám trêu chọc Thiên Cơ Cốclà bởi vì thực lực của bản thân sát trận Thiên Cơ Cốc đúng là cũng không yếu, khiến cho những đám người đạo chích kia không dám đắc tội.

Một nguyên nhân khác chính là những đại môn phái có thực lực để đắc tội với Thiên Cơ Cốc thì đại khái đã hợp tác không ít lần với Thiên Cơ Cốc, hơn nữa Thiên Cơ Cốc vẫn luôn thành thật đi nghiên cứu trận pháp, nghiên cứu thiên cơ bói toán, cũng không tính xâm phạm vào ai, vậy nên đương nhiên bọn họ sẽ không đi gây sự với Thiên Cơ Cốc, chỉ là bây giờ gặp phải Tô Tín, hắn sẽ không bao giờ cố kỵ nhiều như vậy.

Lúc này, tại một ngôi đại điện bên trong Thiên Cơ Cốc.

Bốn phía đều có quang huy của trận đạo lấp lánh, thậm chí ngay cả mặt đất của đại điện cũng đều được vẽ bát quái đồ, tràn ra một cỗ khí tức huyền ảo.

Chương 2336 - Lựa chọn của Thiên Cơ Cốc (2)

Lựa chọn của Thiên Cơ Cốc (2)

Hiện tại, bên trong tòa đại điện này có hơn mười tên võ giả Thiên Cơ Cốc ngồi đối diễn, trong đó thực lực như thế nào cũng có, yếu nhất là Hóa Thần, mạnh nhất thì là Dương thần.

Thiên Cơ Cốc không phải là một tông môn võ đạo, vậy nên lúc đề cử cốc chủ cũng có khi sẽ chọn ra người không phải có cảnh giới võ đạo mạnh nhất.

Nhìn chung, thực lực của mọi người ở đây cao thấp không đều, nhưng trên phương diện trận đạo hay thiên cơ bói toán thì mỗi một võ giả của Thiên Cơ Cốc đều có chỗ bất phàm, đều xem như là thành phần cao tầng của Thiên Cơ Cốc.

Trong số những người này, những người thực sự nắm quyền cũng chỉ có ba người, trong đó người có địa vị cao nhất chính là cốc chủ Thiên Cơ Cốc 'Cửu Trận Chân Nhân' Dương Thành Tử, tinh thông trận đạo, cho dù là trận pháp phòng ngự hay là sát trận dùng để giết người thì hắn ta đều là người mạnh nhất của Thiên Cơ Cốc.

Nhưng bởi vì điểm đặc biệt của Thiên Cơ Cốc, mặc dù Dương Thành Tử là cốc chủ, nhưng thật ra quyền lực của hắn cũng không lớn như trong tưởng tượng, phàm là đại sự thì nhất định phải được hai người còn lại đồng ý.

Một trong số hai người nắm quyền còn lại là 'Bách Hiểu Chân Nhân' Chu Ngũ Thành, có thực lực Dung Thần cảnh, danh xưng là hiểu rõ mọi chuyện trong thiên hạ, hiểu được đến tận năm phần.

Rốt cuộc hắn có hiểu được một nửa chuyện trong thiên hạ hay không cũng không có ai biết, chỉ là người này lại chưởng quản Thiên Cơ Cốc về phương diện tình báo.

Thiên Cơ Cốc không đơn giản chỉ dựa vào việc bố trí trận pháp cho các tông môn khác để kiếm lấy tài nguyên, mà họ cũng là một thế lực lớn về phương diện tình báo.

Vậy nên người chưởng quản tình báo là Chu Ngũ Thành có quyền lực gần với Dương Thành Tử ở Thiên Cơ Cốc, hơn nữa lần này người chủ trương che chở cho Trần Huyền Tông chính là Chu Ngũ Thành hắn.

Một người còn lại tên là Lữ Thiên Toán, chính là một lão giả có cách ăn mặc lôi thôi lếch thếch, có thực lực Dung Thần cảnh.

Người này có thanh danh rất lớn bên trong Thiên Cơ Cốc, tinh thông trận đạo, và thiên cơ bói toán đồng thời còn biết một vài thứ hỗn tạp khác, có thể nói đạo nào người này cũng đều đã từng nghiên cứu qua, mặc dù không đạt đến cực hạn, nhưng cũng có thể xưng là đứng đầu trong mỗi đạo.

Chỉ là Lữ Thiên Toán này lại chưa từng bước chân vào giang hồ, dựa theo lối nói của hắn, những thứ mà hắn nghiên cứu cho dù không cần bước chân vào giang hồ cũng có thể học được, đã vậy thì sao hắn phải lãng phí thời gian vào việc này chứ?

Lần này Thiên Cơ Cốc vì truyền thừa của Quan Tinh Đạo môn mà lựa chọn đứng về phía đối lập với Tô Tín, Lữ Thiên Toán chính là người phản đối mạnh mẽ, nhưng cũng tiếc là thanh danh của hắn ở trong Thiên Cơ Cốc mặc dù lớn, nhưng dù sao chỉ là hạng người vô danh ở trên giang hồ, vậy nên đã liên lụy đến thanh danh của hắn ở trong Thiên Cơ Cốc, hắn cũng là người có ít thực quyền nhất, vậy nên căn bản không thể đấu nổi Chu Ngũ Thành.

Hơn nữa thân là cốc chủ, bởi vì ngày xưa Dương Thành Tử và Thiên Cơ Cốc đã thiếu Trần Huyền Tông một ân tình, vậy nên lần này cũng là không thể không đứng về phía Chu Ngũ Thành, mặc dù trong lòng hắn thật ra cũng phản đối việc Dương Thành Tử đối địch với Tô Tín.

Lúc này bên trong đại điện đang có một đệ tử Thiên Cơ Cốc đang bẩm báo việc Tô Tín dẫn theo một đám Ám Vệ tinh anh đến Thiên Cơ Cốc của bọn họ, sắc mặt của đông đảo những người Thiên Cơ Cốc ở đây đều có chút ngưng trọng.

Nếu Tô Tín đã dẫn người tới, hơn nữa còn không thông báo trước, vậy đại biểu cho việc Tô Tín hoàn toàn không đặt Thiên Cơ Cốc bọn họ vào trong mắt, thậm chí vì muốn giết Trần Huyền Tông mà cũng không tiếc muốn vạch mặt với bọn họ.

Thế nhưng ngẫm lại cũng đúng thôi, những tông môn khác có lẽ sẽ cho Thiên Cơ Cốc mặt mũi, nhưng có vẻ như Tô Tín cũng không cần.

Bởi vì ở trong Tả Đạo Minh dưới trướng hắn cũng có không ít cao thủ trận đạo, trong đó còn có không ít những kẻ bị Thiên Cơ Cốc ruồng bỏ.

Những võ giả có thể sống sót sau khi mưu phản Thiên Cơ Cốc vậy thì đối phương cũng có tài nghệ rất cao trên phương diện trận đạo, ít nhất cũng không yếu như những đệ tử Thiên Cơ Cốc, đã vậy, Tô Tín còn cần phải quản đến chuyện có đắc tội Thiên Cơ Cốc hay không sao?

Lữ Thiên Toán cười lạnh nói: "Lúc trước ta đã nói qua với các ngươi, Tô Tín cũng không phải là người để ý đến bối phận, ngay cả Thiếu Lâm Tự cũng đều phải chịu thua thiệt ở trong tay hắn, nói một câu không dễ nghe nhưng Thiên Cơ Cốc ta lấy địa vị gì mà có thể so sánh với Thiếu Lâm Tự chứ?

Ngày xưa hắn có thể để khiến cho Thiếu Lâm Tự phải chịu thiệt thòi, hôm nay cũng có thể khiến Thiên Cơ Cốc ta bị diệt môn! Tiếc thay ngươi bị mỡ heo làm cho đầu óc mê muội, vậy mà lại đưa ra quyết định ngu xuẩn như thế này, truyền thừa gần vạn năm của Thiên Cơ Cốc ta đến hôm nay có thể sẽ bị hủy trong nháy mắt mất!"

Bên kia Chu Ngũ Thành hừ lạnh một tiếng nói: "Cả ngày ngươi đều ẩn tu ở trong tông môn, nhưng lại không biết hiện nay Thiên Cơ Cốc ta đã lâm vào bên trong bình cảnh.

Chương 2337 - Nên giao hay là không giao?

Truyện được làm bởi Phước Mạnh

Mua Truyện Inb Žalo: 0 7 0 4 7 3 0 5 8 8

Nên giao hay là không giao?

Thiên Cơ Cốc ta muốn luyện ra sát trận đệ nhất thiên hạ Vạn La đại trận thì nhất định phải ngưng tụ được hơn vạn sát trận có thuộc tính khác nhau thành một thể thì mới được.

Những năm gần đây ta vì Thiên Cơ Cốc mà đã nghiên cứu, tốn công đi tìm kiếm, dung nhập những sát trận có uy lực lớn nhỏ khác nhau vào trong Vạn La đại trận, chỉ thiếu ba mươi bốn trận pháp nữa là có thể hoàn toàn luyện chế thành công Vạn La đại trận.

Nhưng những năm này chúng ta gần như đã thu thập hết toàn bộ sát trận trong giang hồ, thậm chí gần một trăm năm nay cũng không thể tìm được bất cứ một sát trận nào.

Chỉ cần lần này chúng ta đạt được truyền thừa của Quan Tinh Đạo môn, vậy thì chúng ta đã có thể dung nhập hai mươi chín sát trận của Quan Tinh Đạo vào Vạn La đại trận, chỉ cần sáu sát trận nữa là có thể hoàn thành Vạn La đại trận, so sánh với việc đắc tội với Tô Tín, chẳng lẽ còn không đáng để đánh cược một lần sao?”

Đối với võ giả ngoại giới, việc Thiên Cơ Cốc đáp ứng bảo hộ Trần Huyền Tông cũng chỉ là vì truyền thừa của Quan Tinh Đạo môn và đã từng nợ ơn hắn.

Nhưng trên thực tế chỉ bằng vào chừng ấy ân tình còn chưa đủ để Thiên Cơ Cốc vì Trần Huyền Tông mà liều mạng, cho dù Thiên Cơ Cốc có bị mắng là bội bạc thì bọn họ cũng sẽ không vì một phần ân tình mà sẵn sàng chôn vùi toàn bộ Thiên Cơ Cốc.

Về phần truyền thừa của Quan Tinh Đạo môn kia, nếu không có Vạn La đại trận thì thật ra Thiên Cơ Cốc cũng không để ý chút nào, dù sao có rất ít võ giả của Thiên Cơ Cốc lựa chọn tu luyện võ đạo là chính, thậm chí gần như là không có, nếu bọn họ có đạt được truyền thừa của Quan Tinh Đạo môn thì cũng sẽ bỏ phí hơn một nửa.

Nguyên nhân quan trọng nhất khiến cho Thiên Cơ Cốc đáp ứng chuyện này cũng là vì Vạn La đại trận, được võ giả của

Thiên Cơ Cốc xưng là là thiên hạ đệ nhất sát trận, Vạn La đại trận, thời điểm tấn công đừng nói có thể giết chết Chân Vũ, cho dù là Thần Kiều cũng có thể giết được!

Theo Lữ Thiên Toán, người của Thiên Cơ Cốc chỉ vì Vạn La đại trận mà lại muốn đi đối địch với Tô Tín, đây đúng là một hành động không khôn ngoan.

Chỉ là Vạn La đại trận này đã trở thành chấp niệm của các chưởng giáo Thiên Cơ Cốc qua các thời đại, bọn họ muốn chứng minh những biến hóa cực hạn của trận đạo sau này cũng không hề thua kém võ đạo.

Phần chấp niệm này cũng giới với Tôn Bất Hại của Tả Đạo Minh, các đệ tử còn lại của Dược Vương Cốc đều cho rằng chỉ cần bọn họ luyện chế thật tốt đan dược là được rồi, dựa vào mối quan hệ giao thiệp của Dược Vương Cốc cũng đủ để chống lại nguy hiểm, nhưng bọn họ không biết là chỉ có lực lượng của mình mới đáng tin cậy.

Điểm ấy trong toàn bộ Dược Vương Cốc cũng chỉ có một mình Tôn Bất Hại thấy rõ, nhưng ở Thiên Cơ Cốc gần như tất cả đám cao tầng của Thiên Cơ Cốc đều minh bạch chuyện này, vậy nên bọn họ mới có chấp niệm cực sâu với Vạn La đại trận.

Lữ Thiên Toán lắc đầu nói: “Cứ xem như truyền thừa của Quan Tinh Đạo môn này có thể giúp chúng ta gom góp đủ trận pháp cho Vạn La đại trận đi, vậy thì ít nhất chúng ta cũng phải có thời gian dung nhập nó vào trong Vạn La đại trận mới được.

Hiện tại Tô Tín đã dẫn theo đám cường giả Ám Vệ với khí thế hùng hổ mà đến, chỉ sợ ngay khi chúng ta lấy được trận pháp thì cũng không còn mạng để dùng nó!

Huống hồ chỉ cần cho ta thời gian, mấy chục sát trận mà thôi, một trăm năm không được thì dùng một ngàn năm, một ngày nào đó cũng sẽ gom góp đủ.”

Chu Ngũ Thành trực tiếp vung tay lên nói: “Nhưng chúng ta đã không đợi được lâu như vậy.”

Những cường giả ngày xưa đi theo Nhân Hoàng phi thăng cũng sắp trở về hết rồi, không có Thần Kiều như Lý Bá Dương

ở đây, trên giang hồ chuẩn bị nổi lên sóng gió, vào thời điểm này mà Thiên Cơ Cốc ta còn không có sức tự vệ, sao có thời gian chậm rãi đi nghiên cứu trận pháp nữa?

Lữ Thiên Toán, cả ngày ngươi đều ở trong Thiên Cơ Cốc nghiên cứu những thứ vô dụng kia mà không hề biết hiện tại Thiên Cơ Cốc ta đã nguy cấp đến mức nào rồi.

Ngươi có thể mặc kệ chuyện của Thiên Cơ Cốc, nhưng đừng nghĩ có thể ở chỗ này cản trở!"

Lữ Thiên Toán bị Chu Ngũ Thành nói thế liền trực tiếp đứng lên phẫn nộ quát: "Ngươi nói ai cản trở cơ?"

Thấy mùi thuốc súng giữa hai người càng ngày càng đậm, Dương Thành Tử không khỏi phẫn nộ quát lên: "Im hết ngay!"

Thấy quyền uy của cốc chủ , lúc này Lữ Thiên Toán và Chu Ngũ Thành mói câm miệng lại, không tiếp tục nhao nhao lên nữa.

Dương Thành Tử thở dài một cái nói: "Hai vị sư đệ, chuyện các ngươi lo lắng ta đều biết, thật ra các ngươi cũng chỉ vì muốn tốt cho Thiên Cơ Cốc ta.

Chu sư đệ lo lắng không có lực lượng cường đại để bảo vệ, trong tương lai khi giang hồ loạn lạc chỉ sự Thiên Cơ Cốc sẽ phải chịu thiệt thòi, mà Lữ sư đệ cũng lo lắng bây giờ mà chúng ta đắc tội Tô Tín cũng sẽ phải chịu thiệt thòi.

Chỉ là bây giờ mọi chuyện cũng đều đã xảy ra, có chỉ trích lẫn nhau nữa thì cũng vô dụng, thực lực của Tô Tín khủng bố đến mức nào chúng ta đều biết được, nếu không Trần Huyền Tông ngày xưa cũng là tiền bối trong giang hồ, hắn cũng sẽ không bị dọa đến mức đồng ý bỏ ra truyền thừa của Quan Tinh Đạo môn để được chúng ta che chở.

Chương 2338 - Nên giao hay là không giao? (2)

Nên giao hay là không giao? (2)

Chúng ta ở giữa nếu có thể không đánh nhau với Tô Tín thì cũng không nên đánh, vậy nên ta đã chuẩn bị nói chuyện với

Tô Tín, cho dù phải đánh đổi một số thứ, cũng phải khiến cho Tô Tín rút lui, coi như là chúng ta dùng tiền để mua truyền thừa của Quan Tinh Đạo môn.”

Chu Ngũ Thành nghe vậy liền nhẹ gật đầu, lời này của cốc chủ vẫn tương đối đáng tin cậy, hắn cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên là biết thực lực của Tô Tín, có thể không đánh đương nhiên là tốt nhất.

Lữ Thiên Toán lạnh lùng nhìn Dương Thành Tử và Chu Ngũ Thành, cốc chủ đúng là quá ngây thơ, hắn coi Tô Tín là hạng người gì, sẽ dễ dàng thỏa hiệp như vậy sao?

Hiện tại dưới tình huống này, những người trước kia đắc tội Tô Tín, sau đó lại nói nhảm với Tô Tín cái gì mà dĩ hòa vi quý, đó chỉ là đang làm cho mình cảm thấy mất tự nhiên mà thôi.

Trong tư liệu của Chu Ngũ Thành có tư liệu kỹ càng về thực lực của Tô Tín, nhưng chỉ duy nhất tính cách của Tô Tín là không miêu tả kỹ càng, tính cách thật sự của Tô Tín còn tàn nhẫn quyết tuyệt hơn so với trong tưởng tượng của bọn họ nhiều, những chuyện này Chu Ngũ Thành không hiểu rõ, nhưng có lẽ Lữ Thiên Toán đã hiểu rõ từ trước rồi.

Ngay khi Thiên Cơ Cốc bên này còn đang thương nghị đối sách, Tô Tín đã dẫn người đi thẳng tới chỗ Thiên Cơ Cốc.

Luận về võ đạo, mặc dù thực lực Thiên Cơ Cốc không mạnh, nhưng vị trí tông môn của bọn họ lại có địa hình đẹp đẽ, có thể so với Thiếu Thất Sơn của Thiếu Lâm Tự.

Toàn bộ Thiên Cơ Cốc đều được trồng toàn bộ là một loại cây cao lớn kỳ dị, đa số đều cao quá mười trượng, tản ra một cỗ nguyên khí nồng đậm.

Được bao bọc bên trong mảnh cây cối này, một tòa sơn cốc khổng lồ tọa lạc ở đây, sơn thủy tú lệ, có một sự huyền ảo kỳ dị đập thẳng vào mắt.

Tô Tín khẳng định, chỗ này phong thủy chỗ này chắc chắn không phải do tự nhiên hình thành, hẳn là những năm nay, Thiên Cơ Cốc đã vận dụng thủ đoạn của mình để không ngừng cải tạo, lúc này mới có thể khiến nơi này có bộ dáng như vậy.

Nguyên nhân rất đơn giản, nếu thiên địa nơi này do tự nhiên tạo ra, vậy thì cũng không tới lượt Thiên Cơ Cốc thành lập tông môn ở chỗ này, chỉ sợ đã bị những đại thế lực kia chiếm cứ từ lâu rồi.

Tô Tín dẫn theo một đám võ giả Ám Vệ vừa đứng ở bên ngoài Thiên Cơ Cốc, chỉ gặp toàn bộ khu vực bên ngoài Thiên Cơ Cốc có vô số ánh sáng của trận đạo xông lên trên trời, cỗ khí thế kia vô cùng cường đại.

Tô Tín không khỏi nhíu mày, trước đó có người nói trận pháp của Thiên Cơ Cốc có thể giết chết Chân Vũ, đa số mọi người vẫn còn không tin, hiện tại xem ra đúng là thật, ít nhất cũng không có mấy Chân Vũ có thể phá vỡ cỗ uy thế này.

Mà lúc này không chỉ có Tô Tín kinh ngạc, mà còn có một vài người trên giang hồ biết được Tô Tín muốn tới tìm Thiên Cơ Cốc gây phiền phức nên cũng nhao nhao đi tới xung quanh Thiên Cơ Cốc đứng cách đó không xa, chuẩn bị xem náo nhiệt ở chỗ này.

Trước kia đều là tổ chức tình báo của Thiên Cơ Cốc đến thu thập tin tức từ những người khác, xem náo nhiệt của những người khác, lần này cũng đã đến lượt Thiên Cơ Cốc.

Hơn nữa nhìn qua cũng thấy áp lực lần này Tô Tín mang đến cho Thiên Cơ Cốc đúng là không chỉ lớn bình thường, vậy mà có thể khiến Thiên Cơ Cốc trực tiếp liền giao lá bài tẩy của mình ra, không tiếp tục che giấu nữa.

Bên trong trận pháp của Thiên Cơ Cốc có một cánh cửa sáng lên, Dương Thành Tử và Chu Ngũ Thành đi ra từ trong đó.

Hiện tại, ở trong Thiên Cơ Cốc chỉ có một mình Dương Thành Tử là có thể nói chuyện ngang hàng với Tô Tín, xem như Chu Ngũ Thành chỉ kém hơn một chút, nhưng hắn vẫn phải đi theo ra ngoài.

Về phần Lữ Thiên Toán thì cho rằng bọn họ nhất định sẽ phải kinh ngạc vì Tô Tín, vậy nên cũng không muốn đi ra, còn các đệ tử Thiên Cơ Cốc khác thì đều ở bên trong trận pháp của Thiên Cơ Cốc, hoặc nói đúng hơn là không dám ra đây.

Mặc dù Thiên Cơ Cốc không hiểu rõ tính cách của Tô Tín lắm, nhưng ít nhất bọn họ cũng có thể dựa vào những sự tích của Tô Tín cho tới nay để phân tích ra, Tô Tín này tuyệt đối không phải là một người dễ chọc, một khi khiến cho đối phương giận lên, không cần nhắc đến quy củ trên giang hồ này như thế nào thì hắn cũng sẽ giải quyết không thiếu tí nào, bọn họ cũng sợ Tô Tín sẽ nổi điên lên mà ra tay với đệ tử Thiên Cơ Cốc thủ.

Dương Thành Tử chắp tay, mang trên mặt hơi một nụ cười hơi khiêm tốn nói: "Tô đại nhân xin thứ lỗi, Thiên Cơ Cốc ta không phải cố ý muốn đối địch với Tô đại nhân, chúng ta chỉ là…"

Dương Thành Tử muốn giải thích cặn kẽ một phen với Tô Tín là hắn có nỗi khổ tâm, nhưng Tô Tín lại không muốn nghe, trực tiếp đánh gãy lời hắn: "Không muốn đối địch với ta? Vậy thì tốt, giao Trần Huyền Tông ra đây thì ta tha cho Thiên Cơ Cốc các ngươi một lần."

Sắc mặt Dương Thành Tử và Chu Ngũ Thành lập tức biến đổi, nếu như bọn họ thật sự giao Trần Huyền Tông ra, vậy bọn họ còn mất nhiều công sức như vậy để đắc tội Tô Tín làm gì?

Chương 2339 - Mặc Môn

Mặc Môn

Không nói đến việc trong tay Trần Huyền Tông có truyền thừa Quan Tinh Đạo môn vẫn chưa đến tay bọn họ, một khi bọn họ làm thế này thì thanh danh của Thiên Cơ Cốc trên giang hồ đoán chừng cũng hoàn toàn tồi tệ.

Dương Thành Tử cười khổ nói: "Tô đại nhân ngươi nghe ta nói…"

Tô Tín trực tiếp lạnh lùng nhìn Dương Thành Tử nói: "Ta chỉ hỏi ngươi một câu, giao, hay là không giao?"

Loại thái độ cường thế ngay cả lời cũng không cho người nói xong của Tô Tín quả nhiên khiến cho người ta không nói được lời nào, mắt thấy khí thế trên người Tô Tín càng ngày càng thịnh, Dương Thành Tử vội vàng hô lớn: "Tô đại nhân! Thiên Cơ Cốc ta nguyện ý xuất ra mười tòa đại trận trấn tông của

Thiên Cơ Cốc để làm lễ chuộc tội, xin Tô đại nhân thả cho Thiên Cơ Cốc một lần!”

Tô Tín lắc đầu nói: “Hỏi một đằng, trả lời một nẻo, nếu các ngươi đã không định giao Trần Huyền Tông kia ra, vậy thì tốt, cũng được thôi, ta sẽ tự mình bắt hắn tới!”

Dứt lời, Tô Tín trực tiếp bước lên một bước, khí thế quanh thân phóng thẳng lên trời, thiên địa trong vòng mấy chục dặm quanh phương viên đều biến sắc, vô số đạo nhiễm huyết sát chi khí và kiếm khí, tựa như những giọt mưa không mang theo mảy may chút khói lửa nào rơi xuống, nhưng Dương Thành Tử có thể rõ ràng cảm nhận được lực lượng cường đại từ mỗi một đạo kiếm khí này!

Trong chớp nhoáng, từng lớp từng lớp ánh sáng trận đạo quanh người Dương Thành Tử sáng lấp lánh, Chu Ngũ Thành thì lui về hậu phương, hai tay kết ấn, phía trước Thiên Cơ Cốc cũng có vô số hào quang trận đạo sáng lấp lánh.

Tên hiêu của Dương Thành Tử là Cửu Trận Chân Nhân, chín tòa sát trận chí cường cùng xuất hiện có thể giết chết Chân Vũ, nhưng trên thực tế đó cũng chỉ có ở trong lý luận mà thôi, lúc trước đúng là đã từng có Chân Vũ giao thủ với hắn, thế nhưng hắn cũng vẻn vẹn chỉ có thể đánh trọng thương đối phương mà thôi, giết chết thì chỉ là lời đồn.

Mà Tô Tín là ai? Vị này chính là người đã từng chém giết vô số Chân Vũ, cho dù là võ giả Thần Kiều cảnh cũng chưa từng giết nhiều Chân Vũ như hắn, vậy nên ngay từ đầu Dương Thành Tử mới không có ý định dựa vào thực lực của mình để chống lại Tô Tín.

Lực lượng chân chính của hắn vẫn là vô số đại trận bảo vệ tông môn của Thiên Cơ Cốc, đây đều là bảo vật chân chính mà cốc chủ của các thời đại Thiên Cơ Cốc để lại cho bọn họ.

Tông môn bình thường chỉ cần có một tòa hay vài toà đại trận hộ sơn cũng đã được xem là tốt, nhưng Thiên Cơ Cốc thì không giống vậy, mỗi một thời đại cốc chủ Thiên Cơ Cốc sẽ có một người có tài nghệ về trận đạo mạnh nhất ra tay, bày ra

một toàn trận pháp mình am hiểu nhất, uy lực mạnh mẽ nhất bên ngoài Thiên Cơ Cốc.

Những trận pháp này sử dụng đơn độc thì cũng chỉ có thể coi như không tệ, nhưng vô số trận pháp như thế này gộp thành một chỗ thì sao? Uy năng của những trận pháp này tuyệt đối sẽ vượt qua sức tưởng tượng của mọi người.

Mà lúc này trận pháp của Thiên Cơ Cốc còn chưa hoàn toàn khởi động, Dương Thành Tử lại bị một chiêu của Tô Tín làm loạn trận cước.

Ánh sáng trận đạo quanh người hắn vừa mới bay lên, nhưng gần như chỉ trong nháy mắt đã bị cỗ kiếm khí cường đại kia giết sạch.

Dương Thành Tử được xưng là Cửu Trận Chân Nhân, trên người hắn đương nhiên có chín loại sát trận, tất cả đều là có thể phát động trong nháy mắt, kết quả hắn vừa mới phát động sát trận đầu tiên đã bị kiếm khí kia giết chết tầng đầu tiên, gần như trong nháy mắt, cửu trọng sát trận trên người hắn gần như đã bị phá không còn!

Sắc mặt Dương Thành Tử xám như tro, trước đó đừng thấy Dương Thành Tử khiêm tốn, nhưng thật ra trong lòng hắn vẫn rất ngạo khí, hắn tự nhận là dựa vào tu vi của mình và uy lực của cửu trận này có thể cứng đối cứng với bất kỳ Chân Vũ nào.

Kết quả bây giờ, thực lực đáng thương của hắn lại bị Tô Tín đả kích đến mức không còn dư chút nào, một chiêu, chỉ bằng một chiêu đã có thể trong nháy mắt khiến cho chín tòa sát trận mà hắn vô cùng tự tin biến mất!

Dương Thành Tử không có bất kỳ chút sức lực nào để đánh lại Tô Tín, chỉ bằng một chiêu mà có thể hủy diệt cửu trận, quan trọng nhất là lúc này đại trận của Thiên Cơ Cốc còn chưa chính thức khởi động, trận pháp coi như có nhanh, nhưng cũng không nhanh bằng kiếm khí của Tô Tín.

Mọi người ở đây cứ tưởng là Dương Thành Tử rất có thể sẽ bị Tô Tín giết ngay tại chỗ, nào ngờ một tấm lệnh bài bằng đồng đột nhiên bay tới từ phía xa.

Tấm lệnh bài bằng đồng kia cực kỳ thần bí và kỳ dị, phía trên đó được điêu khắc vô số phù văn kỳ dị dày trĩu trịt, ngay khi kiếm khí kia sắp giết chết Dương Thành Tử thì đồng thời, tấm lệnh bài kia cũng bay đến trên đỉnh đầu của Dương Thành Tử, đột nhiên vỡ ra, chỉ nghe một tiếng 'Răng rắc' truyền đến, tấm lệnh bài bằng đồng vỡ ra, vô số cơ quan hợp lại, vậy mà tấm lệnh bài bằng đồng kia lại biến thành một cái chắn lớn nằm ngang ở trên đỉnh đầu Dương Thành Tử, trong đó đám phù văn lít nha lít nhít bộc phát ra một trận ánh sáng màu xanh, ngăn cản kiếm khí của Tô Tín lại.

Tô Tín nhíu mày nói: "Thần binh Củ Tử Lệnh của Mặc Môn?"

Chương 2340 - Mặc Môn (2)

Mặc Môn (2)

Thiên hạ nhiều thần binh như vậy, cũng chỉ có Củ Tử Lệnh mới có bộ dáng kỳ dị như vậy, mà đơn thuần luận chỉ dựa vào uy năng mà binh khí có thể phát huy được thì Củ Tử Lệnh hẳn là mạnh nhất, nói nó là thần binh, còn không bằng nói Củ Tử Lệnh này chính là do thuật cơ quan thuật phối hợp với đạo luyện khí để tạo ra một sản phẩm cực hạn.

Một võ giả trung niên mặc áo gai màu đen, chân trần chậm rãi đi tới, là hắn có thực lực Dương Thần cảnh.

Phải biết Mặc Môn vô cũng khiêm tốn trong số Tả Đạo Bát Môn, họ tinh thông thuật cơ quan, không hề am hiểu võ đạo, có thể ở trong môi trường này mà tu luyện tới Dương Thần cảnh thì cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Hơn nữa biểu hiện của người trước mắt này cũng rất kỳ quái, tướng mạo của hắn vô cùng phổ thông, khí thế trên người cũng không mạnh lắm, hai mắt hơi có vẻ ngốc, cho dù hắn có nhìn thấy Chân Vũ cảnh là Tô Tín ở ngay trước mặt thì trong mắt của hắn cũng không toát ra vẻ kính sợ hay e ngại gì, tựa như trước mắt không hề có người này.

Tô Tín nhíu mày nói: "Mặc Môn Củ Tử?"

Tô Tín nghĩ không ra vì sao người của Mặc Môn lại xuất hiện ở đây, bởi vì hắn thấy Mặc Môn hẳn là sẽ không xen vào mấy

chuyện loạn như thế này mới đúng.

Từ trước đến giờ, mối quan hệ của Mặc Môn và những tông môn khác đều chỉ nhàn nhạt, không tính là tốt, nhưng cũng không tính là xấu, hơn nữa Mặc Môn tinh thông nghiên cứu các loại cơ quan mà không bán ra bên ngoài, phần lớn đều là giữ lại để tự vệ hay nghiên cứu.

Không giống như Thiên Cơ Cốc bình thường coi việc buôn bán trận pháp thành một loại sản nghiệp, đối với người của Mặc Môn mà nói, chỉ cần ai có một loại tài nguyên Mặc Môn muốn mà không tìm được, vậy thì bọn họ mới có thể bán ra một chút cơ quan ám khí tồn kho ra bên ngoài, sau đó lập tức sẽ đổi tất cả thứ đó thành đủ loại vật liệu.

Chính vì vậy nên cơ quan của Mặc Môn có thanh danh rất lớn trên giang hồ, nhưng số lượng lại không nhiều, đặc biệt là cơ quan cao cấp, đơn giản là có tiền mà không thể mua được.

Sau khi Củ Tử Lệnh chặn kiếm khí của Tô Tín lại, liền trực tiếp bắt đầu biến thành một tấm lệnh bài có hình thù kỳ quái như lúc đầu, bay trở lại trong tay của võ giả Mặc Môn.

Sau khi nghe thấy lời của Tô Tín, võ giả Mặc Môn kia lắc đầu nói: “Tại hạ không phải Củ Tử, Củ Tử đang bế quan, tại hạ chỉ là mặc giả của Mặc Môn, Mặc Ly.”

Mặc Môn không phân chia cấp bậc của các loại đồ vật kĩ càng như như những tông môn khác, ở trong Mặc Môn, ngoại trừ Củ Tử ra thì chỉ còn lại những người phổ thông khác, thậm chí Củ Tử cũng được tất cả mặc giả Mặc Môn để cử, chứ không phải dựa vào thực lực võ đạo và tài nghệ thuật cơ quan của đối phương.

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia sáng lạnh: “Mặc Môn cũng muốn cản ta sao? Theo ta được biết, Mặc Môn các ngươi hẳn là không thích xen vào những chuyện bao đồng như vậy mới đúng, hơn nữa Củ Tử của Mặc Môn đang bế quan, là ai đã ra lệnh cho các ngươi tới?”

Mặc Ly thản nhiên nói: “Ở trong Mặc Môn chúng ta, cho dù là Củ Tử cũng không thể nói gì được.

Thiên Cơ Cốc và Mặc Môn chúng ta đã từng hợp tác làm ăn vài lần, đã có giao tình mấy năm, phần lớn mặc giả đều đồng ý giúp Thiên Cơ Cốc một lần, vậy nên ta liền tới đây."

Lời này của Mặc Ly cũng không là giả, mặc dù Thiên Cơ Cốc và Mặc Môn nhìn như không có quan hệ gì, nhưng những năm gần đây bất cứ khi nào Mặc Môn cần luyện chế cơ quan thì đều sẽ cần một lượng lớn trận pháp.

Mặc dù về phương diện trận pháp thì Mặc Môn cũng có tài nghệ không kém, nhưng hiển nhiên là không thể nào so được với Thiên Cơ Cốc, vậy nên mấy ngàn năm nay, đúng là hai bên đã từng hợp tác không ít lần.

"Thế nhưng ngươi đến đây thì cũng làm được gì gì? Ngươi cho rằng chỉ dựa vào Mặc Môn của ngươi là có thể ngăn được ta, hay cho rằng dựa vào Củ Tử Lệnh của ngươi để ngăn được ta?" Tô Tín lạnh giọng nói.

Mặc Ly liếc Dương Thành Tử một chút, sau đó lắc đầu nói: "Đều không ngăn nổi, nhưng chỉ cần không thẹn với lương tâm là được."

Nhìn thấy ánh mắt của Mặc Ly, Dương Thành Tử không khỏi có chút cảm giác xấu hổ, bởi vì đúng là hắn đang lợi dụng người của Mặc Môn.

Đúng như Mặc Ly nói, bất luận là Mặc Môn hay Củ Tử Lệnh, những thứ này đều không thể ngăn được Tô Tín, nhưng phần lớn mặc giả của Mặc Môn lại đồng ý để Mặc Ly mang theo Củ Tử Lệnh tới, bởi vì giao tình giữa bọn họ, cũng là bởi vì nguyên tắc làm việc của Mặc Môn.

Biết rõ không thể nhưng vẫn làm, vì cái gì mà không thẹn với lương tâm, cảnh tượng như thế này so sánh với những tính toán của Dương Thành Tử lại khiến cho Thiên Cơ Cốc trở nên vô cùng buồn cười.

Dương Thành Tử cũng biết tất cả chuyện này, nhưng vì lợi ích của Thiên Cơ Cốc nên bọn họ vẫn cầu viện Mặc Môn, lợi dụng tính cách của những người Mặc Môn, bởi vì bọn họ biết là nhất định Mặc Môn sẽ tới.

Tô Tín nhìn Dương Thành Tử lắc đầu nói: “Ngươi cho rằng chút thủ đoạn nhỏ này đã có thể ngăn được ta sao? Đúng là nực cười.

Nước đi sai này của Thiên Cơ Cốc các ngươi không phải do tính toán của Thiên Cơ Cốc, mà là do đối tượng mà các ngươi dám tính kế!”

Chương 2341 - Mặc Môn(3)

Mặc Môn(3)

Dứt lời, Tô Tín bước lên một bước, cự long đen trắng quanh người hắn gào thét, Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp được thi triển, lượn vòng xung quanh Tô Tín, sau đó phân giải lực lượng xung quanh khiến chúng sụp đổ, nhưng lại không có chút tổn thương nào đối với lực lượng của Tô Tín.

Vốn dĩ Tô Tín chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp, một khi sử dụng môn công pháp này thì nó sẽ không nhận chủ, ngay cả thân thể của Tô Tín cũng sẽ bị trọng thương.

Nhưng bây giờ Tô Tín đã có thể khống chế môn công pháp này một cách hoàn mỹ, đối phó với trận pháp, tác dụng của Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp cũng không chỉ lớn một cách bình thường.

Lúc này Dương Thành Tử y đã trở lại bên trong Thiên Cơ Cốc để thao túng trận pháp cùng với Chu Ngũ Thành, dù sao muốn phát huy uy lực của trận pháp đến cực hạn thì vẫn phải dựa vào võ giả tự mình ra tay điều khiển thì mới được.

Lúc này Mặc Ly của Mặc Môn cũng thở dài một cái, Củ Tử Lệnh bay ra, hóa thành một chiếc mâm tròn, từng chuôi kiếm bay ra từ bốn phía quanh mâm tròn, chém về phía Tô Tín.

Mặc dù võ giả trên giang hồ đều biết, dựa vào ngoại lực không bằng dựa vào sức lực của bản thân, nhưng một khi phát huy ngoại lực đến cực hạn thì vẫn có thể địch nổi cường giả Chân Vũ cảnh.

Đồng thời có khi cũng không thể, nhưng bây giờ có tận hai ngoại lực, đại trận kinh thế của Thiên Cơ Cốc cộng thêm thần

binh của Mặc Môn Củ Tử Lệnh, có lẽ sẽ khó để giết được cường giả cấp bậc như Tô Tín, nhưng muốn ngăn Tô Tín lại thì vẫn còn có khả năng.

Chỉ là càng đánh thì tràng cảnh hiện ra lại càng khác với dự liệu của mọi người.

Chỉ thấy cự long đen trắng quang người Tô Tín đang thét gào múa lên, thân hình Tô Tín cũng ẩn vào trong đó, một đạo ánh sáng trận pháp lóe lên, nhưng trong nháy mắt đã bị bị cỗ lực lượng Nghịch Chuyển Âm Dương kia xé rách, ầm một tiếng liền sụp đổ, phù văn trở nên ảm đạm, âm thanh này khiến cho trong lòng những võ giả Thiên Cơ Cốc phải giật cả mình.

Càng khiến cho bọn họ đau lòng hơn là âm thanh sụp đổ này lại vang lên liên tiếp, mỗi một tiếng vang là một tòa trận pháp của Thiên Cơ Cốc sụp đổ, đây đều là những đại trận mà các thời đại tổ tiên của Thiên Cơ Cốc để lại cho bọn họ!

Lúc này phía trên Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín lóe lên một tia tử khí màu đen, một kiếm chém ra, tựa như cánh cổng địa ngục cũng đã mở, Củ Tử Lệnh kia trực tiếp bị đánh bay, phía trên nó bị lưỡi kiếm đánh nát một phần.

Vốn dĩ gương mặt có vẻ hơi cứng ngắc của Mặc Ly cũng có sự biến hóa, đó chính là vẻ mặt vô cùng đau lòng.

Mặc dù một vài bộ phận của Củ Tử Lệnh mà bị hư thì vẫn có thể tu bổ, nhưng là thần binh nên việc tu bổ Củ Tử Lệnh cũng tiêu hao một lượng tài nguyên vô cùng lớn.

Một kiếm đánh bay Củ Tử Lệnh, Tô Tín trực tiếp xông lên, gần như là trong nháy mắt đã tới trước mặt Dương Thành Tử và Chu Ngũ Thành.

Những nơi mà hắn đi qua có vô số âm thanh trận pháp bị sụp đổ, sát trận có tiếng là có thể chặn được Chân Vũ vậy mà ở trước mặt Tô Tín cũng chỉ là thùng rỗng kêu to!

Lúc này Củ Tử Lệnh kia đã bay trở về, trực tiếp hóa thành một tấm khiên ngăn ở trước người Tô Tín.

Ánh sáng vàng kim nở rộ quanh người Tô Tín, uy năng của đấu chiến kim thân được hắn thi triển đến mức cực hạn, một

quyền đánh xuống, Củ Tử Lệnh hóa thành tấm khiên bị chấn động một chút, phía trên nó còn để lại dấu vết một quyền bị lõm xuống.

Hai quyền đánh ra, phía trên tấm gương truyền đến từng tiếng nổ vang, linh kiện của các cơ quan vỡ vụn, ba quyền đánh xuống, Củ Tử Lệnh đã hoàn toàn không thể nào duy trì được hình dạng tấm khiên nữa, ầm một tiếng, bay trở về trong tay Mặc Ly, bên trên lệnh bài đã triệt để tan nát.

Khóe miệng Mặc Ly chảy ra một tia máu tươi, hắn không phải là chủ nhân của Củ Tử Lệnh, nhưng trước hết, hắn là người thao túng Củ Tử Lệnh, lực lượng của Tô Tín quá mạnh, Củ Tử Lệnh bị hao tổn nên hắn cũng theo đó mà trọng thương.

Mặc Ly chắp tay với Dương Thành Tử một cái và nói: “Hôm nay Mặc Môn ta vì Thiên Cơ Cốc ngươi mà ra tay, khiến cho thần binh Củ Tử Lệnh bị trọng thương, phần tình nghĩa ngày xưa cũng đã hao hết, về sau Mặc Môn ta sẽ không hợp tác với Thiên Cơ Cốc nữa.”

Đương nhiên Mặc Ly còn không nói một câu nữa là, nói không chừng sau hôm nay, trên giang hồ sẽ không còn tông môn nào là Thiên Cơ Cốc nữa.

Mặc Ly quay người lại chắp tay với Tô Tín nói: “Tô đại nhân, hôm nay Mặc Môn ta vì Thiên Cơ Cốc mà ra tay với ngươi là do Mặc Môn ta không đúng, nhưng Mặc Môn ta cũng không có sát ý.

Sau chuyện lần này, vô luận là Tô đại nhân ngươi có trả thù Mặc Môn ta hay không thì Mặc Môn cũng nhất định sẽ cho Tô đại nhân một cái công đại.”

Tô Tín thản nhiên nói: “Nếu như ngươi mà có sát ý thì ngươi cho rằng mình còn có thể sống đến tận bây giờ sao?”

Cách thức làm việc của Mặc Môn cứng nhắc như thế, bọn họ biết Thiên Cơ Cốc đang lợi dụng bọn họ, nhưng Mặc Môn vẫn phải ra tay.

Chương 2342 - Chuyển Luân Vương

Chuyển Luân Vương

Hiện tại đã đắc tội Tô Tín, mặc dù biết Tô Tín khả năng cao sẽ trả thù bọn họ, nhưng chuyện lần này là do họ đuối lý, cho dù Tô Tín có đánh đến tận cửa thì bọn họ cũng phải đưa cho Tô Tín một phần lễ vật lớn để bồi tội, sau đó mới bắt đầu phòng ngự.

Cũng như Tô Tín đã nói, nếu như hắn thật sự muốn giết Mặc Ly, thì ngay khi Mặc Ly ra tay với hắn lần đầu thì đã phải chết rồi.

"Đa tạ Tô đại nhân thông cảm, lễ vật bồi tội của Mặc Môn ta nhất định sẽ khiến cho Tô đại nhân hài lòng." Mặc Ly chân thành chắp tay, trực tiếp quay người rời đi.

Thời gian Tô Tín và Thiên Cơ Cốc giao thủ rất ngắn, trước sau cộng lại cũng chỉ có mấy chiêu mà thôi.

Nhưng chính trong mấy chiêu này đã trực tiếp phá hỏng Củ Tử Lệnh của Mặc Môn, một hơi đã đánh nát toàn bộ đại trận bảo hộ tông môn của Thiên Cơ Cốc, khiến cho đại trận tích lũy mấy ngàn năm của Thiên Cơ Cốc bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Thấy thực lực của Tô Tín, mọi người đều có thể khẳng định, thực lực của Tô Tín không sai biệt nắm đã gần đạt đến Chân Vũ cảnh đỉnh phong.

Nếu như không có những người của tiên vực kia xuất hiện thì sau khi đám người Lý Bá Dương rời đi, gần như Tô Tín có thể trở thành người đứng đầu giang hồ.

Sắc mặt Chu Ngũ Thành hoàn toàn trắng bệch.

Hắn là người cực lực chủ trương để Thiên Cơ Cốc ra tay với Tô Tín, thái độ của hắn cũng cường ngạnh nhất, bằng không thì Dương Thành Tử cũng sẽ không chọn như vậy.

Trước đó hắn đã phân tích thực lực Tô Tín rất lâu, tự nhận là đã làm tốt các bước chuẩn bị, kết quả bây giờ lại thất bại thảm hại, căn bản thực lực của Tô Tín đã kinh khủng đến mức vượt quá sức tưởng tượng của hắn, đối mặt với thực lực tuyệt đối , bất cứ sự tính toán nào cũng đều chỉ là chuyện cười mà thôi!

Trận tai họa lần này căn bản chính là do Chu Ngũ Thành hắn, mình đã phạm sai lầm thì đương nhiên phải tự mình ngăn chặn, vậy nên Chu Ngũ Thành liền trực tiếp gầm lên một tiếng, hai tay kết ấn, phóng về phía Tô Tín.

Hắn chỉ là Dung Thần cảnh, hiện tại mà xông lên thì không khác gì đang đi tìm đường chết.

Vậy nên hiện tại Chu Ngũ Thành cũng không phải muốn dùng thực lực của mình để liều mạng với Tô Tín, hắn muốn dùng máu tươi của mình để hiến tế cho trận pháp cuối cùng này, để nó có thể phát huy ra thực lực mạnh nhất, bởi vì đại trận này vốn là do hắn tự mình bố trí vào mười năm trước.

Nhưng đáng tiếc hắn chỉ là võ giả Dung Thần cảnh, xem như có muốn tự sát trước mặt Tô Tín thì cũng đều là hy vọng xa vời.

Trong nháy mắt khi Chu Ngũ Thành xông tới, Tô Tín căn bản cũng không cho hắn cơ hội để thực hiện huyết tế gì đó mà trực tiếp liếc nhìn, Chu Ngũ Thành lập tức cảm giác trong mắt của Tô Tín tựa như một cái đầm sâu, tản ra hàn khí sâu thẳm vô tận, bất tri bất giác đã hút hắn vào trong đó, thậm chí ngay cả sinh cơ cũng bị hút vào!

Nháy mắt, thân thể Chu Ngũ Thành đã ngã trên mặt đất, sinh cơ đã hoàn toàn không còn.

Đối với Tô Tín mà nói, hiện tại chỉ cần có khoảng cách phù hợp là Kinh Mục Kiếp của hắn có thể giết chết bất cứ ai từ Dương Thần cảnh trở xuống.

Chu Ngũ Thành còn muốn vọt tới trước người hắn để tiến hành huyết tế gì đó, đơn thuần là muốn đi tìm chết.

Lúc này, Dương Thành Tử đã hoàn toàn ngây ngẩn cả người, đại trận hộ tông mà Thiên Cơ Cốc bọn họ dựa vào để sinh tồn đã không còn, Chu Ngũ Thành cũng chết rồi, người của Mặc Môn cũng đã chạy, vậy bọn họ lấy cái gì để ngăn cản Tô Tín?

Một khắc trước hắn còn đang nghĩ cách làm thế nào để sử dụng Vạn La đại trận chấn hưng Thiên Cơ Cốc, kết quả hiện tại Thiên Cơ Cốc đã lâm vào trong cảnh ngộ nguy hiểm sắp bị

diệt môn, loại biến hóa này quá nhanh, căn bản khiến cho Dương Thành Tử không kịp phản ứng.

Ngay khi tất cả mọi người đều nghĩ Dương Thành Tử chắc chắn không thể nào thoát khỏi kiếp này thì một tiếng thở dài lại truyền đến từ bên trong Thiên Cơ Cốc: "Cho ta chút mặt mũi, đừng giết sư huynh Dương Thành Tử, chuyện này là do Chu Ngũ Thành đề nghị đầu tiên, nhận được sự ủng hộ của đại bộ phận đệ tử Thiên Cơ Cốc, cho dù sư huynh không muốn đáp ứng thì cũng nhất định phải đáp ứng."

Một lão giả có cách ăn mặc hơi lôi thôi đi ra từ bên trong Thiên Cơ Cốc, đứng ở trước mặt Tô Tín, căn bản là không mảy may có chút tư thái e sợ nào.

Mọi người ở đây lập tức sững sờ, hắn vừa mới nói cái gì? Cho hắn mặt mũi sao?

Ngay cả Thần Kiều cảnh mà Tô Tín còn không thèm cho mặt mũi, ngươi chỉ là một võ giả Dung Thần cảnh nho nhỏ mà bây giờ lại dám đứng trước mặt Tô Tín nói mấy lời như là cho mặt mũi các kiểu, tên này đúng là điên rồi.

Còn một số người cũng nhận ra vị này chính là Lữ Thiên Toán, nhân vật nắm quyền thứ ba của Thiên Cơ Cốc, bình thường vô cùng khiêm tốn, nghe nói hắn cũng không thích tranh quyền đoạt lợi, việc hắn thích nhất là nghiên cứu một số thứ kỳ quái ở bên trong Thiên Cơ Cốc, hiện tại xem ra hẳn là hắn đã nghiên cứu những những thứ kia đến mức choáng váng rồi? Dám đứng trước mặt Tô Tín mà nói những lời này.

Nhưng không ai ngờ, biểu hiện tiếp theo của Tô Tín lại khiến cho bọn họ phải mở to miệng, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Chỉ thấy Tô Tín cũng không hề động thủ, thậm chí thái độ của hắn còn có chút ôn hòa nói: "Không thành vấn đề, ta có thể không giết Dương Thành Tử, Thiên Cơ Cốc cũng không cần chuẩn bị thứ gì cho ta cả.

Trên thực tế là ta chỉ đến đây tìm người, nếu như Thiên Cơ Cốc ngoan ngoãn giao người ra, vậy thì hiện tại ngay cả một người cũng sẽ không phải chết."

Dương Thành Tử bên kia đang chờ chết cũng chưa kịp phản ứng, sư đệ nhà mình ngày bình thường gần như đều rất ít khi ra khỏi Thiên Cơ Cốc, làm thế nào mà hắn có thể quen biết Tô Tín, đồng thời còn có mặt mũi lớn như vậy?

Chương 2343 - Chuyển Luân Vương (2)

Chuyển Luân Vương (2)

Lữ Thiên Toán xoay người sang chỗ khác, nhìn Dương Thành Tử mà thở dài một cái, hắn lấy từ trong giới tử ra một kiện hoa phục màu đen khoác lên người, lại lấy ra mặt nạ Chuyển Luân Vương đeo lên, trong chớp nhoáng, gần như tất cả mọi người đều biết rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Thì ra Lữ Thiên Toán chính là Chuyển Luân Vương của Địa Phủ!

Trách không được Tô Tín sẽ cho hắn mặt mũi, cùng là người của Địa Phủ, Tô Tín đã lấy được không ít đồ tốt từ trong tay Chuyển Luân Vương, lúc này đương nhiên hắn sẽ cho Chuyển Luân Vương mặt mũi, dù sao đây cũng chỉ là một chuyện nhỏ.

Không sai, bây giờ trong mắt Tô Tín Thiên Cơ Cốc, một trong Tả Đạo Bát Môn thật ra cũng đúng là đã coi như chuyện nhỏ.

“Sư đệ… Ngươi…” Dương Thành Tử chỉ vào Chuyển Luân Vương, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Chuyển Luân Vương thở dài một hơi rồi nói: “Sư huynh, ngươi luôn cho là ta nghiên cứu những thứ kia chỉ là đang lãng phí vật liệu, không hữu dụng chỗ nào, vậy nên ta liền gia nhập Địa Phủ, không phải là ta muốn chứng minh cái gì, chỉ là bởi vì ta thích nghiên cứu những thứ này mà thôi.

Chẳng qua dù cho ta đã gia nhập Địa Phủ, nhưng ta cũng chưa hề làm ra chuyện gì hổ thẹn với Thiên Cơ Cốc, ngược lại những trận pháp mà mấy năm nay ra nghiên cứu ra được thật ra đều là nhờ lực lượng của Địa Phủ mới có thể suy diễn ra.

Sư huynh, ngươi và Chu Ngũ Thành đều cho rằng trận đạo phải có lực sát thương thì mới được, cho nên những năm nay Thiên Cơ Cốc ta đều đang phát triển sát trận.

Nhưng thật ra các ngươi không biết là từ lúc vừa mới bắt đầu, các ngươi đã đi lầm đường rồi, trận đạo là để câu thông thiên địa, các ngươi bố trí sát trận, mặc dù những người chết không phải do các ngươi giết, nhưng cuối cùng vẫn sẽ ảnh hưởng tới tâm cảnh và tu vi của các ngươi.

Sát trận chỉ một trong vô số chi nhánh của trận pháp mà thôi, các ngươi vọng tưởng muốn dùng nó để đạt được lực lượng cực hạn, đây đơn thuần là đang đi tìm đường chết!

Giống như các võ giả, cho dù lực lượng có mạnh hơn, sức chiến đấu có cao hơn thì cũng nhất định phải cần cảnh giới vốn có để hỗ trợ mới được, căn cơ không chuẩn bị tốt, thì cho dù có nhiều sát trận thì cũng chẳng khác nào là đi trộm chuông cả."

Sắc mặt Dương Thành Tử xám như tro, đây là con đường mà Thiên Cơ Cốc vẫn luôn đi theo, vậy mà bây giờ Lữ Thiên Toán lại là nói cho hắn biết là mình đã sai.

Trên thực tế trước kia, Lữ Thiên Toán đã từng nói những chuyện này với Dương Thành Tử, chỉ là lúc đó Dương Thành Tử vẫn không coi đó ra gì, cho tới bây giờ hắn mới hiểu được, nhưng cũng đã muốn.

Thấy bộ dáng của Dương Thành Tử, Lữ Thiên Toán không khỏi thở dài một hơi rồi nói: "Sư huynh, chuyện này ta đã đứng ra giải quyết, từ nay về sau sẽ không còn Lữ Thiên Toán của Thiên Cơ Cốc nữa, chỉ còn Chuyển Luân Vương của Địa Phủ mà thôi."

Dương Thành Tử muốn mở miệng giữ người lại, nhưng lúc này hắn lại không biết nói cái gì mới phải.

Ở Thiên Cơ Cốc, Lữ Thiên Toán luôn bị xa lánh, tất cả mọi người đều không tán đồng quan điểm của hắn, đặc biệt là hiện tại khi Thiên Cơ Cốc suýt chút nữa đã bị Tô Tín tiêu diệt, xem như hôm nay Tô Tín có nể mặt Lữ Thiên Toán mà không động đến Thiên Cơ Cốc, nhưng sau này thì sao? Đại trận hộ tông của Thiên Cơ Cốc đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, từ nay về sau Thiên Cơ Cốc lấy cái gì để ngăn lại những kẻ khác?

Cưỡng ép khiến cho Lữ Thiên Toán ở lại không khác nào đẩy hắn vào hố lửa.

Mà trái lại nếu Lữ Thiên Toán vẫn còn ở Địa phủ, hắn là Chuyển Luân Vương của Địa Phủ, có vô số cường giả thủ hộ, hơn nữa dựa vào thực lực và tài nguyên của Địa Phủ, không thể nghi ngờ là có thể cho hắn càng nhiều không gian để phát triển, cũng sẻ không có ai phản đối hắn cả, đem cả hai ra so sánh, Dương Thành Tử làm thế nào cũng không thể mở miệng giữ hắn ở lại được.

Lữ Thiên Toán quay người chắp tay với Tô Tín nói: "Sở Giang Vương đại nhân, lần này là ngươi bán cho ta một cái nhân tình, nhưng ta không thể nào cứ như vậy mà nhận lấy.

Địa Phủ tự có quy tắc của Địa Phủ, bất kỳ người nào của Địa Phủ được giúp đỡ, vậy thì nhất định phải đánh đổi khá nhiều mới được.

Hôm nay ngươi vì nể mặt ta mà buông tha cho Thiên Cơ Cốc một lần, ta cũng nhất định sẽ bỏ ra chỗ tốt đủ để đền bù tổn thất cho Sở Giang Vương đại nhân.

Sở dĩ lần này Thiên Cơ Cốc muốn che chở cho Trần Huyền Tông, nguyên nhân căn bản là bởi vì Thiên Cơ Cốc chuẩn bị luyện chế một vạn tòa sát trận hòa thành một thể là Vạn La đại trận, mà truyền thừa Quan Tinh Đạo môn của Trần Huyền Tông lại có thể tăng thêm hơn hai mươi chín tòa sát trận cho Vạn La đại trận.

Trận cơ của Vạn La đại trận không ở trong tay ta, nhưng ta lại nẵm vững trận đồ ở trong lòng, chỉ cần có đầy đủ vật liệu, Sở Giang Vương đại nhân lại cung cấp thêm một vài tòa sát trận là ta sẽ có thể bố trí một tòa Vạn La đại trận hoàn chỉnh cho Sở Giang Vương.

Tòa trận pháp này mặc dù cũng chỉ có đường lối như kiếm tẩu thiên phong, vẫn luôn chỉ dựa vào uy năng của sát trận, nhưng thật ra ta cũng không thể phủ nhận thực lực của nó, có giết được Thần Kiều hay không đến ta cũng không biết, nhưng ít nhất cũng có thể tạm thời ngăn cản vài đòn công kích của Thần Kiều."

Chương 2344 - Thà làm ngọc vỡ

Thà làm ngọc vỡ

Sắc mặt Dương Thành Tử lập tức biến đổi, hắn chỉ vào Chuyển Luân Vương quát lên: “Lữ Thiên Toán! Cho dù ngươi có chuẩn bị gia nhập Địa Phủ, nhưng một thân tu vi của ngươi cũng là do Thiên Cơ Cốc ta dạy, kết quả bây giờ ngươi lại chuẩn bị giao tâm huyết nhiều năm của Thiên Cơ Cốc cho người khác, đây là ngươi đang muốn cắt đứt căn cơ của Thiên Cơ Cốc ta!”

Chuyển Luân Vương lắc đầu nói: “Sư huynh, sao ngươi vẫn không hiểu vậy chứ, ngươi không thể thu thập đủ Vạn La đại trận được, lần này Trần Huyền Tông tuyệt đối không thể nào sống nổi được.

Địa Phủ tự có quy tắc của Địa Phủ, ta sẽ nhớ tới ân tình mà ngày xưa Sở Giang Vương đại nhân đã tha cho Thiên Cơ Cốc một con đường sống, mặc dù Sở Giang Vương đại nhân đã đồng ý, nhưng ta không thể không lấy ra bất cứ thứ gì được.

Nếu như sư huynh vẫn giữ thái độ như hiện tại thì ta sẽ không giao Vạn La đại trận ra, nhưng ta cũng sẽ không quản chuyện của Thiên Cơ Cốc nữa.”

Dương Thành Tử nghe vậy trên mặt cũng là lộ ra vẻ chán nản, chỉ có thể gật đầu bất đắc dĩ.

Có Chuyển Luân Vương mở miệng thì mới có thể lấy Vạn La đại trận để khiến Tô Tín tha cho Thiên Cơ Cốc một lần, nếu không có Chuyển Luân Vương, e là cho dù là hắn có lấy ra Vạn La đại trận thì Tô Tín cũng sẽ không để ý đến hắn.

Hiện tại, Tô Tín không muốn quản những chuyện kia của Thiên Cơ Cốc, dù sao hắn cũng đã bán cho Chuyển Luân Vương một phần ân tình, hắn đến Thiên Cơ Cốc chỉ vì Trần Huyền Tông, hiện tại cũng đến lúc rồi mà Trần Huyền Tông vẫn còn không xuất hiện, ánh mắt Tô Tín lộ ra một tia sáng lạnh lẽo, thản nhiên nói: “Trần Huyền Tông, tốt xấu gì ngươi cũng là Chân Vũ cảnh, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn trốn ở Thiên Cơ Cốc cả đời sao? Đáng tiếc, cho dù ngươi có muốn tránh thì ta cũng có cách để bắt ngươi ra!”

Đường đường là cường giả Chân Vũ cảnh, vậy mà bây giờ Trần Huyền Tông lại bị Tô Tín chặn ở cửa đuổi giết, điểm này đúng là rất uất ức.

Chỉ là vừa nghĩ tới thực lực khủng bố kia của Tô Tín, mọi người ở đây cũng đều bình thường trở lại.

Đối mặt với một đối thủ kinh khủng như thế, vô luận có làm ra bất cứ chuyện gì thì cũng đều rất bình thường.

Chỉ bất quá bây giờ xem ra lựa chọn của Trần Huyền Tông có vẻ như không đáng tin cậy lắm, một Thiên Cơ Cốc có thể bảo vệ bảo vệ hắn sao, thậm chí ngay cả bản thân mình bọn họ cũng không thể nào gánh nổi.

Nhưng đúng vào lúc này, bên trong Thiên Cơ Cốc lại có một vòng đạo quang lớn bộc phát ra, cỗ uy thế kia bay thẳng lên trời, khiến cho mọi người ở đây không khỏi phải run rẩy.

Dương Thành Tử ngẩn ngơ, sau đó vẻ mặt hắn điên cuồng giận dữ hét lớn vào bên trong Thiên Cơ Cốc: “Trần Huyền Tông! Vậy mà ngươi lại dám khởi động Vạn La đại trận!Trận pháp này còn chưa hoàn thành mà ngươi đã cưỡng ép mở ra, ngươi đang muốn hủy diệt căn cơ của Thiên Cơ Cốc ta sao?”

Thân hình Trần Huyền Tông xuất hiện ở trên không của Thiên Cơ Cốc, chỉ là lúc này, quanh người Trần Huyền Tông lại có một cỗ khí tức huyền ảo quấn quanh, ánh sáng cường đại của trận đạo lóng lánh xung quanh hắn, hiển nhiên là lúc này Trần Huyền Tông đã hoàn toàn nắm trong tay Vạn La đại trận của Thiên Cơ Cốc.

Đối với sự phẫn nộ của Dương Thành Tử, Trần Huyền Tông tựa như không hề nghe thấy, hắn chỉ nhàn nhạt liếc nhìn, cái nhìn này lại khiến cho Dương Thành Tử như rơi vào trong hầm băng.

Ý tứ của Trần Huyền Tông đã rất rõ ràng, đó chính là hiện tại hắn chỉ lo cho mạng sống của mình, làm gì còn thời gian mà đi quản những người khác?

Hiện tại Dương Thành Tử vô cùng hối hận, hắn không chỉ xem thường Tô Tín, mà hắn còn xem thường cả Trần Huyền Tông.

Trước đó quan hệ giữa Trần Huyền Tông và Thiên Cơ Cốc bọn họ cũng không tệ, nhưng hiển nhiên hành vi của Thiên Cơ Cốc cũng là dựa vào lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Cho dù bọn họ có thật sự ngăn được Tô Tín, thì đoán chừng dựa vào tính cách của Trần Huyền Tông thì cũng sẽ không bao giờ tùy tiện giao truyền thừa của Quan Tinh đạo môn cho hắn.

Chuyển Luân Vương đứng bên cạnh Tô Tín, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Cẩn thận, cho dù Vạn La đại trận không hoàn thành triệt để, nhưng nó cũng đã được ngưng tụ hơn chín ngàn tòa sát trận cường đại.

Trần Huyền Tông cưỡng ép khởi động trận pháp đã khiến cho Vạn La đại trận hoàn toàn sụp đổ, mặc dù nó chỉ có thể vận dụng một lần, nhưng uy năng cũng không chỉ đơn thuần là cường hãn thôi đâu."

Trần Huyền Tông nhìn Tô Tín, sắc mặt hơi có chút dữ tợn nói: "Tô Tín, ban đầu ta đánh giết ngươi ở trong Bạch Đế Thành đúng là do ta không đúng, điểm ấy ta cũng không muốn nói thêm gì.

Nhưng không phải là ngươi cũng không xảy ra chuyện gì sao? Chẳng lẽ bây giờ ngươi nhất định phải tuyệt tình như thế, nhất định phải giết ta cho bằng được sao?"

Tô Tín thản nhiên nói: "Cách làm việc của ta từ trước đến nay vẫn như thế, chỉ là do các ngươi đã bế quan lâu quá nên mới không quen thôi.

Thế nhưng cũng không có vấn đề gì cả , chờ sau khi ta giết ngươi xong thì những người khác cũng sẽ nhanh chóng quen thôi."

Ánh mắt Trần Huyền Tông lộ ra vẻ lạnh lùng nói: "Tốt tốt tốt! Chỉ có điều thân là Chân Vũ, cho dù Trần Huyền Tông ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng cũng sẽ không để mặc cho ngươi tùy ý đến giết!

Chương 2345 - Thà làm ngọc vỡ (2)

Thà làm ngọc vỡ (2)

Thà làm ngọc vỡ cũng không làm ngói lành. Lần này ngươi có thể giết ta, nhưng ngươi cũng đừng mong ngươi vẫn có thể sống tốt!

Bây giờ đang là thời kỳ giang hồ chuẩn bị loạn thế, người của tiên vực nhao nhao hạ giới, ta ngược lại rất muốn nhìn xem một tên bất trị mà lại bị trọng thương như ngươi thì làm sao chống đỡ được đám cường giả này!”

Thân là Chân Vũ, Trần Huyền Tông có thể trốn tránh, cũng có thể thỏa hiệp, nhưng dưới tình huống sống chết, hắn sẽ không lựa chọn cầu xin tha thứ, gần như chín mươi chín phần trăm Chân Vũ đều sẽ lựa chọn như Trần Huyền Tông, cá chết lưới rách cùng với đối thủ.

Vậy nên bình thường hai tên Chân Vũ có thực lực chênh lệch không nhiều sẽ không lựa chọn đấu sinh tử, bởi vì cho dù ngươi có thắng, thì kết cục cuối cùng cũng sẽ không dễ chịu gì.

Chỉ có điều bây giờ Trần Huyền Tông cho là mình có thể làm cho Tô Tín như ngọc bị nát, nhưng trên thực tế đây cũng chỉ là ảo giác của hắn mà thôi.

Tô Tín căn bản không thèm để ý tới Trần Huyền Tông, uy năng của Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp được Tô Tín phát huy đến cực hạn, cự long đen trắng đã gầm thét vọt về phía Trần Huyền Tông.

Lực lượng Nghịch chuyển Âm Dương phân giải Vạn La đại trận kia, phát ra từng tiếng bạo liệt, mỗi âm thanh đều cho thấy một đại trận đang sụp đổ.

Hiện tại Vạn La đại trận còn chưa hoàn chỉnh, những sát trận trong Vạn La đại trận còn chưa dung hợp hoàn toàn, vậy nên vẫn còn đang tồn tại đơn độc.

Nhưng trong lòng Dương Thành Tử thì đang rỉ máu, phương pháp bố trí Vạn La đại trận bị Lữ Thiên Toán nói cho Tô Tín, mặc dù hắn phẫn nộ nhưng cũng đành bất đắc dĩ.

Nhưng Lữ Thiên Toán chỉ nói cho Tô Tín phương pháp bố trí mà thôi, nhưng bây giờ thứ mà Trần Huyền Tông dùng lại là bán thành phẩm của Vạn La đại trận, trong đó toàn bộ trận cơ

được sử dụng đều là trân phẩm, do chính Thiên Cơ Cốc tích lũy cả một đời mới dành dụm được, kết quả bây giờ lại bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Đúng là không phải đồ của mình nên Trần Huyền Tông cũng không hề đau lòng.

Nháy mắt khi Tô Tín ra tay, Trần Huyền Tông trực tiếp quát lên một tiếng chói tai, ánh sáng quanh người hắn lấp lánh, trực tiếp tiếp dẫn lực lượng tinh huy nhắm vào bên trong đại trận khiến cho Vạn La đại trận cố gắng chống đỡ, mấy ngàn tòa đại trận bị đổ nát thì mới chặn được thế công do Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp của Tô Tín .

Lúc này Trần Huyền Tông lại nhìn thấy Tô Tín kết ấn, trong chớp nhoáng lực lượng tử vong quanh người Tô Tín bộc phát ra, cỗ tử khí nồng đậm tử lượn lờ xung quanh Tô Tín, khiến cho lực lượng tiêu cực ngưng tụ giữa thiên địa, làm thiên địa biến sắc, phát ra từng tiếng quỷ khóc sói tru, trong phạm vi hơn mười dặm, sơn thanh thủy tú của Thiên Cơ Cốc đã trở nên giống như thành quỷ!

Từng ngọn lửa màu xám trắng bay xung quanh người Trần Huyền Tông, đây là lực lượng của Thiên La hỏa đạo, nó đang thiêu đốt Vạn La đại trận.

Chỉ là mặc dù uy năng của Thiên La hỏa đạo cũng không tệ, nhưng lại không có lực phá hoại lớn đối với trận pháp như Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp.

Nhưng lúc này, những tử khí xung quanh Tô Tín lại đang hòa làm một thể với Thiên La hỏa đạo, không ngừng xâm chiếm những trận pháp kia từng bước một, gần như chỉ trong nháy mắt, từ tử khí ngưng tụ lại biến thành hỏa diễm trực tiếp xuyên thấu qua Vạn La đại trận kia, đánh về phía Trần Huyền Tông kia.

Trần Huyền Tông cắn chặt răng, Vạn La đại trận này chỉ là do hắn cưỡng ép mở ra, hắn căn bản không biết làm cách nào để phát huy ra uy lực lớn nhất.

Quan trọng nhất là thật ra trận pháp này vẫn chưa hoàn thành, cho mặc dù phương diện công kích của nó cũng không yếu,

nhưng bây giờ hắn lại kinh hãi phát hiện thực lực của Tô Tín thậm chí đã không cùng một cấp bậc với khi ở trong Bạch Đế Thành nữa, thì ra lực lượng ngôi sao kia lại mạnh mẽ như vậy, lại có thể khiến cho cảnh giới của Tô Tín bước được một đoạn đài, nếu như thuận lợi thì chỉ sợ có khi Tô Tín sẽ trực tiếp thăng lên Thần Kiều cảnh!

Trần Huyền Tông không hề chạy khỏi trận chiến này, bởi vì hắn biết mình chạy không thoát, chỉ có điều hiện tại điều khiến cho hắn hoảng sợ chính là đứng nói hắn có thể đồng quy vu tận với Tô Tín, thậm chí bây giờ hắn còn không chạm được vào bên cạnh Tô Tín bên, trên thế gian này không còn có chuyện gì có thể đả kích người khác hơn chuyện này.

Vậy nên Trần Huyền Tông dứt khoát, một là không làm, còn nếu đã làm thì phải làm cho xong, trực tiếp lựa chọn tự mình phá hủy những trận pháp còn lại, để phát huy ra uy năng lớn nhất của trận pháp kia.

Theo những trận pháp kia sụp đổ, trên trời dưới đất có vô số ánh sáng của trận đạo bay lên, tựa như một cái lồng giam, phóng về phía Tô Tín mà giết.

Tô Tín nhìn Trần Huyền Tông, thản nhiên nói: “Không phải tốn công tốn sức, không có tác dụng gì đâu.”

Pháp Tướng Đế Lâm Cửu Tiêu hiển hiện sau lưng Tô Tín, trong nháy mắt, một bóng dáng đế ảnh khổng lồ hiện ra sừng sững giữa không trung, một quyền đánh xuống, xé rách hư không, lực lượng này hoàn toàn áp chế, dưới một quyền này, ánh sáng trận kia đạo liền trực tiếp vỡ vụn, hóa thành một cỗ bạo động, sụp đổ giữa không trung.

Chương 2346 - Hạ một mục tiêu

Hạ một mục tiêu

Sắc mặt Dương Thành Tử ở phía dưới tràn đầy vẻ đau thương, Vạn La đại trận này chính là thứ mà Thiên Cơ Cốc bọn họ hi vọng có thể chứng minh được thực lực của mình, cho tới nay bọn họ đều cho rằng Vạn La đại trận có thể giết chết Thần Kiều, chỉ là sau khi thấy cảnh này Dương Thành Tử đã minh bạch, trước đó là do bọn họ quá tự tin.

Mặc dù hiện tại Vạn La đại trận chỉ là một tàn trận, nhưng cho dù có là Vạn La đại trận đầy đủ có mạnh hơn tàn trận này chục lần thì cũng đừng nghĩ là có thể giết Tô Tín.

Thực lực của một mình Tô Tín đã mạnh như vậy, nếu thật sự có Thần Kiều cảnh tồn tại, chỉ sợ căn bản là không ngăn được một chiêu của Thần Kiều cảnh.

Đương nhiên thật ra Dương Thành Tử đúng là có chút bi quan quá mức, nếu như thật sự có Vạn La đại trận ở đây thì ít nhất cũng có thể ngăn được mấy chiêu.

Hiện tại mặc dù Tô Tín vẫn là Chân Vũ, nhưng đã không thể đem ra so sánh với những Chân Vũ khác.

Trước đó, sức chiến đấu của Tô Tín cũng cao hơn cảnh giới, khi còn Chân Vũ cảnh đã từng ma luyện ra sức chiến đầu cực hạn, có thể nói là rất ít võ giả cùng giai có thể là địch thủ của hắn.

Nhưng sau khi luyện hóa kia ngôi sao kia, cảnh giới của Tô Tín cũng theo đó mà tăng lên tới Chân Vũ cảnh đỉnh phong, chỉ cần đạp một cước vào cánh cửa đó là có thể bước chân vào Thần Kiều cảnh, từ đó có thể thấy, hiện tại sức chiến đấu của Tô Tín đã mạnh đến mức nào?

Vậy nên Dương Thành Tử lấy Tô Tín để so sánh với Chân Vũ khác căn bản là đang sỉ nhục hắn, đừng thấy hiện tại Tô Tín vẫn là Chân Vũ, nhưng thật ra hắn cũng có thể quy về loại như Mạnh Kinh Tiên, tuy là Chân Vũ nhưng trên thực tế lại có thể so với đám người Thần Kiều.

Mà lúc nà ở giữa sân, mắt thấy Vạn La đại trận có tự bạo cũng không làm gì được Tô Tín, trong mắt Trần Huyền Tông không khỏi lộ ra một tia tàn nhẫn.

Trong chớp nhoáng này, Trần Huyền Tông quả quyết lựa chọn thiêu đốt tinh huyết, thiêu đốt nguyên thần, trong chốc lát huyết sắc nhuộm đỏ cả thiên địa, tinh quang vô tận tản ra một cỗ ánh sáng màu đỏ ngòm quỷ dị, bám vào bên trên một thanh trường kiếm.

Đây là một thanh trường kiếm có cấp bậc có thể so với thần binh, chính là thứ mà lúc trước Mạc Vô Vi đoạt được, nhưng

hắn lại đem cho Trần Huyền Tông, từ đó đổi được Trần Huyền Tông đến giết Tô Tín.

Có thể nói Trần Huyền Tông đáp ứng giúp Mạc Vô Vi giết Tô Tín cũng có quan hệ với thanh để liều mạng với Tô Tín.

Tinh huy màu máu rót vào trong đó, khiến cho trường kiếm cũng biến thành một màu đỏ như máu.

Trong chớp nhoáng khi trường kiếm đâm ra, tinh huy xung quanh tựa như hóa thành một tinh vực vô tận bao phủ Tô Tín ở bên trong, khiến cho hắn muốn tránh cũng không được, muốn trốn cũng không thể trốn!

Bên trong huyết sắc tinh vực, khóe miệng Tô Tín lộ ra một ý cười khinh thường.

Trần Huyền Tông này ở trong số những Chân Vũ cảnh chỉ có thể coi là có thực lực bình thường, thứ mà đối phương am hiểu căn bảo cũng không phải là thứ này, dù cho hiện tại hắn có liều mạng thì thực lực cũng chỉ có thể nói là tạm được.

Tròng mắt Tô Tín hơi híp lại, Trần Huyền Tông có thể chết, nhưng thanh trường kiếm có thể so với thần binh của hắn lại không thể hủy đi được.

Ngay khi một kiếm màu máu kia hướng đến người hắn, Tô Tín liền phát huy uy lực của đấu chiến kim thân đến cực hạn, hắn bước ra một bước, trực tiếp đưa tay ra cầm lấy thanh trường kiếm kia, lấy lực lượng tuyệt đối của mình để đối cứng với một kích liều mạng của Trần Huyền Tông!

Nhìn thấy Tô Tín dám lấy tay không để cứng đối cứng với một kích liều mạng dùng thần binh của Trần Huyền Tông, mọi người ở đây đều ngây ngẩn cả người.

Cho dù Tô Tín này có cuồng vọng thì cũng không nên cuồng vọng đến mức này chứ? Hắn dám dùng thân thể của bản thân mình để cứng đối cứng với thần binh.

“Thần binh trong tay ngươi cũng chỉ có thể lừa người mà thôi, ngươi không xứng đáng để dùng nó.”

Tay phải của Tô Tín bị lực lượng cường đại xé rách tại chỗ, thậm chí còn có thể nhìn thấy xương trắng trông vô cùng đáng

sợ, nhưng đúng lúc này lực lượng tử vong trong tay Tô Tín kẹp lấy lực lượng của Thiên La hỏa đạo rồi ầm ầm bộc phát, cỗ lực lượng này tựa như Minh Hỏa, nhanh chóng thiêu đốt nguyên thần của Trần Huyền Tông, khiến cho lực lượng trên kiếm kia mạnh hơn mấy phần, nhưng tiếc là đến cuối cùng vẫn không thể cắt được cánh tay phải của Tô Tín, cuối cùng làm cho nguyên thần của Trần Huyền Tông bị hao tổn gần như không còn.

Thiêu đốt tinh huyết lại cộng thêm thiêu đốt nguyên thần, thân thể Trần Huyền Tông ầm ầm ngã xuống đất, trực tiếp hóa thành một đống tro bụi mà tiêu tán.

Tô Tín lắc đầu, tại hắn đã từng giao thủ với rất nhiều cường giả Chân Vũ cảnh, Trần Huyền Tông là một trong những người có thực yếu nhất.

Thậm chí có thể nói là Trần Huyền Tông không am hiểu võ đạo.

Một người không am hiểu võ đạo sao có thể thăng đến tận Chân Vũ? Không chỉ bởi vì truyền thừa Quan Tinh Đạo môn của Trần Huyền Tông quá phức tạp, trong đó còn có một chút pháp môn dẫn truyền lực lượng tinh thần trong thiên địa, có thể giúp cho Trần Huyền Tông lĩnh ngộ được rất nhiều thứ, cộng thêm thiên phú của hắn cũng không tệ, từ đó mới có thể khiến hắn thuận buồm xuôi gió thăng cấp đến Chân Vũ.

Chương 2347 - Hạ một mục tiêu (2)

Hạ một mục tiêu (2)

Chỉ tiếc là đa số tâm tư của Trần Huyền Tông đều không đặt ở võ đạo Chân Vũ mà nhất định lại phải xen vào ân oán không chết không thôi giữa Tô Tín và Mạc Vô Vi, kết quả bây giờ hắn đã bị giết, kết cục như thế này cũng chẳng thể trách ai.

Tô Tín trực tiếp thu hồi thanh trường kiếm cấp bậc thần binh, thứ này chính là đồ vật mà dân bản địa của tiên vực luyện chế ra, kỳ thật cũng không thích hợp lắm cho võ giả sử dụng.

Nhưng người tinh thông nghiên cứu luyện khí trong Tả Đạo Minh cũng không ít, hơn nữa mặc dù Chuyển Luân Vương có

xuất thân từ Thiên Cơ Cốc, nhưng hắn lại vô cùng có hứng thú đối với một vài đồ vật kỳ quái, cũng coi như là am hiểu luyện khí, thanh trường kiếm này giao cho bọn họ sửa chữa một phen sau đó lại đưa cho Lý Phôi dùng là thích hợp nhất.

Sau khi giết Trần Huyền Tông, Tô Tín trực tiếp trở lại Tây Bắc Đạo với Chuyển Luân Vương.

Chuyển Luân Vương đã đáp ứng muốn đưa Vạn La đại trận cho Tô Tín, vậy đương nhiên là hắn sẽ không đổi ý, hơn nữa hắn còn muốn tự mình giúp Tô Tín bày Vạn La đại trận.

"Sở Giang Vương đại nhân, ngươi chuẩn bị bố trí Vạn La đại trận ở chỗ nào?"

Sau khi vào Phi Long thành ở Tây Bắc Đạo, Chuyển Luân Vương trực tiếp hỏi Tô Tín.

"Đương nhiên là ở Phi Long thành rồi, Chuyển Luân Vương cần tài nguyên gì liền trực tiếp nói với người của Tả Đạo Minh là được, để Hoàng Bỉnh Thành tìm đến cho ngươi." Tô Tín chỉ vào Hoàng Bỉnh Thành bên cạnh hắn.

Hoàng Bỉnh Thành lúc này đột nhiên nói: "Đại nhân, Phi Long thành của chúng ta đúng là cũng phải tu luyện lại một chút, bất kể là Đại Hùng bảo điện của đám lừa trọc Thiếu Lâm Tự kia, hay là đạo quan do mấy lão đạo mũi trâu của Đạo môn kia xây dựng cũng đều hùng vĩ hơn Phi Long thành của chúng ta.

Thế lực của chúng ta không hề sợ bọn họ, nhưng về phương diện khí thế, chúng ta cũng không thể thua bọn họ được."

Chuyện này Hoàng Bỉnh Thành đã nghĩ rất lâu ở trong lòng, hiện tại vừa đúng lúc nên nói ra, dù sao thời điểm bố trí trận pháp dù sao cũng phải tác động một chút lên một vài thứ ở trong Phi Long thành.

Tô Tín gật đầu nói: "Có thể, chuyện này cứ giao cho ngươi làm, chẳng qua lão Hoàng, ngươi cũng đừng biến Phi Long thành này trở nên quá khoa trương, còn lại thì ta có thể tin tưởng mắt thẩm mĩ của ngươi."

Hoàng Bỉnh Thành vội vàng nói: "Đại nhân còn không hiểu rõ ta sao? Vấn đề này cho dù mắt thẩm mĩ của ta không tốt,

nhưng bên dưới chúng ta vẫn còn có rất nhiều nhân sĩ chuyên nghiệp, cứ để bọn họ ra tay là có thể cam đoan không có vấn đề gì."

Tô Tín cũng chỉ phân phó một vài câu sau đó cũng không tiếp tục quản những chuyện nhỏ nhặt nữa, Phi Long thành cũng thực sự nên tu sửa lại một phen, dù sao nơi này vẫn là do lúc trước Đại Chu xây, hiện tại có chút không xứng với thân phận của Tô Tín, giao cho Hoàng Bỉnh Thành xử lý, mặc dù ngoài miệng Tô Tín vẫn khuyên bảo, nhưng trong lòng lại rất yên tâm.

Hoàng Bỉnh Thành theo hắn nhiều năm như vậy, xử lý chút chuyện nhỏ này hoàn toàn không thành vấn đề.

Lúc này Chuyển Luân Vương mới nói: "Đúng rồi, còn một việc nữa, Vạn La đại trận vẫn còn thiếu mấy chục tòa sát trận mới có thể chân chính bố trí xong, nhưng bây giờ gần như tất cả sát trận trên giang hồ đều bị chúng ta thu thập, hơn nữa sát trận của Quan Tinh Đạo môn mà Trần Huyền Tông đáp ứng cho chúng ta, tuy nhiên chỉ khi nào Thiên Cơ Cốc có thể che chở được hắn thì hắn mới cho, vậy nên hiện tại Vạn La đại trận này thật ra vẫn chưa hoàn chỉnh."

Tô Tín phất tay áo nói: "Những vật này ngươi có giao cho Tả Đạo Minh.

Bên trong Tả Đạo Minh có không ít người bị Thiên Cơ Cốc ruồng bỏ, những năm này bọn họ đã tự mình nghiên cứu và chắp vá lung, đừng nói là mấy chục tòa sát trận, cho dù cần một trăm tòa sát trận cũng không thành vấn đề."

Chuyển Luân Vương nghe vậy cũng chỉ thở dài một hơi, kỳ thật lúc trước những đệ tử mưu phản Thiên Cơ Cốc kia cũng không phải là những người gây ra tội ác tày trời gì, chỉ là lý tưởng của bọn họ không giống với Thiên Cơ Cốc mà thôi.

Hiện tại những võ giả mưu phản Thiên Cơ Cốc này đều có một kết cục không tệ, đây cũng là một lối thoát tốt, ít nhất là so sánh với Thiên Cơ Cốc hiện tại thì những người sống ở Tả Đạo Minh này cũng được sống đầy đủ thoải mái, tối thiểu là Tô Tín cũng sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì mà bọn

họ làm, chỉ cần bọn họ có thể mang lại giá trị cho Tô Tín là được.

Lúc trước Chuyển Luân Vương quyết định gia nhập Địa Phủ, cũng là vì ở Địa phủ sẽ không có ai can thiệp vào những đồ vật mà hắn đi nghiên cứu, hơn nữa bọn họ còn dùng một lượng lớn tài nguyên để ủng hộ hắn.

Bên này, Tô Tín để Chuyển Luân Vương ở Phi Long thành bố trí Vạn La đại trận sau đó cũng không đi quản những chuyện khác, mà trực tiếp tiến về Kim Trướng Hãn Quốc.

Trần Huyền Tông đã chết, Ngạc Nhĩ Đa hiện tại hẳn là cũng nên cho hắn công đạo, không phải sao?

Chỉ là lần này Tô Tín lại lẻ loi một mình đi tới, cũng không dẫn theo võ giả Ám Vệ đi cùng.

Chương 2348 - Hạ một mục tiêu (3)

Hạ một mục tiêu (3)

Thế lực của Kim Trướng Hãn Quốc, Tô Tín dẫn theo ít võ giả Ám Vệ thì vô dụng, mang nhiều thì cũng vẫn vô dụng, trừ phi Tô Tín tập kết tất cả lực lượng của Tây Bắc Đạo, sau đó trực tiếp khai chiến với Kim Trướng Hãn Quốc thì mới có thể coi là hữu dụng, nếu không mang theo một người hay một nghìn người cũng không khác gì nhau cả.

Đương nhiên nếu một ngàn người kia đều là Dương thần thì vẫn còn có khả năng, đáng tiếc là lật khắp toàn bộ giang hồ cũng không thể tìm ra được một nghìn Dương Thần cảnh.

Hơn nữa lần này Tô Tín không định dùng phương thức của Thiên Cơ Cốc để đối phó Kim Trướng Hãn Quốc, dù sao hai bên cũng không giống nhau, Tô Tín chỉ đến đây để báo thù, chứ không phải đến để diệt quốc.

Nói đến Kim Trướng Hãn Quốc thì gần đây bọn họ cũng tương đối không may, ngắn ngủi mấy năm nay, vào thời kỳ toàn thịnh thì Kim Trướng Hãn Quốc đã triệu tập năm tên Chân Vũ tiến đánh Đại Chu, đến bây giờ thì chỉ còn lại hai tên Chân Vũ.

Kỳ thật lúc trước lựa chọn của Kim Trướng Hãn Quốc cũng không hề sai, chỉ có thể nói là do bọn họ chọn sai thời cơ, vậy nên đã ra ta hơi muộn.

Nếu như Kim Trướng Hãn Quốc có thể động thủ sớm hơn một chút thì Thiết Ngạo bên phía Đại Chu cũng sẽ không thăng lên Chân Vũ, mà khi đó Tô Tín vẫn còn đang lăn lộn ở Tương Nam thành, không thể làm ảnh hưởng đến đại cục, Kim Trướng Hãn Quốc kia cũng thật sự có khả năng thắng được Đại Chu, mặc dù không thể hủy diệt, nhưng ít nhất cũng có thể kéo được một miếng thịt từ trên người của Đại Chu xuống.

Kết quả hiện tại thì tốt rồi, Kim Trướng Hãn Quốc tập hợp lực lượng của năm tên Chân Vũ mà vẫn bại như cũ, chỉ còn lại hai người trấn thủ ở chỗ này.

Lúc này Ngạc Nhĩ Đa còn đang bế quan ở trong Kim Trướng Hãn Quốc, tiêu hao mấy loại trái cây kỳ dị mà hắn có được ở trong Bạch Đế Thành.

Những trái cây này tựa như đầu người vô cùng quỷ dị, nhưng trong đó lại ẩn chứa một cỗ âm khí nồng đậm.

Kỳ dị nhất chính là mấy loại vật chứa khí âm hàn này thường sẽ thương tổn tới bản thân người sử dụng, chỉ có một ít võ giả đi theo ma đạo mới có thể tu luyện, nguyện ý gánh chịu loại phản phệ này, nhưng sau khí nuốt âm khí bên trong trái cây đầu người này để luyện hóa thì lại là không có chút tác dụng phụ nào, còn có thể khiến cho võ giả có được một loại lực lượng cường đại, đương nhiên Ngạc Nhĩ Đa đã không đợi được mà muốn luyện hóa, chuyển hóa nó thành lực lượng của bản thân.

Lúc này một võ giả Kim Trướng Hãn Quốc đi tới, nhẹ nhàng đứng thẳng bên cạnh Ngạc Nhĩ Đa, sau nửa canh giờ, Ngạc Nhĩ Đa mở mắt, lúc này hắn mới nói: “Đại hãn, có tin tình báo liên quan tới Tô Tín.”

Từ khi hắn làm mất lòng Tô Tín ở Bạch Đế Thành, sau đó lúc nào Ngạc Nhĩ Đa thế cũng chú ý tới Tô Tín, sợ nhất là Tô Tín đột nhiên tới báo thù hắn.

Chỉ là đợi đến khi Ngạc Nhĩ Đa nhìn thấy nội dung bên trong của tin tình báo này thì Ngạc Nhĩ Đa đột nhiên biến sắc.

“Trần Huyền Tông chết nhanh như vậy sao!”

Theo Ngạc Nhĩ Đa, Tô Tín đã quyết định ra tay với Trần Huyền Tông, mà hiện tại Trần Huyền Tông còn được Thiên Cơ Cốc bảo vệ, đáng nhẽ đối phương hẳn phải có thể kiên trì một đoạn thời gian thì mới đúng.

Kết quả tốt rồi, Trần Huyền Tông và Thiên Cơ Cốc bị Tô Tín đánh tan một cách nhẹ nhàng như vậy, thậm chí thời gian Tô Tín đối phó với bọn họ còng không dài bằng thời gian đi đường, loại chuyện này có thể khiến cho hắn không kinh hãi sao?

“Đi, mời đại sư Cát Tân Đà đến.”

Tên võ giả Kim Trướng Hãn Quốc kia cung kính đi xuống, chỉ chốc lát sau liền dẫn theo một lão giả tới.

Lão giả Kim Trướng Hãn Quốc này vô cùng quái dị, hắn người mặc một thân áo bào màu đen có vẽ phù văn kỳ dị, trên mặt cũng bôi đầy thuốc màu, hợp thành một đồ án cũng tà dị không kém, khiến cho người ta có cảm giác không rét mà run.

Càng khiến người ta run sợ hơn chính là trang phục của hắn.

Mặc dù tóc tai của hắn ta bù xù, nhưng đỉnh đầu hắn lại đột một chiếc mũ làm từ xương đầu của hài nhi, tản ra màu sắc xanh lục u ám.

Trong tay lão giả này cầm một cây thủ trượng, trên đỉnh thủ trượng kia rõ ràng là một bộ xương khô ba mắt, bên trong ba hốc mắt bốc lên ba ngọn lửa xanh lục, người nào nhìn thấy nó thì cũng cảm thấy không rét mà run.

Hơn nữa khí tức trên người lão giả này cũng cực kỳ tà dị, không phải là khí tức của võ giả, nhưng nhìn qua lại không yếu, chỉ tương đương với võ giả Dương Thần cảnh, nhưng cỗ khí tức này lại cực kỳ không ổn định, có thời điểm mạnh còn có thể sánh vai được với Chân Vũ, thời điểm yếu thì cũng chỉ tương đương với Dương thần, hơn nữa còn là sơ kỳ.

Nhìn thấy lão giả tới đây, cho dù thân là Chân Vũ như Ngạc Nhĩ Đa cũng phải đứng dậy hành lễ nói: “Bái kiến Đại tát mãn.”

Nguyên nhân Ngạc Nhĩ Đa tôn kính lão giả rõ ràng có thực lực không bằng hắn cũng rất đơn giản, một là bởi vì lão giả này chính là người sống lâu nhất trong số Bát Bộ Hoàng tộc của Kim Trướng Hãn Quốc, thậm chí ngay cả lúc Ngạc Nhĩ Đa mới sinh cũng đều được Cát Tân Đà chúc phúc cho.

Đương nhiên điểm này cũng chỉ là phụ, quan trọng nhất là lão giả trước mắt này chính là Đại tát mãn duy nhất của Tát Mãn Giáo ở Kim Trướng Hãn Quốc, cũng là người được Bát Bộ Hoàng tộc của Kim Trướng Hãn Quốc ủng hộ nhiều nhất.

Chương 2349 - Bí thuật tát mãn

Bí thuật tát mãn

Hiện tại trên giang hồ chỉ biết quốc giáo của Kim Trướng Hãn Quốc chính là Côn Già phái, mà không biết thật ra trước khi Côn Già phái đến Kim Trướng Hãn Quốc thì quốc giáo của Kim Trướng Hãn Quốc thật ra là Tát Mãn Giáo.

Dựa theo lộ tuyến bình thường, Côn Già phái không thể tranh nổi với Tát Mãn Giáo, nhưng bản thân Tát Mãn Giáo cũng có cực nhiều chỗ thiếu sót.

Từ trước tới nay, Kim Trướng Hãn Quốc đều là do Bát Bộ Hoàng tộc làm chủ, vậy nên muốn gia nhập Tát Mãn Giáo để trở thành tát mãn, đầu tiên ngươi nhất định phải có xuất thân từ Bát Bộ Hoàng tộc thì mới được.

Cứ như vậy khiến cho nhân số của Tát Mãn Giáo vô cùng thưa thớt.

Mà Côn Già phái thì không giống vậy, Côn Già phái không quan tâm đến xuất thân, kể cả dân chăn nuôi bình thường của Kim Trướng Hãn Quốc cũng có thể gia nhập Côn Già phái, người xuất thân từ Bát Bộ Hoàng tộc đương nhiên cũng có thể gia nhập Côn Già phái.

Chưa đến trăm năm, thế lực của Côn Già phái đã hoàn toàn vượt qua Tát Mãn Giáo, trở thành quốc giáo của Kim Trướng

Hãn Quốc.

Từ đó cho tới nay, Tát Mãn Giáo gần như đã bị tuyệt diệt, thậm chí hiện số tát mãn từ Tát Mãn Giáo ở Kim Trướng Hãn Quốc còn lại không nhiều hơn một ngàn người, trong đó cũng chỉ có một người trước mặt này là Đại tát mãn mà thôi.

Thậm chí nếu như không phải do Bát Bộ Hoàng tộc ra tay can thiệp vào chuyện này thì chỉ sợ Tát Mãn Giáo đã bị Côn Già phái tàn sát đến mức gần như không còn.

Đương nhiên trong mắt một số người ngoại giới trên giang hồ, Tát Mãn Giáo thất bại không đơn thuần là do con đường mà bọn họ chọn, mà còn bởi vì phương thức tu luyện mà bọn họ tu luyện nữa.

Nguồn gốc của Côn Già phái là từ Mật tông, tu luyện võ đạo Phật môn chính gốc của Mật tông.

Mà Tát Mãn Giáo lại không tu luyện võ đạo, bọn họ đi tu luyện vu thuật.

Ngày xưa vào thời kỳ Thượng Cổ, ngoại trừ Trung Nguyên tu luyện võ đạo ra, còn lại những nơi có Man tộc như Tây Vực, Nam Man, Đông Di thì đều tu luyện những bí thuật tà dị.

Chỉ là về sau, đa số những địa phương này đều đã bị Nhân Hoàng tiến đánh, được chứng kiến võ đạo cường đại, lúc này bọn họ mới chuyển qua tu luyện võ đạo.

Giống như Bái Hỏa Giáo vậy, tổ tiên bọn họ tu luyện bí thuật của Tây Vực, nhưng về sau lại trở thành tông môn võ lâm, chỉ là trong tông môn của họ vẫn còn tồn tại bí thuật Tây Vực thượng cổ.

Kim Trướng Hãn Quốc là một trong số những Man tộc đầu tiên lựa chọn con đường tu luyện là võ đạo, tuy có điểm giống với Tây Vực nhưng cũng có nhiều điểm khác, Kim Trướng Hãn Quốc lựa chọn phát triển từng loại, võ giả là võ giả, tát mãn là tát mãn.

Lúc bình thường thì còn dễ nói, nhưng đến khi có một đối thủ như Côn Già phái thì điểm yếu của Tát Mãn Giáo lại lộ ra vô cùng rõ ràng.

Côn Già phái bồi dưỡng một võ giả rất đơn giản, chỉ cần ngươi có một chút thiên phú là được, không cần phải cân nhắc đến xuất thân.

Còn Tát Mãn Giáo lại không giống, Tát Mãn Giáo muốn lựa chọn tát mãn dự bị thì nhất định phải bồi dưỡng từ nhỏ, đối phương còn nhất định phải có xuất thân Kim Trướng Hãn Quốc, phải có đầy đủ thiên phú thì mới được.

Dưới điều kiện hà khắc như vậy, gần như là không có ai, vậy nên cho dù tính như thế nào thì Tát Mãn Giáo cũng không thể cạnh tranh nổi với Côn Già phái.

Mà ở hậu phương, Ngạc Nhĩ Đa và võ giả Kim Trướng Hãn Quốc lại lựa chọn che chở cho Tát Mãn Giáo, nguyên nhân là vì bọn họ cũng tương đối kiêng kị với Côn Già phái.

Côn Già phái phát triển càng lúc càng lớn, thậm chí đã lớn đến sẽ làm liên quan tám bộ Hoàng tộc hoàng quyền trình độ, chuyện này cũng không hề tốt đẹp gì cho cam.

Phải biết mặc dù người của Kim Trướng Hãn Quốc nhiều, nhưng những kẻ cầm quyền võ giả xuất thân từ Bát Bộ Hoàng tộc, loại thống trị này cả ngàn năm nay cũng chưa từng thay đổi.

Kết quả bây giờ, người của Côn Già phái lại để cho những võ giả không có xuất thân hoàng tộc đi học những võ kỹ cường đại, thậm chí có lúc còn phải khiến cho bọn họ dùng binh để bình ổn lại, tuy rằng thực lực Kim Trướng Hãn Quốc sẽ tăng lên, nhưng cũng uy hiếp đến sự thống trị của Bát Bộ Hoàng tộc, đây cũng là mâu thuẫn giữa Bát Bộ Hoàng tộc của Kim Trướng Hãn Quốc và Côn Già phái ở giữa.

Lúc này thấy Ngạc Nhĩ Đa tìm đến mình, Cát Tân Đà khom người một cái, sau đó thi lễ với Ngạc Nhĩ Đa rồi nói: “Không biết đại hãn tìm tới ta là vì chuyện gì?”

Vẻ mặt Ngạc Nhĩ Đa âm trầm, giao tình báo cho Cát Tân Đà nói: “Tô Tín kia đã giết chết Trần Huyền Tông, ban đầu lúc ở trong Bạch Đế Thành ta cũng đã từng ra tay với hắn, dựa vào tính cách của Tô Tín, đoán chừng hơn phân nửa là hắn sẽ không bỏ qua cho ta.

Ta mời đại tát mãn đến để thương nghị một chút, phải làm thế nào mới có thể ngăn được Tô Tín.”

Trong mắt Cát Tân Đà lóe lên một vòng sáng màu xanh lục: ‘Thực lực của Tô Tín kia khủng bố như vậy sao?”

Ngạc Nhĩ Đa cười khổ nói: “Tuyệt đối còn kinh khủng hơn nhiều so với ngoại giới đồn, cũng may là hắn đã trở mặt với Đại Chu, nếu không Đại Chu mà có hắn thì Kim Trướng Hãn Quốc ta chỉ sợ sẽ phải diệt quốc.

Hơn nữa thứ khó dây dưa nhất của tên này không phải là thực lực của hắn, mà là tính cách điên cuồng của hắn.

Chương 2350 - Bí thuật tát mãn (2)

Bí thuật tát mãn (2)

Lúc trước Huyền Khổ muốn giết hắn, đây chính là cường giả Thần Kiều cảnh đấy, kết quả Tô Tín lại vận dụng hai con át chủ bài, cho dù có liều lĩnh khiến mình bị thương thì cũng phải đánh trọng thương Huyền Khổ, nhất định phải lấy thương thế để đổi lấy thương thế.

Dựa vào tính cách này của Tô Tín, sớm muộn gì hắn cũng sẽ đi một chuyến tới Kim Trướng Hãn Quốc.”

Cát Tân Đà buồn bã nói: “Vậy Tô Tín này có khả năng diệt Kim Trướng Hãn Quốc ta hay không?”

Ngạc Nhĩ Đa nói: “Đương nhiên là không thể rồi, mặc dù thực lực của Tô Tín mạnh, nhưng dù sao thế lực thủ hạ của hắn chỉ có độc Tây Bắc Đạo, và có thêm cả Tam Tương nữa.

Nhưng những nơi này đều đất nghèo, gộp hết lực lượng ở hai nơi này lại cũng không mạnh bằng Kim Trướng Hãn Quốc ta, chỉ dựa vào sức của một mình hắn mà có thể diệt được Kim Trướng Hãn Quốc ta thì hắn cũng không phải là Tô Tín, mà đã là Nhân Hoàng rồi.

Người của Kim Trướng Hãn Quốc ta cũng không phải là heo, là chó, sẽ không đứng ở đó xếp hàng để cho hắn giết.”

Khóe miệng Cát Tân Đà lộ ra một ý cười lạnh lùng: “Đã như vậy thì chúng ta liền sử dụng mạng người để liều mình đánh

bại Tô Tín!”

Ngạc Nhĩ Đa cau mày nói: “Lấy mạng người đi liều sao? Tô Tín này đã đạt đến Chân Vũ cảnh đỉnh phong, đã gần đạt đến cảnh giới Thần Kiều vô hạn, lúc này cho dù có dùng võ giả Dương Thần cảnh thì cũng vượt quá sức, vậy thì chúng ta lấy cái gì để liều?”

Cát Tân Đà khoát tay áo nói: “Đại hãn chớ vội, cứ yên tâm, mạng người mà ta nói đến là vận dụng bí thuật Tát Mãn Giáo, chôn sống Tiên Thiên đỉnh phong, khiến khí huyết võ giả dư thừa, để oán niệm thấu trời, trở thành đồ ăn hiến tế cho Minh Thần đại nhân.

Cứ như vậy ta liền có thể làm cho Minh Thần đại nhân trợ giúp một võ giả Hóa Thần cảnh, cho bọn họ lực lượng để đánh ra một đòn, một đòn này có thể đạt tới Thần Kiều hay không đến ta cũng không biết, nhưng ít nhất là có thể ngăn cản phần lớn Chân Vũ.

Cho nên, mặc dù chúng ta không giết được Tô Tín, nhưng lại có thể ngăn chặn được hắn, để xem rốt cuộc là Kim Trướng Hãn Quốc ta nhiều người hơn, hay là thời gian của Tô Tín nhiều hơn!

Đại hãn, người của tiên vực sắp hạ giới, đoạn thời gian này giang hồ hẳn là sẽ bị rung chuyển, kéo dài tới lúc đó, ta không tin là Tô Tín còn có tâm trạng rảnh rỗi tiếp tục hao tổn lực lượng ở đây với chúng ta!”

Ngạc Nhĩ Đa nhíu mày một cái nói: “Vậy cần hiến tế ít nhất bao nhiêu mạng người?”

Cát Tân Đà thản nhiên nói: “Không nhiều, chỉ cần một ngàn oán niệm từ con người là đủ, hơn nữa những võ giả Hóa Thần Cảnh được Minh Thần đại nhân trợ giúp rồi cũng sẽ chết, cho dù không chết thì cũng mất hết võ công, từ nay trở thành một phế nhân, lực lượng của Minh Thần đại nhân, một võ giả Hóa Thần cảnh không thể đối phó được.”

Nghe xong, Ngạc Nhĩ Đa lập tức chau mày.

Không thể nói là cách thức của Cát Tân Đà không tốt, chỉ là nó tiêu hao quá nhiều.

Không phải có thể dễ dàng bồi dưỡng một võ giả Tiên Thiên như vậy, đặc biệt là những chiến binh tinh nhuệ đã từng chiến đấu rất nhiều, thế mà bây giời lại bị coi như là vật tiêu hao cho huyết tế.

Nếu như chỉ sử dụng một lần thì Ngạc Nhĩ Đa còn có thể tiếp nhận, nhưng chẳng may Tô Tín không có ý định rời đi thì sao? Chẳng lẽ hắn thật sự phải mất thêm một ngàn người để chiến đấu với Tô Tín sao?

Quan trọng nhất là võ giả Hóa Thần cảnh kia, võ giả cấp bậc này còn khó tìm hơn so với võ giả Tiên Thiên, một võ đạo tông sư Hóa Thần cảnh hoàn toàn có thể làm thống soái một đội quân nhỏ của Kim Trướng Hãn Quốc, kết quả bây giờ lại vẫn bị coi như là lễ phẩm hiến tế, mức tiêu hao này không chỉ lớn thôi đâu, đây chính là đang đoạn tuyệt căn cơ của Kim Trướng Hãn Quốc!

Vậy nên Ngạc Nhĩ Đa liền trực tiếp lắc đầu nói: “Đại tát mãn, đổi một phương pháp khác đi, biện pháp này cần tiêu hao quá lớn, ta không thể thực hiện được.”

Sở dĩ Tát Mãn Giáo dần dần bị suy thoái cũng là do bản thân người Kim Trướng Hãn Quốc chán ghét một vài bí thuật của Tát Mãn Giáo.

Trong Tát Mãn Giáo, hầu như tất cả bí thuật đều phải tiêu hao tính mạng của võ giả.

Tu luyện cần tiêu hao, vận dụng bí thuật cũng cần tiêu hao, thậm chí cung phụng những vị thần mà hắn vừa nói khia cũng phải tiêu hao.

Trong lúc Kim Trướng Hãn Quốc chinh chiến ở bên ngoài, thứ bọn họ mất đương nhiên chính là tính mạng của những tên bại trận, nhưng nếu không có chiến tranh thì sao? Thứ mà Tát Mãn Giáo sử dụng chính là tính mạng của võ giả.

Đương nhiên là không thể động đến Bát Bộ Hoàng tộc, hơn nữa lúc đầu tất cả mọi thành viên của Tát Mãn Giáo đều xuất thân từ Bát Bộ Hoàng tộc.

Vậy nên ngay từ khi bắt đầu, Tát Mãn Giáo đã nhắm vào những người không thuộc về Bát Bộ Hoàng tộc, hơn nữa bọn

họ toàn nhắm đến những võ giả không có hậu trường gì.

Cánh làm việc kỳ lạ của Tát Mãn Giáo đã khiến cho những người ở tầng chót của Kim Trướng Hãn Quốc vô cùng căm thù, nhưng bởi vì ngại uy thế của Tát Mãn Giáo và kính sợ tổ tiên bọn họ nên không dám nói ra.

Thẳng đến khi Côn Già phái xuất hiện thì mâu thuẫn này mới nổ ra, không riêng gì những người bình dân, ngay cả người của Bát Bộ Hoàng tộc đều bất mãn với Tát Mãn Giáo.

Chương 2351 - Gây xích mích

Gây xích mích

Cát Tân Đà nhìn Ngạc Nhĩ Đa, ánh mắt lộ ra một vòng ánh sáng âm tàn nói: “Đại Hãn, thứ mà chúng ta hiến tế cũng chỉ là mấy tên dân đen thôi, có gì ghê gớm đâu?

Gần đây thế lực của những tên dân đen kia càng lúc càng lớn, trong quân đội thậm chí còn có gần một nữa tướng tĩnh cao cấp đều xuất thân từ dân đen.

Nếu như có chiến tranh, đương nhiên ta sẽ không dám làm như vậy mà sẽ giữ bọn họ lại để đi chinh chiến bên ngoài.

Nhưng bây giờ không có chiến tranh, thậm chí một khoảng thời gian sau cũng sẽ không có, nếu như không chèn ép thế lực của bọn họ một chút thì sau này Kim Trướng Hãn Quốc này sẽ do Bát Bộ Hoàng tộc như chúng ta làm chủ hay là để mấy tên dân đen làm chủ đây?

Đại hãn, ngài là lang vương trên thảo nguyên, đương nhiên là phải giữ lợi ích cho đàn sói, còn về những con chó hoang có số lượng khổng lồ kia thì chỉ xứng ăn thịt thối sau lưng chúng ta thôi, thời điểm cần đến đương nhiên sẽ phất cờ reo hò bọn họ, nhưng đợi đến khi danh tiếng của bọn họ che lấp hết đàn sói thì chúng ta cũng phải khống chế lại số lượng của bọn họ!”

Tư tưởng của Cát Tân Đà vô cùng cực đoan, nhưng ở trong Kim Trướng Hãn Quốc tựa như cũng có không ít người có tư tưởng cực đoan giống như hắn.

Theo bọn họ, chỉ có Bát Bộ Hoàng tộc mới thực sự là người của Kim Trướng Hãn Quốc, nếu không có Bát Bộ Hoàng tộc thì đám dân đen của Kim Trướng Hãn Quốc kia chỉ có thể gọi là một bộ lạc du mục mà thôi.

Vì đảm bảo lợi ích của Kim Trướng Hãn Quốc, bọn họ có thể cho những tên dân đen không phải Hoàng tộc này quyền lực, nhưng đến khi thế lực của đám dân đen này sắp vượt khỏi tầm kiểm soát của bọn họ thì bọn họ cũng có thể vì bảo vệ lợi ích của Bát Bộ Hoàng tộc mà có thể làm ra bất cứ chuyện gì!

Cuối cùng Ngạc Nhĩ Đa vẫn đáp ứng lời của Cát Tân Đà, vận dụng tát mãn bí thuật huyết tế oán khí, lấy mạng người để ngăn cản Tô Tín.

Hắn là đại hãn của Kim Trướng Hãn Quốc, nhưng quan trọng hơn là hắn đại diện cho lợi ích của Bát bộ Hoàng tộc, nếu như phải hi sinh người của Bát bộ Hoàng tộc thì có khả năng hắn phải suy tính một chút, nhưng chỉ là hi sinh một ít tiện dân ở trong Bát bộ Hoàng tộc, vậy thì lực cản sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Ngay khi Ngạc Nhĩ Đa đang chuẩn bị biện pháp chống đỡ Tô Tín, nhưng hắn lại không biết lúc này Tô Tín đã đi tới cảnh nội Kim Trướng Hãn Quốc.

Đương nhiên Tô Tín không phải đến khu vực trung tâm quản lí của Bát bộ Hoàng tộc, nơi đó đúng là nơi trung tâm nhất của Kim Trướng Hãn Quốc, coi như là Kim Trướng Hãn Quốc không am hiểu trận đạo cũng sẽ che kín đủ loại trận pháp ở đây ở đây, cho dù Tô Tín che giấy khí tức tốt đến cũng bị phát hiện dễ dàng.

Nơi Tô Tín đi tới chỉ là một khu vực sát biên giới của Kim Trướng Hãn Quốc, trước kia nơi này có tên là nông trường cỏ Bắc Hải, chính là một nơi có cỏ dành cho súc vật ăn, nguồn nước dồi dào, vì lẽ đó được người Kim Trướng Hãn Quốc dùng để chăn nuôi.

Đương nhiên người chăn nuôi này sẽ không phải là người của Bát bộ Hoàng tộc, chỉ là một ít người dân chăn nuôi bình thường mà thôi, thậm chí còn có số lượng lớn nô lệ bị bắt làm tù binh bởi vì thua trận Kim Trướng Hãn Quốc.

Sau khi Côn Già phái đi tới Kim Trướng Hãn Quốc, khi đó Tát Mãn Giáo cũng đã rất bài xích Côn Già phái rồi, vì lẽ đó hiển nhiên trụ sở của Côn Già phái cũng sẽ không ở khu vực trung tâm nhất của Kim Trướng Hãn Quốc, bọn họ trực tiếp bị đuổi tới nông trường cỏ Bắc Hải này, nhập bọn với một số dân đen, nô lệ.

Đương nhiên sau đó người của Tát Mãn Giáo cuối cùng đã rõ ràng lúc trước đến tột cùng bọn họ đã làm một chuyện ngu xuẩn đến dường nào.

Côn Già phái căn bản là không để ý người nơi này đến tột cùng là hoàng tộc hay là bình dân, bọn họ chỉ quan tâm sẽ có người đến hạn chế truyền giáo và hành động của bọn họ.

Kết quả là ngay lúc Côn Già phái bị Tát Mãn Giáo xem thường thì bắt đầu phát triển ở nông trường cỏ Biên Hoang, thời gian mấy chục năm cũng đã để lộ tài hoa, đến bây giờ trực tiếp đánh Tát Mãn Giáo thất linh bát lạc, nếu như không có sự che chở của Bát bộ Hoàng tộc thậm chí sẽ tiêu vong triệt để.

Lúc này ở bên cạnh hồ nhỏ của nông trường cỏ Bắc Hải, một ngôi miếu Lạt Ma mộc mạc đơn giản tọa lạc ở bên cạnh.

Này chính là vị trí miếu thờ của Côn Già phái, có vẻ vô cùng mộc mạc, vô cùng biết điều.

Ở phía trước miếu Lạt Ma, vô số tăng nhân ngồi ngay ngắn, đoan trang, kính cẩn, nghe Xích Liệt Cách giảng kinh truyện đạo.

Một số tăng nhân mặc tăng bào, nhưng thậm chí có một số chỉ mặc áo da dê cũ nát, xung quanh còn có vô số tín đồ của Côn Già phái, cung kính ngồi quỳ chân, nghe Xích Liệt Cách giảng đạo.

Bởi vì thứ Xích Liệt Cách giảng chỉ là kinh ý của Côn Già phái bọn họ, mà không phải võ đạo, vì lẽ đó cho dù là người bình thường đều có thể đến dự thính.

Đối với Tát Mãn Giáo mà nói những người bình thường này chỉ là tiện dân, chỉ là nô lệ, nhưng theo Côn Già phái bọn họ lại là tín đồ quý giá cực kỳ.

Chương 2352 - Gây xích mích (2)

Gây xích mích (2)

Một tín đồ không có thiên phú võ đạo không sao cả, nhưng khi con nối dõi của hắn ra đời, nếu như con nối dõi của hắn có thiên phú võ đạo, vậy thì từ lúc sinh ra liền định trước nó là tín đồ của Côn Già phái, đây cũng là việc mà Côn Già phái vẫn luôn ở kiên trì làm, trên mấy chục năm dưới trăm năm, thực lực của Côn Già phái bọn họ lặng yên không một tiếng động bắt đầu lớn mạnh.

Tuy rằng dáng dấp Thượng sư Xích Liệt Cách của Côn Già phái chỉ là một tiểu sa di trẻ tuổi, nhưng hắn là võ giả có cùng bối phận với đám người Lý Bá Dương .

Đang giảng đạo, ở trong hai mắt Xích Liệt Cách, một bên toả ra tử ý âm u lạnh lẽo, một bên khác lại là luân hồi cùng tang thương vô tận, sau khi kết hợp hai loại sức mạnh này lại khiến người ta ở cảm giác được nỗi sợ hãi tử vong, còn có thể có được một loại cảm giác huyền diệu của giải thoát.

Sau một canh giờ, Xích Liệt Cách giảng đạo xong xuôi, hắn đứng dậy tạo thành chữ thập thi lễ với bên dưới, xoay người trở lại bên trong miếu, những tín đồ của Côn Già phái còn lại cũng cung kính thi lễ với Xích Liệt Cách, đại diện cho tấm lòng tôn kính của bọn họ.

Côn Già phái cũng không có Phương trượng, có chỉ là Thượng sư.

Bất kỳ võ giả nào lên cấp Hóa Thần cảnh cũng có thể được gọi là Thượng sư, những Thượng sư này sẽ thành lập một tòa miếu nhỏ ở khắp Kim Trướng Hãn Quốc để truyền đạo, đem giáo lí của Côn Già phái tới mọi ngóc ngách của Kim Trướng Hãn Quốc.

Mà làm Thượng sư có thực lực mạnh nhất, hiển nhiên Xích Liệt Cách muốn tọa trấn nơi tổng bộ của Côn Già phái bọn họ.

Trong nháy mắt vừa trở lại thiện phòng của mình, lông mày Xích Liệt Cách nhất thời nhíu lại, hắn lạnh lùng nói: “Đi ra đi, đều là tồn tại của Chân Vũ cảnh, trốn tránh như vậy thú vị à?”

Bóng người Tô Tín xuất hiện ở trong thiện phòng, nhất thời sắc mặt của Xích Liệt Cách lộ ra một tia kinh sợ.

Xích Liệt Cách biết ân oán giữa Tô Tín với Kim Trướng Hãn Quốc bọn hắn, nhưng vấn đề là đó chỉ là ân oán giữa Tô Tín và Kim Trướng Hãn Quốc, mà không phải là ân oán với Xích Liệt Cách hắn.

Ở trong lòng Ngạc Nhĩ Đa, lợi ích của chính mình và của Bát bộ Hoàng tộc phải xếp ở vị trí thứ nhất, mà ở trong lòng Xích Liệt Cách, Côn Già phái mới đứng đầu.

Cho nên đối với Tô Tín Xích Liệt Cách cũng không có quá nhiều tâm tình căm thù, chỉ có điều hiện tại Tô Tín xuất hiện ở đây lại khiến Xích Liệt Cách cảm giác vô cùng quỷ dị.

Lần này tuy rằng Xích Liệt Cách không đi thành Bạch Đế, nhưng hắn rất rõ ràng mâu thuẫn của Tô Tín và Ngạc Nhĩ Đa trong lúc đó.

Nhìn Tô Tín, Xích Liệt Cách nhàn nhạt nói: “Tô đại nhân, ngươi muốn báo thù đều có thể đi tìm Ngạc Nhĩ Đa, ngươi đến Côn Già phái ta lại là có ý gì?”

Tô Tín nhìn Xích Liệt Cách nói: “Nếu như hiện tại ta muốn giết Ngạc Nhĩ Đa, Thượng sư Xích Liệt Cách ngươi sẽ xuất thủ giúp hắn à?”

Lời vừa nói ra, nhất thời Xích Liệt Cách liền có chút nghẹn lời.

Bình tĩnh mà xem xét, Xích Liệt Cách là không muốn giúp, thậm chí Ngạc Nhĩ Đa không có mở miệng, hắn cũng làm bộ không biết chuyện này.

Lúc trước giết Tô Tín là quyết định của một mình Ngạc Nhĩ Đa ngươi, kết quả hiện tại gặp phải phiền phức lại muốn để cho ta tới lau mông cho ngươi, chuyện như vậy đừng nói là Xích Liệt Cách, đổi thành những người khác cũng là không muốn.Nhưng hiện tại ngay ở trước mặt người ngoài Tô Tín đương nhiên Xích Liệt Cách sẽ không nói như thế, hắn chỉ là ho khan một tiếng rồi nói: “Tô đại nhân, rốt cuộc ý của ngươi là gì?”

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Rất đơn giản, ta chỉ là muốn nói cho Thượng sư ngươi, ta muốn giết Ngạc Nhĩ Đa, hắn không ngăn được, cho dù ngươi giúp hắn, hai người các ngươi hợp lại cũng không ngăn được.”

Trên mặt Xích Liệt Cách lộ ra vẻ tức giận: “Vậy lần này Tô đại nhân tới là khoe khoang võ lực với ta sao? Ta thừa nhận thực lực của Tô đại nhân đúng là mạnh thật, nhưng Xích Liệt Cách ta lại cũng không phải là người ngươi có thể tùy tiện sỉ nhục!”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Thượng sư hiểu lầm ý của ta rồi, ta chỉ là muốn để Thượng sư ngươi nhìn nhận rõ một hiện thực, sau đó chúng ta đạt thành một hợp tác hai bên đều thắng lợi.”

Xích Liệt Cách cười nhạo nói: “Ngươi hiện tại muốn ta giết Đại Hãn của Kim Trướng Hãn Quốc, kết quả nhưng lại tìm đến hợp tác với ta, Tô đại nhân, ngươi đây đùa giỡn với ta sao?”

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Ta muốn giết Ngạc Nhĩ Đa không xung đột với việc hợp tác với ngươi, huống hồ việc ta muốn hợp tác với ngươi không phải là muốn ngươi giết Ngạc Nhĩ Đa giúp ta!”

Nghe thấy lời ấy, nhất thời trong mắt Xích Liệt Cách lộ ra một vẻ kinh hãi, thấp giọng quát lên: “Tô Tín! Ngươi điên rồi phải không?”

Chuyện như vậy chỉ theo Xích Liệt Cách là điên rồi, mà đối với người khác mà nói cũng rất điên khùng.

Muốn giết tên Chân Vũ khác ngay ở trước mặt một Chân vũ của Kim Trướng Hãn Quốc, hắn còn muốn người kia hỗ trợ, này không phải điên rồi thì là cái gì?

“Thượng sư không cần kích động, vừa nãy ngươi cũng thừa nhận rồi, cho dù ngươi liên thủ với Ngạc Nhĩ Đa cũng không ngăn được ta.” Tô Tín đúng là có vẻ rất bình tĩnh, thật giống như đang nói một việc không liên quan tới mình.

Chương 2353 - Gây xích mích (3)

Gây xích mích (3)

Xích Liệt Cách hừ lạnh một tiếng nói: “Lời nói mặc dù là như vậy, nhưng ngươi cho rằng ta sẽ giúp ngươi làm ra việc tổn hại Kim Trướng Hãn Quốc à?”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Xem ra Thượng sư ngươi vẫn là nghe không hiểu ý của ta, ta nói chính là hai bên cùng thắng lợi, giết Ngạc Nhĩ Đa xác thực là sẽ tổn hại đến lợi ích Kim Trướng Hãn Quốc, nhưng đây đối với Thượng sư Xích Liệt Cách ngươi, cùng với Côn Già phái phía sau ngươi lại có rất nhiều chỗ tốt đấy.”

Sắc mặt Xích Liệt Cách hơi biến hóa nói: “Ngươi đây là ý gì?”

Tô Tín thở dài rồi một tiếng nói: “Nhất định phải muốn ta nói hết ra à?”

Mối quan hệ giữa Côn Già phái và Kim Trướng Hãn Quốc đã sớm truyền khắp giang hồ rồi, này cũng không phải chuyện ly kỳ gì.

Huống hồ thành Bạch Đế lần này vì sao Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi chỉ mỗi Ngạc Nhĩ Đa đến? Thần Võ Lệnh bên trong Kim Trướng Hãn Quốc khẳng định không chỉ có một tấm, kết quả hắn lại không cho Thượng sư ngươi một tấm, sự tình rõ ràng như thế chẳng lẽ còn không đủ nói rõ rất nhiều chuyện à?

Tuy rằng Ngạc Nhĩ Đa chết rồi, lợi ích của Kim Trướng Hãn Quốc cũng sẽ bị hao tổn, thậm chí dễ dàng đưa tới việc Đại Chu tấn công trả thù.

Nhưng tất cả những hậu quả này đều ở trong giới hạn chịu đựng, bởi vì điều này đại biểu cho Côn Già phái lần đầu tiên ngự trị ở trên Bát bộ Hoàng tộc.

Chỉ cần Ngạc Nhĩ Đa vừa chết, từ đây về sau ở trên thảo nguyên này, đó chính là nơi Côn Già phái các ngươi xưng tôn rồi, sức mạnh của Côn Già phái áp đảo hoàng quyền hoàn toàn, thậm chí tương lai Kim Trướng Hãn Quốc tuyển ra Đại Hãn đời mới cũng phải là người đứng đầu Côn Già phái ngươi thừa nhận mới được.”

Quả thực lời của Tô Tín rất có sức mê hoặc, thậm chí giống như đã nghiên cứu triệt để Côn Già phái bọn họ vậy, xác thực

Xích Liệt Cách rất động lòng, hơn nữa ngẫm lại cũng xác thực là như vậy.

Chỉ cần Ngạc Nhĩ Đa chết rồi, vậy Côn Già phái hắn liền có thể xưng tôn ở Kim Trướng Hãn Quốc, triệt để thanh trừ những dư nghiệt Tát Mãn Giáo, nắm hoàng quyền trong tay.

Chỉ có điều Xích Liệt Cách vẫn không bị lời nói của Tô Tín đầu độc hoàn toàn, hắn chỉ là hỏi ngược lại: "Vừa nãy ngươi nói là hai bên đều thắng lợi, nhưng bây giờ nghe ngươi nói, chỗ tốt đều là Côn Già phái ta, ngươi có thể được cái gì?

Huống hồ nếu ngươi có lòng tin có thể giết được Ngạc Nhĩ Đa, ngươi còn nhất định phải kéo ta theo làm cái gì? Chẳng lẽ Côn Già phái ta ngư ông đắc lợi ở một bên không được à?"

Tô Tín nhàn nhạt nói: "Thứ ta có thể đạt được rất đơn giản, đó là thứ có thể tiết kiệm được rất nhiều khí lực, mà do Côn Già phái ngươi đứng ra, cũng có thể ổn định một thoáng những võ giả Kim Trướng Hãn Quốc kia.

Kim Trướng Hãn Quốc trừ ngươi và Ngạc Nhĩ Đa ra, những võ giả còn lại ta cũng không đặt vào mắt, nhưng Kim Trướng Hãn Quốc dù sao cũng là một quốc gia, trời mới biết bọn họ sẽ làm ra cái gì mà con thiêu thân.

Một tên võ giả Tiên Thiên liều mạng với ta, đó là thiêu thân lao đầu vào lửa, vậy một ngàn, 10 ngàn, thậm chí còn mười vạn, một triệu người thì sao? Chỉ cần số lượng đầy đủ, ở loại điều kiện số lượng đó có thể gây nên biến chất."

Tô Tín cũng không biết Ngạc Nhĩ Đa đang dùng bí thuật của Tát Mãn Giáo chờ hắn, nhưng cho dù hắn dựa vào đoán cũng có thể đoán được, Ngạc Nhĩ Đa sẽ không bó tay chịu trói.

Giống như ngày xưa Đại Tấn ở thời kì đỉnh cao không đi diệt Bái Hỏa Giáo, nếu như Bái Hỏa Giáo hiến tế toàn bộ võ giả tông môn, uy lực kia cũng vô cùng khủng bố.

Vì thế để phòng ngừa Ngạc Nhĩ Đa cũng vận dụng thủ đoạn giống nhau, lúc này Tô Tín mới tìm đến liên thủ với Xích Liệt Cách.

Quan trọng nhất chính là thân phận của Xích Liệt Cách, bản thân hắn chính là quốc sư của Kim Trướng Hãn Quốc, khi Ngạc Nhĩ Đa chết rồi có thể nắm toàn cục trong tay, tránh khỏi một lần báo thù phát triển thành quốc chiến giữa Tây Bắc Đạo với Kim Trướng Hãn Quốc

Top of Form

Bottom of Form

Thật ra lúc không trở mặt với Đại Chu Tô Tín đã điều tra tỉ mỉ mâu thuẫn giữa Bát bộ Hoàng tộc Kim Trướng Hãn Quốc với Côn Già phái rồi.

Chỉ có điều khi đó Tô Tín là chuẩn bị lúc Đại Chu phản công Kim Trướng Hãn Quốc dùng đến, nhưng hiện tại nếu Tô Tín đã ồn ào trở mình với Đại Chu rồi, vậy vật này dĩ nhiên là chưa dùng tới, không nghĩ tới lần này vẫn còn có giá trị lợi dụng.

Tô Tín nhìn Xích Liệt Cách nhàn nhạt nói: "Ta có thể giết Ngạc Nhĩ Đa, nhưng ta chỉ là ngại phiền phức, lúc này mới tìm tới ngươi.

Đương nhiên Côn Già phái các ngươi lựa chọn ngư ông đắc lợi cũng được, nhưng các ngươi cũng phải gánh vác tốt hậu quả của tất cả.

Một khi làm lớn chuyện lên, ta không ngại vận dụng toàn bộ sức mạnh của Tây Bắc Đạo tiến công Kim Trướng Hãn Quốc mạnh mẽ, trực tiếp biến ân oán cá nhân thành quốc chiến.

Đến thời điểm Kim Trướng Hãn Quốc máu chảy thành sông, Đại Chu có bỏ đá xuống giếng hay không thì ta không biết, ngược lại ở trong đám người chết có người Bát bộ Hoàng tộc, cũng sẽ có tín đồ của Côn Già phái các ngươi.

Liên thủ với ta ngươi đạt được một Kim Trướng Hãn Quốc hoàn chỉnh, nếu không thì, sự tình sẽ biến thành dáng dấp gì, điểm ấy ta cũng không nói chắc được."

Chương 2354 - Đánh tới cửa

Đánh tới cửa

Lời này Tô Tín nói chính là uy hiếp, nhưng lấy thực lực của hắn nói ra lời này lại khiến Xích Liệt Cách không thể làm gì.

Sau khi trầm mặc một lát, Xích Liệt Cách này mới nói: “Sau khi giết Ngạc Nhĩ Đa, ngươi chắc chắn sẽ không tiếp tục động thủ với Kim Trướng Hãn Quốc nữa phải không?”

Tô Tín hỏi ngược lại: “Ra tay với Kim Trướng Hãn Quốc đối với ta mới có lợi sao? Dù cho ta đi ra tay với Đại Chu sẽ đáng tin hơn việc ra tay với Kim Trướng Hãn Quốc.

Ta lại không muốn kiến quốc, Kim Trướng Hãn Quốc xưa nay đều là khu vực Man Tộc, cho dù ta xâm chiếm địa vực được thì có ích lợi gì?

Hơn nữa sản vật của Kim Trướng Hãn Quốc cũng không tính là quá phong phú, không khá hơn Tây Bắc Đạo chút nào.”

Xích Liệt Cách thở dài một tiếng rồi nói: “Chuyện này ta đáp ứng rồi, nhưng vẫn hi vọng Tô đại nhân ngươi có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn.”

Tô Tín cười gằn một tiếng nói: “Thượng sư Xích Liệt Cách, không cần làm cho bản thân giống như bị ta uy hiếp cưỡng bức như vậy, kỳ thực lần này cho dù ta không ra tay, Côn Già phái các ngươi cũng sẽ có một trận chiến với Bát bộ Hoàng tộc, quyết định ai mới là chúa tể của Kim Trướng Hãn Quốc.”

Một núi không thể chứa hai cọp, hiện tại Côn Già Phái và Bát bộ Hoàng tộc chỉ là xung đột mà thôi, nhưng đợi được Côn Già phái lại phát triển một ít, thời điểm thực lực vươn lên xấp xỉ với Bát bộ Hoàng tộc, khi đó song phương phỏng chừng cũng là muốn lộ ra kế hoạch rồi.

Sắc mặt Xích Liệt Cách chuyển biến nói: “Trước hết không nói những thứ này, nếu liên thủ, vậy đương nhiên ta sẽ giúp Tô đại nhân ngươi toàn lực.

Thực ra lúc trước ngươi đoán không sai, Ngạc Nhĩ Đa muốn ngăn cản ngươi, đương nhiên phải vận dụng một phần sức mạnh của Kim Trướng Hãn Quốc.

Chỉ có điều cao đoan của Kim Trướng Hãn Quốc sức chiến đấu có hạn, cũng tìm không ra người Chân Vũ thứ ba, vì thế ta

suy đoán Ngạc Nhĩ Đa nhất định sẽ vận dụng sức mạnh của Tát Mãn Giáo tới đối phó ngươi.”

Tát Mãn Giáo Tô Tín nghe nói qua, hỏi hắn: “Tát Mãn Giáo bây giờ còn có người sao?”

“Ở dưới sự chèn ép của Côn Già phái ta, chỉ có không tới ngàn người, chỉ có điều trong đó có một lão bất tử chính là Đại Tát Mãn của Tát Mãn Giáo ngày xưa, thực lực không yếu, ở dưới sự che chở của Bát bộ Hoàng tộc ta động không được hắn.”

Tô Tín nhíu nhíu mày nói: “Tát Mãn Giáo bên kia sẽ dùng thủ đoạn gì? Hiến tế?”

Xích Liệt Cách lắc đầu nói: “Nói chuẩn xác hẳn là tế sống, lấy người sống làm huyết nhục tế phẩm, hiến cho những Tà Thần trong hư không đó.

Chỉ có điều những Tà Thần này lại không có hình thể, là một nguồn sức mạnh, cần gần sát thân mới được, hơn nữa đối tượng gần sát thân cũng sẽ gặp phải sức mạnh phản phệ của Tà Thần, cũng không khá hơn bao nhiêu so với đối tượng tế sống.

Có thể nói so sánh với bí pháp hiến tế của Bái Hỏa Giáo, phương pháp tế sống này không cần nhiều người, nhưng cũng tàn nhẫn cực kỳ, vì là thiên đạo không cho, hiện đang rơi xuống ruộng đất như vậy cũng là đáng đời.

Hơn nữa ở nội bộ Bát bộ Hoàng tộc cũng có người ngoài vô cùng bất mãn với phương thức tế sống máu tanh tàn nhẫn mà Tát Mãn Giáo sử dụng, nhưng Tát Mãn Giáo tồn tại nhiều năm như vậy, cũng sớm đã nghiên cứu phương pháp tế sống này đến cực hạn, cũng coi như là một trong những con át chủ bài của Kim Trướng Hãn Quốc.

Ta đã từng lĩnh giáo qua, uy năng ta khó nói, dù sao thì cho dù không làm ngươi bị thương, nhưng cũng đủ để làm ngươi buồn nôn một trận.”

Tô Tín nghe xong chỉ nhàn nhạt phun ra bốn chữ: “Bàng môn tà đạo.”

Ở trong mắt võ giả chân chính, tuy rằng những thứ gọi là bí thuật này nhìn như tà dị khó chơi, nhưng về căn bản nhưng là

không đỡ nổi một đòn.

Bằng không hiện tại chân chính truyền lưu ở trên giang hồ cũng không phải là võ đạo rồi, mà là những thứ đồ ngổn ngang này.

Ngày xưa ở thời kỳ thượng cổ, trong tay những Man Tộc này lại nắm giữ không ít loại bí thuật bàng môn tà đạo này, kết quả như thế nào? Còn không phải là bị Nhân Hoàng dễ dàng trấn áp chém giết.

Cho dù đến hiện tại những cái gọi là bí thuật cường đại mày kỳ thực cũng chỉ có thể phát huy ra một ít tác dụng ở chút thời gian nào đó mà thôi.

Kỳ thực dùng suy nghĩ đơn giản nhất liền biết rồi, nếu phương pháp tế sống của Tát Mãn Giáo này cường đại như thế, vậy tại sao lúc trước thời điểm tiến công Đại Chu bọn họ lại vô dụng? Chỉ có thể nói tiêu hao quá lớn, hạn chế quá nhiều, cho dù dùng cũng không có lời.

Đương nhiên đối với lời của Xích Liệt Cách nhắc nhở Tô Tín cũng nhớ rồi, sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, hắn có thể xem thường những thủ đoạn kia của Kim Trướng Hãn Quốc, nhưng sẽ không đi xem thường bọn họ.

“Thượng sư, hiện tại ta chuẩn bị động thủ với Kim Trướng Hãn Quốc, về phần ngươi đây, tùy cơ ứng biến là được rồi, ta biết ngươi sẽ làm ra lựa chọn nên làm.”

Sau khi nói xong những lời này, Tô Tín trực tiếp liền xoay người rời đi, Xích Liệt Cách phía sau hắn cũng thở dài một tiếng.

Nếu như Tô Tín không có thực lực như hiện tại, Xích Liệt Cách tuyệt đối sẽ không đáp ứng hắn, dù sao thì tuy rằng hiện tại Côn Già Phái mạnh, nhưng cũng vẫn không có mạnh đến mức độ muốn đối nghịch với Bát bộ Hoàng tộc.

Chương 2355 - Đánh tới cửa (2)

Đánh tới cửa (2)

Nhưng hiện tại Tô Tín đã tìm tới cửa rồi, hoặc là chỉ giết một Ngạc Nhĩ Đa, hoặc là quấy nhiễu toàn bộ Kim Trướng Hãn Quốc không được an bình, Xích Liệt Cách cũng chỉ có thể ra quyết định phù hợp với mình và lợi ích của Kim Trướng Hãn Quốc nhất.

Lúc này ở ngoài kinh thành của Kim Trướng Hãn Quốc, Tô Tín nhìn thành trì không tính là to lớn kia, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười.

Kim Trướng Hãn Quốc này ngược lại cũng thật là thú vị, những cái khác không học, nhưng là học Đại Chu làm ra một cái đô thành, nếu như không nhìn bên ngoài, nơi này quả thực giống như đúc với thành thị của vùng đất Trung Nguyên.

Đương nhiên theo Tô Tín, Kim Trướng Hãn Quốc làm như vậy thuần túy là đang tự tìm sa đọa.

So sánh với võ lâm Trung Nguyên, ưu thế duy nhất của những Man tử này của Kim Trướng Hãn Quốc chính là trời sinh dũng mãnh, những võ giả trưởng thành ở vùng đất thảo nguyên hung hãn hơn nhiều so với vùng đất Trung Nguyên.

Kết quả hiện tại Kim Trướng Hãn Quốc lại làm ra một thành trì, nơi nào cũng đi học với Đại Chu, trong thành các loại pháo hoa liễu hạng, sòng bạc tửu quán vô số, tửu sắc hao mòn lòng người, đem không ít thế hệ tuổi trẻ của võ giả Kim Trướng Hãn Quốc có khí chất hung hãn kia đều phai mờ theo thời gian.

Đương nhiên làm như vậy chỉ là những võ giả xuất thân Bát bộ Hoàng tộc, những dân chăn nuôi bình thường của Kim Trướng Hãn Quốc căn bản là cơm ăn không đủ no, chớ nói chi là đi thanh lâu, vì lẽ đó gần nhất những năm này thực lực giảm xuống lợi hại nhất chính là Bát bộ Hoàng tộc rồi.

Những chuyện này không phải do Tô Tín quản, hắn lần này đến chỉ là vì báo thù.

Với tư cách là đô thành của Kim Trướng Hãn Quốc, Thượng Kinh thành tự nhiên cũng phòng vệ nghiêm ngặt.

Tô Tín xuất hiện ở trong kinh thành mấy dặm liền có người phát hiện, lập tức đi thông báo cho Ngạc Nhĩ Đa.

Nhưng Ngạc Nhĩ Đa chưa kịp nhận được tin tức, Tô Tín đã đi tới trước cổng kinh thành, Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay ra khỏi vỏ, trong nháy mắt kiếm khí cuồng bạo xông lên tận trời, trong phạm vi trăm dặm đều có thể nhìn thấy kiếm khí mạnh mẽ của Tô Tín lướt xuống.

Những binh sĩ mạnh nhất thủ ở cửa thành Kim Trướng Hãn Quốc cũng chỉ là Tiên Thiên cảnh mà thôi, thấy cảnh này bọn họ nhất thời thét chói tai, nhưng còn không chờ bọn họ phản ứng lại, liền trực tiếp nghe được một tiếng vang thật lớn, trận đạo hào quang bốc lên, nhưng chưa kịp phát huy ra tác dụng, liền bị chiêu kiếm này triệt để nát tan, sau đó cửa thành kia cũng giống như vậy, bị một kiếm của Tô Tín oanh sụp trực tiếp, tường thành nối tiếp mấy chục trượng cũng sụp đổ hoàn toàn.

“Ngạc Nhĩ Đa, ngươi ngoan ngoãn đi ra nhận lấy cái chết ta còn có thể không tạo sát nghiệt, bằng không người của cả Thượng Kinh thành này, đều phải chôn cùng ngươi rồi!”

Âm thanh Tô Tín rất nhẹ, nhưng lời nói của hắn nhưng là trực tiếp vang vọng đến cả bên trong kinh thành, làm cho vẻ mặt của tất cả mọi người đều không khỏi biến sắc.

Một trận chiến sống chết của Chân Vũ cảnh hủy diệt một tòa thành trì có vẻ như là chuyện rất bình thường, đặc biệt chuyện như vậy còn từng xảy ra ở Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ!

Ngày xưa Anh Hùng Hội hội chủ ‘Mạc Vong Thiên Hạ’ Mạc Thanh Hồi trong thời gian vương triều Trung Nguyên và võ lâm đều suy nhược một mình đi tới Kim Trướng Hãn Quốc liều mạng một lần, cùng với Quốc sư của Kim Trướng Hãn Quốc lúc đó Tát Cách Nhĩ đồng quy vu tận, chính là lôi kéo hơn vạn xạ điêu kị của Kim Trướng Hãn Quốc chôn cùng.

Trận chiến đó mọi người chỉ biết là Mạc Thanh Hồi giết chết Tát Cách Nhĩ thực lực mạnh xa hắn còn hủy diệt hơn vạn xạ điêu kỵ tinh nhuệ của Kim Trướng Hãn Quốc tiêu tốn thời gian trăm năm bồi dưỡng nên, nhưng thật không ngờ trận chiến lúc trước đó binh lính và võ giả Kim Trướng Hãn Quốc ngã xuống trong tay Mạc Thanh Hồi cũng đủ có mấy vạn người, bọn họ đều là ở dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng bị

dư âm giao thủ của Chân Vũ đánh chết, cũng đồng thời khiến lòng người Kim Trướng Hãn Quốc đau không dứt.

Biết sớm như vậy, nếu bọn họ tế sống hơn vạn xạ điêu kỵ kia, nói không chắc vẫn có thể ngăn trở Mạc Thanh Hồi, đương nhiên nếu như bọn họ làm như vậy thật, nội bộ Kim Trướng Hãn Quốc cũng sắp sụp đổ rồi, bởi vì trong xạ điêu kỵ của Kim Trướng Hãn Quốc phần lớn đều là tinh nhuệ xuất thân Bát bộ Hoàng tộc.

Ngày xưa Mạc Thanh Hồi đều có thể làm đến một bước này, hiện tại thực lực Tô Tín quả thực mạnh hơn so với Mạc Thanh Hồi lúc trước, hắn nói muốn tàn sát hàng loạt dân trong thành, không có ai hoài nghi Tô Tín đây là đang nói đùa!

Ngạc Nhĩ Đa một mặt âm trầm hạ xuống từ từ giữa không trung, thần sắc hắn âm lãnh nói: “Tô Tín, một Trần Huyền Tông còn chưa đủ, ngươi vậy mà vẫn muốn giết ta?

Trần Huyền Tông chính là một người cô đơn, hắn chết rồi cũng là chết rồi, nhưng ta chính là Đại Hãn của Kim Trướng Hãn Quốc, ngươi cho rằng chỉ bằng một mình ngươi liền có thể giết ta ở địa bàn Kim Trướng Hãn Quốc hay sao?

Huống hồ cho dù ngươi giết ta, mối thù này Kim Trướng Hãn Quốc ta cũng sẽ không quên!

Từ đó về sau, Tây Bắc Đạo mãi mãi không có ngày yên tĩnh, ta muốn Kim Trướng Hãn Quốc ta còn có một người tồn tại, vậy cũng muốn thề giết Tô Tín ngươi! Diệt Tây Bắc Đạo của ngươi!”

Chương 2356 - Tát Mãn bí thuật

Tát Mãn bí thuật

Mặt Tô Tín không hề có cảm xúc lắc đầu nói: “Nói thảm thiết như vậy làm gì? Chuẩn bị chơi trò quân đau thương tất chiến thắng sao? Đáng thương buồn cười!

Huống hồ coi như Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi thật sự có dũng khí làm như thế, vậy cũng thật đơn giản, ta chỉ cần giết hết người của Kim Trướng Hãn Quốc bọn ngươi, chuyện này không phải giải quyết rồi sao?”

Một người giết một thành, loại chuyện này nói lên tuy rằng khoa trương, nhưng trên thực tế lại cũng không tính là khoa trương lắm.

Đối với tồn tại của Chân Võ cảnh mà nói, này hết thảy đều có khả năng , đương nhiên tiền đề là ngươi có thể hạ thủ được.

Lấy thanh danh của Tô Tín ở trên giang hồ, Ngạc Nhĩ Đa tin tưởng, Tô Tín tuyệt đối có thể làm ra loại chuyện này.

Nhìn Tô Tín, trong mắt Ngạc Nhĩ Đa lóe qua một tia lạnh lùng nói:"Tô Tín, nói lại lần nữa, ta cũng không phải Trần Huyền Tông, ngươi muốn giết ta không có đơn giản như vậy đâu, hiện tại ngươi rút đi, ta sẽ cho ngươi một cái công đạo."

Tuy rằng Ngạc Nhĩ Đa đã chuẩn bị tốt, nhưng có thể không động thủ với Tô Tín, hắn vẫn là không muốn đi động thủ với Tô Tín.

Tuy rằng bí thuật của Tát Mãn Giáo mạnh, nhưng lại phải tiêu hao tính mạng của một ngàn võ giả Tiên Thiên và một võ giả Hóa Thần cảnh, tiêu hao nhiều như vậy mới có thể ra tay được một chiêu, loại mua bán này tính thế nào cũng thâm hụt tiền .

Quan trọng nhất là cho dù như vậy, Ngạc Nhĩ Đa cũng không nắm chắc có thể đánh lui Tô Tín.

Người không có ở trong thành Bạch Đế từng nhìn thấy uy thế xuất thủ của Tô Tín tuyệt đối không thể tưởng tượng được thực lực của Tô Tín cường đại cùng điên cuồng .

Tô Tín nhíu nhíu lông mày nói:"Công đạo? Thật đúng là buồn cười a, ngươi và Trần Huyền Tông đều là một thái độ, muốn giết ta, kết quả không giết được, sau liền nói muốn cho ta một cái công đạo, vậy giết được thì sao? Tô Tín ta có phải sẽ trở thành người đáng chết hay không?

Người đều muốn chịu trách nhiệm lựa chọn của chính mình, lúc trước các ngươi lựa chọn tới giết ta, hôm nay ta liền tới giết các ngươi.

Về phần công đạo, ta cũng không cần, mạng của các ngươi, chính là công đạo tốt nhất cho Tô Tín ta!"

Lời nói vừa dứt, trên Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín đã bộc phát ra một cỗ kiếm quang kinh thế, trên trời dưới đất chỉ có một kiếm này bay lên trời, xé rách thời gian cùng không gian chém tới chỗ Ngạc Nhĩ Đa!

Thiên Ngoại Phi Tiên một trong những kiếm kỹ nổi danh của Tô Tín Ngạc Nhĩ Đa làm sao có khả năng không biết?

Một kiếm này thậm chí được vô số người giang hồ ca tụng là kiếm kỹ có trình độ cao nhất, uy lực này tự nhiên cũng có Phi Tiên Chi Uy.

Lúc trước Tô Tín dùng một thức Phi Tiên Chi Kiếm và một thức Đoạt Mệnh Chi Kiếm bức lui Bạch Liên thánh mẫu, hắn tận mắt nhìn thấy một màn kia , thậm chí lúc trước bọn họ còn có chút ý tứ trào phúng Bạch Liên thánh mẫu, nhưng thẳng đến khi chính bọn họ đối mặt với một kiếm này, bọn họ mới có thể cảm giác được sự khủng bố của một kiếm này!

Đối mặt với một kiếm này, Ngạc Nhĩ Đa liên không hề nghĩ ngợi, trực tiếp liền lựa chọn phòng ngự.

Tuy rằng võ đạo của Ngạc Nhĩ Đa chính là lấy cương mãnh tàn bạo đúc thành, nhưng trước một kiếm này của Tô Tín, ngay cả ý nghĩ phản kích hắn cũng không có.

Trong nháy mắt này, Pháp Tướng hiện lên phía sau Ngạc Nhĩ Đa, hư ảnh mông lung bao phủ trực tiếp Ngạc Nhĩ Đa, khiến cho thân hình Ngạc Nhĩ Đa lại trống rỗng bay vọt lên vài thước, giống như một tiểu cự nhân vậy.

Hai tay hắn nắm chặt, nhưng nhìn kỹ lại giống như một miệng bình như vậy, theo hai tay của Ngạc Nhĩ Đa mở ra, nguyên khí vô tận của trời đất trong nháy mắt bị hít vào trong đó, trong đó giống như ẩn chứa không gian vô cùng lớn, vậy mà ngay cả kiếm khí của Tô Tín cũng bị hút vào trong đó.

Đây là một thức tàn chiêu Ngạc Nhĩ Đa tìm được trong điển tịch của Kim Trướng Hãn Quốc ngày xưa, tên là Thôn Nhật Bảo Bình Ấn, sau khi được hắn biến đổi phát huy liền mạnh hơn cả nguyên bản, nuốt nạp nhật nguyệt thiên địa, cuối cùng còn có thể cắn nuốt sức mạnh lại phản kích trở về.

Chỉ tiếc Thôn Nhật Bảo Bình Ấn này có thể cắn nuốt nhật nguyệt, nhưng lại nuốt không được một kiếm này của Tô Tín!

Một kiếm Phi tiên một xuyên qua trời cao nhật nguyệt, Ngạc Nhĩ Đa căn bản là cắn nuốt không được cỗ sức mạnh cường đại kia, chỉ nghe ầm ầm một tiếng, chân khí vô tận nổ tung, Bảo Bình Ấn Quyết trong tay Ngạc Nhĩ Đa trực tiếp tạc nứt, thậm chí hai tay của hắn lúc này đều bị kiếm khí kia xé rách, lộ ra máu tươi cùng xương trắng lành lạnh!

So sánh với Ngạc Nhĩ Đa chật vật, Tô Tín lúc này lại là có vẻ rất thoải mái thản nhiên, trong lúc Duy Ngã Đạo Kiếm thoải mái, kiếm khí cường đại trong nháy mắt liền cắn nuốt sạch sẽ chân khí hộ thể của Ngạc Nhĩ Đa, bức bách Ngạc Nhĩ Đa chỉ có thể trốn tránh khắp nơi, cuối cùng bị một kiếm của Tô Tín oanh vào trong lòng đất, trong nháy mắt hiện ra một cái hố to.

Ngạc Nhĩ Đa phun ra một ngụm máu tươi, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Thực lực này của Tô Tín lại mạnh hơn so với lần ở thành Bạch Đế, thậm chí mạnh hơn không chỉ gấp đôi !

Chính mình tại đây trong tay Tô Tín căn bản là ngăn cản không được mấy chiêu, thậm chí hiện tại ngay cả ngăn cản hắn cũng cố sức, xem bộ dáng của Tô Tín, này quả thực chính là nghiền áp.

Lúc này Ngạc Nhĩ Đa cũng là mắng to ở trong lòng, Cát Tân Đà kia đến cùng có chuẩn bị tốt hay không vậy? Tiếp tục kéo dài nữa, e rằng hắn đã bị Tô Tín giết tại chỗ rồi!

Chương 2357 - Tát Mãn bí thuật (2)

Tát Mãn bí thuật (2)

Lúc này Cát Tân Đà cũng rất nôn nóng, hắn cũng không nghĩ tới Tô Tín lại mạnh đến loại trình độ này, Ngạc Nhĩ Đa đường đường Chân Vũ thế mà cũng không kiên trì được mấy chiêu ở trước mặt hắn.

Lúc này hắn đã chỉ huy một đám thị vệ của Kim Trướng Hãn Quốc mặt kim giáp đưa một ngàn võ giả Tiên Thiên cảnh đến tế đàn trước mặt.

Vài thị vệ mặc kim giáp kia đều xuất thân võ giả Bát bộ Hoàng tộc của Kim Trướng Hãn Quốc, có thể cam đoan trung thành tuyệt đối.

Sau khi Cát Tân Đà ra lệnh một tiếng, vài thị vệ kia móc ra binh khí, chém giết những võ giả trước mặt mình, mặc kệ bọn họ giãy dụa kêu rên, trực tiếp khiến máu tươi chảy đầy toàn bộ tế đàn, theo chú ngữ Cát Tân Đà khẩu tụng, gậy chống bộ xương khô trong tay hắn cũng vũ động, ánh sáng của màu xanh trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ tế đàn, mọi người ở đây ai cũng có thể cảm giác được một cỗ khí tức lạnh lẽo đang tràn ngập.

Một võ giả Hóa Thần cảnh bị kéo đến trước tế đàn, hắn giãy dụa hét lớn:"Đại Tát Mãn! Ta không có phạm sai lầm, vì sao lại đối xử với ta như vậy?"

Cát Tân Đà cười lạnh một tiếng nói: "Ngươi là người của Kim Trướng Hãn Quốc ta, hiện tại Kim Trướng Hãn Quốc ta gặp nạn, chẳng lẽ ngươi không nên phụng hiến sức mạnh của bản thân ra sao?"

Lời nói vừa dứt, Cát Tân Đà trực tiếp huy động gậy chống bộ xương khô trong tay chính mình, trong nháy mắt từng trận gió lạnh nổi lên trong trời đất, nhật nguyệt mất màu không ánh sáng, một trận âm thanh quỷ khóc thần gào truyền tới, những oán khí kia ngưng tụ cùng một chỗ, bị tà dị chi lực trong trời đất cắn nuốt, hóa thành một bộ xương khô khổng lồ khủng bố vô cùng, trong giây lát đánh về phía võ giả Hóa Thần cảnh kia.

Chỉ thấy trong nháy mắt võ giả Hóa Thần cảnh này liền phát sinh biến hóa tà dị vô cùng.

Làn da của hắn trở nên tối đen, huyết nhục rạn nứt, dòng máu tươi đậm sệt tối đen chảy ra, tuy rằng khí thế quanh thân trở nên cường đại vô cùng, nhưng lại mang theo một cỗ oán khí rất mạnh, giống như ác quỷ ngàn năm vậy.

Cát Tân Đà không dám trì hoãn, hắn trực tiếp vung tay lên, gậy chống bộ xương khô bộc phát ra một cỗ ánh sáng màu xanh, tên võ giả Hóa Thần cảnh kia trong nháy mắt liền đã biến mất không thấy, ngay sau đó hắn liền đã xuất hiện ở trước

người Tô Tín, một quyền rơi xuống, oán khí cuồng bạo mang theo âm thanh quỷ khóc thần gào, giống như hắn tự thân tiếp nối địa ngục vậy.

Tô Tín nhíu nhíu lông mày, đây chính là con át chủ bài của Kim Trướng Hãn Quốc sao? Thứ này ngược lại là rất tà dị, lúc này trong cảm giác của Tô Tín, thứ này cũng không giống là một người, quả thực giống như một trái bom vậy.

Một thân hình yếu ớt bao vây lấy một oán khí âm tà nồng đậm đến cực điểm, một khi bùng nổ ra, uy lực này ngược lại cũng đủ kinh người.

Thân hình Tô Tín lui về phía sau một bước, một kiếm chém ra, tử khí vô biên bùng nổ mà ra, đồng dạng là một kiếm âm tà đến cực điểm, chỉ có điều thứ bộc phát trong một kiếm này lại là tử vong chi lực ở trình độ cao nhất, hai người va chạm, thân hình tên võ giả kia nổ tung ầm ầm, Tô Tín cũng bị cổ sức mạnh kia oanh lui, này vẫn là lúc Ngạc Nhĩ Đa giao thủ với Tô Tín, lần đầu tiên nhìn thấy Tô Tín lui về phía sau.

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Đây chính là thủ đoạn của ngươi? E rằng không phải là nước cờ tốt gì đi? Loại bí thuật tà dị này đến cùng tiêu hao bao nhiêu mạng người?”

Ngạc Nhĩ Đa cười lạnh nói:“Đừng quản bao nhiêu mạng người, Tô Tín, ngươi hiện tại rút đi hiển nhiên mọi người đều dễ nói, nhưng nêu như ngươi không lùi, vậy cho dù liều hết tính mạng của võ giả Kim Trướng Hãn Quốc ta sở hữu, ta cũng muốn giữ ngươi ở chỗ này!”

Khóe miệng Tô Tín lộ ra một tia cười quái dị nói:“Phải không? Đáng tiếc Kim Trướng Hãn Quốc cũng không phải Kim Trướng Hãn Quốc của một mình Ngạc Nhĩ Đa ngươi a.”

Lời kia vừa thốt ra, Ngạc Nhĩ Đa nhất thời cảm giác được một tia không đúng, lúc này một khí tức cường đại mà quen thuộc phủ xuống ầm ầm, nhưng lại không phải xuất hiện ở bên cạnh Ngạc Nhĩ Đa, mà là xuất hiện ở trong Thượng Kinh thành!

Lúc này trong Thượng Kinh thành Cát Tân Đà đang chuẩn bị tế sống đám võ giả tiếp theo, nhưng Xích Liệt Cách lại bỗng

nhiên từ trên trời giáng xuống, nhìn ánh mắt của hắn lộ ra thần sắc quái dị.

Sắc mặt Cát Tân Đà chợt biến đổi, Tát Mãn Giáo bọn họ có tử thù với Côn Già phái, đặc biệt là tình huống thực lực chính mình không bằng Xích Liệt Cách, thứ hắn không muốn nhìn thấy nhất chính là người trước mắt này.

"Xích Liệt Cách, ngươi tới nơi này làm gì? Đại Hãn đang chống cự Tô Tín bên ngoài, ngươi còn không mau đi giúp hắn?" Cát Tân Đà thấp giọng quát chói tai.

Xích Liệt Cách nhìn một ngàn khối thi thể trên tế đài kia thở dài nói:"Tát Mãn Giáo là một giáo phái đã sắp đào thải vì sao còn muốn bảo vệ?

Ngạc Nhĩ Đa chết sẽ không có ảnh hưởng quá lớn đối với Kim Trướng Hãn Quốc, ngược lại là đám sâu mọt các ngươi tồn tại, Kim Trướng Hãn Quốc càng ngày càng suy nhược.

Cho nên hiện tại, các ngươi cũng đều có thể đi chết rồi!"

Lời nói vừa dứt, Cát Tân Đà nhất thời cảm giác được một cỗ nguy cơ truyền đến, ba mắt của bộ xương khô trên gậy chống của hắn nổ ầm ầm, một đoàn quỷ hỏa kỳ dị bùng nổ mà ra.

Chương 2358 - Chém giết

Chém giết

Nhưng không đợi hắn tiếp tục có động tác, hắn liền nhìn thấy trong mắt phải của Xích Liệt Cách có Luân Hồi vô tận đang chuyển động , khiến cho hắn không tự chủ được rơi vào trong đó, động tác trong tay trực tiếp tạm dừng.

Xích Liệt Cách vươn tay đến, thoải mái bóp gãy cổ Cát Tân Đà, ngữ khí khinh thường nói:"Nếu như không có Ngạc Nhĩ Đa che chở, ngươi cho rằng ngươi có thể sống cho tới hôm nay sao?"

Bí thuật của Tát Mãn Giáo cần thời gian rất dài để thi triển, có lẽ thời kỳ đỉnh cao có thể chống lại Chân Vũ, nhưng sau khi gần người, bọn họ lại yếu ớt ngay cả võ giả Dung Thần cảnh cũng không bằng, căn bản là không hề có sức chống cự.

Mà ngoài thành lúc này, Ngạc Nhĩ Đa cảm nhận được khả năng sống của Cát Tân Đà biến mất, lúc này cho dù hắn ngu ngốc cũng biết là chuyện gì, hắn không dám tin giận dữ hét: "Xích Liệt Cách! Ngươi cũng dám phản bội ta, phản bội Kim Trướng Hãn Quốc!"

Xích Liệt Cách bay ra từ trong Thượng Kinh thành, cười lạnh một tiếng nói: "Phản bội ngươi? Côn Già phái ta luôn luôn không phụ thuộc vào Ngạc Nhĩ Đa ngươi, hơn nữa ta cũng không phải phản bội Kim Trướng Hãn Quốc, mà là muốn kéo dài Kim Trướng Hãn Quốc!"

Lời nói vừa dứt, một chưởng của Xích Liệt Cách liền rơi xuống, bàn tay to lớn mang theo đường vân màu máu, có uy thế liệt thiên.

Mà trước người Ngạc Nhĩ Đa, một quả đấm kim sắc cũng mang theo uy thế xông trời đánh tới, trong nháy mắt, Ngạc Nhĩ Đa liền đã lâm vào trong tuyệt cảnh.

Đối mặt với một Tô Tín Ngạc Nhĩ Đa đã đánh không lại, hiện tại còn thêm một Xích Liệt Cách, một quyền một chưởng hạ xuống, cho dù Ngạc Nhĩ Đa dùng toàn lực chống trả, nhưng cũng trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, trọng thương thổ huyết.

Chỉ có điều so với Tô Tín, Ngạc Nhĩ Đa càng hận Xích Liệt Cách hơn.

Ở trong thành Bạch Đế là hắn ra tay với Tô Tín trước, hiện tại Tô Tín muốn tới tìm hắn báo thù cũng rất bình thường, nhưng Xích Liệt Cách lại là quốc sư của Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ, Ngạc Nhĩ Đa thật sự không nghĩ tới hắn lại có thể phản bội chính mình.

"Xích Liệt Cách! Ngươi đồ vô sỉ vong ân phụ nghĩa! Lúc trước nếu không phải là Kim Trướng Hãn Quốc chúng ta tiếp nhận Côn Già phái các ngươi, Côn Già phái các ngươi làm sao có khả năng có cảnh tượng huy hoàng như hiện tại.

Kết quả ngươi hiện tại lại phản bội Kim Trướng Hãn Quốc ta, Côn Già phái ngươi còn muốn tiếp tục đặt chân ở Kim Trướng Hãn Quốc không?"

Xích Liệt Cách nhàn nhạt nói: “Không có Ngạc Nhĩ Đa ngươi, Kim Trướng Hãn Quốc vẫn là Kim Trướng Hãn Quốc, đừng tưởng tượng bản thân quan trọng như vậy.”

Đối với Xích Liệt Cách mà nói, trước kia lúc không động thủ với Ngạc Nhĩ Đa có lẽ hắn sẽ do dự một ít, nhưng hiện tại nếu hắn đã chuẩn bị động thủ với Ngạc Nhĩ Đa rồi, thì nhất định phải chém giết, bằng không ở trong Kim Trướng Hãn Quốc còn có đất cho hắn dung thân à?

Hai tay Xích Liệt Cách kết ấn, trong nháy mắt ở trong hai mắt của hắn bùng nổ ra một lãnh mang tĩnh mịch, sức mạnh nguyên thần cường đại bộc phát ra, nhưng cũng không là ảo thuật, cỗ ức mạnh nguyên thần kia giống như sương mù bình thường bao phủ ở quanh thân của Ngạc Nhĩ Đa, không ngừng lôi kéo Nguyên Thần của hắn, khiến Ngạc Nhĩ Đa cảm giác mình giống như rơi vào hồ sâu, thậm chí đã mất đi chống chế đối với thân thể mình!

Côn Già phái của Xích Liệt Cách cuối cùng vẫn là thuộc về mạch Mật Tông, vì lẽ đó chủ tu của Côn Già Phái bọn họ cũng là công pháp luyện thể.

Nhưng Xích Liệt Cách lại không giống, hắn đã từng chiếm được một ít bí pháp Nguyên Thần thượng cổ truyền thừa xuống, tuy rằng phần lớn đều là tàn phá, nhưng hắn lại đem phân tích chỉnh lý lại, biến đổi thành bí thuật Nguyên Thần thuộc về riêng mình, không giống với con đường của Bạch Liên Giáo và Huyễn Ma Đạo, nhưng uy năng này cũng khá là bất phàm.

Ngạc Nhĩ Đa nổi giận gầm lên một tiếng, huyết khí tứ phía điên cuồng quanh thân, muốn tránh thoát khỏi lôi kéo của cỗ sức mạnh nguyên thần kia.

Nhưng lúc này một thanh kiếm nhỏ màu vàng ngưng tụ trước người Tô Tín , kiếm nhỏ màu vàng này hoàn toàn là do sức mạnh nguyên thần đúc thành, dường như phá tan hư không, ngay lập tức trực tiếp đi tới trước người Ngạc Nhĩ Đa, Ngạc Nhĩ Đa vẫn chưa thoát khỏi sương mù kia chỉ có thể trơ mắt nhìn kiếm nhỏ Nguyên Thần đâm vào trong đầu óc của mình, làm cho hắn không tự chủ được phát một tiếng kêu rên.

Toàn bộ võ kỹ của Kim Trướng Hãn Quốc đều là con đường mạch luyện thể, đối với việc phòng ngự bí thuật Nguyên Thần trên căn bản là không có, thậm chí lúc đang đối mặt với bí thuật Nguyên Thần, đối sách của bọn họ đều là vận dụng khí huyết chi lực của mình kiên cường chống chọi, mưu toan lấy khí huyết cường đại đến tách ra sự quấy rầy của bí thuật Nguyên Thần.

Nhưng hiện đang đối mặt Xích Liệt Cách còn có Tô Tín hai tên võ giả đều có bí thuật Nguyên Thần vô cùng mạnh mẽ, Ngạc Nhĩ Đa căn bản cũng không có sức lực chống đỡ lại.

Trong cơn đau nhức, Ngạc Nhĩ Đa thấy rõ ràng một thanh trường kiếm đạo uẩn lóng lánh đâm thủng ngực, kiếm khí khuấy trộn kinh mạch, trong nháy mắt cũng đã diệt sạch hết cơ hội sống trên người Ngạc Nhĩ Đa.

Chương 2359 - Chém giết (2)

Chém giết (2)

Máu tươi không ngừng theo trường kiếm tràn vào trong cơ thể Tô Tín, không thể không nói, Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp cách nâng cấp của loại sức mạnh này xác thực là sẽ làm cho người nghiện, đặc biệt Ngạc Nhĩ Đa còn là cường giả Chân Vũ cảnh tu luyện thân thể, khí huyết chi lực của hắn cũng lớn mạnh.

Lúc trước Tô Tín giết không ít Chân Vũ, nhưng phần lớn máu tươi đều là lãng phí.

Bởi vì trong thành Bạch Đế Tô Tín phải bố trí Huyết Sát Kiếm Trận, vì lẽ đó người bị hắn giết đều không có hấp thụ tinh huyết.

Mà Trần Huyền Tông lúc trước cũng coi như là quả quyết, trực tiếp lựa chọn thiêu đốt tinh huyết và thiêu đốt Nguyên Thần, chết rồi trực tiếp liền hóa thành tro, cái gì cũng không lưu lại cho Tô Tín.

Lần này nếu không phải Xích Liệt Cách liên thủ với Tô Tín vận dụng bí thuật Nguyên Thần hạn chế Ngạc Nhĩ Đa trực

tiếp, phỏng chừng hắn cũng sẽ chọn thiêu đốt Nguyên Thần và thiêu đốt tinh huyết liều mạng.

Mà lúc này Xích Liệt Cách nhìn thấy Tô Tín hấp thụ máu tươi của Ngạc Nhĩ Đa, hắn cũng nhíu mày,bất quá lại không nói thêm gì.

Mật Tông cũng là thuộc về mạch Phật môn, tuy rằng không giống Thiếu Lâm Tự yêu thích quản việc không đâu, nhưng nhìn thấy Tô Tín ở trước mắt của chính mình vận dụng loại tà pháp cấm kỵ này hắn vẫn có cảm giác hơi không thích ứng được.

Nhưng trước mắt thực lực của Tô Tín bày ra chỗ này, đổi thành những người khác có lẽ sẽ đến quản việc không đâu, nhưng đổi thành là Tô Tín, e là cho dù là người của Thiếu Lâm tự ở đây cũng không dám nói thêm cái gì.

Rút Duy Ngã Đạo Kiếm ra, thi thể Ngạc Nhĩ Đa hóa thành rồi thây khô ầm ầm ngã xuống đất.

Lúc này ở trong kinh thành Kim Trướng Hãn Quốc cũng có không ít võ giả đang nhìn thấy tình cảnh trước mắt này.

Sau khi nhìn thấy Ngạc Nhĩ Đa bị giết, những võ giả xuất thân Bát bộ Hoàng tộc một đám tình cảm quần chúng xúc động, có một số tính tình nóng nảy thậm chí hiện tại liền muốn đi tìm Tô Tín báo thù, nhưng cũng bị một ít võ giả lý trí kia ngăn lại rồi.

Ngạc Nhĩ Đa cũng đã chết rồi, bọn họ vào lúc này đi báo thù vốn là muốn chết mà thôi.

Chỉ có điều chuyện này đối với bọn hắn mà nói vốn là sỉ nhục!

Bị người đánh tới cửa nhà giết chết Đại Hãn của Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ, trên giang hồ còn có chuyện gì sỉ nhục hơn so với chuyện này à?

Tô Tín xoay người nhìn Xích Liệt Cách nói: “Thượng sư, những người Kim Trướng Hãn Quốc này liền giao cho ngươi rồi, hi vọng bọn họ sẽ không mang đến cho ta phiền toái gì, bằng không một khi quốc chiến mở ra, vậy thì không nói chắc được sẽ xảy ra chuyện gì.

Tuy rằng hiện tại ta đã trở mặt với Đại Chu, nhưng dựa vào nhân mạch của ta ở Đại Chu, ở thời khắc mấu chốt thuyết phục Đại Chu xuất binh với Kim Trướng Hãn Quốc, loại chuyện có lợi này phỏng chừng Đại Chu sẽ không từ chối."

Đối mặt với uy hiếp của Tô Tín, sắc mặt Xích Liệt Cách có chút khó coi nói: "Tô đại nhân yên tâm đi, chuyện này ta sẽ giải quyết."

Tô Tín gật gật đầu, trực tiếp xoay người rời đi, hắn biết Xích Liệt Cách sẽ làm ra lựa chọn chính xác.

Chờ sau khi Tô Tín ở bên này trở lại Tây Bắc Đạo, tin tức của Kim Trướng Hãn Quốc bên kia cũng truyền đến, Xích Liệt Cách quả nhiên làm ra một lựa chọn chính xác.

Tuy rằng lần này Kim Trướng Hãn Quốc chịu nhục nhã rất lớn, nhưng bọn họ vẫn thật sự không dám hiện tại liền ra tay với Tô Tín, bằng không sự tình làm lớn rồi, bọn họ có thể báo thù hay không thì không biết, nhưng Kim Trướng Hãn Quốc lại có khả năng rất lớn sẽ bị diệt quốc.

Lúc trước Ngạc Nhĩ Đa cho rằng sau khi hắn chết Kim Trướng Hãn Quốc nhất định sẽ báo thù cho hắn, mà hiện tại sự thực cũng chứng minh là hắn nghĩ quá rồi, sức ảnh hưởng của Xích Liệt Cách ở toàn bộ Kim Trướng Hãn Quốc tuyệt đối còn cao hơn so với tưởng tượng của Ngạc Nhĩ Đa.

Có Xích Liệt Cách cân bằng, toàn bộ xao động của Kim Trướng Hãn Quốc sẽ bị ép xuống nhanh chóng.

Trên thực tế bất mãn chân chính chỉ có người Bát bộ Hoàng tộc, đối với những bình dân của Kim Trướng Hãn Quốc mà nói, Đại Hãn có chết hay không mắc mớ gì đến bọn họ.

Mà sức ảnh hưởng của Côn Già Phái lúc này cũng đã thẩm thấu tiến vào trong Bát bộ Hoàng tộc rồi, đồng thời trong tay Xích Liệt Cách còn có một sát khí to lớn, đó chính là người được chọn Đại Hãn tân nhiệm.

Mặc dù Xích Liệt Cách hiện tại là người mạnh nhất của toàn bộ Kim Trướng Hãn Quốc, nhưng dù sao hắn cũng không phải xuất thân từ Bát bộ Hoàng tộc, hiển nhiên cũng không thể trở

thành Đại Hãn, vì lẽ đó Đại Hãn tân nhiệm vẫn là tuyển chọn từ người của Bát bộ Hoàng tộc.

Làm người mạnh nhất của Kim Trướng Hãn Quốc hiện tại, Xích Liệt Cách là người tuyển chọn Đại Hãn tân nhiệm có quyền lên tiếng rất lớn, thậm chí có thể nói hiện tại Xích Liệt Cách muốn để ai làm Đại Hãn, người đó chính là Đại Hãn.

Vì thế cứ như vậy, toàn bộ Bát bộ Hoàng tộc đều muốn lấy lòng Xích Liệt Cách trong bóng tối, trên căn bản sẽ không có người dám đi làm trái mệnh lệnh của hắn.

Tạm thời Tô Tín không quan tâm chuyện bên Kim Trướng Hãn Quốc, sau khi thu nạp máu tươi của Ngạc Nhĩ Đa, Tô Tín trực tiếp tiến vào bế quan.

Chương 2360 - Nhiệm vụ chính: Giết Phật diệt Đạo

Nhiệm vụ chính: Giết Phật diệt Đạo

Một tên Chân Vũ khí huyết mạnh mẽ đối với Tô Tín mà nói cũng coi như là một trợ lực không nhỏ, luyện hóa xong máu tươi của Ngạc Nhĩ Đa, Tô Tín cũng không biết mình liệu có thể lên cấp Thần Kiều hay không.

Lần bế quan này Tô Tín trực tiếp bế quan một tháng, mà đông đảo võ giả trên giang hồ cũng đều thở phào nhẹ nhõm, dưới cái nhìn của bọn họ, Tô Tín này cũng có thể yên tĩnh lại rồi.

Trong thời gian một tháng liền diệt hai đại Chân Vũ, Tô Tín này đã đủ uy phong rồi, thậm chí Đại Hãn của Kim Trướng Hãn Quốc cũng bị Tô Tín giết, nhưng người bên Kim Trướng Hãn Quốc kia ngay cả rắm cũng không dám thả.

Về phần Tạo Hóa Đạo Môn và Thiếu Lâm Tự bên kia, bọn họ phỏng đoán Tô Tín hẳn là sẽ không đi, nguyên nhân rất đơn giản, Lý Bá Dương và Huyền Khổ chỉ là đi tới một chỗ và khu vực tiên vực Đồng Nguyên tìm cơ duyên, cũng không phải chết rồi, tuy rằng hiện đang không có tin tức, nhưng vạn nhất bọn họ trở về thì làm sao bây giờ.

Đừng xem lúc trước ở trong thành Bạch Đế Tô Tín làm Huyền Khổ trọng thương, nhưng này cũng là trong điều kiện đặc biệt mới có thể làm được, đổi thành tình huống bình thường một chọi một, tuyệt đối Tô Tín đánh không lại Huyền Khổ.

Còn có chính là Tạo Hóa Đạo Môn và Thiếu Lâm Tự cũng không phải ngồi không, coi như không có Thần Kiều, hai đại tông môn này cũng không phải không có con át chủ bài.

Thứ đại tông môn chân chính coi trọng chính là truyền thừa, truyền thừa một đời lại một đời, mỗi một đời đều có vài tên nhân vật kinh tài tuyệt diễm.

Tỷ như Thiếu Lâm Tự, lúc trước, Phương trượng đời trước của Thiếu Lâm Tự vì luận đạo với Lý Bá Dương mà chết, kết quả Huyền Đàm trực tiếp ở dưới áp lực lên cấp Chân Vũ, nâng đại kỳ của Thiếu Lâm Tự lên.

Mà sau khi Thiếu Lâm Tự vừa mới bắt đầu ổn định, Huyền Khổ cũng lên cấp Chân Vũ, sau khi Huyền Đàm rời đi bảo vệ nội tình của Thiếu Lâm Tự.

Tuy rằng hiện tại Huyền Khổ cũng rời đi rồi, nhưng hắn có lưu lại một ngôi sao, ở bên trong Thiếu Lâm Tự, bất kể là đại trụ trì Huyền Minh, hay là thủ tọa Giảng Kinh Đường- Huyền Chân, hai người này đều có tiềm chất lên cấp Chân Vũ.

Có thể nói đợi sau khi Thiếu Lâm Tự phong sơn kết thúc, ở trong hai người bọn họ tất có một người có thể lên cấp Chân Vũ.

Còn có đại chưởng giáo Trương Bá Đoan của Tạo Hóa Đạo Môn cũng là như thế , tương tự có chín mươi phần trăm chắc chắn có thể lên cấp Chân Vũ.

Vì lẽ đó đại phái như loại cấp bậc này chỉ cần không gặp được loại nguy cơ diệt môn kia, một người rời đi hay là tử vong chỉ có thể ảnh hưởng đến mạnh yếu tạm thời của tông môn này, nhưng căn bản sẽ không có nguy hiểm quá lớn.

Huống hồ Đạo môn cùng Phật tông chính là thế lực tông môn lớn nhất ở trên giang hồ thời đại thượng cổ, trong đó đến cùng có con át chủ bài gì ai mà biết được.

Trong lịch sử bất kể là Thiếu Lâm Tự hay Tạo Hóa Đạo Môn cũng không phải đời đời đều có Chân Vũ, thời điểm không có Chân Vũ bọn họ dựa vào cái gì để tiếp tục truyền thừa ở trên giang hồ thì chỉ có bản thân bọn họ biết rõ, ngược lại mọi người trên giang hồ tin tưởng, con át chủ bài của hai phái này khẳng định không chỉ có một cái.

Top of Form

Bottom of Form

Tô Tín bế quan hơn một tháng ở Tây Bắc Đạo dùng để tiêu hóa toàn thân tinh huyết của Ngạc Nhĩ Đa, hơn nữa người trên giang hồ cũng đều cho rằng Tô Tín sẽ không tiếp tục ra tay với Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn, cho nên đều chuyển tầm mắt về phía Tiên vực, khoảng thời gian này Tiên vực xảy ra không ít đại sự ở trên giang hồ.

Trong thời gian hơn một tháng có hai vực hạ giới, một người trong đó chính là Ma Thiên Vực, tổ tiên ngày xưa chính là hậu nhân Chiến bộ dưới trướng Binh Qua Cửu Bộ của Nhân Hoàng, am hiểu phương pháp đánh cận chiến, thực lực đó không tính là mạnh nhưng cũng không tính là quá yếu, có ba tên Chân Vũ tồn tại.

Vùng hạ giới của Ma Thiên Vực ở Giang Tây Đạo của Niên Bang, Niên Bang ngay cả một Chân Vũ cũng không có, cho dù bất mãn thì có thể làm gì?

Hơn nữa Kim Cửu Nguyệt vẫn xem như là khá là thức thời, ngoan ngoãn dời tổng bộ của Niên Bang, chủ động tặng địa vực tốt nhất của Giang Tây Đạo cho võ giả Ma Thiên Vực, đối phương cũng không đi làm khó Niên Bang.

Ma Thiên vực bên này không có xung đột gì, nhưng sau khi một hạ giới khác của Phong Thiên Vực lần đầu tiên động thủ với người hạ giới.

Phong Thiên vực căn nguyên chính là hậu nhân của Đao bộ trong Binh Qua Cửu Bộ ngày xưa, bất luận là thượng cổ hay là hiện tại, ở trên Đao đạo đều xem như là cao thủ trong cao thủ.

Chỉ có điều bây giờ Đao đạo suy thoái, kém xa Kiếm đạo, vì lẽ đó thực lực của Phong Thiên Vực cũng không tính là quá

mạnh, chỉ có hai tên Chân Vũ.

Vị trí hạ giới của Phong Thiên Vực ở Dự Nam Đạo, vừa vặn là địa giới của Tranh Kiếm Minh.

Tranh Kiếm Minh hùng bá Dự Nam Đạo, hết thảy tông môn Dự Nam Đạo hoặc là bị Tranh Kiếm Minh chiếm đoạt, hoặc là đều lệ thuộc Tranh Kiếm Minh, bất kể Phong Thiên Vực đóng quân ở nơi nào đều xung đột với Tranh Kiếm Minh.

Chương 2361 - Nhiệm vụ chính: Giết Phật diệt Đạo (2)

Nhiệm vụ chính: Giết Phật diệt Đạo (2)

Hơn nữa bởi vì có chuyện của Ma Thiên Vực ở phía trước, người của Phong Thiên Vực còn theo bản năng chờ Tranh Kiếm Minh tặng cho một địa bàn đây.

Bọn họ cũng từng hỏi thăm tin tức của Tranh Kiếm Minh, bang phái xuất thân dân gian mà thôi, lịch sử chỉ có mấy chục năm, không được việc lớn.

Nhưng đáng tiếc bọn họ lại không biết tính cách của Địch Kinh Phi, Kim Cửu Nguyệt có thể làm ra việc tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhưng Địch Kinh Phi lại không làm được.

Người Phong Thiên Vực nhìn thấy Tranh Kiếm Minh vẫn không có động tĩnh, vậy bọn họ tự đi lấy là được, như thế vừa động thủ, tự nhiên liền nổi lên xung đột với Tranh Kiếm Minh.

Phong Thiên vực căn bản là không để Tranh Kiếm Minh vào trong mắt, trực tiếp có một tên Chân Vũ đi tới hỏi tội Tranh Kiếm Minh, không nghĩ tới Địch Kinh Phi lại lên cấp Chân Vũ vào lúc này, hắn thậm chí ngay cả cảnh giới cũng không có vững chắc, liền lấy tu vi của Chân Vũ cảnh đến hưng binh vấn tội tên Chân Vũ Phong Thiên Vực kia khiến mình trọng thương.

Tên Chân Vũ khác của Phong Thiên Vực đến đây trợ giúp, muốn lấy hai đánh một, nhưng lúc này không biết vì sao Thiết Ngạo của Đại Chu lại bỗng nhiên xuất hiện, ngăn cản tên Chân

Vũ của Phong Thiên Vực kia, cuối cùng sau khi song phương hiệp thương lúc này mới thương lượng đưa ra một đối sách tạm thời.

Người của Phong Thiên vực chỉ có thể thành lập trụ sở ở giao giới của Dự Nam Đạo cùng Kiếm Nam Đạo, bảo đảm không đi động đến lợi ích của Tranh Kiếm Minh.

Chuyện lần này đúng là cho người giang hồ tự tin một chút, những người Tiên vực này nói trắng ra thì tổ tiên cũng là võ giả trên giang hồ, bản thân bọn họ cũng sẽ thỏa hiệp, sẽ biết sợ hãi.

Đương nhiên ở trong mắt của một số chi sĩ có kiến thức thì chuyện này không đơn giản như vậy.

Chuyện lần này nếu như Địch Kinh Phi không có lên cấp Chân Vũ, đồng thời vừa lên cấp liền thể hiện ra sức mạnh mạnh mẽ, Tranh Kiếm Minh kia chắc chắn bị diệt, Dự Nam Đạo từ nay về sau cũng sẽ quy về tất cả những võ giả tiên vực này.

Mà Thiết Ngạo ra tay cũng là có triều đình bên này cân nhắc, phỏng chừng hắn cũng sớm đã mai phục ở Dự Nam Đạo rất lâu rồi, chính là muốn xem phương hướng phát triển của chuyện này.

Cuối cùng Thiết Ngạo ra tay cũng là không muốn làm lớn chuyện, song phương đều thối lui một bước cũng coi như là xong rồi.

Mà lúc này người của tiên vực khác không có động tĩnh ở trên giang hồ phỏng chừng cũng là muốn nhìn một chút thực lực của võ giả hạ giới như thế nào, đối với thái độ và kế hoạch của bọn họ như thế nào.

Tình hình những chuyện này ở trên giang hồ càng ngày càng nghiêm trọng, lúc này Tô Tín cũng đã luyện hóa hoàn toàn tinh huyết của Ngạc Nhĩ Đa, tỉnh lại từ trong bế quan.

Tô Tín đi ra khỏi mật thất bế quan, nhíu nhíu mày, cho dù thu nạp máu tươi của một tên Chân Vũ, hắn cũng vẫn cứ không lên cấp Thần Kiều, tuy rằng sức mạnh của hắn lại tăng lên không ít.

Hiện tại Tô Tín liền có một loại cảm giác, cơ thể chính mình chính là một chiếc lọ, bên trong cũng đã chứa đầy nước rồi, thậm chí còn đang không ngừng áp súc, đi vào trong chứa càng nhiều nước, chỉ có điều nước nhiều hơn nữa cũng không xông phá bình cảnh, đạt đến một thế giới khác.

Hiện tại vấn đề là cho dù chiếc lọ đầy đủ kiên cố, không sợ bị nước phình vỡ, nhưng Tô Tín lại không tìm được phương thức đánh vỡ bình cảnh, này ngược lại cũng đúng là một việc phiền lòng.

Chỉ có điều Tô Tín chỉ nghĩ sơ qua như vậy cũng không tiếp tục suy nghĩ thêm những điều này nữa, con đường võ đạo hoặc là bế quan khổ tu, cho dù bứt rứt, cũng phải phá tan bứt rứt của bình cảnh này, hoặc là cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp đi tìm cơ duyên.

Đương nhiên hiện tại Tô Tín như vậy cũng không phải là không có chỗ tốt, một khi hắn lên cấp Thần Kiều, sức chiến đấu đều sẽ tăng vọt, phỏng chừng ngay cả thời gian ổn định cảnh giới cũng sẽ giảm bớt.

Thật giống như trước Diêm La Thiên Tử, kỳ thực Diêm La Thiên Tử sớm đã có tư cách lên cấp đến Chân Vũ, cũng là bởi vì nguyên nhân hắn trọng thương và công pháp thiếu hụt, vẫn luôn kéo dài, nhưng bản thân hắn vẫn tiếp tục tu luyện, vì thế trong những năm dừng lại ở đỉnh cao Dương Thần cảnh, sức mạnh Diêm La Thiên Tử tích lũy đã khủng bố vô cùng, vì thế sau khi hắn vừa lên cấp Chân Vũ liền Nhất Phi Trùng Thiên, cho dù là Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế cũng bị hắn một cái tát đánh bay nhiều lần.

Nếu như trong thời gian dài Tô Tín vẫn không lên cấp Thần Kiều, phỏng chừng tình huống của hắn đã gần giống với Diêm La Thiên Tử rồi.

Vì thế Tô Tín cũng không sốt ruột lắm, sau khi xuất quan hắn liền hỏi Hoàng Bỉnh Thành mang đến một ít tư liệu trên giang hồ gần đây.

Giang hồ mọi khi có khả năng mấy tháng thậm chí là mấy năm đều sẽ không xảy ra đại sự gì, nhưng hiện tại mỗi ngày không

chú ý một cái liền nói không chắc sẽ xảy ra chuyện gì, cái gì gọi là giang hồ thời loạn lạc? Thật ra giang hồ hiện tại chính là cảm giác giang hồ thời loạn lạc rồi, bởi vì không ai đoán được sau một khắc đến tột cùng sẽ phát sinh những chuyện gì.

Chỉ có điều lúc nhìn thấy ở trên tình báo liên quan đến chuyện của chính mình, vẻ mặt của Tô Tín lại trở nên thú vị vô cùng.

Chương 2362 - Nhiệm vụ chính: Giết Phật diệt Đạo (3)

Nhiệm vụ chính: Giết Phật diệt Đạo (3)

“Lão Hoàng, người trên giang hồ đều cho rằng Tô Tín ta lần này sợ hãi rồi, không dám ra tay với Tạo Hóa Đạo Môn và Thiếu Lâm Tự.”

Hoàng Bỉnh Thành cười khổ nói: “Thật ra ngược lại bọn họ không có ý này, đại nhân ngài từng ra tay làm Huyền Khổ bị thương ở trong thành Bạch Đế, bọn họ đương nhiên biết đại nhân ngươi không sợ Đạo môn và Phật tông.

Chỉ có điều hiện tại tình huống như thế lại ra tay với Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn, thứ nhất là xác suất thành công khá là nhỏ, thứ hai giang hồ đang trong thời loạn lạc, bọn họ đoán chừng đại nhân ngài sẽ ra tay với hai tông môn này lúc không chắc chắn.

Trần Huyền Tông và Ngạc Nhĩ Đa đều bị ngài ở liên tiếp giết chết trong vòng một tháng, trên giang hồ cũng không có người cho rằng ngài sẽ sợ hãi, lần này không ra tay với hai phái kia chỉ là vì cân nhắc đại cục mà thôi.”

Một tháng qua Tô Tín đều đang bế quan, hơn nữa sau khi Phong Thiên Vực xảy ra xung đột với Tranh Kiếm Minh, mâu thuẫn có khả năng phát sinh giữa tiên vực và hạ giới cũng hiện ra ở trước mắt mọi người.

Vì thế mọi người đều cho rằng Tô Tín cũng là kiêng kỵ người tiên vực, không muốn gây chuyện vào lúc này, cho nên mới thu tay lại vào lúc này, bọn họ lại không biết thật ra Tô Tín đang bế quan.

Tô Tín cười cợt, ngay khi hắn muốn nói cái gì, trong đầu hắn bỗng nhiên truyền đến âm thanh hệ thống.

“Tuyên bố nhiệm vụ chính: Giết phật diệt đạo

Miêu tả nhiệm vụ: Giết Thiếu Lâm trước, rồi diệt Tạo Hóa. Giang hồ thời loạn lạc, chỉ mình ta xưng tôn!

Từ bi nhân nghĩa, tất cả đều thối lắm! Toàn lực diệt Thiếu Lâm Tự đứng đầu Phật tông cùng Tạo Hóa Đạo Môn đứng đầu Đạo môn, dựa theo lực phá hoại tạo thành mà khen thưởng với mức độ khác nhau.

Phần thưởng nhiệm vụ:

Sơ cấp: Hủy diệt một phần ba tất cả sức mạnh của hai tông môn khen thưởng công pháp cấp bậc năm sao loại quyền hạn một lần rút.

Trung cấp: Hủy diệt một nửa tất cả sức mạnh của hai tông môn khen thưởng công pháp cấp bậc năm sao quyền hạn hai lần rút.

Cao cấp: Triệt để diệt Thiếu Lâm Tự vàTạo Hóa Đạo Môn, diệt truyền thừa, khen thưởng công pháp cấp bậc năm sao quyền hạn hai lần rút, vật phẩm năm sao quyền hạn một lần rút, binh khí năm sao quyền hạn một lần rút.

Thời hạn nhiệm vụ: Nhiệm vụ sơ cấp thời hạn một năm, nhiệm vụ trung cấp thời hạn ba năm, nhiệm vụ cao cấp thời hạn mười năm.

Trừng phạt thất bại: Xóa đi tu vi đến Tiên Thiên cảnh.”

Tuyên bố nhiệm vụ xong xuôi, trên màn ảnh lớn của không gian hệ thống có hai đường quang điều màu đỏ, đại diện cho thương tổn mà Tô Tín gây ra cho hai tông môn này, lúc nào màu đỏ bên trong quang điều hoàn toàn biến mất, liền chứng minh tông môn tuyệt diệt hoàn toàn.

Mà lúc này vẻ mặt của Tô Tín cũng hơi quái dị, hệ thống tuyên bố một nhiệm vụ như vậy đến cùng là muốn giết chết Thiếu Lâm Tự vàTạo Hóa Đạo Môn hay là muốn giết chết hắn đây?

Lúc trước quả thực là Tô Tín muốn giáo huấn Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn một chút, nhưng lại chưa từng nghĩ muốn đi tiêu diệt bọn họ, không phải là không muốn, mà là Tô Tín biết chuyện này không có khả năng lắm.

Bởi vì Huyền Khổ và Lý Bá Dương còn sống sót, dù cho toàn bộ Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn chỉ còn dư lại hai người bọn họ, hai phái này cũng tồn tại như trước.

Còn có chính là nội tình của hai phái này.

Thiếu Lâm Tự chính là Phật tông đứng đầu, người thừa kế chính tông nhất của Phật Thích Ca ngày xưa.

Mà Tạo Hóa Đạo Môn cũng là Đạo môn đứng đầu, truyền thừa của Đạo Tổ ngày xưa phần lớn cũng ở bên trong Tạo Hóa Đạo Môn.

Thủ đoạn của Thông Thiên cảnh mạnh bao nhiêu thì không cần nhiều lời rồi, Tô Tín dám khẳng định, hai vị này tuyệt đối sẽ lưu lại một ít đồ vật đáy rương.

Bằng không Thần Kiều trên giang hồ của thời kì sau cũng không ít, thậm chí lúc Cửu Ngục Tà Ma to lớn chín phái hầu như có một nửa tông môn đều có Thần Kiều cảnh tồn tại, khi đó tại sao bọn họ không đi diệt Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn, phỏng chừng không phải bọn họ không muốn, mà là không thể.

Ngược lại nhiệm vụ hệ thống một lần lại khó hơn một lần, tất cả đều là căn cứ vào thực lực của Tô Tín mà tuyên bố, căn bản là sẽ không cho Tô Tín khả năng kiếm lợi.

Đương nhiên này phần thưởng nhiệm vụ cũng là xác thực rất mê người, ngoại trừ có quyền hạn rút công pháp, còn có quyền hạn rút vật phẩm cùng binh khí.

Những vật phẩm siêu cấp năm sao hầu như đều là loại cấp bậc Chân Long Nguyên và Phượng Huyết chân chính.

Hơn nữa binh khí cũng là Kinh Tịch, Đại Tà Vương, Tham Lang Kiếm loại cấp bậc thần binh này.

Tuy Tô Tín có thần binh rồi, nhưng Duy Ngã Đạo kiếm nói tóm lại vẫn là binh khí Đạo môn, ở trong cấp bậc thần binh

được cho là trung cấp, nhưng cũng không coi là cao cấp hay là cực phẩm.

Hơn nữa lấy thực lực hiện tại của Tô Tín, hắn có thể phát huy uy năng của Duy Ngã Đạo Kiếm đến mức tận cùng, nhưng Duy Ngã Đạo kiếm lại không phát huy ra toàn bộ thực lực của Tô Tín.

Trên giang hồ rối loạn, nếu như không có nhiệm vụ chính, Tô Tín cũng sẽ ra tay với Thiếu Lâm Tự cùng Tạo Hóa Đạo Môn, bất quá lý do cũng chính là trả thù, mà không phải diệt môn.

Chương 2363 - Thiếu Lâm Tự sợ hãi

Thiếu Lâm Tự sợ hãi

Mà hiện tại có nhiệm vụ chính, Tô Tín cần phải suy nghĩ thật kỹ làm sao để ra tay với hai tông môn này.

“Lão Hoàng.”

Hoàng Bỉnh Thành vội vàng nói: “Đại nhân, có dặn dò gì?”

Tô Tín vung tay lên, trên mặt không mang theo tình cảm nào nói: “Đi chiêu cáo toàn bộ võ lâm, Tô Tín ta muốn diệt Thiếu Lâm trước, rồi diệt Tạo Hóa!”

Sắc mặt Hoàng Bỉnh Thành nhất thời biến đổi, hắn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nuốt vào trong.

Hắn theo Tô Tín nhiều năm như vậy, biết Tô Tín luôn luôn không thích đùa giỡn, huống hồ vào lúc này Tô Tín cũng sẽ không đùa giỡn.

Mặc kệ chuyện này Tô Tín có mấy phần chắc chắn, nếu Tô Tín nói ra rồi, vậy hắn trực tiếp làm theo là được rồi.

Vì thế Hoàng Bỉnh Thành gật đầu, trực tiếp đi tìm Đồng Vũ Dương, để hắn phát huy sức mạnh ám vệ đến mức to lớn nhất, trực tiếp chiêu cáo giang hồ, diệt Thiếu Lâm trước, rồi diệt Tạo Hóa!

Như vậy tin tức bùng nổ trên giang hồ, truyền đi nhanh chóng vô cùng, không tới thời gian ba ngày, chuyện này cũng đã truyền ra mọi người đều biết rồi.

Sau khi biết được tin tức này, mọi người cũng không biết phải nói gì.

Đối mặt uy thế hiện tại của Tô Tín và thế lực của thủ hạ, bọn họ cũng tuyệt đối không nói ra được hai chữ ngông cuồng.

Nhưng nếu như nói Tô Tín thật sự có thể tiêu diệt Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn, bọn họ cũng không tin.

Nhưng không quản bọn họ có tin hay không, Tô Tín trực tiếp mang thủ hạ Huyết Thần Giáo tới, ám vệ tinh nhuệ, gộp lại đủ có mấy vạn người, trực tiếp chạy tới Thiếu Lâm Tự.

Động tĩnh lần này của Tô Tín không đơn giản như lúc trước đi đối phó Thiên Cơ Cốc, hắn làm như thế, thật sự là muốn tiêu diệt Thiếu Lâm Tự!

Không giống với một ít tông phái nhỏ mang tâm tình muốn xem náo nhiệt, người của một ít đại phái đều cảm thấy Tô Tín đây là đi một bước nước cờ dở.

Hiện tại là lúc nào? Chính là giang hồ thời loạn lạc, những người tiên vực kia đã bắt đầu hạ giới tới tấp, hiện tại song phương chỉ là tình cờ có chút xung đột, nhưng tương lai như thế nào thì là việc không chắc chắn được.

Vì thế vào thời điểm này việc đầu tiên bọn họ muốn làm chính là bảo tồn thực lực, mà không phải tự giết lẫn nhau.

Lúc trước Tô Tín giết Trần Huyền Tông và Ngạc Nhĩ Đa cũng thôi đi, kết quả hắn lại muốn động thủ với Thiếu Lâm Tự, loại hành vi này quả thực chính là không để ý đại cục, thậm chí ngay cả Cửu Ngục Tà Ma khoảng thời gian này cũng an phận rất nhiều, không nghĩ tới Tô Tín lại nháo lên rồi.

Thiếu Lâm Tự lúc này, bên trong Đại Hùng Bảo Điện, Huyền Minh xếp bằng trên mặt đất, khí thế nội liễm quanh người hắn, nhưng cũng giống như núi lửa sắp bộc phát, sức mạnh nội hàm mạnh vô cùng.

Thậm chí những sức mạnh kia tản ra ở sau lưng hắn lúc ẩn lúc hiện ngưng tụ thành một dáng dấp hàng ma La Hán, trôi nổi bồng bềnh, lúc ẩn lúc hiện.

Dáng dấp lúc này của Huyền Minh rõ ràng là dấu hiệu đã lên cấp Chân Vũ cảnh.

Phần lớn người giang hồ đều cho rằng ngôi sao kia của Thiếu Lâm Tự nhất định sẽ cho thủ tọa của Giảng Kinh Đường là Huyền Chân dùng, bởi vì tuy rằng Huyền Minh là đại chưởng giáo, nhưng ai cũng biết, ở trong võ giả Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự, thực lực mạnh nhất, khoảng cách Chân Vũ gần nhất kỳ thực là Huyền Chân.

Nhưng sau khi Thiếu Lâm Tự có được ngôi sao kia, Huyền Chân trực tiếp liền từ chối rồi, lý do của hắn là cho dù bản thân không cần vật này cũng có thể lên cấp Chân Vũ, dựa vào ngoại lực này không phải tính cách của hắn, vì thế ngôi sao này liền trực tiếp do Huyền Minh dùng.

Ở trong võ giả Dương Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự, Huyền Minh chỉ đứng sau Huyền Chân, sức mạnh lúc trước của hắn đã tích lũy đầy đủ rồi, còn thiếu là không tìm thấy ngưỡng cửa Chân Vũ.

Sau khi luyện hóa ngôi sao này, Huyền Minh cảm ngộ được quy tắc thiên địa trong đó, kỳ thực chỉ dùng không tới thời gian một tháng hắn liền lên cấp Chân Vũ.

Hơn nữa quan trọng nhất chính là cùng lúc Huyền Minh lên cấp Chân Vũ, không có dựa vào ngôi sao kia, Huyền Chân cũng tự mình lên cấp Chân Vũ, thậm chí còn sớm hơn so với Huyền Minh dựa vào ngoại vật.

Chuyện này lại khiến người Thiếu Lâm Tự hưng phấn dị thường, dưới cái nhìn của bọn họ tình hình hiện tại của Thiếu Lâm Tự quả thực giống nhau như đúc với đời của Huyền Khổ.

Đều là Phương trượng đương thời xảy ra vấn đề, bên trong tông môn không có Chân Vũ nâng đỡ, nhưng ở dưới loại áp lực cường đại này những Dương Thần của tông môn kia lại liên tiếp lên cấp Chân Vũ, khiến cho tông môn lại có hi vọng.

Ngược lại Huyền Chân có áp lực hay không thì Huyền Minh không biết, hắn làm đại trụ trì nhưng lại có áp lực rất lớn, bất quá cũng là may mắn không làm nhục mệnh, sức mạnh của một ngôi sao trực tiếp cho hắn lên cấp Chân Vũ, thậm chí còn

giàu có, có thể để cho Huyền Minh trực tiếp vượt qua cảnh giới ổn định tu vi Chân Vũ cảnh.

Tuy rằng ở trong vòng một tháng Thiếu Lâm Tự có hai người lên cấp Chân Vũ, nhưng Thiếu Lâm Tự cũng cũng không có giải trừ trạng thái phong sơn, mà là tiếp tục làm bộ không có ai đột phá Chân Vũ.

Thiếu Lâm Tự làm như thế một cái là vì biết điều, dù sao hiện tại là giang hồ thời loạn lạc, không có Thần Kiều tọa trấn, việc hai tên Chân Vũ cũng làm được chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ mà thôi.

Chương 2364 - Thiếu Lâm Tự sợ hãi (2)

Thiếu Lâm Tự sợ hãi (2)

Còn có chính là Thiếu Lâm Tự là vì câu cá.

Những năm gần đây đối với Thiếu Lâm Tự bọn họ có mang ác ý tông môn và cá nhân nhiều vô số kể, không dám bảo đảm sẽ không có người muốn ở thời điểm Thiếu Lâm Tự suy yếu nhất cắn bọn họ một cái.

Vì thế Thiếu Lâm Tự cũng chuẩn bị vào lúc này làm trọng thương những tên đạo chích kia, trong này có khả năng lớn nhất chính là Tây Cương Mật Tông rồi, ngày xưa Thiếu Lâm Tự chèn ép Mật Tông nhiều năm như vậy, kết quả hiện tại thật vất vả gặp phải Thiếu Lâm Tự gặp nạn, không dám bảo đảm Mật Tông sẽ không xuất thủ.

Nhưng vào lúc này, một tên đệ tử của Thiếu Lâm Tự hoang mang hoảng loạn chạy vào, lớn tiếng nói: “Thủ tọa, không xong rồi! Không xong rồi!”

Vẻ mặt Huyền Minh không thay đổi nói: “Là tà ma ngoại đạo nơi nào đánh đến rồi? Có phải là người Mật Tông?”

Tên đệ tử kia vội vàng nói: “Không phải Mật Tông, là Tô Tín!”

Sắc mặt Huyền Minh đột nhiên biến đổi, ‘Vọt’ một thoáng đứng lên, trong mắt còn mang theo kinh hãi và vẻ không dám tin tưởng.

Sau nửa canh giờ, bên trong Đại Hùng Bảo Điện, thủ tọa tam đường tứ viện nhất các của Thiếu Lâm Tự đều đến đây, tất cả mọi người đều là sắc mặt nghiêm nghị.

Chẳng ai nghĩ tới Tô Tín sẽ làm như vậy, ở loại thời điểm then chốt mẫn cảm này ra tay với Thiếu Lâm Tự bọn họ.

Lúc trước Thiếu Lâm Tự vốn định câu cá, lần này hay lắm, cá không có câu đến, trái lại câu đến một con ác long!

Nếu như lúc trước có người nói diệt Thiếu Lâm cái gì, bọn họ chắc chắn sẽ xem là một chuyện cười mà đến xem, nhưng nếu như người này là Tô Tín, ai dám coi Tô Tín là chuyện cười?

Lúc trước Tô Tín ở Dương thần cảnh thì đã dám xông vào Thiếu Lâm, mạnh mẽ xông vào còn thêm đe dọa, mạnh mẽ mang đi muội muội của hắn trong tay Thiếu Lâm Tự, làm cho mặt mũi Thiếu Lâm Tự mất hết.

Hiện tại Tô Tín đã là Chân Vũ rồi, hắn còn có thể kiêng kỵ uy thế Thiếu Lâm Tự sao?

Đặc biệt lúc trước ở trong thành Bạch Đế, việc Tô Tín ra tay làm trọng thương Huyền Khổ đã truyền khắp toàn bộ giang hồ.

Lấy Chân Vũ đấu với Thần Kiều chuyện như vậy kỳ thực cũng không tính là ngạc nhiên lắm, gần có Mạnh Kinh Tiên và Diêm La Thiên Tử, xa ở trong lịch sử giang hồ cũng có.

Nhưng tình huống đó cũng chỉ là Chân Vũ miễn cưỡng chống lại công kích của Thần Kiều cảnh mà thôi, có người nào có thể giống như Tô Tín, trực tiếp ra tay làm trọng thương Chân Vũ?

Có thể nói hiện nay Thiếu Lâm Tự ở trước mặt Tô Tín, vậy cũng không có chút uy phong nào đáng nói.

Mọi người ở đây đều là một mảnh trầm mặc, ngay cả Huyền Minh cũng như vậy.

Hiện tại hai người thực lực mạnh nhất bên trong Thiếu Lâm Tự, Huyền Chân bất quá chỉ là võ phu một giới, hắn ở trên võ đạo hay ở trong những người mạnh nhất của Thiếu Lâm Tự hiện tại, nhưng nếu ngươi để cho hắn đến chưởng quản Thiếu Lâm Tự, phỏng chừng công phu mấy năm của hắn liền có thể

đưa Thiếu Lâm Tự vào trong tuyệt lộ, vì thế không ai hỏi hắn, hắn cũng không nói gì.

Mà Huyền Minh tuy rằng làm đại trụ trì thời gian dài như vậy, nhưng vấn đề là trước đây hắn chỉ phụ trách sự vụ cụ thể, đại phương hướng hay là việc quan trọng do Huyền Khổ quyết định.

Hiện tại Huyền Khổ đã không ở đây, giờ đến phiên hắn quyết định rồi, Huyền Minh lại có chút không biết làm sao, hoặc là có chút không quá quen, không dám hạ quyết đoán.

Nhìn Đại Hùng Bảo Điện yên tĩnh không có một tiếng động, Huyền Minh trầm giọng nói: "Đều nói một chút đi, chuyện này đến cùng phải làm gì."

Thủ tọa tam đường tứ viện nhất các còn có những võ giả đời chữ Không của Thiếu Lâm Tự đều là hai mặt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là thủ tọa Bàn Nhược đường 'Bàn Nhược Tôn Giả' Huyền Thông ho khan một tiếng rồi nói: "Tuy rằng thế tới lần này của Tô Tín hung hăng, nhưng diệt Thiếu Lâm ba chữ này vẫn còn có chút quá mức ngông cuồng.

Những năm này Thiếu Lâm Tự ta trải qua nguy cơ bao nhiêu lần? Mật Tông tách ra Thiếu Lâm tự chúng ta không có suy yếu, thời gian Cửu Ngục Tà Ma bao phủ giang hồ, ma diễm ngập trời Thiếu Lâm tự chúng ta cũng không có suy biến, Đạo Phật tranh chấp, Thiếu Lâm Tự ta không địch lại Đạo môn, bị chèn ép đến cực hạn, nhưng hiện tại cũng vượt qua như trước rồi.

Cái kia Tô Tín nói cái gì muốn diệt Thiếu Lâm ta, hắn hiện tại không phải Thần Kiều, cũng không biết là ai cho hắn dũng khí dám nói lời nói này."

Ngày xưa Huyền Thông chỉ có thực lực Dung Thần cảnh, nhưng những năm này qua đi, võ giả Huyền Tự Bối trên căn bản cũng đã trưởng thành rồi, Huyền Thông cũng lên cấp Dương thần.

Bất quá hắn lúc này nói những câu nói này căn bản không phải biện pháp giải quyết, thật giống đang cho Thiếu Lâm Tự bọn

họ sức mạnh, nói đến nói đi cũng đều là một ít lời nói suông, này thì có ích lợi gì?

Giới Luật đường Huyền Nghiễm chau mày nói: “Huyền Thông sư huynh, ngươi nói nhiều như vậy, vậy Thiếu Lâm Tự ta hiện tại đến tột cùng phải làm gì?”

Huyền Thông có chút bất đắc dĩ nói với mọi người: “Đương nhiên là ứng chiến đi, lần này Tô Tín căn bản liền không ra điều kiện, tới diệt Thiếu Lâm ta, chuyện như vậy chúng ta thậm chí ngay cả điều kiện đều không cách nào nói được, hắn trực tiếp liền làm sự tình đến đường cùng rồi.

Chương 2365 - Lá bài tẩy của Thiếu Lâm Tự

Lá bài tẩy của Thiếu Lâm Tự

Lẽ nào chúng ta còn có thể đi quỳ cầu Tô Tín tha mạng sao? Vì thế chỉ có thể có một trận chiến, nhưng hiện tại vấn đề là Huyền Minh sư huynh cùng Huyền Chân sư đệ hai người các ngươi có thể không địch nổi Tô Tín.”

Lời vừa nói ra, bên trong Đại Hùng Bảo Điện nhất thời lại lâm vào rồi trong yên tĩnh hoàn toàn, bởi vì Huyền Thông nói phí lời.

Nếu là người bình thường, bọn họ căn bản là liền đừng mơ tới nữa, cho dù là Huyền Chân cùng Huyền Minh đều mới lên cấp Chân Vũ, nhưng chỉ bằng võ giả Thiếu Lâm Tự bọn họ, bọn họ cũng dám đi đánh một trận với những người kia.

Nhưng vấn đề là hiện tại người bọn hắn phải đối mặt chính là Tô Tín, từng đại sát tứ phương ở trong thành Bạch Đế, chính là Tô Tín làm Huyền Khổ trọng thương!

Ngẫm lại khoảng thời gian này Tô Tín làm tất cả bọn họ hơi phát lạnh trong lòng.

Trần Huyền Tông và Ngạc Nhĩ Đa nói thế nào cũng là hai Chân Vũ, kết quả là bị Tô Tín giết chết giống như giết gà, cỗ uy thế này ngoại trừ Thần Kiều, trên giang hồ lại có mấy người có thể làm được?

Người trong Thiếu Lâm Tự nghiêm túc như vậy, nguyên nhân chính là thời điểm bọn họ đang đối mặt với Tô Tín trong lòng cũng không chắc chắn, coi như là có hai tên Chân Vũ bọn họ cũng không thể nắm chắc được, trừ phi có Huyền Khổ ở đây.

Bây giờ Tô Tín nhất định phải đem mọi chuyện làm đến cùng, theo như Huyền Thông vừa nói, ngoại trừ ứng chiến cũng chẳng còn biện pháp nào khác.

Ngay lúc này, La Hán đời trước đường thủ tọa Không Hành bỗng nhiên lẩm bẩm một câu: "Phương Trượng cũng thật đúng là, chính hắn tiến vào trong tiểu thế giới kia tìm kiếm cơ duyên cũng thôi đi, nhưng mà hắn cứ phải khăng khăng ngay vào lúc sắp rời đi ra tay với Tô Tín, vậy mà vẫn không giết được hắn. Hắn vì tìm kiếm cơ duyên mới đi đến đó, kết quả lại để lại một trận hỗn loạn cho Thiếu Lâm Tự chúng ta."

Không Hành ngày xưa bí danh chính là "Nộ Mục Kim Cương", cái tước hiệu này không chỉ là dùng để hình dung về võ công Không Hành, cũng là để hình dung tính cách của hắn.

Trước đây Không Hành nếu như gặp phải chuyện như vậy thì cũng chỉ có một từ mà thôi: Đánh!

Nhưng bây giờ đối thủ biến thành Tô Tín, Không Hành lại nhịn không được nổi lên một chút sợ hãi từ tận đáy lòng.

Lần trước Tô Tín hùng hổ xông vào Thiếu Lâm muốn dẫn Hinh Nhi đi, lấy bảy mươi hai tuyệt kỹ của Tiểu Vô Tương Công đối chiến với bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự, dùng để nhục nhã đối phương.

Khi đó Không Hành lấy Đại Lực Kim Cương chưởng cứng rắn chống đỡ Đại Lực Kim Cương chưởng của Tô Tín, trực tiếp bị một chưởng đánh bay, còn đứt mất một cánh tay.

Tuy rằng thương thế của Không Hành cuối cùng cũng đã dưỡng lành nhưng cảnh tượng về trận chiến đó hắn vĩnh viễn không thể quên.

Cái khí thế bức người đó, cái sức mạnh khủng bố cực hạn đó, cường hãn nghiền ép đến mức khiến người ta không thể thở nổi.

Vì lẽ đó khi trận chiến đó qua đi, trong lòng Không Hành xuất hiện một bóng đen, cứ mỗi lần nghĩ đến Tô Tín là trong lòng hắn bất giác run lên, dâng lên một tia sợ hãi.

Tâm chí của võ giả Dương Thần cảnh vững vàng đến mức nào thì không cần phải nói rồi, hơn nữa Không Hành còn là võ giả Thiếu Lâm Tự, ngày ngày chuyên tâm tu Phật, tâm chí còn vững vàng hơn so với các võ giả khác.

Cho dù là như vậy kết quả hắn vẫn là bị Tô Tín đánh đến mức xuất hiện bóng đen trong lòng, có thể tưởng tượng ra sức mạnh lúc trước của Tô Tín đến cùng là như thế nào.

Phỏng chừng hiện tại cũng chỉ có Diêm La thiên tử mới có thể so bì cùng với Tô Tín, bởi vì hắn không chỉ dùng ba chưởng đánh cho Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế ám ảnh mà còn đánh đến mức đối phương phải lộ ra tâm ma.

Vốn dĩ nghe được tên Tô Tín Không Hành đã bày ra cảm giác không mấy dễ chịu bây giờ lại nghe được Tô Tín chuẩn bị đánh tới cửa, tuy rằng trong lòng hắn đã chuẩn bị cùng Tô Tín liều mạng một lần, nhưng hiện tại hắn vẫn là nhịn không được oán hận Huyền Khổ một câu, tuy rằng Huyền Khổ là Phương Trượng, là cường giả Thần Kiều cảnh, nhưng dù sao hắn cũng là vãn bối.

Mà lúc này nghe được lời của Không Hành, những võ giả Thiếu Lâm Tự ở đây nhất thời chau mày.

Chỉ có điều nơi này phần lớn đều là vãn bối của Không Hành, vì lẽ đó cũng không có ai tiên phong đứng ra quát lớn, nhưng có Giới Luật Đường thủ tọa Huyền Quảng là ngoại lệ.

Hắn đối với Vu sư huynh là thật lòng kính trọng, không cho phép người khác nói xấu Huyền Khổ nửa chữ.

Huyền Quảng ngay lập tức hừ lạnh một tiếng nói: “Không Hành, lời này của ngươi là có ý gì? Phương Trượng nếu như không phải vì Thiếu Lâm Tự chúng ta thì ngài sẽ vào nơi đó sao? Sẽ ra tay với Tô Tín sao? Lý Bá Dương cũng đã vào nơi đó rồi, Phương Trượng nếu như không đi, lỡ như Lý Bá Dương ở trong đó lấy được cơ duyên lớn, tu vi tăng mạnh, ngươi để Phương Trượng lấy cái gì ngăn lại? Còn có Tô Tín

kia, Phương Trượng với Tô Tín vốn không có tư thù, ngài là vì Thiếu Lâm Tự chúng ta mới ra tay giết Tô Tín! Tô Tín với Thiếu Lâm Tự ta từ sớm đã kết thành tử thù, trước cũng là bởi vì có Phương Trượng trấn giữ Tô Tín mới không dám làm càn quá mức đối với Thiếu Lâm Tự ta. Vì lẽ đó Phương Trượng mới chuẩn bị trước khi đi thì giết Tô Tín, ngài là vì muốn trước khi rời đi tiêu diệt hết các nguy cơ cho Thiếu Lâm Tự ta.

Chương 2366 - Lá bài tẩy của Thiếu Lâm Tự (2)

Lá bài tẩy của Thiếu Lâm Tự (2)

Phương Trượng vì Thiếu Lâm Tự dốc hết tâm huyết, mà Không Hành ngươi lại không biết ơn, ngược lại ở đây không biết tốt xấu nói xằng nói bậy, ngươi xứng với Phương Trượng không? Xứng với Thiếu Lâm Tự không?”

Những lời này đã nói ra được tiếng lòng của những võ giả đời chữ Huyền ở đây, nhưng Không Hành lại thẹn quá hóa giận mà nói: “Làm càn! Ngươi nói chuyện với sư môn trưởng bối như thế à?”

Quanh thân Huyền Quảng hiện lên sát ý, hắn cười lạnh nói: “Sư môn trưởng bối? Ngươi cũng coi là sư môn trưởng bối sao?”

Mắt thấy sát ý hai bên càng lúc càng nồng đậm, Huyền Minh trực tiếp quát một tiếng: “Được rồi!”

Sau tiếng quát chói tai, Huyền Quảng và Không Hành cũng dịu đi một chút.

Trước mắt dù sao Huyền Minh cũng là người có địa vị cao nhất ở Thiếu Lâm Tự bây giờ, hơn nữa hắn cũng là cường giả Chân Vũ cảnh.

Nhìn qua mọi người, Huyền Minh tức giận nói: “Đã là lúc nào rồi mà các ngươi còn ở đây làm ầm ĩ? Muốn để người ngoài chế giễu à? Tô Tín còn chưa đánh tới Thiếu Lâm Tự ta đã muốn nội chiến máu chảy thành sông rồi à?”

Lúc này Huyền Chân ở một bên nhàn nhạt nói: "Nói nhiều lời vô dụng như vậy làm gì? Chưa đánh đã sợ, Thiếu Lâm Tự ta từ bao giờ lại biến thành như này? Tô Tín muốn tới tiêu diệt Thiếu Lâm Tự ta vậy chúng ta còn thương lượng cái gì nữa? Cứ trực tiếp dùng hết thảy lá bài tẩy là được rồi. Còn có Xá Lợi tháp ở trong những Phật Cốt Xá Lợi kia, giữ lại những thứ đó để hiến tế hương hỏa à? Lúc này còn không dùng thì muốn phải đợi tới khi nào?"

Nói đến Huyền Chân, mặc dù là Chân Vũ Thiếu Lâm Tự nhưng hắn lại là người không giống hòa thượng nhất.

Hắn với Tô Tín từng qua lại, trước đây hắn thậm chí còn rất tán thành với phong cách hành sự của Tô Tín.

Quyết đoán mãnh liệt, không cần ở đây léo nha léo nhéo với một đống đại hòa thượng, do dự không quyết, phương thức làm việc của Tô Tín là hợp với hắn nhất.

Chỉ có điều nói thế nào thì Huyền Chân cũng là võ giả Thiếu Lâm Tự, hắn được Thiếu Lâm Tự nuôi lớn, một thân võ công này của hắn cũng là Thiếu Lâm Tự cho.

Coi như ngày xưa Thiếu Lâm Tự bức ép Huyền Đàm vị sư huynh mà hắn kính trọng nhất phải rời đi thì hắn cũng chỉ là bày ra oán hận đối với Huyền Khổ và những võ giả Thiếu Lâm Tự khác, không muốn nghe theo phối hợp chứ xưa nay chưa từng nghĩ tới việc rời khỏi Thiếu Lâm Tự.

Bây giờ cũng là như vậy, vào thời khắc sống còn của Thiếu Lâm Tự, suy nghĩ của hắn rất đơn giản, vậy thì chiến thôi!

Mọi người ở đây đối mặt nhìn nhau, mọi chuyện quay trở về như lúc ban đầu. Quay đầu bỏ chạy hay là nghênh chiến, chưa cần nói bọn họ rốt cuộc có thể chống đỡ được hay không, cứ cho là phải dùng hết lá bài tẩy của Thiếu Lâm Tự bọn họ cũng nhất định phải chống lại Tô Tín.

Đương nhiên, nếu như không ngăn được, vậy Thiếu Lâm Tự bọn họ coi như thật sự sắp bị diệt môn rồi.

Lúc này một tên võ giả Dương Thần cảnh đời chữ Không bỗng nhiên nói: "Trụ trì, bây giờ con nghĩ nên mời Không Trừng sư

huynh đến, có huynh ấy ở đây sẽ tăng thêm phần nào khả năng ngăn chặn Tô Tín.”

Người vừa nói chính là Giới Luật Đường Thủ tọa Không Ngộ đời trước, trong số võ giả đời chữ Không hắn là người trẻ tuổi nhất, cũng là người làm việc điềm tĩnh nhất.

Cái tên này vừa thốt ra, sắc mặt mọi người ở đây đều biến đổi, đặc biệt là những võ giả đời chữ Không kia, này vừa ra khỏi miệng, mọi người ở đây sắc mặt đều là biến đổi, đặc biệt ở đây không tự bối những võ giả kia, mỗi người đều rất kích động, Không Hành trực tiếp quát to: “Không Ngộ! Ngươi điên rồi phải không? Vậy mà lại muốn gọi tên tội nhân kia đến? Thiếu Lâm Tự ta cho dù là bị Tô Tín diệt môn, cũng tuyệt đối sẽ không thả tên tội nhân kia ra!”

Những võ giả đời chữ Không này của Thiếu Lâm Tự kích động như thế vốn cũng không phải vì bọn họ ngạc nhiên mà là bởi vì cái tên đó trước kia thật sự đã mang đến cho bọn họ một nỗi sỉ nhục rất lớn.

Võ giả đời chữ Không của Thiếu Lâm Tự bây giờ nhìn qua đúng thật không có nhân vật kinh điển nào, phương trượng đời trước Không Tịnh đến chết cũng không lên được Thần Kiều, cả đời đều bị Lý Bá Dương áp chế.

Mà mấy người Không Hành khi còn trẻ cũng không bằng vài người khá xuất chúng ở đời chữ Huyền bây giờ.

Nhưng thật sự lúc trước dời chữ Không đã đào tạo ra một võ giả kinh tài tuyệt diễm, người này chính là Không Trừng, bởi vì trời sinh lông mi trắng, vì lẽ đó bị người trên giang hồ gọi là “Bạch Mi Tôn Giả” Không Trừng.

Người này thiên phú vũ đạo cao hơn cả phương trượng đời trước Không Tịnh, nền tảng võ công Thiếu Lâm Tự rất vững chắc, thong thả thăng cấp nhưng hắn chưa từng rơi vào tình cảnh tổn hại căn cơ võ đạo, chưa tới năm mươi năm đã lên đến cấp Dương thần, tốc độ như thế này trong lịch sử Thiếu Lâm Tự đã có thể nói là kinh ngạc rồi.

Hơn nữa tính cách của Không Trừng so với phần lớn võ giả cứng nhắc của Thiếu Lâm Tự không giống nhau, hắn là người

thoải mái, phóng khoáng, giao du khắp nơi, thậm chí có thể nhậu nhẹt cùng với vài giang hồ hào kiệt, ngược lại là hắn phạm không ít giới luật Thiếu Lâm Tự, vì lẽ đó danh tiếng của Không Trừng ở bên ngoài không tệ, nhưng thanh danh của hắn trong Thiếu Lâm Tự thật ra không ra gì cả.

Chương 2367 - Không Trừng

Không Trừng

Khi đó ngay vào thời kì Thiếu Lâm Tự bị đánh giá thấp thời, hơn nữa thiên phú và thực lực của Không Trừng thật sự là rất mạnh, thậm chí còn được cho là phương trượng đời kế tiếp, vì lẽ đó trong Thiếu Lâm Tự có mấy người bất mãn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Những chuyện nhỏ nhặt này Thiếu Lâm Tự đều có thể nhịn, nhưng lúc này Không Trừng lại làm ra chuyện khiến cho Thiếu Lâm Tự bẽ mặt, thậm chí là tổn thương đến nguyên khí, lần này thì Thiếu Lâm Tự không cách nào khoan dung được nữa.

Chuyện này rất đơn giản, Không Trừng phạm giới rồi, không phải mấy thứ như tửu giới huân giới, mà là hắn động tâm phàm trần, yêu một người phụ nữ.

Quan trọng nhất chính là người hắn yêu không phải nữ nhân bình thường, chính là một trong những Cửu Ngọc Tà Ma ngày xưa, sau đó bị Thiếu Lâm Tự tiêu diệt xoá tên Thánh Nữ Âm La tông.

Một hòa thượng Thiếu Lâm Tự động phàm tâm dục vọng vốn đã là điều không thể tha thứ, nhưng đối phương lại là dư nghiệt ma đạo có thâm cừu đại hận với Thiếu Lâm Tự bọn hắn, có coi được không? Nói không chừng Âm La tông kia là muốn lợi dụng Không Trừng sau đó đánh lén Thiếu Lâm Tự bọn họ, trả thù cho Âm La tông.

Vì lẽ đó Thiếu Lâm Tự liền giấu đi Không Trừng, chuẩn bị tiêu diệt triệt để những dư nghiệt Âm La tông đó.

Không nghĩ tới tin tức này vẫn bị Không Trừng biết được, hắn liền âm thầm đem tin tức truyền cho Thánh Nữ Âm La tông,

để nàng đưa người rời đi, không phải lấn sâu vào tranh đấu trong giang hồ nữa.

Nhưng ai biết được, tin tức truyền tới rồi, chỉ có điều sự thù hận của Âm La tông đối với Thiếu Lâm Tự vượt quá sức tưởng tượng của hắn, bọn họ không để ý đến khuyên can của Thánh Nữ Âm La tông, sau khi nhận được tin tức không chỉ không đi, ngược lại lợi dụng tình báo an bài mai phục, vận dụng bí pháp thủ đoạn liều mạng với Thiếu Lâm Tự một lần, thậm chí dẫn đến Thiếu Lâm Tự chết mất hai vị Dương Thần cảnh nhất đường thủ tọa, hơn nữa hai người ngã xuống này đều là sư huynh từ nhỏ cùng lớn lên với Không Trừng, rất săn sóc đối với hắn, như anh em ruột thịt.

Biết được kết quả, Không Trừng cho rằng là Thánh Nữ Âm La tông phản bội hắn, tâm tình hoàn toàn suy sụp, dẫn đến hắn tẩu hỏa nhập ma, điên cuồng đánh giết tới nơi Âm La tông ẩn nấp, tiêu diệt toàn bộ những dư nghiệt Âm La tông đó.

Lúc này Thánh Nữ Âm La tông kia vì muốn thức tỉnh Không Trừng mà lựa chọn tự sát, trước khi chết nói rõ hết tất cả hiểu lầm, nhưng kết quả vẫn là đã chậm rồi.

Chuyện của Không Trừng là tạo hóa trêu ngươi cũng được, là ma xui quỷ khiến cũng được, nhưng ngược lại là do nguyên nhân ở hắn, lúc đó làm cho Thiếu Lâm Tự trở thành trò cười trong giang hồ.

Cũng chỉ vì Không Trừng, Thiếu Lâm Tự mất đi hai vị Dương Thần cảnh thủ tọa, còn tổn thất mất một đám đệ tử.

Mà Không Trừng cũng bởi vì cái chết của sư huynh và tự tay bức tử người mình yêu mà suy sụp.

Cuối cùng bởi vì tâm tình lên xuống bất ổn, Không Trừng dường như nhìn thấu hồng trần vậy, lên đến Chân Vũ cảnh rồi, nhưng cũng lập tức tự phong bế tu vi, chuẩn bị đi luôn một thể.

Chỉ có điều Không Trừng cuối cùng vẫn không chết, lúc trước không biết Thiếu Lâm Tự là bởi vì tiếc một thân thực lực của Không Trừng mà không nỡ giết hắn, hay là đang niệm tình sư huynh đệ, Không Trừng sống sót, chỉ là hắn bị đày vào hắc

ngục nơi sâu nhất của Thiếu Lâm Tự, dùng cả đời này của hắn để cọ rửa tội nghiệt của chính mình.

Từ đó về sau, Không Trừng liền trở thành cầm kỵ của Thiếu Lâm Tự, thậm chí võ giả đời chữ Không cũng đều cho rằng bọn họ không có vị sư huynh đệ này, mà những võ giả đời chữ Huyền của Thiếu Lâm Tự tuy đã nghe qua chuyện của Không Trừng, nhưng cũng đến khi bọn họ trở thành các đường thủ tọa mới biết, bọn họ thật sự không có cảm giác gì đối với Không Trừng.

Chỉ có thể nói chuyện lúc ban đầu chính là tạo hóa trêu ngươi, vô số chuyện trùng hợp đụng vào nhau, kết quả tạo thành một cái bi kịch như thế.

Đối với các võ giả đời chữ Không, Không Trừng chính là một tội nhân, bởi vì hắn Thiếu Lâm Tự bị mất mặt, bởi vì hắn Thiếu Lâm Tự mới chết nhiều người như vậy, vì lẽ đó dù thế nào bọn họ cũng không muốn thả Không Trừng ra.

Không Ngộ lắc đầu nói: “Bao nhiêu năm rồi, các ngươi chẳng lẽ còn không muốn tha thứ hắn sao? Huống hồ bây giờ đang là lúc Thiếu Lâm Tự ta nguy nan, vừa lúc có thể để Không Trừng ra đây, vì Thiếu Lâm Tự tận lực một phần.”

Mấy người Không Hành còn đang tranh cãi, Huyền Minh trực tiếp quyết định, nói: “Được rồi, không cần nói nữa, ta vào Hắc ngục tìm Không Trừng, ngay lúc này thứ có thể giúp Thiếu Lâm Tự tăng cường sức mạnh đều phải tận dụng.”

Nhìn thấy Huyền Minh cũng đã hạ quyết định rồi, nhóm người Không Hành coi như là bất mãn nhưng không thể làm được gì.

Không Hành chỉ là âm thầm hừ lạnh một tiếng, nói: “Bị giam giữ trong Hắc ngục nhiều năm như vậy, Không Trừng còn có thể giữ được thực lực Chân Vũ cảnh sao? Hơn nữa với trạng thái trước kia của hắn, lực chiến đấu còn lại được mấy phần?”

Hắc ngục của Thiếu Lâm Tự tuy rằng không giống tháp trấn ma phải phế bỏ tu vi, nhưng tình trạng bên trong cũng không ra gì.

Chương 2368 - Không Trừng (2)

Không Trừng (2)

Thiếu Lâm Tự tuy rằng sẽ không giết những võ giả trong Hắc ngục kia, nhưng sự cô tịch trong Hắc ngục lại có thể bức điên người khác.

Đặc biệt là một số võ giả cấp thấp tâm trí không cứng cỏi sau khi bị giam trong Hắc ngục thường bởi vì không chịu được tình cảnh này mà tự sát.

Vì lẽ đó bên dưới vẻ ngoài huy hoàng của Thiếu Lâm Tự kia, bên trong Hắc ngục lại ẩn chứa âm tà oán khí nặng nề, so với ma đạo còn mạnh mẽ hơn.

Một võ giả tu luyện phật môn công pháp bị ném tới nơi như thế, đừng nói tu luyện, không tẩu hỏa nhập ma là tốt lắm rồi.

Vì lẽ đó nên bây giờ Không Hành mới hoài nghi thực lực của Không Trừng rốt cuộc còn được bao nhiêu.

Huyền Minh không quản hắn mà trực tiếp kêu Không Ngộ cũng đi tới Hắc ngục.

Là Giới luật đường thủ tọa đời trước, phần lớn tội nhân trong Hắc ngục đều là hắn tự mình thẩm phán và giam giữ, chỉ là hắn vĩnh viễn cũng không nghĩ đến hắn sẽ giam chính sư đệ của mình ở trong đó.

Lúc trước Không Ngộ là người thiết diện vô tư, thậm chí có thể nói là kẻ không hiểu nhân tình, chỉ có một người có thể hắn sẽ mở ra một con đường, vậy thì chình là Không Trừng.

Bất luận Không Trừng ở bên ngoài là uống rượu cũng được, hay là tùy ý làm bậy cũng được, phần lớn đều là hắn dọn dẹp cho Không Trừng.

Không nghĩ tới cuối cùng mọi chuyện làm lớn lên, lớn đến mức một Giới luật đường thủ tọa như hắn không thể chống đỡ nổi nữa.

Hắc ngục của Thiếu Lâm Tự và tháp trấn ma đều ở núi sau Thiếu Lâm Tự bên trong một cái viện đơn độc.

Đi vào trong sân ở chính giữa có thể nhìn thấy một toà tháp chín tầng màu đen ở trong đó.

Tháp cao chín tầng này chỉ có một cánh cửa, đến một cái cửa sổ cũng không có, bên trong tháp lấp kín những tảng đá khắc chú văn.

Đây chính là tháp Trấn Ma đại danh đỉnh đỉnh đây, nơi thật sự trấn áp m đầu không phải trên tháp mà là dưới tháp.

Bên dưới chín tầng tháp Trấn Ma còn có mười tám tầng khác, tượng trưng mười tám tầng địa ngục, mỗi một tầng bên trong tháp Trấn Ma chỉ giam giữ một người.

Chỉ có điều cho tới nay mười tám tầng này vẫn chưa đầy, nguyên nhân rất đơn giản, không phải là bởi vì ma đầu quá ít, mà là ma đầu bị phế đi võ công ở đây hầu như đều chỉ gượng được mấy năm đã chết, không thì sẽ trường kỳ chiếm lấy vị trí không buông.

Phía sau tháp Trấn Ma còn có một cái cửa sắt đen to lớn, phía dưới cửa sắt là Hắc ngục, vị trí của Hắc ngục cũng giống vậy là ở dưới lòng đất, càng đi xuống không gian càng nhỏ, càng ở nơi sâu nhất thì người phạm tội nghiệt cũng lại càng nặng.

Không Trừng bị nhốt tại nơi sâu nhất của Hắc ngục, có thể tưởng tượng được lúc trước hắn gây ra cho Thiếu Lâm Tự thương tổn lớn bao nhiêu.

Hắc ngục chính là nơi trọng địa của Thiếu Lâm Tự, hai người thủ vệ ở cửa đều có thực lực Hóa Thần cảnh, nhìn thấy Huyền Minh tới đây, bọn họ dồn dập cung kính chắp hai tay tạo thành chữ thập hành lễ.

“Mở Hắc ngục ra đi.”

Nghe Huyền Minh ra lệnh, cửa lớn Hắc ngục ầm ầm một tiếng mở ra, trầm trọng dị thường, thậm chí ngay cả võ giả Hóa Thần cảnh cũng có chút vất vả.

Hơn nữa theo cửa lớn mở ra, một luồng âm tà oán khí nồng nặc phả vào mặt, khiến Huyền Minh cùng Không Ngộ đều có chút khó thích ứng.

Chờ đến sau khi bọn họ bước vào trong Hắc ngục, những tội nhân bị giam ở trong đó dồn dập đập lan can rống to, phát ra từng trận âm thanh như quỷ khóc sói tru.

“Thả ta ra ngoài!”

“Cao tăng Thiếu Lâm Tự từ bi, ta thật sự biết sai rồi, các ngươi thả ta ra ngoài đi!”

“Con lừa trọc đáng chết! Có bản lĩnh thì giết lão tử đi, mười tám năm sau lão tử lại là một hảo hán, chuyên chém các ngươi những con lừa trọc giả nhân giả nghĩa này!”

Đối với những lời hoặc xin tha, hoặc chửi rủa Huyền Minh đều không để ý, bọn họ cũng đã bị phong ấn tu vi rồi, thậm chí bọn họ đeo còng tay xiềng chân cũng có chứa trận pháp, có thể chế trụ tu vi thân thể của bọn họ, chưa đến kỳ hạn, ai cũng không ra được.

Huyền Minh cùng Không Ngộ tiếp tục đi xuống, người càng ngày càng ít, có thể bị giam ở nơi thấp nhất của Hắc ngục dường như đời này cũng đã không còn hi vọng ra ngoài rồi.

Đến tầng cuối cùng của Hắc ngục, xuất hiện trước mắt Huyền Minh cùng Không Ngộ chỉ có một nhà giam kỳ lạ.

Nhà giam này bên trong không có song sắt khắc trận pháp, tội nhân ở trong cũng không mang còng tay, xiềng chân phong ấn thực lực, bởi vì không cần thiết, là tự hắn phong ấn tu vi của chính mình, hắn muốn đi, người khác không ngăn được, hắn ở lại đây chỉ là vì muốn chuộc tội mà thôi.

Huyền Minh nhìn bóng người trong phòng giam kia, quần áo trên người đã không nhìn ra màu sắc, râu tóc cũng dài tới đất, căn bản là không nhìn rõ khuôn mặt.

Hơn nữa hắn còn đang nhắm hai mắt lại, nếu như không phải Huyền Minh có thể cảm nhận được rõ rệt tiếng hít thở của hắn, hắn thậm chí còn cho rằng người trước mắt này đã là một kẻ đã chết rồi.

Hơn nữa này đây vẫn là lần đầu Huyền Minh nhìn thấy Không Trừng, lúc chuyện của Không Trừng xảy ra tuy rằng hắn cũng đã gia nhập Thiếu Lâm Tự rồi, nhưng vào lúc ấy Huyền Minh

mới chỉ là tiểu sa di không học được võ đạo mà thôi, căn bản cũng không có tư cách đi gặp nhân vật cấp bậc này.

Chương 2369 - Dẫn đường

Dẫn đường

Mà lúc này nhìn thấy bộ dạng này của Không Trừng bộ dạng này, Không Ngộ trong lòng có chút cảm giác khó chịu.

Ngày xưa Không Trừng mặc dù là hòa thượng, nhưng bởi vì hắn từ rất sớm đã bước vào Hóa Thần cảnh, vì lẽ đó dung mạo vẫn luôn duy trì dáng dấp tuấn lãng hơn hai mươi tuổi, cũng là nhân vật tuấn kiệt trên giang hồ.

Kết quả bây giờ sao? Đã trở thành dáng vẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ.

“Sư đệ.” Không Ngộ nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Không Trừng mở mắt ra, sắc mặt Huyền Minh hơi có chút biến hóa.

Bởi vì trong ánh mắt Không Trừng quả thực hắn không nhìn thấy một chút ý chí sống sót nào, giống như một kẻ đã chết vậy.

Là ánh mắt tĩnh mịch không mang theo chút tình cảm nào, có thể nói đối với người trước mắt này, còn sống hay đã chết cũng không có gì quá khác nhau.

“Sư huynh, huynh đến gặp ta rồi à? Là Thiếu Lâm Tự có chuyện gì xảy ra sao?”

Không Trừng nói một câu, âm thanh khàn khàn khó nghe, giống như hạt cát ma sát vào cửa sắt.

Không Ngộ mở miệng, nhưng lại không biết nên nói gì, cuối cùng hắn chỉ có thể nói: “Sao ngươi biết?”

Không Trừng chớp chớp mắt, nhưng bên trong đó vẫn là một mảnh hư vô tĩnh mịch.

Hắn dùng âm thanh không mang theo chút cảm tình nào nói: “Nếu như Thiếu Lâm Tự không xảy ra chuyện, sao các huynh lại đến thăm tội nhân như ta? Kỳ thực ta ước gì các huynh

không tới, vì một khi các huynh đến, chứng tỏ rằng Thiếu Lâm Tự gặp phải đại địch uy hiếp đến căn cơ, thậm chí nguy hiểm đến mức Thiếu Lâm Tự cũng tội nhân như ta ra tay. Nhưng mà cũng được, vì ngày đó ta đã chờ rất lâu rồi, ta nợ Thiếu Lâm Tự, chỉ có thể dùng chính cái mạng này của ta đền trả. Chờ đem ta mạng của mình trả lại cho Thiếu Lâm Tự xong, ta liền có thể an tâm đi tìm Tiểu Di rồi."

Tiểu Di trong miệng Không Trừng hẳn là Thánh nữ Âm La tông kia, nhìn thấy hắn hiện tại vẫn nhớ mãi không quên ma nữ kia, Huyền Minh không khỏi cau mày nói: "Không Trừng sư thúc, chẳng lẽ lúc đó người không hề hối hận sao?"

Trong ánh mắt tịch mịch của Không Trừng lóe lên một vệt hào quang nhỏ yếu, nhưng lập tức liền lại trở nên ảm đạm.

Hắn nhàn nhạt nói: "Hối hận? Từng có hối hận, nhưng ta nhưng không hối hận quen biết Tiểu Di, mà là hối hận ta không có năng lực dẹp loạn ân oán của Thiếu Lâm Tự cùng Âm La tông lúc đó."

Huyền Minh trầm giọng nói: "Có vài ân oán không cần dẹp loạn, Âm La tông ngày xưa thân là một trong Cửu Ngục Tà Ma, làm nhiều việc ác, phát hiện dư nghiệt của bọn họ, Thiếu Lâm Tự ta đương nhiên phải tiêu diệt."

Không Trừng nhìn Huyền Minh, thật giống như nhìn thấy những sư huynh sư đệ của mình ngày xưa, hắn thở dài một tiếng nói: "Thiện ác chính tà, ân ân oán oán, quay đầu lại cũng chỉ là công dã tràng mà thôi, sai rồi, tất cả mọi người đều sai rồi!"

Huyền Minh vừa muốn nói cái gì, nhưng lúc này Không Trừng đột nhiên đứng dậy, khí thế trên người dâng lên nhanh chóng, tựa như muốn xuyên thủng toàn bộ hắc ngục.

Bị giam giữ gần trăm năm, thực lực của Không Trừng không chỉ không thụt lùi, trái lại để Huyền Minh mới lên cấp Chân Vũ cảm nhận được một tia áp lực dày đặc!

Phật nói tứ đại giai không, Không Trừng trong lòng đã vô yêu vô hận, không oan không oán, nhưng này cũng không phải tứ

đại giai không nhìn thấy thế sự, mà là đã không còn chút ý chí sống nào, tứ đại giai không tĩnh mịch bình thường.

Đối mặt áp lực của Tô Tín áp lực, Thiếu Lâm Tự bên này hầu như là vận dụng toàn bộ lá bài tẩy đến ứng chiến, mà Tô Tín tuy rằng nhìn như khí thế hùng hổ mang theo đại quân đi tới Thiếu Lâm Tự, một bộ dạng muốn tàn sát Thiếu Thất sơn nhưng trên thực tế phái một nhóm ám vệ ở trong bóng tối hành động, Tô Tín chỉ là phụ trách ở bề ngoài dẫn dụ Thiếu Lâm Tự cùng với ánh mắt của một đám người giang hồ mà thôi.

Có lúc giết người dùng dao, có lúc giết người lại dùng não, điều này hoàn toàn quyết định bởi đối thủ của ngươi là ai.

Như trước kia loại đức hạnh như Thiên Cơ Cốc Tô Tín hoàn toàn không cần động não, trực tiếp dùng dao là được rồi.

Mà đối phó Kim Trướng Hãn Quốc Tô Tín lại cần hơi hơi động não.

Nhưng bây giờ đối phó Thiếu Lâm Tự, Tô Tín chưa từng quá coi thường đối phương, một người đứng đầu Phật môn truyền thừa gần vạn năm, có trời mới biết bọn họ đến tột cùng có cái lá bài nào trong tay.

Như tông môn cấp bậc Thiếu Lâm Tự cùng Tạo Hóa Đạo Môn có thể truyền thừa xuống, xưa nay đều không phải tin tưởng sức mạnh của cá nhân, mà là dựa vào những võ giả tinh nhuệ xưa nay đều không phạm sai và những quân bài tẩy để để bảo toàn sức mạnh cho môn phái giữa đại nạn.

Cho nên đối với Thiếu Lâm Tự, Tô Tín sẽ không giống đối phó với Thiên Cơ Cốc trực tiếp đơn giản như vậy.

Đương nhiên Tô Tín vẫn tương đối yêu thích dùng những phương thức đơn giản trực tiếp kia để đối phó kẻ địch, có thể sử dụng sức mạnh mạnh nhất nghiền ép đối thủ, tội gì mất công mất sức tính kế tính tới tính lui?

Lúc này động tác của Tô Tín bên này đã hấp dẫn phần lớn người ánh mắt người trong giang hồ, xem tư thế này của Tô Tín tất cả mọi người đều có thể biết, lần này Tô Tín không phải là đang đùa giỡn, hắn mang theo nhiều người như vậy lên

núi Thiếu Thất không phải là du ngoạn đạp thanh mà đi, mà là chuẩn bị muốn tàn sát Thiếu Lâm!

Chương 2370 - Dẫn đường (2)

Dẫn đường (2)

Ngay khi Tô Tín vừa tới Hà Nam Đạo, Hoàng Bỉnh Thành đi tới bên Tô Tín nhẹ giọng nói: "Đại nhân, Lý Phôi đã mang người đến rồi."

"Mang tới đi." Tô Tín gật gật đầu nói.

Lý Phôi đi tới, trong tay hắn còn mang theo một tên võ giả Hóa Thần cảnh.

Chỉ có điều lúc này tên võ giả Hóa Thần cảnh này sắc mặt trắng bệch, toàn thân kinh mạch đều bị phong bế, trong mắt lập loè vẻ hoảng sợ.

Tô Tín rất hứng thú liếc mắt nhìn võ giả kia, Hoàng Bỉnh Thành đưa tới một tờ giấy, Tô Tín liếc mắt nhìn nội dung trong đó, không nhanh không chậm thì thầm: "Giang Thần, vốn là tên lưu manh dưới núi Thiếu Thất, bởi vì trêu ghẹo nữ tử mà bị võ tăng Thiếu Lâm Tự dạy dỗ, nhưng cũng bất ngờ phát hiện ngươi có thiên phú võ đạo không tệ, đó là lúc Thiếu Lâm Tự chính trực dùng người, liền thu ngươi làm tục gia đệ tử Thiếu Lâm Tự, đồng thời quản giáo chặt chẽ. Ngươi vào La Hán đường hai mươi ba năm, từ một người chỉ hơi biết quyền cước lưu manh vô lại đạt được thành tựu Hóa Thần, trong một đời tục gia đệ tử cũng coi như là kiêu sở nhân vật rồi , nhưng đáng tiếc ngươi lại bản tính khó dời, trước sau phá sát giới sắc giới, dám to gan đùa giỡn Tạ quận Vương thị nữ đệ tử, bị Tạ quận Vương thị tìm tới cửa, cuối cùng Thiếu Lâm Tự tuy rằng đem chuyện này ép xuống, nhưng ngươi nhưng cũng bởi vậy bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm Tự, từ đây đối với Thiếu Lâm Tự lòng mang oán hận, ta nói đúng không?"

Giang Thần lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn nói: "Tô đại nhân nói đều đúng, nhưng tại hạ xưa nay đều chưa từng đối địch với Tô đại nhân!"

Giang Thần nói lời này đúng là sự thật, trước đây Tô Tín tuy rằng giết rất nhiều tục gia đệ tử Thiếu Lâm Tự nhưng Giang Thần với bọn hắn không giống nhau.

Lúc trước Thiếu Lâm Tự trục xuất diện rộng tục gia đệ tử nguyên nhân chủ yếu là do Huyền Đàm ra lệnh, còn một nguyên nhân khác là bởi vì những tục gia đệ tử này thật sự có chút vô dụng, một con chuột làm hỏng cả nồi cháo.

Không nghi ngờ chút nào, Giang Thần này chính là con chuột kia, vì lẽ đó trong ngày thường hắn căn bản là không lui tới cùng những tục gia đệ tử Thiếu Lâm Tự đó, những tục gia đệ tử Thiếu Lâm Tự khác cũng là hận hắn, người như thế làm bại hoại danh tiếng Thiếu Lâm Tự, khiến bọn họ bị liên lụy mà bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm Tự.

Cho nên lúc ban đầu Tô Tín đại khai sát giới với những tục gia đệ tử kia, Giang Thần tránh được một kiếp, hơn nữa hắn cũng không có một chút nào ý nghĩ trả thù, giống như lúc trước Tô Tín từng nói, hắn còn đã từng bởi vì chuyện này mà đối với Thiếu Lâm Tự lòng mang oán hận đây.

Tô Tín trên mặt mang theo nụ cười ôn hoà, vỗ vỗ bả vai Giang Thần nói: “Đừng sợ, ta đối với ngươi không có ác ý, người trên giang hồ đều biết, Tô Tín ta ân oán rõ ràng, ngươi đã không còn quan hệ gì với Thiếu Lâm Tự rồi, vậy ngươi còn lo lắng cái gì?”

Tô Tín không nói như vậy cũng còn tốt, hắn vừa nói như thế, này Giang Thần lại càng run rẩy hơn.

Trong mắt những võ giả nhỏ chưa từng va chạm xã hội, hắn là võ giả Hóa Thần cảnh cao cao tại thượng, nhân vật cấp bậc tông sư, nhưng là ở trong mắt Tô Tín cấp bậc này, hắn e sợ đến một con kiến cũng không bằng, sẽ dễ dàng bị ép chết!

Hơn nữa danh tiếng Tô Tín trên giang hồ ai không biết? Xưng tên thủ đoạn tàn nhẫn, trở mặt không quen biết.

Hắn nếu như thật sự đối với mình không có ác ý, vậy vì sao phải bắt mình tới đây?

Lúc này nụ cười ôn hòa trên mặt Tô Tín dưới cái nhìn của hắn quả thực thật giống như là muốn ăn thịt người vậy, khiến cho

hắn có một loại cảm giác không rét mà run.

“Được rồi, đừng run, ta tìm ngươi đến đây chỉ là muốn để ngươi giúp ta làm chút chuyện mà thôi.” Tô Tín nhàn nhạt nói.

Vừa nghe Tô Tín nói như vậy, Giang Thần vội vàng nói: “Tô đại nhân muốn tiểu nhân làm gì cứ việc nói là được rồi, tiểu nhân tuyệt không chối từ!”

Tô Tín nhìn trên mặt hắn mang theovẻ mặt tựa như cười mà không phải cười nói: “Kỳ thực cũng không phải chuyện gì lớn, ta đến Thiếu Thất sơn vì cái gì hẳn là ngươi biết, mấy tên lừa trọc Thiếu Lâm Tự này chọc ta, hiện tại ta đến báo thù mà thôi. Ngươi khi đó ở trong Thiếu lâm tự mặc dù là tục gia đệ tử, nhưng cũng tu luyện tới Hóa Thần cảnh, nếu như không phạm giới luật, là rất có thể được quy y, thu nhận làm đệ tử chính thức. Đã như vậy, bên trongThiếu Lâm Tự có một ít tin tức ngươi cũng có thể rất rõ ràng, đặc biệt liên quan với Hắc ngục cùng tháp tháp Trấn Ma hai nơi đó, theo ta được biết, lúc trước Thiếu Lâm Tự vì rèn luyện sức chiến đấu của những đệ tử như các ngươi đều là phái các ngươi đi bắt những hung tặc ác đồ, sau đó do các ngươi tự mình giam giữ đến Hắc ngục hoặc là bên trong tháp Trấn Ma. Hiện tại ngươi đem thông tin về hai nơi này nói hết ra, đồng thời lúc chúng ta đánh bại Thiếu Lâm Tự thì mang theo người của ta tiến vào bên trong, chỉ hai chuyện này, có phải là rất đơn giản?”

Lời này Tô Tín vừa nói ra, Giang Thần sắp sợ hãi đến khóc lên rồi.

Tô Tín có ý gì? Đây là muốn hắn làm người dẫn đường hả!

Chương 2371 - Dẫn đường (3)

Dẫn đường (3)

Nhưng vấn đề là này người dẫn đường này dễ làm như vậy sao? Tô Tín hắn không trêu chọc nổi, đối với Thiếu Lâm Tự dạy hắn một thân võ nghệ hắn cũng là không trêu chọc nổi.

Hắn mặc dù là tục gia đệ tử, nhưng cũng coi như là xuất thân từ Thiếu Lâm Tự, chính vì như thế hắn mới biết sự khủng bố của Thiếu Lâm Tự.

Hiện tại để hắn là Tô Tín làm người dẫn đường đánh vào Thiếu Lâm Tự, theo Giang Thần quả thực chính là đang tự tìm cái chết, đương nhiên không phải Tô Tín đang tìm cái chết, mà là hắn đang tìm cái chết.

Vì lẽ đó Giang Thần chỉ có thể từ chối nói: "Tô đại nhân, không phải ta không giúp đỡ, mà là ta thật sự không biết tin tức nơi đó. Trước kia chúng ta có ra tay bắt lấy những tên hung đồ ác tặc trên giang hồ, nhưng chúng ta bình thường đều là bắt lấy bọn họ sau đó liền giao người cho Giới luật đường, mà ta là La Hán đường tục gia đệ tử, đối với những thứ này ta thật sự không biết."

Tô Tín nhíu nhíu mày nói: "Không biết? Vậy thì chứng minh ta tìm sai người rồi hả?"

Giang Thần vội vàng gật đầu nói: "Không sai, những mà ta biết trên giang hồ còn có một vài tục gia đệ tử xuất thân Giới luật đường, Tô đại nhân nếu như cần, ta sẽ nói cho ngài vị trí của bọn họ."

Tử đạo hữu bất tử bần đạo, đã đến lúc này rồi, Giang Thần cũng không kịp nhớ tình sư huynh đệ ngày xưa nữa rồi.

Đương nhiên bản thân hắn liền không phải người tốt lành gì, cái gọi là tình sư huynh đệ, kỳ thực phần lớn đều chỉ là lợi dụng mà thôi.

Tô Tín khoát tay chặn lại nói: "Tin tức không cần nữa, thủ hạ ám vệ của ta tự khắc sẽ đi thăm dò, nhưng ngươi nếu như cái gì cũng không biết, không phải chính là rác rưởi sao? Một tên rác rưởi, cần hắn làm gì? Kéo ra ngoài giết đi, đúng rồi, giao cho võ giả Huyết Thần Giáo đến giết, một tên võ giả Hóa Thần cảnh khí huyết cũng không phải là không tốt, không nên lãng phí."

Giang Thần trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ vô tận, hắn vội vàng nói: "Tha mạng! Tô đại nhân tha mạng! Ta đồng ý dẫn đường, tin tức Hắc ngục cùng tháp Trấn Ma ta cũng biết, ta còn biết một bí mật liên quan tới tháp Trấn Ma!"

Lựa chọn làm người dẫn đường khả năng sau đó hắn sẽ chết, nhưng nếu như không chọn, bây giờ hắn sẽ chết, đạo lý đơn

giản như vậy Giang Thần tự nhiên biết mình nên chọn như nào.

Tô Tín phủi ta nhìn hắn một cái, đối phó hạng người ham sống sợ chết như này cần mạnh bạo, bằng không hắn sẽ không nói lời thật.

“Vậy thì nói đi, nói hết tất cả những gì ngươi biết.”

Giang Thần vội vàng nói: “Tin tức về Hắc ngục đại thể người trên giang hồ hẳn là cũng đều biết rồi, chỉ có điều Hắc ngục so với tưởng tượng của người trên giang hồ phải lớn hơn.

Hắc ngục chôn sâu dưới lòng đât đất mấy trăm trượng, có thể giam giữ hơn vạn người, mỗi người bị giam giữ trong hắc ngục thì đều sẽ bị phong cấm tu vi, đeo còng tay xiềng tới khắc đầy phù văn khiến cho bọn họ bất kể là chân khí hay là thân thể đều bị phong cấm, giống như một người bình thường.

Toàn bộ võ giả trong Hắc ngục vô số, yếu nhất chính là Tiên Thiên cảnh giới, nghe nói có mấy cường giả thậm chí đã đạt đến Dương Thần cảnh.

Cho tới tháp Trấn Ma, cái này tiểu nhân là thật sự không biết, trong Hắc ngục giam giữ ma đạo hung đồ dù cho thực lực mạnh đến đâu, phạm vào tội nghiệt cũng là có hạn, cho nên mới phải bị giam giữ ở trong Hắc ngục.

Mà phía dưới tháp Trấn Ma trấn áp đều là những loại hung ác vô cùng, ma đạo cự kiêu phạm phải tội nghiệt ngập trời hoặc là tuyệt thế hung nhân, nhân vật như vậy ta tuyệt đối không tiếp xúc nổi.

Toàn bộ trên tháp Trấn Ma có chín tầng, nhưng mà những cái kia là thật, tương đương với bên trong đều là trận pháp.

Mà ở bên dưới tháp Trấn Ma mười tám tầng, đại diện cho mười tám tầng Địa ngục, lúc trước ta rời khỏi Thiếu Lâm Tự thì tháp Trấn Ma chưa từng đầy dù là một nửa, những năm gần đây bọn họ chết không biết bao nhiêu, lại thêm không biết bao nhiêu tiểu nhân thật sự không biết.

Nhưng tiểu nhân nhưng nghe nói qua một cái truyền thuyết, là một trong những đệ tử chính thức La Hán đường Thiếu Lâm

Tự đó nói cho ta, bọn họ nói tầng thấp nhất tháp Trấn Ma giam giữ một vị tuyệt thế đại ma đầu, thậm chí đã giam hắn hai, ba trăm năm, nhưng vẫn không chết, còn sống, mỗi khi đến đêm trăng tròn bọn họ còn có thể nghe được ma đầu này gào thét.

Nhưng điều này cũng chỉ là một truyền thuyết, ngược lại tiểu nhân xưa nay không nghe quá cái gì ma đầu gào thét, bị phế đi tu vi ném tới dưới tháp Trấn Ma, coi như là Chân Vũ cảnh cường giả hai, ba trăm năm sớm đã chết rồi mới đúng."

Giang Thần một mạch nói ra sự thật. Tô Tín thoả mãn gật đầu.

Từ khi nào Thiếu Lâm Tự là trở thành người đứng đầu võ lâm, theo như Tô Tín biết thì hẳn là trước lúc Thiếu Lâm Tự thành lập Hắc ngục và tháp Trấn Ma, giam cầm vô số cự kiêu ma đạo trên giang hồ.

Khiến cho Thiếu Lâm Tự từ một tông môn giang hồ trở thành một thẩm phán giả, thân phận này đương nhiên sẽ khiến người khác không tự chủ được kính nể.

Vì lẽ đó bây giờ việc Tô Tín cần phải làm là đánh bại bọn hắn, để Thiếu Lâm Tự mất đi sự kính nể kia.

Chương 2372 - Đánh tới sơn môn

Đánh tới sơn môn

Về việc sau khi phá vỡ Hắc ngục và tháp Trấn Ma thả ra những ác tặc hung đồ kia có thể làm hại võ lâm hay không, không phải chuyện Tô Tín cần quản.

Huống hồ với tình huống hiện tại trên giang hồ, cũng đã là một mảnh hỗn loạn, cho bọn họ thêm chút cũng không loạn đến mức nào được.

Tô Tín chỉ Lý Phôi nói: "Chỉ cần ta đánh vào Thiếu Lâm Tự, ngươi ngay lập tức theo hắn đồng thời đi tới Hắc ngục cùng tháp Trấn Ma, thả hết những người trong Hắc ngục và tháp Trấn Ma ra. Còn có ngươi, đừng hòng chạy. Năng lực của ám vệ ngươi cũng biết, ngươi muốn chạy cũng chạy không thoát."

Lý Phôi ở một bên mặt không chút thay đổi nói: "Đại nhân yên tâm, ở trước mặt ta, hắn chạy nhanh hơn nữa cũng không

thể nhanh hơn kiếm của ta.”

Giang Thần run lên, lộ ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, vào lúc này hắn chạy thế nào được? Dù sau trước hay sau đều là chết, chỉ có một con đường đi vào trong bóng tối.

Lúc này trên Thiếu Thất sơn, những võ tăng vốn canh giữ ở sơn đạo trong Thiếu Lâm Tự đột nhiên biến mất không còn tăm hơi, thậm chí đến ngay cả cửa núi Thiếu Lâm Tự cũng đóng thật chặt.

Còn ở dưới Thiếu Thất sơn, người các phái đều đang âm thầm quan sát động tĩnh trong đó, thậm chí có một số người còn đến từ Tiên vực.

Bên trong Đại Hùng Bảo điện, Huyền Minh thở dài một cái nói: “Các vị, Tô Tín đã đến rồi, chúng ta…”

Hắn còn chưa nói hết, chỉ nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng vang thật lớn, hào quang kiếm đạo ngút trời mà đến, cửa núi Thiếu Lâm Tự ầm ầm một tiếng, trực tiếp vỡ vụn!

Huyền Minh vẻ mặt nhất thời sững sờ, bên trong Đại Hùng Bảo điện ai cũng không nghĩ tới, Tô Tín đến chỗ Thiếu Lâm Tự bọn họ vậy mà không nói hai lời, trực tiếp phá cửa, quả thực chính là không theo cách đánh bình thường.

“Tô Tín! Ngươi khinh người quá đáng!”

Huyền Minh giận dữ quát một tiếng, trực tiếp dẫn theo mọi người đi ra ngoài điện.

Lúc này ngoài cửa núi những người khác cũng bị hành động của Tô Tín làm cho kinh ngạc đến ngây người rồi.

Coi như ngươi muốn đối phó Thiếu Lâm Tự, như thế nào cũng phải đợi người của Thiếu Lâm Tự đi ra đàm luận điều kiện trước rồi nói, hiện tại vừa tới liền trực tiếp phá cửa, cái kiểu gì vậy?

Thật ra đối với Tô Tín mà nói, bây giờ hắn tìm người của Thiếu Lâm Tự đánh nhau đã không còn ý nghĩa rồi.

Bởi vì có hệ thống nhiệm vụ ở đây, coi như là không có trừng phạt, vì để khen thưởng cho Tô Tín vắt hết óc giết chết Thiếu

Lâm Tự, mọi người cũng đã đi đến kế hoạch mức này, hai bên căn bản là đã không có bất kỳ chỗ nào hòa hoãn rồi, lúc như thế này còn có cái gì có thể đàm luận, trực tiếp đánh luôn đi.

Nhưng mà lúc này Tô Tín nhìn cái cửa núi kia, trong mắt lộ ra một tia rất hứng thú.

Một kiếm vừa rồi của hắn kia đừng nói là một cửa núi, cho dù là một ngọn núi nhỏ cũng có thể vỡ vụn, kết quả Thiếu Lâm Tự này bảng hiệu ở cửa lớn tuy rằng bị nổ nát, nhưng trong nháy mắt Tô Tín đánh tan cửa lớn, một luồng trận pháp mang theo phật quang cũng đã giáng lâm, chặn lại chín mươi chín phần trăm sức mạnh của Tô Tín.

Xem ra Thiếu Lâm Tự này hẳn là thay đổi trận pháp rồi, Tô Tín nhớ tới lần trước mấy người Lý Bá Dương đến Thiếu Lâm Tự, uy lực trận pháp này không có mạnh như vậy.

Như vậy xem ra, hiện tại Thiếu Lâm Tự đúng là coi trọng hắn vô cùng, trực tiếp sử dụng lá bài tẩy của chính mình.

Hai người Huyền Minh cùng Huyền Chân mang theo một đám võ giả Thiếu Lâm Tự đến đây, hai người không hề che giấu một chút nào một thân khí tức mạnh mẽ của Chân Vũ.

Phát hiện này khiến mọi người ở đây nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh, lần này quả nhiên không có uổng công, Thiếu Lâm Tự vậy mà lại xuất hiện hai tên Chân Vũ cảnh, quả thật không hổ danh là tông môn truyền thừa hơn vạn năm phật tông đứng đầu Thiếu Lâm Tự.

Mà nhìn thấy cảnh tượng như thế này, một số ma đạo tông môn thầm mắng Thiếu Lâm Tự ở trong lòng, mấy con lừa trọc này quả nhiên nham hiểm, may mà lần này là Tô Tín giành trước ra tay với Thiếu Lâm Tự, bằng không bọn họ đã dđi vào con đường này của Thiếu Lâm Tự rồi!

Những năm gần đây sự áp chế của Thiếu Lâm Tự đối với Cửu Ngục Tà Ma cũng coi như lợi hại, vì lẽ đó khi Huyền Khổ vừa đi, lập tức liền có một số ma đạo tông môn nổi lên tâm tư.

Bọn họ cũng không có vọng tưởng muốn tiêu diệt Thiếu Lâm Tự, nhưng chỉ cần có thể xé nát một miếng thịt từ trên người Thiếu Lâm Tự xuống là được rồi.

Nhưng ai ngờ Thiếu Lâm Tự này cũng gian xảo vô cùng, có hai tên Dương Thần lên đến cấp Chân Vũ nhưng vẫn luôn che giấu, đây rõ ràng là một cái bẫy, muốn xem thử đến tột cùng có ai dám đâm đầu vào hay không.

Huyền Minh nhìn cái cửa núi đã bị nổ nát vụn vỡ màu đỏ loét, thậm chí ba chữ bảng hiệu "Thiếu Lâm Tự" viết trên cửa cũng bị nổ nát, chuyện như vậy chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với tông môn.

"Tô Tín! Ngươi cho rằng Phương Trượng đi rồi, Thiếu Lâm Tự ta sẽ dễ bắt nạt sao? Ngươi sỉ nhục Thiếu Lâm Tự ta như vậy, từ nay về sau, Thiếu Lâm Tự ta nhất định không đội trời chung với ngươi!"

Chương 2373 - Đánh tới sơn môn (2)

Đánh tới sơn môn (2)

Huyền Minh nghiến răng nghiến lợi phun ra câu nói này, Huyền Chân bên cạnh hắn tuy rằng một câu cũng không nói, nhưng trong mắt cũng là tràn ngập sát ý.

Ở một vài thời điểm Huyền Chân tuy rằng không đồng ý cách làm việc của Thiếu Lâm Tự, nhưng điều này cũng không thể thay đổi hắn chính là đệ tử thật sự của chính tông Thiếu Lâm Tự, bây giờ Tô Tín một kiếm phá huỷ cửa núi Thiếu Lâm Tự, cũng như là ở trước mặt mọi người đánh vào mặt của hắn.

Tô Tín nhàn nhạt nói: "Các ngươi cho rằng trước đây ta sợ Huyền Khổ à? Lẽ nào lúc Huyền Khổ còn ở đây ta chưa đánh tới cửa núi Thiếu Lâm Tự các ngươi à? Còn có, cũng không cần không đội trời chung, bởi vì qua lần này, trên giang hồ sẽ không còn Thiếu Lâm Tự nữa!"

Những năm gần đây, không ít lần Thiếu Lâm Tự bị đánh tới cửa núit, nhưng mất mặt nhất chính là lần trước bởi vì một chuyện của Hinh Nhi bị Tô Tín đánh tới cửa cực kỳ nhục nhã, thậm chí khiến cho Thiếu Lâm Tự trực tiếp đóng cửa núi một năm.

Hiện tại Tô Tín đứng ở đây, lại một lần nữa nhắc lại, không khác rắc muối vào vết thương của Thiếu Lâm Tự, hơn nữa còn

chuẩn bị đâm thêm mấy đao.

Huyền Chân trong mắt lộ ra một tia lạnh lùng nói: “Phí lời với hắn làm gì? T Tín, ngươi muốn diệt Thiếu Lâm Tự ta, cũng phải xem thử ngươi có thực lực đó hay không. Lúc trước trận chiến Dương thần cảnh đó ta thua, hiện tại mọi người đều là Chân Vũ, đấu một trận nữa! Nhưng lần này không phải là phân thắng bại, mà là quyết sống chết! Hoặc là ngươi giẫm lên thi thể của ta bước vào Thiếu Lâm Tự, hoặc là ngươi liền mãi mãi bỏ mình lại trên Thiếu Thất sơn!”

Dứt lời, Huyền Chân liền muốn ra tay, nhưng lại bị Huyền Minh ngăn lại.

Huyền Minh nhếch hai mắt màu đỏ nhìn Tô Tín, nhưng cuối cùng hắn vẫn là thở dài một cái nói: “Tô Tín, ngươi thật sự muốn quyết chiến với Thiếu Lâm Tự ta sao? Đừng quên bây giờ là lúc nào, giang hồ thời loạn lạc, vực ngoại người hạ giới, Phương Trượng tuy rằng đi rồi, nhưng chỗ dựa Địa Tạng Vương sau lưng ngươi cũng rời đi rồi. Vào lúc này ngươi theo Thiếu Lâm Tự ta tử chiến, Tây Bắc của ngươi phải làm sao? Chẳng lẽ ngươi tự phụ đến mức muốn tiêu diệt Thiếu Lâm Tự ta mà không tốn chút binh tốt nào sao? Phàm là nên vì đại cục cân nhắc, ngươi và ta ở đây liều mạng chém giết, bất luận đối với khắp cả giang hồ hay là đối với chính chúng ta tới nói, đều không phải chuyện tốt đẹp gì.”

“Đại cục? Bây giờ ngươi nói đại cục gì với ta?”

Tô Tín nhìn Huyền Minh ánh mắt tràn ngập vẻ châm chọc: “Lúc trước khi ở trong thành Bạch Đế, lúc Huyền Khổ muốn giết ta sao không ai nói với ta chuyện đại cục? Huống hồ, coi như là giang hồ thời loạn lạc, máu chảy thành sông, có quan hệ gì đến ta, lại ảnh hưởng gì đến ta? Huyền Minh, nếu như ngươi muốn chết có thể diện, vậy thì tự sát đi, bằng không, các ngươi sẽ chết rất khó coi!”

Huyền Minh có chết khó coi hay không điều đó người khác không biết, nhưng lúc này sắc mặt hắn đã khó coi tới cực điểm.

Lời nói của Tô Tín đã nói rõ một điều rồi, tức là Thiếu Lâm Tự nhất định phải diệt, chuyện này không có thương lượng!

Tô Tín trực tiếp vung tay lên, trong nháy mắt mấy vạn ám vệ cùng Huyết Thần Giáo võ giả ngay lập tức vây quanh Thiếu Lâm Tự hoàn toàn, một khi đánh vỡ trận pháp, những ám vệ này cùng với Huyết Thần Giáo võ giả sẽ trực tiếp cùng nhau tiến lên, triệt để diệt môn Thiếu Lâm Tự!

Kỳ thực nếu như không tính Chân Vũ cảnh tồn tại, ám vệ và Huyết Thần Giáo còn kém rất rất xa Thiếu Lâm Tự.

Dù sao đại tông môn truyền thừa vạn năm như Thiếu Lâm Tự này vốn không bao giờ thiếu nhân tài, hơn nữa Thiếu Lâm Tự vẫn đi con đường tinh anh, lấy đệ tử trình độ tầm trung trong Thiếu Lâm Tự ra so sánh cùng với ám vệ và Huyết Thần Giáo, đệ tử của Thiếu Lâm Tự có thể đánh ba ám vệ, đánh bảy tám võ giả Huyết Thần Giáo.

Đây không phải Tô Tín khinh thường thực lực của chính mình, ám vệ mặc dù là tỉ mỉ lựa chọn, Huyết Thần Giáo cũng không còn là Huyết Ma giáo ngày xưa cần tin tưởng chiến thuật biển người mới có thể giết tông môn địch, nhưng dù sao hai người này bồi dưỡng thời gian ngắn ngủi, hơn nữa số thành viên phần lớn đều là xuất thân võ giả Tây Bắc đạo, chỉ có một số ít mới là tinh nhuệ Tô gia.

Tây Bắc vốn không như Trung Nguyên, Thiếu Lâm Tự chính là người đứng đầu chính đạo, không chỉ có thể chiêu mộ đệ tử ở Hà Nam Đạo, còn có vô số người mộ danh xin vào, đệ tử chất lượng đương nhiên không phải tích lũy của Tô Tín những năm qua.

Chỉ có điều thực lực không đủ, thủ đoạn đến tập hợp, có lúc giết người, cũng không chỉ phụ thuộc vào cảnh giới.

Thủ hạ ám vệ dưới ta Tô Tín đi theo Lý Phôi, ngoại trừ một phần am hiểu tìm hiểu tình báo, những người khác đều có kỹ năng giết người tàn nhẫn nhất.

Võ công không được, nhưng trong tay bọn họ có vô số từ Đường môn thu được ám khí mạnh mẽ, còn có Tôn Bất Hại tự

tay nghiên cứu chế tạo các loại độc vật lợi hại, đều bị bọn họ rèn luyện vào ẩn vào vụ khí.

Mà Huyết Thần Giáo võ giả đều là những kẻ kiêu ngạo trên giang hồ, trong tay bọn họ hung tàn thủ đoạn là vô số, nếu như Tô Tín có thể thuận lợi giải quyết Huyền Minh và những Chân Vũ, diệt Thiếu Lâm Tự, cũng không phải là không có khả năng này!

Chương 2374 - Lấy một địch ba

Lấy một địch ba

Huyền Minh sắc mặt âm trầm, liều mạng huyết chiến một trận đã khó tránh khỏi, trên thực tế loại cuộc chiến diệt môn này Thiếu Lâm Tự cũng trải qua, hơn nữa còn không ít.

Nhưng này trong những cuộc chiến diệt môn, Thiếu Lâm Tự đều là diệt người bên kia, mà những người bị diệt môn cũng đều là những người làm nhiều việc ác ma đạo tông môn hoặc là hung đồ thế lực, không nghĩ tới hôm nay, bọn họ Thiếu Lâm Tự lại trở thành người bị diệt môn.

Huyền Minh vung tay lên, lúc này bên trong Thiếu Tâm Tự có một trận phật quang óng ánh bốc lên, nhu hòa cực kỳ nhưng cũng mang theo sức mạnh vô cùng kiên định, thậm chí so với trận đạo hào quang kia càng thêm mạnh mẽ!

Trận pháp của Thiếu Lâm Tự rất mạnh, cũng là những cường giả Thiếu Lâm Tự ngày xưa từ thời kỳ thượng cổ lưu lại, nhưng chỉ dựa vào những trận pháp này không ngăn được Tô Tín.

Lá bài tẩy chân chính của Thiếu Lâm Tự là xá lợi trong tháp cung phụng những phật cốt xá lợi kia.

Mỗi khi cao tăng Thiếu Lâm Tự vừa đến tuổi thọ đã hết thời gian liền sẽ chủ động trở lại bên trong Thiếu Lâm Tự quy khư viên tịch, lưu lại phật cốt xá lợi của chính mình tiếp tục bảo vệ Thiếu Lâm Tự.

Những đệ tử khác của Thiếu Lâm tự có thể ở dưới xá lợi tháp tu luyện, bị động thu nạp sức mạnh do phật cốt xá lợi kia phóng ra.

Mà tác dụng chân chính của phật cốt xá lợi là ở thời khắc mấu chốt thay thế bọn họ, vì bọn họ bảo vệ Thiếu Lâm Tự!

Theo động tác của Huyền Minh, xá lợi trong tháp của Thiếu Lâm Tự, hết thảy phật cốt xá lợi toàn bộ bay lên, trải rộng toàn bộ Thiếu Lâm Tự trong trận pháp, Thiếu Lâm Tự bao quanh toàn bộ Thiếu Thất sơn đều được phật quang kia bao phủ.

Huyền Minh nhìn Tô Tín lạnh lùng nói: "Có các đời tổ tiên Thiếu Lâm Tự ta bảo vệ, ngươi còn vọng tưởng diệt Thiếu Lâm Tự ta, thật sự nghĩ Thiếu Lâm Tự ta không có nửa phần chuẩn bị?"

Tuy rằng Huyền Minh hiện tại trong miệng nói kiên cường, nhưng mà kỳ thực hắn vẫn là có chút đau lòng.

Phật cốt xá lợi không phải trận pháp, trận pháp có thể tuần hoàn sử dụng, nhưng phật cốt xá lợi dùng xong một lần sau đó liền biến thành tro cốt rồi.

Vì lẽ đó chỉ cần không xuất hiện nguy hiểm cấp bậc diệt môn, Thiếu Lâm Tự tuyệt đối sẽ không đem phật cốt xá lợi bọn họ cất giấu nhiều năm như vậy lấy ra.

Trong lịch sử Thiếu Lâm Tự chỉ dùng qua ba, bốn lần phật cốt xá lợi, lần gần đây nhất vẫn là ở ngàn năm trước, chỉ là sau lần này, ngàn năm tích lũy cũng hóa thành tro bụi rồi.

Tô Tín lắc đầu nói: "Như vậy là chuẩn bị sao? Dựa vào tổ tiên ngày xưa của Thiếu Lâm Tự các ngươi che chở liền vọng tưởng ngăn cản ta? Người sống còn không làm gì được ta, Tô Tín ta chẳng lẽ còn sợ một đống người chết sao?"

Dứt lời, ánh sáng trong mắt Tô Tín lóe lên, Duy Ngã Đạo kiếm đã cầm trong tay, tử khí vô tận nhiễm trên Kiếm Phong, chiêu kiếm này hạ xuống, tiếng quỷ khóc thần sầu đột ngột vang lên, bóng tối bao trùm, trong giây lát này toàn bộ Thiếu Thất sơn đều như bao trùm một mảnh quỷ!

Huyền Minh không nghĩ tới này Tô Tín nói động thủ liền động thủ, động tác của hắn vẫn là chậm một bước.

Nhưng lúc này Huyền Chân nhưng đã xông lên, hai tay hắn tạo thành chữ thập, tay nắm phật ấn, ấn này hạ xuống, vô tận

hào quang tỏa ra, là vô lượng quang minh ấn!

Ở trong số võ giả đời chữ Huyền, ngoại trừ Huyền Khổ cùng Huyền Đàm là kinh tài tuyệt diễm thật sự, còn lại võ giả đời chữ Huyền kỳ thực cũng không tính là quá kém, cái này có thể là với hoàn cảnh trưởng thành của bọn hắn có quan hệ.

Ngày xưa thành lập đời chữ Không, khi đó Thiếu Lâm Tự tuy rằng cũng có chút suy yếu dấu hiệu, nhưng cũng nhưng vẫn là thuộc về trạng thái đỉnh cao của người đứng đầu võ lâm.

Chờ đến khi những võ giả đời chữ Huyền này trưởng thành thì bọn họ nhưng là gặp phải thời kì suy yếu nhất của Thiếu Lâm Tự. Những võ giả đời chữ Huyền bọn họ chịu đựng áp lực còn hơn với đời chữ Không, đương nhiên dưới áp lực này cường giả trưởng thành nhiều vô số kể, Huyền Chân cũng là một trong số đó có tài năng xuất chúng.

Lần trước ở Dương Thần cảnh hắn cùng Tô Tín đấu một trận, sử dụng Phật vận Niêm Hoa ấn của Đại Tạng Vương, trận chiến đó hắn thua, không phải thua ở Phật vận Niêm Hoa ấn không bằng võ kỹ của Tô Tín mà là thua ở chính hắn không bằng Tô Tín.

Lần này lên đến cấp Chân Vũ, Huyền Chân không tốn sức đi cảm ngộ Phật vận Niêm Hoa ấn, dù sao đây cũng là Địa Tàng Vương tuyệt kỹ thành danh chứ không phải hắn.

Vô Lượng Minh Quang ấn trước mắt này chính là Huyền Chân đem bảy mươi hai tuyệt kỹ ở trong Đại Quang Minh quyền biến hóa đến mức tận cùng biến thành cường hãn võ kỹ, một ấn hạ xuống, trong nháy mắt vô tận hào quang xé tan bóng đêm, vô lượng quang minh cực hạn, cũng là sức mạnh tự thân cực hạn!

Hai màu đen trắng nổ tung, thân thể Huyền Chân đều mang theo ánh sáng lưu ly vô tận lộng lẫy, bị tử khí vô tận kia trùng kích, nhưng lại có thể ở trong tử khí ngưng tụ không tiêu tan, dường như hãm sâu Địa ngục ở trong Phật đà.

Huyền Minh lúc này cũng đã phản ứng lại, nhưng mà hai tay hắn kết ấn, phía sau những phật cốt xá lợi kia phóng ra phật quang vô tận tràn vào trong cơ thể hắn, làm cho phật vận

quanh thân Huyền Minh đại thịnh, dường như Phật đà giáng lâm.

Chương 2375 - Lấy một địch ba (2)

Lấy một địch ba (2)

Chân đạp kim liên mà đến, Huyền Minh đấm ra một quyền, vô tận phật quang soi sáng thiên cổ, quanh thân hắn càng được bị dát lên một tầng ánh vàng chói mắt, La Hán hàng ma, kim cương bất hoại!

Huyền Minh và Huyền Chân tuy rằng đều là mới vào Chân Vũ, nhưng bọn họ hiện tại đã lộ ra sức mạnh có thể nói hơn hẳn những võ giả bước vào Chân Vũ mấy chục năm.

Công pháp Thiếu Lâm Tự chú trọng nhất căn cơ, ở mỗi lần lên cấp có thể thấy được lợi ích ở đây. Căn cơ cực kỳ vững vàng, lúc cần ổn định cảnh giới, thời gian cần cũng ít hơn những võ giả khác nhiều.

Bên trong tử khí tràn ngập, khóe miệng Tô Tín lộ ra một vệt nụ cười gằn ý, trong tay hắn cầm Duy Ngã Đạo kiếm xoay chuyển, kiếm thế bỗng nhiên biến đổi, trước đó tĩnh mịch tà dị biến thành phiêu miểu vô tung.

Ánh kiếm phát ra, như thể từ trên trời phi tiên nhất kiếm chém vào hư không, chém mở không gian cùng thời gian trực tiếp hướng về Huyền Chân hạ xuống.

Thiên Ngoại Phi Tiên là kiếm ý phát huy đến đỉnh cao cực hạn, Vô Lượng Quang Minh ấn của Huyền Chân có thể mạnh mẽ chống đỡ tử khí kia vờn quanh đoạt mệnh của Tô Tín, nhưng hiện tại đang đối mặt với loại kiếm kỹ mạnh mẽ nhất, Vô Lượng Quang Minh ấn ầm ầm vỡ vụn, trực tiếp bị chiêu kiếm này chém bay.

Lúc này một quyền của Huyền Minh đã hạ xuống, Tô Tín trực tiếp phất lên một tay, Thập Nhị đạo Huyền Âm kiếm ý bộc phát ra, mang theo tà mị vô tận và tịch mịch hướng về Huyền Minh vọt tới.

Hai mắt Huyền Minh phật quang lóng lánh, ỷ y có sức mạnh phật cốt xá lợi sức mạnh duy trì, hắn đương nhiên không né

không tránh, trực tiếp lấy thân thể mạnh mẽ chống đỡ Huyền Âm kiếm ý, Võ kỹ nhập môn đơn giản nhất của Thiếu Lâm Tự La Hán quyền được Huyền Minh sử dụng dường như thật sự là La Hán giáng lâm, uy thế vô cùng cường đại, liên tiếp đánh nổ nát Thập Nhị đạo Huyền Âm kiếm ý.

Chờ đến khi hắn thật vất vả đi tới trước mặt Tô Tín nghênh đón hắn lại là Phật quang chói mắt vô biên.

Tô Tín hai tay kết ấn, niêm hoa nhất tiếu, trong chớp mắt Phật vận đột ngột sinh ra.

Cùng lúc này Huyền Minh một mặt sát ý dữ tợn, thật giống như bây giờ Tô Tín mới là Phật đà chuyển thế tỉnh ngộ hồng trần.

Phật vận Niêm Hoa ấn!

Một ấn này trực tiếp đánh vỡ vụn rồi La Hán quyền của Huyền Minh, sức mạnh mạnh mẽ trực tiếp đánh bay hắn, coi như là có phật cốt xá lợi bám thân, hắn cũng không ngăn được Tô Tín hiện tại với cỗ sức mạnh nghiền ép bậc kia, ngay lập tức phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt mang theo vẻ không cam lòng cùng phẫn hận.

Phật vận Niêm Hoa ấn, cái kia vốn nên là võ công của Thiếu Lâm Tự bọn họ!

Mà lúc này nhìn thấy Tô Tín sử dụng phật vận Niêm Hoa ấn, những võ giả khác xem đánh nhìn về phía Thiếu Lâm Tự, ánh mắt của mọi người cũng mang theo vẻ hài hước.

Địa Tạng Vương Huyền Đàm, vốn cũng là một trong những nhân vật kinh diễm trên giang hồ. Kết quả lại bị Thiếu Lâm Tự các ngươi tự mình mạnh mẽ đẩy ra ngoài, đã biến thành kẻ thù.

Kết quả hiện tại lại hay. bị Tô Tín lấy được Phật vận Niêm Hoa ấn vốn nên thuộc về Thiếu Lâm Tự, loại tình cảnh này không kém hơn ngày xưa Tô Tín dùng bảy mươi hai tuyệt kỹ sỉ nhục Thiếu Lâm Tự.

Mặc dù nói Phật vận Niêm Hoa ấn trong võ kỹ Thiếu lâm tự cũng có, nhưng đáng tiếc không có Địa Tàng Vương tự mình

dạy dỗ, ai có thể tự mình lĩnh ngộ học được?

Sắc mặt Tô Tín không hề thay đổi, hai người kia thực lực xác thực là có chút vượt quá tưởng tượng của Tô Tín, vừa lên cấp Chân Vũ đã có thể có sức chiến đấu như thế, cho dù ở trong mấy chục tên Chân Vũ trên giang hồ cũng có thể xếp được tới hàng đầu, thậm chí Huyền Chân kia thân thể thật sự cường hãn, đến ngay cả mười lăm kiếm đoạt mệnh cùng Thiên Ngoại Phi Tiên của Tô Tín đều không thể công phá phòng ngự.

Nhưng chỉ tiếc, Tô Tín với bọn hắn đối chiến đã không phải là võ kỹ ưu thế đơn thuần rồi, mà là về sức mạnh nghiền ép vốn có, điểm ấy là tuyệt đối khó giải, đối đầu qua hai chiêu, Huyền Chân cùng Huyền Minh cũng đã ở thế yếu rồi.

Ngay khi Tô Tín muốn phải tiếp tục ra tay, phía sau hắn bỗng nhiên phóng ra rồi một luồng sóng sức mạnh quỷ dị sóng.

Đó là chính Tông Nhất Phật môn công pháp, nhưng cũng chen lẫn một luồng tâm ý tĩnh mịch.

Phía sau Tô Tín hiện lên một bóng người hiện lên, một chưởng hạ xuống, phật quang tràn ngập, đây là bảy mươi hai tuyệt kỹ ở trong Đại Từ Đại Bi chưởng, nhưng bên trong từ bi này ẩn giấu nhưng là một chỗ trống trãi tĩnh mịch, cùng Đại Từ Đại Bi chân lý võ đạo tuyệt nhiên không giống.

Theo lý mà nói, sử dụng võ kỹ của bản thân đi ngược lại phương thức ban đầu vốn là xằng bậy, nhưng bị người này đánh ra, lại có một loại uy năng dị dạng, từ bi cùng tĩnh mịch, hai loại sức mạnh kết hợp lại phát huy ra uy năng vậy mà cùng với Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp của Tô Tín có chút tương tự, nhưng mà không phải bài xích, mà là có thể nói dung hợp một cách quỷ dị!

Tô Tín căn bản là không nghĩ tới Thiếu Lâm Tự vào lúc này lại vẫn có thể bốc ra một tên Chân Vũ cảnh đưa đến, dù sao võ giả đời chữ Huyền hắn cũng đều biết, đời chữ Không căn bản cũng không có Chân Vũ.

Chương 2376 - Liều Mạng

Liều Mạng

Khi lòng bàn tay đó đặt lên lưng Tô Tín, quanh thân Tô Tín từng đạo từng đạo Huyền Âm kiếm khí hiện lên, ngưng tụ thành kiếm giáp bao phủ quanh thân Tô Tín.

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn truyền đến, Tô Tín bị đánh bay hơn mười bước, Huyền Âm kiếm giáp quanh thân ầm ầm vỡ vụn.

Coi như Huyền Âm kiếm giáp có sức phòng ngự kinh người, nhưng người trước mắt này dù sao cũng là Chân Vũ cảnh thực lực mạnh mẽ, đột nhiên đánh ra một chưởng cực điểm này, dù là Huyền Âm kiếm giáp cũng không ngăn được.

Tô Tín quay đầu nhìn lại, xuất hiện trước mắt hắn là một tên tăng y võ giả ăn mặc một thân bẩn thỉu, tóc tai rối bời, điều duy nhất làm người khác khá chú ý chính là một đôi mắt kia của hắn có mi trắng bắt mắt và không có một chút tức giận nào.

Người trước mắt này ngoại trừ ăn mặc một thân tăng y, nhưng trừ điểm này ra, Tô Tín căn bản là không nhìn ra hắn là hòa thượng nơi nào.

Hơn nữa trong mắt hắn kia tĩnh mịch không hề ý sống cũng ơi làm người ta sợ hãi, dù cho một khắc sau hắn lại đột nhiên tự sát đều không có ai nghi ngờ.

Lúc này đến cả những thế lực võ giả khác cũng là có chút buồn bực, Thiếu Lâm Tự từ lúc nào lại mọc ra một tên Chân Vũ?

Nếu như Thiếu Lâm Tự sớm đã có Chân Vũ, vậy tại sao không lôi ra sớm một chút? Một mực phải cất giấu?

Cứ coi như là Thiếu Lâm Tự muốn giữ lại lá bài tẩy, nhưng đây chính là một vị Chân Vũ cảnh cường giả, làm sao lại giấu giếm nhiều năm như vậy?

Lúc này Tô Tín chợt thấy đôi mắt mi trắng bắt mắt của hắn? Tô Tín bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trầm giọng nói: “Ngươi là “Bạch Mi Tôn Giả” Không Trừng đời chữ Không ngày xưa của Thiếu Lâm Tự? Nghe đồn khi đó ngươi đã tự sát, không nghĩ tới ngươi lại vẫn sống sót, chỉ có điều dáng vẻ ngươi như vậy, còn sống hay đã chết rồi có cái gì khác nhau chứ?”

Tô Tín lúc trước đắc tội Thiếu Lâm Tự về sau cũng đã đi thu thập tư liệu liên quan tới Thiếu Lâm Tự rồi, mặc kệ có dùng hay không dùng, Tô Tín suýt chút nữa đã đào ra hết gốc gác của Thiếu Lâm Tự.

Không Trừng lúc trước gây ra chuyện lớn như vậy, trên giang hồ đương nhiên cũng có rất nhiều tư liệu.

Sau khi Tô Tín gọi ra tên Không Trừng, những thế lực võ giả khác phần lớn đều là vẻ mặt nghi hoặc.

Một đời võ giả trưởng thành xác thực là chưa từng nghe qua tên Không Trừng, chỉ có một số ít võ giả có tư cách mới biết chuyện của Thiếu Lâm Tự giải thích cho mọi người.

Nghe đồn Không Trừng bởi vì tẩu hỏa nhập ma đã tự sát rồi, không nghĩ tới hắn bây giờ vẫn còn sống sót.

Chỉ có điều như Tô Tín từng nói, hiện tại Không Trừng còn sống hay đã chết cũng không còn khác nhau nữa.

Nhưng thiên phú võ đạo của hắn đúng là không người nào có thể phủ định rồi.

Lúc trước Không Trừng đã tẩu hỏa nhập ma, Phật môn công pháp tu tâm, coi trọng nhất là tâm cảnh, chuyện như tẩu hỏa nhập ma khả năng cao nhất sẽ dẫn đến kết quả tự bạo thể tại chỗ mà chết.

Mà Không Trừng lúc trước không chết, còn kết hợp tâm tính lúc này của mình với võ công của Thiếu Lâm Tự sáng tạo ra một con đường khác, điều này có thể chứng minh thực lực của Không Trừng rồi.

Không Trừng nhìn Tô Tín, dùng âm thanh không mang theo chút cảm tình nào nhàn nhạt nói: “Ngươi nói không sai, từ sớm ta hẳn là chết rồi, chỉ có điều ta nợ Thiếu Lâm Tự quá nhiều rồi, cũng đã đến lúc trả. Hôm nay giết ngươi xong ta sẽ đi chết.”

Dứt tiếng, Không Trừng trực tiếp tiến lên một bước, tay nắm quyền ấn, cú đấm này hạ xuống, mỗi một chiêu đều tỏa ra Phật quang màu vàng, nhưng mỗi một chiêu cũng đều tử khí không hề có ý sống.

Lúc này Huyền Khổ và Huyền Chân cũng hướng về phía Tô Tín vọt tới, một người triển khai cực hạn La Hán quyền, một người khác hóa thân Lưu Ly Kim Cương, tỏa ra vô lượng hào quang hướng về phía Tô Tín phóng đi!

Lấy ba đánh một, ba người này liên tiếp đại chiến suýt chút nữa trực tiếp san bằng Thiếu Thất.

Cũng may mà Thiếu Lâm Tự lấy ra những phật cốt xá lợi ngày xưa, có sức mạnh của bọn họ trấn áp, lúc này ổn định tình hình.

Chỉ có điều coi như là lấy ba địch một, nhưng bọn họ nhưng vẫn cứ đánh không lại Tô Tín, thậm chí là bị Tô Tín nghiền ép ba người bọn hắn.

Một chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên sau khi bức lui Không Trừng, Tô Tín trực tiếp dùng uy năng của Đấu Chiến Kim Thân phát huy đến mức tận cùng, đối mặt với Huyền Minh và Huyền Chân giao đấu, cho dù hai người bọn họ là từng bước bị Tô Tín áp chế lùi lại.

Mọi người ở đây nhìn Tô Tín với một mặt vẻ khiếp sợ, từ từng đợt tấn công liên tiếp bọn họ liền có thể nhìn ra thực lực khủng bố của Tô Tín rồi.

Lấy một địch ba còn có thể đánh được đến mức này, cùng cấp Chân Vũ có mấy người có thể tranh đấu với hắn?

Kỳ thực Không Trừng đúng là có chút đáng tiếc, vốn là thực lực của hắn không nên kém như vậy.

Phải biết lúc trước Không Trừng được cho là nhân vật kinh tài tuyệt diễm nhất ở đời chữ Không, nhưng chỉ tiếc về hắn bị giam trong Hắc ngục lòng đã như tro nguội, căn bản chưa hề tự mình tu luyện.

Chương 2377 - Liều mạng (2)

Liều mạng (2)

Hiện tại Không Trừng có thể duy trì sức chiến đấu chỉ có thể nói là do may mắn, hắn bây giờ đã không còn chút sinh khí nào kết hợp với võ đạo tự thân tu luyện, bị động dung hợp,

làm cho một thân phật môn công pháp của hắn có chút khác biệt. Lúc này mới có thể khiến lực chiến đấu của hắn không giảm mà lại tăng, cao hơn cả thời kì mạnh mẽ nhất của hắn.

Nhưng đáng tiếc dù hắn có mạnh hơn, cũng chỉ là Chân Vũ cảnh sơ kỳ, so với Tô Tín ở cảnh giới bên trên đã đạt đến đỉnh cao đại viên mãn thì không có cách nào so sánh được, so về sức mạnh hắn cũng đã thua kém Tô Tín một đoạn dài rồi.

Sau khi giao thủ hơn mười chiêu, Không Trừng liếc mắt nhìn Huyền Chân và Huyền Minh nói: "Ta không biết vì sao các ngươi lại chọc vào kẻ địch khủng bố như thế, người này nếu ở năm đó tuyệt đối là một cường giả đứng đầu trên giang hồ.

Muốn thắng hắn, ngươi ta ba người liên thủ cũng là hi vọng quá xa vời, vì lẽ đó ta chuẩn bị liều mạng với hắn, cái mạng này của ta cũng đã sắp trả lại cho Thiếu Lâm Tự rồi.

Đợi đến khi giao thủ xong, các ngươi không cần phải để ý đến ta, tự mình ra tay là được, chỉ có như vậy mới có khả năng đả thương."

Không Trừng thật sự đã là lòng mang tử chí rồi, đối với hắn mà nói, ý nghĩa sống sót duy nhất của chính mình chính là chuộc tội, mà hiện tại chính là thời điểm hắn cần chuộc tội.

Dùng tính mạng của chính mình đi chống lại Tô Tín, đều hắn muốn chỉ có một tia tận lực mà thôi.

Dứt lời, Không Trừng cũng đã ra tay, Huyền Chân muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng không nói ra, Huyền Minh dừng một chút, nhẹ giọng nói: "Sư thúc, người không có tội, người là vì Thiếu Lâm Tự mà chết, trong Xá Lợi viện mãi mãi cũng sẽ có bài vị của người."

Ban đầu Huyền Minh đối với những hành động của Không Trừng kỳ thực là không thế nào tán đồng.

Đối phương động phàm tâm hồng trần thì thôi, kết quả lại còn liên lụy Thiếu Lâm Tự đại thương nguyên khí, người như thế cứ coi như trước kia bị phương trượng trực tiếp chém giết, Huyền Minh cũng sẽ không cảm thấy quá đáng.

Nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ của Không Trừng, Huyền Minh bỗng nhiên đã hiểu, hết thảy đều chỉ có thể nói là thiên ý trêu ngươi mà thôi, bây giờ nói cái gì cũng đều đã muộn.

Lúc này Không Trừng đã hoàn toàn bỏ chuyện sống chết qua một bên, hoặc là nói từ lúc vừa mới bắt đầu Không Trừng căn bản không hề nghĩ rằng muốn sống sót, coi như hắn có thể thật sự giết Tô Tín, về sau hắn cũng đã chuẩn bị sát.

Không Trừng dùng hai tay kết ấn, quanh thân hắn phóng ra một ngọn lửa màu đen.

Ngọn lửa này không phải do âm tà mang đến, mà là một luồng tĩnh mịch và hư vô truyền đến từ tâm linh.

Không Trừng cũng không tu luyện Nguyên Thần bí pháp, nhưng vào giờ phút này dáng dấp của hắn gần giống như một tên tu luyện tinh thông Nguyên Thần bí pháp Chân Vũ vậy, uy thế của ngọn lửa kia khiến cho Tô Tín cảm nhận được một tia áp lực nghiêm nghị.

Nhìn Tô Tín, Không Trừng nhàn nhạt nói: “Đây là tâm hoả, thứ thiêu đốt cũng là tâm huyết của ta, trước khi nó thiêu đốt xong mà ta còn không giết chết được ngươi, vậy ta sẽ không ra tay nữa, bởi vì tâm hoả cháy hết, cũng chính là lúc ta viên tịch rồi.”

Tô Tín lạnh lùng nói: “Yên tâm, ta sẽ đem toàn bộ Thiếu Lâm Tự bồi táng với ngươi. Không Trừng, chuyện của ngươi ta đã nghe nói qua, kỳ thực ngươi chỉ là một người nhu nhược đáng thương thôi. Giới luật Thiếu Lâm Tự ràng buộc bản thân ngươi, cũng ràng buộc trái tim ngươi. Nếu như ngươi đã yêu một người, nhưng đến cả dũng khí dẫn đối phương đi cũng không có, còn muốn trở lại Thiếu Lâm Tự nghe những hòa thượng kia léo nha léo nhéo, cũng khó trách ngươi sẽ rơi vào hoàn cảnh này!”

Ánh mắt Không Trừng nhúc nhích một chút, nhưng mà cũng không còn động tác khác.

Những lời Tô Tín lúc hắn ở trong Hắc ngục ở đều đã từng nghĩ tới, lúc trước nếu như hắn có thể quả quyết một chút, trực tiếp mang theo người yêu của mình rời đi, vậy cho dù hắn bị xem

là kẻ phản bội Thiếu Lâm Tự nhưng ít nhất người yêu của hắn sẽ không chết, sư huynh đệ của hắn cũng sẽ không chết.

Chỉ có điều bây giờ nói những điều này cũng đã muộn, ở trong Hắc ngục kia trái tim hắn cũng chết hẳn rồi, Tô Tín cũng sẽ không dao động được tâm tình của hắn, bởi vì hắn đã không còn tâm rồi!

Ngọn lửa đen tối che ngợp bầu trời hướng về phía Tô Tín mà vọt tới, sức mạnh tâm hoả cùng với Nguyên Thần liệt diễm có chút giống nhau, nhưng cũng càng thêm quỷ dị.

Đang đồng thời thiêu đốt nguyên thần, không ngừng áp chế năng lực nhận thức của, thậm chí khiến ý chí của hắn đều rơi vào trong sa sút.

Quan trọng nhất chính là trạng thái quỷ dị này căn bản là không cách nào phòng ngự. Tâm Hỏa của Không Trừng trực tiếp ngưng tụ thành rồi khu vực, bao phủ thế giới này ở trong đó, căn bản là không cách nào tránh thoát.

Không Trừng đánh xuống một chưởng hạ, bất kể là Đại Từ Đại Bi chưởng, hay là Đại Lực Kim Cương chưởng, bảy mươi hai tuyệt kỹ ở trong chân lý võ đạo cũng làm cho hắn cải biến thành một loại trạng thái cực kỳ quỷ dị, ý cảnh sốt sắng, nhưng uy lực so với trước tăng vọt rất nhiều.

Tô Tín trong mắt loé lên một tia sáng lạnh lẽo, nếu như Không Trừng này một lòng muốn chết, vậy ta sẽ giúp đỡ hắn!

Chương 2378 - Khốc liệt

Khốc liệt

Bên trên Duy Ngã Đạo Kiếm có sức mạnh chết chóc vô tận dâng trào, mười lăm chiêu kiếm đoạt mệnh mang theo tử khí rít gào hạ xuống, nhưng Không Trừng lại không né không tránh, quanh người hắn mang theo một tia linh lực Phật quang tĩnh mịch lực lượng, nhìn như thong dong xuyên qua tử khí kia, sử dụng Long Trảo Thủ vậy mà mạnh mẽ nắm chặt Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín, nháy mắt cánh tay phải của hắn liền bị kiếm khí cắn xé ra thành từng mảnh từng mảnh vết rách, máu tươi tung toé, sâu thấy được tận xương.

Không Trừng cũng đã tu luyện qua luyện thể công pháp, nhưng cũng không phải chủ tu, trình độ của hắn ở luyện thể công pháp còn không bằng Huyền Chân.

Mạnh mẽ lấy thân thể đi cướp đoạt thần binh của Tô Tín, Không Trừng làm như vậy vốn là muốn chết, thậm chí tử khí vô biên kia đều theo vết thương tràn vào bên trong cơ thể, làm cho cánh tay Không Trừng nhất thời trở nên xám trắng một mảnh, sự sống trong cơ thể hắn cũng đang không ngừng bị cướp đoạt.

Nhưng vào lúc này, quỷ dị tâm hỏa kia bắt đầu thiêu đốt, theo trường kiếm của Tô Tín tràn vào trong cơ thể Tô Tín, coi như hắn đã rút Duy Ngã Đạo Kiếm ra, nhưng cũng vẫn bị Tâm Hoả kia xâm nhập vào trong cơ thể, nguyên thần lực lượng của Tô Tín đều bị suy yếu một phần, làm cho hắn không khỏi phát ra một tiếng kêu.

Lúc này Huyền Chân và Huyền Minh cũng đều đã ra tay, lúc này đây là Không Trừng dùng tính mạng của chính mình tạo ra cho bọn họ một cơ hội, hai người không thể cứ như thế từ bỏ.

Huyền Chân tay nắm Vô Lượng Quang Minh ấn, hào quang vô biên trục xuất tử khí, hướng về phía Tô Tín đánh tới.

Ngay khi Tô Tín chuẩn bị đón địch, miệng Huyền Minh tụng Lục Tự Chân Ngôn, trong nháy mắt sáu âm tiết nổ vang bên tai Tô Tín, trấn áp tu vi của hắn, thậm chí làm suy yếu nguyên thần lực lượng của Tô Tín.

Phía sau Tô Tín một đạo thần ảnh xuất hiện ra, bùng nổ thần kiếp nhưng vẫn cứ không thể đánh bại sức mạnh của Tâm Hỏa kia.

Mà lúc này Huyền Chân nhưng là đã đi tới trước người, tỏa ra hào quang vô biên, chí cương chí dương, một ấn đánh xuống, quanh thân Tô Tín ngưng tụ Huyền Âm Kiếm Giáp nhưng bởi vì quá mức vội vàng, ầm ầm một tiếng trực tiếp vỡ vụn!

Sức mạnh của Vô Lượng Quang Minh ấn trực tiếp đánh bay Tô Tín, nhưng lúc này Tô Tín cố nén nguồn sức mạnh kia đánh đến, đang bị đánh bay trong nháy mắt, quanh thân Hắc Bạch Cự Long rít gào mà ra, nghịch chuyển âm dương linh lực

trực tiếp bao bọc Huyền Chân ở trong đó không ngừng cắn giết.

Đánh xuống một đòn, nội phủ Tô Tín bị rung động, phun ra một ngụm máu tươi.

Hơn nữa Không Trừng bởi vì trước hết đó chống lại Tô Tín mà bị phế đứt một cái cánh tay.

Bên kia Huyền Chân cũng không dễ chịu, từ khoảng cách gần bị linh lực nghịch chuyển âm dương cắn giết, coi như hắn có Kim Cương Tịnh Thể Lưu Ly quyết đã đại thành, nhưng bị nguồn sức mạnh này từ khoảng cách gần cắn giết cũng mình đầy vết thương, giống như lăng trì vậy, chỉ có điều không chảy máu mà thôi.

Ở đây người duy nhất không có bị thương cũng chỉ có Huyền Minh ở phía xa lấy Lục Tự Chân Ngôn quấy rầy Tô Tín mà thôi, chỉ có điều lúc này trên mặt Huyền Minh cũng đã âm trầm tới cực điểm.

Ba người liên thủ, trong đó Không Trừng liều mạng ngăn trở sức mạnh của Tô Tín, dùng một thân trọng thương đổi lại chỉ có một ngụm máu tươi của Tô Tín, thế thì còn đánh như thế nào nữa?

Lấy ba địch một cộng thêm một người liều mạng, kết quả cuối cùng là lấy thương đổi thương, tình huống như thế nếu nghe nói có người sẽ cho rằng là ba người này quá yếu, nhưng tận mắt nhìn thấy chỉ có thể nói là Tô Tín quá mạnh mẽ rồi, thậm chí đã mạnh đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Không Trừng nhìn Huyền Minh một cái nói: “Lần này có thể đẩy lùi kẻ địch trước mắt hay không ta cũng không biết, nhưng nếu như Thiếu Lâm Tự ta có thể vượt qua đại nạn này, cố gắng không đi trêu chọc loại kẻ địch cấp bậc này, nhân vật như vậy chúng ta có thể chống đỡ lần thứ nhất, nhưng cũng không chặn được lần thứ hai.”

Từ đầu đến cuối Không Trừng cũng không hỏi Tô Tín và Thiếu Lâm Tự cuối cùng có ân oán gì, đối với người sắp chết như hắn mà nói đã không có ý nghĩa gì nữa rồi.

Huyền Minh lúc này cũng rất bất đắc dĩ, không phải bọn họ muốn trêu chọc Tô Tín, mà là lúc bắt đầu bọn họ không nghĩ đến Tô Tín sẽ làm tới mức này.

Người ngoài nhìn vào chỉ thấy thực lực khủng bố của Tô Tín, nhưng kỳ thực đối với Huyền Minh tới nói, sự khủng bố của Tô Tín vẫn là tốc độ trưởng thành của.

Võ giả đều sẽ trưởng thành, như Huyền Minh hắn, lúc trước khi hắn vẫn là một tiểu hòa thượng hắn cũng không nghĩ tới mình có thể đi tới được như hôm nay, trở thành Chân Vũ cảnh lục địa thần tiên.

Nhưng vấn đề là hắn từ một tiểu hòa thượng đi tới lục địa thần tiên này như hiện tại tốn thời gian bao lâu? Ròng rã hơn tám mươi năm. Điều này vẫn cần dựa vào tinh thần. Nếu như không có sức mạnh của tinh thần chỉ thời gian này phải thành trăm năm trở lên.

Nhưng Tô Tín thì sao? Thời gian trước đây không tính. Từ lúc Huyền Minh biết Tô Tín, Tô Tín chỉ dùng thời gian mười mấy năm đã đi đến mức độ này, tốc độ như thế này làm cho bọn họ không ứng phó kịp, cũng làm cho bọn họ sợ hãi không ngớt.

Chương 2379 - Khốc liệt(2)

Khốc liệt(2)

Không Trừng thở dài một tiếng, Tâm Hỏa đen kịt quanh người hắn đã chuyển thành dáng vẻ của một vị Phật đà, nhưng mà này Phật đà cũng là màu đen kịt, không hề nghiêm túc trang nghiêm, chỉ khiến người ta yên lặng run sợ.

Phật đà kia hạ xuống một chưởng, những nơi đi qua hết thảy tất cả đều trở nên u ám, đó là sự u ám vô biên, mất đi tất cả ánh sáng, phảng phất toàn bộ thế giới đều bị cái kia sự u ám vô biên đó thôn tín rồi.

Cùng lúc một chưởng này hạ xuống, sinh cơ trên toàn thân Không Trừng cũng đang nhanh chóng héo tàn, râu tóc biến trắng, khí huyết trên thân thể khô héo.

Hắc ám không chỉ thôn tín ánh sáng, còn thôn tín máu thịt của hắn!

Trước mắt Tô Tín lúc này đã là một vùng tăm tối, một chưởng kia hạ xuống phảng phất là che kín bầu trời, hết thảy tất cả ở trong mắt Tô Tín cũng đã biến mất, linh giác nguyên thần, trong nhận thức của Tô Tín, hắn giống như đã hoàn toàn bị kéo vào một thế giới khác, thậm chí đến thân thể của chính mình cũng không cảm nhận được!

Nhìn Huyền Minh và Huyền Chân, Không Trừng dùng thanh âm khàn khàn nói: "Bây giờ ta đem nguyên thần ý thức của Tô Tín thôn tín vào trong âm u đêm tối vô tận, chỉ có thời gian mười tức, nắm lấy cơ hội này giết hắn, nếu như không nắm được…"

Lời Không Trừng còn chưa nói hết, chỉ thấy Hắc Ám Vô Biên kia ầm ầm nổ tung, một quyền kinh diễm Thiên Địa đã đánh ra.

Dưới cú đấm này, trời đất rung chuyển, hư không vỡ vụn, bất kỳ tất cả sức mạnh nào ở dưới đấm này đều sẽ bị nghiền ép, trên trời dưới đất, đều có thể chết nhưng là một quyền không thể bại. Ba mươi sáu đường dữ dội đến cực hạn, chung cực nhất kỳ: Hạo Kiếp quyền!

Huyền Minh và Huyền Chân cũng đã choáng váng cả mắt, bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới, một màn kịch tính như vậy lại diễn ra trước mặt họ.

Trước kia Không Trừng còn nói hắn có thể nhốt lại nguyên thần ý thức của Tô Tín thời gian mười tức, kết quả một câu còn chưa nói xong Tô Tín đã thoát ra.

Đối mặt với cú đấm này, Huyền Chân và Huyền Minh không dám cương ngạnh chống đỡ, một quyền như vậy trước mặt bọn họ đã chết khiếp rồi.

Cảnh tượng lúc trước trong thành Bạch Đế Thiếu Lâm Tự đã biết được thông qua những người khác, Huyền Khổ chính là trọng thương dưới cú đấm của Tô Tín.

Đó là Thần Kiều cảnh đó! Đổi lại thành bọn họ có thể bị cú đấm này đánh giết hay không, Huyền Minh và Huyền Chân đều không muốn đi thử nghiệm, vì lẽ đó bọn họ lựa chọn rồi trực tiếp rút lui, dùng hết sức lực chạy trốn khỏi nơi này.

Không Trừng không có trốn, bởi vì Tô Tín đã khóa chặt mục tiêu chính là hắn.

Mặt khác hiện tại cũng không trốn được, vừa mới nãy hắn dùng tính mạng và linh lực của mình tạm thời thôn tín nguyên thần ý thức của Tô Tín, câu nói hắn chưa nói xong kia kỳ thực chính là Huyền Chân và Huyền Minh giết không được Tô Tín, hắn cũng không sống nổi, về sau chỉ có thể xem hai người bọn họ như nào thôi.

Không nghĩ tới hắn cuối cùng vẫn là đánh giá quá cao chính mình rồi, sự mạnh mẽ của kẻ địch đã vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

Vì lẽ đó hiện đang đối mặt với Hạo Kiếp quyền của Tô Tín cường hãn đến mức khiến người ta tuyệt vọng, Không Trừng cũng không có né tránh, hắn chỉ là lộ ra một nụ cười phảng phất ý giải thoát.

“Tiểu Di, ta tìm đến muội đây.”

Một quyền đánh xuống, vạn pháp niết bàn.

Thân thể của Không Trừng dưới cú đấm này của Tô Tín dường như chỉ là hạt bụi nhỏ, trong nháy mắt cũng đã hóa thành tro bụi, đến hài cốt cũng không còn!

Thấy cảnh này, ánh mắt Huyền Minh nhất thời trở nên hoàn toàn đỏ đậm.

Dù cho bên trong Thiếu Lâm Tự phần lớn võ giả đều cho rằng Không Trừng là tội nhân của Thiếu Lâm Tự, nhưng hắn cuối cùng vẫn đem tính mạng của chính mình, dùng một thân tu vi của mình trả lại cho Thiếu Lâm Tự, lúc địch xâm nhập vào, dùng chính máu tươi của mình để cọ rửa sai lầm năm xưa phạm phải.

Chỉ tiếc hữu tâm giết tặc, không thể cứu vãn. Không Trừng coi như là lòng mang tử chí, cuối cùng cũng không thể giết được Tô Tín.

Nhưng mà vào lúc này, trong giây lát Huyền Minh trợn to hai mắt, nhìn Tô Tín giận dữ hét: “Không!”

Sau khi đem Không Trừng đánh giết thành tro bụi, quyền thế của Tô Tín và sức mạnh không có một chút nào suy giảm.

Một tên Chân Vũ đã tiêu hao hết tất cả sức mạnh, căn bản không thể gây nửa phần trở ngại cho Tô Tín.

Vì lẽ đó mục tiêu của Tô Tín không phải là Không Trừng một kẻ hấp hối sắp chết, mà là Thiếu Lâm Tự sau lưng của hắn!

Hạo Kiếp quyền hạ xuống, bên trong Thiếu Lâm Tự Phật quang vô tận tràn ngập, mọi người thậm chí đều có thể nghe được tiếng tụng kinh vang vọng trăm dặm không tiêu tan.

Mấy trăm viên Xá Lợi to to nhỏ nhỏ lơ lửng giữa trời mà lên, Phật quang dường như không cần tiền bình thường tùy ý mà xuất ra, chống đỡ lấy trận pháp, không để bị cú đấm này của Tô Tín phá hoại.

Chỉ có điều sức mạnh trong Xá Lợi Tử tùy ý đi ra căn bản không sánh được sức mạnh của Hạo Kiếp quyền của Tô tín, dù sao sức mạnh ẩn chứa trong Xá Lợi Tử tuy rằng mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ có thể bộc phát dần dần, mà Hạo Kiếp quyền của Tô Tín trong nháy mắt đem sức mạnh của chính mình phát huy đến mức tận cùng.

Chương 2380 - Khốc liệt (3)

Khốc liệt (3)

Nếu như sức mạnh của Tô Tín hơi yếu một chút, sức mạnh tu bổ trong Xá Lợi Tử kia sẽ đem sức mạnh cú đấm này Tô Tín, cú đấm này của Tô Tín đương nhiên là làm chuyện vô ích rồi.

Nhưng vấn đề là hiện tại cú đầm này của Tô Tín bộc phát linh lực vượt xa linh lực tô bổ mạnh nhất của Xá Lợi Tử, vì lẽ đó ở trong nháy mắt đó, Phật quang chói mắt, chói mắt cực kỳ, nương theo tất cả những thứ này, một tiếng vang thật lớn ầm ầm truyền đến, mấy trăm viên Xá Lợi Tử trực tiếp ở giữa không trung hoàn toàn nổ tung thành rồi tro cốt rơi ra.

Trận pháp bốn phía Thiếu Lâm Tự cũng giống như vậy cùng nổ tung, hào quang trận pháp cũng hoàn toàn biến mất, sau một cơn gió thôi qua, tường thành của Thiếu Lâm Tự ầm ầm một tiếng, triệt để sụp đổ!

Lá bài tẩy bảo vệ Thiếu Lâm Tự cuối cùng của Huyền Minh cũng hoàn toàn bị Tô Tín phá hủy!

Tô Tín đứng tại chỗ, ngoại trừ sắc mặt hơi trắng bệch, dường như không tổn thương gì.

Nhưng trên thực tế, thực lực Tô Tín hiện tại tuy rằng đại tiến, nhưng mà mưc độ phản phệ mà Hạo Kiếp quyền mang lại cho Tô Tín không ít hơn những lần trước.

Môn công pháp này dù sao cũng là dùng để liều mạng, sau khi Lý Trầm Chu dùng qua đã trực tiếp hẹn kiếp sau gặp lại rồi, Tô Tín bây giờ có thể khống chế được cũng đã xem như là rất tốt rồi, loại bí pháp này bất luận là cảnh giới gì, trước sau đều có mức độ thương tổn rất lớn đối với bản thân.

Đừng nhìn bây giờ ngoài mặt Tô Tín không có chuyện gì, nhưng kỳ thực trong cơ thể hắn chính là đang chịu đựng linh lực phản phệ kịch liệt, đã xem như là trọng thương rồi, nhưng mà còn có thể chịu đựng, sức chiến đấu vẫn có thể bảo đảm.

Mà lúc này Huyền Minh choáng váng, ngơ ngác nhìn tường viện Thiếu Lâm Tự bị tổn hại, hắn hận không thể quay lại khoảnh khắc trước đó.

Nếu như hắn sớm nghĩ đến mục tiêu của Tô Tín Phật Cốt Xá Lợi bảo vệ Thiếu Lâm Tự, vừa rồi hắn sẽ mạnh mẽ chống đỡ Tô Tín, dù cho liều mạng cũng phải mạnh mẽ chống đỡ, đỡ một phần sức mạnh, như vậy cú đấm này của Tô Tín dù cho là mạnh hơn cũng không công phá được bao nhiêu sự bảo vệ của Phật Cốt Xá Lợi. Cho dù là bọn họ hao tổn, cũng là có thể hao tổn được thực lực của Tô Tín, dù sao cũng là ngàn năm tích lũy của Thiếu Lâm Tự.

Chỉ tiếc cuối cùng một khắc kia dù là hắn hay Huyền Chân đều né tránh, Tô Tín chỉ dùng một quyền, cú đấm này liền phá huỷ căn cơ cuối cùng của Thiếu Lâm Tự bọn họ!

“Tô Tín!”

Huyền Minh cùng Huyền Chân đều mang theo dữ tợn sát ý nhìn về phía Tô Tín, hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn ngay lúc này.

Chỉ có điều còn không chờ bọn hắn có động thái, Tô Tín trực tiếp vung tay lên, vẻ mặt lạnh lẽo nói: “Giết cho ta! Phàm là tăng nhân Thiếu Lâm Tự, toàn bộ đuổi tận giết tuyệt! Chém đứt một con lừa trọc đầu liền có thể đi lĩnh thưởng, không có hạn mức tối đa!”

Dứt lời, mấy vạn ám vệ cùng võ giả Huyết Thần Giáo đều nhắm về phía những Thiếu Lâm Tự võ giả đó, mà lúc này phần lớn võ giả Thiếu Lâm Tự còn chưa kịp phản ứng, nhưng cũng đã bị thủ hạ Tô Tín giết hết một nhóm người, bọn họ lúc này mới kêu la thảm thiết bắt đầu ra tay chống trả.

Mỗi một tiếng hét thảm thiết đều đại diện cho tâm huyết của Thiếu Lâm Tự hóa thành nước chảy về biển đông, Huyền Chân và Huyền Minh lúc này đã không còn lo được đánh đấm với Tô Tín, bọn họ lập tức liền chuẩn bị cứu viện Thiếu Lâm Tự.

Nhưng bọn họ mới vừa quay người lại, Tô Tín đã cản ở trước người của bọn họ.

“Muốn đi? Nơi đó không phải là chiến trường của các ngươi, nơi này mới phải. Nhưng mà các ngươi yên tâm, ta sẽ tận lực để cho các ngươi chết trước mặt những võ giả Thiếu Lâm Tự khác.”

Tuy rằng vừa sử dụng rồi một chiêu bí pháp liều mạng nhưng Tô Tín vẫn còn giữ được phần lớn sức chiến đấu, dùng để đối phó Huyền Minh và Huyền Chân đã đủ rồi.

Mà lúc này bên kia cửa núi Thiếu Lâm Tự, Lý Phôi đã cầm kiếm mang theo đệ tử tục gia Giang Thần đi thẳng đến chỗ Hắc ngục và tháp Trấn Ma.

Nhiệm vụ của Lý Phôi hiện tại không phải là cùng những người này chém giết, mà là thả hết những ma đạo hung đồ trong Hắc ngục kia ra.

Lúc này Giang Thần ở sau lưng Lý Phôi cũng hưng phấn không thôi, hắn không phải hưng phấn vì Thiếu Lâm Tự bị diệt, mà là hưng phấn vì chính mình có thể không cần phải chết rồi.

Lần này hắn làm phản đồ phản bội Thiếu Lâm Tự, nếu như Tô Tín tiến công vào Thiếu Lâm Tự thất bại, vậy thì Thiếu Lâm Tự kia khẳng định là không tha cho hắn, nói không chừng Tô Tín cũng sẽ bắt hắn cho hả giận.

Không nghĩ tới lần này Tô Tín vậy mà thành công rồi, vậy có khi hắn không chỉ không cần chết, nói không chừng còn có thể kiếm được một vị trí không tồi trong Tây Bắc đạo.

Đối với loại tiểu nhân như Giang Thần mà nói, mượn gió bẻ măng là chuyện rất bình thường, bây giờ Tô Tín bên này chiếm ưu thế, hắn đương nhiên muốn biểu hiện tích cực một tí.

Chưa kịp đợi Lý Phôi mở miệng, Giang Thần liền chủ động nói: "Lý đại nhân bên này, hắc ngục cùng tháp Trấn Ma đều ở chỗ này."

Chương 2381 - Đánh vào Thiếu Lâm Tự

Đánh vào Thiếu Lâm Tự

Nhưng mà vào lúc này, một tên Dương Thần cảnh võ giả ngăn ở trước mặt Lý Phôi, quay về phía Giang Thần quát lên: "Là ngươi! Giang Thần! Lúc trước sư phụ nhớ tới tình cảm sư đồ nhiều năm mà thả cho ngươi một con đường sống, cũng không hề đem ngươi nhốt vào hắc ngục, chỉ là đem ngươi trục xuất ra giang hồ, không nghĩ tới ngươi bây giờ lại phản bội Thiếu Lâm Tự!"

Tên Dương Thần cảnh võ giả này chính là Bàn Nhược đường thủ tọa Huyền Thông, lúc trước Giang Thần được thu nạp làm tục gia đệ tử chính là tu hành ở trong Bàn Nhược đường, Huyền Thông đối với Giang Thần lúc trước vẫn có chút tiếc hận.

Trong nhóm tục gia đệ tử thực lực của Giang Thần vẫn xem như là không tệ thiên phú cũng rất tốt, chỉ tiếc tâm tính có kém một chút.

Lúc trước Huyền Thông thậm chí chuẩn bị muốn cho Giang Thần mài giũa một phen trong Xá Lợi Viện, sửa hết những tập tính dân gian kia của hắn, nhưng ai ngờ cuối cùng Giang Thần lại đi trêu chọc người của Tạ quận Vương thị khiến cho Thiếu

Lâm Tự giây vào phiền toái lớn, lúc này mới bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm Tự.

Không ngờ tới hiện tại Huyền Thông nhìn thấy hắn lại làm thủ hạ dẫn đường cho Tô Tín, loại hành vi phản bội này còn đáng hận hơn thủ hạ của Tô Tín.

Giang Thần sớm đã bị dọa sợ hết hồn, nhưng mà sau đó hắn liền phản ứng lại, cười lạnh nói: "Huyền Thông thủ tọa, hiện tại không phải là ngày xưa khi ta ở Thiếu Lâm nữa, ngươi doạ không được ta. Một thân võ công này của ta đúng là do Thiếu Lâm Tự dạy dỗ, nhưng những năm này ta vì Thiếu Lâm Tự bắt được bao nhiêu hung đồ ác tặc? Lúc trước ta mới vừa bước vào hóa thần, các ngươi liền buộc ta đi bắt Kỳ Sơn Song Ma, hai người này là sinh đôi, từ nhỏ đồng thời tu luyện, đồng thời bước vào Tiên Thiên, đồng thời bước vào hóa thần, thời gian ra tay phối hợp vô cùng ăn ý, quả thực so với ba, bốn người còn khủng bố hơn. Kết quả các ngươi buộc một mình ta đi bắt hai người bọn hắn, lão tử liều mạng mới giết được hai người bọn họ, các ngươi còn oán giận ta hành động quá chậm. Ta không phải là chọc người của Vương gia sao? Những tông môn khác đệ tử giây vào phiền phức rồi đều sẽ chủ động che chở, dù cho đối phương chọc tới người mạnh hơn so với chính mình. Kết quả Thiếu Lâm Tự các ngươi thì tốt rồi, Vương gia kia rõ ràng không mạnh bằng Thiếu Lâm Tự các ngươi, các ngươi vẫn cúi đầu nhận sai, còn phạt ta nặng hơn, dựa vào cái gì?"

Huyền Thông bị Giang Thần vô liêm sỉ chọc cho tức giận cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

Nếu như Giang Thần là vì là những chuyện khác chọc tới Vương gia, Thiếu Lâm Tự khẳng định là sẽ ra tay che chở.

Nhưng Giang Thần tại sao lại bị Vương gia tìm tới cửa? Là bởi vì hắn dám to gan đi trêu chọc nữ đệ tử Vương gia!

Nếu như Thiếu Lâm Tự lại đi che chở loại người đồi phong bại tục này, giang hồ sẽ bàn tán gì về bọn họ? Có cho là Thiếu Lâm Tự bọn họ che giấu chuyện xấu?

Vì lẽ đó lần đó Thiếu Lâm Tự nhất định phải phạt nặng Giang Thần, thậm chí đem hắn trục xuất khỏi Thiếu Lâm Tự còn là nhẹ.

Lúc này Lý Phôi không nhịn được nói: "Nơi này không phải chỗ các ngươi ôn chuyện cũ, Bàn Nhược đường thủ tọa Huyền Thông? Dương Thần cảnh đứng đầu còn đáng giá hơn so với một con lừa trọc."

Huyền Thông nhìn về phía Lý Phôi ánh mắt mang theo một tia ý lạnh nói: "Tô Tín dám ở Thiếu Lâm Tự diễu võ dương oai cũng thôi, các ngươi chỉ là chó săn dưới tay hắn cũng dám hung hăng? Dựa vào cái gì? Ngày hôm nay các ngươi dám đến Thiếu Lâm Tự làm càn, vậy thì đều để mạng lại chỗ này đi!"

Huyền Thông nói lời nói này không phải là nói khoác, mà là thật có niềm tin.

Đừng nhìn hiện tại Thiếu Lâm Tự là bị động phòng thủ, dù cho võ giả dưới trướng Tô Tín tung ra hết thủ đoạn, cũng chỉ hòa nhau với Thiếu Lâm Tự mà thôi.

Hơn nữa Thiếu Lâm Tự là bị đánh bất ngờ trở tay không kịp, để người bên Thiếu Lâm Tự người dần dần phục hồi tinh thần lại, thủ hạ ám vệ cùng Huyết Thần Giáo của Tô Tín đã có chút rơi vào thế yếu rồi.

Huyền Thông ở võ giả đời chữ Huyền tuy rằng không đáng chú ý, nhưng cũng tuyệt đối không phải người bình thường yếu đuối.

Hắn hạ xuống một chưởng, chưởng pháp bí truyền Bàn Nhược đường Bàn Nhược chưởng được hắn triển khai đến cực hạn, chưởng lực che kín bầu trời, thậm chí có thể thấy rõ ràng hoa văn chưởng hiện lên, lúc ầm ầm hạ xuống đã bí mật mang theo sấm gió vô tận!

Đối mặt một chưởng này khủng bố, Giang Thần cho dù là trốn sau lưng Lý Phôi trong mắt cũng là không tự chủ được lóe qua một tia sợ hãi. Uy thế Dương Thần cảnh không phải là thứ hắn có thể chống lại lúc này.

Nhưng vào lúc này, Giang Thần thình lình phát hiện Lý Phôi đã không thấy đâu, sau một khắc hắn bỗng nhiên xuất hiện ở

trước mặt Huyền Thông, một kiếm đâm ra, phóng ra tử khí vô biên tử khí, dáng vẻ so với lúc Tô Tín triển khai mười lăm kiếm đoạt mệnh có chút giống nhau, nhưng sức mạnh càng thêm nội liễm, cũng càng thêm sắc bén!

Luồng sức mạnh chết chóc kinh người khiến cho Huyền Thông có một loại cảm giác sởn cả tóc gáy.

Lý Phôi đi sau mà đến trước, nhưng chiêu kiếm này nhưng đã áp sát đến trước người của hắn, làm cho Huyền Thông không thể không từ bỏ công kích, vội vã lùi lại phòng ngự.

Chương 2382 - Đánh vào Thiếu Lâm Tự (2)

Đánh vào Thiếu Lâm Tự (2)

Kết quả hắn chưa kịp hắn có động thái gì Lý Phôi đã biến mất trước mắt Huyền Thông, sức mạnh chết chóc bao quát một kiếm kia cũng biến mất theo, đợi đến khi Lý Phôi xuất hiện lần nữa, hắn đã đứng ở phía sau Huyền Thông rồi, vô số kiếm khí nhiễm tử ý bỗng nhiên bạo phát, Huyền Thông miễn cưỡng nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Lý Phôi , nhưng đáng tiếc đầu của hắn vẫn không cử động được, liền trực tiếp rơi trên mặt đất!

Giết chỉ trong vài giây!

Đối mặt cùng với Dương Thần Thiếu Lâm Tự, Lý Phôi trực tiếp lấy thực lực nghiền ép giết chết Huyền Thông chỉ trong vài giây, cả Giang Thần đứng một bên cũng không nhìn ra được động tác của Lý Phôi.

Trường kiếm trong tay Lý Phôi từng điểm tinh quang, rõ ràng vừa mới giết người, nhưng cũng không dính một tia máu tươi.

Thanh kiếm này chính là thần binh vô danh do Tô Tín đoạt từ trong tay Trần Huyền Tông, hẳn là do người dân Tiên vực chế tạo.

Chỉ có điều thanh kiếm nầy mặc dù là thần binh, nhưng yêu cầu nguyên thần sử dụng nó có chút cao, vì lẽ đó Tô Tín liền đem giao cho Tà Đạo Minh và Chuyển Luân vương đồng thời

sửa chữa một chút, làm cho thuộc tính chuôi của thần binh thay đổi một chút, có thể mang tốc độ và sức mạnh phát huy đến mức tận cùng, cái tên cũng bị Lý Phôi đổi thành "Kinh Lôi".

Đương nhiên sửa chữa như vậy cũng dẫn đến khí linh thần binh chịu một phần tổn thương, rớt xuống một nửa cảnh giới, từ thần binh đã biến thành tồn tại xen giữa thiên binh cùng thần binh.

Bất quá không quan trọng lắm, chỉ cần Lý Phôi có thể tỉ mỉ chăm chút, thanh thần binh sớm muộn cũng sẽ khôi phục lại cảnh giới thần binh.

Lúc này Lãnh Vô Ma trên tay dính đầy máu tươi xuất hiện bên người Huyền Thông, vừa hấp thụ khí huyết linh lực bình thường vừa cười hắc hắc nói: "Khí huyết của Dương Thần cảnh võ giả? Ngươi không muốn thì để cho ta, lãng phí thì chẳng phải là đáng tiếc sao?"

Lý Phôi liếc mắt nhìn hắn, cũng không quan tâm hắn, chỉ là ra hiệu Giang Thần tiếp tục ở mặt trước dẫn đường.

Đối vớithái độ của Lý Phôi Lãnh Vô Ma chỉ là nhún vai một cái, cũng không hề để ý.

Bản thể hắn là Yêu Linh, từ trong xương cốt kiêu căng khó thuần, nhưng cũng mang theo bản năng kính nể cường giả.

Vừa nãy một kiếm kia của Lý Phôi đã đem tốc độ, sức mạnh cộng thêm sức mạnh tử vong ngưng tụ đến mức tận cùng hòa làm một thể, hết thảy điểm mạnh tất cả đều thu vào trong một kiếm đó, có thể nói loại linh lực bộc phát này đã là cực hạn của Dương Thần cảnh rồi, thậm chí đã có thể đạt đến một chút cấp bậc Chân Vũ cảnh.

Nếu như ngươi chống đỡ được một kiếm của Lý Phôi kia còn nói được, nếu như ngươi không ngăn được, kết cục duy nhất sẽ chỉ có chết rồi.

Đổi thành Lãnh Vô Ma, hắn có tự tin mình có thể ngăn trở một kiếm của Lý Phôi, nhưng mà cái giá hắn phải trả cũng tương đối lớn.

Huống hồ ai cũng biết Lý Phôi chính là tâm phúc chân chính của Tô Tín, đối với Tô Tín là trung thành tuyệt đối.

Hơn nữa Lãnh Vô Ma hắn lại có nhược điểm ở trong tay Tô Tín, cho nên mới vì Tô Tín mà dốc sức.

Nhưng mà theo Tô Tín thời gian dài như vậy, Lãnh Vô Ma đúng là cảm giác thấy hơi quen rồi, sinh sống trên giang hồ này, thực lực Dương Thần cảnh để ở đâu cũng dễ sống sót.

Nhưng nếu như muốn không chút kiêng dè nào mà giết người, chân chính hoành hành giang hồ, vậy thì vẫn cần tìm một chỗ dựa tuyệt vời.

Mà Tô Tín này hiển nhiên là chỗ dựa không nhỏ, ít nhất Lãnh Vô Ma làm thủ hạ dưới tay Tô Tín sống rất thoải mái, chỉ cần Tô Tín có thể duy trì uy thế và thực lực hiện tại, vậy hắn tự nhiên cũng sẽ không sinh ra tâm tư phản bội tẻ nhạt.

Lúc này Giang Thần đã mang theo Lý Phôi đi tới sau núi Thiếu Lâm Tự, phần lớn võ giả Thiếu Lâm Tự phía trước chém giết, Lý Phôi đi dọc theo con đường cũng không đụng phải trở ngại gì, coi như là có vài nhân vật lâu la, cũng là bị Lý Phôi tùy tiện dùng một kiếm chém chết.

Giang Thần chỉ vào một cái sân trong đó nói: “Lý đại nhân, trong này chính là Hắc ngục và tháp Trấn Ma.”

Lý Phôi trực tiếp dùng một kiếm chém nát cửa lớn, lúc này hai tên trông coi hắc ngục là võ giả Hóa Thần cảnh nghe được động tĩnh lập tức chạy tới quát lên: “To fan! Là ai lại dám tự tiện xông vào Hắc ngục?”

Hắn vẫn không nhìn thấy dáng vẻ cụ thể của Lý Phôi và Giang Thần, một luồng ánh kiếm bay đến, hai người trực tiếp liền bị chém chết.

Giang Thần chạy tới sờ soạng nửa ngày ở trên thi thể kia lúc này mới lấy ra hai cái chìa khóa trên mặt khắc đầy phù văn.

“Lý đại nhân, này chính là chìa khóa mở cửa lớn Hắc ngục và tháp Trấn Ma. Cũng để mở ra còng tay xiềng chân của những phạm nhân bên trong Hắc ngục.” Giang Thần dường như hiến tặng vật quý đưa cho Lý Phôi.

Lý Phôi cũng không có nhận lấy, hắn chỉ là nhàn nhạt nói: "Trước tiên mở Hắc ngục ra đi."

Giang Thần gật gật đầu, đi đầu đi mở cửa Hắc ngục, hắn dùng hết sức lực của chín trâu hai hổ rồi mới miễn cưỡng dời ra một khe nhỏ của cái cửa lớn kia, Lý Phôi trực tiếp đưa tay, cửa lớn liền bị mở ra hoàn toàn.

Ánh mặt trời bên ngoài chiếu vào trong Hắc ngục, nhất thời khiến cho những võ giả kia ở trong Hắc ngục phát ra từng tiếng kêu như quỷ khóc sói tru.

Chương 2383 - Hắc ngục và tháp Trấn Ma

Hắc ngục và tháp Trấn Ma

"Thả lão tử ra ngoài!"

"Con lừa trọc Thiếu Lâm Tự, có bản lĩnh thì cùng ta đại chiến ba trăm hiệp, muốn giết cứ giết, giam giữ ta là có ý gì?"

Chỉ có điều đám người này kêu xong liền cảm thấy hơi không đúng, âm thanh dần dần ngừng lại.

Bởi vì người mở cửa cũng không phải võ giả Thiếu Lâm Tự mà là hai người xa lạ, bên cạnh bọn họ cũng không có võ giả Thiếu Lâm Tự đi theo.

Phải biết nơi như Hắc ngục không phải là nơi để cho người ngoài tham quan, có thể đi tới nơi này ngoại trừ người của Thiếu Lâm tự chính là bị kẻ tội nhân mới bị áp giải đến.

Nhưng là hai người kia cũng không bị phong cấm tu vi, cũng không có bị mang còng tay xiềng chân, như vậy bọn họ rốt cuộc là ai?

Lý Phôi cùng Giang Thần đến khiến cho những phạm nhân bên trong đầy vẻ mặt nghi hoặc, Thiếu Lâm Tự từ bao giờ để cho người ngoài tiến vào Hắc ngục vậy?

Bọn họ đúng là không nghĩ đến trường hợp có người đánh bại Thiếu Lâm Tự, không phải bọn họ không nghĩ tới, mà là bọn họ không dám nghĩ tới.

Qua nhiều năm như vậy, Thiếu Lâm Tự đã lúc nào bị người ngoài đánh bại? Đây chính là một trong những người đứng đầu chính đạo Thiếu Lâm Tự, có thể nói từ xưa đến nay, những lúc Thiếu Lâm Tự suy sụp hay bị người đánh tới cửa núi cũng không ít, nhưng xưa nay cũng chưa bị người nào đánh bại.

Lý Phôi nhìn quanh một vòng, nhàn nhạt nói với Giang Thần: "Mở Hắc ngục ra, thả người."

Giang Thần nghe vậy lập tức dùng chìa khoá đem cửa ngục mở ra, chỉ vào những phạm nhân bị giam ở trong đó lớn tiếng nói: "Nghe đây, đều xếp hàng lại đây, chúng ta mở trận pháp cho các ngươi!"

Những võ giả ở đây mơ mơ màng màng đứng xếp hàng để Giang Thần mở còng tay và xiềng chân của bọn họ ra, một tên đại hán đỉnh cao Tiên Thiên tướng mạo hung ác cẩn thận nói: "Hai vị tiền bối, Thiếu Lâm Tự muốn thả chúng ta rời đi sao?"

Giang Thần khinh thường nói: "Mấy con lừa trọc này tốt như vậy sao? Tha cho các ngươi rời khỏi Thiếu Lâm Tự? Bên ngoài là chủ nhân Tây Bắc đạo, Chân Vũ cảnh lục địa thần tiên, huyết kiếm thần tôn Tô Tín Tô đại nhân tự mình xuất binh dẫn đầu tinh nhuệ Tây Bắc đạo đánh vào Thiếu Lâm Tự, đã phá được cửa núi Thiếu Lâm Tự, đang chém giết cùng mấy con lừa trọc ở bên ngoài rồi."

Mọi người ở đây nghe vậy nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh, trong mắt lộ ra vẻ không dám tin tưởng.

Bị giam cầm ở phía trên hầu như đều là một ít Tiên Thiên cảnh giới tồn tại, bọn họ phạm vào sai lầm thấp hơn, bình thường đều chỉ là nhốt mấy năm liền có thể được thả ra ngoài rồi, hơn nữa đại đa số bọn họ cũng đều là ở thời gian gần đây bị Thiếu Lâm Tự nhốt vào trong Hắc ngục, vì lẽ đó uy danh của Tô Tín bọn họ tự nhiên là biết đến.

Bất quá hiện tại bọn họ lại nghe thấy Giang Thần nói Tô Tín đánh vỡ cửa núi Thiếu Lâm Tự, điều này vẫn khiến cho bọn họ có chút không thể tiếp thu được.

Giang Thần cười gằn rồi một tiếng nói: "Làm sao, không tin thì ra ngoài xem xem các ngươi liền biết, đúng rồi, hiện tại

đám hòa thượng Thiếu Lâm Tự kia tự lo cũng không xong, các ngươi vào lúc này náo một trận, coi như là báo thù cũng được.”

Tô Tín để Lý Phôi phá vỡ Hắc ngục và tháp Trấn Ma mục đích là vì để làm suy yếu uy tín của Thiếu Lâm Tự ở trên giang hồ, đồng thời cũng là muốn cho Thiếu Lâm Tự một trận quần ma loạn vũ, cho bọn họ thêm càng nhiều phiền phức.

Những người kia bị giam cầm ở đây có ai không phải hung đồ ác tặc trên giang hồ?

Thiếu Lâm Tự đem bọn họ giam giữ ở đây vốn là để tẩy đi thô bạo trên người bọn họ, muốn để bọn họ bỏ xuống đồ đao lập tức thành phật , nhưng đáng tiếc cuối cùng vẫn là thất bại thì nhiều mà thành công thì thiếu.

Hiện tại bọn họ có cơ hội, nhát gan thì sẽ trực tiếp trốn, nhưng nếu có chút gan lớn có khi sẽ dám đi giết người của Thiếu Lâm Tự, vừa hay báo thù những năm nay bị giam cầm.

Cùng nhau đi đến, Lý Phôi và Giang Thần đem hết thảy tội nhân ở trong Hắc ngục đều thả ra, từ Hóa Thần cảnh đến Dung Thần cảnh, nơi sâu nhất kia có mấy tầng giam giữ toàn là vài tên võ giả Dương thần cảnh.

Mặt trên cái khác những võ giả kia đúng là rất thuận lợi, Giang Thần đem cửa lớn và phong ấn mở ra, nói rõ tình huống, những hung đồ ác tặc kia liền đàng hoàng tạ ơn Lý Phôi, sau đó đi tới tìm đám người Thiếu Lâm Tự kia gây phiền phức.

Những người này biểu hiện thành thật như vậy, kỳ thực vẫn là bởi vì Lý Phôi có thực lực Dương Thần cảnh trấn áp.

Trước đây những hòa thượng Thiếu Lâm Tự kia đi vào, bọn họ còn có thể chửi ầm lên phát tiết một phen, bởi vì bọn họ biết, người của Thiếu Lâm tự nếu như đã đem bọn họ giam giữ ở đây thì sẽ không đi giết bọn họ, nhưng Lý Phôi này là thủ hạ chó săn số một dưới tay Tô Tín, ở trên giang hồ tuy rằng danh tiếng không nổi lắm, nhưng bọn họ cũng từng nghe nói qua người này có thủ đoạn tàn nhẫn, hung tàn thành tính, bọn họ cũng không dám đi chọc giận vị này.

Nhưng đợi đến khi Lý Phôi bọn họ đi giải cứu những Dương Thần cảnh võ giả kia thì vài tên Dương Thần cảnh ma đạo hung đồ lại bày ra vẻ mặt cân nhắc.

Chương 2384 - Hắc ngục và tháp Trấn Ma (2)

Hắc ngục và tháp Trấn Ma (2)

Võ giả Dương Thần cảnh bị giam ở đây trên căn bản cũng đã mấy chục năm thậm chí hơn trăm năm, vào lúc ấy trên giang hồ có thể vẫn chưa có Tô Tín, kết quả hiện tại bọn họ nghe được lại có một nhân tài mới xuất hiện mang người đánh tới cửa Thiếu Lâm Tự, những người này đều có vẻ mặt bán tín bán nghi.

Một tên Dương Thần cảnh võ giả trong đó trên mặt xăm nửa cái mặt quỷ, thân hình cao lớn xem thường cười nhạo một tiếng rồi nói: "Đánh tới Thiếu Lâm Tự? Nếu như Thiếu Lâm Tự dễ đánh như vậy, chúng ta còn cần phải ở đây bị Thiếu Lâm Tự giam giữ mấy chục năm à? Chưa biết chừng là con mèo con chó nào đó ở Thiếu Lâm Tự gây sự, muốn lợi dụng chúng ta, thả chúng ta ra ngoài liều chết với người của Thiếu Lâm Tự, gây ra hỗn loạn, sau đó các ngươi lại nhân cơ hội ngư ông đắc lợi, ta nói không sai chứ "

Ở đây có vài tên Dương Thần khác cũng gật gật đầu, cái này cũng là điều bọn họ lo lắng.

Ở trong lòng bọn họ Thiếu Lâm Tự vẫn là người đứng đầu võ lâm mấy chục năm trước, cho dù là Cửu Ngục Tà Ma liên thủ cũng đừng hòng đánh bại Thiếu Lâm Tự, bây giờ lại có người nói một nhân tài mới xuất hiện trong thời gian mấy chục năm đã cứng đầu đi đối phó Thiếu Lâm Tự, chuyện như vậy nghe thế nào cũng đều thấy như nằm mơ giữa ban ngày.

Vì lẽ đó bọn họ nghĩ rằng hai người này nếu có thể đi vào trong Hắc ngục vậy khẳng định là phòng bị của Thiếu Lâm Tự xảy ra vấn đề, sau đó bọn họ thừa loạn thả người trong Hắc ngục ra, để bọn họ đi ra ngoài gây hỗn loạn, sau đó bọn họ nhân cơ hội được chỗ tốt.

Kết quả cuối cùng chính là bọn họ bị người của Thiếu Lâm tiêu diệt, mà những người này nhân cơ hội tốt chuồn đi, coi như trong bọn họ có mấy người có thể thoát khỏi Thiếu Lâm Tự, nhưng hi vọng cũng là xa vời vô cùng.

Nhưng mà vào lúc này, Lý Phôi lạnh lùng phủi tay nhìn võ giả kia một cái, nhàn nhạt nói: "Ngươi mới vừa nói ai là con chó con mèo?"

Đều là Chân Vũ, người kia ngày xưa cũng là ma đạo hung đồ thanh uy hiển hách trên giang hồ, hiện tại cho dù bị Thiếu Lâm Tự nhốt mấy chục năm, hắn cũng nhưng vẫn kiêu căng khó thuần, ma tính không thay đổi.

Ngay cả Thiếu Lâm Tự Dương Thần hắn còn dám quay về phía bọn họ chửi ầm lên, chứ đừng nói là một tên Lý Phôi.

Ngay khi hắn mới vừa muốn nói gì đó, một ánh kiếm nhiễm tử khí lóng lánh đen kịt xuất ra.

Ở này tầng thấp nhất của Hắc ngục đã không thấy chút ánh sáng nào rồi, nhưng ánh kiếm của Lý Phôi còn vô cùng đen tối, thôn tính tất cả sự chết chóc!

Tên này Dương Thần cảnh võ giả căn bản không nghĩ tới Lý Phôi sẽ ra tay. Đợi đến khi hắn nhìn thấy Lý Phôi xuất kiếm ra, hắn chỉ là theo bản năng muốn phòng ngự, nhưng đáng tiếc đến ngay cả chân khí hộ thể cũng không thể điều động đến mức độ lớn nhất, một kiếm của Lý Phôi cũng đã xuyên qua cổ họng của hắn!

Thi thể ngã xuống đất, phát ra một tiếng "phịch", mọi người ở đây chẳng ai nghĩ tới, một tên Dương Thần cảnh võ giả cứ như vậy bị giết trước mặt bọn hắn với phương thức đơn giản đến tận cùng như thế.

Thậm chí ngay cả chính hắn cũng không nghĩ tới, trên giang hồ lại có người luyện kiếm đến mức độ này.

Lý Phôi nhìn vài tên Dương Thần cảnh võ giả kia nhàn nhạt nói: "Một đám rác rưởi, bị Thiếu Lâm Tự nhốt lại đến dũng khí cũng không còn rồi à? Đại nhân nhà ta đã phá tan cửa Thiếu Lâm Tự, còn các ngươi đến cả ra ngoài liếc mắt một cái cũng không thèm. Thật là buồn cười! Nhưng mà vừa nãy hắn

nói có một điểm đúng rồi, ta đúng thật là đang lợi dụng các ngươi, muốn để Thiếu Lâm Tự trở nên càng loạn càng tốt. Đáng tiếc các ngươi bây giờ bị nhốt đến mất hết dũng khí, điều ấy đúng là ta tính sai rồi, các ngươi đã rác rưởi như vậy, vậy thì còn cần để làm gì?"

Trong mắt Lý Phôi loé lên rồi một tia sáng lạnh lẽo, đó là một loại sát ý tĩnh mịch tràn ngập, ai cũng đoán không được cuối cùng Lý Phôi có ra tay đột ngột hay không? Dù sao mới vừa nãy hắn giết người trong giây lát, một kiếm đó cùng võ giả cấp kia đúng là uy lực quá mức kinh người. Bọn họ sống hai, ba trăm năm đều chưa từng thấy qua nhân vật khủng bố như vậy.

Một tên võ giả Dương Thần cảnh trong đó vội vàng nói: "Trước tiên đừng ra tay, chúng ta đi ra ngoài! Bị giam mấy chục năm, có ngu mới chịu ở đây ăn đất."

Người trước mắt này như người điên, nói giết người liền giết người, quả thực không kiêng dè gì, người như vậy so với việc bắt bọn hắn đến gặp những hòa thượng kia còn kinh khủng hơn, quả thực với hắn không có bất kì đạo lí gì có thể đàm luận. Coi như là bọn họ liên thủ nói không chừng còn trọng thương mấy người, không bằng đi ra xem xét rồi lại nói.

Dưới sự cưỡng bức của Lý Phôi, võ giả Dương Thần cảnh bên này mới vội vội vàng vàng chạy ra khỏi Hắc ngục, Lý Phôi kéo kéo khóe miệng, nhàn nhạt nói: "Giết người không bằng dọa nạt, mấy con lừa trọc Thiếu Lâm Tự này thủ đoạn đúng là rất nhiều."

Bị giam rồi mấy chục năm, đừng thấy những ma đạo hung đồ này từng người từng người chết cũng không nhận tội, nhưng hung tính của bọn họ kỳ thực đã sắp không còn.

Chương 2385 - Hắc ngục và tháp Trấn Ma (3)

Hắc ngục và tháp Trấn Ma (3)

Chân chính có dũng khí hoặc là vĩnh viễn không chịu thua hạng người sớm đã bỏ mình trong trận chiến với Thiếu Lâm

Tự rồi. Coi như là bị giam vào trong Hắc ngục, chọn tự sát cũng chịu bị người của Thiếu Lâm Tự nhục nhã.

Còn lại những người này đều là chút tiếc mạng sống, không dám đi chết, lúc này mới kéo dài hơi tàn đến ngày hôm nay, kết quả tính cách đã trở nên đa nghi vô cùng, cũng không có dũng khí như ngày xưa, ma đạo cự khấu ngày xưa đã biến thành dáng vẻ như vậy, sống nhưng còn không bằng chết đi.

Đem người trong Hắc ngục đều thả ra, sau đó Giang Thần lại dẫn theo Lý Phôi đi tới bên trong tháp Trấn Ma, mới vừa mở tháp Trấn Ma ra, một luồng tử khí so với hắc ngục càng dày đặc hơn liền phả vào mặt.

Bị giam giữ ở trong tháp Trấn Ma, thực lực yếu nhất đều là Dương Thần, cường giả thậm chí Chân Vũ đều có, còn có Thần kiều hay không, điều ấy tình báo trên giang hồ đúng là không có ghi chép, lấy địa vị như Giang Thần này hắn cũng không biết.

Tầng thứ nhất chỉ có mấy bộ xương khô, đã không có ai ở, tầng thứ hai cũng là như thế, mãi đến tận tầng thứ tám Lý Phôi mới nhìn thấy một tên đã sống dở chết dở, một Dương Thần cảnh võ giả, thậm chí đã mất đi ý thức, Lý Phôi trực tiếp cho hắn một kiếm, thuận tiện giúp hắn giải thoát.

Đi thẳng đến tầng mười bảy, nơi này hàn ý càng ngày càng đậm, oán khí cùng tử khí cũng càng ngày càng nặng, Giang Thần bỗng nhiên nói: “Không đúng! Nơi này làm sao có nhiều xương khô như vậy!”

Lúc trước mấy tầng kia đều chỉ là có mấy bộ xương khô, nhưng tầng thứ thứ mười bảy này lại có tới hơn trăm bộ xương khô, điều này hiển nhiên là không hợp lý.

Thiếu Lâm Tự coi như là muốn nhốt người cũng không thể chỉ nhốt vào tầng mười bảy, bọn họ thường thường đều là xem những tầng phía trên có nhốt ai hay không, nếu như có thì dẫn người đến tầng tiếp theo, vì lẽ đó trên lý thuyết mà nói mấy tầng cuối cùng là ít người nhất, nhưng kết quả nơi này lại chồng chất nhiều xương khô như vậy, tình hình hơi có chút quỷ dị.

Bất quá nhưng vào lúc này, từ trong thông đạo đi đến tầng thứ mười tám bỗng nhiên truyền đến rồi một thanh âm: "Ồ mấy con lừa trọc Thiếu Lâm Tự đổi tính rồi, ngày xưa đều chỉ ném đến một vài sống dở chết dở, lần này lại ném cho ta hai người sống."

Từ tầng mười tám tháp Trấn Ma truyền đến một âm thanh khiến cho Giang Thần đột nhiên run lên một cái. Tầng cuối cùng của tháp Trấn Ma trong truyền thuyết là nơi trấn áp một tuyệt thế ma đầu đã sống ha, ba trăm năm. Trước đây Giang Thần vẫn cho rằng đây là một lời đồn, không nghĩ tới lại là sự thật!

Giang Thần bị doạ sợ mất mật, nhưng Lý Phôi không sợ.

Nếu Thiếu Lâm Tự đem đối phương trấn áp ở đây, chứng minh rằng Thiếu Lâm Tự đã hạn chế ở thực lực của đối phương.

Huống hồ coi như đối phương bây giờ vẫn còn có thực lực Chân Vũ cảnh Lý Phôi cũng không sợ, lấy thực lực bây giờ của hắn, hoàn toàn có thể từ chạy trốn từ trong tay Chân Vũ cảnh.

Vì lẽ đó Lý Phôi ung dung đi vào tầng thứ mười tám, Giang Thần khẽ cắn răng, cũng theo cùng đi vào, nơi này âm u vô cùng, đi theo Lý Phôi ít nhất còn có một cái chỗ dựa.

Tầng thứ mười bảy và tầng mười tám ở bên trong đó có một con đường, bên trong cả cửa cũng không có.

Hơn nữa sau khi bước vào tầng thứ Giang Thần ngạc nhiên phát hiện, nơi này vậy mà vô cùng sạch sẽ, trên mặt đất hầu như không có tro bụi.

Mà lúc này ở tầng thứ mười tám, bên trong chỉ có một người, so với tưởng tượng của Giang Thần về ma đầu kinh khủng kia không giống lắm, bị giam giữ ở tầng thứ mười tám vậy mà chỉ có một người tuổi trung niên tướng mạo dương cương, ăn mặc sạch sẽ một thân áo bào trắng.

Nhưng mà hai tay hai chân đều bị xích sắt to lớn khóa lại, xuyên qua dưới nền đất, trên mặt đất chính là một tòa trận pháp to lớn.

Nếu như nhìn kỹ, bên trong đan điền của hắn còn cắm vào một thanh chủy thủ tinh tế, trên đỉnh đầu cắm một chiếc đinh nhỏ bằng đồng, trấn áp nghiêm mật như vậy, quả thực chính là từ thân thể đến nguyên thần, một chút đều không buông tha, điều này cũng đủ để chứng minh Thiếu Lâm Tự đối với người trước mắt này rất kiêng kỵ.

Nhìn thấy Lý Phôi cùng Giang Thần, người kia nghi ngờ nói: "Ồ? Một Dương Thần một Hóa Thần, các ngươi không phải là bị Thiếu Lâm Tự ném đến trấn áp? Xem dáng vẻ các ngươi cũng không phải người của Thiếu Lâm tự, lẽ nào là mấy con lừa trọc Thiếu Lâm Tự có chuyện rồi?"

Giang Thần do dự nhìn Lý Phôi một cái, nhìn thấy Lý Phôi mặt không cảm xúc, hắn lúc này mới run lập cập đem chuyện đã xảy ra nói lại một lần cho người trước mắt này, vừa nãy ở Hắc ngục hắn cũng đã lặp lại rồi vô số lần rồi.

Người trước mắt này sau khi nghe xong đầu tiên là ngẩn người, sau đó liền cười to nói: "Ha ha ha! Mấy con lừa trọc Thiếu Lâm Tự cũng đúng là xui xẻo, phong thuỷ thay phiên luân chuyển, những ngày đầu mấy con lừa trọc đúng là phong quang vô hạn, bây giờ cũng đến lượt bọn họ chịu thua thời vận rồi. Nhưng mà tiểu tử được gọi là Tô Tín ngược lại cũng thật thú vị, mấy trăm năm chưa từng đặt chân vào giang hồ, không nghĩ tới bây giờ trên giang hồ lại xuất hiện một gia hỏa thú vị như thế."

Chương 2386 - Tuyệt đại ma đầu

Tuyệt đại ma đầu

Giang Thần kinh ngạc nói: "Mấy trăm năm? Ngươi không phải là bị nhốt ở đây hai, ba trăm năm sao?"

Người kia liếc Giang Thần một cái nói: "Người nào nói cho ngươi? Lão tử đã bị cái mấy con lừa trọc này nhốt hơn 800 năm rồi!"

Vừa nghe thấy lời ấy, Giang Thần để lộ phản ứng đầu tiên chính là không tin.

Chân Vũ cảnh mới hơn năm trăm năm tuổi thọ mà thôi, hắn là một tên bị phế hết tu vi còn bị trấn áp ở đây sao có thể sống hơn 800 năm? Sợ là tám năm đã thành xương khô rồi.

Bất quá Lý Phôi nhưng là nhíu nhíu mày nói: "Ngươi đến tột cùng là ai?"

Người kia khà khà nở nụ cười hai tiếng nói: "Lão tử họ Lữ, Lữ Phá Thiên!"

Lý Phôi cau mày, nghĩ đến tên này, nhưng không có ấn tượng gì.

Lúc này Giang Thần bên cạnh hắn kêu lên một tiếng sợ hãi nói: " "Huyết Ma lão tổ" Lữ Phá Thiên!"

Lữ Phá Thiên trợn mắt nói: "Lão tổ cái rắm! Lão tử lúc bị giam vào Thiếu Lâm Tự vẫn chưa tới trăm tuổi, làm sao lại thành lão tổ rồi? Là "Huyết Ma Thiên Tôn" Lữ Phá Thiên!"

Lúc này Lý Phôi đã biết được thân phận của người trước mắt này thân phận, lai lịch vị này tuyệt đối lớn đến kinh người, có thể xưng tụng là tuyệt đại hung nhân, hắn chính là người lúc trước nổi lên rồi một trận giang hồ hạo kiếp Huyết Ma giáo giáo chủ Lữ Phá Thiên!

Lúc trước Huyết Ma giáo bị diệt, trên giang hồ đều đồn đại hắn chết rồi, không nghĩ tới hắn lại bị nhốt ở tầng thấp nhất trong tháp Trấn Ma của Thiếu Lâm Tự vẫn luôn sống đến bây giờ.

Lý Phôi nhìn Lữ Phá Thiên nhìn một cái, hỏi: "Tám trăm năm? Ngươi làm sao sống đến hiện tại?"

Lữ Phá Thiên cười khà khà nói: "Rất khó sao? Ai cũng biết tuổi thọ của Chân Vũ cảnh chỉ có khoảng năm trăm tuổi, coi như vận dụng một ít thiên tài địa bảo hoặc là bí pháp, nhưng như vậy có thể kéo dài tuổi thọ thêm bao nhiêu năm? Mấy chục năm hơn trăm năm mà thôi. Kỳ thực còn có một loại phương pháp có thể kéo dài tuổi thọ, là từ bỏ cảnh giới của chính mình, từ bỏ sức mạnh của chính mình."

Lữ Phá Thiên chỉ chỉ chính mình nói: "Lão tử lúc trước bị người của Thiếu Lâm tự phong ấn tại nơi này, các ngươi cũng

nhìn thấy rồi, Câu Linh Trận gia thân, Huyền Cốt Kiếm cấm tỏa đan điền, Trấn Hồn đinh phong ấn Nguyên Thần, một thân thực lực của lão tử đã bị bọn họ phế bỏ chín mươi chín phần trăm rồi.

Nhưng mà cũng coi như là nhân họa đắc phúc, ta bị phong cấm ở đây vào lúc trạng thái đỉnh cao, thân thể khí huyết đều vô cùng cường đại, không có thực lực Thần Kiều cảnh, thân thể khí huyết tiêu hao cũng rất yếu ớt, hơn nữa bí pháp Huyết Ma giáo ta vốn là có thể điều tiết tinh lực, có thể sống đến hiện tại không có chuyện gì ngạc nhiên.

Đương nhiên loại sống tạm bợ như này còn không bằng chết đi , nhưng đáng tiếc đám lừa trọc này rất âm hiểm, lão tử coi như là muốn kéo thêm mấy người chịu tội thay đồng quy vu tận, bọn họ cũng không cho ta cơ hội, nếu như trực tiếp tự sát, vậy cũng quá mất mặt rồi, vì lẽ đó lão tử vẫn luôn chờ, chờ đến lúc mấy con lừa trọc Thiếu Lâm Tự xui xẻo, bây giờ rốt cục xem như là chờ được rồi, ha ha ha!”

Lý Phôi nhìn Lữ Phá Thiên ngồi đây cười lớn cau mày nói: “Coi như là như vậy, tám trăm năm này ở trong đây ngươi không ăn không uống, thân thể khí huyết lấy cái gì bảo đảm?”

Lữ Phá Thiên bỉu môi nói: “Ai nói ta không ăn không uống? Thiếu Lâm Tự thường thường sẽ ném tới một kẻ xui xẻo bị bọn họ bắt lấy phế bỏ võ công, còn chuyên hướng về tầng thứ mười bảy tầng vứt xuống, đó không phải là chuẩn bị cho ta sao?”

Lời này vừa ra khỏi miệng, Giang Thần vừa nghĩ tới những hài cốt ở tầng thứ mười bảy tầng kia hắn liền phát lạnh trong lòng.

Người trước mắt này nhìn qua tuyệt đối không giống như những hung cực ác đồ kia, nhưng chỉ bằng lời hời hợt hắn vừa mới nói ra, lấy huyết nhục võ giả làm thức ăn, người này tuyệt đối là hạng người hung tính ngập trời, không trách lúc trước lại nổi lên một trận giang hồ hạo kiếp kinh người.

Lữ Phá Thiên nhìn Lý Phôi nói: “Tiểu tử, chuyện của lão tử cũng kể rõ ràng cho ngươi rồi, còn không chuẩn bị thả ta đi?

Ta biết các ngươi có chủ ý gì, đơn giản chính là muốn thả chúng ta ra, những kẻ xui xẻo bị Thiếu Lâm Tự trấn áp, để gây thêm cho Thiếu Lâm Tự nhiều phiền phức mà thôi.

Đám lừa trọc Thiếu Lâm Tự nhốt lão tử nhiều năm như vậy, coi như các ngươi không nói, lão tử cũng sẽ không bỏ qua cho bọn họ. Ngươi do dự như thế lẽ nào là bởi vì ta chính là Huyết Ma giáo thuỷ tổ, sợ ta đi ra ngoài gây loạn giang hồ sao? Bao nhiêu năm qua đi rồi, người trên giang hồ còn muốn muốn triệt để tuyệt diệt một mạch Huyết Ma giáo ta?"

Lý Phôi nhàn nhạt nói: "Huyết Ma giáo cũng sớm đã không có, hiện ở trên giang hồ chỉ có Huyết Thần Giáo, chính là đại nhân nhà ta sáng tạo."

"Ngươi nói cái gì? Huyết Thần Giáo? Đại nhân nhà ngươi cùng Huyết Ma giáo đến tột cùng có quan hệ gì?" Lữ Phá Thiên hơi nhướng mày, vốn còn có vẻ mặt hơi ôn hòa nhưng bỗng nhiên trở nên bạo ngược cực kỳ, mang theo một luồng sát ý ngập tràn máu tanh.

Lý Phôi trực tiếp đưa tay ra, triển khai Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, chân khí màu đỏ tràn ngập.

Chương 2387 - Tuyệt đại ma đầu (2)

Tuyệt đại ma đầu (2)

Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp đương nhiên Lý Phôi cũng biết, nhưng hắn cũng không thường dùng, đây cũng không phải chủ tu công pháp của hắn.

Thấy cảnh này Lữ Phá Thiên bỗng nhiên thu hồi rồi khí thế tự mình cười to nói: "Thú vị thú vị, không phải Huyết Ma kinh, mà là Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, xem ra đại nhâ nhà ngươi còn phải gọi ta một tiếng sư huynh mới đúng, công pháp của chúng ta là có cùng nguồn gốc. Hiện tại các ngươi đã đánh vào Thiếu Lâm Tự, vậy đại nhân nhà ngươi chẳng lẽ lại đem Huyết Thần Giáo phát triển đến cấp độ ngày xưa của Huyết Ma giáo rồi?"

Điểm ấy Lý Phôi lười giải thích cho Lữ Phá Thiên, hắn nhìn Giang Thần một cái, Giang Thần không thể làm gì khác hơn là

giản lược đem chuyện sau khi hắn bị giam ở đây chuyện nhanh chóng kể lại một lần cho Lữ Phá Thiên, lúc này mới khiến cho Lữ Phá Thiên rõ ràng hơn về tình thế hiện tại trên giang hồ.

Lữ Phá Thiên trầm mặc một lát sau, lúc này mới ha ha cười nói: "Hậu sinh khả úy a! Thủ hạ dưới tay lão tử năm đó là một đống ngu xuẩn, ta cũng không nghĩ tới Huyết Ma kinh mang đến sức mê hoặc lớn như vậy, dẫn đến sự tình cuối cùng không cách nào khống chế, Huyết Ma giáo cường đại bị hủy hoại trong một ngày."

Lý Phôi hơi hơi kinh ngạc nói: "Ngươi không phải Huyết giáo chủ của Ma giáo sao? Ngươi đến thủ hạ của chính mình cũng không khống chế được?"

Lữ Phá Thiên vẻ mặt hơi hơi buồn phiền nói: "Nếu ta có thể khống chế lại, hiện tại sao lại rơi xuống bước đường này? Thiên hạ này không riêng chỉ có đại nhân nhà ngươi là một người thông minh, ta cũng biết Huyết Ma giáo không thể không hạn chế phát triển, nếu không sẽ đưa tới toàn bộ người trên giang hồ liên thủ căm thù. Mấy cái Chân Vũ lão tử không để ý, nhưng trên giang hồ hết thảy Thần kiều và Chân Vũ tất cả đều muốn giết ngươi, cho dù có là cường giả Thông Thiên cảnh trong truyền thuyết cũng không ngăn được. Chỉ có điều chờ đến khi ta muốn khống chế thì đã chậm, thủ hạ của ta ngớ ngẩn đã triệt để lạc lối ở trong sức mạnh, thậm chí có vài người lên đến cấp Chân Vũ, coi như ta có tu vi Thần kiều cảnh bọn họ cũng không có ý định nghe lệnh của ta nữa. Ngay khi ta muốn hạ thủ đoạn ác độc giết một lần, dọa sợ bọn họ một lần, cái đám ngớ ngẩn này cuối cùng vẫn là đem sự tình làm lớn lên, Huyết Ma giáo bao phủ toàn bộ giang hồ, rước lấy chúng nộ, lão tử cũng bị bọn họ liên lụy đến mức độ này."

Một bên Giang Thần trợn to hai mắt, đây chính là thời đại bí ẩn của giang hồ lúc trước. Ai có thể ngờ tới người được ngoại giới cho rằng là người dấy lên một trận giang hồ hạo kiếp Huyết Ma lão tổ vậy mà lại là người duy nhất rõ ràng trong Huyết Ma giáo.

Lữ Phá Thiên nhìn Lý Phôi nói: “Nói rồi nhiều như vậy, ngươi còn không chuẩn bị thả lão tử ra sao? Nói thế nào thì ta cùng với đại nhân nhà ngươi cũng coi như là võ giả cha truyền con nối, ta gọi hắn một tiếng sư đệ không quá phận chứ? Sau đó ta cũng coi như là ngươi thủ trưởng rồi, ngươi đối xử với ta như vậy hả?”

Lý Phôi lạnh mắt nhìn Lữ Phá Thiên, hắn xem như là có chút hiểu rõ tính tình của đối phương rồi, người này cùng người trong truyền thuyết kia được miêu tả là tội ác tày trời, cực kỳ khủng bố Huyết Ma lão tổ xác thực không có chút nào giống như thế.

Chưa tới trăm tuổi đã lên cấp Thần kiều, người này lúc trước tuy là cực kỳ tùy tiện ngạo khí, đương nhiên cũng có thể nói là tự phụ.

Bây giờ nghe hắn tự xưng một câu “Lão tử” hai câu “Lão tử” người không biết còn tưởng hắn đã nhận Tô đại nhân làm sư đệ của hắn, Lý Phôi nhìn Lữ Phá Thiên thế nào cũng có cảm giác buồn cười.

Chỉ có điều có thể tu luyện tới Thần Kiều cảnh cũng không phải hạng đơn giản, hiện tại Lý Phôi cũng có chút xoắn xuýt có muốn hay không thả đối phương ra, lỡ như nãy giờ hắn biểu hiện ra hết thảy đều là diễn kịch thì nên làm gì?

Đối với sự do dự của Lý Phôi Lữ Phá Thiên cũng nhìn ra, hắn cười khà khà nói: “Tiểu tử này, ngươi không tệ, rất cẩn thận, lúc trước thủ hạ của ta nếu như có nhân tài như ngươi bên cạnh cũng sẽ không thua thảm như vậy. Ta biết ngươi kiêng kỵ lão tử, nhưng mà ngươi xem ta đã thành bộ dạng này rồi, sợ là mới vừa thả ra đến ngươi cũng đánh không lại, ngươi còn lo lắng cái gì? Hơn nữa ta cùng Thiếu Lâm Tự còn có những chính đạo tông môn kia trong lúc đó có quan hệ thế nào ngươi đều biết, kỳ thực lão tử cũng không có giết bao nhiêu người bọn họ, lão tử phần lớn thời gian đều đang bận rộn đợi sống sót chỉnh đốn Huyết Ma giáo. Chỉ là đám khốn kiếp này cái gì cũng đều đổ hết lên đầu lão tử, hiện tại một khi ta đi ra ngoài, những chính đạo tông môn kia không ít người muốn tới tìm lão tử phiền phức. Mặc dù nói đại nhân nhà ngươi trên giang

hồ danh tiếng có thể cũng không khá hơn chút nào, nhưng danh tiếng của lão tử khẳng định tệ hơn so với hắn, vì lẽ đó có thể vì hắn hấp dẫn không ít hỏa lực.

Chương 2388 - Quần ma loạn vũ

Quần ma loạn vũ

Quan trọng nhất chính là ngươi đối với đại nhân nhà ngươi đến tột cùng có lòng tin hay không? Nếu như ngươi đối với hắn có lòng tin, dù cho thực lực của ta cứ coi như là mạnh hơn, ngươi thả ta đi ra ngoài cũng không uy hiếp được đại nhân nhà ngươi.”

Lý Phôi cũng không phải người do dự, hắn suy nghĩ một chút liền trực tiếp đem các phong ấn trên người Lữ Phá Thiên giải trừ, ngược lại hắn tin tưởng thực lực của đại nhân, huống hồ bây giờ ở bên ngoài đang đánh nhau hừng hực, cũng xác thực không phải thời điểm nên kéo dài.

Mà lúc này ở bên ngoài, Tô Tín coi như là vận dụng chung cực nhất kỳ dẫn đến bản thân chịu một chút thương thế, nhưng Huyền Minh cùng Huyền Khổ hai người bọn họ vẫn là không có cách nào vượt qua Tô Tín.

Nhưng mà bọn hắn ngược lại cũng không lo lắng, tương tự với Hạo Kiếp quyền loại bí pháp liều mạng này, Tô Tín đỉnh trời cũng chỉ có thể sử dụng một lần, lại dùng lần thứ hai, không cần bọn họ ra tay, Tô Tín cũng tự đem mình đùa giỡn tới chết.

Cho nên loại trạng thái giằng co trước mắt này trái lại là tốt nhất, bọn họ mặc dù không cách nào đẩy lùi Tô Tín, nhưng Tô Tín nhưng là cũng giống vậy không giết được bọn hắn.

Hơn nữa thân là một bên tiến công, Tô Tín tổn hại hơn nhiều so với Thiếu Lâm Tự.

Điển hình nhất chính là thủ hạ võ giả kia của Tô Tín, vào lúc sớm nhất thủ hạ của Tô Tín tuy rằng đánh Thiếu Lâm Tự trở tay không kịp, để Thiếu Lâm Tự tử thương mất mấy người, nhưng chỉ trong chốc lát Thiếu Lâm Tự bên này cũng đã đem sức chiến đấu hai bên cân bằng.

Chờ cho thủ tọa ba đường bốn viện một các của Thiếu Lâm Tự đều đi ra duy trì trật tự, kết trận phản công, trái lại là thủ hạ của Tô Tín rơi vào trong thế yếu.

Vì lẽ đó chỉ cần cho bọn họ thời gian, Tô Tín đừng nói công phá Thiếu Lâm Tự, lần này chỉ sợ chính hắn cũng phải thất bại tan tác mà quay về.

Nhưng vào lúc này, rất nhiều tội nhân giam giữ ở trong Hắc ngục bỗng nhiên từ bên trong Thiếu Lâm Tự chạy đến, nhìn thấy cảnh tượng hiện tại những người này nhất thời sững sờ.

Lời Lý Phôi nói trước đó vậy mà là sự thật, là thật sự có người đánh bại Thiếu Lâm Tự!

Sau khi thấy cảnh này một ít võ giả nhát gan hoặc là cẩn thận lựa chọn trực tiếp đào tẩu, miễn cho gây thêm chuyện.

Mà phần lớn tội nhân nuốt không trôi oán khí nhiều năm bị Thiếu Lâm Tự rồi nhiều năm như vậy oán khí, lựa chọn ra tay vỡi những hòa thưỡng Thiếu Lâm Tự kia.

Vốn lấy thực lực gốc của Thiếu Lâm Tự, thủ hạ Huyết Thần giáo của Tô Tín cùng ám vệ tính gộp lại cũng không phải đối thủ của đối phương, nhưng hiện tại có những tội nhân bị giam giữ trong Hắc ngục này ra tay, bọn họ trong nháy mắt đem thế yếu kéo trở lại.

Huyền Minh thấy cảnh này không khỏi có chút choáng váng đầu óc, Tô Tín vậy mà mở ra được Hắc ngục, đem những tội nhân này tất cả đều thả ra ngoài!

“Tô Tín! Ngươi làm như thế là điên rồi phải không “

Huyền Minh nhìn Tô Tín quát lên: “Tội nhân trong Hắc ngục có thể giúp ngươi diệt Thiếu Lâm ta, nhưng bọn họ cũng có thể đi làm hại giang hồ! Thiếu Lâm Tự ta dùng hơn trăm năm mới đưa bọn họ nhốt tới nơi này, muốn để bọn họ bỏ xuống đồ đao, kết quả lại bị ngươi thả hết những hung đồ ác tặc này ra, có trời mới biết trên giang hồ đến tột cùng sẽ có bao nhiêu người vì vậy mà chết!”

Tô Tín cười lớn rồi một tiếng, mang theo uy thế vô biên hạ xuống một quyền, đánh bay Huyền Minh, hắn cười lạnh nói:

“Liên quan gì đến ta hả Huyền Minh? Ngươi ta cũng không phải lần đầu giao thiệp, ngươi lẽ nào còn không biết tính cách của ta à? Ngươi cho rằng ta hội đi lo lắng những thứ này? Huống hồ ta đối với diễn xuất của Phật môn các ngươi thật đúng là buồn nôn vô cùng. Cái gì mà bỏ xuống đồ đao, lập tức thành phật, căn bản chỉ là một cái rắm mà thôi! Những tội nhân trước kia phạm phải sai lầm bỏ xuống đồ đao thì liền có thể bỏ qua. Như vậy còn muốn đạo nghĩa giang hồ, còn muốn luật pháp làm gì? Thiên hạ này chuyện gì cũng đều do Phật môn ngươi định đoạt không phải càng tốt hơn sao? Còn có các ngươi mấy tên hòa thượng Thiếu Lâm tự tu luyện Phật pháp thời gian dài như vậy có mấy người chân chính tỉnh ngộ thành Phật rồi? Những hung đồ ác tặc kia giết người vô số, hai tay dính đầy máu tươi, kết quả thả xuống đồ đao liền có thể thành Phật, vậy các ngươi còn hao tổn tâm cơ đi tu luyện phật pháp làm gì? Chi bằng đi ra bên ngoài giết mấy người, sau đó đem đao ném một cái liền thành Phật cái này chẳng lẽ không tốt sao? Đúng rồi, Tô Tín ta có vẻ như giết người cũng không ít, người trên giang hồ còn có người nói Tô Tín ta là đao phủ thủ tới, nếu hiện tại ta bỏ xuống đồ đao là thành Phật, người của Thiếu Lâm Tự các ngươi sẽ đến cúi chào ta à ha ha ha!”

Nghe tiếng cười bao hàm ý tứ châm chọc của Tô Tín kia Huyền Minh oán hận nhưng không biết nên nói cái gì cho phải.

Cái gọi là bỏ xuống đồ đao, lập tức thành phật thật ra chẳng qua là Phật môn bọn họ ban đầu vì muốn tuyên truyền Phật pháp, độ người hướng thiện hô lên một câu khẩu hiệu mà thôi, trên căn bản là không ai xem nó là thật, nhưng hiện tại Tô tín một mực tin đó là thật khiến Huyền Minh không lời nào để nói.

Chương 2389 - Quần ma loạn vũ (2)

Quần ma loạn vũ (2)

Nhưng vào lúc này, bên trong Thiếu Lâm Tự một vệt ánh sáng màu máu bộc phát ra, một tên võ giả thân mặc áo trắng cười to vọt ra, quanh người hắn ngập tràn sóng máu vô biên, tiện tay vung lên, một tên võ giả thân thể ầm ầm nổ tung, hóa thành

một đám mưa máu bị hắn hút vào trong cơ thể, khí thế trên người hắn khí thế liền lập tức tăng vọt một chút.

Hắn cùng đi tới, khí thế trên người cũng bắt đầu tăng vọt, từ Hóa Thần cảnh mãi cho đến Dung Thần cảnh, cuối cùng lại tới Dương Thần cảnh.

Lúc này Dương Thần cảnh Không Hành ngăn ở trước người của hắn quát lên: "Ác tặc ngươi dám!"

Lữ Phá Thiên cười như điên nói: "Con lừa trọc Thiếu Lâm Tự khí huyết dồi dào, không tồi không tồi."

Dứt tiếng, trong tay hắn hiện lên một thanh trường đao.

Này cũng không phải là trường đao thật sự, mà là một thanh trường đao quỷ dị hoàn toàn do máu tươi ngưng tụ thành, theo một đao hắn chém xuống, trên trời dưới đất, linh lực mênh mông cuồn cuộn phả vào mặt, hóa thành biển máu vô biên cấm tỏa thời gian hư không, cỗ uy thế kia kinh thiên động địa, quả thực không giống như là sức mạnh mà Dương Thần cảnh có thể tạo thành.

Không Hành đứng mũi chịu sào nhất thời cảm giác được rồi một cảm giác nguy hiểm cùng cực truyền đến, lúc này hắn muốn tránh đã không kịp, hắn trực tiếp hạ xuống một chưởng, uy năng Đại Lực Kim Cương chưởng bị hắn triển khai đến cực hạn, dấu tay màu vàng nằm ngang ở giữa không trung, lóng lánh Phật quang chói mắt.

Đón lấy một màn ai cũng không nghĩ tới.

Thanh Huyết Đao kia cứ như cắt đậu hủ vậy, trực tiếp đem chưởng ấn kia xé rách, đồng thời đem cả người Không Hành chém thành hai đoạn, một luồng tinh lực nồng nặc bị hắn thu nạp vào trong cơ thể, làm cho tu vi của hắn trực tiếp từ Dương Thần tăng vọt đến Chân Vũ!

Lữ Phá Thiên vỗ vỗ cái bụng nói: "Tạm thời trước hết khôi phục đến đây đi, một lần khôi phục thực lực quá nhiều, thân thể lão tử phỏng chừng cũng có chút không chịu được."

Dứt tiếng, Lữ Phá Thiên trực tiếp đạp không mà đến, quay về phía Tô Tín chắp tay cười to nói: "Sư đệ, hai con lừa trọc rất

khó đối phó, không cần lo lắng, sư huynh đến giúp ngươi!”

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây đều là sững sờ, Tô Tín có sư phụ tại sao xưa nay bọn họ không biết?

Cho tới nay bọn họ đều cho rằng truyền thừa của Tô Tín hẳn là cơ duyên đoạt được, tự mình tu luyện thành tài, hiện ở trên giang hồ có rất nhiều người đều làm như vậy.

Kết quả bây giờ lại có người nói cho bọn họ biết Tô Tín có sư phụ, người có thể dạy dỗ được hai tên Chân Vũ là người như thế nào?

Tô Tín lúc này cũng nhìn Lữ Phá Thiên vẻ mặt nghi hoặc, đây là người từ nơi nào đến vậy? Tới muốn nhúng tay vào gọi hắn là sư đệ? Chủ yếu nhất chính là nhìn thấy hắn ra tay với Thiếu Lâm Tự thì tàn nhẫn, hiển nhiên cũng là thù hận không nhỏ, hơn nữa hắn đối với mình cũng không có địch ý gì, nhưng hắn vì sao phải gọi thẳng là sư đệ?

Lúc này Huyền Minh nhưng là chỉ vào Lữ Phá Thiên quát lên: “Huyết Ma Lão Tổ! Ngươi vậy mà cũng được thả ra! “

Lữ Phá Thiên liếc mắt nhìn hắn trực tiếp mắng: “Lão Tổ cái rắm! Lão tử là Huyết Ma Thiên Tôn! “Huyết Ma Thiên Tôn” Lữ Phá Thiên!”

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây nhất thời ồ lên, nhìn về phía Lữ Phá Thiên trong mắt cũng là mang theo vẻ hoảng sợ nghiêm nghị.

Huyết Ma lão tổ! Ngày xưa dẫn dắt Huyết Ma giáo hoành hành giang hồ Huyết Ma lão tổ, hắn vậy mà còn chưa chết!

Lúc này những người trên giang hồ kia tuy rằng không biết Huyết Ma lão tổ tại sao lại sống tới ngày nay, nhưng bọn họ cũng là ở âm thầm trong lòng đem Thiếu Lâm Tự mắng chết rồi.

Trước bọn họ đều cho rằng Huyết Ma lão tổ ngày xưa bị đông đảo cường giả võ lâm tiêu diệt Huyết Ma giáo thì hẳn là đã chết rồi, nhưng chẳng ai nghĩ tới hắn lại vẫn sống sót, chỉ có điều là bị giam giữ ở dưới tháp Trấn Ma.

Ai cũng không nghĩ tới Thiếu Lâm Tự vậy mà lại giữ cho hắn một mạng, đối với loại nhân vật nguy hiểm đã từng lấy sức một người nguy hại đến toàn bộ giang hồ, vậy thì cứ trước tiên đánh chết hắn. Như vậy là bảo đảm nhất.

Hơn nữa lúc chém giết đối phương đồng thời còn phải cẩn thận giám sát, bảo đảm đối phương không có một tia máu tươi lưu lại, nguyên thần cũng phải triệt để tiêu tan, như vậy mới là phương pháp chính xác nhất.

Kết quả mấy tên lừa trọc Thiếu Lâm Tự cũng không biết là nghĩ như thế nào, bọn họ lại vẫn muốn cảm hóa một tên ma đạo cự kiêu tội ác tày trời như vậy, không duyên cớ gặp phải nhiều sự cố như thế.

Lúc này Lý Phôi từ bên trong Thiếu Lâm Tự chạy đến, liền vội vàng đem hết thảy những thứ liên quan tới Lữ Phá Thiên cho Tô Tín, chính là muốn để Tô Tín duy trì một ít cảnh giác.

Sau khi nghe qua Tô Tín đúng là một mặt quái dị, hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới cái tháp Trấn Ma kia giam giữ ma đạo hung đồ lại là đại danh đỉnh đỉnh Huyết Ma lão tổ.

Chỉ có điều Lữ Phá Thiên này vẫn muốn nhận hắn làm sư đệ, Tô Tín lại có chút dở khóc dở cười.

Chương 2390 - Đánh cược

Đánh cược

Bởi vì này Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp trên bản chất mà nói là hắn cướp lấy từ trên người Lãnh Vô Ma, muốn nhận sư đệ, Lữ Phá Thiên kia đi theo Lãnh Vô Ma nhận còn đáng tin hơn.

Chỉ là đối với loại võ giả cấp bậc Lữ Phá Thiên này cấp bậc võ giả mà nói, hắn coi như là muốn nhận một sư đệ vậy cũng phải xem thực lực của đối phương.

Thực lực của Tô Tín đương nhiên là có tư cách làm sư đệ của hắn, nếu là thay bằng võ giả thực lực quá yếu, Lữ Phá Thiên phỏng chừng đã sớm dùng một cái tát đập bay, để hắn đừng bấu víu quan hệ lung tung rồi.

Hiện tại đối với Tô Tín mà nói, phần lớn Chân Võ hắn đều không để vào mắt, đừng nói là Chân Võ , ngay cả Thần Kiều Tô Tín cũng đã từng giao đấu.

Nhưng riêng đứng trước Liên Hoa Thiền Viện Thích Đạo Huyền, Tô Tín có cảm giác áp lực thật lớn, hiện tại Lữ Phá Thiên để Tô Tín rời đi, đây cũng là quyết định an toàn, dù sao lão hòa thượng này cũng đã nói, lần này hắn nhất định phải bảo vệ thật tốt cho Thiếu Lâm Tự, điểm này nhất định không cần bàn cãi.

Chỉ có điều Tô Tín lại không bằng lòng rút lui.

Bày mưu trong thời gian dài như vậy, ngày trước hắn cùng Thiếu Lâm Tự có mối thù, đây cũng chính là nguyên nhân, trái lại gần thành công, tự nhiên bảo hắn buông tay, Tô Tín có chút không cam tâm.

Trầm mặt một lút, Tô Tín bổng ngẩng đầu lên nói: “ Thích Đạo Huyền đại sư, ông là cao tăng đắc đạo, về võ đạo ta không bằng ông, nhưng ta đã bố trí lâu như vậy, ta đã bỏ nhiều công sức để tiêu diệt Thiếu Lâm Tự, ông nói một câu liền muốn ta từ bỏ, cho dù là Tô Tín ta đồng ý, nhưng thủ hạ của ta cũng sẽ không đồng ý. Bằng không như vầy, không bằng ta với ông cùng nhau đánh cược? Cho ta nửa khắc, nửa khắc này ta phá được phòng ngự của ông, thì ông không được can thiệp vào chuyện này. Nếu ta không phá được hàng phòng ngự của ông, ta sẽ ngay lập tức từ bỏ, ông thấy như thế nào?”

Thích Đạo Huyền không do dự, trực tiếp gật đầu: “ Được.”

Lữ Phá Thiên ngạc nhiên nhìn Tô Tín, Tô Tín cuối cùng là muốn làm gì? Trước khi rời đi lấy lại chút mặt mũi sao?

Nhưng theo hắn thấy, cho dù với năng lực của Tô Tín lúc trước phá được hàng phòng ngự này đã là một chuyện khó khăn, nói chi là giờ Tô Tín đang bị trọng thương như vậy.

Tuy nhiên Lữ Phá Thiên chưa kịp suy nghĩ, bên kia Tô Tín đã bắt đầu hành động.

Hừng hực khí thế xông lên, vung kiếm, phía tây một kiếm, Thiên Ngoại Phi Tiên!

Đây là chiêu thức mạnh nhất ở thời điểm hiện tại Tô Tín thành thạo, Tô Tín sử dụng nó lúc này, có thể thấy Tô Tín xem trọng trình độ của Thích Đạo Huyền.

Mà đối mặt với chiêu thức kinh khủng như này, mặt của Thích Đạo Huyền vẫn không biến sắc, chỉ có miệng vẫn liên tục niệm Phật, Phật quang ở bao trùm, bất kể kiếm nào đánh đến đều tan rã, giống như đá chìm đáy biển vậy, biến mất không dấu vết.

Liên Hoa Thiền Viện có thể nói là một loại võ công thần bí, Phật quang này tuy nhìn vào êm dịu nhưng không gì có thể sánh bằng, chiếu nó lên người nó có thể mang đến cho đối phương một cảm giác bình an.

Nhưng Phật quang khi tiếp xúc với một nguồn sức mạnh nào, nó sẽ khiến sức mạnh ấy tiêu tan, không phải làm nguồn sức mạnh đó nổ tung, mà là biến nguồn sức mạnh ấy về bản chất của nó sau đó tự tan biến.

Cứ như vậy làm cho mọi chiêu thức của đối thủ đều trở nên vô dụng, bản thân cũng không làm tổn thương đến đối thủ, loại chiêu thức này trước nay chưa từng có, trước đó Thích Đạo Huyền nói với hắn chỉ đến vì chuyện ngừng chiến, nhưng khi chứng kiến chiêu thức Liên Hoa Thiền Viện này mới thật sự hiểu thế nào là ngừng chiến.

Có điều chiêu thức của Tô Tín tuy đã bị Phật Quang làm cho tiêu tan, nhưng nó lại không tiêu tan toàn bộ, một phần sát khí đã dính lên người Tô Tín, thẳng về phía ngực Thích Đạo Huyền mà đâm!

Mặt dù biết năng lực của mình không bằng đối phương, nhưng công lực của Tô Tín là do giết người mà luyện thành, ra tay giết người, nồng nặc sát khí, không chút nương tay.

Thích Đạo Huyền hai tay tạo thành hình chữ thập, trực tiếp kẹp kiếm của Tô Tín ở giữa, miệng miệng niệm chú nói: “ Tô đại nhân, sát khí của ngươi quá nặng, tuy không luyện võ bằng tà đạo, nhưng đã đi vào con đường tà đạo.”

Tô Tín lạnh nhạt nói: “ Võ công chính là võ công, cản bản không phân chia chính tà, lúc trước võ công được tạo ra cũng

vì giết người, bây giờ phân chia ra nhiều như vậy có lợi ích gì?”

Bên trong cơ thể Tô Tín bỗng phát ra một luồng khí đen kịt.

Luồng khí này còn nhiễm một ngọn lửa màu trắng xám, tựa như ngọn lửa của điện ngục bùng cháy.

Đó là sức mạnh của La Thiên hỏa, sau khi kết hợp với sự chết chóc nó lại tạo thành một luồng sức mạnh đen tối vô cùng ngang tàn, khiến cho sức mạnh của Thiên La hỏa trở thành năng lực tà đạo mạnh nhất.

Thanh kiếm xoay chuyển, sức mạnh thương vong nổ ra, giống như muốn đem hai tay của Thịch Đạo Huyền chặt đứt hoàn toàn.

Lúc này Thích Đạo Huyền quả nhiên nới lỏng tay, nhưng khi ông buông tay, một đóa hoa sen bỗng nhiên xuất hiện phía trên mũi kiếm.

Chương 2391 - Đánh cược (2)

Đánh cược (2)

Thích Đạo Huyền nhẹ thở ra, đóa hoa sen xẹt qua thanh kiếm của Tô Tín, nơi nó đi qua, sát khí bị nó hút vào toàn bộ, vô cùng kinh khủng.

Mà lúc này đóa hoa sen cũng theo thân thể của Thích Đạo Huyền mà xuất hiện, từ tay phóng ra, Tô Tín cảm nhận một luồng khí cực mạnh từ thanh kiếm truyền đến, sinh ra một âm thanh chấn động, lần thứ hai ập đến, Kiếm Linh rên rĩ, oán khí tiêu tan, một tia Phật quang tỏa ra, khiến cho Kiếm Linh mạnh mẽ bị phong ấn vào bên trong thanh kiếm!

Chứng kiến một màn như vậy, Thích Đạo Huyền đang giao chiến với Tô Tín mặt không biến sắc, nhưng những người khác lại cô cùng kinh hãi.

Chỉ có thanh kiếm do Tô Tín luyện thành binh khí, có thể nói binh khí và người có một mối quan hệ khắn khít, kết quả Thích Đạo Huyền dứt khoát cắt đứt phong ấn, thật giống như nhẹ nhàng nhấc hai ngón tay là có thể phế đị một cánh tay của

người bình thường, thực lực như vậy ngoài dùng từ khủng bố, thì bọn họ thật sự không biết phải dùng từ gì để hình dung được.

Thanh kiếm bị phong ấn, Tô Tín trông giống như không bị tác động chút nào, trực tiếp thu thanh kiếm về phía sau, quanh thân thập nhị Huyền Âm kiếm xuất hiện, ngưng tụ thành Huyền Âm kiếm giáp đến.

Ngay lúc Huyền Âm kiếm ở chỗ Tô Tín ngưng tụ, Thích Đạo Huyền lần thứ ba đã đánh tới, hời hợt chỉ tay, không một chút để tâm đến sức mạnh vừa ngưng tụ, mãi đến lúc Tô Tín nổ tung, khiến Huyền Âm kiếm giáp trên người Tô Tín ầm ầm nổ tung!

Trong nháy mắt, cơ thể Tô Tín nhanh chóng ngã xuống, nhung ở thời điểm hắn ngã xuống Thập Nhị Huyền Âm kiếm ngưng tụ thành một chí âm chí tà trường kiếm, trực tiếp hướng về phía ngực Thích Đạo Huyền đâm tới.

Thích Đạo Huyền vung rộng lớn tăng bào lên, chỉ một chiêu đơn giản, nhưng giống như che lấp cả bầu trời vậy, đem Huyền Âm kiếm thu vào bên trong, nháy mắt tan rã.

Thích Đạo Huyền dừng một chút cau mày nói: “ Thật là một thanh kiếm hung hãn, chí âm chí tà, tràn ngập ác niệm, cũng không biết đến tột cùng ác khí này phát sinh từ đâu, Tô đại nhân, lão tăng khuyên ngươi ít sử dụng loại pháp khí này lại, bằng không tà niệm nhập vào cơ thể, hại người hại mình.”

Tô Tín nghe Thích Đạo Huyền nói xong không khỏi cười lạnh, thanh kiếm Thập Nhị Huyền Âm này cũng không phải do người tạo thành, mà do ác niệm bên trong trời đất ngưng tụ thành.

Huống hồ nếu hắn bị ảnh hưởng bởi chuyện luyện công, hắn tu luyện nhiều năm như vậy chẳng phải đều tu luyện tới cẩu trong bụng đi tới?

Hơn nữa đây không phải là cực hạn của Thập Nhị Huyền Âm kiếm, chẳng qua hiện tại Tô Tín bắt được ý kiếm, chứ không phải là kiếm pháp, hiện tại Tô Tín chỉ mới phá được một tầng của Thập Nhị Huyền Âm kiếm, nếu hắn có thể phá được các

tầng còn lại của Thập Nhị Huyền Âm kiếm, thì đây mới thật sự là chí âm chí tà pháp.

Tạm thời rút lui, Tô Tín cũng không biết khó mà lui, hắn không biết tốt xâu, rõ ràng đã bị Thích Đạo Huyền áp chế, nhưng hắn vẫn điên cuồng xông lên, bắt đầu áp sát Thích Đạo Huyền.

Tô Tín vang danh giang hồ ngoại trừ kiếm pháp, chính là hắn cận chiến giết pháp.

Đấu chiến Kim Thân cộng thêm ba mươi sáu chiêu thức, sự kết hợp này làm cho thực lực cận chiến của Tô Tín so với Thiếu Lâm Tự có thể mạnh hơn.

Hơn nữa còn có Vạn Đạo Sâm La, Thánh tâm quyết bổ trợ, làm cho công lực cận chiến của Tô Tín nếu không nói là vô địch thiên hạ, thì ít nhất cũng là không có đối thủ.

Hiện tại đối mặt với Thích Đạo Huyền cũng thế, Tô Tín liền đem cảnh giới cao nhất của Kim Thân triển khai, thậm chí bùng nổ ra Lâm Cửu Pháp Tướng, hướng về phía Thích Đạo Huyền điên cuồng công kích.

Nhưng Thích Đạo Huyền mặt vẫn không biến sắc, miệng ông vẫn niệm phật, quanh thân ông bao bọc ánh hào quang mạnh mẽ, mặc Tô Tín có công kích như thế nào, quanh thân ông từ đầu tới cuối vẫn duy trì một tầng hào quang lóng lánh, đem mỗi đoàn tấn công của Tô Tín mười phần triệt tiêu hết chín phần, vô cùng ung dung đã hoá giải từng đợt tấn công của Tô Tín.

Tô Tín híp mắt lại, Thiên Tâm kiếp đã bị hắn triển khai đến cực hạn, trái tim Tô Tín bắt đầu điên cuồng nhảy lên.

Nhưng dù trái tim Tô Tín có đập điên cuồng đến đâu, thậm chí sắc mặt hắn có trắng bệt đi, trái lại Thích Đạo Huyền bên kia sắc mặt vẫn như vậy, quả thật tu vi của lão hoà thượng này đã vượt qua tưởng tượng của hắn, thậm chí khi so ra còn cao hơn hắn một bậc.

“ Bất Diệt Kim Thân!” Tô Tín nhàn nhạt phun ra bốn chữ này.

Bất Diệt Kim Thân có thể xem như một mặt khác của chiến đấu, nếu Kim Thân là dùng vũ lực, thì Bất Diệt Kim Thân tập trung vào phòng ngự.

Thích Đạo Huyền cười nói: " Thế gian này không có gì chân chính gọi là bất diệt? Nó chỉ là một ý niệm mà thôi, ngươi nói nó là Bất Diệt Kim Thân thì nó là Bất Diệt Kim Thân, khi ngươi nói nó là thứ khác thì nó tự nhiên biến thành thứ khác."

Tô Tín hừ lạnh một tiếng, không tiếp tục cùng ông tranh luận nữa, mà đem nguyên thần của mình triển khai đến cực hạn, hoá thành nguyên thần chi kiếm, hướng về phía Thích Đạo huyền mà đánh tới, tương tự hắn nhưng là lấy chỉ hoá kiếm, Huyết Sát Kiếm khí toả ra vô hạn lập tức đem toàn bộ Thích Đạo Huyền bao phủ, điên cuồng đánh phá.

Chương 2392 - Không chịu thiệt.

Không chịu thiệt.

Nửa khắc nghe qua rất nhanh, nhưng trên thực tế thì rất chậm, Tô Tín cùng Thích Đạo Huyền đã giao thủ hơn ngàn chiêu, nhưng tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, Tô Tín căn bản không phải là đối thủ của Thích Đạo Huyền, lần này căn bản là bị đối phương hoàn toàn áp chế.

Thậm chí nếu Thích Đạo Huyền phần lớn thời gian dùng chiêu thức phòng ngự, Tô Tín đã sớm bị ông đánh cho trọng thương thâm chí là chém giết.

Từ điểm này có thể nhìn ra được Thích Đạo Huyền không hổ danh là cao tăng, ông nói mình chỉ làm cho Tô Tín trọng thương, vậy nên tuyệt đối không làm tổn hại đến tính mạng của Tô Tín.

Mà trái lại Tô Tín ở nơi này, hắn nhưng là rát có vài phần quấn quít chặt lấy cảm giác, đem tất cả những vũ khí của mình ra hết, thật giống không muốn cho Thích Đạo Huyền ăn một ít thiệt thòi, chính mình thật đòi lại một điểm bộ mặt dáng dấp.

Mọi người ở đây không khỏi lắc đầu, Tô Tín trước nay ra tay thủ đoạn tàn nhẫn, nhưng làm việc rất đại khí, nhưng lần này Tô Tín lại cho bọn họ một luồng phóng khoáng cảm giác.

Mọi người ở đây chỉ có Lữ Phá Thiên ban đầu mang theo tia nghi hoặc, về sau hắn liền nhìn ra một điểm gì đó, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười vi diệu, chính vị sư đệ này của mình sẽ là người chịu thiệt.

Nửa khắc trôi qua Tô Tín cùng Thích Đạo Huyền giao đấu hơn nghìn chiêu, nhưng hắn một chút lợi thế cũng không chiếm được.

Mọi người ở Thiếu Lâm Tự đều thở phào ra một hơi, lần này bọn họ có thể an tâm rồi, Tô Tín này không uy hiếm được bọn họ.

Bất quá thời gian cũng đã sắp hết, Tô Tín vốn đã đê mê đến cực hạn nhưng cấp tốc đứng lên, hai cổ khí thế quanh người hắn xông lên đến tận trời, trông hệt như ma quỷ, thậm chí đã đạt tới cảnh giới rung chuyển trời đất, một âm một dương, thay đổi khó lường.

Tô Tín ở giữa không trung đột nhiên vươn tay ra, nhưng không, đây không phải là cánh tay của Tô Tín, mà đây là một thanh kiếm.

Tô Tín chập tay như kiếm, hắc bạch lưỡng đạo kiếm trở nên một mảng mông lung, ngưng tụ thành một, theo kiếm Tô Tín hạ xuống, tùy ý ra một chiêu thức kì bí.

Thích Đạo Huyền miệng niệm chú, vô số hoa sen từ người ông tỏa ra, nhưng những hoa sen này đều bị những nhát kiếm chém đi, những chiêu thức mạnh nhất của Tô Tín tung ra đều lần lượt tiêu tan rơi trên mặt đất.

"Ồ!"

Thích Đạo Huyền khẽ ồ một tiếng, ánh mắt lộ ra chút đăm chiêu.

Cái Tô Tín dùng bây giờ không phải là kiếm pháp, mà là kiếm đạo, bất kì chiêu thức nào cũng có ý nghĩa riêng của nó, chỉ có đến cuối cùng kiếm đạo mới là khởi nguồn cho tất cả những chiêu thức mạnh nhất.

Hơn nữa cỗ kiếm đạo làm cho người ta có một loại cảm giác không rõ ràng, thật giống tán tán loạn loạn, cũng không phát

triển đến cực hạn.

Cả đám người nhìn Tô Tín ra tay bỗng nhiên sinh ra cảm giác khó chịu, hận không để Tô Tín hiện tại đem những kiếm khí tán tán loạn loạn kia gom lại ngưng tụ thành một luồng, đánh một kiếm, đó mới gọi là nhanh chóng kết thúc.

Nhưng Tô Tín lại không như họ mong muốn, tại thời điểm mấu chốt bỗng thu kiếm lại, lại đánh ra một quyền.

Một quyền này trông vô cùng cổ quái, quyền này trông vô cùng mờ ảo không thấy hình bóng, rõ ràng là một quyền có thể làm nứt trời đất, nhưng không biết vì sao, như thế nội liễm, trong lòng cảm giác khó chịu.

Hơn nữa thân hình Tô Tín không ngừng biến hóa, quyền chưởng chi trảo, các loại chiêu thức không ngừng biến hóa, mà bản thân Tô Tín cũng bắt đầu biến hóa kì dị.

Bên trong mắt trái của hắn ngưng tụ một tia sáng vạn cổ hào quang, ánh mắt sáng như sao.

Mà mắt phải hắn lại ngưng tụ thành một màu đen như vực sâu không thấy đáy, khiến người ta không rét mà run.

Thậm chí trong mắt một số võ giả, Tô Tín bây giờ thậm chí cũng không tính là người, thật giống như trong cơ thể hắn mang theo một ma thần kinh khủng!

Tất cả mọi người đang đợi Ma Thần tung ra một đòn kinh người, nhưng Tô Tín sau khi cùng Thích Đạo Huyền đánh đánh một quyền, những điểm kì lạ trên người đều biến mất, thân thể hắn lập tức lùi về sau.

Tô Tín cười to nhìn về phía Thích Đạo Huyền chắp tay nói: “Không hổ là Liên Hoa Thiền Viện cao tăng, quả nhiên thực lực đứng đầu thiên hạ, tại hạ hổ thẹn không bằng.

Trận chiến lần này ta thua, Thiếu Lâm tự ta tạm thời bỏ qua cho họ lần này, có điều ngày tháng còn dài, Thích Đạo Huyền đại sư ngươi có thể đình chiến một lần, nhưng không nhất định có lần thứ hai.”

Sau khi nói xong lời này, Tô Tín trực tiếp vung tay lên, Huyết Thần Giáo cùng ám vệ nhanh chóng tập trung lại, trực tiếp

xoay người rời đi.

Lữ Phá Thiên nhìn Tô Tín với vẻ mặt cổ quái, cũng trực tiếp xoay người rời đi.

Lúc này mọi người ở đây có chút không hiểu được tình huống hiện tại, Tô Tín là có ý gì? Chuyện này liền như thế đầu voi đuôi chuột kết thúc? Bọ họ nghĩ thế nào cũng cảm giác có gì đó không đúng.

Lúc này Thích Đạo Huyền cũng đối với Huyền Minh và Huyền chân cười khổ nói: "Hai vị, các ngươi đúng là trêu vào một đối thủ ghê gớm, vị Tô đại nhân này quả thực không phải là người có thể chịu thiệt."

Huyền Minh cùng Huyền Chân vẻ mặt nghi hoặc, Huyền Minh kinh ngạc nói: "Có chuyện gì không đúng sao? Tô Tín chẳng lẽ lại có quỷ kế?"

Chương 2393 - Không chịu thiệt. (2)

Không chịu thiệt. (2)

Thích Đạo Huyền cười khổ nói: "Quỷ kế đúng thật là không có, chẳng qua Tô Tín này vừa rồi đã lợi dụng ta để hắn tu luyện võ công."

Xem dáng vẻ của hắn có lễ là hẳn đã tim ra được mở ra cảnh ngưỡng của Thần Kiêu, chỉ còn thiếu một bước đã có thể thành công, lão tăng lần này đã làm bàn đạp cho hắn."

Thích Đạo Huyền chỉ là cười khổ, nhưng tâm tình cũng không có gì là tức giận.

Tô Tín đây là trắng trợn bày mưu, ngươi không nhìn ra chỉ có thể nói là mắt ngươi vụng về.

Chỉ có điều Huyền Minh cùng Huyền Chân sắc mặt lúc này có chút không dễ nhìn.

Một Chân võ cảnh Tô Tín đã kinh khủng như vậy, hiện tại nếu hắn thăng cấp lên Thần Kiều, thì sẽ đến mức nào?

Mà những người khác ở đây trong lòng thầm thán phục, nguyên do vì Tô Tín đã tính kế thật thâm.

Vừa rồi bọ họ còn tưởng rằng Tô Tín càn quấy, không nghĩ tới hắn đã tính toán sâu xa như thế.

Nếu như Tô Tín thật sự đột phá Thần Kiều, phỏng chừng trong giang hồ hắn sẽ là người trẻ tuổi nhất đạt được Thần Kiều.

Lần này bọn họ đến Thiếu Lâm Tự cũng không phải vô bổ, không chỉ nhìn thấy được lá bài tẩy của Thiếu Lâm Tự, bọn họ lại thấy được thực lực khủng bố của Tô Tín cùng tỉ mỉ xem được Liên Hoa Thiền Viện.

Những chuyện này đem gộp lại cũng đủ để chấn động toàn bộ giang hồ, những thế lực này cũng không lập tức rời khỏi Thiếu Lâm tự, trở lại báo cáo tin tức.

Huyền Minh không quản bọn họ, hắn chỉ mang theo vẻ ưu lo hướng về Thích Đạo Huyền hành lễ nói: "Đa tạ tiền bối đã ra tay giúp đỡ."

Thích Đạo Huyền dường như nhìn ra sự lo lắng của Huyền Minh, ông cười nói: "Các ngươi cứ yên tâm, khoảng thời gian này ta còn tiếp tục ở lại giang hồ, có thể giúp các ngươi bảo vệ Thiếu Lâm Tự, chờ đến lúc ta rời đi, phỏng chừng phương trượng của các ngươi cũng sẽ trở lại."

Nghe được Thích Đạo Huyền hứa, Huyền Minh thờ phào nhẹ nhõm, hắn không khỏi hỏi: "Tiền bối, không biết lần này Liên Hoa Thiền Viện tái xuất là vì lý do gì?

Thích Đạo Huyền thở dài một hơi nói: "Một trong số đó có một nguyên nhân là bởi vì ông lão này, cũng nên tìm kiếm một đệ tử kế thừa Liên Hoa Thiền Viện, đợi sau khi ta tìm được hắn, ta sẽ tiếp tục trở lại Liên Hoa Thiền Viện ở ẩn.

Về nguyên nhân khác, giang hồ đã đến thời loạn lac rồi, các ngươi hẳn là có thể cảm nhận được.

Mỗi khi gặp thời loạn lạc, nhất định có vô số người có giả tâm và anh hùng hào kiệt tranh nhau xuất hiện, các ngươi có thể một thế hệ võ giả, sinh ra bao nhiêu người tài? Trừ bỏ các võ đạo hưng thịnh ngoài kia, nó chỉ dựa vào vô số võ giả đổ máu thời loạn lạc mới xuất hiện.

Mà xem cảnh tượng hiện tại của giang hồ, nhưng làm như thế nào cũng không tính là thịnh thế."

Huyền Minh lặng lẽ không nói, tuy rằng hắn không muốn thừa nhận, nhưng đời này xác thực giang hồ sinh ra rất nhiều nhân vật kinh diễm, như Tô Tín, sự tồn tại mạnh kinh tiên như vậy.

Vốn Thiếu Lâm Tự bọn họ cũng có một nhân vật như vậy, là Huyền Đàm, dựa theo phát triển bình thường, Huyền Đàm kỳ thực căn bản có thể bảo vệ Thiếu Lâm Tự bọn họ ở thời điểm giang hồ loạn lạc này, kết quả là bị bọn họ mạnh mẽ bức cho rời đi rồi, hiện tại nhìn dáng vẻ của Thiếu Lâm Tự như vậy, có thể nói là tự đào hố chôn mình.

Huyền Minh bên này cũng không nghĩ quá nhiều, Thiếu Lâm Tự vừa gặp đại nạn, có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.

Vì vậy Huyền Minh trực tiếp hướng tới Thích Đạo Huyền cung tay nói: "Tiền bối, nơi này không thích hợp để nói chuyện, mời vào bên trong Thiếu Lâm Tự."

Thích Đạo Huyền gật đầu nói: "Ta sẽ không ở Thiếu Lâm Tự lâu, qua ít thời gian ta sẽ vào giang hồ, tìm kiếm đệ tử thích hợp."

Huyền Minh mắt sáng ngời nói: "Tiền bối, bên trong Thiếu Lâm Tự ta có không ít đệ tử trẻ tuổi, ngài coi trọng người nào, cứ việc tùy ý chọn lựa."

Huyền Minh nói như vậy đương nhiên lòng đã có cân nhắc.

Liên Hoa Thiền Viện đối với Thiếu Lâm Tự không có ác ý, hai bên hợp tác, tự nhiên cũng có thể đem mối quan hệ này giữ chặt một chút.

Nếu để cho đệ tử của Thiếu Lâm Tự trở thành truyền nhân của Liên Hoa Thiền Viện, đợi cho truyền nhân của Liên Hoa Thiền Viện trưởng thành, hắn coi như không phải là người của Thiếu Lâm Tự, nhưng cũng sẽ cho Thiếu Lâm Tự một ít hương hỏa.

Thích Đạo Huyền nhìn ra tâm tư của Huyền Minh, hắn không khỏi cười một tiếng nói: "Đệ tử của Thiếu Lâm Tự quả thật là xuất sắc, nhưng đáng tiếc không thích hợp với Liên Hoa Thiền Viện của ta.

Đệ tử của Thiếu Lâm Tự đã muốn đi tu hướng Phật, mà Liên Hoa Thiền Viện ta cũng hướng thiện, điểm ấy không thể tính là sai.

Các đời Liên Hoa Thiền Viện ta không cầu đệ tử có tư chất tốt, cũng không mong cầu tuổi tác của đệ tử, học không học được võ kỹ, chỉ yêu cầu đệ tử tâm tính phù hợp là được.

Thật giống như bần tăng không gia nhập Liên Hoa Thiền Viện thì kỳ thật ngày xưa vẫn là giữ một vị trí Huyện lệnh ở một địa phương nhỏ, tuổi tác cũng đã gần đến bốn mươi."

Huyền Minh bị Thích Đạo Huyền âm thầm vạch trần tính toán của hắn, hắn không khỏi có chút xấu hổ, lập tức dẫn Thích Đạo Huyền tiến vào bên trong Thiếu Lâm Tự, bên ngoài trước tiên giao lại cho Huyền Chân lo liệu.

Chương 2394 - Bí mật của Lữ Phá Thiên.

Bí mật của Lữ Phá Thiên.

Lúc trước Tô Tín thả ra không ít tội nhân ở Hắc Ngục, những người này một nhóm bỏ bỏ trốn, còn có đám người ở Thiếu Lâm Tự chém giết, muốn báo thù.

Kết quả Thích Đạo Huyền bỗng nhiên đến, đem bọn họ nhốt lại vào trong ngục.

Đám người này mất đi cơ hội duy nhất chạy trốn, hơn nữa đứng dưới uy thế Chân Võ Cảnh ngay cả động tay động chân cũng không dám, hiện tại cục diện đã định, bọn họ càng không dám phản kháng, trực tiếp bị võ giả của Thiếu Lâm Tự một lần nữa nhốt vào trong Hắc Ngục, dám có hành động khác thường, Thiếu Lâm Tự võ giả thậm chí trực tiếp giết chết.

Mới vừa rồi thừa cơ hội Thiếu Lâm Tự đã giết không ít võ giả, trên tay bọn họ còn động máu tươi chưa kịp khô.

Nếu không có mệnh lệnh của Huyền Minh, bọn họ hận không thể đem tất cả các tội nhân này đều giết chết.

Đương nhiên lần này Tô Tín cho đám người Thiếu Lâm Tự này phiền phức không nhỏ, có một vài tội nhân ở trong Hắc

Ngục giam giữ trốn ra ngoài, bọn họ tự nhiên không thể quản, vì lẽ đó còn muốn bọn họ phái người đem bắt chúng về.

Hơn nữa những võ giả của Thiếu Lâm Tự vì Tô Tín tổn thất không ít người, làm cho Thiếu Lâm Tự trong thương nguyên khí, thậm chí so với Phật đại chiến lúc trước còn tổn thất hơn.

Vào thời điểm Huyền Đàm ở Thiếu Lâm Tự mang người đi thu nhận tục gia đệ tử, từ những tục gia đệ tử này tuyển chọn ra không ít người có thiên phú phù hợp với yêu cầu của Thiếu Lâm Tự võ giả, lúc này Thiếu Lâm Tự mới có thể trong thời gian ngắn triệt để khôi phục nguyên khí, thậm chí so với ban đầu còn mạnh mẽ hơn.

Nhưng vấn đề hiện tại Huyền Đàm đều bởi vì Thiếu Lâm Tự bức cho rời đi rồi, bọn họ lại đi làm loại chuyện này chẳng phải tương đương với việc tử đánh vào mặt của mình?

Vì lẽ đó hiện tại Thiếu Lâm Tự phải suy nghĩ thật tốt một phen, đến cùng nên làm sao để có thể nhanh chống khôi phục nguyên khí.

Thiếu Lâm Tự bên này rối loạn thành một mảnh, Tô Tín thế mà lại lưu loát mang người rời khỏi Thiếu Thất sơn.

Liên Hoa Thiền viện ra tay bất ngờ, lão hòa thượng Thích Đạo Huyền kia ra tay thật vô lý, Tô Tín tạm thời hết cách với đối phương rồi, coi như liều mạng mà đánh cũng không lại.

Chỉ có điều thật vất vả mới đánh chém tới Thiếu Lâm Tự, Tô Tín cũng coi như không đi một chuyến uổng công, hắn lần này đến Thiếu Lâm Tự lần này giết được không ít võ giả, xem như là cầm về một món lời.

Mà cuối cùng hắn cùng Thích Đạo Huyền giao đấu một hồi, cũng xác thực là muốn mượn sức mạnh của ông ta để thử luyện Thân Vũ đạo, điểm ấy có thể nói đó là niềm vui bất ngờ rồi.

Tô Tín đã tìm ra được cách mở cảnh ngưỡng Thần Kiêu rồi, chỉ thiếu một bước là có thể vượt qua.

Về sau lúc này cho dù Địa Tàng Vương có thể trợ giúp Tô Tín, bởi vì Tô Tín cách Địa Tạng Vương tuy rằng lớn, nhưng ít

nhất vẫn có thể miễn cưỡng tìm thấy, đơn giản mà nói chính là Địa Tạng Vương, thậm chí Lý Bá Dương ở cấp bậc kia đều không thể mang đến cho Tô Tín đủ áp lực.

Mà hiện tại thực lực của Thích Đạo Huyền cao thâm khó lường nhưng lại vừa vặn có thể đem lại đầy đủ áp lực cho Tô Tín, hơn nữa hắn cũng không có ý định giết Tô Tín, quả thật chính là một tảng đá mài dao hoàn mỹ, có thể để cho Tô Tín tôi luyện võ đạo đến trạng thái hoàn mỹ, để năng lực của hắn gần viên mãn, làm cho hắn leo lên được cảnh giới Thần Kiều!

Nếu như nói Tô Tín đối với cấp Thần Kiêu chỉ thiếu một bước, vậy bây giờ cũng chỉ là thời gian bế quan, tóm lại mà nói lần đi Thiếu Lâm Tự này Tô Tín coi như là không lỗ vốn.

Lúc này Lý Phôi mang Giang Thần tới hỏi: "Đại nhân, xử lý hắn như thế nào?"

Giang Thần một mặt lấy lòng Tô Tín, hắn cảm giác lần hành động này của hắn hẳn là không sai, hẳn là hắn có thể được khen thưởng.

Tuy rằng hắn đắc tội với Thiếu Lâm Tự rồi, Tô Tín đã đạt tới cấp bậc này đi theo hắn, vậy cũng là một chuyện không tồi.

Nhưng ai thản nhiên liếc nhìn hắn mà nói: "Giết đi."

Giang Thần nghe vậy nhất thời sững sờ, hắn vội vã hét lớn: "Tại sao muốn giết ta! Tô đại nhân, lần này ta thật sự là không hai lòng, những thứ bên trong Thiếu Lâm Tự chỉ cần ta biết, ta đã nói hết rồi!

Sau đó Giang Thần giống như bình thường phản ứng lại, hắn vội vàng nói: "Lẽ nào Tô đại nhân cho rằng ta phản bội Thiếu Lâm Tự, lo lắng ta phản bộ ngươi đây mới thật sự là oan uổng! Ta phản bội Thiếu Lâm Tự, đó là bởi vì Thiếu Lâm Tự trước đó phụ ta!"

Tô Tín hời hợt nói: "Một võ giả Hóa Thần cảnh phản bội ta không quan tâm tâm tính của ngươi như nào, nhưng ta không thu nạp thủ hạ rác rưởi và ngớ ngẩn. Lúc trước ở bên trong Thiếu Lâm Tự, ngươi thiếu chút nữa đã trở thành đệ tử chính thức, kết quả đến nửa người dưới của chình mình ngươi cũng không quản được, đi trêu chọc Tạ quận Vương thị nữ đệ tử,

quả thật là tự tay hủy đi tương lai. Hơn nữa ngươi đúng là có thiên phú, nhưng ngươi rời Thiếu Lâm Tự chính là muốn hóa thần, kết quả qua mấy mươi năm rồi, người vẫn chỉ là hóa thần, điều này cũng đủ chứng minh ngươi là phế vật rồi, không có Thiếu Lâm Tự giám sát dạy dỗ, qua mấy chục năm cũng không có tiến bộ.

Chương 2395 - Bí mật của Lữ Phá Thiên (2)

Bí mật của Lữ Phá Thiên (2)

Tại thời khắc mấu chốt thấy lợi tối mắt, hơn nữa võ công bên người còn mất không thời gian rác rưởi, ta dùng ngươi làm gì."

Giang Thần nghe vậy nhất thời sợ đến toàn thân run rẩy, hắn cho rằng theo Thiếu Lâm Tự rất khó, còn phải tuân thủ nhiều quy tắc, còn theo ma đạo là Tô Tín sẽ đơn giản hơn nhiều.

Nhưng đâu ai biết bây giờ muốn làm người xấu cũng không dễ dàng như vậy, yêu cầu so với Thiếu Lâm Tự còn nhiều hơn.

Giang Thần vội vã xin tha: "Vậy xin Tô đại nhân tha cho ta một con đường sống, tại hạ không ôm chí lớn, chỉ muốn tìm về một địa phương nhỏ thuận tiện sống đến cuối đời."

Tô Tín híp mắt nhìn Giang Thần nói: "Đã trễ, vừa rồi thừa dịp Thiếu Lâm Tự rối loạn ngươi thừa cơ bỏ trốn, ta cũng lười tìm ngươi, nhưng hiện tại ngươi biết không ít bí mật của ta, ngươi cho là ta sẽ dễ dàng để ngươi rời đi vậy sao."

Tô Tín trực tiếp vung tay lên, Lý Phôi vung ra một kiếm, chân khí màu đen toả ra, trong nháy mắt liền đem tứ chi của Giang Thần xóa bỏ.

Một bên Lữ Phá Thiên cảm thán: "Vẫn là sư đệ ra tay quả quyết, lúc trước sư huynh ta cho là ngươi chịu thiệt thòi, chỉ cần có thực lực, chiêu thức ngớ ngẩn gì, kết quả bị đám ngu ngốc này lừa thảm rồi."

Tô Tín cười cười, để những người khác đi trước, còn hắn thì cùng Lữ Phá Thiên triển khai khinh công mà đi, rồi hướng Lữ

Phá Thiên nói: “Lữ sư huynh, nếu hiện tại chúng ta đã là sư huynh đệ rồi, có một số việc ngươi cũng nên nói với ta một chút phải không.”

Lữ Phá Thiên vẻ mặt kinh ngạc nói: “Sư đệ, lòng ta đối với ngươi tốt xấu thế nào không lẽ ngươi còn không biết sao ta và ngươi bây giờ đã đạp chung thuyền, sư huynh ngươi trên giang hồ danh tiếng như thế nào đều đã nghe nói qua rồi, giờ đã triệt để trở thành ma đầu, nói không chừng một ngày nào đó chính đạo sẽ liên thủ mà sát phạt ta.

Mà sư đệ lần này ngươi đánh phá Thiếu Lâm Tự, danh tiếng trên giang hồ của ngươi cũng không tốt lắm, ngược lại thanh danh của hai huynh đệ chúng ta chỉ bị bôi đen hoàn toàn, vào lúc này chúng ta phải cùng nhau liên thủ mới đúng, không nên cùng nhau nghi kị.”

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Ta không nghi kỵ cái này, huống hồ xưa nay ta cũng chưa từng nghi kỵ chuyện ấy, chỉ có điều sư huynh, ngươi khi đó bị Thiếu Lâm Tự nhốt thời gian dài như vậy, thậm chí Thiếu Lâm tự thỉnh thoảng làm cho ngươi sống dở chết dở rồi lại kéo dài tính mạng cho nguơi, chỉ lo ngươi bị chết đói, Thiếu Lâm Tự đến cuối cùng là muốn cái gì từ trên người nguơi.

Tuy rằng đám hoà thượng bên Thiếu Lâm Tự có chút không bình thường, nhưng bọn họ không phải ngu ngốc, nhân vật nguy hiểm như ngươi, giữ lại bên người giống như mìn nổ chậm.”

Tô Tín tự nhận mình là sư đệ của Lữ Phá Thiên, hắn đối với những hành vi của Lữ Phá Thiên không hoài nghi.

Bỏ qua những chuyện bị lừa lúc ban đầu, lần này Lữ Phá Thiên thật sự đã tìm được môt bằng hữu đáng tin cậy.

Huống hồ hắn không sợ Tô Tín có tâm tư với mình, bởi vì Lữ Phá Thiên hiện tại thực lực chỉ đạt Chân Vũ.

Cho dù Lữ Phá Thiên mang trên người Huyết Ma kinh có thể nhanh chống khôi phục năng lực, nhưng muốn từ Chân Vũ khôi phục lại Thần Kiều, chỉ sợ là trong quảng thời gian ngắn khó mà làm nổi.

Nhưng Tô Tín không lâu sau có thể đột phá Thần Kiều rồi, so với Lữ Phá Thiên khôi phục còn nhanh hơn, có ác chủ bài là sức mạnh, Tô Tín không có gì phải sợ.

Chỉ có điều Thiếu Lâm Tự lúc trước làm ra nhiều chuyện khiến người khác hoài nghi, Lữ Phá Thiên trong tay tuyệt đối là có thứ gì đó khiến Thiếu Lâm Tự chú ý, người của Thiếu Lâm Tự thà rặng mạo hiểm giữ lại hắn bên người.

Nhìn ánh mắt Tô Tín bình tĩnh , Lữ Phá Thiên cười khổ nói: "Sư đệ, lúc ánh mắt ngươi như thế này điều không có chuyện gì tốt đẹp."

Tô Tín thản nhiên nói: "Dù sao như vậy cũng tốt hơn là mơ hồ."

Lữ Phá Thiên lắc đầu nói: "Kỳ thực đám người Thiếu Lâm Tự ngu ngốc kia không lý do giết ta rất đơn giản, bọ họ chỉ là muốn biết trên người ta có tin tức gì mà thôi."

Tô Tín nhíu mày nói: "Tin tức gì"

Có thể làm cho Thiếu Lâm Tự giữ lại loại ma đầu như Lữ Phá Thiên không mà không giết phải tra cho bằng được tin tức, có thể thấy được đến cuối cùng là có chuyện bí ẩn.

Lữ Phá Thiên buông tay nói: "Bọn họ muốn biết xưa nay Đại Ma Tôn đến cuối cùng có chết hay chưa."

Tô Tín trong mắt lộ ra một thần sắc khác thường nói: "Đại Thiên Ma Tôn lẽ nào chưa chết."

Tin tức này nếu bị người ngoài nghe được, bấy nhiêu đó đã đủ làm chấn động toàn bộ gian hồ.

Thông Thiên cảnh cường giả có thể sống bao lâu không một ai có thể biết, nhưng đã qua vạn năm rồi, làm sao có thể không chết được.

Quan trọng nhất chính là Đại Thiên Ma Tôn cũng không biết có phải chết già không, mà là bị Nhân Hoàng chém chết, chuyện ấy tại nơi đó có lưu lại chứng cứ.

Đại Thiên Ma Tôn binh khí bây giờ ngay khi Thiên Ma cung chiến điện chủ Ma điện "Xích nguyệt Ma tôn" Diệp Trường

Ca trong tay.

Truyền thừa của hắn cũng là bị Cửu Ngục Tà Ma trực tiếp đứt đoạn.

Chương 2396 - Khắp nơi phản ứng

Khắp nơi phản ứng

Thậm chí ý chí kia lưu lại đã hoá Linh Yêu, đã biến thành Lãnh Vô Ma, cũng đã như vậy, Đại Thiên Ma Tôn làm sao có khả năng bất tử.

Lữ Phá Thiên cười nhạt nói: “Ta làm sao biết được Đại Thiên Ma Tôn đến tột cùng Đại Thiên Ma Tôn chết hay chưa nếu là bất tử, hiện tại trên giang hồ có thể tồn tại những cái kia cái gì mà môn phái chính đạo.

Chỉ có điều lúc trước cái chết của Đại Thiên Ma Tôn có chút kì quái mà thôi, những chuyện này đúng lúc đúng lúc ta biết được mà thôi, có lẽ vì người của Thiếu Lâm Tự thuận tiện biết được là ta biết được tin tức, muốn để ta đem toàn bộ chuyện nói ra.

Nhưng mà nói thật! Lão tử thật sự không biết Đại Thiên Ma Tôn chết hay chưa, ta còn có lời nào mà nói thật.

Sau đó ta liền nói thắn đã chết rồi, người của Thiếu Lâm Tự không tin, ta nói Đại Thiên Ma Tôn còn sống, bọn họ còn hỏi ta người đang ở đâu, Đại Thiên Ma Tôn làm sao có thể sống đến bây giờ, nhưng làm sao lão tử biết được những chuyện này.”

Nói điểm này Lữ Phá Thiên vẻ mặt muộn phiền, nhóm những con lừa trọ đầu Thiếu Lâm Tự này quả thực đến cùng là cố chấp như vậy, hắn đều không biết mình đã nói những gì rồi, nếu hắn nói không biết, đám người này vẫn là kiên nhẫn hỏi câu đó.

Tô Tín nghi ngờ nói: “Chuyện này ban đầu tột cùng có điểm nào kỳ hoặc.”

Lữ Phá Thiên nói: “Ngày xưa chuyện của Đại Thiên ma Tôn ngươi có thể đã nghe qua, trước lúc hắn đi ám sát Nhân Hoàng

có giao lại cho đệ tử mình một đồ vật, đồng thời nói hắn cố găn sđem nó bảo quản, người đệ tử kia chính là người dạy ta Huyêt Ma giáo, hắn lúc trước chính là thừa hưởng Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp.

Đồ vật kia tồn tại giống như là Xá Lợi Tử, chỉ có điều là một màu đen kịt, nhưng không một chút nào cũng không cảm giác tồn tại ma khí.

Đại Thiên Ma Tôn chết rồi, ma đạo một mạch dưới trướng Nhân Hoàng cùng với Phật Đạo thế lực xoắn giết, sụp đổ, người dạy ta Huyết Ma cũng bị người truy đuổi vô cùng chật vật.

Lúc này hắn muốn nhìn thử xem vật Đại Thiên Ma Tôn lưu lại vật kia đến cùng có lợi ích gì, nhưng đợi sau khi hắn mở được hộp bảo tồn đồ vật kia, vật kia đã không cánh mà bay rồi, vô cùng quỷ dị.

Ta Huyết Ma giáo thuỷ tổ nhưng cũng là thần kiều cảnh tồn tại, vứt bừa một chuyện như vậy không phải là hắn không thể làm được, kết quả đồ vật vẫn không có, hoặc nói là đã biến mất.

Chuyện này đã ghi chép ở một phần bí điển Huyết Ma giáo, lúc trước kia khi Ma Giáo Thuỷ Tổ chết cũng truyền thừa liểng kiểng, sau đó Huyết Ma giáo vẫn luôn không nóng không lạnh, mãi đến lúc ta chạy khắp cả giang hồ, lúc này mới một lần nữa đem Huyết Ma giáo truyền lại thu nạp, đem Huyết Ma giao phát triển đến loại trình độ đó, tin tức này cũng là bị ta phát hiện.

Lời nói của Lữ Phá Thiên làm cho Tô Tín rơi vào trầm tư, chuyện này quả thật rất quái dị, Thần Kiều cường giả đâu phải thứ có thể vứt lung tung.

Nhưng nếu không phải đã mất, vậy đồ vật khi xưa Đại Thiên Ma Tôn để lại chạy đi đâu rồi.

Cũng không biết có phải lúc trước Đại Thiên Ma Tôn đắc tội tương đối nhiều người, ma đạo trên giang hồ một mạch muốn thoát thân là một điều khó khăn.

Chỉ mới là Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp nhỏ vào máu để sống lại cũng đã có thể làm cho nhiều người gọi là thần dị rồi, chớ nói gì là ma đạo thủy tổ cuối cùng do Đại Thiên Ma Tôn bí mật để lại.

Cho nên ở Thông Thiên cảnh nếu đặt chuyện này trên người kẻ khác, mọi người sẽ không hoài nghi gì, nhưng đặt trên người Đại Thiên Ma Tôn khó tránh khỏi làm người khác trong lòng không đặt nghi vấn.

Tô Tín hỏi Lữ Phá Thiên: "Vậy ngươi ngày xưa không nghĩ tới muốn tìm manh mối về chuyện này sau."

Lữ Phá Thiên lắc đầu nói: "Ta ngược lại đã từng có loại ý nghĩ này, nhưng bất quá không làm, lúc trước ta có chút không thể kiểm soát được Huyết Ma giáo, vào lúc đó ta đều bận rộn sắp xếp chuyện của Huyết Ma Giáo, những thứ khác đương nhiên phải tự nhiên bỏ xuống.

Kỳ thực chuyện này cũng không cần thiết phải theo đuổi tới cùng, ta chưa tới Thông Thiên, cũng không biết đạt Thông Thiên cảnh tột cùng mạnh đến mức nào, có bao nhiêu thủ đoạn, cho nên hiện tại không nghiên cứu được gì, còn không bằng thuận theo tự nhiên.

Thiếu Lâm Tự cái đám lừa trọc đầu đó khi biết chuyện này nóng lòng lo lắng sợ Đại Thiên Ma Tôn chưa chết, Thiếu Lâm Tự bọn họ sẽ gặp tai ương mà thôi."

Sau khi biết đáp án Tô Tín cũng không hỏi nhiều, bất quá hiện tại ngày càng cảm giác đoạn lịch sử thượng cổ kia có chút không đơn giản.

Từ miệng những người trong tiên vực kia Tô Tín đã biết được, lúc trước là Nhân Hoàng mang theo bọn họ tiến vào tiên vực, nhưng khi đó vì sao chỉ có Nhân Hoàng tiến vào Thông Thiên cảnh, những người khác đều chưa tiến vào.

Tuy rằng ở trong tiên vực cũng không có thần tiên, nhưng thiên địa nguyên lực trong đó cũng đã vượt xa trần gian, tu luyện Thông Thiên cảnh ở tiên vực là một nơi cực tốt.

Nhưng trái lại kết quả lúc trước Nhân Hoàng đứng trước Thông Thiên cảnh đều chết, phía bên này những người đi theo

Nhân Hoàng cũng lựa chọn không tiến vào Thông Thiên cảnh.

Chương 2397 - Khắp nơi phản ứng (2)

Khắp nơi phản ứng (2)

Điển hình nhất chính là hai người Đạo Tổ và Phật Đà.

Lúc trước hai người kia đều đứng bên phía Nhân Hoàng, đến khi Nhân Hoàng thăng thiên, một đời hoàng triều sụp đổ, bọn họ chẳng những không ngăn cản, trái lại còn chính mình trước tiên đánh một trận.

Sau đó Vũ Tổ ra đời, không kiêng dè gì thu nhận đệ tử, hữu giáo vô loại, ảnh hưởng đến Đạo môn cùng Phật tông, vì lẽ đó bên từ đối thủ lại liên thủ lại cùng nhau liên thủ tiêu diệt Vũ Tổ.

Nhưng những chuyện sau đó liền như không có gì.

Đạo Tổ cùng Phật Đà người này đến cuối cùng mà nói vẫn là tuổi thọ tiêu hao hết, điểm ấy thế nhưng không ai biết, ngay cả Thiếu Lâm Tự cùng Tạo Hóa Đạo môn bọn họ cũng không biết đến cuối cùng sư tổ của mình chạy đi đâu rồi, thậm chí ngay cả một chút tin tức bọn họ cũng không để lại.

Cho nên đối với đoạn lịch sử tời kì thượng cổ kia, Tô Tín vẫn luôn có cảm giác khá là hỗn loạn, hơn nữa những người bên cạnh hắn cũng cách nào lý giải được cho hắn.

Ly Nhân người ở bên cạnh Nhân Hoàng lúc chưa thăng thiên cũng đã bị giam cầm rồi, huống hồ nàng thuộc yêu tộc, đối với những bí ẩn kia của Nhân tộc nàng đương nhiên không thể biết rõ ràng như vậy.

Mà Lãnh Vô Ma chỉ là Yêu linh, hắn có thể kế thừa công pháp Đại Thiên Ma Tôn, nhưng cũng không cách nào kế thừa tư tưởng của Đại Thiên Ma Tôn, vì lẽ đó Đại Thiên Ma Tôn lúc trước đến cuối cùng đã biến thành bộ dạng như thế nào, hắn cũng không biết.

Chuyện này sau khi tạm thời buông xuống, Tô Tín liền mang theo người rồi trở lại Tây Bắc, bắt đầu bế quan xung kích Thần Kiều.

Lần này bế quan Tô Tín nắm đến chín mươi chín phần trăm thăng cấp Thần Kiều.

Còn có Lữ Phá Thiên cũng là mượn Tô Tín một vùng bắt đầu bế quan.

Hắn lúc trước bị phong ấn tu vi, toàn bộ đều dựa vào khí huyết của bản thân mà kéo dài tuổi thọ, hiện tại đột nhiên khôi phục lại Chân Vũ cảnh liền không chịu được, cần phải mau chóng hồi phục, bằng không hắn hấp thụ thêm khí huyết chỉ sợ chống chịu không nổi đem mình căng nứt.

Ngay khi Tô Tín bên này bắt đầu bế quan, đi Thiếu Lâm Tự một chuyến cũng chính là muốn đem chuyện này thông báo ra bên ngoài.

Phật môn là người đứng đầu Thiếu Lâm Tự, qua nhiều năm như vậy, có được mấy người có thể đánh phá tới Thiếu Lâm Tự.

Mặc dù nói đến cùng Tô Tín thất bại, nhưng ít nhất hắn cũng thật sự là công phá phòng ngự Thiếu Lâm Tự, thậm chí nếu cuối cùng bỗng nhiên Thích Đạo Huyền có Liên Hoa Thiền Viện nhúng tay vào, Tô Tín thật sự là có khả năng đã đem Thiếu Lâm Tự triệt để tiêu diệt, tuy rằng đến cuối cùng cũng đã đổi lại được một cơ hội lớn.

Bắt đầu từ thời khắc này, Tô Tín coi như chân chính có thể ngang hàng với Phật Đạo tông môn, trên giang hồ đã xem như là người đứng đầu.

Đương nhiên đối với những người khác mà nói, đừng thấy Thiếu Lâm Tự hiện tại xui xẻo, nhưng lấy nguồn gốc của Thiếu Lâm Tự ra thì bọn họ không đủ tư cách mà so sánh.

Tô Tín nếu không có thực lực mà muốn đấu với Thiếu Lâm Tự, như vậy vốn là đang tự mình tìm đường chết mà thôi.

Kỳ thực thứ đặc sắc nhất bên trong chuyện này chính là Liên Hoa Thiền Viện của Thích Đạo Huyền.

Liên Hoa Thiền Viện là một mạch đơn truyền, mấy trăm năm không xuất hiện trong giang hồ, kết quả bây giờ xuất hiện trên giang hồ liền khiến cho mọi người kinh ngạc một trận.

Vị này đúng là thực lực vô cùng khủng bố, thậm chí có thể nói muốn vượt xa đám người Lý Bá Dương khi xưa.

Ngày trước Lý Bá Dương được coi là đệ nhất thiên hạ, điểm này giang hồ đều công nhận, cho dù là cả bọn người Thiên Đế cũng không phản bác.

Hơn nữa hiện tại Thích Đạo Huyền vừa xuất hiện ngay lập tức đã được gọi là tân thiên hạ đệ nhất, trên giang hồ Chí Cường giả, thậm chí gọi người này là "Thần Tăng", đệ nhất thiên hạ "Thần Tăng" Thích Đạo Huyền.

Tuy rằng lần này Thiếu Lâm Tự thất bại thảm hại, nhưng vị Phật tông đệ nhất thiên hạ này xuất hiện lại giúp cho toàn bộ Phật tông này cứu vãn không ít mặt mũi.

Mà lúc này ở bên trong Tạo Hóa Đạo Môn, Trương Bá Đoan đứng khoanh tay, nghe đệ tử Tạo Hóa Môn báo cáo chuyện của Thiếu Lâm Tự cùng những chuyện gần đây của giang hồ.

Chờ đến sau khi người đệ tử này nói xong, Trương Bá Đoan trược tiếp vung tay lên nói: "Người lui xuống trước đi."

Tên đệ tử gật đầu, lập tức rời đi.

Nhìn tượng thần Đạo Tổ bên trong tòa đại điện kia, Trương Bá Đoan bỗng nhiên thở dài.

Sau khi Lý Bá Dương luyện hóa để lại cho hắn ngôi sao kia, Trương Bá Đoan cũng đã thăng cấp trở thành Chân Vũ rồi.

Hơn nữa sau khi cùng Thiếu Lâm Tự tính toán như thế, Trương Bá Đoan cũng không ngay lập tức đem tin tức này truyền ra bên ngoài, mà lựa chọn điệu thấp làm việc, tiếp tục chọn phong sơn.

Vào những thời điểm khác chỉ cần tồn tại một tên Chân Vũ cảnh đã có thể trấn áp người đứng đầu của một môn phái, nhưng đặt vào hiện tại lại còn thiếu rất nhiều.

Tô Tín cùng Thiếu Lâm Tự vẫn luôn theo dõi chuyện của Trương Bá Đoan, từ lúc vừa bắt đầu Trương Bá Đoan đã có hai lựa chọn, một là liên kết với Thiếu Lâm Tự chống lại Tô Tín, tạm thời bỏ xuống thù xưa, trước tiên đem mối uy hiếp là Tô Tín giải quyết.

Chương 2398 - Khắp nơi phản ứng (3)

Khắp nơi phản ứng (3)

Hai là đứng trong tối thêm dầu vào lửa, trước hết để cho Tô Tín tiêu diệt Thiếu Lâm Tự, sau đó Tạo Hóa Đạo Môn sẽ liên hệ Long Hổ Đạo môn Lục Huyền Phong, Phương Tiên Đạo môn Chung Xử Huyền, ba nhà liên thủ, tập hợp lực lượng các môn phái lại chém giết Tô Tín, nhất cử lưỡng tiện.

Chỉ tiếc đến cuối cùng Trương Bá Đoan lại tập hợp không đủ, mà là lựa chọn bảo thủ nhất sống chết mặc bây.

Lựa chọn thứ nhất, một là Trương Bá Đoan sợ uy thế Thiếu Lâm Tự vượt trên Tạo Hóa Đạo Môn, hơn nữa Tạo Hóa Đạo Môn cùng Thiếu Lâm Tự căm thù nhiều năm như vậy, hai bên hầu như đều đã không đội trời chung, hiện tại nếu hắn ra lệnh để Tạo Hóa Đạo môn cùng Thiếu Lâm Tự liên thủ, phỏng chừng đệ tử bên trong Tạo Hóa Đạo môn hơn một nữa đều phản đối.

Đương nhiên guyên nhân cũng bởi vì bản thân Trương Bá Đoan không đủ danh vọng, nếu như là Lý Bá Dương ở đây, những đệ tử ở Tạo Hóa Đạo Môn có bất mãn cũng chỉ có thể thi hành mệnh lệnh.

Mà lựa chọn thứ hai, biến cố quá lớn, ai biết Tô Tín có thể trăm phần trăm tiêu diệt được Thiếu Lâm Tự không, mà diệt Thiếu Lâm Tự thì còn sót lại được mấy phần công lực.

Nếu như Tô Tín còn lại quá nhiều công lực, vậy không phải bọn họ ném đá xuống giếng sao, mà là biến thành liều mạng rồi.

Tô Tín có thể điên cuồng không suy xét mọi thứ mà tấn công Thiếu Lâm Tự, không thèm quan tâm người của Tiên vực sắp hạ giới tạo nên ảnh hưởng, nhưng Trương Bá Đoan hắn không thể không để tâm.

Cho nên cứ như vậy, Trương Bá Đoan cũng chỉ có thể lựa chọn sống chết mặc bây, cuối cùng cái gì cũng không thành.

Đương nhiên cái này cũng không thể nói Trương Bá Đoan làm việc do dự, chỉ có thể nói là do Lý Bá Dương trông coi Tạo

Hóa Đạo môn quá lâu, mãi cho đến hiện tại hắn vừa rời đi, những người khác đều có chút không biết làm sao.

Huống hồ bây giờ đang là thời kì giang hồ loạn lạc, mỗi một bước của Tạo Hóa Đạo môn đều ảnh hưởng đến tương lai hưng suy vong tồn, những chuyện như thế này không thể không phòng.

Đúng lúc này, một tên đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn gõ cửa đi vào nói: "Chưởng môn, có một quái nhân đưa tới một tấm bái thiếp rồi rời đi."

Trương Bá Đoan chau mài nói: "Quái nhân? Quái nhân gì?"

Tên đệ tử kia suy nghĩ một chút, bỗng nhiên ngờ vực nói: "Đệ tử không nhớ ra được dung mạo của hắn."

Trương Bá Đoan mở bái thiếp, bên trên chỉ có một chữ "Đạo".

Chữ "Đạo" này vô cùng mơ hồ, trong đó dường như ẩn chứa vô số sức mạnh của trời đất ngưng tụ thành bao hàm bên trong chữ Đạo này.

Viết xuống được chữ như thế này người này hẳn là tu vi không tầm thường thậm chí đã hơn sư phụ hắn là Lý Bá Dương rồi.

Mà trong bái thiếp cuối cùng chỉ viết một chữ, muốn cùng Trương Bá Đoan gặp mặt, thậm chí ngay cả tên cũng không để lại.

Chỉ có điều khi nhìn thấy chữ '"Đạo" này rồi, cho dù đối phương không để lại tên tuổi Trương Bá Đoan cũng có thể đoán ra được là ai rồi.

"Được rồi, ngươi tạm thời lui ra trước đi." Trương Bá Đoan phân phó nói.

Chờ đến khi tên đệ tử Tạo Hóa Đạo môn rời đi, Trương Bá Đoan cũng yên lặng rời khỏi Tạo Hóa Đạo môn.

Lúc này ở trên đỉnh núi có một võ giả đang đợi, trên người hắn mặc một bộ thân đạo bào màu tím, đầu đội mão, tướng mạo nho nhã, nhưng tự thân hắn khí thế nội liễm, nhìn kỹ, thậm chí có thể nhìn thấy từng sợi đạo bao bồng bềnh quấn quanh thân trên người hắn, những thứ quấn quanh người hắn không phải

tự thân hắn sinh ra, nhưng những sức mạnh này là do trời đất ngưng tụ thành, không tự chủ được mà tràn vào người hắn.

Người này năng lực đã đạt đến mức độ hoàn hảo rồi, ngưng tụ thành đại chân lý, thậm chí đã có thể đạt đến trình độ có thể so sánh với Lý Bá Dương rồi.

Người này là vực chủ ở trong Huyền Thiên vực Thập Nhị Tiên vực, "Tử Phủ Đạo Quân" Triệu Cửu Lăng!

Triệu Cửu Lăng nhìn thấy Trương Bá Đoan đến đây, hắn không nhịn được liền cười và nói: "Trương chưởng giáo, lúc trước ta hẹn ngươi mấy lần ở Huyền Thiên Vực, kết quả là ngươi từ chối không gặp, lần này ngươi bằng lòng tới gặp ta, e là đã cảm thấy được Tạo Hóa Đạo Môn sắp đối mặt với mối nguy "

Trương Bá Đoan hừ một tiếng rồi nói: "Tạo Hóa Đạo Môn của ta có khủng hoảng gì chứ? Chỉ có điều, sư huynh của ta không có ở đó, cho nên ta tạm thời ngủ đông mà thôi."

Triệu Cửu Lăng lắc lắc đầu nói: "Trương chưởng giáo, nói một cách công bằng đi, nếu ngươi nói như ngươi vậy thì không đúng rồi, hiện tại khủng hoảng mà các ngươi đối mặt trong Tạo Hóa Đạo Môn đều có thể nhìn thấy rõ ràng ngay cả người ngoại vực.

Vị sư huynh kia của ngươi, đệ nhất thiên hạ Lý Bá Dương ta cũng chưa hề giao thủ, nếu như hắn đã có thể đứng đầu ở giới giang hồ, điều này hoàn toàn có thể chứng minh được thực lực của hắn.

Chỉ có điều hơi tiếc, thực lực của Lý Bá Dương quá mạnh, mạnh đến mức hắn có thể lấy sức lực của mình trấn áp toàn bộ Tạo Hóa Đạo Môn, khiến cho các đệ tử của hắn ở Tạo Hóa Đạo Môn đã bắt đầu lười biếng.

Chương 2399 - Dã tâm

Dã tâm

Võ đạo cả chặng đường thuận buồm xuôi gió nhưng trái lại là không tốt, Thiếu Lâm Tự bị Tạo Hóa Đạo Môn các người trấn áp nhiều năm như vậy, kết quả là đã xuất hiện một số võ giả tài

giỏi xuất chúng, trái lại các người ở Tạo Hóa Đạo Môn thì sao? Võ giả đời này có thể tranh đấu cùng Thiếu Lâm Tự, nhưng võ giả đời kế tiếp, ta có thể nói là kém xa nhiều so với Thiếu Lâm Tự."

Trương Bá Đoan sắc mặt u buồn, hắn cũng không phản bác lại bất cứ điều gì, bởi vì những gì Triệu Cửu Lăng nói đều là sự thật.

Thực ra lúc đầu Lý Bá Dương cũng đã cảm giác được Tạo Hóa Đạo Môn của bọn họ lâm vào khủng hoảng rồi, chỉ có điều là hắn chưa bao giờ nói ra mà thôi

Chuyện như vậy không thể giải quyết trong một sớm một chiều, chỉ có điều Lý Bá Dương chưa kịp nghĩ ra biện pháp giải quyết thì hắn đã biến mất rồi.

Trương Bá Đoan hừ một tiếng rồi nói: "Vậy bây giờ ở Huyền Thiên Vực các ngươi rốt cuộc là có ý gì? Đối với Tiên Vực, Tạo Hóa Đạo Môn không bài xích, nhưng tiền đề là Tiên Vực các ngươi không được đe dọa đến lợi ích của Tạo Hóa Đạo Môn"

Triệu Cửu Lăng nhìn Trương Bá Đoan, bỗng nhiên lắc đầu nói: "Trương chưởng giáo, lời của ngài mặc dù có chút không lọt tai, nhưng cũng đều là lời từ tận đáy lòng, dưới góc nhìn của ta, Tạo Hóa Đạo Môn thân là Đạo môn đứng đầu, xưa nay lại có thế lực cao quý trong giới võ thuật, nhưng lại không có một chút tiến thủ, uổng phí hết các ưu thế tốt ở Tạo Hóa Đạo Môn."

Trương Bá Đoan trầm giọng nói: "Toàn bộ đường lối của Đạo Môn đều thuần khiết vô vị, Tạo Hóa Đạo Môn ta tuy rằng không làm được đến mức này, nhưng ít nhất có thể bảo đảm đạo tâm không bị mất đi, tính tới tính lui những tính toán mưu mô, đó chính là Bàng Môn Tà Đạo, mà không phải Thiên Địa Đại Đạo."

Triệu Cửu Lăng lắc đầu nói: "Những nơi có người sẽ có giang hồ, Tạo Hóa Đạo Môn nếu đã ở giang hồ rồi, thì sao có thể chạy trốn được. Ngộ đạo là ngộ đạo, giang hồ tranh đấu là giang hồ tranh đấu, điều này cũng không có gì mâu thuẫn. Xin

lỗi vì ta phải nói thẳng, điểm này Thiếu Lâm Tự làm rất tốt. Trong Xá Lợi tháp có những nhà sư lỗi lạc chuyên nghiên cứu phật pháp cao tăng, những người này không phải đánh nhau vì môn phái, chỉ cần một lòng nghiên cứu phật pháp như vậy đủ rồi, nhiều tu sĩ ở Thiếu Lâm Tự như vậy đủ để duy trì hiện trạng của Thiếu Lâm Tự."

Trương Bá Đoan chưa kịp phản bác gì, Triệu Cửu Lăng liền tiếp tục nói: "Mà này cũng không phải chỉ là lỗi của người Tạo Hóa Đạo Môn, trong thời gian ở hạ giới dài như vậy, ta đã quan sát hết tất cả các môn phái trong giới giang hồ, bất luận thiện hay ác, những môn phái này đều có dã tâm, nhưng tầm nhìn khá là hẹp, chỉ quan tâm đến lợi ích được hay mất, hoàn toàn không để ý đến tình hình chung của giới giang hồ."

Triệu Cửu Lăng nhìn Trương Bá Đoan trầm giọng nói: "Nguyên nhân của việc này rất đơn giản, vậy thì hiện tại người trên giang hồ có chút an nhàn quá mức rồi! Trương chưởng giáo, ngươi không cần phản bác, đối với phần lớn các môn phái trong giang hồ, bọn họ chỉ cần có thể truyền thừa kế tiếp môn phái, không để môn phái suy yếu dưới tay mình, thì đây cũng đã xem như thành công rồi.

Nhưng ở Tiên Vực thì khác!

Những võ giả ở Tiên Vực từ ngày bắt đầu được dạy võ thuật đã biết thế giới mình đang ở có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, nếu như trong tương lai ngươi trở thành chủ nhân, ngươi nhất định phải nghĩ hết tất cả biện pháp để trở nên mạnh hơn, mạnh đến mức có thể sống sót ở trong sự tuyệt chủng!"

Triệu Cửu Lăng sâu sắc nhìn Trương Bá Đoan một cái nói: "Có thể nói, tất cả những võ giả ở Tiên Vực đều phải chịu gánh vác những áp lực rất lớn, không phải gọi đó là áp lực môn phái, mà là áp lực của việc hủy diệt thế giới!"

Nghe được lời nói này, Trương Bá Đoan vốn là muốn nói gì đó, liền ngậm miệng lại.

Trước đây nghe nói thực lực của Tiên Vực ông luôn cho rằng phần lớn nguyên nhân khiến cho Tiên Vực có thể sinh ra nhiều

võ công như vậy đều do năng lượng mạnh mẽ của trời đất. Chỉ có điều bây giờ nhìn lại, mọi thứ không còn đơn giản như vậy.

Trương Bá Đoan ho khan một tiếng nói: ” Đã nói nhiều như vậy, ngươi rốt cuộc là muốn làm cái gì ở Huyền Thiên vực”

Triệu Cửu Lăng trầm giọng nói: “Liên minh! Huyền Thiên vực cùng Tạo Hóa Đạo Môn thậm chí là toàn bộ môn phái trong giới giang hồ để tạo nên liên thủ, tạo ra một liên minh đạo giáo hùng mạnh nhất!

Trước kia Đạo môn là quốc giáo của triều đại đầu tiên, hiện tại Đạo môn cũng là giáo phái lớn nhất trong giới giang hồ

Võ lâm Chí Tôn cho tới bây giờ đều không tin tưởng những lời nói suông, mà là tin tưởng thực lực, hiện tại đây chính là ta cơ hội ngàn năm có một của Đạo môn , chỉ cần thực hiện được việc này, mọi nguy cơ của các ngươi ở Tạo Hóa Đạo Môn đều sẽ giải quyết.

Tô Tín là cái gì? Giang hồ là nơi hoang dã, tuy chúng tàn nhẫn, tính toán, nhưng tầm nhìn khá hẹp, không thể thành việc lớn.

Chương 2400 - Dã tâm (2)

Dã tâm (2)

Thiếu Lâm Tự lại là cái gì? Họ chỉ là một đám người hoang tưởng và thiển cận mà thôi, cả hai phái Thiền tông cùng Mật Tông hiện tại đều đang chết dần chết mòn, cái mông của chính bọn họ đều chưa lau khô ráo, thì làm sao có thể cạnh tranh nổi với Đạo Môn được chứ?

Cho nên nói, Trương chưởng giáo, ánh mắt nhìn xa một chút, đừng lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào Tô Tín hay là Thiếu Lâm Tự, thay vì đi tiêu diệt kẻ thù của mình, không bằng làm bản thân mình trở nên mạnh hơn! Mạnh đến để mức kẻ địch chỉ có thể ngưỡng mộ mà thôi!”

Triệu Cửu Lăng đứng chắp tay sau lưng, dáng vẻ tao nhã ban đầu hoàn toàn khác với khí chất và sự độc đoán mà anh ấy thể hiện lúc này, nhưng nó cùng với Thiên Địa kết hợp lại, giống như một cơn thịnh nộ và sấm sét.

Trương Bá Đoan không thể không thừa nhận rằng, tầm nhìn của Triệu Cửu Lăng lớn hơn hắn nhiều, thậm chí còn lớn hơn rất nhiều người trong đấu trường, nhưng hắn vẫn không nhịn được mà hỏi: “Người đến từ Tiên Vực thì phải làm sao”

Triệu Cửu Lăng lắc đầu bật cười nói: “Trương chưởng giáo, xem ra ngươi vẫn chưa hiểu á, đừng phân biệt gì mà tiên vực hạ giới, thực ra mọi người đều là người của giang hồ.

Huyền Thiên vực ta chính là nhất mạch truyền thừa của Đạo môn, đều là đệ tử ngày xưa của Đạo Tổ, về quan hệ, ta chỉ nói về truyền thừa đạo gia, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa có phân ra tiên giới hay là hạ giới.

Ngươi có thật sự nghĩ rằng mười hai tiên vực là một tổng thể thống nhất? Vốn tưởng rằng Tiên vực không có nhiều thế lực như vậy, Nhân Hoàng đang phải đối mặt với cửa ải sống còn, chính là không rõ sống chết, họ Khương tuy là con cháu hoàng tộc, nhưng cũng không cách nào khống chế toàn cục. Những người ở Huyền Thiên vực là những người đầu tiên chiến đấu với người hoàng gia

Lúc này mới độc lập. Bao quát những năm gần đây, Huyền Thiên vực ta cùng các miền khác cạnh tranh cướp tài nguyên, tranh cướp đệ tử lẫn nhau trong lúc đó đã có vô số trận chiến với nhau, những mâu thuẫn và xung đột thù hận cũng không hề nhỏ

Ngươi xem thử Thượng Quan Linh ở Hàn Thiên vực kia là biết, việc đầu tiên hắn làm khi hạ giới là đưa Hàn Thiên vực vào Thượng Quan thị, ngươi cho rằng trong lòng hắn có từng xem tiên vực tạo ra mình, trong lòng hắn xem Thượng Quan thị mới là thật sự là huyết thống truyền thừa.

Mà Huyền Thiên vực ta cũng là như thế, mọi người đều là người cùng Đạo môn, chúng ta là chính mình, mà không phải cái gọi là tiên vực!”

Trương Bá Đoan trầm mặc nửa buổi, tuy bây giờ anh ấy là đại chưởng giáo của Tạo Hóa Đạo Môn, Lý Bá Dương không có ở đây, chuyện gì cũng do hắn làm chủ, nhưng 1 chuyện lớn như vậy, Trương Bá Đoan cũng không dám đưa ra quyết định một cách dễ dàng trong khoảng thời gian ngắn.

Một lát sau Trương Bá Đoan mới nói: việc liên minh tôi đồng ý rồi, chẳng qua chỉ là có vài chi tiết trong đó cần phải xác định lại mới được, ví dụ như vị trí minh chủ nên để ai làm?”

Triệu Cửu Lăng dửng dưng đáp: “Đương nhiên là do tôi làm.”

Sự lạnh lùng thoáng qua trong ánh mắt của Trương Bá Đoan, anh ta nói: “Ý của Vực chủ là Tạo Hóa Đạo Môn của tôi phải xếp dưới Huyền Thiên Vực rồi?”

Triệu Cửu Lăng lắc đầu nói: “Đương nhiên là tôi không có ý này, nếu bây giờ Lý Bá Dương có ở đây thì tôi sẽ cọ xát 1 trận với Lý Bá Dương, ai thắng thì người đó sẽ là minh chủ.

Nhưng hiện tại Lý Bá Dương không có ở đây, cả Đạo môn chỉ có một mình tôi là Thần Kiều, lần này tôi không ra tay thì ai có thể trấn áp được liên minh đạo môn chứ? Nhưng mà Trương chưởng giáo, ngươi có thể yên tâm, bần đạo không phải ếch ngồi đáy giếng, nếu chuyện liên minh là do tôi đề xướng trước, vậy thì tất nhiên tôi sẽ bảo đảm sự công bằng của quyết định này.

Nếu trong lúc làm việc tôi thiên vị Huyền Thiên vực thì người của liên minh sẽ bị phân tán, chưa đánh đã tan, hà cớ gì tôi phải lãng phí nhiều công sức như vậy?" Tuy Trương Bá Đoan có chút không cam lòng, nhưng với tình hình hiện giờ thì hắn cũng chỉ đành chấp nhận.

Không có Thần kiều trấn thủ, Tạo Hóa Đạo Môn muốn giành lấy vị trí minh chủ căn bản là không có khả năng, Trương Bá Đoan anh ta cũng không kham nổi cái vị trí này.

"Nếu đã quyết định là thành lập liên minh, vậy trong liên minh này sẽ gồm những ai?" Trương Bá Đoan hỏi.

Triệu Cửu Lăng đáp: "Đạo môn liên minh chủ yếu là có Đạo Môn Huyền Thiên Vực của tôi và Tạo Hóa Đạo Môn của anh, ba đạo môn lớn còn lại đều có thể đi liên lạc, tôi tin là Long Hổ Đạo môn và Phương Tiên Đạo môn đều sẽ nể mặt Tạo Hóa Đạo môn.

Còn về Thái Nhất Đạo môn, đạo mà anh ta tu luyện quá cực đoan, tôi nghĩ muốn họ đồng ý thì sẽ hơi tốn sức, nhưng chúng tôi vẫn muốn phái người đi hỏi thử， nếu Thái Nhất Đạo môn gia nhập thì đương nhiên là chuyện tốt, không gia nhập thì chúng ta cũng không miễn cưỡng.

Thế lực của những đạo môn hàng đầu này đều là nòng cốt của liên minh, ngoài ra chỉ cần có thế lực của đều là liên minh ở trong hạt nhân thậm chí các tán tu võ giả đã học được đạo môn công pháp, chỉ cần họ muốn gia nhập, thì chúng ta sẽ không từ chối, tất cả đều sẽ được thu nạp vào liên minh!"

Chương 2401 - Đạp Thần Kiều

Đạp Thần Kiều

Trương Bá Đoan nhăn mày đáp: "Ba đạo môn lớn còn lại tôi sẽ cho người đi thông báo, nhưng giống như những thế lực nhỏ hoặc mấy tán tu võ giả đó đó, dù họ đã từng tu luyện công pháp của đạo môn, nhưng thật ra họ sớm đã không còn được xem là người của đạo môn chúng ta nữa.

Những người này chỉ tu võ không tu đạo, bản thân là cỏ lang vĩ, thu nạp bọn họ vào liên minh, ngoài trừ việc có thể làm

tăng danh tiếng, còn có thể làm được gì chứ? E là sẽ càng làm mất thể diện của đạo môn ta hơn.”

Triệu Cửu Lăng lắc đầu nói: “Không đâu, coi như những người này là cỏ lang vĩ, cho dù mấy người này không biết tốt xấu, thì trong đó cũng có một vài võ giả có tư chất ưu tú, một khi phát hiện được những người này, cứ trực tiếp thu nạp những người đó vào đạo môn là được.

Còn về mấy người khác, giống như anh đã nói, có thể đem lại danh tiếng cho liên minh đạo môn chúng ta là đủ rồi, cũng không cần yêu cầu quá nhiều.”

Triệu Cửu Lăng đối với Đạo môn liên minh định ra kế sách theo Trương Bá Đoan giống như chiêu lúc trước Thiếu Lâm Tự thu nạp tục gia đệ tử.

Cho tới nay tới nay bất kể là Thiếu Lâm Tự hay Tạo Hóa Đạo Môn đều đi con đường tinh anh, đối với chuyện như vậy kỳ thực có chút phản cảm.

Chỉ có điều Triệu Cửu Lăng có nói một câu rất hay, cho dù là những người kia là rác rưởi, vậy cũng có thể coi là Đạo môn tiếng tăm to lớn, hơn nữa Đạo môn cũng không giống Phật tông bọn họ có nhiều giới luật, cái đó cũng sẽ ít nhiều mâu thuẫn lẫn nhau.

Trương Bá Đoan vẫn là có chút lo lắng nói: “Vực chủ Liên Hoa Thiền Viện bên kia như thế nào? Là không nắm chắc phần thắng hay là không bằng đối phương?”

Triệu Cửu Lăng lắc đầu nói: “Không chắc chắn, Liên Hoa Thiền Viện nguyên căn cao thâm hơn so với ngươi tưởng tượng rất nhiều, thậm chí so với Thiếu Lâm Tự còn hơn.

Nhưng mà ngươi không cần lo lắng về Liên Hoa Thiền Viện, con đường họ đi với ta không giống nhau, tranh chấp trên giang hồ Liên Hoa Thiền Viện không quan tâm đến, thậm chí ngoại trừ thời điểm cần thu nạp đệ tử, ngươi sẽ không gặp được Liên Hoa thiền viện xuất thế.

Ngày xưa dưới trướng Phật Đà có mấy ngàn đệ tử, hỏi đại đệ tử Phật đà, tu Phật tu đến mức tận cùng, có thể vượt qua Phật đà không.

Phật đà nói hắn chính là trình độ cao nhất, chỉ cần có nghị lực, tu Phật thì hết thảy mọi người đều có thể đều trở thành Phật đà kế tiếp.

Nhưng đại đệ tử Phật đà nói, hắn không muốn trở thành Phật đà, cho nên hắn chỉ gia nhập là vì chính mình muốn hướng thiện, cũng là giác ngộ chính mình.

Từ lúc đó về sau, đại đệ tử Phật đà liền bỏ đi Phật tham thiền, một mạch thoát ly Phật tông, không vào chùa chiền, mà tự nghĩ ra Liên Hoa Thiền Viện, ẩn tu tham thiền.

Không thể không nói, vị đại đệ tử kia của Phật đà khi xưa là một nhân vật có trí tuệ siêu phàm, đường đi Thông Thiên cảnh như thế nào hiện tại không ai biết, nhưng hắn lại biết, chính mình cho dù là phải đi, cũng không thể cùng Phật đà đi một con đường giống nhau.

Thiền ở trời đất mấy trăm năm rồi, lão hòa thượng kia thực lực cao thâm khó mà lường được, tham thiền cũng là tu tâm, hắn xưa nay đều không chủ động học võ đạo, nhưng tự bản thân hắn tin thông trời đất, Liên Hoa Thiền Viện chính là thiện ý võ công, vì lẽ đó tâm hắn không vướng vào chuyện danh vọng, một khi thiền tâm mà nhiễm bụi trần, thân này của hắn coi như phế bỏ.

Vì lẽ đó ta nói dù Đạo môn có cao đến đâu, thậm chí chỉ cần chúng ta không muốn tiêu diệt đi Phật tông đạo chính thống, đối phương cũng sẽ không xuất thủ.”

Trương Bá Đoan hiểu rõ gật đầu, kỳ thực luận về đạo môn truyền thừa, truyền thừa của Huyền Thiên vực bọn họ thậm chí Tạo Hoá đạo môn đều ít uyên thâm hơn.

Dù sao Tạo Hoá Đạo Môn ngày xưa chỉ ba ngàn Đạo môn, mà ngày xưa dưới trướng Đạo Tổ, Huyền Thiên vực Đạo môn đệ từ truyền có vài người tinh anh, cả đời hoàng triều làm Thiên Sư tồn tại, so với Tạo Hoá đạo môn bọn hắn còn biết được những chuyện bí ẩn bị che giấu có thể rất nhiều.

Không có những chuyện khác, bên này sau khi Trương Bá Đoan đồng ý, Triệu Cửu Lăng trước tiên rời đi, chuẩn bị

chuyện thành lập Đạo môn liên minh, Trương Bá Đoan bên này có lẽ hẳn cũng trở về làm một ít chuyện của hắn.

Chỉ có điều tất cả những thứ này đều là tiến hành trong âm thầm, đợi đến ngày Đạo môn Liên Minh được thành lập, bọn hắn mới có thể cho người trong thiên hạ chấn động một phen.

Lúc này trong thành Phi Long, Tô Tín bế quan đã đến thời khắc mấu chốt.

Thần Kiều đạp thiên, chính là một gia đoạn triệt để chưởng khống lực lượng quy tắc, Tô Tín là vì lấy Thích Đạo Huyền làm bàn đạp, tự thân đem võ công thử luyện đến cực hạn, đã triệt để đạt một bước rồi.

Đang trong những ngày quan trọng, Tô Tín tự xem mình như một cây đao mà tôi luyện, từ thân thể đến nguyên thần, đem chính mình chế tạo thành mười phân vẹn mười, bước ra Thiên môn, đạp vào Thần Kiều!

Tô Tín bế quan trong mật thất, nguyên khí trong đất trời điên cuồng xuất hiện, bất quá cũng không thể tràn vào cơ thể Tô Tín, mà ở quanh thân Tô Tín đang ngưng tụ thành từng đám thần dị dị tượng.

Chương 2402 - Đạp Thần Kiều (2)

Đạp Thần Kiều (2)

Có kiếm khí ngút trời, sinh ra Huyết Hải, cũng có Phật quang treo lơ lửng trên chín tầng trời, còn có Vạn Đạo Sâm La dung luyện trong Thiên Địa.

Những dị tượng tất cả đều ngưng tụ quanh thân Tô Tín, thật giống như cả thế giới vây quanh hắn.

Hơi thở Tô Tín ngày càng mạnh, bên trong hắn không có chút biến hoá nào, nhưng lúc này toàn bộ phía trên bầu trời thành Phi Long vòng trăm dặm, phảng phất một luồng khí Tiên Ma giáng lâm, giữa không trung một nửa là xuất hiện phong lôi, có bạo vũ thậm chí là mưa đá.

Mà nửa kia vẫn là bầu trời trong trẻo, ánh mặt trời nóng rực thiêu đốt đại địa, nhiệt độ cao đến mức thậm chí khiến người

ta không thể đi trên đường, có một vài thứ xây dựng bằng gỗ ngày hôm ấy đã bị ánh mặt trời nóng rực đốt cho bốc khói bay lên trời.

Hơn nữa hai hiện tượng dị thường này trong không trung luân phiên thay đổi, bên đây mặt đất vừa bị thiêu đốt đến nóng rực, bên kia vũ bão sấm sét ầm ầm rơi ra, làm cho toàn bộ mặt đất trong nháy mắt liền bốc lên trời một luồng khí nồng nặc như một luồng sương mù, đem toàn bộ thành Phi Long tô điểm thành giống như.

Lúc này bên ngoài nơi Tô Tín bế quan, hướng Tây Bắc một vài nhân vật lãnh đạo cũng đã tụ hợp lại, ở bên ngoài quan sát Tô Tín thăng cấp.

Đối với ngươi không tu luyện võ đạo như Hoàng Bỉnh Thành mà nói, hắn đơn giản chính là lo lắng cho Tô Tín, nhưng mặc khác đối với Dương Thần cảnh võ giả mà nói, ở khoảng cách gần quan sát Chân Vũ lên cấp Thần Kiều, đây chính là một đại cơ duyên hiếm có, đối với con đường đi sau này của bọn hắn là rất có lợi.

Lữ Phá Thiên cũng đứng trong đám người, cảm nhận được trên người Tô Tín dường như có sức mạnh giống như của một Tiên Ma, hắn không khỏi thở dài: “Quả nhiên vẫn là hậu sinh khả uý…., sư đệ của ta cũng thật sự không đơn giản, đem những võ công không đồng nhất ngưng tụ vào một cơ thể, bản thân người nắm giữ nguồn năng lượng như vậy cũng vô cùng kinh người, coi như bản thân ta ở thời kì toàn thịnh đối đầu cũng không thể khống chế được.”

Trên mặt Lữ Phá Thiên mang theo một vẻ nghiêm túc, hơn 800 năm chưa xuất hiện trên giang hồ, giang hồ hiện tại nếu là so với giang hồ ở thời kỳ của hắn đã mạnh hơn nhiều rồi.

Nghe nói đã có bốn võ giả Thần Kiều cảnh rời đi rồi, kết quả trên giang hồ lại xuất hiện thêm những nhân vật kinh diễm như vậy, bốn người vẫn tồn tại, hiện tại giang hồ này đã mạnh đến mức nào.

Xem ra quyết định trước kia của hắn là đúng rồi, nếu vừa dựa vào thân phận này của hắn nếu ở trên giang hồ không tìm một

minh hữu, nói không chừng một lúc nào đó sẽ bị người khác dùng Tích Huyết Trung Sinh bí pháp chỉnh đốn một phen.

Lúc này sức mạnh của Tô Tín ngưng tụ ngày càng mạnh, nhưng từ đầu đến cuối không bước qua bình cảnh, thậm chí cảnh tượng kì dị này bên trong đất trời đã kéo dài hơn mười ngày, bọn người Lý Phôi cũng đã thấy hơi lo lắng rồi.

Nhìn thấy dáng vẻ bọn họ như vậy, Lữ Phá Thiên không khỏi bĩu môi nói: "Không cần phải gấp, thời gian đột phá càng dài càng tốt, thời gian càng dài, điều này cho thấy khả năng không chế quy tắc Thiên Địa càng mạnh, chuyện như vậy người bên ngoài thế nhưng đều là cầu không được."

Lữ Phá Thiên ngày xưa cũng thật sự là Thần Kiều, hắn cũng có chút kinh nghiệm, nghe được hắn nói như thế, mọi người ở đây lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lại đợi thêm mấy ngày sau, hiện tượng kì lạ trên trời phát sinh một số thay đổi, hai nguồn sức mạnh hoà làm một thể, hoà thành Thiên Địa Phong Lôi, ngưng tụ thành một luồng khí to lớn xoáy thành vòi rồng rít gào phía trên thành Phi Long.

Đối với cỗ uy thế này võ giả Tây Bắc cũng không dùng trận pháp che lấp, bọn hắn ước gì cho càng nhiều người nhìn thấy uy thế của Tây Bắc bọn họ.

Bên trong nơi Tô Tín bế quan, một luồng khí tức huyền ảo ầm ầm bạo phát, những hiện tượng kì dị kia hoà làm một thể, đã không nhìn ra khuôn mặt ban đầu.

Tô Tín lúc này trong giây lát giống như được khai nhãn, hắn khẽ vươn tay, lập tức đem những hiện tượng kì dị kia kéo vào bên trong cơ thể hắn, khí thế quanh người hắn liên tục tăng lên, dâng lên đến một cái đỉnh, cuối cùng dường như có một thứ gì đó ầm ầm vỡ vụn, để Tô Tín tiến đến vào một thế giới mới bên trong!

Đạp trời mà lên, thân hình Tô Tín trực tiếp xuất hiện trên không trung, một luồng khí cực lớn xoáy vòi rồng cực lớn vẫn còn gầm thét, những thứ sức mạnh đất trời này, đều bị Tô Tín đột phá sức mạnh mà hấp dẫn đến.

Tô Tín trực tiếp chỉ tay một cái, một luồng khí xoáy vòi rồng ầm ầm vỡ vụn, hoá thành sức mạnh rồi tiêu tan trong đất trời, trong nháy mắt toàn bộ nguyên khí trời đất bên trong thành Phi Long trở nên cực kỳ nồng nặc, quả thực như là một toà bí cảnh mấy ngàn năm chưa mở ra.

Toàn bộ võ giả trong Phi Long thành trong mắt đều lộ ra sắc mặt vui mừng, mọi người cùng nhau quay về phía Tô Tín cung kính thi lễ, lớn tiếng nói: "Chúc mừng đại nhân đạp vào Thần Kiều, uy lâm giang hồ!"

Chương 2403 - Tính toán của Đạo môn

Tính toán của Đạo môn

Thân hình Tô Tín từ giữa không trung hạ xuống, Lữ Phá Thiên đi tới thở dài: "Sư đệ…, ngươi nói đám thủ hạ này dạy dỗ như thế nào, lúc trước đám thủ hạ phế vật của ta lúc trước nếu giống thủ hạ của ngươi hiểu chuyện như vậy, trận đấu sau đó của lão tử đã không rơi vào tình huống như vậy rồi."

Tô Tín cười cợt, lạnh nhạt nói: "Rất đơn giản, ân tuy tịnh thi mà thôi, bọn hắn đi theo ta, có thể thấy được tất cả những điều trước đây không dám tưởng tượng.

Mà nếu bọn hắn phản bội ta, vậy bọn hắn cũng sẽ cảm nhận được tất cả những cảm giác trước nay không dám tưởng tượng."

Lời nói của Tô Tín nghe qua có vẻ trúc trắc, nhưng Lữ Phá Thiên nghe qua là hiểu, hắn không khỏi lắc đầu.

Ân tuy tịnh thi, nói rất đơn giản, nhưng trên thực tế có thể hoàn toàn làm được như vậy lại có mấy người? Dù sao ban đầu hắn cũng không làm được.

Nhưng vào lúc này, một tên ám vệ đi tới, giao cho Đồng Vũ Dương một tình báo, Đồng Vũ Dương sau khi xem xong sắc mặt đột nhiên biến đổi, hắn sắc mặt ngưng trọng hướng tới Tô Tín nói: "Đại nhân, trên giang hồ có vẻ như xảy ra một chuyện lớn."

Tô Tín hỏi: "Chuyện gì?"

Đồng Vũ Dương trầm giọng nói: “Do vực chủ Huyền Thiên vực “Tử Phụ Đạo Quân” Triệu Cửu Lăng cùng Tạo Hoá đạo môn đại chưởng giáo “Cứu Hoa Đạo Quân” Trương Bá Đoan đứng đầu thành lập Liên minh Đạo môn, thái độ của Thái Thượng Đạo môn tạm thời chưa biết.

Hiện tại liên minh Đạo môn đã chiếu cáo toàn bộ giang hồ, phàm là thế lực kế thừa Đạo môn nhất mạch công pháp cùng với tán tu võ giả đều có tư cách gia nhập vào liên minh, võ giả thiên tư xuất chúng thậm chí còn có thể được cao thủ của Tạo Hoá Đạo Môn cùng Huyền Thiên vực Đạo môn tự mình dạy dỗ.

Đồng thời sau mười ngày, mấy phái ở Thanh Châu đạo thiên Nguyên Vô lượng sơn tổ chức đại hội Liên minh Đạo môn, đến lúc đó tất cả võ giả đều cho mình là nhất mạch Đạo môn cũng có thể tham gia vào trong đó, gia nhập Liên minh Đạo Môn.

Hơn nữa đại hội còn tổ chức võ đài tỷ thí, ngoài trừ võ giả nhất mạch Đạo Môn, võ giả nhất mạch phi đạo môn, chỉ cần là tuấn kiệt của Nhân Bảng khóa này cùng Nhân Bảng khóa trước cũng có thể cùng tham gia tỷ thí, mười người đứng đầu có thể gia nhập vô điều kiện vào Đạo môn, hơn nữa còn có vô số bí tịch quý giá, binh khí, ban thưởng các châu báu quý giá.”

Đồng Vũ Dương dứt lời, mọi người ở đây nhất thời yên tĩnh không một tiếng động, chẳng ai nghĩ tới, Đạo môn lần này lại chơi một vố lớn như vậy.

Chuyện lần này Tạo Hóa Đạo Môn gây ra xác thực đã vượt quá dự liệu của Tô Tín, hắn cũng không ngờ sự tình sẽ phát triển thế này.

Sau chuyến đi đến Thiếu Lâm Tự, Tô Tín đã từng mở không gian ra ngó qua, độ tổn hại mình gây ra cho Thiếu Lâm Tự đã đạt đến sáu phần mười, chỉ cần lại khiến Tạo Hóa Đạo Môn chịu tổn hại cùng mức đó, vậy Tô Tín có thể hoàn thành nhiệm vụ trung cấp.

Tô Tín nghĩ khi mình ra tay với Tạo Hóa Đạo Môn, đối phương sẽ dùng cách thức nào để phòng bị, nhưng không ngờ

tới Tạo Hóa Đạo Môn suy nghĩ rất thoải mái, hoàn toàn không thèm để mình vào mắt, Đạo môn muốn làm gì đây? Bọn họ muốn trở thành giang hồ chí tôn chắc?

Tô Tín đoán sai rồi, Trương Bá Đoan không có dã tâm lớn đến thế, người có dã tâm là một người khác.

Lữ Phá Thiên đứng bên cười hì hì nói: "Sư đệ à, Đạo môn không dễ chọc đâu, bọn họ muốn làm gì đây? Mua chuộc lòng người, muốn hùng bá giang hồ à?"

Tuy Lữ Phá Thiên không am hiểu chuyện quản lý tông môn, nhưng hắn chỉ liếc mắt là đã nhìn ra, lần này Tạo Hóa Đạo Môn tuyệt đối là nhằm vào người.

Trên giang hồ, thứ gì quan trọng nhất? Có người nói là công pháp, cũng có người nói là tài năng, nói sai hết rồi, quan trọng nhất là người.

Kẻ kinh tài tuyệt diễm chân chính không dựa vào công pháp, không dựa vào tài năng vẫn có thể nhất phi trùng thiên, vậy nên bất kể là với tông môn nào, người đều là quan trọng nhất.

Đương nhiên người ở đây đang chỉ những nhân vật kinh tài tuyệt diễm chứ không phải hạng xoàng xĩnh tầm thường, giống Niên Bang bỗng có trăm vạn bang chúng, nhưng thực ra đều là võ giả cấp thấp, thế nên khi Ma Thiên Vực hạ giới, Niên Bang cũng chỉ đành ngoan ngoãn nhường chỗ cho người ta.

Mà hiện giờ rõ ràng là Đạo môn muốn một lưới bắt hết toàn bộ võ giả trẻ tuổi thiên phú cao trên giang hồ.

Tạm thời không cần nói đến những võ giả tán tu kia, mặc dù người bình thường tương đối nhiều, nhưng trong đó vẫn có không ít nhân tài bị mai một, mục tiêu của Đạo môn chính là bọn họ.

Hơn nữa mục tiêu chủ yếu nhất của Đạo môn chính là những thế lực nhỏ có truyền thừa Đạo môn.

Trước đó lời Đạo môn nói vô cùng đường hoàng dõng dạc, một khi trong những thế lực nhỏ này có đệ tử có thiên phú tốt có thể tới Tạo Hóa Đạo Môn hoặc Huyền Thiên Vực, được các cao thủ Đạo môn tự tay dạy dỗ.

Câu này nghe có vẻ không vấn đề gì, nhưng nhân vật lõi đời cỡ Tô Tín vừa nghe đã biết trong lời này có trá.

Chương 2404 - Tính toán của Đạo môn (2)

Tính toán của Đạo môn (2)

Những đệ tử thiên phú tốt kia có thể được cao thủ Tạo Hóa Đạo Môn và Huyền Thiên Vực dạy dỗ, hơn nữa liên minh Đạo môn cũng không nói bọn họ bắt buộc phải gia nhập Tạo Hóa Đạo Môn hoặc Huyền Thiên Vực mới chịu dạy dỗ bọn họ.

Nhưng vấn đề là võ giả xuất thân từ những thế lực nhỏ này một khi đã được cao thủ hai phái dạy dỗ, bọn họ còn có ý nghĩ trở về môn phái nhỏ ban đầu kia ư?

Dù sao cách biệt giữa hai phái này không phải lớn bình thường, ăn quen sơn hào hải vị, có mấy người sẵn sàng trở lại ăn cơm canh đạm bạc?

Dù cho một số võ giả khá có lương tâm, học tập ở hai đại môn phái này rồi vẫn kiên trì trở lại môn phái nhỏ của mình, nhưng trên người hắn đã bị hai phái đánh dấu, Tạo Hóa Đạo Môn và Huyền Thiên Vực đều không mạnh mẽ giữ người, nhưng dù thế nào ơn truyền đạo vẫn ở đó, khi cần dùng đến ngươi, lẽ nào ngươi sẽ từ chối sao?

Nghĩ thôi là biết, sau khi những thế lực nhỏ này gia nhập Đạo môn nhất mạch, thực ra những đệ tử tinh anh bọn họ bồi dưỡng đều dành cho thế lực lớn trong liên minh Đạo môn.

Kỳ thực chiêu này cũng không quá mới mẻ, ngày xưa Thiếu Lâm Tự cũng từng dùng, người phát minh ra chính là Huyền Đàm, dùng phương thức thu nhận lượng lớn đệ tử tục gia để phát triển thực lực của Thiếu Lâm Tự.

Sự thực chứng minh chiêu này không tệ, Thiếu Lâm Tự nhờ kế hoạch này đã hồi phục không ít nguyên khí trong khoảng thời gian ngắn, hiện tại trong Thiếu Lâm Tự, từ đời chữ Huyền trở xuống, ít nhất có ba tầng đệ tử trước kia xuất thân là đệ tử tục gia.

Chỉ có điều bởi vì quy tắc luật lệ trong Thiếu Lâm Tự quá nhiều, còn có một phần nguyên nhân nội bộ Thiếu Lâm Tự, sách lược đệ tử tục gia này cuối cùng mới thất bại.

Còn hiện tại, chiêu Đạo môn sử dụng tinh vi hơn nhiều, trực tiếp chọn đệ tử ưu tú tiến vào Đạo môn, còn lại những kẻ tầm thường vẫn ở lại trong tông môn của mình, cái gọi là liên minh, thực ra chỉ là vườn rau để bọn họ chọn lựa đệ tử ưu tú, hái một lứa còn có lứa khác.

Hơn nữa lần này Đạo môn không chỉ vươn tay tới võ giả Đạo môn nhất mạch, mà ngay cả võ giả không thuộc Đạo môn bọn họ đều muốn một lưới bắt trọn, Đạo môn vốn tôn sùng thanh tịnh vô vi lần này bỗng hành động lớn như vậy, ngay cả thằng ngu cũng có thể cảm giác được dã tâm của bọn họ liền, lần này Đạo môn e là mưu đồ không nhỏ.

Lữ Phá Thiên đưa mắt nhìn sang Tô Tín nói: “Sư đệ, lần này ngươi chuẩn bị làm gì đây?”

Tô Tín lắc đầu nói: “Lần này không phải ta chuẩn bị làm gì, mà là toàn bộ giang hồ chuẩn bị làm gì. Lần này Đạo môn chơi lớn như vậy, người qua đường cũng biết dã tâm của họ. Chậc chậc, bá chủ giang hồ, võ lâm chí tôn, bọn họ đã hỏi ý kiến của Đại Chu chưa? Hỏi ý kiến của Ma Môn chưa? Hỏi ý kiến của Tô Tín ta chưa?”

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia sáng lạnh lẽo nói: “Chuyện lần này không chỉ liên lụy đến một mình ta, Đạo môn đang khuấy động phong vân cả giang hồ, xem đi, đợi đến ngày đại hội liên minh Đạo môn bắt đầu có lẽ sẽ rất náo nhiệt, tạm thời chúng ta góp vui theo là được, đến thời điểm rồi tùy thời ra tay.”

Sau khi thành Bạch Đế mở ra, trên giang hồ chỉ có Tô Tín hắn khuấy động phong vân, vậy nên các tông môn thế lực đều cẩn thận dè dặt, ra vẻ mưa to gió lớn sắp kéo đến.

Nhưng ai ngờ được trận mưa gió Tô Tín này thật vất vả mới trôi qua, Đạo môn lại ở đây khuấy đảo mưa gió, thậm chí gây ra ảnh hưởng lớn hơn cả Tô Tín.

Dù sao trước kia Tô Tín gây ra động tĩnh lớn thế nào cũng chỉ vì báo thù, thậm chí Tô Tín hô khẩu hiệu giết Thiếu Lâm trước, diệt Tạo Hóa sau, đây cũng chỉ là ân oán cá nhân giữa Tô Tín và hai đại môn phái này, thậm chí bọn họ còn ước Tô Tín và hai phái liều mạng lưỡng bại câu thương ấy chứ.

Nhưng hiện tại thì khác, thế lực liên minh Đạo môn thực sự quá mạnh, hơn nữa Đạo môn luôn thanh tịnh vô vi bỗng nhiên bộc lộ dã tâm lớn đến vậy, khiến rất nhiều người đều lòng sinh cảnh giác.

Thậm chí chuyện của Đạo môn lan truyền ra ngoài đã che lấp tin Tô Tín lên cấp Thần Kiều, trên giang hồ có thêm một vị Thần Kiều lại không dấy lên sóng gió gì.

Cùng lúc đó, các võ giả thế hệ trẻ trên giang hồ nghe được tin tức này đều sôi trào.

Phần lớn các vị trí trên Nhân Bảng mỗi đời đều bị võ giả xuất thân từ các đại tông môn, đại thế gia chiếm cứ, nhưng trong đó vẫn có một số võ giả tán tu.

Mặc dù không phải tất cả võ giả đều đồng ý gia nhập một tông môn, từ bỏ tự do để gánh vác trách nhiệm, nhưng đối với phần lớn võ giả mà nói, dù sao có một chỗ dựa vẫn tốt hơn không có, đặc biệt chỗ dựa này còn là Đạo môn đệ nhất thiên hạ, có thể nói võ giả chỉ cần có một chút dã tâm đều sẽ động lòng.

Hiện giờ, trong thành Phi Long, Tô Tín chuẩn bị dẫn theo một số Ám Vệ và tinh anh Huyết Thần Giáo tới đại hội liên minh Đạo môn.

Có nhiệm vụ hệ thống, Tô Tín nhất định phải diệt Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn, hiện giờ Thiếu Lâm Tự đã bị Tô Tín đánh cho nửa tàn phế, gần như đã dùng hết những con át chủ bài, diệt Thiếu Lâm Tự chỉ là vấn đề thời gian.

Chương 2405 - Tính toán của Đạo môn (3)

Tính toán của Đạo môn (3)

Nhưng hành động lần này của Tạo Hóa Đạo Môn thật sự ra vượt ngoài dự liệu của Tô Tín, có vẻ đối phương như không thèm coi hắn vào mắt, trực tiếp chơi một ván lớn, vậy cũng đừng trách bây giờ Tô Tín tới cửa gây sự.

Tô Tín gọi Hoàng Bỉnh Thành tới hỏi: "Lão Hoàng, gọi Ám Vệ và mấy thanh niên trẻ tuổi xuất sắc nhất trong Huyết Thần Giáo đến cho ta."

Chẳng phải lần này Đạo môn muốn một lưới bắt hết võ giả trẻ tuổi trên giang hồ à? Nghe nói còn bày ra không ít giải thưởng khiến người khác động lòng, Tô Tín ném qua mấy người, phá rối mưu đồ của bọn họ, đồng thời hắn cũng muốn nhìn xem hiện tại thực lực võ giả thế hệ trẻ dưới tay hắn đến cùng mạnh cỡ nào.

Hoàng Bỉnh Thành suy nghĩ một lúc nói: "Thanh niên mạnh nhất trong Huyết Thần Giáo chính là Hắc Ma Đao - Cung Văn Vũ, không thích nói chuyện nhưng tính cách trầm ổn, đã đạt đến Hóa Thần cảnh đỉnh phong. Thực ra với thực lực của Cung Văn Vũ đã có thể đột phá đến Dung Thần cảnh, chỉ có điều tác dụng phụ của Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp quá lớn, vậy nên hắn vẫn luôn áp chế tu vi của mình, muốn củng cố căn cơ triệt để vững chắc rồi mới tấn thăng đến Dung Thần. Còn trong Ám Vệ, người xuất sắc nhất trong thế hệ trẻ là người trong họ Tô đại nhân, xuất thân từ Tô gia Ninh Viễn đường, Ảnh Ma Kiếm - Tô Tử Thần. Tu vi của hắn kém Cung Văn Vũ một chút, vẫn chưa đạt đến Hóa Thần cảnh đỉnh phong, nhưng hắn từng đi theo Lý Phôi tu luyện một thời gian, xem như đệ tử ký danh của Lý Phôi, khi ra tay cực kỳ tàn nhẫn, quỷ dị khó lường, đã có dáng vẻ giống Lý Phôi."

Tô Tín có ấn tượng về Cung Văn Vũ, đối phương đã từng là nhân vật kiệt xuất thế hệ trẻ đứng top mười trên Nhân Bảng, được Tô Tín chiêu mộ làm thuộc hạ, bây giờ xem ra hắn tiến bộ cũng không tệ lắm.

Còn Tô Tử Thần, Tô Tín cũng có chút ấn tượng, lúc trước Tô Tín mới vừa đến Tô gia Ninh Viễn đường đã thấy Tô Tử Thần này thân là con cháu chi thứ bị dòng dõi đích tôn bắt nạt, thậm

chí ngay cả công pháp mình muốn tu luyện cũng không có tư cách học tập.

Đến khi Tô Tín bày mưu giết hết dòng chính của Tô gia Ninh Viễn đường, con cháu chi thứ đều bị Tô Tín cho vào Ám Vệ, để bọn họ tự phát triển, bây giờ nhìn lại, Tô Tử Thần thật sự khá được, trước đây thực lực yếu không có cơ hội, hiện tại một khi cho hắn cơ hội, tiềm lực hắn thể hiện mạnh hơn đám dòng dõi đích tôn Tô gia lúc trước mấy chục lần.

Chỉ chốc lát sau, hai người đều được dẫn tới trước mặt Tô Tín.

Hiện giờ, bất kể là Cung Văn Vũ hay Tô Tử Thần cũng xem như võ giả trẻ tuổi đứng đầu trong Huyết Thần Giáo và Ám Vệ, khí thế con người vượt xa thời ngây ngô trước kia.

Nhìn thấy Tô Tín, hai người cùng nhau thi lễ.

“Tham kiến đại nhân!”

“Tham kiến gia chủ!”

Tô Tử Thần gọi một tiếng “gia chủ”, đối với hắn, trước tiên thân phận của Tô Tín là gia chủ Tô gia bọn họ, sau đó mới là người cầm quyền Tây Bắc Đạo.

Tô Tín gật đầu, nói với hai người: “Hẳn các ngươi đã nghe nói đến chuyện liên minh Đạo môn, nhiệm vụ ta giao cho các ngươi rất đơn giản, đi tham gia cuộc so tài của liên minh Đạo môn, lấy giải thưởng của Đạo môn về, muốn cho Đạo môn tiền mất tật mang. Có điều các ngươi cũng không nên xem thường tuấn kiệt trẻ tuổi thế hệ này trên giang hồ, thế nên mấy ngày nay các ngươi đi theo ta, ta sẽ chỉ bảo võ đạo cho các ngươi.”

Đối với Cung Văn Vũ và Tô Tử Thần, có thể nói nhiệm vụ này của Tô Tín là niềm vui bất ngờ.

Bọn họ căn bản không quan tâm đến độ khó của nhiệm vụ, có một vị cường giả Thần Kiều cảnh như Tô Tín dạy dỗ, đây chính là cơ duyên to lớn, trong mắt bọn hắn tới nói, đây chính là đãi ngộ chỉ có thể gặp mà không thể cầu.

Mười ngày sau, trên Thiên Nguyên Vô Lượng Sơn của Thanh Châu Đạo, vô số đệ tử Đạo môn canh gác trên sơn đạo, chào

đón khách lên núi.

Hiện giờ, trên Thiên Nguyên Vô Lượng Sơn đã có một cái sân cực lớn được dọn dẹp ra, ở chính giữa dựng sân đấu võ to lớn, xung quanh có ghế ngồi dành riêng cho các thế lực lớn.

Trên đỉnh núi cao nhất, Triệu Cửu Lăng đứng chắp tay, bên cạnh hắn là hai Chân Vũ thuộc Huyền Thiên Vực, còn có ba người Trương Bá Đoan thuộc Tạo Hóa Đạo Môn, Lục Huyền Phong thuộc Long Hổ Đạo Môn, Chung Xử Huyền thuộc Phương Tiên Đạo Môn.

Lần này Thái Thượng Đạo Môn không tới đúng là có chút đáng tiếc, nhưng Triệu Cửu Lăng cũng không để ý, hiện tại hắn rất đắc ý thỏa mãn.

Một lần tập hợp một Thần Kiều và năm Chân Vũ, bất kể là tiên vực hay hạ giới, mấy người có thể làm được?

Triệu Cửu Lăng nói tầm mắt của người hạ giới quá hạn hẹp, thực ra tầm mắt của người tiên vực không phải ai cũng rộng lớn, chỉ có điều mọi võ giả xuất thân tiên vực từ lúc sinh ra đã có cảm giác nóng vội.

Hiện tại bọn họ tìm được đường thông về hạ giới, không cần lo lắng tiên vực tan vỡ, người thừa kế đời sau của bọn họ chết hết, cũng đã hoàn thành một tâm nguyện, có thể cho bọn họ thở phào một hơi.

Với tâm lý đó, những võ giả tiên vực hoặc là biết thỏa mãn với cái mình đang có giống như Thượng Quan Linh thuộc Hàn Thiên Vực, chỉ cần Thượng Quan thị của mình có thể tiếp tục truyền thừa hắn đã thỏa mãn, hoặc là sinh ra dã tâm to lớn tựa như Triệu Cửu Lăng hiện tại.

Chương 2406 - Kẻ thù gặp nhau

Kẻ thù gặp nhau

Tổ tiên Liên Hoa Thiền Viện ngày xưa đều có thể nói mình muốn tham ngộ thiền của bản thân, không muốn trở thành lời thề lớn lao kế tiếp Phật Đà. Triệu Cửu Lăng hắn tất nhiên cũng có hùng tâm tráng trí, dù cho hắn không thể trở thành Đạo Tổ

tiếp theo, nhưng cũng muốn trở thành nhân vật duy nhất có thể sánh vai cùng Đạo Tổ trong Đạo môn!

Nhìn vô số tông môn giang hồ kéo tới như nước phía dưới, Triệu Cửu Lăng nhất thời cảm giác hùng tâm vạn trượng, cười to nói: "Chư vị, đi xuống nghênh đón thôi, chắc hẳn các khách quý đều đến rồi."

Hiện giờ đã có không ít tông môn lên núi, có điều đám Triệu Cửu Lăng đều không xuống nghênh đón.

Với thân phận bọn họ bây giờ, chắc chắn phải là thế lực tông môn có cường giả Chân Vũ cảnh xuất hiện mới khiến bọn họ đích thân tới nghênh đón.

Lúc này trong mấy vực đã hạ giới, người của Phong Thiên Vực và Ma Thiên Vực đã đến, còn Hàn Thiên Vực của Thượng Quan Linh trực tiếp biến mất, hiện tại giang hồ chỉ có Thượng Quan thị, không có Hàn Thiên Vực.

Sau khi những người này đến hết, hai hàng đệ tử Phật môn bên dưới cũng đồng loạt lên núi.

Nói là hai hàng, bởi vì mặc dù bọn họ đều là đệ tử Phật môn, nhưng phân biệt rõ ràng hai bên, thậm chí một số người mơ hồ có thái độ căm thù.

Không cần nói cũng biết, hai hàng người này chính là người thuộc Thiếu Lâm Tự và Mật tông, Kim Cương Tự.

Ban nãy dưới chân núi, người hai phái gặp mặt, suýt chút nữa đã đánh nhau, Kim Cương Tự châm chọc Thiếu Lâm Tự bị Tô Tín công phá, thậm chí suýt chút nữa bị diệt môn, mất cả chì lẫn chài.

Mà Thiếu Lâm Tự tuy rằng hiện tại nguyên khí đại thương, nhưng thực lực vẫn mạnh hơn Kim Cương Tự, đương nhiên sẽ không chịu để Kim Cương Tự sỉ nhục như thế.

Vậy nên song phương vừa gặp mặt, không vừa ý một cái đã muốn đánh nhau, nếu không phải có Thích Đạo Huyền ở giữa hòa giải can ngăn, e là hai bên thật sự có khả năng động thủ.

Triệu Cửu Lăng chắp tay nói với Thích Đạo Huyền: "Hoan nghênh chư vị tới tham gia đại hội của liên minh Đạo môn ta,

xin mời ngồi.”

Trong số những người ở đây, bất kể là đám Huyền Minh người của Thiếu Lâm Tự hay nhóm Tác Nam Triệt người của Kim Cương Tự, hắn đều không thèm nhìn, duy nhất chỉ có một người Triệu Cửu Lăng thật lòng không nhìn thấu.

Vậy nên dù cho đạo - phật không cùng tồn tại, nhưng vì thực lực của Thích Đạo Huyền, cũng vì hắn không phải Tạo Hóa Đạo Môn, không có nhiều ân oán với Thiếu Lâm Tự, thế nên thái độ với Thiếu Lâm Tự vẫn khá tốt.

Lúc này, Trương Bá Đoan nhìn thấy Thiếu Lâm Tự thế này, hắn không khỏi cười nói: “Huyền Minh, ta nghe nói đến chuyện lần này của Thiếu Lâm Tự các ngươi rồi, chậc chậc, tổn thất không nhỏ nhỉ.”

Huyền Minh lạnh lùng liếc hắn một cái nói: “Tô Tín đã hô khẩu hiệu giết Thiếu Lâm trước, diệt Tạo Hóa sau, nếu Tạo Hóa Đạo Môn ngươi thật sự có khả năng, có bản lĩnh thì đến Tây Bắc Đạo giải quyết Tô Tín đi, có ích hơn ngươi đứng đây phí nước bọt đấy!”

Trương Bá Đoan khinh thường nói: “Diệt Tạo Hóa sau? Quá khứ không ai có thể diệt Tạo Hóa Đạo Môn, hiện tại đương nhiên cũng thế!”

Lúc mới bắt đầu Trương Bá Đoan có hơi thấp thỏm vì kế hoạch hiện tại của Huyền Thiên Vực, chỉ có điều bây giờ nhìn thấy Huyền Thiên Vực gây ra động tĩnh lớn đến thế, hơn nữa còn thể hiện uy thế mạnh mẽ, Trương Bá Đoan đã hoàn toàn yên tâm.

Có điều đúng vào lúc này, một giọng nói thong dong truyền đến.

“Trương chưởng giáo có khả năng lớn đấy, không thèm coi ta ra gì, rốt cuộc ngươi coi thường Tô Tín ta, hay là đánh giá cao Tạo Hóa Đạo Môn ngươi đây?”

Cùng với giọng nói vang lên, một luồng uy thế cực kỳ mạnh mẽ truyền đến từ bên dưới Thiên Nguyên Vô Lượng Sơn, người trên đỉnh núi đều không khỏi nhìn xuống phía dưới, chỉ

thấy Tô Tín đã dẫn Ám Vệ và võ giả Tây Bắc Đạo đi thẳng lên núi.

Tô Tín không có lựa chọn ngự không phi hành mà bước từng bước lên bậc thang trên núi, mỗi đi một bước, khí thế trên người hắn mạnh mẽ hơn một chút, lôi kéo thiên địa chi lực xung quanh phát ra từng tiếng rung động, dường như chúng đều bị khí thế của hắn dẫn dắt, tần suất dao động đồng bộ với bước chân Tô Tín.

Giữa không trung phong vân hội tụ, vô số mây đen giăng kín, cuồn cuộn trên không trung như hóa thành long quyển, mỗi một bước chân Tô Tín hạ xuống đều phảng phất như giẫm vào đáy lòng người, khiến cho người ta có cảm giác vô cùng khó chịu.

Hơn nữa cảm giác này rất thần kỳ, người có thực lực càng mạnh mẽ, càng có thể cảm nhận được luồng áp lực mạnh mẽ kia, giống như Trương Bá Đoan hiện giờ, dưới uy áp của Tô Tín, thậm chí hắn sinh ra cảm giác không thở nổi!

Ban nãy hắn còn châm chọc Thiếu Lâm Tự chịu thiệt lớn trong tay Tô Tín, không ngờ nhanh như vậy hắn cũng cảm giác được sự đáng sợ của Tô Tín.

Đối phương đã đạt đến Thần Kiều cảnh, thậm chí thời điểm này, trong lòng Trương Bá Đoan, áp lực Tô Tín mang lại cho hắn thậm chí mơ hồ có thể gần bằng sư huynh Lý Bá Dương của hắn!

Đang lúc này, Triệu Cửu Lăng bước ra một bước, đạo bào bay lên, Càn Khôn Nhật Nguyệt, không vươn tay vẫn nắm được!

Trong nháy mắt, khí thế mạnh mẽ Tô Tín tạo ra trực tiếp bị Triệu Cửu Lăng thu vào tay áo, đạo uẩn lan tỏa, thoáng chốc đã tiêu tan.

Chương 2407 - Kẻ thù gặp nhau (2)

Kẻ thù gặp nhau (2)

Tô Tín híp mắt lại, ban nãy hắn phách lối như vậy chính là muốn thăm dò xem thực lực của vị vực chủ Huyền Thiên Vực này đến cùng mạnh ra sao.

Hiện tại hắn đã thăm dò được, đối phương quả nhiên không hổ là cường giả Thần Kiều cảnh, hơn nữa xem thời gian đạt đến Thần Kiều cảnh chắc hẳn cũng không ngắn, tu vi tinh thâm dày dặn, không kém võ giả Thần Kiều cảnh cỡ như Lý Bá Dương.

Triệu Cửu Lăng cười chắp tay với Tô Tín nói: "Tô đại nhân, vừa tới liên minh Đạo môn đã nổi giận lớn như thế, e là không tốt đâu?"

Tô Tín cũng cười hai tiếng nói: "Thì kẻ thù gặp nhau mặt đỏ tía tai thôi, nếu ta không gây ra chút động tĩnh lớn, sợ rằng còn có người cho là Tô Tín ta mau quên, quên mất những mối thù trước kia ấy chứ."

Nói tới đây, Tô Tín đưa mắt nhìn sang Trương Bá Đoan nói: "Ta vẫn chưa quên chuyện sư huynh của ngươi ra tay với ta trong thành Bạch Đế xưa kia đâu. Đệ nhất thiên hạ Lý Bá Dương, phong quang vô cùng, cũng uy phong vô cùng. Nếu hắn ở đây, ta thật muốn lĩnh giáo hắn một trận luôn bây giờ. Mọi người đều nói Lý Bá Dương là đệ nhất thiên hạ, hơn nữa hắn còn không cần vị trí này, nếu hắn không cần, Tô Tín ta không ngại nhận lấy!"

Sắc mặt Trương Bá Đoan bỗng chốc tối sầm lại, Lý Bá Dương không ở đây, trước mặt Tô Tín, Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ ngay cả nói chuyện cũng không có hơi sức.

Thân là Thần Kiều cảnh, hiện tại Tô Tín đã đứng trên đỉnh cao cả giang hồ, chỉ đến khi mấy người Lý Bá Dương trở về, bọn họ mới có thể nói chuyện ngang hàng với Tô Tín.

Trương Bá Đoan đè nén cơn tức giận trong lòng nói: "Cái danh đệ nhất thiên hạ, sư huynh của ta xưa nay đều không để vào mắt, nếu ngươi muốn lấy, cũng không ai ngăn cản ngươi, chỉ có điều hiện tại, có vị đại sư Thích Đạo Huyền Liên Hoa Thiền Viện ở đây, Tô Tín ngươi thân là một bại tướng dưới tay, cũng có mặt mũi dám xưng là đệ nhất thiên hạ à?"

Trương Bá Đoan bất động thanh sắc khích bác một câu, Thích Đạo Huyền bên kia chỉ chắp hai tay, miệng niệm phật nói: "A di đà phật, đệ nhất thiên hạ khó khăn biết bao, lão tăng này

không đảm đương nổi, chỉ là câu chuyện cười của người giang hồ mà thôi, chư vị đừng coi là thật.”

Thích Đạo Huyền nói lời này không phải khiêm tốn mà là sự thực, thế gian này nhiều cường giả như vậy, hắn có tài cán gì có thể nhận bốn chữ đệ nhất thiên hạ?

Huống hồ mấy thứ danh lợi hư ảo quấy nhiễu lòng người nhất, hắn chỉ muốn tham ngộ thiền của hắn, trước nay không có hứng thú với thứ này.

Hiện giờ, mấy người Huyền Minh Thiếu Lâm Tự đều đang nhìn Tô Tín, trong mắt lộ ra sự thù hận nghiến răng nghiến lợi.

Lần trước Tô Tín tấn công Thiếu Lâm Tự, khiến Thiếu Lâm Tự nguyên khí đại thương, lúc đó Huyền Minh còn chưa cảm giác được gì, nhưng đợi sau đó thống kê, Huyền Minh suýt chút nữa đã phun máu.

Xem bề ngoài thì lực lượng cao cấp của Thiếu Lâm Tự không có tổn thất bao nhiêu, chỉ chết mất mấy Dương Thần.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ tổn thất to lớn nhất chính là những võ giả Tiên Thiên dưới Hóa Thần cảnh. Mặc dù thực lực những đệ tử trẻ tuổi Thiếu Lâm Tự này không yếu, nhưng đám thuộc hạ của Tô Tín ném một đống ám khí cạm bẫy ra, Hóa Thần cảnh có thể miễn cưỡng chống lại, còn võ giả cảnh giới Tiên Thiên rất dễ chết trong trận tấn công hỗn loạn kiểu này.

Đừng nhìn những võ giả Tiên Thiên này thực lực yếu, nhưng bọn họ đều là hạt giống tốt Thiếu Lâm Tự tỉ mỉ chọn lựa được, bất kể là thiên phú hay tâm tính đều cao.

Tinh lực dành ra để bồi dưỡng một đệ tử như vậy không phải lớn bình thường, đương nhiên đợi đến khi bọn họ trưởng thành, cũng có thể gánh vác lá cờ của Thiếu Lâm Tự.

Kết quả giờ hay rồi, những đệ tử trẻ tuổi này bị thuộc hạ của Tô Tín tàn sát mất bảy phần mười, đây không còn là khiến Thiếu Lâm Tự nguyên khí đại thương, quả thực là đang phá hủy nền móng của Thiếu Lâm Tự bọn họ!

Tất nhiên Tô Tín thấy được ánh mắt của đám Huyền Minh, hắn không khỏi cười lạnh nói: “Làm sao? Chư vị Thiếu Lâm

Tự còn muốn chiến với ta ta một trận hả? Tại hạ luôn sẵn sàng tiếp đón, đương nhiên nếu Thiếu Lâm Tự các ngươi không đánh lại nhất quyết đòi tìm cứu viện, vậy ta cũng không thể nói gì được. Chỉ có điều Thiếu Lâm Tự các ngươi vốn đứng đầu ba tự Phật môn, có hơi hữu danh vô thực, không bằng giao vị trí này lại cho Liên Hoa Thiền Viện đi, ta chịu thua thực lực của Thích Đạo Huyền đại sư, nhưng Thiếu Lâm Tự các ngươi ấy hả, ha ha, nếu không có Thích Đạo Huyền đại sư ra tay, các ngươi cho rằng hiện tại các ngươi còn có cơ hội đứng ở đây tức tối nhìn ta à?"

Mọi người ở đây đều nghe ra giọng điệu làm nhục không hề che giấu trong lời nói của Tô Tín, thậm chí mắt toàn bộ người của Thiếu Lâm Tự đều đỏ đọc, hận không thể liều mạng với Tô Tín ngay tại đây, nhưng lại bị Huyền Minh mạnh mẽ ngăn cản.

Trước kia lúc Huyền Khổ vẫn là Chân Vũ, đối mặt với sự khiêu khích của Tạo Hóa Đạo Môn có Thần Kiều cảnh tọa trấn, hắn cũng nhường nhịn đủ điều, sự thực chứng minh khi đó Huyền Khổ đã làm đúng.

Chương 2408 - Làm nhục

Làm nhục

Thời điểm đó át chủ bài của Thiếu Lâm Tự chỉ có thể bảo đảm Thiếu Lâm Tự không bị Tạo Hóa Đạo Môn công phá, nhưng muốn tìm Tạo Hóa Đạo Môn báo thù còn thiếu nhiều.

Hiện tại cũng thế, Thiếu Lâm Tự bọn họ đã bị Tô Tín đánh cho nguyên khí đại thương, ra tay lần nữa chính là muốn chết, hiện giờ kể cả Tô Tín nói khó nghe hơn nữa, bọn họ cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, huống hồ ngày hôm nay bọn họ đến đây vì Đạo môn, không phải đến liều mạng với Tô Tín.

Thích Đạo Huyền đứng ra, thở dài một tiếng nói: "Tô đại nhân, làm người phải khoan dung độ lượng, ngươi cần gì phải dồn ép không tha chứ?"

Tô Tín thản nhiên nói: "Thích Đạo Huyền đại sư, ngươi và ta không thù không oán, mặc dù lần trước ngươi ngăn cản ta diệt Thiếu Lâm, nhưng ta cũng nhờ ngươi đạt đến Thần Kiều.

Nhưng ngươi nói làm người phải khoan dung độ lượng vốn dĩ là một câu chuyện cười, trên giang hồ này, đôi khi ngươi không nhổ cỏ tận gốc kẻ thù, vậy là đang tự gây phiền phức cho mình, tạo ra kẻ địch. Mối thù giữa ta và Thiếu Lâm Tự đã không cách nào hóa giải, ngay từ đầu khi ta nhỏ yếu, Thiếu Lâm Tự có từng nghĩ tới chuyện tha cho ta? Hiện tại tình thế thay đổi, ngươi cho rằng ta sẽ tha cho Thiếu Lâm Tự sao? Tô Tín ta không phải người lương thiện, càng không là kẻ ngu! Thích Đạo Huyền đại sư, ta vẫn giữ câu nói kia, ngươi có thể bảo vệ được Thiếu Lâm Tự nhất thời, nhưng không thể bảo vệ bọn họ cả đời, thiền ngươi tham ngộ không thể nhiễm bụi trần thế tục, nếu vì Thiếu Lâm Tự mà phá hỏng việc tu hành của ngươi, việc này rất không có lời."

Sau khi nói xong, Tô Tín trực tiếp dẫn người vào sân, ngồi xuống ghế cao nhất, những người khác cũng không có ý kiến gì, là cường giả hàng đầu trên giang hồ hiện giờ, đương nhiên Tô Tín có thực lực ngồi ở vị trí này.

Lữ Phá Thiên ngồi xuống bên cạnh Tô Tín, cười hì hì nói: "Vẫn là sư đệ ngươi uy phong, nhớ thời của ta xưa kia, Thiếu Lâm Tự cực kỳ hung hăng bá đạo, nào có như bây giờ, bị ngươi đánh ngay mặt mà không dám ừ hứ một câu nào."

Tô Tín vấn đạo: "Trong giang hồ thời đó, thực lực của Thiếu Lâm Tự rất mạnh?"

Lữ Phá Thiên suy nghĩ một lát nói: "Gần như là thế lực đứng đầu võ lâm, thời đại đó trụ trì Thiếu Lâm Tự là lão hòa thượng Giám Chuyên, cũng có tu vi Thần Kiều cảnh. Có điều lão hòa thượng đó âm hiểm nhất, ngày xưa lúc Huyết Ma Giáo ta ở thời kỳ đỉnh cao hắn không lộ diện, cố tình chờ tới lúc Huyết Ma Giáo chọc giận toàn bộ giang hồ hắn mới ăn theo ra tay. Đương nhiên thực lực của lão hòa thượng này không phải khoác lác, tu vi tinh thâm vô cùng, lúc đó ta chỉ mới đạt đến Thần Kiều, đối mặt với lão hòa thượng này vẫn kém một chút. Chính vì thế ta mới nói hắn nham hiểm, rõ ràng với sức mạnh của Thiếu Lâm Tự lúc đó có thể áp chế Huyết Ma Giáo còn chưa trưởng thành, kết quả hắn lại cố tình đợi tới lúc đám thuộc hạ ngu xuẩn của ta gây chuyện không thể cứu vãn hắn

mới ra tay, rõ ràng không muốn tiêu tốn sức lực của mình, còn muốn danh vọng trên giang hồ."

Bị Thiếu Lâm Tự giam cầm tám trăm năm, Lữ Phá Thiên hận Thiếu Lâm Tự đến tận xương tủy, nếu có cơ hội, đợi Tô Tín ra tay với Thiếu Lâm Tự lần nữa, hắn nhất định sẽ đi theo bỏ đá xuống giếng.

Tô Tín chậm rãi nói: "Đừng nhìn hiện tại Thiếu Lâm Tự nhẫn nhịn trước mặt ta, đó là vì trụ trì của bọn họ không ở đây. Lão hòa thượng Huyền Khổ kia còn giỏi nhẫn nhịn hơn Giám Chuyên hòa thượng mà ngươi nói, hơn nữa thực lực của hắn cũng vô cùng mạnh."

Lữ Phá Thiên ngạc nhiên nói: "Ngay cả ngươi bây giờ đối mặt hắn cũng không có tự tin?"

Tô Tín lắc đầu nói: "Hiện tại đối mặt với Huyền Khổ lúc trước, đương nhiên ta có tự tin, nhưng vấn đề là đối phương đã đi vào không gian đồng nguyên với tiên vực. Chỗ đó là mảnh vỡ tiên vực, kể cả bọn họ không tìm được bất kỳ cơ duyên nào, nhưng chỗ đó và tiên vực tách ra gần vạn năm, nguyên khí thiên địa trong đó chắc chắn cực kỳ đáng sợ, không nói đến những điều khác, chỉ tu luyện trong đó thôi cũng được lợi rất lớn. Chờ đến khi Huyền Khổ ra khỏi nơi đó, mặc kệ ta có diệt được Thiếu Lâm Tự hay không, trận chiến giữa chúng ta là điều chắc chắn, đến lúc đó, ai thắng ai thua còn là một ẩn số."

Tô Tín bên này đang nói chuyện phiếm với Lữ Phá Thiên, vô số ánh mắt theo dõi nhìn về hắn chăm chú, trong đó có người nhìn về phía hắn, nhưng thực ra phần nhiều là nhìn về phía Lữ Phá Thiên.

Sau chuyện của Thiếu Lâm Tự, sự tích của Lữ Phá Thiên cũng truyền khắp toàn bộ giang hồ, ai cũng không ngờ vị Huyết Ma lão tổ đã từng chỉ tồn tại trong truyền thuyết vẫn sống sót.

Dù sao vị này trước nay đều không phải hạng tầm thường, trước kia hắn dấy lên sát nghiệt ngập trời trên giang hồ, hiện tại hắn sẽ biến thành như thế nào, điều này chưa biết được.

Có điều điểm giống nhau duy nhất chính là gần như tất cả võ giả chính đạo mang tâm lý cẩn thận và vô cùng căm thù trước hắn, cũng không ít người ở phía dưới xì xào bàn tán.

"Đây chính là Huyết Ma lão tổ? Chậc chậc, quả thật không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, trước kia ta còn tưởng rằng Huyết Ma lão tổ chắc chắn là một ông lão cực kỳ âm u, mặt mũi xấu xí, không ngờ ngoại hình của hắn không tồi, điều đáng tiếc duy nhất chính là lãng phí cái túi da này."

"Ai, Thiếu Lâm Tự cũng thật là, khi xưa bắt được Huyết Ma lão tổ này nên giết chết hắn luôn đi, kết quả bây giờ thành như vậy, nuôi hổ thành hoạn, lại để cho ma đầu kia chạy thoát."

"Kỳ thực Huyết Ma lão tổ chạy thoát cũng không quan trọng lắm, hiện giờ hắn nguyên khí đại thương, Huyết Ma Giáo cũng sớm đã trở thành quá khứ, tập hợp sức mạnh người trong chính đạo muốn giết hắn cũng thoải mái. Nhưng vấn đề ở chỗ hiện tại Huyết Ma lão tổ lại dính dáng đến tuyệt đại hung nhân Tô Tín, nhận hắn làm sư đệ, có Tô Tín che chở, ai dám giết hắn vào lúc này? Đừng quên, Tô Tín vừa mới công phá Thiếu Lâm Tự đấy!"

Mặc dù những tiếng xì xào bàn tán này nhỏ, thậm chí có số người còn bí mật truyền âm, nhưng với tu vi của Lữ Phá Thiên, những tiếng nói này lọt vào tai hắn không thiếu một chữ, điều này khiến sắc mặt Lữ Phá Thiên dần trở nên âm trầm.

Lữ Phá Thiên bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, đứng lên giận dữ quát: "Lão tử cho các ngươi nhắc lại lần nữa, lão tử là Huyết Ma Thiên Tôn, không phải Huyết Ma lão tổ gì cả! Muốn bàn luận giết lão tử bằng cách nào thì quang minh chính đại nói, có thể giết được lão tử là bản lĩnh của các ngươi, nhưng có một điểm duy nhất, để lão tử nghe thấy bốn chữ Huyết Ma lão tổ trong miệng các ngươi lần nữa, lão tử lập tức bóp chết các ngươi, ai cản cũng vô dụng!"

Mọi người có mặt bỗng lặng yên không một tiếng động, mọi người đều chưa kịp phản ứng, ma đầu kia không để ý có người thảo luận muốn giết hắn, trái lại quan tâm cách xưng hô, khiến mọi người có chút không phản ứng kịp.

Có điều tu vi Chân Vũ cảnh của Lữ Phá Thiên hiện tại rành rành ra đó, hơn nữa hắn còn là đại ma đầu ngày xưa hung uy hiển hách, mọi người ở đây sợ hãi hung uy của hắn, không dám tiếp tục bàn luận nữa.

Không tới nửa canh giờ sau, những tông môn nên đến gần như đều đã đến, đặc biệt những thế lực nhỏ thuộc Đạo môn nhất mạch, còn có những võ giả tán tu muốn gia nhập liên minh Đạo môn, những người này gần như đứng kín toàn bộ Thiên Nguyên Vô Lượng Sơn.

Triệu Cửu Lăng đi lên đài, cất cao giọng nói: "Hoan nghênh chư vị tới tham gia đại hội của liên minh Đạo môn ta, chắc chư vị cũng đã nghe nói tin tức trên giang hồ trước đí, ta không đứng đây nhắc lại thêm lần nữa. Tất cả tông môn hoặc cá nhân muốn gia nhập Đạo môn nhất mạch ta, đều có thể đến bốn nơi Huyền Thiên Vực, Tạo Hóa Đạo Môn, Long Hổ Đạo môn, Phương Tiên Đạo đăng ký danh sách, sau khi hoàn thành xét duyệt, chư vị chính là người của Đạo môn nhất mạch ta!"

Nói là xét duyệt, nhưng thực tế đám Triệu Cửu Lăng căn bản không có yêu cầu nghiêm ngặt đến thế, ngươi nói ngươi là người Đạo môn nhất mạch, nhưng thật ra chỉ cần trong võ công của ngươi không có thuộc tính công pháp Phật môn hoặc ma đạo rõ ràng thì có thể thông qua.

Hiện tại bọn họ có phải người thuộc Đạo môn nhất mạch hay không có quan trọng ư không? Đợi sau khi cả bọn họ đều gia nhập liên minh Đạo môn, những đệ tử ưu tú được chọn lựa ra, học công pháp Đạo môn nhất mạch, lại để những cao thủ Đạo môn đích thân giáo dục, đến lúc đó, bọn họ có xuất thân từ Đạo môn nhất mạch hay không, căn bản sẽ không có ai chú ý.

Triệu Cửu Lăng tiếp tục nói: "Trước kia vì đủ loại nguyên nhân, chư vị tông môn Đạo môn nhất mạch bởi đều từ bỏ danh hiệu Đạo môn, nhưng hiện tại liên minh Đạo môn đã thành lập, tất nhiên nên tái dựng uy danh của Đạo môn nhất mạch. Thời kỳ thượng cổ Đạo môn ta có ba nghìn nhánh, mặc dù hiện tại không tập hợp được ba nghìn, nhưng sau này chưa chắc đã không thể. Vậy nên hiện tại ta quyết định, toàn bộ tông môn gia nhập liên minh Đạo môn nhất định phải đổi nơi

đặt tông môn thành đạo quán, đồng thời treo biển tên liên minh Đạo môn, thể hiện thân phận.”

Vừa nói dứt lời, sắc mặt mọi người ở đây đều thoáng thay đổi, dã tâm của Đạo môn quá lớn, bọn họ thật sự muốn biến hiện tại thành Đạo môn thời kỳ thượng cổ sao?

Trước mắt e là có mấy trăm tông môn muốn gia nhập liên minh Đạo môn, những tông môn này trải khắp bốn mươi chín đạo Đại Chu, thậm chí còn có cả bên Đông Tấn.

Sau khi toàn bộ những tông môn này đổi tên thành liên minh Đạo môn, danh tiếng của liên minh Đạo môn triệt để chấn động giang hồ, khiến Đạo môn trở thành giáo phái đệ nhất thiên hạ.

Hơn nữa sau khi tất cả những tông môn này đổi thành đạo quán, một số võ giả trẻ tuổi có thiên phú ở địa phương tự nhiên sẽ nghe danh xin gia nhập.

Một thế lực nhỏ hạng ba ban đầu không cách nào so sánh với một thành viên của liên minh Đạo môn hiện tại, mặc dù bề ngoài thực lực của bọn họ không thay đổi, nhưng trên thực tế những người này muốn dựa vào uy thế của liên minh Đạo môn tranh đoạt đệ tử trẻ tuổi với những tông môn khác.

Tính toán của Triệu Cửu Lăng lồ lộ hết ra ngoài, hắn không chút che lấp dã tâm của mình, vậy nên mọi người ở đây cũng rất bất đắc dĩ.

Liên minh Đạo môn người ta muốn xây một vài đạo quán, khôi phục thân phận nhánh nhỏ của Đạo môn bọn họ thời kỳ thượng cổ, chẳng lẽ không được sao? Phạm pháp sao? Thậm chí ngươi muốn ngăn cản cũng không tìm được cớ.

Chương 2409 - Uy hiếp

Uy hiếp

Chỉ có điều bảo bọn họ trơ mắt nhìn Đạo môn y phát triển như vậy, bọn họ không cam lòng.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về Thiếu Lâm Tự, bởi vì hiện giờ Thiếu Lâm Tự là đối thủ cũ của Tạo Hóa Đạo

Môn, bọn họ nhất định sẽ đứng ra phản đối đầu tiên.

Nhưng hiện tại Thiếu Lâm Tự đã bị Tô Tín đánh cho tàn phế, với chút thực lực của bọn họ, căn bản không đáng chú ý trước liên minh Đạo môn.

Tuy thực lực của Thích Đạo Huyền mạnh, nhưng đáng tiếc hắn tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào loại chuyện vô bổ này.

Mọi người không khỏi đưa mắt nhìn sang Tô Tín.

Đạo môn và Tô Tín không có thù, nhưng người chân chính có thù với Tô Tín là Tạo Hóa Đạo Môn.

Hiện giờ Tạo Hóa Đạo Môn là tông môn dẫn đầu thành lập liên minh Đạo môn, nếu Tô Tín muốn diệt Tạo Hóa Đạo Môn, miễn bàn những thế lực khác, Huyền Thiên Vực không đồng ý đầu tiên.

Hơn nữa trước mắt người duy nhất có tư cách phản đối liên minh Đạo môn cũng chỉ có một mình Tô Tín.

Dù sao hắn cũng là cường giả Thần Kiều cảnh, còn những người khác, dù là Đại Chu nhiều Chân Vũ nhưng cũng không dám khinh xuất trở mặt với liên minh Đạo môn có cường giả Thần Kiều cảnh Triệu Cửu Lăng.

Chỉ có điều biểu hiện lúc này của Tô Tín khiến bọn họ hơi thất vọng.

Đối mặt Triệu Cửu Lăng, Tô Tín không biểu thị gì, hắn chỉ khép hờ mắt ngồi nơi đó, tựa như không cảm nhận được thâm ý bên trong lời nói của Triệu Cửu Lăng.

Nhìn xung quanh một vòng, khóe miệng Triệu Cửu Lăng nhếch lên nở nụ cười.

Đây mới là kết quả hắn muốn, so với tính kế trong âm thầm, chẳng bày hết tất cả ra bên ngoài, âm mưu rõ ràng đường đường chính chính, quang minh chính đại.

Mọi người ở đây chỉ có thể cắn răng chấp nhận hoặc là công khai phản đối liên minh Đạo môn, chiến đấu với hắn một trận.

Có điều bây giờ xem ra, không có ai muốn chọn vế sau.

Triệu Cửu Lăng cất cao giọng nói: “Nếu như vậy, tất cả các tông môn quyết định muốn gia nhập liên minh Đạo môn đều có thể ra phía sau đăng ký báo danh, còn võ giả trẻ tuổi, bất kể là thế hệ trước hay thế hệ này đều có thể chọn lên võ đài thi đấu, dù có phải võ giả Đạo môn nhất mạch hay không đều có thể tham gia, người thắng sẽ nhận được phần thường do liên minh Đạo môn chuẩn bị.”

Nói rồi Triệu Cửu Lăng trực tiếp vung tay lên, lập tức có người chuyển những phần thưởng đó ra.

Xốc tấm vải đỏ lên, bên trong có mười đồ vật, bất ngờ đó là những vật phẩm hàng đầu như binh khí thiên cấp, bí pháp thần công và đan dược cực phẩm.

Tính tuổi tác võ giả trẻ tuổi thế hệ trước và thế hệ này đều không đến năm mươi tuổi, trong đó người mạnh nhất cũng chỉ mới là Hóa Thần thôi.

Với võ giả Dương Thần cảnh, những thứ đồ trước mắt chỉ như thêu hoa trên gấm, nhưng đối với võ giả Hóa Thần cảnh mà nói, đây không phải bảo bối tầm thường, mười món đồ này vừa xuất hiện, những võ giả trẻ tuổi có mặt tức khắc sôi sục.

Ngay khi thi đấu võ đài sắp bắt đầu, người của những tông môn khác cũng chuẩn bị đăng ký danh sách, chính thức gia nhập liên minh Đạo môn, Tô Tín bỗng nhiên mở mắt ra, nhàn nhạt nói: “Người của Thần Đao Môn Tương Tây trở thành võ giả Đạo môn nhất mạch từ lúc nào thế hả? Đám luyện đao các ngươi dính dáng đến đạo sĩ bao giờ, làm sao ta không biết?”

Hắn vừa nói xong, mọi người ở đây đều chuyển mắt sang nhìn Tô Tín, rồi lại nhìn về phía một ông lão đeo song đao trên hông trong đám người.

Ông lão này chính là chưởng môn đương nhiệm của Thần Đao Môn Tương Tây, có thực lực Dung Thần cảnh, có điều khí huyết đã suy yếu, thực lực không còn trên đỉnh cao.

Nghe thấy Tô Tín nhắc đến tên Thần Đao Môn, trên mặt chưởng môn Thần Đao Môn bỗng chốc hiện lên vẻ hoảng sợ, hắn vội vàng quay ra hành lễ với Tô Tín rồi nói: “Tô đại nhân có điều không biết, ngày xưa tổ tiên Thần Đao Môn ta cũng

xuất thân từ Đạo môn nhất mạch, nhưng hắn mở ra lối đi riêng, yêu thích đao pháp, cho nên mới có truyền thừa Thần Đao Môn ta. Chỉ có điều trải qua hơn một nghìn năm phát triển, Thần Đao Môn đã triệt để dung hợp ý cảnh Đạo môn vào công pháp, tuy rằng chỉ có thể nhìn ra một chút bóng dáng của Đạo môn, nhưng quả thực cũng là một nhánh truyền thừa của Đạo môn."

Thực ra chưởng môn Thần Đao Môn chỉ đang trợn mắt nói mò, sư tổ của Thần Đao Môn bọn họ đâu phải đạo sĩ gì, vốn xuất thân từ phường trộm cướp, chỉ có điều năm xưa tình cờ giết một đạo sĩ, đoạt công pháp của hắn, thế nên trong nội công mới có một chút bóng dáng của Đạo môn.

Lần này Thần Đao Môn bọn họ vượt đường xá xa xôi từ Tương Tây đi tới Thanh Châu Đạo, kỳ thực mục đích là muốn ôm đùi Đạo môn, không ngờ lại bị Tô Tín bắt được.

Tuy rằng hiện tại trên danh nghĩa, đất Tam Tương thuộc Tô Tín quản lý, nhưng chưởng môn Thần Đao Môn theo bản năng cho rằng Tô Tín chắc chắn sẽ không nhớ tới tiểu nhân vật cỡ như mình, ai mà ngờ được Tô Tín thoáng một cái đã nhắm vào hắn, điều này làm chưởng môn Thần Đao Môn thầm kêu khổ trong lòng.

"Ha ha."

Tô Tín cười nhạt hai tiếng, nhưng hai tiếng cười này lại khiến chưởng môn Thần Đao Môn ớn lạnh trong lòng, nảy sinh cảm giác không ổn.

Chương 2410 - Uy hiếp (2)

Uy hiếp (2)

"Võ công của Thần Đao Môn luôn luôn đi theo con đường bá đạo hung ác, sư tổ của các ngươi ban đầu chỉ là một võ giả xuất thân đầu trộm đuôi cướp, giết vô số người, mãi đến khi tiếng xấu quá nhiều, hơn nữa tuổi tác đã lớn, sợ bị kẻ thù trả thù nên mới thay đổi tên họ, thành lập Thần Đao Môn, sao ta không biết hắn làm đạo sĩ lúc nào nhỉ? Thần Đao Môn ngươi đúng là to gan, ngay cả ta cũng dám lừa, lẽ nào ngươi chưa từng ngẫm kỹ lại hậu quả sẽ như thế nào hả? Quan trọng nhất

là hiện giờ đất Tam Tương do ai quản, chẳng lẽ Thần Đao Môn ngươi không biết ư? Ngươi đến Thiên Nguyên Vô Lượng Sơn, có thông báo với người dưới trướng ta chưa?”

Tô Tín nêu ra một loạt câu hỏi, khiến chưởng môn Thần Đao Môn đổ mồ hôi lạnh đầy đầu, không biết trả lời thế nào cho phải.

Lúc trước hắn quyết định đến ôm bắp đùi Đạo môn cũng là bị ma quỷ sai khiến, đã quên mất hiện tại đất Tam Tương nằm trong tay Tô Tín.

Hắn cho rằng Tô Tín sẽ không chú ý tới mình, trên thực tế Tô Tín sớm đã đem điều tra ra tổ tông tám đời của Thần Đao Môn.

Đúng lúc này, Triệu Cửu Lăng chau mày, hắn đứng ra đằng trước chưởng môn Thần Đao Môn, trầm giọng nói: “Tô đại nhân có ý gì? Cớ sao lại cản trở nhánh nhỏ của Đạo môn nhất mạch trở về? Đúng là đất Tam Tương thuộc về Tô đại nhân, nhưng e là kể cả hoàng đế Đại Chu cũng không thể quyết định những tông môn võ lâm trong bốn mươi chín đạo Đại Chu đi đâu về đâu? Tô đại nhân làm như thế, có phải quá ngang ngược rồi không?”

Tô Tín cười lạnh một tiếng nói: “Vừa mới ta đã nói rất rõ ràng, sư tổ của hắn chỉ là võ giả xuất thân đầu trộm đuôi cướp, không liên quan gì đến Đạo môn. Ngày xưa ba ngàn Đạo môn đều là cao nhân đắc đạo có trình độ tinh thâm về đạo gia nhất mạch, kết quả hiện tại Đạo Quân ngươi lại kéo hạng rác rưởi này vào Đạo môn, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy mình thẹn với tổ tiên Đạo môn sao?”

Triệu Cửu Lăng dã tâm to lớn đến độ muốn sánh vai cùng Đạo Tổ ngày xưa, hắn hoàn toàn không cảm thấy hành vi của mình hổ thẹn với tổ tiên.

Thực ra Triệu Cửu Lăng biết hết suy tính của Thần Đao Môn và một số thế lực đến đây nhờ vả, có một vài thế lực thậm chí không hề có một chút quan hệ nào với Đạo môn.

Nhưng điều này không quan trọng, dù sao hắn chỉ muốn nhắm tới uy thế của liên minh Đạo môn và những đệ tử tinh nhuệ

trong các tông môn kia.

Hiện tại tình hình thế này, một khi Tô Tín mang chưởng môn Thần Đao Môn này đi ngay trước mặt hắn, vậy liên minh Đạo môn của hắn không phá cũng tự sụp.

Khi đó nhất định sẽ có người nói liên minh Đạo môn của hắn nói nghe êm tai, nhìn cũng rất mạnh, kết quả ngay cả tông môn dưới trường mình sắp gia nhập liên minh mà cũng không che chở được, như vậy bọn họ gia nhập liên minh này có tác dụng gì?

Những người sẽ nghĩ như vậy không phải số ít, đặc biệt là những tông môn thế lực vốn không xuất thân từ Đạo môn nhất mạch, nhưng lại muốn đục nước béo cò.

Vì thế hiện giờ Triệu Cửu Lăng chỉ có thể tỏ vẻ mạnh mẽ đến cùng, hắn chỉ vào chưởng môn Thần Đao Môn đối diện, thản nhiên nói nói: "Đây là chuyện của Đạo môn nhất mạch ta, ta cho rằng hắn là thì hắn phải là!"

Tô Tín cười ha ha xua tay nói: "Đạo Quân quả nhiên bá đạo, nói hắn là người của các ngươi thì hắn chính là người của các ngươi, nhưng nếu chưởng môn Thần Đao Môn này tự nói mình không phải thì sao?"

Triệu Cửu Lăng chưa kịp nói gì, Tô Tín đã đưa mắt nhìn sang chưởng môn Thần Đao Môn, ung dung nói: "Cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói lung tung, có một số việc ngươi cần phải suy nghĩ kĩ rồi mới ra kết luận, nhận tổ tông dễ dàng vậy hả? Từ trên xuống dưới Thần Đao Môn, đệ tử nòng cốt và đệ tử ký danh tổng cộng có tám nghìn bảy trăm hai mươi lăm người, những người này đều trông mong vào người làm chưởng môn là ngươi đấy, ngươi đừng làm bọn họ thất vọng."

Tô Tín nói ung dung thong thả, thậm chí trong đó còn mang theo ý cười nhàn nhạt, nhưng lọt vào tai chưởng môn Thần Đao Môn lại khiến cả người hắn run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Thực ra nếu Tô Tín trực tiếp giết hắn, hắn sẽ không sợ đến thế, nhưng lời uy hiếp này của Tô Tín lại khiến hắn dựng tóc gáy.

Lần này đến Thanh Châu Đạo, vì tốc độ nên chưởng môn Thần Đao Môn không cưỡi ngựa đến, mà chỉ mang theo hai đệ tử thiên phú không tệ dùng nội công chạy tới, các đệ tử khác và người thân của hắn đều ở Tây Bắc Đạo

Chưởng môn Thần Đao Môn cảm thấy con số Tô Tín vừa mới nói có chút không đúng, nhưng đợi hắn tỉnh táo lại mới phát hiện, không tính ba người mình, hiện tại số người trong Thần Đao Môn ở Tương Tây vừa đúng có tám nghìn bảy trăm hai mươi lăm người, già trẻ lớn bé, một người cũng không sót.

Tô Tín đang uy hiếp trắng trợn.

Ngươi có thể đi ôm đùi Đạo môn, nhưng nếu ngươi làm thế thì phải chuẩn bị sẵn sàng Tô Tín sẽ tàn sát toàn bộ tông môn và người thân sau lưng, không sót một ai.

Chương 2411 - Huynh đệ tương tàn

Huynh đệ tương tàn

Dù sao chuyện như vậy Tô Tín đã làm không ít, cũng không có ai nghi ngờ đến cùng Tô Tín có thể làm ra chuyện như vậy hay không.

Chưởng môn Thần Đao Môn rốt cục không chịu được luồng áp lực mạnh mẽ này, hắn đứng ra thi lễ với Tô Tín, cười nói: “Tô đại nhân bỏ qua cho, là ta già cả đần độn nhớ nhầm, Thần Đao Môn ta và Đạo môn không hề có một chút quan hệ nào, tại hạ sẽ xuống núi ngay lập tức, tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền phức cho Tô đại nhân ngài.”

Đối mặt với Tô Tín hung uy hiển hách, chưởng môn Thần Đao Môn không chút do dự lùi bước.

Dưới trướng hắn không phải vắng vẻ trống không, mà là toàn bộ Thần Đao Môn đều bị Tô Tín nắm trong tay.

Hắn không chút nghi ngờ, chỉ cần hiện tại Tô Tín truyền một tin về, già trẻ trên dưới Thần Đao Môn bọn họ tuyệt đối sẽ bị đám võ giả ám vệ lòng dạ ác độc dưới tay Tô Tín tàn sát sạch!

Chỉ có điều lúc này, sắc mặt Triệu Cửu Lăng âm trầm.

Thần Đao Môn cứ thế mà đi mang ý nghĩa gì? Mang ý nghĩa là Triệu Cửu Lăng hắn căn bản không bảo vệ được người liên minh Đạo môn của chính mình, mang ý nghĩa Thần Đao Môn cho rằng Tô Tín mạnh hơn liên minh Đạo môn!

Điều này là do Triệu Cửu Lăng quá tự tin, uy thế của Tạo Hóa Đạo Môn quả thực rất mạnh, nhưng chủ yếu là mạnh vì uy thế của Lý Bá Dương trước kia.

Hơn nữa mặc dù thực lực của Triệu Cửu Lăng mạnh, nhưng uy danh còn kém Tô Tín hung uy hiển hách rất rất xa.

Trong mắt võ giả cấp bậc như chưởng môn Thần Đao Môn, bọn họ căn bản không phân biệt được sự khác biệt giữa Chân Vũ Pháp Tướng và Thần Kiều.

Ngược lại theo cái nhìn của hắn, Tô Tín giết vài Chân Vũ, hiện tại còn công phá Thiếu Lâm Tự, đã thành tuyệt đại hung nhân hung ác nhất trên đời, vào lúc này mà đi trêu chọc Tô Tín, thuần túy là muốn chết.

Vậy nên hắn hoàn toàn không tin Tô Tín có thể nể mặt Triệu Cửu Lăng, quyết đoán lựa chọn khuất phục.

Tô Tín nhìn Triệu Cửu Lăng, nhàn nhạt nói: “Đạo Quân có thể thấy, hiện tại chính hắn thừa nhận mình không phải người Đạo môn nhất mạch, lẽ nào Đạo môn nhất mạch các ngươi còn muốn cưỡng ép võ giả trên giang hồ đều phải nhận một tổ tông hay sao?”

Hắn vừa nói xong, mọi người đứng đây đều cười vang lên, ánh mắt nhìn Triệu Cửu Lăng cũng mang theo vẻ trào phúng.

Người chưa từng chịu thiệt trước Tô Tín không biết vị này khó chơi cỡ nào, Triệu Cửu Lăng ngay từ đầu không thèm coi Tô Tín vào mắt, hiện tại hắn lại ngu ngốc chịu thiệt một lần, khi đối mặt Tô với Tín hoàn toàn không thể làm gì.

Tô Tín có thể không nói lý, uy hiếp Thần Đao Môn muốn giết cả nhà hắn để ép hắn rút lui, nhưng Triệu Cửu Lăng có thể làm như thế không?

Danh tiếng Tô Tín sớm đã tệ, hắn có thể không để ý danh tiếng, nhưng Triệu Cửu Lăng thân là vực chủ Huyền Thiên

Vực, là người cầm đầu liên minh Đạo môn, không làm chuyện như vậy được.

Thế nên hắn cũng chỉ có thể cắn răng chấp nhận chuyện này, sắc mặt âm trầm rời đi.

Chỉ có điều có một vết xe đổ Thần Đao Môn ở đó, các tông môn khác vốn chuẩn bị gia nhập liên minh Đạo môn cảm giác thấy không ổn, liên minh Đạo môn này có vẻ không mạnh như bọn họ tưởng tượng.

Thần Đao Môn bị Tô Tín uy hiếp, kết quả liên minh Đạo môn không trấn áp được Tô Tín, sau này nếu bọn họ cũng gia nhập vào liên minh, chẳng may tương lai mình cũng gặp phải tình huống tương tự, vậy liệu liên minh Đạo môn có mặc kệ bọn họ không?

Có lẽ một số thế lực nhỏ thì không thành vấn đề, nhưng đụng tới nhân vật lớn cỡ Tô Tín, cũng phải cắn răng nhận mệnh chứ còn gì nữa?

Nghĩ như vậy, người thuộc một số thế lực nhỏ yên lặng rút lui.

Tuy các thế lực rút lui đều giống Thần Đao Môn, không hề liên quan tới Đạo môn, nhưng vẫn khiến Triệu Cửu Lăng sầm mặt, bao gồm các võ giả Đạo môn khác cũng vậy.

Tuy rằng với cả liên minh Đạo môn, mất những thế lực nhỏ này không có gì quá to tát, nhưng lại gây tổn hại nghiêm trọng đến uy tín của toàn bộ liên minh Đạo môn, có thể nói mở đầu không thuận lợi.

Triệu Cửu Lăng ho khan một tiếng rồi nói: “Thi đấu võ đài bắt đầu, tất cả võ giả trẻ tuổi thế hệ trước và thế hệ này đều có thể tham gia thi đấu trên võ đài.”

Vừa nghe thấy nói thế, lúc bấy giờ mọi người mới đưa mắt nhìn sang võ đài, những võ giả thế hệ tuổi trên giang hồ đều đã chuẩn bị kỹ càng đi lên thi thố tài năng.

Đối với những võ giả trẻ tuổi, điều gì quan trọng nhất? Ngoại trừ thực lực và cơ duyên, đó chính là tiếng tăm.

Ngày xưa khi tranh đấu xếp hạng Nhân Bảng, có một số phải tìm từng người để khiêu chiến, nhưng hiện tại có người dựng

cho bọn họ một võ đài sẵn sàng, phía dưới còn có vô số cao nhân tiền bối trên giang hồ xem, một khi có thể xếp hạng đầu, có thể nói là được cả danh và lợi, từ đó nổi danh giang hồ.

Tô Tín nói với Cung Văn Vũ và Tô Tử Thần bên người: "Hai người các ngươi lên đi."

Cung Văn Vũ và Tô Tử Thần cùng đáp: "Vâng!"

Trong hai người bọn họ, Cung Văn Vũ khá bình tĩnh, dù sao ngày xưa hắn đã từng nằm trong top mười Nhân Bảng đời trước, danh tiếng cần hưởng thụ đều đã hưởng thụ rồi.

Chương 2412 - Huynh đệ tương tàn (2)

Huynh đệ tương tàn (2)

Còn thực lực Tô Tử Thần tuy rằng hoàn toàn có thể xếp vào Nhân Bảng, nhưng đáng tiếc hắn xuất thân là Ám Vệ, chấp hành không ít nhiệm vụ, cũng giết không ít người, nhưng lộ diện nhiều nhất chỉ trong mấy trận chiến lúc ở cảnh giới Tiên Thiên đi Trung Nguyên, vừa được xếp hạng trên Nhân Bảng đã phải thay hình đổi dạng để che giấu thân phận, mãi đến Hóa Thần cảnh mới được dùng tên ban đầu của chính mình một lần nữa.

Vậy nên lần thi đấu võ đài này có thể xem là trận chiến đầu tiên Tô Tử Thần dương danh giang hồ, hắn không chỉ đại diện cho Tây Bắc Đạo, mà còn có Tô gia Ninh Viễn đường, không phải Tô gia dòng dõi đích tôn, mà là Tô gia do Tô Tín làm gia chủ!

Võ đài liên minh Đạo môn chuẩn bị không nhỏ, đủ chỗ cho mấy nhóm võ giả thi đấu cùng lúc.

Thực ra không có quá nhiều người đủ tư cách tham gia thi đấu võ đài, chỉ có gần năm trăm người, phần lớn đều là võ giả trên Nhân Bảng đời trước và đời này, còn có đệ tử đời sau của một số thế lực khá lớn hoặc cường giả tán tu trên giang hồ.

Mặc dù bọn họ không có có tên trên Nhân Bảng, nhưng chỉ cần nói một tiếng với người của liên minh Đạo môn, đương nhiên cũng có thể tham gia thi đấu, dù sao mục đích chủ yếu nhất khi Đạo môn tổ chức cuộc thi này chính là để chọn lựa ra

cường giả thế hệ trẻ không xuất thân từ tông phái lớn trên giang hồ.

Võ giả thế hệ trẻ hai đời lên võ đài, trong đó cảnh giới Tiên Thiên bị đào thải nhanh nhất, còn lại mấy chục võ giả Hóa Thần cảnh.

Trong đó, Cung Văn Vũ biểu hiện vô cùng chói mắt, Hắc Ma Đao của hắn vừa bá đạo vừa tàn nhẫn, hơn nữa mặc dù hiện tại hắn đang tu luyện đại pháp Di Thần Hoán Huyết, nhưng không hề có khuyết điểm căn cơ bất ổn giống võ giả Huyết Ma Giáo, trái lại dung hợp huyết sát chi khí vào trong đao đạo, đao sau mạnh hơn đao trước, trong số những võ giả cùng cấp, rất ít người có thể chống đỡ được mười đao liên tiếp của hắn.

Còn Tô Tử Thần cũng thể hiện rất được, hắn từng theo Lý Phôi học một thời gian, sự tàn nhẫn một đòn giết chết khi ra tay cùng với tốc độ quỷ dị khó lường khiến võ giả giao đấu với hắn thường không đỡ nổi ba chiêu đã thua trận.

Sau một canh giờ, chỉ còn lại hai mươi võ giả, phần thưởng Đạo môn chuẩn bị chỉ phát cho mười người đứng đầu, sau khi nghỉ ngơi nửa canh giờ, hai mươi người còn lại rút thăm lên võ đài, độc chiếm một võ đài lớn, không hỗn chiến như trước nữa.

Cung Văn Vũ tùy tiện rút được số đầu tiên, nhưng đợi đến lúc hắn cầm đao của mình tới võ đài, sắc mặt hắn hơi thay đổi, bởi vì đối thủ của hắn lại là người quen cũ, cũng xem như một trong những người bạn ít ỏi của hắn khi xưa, đệ tử chân truyền của Trương Bá Đoan Tạo Hóa Đạo Môn, trước đây cùng đứng trên Nhân Bảng - Thương Vũ Chân Nhân Liễu Công Huyền.

Trước kia Cung Văn Vũ đắc tội người của Đường môn nên bị Đường môn truy sát từ Ba Thục đến Trung Nguyên, bạn bè của hắn rất ít, chỉ có hai người, một người chính là Liễu Công Huyền thuộc Tạo Hóa Đạo Môn, mà một người còn lại là Hà Phong thuộc Danh Kiếm Sơn Trang.

Về sau Cung Văn Vũ lựa chọn gia nhập thế lực của Tô Tín, hắn không còn gặp hai người này nữa, hiện tại vừa gặp mặt, Cung Văn Vũ bỗng có cảm giác tựa như đã cách một đời.

Chỉ có điều hiện giờ, Liễu Công Huyền lại nhìn Cung Văn Vũ với vẻ mặt vẻ phức tạp, có tiếc hận, cũng có chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Liễu huynh, đã lâu không gặp.” Cung Văn Vũ lên tiếng chào hỏi trước.

Liễu Công Huyền lắc đầu một cái, thở dài nói: “Đúng vậy, đã lâu không gặp, không ngờ cuối cùng ngươi lại vẽ đường cho hươu chạy, làm chó săn cho Tô Tín!”

Cung Văn Vũ cau mày nói: “Liễu huynh, ngươi có ý gì? Chúng ta đều phục vụ chủ của mình mà thôi, không phải đến chuyện này người cũng không nhìn ra đấy chứ?”

Liễu Công Huyền làm vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Phục vụ chủ của mình đương nhiên có thể, nhưng cũng phải xem rốt cuộc ngươi đứng về bên nào! Chẳng lẽ ngươi không biết lúc trước Tô Tín làm người thế nào ư? Kẻ này gây ra bao nhiêu cuộc chém giết trên giang hồ, có bao nhiêu võ lâm hào kiệt chết trong tay hắn? Quả thực ma đầu hơn cả ma đầu! Ngươi làm thuộc hạ cho hắn, vẽ đường cho hươu chạy, thậm chí đã xem như bước chân vào ma đạo, ngươi tự nguyện sa đọa, xứng đáng với tu vi của ngươi không?”

Đối với Cung Văn Vũ, Liễu Công Huyền thật sự coi hắn là bạn bè chân chính của mình, vậy nên trước chuyện hiện tại Cung Văn Vũ gia nhập vào dưới trướng Tô Tín, bước vào ma đạo, hắn thật sự tiếc hận.

Nghe được Liễu Công Huyền nói vậy, vẻ mặt Cung Văn Vũ dần dần lạnh xuống.

“Liễu huynh, ngươi là đệ tử chân truyền của Tạo Hóa Đạo Môn, sư phụ của ngươi chính là đại chưởng giáo Tạo Hóa Đạo Môn Trương Bá Đoan, từ nhỏ ngươi đã được ấn định sẽ có một tương lai xán lạn, trở thành thanh niên tuấn kiệt trên giang hồ, còn Cung Văn Vũ ta ngoại trừ đao trong tay, không có thứ gì cả! Đừng nhắc đến mấy chuyện gì mà chính đạo ma đạo, giang hồ hiệp nghĩa với ta, lúc trước khi ta bị Đường môn truy sát ngàn dặm, tại sao không có ai đứng ra hành hiệp trượng nghĩa giúp ta?

Chương 2413 - Đạo môn bị mất mặt

Đạo môn bị mất mặt

Còn không phải là bởi vì Đường môn thuộc Tà Đạo Bát Môn, bọn họ không trêu chọc vào nổi! Còn những tông môn được coi là chính đạo có thể đối kháng với Đường môn vì sao không ra tay? Còn không phải là bởi vì tiểu nhân vật như ta không đáng để bọn họ ra tay? Nếu lúc trước không có Tô đại nhân, e là ta đã sớm mất mạng. Hiện tại Tô đại nhân giúp ta diệt Đường môn, còn truyền công pháp cho ta, cho ta thế lực, dù bước vào ma đạo, Cung Văn Vũ ta cũng không hối hận một chút nào, nếu cho ta một cơ hội nữa, ta vẫn sẽ lựa chọn như vậy!"

Thấy thái độ kiên định của Cung Văn Vũ, Liễu Công Huyền chỉ có thể rút trường kiếm trong tay ra, trầm giọng nói: "Cung huynh, biển khổ vô biên, quay đầu là bờ, bây giờ ngươi hối hận vẫn còn kịp, liên minh Đạo môn ta thành lập, nếu ngươi sẵn lòng ăn năn, ta có thể bẩm báo sư phụ, để liên minh Đạo môn thu nhận giúp đỡ ngươi, với thiên phú của ngươi, phế bỏ một thân ma công, tương lai vẫn có thể danh chấn giang hồ."

Cung Văn Vũ cũng rút Hắc Ma Đao trong tay mình ra, lạnh nhạt nói: "Võ công không phân thiện ác chính tà, vì sao ra phải phế bỏ? Hơn nữa ta cũng sẽ không phản bội Tô đại nhân. Nói chuyện không hợp ý, Liễu huynh, không cần nhiều lời, lúc trước chúng ta không chính thức luận bàn là một điều tiếc nuối, lần này đúng lúc phân cao thấp!"

Trận chiến giữa hai người Cung Văn Vũ và Liễu Công Huyền hấp dẫn ánh mắt của không ít người, hai người bọn họ một là võ giả thế hệ trẻ kiệt xuất nhất Tạo Hóa Đạo Môn, người còn lại là nhân vật đại biểu cho võ giả thế hệ trẻ dưới trướng Tô Tín.

Trước nay Tô Tín thể hiện thực lực cực kỳ hung hăng, một mình hắn có thể gánh vác cả một Tây Bắc Đạo, vậy nên thật ra mọi người có hơi coi nhẹ thực lực của những võ giả dưới trướng Tô Tín.

Kỳ thực kiểu dân đen tay trắng dựng nghiệp như Tô Tín hầu hết đều có khuyết điểm này, đó là thực lực bản thân rất mạnh, nhưng thuộc hạ lại rất yếu.

Ví dụ như Địch Kinh Phi thuộc Tranh Kiếm Minh, hiện tại Địch Kinh Phi đã lên đến Chân Vũ, thậm chí vừa mới đạt tới Chân Vũ đã có thể đánh bại võ giả tiên vực, nhưng Tranh Kiếm Minh dưới tay hắn vẫn là một đám người ô hợp, sinh ra đời sau cũng không có nhân vật kinh diễm nào, ngay cả em trai của hắn Địch Vân Phi ban đầu thực lực cũng chỉ tàm tạm.

Chỉ có điều sau lần này công phá Thiếu Lâm Tự, Ám Vệ và Huyết Thần Giáo dưới tay Tô Tín đúng là đã khiến mọi người bất ngờ.

Không thể nói căn cơ của Thiếu Lâm Tự không mạnh, mặc dù hai thế lực lớn dưới tay Tô Tín gộp lại không đánh được Thiếu Lâm Tự, nhưng vẫn có thể gây tổn hại ở mức nhất định cho Thiếu Lâm Tự, với Tô Tín đã xem như không dễ.

Mà Cung Văn Vũ chính là võ giả trẻ tuổi xuất sắc nhất dưới tay Tô Tín, thực lực của hắn cũng đại diện cho thực lực tổng hợp thế hệ trẻ dưới trướng Tô Tín, một thế lực có truyền thừa hoàn chỉnh mới thật sự là thế lực lớn hàng đầu có thể phát triển rực rỡ.

Mà hiện giờ, đợi đến khi song phương bắt đầu giao đấu, biểu hiện của Cung Văn Vũ đúng là vượt ngoài dự đoán của mọi người.

Điểm nổi bật chủ yếu của Hắc Ma Đao Cung Văn Vũ dùng chính là đao thế bá đạo và đao ý vô cùng tàn nhẫn.

Phần lớn công pháp của Tô Tín đều đặt nặng khí thế nhất, vậy nên mấy ngày nay, Tô Tín chú trọng dạy Cung Văn Vũ về mặt này, đồng thời còn truyền thụ cho Cung Văn Vũ bí quyết ứng dụng liên quan đến huyết sát chi khí trong đại pháp Di Thần Hoán Huyết, giúp ích không nhỏ cho Cung Văn Vũ.

Chỉ mới đánh ra đao thứ nhất, Cung Văn Vũ đã có mấy phần bóng dáng tông sư đao đạo.

Đao thế của Hắc Ma Đao cực kỳ bá đạo, đồng thời còn có huyết sát chi khí và ma khí vô biên ngưng tụ, ánh đao dài mấy

trượng tựa như dải lụa hạ xuống, khí thế vô song, cực kỳ mạnh mẽ.

Mặc dù xưa nay Tô Tín chưa từng dùng đao, nhưng với võ giả cấp bậc như hắn, một pháp thông vạn pháp thông, hiện tại dù cho Tô Tín một thanh đao, hắn cũng có thể đánh ra chiêu Thiên Ngoại Phi Tiên, chỉ có điều hơi mất tự nhiên thôi.

Hiện giờ, trại chủ Thái Hành sơn trại Kha Yển Nguyệt ngồi bên phía Đại Chu, bây giờ hắn là cung phụng của Hoàng Thất Đại Chu, hơn nữa bản thân hắn đã có thực lực Dương Thần cảnh đỉnh phong, thời gian gần đây Đại Chu thiếu cao thủ, cho Kha Yển Nguyệt rất nhiều cơ duyên và trợ giúp, chính vì mong có thể giúp hắn đạt đến Chân Vũ, tăng thêm sức mạnh cho Đại Chu.

Lúc này thấy Cung Văn Vũ ra tay, Kha Yển Nguyệt thân là đại tông sư đao đạo không khỏi chậc lưỡi than thở: “Hạt giống tốt, nếu hắn theo ta học đao, ta bảo đảm trong vòng năm năm, hắn có thể đạt đến đỉnh cao đao đạo!”

Mặc dù ngoài miệng Kha Yển Nguyệt nói thế, nhưng hắn biết chuyện này không có khả năng.

Cung Văn Vũ là nhân vật thủ lĩnh trong thế hệ trẻ dưới tay Tô Tín, hắn cũng không có can đảm cướp người với Tô Tín.

Nếu là trước kia, hắn còn có thể đi tìm Tô Tín, thu Cung Văn Vũ làm đệ tử ký danh gì đó, chỉ có điều hiện tại Tô Tín đã trở mặt với Đại Chu, hắn cũng ngại đi tìm Tô Tín nói chuyện này, chỉ đành thầm than đáng tiếc.

Chương 2414 - Đạo môn bị mất mặt (2)

Đạo môn bị mất mặt (2)

Thực lực chân chính Cung Văn Vũ thể hiện ra khiến người khác kinh ngạc, nhưng còn thực lực Liễu Công Huyền biểu hiện kém hơn một chút, không phải về tu vi, mà là về sức chiến đấu.

Người tinh tường đều có thể nhìn ra, Cung Văn Vũ có kinh nghiệm thực chiến vô cùng phong phú, hơn nữa ra tay tàn

nhẫn, phát huy một trăm hai mươi phần trăm tu vi của bản thân.

Lại nhìn sang Liễu Công Huyền, cảnh giới của bản thân hắn không thua kém Cung Văn Vũ, nhưng võ kỹ không kết hợp hoàn mỹ với võ đạo, dẫn đến sức chiến đấu yếu hơn Cung Văn Vũ mấy phần, sau ba đao, Liễu Công Huyền đã rơi vào thế hạ phong rõ ràng.

Sau khi giao thủ triền đấu thêm hơn mười chiêu nữa, Liễu Công Huyền trực tiếp bị áp chế, rõ ràng đã không địch lại Cung Văn Vũ.

Thật ra đây cũng có phần do Cung Văn Vũ hạ thủ lưu tình, nếu Cung Văn Vũ bất chấp tất cả, muốn lấy mạng Liễu Công Huyền, e là hiện hắn đã sớm bại trận.

Sau mấy chiêu, trên Hắc Ma Đao trong tay Cung Văn Vũ, huyết sát chi khí nhiễm ma khí nổ tung, đao chém càn khôn, một đao vừa nhanh vừa mạnh trực tiếp chém đứt trường kiếm trong tay Liễu Công Huyền, khi hạ đao xuống, Cung Văn Vũ hơi nghiêng một chút, chém vào khoảng đất trống bên cạnh Liễu Công Huyền, tạo thành một vết đao sâu hoắm.

“Ngươi thua.” Cung Văn Vũ thu đao, nhàn nhạt nói.

Liễu Công Huyền ngơ ngác nhìn thanh kiếm gãy trong tay mình, hình như không thể tin lại thành kết cục thế này.

Năm xưa khi hắn quen Cung Văn Vũ, đối phương xếp sau mình trên Nhân Bảng, kết quả đến giờ mới mười mấy năm trôi qua, hắn đã không địch lại Cung Văn Vũ.

Thu trường kiếm trong tay lại, Liễu Công Huyền hồn bay phách lạc đi xuống võ đài, xung quanh bỗng chốc vang lên tiếng bàn tán.

Những năm gần đây, thực lực đệ tử trẻ tuổi thuộc Tạo Hóa Đạo Môn đều không yếu, nhưng không có mấy người xuất sắc.

Trước kia đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn Xích Tùng Chân Nhân Phong Lâm Tử cùng thời với Tô Tín, thực lực không tệ, chỉ có điều đừng nói là so với Tô Tín, kể cả so với Tiêu Hoàng ở Tiêu gia, Hà Hưu ở Danh Kiếm Sơn Trang, hắn đều thua kém,

đến giờ cũng mới chỉ đến Dung Thần, ngay cả rìa của Dương Thần cảnh cũng không chạm đến.

Mà Liễu Công Huyền thân là đệ tử Nhân Bảng đời trước, lúc trước trên Nhân Bảng cũng xếp vào mười vị trí đầu, kết quả ngày hôm nay lại bị Cung Văn Vũ trực tiếp nghiền ép, dù là võ giả Tiên Thiên thực lực không bằng bọn họ cũng có thể nhận ra chênh lệch giữa hai người này.

Còn đệ tử trẻ tuổi của Tạo Hóa Đạo Môn đời này vẫn chưa đạt đến Hóa Thần, tất cả mọi người đều không chú ý đến hắn, chắc là đã bị đào thải từ lúc hỗn chiến trên võ đài.

Xem ra, thực lực đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn mấy đời nay đều hơi đáng lo, đừng nói là Chân Vũ, đến cả đệ tử có tiềm chất Dương Thần cảnh cũng không nhiều.

Sắc mặt Trương Bá Đoan bên kia cũng hơi âm trầm.

Trước đó Triệu Cửu Lăng nói đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ được Lý Bá Dương che chở hơi lâu, vậy nên về tu vi võ đạo có vẻ hơi lười biếng.

Khi đó Trương Bá Đoan còn không có để ý, nhưng bây giờ nhìn lại, Triệu Cửu Lăng nói đúng.

Đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ mấy đời nay có thể nói đều là tinh anh trong tinh anh, tất nhiên phải vượt trội hơn tông môn bình thường.

Nhưng đáng tiếc chỉ tinh anh và ưu tú còn chưa đủ, Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ cần võ giả kinh tài tuyệt diễm có thể gánh vác toàn bộ tông môn, mà rất hiển nhiên đối với Tạo Hóa Đạo Môn, những đệ tử này còn kém rất nhiều.

Sau mười vòng đấu võ đài kết thúc, những võ giả còn ở lại khiến sắc mặt người Đạo môn đều có chút khó coi, bởi vì trong số đó thậm chí ngay cả một đệ tử Đạo môn cũng không có.

Trong mười người này, thuộc hạ của Tô Tín có hai người, Thiếu Lâm Tự cũng có hai người, một người là võ giả cùng thời với Cung Văn Vũ - Phục Hổ Tăng Nguyên Tuệ, mà người

khác là Nguyên Không chưa từng đặt chân vào giang hồ, nhưng đã có thực lực Hóa Thần cảnh.

Nghe nói hòa thượng Nguyên Không này là người nhỏ nhất trong các đệ tử đời chữ Nguyên thuộc Thiếu Lâm Tự, năm nay chỉ mới ba mươi tuổi, trước đây cũng không phải võ tăng, mà là một tiểu sa di chạy việc trong Xá Lợi Viện Thiếu Lâm Tự, chuyên môn phụ trách bưng trà rót nước khi cao tăng Xá Lợi Viện giảng đạo, sau đó quét tước vệ sinh gì đó.

Nghe kinh Phật hơn hai mươi năm, ai cũng tưởng hắn không biết võ công, không ngờ lần trước Tô Tín dẫn thuộc hạ tấn công Thiếu Lâm Tự, vài võ giả Ám Vệ đột phá phòng ngự, giết đến Xá Lợi Viện, khi một số hòa thường không biết võ công sắp bị tàn sát, Nguyên Không đột nhiên ra tay, bỗng chốc ngộ đạo, bước vào Hóa Thần, đẩy lùi toàn bộ mấy võ giả Hóa Thần cảnh dưới trướng Tô Tín.

Sau đó tất nhiên Thiếu Lâm Tự nhiên cũng chú ý tới điểm này, Huyền Minh thậm chí đích thân thu Nguyên Không làm đệ tử, dạy dỗ võ đạo, kỳ vọng vào hắn còn nhiều hơn Nguyên Tuệ.

Chỉ có điều lúc này, ánh mắt Tô Tín nhìn về phía Nguyên Không lại mang theo một sát khí lạnh lẽo đáng sợ.

Muốn nhổ cỏ tận gốc Thiếu Lâm Tự, tuyệt đối không thể giữ lại những đệ tử kiệt xuất như Nguyên Không này, nếu không tương lai tuyệt đối sẽ là một phiền phức.

Chương 2415 - Báo thù

Báo thù

Tính về độ ngoan cường của Thiếu Lâm Tự, quả thực các tông môn bình thường không thể so sánh được, càng vào thời điểm gặp nguy hiểm, bọn họ càng có thể bồi dưỡng được những võ giả kinh tài tuyệt diễm, trái lại vào lúc Thiếu Lâm Tự trên đỉnh cao, bọn họ lại bắt đầu yếu đuối.

Ngoài bốn người của Tô Tín và Thiếu Lâm Tự, còn lại sáu người lần lượt là Hà Phong thuộc Danh Kiếm Sơn Trang, ngày xưa cũng là bạn thân của Cung Văn Vũ và Liễu Công Huyền.

Còn có hai võ giả trẻ tuổi xuất thân từ quân đội Đại Chu và quân đội Đông Tấn, mặc dù hai người không nổi tiếng trên giang hồ, nhưng trong quân đội của mình cũng đều là nhân vật kiệt xuất.

Ba người còn lại hơi vượt ngoài dự liệu, đều là võ giả xuất thân tán tu, trong đó một người đến từ Tây Vực, một người có sư phụ là võ giả Dương Thần cảnh có danh vọng lớn trên giang hồ, người còn lại thì không có sư phụ tông phái, hoàn toàn dựa vào cơ duyên của bản thân đi tới trình độ như bây giờ.

Lần này Đạo môn thất bại toàn tập, võ giả Huyền Thiên Vực cũng thế, ngay cả Triệu Cửu Lăng cũng không ngờ tới cảnh tượng này, đại hội liên minh Đạo môn của bọn họ thật xấu mặt.

Hiện giờ, sắc mặt Triệu Cửu Lăng hơi khó coi, hắn ho khan một tiếng nói: “Mười vị tuấn kiệt trẻ tuổi còn lại đều có thể rút thăm thi đấu, quyết định thứ hạng, người xuất sắc có thể chọn đồ vật trước, tương tự cũng có thể lựa chọn đến liên minh Đạo môn, do cường giả liên minh Đạo môn đích thân dạy dỗ võ đạo.”

Sau khi mười người rút thăm xong, người thứ nhất lên võ đài chính là Tô Tử Thần phe Tô Tín, đối thủ của hắn là một võ giả trẻ tuổi đeo cự kiếm trên lưng, tên là Trần Bắc Đường.

Người này xuất thân từ tán tu, nhưng sư phụ hắn là võ giả tán tu tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, đứng hạng mười sáu trên Địa Bảng - Cự Linh Kiếm Tôn Sở Trọng Sơn.

Người thường học kiếm đều theo đuổi sự sắc bén vô biên, nhưng kiếm đạo của Sở Trọng Sơn lại là cực hạn về sức mạnh, cũng là độc nhất trong đông đảo cao thủ kiếm đạo trên giang hồ.

Tô Tử Thần đối chiến Trần Bắc Đường, vốn là một trận chiến rất bình thường, nhưng Tô Tín lại phát hiện ra có điểm bất thường, đó là hình như Trần Bắc Đường có địch ý với Tô Tử Thần, thậm chí không thể nói là địch ý, phải nói là thù hận mới đúng, sự thù hận đến nỗi muốn giết cả nhà đối phương.

Điều này làm Tô Tín thấy hơi kỳ quái, nửa đời trước Tô Tử Thần đều ở trong bí cảnh Tô gia Ninh Viễn đường, căn bản không thể đắc tội người khác.

Hơn nữa về sau hắn gia nhập Ám Vệ, phần lớn thời gian đều là mai danh ẩn tích chấp hành nhiệm vụ, chẳng lẽ lần nào đó hắn đã giết thân thích bạn bè của Trần Bắc Đường, hiện tại bị nhận ra?

Tô Tín chưa kịp nghĩ thêm, bên kia Tô Tử Thần đã bắt đầu giao đấu với Trần Bắc Đường.

Võ đạo của Tô Tử Thần mang đậm phong cách Lý Phôi, không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã mang sát khí mạnh mẽ, trực tiếp giết chết.

Hơn nữa cơ thể hắn giống như một bóng đen, tốc độ cực kỳ kinh người, võ giả cùng cấp căn bản không thấy rõ tốc độ của hắn, thảo nào hắn được gọi là Ảnh Ma Kiếm.

Nhưng lúc này, khóe miệng Trần Bắc Đường lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Trong nháy mắt Tô Tử Thần ra tay, cự kiếm nặng nề phía sau hắn đã bị hắn cầm trong tay, cự kiếm chém ra, kiếm thế rõ ràng rất trầm trọng nhưng được hắn sử dụng lại cực kỳ mãnh liệt, chém ngang bốn phía, tựa như một tiếng sấm đánh, phát ra tiếng vang cực lớn, tiếng leng keng do kim loại va chạm truyền đến, một kiếm tuyệt sát của Tô Tử Thần đúng lúc đụng vào kiếm của hắn, bị đánh bay ra ngoài.

Trong mắt các võ giả có thực lực khá mạnh ở đây đều hiện lên vẻ khác thường, Trần Bắc Đường thật sự được Cự Linh Kiếm Tôn chân truyền, trọng kiếm vô phong, tự nhiên không đẽo gọt, một kiếm nhìn qua có vẻ vụng về nhưng nắm bắt thời cơ vừa vặn, thậm chí còn vượt qua Tô Tử Thần nổi tiếng về khoái kiếm.

“Nhát kiếm vừa rồi tên là Kinh Lôi, còn hiện tại là Hổ Bào!”

Trần Bắc Đường bước một chân ra, cự kiếm trong tay ầm ầm chém xuống, chân khí cuồng bạo ngưng tụ trên cự kiếm, giống như mãnh hổ gầm gào, phát ra tiếng gầm giận dữ, luồng sức mạnh đó không đơn giản là kiếm khí mà mơ hồ ẩn chứa cả sức

mạnh sóng âm, khiến khí huyết của Tô Tử Thần chấn động, làm tốc độ của hắn không khỏi chậm lại.

Một kiếm hạ xuống, Tô Tử Thần không dám cứng rắn chống đỡ, vận dụng tốc độ nhanh nhất của mình giống như đang liều mạng để né tránh mới miễn cưỡng né được chiêu này.

Nhưng ai ngờ đường kiếm rõ ràng đã sắp chém xuống đất bỗng nhiên lại thay đổi phương hướng chém sang ngang, kiếm khí mạnh mẽ vờn quanh Trần Bắc Đường, Tô Tử Thần trực tiếp bị kiếm khí quét bay, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

Tô Tử Thần có thể lọt vào top mười là nhờ vào tốc độ của chính mình và một đòn khoái kiếm tất sát kia.

Kết quả mặc dù người trước mắt dùng cự kiếm, nhưng khả năng điều khiển kiếm của hắn đã vượt qua Tô Tử Thần, cự kiếm trong tay của hắn không khác gì kiếm mỏng, hơn nữa vì quán tính của cự kiếm, khi chém dọc và quét ngang đều có thể tạo uy thế lớn hơn.

Chương 2416 - Báo thù (2)

Báo thù (2)

Tô Tử Thần có thể nhìn ra những điều này, nhưng trong mắt mấy người Tô Tín, điểm đáng sợ chân chính của Trần Bắc Đường là chân khí của hắn, hẳn là người này có thể chất đặc thù, trong những người cùng cấp, chân khí trong cơ thể hắn hùng hậu không phải cỡ bình thường, vậy nên cự kiếm ở trong tay của hắn mới có thể di chuyển như thường, hoàn toàn không cần lo lắng kiếm chiêu phản phệ.

Ai cũng thấy rõ, lần này Tô Tử Thần thua chắc, võ công của Trần Bắc Đường không chỉ cao hắn một bậc, hơn nữa còn hoàn toàn khắc chế hắn, lần này Tô Tử Thần tuyệt đối không có hy vọng thắng.

Thực ra hiện tại Tô Tử Thần có thể nhận thua, nhưng hắn không cam lòng thất bại như thế.

Trước khi đi, trưởng bối Tô gia cũng đã dặn dò hắn, lần này nhất định phải xây dựng được uy danh của Tô gia.

Tô gia là một sự tồn tại rất đặc thù trong các thuộc hạ của Tô Tín, một dòng họ có cùng nguồn gốc huyết mạch với Tô Tín, theo lý mà nói, quan hệ giữa bọn họ và Tô Tín thân nhất.

Nhưng vấn đề là bọn họ cũng hiểu rất rõ tính cách Tô Tín, nếu người Tô gia quá vô dụng, vậy Tô Tín cũng sẽ mặc kệ có phải người cùng họ hay không, thuộc hạ của hắn cũng sẽ không nuôi kẻ vô dụng.

Vậy nên nếu Tô gia bọn họ muốn chân chính quật khởi dưới trướng Tô Tín, vậy bọn họ phải thể hiện thực lực của mình.

Lần này Tô Tử Thần biểu hiện coi như không tệ, nhưng đáng tiếc hiện tại đụng độ đối thủ thế này, hắn chắc chắn thua, nhưng không muốn thua thảm như vậy.

Bên kia, Trần Bắc Đường cũng mặc kệ Tô Tử Thần có đầu hàng hay không, hắn trực tiếp vung cự kiếm xông lên, dù Tô Tử Thần bùng nổ ra tốc độ nhanh nhất nhưng vẫn bị kiếm thế nhìn có vẻ nặng nề nhưng không chút sơ hở của hắn ép lui vào góc, căn bản vô pháp đánh trả.

Trên đài, Triệu Cửu Lăng gật đầu một cái nói: “Trần Bắc Đường này được đấy, nếu có thể cố gắng thu hắn vào Đạo môn ta, tu vi kiếm đạo của hắn gần như đã đến cực hạn, chỉ có điều người này mang thể chất đặc thù, nội lực có thể chứa đựng vượt xa võ giả cùng cấp, sau khi tu luyện nội công cao thâm của Đạo môn như hổ thêm cánh, sẽ mạnh hơn bây giờ ba phần.”

Lúc này trên võ đài, Tô Tử Thần bị cự kiếm kia ép đến mức tận cùng, trong lòng không khỏi trào lên sự tuyệt vọng, đánh không lại, dù gắng gượng chống đỡ cũng không đánh lại.

Nhưng vào lúc này, Trần Bắc Đường đột nhiên hỏi: “Ngươi cũng mang họ Tô, lẽ nào ngươi là họ hàng với Tô Tín?”

Vừa rồi Tô Tử Thần đang suy nghĩ chuyện này, hắn theo bản năng bỏ qua giọng điệu chẳng lấy gì làm thân thiện của Trần Bắc Đường, trả lời: “Đương nhiên, Tô đại nhân chính là gia chủ Tô gia ta, ta tất nhiên được xem là họ hàng của Tô đại nhân.”

Trong mắt Trần Bắc Đường đột nhiên hiện lên sát khí hung tợn, cự kiếm của hắn bùng nổ một luồng kiếm khí kinh thiên, rõ ràng là cự kiếm vừa nhanh vừa mạnh nhưng lại khiến người khác cảm thấy cực kỳ sắc bén.

Một kiếm vừa rồi của hắn là Hổ Bào, còn kiếm này là Trảm Long!

Sắc mặt mọi người có mặt bỗng chốc thay đổi, ai cũng không nghĩ tới Trần Bắc Đường sẽ giết người vào thời điểm này, bao gồm cả Tô Tín cũng vậy.

Thực ra quy tắc trong cuộc thi đấu này rất đơn sơ, người Đạo môn cũng không nói quy tắc không cho phép giết người gì cả, nhưng trên thực tế mọi người đều dừng lại đúng lúc, căn bản sẽ không có ai giết người.

Nói trắng ra đây chỉ là một võ đài cọ sát, mọi người muốn danh tiếng hoặc muốn lợi ích, ai sẽ nhàn rỗi tẻ nhạt liều mạng với người khác ở đây?

Thứ nhất là không đáng, thứ hai là bọn họ không muốn để lại ấn tượng bạo ngược thích giết chóc trước đông đảo tiền bối Đạo môn trong trường hợp này.

Kết quả Trần Bắc Đường đã chiếm ưu thế, ra tay muốn giết người trong tình huống hoàn toàn có thể dễ dàng đánh bại Tô Tử Thần, đây rõ ràng đang cố ý, cũng làm cho mọi người theo bản năng cho rằng có phải hắn có thù oán gì với Tô Tử Thần không?

Sắc mặt Tô Tín trầm xuống, ngay trước mặt hắn mà dám giết thuộc hạ của hắn, người này đang tìm chết phải không?

Tô Tín đang chuẩn bị ra tay cứu người, nhưng chưa kịp hắn động thủ, Tô Tử Thần bên kia đã sử dụng chiêu liều mạng vào thời khắc nguy hiểm.

Thân là đệ tử Tô gia, đồng thời cũng là võ giả Ám Vệ, trong tay Tô Tử Thần có không ít bí pháp, dù sao Tô gia không có những thứ khác, nhưng truyền thừa từ thời kỳ thượng cổ đến giờ có không ít bí pháp kỳ quái.

Trong khoảnh khắc Trần Bắc Đường ra kiếm tất sát, Tô Tử Thần đột nhiên quăng kiếm kết ấn, một luồng ma khí mạnh mẽ bùng nổ phía trước hắn, cùng lúc đó vô tận huyết khí từ cánh tay hắn bạo phát, da dẻ rạn nứt, ma khí chui thẳng vào hai tay Tô Tử Thần, khiến hai tay hắn thoáng chốc biến thành màu đen sì, tựa như không phải người.

Lúc bấy giờ, Tô Tử Thần gào lên một tiếng, dùng hai cánh tay của mình mạnh mẽ bắt lấy cự kiếm, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Không riêng kiếm khí nổ tung, hai tay Tô Tử Thần cũng nổ tung, nội tạng bị thương, lượng lớn máu tươi trào ra, nhưng sau đòn liều mạng này, rốt cục cũng trung hoà sức mạnh của cự kiếm. Có điều cả người hắn bị nổ bay ra ngoài võ đài, hai tay nát bét, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Chương 2417 - Mối thù không thể buông bỏ

Mối thù không thể buông bỏ

Thấy Tô Tử Thần vậy mà không chết, trong mắt Trần Bắc Đường lộ ra vẻ kinh ngạc, có điều hắn cũng không có để ý, người này đã bị phế bỏ, một kiếm khách bị hủy hai tay, ngay cả cơ hội dùng kiếm bằng tay trái cũng không có, hắn còn có thể cầm kiếm kiểu gì? Chân sao?

Sau khi đánh Tô Tử Thần bị thương nặng, Trần Bắc Đường lại làm một động tác khiến mọi người ở đây không tưởng tượng nổi.

Trần Bắc Đường cầm kiếm chỉ vào Tô Tín, lạnh giọng nói: “Tô Tín! Phế bỏ con chó thuộc hạ của ngươi chỉ là một chút lãi thôi, tương lai ngày ta tu luyện võ công đại thành, chắc chắn sẽ tới Tây Bắc báo đại thù!”

Mọi người có mặt nhất thời sững sờ, đến giờ bọn họ mới phản ứng lại, thì ra Trần Bắc Đường không có thù với Tô Tử Thần, hắn có thù với Tô Tín cơ.

Chỉ có điều người trẻ tuổi này điên rồ hay ngu ngốc? Chỉ với tu vi Hóa Thần cảnh hiện tại của hắn mà cũng dám cao giọng

đòi tìm Tô Tín báo thù? Không sợ bây giờ Tô Tín vung tay đập chết ngươi ư?

Quân tử báo thù mười năm chưa muộn. Đừng nhìn lần này trên lôi đài, Trần Bắc Đường nổi danh như cồn, thậm chí được vô số cường giả chú ý, nhưng sự chênh lệch giữa hắn và Tô Tín vẫn một trời một vực.

Thậm chí sư phụ của hắn, Cự Linh Kiếm Tôn Sở Trọng Sơn khi đứng trước mặt Tô Tín cũng không dám nói lời này, trước mặt cường giả Thần Kiều cảnh đứng trên đỉnh cao toàn bộ giang hồ, Hóa Thần và Dương Thần không khác biệt gi lớn.

Nhưng lúc này, cũng có một số người biểu cảm vi diệu, bọn họ đã đoán ra suy tính của Trần Bắc Đường, người này có tí khôn vặt.

Bình thường hắn dám nói những lời này với Tô Tín, dù Tô Tín không ra tay, tự nhiên cũng có thuộc hạ của Tô Tín đứng ra khiến hắn hoàn toàn câm miệng.

Nhưng đây là nơi nào? Là đại hội liên minh Đạo môn, Đạo môn nhất mạch đang chuẩn bị nhân cơ hội này hùng bá giang hồ.

Ban nãy người Đạo môn mạnh miệng rằng, bất kỳ võ giả thế hệ trẻ tuổi nào cũng có thể gia nhập Đạo môn tu luyện, hiện tại Trần Bắc Đường đã biểu diễn tu vi của mình, sau đó hắn lựa chọn đến Đạo môn tu luyện, Đạo môn có che chở cho người này không?

Vừa rồi chưởng môn Thần Đao Môn tự mình nói bản thân không phải người thuộc Đạo môn nhất mạch, là chính hắn hèn nhát trước, vậy nên Triệu Cửu Lăng cũng không có cách nào.

Nhưng hiện tại có một võ giả thiên tư xuất chúng đồng ý gia nhập Đạo môn tu hành, chẳng lẽ Đạo môn vẫn bỏ qua sao? Nếu tiếp tục yếu thế trước mặt Tô Tín, vậy liên minh Đạo môn này giải tán luôn đi cho rồi.

Tô Tín nhìn Trần Bắc Đường, vẻ mặt có chút hứng thú, nhàn nhạt nói: “Có rất nhiều người muốn tìm Tô Tín ta báo thù, nhưng kẻ yếu như ngươi thì là lần đầu tiên, ta rất tò mò, rốt cuộc ngươi là ai?”

Tay Trần Bắc Đường nắm lấy cự kiếm, hai mắt đỏ lừ, lớn tiếng nói: “Tô Tín! Ngươi còn nhớ Bá Đao Sơn Trang ở Giang Nam Đạo năm xưa không? Lúc đó chỉ vì Bá Đao Sơn Trang ta không nghe hiệu lệnh của ngươi, ngươi liền dẫn đám thuộc hạ ưng khuyển chó săn tiêu diệt toàn bộ một nghìn bảy trăm tám mươi ba người Bá Đao Sơn Trang, chỉ có một mình ta đi du lịch bên ngoài mới thoát được một mạng. Bao nhiêu năm nay ta lang thang giang hồ, sau khi gặp được sư phụ, ta bỏ đao học kiếm, trong tương lai, ta chắc chắn sẽ giết tới Tây Bắc Đạo, đòi lại công bằng cho Bá Đao Sơn Trang! Một nghìn bảy trăm tám mươi ba oan hồn Bá Đao Sơn Trang đều đang đợi, đợi ngươi xuống dưới gặp bọn họ!”

Sắc mặt Tô Tín không có chút thay đổi nào, hắn chỉ nhàn nhạt lắc đầu nói: “Bá Đao Sơn Trang? Ta đã quên từ lâu rồi, ta diệt vô số môn phái nhỏ không biết là hạng hai hay hạng ba thế này, người muốn tìm ta báo thù nhiều biết bao nhiêu? E rằng không có mười vạn thì cũng có tám vạn oan hồn, người sống ta còn không sợ, chẳng lẽ còn sợ một kẻ đã chết sao?”

Về Bá Đao Sơn Trang, không phải Tô Tín cố tình hạ nhục đối phương, mà là hắn không nhớ nổi thật.

Lúc trước khi ở Giang Nam Đạo, để củng cố địa vị tổng bộ đầu Giang Nam Đạo của mình, Tô Tín đã giết không ít người, cũng diệt không ít tông phái.

Nhưng Tô Tín cũng chỉ nhớ mấy tông môn ban đầu hắn mới tự mình mang người đi diệt, những sự kiện diệt môn còn lại đôi khi Tô Tín còn chẳng có tham gia, ai nhớ được Bá Đao Sơn Trang ở chỗ nào?

Không ngờ dư nghiệt một môn phái nhỏ không biết là hạng ba hay hạng hai lại xuất hiện một nhân vật, lại còn dám ló mặt ra đây hô hào với hắn.

Trong mắt Trần Bắc Đường hận ý ngập trời, nhưng phần nhiều hơn là bất đắc dĩ.

Kẻ thù của mình vậy mà vẫn luôn không thèm đặt mình vào mắt, thậm chí đã quên mất chuyện ngày xưa, không thể không nói đây là một nỗi bi ai cực lớn.

Hiện tại, trong đám người phía dưới, một ông già cũng đeo cự kiếm, dáng người khôi ngô lại mang vẻ mặt lo lắng.

Hắn chính là sư phụ của Trần Bắc Đường, Cự Linh Kiếm Tôn Sở Trọng Sơn.

Trước kia khi Sở Trọng Sơn thu Trần Bắc Đường làm đệ tử cũng đã biết thân phận của hắn, khi đó Tô Tín đã là cường giả Dương Thần cảnh, đồng thời đứng đầu Tây Bắc, chém giết Chân Vũ, trở thành cự phách một phương danh chấn giang hồ, mặc dù Sở Trọng Sơn cũng là cường giả Địa Bảng, nhưng hiển nhiên không thể chọc vào Tô Tín.

Chương 2418 - Trở mặt (1)

Trở mặt (1)

Tô Tử Thần không chỉ là tuấn kiệt thế hệ trẻ Ám Vệ của ta bồi dưỡng được, hắn còn là họ hàng của ta, đồ đệ của ngươi hại hắn tàn phế, chuyện lớn như vậy ngươi không gánh chịu được, cũng không có tư cách gánh chịu!"

Trần Bắc Đường đứng ra, mắt đỏ lên quát to: "Đủ rồi!"

Trần Bắc Đường nói rồi quỳ xuống trước mặt Sở Trọng Sơn dập đầu ba cái nói: "Sư phụ, xin thứ cho đồ nhi bất hiếu, từ hôm nay trở đi, đồ nhi sẽ cắt đứt quan hệ thầy trò với ngươi!"

Trần Bắc Đường quay người lớn tiếng nói về phía đám người Đạo môn: "Không phải chư vị tiền bối Đạo môn nói mười người đứng đầu trong cuộc thi đấu võ đài đều có tư cách gia nhập liên minh Đạo môn sao? Hiện tại ta đã được tính là một trong năm người đứng đầu của cuộc thi đấu võ đài, không biết rốt cuộc Đạo môn có dám thu nhận ta không?"

Triệu Cửu Lăng đứng bên xem kịch hồi lâu, đang đợi chính câu nói này!

Liên minh Đạo môn cần lập uy, cần chứng minh uy thế của bọn họ với toàn bộ giang hồ, trước mắt chuyện của Tô Tín chính là một lựa chọn rất tốt, chớ nói đến lúc trước hắn đã chịu thiệt trong tay Tô Tín.

Triệu Cửu Lăng đứng ra cười to nói: “Vì sao không dám thu nhận? Chỉ cần gia nhập Đạo môn ta thì chính là đệ tử Đạo môn, Đạo môn nhất mạch tất nhiên sẽ bảo vệ ngươi chu toàn.”

Nghe được câu nói này của Triệu Cửu Lăng, Trần Bắc Đường thở phào một hơi.

Trước đó hắn dám ra sát chiêu với Tô Tử Thần, đồng thời nói năng càn rỡ kiêu ngạo với Tô Tín không hoàn toàn là bởi vì bị thù hận làm mụ mị đầu óc, mà là bởi vì hắn dám đánh cược, cược liên minh Đạo môn khẳng định sẽ đồng ý bảo vệ hắn, sẽ không phá hủy danh tiếng của mình.

Bây giờ thấy Triệu Cửu Lăng không có thái độ như thế là hắn biết, mình đã đặt cược đúng, có liên minh Đạo môn ở đây, Tô Tín không giết được mình!

Triệu Cửu Lăng vung tay áo dài lên, một lực hút mạnh mẽ xuất hiện, trực tiếp kéo Trần Bắc Đường tới phía sau mình bảo vệ, sợ Tô Tín bất thình lình ra tay giết hắn.

Triệu Cửu Lăng ung dung nói với Tô Tín: “Tô đại nhân, dù sao ngươi cũng là cường giả Thần Kiều cảnh, nhân vật đứng trên đỉnh cao của giang hồ, kết quả bây giờ lại đòi đánh đòi giết một võ giả Hóa Thần cảnh, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy mất mặt hay sao? Hơn nữa hiện giờ Trần Bắc Đường đã gia nhập liên minh Đạo môn ta, ngươi muốn muốn giết hắn, chỉ sợ không dễ dàng như vậy, chuyện gì khác ta không dám hứa chắc, nhưng tất cả các đệ tử lựa chọn gia nhập liên minh Đạo môn nhất mạch, ta vẫn có thể bảo vệ được. Quan trọng nhất chính là trận đấu võ đài ban nãy không đặt quy định không cho phép giết người, võ giả đối chiến, quyền cước đao kiếm không có mắt, xuất hiện thương tổn gì đó quá đỗi bình thường còn gì? Tô đại nhân cần gì phải nghiêm trọng.”

Mọi người nhìn thấy sắc mặt Tô Tín dần trở nên âm trầm, nhất thời cảnh giác, chuẩn bị tháo chạy bất cứ lúc nào.

Bọn họ biết tính tình của Tô Tín, Triệu Cửu Lăng muốn dùng uy thế của thứ gọi là liên minh Đạo môn để khuất phục Tô Tín, căn bản không có khả năng, trừ khi trong hai bên có một bên lùi bước, nếu không chắc chắn sẽ đánh nhau.

Triệu Cửu Lăng nhìn Tô Tín, mặc dù bề ngoài có vẻ coi thường Tô Tín, nhưng thực ra độ cảnh giác trong lòng hắn đã tăng lên mức cao nhất.

Tuy trước đó hắn từng nói với Trương Bá Đoan, Tô Tín là kẻ xuất thân tầm thường lỗ mãng, tầm mắt hạn hẹp. Thiếu Lâm Tự vô dụng, còn không lau sạch nổi cái mông của mình.

Nhưng trên thực tế Triệu Cửu Lăng không hề xem thường cả Thiếu Lâm Tự và Tô Tín, trái lại hắn đã tỉ mỉ tìm hiểu thông tin về bọn họ.

Với tính cách và thực lực của Tô Tín, Triệu Cửu Lăng dám cam đoan, chắc đến chín mươi phần trăm khả năng là Tô Tín sẽ ra tay.

Lần này liên minh Đạo môn gây ra động tĩnh quá lớn, Triệu Cửu Lăng biết sẽ có rất nhiều tông môn trên giang hồ bất mãn với hắn, thậm chí cũng sẽ có tông môn thế lực ngăn cản hắn.

Những thế lực này có thể là Ma Môn, Phật tông, thậm chí ngay cả Đại Chu cũng có khả năng.

So với chờ bọn họ đến gây phiền phức, chẳng bằng liên minh Đạo môn xuất thủ trước, tìm một mục tiêu chiến đấu một hồi, ra oai phủ đầu và thể hiện vũ lực, cũng muốn thông qua loạn chiến triệt để nắm giữ tiết tấu, mà mục tiêu Triệu Cửu Lăng chọn chính là Tô Tín.

Một nguyên nhân trong đó tất nhiên là vì Tô Tín đủ mạnh, còn một nguyên nhân khác là bởi vì quan hệ của Tô Tín với người trên giang hồ quá tệ.

Nếu Huyền Khổ ở đây, Triệu Cửu Lăng không dám dùng chiêu này, đừng nhìn Phật môn bình thường luôn ra vẻ cao cao tại thượng, nhưng Triệu Cửu Lăng dám khẳng định, vào thời khắc mấu chốt, Huyền Khổ tuyệt đối có thể thuyết phục phần lớn tông môn chính đạo liên thủ với nhau chống lại liên minh Đạo môn.

Triệu Cửu Lăng nhìn thẳng vào Tô Tín, nhàn nhạt nói: “Tô đại nhân, nể mặt liên minh Đạo môn ta một lần, chuyện này cứ quyết định như vậy đi.”

Tuy rằng hiện tại Triệu Cửu Lăng đang nói bằng giọng điệu thương lượng, nhưng khí thế xung quanh người hắn lúc này đã mơ hồ chờ lệnh, một khi Tô Tín muốn giết Trần Bắc Đường hoặc động thủ, vậy nghênh đón chắc chắn là thế tấn công như sấm sét của Triệu Cửu Lăng.

Chương 2419 - Trở mặt (2)

Trở mặt (2)

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Người ta muốn giết, ngươi không ngăn được, huống hồ ngày hôm nay ta cũng không muốn nể mặt liên minh Đạo môn ngươi!”

Nói dứt tiếng, Tô Tín bước ra một bước, khí thế quanh người hắn cuồn cuộn trào dâng, giữa không trung thiên địa gào thét, trong nháy mắt mây đen giăng kín, tựa như tận thế.

Đạo uẩn rải rác phía trước mặt Triệu Cửu Lăng, những đạo uẩn này lôi kéo thiên địa bốn phía, giống như một tầng không gian độc lập, bao phủ hắn và Trần Bắc Đường ở bên trong.

Hắn đã lấy được tư liệu về Tô Tín, đương nhiên biết sự đáng sợ của bí pháp Thiên Tâm Kiếp và Kinh Mục Kiếp trong tay Tô Tín, đặc biệt đối với võ giả cấp thấp mà nói, bí pháp này căn bản là chiêu giết người trong một giây không thể phá giải.

Chỉ có điều bất kỳ công pháp nào cũng không phải mười phân vẹn mười, uy lực của Thiên Tâm Kiếp và Kinh Mục Kiếp cũng như vậy.

Công pháp của Triệu Cửu Lăng chính là bí pháp Tử Phủ Đạo Kinh truyền thừa từ Tử Phủ nhất mạch thuộc Đạo môn thời thượng cổ, nội tu đan điền, hóa vũ trụ càn khôn thành tử phủ hòa vào trong cơ thể, là công pháp có tốc độ tiến triển chậm nhất, nhưng thời kỳ sau lại tích lũy sâu nhất của Đạo môn nhất mạch.

Công pháp này đến Dương thần cảnh vẫn có vẻ hơi kém cỏi bình thường, nhưng đợi đến khi đạt Chân Vũ cảnh, lĩnh ngộ ra quy tắc sức mạnh thuộc về một mình bản thân mình mới có thể chân chính diễn hóa tử phủ, tự tạo thành thế giới, bất kể là Thiên Tâm Kiếp hay Kinh Mục Kiếp của Tô Tín, trừ khi phá

vỡ Tử Phủ Càn Khôn Giới của hắn, nếu không đều chỉ tốn công vô ích.

Thế nhưng vào lúc này, Tô Tín lại thực hiện một hành động khiến tất cả mọi người đều không nghĩ đến.

Hắn không có ra tay với Triệu Cửu Lăng và Trần Bắc, mà ngược lại ra một đường kiếm chỉ đánh về phía Sở Trọng Sơn, trong nháy mắt một đường kiếm khí mờ mịt bắn vọt ra, kiếm khí kia nhìn như tầm thường, nhưng trong tích tắc bắn ra lại nhanh chóng thu nạp thiên địa chi lực xung quanh, đến khi đánh đến, nó đã biến thành một kiếm rung trời!

"Đời cha ăn mặn, đời con khát nước, các ngươi đã là thầy trò như cha con, vậy món nợ của đồ đệ, sư phụ phải trả cũng giống như vậy! Ngươi tìm Đạo môn che chở, nhưng sư phụ ngươi thì không tìm được người nào che chở cả!"

Một đòn của cường giả Thần kiều cảnh mạnh cỡ nào? Trong mắt Sở Trọng Sơn, đó đã không còn là vấn đề mạnh nữa rồi, mà là trước đòn này, hắn ngay cả dũng khí đánh trả cũng không có!

Mọi người ở đây đều lắc đầu, Trần Bắc Đường khôn vặt, chỉ có điều quá ngây thơ, đặc biệt đối mặt nhân vật như Tô Tín, ngươi tưởng rằng có Đạo môn che chở là có thể vô tư rồi?

Chỉ cần Tô Tín muốn giết ngươi, dù là vì thế phải tàn sát ngàn vạn người vô tội hắn cũng không tiếc, càng không nói đến một mình Sở Trọng Sơn.

Chuyện này cũng cho mọi người một bài học, đó là thu đồ đệ nhất định phải chọn cho chuẩn, bằng không hậu quả sẽ phi thường thảm thiết.

Ngay khi đường kiếm này của Tô Tín sắp hạ xuống, Sở Trọng Sơn hét một tiếng, huyết khí trên người bùng nổ, trước nỗi sợ hãi tử vong, hắn phá tan nỗi sợ hãi trong lòng, kể cả biết rõ không địch lại cũng phải thiêu đốt tinh huyết, liều mạng một phen!

Trọng kiếm sau lưng hắn cuốn lên vô số bão táp, một kiếm chém ra, uy thế vừa nhanh vừa mạnh tựa như muốn khai thiên,

chiêu kiếm này gần như đã là một kiếm đỉnh cao nhất trong cuộc đời Sở Trọng Sơn.

Nhưng chỉ tiếc, trước mặt Thần Kiều cảnh, dưới Chân Vũ đều là giun dế, kiếm khí màu xám trắng của Tô Tín không phải chiêu thức, mà là kiếm đạo của hắn.

Ngưng tụ võ đạo của bản thân vào trong kiếm đạo, vạn pháp quy nhất, nhìn bề ngoài chỉ thấy đường kiếm này mang uy thế bất phàm nhưng có chút tầm thường, còn trên thực tế bên trong ẩn chứa uy lực phá hủy tất cả của Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp.

Khi kiếm khí màu xám trắng này hạ xuống, phá hủy tất cả, vạn vật tan rã, một kiếm khai thiên bị xóa sổ tan rã, ngay cả cơ thể Sở Trọng Sơn cũng bị giết chết, quỷ dị nhất là sau khi kiếm khí kia giết chết, cơ thể Sở Trọng Sơn trực tiếp biến mất, thậm chí ngay cả một giọt máu tươi cũng không sót lại.

Chỉ có cường giả Chân Vũ cảnh mới nhìn ra, không phải Sở Trọng Sơn biến mất, mà là uy lực của kiếm khí thực sự quá mạnh, nghịch chuyển âm dương chi lực đánh nát mỗi một giọt máu của Sở Trọng Sơn thành trăm nghìn phần, hoàn toàn biến tro bụi, nói gì đến cơ thể hắn.

“Sư phụ!”

Thấy cảnh này, Trần Bắc Đường hoàn toàn mất khống chế, hắn nổi giận gào lên một tiếng, chạy ra.

Sắc mặt Triệu Cửu Lăng đột nhiên biến đổi. Thằng ngu này! Sư phụ ngươi đã chết, ngươi còn chạy ra làm gì? Chịu chết à?

Chỉ có điều Triệu Cửu Lăng chưa kịp ra tay, ngay khi Trần Bắc Đường vừa chạy ra khỏi Tử Phủ Lĩnh Vực của Triệu Cửu Lăng, Tô Tín chỉ nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hắn, mọi người có thể nghe thấy rõ ràng một tiếng tim đập, chỉ có một tiếng, sau đó là tiếng lồng ngực nổ tung vang lên, Trần Bắc Đường che cái lỗ trên ngực, không cam lòng ngã xuống đất.

Những người khác có mặt không khỏi lắc đầu một cái, đúng là đáng tiếc cho một hạt giống có thiên phú tốt.

Chương 2420 - Vạn Đạo Sâm La chân chính

Vạn Đạo Sâm La chân chính

Thực ra theo bọn họ thấy, trong thế hệ trẻ tuổi, Trần Bắc Đường được tính là khá tốt, thành tựu tương lai sẽ cao hơn cả sư phụ hắn.

Phải biết những võ giả khác đều bắt đầu tu luyện từ nhỏ, tuy Trần Bắc Đường cũng thế, nhưng trước kia hắn học đao pháp gia truyền.

Đến khi Tô Tín diệt cả nhà Phách Đao Sơn Trang, Trần Bắc Đường đã tu luyện tới cảnh giới Hậu Thiên, hắn nửa đường mới chuyển sang học kiếm pháp, kết quả vẫn có thể tu luyện tới cảnh giới này, đã xem như chẳng dễ dàng gì.

Khuyết điểm duy nhất của người này chính là không kiềm chế mối thù hận trong lòng mình, đối mặt nhân vật như Tô Tín, hắn sẽ không cho ngươi cơ hội báo thù lần thứ hai.

Lúc bấy giờ, vẻ mặt Triệu Cửu Lăng đen như đít nồi.

Vừa rồi hắn còn khoác lác rằng Đạo môn nhất định có thể bảo vệ hắn, kết quả bị mất mặt nhanh như vậy.

Triệu Cửu Lăng nhìn Tô Tín, lạnh lùng nói: “Tô Tín, lần này ngươi nhất định phải đối địch với liên minh Đạo môn ta hả?”

Tô Tín khinh thường nói: “Được rồi, không cần diễn nữa, bây giờ trên giang hồ, ai không nhìn ra dã tâm của Đạo môn các ngươi? Các ngươi muốn khôi phục vinh quang ba nghìn Đạo môn thời thượng cổ, muốn làm chí tôn võ lâm, chuyện này không có ai ngăn cản các ngươi, nhưng tiền đề là các ngươi chớ có động đến lợi ích của những người khác, đồng thời bản thân còn phải có sức mạnh mang tính áp đảo. Một Thanh Châu Đạo không đủ các ngươi chơi đùa, còn muốn vươn vòi của Đạo môn ra khắp giang hồ, ngươi đã hỏi ý kiến của chúng ta chưa? Từ thượng cổ đến giờ, ngoài Nhân Hoàng, không ai có thể độc bá toàn bộ giang hồ, ngay cả các đời hoàng triều cũng không làm được, Đạo môn các ngươi dựa vào đâu?”

Trong quá khứ, các thế lực lớn đều cảm thấy Tô Tín nói chuyện hơi khó nghe, thậm chí còn có phần quá đáng, chỉ có lần này bọn họ cảm thấy Tô Tín nói rất có lý.

Hàng vạn năm qua, trên giang hồ này có bao giờ xuất hiện chí tôn võ lâm chân chính? Nói miệng có lẽ có, Đạo môn từng làm được, Thiếu Lâm Tự cũng như thế, một số hoàng triều ở thời kì đỉnh cao cũng từng uy thế trấn áp giang hồ, nhưng ngươi từng thấy người chân chính độc bá giang hồ bao giờ chưa?

Mọi người đều quen tự do, không người nào đồng ý xuất hiện thêm một cái Nhất Thế Hoàng Triều đè trên đỉnh đầu, một lời là có thể quyết định sự sống chết của bọn họ lần nữa.

Tình huống hiện tại như này là tốt nhất với cả giang hồ, ma đạo suy thoái vì có chính đạo cản bước.

Đạo Phật mạnh mẽ, nhưng cũng kiềm chế lẫn nhau, Thiên Đình và Địa Phủ cũng thế.

Thực lực của Đại Chu không yếu, có thể khống chế vùng Trung Nguyên, nhưng nếu sức mạnh của triều đình quá phận, đông đảo dân đen trên giang hồ liên thủ cũng có thể khiến Đại Chu sứt đầu mẻ trán.

Tình huống giờ có một sự cân bằng vi diệu, ai muốn phá vỡ sự cân bằng này đều sẽ không xong với cả giang hồ.

Tô Tín có dã tâm, nhưng xưa nay hắn đều chỉ xé từng miếng thịt từ trên người người khác xuống, trước giờ chưa từng tỏ vẻ muốn độc chiếm giang hồ, vậy trên giang hồ có không ít người hận hắn, nhưng hắn vẫn không bị toàn bộ giang hồ đuổi giết, bởi vì không đáng.

Kết quả hiện tại Đạo môn luôn luôn thanh tịnh vô vi bộc lộ ra dã tâm cực lớn, bọn họ cảnh giác, đồng thời kháng cự theo bản năng.

Chỉ có điều vì danh tiếng Tạo Hóa Đạo Môn ngày xưa và uy thế liên minh Đạo môn hiện tại, ở đây không có nhiều người dám trực tiếp trở mặt với Đạo môn, nhưng Tô Tín tuyệt đối là một người trong số đó.

Triệu Cửu Lăng nhìn Tô Tín trầm giọng nói: “Thế nên hiện tại ngươi có ý gì?”

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Rất đơn giản, ta không phản đối Đạo môn các ngươi liên minh, nhưng thu lại hết những tính toán vô dụng này của ngươi cho ta, nếu không không riêng gì lần này các ngươi không liên minh được, về sau chỉ cần là tông môn mang tên liên minh Đạo môn các ngươi, ta gặp một cái sẽ diệt một cái, ta muốn xem xem, đến cùng trên giang hồ còn ai dám gia nhập liên minh Đạo môn!”

Liên minh Đạo môn muốn lấy Tô Tín ra lập uy, không biết hiện tại Tô Tín cũng muốn lấy liên minh Đạo môn ra lập uy.

Hiếm khi có cơ hội như bây giờ, chuyển đối tượng bị người người đòi đánh từ bản thân Tô Tín sang người khác, sao hắn có thể không lợi dụng triệt để?

Tô Tín lạnh băng nhìn Triệu Cửu Lăng, trầm giọng nói: “Rốt cuộc ngươi có đồng ý điều kiện này không?”

Trên mặt Triệu Cửu Lăng không biểu cảm giận dữ, hắn chỉ thản nhiên nhìn Tô Tín một cái, sau đó thở dài một tiếng nói: “Ngươi cho rằng Đạo môn sẽ cứ thế chịu thua à? Trong tiên vực, Đạo môn chính là thế lực đầu tiên dám phản kháng hoàng tộc Khương thị, cũng chia ra độc lập, thành lập Huyền Thiên Vực đầu tiên. Ba ngàn Đạo môn hạ giới, trải qua bao nhiêu mưa gió đau khổ nhưng vẫn là tông môn chí cường trong võ lâm, Đạo môn ta xưa nay chưa từng cúi đầu, với người khác không, với Tô Tín ngươi cũng không. Đạo môn liên minh vì kế hoạch khôi phục vinh quang Đạo môn thời kỳ thượng cổ xưa kia, không ai có thể phá hoại. Đạo môn không muốn gây nên tranh chấp trong giang hồ, nhưng đáng tiếc tình huống hiện tại thế này, nếu không chiến đấu, sợ là Tô đại nhân ngươi cũng không cam lòng.”

Chương 2421 - Vạn Đạo Sâm La chân chính (2)

Vạn Đạo Sâm La chân chính (2)

Nói nhiều như vậy, cuối cùng cũng vẫn không tránh được một trận chiến, chỉ có điều đối với trận chiến này, bất kể là Triệu Cửu Lăng hay Tô Tín thực tế đều đã đoán được trước khi đấu võ, hiện tại nếu song phương đều không chịu lùi bước, vậy chỉ có thể dùng một trận chiến để giải quyết vấn đề.

Kỳ thực đến trình độ của mấy người Tô Tín bây giờ, chuyện mình đã quyết định sẽ không dễ dàng để người khác thuyết phục, hai bên không uy hiếp được nhau, ai cũng không muốn chịu thua, vậy chỉ có thể đấu võ.

Triệu Cửu Lăng coi trọng Tô Tín, nhưng hắn cho rằng mình có thể thắng.

Thần Kiều đối chiến Thần Kiều, Triệu Cửu Lăng hắn mấy chục năm trước đã đạt đến Thần Kiều, còn Tô Tín thì sao? Chỉ mới mấy ngày mà thôi.

Chân Vũ và tầng lớp từ Chân Vũ trở xuống càng miễn bàn, tập hợp sức mạnh Tam đại Đạo môn trên giang hồ, cộng thêm sức mạnh toàn bộ Huyền Thiên Vực bọn họ, Tô Tín tuyệt đối không phải đối thủ.

Giống như trước đó bản thân Triệu Cửu Lăng phán đoán, Tô Tín có thể từ dân đen quật khởi, đồng thời đạt tới thực lực và địa vị như ngày hôm nay, đối phương tuyệt đối không phải hạng người dễ đối phó.

Nhưng tương tự, sức mạnh của Tô Tín quá nhỏ, trong toàn bộ giang hồ, hắn đã đắc tội với bao nhiêu người? E là ngay cả đám ma đạo cũng có thù oán với hắn, người như vậy nhất định không thể tiến xa trên giang hồ.

Tô Tín không biết trong lòng Triệu Cửu Lăng đã có tự tin chiến thắng, đối với Tô Tín mà nói, trận chiến này nhất định phải đánh.

Trong đó có một phần nguyên nhân vì nhiệm vụ hệ thống, cũng vì Tô Tín muốn bóp chết Đạo môn quật khởi, còn nguyên nhân cuối cùng, đó là Tô Tín muốn dùng Triệu Cửu Lăng để kiểm tra thực lực của mình một phen.

Phần lớn võ giả bình thường sau khi vừa đột phá một cảnh giới đều sẽ chọn bế quan một thời gian để làm quen với cảnh giới

của mình, đồng thời củng cố thực lực của bản thân.

Bình thường, thực lực của bản thân càng mạnh, giai đoạn này cần thời gian càng lâu.

Nhưng cho tới bây giờ, Tô Tín không phải người sẽ hành động theo lẽ thường, hắn không thích bế quan, củng cố cảnh giới gì đó, trực tiếp chiến đấu một trận sẽ giải quyết được tất cả.

Trong tích tắc Triệu Cửu Lăng nói dứt lời, một bên mắt Tô Tín lóe lên tử khí u minh vô tận, một bên còn lại tỏa ra hào quang chói mắt, trong giây lát ánh sáng và bóng tối cùng lúc ngưng tụ trong cơ thể Tô Tín, khiến trong giây phút đó, khí thế trên người Tô Tín giống như Tiên Ma, vô cùng cường đại, cũng cực kỳ lóa mắt.

Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín chém ra, trong nháy mắt kiếm mang đen trắng ầm ầm nổ tung, Thiên Ngoại Phi Tiên và Đoạt Mệnh Thập Nhị Kiếm hoàn toàn dung hợp, kiếm ý vô song và tử vong chi lực tà dị nối liền nhau, uy lực của đường kiếm này đủ khiến thiên địa biến sắc, thậm chí trong nháy mắt kiếm chém ra, giữa không trung có thần ảnh hát vang, ma thần gầm thét, chiêu kiếm này đã đạt đến cảnh giới tự thành thiên địa, một kiếm chính là một vùng lĩnh vực!

Sắc mặt Triệu Cửu Lăng hơi biến đổi, hắn đã từng giao thủ với mấy Thần Kiều trong tiên vực, nhưng ai cũng không thể giống Tô Tín, vừa đạt đến Thần Kiều đã có sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy.

Triệu Cửu Lăng vung tay áo, trong nháy mắt tay áo bào rộng rãi dường như che kín bầu trời, trùm kín một phương hư không, ngay cả kiếm ý mạnh mẽ của Tô Tín cũng bị bao phủ bên trong, tay áo che trời!

Một luồng tử khí mông lung bùng nổ, hệt như biển lớn, tưởng chừng vô biên vô tận, đây là dòng sông nội lực của Triệu Cửu Lăng, cực kỳ hùng vĩ đồ sộ, tựa con sóng lớn, muốn xóa sổ Tiên Ma kiếm khí của Tô Tín.

Nhưng kết quả là một kiếm như tiên như ma kia lại cắt nát tay áo bào rộng lớn của hắn, nhưng giữa vụ nổ của vô số chân khí, Tô Tín bỗng cảm nhận được một nguồn sức mạnh mênh mông

truyền đến, hắn trực tiếp bị đánh bay hơn mười trượng, còn Triệu Cửu Lăng mặc dù không lùi lại, nhưng tay áo bào của hắn đã bị kiếm khí của Tô Tín xoắn loạn, nhìn bề ngoài mặc dù Triệu Cửu Lăng chịu thiệt, nhưng trên thực tế người thực sự bị thiệt khá lớn lại là Tô Tín.

"Chân khí thật mạnh!"

Tô Tín híp mắt lại, tu vi của Triệu Cửu Lăng vô cùng thâm sâu, thậm chí có thể nói là không chê vào đâu được, hiểu sâu tam muội công pháp Đạo gia.

Bình thường, đối phó với kẻ địch này khó giải quyết nhất, đơn thuần áp chế về sức mạnh không dễ dàng bù đắp.

Nhưng đây chỉ là với người khác, trong tay Tô Tín nắm giữ những võ kỹ mạnh mẽ, cộng thêm sức chiến đấu kinh người của bản thân hắn, cũng không phải là không thể bù đắp chênh lệch đơn thuần về sức mạnh.

Triệu Cửu Lăng bước ra một bước, ra tay trước. Phía sau hắn, một Tử Phủ rộng lớn hùng vĩ, có tiên khí vờn quanh hiện lên, đạo uẩn bỗng sinh ra, trấn áp tất cả.

Theo cảm nhận của Tô Tín, dường như vùng thế giới này đã bị Triệu Cửu Lăng nắm giữ, nó đang bài xích Tô Tín, sức mạnh trấn áp ở khắp trên trời dưới đất, không lọt chỗ nào.

Chương 2422 - Vạn Đạo Sâm La chân chính (3)

Vạn Đạo Sâm La chân chính (3)

Ánh sáng mông lung xung quanh người Tô Tín rực sáng, đây là một luồng sức mạnh vô cùng kỳ dị, không giống với bất kỳ thuộc tính nào, nhưng lại khiến người ta có cảm giác bao hàm thiên địa vạn vật.

Tô Tín đấm một quyền, hào quang vạn đạo bỗng chốc tỏa sáng, cú đấm kia nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thay đổi khó lường, giống như ẩn chứa vô số cận chiến sát pháp bên trong.

Đây không phải đấu chiến kim thân đơn thuần, cũng không phải Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, mà là võ đạo do Tô

Tín lấy Vạn Đạo Sâm La làm cơ sở, ngưng tụ tất cả cận chiến sát pháp đến cực hạn.

Trước đây khi ở Chân Vũ cảnh, Tô Tín không phát huy hết uy lực của Vạn Đạo Sâm La, trên thực tế điều có giá trị chân chính trong Vạn Đạo Sâm La không phải Thiên La Hỏa Đạo, cũng không phải Huyền Âm Chi Đạo, mà là một công pháp thần kỳ có thể dung hợp hết thảy võ đạo cùng thuộc tính và khác thuộc tính lại với nhau.

Trước đây Vạn Đạo Sâm La Tô Tín dùng chỉ là do người khác dung hợp hoàn thành, còn hiện tại Tô Tín đang dùng Vạn Đạo Sâm La dung hợp võ đạo của chính hắn!

Thiên địa chính kỳ, âm dương sinh diệt.

Bát tự khẩu quyết của Vạn Đạo Sâm La được Tô Tín triển khai đến cực hạn, một quyền đường đường chính chính, hào quang rực rỡ lay động Tử Phủ, bỗng chốc phát ra tiếng nổ vang kịch liệt, trong nháy mắt trời đất rung động, phảng phất như diệt thế.

Cú đấm này phá vỡ sự trấn áp của Tử Phủ, nhưng sau đó lại có một chưởng ấn to lớn như che trời nghênh đón Tô Tín.

Chưởng ấn chi chít kín mít phù văn đạo ấn, trông vô cùng kỳ dị, thiên địa chi lực đều bị chưởng ấn lôi kéo, đến khi chưởng này hạ xuống, nó khổng lồ như ngọn núi.

Tô Tín phất tay, lạnh giọng quát: “Nứt!”

Trong nháy mắt, hai luồng âm dương chi lực khác biệt ngưng tụ từ giữa hư không, cũng sinh ra từ giữa chưởng ấn, bị nghịch chuyển âm dương chi lực phá hoại, chưởng ấn ầm ầm vỡ vụn!

Nghịch chuyển âm dương chi lực trong Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp trùng hợp phù hợp với nhị tự quyết Âm Dương trong Vạn Đạo Sâm La, Tô Tín dung hòa nó vào Vạn Đạo Sâm La, công pháp được cho là không thể tu luyện bằng con đường bình thường đã được Tô Tín dung hợp hoàn mỹ, do hắn nắm giữ.

Trước kia Địa Phủ và Thiên Đình tập trung nghiên cứu ra Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp, võ giả mạnh nhất

trong hai tổ chức chỉ mới Thần Kiều cảnh, bọn họ nghiên cứu ra công pháp này hoàn toàn là để liều mạng, vậy nên vẫn luôn nghiên cứu giải quyết vấn đề bằng các phương pháp mới, hiện tại bị dung hợp vào Vạn Đạo Sâm La của Tô Tín, nó mới xem như một công pháp bình thường.

Triệu Cửu Lăng khẽ nhướng mày, đúng là không thể coi thường Tô Tín, hắn thật sự mới đạt đến Thần Kiều sao?

Đều là Thần Kiều, ngoại trừ Tô Tín, hắn chưa từng gặp cường giả Thần Kiều cảnh dưới hạ giới, nhưng Thần Kiều ở tiên vực không ai có thực lực cỡ như Tô Tín.

Thấy Tô Tín khó chơi như vậy, nhìn một chốc một lát hai người không thể phân định thắng bại, Trương Bá Đoan bên dưới trực tiếp vung tay, năm cường giả Chân Vũ và một đống đệ tử Đạo môn bao vây người dưới trướng Tô Tín lại.

Đương nhiên phần lớn đệ tử Đạo môn này đều thuộc Tạo Hóa Đạo Môn và Huyền Thiên Vực.

Hai phái này khởi xướng ra liên minh Đạo môn, quyền lực của bọn họ lớn nhất, tất nhiên cũng phải dốc sức nhiều nhất.

Lữ Phá Thiên nuốt một ngụm nước bọt, cười hì hì nói: “Tốt xấu gì Đạo môn các ngươi cũng là người chính đạo, sẽ không làm chuyện ỷ đông hiếp yếu chứ? Như thế không phù hợp đạo nghĩa giang hồ đâu.”

Trương Bá Đoan cười lạnh nói: “Nói đạo nghĩa giang hồ với ngươi làm gì? Năm xưa, Huyết Ma Giáo của ngươi dấy lên bao nhiêu trận mưa tanh gió máu trên giang hồ, có bao nhiêu người vô tội đã mất mạng trong tay Huyết Ma Giáo. Nói đạo nghĩa giang hồ với ngươi, vậy ai nói đạo nghĩa với những người vô tội lúc trước? Hơn nữa bây giờ ngươi còn nương nhờ tên ma đầu Tô Tín, càng phải giết! Đạo môn ta không phải hạng cổ hủ như Thiếu Lâm Tự, giữ lại tính mạng cho ngươi, tự gây phiền phức cho mình. Các vị, mọi người cùng xông lên đi!”

Lữ Phá Thiên nhìn cảnh này, không khỏi thầm mắng một tiếng. Đám tông môn chính đạo này còn vô liêm sỉ hơn cả ma đầu là hắn đây.

Lấy một địch năm, Lữ Phá Thiên không có tự tin. Mặc dù trong thời kỳ đỉnh cao, tu vi của hắn đạt Thần Kiều, nhưng lúc đó hắn chỉ mới đạt đến Thần Kiều, bây giờ bị đánh rơi xuống Chân Vũ, bởi vì có kinh nghiệm lúc Thần Kiều, có lẽ sẽ mạnh hơn võ giả cùng cấp, thậm chí lấy một địch hai, hoặc lấy một địch ba đều được. Nhưng bây giờ lấy một địch năm, Lữ Phá Thiên không biến thái như Tô Tín, không có khả năng bộc phát mạnh mẽ đến vậy.

Năm Chân Vũ ra tay cùng lúc, Lữ Phá Thiên miễn cưỡng đỡ được một chiều, rồi hóa thân thành huyết hải, thoát khỏi vòng vây. Sắc mặt hắn trắng bệch, gào lên với Tô Tín: "Sư đệ! Không phải sư huynh không trượng nghĩa, mẹ kiếp, là đám mũi trâu này quá vô liêm sỉ, ta không cản được!"

Lúc này, không chỉ riêng Lữ Phá Thiên không cản được mà ngay cả thủ hạ Ám Vệ của Tô Tín cùng Huyết Thần Giáo cũng cản không nổi.

Chương 2423 - Chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ

Chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ

Cuối cùng vẫn là do nội tình của bọn họ quá nông cạn. Chỉ đối mặt với một Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ cũng có chút gắng gượng chứ đừng nói chi là liên minh tinh nhuệ của toàn bộ Đạo môn.

Lúc này, từ giữa không trung, bí pháp Đạo môn trong tay Triệu Cửu Lăng đều xuất hiện. Hằng hà sa số, thề phải áp chế Tô Tín đến chết. Chỉ tiếc rằng bạo lực của Tô Tín là cực kỳ kinh người. Gắng gượng dựa vào những vũ kỹ cường đại kia của hắn mà xoay chuyển cho thiếu hụt sức mạnh.

Nhìn Tô Tín, Triệu Cửu Lăng lạnh nhạt nói: "Tô Tín, ngươi còn không chuẩn bị từ bỏ à? Dựa vào sức mạnh hiện tại trên giang hồ, liên minh Đạo môn của ta không ai có thể địch lại. Dù có là ngươi cũng thế thôi."

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: "Triệu Cửu Lăng, ngươi vẫn chưa hiểu rõ tình cảnh hiện tại của liên minh Đạo môn các ngươi à?

Ngươi thật sự cho rằng việc trở thành Chí tôn trên giang hồ là đơn giản thế à?”

Triệu Cửu Lăng vừa muốn nói gì, đã thấy Tô Tín hô lớn về phía Đại Chu bên kia: “Thiết đại nhân, Triệu đại nhân, chẳng lẽ các ngươi còn không tính xuất thủ?”

Tô Tín vừa mới dứt lời đã thấy Thiết Ngạo bước ra một bước. Trong nháy mắt đã xuất hiện bên phía liên minh Đạo môn, đánh một trảo về phía Lục Huyền Phong của Long Hổ Đạo Môn. Thiên bằng cầm long, uy thế vô song!

Triệu Vũ Niên cũng cười lớn, ngự không mà đến, chiến đấu cùng một tên Chân Vũ của Huyền Thiên Vực.

Thiết Chiến, Kha Yển Nguyệt, Lâm Tông Việt, những võ giả Dương Thần cảnh còn lại cũng dẫn theo tinh nhuệ của Đại Chu xông lên cùng chiến thành một đoàn với người của Đạo môn.

Lần này, Đại Chu phái hai tên Chân Vũ đến. Cơ Huyền Viễn trấn thủ ở Thịnh Kinh thành. Tiết Chấn Nhạc phải trấn thủ biên cương. Có thể nói, Thiết Ngạo cùng Triệu Vũ Niên đã mang đến những lực lượng tinh nhuệ mà Đại Chu có thể vận dụng được đến.

Triệu Cửu Lăng thấy cảnh tượng khủng khiếp này. Trong nháy mắt, sắc mặt liền đen đi. Trong mắt hắn vẫn còn mang theo vẻ không dám tin.

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Ngươi có phải rất nghi ngờ vì sao ta và Đại Chu đã trở mặt rồi mà bọn họ còn giúp ta hay không?”

Triệu Cửu Lăng không nói gì, nhưng hắn đúng là có nghi ngờ.

Trước kia, lúc Tô Tín chưa phản lại Đại Chu, Đại Chu chính là chỗ dựa sau lưng cho Tô Tín. Có thể nói, lúc ban đầu Tô Tín quật khởi cũng mượn không ít sức mạnh từ Đại Chu.

Về sau này hắn trở mặt với Đại Chu, Tô Tín lại lộ thân phận Địa Phủ, hắn lại có thêm Địa Phủ, một chỗ dựa không thua kém gì với Đại Chu.

Nhưng bây giờ, Địa Tạng Vương và Diêm La Thiên tử của Địa Phủ đều đã rời đi. Hắn lại cùng Đại Chu kết tử thù. Mối

thù giết một tên Chân Vũ Hoàng tộc Đại Chu, thù hận này với Triệu Cửu Lăng mà nói thì căn bản không cách nào xóa bỏ. Đại Chu thêm dầu vào lửa đã là tốt. Bọn họ sao lại đi giúp Tô Tín cho được?

Tô Tín nhìn Triệu Cửu Lăng, lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Ngươi không thể hiểu nổi mối quan hệ giữa ta và Đại Chu đâu. Cũng thế, ngươi cũng sẽ không biết hành động lần này của Đạo môn các ngươi, có thể cũng đã đụng đến cái vảy ngược của Đại Chu rồi."

Tô Tín quả đúng đã trở mặt với Đại Chu. Điều này người trên giang hồ đều biết. Triệu Cửu Lăng cũng biết. Nhưng cái duy nhất hắn không biết chính là Tô Tín cũng chỉ trở mặt với Đại Chu thôi. Hắn không có trở mặt với những cường giả Đại Chu như Thiết Ngạo, Triệu Vũ Niên.

Điểm này nghe thì có chút mâu thuẫn song lại rất hợp tình hợp lý. Bởi trong suy nghĩ của Triệu Cửu Lăng, Hoàng tộc chính là Đại Chu. Nhưng với Đại Chu bây giờ mà nói thì Đại Chu cũng không phải chỉ của một mình Hoàng tộc họ Cơ.

Trong lịch sử, tất cả Hoàng triều cũng đều là lực lượng Hoàng tộc mạnh nhất. Sau đó, thu nạp thêm những lực lượng khác để bảo vệ bên cạnh.

Như Đại Chu, những thế lực khác mạnh nhất, Hoàng tộc ngược lại biến thành trung hòa ở giữa, cân bằng các phe thế lực trong Hoàng triều. Từ xưa đến nay đoán chừng cũng là như vậy. Triệu Cửu Lăng có hiểu lầm thì thật ra cũng rất bình thường.

Lần này, về việc liên minh Đạo môn, Tô Tín thậm chí cũng chẳng thương lượng với đám người Thiết Ngạo. Bởi vì hắn biết, vào thời khắc mấu chốt, Thiết Ngạo cùng Triệu Vũ Niên nhất định sẽ ra tay.

Đại Chu có thể dễ dàng tha thứ cho một người có thực lực cường đại giang hồ. Dù sao, những năm gần đây, trừ Nhất thế Hoàng triều, chưa từng có một vương triều nào chân chính thống trị giang hồ.

Song Đại Chu không cho phép lực lượng của một phái có thể hiệu lệnh giang hồ, trở thành võ lâm Chí tôn. Nếu như vậy, thiên hạ này rốt cuộc coi Đại Chu làm chủ hay là Đạo môn làm chủ?

Huống chi bây giờ quốc giáo của Đại Chu chính là Mật tông. Nếu như hoàn toàn bị Đạo môn đuổi cùng giết tuyệt, vậy mặt mũi của cả Đại Chu cũng khó coi.

Triệu Cửu Lăng thở dài một cái nói: "Hoàng triều Đại Chu đúng là mạnh mẽ. Song, cũng không cản được liên minh Đạo môn ta đâu!"

Hiện tại, toàn bộ Thiên Nguyên Vô Lượng sơn đều đã đánh thành một đoàn. Những thế lực nhỏ cùng các tiểu tông môn đều đã chạy hết. Còn những thế lực có Chân Vũ cảnh cũng chỉ đứng cạnh xem chừng, không nhúng tay. Bất kể là Hạ giới hay Tiên Vực cũng thế.

Chương 2424 - Chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ (2)

Chắc chắn là thất bại không thể nghi ngờ (2)

Người Tiên Vực bây giờ chủ yếu muốn ổn định nơi ở của họ để cắm rễ xuống giang hồ đã.

Còn những bên giống như Ứng Thiên Qua từ Danh Kiếm Sơn Trang, bọn họ chỉ muốn khư khư giữ mình, tạm thời không can dự vào những chuyện rối rắm như này.

Về phía Thiếu Lâm Tự, bọn họ cũng đang lo âu đầy đầu, không biết lúc này nên đi giúp ai mới đúng.

Bây giờ bên phía Đạo môn dã tâm bừng bừng, đã lộ răng nanh ra rồi. Bọn họ nếu không xuất thủ với Đạo môn thì tương lai cũng sẽ bị Đạo môn thanh toán.

Nhưng vấn đề mấu chốt chính là, nếu như đổi thành người khác, bọn họ cũng chỉ xuất thủ. Song, giờ là Tô Tín đối chiến cùng Đạo môn. Nói Thiếu Lâm Tự bọn họ đi giúp Tô Tín, kẻ vừa mới đả thương nặng nề bọn họ, bất kể là Huyền Minh hay Huyền Khổ cũng không làm được.

Vì lẽ đó, hai người chọn cách làm giống của Tạo Hóa Đạo Môn lúc Tô Tín đánh đến Thiếu Lâm Tự. Ấy chính là tạm thời đứng xa trông lại. Hoặc giả nói là chờ đến khi hai bên cá chết lưới rách thì bọn họ lại đến châm dầu vào lửa.

Sắc mặt Tô Tín quỷ dị, nói: "Đại Chu không ngăn được các ngươi, nhưng nếu lại có thêm một Ma môn thì sao?"

Vừa dứt lời, hai bóng người tràn ngập Ma khí ngút trời đã hạ xuống, ngay lập tức nhào đến phía liên minh Chân Vũ của Đạo môn.

Hai người này chính là "Thiên Tà Ma Tôn" Lữ Trường Khanh của Thiên Ma Cung và "Thiên Huyễn Thần Quân" Bạch Vô Mặc của Huyễn Ma Đạo.

Quan hệ giữa Ma đạo và Tô Tín mặc dù không coi là xấu nhưng cũng chẳng phải là tốt. Vì thế nên lần này, mặc dù Tô Tín không cố ý đi báo cho Đại Chu, song lại phái người truyền tin cho Ma đạo.

Những năm gần đây, Ma đạo vốn đã suy thoái, bị tông môn Chính đạo chèn ép tập thể. Nếu bây giờ liên minh Đạo môn thành lập vậy thì những ngày tháng sau này của Ma đạo bọn họ sẽ càng lúc càng khó ở.

Đừng quên, liên minh Đạo môn cũng là tông môn Chính đạo. Một khi liên minh Đạo môn quyết định ra tay với Ma đạo bọn họ, với thực lực hiện tại của Ma đạo thì căn bản không ngăn được.

Phía dưới năm người đánh năm. Người liên minh Đạo môn không chiếm được chút ưu thế nào, ngược lại bị ép đánh đến mức độ cao nhất.

Trong số năm người Đạo môn, người có thực lực tương đối xuất sắc duy nhất chính là Chung Xử Huyền của Phương Tiên Đạo môn. Thành tựu Nguyên Thần của người này đã đạt đến trình độ cao nhất. Thậm chí nếu như hắn nguyện ý bỏ qua cái phương thức tu luyện cực đoan của hắn đi, đồng tu thể xác cùng Nguyên Thần. Nói không chừng, bây giờ hắn cũng có thể bước đến Thần Kiều cảnh rồi.

Mà trừ Chung Xử Huyền, những người còn lại cũng tương đối bình thường.

Trương Bá Đoan chỉ vừa mới tấn thăng Chân Vũ. Thực lực của Lục Huyền Phong cũng chỉ thuộc hàng trung lưu trong số các Chân Vũ cảnh. Còn lại hai tên Chân Vũ của Huyền Thiên Vực cũng thế, thực lực không thua kém nhiều với Lục Huyền Phong.

Nhìn lại bên Tô Tín, nếu một chọi một đồng cấp, Triệu Vũ Niên tuyệt đối có thể được xếp hàng đầu.

Lữ Phá Thiên thân là Thần Kiều ngày trước. Mặc dù lúc mới vừa bị vây công, hắn tỏ ra có chút kinh sợ. Bây giờ trông thấy viện quân đến, hắn lại thẳng tay đánh bẹp Trương Bá Đoan. Thậm chí, trong vòng mười chiêu, Trương Bá Đoan đã có chút không chịu nổi.

Còn thực lực của Thiết Ngạo lại cường hãn. Ban đầu, trong mảnh vỡ thế giới thành Bạch Đế, Thiết Ngạo cũng đã chứng minh được thực lực của hắn. Trong số các võ giả đồng cấp, hắn chỉ đứng sau Mạnh Kinh Tiên, Diêm La Thiên tử. Thậm chí ban đầu, thực lực của hắn nếu có thể mạnh thêm mấy phần thì có khi Thiết Ngạo cũng có thể theo đám người Mạnh Kinh Tiên bước vào trong mảnh vỡ Tiên Vực.

Ma đạo cũng không kém cạnh. Lữ Trường Khanh thân là Chưởng môn của Thiên Ma Cung, đệ nhất đại phái Ma đạo. Cả người hắn đều là ma công cường đại, vô cùng tinh thuần, cũng thuộc về hàng đầu. Chỉ có công pháp của Bạch Vô Mặc là không thích hợp cho cảnh tượng hỗn chiến này cho lắm. Vì lẽ đó nên trông mới thua kém hơn một chút.

Tuy nhiên bất kể là Đại Chu hay là Ma môn, bọn họ đều không phải đến một mình mà đều dẫn theo tinh anh môn phái cùng đến.

Dưới sự vây công của nhiều người như vậy, liên minh Đạo môn đã có hơi lộ ra xu hướng suy sụp.

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Ta nói rồi. Liên minh Đạo môn các ngươi cơ bản cũng không biết các ngươi đã chọc đến cái gì. Các ngươi có đủ tư cách làm võ lâm Chí tôn à?”

Dã tâm Tô Tín tuy không nhỏ, hơn nữa, sau lưng hắn còn có hệ thống thúc đẩy.

Nhưng dù là thế, bản thân Tô Tín cũng không có lộ ra tâm tư muốn trở thành võ lâm Chí tôn. Hơn nữa, hệ thống cũng không có bày ra nhiệm vụ cấp bậc này. Vì như vậy cơ bản là đang tự tìm đường chết.

Liền lấy sự phân bố của các thế lực hiện tại trên giang hồ mà nói. Bất kể người nào muốn trở thành võ lâm Chí tôn thì đều phải đối đầu với vô số lực cản. Trừ khi có thể giống như Nhân Hoàng năm đó dùng sức mạnh tuyệt đối để nghiền nát đối phương. Bằng không tuyệt đối không thể thành công.

Thực lực của liên minh Đạo môn quả thực rất mạnh. Thậm chí mạnh đến mức bất kể là Tiên Vực hay tất cả thế lực giang hồ hiện tại cũng không cách nào địch nổi.

Chương 2425 - Tam Giới Chi Kiếm, Càn Khôn Đạo Đồ

Tam Giới Chi Kiếm, Càn Khôn Đạo Đồ

Chỉ tiếc, mắt quan sát của Triệu Cửu Lăng quá cao. Hắn đã từng cười nhạo ánh mắt của Trương Bá Đoan quá thiển cận. Tiếc là, mắt quan sát của Triệu Cửu Lăng hắn lại có hơi cao quá mức.

Nếu như bọn họ âm thầm khiêm tốn thành lập liên minh Đạo môn, trước tiên giải quyết từng trở ngại một là Thiếu Lâm Tự, Tô Tín, Ma môn, sau đó từ từ bành trướng thì nói không chừng liên minh Đạo môn của bọn họ thật sự vẫn có thể trở thành võ lâm Chí tôn.

Chỉ đáng tiếc là mưu đồ của Triệu Cửu Lăng quá lớn, cũng quá vội vàng. Vì thế nên lần này, không thể nghi ngờ gì, Triệu Cửu Lăng tất bại!

Chuyện bên dưới Tô Tín không xen vào nữa. Cái bây giờ hắn phải làm chẳng qua là biến Triệu Cửu Lăng thành đá mài dao, hòng rèn luyện võ tự thân thôi.

Thực lực của Triệu Cửu Lăng không mạnh bằng Thích Đạo Huyền. Nhưng bây giờ, làm đá mài dao cho Tô Tín là đủ rồi.

Vào lúc Triệu Cửu Lăng còn chưa kịp phản ứng lại, Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín đã ra khỏi vỏ. Chớp mắt, kiếm mang chiếu sáng thiên cổ, mang theo uy thế vô biên ầm ầm hạ xuống. Kiếm vực giáng xuống. Một kiếm là một thế giới!

Trận chiến này của Tô Tín và Triệu Cửu Lăng, thật ra chỉ có Tô Tín thực sự xem trận chiến này là cuộc chiến võ đạo thuần túy nhất. Suy nghĩ của Triệu Cửu Lăng lại có chút phức tạp. Phần lớn tinh lực của hắn không đặt vào việc đánh một trận cùng Tô Tín mà là đặt vào trên người những người thuộc liên minh Đạo môn bên dưới.

Dĩ nhiên, hắn nghĩ thế nào Tô Tín cũng không xen vào. Dù sao Tô Tín dốc toàn lực đánh một trận. Nếu Triệu Cửu Lăng do mất tập trung mà bị chém chết thì cũng không oán được người khác.

Lúc này, một kiếm này của Tô Tín đã đẩy uy năng Kiếm đạo của hắn đến trình độ cao nhất. Sau khi hắn tấn thăng Thần Kiều cảnh, Tô Tín hầu như đã biến võ đạo hỗn tạp của hắn hợp thành một thể. Hơn nữa, không chỉ đơn thuần là dung hợp mà còn là thăng hoa cực hạn.

Trên thân Tô Tín mang mấy loại công pháp của Đạo môn, Phật gia, Ma đạo, Kiếm đạo. Bấy giờ, một kiếm này Tô Tín chém xuống không chỉ có uy năng Kiếm đạo đỉnh cao, mà càng có thêm một vài vận luật của Phật gia đan xen vào bên trọng.

Trong Kinh Phật có nói, mỗi một đóa hoa là một thế giới, mỗi chiếc lá một bồ đề. Kinh Phật vốn hàm chứa đạo lý võ đạo cực kỳ cao thâm bên trong. Bằng không, Nguyên Không của Thiếu Lâm Tự cũng không thể nghe Kinh Phật mười mấy năm liền đột nhiên hiểu ra, mang cả thực lực Hóa Thần cảnh.

Một kiếm này của Tô Tín bây giờ chính là một thế giới. Thân bị đặt trong mũi nhọn Kiếm đạo, Triệu Cửu Lăng cảm giác được từ trên chín tầng trời có Tiên nhân đang múa kiếm, cũng có cả quỷ mị dưới U Minh đang cầm kiếm múa.

Trong trần gian, lại càng thêm kiếm giả võ đạo dùng tự thân táng kiếm, hóa thành Kiếm mộ. Kiếm khí trùng tiêu trên chống Thiên Đình, dưới đỡ Cửu U.

Đây cũng là kiếm đạo trình độ cao nhất của Tô Tín. Khác với Kiếm đạo đơn thuần nhất của Mạnh Kinh Tiên. Kiếm đạo của Tô Tín là diễn hóa phức tạp đến cực hạn. Nhìn trong Kiếm đạo phức tạp lại hàm chứa đạo lý quy tắc thiên địa. Một kiếm này được Tô Tín xưng là kiếm hóa Tam giới!

Thiên, Địa, Phàm. Tiên, Quỷ, Nhân. Ba loại Kiếm đạo hợp hai thành một. Kiếm hóa Tam giới, trảm thiên tuyệt địa!

Trong mắt Triệu Cửu Lăng lộ ra vẻ nghiêm trọng. Trong số những cường giả Kiếm đạo hắn từng gặp qua, Tô Tín tuyệt có thể được xếp vào hàng đầu.

Kiếm đạo kinh khủng như vậy, xứng đáng bốn chữ xuất thần nhập hóa. Thậm chí, đã có thể nói là tài năng như thần rồi.

Tam Giới Chi Kiếm đã hoàn toàn bao trọn lấy Triệu Cửu Lăng. Chém người, chém thần, càng chém tâm!

Bây giờ, dù cho Triệu Cửu Lăng có nhắm mắt lại, trước mắt hắn cũng có vô số kiếm khí kinh khủng lướt qua. Uy năng đó thậm chí khiến cho hắn nảy sinh cảm giác sợ hãi.

Ánh mắt Triệu Cửu Lăng híp lại một cái. Hắn cho rằng mình đã coi trọng Tô Tín rồi, thế mà không ngờ, hắn vẫn đang đánh giá thấp Tô Tín này.

Thật ra thì cái này cũng không thể hoàn toàn trách Triệu Cửu Lăng được. Bởi tài liệu hắn lấu được đều là sức chiến đấu của Tô Tín khi còn là Chân Vũ.

Dù sao đâu có ai ngờ, thực lực của Tô Tín lại kinh khủng đến vậy. Hơn nữa còn kinh khủng đến mức không chút đạo lý nào. Mới vừa bước vào Thần Kiều mà đã có sức chiến đấu kinh khủng đến thế. Thậm chí có thể khiến cho nhân vật bước chân vào Thần Kiều mấy thập niên rồi như hắn cũng cảm nhận được bị uy hiếp!

Đối mặt với một kiếm do Tô Tín phát huy Kiếm đạo tự thân đến mức cực điểm, Triệu Cửu Lăng cũng không chọn cách

chống đối, tạm lánh mà thẳng thừng đối chọi.

Bất kể hai bên mang thân phận cường giả Thần Kiều cảnh, hay hắn coi như là Minh chủ của liên minh Đạo môn đi chăng nữa, trước mặt Tô Tín, Triệu Cửu Lăng không thể lui.

Trong thoáng chốc này, quanh thân Triệu Cửu Lăng bốc lên vô số sương mù tử khí. Một tòa Tử Phủ Đạo Cung to lớn hiện lên.

Đây cũng là Pháp tướng của Triệu Cửu Lăng. Chỉ có điều, Tử Phủ Đạo Cung này không phải dùng để trấn áp Tô Tín mà là dùng để trấn áp Triệu Cửu Lăng hắn!

Chương 2426 - Tam Giới Chi Kiếm, Càn Khôn Đạo Đồ (2)

Tam Giới Chi Kiếm, Càn Khôn Đạo Đồ (2)

Trong thoáng chốc người Triệu Cửu Lăng hóa Tử Phủ, ngồi xếp bằng giữa không trung. Khí tức trên người hắn trở nên mờ mờ ảo ảo dị thường, đến khi hắn mở mắt, thoáng cái, giống như thể càn khôn thiên địa tất thảy đều liên tục thay đổi trong mắt hắn!

Rất nhanh, Tam Giới Chi Kiếm của Tô Tín đã bắt đầu không ngừng vặn vẹo. Rõ ràng đã vây Triệu Cửu Lăng vào trong kiếm vực, thế nhưng lại không cách nào tiến thêm một bước. Ngược lại còn bị vặn vẹo đến không còn hình dáng. Toàn bộ kiếm vực của Tam Giới Chi Kiếm đều bắt đầu không ngừng vỡ nát!

Lúc này, những Chân Vũ khác đang giao thủ cảm giác được uy thế từ trận chiến bên kia của Tô Tín cùng Triệu Cửu Lăng. Sắc mặt ai nấy ở đây đều không khỏi biến đổi.

Với đám Chân Vũ như Thiết Ngạo, mặc dù bọn họ vẫn biết Tô Tín rất mạnh. Thậm chí, thực lực của bản thân Tô Tín cũng không dùng lẽ thường để suy đoán được. Nhưng bọn họ làm sao cũng không ngờ lúc này Tô Tín mới chỉ vừa vào Thần Kiều mà đã có thực lực cường đại đến thế rồi.

Mà hai tên Chân Vũ của Huyền Thiên Vực lại hoảng sợ trong lòng. Bởi đối mặt với Tô Tín, Triệu Cửu Lăng thế mà cũng thi

triển ra bí pháp chí tôn Càn Khôn Đạo Đồ của nhất mạch Tử Phủ.

Huyền Thiên Vực được tạo thành do mấy chi nhánh của Đạo môn ngày trước liên hiệp chung lại. Vì lẽ đó, hai tên Chân Vũ này cũng không phải là võ giả nhất mạch Tử Phủ, song bọn họ cũng biết được độ kinh khủng môn công pháp này của nhất mạch Tử Phủ.

Càn Khôn Đạo Đồ này cũng không phải là do tổ tiên ngày trước của nhất mạch Tử phủ lưu lại. Gốc gác của nó thậm chí có thể truy ngược lại từ Đạo Tổ. Đó chính là một bức họa do Đạo Tổ lưu lại, được đặt tên là Càn Khôn Đạo Đồ.

Cũng không ai biết ban đầu, Đạo Tổ lưu lại Càn Khôn Đạo Đồ là có mục đích gì. Dù sao thứ này là do Đạo Tổ lưu lại, chắc chắn là đồ tốt. Vì thế nên ban đầu có không ít người trong Đạo môn muốn tìm hiểu xem trong này có thứ gì tốt. Kết quả, những người ban đầu xem Đạo Đồ này phần lớn đều phát điên. Đặc biệt là những người có thực lực không đủ.

Một vài người có thực lực mạnh hơn chút cảm nhận được điều không đúng còn có thể kịp thời thoái lui. Còn những người thực lực không đủ thậm chí còn chẳng có cơ hội thoái lui.

Nhiều năm qua như vậy, chỉ có một tên Chân Vũ trong nhất mạch Tử Phủ tìm hiểu ra được cách dùng Càn Khôn Đạo Đồ. Hơn nữa còn tiếp tục truyền thừa. Nhưng vấn đề là mỗi một võ giả muốn tu luyện Càn Khôn Đạo Đồ này đều phải tự mình đi lĩnh ngộ Càn Khôn Đạo Đồ mới được. Tuy nhiên, coi như là biết cách dùng, song người có thể thành công lĩnh ngộ được Càn Khôn Đạo Đồ cũng chỉ có một số ít.

Triệu Cửu Lăng là một trong số ít những người kinh tài tuyệt diễm thuộc nhất mạch Tử Phủ thành công lĩnh ngộ được Càn Khôn Đạo Đồ, khi sử dụng nó cũng sẽ có một ít ảnh hưởng. Thậm chí đến bản thân người dùng cũng sẽ không tự chủ được mà đắm chìm vào bên trong.

Vì lẽ đó, đa phần chỉ cần không đến thời khắc sinh tử mấu chốt, Triệu Cửu Lăng tuyệt đối sẽ không vận dụng môn bí pháp này.

Bọn họ cũng không ngờ, một người mới tấn thăng Thần Kiều như Tô Tín, trong vòng có mấy chiêu đã bức Triệu Cửu Lăng phải dùng đến Càn Khôn Đạo Đồ. Đây cũng không thể chỉ nói đơn giản là kinh diễm được.

Lúc này, bên phía Tô Tín và Triệu Cửu Lăng, trong mắt Triệu Cửu Lăng càn khôn liên tục thay đổi, rốt cuộc cũng xoắn phá Tam Giới Chi Kiếm của Tô Tín. Có điều, bản thân hắn sắc mặt cũng tái nhợt. Cảnh tượng càn khôn liên tục thay đổi trong mắt mãi lâu sau mới dừng lại. Hiển nhiên, cho dù tới tận bây giờ, hắn cũng không cách nào hoàn toàn kiểm soát được môn bí pháp này.

Hắn dùng Pháp tướng Tử Phủ Đạo Cung không phải vì muốn trấn áp Tô Tín, mà là trấn áp chín bản thân hắn. Chính xác mà nói là đang trấn áp tác dụng phụ của Càn Khôn Đạo Đồ.

Mà lúc này, Tô Tín, kẻ có Tam Giới Chi Kiếm mới vừa bị Triệu Cửu Lăng đánh nát kia, sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

Một kiếm này cũng gần như là hắn phát huy Kiếm đạo Thần Kiều cảnh đến mức tận cùng. Cái này với bản thân hắn dĩ nhiên sẽ có một chút phản phệ.

Thấy một kiếm chí cường của mình bị Triệu Cửu Lăng dễ dàng phá bỏ như vậy. Khi nãy đúng là dọa cho Tô Tín giật mình.

Phải biết, uy năng của một kiếm này ngay cả Tô Tín cũng thấy chấn động. Thậm chí, chỉ bằng vào một kiếm này, Tô Tín cũng có dũng khí đi đối đầu với Lý Bá Dương. Thế mà lại bị Triệu Cửu Lăng tiêu diệt một cách dễ dàng đến thế. Chẳng lẽ thực lực của Triệu Cửu Lăng thực sự đã cao hơn Lý Bá Dương một đoạn lớn hay sao?

Có điều, chờ đến khi Tô Tín cảm nhận được trạng thái của Lý Bá Dương, hắn lại phá ra cười.

“Triệu Cửu Lăng. Một chiêu này đến cả bản thân ngươi cũng chưa hoàn toàn nắm trong tay, thế mà cũng dám lấy ra để mất mặt xấu hổ thế kia. Dùng nó một thời gian dài. E là đến bản thân mình cũng sẽ bị nó chơi chết đấy!”

Triệu Cửu Lăng mở mắt ra, dửng dưng nói: “Bất kể có hoàn toàn kiểm soát được hay không, chỉ cần hữu dụng là được. Nói không chừng, ngươi sẽ là Thần Kiều đầu tiên chết dưới Càn Khôn Đạo Đồ của ta đấy!”

Dứt lời, Càn Khôn Đạo Đồ trong mắt Triệu Cửu Lăng lại bắt đầu chuyển động. Cùng lúc đó, trong miệng Triệu Cửu Lăng niệm Cửu Tự Chân Ngôn của Đạo môn. Thoáng cái, thiên địa biến sắc, phong lôi dũng động!

Lâm! Binh! Đấu! Giả! Đều! Trận! Liệt! Tiền! Hành!

Chương 2427 - Trời sập

Trời sập

Cửu Tự Chân Ngôn vừa niệm ra, mỗi một chữ phát ra, Tô Tín đều cảm giác được uy áp đạo uẩn xung quanh mạnh thêm một phần. Cho đến khi Cửu Tự Chân Ngôn đều xuất hiện, quanh thân Tô Tín đều cảm giác được giống như đang bị bao trùm bởi một ngọn núi lớn. Áp lực nặng nề thậm chí khi quanh thân Tô Tín cũng phát ra từng tiếng xương cốt vặn vẹo vang lên giòn giã.

Tô Tín muốn tránh, nhưng hắn lại phát hiện sức mạnh này căn bản không cách nào xông phá được. Bởi đây cũng không phải là sức mạnh của Triệu Cửu Lăng, mà đó là áp chế của Cửu Tự Chân Ngôn kéo theo thiên địa lực tạo thành.

Có thể nói, đây là một loại trấn áp dùng thiên địa lực. Tô Tín căn bản không cách nào phòng ngự. Hắn cũng không có cách nào tránh thoát. Cái hắn có thể làm chính là hoặc đối địch với vùng thế giới này, hoặc đánh nát vùng thế giới này!

Nhưng mà vào lúc này, một thanh trường kiếm bỗng xuất hiện trong tay Triệu Cửu Lăng.

Thanh trường kiếm này thân đen nhánh. Phía trên có khắc đường vân bé màu vàng. Thoạt tưởng là phù văn, nhưng hình như cũng không giống.

Song, lúc này, trường kiếm vừa ra lại phát ra một tiếng ngân dài. Trong lúc nhất thời, thiên địa xung quanh đều giống như bị quét sạch đến không còn một mống. Bất kỳ khí tức hỗn tạp

nào cũng đều bị chém đứt trước kiếm khí này, chỉ để lại một mảnh đạo uẩn thuần túy nhất.

Phía dưới, Lữ Trường Khanh cùng Bạch Vô Mặc đang đánh giết bỗng dưng biến sắc. Bởi bọn họ có thể cảm giác được, uy hiếp từ thanh trường kiếm này với bọn họ là rất lớn. Đây chắc chắn là một thanh thần binh. Hơn nữa còn là thần binh dùng đặc biệt dùng để nhắm vào Ma môn bọn họ!

Nhìn Tô Tín, Triệu Cửu Lăng lạnh nhạt nói: "Thanh kiếm này được đặt tên là Tru Ma. Chính là thần binh mà một vị tiền bối Đạo môn ta đã dùng thân đúc ra.

Tô Tín, ngươi tu luyện ma công, giết không ít người trên giang hồ. E rằng chính ngươi cũng không biết oán khí trên người ngươi tích tụ nặng đến nhường nào. Dưới Tru Ma Kiếm, ngươi trốn cũng không thoát đâu!"

Dứt lời, Triệu Cửu Lăng vung tay một cái. Tinh huyết chảy dài trên ngón trỏ của hắn, khí huyết lực nồng nặc sôi trào.

Song Triệu Cửu Lăng lại như không có phát hiện ra. Hắn nhẹ nhàng vạch ngón trỏ trên thân kiếm. Chớp mắt, thân kiếm màu đen bị dính khí huyết lực, liền nhất thời ngân lên một tiếng kinh thiên động địa!

Tru Ma Kiếm được coi là thần binh mà Hoàng Thiên Vực nắm giữ, tuy nhiên Triệu Cửu Lăng cũng ít khi dùng đến nó.

Một trong những nguyên nhân là vì Triệu Cửu Lăng không giỏi kiếm đạo. Mặc dù có thần bình bổ trợ, nhưng cũng không mạnh hơn so với lúc hắn dùng bí pháp Đạo môn là bao nhiêu. Dẫu sao hắn cũng không phải là Kiếm tu.

Còn một nguyên nhân khác chính là do thanh thần binh này được đúc thành từ tính mạng của tiền bối Đạo môn. Mặc dù hiệu quả tru ma trấn tà rất kinh diễm. Nhưng mỗi lần vận dụng đều phải dùng khí huyết lực để kích hoạt. Tuy tiêu hao không lớn, nhưng Triệu Cửu Lăng vẫn không muốn thường xuyên sử dụng nó.

Bây giờ, đánh với Tô Tín, thanh Tru Ma Kiếm này vừa hay có thể phát huy ra được uy năng tột cùng.

Một kiếm này chém xuống, căn bản chưa nói tới kiếm pháp gì. Chẳng qua chỉ là một kiếm đơn giản, trong nháy mắt kiếm trấn tà giết ma ầm ầm bạo nổ. Trong thoáng chốc này, Tô Tín thậm chí cảm giác được tinh huyết trong cơ thể mình đều đang sôi trào. Hệt như muốn bốc hơi dưới ánh sáng Kiếm đạo kia vậy!

Trong mắt Tô Tín lộ ra vẻ nghiêm trọng. Nói thật, đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy thần binh cực đoan như vậy. Cũng không biết rốt cuộc là đầu óc của ai có vấn đề nên mới chế biến ra được thứ này.

Tru Ma Kiếm này cực kỳ khắc chế năng lực của các võ giả tu luyện công pháp tà đạo. Thậm chí, có thể phát huy được uy năng đến gấp mấy lần. Song, với những võ giả tu luyện những công pháp khác thì nó cũng tương đương với cấp bậc thiên binh, thực lực tầm thường.

Chỉ có điều, bây giờ khắc chế của thứ này với Tô Tín lại vô cùng lớn. Dẫu sao, trên người Tô Tín cũng có không ít các môn công pháp tà môn. Đối diện với Tru Ma Kiếm, lúc này, Tô Tín giống như là ma đầu bị trấn áp, chịu áp lực cực lớn.

Hai tay Tô Tín kết ấn. Trong nháy mắt, quanh thân hắn có vô số kiếm khí Huyền Âm hiện lên. Không phải công kích mà là tạo thành phòng ngự Huyền Âm Kiếm Giáp ở trước người Tô Tín.

Mà cùng lúc đó, sau lưng Tô Tín, một Thần ảnh màu vàng bước ra từ sau lưng Tô Tín. Đây là Nguyên Thần của Tô Tín. Lúc này, nó đã ngưng tụ thành Nguyên Thần thực thể!

Nguyên Thần xuất khiếu. Lúc này, Tô Tín đã hoàn toàn bỏ qua thân xác. Trực tiếp dùng Nguyên Thần lực để xông về phía Triệu Cửu Lăng. Không còn lực trói buộc từ Càn Khôn Đạo Đồ, bí pháp Nguyên Thần thuần túy cũng không còn bị Tru Ma Kiếm kia áp chế. Vô số Nguyên Thần liệt diễm thiêu đốt. Nguyên Thần Tô Tín tay nắm ấn quyết, trong giây lát đó, Triệu Cửu Lăng cảm giác được một sức uy hiếp cực lớn. Hệt như thể Nguyên Thần của hắn như đang bị Nguyên Thần của Tô Tín kéo ra!

Tô Tín cũng từng tu luyện không ít bí pháp Nguyên Thần. Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần đại pháp hẳn coi như là bí pháp Nguyên Thần chính thống nhất. Chủ tu tinh thần lực, sau đó ảo ảnh hỗ trợ công kích. Con đường của Huyễn Ma Đạo chính là như vậy.

Chương 2428 - Trời sập (2)

Trời sập (2)

Mà sau khi Tô Tín tu luyện bí pháp Nguyên Thần của thổ dân Tiên Vực, còn có Kích Thần Kiếp của Thánh Tâm Tứ Quyết cũng được coi là nằm trong Nguyên Thần bí pháp. Thậm chí, đến ngay cả một đạo trong Vạn Đạo Sâm La cũng có liên quan đến Nguyên Thần.

Sau khi tấn thăng đến Thần Kiều, Tô Tín đã dung hợp những bí pháp Nguyên Thần, đi ra con đường của mình. Không phải ảo thuật, cũng không phải chỉ đơn thuần là công kích Nguyên Thần mà là Nguyên Thần hiển hóa, dùng phương thức trực tiếp nhất để đối đầu.

Song, bí pháp Nguyên Thần của Tô Tín không giống với Chung Xử Huyền. Chung Xử Huyền xem Nguyên Thần là thân xác, cứ vậy tu luyện, dùng Nguyên Thần lực câu thông thiên địa lực. Nói tóm lại, phương thức công kích so với Chân Vũ bình thường cũng không có gì khác biệt. Chỉ có điều vì đối phương chính là thân thể Nguyên Thần thuần chính nhất, cho nên, thiên địa lực có thể được mượn dùng cũng cường đại hơn.

Nhưng bí pháp Nguyên Thần của Tô Tín còn kéo của Nguyền Thần của Triệu Cửu Lăng ra ngoài. Nguyên Thần lực của hai bên ngay lập tức đụng vào nhau. Đơn giản, trực tiếp nhưng lại vô cùng tàn nhẫn. Thậm chí có thể nói đây chính là cách làm lấy thương đổi thương.

Lúc này, Tru Ma Kiếm của Triệu Cửu Lăng đã hạ xuống. Cho dù Tô Tín có bày Huyền Âm Kiếm Giáp trước thời hạn cũng không ngăn được.

Nhưng lúc này, Tô Tín dùng bí pháp Nguyên Thần nắm kéo Nguyên Thần của Triệu Cửu Lăng. Muốn đối đầu bằng sức mạnh Nguyên Thần với hắn. Đối với người không tu luyện bí

pháp Nguyên Thần như Triệu Cửu Lăng mà nói, hắn không địch lại được với Tô Tín về mặt Nguyên Thần.

Cho nên bây giờ cục diện song phương căn bản là lấy thương đổi thương, kết cục lưỡng bại câu thương, phải xem ai là người lui đi để phòng ngự trước.

Chỉ có điều, cái nằm ngoài dự đoán của mọi người chính là dưới tình huống này, bất kể là Tô Tín hay Triệu Cửu Lăng, ánh mắt bọn họ đều vô cùng kiên định. Ai cũng không chọn cách phòng ngự mà là trực tiếp ngang ngạnh đối đầu với đối phương!

Nguyên Thần của Tô Tín hai tay kết ấn. Sức lôi kéo cường đại đã cứng rắn kéo Nguyên Thần của Triệu Cửu Lăng ra. Nguyên Thần liệt diễm không ngừng thiêu đốt, thương mình hại người, nhưng Nguyên Thần lực của Triệu Cửu Lăng còn xa mới bằng được Tô Tín. Chính vì thế hắn cũng là người bị thương nặng nhất.

Sắc mặt Triệu Cửu Lăng tái nhợt. Thậm chí còn đau đớn hừ một tiếng. Song, quỹ tích của Tru Ma Kiếm lại không chút nào biến hóa, trực tiếp đâm thẳng vào ngực Tô Tín!

Trong nháy mắt, chân khí cuồng bạo nổ tung. Huyền Âm Kiếm Giáp trước người Tô Tín gần như đang vỡ vụn từng tấc từng tấc một cách nhanh chóng. Mặc dù không bị kiếm này đâm xuyên ngực, song Tô Tín cũng bị kiếm này đánh bay ra ngoài.

Nguyên Thần tách ra. Trong nháy mắt, Nguyên Thần của Tô Tín trở vào trong cơ thể. Tuy nhiên lúc này, Tô Tín không khống chế được mà nôn ra một ngụm máu tươi. Thậm chí, thân thể mà hắn đã rèn đúc đến mức có thể so được với thần binh cũng đã xuất hiện từng vết rách nhỏ!

Bản thân Tru Ma Kiếm thực ra không hề sắc bén. Cái thực sự cường đại chính là sức mạnh trấn áp tà sùng ma công của nó. Một thân tu vi của Tô Tín đều đã hợp thành một thể, dĩ nhiên cũng là đối tượng bị trấn áp. Một kích này trực tiếp đánh cho Tô Tín bị trọng thương. Nếu như không có phòng ngự từ

Huyền Âm Kiếm Giáp thì e là nó cũng đánh nát thân xác Tô Tín rồi.

Mà lúc này, bên phía Triệu Cửu Lăng cũng không dễ chịu. Thương thế mà hắn chịu cũng không nhẹ hơn Tô Tín.

Mặc dù nhìn bề ngoài, sắc mặt của Triệu Cửu Lăng chẳng qua là có chút tái nhợt. Nhưng thự tế, Nguyên Thần của hắn đã bị Tô Tín đánh cho bị thương nặng. Bây giờ, giữ trạng thái ngự không phi hành, thân hình cũng có chút lắc lư.

Triệu Cửu Lăng nhìn Tô Tín, ánh mắt âm trầm. Từ khi hắn tấn thăng Thần Kiều đến bây giờ đã mấy thập niên, nhưng tới giờ cũng chưa từng bị thương nghiêm trọng đến như vậy.

Ngày trước ở trong Tiên Vực, mặc dù giữa các vực cũng có tranh chấp, nhưng Thần Kiều cảnh dù ở Tiên Vực thì cũng là nhân vật đứng ở đỉnh cao, vì lẽ đó bọn họ dĩ nhiên sẽ khống chế được tranh chấp. Phần lớn mọi người cũng sẽ chọn đến điểm đó là dừng. Bây giờ Tô Tín đánh đến mức sống chết thế này, cảnh tượng này nhiều năm rồi Triệu Cửu Lăng vẫn là lần đầu tiên gặp.

Mà lúc này, không chỉ riêng bên phía Tô Tín và Triệu Cửu Lăng đánh đến hăng say. Phía dưới cũng đang không ngừng chém giết.

Bên phía Chân Vũ Cảnh trực tiếp áp chế. Mà võ giả thủ hạ Tô Tín cùng với Đại Chu và võ giả Ma môn cũng đang tàn sát người của liên minh Đạo môn.

Không sai, chính là tàn sát.

Mặc dù Chân Vũ cảnh bị áp chế nhưng dầu gì vẫn có thể miễn cưởng cản được. Song, bên phía Dương Thần cảnh bọn họ căn bản không ngăn được.

Công pháp của Lý Phôi dưới trường hợp này không khác gì như cá gặp nước. Trong số các võ giả đồng cấp, người có thể đỡ được ba kiếm của hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mà bên phía Đại Chu, bất kể là Lâm Tông Việt hay Kha Yển Nguyệt, thực lực của bọn họ cũng đều đã đứng ở đỉnh cao Dương Thần cảnh. Thậm chí cũng đã chạm đến ngưỡng cửa

Chân Vũ cảnh. Trong số các võ giả đồng cấp bọn họ ít có địch thủ.

Chương 2429 - Tiên Vực vỡ nát

Tiên Vực vỡ nát

Bên phía Ma đạo mặc dù có ít người đến, nhưng Điện chủ Chiến Ma Điện của Thiên Ma Cung, "Xích Nguyệt Ma Thần" Diệp Trường Ca tay cầm thần binh Ma Long Đoạt Tâm Đao của Đại Thiên Ma Tôn đến, trong số các Dương Thần cảnh, nào có ai đỡ được một đòn của thần binh? Võ giả đụng phải Diệp Trường Ca hầu như đều bị giết trong nháy mắt.

Nếu cứ tiếp tục đánh như thế, không bao lâu, người liên minh Đạo môn ở đây có khi sẽ bị tàn sát đến chẳng còn một mống!

Vừa nhìn thấy cảnh này, Phương Tiên Đạo Môn là bên đầu tiên không cố nổi. Chung Xử Huyền không nói hai lời, ngay lập tức dẫn người mình đi.

Phương Tiên Đạo Môn vốn đã ở hàng chiếu trên ở hải ngoại. Gia nhập liên minh Đạo môn chẳng qua là thêu hoa lên gấm. Thậm chí nếu không vì có mặt của Tạo Hóa Đạo Môn, hắn căn bản cũng sẽ không thèm để ý đến người Huyền Thiên Vực.

Kết quả bây giờ, chỗ tốt của cái liên minh này chưa thấy đâu mà đã tổn thất nhiều đệ tử như vậy. Phương Tiên Đạo Môn dĩ nhiên không muốn.

Mà trông thấy Chung Xử Huyền thoái lui, Lục Huyền Phong cũng nói với Trương Bá Đoan: "Trương Chưởng giáo, Long Hổ Đạo Môn ta cũng không gánh nổi. Tại hạ không muốn vì tại hạ mà Long Hổ Đạo Môn bị tiêu diệt. Ta không muốn trở thành tội nhân của tông môn!"

Dứt lời, Lục Huyền Phong cũng dẫn người của Long Hổ Đạo Môn rời đi. Thấy cảnh này, Trương Bá Đoan đơn giản là tức muốn hộc máu.

Điểm không đáng tin của liên minh chính là thế này. Lúc diều gặp gió thì không có gì để nói. Có điều, một khi gặp phải nghịch cảnh, ắt sẽ có người mang tâm tư riêng trong liên minh. Liên minh cũng rất dễ dàng bị sụp đổ.

Mà lúc này, bên phía Tô Tín cùng Triệu Cửu Lăng, mặc dù chiến cục phía dưới đã sáng tỏ nhưng bọn họ vẫn đang chuẩn bị ra tay.

Triệu Cửu Lăng biết liên minh Đạo môn đã thua. Chung Xử Huyền cùng Lục Huyền Phong đã chạy trốn. Sau này, dù thực lực của Huyền Thiên Vực bọn họ và Tạo Hóa Đạo Môn có trở nên mạnh hơn nữa, bọn họ cũng sẽ không gia nhập vào liên minh Đạo môn nữa.

Dẫu sao, bọn họ đều là người đứng đầu các đại phái giang hồ. Tất cả đều là người cần thể diện. Bọn họ không thể làm được như Lữ Phá Thiên, kiểu người mới nhìn thấy thực lực của đối phương quá mức mạnh mẽ mà kinh sợ. Song lúc thấy viện quân đến lại xông lên, trở thành người vô cùng thần dũng.

Có điều mặc dù bây giờ liên minh Đạo môn đã thua, nhưng Triệu Cửu Lăng hắn vẫn chưa thua!

Trận chiến này giữa hắn và Tô Tín kiểu gì cũng phải có một kết quả.

Nhưng ngay lúc Tô Tín cùng Triệu Cửu Lăng đang chuẩn bị tiếp tục phân cao thấp, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một trận dị động.

Trong nháy mắt, phong vân biến sắc, lôi đình gầm thét. Mọi người có thể mơ hồ nhìn ra, từ rất xa trên bầu trời hình như có thứ gì đó đang sụp đổ. Không gian bị xé, thi thoảng còn có mấy thứ như đá vụn ầm ầm rơi xuống từ giữa khe nứt không gian. Uy thế kia thậm chí đến cả võ giả Tiên Thiên cũng không gánh nổi.

Hơn nữa, từ trong không gian vết nứt kia, cái rớt ra cũng không chỉ là mấy thứ đá vụn. Thậm chí, còn có cả thi thể người. Chỉ có điều đều là phần còn lại của chân tay đã bị cụt.

Quan trọng nhất chính là, cảnh tượng kinh khủng này không chỉ xuất hiện ở chỗ bọn họ, mà kéo dài đến mấy trăm dặm. Thậm chí ở Kim Trướng Hãn Quốc, Tây Bắc Đạo của Tô Tín, các nơi đều xuất hiện cảnh tượng này. Dĩ nhiên, bấy giờ bọn họ còn không biết điều này. Nhưng ít nhất, địa vực mấy trăm

dặm xung quanh Thiên Nguyên Vô Lượng sơn đều bị bao phủ trong cảnh tượng hệt như diệt thế này.

Triệu Cửu Lăng nhìn vào không trung, trong mắt mang vẻ kinh hãi nồng đượm và vẻ không thể tin nổi, lẩm bẩm nói: "Trời sập!"

Tình huống xảy ra bất ngờ khiến cả một Thiên Nguyên Vô Lượng Sơn vốn còn đang đánh đến hăng say phải dừng lại toàn bộ.

Một đám võ giả trên giang hồ cũng mang vẻ hoang mang. Chỉ có những những võ giả Tiên Vực ai nấy đều mang vẻ kinh hoàng cùng với biểu cảm sợ hãi. Hệt như là biết một ít chuyện gì.

Vực chủ Hàn Thiên Vực trước đây, lão tổ của Thượng Quan thị, Thượng Quan Linh nhìn thấy cảnh tượng này, đỉnh đầu lấm tấm đầy mồ hôi lạnh. Khó mà tưởng tượng nổi rốt cuộc là chuyện gì mà lại có thể dọa cho một vị Chân Vũ cảnh thành bộ dạng như vậy.

Thượng Quan Linh nhìn trời, lẩm bẩm nói: "Trời sập thật rồi! Tổ tông che chở để Thượng Quan thị ta sớm chuẩn bị xong trận pháp phá giới. Nếu không, Hàn Thiên Vực, nhất mạch Thượng Quan thị sẽ bị diệt sạch!"

Ứng Thiên Qua của Danh Kiếm Sơn Trang đang đứng cạnh hắn, cau mày nói: "Thượng Quan huynh, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cảnh tượng này có liên quan đến Tiên Vực à?"

Mọi người ở đây cũng chuyển sự chú ý về phía Thượng Quan Linh. Điều này nhất thời khiến Thượng Quan Linh khôi phục lại tinh thần từ trong trầm tư. Hắn nghe hỏi vậy, không kiềm được lộ ra vẻ may mắn, nói: "Đúng là có liên quan đến Tiên Vực. Các ngươi hẳn biết, thế giới Tiên Vực đang dần dần sụp đổ. Cảnh tượng khi nãy chính là hình dạng lúc Tiên Vực sụp đổ.

Tuy nhiên lần này không biết Tiên Vực bị gì mà lại sụp đổ nhanh đến thế. Phải biết rằng trước kia chẳng qua cũng chỉ là từng bước từng bước xâm chiếm mà thôi. Bây giờ lại biến thành sụp đổ từng mảnh, từng mảnh rồi.

Các ngươi cũng đều thấy được. Trước đây Tiên Vực sụp đổ cũng căn bản không có ảnh hưởng gì đến Hạ giới. Nhưng bây giờ, Tiên Vực sụp đổ rất nghiêm trọng. Đến cả hai thế giới cách không xa cũng phải chịu ảnh hưởng. Thế giới sụp đổ kia thậm chí còn xuyên thủng cả không gian. Từ đó mới khiến cho mảnh vụn của Tiên Vực cùng thi thể của những kẻ vô tội rơi xuống Hạ giới.

Hàn Thiên Vực ta ở gần nhất với nơi sụp đổ. Lần này, Tiên Vực sụp đổ quy mô lớn thế, trong này nhất định có một phần của Hàn Thiên Vực ta. Cũng may, Hàn Thiên Vực ta đã chuẩn bị kỹ càng từ sớm. Bằng không, bây giờ Thượng Quan thị nhất mạch Hàn Thiên Vực sẽ bị diệt tộc hoàn toàn rồi!”

Nói đến đây, Thượng Quan Linh vẫn mang vẻ mặt nghĩ đến mà sợ như trước.

Chương 2430 - Tiên Vực vỡ nát (2)

Tiên Vực vỡ nát (2)

Dưới uy năng cấp bậc diệt thế như này, đừng nói đến việc hắn chỉ là một Chân Vũ, cho dù để cho cường giả Thần Kiều cảnh đến cũng vô dụng, vẫn sẽ bị luồng sức mạnh đó giết chết trong nháy mắt.

Nếu không phải tổ tiên Thượng Quan thị đều để lại lời căn dặn. Nói bọn họ phải nghĩ cách nghiên cứu trận pháp phá giới, dẫn tộc nhân Thượng Quan thị thoát khỏi Hàn Thiên Vực thì nói không chừng, bây giờ bọn họ còn đang lởn vởn trong Hàn Thiên Vực, cứ vậy mà chờ bị diệt.

Nhưng vào lúc này, Thượng Quan Linh lại khó hiểu nói: “Có điều, cho dù như vậy cũng có chút không đúng. Theo những đại sư tinh thông thiên cơ diễn toán trong Tiên Vực suy tính, đáng lẽ chưa đến hơn ngàn năm thì Tiên Vực hẳn cũng sẽ không xuất hiện thay đổi lớn như vậy mới đúng? Bây giờ vì sao lại đột ngột xảy ra chuyện này thế này?”

Tô Tín ở một bên yên lặng không nói gì. Trên thực tế, hắn đã từng thấy qua cảnh này. Ngày trước lúc tiến vào trong Cửu Trọng Kiếm Các, Tô Tín đã từng thấy cảnh tượng lúc Nhân

Hoàng phi thăng trong các bức bích họa tại Cửu Trọng Kiếm Các.

Khi đó, có vô số mảnh vụn và cả thi thể cùng rơi xuống, chỉ có điều, đó là bên phía Nhân Hoàng.

Bây giờ nhìn lại, có phải năm đó Nhân Hoàng chém phá hư không, bước vào Tiên Vực cũng từng đụng phải cảnh tượng như thế này hay không?

Thượng Quan Linh thở dài một cái, nói: "Chư vị, Tiên Vực xem ra không có cách nào ở lại rồi. Khoảng thời gian sau này, tất cả võ giả Tiên Vực cũng sẽ mau chóng hạ giới. Chư vị phải chuẩn bị kĩ lưỡng mới được."

Lúc này, thân phận của Thượng Quan Linh có chút khó xử. Không phải là người Tiên Vực, cũng không phải là người Hạ giới. Vì lẽ đó, hắn cũng chỉ có thể dùng lập trường của người đứng giữa, nhắc nhở mọi người ở đây một chút.

Nói xong, Thượng Quan Linh liền ngay lập tức dẫn người rời đi.

Những người khác sắc mặt cũng có chút nghiêm trọng. Chuyện xảy ra đột ngột như vậy, người Tiên Vực chắc chắn sẽ dùng hết tốc độ để di chuyển xuống Hạ giới.

Bấy giờ, ở Tiên Vực còn một bộ phận người không hạ giới chẳng qua là vì họ còn một số băn khoăn. Ví như, không hiểu rõ tình hình ở Hạ giới. Hoặc có một vài thứ bị cố định, không thể dời xuống Hạ giới được, vì thế nên cũng đang nghĩ cách.

Song, chuyện xảy ra đột ngột như lúc này, toàn bộ Tiên Vực giống như một quả bom hẹn giờ, không biết lúc nào sẽ phát nổ. Lúc này còn lo gì chuyện cái nào có thể mang đi được hay không nữa.

Tất cả đều hạ giới trước rồi tính.

Đại hội liên minh Đạo môn vì một trận bất ngờ mà phải dừng giữa đường. Có điều lần này, tổn thất của Đạo môn cũng thê thảm. Triệu Cửu Lăng trọng thương. Trương Bá Đoan thiếu chút nữa bị Lữ Phá Thiên giết. Lá bài tẩy của Tạo Hóa Đạo Môn có nhiều, vì thế nên mới giữ được mạng.

Song, những người dưới Dương Thần ở cả hai bên Huyền Thiên Vực cùng Tạo Hóa Đạo Môn cũng bị tổn thất không ít. Thậm chí cũng đã đến mức độ khiến họ bị tổn thương nguyên khí. Người của hai phái này cũng chỉ đành chịu.

Dù sao lần này, kế hoạch của Đạo môn cũng coi như công cốc. Tô Tín hay Thiếu Lâm Tự cũng chẳng còn tâm trạng mà thêm dầu vào lửa, bởi Đại Chu và Ma môn đều đã rút.

Lúc này, cảnh tượng như tận thế kia cũng đã biến mất. Chỉ có điều, có trời mới biết cảnh tượng kinh khủng kia bao phủ một diện tích lớn nhường nào. Tông môn của bọn họ có chịu thương tổn gì dưới cảnh tượng diệt thế này hay không?

Bọn họ vừa đi, trừ khi Tô Tín cùng Thiếu Lâm Tự bắt tay với nhau, nếu không cũng chẳng ai làm gì được người Đạo môn. Tuy nhiên, hai bên không cách nào bắt tay với nhau được. Vì lẽ đó, chẳng qua chỉ liếc mắt nhìn nhau, hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Bên phía Tô Tín cũng lo lắng Tây Bắc Đạo của hắn có chịu tổn thất gì quá lớn hay không. Dẫu sao thiên tai không có mắt, không thể nào đặc biệt bỏ qua cho Tây Bắc Đạo được.

Mà lúc này, bên trong Tiên Vực, tất cả võ giả Tiên Vực cũng hầu như đã bị dọa một trận sợ đến choáng váng.

Trời sập xảy ra ở giữa Tiên Vực. Hạ giới chẳng qua là hơi chịu liên lụy một chút mà thôi. Tuy nhiên lúc này trong Tiên Vực, những võ giả kia lại có thể rõ ràng trông thấy được cảnh tượng kinh khủng hệt như tận thế kia. Thậm chí nó còn khiến cho nhân vật thuộc hàng Thần Kiều cảnh cũng nảy sinh lòng sợ hãi. Đó là sức mạnh tuyệt không cách nào ngăn cản được.

Có lẽ chỉ có Tiên nhân cùng Thần linh thực sự trong truyền thuyết mới có thể ngăn cản được tai họa kinh khủng bậc này!

Lúc này, tại nơi trung tâm của Tiên Vực, bên trong một mảnh địa vực nồng đượm nguyên khí thiên địa nhất, vô số cung điện phù không nguy nga lộng lẫy trôi lơ lửng ở giữa không trung. Dù lúc này đã là ban đêm, thế nhưng trong cung điện khảm rất nhiều dạ minh châu to bằng nắm tay. Trong đêm tối, dạ minh châu tỏa ra ánh sáng óng ánh đẹp lạ thường.

Chương 2431 - Tiên Vực vỡ nát (3)

Tiên Vực vỡ nát (3)

Nơi này chính là Hoàng Thiên Vực, một trong mười hai Tiên Vực. Đây chính là một địa vực được hậu duệ của Nhân Hoàng ngày trước trông coi. Đây cũng là một phe có thực lực mạnh nhất trong mười hai Tiên Vực.

Thân là hậu duệ của Nhân Hoàng, nhất tộc Hoàng Thiên Vực Khương thị có địa vị rất cao quý ở Tiên Vực. Lúc mới vừa đến Tiên Vực, nhất tộc Khương thị vẫn còn là Hoàng tộc, có thể nắm tất cả trong tay.

Chỉ có điều sau này, Nhân Hoàng bế sinh tử quan mấy trăm năm. Lúc đầu những người khác ngược lại vẫn rất biết điều. Song, đến khi Nhân Hoàng bế sinh tử quan ước chừng được hơn ngàn năm, cũng đã có người nảy sinh ra suy nghĩ khác.

Bế sinh tử quan thời gian lâu như vậy, e là đã không còn là bế quan nữa mà là chết thật rồi.

Vì lẽ đó, những vị cao thủ Đạo môn Huyền Thiên Vực ngày trước chính là bên đầu tiên đứng ra đòi độc lập, thành lập nên Huyền Thiên Vực.

Có một người đi đầu như vậy, những người khác cũng nhanh chóng chia ra. Cuối cùng lại chia chia hợp hợp, bấy giờ mới tạo thành cục diện mười hai vực.

Thật ra thì Hoàng Thiên Vực, là nơi được coi là có thực lực mạnh nhất trong mười hai vực, bọn họ sớm đã nghiên cứu ra trận pháp hạ giới. Song bọn họ vẫn không hạ giới. Nguyên nhân trong đó chính là vì cung điện chỗ Nhân Hoàng bế quan không có cách nào mang đến Hạ giới được.

Hiện tại, người nhất tộc Khương thị Hoàng Thiên Vực vẫn có thể bảo đảm cho địa vị tôn quý của họ, một phần trong đó dĩ nhiên là vì thực lực của bọn họ. Nhưng còn nguyên nhân khác chính là tuy nói Nhân Hoang đã bế quan vạn năm, hầu hết mọi người đều nói rằng Nhân Hoàng đã chết. Thời gian đã quan vạn năm, nếu còn sống thì không còn là Nhân Hoàng nữa, mà đã là Thần Hoàng rồi.

Chỉ có điều, uy thế ngày xưa của Nhân Hoàng quá thịnh. Cho nên nếu không thấy thi thể của Nhân Hoàng thì tuyệt không có ai dám thực sự khẳng định Nhân Hoàng đã chết. Vì thế, ngày xưa lúc ở Tiên Vực, Huyền Thiên Vực cũng phải nể mặt Hoàng tộc Khương thị.

Nếu người ở Hoàng Thiên Vực không để ý đến nơi Nhân Hoàng bế quan, bọn họ cứ thế hạ giới thì đây chẳng phải là đồng nghĩa với việc đang nói với những người thuộc các Tiên Vực khác là, ngay cả chính bọn họ cũng đều cho là Nhân Hoàng đã chết chắc rồi, thế nên mới bỏ cung điện Nhân Hoàng bế quan mà đi hay sao?

Cho nên, khoảng thời gian này, người Hoàng Thiên Vực vẫn luôn âm thầm nghiên cứu, rốt cuộc như thế nào mới có thể di dời cung điện Nhân Hoàng bế quan đến Hạ giới được.

Lúc này, trên mái một ngôi đại điện nơi trung tâm của Hoàng Thiên Vực. Một người trung niên mặc thất trảo kim long bào, khí thế bất phàm đang đứng ở đó. Hắn nhìn vết rách hư không kinh khủng ở Tiên Vực kia, cau mày im lặng không nói gì.

Hắn chính là người mạnh nhất Hoàng tộc Khương thị lúc bấy giờ, Vực chủ Hoàng Thiên Vực, Thần Kiều cảnh Khương Viên Trinh.

Lúc này, một tên võ giả Chân Vũ cảnh mặc áo quan đáp xuống từ giữa không trung, đi đến sau lưng Khương Viên Trinh, trầm giọng nói: “Vực chủ, đã thống kê được tình hình Tiên Vực rồi.”

Tên Chân Vũ này cũng không phải là võ giả nhất mạch Khương thị mà là võ giả khác họ.

Trong toàn bộ Hoàng Thiên Vực chỉ có nhất mạch Khương thị là Hoàng tộc chính thống, có thể mặc kim long bào. Còn lại, các võ giả mang họ khác có thân phận cao một chút cùng lắm cũng chỉ có thể mặc kỳ lân bào, hoặc là áo quan.

Khương Viên Trinh dùng giọng nói không mang theo chút tình cảm nào, hỏi: “Tình hình thế nào?”

Sắc mặt tên võ giả kia có chút khó coi, nói: “Rất nghiêm trọng. Hàn Thiên Vực, Ma Thiên Vực, Viêm Thiên Vực, U Thiên

Vực, bốn vực ở gần ranh giới đều bị ảnh hưởng. Nơi chịu ảnh hưởng ít nhất cũng bị vỡ vụn đến một nửa. Nghiêm trọng nhất chính là Hàn Thiên Vực. Toàn bộ Hàn ThiênVực bây giờ còn chưa được một phần mười ngày trước. May trước đó, Thượng Quan Linh thông minh dẫn tất cả võ giả của Hàn Thiên Vực hạ giới. Hơn nữa, còn dẫn theo một số người thường của Hàn Thiên Vực đi theo, một số khác thì sơ tán đến các vực khác. Bằng không bây giờ, e là Hàn Thiên Vực đã biến thành một tòa quỷ vực rồi."

Khương Viên Trinh nhìn về chân trời, trong giọng nói mang vẻ khó hiểu rõ ràng: "Sao lại nhanh đến như vậy? Chẳng lẽ Tiên Vực thực sự đã đến đường cùng rồi à?"

Hồi lâu sau, Khương Viên Trinh mới nói: "Điền Chẩn, đi căn dặn, Hoàng Thiên Vực chúng ta cũng chuẩn bị hạ giới thôi."

Điền Chẩn kia nhất thời cả kinh, nói: "Nhưng Vực chủ, cung điện Nhân Hoàng bệ hạ bế quan phải làm sao đây?"

Khương Viên Trinh thở dài một hơi, nói: "Bây giờ đã không còn lo được cái khác nữa. Tiên Vực sắp mất rồi. Chúng ta mà còn không đi thì chẳng lẽ chuẩn bị chôn theo Tiên Vực à?"

Cảnh tượng long trời lở đất ở Tiên Vực cũng khiến cho tất cả võ giả ở Tiên Vực đều luống cuống. Bấy giờ bọn họ cũng chẳng để ý đến thứ gì có thể mang đi, thứ gì không nữa. Tạm thời chạy trốn là quan trọng nhất. Bằng không Tiên Vực này sắp thành quỷ vực rồi.

Mà lúc này, nơi bị chấn động cũng không chỉ có Tiên Vực mà còn có một nơi bí ẩn khác nữa.

Đây là một tiểu thế giới đơn độc, nhưng diện tích trong đó lại vô cùng lớn. Thậm chí, còn lớn hơn so với mấy cái Địa Phủ.

Chương 2432 - Yêu Tộc

Yêu Tộc

Trong tiểu thế giới này, có rừng cây cao lớn, cũng có ao đầm sơn thủy. Hệt như một thế giới chưa được khai hóa. Song, nguyên khí thiên địa ở đây lại vô cùng nồng đậm. Thậm chí

còn có thể đuổi kịp Tiên Vực, có thể nói là nơi chốn Bồng Lai tiên cảnh.

Mà lúc này, tại một đỉnh núi trong thế giới này có một đại hán khôi ngô đang lười biếng nằm đó phơi nắng.

Tóc tên đại hán này khô vàng. Trên trán có điều văn chữ "Vương" ẩn hiện. Từ trên người hắn một luồng khí thế uy nghiêm tản ra, khiến cho mấy con thú nhỏ xung quanh cũng run rẩy lẩy bẩy, nhanh chóng rời xa ngọn núi này.

Tuy nhiên, vào lúc này, một tên trung niên mặc chiến giáp màu bạc, dung mạo anh tuấn, trong mắt mang theo một tia tà khí đột ngột xuất hiện bên cạnh đại hán kia, nhíu mày nói: "Liệt Phong Hổ Vương, đã là lúc nào rồi ngươi còn lòng dạ đi phơi nắng. chẳng lẽ không cảm giác được động tĩnh bên ngoài hay sao?"

Bất kể là đại hán đang phơi nắng này hay người trung niên anh tuấn mặc chiến giáp kia, bọn họ đều không phải võ giả trên giang hồ mà là Yêu tộc bị ép phải lánh đời từ thời thượng cổ đến nay!

Năm xưa, Yêu tộc ký kết khế ước với Nhân Hoàng, đồng ý nhường thế giới cho Nhân tộc, tất cả Yêu tộc cùng nhau tiến vào bên trong tiểu thế giới này để ẩn tu lánh đời. Vạn năm qua, trừ một Thanh Ly xuất hiện ngoài ý muốn ra, còn lại không có lấy một tên Yêu tộc thực sự nào dám bước ra khỏi đất ẩn tu. Đây cũng không phải vì Yêu tộc không muốn tranh với Nhân tộc mà là bọn họ thực sự không có thực lực đó nữa.

Năm xưa, Yêu tộc thiếu chút nữa đã bị Nhân Hoàng tiêu diệu hoàn toàn. Nếu không phải vì Nhân Hoàng bận đi dọn dẹp những người phản đối hắn trong nội bộ Nhân tộc thì bây giờ e là Yêu tộc thật sự không còn tồn tại nữa.

Có điều cho dù như vậy, Yêu tộc cũng bị Nhân Hoàng giết mười không chừa một. Cho đến tận bây giờ, Yêu tộc bên trong Vân Mộng Trạch này còn chưa được đến một trăm ngàn. So sánh với số lượng võ giả Nhân tộc khổng lồ thì con số này thật là ít đến đáng thương. Có lẽ không cần đến Nhân tộc xuất thủ,

chờ chưa đến mười ngàn năm nữa, Yêu tộc cũng sẽ từ từ biến mất.

Bây giờ, hai người đang nói chuyện chính là một trong bảy mươi hai vị Yêu vương thời thượng cổ. Năm xưa, lúc bọn họ trở thành Yêu Vương, tuổi tác cũng không phải là già. Với thọ nguyên rất dài của Yêu tộc, bây giờ cho dù đã qua mười ngàn năm, bọn họ vẫn đang ở tráng niên, đỉnh cao phong độ.

Lúc này, nghe được lời của người trung niên kia, Liệt Phong Hổ Vương lười biếng nói: "Cảm nhận được thì làm sao? Yêu tộc chúng ta đã quyết định ẩn cư lánh đời, ngươi còn muốn thế nào nữa? Dâm Lang Vương, nín ở đây mười ngàn năm, chẳng lẽ không nhịn nổi rồi, muốn ra ngoài vui đùa với mấy tiểu cô nương Nhân tộc à?"

Liệt Phong Hổ Vương nhấn mạnh vào chữ "Dâm" trong câu, ý tứ nhạo báng rõ ràng.

Trong mắt người trung niên anh tuấn ka lộ ra vẻ giận dữ. Quanh thân hắn, yêu khí cường đại ầm ầm bùng nổ, cắn răng nghiến lợi nói: "Liệt Phong Hổ Vương, nếu ngươi còn dám gọi ta là Dâm Lang Vương nữa thì đừng trách ta không khách khí với ngươi!"

Người trung niên này chính là Ngân Dực Lang Vương, một trong bảy mươi hai lộ Yêu vương thượng cổ. Bởi vì hắn dùng một trăm lẻ tám thanh thần binh trường kiếm cực phẩm luyện chế thành kiếm dực hòa vào bản thân hắn, thế nên mới được gọi là Ngân Dực Lang Vương. Dĩ nhiên, cũng có người gọi hắn là Ngân Lang Vương.

Chỉ điều, Ngân Dực Lang Vương yêu thích nữ sắc. Bất kể là mỹ nữ Yêu tộc hay Nhân tộc, ai đến hắn cũng không từ. Lúc Yêu tộc thống trị thiên hạ, nữ nhân của Ngân Dực Lang Vương có đến chừng hơn mười ngàn người. Cho dù đến bây giờ, thê thiếp của hắn vẫn hơn trăm người. Vì lẽ đó, những Yêu Vương khác bấy giờ mới có biệt danh là Dâm Lang Vương.

Thấy Ngân Dực Lang Vương lộ ra vẻ mặt tức giận, Liệt Phong Hổ Vương híp mắt, dửng dưng nói: "Làm sao? Nói ngươi là

Dâm Lang Vương ngươi không vui à? Sói con cũng muốn so chiêu với Hổ gia ta?”

Trong mắt Ngân Dực Lang Vương lóe lên vẻ tức giận. Có điều rất nhanh đã bị hắn nén xuống. Bởi hắn biết, người kia vốn là tên điên. Không lời nào mà nói được hắn hết.

Vào thời thượng cổ, Liệt Phong Hổ Vương này chính là kẻ hiếu chiến nhất trong Yêu tộc. Tới giờ, bị kẹt trong Vân Mộng Trạch này, không còn cường giả Nhân tộc động thủ với hắn, thậm chí dăm ba bữa hắn lại đi tìm những Yêu vương khác đánh một trận. Người ta không muốn đánh thì hắn liền ở đó quấy nhiễu. Trước kia, Ngân Dực Lang Vương cũng từng chịu không ít trái đắng.

Dĩ nhiên, quan trọng nhất chính là, Ngân Dực Lang Vương không đánh lại người này.

Thực lực của Liệt Phong Hổ Vương này nếu mà không ổn thì e là sớm đã bị người khác đánh chết rồi. Há có thể sống đến bây giờ?

Cố nén tức giận trong lòng, Ngân Dực Lang Vương thấp giọng nói: “Đừng làm rộn. Động tĩnh bên ngoài lớn như vậy, e là cái gọi là Tiên Vực kia đã bắt đầu sụp đổ rồi. Ngày trước, thần toàn Lạc Thủy Ngao Vương của Yêu tộc chúng ta từng suy diễn, lúc trời sập sẽ là ngày mà Nhân tộc trải qua đại kiếp! Đây chẳng phải là cơ hội để Yêu tộc chúng ta một lần nữa hiện thế hay sao?”

Liệt Phong Hổ Vương khinh thường nói: “Chuyện hoang đường lão già đó nói mà ngươi cũng tin? Nếu như hắn xem chính xác thì sao không xem ra được hắn sẽ bị Tiệt Thiên Chỉ của Đạo Tổ đè phát chết luôn chứ? Ngay cả mai rùa cũng bị Đạo Tổ lột xuống luyện chế thành bát quái đồ đó thôi?

Yêu tộc thực sự sớm đã mất rồi. Nói mấy lời vô dụng như vậy nhiều mà làm gì? Cứ ngoan ngoãn ở yên trong Vân Mộng Trạch, kéo dài hơi tàn qua ngày là được.

Chương 2433 - Yêu Tộc (2)

Yêu Tộc (2)

Không phải ta nói mấy lời nhụt chí. Ngươi nhìn đi mà xem, bây giờ Yêu tộc trong Vân Mộng Trạch còn chẳng được đến một trăm ngàn. Hơn nữa, tất cả đều là tiểu yêu. Mười ngàn năm qua chẳng có lấy một tân tấn Yêu vương. Dựa vào sức của mấy lão già chúng ta, sức đâu mà đi đánh với Nhân tộc?"

Ngân Dực Lang Vương phất tay, nói: "Đúng là bây giờ Yêu tộc chúng ta đang kéo dài hơi tàn. Nhưng ngươi cho rằng Nhân tộc thì tốt hơn ở chỗ nào?

Chuyện Tiên Vực lúc trước, người mà Yêu tộc chúng ta lén lút gài vào ở bên ngoài cũng thấy rõ ràng. Nhân Hoàng đã dẫn theo phần lớn cường giả tinh anh ở Nhân tộc bước vào Tiên Vực. Người ở lại Hạ giới phần lớn đều là hạng người tầm thường.

Bây giờ Tiên Vực sụp đổ, Nhân tộc ắt sẽ tổn thất nghiêm trọng. Đây là đại kiếp của Nhân tộc, đồng thời cũng là hy vọng của Yêu tộc chúng ta!"

Liệt Phong Hổ Vương ngẩng đầu hỏi: "Cứ cho là không có Nhân Hoàng đi, ngươi cho rằng đám cường giả Thông Thiên cảnh của Nhân tộc đều là bù nhìn à? Dù bước đại ra một người, Yêu tộc chúng ta cũng cản kiểu gì?

Ngày xưa, bảy vị Đại Thánh của Yêu tộc chúng ta đều chết trong tay Nhân Hoàng. Thập đại Yêu vương hàng đầu trong bảy mươi hai Yêu vương ngược lại cũng có thể miễn cưỡng đánh một trận với Thông Thiên. Thế nhưng mười vị này đã có đến bảy người chết trận. Khổng Tước Thánh Vương không biết tung tích. Thôn Thiên Sư Vương trọng thương an nghỉ. Chỉ còn lại ông già Bắc Địa Long Vương.

Nhưng tuổi tác của ông già Long Vương cũng không còn trẻ, còn đánh được nữa à? Ở trong Vân Mộng Trạch này, hắn cũng đã không thèm động đậy gì cả mười ngàn năm rồi. Còn có thể cùng ngươi ra ngoài quậy loạn lên được à?

Dù sao ta thấy chuyện này không đáng tin. Trừ khi ngươi có thể thuyết phục lão Long Vương đồng ý. Bằng không thì té đi chỗ khác để Hổ gia ta tắm nắng!"

Trận chiến thương cổ năm đó, lực lượng của Yêu tộc có thể nói là thực sự tan tác.

Cảnh giới của Yêu tộc không giống với võ giả. Bình thường chỉ phân ra tiểu yêu, đại yêu, Yêu vương, Đại Thánh, bốn cấp bậc này mà thôi. Yêu Hoàng mạnh nhất cũng sớm chỉ là truyền thuyết.

Tiểu yêu bình thường còn chưa thể hóa thành hình, chẳng khác gì dã thú. Thực lực còn kém.

Mà đại yêu có thể hóa thành hình, thực lực cũng chẳng vào đâu, có khi còn chẳng bằng võ giả Tiên Thiên. Có khi lại có thể so được với Dương Thần. Tất cả cũng phải xem chủng tộc của ngươi là thế nào.

Cấp bậc Yêu vương cũng là thế. Thực lực nằm giữa Chân Vũ Pháp tướng và Thông Thiên.

Yêu vương bình thường không khác mấy với Chân Vũ cảnh. Trung lưu thì có thể xếp vào hàng giữa Chân Vũ và Thần Kiều. Xếp hạng thượng lưu thì giống như Liệt Phong Hổ Vương và Ngân Dực Lang Vương, có thể so với Thần Kiều.

Còn về phần mười người đứng đầu trong bảy mươi hai Yêu vương, chính là được xếp vào giữa Thần Kiều và Thông Thiên cảnh. Ngược lại cũng có thể miễn cưỡng đánh một trận với Thông Thiên cảnh.

Chỉ có Đại Thánh là thực sự có thể sánh vai đánh với Thông Thiên cảnh của Nhân tộc một trận. Chỉ có điều, bọn họ đã hoàn toàn bỏ mạng trong tay Nhân Hoàng.

Ngân Dực Lang Vương cười ha ha, nói: “Chuyện lớn như vậy dĩ nhiên ta phải xin phép lão Long Vương mới dám quyết định. Khi nãy ta đã thuyết phục Đại Kim Bằng Vương, Thông Tí Viên Vương, họ cùng ta đi gặp lão Long Vương. Vừa hay ngươi cũng đi cùng ta đi. Nếu lão Long Vương đồng ý thì Yêu tộc chúng ta sẽ đánh một trận cuối. Nếu lão Long Vương không đồng ý thì ta sẽ không nhắc lại chuyện này nữa.”

Liệt Phong Hổ Vương suy nghĩ một lúc, gật đầu một cái, nói: “Được thôi. Hổ gia ta sẽ đi với ngươi một chuyến.”

Dứt lời, Ngân Dực Lang Vương liền dẫn Liệt Phong Hổ Vương đạp không mà thẳng đến hướng phía Bắc.

Vân Mộng Trạch phần lớn đều là nơi tùng lâm đại trạch, cảnh sắc tươi đẹp, chỉ có phía Bắc vẫn còn một khoảnh núi non trùng điệp hơi có vẻ hoang vu. Đất đai khô nứt, khắp nơi đều là một màu đất vàng. Chỉ có một số ít nơi có chút màu xanh biếc. Đây cũng là chỗ ở của một trong thập đại Yêu vương, Bắc Địa Long Vương.

Lúc này, dưới một dãy núi đã có sẵn mấy bóng người yêu khí ngút trời chờ sẵn. Thấy Ngân Dực Lang Vương cùng Liệt Phong Hổ Vương đến, bọn họ đều chào hỏi một tiếng, mang theo vẻ mặt nghiêm nghị mà lên núi. Không chọn cách ngự không phi hành. Đây là một loại tôn trọng dành cho Bắc Địa Long Vương.

Những Yêu vương bướng bỉnh bất tuần này tôn trọng Bắc Địa Long Vương như vậy không chỉ riêng vì thực lực của Bắc Địa Long Vương mạnh mẽ. Mà là vì bọn họ ít nhiều gì cũng từng nhận ân tình của Bắc Địa Long Vương.

Trong Yêu tộc, Bắc Địa Long Vương chính là một vị trưởng giả đúng nghĩa. Không có thành kiến quần tộc. Ngày xưa, vào thời thượng cổ đã từng giúp không ít Yêu tộc nhỏ yếu.

Cũng ví như Liệt Phong Hổ Vương. Dù tính cách hắn điên cuồng, bướng bỉnh khó thuần, nhưng hắn thật lòng tôn kính Bắc Địa Long Vương.

Bởi vì thời niên thiếu, lúc hắn còn chưa phải là Yêu vương, hắn đã từng vì cái tính cách hiếu chiến điên cuồng của hắn mà đắc tội với một vị Yêu vương thực lực cường đại trong Yêu tộc. Vị Yêu vương kia thậm chí còn tuyên bố phải lột da róc xương Liệt Phong Hổ Vương, lấy hổ cốt của hắn để đi ngâm rượu.

Có thể nói, nếu không phải sau cùng có sự che chở của Bắc Địa Long Vương, Liệt Phong Hổ Vương không tránh khỏi một kiếp đó. Vì thế, cho dù đến giờ này, Liệt Phong Hổ Vương cũng hãy còn mang lòng cảm kích với Bắc Địa Long Vương.

Chuyện này, chỉ cần Bắc Địa Long Vương đồng ý, hắn chắc chắn sẽ thuận theo.

Chương 2434 - Rút thưởng

Rút thưởng

Thân làm Bắc Địa Long Vương, một trong thập đại yêu vương thượng cổ, bộ dáng của hắn tuyệt đối ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Đến khi đám người Ngân Dực Lang Vương đi tới trên dãy núi, chiếu vào tầm mắt của mọi người chỉ là một khối ruộng rau nho nhỏ, ngoài ra còn có một túp lều đơn giản làm bằng bùn đất và cỏ tranh.

Lúc này ở phía trước túp liều nhỏ, một lão đầu người mặc áo tang vải thô, vóc người nhỏ gầy khô héo đang nằm trên ghế, trong miệng phả ra thuốc lá, phơi nắng, bản thân đừng nói là yêu khí, ngay cả một điểm khí thế thân làm cường giả đều không có, quả thực y hệt như người thường.

Đổi thành những người khác, đánh chết bọn họ cũng không tin vị trước mắt này chính là một trong thập đại yêu vương tung hoành thiên địa lúc ở thượng cổ xa xưa.

“Ra mắt Lão Long Vương!”

Đám người Ngân Dực Lang Vương cung kính thi lễ hướng lão giả, với địa vị hiện tại của Bắc Địa Long Vương trong Yêu tộc, mọi người ở đây không ai dám có nửa phần khinh thường.

Bắc Địa Long Vương từ trên ghế chầm chậm ngồi dậy, thổi ra một ngụm thuốc lá, lúc này mới nói: “A, là các ngươi à, sao hôm nay đông đủ thế kia, đến xem lão già này sao?”

Ngân Dực Lang Vương đi tới, sắc mặt cung kính nói: “Lão Long Vương, chắc ngài cũng đã cảm giác được động tĩnh phát sinh từ ngoại giới rồi, suy tính ngày xưa của Lạc Thủy Ngao Vương đã trở thành sự thật, kiếp nạn lớn của nhân tộc đã buông xuống!”

Bắc Địa Long Vương gật đầu, chậm rãi nói: “A, thế à, vậy ngươi muốn nói cái gì?”

Ngân Dực Lang Vương vội vàng nói: "Đương nhiên là thừa dịp nhân tộc gặp kiếp nạn lớn, Yêu tộc ta một lần nữa hiện thế, một vạn năm trước chúng ta thất bại, hiện tại vất vả lắm mới có một cơ hội như thế, lần này Yêu tộc chúng ta có thể sẽ không thua nữa!"

Bắc Địa Long Vương lắc đầu nói: "Lạc Thủy Ngao Vương đã từng đoán qua gần nhất nhân tộc có kiếp nạn lớn buông xuống, thậm chí thời điểm hắn đoán có ta ở bên cạnh hắn."

"Nhưng ngươi đừng quên rằng, Lạc Thủy Ngao Vương chỉ suy tính ra nhân tộc có kiếp nạn lớn, chứ không phải Yêu tộc ta hưng thịnh, điểm ấy ngươi cần phải thận trọng."

Ngân Dực Lang Vương cau mày nói: "Kiếp nạn lớn của nhân tộc chẳng phải là cơ hội của Yêu tộc ta sao? Lão Long Vương, Yêu tộc ta bỏ lỡ cơ hội này, nói không chừng sẽ phải chờ cả đời!"

"Hiện tại ngài cũng đã thấy tình huống của Yêu tộc rồi, Yêu tộc thế hệ trẻ bị nhốt ở bên trong Vân Mộng trạch, căn bản không có chút sức chiến đấu đáng nói, nếu như chờ yêu vương đời chúng ta hoàn toàn già đi, chỉ sợ Yêu tộc sẽ thật sự phải diệt tộc!"

Bắc Địa Long Vương thở dài nói: "Trước đây trong thập đại yêu vương, bàn về thực lực, Khổng Tước Thánh Vương mới là mạnh nhất, thậm chí hắn chỉ kém nửa bước là đến Đại Thánh cảnh rồi, lão già ta thì uất ức nhất, muốn thực lực không có thực lực, muốn năng lực không có năng lực, không sống nhiều năm như vậy, chỉ có bối phận mà thôi."

"Ngươi để cho một lão già như ta quyết định đại sự của Yêu tộc, ta không kham nổi, nếu như Thanh Khâu Hồ Vương vẫn còn, các ngươi có thể đi hỏi hắn, đáng tiếc tiểu hồ ly kia tuy thông minh, đã sớm muốn đi Thanh Khâu bí cảnh ẩn cư, nhưng cuối cùng vẫn phải chết."

"Cho nên chuyện này chính các ngươi làm chủ là được rồi, muốn đi ra ngoài thì cứ đi ra ngoài, không muốn đi ra ngoài thì ở lại trong Vân Mộng trạch dưỡng già cũng không tệ."

“Bộ xương già như ta không thể ra tay, chỉ có thể ở lại bên trong Vân Mộng trạch trông nhà, nếu các ngươi ở bên ngoài xảy ra tình huống gì,

ít nhất còn có Vân Mộng Trạch làm địa giới cuối cùng của Yêu tộc chúng ta, đúng không nào?”

Ngân Dực Lang Vương ngẩn người, hắn không nghĩ tới sẽ là kết quả như vậy.

Hắn đã từng nghĩ rằng, hoặc là Bắc Địa Long Vương sẽ đồng ý, hoặc là Bắc Địa Long Vương sẽ phản đối.

Đồng ý đương nhiên tốt rồi, bên hắn sẽ trực tiếp chuẩn bị hành động, còn nếu Lão Long Vương phản đối, hắn còn có một đống lời khuyên giải đang chờ đưa ra, tuyệt đối có thể thuyết phục Lão Long Vương.

Nhưng hắn không nghĩ tới Lão Long Vương không phản đối nhưng cũng không tán thành, ngược lại khiến cho chính hắn quyết định, Lão Long Vương chỉ đứng ở bên trong Vân Mộng trạch làm hậu thuẫn cho Yêu tộc.

Nhưng kết quả như vậy không coi là quá xấu, Ngân Dực Lang Vương trực tiếp quay đầu hướng đám người Liệt Phong Hổ Vương, nói: “Chư vị, Lão Long Vương đã nói, chuyện này sẽ do chính chúng ta làm chủ.”

“Một vạn năm đã trôi qua, Yêu tộc ta đã điêu linh thành bộ dạng như bây giờ, thêm một vạn năm nữa, dù nhân tộc hoàn toàn suy bại, chúng ta cũng đã chết già.”

“Ở thời đại thượng cổ, chúng ta dám tranh phong với nhân tộc, lẽ nào hiện tại lại rụt vòi?”

Vài vị yêu vương ở đây liếc nhau một cái, đều gật đầu, ngay cả Liệt Phong Hổ Vương luôn nhìn Ngân Dực Lang Vương không thuận mắt cũng như thế.

kló lẽ những yêu vương ở đây, ví dụ như Liệt Phong Hổ Vương, thật ra trong lòng của bọn họ đã mất đi hứng thú tranh phong với nhân tộc một lần nữa, nhưng không thể phủ nhận, một vạn năm bị vây ở nơi này, cho dù Yêu tộc có thọ nguyên

cường đại, nhưng bọn họ cũng không chịu đựng nổi, thậm chí dễ dàng bị nghẹn đến điên.

Chương 2435 - Rút thưởng (2)

Rút thưởng(2)

Cho nên lần này, dù là đi ra ngoài vì lần nữa tranh phong với nhân tộc, hay đơn thuần là đi ra ngoài để thư giãn, bọn họ đều không có từ chối.

Sau khi tất cả mọi người đồng ý, Ngân Dực Lang Vương ước định ngày tháng với bọn họ, sau đó đi về trước xử lý một chút việc của bản thân.

Thấy những yêu vương khác rời đi, Bắc Địa Long Vương nhìn bóng lưng của bọn họ, lẩm bẩm nói: “Tương lai của Yêu tộc? Yêu tộc bây giờ còn có tương lai sao?”

Sau khi nói xong câu này, Bắc Địa Long Vương lại nằm lên cái ghế của mình, mà cùng lúc đó, dãy núi to lớn dưới người hắn chấn động, nếu như nhìn từ không trung, dãy núi to lớn đó quả thực gần giống như cự long uốn quanh trên mặt đất, lộ vẻ đồ sộ cùng cực.

Người giang hồ vẫn chưa biết một đợt phong ba to lớn sắp xảy ra, đối với giang hồ bây giờ, thiên hạ này đã đủ loạn rồi.

Cảnh tượng trời sập trước đó đã khiến toàn bộ giang hồ xuất hiện khủng hoảng ở nhiều mức độ khác nhau, may mà những nơi như Đại Chu, Đông Tấn đều có chuẩn bị, vội vàng trấn an bách tính.

Mà Tây Bắc Đạo của Tô Tín thật ra cũng bị liên lụy một phần, Phi Long thành bởi vì có trận pháp thủ hộ nên hoàn hảo không chút tổn hại, nhưng thành thị của Tây Bắc Đạo hắn cũng bị liên lụy một chút, Hoàng Bỉnh Thành đã đi xử lý những chuyện này.

Mấy việc này chưa cần Tô Tín quan tâm, sau khi về đến Tây Bắc Đạo, Tô Tín lập tức tuyên bố bế quan, bởi vì lúc trước ở Thiên Nguyên Vô Lượng Sơn, hệ thống đã nhắc nhở Tô Tín, nhiệm vụ đồ phật diệt đạo đã hoàn thành ở mức sơ cấp và trung cấp, Tô Tín có thể lĩnh phần thưởng.

Khi nhìn vào bên trong không gian hệ thống thì Tô Tín mới biết được, trận chiến vừa rồi hắn thế mà mang đến năm phần mười thương tổn cho Tạo Hóa Đạo Môn, đúng lúc dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ trung cấp, điều này cũng khiến cho sắc mặt của Tô Tín có chút quái dị.

Phần lớn tinh lực của Tô Tín đều dồn vào cuộc quyết chiến với Triệu Cửu Lăng, cho nên hắn không có chú ý tới tình huống ở phía dưới.

Thực lực của đám người Lý Phôi bày ra đó, còn có viện quân của Đại Chu và Ma Môn, dù sao người dưới tay hắn chắc chắn sẽ không chịu thiệt, vậy là được rồi.

Nhưng Tô Tín không ngờ rằng đám người Lý Phôi sẽ mạnh như vậy, thế mà tàn sát năm phần mười sức mạnh của Tạo Hóa Đạo Môn, rốt cuộc bọn họ đã giết bao nhiêu Dương Thần của Tạo Hóa Đạo Môn và những võ giả khác?

Thật ra việc này không chỉ có công lao của Lý Phôi, bên Đại Chu và Ma Môn cũng ra sức khá nhiều, nhưng số người chết đều bị hệ thống tính lên người Tô Tín, dù sao chuyện này là do Tô Tín dẫn đầu trước.

Bên Đại Chu cũng bị tiềm lực của Đạo Môn làm cho giật mình, Đạo Môn vẫn luôn thanh tịnh vô vi qua nhiều năm như vậy, cho nên Đại Chu thật ra càng chán ghét Thiếu Lâm Tự thích xen vào việc của người khác.

Kết quả hiện tại Đạo Môn bỗng nhiên không yên tĩnh nữa, Đại Chu bị loại lực lượng này của Đạo Môn làm cho sửng sốt, cho nên khi đám người Thiết Ngạo ra tay đều nhằm mục đích hoàn toàn suy yếu sức mạnh của Tạo Hóa Đạo Môn, không hề nương tay.

Mà người của Ma Môn tất nhiên cũng như thế, ngày xưa Tạo Hóa Đạo Môn giết không ít võ giả nhất mạch của ma đạo, hiện tại bọn họ giết lại vừa lúc tương đương với báo thù.

Sau khi bắt đầu bế quan, Tô Tín không có ưu tiên chữa trị tốt thương thế của mình, mà là đi vào bên trong không gian hệ thống, trước tiên dùng rút thưởng ba lần vượt cấp bậc ngũ tinh.

Nhiệm vụ sơ cấp được một lần thưởng, nhiệm vụ trung cấp được hai lần thưởng, tổng cộng ba lần rút thưởng công pháp vượt ngũ tinh loại khác nhau, Tô Tín ước chừng lần này sẽ không thiếu thứ tốt.

Đương nhiên đến cấp bậc này, điều kiện mỗi một lần rút số sẽ hà khắc như vậy, không thể nào xuất hiện người quá yếu.

Luân bàn trên màn hình lớn điên cuồng chuyển động, thần mang vàng óng ngày càng sáng, cuối cùng xuất hiện một thanh niên vẻ ngoài anh tuấn, tóc mai hai bên màu đỏ, khí thế vô cùng cường đại, nhưng mang theo ý âm lệ.

"Chúc mừng kí chủ rút được nhân vật Liên Thành Chí, công pháp kèm theo: Xích Hỏa Thần Công, Hỗn Thiên Tứ Tuyệt, Vạn Đạo Sâm La, Vô Cầu Dịch Quyết, Liệt Diễm Vô Tướng, Thần Đoạt Thất Không."

"Đẳng cấp nhân vật đánh giá vượt ngũ tinh, đẳng cấp công pháp đánh giá vượt ngũ tinh, xin hỏi kí chủ có muốn bây giờ tiến hành rút hay không?"

Tô Tín híp mắt, nói: "Thì ra là hắn, Liên Thành Chí!"

Trùm phản diện cuối cùng của Phong Vân Đệ Tam Bộ, làm người âm hiểm dối trá, tàn nhẫn quỷ quyệt, mưu toan dẫn động kiếp nạn lớn giang hồ, cuối cùng chết trong tay Bộ Kinh Vân, bị hắn gợi ra tâm hỏa tự thiêu mà chết.

Giai đoạn trước, tuy Liên Thành Chí âm hiểm dối trá, nhưng ít nhất vẫn có một ít nhân tính, nhưng khi ái thê bị giết thì hoàn toàn hắc hóa, thậm chí có thể nói là hắc đến tột cùng.

Giai đoạn sau, Liên Thành Chí thí sư, giết cha, ích kỷ, thờ ơ, tàn nhẫn, làm việc không từ thủ đoạn, thậm chí đã đến tình trạng vô tình nhẫn tâm.

Nhưng những điều này không thể phủ định tu vi võ đạo kinh diễm của bản thân Liên Thành Chí, trong lịch sử người mạnh nhất của Xích Hỏa Thần Công, thậm chí đã đến mức tinh thần bất tử trong Cửu Chuyển Trọng Sinh.

Chương 2436 - Rút thưởng(3)

Rút thưởng(3)

Sau khi Liên Thành Chí giết chết Đại Ma Thần, được võ công của Đại Ma Thần, càng tu luyện tuyệt thế kỳ công Hỗn Thiên Tứ Tuyệt này tới mức hoàn mỹ, thậm chí càng mạnh hơn Đại Ma Thần, điều này cũng đã đủ nói lên thực lực của Liên Thành Chí.

Hơn nữa đối với Tô Tín, mỗi một môn võ công trên người Liên Thành Chí có thể nói được xem như là cực phẩm, dù hắn rút ra cái gì thì cũng sẽ không thua thiệt, đương nhiên Thần Đoạt Thất Không ít tác dụng với Tô Tín, bởi vì đây là thương pháp.

"Tiến hành rút đi!"

Cây kim liên tục chỉ hướng các môn công pháp trên màn hình lớn, cuối cùng dừng lại trên một bộ công pháp.

"Chúc mừng kí chủ rút ra công pháp Xích Hỏa Thần Công, đẳng cấp đánh giá vượt qua ngũ tinh."

Trước mắt Tô Tín thoáng chốc sáng ngời, công pháp trung tâm Xích Hỏa Thần Công của Liên Thành Chí, đây không phải là thứ như Thiên La Hỏa Đạo trong Vạn Đạo Sâm La có thể so sánh được, đợt rút thưởng lần này xem như cực kỳ đáng giá.

Làm công pháp trung tâm của Liên Thành Chí, Xích Hỏa Thần Công có trợ giúp rất lớn đối với Tô Tín hiện tại.

Trước đó, Tô Tín đã từng lấy được Thiên La Hỏa Đạo trong Vạn Đạo Sâm La, nhưng thứ như Thiên La Hỏa Đạo căn bản không thể so sánh với Xích Hỏa Thần Công.

Xích Hỏa Thần Công tổng cộng chia làm chín bước, mỗi ba bước làm một đạo, lấy đạo ba ba bất tận, cửu thiên hợp khí.

Theo thứ tự là sơ đạo: Lam hãm, trung đạo: Xích hãm, cùng với cực đạo: Thanh phong.

Công phu ba đạo này, cái sau mạnh hơn, hung hiểm hơn cái trước, cuối cùng đạt tới tuyệt cảnh lô hỏa thuần thanh.

Xích Hỏa Thần Công luyện đến bước thứ tám đã có thể tinh thần bất tử, nhưng không thể ngăn cản thân thể hủy diệt, có thể

nói là một loại siêu thoát tinh thần khác.

Lúc trước, về mảng nội công thì Tô Tín dùng Thánh Tâm Quyết làm chủ tu, uy năng chủ yếu của Vạn Đạo Sâm La là ở chỗ dung hợp.

Mà bây giờ Tô Tín có thêm Xích Hỏa Thần Công, có thể thay thế vị trí của Thánh Tâm Quyết, khiến cho tu vi nội lực của Tô Tín càng mạnh hơn một bậc.

Hơn nữa, bản thân Xích Hỏa Thần Công có thể tự rèn luyện nguyên thần thân thể, rất có ích cho việc thăng lên thực lực căn bản của Tô Tín.

Nhận lấy Xích Hỏa Thần Công, Tô Tín lần nữa lựa chọn rút thưởng, mà lần này xuất hiện ở trên màn hình lớn lại là một người có vẻ ngoài vô cùng quái dị.

Bóng dáng xuất hiện ở trên màn hình lớn mặc khôi giáp màu xanh xám, sau lưng khoác áo choàng đỏ như máu, trên mặt mang một chiếc mặt nạ màu vàng kim dữ tợn, toàn thân tản ra một luồng khí tức cực kỳ tà dị.

So với ma khí, thêm mấy phần âm tà quỷ dị, khí tức này có thể dùng yêu khí để hình dung càng thích hợp hơn.

“Chúc mừng kí chủ rút được nhân vật Yêu Soái, công pháp kèm theo: Thiên Yêu Đồ Thần Pháp, đẳng cấp nhân vật đánh giá ngũ tinh, đẳng cấp công pháp đánh giá vượt ngũ tinh.”

Tô Tín cau mày, nhân vật này khá thú vị, trong Thiên Tử Truyền Kỳ, dưới trướng Trụ Vương có chín thống lĩnh hộ vệ, giúp Trụ làm ác, khát máu ham giết chóc.

Kiếp trước, Tô Tín không hiểu nhiều về Thiên Tử Truyền Kỳ, nhưng với môn tà công Thiên Yêu Đồ Thần Pháp này thì hắn đã nghe tiếng từ lâu, đây chính là bí pháp tà dị được tạo ra bởi Tà Linh Đại Thiên Yêu được sinh ra trong hỗn độn, thời đại hồng hoang thượng cổ. Loại trừ những chiêu thức lung tung kia, thật ra tác dụng chính của Thiên Yêu Đồ Thần Pháp này là thu nạp âm khí yêu tà trong thiên địa cho mình sử dụng, càng là loại công pháp cường đại thì hạch tâm của nó càng đơn giản.

Thế nhưng, tuy môn công pháp này nghe có vẻ mạnh hơn Xích Hỏa Thần Công, nhưng nó không bằng Xích Hỏa Thần Công trong tay Tô Tín.

Thiên Yêu Đồ Thần Pháp chỉ có ở trong tay Đại Thiên Yêu ngày xưa mới có thể phát huy ra uy năng chí cường, các loại nguyên khí trong thiên địa ở thời đại hồng hoang thượng cổ đều cực kỳ dày đặc, âm khí yêu tà tất nhiên cũng như thế.

Nhưng trong thế giới Tô Tín đang ở hiện tại, sợ rằng dù là thiên địa nguyên khí của tiên vực cũng không đạt được nồng độ mà Thiên Yêu Đồ Thần Pháp yêu cầu.

Hơn nữa, môn công pháp này từ lúc mới bắt đầu đã không dành cho con người tu luyện, nhân tộc tu luyện loại công pháp này, uy năng thi triển ra chắc chắn cách biệt một trời một vực với Đại Thiên Yêu, cho nên nếu thật sự tu luyện, cùng lắm chỉ có thể coi như dệt hoa trên gấm, không giúp ích được nhiều cho Tô Tín.

Tô Tín không để ý nhiều như vậy, dù sao ba lần rút thưởng, nhận được một môn Xích Hỏa Thần Công đã coi như lấy lại được vốn, Tô Tín nói thẳng: “Tiến hành rút thưởng lần cuối cùng.”

Luân bàn trên màn hình lớn chuyển động, cuối cùng lại xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

“Chúc mừng kí chủ rút được nhân vật Liên Thành Chí, công pháp kèm theo: Xích Hỏa Thần Công, Hỗn Thiên Tứ Tuyệt, Vạn Đạo Sâm La, Vô Cầu Dịch Quyết, Liệt Diễm Vô Tướng, Thần Đoạt Thất Không.”

“Đẳng cấp nhân vật đánh giá vượt ngũ tinh, đẳng cấp công pháp đánh giá vượt ngũ tinh, xin hỏi kí chủ có muốn bây giờ tiến hành rút hay không?”

Tô Tín cau mày, lại là Liên Thành Chí? Tồn tại vượt cấp bậc ngũ tinh chỉ có bấy nhiêu, lặp lại cũng rất bình thường, dẫu sao trước kia Tô Tín đều vài lần rút được hùng bá.

Chương 2437 - Thiên Yêu Đồ Thần Pháp

Thiên Yêu Đồ Thần Pháp

“Tiến hành rút.” Tô Tín nói.

“Chúc mừng kí chủ rút được võ công Liệt Diễm Vô Tướng, đẳng cấp công pháp đánh giá vượt ngũ tinh.”

Tô Tín khẽ gật đầu một cái, tuy không có rút ra Hỗn Thiên Tứ Tuyệt mà hắn mong muốn, nhưng Liệt Diễm Vô Tướng ngược lại coi như không tệ.

Liệt Diễm Vô Tướng chính là võ công được tạo ra bởi sự kết hợp giữa Xích Hỏa Thần Công sau khi đại thành và Vô Cầu Dịch Quyết, trước không nói thực lực của bản thân nó, bình thường tu luyện Liệt Diễm Vô Tướng nên trước tiên tu luyện Xích Hỏa Thần Công tới cực hạn, sau đó sẽ kết hợp với Vô Cầu Dịch Quyết.

Cho nên, bây giờ Tô Tín lấy được Liệt Diễm Vô Tướng này, bản thân tu luyện Xích Hỏa Thần Công sẽ được ích lợi rất lớn, có thể giúp Tô Tín sớm quen thuộc Xích Hỏa Thần Công. Đương nhiên, nếu Tô Tín may mắn rút được Vô Cầu Dịch Quyết, đồng dạng tiến bộ thần tốc.

Đợt rút thưởng vượt cấp bậc ngũ tinh này nhận được đồ rất đáng giá, nhưng sau khi rút thưởng xong thì Tô Tín không gấp đi tu luyện, mà là trước tiên bế quan dưỡng thương.

Thực lực của lão mũi trâu Triệu Cửu Lăng quả thật không tầm thường, trong mắt Tô Tín, đối phương tuyệt đối có thực lực tranh phong với Lý Bá Dương.

Nhưng Tô Tín chưa từng chính thức giao thủ với Lý Bá Dương, cho nên, trong hai người bọn họ ai mạnh ai yếu, Tô Tín hiện tại cũng không thể nói rõ được.

Trận chiến này, Tô Tín lưỡng bại câu thương với Triệu Cửu Lăng, hắn bị Tru Ma Kiếm bị thương nặng, nguyên thần của Triệu Cửu Lăng bị trọng thương, nhưng nếu tính theo cách này, thương thế của Triệu Cửu Lăng hẳn là nặng hơn hắn, bởi vì thương thế về nguyên thần chắc chắn chữa trị hao sức hơn, thậm chí nếu bên Huyền Thiên Vực không có thuốc trị thương quá tốt, có khả năng sẽ để lại thương tổn vĩnh viễn.

Đương nhiên, sau khi lưỡng bại câu thương, Tô Tín cũng đã nhận được chỗ tốt, đánh một trận với võ giả Thần Kiều cảnh

cùng giai đã hoàn toàn khiến cho Tô Tín quen thuộc sức mạnh của Thần Kiều cảnh, trận chiến này thậm chí có thể nói tiết kiệm cho Tô Tín mấy tháng bế quan.

Nhưng Tô Tín vẫn không thể tránh khỏi việc bế quan lâu dài, hắn trước tiên phải dưỡng thương, sau đó phải quen thuộc với các loại công pháp như Xích Hỏa Thần Công, ước chừng cần thời gian rất lâu.

Trong khi Tô Tín đang bế quan, trên giang hồ đã hơi có khuynh hướng loạn thành một đống, nguyên nhân rất đơn giản, người của tiên vực hạ giới quy mô lớn.

Có lẽ bị cảnh tượng trời sập ngày đó dọa sợ, trong vòng một tháng, tất cả người của tiên vực toàn bộ hạ giới, đám người tiên vực hạ giới này bắt đầu xảy ra không ít xung đột với một số thế lực võ lâm địa phương, đương nhiên cũng có một số khu vực lựa chọn liên thủ với thế lực hạ giới, dù sao bây giờ giang hồ một mảnh rối loạn, tất cả mọi người tự quét tuyết trước cửa, người nào cũng không quản được người nào.

Lúc này, một tòa thành nhỏ đơn sơ nằm giữa Dự Nam Đạo và Kiếm Nam Đạo, tòa thành nhỏ này không có tên, nhưng hiện tại nó là thành thị nơi ở của võ giả của Phong Thiên Vực trong mười hai tiên vực.

Trước đây, Phong Thiên Vực muốn chiếm giữ địa bàn của Dự Nam Đạo, kết quả nổi lên xung đột với Địch Kinh Phi của Tranh Kiếm Minh, bị Địch Kinh Phi vừa mới thăng cấp Chân Vũ đánh chạy trối chết, có thể nói là mất hết mặt mũi, cuối cùng dựa vào sự điều hòa của Đại Chu, lúc này mới an ổn ở giữa Dự Nam Đạo và Kiếm Nam Đạo, nhưng người của Phong Thiên Vực vẫn rất bực tức.

Bốn vực đầu tiên hạ giới, Hàn Thiên Vực dung hợp với Thượng Quan thị, muốn cái gì có cái đó, cuộc sống rất dễ chịu.

Ma Thiên Vực đụng tới Niên bang thức thời, chủ động nhường lại nơi tốt nhất, cũng trải qua cuộc sống không tồi.

Tuy kế hoạch liên minh Đạo Môn của Huyền Thiên Vực thất bại, nhưng cũng tạo mối liên hệ với Tạo Hóa Đạo Môn, Tạo

Hóa Đạo Môn đồng dạng cũng an bài cho người của Huyền Thiên Vực một vị trí tốt ở Thanh Châu Đạo.

Và trong bốn vực, chỉ có Phong Thiên Vực bọn họ là thảm nhất, đụng tới một Địch Kinh Phi đã tính cách ngoan cố còn thực lực kinh diễm, mới vừa thăng cấp đến Chân Vũ đã có thể đánh bọn họ chạy trối chết, chỉ có thể sống ngột ngạt ở trong thành nhỏ nằm giao nhau giữa hai đạo.

Võ giả của Phong Thiên Vực đều tu luyện đao đạo, võ giả dùng đao phần lớn tính cách tương đối dữ dằn, bọn họ ôm cục tức trong thời gian dài như vậy, cũng đã sớm nhịn đủ rồi, hiện tại toàn bộ mười hai tiên vực hạ giới, ngược lại khiến bọn họ thấy được một chút cơ hội.

Lúc này, bên trong thành nhỏ Phong Thiên Vực, hai tên Chân Vũ của Phong Thiên Vực ngồi đối diện, một người trong đó có bề ngoài thô cuồng dũng mãnh, trông giống như võ giả dùng đao.

Mà người còn lại mặc nguyên bộ nho sam màu trắng, vóc người hơi lộ ra gầy yếu, ngay cả dung mạo cũng tựa như một thư sinh yếu đuối có khí chất nho nhã.

Trong hai người này, người bình thường đều cho rằng vực chủ của Phong Thiên Vực chính là người trước, nhưng trên thực tế, vực chủ của Phong Thiên Vực lại là người sau, 'Âm La Quỷ Đao' Thường Khôn, và người còn lại là 'Tam Đao Trảm Thiên' Tư Đồ Minh.

Bàn về thực lực giữa hai người thì thực lực của Tư Đồ Minh mạnh hơn, nhưng Tư Đồ Minh làm người tính khí quá mức xung động, dễ làm hư chuyện, cho nên vị trí vực chủ này vẫn luôn do Thường Khôn đảm nhiệm.

Chương 2438 - Thiên Yêu Đồ Thần Pháp(2)

Thiên Yêu Đồ Thần Pháp(2)

Lần trước ở trong Dự Nam Đạo, hai người bọn họ từng bị Địch Kinh Phi đánh trọng thương một lần.

Trước đây, giao thủ với Địch Kinh Phi chính là Thường Khôn, tuy danh tiếng của hắn trong Chân Vũ ở tiên vực không tính là quá lớn, nhưng tuyệt kỹ thành danh Âm La Quỷ Đao của hắn nổi danh tà dị, đôi khi cho dù ám toán võ giả thực lực mạnh hơn chính mình, hắn đều có thể tạo thành tổn thương rất lớn cho đối phương.

Ai ngờ đâu Địch Kinh Phi đột nhiên xuất hiện, mặc dù mới vào Chân Vũ, nhưng luồng uy thế cường đại đó khiến cho Thường Khôn hoàn toàn không thể đỡ nổi, trực tiếp bị trọng thương.

May mà sau đó Tư Đồ Minh bất chợt nhảy ra, dùng Trảm Thiên Tam Thức có thể nói bá khí đến tận cùng ứng chiến với Địch Kinh Phi, cuối cùng cứu hắn một mạng.

Có thể nói trước đây nếu không phải Địch Kinh Phi thấy con mồi thì mừng, chủ động buông tha hắn, giao thủ với Tư Đồ Minh thực lực mạnh hơn, Thường Khôn có thể đã bị Địch Kinh Phi chém chết.

Lúc này, Tư Đồ Minh vẻ mặt âm trầm nói: “Toàn bộ mười hai tiên vực đều đã hạ giới, đừng thấy đám người Kiếm Thiên Vực kia bình thường im lặng, kết quả hiện tại bọn họ đã dùng mấy bộ kiếm điển đổi lấy sự hợp tác của Kiếm Thần Sơn, Kiếm Thiên Vực trực tiếp nhập vào trong Kiếm Thần Sơn, nhận được khối bảo địa kia của Kiếm Thần Sơn, hơn nữa thực lực cũng tăng mảng lớn.”

Thường Khôn híp mắt nói: “Nền móng của Kiếm Thần Sơn vốn từ Kiếm bộ trong Binh qua Cửu bộ ngày xưa, mà Kiếm Thiên Vực cũng như thế, hai bên có cùng nguồn gốc, hiện tại đừng nói là hợp tác, cho dù trực tiếp dung hợp cũng không có gì lạ, giống như người của Hàn Thiên Vực và Thượng Quan thị, hai bên đều cùng một tổ tông, chỉ cần người hai bên không ngốc, đừng nghĩ có thể vượt trên đối phương, hỗ trợ lẫn nhau mới có lợi cho cả hai.”

“Muốn trách cũng chỉ có thể trách người của Đao bộ ta không chịu thua kém, qua nhiều năm như vậy, những truyền thừa ở hạ giới này thậm chí không có cả một truyền thừa nào ra hồn

cả, chỉ có một Thái Hành Sơn Trại xem như không tệ, đáng tiếc người ta đã đi theo triều đình Đại Chu rồi."

Nhắc tới thì, Phong Thiên Vực được xem như là vực xui xẻo nhất trong mười hai tiên vực.

Làm một trong bốn tiên vực hạ giới sớm nhất, ba tiên vực khác đều thông qua cách của mình tìm được một chỗ ở thích hợp, cũng chỉ có Phong Thiên Vực bọn họ gặp phải hàng cứng, bị người ta đánh trở về.

Tuy những tiên vực xuống hạ giới muộn kia nhìn có chút vội vàng, nhưng lúc trước bọn họ cũng đã tìm hiểu được tin tức ở hạ giới, hoặc là tìm được một chỗ địa vực không người, thế lực có quan hệ với hạ giới thì tiến hành liên thủ, thậm chí Kim Trướng Hãn Quốc và Đông Tấn đều có thế lực tiên vực liên thủ với họ, chỉ có Phong Thiên Vực bọn họ là xui xẻo nhất, bị buộc đến nơi hẻo lánh của hai đạo, trông rất bi thảm.

Tư Đồ Minh gõ bàn nói: "Bây giờ chúng ta nên làm gì đây? Bàn về thực lực trong tiên vực, Phong Thiên Vực ta hoàn toàn không phải là mạnh nhất, nhưng cũng không phải là yếu nhất, nhìn Hàn Thiên Vực ở Thượng Quan thị hiện giờ đang lăn lộn khá tốt, nhưng bây giờ chúng ta lại trộn thành loại đức hạnh này, nhất định là mất mặt mà ném về nhà!"

Thường Khôn trầm giọng nói: "Phong Thiên Vực ta đương nhiên không thể cứ tiếp tục như vậy, trên thực tế, có một nơi ngược lại không tệ đối với Phong Thiên Vực chúng ta."

"Nơi nào?" Tư Đồ Minh hỏi.

Trong mắt Thường Khôn lóe lên một tia tinh mang, nói: "Kiếm Nam Đạo, sơn môn của Dịch Kiếm Môn!"

"Dịch Kiếm Môn phát triển mấy nghìn năm, chỗ sơn môn là một mảnh bảo địa, mà võ giả Kiếm Nam Đạo tuy tôn sùng kiếm đạo, nhưng kiếm đạo hay đao đạo thì cũng là Binh Qua Chi Đạo, nếu Phong Thiên Vực chúng ta có thể chiếm giữ Dịch Kiếm Môn, thì sẽ có thể chiêu mộ được rất nhiều đệ tử xuất sắc thích hợp tu luyện đao pháp."

"Quan trọng nhất là với thực lực hiện tại của Dịch Kiếm Môn, Phong Thiên Vực chúng ta có thể dễ dàng giải quyết nó."

“Nghe nói Chưởng môn Dịch Kiếm Môn, ‘Huyền Tâm Kiếm Chủ’ Mạnh Kinh Tiên chính là người kinh tài tuyệt diễm nghìn năm khó gặp, mặc dù là Chân Vũ, nhưng thực lực lại gần với Thần Kiều.”

“Nếu như Mạnh Kinh Tiên còn ở đó, chúng ta tự nhiên không dám đánh chủ ý với Dịch Kiếm Môn, nhưng hiện tại Mạnh Kinh Tiên đã cùng cường giả Thần Kiều cảnh hạ giới tiến vào trong mảnh nhỏ tiên vực kia.”

“Hiện tại tiên vực đã bắt đầu đổ nát, nơi đó giờ chỉ là một mảnh nhỏ tiên vực mà thôi, ngươi cho rằng chỗ đó có thể may mắn tránh khỏi sao?”

“Theo ta thấy, sợ là Mạnh Kinh Tiên cả đời đều không về được, cho nên Dịch Kiếm Môn này vừa đúng lúc có thể làm trụ sở cho Phong Thiên Vực ta!”

Bọn họ không thể trêu vào Tranh Kiếm Minh của Dự Nam Đạo, thực lực của Địch Kinh Phi cường đại đến biến thái, cho dù hai người bọn họ cùng tiến lên cũng không có mấy phần nắm chắc.

Đại tông môn ở Kiếm Nam Đạo, Danh Kiếm Sơn Trang có một Chân Vũ thành danh là Ứng Thiên Qua, trước không nói thực lực của đối phương như thế nào, chỉ riêng nội tình cùng nhân mạch thì Phong Thiên Vực đã không thể chọc vào nổi.

Cho nên Danh Kiếm Sơn Trang bị Thường Khôn loại trừ đầu tiên, cứ như vậy, chỉ còn lại Dịch Kiếm Môn là một lựa chọn không tệ.

Chương 2439 - Dự định của Phong Thiên Vực

Dự định của Phong Thiên Vực

Nhưng khi nghe Thường Khôn nói mấy lời này, Tư Đồ Minh cho tới nay đều có tính cách tương đối táo bạo thậm chí là nóng nảy cũng lộ vẻ do dự.

“Lão Thường, ngươi từng nghe lời đồn về Dịch Kiếm Môn chưa? Hiện tại muội muội của người đứng đầu Tây Bắc Đạo,

‘Huyết Kiếm Thần Tôn’ Tô Tín, chính là đệ tử của Dịch Kiếm Môn, ngươi và ta đi động Dịch Kiếm Môn, có khi nào sẽ dẫn tới Tô Tín không?” Tư Đồ Minh có chút chần chờ hỏi.

Phong Thiên Vực bọn họ hạ giới thời gian dài như vậy, đương nhiên cũng đã nắm rõ không ít đồn đãi và tư liệu trên giang hồ.

Dù thế nào thì Phong Thiên Vực cũng là thế lực cường đại có hai Chân Vũ, bọn họ đều không để ý đến những người bình thường.

Nhưng vấn đề là đối phương là Tô Tín đứng đầu Tây Bắc Đạo, bọn họ vẫn chưa quên cảnh tượng Tô Tín giao thủ với Triệu Cửu Lăng trên Thiên Nguyên Vô Lượng Sơn trước đó.

Triệu Cửu Lăng chính là cường giả tiếng tăm lừng lẫy trong tiên vực, là nhân vật hàng đầu của một mạch Đạo Môn ở tiên vực, kết quả thì sao? Cuối cùng vẫn là lưỡng bại câu thương với Tô Tín, có người nói bây giờ hắn còn đang dưỡng thương ở bên trong Huyền Thiên Vực.

Mặc dù tính cách của Tư Đồ Minh có chút hung hăng và bá đạo, nhưng hắn không ngốc, loại nhân vật cấp bậc như Tô Tín, bọn họ căn bản không thể trêu vào.

Thường Khôn cười cười nói: “Sự tình ngươi có thể nghĩ ra chẳng lẽ ta không nghĩ đến? Thật ra việc hết thảy thế lực tiên vực cùng nhau hạ giới, đối với chúng ta cũng là một cơ hội, bởi vì trước đây chúng ta không có đồng minh, nhưng bây giờ chúng ta có thể tìm được vài đồng minh tới giúp mình.”

“Tuy thực lực của Tô Tín rất mạnh, nhưng thực lực của minh hữu Phong Thiên Vực chúng ta cũng sẽ không kém.”

Tư Đồ Minh vẻ mặt kinh ngạc nhìn Thường Khôn: “Lão Thường, ngươi đang nói sảng cái gì thế? Minh hữu? Phong Thiên Vực chúng ta còn có thứ này sao?”

Nhân duyên của Phong Thiên Vực bọn họ ở trong tiên vực luôn không được tốt, nguyên nhân rất đơn giản, võ giả xuất thân Phong Thiên Vực có tính khí, tính cách tương đối bá đạo và táo bạo.

Võ công sẽ ngầm ảnh hưởng đến tính cách của võ giả, đây là thường thức, mà võ giả cũng sẽ theo bản năng chọn võ công phù hợp với tính cách của mình.

Đao ý vốn chính là một loại võ đạo cực kỳ bá đạo, cho nên phần lớn võ giả Phong Thiên Vực sẽ có đức hạnh gì, điểm ấy đã quá rõ ràng.

Đương nhiên không phải ai cũng như vậy, ví dụ như Thường Khôn là một trường hợp đặc biệt.

Cho nên qua nhiều năm như vậy, thực lực của Phong Thiên Vực vẫn luôn không tính là quá mạnh, ngoài nguyên nhân do bản thân bọn họ, nguyên do khác là bởi vì người của bọn họ đắc tội quá nhiều người, tránh không được bị những người khác chèn ép.

Thường Khôn thản nhiên nói: “Nhân duyên của Phong Thiên Vực ta trước kia đúng là không tốt, nhưng hiện tại mười hai tiên vực thi nhau hạ giới, ta nghĩ sẽ có người càng cần đồng minh hơn chúng ta.”

Tư Đồ Minh không nhịn được hỏi: “Là ai? Chẳng lẽ là Huyền Thiên Vực vừa mới bị Tô Tín đánh trọng thương?”

Trong mắt Tư Đồ Minh, hiện tại ở trên giang hồ cũng chỉ có Huyền Thiên Vực có tư cách tranh phong với Tô Tín.

Tuy Triệu Cửu Lăng không thắng trận chiến trước đó, nhưng cũng không thua. Hơn nữa, nếu không phải cuối cùng có Đại Chu và Ma Môn nhúng tay vào, thủ hạ của Tô Tín sẽ gặp phải tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Nếu Huyền Thiên Vực nguyện ý liên thủ với Phong Thiên Vực, vậy bọn họ sẽ có nắm chắc chống lại Tô Tín.

Thường Khôn lắc đầu nói: “Không thể trông cậy vào đám mũi trâu kia, chính bọn họ còn chưa xử lý xong việc của mình. Thế lực ta đang nói đến là Hoàng Thiên Vực.”

“Hoàng Thiên Vực?” Trên mặt Tư Đồ Minh lộ ra vẻ quái dị.

Hậu duệ của Nhân Hoàng ngày xưa, uy tín của Hoàng Thiên Vực ở trong toàn bộ tiên vực vẫn còn đó.

Nhưng thân là võ giả, mọi người hay thói quen dùng thực lực để nói chuyện, Hoàng Thiên Vực chỉ có một danh phận hậu duệ của Nhân Hoàng còn lâu mới đủ, nếu không thì bây giờ tiên vực cũng sẽ không chia làm mười hai thế lực.

Phong Thiên Vực bọn họ ngày xưa là tách ra từ trong Hoàng Thiên Vực, hơn nữa với tính cách của võ giả Phong Thiên Vực, quan hệ giữa hai bên cho tới bây giờ đều không quá tốt, cùng lắm chỉ có thể nói không có thâm cừu đại hận gì mà thôi.

Hiện tại Thường Khôn thế mà nói Hoàng Thiên Vực có thể trở thành minh hữu của Phong Thiên Vực bọn họ, Tư Đồ Minh không thể tin nổi điều này.

Thường Khôn thản nhiên nói: "Trên đời này không có gì là không thể, sau khi hạ giới, Hoàng Thiên Vực càng mong muốn có đồng minh hơn ai hết."

"Khi ở còn tiên vực, Hoàng Thiên Vực vẫn được xem như một mạch hoàng tộc, nhưng hiện tại thì thế nào? Nhất Thế hoàng triều đã sớm không còn, những hậu duệ của Nhân Hoàng ở hạ giới cũng đã sớm biến mất, hiện tại thiên hạ trong hoàng triều do ai làm chủ? Là Đại Chu!"

"Thực lực của Hoàng Thiên Vực đúng là mạnh hơn Đại Chu, nhưng Hoàng Thiên Vực bây giờ chỉ là một thế lực võ lâm, trừ mạnh hơn Đại Chu về mặt sức chiến đấu cấp cao, còn lại thì bọn họ có điểm nào có thể so với Đại Chu?"

Chương 2440 - Dự định của Phong Thiên Vực(2)

Dự định của Phong Thiên Vực(2)

"Nếu liên minh Đạo Môn không xảy ra chuyện, ta đoán chắc Hoàng Thiên Vực sẽ cứng rắn đấu một trận với Đại Chu, nhưng hiện tại, người của Hoàng Thiên Vực hẳn đã biết, những cường giả trên giang hồ này không cho phép một nhà Đạo Môn độc quyền xuất hiện, đồng dạng cũng không cho phép Nhất Thế hoàng triều ngày xưa xuất hiện lần nữa."

"Cho nên ta đoán rằng, hiện giờ Hoàng Thiên Vực rất cần người ủng hộ, chỉ cần bọn họ còn muốn tái hiện huy hoàng của

Nhất Thế hoàng triều ngày xưa, hoặc là sẽ bồi dưỡng một vị cường giả Thông Thiên cảnh có một không hai trên giang hồ, hoặc là bọn họ chỉ có thể chậm rãi tăng cường thực lực, khiến cho thế lực của mình và minh hữu trải rộng toàn bộ giang hồ, tăng đến trình độ có thể hoàn toàn áp đảo đối thủ."

"Lúc này Phong Thiên Vực chúng ta chủ động đi ra, ngươi cho rằng Hoàng Thiên Vực sẽ có thể từ chối sao?"

Tư Đồ Minh có chút chần chừ gật đầu, cho tới bây giờ, hắn đều lười suy nghĩ những chuyện phức tạp này, nhưng hiện tại nghe Thường Khôn nói như vậy, dường như có chút đạo lý.

Thường Khôn trầm giọng nói: "Thực lực của Hoàng Thiên Vực tuyệt đối mạnh hơn Tô Tín, có Hoàng Thiên Vực làm minh hữu, ngươi và ta không cần kiêng kỵ Tô Tín nữa."

"Đương nhiên, đối với một vị cường giả Thần Kiều cảnh, chúng ta tốt nhất là có thể không đắc tội thì đừng đắc tội, tiên lễ hậu binh, phái người đi thông báo cho người của Dịch Kiếm Môn, khiến cho bọn họ cuốn xéo đi."

"Nếu đám ngoan cố dùng kiếm này không muốn biến đi, khi chúng ta động thủ phải chú ý một chút, tuyệt đối không được thương tổn muội muội của Tô Tín, đưa nàng lành lặn về Tây Bắc Đạo."

"Đến lúc này, tuy chúng ta coi như đắc tội với Tô Tín, nhưng chưa đến mức làm mất lòng hắn, hơn nữa phía sau chúng ta có Hoàng Thiên Vực, ước chừng Tô Tín sẽ không đến cửa hỏi tội."

Tư Đồ Minh lắc đầu nói: "Ta lười suy nghĩ những thứ phức tạp này, dù sao Lão Thường nói như thế nào thì ta sẽ làm thế đó."

Thường Khôn gật đầu nói: "Nếu đã như vậy thì ta sẽ đi Giang Nam Đạo, nơi ở của Hoàng Thiên Vực một chuyến, ngươi thì phái người đi truyền tin cho Dịch Kiếm Môn, nhớ kỹ, tiên lễ hậu binh, cho dù cuối cùng phải động thủ thì tuyệt đối đừng thương tổn muội muội của Tô Tín, bằng không một khi kết tử thù với Tô Tín, cho dù là Hoàng Thiên Vực cũng không thể nào bảo vệ được chúng ta."

Thường Khôn không dám có nửa phần khinh thường Tô Tín, dù sao đây chính là một vị tồn tại có thể lưỡng bại câu thương với Triệu Cửu Lăng đứng đầu Đạo Môn ở Huyền Thiên Vực.

Lần này, nếu không phải bởi vì Thường Khôn có nắm chắc liên minh với Hoàng Thiên Vực, hắn căn bản không dám đi đắc tội với Tô Tín.

Trong tình huống sau lưng hắn có chỗ dựa vững chắc, hắn vẫn dám đắc tội Tô Tín một chút, đương nhiên, nếu như đắc tội với Tô Tín quá sâu, hắn không có dũng khí đối mặt với sự trả thù của một vị cường giả Thần Kiều cảnh.

Dù sao trên giang hồ ai cũng biết muội muội này là nghịch lân của Tô Tín, người nào động vào người đó chết, chắc chắn sẽ đối mặt với sự trả thù điên cuồng nhất của Tô Tín.

Nhiều lần dặn dò Tư Đồ Minh, thẳng đến khi đối phương hơi mất kiên nhẫn, Thường Khôn lúc này mới lên đường đi tới Giang Nam Đạo tìm người của Hoàng Thiên Vực.

Thật ra chỗ Hoàng Thiên Vực hạ giới không phải là Giang Nam Đạo, mà là Hán Nam Đạo.

Nhưng Hán Nam Đạo này xếp hạng chót nhất trong bốn mươi chín đạo của Đại Chu, người của Hoàng Thiên Vực hơi chướng mắt, cho nên lập tức di chuyển đến Giang Nam Đạo.

Bàn về vị trí địa lý, Giang Nam Đạo cách Bắc Nguyên Đạo, chỗ ở của Thịnh Kinh thành rất xa, bây giờ Hoàng Thiên Vực không muốn có mâu thuẫn gì với Đại Chu, cách xa một chút, hai bên nước giếng không phạm nước sông là được.

Ngoài ra, Giang Nam Đạo thịnh hành võ phong, sản vật phong phú, tuyệt đối có thể xếp vào năm vị trí đầu trong bốn mươi chín đạo của Đại Chu, chỉ có nơi này mới xứng với Hoàng Thiên Vực.

Đương nhiên quan trọng hơn là, Hoàng Thiên Vực không tìm thấy thế lực ở Giang Nam Đạo có năng lực uy hiếp được bọn họ.

Hiện tại ở toàn bộ Giang Nam Đạo, tông môn duy nhất có thực lực chính là Tiêu gia trong sáu thế gia, nhưng sau khi lão tổ

Tiêu gia bị Tô Tín và đám người Mạnh Bà liên thủ giết chết, Tiêu gia hoàn toàn tiến vào giai đoạn ẩn núp.

Lần này Hoàng Thiên Vực đi tới Giang Nam Đạo, Tiêu gia không có lấy một Chân Vũ, làm sao dám phản đối? Cho nên Tiêu gia cũng chỉ có thể tiếp tục ngủ đông không ra, nhường phần lớn địa vực của Giang Nam Đạo cho Hoàng Thiên Vực.

Lúc này, trên dãy núi kéo dài hơn mười dặm ở Giang Nam Đạo, vô số lầu các đình đài xây dọc theo núi, nhưng phần lớn chỉ mới là cái sườn, còn có vô số võ giả cấp thấp ở trong dãy núi chuyên chở tài liệu, kiến tạo những kiến trúc này.

Mà ở phía trên dãy núi này, một tòa cung điện nổi bay lên, cực kỳ đồ sộ, đây chính là nơi ở của Hoàng Thiên Vực ở Giang Nam Đạo.

Trong mười hai tiên vực, Hoàng Thiên Vực có nhiều người nhất, kiến trúc được kiến tạo trong dãy núi này cũng là chuẩn bị cho võ giả Hoàng Thiên Vực.

Chương 2441 - Hoàng Thiên Vực

Hoàng Thiên Vực

Lúc đầu, trong Hoàng Thiên Vực có vô số cung điện nổi, nhưng bởi vì người của Hoàng Thiên Vực hạ giới quá mức vội vàng, với năng lực của bọn họ cũng chỉ có thể miễn cưỡng dời xuống một tòa cung điện nổi, coi như dùng để giữ thể diện.

Lúc này, vực chủ Khương Viên Trinh của Hoàng Thiên Vực rất bận rộn, làm vực chủ của Hoàng Thiên Vực, hắn không chỉ phải chủ trì các loại sự vụ của Hoàng Thiên Vực ở hạ giới, còn phải thu thập các loại tin tức và tư liệu trên giang hồ, lập ra các loại bố trí và kế hoạch về sau cho Hoàng Thiên Vực bọn họ ở hạ giới, để Hoàng Thiên Vực bọn họ có thể tái hiện uy danh của hậu duệ Nhân Hoàng ngày xưa.

Nhưng vào lúc này, một võ giả Hoàng Thiên Vực cung kính gõ cửa tiến vào nói: “Vực chủ, vực chủ Phong Thiên Vực Thường Khôn cầu kiến.”

Khương Viên Trinh cau mày nói: “Hắn tới làm gì?”

Khương Viên Trinh vẫn luôn không có cảm tình gì với Phong Thiên Vực, đám người tu luyện đao đạo này sinh hoạt y như bọn thổ phỉ, ai cũng dám đi đắc tội, nhưng thực lực của Phong Thiên Vực vẫn luôn không tính là quá yếu, cho nên dù đối phương đã đắc tội gần hết mười hai tiên vực, nhưng khi Phong Thiên Vực không đắc tội những thế lực khác đến cực hạn, thì cũng sẽ không ai đi đánh nhau với bọn họ, nhiều nhất chỉ hơi chán ghét đối phương mà thôi.

Tuy Hoàng Thiên Vực thân làm hậu duệ của Nhân Hoàng ngày xưa, nhưng đám người Phong Thiên Vực kia cũng từng đắc tội bọn họ, nếu là ở tiên vực, Khương Viên Trinh chẳng muốn đi gặp đối phương.

Nhưng hiện tại đã đến hạ giới, hơn nữa Thường Khôn khác với những tên không có đầu óc kia, tuy tên này có chút âm hiểm, nhưng vẫn có lý trí, Khương Viên Trinh suy nghĩ một chút rồi nói: “Để hắn vào đi.”

Sau khi Thường Khôn đi vào thì cung kính thi lễ với Khương Viên Trinh, nói: “Ra mắt Dương Vũ Vương.”

Khương Viên Trinh nhíu mày, kinh ngạc nhìn Thường Khôn.

Khương thị bộ tộc thân làm hậu duệ của Nhân Hoàng, thật ra dòng dõi đích tôn chân chính đều dựa vào gia phả để phong vương, bởi vì khi Nhân Hoàng bế quan cũng không có lập thái tử gì, cho nên ngày xưa chỉ cần là hậu duệ của một mạch Nhân Hoàng đều sẽ được vương vị, hậu đại của hắn cũng lần lượt thừa kế vương vị của phụ thân ngày xưa.

Nhưng khi Nhân Hoàng bế quan, sự thống trị của Hoàng tộc Khương thị xuất hiện một vài vấn đề, thậm chí toàn bộ tiên vực cũng bắt đầu tách ra, phong vương này tất nhiên cũng đã trở thành trò cười.

Cho nên những dòng dõi đích tôn của Hoàng tộc Khương thị có đôi khi sẽ xưng hô Khương Viên Trinh là Dương Vũ Vương, người của vực khác hầu hết thời gian đều gọi hắn là vực chủ, vực chủ của Hoàng Thiên Vực, ngay cả một số người không phải Hoàng tộc Khương thị bên trong Hoàng Thiên Vực cũng đều gọi hắn là vực chủ, mà hiện tại Thường Khôn này lại

kêu lên ba chữ Dương Vũ Vương này, điều đó khiến người suy nghĩ sâu xa.

“Thường Khôn, nói thử xem, ngươi đến cùng muốn làm gì?” Khương Viên Trinh trực tiếp hỏi thẳng vấn đề.

Đến loại thực lực như hắn, Thường Khôn muốn chơi âm mưu quỷ kế ở trước mặt hắn quả thực như một trò đùa, thậm chí đối phương có dám tới hãm hại chính mình hay không thì vẫn là một ẩn số.

Nghe Khương Viên Trinh nói như vậy, Thường Khôn đơn giản không tiếp tục che giấu nữa, hắn nói thẳng: “Lần này tại hạ tới đây thật ra là muốn liên minh với Hoàng Thiên Vực, hơn nữa là loại liên minh mang tính phụ thuộc, từ nay về sau, Phong Thiên Vực ta chỉ nghe theo Hoàng Thiên Vực như Thiên Lôi sai đâu đánh đó!”

Nghe thấy lời này, Khương Viên Trinh không có lập tức đáp ứng, ánh mắt ngược lại mang theo nghi hoặc nhìn Thường Khôn.

Thế gian này không có chuyện tốt như bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống, hiện tại Thường Khôn chủ động đưa tới cửa làm tiểu đệ, nếu như nói trong này không có chút mờ ám, đánh chết Khương Viên Trinh cũng không tin.

Cho nên Khương Viên Trinh trực tiếp cau mày hỏi: “Thường Khôn, Phong Thiên Vực các ngươi đến tột cùng muốn làm cái gì? Ngươi cũng biết hậu quả khi dám hãm hại Hoàng Thiên Vực ta đúng không?”

Thường Khôn nghe vậy thoáng chốc cười khổ nói: “Dương Vũ Vương, ngài là cường giả Thần Kiều cảnh, Hoàng Thiên Vực muốn diệt Phong Thiên Vực ta càng là dễ dàng, sao ta có thể hãm hại ngài được chứ? Lần liên minh này thật ra đôi bên cùng có lợi, tại hạ muốn được Hoàng Thiên Vực che chở, mà Hoàng Thiên Vực cũng cần sự trợ giúp và thần phục của Phong Thiên Vực ta, đổi lấy thế lực cường đại và uy thế.”

Nói rồi, Thường Khôn không giấu giếm nữa, trực tiếp nói toàn bộ sự việc cho Khương Viên Trinh.

Dù sao đối với Thường Khôn, hắn thật sự chưa từng nghĩ muốn mưu tính Hoàng Thiên Vực, loại chuyện như vậy chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi, dùng che chở đổi thần phục, loại thủ đoạn này đừng nói là hoàng triều đang chơi, phần lớn người giang hồ cũng đều chơi kiểu này.

Sau khi nghe xong những lời của Thường Khôn, Khương Viên Trinh mới chợt hiểu ra, thì ra đối phương có ý đồ như vậy.

Nhưng Khương Viên Trinh không định từ chối dự định của Phong Thiên Vực.

Bây giờ Hoàng Thiên Vực muốn có thành tựu thì tất nhiên cần rất nhiều võ giả phất cờ hò reo cho bọn họ.

Hiện tại có người chủ động dâng tới cửa, Hoàng Thiên Vực đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Chương 2442 - Hoàng Thiên Vực(2)

Hoàng Thiên Vực(2)

Cho nên Khương Viên Trinh suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu Thường vực chủ muốn gia nhập dưới trướng Hoàng Thiên Vực ta, bản vương đương nhiên sẽ không từ chối, nhưng Thường vực chủ muốn mưu đoạt địa bàn của Dịch Kiếm Môn thì phải chú ý chừng mực một chút.”

“Muội muội của Tô Tín chính là đệ tử của Dịch Kiếm Môn, nếu như ngươi chọc tới Tô Tín, kết thành tử thù với hắn, Hoàng Thiên Vực ta có thể sẽ mặc kệ.”

“Có thêm minh hữu như Phong Thiên Vực các ngươi, cũng kèm theo một kẻ địch Thần Kiều cảnh, cuộc mua bán này tính thế nào đều không có lời, đúng chứ?”

Khi Hoàng Thiên Vực không có ở toàn bộ hạ giới, thật ra cũng đã khiến cho một phần nhỏ người xuống hạ giới đi tìm hiểu động tĩnh trên giang hồ, cũng biết đại khái thế lực ở hạ giới, đối phương có những ai có thể chọc, ai không thể chọc, Khương Viên Trinh đều biết rất rõ ràng.

Trong số đó, người thứ nhất không nên chọc vào là lão hòa thượng Thích Đạo Huyền kia, Khương Viên Trinh rất rõ ràng

sự khủng bố của Liên Hoa Thiền Viện.

Người thứ hai là vị chưởng giáo của Thái Thượng Đạo Môn, 'Nguyên Khư Tán Nhân' Huyền Trần Tử.

Đám người điên cố chấp Thái Thượng Đạo Môn kia cho tới bây giờ nếu không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã khiến người kinh hãi, đối với nội tình của Thái Thượng Đạo Môn, Khương Viên Trinh thân làm hoàng tộc ngày trước vô cùng rõ ràng, đừng thấy lúc Huyền Chân bế quan vẫn là Chân Vũ, hiện tại hắn đã tu luyện tới loại cảnh giới nào, ai có thể đoán được?

Và người cuối cùng chính là Tô Tín.

Tuy người này không có truyền thừa kinh khủng như Phật tông và Đạo Môn, là hậu bối giang hồ quật khởi từ trong lùm cỏ, nhưng sức chiến đấu bản thân cực kỳ kinh người, từng đánh một trận với Triệu Cửu Lăng, vực chủ của Huyền Thiên Vực trong đại hội liên minh Đạo Môn, uy thế đó khiến lòng người sợ hãi không dứt.

Quan trọng nhất chính là, thái độ điên cuồng không cố kỵ cái gì của Tô Tín khiến Khương Viên Trinh rất kiêng kỵ, hắn không muốn dưới tình huống không đủ quyền lợi trở thành kẻ địch của tên điên này.

Thường Khôn vội vàng nói: "Tại hạ đương nhiên biết điều này, khi động thủ ta đã phân phó, tiên lễ hậu binh, dù cho cuối cùng thật sự ra tay cũng phải bảo đảm sự an toàn của muội muội Tô Tín."

Khương Viên Trinh gật đầu một cái, nói: "Nếu như vậy thì không có vấn đề gì, chỉ cần các ngươi đừng gây ra chuyện lớn, Hoàng Thiên Vực ta vẫn sẽ có thể bảo vệ các ngươi."

"Đương nhiên, nếu các ngươi muốn đi ra ngoài gây sự thì đừng trách ta không lưu tình, dù sao thứ Hoàng Thiên Vực ta cần chính là một minh hữu đáng tin, chứ không phải thứ phiền phức đi khắp nơi gây rắc rối."

Danh tiếng của Phong Thiên Vực ở tiên vực không được tốt, cho nên hiện tại Khương Viên Trinh có chuyện xấu thì nói trước.

Thậm chí nếu Phong Thiên Vực không có kẻ hơi có đầu óc tính toán như Thường Khôn, cho dù bọn họ chủ động đầu nhập vào, Khương Viên Trinh sẽ không đáp ứng.

Thường Khôn lập tức nói: "Tại hạ đương nhiên biết điểm này, xin Vương gia yên tâm, sau khi tại hạ trở về sẽ ngay lập tức tuyên bố Phong Thiên Vực liên minh với Hoàng Thiên Vực, về sau nghe theo Hoàng Thiên Vực như Thiên Lôi sai đâu đánh đó."

Khương Viên Trinh hài lòng gật đầu, Thường Khôn này đúng là rất thức thời.

Mà lúc này bên ngoài Dịch Kiếm Môn, một võ giả Dương Thần cảnh của Phong Thiên Vực lưng đeo liễu diệp đao, thấy cảnh sắc xinh đẹp xung quanh và thiên địa nguyên khí dày đặc, trong mắt hắn lộ ra chút khinh thường.

"Bảo địa như thế mà bị đám dùng kiếm này chiếm giữ đúng là phung phí của trời! Một đám gà bệnh phế vật làm sao xứng sở hữu sơn môn cỡ này?"

Từ xưa đến nay, võ giả tu luyện kiếm đạo và võ giả tu luyện đao đạo luôn không vừa mắt nhau, nhưng người trước vẫn luôn áp chế người sau, bằng không hiện tại trên giang hồ sẽ không có Ngũ Phái Trì Kiếm, mà là Ngũ Phái Trì Đao.

Thân làm hậu nhân của Đao bộ, một trong Binh qua Cửu bộ, võ giả Phong Thiên Vực không có ấn tượng tốt đối với tông môn dùng kiếm gì đó, càng đừng nói tới nền móng của Dịch Kiếm Môn thật ra cũng bắt nguồn từ Kiếm bộ, một trong Binh qua Cửu bộ, mặc dù có khả năng đệ tử Dịch Kiếm Môn cũng không biết điều này.

Theo suy nghĩ của tên võ giả này, thực lực của Phong Thiên Vực bọn họ đã áp đảo Dịch Kiếm Môn toàn diện, cần gì mất nhiều công sức tiên lễ hậu binh như thế? Trực tiếp đánh đến tận cửa là được rồi, nhưng có lời dặn dò của vực chủ, hắn cũng không dám xằng bậy.

Võ giả Dương Thần cảnh Phong Thiên Vực phụng mệnh truyền tin cho Dịch Kiếm Môn nháy mắt đã đi lên sơn môn, lập tức có vài tên đệ tử tuần sơn của Dịch Kiếm Môn rất nhanh

đi tới chắp tay một cái, trầm giọng hỏi: “Xin hỏi tính danh của tiền bối, tới Dịch Kiếm Môn ta vì chuyện gì?”

Tên võ giả Phong Thiên Vực kia cười lạnh một tiếng, nói: “Đám tiểu nhân vật như các ngươi còn chưa xứng biết tên của bổn tọa, hôm nay ta tới chỉ muốn truyền tin cho các ngươi.”

Vừa nói xong, tên võ giả Phong Thiên Vực kia trực tiếp ném ra một tờ giấy trắng, sau đó đao mang hiện lên, giấy trắng trực tiếp bị một thanh liễu diệp đao đóng vào trên tấm bảng của sơn môn Dịch Kiếm Môn, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Chương 2443 - Nguy cơ của Dịch Kiếm Môn

Nguy cơ của Dịch Kiếm Môn

Thấy cảnh tượng này, mấy đệ tử Dịch Kiếm Môn sắc mặt thoáng chốc biến đổi, người này tuyệt đối tới gây chuyện!

Vũ nhục bảng hiệu ở trước sơn môn của tông môn đó, đây không phải là kiếm chuyện thì là cái gì?

Nhưng không đợi những đệ tử tuần sơn mở miệng cảnh giới, tên võ giả Phong Thiên Vực kia cười lạnh nói: “Đưa phong thư này cho người quản sự của Dịch Kiếm Môn các ngươi đi, Phong Thiên Vực ta chỉ cho bọn họ ba ngày, nếu trong vòng ba ngày vẫn chưa quyết định được, vậy đừng trách Phong Thiên Vực ta tâm ngoan thủ lạt!”

Vừa nói xong, tên võ giả Phong Thiên Vực kia trực tiếp bước ra một bước, trong nháy mắt đã biến mất, với cảnh giới của bọn họ thậm chí không nhìn thấy cái bóng của hắn đâu.

Lúc này trong Dịch Kiếm Môn, dưới tình huống không có Mạnh Kinh Tiên, làm chủ Dịch Kiếm Môn chỉ có ba người Lâm Lạc Viêm, Sở Bất Phàm và Tạ Chỉ Yến.

Không lâu trước đó, Sở Bất Phàm rốt cục thăng cấp Dương Thần, nhưng hai Dương Thần đối với Dịch Kiếm Môn bây giờ vẫn còn quá ít, qua nhiều năm như vậy, Dịch Kiếm Môn vẫn đều dựa vào một mình Mạnh Kinh Tiên chống đỡ, hiện tại

Mạnh Kinh Tiên rời đi, Dịch Kiếm Môn vô cùng điệu thấp, thu nạp tất cả đệ tử bên ngoài, bắt đầu ngủ đông.

Đúng lúc này, một đệ tử Dịch Kiếm Môn vội vã chạy vào nói: "Sư thúc, sư bá! Không xong rồi!"

Nhóm ba người Sở Bất Phàm nhìn thấy một màn này thì cau chân mày, trình độ của đệ tử Dịch Kiếm Môn bọn họ coi như không tệ, ít nhất gặp việc gì cũng có thể giữ bình tĩnh, thất thố giống như bây giờ, chẳng lẽ có người đánh lên Dịch Kiếm Môn?

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Lâm Lạc Viêm đứng lên hỏi.

Tên đệ tử kia vội vã đưa tờ giấy kia cho Lâm Lạc Viêm, sau khi Lâm Lạc Viêm xem xong thì sắc mặt thoáng chốc trầm xuống, vẻ mặt đen thui như sắp nhỏ ra nước.

Lâm Lạc Viêm phất tay, khiến cho tên đệ tử kia đi ra ngoài, Sở Bất Phàm liền vội vàng hỏi: "Sư huynh, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Lâm Lạc Viêm sắc mặt âm trầm nói: "Phong Thiên Vực kêu Dịch Kiếm Môn chúng ta trong vòng ba ngày rời khỏi sơn môn, tặng Dịch Kiếm Môn cho Phong Thiên Vực, nếu như chúng ta không thức thời, ba ngày sau bọn họ sẽ tự mình ra tay cướp."

Lời vừa nói ra, sắc mặt của Sở Bất Phàm và Tạ Chỉ Yến thoáng chốc biến đổi, Phong Thiên Vực làm ra loại chuyện như vậy thật sự hơi quá đáng.

Chém giết giang hồ ở hạ giới, thông thường trừ phi là loại chém giết không chết không ngừng của đạo phật hay giữa chính đạo và ma đạo, những thế lực khác, bao gồm tất cả người thuộc tông môn chính đạo, cho dù muốn động thủ thì ít nhất trước tiên phải mượn cớ nào đó hợp lý mới đúng chứ?

Dù sao mọi người đều cần mặt mũi, cho dù trước đây Tô Tín chấp chưởng Giang Nam Đạo vô cùng bá đạo, nhưng khi ra tay với những tông môn kia thì cũng tìm một cái cớ, mặc dù chỉ là một cái cớ không có chứng cứ, nhưng đây chính là quy củ giang hồ, chỉ cần ngươi muốn tiếp tục lăn lộn trên giang hồ này, vậy ngươi sẽ cần phải tuân thủ quy củ.

Ngang nhiên và bá đạo như Phong Thiên Vực đang làm hiện tại, hiển nhiên, họn họ không dự định làm theo quy củ giang hồ.

Sở Bất Phàm cắn răng, lạnh lùng nói: “Đúng là khinh người quá đáng!”

Trước đây, Dịch Kiếm Môn bọn họ cũng đã gặp qua loại chuyện như vậy, ngày xưa lúc bọn họ lưỡng bại câu thương với Cản Thi phái, bốn kiếm chủ chỉ còn lại một Mạnh Kinh Tiên, khi đó cũng có không ít tông môn tới bỏ đá xuống giếng, ngay cả cái loại cấp bậc chó mèo như Bích Huyết Thanh Sơn Đường cũng dám tới gây phiền phức cho bọn họ.

Nhưng trước đây có Mạnh Kinh Tiên ngăn cơn sóng dữ, hơn nữa tông môn lúc đó bỏ đá xuống giếng Dịch Kiếm Môn bọn họ cũng không quá mạnh mẽ, cho nên Dịch Kiếm Môn bọn họ có thể chống đỡ được.

Nhưng hiện tại Mạnh Kinh Tiên không có ở đây, mà đối thủ lại là Phong Thiên Vực có hai Chân Vũ, loại cấp bậc này khiến cho người của Dịch Kiếm Môn cảm thấy hơi tuyệt vọng.

Lâm Lạc Viêm sắc mặt âm trầm nói: “Người của Phong Thiên Vực từng bị thua thiệt trong tay Địch Kinh Phi của Tranh Kiếm Minh, không muốn lại đi trêu chọc hắn, nhưng bây giờ thấy sư huynh rời đi, Dịch Kiếm Môn ta biến thành trái hồng mềm, chuẩn bị hái chúng ta trước.”

Tạ Chỉ Yến ở một bên trầm giọng nói: “E là còn hơn thế nữa, sản xuất của Dự Nam Đạo không phong phú bằng Kiếm Nam Đạo ta, hơn nữa chỗ Tranh Kiếm Minh cũng chỉ là một tòa châu phủ tầm thường.”

“Tranh Kiếm Minh thân là một trong Thiên Hạ Thất Bang, vốn chỉ là một thế lực có nội tình mấy chục năm, không thể so với chỗ sơn môn của Dịch Kiếm Môn chúng ta.”

“Chiếm cứ Dịch Kiếm Môn chúng ta, đệ tử của bọn họ không cần phải lo lắng về nơi tu luyện, thậm chí không cần lo lắng về trận pháp.”

“Tóm lại dù sao thì, thực lực của Dịch Kiếm Môn chưa đủ, sau khi sư phụ đi thì không thể bảo vệ được gia sản này.”

Sắc mặt của Lâm Lạc Viêm có chút khó coi, nói: “Chuyện cho tới bây giờ, sợ là Dịch Kiếm Môn ta không thể không cầu người, vẫn là sư huynh có tầm nhìn rộng, trước đây sớm đã quyết định giao hảo với Tô Tín, nhưng chẳng lẽ Phong Thiên Vực này không biết mối quan hệ giữa Dịch Kiếm Môn ta và Tô Tín?”

Chương 2444 - Nguy cơ của Dịch Kiếm Môn(2)

Nguy cơ của Dịch Kiếm Môn(2)

Sở Bất Phàm cười to nói: “Sợ là bọn họ thật sự không biết, ngay cả tông môn trên giang hồ đều cho rằng trước đây sư huynh giúp Tô Tín là bởi vì Hinh Nhi, đám ngoại lai này sao có thể biết được chứ?”

Trên thực tế, quan hệ giữa Tô Tín và Dịch Kiếm Môn ban đầu hoàn toàn là vì Hinh Nhi, Dịch Kiếm Môn là sư môn của Hinh Nhi, cho nên Tô Tín ôm lòng hảo cảm với nó, chỉ đơn giản như vậy.

Mà sau đó, Mạnh Kinh Tiên chủ động hỗ trợ, lúc này mới biến quan hệ giữa Dịch Kiếm Môn và Tô Tín trở thành minh hữu, không còn liên quan đến Hinh Nhi nữa, thuần túy là giao tình giữa Tô Tín và bản thân Dịch Kiếm Môn.

Phải biết rằng, trước đây Mạnh Kinh Tiên làm ra quyết định này cũng chưa thương lượng với một số trưởng bối trong Dịch Kiếm Môn, những người này còn có chút bất mãn.

Thế nhưng, tuy bối phận của bọn họ lớn hơn đám người Mạnh Kinh Tiên, nhưng thật ra đã sớm không quản chuyện, chỉ có thể ở trong bóng tối lẩm bẩm vài câu mà thôi.

Nhưng đến hiện tại xảy ra một việc như thế, lúc này mới nhận ra Mạnh Kinh Tiên ban đầu nhìn xa trông rộng.

Thật ra nếu không đến thời khắc nguy hiểm nhất, với tính cách của người Dịch Kiếm Môn, bọn họ sẽ không nguyện ý đi cầu người, nhưng với loại tình huống hiện tại, bọn họ thật sự không chống đỡ nổi, lúc này mới lựa chọn đi xin Tô Tín giúp đỡ.

Lâm Lạc Viêm nói với Tạ Chỉ Yến: “Chỉ Yến, ngươi có giao tình với Tô Tín, cầm bí bảo Thiên Lý Phi Kiếm của Dịch Kiếm Môn ta, dùng tốc độ nhanh nhất đến Tây Bắc, mời Tô Tín xuất thủ giúp một tay đi.”

Tạ Chỉ Yến gật đầu, lập tức chuẩn bị hành động.

Thiên Lý Phi Kiếm của Dịch Kiếm Môn là lúc trước Dịch Kiếm Môn cố ý đi mời Mặc Môn chế tạo một món bí bảo, có thể cho võ giả chưa tăng đến Chân Vũ cảnh cũng có thể bay trên trời, tốc độ không kém Chân Vũ chân chính là bao, nhưng chỉ là vật phẩm dùng một lần duy nhất, cho nên không đến thời khắc mấu chốt, Dịch Kiếm Môn tuyệt đối sẽ không dùng đến nó.

Mà lúc này bên trong Phong Thiên Vực, Tư Đồ Minh biết tin tức đã được đưa đi, nhưng kết quả bên Dịch Kiếm Môn không có động tĩnh gì, hắn không khỏi cười lạnh một tiếng.

Tên võ giả Dương Thần cảnh đưa tin ở một bên nói: “Đại nhân, vì sao chúng ta không trực tiếp tiến công Dịch Kiếm Môn? Chỉ bằng thực lực bây giờ của Dịch Kiếm Môn thì sao có thể chống đỡ nổi Phong Thiên Vực ta chứ.”

Tư Đồ Minh lười biếng nói: “Đừng sốt ruột, đợi vực chủ trở lại rồi nói tiếp, vực chủ đã nói rồi, chỉ cho Dịch Kiếm Môn ba ngày, nếu ba ngày sau bọn họ còn ngoan cố như vậy, chúng ta đây trực tiếp ra tay, không cho bọn họ mặt mũi.”

Vào ngày thứ hai, Thường Khôn đi tới Hoàng Thiên Vực đã trở về, chuyến đi này đã thuận lợi mang đến tin tức liên hợp Hoàng Thiên Vực, tiện thể công bố tin tức này ra ngoài, truyền khắp giang hồ.

Thật ra, chuyện Phong Thiên Vực làm với Dịch Kiếm Môn trước đó đều đã truyền khắp giang hồ, dù sao người Phong Thiên Vực hành động rêu rao như vậy, thậm chí chính bọn nó còn thảo luận phân phối chỗ ở của mình như thế nào sau khi khống chế Dịch Kiếm Môn, giang hồ phong môi không phải người mù, sao có thể không nghe được chứ.

Đối với hành động của Phong Thiên Vực, phần lớn tông môn trên giang hồ đều hơi ý kiến, bởi vì đám người này không

tránh khỏi làm quá rõ ràng, hành vi của họ khiến người ta khinh thường.

Ban đầu ở Dự Nam Đạo cũng là thế, thấy Tranh Kiếm Minh không có chắp tay dâng lên một khối địa bàn, bọn họ trực tiếp ra tay đánh, nhưng đụng phải hàng cứng, bị Tranh Kiếm Minh trực tiếp đánh trở về.

Lần này bọn họ càng phách lối hơn, thế mà để mắt tới Dịch Kiếm Môn, hơn nữa còn là dưới tình huống không có Mạnh Kinh Tiên ở Dịch Kiếm Môn, tuy mỗi tông môn hoặc nhiều hoặc ít đều từng làm loại hành vi bỏ đá xuống giếng này, nhưng làm ra hành động kiêu căng như Phong Thiên Vực, thậm chí làm rõ ràng như vậy thì vẫn là đầu tiên.

Trên thực tế, vốn có người dự định xen vào chuyện này, Danh Kiếm Sơn Trang là một trong số đó.

Ngũ Phái Trì Kiếm đồng khí liên chi, mặc dù khẩu hiệu này hơi không đáng tin cậy, nhưng Danh Kiếm Sơn Trang vì lợi ích của mình nên chuẩn bị xen vào.

Qua nhiều năm như vậy, Danh Kiếm Sơn Trang và Dịch Kiếm Môn vẫn luôn cùng tồn tại ở Kiếm Nam Đạo, hai bên ngược lại không có quá nhiều xung đột và tranh chấp, cho nên bọn họ vẫn rất yên tâm làm hàng xóm với Dịch Kiếm Môn.

Nhưng thấy cách làm việc của Phong Thiên Vực, Danh Kiếm Sơn Trang cảm thấy rất bất an, đối phương dám nuốt Dịch Kiếm Môn, có khi nào cũng sẽ nuốt luôn Danh Kiếm Sơn Trang hắn? Dù sao võ giả tu luyện kiếm đạo và võ giả tu luyện đao đạo vẫn luôn không vừa mắt nhau.

Loại chuyện như vậy không phòng không được, cho nên Ứng Thiên Qua đã chuẩn bị xen vào chuyện này.

Còn có một chỗ chuẩn bị nhảy vào là Đại Chu, đối mặt với người tiên vực hạ giới, Đại Chu tựa hồ cũng chuẩn bị biểu thị khí phách và thực lực của thân làm hoàng triều, thuận tiện cảnh cáo một chút đám người tiên vực này đừng phá hư quy củ, trong khoảng thời gian sắp tới, số lần Đại Chu ra tay sẽ không ít.

Lần trước, Đại Chu đứng ra điều hòa chuyện giữa Phong Thiên Vực và Tranh Kiếm Minh, lần này, Đại Chu hiển nhiên cũng định chuẩn bị đứng ra, không thể để cho Phong Thiên Vực nuốt Dịch Kiếm Môn.

Chương 2445 - Cầu viện

Cầu viện

Tuy Danh Kiếm Sơn Trang và Đại Chu có những cân nhắc riêng khi định nhúng tay vào sự tình của Dịch Kiếm Môn, nhưng bọn họ thật sự có dự định can thiệp vào.

Thế nhưng chưa đợi bọn họ ra tay, bên kia đã truyền đến sự việc Phong Thiên Vực liên minh với Hoàng Thiên Vực.

Đối với Danh Kiếm Sơn Trang, bọn họ không thể trêu vào loại quái vật lớn như Hoàng Thiên Vực, cho nên Ứng Thiên Qua trực tiếp dặn dò người của Danh Kiếm Sơn Trang tuyệt đối đừng manh động.

Mà bây giờ Đại Chu cũng không muốn khai chiến với Hoàng Thiên Vực vào lúc này, cho nên trực tiếp từ bỏ ý định xen vào.

Lúc này bên trong Tây Bắc Đạo, Tạ Chỉ Yến nhìn thấy Phi Long thành rực rỡ hẳn lên, trên mặt nàng hiện lên vẻ mất hồn.

Hiện tại, Phi Long thành trải qua Chuyển Luân Vương bố trí trận pháp và được trang trí lại bởi Hoàng Bỉnh Thành, gần như đã khác hoàn toàn với Phi Long thành mà Đại Chu ngày xưa dựng lên.

Toàn bộ Phi Long thành ban đầu từ phạm vi mười mấy dặm bây giờ đã hơn một trăm tám mươi dặm, xung quanh tường thành đều dùng gạch đá màu vàng xây lên, đây không chỉ để làm đẹp, mà trong những gạch đá này đã được cố ý luyện chế thành các loại tài liệu kim thiết, không chỉ có thể ngăn cản chân khí của võ giả, còn có thể xem như là căn cơ của trận pháp, khiến cho Chuyển Luân Vương dung nhập Vạn La đại trận vào trong đó.

Cho nên, bây giờ nhìn Phi Long thành từ đằng xa, ánh sáng trận đạo lấp lóe chói mắt, trông vô cùng rực rỡ, hết sức hùng vĩ mỹ lệ.

Trên tường thành sắp hàng từng nỏ pháo to lớn, trông vô cùng dữ tợn, những thứ này đều là do cao thủ của Tả Đạo Minh liên hợp lại với nhau luyện chế ra, tuyệt đối có thể nói là lợi khí thủ thành, cho dù tông sư võ đạo Hóa Thần cảnh thì thế nào? Dưới một nỏ pháo này, hộ thể chân khí cũng sẽ bị nổ nát tại chỗ.

Trải qua thời gian dài phát triển, bây giờ Phi Long thành tuyệt đối có căn cơ trở thành một đại thế lực.

Đến khi Tạ Chỉ Yến đi vào bên trong Phi Long thành, loại cảm giác này càng mãnh liệt hơn.

Ấn tượng đầu tiên Phi Long thành mang lại cho Tạ Chỉ Yến là võ phong thịnh hành, bước vào trong thành, trên đường phố sạch sẽ đầy rẫy những võ giả đeo đao kiếm, nhưng tất cả đều trông rất trật tự, không có cảm giác hỗn loạn.

Tây Bắc Đạo dưới quyền Tô Tín cho tới bây giờ đều sẽ không cấm võ, so sánh với Thịnh Kinh thành của Đại Chu, chỉ cần ngươi không cố ý thêu dệt chuyện ở trong Phi Long thành, muốn động thủ tùy ý ngươi, đương nhiên, không phải chỗ nào cũng có thể đánh nhau, nhất định phải ở vị trí chỉ định mới có thể ra tay.

Ở Phi Long thành, bên trong bốn khu vực đông tây nam bắc đều có bốn lôi đài, những võ giả xảy ra xung đột và ma sát gì đều có thể giải quyết ở trên bốn lôi đài này.

Thậm chí thời gian dài về sau, còn có một số giang hồ phong môi cố ý làm thành một bảng xếp hạng, chuyên môn viết ra thực lực của ai mạnh hơn ở trên bốn lôi đài này vân vân, trong đó, võ giả hơi bộc lộ tài năng thậm chí sẽ được Tây Bắc quân hoặc là Ám Vệ tự mình mời chào, gia nhập dưới trướng Tô Tín, điều này dẫn tới những người khác không ngừng hâm mộ.

Còn về một số người đánh ra danh tiếng ở trên lôi đài không muốn gia nhập dưới quyền Tô Tín, thế thì cũng không miễn cưỡng, bọn họ có thể

lợi dụng việc bản thân ở trên lôi đài đánh ra tên tuổi để mời chào đệ tử, khai tông lập phái, hoặc là đầu vào thế lực khác, điểm ấy mọi thứ đều tùy duyên, Tây Bắc Đạo cho tới bây giờ đều sẽ không ép buộc những người khác gia nhập.

Chính vì điểm ấy, võ giả hâm mộ tiếng tăm đến Tây Bắc Đạo càng ngày càng nhiều, thậm chí còn có người gọi bốn khối lôi đài bên trong Phi Long thành là Tiểu Nhân Bảng, dù sao đều là nơi dương danh lập vạn.

Cho tới sau này, danh tiếng của lôi đài trong Phi Long thành càng lúc càng lớn, hấp dẫn võ giả càng ngày càng nhiều, mọi người giờ mới hiểu ra, đây dường như là một cái hố của Tô Tín, hắn trước đó thành lập bốn lôi đài này không phải có lòng tốt giúp võ giả giải quyết tranh chấp trong Phi Long thành, đơn giản là vì muốn mời chào võ giả có thực lực, thuận tiện đánh ra danh tiếng của Phi Long thành.

Thấy tất cả điều này, tâm tình của Tạ Chỉ Yến không khỏi hơi phức tạp, nàng dù sao cũng là võ giả cùng thế hệ với Tô Tín, tuy thân làm nữ tử, nhưng Tạ Chỉ Yến xưa nay đều không cho rằng mình thua kém nam nhân.

Hơn nữa, nàng cả đời này đều chung tình với kiếm đạo, cuối cùng mới phát hiện rằng, cho dù chính mình am hiểu về mặt kiếm đạo nhất, nàng vẫn không thể so sánh với Tô Tín, điều này khiến cho Tạ Chỉ Yến cảm giác hơi chán nản.

Nhưng đối với Tạ Chỉ Yến, hiện tại cũng không phải là thời điểm để nàng chán nản, nguy cơ của Dịch Kiếm Môn vẫn còn đó, ba ngày đã qua một nửa, nếu nàng không thể kịp thời mời Tô Tín ra, Dịch Kiếm Môn sẽ gặp nguy hiểm.

Cho nên Tạ Chỉ Yến trực tiếp chạy tới vương phủ của Tô Tín.

So với toàn bộ Phi Long thành, vương phủ của Tô Tín trông có vẻ khá bình thường, thậm chí không có bao nhiêu trận pháp.

Chương 2446 - Cầu viện(2)

Cầu viện(2)

Thật ra đây là do Tô Tín tự mình giao phó, bởi vì chỉ cần hắn ở bên trong Phi Long thành, có người nào không biết sống chết dám dương oai ở nơi này?

Còn nếu thật sự có cường địch phá vỡ Phi Long thành, vậy trận pháp trong phủ của hắn dù mạnh đến đâu cũng không có

chút tác dụng, cho nên ngược lại đơn giản một chút thì tốt hơn.

Tạ Chỉ Yến đi tới cửa vương phủ, chắp tay nói với hai võ giả giữ cửa: “Phiền mời thông báo một tiếng, Tạ Chỉ Yến của Dịch Kiếm Môn cầu kiến Tô Tín Tô đại nhân.”

Ở cửa vương phủ, hai võ giả Ám Vệ mặc áo đen nhìn Tạ Chỉ Yến, lắc đầu nói: “Xin lỗi, Tô đại nhân đang bế quan, hiện tại không gặp bất cứ ai.”

Đừng thấy hai võ giả Ám Vệ giữ cửa này trông bình thường, thật ra cả hai đều có thực lực Hóa Thần cảnh, đều là võ giả được Ám Vệ chú tâm bồi dưỡng mấy năm gần đây.

Đối với bọn họ, đừng nói người trước mắt này chỉ là Dung Thần cảnh, dù nàng là Chân Vũ cảnh thì hai người vẫn dám ngăn cản, trải qua Ám Vệ tẩy não bồi dưỡng thời gian dài như vậy, độ trung thành của bọn họ đối với Tô Tín căn bản không cần hoài nghi, cho nên hiện tại bọn họ mới có tư cách làm thủ vệ của Tô Tín.

Hơn nữa cũng may là bọn họ biết Dịch Kiếm Môn dường như có quan hệ không tệ với Tô Tín, muội muội của Tô đại nhân là đệ tử của Dịch Kiếm Môn, bằng không đổi thành người khác, bọn họ thậm chí không muốn giải thích, trực tiếp đuổi người đi.

Nhưng Tạ Chỉ Yến nghe được tin tức này thì cau mày, Tô Tín đang bế quan? Đây không phải là tin tốt lành gì.

Nàng nói với hai người kia: “Tô đại nhân đang bế sinh tử quan sao? Xin phiền hai vị thông báo một tiếng, ta thật sự có việc gấp.”

Dù Tạ Chỉ Yến nói như vậy, nhưng hai người này vẫn lắc đầu cứng nhắc nói: “Không được, trong lúc Tô đại nhân đang bế quan, người nào cũng không thể quấy rầy.”

Tạ Chỉ Yến cau mày, từ việc này nàng đã nhìn ra, hai người này rất cứng đầu, bọn họ nhận định trong lúc Tô Tín đang bế quan thì không ai có thể quấy rầy.

Nhưng vấn đề là trời biết Tô Tín sẽ bế quan tới khi nào, tồn tại Chân Vũ cảnh mỗi một lần bế quan đều tính theo số năm, tuy

Tô Tín luôn không thích bế quan, nhưng lần này hắn bế quan mấy tháng cũng là chuyện rất bình thường, thế nhưng đến khi đó, chỉ sợ Dịch Kiếm Môn bọn họ đã bị diệt!

Ngay lúc Tạ Chỉ Yến định trực tiếp tiến công, gây ra một ít động tĩnh, Hoàng Bỉnh Thành vừa lúc từ trong cửa đi ra, thấy cảnh tượng này, hắn không khỏi khiển trách: "Tạ nữ hiệp của Dịch Kiếm Môn có giao tình mười mấy năm với Tô đại nhân, ngay cả nàng mà các ngươi cũng dám ngăn à? Là không có mắt hay không có não? Tên Lý Phôi đó dạy các ngươi kiểu gì thế? Dạy cả đám các ngươi toàn là một dây thần kinh!"

Thấy Hoàng Bỉnh Thành xuất hiện, hai võ giả Ám Vệ thoáng chốc không dám lên tiếng, vị này chính là tâm phúc chân chính của Tô đại nhân, cùng một cấp bậc với Lý Phôi, đại tổng quản Ám Vệ của bọn họ, đừng thấy thực lực của đối phương không quá mạnh, nhưng địa vị lại cao dọa người.

Người khác không biết mối quan hệ giữa Dịch Kiếm Môn và Tô Tín, nhưng Hoàng Bỉnh Thành thì biết rất rõ ràng, thậm chí lúc ban đầu ở Phi Ưng bang, Tô Tín từng nhận nhân tình của Tạ Chỉ Yến.

Trước đây, Tô Tín chọc vào Thanh Thành Kiếm Phái, bắt buộc rời khỏi Thường Ninh Phủ, khi đó nếu không có Tạ Chỉ Yến hỗ trợ, sợ rằng Phi Ưng bang ban đầu sẽ bị Thanh Thành Kiếm Phái giận chó đánh mèo mà diệt môn.

Cho nên hiện tại thấy Tạ Chỉ Yến tới đây, Hoàng Bỉnh Thành lập tức tiến lên phía trước nở nụ cười, hỏi: "Thì ra là Tạ nữ hiệp tới, xin lỗi xin lỗi, cấp dưới không hiểu quy củ, mạo phạm Tạ nữ hiệp, xin hãy tha lỗi."

Tạ Chỉ Yến lắc đầu nói: "Không thể trách bọn họ, bọn họ hành sự theo quy củ nên mới ngăn ta lại, trên thực tế, nếu không có chuyện lớn, ta sẽ không tới quấy rầy Tô đại nhân lúc hắn đang bế quan."

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu nói: "Tạ nữ hiệp hơi chờ chút, chúng ta đi vào nói tiếp."

Nói rồi, Hoàng Bỉnh Thành nghênh Tạ Chỉ Yến vào bên trong phủ, đồng thời cho hai võ giả Ám Vệ giữ cửa một ánh mắt sẽ

xử lý các ngươi sau.

Sau khi sai người bưng trà cho Tạ Chỉ Yến, lúc này Hoàng Bỉnh Thành mới hỏi: “Dịch Kiếm Môn xảy ra chuyện gì, Tạ nữ hiệp đừng ngại, trước nói cho ta nghe một chút, sau đó ta sẽ hồi bẩm đại nhân.”

Tô Tín không có loại tính cách độc quyền, hắn càng thích dùng thực lực tuyệt đối và uy tín để duy trì lòng trung thành của toàn bộ thế lực.

Cho nên, bên trong toàn bộ Tây Bắc Đạo, quyền lực của mỗi bộ môn đều rất lớn, Hoàng Bỉnh Thành làm tâm phúc của Tô Tín, thay thế Tô Tín hạ mệnh lệnh đã nhiều năm, có thể nói chỉ cần không phải chuyện quá lớn, bản thân Hoàng Bỉnh Thành có thể làm chủ đi giúp Dịch Kiếm Môn, không cần đi làm phiền Tô Tín, đánh thức Tô đại nhân từ trong bế quan.

Nhưng đợi sau khi Tạ Chỉ Yến nói ra toàn bộ sự việc, Hoàng Bỉnh Thành lúc này mới cảm giác chuyện dường như khá nghiêm trọng.

Phải biết rằng, hiện tại Hinh Nhi vẫn còn ở bên trong Dịch Kiếm Môn, lỡ lúc Phong Thiên Vực tấn công Dịch Kiếm Môn liên lụy Hinh Nhi, đến lúc đó Tô đại nhân sẽ nổi điên lên.

Chương 2447 - Cầu viện(3)

Cầu viện(3)

Trong suy nghĩ của Hoàng Bỉnh Thành, đám người dùng đao Phong Thiên Vực đều là mặt hàng không có đầu óc, lỡ bọn họ thực sự không quản một hơi giết lung tung, việc này rất dễ làm bị thương Hinh Nhi.

Hoàng Bỉnh Thành vẻ mặt giận dữ nói: “Đám người Đồng Vũ Dương kia làm ăn kiểu gì không biết? Chuyện lớn như vậy sao bọn họ không có đúng lúc báo lên? Kêu Đồng Vũ Dương tới gặp ta ngay!”

Qua giây lát, Đồng Vũ Dương bị người gọi tới, trên đường hắn đã biết chuyện gì xảy ra, sau khi đi vào hắn cười khổ giải thích với Hoàng Bỉnh Thành: “Hoàng đại nhân, không phải do hệ thống tình báo Ám Vệ của thủ hạ ta lỏng lẻo, mà là thời gian

Ám Vệ chúng ta bố cục ở võ lâm Trung Nguyên dù sao chưa được lâu, tốc độ tin tức truyền lại khẳng định không nhanh bằng Lục Phiến Môn."

"Lục Phiến Môn có thể trong thời gian một ngày truyền tin tức đi khắp toàn bộ bốn mươi chín đạo của Đại Chu, nhưng với thực lực hiện giờ của Ám Vệ ta thì rất khó làm được điều này, thậm chí hai ngày đã là rất miễn cưỡng."

Đồng Vũ Dương không phải đang trốn tránh trách nhiệm, mà là với năng lực hiện tại của Ám Vệ thì thật sự không làm được hiệu suất mạnh mẽ như Lục Phiến Môn.

Dù sao Lục Phiến Môn chính là sức mạnh Đại Chu thành lập mấy chục năm mới có quy mô này, hơn nữa Lục Phiến Môn còn có đám cường giả Thiết gia, đổi thành Ám Vệ bọn họ thì có lẽ hơi quá sức.

Tạ Chỉ Yến ở một bên nói: "Dịch Kiếm Môn ta cũng biết với tốc độ của Ám Vệ có lẽ không thể nhanh chóng đưa tin tức đến Tây Bắc Đạo, cho nên đã trực tiếp kêu ta dùng bí bảo Thiên Lý Phi Kiếm chạy đi, chuyện này cũng không thể chỉ trách Đồng đại nhân."

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu, nhưng hắn vẫn dặn dò Đồng Vũ Dương: "Về sau liệt Kiếm Nam Đạo vào đối tượng trọng điểm cần chú ý, một khi có chuyện gì, nhất định phải trong vòng một ngày thấy tin tức truyền đến."

"Phải rồi, hiện tại lập tức khiến cho Ám Vệ đi điều tra thực lực và động tĩnh của Phong Thiên Vực, ta sẽ đi tìm Tô đại nhân, nói việc này với hắn."

Chuyện lớn như vậy, cho dù Tô Tín đang bế quan thì Hoàng Bỉnh Thành cũng phải đánh thức hắn.

Đồng Vũ Dương gật đầu, lập tức xuống phía dưới chuẩn bị. Thật ra trong chuyện này cũng có một phần lỗi của hắn.

Trước đó Đồng Vũ Dương trải tất cả thế lực hướng Trung Nguyên, chưa từng nghĩ tới sẽ cố ý đi quan tâm một Dịch Kiếm Môn, dù sao muội muội của Tô đại nhân đang ở bên trong Dịch Kiếm Môn.

Nhưng sau đó Đồng Vũ Dương liền bỏ qua, bởi vì Mạnh Kinh Tiên khi đó quá mạnh mẽ, thậm chí còn mạnh hơn Tô Tín, có Mạnh Kinh Tiên trấn thủ Dịch Kiếm Môn thì an toàn vô cùng, nếu đã như vậy, hắn còn hao tâm tổn sức đi quan tâm chỗ đó làm gì?

Cho nên Đồng Vũ Dương không có cố ý sắp xếp người đi Dịch Kiếm Môn, đến khi Mạnh Kinh Tiên rời khỏi, Đồng Vũ Dương cũng không có nghĩ đến điểm này, không ngờ nhanh như vậy đã xảy ra chuyện.

Chuyện này ngược lại cũng cho Đồng Vũ Dương một bài học, hắn suy nghĩ vẫn chưa đủ chu toàn.

Đồng Vũ Dương từ trước đây là một phong môi nho nhỏ ở Nhữ Nam Đạo được Tô Tín nhìn trúng, tới bây giờ đã chấp chưởng tổ chức tình báo toàn bộ Ám Vệ, ngay cả võ giả Dương Thần cảnh cũng phải khách khí với hắn, Đồng Vũ Dương một đường đi tới không dễ dàng gì, cho nên hắn vô cùng quý trọng vị trí hiện tại của mình.

Tô đại nhân không nuôi thủ hạ phế vật, lần này không phải là trách nhiệm của hắn, nhưng là sơ xuất của hắn, lần một lần hai còn dễ nói, nếu lặp lại nhiều lần, nói không chừng hắn sẽ tự làm mất đi vị trí này.

Lúc này, Hoàng Bỉnh Thành đã tới nơi bế quan của Tô Tín, bởi vì Tô Tín không phải bế sinh tử quan, cho nên Hoàng Bỉnh Thành trực tiếp gõ cửa chỗ bế quan.

Cửa lớn mở ra, Hoàng Bỉnh Thành thoáng chốc cảm giác được một luồng hơi nóng ập tới, bên trong dường như ẩn giấu ngọn lửa vô biên, nhưng rất nhanh, luồng hơi nóng này nháy mắt biến mất, suýt chút nữa khiến cho Hoàng Bỉnh Thành tưởng chính mình sinh ra ảo giác.

Nhưng Hoàng Bỉnh Thành biết rằng, dị tượng được tạo ra từ cường giả cấp bậc như Tô đại nhân không phải người như hắn có thể hiểu được.

Tô Tín đi ra cửa, hắn mới bế quan chưa đến thời gian một tháng, Tô Tín chỉ miễn cưỡng chữa trị xong thương thế của bản thân, còn về các loại võ công như Xích Hỏa Thần Công và

Thiên Yêu Đồ Thần Pháp, Tô Tín chỉ vừa mới quen thuộc một chút mà thôi.

Nhưng hắn biết, với lực lượng hiện giờ của Tây Bắc Đạo, nếu không phải xảy ra đại sự, bình thường Hoàng Bỉnh Thành sẽ không tới quấy rầy hắn.

Thấy Tô Tín đi ra, Hoàng Bỉnh Thành không vòng vo, hắn nói thẳng: "Đại nhân, Dịch Kiếm Môn đã xảy ra chuyện."

Khoảnh khắc câu nói này vừa dứt, sắc mặt của Tô Tín nháy mắt âm trầm, khí thế trên người hắn trở nên vô cùng âm u, vốn Phi Long thành trời trong mây trắng chớp mắt giăng đầy mây đen!

Những võ giả bên trong Phi Long thành không hiểu chuyện gì xảy ra, Lữ Phá Thiên vốn thoải mái uống chút rượu ở trạch viện của mình, cảm giác được bên Tô Tín truyền tới khí tức khủng bố, tay hắn không kiềm được run một cái, vài giọt rượu rơi ra ngoài.

"Mụ nội nó, là ai đến khiêu khích sư đệ kia của lão tử? Chậc chậc, hỏa khí lớn như vậy, sợ rằng có thể lật tung cả giang hồ."

Chương 2448 - Ra tay

Ra tay

Mà lúc này, Hoàng Bỉnh Thành không khỏi bị giật mình khi thấy dáng vẻ này của Tô Tín, sau đó hắn suy nghĩ một chút, phát hiện mình đã nói sai, hắn vội vàng nói: "Đại nhân, ngươi hiểu lầm rồi, hiện tại Dịch Kiếm Môn không có việc gì, là sắp xảy ra chuyện thôi."

Nói rồi, Hoàng Bỉnh Thành kể lại chuyện đã xảy ra cho Tô Tín, lúc này mới khiến Tô Tín thu lại luồng khí tức khủng bố kia trên người mình.

"Trước dẫn ta đi gặp Tạ Chỉ Yến."

Bên trong phòng tiếp khách, Tạ Chỉ Yến thấy Tô Tín đến đây thì thở phào một cái, chỉ cần có thể nhìn thấy Tô Tín, nguy cơ của Dịch Kiếm Môn coi như đã được giải trừ.

Tạ Chỉ Yến chắp tay hướng Tô Tín, nói: “Lần này phải làm phiền Tô đại nhân ra tay giúp đỡ, Dịch Kiếm Môn ta vô cùng cảm kích.”

Tô Tín lắc đầu nói: “Ngươi và ta coi như là người quen cũ, Mạnh tông chủ từng giúp ta không chỉ một lần, không cần khách khí như vậy.”

“Nhưng ta thắc mắc chính là vì sao Phong Thiên Vực dám đánh chủ ý đến Dịch Kiếm Môn? Lẽ nào Dịch Kiếm Môn không có nói cho bọn họ biết quan hệ giữa chúng ta?”

Tuy hai tên Chân Vũ của Phong Thiên Vực khá mạnh, nhưng ở trong mắt Tô Tín thì cũng chẳng là cái đinh gì.

Thậm chí nói một câu hơi kiêu căng, chỉ cần người của Phong Thiên Vực không là kẻ điên, vậy tuyệt đối sẽ không ra tay với tông môn vốn là đồng minh với Tô Tín như Dịch Kiếm Môn.

Sau khi đánh xong trận chiến liên minh Đạo Môn, bây giờ Tô Tín đã trở thành một trong những chí cường giả trên toàn bộ giang hồ, người có thể vật lộn với hắn chỉ có mấy người, trong này tuyệt đối không bao gồm Phong Thiên Vực.

Nhưng Tạ Chỉ Yến lúc này không có lên tiếng, trên mặt nàng lộ ra vẻ quái dị.

Thấy Tạ Chỉ Yến như thế, Tô Tín thoáng chốc hiểu được, sợ rằng Dịch Kiếm Môn chưa nói ra chuyện này với bên ngoài, lúc này mới khiến Phong Thiên Vực cho rằng quan hệ giữa Tô Tín và Dịch Kiếm Môn không có chặt chẽ như vậy.

Thật ra nguyên nhân rất đơn giản, cũng không phải là Dịch Kiếm Môn có ý kiến gì với Tô Tín, là do Dịch Kiếm Môn ngại mặt mũi, không muốn lấy tên tuổi của Tô Tín rêu rao trên giang hồ.

Đổi thành người khác, nếu có một núi dựa lớn như Tô Tín, chắc chắn sẽ khiến cho mọi người đều biết, thông minh một chút thì sẽ mượn thế.

Nhưng Dịch Kiếm Môn không giống vậy, tôn nghiêm thân làm kiếm giả khiến cho bọn họ không làm được loại chuyện này,

thậm chí lúc trước Dịch Kiếm Môn suy yếu nhất, bọn họ cũng chưa từng cầu người khác.

Lần này, nếu không phải áp lực từ Phong Thiên Vực quá lớn, thậm chí khiến cho Dịch Kiếm Môn thấy được nguy cơ diệt môn, bọn họ sẽ không đi cầu Tô Tín.

Tô Tín cũng không nói thẳng ra điểm này, hắn chỉ nói với Tạ Chỉ Yến: "Đã như vậy, hiện tại chúng ta lập tức xuất phát!"

Nói rồi, Tô Tín chuẩn bị mang theo Tạ Chỉ Yến rời khỏi, nhưng vào lúc này, Lữ Phá Thiên bỗng nhiên đi tới nói: "Sư đệ, lần này có cần sư huynh ra tay hay không?"

Tô Tín lắc đầu nói: "Một Phong Thiên Vực mà thôi, lẽ nào ta còn không đối phó được hai tên Chân Vũ?"

Lữ Phá Thiên cười to nói: "Đúng là một Phong Thiên Vực không tính là gì, nhưng tiểu cô nương này không nói là Hoàng Thiên Vực đã liên thủ với Phong Thiên Vực, ngươi không lo lắng về bọn họ à? Dù sao những người đó đều là hậu duệ của Nhân Hoàng ngày xưa, ngươi không cho bọn họ mặt mũi, ra tay với đồng minh của họ, lẽ nào không sợ bọn họ sau đó trả thù?"

Tô Tín cười lạnh một tiếng, nói: "Mặt mũi không phải do người ta cho, mà là chính mình tự kiếm về, Nhân Hoàng cũng đã là quá khứ, ai biết bây giờ đang bế quan trong tiên vực rốt cuộc là Nhân Hoàng hay là tro cốt của Nhân hoàng?"

"Nếu lúc Phong Thiên Vực ra tay với Dịch Kiếm Môn mà Hoàng Thiên Vực không ngăn lại, thì đó chính là không cho Tô Tín này mặt mũi, ta cần gì phải nể mặt bọn họ? Hiện tại cũng không phải là thời thượng cổ, Nhất Thế hoàng triều đã sớm biến mất."

Vừa nói xong, Tô Tín không tiếp tục nói nhảm nữa, trực tiếp mang theo Tạ Chỉ Yến rời khỏi.

Lữ Phá Thiên chậc chậc than thở: "Một sự hiểu lầm dẫn tới huyết án."

Trước đó, tuy Lữ Phá Thiên không có đứng ra, nhưng đối thoại giữa Tạ Chỉ Yến và Hoàng Bỉnh Thành không phải bí

mật gì, hắn đã nghe rõ toàn bộ. Theo hắn thấy rằng, chuyện này căn bản là do hiểu lầm liên tiếp đưa tới.

Dịch Kiếm Môn bởi vì vấn đề mặt mũi nên cố ý giấu giếm quan hệ thật sự giữa bọn họ và Tô Tín, hơn nữa Phong Thiên Vực cũng không có điều tra cặn kẽ, theo bản năng cho rằng quan hệ giữa Tô Tín và Dịch Kiếm Môn chỉ đơn giản là truyền thừa sư môn của Hinh Nhi.

Mà Hoàng Thiên Vực cũng bởi vì bận rộn những chuyện khác, tin tưởng sự phán đoán của Phong Thiên Vực, cho rằng dù Phong Thiên Vực nuốt Dịch Kiếm Môn, miễn là bảo đảm sự an toàn của muội muội Tô Tín, cùng lắm là khiến cho Tô Tín hơi mất thể diện, sẽ không đắc tội hắn đến cực hạn, Hoàng Thiên Vực vẫn rất tự tin về điểm ấy.

Thật sự không nghĩ tới Hoàng Thiên Vực tự tin hơi thái quá, dù là thực lực của bọn họ hay cái gọi là thân phận hoàng tộc ngày xưa, đối với Tô Tín mà nói thì như gió thoảng qua tai, đều không được hắn để trong lòng.

Chương 2449 - Ra tay(2)

Ra tay(2)

Có thể nói, chỉ cần Phong Thiên Vực cẩn thận điều tra chuyện này trước khi động thủ, hoặc là Hoàng Thiên Vực phái người điều tra một chút trước khi chuẩn bị liên minh, vậy tuyệt đối sẽ không xuất hiện loại tình huống như hiện tại.

Lữ Phá Thiên có thể tưởng tượng được, kết cục của Phong Thiên Vực này sẽ khá thảm.

Hoàng Bỉnh Thành ở phía sau Lữ Phá Thiên cười to nói: “Như vậy ngược lại cũng tốt, đám người tiên vực kia thi nhau hạ giới, chỉ sợ bọn họ vẫn chưa rõ giang hồ này cuối cùng là ai làm chủ, đại nhân cho bọn họ một bài học, cũng khiến cho họ hiểu rõ, rốt cuộc nên đặt bản thân ở vị trí nào!”

Lữ Phá Thiên liếc nhìn Hoàng Bỉnh Thành, thủ hạ này của Tô Tín có đức hạnh y hệt chủ nhân mình, làm việc hoàn toàn chỉ nhìn lợi ích của bản thân, hoàn toàn không để ý hậu quả, hiện

tại giang hồ loạn lạc, kết quả bọn họ ngược lại hoàn toàn không sợ gây sự, không suy nghĩ đến đại cục của giang hồ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thật ra Lữ Phá Thiên cũng giống Tô Tín, đại cục hay không đại cục gì đó, đều là những tên ăn no rửng mỡ, xen vào việc của người khác làm ra, giang hồ loạn thế, liên quan gì đến loại người như họ?

Lúc này, Phong Thiên Vực vẫn chưa biết chính mình đã rơi vào nguy cơ đang rất hưng phấn, bọn họ nghẹn ở trong thành nhỏ này đã đủ lắm rồi, lần này cướp đoạt sơn môn của Dịch Kiếm Môn chỉ là bước đầu tiên để họ có được chỗ đứng ở hạ giới.

Thậm chí phía sau bọn họ có Hoàng Thiên Vực làm chỗ dựa, Phong Thiên Vực cũng chuẩn bị ra tay với Danh Kiếm Sơn Trang, trực tiếp độc tôn Kiếm Nam Đạo.

Thường Khôn nhìn đám đông võ giả Phong Thiên Vực dưới tay mình, trầm giọng nói: “Nếu Dịch Kiếm Môn không biết cất nhắc như vậy, thế thì đừng trách Phong Thiên Vực ta lòng dạ độc ác, kỳ hạn ba ngày đã đến, trực tiếp tiến công Dịch Kiếm Môn!”

Phong Thiên Vực thế tới hung hăng, nhưng những võ giả Dịch Kiếm Môn đều là biểu cảm thấy chết không sờn, cho dù có ít đệ tử trẻ tuổi ánh mắt lộ ra vẻ hoảng sợ, nhưng bọn họ đều nắm chặt trường kiếm trong tay mình, không buông tay.

Kiếm giả thà gãy không cong, từ khi những đệ tử Dịch Kiếm Môn này mới gia nhập Dịch Kiếm Môn, sư trưởng của bọn họ đã giáo dục họ như thế.

Thường Khôn đi tới, nhìn đám người Dịch Kiếm Môn, trong mắt hắn vụt qua tia sáng lấp lóe, thản nhiên nói: “Ta thật sự không hiểu các ngươi đến tột cùng nghĩ như thế nào, chỉ là một cái sơn môn mà thôi, các ngươi ngoan ngoãn nhường lại, đến nơi khác khai tông lập phái chẳng lẽ không tốt sao? Chỉ bằng chút thực lực ấy của các ngươi mà cũng muốn cứng rắn chống lại Phong Thiên Vực ta? Thật không biết ai cho các ngươi sự tự tin này.”

Lâm Lạc Viêm thản nhiên nói: “Dịch Kiếm Môn ta cho tới bây giờ đều sẽ không nhường đường, trước đây, lúc Dịch Kiếm Môn ta suy yếu nhất cũng không hề lùi bước, càng đừng nói là hiện tại.”

“Phong Thiên Vực các ngươi đúng là khá mạnh, nhưng cũng chỉ là hạng người bắt nạt kẻ yếu mà thôi, nếu sư huynh Mạnh Kinh Tiên của ta còn ở đây, chỉ bằng các ngươi cũng có can đảm tới đánh chủ ý Dịch Kiếm Môn ta?”

Sắc mặt của Thường Khôn đen thui, tuy bọn họ chưa từng đánh với Mạnh Kinh Tiên, nhưng họ từng nghe qua đại danh của Mạnh Kinh Tiên.

Trước không nói cái khác, bọn họ còn không đánh lại một Địch Kinh Phi, càng đừng nói tới Mạnh Kinh Tiên là cường giả kinh tài tuyệt diễm trong tin đồn, gần với Thần Kiều cảnh.

Thường Khôn không muốn nói nhảm với người của Dịch Kiếm Môn, thật ra bọn họ cũng biết chuyện họ làm cũng không mấy tốt đẹp, cho nên tốc chiến tốc thắng là được, không cần nhiều lời làm gì.

Thường Khôn vung tay lên, nói: “Các ngươi đã ngu xuẩn như thế, vậy thì giết cho ta!”

Vừa nói xong, đám võ giả Phong Thiên Vực xông thẳng về phía võ giả Dịch Kiếm Môn.

Toàn bộ Phong Thiên Vực, chỉ riêng võ giả Tiên Thiên cảnh đã có mấy vạn người, mà Dịch Kiếm Môn tính luôn cả võ giả Hậu Thiên cũng chỉ có mấy nghìn người, thực lực của hai bên chênh lệch quá xa, sợ rằng võ giả Dịch Kiếm Môn không chống đỡ nổi nửa khắc đồng hồ khi ở trước mặt võ giả Phong Thiên Vực.

Hơn nữa, người của Phong Thiên Vực không có nương tay, tất cả võ giả trực tiếp lao lên, dù sao cũng đã là bắt nạt kẻ yếu, lúc này đương nhiên muốn toàn lực ra tay, đỡ phải gặp phiền phức.

Đám người Dịch Kiếm Môn đều lộ vẻ mặt trầm trọng, lúc này Tạ Chỉ Yến vẫn chưa về, Tô Tín cũng chưa đến, bọn họ trừ tử chiến tại đây thì không còn lựa chọn thứ hai.

Lâm Lạc Viêm nói với Sở Bất Phàm ở bên cạnh: “Chút nữa ngươi đưa Hinh Nhi đi, mang Hinh Nhi đi Tây Bắc Đạo, lưu lại chút hương khói sau cùng cho Dịch Kiếm Môn ta.”

Người khác chịu chết, Hinh Nhi lại có thể chạy trốn, không phải do Lâm Lạc Viêm nặng bên này nhẹ bên kia, mà là thân phận của Hinh Nhi rất đặc biệt, nàng không chỉ là đệ tử của Dịch Kiếm Môn, mà còn là muội muội của Tô Tín, Lâm Lạc Viêm không thể nhìn nàng gặp chuyện không may trong Dịch Kiếm Môn được.

Sở Bất Phàm lập tức nói: “Hinh Nhi đương nhiên phải đi, nhưng không phải ta mang nàng đi, mà là ngươi!”

“Lúc sư huynh đi đã giao Dịch Kiếm Môn cho ngươi trông coi, nếu như đại chưởng môn như ngươi chết đi, chẳng phải Dịch Kiếm Môn ta sẽ trở thành trò cười của giang hồ sao?”

Chương 2450 - Lời ta nói, chính là quy củ!

Lời ta nói, chính là quy củ!

“Nếu phải để lại chút hương khói cuối cùng cho Dịch Kiếm Môn, người này phải là ngươi mới được!”

Không đợi Lâm Lạc Viêm phản bác, nghe hai người bọn họ nói chuyện, Hinh Nhi nắm chặt trường kiếm trong tay mình, nói: “Tại sao muốn ta đi? Đừng quên, ta cũng là đệ tử của Dịch Kiếm Môn, tông môn bị diệt, lẽ nào ta lại trốn một mình?”

Sở Bất Phàm cau mày nói: “Đừng bướng, Dịch Kiếm Môn ai cũng có thể ở lại, nhưng duy chỉ có ngươi là không được!”

Ngay lúc bọn họ đang tranh luận, vài tên võ giả Dương Thần cảnh Phong Thiên Vực ở hàng đầu đã vọt tới.

Thường Khôn và Tư Đồ Minh không có ra tay, với thực lực của bọn họ mà tham dự vào trận chiến này thì căn bản là tàn sát, không có ý nghĩa gì. Đương nhiên, dù bọn họ không ra tay, kết quả cũng là tàn sát, Dương Thần của Phong Thiên Vực có khoảng mười người.

Ngay lúc Sở Bất Phàm chuẩn bị đánh ngất Hinh Nhi, cứng rắn mang nàng rời đi, một Hỏa Diễm Liên Hoa màu xanh sẫm đột ngột bay xuống.

Hỏa Diễm Liên Hoa màu xanh sẫm tựa như sen vàng của Phật gia, trông rất sống động, nhìn qua vô cùng mỹ lệ, không lộ ra chút sức mạnh nào, thậm chí đám người Phong Thiên Vực cho dù thấy hoa sen này, cảm giác đầu tiên hiện ra trong lòng chính là kỳ quái, chứ không phải là cảnh giác và nguy cơ.

Nhưng ngay lúc này, Hỏa Diễm Liên Hoa màu xanh sẫm bắt đầu phân giải, khi hoa sen chuyển động, từng tia lửa màu xanh sẫm như sợi tơ nhảy múa, trôi nổi giữa thiên địa, xuyên qua thân thể của những võ giả kia, dù là Dương Thần cảnh hay Dung Thần, trước mặt ngọn lửa xanh sẫm ở nơi này, gần như trong nháy mắt không kịp phát ra tiếng hét thảm đã trực tiếp bị đốt thành một đống tro bụi!

Thấy cảnh tượng này, mọi người thoáng chốc ngẩn ra, võ giả Phong Thiên Vực ở phía sau vốn chuẩn bị xông lên lập tức dừng tại chỗ, trong mắt lóe ra vô tận sợ hãi.

Tồn tại Dương Thần cảnh dù là ở hạ giới hay ở tiên vực đều được xem như là cao thủ hàng đầu, là cường giả cấp Tông Sư tuyệt đối dưới Lục Địa Thần Tiên, thậm chí một Chân Vũ nếu muốn giết Dương Thần thì rất đơn giản, nhưng muốn nháy mắt giây giết một Dương Thần, có hơn phân nửa Chân Vũ đều làm không được.

Kết quả lúc này có mấy võ giả Dương Thần cảnh, còn có nhiều tồn tại Dung Thần cảnh nháy mắt biến thành tro bụi, loại thủ đoạn này quả thực khiến cho bọn họ không cách nào tưởng tượng nổi, e là uy thần ma mới có uy năng như vậy!

Một bóng người mặc hắc bào từ giữa không trung từng bước đi xuống, Tạ Chỉ Yến đi theo bên cạnh hắn, được hắn dùng chân khí vững vàng đưa về trong đoàn người Dịch Kiếm Môn.

Uy áp dày đặc phát ra, vốn khí trời quang đãng đột nhiên biến thành mây đen u ám, mọi người đều có thể nghe có tiếng quỷ khóc thần gào mơ hồ vọng xuống từ mây đen, trong đó dường như có quỷ mị ma quái gì đó, chỉ cần người trước mắt này ra

lệnh một tiếng thì sẽ hoàn toàn bùng nổ, trực tiếp xé nát bọn họ!

Sắc mặt của Thường Khôn và Tư Đồ Minh thoáng chốc biến đổi, người xuất hiện trước mắt, trừ Tô Tín ra thì còn ai vào đây? Bọn họ làm thế nào cũng không nghĩ tới, chính mình còn chưa ra tay thì Tô Tín đã xuất hiện.

Thường Khôn thận trọng đi tới phía trước, chắp tay hướng Tô Tín, nói: "Tô đại nhân tới đây vì chuyện gì? Phải biết rằng Phong Thiên Vực ta cho tới bây giờ chưa từng có ý định muốn làm kẻ địch của Tô đại nhân, lần này Phong Thiên Vực ta tiến công Dịch Kiếm Môn cũng chỉ là chém giết giang hồ bình thường mà thôi, thậm chí Phong Thiên Vực ta đã biết muội muội của Tô đại nhân đang ở bên trong Dịch Kiếm Môn, ta còn cố ý dặn dò thủ hạ tuyệt đối không thể thương tổn muội muội của ngài."

Mới vừa rồi Tô Tín nháy mắt một kích giết chết hơn mười võ giả dưới trướng Phong Thiên Vực, nhưng vì ngại uy thế của Tô Tín, Thường Khôn vẫn phải ăn nói khép nép với hắn, tuy trông như ném đi mặt mũi của cường giả Chân Vũ cảnh, nhưng luồng uy thế kinh khủng vừa rồi từ người Tô Tín thật sự khiến cho hắn sinh lòng hoảng sợ, không dám làm càn.

Tô Tín thản nhiên nói: "Nói như vậy, lẽ nào ta còn phải cảm tạ ân Phong Thiên Vực ngươi không giết chết?"

Nghe được ẩn ý trong giọng nói của Tô Tín, Thường Khôn vội vàng giải thích: "Đương nhiên không phải rồi, ý của ta là Phong Thiên Vực ta thật sự không có ý định mạo phạm Tô đại nhân!"

Tô Tín hừ lạnh một tiếng, nói: "Dịch Kiếm Môn chính là minh hữu của Tây Bắc Đạo ta, ngày xưa Mạnh tông chủ đã giúp ta mấy lần, hiện tại Phong Thiên Vực ngươi đánh Dịch Kiếm Môn, cũng như đánh vào mặt của Tô Tín ta, ngươi nói xem chuyện này lẽ nào không liên quan đến ta?"

Thường Khôn và Tư Đồ Minh nghe xong thì sắc mặt thoáng chốc biến đổi.

Tính sai rồi! Thật sự là tính sai rồi!

Danh tiếng của Tô Tín trong võ lâm bày ra đó, có thể gọi là đồng minh của Tô Tín thì chỉ có Địa Phủ, bởi vì bản thân Tô Tín cũng là người trong Địa Phủ.

Bọn họ biết Dịch Kiếm Môn có quan hệ với Tô Tín, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới quan hệ giữa Tô Tín và Dịch Kiếm Môn vậy mà sẽ sâu tới mức này.

Bây giờ Tô Tín đứng ở nơi này thì sao có thể để cho bọn họ tiêu diệt Dịch Kiếm Môn?

Trong nháy mắt, sắc mặt của Thường Khôn và Tư Đồ Minh trở nên cực kỳ khó xem.

Chương 2451 - Lời ta nói, chính là quy củ!(2)

Lời ta nói, chính là quy củ!(2)

Lỡ mạnh miệng, hao tổn nhiều công sức như vậy cũng chỉ vì mưu đoạt sơn môn của Dịch Kiếm Môn, kết quả bị một Tô Tín bức lui, Thường Khôn và Tư Đồ Minh đều có thể tưởng tượng được về sau trên giang hồ đến cùng sẽ bàn tán bọn họ ra sao.

Nhưng uy thế của Tô Tín đặt ở đó, kêu bọn họ đi cứng đối cứng với Tô Tín, nói thật, bọn họ không có can đảm này.

Cho nên Thường Khôn và Tư Đồ Minh sắc mặt khó coi buộc lòng nói: “Đã như vậy, Dịch Kiếm Môn chúng ta sẽ không động thủ, Phong Thiên Vực ta sẽ rút lui.”

Nói rồi, Thường Khôn trực tiếp khoát tay, muốn kêu võ giả Phong Thiên Vực trực tiếp rời đi.

Trước đó, tuy Tô Tín giết nhiều người Phong Thiên Vực bọn họ, nhưng lúc này Thường Khôn căn bản không dám nói chuyện này.

Muốn Tô Tín cho bọn họ một lẽ công bằng hoàn toàn là chuyện mơ giữa ban ngày.

Nhưng vào lúc này, Tô Tín lạnh lùng nói: “Ta cho các ngươi đi chưa?”

Thường Khôn và Tư Đồ Minh sững sờ, sau đó vẻ mặt giận dữ nói: “Tô đại nhân là có ý gì? Nếu ngài muốn che chở cho Dịch Kiếm Môn, chúng ta đây trực tiếp rút đi là được, lẽ nào dù là vậy ngươi cũng muốn ngăn chúng ta?”

Tô Tín thản nhiên nói: “Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, ngươi không để Tô Tín ta vào mắt, hay không để quy củ giang hồ vào mắt? Dịch Kiếm Môn là đồng minh của ta, các ngươi đã dám ra tay với Dịch Kiếm Môn, đó chính là không xem Tô Tín ta ra gì, ai quan tâm ngươi động thủ hay không động thủ, dù thế nào cũng phải đưa ra một lời giải thích mới được.”

Lời này vừa ra khỏi miệng, trên mặt toàn bộ võ giả Phong Thiên Vực đều lộ vẻ phẫn nộ.

Dịch Kiếm Môn rõ ràng không có chút xíu tổn thất nào, ngược lại Phong Thiên Vực bọn họ chết nhiều người như vậy, kết quả Tô Tín muốn bọn họ giải thích, hành động này quả thực là bá đạo và không nói phải trái đến cực điểm.

Thường Khôn đè nén lửa giận, nói: “Mong Tô đại nhân đừng khinh người quá đáng, trên giang hồ không có quy củ này!”

Tô Tín cười to một tiếng, nói: “Không có quy củ này? Hiện tại ta nói, từ nay về sau sẽ có quy củ này!”

“Phong Thiên Vực các ngươi thừa dịp Mạnh Kinh Tiên không ở đây để đánh chủ ý đến Dịch Kiếm Môn, đây không phải là khinh người quá đáng thì là cái gì? Hiện tại cho dù ta ức hiếp các ngươi, Phong Thiên Vực các ngươi có thể làm gì đây?”

Vừa nói xong, Tô Tín bước ra một bước, khí thế quanh người đã hoàn toàn tương hợp với thiên địa, trong nháy mắt khuấy động phong vân, lộ vẻ vô cùng khủng bố.

“Các ngươi đã không muốn chủ động đưa ra một lẽ công bằng, vậy thì tốt, ta sẽ tự mình đến lấy!”

Hoàng Bỉnh Thành trước đó đã đoán được suy nghĩ của Tô Tín, lần này không quản Phong Thiên Vực có ra tay hay không, hắn đã chuẩn bị ra tay ác để đám người tiên vực này nhìn thấy, giang hồ này rốt cuộc do ai định đoạt.

Chỉ có thể nói lần này Phong Thiên Vực tương đối xui xẻo, đụng vào lưỡi thương nhọn.

Mà lúc này, Thường Khôn bên Phong Thiên Vực thấy Tô Tín thế mà thực sự muốn động thủ, vội vàng nói: "Tô đại nhân khoan đã! Phong Thiên Vực ta đã liên minh với Hoàng Thiên Vực, hai bên cùng tiến cùng lùi, cũng xin Tô đại nhân nể mặt Hoàng Thiên Vực."

Tô Tín cau mày nói: "Dùng Hoàng Thiên Vực tới hù ta? Hay là ngươi cho rằng Tô Tín ta sẽ sợ Hoàng Thiên Vực?"

"Nếu muốn bảo vệ các ngươi, kêu Khương Viên Trinh của Hoàng Thiên Vực tự mình đến nói với ta, các ngươi muốn cáo mượn oai hùm, bây giờ còn chưa đủ tư cách!"

Nếu Hoàng Thiên Vực không nhúng tay vào chuyện này, nói không chừng Tô Tín sẽ không đuổi tận giết tuyệt, nhưng cố tình Hoàng Thiên Vực lại nhúng tay vào, Tô Tín càng thêm không thể bỏ qua đám người Phong Thiên Vực này, nếu không thì người trên giang hồ sẽ cho rằng hắn sợ Hoàng Thiên Vực.

Tô Tín phất tay, trong nháy mắt, ngọn lửa xanh sẫm vô biên tựa như một cái lưới lớn bao phủ hướng Tư Đồ Minh và Thường Khôn.

Sức mạnh của Xích Hỏa Thần Công phát huy đến mức tận cùng tuyệt đối vượt xa Thiên La Hỏa Đạo, tuy hiện tại Tô Tín mới luyện Xích Hỏa Thần Công đến tầng một, nhưng luồng uy năng này đã đủ kinh người.

Lửa mạnh cuốn tới, hai người Tư Đồ Minh và Thường Khôn cảm nhận được lực lượng khủng bố trong đó, sắc mặt nháy mắt biến đổi.

Lúc bọn họ ở tiên vực chưa từng giao thủ với tồn tại Thần Kiều cảnh, hiện tại bọn họ xem như mở rộng tầm mắt, loại thực lực này quả thực cường đại đến đáng sợ.

Nhưng hai người bọn họ đều là cường giả Chân Vũ cảnh thân kinh bách chiến, dù bây giờ bị uy thế của Tô Tín làm cho khiếp sợ, nhưng bọn họ cũng không bị dọa đến mức không có sức đánh một trận.

Thần Kiều có thể nháy mắt giết Dương Thần, nhưng nháy mắt giết Chân Vũ thì hoàn toàn là chuyện không thể nào.

Âm La Quỷ Đao của Thường Khôn tà dị không gì sánh được, nói đúng hơn, nó hẳn là công pháp ma đạo tiêu chuẩn.

Chém ra một đao, trong nháy mắt tựa như mở ra cửa địa ngục vô biên, ma khí đen như mực kết hợp với tử khí, ánh đao màu đen xé rách hư không, phía sau có ma ảnh thần quỷ kêu rên, khiếp sợ lòng người.

Chương 2452 - Thần uy

Thần uy

Tô Tín liếc mắt liền có thể nhìn ra, sự tà dị của Âm La Quỷ Đao này không nằm ở đao thế, mà là nằm ở ma khí âm tà có thể ăn mòn chân khí, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến thần trí của bản thân, không khác huyễn thuật là bao.

Nhưng nếu so với cường giả Chân Vũ cảnh bình thường, thực lực của Thường Khôn chỉ có thể nói là bình thường, là cái loại rất tầm thường.

Khi còn ở Chân Vũ, Tô Tín còn không để loại mặt hàng này vào mắt, huống chi là bây giờ.

Chém ra một nhát Duy Ngã Đạo Kiếm, trường kiếm bỗng nhiên rời tay, một phân thành hai ở giữa không trung, Nhất Kiếm Nhập Vân, Thiên Ngoại Phi Tiên, Nhất Kiếm Liệt Địa, Tử Khí Đông Lai!

Một tiên một ma, một kiếm hai phần, Thiên Ngoại Phi Tiên và mười lăm chiêu kiếm Đoạt Mệnh đã bị Tô Tín diễn hóa đến cực hạn, thậm chí có thể đến tình trạng một kiếm ra hai chiêu.

Kiếm ý trong nháy mắt xóa bỏ đao thế, hai kiếm này lên trời xuống đất, mang theo uy thế không thể kháng cự chém hướng Thường Khôn, một kiếm ra, lập tức có uy kinh thiên động địa, hai kiếm xuất hiện, quỷ thần tránh lui!

Thực lực của Kiếm Thiên Vực trong tiên vực không tính là mạnh, hầu như cũng chỉ có hai Chân Vũ như Phong Thiên Vực bọn họ.

Qua nhiều năm như vậy, Phong Thiên Vực cũng đã giao thủ với Kiếm Thiên Vực được mấy lần, đối phương tuyệt đối không chiếm được lợi gì, nhưng thẳng đến hiện tại, Thường Khôn mới biết được kiếm đạo chi uy chân chính có thể khủng bố đến trình độ nào!

Thứ kiếm Tô Tín đang dùng không phải Tam Giới Chi Kiếm đấu cứng với Triệu Cửu Lăng lúc ở Huyền Thiên Vực, hai kiếm cứ như vậy xuất hiện, Thường Khôn không cách nào ngăn cản được.

Cảm giác nguy cơ mãnh liệt truyền đến, Thường Khôn trực tiếp lựa chọn vứt đao, vứt đao rút lui!

Một kiếm khách ném kiếm của mình sẽ tổn thất sáu phần sức chiến đấu, một đao khách ném đao cũng giống như thế.

Nhưng đáng tiếc, dù hắn vứt đao rút lui, sức mạnh từ hai kiếm vẫn như giòi bám trong xương, ập tới chỗ hắn.

Thường Khôn cắn răng, một luồng ma khí đen kịt ầm ầm bùng nổ quanh người hắn, trong đó còn kèm theo một chút u minh quỷ khí.

Chỉ thấy huyết nhục toàn thân Thường Khôn vào lúc này trở nên khô quắt, bản thân hắn thế mà hóa thành một thanh trường đao hình người, đón lấy một kiếm chém tới.

Ai cũng cho rằng Âm La Quỷ Đao chỉ là một bộ công pháp mà Thường Khôn tu luyện, không ngờ tới nếu thi triển môn công pháp này đến cực hạn thì sẽ luyện chế máu thịt của mình thành một thanh Âm La Quỷ Đao khủng bố, đao khách bình thường vứt đao sẽ tổn thất sáu phần sức chiến đấu, nhưng Thường Khôn vứt đao lại tăng thêm sáu phần sức chiến đấu!

Âm La Quỷ Đao hình người chém xuống, vô số quỷ khí và ma khí ầm ầm nổ tung, phát ra một tiếng động lớn.

Duy Ngã Đạo Kiếm của Tô Tín trực tiếp bị đánh nát, đâm xuống mặt đất.

Thường Khôn lúc này đã khôi phục hình người, nhưng toàn thân hắn trên dưới đều lộ ra những vết máu dữ tợn, giống như

bị lăng trì, khủng bố đến dị thường, thậm chí cơ thể hắn bắt đầu run rẩy, tựa như đã không thể đứng vững nữa.

Toàn lực ra tay, thậm chí vận dụng bí pháp cuối cùng của mình mới miễn cưỡng thoát chết trong một kiếm này của Tô Tín, có thể tưởng tượng thực lực bây giờ của Tô Tín rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Thậm chí nếu không phải Thường Khôn còn có một môn bí pháp áp đáy hòm, một kiếm vừa rồi của Tô Tín đã có thể chém chết hắn!

Mà vào lúc này, Tư Đồ Minh cũng ra tay.

Vừa rồi, lúc Tô Tín ra tay với Thường Khôn, Tư Đồ Minh không có xuất thủ giúp một tay, làm đồng môn với nhau trên trăm năm, Tư Đồ Minh biết con bài chưa lật của Thường Khôn, cũng biết Thường Khôn có thể giữ được tính mạng dưới một kiếm này của Tô Tín, nếu chính mình cũng ra tay, tuy có thể chia sẻ một phần áp lực cho Thường Khôn, nhưng tình huống cũng sẽ không khá hơn bao nhiêu.

Mà hiện tại, Duy Ngã Đạo Kiếm đã rời tay Tô Tín, đây là thời cơ tốt nhất để hắn ra tay.

Cho nên Tư Đồ Minh quyết định thật nhanh chém ra một đao, trong nháy mắt, khí thế vô biên giấu ở trong một đao này bộc phát ra, thiên địa chấn động, một đao này cắt đứt thời gian, cắt đứt hư không, chớp mắt gần như đã xuất hiện trước mặt Tô Tín!

Tư Đồ Minh tên hiệu là Tam Đao Trảm Thiên, xuất thân lùm cỏ bình thường, hắn ngày xưa không phải là hậu nhân của Đao bộ trong Phong Thiên Vực, chỉ là xuất thân giặc cướp bình thường, một đường chém giết đến hiện tại, học tập vô số đao pháp, ngưng tụ võ đạo tinh nghĩa ở trong đó, cuối cùng dung luyện ra ba đao, chính là Tam Đao Trảm Thiên, đao sau mạnh hơn đao trước, trong võ giả cùng giai ít ai có thể chịu nổi ba đao của hắn.

Đao thứ nhất chém xuống, uy thế cực kỳ kinh người, nhưng lúc này, sắc mặt của Tô Tín không hề thay đổi, hắn chỉ đưa tay ra, một bàn tay trắng nõn như ngọc, nhưng mặt trên mang theo

từng vết kim mang, cứng rắn bắt lấy một đao kinh thiên kia trong tay!

Nháy mắt, đao thế cuồng bạo nổ tung trong tay Tô Tín, một đao này của Tư Đồ Minh có thể chém trời, nhưng không chém được một bàn tay của Tô Tín!

Mà lúc này, một ngọn lửa xanh sẫm trong tay Tô Tín theo đao kia kéo dài hướng Tư Đồ Minh, Xích Hỏa Thần Công đốt cháy vạn vật, trong nháy mắt, Tư Đồ Minh cảm giác được máu của mình, chân khí của mình, thậm chí là nguyên thần của mình đang sôi trào!

Chương 2453 - Thần uy(2)

Thần uy(2)

Tô Tín buông ra tay cầm đao, vươn ra một ngón tay, nhẹ nhàng điểm một cái trên thanh trường đao kia, trong nháy mắt hư không tịch diệt, vạn vật phân giải, Tư Đồ Minh mắt mở trừng trừng nhìn trường đao đã được hắn rèn luyện trên trăm năm, sắp gần với thần binh bắt đầu phân giải, không phải đánh nát, mà là hoàn toàn bị phân giải, từ trường đao phân chia thành một đống bột sắt!

Thấy cảnh tượng này, Tư Đồ Minh vội thu tay lại, nếu chậm thêm chút nữa, thậm chí toàn bộ cánh tay của hắn cũng sẽ bị phân giải dưới một chỉ này của Tô Tín!

Chỉ pháp của Tô Tín đã đạt đến trình độ đăng phong tạo cực, dù là Tam Chỉ Đạn Thiên hay Tam Phân Thần Chỉ, có thể nói đều là chỉ pháp hàng đầu trên giang hồ.

Nhưng sau đó, Tô Tín không tiếp tục đạt được chỉ pháp mạnh hơn, cho nên hắn không tiếp tục dùng những chỉ pháp khác.

Mà lần bế quan này, lúc Tô Tín đang dưỡng thương cũng đã lược bỏ chỉnh sửa một chút những võ kỹ trước đây của mình, cô đọng tu vi về mặt chỉ pháp thành một vào người, sáng tạo ra một thức chỉ pháp mới này, đặt tên là Đoạt Thần, Đoạt Thần Chỉ!

Cướp đoạt tạo hóa thiên địa, tịch diệt thiên địa quỷ thần, nhìn như bình thường, nhưng thần uy nội liễm.

Uy năng của một chỉ này đã khiến Tư Đồ Minh kinh hãi không thôi, Tô Tín có kiếm rất đáng sợ, nhưng Tô Tín không có kiếm vẫn đáng sợ như trước!

Đến tận giờ phút này bọn họ mới nhớ ra, tuy kiếm pháp của Tô Tín kinh diễm giang hồ, nhưng hắn vẫn không phải là kiếm tu.

Ánh mắt của Tư Đồ Minh đỏ ngầu, cánh tay trái của hắn bỗng nhiên nổ tung, trong nháy mắt huyết vụ ngập trời.

Tư Đồ Minh cứng rắn xé xuống cánh tay trái chỉ còn lại xương trắng của mình, nắm trong tay, vô tận huyết vụ dung nhập vào trong đó, ngưng tụ thành một thanh trường đao huyết nhục.

Lấy xương trắng làm gốc, lấy huyết nhục làm đao!

Một đao chém xuống, chớp mắt quỷ thần gầm hét, Trảm Thiên thức thứ hai, là trảm thiên địa, cũng là chính bản thân hắn!

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia hứng thú.

Hễ là có thể thành tựu Chân Vũ thì đều là tồn tại lĩnh ngộ sức mạnh quy tắc, mỗi cá nhân đều có lý giải nhất định đối với võ đạo của bản thân, khai sáng ra con đường thuộc về mình.

Khi loại cấp bậc này ra tay, dù thực lực của đối thủ mạnh hơn hay yếu hơn mình, đều sẽ có một chút lĩnh ngộ.

Ví dụ như hiện tại, dù là Thường Khôn dùng bản thân hóa thành Âm La Quỷ Đao hay Tư Đồ Minh trước mắt này dùng xương làm gốc, dùng huyết nhục làm đao thi triển ra Trảm Thiên Tam Thức, đều có phong cách võ đạo thuộc về mình, có thể nói là kinh diễm.

Chỉ tiếc lần này bọn họ đối mặt là Tô Tín, hắn có thể dùng lực lượng hoàn toàn áp đảo bọn họ!

Lúc đối mặt đao thứ nhất của Trảm Thiên Tam Thức, Tô Tín chỉ đưa ra một tay, mà bây giờ đối mặt với đao thứ hai này, Tô Tín cũng chỉ đánh ra một quyền, một quyền kinh diễm có thể chân chính phá vỡ hư không!

Một quyền nhìn như bình thường hạ xuống, khi va chạm với mũi đao kia thì có thần mang màu vàng cuồng bạo nổ tung,

trong nháy mắt trên trời dưới đất, tất cả phong mang đều bị một quyền này che phủ, có thể nói lực lượng tuyệt đối ầm ầm bùng nổ, lưỡi đao huyết nhục của Tư Đồ Minh bùm bùm nổ tung, hắn cũng trực tiếp bị một quyền này đánh bay, xương cốt khắp người nổ tung, thế mà cuối cùng trực tiếp bị một quyền này đánh nát thân thể, nổ thành huyết vụ biến mất ngay tại chỗ!

Tư Đồ Minh được gọi là Tam Đao Trảm Thiên, đáng tiếc ở trước mặt Tô Tín, hắn không có cơ hội chém thêm đao thứ ba!

Dùng Thần Kiều nháy mắt giết Chân Vũ, Tô Tín không làm được điểm ấy, nhưng hắn có thể dùng hai chiêu giết chết Tư Đồ Minh, cảnh tượng như thế này đã khiến cho tất cả những người có mặt ở đây sợ ngây người.

Loại uy thế cường đại này tựa như thần ma, khiến người ta căn bản không có sức phản kháng.

Người khác không dám phản kháng trước loại lực lượng cường đại này, Thường Khôn cũng không muốn chết.

Hoàng Thiên Vực là minh hữu của bọn họ, chỉ cần hắn có thể chạy thoát, dù cho chỉ là vì mặt mũi của mình, Hoàng Thiên Vực cũng sẽ bảo vệ hắn.

Ôm loại tâm lý này, Thường Khôn nghiến răng, huyết vụ toàn thân dâng lên, trong nháy mắt, hắn đã trốn ra xa mấy trăm trượng, huyết vụ càng lúc càng mờ nhạt, thế mà thật sự giống như tan biến.

Lúc này, trong mắt Tô Tín lộ ra vẻ quái dị, bởi vì Thường Khôn thế mà dùng công pháp trong Huyết Ma Giáo, nói chuẩn xác hơn thì nền móng của môn công pháp này vốn từ đại pháp Di Thần Hoán Huyết, nhưng giai đoạn sau đã được tu sửa lại.

Tuy tiên vực không có truyền thừa ma đạo, nhưng khi đó Đại Thiên Ma Tôn bị giết, công pháp ma đạo truyền lưu khắp nơi, các loại tàn quyển của đại pháp Di Thần Hoán Huyết rất có thể đã rơi vào trong tiên vực.

Nhưng Thường Khôn thế mà dám dùng đại pháp Di Thần Hoán Huyết chạy trốn ở trước mặt hắn, đây đúng là chuyện khôi hài.

Tô Tín vung tay lên, ngọn lửa xanh sẫm cấu thành một cái lưới lớn, chậm rãi siết chặt lại, vô cùng chính xác trực tiếp bao phủ đoàn huyết vụ kia vào trong, theo huyết vụ không ngừng bốc hơi, Thường Khôn phát ra một tiếng kêu thảm thiết, thân hình của hắn vừa mới xuất hiện đã trực tiếp bị đốt thành một đống tro bụi!

Chương 2454 - Hàng hoặc chết

Hàng hoặc chết

Trận chiến này kết thúc quá nhanh, hai Chân Vũ, không đến mười chiêu đã toàn bộ chết trong tay Tô Tín, loại uy thế này quả thực khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Tô Tín đưa mắt nhìn sang đám võ giả Phong Thiên Vực, thản nhiên nói: “Hoặc là hàng, hoặc là chết.”

Dưới sự uy hiếp của cái chết, thứ như tôn nghiêm cũng có thể vứt bỏ, lúc này đã có một số võ giả ném xuống binh khí trong tay mình, quỳ một gối biểu thị thần phục.

Nhưng phần lớn võ giả Phong Thiên Vực không cam tâm cứ như vậy đầu hàng, có người hô lớn nói: “Thần Kiều thì sao chứ? Hắn chỉ có một mình, chẳng lẽ còn có thể giết hết tất cả chúng ta? Mọi người cùng nhau chạy, phân tán chạy!”

Nghe lời này, trong mắt của những người ở đây thoáng chốc lộ ra vẻ khác lạ.

Lúc này bọn họ mới nghĩ tới, Tô Tín chỉ có một mình, dù hắn giết thì có thể giết được bao nhiêu người? Bọn họ căn bản không để mấy nghìn người Dịch Kiếm Môn vào mắt, cho nên hiện tại nếu như chạy, chắc chắn sẽ có người chết, nhưng đại đa số người đều có thể chạy trốn.

Nhưng ngay lúc này, Tô Tín trực tiếp phất tay, Hỏa Diễm Liên Hoa màu xanh sẫm bay ra, trong lúc cánh sen xoay tròn, tên võ giả Phong Thiên Vực trước đó nói chuyện trong nháy mắt biến thành tro bụi.

Cùng lúc đó, Hỏa Diễm Liên Hoa bay lên giữa không trung, vô số sợi tơ ngưng tụ từ ngọn lửa trôi nổi, hợp thành một cái

lưới lớn lơ lửng trên bầu trời, kéo dài mười dặm, trông vô cùng đồ sộ.

Tô Tín nhìn những người ở đây, thản nhiên nói: “Nếu các ngươi muốn đi, ta quả thật không cách nào ngăn lại tất cả, cho dù mấy vạn con heo ở đây trốn tứ tán, muốn bắt chúng lại cũng không phải là chuyện dễ.”

“Nhưng Tô Tín ta không phải là người khác, dù không cách nào ngăn tất cả, nhưng ta ít nhất có thể ngăn lại chín phần người, nói cách khác, ta có thể giữ lại chín phần tính mệnh người bên các ngươi.”

“Chỉ có một phần cơ hội sống, nếu các ngươi dám trốn thì cứ thử xem.”

Thủ đoạn của Tô Tín hoàn toàn hù sợ đám võ giả Phong Thiên Vực này, ai dám đánh cuộc một phần cơ hội sống chứ?

Tuy bọn họ đều cho rằng mình sẽ có một phần cơ hội sống, nhưng lý trí nói cho bọn họ biết, họ càng dễ dàng trở thành một trong những người sẽ chết hơn!

Cho nên, sau khi tất cả người dẫn đầu đều bị Tô Tín chém giết, hết thảy võ giả Phong Thiên Vực lúc này mới để xuống binh khí trong tay, trực tiếp lựa chọn thần phục.

Tô Tín quay đầu nói với Lâm Lạc Viêm và Sở Bất Phàm của Dịch Kiếm Môn: “Những người này tạm thời giao cho các ngươi, đóng kín chân khí của bọn họ, điểm ấy chắc các ngươi đều hiểu được, các ngươi chọn một nhóm người, còn dư lại thì đưa ta.”

Lâm Lạc Viêm kinh ngạc nói: “Đưa chúng ta làm gì? Tô đại nhân, đám người này đã tu luyện qua đao đạo, hiện tại chuyển tu kiếm đạo, sợ rằng phải hao tổn khí lực rất lớn mới có thể thay đổi.”

Tô Tín nghe vậy thì câm nín, Lâm Lạc Viêm này quả nhiên không có kinh nghiệm xử lý sự vụ của tông môn, lời này mà cũng có thể nói ra khỏi miệng.

Tô Tín hơi lộ ra bất đắc dĩ nói: “Những người này không phải để làm đệ tử của các ngươi, ta mới giết hai cường giả cấp bậc

Chân Vũ cảnh của bọn họ, dù họ ngoài miệng hàng phục, nhưng chẳng lẽ ngươi dám tin? Truyền thụ công pháp của Dịch Kiếm Môn cho bọn họ?”

Lâm Lạc Viêm hơi xấu hổ, hắn thế mới biết bản thân đã nghĩ sai, vội vàng hỏi: “Vậy ý của Tô đại nhân là gì?”

Tô Tín thản nhiên nói: “Dịch Kiếm Môn các ngươi có không ít tài nguyên khoáng sản ở Kiếm Nam Đạo, khiến cho những võ giả này tới làm công việc bỏ dở, hiệu suất sẽ mau hơn những người bình thường kia.”

“Mà Tây Bắc Đạo ta cũng cần nhiều nhân lực vật lực, nếu võ giả có tu vi võ đạo nhất định dùng làm chuyện khác sẽ mau hơn người bình thường nhiều.”

Nghe Tô Tín nói như vậy, Lâm Lạc Viêm giờ mới hiểu được ý của hắn là gì, dù sao Dịch Kiếm Môn bọn họ chưa từng làm việc này bao giờ, hắn là lần đầu tiên biết được có thể chơi như vậy.

Nhưng Lâm Lạc Viêm không hề bài xích loại chuyện này, đối phương muốn giết bọn họ trước, chiếm lấy sơn môn của bọn họ, thậm chí nếu Lâm Lạc Viêm tâm ngoan thủ lạt một chút, giết hết tất cả bọn họ, trừ danh tiếng sẽ không dễ nghe, còn lại dường như cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn.

Lâm Lạc Viêm trực tiếp vung tay lên, những đệ tử Dịch Kiếm Môn lần lượt ra tay, đóng kín chân khí của những võ giả Phong Thiên Vực đã không có năng lực phản kháng.

Dưới uy thế của Tô Tín, những võ giả Phong Thiên Vực này căn bản không dám phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn bị phong cấm chân khí, mặc người chém giết.

Nếu như trước đó Tô Tín muốn dùng thủ đoạn độc ác giết bọn họ, cho dù Tô Tín là Thần Kiều thì bọn họ có lẽ sẽ còn làm ra phản kháng, dù sao cũng phải chết, không bằng gắng sức lần cuối cùng.

Nhưng hiện tại, Tô Tín cho bọn họ một con đường sống, dù biết rằng sẽ bị phong cấm, sau đó phải đi làm thợ mỏ, nhưng bọn họ vẫn không có can đảm phản kháng, ít nhất bọn họ còn có thể sống, không phải sao?

Sau khi đã an bài xong mọi thứ, Sở Bất Phàm và Lâm Lạc Viêm thi lễ hướng Tô Tín, nói: “Đa tạ ân cứu giúp của Tô đại nhân.”

Chương 2455 - Hàng hoặc chết(2)

Hàng hoặc chết(2)

Tô Tín lắc đầu nói: “Trước đây Mạnh tông chủ cũng đã giúp ta, nên không cần thiết nói những lời này. Nhưng lần sau, nếu như lại đụng phải chuyện như thế, Dịch Kiếm Môn tốt nhất tạm thời tránh lui, tông môn mất đi vẫn có thể đoạt lại, còn nếu mất mạng thì không thể tìm về được.”

Lâm Lạc Viêm và Sở Bất Phàm chỉ cười cười, không có lên tiếng.

Dịch Kiếm Môn vẫn luôn là loại tính cách ngoan cố này, nếu không thì trước đây Dịch Kiếm Môn đã không liều mạng với Cản Thi phái, dù biết rằng điều kiện tiên quyết là phải lưỡng bại câu thương với Cản Thi phái.

Thấy thái độ của hai người kia, Tô Tín lập tức biết rõ bọn họ nghĩ cái gì, nhưng Tô Tín không có nhiều lời, mỗi người đều có lựa chọn của riêng mình, nếu Dịch Kiếm Môn làm ra thỏa hiệp, có thể bọn họ đã không còn là Dịch Kiếm Môn nữa.

Tô Tín nói với Hinh Nhi: “Hinh Nhi, tu vi bây giờ của ngươi hầu như đã đến bình cảnh, vừa lúc trong khoảng thời gian này ngươi theo ta trở về Tây Bắc Đạo đi, để ta chỉ điểm ngươi tu luyện.”

Dịch Kiếm Môn lúc này không có Mạnh Kinh Tiên, ít nhiều có chút khó bảo toàn bản thân, hơn nữa đối với loại thái độ dẫu có tử chiến cũng không chịu lùi bước này của Dịch Kiếm Môn, trời biết về sau bọn họ sẽ như thế nào, cho dù Tô Tín có thể giữ được Dịch Kiếm Môn, nhưng hắn cũng không thể nào vẫn luôn ở trong Dịch Kiếm Môn, lần này tới kịp, nhưng lần sau có thể tới kịp hay không thì không ai biết được.

Cho nên bây giờ Hinh Nhi sống ở trong Dịch Kiếm Môn thật ra có chút không an toàn, chỉ điểm nàng tu luyện gì gì đó cũng

chỉ là mượn cớ mà thôi, mục đích thực sự của Tô Tín là đón Hinh Nhi về Tây Bắc Đạo để bảo vệ.

Hinh Nhi hơi chần chờ: “Nhưng …”

Nàng hiểu ý trong câu nói của Tô Tín, lâu rồi chưa gặp Tô Tín, Hinh Nhi cũng hơi nhớ ca ca của nàng, nếu là lúc bình thường, nàng sẽ đi Tây Bắc Đạo ngay, nhưng bây giờ là thời khắc nguy cơ của Dịch Kiếm Môn bọn họ, nàng trốn đi Tây Bắc Đạo, trong đó luôn có ý tứ tham sống sợ chết, bỏ mặc tông môn.

Lâm Lạc Viêm cười cười nói: “Đi đi, không cần suy nghĩ nhiều như vậy, ngươi đúng là đệ tử của Dịch Kiếm Môn ta, nhưng ngươi cũng là muội muội của Tô đại nhân, một khi xảy ra chuyện, người khác có thể tử chiến, nhưng chúng ta vẫn sẽ bảo đảm an toàn của ngươi, cho nên dù ngươi ở Dịch Kiếm Môn hay ở Tây Bắc đều như nhau, còn có thể khiến cho Tô đại nhân bớt một phần lo lắng.”

“Dịch Kiếm Môn ta truyền thừa mấy nghìn năm, trước đây, thời điểm suy sụp nhất vẫn không mất, hiện tại cũng sẽ không.”

“Hiện giờ sư huynh bặt vô âm tín, trên giang hồ còn đồn đãi sư huynh đã chết trong sự sụp đổ của tiên vực, nhưng ta tin tưởng sư huynh sẽ không chết.”

“Dù Dịch Kiếm Môn ta chỉ còn lại sư huynh, với thực lực của hắn vẫn có thể hoàn toàn xây lại một Dịch Kiếm Môn càng cường đại hơn.”

Nghe Lâm Lạc Viêm nói như vậy, Hinh Nhi rốt cục mới gật đầu đồng ý.

Giải quyết xong chuyện, Tô Tín trực tiếp mang theo Hinh Nhi trở lại Tây Bắc Đạo, sau khi Dịch Kiếm Môn chọn xong những võ giả Phong Thiên Vực này, còn dư lại thì bọn họ đều đưa Tô Tín để hắn đem về Tây Bắc Đạo.

Trên đường, Hinh Nhi vẫn có chút lo lắng hỏi: “Ca ca, ngươi nói xem sư phụ có thể trở về không?”

Trước đó, mặc dù Lâm Lạc Viêm đã nói hắn tin tưởng Mạnh Kinh Tiên sẽ trở về, nhưng Hinh Nhi vẫn cảm giác Lâm Lạc Viêm chỉ đang an ủi nàng.

Dù sao hiện tại Hinh Nhi có thực lực Hóa Thần cảnh, hiểu biết không ít, cũng từng thấy rõ cảnh tượng trời sập ngày đó khủng bố cỡ nào, cho dù Lục Địa Thần Tiên ở trước mặt loại thiên uy chân chính này, ước chừng cũng không khác người phàm là bao.

Tô Tín lắc đầu nói: "Thật ra ta cũng không biết, dù sao bây giờ đã không ai dám đi tiên vực."

"Nhưng khi đó đi vào tiên vực có bốn Thần Kiều trên giang hồ, Mạnh tông chủ và Diêm La Thiên tử đều là tồn tại đứng đầu trong Chân Vũ cảnh, nếu bọn họ chết ở nơi đó, vậy chẳng phải sẽ thành chuyện cười sao?"

"Ta cảm giác bọn họ nhất định sẽ trở lại, nhưng rốt cuộc là khi nào, điểm ấy không ai dám chắc."

Tô Tín vừa dứt lời, đúng lúc này, Thanh Ly vẫn luôn ở trong cơ thể của Hinh Nhi không lên tiếng bỗng nhiên hiển hóa ra thân thể nguyên thần, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Có yêu khí!"

Thanh Ly đột nhiên chạy ra hét lên một tiếng có yêu khí, lập tức làm cho Hinh Nhi bị giật mình, nhưng Tô Tín lại tỏ vẻ kỳ quặc, nói: "Ngươi cảm nhận được là yêu khí trên người ta?"

Mặc dù Tô Tín chưa chính thức bắt đầu tu luyện Thiên Yêu Đồ Thần Pháp, nhưng công pháp của hệ thống đều có mức độ thành thạo 5%, vì vậy Thanh Ly cảm nhận được một số luồng yêu khí trên người Tô Tín là điều bình thường.

Thanh Ly lắc đầu nói: "Nguyên thần kia của ta thường xuyên ở bên cạnh ngươi, cảm nhận được yêu khí từ cơ thể của ngươi là chuyện bình thường, nhưng lúc nãy ta cảm nhận được một luồng yêu khí rất mạnh mẽ truyền đến từ một nào đó ở phía đông. Nó rất mạnh, thậm chí có thể đạt đến cấp yêu vương."

Tô Tín cau mày nói: "Lại có nơi phong ấn yêu tộc bị nứt ra sao?"

Chương 2456 - Nghi điểm

Nghi điểm

Thanh Ly lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, yêu khí này chỉ xuất hiện trong chốc lát, sau đó liền biến mất không thấy nữa.”

Tô Tín suy nghĩ một chút rồi nói: “Tạm thời không cần lo những thứ này, dù sao cũng không phải nguyên thần của ngươi xuất thế lần nữa.”

Thanh Ly gật đầu, nàng chỉ là kinh ngạc một chút, nhưng đã lâu không cảm nhận được luồng yêu khí mạnh mẽ như thế, cho nên có chút không thích ứng được.

Dù sao bây giờ cũng không phải là thiên hạ ngày xưa của yêu tộc nữa, cho dù thỉnh thoảng chui ra một tên yêu tộc mạnh mẽ cũng chẳng làm được gì, huống hồ đối với bản thân Thanh Ly mà nói, bây giờ nàng là người hay là yêu, chính nàng cũng không biết rõ.

Cuối cùng Thanh Ly cũng quyết định lấy yêu hồn để tu nhân thân, tuy cơ thể vẫn còn chút yêu khí, nhưng cũng không khác gì người bình thường.

Sau khi trở lại Tây Bắc Đạo, đám người Hoàng Bính Thành và những người khác đang đợi Tô Tín, họ không nghi ngờ gì về thực lực của Tô Tín, chỉ cần Tô Tín ra tay, chuyện này nhất định có thể giải quyết trong thời gian ngắn nhất.

Tô Tín nói với mọi người những gì đã xảy ra, sau đó căn dặn Hoàng Bính Thành: “Sau khi việc tuyển chọn Dịch Kiếm Môn kết thúc, họ sẽ gửi cho chúng ta mấy vạn võ giả từ Phong Thiên Vực, những người này đều đã bị Dịch Kiếm Môn phong ấn tu vi, ngươi tự xem mà làm, có khu mỏ nào thì cứ ném đến đó, dùng thủ đoạn phân hóa đám người này một chút, nguyện ý bán mạng thì nhảy ra làm chó săn cho chúng ta, không bằng lòng thì cho tiếp tục làm ở khu mỏ.”

Hoàng Bính Thành cười nói: “Đại nhân yên tâm, ta đã quen thuộc với việc này.”

Dù thế nào đi nữa, Hoàng Bính Thành đã đi theo Tô Tín nhiều năm như vậy, để chuyện vặt vãnh này cho hắn cũng không thành vấn đề, chỉ cần một chút thủ đoạn nhỏ cũng có thể giải quyết được.

Chẳng qua là đợi cho đến khi các võ giả Phong Thiên Vực kêu khổ trong hầm mỏ, Hoàng Bính Thành chọn thêm một vài người có biểu hiện tốt làm giám sát, thậm chí cuối cùng khôi phục lại tu vi của họ, khiến các võ giả khác ghét họ, cuối cùng hoàn toàn chia cắt họ.

Thủ đoạn lòng người này không có gì lạ mà lại rất hữu dụng.

Lúc này, Lữ Phá Thiên đột nhiên lên tiếng: "Sư đệ, vừa nãy ngươi nói Thường Khôn của Phong Thiên Vực đó dùng võ công trong đại pháp Di Thần Hoán Huyết?"

Tô Tín ngạc nhiên nói: "Đúng vậy, có vấn đề gì sao?"

Lữ Phá Thiên vẻ mặt kỳ quái nói: "Đại pháp Di Thần Hoán Huyết là ma công mà ta được thừa hưởng từ dòng dõi của mình. Ngươi phải biết rằng sau khi Nhân Hoàng giết chết Đại Thiên Ma Tôn, ma đạo đã hoàn toàn rơi vào tà đạo, bị các võ giả khác đòi giết, khi Nhân hoàng phi thăng, hắn đã lựa chọn mang theo những cường giả và tâm phúc của hoàng triều, sao lại có võ giả tinh thông công pháp của ma đạo lẫn ở trong này?

Nhân Hoàng không mù, ngay cả Đại Thiên Ma Tôn cũng không dám giở thủ đoạn như vậy dưới tay Nhân hoàng, đám dư nghiệt của ma đạo làm sao dám làm chuyện này?

Hơn nữa, tuy không hoàn toàn kế thừa từ ma đạo, nhưng nhất mạch Huyết Ma Giáo của ta vẫn tương đối hoàn chỉnh, ta có thể đảm bảo, ngày trước tổ tiên của Huyết Ma Giáo ta chưa từng mai danh ẩn tính trà trộn vào Nhất Thế hoàng triều, sau đó tiến vào tiên vực.

Kết quả là bây giờ võ giả tiên vực sử dụng bí pháp dựa vào đại pháp Di Thần Hoán Huyết, chuyện này đúng là rất thú vị, sư đệ, ngươi có nghĩ đến chuyện gì khác không?"

Tô Tín nhướng mày nói: "Thứ mà ma tôn để lại hình như giống với Sá Lợi Tử?"

Lữ Phá Thiên nhàn nhạt nói: Hồi đó tổ tiên của Huyết Ma Giáo tìm lâu như vậy cũng không tìm được, chỉ có một nơi mà chúng ta chưa tìm, đó là Tiên vực, hoặc là nói bọn ta không có tư cách đến Tiên vực để tìm.

Tìm hiểu xem làm sao Thường Khôn lại có được đại pháp Di Thần Hoán Huyết này, nói không chừng sẽ rất bất ngờ.”

Tô Tín gõ bàn nói: “Có chút phiền phức, Thường Khôn đó bị ta dùng Xích Hỏa thần công trực tiếp đốt thành tro, cũng không còn sót lại chút gì.

Muốn tìm manh mối thì chỉ có thể xem có đệ tử chân truyền nào của Thường Khôn trong số những người ở Phong Thiên Vực không, mong rằng đệ tử của hắn không bị ta giết.”

Ngoài Thường Khôn và Tư Đồ Minh, Tô Tín cũng đã giết rất nhiều võ giả Dương Thần Cảnh ở Phong Thiên Vực, lỡ có đệ tử chân truyền của Thường Khôn ở đây thì manh mối này sẽ hoàn toàn bị cắt đứt.

“Khoan hãy để ý những chuyện này, Lữ sư huynh, trở về Dịch Kiếm Môn với ta xem thử đi.”

Nói xong, Tô Tín đi thẳng đến Dịch Kiếm Môn cùng với Lữ Phá Thiên.

Trong Hoàng Thiên Vực lúc này đã hơn một ngày, tin tức đã đủ truyền đến Giang Nam Đạo rồi, sau khi nhận được tin tức, Khương Viên Trinh sửng sốt một chút, sau đó trực tiếp mắng: “Đồ ngốc!”

Đúng vậy, theo hắn thấy, hai tên ở Phong Thiên Vực chính là đồ ngốc, các ngươi đã không điều tra kỹ mối quan hệ giữa Tô Tín và Dịch Kiếm Môn mà muốn ra tay, còn nói cái gì sẽ không kết thù oán với Tô Tín, kết quả bây giờ thì sao, tất cả đều bị Tô Tín giết chết, Tô Tín căn bản không cho bọn họ có cơ hội kết thù oán.

Mấu chốt là Phong Thiên Vực chết cũng đã chết rồi, nhưng cũng ném họ vào Hoàng Thiên Vực rồi.

Chương 2457 - Nghi điểm(2)

Nghi điểm(2)

Nếu trước đây Phong Thiên Vực không rêu rao liên minh với Hoàng Thiên Vực của họ, thì bọn họ có chết cũng mặc, chẳng có ai quan tâm đến những chuyện này.

Nhưng vấn đề là trước khi chết bọn họ đã công khai chuyện liên minh, thế thì chuyện này có liên quan đến Hoàng Thiên Vực rồi, hơn nữa còn là liên quan rất lớn.

Mặc dù Tô Tín biết Phong Thiên Vực đã liên minh với Hoàng Thiên Vực, nhưng hắn vẫn tiêu diệt Phong Thiên Vực, chứng tỏ hắn không hề nể mặt Hoàng Thiên Vực, chuyện này mà Hoàng Thiên Vực có thể nhẫn nhịn được, thì biết để mặt mũi ở đâu?

Không thu được lợi, nhưng không thể vô duyên vô cớ gây thù oán với Tô Tín, cuộc giao dịch này có tổn thất rất lớn.

Lúc này, Điền Chân, võ giả Chân Võ Cảnh của Hoàng Thiên Vực bước tới và nói: "Vực chủ, chuyện ở Phong Thiên Vực, Hoàng Thiên Vực của chúng ta nên có thái độ như thế nào?"

Khương Viên Trinh nói: "Tô Tín đã giết tất cả người ở Phong Thiên Vực?"

Điền Chân lắc đầu nói: "Chuyện này cũng không hẳn, Tô Tín không phải kẻ ngốc, giết nhiều võ giả như vậy cũng không tốt cho hắn.

Chỉ là hắn muốn phong cấm tu vi của tất cả võ giả ở Phong Thiên Vực, sau đó ném xuống những nơi như hầm mỏ để bọn họ làm lao động, chiêu này sẽ khiến cuộc sống của những võ giả đó còn tồi tệ hơn cái chết."

Khương Viên Trinh lắc đầu, tất nhiên các võ giả ở Phong Thiên Vực sống hay chết hắn không quan tâm, nhưng dù sao họ cũng là đồng minh, vì thể diện của bản thân, hắn cũng phải quan tâm đến vấn đề này một chút.

"Cho người theo ta đến Dịch Kiếm Môn một chuyến, đưa những võ giả của Phong Thiên Vực về. Nhân tiện, lĩnh giáo thực lực của vị Tô đại nhân đó luôn." Khương Viên Trinh trầm giọng nói.

Điền Chân giật mình nói: "Vực chủ, ngươi muốn động thủ với Tô Tín kia sao?"

Khương Viên Trinh lắc đầu nói: "Hoàng Thiên Vực ta cũng không muốn đánh một trận vô duyên vô cớ này, nhưng nếu

không đánh một trận, sợ người khác cho rằng Nhân hoàng ta nhu nhược, dễ ức hiếp.

Nhưng ngươi đừng lo, bây giờ chúng ta không phải liều chết với Tô Tín, chỉ cần lĩnh giáo thực lực của đối phương, thăm dò chi tiết là đủ rồi."

Nghe Khương Viên Trinh nói điều này, Điền Chân cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Đối thủ của Hoàng Thiên Vực chưa bao giờ là Tô Tín, bắt đầu từ khi còn ở hạ giới, bọn họ đã xem sự huy hoàng của Nhất Thế hoàng triều làm mục tiêu để tiến lên rồi.

Ở giai đoạn này, chiến đấu với Tô Tín cho đến chết không có ích lợi gì cho Hoàng Thiên Vực hiện tại.

Một ngày sau, Tô Tín và Lữ Phá Thiên lại đến Dịch Kiếm Môn, nhìn thấy bọn họ đi rồi về, Lâm Lạc Viêm và Sở Bất Phàm có hơi ngạc nhiên.

Tô Tín hỏi: "Tất cả các võ giả ở Phong Thiên Vực đã bị phong cấm tu vi rồi?"

Lâm Lạc Viêm gật đầu nói: "Tất cả đã xong, bọn ta đang phân loại theo thực lực trước đây của họ, sau khi tuyển chọn xong bọn ta sẽ gửi qua cho Tô đại nhân."

Tô Tín gật đầu nói: "Khoan hãy lo chuyện này, trước tiên gọi các võ giả của Phong Thiên Vực ra đây cho ta."

Nghe được lời nói của Tô Tín, Lâm Lạc Viêm cũng không hỏi thêm câu nào, dù sao có thể nói toàn bộ Phong Thiên Vực đều bị Tô Tín đánh hạ, cho nên mọi chuyện đương nhiên là do Tô Tín làm chủ.

Hàng vạn võ giả từ Phong Thiên Vực tập trung vào quảng trường Dịch Kiếm Môn, gần như lấp đầy toàn bộ quảng trường.

Một nhóm võ giả từ Phong Thiên Vực nhìn Tô Tín với ánh mắt kinh hoàng. Rõ ràng, cảnh Tô Tín hạ sát hai Chân Võ Cảnh trước đó vẫn còn nguyên trong ký ức của họ.

Vốn dĩ Tô Tín đã rời đi rồi, nhưng hắn lại đột nhiên xuất hiện ở đây, khiến những võ giả Phong Thiên Vực này có chút bất an.

Tô Tín nhẹ giọng nói: “Các ngươi không cần phải sợ, ta chỉ là tới đây tìm một người, tìm xong ta liền rời đi, yên tâm, ta sẽ không giết các ngươi.”

Nghe thấy Tô Tín nói không giết, những người này thở phào nhẹ nhõm, hiển nhiên bọn họ đều đã bị phong cấm tu vi, căn bản không thể chạy xa, nếu Tô Tín lựa chọn giết bọn họ vào lúc này, vậy thì bọn họ thật sự chẳng khác gì những con kiến, đều bị bóp chết hết, thậm chí không một ai có thể chạy thoát.

Nhìn thấy những võ giả của Phong Thiên Vực, Tô Tín nghiêm nghị nói: “Ở đây ai là đệ tử chân truyền của Thường Khôn, đứng lên cho ta.”

Ngay khi những lời này vừa nói ra, các võ giả Phong Thiên Vực có mặt đều thất kinh nhìn nhau, nhưng không ai thốt ra lời nào, kẻ ngốc cũng biết, bây giờ Tô Tín đột nhiên tìm được đệ tử chân truyền của vực chủ không hẳn là chuyện tốt lành.

Tô Tín nhướng mày nói: “Sao? Không ai nói gì?”

Những người có mặt vẫn im lặng, mặc dù bây giờ tất cả đều là tù nhân, nhưng nên biết là Thường Khôn chỉ mới chết cách đây vài ngày, dư uy vẫn còn đó.

Hơn nữa, những võ giả Phong Thiên Vực này không thể làm loại chuyện vực chủ vừa chết thì bán đứng đệ tử của hắn, nên dù Tô Tín có hỏi thế nào, họ cũng không nói gì.

Tô Tín nhìn những võ giả Phong Thiên Vực này với ánh mắt lạnh lùng, những người này vẫn còn chút khí phách, chẳng có ai vừa đầu hàng đã bắt đầu khúm núm luồn cúi.

Nhưng đối với Tô Tín của hiện tại mà nói, hắn vẫn ước có một người như vậy.

Chương 2458 - Vạch trần

Vạch trần

Không ai nói dù đã hỏi hai lần, Tô Tín nhẹ giọng nói: “Sự kiên nhẫn của ta không tốt lắm, người ta nói, việc bất quá tam, một khi việc gì vượt quá ba lần, sẽ làm hao mòn sự kiên nhẫn của ta.

Thật trùng hợp, sự kiên nhẫn của ta bây giờ không đủ, cho nên bây giờ ta hỏi các ngươi lần cuối, đệ tử chân truyền của Thường Khôn là ai?”

Dưới sự ép buộc của Tô Tín, áp lực uy nghiêm thậm chí còn khiến những võ giả Hậu Thiên và Tiên Thiên Cảnh quỳ rạp xuống đất, mồ hôi nhễ nhại, nhưng vẫn không ai nói gì.

Lúc này Tô Tín đột nhiên trút bỏ áp lực trên người, khóe miệng nở nụ cười, nhưng nụ cười lại vô cùng đáng sợ, khiến người ta có cảm giác lạnh cả sống lưng.

“Không nói gì? Tốt lắm, xem ra các ngươi rất trung thành với Thường Khôn và Tư Đồ Minh. Nếu đã như vậy, ta sẽ tiễn các ngươi xuống gặp hắn!”

Vừa dứt lời, Tô Tín trực tiếp vung tay lên, một ngọn lửa màu lam sôi trào đột nhiên thiêu đốt trên người võ giả ở gần nhất, dường như trong phút chốc, hắn trở thành một đống tro bay, thậm chí còn không có một tiếng kêu gào thống khổ phát ra!

Các võ giả của Phong Thiên Vực đều sững sờ ở đó, dường như không ngờ rằng Tô Tín nói giết là giết, thậm chí còn không cho họ cơ hội phản ứng.

Lúc này, Tô Tín nắm lấy tay phải của hắn, chân khí cường đại trực tiếp hút hai võ giả trước mặt, Tô Tín hỏi một người: “Ai là đệ tử chân truyền của Thường Khôn?”

Võ giả đó chỉ mới là cảnh giới Hậu Thiên, hắn vừa khóc vừa hét: “Đại nhân, ta thật sự không biết!”

Với thực lực của hắn, hắn chỉ là một vai nhỏ làm việc trong Phong Thiên Vực,nếu chịu khó hóng chuyện thì may ra còn biết đệ tử chân truyền của Thường Khôn là ai, nhưng đáng tiếc hắn là kiểu người chỉ biết có tu luyện, hoàn toàn không biết những chuyện này.

Trên mặt Tô Tín không có bất cứ biểu cảm gì, hai luồng lửa xanh lướt qua trán bọn họ, trong phút chốc, hai người họ đều hóa thành tro.

Người còn lại nghĩ thế nào cũng không ngờ được, Tô Tín ngay cả hỏi cũng chẳng hỏi hắn đã bắt hắn chết chung.

Lúc này, Tô Tín lại bắt thêm hai người đến, vẫn với vẻ mặt lạnh tanh hỏi một trong số đó: "Ai là đệ tử chân truyền của Thường Khôn?"

Tên võ giả đó trên trán toát đầy mồ hôi lạnh, hắn muốn nói, nhưng khi há miệng lại chẳng thốt lên được chữ nào.

Lúc này, một võ giả khác hét lên với đôi mắt đỏ hoe: "Ta biết! Đừng giết ta, hắn không nói ta nói, ta biết đệ tử chân truyền của Thường Khôn là ai!"

Nói rồi, tên võ giả chỉ vào một người trong đám đông, nét mặt thoáng trở nên nhẹ nhõm.

Khuôn mặt của các võ giả hậu phương phái Dịch Kiếm đều lộ ra vẻ kỳ quái, dường như có chút khó nhịn, cũng có chút không được tự nhiên.

Xét cho cùng, Dịch Kiếm cũng là danh môn chánh phái, nhưng theo họ thấy, những gì mà Tô Tín đang làm bây giờ quả thực hơi quá tàn nhẫn.

Từ đầu đến giờ Tô Tín chỉ mới giết có ba người, nhưng theo họ, hành động của Tô Tín chính là đang dày vò lòng người.

Cứ giết một kẻ nào đó đã, để bọn họ biết rằng, hắn thật sự dám giết người đấy. Sau đó bắt thêm hai người, chỉ hỏi một người trong số họ, nếu ngươi không nói, vậy ta cũng không hỏi người còn lại, cứ giết quách cả hai.

Cứ thế, đến khi Tô Tín hỏi cặp tiếp theo, áp lực tâm lý của người không được hỏi còn lớn hơn người được hỏi, bởi tính mạng không còn nằm trong tay mình nữa, mà hoàn toàn phụ thuộc vào câu trả lời của người kia, cảm giác không thể làm chủ được sống chết này thật sự không dễ chịu gì.

Người bị hỏi có thể là người trung nghĩa, đã chuẩn bị tiếp nhận cái chết, nhưng người còn lại dù cho có trung nghĩa đi chăng

nữa, nếu bị coi là vật làm nền mặc cho Tô Tín giết chết, e rằng chẳng có ai cam tâm.

Cho nên sau khi Tô Tín mới giết được ba người thì đã có kẻ chịu không nổi nữa, tinh thần hoàn toàn sụp đổ, chỉ điểm người mà Tô Tín đang tìm.

Ma đạo ác ở chổ giết người, nhưng theo bọn họ thấy thủ đoạn khủng bố tinh thần của Tô Tín còn ác hơn cả ma đạo, hắn chẳng giết bao nhiêu người, nhưng đã hủy hoại tinh thần của bọn họ.

Chỉ là những võ giả phái Dịch Kiếm này dù cho có nhìn ra được cũng sẽ không nói gì, họ không phải kiểu thích lo chuyện bao đồng như Thiếu Lâm Tự, đừng nói Tô Tín đã từng cứu họ, cũng chính là đồng minh của họ, cho dù Tô Tín chỉ là một người bình thường thì họ cũng sẽ chẳng nhúng tay vào.

Lúc này, đệ tử chân truyền của Thường Khôn đã bị chỉ điểm, hắn toát đầy mồ hôi nhưng cũng không thể không đứng ra, vẻ mặt vô cùng tuyệt vọng.

Tô Tín tốn nhiều công sức tìm hắn như vậy, chắc chắn không phải chuyện gì tốt.

Võ giả trước mặt trông khá trẻ, thực lực chỉ mới đến Hóa Thần Cảnh, Tô Tín hỏi tên võ giả đã chỉ điểm hắn: “Đệ tử chân truyền của Thường Khôn chỉ có mỗi hắn?”

Tên võ giả đó vội vàng nói: “ Chắc có bốn người, trong đó một người là Dương Thần, hai người là Dung Thần, chí có hắn nhỏ tuổi nhất là đệ tử chân truyền cuối cùng,cũng chính là Hóa Thần. Chỉ có điều ba người còn lại đều bị Tô đại nhân ngài giết mất rồi, nên chỉ còn mỗi hắn.”

Chương 2459 - Vạch trần(2)

Vạch trần(2)

Ban đầu tấn công Dịch Kiếm Môn ở Phong Thiên Vực, những người tiên phong đều là cường giả của Phong Thiên Vực, có lẽ bởi vì Dịch Kiếm Môn không cảm thấy có gì đe dọa, nên tất cả các đệ tử của Thường Khôn, ngoại trừ kẻ yếu nhất trước mặt,

đều xông lên phía trước định giành chút công lao, nhưng lại bị Tô Tín một chiêu giết sạch.

Nhưng thật may là vẫn còn sót lại một người, nếu không manh mối này thật sự sẽ đứt đoạn.

“Những người khác giải tán cả đi, ngươi đi cùng ta.”

Tô Tín ra lệnh, sau đó cùng Lữ Phá Thiên đưa vị đệ tử Thường Khôn đến căn phòng bí mật.

Đệ tử Thường Khôn run như cầy sấy, đối mặt với cường giả như Tô Tín, ngay cả sư phụ mà trước đây hắn coi như thần thánh cũng không thể cầm cự nổi hai chiêu, hắn đã hoàn toàn mất đi từ bỏ chống cự.

Tô Tín lạnh lùng nói: “Ta hỏi ngươi một chuyện, võ công của sư phụ ngươi là kế thừa từ Đao Bộ hay là võ công gia truyền của nhà hắn?

Võ giả vội vàng nói: “Võ công của sư phụ có một phần là thừa hưởng từ Đao Bộ, nhưng còn một phần là được thừa hưởng từ chính ông ấy.

Vào thời điểm Phong Thiên Vực thành lập, tuy rằng lấy Đao Bộ trong Binh Phạt Cửu Bộ làm gốc, nhưng trên thực thế lại cũng thu hút tất cả những võ giả dùng đao trong Tiên Vực lúc bấy giờ.

Sư phụ ta và Tư Đồ Minh về sau mới gia nhập vào Phong Thiên Vực, bởi vì thực lực của họ đủ mạnh, nên có thể cùng lúc tu luyện cả các loại bí thuật của Đao Bộ.

Theo sư phụ ta nói, dòng dõi của hắn xuất thân từ Ma Đạo, vì thời kỳ đầu Hoàng Thiên Vực vẫn còn cai trị Tiên Vực, hoàn toàn cấm việc võ giả Ma Đạo xuất hiện, cho nên bọn họ mới chuyển sang tu luyện đao pháp.

Mãi đến khi Tiên Vực bị chia cắt, bọn họ mới không cần che giấu công pháp Ma Đạo nữa, thậm chí còn dung hòa công pháp Ma Đạo vào trong đao pháp, tạo nên võ đạo của riêng mình.

Ngay cả bây giờ ở Phong Thiên Vực vẫn có không ít đao pháp mang dấu vết của Ma Đạo, những đao pháp đó toàn bộ đều là

do thế hệ của sư phụ ta sáng tạo ra.

Tô Tín và Lữ Phá Thiên nhìn nhau, quả nhiên, ban đầu có kẻ kế thừa Ma Đạo trà trộn vào hàng ngũ Thiên Hoàng, điều kỳ lạ nhất là những người Nhân Hoàng lại chẳng hề hay biết.

"Đem những thứ mà sư phụ ngươi truyền lại giao hết ra đây." Tô Tín lạnh giọng nói.

Võ giả vội vã nói: "Vì thực lực của ta có hạn nên sư phụ chỉ mới truyền cho ta một số công pháp của Hóa Thần Cảnh thì đã đến luôn công pháp cao nhất, bản công pháp hoàn chỉnh còn lại cùng một số món kế thừa, những thứ này ngày thường sư phụ ta không hề mang theo bên người, sợ sẽ bị hư hại, ông ấy đã bày trận pháp để bảo vệ những thứ ấy.

Lúc ở Tiên Vực những thứ này được đặt trong kho chứa bảo vật của Phong Thiên Vực, sau khi hạ giới thì chúng được bảo quản trong một thành nhỏ mà Phong Thiên Vực ta xây tạm, trận pháp cũng được chuyển xuống bố trí ngay sau đó."

Tô Tín và Lữ Phá Thiên hai mắt sáng lên, như vậy cũng tốt, nếu có thể tìm được kế thừa ban đầu nhất, thì bọn họ sẽ có thể điều tra được rõ ràng nguồn ngọn Ma Đạo của Tiên vực rốt cuộc là từ đâu mà đến.

Lữ Phá Thiên liếc nhìn võ giả nói: "Còn người này thì sao? Có vẻ như hắn biết được không ít."

Tô Tín đi ra cửa, liếc nhìn hắn rồi nhàn nhạt nói: "Giết đi."

Võ giả kia đột nhiên kêu gào: "Tô đại nhân! Ta đã nói hết tất cả, ngài đường đường là Thần Kiều Cảnh lẽ nào định nuốt lời hay sao?

Tô Tín thoáng dừng bước, chẳng quay đầu lại mà nói: "Ta chưa từng nói nếu ngươi nói hết mọi chuyện sẽ thả ngươi đi, đừng tùy tiện vu khống, người trong giang hồ đều biết Tô Tín ta rất giữ lời.

Hơn nữa, sư phụ và sư huynh của ngươi đã chết cả rồi, ngươi còn mặt mũi dựa vào những lời bán đứng sư phụ để sống tạm bợ trên đời nữa sao, chẳng lẽ lương tâm ngươi không ray rứt sao? Vừa hay để ta thành toàn cho ngươi, tiễn ngươi đi gặp sư

phụ cùng các sư huynh của ngươi, tin chắc rằng bọn họ sẽ không trách ngươi đâu.”

Nói xong, Tô Tín liền đi thẳng ra ngoài, Lữ Phá Thiên ở đằng sau hắn giơ tay biểu thị sự bất lực với tên võ giả kia, nói: “ Đừng nhìn ta, mặc dù kẻ giết ngươi là ông đây, nhưng kẻ cầm đầu lại là vị sư đệ tốt của ta kia kìa, nhớ cho kỹ đấy, về sau có thành ma cứ đi tìm hắn, buổi tối đừng đến quấy rầy ta.”

Vừa dứt lời, ánh sáng màu đỏ tươi vụt qua trong tay Lữ Phá Thiên, võ giả kia khắp người huyết khí sôi sục, trong phút chốc bùm một tiếng, biến thành một màn sương máu lơ lửng trong căn phòng.

Lữ Phá Thiên đi ra ngoài nói: “Sư đệ, bây giờ đến tòa thành nhỏ ở Phong Thiên Vực tìm không?”

Tô Tín lúc này vẫn đứng đó không nhúc nhích, hắn chỉ nhìn về phía xa, trên mặt không chút biểu cảm nói: “Tạm thời không đi được, có khách đến, chúng ta cũng phải tiếp đãi đàng hoàng.”

Lữ Phá Thiên thoáng ngừng, hắn không còn là Thần Kiều nữa, năng lực cảm ứng kém xa Tô Tín, phải chốc lát sau hắn mới cảm nhận được có một luồng sức mạnh to lớn đang truyền đến từ phương xa.

Lữ Phá Thiên tặc lưỡi thở dài: “Sư đệ, kẻ tìm phiền phức đến rồi. Nhóm người này tới nhanh đấy chứ, không hổ là Hoàng Tộc năm nào, hành động thật dứt khoát.”

Chương 2460 - Dựa vào gì?

Dựa vào gì?

Theo cảm ứng của Lữ Phá Thiên, hắn có thể cảm nhận rất rõ ràng phía xa có một nhóm võ giả của Hoàng Thiên Vực đang hừng hực khí thế đuổi đến, uy thế to lớn vô cùng.

Tô Tín hờ hững nói: “Hoàng Tộc? Đệ nhất hoàng triều đã suy vong mười ngàn năm, còn lôi kéo theo đám vô dụng này làm gì? Bọn chúng muốn tìm phiền phức, lấy thực lực ra rồi hãy nói.”

Các võ giả của Hoàng Thiên Vực hùng hổ tiến đến, đến khi Tô Tín bọn họ đã cảm nhận được từ lâu thì lúc này, những võ giả ở Dịch Kiếm Môn mới nhận biết được có kẻ địch tấn công, ngay lập tức chuẩn bị mở trận pháp của Dịch Kiếm Môn.

Tô Tín lạnh lùng nói: “Không cần phí sức, là người của Hoàng Thiên Vực đến.”

Nghe đến ba chữ Hoàng Thiên Vực, Lâm Lạc Viêm và Sở Bất Phàm thình lình biến sắc , cho dù bọn họ có thiếu hiểu biết đến mức nào thì cũng biết được ba chữ này có nghĩa là gì.

Hậu duệ của Nhân Hoàng năm xưa, là tồn tại lớn mạnh nhất trong Tiên vực!

Trên không trung, một cỗ phù không chiến xa khổng lồ phát ra từng tiếng kêu vang dội đang đạp không mà đến.

Cỗ phù không chiến xa ấy dài hơn trăm thước, xung quanh chạm khắc kim long mãnh thú, còn dựng nên một cỗ pháo nỏ hung tợn, trông vừa kỳ quái lại đầy bá khí.

Loại phù không chiến xa này được nhân tộc thời thượng cổ dùng để săn bắt những yêu tộc có kích thước to lớn, đương nhiên bây giờ cũng chỉ dùng để trang trí thôi.

Thứ này cũng là sản phẩm của thời hoàng triều đệ nhất, cũng chỉ có nhân tộc lúc bấy giờ tập hợp được nhiều bậc thầy luyện khí và tông sư chuyên về trận pháp để bắt tay với nhau tạo nên một thứ có thể coi là thần khí như vậy.

So với Phù Không Chiến Xa , Thiên Lý Phi Kiếm chỉ sử dụng được một lần của Dịch Kiếm Môn quả thật như món đồ chơi.

Lữ Phá Thiên ở bên cạnh tặc lưỡi thở than: “Cũng khoa trương thật đấy, sư đệ, không phải ta nói đệ, đệ tốt xấu gì cũng là người của Phong Vương, sao không làm lấy một cái cho nở mày nở mặt?

Ngày xưa lúc Huyết ma giáo bọn ta cường thịnh nhất đã từng cho người làm một chiếc Huyết Phù Đồ, tuy chỉ là thứ để chưng thôi, không có sức mạnh gì, nhưng khi lấy ra cũng rất oai phong đó nha.”

Tô Tín hờ hững nói: “Cũng chỉ để khoe khoang mà thôi, Tô Tín ta không có những thứ này, chỉ cần nói cái tên ra, dù là hạ giới hay tiên vực, ai dám coi thường ta?

Hoàng Thiên Vực muốn dùng khí thế áp đảo ta, e rằng họ đã lầm rồi.”

Lữ Phá Thiên vuốt cằm, vị sư đệ này của hắn cũng bá đạo quá chứ, đương nhiên bây giờ Tô Tín đúng thật có tư cách để thể hiện điều đó.

Là tồn tại mạnh nhất trong giang hồ hiện nay,cái tên Tô Tín này quả thật có tác dụng hơn nhiều so với mấy cái thứ linh tinh kia.

Cỗ xe đáp xuống Dịch Kiếm Môn, trên xe lên đến hàng ngàn người, trong số đó có ba người Chân Võ , Chân Võ ở Hoàng Thiên Vực tổng cộng có năm người, lần này chừa ra hai người ở lại trông nhà, những kẻ còn lại đều bị Khương Viễn Trinh dẫn theo.

Khương Viên Trinh bước ra, trên người mặc Cửu Long bào, đầu đội vương miện, khí thế vô cùng, là hoàng tộc của năm xưa, bất kể là về thực lực hay là về thân phận, Khương Viễn Trinh đều cho rằng bản thân mạnh hơn Tô Tín.

“Huyết Kiếm Thần Tôn Tô Tín? Ngưỡng mộ đã lâu.” Khương Viên Trinh nhìn Tô Tín, trầm giọng nói.

Cách hắn gọi Tô Tín cũng rất thú vị, trước kia người trong giang hồ đều gọi Tô Tín, kẻ có thù với hắn chỉ cần gọi thẳng tên Tô Tín là được rồi, thậm chí có người còn gọi hắn là ma đầu.

Những người có quan hệ tốt với Tô Tín thì kính nể gọi hắn một tiếng đại nhân, đại diện cho sự tôn trọng của họ đối với địa vị và thực lực của hắn.

Nhưng hiếm có người nào như Khương Viễn Trinh, rất ít ai gọi thẳng biệt danh của hắn.

Thật ra Tô Tín có thể đoán được Khương Viễn Trinh đang nghĩ gì, hắn có thể cảm nhận được sự thù địch của Khương Viễn Trinh, nhưng hắn lại không cảm nhận được sát khí từ

Khương Viễn Chinh, xem ra lần này Khương Viễn Trinh vẫn chưa định hoàn toàn trở mặt với hắn, cùng là Thần Kiều với nhau, hắn đương nhiên cũng không thể gọi thẳng tên của Tô Tín, nếu không sẽ trở thành khiêu khích.

Nhưng Tô Tín cũng không thể yêu cầu Khương Viễn Trinh gọi mình là đại nhân, bởi vì cả hai đều thuộc một cảnh giới, quan trọng nhất là phong hiệu Tây Bắc Vương trên người Tô Tín là do Đại Chu ban cho, Hoàng Thiên vực tộc Khương Thị luôn nhìn nhận bản thân là hoàng tộc chính thống, bọn họ sao có thể thừa nhận phong hiệu mà Đại Chu ban cho Tô Tín được ?

Tô Tín cũng chắp tay nói: “Khương vực chủ, không biết lần này ngài tới đây có điều gì chỉ giáo? Chẳng lẽ ngài cũng yêu thích sơn môn của Dịch Kiếm Môn sao?”

Nói thế nào Hoàng Thiên vực các ngài cũng là dòng dõi của hoàng tộc năm xưa , là hậu duệ của đệ nhất hoàng triều, e rằng không thể làm ra được loại chuyện lừa gạt cưỡng đoạt đâu nhỉ?”

Vẻ mặt của Khương Viễn Trinh thoáng xám xịt, miệng lưỡi của Tô Tín quả thật nhanh nhạy.

Chỉ với một câu mà đã khiến những gì Khương Viễn Trinh muốn nói đều nghẹn lại.

Chương 2461 - Dựa vào gì?(2)

Dựa vào gì?(2)

Ý của Tô Tín rất rõ ràng, Hoàng Thiên Vực không thể làm ra chuyện như vậy, thế nhưng đồng minh của các ngươi Phong Thiên Vực thì lại làm được, bây giờ Phong Thiên Vực bị diệt, cũng là điều hoàn toàn xứng đáng, Hoàng Thiên Vực các ngươi nếu như muốn đòi lại công đạo cho Phong Thiên Vực vậy thì thật quá vô lý.

Khương Viễn Trinh hít sâu một hơi, hắn dứt khoát không vòng vo với Tô Tín nữa, hắn nói: “Tô Thần Tôn, ta và ngươi đều là Thần Kiều, mỗi người đều chống đỡ một phương, có những chỗ khó xử chắc hẳn ngươi cũng biết.

Lần này Phong Thiên Vực đụng chạm phải ngươi, cho dù bây giờ Phong Thiên Vực bị tiêu diệt, ta cũng không có ý định báo thù cho bọn họ, ta và họ chỉ là đồng minh, Hoàng Thiên Vực ta cũng không có nghĩa vụ vì bọn họ vào sống ra chết.

Nhưng chính vì điều này, bọn ta cũng không thể không đoài hoài gì đến Phong Thiên Vực, Thường Khôn và Tư Đồ Minh đều đã chết, nhưng những võ giả khác ở Phong Thiên Vực vẫn còn sống.

Chỉ cần ngươi giao tất cả những người này cho ta, để ta giữ lại chút hương hỏa cho Phong Thiên Vực, chuyện này coi như kết thúc, ngươi thấy thế nào?”

Đối với Hoàng Thiên Vực mà nói, bọn họ làm được tới bước này cũng đã coi như tận tình tận nghĩa rồi, đã xứng đáng với đồng minh Phong Thiên Vực rồi.

Tất nhiên làm như vậy họ cũng chẳng thiệt thòi gì, ngoài việc giữ gìn mặt mũi cho họ, còn có thể thôn tính bộ phận võ giả còn lại của Phong Thiên Vực.

Tuy rằng phần lớn võ giả Phong Thiên Vực đều là những kẻ bốc đồng liều lĩnh, tuy rất có thiên phú võ đạo, nhưng lại rất thích gây chuyện thị phi, có điều trong số đó vẫn có một số “hạt giống” tốt, nếu dạy dỗ đàng hoàng không chừng tương lai có thể trở thành người tài.

Khương Viễn Trinh nhìn Tô Tín, chờ đợi Tô Tín đáp lời, nhưng ai ngờ rằng Tô Tín chỉ nhìn hắn với vẻ mặt như cũ, phun ra ba chữ: “ Dựa vào đâu?”

Khương Viễn Trinh nhìn Tô Tín, dường như không có nghe rõ, hắn kinh ngạc nói: “Ngươi nói cái gì?”

Hắn đã thể hiện đủ sự chân thành với Tô Tín, bày tỏ nỗi niềm khó xử cùng suy nghĩ của mình, những gì hắn muốn cũng chỉ là mong Tô Tín có thể cho hắn chút mặt mũi, thế thì đối với ai cũng là điều tốt, Hoàng Thiên Vực êm đẹp rút quân, coi như chưa có chuyện gì xảy ra, Tô Tín cũng bớt đi một kẻ thù, như thế không tốt sao?

Chỉ là nghe giọng điệu của Tô Tín lúc này, Khương Viễn Trinh đã cảm thấy có điều không ổn.

Tô Tín nhìn Khương Viễn Trinh, lạnh lùng nói: “Ta nói dựa vào đâu? Khương vực chủ, kế hoạch của ngươi cũng tốt nhỉ, ta cho ngươi thể diện, vậy ai cho Tô Tín ta thể diện?”

Thường Khôn và Tư Đồ Minh là bị ta giết, Phong Thiên Vực cũng là do ta diệt, võ giả ở Phong Thiên Vực đương nhiên cũng sẽ là chiến lợi phẩm của ta, vậy tại sao ta phải giao bọn họ cho ngươi?

Giang hồ đều nói rằng Tô Tín hành động kiêu ngạo độc đoán, thực ra ta cũng rất trọng lý lẽ, ngươi kính ta một tấc ta kính ngươi một trượng, hôm nay nếu như ngươi cho ta mặt mũi, vậy thì ta cũng sẽ cho người mặt mũi, chỉ tiếc rằng ngươi lại chẳng nể mặt ta.”

Chỉ khua môi mấy lời đã muốn mang tất cả những võ giả Phong Thiên Vực đi, Hoàng Thiên Vực các ngươi dựa vào đâu? Dựa vào thực lực của ngươi hay là dựa vào cái mà các ngươi gọi là thân phận hoàng tộc ấy?”

Khương Viên Thâm hít sâu một hơi, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Tô Tín, ngươi nên biết chuyện này ngay từ đầu đã là hiểu lầm, Hoàng Thiên Vực ta chỉ là vô tình bị cuốn vào mà thôi. Bây giờ ta đã đích thân đến đây hòa nhã nói với ngươi chuyện này đã là nể mặt ngươi lắm rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa? Giang hồ đồn rằng Tô Tín ngươi là một kẻ điên, hành sự ngông cuồng, rất nhiều người sợ ngươi, nhưng ngươi cho rằng Hoàng Thiên Vực ta sẽ sợ ngươi sao? Chẳng qua có những chuyện ta không muốn phải trở mặt, nhưng ngươi rõ ràng là muốn đẩy chuyện này vào ngõ cụt, vậy thì đừng trách ta!”

Tô Tín không muốn nhượng bộ, thân là hậu duệ của nhân hoàng, Hoàng Thiên Vực đương nhiên càng không muốn nhượng bộ.

Trên thực tế, nhìn những võ giả mà Khương Viễn Trinh mang đến lần này, chỉ tính hai chân võ thôi, cũng đã thấy được từ ban đầu hắn đã tính đến trường hợp xấu nhất, nếu thật sự không ổn, vậy thì chỉ có thể quyết đầu một trận với Tô Tín rồi.

Tô Tín cười nói: “Nói nhiều như vậy, rốt cuộc không phải là muốn đánh nhau hay sao? Ta cũng muốn tìm hiểu xem cái gọi là hậu duệ nhân hoàng rốt cuộc mạnh đến cỡ nào!”

Vừa dứt lời, Tô Tín trực tiếp bước ra, khí thế ngất trời, chẳng kém cạnh gì Khương Viễn Trinh đang đứng trên cỗ chiến xa kia.

Lúc này Lữ Phá Thiên cũng cười to, máu khắp người sôi sục, xuất hiện ở bên cạnh Tô Tín, khinh thường nói: “Hậu duệ nhân hoàng thì đã làm sao? Đệ nhất hoàng triều mẹ nó đã diệt vong mười ngàn năm nay rồi!

Bây giờ ông đây vẫn chưa đánh lại Thần Kiều Cảnh, hai tên chân võ kia qua đây, ông bồi các ngươi vài chiêu!”

Trước kia trong trận chiến Thiên Nguyên Vô Lượng Sơn Đạo Môn liên minh, Lữ Phá Thiên lấy một chọi năm, quả nhiên hung dữ。

Dù gì thì trước đây hắn cũng là Thần Kiều, có thể ước lượng được rõ ràng khoảng cách giữa mình và kẻ thù. Tình hình lúc ấy với thực lực của hắn, lấy một chọi năm tuyệt đối không thắng nổi, ngược lại còn dễ bị trọng thương, cho nên sau khi hắn đọ sức một chiêu đã kinh hãi bỏ chạy.

Chương 2462 - Dựa vào gì?(3)

Dựa vào gì?(3)

Nhưng lần này thì khác, mặc dù thực lực của hai võ giả trong Hoàng Thiên Vực không tệ, nhưng Lữ Phá Thiên có niềm tin 99% lấy một chọi hai là có thể hạ gục tất cả bọn họ.

Ngay khi cả hai bên đang định tuốt gươm, chuẩn bị động thủ, thì một tiếng Phật hiệu đột nhiên vang lên.

“Nam Mô A Di Đà!”

Hoa sen vàng rơi xuống, hình bóng của Thích Đạo Huyền rơi từ trên không xuống, bên cạnh hắn cũng không có người của Thiếu Lâm Tự đi theo, thực tế, sau Đại hội liên minh đạo môn, Thích Đạo Huyền đã rời khỏi Thiếu Lâm Tự, đi ngao du giang

hồ, chọn được đệ tử thích hợp cho Liên Hoa Thiền Viện của họ rồi.

Nhìn thấy Thích Đạo Huyền đến, cả Tô Tín và Khương Viên Trinh đều tỏ vẻ cảnh giác.

Tô Tín thì không cần nói, mặc dù Thích Đạo Huyền không xuất thân từ Thiếu Lâm Tự và cũng không có thù hằn với hắn, nhưng đối với những hòa thượng này, Tô Tín vẫn rất cảnh giác.

Khương Viên Trinh sợ lập trường của Thích Đạo Huyền, dù gì thì hắn cũng là người đến từ Tiên Vực, còn Thích Đạo Huyền là võ giả đến từ hạ giới, dù Liên Hoa Thiền Viện không nhúng tay vào thế tục, nhưng mọi thứ luôn có ngoại lệ, Khương Viên Trinh không hy vọng bản thân biến thành ngoại lệ đó.

Nhìn Thích Đạo Huyền, Khương Viên Trinh nghiêm nghị nói: "Không biết đại sư Thích Đạo Huyền đến đây có ý gì?"

Thích Đạo Huyền chắp tay và nói: "Khương thành chủ đừng hiểu lầm, bần tăng chỉ là muốn đến ngăn chặn đánh nhau."

Cả giang hồ này, nếu những người khác chạy đến giữa Tô Tín và Khương Viên Trinh nói mấy lời gì mà muốn ngăn chặn đánh nhau, e là ngay cả chết còn không biết làm sao mà chết, nhưng Thích Đạo Huyền lại có tư cách và thực lực này.

Đáng tiếc là bây giờ dù là Tô Tín hay Khương Viên Trinh, tính cách của họ đều là những người cực kỳ mạnh mẽ, không cần người khác đến đây khuyên ngăn.

Khương Viên Trinh nói thẳng: "Đây là vấn đề giữa Hoàng Thiên Vực và Tô Tín ta, hi vọng đại sư Thích Đạo Huyền đừng nhúng tay vào."

Tô Tín cũng nhẹ nhàng nói: "Đại sư Thích Đạo Huyền, học Thiếu Lâm Tự lo chuyện bao đầu không phải là thói quen tốt đâu, hơn nữa cái gọi là khuyên ngăn của ngươi chẳng có ích gì đối với bọn ta.

Chữ "Võ" viết thế nào? Dừng binh đao là võ, muốn thật sự dừng chiến, thì chỉ có thông qua vũ lực mới được, không đánh một trận, làm sao có thể biết ai mạnh ai yếu?"

Thích Đạo Huyền thở dài, mặc dù hắn biết những lời nhận xét của Tô Tín chỉ là tranh luận, nhưng tiếc rằng hắn không tìm được lý do gì để bác bỏ nó.

Kỳ thực lần này Thích Đạo Huyền đến là vì chuyện Phong Thiên Vực tấn công nhằm vào Dịch Kiếm Môn.

Sau khi rời khỏi Thiếu Lâm Tự, Thích Đạo Huyền đã tìm kiếm người kế thừa trên giang hồ, người có thể kế thừa tấm áo của mình, nhưng tiếc là vẫn chưa tìm thấy người này.

Lúc này, hắn nghe được tin đồn trên giang hồ rằng Phong Thiên Vực sẽ tấn công Dịch Kiếm Môn, vì vậy Thích Đạo Huyền đã lao đến Kiếm Nam Đạo với tất cả sức lực của mình để chuẩn bị cho hành động của Phong Thiên Vực.

Kết quả là trước khi đến Đường Kiến Nam, hắn nghe nói Tô Tín đã giải quyết xong chuyện, tuy rằng có người chết, nhưng may mắn không có quá nhiều người chết.

Như vậy, Thích Đạo Huyền lại trở mặt, ai biết chỉ hai ngày sau, nghe được tin tức Thiên Tiêu chuẩn bị ra tay, Thích Đạo Huyền lại vội vàng đến Kiếm Nam Đạo.

Lần trước tình hình ở Phong Thiên Vực ít nhất có thể kiểm soát được, nhưng lần này là va chạm giữa hai cường quốc Hoàng Thiên Vực và Tô Tín, nếu không đúng sẽ gây ra sóng gió cực lớn.

Tô Tín nhìn Thích Đạo Huyền, được so sánh với Thiếu Lâm Tự. Để giúp các nhà sư hoang tưởng, giáo lý của Liên Hoa Thiền Viện không quá hống hách và cực đoan, nhưng đáng tiếc là cho dù Thích Đạo Huyền có thể thuyết phục hắn một lần nữa, hắn có thể sử dụng sức mạnh của mình để ngăn chặn chiến tranh, nhưng hắn không thể làm cho hai võ giả tâm trí kiên định như Tô Tín Khương Viên Trinh từ bỏ kế hoạch ban đầu của mình.

Nhìn thấy cả Tô Tín và Khương Viên Trinh đều không muốn nhượng bộ nửa bước, Thích Đạo Huyền đành phải thở dài với vẻ mặt bất lực.

Vì không thuyết phục được hắn, hắn chỉ có thể đứng từ bên ngoài quan sát, hy vọng hai người này có thể kiềm chế bản

thân, đừng phát hỏa thật, nếu không nhất định sẽ là một thảm họa, cho dù là Tô Tín hay Khương Viên Trinh, hai người họ một khi buông bỏ tất cả quyền lực của mình khai chiến thì có thể dễ dàng phá hủy một thành phố.

Lúc này, một giọng nói đột nhiên truyền đến: “Đại sư Thích Đạo Huyền, ta sợ ngươi nghĩ nhiều thuyết phục bọn họ, hai người này không dễ nghe lời người ta.”

Một bóng người mặc đạo bào màu tím đáp xuống, đạo uẩn tỏa ra khắp người, lúc ẩn lúc hiện.

Người xuất hiện ở đây là Triệu Cửu Lăng, vực chủ Huyền Thiên Vực.

Tô Tín cau mày, lần trước làm tổn thương nguyên thần của Triệu Cửu Lăng, hắn đã bị thương.

Hơn một tháng, Tô Tín có thể bảo đảm khôi phục, nhưng nếu Triệu Cửu Lăng muốn khôi phục nguyên thần bị thương, hiển nhiên là không thể.

Kỳ thực, Triệu Cửu Lăng đã không hoàn toàn bình phục chấn thương trên nguyên thần của hắn.

Chương 2463 - Ra tay

Ra tay

So với thân thể thì tổn thương về mặt nguyên thần muốn hoàn toàn khỏe lại đã khó càng khó thêm. Triệu Cửu Lăng dùng bí pháp của Đạo Môn Huyền Thiên Vực bọn họ và đan dược bí truyền, nên mới chữa khỏi chín phần vết thương trên nguyên thần, còn lại một phần thì cần cố gắng từ từ nuôi lại.

Ttrước mắt Triệu Cửu Lăng bỗng nhiên xuất quan không phải vì nhằm vào Tô Tín hay Khương Viên Trinh, chẳng qua hắn không xác định hai người này sẽ gây ồn ào tới mức nào, cố ý đi qua xem, xem thử có cơ hội cho Huyền Thiên Vực bọn họ nhúng tay hay không.

Chẳng qua Triệu Cửu Lăng không ngờ nửa đường giết ra một Thích Đạo Huyền, có hòa thượng già này ở, dù hắn không thể ngăn cản cuộc chiến giữa Tô Tín và Khương Viên Trinh, nhưng chắc có thể ngăn chiến trường của hai người mở rộng ra hơn.

Khương Viên Trinh nhìn Thích Đạo Huyền, thản nhiên nói:

“Huyền Thiên Vực cũng định nhúng tay vào việc này sao?”

Quan hệ giữa Hoàng Thiên Vực và Huyền Thiên Vực không tốt chút nào, thậm chí có thể gọi là thù không chết không ngừng.

Phải biết rằng ngày xưa chính là tổ tiên Huyền Thiên Vực lựa chọn tách khỏi Hoàng Thiên Vực, mới dẫn đến các phương thế lực trên toàn bộ Tiên Vực độc lập, cuối cùng hình thành cục diện mời hai Tiên Vực.

Cho nên dù ở trong Tiên Vực này thì hai thế lực vẫn gay gắt với nhau, nhưng vì thực lực của hai bên xấp xỉ, dù Hoàng Thiên Vực mạnh hơn một chút nhưng không làm gì được đối phương, vì thế giai đoạn sau hai bên ít tranh đấu hơn.

Triệu Cửu Lăng thản nhiên nói:

“Khương vực chủ quá mức mẫn cảm, không phải ai đều từng giây từng phút nhớ kỹ giang sơn cũ, huống hồ mảnh giang sơn

hiện tại này không họ Khương.”

Triệu Cửu Lăng nói rồi lùi lại mấy bước, tuy rằng ngoài miệng châm biếm Khương Viên Trinh vài câu, nhưng hắn dùng hành động biểu hiện ra chính mình không muốn nhúng tay vào.

Nhìn bộ dạng đó của Triệu Cửu Lăng, Khương Viên Trinh thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn lạnh lùng nói thẳng với Tô Tín:

“Ta hỏi lần cuối, có giao ra người của Phong Thiên Vực hay không?”

Tô Tín trực tiếp bước ra một bước, khí thế mạnh mẽ vọt lên trời, quanh thân lấp lánh ánh sáng vàng, vô số khí tức huyền ảo ngưng tụ thành một thểđ đánh về phía Khương Viên Trinh.

Tô Tín không đáp lại, động tác của hắn là câu trả lời rõ ràng nhất, thắng được ta thì trả người cho ngươi, không thắng nổi thì xéo.

Lữ Phá Thiên ở một bên cười lạnh với hai tên Chân Vũ của Hoàng Thiên Vực:

“Vực chủ của các ngươi và sư đệ của ta một đấu một, lão tử ngược lại không kén chọn, hai ngươi cùng lên đi!”

Hai tên Chân Vũ của Hoàng Thiên Vực trong mắt lộ ra tai tức giận, định tấn công ngay.

Bọn họ cũng đều là tồn tại cảnh giới Chân Vũ, đương nhiên chịu dựng không nổi khiêu khích của Lữ Phá Thiên.

Chẳng qua chưa đợi bọn họ ra tay, Thích Đạo Huyền đứng giữa bọn họ, chắp hai tay vào nhau nói: “A di đà phật, trận chiến này có Tô đại nhân và Khương vực chủ đã đủ rồi, mấy vị an tâm chờ đợi bọn họ phân ra thắng thua là được.”

Lữ Phá Thiên lạnh lùng hừ một tiếng lùi về, chửi thầm hòa thượng già lắm chuyện.

Tuy Lữ Phá Thiên chửi nhưng không dám lên mặt với Thích Đạo Huyền, chỉ có hắn mới biết thực lực của Thích Đạo Huyền lực rốt cuộc mạnh cỡ nào, cho dù lúc hắn hùng mạnh nhất đối diện hòa thượng già này đều chẳng có một chút phần thắng, càng miễn bàn là hiện tại.

Triệu Cửu Lăng ở một bên hơi tiếc nuối, hắn ước gì Tô Tín và Hoàng Thiên Vực đánh đến mức ngươi chết ta sống, vậy thì được lợi là Huyền Thiên Vực của hắn, tiếc rằng có hòa thượng già lo chuyện bao đồng Thích Đạo Huyền ở, mấy người khác chắc chắn không đánh lại.

Lúc này trong sân, uy lực một đấm của Tô Tín ngưng tụ tất cả võ đạo của mình vào trong đó, cú đấm nhìn như đơn giản nhưng bao dung vạn pháp, có uy năng thiên biến vạn hóa.

Khương Viên Trinh nhướng mày, lần đầu tiên hắn giao tiếp với Tô Tín, nhưng không phải lần đầu tiên giao thủ với Triệu Cửu Lăng.

Lúc ở Tiên Vực, Khương Viên Trinh và Triệu Cửu Lăng không chỉ đấu một lần, cho nên hắn hiểu rõ về Triệu Cửu Lăng. Khi biết trong đại hội Đạo Môn ở Thiên Nguyên Vô Lượng Sơn, Tô Tín đấu một chọi một lưỡng bại câu thương với Triệu Cửu Lăng, bắt đầu từ lúc đó Khương Viên Trinh biết ngay Tô Tín khó chơi, đã chuẩn bị tâm lý.

Bây giờ nhìn thấy uy thế cú đấm của Tô Tín, Khương Viên Trinh cảm giác chính mình dường như hơi coi khinh Tô Tín này, thực lực của đối phương tuyệt đối mạnh hơn trong tưởng tượng của hắn một bậc.

Lúc này Triệu Cửu Lăng lộ vẻ mặt kinh dị, hắn cũng phát hiện sự tiến bộ của Tô Tín, thực lực mạnh hơn lúc trên Thiên Nguyên Vô Lượng Sơn.

Lúc trước Tô Tín vận dụng bí pháp liều mạng mới kéo hắn cùng nhau trọng thương, Tô Tín bây giờ mà giao thủ với hắn, e rằng không cần dùng thủ đoạn cực đoan như vậy nữa.

Tình huống này khiến Triệu Cửu Lăng cực kỳ kinh dị, cùng là Thần Kiều, hắn biết cảnh giới như bọn họ muốn càng tiến một bước khó khăn lớn bao nhiêu.

Kết quả Tô Tín chỉ bế quan một lần, hơn nữa đa số thời gian đều đang dưỡng thương, vậy mà tiến bộ nhiều như thế, loại chuyện này quá mức nghe khiến người sợ một ít, nhưng sự thực bày ra trước mắt.

Trên bầu trời, tuy Khương Viên Trinh bị Tô Tín bày ra thực lực làm khiếp sợ, nhưng tâm tình chẳng có một chút dao động.

Chương 2464 - Ra tay(2)

Ra tay(2)

Mặc dù Tô Tín tiến bộ nhiều, nhưng Khương Viên Trinh thân là hậu duệ Nhân Hoàng cũng không phải kẻ yếu!

Đối diện cú đấm của Tô Tín, Khương Viên Trinh vẫn đánh ra một đấm. Một đấm đánh ra, chín con rồng vàng trên Cửu Long bào mặc trên người Khương Viên Trinh dường như sống lại, gầm rống xuất hiện quanh người hắn, tùy theo cú đấm giáng xuống, chớp mắt long ngâm gào thét, ý vương đạo và bá đạo vô biên ngưng tụ ở trong đó, khủng bố lạ thường.

Bàn về ứng dụng của công pháp logn khí, mạch Khương thị từng là hậu duệ của Nhân Hoàng mạnh hơn Đại Chu gấp vô số lần.

Song quyền va chạm vào nhau, vô luận là cú đấm ngưng tụ vương đạo, bá đạo thành một của Khương Viên Trinh, hay cú đấm dung hợp muôn vàn võ đạo vào trong của Tô Tín, sogn quyền đụng vào nhau bộc phát ra uy năng tựa như diệt thế.

Dư ba nổ tung, Chân Vũ như đám người Lữ Phá Thiên tự nhiên là có thể lờ đi, nhưng người thường khác thì không chịu nổi.

Lúc này Thích Đạo Huyền miệng tụng kinh văn, trong khoảnh khắc chân khí ngưng tụ thành kinh Phật bay đi giữa không trung, ngưng tụ thành một lĩnh vực màn sáng màu vàng, bao phủ Dịch Kiếm Môn vào trong, cũng bao phủ đám võ giả của Hoàng Thiên Vực trên xe chiến thượng cổ.

Hai tên chí cường giả Thần Kiều cảnh va chạm, uy năng đã mạnh mẽ đến cực độ, chẳng qua nhìn từ mặt ngoài thì thực lực của hai bên xấp xỉ nhau, một kích này khó mà phân ra thắng thua.

Khi chân khí cuồng bạo này sắp nổ tugn, Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tínđã ra khỏi vỏ, một kiếm tách làm đôi, một

kiếm đâm mây, Thiên Ngoại Phi Tiên, một kiếm xé đấ, Tử Khí Đông Lai!

Hai kiếm phogn tỏa tất cả đường lui quanh người Khương Viên Trinh, khiến hắn không thể tránh né, chỉ có thể cứng rắn đỡ.

Khóe môi Khương Viên Trinh cogn lên:

Hơi thú vị!”

Dứt lời,một thanh cổ kiếm Thanh Đồng hơi tầm thường xuất hiện trong tay Khương Viên Trinh.

Lữ Phá Thiên ở bên dưới hét to một tiếng:

“Nhân Hoàng Kiếm!”

Trong thiên hạ này không có nhiều thần binh, nhưng cũng không ít, dù sao võ giả có thọ mệnh, nhưng thần binh chỉ cần không bị hư hao thì có thể tồn tại vĩnh viễn, cho nên thế gian này lưu truyền lại thần binh với số lượng khá nhiều.

Trong đám thần binh không có cấp bậc rõ ràng, thí dụ như Duy Ngã Đạo Kiếm của Tô Tín xếp lớp giữa trên trong thầnb inh, nhưng Ma Long Đoạt Tâm Đao của Đại Thiên Ma Tôn ngày xưa nhất định là đứng đầu.

Nhưng nếu ngươi hỏi thầnb inh nào mạnh nhất, vậy mọi người sẽ nói cho ngươi, nhất định là Nhân Hoàng Kiếm!

Thần binh được Nhân Hoàng năm xưa tự mình đúc ra, thần binh chí cường dính máu của bảy vị Đại Thánh của Yêu tộc, Nhân Hoàng Kiếm!

Lữ Phá Thiên là đích tuyền của ma đạo, từ trong điển tịch của một số tổ tiên Huyết Ma Giáo mà hắn thu thập được thì đã xem nhiều miêu tảe về Nhân Hoàng Kiếm.

Khương Viên Trinh cầm cổ kiếm Thanh Đồng trông không bắt mắt này rõ ràng là thần binh chí cường trong truyền thuyết, Nhân Hoàng Kiếm!

Nhưng lúc này Triệu Cửu Lăng thản nhiên nói:

“Đừng chuyện bé xé to, Nhân Hoàng Kiếm thật sự vĩnh viễn chỉ nằm trong tay Nhân Hoàng, dù được Nhân Hoàng cho phép thì người khác vẫn không thể vận dụng.”

“Thứ này căn bản không phải thần binh, mà là một thanh hung binh! Lây dính máu của bảy vị Đại Thánh của Yêu tộc, khí hugn thần trên Nhân Hoàng Kiếm đó trừ Nhân Hoàng ra có ai đè ép được? Dù là mấy vị Thông Thiên ngày xưa cũng không thể, càng miễn bàn Khương Viên Trinh.”

“Nhân Hoàng Kiếm trước mắt chẳng qua là đồ dỏm được Hoàng Thiên Vực tạo ra sau này, nhưng trong đó cũng bỏ vào phế liệu lúc xưa Nhân Hoàng đúc Nhân Hoàng Kiếm, và một giọt máu của Đại Thánh Yêu tộc, tuy cũng là cấp bậc thần binh nhưng thua xa Nhân Hoàng Kiếm thật.”

Nghe Triệu Cửu Lăng nói như vậy, Lữ Phá Thiên mới thở phào một hơi, hắn lúc này cũng phản ứng lại, trong tay của Khương Viên Trinh không thể nào có Nhân Hoàng Kiếm thật sự được.

Nếu Khương Viên Trinh sở hữu Nhân Hoàng Kiếm thì với uy năng của thanh kiếm ,Tiên Vực đã không tách rời.

Lúc này trong chiến trường, Nhân Hoàng Kiếm giả trong tay Khương Viên Trinh tỏa ra uy áp nặng nề, hắn không phải chủ tu kiếm đạo, nhưng thân là mạch hoàng tộc, võ đạo Nhân Hoàng truyền xuống tự nhiên là mang theo một phần kiếm đạo cường đại.

Nhân Hoàng Kiếm giả chém xuống, một kiếm này nhìn như tầm thường, nhưng đợi đến kiếm thế rơi xuống thì mới nháy mắt bùng nổ, kiếm khai sơn hà!

Đại khí vô cùng, cũng là kiếm thế vô cùng bá đạo, mặc kệ ngươi là người hay Yêu Vương cường đại thượng cổ to mấy trăm trượng đều phải bị nhát kiếm này xé rách.

Hai kiếm của Tô Tín chém xuống, tiên ma lực hợp hai thành một, thay đổi liên tục, nhưng bị nhát kiếm kia mạnh mẽ xé rách, bộc phát ra uy năng kinh thế khiến thiên địa chấn động.

Võ kỹ của Tô Tín vốn nổi tiếng là cương mãnh bá đạo, nhưng bộ tộc Khương thị thân là hoàng tộc, bọn họ truyền thưa võ kỹ

tự nhiên cũng vô cùng đại khí.

Hai bên cùng một khuôn mẫu, khi hai người đánh nhau gần như biến thành lực lượng đơn thuần nghiền nát.

Khương Viên Trinh nhìn Tô Tín, thản nhiên nói:

“Tiên Ma Chi Kiếm? Khá lắm, giờ thì đến lượt ta!”

Dứt lời, Nhân Hoàng Kiếm giả trong tay Khương Viên Trinh đột nhiên bắn ra kim mang, nhưng nhìn kỹ thì trong kim mang thế nhưng còn ẩn giấu một chút màu máu, uy áp nghiêm nghị, toát ra khí tức như hồng hoang thượng cổ.

Chương 2465 - Trảm Long Thất Thức

Trảm Long Thất Thức

Thanh Nhân Hoàng Kiếm nay tuy là hàng giả nhưng trong đó ẩn chứa một giọt máu của Đại Thánh Yêu tộc thượng cổ, hiện tại uy năng bùng nổ, cũng là khiến người cực kỳ giật mình.

Tùy theo Khương Viên Trinh chém ra một kiếm, vô tận huyết sát chi khí tăng vọt, kiếm ý toát ra sát khí hùng dũng, một kiếm nhìn như đơn giản ẩn chứa vô tận biến hóa ở trong đó, mỗi một tầng biến hóa đều là là một ánh kiếm, mỗi lớp ánh kiếm ẩn chứa một tầng sát khí.

Hàng vạn ánh kiếm ngưng tụ vào một thân, khi kiếm này chém xuống thì trong không trung thậm chí có tia chớp đỏ giáng xuống, trông siêu khủng bố.

Triệu Cửu Lăng ở bên dưới sắc mặt không thay đổi nói:

“Khương Viên Trinh đang dồn hết sức, đây là Trảm Long Thất Thức mà Nhân Hoàng thượng cổ truyền lưu xuống, là kiếm pháp Nhân Hoàng sử dụng khi quyết chiến với một trong bảy Đại Thánh Yêu tộc Xích Long Đại Thánh.”

“Nhân Hoàng bảy kiếm chém Xích Long, chậc chậc, đường đường Đại Thánh Yêu tộc mà không qua nổi bảy kiếm dưới tay Nhân Hoàng, có thể tưởng tượng sự bá đạo của kiếm pháp kia.”

“Năm xưa bần đạo giao tủ với Khương Viên Trinh, dùng Càn Khôn Đạo Đồ buộc Khương Viên Trinh chém ra kiếm thứ sáu, uy thế đã có thể nói là kinh thiên động địa.”

Lữ Phá Thiên liếc Triệu Cửu Lăng:

“Khôgn thấy kiếm thứ bảy, cuối cùng ngươi thua?”

Triệu Cửu Lăng phớt lờ giọng mỉa mai của Lữ Phá Thiên, thản nhiên nói: “Đương nhiên không có thua, chẳng qua sử dụng kiếm thứ bảy thì Khương Viên Trinh cũng không thể hoàn toàn khống chế, bần đạo sẽ phải vận dụng con bài chưa lật thật sự của chính mình.”

“Đến lúc ấy chỉ có thể là kết cục lưỡng bại câu thương. Ta và Khương Viên Trinh không phải ngớ ngẩn, nếu ai đều không nắm chắc thắng đối phương, lại cần gì cứ muốn đồng quy vu tận, liều mạng một phen?”

Lữ Phá Thiên nhún vai, xem nhẹ nói: “Đừng nói chuyện giật gân, cái gọi là Trảm Long Thất Thức ở trong tay Nhân Hoàng mới có tư cách đi chém Đại Thánh Yêu tộc, ở trong tay hắn thì chưa biết có chém nổi một Yêu vương hay không.”

Lữ Phá Thiên rất tin vào thực lực của Tô Tín.

Sư đệ từ trên trời rớt xuống này của hắn không đơn giản, bản thân hắn tận mắt nhìn thấy uy thế cường đại lúc Tô Tín thăng cấp Thần Kiều cảnh rồi, tuyệt đối không phải võ giả tầm thường có thể so sánh. Chủ Hoàng Thiên Vực Khương Viên Trinh này tuy rằng cũng không yếu, nhưng muốn đánh bại sư đệ của hắn thì còn hơi kém.

Trong sân, đối diện kiếm thứ nhất trong Trảm Long Thất Thức của Khương Viên Trinh, Tô Tín phất một tay, Duy Ngã Đạo Kiếm bay về tay hắn, nhưng hắn không rút kiếm nữa, mà là thân hóa lửa cháy, trong khoảnh khắc trên trời dâng lên lửa màu xanh sẫm vô tận, không thấy bóng dáng Tô Tín đâu.

Triệu Cửu Lăng ở bên dưới thay đổi sắc mặt, hắn khép mắt lại, dốc hết sức cảm giác, nhưng bóng dáng Tô Tín thật sự biến mất, triệt để biến mất, chỉ có những ngọn lửa cháy hừng hực chứng minh Tô Tín hẳn là còn ở nơi này.

Một kiếm hút hồn của Khương Viên Trinh cứ như thế chém hụt một cách buồn cười, bản thân hắn đều hơi bất ngờ.

Một tức này là Liệt Diễm Vô Tướng mà Tô Tín cướp được, Xích Hỏa Thần Công kết hợp Vô Cầu Dịch Quyết sáng tạo ra võ kỹ kỳ dị, thân hóa ngọn lửa, thật sự hóa thành lửa, bản thân trốn vào 'Không', thần dị vô cùng.

Mà ngay lúc này, sau lưng Khương Viên Trinh dâng lên một ngọn lửa nóng cháy, một bàn tay lửa xanh vươn ra chỉ hướng Khương Viên Trinh, nháy mắt vạn vật tịch diệt, một chỉ làm tinh thần hoảng hốt.

Vẻ mặt Khương Viên Trinh không thay đổi, dưới chân hắn hắn dưới chân long ngâm gầm rống, thân hình dường như dịch chuyển tức thời, lùi lại phía sau mấy chục trượng, xoay người một kiếm chém xuống, hà quang lấp lánh, trảm long khai thiên, đệ nhị kiếm!

Keng!

Đầu ngón tay trông thuôn mảnh va chạm với Nhân Hoàng Kiếm giả phát ra tiếng nổ chát chúa rõ to, chớp mắt hai người cùng lùi lại một bước.

Khương Viên Trinh lập tức chém ra kiếm thứ ba, Tô Tín cũng quanh thân lấp lánh thần mang màu vàng, trực tiếp lấy hai tay đón đỡ một kiếm này, Xích Hỏa Thần Công bùng nổ, dọc theo tay đốt trường kiếm kia . Khương Viên Trinh cảm giác cơ thể, nguyên thần của mình bắt đầu sôi trào.

Uy năng của Xích Hỏa Thần Công phát huy đến mức tận cùng, xem như là Khương Viên Trinh cũng không thể coi thường, quanh thân hiện Cửu Long hộ thể, gầm rống thiên địa, thế này mới xua tan tác dụng phụ của Xích Hỏa Thần Công.

Hai bên ngươi qua ta lại, Trảm Long Thất Thức của Khương Viên Trinh đã thi triển đến thức thứ năm, kết quả vẫn không làm gì không được Tô Tín, trái ngược còn bị Tô Tín phản công, buộc hắn hơi có chút luống cuống tay chân.

Lữ Phá Thiên ở bên dưới mặt không cảm xúc, hắn cho rằng Tô Tín thi triển thực lực đến mức độ này mới xem như bình thường.

Triệu Cửu Lăng thì sắc mặt hơi có chút nghiêm túc, trong trận chiến trên Thiên Nguyên Vô Lượng Sơn, tuy hắn cũng bị thương, nhưng hắn biết thực lực của Tô Tín không bằng chính mình, nếu không thì Tô Tín cũng sẽ không vận dụng bí pháp liều mạng đó để đối phó chính mình.

Kết quả hiện tại, Tô Tín đánh gnang tay với Khương Viên Trinh, thậm chí buộc Khương Viên Trinh sử dụng kiếm thứ sáu trong Trảm Long Thất Thức.

Phải biết rằng ngày xưa hắn đấu với Khương Viên Trinh cũng chỉ dừng lại ở kiếm thứ sáu.

Chương 2466 - Trảm Long Thất Thức(2)

Trảm Long Thất Thức(2)

Lúc này vẻ mặt của Khương Viên Trinh chẳng còn thoải mái như lúc trước, trong võ giả của mạch Khương thị, Khương Viên Trinh thời trẻ không nổi bật nhất, bộ tộc Khương thị có nhiều võ giả xuất sắc hơn hắn, nhưng Khương Viên Trinh không chút bắt mắt này từng bước một, dùng phương thức vững chắc nhất đi tới cảnh giới siêu mạnh này, võ đạo của Khương Viên Trinh là loại võ đạo không thể phá giải, không có nhược điểm, muốn thắng hắn, chỉ có thể vận dụng lực lượng tuyệt đối để đánh bại hắn.

Khương Viên Trinh vốn cho rằng Tô Tín là hậu bối, thực lực có lẽ choáng ngợp, trên người cũng có các loại bí pháp, nhưng bàn về căn cơ lực lượng đơn thuần thì đối phương nhất định là không bằng chính mình.

Kết quả hiện tại xem ra, không biết Tô Tín này tu luyện kiểu gì mà căn cơ lực lượng không yếu hơn mình chút nào, không ngờ đấu ngang tay với mình.

Khương Viên Trinh hít một hơi sâu, Nhân Hoàng Kiếm giả trong tay hắn phản chiếu ra màu đỏ máu dày đặc, tùy theo hắn chém ra một kiếm, một ảo ảnh huyết long xuất hiện sau lưng hắn, sinh động như thật, long ngâm gầm lên mang teo uy thế vô biên, sát khí vọt tận trời.

Đây chính là thức thứ sáu trong Trảm Long Thất Thức, cũng là một thức mạnh nhất mà Khương Viên Trinh hiện tại có thể nắm giữ.

Tuy Khương Viên Trinh thi triển ra thức thứ bảy, nhưng không thể khống chế, căn bản là hại người hại mình, không đến phút cuối, Khương Viên Trinh sẽ không vận dụng nó.

Trong mắt của Tô Tín đã không thấy con ngươi, chỉ có vô biên kiếm ý và thiên địa xoay vần.

Một kiếm ra, vạn pháp tịch diệt, ba loại kiếm ý nháy mắt ngăn cách mảnh thiên địa này.

Thiên địa phàm, tiên quỷ nhân. Ba loại kiếm đạo hợp lại làm một, kiếm hóa tam giới, trảm thiên tuyệt địa!

Đây là kiếm đạo chí cường mà hiện tại Tô Tín có thể nắm giữ, tam giới chi kiếm, trảm thân, trảm thần, càng trảm tâm.

Lúc ở đại hội Đạo Môn trên Thiên Nguyên Vô Lượng Sơn, Tô Tín một kiếm này địch lại Triệu Cửu Lăng, khiến Triệu Cửu Lăng tâm kinh.

Hiện tại Tô Tín thực lực tiến bộ nhiều, uy năng của tam giới chi kiếm mạnh hơn trước kia nữa, đám người Triệu Cửu Lăng cảm giác đã không thấy bóng dáng Khương Viên Trinh đâu, tất cả bị ngăn cách thành lực lượng của tam giới.

Khương Viên Trinh lấy thức thứ sáu Trảm Long đối chiến với Tam Giới Chi Kiếm của Tô Tín, một bên là công pháp mạnh mẽ do Nhân Hoàng thượng cổ khi xưa truyền thừa lại, Thất Kiếm chém xuống có thể chém đại thánh yêu tộc, còn bên kia là kiếm kỹ cường đại do Tô Tín dung hợp cực hạn kiếm đạo của mình, hai chiêu va chạm, uy lực bùng nổ trong phút chốc khiến đám Lữ Phá Thiên thay đổi sắc mặt.

Chỉ thấy xung quanh chỗ hai người giao đấu, hư không đều bị xé rách, các loại kiếm khí cường đại nổ tung, khiến phạm vi hơn mười dặm xung quanh hai người đều trải rộng cơn lốc kiếm khí mạnh mẽ, có thể dễ dàng xé nát võ giả Hóa Thần cảnh.

Sau một lúc, gió lốc tản đi mới để lộ ra bóng dáng hai người Tô Tín và Khương Viên Trinh.

Sắc mặt Tô Tín hơi tái nhợt, lần này sử dụng Tam Giới Chi Kiếm, mặc dù không giống lần trước không cách nào hoàn toàn khống chế, nhưng vẫn tiêu hao rất nhiều sức mạnh.

Nhìn sang bên Khương Viên Trinh, mặc dù bề ngoài hắn vẫn bình thường, nhưng trên thanh kiếm phỏng chế theo Nhân Hoàng trong tay hắn lại phai nhạt ánh sáng, hiển nhiên đã bị tổn hại ở mức nhất định.

Khi va chạm, lực lượng của song phương bằng nhau, Khương Viên Trinh và Tô Tín đều cảnh giác nhìn đối phương, ánh mắt mông lung khó rõ, đến cùng còn đánh nữa không?

Khương Viên Trinh còn có thức thứ bảy Trảm Long của hắn vẫn chưa sử dụng, Tô Tín tất nhiên cũng còn át chủ bài để liều mạng.

Chỉ có điều cuộc chiến về khí thế đã phát triển đến mức này, gần như đã là cực hạn, ai cũng không muốn tiếp tục đánh, nhưng ai cũng sẽ không lùi bước.

Đúng lúc này, năm khí tức cường đại ầm ầm giáng lâm, cùng với đó là một luồng yêu khí cực mạnh tựa như che khuất bầu trời!

“Chậc chậc, nhân tộc các ngươi quả nhiên vẫn giữ đức hạnh thế này, nội chiến hung ác không thua kém ai, đánh đi, sao các ngươi không đánh? Bây giờ còn chưa phân rõ thắng bại đâu.”

Một người đàn ông vạm vỡ trên trán có ký hiệu chữ Vương thấy là Tô Tín và Khương Viên Trinh, trong mắt hiện lên vẻ giễu cợt.

Lúc này còn có bốn người đứng bên cạnh hắn, trên người bọn họ đều có yêu khí ngút trời, nhìn khí tức, bất ngờ là toàn bộ đều có thể so với cường giả Thần Kiều cảnh!

“Yêu tộc!”

Tô Tín và Khương Viên Trinh đều không còn ý định tiếp tục đánh nhau nữa, đồng loạt dùng ánh mắt kinh hãi nhìn năm người trước mắt này, không, hẳn là năm yêu vương!

Trước đó Thanh Ly nói phương đông có yêu khí truyền đến, Tô Tín còn tưởng rằng nơi có phong ấn yêu tộc bị bại lộ, hắn không ngờ cuối cùng lại hấp dẫn yêu tộc chân chính tới.

Giang hồ quả nhiên sắp loạn rồi, một vạn năm trôi qua, những yêu tộc bị phong cấm cũng đều chạy ra ngoài, bọn họ muốn làm gì? Tiếp tục đối đầu với nhân tộc ư?

Trong số những người ở đây, Khương Viên Trinh hiểu rõ yêu tộc nhất, bởi vì hắn là hậu duệ của Nhân Hoàng, trong truyền thừa của Khương thị nhất tộc bọn họ đều có các điển tịch liên quan tới thượng cổ.

Chương 2467 - Yêu tộc xuất thế

Yêu tộc xuất thế

Khương Viên Trinh nhìn Liệt Phong Hổ Vương và các yêu vương khác, nói giọng lạnh lùng: “Một vạn năm trôi qua, lẽ nào yêu tộc các ngươi đã quên mất minh ước ngày xưa rồi sao? Quá khứ Nhân Hoàng bệ hạ cho yêu tộc các ngươi một cơ hội kéo dài hơi tàn, các ngươi cũng hứa vĩnh viễn sẽ không rời khỏi tiểu thế giới yêu tộc, hiện tại các ngươi làm vậy là có ý gì?”

Ngân Dực Lang Vương đứng ra cười lạnh nói: “Có ý gì? Rất đơn giản, ý là chúng ta không muốn tuân thủ cái minh ước chết tiệt kia nữa!”

Ngân Dực Lang Vương nhìn mấy người có mặt, cười gằn nói: “Các ngươi chính là người mạnh nhất trong nhân tộc hiện giờ phải không? Không ngờ hôm nay các ngươi còn tụ tập chung một chỗ, vậy tiết kiệm không ít công sức cho chúng ta rồi.”

Yêu tộc xuất thế trở lại, kế hoạch bọn họ đặt ra đơn giản thô bạo, chính là đánh từng nhà một, xem xem bây giờ sức mạnh của nhân tộc rốt cuộc có bao nhiêu.

Nếu như quá yếu, vậy thì trực tiếp giải phóng tất cả yêu tộc trong Vân Mộng Trạch, lần nữa chiếm cứ đại địa, nhân tộc yếu đuối đã không thể giữ nổi giang sơn khi xưa Nhân Hoàng chinh chiến được.

Nếu như quá mạnh, vậy hắn phải đứng vững gót chân trên giang hồ này trước, rồi từ từ mưu tính, dù sao đại kiếp của nhân tộc sắp tới, đến lúc bọn họ gặp xui xẻo rồi.

Kết quả hiện tại ra khỏi Vân Mộng Trạch, bọn họ cảm nhận thấy khí tức cường đại ở bên này, khẳng định có cường giả đang giao đấu, thế là để Đại Kim Bằng Vương có tốc độ nhanh nhất dẫn theo yêu vương Thần Kiều cảnh tới đây, gặp những cường giả nhân tộc này, đỡ mất công bọn họ chạy khắp nơi.

Năm yêu vương với thực lực có thể so với Thần Kiều cảnh của yêu tộc hiện tại đều ở đây, lần lượt là Liệt Phong Hổ Vương, Ngân Dực Lang Vương, Đại Kim Bằng Vương, Thông Tí Viên Vương, Tam Mục Giao Vương.

Mặc dù yêu tộc còn có những yêu vương Chân Vũ cảnh khác, nhưng vì chuyến này yêu tộc không biết con đường phía trước rốt cuộc ra sao, cho nên chỉ có năm yêu vương mạnh nhất ra khỏi Vân Mộng Trạch.

Khương Viên Trinh nhìn mấy người Ngân Dực Lang Vương, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo nói: “Minh ước khi xưa đã qua một vạn năm, trong thời gian một vạn năm nay các ngươi đã nhẫn nhịn, bây giờ đột nhiên nhảy ra gây chuyện, lẽ nào yêu tộc ngươi thật sự muốn bị diệt tộc hay sao?”

Với đại kiếp nhân tộc, yêu tộc biết, nhưng nhân tộc lại không có ai biết.

Dù đám yêu tộc này có qua quýt thô lỗ cỡ nào, bọn họ cũng cũng sẽ không nói chuyện này ra.

Ngân Dực Lang Vương cười lạnh một tiếng nói: “Chỉ bằng chút thực lực của nhân tộc các ngươi hiện tại mà cũng muốn diệt yêu tộc ta? Một vạn năm trước yêu tộc không bị diệt, hiện tại vẫn sẽ không bị diệt! Đúng rồi, nghe nói ngươi chính là hậu duệ của Nhân Hoàng ngày xưa, lúc trước Nhân Hoàng giết bảy vị đại thánh của yêu tộc ta, vô số cường giả của yêu tộc đều chết trong tay Nhân Hoàng, hôm nay trùng hợp, lấy ngươi ra trả lãi trước vậy!”

Vừa nói dứt lời, Ngân Dực Lang Vương bất chấp tất cả, trực tiếp ra tay với Khương Viên Trinh.

Hắn không biến hóa về bản thể, với yêu tộc mà nói, khi biến về bản thể, sức mạnh phải tiêu hao sẽ tăng lên gấp bội, cho nên trừ khi đến cuối cùng phải liều mạng, nếu không yêu tộc sẽ không dễ dàng lộ ra bản thể.

Sau lưng Ngân Dực Lang Vương, từng thanh trường kiếm kỳ dị hiện lên, chi chít hợp thành một đôi kiếm dực, ầm ầm chém xuống dưới, trong nháy mắt đã xé rách trường không, mang theo phong duệ chi khí vô tận, tựa như có thể xé rách hết thảy.

So với các yêu vương khác, Ngân Dực Lang Vương tính toán nhiều hơn, vừa rồi hắn đã quan sát trận chiến của Tô Tín và Khương Viên Trinh, thực ra bình thường hắn không đánh lại Khương Viên Trinh, nhưng thấy Khương Viên Trinh vừa đánh nhau với Tô Tín, tiêu hao quá lớn, lúc này ra tay với Khương Viên Trinh, hắn khá nắm chắc phần thắng.

Lúc này mấy yêu vương khác thấy Ngân Dực Lang Vương không báo một câu đã ra tay trước, trên mặt của bọn họ đều hiện lên vẻ không vui.

Trong số các yêu vương yêu tộc, thực lực Ngân Dực Lang Vương của không tính là mạnh nhất, tối thiểu trong các yêu vương Thần Kiều cảnh, Ngân Dực Lang Vương chỉ có thể xếp ở tầm trung bình cao.

Có điều tên này am hiểu nhất là sử dụng mấy thủ đoạn nhỏ, giống như bây giờ, hắn không báo trước đã ra tay đầu tiên, làm như hiện giờ hắn là lãnh tụ yêu tộc, điều này khiến bốn đại yêu vương khác đều hơi bất mãn.

Nhưng bất mãn thì bất mãn, dù sao hiện tại bọn họ cũng đại diện cho yêu tộc, tất nhiên không thể nội đấu trước mặt những nhân tộc này.

Vậy nên ngay khi Ngân Dực Lang Vương xuất thủ, bốn đại yêu vương còn lại cũng ra tay cùng lúc.

Trong mắt những người có mặt, dù là Triệu Cửu Lăng hay Thích Đạo Huyền đều hiện lên vẻ nghiêm túc, trước kia bất kể bọn họ mâu thuẫn bao nhiêu, nhưng yêu tộc là tử địch vạn năm của nhân tộc, một khi để yêu tộc chiếm cứ đại địa này một lần

nữa, đó không phải tai họa của một tông môn, một thế lực, mà là tai họa của cả nhân tộc!

Hiện tại đám Triệu Cửu Lăng không biết tình trạng của yêu tộc, trong suy nghĩ của bọn họ, yêu tộc đã dám xuất hiện trên giang hồ, vậy hiển nhiên đối phương đã có sức mạnh và lòng tự tin nhất định.

Chương 2468 - Yêu tộc xuất thế(2)

Yêu tộc xuất thế(2)

Trên thực tế, tình hình của yêu tộc vây giờ cũng không khá hơn nhân tộc bao nhiêu, ưu thế duy nhất của yêu tộc so với nhân tộc chính là bọn họ biết nhân tộc có đại kiếp sắp phủ xuống, còn hiện giờ nhân tộc vẫn mờ mịt không biết gì.

Phật quang quanh người Thích Đạo Huyền sáng rực, trực tiếp lấy một địch hai, đối chiến với Đại Kim Bằng Vương và Tam Mục Giao Vương, không hề rơi xuống thế hạ phong.

Còn Triệu Cửu Lăng cũng giao đấu với Thông Tí Viên Vương, một trong năm đại yêu vương.

Còn lại Tô Tín, Liệt Phong Hổ Vương cười dài một tiếng nói: “Tiểu tử nhân tộc, đừng bảo hổ gia ta bắt nạt ngươi, vừa nãy ngươi tiêu hao không nhỏ, hổ gia cho ngươi nghỉ ngơi nửa canh giờ trước đấy!”

Ngân Dực Lang Vương ở bên thấy Liệt Phong Hổ Vương làm trò như thế, không nhịn được thầm mắng một tiếng ngu ngốc.

Với đám võ giả nhân tộc, cần theo quy củ cái gì, ngươi không muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, vậy chẳng phải chứng minh Ngân Dực Lang Vương hắn bỉ ổi ư?

Có điều đức hạnh của Liệt Phong Hổ Vương vẫn luôn thế này, dù hắn có tức giận cũng vô dụng.

Mà lúc này, Tô Tín thản nhiên nói: “Cho ta nửa canh giờ? Chuyện không cần đến nửa canh giờ đã có thể giải quyết, vì sao nhất định phải lãng phí thời gian?”

Vừa nói dứt lời, Tô Tín chém ra một kiếm, Tiên Ma Lưỡng Phân, kiếm thế kinh khủng như vậy không hề thua kém lúc ra

tay với Khương Viên Trinh trước đó.

Trong mắt Liệt Phong Hổ Vương lộ ra một tia hứng thú: “Tu vi kiếm đạo mạnh đấy! Ngày xưa đám võ giả Kiếm Bộ dưới trướng Nhân Hoàng, không mấy người có được tu vi kiếm đạo như ngươi. Bao nhiêu năm nay, hổ gia ta chưa từng nghiêm túc, nhưng ngươi có đủ thực lực để ta phải nghiêm túc.”

Nói xong, cơ thể Liệt Phong Hổ Vương bỗng nhiên di chuyển, hư không bị xé nứt, gió mạnh cuồng bạo trực tiếp cắt ngang hai kiếm của Tô Tín, vô cùng kinh dị, cũng vô cùng cường đại!

Vân tòng long, phong tòng hổ. Bản thân Liệt Phong Hổ Vương nắm giữ phong chi lực cực hạn.

Trong tay hắn nắm một thanh trường đao màu xanh, nhưng nếu ngươi nhìn kỹ sẽ phát hiện ra ra, thanh trường đao này ngưng tụ hoàn toàn từ phong chi lực, sự sắc bén có thể chém đứt hư không, Tiên Ma Chi Kiếm vừa rồi của Tô Tín chính là bị một đao này của hắn chặt đứt.

Tô Tín nhướng mày, có thể nói đây là lần đầu tiên hắn chân chính chiến đấu với cường giả yêu tộc, cảm giác này hoàn toàn khác với võ giả.

Lực lượng của võ giả đều do tu luyện Hậu Thiên, còn yêu tộc mặc dù cũng sẽ tu luyện Hậu Thiên, nhưng tỷ lệ không chiếm đến một nửa thực lực bản thân, ngược lại thiên phú Tiên Thiên từ chủng tộc mang đến hoàn toàn có thể chi phối thực lực hậu kỳ của một yêu tộc.

Hiện tại khả năng điều khiển phong chi lực của Liệt Phong Hổ Vương đã đến trình độ cực kỳ đáng sợ, tựa như gió trong thế giới này đều đã bị hắn khống chế, bao phủ xung quanh Tô Tín, hóa thành một lồng giam nhốt hắn trong đó.

Thiên phú của Liệt Phong Hổ Vương chính là khả năng điều khiển gió, dù Tô Tín đã đến Thần Kiều cảnh, đạt tới trình độ bản thân có thể thao túng pháp tắc thiên địa, nhưng vẫn không thể so sánh với yêu tộc trời sinh như Liệt Phong Hổ Vương.

Phong chi lực xung quanh giống như nghe lệnh của ý chí trong thiên địa, hoàn toàn bao phủ Tô Tín, không cho hắn cơ hội

trốn thoát.

Vào lúc đó, Liệt Phong Hổ Vương cũng chém một đao, cương phong chi nhận màu xanh nhạt rõ ràng ngưng tụ từ phong chi lực, trong đó xen lẫn một chút phong duệ chi khí, phảng phất như một thanh thần binh chân chính.

Nhưng hiện tại, quanh người Tô Tín bùng lên ngọn lửa màu lam âm u.

Lửa nhờ gió thổi, dưới đao của Liệt Phong Hổ Vương, uy lực Xích Hỏa Thần Công của Tô Tín bỗng tăng vọt, bao trùm thiên địa xung quanh, một đao của Liệt Phong Hổ Vương hạ xuống, trực tiếp tách ngọn lửa ra, nhưng lại không thấy bóng dáng Tô Tín.

Trong mắt Liệt Phong Hổ Vương xuất hiện vẻ nghiêm trọng, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng Tô Tín tuyệt đối không đi xa, hắn ở ngay xung quanh mình.

Thân là yêu tộc, cảm giác của Liệt Phong Hổ Vương nhạy bén hơn võ giả nhân tộc rất nhiều, đây cũng là một trong các đặc điểm của yêu tộc, vô cùng nhạy cảm với nguy hiểm.

Đúng lúc này, trong ngọn lửa màu lam âm u, bóng dáng Tô Tín ẩn hiện, ngay cả Liệt Phong Hổ Vương cũng không thể phá vỡ uy lực của Liệt Diễm Vô Tướng, hắn xuất hiện ngay sau lưng Liệt Phong Hổ Vương, Đoạt Thần Chỉ giơ ra, chỉ thẳng vào giữa lưng Liệt Phong Hổ Vương!

Đoạt tạo hóa thiên địa, tịch diệt hư không vạn vật, sức mạnh trong một chỉ này vô cùng cường đại, kể cả đối thủ là yêu vương có cơ thể cực kỳ mạnh mẽ, cảm giác đỡ một chỉ này vẫn không dễ chịu.

Chính vào lúc này, sau lưng Liệt Phong Hổ Vương đột nhiên xuất hiện một cái đuôi hổ.

Đuôi hổ vằn vện tựa như một cây roi thép, đập “rầm” một cái, va chạm vào một chỉ của Tô Tín, lập tức phát ra tiếng leng keng, giống như binh khí va chạm vào nhau.

Liệt Phong Hổ Vương cười to một tiếng nói: “Có chút thú vị, không ngờ ngươi lại không phải kiếm tu!”

Bọn họ chỉ nhìn thấy một phần trận chiến trước đó giữa Tô Tín và Khương Viên Trinh, tối thiểu đều thấy được uy lực Tam Giới Chi Kiếm của Tô Tín, vậy nên Liệt Phong Hổ Vương theo bản năng cho rằng Tô Tín là kiếm tu, không nghĩ tới đối phương còn am hiểu nhiều võ kỹ kỳ dị như vậy.

Chương 2469 - Yêu tộc xuất thế(3)

Yêu tộc xuất thế(3)

Nếu không phải những năm ở Vân Mộng Trạch, Liệt Phong Hổ Vương tu luyện cái đuôi vốn là nhược điểm của mình đến cực hạn, vừa rồi chiêu Đoạt Thần Chỉ của Tô Tín có thể đã khiến Liệt Phong Hổ Vương bị thương.

Tô Tín thản nhiên nói: “Ta tu võ, kiếm chỉ là một phần của võ đạo, chỉ cần có thể đánh thắng, mặc kệ dùng kiếm hay dùng đao.”

Liệt Phong Hổ Vương cười to nói: “Nói không sai! Chỉ cần có thể đánh thắng, mặc kệ là dùng cái gì!”

Nói dứt lời, quanh người Liệt Phong Hổ Vương có thêm một cơn cuồng phong nồng đậm bao phủ, một tiếng gầm giận dữ, trong nháy mắt Tô Tín cảm giác đầu mình vang lên một tiếng “ầm” thật lớn, cơ thể không kìm được lảo đảo, ngay cả nguyên thần cũng bị tiếng hổ gầm này làm chấn động!

Rồng ngâm hổ gầm, công kích sóng âm đều thích dùng hai âm thành này để ví von, trên thực tế hai loài này đúng là sinh vật mạnh nhất.

Hiện tại tiếng gầm dài do yêu vương loài hổ chân chính phát ra, uy lực của nó còn mạnh hơn Sư Tử Hống Thiếu Lâm Tự vô số lần!

Nhân cơ hội này, Liệt Phong Hổ Vương trực tiếp hét một tiếng xông lên, quanh người bao phủ bởi cuồng phong sắc bén, mỗi một đường gió đều giống như lưỡi dao sắc bén, cắt rách hết thảy.

Kim mang đằng sau nguyên thần Tô Tín bộc phát, triệt tiêu tác dụng phụ từ tiếng gầm kia mang tới, đồng thời cũng triển khai đấu chiến kim thân và các cận chiến sát pháp của bản thân đến

cực hạn, cận chiến với yêu tộc nổi danh về cơ thể mạnh mẽ, vậy mà không hề yếu thế.

Bốn Thần Kiều nhân tộc và năm yêu vương cường đại có thể so với Thần Kiều đánh loạn lên, uy thế cường đại khiến mấy người Lữ Phá Thiên phía dưới không cách nào nhúng tay vào.

Song phương giao chiến khoảng một khắc đồng hồ, nhưng cuối cùng lại phát hiện trong thời gian ngắn thật sự không làm gì được đối phương.

Bên phía Thích Đạo Huyền khỏi cần nói, lấy một địch hai mà không rơi vào thế hạ phong.

Sở trường của Đại Kim Bằng Vương là tốc độ, khẽ vỗ cánh là có thể xé rách hư không, cánh chim hóa kiếm, vô cùng cường đại, nhưng lại không phá được phòng ngự của Thích Đạo Huyền.

Còn Tam Mục Giao Vương thì nổi tiếng về bí thuật thần thông, ngày xưa Tam Mục Giao Vương tu luyện bằng thân rắn, ban đầu hắn có thể lựa chọn biến thành giao long trước, luyện hóa huyết mạch long chủng trong cơ thể, giống như Bắc Địa Long Vương của yêu tộc bây giờ, mặc dù không được tính là chân long, nhưng trong cơ thể của bọn họ ít nhiều gì đều có một chút huyết mạch chân long, nếu không ngừng chiết xuất luyện hóa, nói không chừng tương lai thật sự có thể hóa rồng, đây cũng là phương thức tu luyện thường thấy nhất trong đại bộ phận yêu tộc loài họ rồng.

Nhưng Tam Mục Giao Vương thì không, hắn không lựa chọn con đường hóa rồng, mà luyện hóa độc giác của mình thành một độc nhãn, bên trong chứa đựng vô số thần thông uy năng quỷ dị, sử dụng vào thời điểm đặc biệt cũng vô cùng cường đại, nhưng đều bị Thích Đạo Huyền nhẹ nhàng hóa giải từng cái.

Còn Triệu Cửu Lăng bên kia, mặc dù thương tích trên nguyên thần vẫn chưa khỏi, nhưng không ảnh hưởng đến sức chiến đấu của hắn, thậm chí Thông Tí Viên Vương giao thủ với Triệu Cửu Lăng còn bị hắn áp chế.

Ngân Dực Lang Vương ra tay đầu tiên còn thảm hại hơn, hắn tưởng Khương Viên Trinh tiêu hao quá lớn là một quả hồng mềm, lại không biết dù Khương Viên Trinh có tiêu hao nhiều hơn nữa, sức chiến đấu của bản thân cũng sẽ không giảm đi bao nhiêu, khi hắn dốc toàn lực ra tay, Ngân Dực Lang Vương cũng rơi vào cục diện bị áp chế.

Tô Tín thì không áp chế Liệt Phong Hổ Vương, điều này không phải vì hắn quá yếu, mà là trong toàn bộ yêu tộc, thực lực của Liệt Phong Hổ Vương có thể xếp vào hàng đầu, vậy nên tạo thành cục diện Tô Tín và Liệt Phong Hổ Vương tạm thời đánh ngang tay nhau.

Lần này yêu tộc ra tay vốn muốn thăm dò thử thực lực của nhân tộc, kết quả hiện tại bọn họ đã thăm dò được, nhân tộc hiện tại vẫn không phải đối tượng bọn họ có thể chọc vào.

Bọn họ tưởng rằng bốn người trước mắt này chính là chiến lực mạnh nhất của nhân tộc, không biết Thần Kiều trên giang hồ không chỉ có mấy người bọn họ, hơn nữa còn có mấy Thần Kiều ở mảnh vỡ tiên vực, lần này nếu yêu tộc thật sự cho toàn bộ thành viên ra khỏi Vân Mộng Trạch, tử chiến với nhân tộc lần nữa, mặc dù tổn thất của nhân tộc sẽ không nhỏ, nhưng kẻ thất bại vẫn là yêu tộc bọn họ.

Vậy nên thấy tình hình cuộc chiến rơi vào thế giằng co, Ngân Dực Lang Vương lập tức lựa chọn rút lui về sau, cười lạnh một tiếng nói: “Lần này xem như quà ra mắt cho chư vị, nhân tiện cũng nói cho thiên hạ biết, yêu tộc ta, đã quay lại rồi!”

Nói dứt lời, mấy yêu tộc khác cũng bứt ra rút lui, Liệt Phong Hổ Vương cười to nói với Tô Tín: “Tiểu tử nhân tộc, thực lực của ngươi không tệ, hoàn toàn không kém mấy nhân vật nổi tiếng dưới trướng lão già Nhân Hoàng lúc trước, đợi có cơ hội, hổ gia ta lại đánh với ngươi, có điều ta đoán ngày đó sẽ không quá xa đâu.”

Nói xong, tất cả năm yêu vương đều rời đi, chỉ để lại mấy người ở đây sắc mặt âm trầm.

Đương nhiên người mang sắc mặt khó coi chỉ có Triệu Cửu Lăng, Khương Viên Trinh và Thích Đạo Huyền.

Chương 2470 - Yêu tộc xuất thế(4)

Yêu tộc xuất thế(4)

Với bọn họ mà nói, bất kể xuất phát từ lập trường bản thân hay đại nghĩa, đối mặt với chuyện yêu tộc quay lại, bọn họ đều cảm thấy lo lắng.

Nhưng Tô Tín thì không có cảm giác gì, với hắn, yêu tộc chẳng qua cũng chỉ là một thế lực mà thôi, có gì khác tiên vực?

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là đám yêu tộc này đừng chọc đến hắn, nếu không Tô Tín mặc kệ ngươi là người hay là yêu, trong mắt hắn, chỉ có hai loại người, là có thể giết và không thể giết.

Một lúc lâu sau, Thích Đạo Huyền lắc đầu thở dài nói: "Yêu tộc xuất thế, chỉ sợ thiên hạ này thật sự không thể thái bình nữa, khi xưa thiên hạ này có thể bị yêu tộc chiếm lĩnh cũng không phải ngoài ý muốn, võ giả nhân tộc ta muốn tu luyện tới trình độ này, nhất định phải trải qua vô số trận chém giết và khổ tu, còn phải có đủ thiên phú, đồng thời có vô số tài nguyên tu luyện bồi đắp tích lũy, mới có được thành tựu bậc này. Nhưng nhìn lại những yêu tộc này xem, một số chủng tộc trong bọn họ từ khi sinh ra đã được ấn định là yêu vương, cho dù chỉ ăn với ngủ, chỉ cần đối phương trưởng thành vẫn sẽ là yêu vương, sao mà thiên địa này bất công với nhân tộc ta như vậy cơ chứ!"

Sau một trận giao đấu, ngay cả Thích Đạo Huyền là một đại tông sư phật gia đều cảm khái như thế, có thể nhận ra yêu tộc khiến hắn bị chấn động đến mức nào.

Khương Viên Trinh nhìn Tô Tín nói: "Chuyện Phong Thiên Vực tạm thời chấm dứt, trước mắt yêu tộc xuất thế, nhân tộc ta sắp phải đối mặt với nguy cơ, Hoàng Thiên Vực ta cân nhắc đến đại cục, tạm thời không so đo với ngươi."

Khương Viên Trinh nói rồi trực tiếp ngồi trên chiếc chiến xa màu mè rời đi. Trong mắt Tô Tín lộ vẻ khinh thường.

Câu này của Khương Viên Trinh một phần thật chín phần giả, hắn lo lắng vì yêu tộc xuất thế thật, có điều nếu nói hắn cân nhắc đến đại cục, đây chỉ là nói khoác.

Hoàng Thiên Vực thân là hậu duệ của Nhân Hoàng, thù hận với yêu tộc lớn nhất, Khương Viên Trinh chỉ lo lắng yêu tộc trả thù thôi.

Huống hồ vừa rồi hắn nói vậy chỉ là đang tìm cho chính mình một bậc thang đi xuống, dù sao trước đó hắn đã giao thủ với Tô Tín, hắn căn bản không làm gì được Tô Tín, chắc chắn hắn không thể đòi những võ giả Phong Thiên Vực kia về.

Đã như vậy thì dứt khoát không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp rút lui, thuận tiện để lại cho mình danh tiếng biết lo cho đại cục.

Như thế người trên giang hồ vừa nghe thấy chuyện hôm nay, bọn họ sẽ không bảo Khương Viên Trinh thất bại thảm hại trước Tô Tín phải quay về, mà chỉ nói hắn lấy đại cục làm trọng, không hổ với cái danh là hậu duệ Nhân Hoàng.

Sau khi Khương Viên Trinh đi, Triệu Cửu Lăng cũng rời khỏi với vẻ mặt nghiêm túc, chuyện yêu tộc xuất thế đối với Huyền Thiên Vực bọn họ hay liên minh Đạo môn đều là chuyện lớn, mặc dù bây giờ liên minh Đạo môn chỉ còn trên danh nghĩa, chỉ dư lại Huyền Thiên Vực bọn họ và Tạo Hóa Đạo Môn, nhưng bọn họ vẫn là thế lực đứng đầu đạo môn.

Thích Đạo Huyền cuối cùng cũng lắc đầu rời đi, Liên Hoa Thiền Viện không muốn tham dự cuộc chiến tranh giành của các thế lực trên giang hồ, bọn họ một lòng tu thiền, tu chính bản thân mình, cũng là phật trong lòng.

Thích Đạo Huyền cũng có lòng riêng, vì bảo vệ truyền thừa của phật môn nhất mạch, khi Tô Tín muốn hủy diệt Thiếu Lâm Tự hắn đã ra tay.

Nhưng trong lòng hắn cũng có từ bi, không phải kiểu từ bi cố chấp giống Thiếu Lâm Tự, phân biệt thiện ác chính tà theo tiêu chuẩn của mình rõ ràng đến vậy, hắn chỉ không muốn nhiều người chết đi mà thôi.

Lần này yêu tộc xuất thế, giang hồ vốn đã hỗn loạn nay càng loạn hơn, trong tình hình đó, dù Thích Đạo Huyền tìm được đệ

tử, hắn có thể quyết tâm mặc kệ hết thảy, quay về Liên Hoa Thiền Viện bế quan hay không, điều này ngay cả chính hắn cũng không biết.

Năm đại yêu vương đều rời đi, Liệt Phong Hổ Vương trừng Ngân Dực Lang Vương một cái và nói: "Là ngươi nói hiện giờ đại kiếp của nhân tộc sắp tới, khăng khăng đòi ra khỏi Vân Mộng Trạch tham gia trò vui, hiện tại ngươi cũng thấy đấy, thực lực của những võ giả nhân tộc kia lù lù ra đó, hơn nữa có người mạnh hơn hay không còn là một ẩn số, ngươi bảo yêu tộc ta lấy cái gì để đối phó? Trừ khi mời lão Long Vương ra, bằng không chúng ta đánh kiểu gì?"

Cũng giống như các võ giả nhân tộc như Thích Đạo Huyền nhìn yêu tộc đều có cảm giác hâm mộ phức tạp, võ giả nhân tộc bọn họ muốn tu luyện tới Thần Kiều, vậy nhất định phải trải qua trăm ngàn cửa ải, trải qua vô số cuộc chiến liều mạng mới có thể đạt tới trình độ hiện giờ.

Nếu không võ giả trong cả thiên hạ nhiều như vậy, vì sao cường giả Thần Kiều cảnh không đếm đủ mười ngón tay?

Giống như yêu tộc, chỉ cần đầu thai tốt thì chỉ cần nằm không cũng có thể trở thành yêu vương, tình huống đó quả thật khiến người ta cảm thấy rất hâm mộ.

Nhưng không biết rằng những yêu tộc Liệt Phong Hổ Vương cũng rất hâm mộ và kiêng kỵ nhân tộc.

Thích Đạo Huyền chỉ thấy thiên phú và sức mạnh cường đại yêu tộc trời sinh đã có, không biết chính thiên phú và sức mạnh cường đại này lại như lồng giam hạn chế bọn họ.

Chương 2471 - Tính toán của yêu tộc

Tính toán của yêu tộc

Những yêu tộc vừa ra đời đã có lực lượng cực mạnh, tương lai được ấn định là yêu vương mãi mãi chỉ chiếm số ít, tựa như Đại Kim Bằng Vương, bộ tộc của hắn chính là hậu duệ Thiên Bằng thượng cổ, nhưng sau khi trận chiến thượng cổ kết thúc, bộ tộc này chỉ còn lại một mình hắn, có thể nói ngay khi hắn

chết đi, Thiên Bằng nhất tộc thuần huyết sẽ hoàn toàn bị diệt tộc.

Còn các yêu tộc khác, mặc dù thiên phú sức mạnh đều cường đại hơn nhân tộc, nhưng bọn họ muốn tiến thêm một bước lại khó hơn nhân tộc, hạn chế do vấn đề chủng tộc mang đến còn lớn hơn cả thiên phú của võ giả nhân tộc.

Ví dụ như hiện tại, Tam Mục Giao Vương trong số năm yêu vương, ban đầu bản thể của hắn chỉ là một con xà yêu phổ thông, tương lai mạnh nhất cũng chỉ tới cảnh giới đại yêu, toàn bộ nhờ vào sự khổ tu của bản thân hắn và các cơ duyên mới có thể đến cảnh giới yêu vương.

Thậm chí bản thể của người mạnh nhất yêu tộc hiện tại trong truyền thuyết - Bắc Địa Long Vương cũng không phải long chủng huyết mạch cao quý gì, chỉ là một con giao long ruộng cạn phổ thông, mạnh hơn xà yêu bình thường, nhưng hắn có thể vươn tới trình độ tiếp cận đại thánh như bây giờ, cũng dựa vào chính bản thân hắn.

Ngày xưa yêu tộc trong thiên hạ nhiều như thế, nhưng có thể đột phá hạn chế chủng tộc, vươn tới đỉnh cao chủng tộc mình không thể đạt tới giống Bắc Địa Long Vương và Tam Mục Giao Vương, những nhân vật này trước giờ luôn là số ít.

Đương nhiên so với nhân tộc, thứ yêu tộc không thiếu nhất là thời gian, thứ thiếu nhất cũng là thời gian.

Cường giả Chân Vũ cảnh, Pháp Tướng cảnh chỉ có tuổi thọ năm trăm năm, so với yêu tộc động một chút là tuổi thọ mấy vạn năm, thật sự quá ít.

Nhưng tương tự thời gian một yêu tộc từ khi còn nhỏ đến lúc trưởng thành mặc dù bất đồng, nhưng đều có đơn vị ngàn năm.

Còn nhân tộc thì khác, thời gian trăm năm đã có thể tạo ra một thế hệ cường giả, thậm chí hiện tại trên giang hồ, những người dưới một trăm tuổi đã trở thành Chân Vũ giống như Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên cũng không ít.

Phát hiện này làm mấy người Liệt Phong Hổ Vương có chút nản lòng, nhân tộc hưng thịnh là xu thế tất yếu, điểm này bọn

họ đã nhìn ra từ thời thượng cổ, đến bây giờ chẳng qua nhiều nhất chỉ là xác định lại lần nữa thôi.

Lúc này, trong mắt Ngân Dực Lang Vương lóe lên vẻ thâm sâu, nói: “Chớ nóng vội, hiện tại các ngươi đều thấy được thực lực của nhân tộc, cũng không quá mạnh, tối thiểu nhân tộc giờ không phải nhân tộc cường đại thời Nhân Hoàng năm xưa. Đừng quên còn có đại kiếp nhân tộc, dẫu nhân tộc có thể an toàn vượt qua kiếp nạn này, bọn họ chắc hẳn cũng sẽ bị tổn thất nghiêm trọng, khi đó yêu tộc ta ở phía sau bỏ đá xuống giếng, thiên hạ này liều còn là của nhân tộc không? Vì vậy không cần lo lắng, trong khoảng thời gian này, chúng ta chỉ cần an ổn vững gót chân trên giang hồ, sẵn sàng tìm cơ hội làm suy yếu thế lực nhân tộc là đủ, không cần cứng đối cứng với bọn họ.”

Nghe thấy Ngân Dực Lang Vương nói như vậy, Liệt Phong Hổ Vương chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói tiếp nữa.

Thực ra đối với hắn mà nói, hắn cũng không muốn quản quá nhiều yêu tộc muốn ra sao, trong trận chiến thượng cổ kia yêu tộc bọn họ thất bại hơi thảm hại, mặc dù không đến mức dọa sợ Liệt Phong Hổ Vương, nhưng cũng làm hắn hơi nản lòng thoái chí.

Trước đó Ngân Dực Lang Vương trào phúng nhân tộc nội đấu, thực tế ban đầu, yêu tộc bọn họ cũng có khác gì?

Nếu như ban đầu, yêu tộc bọn họ có thể đoàn kết nhất trí, cớ sao hồi xưa khi nhân tộc yếu nhất, bọn họ lại vùng lên được?

Quá khứ bảy vị đại thánh của yêu tộc đều bằng mặt mà không bằng lòng, lúc trước đúng là thực lực Nhân Hoàng mạnh, nhưng cũng không thể mạnh đến mức một phát giết sạch bảy vị đại thánh trong yêu tộc bọn họ.

Trên thực tế, hồi trước Nhân Hoàng lần lượt giết chết bảy vị đại thánh yêu tộc, sau khi liên tiếp giết bốn người, ba vị đại thánh còn lại rốt cục không nhịn được nữa, lúc bấy giờ mới liên thủ chuẩn bị đối phó Nhân Hoàng, đáng tiếc cuối cùng ba vị đại thánh liên thủ cũng bị Nhân hoàng giết sạch, trận chiến

này đã đảo ngược khác biệt thực lực giữa nhân tộc và yêu tộc, đồng thời cũng đặt nền móng cho địa vị của Nhân Hoàng.

Dù sao với tương lai của yêu tộc, Liệt Phong Hổ Vương đã hoàn toàn mất hết ý chí, hiện tại hắn chỉ muốn một mình tiêu dao tự tại, quan tâm lắm thế làm gì, lần này ra ngoài, mục đích chủ yếu của hắn cũng chỉ là muốn đi ra dạo chơi thôi, những chuyện khác đều là thứ yếu.

Cùng lúc đó bên phía Tô Tín, sau khi tất cả mọi người tản đi, Tô Tín dẫn Lữ Phá Thiên thẳng đường tiến đến tòa thành nhỏ là nơi ở trước kia của Phong Thiên Vực.

Hiện giờ tòa thành nhỏ này đã không còn ai, mãi khi đến đây Tô Tín mới phát hiện, Phong Thiên Vực đã để lại toàn bộ tài nguyên ở nơi này, chỉ dẫn tất cả võ giả Phong Thiên Vực đến Dịch Kiếm Môn.

Lữ Phá Thiên chậc chậc thở dài: “Sư đệ, ngươi sắp phát tài rồi.”

Tô Tín cũng gật đầu, nhiều đồ tốt như vậy, lúc trước hắn suýt nữa đã bỏ qua, hắn còn tưởng rằng đây là một tòa thành rỗng cơ.

Chương 2472 - Tính toán của yêu tộc(2)

Tính toán của yêu tộc(2)

Xem ra trước đó Phong Thiên Vực rất tự tin sẽ công chiếm được Dịch Kiếm Môn, đối phương rõ ràng đợi hoàn toàn chiếm được Dịch Kiếm Môn rồi dọn nhà, cho nên toàn bộ thành nhỏ chỗ Phong Thiên Vực ở không có ai bảo vệ, đồng thời đối phương cũng tự tin rằng không kẻ nào dám động đến đồ của Phong Thiên Vực bọn họ.

Mà trên thực tế quả đúng là vậy, cho dù Phong Thiên Vực dẫn người đi, cũng không ai dám đến Phong Thiên Vực trộm đồ.

Chờ đến khi Tô Tín giết chết Chân Vũ của Phong Thiên Vực, bắt toàn bộ những người còn lại làm tù binh, cũng không ai dám động vào đồ trong này, trong mắt bọn họ, tòa thành của Phong Thiên Vực đã được ngầm thừa nhận là chiến lợi phẩm

của Tô Tín, ai dám sờ tay vào? Cho nên đồ ở đây vẫn được giữ lại cho tới bây giờ.

Dựa theo lời đệ tử của Thường Khôn nói trước đó, truyền thừa của Thường Khôn nhất mạch đều được hắn đặt ở nơi ở của mình, dùng trận pháp bảo vệ.

Tô Tín và Lữ Phá Thiên đi thẳng sân viện ở trung tâm tòa thành, nơi lớn nhất tất nhiên chính là chỗ ở của hai vực chủ Thường Khôn và Tư Đồ Minh.

Trong sân có hai căn phòng, hai người Tô Tín lục tìm chỗ của Tư Đồ Minh đầu tiên, có một số đồ tốt nhưng không nhiều, trực tiếp bị Tô Tín bỏ vào túi.

Một nơi khác chính là của Thường Khôn, trong thư phòng của hắn, Tô Tín và Lữ Phá Thiên dễ dàng tìm được một số thứ hắn dùng trận pháp bảo vệ.

Lữ Phá Thiên nhìn trận pháp kia, hơi chần chừ nói: “Sư đệ, ngươi có tinh thông trận pháp không? Sớm biết vậy thì đã mang một trận pháp sư đến cho rồi.”

Tô Tín lắc lắc đầu nói: “Mặc dù ta không tinh thông trận pháp, nhưng ta có thể phá trận.”

Lữ Phá Thiên nghi ngờ nói: “Ngươi không hiểu trận pháp, phá trận bằng cách nào?”

“Đương nhiên là cường công.” Tô Tín nói như đương nhiên.

Lữ Phá Thiên không còn gì để nói: “Lỡ như Thường Khôn bố trí mấy thứ tự hủy trên trận pháp này, cường công chẳng phải là mất hết ư?”

Tô Tín thản nhiên nói: “Không đâu, những vật này liên quan đến truyền thừa trong sư môn bản thân Thường Khôn, bố trí trận pháp tự hủy, sơ ý một cái là hủy hết những thứ này ngay, hắn không nỡ đâu.”

Nói rồi Tô Tín trực tiếp dùng chiêu Đoạt Thần Chỉ, Lữ Phá Thiên muốn ngăn cản cũng không kịp.

Có điều trận pháp kia đúng như lời Tô Tín nói, không bố trí trận pháp tự hủy, dưới một chỉ của Tô Tín, trận pháp bị hủy, để

lộ ra đồ vật trong đó.

Truyền thừa sư môn của Thường Khôn rất đơn giản, chỉ có ba món đồ, một là một quyển sách, Tô Tín và Lữ Phá Thiên xem lướt qua, trong đó ghi chép đủ loại công pháp ma đạo, có điều hình như mỗi một công pháp đều không trọn vẹn, trong đó cũng có được một phần của đại pháp Di Thần Hoán Huyết.

Hai thứ còn lại đều là hộp, một lớn một nhỏ, hộp to thì dài ngang, Tô Tín mở ra, bên trong có một thanh trường đao, có điều nhìn thấy kiểu dáng đó, Tô Tín và Lữ Phá Thiên đồng thời ngạc nhiên nói: “Ma Long Đoạt Tâm Đao!”

Tô Tín từng tại nhìn thấy Ma Long Đoạt Tâm Đao trên chiến trường thượng cổ, hiện tại cây đao đó do điện chủ Chiến Ma điện thuộc Thiên Ma cung - Diệp Trường Ca nắm giữ.

Còn Lữ Phá Thiên thân là đệ tử đích truyền của ma đạo nhất mạch, đương nhiên cũng từng thấy kiểu dáng thần binh Ma Long Đoạt Tâm Đao của Đại Thiên Ma Tôn ngày xưa trong điển tịch Huyết Ma Giáo.

Chỉ có điều sau khi kinh ngạc qua đi, hai người đều phát hiện ra thanh Ma Long Đoạt Tâm Đao này thật ra là giả, chính là hàng nhái.

Nhưng trình độ của người làm giả Ma Long Đoạt Tâm Đao rất cao, khiến thanh Ma Long Đoạt Tâm Đao phỏng chế này cũng đạt đến mức thần binh.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là hình như thanh Ma Long Đoạt Tâm Đao phỏng chế đã từng bị trọng thương, từ thần binh hạ xuống cấp thiên binh, thậm chí ngay cả khí linh cũng đã hoàn toàn tiêu tan, thân đao còn vết rạn nứt nhẹ, hiện tại nhất định phải có luyện khí đại tông sư tu sửa mới có khả năng nhất định sửa lại nó.

Bỏ thanh Ma Long Đoạt Tâm Đao này xuống, cảm giác của Tô Tín và Lữ Phá Thiên đều hơi kỳ quái, có vẻ truyền thừa ma đạo trong tiên vực này không đơn giản, phương thức luyện chế chuôi Ma Long Đoạt Tâm Đao này giống bản gốc như đúc, như không phải đệ tử đích truyền chân chính của Đại Thiên

Ma Tôn thì không thể nào biết rõ phương pháp luyện chế thần binh của Đại Thiên Ma Tôn.

Khi nhìn thấy Ma Long Đoạt Tâm Đao phỏng chế, Tô Tín và Lữ Phá Thiên đã biết truyền thừa ma đạo trong tiên vực này quả thật không đơn giản.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, lập tức động thủ mở ra cái hộp thứ hai chỉ lớn bằng bàn tay.

Mở cái hộp đó ra, thứ bên trong bất ngờ là một khối cầu bất quy tắc giống như xá lợi phật cốt, bề ngoài màu đen kịt, nhưng bên trên lại có tầng tầng sợi tơ huyết sắc tựa như mạch máu, trông rất tà dị.

Tô Tín trầm giọng hỏi: "Đây là viên xá lợi ngày xưa Đại Thiên Ma Tôn để lại hả?"

Lữ Phá Thiên nghi ngờ nói: "Hơi hơi giống, nhưng cũng có điểm không giống, căn cứ ghi chép của tổ tiên Huyết Ma Giáo ta, mặc dù xá lợi Đại Thiên Ma Tôn lưu lại có hình dàng thế này, nhưng nhỏ hơn cái này rất nhiều, chỉ cỡ ngón cái, mà thứ này đã lớn bằng nắm tay, hơn nữa phía trên còn có đường vân huyết sắc, rốt cuộc đây là thứ gì?"

Chương 2473 - Xá lợi tà dị

Xá lợi tà dị

Lữ Phá Thiên nói, theo bản năng đưa tay cầm xá lợi kỳ dị này lên, muốn dùng chân khí cảm nhận xem thứ này rốt cuộc là gì.

Có điều ngay trong khoảnh khắc Lữ Phá Thiên vừa mới cầm thứ này trong tay, những đường tơ quỷ dị màu đỏ máu trên xá lợi dường như sống dậy, múa may đâm vào cánh tay của Lữ Phá Thiên, bắt đầu điên cuồng hấp thụ lấy máu tươi trong cơ thể hắn!

Vẻ mặt Lữ Phá Thiên lập tức thay đổi, huyết khí quanh người hắn bùng phát, nhưng làm thế nào cũng không vứt được thứ này đi, chỉ trong thời gian không đến một nhịp thở, sắc mặt hắn đã tái nhợt, còn trên xá lợi thì hiện lên màu đỏ tươi quỷ dị.

"Sư đệ! Cứu ta!"

Khi Lữ Phá Thiên còn chưa giật mình hô lên, Tô Tín đã chuẩn bị ra tay.

Mặc dù hắn không có tình cảm gì với người sư huynh trên trời rơi xuống Lữ Phá Thiên này, nhưng lợi ích song phương giống nhau, trên cơ bản không có bất kỳ xung đột nào, vậy nên Lữ Phá Thiên có thể tính là một đồng minh đáng tin, Tô Tín không thể để hắn cứ mơ hồ chết đi ở đây như vậy.

Trong khoảnh khắc đó, Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín ra khỏi vỏ, chuẩn bị chém về phía xá lợi tà dị kia.

Nhưng ngay lúc ấy, trên xá lợi tỏa ra ánh sáng đen quỷ dị, trực tiếp chui vào đầu Tô Tín, dù cho trong khoảnh khắc đó Tô Tín đã sử dụng Kích Thần Kiếp bộc phát sức mạnh nguyên thần để ngăn cản, nhưng vẫn bị ánh sáng đen chui vào đầu, trong nháy mắt đã chìm vào ảo ảnh.

Mà ảo ảnh lần này của Tô Tín rất không tầm thường, trước mắt hắn không có gì cả, chính là một vùng tăm tối, nhưng hắn lại là có thể cảm giác được cơ thể mình rơi xuống trong bóng tối vô biên, không thể sử dụng một chút sức mạnh nào!

Ảo ảnh quỷ dị này tưởng chừng đã vượt qua tưởng tượng của Tô Tín, huyễn thuật của Bạch Liên Giáo hay Huyễn Ma Đạo so với nó, căn bản không bằng cặn bã.

Lữ Phá Thiên bên kia đương nhiên cũng nhìn thấy cảnh này, đã không trông cậy được vào Tô Tín, tốc độ hút máu của thứ này quả thực còn mạnh hơn cả giáo chủ Huyết Ma Giáo là hắn đây, cứ thế này, chỉ mấy nhịp thở nữa thôi, hắn sẽ bị nó hút khô!

Trước kia đều là Lữ Phá Thiên hút khô người khác, kết quả bây giờ bản thân lại tự lọt hố, chẳng lẽ đây chính là báo ứng?

Lúc này Lữ Phá Thiên đã tới không kịp suy nghĩ linh tinh, hắn chợt cắn răng một cái, dựng thẳng bàn tay làm đao, trực tiếp mạnh mẽ chém cánh tay bị cuốn lấy của mình xuống!

Với những võ giả khác mà nói, đứt mất một tay không thể nói phế mất võ công, nhưng tối thiểu sức chiến đấu sẽ giảm đi.

Còn với Lữ Phá Thiên của Huyết Ma Giáo mà nói, hắn có cả bí pháp thần kỳ như Tích Huyết Trùng Sinh, tái tạo lại chi bị đứt chỉ hơi phiền toái một chút mà thôi.

Xá lợi tà dị cùng với cánh tay rơi xuống đất, gần như trong nháy mắt, khí huyết trong cánh tay chặt ra đã bị hấp thụ sạch, cả cánh tay đều hóa thành tro bụi.

Lúc này Tô Tín cuối cùng cũng thoát khỏi ảo ảnh kia, trong mắt hắn không khỏi lóe lên một tia tàn khốc.

Thứ này thậm chí có thể ảnh hưởng đến hắn, nó đến cùng là tà vật gì?

Đối với uy hiếp cỡ này, Tô Tín không có ý định nhân nhượng, lần này Tô Tín thi triển toàn bộ phòng hộ nguyên thần của mình đến cực hạn, chuẩn bị xuất thủ lần nữa cầm viên xá lợi tà dị này, có điều hình như nó có linh trí, biết lần này Tô Tín chuẩn bị kỹ càng, Lữ Phá Thiên bên cạnh cũng đang nhìn chằm chằm, vậy nên nó không có lựa chọn tiếp tục ra tay, mà là trực tiếp bay lên không trung, trong nháy mắt biến mất không thấy bóng dáng, tốc độ nhanh hơn cả cường giả Thần Kiều cảnh!

Tô Tín cau mày nói: “Đây rốt cuộc là cái gì?”

Lữ Phá Thiên đứng bên sắc mặt tái nhợt, nghiến răng nghiến lợi nói: “Mặc kệ nó là cái gì, dù sao lão tử không xong với nó đâu!”

Tích Huyết Trùng Sinh cần dùng thời gian mười mấy năm đến khôi phục, tái tạo chi bị đứt cũng phải mất mấy năm.

Quan trọng nhất là trước khi tự chặt đứt cánh tay, Lữ Phá Thiên đã bị thứ này hấp thụ không ít khí huyết chi lực, lúc đầu tu vi của hắn bị người của Thiếu Lâm Tự phế bỏ, hiện tại vất vả lắm mới trở lại đỉnh phong Chân Vũ Pháp Tướng cảnh mà không thương tổn căn cơ, kết quả hiện giờ hay rồi, một đêm trở lại điểm xuất phát, bây giờ hắn có thể duy trì tu vi Chân Vũ cảnh sơ kỳ đã xem như không tệ rồi, hơn nữa vừa rồi bị hút quá nhiều máu đã tổn thương căn cơ của Lữ Phá Thiên.

Mang theo nỗi hận với thứ này, Lữ Phá Thiên trực tiếp đuổi theo, Tô Tín cũng thế, hai người đều bùng nổ tốc độ nhanh

nhất đuổi theo thứ kia.

Có điều càng đuổi theo, Tô Tín càng cảm giác bất thường, bởi vì thứ này đang bay hướng đến Tây Bắc Đạo!

Nhận ra điều này, tim Tô Tín lập tức thót lên, không ít tâm phúc của Tô Tín đều ở Tây Bắc Đạo, quan trọng nhất là còn có Hinh Nhi ở đó, ngay cả Lữ Phá Thiên cũng chịu không ít thua thiệt trong tay thứ này, hiện tại khắp Tây Bắc Đạo không ai có thể đánh bại được nó!

Nhưng khổ nỗi thứ này bay quá nhanh, dù Tô Tín và Lữ Phá Thiên sử dụng tốc độ nhanh nhất, nhưng khi đuổi tới gần Tây Bắc Đạo mà ngay cả cái bóng của vật kia cũng không thấy đâu.

Chương 2474 - Xá lợi tà dị(2)

Xá lợi tà dị(2)

Đợi đến lúc Tô Tín và Lữ Phá Thiên cuối cùng chạy đến Tây Bắc Đạo, bọn họ đã thấy được bóng dáng vật kia.

Hiện giờ mặc dù vật kia vẫn chỉ lớn bằng nắm tay, nhưng những sợi tơ huyết sắc bên trên đã chằng chịt, gần như che kín xá lợi màu đen.

Bởi vì hiện tại thành Phi Long có Vạn La Đại Trận do Chuyển Luân Vương bày ra, có thể ngăn cản được đến mấy chiêu của cường giả Thần Kiều cảnh, vậy nên tạm thời thứ này không vào được, còn đang va đập vào trận pháp.

Ngay khi Tô Tín và Lữ Phá Thiên chuẩn bị ra tay, thứ kia đã mạnh mẽ đụng vỡ trận pháp, tiến vào trong thành Phi Long!

Thấy cảnh này, sắc mặt của Tô Tín bỗng nhiên biến đổi, cũng dùng tốc độ nhanh nhất vọt vào trong thành.

Có điều cuối cùng xá lợi tà dị này không bay về phía vương phủ của Tô Tín, mà là bay về phía một căn nhà bên cạnh vương phủ, căn nhà này chính là chỗ ở của Lãnh Vô Ma.

Những người dưới trướng Tô Tín, ví dụ như Lý Phôi, Hoàng Bỉnh Thành đều có một căn nhà của riêng mình, cũng đại biểu cho thân phận của bọn họ, Lãnh Vô Ma có thực lực Dương

Thần cảnh, hiện tại hắn tiếp tục quản lý Huyết Thần Giáo, đương nhiên có tư cách này.

Lúc này Lãnh Vô Ma đang trong phòng mình tu luyện, nhưng cảm giác nguy cơ cực mạnh bỗng nhiên truyền đến, khiến đáy lòng hắn chợt lạnh lẽo, nhưng Lãnh Vô Ma không cảm nhận được cảm giác nguy hiểm này xuất phát từ đâu.

Nơi này chính là thành Phi Long Tây Bắc Đạo, thành Phi Long do Huyết Kiếm Thần Tôn Tô Tín - một trong những người mạnh nhất trên giang hồ bây giờ nắm giữ, dù cỡ như Đạo môn chi chủ Triệu Cửu Lăng cũng không dám tùy tiện động đến thành Phi Long, ai lại có thể tấn công vào nơi này?

Ngay khi Lãnh Vô Ma muốn ra ngoài xem đến cùng có chuyện gì xảy ra, một đồ vật đen xì, bên trên chi chít sợi tơ huyết sắc nồng đậm đột nhiên bay vào. Trong ánh mắt kinh hãi của Lãnh Vô Ma, những sợi tơ huyết sắc kia chuyển động, trực tiếp bao phủ cả người Lãnh Vô Ma vào trong!

Có điều lần này xá lợi tà dị không hút máu nữa, mà truyền sức mạnh trong xá lợi vào cơ thể Lãnh Vô Ma, làm viên xá lợi càng ngày càng nhỏ, đến khi Tô Tín và Lữ Phá Thiên tới trước mặt Lãnh Vô Ma, viên xá lợi tà dị màu đen này đã hoàn toàn dung nhập vào cơ thể Lãnh Vô Ma, chỉ có những sợi tơ huyết sắc vẫn đang bám vào bên ngoài cơ thể Lãnh Vô Ma, có vẻ vô cùng kỳ dị.

Tô Tín và Lữ Phá Thiên không hành động thiếu suy nghĩ, không phải bọn họ không muốn hành động, mà là hiện giờ khí tức trên người Lãnh Vô Ma thực sự quá quái lạ.

Hắn vốn chỉ ở Dương Thần cảnh, hiện tại cũng vẫn là Dương Thần cảnh, nhưng Tô Tín và Lữ Phá Thiên lại có một cảm giác kỳ quái, đó chính là bây giờ Lãnh Vô Ma đứng đây, hắn chính là chủ nhân mảnh trời này, nhất niệm phá vỡ hư không, nhất niệm sáng tạo vật chất, đã hoàn toàn chi phối thế giới này!

Sự kiêng kị cực mạnh trào lên trong lòng hai người Tô Tín và Lữ Phá Thiên, điều này cũng khiến hai người không lỗ mãng ra tay.

Lúc bấy giờ Lãnh Vô Ma xoay xoay cổ, toàn bộ những sợi tơ huyết sắc trên người đều dung nhập trong cơ thể hắn, Lãnh Vô Ma sờ đầu ngẫm nghĩ, cuối cùng chợt nở nụ cười, thanh âm kia trầm thấp, nhưng lại có cảm giác khiến người ta rợn tóc gáy.

"Ha ha, một vạn năm, thế giới này thay đổi nhanh thật đấy, lão Nhân Hoàng, ngươi vừa bế quan, Nhất Thế Hoàng Triều ngươi thành lập năm đó cũng lập tức sụp đổ ngay còn gì? Tên mũi trâu và lừa trọc chết tiệt ban đầu đứng về phía ngươi, nhưng vậy thì đã sao? Ngươi tưởng rằng bọn họ thật tâm trung thành với ngươi hả? Đúng là nực cười! Bây giờ trên giang hồ, thế lực của Phật tông và Đạo môn lớn vô cùng, ngay cả Ma môn ta cũng vẫn truyền thừa đến giờ, còn hậu duệ của Khương gia ngươi thì không dám sử dụng cả chiêu bài của Hoàng tộc, đúng là buồn cười mà!"

Lãnh Vô Ma đứng đó vừa cười vừa nói, giống như gặp chuyện gì cực kỳ vui mừng.

Từ lời hắn nói, Tô Tín và Lữ Phá Thiên đã đoán ra được điều gì, phát hiện này khiến cõi lòng bọn họ lạnh run.

Nếu như bọn họ không đoán sai, vậy Lãnh Vô Ma trước mắt đã không còn là Lãnh Vô Ma, mà là thủy tổ ma đạo thượng cổ, cường giả Thông Thiên cảnh khi xưa giao tranh với Nhân Hoàng - Đại Thiên Ma Tôn!

Đại Thiên Ma Tôn khi xưa vậy mà mãi vẫn chưa chết, chính xác hẳn là hắn để lại một tia sinh cơ cuối cùng, chôn giấu trong viên xá lợi tà dị kia, mãi đến hôm nay sau một vạn năm, không biết vì nguyên nhân gì, Đại Thiên Ma Tôn mới hoàn toàn sống lại, đồng thời chiếm cứ thân thể của Lãnh Vô Ma.

Đối với chuyện người trước mắt này chính là Đại Thiên Ma Tôn, hiện giờ ngoài khiếp sợ ra, Tô Tín và Lữ Phá Thiên không còn bất kỳ cảm xúc nào khác.

Dù sao trước kia bất kể là Tô Tín hay Lữ Phá Thiên đều biết rất rõ về Đại Thiên Ma Tôn, hai người bọn họ đều cho rằng chắc chắn Đại Thiên Ma Tôn đã chết trong tay Nhân Hoàng,

không ngờ đối phương vẫn còn chuẩn bị đường lui về sau, sống sờ sờ đứng ở đây.

Chương 2475 - Đại Thiên Ma Tôn

Đại Thiên Ma Tôn

Lúc này, có vẻ Đại Thiên Ma Tôn vừa mới tiêu hóa xong tất cả ký ức của Lãnh Vô Ma, hắn nhìn Tô Tín, cười nói: "Tô Tín đúng không? Chậc chậc, không ngờ một vạn năm sau, trên giang hồ lại xuất hiện nhân vật tài giỏi cỡ như ngươi, nếu ở thượng cổ, ngươi tuyệt đối cũng là kẻ có thể tranh đấu với đám già chúng ta, chỉ tiếc ngươi lại xuất hiện ở thời điểm này, đúng là đáng tiếc."

Nói rồi Đại Thiên Ma Tôn lại đưa mắt nhìn sang Lữ Phá Thiên, lắc đầu nói: "Ngươi truyền thừa đại pháp Di Thần Hoán Huyết của bản tôn, cũng coi như đệ tử đích truyền của ma đạo ta, hiện tại gặp được thủy tổ, cớ sao vẫn chưa quỳ lạy hành lễ?"

Trước cường giả Thông Thiên cảnh trong truyền thuyết, ban đầu Lữ Phá Thiên đúng là rất hoảng sợ, đặc biệt đối phương còn là thủy tổ của ma đạo nhất mạch mình.

Nhưng võ giả cấp bậc như Lữ Phá Thiên, bọn họ đều đã đứng trên đỉnh cao nhất của giang hồ, Thông Thiên thì sao? Dù là Nhân Hoàng đứng ở trước mặt hắn, hắn cũng sẽ không quỳ lạy, chớ nói gì ban nãy vị thủy tổ này đã hại hắn phải tự chặt đứt một cánh tay để giữ mạng.

Vậy nên Lữ Phá Thiên không khách khí chút nào, hắn trực tiếp giận dữ mắng: "Ta lạy con mẹ ngươi! Lão tử thật vất vả mới khôi phục lại đến Pháp Tướng cảnh đỉnh phong, kết quả lại bị ngươi phá hỏng căn cơ, mất mấy chục năm cũng chưa chắc có thể tu luyện lại được!"

Thế mà Đại Thiên Ma Tôn không có so đo với lời chửi mắng của Lữ Phá Thiên, hắn thậm chí cười to hai tiếng nói: "Ha ha! Quả nhiên không hổ là truyền nhân của ma đạo nhất mạch ta, tốt, có cá tính. Có điều ngươi hơi nhỏ mọn rồi đấy, chỉ gãy một cánh tay, thương tổn căn cơ thôi mà, bản tôn truyền cho ngươi

một bí pháp, cam đoan trong vòng một năm, ngươi có thể khôi phục như ban đầu!”

Lữ Phá Thiên ngẩn người, ngay sau đó Đại Thiên Ma Tôn lại nói với hai người: “Các ngươi không cần cảnh giác ta như thế, các ngươi cũng không phải hậu duệ của lão Nhân Hoàng, ta không có sát ý với các ngươi, các ngươi có gì mà phải sợ?”

Tô Tín muốn nói cái gì, nhưng lúc này đám Lý Phôi bên ngoài phát hiện ra động tĩnh nơi này, dẫn người chạy đến.

Tô Tín nhíu mày nói: “Nơi này không có việc gì, các ngươi lui xuống trước đi.”

Nghe thấy Tô Tín nói thế, mấy người Lý Phôi mới nghi hoặc lắc đầu, dẫn người lui ra.

Tô Tín nhìn Đại Thiên Ma Tôn trước mắt, trầm giọng nói: “Ngươi nói ngươi không có ác ý, nhưng vừa rồi nếu sư huynh của ta không tự chặt một tay, chỉ sợ hắn đã bị ngươi hút khô, chuyện này ngươi giải thích thế nào đây?”

Đại Thiên Ma Tôn giang tay ra nói: “Khi đó ta căn bản không khống chế được bản thân, ta là người đã chết một lần đấy, trong Ma Tôn Xá Lợi chỉ lưu lại một phần ý thức của ta thôi, khi không tỉnh táo, chỉ có thể làm việc theo bản năng, làm sao phân rõ được địch ta?”

Tô Tín cau mày nói: “Một phần ý thức? Thời kỳ thượng cổ, Ma Tôn đại nhân ngươi đã bị Nhân hoàng giết chết, cơ thể bây giờ ngươi đang nhập vào là yêu linh sinh ra từ nguyên thần tiêu tán của ngươi, kết quả hiện tại ngươi vẫn còn sống, không biết Ma Tôn đại nhân có thể giải đáp những nghi hoặc này cho chúng ta không?”

Đại Thiên Ma Tôn tùy ý vung tay lên nói: “Cũng không phải bí mật gì, sao không thể nói? Căn cứ theo ký ức của yêu linh này, hẳn các ngươi đều biết đoạn lịch sử thời thượng cổ kia, thật ra chính là hục hặc giữa ta và lão Nhân Hoàng kia. Lão Nhân Hoàng mạnh thật, nhưng hắn muốn ta làm thuộc hạ của hắn thì căn bản không có khả năng. Tên mũi trâu Đạo môn và con lừa trọc chết tiệt Phật môn sẵn sàng làm chó cho Nhân Hoàng, chứ bản tôn không thèm! Vậy nên sau khi Hạo Thiên

Thượng Đế của Thiên Đình và Phong Đô Đại Đế của Địa Phủ liên thủ ám sát Nhân Hoàng thất bại, ta đã bắt tay với một số cường giả Tây Vực, chuẩn bị đánh lén Nhân Hoàng. Có điều lúc trận chiến đó chưa bắt đầu ta đã biết, kết cục cơ bản là thập tử vô sinh, bắt đầu từ khi Nhân Hoàng một trận chiến giết chết ba đại thánh yêu tộc, thực lực của hắn đã vượt xa những Thông Thiên chúng ta, thậm chí chạm đến lĩnh vực không biết. Vì thế trước trận chiến đó, ta đã phong kín một phần ý thức của mình vào viên Ma Tôn Xá Lợi kia, hơn nữa còn là phong kín ở mức sâu nhất, sau khi bị phong kín, ý thức của ta hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại bản năng, như vậy mới có thể đảm bảo không bị lão Nhân Hoàng phát hiện. Nói thật, lúc trước bản tôn hoàn toàn không ngờ mình còn có thể sống lại một lần nữa, sau khi ta chết, Ma Tôn Xá Lợi hoàn toàn mất liên hệ với bản thể của ta, bắt đầu phiêu đãng khắp nơi theo bản năng. Có điều bản năng của ta rất thông minh, biết đạo lý điểm mù dưới đèn, chủ động chạy tới chỗ một võ giả dưới trướng Nhất Thế Hoàng Triều, vẫn luôn ngủ đông, chờ đến khi vào tiên vực, lão Nhân Hoàng đã bế quan hơn ngàn năm, Ma Tôn Xá Lợi mới bắt đầu hành động theo bản năng của ta, tiết lộ một phần công pháp ma đạo dụ dỗ võ giả tu hành, sau đó ta bị động hấp thụ ma khí bọn họ phát ra, nuôi dưỡng Ma Tôn Xá Lợi.

Chương 2476 - Đại Thiên Ma Tôn(2)

Đại Thiên Ma Tôn(2)

Có điều quá trình này dài đằng đẵng, bởi vì Ma Tôn Xá Lợi chỉ có bản năng, cho nên cùng lắm chỉ có thể tiết lộ một vài mảnh rời rạc của công pháp ma đạo, dù hút bọn họ đến chết cũng không lấy được bao nhiêu ma khí. Các ngươi cũng đều thấy được, nếu vị truyền nhân ma đạo này của ta không cầm lấy Ma Tôn Xá Lợi, dùng máu tươi ma khí thuần khiết đánh thức ý thức của ta, chỉ sợ không biết bao nhiêu năm về sau ta mới có thể tỉnh lại, thậm chí có khả năng bởi vì thời gian quá lâu, ý thức triệt để tiêu tán, mãi mãi không tỉnh lại.”

Đại Thiên Ma Tôn nói rất hời hợt, nhưng Tô Tín và Lữ Phá Thiên lại có thể nhận ra rõ ràng, quả nhiên vị này không hổ là thủy tổ ma đạo, căn bản không coi mạng người ra gì, e là trước

nay võ giả tu luyện ma công trong tiên vực không có mấy ai được chết yên lành, lần này Tô Tín giết Thường Khôn, nếu không dù Thường Khôn không bị Tô Tín giết, cũng nhất định sẽ bị Ma Tôn Xá Lợi hại chết.

Nhưng Đại Thiên Ma Tôn có thể sống lại lần nữa đúng là một sự trùng hợp, nếu Tô Tín không đánh vào Thiếu Lâm Tự thả Lữ Phá Thiên ra, vậy thì chuyện về Ma Tôn Xá Lợi sẽ không ai biết được.

Mà nếu Phong Thiên Vực không chọc vào Tô Tín, Thường Khôn cũng sẽ không bị Tô Tín giết chết, làm Tô Tín và Lữ Phá Thiên nảy sinh nghi ngờ đi tìm Ma Tôn Xá Lợi, có thể nói tất cả đều do vô số sự trùng hợp tạo thành, như bản thân Đại Thiên Ma Tôn nói, chiêu này hắn chơi còn nguy hiểm hơn cả Tích Huyết Trùng Sinh.

Dù sao Tích Huyết Trùng Sinh giữ lại nguyên thần của bản thân, còn có thể tự khôi phục cơ thể, thực lực của mình, còn Đại Thiên Ma Tôn làm vậy căn bản không khác gì đang tìm vận may, không cẩn thận một cái thôi, hắn mãi mãi sẽ không tỉnh lại.

Tô Tín trầm giọng nói: “Lãnh Vô Ma này chính là sự chuẩn bị ngươi lưu lại? Chuẩn bị thân thể để bản thân người sống lại dùng?”

Đại Thiên Ma Tôn im lặng nói: “Bản tôn đã nói rồi, chiêu này của ta khi xưa thuần túy là đang tìm vận may, ta cũng không phải lão mũi trâu Đạo môn có thể tính toán xa như vậy. Nói đơn giản thì hiện tại ta chỉ là một phần ý thức, một đoạn ký ức do Đại Thiên Ma Tôn phong ấn, sau khi ta bị phong ấn, bản thể của ta chiến đấu với Nhân Hoàng ra sao ta cũng không biết, làm sao có thể tính tới chuyện nguyên thần của mình không tiêu tán, rồi lại sinh ra yêu linh từ đó, còn trùng hợp xuất thế cùng ta. Nhưng nếu nói đến sự chuẩn bị, đúng là ta có một cái, đó chính là Ma Long Đoạt Tâm Đao, kể cả không tìm được cơ thể, phần ý thức này của ta cũng có thể tạm thời bám vào Ma Long Đoạt Tâm Đao, tồn tại như khí linh, như vậy có thể gián tiếp điều khiển võ giả dùng đao, không khác bản thân ta trùng sinh mấy, cùng lắm thì về sau lại nghĩ cách đổi một cơ

thể khác là được. Thanh Ma Long Đoạt Tâm Đao phỏng chế các ngươi nhìn thấy chính là phương pháp bản năng của ta tiết lộ ra, chỉ tiếc lúc ấy chủ nhân dùng thanh đao này bị người ta giết chết, binh khí khó khăn lắm mới luyện chế thành công, cuối cùng cũng bị hủy. Đến khi ta khôi phục ý thức, ta cảm nhận được trên giang hồ có khí tức của binh khí Ma Long Đoạt Tâm Đao chân chính, còn có khí tức của một sinh vật cùng cội nguồn với bản thể của ta. Trong tình huống đó, ta cần lựa chọn hả? Đương nhiên phải chọn cơ thể đồng nguyên với bản thể của ta trước rồi."

Tô Tín không nói gì, trên mặt hắn chỉ biểu hiện vẻ quái dị, lần này xem như Diệp Trường Ca ăn may, nếu không một khi ý thức của Đại Thiên Ma Tôn bám vào Ma Long Đoạt Tâm Đao, Diệp Trường Ca chắc chắn sẽ trở thành một con rối.

Nhưng so với Diệp Trường Ca may mắn, Lãnh Vô Ma lại vô cùng xui xẻo.

Bản thân Lãnh Vô Ma biết thân phận mình là yêu linh, vậy nên ban đầu Lãnh Vô Ma mới đặt tên cho mình là Vô Ma, ý là muốn hoàn toàn thoát khỏi thân phận bản thân mình là một phần của Đại Thiên Ma Tôn, muốn trở thành một sinh linh hoàn toàn độc lập.

Nhưng kết quả bây giờ lại tràn ngập sự trào phúng, đến cuối cùng hắn vẫn bị Đại Thiên Ma Tôn chiếm cứ hoàn toàn thân thể, không thể không nói đây là một câu chuyện cười.

Tô Tín nhìn Đại Thiên Ma Tôn, lạnh nhạt nói: "Hiện tại Ma Tôn đã sống lại rồi, vậy không biết sau này Ma Tôn chuẩn bị làm gì? Còn có một điều, Lãnh Vô Ma ngươi thôn phệ là thuộc hạ của ta, giúp ta quản lý Huyết Thần Giáo, ngươi trực tiếp thôn phệ hắn, chẳng lẽ không định cho ta một câu trả lời thỏa đáng sao?"

Tô Tín bước lên trước một bước, khí thế xung quanh ảnh hưởng thiên địa, thậm chí đã tạo thành một lĩnh vực, bao phủ Đại Thiên Ma Tôn bên trong đó, trong nháy mắt khí thế nổ tung, cực kỳ căng thẳng.

Lữ Phá Thiên chỉ hơi sửng sốt một chút rồi bình thường trở lại, Lữ Phá Thiên hắn khi xưa chính là nhân vật đứng hàng đầu giang hồ, tất nhiên có sự kiêu ngạo của bản thân mình, thế nên dù cho Đại Thiên Ma Tôn là thủy tổ ma đạo, hắn cũng dám chỉ tay vào mũi Đại Thiên Ma Tôn tức giận chửi mắng.

Mà hiện giờ uy thế của Tô Tín thậm chí mạnh hơn cả Lữ Phá Thiên năm xưa, lúc trước Lữ Phá Thiên bị người người đánh chửi, kết quả bây giờ Tô Tín có thể đánh vào sơn môn của Thiếu Lâm Tự, uy thế càng khiến người ta kinh ngạc hơn.

Chương 2477 - Cách đạt đến Thông Thiên

Cách đạt đến Thông Thiên

Tô Tín với tính cách như thế, dù trước mặt hắn có là Đại Thiên Ma Tôn, cường giả Thông Thiên cảnh quá khứ thì đã sao? Người sư đệ nhặt được này của hắn không phải kiểu người bị thua thiệt sẽ chịu cúi đầu.

Bầu không khí giữa Đại Thiên Ma Tôn và Tô Tín bỗng chốc trở nên giương cung bạt kiếm, ngay cả Đại Thiên Ma Tôn cũng không nghĩ tới Tô Tín lại nói ra những lời như thế.

Mãi hồi lâu sau, Đại Thiên Ma Tôn bỗng nhiên cười lạnh nói: “Hiện giờ võ giả trên giang hồ to gan thật đấy, ngươi biết ngươi đang nói chuyện với ai không? Ngươi còn dám bảo ta phải trả lời thỏa đáng, nên biết rằng ở thời thượng cổ, cho dù là Nhân Hoàng cũng chưa từng bắt ta phải xử lý thỏa đáng với hắn!”

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Thông Thiên cảnh trước kia thì thế nào? Ma Tôn đại nhân, trước kia ngươi là Thông Thiên cảnh, bây giờ ngươi vẫn là Thông Thiên sao?”

Vừa nói dứt lời, ánh mắt Tô Tín lập tức trở nên vô cùng sắc bén, nhìn thẳng vào Đại Thiên Ma Tôn.

Trước đó bất kể Tô Tín hay Lữ Phá Thiên đều theo bản năng cho rằng thực lực của Đại Thiên Ma Tôn rất mạnh, mà đúng là thực lực của hắn rất mạnh thật, nhưng trên thực tế lại không

giống với cường giả Thông Thiên cảnh trong tưởng tượng của bọn họ.

Ban đầu Đại Thiên Ma Tôn chưa khôi phục ý thức, chỉ theo bản năng sử dụng một loại huyễn thuật ma đạo, khiến Tô Tín trúng chiêu, đòn này để lại ấn tượng cực sâu cho Tô Tín, cũng khiến Tô Tín theo bản năng cho rằng đây mới là thực lực chân chính của Thông Thiên cảnh, làm hắn căn bản không có cơ hội ngăn cản.

Nhưng cho tới bây giờ, hắn mới phản ứng được, Đại Thiên Ma Tôn quá khứ sớm đã không còn là Thông Thiên, hắn cũng không có khả năng giữ lại sức chiến đấu của Thông Thiên cảnh.

Dưới sự thúc đẩy của bản năng, Ma Tôn Xá Lợi tấn công Tô Tín, trong nháy mắt đó, Tô Tín không kịp phản ứng nên mới trúng chiêu, nhưng đến khi hắn lấy lại tinh thần, dốc toàn lực phòng ngự sức mạnh nguyên thần, ngược lại Ma Tôn Xá Lợi chạy trốn.

Tất cả đều không do ý thức của Đại Thiên Ma Tôn điều khiển, toàn bộ đều là bản năng phản ứng của Ma Tôn Xá Lợi, vì vậy với bản năng, sức mạnh của Ma Tôn Xá Lợi thật ra không đánh lại Tô Tín, vậy nên nó mới lập tức lựa chọn chạy trốn.

Vì thế, đừng nhìn hiện tại ý thức của Đại Thiên Ma Tôn đã khôi phục, nhưng trên thực tế nếu đơn thuần chỉ so lực lượng, hắn vẫn kém Tô Tín.

Đừng thấy bây giờ khí thế quanh người Đại Thiên Ma Tôn đáng sợ, thậm chí đã đến trình độ chi phối một mảnh thiên địa, nhưng cảnh giới của bản thân hắn vẫn ở Dương Thần cảnh, chỉ có điều vì ý thức của hắn, cảm ngộ của hắn đều ở Thông Thiên cảnh, vậy nên với thực lực Dương Thần cảnh, hắn cũng có thể phát huy ra uy lực cực mạnh, Tô Tín không biết uy lực cụ thể mạnh bao nhiêu, nhưng Tô Tín có thể cam đoan, chắc hẳn mình có thực lực đánh một trận với hắn.

Một lúc lâu sau, trên mặt Đại Thiên Ma Tôn bỗng nhiên nở nụ cười: “Tre già măng mọc, quả nhiên ta không nhìn lầm, nếu ngươi sinh ra ở thượng cổ, nhất định cũng là nhân vật kinh tài

tuyệt diễm, tiền đồ chắc chắn sẽ sáng sủa hơn hiện tại. Trong trí nhớ của yêu linh này có một số thứ rất thú vị, ví dụ như Vô Sinh lão mẫu thuộc Bạch Liên giáo đã bị vây công đến chết kia, còn có Mạnh Kinh Tiên thuộc Dịch Kiếm Môn, những người này đều giống như ngươi, ở thời đại thượng cổ, tiền đồ chắc chắn không thể lường được, chỉ tiếc hiện tại, bất kể là Tô Tín ngươi hay Mạnh Kinh Tiên kia, dẫu các ngươi tu luyện một vạn năm cũng không đạt tới Thông Thiên cảnh!"

"Ngươi nói cái gì?"

Tô Tín lập tức nhíu mày lại, sao Đại Thiên Ma Tôn này nói năng câu đầu không liên quan gì đến câu sau cả, trước đó còn khen hắn tiền đồ vô lượng, câu sau đã biến thành hắn tu luyện một vạn năm cũng không thể đạt tới Thông Thiên.

Đại Thiên Ma Tôn cười đắc ý nói: "Vừa nãy không phải ngươi đòi ta cho một câu trả lời thỏa đáng sao? Tốt, ta sẽ cho ngươi một câu trả lời thỏa đáng, ta thôn phệ thuộc hạ của ngươi, nhưng ta cũng nói cho ngươi biết bí mật phương pháp đạt đến Thông Thiên cảnh, công đạo này đã đủ chưa?"

Lời vừa nói ra, dù là Tô Tín hay Lữ Phá Thiên, trong mắt hiện rõ vẻ chấn động, ai trong bọn họ cũng không ngờ tới Đại Thiên Ma Tôn lại nói cho bọn họ những chuyện này.

Phải biết từ cuối thời kỳ thượng cổ, sau khi Vũ Tổ tấn thăng Thông Thiên, khắp giang hồ không còn xuất hiện bất kỳ một vị Thông Thiên nào nữa.

Người đến gần Thông Thiên cảnh nhất chính là Vô Sinh lão mẫu trước kia, đáng tiếc cuối cùng Vô Sinh lão mẫu cũng bỏ mạng.

Ngoài Vô Sinh lão mẫu, có lẽ những người khác đã đi rất xa trên con đường Thần Kiều cảnh, nhưng còn xa mới tới cấp Thông Thiên, giống như Thích Đạo Huyền bây giờ.

Hiện tại Đại Thiên Ma Tôn chịu nói ra bí ẩn liên quan tới Thông Thiên cảnh, đối với Tô Tín và Lữ Phá Thiên đã từng đạt tới Thần Kiều cảnh, tin tức này có sức hấp dẫn rất lớn.

Đại Thiên Ma Tôn nhìn biểu cảm của Tô Tín và Lữ Phá Thiên, không kìm được cười cười nói: "Các ngươi đừng vui mừng

quá sớm, ta biết cách đạt đến Thông Thiên cảnh, tại thời thượng cổ, với thực lực của Tô Tín ngươi có thể tấn thăng lên Thông Thiên, tranh đấu với đám lão già chúng ta, nhưng bây giờ thì dù ngươi tích lũy nhiều hơn nữa, rất có thể đến chết vẫn không thể đạt đến Thông Thiên. Nguyên nhân không phải ở ngươi, mà là tại thế giới này nên bây giờ ngươi chỉ có thể nhận mệnh. Thông Thiên cảnh? Ha ha, sớm đã không còn tồn tại."

Chương 2478 - Cách đạt đến Thông Thiên(2)

Cách đạt đến Thông Thiên(2)

Tô Tín cau mày nói: "Ngươi là có ý gì?"

Đại Thiên Ma Tôn nói hơi mập mờ, nhưng theo cảm nhận của Tô Tín, lời Đại Thiên Ma Tôn nói có vẻ không lừa gạt hắn, bởi vì trước đó Đại Thiên Ma Tôn đã nói những lời tương tự rồi.

Đại Thiên Ma Tôn Hơi lim dim mắt, giống như đang nhớ lại điều gì, một lúc sau hắn mới nói: "Thông Thiên cảnh khác với Pháp Tướng và Thần Kiều, võ giả tấn thăng đến Pháp Tướng hay Thần Kiều đều cần tự mình tu luyện, nhưng nếu ngươi muốn tấn thăng Thông Thiên, vậy cần một cơ duyên, không có cơ duyên này, không ai có thể tấn thăng đến Thông Thiên. Cái gọi là Thông Thiên cảnh, ý trên mặt chữ chỉ tồn tại cùng trời đất, trở thành cường giả chân chính đặt ra quy tắc trong thiên địa này. Đạt tới cảnh giới đó, đầu tiên bản thân ngươi phải có đủ tu vi, thứ hai phải được cả thiên địa tán thành, bởi vì quy tắc thiên địa có hạn, ngày xưa Đạo Tổ đã từng bói ra, thiên địa này chỉ có thể tiếp nhận chín Thông Thiên!"

Bất kể là Tô Tín hay Lữ Phá Thiên đều lần đầu tiên nghe nói tới bí mật này, trên mặt hai người hiện rõ vẻ giật mình.

Tô Tín trầm giọng hỏi: "Vậy cơ duyên đó rốt cuộc ở đâu?"

Đại Thiên Ma Tôn lắc đầu nói: "Không phải ở đâu, mà nên là vào thời điểm nào. Dựa theo suy đoán của lão mũi trâu kia, chỉ duy nhất vào thời điểm thiên địa biến đổi lớn, quy tắc thiên địa biến hóa, võ giả chúng ta mới có thể nhân cơ hội lẻn vào, khống chế toàn bộ thiên địa, đạt tới cảnh giới thông thiên tuyệt

địa. Kỳ thực nói thẳng ra, Thông Thiên chính là trộm thiên cơ, đợi đến lúc thiên địa này xảy ra biến đổi lớn, ý chí thiên địa và quy tắc suy yếu nhất, chúng ta có thể nhân cơ hội đó, trộm được một tia thiên cơ, trở thành chúa tể thế giới này tựa như thiên địa, đây mới là ý nghĩa thực sự của Thông Thiên cảnh. Nếu không mặc cho ngươi tu luyện thế nào, dù ngươi tích lũy sức mạnh đến trình độ như Vô Sinh lão mẫu ngày xưa, không có cơ duyên này, ngươi cũng không thể tấn thăng Thông Thiên. Còn có một điều lão mũi trâu đã tính ra, rằng số chín là số lớn nhất, nhiều nhất chỉ có thể có chín cường giả Thông Thiên cảnh, thiên địa này tối đa cũng chỉ cho phép chín người trộm thiên cơ, trở thành Thông Thiên."

Tô Tín và Lữ Phá Thiên quay sang nhìn nhau, có lẽ bây giờ trên giang hồ, chỉ có bọn họ biết tin tức bí mật này, ai cũng không ngờ đột phá Thông Thiên còn có yêu cầu như thế.

Tô Tín nghi vấn hỏi: "Vậy thời thượng cổ, thật sự chỉ có chín Thông Thiên, ngoại trừ chín người này, nhân tộc không còn người nào đạt đến Thông Thiên nữa ư?"

Nghe thấy Tô Tín hỏi vậy, Đại Thiên Ma Tôn bỗng trầm mặc, một lát sau hắn mới nói: "Có, nói chuẩn xác thì nhân tộc hẳn đã có mười vị Thông Thiên."

"Người được thêm vào là ai?" Một bên Lữ Phá Thiên hỏi.

"Nhân Hoàng!"

Vừa nghe đến hai chữ này, Tô Tín lập tức sững sờ, hắn nghi ngờ nói: "Nhân Hoàng không phải võ giả cùng thế hệ với các ngươi hả? Vì sao hắn lại thành người được thêm vào?"

Khóe miệng Đại Thiên Ma Tôn nở một nụ cười khổ, hắn nói: "Ta cũng không biết, lúc trước khi chúng ta chưa trở mặt với Nhân Hoàng, lão mũi trâu Đạo Tổ đã từng giết Lạc Thủy Ngao Vương của yêu tộc, luyện chế vỏ của hắn thành Tiên Thiên Càn Khôn Bát Quái Đồ, dùng thần khí diễn toán về thiên cơ này để bói nhân vật Thông Thiên cảnh, mặc dù không bói ra tên họ cụ thể danh tự, nhưng các đặc điểm đều lần lượt tương ứng với chúng ta, duy nhất không khớp với Nhân Hoàng. Có điều khi đó tính cả Nhân Hoàng, chỉ có chín người Thông

Thiên cảnh, mặc dù không tương ứng với các đặc điểm, nhưng chúng ta chỉ cho rằng tu vi diễn toán thiên cơ của lão mũi trâu chưa đến nơi đến chốn, thế nên xảy ra một chút sai lầm, thậm chí bản thân lão mũi trâu cũng cho là như vậy. Nhưng bây giờ ta thôn phệ ký ức của Lãnh Vô Ma, lại phát hiện sau khi lão Nhân Hoàng vào tiên vực, trên giang hồ lại xuất hiện một Vũ Tổ, khi đó chính là thời kì cuối thiên địa biến đổi lớn, cũng là thời điểm cuối cùng có thể tấn thăng Thông Thiên, đặc điểm của Vũ Tổ giống người thứ chín lão mũi trâu bói ra như đúc! Điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ thực ra lão mũi trâu không bói sai, Thông Thiên cảnh chính xác chỉ có chín người, Nhân Hoàng mới là người thêm vào, hoặc nói nhìn từ thiên cơ, hắn căn bản không nên tồn tại!"

Nói đến đây, khóe miệng Đại Thiên Ma Tôn có ý cười đắng chát: "Nếu như lão mũi trâu bói chuẩn, toàn bộ chúng ta vốn là những Thông Thiên cảnh đứng trên đỉnh cao lại bị một người tồn tại ngoài ý muốn giẫm dưới chân, nói đến cũng thật mỉa mai."

Tô Tín và Lữ Phá Thiên đưa mắt nhìn nhau, lượng tin tức trong câu chuyện Đại Thiên Ma Tôn nói có hơi lớn, quan trọng nhất chính là hiện giờ những điều này do Đại Thiên Ma Tôn nói ra, cụ thể thật giả thế nào, bọn họ cũng không phân biệt được, vì thế Tô Tín lập tức bỏ qua những nghi hoặc kia, hắn hỏi thẳng: "Hiện tại Ma Tôn đại nhân ngươi đã sống lại một lần nữa, không biết tương lai ngươi có tính toán gì không?"

Chương 2479 - Tin tức bí mật về Thông Thiên

Tin tức bí mật về Thông Thiên

Đại Thiên Ma Tôn lắc lắc đầu nói: "Ta có thể sống sót thuần túy là ngoài ý muốn, các ngươi cũng không phải hậu duệ của lão Nhân Hoàng, ta sẽ không đối địch với các ngươi. Huống hồ dù ta muốn đối địch với các ngươi cũng không có cơ hội, từ Thần Kiều rơi xuống Chân Vũ còn có thể tu luyện lại, nhưng Thông Thiên cảnh đặc thù, một khi đã rơi xuống, trừ phi gặp thời khắc thiên địa biến đổi lớn, nếu không ta mãi mãi cũng

không thể tu luyện lại. Cho nên ta chỉ chuẩn bị trước tiên khôi phục thực lực, thuận tiện chỉnh đốn sức mạnh của ma đạo tông môn ta hiện tại, đi đòi lãi từ hậu duệ của lão Nhân Hoàng!"

Lựa chọn của Đại Thiên Ma Tôn cũng coi là hợp tình hợp lý, vị cường giả Thông Thiên cảnh thượng cổ này cũng không tốt tính đến thế.

Nếu không lúc trước hắn chỉ cần lựa chọn thần phục Nhân Hoàng, vậy hắn cũng sẽ tiếp tục sống giống như Đạo Tổ và Phật Đà, nhưng hắn cố tình lựa chọn con đường thập tử vô sinh, nhất định phải cứng đối cứng với Nhân Hoàng.

Hiện tại e là Khương Viên Trinh còn không biết mình đã bị một kẻ địch thế nào nhòm ngó.

Tô Tín trầm giọng nói: "Đúng rồi, Ma Tôn đại nhân, ta còn muốn hỏi một việc, chín vị Thông Thiên thượng cổ có những ai? Hiện tại số lượng cường giả Thông Thiên cảnh truyền lại trên giang hồ không đến chín người."

Đại Thiên Ma Tôn nói: "Rất bình thường, bởi vì chết sớm thôi, không tính Vũ Tổ về sau, chín Thông Thiên các ngươi biết lần lượt là sáu người ta, Nhân Hoàng, Đạo Tổ, Phật Đà, Hạo Thiên Thượng Đế, Phong Đô Đại Đế. Ba người còn lại đã qua đời trước khi yêu tộc bị đánh bại. Một trong ba người này là Kiếm Thánh Mặc Ly, người này là thủy tổ kiếm đạo, là cường giả mạnh nhất trong số các kiếm tu thiên hạ, hắn chết đầu tiên, khi đó lão Nhân Hoàng còn chưa sáng lập ra Nhất Thế Hoàng Triều chính thức đối kháng yêu tộc. Vì người yêu của mình bị yêu tộc giết chết, Kiếm thánh Mặc Ly trong cơn nóng giận đã xông vào thánh địa Hư Côn Luân của yêu tộc, liều chết đánh trọng thương bốn Yêu Thánh, cuối cùng qua đời. Khi xưa Nhất Thế Hoàng Triều của Nhân Hoàng có thể quật khởi cũng là nhờ uy thế của yêu tộc giảm mạnh sau khi bốn vị Yêu Thánh bị trọng thương, vậy nên mới không thể tập trung hết tất cả lực lượng vào Nhất Thế Hoàng Triều, nếu không Nhân Hoàng quật khởi tuyệt đối sẽ không thuận lợi như vậy."

Đại Thiên Ma Tôn ngừng một chút rồi nói: "Thông Thiên chết thứ hai chính là Đông Hải Long Vương."

Tô Tín nhíu nhíu mày nói: “Long Vương? Đây không phải danh hiệu chỉ yêu tộc mới có sao?”

Hiện tại võ giả thoải mái đặt đủ loại danh hiệu, nhưng ở thời thượng cổ, một nhân tộc lại dám xưng Long Vương, đó căn bản là đang gây hấn với yêu tộc.

Trên mặt Đại Thiên Ma Tôn hiện lên vẻ khinh thường: “Tên đó là nhân tộc, nhưng lại đứng về phía yêu tộc. Đừng tưởng khi đó toàn bộ yêu tộc và nhân tộc đều không đội trời chung, thật ra có không ít người trong nhân tộc sẵn sàng làm chó săn cho yêu tộc. Đông Hải Long Vương chính là một kẻ trong số đó, hắn là nghĩa tử của Phúc Hải Đại Thánh – một trong Thất Đại Thánh yêu tộc ngày xưa, bởi vì có tài nguyên của yêu tộc trợ giúp, hắn đạt đến Thông Thiên đầu tiên, rất được Phúc Hải Đại Thánh tín nhiệm, được hắn giao quyền trấn thủ hải vực Đông Hải, ở chính nội hải bây giờ, thế nên xưng là Đông Hải Long Vương. Tên này làm người âm hiểm xảo trá, lúc trước Nhân Hoàng thuyết phục hắn quay về với chính nghĩa, ở thời khắc mấu chốt phản lại yêu tộc, hắn giả vờ đồng ý, thực ra muốn hãm hại Nhân Hoàng. Nhưng tên này lại không biết, đo trình mưu tính, có mấy người trong thiên hạ này vượt qua lão Nhân Hoàng kia? Trò mèo của hắn sớm đã bị lão Nhân Hoàng nhìn thấu, không tính kế được Nhân Hoàng, ngược lại còn bị Lão Nhân Hoàng tính kế, cuối cùng bị giết chết.”

Tô Tín gật đầu, hắn cũng không cảm thấy kỳ lạ trước chuyện này, Thông Thiên cảnh cũng là người, đương nhiên không có chuyện ai cũng có thể hiên ngang lẫm liệt đứng ra làm anh hùng vì chủng tộc của mình.

Trước kia Nhân Hoàng được giang hồ ca tụng không khác gì chúa cứu thế, nhưng càng hiểu rõ thông tin về Nhân Hoàng lúc trước, Tô Tín càng cảm thấy Nhân Hoàng chân chính và người trong truyền thuyết giang hồ tưởng chừng như hai người.

Tính cách của Nhân Hoàng được ví như thánh nhân có bá đạo tàn nhẫn, am hiểu đùa bỡn quyền mưu thủ đoạn, thậm chí để diệt trừ đối lập, hắn dám buông tha yêu tộc, Nhân Hoàng đã là người như thế, hiện tại xuất hiện một Thông Thiên nhận yêu làm cha cũng không có gì kỳ quái.

“Người cuối cùng thì sao?”

Đại Thiên Ma Tôn ngừng một chút nói: “Vị Thông Thiên cuối cùng chính là một cô gái, tất cả mọi người đều gọi nàng là Nguyệt Thần.”

Nhắc đến cái tên này, trong mắt Đại Thiên Ma Tôn mang từng tia hồi ức, lúc lâu sau hắn mới nói: “Từ trước đến nay trên giang hồ đều do đàn ông thống trị, con gái có thể bước lên địa vị cao cực kỳ ít, mà Nguyệt Thần có thể trở thành Thông Thiên, cũng có thể nói là trước không có, sau cũng không có. Ngươi biết bốn chữ phong hoa tuyệt đại là thế nào không? Tại thời thượng cổ, bốn chữ này chính là dùng để miêu tả Nguyệt Thần.”

Chương 2480 - Tin tức bí mật về Thông Thiên(2)

Tin tức bí mật về Thông Thiên(2)

Nói đến đây, Đại Thiên Ma Tôn đột nhiên nghiến răng nghiến lợi: “Thân là Thông Thiên, nếu Nguyệt Thần không một lòng muốn chết giống Kiếm Thánh Mặc Ly thì không ai có thể giết được nàng, chỉ tiếc nàng lại yêu một kẻ không nên yêu, chính là lão Nhân Hoàng kia! Khi đó Nhất Thế Hoàng Triều mới thành lập nhưng đã mạnh mẽ, mặc dù không khiến tất cả yêu tộc cảnh giác, nhưng cũng bị yêu tộc chèn ép, trong đó người đầu tiên ra tay chính là cường giả thực lực thuộc ba thứ hạng đầu trong Thất Đại Thánh yêu tộc, Xích Long Đại Thánh. Khi đó đúng lúc đụng phải Lão Nhân Hoàng bế quan sinh tử, căn bản không thể bị quấy rầy, nếu không chắc chắn xôi hỏng bỏng không, trùng hợp khi đó Nguyệt Thần ở cạnh Nhân Hoàng, ra mặt ngăn cản Xích Long Đại Thánh giúp hắn. Nhưng trong các Thông Thiên thượng cổ, sức chiến đấu của Nguyệt Thần thấp nhất, bản thân nàng không am hiểu cường công chính diện, mà về sức chiến đấu, đại thánh yêu tộc cùng cấp vốn mạnh hơn so với các Thông Thiên nhân tộc chúng ta một bậc, Xích Long Đại Thánh càng xuất sắc, Nguyệt Thần căn bản không ngăn cản nổi, nhưng vì Nhân Hoàng, nàng liều

chết ngăn cản, cuối cùng bị Xích Long Đại Thánh giết chết, nhưng cũng đã bảo vệ được Nhân Hoàng.”

Nghe giọng điệu của Đại Thiên Ma Tôn, Tô Tín không khỏi nhíu mày, nghe lời hắn nói, có vẻ hắn cũng có phần ái mộ Nguyệt Thần, lúc trước hắn từ chối trở thành thuộc hạ của Nhân Hoàng, có phải cũng vì nguyên nhân này không?

Tô Tín nhớ lại Trảm Long Thất Thức mà Khương Viên Trinh từng sử dụng trước đó, nguồn gốc của nó là điển cố lúc trước Nhân Hoàng Thất Kiếm trảm Xích Long.

Có lẽ thời điểm đó Nhân Hoàng muốn báo thù cho người yêu của mình, vậy nên mới thi triển Trảm Long Thất Thức này, chỉ dùng bảy kiếm đã giết chết một vị đại thánh yêu tộc.

Lúc này Tô Tín bỗng nhiên nhớ tới điều gì nói: “Nếu trước đó đã có ba vị Thông Thiên chết, mà thời kỳ thượng cổ, thiên địa biến đổi lớn vẫn chưa kết thúc, vì sao không sinh ra Thông Thiên mới?”

Đại Thiên Ma Tôn cười khì khì nói: “Nào có dễ dàng như vậy, ngươi cho là ý chí quy tắc trong thiên địa đều ngu ngốc thật, có thể để ngươi lợi dụng sơ hở như thế sao? Tấn thăng Thông Thiên là trộm thiên cơ, ngươi tấn thăng một lần cũng đã đánh cắp một phần thiên cơ, thiên cơ tổng cộng chỉ có chín phần, ngươi muốn lấy một phần hai lần, chuyện đó không có khả năng. Giống với ta hiện tại, ta đã lấy được phần thiên cơ thuộc về mình, kết quả lại bị chính ta đánh mất, hiện tại nếu ta muốn trở lại Thông Thiên cảnh, trừ khi là thiên địa lại phát sinh biến đổi lớn một lần nữa, như thế ta mới có thể một lần nữa đạt tới Thông Thiên.”

Tô Tín nhíu mày, chẳng lẽ ngoài phương pháp này, thật sự không người nào có thể đạt tới Thông Thiên cảnh lần hai ư?

Thực ra suy nghĩ một chút, thời kỳ thượng cổ, ngoài nhóm nhân vật kinh tài tuyệt diễm Đại Thiên Ma Tôn trở thành Thông Thiên cảnh, võ giả Thần Kiều cảnh còn lại cũng không ít, nếu không tuyệt đối không cách nào tranh đấu với yêu tộc.

Kết quả những người này đều không đạt đến Thông Thiên cảnh, cho tới nay chỉ có chín người đạt tới, có thể suy ra được

một bước này đến cùng khó cỡ nào, hơn nữa còn có quy tắc trói buộc, kể cả Vô Sinh lão mẫu trước kia cường đại đến vậy cũng không thể phá vỡ trói buộc này.

Đúng lúc này, Lữ Phá Thiên bên cạnh đột nhiên hỏi: "Nếu ngươi có thể chuẩn bị trùng sinh trong tương lại, vậy Đạo Tổ và Phật Đà thì sao? Phong Đô Đại Đế và Hạo Thiên Thượng Đế nữa? Có phải Thông Thiên thượng cổ các ngươi ngày xưa đều chưa chết?"

Tô Tín cũng nhìn Đại Thiên Ma Tôn, thật ra hắn cũng muốn hỏi vấn đề này.

Cường giả cấp bậc này, chỉ cần có một tia khả năng sống sót, bọn họ cũng có thể tìm ra cơ hội từ đó, giống như Đại Thiên Ma Tôn, hắn chỉ qua quýt bố trí, kết quả cũng giữ lại cho mình một tia cơ hội sống, dẫn đến hiện tại có thể sống lại lần nữa, vậy mấy người Đạo Tổ mạnh hơn, giỏi tính toán hơn Đại Thiên Ma Tôn thì sao?

Đại Thiên Ma Tôn giang tay ra nói: "Các ngươi đừng hỏi ta, bởi vì chuyện ấy bản tôn cũng không biết, ta chỉ biết khi xưa đến cùng có ai chắc chắn đã chết. Đông Hải Long Vương bị Nhân hoàng giết chết, hắn nhất định chết không nghi ngờ, hắn muốn chạy trốn đào mệnh khỏi tay lão Nhân Hoàng cực kỳ khó. Còn có Kiếm Thánh Mặc Ly và Nguyệt Thần chắc chắn cũng đã chết, bọn họ đều chết trong tay yêu tộc, muốn lưu lại thủ đoạn gì, bên yêu tộc có thể phát hiện ra. Còn lại Phong Đô Đại Đế và Hạo Thiên Thượng Đế hẳn đã chết thật, ta cũng đã từng quen hai người này, tính tình bọn họ còn ngoan cố hơn cả ta, tối thiểu ta còn lưu lại một tia cơ hội sống, nhưng bọn họ rất có thể trực tiếp lựa chọn đồng quy vu tận với Nhân Hoàng. Về phần mấy người còn lại, ta thật sự không dám nói chắc về lão múi trâu và con lừa trọc kia, trong các Thông Thiên thượng cổ, bọn họ và lão Nhân Hoàng giỏi tính toán nhất, mặc dù hiện tại một vạn năm đã trôi qua, ta thật sự không biết đến cùng bọn họ sống hay chết, có điều ta đoán với tính cách của bọn họ, dù có chết thật, chắc chắn cũng sẽ lưu lại một vài thứ. Còn về Vũ Tổ, người này đạt đến Thông Thiên sau khi ta chết, vậy nên không hiểu rõ hắn, cũng không biết."

Chương 2481 - Tin tức bí mật về Thông Thiên(3)

Tin tức bí mật về Thông Thiên(3)

Nói đến đây, Đại Thiên Ma Tôn bỗng nhiên nhìn Tô Tín một chút, cười nói: “Có vẻ ngươi thật đắc tội hai thế lực đứng đầu Phật tông và Đạo môn là Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn không ít, nói chính xác ra mối thù giữa ngươi và bọn họ là tử thù, như vậy ngươi cũng phải cẩn thận. Lão mũi trâu và con lừa trọc thù dai nhất, ngươi suýt nữa đã làm hậu đại truyền thừa của bọn họ diệt môn, nếu hai người đó thật sự còn sống, tuyệt đối không tha cho ngươi.”

Tô Tín thản nhiên nói: “Vậy xin rửa mắt trông mong, dù sao ngươi cũng đã nói, nếu không xảy ra chuyện thiên địa biến đổi lớn, dù các ngươi sống lại lần nữa cũng không có khả năng trở lại Thông Thiên cảnh, đã như vậy, ta có gì mà phải sợ? Ta vẫn chưa đi đến cuối đường Thần Kiều cảnh, chờ ta đạt tới đỉnh phong ở cảnh giới này sẽ có thực lực ra sao, ta rất tự tin vào bản thân mình.”

Đại Thiên Ma Tôn cười to nói: “Tốt, có quyết đoán! Tiểu tử, ngươi thật sự rất đáng tiếc, lúc trước nếu ngươi sinh ở thượng cổ, ta nhất định phải thu ngươi vào ma đạo, không chừng ma đạo ta có thể tạo ra thêm một vị Thông Thiên.”

Sau khi nói xong, Đại Thiên Ma Tôn cũng lười dừng lại đây thêm, hắn ném cho Lữ Phá Thiên một bí pháp rồi trực tiếp xoay người rời đi. Với hắn mà nói, chuyện đầu tiên làm sao khi sống lại không phải khổ tu hay hưởng lạc gì, mà là báo thù trước, lấy lãi rồi nói!

Đại Thiên Ma Tôn đi được một lúc lâu, Tô Tín và Lữ Phá Thiên vẫn đứng tại chỗ bất động, tiêu hóa tin tức từ Đại Thiên Ma Tôn.

Đại Thiên Ma Tôn chưa chết, Đạo Tổ và Phật Đà cũng có khả năng chưa chết, thậm chí nghĩ theo hướng kinh khủng một chút Nhân Hoàng bế quan một vạn năm đã chết chưa?

Những điều này hiện tại vẫn là một ẩn số, điều duy nhất bây giờ Tô Tín và Lữ Phá Thiên có thể khẳng định chính là người của Hoàng Thiên Vực sắp gặp xui xẻo rồi.

Xem cách thức làm việc của Đại Thiên Ma Tôn, hiển nhiên cũng không phải hạng hiền lành gì, hơn nữa còn vô cùng thù dai.

Lúc trước Nhân Hoàng giết hắn, hiện tại thật vất vả mới tìm được một cơ hội tốt như vậy, làm sao Đại Thiên Ma Tôn có thể không đi đòi lãi?

Chỉ có điều bây giờ Đại Thiên Ma Tôn vẫn chưa khôi phục thực lực, mang cơ thể Dương Thần cảnh chạy khắp nơi, hiện giờ ngay cả Tô Tín hắn cũng không đánh lại, chớ nói gì đến gây sự với Khương Viên Trinh.

Thế nên theo suy nghĩ của Tô Tín, hiện tại chắc hẳn đối phương sẽ đi khôi phục thực lực, sau đó chỉnh đốn toàn bộ lực lượng ma đạo rồi mới ra tay với Hoàng Thiên Vực.

Lữ Phá Thiên nhìn Tô Tín, thở dài một cái nói: “Má nó chứ, sao ta có chút không hiểu được giang hồ này? Không riêng yêu tộc, ngay cả cường giả thời thượng cổ cũng ló mặt ra rồi, nếu ở thời của ta, bất kỳ ai trong những cường giả này xuất hiện đều có thể thống trị toàn bộ giang hồ, kết quả bây giờ liên tiếp xuất hiện, nhìn theo chiều hướng này, chẳng bằng ta tiếp tục ngồi trong Hắc Ngục, tối thiểu được an toàn một chút.”

Lữ Phá Thiên đứng đây bực tức, đối với hắn mà nói, hắn mới thoát ra khỏi Hắc Ngục Thiếu Lâm Tự mấy ngày, kết quả khiến bản thân bị thương thành thế này, trước kia hắn có thể tung hoành giang hồ, thậm chí khiến toàn bộ cường giả giang hồ truy sát với tu vi Thần Kiều cảnh, nhưng bây giờ thì sao? Không nói tới sư đệ trên trời rơi xuống này của hắn, hiện tại nhìn đại một người xuất hiện trên giang hồ cũng mạnh hơn cả hắn ở thời kỳ đỉnh phong, điều này khiến Lữ Phá Thiên thấy hơi thất bại.

Tô Tín lắc đầu nói: “Giang hồ loạn thế từ trước tới nay đều như vậy, chỉ có điều lần này giang hồ loạn thế hơi loạn quá thôi.”

Lúc trước trận loạn thế những năm cuối thời Đại đã đủ loạn, nhưng so với bây giờ căn bản không tính là gì, tối thiểu sẽ không có nhiều nhân vật kỳ quái giống như bây giờ.

Đúng lúc này, Lữ Phá Thiên đột nhiên hỏi: "Đúng rồi sư đệ, tiếp theo ngươi chuẩn bị làm gì?"

Tô Tín trầm giọng nói; "Kỳ thật trước đó ta chuẩn bị bế quan một thời gian, nhưng vì chuyện của Phong Thiên Vực mới xuất quan sớm."

Trước đó Tô Tín liên tiếp lấy được được ba thần công Xích Hỏa Thần Công, Liệt Diễm Vô Tướng, Thiên Yêu Đồ Thần Pháp, mặc dù Tô Tín không thích bế quan, nhưng dù thế nào cũng phải tu luyện ba công pháp tới mức tiểu thành mới được.

Kết quả Tô Tín vừa mới bế quan một tháng đã xảy ra chuyện như vậy, dẫn đến bây giờ hắn chỉ mới tu luyện ba công pháp tới trình độ vừa nhập môn thôi.

Lữ Phá Thiên nói: "Ngươi định tiếp tục trở về bế quan?"

Trong mắt Tô Tín lóe lên tia sáng lạnh, hắn nói: "Trước đó đúng là ta tính như vậy thật, nhưng lần này chuyện của Đại Thiên Ma Tôn lại cho ta một bài học, trong khoảng thời gian này có vẻ như ta quả thật quá thả lỏng, mặc dù phần lớn kẻ địch không làm gì được ta, nhưng ngươi lại không thể ngăn cản những kẻ thù núp trong bóng tối. Giống như vừa rồi Đại Thiên Ma Tôn nói, Đạo Tổ và Phật Đà đều là những người có thực lực mạnh nhất, giỏi tính toán nhất trong số mấy vị Thông Thiên thượng cổ, ngay cả Đại Thiên Ma Tôn khi liều mạng cũng chọn để lại cho mình một tia hi vọng sống, làm gì có chuyện bọn họ lại không làm gì? Thậm chí hiện tại, nói không chừng bọn họ đang trong bóng tối nhìn ta chằm chằm, chuẩn bị ló ra cho ta một đòn trí mạng nhất bất cứ lúc nào, đến lúc đó, rất có khả năng ta không ngăn nổi."

Chương 2482 - Suy nghĩ thay đổi và kế hoạch tàn nhẫn

Suy nghĩ thay đổi và kế hoạch tàn nhẫn

Tô Tín không có nhiều ưu điểm, ưu điểm lớn nhất của hắn tự biết lượng sức mình, biết mình nên phách lối bá đạo lúc nào, nên cẩn thận từng li từng tí, kìm chế ẩn núp lúc nào.

Sau khi Tô Tín công phá Thiếu Lâm Tự, bước vào Thần Kiều, quả thật suy nghĩ của hắn đã phát sinh một vài thay đổi, bởi vì Thần Kiều đã đứng trên đỉnh cao nhất của giang hồ, là cường giả có thể khống chế toàn bộ giang hồ này.

Mà trước đó, Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn là kẻ địch hơn ngàn năm, Tạo Hóa Đạo Môn không thể công phá Thiếu Lâm Tự, nhưng Tô Tín lại công phá được.

Khi đó có thể nói Tô Tín thực sự trong trạng thái đỉnh cao, về sau đối đầu Triệu Cửu Lăng, phá hỏng kế hoạch của liên minh Đạo môn, đối chiến Khương Viên Trinh, vực chủ Hoàng Thiên Vực cũng không thua. Sau những trận kịch chiến liên tiếp, thực lực của Tô Tín đã hoàn toàn có thể đứng trên đỉnh cao ngước nhìn, tối thiểu đứng trước mặt Lý Bá Dương, Tô Tín cũng có can đảm tranh vị trí đệ nhất thiên hạ với hắn.

Chuỗi thay đổi này khó tránh khỏi làm Tô Tín sinh ra ảo giác mình đã đứng tại trên đỉnh cao, có thể kiêu ngạo khinh thường hết thảy. Trong ảo giác đó, hắn rất dễ dàng dần dần đánh mất cả sự cảnh giác.

Mặc dù bây giờ Tô Tín chưa phát phát hiện ra mình có xu thế này, nhưng hiển nhiên sau thời gian dài, tình huống đó không cách nào tránh khỏi.

Cũng may mắn lần này Tô Tín đụng phải Đại Thiên Ma Tôn, biết được nhiều tin tức bí mật về thượng cổ, điều này tạo một chút áp lực cho hắn.

Không tính đến đám yêu tộc xuất thế, dù sao những yêu tộc này đều đứng ngoài sáng, dù thực lực của bọn họ mạnh hơn, Tô Tín cũng không sợ.

Nhưng những kẻ núp trong bóng tối giống như Đạo Tổ và Phật Đà, thậm chí Tô Tín không làm rõ được rốt cuộc bọn họ đã chết chưa, nếu chưa chết sẽ để lại thủ đoạn gì về sau, những chuyện không biết này mới đáng sợ nhất.

Trong khoảnh khắc biết được những chuyện này, Tô Tín đã phá nát tâm lý cuồng ngạo cho rằng mình đứng trên đỉnh cao giang hồ trước kia.

Có nhiều lão quái vật ẩn núp trong bóng tối như vậy, hắn vẫn còn cách đỉnh cao một khoảng.

Nhưng Tô Tín không có ý định thay đổi phương thức làm việc của mình, hắn sẽ chỉ sửa đổi suy nghĩ của mình. Nếu sau khi biết có nhiều lão quái vật có khả năng không chết mà Tô Tín trở nên sợ hãi rụt rè, kiểu người đó không phải Tô Tín.

Một khi hành động sẽ dũng cảm mạnh mẽ tiến về phía trước, nhưng vẫn giữ trái tim cẩn thận như bước đi trên băng mỏng. Thái độ như vậy mới là thái độ Tô Tín nên có bây giờ.

Thế là Tô Tín trực tiếp nói với Lữ Phá Thiên: “Bế quan có thể làm bất cứ lúc nào, trước tiên giải quyết hai đối thủ cũ Thiếu Lâm Tự và Đạo môn rồi nói. Chẳng phải Đại Thiên Ma Tôn cũng không không nói chắc được hiện tại Đạo Tổ và Phật Đà đã chết hay chưa ư? Vậy ta sẽ diệt Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn, ta muốn xem xem bọn họ đến cùng có thể kìm chế được không xuất thủ hay không!”

Lữ Phá Thiên nghe thấy vậy, chậc lưỡi, hắn không khỏi lắc đầu nói: “Vẫn là sư đệ ngươi lợi hại! Đến chiêu này mà cũng có thể nghĩ ra.”

Người bình thường gặp phải chuyện này, kể cả nếu là Lữ Phá Thiên hắn, phản ứng đầu tiên cũng không phải muốn chủ động ra tay, mà đầu tiên sẽ cảnh giác và phòng bị, không thể hành động thiếu suy nghĩ, kết quả Tô Tín lại làm ngược lại, lựa chọn tiên hạ thủ vi cường, dùng tính mạng của hai đại tông môn uy hiếp hai vị cường giả Thông Thiên cảnh thượng cổ kia.

Thân là võ giả, một số người có thể không quan tâm con cháu của mình, nhưng không thể không quan tâm truyền thừa võ đạo của mình.

Ngay cả Đại Thiên Ma Tôn cũng quan tâm truyền thừa ma đạo của mình, chớ nói chi đến Đạo môn và Phật môn nhất mạch.

Hiện tại, tông môn đứng đầu Phật môn và Đạo môn nhất mạch chính là Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn, nếu Tô Tín diệt hai phái này mà Đạo Tổ và Phật Đà vẫn không ra, vậy thì bọn họ đã chết thật, hoặc là bọn họ có ý chí sắt đá, ngay cả điều này cũng có thể kìm nén.

Kỳ thật Tô Tín làm như vậy là bởi vì trong người có hệ thống nhiệm vụ.

Hiện tại Tô Tín đang cần gấp thực lực, có thể tăng thực lực nhanh chóng bằng cách nào? Ngoại trừ tử chiến và khổ tu, vậy chỉ có hệ thống.

Chỉ cần có thể diệt Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn, vậy Tô Tín liền có thể nhận được phần thưởng nhiệm vụ cao cấp, đủ để giúp thực lực của Tô Tín tăng vọt.

Tạm thời Tô Tín không biết đột phá Thông Thiên cảnh bằng cách nào, thượng cổ có nhiều cường giả Thần Kiều cảnh như vậy mà không nghĩ ra được cách, hiện tại đến lượt hắn nghĩ một chốc một lát, đương nhiên cũng không nghĩ ra.

Vậy nên bây giờ Tô Tín chỉ cần vươn tới cảnh giới của Vô Sinh lão mẫu là được, trước mắt đạt tới cực hạn Thần Kiều cảnh rồi nói.

Lữ Phá Thiên lắc đầu nói: “Đã như vậy, sư đệ ngươi đi chuẩn bị trước đi, khi nào cần đến ta thì trực tiếp gọi ta là được, ta đi bế quan dưỡng thương trước đã.”

Lần này Lữ Phá Thiên không chỉ gãy mất một tay, mà ngay cả căn cơ bản thân hắn cũng bị thương tổn, điều này đối với Lữ Phá Thiên tuyệt đối có thể coi là bị thương nặng.

Chương 2483 - Suy nghĩ thay đổi và kế hoạch tàn nhẫn(2)

Suy nghĩ thay đổi và kế hoạch tàn nhẫn(2)

Nhưng trước khi đi, Đại Thiên Ma Tôn ném cho hắn một bí pháp, từ luyện hóa huyết khí đơn giản đến luyện hóa ma khí âm tà trời sinh giữa thiên địa, sự cường đại của bí pháp này tuyệt đối vượt qua đại pháp Di Thần Hoán Huyết.

Thực ra bí pháp này cũng có một số chỗ tương tự đại pháp Di Thần Hoán Huyết, chỉ có điều đại pháp Di Thần Hoán Huyết hấp thụ sức mạnh trong máu tươi của người khác, còn ma công vô danh này hấp thụ ma khí âm tà giữa thiên địa, một cái là cướp đoạt từ người khác, một cái là cướp đoạt từ thiên địa, nhưng cái sau nguy hiểm hơn cái trước rất nhiều. Nguyên do chỉ vì sức mạnh của con người có thể khống chế, hút khô là hết. Nhưng võ giả hoàn toàn không cách nào khống chế âm tà chi lực giữa thiên địa, sơ sót một cái sẽ tự bạo kinh mạch vì hấp thụ lượng lớn dẫn đến hút vào quá nhiều nguyên khí thiên địa.

Vậy nên bí pháp này suy cho cùng vẫn là tà công ma đạo tiêu chuẩn, thu hoạch nhiều, nhưng nguy hiểm cũng rất lớn.

Đương nhiên những tác dụng phụ này không có ý nghĩa gì với Lữ Phá Thiên hiện giờ, bởi vì bản thân hắn đã từng là cường giả Thần Kiều cảnh, khả năng khống chế sức mạnh của bản thân vượt xa cảnh giới của hắn bây giờ.

Chỉ cần Lữ Phá Thiên quyết đoán một chút, khống chế sức mạnh thu nạp ở đỉnh phong Pháp Tướng cảnh, kịp thời thu tay lại khi hắn có thể hoàn toàn khống chế công pháp này, như vậy công pháp này căn bản không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì với Lữ Phá Thiên.

Vậy nên nếu Lữ Phá Thiên có thể nghịch ngu đến độ khiến kinh mạch tự bạo, vậy đó thuần túy là bỗng nhiên bị lên cơn.

Sau khi Tô Tín trở về thành Phi Long, chuyện liên quan tới yêu tộc cũng đã lan truyền khắp giang hồ, có điều chuyện này lại không phải tự nhiên truyền bá ra ngoài, mà là do Khương Viên Trinh của Hoàng Thiên Vực tự mình truyền đi, mặc dù phiên bản không khác tất cả những chuyện xảy ra lúc đó là mấy, nhưng trong mắt những người đích thân trải qua cảnh đó, ví dụ như Tô Tín thì đó thuần túy là Khương Viên Trinh đang dát vàng lên mặt mình.

Lúc trước rõ ràng trong trận chiến của Tô Tín và Khương Viên Trinh, song phương không ai làm gì được đối phương, Khương Viên Trinh biết mình chắc chắn không thể dẫn những

võ giả Phong Thiên Vực rời khỏi chỗ của Tô Tín, vì vậy chủ động lựa chọn rút lui.

Kết quả tin tức Khương Viên Trinh tự mình truyền ra ngoài lại hắn suy nghĩ đến đại cục, không muốn nhân tộc nội đấu dẫn đến hao tổn quá nhiều thực lực, để yêu tộc thừa cơ lợi dụng.

Thế là cứ lan truyền đi, thanh danh của Khương Viên Trinh trên giang hồ tốt lên nhiều, khiến rất nhiều võ giả không rõ chân tướng vỗ tay khen ngợi.

Khương Viên Trinh còn cố tình phóng đại thực lực của yêu tộc, kỳ thật khi đó mấy người Tô Tín đều thấy được thực lực của năm yêu vương, quả thật là rất mạnh, nhưng căn bản không làm gì được nhân tộc hiện giờ.

So cường giả Thần Kiều cảnh, khi ấy chỉ có bốn người xuất hiện ở đó, nhưng căn cứ theo tin tình báo của Tô Tín, tiên vực còn có hai Thần Kiều, hơn nữa ở Thái Nhất Đạo Môn còn có một Huyền Trần Tử không rõ thực lực đang bế quan, yêu tộc xuất hiện trên giang hồ muốn quấy rối thì được, nhưng nếu bọn họ muốn hủy diệt nhân tộc, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Còn theo tin tức Khương Viên Trinh truyền ra, thực lực yêu tộc trở nên vô cùng kinh khủng, giống như nhân tộc bọn họ sắp gặp tai họa giáng xuống đầu.

Nguyên nhân Khương Viên Trinh làm thế thật ra rất đơn giản, là hi vọng tạo thành cảm giác khủng hoảng trên giang hồ, nhân tiện khoe mẽ lai lịch bối cảnh của Hoàng Thiên Vực bọn họ, để người trên giang hồ đều biết, ngày xưa ở thời thượng cổ, Nhân Hoàng có thể dẫn dắt nhân tộc giết yêu tộc, trở thành chủ nhân đại địa này, hiện tại Hoàng Thiên Vực bọn họ thân là hậu duệ của Nhân Hoàng cũng có thể.

Trước thủ đoạn quyền mưu cấp thấp của Khương Viên Trinh, bất kể là Tô Tín hay Đạo môn đều không có biểu hiện gì, loại thủ đoạn cấp thấp này chỉ có thể lôi kéo một số võ giả cấp thấp không biết chân tướng, không làm nên trò trống gì.

Huống hồ Huyền Thiên Vực và Hoàng Thiên Vực trước nay luôn bất hòa, nếu Triệu Cửu Lăng nói chuyện tình ra, chỉ sợ

người khác còn cho rằng hắn âm mưu trả thù.

Tô Tín cũng giống vậy, thanh danh của hắn trên giang hồ càng tệ, có lẽ nói ra cũng không ai tin, vậy nên Tô Tín lười đi tranh cãi với người của Hoàng Thiên Vực, ngày tháng xui xẻo của bọn họ còn về sau.

Chờ Đại Thiên Ma Tôn khôi phục thực lực, đồng thời thuận lợi chỉnh đốn tất cả tông môn ma đạo hoàn tất, lúc đó Hoàng Thiên Vực sẽ phải khóc, bây giờ cứ để bọn họ đắc chí trước đã.

Thời điểm này Tô Tín muốn muốn đối phó với Thiếu Lâm Tự, đương nhiên không đơn giản đến vậy, hắn đã thấy át chủ bài của Thiếu Lâm Tự, quan trọng nhất là có lão hòa thượng Thích Đạo Huyền thích xen vào việc của người khác ở đó, với thực lực của Tô Tín bây giờ muốn ra tay với hắn thì được, nhưng muốn vượt qua Thích Đạo Huyền để diệt Thiếu Lâm Tự, chuyện này có vẻ không có khả năng.

Vì thế lần này sau khi Tô Tín trở lại thành Phi Long, hắn suy nghĩ rất lâu, chuẩn bị dùng tuyệt hộ kế với Thiếu Lâm Tự, chặt đứt căn cơ của họ!

Chương 2484 - Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực

Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực

Nhưng chuyện này cần một kíp nổ, Tô Tín vừa bế quan vừa chờ đợi, cuối cùng đến ba tháng sau, Tô Tín mới đợi được kíp nổ này.

Đồng Vũ Dương đi vào thư phòng của Tô Tín, cung kính giao một chồng tình báo vào tay Tô Tín rồi nói: “Đại nhân, dựa theo sai bảo của ngươi, trong khoảng thời gian này, võ giả Ám Vệ của ta vẫn luôn giám sát động tĩnh Phạm Thiên Vực, hiện tại cuối cùng bên phía Phạm Thiên Vực cũng có động tĩnh! Trụ trì Quan Thiền Tự Phạm Thiên Vực, cũng là vực chủ đương nhiệm Phạm Thiên Vực, Thánh sư Bì Già Đa La chuẩn bị đích thân tới Thiếu Lâm Tự, muốn giao lưu phật pháp với Thiếu Lâm Tự.”

Nói đến đây, ánh mắt Đồng Vũ Dương nhìn Tô Tín không khỏi lộ ra vẻ khâm phục, đại nhân quả nhiên là đại nhân, từ tận ba tháng trước, Tô Tín đã sai hắn nhìn chằm chằm Phạm Thiên Vực, khi đó Đồng Vũ Dương còn lơ đễnh, không ngờ tới bây giờ Phạm Thiên Vực đã có động tĩnh.

Phạm Thiên Vực chính là truyền thừa Phật tông nhất mạch trong mười hai tiên vực, thực lực không hề thua kém Đạo môn, chỉ có điều phe phái trong Phạm Thiên Vực hơi nhiều, mọi người lập miếu thờ riêng, truyền thừa của mỗi phe cũng khác nhau, trong đó người thực lực mạnh nhất và đức cao vọng trọng nhất sẽ trở thành vực chủ.

Hiện giờ vực chủ Phạm Thiên Vực, Thánh sư Bì Già Đa La có thực lực Thần Kiều cảnh, Quan Thiền Tự hắn tu cũng là ngôi chùa lớn nhất trong toàn bộ Phạm Thiên Vực.

Trước đó lúc Tô Tín sai hắn đi làm cũng đã nói với Đồng Vũ Dương, Phạm Thiên Vực rất có thể sẽ kết đồng minh với Thiếu Lâm Tự, nhưng phản ứng đầu tiên của Đồng Vũ Dương là không thể nào, đừng nhìn Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực đều thuộc Phật tông nhất mạch, nhưng song phương không thể hợp thành một, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì truyền thừa Phạm Thiên Vực là tu luyện cùng lúc Phật môn thượng cổ, Thiền tông và Mật tông.

Còn Thiếu Lâm Tự lại thuộc Thiền tông nhất mạch sau khi phật môn chia tách ra, mặc dù một số giáo nghĩa gần tương tự Phạm Thiên Vực, nhưng trong giáo nghĩa Phạm Thiên Vực còn có rất nhiều giáo nghĩa dị đoan Thiếu Lâm Tự không thể chấp nhận được.

Thế nên sau khi Phạm Thiên Vực hạ giới có phần lúng túng, giống như Huyền Thiên Vực có thể liên hợp với Tạo Hóa Đạo Môn, nhưng Phạm Thiên Vực rõ ràng là truyền thừa phật môn chính thống nhất mà lại không hòa hợp với Thiếu Lâm Tự và Mật tông, chuyện này có chút lúng túng.

Vì vậy theo Đồng Vũ Dương, song phương rất khó bắt tay với nhau, đương nhiên cũng không phải không thể được, trừ phi có một trong hai bên nhượng bộ, Thiếu Lâm Tự tiếp nhận giáo

nghĩa của Mật tông, hoặc là Phạm Thiên Vực đuổi hết toàn bộ hòa thượng Mật tông trong nội bộ, như vậy mới được.

Đương nhiên chuyện này có xác suất cực thấp, không nói đến thái độ ngoan cố của Thiếu Lâm Tự, Phạm Thiên Vực cũng không có khả năng sẽ làm chuyện tự hủy tường thành như thế, phải biết hiện tại vực chủ Phạm Thiên Vực - Bì Già Đa La song tu thiền mật, nếu đuổi hòa thượng Mật tông đi, chẳng phải ngay cả hắn cũng phải đi?

Không ngờ bây giờ Tô Tín đoán trúng thật, Bì Già Đa La chuẩn bị đích thân đến Thiếu Lâm Tự, mà Thiếu Lâm Tự không những không từ chối, còn ra vẻ hoan nghênh, điều này khiến tất cả người biết chuyện trong giang hồ đều mở rộng tầm mắt.

Đồng Vũ Dương không kìm được hỏi: “Tô đại nhân, vì sao lần này Thiếu Lâm Tự lại làm như vậy? Chuyện này quá lạ thường, chẳng lẽ bọn họ thật là chuẩn bị thừa nhận hòa thượng Mật tông nhất mạch? Vậy Thiếu Lâm Tự bọn họ đấu đá với Mật tông lâu như vậy, chẳng phải thành trò cười ư?”

Tô Tín thản nhiên nói: “Nhớ kỹ, so với sinh tử tồn vong, không có gì là không thể thỏa hiệp, người của Thiếu Lâm Tự sợ, sợ đợi không được Huyền Khổ trở về mà bọn họ đã bị diệt môn, vậy nên hiện tại Phạm Thiên Vực chính là một cọng rơm cứu mạng, kệ xác hắn là Thiền tông hay Mật tông gì, chỉ cần có thể cứu Thiếu Lâm Tự bọn họ, vậy đám hòa thượng đó tuyệt đối sẽ tóm lấy cọng rơm này.”

Tô Tín nhìn Đồng Vũ Dương một cái và nói: “Dù là phật thật cũng sẽ biết sợ, còn sống mới có thể niệm A Di Đà Phật, nhưng chết rồi vạn sự đều thôi, người của Thiếu Lâm Tự không thể buông bỏ được việc truyền thừa đạo chính thống đâu.”

Hiện tại Thiếu Lâm Tự đã bị Tô Tín và áp lực bên ngoài dồn đến cực hạn, có thể nói là cường địch vây quanh, bốn bề thụ địch.

Tô Tín bên này như hổ rình mồi, thời khắc muốn tiêu diệt Thiếu Lâm Tự, mà người của Thiếu Lâm Tự cũng biết, thù

hận giữa bọn họ và Tô Tín e là đã không cách nào hóa giải.

Trừ Tô Tín ra, còn có Đạo môn bên kia cũng là đại địch không đội trời chung với Thiếu Lâm Tự, trong mắt bọn họ Thiếu Lâm Tự đang ở thời kỳ suy yếu, chẳng lẽ Tạo Hóa Đạo Môn không có ý nghĩ gì?

Xa hơn một chút, còn có Mật tông cũng đang nhìn chằm chằm, lúc trước Phật tông chia tách, chính Thiếu Lâm Tự tự tay đuổi Mật tông đến đất Tây Cương đất cằn sỏi đá kia, bây giờ Thiếu Lâm Tự biến thành bộ dáng như vậy, hòa thượng Mật tông đang hoạt động ở Trung Nguyên không ít đâu.

Đây vẫn chỉ là những thế lực Thiếu Lâm Tự có thể nhìn thấy, càng nhiều hơn là những thế lực Thiếu Lâm Tự không thấy được.

Chương 2485 - Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực(2)

Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực(2)

Mấy năm nay, Thiếu Lâm Tự đắc tội không ít người, có ma đạo, cũng có chính đạo, những người này trước kia ngần ngại uy thế của Thiếu Lâm Tự nên không dám làm loạn, nhưng đến khi Thiếu Lâm Tự thật sự suy yếu, bọn họ chắc chắn sẽ bỏ đá xuống giếng.

Đây cũng là nỗi bất đắc dĩ của tông phái lớn cấp bậc Thiếu Lâm Tự, đều có một đống kẻ thù, lúc cường thịnh tất nhiên phong quang vô hạn, nhưng một khi ngươi suy yếu, những kẻ thù khác sẽ nhào lên như sói đói.

Thế nên Tô Tín dám khẳng định, người của Thiếu Lâm Tự tuyệt đối không chịu nổi áp lực mạnh đến vậy, đối phương nhất định sẽ đồng ý liên minh với Phạm Thiên Vực.

Đúng là thực lực của Thích Đạo Huyền mạnh, nhưng hắn lại không phải người của Thiếu Lâm Tự, không bảo vệ được Thiếu Lâm Tự cả đời, thậm chí ngay cả hiện tại Thích Đạo Huyền có thể bảo vệ được Thiếu Lâm Tự hay không cũng là một ẩn số, thế nên bây giờ Thiếu Lâm Tự nhất định phải tìm cho mình một đồng minh đáng tin cậy, dù cho giáo nghĩa của

Phạm Thiên Vực xung đột với Thiếu Lâm Tự bọn họ, Thiếu Lâm Tự cũng chỉ có thể bịt mũi chấp nhận.

Tô Tín nói với Đồng Vũ Dương: “Trong khoảng thời gian này các ngươi tập trung trọng điểm tình báo Ám Vệ vào Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực, một khi có tin tức, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất truyền đến đây.”

Đồng Vũ Dương gật đầu, lập tức lui xuống.

Cùng lúc đó, trong Sơn Nam Đạo, một trong bốn mươi chín đạo Đại Chu, nơi này vốn chỉ là một đạo rất bình thường trong bốn mươi chín đạo của Đại Chu, bởi vì nhiều đồi núi, ít đồng bằng nên mới được gọi là Sơn Nam Đạo.

Sơn Nam Đạo đất đai cằn cỗi, dân cư thưa thớt, nhưng cướp bóc sơn tặc đông đảo, cũng không có thế lực võ lâm nào quá mạnh, chỉ có Bích Huyết Thanh Sơn đường thuộc Thiên Hạ Thất Bang nằm ở đây.

Nhưng khi xưa, lúc Tô Tín bị chính đạo võ lâm bao vây tấn công, đường chủ Bích Huyết Thanh Sơn đường - Hàn Thiên Sơn chọn sai chiến tuyến, bị Lãnh Vô Ma giết chết, Bích Huyết Thanh Sơn đường chìm trong nội đấu tranh quyền đoạt lợi, hoàn toàn đánh mất quyền khống chế Sơn Nam Đạo, khiến các loại sơn tặc cướp bóc trong Sơn Nam Đạo càng nhiều hơn.

Đương nhiên dù trước kia Hàn Thiên Sơn còn sống, Bích Huyết Thanh Sơn đường cũng chẳng thèm quản những chuyện này, bọn họ đâu phải hiệp khách giang hồ gì.

Chỉ có điều bây giờ khung cảnh Sơn Nam Đạo hơi thay đổi một chút, gần như cách mấy chục dặm lại có một ngôi chùa miếu, mặc dù chùa miếu rất nhỏ, nhưng cũng có mấy hòa thượng trấn thủ.

Sơn Nam Đạo thay đổi như bây giờ, tất nhiên là bởi vì Phạm Thiên Vực hạ giới, hiện giờ toàn bộ Sơn Nam Đạo đã trở thành địa bàn của Phạm Thiên Vực, Bích Huyết Thanh Sơn đường bận rộn tranh quyền đoạt lợi hoàn toàn không dám nhiều lời dù chỉ một câu.

Lúc này, trên Đoạn Mộc Phong, ngọn núi cao nhất Sơn Nam Đạo, một hòa thượng dáng người cao lớn dừng chân trên đỉnh

núi.

Hòa thượng trung niên này có khuôn mặt cương nghị anh tuấn, ánh mắt sắc bén, cởi trần bên dưới áo cà sa, trên cánh tay để lộ ra bên ngoài xăm một số phù văn kỳ dị, kỳ lạ nhất chính là hai mắt của hắn một bên màu xanh lục, một bên màu xanh lam, có vẻ cực kỳ kỳ dị.

Người này chính là vực chủ Phạm Thiên Vực đương nhiệm, người được tôn làm Thánh sư - Bì Già Đa La.

Trong mười hai tiên vực, Phạm Thiên Vực khác với Thiếu Lâm Tự phách lối ở hạ giới, ngược lại Phạm Thiên Vực rất khiêm tốn.

Đương nhiên đây không phải Phạm Thiên Vực không đủ khí thế, mà là trong lịch sử tiên vực, thực ra Phật tông không hề mạnh mẽ giống ở hạ giới.

Lúc trước tiên vực tôn kính người Khương thị nhất tộc thuộc Nhất Thế Hoàng Triều, mà Nhất Thế Hoàng Triều lấy Đạo môn làm quốc giáo, vậy nên trong tiên vực, địa vị người Phật môn kém xa Đạo môn tít tắp.

Đến về sau, Huyền Thiên Vực dẫn đầu phản kháng Hoàng Thiên Vực, còn người các tiên vực khác không dám phản đối sự thống trị của Khương thị nhất tộc trực tiếp như vậy nên trong mười hai tiên vực, ngoài Hoàng Thiên Vực chiếm vị trí chủ đạo trên danh nghĩa, Huyền Thiên Vực vẫn luôn có uy thế lớn nhất, cứ như vậy Phạm Thiên Vực xuất thân từ Phật môn càng không được coi trọng.

Một vạn năm nay, Phạm Thiên Vực vẫn luôn ở trạng thái bị chèn ép, mãi đến mấy năm gần đây Phạm Thiên Vực mới chính thức bắt đầu quật khởi, thậm chí xem chừng tranh đấu với Huyền Thiên Vực.

Thế nên đừng nhìn hiện tại thực lực của Phạm Thiên Vực không yếu, căn cơ của bọn họ kém Huyền Thiên Vực rất nhiều, có vô số võ giả trong tiên vực mong muốn tới gia nhập Huyền Thiên Vực, nhưng Phạm Thiên Vực bọn họ lại phải chủ động đi tìm võ giả thích hợp để thu nhận vào Phạm Thiên Vực.

Hiện tại bọn hắn trùng hợp chiếm lĩnh Sơn Nam Đạo nên xây dựng rất nhiều chùa miếu ở khắp Sơn Nam Đạo, thật ra cũng là thói quen thôi, khi ở tiên vực bọn họ cũng làm như thế, mục đích là không buông tha bất kỳ một đệ tử có tài năng nào.

Có điều ngay cả như vậy, Phạm Thiên Vực vẫn không tìm thấy những võ giả có tài năng trong tiên vực, phần lớn người lựa chọn gia nhập Phạm Thiên Vực đều là nô lệ dị tộc ngày xưa bị Nhân hoàng coi là người hầu dẫn tới tiên vực, còn có hậu đại của một số người bình thường, xuất thân đều không quá tốt.

Chương 2486 - Thánh sư

Thánh sư

Trong đó, người đại diện đại biểu nhất chính là Bì Già Đa La.

Đừng nhìn hiện tại Bì Già Đa La là trụ trì Quan Thiền Tự - đại tự đứng đầu Phạm Thiên Vực, được tôn làm Thánh sư vực chủ Phạm Thiên Vực, nhưng thực ra Bì Già Đa La xuất thân vô cùng long đong.

Cha của Bì Già Đa La là người hầu trong một thế gia võ đạo tiên vực, còn mẹ hắn là hậu nhân nô lệ dị tộc ngày xưa, hai người tằng tịu vốn đã khiến người thế gia không thích, mà khi Bì Già Đa La sinh ra, hai mắt một lục một lam, bị coi thành biểu tượng yêu tà, người thế gia người đã chuẩn bị muốn giết hắn, nhưng cha mẹ Bì Già Đa La lại không muốn con của mình chết, khẩn cầu chủ nhân tha cho bọn họ, đáng tiếc bị cự tuyệt vô tình.

Cuối cùng cha mẹ Bì Già Đa La phụ mẫu chỉ có thể âm thầm dẫn theo hắn chạy trốn, nhưng bọn họ vốn là hạ nhân và nô lệ, chạy trốn bị thế gia kia nhận định là phản bội nên phái người truy sát, rơi vào đường cùng, cha mẹ hắn chỉ có thể thả hắn xuống sông, hai người biết trở lại thế gia sẽ phải bị trừng phạt tàn khốc, chỉ có thể tự tử.

Bì Già Đa La bị thả xuống sông không chết, được một con rùa già dưới sông cõng trồi lên mặt được, cuối cùng được một lão hòa thượng nấu cơm không biết võ công của Quan Thiền Tự cứu, nuôi nấng bên mình, từ nhỏ đến lớn thổi lửa nấu cơm trong bếp.

Mãi đến một ngày Quan Thiền Tự đàm luận thiền pháp với một chùa khác, hòa thượng trẻ tuổi bên Quan Thiền Tự bị đối phương phản bác á khẩu không trả lời được, kết quả Bì Già Đa La đến đưa cơm lại đột nhiên lên tiếng, dùng thiền cơ phật ngữ nói cho đối phương phải che mặt bỏ đi, vừa cất tiếng đã khiến người khác bất ngờ, cuối cùng được lão trụ trì Quan Thiền Tự thu làm đệ tử thân truyền.

Nghe đồn Bì Già Đa La trời sinh mà biết phật lý, mắt trái lục thẫm xem chúng sinh đau khổ, mắt phải xanh thẳm nhìn chư thiên thần phật, chưa tới năm mươi tuổi đã tấn thăng Thần Kiều, luận đàm kinh phật trong đại hội Luận Phật, khiến cao tăng mấy chục chùa thuộc Phạm Thiên Vực tâm phục khẩu phục, đều đồng ý hắn trở thành vực chủ Phạm Thiên Vực.

Tóm lại câu chuyện truyền kỳ về Bì Già Đa La được truyền khắp tiên vực, truyền kỳ nhất là Bì Già Đa La vốn không biết thân thế của mình, nhưng khi xưa thế gia hại cha mẹ hắn đều mất nghe nói tới đôi mắt kỳ dị của Bì Già Đa La, đoán được thân phận của đối phương, hoàn toàn tỉnh ngộ, trong một đêm phát hết toàn bộ gia tài giúp đỡ bách tính cùng khổ, thiêu hủy bí tịch binh khí, chỉ là phái người gửi cho Bì Già Đa La một phong thư, nói cho hắn biết thân thế, còn người cả nhà kia đều tự sát vì muốn chuộc lại tội nghiệt năm đó của mình.

Tập hợp những truyện này lại, truyện nào cũng vô cùng truyền kỳ, hơn nữa cố tình lại là thật, thế nên Bì Già Đa La có danh hiệu Thánh sư.

Trước kia trong tiên vực, Triệu Cửu Lăng luôn muốn giao đấu với Bì Già Đa La, thăm dò căn cơ của đối phương, có điều Bì Già Đa La luôn cực kỳ khiêm tốn, toàn bộ Phạm Thiên Vực cũng không thể hiện xu hướng khiến người cảnh giác, mãi không cho Triệu Cửu Lăng cơ hội, vì vậy bây giờ, trong số các cường giả Thần Kiều cảnh trong tiên vực, thực lực Bì Già Đa La vẫn luôn bí ẩn, không ai biết đến cùng thực lực của hắn mạnh cỡ nào, bởi vì từ khi đạt tới Thần Kiều đến nay, hắn chưa từng ra tay.

Hiện giờ, khí tức trên người Bì Già Đa La bình thản, hắn chỉ ngước nhìn không trung, màu xanh thẳm bên mắt phải giống

hệt màu sắc trên bầu trời, trông kỳ dị mà mỹ lệ.

Đúng lúc này, một hòa thượng Dương Thần cảnh, mặt xồm xoàm râu quai nón bỗng nhiên chạy từ phía dưới lên nói: "Trụ trì, bên Thiếu Lâm Tự đã trả lời, nói là hoan nghênh Phạm Thiên Vực ta đến Thiếu Lâm Tự gặp mặt."

Bì Già Đa La xoay người lại, gật đầu nói với giọng ôn hòa: "Ta biết rồi, đi thông báo các chùa khác, ít nhất mỗi chùa đều phải cử ba hòa thượng ra, cùng ta đến Thiếu Lâm Tự."

Hòa thượng Dương Thần cảnh kia hơi chần chừ nói: "Trụ trì, chúng ta làm như vậy có phải quá nể mặt Thiếu Lâm Tự rồi không? Trước đây nghe nói thực lực Thiếu Lâm Tự rất mạnh, nhưng bây giờ Thiếu Lâm Tự đã bị người ta công phá, tổn thất nặng nề. Quan trọng nhất là khi Phạm Thiên Vực ta vừa hạ giới đã từng bàn với người của Thiếu Lâm Tự, muốn kết minh với bọn họ, kết quả đám người của Thiếu Lâm Tự kia nói giáo nghĩa của chúng ta là tà thuyết dị đoan, đúng là không thể nói lý! Hiện tại bọn hắn gặp nạn, lần này lại đồng ý liên thủ với Phạm Thiên Vực ta, lúc trước Thiếu Lâm Tự bọn họ đã được cho thể diện lại còn không biết điều, hiện giờ vì sao ta lại phải nể mặt Thiếu Lâm Tự đến vậy?"

Võ giả Quan Thiền Tự này rất oán giận Thiếu Lâm Tự.

Lúc trước khi Phạm Thiên Vực vừa mới hạ giới, người đại diện cho Phạm Thiên Vực đến Thiếu Lâm Tự xin liên thủ chính là hắn, kết quả hắn ngồi ở Thiếu Lâm Tự uống trà nguội nguyên một buổi sáng, bị Thiếu Lâm Tự hòa thượng thờ ơ, cuối cùng giận dữ rời đi.

Hiện tại phong thủy luân chuyển, đến lượt Thiếu Lâm Tự cầu bọn họ, võ giả này không cam tâm bọn họ phải đối đãi long trọng với Thiếu Lâm Tự như vậy.

Chương 2487 - Thánh sư(2)

Thánh sư(2)

Bì Già Đa La lắc đầu nói: "Ngươi không hiểu, càng vào lúc này, chúng ta càng phải cẩn thận với Thiếu Lâm Tự, nếu không để Thiếu Lâm Tự phát hiện được thái độ của chúng ta lạ

thường, có khi Thiếu Lâm Tự sẽ nổi giận từ bỏ chuyện liên minh với Phạm Thiên Vực ta.”

Võ giả Dương Thần cảnh kia hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Bỏ thì bỏ, hiện tại Phạm Thiên Vực chúng ta có trụ trì ngài trấn thủ, thêm một Thiếu Lâm Tự không nhiều, thiếu một Thiếu Lâm Tự cũng chẳng ít!”

Bì Già Đa La cười nói: “Không thể tính toán như vậy, cùng thuộc Phật tông nhất mạch, về tình về lý chúng ta đều phải ra tay giúp Thiếu Lâm Tự. Điều quan trọng nhất là hiện giờ Thiếu Lâm Tự có thứ mà Phạm Thiên Vực ta không có, vậy nên muốn Phạm Thiên Vực phát triển rực rỡ ở hạ giới này, chắc chắn không thể thiếu Thiếu Lâm Tự.”

Hiển nhiên hòa thượng Dương Thần cảnh kia không phải kiểu người thích suy nghĩ vấn đề, hắn không nghe ra điều ảo diệu trong lời nói của Bì Già Đa La, chỉ ngẩn người hỏi: “Thứ gì mà Phạm Thiên Vực ta không có, Thiếu Lâm Tự họ lại có?”

Bì Già Đa La kiên nhẫn giải thích: “Là danh tiếng, ở hạ giới, danh tiếng của Phạm Thiên Vực kém xa Thiếu Lâm Tự. Ngày xưa lúc ở tiên vực, người đời chỉ biết Hoàng Thiên Vực của Khương thị nhất tộc và Huyền Thiên Vực thuộc Đạo môn nhất mạch, còn Phạm Thiên Vực chỉ có thể chủ động ra ngoài tìm kiếm đệ tử trong khắp tiên vực. Còn ở hạ giới mặc dù đã tốt hơn tiên vực nhiều, nhưng danh tiếng của Phạm Thiên Vực vẫn không đủ, còn Thiếu Lâm Tự lại nổi danh như cồn khắp giang hồ. Võ lâm chí tôn, thủ lĩnh Phật tông trước đấy, toàn bộ võ lâm thiên hạ có ai không biết Thiếu Lâm Tự? Vậy nên Phạm Thiên Vực chúng ta nhất định phải liên thủ với Thiếu Lâm Tự mới có thể đủ tiếng tăm trên giang hồ, chiêu mộ được nhiều đệ tử hơn. Nếu như các chùa khác không chịu phái người đến, ngươi cũng phải truyền lại những lời này cho bọn họ, đây là việc lớn liên quan đến Phạm Thiên Vực ta, chắc hẳn bọn họ sẽ hiểu.”

Hòa thượng Dương Thần cảnh gật đầu, cung kính lui xuống.

Vai vế và tuổi tác của hắn đều lớn hơn Bì Già Đa La, nhưng bất kể là hắn hay toàn bộ Quan Thiền Tự, thậm chí toàn bộ Phạm Thiên Vực, các hòa thượng này tôn kính Bì Già Đa La

từ tận đáy lòng, không phải bởi vì thực lực của Bì Già Đa La, mà là bởi vì cách thức xử sự của hắn.

Cho tới giờ, hắn không dùng vũ lực chèn ép những ngôi chùa không phục tùng hắn, mà sẽ dùng đạo lý thuyết phục bọn họ, giống như bây giờ, tất cả những điều Bì Già Đa La suy tính đều trên lập trường của toàn bộ Phạm Thiên Vực, các chùa khác trong Phạm Thiên Vực sẽ không từ chối, bọn họ cũng không có lý do gì để từ chối.

Cùng lúc này, trong thành Phi Long, Tô Tín đã cầm tư liệu Đồng Vũ Dương đưa cho hắn đi đánh thức Lữ Phá Thiên, bảo hắn biết chuẩn bị động thủ.

Mặc dù Lữ Phá Thiên mới tu luyện ba tháng, nhưng ma công vô danh Đại Thiên Ma Tôn cho hắn cực kỳ kinh khủng, chỉ trong ba tháng này, Lữ Phá Thiên đã tái tạo lại cánh tay bị cụt của hắn, thậm chí nếu cho hắn thêm một năm nữa, Lữ Phá Thiên có thể khôi phục tu vi Pháp Tướng cảnh đỉnh phong, chỉ thiếu một bước bước vào ngưỡng cửa là có thể đạt tới Thần Kiều.

Hiện giờ, đọc tư liệu Tô Tín cho hắn, Lữ Phá Thiên không khỏi chậc lưỡi hai tiếng, khinh thường nói: “Xem ra lần này Thiếu Lâm Tự thật sự bị ngươi ép đến đường cùng, ấy vậy mà lại đồng ý liên thủ với Phạm Thiên Vực, chẳng phải đám lừa trọc đó luôn xem thường những giáo nghĩa của Mật tông sao? Bây giờ bọn họ lại chọn liên thủ với Phạm Thiên Vực cũng sử dụng một số giáo nghĩa Mật tông, tự làm mình mất mặt!”

Tô Tín thản nhiên nói: “Chuyện này không chỉ một mình ta ép, những năm gần đây Thiếu Lâm Tự đắc tội không ít người, không phải Thiếu Lâm Tự thường xuyên nhắc tới đạo lý gieo nhân nào gặp quả nấy sao? Hiện tại Thiếu Lâm Tự gặp báo ứng, lại trách ta?”

Lữ Phá Thiên cười hì hì nói: “Nhưng nếu ngươi đập nát nắp giếng của Thiếu Lâm Tự, đá đám hòa thượng kia xuống giếng, người khác cũng không có cơ hội bỏ đá xuống giếng mà.”

Phần lớn những võ giả xuất thân từ ma đạo đều không phải là hạng người lương thiện gì, hơn nữa còn vô cùng hẹp hòi.

Lúc trước Đại Thiên Ma Tôn bị Nhân Hoàng giết chết, hiện tại hắn xuất thế một lần nữa, chuyện đầu tiên hắn làm chính là tìm hậu duệ của Nhân Hoàng để báo thù, đòi lại một chút lợi ích.

Mà Lữ Phá Thiên cũng bị Thiếu Lâm Tự nhốt mấy trăm năm, võ công cũng bị phế sạch, bị trấn áp bên dưới Trấn Ma Pháp không khác gì chó, đừng thấy bình thường Lữ Phá Thiên luôn mang dáng vẻ không đứng đắn, nhưng Tô Tín biết oán khí trong lòng hắn lại sâu biết chừng nào.

Nếu cho Lữ Phá Thiên một cơ hội, Tô Tín cam đoan đoan đối phương sẽ dùng phương thức tàn nhẫn nhất để đuổi tận giết tuyệt Thiếu Lâm Tự.

Hiện tại vừa nghe thấy Tô Tín chuẩn bị ra tay với Thiếu Lâm Tự, cho dù đối phương có thể còn có Phạm Thiên Vực thì Lữ Phá Thiên cũng không có chút e ngại nào.

Hiện tại, hắn đã hơi hiểu rõ vị sư đệ tiện nghi này của mình rồi, nếu không có niềm tin tuyệt đối thì Tô Tín sẽ không dễ dàng động thủ.

Chương 2488 - Liên minh

Liên minh

Tô Tín cầm tư liệu hỏi: “Ngươi cảm thấy Bì Già Đa La của Phạm Thiên Vực này như thế nào?”

Lứ Phá Thiên tặc lưỡi thở dài: “Thủ đoạn của Ám Vệ thủ hạ ngươi cũng không tệ, ngay cả tin tình báo ở tiên vực mà hắn cũng có thể đào ra được kĩ càng đến thế.

Nếu như người này giống như tin tình báo nói, vậy thì đoán chừng tên hòa thượng này còn khó đối phó hơn cả Khương Viên Trinh của Hoàng Thiên Vực và Triệu Cửu Lăng của Huyền Thiên Vực.

Có thể khiến cho chuyện này trở nên như vậy, hoặc là hắn thật sự là thánh nhân, hoặc là loại người cực ác có khả năng ẩn nhẫn vô cùng tốt.

Chẳng qua bản tính của con người vốn ác, cho dù có là lão hòa thượng Thích Đạo Huyền kia thì cũng không dám nhận mình

là thánh nhân, thừa nhận mình cũng có tư tâm, đến ta cũng không tin là trên thế giới nà sẽ có thánh nhân.

Vậy nên ta thấy, Bì Già Đa La này hẳn thuộc về vế sau, mà cho dù hắn có thuộc về vế nào thì chắc chắn cũng không dễ đối phó.

Lần này nếu Thiếu Lâm Tự thật sự liên thủ với Phạm Thiên Vực thì cũng không dễ giải quyết như vậy."

Tô Tín cầm tư liệu thản nhiên nói: "Trong khoảng thời gian này ta đang chờ bọn họ liên thủ!

Nhiều người thì dễ sai sót, ít người thì ít sai hơn, nếu Thiếu Lâm Tự mà cứ phòng ngự một cách tiêu cực như thế thì tạm thời đúng là ta không thể gì bọn chúng cả.

Chẳng qua, bây giờ Thiếu Lâm Tự đã chuẩn bị ra tay, ngay khi thực lực bọn họ tăng lên thì đồng thời cũng sẽ xuất hiện không ít lỗ hổng, mà chúng ta lại đang lợi dụng điểm sơ hở này.

Hiện tại, Bì Già Đa La đã lên đường tiến về Thiếu Lâm Tự, chờ đến khi bọn họ hành động thì cũng là lúc chúng ta ra tay."

Lúc này ở Thiếu Lâm Tự, Huyền Minh cũng không biết Tô Tín đang nhớ đến hắn, lúc này tâm tình Huyền Minh cũng có chút thấp thỏm.

Hắn đồng ý cho người của Phạm Thiên Vực tới đây, thật ra cũng đã đồng ý để Thiếu Lâm Tự liên thủ với Phạm Thiên Vực.

Huyền Minh chắc chắn phải rất thống khổ mới có thể đưa ra quyết định này, đối với Huyền Minh mà nói, hắn không muốn liên thủ với một thế lực pha tạp các loại Phật pháp dị đoan như Phạm Thiên Vực, nhưng tình huống của Thiếu Lâm Tự bây giờ lại không thể không tìm một nguồn viện trợ mạnh mẽ, thậm chí hắn còn phải đi khuyên nhủ những võ giả khác trong Thiếu Lâm Tự, khiến bọn họ cũng chấp nhận Phạm Thiên Vực, cảm giác này không hề tốt một chút nào.

Nhưng bây giờ vất vả lắm mới có thể giải quyết được bên phía Thiếu Lâm Tự, những người khác cũng đã đồng ý, nhưng

Huyền Minh lại lo Phạm Thiên Vực bỏ đá xuống giếng, nghiền ép Thiếu Lâm Tự bọn họ.

Ngoài nỗi lo này ra, những ngày gần đây Huyền Minh vẫn luôn trong trạng thái lo nghĩ.

Lúc này, một đệ tử của Thiếu Lâm Tự vội vàng chạy tới nói: "Phương trượng! Người của Phạm Thiên Vực đã tới rồi!"

Huyền Minh thở phào một cái, không khỏi quát lên: "Vội cái gì? Đã tới Thiếu Lâm Tự chúng ta thì đều là minh hữu, chứ không phải địch nhân."

Nói xong, Huyền Minh liền đi sửa sang lại áo cà sa của mình một chút, sau đó nói với tên đệ tử của Thiếu Lâm Tự: "Đi thông báo với các chủ của tam đường tứ viện tới đây, còn có tất cả võ giả trên Hóa Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự ra tiếp, không thể để Phạm Thiên Vực cho là Thiếu Lâm Tự chúng ta không hiểu quy củ."

Đợi sau khi tất cả mọi người chuẩn bị xong, Huyền Minh mở sơn môn ra, lại thấy Bì Già Đa La dẫn theo mấy trăm tên tăng nhân Phạm Thiên Vực thuận theo đường núi của Thiếu Thất Sơn tiến vào sơn môn.

Thấy cảnh này, trong lòng Huyền Minh vốn đang thấp thỏm cũng bình ổn trở lại, tuy nhiên vẫn còn một vài đệ tử Thiếu Lâm Tự vẫn không đồng ý lần kết minh này.

Nhưng địch ý và sự chán ghét đối với Phạm Thiên Vực cũng giảm đi rất nhiều.

Đơn giản là do Bì Già Đa La thân là Thần Kiều Cảnh, còn là vực chủ Phạm Thiên Vực, cho dù hắn có trực tiếp ngự không phi hành vào trong sơn môn của Thiếu Lâm Tự thì cũng không ai dám nói gì, đây vốn là đặc quyền của cường giả.

Nhưng kết quả là hiện tại Bì Già Đa La lại mang theo một đám võ giả Phạm Thiên Vực đi đến Thiếu Thất Sơn, đối với Thiếu Lâm Tự mà nói thì đây cũng là một loại tôn trọng.

Đối với thiện ý mà Phạm Thiên Vực thể hiện ra, Huyền Minh cảm thấy, những đệ tử Thiếu Lâm Tự kia của hắn cũng cảm nhận được, lúc này Huyền Minh cũng không nhịn được mà thở

dài một hơi, nếu Phạm Thiên Vực có thái độ này, vậy liên minh tiếp theo của bọn họ cũng sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Huyền Minh dẫn đầu đi tới, chắp tay trước ngực nói: "Hoan nghênh chư vị từ Phạm Thiên Vực tới Thiếu Lâm Tự của ta."

Bì Già Đa La đáp lễ lại: "Huyền Minh phương trượng khách khí rồi, bần tăng là Quan Thiện Tự, Bì Già Đa La."

Huyền Minh sững sờ, không biết vì sao Bì Già Đa La tự xưng là Quan Thiện Tự mà không phải là Phạm Thiên Vực.

Lúc này, một tên Chân Vũ cảnh sau lưng Bì Già Đa La cũng chắp tay trước ngực nói: "Bần tăng Lưỡng Phân Tự, Tĩnh Hải."

"Bần tăng Vân Cư Tự, Thành Thông."

"Bần tăng Ma La Tự, A Na Luật."

…

Chương 2489 - Liên minh(2)

Liên minh(2)

Tiếp theo là tất cả tăng nhân từng người từng người một giới thiệu, điều này đại biểu cho việc tất cả chùa miếu ở Phạm Thiên Vực đều đồng ý liên minh với Thiếu Lâm Tự, loại thành ý này đã đủ nhiều đối với Thiếu Lâm Tự, thậm chí hiện tại Huyền Minh còn có chút lòng cảm kích ở trong đó.

Dù sao hiện tại Thiếu Lâm Tự vẫn đang yếu thế trước mặt Phạm Thiên Vực, kết quả Phạm Thiên Vực vẫn cho Thiếu Lâm Tự mặt mũi như thế, vô luận là Thiếu Lâm Tự hay các thế lực khác trên giang hồ nhìn vào đều sẽ cho Thiếu Lâm Tự bọn họ mặt mũi.

Người Phạm Thiên Vực nể tình như thế, Thiếu Lâm Tự bên này đương nhiên cũng sẽ không làm mất mặt mũi của người ta, thái độ của Huyền Minh cũng lập tức trở nên vô cùng nhiệt tình mới tất cả mọi người ở Phạm Thiên Vực đến Đại Hùng Bảo Điện.

Sau khi vào điện, Bì Già Đa La lại đột nhiên nói: “Huyền Minh phương trượng, có một số việc không nên nói ra trước mặt mọi người, ngươi và ta chính là người đứng đầu của Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực, chúng ta trước hết cứ thương lượng xong rồi báo lại cho người khác sau cũng chưa muộn.”

Huyền Minh nghĩ một lát cũng thấy Bì Già Đa La nói có lý, đặc biết hiện tại trong Thiếu Lâm Tự vẫn còn một vài người phản đối, nếu nói ra trước mặt những người này mà họ nhảy ra phản đối thì trên mặt người của Thiếu Lâm Tự hay là Phạm Thiên Vực cũng không vui vẻ gì.

Kết quả hai người trực tiếp tiến vào một căn mật thất, Huyền Minh đang chuẩn bị nói gì đó thì Bì Già Đa La liền trực tiếp nói ra một đống lý do chùa miếu của Phạm Thiên Vực để thoái thác hết những lời nói của Huyền Minh, kể cả những suy nghĩ và nhu cầu của Phạm Thiên Vực khi liên minh, không hề giấu giếm chút nào.

Huyền Minh lập tức sững sờ, Bì Già Đa La này có chút thật thà quá đi, loại chuyện này bình thường có thể nói hết ra sao?

Thấy biểu cảm của Huyền Minh, Bì Già Đa La cười nói: “Huyền Minh chủ trì không cần phải kinh ngạc như thế, kỳ thật ta và ngươi đều là người của Phật tông, không cần đến những thứ giả dối để làm màu.

Mặc dù ở Phật pháp, hai phái chúng ta có những quan điểm khác biệt, nhưng trước mắt chúng ta cũng không cần quan tâm đến cái này, tốt nhất là nên cố tìm điểm chung, gác lại sự bất đồng đã.

Bỏ qua những quan điểm khác nhau về Phật pháp, hai phái của ta và ngươi đều là phật môn chính thống, Phạm Thiên Vực ta cần thanh danh của Thiếu Lâm Tự, mà Thiếu Lâm Tự hiện tại đang có cường địch vây quanh, ai cũng cần đếu đối phương, dứt bỏ thành kiến để liên minh sẽ có lợi cho cả hai bên.”

Huyền Minh há miệng định nói, nhưng hắn lại phát hiện lời của Bì Già Đa La đúng là có đạo lý, mọi mặt đều vì sự phát triển của Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực, không thiên vị ai, thái độ vô cùng chân thành.

Ngược lại, trước đó Huyền Minh còn muốn thử dò xét các loại ý đồ của Bì Già Đa La, hiện tại so sánh với thái độ của Bì Già Đa La, Huyền Minh lại cảm thấy có chút xấu hổ vì những ý nghĩ lúc trước của mình.

Nếu hiện tại Bì Già Đa La đã nói thẳng hết mọi chuyện thì Huyền Minh cũng không giấu giếm cái gì, hắn nói thẳng: "Thánh sư nói rất đúng, hiện tại Thiếu Lâm Tự đang đối mặt với nguy cơ này đúng là nên tìm một vị minh hữu đến để chia sẻ, không biết sau khi hai bên liên minh thì Thiếu Lâm Tự cần ta làm cái gì?"

Bì Già Đa La cười nói: "Lúc trước ta cũng đã nói rõ rồi, Phạm Thiên Vực ta cần danh khí của Thiếu Lâm Tự để thu hút đệ tử.

Vậy nên sau khi ta và ngươi liên thủ, Thiếu Lâm Tự chỉ cần thông báo một tin tức trên giang hồ, nói là Thiếu Lâm Tự chuẩn bị chiêu mộ đệ tử quy mô lớn, bất kỳ ai cũng có thể gia nhập, sau cùng cho bọn họ gia nhập Phạm Thiên Vực là được, chỉ đơn giản thế thôi."

Chẳng qua, lúc này Huyền Minh lại cau mày nói: "Nhưng chuyện này lại có chút không ổn, chiêu mộ đệ tử quy mô lớn như thế, nhất định những người ngươi thu được sẽ tốt xấu lẫn lộn.

Có lẽ Thánh sư không biết, trước đó Thiếu Lâm Tự chúng ta cũng đã thử qua chiêu này để mời một số đệ tử tục gia, thế nhưng bởi vì những đệ tử này tốt xấu lẫn lộn đã khiến cho Thiếu Lâm Tự bị nhiễu loạn, vậy nên Thiếu Lâm Tự ta mới ngừng kế hoạch chiêu mộ đệ tử tục gia này.

Bằng không dựa vào uy danh của Thiếu Lâm Tự trên giang hồ, tuyệt đối sẽ không có ít đệ tử như bây giờ."

Bì Già Đa La cười nói: "Vừa nãy ta đã nói, hai phái ta liên thủ cần phải cố tìm điểm chung, gác lại những bất đồng này, Thiếu Lâm Tự lo những đệ tử này tốt xấu lẫn lộn, nhưng Phạm Thiên Vực ta lại không lo lắng chuyện này.

Hai phái chúng ta khác biệt về phương pháp tu luyện Phật pháp, việc tuyển chọn những đệ tử này, Thiếu Lâm Tự có thể ưu tiên chọn trước, chờ sau khi các ngươi chọn xong những đệ

tử có tâm tính và thiên phú phù hợp với Thiếu Lâm Tự thì Phạm Thiên Vực ta mới tiến hành chọn lựa."

Nghe thấy Bì Già Đa La đã nói đến mức này rồi, nếu Huyền Minh còn không đáp ứng nữa thì lại có chút không biết điều.

Vậy nên Huyền Minh hỏi thẳng: "Đã vậy thì Thiếu Lâm Tự ta cũng không có ý kiến gì, chẳng qua nơi chiêu mộ đệ tử phải tổ chức ở đâu? Phạm Thiên Vực sao?"

Chương 2490 - Nhiệm vụ chết

Nhiệm vụ chết

Bì Già Đa La cười nói: "Đương nhiên không phải rồi, thanh danh của Thiếu Lâm Tự lớn, đương nhiên phải tổ chức ở Thiếu Thất Sơn."

Ngay khi thấy Bì Già Đa La nói, Huyền Minh liền hoàn toàn yên tâm, sau khi hai người nhất trí liền ra khỏi mật thất, nói tin tức này cho người của hai phái.

Chưa đến nửa canh giờ mà liên minh của Phạm Thiên Vực và Thiếu Lâm Tự cũng đã đạt thành, hai phái này liền lập tức chiêu cáo toàn bộ giang hồ, trắng trợn chiêu mộ đệ tử, ai đến cũng không hề cự tuyệt.

Tin tức này lập tức làm cho giang hồ bạo động, đối với những võ giả khác trên giang hồ mà nói, địa vị võ lâm chí tôn của Thiếu Lâm Tự vẫn không hề bị lay chuyển, mặc dù hiện tại Thiếu Lâm Tự đã bị Tô Tín đánh cho thương tích đầy mình, mặt mũi cũng mất sạch, nhưng dù sao uy thế của Thiếu Lâm Tự vẫn còn, vẫn có sức hấp dẫn rất lớn đối với những võ giả tán tu và những võ giả tầng chót.

Bọn họ cũng không hề quên được cảnh tượng rầm rộ ngày xưa khi Thiếu Lâm Tự tuyển chọn đệ tử tục gia, vô số võ giả không còn đường lui nhao nhao gia nhập Thiếu Lâm Tự, không nói đến những người được chọn làm đệ tử đích truyền, cứ thử nhìn vào một vài đệ tử tục gia bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm Tự, có ai mà không mang theo một thân võ công rời khỏi Thiếu Lâm Tự đâu?

Có thể nói là nếu không có Thiếu Lâm Tự, cả đời này bọn họ sẽ không bao giờ có được tu vi như vậy.

Vậy nên hiện tại, nghe thấy Thiếu Lâm Tự thông báo cho toàn giang hồ chuẩn bị thu nhận đệ tử, gần như tất cả võ giả tầng chót đều bắt đầu sôi trào, đương nhiên trong mắt bọn họ cũng chỉ có Thiếu Lâm Tự, còn về Phạm Thiên Vực gì đó bọn họ đều chưa từng nghe qua.

Tô Tín bên này cũng là người đầu tiên nhận được tin tức Ám Vệ truyền đến, trong mắt hắn không khỏi lộ ra một tia lạnh lẽo.

Thiếu Lâm Tự bên này đã bắt đầu hành động, đương nhiên phía của hắn cũng phải bắt đầu chuẩn bị.

Tô Tín gọi Hoàng Bình Thành đến nói: "Đi gọi Tô Tử Thần đến đây cho ta."

Hoàng Bỉnh Thành sửng sốt, không biết Tô Tín tìm đến loại võ giả như Tô Tử Thần để làm gì, chẳng qua nếu Tô Tín đã lên tiếng thì hắn cũng lập tức đi gọi.

Lần trước ở đại hội liên minh Đạo môn, Tô Tử Thần bị Trần Bắc Đường đánh trọng thương, cả người gần như bị phế bỏ, may là có Tôn Bất Hại tự mình ra tay cứu chữa, lúc này mới có thể khiến cho thực lực của Tô Tử Thần trở lại.

Nhưng tuy nói thực lực đã trở lại, nhưng tâm của Tô Tử Thần đã hoàn toàn bị phế bỏ.

Có thể nói trận chiến kia của Tô Tử Thần đã được người của Tô gia gửi gắm rất nhiều hi vọng, nhưng đáng tiếc là cuối cùng hắn vẫn thua trong tay Trần Bắc Đường, hơn nữa còn thua vô cùng thê thảm, trong mắt những đệ tử Tô gia, lần này Tô Tử Thần không chỉ làm mất mặt Tô Tín mà còn làm mất hết mặt mũi Tô gia Ninh Viễn Đường!

Dưới trướng Tô Tín, Tô gia Ninh Viễn Đường là một nhóm người vô cùng đặc thù, mặc dù bọn họ có thực lực nhưng cũng không tính là quá mạnh, chỉ chiếm một phần rất nhỏ trong số những thủ hạ của Tô Tín, hơn nữa đối với Tô Tín mà nói, hắn cũng sẽ không vì Tô gia Ninh Viễn Đường có cùng huyết mạch với hắn mà đi chiếu cố.

Đối với điểm này, có lẽ người của Tô gia cũng có điểm oán hận, nhưng sau khi oán hận xong thì bọn họ cũng đều đã nhìn rõ thực tế.

Hiện tại Tô Tín chướng mắt chút thực lực ấy của Tô gia, mấy thứ như huyết mạch hay gốc rễ vốn không có bất cứ tác dụng gì đối với cường giả cấp bậc như Tô Tín.

Trái lại nếu bọn họ không nhìn nhận rõ tình thế, thậm chí nếu không thể hiện ra chút thực lực nào thì thậm chí bọn họ sẽ hoàn toàn bị Tô Tín vứt bỏ.

Vậy nên trong thời gian trước, nội bộ Tô gia vẫn luôn bồi dưỡng Tô Tử Thần, đem toàn bộ tài nguyên mà Ám Vệ phát cho cung cấp cho Tô Tử Thân, cuối cùng cũng có thể khiến Tô Tử Thần bộc lộ chút tài năng trong số các Ám Vệ, đang mong đợi Tô Tử Thần có thể vang danh ở trong đại hội liên minh Đạo môn, khiến cho tất cả thủ hạ của Tô Tín thấy, Tô gia bọn họ không phải chỉ dựa vào tên tuổi của Tô đại nhân để kiếm cơm ở Tây Bắc Đạo.

Kết quả ở trận chiến kia, Tô Tử Thần lại thua một cách vô cùng thảm hại, cứ như vậy, vốn dĩ Tô Tử Thần là hy vọng của Tô Gia lại lập tức trở thành sự sỉ nhục của bọn họ, bị người ta mỉa mai chế giễu.

Những người khác còn đỡ hơn một chút, nhưng những võ giả cùng thời với Tô Tử Thần lại cảm thấy vô cùng bất mãn.

Dựa vào cái gì mà một phần tài nguyên tu luyện bên trên phát xuống cho bọn họ lại phải chia cho Tô Tử Thần này? Trưởng lão của gia tộc mất nhiều công sức để bồi dưỡng hắn, kết quả hiện tại như thế nào? Những tài nguyên tu luyện kia đều cho chó ăn, không có bất cứ chút tác dụng nào!

Đả kích từ trận thảm bại và bị tộc nhân chế giễu khiến cho Tô Tử Thần không gượng dậy nổi, từ sau đại hội liên minh Đạo môn, cả ngày hắn đều ở Tô gia mượn rượu giải sầu, cả người gần như đã phế đi.

Chương 2491 - Nhiệm vụ chết(2)

Nhiệm vụ chết(2)

Lúc này ở trong sân của Tô Tử Thần, mấy tên võ giả trẻ tuổi nhìn hắn bưng lấy vò rượu ở trong phòng, hai mắt vô thần liền cười lạnh, khinh thường nói: “Chư vị có thấy không, đây là ‘Ảnh Ma Kiếm’ Tô Tử Thần, người được vinh danh là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Tô gia đấy, vậy mà bây giờ đã trở thành một tên phế nhân!

Ngay trước mặt Tô đại nhân và đông đảo cường giả trên giang hồ lại thất bại thảm hại như vậy, nếu ta mà là loại người này, sau khi làm mất hết mặt mũi của Tô đại nhân và mặt mũi của Tô gia ta xong, chỉ sợ ta sẽ tự vẫn tại chỗ, làm sao còn có mặt mũi ngồi đây uống rượu chứ?”

Một người ở sát cạnh hắn cũng cười lạnh nói: “Vậy mà lúc trước Tô gia chúng ta còn tận lực giúp hắn tu hành, không ngờ chỉ được cái vẻ bề ngoài, chỉ được cái uy danh ở trong gia tộc chúng ta, đến thời điểm ra sân lại hoàn toàn bị lộ tẩy.

Nếu lúc trước các trưởng lão công bằng một chút thì cũng ta cũng chưa chắc sẽ chênh lệch với Tô Tử Thần này nhiều như vậy!”

Những người này còn đang châm chọc khiêu khích nhưng Tô Tử Thần lại tựa như không nghe thấy,chỉ lo uống rượu một mình.

Đúng lúc này, cửa lớn của Tô gia mở ra, mấy tên trưởng bối Tô gia dẫn Hoàng Bỉnh Thành đến, nghe thấy mấy lời này, mày của Hoàng Bỉnh Thành lập tức nhíu lại, còn mấy trưởng bối Tô gia thì hung ác trợn mắt nhìn mấy tên trẻ tuổi này một chút, sau đó quát lớn: “Còn tụ tập ở đây làm gì? Không đi tu luyện sao? Cút hết đi cho ta!”

Mấy đệ tử Tô gia kia nghe thế lập tức xám xịt rời đi, bọn họ bảo vệ trong tối một thời gian dài như vậy đương nhiên biết thận phận và địa vị của Hoàng Bình Thành ở dưới trường Tô Tín như thế nào, vị này là nhân vật tuyệt đối là có thể so với đại tổng quản Ám Vệ Lý Phôi của bọn họ.

Nhìn bộ dáng suy sụp của Tô Tử Thần, mấy tên trưởng bối Tô gia càng lúng túng hơn, bọn họ muốn quát lên nhưng lại bị Hoàng Bỉnh Thành ngăn lại.

Nhìn Tô Tử Thần, Hoàng Bình Thành không còn bộ dáng hèn mọn như khi đứng trước mặt Tô Tín nữa, hắn híp mắt lại, mặc dù dung mạo vẫn xấu xí như cũ, nhưng trong đó lại có thêm một cỗ uy thế không giận mà uy.

Trước mặt Tô Tín, Hoàng Bỉnh Thành vẫn là một người tinh thông nịnh nọt các loại, là tùy tùng tâm phúc vững chắc, nhưng trong mắt những người ngoài, hắn chính là đại quản gia của Tây Bắc Đại, là thủ hạ tâm phúc của Tô Tín, cũng là một đại nhân vật có quyền ở Tây Bắc, những năm qua, hắn ở chỗ này rèn luyện khí thế, cho dù là võ giả Dương Thần cảnh ở trước mặt hắn cũng không dám làm càn.

"Bị đả kích một lần đã không ngẩng đầu lên được sao? Còn nhớ ta không?" Hoàng Bỉnh Thành thản nhiên nói.

Tô Tử Thần buông vò rượu trong tay xuống, hắn là võ giả Hóa Thần cảnh, đương nhiên sẽ không bị vài hũ rượu như vậy làm cho quá chén, chỉ là hắn lại tình nguyện đắm chìm trong cuộc sống mơ mơ màng màng này."Có chứ, gặp qua Hoàng đại nhân." Tô Tử Thần đứng dậy chắp tay với Hoàng Bỉnh Thành.

Hoàng Bỉnh Thành thản nhiên nói: "Biết là tốt rồi, hiện tại Tô đại nhân có chuyện muốn giao cho ngươi, nếu còn có thể cử động thì nhanh sửa soạn lại một chút rồi đi với ta gặp đại nhân, còn nếu không thì ngươi cứ ở đây uống rượu say mèm cũng được, Tây Bắc Đạo ta thiếu rất nhiều thứ, nhưng chỉ có người là không thiếu, nếu ngươi không được, đằng sau còn có một đám người chờ để bán mạng cho Tô đại nhân ấy chứ!"

Theo lời Hoàng Bỉnh Thành, Tô Tử Thần nghĩ đến từ sau khi thất bại thảm hại, hắn vẫn luôn ở chỗ này nhẫn nhịn khuất phục, trưởng bối thất vọng, tộc nhân trào phúng chửi rủa, Tô Tử Thần không thể nào chịu được tất cả những chuyện này.

Hiện tại có một cơ hội như thế, sao Tô Tử Thần có thể từ bỏ? Vậy nên lúc này, Tô Tử Thần liền nói: "Xin Hoàng đại nhân chờ một chút, ta thu thập một phen rồi sẽ theo ngài đi gặp Tô đại nhân."

Hoàng Bỉnh Thành nhẹ gật đầu, chờ đến khi Tô Tử Thần thu thập xong, lúc này hắn mới dẫn Tô Tử Thần tới trước mặt Tô

Tín.

Lúc này ở cùng với Tô Tín còn có Lữ Phá Thiên, nhìn thấy Tô Tử Thần, Lữ Phá Thiên nhíu mày, kinh ngạc nói: “Tiểu tử này không phải là người bị đánh bại ở đại hội liên minh Đạo môn sao? Hắn có làm được không?

Ta nhớ hình như thủ hạ của ngươi không phải còn có một tên tiểu tử dùng đao sao, ta thấy hắn cũng không tệ, ra tay tàn nhẫn quả quyết, sao ngươi lại không chọn hắn?”

Lữ Phá Thiên cũng sẽ không cố kỵ cảm nhận của Tô Tử Thần, nghe hắn ta nói, Tô Tử Thần không khỏi nắm chặt hai tay, nhưng cũng không dám nói cái gì.

Tô Tín thản nhiên nói: “Ta nhìn người chuẩn hơn so với ngươi nhiều.”

Chỉ một câu nói như vậy liền khiến cho Lữ Phá Thiên im lặng, tức giận hừ một tiếng, nhưng cũng không nói chuyện nữa.

Nhìn người không chuẩn đúng là sai lầm lớn nhất của Lữ Phá Thiên lúc đó, nếu như không phải do hắn thu nhiều tên thủ hạ ngớ ngẩn thành sự không có bại sự có thừa như vậy thì lúc trước Lữ Phá Thiên cũng sẽ không lâm vào tình trạng này.

Tô Tín nhìn thoáng qua Tô Tử Thần nói: “Lần này ta gọi ngươi đến là có một nhiệm vụ chuẩn bị giao cho ngươi.”

Chương 2492 - Nhiệm vụ chết(3)

Nhiệm vụ chết(3)

Tô Tử Thần nghe vậy lập tức quỳ một chân trên đất nói: “Gia chủ đã có lệnh, thuộc hạ muôn lần chết cũng sẽ không chối từ!”

Tô Tín khoát tay, một đạo chân khí nâng Tô Tử Thần dậy, nói: “Có một câu ngươi đã nói đúng, nhiệm vụ lần này cũng không khác gì đi tìm đường chết cả, có thể nói con đường sống của ngươi cũng vô cùng xa với, gần như là sẽ chết, trước hết ngươi cứ nghe xong nội dung nhiệm vụ rồi hẵng quyết định đi hay không đi.

Ngươi là võ giả dưới trướng Tây Bắc Đạo ta, hơn nữa còn là tộc nhân của Tô Tín, bất luận ngươi chọn cái nào thì ta cũng sẽ không cưỡng bức ngươi đi chịu chết, tất cả mọi thứ đều là lựa chọn của ngươi."

Tô Tử Thần nghe vậy, trong lòng lập tức run lên, thế nhưng hắn vẫn kiên định như cũ mà gật đầu.

Kỳ thật trước khi đến đây hắn cũng đã đoán được, nhiệm vụ mà Tô đại nhân giao cho hắn tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy.

Dưới trướng Tây Bắc có nhiều cao thủ như vậy, Tô Tử Thần lại đáng là gì? Trước mắt Tô Tín cố ý giao nhiệm vụ này cho hắn, có thể thấy độ khó của nhiệm vụ kia lớn bao nhiêu, thậm chí đây căn bản là một nhiệm vụ chết!

Chỉ là Tô Tử Thần đã chịu đủ cuộc sống mơ mơ màng màng ở trọng tộc, bị người khác xem thường, vũ nhục.

Dù lần này thật sự là một nhiệm vụ chết thì hắn cũng quyết định phải làm, để chứng minh mình không phải là một tên phế vật!

Tô Tín thản nhiên nói: "Quan hệ giữa ta và Thiếu Lâm Tự hẳn là các ngươi đều biết, hiện tại Thiếu Lâm Tự đã liên thủ với Phạm Thiên Vực, chiêu mộ đệ tử trên toàn bộ trên giang hồ, uy thế của bọn chúng được phóng đại, đương nhiên ta sẽ không thể ngồi yên mà không làm gì cả.

Vậy nên thừa dịp bọn họ chuẩn bị chiêu mộ đệ tử, ta sẽ để ngươi đánh vào bên trong Thiếu Lâm Tự làm tử gian, trong thời gian ngắn lấy được tín nhiệm của Thiếu Lâm Tự, tại thời khắc mấu chốt sẽ ra tay, cho nội bộ Thiếu Lâm Tự một kích, hoàn toàn đoạn tuyệt căn cơ của Thiếu Lâm Tự!"

Lời nói của Tô Tín không chỉ khiến cho Tô Tử Thần đứng bên cạnh phải giật mình kêu lên, ngay cả Hoàng Bỉnh Thành mặc dù không biết rõ dự định của Tô Tín mà trong lòng cũng không khỏi giật mình.

Trách không được Tô Tín nói nhiệm vụ này không khác gì đi tìm đường chết, đây quả thực không khác gì trực tiếp tự sát cả.

Tô Tín nhìn Tô Tử Thần thản nhiên nói: “Ngươi cũng đã theo ta nhiều năm như vậy, hẳn phải biết Tô Tín ta là người như thế nào, chuyện này ta không miễn cưỡng ngươi, nếu như ngươi nguyện ý, vậy ta sẽ nói cho ngươi biết chi tiết, sau đó nếu ngươi thật sự có thể trốn ra từ Thiếu Lâm Tự thì ngươi chính là gia chủ đời kế tiếp của Tô gia, phụ trách giúp ta chấp chưởng Tô gia, thứ ngươi muốn ta đều sẽ cho ngươi.

Đương nhiên nếu như ngươi không nguyện ý, vậy ta cũng không ép ngươi, dù sao nhiệm vụ này xác suất thành công của nhiệm vụ này rất thấp, hơn nữa cho dù có thành công, thì khả năng ngươi có thể thoát khỏi Thiếu Lâm Tự còn thấp hơn.

Một phần sống trong một vạn phần, ngươi có dám đánh cược hay không?”

Tô Tử Thần chỉ do dự trong thời gian ngắn, sau đó hắn liền trực tiếp gật đầu nói: “Ta nguyện ý!”

Thời gian dài như vậy, Tô Tử Thần đã sớm nhìn thấu hết thảy, ngày xưa lúc hắn vẫn còn hăng hái thì hắn chính là hi vọng trong tương lai của Tô gia, những đệ tử Tô gia cùng thế hệ đều có thái độ khách khí đối với hắn, thậm chí còn có chút lấy lòng.

Kết quả chờ đến khi hắn bại, làm mất hết mặt mũi của Tô Tín và Tô gia, những người kia cho là đời này hắn khó có khả năng quật khởi, liền dốc hết sức trào phúng, hiện tại những người trào phúng hắn tàn nhẫn nhất chính là những người ngày xưa nịnh nọt hắn nhiều nhất.

Đối với Tô Tử Thần lúc này mà nói, hắn lựa chọn chấp hành một nhiệm vụ thập tử vô sinh như thế không phải là vì hắn muốn có được thứ gì, hắn chỉ là muốn cho những người kia thấy, Tô Tử Thần hắn cũng không phải tên phế vật không làm được trò trống gì!

Khóe miệng Tô Tín nở một nụ cười nói: “Không sai, rất tốt, nếu ngươi không có một tâm trạng sẵn sàng để chết thì ta cũng không yên lòng giao nhiệm vụ này cho ngươi.”

Lữ Phá Thiên đứng một bên kinh ngạc nhìn Tô Tín, hiện tại xem như là hắn đã thừa nhận, về phương diện nhìn người đúng

là Tô Tín còn mạnh hơn hắn rất nhiều.

Kỳ thật muốn tìm một người không sợ chết thì rất đơn giản, giống như là không ít tử sĩ bị tẩy não dưới trướng của Tô Tín, đáng tiếc những người này cũng chỉ là tử sĩ, không đảm đương nổi việc làm tử gian, cho bọn họ đi ám sát thì còn có thể, nhưng âm thầm chấp hành các loại nhiệm vụ phức tạp với nhiều biến số thì bọn họ lại không đủ khả năng để làm.

Lữ Phá Thiên ho khan một tiếng nói: "Sư đệ à, mắt nhìn người của ngươi đúng là rất chuẩn, chỉ là ngươi định làm thế nào để hắn có thể lẫn vào trong Thiếu Lâm Tự đồng thời trong khoảng thời gian ngắn thu được địa vị cao?

Huống hồ ngươi cho rằng người của Thiếu Lâm Tự đều mù hết sao? Trước đó tiểu tử này còn đã từng xuất hiện trước mặt nhiều người trên giang hồ như vậy, người của Thiếu Lâm Tự cũng đã nhìn thấy, mặc dù lúc ấy hắn chỉ là một nhân vật nhỏ không nổi danh, nhưng chắc chắn là có người sẽ nhớ kỹ hình dạng của hắn, ngươi để hắn trà trộn vào trong Thiếu Lâm Tự, bằng cách nào chứ? Dựa vào mặt nạ da người sao?"

Chương 2493 - Diễn kịch

Diễn kịch

Tô Tín thản nhiên nói: "Mặt nạ da người? Ta còn không có ngốc đến mức dựa vào thứ đồ cấp thấp kia đến trước mặt Thiếu Lâm Tự để rước nhục đâu.

Thật ra thay đổi dung mạo một người cũng rất đơn giản, đó chính là trở mặt.

Tả Đạo Minh có 'Độc Thủ Dược Vương' Tôn Bất Hại trên phương diện luyện đan có thể nói là một nhân vật lớn có cấp bậc tông sư, nhưng hắn vẫn còn có một môn bí thuật, chính là trực tiếp động đao trên mặt ngươi, phụ trợ thêm bằng các loại độc vật và đan dược, khiến ngươi hoàn toàn biến thành bộ dáng khác, chẳng qua ngươi cũng không cần lo lắng, nếu như ngươi có thể còn sống trở về, Tôn Bất Hại cũng sẽ có thể giúp ngươi biến đổi trở lại."

Mặt Tô Tử Thần không đổi sắc, chỉ là động mấy đao ở trên mặt mà thôi, đối với loại người không còn để ý đến sinh tử như hắn mà nói thì việc này có thể nói là rất nhẹ nhàng.

Tô Tín tiếp tục nói: "Chỉ dựa vào thay đổi khuôn mặt mà muốn đánh vào Thiếu Lâm Tự thì vẫn còn có chút khó khăn, vậy nên ta sẽ giúp ngươi an bài một thân phận mới, đồng thời phế một thân tu vi của ngươi đến Tiên Thiên cảnh, giúp ngươi lợi dụng thân phận này đánh vào trong Thiếu Lâm Tự.

Cái thân phận ta cũng đã tính kỹ cho ngươi, ở trong Tương Nam Đạo có một tiểu thế gia là Ngô gia cũng không mạnh không yếu, bởi vì Ngô gia đắc tội một tên thống lĩnh Ám Vệ, từ đó đã trực tiếp bị diệt môn, chỉ để lại một người con trai trưởng Tiên Thiên cảnh, tên là Ngô Minh, mà ngươi, từ bây giờ chính là Ngô Minh kia."

Lữ Phá Thiên kinh ngạc nói: "Ngô gia kia đều là thật sao? Sẽ không bị người khác nhìn ra cái gì chứ?"

Tô Tín thản nhiên nói: "Ngô gia là thật, thế nhưng vẫn chưa bị diệt môn, chẳng qua cũng sớm thôi, chờ sau khi diệt Ngô gia kia mới là thời điểm để hắn xuất hiện, nhưng muốn hắn được Thiếu Lâm Tự coi trọng, vậy chúng ta cũng phải phối hợp diễn một vở kịch thì mới được, giúp hắn vừa mới bước chân vào Thiếu Lâm Tự đã lọt vào mắt xanh của đám người Huyền Minh, thế thì mới có thể trở thành đệ tử hạch tâm trong một khoảng thời gian ngắn."

Lữ Phá Thiên cũng không có cảm giác gì đối với việc Tô Tín muốn tiêu diệt một gia tộc vô tội chỉ vì muốn có một thân phận, loại chuyện này trên giang hồ cũng thường xuyên xảy ra, ngày xưa Huyết Ma Giáo của hắn cũng lạm sát không ít người vô tội, đương nhiên phần lớn đều là do những tên thủ hạ ngớ ngẩn của hắn làm.

Chẳng qua Lữ Phá Thiên lại có hứng thú đối với màn diễn kịch mà Tô Tín nói tới, hắn hỏi: "Diễn kịch kiểu gì?"

Tô Tín trầm giọng nói: "Các ngươi đều biết quan hệ giữa ta và Thiếu Lâm Tự, Ám Vệ diệt Ngô gia, Ngô Minh là người sống sót đương nhiên sẽ có huyết hải thâm thù với Tây Bắc Đạo, có

võ giả Ám Vệ một đường truy sát hắn đến Thiếu Lâm Tự, sau đó được Thiếu Lâm Tự cứu, loại ấn tượng đã đủ sâu sắc hay chưa?

Đương nhiên đã diễn trò thì phải diễn nguyên bộ, nếu Chân Vũ cảnh như ta mà ra tay đuổi giết một võ giả Tiên Thiên nho nhỏ thì có chút giả, vậy nên trong đó còn cần thêm một người diễn nữa mới được."

Nói xong, Tô Tín chỉ vào Hoàng Bỉnh Thành nói: "Nhân vật quan trọng nhất trong đó chính là ngươi."

Hoàng Bỉnh Thành sững sờ: "Trong này còn có chuyện của ta sao?"

Tô Tín không quản Hoàng Bỉnh Thành kinh ngạc thế nào, tiếp tục nói: "Ngô gia bị diệt, Ngô Minh là người mang huyết cừu, nhưng bởi vì thực lực bản thân không đủ, liền ẩn núp trong bóng tối, lúc này Hoàng Bỉnh Thành, đại nhân vật của Tây Bắc Đạo đi tuần tra sự vụ ở Tương Nam, Ngô Minh liền bày ra báu bật của Ngô gia bọn họ là ám khí có thể làm trọng thương võ giả Hóa Thần cảnh để đi ám sát Hoàng Bỉnh Thành.

Lão Hoàng, thực lực của ngươi trên giang hồ ai cũng biết, Ngô Minh lấy ám khí để ám sát ngươi, khiến ngươi trọng thương, mặc dù không thành công, nhưng lại cho thấy sự ẩn nhẫn, quả quyết, to gan của mình, người có tâm tính như thế, chắc hẳn Thiếu Lâm Tự cũng rất muốn có đi? Lúc này Tây Bắc Đạo ta lại phái ra lượng lớn võ giả đuổi giết, có phải hợp lý một chút rồi hay không?"

Hoàng Bỉnh Thành nghe vậy cũng lộ ra một nụ cười khổ, chuyện này đúng là chỉ có mình hắn mới có thể làm, nguyên nhân rất đơn giản, toàn bộ Tây Bắc Đạo cũng chỉ có hắn là có thực lực yếu nhất, giao thủ chính diện thì ngay cả Hóa Thần cảnh bình thường cũng đánh không lại, nhưng địa vị của hắn lại cao nhất, đủ để khiến cho toàn bộ Tây Bắc Đạo chấn động.

Nếu như đổi thành Lý Phôi, vậy thì chuyện ám sát kia căn bản lại trở nên thật nực cười, thậm chí đổi thành Hinh Nhi cũng khó có khả năng, dù sao Hinh Nhi cũng là võ giả Hóa Thần

cảnh xuất thân từ Dịch Kiếm Môn, ám khí của Đường Môn căn bản là không làm gì được nàng.

Tô Tín tiếp tục nói: “Chưa nói đến chuyện khác, nhưng cũng phải để cho Ám Vệ bên này của chúng ta phối hợp một phen, tận lực thể hiện ra tâm tính và tiềm lực của Ngô Minh trong lúc chạy trốn , chờ đến khi hắn tới Thiếu Thất Sơn để tìm Thiếu Lâm Tự che chở c, lại để cho một lượng lớn võ giả Ám Vệ đứng ra đòi người.

Chương 2494 - Diễn kịch(2)

Diễn kịch(2)

Chờ đến khi Thiếu Lâm Tự tra được tư liệu của hắn, trăm phần trăm Thiếu Lâm Tự là sẽ không giao người, thậm chí bọn họ sẽ còn liều chết để bảo hộ Ngô Minh.

Một vị đạo hữu có huyết hải thâm thù với Tây Bắc Đạo ta, đồng thời thiên phú cũng cao, tâm chí còn cứng cỏi quả quyết, một đệ tử trẻ tuổi có thể dưới sự truy sát ngàn dặm của võ giả Ám Vệ để chạy trốn tới Thiếu Lâm Tự, làm sao Thiếu Lâm Tự có thể từ bỏ?

Thiếu Lâm Tự không giao, ta lại tới cửa đòi người, đẩy chuyện này lên cao đến mức độ ảnh hưởng đến mặt mũi của hai bên, tất nhiên Thiếu Lâm Tự sẽ càng coi trọng Ngô Minh này hơn.”

Tô Tín nhìn Tô Tử Thần nói: “Vậy nên, ngay khi ngươi vừa tiến vào Thiếu Lâm Tự, mặc dù chỉ có thực lực Tiên Thiên cảnh, nhưng nhất định sẽ đạt được sự coi trọng của Thiếu Lâm Tự, điểm xuất phát của ngươi ngay từ đầu đã cao hơn so với võ giả bình thường của Thiếu Lâm Tự rất nhiều, những chuyện còn lại đều phải dựa vào chính ngươi, ở trong Thiếu Lâm Tự, cho dù Ám Vệ hay là ta, đều khó có khả năng trợ giúp ngươi bất cứ chuyện gì.”

Tô Tử Thần nhẹ gật đầu, tất cả mọi thứ lúc trước cũng chỉ là diễn kịch mà thôi, Tô đại nhân bên này sẽ giúp hắn bố trí tốt hết thảy, hắn căn bản cũng không cần phải lo lắng, chỉ khi tiến vào bên trong Thiếu Lâm Tự thì mới là lúc khảo nghiệm thực lực của hắn.”

Tô Tín trầm giọng nói: “Phế tu vi của ngươi đến Tiên Thiên cảnh, khi ngươi tiến vào trong Thiếu Lâm Tự đương nhiên vẫn sẽ phải khổ tu, nếu như dựa theo thời gian bình, thậm chí ngươi còn phải mất mấy năm thậm chí là mười năm mới có thể thăng đến Hóa Thần, thời gian này quá dài, vẫn còn thiếu rất nhiều, ngươi nhất định phải lộ ra tốc độ tu luyện kinh diễm hơn võ giả tầm thường mới được, thế mới có thể thu hoạch được địa vị trong Thiếu Lâm Tự, lấy được danh hiệu đệ tử đích truyền thì cũng phải có quyền lực.”

Lúc này Tô Tín đưa mắt nhìn sang Lữ Phá Thiên nói: “Sư huynh, đưa môn ma công mà Đại Thiên Ma Tôn đưa cho ngươi để ta mượn sử dụng một chút đi.”

Lữ Phá Thiên nghe vậy lập tức giật mình, thì ra Tô Tín đánh đưa ra cái chủ ý này nên hắn cũng không hẹp hòi, trực tiếp ném công pháp cho Tô Tín.

Tô Tín giao công pháp cho Tô Tử Thần nói: “Môn ma công này có thể cướp đoạt âm tà ma khí giữa thiên địa để nhanh chóng khôi phục tu vi, ngươi vốn có thực lực Hóa Thần cảnh, chỉ cần sau khi vững chắc đạt đến cảnh giới Hóa Thần cảnh liền không sử dụng môn công pháp này nữa thì môn công pháp này sẽ không ảnh hưởng chút nào đến ngươi.

Chỉ là dù sao môn công pháp này cũng vẫn là ma công, lúc tu luyện nhất định phải phải cẩn thận nhiều hơn nữa, tuyệt đối không được để bị người phát hiện, cố gắng hết sức dùng tốc độ nhanh nhất khôi phục lại thực lực Hóa Thần cảnh nhưng điều kiện tiên quyết nhất là không bị người khác phát hiện.”

Lữ Phá Thiên ở một bên tặc lưỡi tán thưởng, lần tính toán này của Tô Tín, đoán chừng Thiếu Lâm Tự sẽ vui như điên, tự nhiên từ trên trời lại rơi xuống một đệ tử có thiên phú trác tuyệt đồng thời tâm chí còn cứng cỏi.

Mà lúc này Tô Tín tiếp tục nói: “Chỉ là những cảnh giới trên tu vi sẽ không tăng nhanh được nữa, chờ một chút ta sẽ chọn một phần trong số bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự có uy lực mạnh mẽ giao cho ngươi, sau khi ngươi thuần thục cái này thì đến khi tu luyện bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự sẽ làm ít công to, khiến cho Thiếu Lâm Tự có một loại ảo giác ngươi

trời sinh chính là tăng nhân Thiếu lâm tự, sẽ càng thêm coi trọng ngươi.”

Lữ Phá Thiên kinh ngạc nói: “Ngươi còn biết bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự sao?”

Tô Tín nói: “Chỉ là có thể dùng mà thôi, bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự nhất định phải phối hợp với công pháp Phật môn thì mới xem như là chính thống, ta không biết công pháp, chỉ biết võ kỹ mà thôi.

Hiện tại trước hết để ta sẽ để hắn quen thuộc với võ kỹ đã, chờ sau khi học tập công pháp, đương nhiên hắn sẽ tiến bộ thần tốc.”

Sau khi nghe hết những tính toán và sắp xếp của Tô Tín, Lữ Phá Thiên chỉ biết lắc đầu, trong lòng thầm nghĩ Thiếu Lâm Tự chọc phải Tô Tín đúng là xui xẻo tám đời.

Có thể nói Thiếu Lâm Tự nghĩ nát óc cũng không ngờ được, nhặt được một đệ tử có thiên phú kinh diễm xuất chúng, cuối cùng lại là tử gian mà người khác đưa tới.

Đương nhiên những thứ này vẫn chưa hết, Tô Tín phí sức đưa Tô Tử Thần trở thành đệ tử hạch tâm thậm chí là đệ tử đích truyền của Thiếu Lâm Tự rốt cuộc là để làm gì?

Tô Tín ném cho Tô Tử Thần một đồ vật đặc biệt, nó có chút giống với Long Đằng truyền tin ngàn dặm mà hắn lấy được từ bảo khố của hoàng cung, nhưng lại vẫn có điểm khác, giống như được đúc thành từ một loại thủy tinh kỳ lạ.

Tô Tín nói: “Đây là Ẩn Long phù, chính là thứ do Tả Đạo Minh dựa vào bí bảo Long Đằng truyền tin ngàn dặm tạo ra, mặc dù khoảng cách không xa ngàn dặm như Long Đằng, nhưng lại vô thanh vô tức, cho dù có là Chân Vũ cũng không phát hiện được.

Chương 2495 - Tuyệt hậu kế

Tuyệt hậu kế

Thứ này cũng chỉ có thể dùng một lần, chính là sau khi nhiệm vụ thành công ngươi truyền tin cho ta, ta liền sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đuổi tới để tiếp ứng cho ngươi.

Về phần nhiệm vụ của ngươi thì có hai cái, trước hết là trộm công pháp Thiếu Lâm Tự ở bên trong tàng kinh các, nhớ kỹ, chỉ cần công pháp, đừng lấy võ kỹ, có thể lấy được bao nhiêu liền lấy bấy nhiêu, không cần phải làm quá sức.

Thứ hai là cho thứ này vào trong cơm canh của võ giả Thiếu Lâm Tự, nhớ kỹ, chỉ cần cho vào cơm của võ giả cấp thấp dưới Hóa Thần cảnh thôi."

Nói xong, Tô Tín liền giao một bình tựa như đan dược cho Tô Tử Thần.

Lữ Phá Thiên nghi ngờ hỏi: "Đây là cái gì?"

Tô Tín giải thích: "Tôn Bất Hại luôn thích lấy một số loại thảo dược, linh dược kỳ quái để làm thí nghiệm, nghiêm túc mà nói thì thứ này hẳn là một loại linh dược phụ trợ tu luyện, có thể mở rộng kinh mạch, trong khoảng thời gian ngắn tăng trình độ hấp thụ lực lượng thiên địa của mình, gia tăng tốc độ tu luyện."

Lữ Phá Thiên kinh ngạc nói: "Đây là đồ tốt, ngươi là muốn hắn đến Thiếu Lâm Tự làm việc tốt sao?"

Tô Tín cười lạnh nói: "Là đồ tốt không sai, mấu chốt là thứ này lại tốt quá mức, võ giả cấp thấp có cảnh giới dưới Hóa Thần cảnh sau khi sử dụng cũng sẽ không có cảm giác gì, nhưng đợi đến khi bọn họ bắt đầu vận hành nội lực để tu luyện, nguyên khí thiên địa sẽ điên cuồng tràn vào trong cơ thể của bọn họ, muốn ngừng cũng không ngừng được, nhẹ một chút thì kinh mạch nổ tung, nghiêm trọng hơn, thậm chí trực tiếp sẽ vì hấp thụ nhiều quá mà nổ tung!

Vậy nên hiện tại chỉ có võ giả Dương Thần cảnh mới có thể miễn cưỡng khống chế, cho dù là Hóa Thần hay Dung Thần

đều sẽ bị tổn thương.

Mặc dù nó là cực phẩm đan dược, nhưng đối với những võ giả Tiên Thiên kia mà nói, hiệu quả của thứ này lại có thể so với độc dược bá đạo nhất, quan trọng nhất lúc không tu luyên thì nó sẽ là linh dược, căn bản là không thể nhận ra."

Lữ Phá Thiên lại tặc lưỡi cảm thán, chiên này của Tô Tín đúng là hung ác, chưa chắc có thể trực tiếp đánh gãy căn cơ của Thiếu Lâm Tự, nhưng ít nhất là có thể đánh gãy căn cơ của một thế hệ Thiếu Lâm Tự.

Người khác không biết, nhưng Lữ Phá Thiên bị giam trong Thiếu Lâm Tự nhiều năm như vậy sẽ biết, căn cơ của Thiếu Lâm Tự thật gia không phải là những cường giả đứng đầu kia, mà chính là những võ giả đứng ở tầng chót.

Chính là bởi vì có căn cơ vững chắc là những võ giả ở tầng chót nên Thiếu Lâm Tự mới có thể sau khi trọng thương nhiều lần chỉ mất có chục năm đã khôi phục lại.

Nếu như lần này thật sự để Tô Tín đắc thủ, khiến đệ tử của Thiếu Lâm Tự bị đứt gãy, mặc dù bây giờ nhìn vào sẽ thấy thực lực Thiếu Lâm Tự không hề suy giảm, nhưng đợi đến mấy chục năm sau, truyền thừa của Thiếu Lâm Tự sẽ bị gián đoạn, loại đả kích này thậm chí có thể khiến cho Thiếu Lâm Tự trực tiếp không gượng dậy nổi.

Kỳ thật hiện tại Dịch Kiếm Môn chính là một ví dụ tốt nhất, lúc trước Dịch Kiếm Môn bị tổn thương thảm trọng từ trên xuống dưới, đệ tử tông môn cũng không còn bao nhiêu, thậm chí hiện tại cũng như thế, sau Tạ Chỉ Yến toàn bộ Dịch Kiếm Môn đều là đệ tử trẻ tuổi, căn bản không ai có thể trụ nổi Dịch Kiếm Môn.

Nếu không phải có Mạnh Kinh Tiên ngăn cơn sóng dữ, đoán chừng hiện tại Dịch Kiếm Môn đã hoàn toàn bị diệt môn.

"Đúng rồi, vậy vì sao ngươi lại để tiểu tử này đi trộm công pháp Thiếu Lâm Tự? Chẳng lẽ ngươi chuẩn bị kiêm thêm võ công Phật môn sao?"

Tô Tín thản nhiên nói: "Đừng quên trong tay ta hiện tại đã có bảy mươi hai tuyệt kỹ, ngươi nói nếu ta rải bảy mươi hai tuyệt

kỹ kết hợp với võ công của Thiếu Lâm Tự khắp giang hồ thì sẽ như thế nào? Võ công của thiên hạ đều xuất phát từ Thiếu Lâm Tự? Không biết Thiếu Lâm Tự có thích cái danh xưng này hay không."

Lữ Phá Thiên ngẩn ngơ nói: "Ta đoán chừng tất cả đệ tử của Thiếu Lâm Tự đều hận không thể rút gân lột da ngươi, đương nhiên hiện tại cũng không khác như thế là bao."

Lúc này Lữ Phá Thiên biết vì sao Tô Tín nói muốn làm đứt đoạn căn cơ của Thiếu Lâm Tự căn cơ rồi, dưới một chiêu này, đoán chừng toàn bộ Thiếu Lâm Tự đều sẽ tức giận thổ huyết.

Công pháp truyền thừa của môn phái mình lại thành hàng thông thường, cảnh tượng như thế này thậm chí đến Lữ Phá Thiên cũng không dám tưởng tượng.

Kỳ thật Tô Tín đã muốn làm như thế từ lâu, ban đầu bởi vì chuyện Hinh Nhi và Thanh Ly bị Thiếu Lâm Tự trấn áp, Tô Tín trước tiên đi đòi người, khi đó Tô Tín đã từng dùng chuyện sẽ phát tán bảy mươi hai tuyệt kỹ để uy hiếp Thiếu Lâm Tự, thật ra lúc đó Tô Tín chỉ muốn phô trương thanh thế mà thôi.

Mặc dù lúc đó đúng là Tô Tín đã thi triển bảy mươi hai tuyệt kỹ, nhưng Tô Tín lại chỉ đổi từ hệ thống ra cách dùng bảy mươi hai tuyệt kỹ, chứ không hề có công pháp, hắn chỉ dựa vào cơ sở là Tiểu Vô Tướng Công, lúc này mới dùng ra bảy mươi hai tuyệt kỹ.

Vậy nên dù có phát tán trong giang hồ thì cũng không có công pháp phụ trợ, phần lớn mọi người cũng chỉ có thể dùng ra một phần bên ngoài của bảy mươi hai tuyệt kỹ mà thôi, cũng không tổn thất quá lớn đến Thiếu Lâm Tự.

Chương 2496 - Tuyệt hậu kế(2)

Tuyệt hậu kế(2)

Hiện tại mà lấy được công pháp, nếu Tô Tín phát tán chúng vào trong giang hồ, vậy thì mới thực sự là ác mộng đối với Thiếu Lâm Tự.

Kỳ thật luận đến công pháp của Thiếu Lâm Tự thì cũng không được tính là quá cao cấp, công pháp Thiếu Lâm Tự chỉ mạnh khi có tiềm lực mà thôi.

Sư phụ dẫn vào cửa, tu hành phải dựa vào chính mình. Câu nói này là để nói đến công pháp của Thiếu Lâm Tự.

Kỳ thật nếu nhìn kỹ, mặc dù bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự không yếu, nhưng trong đó cũng không có loại võ kỹ vừa nhìn qua đã thấy vô cùng kinh diễm.

Thứ thật sự có thể giúp phát huy bảy mươi hai tuyệt kỹ đến cực hạn cũng không phải là võ kỹ của bản thân, mà chính là ở người đó.

Bởi vì có Địa Tạng vương nến Thiếu Lâm Tự mới có Phật Vận Niêm Hoa Ấn, bởi vì có Huyền Chân nên Thiếu Lâm Tự mới có Vô Lượng Quang Minh Ấn.

Mỗi một dạng biến hóa đến cực hạn của bảy mươi hai tuyệt kỹ đều có uy lực kinh thiên động địa, nhưng mấu chốt của vấn đề là ngươi có thể trở thành người diễn hóa bảy mươi hai tuyệt kỹ này hay không.

Trong Thiếu Lâm Tự có vô số cao tăng Phật môn đến vì giảng giải võ đạo cho ngươi, còn có thể nhìn thấy các loại tiền bối Thiếu Lâm Tự ở lại để tu luyện, cảm ngộ, quan trọng nhất chính là bản thân bảy mươi hai tuyệt kỹ này đã là công pháp Phật môn, nhất định phải phối hợp với các loại Phật pháp mới có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, nếu chỉ tu võ mà không tu pháp thì nhất định không thể tiến xa.

Đương nhiên cho dù cường giả dựa vào bảy mươi hai tuyệt kỹ để bước vào Hóa Thần cảnh cũng không ít, nhìn những đệ tử tục gia của Thiếu Lâm Tự kia là biết, nói không chừng thật thật sự sẽ có số ít người có thể dựa vào bảy mươi hai tuyệt kỹ để biến hóa ra uy năng chí cường.

Khi đó Tô Tín thật sự rất muốn nhìn xem Thiếu Lâm Tự sẽ ứng phó như thế nào, ép buộc giang hồ cấm không được truyền bá bảy mươi hai tuyệt kỹ sao? Hay cấm những người khác tu luyện? Cho dù Thiếu Lâm Tự có tâm như thế nhưng chỉ sợ cũng không có thực lực để làm vậy.

Tô Tín nói với Tô Tử Thần: “Nội dung cặn kẽ của nhiệm vụ là như thế, nhớ kỹ, ngoại trừ những võ giả trực tiếp phụ trách phối hợp với ngươi, còn lại không thể để cho bất cứ ai khác biết chuyện này.

Trong khoảng thời gian tới ta sẽ sắp xếp Tôn Bất Hại đổi mặt giúp ngươi, phế võ công của ngươi đến Tiên Thiên cảnh, ngươi cũng phải nhanh chóng quen thuộc với thân phận của mình, sau khi đổi mặt, ngươi không còn là Tô Tử Thần, mà là người có huyết hải thâm cừu với Tô Tín, dư nghiệt của Ngô gia bị diệt môn, Ngô Minh!”

Tô Tử Thần thở phào một cái, nhẹ gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Nhiệm vụ lần này thập tử vô sinh, cho dù có thể sống sót thì cũng chỉ có một tia yếu ớt mà thôi.

Đương nhiên Tô Tử Thần cũng sợ chết, nhưng hắn cũng đã làm tốt công tác chuẩn bị, dù sao hiện tại đối với hắn mà nói, có lúc còn sống không bằng chết.

Kết quả là nửa tháng sau, bên phía Tô Tử Thần đã hoàn thành việc đổi mặt, Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực bên kia cũng đang tuyển chọn đệ tử tục gia, Tô Tín bên này cũng chuẩn bị chính thức hành động.

Vào ngày thứ hai liền truyền một tin tức ngầm ở Tương Nam Đạo, Ngô gia ở Tương Nam Đạo vì đắc tội với thống lĩnh Ám Vệ ở Tương Nam Đạo, bị một đám cường giả Ám Vệ diệt môn, nhà họ Ngô từ trên xuống dưới mấy trăm miệng, không một ai may mắn thoát khỏi.

Tin tức này cũng không dẫn tới một chút chấn động nào trên giang hồ, bởi vì mọi người đều đã quen thuộc.

Trước đây ít năm khi còn thái bình, nếu chỗ đó truyền đến tin tức diệt môn thì có lẽ bọn họ sẽ còn kinh ngạc một phen, nhưng bây giờ giang hồ loạn thế, ngay cả Thiếu Lâm Tự còn bị người ta công phá, diệt môn thì tính là gì?

Hơn nữa cũng chỉ là một tiểu thế gia nhị lưu bị diệt, kẻ ra tay cũng chỉ là thủ hạ Ám Vệ hung hãn của Tô Tín, vậy thì chuyện này quá bình thường, nếu như sau khi Ngô gia kia chọc đến

Ám Vệ mà Ám Vệ hào phóng nói không sao, vậy thì chuyện này mới gọi là hiếm lạ, hiện tại Ám Vệ ra tay diệt môn, đây tuyệt đối là phản ứng bình thường, đám người chỉ hơi nghĩ thoáng qua trong đầu một cái liền không thèm để ý đến chuyện này nữa.

Thế nhưng bảy ngày sau, trên giang hồ lại truyền tới một sự kiện lớn, thủ hạ tâm phúc của Tô Tín, đại quản gia quản lý toàn bộ Tây Bắc Đạo là Hoàng Bỉnh Thành trong khi đi tuần tra Tương Nam Đạo bị người ta dùng ám khí của Đường Môn ám sát, mặc dù không có thành công, nhưng lại khiến Hoàng Bỉnh Thành trọng thương, hơn nữa người ám sát hắn chính là dư nghiệt duy nhất còn sống của Ngô gia Ngô Minh!

Sau khi nghe được tin tức này, toàn bộ giang hồ đều nhao nhao thảo luận, trào phúng thủ hạ tâm phúc của Tô Tín lần này bị lật thuyền trong khe cống ngầm, lại bị một tiểu nhân vật ám toán.

Đều nói cái gì mà Ám Vệ ra tay tàn nhẫn, động một tí là phá nhà diệt môn, cái gì mà diệt cỏ tận gốc, kết quả bây giờ lại là giữ lại một nhân vật nhỏ, đồng thời còn bị tiểu nhân vật này làm cho đại nhân vật của Tây Bắc Đạo bị thương nặng, đây đúng là chuyện vui lớn.

Chương 2497 - Đào vong lên núi

Đào vong lên núi

Thanh danh của Tô Tín trên giang hồ có thể nói là tiếng xấu lan xa, chỉ là mọi người ngại uy danh hung ác của hắn trước kia nên đám người chỉ có thể mắng hắn hung tàn mà thôi, nhưng càng mắng thì hung uy của Tô Tín trên giang hồ lại càng lớn.

Chỉ là bây giờ thủ hạ của Tô Tín xảy ra chuyện như thế, đây đúng là trò cười trong thiên hạ, vậy nên những người giang hồ này xem như tìm được cơ hội, bắt đầu mỉa mai thỏa thích thủ hạ của Tô Tín là phế vật, hắn không biết gì cả, vân vân…, tựa như đây là một trò cười lớn vậy.

Đối với chuyện Hoàng Bỉnh Thành bị người sống sót duy nhất của Ngô gia làNgô Minh ám sát, trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi cũng khiến cho vô số người trong giang hồ thảo

luận, một nhân vật nhỏ có thể dẫn tới chấn động lớn như thế, đây cũng chuyện mà rất nhiều người không nghĩ đến.

Vậy nên lúc mới đầu, một số người chỉ đang giễu cợt Tô Tín, nhưng về sau bọn họ liền bắt đầu tán thưởng Ngô Minh này.

Đối phương chẳng qua chỉ là một võ giả xuất thân từ tiểu gia tộc, tận mắt chứng kiến toàn gia tộc của mình bị diệt, loại này chuyện nếu thảm một chút đặt ở trên người võ giả có tâm chí không cứng cỏi thì hẳn đối phương sẽ dễ dàng bị hóa điên.

Phần lớn võ giả xem như sẽ không bị điên, nhưng đối mặt với loại cừu nhân cấp bậc như Tô Tín, bọn họ cũng chỉ có thể tuyệt vọng mai danh ẩn tích, kéo dài hơi tàn vượt qua quãng đời còn lại, bởi vì đó căn bản chính là nhân vật cường đại khiến cho bọn họ không thể nào nổi lên tâm tư báo thù.

Mà bây giờ đặt ở trên người Ngô Minh, hắn lại dám làm ra một lựa chọn khiến cho tất cả mọi người đều không thể nào tưởng tượng ra được.

Ngô Minh không lựa chọn kéo dài hơi tàn để sống, mà là xuất ra một kiện ám khí tổ truyền của Ngô gia bọn họ, vẫn luôn ẩn nhẫn trong bóng tối, chờ đến khi có cơ hội Hoàng Bỉnh Thành đến tuần tra Tương Nam Đạo mới phát động ám sát, đồng thời khi đánh ra một kích liền lập tức trốn đi xa, biểu hiện một mặt ẩn nhẫn, quả quyết, to gan của hắn.

Lúc đó không ít võ giả thầm nghĩ, nếu như Ngô gia này mà không xảy ra chuyện, tương lai của Ngô Minh nhất định cũng trở thành một đại nhân vật, đương nhiên cũng có người nói nếu không có biến cố của Ngô gia, đoán chừng Ngô Minh này cũng sẽ không thể trở thành bộ dáng như hiện tại, dù sao lúc trước Ngô gia chỉ là một tiểu thế gia, mà điệu bộ của Ngô Minh này cũng vô cùng khiêm tốn, người bình thường đều nói tính cách của hắn hướng nội, không thích giao lưu với người ngoài, hắn trở thành như bây giờ khẳng định là bởi vì biến cố của Ngô gia kích thích, loại chuyện này cũng rất phổ biến trên giang hồ.

Dù sao cho dù là như thế nào thì tất cả mọi người cũng đều cảm thấy có chút đáng tiếc, nếu người hắn trêu chọc không

phải là Tô Tín, vậy thì những thế lực võ lâm khác nhìn thấy tâm tính và tâm của hắn là một hạt giống tốt, nhất định bọn họ sẽ ra tay mời chào.

Nhưng chỉ tiếc hiện tại Ngô Minh lại trêu chọc Tô Tín, hắn lại đánh trọng thương thủ hạ tâm phúc của Tô Tín, loại chuyện này nếu không có một cái công đạo, Tô Tín sẽ chịu bỏ qua sao?

Vậy nên trên giang hồ này, thật sự không có mấy người dám đi thu nhận Ngô Minh này, như vậy không khác gì đi nhổ râu hùm của Tô Tín cả.

Hơn nữa sau khi sự việc này xảy ra, từ Tây Bắc Đạo cũng truyền đến một chút tin tức, nói là Tô Tín dưới cơn nóng giận đã đuổi thống lĩnh Ám Vệ của Tương Nam Đạo đến vị trí thấp nhất, quở trách hắn hành sự phế vật, ngay cả chút chuyện nhỏ như diệt cỏ tận gốc cũng không làm được, đồng thời còn cho một lượng lớn Ám Vệ ra tay để đuổi giết Ngô Minh.

Đương nhiên tình huống thực tế là vị kia thống lĩnh Ám Vệ ở Tương Nam Đạo kia chỉ bị Tô Tín tạm thời cho đóng băng hoạt động mà thôi, đợi đến khi chuyện này kết thúc, hắn không chỉ có thể phục hồi lại chức vị như cũ, thậm chí còn có thể thu được không ít phần thưởng.

Hơn nữa những võ giả Ám Vệ phái ra đuổi giết Ngô Minh mặc dù không yếu, nhưng cũng không tính là quá mạnh, trên danh nghĩa là Tô Tín giao việc này cho Lý Phôi xử lý, nhưng Lý Phôi lại là cố ý làm ra một bộ dáng khinh thường xử lý mấy chuyện nhỏ nhặt này, vậy nên lại hạ thấp nhiệm vụ này xuống, tạo thành cảm giác mặc dù nhìn như thủ hạ của Tô Tín đang làm to chuyện, nhưng trên thực tế cường độ của nó lại không mạnh lắm.

Kết quả cứ như vậy, một vài thế lực võ lâm trên giang hồ không quen nhìn cách làm việc của Tô Tín thậm chí còn có can đảm để âm thầm trợ giúp Ngô Minh, để hắn thuận lợi đào thoát khỏi tầm mắt Ám Vệ, dần dần tiếp cận Thiếu Lâm Tự.

Bọn hắn cũng không phải là muốn đối địch với Tô Tín, chỉ thuần túy muốn tính kế Tô Tín một phen thôi, theo bọn hắn

nghĩ, lần này thủ hạ của Tô Tín có chút lười biếng, không có đặt một tên võ giả Tiên Thiên nho nhỏ ở trong mắt, nếu như dưới sự giúp đỡ của bọn họ, Ngô Minh này thật sự thuận lợi đào thoát, vậy coi như cũng có chút ý tứ.

Một tháng sau, ở trên Thiếu Thất Sơn, tất cả võ giả cao tầng của Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực đều tụ tập ở đây, chọn những võ giả trên núi.

Chương 2498 - Đào vong lên núi(2)

Đào vong lên núi(2)

Đối với cảnh tượng như thế này, Huyền Minh trước kia cũng đã từng thấy qua, lúc trước Thiếu Lâm Tự vẫn còn do Huyền Đàm lãnh đạo đã từng tuyển chọn một lượng lớn đệ tử tục gia như thế này.

Nhắc tới cũng buồn cười, lúc trước phần lớn người trên dưới Thiếu Lâm Tự đều phản đối cách làm của Huyền Đàm, thế mà bây giờ lại vẫn phải dùng cách làm giống như Huyền Đàm ngày xưa, kết quả lúc trước bọn họ còn đuổi Huyền Đàm đi, nói thế nào đây cũng là một loại châm chọc.

Đương nhiên cách làm này đúng là rất hữu hiệu, những đệ tử vừa mới thu nhập đều được Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực dạy bảo, mấy ngày nay những người Thiếu Lâm Tự có thể thấy rõ thiên phú và phẩm tính của những người này, sau đó lại tiến hành chọn lựa, Thiếu Lâm Tự chọn những đệ tử phù hợp với yêu cầu của mình, những người còn lại thì giao cho Phạm Thiên Vực.

Mặc dù Thiếu Lâm Tự yêu cầu tương đối nghiêm khắc, nhưng bây giờ mỗi ngày đều có hơn trăm võ giả lên núi, nhân số lớn như thế ít nhất mỗi ngày cũng có thể chọn ra mấy người, chỉ cần như thế đã đủ cho Thiếu Lâm Tự rồi.

Lúc này ánh mắt Huyền Minh theo bản năng nhìn về phía những võ giả Thiếu Lâm Tự bên kia đang nói chuyện với Bì Già Đa La, trong lòng Huyền Minh không khỏi dâng lên một cảm giác khác thường.

Đối với vị vực chủ Phạm Thiên Vực là Bì Già Đa La này, ban đầu Huyền Minh cũng rất bội phục.

Đối phương có thực lực Thần Kiều cảnh, nhưng cho tới bây giờ hắn làm việc cũng sẽ không sử dụng thực lực để dọa ngươi, ngược lại sẽ một mực giảng đạo lý với ngươi, cách đối nhân xử thế khiến người ta có cảm giác hiền hòa như gió xuân.

Lấy những võ giả lên núi này làm ví dụ, Thiếu Lâm Tự yêu cầu nghiêm ngặt, mặc dù Phạm Thiên Vực sẽ rộng lòng hơn, nhưng cũng sẽ không rộng lượng đến mức ai tới cũng không cự tuyệt, trong đó chắc chắn có những người không có chút triển vọng nào, vô luận là Thiếu Lâm Tự hay Phạm Thiên Vực đều sẽ không cần.

Đối với những người này nếu để Huyền Minh xử trí, nhất định Huyền Minh sẽ để bọn họ trực tiếp xuống núi là xong.

Nhưng Bì Già Đa La thì lại không như vậy, mỗi một vĩ giả bị đào thải Bì Già Đa La đều sẽ đích thân hoặc là để cho võ giả Phạm Thiên Vực chỉ điểm cho bọn họ biết là võ công của bọn họ không đủ, còn cho bọn họ một viên đan dược cấp thấp, nói đây coi như là lộ phí cho chuyến đi không công này của bọn họ.

Cách làm này của Bì Già Đa La đã làm cảm động không ít người, thậm chí một vài võ giả trên giang hồ còn kích động đến mức rơi lệ.

Bây giờ những võ giả có thể đến Thiếu Lâm Tự đa số đều là những người có xuất thân ở tầng chót trong giang hồ, ngày thường bị những đại phái kia ức hiếp, cũng đã chịu rất nhiều ủy khuất, đồng thời cũng biết rõ sự tàn khốc của từng tầng lớp trên giang hồ.

Kết quả hiện tại, một vị đại nhân vật Thần Kiều cảnh có cấp bậc đỉnh phong ở Lục Địa Thần Tiên như Bì Già Đa La tự mình đến giảng giải cho bọn họ, còn phát cho bọn họ nhiều đan dược như vậy để biểu thị sự áy náy, những hành động này khiến cho những võ giả tầng chót không thể nào tưởng tượng được.

Từ đó về sau, những người này đều quỳ xuống đất ngay tại chỗ, miệng nói Thánh sư, cho dù bọn họ không được Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực tuyển chọn, nhưng những người cũng không hề oán hận Phạm Thiên Vực chút nào, trái lại còn được người trong giang hồ tán thưởng.

Một tháng trước, trên giang hồ, Phạm Thiên căn bản chỉ là một tông môn vô danh, chỉ có một ít thế lực lớn đứng đầu mới biết đó là một tông môn đến từ tiên vực.

Nhưng hiện tại sau một tháng, trên giang hồ lại có không ít võ giả biết tới Phạm Thiên Vực tồn tại ở tiên vực, còn có vị 'Thánh Sư' Bì Già Đa La này nữa.

Ngạc nhiên nhất là toàn bộ giang hồ vậy mà không có bất cứ ai nói xấu hắn, đều vô cùng tán thưởng hắn, so sánh với Thiếu Lâm Tự khiến cho toàn bộ giang hồ chán ghét, Phạm Thiên Vực đơn giản là không giống như một tông môn được truyền thừa từ phật gia.

Đối với những chuyện này, sau khi biết được, trong lòng Huyền Minh cũng là không biết có tư vị gì, đương nhiên hắn càng bội phục hơn, thủ đoạn đơn giản như vậy mà Bì Già Đa La lại làm đến mức vô cùng chân thành, đổi lại Thiếu Lâm Tự bọn họ có bao nhiêu người có đủ sức làm được? Điểm ấy Huyền Minh không biết, vậy nên trong lòng hắn chỉ cảm thấy bội phục Bì Già Đa La.

Nhưng sau đó, có một vài chuyện lại khiến cho trong lòng Huyền Minh hơi không thoải mái.

Nhân lúc Bì Già Đa La đang giảng giải võ đạo, một vài đệ tử trẻ tuổi của Thiếu Lâm Tự cũng to gan đi hỏi thăm vài câu.

Những đệ tử trẻ tuổi kia đều chưa đạt đến Hóa Thần, trước đây ở Thiếu Lâm Tự cũng đều đi theo sư phụ của mình tu hành, có thể có rất ít cơ hội được loại cường giả Chân Vũ cảnh như Huyền Minh giảng giải võ đạo, chớ nói chi là được một vị Thần Kiều cảnh như Bì Già Đa La giảng giải vì một mình ngươi.

Kết quả sau khi bọn họ hỏi xong, Bì Già Đa La lại kiên nhẫn trả lời bọn họ, chuyện này lập tức khiến cho bọn họ vô cùng

vui sướng.

Chương 2499 - Đào vong lên núi(3)

Đào vong lên núi(3)

Cứ như vậy, mỗi ngày gần như đều có một lượng lớn võ giả Thiếu Lâm Tự đến hỏi Bì Già Đa La đủ loại vấn đề, không riêng gì phương diện võ đạo, mà còn cả về phương diện Phật pháp, Bì Già Đa La cũng giải đáp từng người một, cho thấy hắn ở phương diện võ đạo và Phật pháp có tài nghệ kinh người.

Đối với loại chuyện này Huyền Minh cũng nói không ra cảm giác gì, nhưng trong lòng hắn lại không thoải mái, nhưng hết lần này tới lần khác hắn lại không phát tác được.

Nguyên nhân rất đơn giản, người chủ động hỏi thăm chính đệ tử của Thiếu Lâm Tự bọn họ, cũng không phải do Bì Già Đa La đuổi tới muốn giảng cho bọn họ, lúc này hắn mà đi tìm Bì Già Đa La nói chuyện thì chẳng phải lại thành Thiếu Lâm Tự bọn họ không giảng đạo lý sao?

Thậm chí ngay cả đệ tử nhà mình mà Huyền Minh đều giáo huấn không được, dù sao hiện tại là thời điểm Thiếu Lâm Tự liên thủ với Phạm Thiên Vực, nếu Huyền Minh vì chuyện này mà đi giáo huấn đệ tử nhà mình, vậy thì hẳn Phạm Thiên Vực sẽ hiểu lầm? Ngay cả Huyền Minh cũng cho là chính mình làm như vậy có chút quá phận.

Hơn nữa Bì Già Đa La cũng rất có quy củ, đối với võ đạo hạch tâm của Thiếu Lâm Tự, cho tới bây giờ hắn đều không nói thêm bất cứ cái gì, hắn chỉ giảng giải cho những đệ tử kia về cơ sở của võ đạo mà thôi.

Còn lúc giảng Phật pháp, hắn càng không lấy mấy thứ liên quan đến Mật tông để nói cho đệ tử Thiếu Lâm Tự, Bì Già Đa La song tu cả thiền và mật, ở phương diện Thiền tông và Phật pháp tạo nghệ của hắn cũng không hề thua kém cao tăng Xá Lợi ở trong nội viện Phật môn, thậm chí lý giải về nó còn khắc sâu hơn, ngay cả Huyền Minh nghe cũng đều có chút nhập thần, vì vậy từ lúc mới bắt đầu Bì Già Đa La cũng không hề làm gì sai cả.

Cứ như vậy một tháng sau, hảo cảm của võ giả trong Thiếu Lâm Tự, đặc biệt là những võ giả trung tầng và tầng chót đối với Bì Già Đa La quả thật chính là tăng lên nhanh chóng, trong lời nói cũng có người xưng hắn là Thánh sư, thậm chí còn cung kính hơn cả sư phụ của mình.

Đối với loại chuyện này, Huyền Minh cũng không có cách nào, dù sao sau một thời gian nữa Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực tuyển chọn xong đệ tử cho riêng mình thì sẽ tách ra, chuyện này cũng sẽ chấm dứt.

Chẳng qua đúng vào lúc này, trong số những đám người lên núi lại có chút bạo động, nguyên nhân là do mấy tên võ giả tán tu trong giang hồ đang che chở một người trẻ tuổi cả người vết máu, lộ ra vô cùng thê thảm đang leo lên Thiếu Thất Sơn, biểu cảm lo lắng, tựa như có quái vật nào ở đằng sau đang đuổi theo bọn họ vậy

Người trẻ tuổi đang chật vật lên núi chính là Tô Tử Thần đang ngụy trang thành Ngô Minh.

Chỉ là thân phận Tô Tử Thần là do ngụy trang, nhưng một thân trọng thương của hắn lại không phải là đang ngụy trang, dọc theo con đường này hắn đúng là đã bị võ giả Ám Vệ truy sát mà chịu thương.

Lần này truy sát Tô Tử Thần, mặt ngoài Tô Tín nói là muốn diễn kịch, nhường, nhưng trên thực tế lại không thể quá giả, vậy nên Tô Tín liền trực tiếp giao cho Lý Phôi đến xử lý.

Mặc dù ngoài mặt Lý Phôi có chút lười biếng, không ra tay truy sát, nhưng trên thực tế những nhân thủ Ám Vệ này đều là do Lý Phôi tự mình an bài, quan trọng nhất chính là, bọn họ căn bản không biết người mà mình truy sát Ngô Minh thật ra chính là Tô Tử Thần!

Tô Tín muốn Lý Phôi diễn thật một chút, nhưng mấu chốt của vấn đề là Lý Phôi căn bản liền không diễn kịch, vậy nên hắn dứt khoát chơi ác hơn, trực tiếp không đóng kịch, toàn bộ đều làm thật, chẳng qua chỉ nói với nhân thủ Ám Vệ phải khống chế cường độ truy sát, nhưng những người kia khi thật sư ra tay lại không lưu tình chút nào, bọn họ vẫn còn chờ sau khi

giết được Ngô Minh khiến cho Ám Vệ bọn họ hổ thẹn để về lĩnh thưởng.

Vậy nên trên đoạn đường bị đuổi giết này, có thể nói Tô Tử Thần thật sự phải trải qua vô số hung hiểm, nếu không phải bản thân hắn đã ngây người làm Ám Vệ một thời gian dài như vậy, hơn nữa còn có một vài thế lực võ lâm âm thầm trợ giúp, chỉ sợ hắn còn chưa leo lên Thiếu Thất Sơn thì đã bị giết chết trong tay người của mình.

Mà mấy võ giả tán tu bên cạnh hắn cũng là những người hành hiệp trượng nghĩa, cũng vì không quen nhìn loại người như Tô Tín đã diệt môn của người ta lại còn muốn nhổ cỏ tận gốc mà chủ động tới đến đây giúp hắn.

Có những người này trợ giúp, Tô Tử Thần chạy trốn cũng thoải mái hơn một chút , đồng thời những người này tự nguyện gia nhập vào trong vở kịch cũng khiến cho vở kịch do Tô Tín đạo diễn càng trở nên chật vật hơn một chút.

Nhìn lên sơn môn Thiếu Lâm Tự trước mặt, ánh mắt Tô Tử Thần lộ ra một vòng giải thoát.

Nhiệm vụ trong tay hắn đúng là giống như Tô Tín nói, gần như thập tử vô sinh, dưới tình huống còn chưa nhìn thấy sơn môn Thiếu Lâm Tự sơn môn mà hắn đã suýt chút nữa chết trên đường, chờ sau khi tiến vào Thiếu Lâm Tự thì đó mới là những ngày tháng như dẫm lên trên băng mỏng.

Chỉ là trong mắt những người khác, bộ dáng Tô Tử Thần hiện tại tựa như nhìn thấy được hi vọng nên mới lộ ra vẻ giải thoát.

Chương 2500 - Hành hung

Hành hung

Một tên đao khách toàn thân đẫm máu bên cạnh hắn cười nói: “Ngô Minh công tử, đa đến Thiếu Lâm Tự, ngươi cứ yên tâm, đám chó con Ám Vệ kia còn không dám đuổi tới.”

Tô Tử Thần ngẩn người, sau đó hắn lộ ra một mặt vẻ cảm kích chắp tay một cái với tên đao khách kia nói: “Đa tạ Quan đại hiệp còn có chư vị tráng sĩ cứu giúp một đường này, nếu

không phải có chư vị hỗ trợ, chỉ sợ ta cũng không đến được nơi đây.”

Quan đại hiệp kia là một võ giả Hóa Thần cảnh có danh vọng ở Dự Nam Đạo ‘Trừ Ác Đao’ Quan Hành Không, là người nhiệt tình vì lợi ích chung, đại khí hào sảng, có rất nhiều bằng hữu.

Sau khi nghe Ngô Minh nói rõ mọi chuyện, hắn cũng không quen nhìn thủ đoạn tàn nhẫn của những tên Ám Vệ kia, liền dẫn một đám hảo hữu chủ động đi giúp Ngô Minh, mặc dù trên đường đã chết mấy người, nhưng cũng thuận lợi dẫn Ngô Minh tới Thiếu Lâm Tự.

Lúc này Huyền Minh nhìn đám người Ngô Minh kia, trong mắt hắn hơi nghi hoặc một chút, mặc dù chuyện của Ngô Minh đã làm giang hồ dậy sóng, chỉ là đối với loại cường giả cấp bậc như Huyền Minh mà nói thì đây đều là việc nhỏ, căn bản không truyền đến tai của hắn.

Lúc này một tên đệ tử của Thiếu Lâm Tự liền vội vàng đi tới, sau khi rỉ vào tai Huyền Minh vài câu, liền kể hết mọi chuyện của Ngô Minh cho Huyền Minh.

Sau khi nghe xong, trên mặt Huyền Minh lập tức lộ ra vẻ âm trầm, trong lòng thầm nghĩ cách làm của Tô Tín đúng là có chút quá phận, động một tí là đồ tông diệt môn, mặc dù chuyện này rất có thể Tô Tín cũng không biết, mà là do thống lình Ám Vệ dưới tay hắn làm, nhưng nhìn lối làm việc của thống lĩnh Ám Vệ liền biết Tô Tín và thủ hạ của hắn đều là cá mè một lứa, vậy nên những món nợ máu này đều được tính lên đầu Tô Tín!

Những chuyện này nếu ở thời kì đỉnh phong của Thiếu Lâm Tự thì kiểu gì Thiếu Lâm Tự cũng sẽ đi quản một chút, bất quá bây giờ, người phía dưới lại không hề nói với hắn, hiển nhiên toàn bộ Thiếu Lâm Tự đều đã tự mình hiểu lấy, Thiếu Lâm Tự bọn họ không muốn quản loại chuyện này, mà cho dù có muốn thì cũng không quản được.

Suy nghĩ lung tung một phen, Huyền Minh liền nhìn Ngô Minh ở đằng kia, còn đang do dự xem có nên thu hắn vào

Thiếu Lâm Tự hay không.

Hắn biết rõ mọi chuyện của Ngô Minh từ lúc trên đường tới đây, người này dám đi ám sát thủ hạ Hoàng Bỉnh Thành của Tô Tín, mặc dù không thành công, nhưng nhưng cũng có thể cho thấy một mặt cứng cỏi quả quyết của hắn.

Còn có đoạn đường này hắn đều bị võ giả Ám Vệ truy sát, mặc dù bởi vì hắn là tiểu nhân vật nên Ám Vệ không có xuất ra toàn lực, hơn nữa còn được không ít thế lực võ lâm giống như Quan Hành Không trượng nghĩa cứu giúp, nhưng Ngô Minh này có thể đào thoát khỏi sự truy sát của Ám Vệ phần lớn là dựa vào chính hắn.

Thậm chí có lúc đám người Quan Hành Không còn phải nghe sự chỉ huy của hắn thì mới có thể đồng tâm hiệp lực trốn khỏi sự truy sát.

Hơn nữa dọc theo con đường này Ngô Minh cũng từng nói với những người khác, trên đời này chỉ có Thiếu Lâm Tự là lòng mang từ bi, ngày xưa chính là võ lâm chí tôn, dám đi tranh phong với đại ma đầu như Tô Tín, vậy nên hắn cũng chỉ có thể một đường trốn đến Thiếu Lâm Tự, như thế cũng có thể có được một chút ánh sáng từ Thiếu Lâm Tự.

Vậy nên theo lý mà nói, những đệ tử trẻ tuổi có tâm tính như Ngô Minh, các đại tông môn cầu còn không có được nhân tài, thậm chí tu vi võ đạo của hắn có kém một chút cũng không sao, loại người này nhất định có thể làm được việc lớn.

Hơn nữa, trên đường tới đây Ngô Minh đều đã nói ra mong muốn của hắn với Thiếu Lâm Tự, nếu như hiện tại Thiếu Lâm Tự thấy chết không cứu, đuổi một người thật vất vả mới có thể chạy trốn tới Thiếu Lâm Tự là Ngô Minh đi, để hắn bị đám thủ hạ chó săn ưng khuyển của Tô Tín tàn sát, một khi loại chuyện này xảy ra, Thiếu Lâm Tự làm gì còn mặt mũi nào nữa? Thậm chí những đệ tử vừa mới chiêu mộ đến có khi sẽ trực tiếp rời khỏi Thiếu Lâm Tự.

Vậy nên Thiếu Lâm Tự nhất định bảo vệ Ngô Minh này, không vì cái gì khác, chỉ vì danh tiếng mà thôi, huống hồ hiện

tại Thiếu Lâm Tự còn liên thủ với Phạm Thiên Vực để đối đầu Tô Tín, vậy nên Thiếu Lâm Tự cũng có lực lượng.

Thứ Huyền Minh lo lắng nhất chỉ là Ngô Minh này có thể bị cừu hận che đậy con mắt hay không, dù sao bước vào Thiếu Lâm Tự nhất định phải chủ tu Phật pháp mới được, nếu trong lòng của hắn mang hận ý cùng và tà niệm, vậy thì sau khi học tập đại thành công pháp Thiếu Lâm Tự sẽ lại lỗ mãng đi tìm Tô Tín để báo thù, dạng này rất có thể sẽ gây phiền toái cho Thiếu Lâm Tự.

Thật giống như Trần Bắc Đường ở đại hội liên minh Đạo môn kia, có thể nói là hắn đã hố chết sư phụ của mình là Sở Trọng Sơn, nếu như hắn không gấp gáp đi tìm Tô Tín báo thù, tương lai của hắn tuyệt đối sẽ rực rỡ, Sở Trọng Sơn cũng sẽ không chết.

Hiện tại Huyền Minh chỉ lo Ngô Minh này sẽ trở thành Trần Bắc Đường kế tiếp.

Chẳng qua đúng vào lúc này, một đạo hắc ảnh lại là đột nhiên di chuyển đến trước người Ngô Minh, huyết quang vẩy xuống, đao quang dữ tợn đánh ra, trực tiếp muốn một đao chém Ngô Minh thành hai khúc!

Chương 2501 - Hành hung(2)

Hành hung(2)

Cảm giác được cỗ sát ý này, sắc mặt Huyền Minh đột nhiên biến đổi, có người dám hành hung ở trước sơn môn Thiếu Lâm Tự bọn họ!

Huyền Minh có thể cảm giác được rõ ràng, người đang ra tay này chỉ có thực lực Dung Thần cảnh, mặc dù bây giờ hắn cách Ngô Minh có chút xa, khoảng cách phải đến gần trăm trượng, nhưng Huyền Minh chỉ hừ lạnh một tiếng, lập tức xuất ra Sư Tử Hống, dưới đại âm thanh, đao quang kia trực tiếp bị vỡ nát, chẳng qua ngoài dự liệu chính là chân khí đỏ ngòm kia lại vô cùng cường hãn, cũng không bị chiêu này của Huyền Minh chấn vỡ, mà là hơi chệch hướng một chút, đánh vào người bên cạnh Ngô Minh là Quan Hành Không, lập tức huyết mang sụp

đổ, nửa thân trên của Quan Hành Không dưới một kích này đã nổ tung, máu tươi lập tức rải đầy trên người Tô Tử Thần.

Lúc này ánh mắt Huyền Minh một mảnh âm trầm, mọi người ở đây cũng ngây ngẩn cả người, ai cũng không ngờ, có người dám hành hung ở trước mặt cường giả Chân Vũ cảnh, hơn nữa lại còn thành công.

Nói đến đây, Quan Hành Không đúng là số đen, chỉ có khoảng cách mấy trăm trượng, lấy thực lực Chân Vũ cảnh của Huyền Minh mà muốn chấn vỡ một đao kia thật ra rất đơn giản, nhưng vấn đề là Huyền Minh biết rõ uy năng của một đao kia, vậy nên hắn theo bản năng không hề sử dụng toàn lực, nhưng ai ngờ mặc dù một đao kia bị chấn nát, nhưng chân khí màu đỏ ngòm lại vô cùng cứng cỏi, chỉ hơi chệch hướng một chút, liền oanh sát Quan Hành Không bên cạnh.

Mà thân là võ giả Hóa Thần cảnh, Quan Hành Không cũng coi như là đã chiến gần trăm trận, lúc đầu cũng cũng không bị giết một cách dễ dàng như thế, lúc có người xuất đao hắn cũng đã dâng lên một cỗ cảnh giác, thậm chí còn chuẩn bị đi cứu viện cho Ngô Minh.

Nhưng đợi đến khi Huyền Minh chấn vỡ đao quang kia, nhìn thấy có Chân Vũ cảnh xuất thủ, hắn liền trực tiếp thở dài một hơi, lực chú ý cũng không còn trên người Ngô Minh nữa, ai ngờ trong nháy mắt ngay khi hắn còn đang buông lỏng cảnh giác thì chân khí đỏ ngòm cường đại kia đã chệch hướng bay về phía hắn, bị một kịch giết chết ngay khi đang thả lỏng.

Nhưng đúng lúc này đám người cũng nhìn thấy người dám can đảm ra tay ở Thiếu Lâm Tự, đó là một tên võ giả Dung Thần cảnh mặc võ phục màu đen, trong tay hắn cầm một thanh đao gãy bị Huyền Minh chấn vỡ, sắc mặt trắng bệch, nhưng quanh thân lại bao phủ bởi một tầng chân khí màu đỏ ngòm, bởi vì mới bị Huyền Minh chấn cho bị thương tại chỗ, vậy nên ở khóe miệng vẫn còn có máu tươi chảy ra.

Lúc này từ lên núi lại có thêm mười mấy tên võ giả mặc võ phục màu đen như thế nhảy vào giữa đám người, từ Tiên Thiên đến Hóa Thần đều có, bên trên ống tay áo của bọn họ thêu một sợi tơ màu máu càng lộ ra vẻ tà dị dữ tợn, tụ lại một

chỗ lộ ra khí thế vô cùng âm trầm, trên giang hồ, những kẻ ăm mặc như vậy chỉ chỉ có Ám Vệ dưới trướng Tô Tín mà thôi.

Sắc mặt đám người Huyền Minh âm trầm đi tới, tên võ giả Ám Vệ Dung Thần cảnh chắp tay về phía Huyền Minh một cái, trên mặt mang một ý cười không rõ nói: "Tại hạ là phó tổng quản Ám Vệ Tề Long, gặp qua trụ trì Thiếu Lâm Tự, Huyền Minh đại sư."

Mặc dù hắn đang chào, nhưng mọi người lại không nghe ra từ trong lời của hắn có chút cung kính nào.

Lúc này Tề Long lại đưa mắt nhìn sang thì thể của Quan Hành Không kia, khóe miệng lộ ra một nụ cười tàn nhẫn nói: "Ám Vệ chỉ là lũ sói con sao? Ngươi đúng là đã nói đúng rồi đó, trước đó những kẻ ra tay truy giết các ngươi, hoàn toàn chỉ là một lũ sói con có tay nghề cẩu thả, hiện tại sói đầu đàn chính thức đi ra, ngươi có hài lòng không? Sói này chính là muốn ăn thịt người đó!"

"Làm càn!"

Lúc này một tên võ giả Dung Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự đứng ra phẫn nộ quát: "Dám hành hung ở trước Thiếu Lâm Tự chúng ta, ai cho ngươi can đảm đó?"

Khóe miệng Tề Long lộ ra một ý cười như có như không nói: "Nếu như ta nhớ không lầm, trước đây không lâu, đừng nói là sơn môn của Thiếu Lâm Tự, cho dù là bên trong Thiếu Lâm Tự của các ngươi cũng có người hành hung, trong những người kia còn có ta, vậy ngươi nói xem là ai cho ta can đảm?"

Đánh người không đánh vào mặt, thời điểm mắng chửi người không nên vạch ra khuyết điểm.

Lời của Tề Long đã hoàn toàn chọc giận tất cả võ giả Thiếu Lâm Tự.

Nếu nói trước đó Huyền Minh còn cố kỵ đủ loại nguyên nhân, nghĩ xem có nên thu nhận Ngô Minh này vào trong Thiếu Lâm Tự hay không thì lần này hắn cũng không cần phải xoắn xuýt nữa, Thiếu Lâm Tự bọn họ nhất định phải bảo vệ được Ngô Minh này!

Lúc này Tề Long cười nói với Huyền Minh: “Huyền Minh trụ trì, Ngô Minh này có can đảm dám ám sát Hoàng Bỉnh Thành đại nhân, hiện tại hắn là trọng phạm bị truy nã của Tây Bắc Đạo chúng ta, vậy nên xin Huyền Minh trụ trì tạo thuận lợi, giao hắn cho chúng ta.”

Lúc này Tô Tử Thần trực tiếp quỳ trên mặt đất, nói với Huyền Minh: “Huyền Minh đại sư, từ khi Ngô gia ta bị những tên hung đồ Ám Vệ này tiêu diệt, trong lòng ta cũng đã mang tử chí, đào vong một đường cũng chỉ vì không muốn chết một cách vô dụng như vậy, còn có không muốn cô phụ tình cảm mà đám người Quan đại hiệp đã che chở cho ta.

Chương 2502 - Hi vọng ngươi không nên hối hận

Hi vọng ngươi không nên hối hận

Những người này đều đã cùng nhau chết hết rồi, ta cũng đã trốn đủ, nếu như Thiếu Lâm Tự chịu thu nhận ta, tại hạ nguyện ý quy y xuất gia, bầu bạn với Thanh Đăng Cổ Phật.

Nếu Thiếu Lâm Tự không chứa chấp ta, vậy tại hạ cho dù có trực tiếp tự vẫn cũng không muốn rơi vào trong tay đám sài lang hung đồ như Ám Vệ này!”

Nói xong, Ngô Minh làm ra một biểu cảm buồn bã nói: “Ta trốn không thoát, cũng không muốn tiếp tục chạy trốn như thế nữa.”

Thấy Tô Tử Thần diễn xuất như thế, trong lòng Tề Long lập tức than lên một tiếng, sao lúc trước hắn lại không phát hiện ra tên tiểu tử này có thiên phú diễn kịch như thế chứ?

Lúc đầu Tề Long đi theo Tô Tín, mặc dù thực lực hơi có vẻ bình thường, nhưng làm việc đắc lực, vậy nên địa vị của hắn ở trong Ám Vệ cũng không thấp, những chuyện này người khác không biết, nhưng chắc chắn là hắn phải biết.

Hơn nữa Tề Long không chỉ biết rõ hoạch này mà hắn còn từng hợp tác một chỗ với Tô Tử Thần, chẳng qua khi đó Tô Tử Thần mới chỉ là một tài năng trẻ mà thôi, không ngờ sau khi thất bại một lần ở liên minh Đạo môn, hắn lại thành thục

hơn rất nhiều, năng lực mà Tô Tử Thần biểu hiện ra dọc theo con đường chạy trốn này khiến cho ngay cả Tề Long cũng không nhịn được mà than nhẹ trong lòng, mắt nhìn người của Tô đại nhân đúng là rất chuẩn.

Sau khi trải qua chuyện này, tâm cản của Tô Tử Thần và thân phận giả Ngô Minh của hắn vô cùng giống nhau, tuy nhiên một người đã từng chịu nhục nhã muốn chứng minh thực lực của mình, còn một người là gặp biến cố lớn muốn đi trả thù.

Hiện tại Tô Tử Thần nói ra những lời ấy ngay trước mặt mọi người, cho dù Thiếu Lâm Tự có muốn hay không cũng phải thu nhận Tô Tử Thần vào trong Thiếu Lâm Tự, bọn họ nhất định phải bảo trụ được đối phương.

Quả nhiên, Tô Tử Thần vừa dứt lời, Huyền Minh đã nhẹ nhàng nhíu mày, nhưng hắn lập tức nói: "Ngươi yên tâm, hiện tại Thiếu Lâm Tự ta đang chiêu mộ đệ tử số lượng lớn, những người khác đều có thể gia nhập Thiếu Lâm Tự, vì sao ta lại không thể nhận ngươi chứ? Đứng ở phía sau ta đi, từ nay về sau, ngươi chính là đệ tử của Thiếu Lâm Tự ta."

Tô Tử Thần nghe vậy trong mắt lập tức lộ ra vẻ vui mừng, nhanh chóng dập đầu một cái với Huyền Minh rồi nói: "Đa tạ phương trượng!"

Những người khác cứ nghĩ bởi vì cuối cùng cũng được cứu nên Ngô Minh mới lộ ra vẻ vui sướng, nhưng bọn họ không biết thật ra là do Tô Tử Thần vui mừng vì rốt cuộc kế hoạch cũng đã chuyển sang bước thứ hai.

Lúc này Huyền Minh mới ngẩng nhìn Tề Long nói: "Hiện ở chỗ này đã không có đào phạm mà Tây Bắc Đạo các ngươi muốn tìm nữa, nếu có thì cũng chỉ là đệ tử của Thiếu Lâm Tự ta mà thôi, chẳng lẽ ngươi còn muốn bắt người của Thiếu Lâm Tự ta hay sao?"

Nụ cười trên mặt Tề Long biến mất, hắn cũng lạnh lùng nói: "Huyền Minh trụ trì, ngài là người chấp chưởng của một chùa, cũng là tiền bối trên giang hồ, ngay trước mặt nhiều người như vậy, ngài lại không muốn nói đạo lý hay sao?

Tại hạ thấp cổ bé họng, lời nói ra cũng không có ý nghĩ gì, chẳng qua nếu như chờ đại nhân nhà ta đến Thiếu Lâm Tự tự mình nói chuyện với Thiếu Lâm Tự thì vấn đề này coi như cũng không dễ giải quyết như vậy."

Mọi người ở đây lập tức trợn mắt há hốc mồm, thủ hạ của Tô Tín đúng là tùy tiện, cũng dám uy hiếp Thiếu Lâm Tự ngay trước mặt Huyền Minh.

Chẳng qua đám người nhớ tới những chuyện trước đó đã xảy ra ở Thiếu Lâm Tự thì cũng bình thường trở lại, dù sao lúc đó Tô Tín đã trực tiếp đánh vào Thiếu Lâm Tự, thời điểm đó Thiếu Lâm Tự bị thủ hạ Ám Vệ của Tô Tín giết ít hay nhiều người? Nếu đổi lại là bọn bọn, đoán chừng cảm giác kính sợ của bọn họ đối với Thiếu Lâm Tự cũng không còn thừa bao nhiêu.

Lúc này sắc mắt Huyền Minh đã hoàn toàn âm trầm, giọng hắn lạnh lùng nói: "Ngươi chỉ là một tên chó săn dưới trướng Tô Tín mà cũng dám uy hiếp Thiếu Lâm Tự ta, đúng là không biết sống chết!

Hôm nay ta sẽ lấy ngươi mạng chó của ngươi, những người còn lại đi nói với Tô Tín, muốn đến đòi người của Thiếu Lâm Tự ta thì hắn phải tự mình tới, phái những tiểu nhân vật như thế này tới chỉ càng thêm mất mặt mà thôi!"

Dứt lời, Huyền Minh cũng điểm ra một chỉ một đạo chỉ kình vô hình vô ảnh, nhưng ai cũng có thể cảm nhận được, một cỗ bạo động cường đại đột nhiên đánh xuống giữa thiên địa, trong đó Tề Long ở giữa nháy mắt liền cảm nhận được một cỗ uy áp tử vong giáng lâm, sát cơ vô hình sát kia đánh xuống từ chính diện, nhưng cũng đã phong tỏa tất cả đường ra chung quanh hắn, không cho hắn mảy may có cơ hội thoát ra!

Vô Tướng Kiếp Chỉ!

Huyền Minh cũng không phải dựa vào Vô Tướng Kiếp Chỉ mà vang danh trong giang hồ, nhưng hắn thân là Chân Vũ, đối phó với một Dung Thần cảnh như Tề Long thì dùng bất kỳ võ kỹ nào cũng đều tạo ra cục diện miểu sát.

Chẳng qua đúng vào lúc này, một đạo kiếm quang đen kịt lại đột nhiên giáng lâm.

Màu đen của kiếm quang này đã không phải là màu đen thuộc về nhân gian nữa, phảng phất là một kiếm đâm ra từ Địa Ngục, tử khí màu đen nồng đậm bao vây lấy hết thảy, thôn phệ hết ánh sáng chung quanh, một kiếm vô cùng kinh khủng này chém xuống, thậm chí khiến cho da đầu mọi người ở đây đều có chút tê dại.

Chương 2503 - Hi vọng ngươi không nên hối hận(2)

Hi vọng ngươi không nên hối hận(2)

Kiếm quang tan rã, Vô Tướng Kiếp Chỉ của Huyền Minh cũng bị một kiếm này ngăn trở tại chỗ, người toàn thân áo đen, mặt không đổi sắc xuất hiện trước mặt mọi người chính là Lý Phôi.

Vị này chính là ưng khuyển số một dưới trướng Tô Tín, đại tổng quản Ám Vệ Lý Phôi, có thể nói thanh danh của hắn trên giang hồ cũng không hề nhỏ, mặc dù trước đó hắn vẫn luôn ẩn tàng sau lưng Tô Tín, nhưng mấy lần Tô Tín ra tay đồ tông diệt môn, hắn đều theo sát Tô Tín, thậm chí dựa vào số lượng người mà hắn giết cũng không ít hơn so với Tô Tín bao nhiêu!

Quan trọng nhất chính là có rất ít người trên giang hồ đã từng giao thủ với Lý Phôi, bởi vì những ai đã giao thủ với hắn đều đã trở thành người chết.

Vậy nên đám người này không hiểu rõ về thực lực của Lý Phôi, dù sao bọn họ cũng chỉ biết là Lý Phôi rất mạnh, rất mạnh, nhưng rốt cuộc là mạnh đến mức nào thì bọn họ lại không rõ.

Chẳng qua bây giờ bọn họ đã thấy, một kiếm này của Lý Phôi lại có thể ngang sức ngang tài với Huyền Minh, vậy đã có thể coi là rất kinh khủng.

Mặc dù một kích này Huyền Minh cũng chỉ tiện tay, còn Lý Phôi có thể đã ra tay toàn lực, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là Dương Thần, mà Huyền Minh thì là Chân Vũ, chênh lệch to lớn như thế, vậy mà Lý Phôi còn có thể ngăn cản một đòn của

Chân Vũ, chuyện này khiến cho tất cả mọi người không khỏi nghĩ đến lịch sử ngày xưa của Tô Tín trên giang hồ, Tô Tín cũng là số ít nhân vật mới đạt đến Dương Thần mà đã có thể đi tranh phong được với Chân Vũ.

Nhìn Huyền Minh, Lý Phôi thản nhiên nói: "Mọi người đều thấy người này là do các ngươi thỉnh cầu chúng ta giao cho, chỉ hi vọng sau này Thiếu Lâm Tự sẽ không hối hận về quyết định ngày hôm nay của các ngươi."

Nói xong, Lý Phôi liền dẫn Tề Long và những võ giả Ám Vệ rời đi, đám người đang chen chúc trên sơn đạo cũng đều nhao nhao tránh ra, ánh mắt đều mang theo vẻ sợ hãi nhìn đoàn người của Lý Phôi.

Có người của Thiếu Lâm Tự tức không nhịn nổi, nói với Huyền Minh: "Trụ trì, chẳng lẽ ngươi cứ để hắn đi như vậy sao?"

Huyền Minh lắc đầu nói: "Không thì còn phải làm như thế nào? Giữ bọn họ ở đây còn có ý nghĩa gì sao?"

Kỳ thật không phải Huyền Minh không muốn giữ Tề Long ở lại, mặc dù nói là không có ý nghĩa gì, nhưng miệng của đối phương quá thối, nếu không giết hắn, những người khác có lẽ sẽ cho là Thiếu Lâm Tự bọn họ dễ bắt nạt.

Nhưng vấn đề là một kiếm kia của Lý Phôi đã khiến cho Huyền Minh cảm thấy hơi kinh hãi.

Vừa nãy đúng là hắn cũng chỉ tiện tay đánh ra một kích, không vận dụng toàn lực, nhưng hắn có thể khẳng định, tên Lý Phôi kia cũng không vận dụng toàn lực giống như vậy, đối phương cũng là tiện tay đánh ra một kích mà thôi.

Lấy Chân Vũ đánh với Dương Thần, bình thường mà nói hẳn là Huyền Minh có thể tuỳ tiện chém giết đối phương, nhưng vấn đề là nếu như trong thời gian ngắn hắn không thể đánh thắng Lý Phôi, vậy thì người bị mất mặt chính là Huyền Minh.

Đương nhiên nếu Bì Già Đa La ra tay, cho dù Lý Phôi có mạnh hơn nữa thì hắn cũng không thể nào ngăn nổi.

Nhưng vấn đề là hiện tại Bì Già Đa La không hề biểu thị cái gì.

Biểu hiện của Bì Già Đa La vẫn luôn rất quy củ, chuyện này chuyện của Thiếu Lâm Tự, không phải là do bọn họ muốn thu nhận Ngô Minh này, vậy nên bọn họ sẽ không nhúng tay.

Trừ phi Huyền Minh phải tự mở miệng, hoặc là Tô Tín đánh tới cửa, vậy thì Phạm Thiên Vực của hắn mới phải dựa theo hiệp ước mà nhúng tay.

Nhưng vấn đề là hiện tại Huyền Minh cũng không có khả năng xin Bì Già Đa La giúp đỡ, hắn đường đường là Chân Vũ mà không đối phó nổi Dương Thần, nếu đi cầu trợ người khác, vậy Huyền Minh hắn còn cần mặt mũi nữa hay không?

Chờ đến khi Lý Phôi và những võ giả Ám Vệ này đều rời đi, Huyền Minh mới kéo Ngô Minh bên cạnh lên nói: “Từ nay về sau ngươi chính là đệ tử của Thiếu Lâm Tự ta, yên tâm, chỉ cần ngươi vào Thiếu Lâm Tự, Tô Tín sẽ không thể động được tới ngươi, trước hết ngươi cứ tu dưỡng một thời gian đi, sau đó ta sẽ tự mình chủ trì nghi thức quy y cho ngươi.”

Tô Tử Thần nhẹ gật đầu, trên mặt lộ ra một tia bi thống, tựa như bi thống vì Quan Hành Không mới chết.

Trên thực tế hiện tại Tô Tử Thần lại vô cùng khẩn trương, dù sao bên cạnh hắn lại là cường giả Chân Vũ cảnh, có tâm cơ đùa giỡn này ở trước mặt đối phương, còn muốn không khiến cho đối phương nhìn ra sơ hở, vậy nên Tô Tử Thần chỉ có thể dùng bộ dáng bi thống để che dấu.

May mà cho dù Huyền Minh hay là những người khác có mặt ở đây đều không có ai hoài nghi, bởi vì đây là một màn kịch đã được chuẩn bị cách đây hơn một tháng, từ đầu tới đuôi, bọn họ đều nhập vai vô cùng chân thực.

Mà việc này qua đi, ngày thứ hai chuyên xảy ra ở Thiếu Lâm Tự đã chấn động giang hồ.

Nếu như nói trước đó nhiều người trên giang hồ cũng chỉ xem chuyện của Ngô Minh là một chuyện cười, thì hiện tại bọn họ đã coi đây là một chuyện lớn, sự kiến chấn động giang hồ,

thậm chí đủ để khiến cho Tô Tín và Thiếu Lâm Tự đối đầu một lần nữa.

Chương 2504 - Hi vọng ngươi không nên hối hận(3)

Hi vọng ngươi không nên hối hận(3)

Vốn dĩ đây chỉ là một chuyện nhỏ, cho dù là Ngô gia bị diệt môn hay là Ngô Minh ra tay ám sát Hoàng Bỉnh Thành, mặc dù gây tiếng vang lớn, nhưng ở trong mắt những người khác thì cũng chỉ là việc nhỏ, chẳng qua bây giờ còn liên lụy đến Tô Tín và Thiếu Lâm Tự thì đây đã trở thành một chuyện lớn kinh thiên động địa.

Tính cách Tô Tín như thế nào tất cả mọi người đều biết, kết quả hiện tại Thiếu Lâm Tự lại dám thu nhận người mà Tô Tín muốn, dựa vào tính cách của Tô Tín hắn tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy, giống như câu nói cuối cùng mà Lý Phôi nói, chỉ hi vọng Thiếu Lâm Tự sẽ không hối hận vì quyết định ngày hôm nay.

Đồng thời bên này, Thiếu Lâm Tự vừa vặn mới liên thủ với Phạm Thiên Vực, đây cũng coi như là có một chỗ dựa lớn, những võ giả trên giang hồ, thậm chí ngay cả người của tiên vực người cũng rất là tò mò, nếu Bì Già Đa La thật sự giao thủ với Tô Tín, vậy thì cuối cùng ai là người mạnh hơn.

Lúc này ở trong Thiếu Lâm Tự, Huyền Minh đã chuẩn bị chính thức thu nhận Tô Tử Thần làm đệ tử của Thiếu Lâm Tự.

Bên trong Đại Hùng bảo điện, ngay trước mặt đông đảo tăng nhân của Thiếu lâm tự, Huyền Minh vì Tô Tử Thần quy y sau đó trầm giọng nói: “Nhập Phật môn của ta, thì phải tuân thủ luật của Thiếu Lâm, từ đó về sau, pháp danh của ngươi gọi là Nguyên Hải, ta biết trong lòng ngươi có hận, nhưng không thể để cừu hận che đậy tâm chí, ta gọi ngươi là Nguyên Hải là bởi vì muốn ngươi có lòng dạ như biển, có nhiều thứ liền cho dù không buông bỏ được nhưng cũng đừng quá cố chấp.”

Tô Tử Thần nhẹ gật đầu, ở trong Thiếu Lâm Tự mấy ngày, hắn coi như cũng đã hoàn toàn trấn định lại, thậm chí ở sâu trong

nội tâm, hắn cũng đã coi mình là Ngô Minh, là Ngô Minh có huyết hải thâm cừu với Tây Bắc Đạo!

Sau khi Quy y, Huyền Minh nói với một tên võ giả Dung Thần cảnh của La Hán Đường: "Huyền Thâm, trước tiên ngươi sẽ chỉ dạy cho Không Hải, chờ sau khi võ công của hắn nhập môn thì cho hắn một bên tu luyện võ đạo, một bên lắng nghe Phật pháp."

"Vâng, trụ trì."

Một lão hòa thượng trung niên có thân hình cao lớn khôi ngô đi ra, dẫn Tô Tử Thần xuống dưới, trước hết phụ trách dạy bảo võ công cho hắn.

Cứ như vậy ba ngày trội qua, vẻ mặt Huyền Thâm lại vô cùng kích động chạy đến tìm Huyền Minh nói: "Trụ trì! Lần này xem như chúng ta nhặt được bảo vật rồi, Ngô Minh này, không! Phải là Nguyên Hải, thiên tư ngộ tính của nó mạnh kinh người, có thể nói là đệ tử mạnh nhất của Thiếu Lâm Tự ta!"

Huyền Minh nhíu mày một cái nói: "Chờ một chút, trước hết ngươi cứ từ từ mà nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Sau khi tâm tình của Huyền Thâm bình phục thì hắn mới nói: "Bởi vì Nguyên Hải đã có một chút cơ sở võ đạo, đồng thời phương trượng còn lo lắng hắn vì cừu hận mà sinh tâm ma, vậy nên lúc truyền dạy cho Nguyên Hải công pháp, ta đã chọn cho hắn công pháp bình tâm nhất, chú trọng đến căn cơ là A Nan Đà Kim Cương Kinh, lấy lực lượng kim cương để trấn áp tâm cảnh, không ngờ chỉ trong ba ngày mà Không Hải đã đả thông thất khiếu, chỉ thiếu chút nữa là có thể bước vào Khí Hải cảnh."

Huyền Minh cũng là hơi kinh ngạc một chút, chẳng qua hắn cũng không kinh ngạc quá nhiều, Huyền Minh suy nghĩ một chút nói: "Chuyện này cũng là rất bình thường, lúc trước hắn liền đã có thiên phú về võ đạo, hơn nữa Ngô gia chẳng qua cũng chỉ là một tiểu thế gia nhị lưu ở Tương Nam Đạo, hắn ở trong gia tộc biết một chút công pháp bình thường thì cũng có thể lý giải.

Công pháp Thiếu Lâm Tự ta mặc dù chú trọng nhất là căn cơ, nhưng dù sao cũng không cường đại hơn quá nhiều so với những công pháp của mấy tiểu thế gia kia.

Hiện tại Ngô Minh này đã phải trải qua sự truy sát ngàn dặm, mặc dù không có thời gian tu luyện, nhưng đối với võ đạo của bản thân hắn đã tích lũy được khá nhiều, hiện tại lại tu luyện loại bí pháp cấp bậc như A Nan Đà Kim Cương Kinh của Thiếu Lâm Tự ta, đột phá nhanh một chút cũng là rất bình thường."

Huyền Minh đã từng gặp qua rất nhiều Tiên Thiên cảnh tiến bộ thần tốc, Ngô Minh đã có thể đào thoát từ trong tay những tên Ám Vệ hung tàn kia, nếu hắn mà là người bình thường thì đó mới kì quái.

Thế nhưng lúc này Huyền Thâm lại nói: "Trụ trì, thiên phú của Nguyên Hải này không chỉ có ngần ấy, vốn dĩ ta định trong khoảng thời gian này sẽ chỉ dạy dỗ công pháp cho Không Hải, tạm thời không chỉ dạy hắn võ công, nhưng nhìn thấy thiên phú của hắn cường đại như thế, ta liền dạy hắn La Hán Quyền, bảy mươi hai tuyệt kỹ trong Đại Kim Cương Chưởng và Đại Quang Minh Quyền, kết quả, trong thời gian ba ngày, Nguyên Hải đã có thể xuất ra bảy phần thần vận của ba môn võ kỹ này!"

Lời vừa nói ra, Huyền Minh lập tức giật mình, hắn vội vàng hỏi: "Ngươi nói thật sao?"

Cũng không thể trách Huyền Minh lúc này lại kinh ngạc đến vậy, bởi vì Huyền Thâm lại nói Nguyên Hải chỉ dùng thời gian ba ngày đã có thể nắm giữ một môn võ kỹ thần vận.

Thần vận là gì chứ? Đó là cốt lõi của một môn võ kỹ, là bản chất đích thực của võ đạo.

Chương 2505 - Đệ tử thiên tài

Đệ tử thiên tài

Bình thường võ giả tu luyện một môn võ kỹ, đầu tiên là phải thuần thục môn võ kỹ này, có thể thi triển nó ra một cách bình thường.

Tiến thêm một bước nữa thì là thi triển võ kỹ ra một cách lưu loát.

Sau khi tiến thêm bước nữa là có thể hiểu được thần cơ của nó, thi triển võ kỹ của bản thân đến cực hạn, lúc này mới có thể xem là chân chính nắm giữ môn võ kỹ này.

Ở trong Thiếu Lâm Tự, người có thể làm nắm giữ một chiêu thức võ kỹ đến mức thần vận trên cơ bản cũng chỉ có loại võ giả uy tín chìm đắm trong một môn võ kỹ hơn mười năm như Huyền Thâm, kết quả vậy mà Nguyên Hải chỉ dùng thời gian ba ngày đã có thể nắm giữ bảy phần thần vận, lần này Huyền Minh mới thật sự kinh ngạc.

Huyền Thâm cười khổ nói: "Trụ trì, tốt xấu gì ta cũng đã dạy bảo hơn ngàn tên võ tăng giáo đầu, loại chuyện này chẳng lẽ ta còn không nhìn ra được sao? Độ phù hợp của Nguyên Hải đối với võ công Thiếu Lâm Tự của chúng ta vô cùng cao, những võ kỹ này đơn thuần giống như sinh ra là để cho hắn vậy, tiến bộ cực nhanh."

Trên mặt Huyền Minh lộ ra vẻ vui mừng, nếu thật sự là như vậy thì lần này Thiếu Lâm Tự bọn họ xem như đã nhặt được bảo vật rồi.

Trước nay ở trên giang hồ đều là võ giả tự mình chọn lựa võ kỹ, không ngờ lại còn có chuyện võ kỹ chọn lựa võ giả, có ít người có thể tùy ý tu luyện là đã có thể sử dụng, nhưng có ít người ngay cả nhập môn cũng đều tốn sức.

Hiện tại Nguyên Hải đã cho thấy thiên phú như vậy, vậy đối phương quả nhiên là đệ tử thiên tài mà ông trời đã ban cho Thiếu Lâm Tự bọn họ.

Huyền Minh lẩm bẩm nói: "Lần này Tô Tín đúng là đã làm được một chuyện tốt, nếu không có hắn, Thiếu Lâm Tự ta cũng không có khả năng thu được một người đệ tử như Nguyên Hải."

Nguyên Hải này trước đó chính là con trai trưởng của Ngô gia, mặc dù Ngô gia kia ở Tương Nam Đạo chỉ là một thế gia nhị lưu, đặt trên giang hồ cũng không hề nổi bật chút nào, nhưng ở

Tương Nam Đạo thì đó cũng được xem là một thế lực không kém.

Hắn thân là con trai trưởng của Ngô gia, tương lai hắn định sẵn là nhất định phải trở thành gia chủ, xem như Thiếu Lâm Tự bên này trắng trợn thu nhận đệ tử thì Ngô gia cũng không thể nào đưa con trai trưởng nhà mình đến Thiếu Lâm Tự làm hòa thượng được.

Vậy nên có thể nói hiện tại Ngô Minh có thể vào Thiếu Lâm Tự, đồng thời lại còn là đệ tử mà Thiếu Lâm Tự thu nhận, quả nhiên là do số trời đã định, đương nhiên trong đó Tô Tín cũng đã bỏ ra không ít.

Huyền Minh xoay người lại trầm giọng nói với Huyền Thâm: "Nguyên Hải có thiên phú là chuyện tốt, chẳng qua phải nhớ là không được nóng vội, công pháp của Thiếu Lâm Tự ta đặt nặng về căn cơ, cố gắng hết sức làm cho đối phương có căn cơ vững chắc sau đó mới tu luyện từng bước, mặc dù bây giờ Thiếu Lâm Tự ta đang đứng trong thung lũng, nhưng càng như thế thì chúng ta càng không thể sốt ruột."

Huyền Thâm nhẹ gật đầu, điểm ấy trong lòng hắn vẫn rõ ràng, dù sao hắn ở La Hán đường nhiều năm như vậy, vẫn luôn tại đảm nhiệm chức vụ giáo đầu võ tăng, mặc dù thanh danh của hắn trong số những võ giả đời chữ Huyền ở Thiếu Lâm Tự không mấy nổi bật, thậm chí những đệ tử mà hắn dạy bảo ngày xưa có người nay đã đạt đến Dung Thần cảnh, ở phương diện dạy bảo đệ tử này, Huyền Thâm đúng là một người có kinh nghiệm nhiều nhất ở trong Thiếu Lâm Tự, vậy nên ban đầu Huyền Chân mới có thể cho Huyền Thâm dạy bảo Nguyên Hải.

Mà lúc này ở Tây Bắc Đạo, Tô Tín cũng đã nhận được tin tức truyền đến từ Thiếu Lâm Tự, đồng thời trên giang hồ có rất nhiều người cũng đều đang quan sát, muốn nhìn xem rốt cuộc Tô Tín có thể tiến về phía Thiếu Lâm Tự để đòi người hay không.

Trên thực tế Tô Tín cũng không hề khiến cho bọn họ thất vọng, ngay sau khi nhận được tin tức, khóe miệng Tô Tín lộ ra

một ý cười thâm sâu nói: “Chư vị, hiện tại chúng ta cũng nên diễn nốt một vở kịch cuối cùng thôi.”

Trong những sắp xếp của Tô Tín, đây cũng là vở kịch cuối cùng, sau khi diễn xong vở kịch này, những chuyện còn lại đều phải dựa vào bản thân của Tô Tử Thần, nếu như hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ, đoạn tuyệt căn cơ của Thiếu Lâm Tự, vậy thì Tô Tín có thể nắm chắc trong khoảng thời gian ngắn diệt sạch hoàn toàn Thiếu Lâm Tự.

Kết quả là trong vòng một ngày Tây Bắc Đạo liền truyền đến tin tức, Tô Tín dẫn theo nhiều cường giả ở Tây Bắc Đạo, chuẩn bị muốn tới Thiếu Lâm Tự để đòi người!

Tin tức này lập tức khiến cho toàn bộ giang hồ sôi trào, đối với bọn họ mà nói, đây cũng là một màn kịch hiếm hoi, tính cách Tô Tín quả nhiên giống như trong dự đoán của bọn họ, hắn sẽ không bao giờ có thể dễ dàng lùi bước.

Cho dù lúc trước người của liên minh Đạo môn và người của Hoàng Thiên Vực ra mặt cũng đều không chiếm được lợi ích gì từ trong tay Tô Tín, Thiếu Lâm Tự còn suýt chút nữa bị Tô Tín diệt môn, hiện tại bởi vì bọn họ đang liên minh với Phạm Thiên Vực nên cũng muốn cứng đối cứng với Tô Tín, ai cũng có thể đoán được chuyện này chắc chắn vẫn còn chưa xong.

Chương 2506 - Đệ tử thiên tài(2)

Đệ tử thiên tài(2)

Lúc này bên trong Thiếu Lâm Tự, Huyền Minh cũng nghe được tin tức trên giang hồ truyền đến, hắn không khỏi lắc đầu, kỳ thật từ lúc trước hắn thu nhận Ngô Minh thì đã biết chắc sẽ có một ngày như vậy.

Chỉ là lúc đó đối với Huyền Minh mà nói thì việc thu nhận Ngô Minh chỉ là bởi vì danh vọng của Thiếu Lâm Tự bọn họ, Huyền Minh nhất định phải làm như thế.

Nhưng trong khoảng thời gian này, quả thật Ngô Minh đã tiến bộ thần tốc, hiện tại hắn đã đột phá Linh Khiếu, tấn thăng Khí Hải, mà trong số bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự, gần như mỗi một môn đều có thể lĩnh ngộ nó đến mức thần vận

trong một thời gian ngắn, có thể nói hắn ở trong số nhiều đệ tử trẻ tuổi của Thiếu Lâm Tự, không khác gì với vị có thể một chiêu bước vào Hóa Thần cảnh, Nguyên Không.

Hơn nữa, mặc dù bây giờ Ngô Minh còn chưa bằng được Nguyên Không, nhưng trên thực tế trong mắt đám người Huyền Minh, giá trị của Ngô Minh lại không hề kém hơn Nguyên Không.

Nguyên Không trên phương diện Phật pháp đúng là có tài nghệ kinh người, nhưng cách làm người của hắn lại có chút chất phác, ngay cả trong quan hệ với một số đệ tử của Thiếu Lâm Tự cũng không tính là quá tốt, dạng người này thích hợp ẩn tu ở bên trong Thiếu Lâm Tự, một lòng nghiên cứu Phật pháp và võ đạo, nhưng lại không thích hợp đi ra bên ngoài.

Mà Nguyên Hải thì lại có tâm chí cứng cỏi, thủ đoạn xuất sắc, điểm ấy có thể thấy được trên con đường mà hắn chạy trốn tới đây.

Sau khi gia nhập Thiếu Lâm Tự, biểu hiện của Nguyên Hải không chỉ ở phương diện Phật pháp và tu vi võ đạo, mà trên phương diện đối xử với mọi người đều vượt xa Nguyên Không cả một đoạn dài.

Hắn vừa mới gia nhập Thiếu Lâm Tự chưa được bao lâu, mà đã có thể hòa nhập được với các đệ tử cùng thế hệ với mình, hơn nữa lại là người khiêm tốn có lễ nghĩa, thanh danh của hắn trong số các đệ tử cùng thế hệ cũng không tệ, nhân tài như vậy thích hợp để chấp chưởng Thiếu Lâm Tự trong tương lại.

Vậy nên trong cảm nhận của Huyền Minh, Ngô Minh đã có thể coi là đệ tử chủ chốt của Thiếu Lâm Tự trong tương lai, đương nhiên cũng có khả năng là có thể tiến xa hơn nữa.

Nếu Huyền Minh chịu giao cho Tô Tín một đệ tử xuất sắc như thế, vậy thì chắc chắn là hắn bị điên rồi, vậy nên hiện tại hắn nhất định phải bảo đảm cho Ngô Minh này.

Đương nhiên chỉ dựa vào lực lượng của Thiếu Lâm Tự thì không thể ngăn được Tô Tín, Huyền Minh sau khi nhận được tin tức liền lập tức đi vào phòng tiếp khách của Thiếu Lâm Tự để tìm Bì Già Đa La.

Bì Già Đa La là khách quý của Thiếu Lâm Tự, Huyền Minh cũng đã sắp xếp cho bọn họ một gian thiện phòng tốt nhất , chờ đến khi Huyền Minh vừa bước vào từ việv trước, đại môn liền tự động mở ra, Bì Già Đa La cười nói: "Huyền Minh trụ trì, ta biết ngươi nhất định sẽ tới, chuyện của Tô Tín ta cũng đã nghe nói, ngươi yên tâm, hiện tại Phạm Thiên Vực ta chính là minh hữu với Thiếu Lâm Tự các ngươi, nếu Tô Tín kia dám động thủ cướp người, Phạm Thiên Vực ta tuyệt đối sẽ không bỏ mặc."

Trên mặt Huyền Minh lộ ra một tia cảm kích, kỳ thật đây là lần đầu tiên Huyền Minh phải mở miệng cầu xin người khác, không ngờ Bì Già Đa La lại nói hết những lời mà hắn muốn nói ra.

Diễn kịch thì phải diễn nguyên bộ, mặc dù bây giờ Tô Tín cũng không định hoàn toàn khai chiến với Thiếu Lâm Tự, nhưng hắn vẫn dẫn theo tất cả nhóm cường giả là Lữ Phá Thiên, còn có tinh anh Ám Vệ dưới trướng của hắn, bày ra tư thế và khí thế hung hăng tiến tới.

Vốn dĩ Huyết Thần Giáo là do Lãnh Vô Ma chưởng quản, thế nhưng hiện tại Lãnh Vô Ma đã bị Đại Thiên Ma Tôn nuốt, trong lúc nhất thời Tô Tín không tìm thấy ai có thể đến để tiếp quản Huyết Thần Giáo cả.

Hiện tại võ giả Dương Thần cảnh là thủ hạ của Tô Tín cũng không ít, nhưng có thể chân chính một mình gánh vác một phương thì lại không được mấy người.

Giống như là hắn mời chào tới những võ giả Dương Thần cảnh kia vào Huyết Thần Giáo để bình thường đi giao thủ thì còn có thể, nhưng muốn bọn họ thống lĩnh cả một thế lực thì lại không ai có khả năng.

Nói đến thì đây cũng là chỗ mà thủ hạ của Tô Tín cảm thấy tương đối lúng túng, cường giả đứng đầu thì hắn không thiếu, nhưng chỉ có một mình Tô Tín là có thể vực dậy cả một Tây Bắc đạo.

Những đệ tử trẻ tuổi có thiên phú cũng không ít, những năm gần đây cho dù là Ám Vệ hay là Huyết Thần Giáo thì cũng

đều có không ít thủ đoạn để chiêu mộ được những cường giả trẻ tuổi, chẳng hạn như Tô Tử Thần hay Cung Văn Vũ cũng thế, ngoài ra còn có một vài người nữa, số lượng cũng không ít.

Sức chiến đấu của tầng lớp trên hay tầng lớp dưới cũng đều có, hiện tại Tô Tín chỉ thiếu sức chiến đấu của Dương Thần cảnh trung thành ở hai bên trái phải mà thôi.

Dù sao thời gian trước lúc thế lực và thực lực của Tô Tín còn chưa khổng lồ như vậy, lại thêm thanh danh của hắn trên giang hồ đúng là cũng chẳng ra sao cả, vậy nên ngoại trừ Lý Phôi chính là võ giả Dương Thần cảnh do chính tay hắn bồi dưỡng lên, những người còn lại ai cũng đều kém hơn một chút.

Chương 2507 - Nhân vật quan trọng

Nhân vật quan trọng

Chẳng qua đây cũng không phải là chuyện gì lớn, đợi thêm vài chục năm, khi nhóm thủ hạ trẻ tuổi này của hắn chính thức trưởng thành, vậy thì thực lực của thủ hạ Tô Tín cũng sẽ được bù đắp hoàn toàn.

Lúc này ở trước sơn môn của Thiếu Lâm Tự, Tô Tín đã mang theo một đám võ giả tụ tập ở đây, đám tăng nhân Thiếu Lâm Tự bảo vệ sơn môn đều dùng ánh mắt tràn đầy cừu hận và e ngại để nhìn Tô Tín.

Võ giả Thiếu Lâm Tự có thể kiêu ngạo ở trước mặt bất cứ thế lực nào, duy chỉ có ở trước mặt Tô Tín là bọn hắn phải sợ.

Lần đầu tiên Tô Tín xông vào Thiếu Lâm Tự là vì muốn đòi Hinh Nhi về, hắn liền trực tiếp khiến cho Thiếu Lâm Tự mất mặt, thậm chí còn khiến cho Thiếu Lâm Tự đóng nũi trong hẳn một năm.

Lần thứ hai Tô Tín đến Thiếu Lâm Tự liền trực tiếp công phá sơn môn của Thiếu Lâm Tự bọn họ, giết hại vô số người, đã thế còn thả hết những tên ma đạo hung đồ ở trong Hắc Ngục và Trấn Ma Tháp, để bọn họ gây tổn thất nặng nề cho Thiếu Lâm Tự.

Hiện tại là lần thứ ba Tô Tín dẫn người đánh lên Thiếu Lâm Tự, chuyện này khiến trong lòng những vị cao tăng của Thiếu Lâm Tự đều cảm thấy sợ hãi, lần này Tô Tín có thể trực tiếp diệt sạch Thiếu Lâm Tự của bọn họ hay không?

Mặc dù có thể nói hiện tại Thiếu Lâm Tự đã tiến hành liên minh với Phạm Thiên Vực, đã có thực lực để chống lại Tô Tín, nhưng loại sợ hãi phát ra từ bên trong nội tâm thì không thể nào hoàn toàn triệt tiêu được.

Nhìn về sơn môn Thiếu Lâm Tự đằng trước, Tô Tín thản nhiên nói: "Nói thế nào thì lần này ta cũng coi như đã trở lại chốn cũ, chư vị ở Thiếu Lâm Tự không có một chút ý định hoan nghênh nào sao?"

Đại môn Thiếu Lâm Tự mở ra, Bì Già Đa La và Huyền Minh dẫn theo một đám đệ tử Thiếu Lâm Tự nối đuôi nhau đi ra, mặc dù khí thế ngưng trọng, nhưng cũng không hề kém cạnh so với Tô Tín bên này.

Nhìn thấy Bì Già Đa La, ánh mắt Tô Tín nhíu lại, thản nhiên nói: "Vị này chính là vực chủ Phạm Thiên Vực 'Thánh Sư' Bì Già Đa La sao? Ta tưởng rằng ai cho Thiếu Lâm Tự các ngươi có lực lượng dám che chở người ta muốn cơ, thì ra là tìm được một ngọn núi lớn như thế này để dựa.

Lúc trước Thiếu Lâm Tự các ngươi liều mạng ngươi chết ta sống với Mật tông, trách cứ Phật pháp của Mật tông tà ma dị đoan, nhưng theo ta được biết, ở trong công pháp của Phạm Thiên Vực cũng có một phần công pháp của Mật tông ở trong đó, kết quả là Thiếu Lâm Tự các ngươi lại đồng ý đi liên minh với người ta, xin hỏi Huyền Minh đại sư, ngươi có còn muốn giữ mặt mũi nữa hay không?"

Huyền Minh bị lời nói của Tô Tín chọc cho tức giận đến mức cả mặt đỏ bừng, nhưng hết lần này tới lần khác, lúc này hắn lại không biết nên nói cái gì, bởi vì những lời mà Tô Tín nói đúng là sự thật.

Nếu lúc đó Thiếu Lâm Tự bọn họ không bị bức đến tuyệt cảnh, vậy thì bọn họ tuyệt đối sẽ không đi liên thủ với Phạm Thiên Vực.

Chẳng qua đúng lúc này Bì Già Đa La lại là chủ động đứng ra nói: "Tô đại nhân cũng không cần dùng ngôn ngữ để ly gián Phạm Thiên Vực ta với Thiếu Lâm Tự, hai phái chúng ta đều là Phật tông chính thống, cái gọi phân chia thiền mật cũng chẳng qua là do lý giải khác biệt về việc tu luyện Phật pháp mà thôi, lúc đầu Phật pháp cũng phải biến đổi, không có thứ gì là tồn tại vĩnh hằng cả."

Ánh mắt Tô Tín lạnh lùng nhìn Bì Già Đa La một chút, hắn vẫn luôn không nhìn thấu thực lực của người này, chẳng qua dựa vào tư liệu mà Ám Vệ truyền đến thì từ đầu đến cuối, Tô Tín lại có cảm giác người này tuyệt đối không phải là một nhân vật đơn giản.

Tô Tín ho khan một tiếng nói: "Được rồi, hôm nay ta cũng không phải đến cãi nhau với Thiếu Lâm Tự các ngươi, Ngô Minh kia đã đả thương thủ hạ của ta, nhanh giao hắn ra thì ta sẽ lập tức dẫn người rút khỏi."

Huyền Minh lạnh lùng nói: "Tô Tín, thủ hạ của ngươi làm nhiều chuyện bất nghĩa, diệt sạch cả nhà người ta, bây giờ lại còn dám tới để diệt cỏ tận gốc, chẳng lẽ ngươi không sợ báo ứng sẽ tới sao?"

Tô Tín nhàn nhạt cười nói: "Cái gọi là nhân quả báo ứng như này có vẻ như hợp với Phật tông của ngươi hơn thì phải? Cho dù Tô Tín ta có làm đủ trò xấu thì cũng làm gì có ai dám bắt ta chịu báo ứng? Là những người được gọi là La Hán kim cương của Phật tông các ngươi sao?

Lần trước ở trong Thiếu Lâm Tự, thủ hạ của ta đã giết không ít mấy tên lừa trọc, nếu mà có báo ứng, vậy thì báo ứng này ở đâu? Tại sao Thiếu Lâm Tự các ngươi lại rơi vào tình cảnh như vậy, trong lòng các ngươi chẳng lẽ còn chưa hiểu ra hay sao?"

Câu chuyện thay đổi, thần sắc của Tô Tín nhanh chóng âm trầm xuống, chỉ vào Huyền Minh nói: "Hôm nay ta không phải tới để nói nhảm với ngươi, một câu thôi, giao Ngô Minh ra, nếu không, ta không ngại lại đến huyết tẩy Thiếu Lâm Tự một lần nữa!"

“Ngươi dám!”

Huyền Minh quát lên: “Người, Thiếu Lâm Tự ta sẽ không giao, hiện tại đã không còn Ngô Minh gì đó nữa, nếu có cũng chỉ có đệ tử La Hán đường của Thiếu Lâm là Nguyên Hải mà thôi!”

Chương 2508 - Nhân vật quan trọng(2)

Nhân vật quan trọng(2)

Nhưng đúng vào lúc này, Bì Già Đa La cũng đứng ra trầm giọng nói: “Tô đại nhân, mặc dù Phạm Thiên Vực ta không thù không oán với ngươi, nhưng chúng ta cũng là Phật tông chính thống.

Ngươi muốn huyết tẩy Thiếu Lâm Tự, điểm ấy Phạm Thiên Vực ta không thể không quản, bằng không người đời còn tưởng rằng người của Phật tông không còn có một ai!”

Dứt lời, sau lưng Bì Già Đa La xuất hiện một phật ấn hình chữ Vạn vô cùng chói mắt, vô cùng sáng lòa, cũng vô cùng mỹ lệ.

Trong chớp mắt vạn đạo thánh quang bao phủ khắp toàn bộ Thiếu Thất Sơn, khiến cho nơi đây tựa như một ngọn núi linh ở trong truyền thuyết của phật gia.

Lúc này trong lòng những người giang hồ đi theo Tô Tín tới Thiếu Thất Sơn để quan sát động tĩnh cũng đều vô cùng sợ hãi thán phục,vị vực chủ của Phạm Thiên Vực này cũng chưa từng ra tay lần nào, không ngờ lần này đám người bọn họ lại có thể nhìn thấy hắn ra tay, lúc này uy thế của Bì Già Đa La cũng mảy may không hề kém hơn những Thần Kiều cảnh như Triệu Cửu Lăng.

Khí thế quanh người Tô Tín cũng ngút trời, chẳng qua hắn lại phát ra một cỗ sát cơ âm lãnh.

Cỗ sát cơ kia vô hình vô chất nhưng lại quấy phá thiên địa, khiến cho phong vân ở giữa không trung phải biến sắc, bầu trời u ám.

Phật quang xen lẫn với mây đen, trong nháy mắt liền biến thành tràng cảnh kinh khủng dị thường, giống như hai người

kia chỉ cần tiện tay một kích là sẽ hoàn toàn hủy đi toàn bộ Thiếu Lâm Tự.

Giọng nói Tô Tín lạnh lùng: “Muốn ra mặt vì Thiếu Lâm Tự, vậy thì tốt, ngược lại thật ra ta cũng muốn nhìn xem một người được gọi là Thánh sư như ngươi rốt cuộc sẽ có thực lực như thế nào!”

Lần này Tô Tín vốn chỉ đến để diễn kịch, đương nhiên mà kịch này cũng phải diễn thật một chút, tận lực một chút, huống hồ hắn cũng muốn giao thủ với Bì Già Đa La này một trận, để dò xét nền tảng của hắn.

Vậy nên Tô Tín cũng không nói nhảm nhiều với hắn, trực tiếp chuẩn bị ra tay.

Tô Tín một bước đạp vào không trung, Duy Ngã Đạo Kiếm cũng được rút ra khỏi vỏ, một kiếm xuất ra, Tiên Ma Kiếm thông thiên triệt địa, vô cùng mỹ lệ.

Luận về kiếm đạo, có lẽ Tô Tín không bằng Mạnh Kinh Tiên, chẳng qua nếu luận về kiếm kỹ thì Tô Tín lại vượt xa phần lớn cường giả kiếm đạo từ xưa đến nay, thậm chí trên phương diện kiếm kỹ, ngay cả Mạnh Kinh Tiên cũng không thể so sánh được với Tô Tín.

Nhìn thấy một kiếm này của Tô Tín, ánh mắt Bì Già Đa La lộ ra một tia sáng tinh tường, trong mắt của hắn cũng cũng ẩn chứa đầy sắc xanh lục và xanh lam, hòa lẫn với một chữ Vạn có phật quang sáng chói ở đằng sau hắn, lộ ra vẻ vô cùng mỹ lệ.

Dưới hai kiếm này của Tô Tín, trong nháy mắt, những Phạn văn kỳ dị trên cánh tay của hắn cũng tách ra một cỗ ánh sáng chói mắt, tôn cả người Bì Già Đa La lên trông tựa như thần phật giá lâm.

Bì Già Đa La nhẹ nhàng mở miệng, một âm tiết kỳ dị được phát ra, trong nháy mắt hắn hai mắt hắn luân chuyển, ánh sáng màu lam và màu xanh lục làm cho thời gian ngưng trệ lại, trong mắt những người khác, tốc độ hai chiêu kiếm này của Tô Tín vô cùng chậm rãi, giống như dừng lại giữa không trung.

Bì Già Đa La duỗi hai tay ra, trực tiếp giữ hai kiếm này ở giữa không trung, hai cánh tay hắn phát động lực lượng, Phạn văn kim sắc càng ngày càng chói mắt, theo một âm tiết kì dị mà hắn phát ra, trong nháy mắt, Tiên Ma Kiếm này của Tô Tín lại bị Bì Già Đa La mạnh mẽ bóp nát!

Ánh mắt Huyền Minh đứng nhìn cũng lộ ra vẻ kinh hãi, tu vi và thân thể thật là mạnh mẽ!

Trước kia ở trong Thần Kiều cảnh, người tu luyện thân thể mạnh nhất hẳn là sư huynh Huyền Khổ của hắn, thân thể Huyền Khổ mạnh mẽ ở phương diện phòng ngự, còn Tô Tín thì lại mạnh ở phương diện công kích.

Nhưng trước mắt, việc tu luyện cơ thể của Bì Già Đa La lại cực kỳ cường đại, lực phòng ngự của hắn có thể so với Huyền Khổ, mà lực công kích của hắn lại có thể bóp nát Tiên Ma Kiếm của Tô Tín, có thể thấy tu vi của hắn ở phương diện cơ thể mạnh đến mức nào.

Những Phạn văn trên người hắn không phải là mấy thứ như trận pháp, cái kia căn bản chính là một môn công pháp luyện thể được tu luyện đến cực hạn, sau đó khắc sâu công pháp vào trên da thịt và khuôn mặt, dung nhập vào trong mạch máu, có thể nói là đã đạt đến cảnh giới này thì việc tu hành cơ thể cũng đã cực hạn.

Lực lượng kinh khủng của Bì Già Đa La đương nhiên là Tô Tín có thể cảm thấy, lúc này hắn cũng có chút kinh hãi, ở tiên vực, Bì Già Đa La này rất ít khi ra tay, thậm chí nói hắn gần như không xuất thủ, nhưng ai ngờ được thực lực mà hắn ẩn tàng lại mạnh như thế, so với Triệu Cửu Lăng và Khương Viên Trinh thì cũng không hề kém.

Một cường giả như vậy cũng không đáng sợ, nhưng một cường giả như vậy lại ẩn nhận ở tiên vực hơn mười năm, đây mới là thứ thật sự đáng sợ.

Hiện tại tiên vực đã không còn, hình như Bì Già Đa La cũng có ý định khác, vậy nên trận chiến này, Tô Tín chỉ thăm dò, nhưng Bì Già Đa La cũng không có ý định tiếp tục ẩn giấu thực lực.

Chương 2509 - Phật Đà hàng thế Bát Bộ Thiên Long

Phật Đà hàng thế Bát Bộ Thiên Long

Sau khi Tiên Ma Kiếm của Tô Tín vỡ vụn, Bì Già Đa La trực tiếp bước ra một bước, xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Tô Tín, hắn vung cà sa trên người lên, trong nháy mắt thiên hôn địa ám tựa như có thể che lấp càn khôn bao phủ về phía Tô Tín.

Trong chớp nhoáng này, Tô Tín cảm giác trời đất xung quanh mình đã bị chia cắt, thậm chí ngay cả thời gian và không gian cũng hoàn toàn đã bị khóa cấm lại!

Trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự còn có một môn là Cà Sa Phục Ma Công, hiện tại thứ mà Bì Già Đa La thi triển ra cũng không phải là Cà Sa Phục Ma Công của Thiếu Lâm Tự, có lẽ hai bên có cùng nguồn gốc, nhưng lại đi hai con đường khác nhau.

Thời điểm cà sa kia rơi xuống, thế giới đều đã bị chia cắt, một chữ Vạn to lớn được phong ấn giấu trong áo cà sao kia, trấn áp về phía Tô Tín.

Nhưng vào lúc này, thân hình Tô Tín khẽ động, trực tiếp hóa thành xích diễm vô biên mà tiêu tán.

Liệt Diễm Vô Tướng thi triển ra, phật ấn chữ Vạn kia ầm ầm hạ xuống, kết quả lại là chỉ thấy hỏa diễm vô tận bay tán loạn, căn bản cũng không đánh trúng Tô Tín ở trong đó.

Nhưng vào đúng lúc này, vô tận liệt diễm ở trong áo cà sa kia bay lên, cỗ uy lực cường đại kia đơn thuần giống như muốn đốt xuyên cái áo cà sa này, làm cho Bì Già Đa La lập tức lùi sang bên cạnh.

Xích Hỏa Thần Công của Tô Tín hiện tại đã tu luyện đến cảnh giới đệ nhị trọng, từ lam diễm biến thành xích diễm.

Đúng vậy, mặc dù chỉ có thời gian mấy tháng, nhưng dựa vào lý giải của Tô Tín đối với võ đạo, cho dù có là công pháp cấp bậc siêu ngũ tinh thì tốc độ tăng cấp ở trong tay Tô Tín cũng

có thể nói là thần tốc, đương nhiên càng đến hậu kỳ thì tốc độ của Tô Tín cũng sẽ càng chậm.

Xích Hỏa Thần Công bá đạo đốt cháy hư không, ngay thời điểm thân hình Tô Tín hiển hiện, vô số ngọn lửa cháy hóa thành kiếm khí vô hình bay múa, nửa bầu trời đều bị nhuộm thành màu đỏ, kiếm khí liệt diễm xẹt qua trời cao, cà sa của Bì Già Đa La xoay một cái, nội uẩn càn khôn trực tiếp thu những kiếm khí liệt diễm khí kia vào trong đó.

Chẳng qua lúc sau sắc mặt Bì Già Đa La khẽ biến, bên trong cà sa của hắn truyền đến từng tiếng vang, khói nhẹ lượn lờ, cuối cùng lại ầm một tiếng, trực tiếp nổ lớn thành một đoàn liệt diễm!

Mọi người ở đây nhìn Bì Già Đa La bị đoàn liệt diễm bao vây cũng đều sững sờ, tình huống này là như thế nào? Vực chủ Phạm Thiên Vực này chỉ được cái vẻ bề ngoài như vậy, lúc mới bắt đầu thì vô cùng hung mãnh, kết quả lúc này mới đánh chưa được bao lâu đã bị xử lý rồi sao?

Chẳng qua sau một lát khi liệt diễm tan hết, đám người lại phát hiện Bì Già Đa La hoàn hảo không chút tổn hại đứng ở chỗ đó, nhưng áo cà sa lại trên người hắn lại xuất hiện vài cái lỗ đen, đã bị phá hỏng đến mức không còn nhìn ra hình dáng ban đầu.

Bì Già Đa La hơi nhíu mày một cái nói: “Công pháp của Tô đại nhân vừa tốt lại vừa bá đạo, dưới một chiêu này, Tu Di Cà Sa mà ta tốn mấy năm công sức cũng đã bị hủy diệt.”

Dứt lời, Bì Già Đa La trực tiếp ném Tư Di Cà Sa trên người mình đi, lộ ra thân trên Xích Tinh của hắn, vô số Phạn văn lạc ấn lít nha lít nhít trên người Bì Già Đa La nhưng lại không có vẻ tà dị mà chỉ lộ ra sự thần thánh.

Tô Tín thản nhiên nói: “Hủy đi một kiện cà sa còn chưa đủ à? Ngươi còn muốn ra mặt vì Thiếu Lâm Tự?”

Bì Già Đa La lắc đầu nói: “Ta đây không phải ra mặt cho Thiếu Lâm Tự, mà là đang ra mặt cho Phật tông.”

Dứt lời, một hư ảnh Phật Quang trán bóng kim sắc hiển hiện sau lưng Bì Già Đa La, đó là một tôn phật, là phật của Phật Đà!

Pháp Tướng Phật Đà hàng thế của Bì Già Đa La hiển hiện, một chưởng đánh xuống, phong thiên tuyệt địa!

Pháp Tướng Đế Lâm Cửu Tiên cũng hiển hiện sau lưng Tô Tín, một quyền trực tiếp lấy cứng đối cứng, trong nháy mắt quấy phá mây gió đất trời, một quyền và một chưởng chí cường va chạm nhau, lập tức bạo phát ra một cỗ bạo động khủng bố, thậm chí cỗ chân khí cuồng bạo kia còn khiến cho những võ giả trong vòng hơn mười dặm chung quanh đều cảm nhận được một cỗ áp bách nồng đậm.

Tràng cảnh cường giả cấp bậc Thần Kiều cảnh giao thủ quả nhiên kinh khủng không khác gì với thiên tai.

Sau khi quyền chưởng va chạm nhau, hoàn toàn là cục diện cân tài ngang sức, lúc này Bì Già Đa La rơi xuống từng bước một từ trên không, mỗi bước chân bước ra đều có Kim Liên dâng lên từ dưới chân hắn, hai tay Bì Già Đa La kết ấn, trong nháy mắt thiên địa biến sắc, Phật Quốc Tịnh Thổ vô tận mở ra hướng về phía Tô Tín, hoặc là có thể nói là cắn nuốt về phía Tô Tín.

Bỉ Ngạn Tiếp Dẫn, Bộ Bộ Sinh Liên!

Chờ đến khi Tô Tín bước vào trong Kim Liên kia, hắn cũng đã đi vào trong bờ vực của thế giới bên kia!

Bì Già Đa La song tu thiền mật, trước đó công pháp luyện thể và võ kỹ Cà Sa Phục Ma Công mà hắn dùng kia đều cùng mang phong vị của Thiền tông, nhưng bí pháp 'Bỉ Ngạn Tiếp Dẫn, Bộ Bộ Sinh Liên' hiện tại hắn đang sử dụng lại mang theo mấy phần phong cách của Mật tông thần dị, cũng có mấy phần vận vị của Thiền tông, đây mới thực sự võ kỹ cường đại của việc song tu thiền mật, đồng thời cũng càng thêm khó chơi.

Chương 2510 - Phật Đà hàng thế Bát Bộ Thiên Long(2)

Phật Đà hàng thế Bát Bộ Thiên Long(2)

Chỉ là đối với võ đạo của Tô Tín mà nói, hiện tại hắn đã đạt đến trình độ vạn pháp hội tụ thành một, cũng có thể nói ai đến

Thần Kiều cảnh cũng đều có loại cảm giác này.

Nếu như ở dưới Chân Vũ thì lúc giao thủ mọi người còn nhằm vào nhược điểm của đối phương để tiến hành một loại thế công đặc biệt nào đó, nhưng chờ đến khi ngươi tới Chân Vũ, những thứ này đã không còn cần thiết, đâm vào nhược điểm của đối phương còn không bằng phát huy thực lực của mình đến tình trạng mạnh nhất.

Vậy nên đối mặt với Bì Già Đa La, quanh thân Tô Tín cũng phóng ra kim mang chói mắt, cùng lúc đó còn có xích diễm kinh khủng thiêu đốt lên, một quyền đánh xuống, trong mắt Tô Tín lúc này đã không còn chút sinh cơ nào, nhưng cũng không có tử vong, tất cả mọi thứ còn lại chỉ là hư vô, chỉ là tịch diệt, im ắng không màu, không phải đen cũng không phải trắng, mà là màu xám khiến ngươi cảm thấy tuyệt vọng!

Một quyền này của Tô Tín đánh ra cũng là màu xám… chung cực!

Kết thúc tất cả cực hạn, quyền ý của một quyền này khiến cho người ta sợ hãi, đây quả thực không giống như là võ đạo mà con người có đủ khả năng diễn hóa ra!

Một quyền này của Tô Tín có xuất xứ từ kỳ cuối cùng của Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ, Hạo Kiếp Chi Quyền. Vốn dĩ là sát chiêu mà Lý Trầm Chu phải liều mạng mới dùng được.

Nhưng bây giờ bị Tô Tín xuất ra, một quyền này không chỉ bị Tô Tín hoàn toàn khống chế, mà trong nháy mắt nó còn được hắn diễn hóa ra uy năng khủng bố hơn, một quyền chung cực, cuối cùng thứ mà nó kết thúc không chỉ là tính mạng địch nhân và tính mạng của mình, mà còn là hết thảy mọi thứ trên thế gian!

Vô sinh vô tử mới là thứ khủng bố nhất.

Một quyền đánh xuống, Kim Liên dưới chân Bì Già Đa La kiền nổ tung, bờ bên kia thế giới mà hắn hắn tiếp dẫn ra cũng ầm vang đổ sụp, hóa thành chung cực hư vô.

Sắc mặt Tô Tín hơi có chút tái nhợt, nhưng màu xám trắng trong mắt của hắn lại từ từ giảm đi, Lữ Phá Thiên thấy một

màn này cũng không khỏi lắc đầu, hắn cũng là một người cực kì kiêu ngạo, nhưng lúc này hắn cũng không thể không thừa nhận, tài nghệ của Tô Tín trên phương diện võ đạo còn mạnh hơn hắn một cấp độ.

Hắn đã thấy uy năng của một quyền vừa nãy, chỉ có hai chữ kinh khủng mới có thể hình dung được nó.

Thậm chí Lữ Phá Thiên cũng không biết rốt cuộc Tô Tín đã trải qua qua bao nhiêu lần liều mạng tranh đấu mới có thể sáng tạo ra quyền ý khủng bố như thế.

Đương nhiên Lữ Phá Thiên cũng có loại công pháp vừa cực đoan vừa liều mạng này, thậm chí nó còn thảm khốc hơn thế này rất nhiều, nhưng một vấn đề khó khăn nhất của loại võ kỹ cấp bậc này là ngươi căn bản không có cách nào để khống chế nó.

Một khi dùng ra, ngươi không thể khống chế hoàn toàn loại lực lượng cường đại kia, lực lượng mất khống chế đương nhiên sẽ khiến ngươi phản hệ, vậy nên cho dù là Thần Kiều cũng sẽ không tùy tiện đi sử dụng loại bí pháp này, nhưng nhìn Tô Tín hiện tại, rõ ràng là hắn đã hoàn toàn nắm trong tay cỗ lực lượng này.

Dưới một quyền chung cực kia của Tô Tín, thân hình của Bì Già Đa La cũng từng bước lùi về phía sau, nhưng cứ lùi một bước, dưới chân của hắn sẽ có một đóa Kim Liên bị nổ tung, giúp hắn triệt tiêu một bộ phận lực lượng của chiêu vừa nãy.

Phải lùi lại chín bước thì lúc này Bì Già Đa La mới chặn được uy lực một quyền này của, hắn nhìn Tô Tín khóe miệng lộ ra một ý cười khó hiểu rồi nói: “Thật là một quyền bá đạo!”

Tô Tín thản nhiên nói: “Thứ bá đạo hơn vẫn còn ở phía sau!”

Dứt lời, tay của Tô Tín phất lên, trong nháy mắt nửa bầu trời liền bị hỏa diễm vô tận nhuộm đỏ ngay tại chỗ, nơi hai người nơi giao thủ đã hóa thành một mảnh hỏa vực, lộ ra vô cùng mỹ lệ.

Nhưng ở bên trong hỏa vực vô tận lại ngưng tụ sát cơ kinh khủng, trong nháy mắt, vô số kiếm khí chứa hỏa diễm thiêu

đốt gào thét rơi xuống, lít nha lít nhít, đếm mãi không hết, trực tiếp bao phủ Bì Già Đa La ở bên trong!

Hơn nữa chỉ cần nhìn kỹ là ngươi sẽ có thể phát hiện, bên trong kiếm khí xích diễm này không chỉ mang theo độc lực lượng của Xích Hỏa Thần Công, mà nó còn có từng tia từng tia huyết sát chi khí ở trong đó, tản ra một cỗ hàn ý kinh người.

Xích diễm nóng bỏng hòa cùng với huyết sát chi khí băng lãnh, đây cũng không phải là hỏa vực, mà chính là địa ngục liệt diễm kinh khủng!

Chẳng qua lúc này vầng sáng xanh lục và xanh thẳm ở trong mắt Bì Già Đa La đại thịnh, hắn không lùi mà tiến tới, ánh sáng của phật quanh thân hắn lóng lánh, thân hình không ngừng vặn vẹo, tựa như một đầu cự mãng to lớn, ngay khi ngọn lửa kiếm khí kia đi ngang qua, tà dị nhất chính là, thân hình của hắn tựa như có thể xuyên qua hư không, những kiếm khí hỏa diễm kia rõ ràng đã rơi xuống trên người hắn, nhưng lại nhanh chóng trượt xuống, rơi vào một bên.

Gần như là chỉ trong nháy mắt, thân hình Bì Già Đa La đã đi tới trước người Tô Tín, trong chớp nhoáng này, thân trên Bì Già Đa La đột nhiên ưỡn ra, khí thế lập tức biến đổi, tựa như từ rắn hóa rồng, khí thế cao ngạo, phát ra một tiếng long ngâm điếc tai nhức óc!

Chương 2511 - Phật Đà hàng thế Bát Bộ Thiên Long(3)

Phật Đà hàng thế Bát Bộ Thiên Long(3)

Theo một ấn của hắn hạ xuống, trong chốc lát hư không đóng băng, thiên địa biến sắc!

“Đại Uy Thiên Long, Chí Tôn Bàn Nhược!”

Sắc mặt Huyền Minh lập tức biến đổi, cho tới thời khắc này hắn mới biết được công pháp mà Bì Già Đa La tu luyện là gì, cái kia chính là Bát Bộ Thiên Long Bàn Nhược Kinh mà Thiếu Lâm Tự bọn họ đã thất truyền.

Môn công pháp này chính công pháp đích truyền của Phật Đà, chỉ là một phần công pháp trong đó mang theo thiền lý của Mật tông, vậy nên ngày xưa khi Thiếu Lâm Tự và Mật tông bị chia tách thì nó cũng đã bị phân liệt.

Trong đó có một phần dung nhập vào bên trong Bàn Nhược Kinh của Thiếu Lâm Tự, mà Đại Uy Thiên Long Tự của Mật tông cũng được truyền thừa một phần nhỏ công pháp.

Mà lúc này, cái mà Bì Già Đa La tu luyện mới là bản đầy đủ nhất của Bát Bộ Thiên Long Bàn Nhược Kinh.

Công pháp tựa như một cái đầu rắn trước đó chính là Ma Hầu La Già ở trong Bát Bộ Thiên Long , vì đại mãng xà thần, cuối cùng thân thể về sau liền lập tức từ rắn hóa rồng, thi triển ra uy năng có thể nói là cực hạn của Đại Uy Thiên Long Ấn, loại chuyển đổi này nhìn không ra chút cảm giác không lưu loát nào, rõ ràng là đã thi triển tám loại biến hóa bên trong Bát Bộ Thiên Long Bàn Nhược Kinh đến cực hạn.

Mà lúc này thần sắc của Tô Tín vẫn không thay đổi, đối mặt với Đại Uy Thiên Long Ấn chí cương chí cường, Tô Tín lại chỉ vươn một ngón tay ra, ngón tay trắng như ngọc, nhưng theo đó ngón tay lại tản ra thần mang vàng óng.

Một chỉ nhìn như mảnh khảnh đụng nhau với Đại Uy Thiên Long Ấn chí cương chí cường, lập tức phát ra một cỗ bạo động khủng bố, một chỉ hạ xuống, nội uẩn càn khôn, vạn pháp tịch diệt!

Đoạt Thần Chỉ!

Sau khi đụng nhau, Đoạt Thần Chỉ kia đã mạnh mẽ xuyên thấu qua ấn pháp đánh vào ngực của Bì Già Đa La, trong nháy mắt thần mang vàng óng nổ tung, ngực Bì Già Đa La tựa như có vảy rồng vỡ vụn ra.

Mà mặc dù Tô Tín đã đánh nát Đại Uy Thiên Long Ấn kia, nhưng uy năng cường đại này trong nháy mắt lại bị ầm ầm nổ tung, cho dù là Tô Tín cũng chấn động bên trong.

Dưới một kích này, dáng vẻ của hai bên tựa như vẫn đang ngang bằng nhau như cũ.

Thực lực của Bì Già Đa La vượt xa tưởng tượng của mọi người ở đây, đặc biệt là sắc mặt của người Huyền Thiên Vực và người của Hoàng Thiên Vực đều có chút không dễ nhìn.

Trước đó bên trong tiên vực, bọn hắn đều cho là Bì Già Đa La không chủ động xuất thủ là sợ thua, dù sao luận đến thời gian đột phá Thần Kiều cảnh, Bì Già Đa La là người muộn nhất.

Cho tới bây giờ bọn hắn mới biết được, nguyên lai Bì Già Đa La này vẫn luôn ngấm ngầm chịu đựng, thực lực của hắn tuyệt đối không kém hơn Triệu Cửu Lăng và Khương Viên Trinh.

Tô Tín đều từng giao thủ với hai người bọn họ, hiện tại dùng Tô Tín so sánh, thực lực Bì Già Đa La chân thật hiển nhiên là rõ ràng.

Mà giữa không trung lúc này, sau khi hai thế lực ngang nhau đụng nhau, Bì Già Đa La liền triền đấu với Tô Tín.

Lần này Bì Già Đa La trực tiếp diễn hóa Dạ Xoa Tướng, kim cương Dạ Xoa vừa ra, khí thế quanh thân Bì Già Đa La đều trở nên hung lệ vô cùng, luận đến biến hóa kim cương Dạ Xoa tướng có lẽ không bằng biến hóa Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ của Tô Tín, nhưng cận chiến sát pháp lại đơn giản trực tiếp, cuồng bạo vô cùng, thậm chí không giống như võ công Phật môn.

Nói thật, Tô Tín đây đúng là lần đầu tiên nhìn thấy có người có thể trên tu vi thân thể chiến đấu kịch liệt với hắn đến loại trình độ này.

Đương nhiên Huyền Khổ cũng có thể, chỉ có điều Bất Diệt Kim Thân của Huyền Khổ chỉ là phòng ngự, thứ hắn dùng phần lớn thời gian để đối địch vẫn là công pháp võ kỹ của Thiếu Lâm Tự.

Bát Bộ Thiên Long, hiện tại Bì Già Đa La cũng chỉ dùng ra ba loại biến hóa, đương nhiên Tô Tín cho tới hiện tại cũng không sử dụng toàn lực của mình, Tô Tín chỉ là vì diễn kịch và thăm dò, Bì Già Đa La đều chỉ là vì ra mặt giúp Thiếu Lâm Tự, mà không phải liều chết chém giết.

Cho nên đừng nhìn song phương đánh kịch liệt vô cùng, nhưng kỳ thật đều không hề sử dụng toàn lực.

Nhưng vào lúc này, lại là một đạo Phật Quang hiện lên, Thích Đạo Huyền xuất hiện giữa không trung, bất đắc dĩ nói: “Tô đại nhân, mặc dù Thiếu Lâm Tự từng có khúc mắc với ngươi, nhưng chẳng lẽ ngươi nhất định phải đuổi tận giết tuyệt Thiếu Lâm Tự mới được sao?”

Nhìn thấy Thích Đạo Huyền tới đây, những người khác trên giang hồ đang xem cuộc chiến lập tức lắc đầu, bởi vì bọn họ biết, có Thích Đạo Huyền nhúng tay, trận chiến này sợ là không đánh được.

Quả nhiên, nhìn thấy Thích Đạo Huyền vừa xuất hiện, Tô Tín bên này cũng lập tức dừng tay.

Hai tên Thần Kiều của Phật tông đang ở đây, nếu Tô Tín lại xông lên liều mạng với người ta, vậy coi như thuần túy là đang tìm cái chết.

Nhìn Thích Đạo Huyền, Tô Tín thản nhiên nói: “Thích Đạo Huyền đại sư, ngươi vừa tới khả năng còn có chút không hiểu rõ, lần này cũng không phải Tô Tín ta đi trêu chọc Thiếu Lâm Tự, mà là Thiếu Lâm Tự đi trêu chọc ta.”

Thích Đạo Huyền nghe vậy ánh mắt không khỏi nhìn về phía Huyền Minh.

Chương 2512 - Vở kịch bế mạc

Vở kịch bế mạc

Trên thực tế cũng đích thật là như thế, Thích Đạo Huyền còn không biết rốt cuộc vì sao Tô Tín lại tìm đến phiền phức của Thiếu Lâm Tự.

Thích Đạo Huyền lưu lại một tín vật ở Thiếu Lâm Tự, một khi Thiếu Lâm Tự gặp phải nguy cơ, thì sẽ có đệ tử của Thiếu Lâm tự vận dụng tín vật kia đến thông tri cho hắn, cho nên sau khi nhận được tin tức, Thích Đạo Huyền cách

Hà Nam Đạo cũng không xa, rất nhanh cũng đã chạy đến, thậm chí ngay cả nguyên nhân cũng không hỏi, bất quá bây giờ nghe tới, vấn đề này còn giống như có nội tình?

Huyền Minh hừ lạnh một tiếng, đem chuyện đã xảy ra đều nói cho Thích Đạo Huyền, Thích Đạo Huyền cũng lắc đầu.

Mặc dù hắn bế quan cả đời ở Liên Hoa Thiền Viện, nhưng cũng không phải không hiểu đạo lý đối nhân xử thế.

Thật ra chuyện này vô luận là đối với Tô Tín mà nói hay là đối với Thiếu Lâm Tự mà nói đều không sai, chỉ có điều song phương chiếm giữ lập trường khác biệt mà thôi.

Cho nên Thích Đạo Huyền cũng chỉ có thể chắp tay trước ngực nói với Tô Tín: "Tô đại nhân, trước mắt người cũng đã bị Thiếu Lâm Tự thu nhập vào trong môn, hơn nữa còn có Thần Kiều của Phạm Thiên vực đang tồn tại, nếu như ngươi không trở lại, việc này liền tạm thời bỏ qua đi, không cần tạo nhiều sát nghiệt."

Mỗi người đều sẽ đứng ở lập trường của mình mà nói chuyện, Thích Đạo Huyền cũng như thế, dù sao hắn cũng là truyền nhân của Phật tông.

Tô Tín nghe vậy hừ lạnh một tiếng nói: "Người Phật tông quả nhiên ngang ngược, có thể đem một việc không giảng đạo lý nói đến mức thần thánh từ bi như thế.

Hôm nay có hai vị Thần Kiều ở đây, xem như Tô Tín ta gặp trắc trở, bất quá động người của Tây Bắc Đạo ta, việc này tuyệt đối không dễ dàng chấm dứt như vậy, trừ phi Ngô Minh kia cả một đời đều không ra khỏi Thiếu Lâm Tự, bằng không mà nói, khoản nợ này Tây Bắc Đạo ta sớm muộn cũng sẽ đòi lại."

Lưu lại câu nói này, Tô Tín liền dẫn người rời đi, làm ra một biểu tình không làm gì được.

Trên thực tế cũng đích thật là như thế, hai tên Thần Kiều ở đây, cho dù Tô Tín mạnh hơn cũng không cách nào đối đầu, ngược lại lúc này nếu hắn hung hăng càn quấy đó mới là cử chỉ không khôn ngoan.

Chỉ có điều cử động lần này cũng là để mọi người thấy, mạch Phật tông quả nhiên là côn trùng trăm chân chết còn giãy giụa, Thiếu Lâm Tự suy yếu, Phạm Thiên vực của tiên vực thì là điệu thấp không gì sánh được, kết quả song phương tập hợp lại

thêm một cái cho dù không muốn quản chuyện, nhưng vẫn như cũ là Thích Đạo Huyền cường giả của Phật tông ở đây, mạch Phật tông trên giang hồ hiện tại cũng vẫn cường thịnh vô cùng, nhìn Tô Tín hiện tại liền biết, ngày trước Tô Tín bá đạo đến trình độ nào? Kết quả hiện tại còn không phải rút lui trước loại thực lực này à?

Chuyện này về sau truyền ra trên giang hồ, cũng là cho Phật tông tăng thêm một chút uy thế.

Một trận chiến qua đi, uy thế của mạch Phật tông vốn đã suy yếu lại có thể tiếp tục tranh phong với Đạo môn rồi, thậm chí còn ẩn ẩn còn mạnh hơn liên minh Đạo Môn một chút, đương nhiên những điều này chỉ thuộc về uy thế của Phật tông, mà không phải thuộc về uy thế của Thiếu Lâm Tự.

Đặc biệt là Vực chủ Bì Già Đa La của Phạm Thiên Vực, một trận chiến với Tô Tín tại Thiếu Thất Sơn, Bát Bộ Thiên Long Bàn Nhược Kinh kiên cường lay động Tô Tín, song phương bất phân thắng bại, loại thực lực này đã đủ đứng trên đỉnh của giang hồ.

Sau khi rời khỏi Thiếu Lâm Tự, Tô Tín liền trực tiếp tiến vào trạng thái bế quan, đồng thời phân bố phần lớn võ giả ám vệ tại Hà Nam Đạo, mà căn bản cũng không có ẩn núp, chính là ý tứ giám thị Thiếu Lâm Tự thoải mái.

Đối với cách làm của Tô Tín, đối với người trên giang hồ mà nói hắn cũng là bởi vì sau khi cam chịu ở Thiếu Lâm Tự liền có chút thẹn quá thành giận, cho nên liền trực tiếp đi bế quan, xấu hổ gặp người, đồng thời còn để võ giả ám vệ đều tập trung ở trong Hà Nam Đạo, chính là muốn lúc Ngô Minh rời khỏi Thiếu Lâm Tự sẽ chém giết.

Đối với cách làm của Tô Tín Huyền Minh ngược lại là ung dung cười một tiếng, không thèm để ý chút nào.

Lúc trước trong quá trình đấu với Tô Tín đều là Tô Tín chiếm tiện nghi, Thiếu Lâm Tự bọn hắn chịu tổn thất nặng nề, chỉ có lần này là Tô Tín ăn quả đắng, mà Thiếu Lâm Tự bọn hắn lại nhặt được một đệ tử thiên tài, đây đối với Thiếu Lâm Tự mà nói đã coi như là đã kiếm lời rồi.

Cho nên đối với hành động báo thù như vậy của Tô Tín, Huyền Minh cũng trực tiếp lựa chọn không nhìn, đồng thời đối với hắn mà nói, dù sao hắn cũng không chuẩn bị để Ngô Minh ra ngoài xông xáo giang hồ vào lúc này.

Thứ mà các đệ tử khác của Thiếu Lâm Tự thiếu đều là sự từng trải trên giang hồ, cho nên đến Tiên Thiên cảnh, sau khi tu luyện đến trình độ nhất định mới có thể được Thiếu Lâm Tự thả ra giang hồ xông xáo một phen.

Nhưng Ngô Minh khác biệt, bản thân hắn chính là trưởng thành trên giang hồ, mà lại bản thân hắn lại từng trải qua thay đổi nhanh chóng, có thể nói những việc từng trải của hắn thậm chí còn nhiều hơn so với võ giả Hóa Thần cảnh cùng Dung Thần cảnh, xông xáo giang hồ đối Ngô Minh hiện tại mà nói cũng đã không có ý nghĩa gì.

Chương 2513 - Vở kịch bế mạc(2)

Vở kịch bế mạc(2)

Thậm chí Huyền Minh đã chuẩn bị kỹ càng, để Ngô Minh sau khi tu luyện tới Dung Thần cảnh rồi thả hắn ra.

Cho nên người của Tô Tín sẵn lòng đợi xơ xác ở nơi đó thì để bọn hắn đợi đi, chỉ cần đám người này đừng gan to bằng trời đến mức dám tiến công Thiếu Lâm Tự là được.

Một trận phong ba tan rã, đối với kết quả này, phần lớn mọi người đều không nghĩ tới.

Có điều là chuyện trên giang hồ đến nhanh đi cũng nhanh, chờ đến khi Tô Tín bên này bế quan hơn một tháng, mà Thiếu Lâm Tự bên kia cũng không có động tĩnh, vấn đề này cũng coi như là tạm thời chấm dứt, trên giang hồ liền triệt để an bình lại.

Cứ như vậy một năm về sau, trên giang hồ cũng không có phát sinh chuyện lớn gì, người tiên vực vừa mới hạ giới, có ví dụ của Huyền Thiên Vực phía trước, nên cũng không dám tiếp tục gây chuyện, đều đang mưu toan phát triển thực lực của mình.

Mà võ lâm tông môn khác cũng đều là như thế, ngay cả những yêu tộc vừa mới xuất thế kia cũng không thấy bóng dáng, thời

gian một năm này toàn bộ giang hồ ngược lại là có vẻ hơi gió êm sóng lặng, chỉ có Cửu Ngục Tà Ma nơi đó dường như truyền đến một chút chấn động, tựa như là Cửu Ngục Tà Ma đang nội đấu.

Bất quá đối với tin tức như vậy đám người lại cũng không có quan tâm, dù sao đây chẳng qua chỉ là Cửu Ngục Tà Ma mà thôi, một bang ma đạo hung đồ, chỉ cần bọn hắn không đến tìm phiền toái với mình, thì bọn hắn đánh càng kịch liệt càng tốt, tốt nhất đánh đồng quy vu tận mới gọi là tốt.

Mà trong Thiếu Lâm Tự một năm sau, một tên tăng nhân trẻ tuổi mặc tăng y màu trắng đang tu luyện bên trong thiện phòng.

Tên tăng nhân trẻ tuổi này chính là Tô Tử Thần, quanh thân hắn lúc này có Phật Quang nhàn nhạt bao bọc, nhưng nếu là nhìn kỹ ngươi sẽ phát hiện, bên trong người Tô Tử Thần lại nhiễm lấy một tia ma khí nồng nặc, lớn mạnh nhanh chóng tiếp xúc với kinh mạch của hắn.

Thời gian một năm đánh vào bên trong Thiếu Lâm Tự, thời gian một năm này Tô Tử Thần có thể nói là như giẫm trên băng mỏng, cuối cùng vẫn để hắn kiên trì được.

Thời gian một năm này hắn tiến bộ thần tốc, thận trọng dùng Vô Danh Ma Công của Đại Thiên Ma Tôn cho để khôi phục tu vi, lại thêm trước đó Tô Tín đã từng dạy bảo cho hắn bảy mươi hai tuyệt kỹ, sau khi nắm được công pháp của Thiếu Lâm Tự trong tay, trên phương diện võ kỹ Tô Tử Thần cũng tiến bộ thần tốc, địa vị liền lên cao rất nhanh, từ cái sân nhỏ trong đám võ giả trẻ tuổi ban đầu chuyển vào trong thiện phòng đơn độc, điều này cũng làm cho hắn có thể càng thêm lớn gan dùng ma công kia mà khôi phục tu vi.

Cứ như vậy tại một tháng trước đó, dùng thời gian khoảng một năm, rốt cục Tô Tử Thần cũng khôi phục được thực lực bản thân tới Hóa Thần cảnh, đồng thời cũng là nắm giữ khoảng hơn phân nửa bảy mươi hai tuyệt kỹ, bày ra thiên tư cực kỳ kinh người.

Mặc dù bây giờ Tô Tử Thần vẫn là do Huyền Thâm đến dạy bảo, nhưng bây giờ Huyền Thâm chỉ là phụ trách dạy bảo hắn một vài thứ phương diện võ đạo cơ sở, chân chính dạy bảo võ kỹ cho hắn lại là Huyền Minh.

Do cường giả Chân Vũ cảnh tự mình dạy bảo, loại đãi ngộ này trong toàn bộ Thiếu Lâm Tự cũng chỉ có Nguyên Không hi vọng của tương lai Thiếu Lâm Tự bọn hắn mới có, cho nên có người cũng có thể khẳng định , chờ đến không lâu sau đó, Nguyên Hải này cũng nhất định có thể được Huyền Minh thu nhận làm đệ tử, trở thành hi vọng tương lai của Thiếu Lâm Tự bọn họ.

Đương nhiên hiện tại Tô Tử Thần cũng mặc kệ cái gì mà hi vọng hay không hi vọng của Thiếu Lâm Tự, hắn ngấm ngầm chịu đừng ở chỗ này ròng rã một năm, mỗi ngày đều bắt buộc phải đi học tập những Phật pháp kia khiến hắn không thích ứng vô cùng, nhưng hết lần này tới lần khác hắn vẫn phải kiên trì đi học, điều này khiến hắn buồn nôn chết đi được.

Hiện tại thực lực của hắn cũng khôi phục tương đối rồi, Tô đại nhân giao nhiệm vụ cho hắn, cũng nên đi làm rồi!

Thân là tử gian Tô Tử Thần lúc lựa chọn chấp hành nhiệm vụ này thì trong lòng cũng đã mang ý chí chết đi, chỉ có điều nhiệm vụ hoàn thành từng bước một, trong lòng Tô Tử Thần cũng hiện ra một ít cơ hội sống mới.

Đủ loại cửa ải trước mặt hắn đều đã vượt qua, hiện tại hắn đã coi như là đệ tử nòng cốt của Thiếu Lâm Tự, là nhân vật dũng mãnh chỉnh tề trong cùng trang lứa, khoảng cách của nhiệm vụ cuối cùng chỉ còn thiếu một bước nữa.

Cho nên Tô Tử Thần ngược lại thật sự là đang tưởng tượng mình hoàn thành nhiệm vụ, lập công lao cho Tô đại nhân, cuối cùng được xác nhận người thừa kế gia chủ đời sau của Tô gia, những người trước kia chế giễu hắn đều sợ hãi một màn.

Đương nhiên Tô Tử Thần lại sẽ không bị loại cảnh tượng này làm choáng váng đầu óc, càng là như thế, dục vọng cầu sinh của hắn càng mãnh liệt hơn, làm việc cũng là trở nên cẩn thận hơn, càng thêm như giẫm trên băng mỏng.

Dù sao trước kia lúc trong lòng hắn mang chí hướng sẽ chết đi đều có thể làm đến bước này, hiện tại hắn đã muốn tiếp tục sống, vậy thì nhất định phải làm tốt hơn mới được.

Chương 2514 - Nội ứng

Nội ứng

Thu hồi công pháp, Tô Tử Thần trực tiếp đứng dậy, chuẩn bị đi vào La Hán đường dạo một vòng, hiện tại là buổi trưa, trong La Hán đường đã chuẩn bị ăn cơm, sau khi ăn cơm trưa xong Huyền Thâm liền sẽ đi vào La Hán đường giảng giải võ đạo cho bọn họ, khi đó Tô Tử Thần cũng phải ở đây.

Ngay trong nháy mắt hắn mở cửa phòng ra, trước mắt hắn lại bỗng nhiên xuất hiện một tên hòa thượng trẻ tuổi mặc tăng bào màu xám.

Trong nháy mắt nhìn thấy hòa thượng trẻ tuổi, trong mắt Tô Tử Thần lập tức lộ ra một vẻ kinh hoảng, trong đó còn lộ ra hiện ra một ít sát khí dữ tợn, dù sao ở loại địa phương này, Tô Tử Thần vẫn luôn chuẩn bị sau khi bị người phát hiện sẽ giết người diệt khẩu.

Bất quá chờ đến lúc Tô Tử Thần nhìn thấy tướng mạo của hòa thượng kia, hắn liền lập tức thu hồi những cảm xúc dị dạng này, chỉ là giả bộ như bị hù dọa, cười cười nói: “Nguyên lai là Nguyên Không sư huynh, sư huynh đứng trước cửa của ta tại sao không gõ cửa vậy? Suýt chút nữa dọa ta kêu to một tiếng.

Sư huynh cũng chuẩn bị đi ăn cơm sao? Vậy thì thật tốt, sư huynh đệ chúng ta cùng đi.”

Tướng mạo của tên tăng nhân trẻ tuổi mặc áo bào xám trước mắt này bình thường, nhìn như có chút chất phác, chỉ có cặp mắt của hắn sáng dọa người, giống như có thể thấy rõ hết thảy.

Tên tăng nhân trẻ tuổi này chính là đệ tử Nguyên Không truyền kì nhất của Thiếu Lâm Tự thế hệ này, từ một tiểu sa di làm việc vặt một chiêu ngộ đạo, trở thành đệ tử kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Thiếu Lâm Tự, thậm chí trình độ Phật pháp còn cao hơn một số võ giả lão bối trong Thiếu Lâm Tự.

Đối với Nguyên Không, Tô Tử Thần lại rất kiêng kỵ.

Thời gian một năm này, cho tới bây giờ không hề có người trong Thiếu Lâm tự phát giác ra điều bất thường của hắn, cũng chỉ có Nguyên Không trước mắt này giống như phát hiện cái gì, cặp mắt kia của hắn giống như có thể nhìn thấu hết thảy, khiến Tô Tử Thần hơi cảm thấy không rét mà run.

Lúc này Nguyên Không lắc đầu, hắn chỉ nhìn Tô Tử Thần, dùng một loại ngữ khí khô khan, không mang theo mảy may tình cảm nào chậm rãi nói: "Lúc nãy ta cảm giác được nơi này có xuất hiện một tia ma khí cực kỳ nhỏ, cho nên ta mới tới xem một chút, Không Hải sư đệ, tại sao sau khi ngươi thấy ta lại bối rối? Vì stao rong mắt lại có sát khí? Chẳng lẽ ngươi muốn giết ta?"

Trong lòng Tô Tử Thần căng thẳng, nhưng hắn vẫn cười to nói: "Nơi này chính là Thiếu Lâm Tự, ma khí ở đâu ra? Người mang ma khí trên người đều bị giam giữ trong Hắc Ngục và Trấn Ma Tháp mà.

Còn có Nguyên Không sư huynh, sợ là ngươi nhìn phật kinh bị hoa mắt a? Ngươi và ta chính là sư huynh đệ, mới vừa rồi ta chỉ là bị ngươi dọa giật nảy mình mà thôi, nào có bối rối? Càng không có khả năng có sát khí.

Được rồi sư huynh, ta đi ăn cơm trước, ngươi tùy ý."

Nói xong, Tô Tử Thần liền bước nhanh rời đi, hắn luôn cảm giác Nguyên Không này có chút quái dị, cặp mắt kia của đối phương giống như có thể nhìn thấu hắn, tia sát ý vừa này Tô Tử Thần chỉ là vô ý thức lộ ra ngoài, thậm chí còn giấu ở đáy lòng của hắn, không nghĩ tới cũng là bị Nguyên Không này nhìn thấu.

Nguyên Không ở phía sau nhìn bóng lưng của Tô Tử Thần, ánh mắt lộ ra một tia không hiểu, hắn lẩm bẩm nói: "Nhìn hoa mắt? Hi vọng là như thế đi."

Lúc này bên trong nhà cơm La Hán đường, Tô Tử Thần đi đến, cười chào hỏi với những đệ tử khác.

"Nguyên Hải sư huynh đến rồi!"

"Sư huynh, nghe nói gần đây ngươi lại tu luyện thành công Đại Ngã Bi Thủ, ngay cả sư phụ cũng nói, Đại Ngã Bi Thủ của

ngươi đã có tám phần thần vận của sư phụ.”

“Nguyên Hải sư huynh, lúc nào ngươi lại nói cho chúng ta một chút chuyện bên ngoài, ám vệ thủ hạ của Tô Tín kia độc ác tàn nhẫn thật sao?”

Tô Tử Thần một mạch bước tới, trên mặt lộ ra nụ cười ấm áp, đáp trả từng người, không hề có biểu tình không kiên nhẫn.

Trong thời gian một năm này Tô Tử Thần giả mạo trong đám đệ tử của Thiếu Lâm Tự này cũng không tệ, hắn chính là võ giả xuất thân ám vệ, trước kia đã từng lấy thân phận kín đáo chấp hành qua không ít nhiệm vụ, thủ đoạn so với những người từ nhỏ liền gia nhập Thiếu Lâm Tự này, trước giờ đều chưa từng lộ ra thực lực mạnh hơn so với tiểu hòa thượng trên giang hồ, hắn chỉ là hơi vận dụng một chút thủ đoạn không rõ ràng, cũng đã thu được sự kính trọng của những võ giả trẻ tuổi Thiếu Lâm Tự này, xây dựng quan hệ thân thiết với bọn họ.

Thậm chí so sánh với Nguyên Không không hợp đạo làm người và hơi chất phác, mức độ được chào đón của Tô Tử Thần còn cao hơn hắn rất nhiều.

Lúc này một đại hòa thượng dáng người to con dẫn theo một đám tiểu sa di bưng từng chậu cơm canh lên, có cơm màn thầu, rau quả trái cây, nhưng càng nhiều hơn là gà vịt thịt cá.

Ngoại giới đều coi là hòa thượng của Thiếu Lâm tự đều ăn chay, kỳ thật không phải, chỉ có một ít võ giả trên Hóa Thần cảnh mới có thể ăn chay, hơn nữa chỉ là một bộ phận mà thôi, võ giả Tiên Thiên và Hậu Thiên còn lại nhất định phải ăn thịt.

Chương 2515 - Nội ứng(2)

Nội ứng(2)

Luyện võ chính là tiêu hao khí lực, đặc biệt trên cơ bản Tiên Thiên và Hậu Thiên đều là quá trình luyện tinh hóa khí, ngay cả cơm cũng ăn không đủ no, ngươi còn luyện võ gì? Chỉ sợ ngay cả đao thương cũng không cầm lên được.

Huống hồ Phật môn cái gọi là giới ăn mặn cũng không phải loại thịt, mà là hành, tỏi, hẹ các loại vật sống, chỉ có điều về sau Thiền Mật ở trong Phật môn tách rời, Thiền tông nổ sinh

không ít khổ hạnh tăng, bắt đầu ngay cả loại thịt cũng từ bỏ, chỉ ăn rau xanh cơm trắng, người tu vi cao thâm, thậm chí trực tiếp bắt đầu Tích Cốc.

Dạng này truyền thừa nhiều đời, võ giả Hóa Thần cảnh trở lên của Thiếu Lâm Tự ăn thịt thì không có bao nhiêu người, nếu là có, cũng chỉ là ưa thích cá nhân mà thôi.

"Đám ranh con! Ăn cơm!"

Hòa thượng to con kia hô lớn một tiếng, những đệ tử kia của Thiếu Lâm tự lập tức liền hi hi ha ha vây quanh.

Vị hòa thượng to con này chính là quản sự nhà bếp Giác Thừa, lớn hơn một đời so với các đệ tử đời chữ Nguyên ở đây, chỉ có điều thiên phú của hắn không tốt, lúc trước vướng ở đỉnh cao Tiên Thiên hơn mười năm cũng chưa từng đột phá đến Hóa Thần, vẫn là sư phụ của hắn đi xin một viên Đại Hoàn đan, đồng thời tự tay giúp hắn khơi thông kinh mạch, này mới khiến hắn đến Hóa Thần cảnh.

Chỉ có điều thiên phú võ đạo của hắn vốn cũng không tốt, cho dù đến Hóa Thần cảnh cũng chỉ là yếu nhất trong Hóa Thần cảnh, nhưng từ trước tới giờ Giác Thừa ưa thích nấu cơm, cho nên liền tự xin đến nhà bếp, phụ trách cơm canh cho những võ giả Thiếu Lâm Tự này, mặc dù hắn có tướng mạo hung ác, tính tình cũng táo bạo, nhưng đối với những đệ tử trẻ tuổi này lại là thật tâm, mỗi ngày đều biến đổi chủng loại làm chút đồ ăn ngon cho bọn hắn.

Nhìn thấy Tô Tử Thần đi tới, Giác Thừa kéo hắn đến một bên cười nói: "Tiểu tử Nguyên Hải, ngươi thật có phúc, buổi sáng hôm nay tiểu tử nhà bếp của ta đốn củi ở sau núi bắt được hai con thỏ, mập vô cùng.

Biết ngươi có cái miệng tốt này, buổi chiều đến nhà bếp của ta, một con thịt kho tàu, một con nướng. Nhớ kỹ, đừng để ranh con khác nhìn thấy."

Tô Tử Thần cười nói: "Đa tạ Giác Thừa sư thúc."

Bởi vì Tô Tín từng nói, muốn bỏ số thuốc kia vào trong thức ăn của đệ tử cấp thấp, cho nên Tô Tử Thần từ lúc mới bắt đầu liền tiếp cận phụ trách chưởng quản nhà bếp Giác Thừa, lấy

thủ đoạn của hắn, rất nhanh liền có quan hệ tốt với vị sư thúc này.Giác Thừa bởi vì thực lực bản thân, một số võ giả cùng thế hệ hoặc là võ giả trẻ hơn một thế hệ đã bước vào Hóa Thần cảnh võ giả đều không đặt hắn vào mắt, mặc dù Thiếu Lâm Tự lễ giáo nghiêm khắc, nhưng dù sao cũng là võ lâm tông môn, tất cả mọi người đều lấy thực lực làm chuẩn.

Chỉ có Nguyên Hải chính là một trong những đệ tử trẻ tuổi hơn một thế hệ kiệt xuất nhất, đồng thời cũng là tồn tại Hóa Thần cảnh, nhưng đối với hắn lại là không có lộ ra chút ý bất kính nào, mỗi lần mở miệng đều gọi một tiếng sư thúc, khiến Giác Thừa rất hưởng thụ, đương nhiên đối với hắn là nhìn với con mắt khác.

Bình thường nhà bếp của Thiếu Lâm Tự qua giờ cơm là không cho phép ngoại nhân tiến vào, thậm chí ngay cả chính bọn hắn cũng phải rời khỏi, nhưng Giác Thừa chính là quản sự nhà bếp, hiển nhiên hắn là một ngoại lệ, mà tại nhà bếp một mẫu ba phần đất này, ai có thể quản được hắn? Những võ giả đời chữ Huyền của Thiếu Lâm Tự căn bản sẽ không đi quản loại địa phương nhà bếp này.

Ánh mắt của Tô Tử Thần lộ ra một tia tinh mang, nhiệm vụ cuối cùng, một bước này hắn đã bước vào rồi.

Nhưng vào lúc này, Nguyên Không cũng đi vào bên trong nhà cơm, nhà cơm trước đó vẫn ồn ào ngay trong nháy mắt Nguyên Không tiến vào liền lập tức yên lặng trở lại.

Trong đám đệ tử trẻ tuổi, nhân duyên của Nguyên Không cũng không tốt, dù sao trước kia hắn chỉ là một tiểu sa di quét rác làm việc vặt, mà không phải là võ tăng, không có quan hệ gì với đám đệ tử đang ở đây, hắn càng không có loại thủ đoạn mạnh vì gạo, bạo vì tiền như Tô Tử Thần, cho nên không ai ưa thích cũng bình thường.

Nhưng thái độ làm người của hắn cứng nhắc khô khan, nếu thấy được có đệ tử đồng môn phạm giới, nhất định sẽ đi nói cho trưởng bối sư môn, tất nhiên loại hành động không niệm tình sư huynh đệ này sẽ bị người chán ghét.

Hiển nhiên nguyên nhân cuối cùng là bởi vì ghen tị, bất quá không phải Nguyên Không ghen tị người khác, mà là người khác ghen tị hắn.

Ba ý nghĩ ham muốn, giận dữ, ngu xuẩn cho dù là những cao tăng kia của Thiếu Lâm Tự cũng không phòng bị được, chớ nói chi là những người mới vào Thiếu Lâm Tự này, Phật pháp vẫn vây hãm những đệ tử trẻ tuổi có trạng thái mơ hồ.

Nguyên Không nhảy lên từ một tiểu sa di biến thành võ giả Hóa Thần cảnh, đệ tử thân truyền của sư trụ trì Huyền Minh, ở trong những người này tuyệt đối có người ghen tỵ, khi bọn hắn phóng đại loại tâm tình này, sẽ liên lạc với những chuyện khác liên quan tới Nguyên Không, hiển nhiên là tạo thành tình hình hắn hầu như bị tất cả đệ tử trẻ tuổi bài xích.

Chương 2516 - Tố giác

Tố giác

Ngược lại Tô Tử Thần thì sẽ không xuất hiện loại tình huống này, một cái là có liên quan đến thủ đoạn của hắn, mà một cái khác chính là kinh nghiệm của hắn.

Dù sao hiện tại toàn bộ Thiếu Lâm Tự đều biết hắn là bị ám vệ thủ hạ của Tô Tín truy sát ngàn dặm, trải qua vô số lần sinh tử mới đi đến Thiếu Lâm Tự, khá là không dễ dàng, cho nên những người này theo bản năng cũng đối với Tô Tử Thần sinh ra một loại cảm giác đồng tình, cho là hắn hiện tại có loại tiềm lực tu vi này, không tách ra với tháng ngày khổ cực lúc trước của hắn, loại chuyện này không cách nào làm lại, hiển nhiên cũng không có người sẽ đi ghen ghét.

Toàn bộ đệ tử trong phòng ăn La Hán đường đều tương đối bài xích với Nguyên Không, ngay cả một lời chào hỏi hắn cũng không có, chỉ có lòng Tô Tử Thần hơi động, chủ động đi tới nói: “Nguyên Không sư huynh, ngồi chỗ này của ta đi, hôm nay Giác Thừa sư thúc cố ý làm bạch trảm kê cùng chân giò thịt kho tàu, đây chính là món ngon sở trường của thúc ấy.”

Thấy cảnh này, một số đệ tử đều đang thầm nghĩ trong lòng, bọn họ đều là đệ tử kiệt xuất của một đời, vì sao chênh lệch giữa người với người lại lớn như vậy chứ? Nhìn Nguyên Hải

sư huynh xem, Nguyên Không người chán ghét như vậy hắn cũng hâm nóng tình cảm.

Trước đó Tô Tử Thần đối với Nguyên Không có chút kiêng kị, chỉ có điều về sau hắn ngẫm lại cảm giác dường như mình cũng không cần như thế.

Cho dù Nguyên Không cảm giác được có nhiều điểm không đúng hơn nữa, cái kia cũng chỉ là cảm giác của mình hắn, cũng không có chứng cứ, mình cần gì phải biểu hiện cẩn thận như vậy? Còn không bằng giống như bây giờ, thoải mái là được.

Đối mặt với lời mời của Tô Tử Thần, Nguyên Không chỉ hơi dừng lại một chút, liền đi theo ngồi cùng một chỗ bắt đầu ăn.

Trong lúc đó song phương không nói câu nào, nhưng Tô Tử Thần vẫn cảm thấy khó chịu như cũ.

Hắn làm ám vệ đã nhiều năm như vậy, quả thực người nhìn không thấu rất ít, Nguyên Không trước mắt này chính là một trong những người đó.

Sau khi cơm nước xong, Tô Tử Thần quay về thiền phòng của mình trước, đợi ước chừng đã đến giờ, hắn lúc này mới mang theo những "linh dược" giết người Tô Tín cho hắn kia đi tới nhà bếp.

Đương nhiên những linh dược kia cũng đều bị Tô Tử Thần chế biến một chút, giấu ở trong đan dược tự mình chế tạo ở Thiếu Lâm Tự, trong nội đan giấu đan, loại sáng ý này cũng là ý tưởng đột phát của bản thân Tô Tử Thần, những người khác không đoán được.

Mặc dù lấy địa vị hiện tại của Tô Tử Thần ở trong Thiếu Lâm Tự, cũng không có ai sẽ đi lục soát hắn, bất quá đối với Tô Tử Thần hiện tại mà nói, hắn đi mỗi một bước đều như giẫm trên băng mỏng, dkhông được phép thư giãn nửa phần.

Bên trong nhà bếp, Tô Tử Thần thận trọng đẩy cửa tiến vào trong, Giác Thừa đang vội vàng trước bếp lò, nhìn thấy Tô Tử Thần tới đây, Giác Thừa cười to nói: "Tiểu tử Nguyên Hải, chờ một chút, thịt thỏ kho tàu đang hầm đây, nướng nha, cái kia nhất định phải nướng đến khi da vàng và giòn, đó mới gọi thơm ngon, kiên nhẫn một chút."

Tô Tử Thần gật đầu, nhìn một chút nguyên liệu nấu ăn chồng chất bên trong nhà bếp, nhìn như lơ đãng nói: "Giác Thừa sư thúc, đây cũng là thứ ban đêm phải dùng đến? Số lượng lớn như thế."

Giác Thừa vừa nướng con thỏ trong tay mình, vừa không quay đầu lại nói: "Đúng vậy a, tất cả mọi người đều luyện võ, đám ranh con này ăn người này nhiều hơn người kia, đương nhiên muốn chuẩn bị thêm một chút, nếu không ăn không no, luyện võ kiểu gì?"

"Vậy một số trưởng bối của sư môn thì sao?"

Giác Thừa nói: "Đương nhiên những trưởng bối kia của sư môn có người đặc biệt chuẩn bị cơm canh cho bọn họ, thậm chí một số nguyên liệu nấu ăn đều được chế tạo đặc biệt, tỉ như cái thịt gà kia bắt đầu lấy thảo dược nuôi nấng từ nhỏ, ăn một con gà chính là uống một viên thuốc, ngoại trừ ta ra, ngươi gặp qua những võ giả đời chữ Giác kia đến phòng ăn ăn cơm lần nào chưa?

Chỉ có điều tiểu tử Nguyên Hải, bây giờ ngươi cũng là Hóa Thần cảnh, kỳ thật nếu như ngươi xin vai trên một cái phòng ăn độc lập, vai trên cũng sẽ phê cho ngươi."

Trên mặt Tô Tử Thần lộ ra một vẻ quái dị, tay của hắn luồn vào trong ngực, nắm chặt cái bình đan dược kia, thản nhiên nói: "Cái này cũng không cần, ta còn thích ăn cơm chung cùng các sư huynh đệ lắm, nhiều người náo nhiệt, ăn cơm cũng ngon, huống hồ ta là nhân vật thiên tài như vậy, cho dù mỗi ngày ăn cà rốt cải trắng cũng không chậm trễ tu luyện."

Giác Thừa cười to nói: "Tiểu tử Nguyên Hải, da mặt này của ngươi cũng đủ dày, lời không biết xấu hổ như vậy cũng có thể nói ra, bất quá ngược lại ta rất xem trọng ngươi, ngươi có thiên phú, có thực lực, tâm tính cũng tốt, cùng với loại người tàn phế như ta cũng có thể nói đùa, đừng nhìn tu vi hiện tại của ngươi không bằng Nguyên Không, nhưng đợi đến sau này, ngươi đi khẳng định sẽ đi xa hơn hắn."

Tô Tử Thần cười ha hả đáp ứng, lúc này trong lòng của hắn đều căng thẳng sắp hoàn thành nhiệm vụ, nhưng lúc này hắn

lại không biết, nguy cơ đã lặng yên phủ xuống.

Lúc trước khi Tô Tử Thần lén lút rời khỏi thiền phòng của mình, hắn cũng đã bị người khác chú ý tới, người này chính là Nguyên Không.

Chương 2517 - Tố giác(2)

Tố giác(2)

Cho tới nay Nguyên Không đều rất tin tưởng cảm giác của mình, từ lần đầu tiên nhìn thấy Tô Tử Thần, hắn đã cảm thấy Tô Tử Thần có chút không đúng.

Về sau hắn luôn luôn lơ đãng cảm giác được từng tia ma khí yếu ớt trong Thiếu Lâm Tự, tia ma khí này còn bị dao động của Phật pháp che lấp, mà bản thân cũng không phải mãnh liệt như vậy, thế nên cho dù Huyền Minh Chân Vũ cảnh không cảm nhận được, nhưng hắn lại cảm nhận được, đồng thời Nguyên Không có thể khẳng định, tia ma khí này truyền đến từ thiền phòng của Nguyên Hải.

Trong thời gian một năm này, Nguyên Không tiếp xúc với Nguyên Hải hơn mười lần, mỗi một lần hắn cũng có thể cảm giác được đáy lòng của đối phương giống như đang cất giấu thứ gì.

Đặc biệt là lần gần đây nhất, hắn thậm chí có thể cảm nhận được tia sát khí dày đặc từ trong mắt của Nguyên Hải, mặc dù khi đó Nguyên Hải ra sức phủ nhận, nhưng Nguyên Không lại có thể khẳng định, tuyệt đối lúc đó đối phương muốn giết mình!

Cho nên sau khi ăn cơm trưa xong, Nguyên Không liền vẫn luôn giám thị Tô Tử Thần trong bóng tối, thực lực của hắn vượt xa Tô Tử Thần, mặc dù cùng là Hóa Thần cảnh, nhưng cho dù Tô Tử Thần ở thời kì đỉnh cao cũng chưa chắc có thể thắng được đối phương.

Lúc nhìn thấy Nguyên Hải lén lút rời khỏi thiền phòng tiến về nhà bếp, chỗ không đúng trong lòng Nguyên Không càng ngày càng mãnh liệt, cỗ cảm giác nguy cơ kia trực tiếp bức bách

trong lòng, hắn dứt khoát trực tiếp đi tìm Huyền Minh đến giải quyết.

Bởi vì Nguyên Không chính là đệ tử thân truyền của Huyền Minh, cho nên những người khác muốn tìm đến tìm trụ trì của Thiếu Lâm Tự là Huyền Minh còn cần tầng tầng thông truyền, nhưng Nguyên Không lại không cần.

Nhìn thấy Nguyên Không tới đây, Huyền Minh nói: "Nguyên Không à, có chuyện gì không?"

Nguyên Không trầm giọng nói: "Sư phụ, Nguyên Hải muốn gây bất lợi cho Thiếu Lâm Tự, mong rằng sư phụ xuất thủ, mau chóng ngăn cản!"

Lời vừa nói ra, Huyền Minh lập tức cũng có chút không rõ, lúc này cùng với Huyền Minh còn có Huyền Chân và một số võ giả đời chữ Huyền và đời chữ Không, bọn hắn đều tụ tập cùng một chỗ thảo luận võ đạo, nguy cơ của Thiếu Lâm Tự qua đi, ngăn cách giữa võ giả đời chữ Không và võ giả đời chữ Huyền cũng ít đi rất nhiều, hiện tại bọn hắn tu luyện đều là ở chung một chỗ, cứ như vậy cũng có thể giúp đỡ cho nhau trên tu hành.

Bây giờ nghe hắn nói kiểu này, một bên Huyền Chân không khỏi cau mày nói: "Tiểu tử Nguyên Không, ngươi nói cái gì đó? Nguyên Hải yên lành hại Thiếu Lâm Tự ta làm gì?

Huống hồ hắn là một võ giả Hóa Thần cảnh, cho dù để hắn hại, hắn có thể làm hại được ai?"

Tính cách của Huyền Chân không thích hợp thu nhận đệ tử, cho nên hắn cũng không đệ tử trực hệ trong Thiếu Lâm Tự, bất quá đối với mấy đệ tử trẻ tuổi trong Thiếu Lâm Tự này, hắn càng ưa thích Nguyên Hải nhanh nhẹn đa dạng một chút, mà không phải Nguyên Không làm việc chất phác cứng nhắc trước mắt này, bởi vì người này đều khiến hắn nghĩ tới đại sư huynh Huyền Khổ mà mình cũng không thế nào ưa thích được.

Huyền Minh trầm giọng nói: "Nguyên Không, đệ tử Thiếu Lâm ta không lừa dối, chuyện đệ tử môn hạ đấu đá lẫn nhau

lại là rất nhiều năm đều chưa từng xảy ra, ngươi cũng đã biết hậu quả của nói dối? Đây cũng không phải là đùa giỡn.”

Nguyên Không lắc đầu nói: “Sư phụ, thật sự ta không có nói sai.”

Nói, Nguyên Không liền đem nói ra suy đoán của mình trong một năm này, còn có hôm nay Nguyên Hải lộ ra sát khí với hắn và chuyện hắn lén lút tiến vào nhà bếp cho Huyền Minh, điều này không khỏi làm mọi người ở đây đều rơi vào trầm tư, chỉ bất quá bọn hắn lại là không thể nào tin được lời của Nguyên Không.

Huyền Chân nói thẳng: “Đây đều là suy đoán của ngươi mà thôi, tại sao ta không cảm nhận được ma khí kia?

Còn có ngươi nói cái gì mà sát khí cũng chỉ là lời nói một bên của ngươi, không phải sư trưởng của Thiếu Lâm Tự không muốn tin tưởng ngươi, mà là những thứ ngươi nói này căn bản không hề có chứng cứ, cái này để cho chúng ta tin tưởng thế nào đây?”

Những võ giả khác ở đây cũng đều là nhẹ gật đầu, điều Huyền Chân nói cũng đúng với suy nghĩ của bọn họ, kỳ thật Nguyên Không nói nhiều như vậy, nhìn như rất có đạo lý, nhưng trên thực tế đại đa số đều là suy nghĩ của chính hắn, căn bản cũng không có chứng cứ nào.

Cũng không thể Nguyên Không nói ai khả nghi liền có thể nghi a? Còn cần chuẩn mực của Thiếu Lâm Tự nữa hay không?

Nhìn thấy mọi người ở đây cũng không tin hắn, Nguyên Không không khỏi nhíu mày, lòng hắn sốt ruột, tiếp tục trì hoãn, chỉ sợ suy đoán trong lòng của hắn cũng sắp trở thành sự thật.

Cho nên Nguyên Không lập tức quỳ trên mặt đất nói: “Sư phụ, hiện tại Nguyên Hải ở trong nhà bếp, ngài đi xem xét với ta liền biết.

Mà lại đừng nhìn Nguyên Hải chỉ là Hóa Thần cảnh, nhưng nhà bếp lại là nơi yếu nhất của Thiếu Lâm Tự ta.

Rời đi nhà bếp đều không có người trông giữ, nếu như Nguyên Hải hạ độc trong nhà bếp, đây đối với Thiếu Lâm Tự ta mà nói đơn giản là tai nạn không cách nào tưởng tượng được!”

Chương 2518 - Tố giác(3)

Tố giác(3)

Sắc mặt đám người Huyền Minh bỗng nhiên biến đổi, chuyện Nguyên Không nói tới thật sự đúng là bọn hắn vẫn luôn không nghĩ tới, dù sao trong Thiếu Lâm tự đều là người một nhà, không có người ngoài tấn công vào Thiếu Lâm Tự, ai dám đi làm chuyện điên cuồng như vậy?

Nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu quả thật xuất hiện một chuyện như thế, vậy đệ tử trẻ tuổi trong Thiếu Lâm Tự bọn hắn cơ hồ không có một ai có thể may mắn thoát khỏi, cái này đối với Thiếu Lâm Tự bọn hắn mà nói mới thật sự là tai nạn!

Cho nên hiện tại coi như đám người này vẫn có chút hoài nghi đối với lời của Nguyên Không, nhưng Huyền Minh cũng lập tức nói: “Đã như vậy, vậy chúng ta liền đi nhà bếp nhìn xem, chuyện có như Nguyên Không nói hay không.”

Cứ như vậy, Huyền Minh trực tiếp dẫn theo cả đám ẩn nấp khí tức đi tới bên ngoài nhà bếp, lấy tu vi của Giác Thừa và Tô Tử Thần, bọn hắn căn bản là không phát hiện được khí tức ẩn giấu của đám người Huyền Minh.

Ngay lúc Tô Tử Thần vừa lấy bình đan dược trong ngực ra, bọn người Huyền Minh trực tiếp đẩy cửa vào, nhìn thấy Tô Tử Thần bên trong nhà bếp quả nhiên cầm một bình thuốc đứng ở chỗ đó, trên mặt Huyền Minh lập tức lộ ra sắc mặt phẫn nộ điên cuồng: “Nguyên Hải! Thiếu Lâm Tự ta đối xử với ngươi không tệ, ngươi vậy mà muốn ám hại Thiếu Lâm Tự ta, nói! Đến cùng là ai sai sử ngươi tới?”

Tô Tử Thần cố đè bối rối kinh hãi trong lòng xuống, hắn lộ ra một mặt kinh ngạc nói: “Trụ trì, các ngươi đang nói cái gì? Ta làm sao có thể ám hại Thiếu Lâm Tự? Lúc trước nếu không phải Thiếu Lâm Tự thu lưu ta, chỉ sợ Nguyên Hải ta sớm đã bị

ám vệ thủ hạ của Tô Tín tàn sát, làm sao ta có thể làm ra loại chuyện không bằng súc sinh này!”

Huyền Minh một mặt âm trầm nói: “Nếu như ngươi không muốn ám hại Thiếu Lâm Tự, vậy bây giờ giờ cơm đã qua, ngươi lại ở nhà bếp làm gì? Ngươi lén lút đi ra từ trong thiền phòng, lại tiến vào nhà bếp, đây hết thảy đều là Nguyên Không tận mắt nhìn thấy!”

Đối mặt với chất vấn của Huyền Minh, trong lòng Tô Tử Thần đã kinh hãi đến cực hạn, nhưng vẻ ngoài của hắn lúc này lại vẫn muốn duy trì biểu tình khiếp sợ và ủy khuất kia.

Nói thật, Tô Tử Thần thật sự không nghĩ tới tên Nguyên Không kia vậy mà làm cùng đường như thế, trong tình huống không có chứng cớ liền nói chuyện của hắn cho Huyền Minh, dẫn đến tình huống bây giờ biến thành bộ dáng như vậy, thậm chí thiếu chút nữa liền khiến kế hoạch của hắn thất bại trong gang tấc, hôm nay nếu là bị bắt tại chỗ, vậy thì Tô Tử Thần liền có thể trực tiếp tự tử, mặc dù trước mặt Huyền Minh và các cường giả Chân Vũ cảnh, ngay cả khả năng tự tử cũng không có.

Ngay lúc Tô Tử Thần muốn giải thích, Giác Thừa nướng thỏ ở phía sau vội vã bưng một bàn thịt thỏ kho tàu và thỏ nướng đi ra, kinh ngạc nói: “Đây là thế? Trụ trì các ngươi sao lại tới đây?”

Nhìn thấy Giác Thừa ở đây, mọi người ở đây đều nhíu mày, chẳng lẽ chuyện này còn có Giác Thừa tham dự ở trong đó?

Bất quá đám người nghĩ rồi lại nghĩ cũng cảm giác có chút không đúng, bởi vì nếu như Giác Thừa phản bội Thiếu Lâm Tự, vậy thì võ giả của bảy thành Thiếu Lâm Tự đừng nghĩ chuyện muốn sống, vô luận trên dưới đều là như vậy.

Đợi sau khi những võ giả khác nói rõ chuyện này, lúc này Giác Thừa mới thả ra hai mâm thỏ trong tay ra, hét lớn: “Ai nha! Vấn đề này đều tại ta, là ta không có cân nhắc chu toàn, trụ trì các ngươi muốn trách phạt thì trách phạt ta đi!”

Tô Tử Thần vội vàng nói: “Trụ trì, kỳ thật chuyện không liên quan đến Giác Thừa sư thúc, là lỗi của ta, nên trách phạt ta

mới đúng.”

Thấy cảnh này mọi người ở đây đều cảm giác sự tình có chút không đúng, vấn đề này có vẻ như không phải như trong tưởng tượng của bọn hắn.

Huyền Minh cau mày nói: “Giác Thừa, ngươi nói trước đi, tại sao Nguyên Hải lại xuất hiện tại nhà bếp.”

Đối với Giác Thừa Huyền Minh là tương đương tín nhiệm, đối phương từ nhỏ đã lớn lên trong Thiếu Lâm Tự, chắc chắn là trung thành tuyệt đối với Thiếu Lâm Tự, nếu như người như vậy cũng phản bội Thiếu Lâm Tự, vậy Thiếu Lâm Tự bọn hắn coi như sắp xong thật rồi.

Giác Thừa vội vàng nói: “Kỳ thật chuyện là như thế này, hai tên tiểu tử nhà bếp lúc đốn củi ở sau núi bắt được con thỏ mập, ta và tiểu tử Nguyên Hải có quan hệ không tệ, biết hắn có cái miệng tốt, cho nên giờ cơm trưa cố ý nói cho hắn biết đến nhà bếp, ta chừa cho hắn hai con thỏ.

Bất luận là đệ tử nào qua giờ cơm thì không cho phép đến nhà bếp, đây là quy củ, ta cảm thấy ta là quản sự nhà bếp, cũng là ta gọi tiểu tử Nguyên Hải tới, đừng trách phạt hắn.

Tiểu tử Nguyên Hải tiền đồ vô lượng, hiện tại cũng không thể nhận trừng phạt, ta thừa nhận ta cố tình vi phạm, vẫn là xin trụ trì và các vị sư thúc trách phạt.”

Nói, Giác Thừa trực tiếp quỳ trên mặt đất.

Bọn người Huyền Minh nhìn con thỏ trên bàn kia, thần sắc sững sờ, nếu là như vậy, vậy thì cũng không có gì ghê gớm lắm.

Chẳng qua là quan hệ giữa đệ tử và trưởng bối sư môn không tệ, đối phương làm cho hắn một tiểu táo mà thôi, Thiếu Lâm Tự còn vui lòng nhìn thấy quan hệ giữa đệ tử hòa hợp như thế.

Chương 2519 - Qua ải nguy hiểm

Qua ải nguy hiểm

Lúc này Tô Tử Thần cũng là té quỵ dưới đất nói: “Trụ trì, chuyện này không liên quan Giác Thừa sư thúc, là ta một mực

ghé vào lỗ tai hắn nhắc tới mình thật sự muốn ăn thỏ, cho nên Giác Thừa sư thúc mới có thể nhớ kỹ chuyện này, đặc biệt làm thịt thỏ."

Nói đến đây, trên mặt Tô Tử Thần lộ ra một tia đau buồn nói: "Kỳ thật lúc trước mặc dù Ngô gia ta không tính cường thịnh, nhưng ở Tương Nam đạo cũng coi là đại tộc, sơn trân hải vị cũng đều nếm qua, một chút thịt thỏ cũng không tính là gì.

Nhưng ngày trước lúc trốn chạy, đám người đại hiệp Quan Hành Không hộ tống ta đến Thiếu Lâm Tự, bọn hắn đều có tu vi Hóa Thần cảnh, trong thời gian ngắn không ăn cái gì cũng không sao, chỉ có ta lúc kia thực lực yếu, không ăn cái gì căn bản là chống đỡ không được.

Khi đó đều ở thôn quê, đại hiệp Quan Hành Không bọn họ sẽ săn mấy con thỏ nướng cho ta, thứ mùi đó cả một đời ta cũng quên không được, ta còn đã từng nói với Quan đại hiệp bọn họ , chờ ta học thành một thân võ công ở Thiếu Lâm Tự, lúc rời núi, nhất định mời bọn hắn ăn món thịt thỏ ngon nhất, đáng tiếc Quan đại hiệp bọn họ lại mãi mãi không ăn được."

Nghe được lời của Tô Tử Thần, tất cả mọi người không khỏi có chút thở dài, dù sao cũng là vì hắn, Tô Tín đã từng đánh tới trước cửa Thiếu Lâm Tự đòi người, mọi người đều hiểu rõ thân thế và chuyện từng trải của Nguyên Hải.

Đây cũng là một kẻ đáng thương, bây giờ nghe Giác Thừa và Nguyên Hải giải thích, Thiếu Lâm Tự những người này cũng là tỏ ra là đã hiểu, cũng chỉ có Nguyên Không vẫn cau mày như cũ, trong cảm nhận của hắn, hiện tại Nguyên Hải vẫn đang nói láo, thế nhưng hắn lại không có chứng cứ, chẳng lẽ đây hết thảy thật sự là trùng hợp hay là cảm giác của mình xuất hiện vấn đề?

Lúc này Huyền Minh lại là đột nhiên hỏi: "Vậy trong tay ngươi cầm đan dược là có ý gì?"

Mọi người ở đây lập tức liền đặt ánh mắt đặt ở trong tay Tô Tử Thần, bình đan dược vẫn chưa cất vào kia.

Lúc này mọi người mới nhớ tới, vừa nãy sau khi vào cửa đám người tức giận như thế cũng là bởi vì Tô Tử Thần bỗng nhiên

xuất hiện tại nhà bếp, đồng thời trong tay còn cầm bình đan dược, cái này cùng với suy đoán của Nguyên Không, tình cảnh hắn muốn hạ độc ám hại Thiếu Lâm Tự giống nhau như đúc.

Tô Tử Thần do dự một chút, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Mọi người ở đây nhìn thấy bộ dáng của hắn càng thêm hoài nghi, giọng nói của Huyền Minh lạnh lùng: "Chẳng lẽ trong này quả nhiên là ngươi giấu giếm độc dược hay sao?"

Một bên Giác Thừa là khẳng định không tin Tô Tử Thần có ý xấu, hắn đẩy Tô Tử Thần nói: "Có nỗi khổ gì ngươi liền nói a, ở trước mặt trụ trì ngươi còn giấu diếm cái gì?"

Tô Tử Thần giơ bình đan dược kia lên nói: "Đây là Tiểu Hoàn đan trong chùa phát cho ta, ta chuẩn bị cho Giác Thừa sư thúc."

Huyền Chân khẽ vươn tay, hút bình đan dược kia tới, mở nắp bình ra ngửi ngửi, lại liếc mắt nhìn trong đáy bình nói: "Là Tiểu Hoàn đan của Dược Vương viện luyện chế, còn là sản xuất vào hai tháng trước, tay nghề của đám người Dược Vương viện kia không tệ nha, bên trong Tiểu Hoàn đan này chứa linh khí rất đủ."

Tô Tử Thần lúc này đang dùng toàn lực áp chế tim đập của mình, đương nhiên linh khí của Tiểu Hoàn đan đủ, bởi vì bên trong đang cất giấu linh dược giết người của Tô Tín cho hắn!

Cũng may mắn Huyền Chân chỉ là ngửi ngửi, nếu như hắn ăn một viên, Tô Tử Thần hiện tại coi như lộ tẩy.

Huyền Chân ném Tiểu Hoàn đan lại cho Tô Tử Thần, kinh ngạc nói: "Ngươi vì sao muốn cho Giác Thừa Tiểu Hoàn đan này? Cũng bởi vì hắn làm cho ngươi hai con thỏ?"

Tiểu Hoàn đan tại trong Thiếu Lâm Tự mặc dù không tính là đan dược trân quý lắm, nhưng đối với võ giả Hóa Thần cảnh bình thường mà nói cũng không cung ứng đủ số lượng, một bình Tiểu Hoàn đan dạng này một tháng mới có một bình, mà bình thường mấy ngày liền có thể dùng hết.

Giác Thừa cũng kinh ngạc nhìn Tô Tử Thần nói: "Tiểu tử Không Hải, ngươi cho ta thứ này làm cái gì?"

Tô Tử Thần ngừng một chút nói: “Thiên phú võ đạo của Giác Thừa sư thúc không tốt, cho nên những đệ tử khác của Thiếu Lâm tự, mặc kệ là trưởng bối hay là cùng thế hệ, đều có chút xem thường Giác Thừa sư thúc, thậm chí ngay cả đan dược mỗi tháng Dược Vương viện cung cấp cho võ giả Hóa Thần cảnh đều lược bớt Giác Thừa sư thúc, đây thật ra là có chút không công bằng.

Bất luận Giác Thừa sư thúc bây giờ đang làm gì, hắn đều là xuất lực vì Thiếu Lâm Tự, lẽ ra nên có được hết thảy những thứ võ giả Hóa Thần cảnh có.

Huống hồ Giác Thừa sư thúc chỉ là thiên phú không tốt mà thôi, đây cũng là so sánh với đệ tử khác của Thiếu Lâm Tự, nhưng so sánh với những võ giả tán tu khác trên giang hồ, Giác Thừa sư thúc lại tốt hơn nhiều lắm, hắn cũng không phải không có khả năng tiến thêm một bước.

Coi như Giác Thừa sư thúc thật sự muốn cả một đời dừng lại tại Hóa Thần cảnh, nhưng dùng nhiều đan dược một chút, tích lũy một tu vi, cũng là có thể tăng tuổi thọ lâu hơn.

Những chuyện này ta đều biết, nhưng ta vẫn luôn không nói, đan dược ta cũng đều vẫn luôn tích lũy lấy, nhưng cũng không cho Giác Thừa sư thúc, chính là sợ tổn thương tới lòng tự tọng của Giác Thừa sư thúc.

Chương 2520 - Qua ải nguy hiểm(2)

Qua ải nguy hiểm(2)

Vừa vặn Giác Thừa sư thúc làm cho ta hai con thỏ, ta liền muốn mượn cơ hội này đem đan dược cho Giác Thừa sư thúc, nếu như hắn không nhận, vậy ta sẽ nói sau này sẽ không ăn đồ ăn hắn làm nữa.”

Nói xong những lời này, trên mặt thô kệch của Giác Thừa đã hiện ra vẻ cảm động, thậm chí ngay cả hai mắt của hắn đã có chút đỏ bừng, có lẽ những lời này của Tô Tử Thần đã nói đến trong tâm khảm của hắn.

Mặc dù bản thân Giác Thừa đã sớm biết mình là dạng thiên phú gì, cho nên sớm liền tự hiểu rõ ràng tới quản lý nhà bếp,

nhưng ánh mắt bị sư trưởng khinh thường, bị đồng môn xem thường vẫn khiến hắn rất khó chịu.

Thậm chí Dược Vương viện bên kia tự tiện ngừng cấp đan dược cho hắn, hắn cũng không nói gì cả, cứ như vậy mà nhịn xuống.

Kết quả là ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, Nguyên Hải lại luôn để ở trong lòng những điều này, đồng thời còn đặc biệt vì hắn tiết kiệm được một bình Tiểu Hoàn đan cho hắn.

Mọi người ở đây cũng cảm thấy im lặng, bọn hắn cũng không nghĩ tới vậy mà lại là một nguyên nhân như thế.

Huyền Minh thở dài một cái nói: "Nguyên Hải, ngươi làm rất tốt, lần này là chúng ta oan uổng ngươi, ngươi không chỉ có tuệ căn, còn có một tâm Phật, ba ngày sau, ta sẽ chính thức nhận ngươi làm đệ tử ở Đại Hùng bảo điện."

Rốt cục tâm trạng căng cứng của Tô Tử Thần cũng buông xuống được, lần này mặc dù hắn không có đắc thủ, nhưng địa vị của mình lại lại tăng lên một bước, đối với việc hoàn thành nhiệm vụ kế tiếp lại càng gần một bước.

Huyền Minh nói với Tô Tử Thần: "Nhận lấy đan dược của ngươi đi, một bình Tiểu Hoàn đan mà thôi, không có bao nhiêu tác dụng."

Quay đầu Huyền Minh lại thở dài nói với Giác Thừa: "Giác Thừa, qua nhiều năm như vậy, là Thiếu Lâm Tự ta có lỗi với ngươi."

Giác Thừa lau nước mắt vội vàng nói: "Trụ trì ngài ngàn vạn đừng nói như vậy, nếu như không có Thiếu Lâm Tự, Giác Thừa ta ngày xưa chẳng qua cũng chỉ là một người học nghề đầu bếp bị người tùy ý đánh mắng mà thôi, mặc dù bây giờ việc làm cũng là đầu bếp, bất quá nấu cơm cho Thiếu Lâm Tự trong lòng ta vui vẻ, trước kia nấu cơm cho những Đại lão gia kia, một cái làm không tốt còn phải bị bọn hắn mắng, hiện tại thế nào? Nếu như đám ranh con kia dám nói ta làm cơm không ăn được, ta mắng chết bọn hắn!"

Giác Thừa nói một chuyện cười, nhưng mọi người ở đây lại là đều cảm giác trong lòng hơi chua xót, bọn hắn xem nhẹ Giác

Thừa nhiều lắm.

Huyền Minh nói thẳng: “Được rồi, Giác Thừa ngươi không cần nói, là Thiếu Lâm Tự ta thiếu nợ ngươi.”

Nói, Huyền Minh trực tiếp chuyển hướng ánh mắt sang thủ tọa của Dược Vương viện, mặt không chút thay đổi nói: “Chuyện này ta không muốn truy cứu nhiều nữa, cùng là đệ tử của Thiếu Lâm Tự ta, cũng đang xuất lực vì Thiếu Lâm Tự ta, vì cái gì ngay cả đãi ngộ đan dược vốn có mà Giác Thừa cũng không có? Thiếu Lâm Tự đã bao giờ nói qua, đệ tử ở nhà bếp liền không tính là người của Thiếu Lâm Tự chuqa?

Chuyện này ngươi đi xử lý đi, nếu như ngươi xử lý không tốt, vậy liền do Giới Luật đường đến xử lý!

Chuyện này đối với Dược Vương viện, Huyền Minh phẫn nộ thật sự, nếu như không phải xảy ra chuyện như thế, đoán chừng chuyện này cũng sẽ tự chôn cả đời ở trong Thiếu Lâm Tự.

Thiên phú của Giác Thừa không tốt, nhưng cho dù hắn không tốt hơn nữa thì cũng là võ giả Hóa Thần cảnh của Thiếu Lâm Tự bọn hắn, cũng là có sư trưởng đang ở đây, cũng là có nhận lấy quyền hạn tài nguyên tu luyện của Thiếu Lâm Tự, kết quả đám người này vậy mà gan to bằng trời đến mức cất giữ riêng những vật này.

Mặc kệ lúc trước người làm chủ giữ lại những thứ này là có tính toán gì, bọn hắn đến tột cùng là muốn trung gian kiếm lời cho túi tiền riêng hay là thuần túy chỉ là muốn vì tiết kiệm đan dược đi cho đệ tử có thiên phú tốt hơn một chút, loại chuyện này tuyệt đối là không thể nào tha thứ được.

Đây cũng chính là Giác Thừa trung thực, bị bọn hắn khi dễ như vậy trong lòng cũng là không có lời oán giận nào.

Nhưng vạn nhất nếu như trong lòng Giác Thừa thật sự có oán hận, trong tình huống bị một số người trong lòng có quỷ lẻn vào trong Thiếu Lâm tự mê hoặc hắn làm ra một số chuyện không cách nào vãn hồi, vậy thì Huyền Minh đơn giản ngay cả nghĩ cũng không dám suy nghĩ!

Cho nên chuyện này nhất định phải phạt nặng, nhất định phải xử lý nghiêm trọng, không chỉ đơn giản là vì muốn cho Giác Thừa một cái công đạo, cũng là muốn cho những người của Đường viện khác của Thiếu Lâm Tự nhìn xem, hậu quả khi làm ra loại chuyện như vậy.

Lúc này mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên đầu thủ tọa Dược Vương viện kia, hiển nhiên hắn cũng là biết tính nghiêm trọng của vấn đề này, lập tức nói: "Trụ trì xin yên tâm, chuyện này ta tất nhiên sẽ xử lý nghiêm túc!"

Hắn thân là thủ tọa Dược Vương viện dĩ nhiên là sẽ không làm ra loại chuyện như vậy, cho nên có thể đủ làm ra loại chuyện như vậy khẳng định là một số quản sự cấp dưới của Dược Vương viện bọn hắn.

Những quản sự này đại đa số cũng đều là những đệ tử đời chữ Giác, thậm chí có khả năng là người quen biết với Giác Thừa, bởi vì xem thường hắn cho nên tự tiện ra quyết định, loại chuyện này là hắn tuyệt đối không cách nào tha thứ dễ dàng được.

Chương 2521 - Ngươi đấu không lại ta!

Ngươi đấu không lại ta!

Kỳ thật bên trong tam đường tứ viện nhất các của Thiếu Lâm Tự, thực lực của Dược Vương viện cũng không tính quá mạnh, nhưng trong tay bọn họ là người nắm giữ tài nguyên lại là nhiều nhất.

Hầu như tất cả đan dược của Thiếu Lâm Tự đều bị nắm giữ trong tay Dược Vương viện, cho nên cho dù thực lực của bản thân bọn họ cũng không mạnh, nhưng cũng được đệ tử của đường viện khác tôn kính.

Chỉ bất quá loại tôn kính này thời gian dài về sau liền có chút thay đổi hương vị, thậm chí khiến chính bản thân đệ tử Dược Vương viện này cũng cảm thấy mình hơn người một bậc.

Nhìn thấy bộ dáng kia của thủ tọa Dược Vương viện, Huyền Minh không khỏi thở dài một hơi.

Hắn vẫn luôn coi Thiếu Lâm Tự chính là chốn cực lạc, kết quả trong thời gian ngắn ngủi mấy chục năm, Thiếu Lâm Tự trải qua ba vị phương trượng, nhưng lại khó nén các loại vấn đề xấu xa bên trong Thiếu Lâm Tự.

Ngày xưa Huyền Đàm cường thế chấp chưởng Thiếu Lâm Tự, dùng biện pháp mạnh, kết quả lại là bị những võ giả đời chữ Không kia bức ép rời đi.

Đổi thành Huyền Khổ chấp chưởng Thiếu Lâm Tự, thanh tịnh vô vi, ngoại trừ đại sự bên ngoài Huyền Khổ rất ít đi quản một chút việc nhỏ, kết quả lại dẫn đến đệ tử của Thiếu Lâm Tự không tập trung giới luật, từng đường viện đều có chút không phục giáo hóa.

Lúc trước Thiếu Lâm Tự là thế nào lại kết thù kết oán với Tô Tín? Còn không phải là bởi vì tên Giác Nghiêm kia không nghe theo hiệu lệnh của Thiếu Lâm Tự, tự tiện đi trợ giúp những đệ tử tục gia kia đi đá chọi với đá với Tô Tín, kết quả lại bị Tô Tín giết chết, từ đó làm cho Thiếu Lâm Tự và Tô Tín có đại thù sinh tử hơn mười năm.

Mà bây giờ đổi thành Huyền Minh hắn, vết xe đổ ở ngay phía trước, trong quá trình Huyền Minh chấp chưởng Thiếu Lâm Tự được xưng tụng là cẩn trọng , bất kỳ chuyện gì đều quản lý chu đáo, kết quả là xem như như thế, trung tầng và tầng dưới chót của Thiếu Lâm Tự lại vẫn có rất nhiều chuyện hắn không quản được, cũng tỷ như như bây giờ.

Hiện tại Huyền Minh thật sự hơi mệt rồi, Phật pháp không phải vạn năng, cho dù là hòa thượng của Thiếu Lâm Tự, Phật pháp cũng không có khả năng giáo hóa mỗi người.

Sắc mặt Huyền Minh âm trầm, nói với Nguyên Không: “Nguyên Không, chuyện này mặc kệ ngươi là có chứng cứ cũng được, hay là suy đoán cũng được, nhưng lần này hiển nhiên là ngươi sai.

Chúng ta đều biết tính cách của ngươi, lật đổ sư huynh đệ loại chuyện này ngươi làm không được, có điều sai chính là sai, cho nên phạt ngươi đến hậu sơn hối lỗi ba tháng, ngươi có ý kiến gì không?”

Lần này là Nguyên Hải bị ủy khuất, hiện tại ủy khuất của Giác Thừa bởi vì chuyện của Nguyên Hải cũng đã vạch trần ra, đồng thời cũng được hắn xử lý xong.

Nhưng bây giờ còn một Nguyên Hải ở đây, Huyền Minh cũng nhất định phải cho hắn một cái công đạo mới được.

Nguyên Không há to miệng, còn muốn nói cái gì, nhưng cuối cùng hắn cũng chỉ có thể lắc lắc đầu nói: "Đệ tử không có ý kiến."

Hắn chỉ là làm người chất phác, nhưng lại không phải là đồ ngốc, hiện tại ngay lúc này, một khi hắn đi làm trái Huyền Minh sẽ chỉ càng thêm chọc giận hắn, cho nên còn không bằng cứ như vậy thống khoái nhận sai.

Nhìn thấy loại thái độ này của Nguyên Không, Huyền Minh cũng là hài lòng nhẹ gật đầu.

Vô luận là Nguyên Hải hay là Nguyên Không, đều là người kế nghiệp đời tiếp theo của Thiếu Lâm Tự bọn hắn, cũng đều là hi vọng tương lai của Thiếu Lâm Tự bọn hắn

Trước mắt mặc dù bọn hắn có mâu thuẫn, nhưng chuyện này cũng không phải không thể điều hòa, cho nên Huyền Minh cũng không muốn phạt nặng Nguyên Không, chỉ là muốn hắn cùng Nguyên Hải kết thúc đoạn ân oán này, chuyện này cũng coi như xong.

Loại chuyện này tại Thiếu Lâm Tự cũng rất phổ biến, cũng tỷ như hắn cùng Huyền Chân, hai người đã từng bởi vì chuyện Huyền Đàm bị buộc ra khỏi Thiếu Lâm Tự mà sinh ra oán hận, đương nhiên đây chỉ là Huyền Chân đơn phương oán hận đối với hắn.

Sau này, lần trước lúc Tô Tín tiến công Thiếu Lâm Tự, hai người lại tranh đoạt cùng nhau vận dụng phật châu của Phật Đà đi liều mạng với Tô Tín liều mạng, chịu chết cùng nhau.

Mặc dù một lần kia hai người ai cũng không có chết thành, nhưng sau đó mâu thuẫn giữa hai người lại là ít đi rất nhiều, cũng có thể ở cùng một chỗ trao đổi việc tu luyện.

Cho nên theo Huyền Minh, hai người Nguyên Hải và Nguyên Không cũng nên là dạng này mới được.

Huyền Minh khe khẽ lắc đầu nói: "Những người khác rời đi đi, Giác Thừa, đồ ăn ngươi cũng làm xong rồi, cũng đi thôi, những năm này là Thiếu Lâm Tự bạc đãi ngươi, đi với ta đến Dược Vương viện, bọn hắn thiếu ngươi bao nhiêu đan dược, hôm nay nhất định phải bù lại cho ngươi gấp đôi.

Còn có ngươi những năm này đều ở nhà bếp, cường giả trong Thiếu Lâm tự giảng đạo ngươi cũng chưa đi nghe lần nào, vừa vặn hôm nay ta tự mình đến cấp ngươi giảng đạo, mặc dù ngươi trên con đường võ đạo thiên phú có hạn, nhưng giống như Nguyên Hải, tu luyện võ đạo luôn luôn không có chỗ xấu, tối thiểu còn có thể kéo dài thọ nguyên không phải sao?"

Nói, Huyền Minh liền dẫn tất cả mọi người mang theo ra ngoài, chỉ nói với Nguyên Không: "Chuyện còn lại phải xem ngươi rồi, lần này ngươi oan uổng Nguyên Hải, đi nói lời xin lỗi với hắn, chuyện này xem như kết thúc, chúng ta cũng không ở một bên nhìn nữa."

Chương 2522 - Ngươi đấu không lại ta! (2)

Ngươi đấu không lại ta!(2)

Huyền Minh còn tính là rất khéo hiểu lòng người, sợ bọn họ nhiều người như vậy ở chỗ này Nguyên Không sẽ không hạ sĩ diện được.

Chờ đến khi tất cả mọi người đều rời đi, Nguyên Không chỉ nhìn Tô Tử Thần, nửa ngày sau hắn mới nói: "Ta không có oan uổng ngươi, ta sẽ không xin lỗi ngươi."

Tất cả mọi người đã đi, thậm chí Huyền Minh còn sợ Nguyên Không không buông bỏ được, còn che giấu cảm giác ở nơi này, không để cho người khác nghe được thanh âm.

Tô Tử Thần đứng lên, thở dài một hơi, mồ hôi lạnh trượt xuống.

Hắn lau mồ hôi lạnh, cầm lấy một cái đùi thỏ gặm, Nguyên Không cứ như vậy nhìn hắn gặm đùi thỏ ở đó, không có bày tỏ điều gì.

Chờ đến khi Tô Tử Thần gặm xong đùi thỏ này, hắn mới dùng biểu tình tự tiếu phi tiếu nhìn Nguyên Không nói: "Nguyên Không sư huynh, ngươi hà tất phải như vậy? Giám thị ta? Tố giác ta? Ha ha ha, cuối cùng vẫn là ta thắng!"

Việc này Tô Tử Thần đã biết, hắn cũng không cần ngụy trang nữa, mặc dù Nguyên Không này là một quái nhân, nhưng cảm giác của hắn lại tinh chuẩn lạ thường, trước mặt thứ huyền diệu khó giải thích này, bất luận ngụy trang cái gì cũng vô dụng, điều này cũng không thể trách kĩ năng diễn xuất của Tô Tử Thần không tốt, dù sao hắn cũng lừa gạt được cả Huyền Minh, chỉ có thể nói loại thiên phú này của Nguyên Không biến thái quá mức.

Lúc này Nguyên Không bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn, trước kia hắn chỉ cảm giác Nguyên Hải này có chút dối trá, có chút giả dối, thậm chí hắn còn cảm giác người này hơi không có hảo ý.

Nhưng bây giờ Nguyên Hải lại là tùy tiện nhe răng cười, ác ý không kiêng nể gì lộ ra trong ánh mắt kia không thể nghi ngờ, dạng người này, thậm chí còn khủng bố hơn so với những tà ma kia!

Trước kia Nguyên Không chỉ là tin tưởng cảm giác của mình, hiện tại hắn vững tin, cảm giác của mình cũng không có phạm sai lầm.

Tô Tử Thần cười gằn với Nguyên Không hai tiếng, sau khi phát tiết những khẩn trương và đè nén trong lòng mình lúc nãy, liền quay trở lại trạng thái trước đó.

Hắn lại xé một cái đùi thỏ ra, lạnh nhạt đi ra khỏi nhà bếp, khi đi ngang qua người Nguyên Không thản nhiên nói: "Nguyên Không sư huynh, không cần uổng phí sức lực, ngươi đấu không lại ta, mọi người đều say mình ta tỉnh loại cảm giác này kỳ thật cũng không tốt đẹp gì, bởi vì ngươi không thể gọi bọn họ tỉnh dậy được!"

Chân khí lập tức bộc phát quanh thân Nguyên Không, trở nên có chút cuồng bạo, nhưng ngay cả tư thế phòng ngự Tô Tử Thần cũng không có bày ra, hắn chỉ là thản nhiên nói: "Ba tháng cấm đoán hối lỗi chẳng lẽ còn không đủ, ngươi chuẩn bị thêm một năm hối lỗi sao?

Xuất thủ a? Ta sẽ không đánh trả đâu, bất quá lại dẫn Huyền Minh tới, ngươi xem thử hắn sẽ đứng về phía người nào."

Sau khi nói xong câu đó, Tô Tử Thần liền thản nhiên rời khỏi nhà bếp, cuối cùng Nguyên Không cuối cùng vẫn không xuất thủ, chỉ là nhắm mắt lại, thở dài một tiếng bất đắc dĩ.

Ngày thứ hai, chuyện này cũng đã truyền khắp Thiếu Lâm Tự, đồng thời cũng là truyền đến cách xử trí của Thiếu Lâm Tự đối với những người này.

Nguyên Hải chính thức được Huyền Minh thu làm đệ tử, Nguyên Không bị phạt hối lỗi ba tháng, mà một vị chấp sự của Dược Vương viện thì bị phế sạch tu vi, ném tới đan phường đặc biệt nhóm lửa, vì đền bù Giác Thừa, Huyền Minh cũng bảo Dược Vương viện cho hắn đan dược gấp đôi đồng thời chỉ đạo hắn tu hành.

Cái nhìn của mọi người đối với chuyện này hoàn toàn là đứng về phía Tô Tử Thần, bọn hắn nhất trí cho rằng Nguyên Không sợ hãi nguyên Hải sư huynh tiến bộ thần tốc, uy hiếp tới địa vị của hắn, cho nên lúc này mới ra tay hãm hại Nguyên Hải sư huynh.

Về phần kết cục của chấp sự Dược Vương viện đám người cũng đều vỗ tay khen hay, mặc dù nói đối với việc này Huyền Minh cùng thủ tọa của Dược Vương viện khẳng định là có sai lầm sơ xuất trong việc giám sát ở trong đó, nhưng may mà phương thức xử trí của bọn hắn cũng không có vấn đề gì, ngược lại là hả hê lòng người vô cùng.

Hơn nữa nếu như không phải bởi vì Tô Tử Thần, chỉ sợ những võ giả dưới tầng chót của Thiếu Lâm Tự còn không biết Giác Thừa, người lớn giọng ngày thường, luôn yêu thích hi hi ha ha với bọn hắn kia lại đang ẩn giấu chuyện ủy khuất này.

Cho nên xảy ra một chuyện như vậy, bọn hắn đối với Tô Tử Thần càng thêm tin phục, mà ấn tượng trong lòng võ giả thế hệ trước và thế hệ trẻ tuổi đối với Tô Tử Thần tại Thiếu Lâm Tự cũng trở nên tốt đẹp vô cùng.

Tuy lần hành động đầu tiên của Tô Tử Thần thất bại, nhưng Tái Ông mất ngựa biết đâu là phúc, địa vị của hắn ở trong Thiếu Lâm Tự cũng tăng lên mảng lớn.

Vốn Tô Tử Thần sợ Huyền Minh sẽ bởi vì chuyện này mà nghiêm tra nhà bếp, nhưng trên thực tế, Huyền Minh không có làm như vậy.

Nguyên nhân rất đơn giản, Huyền Minh sợ nếu mình làm như vậy thì sẽ khiến Giác Thừa khó chịu, cho rằng nội bộ Thiếu Lâm Tự vẫn không tin tưởng mình.

Huống hồ sau khi trải qua chuyện này, Huyền Minh vô cùng tín nhiệm Giác Thừa, ngay cả ủy khuất lớn như vậy mà đối phương cũng cứng rắn chịu đựng được, càng đừng nói là chuyện khác, cho nên nhà bếp dưới sự quản lý của Giác Thừa tất nhiên sẽ rất an toàn.

Chương 2523 - Sinh tử do mệnh, thành bại do trời

Sinh tử do mệnh, thành bại do trời

Mà lúc này, sau khi Tô Tử Thần có được thân phận đệ tử chính thống, hắn rốt cục có thể nghênh ngang đi vào Tàng Kinh Các.

Thật ra trước đây Tô Tử Thần cũng có thể đi được, nhưng khi đó hắn bởi vì thân phận hạn chế, cho nên thứ nhận được hết sức hữu hạn, phần lớn công pháp cao cấp thì hắn đều chỉ có thể nhìn một phần, tức là một phần Hóa Thần cảnh này có chút không phù hợp với yêu cầu của Tô đại nhân.

Mà hiện tại hắn có thân phận đệ tử chính thống, Tô Tử Thần có thể lật xem bất kỳ công pháp nào, thậm chí hắn cũng có tư cách lật xem bí pháp cấp bậc như Phật Vận Niêm Hoa Ấn.

Đương nhiên, ra loại quyền hạn này không phải do Thiếu Lâm Tự quản lý lỏng lẻo, mà là ngay cả tổ tiên các đời Thiếu Lâm

Tự cũng không nghĩ đến đệ tử chính thống của phương trượng trụ trì sẽ phản bội Thiếu Lâm Tự, phương trượng trụ trì Thiếu Lâm Tự rốt cuộc mù tới trình độ nào mới có thể thu một kẻ phản bội lòng mang xấu xa làm đệ tử?

Tất nhiên bây giờ Huyền Minh cũng không phải bị mù, hắn chỉ là bị hàng loạt tính toán của Tô Tín che mờ con mắt mà thôi.

Trong một tháng, Tô Tử Thần cơ hồ đều ngâm mình trong Tàng Kinh Các, thuộc lòng những công pháp của Thiếu Lâm Tự này.

Những người khác đều cho rằng Tô Tử Thần đang chọn công pháp, nhưng không ngờ rằng chỉ có hắn mới biết được, hắn căn bản là đang học những công pháp này bằng cách ghi nhớ thật kỹ.

Đợi đến tháng thứ hai, Tô Tử Thần cảm giác mình đã chuẩn bị gần xong, hắn lập tức bắt đầu đi một bước cuối cùng.

Chạng vạng ngày này, Tô Tử Thần đi vào trong nhà bếp, lúc này đang chuẩn bị bữa tối, bên trong toàn bộ nhà bếp đều là khí thế ngất trời, bởi vì chuyện lúc trước, mọi người cũng đã biết Tô Tử Thần có quan hệ tốt với Giác Thừa, cho nên một tháng qua, hầu như mỗi ngày hắn đều tới chào hỏi một tiếng với Giác Thừa, bởi vì hiện tại trở thành đệ tử dòng chính, nên đã có người chuyên môn chuẩn bị cơm canh cho hắn.

Thấy Tô Tử Thần tới đây, một số võ giả thi nhau bắt đầu chào hỏi hắn, Tô Tử Thần chỉ cười cười nói: “U ôi, thức ăn hôm nay không tệ nhỉ.”

Những tăng nhân kia đều biết Nguyên Hải sư huynh bình dị gần gũi, không hề có ngạo khí của đệ tử dòng chính, cho nên bọn họ thi nhau nói đùa: “Nguyên Hải sư huynh nói không đúng rồi, thức ăn từ nhà bếp chúng ta có kém bao giờ đâu?”

Sau khi chào hỏi Giác Thừa đang bận rộn, Tô Tử Thần lén bắn một viên thuốc vào trong vại nước.

Lần trước hắn ra tay, thật ra đã định bỏ đan dược vào trong cơm canh do nhà bếp chuẩn bị, cũng may lần đó không thành

công, về sau Tô Tử Thần cảm giác mình lần trước ra tay hơi vội vàng.

Bởi vì đệ tử của Thiếu Lâm Tự quá nhiều, Tô Tử Thần chỉ để vào một loại thức ăn, chắc chắn sẽ có người không thích ăn món ăn này, tránh ăn nó, mà đan dược trong tay hắn có hạn, không thể nào bỏ đan dược vào trong toàn bộ thức ăn.

Hơn nữa, cho dù bỏ vào trong món chính cũng vô dụng, bởi vì vẫn có một số tăng nhân không ăn món chính.

Cứ như vậy, cuối cùng chắc chắn sẽ có một vài tăng nhân may mắn thoát khỏi, không cách nào tạo thành hiệu quả tốt nhất.

Nhưng hiện tại Tô Tử Thần bỏ dược vào trong vại nước do tăng nhân nhà bếp cố ý chuẩn bị, dù là nấu ăn hay nấu cơm thì cũng đều dùng nước bên trong cái vại này, cứ như thế, tuyệt đối không ai có thể tránh thoát!

Đương nhiên, làm như vậy cũng có thể cho hắn thêm một con đường sống, dù sao trong nhà bếp đang có nhiều tăng nhân nhìn, hắn cũng chưa từng tiếp xúc với cơm canh.

Bên cạnh đó, thuộc tính của loại linh dược mà Tô Tín đưa cho hắn có thể giúp hắn thoát khỏi một phần hiềm nghi.

Bởi vì thứ hắn bỏ vào không phải là độc dược, mà là linh dược dùng để tu luyện, nhưng võ giả cấp thấp không thể chịu đựng được loại dược lực cường đại này, sẽ bạo thể mà chết, lúc phát tác căn bản không thể nhìn ra điểm này, ít nhất người của Dược Vương Viện trong khoảng thời gian ngắn không cách nào điều tra rõ nguyên nhân đệ tử bỗng nhiên nổ chết.

Mà nếu bọn họ hoài nghi đến thức ăn, tăng nhân của nhà bếp ngược lại có thể làm xáo trộn không ít ánh mắt, bởi vì mọi người đều ăn cùng một thứ, nhưng những tăng nhân trong nhà bếp trên cơ bản đều bị phán định là tăng nhân không làm được việc lớn, bọn họ ngày thường căn bản không có tu luyện, tất nhiên cũng sẽ không sợ dược lực phát tác.

Sau khi làm xong tất cả, Tô Tử Thần trở lại thiện phòng, lấy ra miếng Ẩn Long Phù mà Tô Tín đã đưa cho hắn.

Bên trong Ẩn Long Phù này có một viên ngọc thạch, có thể ghi lại rất nhiều nội dung, trong khoảng thời gian này, Tô Tử Thần đã dung nhập công pháp chính mình trộm học được từ trong Tàng Kinh Các vào trong ngọc thạch này, nhiệm vụ sau cùng cũng coi như hoàn thành.

Ánh mắt Tô Tử Thần lộ ra một tia tinh mang, khởi động Ẩn Long Phù, Ẩn Long Phù trong nháy mắt liền biến mất, Tô Tử Thần thậm chí không cảm giác được một tia dao động từ trong đó.

"Sinh tử do mệnh, thành bại do trời, có thể còn sống rời khỏi Thiếu Lâm Tự hay không, đành phải xem tạo hóa." Tô Tử Thần nhìn phương xa, tự lẩm bẩm trong lòng, thật ra trong lòng tràn đầy lo lắng.

Chương 2524 - Sinh tử do mệnh, thành bại do trời(2)

Sinh tử do mệnh, thành bại do trời(2)

Đối với Tô Tử Thần, nhiệm vụ có thể tiến hành tới mức này đã là niềm vui ngoài ý muốn, thậm chí chính hắn cũng không nghĩ tới bản thân lại có thể thành công lừa gạt được nhiều người như vậy, sống đến ngày hôm nay.

Có thể nói rằng, nếu lần này hắn có thể thành công trở lại Tây Bắc Đạo thì sẽ là gia chủ nội định của Tô gia, với uy thế của Tô đại nhân, cho dù những trưởng bối kia của Tô gia phản đối cũng không có tác dụng gì.

Hơn nữa, nhiệm vụ gian nan như vậy mà hắn cũng có thể hoàn thành được, địa vị của Tô Tử Thần ở Tây Bắc Đạo chắc chắn sẽ tăng mảng lớn, khi đó hắn thậm chí sẽ được làm tâm phúc của Tô Tín, vượt qua Tô gia, trở thành tồn tại càng cao hơn!

Đến lúc đó, dù là Ám Vệ hay Huyết Thần Giáo hoặc là Tây Bắc quân, những vị trí cao tầng này tất nhiên sẽ có một chỗ cho hắn.

Đánh một trận quyết định thắng bại, đối với Tô Tử Thần mà nói, mặc dù hắn không phải ở trung tâm chiến trường trong trận chiến này, nhưng vẫn vô cùng hung hiểm.

Tiền đồ phú quý đang ở trước mắt, chỉ cần hắn có thể còn sống rời đi Thiếu Lâm Tự, tất cả điều này sẽ dễ như trở bàn tay, ngược lại, nếu như hắn không đi được, thế thì không cần phải đề cập đến tất cả những điều đó, vì hắn không còn cơ hội nói ra lần nào nữa.

Khoảnh khắc Ẩn Long Phù bay đi, hai vị Chân Vũ Huyền Minh và Huyền Chân đều không phát hiện dị thường, chỉ có Nguyên Không ở phía sau núi Thiếu Lâm Tự diện bích hối lỗi nhíu mày một cái, có chút cảm giác, nhưng tiếc là hắn hiện tại không cách nào rời khỏi nơi này, huống hồ cảm giác này, nói ra sẽ không có người nào tin.

Mà lúc này bên trong Hà Nam Đạo, võ giả Ám Vệ số lượng lớn mai phục tại nơi đây, trong mắt những người khác, những người này là do Tô Tín phái tới so tài với Thiếu Lâm Tự, chờ khi Ngô Minh rời khỏi Thiếu Lâm Tự thì sẽ chém chết.

Nhưng kết quả thời gian một năm trôi qua, Ngô Minh căn bản không có dự định rời khỏi Thiếu Lâm Tự, mà xem bộ dạng bây giờ của Thiếu Lâm Tự, hiển nhiên bọn họ cho tới bây giờ đều chưa từng có ý định cho Ngô Minh hiện tại xông xáo giang hồ, Tô Tín bố trí những người này sợ là phải uổng công rồi.

Cho nên, nhìn thấy những Ám Vệ này đã chờ ở Hà Nam Đạo một năm vẫn chưa rút đi, những người trên giang hồ đều âm thầm châm chọc Tô Tín sĩ diện, không chịu thua, rõ ràng đã biết chính mình trong vòng thời gian ngắn sẽ không giết được Ngô Minh, kết quả vẫn còn ở Hà Nam Đạo bố trí nhiều võ giả Ám Vệ như vậy, cơ hồ có thể đạt tới gần một phần ba sức mạnh của toàn bộ Ám Vệ, hắn không ngại hoang phí sao?

Lúc này ở biên giới Hà Nam Đạo, Tề Long cầm Ẩn Long Phù, ánh mắt lộ ra một tia tinh mang.

Đợi thời gian hơn một năm, bọn họ rốt cục chờ được cơ hội này, Tô Tử Thần đã thành công!

Làm người phụ trách ở Hà Nam Đạo, Tề Long lập tức vận dụng thủ đoạn nhanh nhất của Ám Vệ bọn họ thông báo cho Tô Tín, khoảng cách của Ẩn Long Phù kém xa Long Đằng

Thiên Lý bản gốc, chẳng qua nó bí mật hơn, cho nên Tề Long bọn họ cần phải chuyển tiếp tin tức mới được.

Bên trong Tây Bắc Đạo, Tô Tín bị Hoàng Bỉnh Thành đánh thức từ trong bế quan, thấy tin tức của Tề Long truyền đến, khóe miệng Tô Tín không khỏi lộ ra nụ cười.

Hắn quả thực không nhìn lầm Tô Tử Thần này, tên này thế mà thực sự thành công.

Dựa theo suy đoán của Tô Tín, thời gian Tô Tử Thần có thể thành công nên là từ một năm đến ba năm mới phải, không nghĩ tới hắn thế mà thực sự xuất sắc như thế, chỉ mất hơn một năm đã hoàn thành nhiệm vụ.

Tô Tín không chậm trễ, trực tiếp kêu Lữ Phá Thiên, đi tới Thiếu Lâm Tự.

Tô Tín không có mang theo lực lượng bên Tây Bắc Đạo, với tốc độ của cường giả Chân Vũ cảnh, mang theo bọn họ nói không chừng phải mất mấy ngày mới tới, đến khi đó sợ rằng Thiếu Lâm Tự đã trấn áp lại nguy cơ của bản thân, cũng đã kêu Phạn Thiên Vực và Thích Đạo Huyền tới cứu viện, khi đó Tô Tín đánh bất ngờ sẽ không có ý nghĩa, Tô Tử Thần tất nhiên sẽ chạy không thoát Thiếu Lâm Tự.

Thế nhân đều cho rằng Tô Tín bố trí những Ám Vệ kia ở Hà Nam Đạo là vì giận dỗi, nào ngờ bọn họ mới là chủ lực lần này đánh bất ngờ Thiếu Lâm Tự của Tô Tín!

Ngay khi Tô Tín chuẩn bị ra tay, Ám Vệ ở Hà Nam Đạo cũng được tập hợp dưới sự điều phối của Tề Long, toàn bộ Thiếu Lâm Tự đang tràn ngập trong một bầu không khí nặng nề.

Lúc này mặc dù là ban ngày, nhưng thời tiết ở Hà Nam Đạo lại âm trầm không gì sánh được, mây đen u ám giữa không trung, mưa nhỏ rơi xuống tí tách, trước sau vẫn không có mưa to, cứ luôn lơ lửng giữa trời như thế.

Loại thời tiết này hơi ngột ngạt, bao gồm tâm tình của mọi người cũng hơi khó chịu. Lúc này, Huyền Minh đang cùng Huyền Chân giảng đạo cho những võ giả Dương Thần cảnh khác, không biết vì sao hắn chợt có một loại cảm giác lòng buồn bực, dường như sắp xảy ra chuyện gì đó.

Cảm giác của cường giả Chân Vũ cảnh có đôi khi vẫn rất chuẩn, Huyền Minh luôn cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Chương 2525 - Cuối cùng sẽ thấy sự thật

Cuối cùng sẽ thấy sự thật

Ngay khi hắn muốn dặn dò đệ tử đi ra ngoài hỏi một câu có chuyện gì xảy ra hay không, lúc này, một đệ tử Thiếu Lâm Tự không lễ phép bỗng nhiên đẩy cửa ra, trên mặt mang theo vẻ hoảng sợ lớn tiếng nói: “Trụ trì! Các sư thúc và sư bá, không ổn rồi! Các sư huynh và sư đệ, bọn họ đều nổ tung! Tất cả đều nổ tung!”

Lời nói của tên đệ tử này khiến cho mọi người ở đây đều lộ vẻ mặt ngạc nhiên nghi ngờ, cái gì gọi là nổ?

Huyền Minh không khỏi quát lớn: “Bình tĩnh một chút! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tên đệ tử kia vẻ mặt đưa đám nói: “Mới vừa nãy, có vài sư huynh và sư đệ đang tu luyện thì toàn thân nổ tung, thậm chí không toàn thây!”

Thân thể của Huyền Minh hơi lảo đảo, hắn ổn định tâm thần, nói: “Rốt cuộc có bao nhiêu người?”

Tên đệ tử kia lắc đầu nói: “Không biết! Nhiều lắm!”

Nghe lời này xong, Huyền Minh hoàn toàn không đứng yên được nữa, hắn vội vã xông ra ngoài, hô lớn: “Đi gọi tất cả người của Dược Vương Viện tới đây! Tập trung tất cả mọi người cùng một chỗ!”

Trong nháy mắt, toàn bộ Thiếu Lâm Tự thoáng chốc đại loạn, khắp nơi đều tràn ngập trong bầu không khí khẩn trương.

Thẳng đến một canh giờ sau, Huyền Minh mới hiểu rõ tình huống, Thiếu Lâm Tự bọn họ thoáng chốc thế mà chết chín phần mười đệ tử trẻ tuổi dưới Hóa Thần cảnh!

Vào lúc này, trong cơn mưa dầm, sắc mặt của Huyền Minh còn đáng sợ hơn bầu trời âm trầm kia, thậm chí hắn còn có dấu hiệu điên cuồng.

Huyền Minh hét lớn hướng Thủ tọa của Dược Vương Viện: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Có phải có người hạ độc ở trong nhà bếp?"

Khoảnh khắc biết chuyện này, Huyền Minh liền nghĩ tới chuyện trước đó của Nguyên Không và Nguyên Hải.

Hắn trước tiên điều tra nhà bếp, Nguyên Hải đúng là đã tới nhà bếp, nhưng hắn hầu như mỗi ngày đều đến, cũng không có tiếp xúc qua đồ ăn, hơn nữa bên trong nhà bếp có một số võ tăng cũng ăn thức ăn giống như những người khác, kết quả bọn họ không có chuyện gì.

Đồng thời, thậm chí còn có một đệ tử Tiên Thiên cảnh xung phong nhận việc đi ăn thức ăn còn dư lại của nhà bếp, kết quả sau khi ăn xong vẫn không bị gì.

Hơn nữa không phải toàn bộ đệ tử trẻ tuổi của Thiếu Lâm Tự đều bạo thể mà chết, còn có một phần mười người không có việc gì, một phần mười người còn lại này lúc ăn cơm tối cũng đã ăn đồ trong nhà bếp, cho nên cứ như vậy, hiềm nghi bên trong nhà bếp ít đi nhiều.

Bây giờ Huyền Minh đã sắp điên rồi, hắn không muốn bỏ qua chút manh mối hiềm nghi nào.

Lúc này, Thủ tọa của Dược Vương Viện đầu đầy mồ hôi nói: "Trụ trì! Căn bản không tra được! Những đệ tử trẻ tuổi đã chết này hoàn toàn không có dấu hiệu trúng độc, thậm chí ta cũng chưa từng nghe nói qua độc gì có thể làm cho người ta bạo thể mà chết."

"Bọn họ vì sao lại chết?" Huyền Minh hai mắt đỏ ngầu hỏi.

Thủ tọa của Dược Vương Viện chần chờ nói: "Bọn họ hình như là vì hút quá nhiều nguyên khí thiên địa, cho nên mới bạo thể mà chết, loại chuyện như vậy thường xảy ra khi tẩu hỏa nhập ma, dưới tình huống không thể khống chế được thân thể mình."

Huyền Minh lạnh lùng liếc hắn một cái, nói: "Ý của ngươi là đệ tử trẻ tuổi của Thiếu Lâm Tự ta trong một canh giờ liên tiếp tẩu hỏa nhập ma? Lời như vậy ngươi thấy đáng tin không?"

Thủ tọa của Dược Vương Viện lúc này cảm thấy rất muốn khóc, ra loại chuyện như vậy, hắn cũng rất bất đắt dĩ, nhưng hắn thật sự không tra được nguyên nhân chân chính, ít nhất không thể tra được trong khoảng thời gian ngắn.

Nhắc tới thì, tuy Dược Vương Viện của Thiếu Lâm Tự rất nổi tiếng nhưng đừng nói là so với thiên tài 'Độc Thủ Dược Vương' Tôn Bất Hại, cho dù so với Dược Vương Cốc cũng kém rất nhiều.

Nguyên nhân rất đơn giản, dù là Dược Vương Cốc hay Tôn Bất Hại, bọn họ đều dành khoảng thời gian dài đi nghiên cứu đặc tính của đan dược, giống như Tôn Bất Hại, sau khi có Tô Tín chống đỡ, hắn ở bên trong Tây Bắc Đạo nghiên cứu ra không ít thứ kỳ quái, mặc dù phần lớn đều vô dụng, nhưng có một số thứ lại có tác dụng thần kỳ.

Còn về Dược Vương Viện của Thiếu Lâm Tự thì sao? Tài nguyên của Thiếu Lâm Tự phong phú nhất, mà đệ tử của Dược Vương Viện về mặt tạo nghệ luyện đan cũng là thành thục nhất, nhưng bọn họ làm nhiều nhất là luyện đan dựa theo đan phương trước đây do Thiếu Lâm Tự truyền xuống, ngày thường đều làm loại việc khô khan này, không có chút lòng tiến thủ.

Ví dụ như Đại Hoàn Đan và Tiểu Hoàn Đan của Thiếu Lâm Tự đều đã được dùng hơn nghìn năm, kết quả hiện tại không hề có chút cải tiến nào.

Tuy dược lực của những đan dược này vẫn đủ mạnh dù không có cải tiến, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ bị người đuổi kịp.

Luyện đan sư xuất thân trong hoàn cảnh này, cho dù là Thủ tọa của Dược Vương Viện thì trình độ cũng có hạn.

Ngay khi tất cả mọi người ở Thiếu Lâm Tự vô cùng nóng nảy, lúc này Tô Tín đã mang theo đám võ giả Ám Vệ đánh lên Thiếu Lâm Tự.

Bây giờ ở bên ngoài, vốn mưa nhỏ rơi tí tách đã hoàn toàn biến thành mưa như trút nước rơi xuống, đám người Tô Tín toàn thân áo đen, một luồng khí tức túc sát cường đại truyền

đến, thoáng chốc khiến cho Thiếu Lâm Tự bị bao phủ trong luồng sát khí sâm nhiên này!

Chương 2526 - Cuối cùng cũng thấy sự thật (2)

Cuối cùng cũng thấy sự thật (2)

Nhìn sơn môn của Thiếu Lâm Tự, Tô Tín cười âm trầm, trực tiếp chém ra một kiếm, thiên địa biến sắc, tiên ma hai phần, đánh vào trên sơn môn, thoáng chốc bộc phát ra một tiếng vang thật lớn.

Thiếu Thất Sơn nháy mắt rung bần bật, bên trên sơn môn của Thiếu Lâm Tự thoáng chốc bộc phát ra luồng sáng trận đạo kinh người, đỡ được một kiếm này, nhưng ánh sáng phía trên cũng dần ảm đảm.

Trước đó, Thiếu Lâm Tự muốn dùng những Phật Cốt Xá Lợi kia làm phòng ngự để ngăn trở Tô Tín, kết quả tất cả đều bị hủy trong tay Tô Tín.

Hiện tại Thiếu Lâm Tự lại lần nữa kiến tạo trận pháp, nhưng tòa trận pháp này là do Thích Đạo Huyền giúp bọn họ xây nên, uy năng bất phàm.

Cảm giác được động tĩnh bên ngoài, người của Thiếu Lâm Tự ở đây sắc mặt thoáng chốc biến đổi, Huyền Minh và Huyền Chân bay đến giữa không trung, vừa lúc thấy Tô Tín đang công kích ở ngoài sơn môn Thiếu Lâm Tự.

Huyền Minh lúc này quát chói tai: “Nhanh đi tìm Phạn Thiên Vực và Thích Đạo Huyền đại sư cầu viện!”

Huyền Minh lại xoay người quát phía Tô Tín: “Tô Tín! Ngươi đến cùng muốn làm gì!?”

Tô Tín cười âm trầm, nói với Huyền Minh: “Làm cái gì? Xem ra sau khi Huyền Minh đại sư làm trụ trì của Thiếu Lâm Tự thì rất vất vả nhỉ, làm đến mù con mắt luôn rồi sao? Hôm nay, ta là vì diệt Thiếu Lâm Tự ngươi mà đến! Phải rồi, lễ vật trước đó ta tặng có hài lòng không?”

Hai mắt Huyền Minh đỏ ngầu nói: “Đệ tử của Thiếu Lâm Tự bạo thể mà chết là do ngươi làm?”

“Ngươi nghĩ sao?” Tô Tín thản nhiên nói.

Lúc này Huyền Minh đã hoàn toàn hiểu rõ đệ tử của Thiếu Lâm Tự bỗng nhiên nổ chết, mà Tô Tín lại bất chợt mang người đánh bất ngờ Thiếu Lâm Tự vào thời điểm này, tất cả điều này là do kế hoạch của hắn, dù ngày hôm nay Tô Tín không diệt hết Thiếu Lâm Tự, hiện tại Thiếu Lâm Tự chết nhiều võ giả trẻ tuổi như vậy, căn cơ mấy năm nay tích lũy được đều sắp bị hủy hết!

Lúc này Tô Tín không cho Thiếu Lâm Tự cơ hội do dự, hắn chém ra từng kiếm, tòa trận pháp kia của Thiếu Lâm Tự không chống đỡ được bao lâu, dù sao trận pháp chỉ là trận pháp, cũng không phải là người, trước đây Thích Đạo Huyền bố trí tòa trận pháp này cho Thiếu Lâm Tự chỉ khiến cho bọn họ dùng để phòng ngự, nhưng với thế tiến công của loại cấp bậc như Tô Tín, cái gọi là phòng ngự hoàn toàn chỉ là một trò cười!

Hiện tại Huyền Minh chỉ có thể hy vọng Bì Già Đa La của Phạn Thiên Vực có thể chạy nhanh tới đây, không biết Thích Đạo Huyền bây giờ đang ở nơi nào, mà lúc này Bì Già Đa La đã dời Phạn Thiên Vực đến bên trong Hà Nam Đạo, hắn có thể nhanh chóng chạy đến đây.

Cho nên Huyền Minh và Huyền Chân không có ra tay, nhìn Tô Tín ở nơi đó công kích trận pháp, mắt thấy ánh sáng của trận pháp kia càng lúc càng mờ nhạt, nhưng Huyền Minh và Huyền Chân vẫn chưa thấy bóng dáng của Bì Già Đa La!

Phải biết rằng Phạn Thiên Vực cách bọn họ không xa, dù Thiếu Lâm Tự không có chủ động truyền tin, Bì Già Đa La thân làm cường giả Thần Kiều cảnh, chắc hẳn có thể cảm giác được khí thế tỏa ra từ Tô Tín lúc này mới đúng.

Huyền Minh nghĩ đến hành vi ngày xưa của Bì Già Đa La trong Thiếu Lâm Tự bọn họ và cảm giác không thoải mái mơ hồ trong lòng, vào lúc này, một suy đoán hiện ra trong đầu hắn, điều này khiến cho vẻ mặt Huyền Minh thoáng chốc lộ ra một tia tuyệt vọng!

Mà giờ phút này, ở một đoạn khác trong Hà Nam Đạo, phật tự miếu thờ trải rộng, nơi đây chính là chỗ ở mới của Phạn Thiên Vực.

Nếu Phạn Thiên Vực liên minh với Thiếu Lâm Tự, tất nhiên cũng phải đổi chỗ ở.

Trước đây, Tạo Hóa Đạo Môn liên thủ với Huyền Thiên Vực, Tạo Hóa Đạo Môn cũng chủ động cho Huyền Thiên Vực một khối địa vực ở Thanh Châu Đạo, Thiếu Lâm Tự bọn họ tất nhiên cũng không thể quá hẹp hòi.

Tuy Phạn Thiên Vực đã tới Hà Nam Đạo, nhưng cũng không có mâu thuẫn gì với Thiếu Lâm Tự, Phạn Thiên Vực dưới sự kiềm chế của Bì Già Đa La vẫn luôn lộ vẻ rất quy củ, huống hồ tiêu chuẩn tuyển nhận tử đệ của Phạn Thiên không giống với Thiếu Lâm Tự, cho nên hai bên không có mâu thuẫn về mặt này.

Lúc này bên trong Phạn Thiên Vực, một đệ tử đi vào trong trạch viện, chỗ Bì Già Đa La đang bế quan, nói với hai tăng nhân giữ cửa: “Thiếu Lâm Tự truyền đến tin tức, Tô Tín đánh bất ngờ Thiếu Lâm, lúc này Thiếu Lâm nguy cấp, muốn mời Bì Già Đa La đại nhân ra tay viện trợ.”

Nhưng hai tăng nhân không có thông báo truyền lời, chỉ thản nhiên nói: “Bì Già Đa La đại nhân đang bế quan, hơn nữa còn là lần bế quan rất quan trọng, tuyệt đối không thể có người quấy rối.”

Tên đệ tử đưa tin kia chần chờ nói: “Nhưng Thiếu Lâm Tự hiện tại đang bị Tô Tín đánh, tình thế ngàn cân treo sợi tóc.”

Hai tăng nhân giữ cửa vẫn là vẻ mặt lạnh lùng, thản nhiên nói: “Thiếu Lâm Tự là Thiếu Lâm Tự, Phạn Thiên Vực là Phạn Thiên Vực, cứng rắn quấy rối Bì Già Đa La đại nhân xuất quan, ảnh hưởng đến đại nhân tu hành, sai lầm này người nào có thể bù đắp? Thiếu Lâm Tự sao?”

Đệ tử truyền tin kia hình như đã nghe hiểu điều gì, hắn trực tiếp xoay người rời đi.

Hắn là người của Phạn Thiên Vực, nhưng chỉ phụ trách đưa tin, hiện tại đã đưa tin xong, tất nhiên việc còn lại không còn

là chuyện của hắn.

Chương 2527 - Cuối cùng sẽ thấy sự thật(3)

Cuối cùng sẽ thấy sự thật(3)

Hai người giữ cửa nói đúng, Thiếu Lâm Tự là Thiếu Lâm Tự, Phạn Thiên Vực là Phạn Thiên Vực, trong này có một số thứ không phải là tiểu nhân vật như hắn có thể tự ý phỏng đoán.

Mà lúc này ở nơi Bì Già Đa La đang bế quan, hắn cũng không có tu hành, mà là mở to mắt, ngắm nhìn hư không.

Lời của những người bên ngoài đều đã truyền vào lỗ tai hắn, nhưng lúc này Bì Già Đa La giống như không nghe thấy, trên mặt mang theo vẻ lạnh lẽo khiến người run rẩy, hoàn toàn khác với bộ dạng Thánh sư mà hắn xây dựng ở bên ngoài.

Hơn nữa trong hai mắt hắn nở rộ ánh sáng xanh lục và xanh lam, vào giờ phút này, Bì Già Đa La không khỏi khiến người ta cảm thấy không hề thánh khiết chút nào, ngược lại còn có một loại cảm giác tà dị ở trong đó.

Bì Già Đa La lấy ra một viên phật châu, phật châu này bất ngờ lại là lá bài tẩy của Thiếu Lâm Tự, giống hệt phật châu mà Phật Đà đã sử dụng. Nhìn phật châu, khóe miệng của Bì Già Đa La không khỏi lộ ra nụ cười châm chọc.

Nếu phật châu của Phật Đà trong tay Bì Già Đa La bị người ngoài thấy, tất nhiên sẽ sinh lòng nghi ngờ, nguyên nhân rất đơn giản, dựa theo lời Thiếu Lâm Tự nói, phật châu của Phật Đà này lẽ ra đã rơi tán loạn sau trận chiến giữa Đạo Tổ và Phật Đà, khi đó Phạn Thiên Vực cũng đã sớm ở trong tiên vực, Bì Già Đa La làm sao có thể cầm trong tay phật châu của Phật Đà này?

Lúc này, Bì Già Đa La ngắm nghía phật châu của Phật Đà trong tay mình, trong thanh âm lạnh nhạt mang theo một chút châm chọc nói: “Cường giả Thông Thiên cảnh thượng cổ? Ha ha, người cũng đã chết mấy nghìn năm rồi, vì sao còn cố chấp muốn quay trở về?”

Nhìn phật châu, Bì Già Đa La lạnh lùng nói: "Ngươi nghĩ rằng tất cả những thứ này đều là ngươi cho ta? Giáng Thế Phật Đà Pháp Tướng, Bát Bộ Thiên Long Bàn Nhược Kinh, còn có Bỉ Ngạn Luân Hồi Chi Nhãn của ta, nhưng ngay cả khi không có mấy thứ này, Bì Già Đa La ta vẫn là Bì Già Đa La, được nghìn vạn người kính ngưỡng là 'Thánh sư', chứ không phải là con rối … và thế thân dự bị để rút lui trong tay ngươi!"

Bì Già Đa La nhắm hai mắt lại, trong giọng nói mang theo ý lạnh sâm nhiên: "Người đã chết thì cứ tiếp tục chết đi, đừng cho là ta không biết, thiên hạ nhiều tông môn phật đạo như vậy, truyền thừa chân chính của ngươi không ở Phạn Thiên Vực, không ở Liên Hoa Thiền Viện, mà là ở bên trong Thiếu Lâm Tự."

"Bây giờ Thiếu Lâm Tự cũng đã sắp không tồn tại nữa, nhưng ngươi yên tâm, ta sẽ tìm ra hậu chiêu mà ngươi đã bố trí, sau đó hoàn toàn giẫm nát nó!"

"Ngươi cứ an tâm đi đi, chờ khi ta dẫn dắt Phật tông trở thành võ lâm chí tôn, ta sẽ nặn một tòa kim thân thật to cho ngươi, thế gian này, không cần Phật Đà sống, chỉ cần thần linh chết!"

Vừa nói xong, tay phải của Bì Già Đa La bỗng nhiên nắm chặt, phật châu của Phật Đà cũng bị hắn cứng rắn biến thành một đống bột mịn, không có trình độ cứng cáp của thần binh Thông Thiên ngày xưa.

Mà lúc này ở bên trong Thiếu Lâm Tự, mắt thấy Tô Tín đã sắp nổ nát trận pháp kia, trong mắt Huyền Minh thoáng chốc lộ ra một tia tuyệt vọng.

Bị chơi xỏ rồi, lần này Thiếu Lâm Tự không chỉ bị Tô Tín tính toán, càng là bị Phạn Thiên Vực tính toán.

Rõ ràng nói muốn liên minh, kết quả khi Phạn Thiên Vực lấy được tất cả thứ mà bọn họ muốn thì bỏ mặc Thiếu Lâm Tự không quan tâm, Bì Già Đa La vào thời điểm này không ra tay, ai có thể chống đỡ được Tô Tín?

Ngay khi Tô Tín đánh nổ nát trận pháp, Huyền Minh hét lớn hướng Huyền Chân: "Mang theo đệ tử tinh nhuệ còn sót lại của Thiếu Lâm Tự rời đi! Chỉ cần có những đệ tử này, Thiếu

Lâm Tự vẫn có một con đường sống! Những người khác theo ta cùng nhau chịu chết!”

Huyền Chân vừa định nói cái gì đó, nhưng lúc này Huyền Minh đã trực tiếp một chưởng đánh bay hắn, trong mắt của đám võ giả trên Hóa Thần cảnh phía dưới Thiếu Lâm Tự lộ ra vẻ tuyệt vọng, nhưng bọn họ không có lựa chọn chạy trốn, mà là đều lựa chọn xông lên liều mạng với Ám Vệ dưới trướng Tô Tín, lựa chọn để lại một con đường sống cho những đệ tử còn lại.

Nhưng ngay lúc này, Huyền Minh chợt thấy trong hàng đệ tử xông lên lại có Ngô Minh, hơn nữa mục tiêu của hắn không phải là những võ giả Ám Vệ này, mà là Tô Tín!

Huyền Minh biến sắc, hắn còn tưởng rằng đây là Ngô Minh bởi vì nhìn thấy cừu nhân của mình nên không áp chế được hận ý trong lòng bản thân, lúc này mới không tự lượng sức muốn báo thù, giống như Trần Bắc Đường ở đại hội liên minh Đạo Môn trước đó.

Cho nên Huyền Minh lập tức hô lớn: “Nguyên Hải! Mau trở lại! Tuy ngươi cũng là Hóa Thần cảnh, nhưng ngươi cũng là đệ tử thế hệ trẻ, theo Huyền Chân rời khỏi Thiếu Lâm Tự, nếu muốn báo thù, ngươi bây giờ căn bản là đi chịu chết!”

Tuy Thiếu Lâm Tự chết chín phần đệ tử trẻ tuổi, nhưng ít nhất còn có một phần đệ tử chưa chết.

Có Huyền Chân che chở, còn có võ giả trẻ tuổi bản thân có thực lực và tiềm lực siêu cường như Nguyên Không và Nguyên Hải, đời kế tiếp Thiếu Lâm Tự bọn họ dù không thể vươn lên, vậy cũng chắc chắn có thể khôi phục lại danh tiếng của Thiếu Lâm Tự bọn họ, cho nên, nếu Nguyên Hải chết ở nơi này thì sẽ không có giá trị.

Chương 2528 - Tuyệt vọng

Tuyệt vọng

Nhưng không ai ngờ một màn xảy ra sau đó, Ngô Minh chạy thẳng tới trước mặt Tô Tín, không có không tự lượng sức ra tay với Tô Tín, mà Tô Tín cũng không có ra tay với hắn.

Huyền Minh trơ mắt nhìn 'đệ tử giỏi' của hắn thế mà đi tới trước người Tô Tín, quỳ một gối xuống đất, thi lễ với Tô Tín, dùng âm thanh kích động nói: "Đại nhân! Thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh!"

Tô Tín cười lớn đỡ hắn dậy, nói: "Tốt! Tốt! Tốt! Ngay cả ta cũng không nghĩ tới ngươi thế mà thật sự có thể hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc như thế."

"Ngươi yên tâm, ta sẽ thực hiện tất cả những gì đã hứa hẹn với ngươi trước đây, hơn nữa ngươi hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc như thế, sẽ có càng nhiều phần thưởng ở phía sau."

Thấy cảnh tượng này, trong mắt của tất cả đệ tử Thiếu Lâm Tự ở đây đều là không dám tin.

Lúc trước Thiếu Lâm bọn họ tốn bao nhiêu công sức cứu người từ tay Tô Tín, người được cho rằng là tương lai, hy vọng của Thiếu Lâm Tự bọn họ, thế mà là nội gián do Tô Tín phái tới nằm vùng, tất cả điều này, từ lúc mới bắt đầu đã là một tuồng kịch!

Huyền Minh lúc này nhìn Tô Tử Thần và Tô Tín sắp rách cả mí mắt, giọng nói của hắn khàn khàn: "Tất cả điều này đều là âm mưu? Chín phần đệ tử trẻ tuổi của Thiếu Lâm Tự ta chết, là do ngươi làm?"

Tô Tử Thần quay đầu thi lễ hướng Huyền Minh, trên mặt không mang chút tình cảm nào, nói: "Sư phụ, đây là lần cuối cùng ta gọi ngươi là sư phụ, đạo bất đồng bất tương vi mưu, hy vọng ngươi đừng trách ta, đương nhiên, cho dù ngươi muốn trách ta thì cũng vô dụng, bởi vì từ nay về sau, trên giang hồ sẽ không còn Thiếu Lâm Tự nữa."

“Tất nhiên, truyền thừa của Thiếu Lâm Tự các ngươi sẽ không bị mai một, bởi vì ngài thu ta làm đồ đệ, khiến cho ta có tư cách tự do ra vào Tàng Kinh Các, cho nên ta đã thu nhận công pháp của Thiếu Lâm Tự, từ nay về sau, truyền thừa của Thiếu Lâm Tự có lẽ sẽ không ở Thiếu Thất Sơn nữa, mà là ở Tây Bắc Đạo ta.”

“Phải rồi, vẫn chưa chính thức giới thiệu một chút, tại hạ là Tô Tử Thần, mật thám Ám Vệ dưới trướng Tô đại nhân, cũng là tộc nhân của Tô gia, là họ Tô của Tô đại nhân.”

Nghe lời Tô Tử Thần nói, Huyền Minh thoáng chốc cuồng cười, hắn đang cười chính bọn nó, Thiếu Lâm Tự bọn họ nhiều người như vậy thế mà tất cả đều mắt mù, bị Tô Tín và Tô Tử Thần này diễn một vở kịch lừa gạt!

Từ lúc mới bắt đầu chuyện này đã là giả, Ngô Minh là giả, truy sát là giả, kết quả hắn lại căn bản không nhìn ra.

Không đúng, hẳn là có người Thiếu Lâm Tự nhìn ra, đó là Nguyên Không.

Kết quả bọn họ còn trách lầm Nguyên Không, phạt Nguyên Không đến phía sau núi hối lỗi, nghĩ đến đây, Huyền Minh thoáng chốc cảm giác tuy mình là cường giả Chân Vũ cảnh, nhưng thật ra không khác gì kẻ đần độn!

Tô Tín vung tay lên, khiến cho Tô Tử Thần rời đi trước, hiện tại, lão hòa thượng này sắp giận điên lên, Tô Tín sợ lát nữa hắn phát điên bất chấp tất cả chém giết Tô Tử Thần.

Sau khi chấp hành xong nhiệm vụ lần này, Tô Tử Thần đã tiến bộ không ít, có thể nói tuyệt đối là một hạt giống tốt, người trẻ tuổi như vậy cần phải bồi dưỡng thật tốt, không thể khiến cho hắn chết ở nơi này.

Tô Tín nhìn Huyền Minh, thản nhiên nói: “Huyền Minh, tự ngươi ngu xuẩn cũng không trách được người khác, số mệnh của Thiếu Lâm Tự đã tận, hơn nữa lần này ta thật ra vẫn chưa muốn một hơi tiêu diệt Thiếu Lâm Tự, chỉ muốn đứt đoạn căn cơ của Thiếu Lâm Tự.”

“Giết đệ tử trẻ tuổi của Thiếu Lâm Tự ngươi là bước đầu tiên, bước thứ hai, là đem bảy mươi hai tuyệt kỹ và công pháp của

Thiếu Lâm Tự ngươi tung ra khắp giang hồ.”

Tô Tín mang theo giọng điệu trêu tức nói: “Còn là miễn phí.”

Nghe được câu này, Huyền Minh càng bị kích thích đến hộc máu.

Trước đó, lúc Tô Tín ở trên Thiếu Lâm Tự đã từng dùng chuyện này uy hiếp Thiếu Lâm Tự, nhưng giai đoạn sau Tô Tín sợ hoàn toàn vạch mặt với Thiếu Lâm Tự, lập tức sẽ khai chiến, cho nên vẫn luôn không có hành động.

Không nghĩ tới đến ngày hôm nay, hai độc kế này cùng lúc được tung ra, dù Thiếu Lâm Tự bọn họ bảo toàn được một phần đệ tử, nhưng tuyệt đối đừng nghĩ có thể tiếp tục Đông Sơn tái khởi, bởi vì truyền thừa của Thiếu Lâm Tự bọn họ đã bị phế!

Xưa nay trên giang hồ có cường giả quật khởi dựa vào một môn công pháp đại chúng, nhưng cho tới bây giờ chưa có tông môn nào vươn lên dựa vào một môn công pháp đại chúng!

Tô Tín nhìn bộ dạng Huyền Minh sắp bị tức đến hộc máu thì không khỏi cười cười, nói: “Đương nhiên trụ trì Huyền Minh cũng không cần kích động như vậy, chúng ta làm như thế ít nhất vẫn có chỗ tốt đối với ngươi.”

“Đến khi công pháp của Thiếu Lâm Tự truyền khắp toàn bộ giang hồ, khi đó người người đều sẽ nói thiên hạ võ công xuất Thiếu Lâm, điều này chẳng lẽ không tốt sao? Đây có thể tương đương với biến tướng cho Thiếu Lâm Tự ngươi nổi danh.”

Huyền Minh hai mắt đỏ ngầu nhìn Tô Tín, hắn lúc này hận không thể chém Tô Tín thành vạn mảnh.

Có kiểu dương danh như vậy sao, cứ tiếp tục nổi tiếng kiểu này thì Thiếu Lâm Tự bọn họ sớm muộn gì sẽ hoàn toàn biến mất!

Chương 2529 - Tuyệt vọng(2)

Tuyệt vọng(2)

Một môn công pháp đại chúng có thể học được ở nơi khác, thế thì cớ gì mọi người phải lãng phí sức lực bái nhập đi học

Thiếu Lâm Tự ngươi? Còn phải tuân thủ các loại thanh quy giới luật.

Huống hồ quan trọng nhất chính là, tuy truyền thừa võ công của Thiếu Lâm Tự rất quan trọng, nhưng càng quan trọng là phật pháp.

Không truyền phật pháp chỉ truyền võ công, những người này căn bản không xứng đáng tự xưng là truyền nhân của Thiếu Lâm Tự.

Nhưng vào lúc này, Tô Tín bỗng nhiên nói: "Ngươi có biết tại sao ta muốn nói nhiều như thế với ngươi không?"

Huyền Minh sững sờ, lúc này Tô Tín đã là ưu thế áp đảo, hắn nói nhiều như vậy chẳng phải muốn trào phúng chính mình, hưởng thụ một chút vui vẻ khi đối thủ tan vỡ sao?

Chỉ thấy Tô Tín thản nhiên nói: "Trong mắt ta, Thiếu Lâm Tự đã không làm nên trò trống gì, lúc này trào phúng các ngươi cũng chỉ là nói cho sướng miệng mà thôi, thật ra ta chỉ muốn xác nhận một chút, có phải các người cũng bị một vị khác đùa bỡn hay không?"

"Trước đó, thật ra ta chỉ muốn phá vỡ căn cơ của Thiếu Lâm Tự các ngươi thông qua hai bước trong kế hoạch này, có Phạn Thiên Vực và Bì Già Đa La, ta không cách nào hoàn toàn tiêu diệt được Thiếu Lâm Tự các ngươi."

"Nhưng hiện tại, dường như ta có thể tiết kiệm một chút công sức, đứng ở nơi này lâu như vậy, kết quả vẫn chưa có người nào tới giúp Thiếu Lâm Tự các ngươi, rất hiển nhiên, cái vị minh hữu mà trước đó Thiếu Lâm Tự các ngươi tìm, sợ là không đáng tin cậy cho lắm."

Huyền Minh nhắm hai mắt lại, Thiếu Lâm Tự cuối cùng vẫn bị hủy trong tay hắn! Người quen không biết, đây có thể là sai lầm lớn nhất mà Huyền Minh mắc phải.

Lúc mới bắt đầu hắn lựa chọn liên minh với Phạn Thiên Vực, bây giờ đã chứng minh hắn lựa chọn sai.

Mà sau đó hắn lại tin lầm tên nội gian nằm vùng Tô Tử Thần này, dẫn tới đệ tử thế hệ trẻ trong Thiếu Lâm Tự bị giết chín

phần, công pháp bị tiết lộ, đây đã là cắt đứt căn cơ của Thiếu Lâm Tự.

Võ lâm chí tôn Thiếu Lâm Tự khổng lồ trong tay hắn thế mà biến thành bộ dạng như bây giờ, đừng nói là hắn không có mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông, hắn cũng không có mặt mũi để đi gặp Huyền Khổ!

Huyền Minh đã ôm lòng muốn chết, chuẩn bị ăn thua đủ với Tô Tín, nhưng ngay khi hắn đang định động thủ, Huyền Chân lại từ phía sau chạy về.

Huyền Minh quát lên: "Không phải ta đã kêu ngươi đi rồi sao? Ngươi hiện tại lại trở về làm gì? Chịu chết à?"

Huyền Chân thản nhiên nói: "Ta đã dặn dò những đệ tử kia cứ chạy trốn đi, ngươi có quyết tâm chết cùng Thiếu Lâm Tự, ta đương nhiên cũng có."

"Huống hồ, cho dù ngươi vận dụng phật châu của Phật Đà thì cũng chỉ có thể ngăn trở Tô Tín, hiện tại nơi này có thể còn một Chân Vũ, ta không ngăn hắn, những đệ tử Thiếu Lâm Tự khác cũng sẽ gặp nạn."

Huyền Minh thở dài, hắn mắt lạnh nhìn Tô Tín, nói: "Tô Tín, lần này Thiếu Lâm Tự ta bị hủy ở trong tay ta, nhưng sẽ không bị diệt ở trong tay ngươi, chỉ cần sư huynh của ta còn, truyền thừa của Thiếu Lâm ta vẫn sẽ còn!"

"Hiện tại sư huynh của ta đã đi vào tiên vực, chờ lúc hắn trở lại, sớm muộn gì cũng sẽ chấm dứt mối huyết cừu này với ngươi!"

Tô Tín cười lạnh một tiếng, nói: "Huyền Khổ? Trước đây, khi Huyền Khổ đi vào tiên vực thì đã bị ta trọng thương, ngươi thật sự cho rằng hắn có thể từ trong tiên vực đi ra? Huống hồ, cho dù Huyền Khổ thật sự có thể từ trong tiên vực đi ra thì cũng chỉ là chịu chết mà thôi, có gì mà ghê gớm?"

Tô Tín quay đầu nói với Tề Long và Tô Tử Thần: "Hai người các ngươi mang theo một phần người đuổi theo giết hết đám đệ tử trẻ tuổi Thiếu Lâm Tự chạy trốn, không cần tham công liều lĩnh, có thể giết thì cứ giết, không thể giết thì cũng chẳng

sao, dù thế nào thì căn cơ của Thiếu Lâm Tự hiện tại đã bị hủy."

Vừa dứt lời, Tô Tín trực tiếp vung tay lên, trong nháy mắt, trên bầu trời âm u mưa như trút nước, vô số Hỏa Diễm Kiếm Khí bay lên, rọi sáng sắc trời vốn u ám đen kịt.

Khi mưa to rơi xuống Hỏa Diễm Kiếm Khí thì lập tức bốc hơi, gần như trong nháy mắt, toàn bộ Thiếu Lâm Tự bị bao phủ ở trong sương mù dày đặc, khiến nơi này giống như tiên cảnh.

Sát cơ dày đặc bao phủ khắp người Huyền Minh, Huyền Minh không chút do dự, trực tiếp lấy ra phật châu của Phật Đà, trên người hắn chốc cháy ngọn lửa màu vàng, nhưng lúc này, hắn đang thiêu đốt khí huyết và nguyên thần, dùng hết lực lượng cuối cùng của mình liều mạng một lần với Tô Tín!

Lần này Huyền Chân không có đi ngăn cản hắn, bởi vì lần này không chỉ Huyền Minh phải liều mạng, ngay cả hắn cũng phải liều mạng.

Lữ Phá Thiên ngăn ở trước mặt Huyền Chân, thản nhiên nói: "Thiếu Lâm Tự các ngươi cứ luôn nói nhân quả báo ứng gì đó, trước đây các ngươi nhốt lão tử mấy trăm năm, hiện tại lão tử trở về báo thù, cái này có phải là rất hợp lý không?"

Huyền Chân không nói nhiều, hắn trực tiếp ra tay đấm ra một quyền, xông về phía Lữ Phá Thiên, dù sao đều là liều mạng đánh một trận tử chiến, nói nhảm với ma đầu kia làm cái gì chứ?

Chương 2530 - Liều mạng

Liều mạng

Mà lúc này, Huyền Minh đã dẫn động sức mạnh trong phật châu của Phật Đà, thiêu đốt khí huyết và nguyên thần, dùng sức mạnh thăng hoa lúc viên tịch trong nháy mắt dẫn động phật châu của Phật Đà, vào giờ phút này, Huyền Minh thần thánh không gì sánh được, luồng lực lượng đó rót vào bên trong phật châu, thoáng chốc sau lưng Huyền Minh ngưng tụ ra một vị ảo ảnh Phật Đà.

Ảo ảnh Phật Đà vung tay lên, trong phút chốc long trời lở đất, một tay che trời!

Gần như trong nháy mắt, toàn bộ Hỏa Diễm Kiếm Khí của Tô Tín đều bị bàn tay khổng lồ bóp nát, hơn nữa bàn tay khổng lồ kia không ngừng lại, một chưởng trực tiếp vỗ hướng Tôn Tín, trong chưởng lực kia bất ngờ có chút bóng dáng của Đại Lực Kim Cương Chưởng, nhưng cương mãnh đã đến cực hạn, tựa như núi cao.

Tô Tín hiện tại thấy một chưởng này, trong não hắn thế mà không tự giác nghĩ tới ba chữ 'Ngũ Chỉ Sơn'.

Không sai, giờ phút này trong mắt Tô Tín, uy năng của một chưởng này mạnh không thua gì Ngũ Chỉ Sơn ngày xưa trấn áp con khỉ kia, cường đại đến mức khiến lòng người kinh hãi.

Đối mặt một quyền kinh khủng như vậy, lựa chọn đầu tiên của Tô Tín là rút lui.

Liệt Diễm Vô Tướng được thi triển ra, Tô Tín chuẩn bị tạm thời tránh mũi nhọn, nhưng không ai ngờ tới trong một chưởng này lại có thêm vạn tự phật ấn lóe ra ánh sáng chói mắt, vốn thân thể của Tô Tín đã hóa thành lửa cháy mạnh thế mà lại hiện hình trong lửa đỏ đang cháy, cứng rắn bị ép trở về!

Tuy Tô Tín biết không có công pháp nào là hoàn mỹ, dù là Liệt Diễm Vô Tướng cũng không thể nào tránh thoát toàn bộ công kích.

Nhưng dễ dàng bị trấn áp giống như bây giờ, Tô Tín không dám tin tưởng loại chuyện như vậy.

Nhưng hiện tại, khi một chưởng đóng kín mọi thứ muốn trấn áp hắn vỗ xuống, Tô Tín không thể lui được, chỉ có thể cứng rắn đối kháng!

Dùng quyền đỡ chưởng, một quyền hạ xuống, trong hai mắt Tô Tín không có sinh cũng không có tử, chỉ có màu xám tĩnh mịch!

Có thể nói đây là lực lượng một đấm chung cực, là võ đạo đỉnh cao nhất của Tô Tín vào hiện tại, một quyền này hạ xuống, thoáng chốc phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa,

hai người đều đứng trên không trung, nhưng Thiếu Thất Sơn dưới chân bọn họ đã bắt đầu rung chuyển.

Uy một đấm một chưởng đủ để rung chuyển trời đất, ngay cả Lữ Phá Thiên đều theo bản năng tránh né uy thế dư ba từ cuộc chiến giữa hai người này.

Chân khí cuồng bạo phân tán, Tô Tín trực tiếp bị đánh xuống nền đất của Thiếu Lâm Tự, nhưng hắn vẫn đứng ở đó, đất xung quanh đều có vết nứt.

Tô Tín dễ dàng đứng lên khỏi mặt đất, để lại một cái hố to trông cực kỳ chói mắt.

Mà lúc này trong mắt Tô Tín lộ ra một tia vui mừng, hắn nên cảm tạ Thích Đạo Huyền, bởi vì lần trước nếu không có Thích Đạo Huyền tới Thiếu Lâm Tự phá rối, sợ rằng thời điểm đó Tô Tín sẽ lưỡng bại câu thương với Thiếu Lâm Tự.

Sức mạnh của phật châu Phật Đà này quả thực cường đại đến trình độ kinh người, cũng không biết có liên quan đến lòng ôm ý định muốn chết của Huyền Minh vào giờ phút này hay không, khoảnh khắc sức mạnh bùng nổ, Tô Tín thế mà có chút không đỡ nổi.

Phải biết rằng hiện tại Tô Tín đã thăng cấp đến Thần Kiều, nếu là lần trước Tô Tín còn ở Chân Vũ cảnh, dù là hắn và Lữ Phá Thiên, hai người cũng sẽ bị trọng thương rút đi dưới sức mạnh của phật châu Phật Đà này, thậm chí hậu quả có khi càng nghiêm trọng hơn.

Mà lúc này, nếu Tô Tín là cảm thấy may mắn, thì Huyền Minh là đang cảm thấy hối hận, hối hận trước đây vì sao hắn không có sớm lấy ra phật châu của Phật Đà này liều mạng với Tô Tín.

Bởi vì phật châu của Phật Đà này chỉ có một viên, cho nên chưa có võ giả Thiếu Lâm Tự nào đụng đến nó, mọi người chỉ suy đoán sức mạnh của phật châu này, kết quả bọn họ lại xem thường nó.

Ngày trước, nếu khi Tô Tín đánh lên Thiếu Lâm Tự bọn họ quả quyết một chút, lúc Thích Đạo Huyền chưa xuất hiện thì liều mạng, chém chết với Tô Tín, tuy bọn họ sẽ chết, nhưng sẽ

không giống như bây giờ, không chỉ chết, càng mất luôn Thiếu Lâm Tự!

Nhưng bây giờ hối hận cũng vô dụng, nên nói là ở bất cứ lúc nào, hối hận là cảm xúc vô dụng nhất.

Hiện tại Huyền Minh đã thiêu đốt tinh huyết và nguyên thần để kích thích sức mạnh của phật châu, hắn không còn nhiều thời gian!

Sau khi một chưởng này không có trọng thương Tô Tín, ảo ảnh Phật Đà sau lưng Huyền Minh sáng rực lên, vô số vạn tự phật ấn ẩn hiện trong hư không, trấn áp hướng Tô Tín.

Trong những phật ấn này mang theo lực lượng trấn áp hoàn toàn khiến cho Tô Tín không thể lui được, chỉ có thể cứng rắn đỡ.

Vào lúc này, trong mắt Tô Tín thoáng chốc bắn ra một tia tinh mang.

Nếu đã không cách nào né tránh, vậy thì cứ đánh nát thôi!

Phật châu của Phật Đà thì sao chứ? Cũng không phải là ở trước mặt Phật Đà ngày xưa.

Huống chi, cho dù Phật Đà thực sự xuất hiện, thế thì cùng lắm là trình độ của Đại Thiên Ma Tôn hiện tại, Tô Tín vẫn dám cùng đánh một trận!

Kiếm khí lạnh lẽo tà dị quấn quanh người Tô Tín, Huyền Âm Kiếm Khí ngưng tụ thành Huyền Âm Kiếm Giáp bám vào người Tô Tín, khi Tô Tín một bước đạp không, trực tiếp một đấm đánh nát một chữ "Vạn" phật ấn!

Chương 2531 - Liều mạng(2)

Liều mạng(2)

Quanh người Tô Tín hiện ra hai con cự long đen trắng, nghịch chuyển âm dương chi lực với tư thế mạnh nhất bộc phát ra, cắn giết tất cả!

Trước đó, khi Tô Tín còn là Chân Vũ cảnh, phật châu của Phật Đà này có uy hiếp rất lớn đối với Tô Tín, nhưng hiện tại Tô

Tín đã thăng cấp đến Thần Kiều, cho dù Huyền Minh liều mạng thì hắn cũng chỉ có tư cách đánh một trận với Tô Tín mà thôi, muốn dựa vào thứ này áp chế Tô Tín, căn bản là khó như lên trời.

Mà Lữ Phá Thiên thì đang kịch chiến hăng say với Huyền Chân, bàn về thực lực, Huyền Chân thật ra mạnh hơn Huyền Minh một bậc.

Ban đầu, khi Huyền Chân còn ở Dương Thần cảnh, Huyền Khổ đã biết rõ, đời kế tiếp của Thiếu Lâm Tự có thể thăng cấp Chân Vũ nhất định là Huyền Chân.

Mà trên thực tế cũng đúng là như thế, sau khi Huyền Minh dựa vào lực lượng của tinh thần thăng cấp đến Chân Vũ, Huyền Chân lại dựa vào lực lượng của chính mình bước chân vào Chân Vũ, đồng thời sức chiến đấu cũng vượt xa Huyền Minh.

Đáng tiếc hiện tại đối chiến với Lữ Phá Thiên, Huyền Chân vẫn chịu thiệt, bị áp chế.

Hiện giờ, thực lực của Lữ Phá Thiên đã khôi phục tới cảnh giới đỉnh cao của Chân Vũ Pháp Tướng cảnh nhờ ma công vô danh kia của Đại Thiên Ma Tôn, về lực lượng cũng đã áp chế Huyền Chân.

Hơn nữa, ngày xưa Lữ Phá Thiên cũng là cường giả ma đạo cự kiêu tung hoành giang hồ, một đời nhấc lên tinh phong huyết vũ, ngoài ra, hắn còn có kinh nghiệm chiến đấu của Thần Kiều cảnh, bàn về sức chiến đấu, Lữ Phá Thiên trong Chân Vũ cảnh tuyệt đối là ít có địch thủ, Huyền Chân muốn đánh bại hắn căn bản là chuyện không thể nào, miễn cưỡng ngăn chặn thì còn có thể.

Mà lúc này, Tề Long và Tô Tử Thần đã mang theo một phần võ giả Ám Vệ đuổi giết những đệ tử Thiếu Lâm Tự kia.

Tô Tử Thần ở Thiếu Lâm Tự một năm, trong thời gian một năm này Tô Tử Thần đều đã quen thuộc mỗi phương phướng, mỗi vị trí ở Thiếu Lâm Tự, lý do là để lúc chạy trốn thì có thể tìm một đường lui an ổn, không nghĩ tới lần này lúc thi hành nhiệm vụ, mặc dù hắn cực kỳ hung hiểm, nhưng thời điểm chạy trốn lại rất dễ dàng.

Nhưng có Tô Tử Thần là 'đệ tử Thiếu Lâm Tự' quen thuộc thông tin dẫn đường, những võ giả Ám Vệ này trực tiếp đi vòng qua phía sau núi, cản lại nhóm đệ tử trẻ tuổi Thiếu Lâm Tự kia.

Những đệ tử trẻ tuổi Thiếu Lâm Tự này chỉ còn lại chừng trăm người, còn có vài tên võ giả Dung Thần cảnh thủ hộ, thấy đám người Tề Long thì bọn họ chỉ kinh ngạc, nhưng khi nhìn thấy Tô Tử Thần thì bọn họ lại không dám tin.

Những người chống lại đám võ giả Ám Vệ của Tô Tín ở trước núi Thiếu Lâm Tự đều là võ giả thế hệ cũ của Thiếu Lâm Tự, đệ tử thế hệ trẻ đều được an bài chạy khỏi Thiếu Lâm Tự, cho nên bọn họ cũng không nhìn thấy một màn Tô Tử Thần khôi phục thân phận, những người này thấy Tô Tử Thần ở cùng một chỗ với Tề Long, còn tưởng rằng Tô Tử Thần bị Tề Long bắt làm tù binh, cho nên mới dẫn đường cho bọn họ, đệ tử thế hệ trẻ của Thiếu Lâm Tự thi nhau mở miệng mắng chửi Tô Tử Thần không có cốt khí.

Thấy Tô Tử Thần thế mà dẫn đường cho Ám Vệ tới cướp giết bọn họ, nhóm đệ tử Thiếu Lâm Tự này thoáng chốc bùng nổ.

Lúc này có người la mắng: "Tô Tử Thần! Tốt xấu gì ngươi cũng là đệ tử thế hệ trẻ kiệt xuất nhất của Thiếu Lâm Tự ta, không nghĩ tới ngươi lại không có cốt khí như vậy, thế mà đi làm chó dưới tay Tô Tín!"

"Trước đây ngươi bị Ám Vệ dưới trướng Tô Tín đuổi giết như chó nhà có tang, chật vật chạy trốn tới Thiếu Lâm Tự ta, nếu không phải Thiếu Lâm Tự ta thu nhận ngươi, ngươi sớm đã bị Ám Vệ dưới trướng Tô Tín giết chết, hôm nay ngươi thế mà còn dẫn đường cho bọn chúng, quả thực là không biết xấu hổ!"

Đối mặt với cả đám quát mắng, Tô Tử Thần chỉ cười lạnh một tiếng, phun ra hai chữ: "Ngu xuẩn!"

Nguyên Không bên Thiếu Lâm Tự đứng ra thở dài nói: "Đừng mắng nữa, hắn không có phản bội Thiếu Lâm Tự, bởi vì hắn từ lúc mới bắt đầu đã không phải là người của Thiếu Lâm Tự!"

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây thoáng chốc kinh hãi, Nguyên Hải sống chung với bọn họ tròn một năm, có danh tiếng và

nhân duyên tốt trong toàn bộ đệ tử trẻ tuổi, thế mà vẫn luôn không phải là người của Thiếu Lâm Tự?

Tô Tử Thần nhìn Nguyên Không, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười châm biếm, nói: "Nguyên Không sư huynh nhìn người thật chuẩn, trước đây ta thiếu chút nữa đã thua ở trong tay ngươi, đáng tiếc là, đám người Huyền Minh mắt mù, thà rằng tin tưởng kẻ nằm vùng như ta cũng không tin tưởng lời ngươi nói."

"Nhưng ngươi yên tâm, có đại nhân nhà ta, đám người Huyền Minh sẽ không sống được bao lâu, hiện tại ta sẽ tiễn các ngươi đi gặp hắn, đến khi gặp lại rồi các ngươi hối hận sau đi!"

Vừa dứt lời, Tề Long trực tiếp vung tay lên quát: "Giết cho ta!"

Đám võ giả Ám Vệ phía sau hắn trực tiếp liều chết xung phong lao ra ngoài, ở trong mắt bọn họ, những đệ tử của Thiếu Lâm Tự này không phải là người, mà là một đống công lao!

Trước sơn môn của Thiếu Lâm Tự vào lúc này, cuộc chiến giữa Tô Tín và đám người Huyền Minh đã đến mức kịch liệt nhất.

Chương 2532 - Diệt Thiếu Lâm

Diệt Thiếu Lâm

Thân thể hiện tại của Huyền Minh đã biến thành trong suốt, đây là biểu hiện thân thể nguyên thần thiêu đốt đến mức cực hạn.

Mặc dù hắn đã phát huy lực lượng của chính mình đến trình độ lớn nhất, nhưng Tô Tín vẫn không bị thương, một ít tiến công trước đó chỉ hơi tiêu hao một chút sức mạnh của Tô Tín.

Nhưng điều này đối với Huyền Minh bây giờ là chưa đủ, nhìn phật châu nở rộ vô tận tia sáng, Huyền Minh miệng tụng một tiếng phật hiệu, thân thể của hắn rốt cục bắt đầu chậm rãi tan biến, toàn bộ đều sáp nhập vào trong phật châu!

"A di đà phật!"

Huyền Chân bên kia thấy cảnh tượng này thì không kiềm được hét lớn: “Sư huynh!”

Từ sau khi Huyền Đàm bị buộc rời khỏi Thiếu Lâm Tự, Huyền Chân rất ít kêu Huyền Minh là sư huynh, giờ khắc này, hắn chân thành gọi hai tiếng sư huynh này.

Hiện tại, sau khi phật châu hấp thu tất cả sức mạnh của Huyền Minh, thoáng chốc bộc phát ra thần mang kinh thế, phá tan hết thảy trở ngại, đánh nát thời gian và không gian, chỉ riêng mang theo uy thế sức mạnh thuần túy đã giáng xuống đầu Tô Tín!

Trong mắt Tô Tín lộ ra thần mang chói mắt, một ngọn lửa bốc cháy quanh người hắn, ngọn lửa đỏ thẫm đậm đặc như máu tươi!

Đối mặt Huyền Minh đã thiêu đốt tất cả sức mạnh của bản thân, thậm chí thúc giục phát ra một kích lực lượng cuối cùng trong phật châu, Tô Tín mơ hồ cảm giác được một luồng sức mạnh của Thông Thiên cảnh ở trong đó!

Tuy phật châu này hiện tại đã hỏng, nhưng nó dù sao cũng là vật do cường giả Thông Thiên cảnh ngày xưa để lại, toàn lực thúc giục như vậy, thật ra vẫn có một chút uy thế của cường giả Thông Thiên cảnh ngày xưa, tuy chỉ có một chút, nhưng luồng lực lượng đó cũng đã khiến cho Tô Tín giật nảy mình, cho nên đối mặt một kích này, Tô Tín quả quyết lựa chọn thiêu đốt tinh huyết.

Nhưng đến loại cấp bậc như Tô Tín, cho dù thiêu đốt tinh huyết thì cũng không thể đơn giản tiến hành thiêu đốt như võ giả bình thường, như vậy thì hàm lượng kỹ thuật không khỏi hơi quá thấp một chút.

Hiện tại Tô Tín thiêu đốt tinh huyết chính là dung nhập máu tươi của mình vào trong Xích Hỏa Thần Công.

Dùng máu tươi làm nhiên liệu, toàn lực châm lửa Xích Hỏa Thần Công, đẩy sức mạnh của bản thân đến mức lớn nhất.

Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín vung lên, trên trường kiếm lúc này điểm xuyết ngọn lửa đỏ máu, khi Tô Tín chém ra một kiếm, thiên địa phàm, tiên quỷ nhân, ba loại kiếm đạo hợp lại làm một, Kiếm Hóa Tam Giới, chém thiên tuyệt địa!

Đây là kiếm kỹ mạnh nhất mà Tô Tín có thể nắm giữ cho đến hiện tại, cũng là biểu hiện đỉnh kiếm đạo của hắn.

Hơn nữa, ở rìa ngoài Tam Giới bị chia cắt, ngọn lửa đỏ máu dày đặc đang bốc cháy, khiến một kiếm này càng thêm tà dị, toàn bộ bầu trời đều đã bị kiếm ý phân tách, trừ ngọn lửa đỏ máu của Tô Tín đã che khuất bầu trời, thì chỉ có ba luồng kiếm ý này bay lên cao, Kiếm Hóa Tam Giới đụng vào phật châu, thoáng chốc phát ra một tiếng dao động kinh thiên!

Vào lúc này, bất kỳ sức mạnh nào cũng dừng lại giữa thiên địa, mọi người có thể thấy rõ ràng, dưới luồng dao động cường đại này, ngọn lửa đỏ máu tắt ngấm, tuy Kiếm Hóa Tam Giới kia của Tô Tín rất mỹ lệ, nhưng khi đụng vào phật châu thì vỡ nát tan tành, tựa như diệt thế.

Ngay cả Tô Tín cũng phải lui từng bước trong đợt trùng kích cường đại này, đạp trên không trung nhưng giống như đạp trên mặt đất, mỗi bước lùi lại, dưới chân hắn liền có chân khí cuồng bạo nổ tung, hắn lùi một mạch chín mươi chín bước, lúc này Tô Tín rốt cục cũng ngừng lại, mà trên Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay hắn bất ngờ xuất hiện một chút vết rạn! Tuy vết rạn rất nhỏ, nhưng điều này cũng có ý nghĩa là, khi đụng vào luồng lực lượng mạnh mẽ này, ngay cả Duy Ngã Đạo Kiếm cũng sẽ bị sứt mẻ!

Tô Tín đứng ở giữa không trung, một dòng máu tươi chảy xuống khóe miệng hắn, nhưng Tô Tín không chút quan tâm.

Hắn không có chết, vậy Thiếu Lâm Tự sẽ phải chết, hắn đỡ được một kích này, Thiếu Lâm Tự sẽ phải diệt vong.

Trong mắt Huyền Chân không khỏi lộ ra vẻ tuyệt vọng, con bài chưa lật sau cùng của Thiếu Lâm Tự bọn họ, phật châu của Phật Đà cũng không làm gì được Tô Tín!

Lữ Phá Thiên cười lạnh một tiếng, nói: “Hòa thượng của Thiếu Lâm Tự, không nghĩ tới chứ gì? Thiếu Lâm Tự các ngươi cũng có ngày hôm nay, trước đây nhốt lão tử nhiều năm như vậy, ngày hôm nay rốt cục có thể trút ra bực tức này!”

Vừa dứt lời, Lữ Phá Thiên vẫn luôn áp chế Huyền Chân bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng trong ngụm máu tươi này ẩn chứa kiếm ý cực mạnh, kiếm ý này tựa như rồng lại tựa như rắn, trong nháy mắt đã chém phá hư không, trong bá đạo lại mang theo cảm giác lạnh lẽo quỷ dị, chớp mắt chém vào người Huyền Chân, để lại một vết kiếm thật lớn trên ngực hắn, trực tiếp đánh bay, nhưng không thể hoàn toàn chém chết Huyền Chân.

Một kiếm này đã khiến Huyền Chân bị trọng thương, tuy thân thể có thể so với kim thiết của hắn không có chảy ra chút máu tươi nào, nhưng da thịt đã bị chém ra, lộ ra xương trắng hếu và nội tạng bị xoắn nát ở bên trong!

Lữ Phá Thiên kinh ngạc nói: "Ôi mợ! Thân thể mạnh dữ vậy!"

Chương 2533 - Diệt Thiếu Lâm(2)

Diệt Thiếu Lâm(2)

Một kiếm vừa rồi là đòn sát thủ lợi hại của Lữ Phá Thiên, giang hồ ai cũng biết hắn dùng đao, dù là mấy trăm năm trước hay hiện tại, Lữ Phá Thiên cũng vẫn dùng đao, nhưng không ai ngờ tới lá bài tẩy của hắn thế mà là một thức kiếm ý vô cùng quỷ dị này.

Thật ra loại kiếm ý này là do Lữ Phá Thiên có được ở một lần kỳ ngộ trong quá khứ.

Khi Lữ Phá Thiên còn là Dương Thần, hắn ngoài ý muốn tìm được nơi mà một vị yêu vương thượng cổ bị phong ấn, vị yêu vương thượng cổ kia là loài rồng, nhưng là từ rắn hóa rồng, không phải loài rồng thuần túy, nó tu luyện chính là Long Xà Kiếm Ý. Khi đó, ánh mắt của Lữ Phá Thiên hơi thiển cận, chỉ biết rằng máu tươi của Yêu tộc là đồ tốt, kết quả hắn hút khô máu tươi của nó, đồng thời từ trong máu tươi của nó ngưng luyện ra Long Xà Kiếm Ý này, hắn cũng không biết một vị Yêu tộc còn sống giá trị sẽ lớn hơn.

Nhưng cho dù là vậy, Lữ Phá Thiên ước chừng vị yêu vương này ở thời kỳ đỉnh cao có thể so với tồn tại Thần Kiều cảnh bên nhân tộc, cho nên Long Xà Kiếm Ý chắc chắn sẽ vô cùng cường đại. Từ khi Lữ Phá Thiên sở hữu Long Xà Kiếm Ý thì luôn giấu ở trong cơ thể, dùng thân thể của mình làm vỏ kiếm, một mực dùng máu tươi của mình uẩn dưỡng, ra khỏi vỏ liền

chết người, Huyền Chân là người thứ nhất còn sống sau khi đón đỡ Long Xà Kiếm Ý này của hắn.

Đương nhiên, bây giờ Huyền Chân đã gần chết, chém thêm một đao nữa là được.

Nhưng vào lúc này, một tiếng phật hiệu từ chân trời truyền đến, bóng dáng của Bì Già Đa La từng bước hạ xuống giữa không trung, thấy cảnh tượng nơi này, trên mặt Bì Già Đa La lộ ra một chút đau khổ, nói: "Ta vẫn là tới trễ sao?"

Nhìn võ giả Ám Vệ và võ giả Thiếu Lâm Tự vẫn đang chém giết lẫn nhau, Bì Già Đa La nghĩa chánh ngôn từ nói: "Tô đại nhân, nơi này đều đã chết nhiều người như vậy, chẳng lẽ ngươi còn muốn tạo sát nghiệt sao?"

Nhìn Bì Già Đa La, trên mặt Tô Tín lộ ra nụ cười châm chọc, nói: "Nếu như ngươi tới sớm một chút thì ta còn có thể tạo ít sát nghiệt, 'Thánh sư' Bì Già Đa La, ngươi tới thật đúng lúc."

Bì Già Đa La không để ý đến giọng điệu giễu cợt của Tô Tín, hắn chỉ thở dài nói: "Ngày hôm nay đã chết nhiều người rồi, Tô đại nhân thu tay lại đi."

Tô Tín híp mắt nhìn Bì Già Đa La, diễn xuất của hòa thượng này thật không tồi, ít nhất Tô Tín từ trong mắt hắn chỉ có thể nhìn ra hối hận và bi thống, dường như lần này hắn thực sự vạn bắc dĩ mới tới chậm.

Đương nhiên, dù hắn diễn giống hơn nữa thì Tô Tín cũng sẽ không tin tưởng, cho tới bây giờ hắn chỉ tin thứ mình thấy được, trong khoảng thời gian tới nay, không ít Ám Vệ đã truyền tài liệu của Hà Nam Đạo tới chỗ Tô Tín, hòa thượng của Phạn Thiên Vực cho tới bây giờ đều không an ổn, Thiếu Lâm Tự chỉ lo phải phòng bị Tô Tín, bọn họ cũng không biết rằng, liên thủ với Phạn Thiên Vực căn bản là bảo hổ lột da.

Tô Tín cứ như vậy đối mặt với Bì Già Đa La, mãi một lúc sau hắn mới thản nhiên nói: "Ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, lần này để cho Phạn Thiên Vực ngươi có lợi, đương nhiên ta cũng tiết kiệm rất nhiều việc."

"Chỉ hy vọng kế tiếp Phạn Thiên Vực các ngươi đừng gây chuyện với ta, nếu không, một mạch Phật tông của ngươi chỉ

sợ cũng không còn sót lại bao nhiêu người.”

Vừa dứt lời, Tô Tín trực tiếp vẫy tay, mang theo Lữ Phá Thiên có chút buồn bực trực tiếp rời đi, Lữ Phá Thiên còn đang hối hận, nếu mình ra tay sớm một chút, có lẽ đã có thể đánh chết Huyền Chân trước khi hòa thượng này tới.

Tô Tín cũng lắc đầu, thấy bộ dạng này của Bì Già Đa La, e là tên này sớm đã tới đây, đang chờ cảnh tượng này thôi.

Tô Tín trước đó va chạm với phật châu của Phật Đà, bản thân đã tiêu hao quá lớn, đồng thời chịu một ít vết thương nhẹ, đánh tiếp cũng không có ý nghĩa gì, Bì Già Đa La dùng khoẻ ứng mệt, Tô Tín không làm gì được hắn.

Mà Tô Tín cũng không để ý đến những đệ tử Thiếu Lâm Tự này, tuy không giết được bọn họ, nhưng nếu Tô Tín đoán không sai, qua một thời gian ngắn, bọn họ có thể sẽ không coi là người của Thiếu Lâm Tự nữa!

Sự xuất hiện của Bì Già Đa La đã khiến Tô Tín phải tạm thời rút lui, nhưng trong lúc này việc Tô Tín có rút lui hay không thì cũng không có gì khác biệt ,bởi hắn biết trong tâm trí của Bì Già Đa La, hắn ta ở đây không phải để bảo vệ Thiếu Lâm Tự, mà là muốn thôn tính ngôi chùa này.

Tất nhiên các thủ đoạn mà Bì Già Đa La sử dụng có thể ôn hòa một chút, nhưng kết cục nhận lại là như nhau.

Nếu như đổi lại Tô Tín có thể làm ra chuyện như vậy, thì chỉ có hai lựa chọn, đầu hàng hoặc là chết, nhanh chóng lại thuận tiện. Còn về Bì Già Đa La , hãy nhìn biểu hiện lần trước của hắn ở Tiên vực và Thiếu Lâm Tự, có thể biết được con người này rất đáng sợ, điều đáng sợ nhất ở hắn ta chính là luôn đeo một chiếc mặt nạ được biết đến với cái tên ‘Thánh sư’.

Thực tế, Bì Già Đa La và Tô Tín thực ra là cùng một kiểu người, khác nhau ở chỗ một người thể hiện ra ngoài mặt, còn một người lại giấu vào bên trong. Sau khi rời khỏi Thiếu Lâm Tự, Tề Long cùng những người khác quay trở về.

Tô Tín hỏi: “Người đã ngăn chặn được rồi?”

Tề Long sắc mặt có chút khó coi, cúi đầu đáp: “Xin tha tội. Là do thuộc hạ hành sự không thành đã để cho khoảng chục tên đệ tử trẻ tuổi của Thiếu Lâm Tự bỏ trốn.”

Chương 2534 - Thôn tính

Thôn tính

Tô Tử Thần tiếp lời: “Thật không thể trách được Tề đại nhân. Trong số đệ tử của Thiếu Lâm Tự , có Nguyên Không Tại là đệ tử giỏi nhất của Thiếu Lâm Tự. Năng lực của người này quả thật đáng kinh ngạc. Khi còn ở trong Thiếu Lâm Tự, thuộc hạ chưa từng thấy hắn ra tay thể hiện. Thế nhưng lúc đó, thực lực mà hắn thể hiện đã gần đạt tới Trực Bức Dung Thần Cảnh, nhân lúc ta không để ý , hắn cùng một số đệ tử Thiếu Lâm đã trốn thoát. “

Tô Tín xua tay nói: “Chỉ chạy trốn mười mấy người, không cần quá lo lắng.”

Đối với Tô Tín, với thực lực và địa vị hiện tại, việc để thoát khỏi một số tàn tích của Thiếu Lâm Tự cũng chẳng là gì.

Hơn nữa, nhiệm vụ chỉ là tiêu diệt Thiếu Lâm Tự, chứ không phải giết hết Thiếu Lâm Tự, chỉ cần nền móng của Thiếu Lâm Tự trên danh nghĩa bị phá hủy, nó sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn, nếu yêu cầu phải giết hết, không được bỏ sót một ai, khi ấy chăc chắn rằng các đệ tử của Thiếu lâm sẽ mất hết ý chí, tự hủy hoại dung mạo, tự phế đi võ công để trở thành những người dân thường, Tô Tín không phải là thần thánh , biết đi đâu mà tìm ? Như vậy nhiệm vụ 100% sẽ thất bại .

Mặc dù đôi khi các nhiệm vụ của trùm đưa ra rất khắc nghiệt, nhưng tuyệt nhiên sẽ không cho đưa ra nhiệm vụ bắt buộc phải chết.

Về phần những người còn lại trên núi Thiếu Lâm Tự, Tô Tín hiện tại không phải lo lắng, ước chừng không lâu nữa bọn họ cũng sẽ không được xem là người của Thiếu Lâm Tự nữa rồi.

Lúc này, trên núi Thiếu Lâm, một đám đệ tử của Thiếu Lâm Tự nhìn về phía Bì Già Đa La, có người hét lên thảm thiết:

“Vực chủ, cùng là người theo đạo Phật, xin vực chủ báo thù cho Thiếu Lâm chúng ta.

Bì Già Đa La thở dài nói: “Thiếu Lâm Tự vẫn luôn là môn phái Phật gia, thống lĩnh Phật giáo, nhưng hiện tại chuyện lại thành như vậy, chuyện này nhất định không được để yên.”

Chỉ là thực lực của Tô Tín chúng ta đều đã nhìn ra, vừa rồi cho dù ta ra tay cũng chưa chắc đã đánh lại được hắn, lại còn có Lữ Phá Thiên của Thần Kiều sát bên cạnh hắn, cho dù ta có xông tới ,người của Phạm Thiên Vực cũng vẫncòn ở phía sau ta.

Chư vị, mọi người phải nhớ rằng mặc dù rất nhiều người trong Thiếu Lâm Tự đã chết nhưng chúng ta vẫn còn sống, mọi người là niềm hy vọng tương lai của Thiếu Lâm Tự. Người ở lại luôn quan trọng hơn người ra đi!

Vì vậy, vấn đề báo thù sẽ bàn sau, và việc quan trọng nhất lúc này là khôi phục nguyên khí cho Thiếu Lâm Tự. “

Nói đến đây, Bì Già Đa La vừa nhìn sư phụ Huyền Trân bị thương nặng đến mức hôn mê , vô cùng đau khổ, đỡ Huyền Trân dậy và nói với mọi người: “Bây giờ sư trụ trì Huyền Minh đã mất, thủ tọa Huyền Trân cũng bị thương nặng. Trước mắt , Thiếu Lâm Tự cần có người thủ lĩnh .”Các đệ tử của Thiếu Lâm Tự có mặt đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác, Thiếu Lâm Tự chỉ có hai vị Chân Vũ, nhưng ở Dương Thần Cảnh còn có mấy vị, còn có Huyền Tự và Không Tự , nhưng uy danh còn chưa đủ, ai dám đứng lên nói rằng mình có thể đảm đương được trọng trách này?

Vào lúc này, một võ giả Giác Tự đột nhiên nói: ” chùa Thiếu Lâm đã liên minh với Phạm Thiên Vực

Tuy nhiên, trước mắt chùa Thiếu Lâm đang gặp tai họa lớn như vậy, khó có thể đảm bảo rằng Tô Tín sẽ không quay lại nữa và muốn phá hủy hoàn toàn Thiếu Lâm Tự của tôi, nên tôi cũng xin Thánh Sư ở lại chùa Thiếu Lâm tạm thời giúp đỡ chùa Thiếu Lâm chúng tôi vượt qua những khó khăn trong lúc này. “

Đệ tử của Giác Tự đột nhiên nói như vậy, đây không phải là do Bì Già Đa La xúi giục, thực ra hắn không hề cài nội gián nào trong Thiếu Lâm Tự, đây là màn biểu diễn tinh tế của hắn khi còn ở Thiếu Lâm Tự.

Vào thời điểm đó, Bì Già Đa La là một hạ mình cầu hiền ở Thiếu Lâm Tự, và không hề giả danh bất kỳ đệ tử nào, hắn khá nổi tiếng trong giới đệ tử Thiếu Lâm Tự.

Chỉ là lúc đó Huyền Minh và Huyền Trân đều ở đó, nên trong mắt các đệ tử Thiếu Lâm Tự khác, Bì Già Đa La chẳng qua chỉ là một đồng môn với thái độ tử tế và phong thái của một nhà sư lỗi lạc.

Nhưng trong tình hình hiện tại, Huyền Minh đã chết và Huyền Trân bị thương nặng và hôn mê, các võ giả Huyền Tự đều không còn hy vọng gì, võ giả của Không Tự lại quá già yếu để lên lãnh đạo Thiếu Lâm Tự, chi bằng giao cho Bì Già Đa La đảm nhiệm.

Hơn nữa không phải là người duy nhất nghĩ theo cách này, lúc ban đầu, chỉ cần những võ giả từng tiếp xúc với Bì Già Đa La đều nghĩ theo cách này, thì ngay cả khi đệ tử này không nói ra, thì người khác cũng sẽ nói ra.

Chỉ là, chỉ có những võ giả Không Tự cau mày, cảm thấy có chút bất mãn.

Nghĩ lại, những tu sĩ Huyền Tự có thể lên nắm quyền nhưng uy danh của họ còn chưa đủ, vậy chỉ có thể biến bọn họ trở thành võ giả của Không Tự, đều là những người có thế hệ và uy tín lớn đến nhận trách nhiệm, nhưng họ không ngờ rằng những đệ tử còn lại thà chọn một người ngoài cuộc như Bì Già Đa La hơn là chọn họ.

Nhưng dù biết điều này, họ cũng không dám nói thêm gì nữa, rốt cuộc thì Bì Già Đa La cũng không dám mạo phạm họ, và như lời Bì Già Đa La vừa nói, họ đều biết tính cách của Tô Tín, để sự việc lần này xảy ra, Tô Tín làm đạo diễn của cuộc chơi, lừa họ cả một năm trời, nói không chừng có lẽ Tô Tín muốn dùng một số âm mưu để loại bỏ hoàn toàn nền móng của chùa Thiếu Lâm của họ.

Chương 2535 - Thôn tính (2)

Thôn tính (2)

Nếu có Bì Già Đa La trong Thiếu Lâm Tự, ít nhất cũng có thể tạm thời ngăn cản Tô Tín, cho nên số ít võ giả Không tự không có gì phản đối.

Nhìn thấy càng ngày càng có nhiều người đồng ý Bì Già Đa La dẫn dắt Thiếu Lâm Tự, Bì Già Đa La chỉ lắc đầu nói: "Vì mọi người đã nói như vậy, nên hiện tại tôi sẽ dẫn dắt Thiếu Lâm Tự."

Bây giờ mọi người đi xem các võ giả khác còn sống không, nếu còn thì sẽ đưa chữa trị ngay lập tức, cố gắng cứu sống mọi người, ta sẽ đi xem vết thương của thủ tọa Huyền Trân, vết thương nghiêm trọng quá rồi. Nếu không được điều trị kịp thời, rất có thể dẫn đến tử vong. "

Mọi người gật đầu, lập tức bắt đầu làm việc của mình, thu dọn đống hỗn độn của Thiếu Lâm Tự.

Lúc này, Bì Già Đa La đưa thủ tọa Huyền Trân đến một căn phòng bí mật của chùa Thiếu Lâm, mặc dù lúc này thủ tọa Huyền Trân đã bị thương rất nặng nhưng vẫn chưa hoàn toàn hôn mê, chỉ phong ấn cơ thể của mình để tránh cho vết thương tiếp tục tệ đi, nhưng tri giác vẫn còn ở đó, sau tất cả, nguyên khí vẫn không bị tổn hại.

Chỉ là Huyền Minh trước khi chết cũng không có nói ra suy đoán của mình về Bì Già Đa La, hơn nữa Huyền Trân cũng không phải rất giỏi loại mưu mô này, cho nên cho tới bây giờ vẫn chưa đề cao cảnh giác với Bì Già Đa La, cho rằng đối phương là đồng minh với mình. .

Sau khi Bì Già Đa La đỡ Huyền Trân xuống giường, hắn trực tiếp dùng tay kết ấn, và đột nhiên từng chữ tiếng Phạn kỳ lạ tỏa ra ánh sáng của Phật bay về phía tâm trí của Huyền Trân.

Cảm nhận được sự nguy hiểm, sức mạnh Nguyên Thần của Huyền Trân bộc phát, hắn đánh bật mấy chữ Phạn ra, cũng chật vật đứng dậy hét lên: " Bì Già Đa La! Ngươi muốn làm gì?"

Bì Già Đa La nhẹ giọng nói: “Ngươi không biết ta muốn làm gì sao? Thứ ta muốn chỉ có Thiếu Lâm Tự.”

Ngôi chùa Thiếu Lâm khổng lồ đã trở thành bất khả chiến bại trong tay ngươi, thay vì để nó suy tàn hoàn toàn, thậm chí là phá hủy, hãy để ta, một đồng minh, đưa nó đến đỉnh vinh quang, không phải là quá tốt sao?

Vì vậy, ngươi có thể ra đi thanh thản. Không đúng, ta không có ý định giết ngươi, ngươi có thể ngủ yên, mọi lúc, cho đến khi chết! “

Những dòng chữ rơi xuống, và vô số ký tự tiếng Phạn màu vàng xuất hiện trong toàn bộ căn phòng, mãnh liệt tràn vào tâm trí Huyền Trân.

Ở thời kỳ hoàng kim của mình, Huyền Trân có thể chặn được đòn tấn công cấp độ này, nhưng bây giờ Huyền Trân bị thương nặng, huống chi là chặn, đơn giản là hắn rất dễ bị thương.

Dưới tác động của Phạn kim vàng, Huyền Trân thân thể co giật hai lần, hơi thở vẫn còn, nhưng không có phát ra âm thanh.

Bì Già Đa La nhìn Huyền Trân một cách vô cảm, như thể hắn đang nhìn một công cụ.

Như đã nói từ trước, hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc giết chết Huyền Trân, hơn nữa tính mạng của Huyền Trân cũng là do hắn cố ý để lại, nếu không nếu như hắn ra tay muộn hơn một chút, Huyền Trân sẽ bị Lã Phá Thiên giết chết.

Xét cho cùng, Thiếu Lâm Tự vẫn là Thiếu Lâm Tự, những thứ thuộc về Thiếu Lâm Tự với bản thân đã quá sâu đậm.

Bây giờ, bởi vì vẫn cònHuyền Trân chưa chết, Thiếu Lâm Tự sẽ dung túng hắn làm người ngoài phụ trách Thiếu Lâm Tự, dù sao trong mắt những đệ tử Thiếu Lâm Tự đó, chư vị cũng chỉ là người giúp đỡ, nhưng sau khi Huyền Trân tỉnh lại, sẽ chắc chắn để hắn đi.

Chuyện này giải quyết cũng rất đơn giản, tuy rằng vừa rồi hắn không giết Huyền Trân nhưng hắn đã phá hủy hoàn toàn ký ức của đối phương, tóm lại là hắn đã bị Bì Già Đa La xóa sạch

hoàn toàn và biến thành một cái bảng trống với tất cả mọi thứ trên đó. Không, vì vậy anh ấy không thể tỉnh lại cả đời, và Bì Già Đa La sẽ có thể phụ trách Thiếu Lâm Tự mãi mãi.

Bì Già Đa La lấy ra một viên tiên dược đưa cho Huyền Trân, sợ rằng bây giờ hắn sẽ chết, dù sao vết thương của hắn cũng rất nghiêm trọng.

Huyền Trân bây giờ chỉ là một công cụ của Bì Già Đa La, đối với hắn, Huyền Trân là một vỏ bọc để hắn điều khiển Thiếu Lâm Tự một cách quang minh chính đại

Một ngày sau, sau khi Tô Tín đưa mọi người trở lại đoạn Tây Bắc, Thích Đạo Huyền đến chùa Thiếu Lâm.

Lần này Thích Đạo Huyền bỏ đi thật xa, thậm chí còn đến Đông Tấn cung tìm đệ tử, nhận được tin báo đã trở lại Thiếu Lâm Tự, Tô Tín đã rút lui, toàn bộ Thiếu Lâm Tự đẫm máu.

Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Thiếu Lâm Tự, Thích Đạo Huyền thở dài niệm kinh Phật.

Khi Thích Đạo Huyền đến chùa Thiếu Lâm, Bì Già Đa La tự nhiên muốn lộ diện, hắn bước đến và thở dài, “Là lỗi của tôi, nếu tôi không đến muộn, mọi chuyện đã không thành ra như thế này.”

Mặc dù biểu hiện trên gương mặt Bì Già Đa La rất bình tĩnh, nhưng có một nỗi buồn và sự hối hận toát ra từ đáy mắt hắn.

Thích Đạo Huyền thở dài nói: “Nhân duyên, đây là đại họa của Thiếu Lâm Tự, không có cách nào tránh được, nhưng Tô Tín đã ra tay như thế nào? Hắn ra tay với Thiếu Lâm Tự, còn ta thì thậm chí không nghe thấy bất kỳ tin tức nào. “

Chương 2536 - Giang hồ chấn động

Giang hồ chấn động

Nếu Tô Tín tấn công Thiếu Lâm Tự trên diện rộng thì tiếng đồn đã lan khắp giang hồ, rốt cuộc Tô Tín không thể nào trực tiếp đưa các võ giả từ Tây Bắc Đạo đến thẳng chùa Thiếu Lâm rồi mới tấn công.

Bì Già Đa La cười khổ nói: “Trước đây chúng ta đều bị Tô Tín lừa. Một năm trước, hắn đã đuổi giết Ngô Minh trên núi Thiếu Thất . Thực ra, Ngô Ming chính là tay trong của Tô Tín. Hắn ta ở trong chùa Thiếu Lâm được một năm, hắn được sư phụ Huyền Minh nhận làm đệ tử nối dõi, hắn ngấm ngầm hạ độc khiến hầu hết các đệ tử trẻ tuổi của Thiếu Lâm Tự đều chết.

Trước khi bố trí rất nhiều vệ binh tinh nhuệ ở Hà Nam Đạo , hắn không phải muốn giết Ngô Minh, mà là định tìm cơ hội đánh lén Thiếu Lâm Tự, hắn đang chờ ngày này! “

Thích Đạo Huyền trợn tròn mắt sau khi nghe xong, ngay từ đầu hắn đã biết sự việc, nhưng không ngờ rằng không chỉ Thiếu Lâm Tự bị Tô Tín lừa, mà tất cả bọn họ đều bị Tô Tín lừa.

Thích Đạo Huyền đã ẩn cư trong chùa Liên Hoa hàng trăm năm, hắn không phải là người không biết nhân tình thế thế cố, nhưng khi nhắc đến những mưu đồ trong giới giang hồ thì quả thật không phải sở trường của hắn .

Tuy nói trong số các võ giả của Thần Kiều Cảnh ở giang hồ, thực lực của Thích Đạo Huyền gần như là đệ nhất thiên hạ, thậm chí vị trí này còn được rất nhiều kẻ mạnh trong giới giang hồ công nhận, nhưng nếu hắn là đệ nhất thiên hạ thì sao. ? Hắn cũng không thể cứu Thiếu Lâm Tự, và hắn thậm chí không thể tìm báo thù Tô Tín.

Trước kia, tràng hạt của Phật tổ có thể uy hiếp Tô Tín ,bây giờ cùng lắm chỉ có thể khiến Tô Tín bị thương nhẹ, theo quan điểm này, cho dù bây giờ Thích Đạo Huyền có thể đánh bại Su Xin, cũng đừng nghĩ đến việc giết hắn.

Hơn nữa, vị trí của Thích Đạo Huyền cũng đã được định sẵn trong giới giang hồ khiến hắn không thể tham gia vào những trận chiến này.Bằng không lần tu thân lần này có thể bị phế bỏ.

Tham thiền cũng là tu tâm, nếu Thiền tâm của Thích Đạo Huyền bị vấy bẩn bởi giang hồ, thì công sức ông đã tu hàng trăm năm sẽ trở nên vô nghĩa.

Thích Đạo Huyền hỏi Bì Già Đa La, “Bây giờ chùa Thiếu Lâm đã thành ra như thế này, không biết ngươi định làm gì?”

Bì Già Đa La suy nghĩ một chút rồi nói: “Bây giờ sư trụ trì Huyền Minh đã bị giết, Huyền Trân thủ tọa bị Lữ Phá Thiên đánh trọng thương, trong thời gian ngắn không thể khôi phục ý thức, cho nên bây giờ những đệ tử trong chùa Thiếu Lâm đồng ý với. ta tạm thời lên lãnh đạo Thiếu Lâm Tự, đồng thời đóng giữ tại đây, để ngăn cản Tô Tín tập kích sẽ tiêu diệt hoàn toàn Thiếu Lâm Tự. “

Thích Đạo Huyền gật đầu, hắn nhất định không thể ở trong Thiếu Lâm Tự quá lâu, trước mắt Bì Già Đa La đồng ý giải quyết những chuyện này ở Thiếu Lâm Tự, thì đây là chuyện tốt nhất rồi.

Bì Già Đa La nói tiếp: “Những đệ tử Thiếu Lâm Tự này hiện trong lòng tràn đầy oán hận vì suýt nữa bị Tô Tín xóa sổ, điều này rất bất lợi cho cả chùa Thiếu Lâm hiện tại và việc tu hành theo Phật giáo sau này của chúng ta.

Vì vậy, ta sẽ tạm thời giải quyết hận thù trong lòng họ với Phật pháp, kẻo họ bị hận thù cuốn đi, phát điên hoặc thậm chí làm những việc không thể cứu vãn. “

Thích Đạo Huyềngật đầu nói: “Nếu là như vậy thì Thiếu Lâm Tự sẽ làm phiền ngươi nhiều đây.”

Bì Già Đa La lắc đầu nói: “Sư phụ Thích Đạo Huyền nói gì vậy? Ta và ngươi đều là người của môn phái Phật gia. Hiện tại Thiếu Lâm Tự đang gặp khó khăn lớn, giúp đỡ là chuyện đương nhiên nên làm.”

Từng câu từng chữ trong giọng điệu của Bì Già Đa La dường như đã được trau chuốt vô số lần, và hắn thậm chí có thể nghĩ rằng những gì hắn nói là thật vào lúc ấy.

Thích Đạo Huyền cũng không nghi ngờ gì, chỉ lắc đầu nói: “Tạm thời ta sẽ giao việc đó cho ngươi, vực chủ. Ta không có nhiều thời gian. Ta cần tìm một đệ tử thích hợp, sớm nhất có thể.”

Sau khi Thích Đạo Huyền rời đi, đôi mắt của Bì Già Đa La hiện lên một chút lạnh lùng, trong cái lạnh không hề có một chút cảm xúc nào.

Hắn đã trực tiếp tìm một đệ tử và nhờ hắn đưa đi xem những nơi như Tàng Kinh Các và Xá Lợi Viện.

Hắn đến Thiếu Lâm Tự lần này không phải để thôn tính Thiếu Lâm Tự, quan trọng nhất ở đây có là hậu thủ canh của Phật Tổ trước đây, tìm cho ra và dẫm nát hoàn toàn.

Lúc này, mọi chuyện xảy ra trong Thiếu Lâm Tự và chi tiết của nó đều được truyền khắp chốn giang hồ, tất cả những kẻ trong giang hồ nghe xong đều sững sờ, không biết nên dùng tâm trạng gì để đối mặt với chuyện này.

Ngay từ đầu bọn họ đã bị Tô Tín lừa, đúng là Ngô gia bị diệt vong, Ngô Minh là giả, truy sát ngàn dặm là giả, nhưng dưới sự sắp đặt của Tô Tín, vẫn có rất nhiều người tự thấy ghê rợn kinh tởm những người giang hồ của Tô Tín đổ thêm dầu vào lửa, và cuối cùng đã biến lời đồn giả thành sự thật, và mọi chuyện đã đến ngày hôm nay.

Bọn họ cũng không quên lúc đầu có rất nhiều thế lực võ lâm là vì ghét bỏ Tô Tín, cho nên bọn họ bí mật giúp đỡ Ngô Minh, không đúng, phải là Tô Tử Chấn.

Chương 2537 - Giang hồ chấn động (2)

Giang hồ chấn động (2)

Chính vì sự giúp đỡ của họ mà chân tướng của chuyện này đã tăng thêm một tầng, bởi vì mọi người đều biết rằng dù thực lực của Tô Tín có mạnh đến đâu thì cũng không thể để toàn bộ sức mạnh của giang hồ giúp được hắn.

Bây giờ nghĩ lại, Quan Hành Không và những người khác thậm chí đã hy sinh tính mạng của mình để hộ tống Tô Tử Chấn đến chùa Thiếu Lâm, quả thật là nực cười!

Còn có những võ giả thế lực hắc ám kia ban đầu lưu lại Hà Nam Đạo, một đám người còn đang cười nhạo Tô Tín thẹn quá hóa giận muốn giết Tô Tử Thần, kết quả sao? Chính những người này đã tham gia vào hành động phá hoại Thiếu Lâm Tự, khiến Thiếu Lâm Tự suýt chút nữa đã biến thành nơi thẳng tay chém giết nhau!

Lần này không chỉ có Thiếu Lâm Tự bị Tô Tín lừa, mà tất cả mọi người đều bị Tô Tín lừa, cho nên khi nghe chuyện này, rất nhiều người trong giang hồ vẫn còn hận trong lòng, nhưng sau khi nghĩ kỹ lại, sự tức giận này đã biến thành thành một cảm giác ớn lạnh và hoảng sợ.

Một con quỷ mạnh mẽ thực ra cũng không đáng sợ như Lữ Phá Thiên, giang hồ không mạnh như bây giờ, nhưng Lữ Phá Thiên đã bị một đám người trong giang hồ tiêu diệt, và vào thời điểm đó, hắn đóng một vai chính, đó là trụ trì của chùa Thiếu Lâm.

Phương pháp mà sư trụ trì chùa Thiếu Lâm sử dụng lúc đó thực ra rất đơn giản, đó là hai chữ Ẩn Nhẫn.

Ẩn nhẫn cho đến khi Huyết Ma Giáo cho rằng mình là bất khả chiến bại trên thế giới ẩn nhẫn đến mức Huyết Ma Giáo vô lương tâm đến mức điên cuồng, và cuối cùng thống nhất tất cả các môn phái chính đạo trên giang hồ để cùng nhau ra tay, nổi trận lôi đình mà đánh nhau một trận.

Vì vậy, một con quỷ như vậy thực ra không đáng sợ, vì dù ta có mạnh đến đâu, ta cũng không thể một mình chống chọi với cả giang hồ.

Điều thực sự đáng sợ là sự tồn tại của Tô Tín rất đủ tàn nhẫn, đủ độc ác ,đủ ẩn nhẫn mỗilần hắn ra tay với Thiếu Lâm đều là đòn chí mạng , từng bước làm suy yếu sức mạnh của Thiếu Lâm Tự.

Lần ra tay cuối cùng này kéo dài hơn một năm, và đích thân hắn đã trực tiếp chỉ đạo một vở kịch lớn. Cuối cùng, Thiếu Lâm Tự đã máu chảy thành sông , mặc dù bài biển của núi Thiếu Thất vẫn ở đó, nhưng trên thực tế đã không còn tồn tại nữa rồi.

Trong hơn mười năm, Tô Tínđến núi Thiếu Thất ba lần, và cuối cùng đánh bại Thiếu Lâm Tự, người từng là võ công cao siêu và là đánh bại người đứng đầu Phật giáo. Nghĩ lại nhiều thủ đoạn, nghĩ về kế hoạch và ẩn nhẫn cùng với các thủ đoạn tàn nhẫn và quyết đoán của Tô Tín, ai cũng không khỏi lạnh

gáy, kẻ thù của Tô Tín này chắc chắn là một điều gì đó cực kỳ đáng sợ.

Đối phương giống như một con sói đói, ngoan cố nhìn chằm chằm vào ta, tiến lên xé nát một mảnh máu thịt ,khiến ta trở nên yếu ớt hơn, sau một vài lần, trở nên vô cùng yếu ớt, và bên kia sẽ hoàn toàn tấn công tới và hạ gục ta .

Bây giờ chùa Thiếu Lâm ra nông nỗi này, đã bị Tô Tín xé nát hoàn toàn, đương nhiên, điều mà bọn họ không biết là Tô Tín vẫn còn một phương pháp vẫn chưa sử dụng.

Sau khi trở lại Tây Bắc Đạo ,Tô Tín trực tiếp cho người đi loan tin rằng các công pháp của Thiếu Lâm Tự đều được phát miễn phí, chỉ cần có người tình nguyện muốn đến Tây Bắc Đạo của họ để nhận, mỗi người đều có thể nhận được một bộ 72 tuyệt kĩ hoặc công pháp . Đương nhiên nếu họ chọn gia nhập vào Tây Bắc Đạo thì 72 tuyệt kĩ sẽ do họ tự chọn.

Ngay sau khi điều kiện này được đưa ra, những người có mặt đều sửng sốt, Tô Tín không sợ rằng hắn đã dọn sạch toàn bộ Thiếu Lâm Tự.

Nhưng sau bất ngờ, đó là đã diễn ra một trận cuồng hoan trong giang hồ.

Ai mà không biết 72 tuyệt kĩ của Thiếu Lâm Tự? Bây giờ lại có thể nhận miễn phí 72 tuyệt kĩ , ai lại không muốn lấy chứ?

Vì vậy, ngay khi tin tức này truyền ra, rất đông võ giả đã đổ về Tây Bắc Đạo .

Tất nhiên, một số người có suy nghĩ khác, đó là gia nhập thuộc hạ của Tô Tín và trở thành người của Tây Bắc Đạo.

Giang hồ từ trước đến nay luôn coi trọng kẻ mạnh, cho dù Tô Tín mang tiếng xấu nhưng có thực lực, sau khi tiêu diệt được Thiếu Lâm Tự, có bao nhiêu môn phái trong giang hồ có thể dám tới so tài với Tô Tín? Tại sao họ không tham gia thế lực này?

Cho nên đây chính là cảnh tượng này Tô Tín muốn thấy, một lượng lớn võ giả cấp thấp từ võ lâm Trung Nguyên đổ về Tây

Bắc Đạo, cho dù Tô Tín có thể giữ lại một phần mười số người này, hắn vẫn sẽ thu về được .

Lúc này, tại Tạo Hóa Đạo Môn,Trương Bá Đoan nhìn thông tin tình báo với sắc mặt phức tạp.

Ngôi chùa Thiếu Lâm đã tranh chấp với họ hàng nghìn năm nay lại bị phá hủy như thế này sao? Chuyện này giống như một giấc mơ, khiến Trương Bá Đoan không thể tin, nhưng sự thật đang ở ngay trước mắt, chùa Thiếu Lâm thực sự bị Tô Tín phá hủy, điều này khiến Trương Bá Đoan thở phào nhẹ nhõm nhưng trong thâm tâm bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Hắn cho tìm một số võ giả từ Tạo Hóa Đạo Môn để phụ trách mọi mặt công việc Dương Thần Cảnh và nghiêm giọng nói: “Chư vị, trong thời gian tới, ta phải nghiêm ngặt trong việc tuyển chọn đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn. Ta thà chọn đệ tử có thực lực thiên phú yếu hơn một chút, còn hơn là chọn những đệ tử mà bên cạnh mình suốt ngày phải nghi ngờ .

Trương Bá Đoan cũng sợ hãi với thủ đoạn của Tô Tín, dù sao thì họ cũng có thù oán với Tô Tín, và hắn cũng sợ rằng Tô Tín cũng sẽ giở trò này trong Tạo Hóa Đạo Môn của họ.

Chương 2538 - Ban thưởng

Ban thưởng

Việc chùa Thiếu Lâm bị phá hủy đã ảnh hưởng rất lớn đến giang hồ, không chỉ là Tạo Hóa Đạo Môn ngày càng nghiên khắc sát sao trong việc kiểm tra đệ tử, mà còn các môn phái khác cũng tương tự.

Bọn họ đều đã thấy được nội gián có thể gây hại cho mình đến mức nào, thật ra thủ đoạn của Tô Tín không phải là mới, bởi vì thủ đoạn này thường được sử dụng từ trước tới nay trong giang hồ.

Nhưng người khác dùng, nhưng cũng không thể đẩy nội gián lên vị trí đệ tử trực tiếp như Tô Tín trong khoảng thời gian ngắn, điều này hơi quá đáng sợ, hơn nữa chi tiết này ngay cả bọn họ cũng không đoán ra được.

Trước kia, trong giang hồ cũng có chuyện như vậy, đó là có người từng phái đệ tử ưu tú nhất của mình làm nội gián, kết quả là nhưng người kia ở lại làm nội gián hơn mười năm, và cuối cùng vì chịu sự truyền dạy môn phái đó trong thời gian dài, lại còn có mối quan hệ giữa sư trưởng môn phái với các huynh đệ , đột nhiên khiến hắn tạo phản, cuối cùng trở mặt, trộm gà lại để mất cơm.(cố gắng ăn trộm một con gà chỉ để cuối cùng mất gạo được sử dụng để dụ nó)

Những việc như này đã xảy ra không chỉ một lần, vì vậy nó được xem như coi là một ý tưởng tệ hại.

Tuy nhiên, cũng giống như Tô Tín, không cần lo lắng gì cả, chỉ có một năm, nếu nội gián bị phái đi trong vòng một năm tạo phản, đồng ghĩa với việc người phái hắn ta đi chỉ đơn giản là người có mắt như mù.

Cùng một thủ đoạn, Tô Tín vừa thay đổi thời điểm bất khả thi, vừa đạo diễn một màn kịch lớn để thay đổi hoàn toàn kết cục của sự việc, thủ đoạn này khiến các thế lực khác cảm thấy lạnh sống lưng và trở nên cảnh giác, vì vậy họ chỉ có thể tăng cường phòng thủ của chính mình.

Lúc này ở Tây Bắc Đạo đã giải quyết xong chuyện, đến lúc ban thưởng.

Lần này, bởi vì Tô Tín đạo diễn vở kịch lớn, nhưng có rất nhiều võ giả hắc ám cùng hợp tác mà thành.

Chẳng qua là vì bọn họ trước đây sợ lộ bí mật, cho nên tất cả những người tham gia vụ này đều bị Tô Tín giấu đi, đến hôm nay bọn họ mới xuất hiện, hơn nữa là để nhận thưởng,nhưng công lao lớn nhất chính lại thuộc về là Tô Tử Chấn.

Lúc này, trên một võ đài rất lớn ở trấn Phi Long, Tô Tín sẽ đích thân trao thưởng cho những võ giả đã đóng góp công lao, góp phần “tạo ra” sự việc này, mọi người đều biết rằng tuy hắn ta đối xử với thuộc hạ rất nghiêm khắc nhưng vẫn luôn rộng lượng nên mọi người đều rất mong chờ về những gì họ có thể nhận được.

Mọi người bên dưới đang xem, Hoàng Bỉnh Thành lấy ra một bảng danh sách, mỗi lần đọc tên đều có một người lên võ đài

lĩnh về một đồ vật gì đó.

Những người ban thưởng về cơ bản đều là những đệ tử cấp thấp, và giống như cựu thủ lĩnh của Hồ Nam Đạo và Tề Long, thứ mà họ nhận được chính là quyền lực bản thân và vài thứu vô hình khác, nhưng giá trị của chúng còn quý hơn cả những tài nguyên tu luyện kia hay gì đó.

Lúc này những người bên dưới cũng hướng sự chú ý tới Tô Chấn trong đám người Tô gia.

Nhiệm vụ các võ giả bảo vệ bóng tối khác trong nhiệm vụ này đều là "làm nền". Chỉ có duy nhất Tô Tử Chấn mới là nhân vật chính thực sự. Công lao của hắn lần này có thể nói là gấp hàng nghìn, thậm chí 10.000 lần so với những người khác. Do vậy phần thưởng mà hắn nhận được đương nhiên cũng sẽ xứng đáng như vậy.

Tuy nhiên, cũng vì sự việc này mà Tô Tử Chấn không chỉ nổi danh ở Tây Bắc Đạo mà còn gây làn sóng cực lớn trong giang hồ, một võ giả thuộc Hoa Thần Vực trực tiếp tham gia vào kế hoạch tiêu diệt cựu võ công thượng thừa của Thiếu Lâm Tự. Có thể nói, Tô Tử Chấn thật khó để không nổi tiếng.

Chỉ là những người khác đều nổi tiếng về kỹ năng võ thuật của họ, nhưng Tô Tử Thần lại nổi tiếng với tính cách và thủ đoạn mà anh ta đã thể hiện bí mật ở Thiếu Lâm Tự.

Khi Tô Tử Chấn bị phế truất, tất cả đệ tử nhà họ Tô đều giễu cợt hắn ta, nhưng bây giờ đều sợ hãi mà lui ra ngoài, hoặc là nịnh nọt van xin lòng thương xót, thậm chí một số trưởng lão của nhà họ Tô cũng rất lễ phép với hắn ta. .

Tô Tử Chấn không quan tâm chút nào đến thái độ của những người này.

Tâm tính sẽ thay đổi theo tầm nhìn, trước giờ Tô Tử Chấn trong tâm chỉ có nhà họ Tô, cho nên hắn rất quan tâm đến thái độ của nhà họ Tô, bởi vì anh ta đã bị đánh bại trên võ đài. Vì đã trở thành nỗi ô nhục cho gia tộc của mình, nên lúc đầu, Tô Tử Chấn đã bị thất bại hoàn toàn, thậm chí vì đó mà sống mơ mơ màng màng.

Nhưng hiện tại, sau nhiệm vụ này, tầm nhìn của Tô Tử Chấn đã hoàn toàn được rộng mở, phá hủy tuyệt thế võ công của Thiếu Lâm Tự, bá chủ Phật giáo, khuấy động xu thế chung của toàn đấu trường, nhưng so với những thứ này, quyền lực rác rưởi có tính không? So với bản thân trước đây, thực sự chỉ là con ếch ngồi đáy giếng.

Với loại suy nghĩ này, Tô Tử Chấn hiện tại thậm chí không có tâm trạng trả thù đám đệ tử nhà họ Tô đã chế nhạo mình lúc trước, bởi vì trả thù bọn họ bây giờ là quá rẻ mạt.

Đương nhiên, cho dù Tô Tử Chấn không tự mình báo thù, những đệ tử khác của nhà họ Tô cũng sẽ không lộ mặt, chuyện này cũng không cần hắn tự mình nói ra.

Chương 2539 - Ban thưởng (2)

Ban thưởng (2)

Sau khi Hoàng Bỉnh Thành nói xong phần thưởng của những người khác, Tô Tín ở trên đứng lên nói: “Trong lần tiêu diệt Thiếu Lâm TUự lần này, ai có công lớn nhất không cần ta phải nói lại nữa,có thể nói nhiệm vụ lần này là thập tử vô sinh, nhưng Tô Tử Chấn vẫn hoàn thành nó, trước đây ta đã hứa chỉ cần ngươi có thể ra được khỏi Thiếu Lâm Tự, ta sẽ cho ngươi tất cả những gì ngươi muốn. “

Trên mặt Tô Tử Chấn hiện lên một tia phấn khích, nhiệm vụ lần này cực kỳ nguy hiểm, hơn một năm, hắn gần như kiệt sức, chỉ sau đó hắn mới thành công sống sót bước ra khỏi Thiếu Lâm Tự . Bây giờ, đã đến lúc hắn phải được tận hưởng thành quả.

Tô Tín trịnh trọng nói: “Từ nay về sau, Tô Tử Chấn sẽ là người tiếp theo của người thừa kế đứng đầu nhà họ Tô, và khi đạt tới Dương Thần Cảnh, ngươi sẽ là người tiếp theo của người đứng đầu nhà họ Tô!”

Ngay khi những lời này nói ra, sắc mặt của những võ giả cao cấp của gia tộc họ Tô có chút biến sắc.

Gia chủ của Tô gia hiện tại là Tô Tín trên danh nghĩa, nhưng bọn họ đều biết Tô Tín, chức vụ gia chủ này hắn ta sẽ không

thể làm quá lâu ,Tô gia vẫn phải dựa vào bọn họ.

Vốn dĩ bọn họ còn tưởng rằng Tô Tín sẽ nhường vị trí này cho những người già này sau khi hắn từ chức người đứng đầu nhà họ Tô, nhưng không ngờ hôm nay lại giao vị trí này cho Tô Tử Chấn khiến bọn họ có chút không phục.

Nhưng mà bọn họ phục hay không phục , lúc này không ai có dũng khí đứng lên phản bác chuyện này, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Tô Tín là người nói ra câu này.

Tô gia hiện tại đã hoàn toàn trở thành một bộ phận của Tây Bắc Đạo, hắn ta sở dĩ vẫn giữ được thân phận của nhà họ Tô cũng chỉ vì hai người cùng huyết thống, thậm chí còn cùng gia tộc với Tô Tín, cho nên muốn mượn cớ. thân phận lần này chỉ là để thuận tiện .

Bây giờ Tô Tín cũng đã nói ra lời này rồi, nếu như bọn họ có không biết phải trái đi nữa thì hậu quả có thể như người ta tưởng tượng.

Với uy quyền của Tô Tín, không ai có thể thay đổi những gì hắn ta đã nói trước mọi người.

Nhưng những gì Tô Tín nói tiếp theo đã khiến họ mất đi sự bất mãn dù chỉ là nhỏ nhất.

Tô Tín nói tiếp: “Hơn nữa ta đã quyết định thu Tô Tử Chấn làm đồ đệ. Từ nay về sau, hắn sẽ là đồ đệ thân truyền của Tô Tín ta.”

Khi lời nói này buông ra, không chỉ tất cả mọi người có mặt đều sửng sốt, mà chính Tô Tử Chấn cũng sửng sốt, bởi vì trước kia, điều này không có trong lời hứa của Tô Tín với hắn.

Tô Tử Chấn lại ngây ngẩn cả người, làm đồ đệ thân truyền của Tô Tín là có ý gì? Có đồng nghĩa với việc là tiền đồ của hắn sẽ là vô hạn!

Xét về địa vị, hắn sẽ trở thành nhân vật cốt lõi thực sự của Tây Bắc Đạo như Lý Nhược Đồng và Hoàng Bỉnh Thành, chưa kể trên võ công, với sự dạy dỗ của một kẻ mạnh hàng đầu như Tô Tín, tiền đồ của hắn quả thật là vô hạn. .

Trên thực tế, việc Tô Tín nhận Tô Tử Chấn làm đồ đệ quả thực chỉ là chủ ý nhất thời, bởi vì những gì hắn làm được trong chuyện này thực sự rất xuất sắc.

Bây giờ có vô số võ giả kiệt xuất của thuộc hạ của Tô Tín, tài năng của Tô Tử Chấn chắc chắn không phải là xuất sắc nhất trong số họ, nhưng nếu xét về sức mạnh toàn diện như thủ đoạn và khí chất, sau sự cố ở chùa Thiếu Lâm, chứ đừng nói đến Tây Bắc Đạo, Tô Tử Chấn cũng có thể là một kẻ lãnh đạo giang hồ.

Trình độ của Tô Tín bây giờ, việc tuyển chọn đệ tử của hắn cũng không quá chú trọng đến tài năng, trước mắt là sự kiên trì, quyết tâm và những thứ khác, tài năng có thể quan trọng, nhưng không phải là quan trọng nhất.

Nhìn những cường giả đã đạt tới đỉnh cao trên đấu trường, sẽ biết không có mấy người có thể dựa vào tài năng của mình để đi đến bước cuối cùng này, cho nên Tô Tín thu nhận đệ tử, trừ phi tài năng của bên kia có thể khiến người ta kinh ngạc như Mạnh Kinh Tiên . Nếu không thì hắn ta sẽ không đặt tài năng vào lựa chọn đầu tiên.

Tài năng của Tô Tử Chấn không có gì đáng kinh ngạc, chỉ có thể nói là thượng lưu, nhưng một số điều hắn ta thể hiện trong nhiệm vụ này khiến Tô Tín đánh giá tốt. có được sự chỉ dạy của Tô Tín và sự giúp đỡ của Tây Bắc Đạo, xem ra thành tích mà Tô Tử Chấn có thể đạt được trong tương lai là vô hạn.

Lúc này Tô Tử Chấn quỳ rạp xuống đất sau một hồi sững sờ, quỳ lạy ba lần rồi nói: “Đệ tử bái kiến sư phụ!”

So với quan hệ huyết thống của nhà họ Tô, khả năng trở thành đệ tử trực tiếp của Tô Tín chính là biểu hiện của sự thân thiết không gì sánh được.

Với thân phận này, ngay cả gia chủ của nhà họ Tô lúc trước cũng có chút khinh thường.

Tô Tín gật đầu nói: “Đã như vậy, ngươi nên làm phó tổng quản bên ám vệ đi, bình thường đều theo ta học võ công.”

“Vâng, sư phụ!” Tô Chấn đồng ý, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Những người bên dưới nhìn Tô Tử Chấnvới ánh mắt ghen tị, cái gì đang bay lên trời vậy? Qủa là một bước lên trời .

Tuy nhiên, đố kỵ kiểu này cũng không thể đố kỵ được mãi, đây là cơ hội để bọn họ tranh giành cơ hội, cũng muốn đánh nhưng tiếc là không có thực lực và cơ hội.

Sau khi tiệc mừng kết thúc, Tô Tín vừa trở về dinh thự của vực chủ thì thấy Hinh Nhi đến gần và nói: “Ca ca, Thanh Ly tỷ không ổn rồi.”

Chương 2540 - Bí mật của Thanh Ly

Bí mật của Thanh Ly

Tô Tín ngạc nhiên nói: “Nàng ấy không ổn? Chẳng phải lúc nào nàng ấy cũng nhập thất sao? Chẳng lẽ trong lúc nhập thất đã xảy ra chuyện gì sao? Đi gặp Tôn Bất Hại để hắn ta xem thử.”

Hinh Nhi lắc đầu nói: “Không phải Thanh Ly tỷ trong lúc nhập thất có chuyện gì, mà là tỷ ấy có gì đó không ổn khi ở trong nguyên thần của muội.”

Nguyên Thần của Thanh Ly bây giờ là nguyên thần không hoàn chỉnh, được chia làm hai phần, một phần đã bị biến thành cơ thể người , tu luyện bằng linh hồn quỷ con người, phần còn lại đi liền vào thân thể của Hinh Nhi, suốt ngày ăn không ngồi rồi, the Hinh Nhi ăn uống,vui chơi, đoán chừng Tây Bắc Đạo là nơi hạnh phúc nhất mà nàng từng sống.

Nhưng bây giờ khi nghe Hinh Nhi nói điều này, dường như có điều gì đó đã xảy ra với nàng ấy. Xét cho cùng, việc tu luyện cơ thể người với linh hồn ma quỷ trước nay chưa từng được thử qua.

Tô Tín nghĩ vậy rồi nói: “Trở về rồi nói.”

Tô Tín đi theo Hinh Nhi đến căn phòng biệt lập trong mật thất, nói với Hinh Nhi, “Trước tiên, gọi Thanh Ly ra đây.”

Hinh Nhi gật đầu, một lúc sau, nguyên thần của Thanh Ly từ cơ thể của Hinh Nhi từ từ xuất hiện, nhưng Tô Tín nhìn vào nàng phát hiện có điều gì đó không ổn.

Tuy rằng Nguyên Thần của Thanh Ly ban đầu tuy có chín phần, nhưng bởi vì mật pháp của Thanh Khâu Nhất Tộc, nên nguyên khí của Thanh Ly không hề yếu thế.

Nhưng bây giờ Nguyên Thần của Thanh Ly rất không ổn định, thậm chí gương mặt còn có chút tiều tụy.

Tô Tín cau mày nói: “Nàng sao vậy? Tại sao lại thành bộ dạng như thế này?”

Thanh Ly đau đớn lắc đầu nói: “Ta cũng không biết nữa. Lần trước ngươi đã nói với ta về sự xuất hiện của yêu tộc. Ta có ấn tượng về đám đại yêu vương đó, nhưng dường như lại không thể nhớ ra nổi. Một trong số chúng ó ấn tượng đặc biệt với ta, như thể chỉ cần một chút nữa là nhớ ra, nhưng bất luận thế nào thì ta cũng không thể nhớ lại được gì ”.

Nghe Thanh Ly nói, Tô Tín lập tức cho rằng nàng chỉ là đã sử dụng quá nhiều lực.

Vốn dĩ nguyên khí của Thanh Ly là chín phần, một phần trí nhớ cũng bị tách ra, hiện tại có lẽ đã nhớ tới những yêu vương kia, nhưng bởi vì ký ức bị tách ra nên phần kí ức kia có vẻ hơi mơ hồ.

Bây giờ nàng buộc phải nhớ lại những điều này, tất nhiên sẽ làm tổn hại đến nguyên khí .

Tô Tín chỉ ra vào một điểm, sau đó hừ lạnh một tiếng: “Ngươi nên biết làm gì mới đúng, ngươi biết ngươi hiện tại đang làm cái gì không? Đơn giản chỉ là cảm thấy mất tự do, nếu như làm không đúng, nguyên khí của ngươi có thể bị tổn hại vĩnh viễn.”

Thanh Ly lẩm bẩm: “Tất nhiên là ta biết, chỉ là một trong những yêu vương rất quan trọng với ta. Ta đã luôn nghĩ về những việc liên quan đến nó, và dường như điều đó đã trở thành một nỗi ám ảnh, tuyệt nhiên không thể khống chế được bản thân mình.”

Tô Tín nhíu mày, nếu quả thật là như vậy thì thật sự là có chút nan giải , bởi vì Tô Tín không phải Thanh Ly, hắn không thể giúp Thanh Ly giải được nỗi ám ảnh của nàng.

Hinh Nhi ở một bên cũng không chớp mắt nhìn Tô Tín, cô đang nghĩ, người mạnh nhất trong giang hồ ngoài là sư phụ cũng chính là anh trai của cô , những chuyện như này, anh trai cô hoàn toàn có thể giải quyết được.

Bỏ qua đến sự tự tin mù quáng của Hinh Nhi, Tô Tín dường như sực nhớ ra điều gì ,hắn đột nhiên nói: “Đi đánh thức phần thân thể kia của ngươi đi.”

Thanh Ly hơi khó hiểu, nhưng vẫn làm theo lời Tô Tín và đánh thức phần cơ thể còn lại của mình.

Bởi vì nguyên thần của Thanh Ly lúc này đã ltrao đổi với nhau, phần thân thể kia đang biệt lập tu luyện kia cũng vô cùng phờ phạc.

Tô Tín đưa cho nàng một công pháp và nói, “Ngươi hãy tu luyện công pháp luyện tập này trước và xem xem liệu có thể thu được gì không.”

Thứ mà Tô Tín ném cho Thanh Ly chính là Thiên Yêu Đồ Thần Pháp mà hắn ta có được từ trùm.

Tô Tín cũng đã từng tu luyện qua Thiên Yêu Đồ Thần Pháp này, chỉ là hắn phát hiện ra chiêu thức này không mạnh như hắn tưởng tượng, tất nhiên đây không phải là vấn đề của luyện công mà là vấn đề của chính bản thân Tô Tín.

Ngay từ ban đầu, Thiên Yêu Đồ Thần Pháp không phải là chuẩn bị dành cho cho người trong tộc, Tô Tín lấy thân thể mình, tính bài trừ là rất mạnh, cộng thêm việc quỷ tộc rút lui, sinh khí ác quái giảm dần, kết quả đạt được của Tô Tín cũng không lớn, sức mạnh của Thiên Yêu Đồ Thần Pháp trong tay Tô Tín sợ rằng không mạnh bằng ba phần của Quy Nguyên Khí.

Do vậy, Tô Tín không còn hứng thú với việc tu luyện nữa.

Nhưng bây giờ thấy bộ dạng của Thanh Ly, Tô Tín lại nghĩ , Thanh Ly đích thực là yêu tộc chính thống, mặc dù nàng ấy không còn thân thể yêu nữa, nhưng linh hồn yêu vẫn ở đó. Nếu để nàng ấy chuyển sang tu luyện Thiên Yêu Đồ Thần Pháp sẽ có hiệu quả chăng? Thậm chí , có thể bù đắp cho nguyên thần vốn đã tê liệt của nàng ấy.

Thanh Ly với vẻ nghi ngờ cầm công pháp nhìn một lượt, nhưng càng đọc càng thấy kinh ngạc, cuối cùng Thanh Ly không nhịn được ,nói: “Công pháp này từ đâu mà có ? Chẳng lẽ đây chính là công pháp mà 7 vị đại thánh thượng cổ để lại?”

Không đúng, tuy pháp công này được dành riêng cho yêu tộc, nhưng nó lại trực tiếp chỉ ra sức mạnh cội nguồn của yêu tộc, có thể được xem là công pháp được tạo ra bởi 7 vị đại thánh Thượng Cổ, mang đậm hơi thở của các vị ấy, chứ không đơn thuần như ngày nay.”

Tô Tín thờ ơ nói: “Trước tiên đừng lo lắng việc tu luyện ở đâu, xem xem hiệu nghiệm của nó đã.”

Thanh Ly gật đầu và bắt đầu tu luyện theo.

Chương 2541 - Bí mật của Thanh Ly (2)

Bí mật của Thanh Ly (2)

Tô Tín đưa Hinh Nhi rời khỏi , Thanh Ly vừa mới bắt đầu luyện công thì thấy giữa đất trời ,một luồng khí yêu dâng trào mạnh mẽ hướng về cơ thể Thanh Ly, luồng khí kia mạnh mẽ kia trực tiếp bao phủ những tầng mây, trông thật tráng lệ.

Tô Tín vốn dĩ muốn rời đi trước đã bị choáng ngợp, không ngờ tác dụng của Thiên Yêu Đồ Thần Pháp lại tốt như vậy với Thanh Ly, thậm chí cần phải nói rằng công pháp này được chuẩn bị là để dành cho Thanh Ly.

Và nhìn thấy ánh hào quang trên người Thanh Ly, đang chuẩn bị được tu luyện lên Chân Vũ , và sắp đạt đến cảnh giới của yêu vương?

Lữ Phá Thiên cũng bị yêu khí mạnh mẽ này thu hút, trước đây hắn còn tưởng rằng chính yêu vương của yêu tộc mới dám tấn công Tây Bắc Đạo, nhưng sau đó hắn phát hiện ra yêu khí này là từ nội bộ truyền ra .

Lữ Phá Thiên kinh hãi chỉ vào trong mật thất nói: “Tiểu hồ ly ở trong này sao?”

Lữ Phá Thiên cũng ở Tây Bắc Đạo lâu như vậy, cho nên hắn đương nhiên biết về Thanh Ly, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ

rằng luồng khí mạnh mẽ này là đến từ Thanh Ly.

So với Lữ Phá Thiên, những võ giả của Phi Long Thành khác có vẻ rất điềm tĩnh, rốt cuộc họ cũng không thể phân biệt được luồng khí này mạnh đến mức nào, hơn nữa sức mạnh cản phá Thần Kiều Cảnh của Tô Tín trước đây còn mạnh hơn rất nhiều, sức mạnh này họ đã từng xem qua, bây giờ những thứ như vậy lại chẳng đáng là gì.

Tô Tín chỉ gật đầu, cũng không giải thích nhiều, nhìn thấy yêu khí trong toàn bộ mật thất càng ngày càng mạnh, mất ba ngày yêu khí này mới đạt được cực điểm, cuối cùng sẽ bộc phát mạnh mẽ, thăng hoa đến cực điểm!

Ở giữa không trung, một bóng ma hồ ly chín đuôi mảnh mai, trắng như tuyết đang di chuyển, toát ra khí chất mạnh mẽ.

Khi thân hình của hồ ly chín đuôi càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng trực tiếp đi vào phía trong vào mật thất, một luồng hơi khí mạnh mẽ bộc phát, giống như chân vũ, nhưng cũng không phải là chân vũ.

Thanh Ly từ mật thất đi ra, trong khoảnh khắc phát ra sức mê hoặc , giống như thần tiên trong truyền thuyết, khiến người ta có một thứ ảo giác mà không dám nhìn trực tiếp.

Lữ Phá Thiên lắc đầu và thở dài, “Thật là một huyễn thuật mạnh mẽ! Ta đã có tất cả!”

Tô Tín dường như không hề bị ảnh hưởng, chưa kể hiện tại hắn đã là thần kiều, cho dù là võ giả cũng không thể để sự huyễn thuật ảnh hưởng đến sự ngoan cường của mình.

Thanh Ly ánh mắt khó tin , lẩm bẩm : “Bây giờ ta sẽ trở thành yêu vương ư?”

Yêu vương trong yêu tộc yếu hơn một chút, có thể so sánh với chân vũ, thì sẽ càng mạnh hơn, ở cấp độ Bắc Địa Long Vương, thậm chí có thể cùng Thông Thiên Cảnh đọ tài.

Mặc dù sức lực của Thanh Ly bây giờ vẫn còn yếu, nhưng nàng ấy thực sự là Yêu Vương.

Tô Tín nhướng mày nói: “Phụ thân của ngươi cũng là Thanh Khâu Hồ Vương. Việc ngươi trở thành Yêu Vương có khó

không?”

Thanh Ly cười khổ nói: “Gia tộc ta chưa bao giờ lấy năng lực thiên phú để nổi danh .Tuy rằng cha ta trở thành yêu vương, nhưng giới hạn của các Thanh Khâu Hồ Vương khác đều là ở đại yêu cảnh giới, muốn trở thành yêu vương cũng là cần nhìn vào khổ luyện và cơ duyên của bản thân.

“Hiện tại ngươi cảm thấy thế nào? Nguyên thần có chút tiến bộ chưa?” Tô Tín hỏi.

Nghe vậy, Thanh Ly dường như đã nghĩ ra điều gì đó, im lặng một lúc.

Lữ Phá Thiên rời đi, có một số điều Tô Tín nói với hắn, hắn sẽ không khách sáo nhưng cũng không nên nghe, tốt hơn hết là không nên nghe.

Đợi sau khi Lữ Phá Thiên rời đi, Thanh Ly nói : “Nguyên thần của ta đã hoàn toàn hồi phục, và ta đã nhớ tất cả mọi thứ.

“Khi cha ngươi chết, ai đã lấy bảo vật của Thanh Khâu Hồ Vương và phong ấn cho ngươi rất nhiều nguyên thần?” Su Xin hỏi.

Thanh Ly khựng lại, mang theo vẻ căm hận nói: “Là Ngân Dực Lang Vương!”

” Ngân Dực Lang Vương?”

Tô Tín cẩn thận suy nghĩ lại, khi yêu tộc ra đời, Ngân Dực Lang Vương là người tâm tư trầm lắng nhất trong ngũ vị yêu vương, không ngờ hắn lại thực sự làm ra những chuyện như vậy. kẻ phản bội của yêu tộc? Không đúng, chính là chém giết lẫn nhau mới phải.

Thanh Ly nghiến răng nói: “Điều quan trọng nhất là Ngân Dực Lang Vương và Thanh Khâu Nhất Tộc là đồng minh , hắn và cha tôi càng là anh em kết nghĩa.

Thanh Khâu Nhất Tộc của ta không được xem là một yêu tộc hùng mạnh, Ngân Dực Lang Vương lại càng tầm thường, hắn chỉ là một con lang yêu bình thường, kiếp này khó có thể đột phá trở thành được đại yêu , nhưng lại vô tình có được một giọt máu của Thôn Nguyệt đại thánh củaTiếu Nguyệt Thiên

Lang Nhất Tộc, cùng huyết thống của Thiên tộc Sói Nguyệt Vô Song trong cơ thể, hắn được đạt đến Yêu Vương Cảnh giới, nhưng thực lực chỉ tương đương với chân vũ các ngươi .

Với tài năng huyết thống của hắn, kiếp này có thể đột phá đến cảnh giới này đã là cực hạn rồi, bảo vật bí mật của Thanh Khâu Nhất Tộc ta chính là Thanh Khâu Quốc, là một cảnh giới bí mật không gian, có thể cuốn theo dòng chảy của thời gian. chậm hơn thế giới bên ngoài mười lần, sức sống mạnh hơn thế giới bên ngoài mười lần.

Bây giờ Ngân Dực Lang Vương này thực sự có thể sánh ngang với các yêu vương ở Thần Kiều cảnh . Chắc hẳn hắn ta đã sử dụng bảo vật bí mật của Thanh Khâu Nhất Tộc ta- Thanh Khâu Quốc thì mới có thể đạt được cảnh giới như vậy. “

Nói tới đây, khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Ly vốn đã lộ rõ vẻ căm thù, khi ấy, cha cô đã nhờ Ngân Dực Lang Vương đến chăm sóc gia đình mình, nhưng ông không ngờ rằng hắn thực sự mang dã tâm của loài sói ,vì vậy hắn đã quay lại và làm những ra điều như vậy.

Chương 2542 - Nhiệm vụ chưa hoàn thành

Nhiệm vụ chưa hoàn thành

So với kẻ thù, sự phản bội thường khiến cho người ta căm phẫn nhất, vì vậy Thanh Ly có ấn tượng vô cùng sâu sắc với Ngân Dực Lang Vương , đến mức ngay cả khi nguyên thần của chính mình đã mất đi, nàng ấy vẫn không thể quên được hắn ta.

Lúc này, Thanh Ly đột nhiên ngẩng đầu nói: “Tô Tín, hãy giúp ta giết Ngân Dực Lang Vương!”

Hắn ta có bảo vật bí mật của Thanh Khâu Nhất Tộc nhưng hắn không biết rằng lai lịch của Thanh Khâu Quốc .

Trên thực tế, cái gọi là Thanh Khâu Quốc được tạo ra từ một hòn đá chịu ảnh hưởng của bổn nguyên thiên địa . Được biết, người luyện chế được Thanh Khâu Quốc là Yêu hoàng trong truyền thuyết. Tổ tiên của Thanh Khâu Nhất Tộc chính là phi

tần của Yêu Hoàng , vì vậy ban tặng Thanh Khâu Quốc, cứ thế truyền lại về sau.

Bởi vậy, dùng Thanh Khâu Quốc quốc để kéo dài thời gian tu luyện thực ra chỉ là có tác dụng bổ trợ, công dụng thực sự là tiêu hao sức mạnh vốn có, có thể khiến cho ngươi tiến gần hơn một bước tới Thông Thiên Cảnh !

Chỉ có vương tộc của Thanh Khâu ta mới biết cách sử dụng sức mạnh ngọn nguồn của nó. Thực tế, nếu không phải người thuộc Thanh Khâu Tộc, không xuất hiện một yêu thánh nào trong mấy năm qua, thậm chí ngay cả thập đại yêu vương cũng sẽ không xuất hiện.Thanh Khâu Quốc cũng sẽ không tồn tại đến tận bây giờ.

Chỉ cần ngươi có thể giúp ta giết Ngân Dực Lang Vương, sau khi ngươi chiếm được Thanh Khâu Quốc , ta sẽ dạy cho ngươi cách hấp thụ nó, để ngươi có thể có sức mạnh vốn có của nó.

Tuy rằng sức mạnh này không thể làm cho ngươi thành Thông Thiên, nhưng sẽ khiến ngươi trở thành kẻ tồn tại mạnh nhất Thông Thiên Cảnh, đủ để cả giới giang hồ nể phục! “

Nghe những lời của Thanh Ly, Tô Tín trong lòng vô cùng ngạc nhiên.

Đến bây giờ ,Tô Tín mới biết tại sao vừa rồi Thanh Ly muốn để Lữ Phá Thiên ra ngoài , hóa ra Thanh Ly lại muốn nói một tin chấn động như vậy , đủ để khiến hắn ta trở thành kẻ mạnh nhất Thông Thiên giới, chuyện này sẽ khiến nhiều người ghen tị .Đúng vậy, Thanh Ly tin tưởng Tô Tín, nhưng lại không tin vào Lữ Phá Thiên.

Nội tình của yêu tộc này quả nhiên không phải không có, dù sao thì yêu tộc cũng đã thống trị thiên hạ nhiều năm như vậy rồi. Đây được xem là hiện tại chính là lúc yêu tộc bị gàn quét đến tận cùng, nhưng những thứ họ để lại quả thật là báu vật.

Tô Tín trịnh trọng nói: “Chuyện này ngươi không cần lo lắng, cho dù không có ngươi, giữa yêu tộc và loài người cũng sẽ xảy ra chiến tranh, bằng không sao bọn họ không ở ẩn thân , chẳng phải tốt hơn sao?mà lại muốn đi ra ngoài gây sự?

Nhưng bây giờ ngươi đã nói như vậy, vậy thì ta sẽ lấy Ngân Dực Lang Vương làm mục tiêu chính khi bắt đầu cuộc chiến với yêu tộc.

Phải rồi, bây giờ trí nhớ của ngươi đã khôi phục, đối với ngũ vị yêu vương, ngươi có nhớ được lai lịch và tính cách của họ không? “

Thanh Ly suy nghĩ một lúc rồi nói: “Ta chưa từng tiếp xúc với bất kỳ ai ngoại trừ Ngân Dực Lang vương , nhưng ta đã nghe những lời nhận xét của cha ta về họ.

Trong ngũ vị yêu vương,không tính Ngân Dực Lang Vương, những tên khác không quá thù hằn với loài người, cũng không có quá nhiều ý nghĩ sẽ tranh giành với loài người, nếu thực sự chuẩn bị chiến đấu với loài người đến hơi thở cuối cùng , ban đầu chúng sẽ không ký kết giao ước với loài người mà sẽ chiến đấu một sống một còn với loài người.

Trong số các yêu vương này, Liệt Phong Hổ Vương từng là chiến tướng của yêu tộc, là người dũng cảm và hào hiệp, lúc đầu là phe chiến đấu chính với tộc người, nhưng vì một số chuyện dơ bẩn trong nội bộ yêu tộc trở nên chán nản, không còn ý định tiếp tục tranh đoạt nữa.

Đại Kim Bằng Vương có chút kiêu ngạo và tính tình xấu, ngày xưa là hậu duệ của Thiên Bằng, trong thời gian Thiên Bằng Nhất Tộc thống trị thiên hạ, có vài vị yêu thánh, thậm chí có một vị yêu thánh đạt đến đỉnh cao, cố gắng tấn công cảnh giới mà yêu hoàng đang ở.

Tam Mục Giao Vương là tên có thân phận thấp nhất, nhưng tính cách cứng rắn, không thích nói nhiều nhưng rất có chính kiến, khi yêu tộc chiếm lợi thế, thì hắn đã đi nhờ vả Xích Long Đại Thánh ở yêu tộc để chinh chiến. Sau khi loài người nổi dậy, hắn ta lập tức rút lui nhanh chóng, khi Xích Long Đại Thánh bị Nhân Hoàng chặt đầu, tất cả thuộc hạ đều bị tàn sát, Tam Mục Giao Vương là một trong số ít yêu vương đã bảo vệ được tính mạng của mình.

Thông Tí Viên Vương thự sự có tài năng .Nghe nói hắn cũng mang dòng máu của yêu thánh trong người, nhưng bản tính lập

dị, thích ăn chơi, không thích tu luyện nên đã khiến sức lực của hắn không bao giờ có tiến bộ. “

Thanh Ly dừng lại nói: “Nếu ta đoán không lầm, yêu tộc thật sự có một trong những yêu vương mạnh nhất còn chưa xuất thế, đó chính là Bắc Địa Long Vương, ban đầu đã quyết định ký kết giao ước với Nhân Hoàng rồi quyết định để yêu tộc sống ẩn thế, sẽ tái xuất giang hồ nữa.”

Chương 2543 - Nhiệm vụ chưa hoàn thành (2)

Nhiệm vụ chưa hoàn thành (2)

Theo truyền thuyết, huyết thống của Bắc Địa Long Vương không mạnh lắm, nhưng nhờ năng lực của chính mình mà hắn đã lọt vào top mười trong số bảy mươi hai yêu vương. Thập đại yêu vương mặc dù đều là yêu vương cảnh giới, nhưng tất cả đều có thể cùng tồn tại chiến đấu với Thông Thiên Cảnh.

Đặc biệt là Bắc Đại Long Vương, cha ta từng nói rằng ngày trước hắn từng lấy được một giọt máu từ Xích Long Đại Thánh và Huyền Quân Đại Thánh. Do đó, long khí trên cơ thể hắn là vô cùng mạnh mẽ, và tuổi thọ của hắn cũng vượt trội hơn nhiều so với các yêu tộc khác. Do vậy, nếu như không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, thì chắc Bắc Địa Long Vương vẫn còn sống.”

Tô Tín cau mày nói: “Còn có kiểu cùng tồn tại giao thủ với Thông Thiên Cảnh ư? Nếu Bắc Địa Long Vương này sinh ra, trên giang hồ cũng không có người nào có thể sánh bằng, cho dù là Thích Đạo Huyền có tới.”

Tuy rằng thực lực của lão hòa thượng Thích Đạo Huyền rất mạnh, nhưng cũng chỉ là so với Thần Kiều Cảnh, nhất định chưa đạt tới trình độ gần với Thông Thiên Cảnh.

Nếu bây giờ Bắc Địa Thiên Vương bước vào giang hồ, thì không ai có thể ngăn cản được hắn.

Thanh Ly lắc đầu nói: “Không, ta chắc chắn rằng Bắc Địa Long Vương sẽ không bước ra khỏi yêu tộc.

Cha ta có mối quan hệ rất tốt với hắn, ông ấy nói rằng Bắc Địa Thiên Vương là một trong số ít những người có lý trí trong yêu tộc.

Hắn biết rõ tình hình của yêu tộc hơn ai hết, cho nên nếu chắc chắn 100% tình hình, Bắc Long Vương sẽ không bao giờ ra tay. “

Tô Tín gật đầu nói: “Đã nói như vậy, ta về sau sẽ giải quyết vấn đề của yêu tộc, lần này sự xuất thế của yêu tộc ,mà rõ ràng nhất là Ngân Dực Lang Vương có một vai trò quan trọng trong đó. Nếu đối phương có diễn trò như thế nào thì cũng sẽ có cơ hội tính sổ với hắn một lần, sẽ giúp yêu tộc giết những yêu ma cần giết , phần còn lại sẽ được đưa về nơi nên thuộc về.”

Tô Tín thực sự không để ý lắm đến thái độ của yêu tộc, ngay cả Thanh Ly cũng nói Bắc Địa Long Vương vẫn chưa xuất thế,, điều này đã có thể giải thích được bầu không khí yêu tộc lúc này.

Ngay cả bản thân chúng cũng nghĩ rằng việc giành lại thế giới từ tay loài người là điều không thể, bản thân Tô Tín có còn coi trọng chúng nữa không?

Chỉ là hiện tại yêu tộc có năm vị thần kiều, tất cả đều là tụ họp lại một chỗ, nếu không có sự nắm bắt tuyệt đối chắc chắn , Tô Tín sẽ không thể ra tay.

Sau khi Thiếu Lâm Tự bị phá hủy, Tô Tín không một chút lơ là cảnh giác, phái rất nhiều võ giả của đội cận vệ hắc ám, nhưng phần lớn đều là mật thám, chuyên dùng để dò xét động tĩnh của toàn Hà NamĐạo .

Thiếu Lâm Tự đã bị phá hủy nên không cần lo lắng, điều mà Tô Tín thực sự lo lắng chính là Bì Già Đa La.

Trong trận chiến tiêu diệt Thiếu Lâm Tự gần đây nhất, Bì Già Đa La đã cố tình đến trễ, để lộ tham vọng thôn tính Thiếu Lâm Tự, và điều đó cũng chứng tỏ rằng hắn ta chắc chắn không phải loại thánh thiện như vậy, và ông ta cũng có dã tâm như một con sói.

Vì vậy, Tô Tín thật sự rất sợ Bì Già Đa La, hiện tại Su Xin cũng lo rằng Bì Già Đa La sẽ làm những gì tiếp theo, cho nên

lúc nào cũng phải đề phòng hắn.

Sau khi bàn giao xong, Tô Tín tiếp tục đi vào khu biệt lập.

Đợi sau khi vào mật thất, Tô Tín bước vào không mật thất chuẩn bị xem nhiệm vụ tiêu diệt Thiếu Lâm Tự được hoàn thành như thế nào.

Nhưng khi nhìn thấy tiến độ, Tô Tín khẽ nhíu mày.

Theo bản ghi chép nhiệm vụ, tiến trình của chùa Thiếu Lâm sẽ phải nhanh chóng bị xóa sổ vào ngày hắn giết chết trên núi Thiếu Thất, những người đó lẽ ra đã bị hắn giết, nhưng 1/10 trong số họ vẫn còn.

Trong vài ngày sau đó, một phần mười còn lại của cuộc thanh trừ cũng nhanh chóng bị xóa sổ, khiến Su Xin đoán rằng hẳn là Bì Già Đa La đã ra tay thôn tính Thiếu Lâm Tự.

Trùm chỉ muốn Tô Tín tiêu diệt Thiếu Lâm Tự, không phải giết hết họ, hai điều này là hoàn toàn khác nhau.

Một khi những đệ tử của Thiếu Lâm Tự bị thon tính bởi Phạm Thiên Vực, họ sẽ không được coi là người của Thiếu Lâm Tự, vì vậy bằng cách này, Bì Già Đa La đã giải quyết nốt vài nhiệm vụ tiếp theo của Tô Tín.

Chỉ là đến bây giờ tiến độ vẫn còn 1%, vẫn chưa xóa hoàn toàn, tình huống này khiến Tô Tín rất khó hiểu, lẽ nào Bì Già Đa La lại làm không tốt?

Tuy nhiên, khi Tô Tín nghĩ lại, với thủ đoạn tàn nhẫn của Bì Già Đa La, đói phương chắc chắn sẽ dùng tiến độ nhanh nhất để thôn tính Thiếu Lâm Tự.

Sau một hồi suy nghĩ, một cái tên xuất hiện trong đầu Tô Tín, Huyền Khổ!

Nếu trùm mặc định rằng Huyền Khổ chưa chết, thì cho dù hắn là người duy nhất còn lại trong Thiếu Lâm Tự, Thiếu Lâm Tự cũng không bị phá hủy hoàn toàn.

Tô Tín nhíu mày, nếu như vậy có lẽ sẽ gặp phải rắc rối gì đó.

Trước khi bước vào Tiên vực, Tô Tín đã dốc hết sức để chống lại Huyền Khổ, và cuối cùng cũng đã thành công khi khiến

Huyền Khổ bị thương.

Đồng thời, Địa Tạng Vương, Thiên Đế và Lý Bân Dương đều khỏe mạnh , hoàn toàn không hề bị thương, nếu xảy ra đánh nhau, dù không nguy hiểm đến thế giới bên ngoài, Huyền Khổ nhất định sẽ là người đầu tiên trong số họ ngã xuống. .

Nhưng bây giờ có vẻ như mọi chuyện đều vượt ngoài dự đoán của Tô Tín , Huyền Khổ vẫn chưa chết, sau khi hắn ta trở về thì hai bên nhất định phải xảy ra ẩu đả.

Nhưng hiện tại người kia đã ở trong Tiên Vực, mọi con đường đều đã bị phong tỏa, Tô Tín nghĩ cũng vô dụng, tốt hơn là nên tiếp tục tu luyện, củng cố thực lực của mình.

Chương 2544 - Trở về

Trở về

Thực lực của Tô Tín hiện tại cũng đã có lúc gặp trở ngại, tăng trưởng tu luyện của hắn tương đối chậm, cho nên nếu muốn nâng cao thực lực của bản thân, Tô Tín chỉ có thể dùng thời gian tích lũy nền tảng võ công của chính mình. Khổ luyện là việc Tô Tín không muốn làm nhất, nhưng bây giờ không còn cách nào khác.

Điều mà Tô Tín không biết lúc này là giữa những mảnh vỡ của Tiên Vực, một nhà sư với thân hình khô héo và máu me bê bết khắp người đang đứng giữa một đống xác chết. Nhìn vào các mảng trước mặt, một tia sáng chói lọi thần thánh lóe lên trong mắt hắn ta.

Tiên vực là tiên vực, mảnh vỡ của tiên vực là mảnh vỡ của tiên vực, này căn bản chính là hai thế giới.

Lúc này không ai biết Huyền Khổ trải qua cái gì, lúc hạ giới, hắn mang phong độ của một phái cao tăng, nhưng vượt qua mảnh vỡ tiên vực trong thời gian dài như vậy, quanh thân hắn đều là sát khí âm trầm lạnh lẽo.

Cho dù lúc này dưới chân hắn tràn đầy này những thi thể của người dân sống ở tiên vực, sắc mặt của Huyền Khổ cũng không hề biến hóa, thứ duy nhất có biến hóa , chính là khí tức trên người hắn lúc hạ giới đã vượt hơn một bậc so với lúc

trước, nếu Tô Tín nhìn thấy Huyền Khổ khẳng định có thể biết được, thực lực hiện tại của đối phương , sợ là đã có thể tranh đấu với loại cấp bậc của Thích Đạo Huyền rồi!

Lúc này trước mắt Huyền Khổ chỉ có một tòa trận pháp, một tòa đại trận pháp, sức mạnh thiên địa cường đại lưu động bên trong , sức mạnh giống như có thể cắt thế giới ra được.

Nhìn trận pháp kia còn có vài thi thể dưới chân, thanh âm của Huyền Khổ khàn khàn lẩm bẩm nói:"Ta chỉ là muốn về nhà mà thôi, vì sao các ngươi lại muốn cản trở ta? Thật nghĩ đến bần tăng không dám giết người sao? Phật viết, ta không vào địa ngục, ai vào địa ngục!"

Lúc này Huyền Khổ đang tụng a di đà phật, nhưng trong mắt của hắn lại mang theo sát khí dữ tợn, trên người càng có một tia hắc khí lượn lờ, nhìn lại như là ma khí, lại như là tử khí.

Mặc kệ là vào địa ngục hay là nhập ma, Huyền Khổ đều nhất định phải trở về Thiếu Lâm Tự.

Tình hình của Thiếu Lâm Tự ở hạ giới cũng không lạc quan, tuy rằng hắn lưu lại cho Thiếu Lâm Tự một con át chủ bài, lưu lại một cơ hội thăng cấp lên Chân Vũ, nhưng một tên Chân Vũ có thể chống đỡ được đám người lòng muông dạ thú trên giang hồ kia sao?

Hơn nữa trước khi tiến vào nơi này, Huyền Khổ muốn giết Tô Tín, đã triệt để kết tử thù không chết không ngừng với Tô Tín rồi.

Tuy rằng khi đó Tô Tín đã bị thương nặng, nhưng hắn cũng bày ra loại sức mạnh có thể nói là khủng bố.

Đối với Thiếu Lâm Tự mà nói, địch nhân như vậy lấy trình độ hiện tại của Thiếu Lâm Tự ở hạ giới rất khó ngăn cản, cho nên trong mảnh vỡ tiên vực này, sau khi Huyền Khổ lấy được thứ mà mình muốn lấy, người khác còn tìm kiếm cơ duyên ở nơi này, mà hắn thì lại tìm kiếm con đường trở lại hạ giới.

Mặc dù con đường này có khả năng tràn ngập máu tanh, khả năng khiến hắn vi phạm giới luật của Thiếu Lâm Tự, nhưng Huyền Khổ vẫn lựa chọn muốn làm.

Thở dài một tiếng, Huyền Khổ rót toàn bộ sức mạnh của bản thân vào trong trận pháp kia, một bước ra ngoài của hắn, nháy mắt cảm giác được thời gian bị vặn vẹo, không gian bị phân cách, cả người hắn đều bị mất phương hướng ở trong đó, cuối cùng mất đi ý thức.

Hai năm sau, bên ngoài Giang Nam phủ ở Giang Nam Đạo, bóng đêm mông lung, vô số thuyền hoa lầu các phiêu bạt ung dung trên hồ nhỏ , am thanh đàn sáo vang lên từ trong đó, vũ nữ có dung mạo mỹ lệ vặn vẹo vòng eo, lộ ra vẻ yêu mị đặc biệt rung động lòng người.

Hôm nay chính là Tết Nguyên Tiêu, cho nên Giang Nam Đạo náo nhiệt hơn rất nhiều so với ngày thường, hơn nữa Giang Nam Đạo của hiện tại phồn hoa hơn so với Giang Nam Đạo của vài thập niên trước.

Lúc trước Giang Nam Đạo là khu vực trung tâm của Trung Nguyên, lại có thêm Tiêu gia một trong lục đại thế gia tồn tại, cho nên võ phong thịnh hành, phồn hoa vô cùng.

Mà hiện tại tuy rằng Tiêu gia ngủ đông hồi lâu, nhưng Giang Nam Đạo lại nghênh đón một Hoàng Thiên Vực.

Là hậu duệ của Nhân Hoàng, phương thức làm việc của Khương gia đại khí mà không bá đạo, không có biểu hiện ra khí thế muốn hùng bá Giang Nam Đạo, ngược lại còn chủ động thành lập lên trật tự của Giang Nam Đạo, tránh cho việc tông môn khác một nhà độc chiếm phát sinh, cho nên những năm này từ lúc Hoàng Thiên Vực chủ trì Giang Nam Đạo, toàn bộ Giang Nam Đạo lại rất ít khi sẽ phát sinh một ít chuyện giết tông diệt môn .

Đương nhiên một điểm quan trọng nhất chính là cuối cùng Giang Nam đạo cũng xua đuổi lực ảnh hưởng của Tô Tín đi rồi.

Lúc trước khi Tô Tín tọa trấn Giang Nam Đại, hung uy rất thịnh, cơ hồ chính là không có người dám chọc, toàn bộ Giang Nam Đạo đều bao phủ dưới uy thế của Tô Tín mà run cầm cập.

Mà hiện tại Tô Tín đi thời gian dài như vậy, vài thủ hạ ban đầu của Tô Tín cũng đều từ Giang Nam đạo điều đến Tây Bắc, người đứng đầu Tổng bộ Giang Nam đạo tân nhậm Đại Chu căn bản chính là một bộ dáng hàng hóa, như vậy toàn bộ thế lực võ lâm ở Giang Nam Đạo mới xem như triệt để thoải mái trở lại, không cần lo lắng động một tí liền bị diệt môn .

Lúc này trong hoa thuyền lớn nhất trên sông, đám võ giả giang hồ thế hệ trẻ tuổi đang uống rượu mua vui, đàm luận với nhau một ít tin đồn bát quái tin thú vị trên giang hồ.

Chương 2545 - Trở về (2)

Trở về (2)

Bọn họ đều là người xuất sắc trong thế hệ trẻ tuổi của võ lâm ở Giang Nam Đạo, trong đó đứng hàng Nhân bảng cũng không ít.

Trong đó có một tên võ giả trẻ tuổi có cách ăn mặc công tử thở dài nói: “Cao thủ Nhân bảng trên giang hồ của thế hệ này đều điêu tàn rồi, xa xa không bằng mấy đời trước, nhìn thử‘Huyết kiếm Thần Tôn’ Tô đại nhân kia lúc trước một đời Nhân bảng, không chỉ có hắn một nhân vật kinh tài tuyệt diễm như vậy, tuổi trẻ hào kiệt khác cũng không ít.

Nghe nói ‘Kiếm công tử’ Hà Hưu của Danh Kiếm sơn trang đã chính thức bắt đầu chấp chưởng Danh Kiếm sơn trang , còn có Tiêu Hoàng của Tiêu gia cũng tương tự, cũng tiếp nhận chức vụ gia chủ.

Chẳng qua bọn họ thế hệ này ngoài Tô Tín là người xuất sắc nhất ra còn có Lâm Trường Hà của Thái Nhất Đạo Môn, vị này sau khi thăng cấp Hóa Thần liền vẫn luôn bế quan, cho tới bây giờ cũng không có động tĩnh, cũng là kỳ quái thực.”

Bên cạnh hắn có một tên mặc võ sĩ phục màu lam, võ giả đeo hai cây đao sau lưng cũng gật đầu nói: “Không sai, bọn họ Nhân bảng của thế hệ kia quá xa, cho dù là Nhân bảng của thế hệ trước cũng có nhân vật ‘Ảnh Ma Kiếm’ Tô Tử Thần,‘Hắc Ma Đao’ Cung Văn Vũ,‘Thương Vũ Chân Nhân’ Liễu Công Huyền, trái lại thế hệ này của chúng ta, lại là không có võ giả trẻ tuổi kiệt xuất trẻ tuổi tồn tại.”

Mọi người đang nghị luận ở nơi này, liền nhìn thấy một chiếc thuyền hoa khác chậm rãi chạy đến, một thanh âm sắc bén ở trên thuyền kia hừ lạnh một tiếng nói:“Ai nói Nhân bảng của thế hệ này không có nhân vật kiệt xuất? Cái gọi là Nhân bảng kia chẳng qua chỉ là triều đình Đại Chu làm ra để lừa người mà thôi, có một số tuổi trẻ tuấn kiệt không ở trong Nhân bảng , nhưng lại mạnh hơn nhiều so với phế vật bên trong Nhân bảng kia!”

Trên thuyền đối diện kia đi ra một võ giả có dáng gầy, vẻ mặt xấu xí, mặt đầy khinh thường nhìn bọn họ.

Vài võ giả trẻ tuổi phía trước nghe vậy nhất thời giận dữ, trực tiếp chỉ hắn mắng to nói:“Lớn mật! ngươi nói ai là phế vật?”

Tuy rằng bọn họ đều cảm giác Nhân bảng của thế hệ này đích xác không bằng mấy đời trước, nhưng trong bọn họ cũng có một số võ giả được xếp vào Nhân bảng của thế hệ này, lúc này người này nói Nhân bảng phế vật, chẳng phải chính là nói bọn họ cũng là phế vật sao?

Tên võ giả xấu xí kia cười lạnh nói:“Như thế nào? Nói các ngươi là phế vật các ngươi còn không vui ? Đừng nói là các ngươi là Nhân bảng của thế hệ này, cho dù là Nhân bảng của thế hệ trước, bọn họ đứng đầu cũng chỉ dựa vào tuổi tác mà thôi, trong cùng độ tuổi , có mấy người có thể so sánh được với Khương Ly Khương công tử?”

Nói, tên võ giả xấu xí kia lui về phía sau một bước, một người trẻ tuổi anh tuấn mặc áo mãng bào màu vàng, trong tay cầm quạt giấy bước ra từ trong thuyền hoa kia.

Người trẻ tuổi này có thực lực đỉnh cao của Tiên Thiên, trên mặt còn mang theo thái độ kiêu kỳ nhàn nhạt cùng một tia khí tức cao quý không thể nói.

Nghe được cái tên này, nhìn đến trang phục của người trước mắt này, vài võ giả trẻ tuổi ở đây lại đều không lên tiếng , nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì người trước mắt bọn họ không thể trêu vào.

Người này chính là Khương Ly, đệ tử kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ tuổi của hoàng tộc Khương thị trong đời này, trước

không nói thực lực của bản thân hắn, chỉ bằng bốn chữ hoàng tộc Khương thị này, thì bọn họ không có khả năng trêu vào được , bởi vì đối phương đại biểu là cao quý nhất của thiên hạ này, một thế lực đứng đầu!

Lúc này mọi người mới biết được tại sao lúc nãy tên võ giả xấu xí kia lại kiêu ngạo như thế, tuy rằng hắn giống như một tên hề, nhưng vị kia tồn tại phía sau hắn lại là người bọn họ không thể trêu vào .

Bất quá tùy tùng xấu xí này ngược lại cũng không tính là quá cuồng vọng, ít nhất hắn chưa nói ra Khương Ly này có thể so sánh với Tô Tín cường giả Nhân bảng của thế hệ kia.

Chỉ sợ cho dù nói ra lời này, Khương Ly kia cũng không dám thừa nhận, chung quy Tô Tín là nhân vật có thể giao thủ với lão tổ Khương Viên Trinh của Khương gia hiện tại.

Bất quá mấy võ giả ở đây đều là một ít người trẻ tuổi, cho dù là trước mặt hậu duệ của Nhân Hoàng ngày xưa, cũng còn có một tên võ giả có chút không phục nói:"Đương nhiên chúng ta chịu phục thực lực, xuất thân của Khương công tử, bất quá nếu là nói trong Nhân bảng đời trước không ai có thể thắng được Khương công tử, này liền có chút rất khoa trương đi?

Khác không nói, đơn giản chỉ nói đệ tử thân truyền Tô Tử Thần của Tô đại nhân, vị kia lại từng đơn phương độc mã, tự phế võ công, tự hủy dung mạo đến Thiếu Lâm Tự nằm vùng một năm, thậm chí trực tiếp trở thành đệ tử thân truyền của trụ trì Huyền Minh.

Tô đại nhân có thể hủy diệt Thiếu Lâm Tự, Tô Tử Thần này ít nhất có thể phát ra một nửa tác dụng

Tâm chí như thế, thủ đoạn như thế, thực lực như thế, thử hỏi Khương công tử có khả năng làm được không?"

Sắc mặt của Khương Ly trên thuyền hoa đối diện kia nhất thời trầm xuống, võ giả có tiếng tăm nhất trong thế hệ trẻ tuổi của những năm này chính là Tô Tử Thần.

Chung quy trận chiến ấy Thiếu Lâm Tự đánh thật sự là rất đẹp, một vở kịch lớn hạ màn, trực tiếp xử lý Thiếu Lâm Tự ngày xưa thân là võ lâm chí tôn.

Có thể nói đạo diễn phía sau vở kịch kia chính là Tô Tín, nhưng xuất sắc nhất lại là Tô Tử Thần.

Khương Ly không mang tiếng là một danh hiệu hậu duệ của hoàng tộc Khương thị, hắn nói chính mình mạnh hơn so với người khác, mọi người không dám nói gì, nhưng nếu như hắn nói chính mình mạnh hơn Tô Tử Thần, mọi người trên giang hồ liền cười ha ha, chém gió cũng không phải chém như vậy.

Chương 2546 - Ta tất phải giết!

Ta tất phải giết!

Bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh toàn thân nước bùn thực lực cường đại đến kinh người, những võ giả trẻ tuổi này ở trước mặt hắn căn bản giống như là một con kiến, nếu như đối phương muốn bóp chết mình, dễ như trở bàn tay!

Cả người Khương Ly mang thái độ kiêu kì khi đứng trước khí thế cường đại của đối phương lại không thấy thái độ kiêu kì đâu nữa, có chỉ là hoảng sợ vô cùng.

Hắn thân là đệ tử kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ tuổi của bộ tộc Khương thị, đã từng thấy qua không ít lần lão tổ Khương Viên Trinh của Khương gia bọn hắn, đồng thời còn được Khương Viên Trinh chỉ điểm mấy lần.

Lúc này ở trong cảm giác của hắn, người trước mắt này kinh khủng thậm chí đã không có gì khác biệt với lão tổ Khương Viên Trinh của Khương gia bọn hắn!

Lúc này người kia tựa như hơi không kiên nhẫn, trong giọng nói mang theo vẻ điên cuồng hỏi: “Nói! Thiếu Lâm Tự đến cùng là thế nào?”

Khương Ly dù sao cũng là hậu duệ của Nhân Hoàng, còn là đệ tử kiệt xuất nhất của bộ tộc Khương thị, cũng coi như là từng trải sự đời, nghe được ngữ khí của quái nhân kia có chút không đúng, hắn lập tức cưỡng bách mình trấn định lại, nói lại đầu đuôi câu chuyện một lần.

Sau khi nói xong, quái nhân kia bỗng nhiên ngẩn người, tất cả cỗ khí thế kinh khủng trên người đều tiêu tán, chỉ có điều thân thể của hắn lại là bắt đầu phát run, cuối cùng đột nhiên ngửa

mặt lên trời cười ha hả một tiếng, trong thanh âm kia lộ ra điên cuồng cùng phẫn nộ vô cùng, trong nháy mắt, bầu trời đêm vốn dĩ sáng trong đã bị mây đen sấm chớp mưa bão nơi bao bọc khắp nơi, tựa như là diệt thế.

Một bên cười lớn, quái nhân kia trực tiếp đạp không mà đi, trong giây lát cũng đã biến mất không thấy gì nữa, cảnh tượng diệt thế kia cũng biến mất.

Mọi người ở đây đều ngu ngơ tại nơi đó, thẳng đến nửa ngày sau mới có người run rẩy nói: "Lục… Lục Địa Thần Tiên?"

Khương Ly lúc này bỗng nhiên thở dài một hơi, vịn mạn thuyền, suýt chút nữa ngã nhào trên đất.

Hắn đời này cũng không muốn trải nghiệm loại cảm giác khủng bố này, ở trước mặt người kia, thậm chí ngay cả một con kiến mình cũng không bằng, phảng phất sau một khắc tính mạng của mình liền không thuộc về mình nữa.

"Người này đến cùng là ai?" Khương Ly run rẩy hỏi tùy tùng xấu xí kia của mình.

Hắn chính là người tiên vực, mặc dù hạ giới nhiều năm như vậy, nhưng đối với cường giả ở hạ giới cũng là có chút không hiểu rõ.

Mà mặc dù thực lực của tên tùy tùng kia thấp, nhưng lại giống như một nhân vật dò ta tin tức, đối với các loại chuyện trên giang hồ cũng hiểu rõ vô cùng.

Tên tùy tùng xấu xí kia lộ ra một nụ cười khó coi hơn so với khóc nói: "Tiểu nhân thật sự không biết a! Trên giang hồ có cường giả nào có bộ dáng như vậy?"

Lúc này võ giả trẻ tuổi đeo song đao trên thuyền hoa đối diện kia lau đi mồ hôi lạnh trên đầu, bỗng nhiên nói: "Lúc nãy hắn nói cái gì? Hắn nói là 'Thiếu Lâm Tự của ta', hắn cũng để ý chuyện của Thiếu Lâm Tự."

Lúc này công tử trẻ tuổi bên cạnh hắn cũng nói: "Toàn thân hắn mặc dù bị nước bùn che lấp, nhưng y phục hắn mặc tựa như là một kiện cà sa."

Một người khác nói bổ sung: "Có lẽ còn là đầu trọc."

Mấy đầu manh mối này tập hợp lại một chỗ, nói tới ai thì điều đó cũng đã rất rõ ràng, đặc biệt là Khương Ly, hắn còn cảm nhận được uy thế cường đại trên thân quái nhân kia không kém hơn lão tổ nhà mình, cho dù hắn không hiểu rõ đối với võ lâm hạ giới, cũng có thể đoán được thân phận của đối phương.

"Thiếu… Thiếu Lâm Tự, phương trượng, Huyền Khổ?" Khương Ly mang theo thanh âm rung động phun ra những lời này.

Nhiều điều kiện ăn khớp như vậy, ngoại trừ phương trượng Huyền Khổ của Thiếu Lâm Tự thì còn ai vào đây?

Huyền Khổ kia đã biến mất mấy năm, thậm chí đều có rất nhiều người hoài nghi hắn đã chết, vậy mà lại xuất hiện?

Mọi người ở đây đều là một mặt chấn kinh, Huyền Khổ chưa chết, lại còn sống? Đây chính là đại sự đủ để chấn động giang hồ!

Khương Ly trực tiếp bò lên, thúc giục người chèo thuyền cập bờ, hắn muốn lập tức bẩm báo chuyện này cho lão tổ.

Mà lúc này những người khác cũng phản ứng lại, lập tức truyền lại chuyện này cho các thế lực lớn.

Tô Tín tiêu diệt Thiếu Lâm Tự, kết quả hiện tại Huyền Khổ trở về, hắn có thể tìm Tô Tín báo thù hay không? Cái này dường như đã không cần nghi ngờ.

Còn có chính là Huyền Khổ trở về, Lý Bá Dương kia đâu? Địa Tạng vương và Thiên Đế đâu?

Mạnh Kinh Tiên và Diêm La Thiên Tử, hai vị này lúc trước chính là tồn tại ở đỉnh phong của Chân Vũ cảnh, khoảng cách đến Thần Kiều chỉ có có một bước, đám người tin tưởng , chờ sau khi bọn hắn trở về từ nơi đó, tất nhiên cũng có thể trở thành Thần Kiều.

Bởi như vậy, trên giang hồ có tận sáu vị Thần Kiều, đây chính là một con số rất kinh khủng a.

Lúc này ở trên sơn đạo của Thiếu Thất Sơn, Huyền Khổ đã rửa đi một thân nước bùn, chỉ bất quá cà sa hơi có vẻ cũ nát mà thôi.

Hắn cũng không nghĩ tới, sức mạnh từ mảnh vỡ tiên vực vượt qua đến hạ giới lại lớn như vậy, để hắn một mực hôn mê ngủ say dưới đáy hồ thời gian hai năm, thẳng đến khi loáng thoáng nghe tên Khương Ly nói Thiếu Lâm Tự bị diệt Huyền Khổ mới hoàn toàn bị bừng tỉnh.

Cái này khiến Huyền Khổ đang điên cuồng phẫn nộ đồng thời cũng cảm thấy không thể tin được.

Chương 2547 - Ta tất phải giết!

Ta tất phải giết!

Mặc dù hắn rời khỏi Thiếu Lâm Tự, nhưng thân là phương trượng của Thiếu Lâm Tự, trong Thiếu Lâm tự có nắm chắc bao nhiêu con át chủ bài thì hắn rất rõ ràng.

Kết quả những con át chủ bài này đều đã vận dụng, Thiếu Lâm Tự vẫn bị Tô Tín tiêu diệt, đó cũng không phải Thiếu Lâm Tự quá mức phế vật, mà là Tô Tín quá mạnh.

Mặc dù Huyền Khổ không thể nghĩ ra được, Tô Tín đến tột cùng là làm thế nào diệt đi Thiếu Lâm Tự của hắn.

Trên sơn đạo, cho dù đã là hai năm qua đi, nhưng nơi này lại là như cũ có thể nhìn thấy dấu vết võ giả của Thiếu Lâm Tự và võ giả ám vệ ngày xưa chém giết lưu lại.

Nhìn xem Thiếu Lâm Tự ngày xưa tiếng người huyên náo, bây giờ trở nên tĩnh mịch một mảnh, khí tức trên thân Huyền Khổ càng ngày càng táo bạo, cũng là càng ngày càng phẫn nộ.

Luận đến thân phận, đầu tiên Huyền Khổ là một võ giả Thần Kiều cảnh, con đường võ đạo vô tận vĩnh viễn, cho dù Huyền Khổ không biểu hiện ra bao nhiêu dã tâm, nhưng hắn lại vẫn muốn siêu thoát cảnh giới bây giờ, đi đến đỉnh phong nhìn một chút.

Điểm ấy không riêng gì mỗi Huyền Khổ có, có thể nói mỗi võ giả tu luyện tới cảnh giới này đều có, cho nên lúc ban đầu thời điểm tiến vào mảnh vỡ tiên vực, cho dù bọn hắn không biết rốt cuộc ở trong đó có cái gì, có bao nhiêu cơ duyên, nguy hiểm lớn bao nhiêu, thậm chí ngay cả mình liệu có thể trở về được không bọn hắn cũng không biết, nhưng những cường giả này

lại vẫn lựa chọn tiến vào bên trong, thậm chí Huyền Khổ biết, một khi mình rời đi, Thiếu Lâm Tự sẽ có nguy cơ nhất định, hắn cũng vẫn chọn lựa như vậy.

Nhưng tương tự, thân là phương trượng của Thiếu Lâm Tự, Thiếu Lâm Tự cũng là sự tồn tại hắn tuyệt đối không cách nào dứt bỏ được.

Ở trong lòng Huyền Khổ, Thiếu Lâm Tự chính là sự tồn tại đứng sau sự theo đuổi đối với võ đạo của hắn, vì Thiếu Lâm Tự, thậm chí hắn có thể dứt bỏ hết thảy.

Lúc trước khi võ giả đời chữ Không chấp chưởng Thiếu Lâm Tự, Huyền Khổ, Huyền Đàm còn có Huyền Chân, Huyền Minh bốn người quan hệ có thể nói là tốt nhất, nhưng vì sự ổn định của Thiếu Lâm Tự, Huyền Khổ vẫn là lựa chọn ngay lúc tập thể võ giả đời chữ Không xa lánh Huyền Đàm, đứng ở mặt đối lập với hắn, đuổi đi sư đệ của hắn.

Nếu như lúc trước Huyền Khổ đứng ở bên Huyền Đàm, có hai tên Chân Vũ tồn tại, những người đời chữ Không kia cũng không làm gì được bọn hắn, nhưng như vậy tất sẽ tạo thành Thiếu Lâm Tự ly tâm thậm chí là nội loạn, cho nên vì sự ổn định của Thiếu Lâm Tự, Huyền Khổ dứt bỏ tình nghĩa giữa sư huynh đệ.

Hắn nỗ lực vì Thiếu Lâm Tự nhiều như vậy, kết quả không đợi hắn nhìn thấy Thiếu Lâm Tự tái hiện huy hoàng, Thiếu Lâm Tự liền bị diệt như thế, loại chuyện này nghe làm sao lại cảm giác như châm chọc.

Chờ đến Huyền Khổ đi đến trước cửa chùa Thiếu Lâm Tự, lúc mở cửa lớn ra, tiền điện trước kia vốn phải là huyên náo, sôi nổi lại không có một ai, một lát sau, tựa như là nghe được động tĩnh đại môn mở ra, lúc này mới có một lão hòa thượng mang theo cây chổi đi ra, nhìn thấy Huyền Khổ trước mắt, trong mắt lão hòa thượng kia lập tức liền hiện ra nước mắt vui mừng, hắn nhìn Huyền Khổ khóc lớn nói: “Phương trượng, Thiếu Lâm Tự, hết rồi!”

Huyền Khổ khàn khàn tiếng nói nói: “Ta biết, nói một chút đi, đến cùng là xảy ra chuyện gì?”

Mặc dù trước đó Huyền Khổ đã biết tất cả từ trong miệng Khương Ly, nhưng dù sao thì Khương Ly cũng chỉ là người ngoài, chi tiết của trận chiến kia cũng là tin đồn mà thôi, vẫn là nghe được tin tức chuẩn xác từ trong miệng người một nhà của Thiếu Lâm Tự.

Chờ đến khi lão hòa thượng kia nuốt nước mắt vào trong kể lại toàn bộ câu chuyện, hai mắt Huyền Khổ lập tức trở thành màu đỏ thẫm, ngửa mặt lên trời hét giận dữ nói: "Tô Tín! Ta nhất định phải giết!"

Trong chớp nhoáng này, trời u ám, tựa như tận thế giáng lâm.

Nhưng vào lúc này, lão hòa thượng kia vậy mà nhìn thấy trên thân Huyền Khổ ẩn ẩn có một tia hắc khí lượn lờ, mặc dù hắn không am hiểu võ đạo, nhưng ở Thiếu Lâm Tự nhiều năm như vậy, hắn cũng có thể biết, đây rõ ràng chính là biểu hiện của nhập ma!

Bất quá Huyền Khổ lại cứng rắn áp chế tia hắc khí kia xuống, mặc dù đáy mắt của hắn còn có thể nhìn thấy từng tia hắc tuyến, bất quá khí tức trên thân lại không điên cuồng như lúc nãy.

Thở phào một cái, Huyền Khổ trầm giọng nói: "Yên tâm đi, ta không sao."

Thiếu Lâm Tự đã không còn, đối với Huyền Khổ hiện tại mà nói, nhập ma hay không nhập ma, có gì khác nhau?

Bất quá lại vào lúc này, thân ảnh của Bì Già Đa La hạ xuống, Huyền Khổ bỗng nhiên nhìn về phía hắn, Bì Già Đa La lập tức cảm giác được một tia hàn ý phủ xuống.

Trước kia hắn chỉ nghe nói qua đủ loại truyền thuyết của Huyền Khổ này, bất quá bây giờ xem ra, hắn đây thật sự là lấy được cơ duyên trong tiên vực, bằng không cũng sẽ không có loại thực lực hiện tại này, uy thế của một cái liếc mắt lúc nãy, vậy mà khiến Bì Già Đa La có cảm giác sợ hết hồn hết vía.

Lúc này lão hòa thượng quét rác kia vội vàng nói: "Phương trượng, vị này là Vực chủ của Phạm Thiên Vực, Bì Già Đa La, chính là đồng minh của Thiếu Lâm Tự ta, lần thứ nhất Tô Tín

đánh tới cửa may mắn mà có có Bì Già Đa La Thánh Sư ở đó, Thiếu Lâm Tự ta mới có thể may mắn thoát khỏi khó khăn.

Lần này Tô Tín đánh đến tận cửa cũng giống như vậy, nếu như không có Bì Già Đa La Thánh Sư kịp thời xuất thủ, chỉ sợ bọn ta cũng khó khăn sống lại.”

Chương 2548 - Huyền Khổ điên cuồng

Huyền Khổ điên cuồng

Bì Già Đa La chắp tay trước ngực với Huyền Khổ, thở dài một hơi nói: “Phương trượng Huyền Khổ, lúc trước ta vẫn là tới quá muộn, bằng không Thiếu Lâm Tự cũng sẽ không biến thành bộ dáng như hiện tại, thật có lỗi.”

Huyền Khổ nhắm mắt lại, hắn chỉ cảm giác được khí tức trên thân của Bì Già Đa La này có chút kỳ quái, bất quá hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, Huyền Khổ thở dài một cái nói: “Vực chủ Bì Già Đa La có thể ra tay giúp Thiếu Lâm Tự ta, bần tăng vô cùng cảm kích, chuyện này không trách ngươi.

Bất quá ta còn muốn hỏi một câu, đệ tử khác của Thiếu Lâm Tự ta đi nơi nào?”

Trạng thái hiện tại của Huyền Khổ rất nguy hiểm, mặc dù lão hòa thượng kia nói Bì Già Đa La chính là minh hữu của bọn hắn, nhưng Huyền Khổ lại như cũ đối với chuyện này ôm thái độ hoài nghi nhất định.

Hắn không phải Huyền Minh, làm phương trượng của Thiếu Lâm Tự nhiều năm như vậy, nhưng cho tới bây giờ Huyền Khổ đều sẽ không dễ dàng tin tưởng một người.

Đối với Huyền Minh, Bì Già Đa La có thể thỏa thích lừa gạt, nhưng đối với Huyền Khổ trước mắt có trạng thái không đúng này, Bì Già Đa La cũng không dám khinh thường.

Lúc này Bì Già Đa La cũng may mắn chính mình lúc trước giữ lại Huyền Chân, bằng không hiện tại thật sự hắn không cách nào bàn giao với Huyền Khổ.

Bì Già Đa La chỉ là muốn chiếm đoạt Thiếu Lâm Tự, nhưng hắn lại không nghĩ cùng Huyền Khổ bởi vì chuyện diệt môn đã

lộ ra vẻ điên cuồng vô cùng đi liều mạng.

Thở dài một cái, Bì Già Đa La giải thích: “Phương trượng Huyền Khổ, lúc trước Thiếu Lâm Tự suýt chút nữa liền bị Tô Tín hủy diệt, hơn nữa Tô Tín đã dùng thời gian một năm đến bố trí tính toán, ai cũng không biết hắn phải chăng còn sẽ lại giết một người, quay đầu lại đâm ngọn thương vào kẻ địch mà ra tay với Thiếu Lâm Tự.

Mặc dù ta muốn trấn thủ ở Thiếu Lâm Tự để hỗ trợ, nhưng dù sao thì ta vẫn là Vực chủ của Phạm Thiên vực, không thể ở trong Thiếu Lâm Tự thời gian dài, cho nên thủ tọa Huyền Chân và những đệ tử khác của Thiếu Lâm tự đều đã đến Phạm Thiên Vực của ta, chỉ có mấy tên lão tăng thật sự là không nguyện ý đi, lúc này mới luôn ở lại nơi này, mong rằng Phương trượng Huyền Khổ thứ lỗi.”

Huyền Khổ gật đầu nói: “Điểm ấy ta biết, dù sao ta cũng là người chấp chưởng một phái, đương nhiên nên cân nhắc lợi ích của tông môn mình trước.

Bất quá ta muốn mau chóng đến xem Huyền Chân và những đệ tử kia của Thiếu Lâm Tự, không biết có thuận tiện hay không?”

Bì Già Đa La nói: “Đương nhiên có thể, Phương trượng Huyền Khổ mời đi theo ta.”

Bì Già Đa La vốn là không nghĩ tới muốn ám hại những đệ tử kia của Thiếu Lâm Tự, thứ hắn muốn là chiếm đoạt Thiếu Lâm Tự, mà không phải muốn hủy diệt Thiếu Lâm Tự, cho nên những võ giả này của Thiếu Lâm Tự đều còn sống rất tốt.

Chờ đến khi Bì Già Đa La dẫn Huyền Khổ đến Phạm Thiên Vực, những đệ tử của Thiếu Lâm Tự may mắn còn sống sót kia cũng hoàn toàn chính xác đều sống tốt, lúc nhìn thấy Huyền Khổ cũng rất kích động.

Chỉ có điều Huyền Khổ vẫn đang trong trạng thái hận ý ngút trời lại không có phát hiện, mặc dù những đệ tử này của Thiếu Lâm tự nhìn thấy hắn lộ ra vẻ mặt rất kích động, nhưng cũng không có biểu hiện ra ý nghĩ cấp bách mau chóng xây dựng lại Thiếu Lâm Tự.

Sau khi thấy qua những đệ tử này, Bì Già Đa La lại dẫn Huyền Khổ đi gặp Huyền Chân lúc này đã triệt để không có ý thức, Bì Già Đa La thở dài nói: "Lúc trước thủ tọa Huyền Chân có trận chiến với Lữ Phá Thiên của Huyết Ma Giáo, Lữ Phá Thiên kia đã từng cũng là tồn tại của Thần Kiều cảnh, thực lực của bản thân sâu không lường được, bị tập kích bất ngờ, làm trọng thương thân thể và nguyên thần của thủ tọa Huyền Chân, dẫn đến nguyên thần của hắn bị trọng thương, thậm chí hiện tại cũng không thể tỉnh lại."

Huyền Khổ hơi lim dim mắt quanh thân đều tản ra một cỗ hàn ý lạnh lẽo, nửa ngày sau hắn mới nói: "Bì Già Đa La thượng sư, nếu như bây giờ ta muốn xin ngươi ra tay giết Tô Tín, không biết ngươi có đáp ứng hay không?"

Bì Già Đa La thở dài một cái nói: "Phương trượng Huyền Khổ, theo lý mà nói ngươi và ta đều là mạch Phật tông, hơn nữa còn đều là đồng minh, ta hẳn là giúp ngươi mới đúng.

Nhưng ta dù sao cũng là Vực chủ của toàn bộ Phạm Thiên vực, đương nhiên muốn cân nhắc vì Phạm Thiên vực trước.

Đoạn thời gian Phương trượng Huyền Khổ ngươi rời đi kia, Tô Tín đã thăng cấp lên Thần Kiều cảnh, liên chiến với Triệu Cửu Lăng là Vực chủ của Huyền Thiên Vực, vực chủ Khương Viên Trinh của Hoàng Thiên Vực, vi sư nhất thời không thể làm gì được.

Ta cũng từng giao thủ qua với Tô Tín kia, cho dù lấy thực lực của ta cũng không thể nào thắng được đối phương, mà thủ hạ của Tô Tín ở Tây Bắc Đạo cũng là uy thế vô biên, vạn nhất không thể giết được Tô Tín, vậy Phạm Thiên Vực ta không thể chống đỡ được sự trả thù của đối phương.

Cho nên Phương trượng Huyền Khổ, ta cũng chỉ có thể nói một tiếng thật có lỗi."

Chương 2549 - Huyền Khổ điên cuồng (2)

Huyền Khổ điên cuồng (2)

Huyền Khổ cũng không kinh ngạc gì lựa chọn của Bì Già Đa La, ngược lại nếu như Bì Già Đa La đồng ý với hắn đi giết Tô

Tín dễ dàng như vậy, đó mới gọi là có vấn đề.

Cho nên Huyền Khổ chỉ thản nhiên nói: " Sự uy hiếp của Tô Tín chắc hẳn các ngươi đều thấy được, hơn mấy ngàn năm, có thể làm thiên hạ loạn lạc, đều là người xuất thân từ trong ma đạo, xa có Vô Sinh Lão Mẫu, gần có Lữ Phá Thiên lão tổ của Huyết Ma.

Tô Tín là tồn tại đặc thù nhất trong những người này, mặc dù hắn không xuất thân ma đạo, nhưng hắn có lòng lang dạ thú mạnh, nhưng các ngươi đều không thể nào tưởng tượng được.

Hiện tại các ngươi không hợp với hắn, sớm muộn gì trên giang hồ này sẽ không ai có thể trị được hắn."

Nói đến đây, Huyền Khổ chỉ bản thân nói: "Thiếu Lâm Tự ta chính là vết xe đổ."

Huyền Khổ lời nói này là thật tâm thật ý, hiện tại thật sự hắn rất hối hận, hối hận lúc trước không hạ quyết tâm, liều lĩnh, không giết Tô Tín ngay lúc thực lực bản thân còn chưa đạt tới đỉnh cao.

Thiếu Lâm Tự vẫn luôn có cơ hội, phải nói bọn hắn có vô số cơ hội, nhưng kết quả cuối cùng lại là bởi vì do nhiều nguyên nhân mà từ bỏ, cho tới bây giờ, Thiếu Lâm Tự lại nếm đến quả đắng, chỉ có điều lúc này, Thiếu Lâm Tự lại đã không có cơ hội hối hận.

Bì Già Đa La vẫn lắc đầu nói: "Tuy nói như thế, nhưng nếu như lúc Tô Tín suy yếu ta sẽ ra tay, nhưng bây giờ tứ phía của Phạm Thiên Vực đều là địch, quan hệ với Đạo Môn và Hoàng Thiên Vực cũng không tính là quá tốt, tùy tiện xuất thủ như thế, đối với Phạm Thiên vực ta mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

Một khi đang giao thủ với Tô Tín Phạm Thiên Vực ta bị trọng thương, vậy thì không cần Tô Tín đến báo thù, nói không chừng cũng sẽ có thế lực của hắn đến bỏ đá xuống giếng."

Ánh mắt của Huyền Khổ lộ ra một vòng lãnh mang nói: " Vực chủ Bì Già Đa La, đại đạo lý thì ta không nói, nếu như lần này chuẩn bị đưa ra một vật như chí bảo đổi được Vực chủ Bì Già Đa La ngươi xuất thủ thì sao?

Mà lại ta cũng sẽ không chỉ mời một mình ngươi xuất thủ, Hoàng Thiên Vực Khương Viên Trinh, Huyền Thiên Vực Triệu Cửu Lăng, ta đều nắm chắc có thể mời được.

Một người không động được Tô Tín, tứ đại Thần Kiều xuất thủ, mấy thế lực đứng đầu có cừu oán với Tô Tín liên hợp lại với nhau, những thế lực này tập hợp lại một chỗ chẳng lẽ còn không động được Tô Tín kia sao?"

Thần sắc Bì Già Đa La lập tức biến đổi, hắn thấp giọng nói: "Ngươi tìm được thứ gì trong mảnh vỡ tiên vực?"

Phạm Thiên Vực vốn chính là thế lực của tiên vực, chỉ có điều mảnh vỡ tiên vực kia đã tác rời hoàn toàn trước khi Nhân Hoàng tiến vào tiên vực, cho nên ở trong đó đến tột cùng có thứ gì có thể là không ai biết được.

Bì Già Đa La chỉ biết là, lúc trước sau khi bọn người Nhân Hoàng tiến vào tiên vực, đích thật là tìm được không ít đồ tốt từ trong đó, hiện tại trong tay Huyền Khổ đến cùng là có cái gì, hắn lại có thể nắm chắc mời được người Đạo môn và người được chứng kiến vô số kỳ trân dị bảo Khương Viên Trinh, chủ của Hoàng Thiên Vực?

Huyền Khổ lấy ra một viên giống như thủy tinh, chỉ lớn chừng nắm đấm, bề ngoài không thấy chút sức mạnh nào, nhưng bên trong lại có một cỗ sức mạnh kì dị đang lưu động, nhìn kỹ lại, trong đó tựa như là ẩn chứa Địa Thủy Phong Hỏa, một thế giới sức mạnh đều lưu động ở trong đó!

Trong lòng Bì Già Đa La có một phỏng đoán, nhưng hắn lại vẫn còn có chút hoài nghi, hắn không khỏi hỏi: "Đây là cái gì?"

Huyền Khổ buồn bã nói: "Đây là hóa thân của sức mạnh căn nguyên của thế giới, chính xác mà nói nên là sức mạnh căn nguyên của tiên vực.

Mặc dù mảnh vỡ tiên vực đã tách rời hoàn toàn với tiên vực, nhưng dẫu kìa ngó ý còn vương tơ lòng, trở thành một thế giới đơn độc, sức mạnh căn nguyên này chính là đồ vật được tất cả cách thế lực tu hành trong mảnh vỡ tiên vực cung phụng, ta giết hết tất cả những thế lực tu hành kia, lúc tìm thấy được trận

pháp quay trở về, thuận tiện cũng tìm được sức mạnh căn nguyên này.

Ta sẽ chia nó thành ba phần, ba người các ngươi chia đều, không biết những vật này, có thể mời ba vị Thần Kiều các ngươi xuất thủ hay không?”

Bì Già Đa La mang theo ánh mắt khiếp sợ nhìn Huyền Khổ một chút, không chỉ kinh ngạc sức mạnh căn nguyên của thế giới mà Huyền Khổ lấy ra, càng kinh ngạc hơn trạng thái hiện tại của Huyền Khổ.

Nếu như trước đó Bì Già Đa La chỉ là hoài nghi, vậy bây giờ Bì Già Đa La lại có thể khẳng định, Huyền Khổ đã nhập ma!

Phật môn tu tâm, đặc biệt là đối Bì Già Đa La loại người có cấp bậc này mà nói, bảo vệ tâm cảnh của bản thân là quan trọng vô cùng.

Đồng thời phần tâm cảnh này kỳ thật không liên quan đến việc ngươi thiện hay ác, mà liên quan đến con đường kiên trì của ngươi từ trước đến giờ, nếu không tính toán của Bì Già Đa La nhiều như vậy, chỉ sợ hắn đã nhập ma từ sớm.

Trước đó Huyền Khổ chính là phương trượng của Thiếu Lâm Tự, mặc dù giết người, nhưng cũng là giữ nghiêm giới luật của Thiếu Lâm Tự, không giết người vô tội, người bị giết đều là những tà ma ngoại đạo kia.

Chương 2550 - Giang hồ chấn động

Giang hồ chấn động

Lần này Huyền Khổ cũng là hận Tô Tín vô cùng, tuy rằng hắn lấy không được nhiều cơ duyên trong tiên vực, nhưng cũng không phải ít nhất, vốn dĩ hắn chuẩn bị đưa căn nguyên thế giới này cho Huyền Chân và Huyền Minh dùng, dùng để tăng mạnh thực lực của Thiếu Lâm Tự hơn nữa.

Kết quả hiện tại hảo, Thiếu Lâm Tự chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, Huyền Minh chết, Huyền Chân trực tiếp biến thành một phế nhân, e rằng đời này cũng không thể tỉnh lại lần nữa.

Nếu trong mảnh vỡ tiên vực Huyền Khổ không có tàn sát nhiều dân cư trú của tiên vực như vậy, có lẽ Huyền Khổ còn có thể ngăn chặn tâm ma cùng sát khí trong lòng mình, lựa chọn ẩn nhẫn, dựa vào sức mạnh của chính mình trùng kiến Thiếu Lâm Tự.

Nhưng vấn đề là hiện tại Huyền Khổ đã nhập ma, có thể bảo trì thanh tỉnh đã xem như không dễ dàng , khiến hắn buông bỏ việc tìm Tô Tín báo thù là căn bản không có khả năng .

Lần này cuối cùng Huyền Khổ cũng không tiếp tục xem nhẹ Tô Tín, mà là chuẩn bị tập hợp sức mạnh tứ đại Thần Kiều của tiên vực, triệt để tuyệt sát Tô Tín !

Bên kia Bì Già Đa La nhìn thấy Huyền Khổ thế nhưng còn muốn Võ Thiên Vực Vương Cửu Trọng ra tay, Bì Già Đa La không khỏi lắc đầu nói:“Phương trượng Huyền Khổ, thứ ta nói thẳng, cho dù ngươi cho Vương Cửu Trọng toàn bộ căn nguyên thế giới này, hắn cũng là sẽ không ra tay .

Ngươi không phải người tiên vực, không rõ tính cách của Vương Cửu Trọng, người này trước kia lại bị xưng là võ si như vậy, luận về si mê trên võ đạo, ta có thể nói là đứng ở vị trí đầu tiên, nhưng có điều không vượt qua được Vương Cửu Trọng kia.

Thậm chí có thể nói như vậy, nếu như Vương Cửu Trọng có thể thăng cấp Thông Thiên, cho dù chỉ có một ngày, hắn cũng sẽ là người dùng tính mạng của chính mình đến đổi, thử hỏi điểm này ai có thể làm được?

Thứ Vương Cửu Trọng si mê chỉ là võ đạo, mà không phải sức mạnh, cho nên tuy căn nguyên thế giới này trân quý, nhưng hắn lại chướng mắt , so với loại trực tiếp đạt được sức mạnh này, hắn càng tin tưởng sức mạnh do chính mình tu luyện ra.”

Huyền Khổ lắc đầu nói:“Một khi đã như vậy, thế thì không cần cưỡng cầu, nếu như tập hợp sức mạnh của bốn người chúng ta vẫn giết không được Tô Tín, Tô Tín kia sẽ là thiên hạ vô địch .”

Trong mắt Bì Già Đa La lóe lên tinh mang, hắn cũng có dã tâm, Tô Tín là hung thủ diệt vong Thiếu Lâm Tự, nhưng hắn

lại là đồng lõa mười phần.

Đối với Bì Già Đa La mà nói, tuy rằng Thiếu Lâm Tự không còn nữa, nhưng Tô Tín cũng là một trở ngại to lớn ngăn cản ở trước mặt hắn, thậm chí kiêng kị của hắn đối với Tô Tín còn nặng hơn so với Khương Viên Trinh vàTriệu Cửu Lăng.

Trong mắt Bì Già Đa La, Huyền Khổ lúc này đã nhập ma, tuy rằng nguy hiểm, lại không đáng lo.

Vương Cửu Trọng của Võ Thiên Vực là một võ phu, một thân đáng giá kính nể, nhưng lại không đáng kiêng kị.

Mà Triệu Cửu Lăng của Huyền Thiên Vực, hạng người tự cao tự đại mà thôi, chỉ biết đắm chìm vinh quang của Đạo môn ngày xưa không thể tự kiềm chế.

Còn có Khương Viên Trinh của Hoàng Thiên Vực cũng không ra làm sao, tuy rằng chính là hậu duệ của Nhân Hoàng, nhưng làm việc lại là quá mức cầu ổn, trong năm tháng an ổn này là một chuyện tốt, sự tồn tại của Khương Viên Trinh có thể bảo đảm được sự củng cố thế lực của bản thân Hoàng Thiên Vực.

Nhưng ở trong thời đại tranh đoạt này, ngươi một lòng cầu ổn chính là không có chí tiến thủ, chính là bảo thủ, không theo kịp thời đại!

Cho nên trước mắt những Thần Kiều trên giang hồ này, Bì Già Đa La thật sự đúng là không thể nào đặt bọn họ vào trong mắt, duy nhất có thể khiến hắn kiêng kị tới cực điểm vẫn là Tô Tín kia, vô luận là tâm chí hay là thủ đoạn thực lực đều khiến Bì Già Đa La kinh hãi khiếp sợ.

Hiện tại Huyền Khổ nổi điên, muốn dùng hết thảy thủ đoạn trừ bỏ Tô Tín, đương nhiên Bì Già Đa La giơ hai tay hoan nghênh .

Cho nên ở trên điểm này Bì Già Đa La cũng không có tâm tư đùa giỡn gì, hắn trực tiếp hỏi:“Nếu như vậy, ta đây hiện tại liền giúp Phương trượng Huyền Khổ ngươi đi liên hệ với đám người Khương Viên Trinh, yên tâm, ta sẽ làm việc dè chừng cẩn thận một chút, không bị Tô Tín phát hiện.”

Huyền Khổ trầm giọng nói:“Bị phát hiện cũng không quan trọng, chúng ta cũng không cần lừa gạt, trực tiếp liền tuyên bố trong giang hồ, bốn người chúng ta cùng với thế lực phía sau muốn tuyên thệ giết chết Tô Tín, đồng thời bất cứ tông môn hay cá nhân nào có cừu oán với Tô Tín đều có thể tham dự, một trận chiến, nhất định phải giết toàn bộ những hung đồ ác tặc dưới trướng Tô Tín kia.

Ngươi yên tâm, lấy tính cách của Tô Tín, hắn sẽ không trốn , hơn nữa chuyện lần này ta cũng sẽ nhân cơ hội mượn oai, chủ động đi liên hệ một ít tông môn đứng đầu trên giang hồ tham dự, lần này, cho dù Tô Tín muốn chạy trốn, hắn cũng trốn không thoát !”

Bì Già Đa La cũng không phải người ngu ngốc, hắn nhất thời liền hiểu ra được Huyền Khổ có ý tứ gì, kế sách của vị phương trượng của Thiếu Lâm Tự sau khi triệt để nhập ma này cũng là một cái thâm độc hơn một cái, hiện tại hắn đã tính toán ho Tô Tín chết rồi.

Chương 2551 - Giang hồ chấn động (2)

Giang hồ chấn động (2)

Từ trước trên giang hồ phàm là liên quan đến cuộc chiến diệt môn mà toàn bộ tông môn đều xuất thủ, căn bản là không giấu được , chung quy động tĩnh lớn như vậy, những phong môi giang hồ kia cũng không phải người mù, rất có khả năng đừng nói ngươi còn chưa động, cho dù ngươi bên này vừa có một kế hoạch, đều sẽ bị bọn họ thám thính.

Lần trước Tô Tín tính toán Thiếu Lâm tự cũng là dùng một lý do hợp lý cho phần lớn ám vệ tinh nhuệ mai phục trong Hà Nam Đạo, lúc này mới cho mọi người một đạo lý đen tối dưới đèn, khiến cho bọn họ không có chú ý tới dòng thế lực này.

Thế nên phàm là đấu tranh diệt môn dốc toàn bộ lực lượng, ngược lại là đánh rất lưu loát, hoàn toàn chỉ là thế lực liều mạng, không có bất cứ kỹ xảo nào đáng nói.

Hoặc là ngươi chỉ có thể tiến công, đối phương bị bắt phòng thủ hoặc là đón đầu ra sức đánh, chờ mong viện quân. Hoặc là

đối phương liền chỉ có thể lựa chọn rút lui trước, đi vào sâu trong núi để tị nạn.

Chỉ có điều người lựa chọn cách sau rất ít, chung quy võ giả đều có tôn nghiêm, đã bị người dọa chạy ra khỏi tông môn , mất mặt lớn như thế, e rằng đời này cũng không có hùng tâm tráng chí gì.

Đại bộ phận mọi người đều sẽ giống Dịch Kiếm cùng Cản Thi phái lúc trước, song phương đều không lui, trực tiếp lựa chọn liều mạng ngươi chết ta sống.

Huống hồ hiện tại đem tình huống đổi thành Tô Tín cùng Huyền Khổ, cho dù Tô Tín lên trời xuống đất cũng không chạy thoát được.

Tứ đại Thần Kiều liên thủ đuổi giết, Tô Tín chạy trốn nơi đâu? Cho dù hắn có thể chạy vào thế giới nhỏ Địa Phủ, Huyền Khổ đều sẽ tìm kiếm cả vũ trụ để tìm lối vào của Địa Phủ, đối với tồn tại Thần Kiều cảnh mà nói, thế giới lớn như vậy, muốn tìm ra một người, cũng không tính là quá khó.

Hơn nữa chiêu này của Huyền Khổ cũng là âm độc vô cùng, loại chuyện bỏ đá xuống giếng này không hiếm thấy trên giang hồ, hiện tại Huyền Khổ chính là muốn chế tạo ra một loại giả tượng bỏ đá xuống giếng cho những người khác trên giang hồ.

Tứ đại Thần Kiều liên thủ muốn giết Tô Tín, lúc này Tô Tín trừ phi có thể thăng cấp Thông Thiên, bằng không hắn hẳn phải chết không thể nghi ngờ !

Cho dù lúc này bọn người Địa Tạng vương trở về cũng vô dụng, bởi vì trở về một Địa Tạng vương, Thiên Đế cùng Lý Bá Dương có cừu oán với Tô Tín cũng sẽ trở về .

Cho nên lúc này ra tay với Tô Tín cũng là an toàn nhất , bỏ đá xuống giếng, xử lý Tô Tín, chia đều tài nguyên Tây Bắc Đạo của Tô Tín!

Mặc kệ là vì danh hay là vì lợi, Bì Già Đa La tin tưởng đợi đến thời điểm đó tuyệt đối sẽ không ít thế lực và tông môn xuất thủ.

Nghĩ đến đây, Bì Già Đa La liếc nhìn Huyền Khổ thật sâu, vị phương trượng của Thiếu Lâm Tự này lúc trước được truyền tụng nhiều nhất ở trên giang hồ là làm người ẩn nhẫn, kết quả hiện tại vừa thấy, sau khi nhập ma, bỏ lại vài cố kỵ kia Huyền Khổ lại càng khủng bố hơn so với lúc trước.

Sau khi quyết định xong, Bì Già Đa La một bên phái người của Phạm Thiên vực đi truyền lại tin tức, một bên thì là chủ động đi tìm đám người Triệu Cửu Lăng, Khương Viên Trinh, mà Huyền Khổ còn lại là đi tìm vài thế lực khác đứng đầu trên giang hồ, hai người một phụ trách tiên vực, một phụ trách giang hồ, hai thế giới võ đạo hợp lực, triệt để ép giết Tô Tín!

Hành động của Phạm Thiên Vực rất nhanh, sau khi Bì Già Đa La phân phó, võ giả Phạm Thiên vực liền chủ động đưa tin tức đến tay một ít phong môi giang hồ.

Đương nhiên so với hành độg của Phạm Thiên Vực, tin tức Huyền Khổ trở về lúc trước đã sớm truyền ra.

Có Khương Ly của Khương gia còn có đám đệ tử trẻ tuổi trên giang hồ làm người chứng kiến, mọi người có thể xác nhận, Huyền Khổ đích xác đã trở lại.

Sau khi nghe được tin tức này mọi người đều cả kinh, bọn họ cũng không nghĩ tới Huyền Khổ mấy năm bặt vô âm tính, còn tưởng rằng đã chết thế nhưng lại xuất hiện, nếu Huyền Khổ đã xuất hiện , nói vậy cách thời gian đám người Lý Bá Dương trở về cũng không xa .

Nếu như bọn họ vừa trở về, vậy thì có thể nói giang hồ của thời đại này là phồn hoa cường đại nhất từ Thượng Cổ tới nay, cũng là thời đại loạn lạc nhất , chỉ riêng tồn tại Thần Kiều cảnh đã vượt qua mười người, còn có Yêu tộc ở một bên vào góp vui.

Đương nhiên khiếp sợ qua đi, mọi người đều mang biểu tình xem kịch vui.

Thiếu Lâm tự bị Tô Tín tiêu diệt, hiện tại đã triệt để chỉ còn trên danh nghĩa, tất cả mọi người có thể tưởng tượng được sau khi Huyền Khổ trở lại Thiếu Lâm Tự nhìn thấy hình dáng thê

thảm kia của Thiếu Lâm Tự sẽ mang biểu tình gì, dù sao thì khẳng định là hắn sẽ không bỏ qua cho Tô Tín kia.

Mọi người cũng rất muốn xem rốt cuộc thực lực hiện tại của Huyền Khổ như thế nào rồi, rốt cuộc hắn chiếm được những cơ duyên gì ở mảnh vỡ tiên vực.

Kết quả còn chờ bọn họ làm tốt chuẩn bị xem kịch vui, kịch vui bên kia lại là đã khai mạc.

Phạm Thiên vực đã truyền tin tức đến, phương trượng Huyền Khổ của Thiếu Lâm Tự chuẩn bị liên hợp với Vực chủ Phạm Thiên vực Bì Già Đa La, Vực chủ Hoàng Thiên Vực Khương Viên Trinh cùng Huyền Thiên vực chủ của Đạo môn Triệu Cửu Lăng, tập hợp sức mạnh của tứ đại Thần Kiều, hợp lực chém giết Tô Tín !

Tin tức này vừa ra nhất thời liền nổ tung toàn bộ giang hồ.

Những năm gần đây Tô Tín hung uy hơn người, những tông môn khác đều bị Tô Tín tiến đánh, phá gia diệt môn, thủ đoạn cực kỳ hung tàn, khiến một ít tông môn đắc tội Tô Tín câm như hến.

Chương 2552 - Bị đánh sợ

Bị đánh sợ

Mà lần này xem ra hành vi của Tô Tín quả thật chọc nhiều người tức giận , hoặc là nói là hành vi lúc trước của hắn phạm phải tối kỵ của giang hồ, lần này rốt cuộc cũng dẫn tới phần đông thế lực giang hồ liên hợp ép giết.

Giang hồ này cũng không cần chúa tể võ lâm chân chính, Triệu Cửu Lăng lúc trước tâm cao khí ngạo, mưu toan liên hợp tất cả Đạo môn trong thiên hạ tạo thành liên minh của toàn bộ Đạo môn, chúa tể giang hồ, đây chính là phạm phải tối kỵ.

Mà hiện tại Tô Tín cũng giống như vậy, tuy rằng hắn không có nói qua lời này, nhưng theo uy thế càng lúc càng lớn của hắn, hơn nữa hắn còn không biết thu liễm, việc hắn làm ra càng ngày càng khác người, cao giọng vô cùng, này cũng dẫn tới thế lực khác cảnh giác không thôi.

Hiện tại Huyền Khổ xuất hiện thực ra chính là một phần nhạc dạo, một phànn nhạc dạo khiến Tô Tín triệt để trở thành kẻ thù chung của võ lâm.

Việc lúc trước Triệu Cửu Lăng làm không đường cùng như vậy, cho nên sau khi kết hoạch liên minh Đạo môn bị phá hủy, trừ một ít đệ tử của Tạo Hóa đạo môn và Huyền Thiên vực bị hao tổn, thực ra hai phái không có cái đại sự gì.

Nhưng hiện tại đổi thành Tô Tín hiển nhiên sẽ không dễ dàng chấm dứt như vậy, không giết Tô Tín, chẳng phải là nên xin lỗi trận đấu lớn như vậy hay sao?

Ngoại giới bởi vì chuyện Huyền Khổ muốn tập hợp tứ đại Thần Kiều giết Tô Tín đã lưu truyền sôi sùng sục, mà lúc này Huyền Khổ lại đã bắt đầu chuẩn bị tiến về từng thế lực đứng đầu giang hồ kia, đi tìm thế lực này xuất thủ, chuẩn bị muốn tuyệt sát Tô Tín trong một lần hành động!

Đối với Huyền Khổ mà nói, thế lực có thể có tư cách tham dự vào đi ép giết Tô Tín, nhất định phải là có được thế lực của một tên Chân Vũ cảnh, những người khác sợ là ngay cả tư cách bỏ đá xuống giếng cũng không có.

Nơi thứ nhất Huyền Khổ tìm tới chính là Bạch Liên Giáo, lần này Huyền Khổ không cố kỵ chính tà nữa, không tại cố kỵ chiến tranh đạo phật, đối với hắn hiện tại mà nói, chỉ cần có thể giết chết Tô Tín, hết thảy cũng có thể thỏa hiệp!

Bạch Liên Giáo có thế giới nhỏ đơn độc, Huyền Khổ cũng không biết cửa vào, chỉ có điều lấy thực lực của Huyền Khổ muốn tìm được một cái phân đà của Bạch Liên Giáo, đây là chuyện rất đơn giản.

Lúc này trong một tòa phân đà bí mật của Bạch Liên Giáo ở Dự Nam đạo, từ trên xuống dưới, vô luận là Đà chủ hay là đệ tử bình thường ở bên dưới, đều là một thần sắc lười biếng.

Này cũng không thể trách bọn hắn, ban đầu tở trong thành Bạch Đế kia, Bạch Liên thánh mẫu bị Tô Tín trực tiếp ép vận dụng bí pháp bảo toàn sinh mệnh để chạy trốn, thụ thương nghiêm trọng vô cùng, đến bây giờ cũng chưa khôi phục lại,

cho nên trong khoảng thời gian này, Bạch Liên Giáo vẫn luôn đang ngủ đông, không còn dám ra ngoài gây chuyện.

Chỉ có điều những võ giae tu luyện trong phân đà của Bạch Liên Giáo kia, lúc đang nói chuyện phiếm, một lão tăng mặc tăng y màu đen lại bỗng nhiên xuất hiện trong phân đà, tựa như là xuất hiện ở đây trong nháy mắt.

Mọi người ở đây lập tức đều bị giật mình kêu lên, Đà chủ phân đà kia cũng có được thực lực của Dung Thần cảnh, hắn không khỏi có lệ quát to một tiếng: “Ai! Ngươi đến cùng là người phương nào?”

Lão tăng kia thản nhiên nói: “Bần tăng, Thiếu Lâm Tự, Huyền Khổ!”

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây lập tức ngay cả thở mạnh cũng không dám, đều là vẻ mặt kinh dị.

Huyền Khổ? Phương trượng Huyền Khổ của Thiếu Lâm Tự? Là Huyền Khổ Trở về từ trong thế giới mảnh vỡ tiên vực kia, chuẩn bị muốn tập hợp sức mạnh của tứ đại Thần Kiều đi giết chết Tô Tín kia?

Mặc dù những phân đà này của Bạch Liên Giáo đều đang ngấm ngầm chịu đựng đi ngủ đông, nhưng cái này lại cũng không đại biểu bọn hắn phong bế nơi phát ra tin tức.

Huyền Khổ chuyện lớn như vậy toàn bộ giang hồ đều đã sôi trào, cho nên sau khi xảy ra chuyện như vậy, những đệ tử trong phân đà này của Bạch Liên Giáo cũng biết đến.

Dựa theo suy nghĩ của bọn hắn, hiện tại Huyền Khổ hẳn là đang chuẩn bị làm sao để ra tay với Tô Tín hủy diệt Tây Bắc Đạo mới đúng, hiện tại hắn bỗng nhiên đi vào phân đà của Bạch Liên Giáo bọn hắn làm gì? Chẳng lẽ là muốn ra tay với bọn họ, giết bọn hắn tế cờ trước sao?

Phải biết ân oán giữa Bạch Liên Giáo và Thiếu Lâm Tự cũng không nhỏ, công pháp của Bạch Liên Giáo dung hợp sở trường của ba nhà đạo phật ma, trong đó công pháp phật môn này là trộm được từ trong Thiếu Lâm Tự.

Nghĩ như vậy, tên Đà chủ của Bạch Liên Giáo thật sự đúng là cảm giác loại chuyện này rất có khả năng, cho nên lúc này thân thể của hắn đều đang run rẩy không ngừng.

Làm Đà chủ của Bạch Liên Giáo, cũng là võ giả Dung Thần cảnh, hắn đã coi như là cao tầng của Bạch Liên Giáo.

Nhưng đối diện với Huyền Khổ một tồn tại trong truyền thuyết như vậy, đối phương bóp chết hắn chỉ sợ không khác nhau mấy so với việc bóp chết một con kiến.

Huyền Khổ nhìn thấy bộ dáng này của hắn không khỏi thản nhiên nói: "Ngươi không cần khẩn trương, lần này ta đến không phải muốn làm địch với Bạch Liên Giáo các ngươi, ngươi đi nói cho Bạch Liên thánh mẫu, ta chuẩn bị muốn giết Tô Tín, muốn liên thủ với nàng, mời nàng đi ra nói chuyện với ta."

Tên Đà chủ của Bạch Liên Giáo này lập tức sững sờ.

Huyền Khổ lại muốn liên thủ vớu Bạch Liên Giáo bọn hắn? Đặt ở tình huống trước kia đây quả thực là chuyện thiên phương dạ đàm, thậm chí là một chuyện cười mà nói ra cũng không ai tin.

Chương 2553 - Bị đánh sợ (2)

Bị đánh sợ (2)

Chỉ bất quá bây giờ Huyền Khổ lại xuất hiện ở đây nói với hắn những lời này, chuyện này để tên Đà chủ Bạch Liên Giáo lập tức có chút phản ứng không kịp.

Huyền Khổ thản nhiên nói: "Thế nào, ngươi chẳng lẽ còn muốn quyết định cự tuyệt thay Bạch Liên thánh mẫu sao?"

Tên Đà chủ Bạch Liên Giáo kia vội vàng nói: "Phương trượng Huyền Khổ xin chờ một chút, ta đi bẩm báo với Thánh Mẫu."

Thân là Đà chủ của Bạch Liên Giáo, đương nhiên hắn biết chỗ bí cảnh của Bạch Liên Giáo, bất quá Huyền Khổ ở chỗ này, hắn lại há có thể tự tiện để lộ ra vị trí hang ổ?

Chỉ có điều bí pháp của Bạch Liên Giáo bọn hắn rất nhiều, dù cho khoảng cách xa như vậy, hắn cũng có năng lực liên lạc với

Bạch Liên thánh mẫu.

Sau một lúc lâu, tên Đà chủ của Bạch Liên Giáo liền lấy ra một mặt đồng thau cổ kính từ trong phòng, trận pháp vờn quanh phía trên, theo chân khí của Đà chủ Bạch Liên Giáo rót vào trong đó, phía trên mặt đồng thau cổ kính kia vậy mà nổi lên một đám sương mù, dáng vẻ của Bạch Liên thánh mẫu loáng thoáng xuất hiện ở trong đó, có chút mơ hồ, mà sắc mặt của Bạch Liên thánh mẫu cũng có chút không dễ nhìn, hiển nhiên thương thế hiện tại của nàng vẫn chưa khỏi hẳn.

Huyền Khổ thản nhiên nói: "Ta cũng không vòng vo với ngươi, ta chuẩn bị muốn giết Tô Tín, muốn mời Bạch Liên Giáo các ngươi ra tay đồng loạt.

Sau khi giết chết Tô Tín, các ngươi chia đều những đồ vật của Tây Bắc Đạo, từ nay về sau, Thiếu Lâm Tự ta cũng sẽ không xen vào Bạch Liên Giáo ngươi nữa, phải nói Thiếu Lâm Tự đều đã không còn nữa rồi, cho dù muốn quản cũng không có cơ hội quản."

Trên mặt Bạch Liên thánh mẫu ở phía đối diện lộ ra một tia kinh ngạc, hiển nhiên nàng cũng không nghĩ tới Huyền Khổ vậy mà có hận ý sâu với Tô Tín như thế, thế nhưng đã đến loại tình cảnh này, đường đường là phương trượng của Thiếu Lâm Tự, người đứng đầu chính đạo ngày xưa, vậy mà muốn liên thủ với Bạch Liên Giáo, loại tông môn ma đạo này.

Chỉ có điều Bạch Liên thánh mẫu trầm mặc nửa ngày cuối cùng lại nói: "Phương trượng Huyền Khổ muốn giết Tô Tín đây là chuyện tốt, bất quá chuyện này Bạch Liên Giáo ta vẫn là không định nhúng tay, ta cũng chỉ có thể cầu chúc Phương trượng Huyền Khổ ngươi mã đáo thành công."

Huyền Khổ cau mày nói: "Vì cái gì? Hiện tại ngươi biến thành bộ dáng như vậy, người làm ngươi bị thương chính là Tô Tín, mà Bạch Liên Giáo ngươi qua nhiều năm như vậy lại nếm qua thua thiệt trong tay Tô Tín không chỉ một lần a? Hiện tại có cơ hội, không phải cho ngươi đi làm chủ lực, chỉ là cho ngươi đi bỏ đá xuống giếng mà thôi, dạng này ngươi còn dự định cự tuyệt?"

Bạch Liên thánh mẫu trên mặt lộ nở một nụ cười khổ nói: “Ta đương nhiên hận Tô Tín, bất quá ta lại không muốn chết.

Làm kẻ địch với loại người như Tô Tín, cho dù ngươi có tự tin trăm phần trăm giết chết được đối phương, vậy thì nói không chừng Tô Tín cũng có thể tìm ra được một con đường sống từ cái tình thế chắc chắn phải chết này.

Chỉ cần không giết chết Tô Tín, vậy thì sự trả thù kế tiếp của Tô Tín không ai có thể chịu đựng nổi.

Nếu như Bạch Liên Giáo ta có thực lực có thể chịu được sự trả thù của Tô Tín, vậy lần này Bạch Liên Giáo ta sẽ ra tay.

Nhưng vấn đề là hiện tại Bạch Liên Giáo ta đã thành bộ dáng như vậy, thân thể ta cũng bị trọng thương, vạn nhất Tô Tín kia không chết, đáng chết lại chính là Bạch Liên Giáo ta.

Cho nên hiện tại Bạch Liên Giáo ta không dám đi cược, cho dù tỉ lệ thất bại chỉ có một phần vạn thậm chí là thấp hơn Bạch Liên Giáo ta cũng không dám đi cược, bởi vì một khi thất bại, hậu quả của nỗ lực kia chính là phá tông diệt môn.

Lúc còn ở Chân Vũ ta có thể chạy thoát từ trong tay Tô Tín, nhưng bây giờ Tô Tín đã đến Thần Kiều cảnh, ta đã không có niềm tin này.”

Lúc Bạch Liên thánh mẫu nói ra lời này, tay của tên Đà chủ của Bạch Liên Giáo kia đang run rẩy, sợ Bạch Liên thánh mẫu cự tuyệt sẽ khiến cho Huyền Khổ thẹn quá hoá giận, dưới sự phẫn nộ giết chết hắn cho hả giận.

May mà mặc dù Huyền Khổ nhập ma, nhưng loại chuyện không phân biệt tốt xấu này hắn cũng không làm được, cho nên sắc mặt Huyền Khổ chỉ có chút khó coi rời đi.

Hắn thật sự không nghĩ tới Bạch Liên thánh mẫu lúc trước dám lấy sức một mình đi khiêu khích Đại Chu bây giờ lại lại biến thành bộ dáng như vậy, sợ hãi rụt rè, không có chút dũng khí nào.

Chẳng lẽ nàng thật sự là bị Tô Tín đánh sợ hay sao? Dù cho hiện tại bọn hắn đều đã tạo thành một tư thái tuyệt sát, nhưng Bạch Liên thánh mẫu lại vẫn không chịu ra tay.

Bạch Liên Giáo đã không chịu ra tay, vậy thì những thế lực khác có thù oán với Tô Tín, tỉ như Tiêu gia và Thượng Quan thị một trong lục đại thế gia.

Mặc dù Tiêu gia đã không còn Chân Vũ, nhưng sự tích lũy của mấy vị võ giả Dương Thần cảnh của Tiêu gia đều là thâm hậu vô cùng, lúc nào cũng có thể thăng cấp đến Chân Vũ, mà Tiêu gia còn có số lượng võ giả Hóa Thần cảnh khổng lồ, lúc hủy diệt Tây Bắc Đạo tuyệt đối có thể đưa đến tác dụng rất lớn.

Hiện tại nghe nói Tiêu Vô Cực của Tiêu gia đã bế quan mấy năm, ngay c người trong Tiêu gia cũng chưa từng gặp qua đối phương, ngoại giới hoài nghi Tiêu Vô Cực Tiêu Thất gia kỳ thật đã thăng cấp đến Chân Vũ, chỉ bất quá hắn đang chờ , chờ sau khi Tiêu Vô Thắng thăng cấp đến Chân Vũ hắn mới xuất quan.

Ai cũng biết Tiêu Vô Cực đối với vị đại ca kia của mình là duy trì kính trọng nhất, coi như hắn có thể đột phá, nhưng cũng nhất định phải chờ đại ca hắn đi đầu sau khi đột phá, Tiêu Vô Cực mới có thể thể hiện ra thực lực của hắn ngay sau đó.

Chờ đến khi Huyền Khổ đi vào Tiêu gia, lập tức liền có người tiến vào bẩm báo, Tiêu Hoàng gia chủ của Tiêu gia tự mình ra nghênh tiếp.

Chương 2554 - Lực uy hiếp của Tô Tín

Lực uy hiếp của Tô Tín

Lúc này Tiêu Hoàng mới thăng cấp đến Dương Thần cách đây không lâu, cũng là chính thức tiếp nhận chức vị gia chủ nhà họ Tiêu, từ tiểu An Hầu của ban đầu biến thành An Hầu hiện tại.

So sánh với Tiêu Hoàng lúc trước thái độ kiêu kỳ vô cùng, Tiêu Hoàng lúc này lại lộ ra sự trầm ổn vô cùng, bản thân có khí thế của gia chủ ở bên trong.

Nhìn thấy Huyền Khổ đến đây, Tiêu Hoàng tự mình ra nghênh tiếp, cười to nói: “Phương trượng Huyền Khổ đến đây, tại hạ không tiếp đón từ xa, còn xin phương trượng chớ trách.”

Huyền Khổ gật đầu nói: “Tiêu gia chủ, lần này ta đến chỉ là muốn hỏi ngươi một việc, ta chuẩn bị ra tay với Tô Tín hẳn là

ngươi đã biết, ta hi vọng Tiêu gia có thể liên thủ với ta, tiến công Tây Bắc Đạo cùng một chỗ.”

Lời vừa nói ra, Tiêu Hoàng lập tức liền đứng nguyên tại chỗ, trên mặt lộ ra một vẻ bất đắc dĩ.

Hắn chẳng thể nghĩ tới Huyền Khổ vậy mà lại tìm tới trên đầu của hắn.

Kỳ thật đối với Tiêu Hoàng mà nói, lúc đầu thật sự là hắn có rất nhiều ân oán với Tô Tín, bất quá về sau đợi đến khi giữa hắn và Tô Tín chênh lệch quá lớn, hắn cũng sớm đã từ bỏ tâm tư tranh đấu với Tô Tín.

Đặc biệt là trong khoảng thời gian chấp chưởng Tiêu gia này, Tiêu Hoàng cũng sớm đã không phải Tiêu Hoàng của trước kia, tầm nhìn của hắn cũng đã mở rộng rất nhiều, phóng tầm mắt nhìn toàn bộ giang hồ, đó mới là chuyện gia chủ nhà họ Tiêu nên làm, mà không phải đi tranh danh tiếng nhất thời với Tô Tín, huống hồ hắn cũng không tranh nổi Tô Tín.

Cho nên Tiêu Hoàng nói thẳng: “Còn xin Phương trượng Huyền Khổ thứ lỗi, sau khi ông tổ nhà họ Tiêu ta qua đời, Tiêu gia ta không còn Chân Vũ, cũng đã ra quyết định, an tâm tiềm tu, không còn đi quản đủ loại sự vụ trên giang hồ, cho nên chuyện ra tay với Tô Tín, vô luận có thành công hay không, Tiêu gia ta cũng sẽ không tham dự trong đó.”

Bạch Liên Thánh Mẫu từ chối Huyền Khổ, hiện tại Tiêu gia cũng từ chối Huyền Khổ, chuyện này khiến cho thần sắc của Huyền Khổ lập tức lạnh xuống, hắn không thể hiểu nổi rốt cuộc là vì lý do gì, chẳng lẽ trong mắt bọn họ, tứ đại Thần Kiều cùng nhau liên thủ giết Tô Tín, Tô Tín còn có thể sống sót sao?

Huyền Khổ nhìn Tiêu Hoàng trầm giọng nói: “Tiêu gia chủ, ngươi cũng không nên quên, lúc trước lão tổ Tiêu gia đã chết trong tay của Tô Tín!”

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một giọng nói : “Huyền Khổ phương trượng không cần nói nữa, chuyện này Tiêu gia ta thật sự không thể nào đồng ý.

Đối với Tiêu gia ta mà nói, trước mắt an an ổn ổn khôi phục thực lực mới là điều quan trọng nhất, loại chuyện loạn thế trên giang hồ này đã không phải là thứ mà Tiêu gia ta có thể xen vào."

Lúc này một người đi tới từ bên ngoài, dung mạo anh tuấn, giữ lại hai bên ria mép, rõ ràng là vị Tiêu thất gia đã bế quan từ lâu, Tiêu Vô Cực.

Mà lúc này khí thế trên người Tiêu Vô Cực đã không còn là Dương Thần, rõ ràng là Chân Vũ cảnh.

Vị này là người có thiên phú kinh diễm nhất của Tiêu gia đời trước , quả nhiên là người đầu tiên của Tiêu gia đột phá đến Chân Vũ.

Trên thực tế ngoại giới đoán cũng không sai, nếu như không có Huyền Khổ đến đây, chắc chắn Tiêu Vô Cực phải chờ đến khi Tiêu Vô Thắng tấn thăng đến Chân Vũ thì hắn mới tái xuất quan.

Nhưng bây giờ Huyền Khổ đến đây, Tiêu Vô Cực lại ngồi không yên, hắn sợ Tiêu Hoàng dưới áp lực của Huyền Khổ sẽ làm ra quyết định lỗ mãng nào đó, thế nên hắn dứt khoát không giấu diếm nữa, trực tiếp xuất hiện.

Huống hồ nguyên nhân ngày xưa ông tổ nhà họ Tiêu chết cũng vô cùng phức tạp, không phải là thứ Huyền Khổ có thể biết, thậm chí có nhiều thứ đến cả Tiêu Hoàng cũng không biết, chỉ có hắn và Tiêu Vô Thắng biết thân phận thật sự của Tiêu Xước và mối quan hệ của nàng với Tô Tín.

Vậy nên bây giờ có thể nói Tiêu gia cũng không có thù hận gì với Tô Tín,trái lại xem như có thì Tiêu gia cũng sẽ không bỏ đá xuống giếng với một đối thủ khủng bố như Tô Tín.

Nhìn Huyền Khổ, Tiêu Vô Cực thở dài nói: "Tiêu gia ta thân là người đứng đầu của lục đại thế gia, chính là hậu duệ ngày xưa của Hoàng tộc, nhưng bây giờ ngay cả hậu duệ của Nhân Hoàng cũng đã đi ra, cái gọi là hậu duệ Hoàng tộc của Tiêu gia ta thì có đáng là gì chứ?

Đừng nhìn ngày xưa Tiêu gia ta luôn luôn biểu hiện vô cùng cao ngạo, thậm chí còn lộ ra dã tâm muốn phục quốc, chẳng

qua đó cũng chỉ là nhân lúc ánh mắt triều đình Đại Chu không đặt ở trên người Tiêu gia ta nên mới thăm dò một chút mà thôi, Tiêu gia ta cũng biết nông biết sâu.

Hiện tại giang hồ này loạn thế, đừng nói hiện tại ta đã tấn thăng đến Chân Vũ, cho dù Tiêu gia ta có đến mấy tên Chân Vũ cũng không có đủ tư cách để tham dự một trận chiến này.

Vậy nên còn xin Huyền Khổ phương trượng không nên làm khó Tiêu gia ta, chuyện lần này Tiêu gia ta thật sự không muốn nhúng tay."

Sắc mặt Huyền Khổ đã hơi đen, Tiêu Vô Cực cũng đã nói đến mức này, hắn còn có thể nói cái gì nữa? Vậy nên Huyền Khổ cũng chỉ có thể đen mặt rời đi.

Chờ sau khi Huyền Khổ rời đi, Tiêu Vô Cực mới thở dài một cái với Tiêu Hoàng rồi nói: "Nếu ngày xưa ở thời kỳ thái bình, Tiêu gia ta có thể nhảy ra làm một chút tiếng vang, dù sao Đại Chu cũng không dám làm gì với Tiêu gia ta.

Nhưng bây giờ thì sao? Giang hồ loạn thế, thậm chí có thể nói là lần loạn thế giang hồ lớn nhất từ thời kỳ thượng cổ đến nay, Chân Vũ cảnh thì lam sao? Xem như Chân Vũ ở trong thời kỳ giang hồ loạn thế này cũng không giữ được tính mạng, chớ nói gì đến Tiêu gia ta.

Truyền lệnh xuống, thu hồi tất cả đệ tử Tiêu gia ta bao gồm cả những đệ tử ở bên ngoài, đừng để bọn họ tiếp tục gây chuyện nữa, Tiêu gia ta hiện tại, thua không nổi!"

Tiêu Hoàng gật đầu nói: "Đã biết, thất thúc."

Ngày xưa khi phụ thân hắn chấp chưởng Tiêu gia, một khi có đại sự thì sẽ thương nghị với Tiêu Vô Cực, hiện tại Tiêu Hoàng cũng như thế, cho tới bây giờ Tiêu Vô Cực cũng sẽ không chủ động tranh quyền, hắn cũng chỉ nói ra những đề nghị đúng trọng tâm mà thôi , chỉ cần gia chủ không phải là kẻ ngốc, vậy thì nhất định sẽ đáp ứng Tiêu Vô Cực.

Chương 2555 - Lực uy hiếp của Tô Tín (2)

Lực uy hiếp của Tô Tín (2)

Lúc này Huyền Khổ liên tiếp thất bại ở Bạch Liên Giáo và Tiêu gia cũng hơi kinh ngạc, hắn cũng không từ bỏ, ngược lại đi thẳng tới Danh Kiếm Sơn Trang.

Hiện tại Danh Kiếm Sơn Trang chính là do 'Kiếm Công Tử' Hà Hưu tới tiếp quản, luận đến thù hận, thù hận giữa Hà Hưu và Tô Tín cũng không nhỏ, kết quả lại vẫn như như thế, Ứng Thiên Qua của Danh Kiếm Sơn Trang trực tiếp ra mặt cự tuyệt, Danh Kiếm Sơn Trang cũng không nguyện ý tham dự vào việc này.

Sau khi rời khỏi Danh Kiếm Sơn Trang, sắc mặt Huyền Khổ đã âm trầm đến cực hạn.

Kỳ thật có hay không có bọn họ hỗ trợ cũng cũng không đáng kể, bốn nhà liên thủ cũng đã đủ để có thể diệt được Tô Tín, chỉ là người nhiều hơn một chút thì có thể tận lực cam đoan hốt gọn một mẻ thủ hạ Tây Bắc Đạo của Tô Tín mà thôi.

Thứ khiến Huyền Khổ phẫn nộ và kinh hãi nhất chính là thái độ của những tông môn võ lâm này, hiển nhiên hung uy của Tô Tín trong mắt bọn họ đã vượt xa đám người Huyền Khổ, thậm chí lớn đến mức chỉ cần một ngày Tô Tín còn chưa chết thì ngày đó bọn họ vẫn luôn ở trong tình trạng không dám đi trêu chọc Tô Tín.

Cảnh tượng như thế này khiến trong lòng Huyền Khổ không khỏi phát lạnh, lúc này Tô Tín đã có địa vị cự kiêu chân chính trong võ lâm rồi.

Mặc dù cho tới nay Tô Tín đều chưa hề biểu lộ ra dã tâm và khát vọng quá lớn giống như Triệu Cửu Lăng trước đó, nhưng so với Triệu Cửu Lăng có hơi cuồng ngạo thì Tô Tín mãi mãi cũng làm tốt hơn so với lời nói nhiều.

Triệu Cửu Lăng vừa tới đã muốn chỉnh hợp đạo môn, trở thành chỉ tôn võ lâm, mà Tô Tín lại bước từng bước một, đem hung uy của hắn khắc sâu trong lòng mỗi người trên giang hồ.

Loại uy thế này là do Tô Tín tự mình gieo xuống, là hắn dựa vào vô số mạng người và máu tươi chồng chất lên!

Nếu gặp khi có bảo vật gì xuất thế, có lẽ những thế lực này sẽ ra tay tranh phong với Tô Tín.

Nhưng bọn họ tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện như kết tử thù với Tô Tín, loại uy thế này là do Tô Tín từng bước một đánh vào tận đáy lòng của bọn họ, khiến bọn họ không dám tùy tiện làm càn.

Nửa ngày sau, Huyền Khổ mới lắc đầu, thôi, những người này không nguyện ý tới thì cũng không quan trọng nữa, dù sao chỉ cần Tô Tín vừa chết, toàn bộ Tây Bắc Đạo chắc chắn sụp đổ.

Thế lực thủ hạ của Tô Tín tổng cộng mới phát triển được hơn mười năm mà thôi, tất cả thủ hạ của hắn cũng chỉ bồi dưỡng được một thế hệ như thế, nhưng hiện tại thế hệ người này đều chưa trưởng thành, Tô Tín mới là linh hồn để gắn bó và thống trị toàn bộ Tây Bắc Đạo, chỉ cần Tô Tín vừa chết, Tây Bắc Đạo kia tự nhiên cũng sẽ không tồn tại nữa.

Trên giang hồ ấp ủ phong bạo, ngay khi Huyền Khổ đi tìm người chịu đối phó với Tô Tín, đương nhiên Tô Tín cũng biết được tin tức này.

Khi biết được tin tức này,kỳ thâth Tô Tín cũng không kinh ngạc quá mức, bởi vì từ nhiệm vụ mà hệ thống đưa ra là hắn cũng đã đoán được Huyền Khổ không có chết rồi, Tô Tín vẫn luôn chờ một ngày này, ngày có thể triệt để tuyệt diệt huyết mạch của Thiếu Lâm Tự.

Chẳng qua thứ duy nhất mà Tô Tín không ngờ tới chính là Huyền Khổ lại có thể tập hợp được lực lượng của tứ đại Thần Kiều tới giết hắn.

Tô Tín cũng không biết rốt cuộc Huyền Khổ phải bỏ ra cái giá như thế nào mới có thể mời được ba người kia ra tay, chẳng qua có thể khẳng định chắc hẳn đó phải là cấp bậc chí bảo, có thể khiến cho Thần Kiều cảnh cũng động tâm thì chỉ có chí bảo.

Hien nữa trong này trăm phần trăm có bút tích của Bì Già Đa La, Huyền Khổ cũng chưa từng tiếp xúc với người của tiên vực, chỉ có Bì Già Đa La chính là người tiên vực, có hắn dẫn đầu, Huyền Khổ mới có thể liên thủ cùng những người này.

Khoé miệng Tô Tín lộ ra ý cười lạnh lùng, nói: “Bì Già Đa La, ta thế cũng đã từng cảnh cáo ngươi, đừng có mà chọc đến ta, nhưng bây giờ ngươi lại nhất định phải tìm đường chết, vậy thì cũng không trách được ta.”

Trước đó trên Thiếu Thất Sơn, Tô Tín không động thủ với Bì Già Đa La là bởi vì khi đó Tô Tín cũng biết dụng ý của Bì Già Đa La, bản thân hắn cũng muốn chiếm đoạt Thiếu Lâm Tự, cái này tương đương với việc chủ động giúp Tô Tín hoàn thành nhiệm vụ, đương nhiên Tô Tín cũng không cần đánh nhau sống chết với Bì Già Đa La vào lúc đó.

Nhưng không nghĩ tới lần này Bì Già Đa La lại dám chủ động tìm hắn gây phiền phức, thật sự nghĩ Tô Tín hắn là bùn dễ bị nhào nặn hay sao?

Lúc này Lữ Phá Thiên trực tiếp đẩy cửa đi vào, lớn tiếng hét lên: “Sư đệ, phiền phức lớn rồi! Đám lão bất tử kia liên thủ làm phiền ngươi, hiện tại Tây Bắc Đạo chỉ có một Thần Kiều là ngươi, còn có hai Chân Vũ là ta và tiểu hồ ly kia, căn bản là không thể địch nổi đối phương.

Ta khuyên ngươi vẫn nên nhanh chóng đào mạng đi thôi, lúc này liều mạng với bọn họ thì không khác gì tự tìm đến cái chết.”

Tô Tín phất tay với Lữ Phá Thiên, hắn không biết xấu hổ nói người khác là lão bất tử sao? Mặc dù nhìn qua thì hắn trông trẻ hơn so với Huyền Khổ, Triệu Cửu Lăng rất nhiều, nhưng thật ra Lữ Phá Thiên mới thật sự là lão bất tử, hắn còn lớn hơn so với những người này mấy trăm tuổi.

Chương 2556 - Yêu tộc

Yêu tộc

Tô Tín thản nhiên nói: “Người còn chưa đánh tới, sư huynh ngươi vội cái gì chứ?”

Thấy bộ dáng Tô Tín như vậy, Lữ Phá Thiên lập tức ngồi xuống, cười ha ha nói: “Nhìn bộ dáng sư đệ như vậy, ta cũng không có gì hoảng hốt cả.”

Mặc dù Lữ Phá Thiên nhận Tô Tín là sư đệ tiện nghi, nhưng suy cho cùng hai bên vẫn đa số là đang lợi dụng lẫn nhau, nói dễ nghe một chút thì gọi là liên thủ.

Vậy nên bình thường Lữ Phá Thiên giúp đỡ Tô Tín, ra tay giải quyết Tô Tín thì cũng không có vấn đề gì, nhưng ở thời điểm biết rõ phải chết mà hắn còn phải chết cùng một chỗ với Tô Tín, vậy thì hắn đúng là thiếu thông minh.

Vậy nên lúc này Lữ Phá Thiên đến cũng là muốn nhìn xem rốt cuộc Tô Tín có biện pháp gì để giải quyết, bây giờ thấy bộ dáng Tô Tín như vậy, Lữ Phá Thiên cũng yên lòng, với trí tuệ vị sư đệ này của hắn mà bày ra một bộ dáng vững vàng như vậy, hiển nhiên là đã có đối sách rồi.

Vậy nên Lữ Phá Thiên nói thẳng: "Sư đệ, ngươi đừng có thừa nước đục thả câu nữa, nói một chút đi, rốt cuộc ngươi định xử lý như thế nào? Trước mắt gần như tất cả Thần Kiều cảnh trên giang hồ đều muốn giết ngươi, thậm chí bọn họ còn đủ khả năng tụ tập hơn mười tên Chân Vũ nữa, chiếm hết tám phần cường giả đỉnh cao trên giang hồ, trận chiến này ngươi không thể nào mạnh mẽ chống lại, xem như ngươi muốn tìm viện quân trong giang hồ thì cũng không tìm được ai tới."

Tô Tín thản nhiên nói: "Nếu đã không tìm được viện quân trên, chẳng lẽ không thể tìm ở bên ngoài sao?"

Lữ Phá Thiên kinh ngạc nói: "Bên ngoài? Bên ngoài còn có ai nữa?"

Dứt lời, dường như Lữ Phá Thiên đã nghĩ tới điều gì đó, hắn mở to hai mắt kinh hãi nói: "Người ngươi nói là Yêu tộc sao?"

Hiện tại trên giang hồ, ngoại trừ đám Thần Kiều là Triệu Cửu Lăng ra, vậy chỉ còn có đám Yêu tộc mới xuất thế kia là có thực lực Thần Kiều cảnh.

Tô Tín nhàn nhạt gật đầu, Lữ Phá Thiên thấp giọng nói: "Ngươi điên rồi!? Đây chính là Yêu tộc đó! Ngươi mà liên thủ với bọn họ thì sẽ trở thành thứ gì chứ? Là địch nhân của toàn bộ võ lâm, là tộc nhân của Nhân tộc! Đây không phải chỉ là đoạn tuyệt với giang hồ, mà là đang chối bỏ cả Nhân tộc!"

Tô Tín cười lạnh một tiếng nói: “Hiện tại Nhân tộc còn đang chuẩn bị toàn lực giết chết ta rồi, ta không đi liên hợp Yêu tộc, chẳng lẽ còn chờ bọn họ đánh tới cửa để giết ta sao?

Bây giờ không phải là thời kỳ thượng cổ, trong mắt ta cũng không chia ra thành Nhân tộc và Yêu tộc, chỉ có người muốn giết ta và người có khả năng giúp ta mà thôi.

Liên hợp với Yêu tộc thì sao? Nói một câu không dễ nghe, cho dù Yêu tộc có nhân cơ hội này mà quật khởi thì cũng liên quan gì đến Tô Tín ta chứ? Sau khi ta chết thì đâu còn cần quan tâm đến sóng gió gì nữa, trái lại nếu ta còn sống, cho dù Yêu tộc kia có mạnh hơn thì cũng không thể gây ra chuyện gì được!”

Kế hoạch của Tô Tín đúng là đã dọa cho Lữ Phá Thiên phải hô to một tiếng, bởi vì bình thường võ giả Nhân tộc sẽ không có loại suy nghĩ này, đây quả thực là đang hủy hoại Nhân tộc.

Thậm chí ngay cả lúc trước Lữ Phá Thiên điên cuồng như vậy nhưng sau khi nghe được kế hoạch của Tô Tín thì hắn cũng phải giật mình hô lên chứ đừng nói gì đến người khác.

Cho nên Lữ Phá Thiên dám khẳng định, nếu Tô Tín thật sự dám làm như vậy, đừng nói là sẽ bị người gặp người đánh, có khi còn có khả năng sẽ để lại tiếng xấu muôn đời.

Chẳng qua, tiếp theo Lữ Phá Thiên lại cảm thấy những lời Tô Tín nói thật ra cũng có đạo lý.

Dù sao bây giờ mọi chuyện đã đến đi đến mức này, tứ đại Thần Kiều hợp lực đánh giết, xem như hiện tại có gọi được Đại Thiên Ma Tôn lần nữa xuất thế thì có lẽ hắn cũng đỡ không nổi, chứ đừng nói gì đến Tô Tín.

Vậy nên hiện tại viện quân duy nhất mà Tô Tín có thể tìm tới chính là Yêu tộc.

Cho dù có để lại tiếng xấu muôn đời thì ít nhất Tô Tín còn có thể sống, còn nếu hắn không đi tìm, vậy thì hắn cũng cách cái chết không còn xa nữa.

Nhưng đúng vào lúc này, Lữ Phá Thiên lại đột nhiên nghĩ tới điều gì, hắn không khỏi hỏi: “Ta nói này sư đệ, ý nghĩ của

ngươi cũng không tệ, chẳng qua làm sao ngươi có thể chắc chắn được là Yêu tộc sẽ giúp ngươi?”

Tô Tín thản nhiên nói: “Yêu tộc không phải giúp ta, mà là đang giúp chính bọn họ, đi thôi sư huynh, theo theo ta đi gặp những tên Yêu tộc kia một chuyến, ta tin bọn họ chắc chắn sẽ ra tay.”

Nói xong, Tô Tín liền trực tiếp lôi kéo Lữ Phá Thiên rời khỏi Tây Bắc Đạo, trực tiếp tiến về rừng núi sâu thẳm chốn Đông Di, hiện tại những tên Yêu tộc kia đều đang hoạt động ở chỗ này.

Trước đó Tô Tín còn không hiểu rõ về Yêu tộc, đương nhiên hắn cũng không nắm chắc có thể thuyết phục Yêu tộc xuất thủ.

Chẳng qua sau khi biết được tính cách của năm vị Yêu Vương từ Thanh Ly, ngược lại Tô Tín có thể nắm chắc mười phần, những người người khác thì không dám nói, ít nhất là Tô Tìn hiểu rất rõ tính cách và suy nghĩ của Ngân Dực Lang Vương.

Chương 2557 - Yêu tộc (2)

Yêu tộc (2)

Lúc này ở trong đại sơn Đông Di, Liệt Phong Hổ Vương đang nằm trên một tảng đá lớn phơi nắng, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ mong đợi.

Hắn nói với Ngân Dực Lang Vương đang nhắm mắt tu luyện ở một bên: “Ta nói này dâm lang vương, chúng ta tiếp tục ngây ngốc ở trong núi lớn này bao lâu nữa đây? Ngươi rốt cuộc là có ý gì?

Là ngươi nói chuẩn bị muốn tranh phong với Nhân tộc, kết quả hiện tại tốt rồi, trong vài năm chúng ta vẫn luôn ngồi xem náo nhiệt, ai biết có một lần ra tay thế mà kết quả còn đánh không được Nhân tộc, thời gian còn lại thì ở lại bên trong núi Đông Di toàn là rừng già này, sớm biết như thế thì hổ gia ta thà ở trong Vân Mộng Trạch ngủ còn hơn!”

Lúc này Ngân Dực Lang Vương cũng không lo được đến chuyện Liệt Phong Hổ Vương gọi hắn là dâm lang vương nữa,

dù sao hiện hắn vẫn còn muốn dựa vào mấy vị yên vương này đến giúp hắn hoàn thành kế hoạch tiếp theo.

Đối mặt với tính cách của Liệt Phong Hổ Vương, Ngân Dực Lang Vương cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Ngươi kiên nhẫn một chút có được hay không? Hiện tại thế cục trên giang hồ đã loạn thành một mảnh, nói không chừng đại kiếp của Nhân tộc do Lạc Thủy Ngao Vương tiên đoán cũng sắp ập tới rồi.

Lần trước chúng ta ra tay với mấy tên Nhân tộc Thần Kiều kia thì các ngươi cũng đều thấy được, trong số Nhân tộc vẫn còn có cường giả, ít nhất là bây giờ chúng ta không địch nổi đối phương.

Vậy nên cho dù chúng ta có muốn ra tay thì cũng phải chờ tới khi đại kiếp của nhân loại giáng lâm, sau đó sẽ cùng nhau ra ngoài để bỏ đá xuống giếng, đó mới là cách làm đảm bảo chắc chắn nhất."

Liệt Phong Hổ Vương nhổ một ngụm nước bọt nói: "Phi! Nói trắng ra là ngươi đang sợ thôi, quả nhiên là Yêu tộc xuất thân thấp kém, cho dù ngày xưa ngươi được Thôn Nguyệt Đại Thánh cho một giọt tinh huyết thì cũng không có được khí phách của tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang!"

Ngân Dực Lang Vương bị lời nói của Liệt Phong Hổ Vương làm cho toàn thân run lên, đời này hắn có mấy chiếc vảy ngược không nguyện ý để cho người khác nhắc đến, một là bị người khác gọi là dâm lang vương, một thứ khác chính là có người nói đến xuất thân của hắn."

Đẳng cấp của Yêu tộc vô cùng quan trọng và nghiêm khắc, ai cũng biết xuất thân thấp hèn của Ngân Dực Lang Vương, thậm chí lúc trước có được một giọt máu tươi của Thôn Nguyệt Đại Thánh, người ngoài đều nói đó là cơ duyên mà Ngân Dực Lang Vương thu hoạch được, nhưng trên thực tế đó là do hắn thông qua việc la liếm Yêu tộc trẻ tuổi của tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang, sau đó địa vị của hắn một đường tăng lên, la liếm trước mặt Thôn Nguyệt Đại Thánh, dùng tư thái khúm núm thì mới đổi được một giọt tinh huyết của Thôn Nguyệt Đại Thánh, tu luyện đến cảnh giới Yêu Vương, bằng không chỉ dựa vào

huyết mạch và thiên phú của Ngân Dực Lang Vương, việc hắn tu luyện thành đại yêu cũng đã khó khăn lắm rồi.

Về sau Thôn Nguyệt Đại Thánh bị Nhân hoàng chém chết, toàn bộ tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang ngày xưa cũng đã bị Nhân Hoàng tàn sát đến mức gần như không còn, ngược lại chỉ có bên trong cơ thể Ngân Dực Lang Vương là có một chút huyết mạch Yêu Vương của tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang, trở thành người đại diện cho tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang.

Vậy nên lúc ở trong Vân Mộng Đại Trạch, Ngân Dực Lang Vương dường như đã thật sự coi mình chính là huyết mạch thuần huyết của tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang, không biết vì sao vân luôn thường xuyên đắc ý, nhưng Liệt Phong Hổ Vương lại thích dùng điểm ấy để đả kích hắn, bởi vì Liệt Phong Hổ Vương đã từng nhìn thấy bộ dàng khúm núm của Ngân Dực Lang Vương ở trước mặt Thôn Nguyệt Đại Thánh và toàn bộ tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang.

Xuất thân của Liệt Phong Hổ Vương cũng không thấp, trong lúc Ngân Dực Lang Vương còn đang làm nô tài cho tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang thì hắn đã có cấp bậc Yêu Vương rồi, là chiến tướng nổi tiếng của Yêu tộc, đồng thời hắn cũng có xuất thân từ tộc Bạch Hổ, lúc trước Bạch Hổ Đại Thánh ở trong Thất Đại Thánh của Yêu tộc chính là thúc phụ của hắn.

Khi đó Liệt Phong Hổ Vương được tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang mời tới dự tiệc, bộ dáng khúm núm kia của Ngân Dực Lang Vương đều đã được hắn thu vào trong mắt, vậy nên cho tới nay Liệt Phong Hổ Vương đều vô cùng khinh thường nó, dường như bộ dáng này trông vô cùng xấu hổ.

Lúc này nhìn thấy Ngân Dực Lang Vương tức đến mức toàn thân run lên, Liệt Phong Hổ Vương cười lạnh nói: “Ngươi không để cho chúng ta ra ngoài động thủ với những võ giả Nhân tộc này, vậy thì tốt, hôm nay hổ gia ta sẽ so chiêu một chút với con sói con như ngươi, vừa hay coi như là đang giãn gân cốt!”

Mà lúc này một đại hán có thân hình cao lớn, một đầu tóc đỏ, mặt mọc đầy râu đang khiêng một cây côn sắt to lớn thì đột nhiên thả xuống, trên mặt đất bị ném ra một cái hố to, hắn cười

ha ha nói: “Các ngươi muốn động thủ sao? Tới tới tới, thêm cả ta nữa, khỉ gia ta cũng nhàn rỗi đến nhức cả trứng rồi đây.”

Nhìn thấy Thông Tí Viên Vương cũng tới, Ngân Dực Lang Vương lập tức cảm thấy vô cùng đau đầu.

Tâm tính của vị này thích nhảy nhót, không chịu ngồi yên, hắn ta vừa đến, cho dù không có việc gì thì cũng sẽ bị hắn náo ra không ít chuyện.

Liệt Phong Hổ Vương đứng một bên cười mắng: “Ngươi là Viên Vương, mà lại tự xưng hầu tử, không bằng đổi danh hiệu của ngươi thành Hầu Vương thì sao?”

Thông Tí Viên Vương móc lỗ tai nói: “Gọi thế nào cũng không thành vấn đề, chỉ là quy củ của lão tổ tông truyền thừa lại, Yêu Vương của bộ tộc ta đều là tự xưng là Viên Vương, nếu mà không có quy củ này, khỉ gia ta còn không muốn gọi ngươi là Hổ Vương đâu.”

Ngay khi Liệt Phong Hổ Vương và Thông Tí Viên Vương đang cãi nhau, hai cỗ khí tức cường đại không hề che giấu chút nào đột nhiên truyền tới, một đạo khí tức tương đương với Thần Kiều của Nhân tộc, mà một đạo khác thì rơi vào khoảng giữa Thần Kiều và Thông Thiên.

Liệt Phong Hổ Vương kinh ngạc một tiếng nói: “Là tên Tô Tín kia.”

Chương 2558 - Yêu tộc (3)

Yêu tộc (3)

Trước vào thời điểm Yêu tộc vừa mới xuất hiện, Liệt Phong Hổ Vương đã từng biết được khí tức của Tô Tín, vậy nên có thể nói hắn vô cùng quen thuộc với khí tức trên người Tô Tín, dù sao Tô Tín chính là võ giả Nhân tộc duy nhất mà hắn đối chiến kể từ khi rời khỏi Vân Mộng Trạch, thực lực của đối phương cũng khiến cho hắn có ấn tượng sâu sắc, không hề kém hơn những cường giả dưới trướng của Nhân Hoàng kia.

Chẳng qua bây giờ đối phương lại chỉ dẫn theo một Chân Vũ tới đây để làm gì? Tìm bọn họ để gây sự sao? Không đúng, nếu vậy thì không khác gì đi chết cả.

Lúc này vốn gĩ Tam Mục Giao Vương và Đại Kim Bằng Vương đang tu luyện cũng cảm thấy được động tĩnh mà lập tức chạy đến, chẳng qua hai người bọn họ, một người thì cao ngạo, một người lại không thích nói chuyện, vậy nên cũng chỉ đứng ở nơi đó, không nói thêm gì.

Bởi vì đối phương chỉ có hai người, vậy nên mấy người Liệt Phong Hổ Vương cũng không có để ý , chờ đến khi Tô Tín hiện ra trước mặt bọn họ, lúc này Ngân Dực Lang Vương mới hừ lạnh một tiếng nói: "Yêu tộc chúng ta còn chưa động thủ với Nhân tộc các ngươi, vậy mà bây giờ các ngươi lại chủ động đến tìm chúng ta gây phiền phức, quả nhiên là không biết sống chết."

Tô Tín nhíu mày nói: "Chẳng lẽ ta chỉ dẫn theo một người tới đây để tìm phiền phức sao? Đây không phải là đi gây phiền phức, mà đây chính là muốn chết, Ngân Dực Lang Vương, ngươi phát ngốc ở Vân Mộng Trạch thời gian quá dài, đầu óc cũng cứng lại rồi sao?"

Ngân Dực Lang Vương nghe vậy, trong mắt lập tức lộ ra một vòng lạnh lẽo nói: "Ngươi muốn chết!"

Hiện tại đúng là hắn không muốn tìm Nhân tộc gây phiền phức sớm như vậy, thế nhưng bây giờ tên này lại chủ động chạy tới đây khiêu khích, vậy thì cũng không thể trách được hắn.

Ngay khi Ngân Dực Lang Vương chuẩn bị giận dữ ra tay thì Tô Tín lại thản nhiên nói: "Bảy mươi hai đường Yêu Vương thượng cổ ngày xưa không hề có chút kiên nhẫn nào sao? Sao lại không để ta nói hết lời chứ? Ta đến không phải để gây phiền phức cho các ngươi, mà là tới tìm các ngươi để liên thủ."

Vừa nói xong, năm vị Yêu Vương ở đây lập tức sững sờ ngay tại chỗ, liên thủ với bọn họ sao? Một tên võ giả Thần Kiều cảnh của Nhân tộc lại đột nhiên chạy tới nói muốn liên thủ với bọn họ, nói đùa cái gì chứ?

Thậm chí Ngân Dực Lang Vương còn trực tiếp cười lạnh nói: "Tô Tín, ngươi thật sự cho là chúng ta cả ngày ở trong Đông

Di đại sơn này lên không biết cái gì sao?

Hai năm trước ngươi lợi dụng nội ứng để trà trộn vào trong Thiếu Lâm Tự, một bước hủy diệt Thiếu Lâm Tự, quả nhiên là có thủ đoạn tốt, mặc dù Yêu tộc ta không có nhiều tâm địa gian giảo như vậy, nhưng chúng ta cũng không phải là kẻ ngốc!

Vậy mà ngươi lại còn muốn dùng chiêu này hai lần, lần này thăng cấp lên, muốn tự mình chui vào nội bộ Yêu tộc của chúng ta để nằm vùng sao? Ngươi cho là chúng ta sẽ tin?"

Tô Tín có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ngân Dực Lang Vương, có đôi khi nghĩ nhiều quá cũng không phải là chuyện gì tốt, đừng nghĩ lung tung làm gì.

Ngươi có thể mình ra bên ngoài hỏi thăm một chút, phương trượng Huyền Khổ của Thiếu Lâm Tự trở về, tập hợp lực lượng của tứ đại Thần Kiều muốn giết ta, ta thật sự chuẩn bị đến liên thủ với Yêu tộc các ngươi.

Tin tức này vừa mới truyền đi chưa được bao lâu, nhưng đã khiến cho giang hồ chấn động, các ngươi tuỳ tiện một chút cũng có thể nghe ngóng được."

Ngân Dực Lang Vương sửng sốt một chút, nếu thật sự là như vậy thì có thể giải thích được vì sao Tô Tín lại đến.

Chẳng qua Ngân Dực Lang Vương vẫn còn có chút không tin nói: "Ngươi chính là là Thần Kiều của Nhân tộc, kết quả bây giờ lại tới tìm Yêu tộc chúng ta để liên minh, ngươi có biết hậu quả của chuyện này sẽ ra sao không? Ta thấy thế nào trong chuyện này cũng có chút quỷ dị!"

Tô Tín lắc đầu nói: "Ngân Dực Lang Vương, ngươi đừng quá lo lắng, ngoại trừ thù hận của Nhân tộc và Yêu tộc ngoại từ xưa đến nay ra, những điểm còn lại cũng không có gì khác biệt đối với chúng ta cả?

Ta chưa tới trăm tuổi đã tấn thăng đến Thần Kiều, còn có mấy trăm năm để sống, kết quả hiện tại đám người Huyền Khổ lại muốn khiến ta phải chết, ta không phản kích, chẳng lẽ còn vì thứ đại nghĩ gì đó mà lựa chọn ngồi yên chờ chết sao?

Người khác không biết, nhưng dù sao Tô Tín ta thà rằng để tiếng xấu muôn đời nhưng vẫn còn sống, chứ không muốn chết một cách uất ức như vậy!

Lời nói này của Tô Tín khiến cho năm vị Yêu tộc ở đây đều có chút sững sờ, nghe qua đúng là rất có đạo lý.

Chỉ là cho dù bốn tên Yêu Vương khác có tin tưởng thì bọn họ cũng sẽ không quản những chuyện loạn thất bát tao này, trước đó bọn họ đã từng nói qua, chỉ cần không phải đi tìm đường chết thì những chuyện loạn thất bát tao này đều giao cho Ngân Dực Lang Vương xử lý.

Chỉ là Ngân Dực Lang Vương trời sinh đa nghi, hắn vẫn còn có chút không tin nên nói: “Nhưng nếu như đây là vở kịch do Nhân tộc các ngươi đạo diễn ra thì sao? Mấy thứ khổ nhục kế này chẳng có gì mới mẻ cả.”

Tô Tín cười nhạo nói: “Khổ nhục kế? Ta diễn khổ nhục kế cùng với ai? Huyền Khổ sao? Không đề cập tới thù hận giữa ta và Thiếu Lâm Tự, chỉ vì diễn khổ nhục kế mà lại dựng ra toàn bộ Thiếu Lâm Tự, thứ cho ta nói thẳng, đến Huyền Khổ còn không thể quyết đoán như thế!

Hơn nữa Nhân tộc hợp tác với Yêu tộc cũng không phải là chuyện ly kỳ gì, ngày xưa một trong chín vị Thông Thiên của Nhân tộc ta chính là Đông Hải Long Vương đang đứng về phía Yêu tộc các ngươi.

Chương 2559 - Thủ đoạn hại người không có lợi cho mình

Thủ đoạn hại người không có lợi cho mình

Cái gọi là Nhân tộc và Yêu tộc nói lớn chuyện ra cũng chỉ là đấu tranh giữa hai tộc mà thôi, nhưng nói nhỏ chuyện đi thì cũng không thể nào xem nhẹ lợi ích được.

Ta không biết ngày xưa Đông Hải Long Vương vì cái gì mà đứng về phía Nhân tộc, nhưng dù gì cũng không thoát khỏi hai chữ lợi ích được.

Hôm nay ta tìm đến Yêu tộc để liên thủ mặc dù không phải vì lợi ích, nhưng thật ra cũng chỉ vì ta không muốn chết mà thôi."

Sau khi trầm mặc nửa ngày, Ngân Dực Lang Vương đột nhiên nói: "Ngươi không muốn chết là chuyện của ngươi, Yêu tộc ta vì cái gì mà phải dốc hết toàn lực giúp ngươi?"

Tô Tín thản nhiên nói: "Từ khi Yêu tộc các ngươi mới bắt đầu xuất thế thì đã có mục đích muốn tranh đoạt quyền làm chủ của thế giới này một lần nữa, Nhân tộc càng yếu thì Yêu tộc lại càng có lợi.

Các ngươi mà giúp ta thì lần này có thể chém giết rất nhiều võ giả, làm suy yếu lực lượng của Nhân tộc.

Ta mà sống thì cũng có thể tiếp tục tranh đấu với những thế lực có thù với ta, không ngừng tiêu hao lực lượng của Nhân tộc.

Một người khiến cho Nhân tộc nội đấu, không ngừng tiêu hao lực lượng Nhân tộc với Nhân tộc đoàn kết nhất trí, các ngươi muốn nhìn cái nào?"

Đám người Liệt Phong Hổ Vương lúc này cũng lộ ra vẻ mặt như gặp phải quỷ, bọn họ lần đầu tiên thấy có người lạnh lùng nói đến chuyện làm suy yếu lực lượng của tộc nhân mình như vậy, tựa như người này không phải là Nhân tộc mà cũng không phải Yêu tộc, làm việc hoàn toàn dựa trên lợi ích của mình, lạnh lùng đến mức khiến cho người ta giận sôi lên, nhưng hết lần này tới lần khác ngữ khí của hắn lại là cứ như đây là

chuyện đương nhiên, đúng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy loại người này, đương nhiên Yêu tộc cũng không tìm được ai như thế cả.

Ngân Dực Lang Vương nghĩ một lát rồi hắn bỗng nhiên lộ ra một nụ cười lạnh, nói: “Kỳ thật nếu như Yêu tộc ta không giúp ngươi thì ngươi cũng phải liều chết với đám người Nhân tộc kia một trận, đến lúc đó cũng sẽ tiêu hao không ít lực lượng của Nhân tộc như vậy.

Hơn nữa, quan trọng nhất là ta cảm thấy Tô Tín ngươi còn đáng sợ hơn đám người Nhân tộc kia nhiều, ngồi xem ngươi liều mạng với những tên cường giả Nhân tộc như Huyền Khổ hình như Yêu tộc ta còn đạt được nhiều lợi ích hơn.”

Lúc này Tô Tín đột nhiên cười lạnh nói: “Ngân Dực Lang Vương, suy nghĩ của ngươi đúng là vô cùng tốt đẹp, đáng tiếc Tô Tín cũng không phải là chưa từng làm loại chuyện hại người mà không có lợi cho mình.

Nếu như các ngươi không giúp ta, vậy ta sẽ tập hợp toàn bộ lực lượng Tây Bắc Đạo đến giết các ngươi!

Năm Đại Yêu Vương các ngươi đều đang ở đây, có khả năng ngay cả một tên ta cũng không thể giết được, nhưng ta vẫn có thể liều chết khiến cho các ngươi trọng thương.

Đến lúc đó đám người Huyền Khổ lại liên hợp lực lượng của tứ đại Thần Kiều, các ngươi cho rằng sau khi bọn họ thấy các ngươi bị thương thì sẽ không ra tay sao?”

Năm tên Yêu Vương ở đây đều đã ngây dại, bọn họ đúng là chưa từng nhìn thấy loại người này, lối suy nghĩ quỷ dị như thế này ngay cả bọn họ cũng chưa từng nghe qua.

Ngươi không giúp ta, vậy ta ngược lại ta sẽ giết ngươi, hành vì không giảng đạo lý như thế thậm chí còn khiến cho Ngân Dực Lang Vương cũng không biết phải hình dung như thế nào mới tốt nữa.

Lúc này Liệt Phong Hổ Vương và Thông Tí Viên Vương liền mắng to: “Cuồng vọng! Ngươi dám!?”

Trong mắt Đại Kim Bằng Vương và Tam Mục Giao Vương cũng lộ ra vẻ không có thiện ý.

Giọng Ngân Dực Lang Vương lạnh lùng nói: “Hôm nay ngươi muốn ở lại chỗ này sao?”

Tô Tín thản nhiên nói: “Tập hợp lực lượng của năm Đại Yêu Vương các ngươi cũng không thể giữ được ta, nếu các ngươi dám ra tay, vậy ta lập tức trở về Tây Bắc Đạo, lấy át chủ bài ra để đồng quy vu tận với các ngươi, đồng thời khiến cho đám người Huyền Khổ tới có thể kiếm được tiện nghi.”

“Chuyện này thì có lợi gì với ngươi?” Ngân Dực Lang Vương nghiến răng nghiến lợi nói.

Tô Tín lắc đầu nói: “Không có lợi ích gì cả, ta đã nói rồi, Tô Tín ta đã từng làm không ít những chuyện hại người mà không có lợi cho mình.

Lần này ta đánh không lại tứ đại Thần Kiều như Huyền Khổ, dù sao cũng phải chết, chết trong tay tứ đại Thần Kiều bọn họ, sau này cả đời của Tô Tín ta ở trong lịch sử sẽ là đại ma đầu tội ác tày trời, không khác gì vị Lữ sư huynh bên cạnh ta, bị người đuổi đánh.

Mà nếu ta liều mạng với các ngươi, ít nhất có thể có được một cái danh vì đại nghĩa cũng không lỗ, đây không phải là chuyện tốt sao?

Dù sao bây giờ quyền lựa chọn thuộc về các ngươi, liên thủ với ta, làm suy yếu lực lượng Nhân tộc, mặc dù ta sẽ bị để lại tiếng xấu muôn đời, nhưng ít nhất ta còn có thể sống.

Trái lại nếu các ngươi muốn sống chết mặc bây, vậy ta cũng sẽ kéo Yêu tộc các ngươi xuống nước cùng, ít nhất còn có thể có được chút tiếng tốt.”

Vừa dứt lời, năm Đại Yêu Vương ở đây đều mang bộ dáng cắn răng nghiến lợi, đây cũng là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một người không biết xấu hổ như thế.

Thậm chí đến chính Ngân Dực Lang Vương cũng cho là hắn tâm tư thâm trầm, nhưng so với Tô Tín thì cũng không tính là gì.

Hắn có xấu xa hơn nữa thì cũng chỉ tính toán một chút âm mưu, mà Tô Tín lại có thể đường hoàng nói ra kế hoạch hại người mà không có lợi cho mình này, lại còn mang theo một bộ dáng tráng khí chính trực nữa, điểm ấy cũng đã khiến cho Ngân Dực Lang Vương phải mặc cảm.

Tô Tín nhìn năm Đại Yêu Vương ở đây, thản nhiên nói: "Như thế nào? Hiện tại các ngươi có nguyện ý giúp ta hay không?"

Mặc dù Ngân Dực Lang Vương hận Tô Tín đến mức nghiến răng nghiến lợi, nhưng đối mặt với một chiêu vô lại này của Tô Tín, hắn cũng chỉ có thể hoặc là đáp ứng, hoặc là bọn họ chỉ cần trở lại bên trong Vân Mộng Đại Trạch, chỉ có thế mới có thể không bị Tô Tín liên lụy.

Chương 2560 - Thủ đoạn hại người không có lợi cho mình (2)

Thủ đoạn hại người không có lợi cho mình (2)

Chỉ là khiến cho Vân Mộng Đại Trạch mở ra phải tiêu hao linh khí quá lớn, lúc đầu bọn họ đã không ngừng tiêu hao linh khí ở bên trong Vân Mộng Trạch, hiện tại đã không thể vùng vẫy nổi nữa.

Ngân Dực Lang Vương hừ lạnh một tiếng nói: "Tô Tín, lần này ta có thể đáp ứng ngươi, chẳng qua ngươi cũng phải đáp ứng một điều kiện của ta."

Tô Tín nói: "Điều kiện gì?"

Ngân Dực Lang Vương nói: "Trực tiếp tuyên bố với toàn bộ giang hồ, Tô Tín ngươi chuẩn bị muốn liên thủ với Yêu tộc ta, ủng hộ Yêu tộc ta trở lại thiên hạ!"

Chiêu này của Ngân Dực Lang Vương cũng vì muốn khiến cho Tô Tín không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đứng về phía Yêu tộc.

Kỳ thật đối với Yêu tộc mà nói, có một Nhân tộc đứng về phía Yêu tộc cũng rất hữu dụng, giống như ở thời kỳ thượng cổ có vị Nhân tộc Thông Thiên là Đông Hải Long Vương kia, hắn là Nhân tộc, nhưng vẫn đứng về phía Yêu tộc, vậy nên khi đó

cũng có không ít cường giả Nhân tộc lựa chọn đầu quân vào Yêu tộc, đối với bọn họ mà nói, Đông Hải Long Vương chính là một lá cờ xí, có hắn ở đây thì sẽ ít phải lo lắng đến những người khác hơn rất nhiều.

Đương nhiên nếu như thời kỳ thượng cổ có Yêu tộc đứng về phía Nhân tộc thì tình huống cũng sẽ khác đi rất nhiều, thế nhưng gần như là chuyện này không thể nào xảy ra được.

Nguyên nhân rất đơn giản , bất kỳ Yêu tộc nào cũng đều vô cùng kiêu ngạo về huyết thống của mình, theo bọn họ nghĩ, Nhân tộc lúc mới sinh ra vẫn còn nhỏ và yếu đuối thì không nghi ngờ gì chính là giống loài cấp thấp, đi thần phục loại giống loài cấp thấp này, đối với Yêu tộc bọn họ mà nói thì là một loại sỉ nhục.

Vậy nên xem như ở thời kỳ thượng cổ Nhân Hoàng có uy chấn thiên hạ, nhưng hắn cũng chỉ có thể đánh bại Yêu tộc, chứ xưa nay cũng chưa từng đánh cho Yêu tộc thần phục.

Hiện tại việc Ngân Dực Lang Vương muốn làm chính là bắt chước thời kỳ thượng cổ, biến Tô Tín trở thành một lá cờ xí của Yêu tộc, chờ mong có thể thu nạp một đám võ giả Nhân tộc tới làm chó săn cho bọn họ.

Dù sao hiện tại thực lực của Yêu tộc quá yếu, đừng thấy hiện tại Ngân Dực Lang Vương và năm Đại Yêu Vương có thực lực cường hãn kinh người, nhưng đây cũng chỉ là vì bọn họ là những Yêu Vương có thực lực mạnh may mắn sống sót từ thời kỳ thượng cổ mà thôi.

Nếu hiện tại lôi Yêu tộc ở trong Vân Mộng Trạch ra so sánh với những thế lực trên giang hồ, đoán chừng bọn họ ngay cả một Huyền Thiên Vực cũng không bằng, chính là thê thảm như vậy đấy.

Cho nên Ngân Dực Lang Vương cũng muốn mời chào một chút lực lượng trên giang hồ, đền bù vào nhược điểm của Yêu tộc bọn họ.

Nghe Ngân Dực Lang Vương nói, Tô Tín trực tiếp tiện thể đáp lại: “Không thành vấn đề, thật ra chỉ cần các ngươi vừa mới ra tay thì cho dù ta không nói thì những người khác cũng sẽ cho

rằng ta đầu quân vào Yêu tộc, quyết định để lại tiếng xấu muôn đời như thế này ta cũng đã chuẩn bị tốt trước khi tìm đến các ngươi, huống hồ các ngươi nhìn Tô Tín ta như vậy có phải là loại người để ý đến thanh danh không?”

Nghe thấy Tô Tín đáp ứng sảng khoái như vậy, Ngân Dực Lang Vương dường như cũng không cảm thấy có gì không đúng, tính ra như thế, lần mua bán này của bọn họ cũng không tính là quá thua thiệt.

Sau khi đạt thành hiệp nghị với Yêu tộc, Tô Tín liền thản nhiên trở về Tây Bắc Đạo, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng hoài nghi là Yêu tộc sẽ đổi ý.

Trên thực tế trên phương diện uy tín này, đúng là Yêu tộc làm tốt hơn so với Nhân tộc rất nhiều.

Ít nhất là từ thượng cổ đến nay, Yêu tộc rất ít khi làm ra loại chuyện không giữ chữ tín này.

Đương nhiên đây cũng không phải do phẩm chất của Yêu tộc cao thượng như thế nào, mà là do bản thân bọn họ vô cùng khinh thường những chuyện bỉ ổi như thế này, nói trắng ra vẫn là vì bọn hắn tự nhận huyết thống của mình cao quý, làm loại chuyện này sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi của bản thân bọn họ.

Đương nhiên xem như Yêu tộc thật sự bội bạc không ra tay thì Tô Tín cũng không sợ, lúc trước cũng không phải là hắn chỉ nói giỡn, nếu như đến thời điểm Huyền Khổ tiến đánh Tây Bắc Đại mà Yêu tộc không giữ chữ tín, quyết định sống chết mặc bây thì hắn cũng dám đổi họng súng mà ra tay với Yêu tộc.

Mà sau một tháng, Bì Già Đa La và Huyền Khổ cũng đã chỉnh hợp tất cả lực lượng thành công, Huyền Thiên Vực, Phạm Thiên Vực, Hoàng Thiên Vực, Tạo Hóa Đạo Môn, Thiếu Lâm Tự, tập hợp lực lượng của năm nhà để thảo phạt Tô Tín, đương nhiên Thiếu Lâm Tự thật ra cũng chỉ còn trên danh nghĩa, chỉ có một mình Huyền Khổ, chẳng qua chỉ cần một vị Thần Kiều cảnh thì cho dù chỉ có một người cũng có thể đại biểu cho một tông môn.

Trong số năm nhà này cũng chỉ có duy nhất Tạo Hóa Đạo Môn là thế lực không có cường giả Thần Kiều cảnh, nhưng Tạo Hóa Đạo Môn lại không thể không ra tay.

Bọn họ đều đã thấy Tô Tín mang thù và tàn nhẫn như thế nào, trước đó Lý Bá Dương ra tay với Tô Tín ở trong thành Bạch Đế, hai bên cũng đã kết tử thù, Tô Tín lại còn muốn truyền ra khẩu hiệu tru Thiếu Lâm, diệt Tạo Hóa, hiện tại Thiếu Lâm Tự đã chỉ còn trên danh nghĩa, nếu Tô Tín có cơ hội, hiển nhiên hắn cũng sẽ không bỏ qua cho Tạo Hóa Đạo Môn.

Vậy nên sau khi Thiếu Lâm Tự bị diệt, Trương Bá Đoan cũng vô cùng cảnh giác, chẳng qua hắn cũng biết, hiện tại ngoại trừ cảnh giác ra thì Tạo Hóa Đạo Môn cũng không thể nào làm được gì khác, vậy nên sau đó chỉ cần có cơ hội thì Trương Bá Đoan cũng không hề do dự mà chuẩn bị ra tay.

Chương 2561 - Thủ đoạn hại người không có lợi cho mình (3)

Thủ đoạn hại người không có lợi cho mình (3)

Đương nhiên nếu như thời kỳ thượng cổ có Yêu tộc đứng về phía Nhân tộc thì tình huống cũng sẽ khác đi rất nhiều, thế nhưng gần như là chuyện này không thể nào xảy ra được.

Nguyên nhân rất đơn giản , bất kỳ Yêu tộc nào cũng đều vô cùng kiêu ngạo về huyết thống của mình, theo bọn họ nghĩ, Nhân tộc lúc mới sinh ra vẫn còn nhỏ và yếu đuối thì không nghi ngờ gì chính là giống loài cấp thấp, đi thần phục loại giống loài cấp thấp này, đối với Yêu tộc bọn họ mà nói thì là một loại sỉ nhục.

Vậy nên xem như ở thời kỳ thượng cổ Nhân Hoàng có uy chấn thiên hạ, nhưng hắn cũng chỉ có thể đánh bại Yêu tộc, chứ xưa nay cũng chưa từng đánh cho Yêu tộc thần phục.

Hiện tại việc Ngân Dực Lang Vương muốn làm chính là bắt chước thời kỳ thượng cổ, biến Tô Tín trở thành một lá cờ xí của Yêu tộc, chờ mong có thể thu nạp một đám võ giả Nhân tộc tới làm chó săn cho bọn họ.

Dù sao hiện tại thực lực của Yêu tộc quá yếu, đừng thấy hiện tại Ngân Dực Lang Vương và năm Đại Yêu Vương có thực lực cường hãn kinh người, nhưng đây cũng chỉ là vì bọn họ là những Yêu Vương có thực lực mạnh may mắn sống sót từ thời kỳ thượng cổ mà thôi.

Nếu hiện tại lôi Yêu tộc ở trong Vân Mộng Trạch ra so sánh với những thế lực trên giang hồ, đoán chừng bọn họ ngay cả một Huyền Thiên Vực cũng không bằng, chính là thê thảm như vậy đấy.

Cho nên Ngân Dực Lang Vương cũng muốn mời chào một chút lực lượng trên giang hồ, đền bù vào nhược điểm của Yêu tộc bọn họ.

Nghe Ngân Dực Lang Vương nói, Tô Tín trực tiếp tiện thể đáp lại: "Không thành vấn đề, thật ra chỉ cần các ngươi vừa mới ra tay thì cho dù ta không nói thì những người khác cũng sẽ cho rằng ta đầu quân vào Yêu tộc, quyết định để lại tiếng xấu muôn đời như thế này ta cũng đã chuẩn bị tốt trước khi tìm đến các ngươi, huống hồ các ngươi nhìn Tô Tín ta như vậy có phải là loại người để ý đến thanh danh không?"

Nghe thấy Tô Tín đáp ứng sảng khoái như vậy, Ngân Dực Lang Vương dường như cũng không cảm thấy có gì không đúng, tính ra như thế, lần mua bán này của bọn họ cũng không tính là quá thua thiệt.

Sau khi đạt thành hiệp nghị với Yêu tộc, Tô Tín liền thản nhiên trở về Tây Bắc Đạo, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng hoài nghi là Yêu tộc sẽ đổi ý.

Trên thực tế trên phương diện uy tín này, đúng là Yêu tộc làm tốt hơn so với Nhân tộc rất nhiều.

Ít nhất là từ thượng cổ đến nay, Yêu tộc rất ít khi làm ra loại chuyện không giữ chữ tín này.

Đương nhiên đây cũng không phải do phẩm chất của Yêu tộc cao thượng như thế nào, mà là do bản thân bọn họ vô cùng khinh thường những chuyện bỉ ổi như thế này, nói trắng ra vẫn là vì bọn hắn tự nhận huyết thống của mình cao quý, làm loại chuyện này sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi của bản thân bọn họ.

Đương nhiên xem như Yêu tộc thật sự bội bạc không ra tay thì Tô Tín cũng không sợ, lúc trước cũng không phải là hắn chỉ nói giỡn, nếu như đến thời điểm Huyền Khổ tiến đánh Tây Bắc Đại mà Yêu tộc không giữ chữ tín, quyết định sống chết mặc bây thì hắn cũng dám đổi họng súng mà ra tay với Yêu tộc.

Mà sau một tháng, Bì Già Đa La và Huyền Khổ cũng đã chỉnh hợp tất cả lực lượng thành công, Huyền Thiên Vực, Phạm Thiên Vực, Hoàng Thiên Vực, Tạo Hóa Đạo Môn, Thiếu Lâm Tự, tập hợp lực lượng của năm nhà để thảo phạt Tô Tín, đương nhiên Thiếu Lâm Tự thật ra cũng chỉ còn trên danh nghĩa, chỉ có một mình Huyền Khổ, chẳng qua chỉ cần một vị Thần Kiều cảnh thì cho dù chỉ có một người cũng có thể đại biểu cho một tông môn.

Trong số năm nhà này cũng chỉ có duy nhất Tạo Hóa Đạo Môn là thế lực không có cường giả Thần Kiều cảnh, nhưng Tạo Hóa Đạo Môn lại không thể không ra tay.

Bọn họ đều đã thấy Tô Tín mang thù và tàn nhẫn như thế nào, trước đó Lý Bá Dương ra tay với Tô Tín ở trong thành Bạch Đế, hai bên cũng đã kết tử thù, Tô Tín lại còn muốn truyền ra khẩu hiệu tru Thiếu Lâm, diệt Tạo Hóa, hiện tại Thiếu Lâm Tự đã chỉ còn trên danh nghĩa, nếu Tô Tín có cơ hội, hiển nhiên hắn cũng sẽ không bỏ qua cho Tạo Hóa Đạo Môn.

Vậy nên sau khi Thiếu Lâm Tự bị diệt, Trương Bá Đoan cũng vô cùng cảnh giác, chẳng qua hắn cũng biết, hiện tại ngoại trừ cảnh giác ra thì Tạo Hóa Đạo Môn cũng không thể nào làm được gì khác, vậy nên sau đó chỉ cần có cơ hội thì Trương Bá Đoan cũng không hề do dự mà chuẩn bị ra tay.

Chương 2562 - Đại chiến sắp bắt đầu (1)

Đại chiến sắp bắt đầu (1)

Ngũ đại thế lực liên hợp ra tay với Tô Tín, gần như có thể coi như đây là lần đại chiến có quy mô lớn nhất tính từ ngàn năm trước tới nay trên giang hồ, uy thế cường đại đến mức khiến cho người ta kinh hồn táng đảm.

Hơn nữa trước khi những thế lực này xuất thủ còn tế ra vô số tội lớn của Tô Tín, nào là lạm sát kẻ vô tội, làm việc tàn nhẫn, có cả các loại dã tâm xưng bá giang hồ, dù sao miêu tả Tô Tín không khác gì với những tuyệt thế ma đầu kia.

Đối với phần lớn tông môn chính đạo có thù oán với Tô Tín mà nói, lời những người này nói thật ra cũng không sai.

Từ trước đến nay, trên giang hồ đều có quy củ của mình, trước đây chính đạo áp chế ma đạo, dĩ nhiên quy củ này chính là do những tông môn chính đạo này chế ra.

Chẳng qua hiện tại, dựa vào uy thế của Tô Tín, mặc dù hắn không tính là ma đạo, nhưng cũng có tư cách để chế ra quy củ của riêng mình, hắn không chỉ khiêu chiến lợi ích của mấy nhà như Thiếu Lâm Tự, mà còn khiêu chiến lợi ích của toàn bộ chính đạo trên giang hồ.

Vậy nên mặc dù những tông môn chính đạo này không dám trắng trợn ra tay với Tô Tín, thậm chí ngay cả bỏ đá xuống giếng cũng không dám, nhưng ở phía xa cũng hô vài câu khẩu hiệu, hò hét trợ uy một chút cũng không thành vấn đề.

Ngũ đại thế lực liên thủ, gần như đã dốc toàn bộ lực lượng, có tư cách đến Tây Bắc Đạo để tham chiến đều là võ giả có cảnh giới bên trên Tiên Thiên, cho dù như thế thì bọn họ cũng đã có quy môn hơn mười vạn người.

Đương nhiên đây vẫn chỉ là võ giả cấp thấp nhất, đỉnh điểm là bốn cường giả Thần Kiều cảnh, còn lại Chân Vũ cảnh cũng vượt qua mười người, loại uy thế này đủ để cho bất kỳ thế lực nào trong thiên hạ phải câm như hến, tựa như trước đó Huyền Khổ đã từng nói, trừ phi Tô Tín đã đạt đến Thông Thiên cảnh thì hắn mới có thể vượt qua chuyện này, nếu không thì tuyệt đối không thể nào vượt qua.

Ngũ đại thế lực liên thủ với nhau nghiền ép tất cả mà đến, ngay cả ở Tây Bắc Đạo lúc này cũng mang bộ dáng báo giông chuẩn bị ập đến, tràn đầy một cỗ khí tức áp lực đến cực điểm.

Tây Bắc Đạo bởi vì Tô Tín không khi nào không chiến đấu, vậy nên võ phong ở đây thịnh hành hơn ở Trung Nguyên rất nhiều, lại bởi vì Tô Tín ở chỗ này trắng trợn tuyên bố muốn

truyền lại bảy mươi hai tuyệt kỹ của Thiếu Lâm Tự, vậy nên đã khiến hco không ít võ giả tán tu Trung Nguyên kéo tới toàn bộ Tây Bắc Đạo.

Sau khi những người này đạt được công pháp và võ kỹ ở đây, trong đó có một bộ phận lựa chọn gia nhập vào Tây Bắc Đạo, chẳng qua phần lớn người sau khi lấy được công pháp vẫn vui vẻ ở lại trong các võ phong thịnh hành ở Tây Bắc Đạo.

Mặc dù nơi này rồng rắn lẫn lộn, nhưng so với Trung Nguyên khắp nơi chỗ nào cũng có tông môn với thế gia thì ở Tây Bắc Đạo võ giả tán tu muốn ra mặt cũng dễ hơn so với Trung Nguyên rất nhiều.

Chẳng qua bây giờ nghe được tin ngũ đại thế lực liên thủ muốn hủy diệt Tô Tín, tiến đánh Tây Bắc Đạo, lập tức người của Tây Bắc Đạo liền dời hết đi, gần như phần võ giả chọn rời khỏi Tây Bắc Đạo để tránh họa.

Dù sao đây chính là đại chiến ngàn năm khó gặp một lần, trong đó còn có mấy vị Thần Kiều cảnh ra tay, nếu bây giờ bọn họ còn ở lại Tây Bắc Đạo, chỉ sợ đến lúc đó ngay cả dư chấn do Thần Kiều cảnh đại chiến cũng đỡ không nổi.

Mặc dù những võ giả tán tu này ưa không khí võ đạo ở Tây Bắc Đạo, chẳng qua đối với bọn họ mà nói, trước mắt bảo trụ được mạng nhỏ mới là vấn đề quan trọng nhất.

Tô Tín đều nhìn thấy hết những chuyện này, nhưng hắn cũng không nói gì nhiều.

Những võ giả tán tu này vốn chính là những nhân vật đóng vai trò làm cỏ đầu tường, Tô Tín cũng không mong bọn họ có thể cùng tồng vong với Tây Bắc Đạo, dù sao chỉ cần Tô Tín có thể gắng gượng qua lần này, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ trở lại.

Bên ngoài Phi Long thành, bốn tên cường giả Thần Kiều cảnh ngự không mà tới, Thần Kiều đạp trời, mỗi người bọn họ đều có thể khống chế thiên địa xung quanh nơi này.

Bốn tên Thần Kiều cùng ra tay một lúc, gần như là trong nháy mắt bọn họ cũng đã đánh động đến gió mây đất trời xung quanh, khiến cho lấy Phi Long thành làm trung tâm, sắc trời trăm dặm xung quanh trở nên vô cùng mờ ảo, có lôi đình giận

dữ cùng cuồng phong quét sạch, tựa như tràng cảnh tận thế, uy áp nồng đậm đánh về Phi Long thành.

Lúc này từng tòa trận pháp bên trên Phi Long thành sáng lên, chừng hơn vạn tòa trận pháp hoà lẫn vào nhau, ngăn cỗ khí thế này lại.

Đây cũng là Vạn La Đại Trận mà lúc trước Chuyển Luân Vương bày ra, chính là tâm huyết mà vô số đời đại tông sư trận đạo của Thiên Cơ Cốc ngưng tụ lại một chỗ, thậm chí có thể nói hiện tại đây chính là trận pháp hộ tông mạnh nhất trên giang hồ.

Chỉ là cho dù trận pháp này có mạnh hơn thì trận pháp cũng chỉ là vật chết mà thôi, chỉ cần khí tức của bốn tên Thần Kiều cảnh phóng ra đã có thể dẫn động trận pháp, có thể thấy bọn họ mạnh đến mức nào.

Chẳng qua đúng vào lúc này, thân ảnh Tô Tín bước ra từng bước từ trong thành, khí thế quanh thân cũng ngút trời, lấy lực lượng một người đi đối mặt với bốn vị cường giả Thần Kiều cảnh, vậy mà Tô Tín mảy may không hề rơi vào thế hạ phong, trái lại còn có thể chống lại khí thế của họ, điều này khiến Bì Già Đa La âm thầm nhíu mày.

Hắn trời sinh đa nghi, ở tình huống hiện tại mà Tô Tín không chạy, cũng không tránh, thậm chí đám người cũng không biết rốt cuộc hắn bố trí gì ở trong Phi Long thành, vậy mà bây giờ Tô Tín lại tự tin như vậy, rốt cuộc hắn dựa vào cái gì mà có thể chống đỡ được tứ đại Thần Kiều bọn họ liên thủ?

Chương 2563 - Đại chiến sắp bắt đầu (2)

Đại chiến sắp bắt đầu (2)

Nghĩ đến đây, trong lòng Bì Già Đa La lại nổi lên một khả năng, chẳng lẽ Tô Tín này cũng có được truyền thừa thượng cổ của cường giả Thông Thiên cảnh? Hoặc là những lão bất tử Thông Thiên cảnh thượng cổ kia lão để lại cho hắn thứ gì?

Bản thân Bì Già Đa La cũng có chút quan hệ không minh bạch với Phật Đà, vậy nên hắn có chút mẫn cảm ở phương diện này.

Mặc dù hắn tự tin dù không có những thứ mà Phật Đà lưu lại thì hắn cũng có thể tu luyện tới cảnh giới đỉnh phong, nhưng tốc độ cũng tuyệt đối không thể nhanh như hiện tại được.

Tô Tín cũng chưa đến trăm năm đã tấn thăng đến Thần Kiều cảnh, gần như là con đường tu luyện của hắn đột nhiên tăng mạnh, có thể nói là thần tốc, lại liên tưởng đến những kinh nghiệm của mình, Bì Già Đa La không khỏi có chút hoài nghi có phải Tô Tín cũng là loại người giống mình, đều là người được những vị cường giả Thông Thiên cảnh thượng cổ kia chuẩn bị cho bọn họ.

Nếu đúng như vậy thì người ở sau lưng hắn là ai? Chắc chắn không phải là Phật Đà, hẳn là cũng không phải Đạo Tổ, dù sao hiện tại Tô Tín cũng muốn tàn sát Đạo môn.

Như vậy người có khả năng nhất chính là Phong Đô Đại Đế và Đại Thiên Ma Tôn ngày xưa.

Dù sao Tô Tín chính là người của Địa Phủ, cũng có một chút liên hệ nhân quả với Phong Đô Đại Đế, mà dựa vào cách thức làm việc của Tô Tín, nhìn qua cũng có chút giống với cách làm việc của Đại Thiên Ma Tôn.

Ngay khi Bì Già Đa La còn ở đó suy nghĩ lung tung thì Tô Tín đã thản nhiên nói chuyện với Huyền Khổ: “Huyền Khổ phương trượng, đã lâu không gặp, ta ngược lại không ngờ vậy mà ngươi lại có thể còn sống ra khỏi mảnh vỡ bên trong tiên vực, hơn nữa vừa mới đi ra mà ngươi đã làm ra thế trận lớn như thế để tới giết ta, xem ra ngươi rất hận ta đúng không?”

Lúc này trong mắt Huyền Khổ đã xuất hiện một vài tia sáng màu đen, chẳng qua khi đối mặt với một tên cừu nhân như Tô Tín, trên mặt Huyền Khổ cũng không có chút hận ý điên cuồng nào, trái lại lúc này hắn lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Nghe thấy những lời của Tô Tín, Huyền Khổ chỉ thản nhiên nói: “Tô Tín, ngươi diệt cơ nghiệp vạn năm của Thiếu Lâm Tự ta, sao ta có thể không hận được? Giết ngươi, chỉ là vì muốn đòi lại công đạo, cho tổ tiên các đời của Thiếu Lâm Tự một công đạo, nếu không kéo ngươi xuống cùng, Huyền Khổ ta sao có mặt mũi mà đối mặt với liệt tổ liệt tông?

Chỉ là so với việc thống hận, hiện tại ta còn hối hận hơn, hối hận lúc trước vì sao ta lại không liều lĩnh chém chết ngươi, hối hận vì sao ta lại tiến vào bên trong mảnh vỡ tiên vực kia!”

Lần này tiến vào bên trong mảnh vỡ tiên vực Huyền Khổ cũng đạt được không it cơ duyên.

Thực lực của bản thân hắn cũng đã tiến lên rất nhiều, đạt đến trình độ có thể so sánh được với Thích Đạo Huyền, hơn nữa hắn còn chiếm được một phần thế giới bản nguyên, có thể khiến cho toàn bộ thực lực của Thiếu Lâm Tự tiến thêm một bước lớn.

Đáng tiếc hiện tại Thiếu Lâm Tự đều đã không còn, vậy hắn cầm thứ này còn có ích lợi gì? Chẳng qua chỉ là công dã tràng, lấy giỏ trúc múc nước mà thôi.

Tô Tín cười lạnh nói: “Huyền Khổ phương trượng, ngươi cũng không cần phải nói như kiểu Thiếu Lâm Tự các ngươi ủy khuất lắm vậy, nhân quả tuần hoàn, báo ứng đến đúng lúc mà thôi. Lúc trước nếu như không phải do Thiếu Lâm Tự các ngươi muốn giết ta, thì hôm nay sao có thể có chuyện ta diệt Thiếu Lâm Tự được?

Đừng nói là toàn bộ giang hồ, xem như toàn bộ thiên hạ cũng đang không ngừng chia ra rồi lại hợp lại, nhất thế hoàng triều ngày xưa đều đã hoàn toàn tiêu tùng, Thiếu Lâm Tự các ngươi đặt chân trên giang hồ cũng được vạn năm, thời gian này đã đủ lâu, hiện tại cũng nên nhường chỗ đi, không phải sao?”

Huyền Khổ nhắm mắt lại, cỗ khí tức màu đen tà dị phiêu tác quanh thân hắn, giọng lạnh lùng nói: “Nhiều lời vô ích, Tô Tín, cho dù trong chuyện này ai đúng ai sai, ta cũng không muốn nói nhiều về mấy chuyện đại nghĩa gì đó nữa, hôm nay ta chỉ muốn báo thù cho Thiếu Lâm Tự, ngươi không ngăn được, cũng trốn không thoát!”

Tô Tín lắc đầu nói: “Vì sao ta lại phải trốn? Thiếu Lâm Tự lớn như vậy còn đã bị diệt bởi ta, chẳng lẽ ta còn phải sợ một mình Huyền Khổ ngươi sao?

Chẳng qua bây giờ ta chỉ muốn hỏi một vài người khác, các ngươi thật sự muốn đối địch với ta sao? Chư vị phải suy nghĩ

thật kỹ đến hậu quả đi!”

Trong lòng Bì Già Đa La còn nghi ngờ Tô Tín một chút, vậy nên hắn cũng không nói lời nào, nhưng Khương Viên Trinh lại cười lạnh một tiếng nói: “Tô Tín, ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể vô địch giang hồ hay sao?

Hậu quả? Sau chuyện này, Tây Bắc Đạo của ngươi sẽ hủy hoại trong chốc lát, ngươi còn nói hậu quả với ta làm gì?”

Thật ra bình tình xem xét, Khương Viên Trinh cũng không có thù hận lớn như vậy với Tô Tín, thù oán chủ yếu của hai bên cũng là bởi vì lần trước Tô Tín không quan thèm để tâm đến mặt mũi của Phong Thiên Vực bọn họ mà thôi.

Nhưng đối với Tô Tín, từ sau khi hiểu rõ cuộc đời và những sự tích của hắn, Khương Viên Trinh lại vô cùng cảnh giác.

Chương 2564 - Át chủ bài của Tô Tín(1)

Át chủ bài của Tô Tín(1)

Hắn thân là hậu duệ của Nhân Hoàng, là chủ của Hoàng Thiên Vực, thứ hắn coi trọng nhất chính là hai chữ quy củ.

Trước đó chuyện tiên vực bị phân chia đã đại biểu cho việc có người đã phá hư quy củ, mà điểm ấy lại là thứ mà Khương Viên Trinh không thể nào dễ dàng tha thứ.

Hiện tại Tô Tín trong mắt của Khương Viên Trinh cũng là một kẻ phá hoại quy tắc, nếu không phải bởi vì giao dịch thế giới bản nguyên với Huyền Khổ thì Khương Viên Trinh cũng sẽ không vì nguyên nhân lý niệm của mình mà đi đánh nhau sống chết với Tô Tín, nhưng bây giờ có thế giới bản nguyên, loại chuyện tiện tay mà lại thành đại sự này đương nhiên hắn không có lý do gì để cự tuyệt cả.

Triệu Cửu Lăng cũng nghĩ như vậy, chẳng qua hắn càng muốn báo thù bởi vì lần liên minh Đạo môn hơn.

Lần đó Triệu Cửu Lăng hùng tâm tráng chí liên hợp Đạo môn, xây dựng liên minh Đạo môn, chuẩn bị một lần xây dựng uy thế của bọn họ một cách vững vàng, kết quả lại bị Tô Tín dẫn đầu phá hỏng, cái gọi là liên minh Đạo môn nhất thời trở thành

trò cười trong giang hồ, cuối cùng cũng chỉ còn lại có Tạo Hóa Đạo Môn và Huyền Thiên vực.

Phần thù oán này, sớm muộn gì Triệu Cửu Lăng cũng sẽ trả lại, chỉ là hắn không nghĩ tới ngày đó lại tới nhanh như vậy

Tứ đại Thần Kiều đều đang ở đây, cùng có thù với Tô Tín, cùng oán hận Tô Tín, hơn nữa còn có thêm lợi ích thúc đẩy, dù có vì lý do gì thì hôm nay bọn họ đã chuẩn bị giết Tô Tín, vậy bọn họ sẽ không tiếp tục do dự nữa, nhất định phải dốc toàn lực để tuyệt sát Tô Tín.

Do do dự dự giống như những thế lực khác, lo trước lo sau, tính cách đó căn bản cũng không xứng để trở thành một chấp chưởng gia của một thế lực đỉnh cao.

Lúc này Tô Tín phất tay với Bì Già Đa La một cái rồi nói: "Lúc trước ta đã nói với ngươi, đừng tới trêu chọc ta, nhưng hiện tại xem ra có vẻ ngươi cũng không đặt lời nói của ta ở trong mắt."

Bì Già Đa La chắp tay trước ngực nói: "Thiếu Lâm Tự chính là tông môn đứng đầu của Phật tông, mặc dù Phạm Thiên Vực ta không muốn đối địch với Tô đại nhân, nhưng lần này Huyền Khổ phương trượng đã mời, ta lại không thể không tới."

Tô Tín nhìn Bì Già Đa La cười lạnh nói: "Khá hay cho câu cùng là Phật tông!

Huyền Khổ, có khả năng ngươi còn không biết, lúc trước khi ta tiến đánh Thiếu Lâm Tự, nếu Bì Già Đa La có thể kịp thời đuổi tới, chỉ sợ ta còn không thể diệt được Thiếu Lâm Tự của ngươi.

Hơn nữa ngươi nhìn lại những đệ tử còn sống của Thiếu Lâm Tự ngươi đi, hiện tại bọn họ xem như là người của Phạm Thiên Vực hay vẫn là người của Thiếu Lâm Tự?

Không sai, ta muốn diệt sạch Thiếu Lâm Tự, điểm này cho tới bây giờ ta cũng chưa từng muốn che giấu, nhưng bên cạnh ngươi còn có một kẻ vẫn luôn dùng thủ đoạn âm trầm nhất để chiếm đoạt Thiếu Lâm Tự, nếu là nói tới mấy chữ lòng lang dạ thú, chỉ sợ vị Thánh sư Bì Già Đa La này còn phù hợp hơn cả ta."

Màu đen trên mặt Huyền Khổ lập tức có nồng đậm hơn mấy phần, kỳ thật đối với thuyết pháp của Tô Tín, trước đó Huyền Khổ cũng đã từng có chút hoài nghi, chẳng qua bây giờ đệ tử của Thiếu Lâm Tự ở trong Phạm Thiên Vực đúng là vẫn rất tốt, hắn cũng không có chứng cứ gì, không có khả năng tự nhiên cứ như vậy mà đi vu oan cho một vị minh hữu như Bì Già Đa La được.

Hơn nữa, hiện tại bất luận Tô Tín có nói cái gì cũng không thể thay đổi quyết định của Huyền Khổ, lần này hắn đến không phải là vì đại nghĩa gì cả, chỉ đơn thuần muốn báo thù riêng mà thôi.

Vậy nên đối với Tô Tín, cho dù đáy lòng của Huyền Khổ có hoài nghi Bì Già Đa La thì hắn cũng cũng không nguyện ý suy nghĩ nhiều, Huyền Khổ chỉ hừ lạnh nói: "Tô Tín, từ trước đến nay ngươi đều quỷ kế đa đoan, cho dù đến lúc này, ngươi lại còn không quên đi ly gián quan hệ giữa Phật tông với nhau, quả nhiên là nên giết!

Chẳng qua hôm nay xem như ngươi có nói ra bất cứ thứ gì thì ngươi cũng nhất định phải chết!"

Dứt lời, Huyền Khổ căn bản cũng không muốn cho Tô Tín bất cứ cơ hội nào để nói chuyện, trực tiếp một bước đạp không, một đóa hắc liên dâng lên từ dưới chân Huyền Khổ, tách ra từng tia từng tia tà dị, trong nháy mắt cắt đôi hư không, hóa thành lồng giam bao phủ Tô Tín ở bên trong, Huyền Khổ kết ấn trên không, hắc liên co vào, tựa như muốn giết chết Tô Tín ở trong đó!

Hai mắt Tô Tín lập tức nhíu lại, hỏa diễm màu đó quanh người hừng hực cháy, Xích Hỏa Thần Công được Tô Tín thi triển đến cực hạn, huyễn hóa ra kiếm khí vây quanh Tô Tín, không ngừng xoay tròn xung quanh, sau khi va chạm với đóa hắc liên kia, trong nháy mắt liệt diễm và hắc khí tà dị không ngừng nổ mạnh, Tô Tín bị lực lượng của hắc liên kia ép cho phải hạ từng bước chân xuống, suýt chút nữa là bị ép xuống đất, lúc này mới có thể triệt tiêu lực lượng của đóa hắc liên kia, điều này khiến cho trong của mắt của hắn không khỏi lộ ra vẻ ngưng trọng.

Chương 2565 - Át chủ bài của Tô Tín(2)

Át chủ bài của Tô Tín(2)

Có trời mới biết rốt cuộc Huyền Khổ này đã đạt được cơ duyên gì ở trong tiên vực, tiến bộ của đối phương không chỉ đơn giản là kinh khủng thôi đâu, trước đó Tô Tín còn là Chân Vũ phải dùng hết toàn lực, vận dụng cả át chủ bài cuối cùng của mình dưới tình huống lưỡng bại câu thương mới có thể làm cho Huyền Khổ bị thương, vậy mà hiện tại lực lượng đơn thuần của Huyền Khổ đã có dấu hiệu sắp vượt qua hắn, tuyệt đối có thể so sánh với Thích Đạo Huyền.

Hơn nữa hiện tại Tô Tín còn có thể xác định được một chuyện, đó là việc Thiếu Lâm Tự bị diệt vong đúng là đã đả kích Huyền Khổ không nhỏ, đừng thấy hiện tại hắn dường như vẫn còn bộ dáng rất thanh tỉnh, nhưng khi lực lượng của đóa hắc liên này vừa nổ tung thì Tô Tín đã cảm nhận được, vốn dĩ là công pháp Phật môn nhưng bên trong nó lại ẩn giấu một lượng lớn ý niệm âm tà, đây căn bản cũng không phải là thứ mà công pháp phật môn có đủ khả năng tu luyện.

Mà bản thân Huyền Khổ cũng tuyệt đối sẽ không đi tu luyện ma công, vậy nên tại sao bên trong lực lượng hiện tại của Huyền Khổ lại có thêm lực lượng này cũng đã rõ ràng.

Mắt thấy dưới một kích của Huyền Khổ, về mặt sức mạnh Tô Tín đã rơi vào thế hạ phong, mọi người ở đây cũng không nhịn được mà lộ ra một nụ cười.

Giết Tô Tín không khó, thứ khó khăn nhất là dưới tình huống Tô Tín đã bố trí đầy đủ thì làm sao có thể giết được đối phương.

Chẳng qua bây giờ xem ra vấn đề này có vẻ như không giống như trong tưởng tượng của bọn họ, vậy mà Tô Tín lại không bố trí gì cả, hắn lại muốn dựa vào sức của một mình hắn để đối địch với tất cả các thế lực và tông môn, chẳng lẽ hắn đang muốn tự tìm đường chết sao?

Cho dù chỉ dựa vào một mình Huyền Khổ thì Tô Tín cũng chưa chắc đã có thể gánh vác được, hiện tại lại thêm ba người bọn họ, căn bản là ngay cả cơ hội chạy trốn Tô Tín cũng

không có, thậm chí là chỉ có một mình Huyền Khổ chủ công, ba người bọn họ chỉ đứng một bên nhìn thôi thì kết quả cũng không có gì khác cả.

Chẳng qua đúng vào lúc này, Tô Tín lại đột nhiên lạnh lùng nói: "Các ngươi còn định tiếp tục ngồi xem sao? Thật sự muốn ta dẫn người giết tới Đông Di đại sơn hay sao?"

Mọi người ở đây lập tức sững sờ, Tô Tín đây là đang nói chuyện với ai?

Chẳng qua sau đó bọn họ cũng đã biết được câu trả lời, ở nơi xa có một cỗ yêu khí cường đại xông đến, một tôn Kim Sí Đại Bằng thần dị vỗ cánh bay đến, cánh chim khẽ động một chút vốn khoảng cách mấy chục dặm, gần như trong nháy mắt đã bay tới trước mặt đám người, bốn tên Yêu Vương khác cũng đi xuống từ trên lưng của Kim Sí Đại Bằng xuống, mà Kim Sí Đại Bằng kia cũng một lần nữa hóa thành hình người là Đại Kim Bằng Vương, dùng ánh mắt lợi hại nhìn đám người Nhân tộc.

Ngân Dực Lang Vương hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi gấp cái gì? Ngươi cho rằng Yêu tộc ta không giữ chữ tín như Nhân tộc các ngươi sao? Bọn ta đã đồng ý từ đầu là sẽ ra tay giúp ngươi, vậy chúng ta sẽ không đổi ý."

Nhìn thấy năm tên Yêu Vương đứng về phía Tô Tín, Bì Già Đa La và đám người khác cũng ngây ngẩn hết cả người, dù thế nào bọn họ cũng không thể ngờ được, át chủ bài mà Tô Tín chuẩn bị lại chính là Yêu tộc!

Lúc này trận chiến không chỉ bao gồm Huyền Khổ và ngũ đại thế lực các loại, mà còn có cả một số thế lực khác trên giang hồ cũng phái người đứng từ xa quan sát trận chiến, bọn họ cũng đoán được nhất định Tô Tín cũng sẽ có con át chủ bài, hắn sẽ không ngồi chờ chết như vậy, nhưng ai có thể tưởng tượng được vậy mà Tô Tín lại dám đi cấu kết với Yêu tộc? Rốt cuộc là hắn muốn làm cái gì? Định hủy diệt Nhân tộc hay sao?

Đối với việc Yêu tộc xuất hiện, Khương Viên Trinh là người mẫn cảm nhất, hắn trực tiếp đứng ra phẫn nộ quát: "Tô Tín! Ngươi có biết ngươi đang làm cái gì hay không? Một vạn năm

trước những tiền bối của Nhân tộc ta một đường lam lũ, dốc hết tâm huyết thì mới có thể đánh bại được Yêu tộc cường ngạnh, thành lập thời đại võ đạo Nhân tộc thịnh thế như bây giờ.

Kết quả bây giờ ngươi lại chuẩn bị muốn liên thủ với Yêu tộc, ngươi thấy mình có xứng đáng với Nhân tộc, xứng đáng với tổ tiên của mình không?

Tô Tín, lúc trước mặc dù ngươi cũng đã làm nhiều chuyện ác táng tận lương tâm, nhưng ít nhất vẫn còn một chút ranh giới cuối cùng, vậy mà hôm nay ngươi lại liên thủ với Yêu tộc, đây đúng là đang chối bỏ Nhân tộc, chẳng lẽ ngươi không sợ sau này mình sẽ để lại tiếng xấu muôn đời hay sao?"

Khương Viên Trinh đứng đó giận dữ mắng mỏ Tô Tín, mà biểu cảm trên mặt Tô Tín lại lộ ra vô cùng bình tĩnh.

"Để lại tiếng xấu muôn đời sao? Ha ha, ngươi cho là ta sẽ quan tâm đến thứ đó sao? Tô Tín có thể đi tới tình trạng như ngày hôm nay cũng không phải dựa vào cái gọi là Nhân tộc, còn về phần tổ tiên? Thật có lỗi, ngay cả chính ta cũng không biết tổ tiên của mình là ai, vậy thì sao ta phải xứng đáng với bọn họ?"

Chương 2566 - Át chủ bài của Tô Tín(3)

Át chủ bài của Tô Tín(3)

Ở đây có một vài người hơi nghi hoặc, bởi vì tổ tiên của Tô Tín tiên tổ hẳn phải rất rõ ràng mới đúng, hắn chính là huyết mạch của Tô gia Ninh Viễn Đường, ở thời kỳ thượng cổ Tô gia chính là Đại tướng dưới trướng của Nhân Hoàng, lúc trước cũng đã từng vì Nhân tộc mà chinh chiến với Yêu tộc, vậy nên Khương Viên Trinh mới có thể nói Tô Tín cấu kết với Yêu tộc là có lỗi với tổ tiên, hiện tại sao Tô Tín lại nói không biết tổ tiên mình là ai?

Sao bọn họ có thể biết được, người mà Tô Tín nói tới không phải là tổ tiên của thân thể này, tổ tiên nào đó của Tô gia ngoại trừ có cùng huyết mạch ra thì làm gì có quan hệ gì với mình?

Nhìn Tô Tín vẫn giữ nguyên tư thái giấy dầu không thấm muối như thế, Khương Viên Trinh lạnh lùng nói: "Tô Tín, ngươi cần phải suy nghĩ thật kỹ, hôm nay ngươi liên hợp với Yêu tộc, vậy trong tương lại Nhân tộc tuyệt đối sẽ không có chỗ dung thân cho ngươi!"

Khương Viên Trinh chính là hậu duệ của Nhân Hoàng, đối với một vài chuyện Nhân tộc và Yêu tộc chinh chiến ở thời kỳ thượng cổ thì hắn là người hiểu rõ nhất.

Một tên phản đồ của nhân khiến cho Nhân tộc bị trọng thương gấp mấy lần Yêu tộc gây ra, hơn nữa lại là một tên phản đồ có thế lực cường đại, có quyền cao chức trọng trong Nhân tộc, vậy đối với Nhân tộc mới nói càng là đại nạn hơn, giống như lúc trước cường giả Thông Thiên cảnh của Nhân tộc, Đông Hải Long Vương.

Trước đó Yêu tộc xuất thế theo Khương Viên Trinh nghĩ thì cũng khá nhiều, nhưng bây giờ nếu Tô Tín thật sự đứng về phía Yêu tộc, vậy thì hậu quả kia không thể nào tưởng tượng được.

Tô Tín lạnh lùng nói: "Ngươi nói hết chưa? Khương vực chủ, ngươi cũng không cần cho mấy cái đạo lý lớn lao gì đó với ta, ta cũng biết liên hợp Yêu tộc sẽ để lại hậu quả như thế nào, để tiếng xấu muôn đời đã coi như là nhẹ, nhưng nếu ta không liên thủ với Yêu tộc thì sao? Hôm nay chỉ sợ tứ đại Thần Kiều các ngươi liên thủ lại cũng sẽ giết chết ta!

Không ai muốn chết cả, Tô Tín cũng giống như vậy, ta không muốn cứ uất ức như vậy mà chết, các ngươi muốn khiến cho ta phải chết, vậy ta cũng chỉ có thể dùng thủ đoạn này để tự vệ, chẳng lẽ đây cũng là lỗi của ta sao?

Ngươi nói việc ta liên thủ với Yêu tộc nghiêm trọng như vậy, nhưng nếu hôm nay ta không liên thủ với Yêu tộc, chẳng lẽ các ngươi sẽ rút đi sao?"

Khương Viên Trinh lập tức nghẹn lời, thật ra trong lòng của hắn đúng là cũng từng có ý nghĩ như vậy, bởi vì Hoàng Thiên Vực bọn họ có thân phận đặc thù, một khi Yêu tộc xuất thế thì

nơi đầu tiên mà bọn họ nhằm vào chắc chắn chính là Hoàng Thiên Vực bọn họ.

Nếu như trước kia Hoàng Thiên Vực còn có thể tập hợp tất cả lực lượng của Nhân tộc giống như nhất thế hoàng triều thì đương nhiên Khương Viên Trinh sẽ không cần phải sợ, nhưng vấn đề hiện tại là ngay cả tiên vực mà Hoàng Thiên Vực cũng không thể thống nhất, vậy hắn lấy cái gì đi đấu với Yêu tộc?

Bì Già Đa La cho rằng Khương Viên Trinh chính là người có thể tận dụng được cơ hội, điểm này hắn cũng không hề nghĩ sai.

Tình huống trước mắt, nếu là một người liều lĩnh hơn thì tất nhiên hắn sẽ bỏ mặc chuyện Yêu tộc liên thủ với Tô Tín, tạo nên một loại cục diện Nhân tộc và Yêu tộc một lần nữa đại chiến, sau đó bày ra thủ đoạn, liên hợp các thế lực lại, để Hoàng Thiên Vực một lần trở thành thủ lĩnh của Nhân tộc, thu được vô số danh vọng.

Mà ở trong mắt của Khương Viên Trinh, hắn chỉ thấy được nguy cơ trong đó, lạ không thấy được trong đó cũng có cơ hội.

Lúc này cảm thấy Khương Viên Trinh do dự, một bên Huyền Khổ lập tức thầm hô một tiếng không tốt.

Yêu tộc vừa mới xuất hiện đã khiến cho Khương Viên Trinh có ý nghĩ muốn lùi lại, một khi thiếu đi lực lượng của Hoàng Thiên Vực, vậy thì lực lượng bên phía bọn họ bên này càng không thể nào đánh tiếp được nữa.

Vậy nên căn bản Huyền Khổ cũng không cho Khương Viên Trinh cơ hội để mà do dự, Phật quang nở rộ quanh người hắn, xen lẫn một tia hắc khí tà dị đang bộc phát, trực tiếp đánh một quyền về phía Tô Tín, trong nháy mắt, uy thế ngập trời!

“Tô Tín! Nhận lấy cái chết.”

Tiễn đã rời khỏi cung thì không thể nào thu hồi lại được nữa, câu nói này rất phù hợp với tình trạng củ Huyền Khổ lúc này.

Trước kia hắn có vô số cơ hội có thể giết chết Tô Tín, thế nhưng đều đã bị hắn lãng phí hết, hiện tại đây chính là cơ hội

cuối cùng, hắn không thể nào buông tha nó được, mà cũng không được phép từ bỏ.

Trước đó Huyền Khổ đã nghĩ việc tập hợp tứ đại Thần Kiều tới giết Tô Tín lần này sẽ vạn phần thành công, chỉ có một phần thất bại, nhưng quả nhiên, lo lắng của đám người Bạch Liên Thánh Mẫu và Ứng Thiên Qua cũng không có sai, Tô Tín không phải là loại người có thể dễ bị giết như vậy, thậm chí đối với loại người như Tô Tín mà nói, cho dù ngươi có thật sự có thể chém chết hắn một lần, nói không chừng một lúc nào đó hắn sẽ vận dụng các loại bí pháp thần bí nào đó để trở về lần nữa.

Chương 2567 - Tâm thế tất sát (1)

Tâm thế tất sát (1)

Chẳng qua cho dù có năm Đại Yêu Vương của Yêu tộc ở đằng trước thì bọn họ cũng không thể nào ngăn được quyết tâm muốn giết Tô Tín của Huyền Khổ.

Hôm nay Huyền Khổ đã đứng ở nơi này, vậy chí có thể có hai kết quả, hoặc là hắn giết chết Tô Tín, hoặc là Tô Tín sẽ giết chết hắn, không thể có lựa chọn nào khác.

Một tên Thần Kiều có quyết tâm muốn tử là vô cùng đáng sợ, lúc này Huyền Khổ thậm chí còn đáng sợ hơn cả lúc Tô Tín ở thành Bạch Đế lấy lực lượng Chân Vũ để đối mặt với Huyền Khổ Thần Kiều cảnh.

Bởi vì thời điểm đó Huyền Khổ vẫn còn có chuyện phải lo lắng, có lo lắng thì ắt con đường võ đạo sẽ xuất hiện dã tâm.

Mà bây giờ Huyền Khổ đã không còn có thứ gì ràng buộc, suy nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu hắn chỉ là làm thế nào có thể lấy mạng của Tô Tín!

Tô Tín trầm giọng nói với Ngân Dực Lang Vương: “Giúp ta ngăn cản đám người Khương Viên Trinh, nhớ kỹ, đừng để bọn họ giết người của Tây Bắc Đạo ta.”

Ngân Dực Lang Vương hừ lạnh một tiếng nói: “Biết rồi, Yêu tộc ta còn giữ chữ tín hơn Nhân tộc các ngươi nhiều!”

Nói xong, năm người Ngân Dực Lang Vương liền ra tay trước, nghênh chiến đám người Khương Viên Trinh.

Trước mắt Huyền Khổ xông thẳng về phía Tô Tín, đáng nhẽ đám người Ngân Dực Lang Vương lấy năm địch ba thì phải chiếm ưu thế mới đúng, nhưng thật ra cũng không phải như vậy.

Phải biết rằng thực lực của Yêu tộc thật ra cũng cao thấp không đều, trước mắt trong năm tên Yêu Vương này thì thực lực của Liệt Phong Hổ Vương và Tam Mục Giao Vương hẳn là mạnh nhất, hai người bọn họ phân biệt đối đầu với Triệu Cửu Lăng và Khương Viên Trinh.

Còn Thông Tí Viên Vương mặc dù có thiên phú kinh người, nhưng sức chiến đấu lại kém hơn hai người kia một chút, bị Bì Già Đa La áp chế ngay tại chỗ.

Thực lực của Ngân Dực Lang Vương và Đại Kim Bằng Vương xếp cuối cùng, bọn họ lại bị lực lượng Chân Vũ của ngũ đại thế lực cuốn lấy, trung bình cứ sáu, bảy tên Chân Vũ đối chiến với một tên Thần Kiều, mặc dù không thể địch lại được nhưng ít nhất đối phương lại có thể kéo chân bọn họ lại, chỉ thế này cũng đã bù vào những chỗ thiếu sót của Tây Bắc Đạo.

Nếu không để hơn mười tên Chân Vũ này tiến sát vào bên trong Phi Long thành, thì cho dù có Vạn La Đại Trận ngăn cản, cũng không cản được bọn họ bao lâu.

Mà bên này của Tô Tín chỉ có một mình Lữ Phá Thiên ló đầu ra, chẳng qua hắn lại không hề ra tay mà đang bí mật quan sát ở bên trên Phi Long thành, Thanh Ly cũng không biết vì sao, đến tận bây giờ vẫn chưa hề lộ mặt.

Lúc này toàn bộ chiến trường đều đã thành một mảnh chiến loạn, Thần Kiều và Chân Vũ cảnh đang kịch liệt chiến đấu giữa không trung, còn lại những võ giả từ Dương Thần trở xuống cũng tiến công về phía Phi Long thành.

Chẳng qua Phi Long thành có Vạn La Đại Trận thủ hộ, dưới Chân Vũ cảnh muốn công phá Vạn La Đại Trận thì khó khăn hơn rất nhiều, hơn nữa còn có thêm Lữ Phá Thiên thủ hộ ở chỗ

này kết hợp với lực lượng của bản thân Tây Bắc Đạo, những người này muốn công phá Tây Bắc Đạo cũng không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Mà lúc này chỗ chiến đấu kịch liệt nhất chính là trận chiến của Tô Tín và Huyền Khổ.

Đối với đám người Khương Viên Trinh và những Yêu Vương này, bọn họ đều vì đủ loại nguyên nhân nên mới phải ra tay, chứ không phải giống như Tô Tín và Huyền Khổ lúc này, hai bên đã không thể nào hóa giải được mâu thuẫn, nhất định phải một người chết đi thì mới có có thể tính là chân chính kết thúc ân oán.

Hiện nay lực lượng của Huyền Khổ đã có thể đạt tới trình độ có thể áp chế được Tô Tín, vậy nên khi đối mặt với Tô Tín, Huyền Khổ cũng lựa chọn một biện pháp đơn giản nhất, đó chính là trực tiếp dùng lực lượng để áp chế!

Một quyền mạnh mẽ đánh xuống, lập tức phá nát một khoảng không giữa thiên địa, áp lực cực lớn hạ xuống đầu Tô Tín, Tô Tín cũng không có trốn tránh mà thi triển Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp ra, hắc bạch cự long quay chung quanh người hắn đang không ngừng gầm thét, phân giải bất kỳ lực lượng nào giữa thiên địa, nhưng cũng tiếc là vẫn không thể nào triệt tiêu một quyền này của Huyền Khổ, thân hình Tô Tín trực tiếp bị đánh bay ra mấy chục bước.

Tô Tín nhíu mày nói: “Xem ra ngươi ở trong tiên vực đã tiến bộ không ít, loại thực lực này đã có thể sánh được với Thích Đạo Huyền của Liên Hoa Thiền Viện.”

Huyền Khổ chắp tay trước ngực, thần sắc đau khổ trên mặt đã không còn, thay vào đó lại là vẻ mặt cứng rắn trừng mắt nhìn, lạnh lùng nói: “Mặc kệ là là thực lực gì, chỉ cần có thể giết được ngươi là đã đủ rồi!”

Dứt lời, Huyền Khổ bước ra từng bước một, Bộ Bộ Sinh Liên, nhưng thứ được sinh ra cũng không phải là kim liên mà lại là hắc liên tà dị, một bước cuối cùng hạ xuống, hắc liên tiêu sái xuất hiện đầy trời, trực tiếp bao phủ Tô Tín ở bên trong, những đóa hắc liên nhao nhao nổ tung, Phật quang kim sắc và hắc khí

tà dị bộc phát, hai cỗ lực lượng lẻ loi khác biệt lại hòa hợp với nhau một cách quỷ dị, không chỉ không gây khó chịu chút nào, mà còn khiến cho uy năng tăng lên gấp bội!

Chương 2568 - Tâm thế tất sát (2)

Tâm thế tất sát (2)

Loại thủ đoạn quỷ dị này cũng không phải là cơ duyên mà Huyền Khổ tìm được ở bên trong tiên vực, mà là sau khi hắn nhập ma đã lấy lực lượng của mình để cưỡng ép áp chế tâm ma, hoặc có thể nói bây giờ hắn đã không sợ nhập ma nữa vì hắn đã lựa chọn dung hợp với tâm ma, cuối cùng biến thành bộ dáng như hiện tại, ngay cả võ đạo của hắn cũng đã có sự thay đổi.

Chẳng qua ngày xưa Tô Tín đối mặt với Thích Đạo Huyền vẫn còn dám ra tay, hiện tại hắn cũng đã đến Thần Kiều cảnh, Huyền Khổ chỉ bước thêm được một bước nhỏ ở bên trong tiên vực, mà Tô Tín hắn đã bước được một quãng đường lớn ở trên giang hồ!

Hiện tại thực lực giữa Tô Tín và Huyền Khổ cũng không bị kéo dài, ngược lại đang không ngừng thu nhỏ lại.

Trong nháy mắt khi hắc liên của Huyền Khổ bạo liệt, Liệt Diễm Vô Tướng được Tô Tín thi triển, sắc trời cũng đa bị nhuộm thành một mảnh màu xích hồng, trong nháy mắt khi hắc liên nổ tung, vô số hỏa diễm bay lên, bao phủ về phía Huyền Khổ, thân hình của Tô Tín cũng được lẫn trốn vào bên trong đó , chờ đến khi thân hình của hắn hiện ra từ bên trong ngọn lửa, xuất hiện ở đằng sau Huyền Khổ, một chỉ điểm ra, đoạt hết tạo hóa thiên địa, diệt sạch vạn vật!

Đoạt Thần Chỉ!

Miệng Huyền Khổ niệm phật, một tôn Pháp Tướng kỳ dị đột nhiên hiển hiện phía sau hắn.

Trước đó Pháp Tướng của Huyền Khổ chính là một tôn La Hán, mà bây giờ Pháp Tướng của Huyền Khổ lại phát sinh biến hóa, đây lại là một tôn Pháp Tướng Kim Cương!

Mà tôn Pháp Tướng Kim Cương này cũng vô cùng kỳ dị, khuôn mặt dữ tợn, quanh người để lộ ra một cỗ khí tức cực kỳ tà dị, toàn bộ thân hình của nó cũng không phải màu kim sắc, mà lại có màu đen kịt!

Một tôn Pháp Tướng Kim Cương màu đen kịt đang phẫn nộ!

Bởi vì võ đạo của Chân Vũ cảnh bị thay đổi khiến cho Pháp Tướng thay đổi cũng không phải là chuyện chưa từng xảy ra, nhưng vấn đề là cho dù có thay đổi Pháp Tướng, nhưng thay đổi không giống bình thường như Huyền Khổ thì gần như là chưa từng có, đây quả thực là từ phật hóa ma!

Hàng Ma Xử trong tay tôn Pháp Tướng Kim Cương kia ầm ầm đánh xuống, trực tiếp ngăn Đoạt Thần Chỉ của Tô Tín lại, ngay sau đó Pháp Tướng Kim Cương phẫn nộ kia xuất hiện hai mặt bốn tay, cầm lấy các loại binh khí Phật môn đập về phía Tô Tín, trực tiếp bức lui Tô Tín.

Thấy đánh lén không có kết quả, ngay khi Tô Tín muốn tạm thời rút lui thì sau lưng Huyền Khổ lại xuất hiện một tôn Pháp Tướng, hơn nữa cũng không phải là La Hán Pháp Tướng lúc trước, mà là một tôn Pháp Tướng Bất Động Minh Vương toàn thân đen kịt!

Theo hai tay Pháp Tướng Bất Động Minh Vương kết ấn, một ấn của Huyền Khổ cũng đồng thời hạ xuống, Bất Động Minh Vương Ấn, trấn yêu diệt tà!

Đương nhiên lúc này Bất Động Minh Vương Ấn của Huyền Khổ nhìn qua còn khủng bố hơn công pháp chính thống của ma đạo.

Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín hiển hiện, thi triển Tiên Ma Kiếm ra, hai phần trường kiếm, trảm thiên diệt địa, nhưng lại bị một ấn kia trực tiếp đánh nát!

Huyền Âm Kiếm Giáp ngưng tụ trước người Tô Tín, ngay lập tức đấu chiến kim thân được Tô Tín thi triển đến cực hạn, trong nháy mắt Phật quang sáng chói mắt, chỉ thấy thần sắc của tất cả mọi người đều có chút cổ quái.

Bởi vì lúc này thân là phương trượng Thiếu Lâm Tự, vậy mà Huyền Khổ lại một thân hắc khí tà dị, ngay cả Pháp Tướng của

hắn nhìn qua cũng đã mất đi bộ dáng thánh khiết lúc ban đầu, lộ ra vô cùng kỳ lạ.

Mà trái lại Tô Tín, sau khi hắn dùng công pháp Phật môn lại đang tỏa ra hào quang rực rỡ, chỉ dựa trên phương diện uy thế thì hắn cũng không kém hơn Huyền Khổ chút nào.

Vậy nên khi hai người kia giao thủ, mọi người ở đây liền có cảm giác giống như Tô Tín mới là một vị cao tăng Phật tông, mà Huyền Khổ mới là hung đồ ma đạo.

Một quyền mạnh mẽ đánh nát Bất Động Minh Vương Ấn của Huyền Khổ ngay tại chỗ, trên mặt Tô Tín cũng lộ ra vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

Có thể đạt đến thành tựu Thần Kiều quả nhiên không có ai là đơn giản cả, bình thường mà nói sau khi võ giả Phật tông nhập ma hoặc là phát cuồng, hay là hoàn toàn tẩu hỏa nhập ma thì sẽ trực tiếp bị nổ chết, thế mà Huyền Khổ này lại có thể cường ngạnh chế trụ tâm ma, đồng thời còn lựa chọn chủ động dung hợp với bọn chúng, khiến cho bây giờ hắn lại có thể sử dụng loại Pháp Tướng tà dị này, đối với trạng thái này của Huyền Khổ mà nói, võ đạo của hắn hiện nay đã hoàn toàn phát sinh biến hóa, chỉ là loại biến hóa này càng thêm cường đại hơn so với lúc trước.

Huyền Khổ lạnh lùng nói: “Tô Tín, lần này ta sẽ không lại tiếp tục hạ thủ lưu tình nữa, hôm nay, ngươi chắc chắn sẽ phải chết!”

Tô Tín nghe vậy cũng chỉ cười lạnh nói: “Hạ thủ lưu tình, bây giờ ngươi cho rằng mình còn có đủ tư cách đó sao? Huyền Khổ phương trượng, đừng có nói những lời quá chắc chắn, lần này ngươi không giết được ta, một chiêu từ phật nhập ma này của ngươi đúng là là có thể xưng kinh diễm, thậm chí qua nhiều năm như vậy có lẽ Phật tông cũng chỉ có một mình ngươi là có thể làm đến mức này, chỉ là đáng tiếc , bất cứ công pháp ma đạo nào cũng đều có lỗ hổng cực lớn trên phương diện tâm cảnh, dù cho ngươi không tu luyện công pháp ma đạo, nhưng sau khi ngươi nhập ma thì cũng giống như vậy thôi!”

Chương 2569 - Công tâm (1)

Công tâm (1)

Dứt lời, Tô Tín căn bản không cho Huyền Khổ cơ hội suy tính mà đã trực tiếp ra tay, Duy Ngã Đạo Kiếm hiển hiện trong tay, hắn trực tiếp hơi vung tay lên một cái, ngón trỏ xẹt qua trường kiếm, lập tức máu tươi thoa khắp thân kiếm, một cỗ liệt diễm sáng chói bốc cháy lên!

Tô Tín thừa nhận, về mặt sức mạnh thì mình đúng là không bằng Huyền Khổ tìm được cơ duyên ở bên trong tiên vực, đã như thế thì cho dù có giằng co nữa, coi như hắn có thể giữ cho mình không bị bại, nhưng Yêu tộc bên kia lại không thể nào bảo đảm bọn họ sẽ liều mạng chết vì Tô Tín.

Vậy nên hắn phải nhanh chóng dùng toàn bộ lực lượng để đánh bại Huyền Khổ, hắn mà thắng thì lần này hắn sẽ thắng to, còn nếu hắn bại, trước đó hắn dám uy hiếp Yêu tộc và những lời hứa hẹn với Yêu tộc những đương nhiên cũng sẽ trở nên rỗng tuếch, Ngân Dực Lang Vương lại không phải là đồ ngốc, đối phương nhất định sẽ rút đi trước, những người khác thì sẽ bỏ đá xuống giếng với Tô Tín.

Từ trước đến nay người có thể khiến cho Tô Tín phải thiêu đốt tinh huyết cũng chỉ có vài người, vậy mà hiện tại Huyền Khổ lại có thể làm được. .

Lần trước lúc còn ở Thiếu Lâm Tự, Huyền Minh thiêu đốt tinh huyết và nguyên thần mới có thể khởi đội phật châu Phật Đà kia, cuối cùng mới có thể đả thương Tô Tín, khiến Tô Tín phải thiêu đốt tinh huyết, càng làm cho thần binh Duy Ngã Đạo Kiếm của Tô Tín cũng xuất hiện một chút tổn thương.

Một lần nữa đối mặt với Huyền Khổ của Thiếu Lâm Tự, Tô Tín muốn tốc chiến tốc thắng, vậy thì cũng chỉ có thể lựa chọn thiêu đốt tinh huyết, nếu không dưới tình huống lực lượng của hắn rơi vào thế yếu, cho dù võ kỹ trong tay Tô Tín có mạnh hơn nữa cũng không thể nào bù đắp được lỗ hổng này.

Duy Ngã Đạo Kiếm chém ra một tia huyết diễm, trong chớp nhoáng ba đạo kiếm ý phóng lên tận trời, thiên địa phàm, tiên quỷ nhân, kiếm hóa tam giới, tiêu diệt thiên địa!

Đây cũng là lần đầu tiên Huyền Khổ được lĩnh giáo loại kiếm kỹ cường đại này, cho dù với tu vi của hắn lúc này thì ánh mắt hắn vẫn không khỏi lộ ra một tia kinh sợ.

Trên con đường võ đạo chỉ cần tu luyện võ đến cực hạn, tự nhiên nó sẽ trở thành một loại đạo.

Đương nhiên kiếm đạo cũng như thế, tu luyện kiếm kỹ đến cực hạn, tự nhiên nó cũng sẽ trở thành kiếm đạo.

Con đường võ đạo cũng như trăm sông đổ về một biển, bất kể ngươi tu luyện cái gì, cũng đều là một quá trình phức tạp, đến đám người Tô Tín tu luyện đến cảnh giới này rồi, đấm ra một quyền nhìn như vô cùng đơn giản, nhưng bên trong nó lại ẩn chứa vô số các loại biến hóa, ẩn chứa đủ loại lý tưởng của võ đạo.

Mà bây giờ một chiêu Kiếm Hóa Tam Giới của Tô Tín rơi vào khoảng giữa kiếm đạo và kiếm kỹ, có thể nói đó hẳn là một loại kiếm đạo đã phát huy uy lực của kiếm kỹ đến cực hạn.

Uy năng cỡ này, vậy tu vi của Tô Tín trên phương diện kiếm đạo đã không hề thua kém gì những tổ tiên của năm phái cầm kiếm kia.

Chẳng qua cho dù Tô Tín có thiêu đốt tinh huyết, kể cả chiêu kiếm kỹ này có vô cùng lợi hại thì trên mặt Huyền Khổ cũng không hề có vẻ gì là muốn lùi bước.

Phật quang của hắn sáng chói, nhưng lại mạnh mẽ chia thành một thân ảnh đen kịt.

Thân ảnh đen kịt này cũng là Pháp Tướng, thế nhưng bộ dáng của Pháp Tướng này lại giống Huyền Khổ như đúc, chỉ có điều toàn thân nó lại tràn đầy ma khí tà dị!

Huyền Khổ và Pháp Tướng đen nhánh kia cùng nhau ra tay, xuất ra phật ấn, trong nháy mắt, Phật quang hoà lẫn với ma khí, lúc này khí thể của Huyền Khổ đã nhảy vọt tới đỉnh phong, theo ấn pháp của hắn đánh xuống, phật ma hợp nhất, khí thế bay thẳng lên chín tầng mây!

Hoa nở sinh ra hai mặt, nhân sinh ở giữa phật ma.

Cho tới bây giờ, Huyền Khổ cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ trục xuất tâm ma của mình, đối với hắn mà nói, đối với Huyền Khổ mà nói thời khắc này mà nhập ma có lẽ cũng là một loại giải thoát.

Cả đời này hắn đã suy tính rất nhiều thứ, có lẽ là vì Thiếu Lâm Tự, cũng có lẽ là vì mình, thời khắc này Huyền Khổ không cần phải cân nhắc bất cứ thứ gì nữa, ý nghĩ phải giết bằng được Tô Tín đã hoàn toàn dung nhập vào bên trong đầu hắn, vô cùng đơn giản, cũng vô cùng đơn thuần.

Phật quang giao hòa cùng ma khí, hai thân hình cũng triệt để ngưng tụ cùng nhau, Phật tướng ma tâm, uy năng mà phật ấn kia mang đến cũng có thể thông thiên triệt địa, triệt để phá tan Tam Giới Chi Kiếm kia của Tô Tín!

Nhìn thấy Tô Tín, người có thể xưng là có kiếm kỹ đạt đến cực hạn, vậy mà lại bị Huyền Khổ phá hỏng, mọi người ở đây đều là nhíu mày, đặc biệt là những người đã từng giao thủ với Tô Tín.

Quả thật thực lực của Huyền Khổ bây giờ đã đạt tới Thần Kiều cảnh đỉnh phong, hiện tại nếu để cho bọn họ giao thủ với Huyền Khổ, xem như có là Khương Viên Trinh hay Triệu Cửu Lăng thì cũng không chắc là có thể thắng được.

Mà lúc này, đám người Ngân Dực Lang Vương cũng nghĩ thầm trong lòng, may là lần này bọn họ đồng ý ra tay giúp Tô Tín, nếu không chỉ dựa vào việc Nhân tộc có nhiều người biến thái như vậy, chắc chắn Yêu tộc bọn họ không đánh lại, trừ phi phải mời được Bắc Địa Long Vương tới.

Chương 2570 - Công tâm (2)

Công tâm (2)

Lần trước bọn họ nhìn thấy thực lực lão hòa thượng của Liên Hoa Thiền Viện kia cũng đã đủ kinh người, thậm chí bọn họ lấy một địch hai mà còn không đánh được đối phương.

Mà bây giờ hòa thượng này cũng thế, nếu đổi lại thành bọn họ, chỉ sợ hiện tại bọn họ cũng đã thua.

Hiện tại xem ra, trước đó bọn họ lựa chọn liên thủ với Tô Tín thật ra cũng có thể xem là biết nhìn xa trông rộng, lần này không nói đến những chuyện khác, chỉ cần Huyền Khổ có thể bị giết, vậy ít nhất tương lai của Yêu tộc cũng sẽ không lâm vào thế bị động như bây giờ.

Ngay khi Phật tướng ma tâm của Huyền Khổ xuất ra đã hoàn toàn dung hợp hai loại lực lượng khác biệt vào với nhau, lúc nó bạo phát ra uy lực lớn lao, Tô Tín lại âm thầm kết ấn, máu tươi bị Xích Hỏa Thần Công làm cho bốc hơi nhè nhẹ, hóa thành một màn sương mù máu tiêu tán xung quanh người Tô Tín, nguyên kim quang phát sáng rực rỡ, chẳng qua lần này Tô Tín lại là không lựa chọn phương pháp cũ để giết người nữa. Bí pháp nguyên thần trực tiếp giết người, mà có lực lượng tinh huyết thiêu đốt làm lực lượng nuôi dưỡng nguyên thần, khiến cho lực lượng nguyên thần của Tô Tín đạt đến đỉnh phong, có thể dùng để thi triển một đạo kỳ dị của Vạn Đạo Sâm La !

Trong số công pháp siêu năm sao, có lẽ Vạn Đạo Sâm La chính là công pháp ít có cảm giác tồn tại nhất, nhưng nó lại bao gồm tất cả công thức cần có, Tô Tín không thể thiếu một trong số chúng được.

Tác dụng chủ yếu của Vạn Đạo Sâm La là tiến hành dung hợp tất cả công pháp của mình, biến hóa cô đọng lại thành tám đạo cực hạn.

Chỉ là do tám đạo Vạn Đạo Sâm La kia có uy lực cao thấp không đều, vậy nên Tô Tín vẫn ít khi dùng, nhưng bây giờ đột nhiên dùng đến, hiệu quả của nó vượt quá sức tưởng tượng của những võ giả bình thường.

Mặc dù bây giờ Tô Tín không thể nào phát huy uy lực của Vạn Đạo Sâm La đến cực hạn, thoắt ẩn thoắt hiện, nhưng hắn lại là có thể mượn dùng lực lượng của một đạo trong đó, có thể phát huy uy lực của đạo này đến đỉnh phong, giống như Kỳ Quỷ Chi Đạo mà hiện tại Tô Tín thi triển.

Kỳ Quỷ Chi Đạo chính là một trong số tám đạo duy nhất có thể lấy tiến hành công kích vào nguyên thần, trước đó Tô Tín đã từng nói, mặc dù Huyền Khổ không tu luyện ma công, nhưng hắn bây giờ hắn đã thật sự nhập ma.

Phàm là võ giả đã từng tu luyện công pháp ma đạo đạo thì trên người ít nhiều cũng sẽ có một vài điểm yếu, đặc biệt là Huyền Khổ, hắn cũng không phải là võ giả tu luyện công pháp ma đạo từ nhỏ, đang không ngừng tu bổ lỗ hổng của bản thân, hiện tại hắn lại đang lâm vào trạng thái nhập ma, trên dưới toàn thân cũng không phải chỉ có một hai lỗ hổng.

Dưới Kỳ Quỷ Chi Đạo của Tô Tín, Huyền Khổ khẽ chau mày, bí pháp nguyên thần đúng là thứ mà hắn không am hiểu nhất, chẳng qua hắn đã đạt đến cấp bậc này rồi, nguyên thần cũng tự nhiên trở nên vô cùng cường đại, Tô Tín muốn đã thương tới nguyên thần của hắn cũng không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Vậy nên trong nháy mắt, Huyền Khổ đã phát động lực lượng nguyên thần của mình đến cực hạn, Phật quang kim sắc đại thịnh, trong đó còn có một đóa hắc liên nở rộ, hiện ra ánh sáng tà dị.

Chỉ là lần này Huyền Khổ đã tính sai, cho tới bây giờ Tô Tín đều không sử dụng bí pháp nguyên thần gì cả, hắn là muốn công tâm!

Lực lượng nguyên thần của Tô Tín trộn lẫn phiêu tán bên trong màn sương máu khia, ăn mòn tâm thần của Huyền Khổ hần, nhưng cũng không đả thương tới lực lượng nguyên thần của Huyền Khổ, chỉ là chậm rãi kéo hắn vào bên trong vực sâu, lực lượng Kỳ Quỷ Chi Đạo trực tiếp biến thành một thế giới, trực tiếp phong bế Huyền Khổ ở trong đó.

Trong quá trình rơi vào thế giới vực sâu kia, ký ức của Huyền Khổ đang không ngừng tự phong bế, cuối cùng thậm chí ngay một vài chuyện sau khi tiến vào thành Bạch Đế hắn cũng quên mất, mở to mắt, thứ Huyền Khổ nhìn thấy trước mắt chính là Thiếu Lâm Tự đang tỏa ra tinh thần phấn chấn, vô số đệ tử trẻ tuổi của Thiếu Lâm Tự còn ở trong đó tu luyện võ đạo, đón mặt trời mọc, hết thảy đều lộ ra vẻ vô cùng hài hòa.

Huyền Khổ sờ lên quả đầu trọc của mình, không biết vì sao, loại tràng cảnh này mỗi ngày hắn đều có thể nhìn thấy nhưng lại khiến cho hắn vô cùng hoài niệm.

Nhưng đúng vào lúc này, Huyền Minh đi đến bên cạnh hắn nói: “Sư huynh, thành Bạch Đế cũng sẽ nhanh chóng mở ra thôi, bên phía ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa? Nghe nói lần này thành Bạch Đế mở ra sẽ có một phần cơ duyên lớn.”

Huyền Khổ chần chờ gật đầu nhẹ, thế nhưng hắn vẫn có chút cảm giác nghi hoặc, thành Bạch Đế? Không phải là hắn đã từng tiến vào bên trong đó rồi sao? Chẳng lẽ là do mình nhớ nhầm?

Nhưng đúng vào lúc này, sắc trời bên ngoài đột nhiên trở nên vô cùng âm trầm, trong nháy mắt âm thành gió mây gào thét giận dữ, quỷ khóc thần hào không ngừng vang lên.

Một tên đệ tử của Thiếu Lâm tự hốt hoảng chạy tới hô lớn: “Phương trượng! Không xong rồi! Tên Tô Tín kia dẫn theo đại quân đánh tới cửa rồi!”

Huyền Khổ nghe vậy lập tức giật mình: “Ai cho hắn lá gan đó?”’

Chương 2571 - Công tâm (3)

Công tâm (3)

Bên này hắn vừa dứt lời, sau một khắc cảnh tượng trước mắt liền đột nhiên biến hóa, vô số đệ tử của Thiếu Lâm tự bị tàn sát, hắn tận mắt nhìn thấy Huyền Chân bị Tô Tín đánh trọng thương, không rõ sống chết, Huyền Minh thì bị Tô Tín một kiếm chém giết.

Cảnh tượng như thế đột nhiên biến ảo thế nhưng lại không khiến cho Huyền Khổ cảm thấy kỳ quái, hắn chỉ nhìn Tô Tín, dùng giọng điệu không thể tưởng tượng nổi nói: “Thần Kiều? Ngươi tấn thăng đến Thần Kiều cảnh từ lúc nào?”

Khóe miệng Tô Tín lộ ra ý cười nói: “Ngay vừa rồi!”

Dứt lời, Tô Tín chém ra một kiếm, hiện tại căn bản là Huyền Khổ không cản được, bị Tô Tín áp chế từng bước, gần như là qua mấy chiêu đã bị đánh hộc máu, trong mắt lộ ra vẻ khó tin.

Đây cũng là do Tô Tín vận dụng bí pháp nguyên thần của mình để tạo thành thủ đoạn công tâm đến tâm chí của Huyền

Khổ, Tô Tín căn bản không thể nào ngưng tụ ra huyễn tượng không có thật, vậy nên chỉ có thể dùng ký ức của bản thân hắn để tiến hành ghép lại phong ấn, tạo thành kết quả như bây giờ.

Hiện tại ký ức Huyền Khổ đã bị phong ấn lại ở thời điểm trước khi tiến vào thành Bạch Đế, vậy nên ở bên trong huyễn tượng hắn chỉ có đủ khả năng để thi triển ra lực lượng như lúc trước khi tiến vào thành Bạch Đế mà thôi.

Mà hắn trong lúc vô ý đã khiến cho Thiếu Lâm Tự bị diệt, vậy nên trong lúc Tô Tín đột ngột chuyển đổi tràng cảnh, Huyền Khổ căn bản cũng không phản ứng chút nào, bởi vì hắn cũng biết chuyện Thiếu Lâm Tự bị diệt, chỉ là hắn cũng không nhìn thấy cục diện quá chân thực, vậy nên bất kể Tô Tín biến huyễn tượng trở nên khỏa trương đến mức nào, chỉ cần kết quả cuối cùng là Thiếu Lâm Tự bị diệt, vậy thì không thành vấn đề gì.

Tất cả những chuyện ở bên trong huyễn tượng đều đã thật sự xảy ra, lực lượng Thần Kiều cảnh của Tô Tín cũng là thật, chuyện Thiếu Lâm Tự bị diệt cũng là thật, bao gồm cả việc bây giờ Huyền Khổ bị Tô Tín áp chế, đánh thổ huyết lui lại cũng là thật.

Chỉ là tất cả đều bị Tô Tín thay đổi thời gian một chút mà thôi, hiện tại Huyền Khổ đã đắm chìm vào trong trong huyễn tượng bị rối loạn thời gian mà không thể nào kiềm chế được.

Đương nhiên đó cũng không phải do tâm chí của Huyền Khổ quá yếu ớt, mà là do Tô Tín lựa chọn lấy bức tranh Thiếu Lâm Tự bị diệt làm cơ sở cho huyễn tượng này, bản thân nó cũng là lỗ hổng lớn nhất ở trong lòng Huyền Khổ, vậy nên cho tới tận bây giờ, Huyền Khổ đều không thể tránh được, mà lại tiếp tục sa vào bên trong huyễn tượng này, bị Tô Tín đánh cho thổ huyết phải lui lại.

Mà lúc này ở bên ngoài, đám người Khương Viên Trinh đang giao thủ với Yêu Vương cũng đều thấy được tràng cảnh ở trong đó, bọn họ cũng không kinh ngạc vì Tô Tín vận dụng huyễn thuật, bởi vì bản thân Tô Tín ở phương diện huyễn thuật cũng vô cùng cường đại.

Thứ thật sự khiến cho bọn họ kinh ngạc là vậy mà Huyền Khổ lại thật sự trúng chiêu, hơn nữa một tia máu tươi chảy ra từ trong miệng Huyền Khổ, hiển nhiên hắn đã bị đả thương nặng ở bên trong huyễn tượng.

Đạo huyễn thuật cũng không được ứng dụng quá nhiều ở trên giang hồ, trong đó chỉ có Bạch Liên Giáo và Huyễn Ma Đạo mới có thể chọn đạo này để chủ tu.

Chỉ là cho tới này, Huyễn Ma Đạo đều không có mấy vị Thần Kiều cả, mà con đường huyễn thuật của Bạch Liên Giáo cũng không giống với Huyễn Ma Đạo thuần túy lấy ảo thuật đả thương người, vậy nên không ai biết đạo huyễn thuật phát triển đến đỉnh phong sẽ có bộ dáng gì.

Mà hiện tại bọn hắn đã thấy được, có trời mới biết rốt cuộc Tô Tín đã bày ra dạng huyễn thuật gì với Huyền Khổ mà lại có thể khiến cho Huyền Khổ trực tiếp bị thương thổ huyết ở bên trong đó.

Mà lúc này ở bên trong huyễn cảnh, Tô Tín vẫn không ngừng ra tay với Huyền Khổ như cũ, muốn chém giết hắn ở ngay trong đó.

Nếu như Huyền Khổ bị chém giết ở trong huyễn cảnh, vậy thì hắn ở hiện thực cũng sẽ không chết ngay lập tức, nhưng tâm thần của hắn sẽ bị thương nặng.

Đơn giản mà nói huyễn cảnh chính là thể hiện ý chí trong đầu của một người, nếu ý chí của ngươi đã bị giết một lần, vậy thì thậm chí ngươi còn theo bản năng cho là mình đã chết, làm loại thương thế này mà xuất hiện bây giờ, cứ cho là võ giả không chết thì cũng không có gì khác cả, phá hủy ý chí của một người còn khó hơn rất nhiều so với phá hủy nhục thân của hắn.

Ngay bên trong huyễn cảnh, Tô Tín đã dồn Huyền Khổ đến bước đường cùng, chuẩn bị vận dụng kiếm kỹ Kiếm Hóa Tam Giới đến cực hạn để triệt để chém giết Huyền Khổ thì lúc này trong mắt Huyền Khổ lại đột nhiên hiện lên một tia sáng tinh tường.

Trí nhớ của hắn bị phong ấn, không sai, nhưng tiềm thức lại vẫn còn, thậm chí ngay từ khi bố trí ảo cảnh này, Tô Tín còn lợi dụng điểm này của Huyền Khổ.

Chỉ là lúc Tô Tín mới dùng chiêu Kiếm Hóa Tam Giới ở ngoại giới thì ký ức của Huyền Khổ với nó có thể nói là vô cùng khắc sâu, hiện tại lại một lần nữa nhìn thấy bí pháp Kiếm Hóa Tam Giới này, trong mắt Huyền Khổ lập tức lộ ra thần sắc đã giác ngộ, xông lên phá tan phong ấn ký ức mà Tô Tín tạo ra.

Chương 2572 - Luyện hóa tâm ma, lập địa thành Phật (1)

Luyện hóa tâm ma, lập địa thành Phật (1)

“Giả! Thì ra hết thảy đều là giả!”

Huyền Khổ quát một tiếng chói tai, Phật quang và ma khí ầm ầm bộc phát, hoa nở sinh ra hai mặt, nhân sinh ở giữa phật ma.

Trong nháy mắt phật mà hợp nhất, khí thế cường đại kia lập tức phá tan huyễn cảnh, nhưng ngay lúc này, khóe miệng Tô Tín lại lập tức lộ ra ý cười.

Trong nháy mắt ngay khí ảo cảnh này bị Huyền Khổ phá vỡ vụn, hắn lại đột nhiên phun ra một ngụm máu tười, kinh mạch bên trong cơ thể hắn trong nháy mắt nổ tung hơn phân nửa, lúc này cả người Huyền Khổ không khác gì được vớt ra từ bên trong biển máu, máu tươi quanh người đậm đặc giống như thủy ngân, trông cực kỳ dọa người.

Mọi người ở đây cũng ngây ngẩn cả người, trước đó bọn họ nhìn thấy khí thế quanh người Huyền Khổ đột nhiên bộc phát, nhìn qua chính là bộ dáng sẽ đột phá và phong tỏa được huyễn thuật.

Nhưng dù thế nào bọn họ cũng không thể ngờ được, Huyền Khổ thật vất vả mới đột phá và phong tỏa được huyễn thuật, nhưng kết quả cuối cùng người trọng thương lại chính là hắn.

Nhìn Tô Tín, Huyền Khổ dùng giọng khàn khàn nói: “Vì cái gì? Rốt cuộc ngươi bố trí cái gì ở bên trong huyễn thuật?”

Tô Tín thản nhiên nói: “Không phải ta bố trí cái gì ở trong huyễn thuật, mà là ta vốn dĩ không chỉ đơn thuần bố trí huyễn thuật một cách thông thường!

Tràng cảnh mà ngươi nhìn thấy đều là do ta lợi dụng ý thức và ký ức của ngươi để ghép lại, chẳng qua ta chỉ biến đổi thứ tự của chúng một chút mà thôi.

Ngươi cho rằng Kiếm Hóa Tam Giới là do ta vô tình lộ ra lỗ hổng hay sao? Sai rồi, đó chính là lỗ hổng của ngươi!

Bản nguyên của huyễn thuật là chính ngươi, ngươi phá vỡ chính bản nguyên của ngươi là tương đương với tự sát đó Huyền Khổ phương trượng!”

Nghe thấy Tô Tín nói, trong lòng mọi người ở đây đều không khỏi rét lạnh.

Mỗi người sẽ lựa chọn từng con đường võ đạo khác nhau, có lẽ Tô Tín không phải là người mạnh nhất trong số những người ở đây, nhưng con đường mà hắn đi lại khiến cho người ta phải sợ hãi nhất.

Thứ mà Tô Tín theo đuổi mãi mãi là lực sát thương lớn nhất của võ đạo, đối với hắn mà nói, cho dù là công pháp phật môn hay là công pháp phật môn cũng được, chỉ cần có thể chém giết được đối phương thì đó chính là công pháp tốt.

Bây giờ ở trong đối chiến cũng như thế, thứ khiến người ta sợ hãi nhất ở Tô Tín cũng không phải là võ kỹ cường đại, mà là tâm cơ tính toán của hắn trong lúc đối chiến sẽ khiến cho ngươi thổ huyết.

Đối với phần lớn võ giả mà nói, loại thủ đoạn này không phải là chính đồ, sẽ bị người khinh bỉ, nhưng đối với Tô Tín mà nói, chỉ cần có thể giết người thì sao phải quản mấy cái thứ vô dụng như vậy làm gì?

Huyền Khổ thở dài một hơi, Thiếu Lâm Tự bị diệt trong tay Tô Tín cũng không có gì oan uổng cả, chọc tới một kẻ địch như vậy, đối với Thiếu Lâm Tự mà nói thì chỉ có thể là do tạo hóa trêu ngươi.

Ở bên trong tiên vực, hắn thấy được rất nhiều đồ vật bí ẩn, đại kiếp của Nhân tộc xảy ra, có lẽ việc Thiếu Lâm Tự bị hủy diệt chính là dấu hiệu cho thấy trận đại kiếp này đã bắt đầu.

Cho dù hiện tại Thiếu Lâm Tự không bị hủy diệt ở trong tay Tô Tín, nói không chừng nó cũng sẽ hủy ở trong trận đại kiếp này.

Chẳng qua hiện tại đối với Huyền Khổ mà, tất cả mọi thứ đều đã không còn quan trọng.

Liều mạng một lần, mặc dù không biết có thể giết chết Tô Tín hay không, nhưng ít nhất hắn cũng có mặt mũi tới gặp liệt tổ liệt tông ngày xưa của Thiếu Lâm Tự.

Vậy nên vào lúc này, từ mảnh từng mảnh phật quang quanh người Huyền Khổ sáng lấp lánh, một cỗ phật âm tiếng phạm xướng vang, ầm vang giáng lâm, tôn Huyền Khổ lúc này lên giống như một vị thần phật chân chính.

Thậm chí ngay cả giữa không trung cũng có mưa giáng xuống, cỗ linh khí nồng nặc này lại khiến cho mặt đất đầu thu trong nháy mắt sinh trưởng ra những mầm cây xanh nhạt.

Ánh mắt Bì Già Đa La nhìn Huyền Khổ lộ ra một vẻ kinh hãi: “Luyện hóa tâm ma, lập địa thành Phật! Vậy mà hắn lại có thể đạt tới một bước này!”

Tại trong cơ thể võ giả Phật tông, tu vi Phật pháp tu và tu vi võ đạo là hai việc khác nhau, có một số hòa thượng có tu vi Phật pháp rất thấp, nhưng tu vi võ đạo của bọn họ lại rất cao, tỷ như thủ tọa giảng kinh đường của Thiếu Lâm Tự lúc trước, Huyền Chân.

Nhưng còn có hòa thượng có tu vi Phật pháp đã thông thần, thậm chí còn có thể kéo theo võ đạo của bản thân mạnh theo, tỉ như là Thích Đạo Huyền.

Mà trước đó Huyền Khổ thì nằm ở khoảng giữa hai bên, thế nhưng lúc này Huyền Khổ đã triệt để rửa sạch tâm ma, hiện tại đối với hắn nói, cảnh giới Phật pháp của Huyền Khổ đã thăng đến cấp độ của Thích Đạo Huyền kia, có thể nói là lập địa thành Phật.

Thế nhưng sau đó Bì Già Đa La lại lắc đầu, bởi vì hắn đã nhìn ra, Huyền Khổ đây là đang liều mạng.

Tiêu hao lực lượng của bản thân đến cực hạn, để cảnh giới cực hạn của mình thăng hoa, lúc này mới có thể đổi lấy lập địa thành Phật trong nháy mắt như thế.

Nếu như Bì Già Đa La gặp phải loại tình huống này, hắn thà rằng tạm thời bỏ chạy, chịu nhục, về sau lại đến báo thù, cũng sẽ không làm giống như Huyền Khổ, làm ra lựa chọn cực đoan như thế.

Chương 2573 - Luyện hóa tâm ma, lập địa thành Phật (2)

Luyện hóa tâm ma, lập địa thành Phật (2)

Nhưng ngay lúc này, Huyền Khổ lại đột nhiên hướng về phía Bì Già Đa La nói: “Bì Già Đa La vực chủ, từ nay về sau Thiếu Lâm Tự không tồn tại nữa, chẳng qua bảy mươi hai tuyệt kỹ và truyền thừa của Thiếu Lâm Tự ta vẫn còn ở lại, ta chỉ hy vọng Phạm Thiên Vực có thể bảo tồn chúng thật tốt.

Một chiêu này là thứ cuối cùng mà ta để lại cho Thiếu Lâm Tự, bảy mươi hai tuyệt kỹ, mỗi một dạng đều là do bản thân các cao tăng của Thiếu Lâm Tự qua các thời đại biến hóa thành, là sản phẩm hóa từ phức tạp thành đơn giản, một chiêu này của ta chính là tuyệt kỹ thứ bảy mươi ba của Thiếu Lâm Tự!”

Dứt lời, hai tay Huyền Khổ đã bắt đầu kết ấn, kỳ dị nhất chính là ấn pháp mà hắn kết ra lại vô cùng đơn giản, đừng nói là những cường giả Chân Vũ cảnh, cho dù là một số võ giả Hậu Thiên cũng đều có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Hơn nữa mặc dù động tác của hắn nhanh, nhưng lúc này kinh mạch bên trong cơ thể Huyền Khổ dường như lại có Phật quang đang chuyển động, phương thức vận chuyển chân khí từ một ấn này cũng vô cùng đơn giản, ấn pháp này căn bản chính là một môn võ công cấp thấp, cho dù là võ giả Hậu Thiên cũng có thể học được một cách nhẹ nhõm.

Nhưng thời điểm một ấn này đánh ra lại bạo phát ra uy lực kinh thiên động địa, ấn pháp ảnh hưởng đến cả thiên đại, hư ảnh một tôn La Hán hiển hiện sau lưng Huyền Khổ, đây mới là Pháp Tướng lúc đầu của hắn, cũng là do sau khi luyện hóa tâm ma đến cực hạn mới có thể xuất ra.

Một ấn của La Hán Pháp Tướng kia hạ xuống, trong nháy mắt hư không chấn động, Phật quang chiếu rọi ba ngàn dặm.

"La Hán hàng ma, phổ độ chúng sinh, một thức này gọi là Hàng Ma Ấn!"

Uy năng của một ấn này hạ xuống, trong chốc lát đã làm cho tất cả mọi người đều ảm đạm phai mờ, sinh mệnh của một tên cường giả Thần Kiều cảnh dồn vào một kích cuối cùng, có thể nói là vô cùng chói mắt, kinh thiên động địa.

Mà cùng lúc đó trong mắt Bì Già Đa La cũng là lộ ra một tia phức tạp.

Trước trận đánh Tô Tín có châm ngòi, Huyền Khổ cũng không biểu thị gì, tựa như hắn căn bản cũng không nghe thấy mà trực tiếp ra tay ngắt lời Tô Tín.

Mà bây giờ Bì Già Đa La biết, hẳn là Huyền Khổ có thể xác định những chuyện mà mình đã làm, hắn biết mình đã chiếm đoạt Thiếu Lâm Tự.

Chẳng qua Huyền Khổ càng biết rõ là, xem như Phạm Thiên Vực có chiếm đoạt Thiếu Lâm Tự thì mình cũng không thể làm gì, dù sao đều là Phật tông, ít nhất Phạm Thiên Vực còn có thể lưu lại truyền thừa của Thiếu Lâm Tự bọn họ, vậy nên câu nói cuối cùng này của Huyền Khổ là nói với Bì Già Đa La, hắn chiếm Thiếu Lâm Tự mình không quản được, chỉ hi vọng Phạm Thiên Vực có thể nhìn vào việc Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực đều thuộc về Phật tông, có thể giữ lại truyền thừa cho Thiếu Lâm Tự.

Bì Già Đa La tự cho là mình không phải loại người tốt đẹp gì, thế nhưng bây giờ Huyền Khổ đã làm đến mức độ này, đương nhiên hắn cũng sẽ không cự tuyệt.

Huống hồ chỉ nhìn cách hiện tại Huyền Khổ thi triển ra Hàng Ma ấn là Bì Già Đa La đã biết, đây tuyệt đối là đại công pháp

mạnh mẽ có thể so với bảy mươi hai tuyệt kỹ khác của Thiếu Lâm Tự.

Hóa phức tạp thành đơn giản, ngay cả võ giả cảnh giới Hậu Thiên cũng có thể tu luyện, nhưng phát huy đến cảnh giới đỉnh cao lại có thể thể hiện ra uy lực cường đại sáng chói như thế, đây chính là tiêu chuẩn và con đường tu luyên của bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự.

Tự nhiên ngồi không mà có được một môn tuyệt kỹ như thế, cũng coi như là niềm vui ngoài ý muốn của Bì Già Đa La, hơn nữa dưới tình huống Huyền Khổ liều mạng đánh ra một kích như thế, nếu Tô Tín còn có thể sống được, vậy cũng chỉ có thể nói là tạo hóa của Tô Tín, chỉ sợ trên thế gian này thật sự không có ai có thể trị được hắn.

Bên này trên mặt Tô Tín ít nhiều cũng phải lộ ra vẻ ngưng trọng.

Chỉ dựa vào lực lượng của mình mà muốn ngăn cản một kích này có thể nói là vô cùng miễn cưỡng, cho dù Tô Tín có liều chết cản lại, cũng khó đảm bảo được việc đám người Yêu tộc kia sẽ không bỏ đá xuống giếng.

Người của Yêu tộc chính là do Tô Tín hố tới, mặc dù nói Yêu tộc đúng là coi trọng chữ tín hơn so với Nhân tộc, nhưng cho tới bây giờ Tô Tín chưa từng đặt an nguy của mình vào trong tay người khác mà chỉ dựa vào uy tín của họ, ngăn cản một kích này của Huyền Khổ, vẫn là phải dựa vào chính mình mới được, hoặc là nói phải dựa vào lực lượng của hệ thống.

Tô Tín nhìn uy thế vô song của Hàng Ma Ấn so Huyền Khổ đánh ra, ánh mắt hắn lộ ra vẻ lạnh lùng, lần này hắn sẽ không chết, vậy nên Thiếu Lâm Tự, chắc chắn sẽ bị xóa bỏ hoàn toàn trên giang hồ!

Thật ra từ khi tấn thăng đến Chân Vũ cảnh đến nay, Tô Tín rất ít khi tiêu hao vật phẩm ở bên trong hệ thống, nguyên nhân có hai cái, một là hiện tại những vật phẩm tiêu hao trong hệ thống cũng không thể trợ giúp cho Tô Tín nhiều lắm. .

Chương 2574 - Hỗn Thiên Tứ Tuyệt (1)

Hỗn Thiên Tứ Tuyệt (1)

Trước kia Tô Tín đã từng đạt được một môn công pháp, bình thường phải tu luyện một thời gian dài mới có thể đạt tới đỉnh phong, nhưng bây giờ Tô Tín đã đạt được loại công pháp cấp bậc như Xích Hỏa Thần Công, có thể dùng tốc độ nhanh nhất tăng tới năm mươi phần trăm độ tu luyện thuần thục trở lên, vậy nên những vật phẩm tiêu hao có thể trợ giúp cho Tô Tín cũng càng ngày càng ít, không bằng cứ tiết kiệm giá trị nhân vật phản diện để trực tiếp rút thưởng, đổi thành công pháp cao cấp hơn để trợ giúp mình tu luyện.

Thứ hai là võ đạo tự thân của Tô Tín đang thoát khỏi sự ảnh hưởng của hệ thống, đi trên con đường võ đạo thuộc về bản thân mình.

Cho dù võ đạo của hệ thống có mạnh hơn nữa thì cũng là của người khác, Tô Tín có thể học tập, nhưng vẫn phải đi theo con đường của riêng mình, sau khi tứoi Chân Vũ cảnh, Tô Tín vẫn luôn làm như vậy, hiện các loại công pháp cường đại trên người Tô Tín đều mang cái bóng của bản gốc, nhưng phần lớn trong đó lại có sự lĩnh ngộ của Tô Tín.

Chỉ là lần này dưới sự liều mạng của Huyền Khổ đã bạo phát ra uy năng quá mạnh, bất đắc dĩ nên Tô Tín cũng chỉ có thể dùng công pháp bên trong hệ thống để đổi một môn công pháp có thể phát huy đến trăm phần trăm thực lực của vật phẩm tiêu hao.

Vật phẩm Tô Tín lựa chọn để tiêu hao chính là Hỗn Thiên Tứ Tuyệt, ban đầu là từ một trong số Phong Vân của Thập Nhị Kinh Hoàng do Tiếu Tam Tiếu sáng tạo ra, là kỳ công kinh thế đặt ngang hàng với Vạn Đạo Sâm La, chỉ là thuộc tính của hai cái hơi khác biệt, nếu như nói Vạn Đạo Sâm La chính là dung hợp các loại võ công thành tám đạo thì Hỗn Thiên Tứ Tuyệt kia chính là lực lượng cực hạn.

Hấp thu lực lượng của thiên địa nhật nguyệt, lực lượng này không ngừng sinh sôi, lấy nhật nguyệt làm vật dẫn, tập hợp bốn loại sức mạnh hỏa lôi phong vũ của thiên địa, có thể bộc phát ra một kích mang lực lượng cực hạn.

Ngay tại thời điểm Hàng Ma Ấn của Huyền Khổ hạ xuống, Tô Tín đã nhanh chóng trao đổi Hỗn Thiên Tứ Tuyệt làm vật phẩm tiêu hao, trong nháy mắt hai tay Tô Tín kết ấn, hỏa diễm vô tận bộc phát, thiêu đốt hư không, phần thiên phệ địa!

Đây là hỏa lực, Minh Di Thiên Hỏa, thiêu đốt thiên hạ!

Ngay sau đó Tô Tín lại là đấm ra một quyền, một quyền này hạ xuống, trong nháy mắt phong lôi gào thét giận dữ, nhưng thế quyền đã được đánh ra, thậm chí tốc độ còn đột phá không gian cực hạn!

Đây là lôi lực, Kinh Chập Văn Lôi, lôi quyền thế ẩn nấp!

Trong nháy mắt quyền hóa thành chưởng, cuồng phong theo lực lượng của chưởng này xuất ra, cuối cùng biến hóa đến mức có thể xé rách không gian, điên cuồng gào thét giận dữ xông xuống dưới.

Đây là phong lực, Cửu Thiên Huyền Phong, xé rách thương khung!

Cuối cùng hai mắt Tô Tín đều lóe ra sương mù, liệt diễm từ giữa không trung khiến cho vô số hạt mưa rơi xuống, bên trong mỗi một giọt nước mưa đều ẩn chứa kiếm khí kinh người, xẹt qua màn trời lộ ra vẻ vô cùng sắc bén.

Đây là lực, Phiêu Linh Kiếm Vũ, sát cơ dạt dào!

Bốn loại lực lượng khác biệt hoàn toàn nhờ có Hỗn Thiên Tứ Tuyệt lại dung hợp vào với nhau một cách quỷ dị, thức võ kỹ cường đại này đã kết hợp bốn loại sức mạnh, mặc dù lúc mới bắt đầu vẫn cần phải dùng đến lực lượng của Tô Tín, nhưng chỉ cần Tô Tín có thể xuất ra võ kỹ này thì nó liền có thể lấy nhật nguyệt làm vật dẫn, tuần hoàn qua lại, thu nạp lực lượng thiên địa để cường hóa bản thân, có thể nói là không ngừng sinh sôi, bộc phát ra uy năng lớn lao.

Trong nháy mắt khi Hàng Ma Ấn của Huyền Khổ hạ xuống, thiên hỏa bạo liệt, lôi đình nổ vang, cuồng phong gào thét, bạo vũ gào thét giận dữ.

Tất cả mọi chuyện vừa xảy ra giống như thế giới đang bị hủy diệt, vô số Phật quang lấp lánh ánh bạc, năm tên Yêu Vương

đang giao thủ ở đây và Bì Già Đa La cũng theo bản năng tạm ngừng lại, nhìn về phía Tô Tín và Huyền Khổ.

Trận chiến ngày hôm nay, hai người kia mới là nhân vật chính, nếu Huyền Khổ thắng thì cũng không có gì đáng để nói, tất nhiên những Yêu Vương của Yêu tộc sẽ rút đi, chứ không vì Tô Tín mà dám can đảm tiếp tục liều sống liều chết với những người uy hiếp đến bọn họ.

Yêu tộc bọn họ tương đối coi trọng chữ tín cũng không phải là giả, nhưng coi trọng chữ tín không có nghĩa là bọn họ đều là kẻ ngốc, Tô Tín cũng đã chết thì bọn họ còn đi liều với Nhân tộc làm gì.

Mà nếu Tô Tín còn sống thì người phải rút đi chính là đám của Bì Già Đa La bọn họ.

Hiện tại ngoại trừ ra Huyền Khổ, bọn họ cũng không có lý do để sống chết đi đánh nhau với Tô Tín, đương nhiên quan trọng nhất là bọn họ không đấu lại.

Trước mắt Tô Tín cấu kết Yêu tộc, điểm này đã cho thấy lực lượng của bọn họ cũng không thể làm gì được, cho dù có liều chết ra tay cũng không làm gì được.

Chấn động do lực lượng cường đại va chạm với nhau khiến cho toàn bộ người của Tây Bắc Đạo đều có thể nhìn thấy rõ ràng, thậm chí ngay cả đám người Bì Già Đa La cũng phải kinh hãi vì cỗ lực lượng bạo liệt kia.

Chương 2575 - Hỗn Thiên Tứ Tuyệt (2)

Hỗn Thiên Tứ Tuyệt (2)

Đầu tiên là Huyền Khổ có được cơ duyên ở bên trong mảnh vỡ tiên vực của thành Bạch Đế, sau đó lại vận dụng loại bí pháp liều mạng này, hắn có được loại lực lượng này cũng là chuyện hết sức bình thường.

Nhưng mấu chốt của vấn đề lại là Tô Tín, vậy mà hắn cũng có thể bộc phát ra uy năng như thế, điểm này khiến cho sắc mặt bọn họ có chút biến hóa.

Bụi mù tan hết, sắc mặt Tô Tín trắng bệch đứng ngay tại chỗ, lực lượng bị tiêu hao quá độ.

Trên thực tế mặc dù việc tu luyện loại ma công như Hỗn Thiên Tứ Tuyệt này sẽ ăn mòn tâm linh, nhưng đến khi thật sự sử dụng cũng không hề bị phản phệ quá mức.

Thậm chí bốn loại sức mạnh của Hỗn Thiên Tứ Tuyệt này đang không ngừng sinh sôi, đối với Tô Tín thì lại ít bị tiêu hao nhất.

Chỉ là cho dù có ít tiêu hao nhất, nhưng dựa vào cảnh giới hiện tại của Tô Tín mà lại thao túng lực lượng khổng lồ như thế lại vẫn khiến cho hắn không chịu nổi.

Thế nhưng tất cả những thứ này hiện tại Tô Tín đều có thể tiếp nhận, trước mắt hắn đã chặn được một kích liều mạng này của Huyền Khổ!

Lúc này thân ảnh Huyền Khổ trước mặt Tô Tín đã hoàn toàn mất đi, chỉ còn một viên Xá Lợi Tử còn lưu lại trước mặt mọi người mà thôi!

Trong miệng đám người Khương Viên Trinh đều cảm thấy đắng chát, thật ra trước đó mặc dù bọn họ cũng không cho rằng lần này Tô Tín chắc chắn sẽ phải chết, nhưng hiển nhiên, bốn tên Thần Kiều cảnh đều ra tay tay đuổi giết mà cuối cùng vẫn bị Tô Tín tìm được cơ hội, cuối cùng hắn vẫn sống rất tốt, nhưng Huyền Khổ lại đã chết.

Mọi chuyện đã phát triển đến bước này, tiếp tục đánh nữa cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, Bì Già Đa La trực tiếp lấy Xá Lợi Tử của Huyền Khổ, thở dài một cái, chuẩn bị lui về để chạy thoát.

Khương Viên Trinh và Triệu Cửu Lăng cũng giống vậy, bọn họ đều nhao nhao thoát ra khỏi trận chiến.

Nhìn thấy những người này muốn đi, trong mắt Tô Tín đột nhiên lộ ra một tia lãnh mang nói: “Chư vị cứ định đi như thế sao? Xem ra mặt mũi của Tô Tín ta trên giang hồ đúng là vẫn chưa đủ lớn, vậy nên chư vị mới có thể muốn giết là giết, muốn đi là đi?”

Khương Viên Trinh cau mày nói: “Không thì ngươi còn muốn như thế nào nữa? Được làm vua thua làm giặc, lần này là chúng ta bại không sai, tứ đại Thần Kiều liên thủ cũng không thể giết được ngươi, sau này Tô Tín ngươi chắc chắn sẽ danh chấn giang hồ, chỉ là đó cũng chỉ là tiếng xấu mà thôi, chuyện ngươi liên thủ hợp tác với Yêu tộc không dễ dàng chấm dứt như vậy đâu.

Chẳng qua nếu lần này ngươi muốn mượn lực lượng của Yêu tộc tới giết chúng ta, vậy thì ta khuyên ngươi tốt nhất là đừng nên đánh cái chủ ý này, xem như hiện tại có những Yêu Vương này ở đây thì ngươi cũng không giết được ta, cũng không thể nào công phá được Hoàng Thiên Vực của ta!”

Khương Viên Trinh nói những lời này cũng không phải đang nói phét, mà là hắn thật sự có lực lượng này.

Hiện tại bọn họ không giết được Tô Tín, nhưng cũng cũng không có nghĩa là Tô Tín có thể công phá Hoàng Thiên Vực.

Thân là hậu duệ ngày xưa của Nhân Hoàng, sao Khương Viên Trinh có thể không có sự chuẩn bị ở đằng sau được? Nếu Hoàng Thiên vực có thể tùy tiện công phá dễ dàng như thế thì chẳng lẽ những vực khác của tiên vực sẽ để cho Hoàng Thiên Vực tiếp tục mang cái danh người đứng đầu tiên vực hay sao?

Hơn nữa, nếu Tô Tín muốn mượn lực lượng của Yêu tộc lực lượng đến để tiến đánh Hoàng Thiên Vực thì Khương Viên Trinh cũng không sợ, bởi vì đến lúc đó đám người Bì Già Đa La và Triệu Cửu Lăng cũng sẽ không thể nào ngồi yên được.

Quan hệ giữa Yêu tộc và Nhân tộc chính là sinh tử đại thù, Tô Tín dám mạo hiểm không tuân theo quy củ của thiên hạ đi liên thủ với Yêu tộc, mặc dù hắn không sợ để lại tiếng xấu muôn đời, nhưng những thế lực khác nhưng cũng không dám hành động cùng với Tô Tín.

Vậy nên một khi Yêu tộc dám ra tay với một thế lực trên giang hồ, cho dù những thế lực khác có thù hận với bọn họ hay không cũng đều sẽ ra tay giúp đỡ, thứ nhất là vì mặt mũi, thứ hai là vì đại nghĩa.

Nếu như ngay lúc này ngươi cũng khoanh tay đứng nhìn, quan sát Hoàng Thiên Vực bị Yêu tộc tiêu diệt, vậy thì thế lực của ngươi cũng sẽ bị cả Nhân tộc gạt sang một bên, đồng thời cũng sẽ chịu tiếng xấu muôn đời.

Tô Tín nhìn Khương Viên Trinh lạnh lùng nói: "Khương Viên Trinh, xem ra ngươi rất tự tin? Vậy thì tốt, cứ đợi đấy đi."

Khương Viên Trinh khinh thường cười lạnh một tiếng, trực tiếp quay người rời đi.

Ai mà không biết đe dọa chứ? Thế nhưng người thật sự làm được mới có thể xưng là đại nhân vật.

Chỉ là Khương Viên Trinh thân là người của tiên vực, hắn vẫn rất ít khi qua lại với Tô Tín.

Chỉ có những người thật sự hiểu rõ Tô Tín mới biết, đối với Tô Tín mà nói, hắn càng làm giỏi hơn là nói.

Lúc này, những người khác cũng trực tiếp rời đi, đám người giang hồ đứng vây xem ở phía xa cũng như thế.

Tô Tín có thể sống sót sau sự vây công của tứ đại Thần Kiều đúng là không thể tưởng tượng nổi, chẳng qua kỳ thật bọn họ cũng đã chuẩn bị tâm lý trước rồi.

Chương 2576 - Trở mặt (1)

Trở mặt (1)

Dù sao từ khi Tô Tín đặt chân vào giang hồ đến nay đã gặp qua vô số nguy cơ, mỗi một lần đều kinh tâm động phách? Nhìn như đã đến tuyệt cảnh, nhưng cuối cùng nhưng hắn đều có thể lật bàn tại chỗ.

Loại chuyện này đã thấy nhiều đến mức khiến cho ngay cả một số địch nhân của Tô Tín cũng không chắc chắn, không biết có thể bị lật ngược thế cờ hay không, vậy nên lúc trước khi Huyền Khổ mời một vài thế lực như Bạch Liên Giáo tập hợp một chỗ để vây công Tô Tín, bọn họ mới có thể không hẹn mà cùng cự tuyệt, hiện tại xem ra, lựa chọn lúc trước bọn họ đưa ra quả nhiên không sai.

Vậy nên trong lòng đông đảo người trên giang hồ, Tô Tín có thể lật ngược thế cờ cũng chẳng có gì bất ngờ, thứ thật sự kến bọn họ không ngờ tới là vậy mà lại Tô Tín liên hợp với Yêu tộc, dám làm ra những chuyện phản lại Nhân tộc.

Chuyện này một khi được truyền ra, bọn họ đều có thể tưởng tượng được, chắc chắn Tô Tín sẽ bị bao phủ trong nước bọt của giang hồ, để lại tiếng xấu muôn đời.

Bởi vì cho dù là tiên vực hay là giang hồ hiện tại thì từ nhỏ những võ giả này đã bị quán triệt một đạo lý, ngày xưa tổ tiên Nhân tộc một đường lam lũ mới giành được mảnh thiên địa này, giải phóng Nhân tộc ra khỏi áp bức nô dịch của Yêu tộc, đương nhiên Nhân tộc và Yêu tộc sẽ không đội trời chung với nhau, cho dù là lúc nào thì hai bên nhất định phải đối lập với nhau, phải đuổi tận giết tuyệt đối phương.

Hiện tại vậy mà Tô Tín lại liên thủ với Yêu tộc, cho dù hắn có bị ép đến tuyệt cảnh mới phải liên thủ, vậy cũng không thể tha thứ.

Dù sao hiện tại thanh danh của Tô Tín trên giang hồ cũng không khác gì những kẻ đại gian bị người người đuổi đánh, nhà nhà phỉ nhổ.

Chẳng qua Tô Tín lại không thèm để ý đến những chuyện này, dù sao những năm gần đây hắn cũng bị chửi cũng không ít.

Lúc này Ngân Dực Lang Vương bỗng nhiên nói: “Tô Tín, hiện tại chúng ta đã giúp ngươi chặn lại những võ giả Nhân tộc, hẳn là ngươi cũng nên thực hiện lời hứa của mình đi chứ?”

Kỳ thật hiện tại Tô Tín đã liên thủ với Yêu tộc rồi, cho dù Tô Tín không nói chuyện này ra thì đám người giang hồ cũng sẽ tức tối chửi mắng Tô Tín, nói hay không cũng không có gì khác biệt.

Chỉ là Ngân Dực Lang Vương vẫn lo lắng nhỡ có xảy ra biến cố gì, nhất định phải nhìn thấy chính miệng Tô Tín nói ra chuyện này thì mới tin tưởng được.

Tô Tín lề mề một trận tại chỗ, lúc này mới thản nhiên nói: “Không phải vội, trước mắt mấy thế lực lớn liên thủ tiến đánh Tây Bắc Đạo của ta, chuyện này đã tạo thành ảnh hưởng cực

lớn, hiện tại cho dù ta không nói thì bên ngoài cũng sẽ truyền ngôn là ta đã liên thủ cùng Yêu tộc.

Vậy nên hiện tại không bằng cứ chờ một thời gian nữa , chờ sau khi tin tức triệt để truyền ra bên ngoài thì ta lại ra mặt thông báo cũng chưa muộn."

Ngân Dực Lang Vương nghe vậy lập tức chau mày, hắn hừ lạnh một tiếng nói: "Nhân tộc các ngươi cứ thích phí sức tính kế tính tới tính lui như vậy, ta mặc kệ những thứ này, dù sao chỉ cần ngươi tuân theo ước định, hiện tại lập tức tuyên cáo với toàn bộ giang hồ là ngươi đã đầu nhập trận doanh của Yêu tộc ta là được."

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia lãnh mang, vừa nãy lúc đối diện với Huyền Khổ hắn cũng không hề bị thương chút nào, chỉ là lực lượng tự thân tiêu hao có chút quá kịch liệt, nhân cơ hội Ngân Dực Lang Vương còn đang nói nhảm, Tô Tín nuốt mấy viên thuốc, đã tu dưỡng không sai biệt lắm được hơn phân nửa.

Bây giờ nghe thấy Ngân Dực Lang Vương nói như vậy, trên mặt Tô Tín mỉm cười nói: "Nếu Lang Vương vội vã như thế, vậy ta sẽ đi thông tri với người của Tây Bắc Đạo, lập tức rải tin tức này vào trong giang hồ."

Ngân Dực Lang Vương hài lòng nhẹ gật đầu, ngay khi hắn còn đang muốn nói cái gì thì Phật quang kim sắc quanh người Tô Tín đại thịnh, đấu chiến kim thân được hắn thi triển đến cực hạn, bỗng nhiên đấm ra một quyền, trực tiếp đánh vào phía sau Ngân Dực Lang Vương, phát ra một tiếng nổ lớn.

Lực lượng của Tô Tín mạnh đến mức nào? Cứ xem như tất cả Yêu tộc đều là lấy lực lượng để xưng bá, nhưng khi Ngân Dực Lang Vương phải mạnh mẽ tiếp nhận một kích của Tô Tín thì lúc này cũng bị đánh thổ huyết, phải lui lại đằng sau, ánh mắt lộ ra một vẻ không dám tin.

Mà lúc này vẫn chưa xong, Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín lập tức bạo phát ra một tia thần mang, trường kiếm ra khỏi vỏ, chia làm hai phần Tiên Ma.

Ngân Dực Lang Vương vội vàng thi triển ra thanh kiếm dực sắc bén của mình, nhưng không có chút tác dụng nào, vậy mà thanh kiếm dực kia lại bị Tiên Ma Kiếm của Tô Tín xé rách tại chỗ, bản thân hắn ngay lập tức bị một kiếm này chém bay, một bên kiếm dực đã là hoàn toàn bị hư hỏng, lộ ra vẻ vô cùng thê thảm.

Hiện tại, lực lượng của Tô Tín mạnh hơn so với Ngân Dực Lang Vương rất nhiều, bị cường giả cấp bậc như Tô Tín liên tiếp đánh lén hai chiêu, Ngân Dực Lang Vương căn bản là không ngăn nổi, đã bị trọng thương ngay tại chỗ!

Chương 2577 - Trở mặt (2)

Trở mặt (2)

Hai chiêu mạnh mẽ qua đi, lúc này đám người Liệt Phong Hổ Vương mới xem như phản ứng lại, trực tiếp bao vây Tô Tín ở giữa, quát về phía Tô Tín: “Tô Tín! Ngươi muốn làm gì? Dám lật mặt với Yêu tộc bọn ta, ngươi muốn chết phải không?”

Không thể trách trước đó bọn họ phản ứng chậm, mà là bởi vì trước kia những tên Yêu tộc này người thật sự không nghĩ tới, dưới hoàn cảnh này mà Tô Tín lại dám ra tay đánh lén.

Phải biết rằng bọn họ có đến tận năm Đại Yêu Vương ở chỗ này, đã thế bọn họ còn vừa mới giúp đỡ Tô Tín đánh lui mấy tên cường giả Nhân tộc, về tình về lý thì Tô Tín cũng không nên ra tay với bọn họ mới đúng.

Huống hồ chỉ bằng thực lực hiện tại của Tô Tín, sau khi hắn ra tay đúng thật là có thể đánh trọng thương Ngân Dực Lang Vương, nhưng hắn cho rằng bốn vị Yêu Vương đều ăn chay sao?

Tiểu tử này căn bản chính là đang tìm cái chết!

Ngay khi bốn vị Yêu Vương này chuẩn bị ra tay thì Tô Tín lại đột nhiên lạnh lùng nói: “Chư vị, chẳng lẽ các ngươi không có ý định hỏi một chút vì sao ta lại muốn ra tay với Ngân Dực Lang Vương sao?

Ta cũng không phải là kẻ ngốc, sẽ đột nhiên trở mặt ngay sau khi liên thủ với Yêu tộc các ngươi, lại có đủ cả năm vị Yêu

Vương ở đây sao.

Mỗi lần ta ra tay không phải cứ thích là sẽ đánh, mà là có người cầu ta ra tay thì ta mới làm, người kia lại chính là người của Yêu tộc!”

Vừa dứt lời, bốn vị Yêu Vương ở đây đều đưa mắt nhìn sang đối phương, trong mắt lóe ra vẻ kinh nghi nồng đậm.

Rốt cuộc là ai muốn Tô Tín ra tay đánh lén Ngân Dực Lang Vương vào thời điểm này? Đây không phải phong cách của bọn họ.

Coi như Ngân Dực Lang Vương ở trong Yêu tộc có nhân duyên cũng không tốt, thậm chí là những người như Liệt Phong Hổ Vương thậm chí còn có chút xem thường Ngân Dực Lang Vương, nhưng bất luận là như thế nào thì bọn họ cũng sẽ không làm ra những chuyện ngớ ngẩn như tàn sát đồng tộc này.

Hiện tại Yêu tộc chỉ có một chút xíu người như thế, lại bởi vì tranh quyền đoạt lợi mà đi giết Ngân Dực Lang Vương, đây chẳng khác nào tự hủy đi bức tường thành của mình?

Đầu óc của Yêu tộc đúng là không phải quá nhanh nhẹn, nhưng điều này cũng không đại biểu cho việc bọn họ ngu ngốc, loại chuyện này cũng không giống như việc mà một trong số bọn họ có thể làm.

Ngay khi đám người Liệt Phong Hổ Vương còn cho là Tô Tín căn bản đang lừa bọn họ thì một giọng nói thanh lãnh mang theo hận ý xuất hiện từ bên trong Phi Long thành, một nữ tử tướng mạo tuyệt mỹ, nhưng lại mang theo yêu khí trùng thiên từng bước từng bước đạp không mà đến, nhìn thấy thân ảnh này, ánh mắt Ngân Dực Lang Vương lộ ra vẻ không dám tin, lớn tiếng nói: “Thanh Ly!”

Ngân Dực Lang Vương đời này đã làm qua không ít việc trái với lương tâm, trong đó có một việc quan trọng nhất mà hắn đã bội bạc, làm tổn hại đến nghĩa huynh Thanh Khâu Hồ Vương phó thác, không chỉ không chiếu cố tốt tộc Thanh Khâu, còn vì mưu đoạt chí bảo Thanh Khâu Quốc của tộc Thanh Khâu mà đi lừa gạt Thanh Ly, cuối cùng khiến cho

Thanh Ly hóa thành nguyên thần, đồng thời trực tiếp hủy diệt bí cảnh Thanh Khâu, cướp đi Thanh Khâu Quốc.

Chuyện này Ngân Dực Lang Vương làm vô cùng thận trọng, ngụy tạo hết thảy thành bộ dáng do ngày nhất thế hoàng triều gây ra.

Trên thực tế khi đó chính là lúc Yêu tộc chiếm thế hạ phong, là lúc nhất thế hoàng triều vô cùng cường đại, thời đại kia không chỉ có riêng Yêu tộc tàn sát thành trì Nhân tộc, mà Nhân tộc cũng phái cường giả đi tàn sát bộ lạc Yêu tộc.

Sau đó quả nhiên là hắn đã như ý nguyện đạt được bí bảo của tộc Thanh Khâu, Thanh Khâu Quốc, đồng thời mượn Thanh Khâu Quốc mới có thể tu luyện.

Bằng không đối với Yêu tộc cấp bậc như Ngân Dực Lang Vương mà nói, thiên phú cũng đã đủ hạn chế tất cả cảnh giới của hắn, hiện tại hắn cũng không có khả năng ngồi cùng hành ghế với các loại chiến tướng cường đại của Yêu tộc như Liệt Phong Hổ Vương.

Chỉ là Ngân Dực Lang Vương nghĩ cũng không ra, vì sao Thanh Ly lại xuất hiện ở đây, lại còn tấn thăng đến cảnh giới Yêu Vương nữa.

Phải biết lúc trước nguyên thần của Thanh Ly bị chia thành chín phần, trực tiếp phân tán đến các nơi khác nhau trong giang hồ, đối với Ngân Dực Lang Vương mà nói, bí pháp này của tộc Thanh Khâu đúng là có chút khó giải quyết.

Sau khi chia nguyên thần thành chín phần, mỗi một đạo nguyên thần đều có thể tồn tại bất tử, chỉ có thể không ngừng làm nó suy yếu, nhưng lại không thể nào diệt được hoàn toàn.

Vậy nên lúc đầu Ngân Dực Lang Vương phải bỏ ra một lực lượng lớn mới có thể tìm được ba đạo nguyên thần, sau đó triệt để phong ấn ngay bên trong Vân Mộng Trạch, thế nên cứ như vậy mặc dù không thể nào hoàn toàn diệt được Thanh Ly, nhưng ít nhất hắn có thể cam đoan nguyên thần của Thanh Ly sẽ không thể xuất hiện trên thế gian này.

Nhưng hắn không thể nào ngờ được, thiếu mất ba đạo nguyên thần mà sao Thanh Ly vẫn có thể xuất hiện ở đây, lại còn có tu

vi đến cảnh giới Yêu Vương nữa.

Chương 2578 - Trở mặt (3)

Trở mặt (3)

Thanh Ly nhìn Ngân Dực Lang Vương, dùng thanh âm mang theo hận ý, lạnh như băng nói: “Không ngờ tới phải không, ta vẫn còn chưa chết, Ngân Dực Lang Vương, ngươi đúng là kẻ tiểu nhân bội bạc âm hiểm! Ngươi thấy ngươi có xứng đáng với phụ thân ta ngày trước tín nhiệm ngươi hay không?

Lúc trước hắn đã suy tính rất nhiều chuyện, nhưng chuyện duy nhất hắn tính sai chính là lại để một tên phản đồ vô sỉ như ngươi ở phía sau!”

Trong nháy mắt khi nhìn thấy Thanh Ly, bốn người Liệt Phong Hổ Vương cũng đều ngây ngẩn cả người, hiển nhiên là bọn họ cũng không nghĩ tới trên giang hồ này, ngoại trừ Vân Mộng Trạch ra vẫn còn có một Yêu Vương xuất hiện.

Nhìn phản ứng hiện tại của Ngân Dực Lang Vương và Thanh Ly, hiển nhiên trong này có một số sự cố không muốn cho người ngoài biết, Tô Tín bỗng nhiên trở mặt ra tay với Ngân Dực Lang Vương có vẻ như cũng không phải giống như bọn họ suy nghĩ, không chỉ đơn giản là Tô Tín bội bạc.

Lúc này Đại Kim Bằng Vương đột nhiên nói: “Ngươi là nữ nhi Thanh Ly của Thanh Khâu Hồ Vương? Tộc Thanh Khâu của các ngươi không phải đã bị Nhân tộc tiêu diệt rồi sao? Làm thế nào mà ngươi vẫn còn sống?”

Ngày xưa Thanh Khâu Hồ Vương có thanh danh không nhỏ ở Yêu tộc, chỉ là lúc sau, thời điểm đó Yêu tộc chỉ xem trọng thực lực của cá nhân, mà tộc Thanh Khâu nhất tộc bởi vì bản thân không được tính là Yêu tộc thượng vị, thế lực của bản thân yếu kém, vậy nên cũng không được Yêu tộc cọi trọng.

Thẳng đến sau này khi Yêu tộc từng bước bị bại lui trước mặt Nhân tộc, lúc này bọn họ mới muốn lợi dụng Thanh Khâu Hồ Vương mưu trí đến để cứu vãn khốn cục.

Nhưng lúc đó đã chậm, Thất Đại Thánh của Yêu tộc đều đã bị chém giết, nhất thế hoàng triều ngày càng ngạo nghễ, căn bản

là không ngăn được, khi đó xem như Thanh Khâu Hồ Vương có mưu trí kinh thiên thì cũng không thể nào ngăn được cơn sóng dữ.

Vậy nên mấy vị Yêu Vương ở đây thật ra cũng không hiểu quá rõ đối với Thanh Khâu Hồ Vương, thậm chí còn rất ít khi tiếp xúc, chỉ có Đại Kim Bằng Vương là một ngoại lệ.

Đại Kim Bằng Vương xuất thân từ tộc Thiên Bằng, chính là một trong những tộc có thực lực mạnh nhất trong Yêu tộc, chỉ là tộc Thiên Bằng trời sinh tính cao ngạo, cũng đắc tội tương đối nhiều người, cách xử lý mọi chuyện cũng có chút cứng nhắc, đó cũng không phải do người của tộc Thiên Bằng ngu ngốc, mà là do tính cách của bộ tộc này như thế.

Cho nên đằng sau tộc Thiên Bằng liền liên thủ với Thanh Khâu Hồ tộc, mời Thanh Khâu Hồ tộc sử dụng trí khôn của mình để giải quyết chuyện của tộc Thiên Bằng.

Hơn nữa thực lực của Thanh Khâu Hồ tộc vốn yếu, hiện tại có tộc Thiên Bằng che chở cho đương nhiên là cầu còn không được, vậy nên hai bên cũng đã liên minh được vài vạn năm, quan hệ vô cùng mật thiết.

Ngày xưa việc khiến cho Thanh Khâu Hồ Vương rời núi để bày mưu tính kế cho Yêu tộc cũng chính là kết quả được tộc Thiên Bằng ủng hộ, đáng tiếc cuối cùng vẫn không thể nào ngăn cản được cơn sóng dữ.

Mà lúc sau khi Yêu tộc đại bại, tộc Thiên Bằng bị diệt, chỉ để lại một mình Đại Kim Bằng Vương, uy thế kém xa lúc trước, đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc trước Ngân Dực Lang Vương lại dám ám hại tộc Thanh Khâu.

Nếu uy thế của tộc Thiên Bằng vẫn còn, vậy thì Ngân Dực Lang Vương cũng không dám càn rỡ như vậy.

Nhưng bởi vì hai bên có loại quan hệ này, ngày xưa khi Thanh Ly còn nhỏ, Đại Kim Bằng Vương cũng đã từng gặp qua Thanh Ly mấy lần, lúc này mới có thể nhận ra.

Thanh Ly thi lễ với Đại Kim Bằng Vương nói: “Gặp qua Bằng Vương thúc thúc, ngày xưa phụ thân ta kết bái huynh đệ với

Ngân Dực Lang Vương, trước khi chết còn xin nhờ hắn chiếu cố tộc Thanh Khâu của ta.

Nhưng không ngờ được Ngân Dực Lang Vương này lòng lang dạ thú, vậy mà hắn ta lại ngấp nghé bí bảo Thanh Khâu Quốc của tộc Thanh Khâu, làm hại toàn bộ Thanh Khâu Hồ tộc đều triệt để bị diệt vong, khiến cho ta không thể không vận dụng bí pháp nguyên thần chính phần của tộc Thanh Khâu ta, lúc này mới thoát được một mạng.

Nếu không phải có Tô Tín cứu ta, chỉ sợ hiện tại ta cũng không thể nào đứng ở chỗ này, chỉ có thể triệt để tiêu tán cùng với nguyên thần!”

Lời nói của Thanh Ly khiến mọi người ở đây lập tức xôn xao, ai cũng không nghĩ tới lúc trước giữa Thanh Khâu Hồ tộc và Ngân Dực Lang Vương lại còn xuất hiện một chuyện như thế.

Đám người nghe đến đó cũng không khỏi đưa ánh mắt nhìn về phía Ngân Dực Lang Vương, lúc này lại không thấy bối rối trên mặt Ngân Dực Lang Vương, chỉ có chấn kinh.

Trên thực tế lúc trước khi hắn bắt đầu làm chuyện này, hắn cũng đã liệu đến một ngày này, dù sao Thanh Khâu Hồ tộc cũng không phải hạng người vô danh, chuyện này vạn nhất nếu như bị tiết lộ, vậy thì khiến cho Ngân Dực Lang Vương hắn liền trở thành tội nhân của Yêu tộc.

May mà chính là về sau bởi vì nguyên nhân chiến loạn, Yêu tộc may mắn còn sống sót đều trốn vào trong Vân Mộng Trạch, căn bản cũng không có người đi quản chuyện của Thanh Khâu Hồ tộc, ngay cả Đại Kim Bằng Vương cũng giống như vậy.

Chương 2579 - Giết trước rồi nói tiếp (1)

Giết trước rồi nói tiếp (1)

Điều Đại Kim Bằng Vương đang nghĩ đến, người thông minh lanh lợi giống như Thanh Khâu Hồ Vương khẳng định đều đã sắp xếp xong xuôi hết thảy, mình cũng không cần đi quan tâm.

Ai biết lúc trước Thanh Khâu Hồ Vương đích thật là sắp xếp xong xuôi hết thảy, chỉ có điều lại tính sót duy nhất một cái

chính là dã tâm và tham lam của Ngân Dực Lang Vương.

Trong mắt Đại Kim Bằng Vương lóe lên một tia lạnh lùng, nói: “Ngân Dực Lang Vương, lời Thanh Ly nói có phải là thật hay không? Có thật ngươi đã làm ra loại chuyện này?”

Mặc dù lúc trước Yêu tộc không thiếu một số chuyện tự giết lẫn nhau, nhưng những chuyện này đều trước lúc Nhân tộc quật khởi.

Sau khi nhân tộc quật khởi tình cảnh lúc đầu của Yêu tộc cũng đã đủ khó khăn, nếu như còn có người làm ra loại chuyện lợi ích làm mê muội tâm can này, đây chính là chuyện tuyệt đối không thể nào tha thứ được.

Mà nói về quan hệ cá nhân, bộ tộc Thiên Bằng và Thanh Khâu Hồ tộc vẫn luôn rất tốt, toàn bộ Yêu tộc ai cũng biết Thanh Khâu Hồ tộc chính là do bộ tộc Thiên Bằng che chở.

Mặc dù bây giờ bộ tộc Thiên Bằng chỉ còn lại có một người Đại Kim Bằng Vương hắn, nhưng hắn cũng tuyệt đối không thể bỏ mặc không quan tâm.

Chỉ có điều vì hôm nay, Ngân Dực Lang Vương đã sớm chuẩn bị kỹ càng, đương nhiên hắn sẽ không thừa nhận.

Ngân Dực Lang Vương trực tiếp cau mày nói: “Thanh Khâu Hồ Vương từ trước đến nay đa nghi, lúc trước ta đã từng mời hắn cùng đi lánh đời ở trong Vân Mộng Trạch, nhưng hắn lại là nhất định phải sống ở trong Thanh Khâu bí cảnh cùng với tộc nhân của mình.

Phải biết lúc trước đoạn thời gian kia ta đều là ở cùng với các ngươi, làm sao có thời giờ đi đoạt cái gì mà Thanh Khâu Quốc, diệt cái gì mà Thanh Khâu bí cảnh?

Về sau bộ tộc Thanh Khâu bị diệt, ta theo chân các ngươi cùng đi điều tra, đích thật là Kiếm Bộ- thủ hạ của Nhân Hoàng ra tay.

Hẳn là các ngươi đều biết thực lực của Kiếm bộ ở trong Binh Qua Cửu Bộ dưới trướng Nhân Hoàng, có cường giả Kiếm Bộ xuất thủ, bộ tộc Thanh Khâu làm sao còn có thể có người sống?”

Ngân Dực Lang Vương nhìn Thanh Ly, ánh mắt lộ ra một tia lạnh lẽo nói: "Chất nữ Thanh Ly, ta kết bái huynh đệ với phụ thân ngươi, ta không có hoài nghi đối với thân phận của ngươi, nhưng điều ta hoài nghi lại là Tô Tín này!

Ngươi vốn dĩ là một kẻ chắc chắn phải chết lại bỗng nhiên xuất hiện ở nơi này, còn có tu vi của Yêu Vương, lại còn nói xấu ta diệt bộ tộc Thanh Khâu của ngươi, đoạt lấy chí bảo gì đó, tại sao ta không biết bộ tộc Thanh Khâu của ngươi có thứ chí bảo này?

Dù sao loại chuyện này ta thấy thế nào cũng cảm giác có chút không đúng, Nhân tộc từ trước đến nay quỷ kế đa đoan, Tô Tín, ngươi tính toán khá lắm, trước đó để cho người ta lẻn vào Thiếu Lâm Tự, hiện tại còn muốn tìm một Yêu tộc đánh vào nội bộ Yêu tộc ta, ngươi có mục đích gì!"

Những lời này vừa nói ra, không chỉ có bọn người Liệt Phong Hổ Vương, ngay cả trong mắt Đại Kim Bằng Vương luôn nhìn về phía Thanh Ly cũng lộ ra một tia do dự.

Không phải bọn hắn không tin Thanh Ly, mà là chuyện này thấy thế nào cũng cảm giác có chút không đúng, Thanh Ly xuất hiện quá mức đột ngột, mà Tô Tín làm loại chuyện này cũng đích thật là có tiền sư phạm tội, đặc biệt là trận chiến Thiếu Lâm Tự qua đi, đám người đối với thủ đoạn của Tô Tín đều hơi nguội lạnh trong lòng, ngay cả Yêu tộc cũng như vậy.

Hiện tại bất luận chuyện gì liên lụy đến Tô Tín đều cần cẩn thận đối đãi mới được, nếu bị hố chết rồi, ngươi cũng không biết là chết như thế nào.

Nhìn thấy những Yêu tộc này có bộ dáng như vậy, Tô Tín không khỏi chau mày, chữ tín của chính mình có vẻ như cứ không đáng tin cậy như vậy? Ngay cả những Yêu tộc này cũng không tin mình nữa rồi?

Lần này Thanh Ly bị lời nói của Ngân Dực Lang Vương đổi trắng thay đen làm cho tức giận sắc mặt đỏ bừng, chỉ vào Ngân Dực Lang Vương quát mắng: "Ngân Dực Lang Vương! Loại lời nói đổi trắng thay đen vô sỉ này ngươi cũng có thể nói

ra, ngươi có dám thề với Yêu Hoàng khi đó chưa làm qua những chuyện kia?”

Ngân Dực Lang Vương hừ lạnh một tiếng nói: “Không phải ta đổi trắng thay đen, mà là ngươi cùng Tô Tín kia xem chúng ta quá ngu ngốc rồi!

Ngươi nói ta tiêu diệt Thanh Khâu Hồ tộc các ngươi, vậy thì chứng cứ ở đâu? Chỉ dựa vào nói xấu mà không có bằng chứng sao?

Chất nữ Thanh Ly, bất luận nói thế nào ngươi cũng là người của mạch Yêu tộc ta, chính là tộc nhân cuối cùng của Thanh Khâu Hồ tộc.

Hiện tại tốt xấu gì ngươi cũng tu luyện tới cảnh giới Yêu Vương rồi, bây giờ ngươi cấu kết với Tô Tín mưu toan chia rẽ Yêu tộc ta, vô luận là xuất phát từ nguyên nhân gì, ta đều không truy cứu.

Cùng ta về Vân Mộng Trạch bế quan chuộc tội, về phần Tô Tín này, trước hết giết cái tên mưu đồ gây rối này rồi lại nói!”

Lời vừa nói ra, trực tiếp chặn họng Thanh Ly không thể nói được câu nào, nguyên thần của nàng đã bị phong ấn trên vạn năm, hiện tại mới nhớ tới có chuyện như vậy, làm sao có chứng cớ được?

Chương 2580 - Giết trước rồi nói tiếp (2)

Giết trước rồi nói tiếp (2)

Chỉ có điều rất hiển nhiên, so với nàng là một vãn bối của Yêu tộc chưa có ai gặp qua, những người này vẫn là tín nhiệm Ngân Dực Lang Vương nhiều hơn một ít.

Cho dù Đại Kim Bằng Vương vẫn luôn đứng về phía nàng cũng hơi dao động.

Đúng lúc này Tô Tín lại là cười lạnh một tiếng, trực tiếp bước ra một bước, đất rung núi chuyển một quyền trực tiếp oanh về phía Ngân Dực Lang Vương.

Trước đó Ngân Dực Lang Vương bị Tô Tín làm trọng thương, đầu tiên là bị Tô Tín một quyền oanh thổ huyết, đoán chừng

gãy không ít xương cốt, ngay sau đó lại bị Tô Tín một kiếm chém vỡ một bên của cánh kiếm, có thể nói là sức chiến đấu trực tiếp giảm xuống một nửa.

Trước mắt đối mặt với một quyền này của Tô Tín một, Ngân Dực Lang Vương chỉ có thể miễn cưỡng dùng một bên cánh kiếm còn lại tạo thành lá chắn hình tròn để ngăn cản, nhưng lại bị một quyền của Tô Tín đánh bay, lại phun ra một ngụm máu tươi.

“Tô Tín! Ngươi muốn giết người diệt khẩu phải không!?” Ngân Dực Lang Vương một bên miễn cưỡng né tránh, một bên hét lớn.

Sắc mặt của đám người Liệt Phong Hổ Vương cũng âm trầm nói: “Tô Tín! Ngươi thật sự cho là chúng ta không tồn tại sao?”

Trước đó Tô Tín đánh lén còn chưa tính, bây giờ lại xuất thủ ở ngay trước mặt bọn họ, đây là ý gì? Đánh vào mặt của Yêu tộc bọn hắn?

Tô Tín vừa xuất thủ với Ngân Dực Lang Vương vừa nói: “Thanh Ly, cho mấy vị Yêu Vương này xem một chút trang trước của Thiên Yêu Đồ Thần Pháp .

Muốn chứng cứ? Một vạn năm trước chuyện này nào có chứng cớ gì , chờ ta giết hắn, chứng cứ tự nhiên sẽ cho các ngươi, chỉ muốn các ngươi hiện tại không xuất thủ , chờ sau khi ta giết được Ngân Dực Lang Vương, chứng minh hắn là hung thủ, công pháp chính là của các ngươi!”

Lời nói vừa dứt, đám người Liệt Phong Hổ Vương vừa định muốn quát mắng cái gì , Thanh Ly ở bên kia liền dùng nguyên thần đóng dấu công pháp trên ngọc thạch, giao cho đám người Liệt Phong Hổ Vương.

Dù sao nhìn bộ dáng hiện tại của Ngân Dực Lang Vương nhất thời nửa khắc cũng không chết được, ngược lại bọn hắn lại rất hiếu kỳ đối với môn công pháp này, cái này rốt cuộc là thứ gì, lại có thể khiến Tô Tín có tự tin như vậy?

Cho nên bốn tên Yêu Vương theo bản năng đem Nguyên Thần đắm chìm trong ngọc thạch, đọc lấy nội dung trong đó.

Bất quá sau khi nhìn rõ nội dung trong đó, sắc mặt của bốn người lại biến đổi cùng nhau, giọng nói của Liệt Phong Hổ Vương run rẩy: "Đây rốt cuộc là công pháp của ai lưu lại? Yêu Hoàng sao?"

Lúc trước Thanh Ly nhìn thấy môn công pháp này cũng đã rất kinh ngạc, mà sau khi đám người có cảnh giới như Liệt Phong Hổ Vương nhìn thấy Thiên Yêu Đồ Thần Pháp này càng thêm kinh động như gặp thiên nhân.

Đây cũng không phải bọn hắn chưa thấy qua cảnh đời, mà là ở trong Yêu tộc thật sự không có dạng công pháp này.

Từ trước công pháp truyền thừa bên trong Yêu tộc đều phải nhìn chủng tộc, đơn giản mà nói mỗi chủng tộc đều có công pháp chủng tộc của mình, những người khác không có huyết mạch của chủng tộc này, ngươi có học cũng không học được.

Cũng tỷ như Liệt Phong Hổ Vương của bộ tộc Bạch Hổ, những người khác học không được công pháp của hắn, thậm chí trong cơ thể của những Yêu tộc thuộc chủng loại hổ khác, nếu như không có huyết thống một mạch của Bạch Hổ, cũng giống như vậy sẽ học không được.

Cho nên cứ như vậy lưu thông công pháp giữa Yêu tộc tự nhiên sẽ có vẻ bế tắc rất nhiều, tối thiểu là không cách nào sánh được với Nhân tộc.

Thời kì sau một số người có kiến thức của Yêu tộc ngược lại là nghĩ tới nghiên cứu ra một loại có thể không nhìn chủng tộc, để tất cả Yêu tộc đều tu luyện công pháp, bất quá khi đó Yêu tộc đã sắp sụp đổ, loại đại công trình này còn chưa kịp làm ra quyết định, Yêu tộc liền bại hoàn toàn, loại chuyện này tự nhiên cũng không có ai đề cập tới.

Mà bây giờ Tô Tín cho bọn hắn Thiên Yêu Đồ Thần Pháp chính là công pháp Yêu tộc hoàn mỹ nhất trong tưởng tượng của bọn hắn, ai cũng có thể tu luyện, mà uy lực lại mạnh mẽ vô cùng, thậm chí đối bọn hắn hiện tại cũng có chỗ tốt rất lớn.

Trước kia bọn hắn cũng chỉ là học qua công pháp của chủng tộc mình, hiện tại nếu như lại kiêm tu Thiên Yêu Đồ Thần Pháp này, thông hiểu đạo lý, cảnh giới có tăng lên hay không

thì không thể nói trước được , sức chiến đấu thì khẳng định sẽ tăng nhiều.

Chờ sau khi lật xem xong trang trước của Thiên Yêu Đồ Thần Pháp này, Liệt Phong Hổ Vương vội vàng hỏi: “Công pháp tiếp theo đâu?”

Thanh Ly chỉ Tô Tín nói: “Bộ công pháp kia là Tô Tín cho ta, không có hắn cho phép, ta cũng không dám tùy ý cho công pháp bậy, huống hồ bản công pháp đầy đủ chân chính cũng chỉ có Tô Tín có, ta mới tương đương với Chân Vũ cảnh của Nhân tộc, hắn cũng chỉ cho ta công pháp đến loại cảnh giới hiện tại.”

Nói đến đây Thanh Ly ngược lại cảm thấy luống cuống, bởi vì Tô Tín vậy mà lại giao bản đầy đủ của Thiên Yêu Đồ Thần Pháp cho nàng, bất quá bây giờ hiển nhiên Thanh Ly sẽ không nói ra.

Chương 2581 - Ba kiếm trảm Lang Vương (1)

Ba kiếm trảm Lang Vương (1)

Đối với nàng bây giờ mà nói, mặc dù những Yêu Vương trước mắt này cũng coi là tộc nhân của nàng, nhưng độ tin cậy lại là còn kém rất xa so với Tô Tín, đương nhiên Thanh Ly cũng là muốn giữ lại một cái tâm nhãn mới được.

Mà lúc này saukhi nghe xong lời Thanh Ly nói, sắc mặt của Liệt Phong Hổ Vương cũng phức tạp nhìn Tô Tín đang khổ cực ngăn cản Ngân Dực Lang Vương, bất luận Ngân Dực Lang Vương đây có phải là hung thủ diệt bộ tộc Thanh Khâu hay không, hôm nay bọn hắn đều không thể ra tay, nguyên nhân hiển nhiên là bởi vì Tô Tín cho bọn hắn Thiên Yêu Đồ Thần Pháp.

Trước mặt loại công pháp cấp bậc này, không ai có thể chống đỡ được loại dụ hoặc này, cho nên, cũng chỉ có thể ủy khuất Ngân Dực Lang Vương một chút rồi.

Hắn là hung thủ, vậy coi như là Tô Tín giết đúng người, tương đương với giúp Yêu tộc bọn hắn trừ hại.

Mà nếu như hắn không phải hung thủ, vậy cũng chỉ có thể trách bản thân hắn xui xẻo, về sau tìm cơ hội bọn hắn sẽ báo thù cho Ngân Dực Lang Vương.

Bất quá chỉ cần có thể đạt được Thiên Yêu Đồ Thần Pháp này, đối với mấy vị Yêu Vương trước mắt này mà nói cái gì cũng có thể hi sinh được, một tên Ngân Dực Lang Vương không coi là thứ gì cả.

Thậm chí có môn công pháp này, toàn bộ Yêu tộc bọn hắn đều có thể tiến thêm một bước.

Nhìn thấy đám người Liệt Phong Hổ Vương bởi vì một môn công pháp vậy mà liền vứt bỏ hắn không để ý, lúc này Ngân Dực Lang Vương ngay cả tâm tư mắng người cũng có rồi.

Vì một ngày này Ngân Dực Lang Vương đã chuẩn bị nhiều lần, tỉ như lúc trước thời điểm bộ tộc Thanh Khâu bị diệt thì hắn lại có chứng cứ hoàn mỹ không ở chỗ đó, điểm ấy không chê vào đâu được, hắn dám khẳng định không ai có thể nhìn rõ.

Nhưng ai biết tên Tô Tín này lại căn bản không đi theo con đường đã bày ra, hắn căn bản không quan tâm chứng cớ hay không chứng cớ, hôm nay hắn chỉ muốn giết Ngân Dực Lang Vương mà thôi.

Luận quan hệ Thanh Ly là người bên hắn, luận lợi ích Thanh Ly cũng nói muốn giao phương pháp sử dụng bí bảo Thanh Khâu Quốc của bộ tộc Thanh Khâu giao cho hắn, hai cái này chung vào một chỗ, Ngân Dực Lang Vương có thể nói là phải chết không nghi ngờ, Tô Tín cũng không có lí do buông tha cho hắn.

Vốn dĩ thực lực của Ngân Dực Lang Vương không bằng Tô Tín, hiện tại hắn lại bị Tô Tín đánh lén thành trọng thương, một trận chiến này căn bản là không có cách nào đánh được.

Mà lúc này trong thành Phi Long còn có một số phong môi của giang hồ ở đây, nhìn thấy một màn này ở ngoài thành bọn hắn cũng đều nhao nhao mở to hai mắt nhìn.

Trước đó những này phong môi giang hồ này đều đang chờ ở ngoài thành Phi Long, chuẩn bị nhìn xem kết quả của trận

chiến này, bởi vì bọn hắn sợ sau khi đại chiến bắt đầu tai bay vạ gió, cho nên không có vào thành.

Mà sau khi bọn người Bì Già Đa La rút đi, thành Phi Long đã coi như là an toàn, như vậy lúc này bọn hắn mới đi vào thành Phi Long.

Lúc đầu bọn hắn là muốn nhìn một chút nguyên lai những võ giả Tây Bắc Đạo dưới trướng Tô Tín kia đến cùng là có cái nhìn như thế nào đối với việc Tô Tín liên hợp với Yêu tộc, không nghĩ tới lúc này mới vừa mới trôi qua không bao lâu, Tô Tín bên này liền đánh nhau với Yêu tộc, một bộ dáng muốn giết người.

Đương nhiên bây giờ khoảng cách quá xa, khẳng định bọn hắn không thể nghe được lời nói của đám người Tô Tín, cho nên bọn hắn buồn bực ở chỗ này, rốt cuộc tình huống bên phía Tô Tín như thế nào, vừa mới liên thủ với Yêu tộc liền trở mặt.

Một đám phong môi giang hồ lập tức ghi chép tin tức này lại, chuẩn bị mau chóng truyền đến trên giang hồ.

Tô Tín cấu kết với Yêu tộc là đại sự, nhưng sau khi Tô Tín cấu kết Yêu tộc lại không biết vì sao đột nhiên trở mặt, cái này cũng là đại sự.

Mà giữa chiến trường lúc này, trong tình cảnh bị Tô Tín công kích Ngân Dực Lang Vương đã sắp không kiên trì được nữa, hắn trực tiếp gầm thét một tiếng, biến hóa ra nguyên hình, cái kia rõ ràng là con sói khổng lồ màu bạc dài hơn mười trượng, trên lưng còn có một đôi cánh kiếm hoàn toàn do trường kiếm tạo thành.

Chỉ tiếc một bên kiếm này cánh đã bị Tô Tín chặt đứt, chỉ có một bên khác là hoàn hảo.

Nhìn thấy Ngân Dực Lang Vương lộ ra nguyên hình, lúc này những phong môi giang hồ kia cũng hưng phấn lên.

Nguyên hình của Yêu tộc rất khó gặp đó, bọn hắn cao nữa là chỉ là đọc qua một số điển tịch truyền thuyết lưu truyền từ thượng cổ, không nghĩ tới bây giờ lại là nhìn thấy vật sống, cái này cũng là một tin tức lớn.

Yêu tộc sử dụng nguyên hình thì tương đương với Nhân tộc sử dụng Pháp Tướng, đều là một loại biểu hiện của liều mạng.

Chỉ bất quá bây giờ Ngân Dực Lang Vương lộ ra nguyên hình lại không phải muốn liều mạng với Tô Tín, hắn chuẩn bị muốn chạy trốn.

Đã trở thành bộ dạng như hiện tại, còn liều cái gì nữa? Tiếp tục đấu nữa cũng chỉ có một kết cục bị giết mà thôi.

Chương 2582 - Ba kiếm trảm Lang Vương (2)

Ba kiếm trảm Lang Vương (2)

Cho nên Ngân Dực Lang Vương trực tiếp gầm thét một tiếng, hiện tại rõ ràng là ban ngày, nhưng trên bầu trời lại là mơ hồ có một vòng trăng tròn hiển hiện, chiếu rọi trên thân Ngân Dực Lang Vương, khiến cho bộ lông màu trắng bạc trên người hắn đều tản ra một ánh sáng trăng.

Thiên Lang Khiếu Nguyệt!

Mặc dù nguyên hình của Ngân Dực Lang Vương chỉ là một con sói yêu bình thường, hắn lại từng chiếm được một giọt Yêu tộc đại thánh từ thời thượng cổ, máu tươi Thôn Nguyệt Đại Thánh của bộ tộc Khiếu Nguyệt Thiên Lang.

Có giọt máu tươi này mặc dù Ngân Dực Lang Vương không trở thành Khiếu Nguyệt Thiên Lang chân chính, nhưng tối thiểu hắn còn có thể dùng được thần thông của Khiếu Nguyệt Thiên Lang ngày xưa.

Khóe miệng Tô Tín lộ ra một tia cười lạnh nói: “Bây giờ muốn chạy rồi? Ngươi trốn không thoát!”

Lời nói vừa dứt, Tô Tín trực tiếp chém ra một kiếm, uy lực của Xích Hỏa Thần Công có thể phát huy đến cực hạn, một trường kiếm lửa cháy hừng hực giống như cầu vồng xuyên qua mặt trời, chém về phía Ngân Dực Lang Vương, uy năng của ánh trăng sắp bị thiêu hủy toàn bộ trước một kiếm này, Ngân Dực Lang Vương ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hét giận dữ, bắt đầu điên cuồng tiếp dẫn nguyệt hoa chi lực, nhưng vẫn

không ngăn được một kiếm này, bị trực tiếp đánh bay, trên thân xuất hiện một vế kiếm to lớn, bộ lông nguyệt sắc đều bị cháy đen.

Ngay sau đó Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín trực tiếp rời khỏi tay, một kiếm hai phần, lên trời xuống đất, trong nháy mắt biến hóa Tiên Ma, một kiếm giống như Thiên Ngoại Phi Tiên, một kiếm tử khí nồng đậm, chém ra Địa Phủ chi môn.

Kiếm Tiên Ma rơi xuống cùng nhau, trên bề mặt một cánh kiếm còn sót lại của Ngân Dực Lang Vương phát ra từng tiếng kiếm minh, trong nháy mắt vô số trường kiếm biến hóa huyền ảo, che ở trước người hắn, nhưng lại bị kiếm Tiên Ma này xoắn nát tất cả.

Tô Tín tiến về phía trước một bước, chập ngón tay như kiếm, một đạo kiếm nhẹ nhàng chỉ điểm ra, trong nháy mắt thiên địa biến sắc, kiếm hóa tam giới, trảm thiên tuyệt địa!

Chiêu thức này là chí cường kiếm kỹ thi triển mà ra, coi như hiện tại trong tay Tô Tín không có kiếm, đó cũng là một kích tuyệt sát!

Ngân Dực Lang Vương ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng gào thét không cam lòng, hắn làm thế nào cũng không nghĩ tới mình sẽ chết oan uổng như vậy, lúc trước hắn ngụy tạo vô số chứng cứ, nghĩ ra vô số viện cớ, kết quả người ta lại không muốn nghe gì cả, trực tiếp động thủ giết người, cái này cũng cho Ngân Dực Lang Vương một cơ hội tính toán mưu kế, kết quả lại là mang cảm giác tuyệt vọng tự tiêu khiển ở nơi đó.

Một kiếm tuyệt sát của Tô Tín trước mắt, quanh thân Ngân Dực Lang Vương cao lớn nhanh chóng, từ hơn mười trượng biến thành gần một trăm trượng, thậm chí toàn thân hắn đều bạo phát ra một cỗ huyết khí nồng đậm, hiển nhiên cũng là chuẩn bị liều mạng.

Yêu tộc cũng tồn tại loại bí pháp thiêu đốt tinh huyết này, thứ hiện tại Ngân Dực Lang Vương sử dụng chính là loại bí pháp này.

Chỉ tiếc Ngân Dực Lang Vương vẫn còn có chút không quả quyết.

Nếu như lúc vừa bắt đầu Ngân Dực Lang Vương liền sử dụng loại bí pháp này, có lẽ còn sẽ có chút cơ hội chạy thoát thân.

Kết quả hiện tại hắn đã bị Tô Tín dồn ép đến cực hạn, tất cả thủ đoạn của bản thân đều đã dùng, lúc này mới nhớ tới sử dụng loại bí pháp liều mạng thiêu đốt tinh huyết này, vậy thì cũng đã muộn rồi.

Dưới Tam Giới Chi Kiếm của Tô Tín, ba kiếm ý cường đại niết bàn thời gian cùng không gian, trong nháy mắt máu tươi vẩy xuống, thân thể của Ngân Dực Lang Vương cũng trực tiếp bị chém thành ba khối, đầu sói to lớn lăn xuống mặt đất, khiến bọn người Liệt Phong Hổ Vương cảm giác có chút không thích ứng được.

Dù sao bọn hắn cũng là Yêu tộc, kết quả lại là thấy được một tên tồn tại cấp bậc Yêu Vương bị chém giết trước mặt mình, nếu như bọn hắn có thể thích ứng đó mới gọi là kì quái.

Hơn nữa bọn hắn đã quyết định chủ ý, nếu như Tô Tín này không cầm ra chứng cứ, vậy tương lai bọn hắn không thể không xảy ra một trận chiến với Tô Tín, tìm hắn lấy một cái công đạo, người Yêu tộc bọn hắn, cũng không phải bị giết dễ dàng như vậy!

Mà nhìn Ngân Dực Lang Vương lúc này cuối cùng cũng bị Tô Tín giết, Thanh Ly cũng là thở dài một hơi, trong lòng giống như có đồ vật gì tiêu tán hoàn toàn.

Đại thù đã báo, có thể nói khúc mắt duy nhất của Thanh Ly lúc này cũng đã biến mất.

Tô Tín tìm kiếm bên trong túi giới tử của Ngân Dực Lang Vương, lục lọi ra một khối điêu khắc giống như một tòa cung điện cỡ nhỏ, ném cho Thanh Ly nói: “Đây cũng là bí bảo Thanh Khâu Quốc của bộ tộc Thanh Khâu các ngươi phải không?”

Sau khi nhìn thấy Thanh Khâu Quốc, sắc mặt của đám người Liệt Phong Hổ Vương lập tức trầm xuống, lần này tốt, không cần chứng cớ gì, Thanh Khâu Quốc này vừa ra bọn hắn liền biết, Ngân Dực Lang Vương tên hỗn đản này quả nhiên là lừa bọn hắn!

Thanh Khâu Quốc dù sao cũng là chí bảo truyền thừa của bộ tộc Thanh Khâu, được Yêu Vương qua nhiều thế hệ của bộ tộc Thanh Khâu uẩn dưỡng vài vạn năm, khí tức của mạch Thanh Khâu Hồ tộc ở trong đó không thể nào che giấu được.

Chương 2583 - Ba kiếm trảm Lang Vương (3)

Ba kiếm trảm Lang Vương (3)

Ngân Dực Lang Vương vừa mới nói mình không biết Bộ tộc Thanh Khâu có loại bảo vật này, kết quả hiện tại hắn vừa bị Tô Tín chém giết, liền tìm ra thứ này từ bên trong túi giới tử của hắn, cái này đã có thể xem như là đánh vào mặt tại chỗ.

Đối với Ngân Dực Lang Vương loại bại hoại này, đương nhiên Liệt Phong Hổ Vương không có gì đáng nói cả, cho nên hắn cũng trực tiếp đưa mắt nhìn sang Tô Tín, do dự một chút rồi mới nói: “Ngân Dực Lang Vương chính là tên bại hoại của Yêu tộc ta, Tô đại nhân ngươi giết không sai, không biết Thiên Yêu Đồ Thần Pháp kia có thể giao cho chúng ta được chưa?”

Ở trước mặt loại công pháp cực phẩm này, cho dù Liệt Phong Hổ Vương luôn tỏ ra thái độ kiêu ngạo bất tuân thì thái độ lúc này đối với Tô Tín cũng khách khí vô cùng.

Tô Tín nhẹ gật đầu, hắn cũng không do dự, trực tiếp ném Thiên Yêu Đồ Thần Pháp cho Liệt Phong Hổ Vương bọn hắn.

Lúc trước khi Tô Tín chuẩn bị liên hợp với Yêu tộc thì hắn đã từng nói, người khác e ngại Yêu tộc, nhưng Tô Tín hắn cũng sẽ không e ngại.

Nếu như hắn chết rồi, đâu thèm hồng thủy ngập trời cuồn cuộn trên giang hồ? Cái gì mà Yêu tộc tiên vực, lại quản hắn đánh rắm?

Mà nếu như hắn còn sống, trên giang hồ này sớm muộn gì cũng do Tô Tín hắn đến lập ra quy củ, Yêu tộc thì như thế nào? Bộ tộc đã từng khí thế cũng không thoát khỏi mánh khóe của hắn.

Liền tựa như Nhân Hoàng lúc trước, hiện tại có không ít người đều nói Nhân Hoàng lúc trước vì trấn áp nội bộ Nhân tộc, chèn ép đối lập mà từ bỏ, đuổi tận giết tuyệt Yêu tộc là một chiêu cờ dở, nhưng bây giờ ngược lại Tô Tín có chút minh bạch tâm tình lúc trước của Nhân Hoàng rồi.

Thời điểm đó Nhân Hoàng đã uy Lâm thiên hạ, Yêu tộc cũng sớm đã bị đánh tàn phế lại đáng là gì?

Yêu tộc thức thời nhận tội, mà vừa vặn lúc này nội bộ Nhân tộc có người vẫn còn tương đối nhảy, vậy thì tốt, nhảy càng vui chết càng nhanh, giết chết bọn hắn trước rồi suy xét thêm cái khác, Yêu tộc? Nhân Hoàng chỉ sợ sớm đã không đặt ở trong mắt.

Hiện tại mặc dù Tô Tín không tới loại trình độ của Nhân Hoàng lúc trước, nhưng đã có loại tự tin kia của Nhân Hoàng, cho nên hắn cũng không có ý định quỵt nợ, trực tiếp ném Thiên Yêu Đồ Thần Pháp cho bọn người Liệt Phong Hổ Vương.

Liệt Phong Hổ Vương bọn hắn cẩn thận lật nhìn một phen những công pháp kia, sau khi cảm giác không có vấn đề đám người cũng đều thở dài một hơi, thận trọng cất công pháp kia vào.

Chỉ có điều sau khi cất công pháp mấy vị Yêu Vương này lại là có chút mê mang, hiện tại rốt cuộc bọn hắn có trở về Vân Mộng Trạch hay không?

Trước đó rời khỏi Vân Mộng Trạch đi tranh phong với Nhân tộc chính là Ngân Dực Lang Vương đề nghị, kết quả hiện tại mọi người mới phát hiện tên này căn bản chính là hạng người lòng lang dạ thú.

Trước đó hắn luôn miệng nói cái gì muốn vì Yêu tộc, nhưng hiện tại xem ra, hắn muốn rời khỏi Vân Mộng Trạch đi tranh phong với Nhân tộc, khả năng lớn nhất chính là muốn tăng thêm danh tiếng của hắn trong Yêu tộc, thống nhất Yêu tộc.

Nếu đã như vậy, vậy bọn hắn ở nơi này còn có ý nghĩa gì? Tiếp tục liều sống liều chết với Nhân tộc?

Yêu tộc Liệt Phong Hổ Vương đều đang xoắn xuýt không thôi đối với việc có trở về Vân Mộng Trạch hay không, chỉ có điều cuối cùng bọn hắn vẫn quyết định trước hết không quay về, tiếp tục lăn lộn trong giang hồ.

Thật ra mấy người bọn hắn đều không phải là loại người dã tâm như Ngân Dực Lang Vương, trải qua trận chiến thời kì cuối thượng cổ kia, đoán chừng hùng tâm tráng chí của bọn hắn đều đã bị mài hết, đối với bọn người Liệt Phong Hổ Vương hiện tại mà nói, bọn hắn không có có tâm tư cũng không có năng lực lại đi tranh phong với Nhân tộc.

Chỉ có điều nhẫn nhịn bên trong Vân Mộng Trạch một vạn năm, mỗi ngày ngoại trừ đi ngủ thì chính là phơi nắng, đổi thành người khác cũng không tiếp thụ được.

Cho nên bọn hắn liền chuẩn bị trước hết ở bên ngoài giải sầu một chút, thuận tiện nhìn một chút cái gọi là đại kiếp Nhân tộc đến tột cùng là cái gì.

Mặc dù Ngân Dực Lang Vương xúi giục bọn hắn ra ngoài chính là có dã tâm gây chuyện, nhưng khi đó Lạc Thủy Ngao Vương tính toán như thần của Yêu tộc thôi diễn ra đại kiếp Nhân tộc lại là thật, điểm ấy ngay cả Bắc Địa Long Vương cũng thừa nhận.

Cho nên nếu như thật sự có cơ hội, Yêu tộc tự nhiên là không ngại nắm lại quyền thống trị của vùng thiên địa này.

Đương nhiên nếu như không có cơ hội, bọn hắn cũng là không muốn tiếp tục đi đánh nhau sống chết với Nhân tộc.

Ngay lúc bọn người Liệt Phong Hổ Vương chuẩn bị rời đi, Đại Kim Bằng Vương lại bỗng nhiên nói với Thanh Ly: “Thanh Ly, ngươi cũng đi theo chúng ta đi, trong Vân Mộng Trạch còn có không ít Yêu tộc, nơi đó chính là địa phương Yêu tộc ta nên ở.”

Thanh Ly lắc lắc đầu nói: “Thúc phụ, ý tốt của ngươi ta xin lĩnh tấm lòng, nếu như Bộ tộc Thanh Khâu vẫn còn, ta sẽ làm như vậy, nhưng bây giờ Bộ tộc Thanh Khâu lại đã bị diệt, ở nơi nào cũng đều như thế, ta quen ở chỗ này, cũng không định đổi chỗ.”

Chương 2584 - Tiếng mắng(1)

Tiếng mắng(1)

Đại Kim Bằng Vương lắc đầu, cũng không miễn cưỡng nữa.

Hắn cũng đã nhìn ra, thái độ của Tô Tín đối với Yêu tộc thật sự không giống với những Nhân tộc khác.

Cho dù trận chiến thượng cổ đã qua một vạn năm, nhưng thái độ của những Nhân tộc khác đối với Yêu tộc cũng là căm thù vô cùng, chỉ có Tô Tín đối với Yêu tộc chính là dùng một tâm tính hòa nhã chân chính đến thăm hỏi, đối với hắn mà nói, Yêu tộc chỉ là một thế lực mà thôi, nếu là một thế lực, vậy liền chỉ có thể phân thành có thù với hắn và không có thù với hắn.

Hiện tại Ngân Dực Lang Vương đã chết, Yêu tộc kia đối với hắn mà nói, chính là thế lực không có thù.

Chờ đến khi Yêu tộc đi xa, lúc này Tô Tín mới hỏi Thanh Ly: "Hiện tại khúc mắc của ngươi đã tháo gỡ được rồi?"

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Thanh Ly lộ ra một tia cô đơn: "Tháo gỡ lại có thể thế nào? Bộ tộc Thanh Khâu cũng khôn g còn nữa, cũng chỉ còn lại một mình ta."

Tô Tín lắc đầu nói: "Mặc dù ta chưa từng tiếp xúc với phụ thân ngươi, bất quá nếu như sau trận chiến thượng cổ vị Thanh Khâu Hồ Vương kia ngày xưa đã được Yêu tộc xưng là người đa mưu túc trí, muốn dẫn dắt Yêu tộc ngăn cơn sóng dữ, vậy hiển nhiên là một vị mưu trí kinh thiên, ít nhất ta không thể sánh bằng.

Bất quá mưu trí mạnh hơn cũng sẽ tính sót một vài thứ, cái này có quan hệ với tính cách, phụ thân ngươi còn chưa đủ hung ác, nếu như hắn đủ hung ác rồi, liền sẽ không dễ dàng tin tưởng những người khác.

Hoặc là lấy sự mưu trí của phụ thân ngươi, tính toán một chút Yêu tộc khác, ở loại thời điểm đó nâng cao một chút địa vị của mạch Thanh Khâu các ngươi ở trong Yêu tộc cũng không là vấn đề, nhưng phụ thân ngươi lại không lựa chọn làm như thế, có thể thấy được phụ thân ngươi thật sự không phải một người có tâm hung ác."

Thanh Ly im lặng, Tô Tín nói không sai, phụ thân nàng cho tới bây giờ đều không phải là loại người có tâm hung ác kia.

Lúc trước tại thời điểm Yêu tộc xuống dốc nhất, lấy mưu trí của phụ thân nàng hắn hoàn toàn có thể mang cho mạch Thanh Khâu Hồ tộc cuộc sống tốt hơn, nhưng cũng tiếc phụ thân nàng cuối cùng lại từ bỏ, mà là quay người liền bày các loại mưu kế vì Yêu tộc, hết thảy cũng là đang suy nghĩ vì toàn bộ lợi ích của Yêu tộc.

Nửa ngày sau Thanh Ly nói: "Chuyện đều đã qua, ta không muốn lại nhớ lại những thứ đó, Thanh Khâu Quốc đã nắm được trong tay, hiện tại ta liền nói cho ngươi làm sao luyện hóa thứ này, chỉ cần ngươi có thể luyện hóa, ta cam đoan nếu như ngươi lại động thủ với Huyền Khổ, cũng không cần vận dụng con át chủ bài của mình cùng các loại thiên môn bí pháp, trực tiếp có thể đọ sức với hắn về mặt sức mạnh."

Tô Tín nhẹ gật đầu, đối với hắn hiện tại mà nói, tăng trưởng bên trên cảnh giới lại vô cùng trọng yếu.

Đại Thiên Ma Tôn đã từng nói, muốn thăng cấp lên Thông Thiên, vậy thì nhất định phải chờ đến thời điểm thiên địa náo động thời điểm trộm được thiên cơ, hỉ có điều cho dù thật sự muốn đi đến một bước này, vậy trước hết gươi cũng phải tăng thực lực của mình lên tới đỉnh phong của Thần Kiều cảnh mới được, nếu không ngay cả tư cách tranh đoạt một tia thiên cơ kia ngươi cũng không có.

Thanh ly dạy từng bước cho Tô Tín bí pháp luyện hóa Thanh Khâu Quốc, cho dù đến cuối cùng nàng là người của mạch Thanh Khâu cũng không hề dùng bí bảo của mạch Thanh Khâu, điều này không thể không nói cũng là một loại châm chọc.

Tại thời điểm luyện hóa Thanh Khâu Quốc, Tô Tín cũng cố ý đi nhìn thoáng qua không gian trong hệ thống, mình đã hoàn thành hoàn toàn nhiệm vụ diệt Thiếu Lâm Tự, bước kế tiếp chính là phải diệt Tạo Hóa Đạo Môn.

Chỉ cần có thể diệt đi hai đỉnh tông môn của phái đạo phật, Tô Tín liền có thể đạt được một phần ban thưởng cao cấp, quan

trọng nhất chính là Tô Tín không biết mình có thể rút được một phần vật phẩm siêu năm sao hoặc là loại đồ vật đan dược hay không.

Đối với Tô Tín trước mắt mà nói, cảnh giới mang tới sức chiến đấu tăng thêm nhưng là quan trọng hơn so với võ kỹ, một viên Long Nguyên hoặc là phượng huyết đoán chừng có thể trực tiếp để Tô Tín lên đến loại cấp độ củaVô Sinh Lão Mẫu ngày xưa.

Mà trong khi Tô Tín bế quan, kết quả của trận chiến này truyền đến ngoại giới lập tức đưa tới xôn xao trên toàn bộ giang hồ.

Tứ đại Thần Kiều ép giết Tô Tín, kết quả cuối cùng Tô Tín lại cũng chưa chết, việc này đối với đám người giang hồ mà nói thì rất bình thường, dù sao thì cho tới nay thứ Tô Tín am hiểu nhất chính là tạo ra kỳ tích.

Loại hoàn cảnh phải chết này không biết lúc trước Tô Tín đã trải qua bao nhiêu lần, lại đều bị hắn cố gắng vượt qua, hiện lần này mặc dù nhìn qua vô cùng hung hiểm, nhưng Tô Tín có thể chịu nổi cũng rất bình thường.

Thứ bọn hắn kinh hãi chân chính là Tô Tín vậy mà lại liên thủ với Yêu tộc, đây chính là đưa tới tiếng mắng của thiên hạ, trong nháy mắt tiếng xấu của Tô Tín liền vượt qua vị Lữ Phá Thiên ngày xưa dấy lên Huyết Ma Lão Tổ, tai họa lớn của võ lâm trên giang hồ, bị người người kêu đánh.

Chương 2585 - Tiếng mắng(2)

Tiếng mắng(2)

Phải biết lúc trước người mắng Lữ Phá Thiên đều là một số người trong võ lâm chính đạo, kết quả hiện tại ngược lại tốt, một chút người trong ma đạo, thậm chí là một số bọn xâm lược tên trộm cướp, thậm chí còn có người của Kim Trướng Hãn Quốc cùng võ giả Tây Vực võ giả đều chửi Tô Tín ầm lên.

Một hành động kia của hắn lại đắc tội tất cả Nhân tộc, có thể nói là chân chính để lại tiếng xấu muôn đời.

Chỉ bất quá ngay sau đó lại truyền tới tin tức, nói là lúc mọi người rời đi Tô Tín lại trở mặt với Yêu tộc, chém giết Ngân Dực Lang Vương tại cỗ, thậm chí đầu sói to lớn của Ngân Dực Lang Vương kia còn đang treo làm vật phẩm trang trí ở cửa thành Phi Long.

Một hành động kia lập tức lại khiến cho đám người không hiểu rõ, Tô Tín này đến cùng là liên thủ với Yêu tộc liên thủ hay là trở mặt với Yêu tộc?

Trước kia người giang hồ đều nói Tô Tín nói lời giữ lời , chờ đến khi Tô Tín đi đến địa vị cao, chuyện mọi người tan vỡ với những việc mà Tô Tín làm, kết quả lại phát hiện tên này hai mặt, bằng mặt không bằng lòng, làm ra không ít chuyện bội bạc, ngoại trừ lúc giết người, chuyện khác không liên quan gì đến việc nói giữ lời.

Lần này chẳng lẽ hắn lại hố Yêu tộc? Bên này vừa mới lợi dụng xong Yêu tộc sau đó liền trở mặt?

Lúc trước Tô Tín nói chuyện với Yêu tộc không ai có thể có thể nghe được, dù sao bọn hắn chỉ biết là Tô Tín xử lý Ngân Dực Lang Vương.

Nhưng bất kể nói thế nào, chuyện Tô Tín liên thủ với Yêu tộc không thể nào rửa sạch được, cho nên trên giang hồ còn có không ít người đang mắng nhiếc Tô Tín.

Hơn nữa chuyện này cũng ảnh hưởng đến Tây Bắc Đạo của Tô Tín, trước kia Tây Bắc đạo thịnh hành võ phong sau khi tránh thoát nguy cơ thì võ giả cũng ít đi không ít so với trước đó, đối với đại bộ phận võ giả mà nói, bọn hắn xấu hổ khi làm bạn với Tô Tín loại vô sỉ đi cấu kết với Yêu tộc.

Bất quá đối với những người này Tô Tín cũng không để ý, bọn hắn đã có loại suy nghĩ này, vậy liền chứng minh những người này vốn cũng không phải là người một đường với Tô Tín, cho dù bọn họ có thể đến Tây Bắc đạo, bọn hắn cũng sẽ không gia nhập dưới trướng Tô Tín.

Mà lúc này ngay tại thời điểm Tô Tín bế quan, Tây Bắc đạo cùng các thế lực và người mạnh nhất trên giang hồ cũng đều đang bế quan, không chỉ có Tô Tín đạt được cơ duyên, lúc

trước Huyền Khổ lấy được căn nguyên thế giới kia nhưng cũng bị hắn phân cho bọn người Triệu Cửu Lăng, mặc dù chia ra làm ba, nhưng sau khi bọn hắn luyện hóa đối với tự thân sức chiến đấu mà nói cũng có thể tiến lên một bước dài.

Nửa năm sau, trong Phạm Thiên Vực ở Hà Nam Đạo, lúc này Phạm Thiên Vực chiếm đoạt Thiếu Lâm Tự hoàn toàn, thậm chí hiện tại trong Thiếu Lâm tự cũng chỉ có mấy tên đệ tử đang trông coi, mà những đệ tử kia cũng đều là người của Phạm Thiên Vực.

Lúc này Bì Già Đa La đã luyện hóa một phần ba căn nguyên thế giới kia, hắn đứng trong Đại Hùng Bảo Điện, mày nhăn lại, trong mắt lóe lên một vẻ âm trầm.

Thiếu Lâm Tự đã bị diệt, thời gian nửa năm này hắn đang bế quan, tâm phúc dưới tay hắn lại đã đào sâu ba thước toàn bộ Thiếu Lâm Tự, nhưng lại vẫn không tìm được đường rút ngày xưa Phật Đà lưu lại.

Bì Già Đa La có thể khẳng định, Phật Đà lưu lại một vật ở Thiếu Lâm Tự, đồ vật có thể để cho hắn hiện thế một lần nữa, nhưng ròng rã thời gian nửa năm Bì Già Đa La lại không hề tìm được, cái này có chút kỳ quái, chẳng lẽ thứ này ở thiền viện Liên Hoa?

Nếu là như vậy, vậy cũng rất không có khả năng, bởi vì ban đầu trước khi Phật Đà chưa chết, tiên tổ của Liên Hoa thiền viện, vị đại đệ tử kia của Phật Đà cũng đã bởi vì vấn đề lý niệm với Phật Đà mà mỗi người đi một ngả, đường rút của Phật Đà cũng không có khả năng rơi vào trong tay thiền viện Liên Hoa.

Đúng lúc này, một tên đệ tử Phạm Thiên vực gõ cửa tiến vào nói: “Vực Chủ, có tin tức truyền đến liên quan tới Thiếu Lâm Tự.”

“Thiếu Lâm Tự?” Ánh mắt Bì Già Đa La lộ ra dị sắc, Thiếu Lâm Tự hiện tại cũng đã không tồn tại nữa, làm sao có thể còn có tin tức của Thiếu Lâm Tự truyền đến?

Tên võ giả Phạm Thiên Vực kia nói: “Là như vậy Vực Chủ, lúc trước Tô Tín khi Tô Tín diệt sạchThiếu Lâm Tự, Nguyên

Không đệ tử thân truyền của Huyền Minh đã từng mang theo hơn mười tên đệ tử trẻ tuổi của Thiếu Lâm Tự chạy thoát, cuối cùng không biết tung tích.

Gần đây trên giang hồ truyền đến tin tức, Nguyên Không này lại xuất hiện một lần nữa, đồng thời đã đưa tới sự chú ý của Ám vệ, khả năng hiện tại Ám vệ cũng đã mang người đến đây truy sát.

Thiếu Lâm Tự dù sao cũng cùng mạch Phật tông với Phạm Thiên vực ta, chuyện này Phạm Thiên Vực ta có nên nhúng tay hay không?"

Đương nhiên đệ tử của Phạm Thiên Vực không biết tính toán của Bì Già Đa La, theo bọn hắn nghĩ, quan hệ của Phạm Thiên vực cùng Thiếu Lâm Tự hẳn là rất không tệ, hiện tại những đệ tử kia của Thiếu Lâm tự còn ở trong Phạm Thiên Vực, vị thủ tọa Huyền Chân giảng kinh đường bị trọng thương kia cũng được nuôi dưỡng ở trong Phạm Thiên Vực.

Chương 2586 - Truy sát (1)

Truy sát (1)

Chợt nghe có người bẩm báo chuyện của Thiếu Lâm Tự, bỗng nhiên lúc này Bì Già Đa La giống như nghĩ tới điều gì, trong mắt lập tức lộ ra một vòng tinh mang.

Hắn tìm lâu như thế cũng không tìm được đường rút ngày xưa Phật Đà lưu lại, cho tới bây giờ hắn mới phản ứng được, đường rút này có thể là một kiện vật phẩm, vậy tại sao không thể là một người?

Cảnh giới tồn tại của Thông Thiên cảnh ở thời thượng cổ là thứ mà hiện tại Bì Già Đa La không cách nào tưởng tượng được, bất luận đối phương có sắp xếp như thế nào đối với Bì Già Đa La mà nói đều là có khả năng.

Cho nên Bì Già Đa La trực tiếp nói với tên đệ tử kia: "Dẫn hết người của Thiếu Lâm Tự về cho ta, nhớ kỹ, nhất định phải là người sống!"

Chờ đến khi tên đệ tử kia rời đi, trong mắt Bì Già Đa La lóe lên một tia lãnh mang, mặc kệ đường rút mà Phật Đà lưu lại

đến tột cùng là cái gì, hắn đều sẽ đem tìm ra giẫm nát hoàn toàn!

Bì Già Đa La hắn chỉ là Thánh Sư Bì Già Đa La của Phạm Thiên Vực, mà không phải là vì những lão bất tử thời thượng cổ kia chuẩn bị thân thể hiện thế một lần nữa!

Mà lúc này ở bên trong Tây Bắc Đạo, Tề Long đang một mặt lúng túng bẩm báo gì đó với Lý Phôi.

"Đại nhân, Nguyên Không kia có chút khó lường, lúc trước khi hắn rời khỏi Thiếu Lâm Tự chỉ mới Hóa Thần cảnh, không nghĩ tới bây giờ liền đã đến đỉnh phong Dung Thần cảnh, ở trong Ám vệ có không ít võ giả thua ở trong tay hắn."

Trước đó ở Thiếu Lâm Tự Nguyên Không mang theo một nhóm đệ tử thoát đi, lúc trước Tô Tín đã nói, không cần đi quản.

Chỉ bất quá mặc dù Tô đại nhân phân phó bọn hắn không cần đi quản, nhưng bọn hắn làm thủ hạ lại không thể thật sự không đi quản.

Cho nên trong thời gian Tô Tín bế quan bọn hắn vẫn luôn đang truy xét tung tích của Nguyên Không và các dư nghiệt khác của Thiếu Lâm Tự, chỉ có điều không dễ dàng gì mới tìm được người, Tề Long lại kinh ngạc trong tay Nguyên Không.

Lý Phôi chau mày nói: "Các ngươi làm sao làm? Ngay cả Nguyên Không một võ giả Dung Thần cảnh cũng không giải quyết được? Chẳng lẽ sẽ không đi tới Huyết Thần Giáo, còn có nơi phụng dưỡng Tây Bắc quân mời người sao?"

Đại bộ phận võ giả Ám vệ đều là dùng để chấp hành các loại nhiệm vụ cơ mật, cho nên võ giả Dương Thần cảnh không có bao nhiêu người, ngược lại phần lớn võ giả Dương Thần cảnh đều phụng dưỡng tại Huyết Thần Giáo cùng Tây Bắc quân.

Bình thường võ giả Dương Thần cảnh được phái đi không phải là chấp hành nhiệm vụ cơ mật, mà là chuẩn bị trực tiếp dùng bạo lực xuất thủ đồ tông diệt môn.

Tề Long một mặt khổ sở nói: "Mời, ta biết Nguyên Không này thân là đệ tử kiệt xuất trong thế hệ trẻ tuổi của Thiếu Lâm Tự

khẳng định là cực kỳ khó chơi, lần trước ở Thiếu Lâm Tự lần để hắn chạy trốn kia ta liền biết tiểu tử này rất bất phàm, cho nên lần này vì để đảm bảo một chút, ta còn cố ý mời ra một vị võ giả Dương Thần cảnh của Huyết Thần Giá đến, kết quả lại là bị đối phương chém giết."

Ánh mắt Lý Phôi lộ ra một tinh mang nói: "Lấy Dung Thần chém giết Dương Thần? Có ý tứ!"

Từ trước võ giả trên giang hồ tại thời điểm cấp thấp có thể vượt cấp giết không ít người, nhưng càng đến cảnh giới cao, loại tình huống này liền càng ít.

Thậm chí đến loạii trình độ Dương Thần cảnh, có thể vượt cấp giết người không thể nghi ngờ đều là hạng người kinh tài tuyệt diễm.

Loại chuyện này trước kia Tô Tín làm qua, Lý Phôi cũng đã từng làm, mà bây giờ Nguyên Không, hiển nhiên cũng là loại người này.

Mặc dù võ giả Huyết Thần Giáo bởi vì tu luyện Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp dẫn đến căn cơ bất ổn, thuộc về loại hình võ giả học cấp tốc.

Nhưng cho dù lại không ổn, đó cũng là tồn tại Dương Thần cảnh, Nguyên Không có thể đánh giết bọn hắn, điều này đã có thể nói rõ hết thảy.

Trong mắt Lý Phôi lóe lên một tia lãnh sắc nói: "Đã như vậy, vậy ta liền tự mình xuất thủ một chuyến, hiện tại đại nhân đang trong lúc bế quan, chúng ta là những người làm thủ hạ không cách nào đến giúp đại nhân giải quyết những đại sự, nếu như ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng xử lý không tốt, vậy đại nhân còn nuôi chúng ta để làm gì?"

… … … … …

Lúc này trong phủ Tương Châu ở Nhữ Nam đạo, hơn mười tên hòa thượn trên thân phát tán ra một cỗ khí tức lạnh lẽo đi vào trong một gian tửu lâu, gọi một đống món ăn mặn, điều này khiến cho một số khách nhân cùng võ giả trong tửu lâu đều nhìn sang với ánh mắt tò mò.

Dù sao thì trong ấn tượng của đại đa số mọi người, hòa thượng hẳn là ăn chay mới đúng, hiện tại bỗng nhiên xuất hiện một đống hòa thượng ăn thịt như thế, chẳng lẽ tất cả đều là hòa thượng rượu thịt hay sao?

Người giang hồ kiến thức có chút rộng rãi nói nhỏ trong bóng tối: "Chớ có đi gây chuyện với đám hòa thượng này, ngươi không chọc nổi bọn hắn."

"Đám hòa thượng này ó thân phận gì? Chẳng lẽ là người của Phạm Thiên Vực ở trong mười một tiên vực?"

Người biết chuyện thần thần bí bí nói: "Không phải Phạm Thiên vực, mà là người của Thiếu Lâm tự!"

"Thiếu Lâm Tự!"

Người biết nội tình liền tranh thủ che lên miệng đối phương, thấp giọng nói: "Hét vớ vẩn cái gì? Đừng gây phiền toái cho mình!

Chương 2587 - Truy sát (2)

Truy sát (2)

Lúc trước Thiếu Lâm Tự bị Tô Tín chủ của Tây Bắc tiêu diệt, nhưng cũng không phải là giết ngay cả một người cũng không chừa, trong đó Nguyên Không là đệ tử thân truyền của phương trượng Huyền Minh dẫn theo một đám đệ tử thừa cơ thoát đi, mấy vị này cũng được.

Nghe nói lúc trước từ lúc trận chiến kia qua đi ám vệ thủ hạ của Tô Tín vẫn luôn không hề từ bỏ đuổi giết bọn hắn, nhưng lại vẫn luôn không thành công.

Gần nhất Nguyên Không này xuất thủ chém giết một tên võ giả Dương Thần cảnh thủ hạ của Tô Tín, uy thế nhất thời có một không hai, nếu như Thiếu Lâm Tự vẫn còn, vị này khẳng định cũng là người thừa kế Phương trượng đời tiếp theo."

Có người lắc đầu thở dài nói: "Chậc chậc, thủ đoạn của Tô Tín này không khỏi cũng có chút quá mức tàn nhẫn, Thiếu Lâm Tự đều bị diệt, lại nhất định phải nhổ cỏ nhổ tận gốc, một chút xíu truyền thừa cũng không cho người ta lưu lại, hiện tại hắn

lại cấu kết với Yêu tộc, hành vi như thế, đơn giản muốn so ma đầu còn muốn ma đầu!”

Người trước đó thấp giọng nói: “Im lặng! Lời không nên nói thì đừng nói! Ám vệ thủ hạ của Tô Tín chỗ nào cũng nhúng tay vào, bị bọn hắn nghe được, ngươi còn muốn mạng không?

Lại nói, Tô Tín nhổ cỏ nhổ tận gốc trong mắt của ta ngược lại là rất bình thường, như thế mới phù hợp với kiêu hùng khí độ của hắn nha, nếu không nhất định phải giữ lại một số dư nghiệt gây phiền toái cho mình, cái này chẳng phải là rảnh đến hoảng?”

Lúc một số võ giả xì xào bàn tán bên trong tửu lâu, một tên đệ tử của Thiếu Lâm tự nhịn không được nói: “Nguyên Không sư huynh, chúng ta còn phải chạy trốn tới địa phương nào vậy?”

Lúc này Nguyên Không vừa ăn, vừa trầm giọng nói: “Không phải chúng ta phải chạy trốn tới địa phương nào, mà là muốn nhìn Tô Tín sẽ đuổi giết chúng ta đến địa phương nào.

Thiếu Lâm Tự đã không còn, nhưng chỉ cần chúng ta vẫn còn, truyền thừa của Thiếu Lâm Tự còn, cho nên điều hiện tại chúng ta có thể làm, chính là còn sống, không phải là còn sống vì mình, cũng phải vì tương lai của Thiếu Lâm Tự mà sống!”

Mấy tên đệ tử khác của Thiếu Lâm Tự nhìn Nguyên Không, trong mắt đều là toát ra tín nhiệm cùng vẻ kính nể.

Trước đó Nguyên Không trong Thiếu Lâm Tự cũng không có ai yêu thích , đông đảo sư huynh sư đệ đều nói hắn làm người cao ngạo, bất cận nhân tình.

Nhưng trong quá trình đang chạy trốn bọn hắn mới biết được, chân chính lại vẫn là dựa vào dạng người Nguyên Không này.

Dọc theo con đường này hết thảy sự tình Nguyên Không đều an bài thỏa đáng cho bọn hắn, lúc truy binh đánh tới, người cản phía sau cùng một trăm phần trăm chính là Nguyên Không.

Mà lại dọc theo con đường này Nguyên Không triển lộ ra thực lực cũng là rõ như ban ngày, hắn có thể tu luyện tới loại cảnh giới như hiện tại này, ngày xưa được Huyền Minh coi trọng

như thế, thứ dựa vào cũng không phải may mắn, mà là thiên phú cùng thực lực của chính bản thân.

Cho nên hiện tại đám đệ tử lánh nạn của Thiếu Lâm Tự này không có người nào dám đi nói lời phàn nàn về Nguyên Không, ngược lại rất kính trọng hắn.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài tửu lâu bỗng nhiên truyền đến từng tiếng cười lạnh nói: "Hòa thượng của Thiếu Lâm Tự, các ngươi ngược lại là ăn rất ngon nha, bất quá cũng không tệ, coi như là cơm chặt đầu!"

Lời nói vừa dứt, chỉ thấy một đám võ giả ám vệ thân mặc hắc y tràn vào trong tửu lâu, trong nháy mắt một cỗ sát khí lạnh lẽo hiện đầy trong tửu lâu , khiến cho mọi người ở đây cùng nhau run rẩy một cái.

Đặc biệt những võ giả trước đó đã từng chửi bới Tô Tín người kia, lúc này hận không thể đều nhét đầu vào dưới đáy bàn.

Tam đại thế lực tình báo mạnh nhất trên giang hồ lúc trước hẳn là Lục Phiến Môn, Thiên Cơ Cốc, ám vệ của Tô Tín.

Nhưng bây giờ ám vệ của Tô Tín trải qua thời gian phát triển dài như vậy, lại đã vượt qua Thiên Cơ Cốc, có thể chân chính sánh vai cùng Lục Phiến Môn.

Mà bên trong tam đại thế lực này, làm người ta sợ hãi nhất chính là ám vệ thủ hạ của Tô Tín.

Lục Phiến Môn bởi vì muốn giám sát toàn bộ bốn mươi chín đạo của Đại Chu, cho nên nhân thủ có hạn, đại bộ phận bộ khoái của Lục Phiến Môn đều cầu ổn định, người chân chính âm thầm làm chuyện đều là tuần bổ Truy Phong cùng mật thám Tập Sự.

Bất quá cho dù hai người này xuất thủ với thế lực võ lâm thì cũng là tương đối giảng quy củ, lại thêm hiện tại Đại Chu không có một vị Thần Kiều nào, cho nên Lục Phiến Môn cũng là rất an tĩnh.

Thiên Cơ Cốc gần đây cũng là mười phần khiêm tốn, lần trước bởi vì Thiên Cơ cốc bao che cho Trần Huyền Tông có cừu oán với Tô Tín mà bị Tô Tín công phá, cho nên hiện tại Thiên Cơ

Cốc có thể nói là không gượng dậy nổi, hệ thống tình báo đều đang co vào, mà trước đó hệ thống tình báo của Thiên Cơ cốc cũng chỉ là liên quan đến tin tức, không liên lụy bất kỳ bộ môn vũ lực nào.

Trong ba thế lực này chỉ có ám vệ thủ hạ của Tô Tín kết hợp hoàn toàn tình báo cùng vũ lực với nhau, đồng thời hiện tại uy thế của Tây Bắc Đạo dưới trướng Tô Tín vô lượng, đồng thời cũng không cần giống như Lục Phiến Môn phân tán hết lực lượnng trog bốn mươi chín đạo, cho nên hiện tại Ám vệ làm việc rất tùy tiện bá đạo, động một tí chính là đồ tông diệt môn, thậm chí diệt đi một số môn phái nhỏ ngay cả Lý Phôi đều không cần thông báo, một số người cấp dưới có thể giải quyết.

Chương 2588 - Ngăn cản (1)

Ngăn cản (1)

Đối với loại làm việc tàn nhẫn này, thế lực hoàn toàn không tuân theo quy củ, ai nhìn rồi trong lòng đều sẽ sợ hãi, những người giang hồ kia ở đây cùng thực khách thông thường khi nhìn thấy võ giả Ám vệ tiến đến trong nháy mắt đều núp ở một bên, sợ bị bọn hắn ngộ sát.

Nguyên Không yên lặng nuốt vào một khối thịt nướng, lúc này ánh mắt mới nhìn về phía đám Ám vệ, âm thanh lạnh lùng nói: “Trước đó các ngươi phái tới võ giả Dương Thần cảnh đã bị ta chém giết, hiện tại các ngươi còn dám tới?”

Thủ lĩnh của Ám vệ bên này chính là Tề Long, lần trước mặc dù hắn để Nguyên Không chạy, nhưng lần này hắn lại sẽ không để cho Nguyên Không tiếp tục trốn nữa.

Tề Long vung tay lên, hơn mười tên võ giả Ám vệ sau lưng hắn lập tức lấy ra từng cơ quan ám khí của Đường môn nhắm ngay vào bọn người Nguyên Không, hàn mang lấp lóe phía trên, còn tản ra hàn khí sâu kín.

Tề Long chậm rãi nói: “Đây chính là ám khí tinh phẩm Xuyên Trung Đường Môn sản xuất, mỗi một dạng đều có thể làm bị thương võ giả Dung Thần cảnh cùng Dương Thần cảnh, cho dù Tây Bắc Đạo ta diệt Đường Môn, loại ám khí này lại cũng

không nhiều, có thể hưởng thụ được loại đãi ngộ này, trên giang hồ cũng không có mấy người.

Còn có, lần này ta mời ra một vị người quen đến đây, ta nghĩ các ngươi nhất định rất muốn nhìn thấy hắn."

Nói, Tề Long tránh ra một bên, một tên khuôn mặt võ giả trẻ tuổi tuấn lãng từ bên ngoài đi tới, cười nói với Nguyên Không: "Nguyên Không sư huynh, lâu rồi không gặp, rất là tưởng niệm a."

Người trẻ tuổi bỗng nhiên xuất hiện này không là người khác, chính là Tô Tử Thần. .

Kỳ thật lần này Tô Tử Thần có thể không cần đến, hiện tại hắn chính là đệ tử thân truyền của Tô Tín, đang giữ vị trí Phó tổng quản Ám vệ, mặc dù không có tác dụng lắm, nhưng cũng ngang vai ngang vế với Tề Long, chấp hành nhiệm vụ như vậy do Tề Long làm là có thể rồi, hắn chỉ phụ trách tu luyện bên trong Tây Bắc Đạo là được rồi.

Chỉ bất quá Tô Tử Thần nghe nói lần này Tề Long là chuẩn bị muốn tới giết Nguyên Không, hắn cũng xung phong nhận việc mà đến, không phải là vì đoạt công lao với Tề Long, hắn chỉ là vì muốn phân cao thấp với Nguyên Không mà thôi.

Lúc trước trong Thiếu Lâm tự, Tô Tử Thần bị Nguyên Không áp chế khắp nơi, mặc dù hắn không có giao thủ qua với đối phương, nhưng lại suýt chút nữa cũng bởi vì đối phương mà nhiệm vụ thất bại, bị mất mạng.

Cho nên ở trong lòng Tô Tử Thần thật sự muốn đọ sức một phen với Nguyên Không, hắn được Tô Tín tự mình dạy bảo một phen, lại bế quan thời gian dài như vậy, cũng đã đến Dung Thần cảnh, hiện tại Tô Tử Thần cũng có được tự tin tranh phong cùng Nguyên Không.

Mà những đệ tử kia của Thiếu Lâm tự nhìn thấy Tô Tử Thần nhao nhao mở miệng ra sức mắng chửi: "Cẩu tặc! Phản đồ! Ngươi còn có mặt mũi xuất hiện ở trước mặt bọn ta?"

Nghe đến mấy lời quát mắng này, biểu cảm trên mặt Tô Tử Thần căn bản cũng không có biến hóa chút nào, hắn chỉ là thản

nhiên nói: “Phản đồ? Ta vẫn luôn trung thành với Tô Tín Tô đại nhân, sao lại có kiểu nói phản đồ này? Quá buồn cười!”

Nguyên Không ngăn lại mấy võ giả Thiếu Lâm Tự khác một mặt phẫn nộ chuẩn bị xuất thủ, hắn chỉ nhìn Tô Tử Thần thản nhiên nói: “Các ngươi muốn giết ta? Kỳ thật cho dù các ngươi không đến, sớm muộn gì ta cũng sẽ tới tìm các ngươi.

Huyết cừu của Thiếu Lâm Tự không thể cứ tính như vậy, các ngươi hôm nay đã tới, vậy tính toán một chút lãi trước đi!”

Ngay lúc song phương đều giương cung bạt kiếm lại có hai nhóm người đi đến, dẫn đầu đội đều là võ giả Dương Thần cảnh, theo thứ tự là người của Thượng Quan thị cùng Thất Hùng Hội, dù sao Nhữ Nam Đạo hiện tại là địa bàn của bọn hắn.

Dẫn đầu Thượng Quan thị bên kia chính là ‘Khí Đoạn Tinh Hà’ Thượng Quan Phi Vân, chính là đệ tử kiệt xuất nhất đời trước của Thượng Quan thị, hiện tại hắn cũng đã thăng cấp đến Dương Thần cảnh.

Mà dẫn đầu Thất Hùng Hội bên kia thì là Nhị hội chủ ‘Đông Hoa thần tướng’ Viên Vô Lượng của Thất Hùng Hội, ngày xưa chính là nửa bước Dung Thần, hiện tại tự nhiên cũng là Dương Thần.

Hai vị này đều là người từng qua lại với Tô Tín, vốn dĩ bọn hắn không muốn đi gây với Tô Tín, nhưng vấn đề là Phạm Thiên vực bên kia đã truyền đến tin tức, muốn đi bảo vệ bọn người Nguyên Không, còn cố ý đi mấy đạo này của Đại Chu, lần lượt các tông môn đều tặng quà tạ lễ, mời bọn họ hỗ trợ tạm thời bảo toàn tính mạng của đám người Nguyên Không.

Nếu như đám người Nguyên Không ở bên ngoài bị ám vệ thủ hạ của Tô Tín mang đi chém giết thì thôi, nhưng bọn hắn ở trong Nhữ Nam Đạo, nếu như Nguyên Không bị giết dưới mí mắt của hai nhà bọn họ, vậy thì khó đảm bảo Phạm Thiên vực sẽ không oán hận đến trên đầu của bọn hắn.

Cho nên lần này bọn hắn cũng không phải là muốn đi ngăn cản ám vệ thủ hạ của Tô Tín giết người, kỳ thật bọn hắn chỉ là muốn để bọn hắn chuyển sang nơi khác giết người mà thôi.

Viên Vô Lượng nhìn thoáng qua tình huống ở đây, không khỏi lắc đầu nói: “Chư vị, nơi này là địa phương của Thất Hùng Hội cùng Thượng Quan thị, hai người các ngươi ra tay đánh nhau ở chỗ này sợ là không tốt a?”

Chương 2589 - Ngăn cản (2)

Ngăn cản (2)

Thượng Quan Phi Vân cũng là trầm giọng nói: “Ân oán giữa Tô đại nhân cùng Thiếu Lâm Tự Thượng Quan thị cùng Thất Hùng Hội chúng ta đều vô ý tham dự, chỉ bất quá vẫn là xin hai vị chuyển sang nơi khác, địa phương Nhữ Nam Đạo quá nhỏ, sợ là không thi triển được.”

Nghe xong lời này, sắc mặt của Tề Long lập tức trầm xuống.

Hai nhà này là có ý gì? Muốn đuổi bọn hắn rời đi sao?

Kỳ thật Viên Vô Lượng cùng Thượng Quan Phi Vân cũng cũng không nói lời gì quá nặng, cái này nếu là ở tình huống trước kia, Tề Long cũng sẽ cho bọn hắn mặt mũi này, dù sao thì Tây Bắc Đạo không có thù với Thượng Quan thị cùng Thất Hùng Hội, Ám vệ bọn hắn cũng không phải chó dại thật, gặp ai cắn người đó.

Nhưng việc lần này liên quan đến Nguyên Không, liên quan đến dư nghiệt của Thiếu Lâm Tự, mặc dù Tô Tín không có yêu cầu hắn nhất định phải giết chết bọn người Nguyên Không, nhưng liên tiếp hai lần thất thủ, người khác không nói, Tề Long chính mình cũng không có mặt mũi tiếp tục làm làm Phó tổng quản ám vệ.

Mà bên này Tề Long còn chưa mở lời, Tô Tử Thần liền hừ lạnh một tiếng nói: “Thượng Quan thị cùng Thất Hùng Hội các ngươi ngược lại là uy phong thật to! Những người khác động thủ ở Nhữ Nam Đạo chẳng lẽ đều phải tranh thủ sự đồng ý của hai phái các ngươi sao?

Nếu như hôm nay chúng ta nhất định phải động thủ giết Nguyên Không và dư nghiệt khác của Thiếu Lâm Tự ở chỗ này, các ngươi lại muốn như nào? Chuẩn bị giúp những dư nghiệt Thiếu Lâm Tự này tới đối phó chúng ta sao?

Sau khi Thượng Quan thị các ngươi dung hợp với Hàn Thiên Vực thì có Chân Vũ, có thể nói là gia đại nghiệp đại, nghe nói gần nhất hội chủ Trầm Vô Danh của Thất Hùng Hội cũng là đến trình độ đỉnh phong của Dương Thần cảnh, nghe nói đều đã nửa chân đạp đến Chân Vũ.

Như thế xem ra, lúc các ngươi đây là đối mặt với Tây Bắc Đạo ta cũng có đầy đủ sức mạnh đi? Đã như vậy, thế thì có cần ta tìm sư phụ ta đến, để hắn tự mình đàm luận với các ngươi, thuận tiện thương lượng xong quy củ với các ngươi, Ám vệ ta giết người, có phải nhất định phải đi tới chỗ các thế lực võ lâm báo cáo chuẩn bị mới có thể động thủ."

Thượng Quan Phi Vân cùng Viên Vô Lượng bị lời nói của Tô Tử Thần chọc cho sắc mặt đỏ bừng, bọn hắn cũng không phải bực bội ám vệ thủ hạ của Tô Tín không nể mặt bọn họ, mà là bực bội Tô Tử Thần một tên vĩ giả Dung Thần cảnh cũng dám châm chọc khiêu khích bất kính với bọn hắn.

Bất quá tức giận qua đi bọn hắn lại uể oải vô cùng, thậm chí là có chút cảm giác nản lòng thoái chí.

Ngày xưa Thượng Quan Phi Vân cùng Viên Vô Lượng đều là võ giả từng qua lại với Tô Tín, kết quả hiện tại Tô Tín đã là một ngựa tuyệt trần, đá bọn hắn tới đuôi sau cùng, thậm chí hiện tại ngay cả đệ tử của Tô Tín cũng dám mở miệng mỉa mai bọn hắn, cái này khiến bọn hắn phẫn nộ vô cùng vừa cảm thấy uể oải.

Viên Vô Lượng lúc này liền hừ lạnh một tiếng nói: "Tiểu tử, mặc dù ngươi là đệ tử của Tô Tín, nhưng cũng đừng quên trên giang hồ có tôn ti trên dưới!

Ngày xưa lúc sư phụ ngươi qua lại với bọn ta, hắn cũng không dám cuồng vọng như thế, bây giờ ngươi còn chưa đi đến Dương Thần liền lớn lối như thế, cẩn thận hăng quá hoá dở!"

Tô Tử Thần khinh thường cười lạnh một tiếng nói: "Lúc trước sư phụ ta không có cuồng vọng với các ngươi là bởi vì các ngươi không cản trở con đường của hắn, nếu không các ngươi nếu là dám đối địch với sư phụ ta, các ngươi còn có cơ hội tu luyện tới Dương Thần cảnh sao?

Mặc dù thực lực của ta bây giờ không bằng các ngươi, nhưng nếu như các ngươi muốn xuất thủ, cho dù ta chênh lệch với các ngươi một cảnh giới ta cũng sẽ phụng bồi tới cùng.

Nếu như các ngươi thắng, vậy thì ám vệ sẽ không ra tay với Nguyên Không ở Nhữ Nam Đạo, nhưng các ngươi nếu là bại, vậy liền cút ngay, đừng cản trở Ám vệ ta giết người!"

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây lập tức đều lắc đầu, thầm nghĩ trong lòng đệ tử này của Tô Tín thật không đơn giản.

Lúc trước tại thời điểm làm nội ứng ở Thiếu Lâm Tự đám người chỉ là nhìn ra tâm tư thâm trầm, thủ đoạn cao thâm của hắn.

Mà sau khi có thực lực, người này phách lối và cuồng ngạo lại cũng không kém hơn Tô Tín lúc trước.

Lúc này sắc mặt của Thượng Quan Phi Vân cùng Viên Vô Lượng đều cực kỳ khó coi, không biết nên nói cái gì cho phải.

Nói thật, đối mặt với khiêu khích của Tô Tử Thần, bọn hắn còn thật sự không dám ứng chiến.

Lúc trước Tô Tín cường đại đã in dấu khắc ở trong đầu của bọn hắn, hiện tại coi như Tô Tín không có đứng ở chỗ này, nhưng trước mắt vị đệ tử thân truyền của Tô Tín lại đang ở đây, mặc dù đối phương đích thật là thấp hơn bọn hắn một cảnh giới, nhưng người nào dám cam đoan đối phương không có thực lực vượt cấp giết người?

Loại vượt cấp giết người này có khả năng bọn hắn không làm được, nhưng lại không có nghĩa là hạng người kinh tài tuyệt diễm khác không làm được.

Chương 2590 - Ngăn cản (3)

Ngăn cản (3)

Thân là đệ tử thân truyền của Tô Tín, Tô Tử Thần có loại thực lực này lại là rất có thể, cho nên một trận chiến này nếu như bọn hắn thắng, vậy thì chính là lấy lớn hiếp nhỏ, về sau khó tránh khỏi Tô Tín sẽ đến tìm bọn hắn gây chuyện, trút giận với

đồ đệ của mình, hiện tại Tô Tín tức giận cũng không phải Thất Hùng hội hoặc là Thượng Quan thị có thể đối phó được.

Mà nếu như bọn hắn không thể gây khó dễ với Tô Tử Thần này, vậy thì bọn hắn mất mặt còn lớn hơn nữa.

Dù sao thì mặc dù bọn hắn cũng không cùng thế hệ võ giả với Tô Tín, nhưng đều xem như cùng một thời đại, kết quả lúc trước bọn hắn đều bị Tô Tín cho ngược qua, mặc dù thua, nhưng mắt nhìn địa vị cùng thực lực của Tô Tín, cái này cũng không mất mặt.

Bất quá vạn nhất nếu như bọn hắn không ai có thể gây khó dễ với Tô Tử Thần, vậy thì bọn hắn sẽ mất mặt vô cùng, trước đó không có tranh giành qua với Tô Tín, kết quả bây giờ lại là ngay cả đồ đệ của Tô Tín cũng không đối phó được, hai người bọn họ đều có thể tưởng tượng ra được sẽ là bộ dáng gì, đoán chừng sẽ trở thành trò cười của toàn bộ giang hồ.

Cho nên Viên Vô Lượng trực tiếp hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi là đệ tử của Tô đại nhân, nếu như chúng ta ỷ lớn hiếp nhỏ, cho dù Tô đại nhân không truy cứu, chúng ta cũng không bỏ xuống được mặt mũi này.

Dù sao hôm nay chư vị là đừng nghĩ động thủ tại Nhữ Nam Đạo, ra Nhữ Nam đạo, chư vị muốn làm gì ta đều là sẽ không quản."

Ánh mắt Tô Tử Thần lộ ra một tia lãnh sắc, hôm nay bọn hắn đại biểu chính là Ám vệ cùng toàn bộ uy nghiêm của Tây Bắc Đạo, cho nên bọn hắn không thể lùi bước, cũng không có lý do gì lùi bước, một cái Thượng Quan thị cùng Thất Hùng hội bọn hắn còn không để vào mắt.

Đặc biệt là Tề Long, hắn biết, chuyện lần này Lý Phôi đại nhân sẽ đích thân xuất thủ, có Lý Phôi đại nhân xuất thủ, đừng nói là Dương Thần, Chân Vũ đều nắm chắc một trận chiến!

Quả nhiên, vào lúc này, một trận âm phong hiện lên trong cả gian tửu lâu, một nam nhân mặc áo đen, lưng đeo trường kiếm, mặt không thay đổi đột ngột đứng ở giữa tửu lâu, dùng thanh âm không mang theo mảy may tình cảm nào nói: "Là các ngươi muốn ngăn Ám vệ ta giết người?"

Nhìn thấy người này xuất hiện, mọi người ở đây lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, thủ hạ hung ác nhất của Tô Tín, Đại tổng quản Ám vệ Lý Phôi!

Kiếm ra khỏi vỏ, tất phải giết người. Người không biết sâu cạn Lý Phôi!

Ai cũng không nghĩ tới ngần ấy việc nhỏ lại liên lụy vị này vào, mặc dù bây giờ Lý Phôi chỉ là Dương Thần, nhưng thực lực sâu không thấy đáy cùng với quyền thế trong tay đối phương lại không khác biệt gì mấy so với cường giả Chân Vũ cảnh.

Nhìn thấy Lý Phôi xuất hiện, đáy lòng của Thượng Quan Phi Vân cùng Viên Vô Lượng đều giật mình.

Tô Tử Thần cùng Tề Long bọn hắn dám cản, nhưng bây giờ Lý Phôi đứng ở chỗ này, bọn hắn lại là không có cỗ tự tin như lúc nãy.

Luận đến thân phận, Tề Long chẳng qua là một Phó tổng quản ám vệ, mặc dù có chút ít quyền lực, nhưng lại không tính là đại nhân vật Ám vệ chân chính.

Mà Tô Tử Thần cũng giống như vậy, mặc dù hắn là đệ tử của Tô Tín, nhưng cũng chỉ là Dung Thần cảnh, đồng thời cũng coi là hậu bối của bọn hắn, cho nên Thượng Quan Phi Vân cùng Viên Vô Lượng dám cản.

Nhưng trước mắt vị này chính là người đi theo Tô Tín đồ tông diệt môn vô số, trên tay kẻ hung ác dính vô số máu tươi, đối mặt với Lý Phôi, trong lòng Thượng Quan Phi Vân cùng Viên Vô Lượng đều có chút phát rét.

Ở trước mặt Lý Phôi, hai người này cũng không dám làm càn quá mức, Thượng Quan Phi Vân ho khan một tiếng nói: “Lý đại nhân hiểu lầm, từ lúc mới bắt đầu tại hạ liền không muốn ngăn cản Ám Vệ, chỉ bất quá chuyện xảy ra là có nguyên nhân, chư vị Ám Vệ muốn động thủ tại Nhữ Nam Đạo, đối với Thượng Quan thị ta…”

Hắn vẫn chưa nói xong, chỉ thấy Lý Phôi nhẹ nhàng cong ngón búng ra, một kiếm khí màu đen bắn ra, bay thẳng đến chỗ Thượng Quan Phi Vân.

Tốc độ kiếm khí kia cực nhanh, tựa như có thể xuyên qua không gian, cơ hồ là trong nháy mắt đã đi tới trước người Thượng Quan Phi Vân, khiến Thượng Quan Phi Vân kinh hãi không thôi, vội vàng vận động chân khí toàn thân ngăn cản, nhưng lại trực tiếp bị đạo kiếm khí nho nhỏ này đánh bay, lập tức một ngụm máu tươi phun ra, ánh mắt lộ ra xấu hổ giận dữ cùng vẻ kinh hãi.

Đồng dạng là Dương Thần, kết quả ở trước mặt Lý Phôi, hắn căn bản cũng không có đường sống nào, chênh lệch thực lực cảnh giới đơn giản giống như là Chân Vũ cùng Dương Thần!

Lý Phôi chỉ vào cổng lớn tửu lâu, nhàn nhạt phun ra một chữ: "Cút!"

Mọi người ở đây đều là một mặt kinh ngạc, thái độ của Lý Phôi này khó tránh khỏi có chút cuồng ngạo quá mức, trên đất Nhữ Nam Đạo, trực tiếp chỉ vào người của Thượng Quan thị cùng Thất Hùng Hội nói cút, đây cũng không phải là điều mà hai chữ phách lối có thể khái quát được.

Nhưng mà làm người ta ngạc nhiên nhất chính là, Thượng Quan thị cùng Thất Hùng Hội thật sự ngay cả cái rắm cũng không dám thả, tất cả đều ngoan ngoãn trực tiếp đi ra ngoài, nguyên nhân rất đơn giản, Lý Phôi bọn hắn thật sự không thể trêu vào, ngay cả tồn tại phía sau bọn hắn cũng không thể trêu vào.

Chương 2591 - Cút (1)

Cút (1)

Lúc này làm gia chủ Thượng Quan thị, cũng là nguyên lai Vực Chủ Thượng Quan Linh Hàn Thiên Vực còn có Đại hội chủ Trầm Vô Danh của Thất Hùng Hội đứng ngay bên ngoài tửu lâu cách đó không xa quan sát, hai người bọn họ đều là sắc mặt âm trầm, nhưng lại đều không đứng ra làm chỗ dựa cho thủ hạ của mình.

Không phải là không muốn, mà là không dám.

Luận đến thực lực, Lý Phôi những năm này xuất thủ chưa từng thua trận, mặc dù hiện tại Trầm Vô Danh đã đến nửa bước

Chân Vũ cảnh, nhưng đối đầu với Lý Phôi cũng là không có chút phần thắng nào.

Mặc dù Thượng Quan Linh đã là Chân Vũ uy tín lâu năm, nhưng khi đó tại Lý Phôi hời hợt tiếp Huyền Minh một chiêu ở trên Thiếu Thất Sơn, mặc dù chỉ là giao thủ một chiêu, nhưng cái này cũng có thể chứng minh mặc dù Lý Phôi là Dương Thần, nhưng lại cùng với Tô Tín ngày xưa, tại Dương Thần cảnh liền có thể đối đầu với thực lực Chân Vũ.

Cho nên cứ như vậy, Thượng Quan Linh cũng là không dám tùy tiện xuất thủ, huống hồ coi như hắn thắng, nhưng hắn làm sao chọc nổi vị phía sau Lý Phôi kia?

Cho nên lần này nhìn thấy Lý Phôi ra mặt, Thượng Quan thị cùng Thất Hùng Hội sợ hãi, đắc tội Phạm Thiên Vực thì đắc tội Phạm Thiên Vực đi, như thế dù sao cũng đỡ hơn so với đắc tội Tô Tín.

Dù sao Phạm Thiên Vực chính là tông môn Phật đạo , làm việc cũng không dám làm quá phận, nhưng Tô Tín thì khác, đắc tội đối phương, nói không chừng ngày nào liền bị hắn trả thù, thậm chí bởi vì một chuyện nhỏ mà bị diệt môn Tô Tín cũng không phải chưa từng làm.

Lúc này ở trong tửu lâu, một chữ “Cút” của Lý Phôi dọa cho đám người Thượng Quan thị cùng Thất Hùng Hội xám xịt rời đi, loại uy thế này khiến mọi người ở đây lần nữa nhận thức được thực lực của Lý Phôi cùng uy thế của toàn bộ Tây Bắc Đạo.

Cho dù hiện tại Tô Tín cấu kết với Yêu tộc, dẫn tới tiếng mắng trên toàn bộ giang hồ thì như thế nào? Tây Bắc đạo vẫn như cũ đứng trên đỉnh phong của toàn bộ giang hồ, hung uy ỷ thế làm bậy.

Mà lúc này ngoại trừ Nguyên Không, trong mắt những đệ tử khác của Thiếu Lâm Tự đều là lộ ra một tia tuyệt vọng.

Bọn hắn trốn lâu như vậy, trước kia Ám Vệ đều phái ra một số võ giả có thực lực mạnh hơn bọn hắn đuổi giết, nhưng lại đều bị bọn hắn tránh thoát.

Lần trước Ám Vệ trực tiếp phái ra võ giả Dương Thần cảnh, nhưng cũng bị Nguyên Không chém giết.

Nhưng lần này đối phương thậm chí ngay cả Đại tổng quản Ám Vệ Lý Phôi cũng phái ra, bọn hắn còn có hi vọng sao?

Hành động kế tiếp của Lý Phôi cũng khiến bọn hắn tuyệt vọng hoàn toàn.

Đám dư nghiệt Thiếu Lâm Tự còn sống đối với Tây Bắc Đạo cũng không có ảnh hưởng quá lớn, thậm chí Tô đại nhân đã quên bọn hắn từ sớm.

Nhưng làm thủ hạ, nếu như vẫn giữ lại đám người chướng mắt này lắc lư giang hồ, đối với thanh danh của Tô đại nhân từ đầu đến cuối đều không tốt, cho nên Lý Phôi cũng lười nhác tiếp tục đi lãng phí thời gian với bọn hắn, sau khi đuổi hết người của Thất Hùng Hội cùng Thượng Quan thị đi, trường kiếm trong tay của hắn xẹt qua một đạo kiếm khí màu đen, vọt thẳng chém tới Nguyên Không!

Một kiếm phiêu tán nồng đậm tử khí trong nháy mắt liền đã đi tới trước người, lúc này ngay cả trong lòng Nguyên Không cũng dâng lên một cỗ tuyệt vọng.

Lúc trước hắn chém giết một tên võ giả Dương Thần cảnh của Huyết Thần Giáo, chuyện này không sai, nhưng cùng là Dương Thần cảnh, Lý Phôi cùng tên võ giả Huyết Thần Giáo kia đơn giản là một người trên trời một người dưới đất, căn bản là không có cách nào so sánh được.

Một kiếm này ra khỏi vỏ, trong đầu Nguyên Không chỉ có một ý niệm, mình không ngăn được!

Bất quá không ngăn được cũng phải kiên định mà chống lại, sau lưng của hắn chính là đệ tử khác của Thiếu Lâm tự, cho dù mình chết cùng bọn hắn, cũng không thể trốn, bởi vì hắn là đệ tử đích truyền của Huyền Minh, cũng là đệ tử đích truyền duy nhất của Thiếu Lâm Tự hiện tại!

Một bên Tô Tử Thần thở dài một hơi, kỳ thật hắn tới đây còn muốn phân cao thấp với Nguyên Không, nhưng bây giờ Lý Phôi đã muốn giết hắn, Tô Tử Thần cũng không dám nói nhiều lời vô dụng làm gì.

Hắn không phải là đồ ngốc, biết mình có địa vị gì trong lòng Tô Tín và toàn bộ Tây Bắc Đạo.

Mặc dù hắn là đệ tử thân truyền của Tô Tín, thậm chí Tô Tín cũng rất coi trọng hắn, nhưng Lý Phôi đi theo Tô Tín từ khi hắn còn trong dân gian, hiện tại tay cầm quyền cao Đại tổng quản Ám Vệ, hắn là đệ tử thân truyền nhưng phân lượng tuyệt đối không sánh bằng Lý Phôi.

Cho nên hiện tại mỗi lần nhìn thấy dạng thủ hạ như Lý Phôi cùng Hoàng Bỉnh Thành của Tô Tín, biểu hiện của Tô Tử Thần cũng vẫn khách khí như cũ, không dám chậm trễ chút nào.

Ngay lúc tất cả mọi người đều cho rằng những dư nghiệt này của Thiếu Lâm Tự nhất định sẽ chết, một hòa thượng mặc cà sa màu đỏ, tướng mạo hỉ khí, tai to mặt lớn lại bỗng nhiên xuất hiện ở trước người Nguyên Không, duỗi ra một tay, cầm lấy kiếm khí tản ra tử khí kia.

Dáng người hắn to mập, cánh tay kia cũng lộ ra bóng mỡ, phía trên thậm chí có thể nhìn thấy một tia phản quang đầy mỡ.

Chương 2592 - Cút (2)

Cút (2)

Nhưng sau khi cầm kiếm khí kia, cánh tay kia của hắn thật sự giống như biến thành sắt thép, sau khi chạm nhau phát ra một tiếng âm vang vỡ tung, cuối cùng kiếm khí kia vậy mà tại tên đại hòa thượng béo này trực tiếp bóp nát trong tay!

Tên đại hòa thượng béo kia cười cười, chắp tay trước ngực với Lý Phôi nói: "Bần tăng Phương trượng Kim Cương Bàn Nhược Tự, Cưu Ma La Thập, gặp qua Lý đại nhân."

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, có người thấp giọng hoảng sợ nói: "Cường giả Chân Vũ cảnh! Hòa thượng kia là cường giả Chân Vũ cảnh, Phương trượng Kim Cương Bàn Nhược Tự của Phạm Thiên Vực, danh xưng là cường giả trong Phạm Thiên Vực đứng sau 'Thánh Sư' Bì Già Đa La, 'Tiếu Diện Kim Cương' Cưu Ma La Thập!"

Tròng mắt Lý Phôi hơi híp, hắn cảm giác có chút nghi hoặc, Chân Vũ của Phạm Thiên Vực xuất hiện ở đây muốn bảo vệ bọn người Nguyên Không là có ý gì? Trong chuyện này tuyệt đối có vấn đề.

Phải biết Ám Vệ truy sát bọn người Nguyên Không cũng không phải một ngày hai ngày, nếu như Phạm Thiên Vực muốn cứu bọn người Nguyên Không, đi cứu từ sớm không tốt sao? Không cần phải chờ tới bây giờ, Ám Vệ bên này chăm chú, ngay cả lúc Lý Phôi tự mình xuất thủ, Phạm Thiên Vực lúc này mới nhớ tới cần phải cứu viện, nếu như trong loại chuyện này không có một chút ẩn tình, khẳng định Lý Phôi sẽ không tin.

Huống hồ uy thế của Tô Tín bày ở chỗ này, hiện tại Ám Vệ muốn giết bọn người Nguyên Không, Phạm Thiên Vực lại ra tới ra tay ngăn cản, rốt cuộc bọn hắn đắc tội với Tô Tín như vậy là ý gì? Vì Nguyên Không và mấy dư nghiệt của Thiếu Lâm Tự, Phạm Thiên Vực liền tốn công phu lớn như thế, nếu thật sự là vì cái cái gọi là tình nghĩa đồng môn, Lý Phôi cũng sẽ không tin loại chuyện hoang đường này.

Nhìn Cưu Ma La Thập, Lý Phôi lạnh lùng nói: ” Phạm Thiên Vực các ngươi là có ý gì? Muốn bảo vệ những dư nghiệt Thiếu Lâm Tự này?”

Đại hòa thượng béo kia chắp tay trước ngực, cười tủm tỉm nói: “Thiếu Lâm Tự cùng Phạm Thiên Vực ta đều thuộc về mạch Phật tông, hiện tại Thiếu Lâm Tự đã bị Tô đại nhân tiêu diệt, Huyền Khổ cũng đã chết rồi, hiển nhiên ân oán ngày trước cũng nên chấm dứt mới đúng, những đệ tử tiểu bối của Thiếu Lâm Tự này không bằng để ta dẫn đi đi, bọn hắn đã không tạo ra được uy hiếp với Tô đại nhân, cao nữa cũng chỉ có thể lưu lại một tưởng niệm cho Thiếu Lâm Tự mà thôi.”

Lý Phôi nhìn Cưu Ma La Thập thản nhiên nói: “Ngươi nói lời này chính ngươi tin được sao?”

Khả năng những người khác không biết ban đầu Bì Già Đa La đã làm gì ở Thiếu Lâm Tự, nhưng Tô Tín lại rất rõ ràng, đương nhiên hắn đều nói với Lý Phôi những chuyện này.

Kết quả hiện tại tên Cưu Ma La Thập này lại nói với hắn cái gì mà vì tình nghĩa đồng môn Phật môn, đây quả thực là chuyện cười.

Cưu Ma La Thập cười tủm tỉm nói: “Ta tin hay không kỳ thật cũng không quan trọng, quan trọng là Vực Chủ đã đích thân nói với ta, bảo ta dẫn theo Nguyên Không bọn hắn trở lại Phạm Thiên Vực, cho nên Lý đại nhân , có thể tạo điều kiện hay không?”

Lý Phôi rút trường kiếm trong tay ta, không nói hai lời, sau một khắc thân hình của hắn đã đi tới trước người Cưu Ma La Thập, một kiếm chém ra, giống như cánh cửa Địa Phủ mở rộng, trong nháy mắt vô số tử khí bộc phát ra mãnh liệt!

“Ta có thể tạo điều kiện cho ngươi, nhưng cũng phải hỏi qua kiếm của ta trước nó có đồng ý hay không!”

Trong mắt Cưu Ma La Thập lóe lên một tia tàn nhẫn, khác biệt với bộ dáng cười híp mắt kia của hắn.

Trong nháy mắt chém ra một kiếm này, quanh thân Cưu Ma La Thập bạo phát ra Phật Quang chói mắt, thân hình của hắn lại bỗng nhiên bay vút lên ba phân, tựa như người khổng lồ,

quanh thân kẻ mập kia đều tản ra kim cương chi sắc, mặc dù thần sắc trên mặt vẫn cười híp mắt như cũ, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác trang nghiêm cực kỳ.

Tiếu Diện Kim Cương tướng!

Một nắm tay của Cưu Ma La Thập vung lên, trong nháy mắt tử khí kia liền tan rã vô hình, Kim Cương Hàng Ma, lực áp thiên hạ!

Tên hòa thượng to mập trên người đầy mỡ này nhìn như buồn cười tu vi đơn giản là kinh khủng đến cực điểm, Lý Phôi ngày xưa có thể đánh với Huyền Minh, nhưng hắn cũng bị áp chế trong tay hòa thượng mập này từng bước.

Bằng vào tốc độ cường đại kia của mình, thân hình Lý Phôi đơn giản giống như trong nháy mắt, trường kiếm nhiễm lấy tử vong chi lực nói không chừng sẽ đột nhiên đâm ra từ nơi nào, nhưng lại đều bị Cưu Ma La Thập ngăn trở tất cả.

Kim Cương tướng kia của đối phương cường hãn vô cùng, tựa như thân thể thật hóa thành kim cương, ngàn vạn võ kỹ biến hóa đều dung nhập trong đó, thật sự đơn giản một quyền hoặc là một chưởng liền áp chế Lý Phôi tới cực điểm, vậy mà khiến Lý Phôi đã sinh ra một loại cảm giác bó tay bó chân.

Mặc dù thực lực bây giờ của Lý Phôi đã có thể bước đầu lấy sức mạnh Dương Thần làm lung lay Chân Vũ rồi, nhưng hiển nhiên ở trong Chân Vũ cảnh cũng là có mạnh có yếu, Cưu Ma La Thập trước mắt này được vinh dự là tồn tại trong Phạm Thiên Vực đứng sau Bì Già Đa La, thực lực của hắn càng mạnh hơn so với Huyền Minh lúc mới lên Chân Vũ nhờ cơ duyên.

Chương 2593 - Không thích hợp

Không thích hợp

Chỉ bất quá đối với Lý Phôi mà nói, cho dù đối phương mạnh hơn lại có thể thế nào? Hắn cũng dám xuất kiếm như cũ!

Thái Thượng Đạo Môn tu đạo chính là ngăn chặn dục vọng của mình, khiến cho mình thái thượng vong tình, không hạn chế tiếp cận thiên đạo.

Mà Lý Phôi không cần áp chế dục vọng của mình, bản thân hắn không có bao nhiêu dục vọng, thậm chí liền ngay cả một chút cảm xúc vô dụng đều bị hắn áp chế, chuyển hóa làm một loại võ đạo chấp nhất cùng… điên cuồng!

Không sai, trên võ đạo, tất cả biểu hiện của Lý Phôi đều là một loại điên cuồng, bất luận thực lực của ngươi mạnh bao nhiêu, bất luận thân phận địa vị của ngươi như thế nào, chỉ cần là địch nhân, Lý Phôi liền dám xuất kiếm, loại điên cuồng này đều đã che giấu sợ hãi của hắn.

Mà ở trong tu luyện cũng giống như vậy, Tô Tín đã từng đã cảnh cáo Lý Phôi vô số lần, tử vong chi lực sẽ ảnh hưởng đến bản thân hắn, nhưng Lý Phôi đều thủy chung không nghe.

Lý Phôi có võ đạo thuộc về riêng mình, con đường này khác biệt với những người khác, cùng vẫn luôn khác biệt với Tô Tín đang dạy hắn, con đường đó nguy cơ tứ phía, con đường tràn ngập sát khí tử vong, không xông qua được, hắn cũng chỉ có thể chết trên đường.

Xông qua được, vậy thì thứ nghênh đón hắn chính là một trời đất và vũ trụ khác!

Lúc này trong mắt Lý Phôi bị Cưu Ma La Thập áp chế tới cực điểm đã biến thành một mảnh đen kịt.

Vậy là không có bất cứ tia cảm tình nào, tràn đầy màu đen tĩnh mịch, theo trường kiếm trong tay của hắn đâm ra, cỗ trường kiếm nghiễm phải màu đen tà dị kia, cắt chém hư không, thời gian ngưng trệ, ngay cả sắc mặt của Cưu Ma La Thập sắc mặt đã hơi biến hóa khi thấy cỗ uy năng khủng bố kia, khóe miệng mỉm cười đã biến mất một chút.

Hai tay Cưu Ma La Thập kết ấn, Phật Quang màu vàng nở rộ trong tay hắn, ấn pháp kia tựa như một tòa phật tháp, bao phủ một kiếm này của Lý Phôi ở trung tâm, để nó không cách nào đâm về đằng trước, nhưng khiến cho người ta ngạc nhiên lại là lấy thực lực của Cưu Ma La Thập cũng không thể làm mất đi hoàn toàn cỗ tử vong chi lực trên thân kiếm kia của Lý Phôi.

Đúng lúc này, từng đợt tử khí màu đen phiêu tán sau lưng Lý Phôi, bởi vì tử khí kia quá nhạt, mà cỗ tử khí trên trường kiếm

trong tay Lý Phôi kia quá nồng, cho nên những tử khí này không có dẫn tới sự chú ý của bất luận người nào, nhưng cỗ tử khí quỷ dị này ngưng tụ sau lưng Cưu Ma La Thập mà tạo thành một thân ảnh màu đen quỷ dị, trong tay cũng đồng dạng ngưng tụ ra một thanh Tử Vong Chi Kiếm màu đen, đâm tới chỗ Cưu Ma La Thập!

Trong chớp nhoáng này lông tơ quanh thân Cưu Ma La Thập nổ lên, miệng hắn tụng phật hiệu, một tôn Kim Cương Minh Vương hiển hiện sau lưng, người hai mặt, một âm một dương, một ác một thiện, vừa khóc vừa cười.

Hai tay của Kim Cương Minh Vương Pháp Tướng kia kết ấn, lực lượng khổng lồ ầm vang rơi xuống, lúc này mới ngăn trở một kiếm kia, nhưng Pháp Tướng cũng mất đi hoàn toàn.

Cưu Ma La Thập thoát ra lui về phía sau, cùng với thanh âm có vẻ khiếp sợ : “Chân Vũ Pháp Tướng! Ngươi vậy mà lâm trận đột phá đến Chân Vũ!”

Lúc nãy tử vong chi lực kia của Lý phôi ngưng tụ thành hư ảnh dữ tợn không phải là cái khác, chính là thuộc về Chân Vũ Pháp Tướng của Lý Phôi, Minh Thần Chiếu Ảnh!

Mọi người ở đây cũng lập tức xôn xao, nhìn khí thế quanh thân Lý Phôi không ngừng tăng lên, một mực tăng lên tới Chân Vũ cảnh giống với Cưu Ma La Thập, đám người lúc này mới tin tưởng, Lý Phôi vậy mà đột phá đến Chân Vũ trong trận chiến!

Chuyện đột phá trong lúc chiến đấu không phải là chưa từng xảy ra, chỉ bất quá rất ít, bởi vì cho dù có người cảm giác mình có thể đột phá trong chiến đấu, đối phương cũng sẽ không đi đột phá, nhất định phải tìm một nơi an toàn một chút bế quan mới được.

Nguyên nhân rất đơn giản, mặc dù có thể đột phá trong chiến đấu, nhưng an nguy của ngươi lại không xác định được.

Có đôi khi đột phá cũng không phải là một chuyện tốt, đột nhiên thăng cấp đến một đại cảnh giới, thực lực của bản thân ngươi cũng sẽ bạo tăng theo, nhưng đột nhiên ngươi lại thăng cấp , thậm chí ngay cả sức mạnh của bản thân ngươi cũng

không khống chế hoàn toàn được, lại thêm lúc đối địch với người khác chính là một bước sai từng bước sai, hơn nữa còn có sự nguy hiểm của tẩu hỏa nhập ma, cho nên hầu như không có người chọn đột phá tấn thăng trong lúc chiến đấu, còn không bằng lấy cảnh giới bây giờ tiến hành chiến đấu, sau đó tìm một nơi bí ẩn một chút an ổnbế quan, cảnh giới vững chắc, dạng này mới tính là chân chính bước vào Chân Vũ cảnh.

Hiện tại hành động của Lý Phôi đối với bọn hắn mà nói đơn giản là giống với kẻ điên, vậy mà lựa chọn tiến hành đột phá trong loại trường hợp này, sơ sót một cái hoặc là chính mình tẩu hỏa nhập ma, hoặc là liền bị Cưu Ma La Thập chém giết.

Chờ đến khí tức Lý Phôi trở nên bình thản một lần nữa, hắn trực tiếp quay người, nói với Tề Long và Tô Tử Thần: "Chúng ta đi."

Chương 2594 - Không thích hợp (2)

Không thích hợp (2)

Lúc này không riêng gì võ giả ở đây, ngay cả Tề Long cùng Tô Tử Thần và các võ giả Ám Vệ cũng đều ngây ngẩn cả người.

Mới nãy Lý Phôi lấy Dương Thần chiến đấu với Chân Vũ không hề có chút sợ hãi nào, đánh kịch liệt vô cùng, kết quả hiện tại hắn cũng đã tấn thăng đến Chân Vũ, nhưng bỗng nhiên rút lui, đây là bộ sách võ thuật gì? Mọi người ở đây ngược lại là có chút nhìn không thấu.

Mà lúc này trên nửa đường Tô Tử Thần cũng hỏi: "Lý sư thúc, lúc nãy vì sao ngươi không tiếp tục đánh với tên hòa thượng mập kia? Ngươi cũng đã tấn thăng đến Chân Vũ, vậy thì hắn là mạnh hơn so với lúc trước mới đúng a."

Lý Phôi lắc lắc đầu nói: "Chính là bởi vì ta tấn thăng đến Chân Vũ mới không định đánh với hắn, thực lực của hòa thượng kia rất mạnh, cho dù ở trong Chân Vũ cảnh cũng coi là cường giả.

Lúc trước khi chưa bước vào Chân Vũ ta không đoán được thế lực của hắn, nhưng sau khi bước vào Chân Vũ cảnh ta mới

phát hiện, cho dù ta xuất thủ toàn lực cũng không đánh lại tên hòa thượng mập kia, đã như vậy, vậy thì còn đánh cái gì?”

Lý Phôi cũng không e ngại động thủ với Cưu Ma La Thập, nhưng vấn đề là động thủ cũng phải động có chút ý nghĩa mới được, mới nãy cho dù hắn cưỡng ép xuất thủ cũng chẳng qua là quấn mãi không bỏ mà thôi, căn bản cũng không có ý nghĩa.

Tô Tử Thần hơi có chút không cam lòng nói: “Chẳng lẽ chuyện lần này cứ kết thúc như vậy?”

Trong mắt Lý Phôi lóe lên một tia lãnh mang nói: “Đương nhiên không thể cứ kết thúc như vậy , chờ đến khi đại nhân xuất quan, chuyện này nhất định phải bẩm báo đại nhân, Phạm Thiên Vực có chút không đúng!

Nếu bọn hắn muốn cứu những dư nghiệt của Thiếu Lâm Tự này, vì sao trước đó không động thủ? Hiện tại bỗng nhiên phái ra loại cường giả như Cưu Ma La Thập đến, nếu như trong này không có ẩn tình, quỷ cũng không tin.

Tề Long, sau khi trở về đặt hết lực chú ý lên Phạm Thiên Vực cho ta, ta ngược lại thật ra muốn nhìn một chút, đối phương đến tột cùng là muốn làm gì!”

Mà lúc này bên trong tửu lâu, Cưu Ma La Thập bức lui Lý Phôi, hắn lộ ra một ý cười đối với bọn người Nguyên Không nói: “Mọi người không cần sợ hãi, mặc dù Ám Vệ thủ hạ của Tô Tín càn rỡ, nhưng vẫn là đánh không lại Phạm Thiên Vực ta, các ngươi cứ việc yên tâm đi theo ta cũng được.”

Những đệ tử của Thiếu Lâm Tự ở đây đều là nhẹ gật đầu, cùng nhau chắp tay trước ngực với Cưu Ma La Thập nói lời cảm tạ: “Đa tạ đại sư xuất thủ cứu giúp!”

Bọn hắn không biết bàn tính của Phạm Thiên Vực, theo bọn hắn nghĩ, Phạm Thiên Vực vẫn là đồng minh của bọn hắn.

Chỉ có Nguyên Không cảm giác có chút không đúng, bất quá lúc này hắn lại không biết vì sao, đáy lòng vậy mà dâng lên một cảm giác khát vọng đối với Phạm Thiên Vực.

Cưu Ma La Thập làm tâm phúc của Bì Già Đa La, kỳ thật hắn cũng không biết Bì Già Đa La muốn những đệ tử này của

Thiếu Lâm Tự đến tột cùng là để làm gì.

Bất quá nếu như là chuyện Vực Chủ phân phó, hắn trực tiếp làm theo là được.

Chờ đến khi Cưu Ma La Thập đưa tất cả đệ tử của Thiếu Lâm Tự đến Phạm Thiên Vực, Bì Già Đa La trực tiếp điểm tên để Cưu Ma La Thập dẫn Nguyên Không đến, đồng thời trực tiếp dẫn một mình Nguyên Không đi vào trong mật thất.

Chờ đến khi tất cả mọi người rời đi, Nguyên Không hơi có chút thấp thỏm thi lễ với Bì Già Đa La nói: "Tham kiến Thánh Sư."

Bì Già Đa La nhẹ gật đầu, hắn cũng không nói lời nào, chỉ là nhìn về phía Nguyên Không, nhưng loại ánh mắt giống như nhìn hàng hóa này lại khiến lòng Nguyên Không có chút run rẩy.

Bất quá ngay lúc Nguyên Không muốn nói cái gì, Bì Già Đa La lại bỗng nhiên khẽ động, hắn trực tiếp khẽ vươn tay, chộp lấy Nguyên Không, Phật Quang cường đại nồng đậm bao phủ Nguyên Không trực tiếp, khiến cho hắn không có cách nào động đậy được.

Sắc mặt Nguyên Không lập tức biến đổi, hắn hô lớn: "Thánh Sư ngươi đây là có ý gì? Ngươi đến cùng là muốn làm gì?"

Thần sắc của Bì Già Đa La im lặng, hắn chỉ thản nhiên nói: "Xin lỗi, kỳ thật ngươi cùng ta cũng đều là người đáng thương như nhau, đều là suýt chút nữa trở thành vận mệnh bị người coi như công cụ.

Chỉ bất quá rất đáng tiếc, công cụ như ngươi không quan trọng bằng ta, hắn cho ta nhiều chí bảo cùng bí pháp như vậy, hình như cũng không có cho ngươi bất cứ thứ gì?"

Phật Quang mãnh liệt xâm nhập vào trong đầu Nguyên Không, khiến cho hắn phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, nhưng Bì Già Đa La trực tiếp vung tay lên, chân khí cường đại hóa thành phạm vi , bất kỳ thanh âm gì cũng không thể truyền ra ngoài.

Bì Già Đa La không ngừng tìm kiếm trong đầu Nguyên Không, không để ý đến tính mệnh của Nguyên Không phá hư

nguyên thần của hắn, ngay lúc Nguyên Không đã thoi thóp, trở thành bộ dáng giống Huyền Chân không thể tỉnh lại, cuối cùng hắn cũng tìm được vật hắn muốn.

Cái kia chỉ là một viên Xá Lợi màu vàng kích cỡ bằng móng tay, phía trên hiện đầy phù văn màu vàng, bất quá Xá Lợi này giống như còn chưa trưởng thành hoàn toàn, không chỉ có rất nhỏ, ngay cả phù văn phía trên cũng ảm đạm vô cùng, thậm chí còn có chút mơ hồ.

Chương 2595 - Ta chính là ngươi

Ta chính là ngươi

“Tìm thấy ngươi rồi!”

Khóe miệng của Bì Già Đa La lộ ra một tia nụ cười gằn ý, đây cũng là Xá Lợi chân chính ngày xưa Phật Đà lưu lại! Cũng là cơ duyên hiện thế từ thời thượng cổ!

Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra , chờ đến khi Nguyên Không này nuôi dưỡng thành công Phật Đà Xá Lợi này hoàn toàn, hắn sẽ tìm tới mình, cướp đoạt thân thể của mình.

Lúc trước khi Bì Già Đa La còn nhỏ, hắn vẫn chỉ là một tiểu sa di có thân thế đáng thương, được tăng nhân nhà bếp nuôi lớn, nếu không phải ngoài ý muốn đạt được phật châu của Phật Đà ở trong các loại truyền thừa kia, hắn cũng không có khả năng trở thành Vực chủ của Phạm Thiên Vực nhanh như vậy, Thánh Sư được người người ca tụng.

Chỉ bất quá càng hiểu rõ ý nghĩa chân chính ẩn chứa trong phật châu kia, Bì Già Đa La liền càng sợ hãi.

Thế gian này không có chuyện tốt miếng bánh từ trên trời rớt xuống, phật châu này của Phật Đà cho hắn nhiều như vậy cơ duyên, tương lai sẽ thu hồi lại gấp bội lần!

Chỉ bất quá bây giờ Phật Đà lại không có cơ hội, lúc người kế nhiệm chân chính của hắn chưa trưởng thành hoàn toàn liền bị mình tìm tới, chỉ cần nghiền nát triệt để, vậy thì Bì Già Đa La liền không còn nỗi lo về sau bị người chiếm đoạt.

Người kế nhiệm Phật Đà lưu lại đang ở trước mắt, chỉ cần hiện tại Bì Già Đa La nhẹ nhàng dùng lực, liền có thể bóp nát Viên Xá Lợi kia hoàn toàn, loại ảo giác tự tay bóp chết một tên cường giả Thông Thiên cảnh khiến Bì Già Đa La có một loại cảm giác kì dị vô cùng.

Bất quá lúc này Bì Già Đa La cũng không có thật sự làm như thế, hắn lúc này chợt nghĩ đến một vật.

Nếu hiện tại viên Xá Lợi còn chưa trưởng thành hoàn toàn, vậy thì nếu như mình nuốt viên Xá Lợi này, luyện hóa hoàn toàn thì thế nào?

Trước đó ở trong viên phật châu của Phật Đà ẩn chứa vô số bí pháp truyền thừa của Phật Đà ngày xưa, quan trọng nhất chính là trong đó còn có lý giải của chính Phật Đà đối với võ đạo, nếu không tiến cảnh của Bì Già Đa La cũng sẽ không nhanh giống như hiện tại.

Hiện tại nếu như hắn luyện hóa viên Xá Lợi này, hắn có thể trực tiếp đạt được cảm ngộ liên quan tới Thông Thiên cảnh hay không?

Đối với cơ duyên tấn thăng Thông Thiên cảnh, trên giang hồ không được bao nhiêu người hiểu biết, trước đó Tô Tín còn thông qua miệng của Đại Thiên Ma Tôn mới biết được.

Mặc dù Bì Già Đa La đạt được truyền thừa của Phật Đà, nhưng trong số truyền thừa đó cũng không bao gồm một chút bí mật của Thông Thiên cảnh.

Cho nên điều Bì Già Đa La nghĩ đến, Thông Thiên cảnh cũng chỉ là một cảnh giới mà thôi, nếu như mình có thể đạt được cảm ngộ của Thông Thiên cảnh, vậy thì nói không chừng tương lai thật sự có khả năng chạm đến cảnh giới trong truyền thuyết kia!

Nhìn viên Xá Lợi kia, Bì Già Đa La lẩm bẩm: “Bóp nát trực tiếp khó tránh khỏi có chút quá mức lãng phí, không bằng triệt để giữ cơ duyên này cho ta đi, sau này Phật tông do Bì Già Đa La ta dẫn đầu, ngươi vẫn làm Kim Thân cung phụng trong miếu kia càng tốt hơn!”

Đối với sự tham lam với Thông Thiên cảnh khiến cho Bì Già Đa La nhanh chóng quyết định, trực tiếp tiêu diệt hoàn toàn nguyên thần của Nguyên Không, lấy ra viên Xá Lợi kia, bắt đầu thận trọng dùng nguyên khí của mình luyện hóa.

Quá trình này cũng không có cái gì dị thường, nguyên thần của Bì Già Đa La chậm rãi luyện hóa viên Xá Lợi kia, từng đoạn ký ức tràn vào trong đầu Bì Già Đa La, khiến hắn hưng phấn không thôi.

Những ký ức này có công pháp, có võ đạo và cảm ngộ cảnh giới, trong đó thậm chí còn có hình ảnh ngày xưa Phật Đà tu hành hoặc là giao chiến với người khác, còn có một số sinh hoạt hằng ngày của Phật Đà, giống như hiện tại hắn biến thành Phật Đà, đang trải qua những thứ mà Phật Đà trải qua.

Vừa nghĩ tới điều này, sắc mặt của Bì Già Đa La bỗng nhiên biến đổi, mình biến thành Phật Đà? Hắn bỗng nhiên cảm giác được có chút không đúng.

Theo sự luyện hóa viên Xá Lợi, ký ức tràn vào trong đầu Bì Già Đa La còn có rất nhiều, thậm chí liên tục không ngừng, không biết lúc nào mới là cái cuối cùng.

Khi trong đầu ngươi có một trí nhớ đầy đủ của người khác, ngươi vẫn là ngươi hay sao?

Điểm này Bì Già Đa La trước đó không biết, nhưng hiện tại hắn lại biết.

Chỉ thấy khuôn mặt của Bì Già Đa La lúc này vặn vẹo, trên mặt của hắn hiện ra một loại biến hóa quái dị vô cùng.

Mặt bên trái lộ ra thống khổ vặn vẹo, mặt bên phải lại là lộ ra cực kỳ bình tĩnh, tựa như là một lão tăng khám phá hồng trần.

Lúc này mặt bên trái của Bì Già Đa La vặn vẹo lên hét lớn: “Cút ra ngoài! Cút ra khỏi đầu của ta!”

Mà mặt bên phải của Bì Già Đa La lại là thở dài một tiếng nói: “Là ngươi chủ động lựa chọn dung hợp ta, ngươi bảo ta cút ra ngoài kiểu gì đây? Ngươi là ta, ta chính là ngươi, đến bây giờ ngươi còn chưa hiểu sao?”

Mặt bên trái của Bì Già Đa La cười thảm một tiếng nói: “Ta hiểu cái gì? Ta chỉ hiểu cuối cùng mình vẫn không trốn được một ngày này, mấy chục năm khổ tu, cuối cùng cũng vẫn làm quần áo cưới cho người khác!”

Chương 2596 - Ta chính là ngươi (2)

Ta chính là ngươi (2)

Mặt bên phải của Bì Già Đa La thản nhiên nói: “Nhân quả báo ứng, thế gian đã định trước. Bì Già Đa La, đây là số mệnh của ngươi, ngươi trốn không thoát.

Kỳ thật ngươi từng biết, kì thật lúc trước ta lưu lại hai người kế nhiệm ở nhân gian, một cái là phật châu của ta, mà cái còn lại chính là ở Thiếu Lâm Tự.

Thật ra người kế nhiệm ta lưu lại trong phật châu đã mất hiệu lực rồi, dù sao Tiên Vực chính là nơi Nhân Hoàng bế quan, một tia chân linh của ta bám vào phật châu, vạn năm không dám có hành động gì, một tia chân linh kia cũng tiêu tán hoàn toàn từ sớm dưới uy áp của Nhân Hoàng.

Cho nên nói, phật châu ngươi nhặt được cũng không có âm mưu ở trong đó, đây chẳng qua là một cơ duyên đơn thuần mà thôi, cho dù ta hiện thế một lần nữa, cũng sẽ không đi cướp đoạt thân thể của ngươi.”

Nghe đến đó, mặt bên trái của Bì Già Đa La lâm vào trạng thái ngốc trệ.

Hắn nói cái gì? Một viên phật châu kia chỉ là cơ duyên đơn thuần? Vậy thì Bì Già Đa La phí hết tâm tư đi tìm những vật này qua nhiều năm như vậy lại là vì cái gì? Chuyện mình làm, chẳng phải đều là uổng phí công sức sao?

Mặt bên phải của Bì Già Đa La tiếp tục nói: ” Ở trong phật kinh ta lưu tại ở Thiếu Lâm Tự còn có không ít mảnh vỡ chân linh, nhất định phải đọc qua tất cả phật kinh của Thiếu Lâm Tự mới có thể tập hợp hết những mảnh vỡ chân linh này, một tia chân linh của ta mới có thể ngưng tụ.

Thời gian trên vạn năm, cho dù là Xá Lợi thì cao tăng trong nội viện cũng không có khả năng nghiên cứu xong tất cả phật

kinh, bọn hắn đều đọc hiểu một bản liền đổi một bản.

Qua nhiều năm như vậy, chỉ có tiểu hòa thượng Nguyên Không có nghị lực lật nhìn một lần tất cả phật kinh, mặc dù không có thông ngộ toàn bộ, nhưng lại giúp ta hoàn thành việc thu thập Nguyên Thần, ta cũng âm thầm giúp hắn tẩy sạch hoàn toàn sự bẩn thỉu của chính mình, nếu không ngươi cho rằng hắn thật sự có thể ngộ đạo trong mai kia, bước vào Hóa Thần? Nội tình ở chỗ này, Nguyên Không đời này đừng nói là Hóa Thần, kỳ thật Tiên Thiên cũng đủ miễn cưỡng.

Nếu như tương lai không có có ngoài ý muốn, trí nhớ của ta sẽ thức tỉnh hoàn toàn ở trong đầu Nguyên Không, cho đến lúc đó ta sẽ dung hợp với Nguyên Không, trong cả câu chuyện này đều không có sự tồn tại của ngươi.

Bất quá bây giờ ngươi lại phá hủy nguyên thần của Nguyên Không, còn muốn luyện hóa viên Xá Lợi của ta, đây chính là ngươi chủ động muốn dung hợp trí nhớ của ta.

Bất quá cỗ thân thể này của ngươi sau khi trải quá tẩy luyện công pháp Phật môn đã rất cường đại, tương lai chỉ cần cơ duyên tiến đến, nói không chừng ngươi cũng có thể được chia một chén canh, sau khi dung hợp ký ức, ngươi chính là ta, ta cũng là ngươi, ngươi cần gì phải chấp nhất?”

Lời vừa nói ra, trên má trái của Bì Già Đa La lập tức lộ ra một biểu hiện tuyệt vọng.

Cái bẫy? Âm mưu? Những thứ này có lẽ Phật Đà đã từng có, nhưng kết quả lại là Bì Già Đa La tính toán kỹ tất cả ngoại giới, nhưng không nghĩ tới càng tính toán sai lầm càng lớn, thứ không cách nào xác định càng nhiều.

Tính toán đến cuối cùng, hắn vốn đã trốn qua một kiếp lại tự mình tiến vào hố!

Bì Già Đa La muốn phản kháng, nhưng căn bản không thể nào phản kháng được.

Cái này chỉ là ký ức đơn thuần mà thôi, làm sao để thanh trừ được thứ này?

Như những gì Phật Đà nói tới, hắn cũng không phải là Bì Già Đa La giống như Đại Thiên Ma Tôn chiếm đoạt Lãnh Vô Ma, mà là lựa chọn dung hợp kí ức hai người.

Nhưng vấn đề là ký ức của Phật Đà dài bao nhiêu? Trong đó có quá trình trưởng thành của Phật Đà, cũng có một số chuyện lúc chiến tranh thời thượng cổ, còn có vô số phật kinh cùng bí pháp võ đạo.

Những vật này chung vào một chỗ, ký ức của Phật Đà căn bản chính là sông dài cuồn cuộn, trái lại ký ức của Bì Già Đa La, căn bản chính là một giọt nước bọt nhỏ.

Cho nên sau khi cả hai ký ức dung hợp, Bì Già Đa La vẫn là Bì Già Đa La sao? Chuẩn xác mà nói hẳn là chỉ là những việc từng trải nhỏ nhặt không đáng kể trong ký ức của Phật Đà mà thôi.

Ký ức nhanh chóng dung hợp, biểu lộ trên má trái của Bì Già Đa La má tiêu tán dần dần, trở nên giống như đúc với mặt bên phải.

Sau nửa ngày, 'Bì Già Đa La' hoạt động cánh tay, đẩy cổng lớn mật thất ra, nhìn ánh nắng bên ngoài, trên mặt của hắn không khỏi lộ ra một vẻ hoài niệm.

"Khương Hồng Vũ, vạn năm trước bần tăng không đánh mà lui, vạn năm sau, mới là thời cơ thấy rõ ràng chủ nhân thật sự của thiên hạ này!"

… …

Lúc này ở trong Tây Bắc Đạo, Tô Tín đã luyện hóa hoàn toàn căn nguyên thế giới Thanh Ly cho hắn.

Thần Kiều chính là đạp trời, sau khi luyện hóa căn nguyên thế giới này, Tô Tín cảm giác khoảng cách giữa bản thân với trời đất này tiến lên một bước, có thể nói cảnh giới trực tiếp tăng vọt một đoạn lớn.

Nếu như đối mặt Huyền Khổ một lần nữa, Tô Tín trực tiếp lấy lực áp người cũng có thể đánh Huyền Khổ tan tác.

Chương 2597 - Biện pháp tăng cường thực lực

Biện pháp tăng cường thực lực

Mặc dù bọn người Triệu Cửu Lăng cũng đã nhận được căn nguyên thế giới mà Huyền Khổ cho, nhưng căn nguyên thế giới bọn hắn lấy được cũng là bị Huyền Khổ chia làm ba phần, thời gian bọn hắn luyện hóa ngắn hơn so với Tô Tín, đồng dạng trên cảnh giới cũng kém hơn Tô Tín kém một chút.

Cho nên trong mắt của người giang hồ, không tính lão quái vật như Đại Thiên Ma Tôn, về mặt cảnh giới võ đạo Tô Tín hoàn toàn có thể sánh vai với Thích Đạo Huyền, đứng trong đỉnh phong võ giả Nhân tộc.

Bất quá đứng càng cao liền nhìn càng xa, mặc dù cảnh giới của Tô Tín bây giờ tăng vọt một đoạn lớn, nhưng vẫn không tiến tới được đỉnh phong chân chính của Thần Kiều.

Vốn dĩ Tô Tín cho rằng sau khi luyện hóa thế giới này, tu vi của hắn có thể tăng vọt đến loại cấp độ như Vô Sinh Lão Mẫu ngày xưa, bất quá Tô Tín lại phát hiện mình lại còn kém một chút, tích lũy vẫn còn có chút không đủ.

So sánh như thế, ngày xưa Vô Sinh Lão Mẫu quả nhiên là kinh khủng đến cực điểm, giống như là Đại Thiên Ma Tôn, nếu như Vô Sinh Lão Mẫu sinh ra trong thời kỳ Thượng Cổ, đối phương tuyệt đối là có tư cách đi tranh cơ duyên Thông Thiên với Đạo Tổ Phật Đà.

Lắc đầu, Tô Tín vươn tay ra, một đen một trắng hai loại sức mạnh không ngừng sôi trào trong tay Tô Tín, bộ dáng giống như muốn tạo thành một Thái Cực Đồ, nhưng cuối cùng lại là lực lượng mất cân bằng, bỗng nhiên vỡ vụn.

“Vẫn là không đạt được cân bằng sao?” Tô Tín gõ bàn một cái nói, ánh mắt lộ ra một vẻ suy tư.

Đường võ đạo của Tô Tín ngưng tụ quá nhiều thứ, cho nên từ lúc mới bắt đầu bày ở trước mắt Tô Tín chỉ có hai con đường, một đầu là lựa chọn con đường chủ tu, còn lại đều từ bỏ.

Còn có một đầu chính là lựa chọn dung hợp tất cả võ đạo của mình, biến thành con đường thuộc về mình.

Tô Tín từ vừa mới bắt đầu liền lựa chọn loại thứ hai, cũng là một mực tu luyện đến hôm nay.

Đại đạo đơn giản nhất, tất cả võ đạo của Tô Tín ngưng tập hợp một chỗ, đơn giản chính là sinh tử.

Bất quá chờ sau khi cảnh giới bây giờ của Tô Tín càng gần một bước về sau hắn mới phát hiện, võ đạo của mình có vẻ như có một số sức mạnh mất cân bằng, cũng không biết có phải liên quan tới việc hắn giết chóc quá nhiều hoặc là tu luyện ma công quá nhiều, Tô Tín có quá nhiều thứ âm u tà dị trên mặt sức mạnh, đưa đến lực lượng mất cân bằng.

Đây đối với sức chiến đấu hiện tại của Tô Tín sức mà nói cũng không có ảnh hưởng gì, bất quá Tô Tín nếu là chuẩn bị dung hợp hoàn toàn võ đạo của bản thân, đạt tới cảnh giới vạn hợp ngàn, ngàn hợp trăm, cuối cùng vạn đạo đổ về, vậy thì nhất định phải khiến cho sức mạnh của mình đạt tới một sự cân bằng mới được.

Con đường võ đạo trăm sông đổ về một biển, đối với Tô Tín của hiện tại mà nói, hắn kỳ thật liền chạy tới một cái đỉnh phong, có lẽ nói là bình cảnh càng là thích hợp. .

Càng đến loại cảnh giới như Tô Tín liền khó đột phá hơn, phần lớn mọi người vẫn lựa chọn bế quan khổ tu, dùng sự tích lũy chậm rãi đến đột phá cảnh giới cực hạn.

Đương nhiên cũng có người lựa chọn tuyến người khác biệt, ví dụ vị Vô Sinh Lão Mẫu ngày xưa, vậy mà gan to bằng trời lẻn vào Thiếu Lâm Tự cùng Tạo Hóa Đạo Môn, cướp đoạt công pháp bí truyền của hai tông môn này cho mình dùng, từ đó dung hợp sở trường của ba nhà đạo phật ma, để cho mình đạt đến đỉnh phong của Thần Kiều cảnh.

Đương nhiên chiêu này đối với Tô Tín mà nói cũng không phải là thích hợp, bởi vì hắn không bao giờ thiếu công pháp, ngược lại thứ hắn thiếu chính là tích lũy.

Nhưng hết lần này tới lần khác Tô Tín lại không muốn đi dùng thời gian tu luyện dài để tích lũy, một là bởi vì hao tổn thời

gian quá dài, một là rất có thể sẽ không kịp.

Đại Thiên Ma Tôn đã từng nói, chỉ có thời điểm trời đất biến đổi lớn mới có thể sinh ra cơ duyên tấn thăng Thông Thiên cảnh.

Vốn dĩ Tô Tín không biết lúc nào trời đất này sẽ biến đổi lớn, nhưng sau khi Tô Tín chém giết Ngân Dực Lang Vương, Thanh Ly từng theo bọn người Đại Kim Bằng Vương trao đổi qua một chút chuyện của Yêu tộc, Tô Tín cũng biết được tin tức liên quan đến đại kiếp Nhân tộc từ trong miệng Thanh Ly.

Theo Tô Tín, Nhân tộc chính là chúa tể của thế giới hiện tại, cái gọi là đại kiếp Nhân tộc, vậy thì há không phải là trời đất có biến đổi lớn sao?

Chỉ bất quá thời gian này đến cùng là lúc nào không ai có thể xác định, cho dù là lúc trước Lạc Thủy Ngao Vương thôi diễn ra đại kiếp Nhân tộc cũng không xác định.

Thời gian này, rất có thể là mấy ngày sau, cũng có thể là là mấy chục năm thậm chí là hơn trăm năm về sau.

Dù sao thì thời gian cấp bách, đối với Tô Tín mà nói hắn phải dùng thời gian nhanh nhất tấn thăng đến đỉnh phong của Thần Kiều cảnh, chạm đến cấp độ Thông Thiên cảnh, nếu không, trong tương lai lúc tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh, có khả năng hắn sẽ bị đào thải.

Phải biết đến lúc đó tham dự tranh đoạt không chỉ có những võ giả Thần Kiều cảnh trên giang hồ, còn có Đại Thiên Ma Tôn những cường giả Thông Thiên cảnh thời kỳ Thượng Cổ hiện thế một lần nữa.

Chương 2598 - Biện pháp tăng cường thực lực (2)

Biện pháp tăng cường thực lực (2)

Có trời mới biết đám người này đến tột cùng có mấy người thật sự đã chết rồi, mấy người lại là thật sự còn sống, điểm ấy ngay cả chính bản thân Đại Thiên Ma Tôn cũng không xác định được.

Cho nên hiện tại phương thức tấn thăng lưu lại cho Tô Tín cũng không nhiều, có thể nói dựa vào ngoại lực là một lựa chọn tốt.

Cũng là Tô Tín lần này thông qua luyện hóa căn nguyên thế giới đạt được ngon ngọt, nếu như lại đến mấy lần, nói không chừng Tô Tín liền có thể bước vào đỉnh phong của Thần Kiều cảnh.

Đương nhiên loại tồn tại này đều chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, thứ Tô Tín lấy được chính là vật truyền thừa vạn năm của Thanh Khâu Hồ tộc ngày xưa, mà Huyền Khổ cũng là trong mảnh vỡ Tiên Vực, mảnh đất hoang dã vài vạn năm thậm chí là mấy chục vạn năm đều không có người từng tiến vào mới tìm được.

Bất quá Tô Tín ngược lại là nhớ mang máng, trong Tạo Hóa Đạo Môn cùng Hoàng Thiên Vực ngược lại là có một ít đồ tốt, thanh nhàn thời gian dài như vậy, cũng nên hoạt động một chút.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Tô Tín lộ ra một tia lãnh mang, lúc trước đám người này đã vì giá cả Huyền Khổ nói ra mà muốn tới giết hắn, vậy bọn hắn tự nhiên cũng phải làm tốt chuẩn bị sẽ bị hắn trả thù.

Đương nhiên cho dù không có có chuyện này Tô Tín cũng là sẽ không lưu thủ.

Sau khi diệt Tạo Hóa Đạo Môn, Tô Tín bên này mới xem như hoàn thành nhiệm vụ chính trong tay, nếu như rút thưởng có thể được đến Long Nguyên phượng huyết, vậy thì tu vi của Tô Tín chắc chắn có thể bạo tăng một lần nữa.

Mà Hoàng Thiên Vực vừa ra trận liền nhất định là kẻ địch của Tô Tín, tạm thời không nói dã tâm của đối phương, Hoàng Thiên Vực ở trong số ngày xưa Nhân Hoàng lưu truyền xuống vô số bí bảo, trong tương lai thời điểm tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh kia, cũng là đại địch của Tô Tín, nếu như hiện tại có thể giải quyết bọn hắn, vậy thì trong tương lai Tô Tín cũng sẽ nhẹ nhõm không ít.

Sau khi rời khỏi nơi bế quan, Tô Tín tìm Đồng Vũ Dương tới hỏi: ” Trong Tạo Hóa Đạo Môn cùng Hoàng Thiên Vực phải chăng có một số dị bảo có thể tăng cường sinh cơ chi lực? Hoặc là một số bí bảo có thuộc tính giống với sinh cơ chi lực.”

Đồng Vũ Dương chấp chưởng Ám Vệ thời gian dài như vậy, hắn làm việc vẫn rất đáng tin cậy, đặc biệt là những năm gần đây, sự suy thoái của Lục Phiến Môn, khiến cho ngành tình báo của Ám Vệ cũng rực rỡ hào quang trên giang hồ.

Đồng Vũ Dương nghĩ nghĩ, lấy ra một bản sổ thật dày từ trong túi giới tử lật nhìn lại.

Tình báo liên quan đến Ám Vệ quá nhiều, cho dù Đồng Vũ Dương đều ghi tạc trong đầu một số tình báo quan trọng, hắn cũng sẽ ghi chép một số tình báo khác, bất quá cũng không thể học thuộc hoàn toàn.

Nếu như Tô Tín muốn hỏi những đệ tử của Tạo Hóa Đạo Môn, vậy chỉ cần là đệ tử tinh anh cùng võ giả trên Hóa Thần cảnh Đồng Vũ Dương đều có thể nói ra, bất quá bây giờ Tô Tín lại là hỏi Tạo Hóa Đạo Môn cùng Hoàng Thiên Vực có loại bí bảo cấp bậc này hay không, điểm ấy Đồng Vũ Dương lại không có chuẩn bị.

Nửa ngày về sau Đồng Vũ Dương nói: “Thật sự có loại vật này, trên núi phía sau Tạo Hóa Đạo Môn có một bảo bình ngày xưa Đạo Tổ lưu lại, mặc dù là Đạo Tổ truyền lại, bất quá lại không tính là trân quý như vậy, tác dụng của nó cũng chỉ là dùng để bảo tồn một chút thiên tài địa bảo ở thể lỏng.

Chỉ bất quá có một đời chưởng giáo Tạo Hóa Đạo Môn đã từng đạt được linh dược tên là Vạn Tải Không Thanh, sau khi lọc chỉ có một giọt, có thể tăng cường thọ nguyên của cường giả Chân Vũ cảnh, hắn liền bảo tồn một giọt Vạn Tải Không Thanh này ở trong bảo bình, nhưng lại bởi vì bị địch nhân đánh lén, dẫn đến bảo bình vỡ vụn, một giọt Vạn Tải Không Thanh kia cũng dung nhập vào bên trong bảo bình, cho nên từ đây bảo bình kia liền ẩn chứa sinh cơ chi lực cực kỳ mãnh liệt, nhưng lại không thể tiến hành luyện hóa lần nữa.

Bất quá về sau Chưởng môn Tạo Hóa Đạo Môn qua nhiều thế hệ lại là không cam tâm một chí bảo cứ lãng phí như vậy, cho nên bọn hắn liền lấy tạo hóa chi lực cường đại uẩn dưỡng bảo bình này ngày đêm, vậy mà khiến cho tạo hóa chi lực trong bảo bình hoá lỏng, đồng thời có sức mạnh Vạn Tải Không Thanh thủ hộ, chỉ cần tạo hóa chi lực sinh ra sẽ không tiêu tán giống chân khí của nó, mà là vĩnh viễn sẽ bảo tồn ở trong bảo bình kia.

Trải qua mấy ngàn năm uẩn dưỡng, tạo hóa chi lực tích lũy trong bảo bình này đã hơn nửa bình, giá trị của nó quý hơn vô số lần so với một giọt Vạn Tải Không Thanh ngày xưa.

Bất quá những năm gần đây ngược lại là không có vị Chưởng môn Tạo Hóa Đạo Môn nào sẽ trực tiếp nuốt một bình tạo hóa chi lực đã nồng đậm vô cùng đến hoá lỏng để tu luyện, làm ra loại chuyện mổ gà lấy trứng.

Giữ lại cái bảo bình này, vậy thì tạo hóa chi lực tản ra trong đó vô cùng kinh người, thậm chí còn có thể bị động hấp thụ sinh cơ giữa thiên địa, nơi có bảo bình này, phạm vi bên trong một dặm đều lại biến thành tiên cảnh, để tốc độ tu luyện của võ giả Tạo Hóa Đạo Môn càng thêm cấp tốc.

Chương 2599 - Biện pháp tăng cường thực lực (3)

Biện pháp tăng cường thực lực (3)

Hiện tại bảo bình này còn đang được cung phụng ở phía sau núi Tạo Hóa Đạo Môn, tên là Đạo Uẩn Bảo Bình, mỗi ngày chỉ để võ giả sử dụng mười canh giờ, hai canh giờ còn lại thì là từ cường giả Chân Vũ cảnh tự mình xuất thủ, không ngừng đưa tạo hóa chi lực vào trong đó để uẩn dưỡng bảo bình kia.”

Tô Tín khẽ gật đầu một cái, giống như là loại chí bảo hình thành từ Hậu Thiên, ngoại trừ thế lực có nội tình nghìn năm trở lên giống như Tạo Hóa Đạo Môn ra, cho dù thế lực khác muốn làm cũng không ra, cái này hoàn toàn là dựa vào tích lũy thời gian cùng nội tình mới có thể trở thành chí bảo.

“Khương gia Hoàng Thiên Vực thì sao?”

Đồng Vũ Dương cười khổ lấy lắc đầu nói: “Hoàng Thiên Vực thân là hậu duệ của Nhân Hoàng, lượng người đông đảo, cho tới bây giờ cũng sẽ không chiêu thu đệ tử từ ngoại giới, cho dù là một số tạp công đều chưa từng có.

Cho nên từ lúc Hoàng Thiên Vực hạ giới đến bây giờ, tin tức chúng ta có thể có được luôn rất ít, mà lại đại bộ phận cũng đều lấy được từ thế lực Tiên Vực khác, nghe nói Khương gia cũng từng có một loại chí bảo tăng cường sinh cơ.

Hẳn là hơn ba ngàn năm trước, thực lực của đời Hoàng Thiên Vực đó là yếu nhất, chỉ có hai tên Chân Vũ, một tên Thần Kiều cũng đã già nua.

Nếu như loại thực lực này đặt ở Tiên Vực khác hoàn toàn đủ rồi, nhưng đặt ở Hoàng Thiên Vực mà nói lại là còn thiếu rất nhiều, đặc biệt là một tên Thần Kiều già nua cũng đã gần thọ nguyên, không có tồn tại của Thần Kiều cảnh Khương gia tuyệt đối không cách nào bảo đảm được sự thống trị của Hoàng Thiên Vực.

Cho nên thời điểm đó Khương gia liền vận dụng bí bảo đến kéo dài tính mệnh của vị Thần Kiều Khương gia kia, một mực kéo tới một tên Chân Vũ khác bước vào Thần Kiều,điều này mới khiến Khương gia có thể tiếp tục duy trì được việc thống trị Hoàng Thiên Vực.

Chỉ bất quá vật kia đến cùng có phải có tính một lần hay không, hiện tại còn tồn tại hay không, cũng không ai biết chuyện ấy.”

Tô Tín nhẹ gật đầu, dù sao thì mặc kệ có hay không, sớm muộn gì Tô Tín cũng phải đi Hoàng Thiên Vực cùng Tạo Hóa Đạo Môn một chuyến, thà giết lầm, không bỏ sót. Như vậy thì không có vấn đề gì nữa rồi.

Lúc này bỗng nhiên Đồng Vũ Dương nói: “Đúng rồi đại nhân, Lý Phôi đại nhân còn có chuyện muốn bẩm báo với ngươi, bên Phạm Thiên Vực kia có chút dị động.”

Tô Tín nhíu lông mày, bên Phạm Thiên Vực kia lại làm trò gì nữa rồi?

Lúc trước Phạm Thiên Vực, Tạo Hóa Đạo Môn, Hoàng Thiên Vực cùng Huyền Thiên Vực cùng nhau tiến công Tây Bắc Đạo, nhân quả này sớm muộn gì Tô Tín cũng sẽ đi kết thúc, Phạm Thiên Vực tạm thời không có trong danh sách trả thù của Tô Tín, làm thế nào thì cũng phải giải quyết Tạo Hóa Đạo Môn và Hoàng Thiên Vực trước rồi nói tiếp.

Nhưng bây giờ nghe vậy, trong thời gian hắn bế quan này có vẻ như Phạm Thiên Vực còn làm ra một số trò gì nữa?

"Đi gọi Lý Phôi đến." Tô Tín phân phó.

Chờ đến khi Lý Phôi tới, hắn nói kỹ càng chuyện Phạm Thiên Vực xuất thủ cứu đám người Nguyên Không kia lại một lần, ngay cả Tô Tín cũng cảm giác được trong này có chút không đúng.

Lý Phôi tiếp tục nói: "Chuyện kia qua đi ta liền sai người luôn giám sát động tĩnh của Phạm Thiên Vực, nhưng toàn bộ thay đổi của Phạm Thiên Vực cũng không lớn, nếu như nói nhất định phải có động tĩnh, vậy liền chỉ có hai cái.

Một cái là Nguyên Không kia sau khi được Bì Già Đa La gọi vào mật thất chưa từng đi ra, nhưng bên ngoài Bì Già Đa La lại tuyên bố Nguyên Không đã được hắn thu làm đệ tử đích truyền, được mình truyền thụ bí pháp đang bế quan."Tô Tín híp mắt thản nhiên nói: "Quỷ mới tin, Bì Già Đa La làm như vậy rõ ràng là nói cho người khác biết trong này có vấn đề."

Nếu như đổi thành người không hiểu Bì Già Đa La mà nói thì trong đó cũng không có gì không ổn, nhưng theo Tô Tín cách làm này của Bì Già Đa La lại có chút kỳ quặc.

Nguyên Không chính là đệ tử của Huyền Minh Thiếu Lâm Tự ngày xưa, kết quả hiện tại Bì Già Đa La lại thu hắn làm đệ tử, chuyện này là sao? Người khác sẽ không có phản ứng gì, nhưng đệ tử Thiếu Lâm Tự trước đó bị Phạm Thiên Vực chiếm đoạt khẳng định là sẽ không bất mãn.

Bì Già Đa La đã muốn chiếm đoạt Thiếu Lâm Tự, hắn liền sẽ không làm loại chuyện làm đầu đề câu chuyện cho người khác, kết quả hiện tại hắn lại vẫn làm như vậy, hiển nhiên là Nguyên Không này xảy ra vấn đề, Bì Già Đa La không muốn hắn xuất

hiện trước mắt mọi người, hoặc là nói… Nguyên Không này cũng không còn cách nào xuất hiện trước mắt mọi người nữa!

Chuyện của Nguyên Không khiến cho Tô Tín có cảm giác trong này tuyệt đối có ẩn tình, lúc này hắn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nói với Lý Phôi: “Trong khoảng thời gian này, Bì Già Đa La có biểu hiện gì lạ hay sao?”

Lý Phôi nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: “Biểu hiện đặc thù thì đúng là không có, thế nhưng so sánh với trước kia thì hình như thái độ của Bì Già Đa La lãnh đạm hơn một chút đối với những người của Phạm Thiên Vực.

Chương 2600 - Hoài nghi

Hoài nghi

Chẳng qua là hắn vẫn như trước, vẫn định thời gian giảng giải võ đạo và phật kinh cho võ giả Phạm Thiên Vực, dựa theo lời mà những võ giả Phạm Thiên Vực kia nói, thực lực vị Thánh sư kia hình như đã tiến bộ rất nhiều, đối với võ đạo tự thân võ đạo và lý giải Phật pháp lại càng thêm khắc sâu, hẳn là do sau khi luyện hóa một phần thế giới bản nguyên mà Huyền Khổ cho hắn, còn lại thì không có sự thay đổi gì.”

Tiến bộ rất nhiều sao? Khóe miệng Tô Tín lộ ra một ý cười lạnh.

Sau khi luyện hóa thế giới bản nguyên, chắc chắn thực lực bản thân sẽ có sự tiến bộ, nhưng vấn đề là sự tiến bộ này cũng chỉ là tiến bộ trên cảnh giới võ đạo mà thôi, làm gì liên quan đến Phật pháp cơ chứ?

Nếu như nói lúc nãy Tô Tín đối với Bì Già Đa La chỉ là đoán, vậy thì bây giờ lại biến thành hoài nghi, thân thế của Bì Già Đa La và Nguyên Không đều có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Nguyên Không kia thông qua đọc phật kinh mà một chiêu đã ngộ ra, trực tiếp bước vào Hóa Thần, loại chuyện này Tô Tín vẫn có thể tin tưởng, bởi vì tu vi Phật pháp cao thâm đến cảnh giới nhất định thì đúng là có thể ảnh hưởng tới võ đạo, giống như Thích Đạo Huyền ngày xưa vậy.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là Thiếu Lâm Tự không phải chỉ đơn thuần tu luyện Phật pháp, ở trong Xá Lợi viện còn cung cấp nuôi dưỡng cho một số lượng lớn cao tăng, những trên tu vi võ đạo có lẽ những cao tăng này rất kém cỏi, nhưng ở trên phương diện Phật pháp thì đều có thể xưng là tông sư.

Lúc trước khi Nguyên Không gia nhập Thiếu Lâm Tự, coi như tu vi võ đạo của hẵn có cặn bã đến cực hạn, nhưng hắn chỉ cần biểu hiện ra tu vi Phật pháp của hắn có một phần trăm cơ hội thì đều sẽ bị người của Thiếu Lâm tự coi trọng, trực tiếp được ném tới Xá Lợi viện bái cao tăng làm vi sư, tu luyện Phật pháp, mà không phải trở thành người làm việc vặt.

Con mắt của những võ giả Thiếu Lâm Tự không phải lúc nào cũng bị mù, bọn họ nhìn người có thể không chuẩn, nhưng nhìn tu vi võ đạo và ngộ tính Phật pháp vẫn là rất chuẩn.

Lúc trước Tô Tín sau nghe được tin tức của Nguyên Không vẫn còn không thèm để ý, dù sao thời điểm đó Nguyên Không đối với Tô Tín mà nói chỉ là một nhân vật nhỏ thôi, nhưng hiện tại xem ra, trên người Nguyên Không hiển nhiên cũng có không ít bí mật.

Mà Bì Già Đa La quật khởi cũng vô cùng truyền kì, chỉ có điều Bì Già Đa La chính là người tiên vực, những chuyện mà hắn trải qua cũng không có chứng cứ, chỉ có thể dựa vào suy đoán, thế nhưng sau khi gộp chung hai chuyện này vào một chỗ, Tô Tín lại liên tưởng đến hết thảy những chuyện mà ngày xưa Đại Thiên Ma Tôn nói tới, những chuyện đó Tô Tín cũng không có lý do gì để hoài nghi, Nguyên Không và Bì Già Đa La, tất cả đều có quan hệ với Phật Đà ngày xưa!

Đây không phải là do não Tô Tín lớn, mà là gần như tất cả điểm đáng ngờ đều chỉ về phía Phật Đà.

Ngay cả Đại Thiên Ma Tôn cũng đã từng nói qua, ngày xưa trong những vị Thông Thiên thượng cổ, ngoại trừ Nhân Hoàng ra, Đạo Tổ và Phật Đà là những người hay tính toán nhất.

Những người khác chết Đại Thiên Ma Tôn có thể tin tưởng, nhưng Đạo Tổ và Phật Đà hơn phân nửa là không chết.

Chỉ có điều hiện tại thứ duy nhất khiến Tô Tín nghi ngờ là nếu Phật Đà thật sự thay thế Bì Già Đa La, vậy rốt cuộc là hắn làm thế nào?

Mặc dù Thông Thiên cảnh mạnh đến mức không thể nào tưởng tượng, nhưng bọn họ vẫn là người như cũ, chứ không phải thần.

Tựa như Đại Thiên Ma Tôn nói vậy, Thông Thiên cảnh chính là trộm thiên cơ, nếu đã mất đi một tia thiên cơ kia, vậy bọn họ cũng không còn là Thông Thiên nữa.

Vậy nên cho dù có hiện thế một lần nữa, thực lực của những Thông Thiên cảnh này cũng là có hạn.

Lúc trước, sau khi Đại Thiên Ma Tôn một lần nữa hiện thế cũng phải cắn nuốt một cánh tay của Lữ Phá Thiên mới tích lũy đủ tinh huyết, rồi mới triệt để thôn phệ Dương Thần cảnh, Lãnh Vô Ma.

Mà nếu như lúc trước đổi Lãnh Vô Ma thành Tô Tín, dựa vào cường độ nguyên thần cường đại của Tô Tín, hoặc là lưỡng bại câu thương, hoặc là chưa biết là ai nuốt chửng ai.

Thực lực của Bì Già Đa La bây giờ mặc dù không luyện hóa một khối thể giới bản nguyên hoàn chỉnh để mạnh như Tô Tín, nhưng cũng không tính là quá kém, dù sao đều là Thần Kiều cảnh, kết quả lại cứ như vậy mà bị Phật Đà nuốt chửng thay thế, sau khi Phật Đà hiện thế rốt cuộc thực lực của hắn mạnh đến mức nào?

Trước mắt, tất cả những suy đoán của Tô Tín đều vô cùng chính xác, chỉ có điều, thứ duy nhất Tô Tín không đoán được chính là lần này cũng không phải do Phật Đà chủ động đi thôn phệ Bì Già Đa La, mà là do Bì Già Đa La tự tìm đường chết mà thôi.

Chỉ là nhiều sự trùng hợp như vậy tập trung lại với nhau, nói một tiếng đây là do số mệnh cũng không có gì quá đáng.

Chương 2601 - Hoài nghi (2)

Hoài nghi (2)

Chuyện này đã được Tô Tín ghi tạc vào trong lòng, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, mặc kệ đối phương là Bì Già Đa La cũng tốt, là Phật Đà cũng được, dù sao sớm muộn cũng phải có một trận chiến, chỉ là mục tiêu của Tô Tín không phải là đối phương, tạm thời cứ phái người giám thị động tĩnh của Phạm Thiên Vực bên kia đã, đừng để bọn họ đâm đầu vào chỗ chết là được.

Tô Tín quay người nói với Đồng Vũ Dương: "Phân lực lượng chuyên môn tình báo của Ám Vệ ra một nửa, nhìn chằm chằm vào Hoàng Thiên Vực."

Một bên Lý Phôi kinh ngạc nói: "Đại nhân, vì sao trước hết lại muốn ra tay với Hoàng Thiên Vực? Hiện tại Lý Bá Dương không có ở Tạo Hóa Đạo Môn, lúc này ra tay với Tạo Hóa Đạo Môn chẳng phải là thích hợp hơn sao?"

Từ lời nói của Tô Tín muốn thu thập tình báo của Hoàng Thiên Vực, Lý Phôi đi theo Tô Tín thời gian dài như vậy nên hắn biết, tại sao Tô Tín lại muốn để mắt tới Hoàng Thiên Vực.

Chỉ là trong suy nghĩ của Lý Phôi, lúc trước Tạo Hóa Đạo Môn và Hoàng Thiên Vực đều ra tay ở trận chiến kia, lấy tính cách của Tô đại nhân, đương nhiên phải chọn quả hồng mềm để nắn bóp trước, thế thì mới có thể giảm bớt được một chút tổn thương.

Nhưng ai biết được, vậy mà Tô Tín lại đặt mục tiêu về phía Hoàng Thiên Vực trước.

Tô Tín cười cười nói: "Ngươi nghĩ vậy là sai rồi, hiện tại Hoàng Thiên Vực mới là quả hồng mềm, hậu duệ của Nhân Hoàng sao? Ha ha, cây to đón gió, hoặc là hoàn toàn thấp điệu, hoặc là giương cành đón gió, sẽ lên như diều gặp gió.

Đáng tiếc Hoàng Thiên Vực hiện tại đang nắm trong tay một là bài tốt, cuối cùng bọn họ lại vẫn do dự, không chịu xuất ra, để đến tận bây giờ đã gần như bị phá hủy trong tay bọn họ rồi.

Thực lực và căn cơ của Khương Viên Trinh đều vô cùng vững vàng, là người biết giữ gìn cái đã có, vào lúc bình thường Hoàng Thiên Vực ở trong tay hắn mặc dù không thể phát

dương quang đại, nhưng ít nhất có thể giữ vững địa vị đến bây giờ.

Nhưng vấn đề là hiện tại cũng không phải là thời kỳ bình thường, hiện tại là lúc quần hùng cùng nhau nổi lên tranh chấp! Tính cách hiện tại của hắn đại biểu cho việc vô năng!

Phóng tầm mắt nhìn tới, Hoàng Thiên Vực thật sự cho là bọn họ có thể gối cao đầu không cần lo nghĩ gì sao? Lúc trước Hoàng Thiên Vực muốn bỏ đá xuống giếng với ta, vậy thì tốt, hiện tại ta liền đào một cái giếng, sau đó ném Hoàng Thiên Vực của bọn họ vào!"

…

Tô Tín muốn ra tay với Hoàng Thiên Vực, nhưng lúc này cũng không đến Hoàng Thiên Vực, mà đi thẳng tới Thiên Ma Cung.

Lúc trước, thời điểm Đại Thiên Ma Tôn rời đi đã từng nói, hắn một lần nữa hiện thế, chuyện đầu tiên chính là muốn đi tìm Nhân Hoàng để đòi một chút lợi ích.

Hiện tại, đương nhiên là hắn không tìm thấy Nhân Hoàng, thế nhưng hắn muốn bắt những hậu duệ của Nhân Hoàng để trút giận thì vẫn không thành vấn đề.

Thế nhưng Đại Thiên Ma Tôn sau khi chiếm cứ thân thể của Lãnh Vô Ma cũng chỉ có thực lực Dương Thần cảnh, Thông Thiên cảnh đúng là rất mạnh, dù sao cũng đã từng là nhân vật có thể sánh vai cùng thiên địa, nhưng vấn đề là không bột đố gột nên hồ, lấy một thân thực lực Dương Thần cảnh, Đại Thiên Ma Tôn vẫn còn cách lúc hắn có thể làm loạn trên giang hồ rất xa.

Cho nên lúc đó, sau khi rời đi, Đại Thiên Ma Tôn liền trực tiếp tiến về Cửu Ngục Tà Ma, chuẩn bị thống nhất ma đạo, mượn dùng lực lượng ma đạo để khôi phục lực lượng của mình, đồng thời chế tạo thế lực của mình.

Võ lâm chính đạo cũng không để ý đến việc ma đạo nội loạn, vậy nên cho tới nay cũng không thèm quan tâm đến, bọn họ còn ước gì võ lâm ma đạo chết càng nhiều càng tốt.

Mà Tô Tín thì là vẫn luôn phái Ám Vệ chú ý đến nơi này, những năm gần đây Đại Thiên Ma Tôn không hổ là thủy tổ của ma đạo, thủ đoạn vừa cao minh, vừa phức tạp, nhưng lại đơn giản mau lẹ dị thường, đơn thuần dựa vào thực lực để chèn ép và dựa vào những công pháp ma đạo trong tay mình để tiến hành lôi kéo và phân hoá, chỉ dùng thời gian chưa đến hai năm đã hoàn toàn làm cho Cửu Ngục Tà Ma hợp lại thành một.

Lúc này đứng trên đỉnh của Thiên Ma Cung, Tô Tín tản ra khí tức cường giả Thần Kiều cảnh chỉ thuộc về mình, ngay lập tức liền khiến cho trong lòng vô số võ giả Thiên Ma Cung phải rung động.

Qua nhiều năm như vậy, ngay cả tông môn chính đạo cũng không có can đảm đi đánh Thiên Ma Cung bọn họ, hiện tại rốt cuộc là ai dám giương oai làm càn trước mặt Thiên Ma Cung?

Chẳng qua cho dù có người cảm thấy tên gia hỏa càn rỡ có thực lực Thần Kiều cảnh này dám làm càn ở Thiên Ma Cung bọn họ thì bọn họ cũng không sợ, bởi vì phía sau Thiên Ma Cung, hiện tại cũng có một Thần Kiều!

Ngay khi có người muốn mở miệng giận dữ mắng mỏ, bên trong Thiên Ma Cung lại truyền đến một giọng nói nhàn nhạt: “Mời người đến đây.”

Vừa nghe giọng nói này, sắt mặt tất cả mọi người của Thiên Ma Cung lập tức biến đổi, vô cùng cung kính cho mời Tô Tín vào bên trong Thiên Ma Cung.

Bên trong nghị sự điện cũng chỉ có hai người, trong đó một người chính là cung chủ Thiên Ma Cung, Lữ Trường Khanh.

Chương 2602 - Đào hố

Đào hố

Còn có một người mặc chiến giáp Hắc Kỳ Lân đen nhánh, trong tay còn cầm lấy Ma Long Đoạt Tâm Đao thẳng đứng, ngồi ngay ngắn trên Bạch Cốt Vương Tọa, đó chính là Đại Thiên Ma Tôn.

Mà lúc này Lữ Trường Khanh nhìn thấy Tô Tín đi tới, hắn hơi kinh ngạc một chút nói: “Tô đại nhân cũng biết Ma Tôn đại nhân sao?”

Đại Thiên Ma Tôn sau khi thống nhất Cửu Ngục Tà Ma thì cũng không dùng thân phận ban đầu của mình nữa.

Hắn cũng không phải là kẻ ngốc, thân phận cường giả Thông Thiên cảnh thượng cổ gây cảm giác vô cùng ngột ngạt, đây cũng không phải là thứ có thể tùy tiện dùng được.

Vậy nên đối với bên ngoài, Đại Thiên Ma Tôn chỉ xưng là Ma Tôn, lai lịch và thân phận cực kỳ thần bí, tự xưng là đạt được truyền thừa từ thượng cổ, bây giờ muốn thống nhất các thế lực ma đạo trên giang hồ.

Kỳ thật đối với ma đạo mà nói, mấy thứ như xuất thân hay lai lịch đều là đồ bỏ đi, trên cơ bản sẽ không có mấy người xem trọng.

Vậy nên Đại Thiên Ma Tôn chỉ cần cho thấy thực lực của mình, việc thống nhất Cửu Ngục Tà Ma cũng sẽ không còn phí sức nhiều nữa.

Tô Tín nói với Lữ Trường Khanh: “Ma Tôn đại nhân thống nhất Cửu Ngục Tà Ma, cho dù lúc trước ta không biết, nhưng hiện tại cũng đã quen rồi.”

Đại Thiên Ma Tôn nói với Lữ Trường Khanh: “Ngươi đi ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói với Tô đại nhân một chút.”

Đợi đến khi Lữ Trường Khanh ra ngoài, lúc này Đại Thiên Ma Tôn mới mang theo một tia kinh ngạc nói: “Tiểu tử ngươi nghĩ như thế nào mà lại dám đến nơi này? Vô sự không đăng tam bảo điện, nói đi, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Muốn mượn dùng lực lượng ma đạo của ta sao?”

Đối với lão quái vật thượng cổ như Đại Thiên Ma Tôn mà nói, làm gì có thứ gì hắn chưa thấy qua? Cho dù Đại Thiên Ma Tôn không tính toán bằng Đạo Tổ và Phật Đà, nhưng những suy tính của Tô Tín thì hắn còn có thể nhìn ra được.

Lần này Tô Tín tới Thiên Ma Cung đúng là muốn mượn dùng lực lượng của ma đạo, thế nhưng hắn cũng không nói thẳng, Tô Tín chỉ thản nhiên nói: "Ma Tôn đại nhân, lúc trước không phải ngươi đã nói chuẩn bị ra tay với Hoàng Thiên Vực, coi như chuẩn bị thu lấy một chút lợi ích từ Nhân Hoàng sao?

Hiện tại ngươi cũng đã tu luyện từ đầu đến Thần Kiều cảnh, đồng thời cũng hoàn thành đại nghiệp thống nhất ma đạo, chẳng lẽ ngươi còn không định ra tay sao?"

Đại Thiên Ma Tôn cười ha ha nói: "Ra tay cũng không cần phải sốt ruột, nói thật, thân phận của ta bây giờ có chút mẫn cảm, ta cũng không biết Phật Đà và Đạo Tổ hay là những Thông Thiên cảnh ngày xưa rốt cuộc có xuất hiện trên thế gian hay không, thế nhưng người đầu tiên ngoi đầu lên chắc chắn sẽ là người xui xẻo nhất.

Ban đầu ở thời kỳ thượng cổ, ta chính là người đầu tiên nhảy ra xuất thủ với Nhân Hoàng lão nhi, kết quả các ngươi cũng đều thấy được, hậu quả vô cùng thê thảm.

Thậm chí ngay cả ma đạo của ta cũng đều bị đánh thành dị đoan, bị tất cả người trong giang hồ phỉ nhổ, lúc trước ta vừa mới chuẩn bị thống nhất Cửu Ngục Tà Ma cũng không dám tin là, ma đạo của ta thật sự sẽ có ngày sa đọa đến tình trạng này, phải biết tại vào thời kỳ thượng cổ, ngay cả thủ hạ của Nhân Hoàng lão nhi cũng có không ít người là võ giả ma đạo của ta đâu.

Loại giáo huấn này chịu một lần là đủ rồi, vậy nên lần này ta cũng không định chủ động ló đầu trên giang hồ."

Tô Tín híp mắt nói: "Đã như vậy thì ngươi còn chuẩn bị làm cách nào để thu được chút lợi ích từ Hoàng Thiên Vực?"

Đại Thiên Ma Tôn thản nhiên nói: "Chính ta không tự mình ra tay, nhưng người khác tự nhiên sẽ có thể.

Mặc dù bây giờ ma đạo của ta thật sự suy thoái, thế nhưng bằng vào năng lực của ta lại bồi dưỡng được một vị Thần Kiều vẫn không thành vấn đề.

Nhìn thấy Lữ Trường Khanh kia không? Chờ ta bồi dưỡng hắn thành Thần Kiều, đến lúc đó lại cho hắn dẫn theo toàn bộ lực

lượng ma đạo ra tay với Hoàng Thiên Vực, ta trốn ở đằng sau, không phải tất cả đều sẽ được giải quyết hay sao?”

Tô Tín nhíu mày nói: “Ma Tôn đại nhân, không phải ta chửi bới ma đạo đâu, nhưng chỉ bằng lực lượng bây giờ của ma đạo, làm gì có tư cách mà đi tranh phong với Hoàng Thiên Vực?”

Đại Thiên Ma Tôn cũng không tức giận, hắn chỉ thản nhiên nói: “Ma đạo cũng đã suy thoái đủ lâu rồi, cho dù hiện tại thủy tổ ma đạo là ta đến cũng đừng nghĩ có thể xoay chuyển tình thế suy tàn trong khoảng thời gian được.

Chỉ là không đối mặt với địch nhân được, nhưng bỏ đá xuống giếng thì vẫn có thể, theo ta được biết thù hận giữa ngươi và Hoàng Thiên Vực cũng không nhỏ, vậy không bằng ngươi cứ ra tay trước với Hoàng Thiên Vực, sau đó ta lại bỏ đá xuống giếng, như thế không được hay sao?”

Tô Tín nghe vậy lập tức có chút im lặng.

Có vẻ như hắn vẫn nghĩ Đại Thiên Ma Tôn quá đơn giản, mặc dù ở thời kỳ thượng cổ Đại Thiên Ma Tôn biểu hiện có chút lỗ mãng xúc động, nhưng điều này cũng không đại biểu cho việc Đại Thiên Ma Tôn chính người có đầu óc thậ sự ngu si.

Tô Tín muốn để ma đạo xung phong đằng trước, nhưng bây giờ Đại Thiên Ma Tôn lại là còn muốn Tô Tín xung phong trước đó.

Chương 2603 - Đào hố (2)

Nửa ngày sau, lúc này Tô Tín mới nói: “Ma Tôn đại nhân, thẳng thắn nói đi, cứ đẩy tới đẩy lui nữa cũng không có ý nghĩ gì cả.”

Đại Thiên Ma Tôn buông tay nói: “Dù sao khi ma đạo vẫn còn chưa khôi phục như trước đó thì ma đạo là tuyệt đối sẽ không chủ công ra tay, lúc trước ngươi không nhìn thấy uy thế của nhất thế hoàng triều, nội tính mà Nhân Hoàng lão nhi lưu lại tuyệt đối có thể vượt qua sự tưởng tượng của ngươi.

Ta hiện tại thật sự không muốn ra tay một cách ầm ĩ, hơn nữa dưới tình huống ta không ra tay, xem như ta có bồi dưỡng

được tiểu tử Lữ Trường Khanh kia đến Thần Kiều cảnh, thì việc đối đầu với Hoàng Thiên Vực cũng sẽ để lại tổn thất nặng nề.

Vậy nên, tạm thời ma đạo ta chỉ chuẩn bị để bỏ đá xuống giếng, mà không có dự định cường công."

Nhìn thấy Đại Thiên Ma Tôn đã quyết định không ra tay, Tô Tín chỉ đành phải nói: "Nếu Ma Tôn đại nhân đã không định ra tay, mà nội tình của Hoàng Thiên Vực kia lại kinh khủng như thế, vậy ta cũng chỉ có thể đổi một phương thức khác, cả ngươi và ta đều không phải là chủ công, chỉ phụ trách đào hố xong, một mực ném tảng đá này xuống nữa là đủ."

Đại Thiên Ma Tôn hỏi: "Vậy ai phụ trách đẩy Hoàng Thiên Vực này vào hố?"

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia lãnh mang nói: "Đương nhiên là thế lực khác, cũng tỷ như Đại Chu vậy."

Từ sau khi người tiên vực hạ giới, toàn bộ giang hồ liền bắt đầu rung chuyển, hoàng triều Đại Chu nguyên bản vốn thống lĩnh thiên hạ, nay lại vô cùng thấp điệu.

Trước đó giang hồ ở trong trạng thái gì? Cường giả Chân Vũ cảnh bế quan không ra, một võ giả Dương Thần cảnh đã có thể trấn áp thế lực một phương.

Nhưng bây giờ thì sao? Mấy thế lực nhỏ có võ giả Dương Thần cảnh kia cũng chỉ có thể miễn cưỡng chèo chống, những loại thế lực cấp bậc như Đại Chu, chỉ có Chân Vũ là không đủ, ít nhất cũng phải có lấy một tên cường giả Thần Kiều cảnh thì mới có quyền nói chuyện.

Vậy nên từ khi người tiên vực hạ giới, Đại Chu liền bắt đầu trở nên vô cùng thấp điệu, cơ bản là không đi quản chuyện trên giang hồ, giống như mình thật sự chỉ là một vương triều thế tục mà thôi.

Trên thực tế, Đại Chu đương nhiên không cam tâm cứ như vậy, chỉ là không có Thần Kiều cảnh, thậm chí lời nói của Đại Chu còn không có chút quyền lực gì.

Hơn nữa trong số nhiều thế lực tiên vực hạ giới như vậy, người có quan hệ mẫn cảm nhất với Đại Chu chính là Hoàng Thiên Vực.

Trước mắt trong các vương triều trên giang hồ, ba mươi sáu nước Tây Vực và Kim Trướng Hãn Quốc đã bị phế đi, Đông Tấn cũng chỉ kéo dài hơi tàn, chỉ có Đại Chu chưởng khống thiên hạ, thậm chí lúc không có tiên vực hạ giới, Đại Chu còn tự xưng mình là nhất thế hoàng triều.

Nhưng bây giờ đến phiên hậu nhân chân chính của nhất thế hoàng triều là Hoàng Thiên Vực hạ giới, địa vị của Đại Chu liền trở nên vô cùng lúng túng.

Luận đến thực lực, sức chiến đấu tầng chót của Đại Chu mặc dù không ai có thể sánh bằng, nhưng sức chiến đấu cấp cao lại vẫn còn kém xa Hoàng Thiên Vực.

Mà nói đến xuất thân, vào thời kỳ ngàn năm trước, nói không chừng Hoàng tộc họ Cơ còn là dã nhân vùng Nam Man ý chứ, mà Hoàng Thiên Vực lại là hậu duệ chính tông của Nhân Hoàng.

Vậy nên hiện tại Đại Chu cũng rất áp lực, ở trước mặt Hoàng Thiên Vực, Đại Chu đúng là không có chút ưu thế nào.

Thậm chí nếu không phải bởi vì Khương Viên Trinh chính loại người thích gìn giữ cái đã có, không lộ ra dã tâm tính toán quá lớn, nếu đổi Tô Tín thành Khương Viên Trinh, thời gian lâu như vậy, hiện tại thiên hạ này rốt cuộc là họ Cơ hay họ Khương, chuyện này vẫn còn chưa biết trước được.

Đại Thiên Ma Tôn nhíu mày một cái nói: “Chỉ bằng Hoàng tộc Đại Chu mà cũng dám đi đối địch với Hoàng Thiên Vực? Không phải ta xem thường bọn hắn, nhưng đám người này chênh lệch với Nhân Hoàng lão nhi nhiều lắm, cái gì mà nhất thế hoàng triều chứ? Lúc trước khi vẫn còn có Nhân Hoàng lão nhi, cho dù là Tây Vực hay nhưng tên mọi rợ, những tiểu quốc phương bắc kia, căn bản ngay cả người dám xưng Hoàng đế cũng không có.

Kết quả hiện tại thì sao? Đại Chu kia lại còn đã từng bị những tên mọi rợ phương bắc tiến đánh qua, đơn giản chính phế vật

đến cực điểm!”

Tô Tín lắc đầu nói: “Nhất thế hoàng triều chỉ có một cái, mặc dù Đại Chu tự xưng là nhất thế hoàng triều, nhưng từ khi nhất thế hoàng triều hoàn toàn tiên tán, đã có vô số đời hoàng triều cũng đều không thể đạt tới trình độ ngày xưa của nhất thế hoàng triều.

Thế nhưng bây giờ mặc dù Đại Chu thật sự suy thoái, nhưng cũng vẫn là có tư cách chiến một trận với Hoàng Thiên Vực, bởi vì Đại Chu, cũng sắp xuất hiện một vị Thần Kiều!”

Đại Thiên Ma Tôn mặt không đổi sắc hỏi: “Ha, là ai?”

Đối với hắn mà nói, chỉ là một tên Thần Kiều mà thôi, còn không đến mức khiến cho hắn kinh ngạc.

Tô Tín trầm giọng nói: “Đừng nhìn hiện tại Đại Chu đang ẩn núp, nhưng kỳ thật đối mặt với sự uy hiếp của Hoàng Thiên Vực, từ đầu đến cuối Đại Chu cũng chưa từng thư giãn.

Ta chính là người xuất thân từ Đại Chu, trong nội bộ của Đại Chu bên kia cũng vẫn có một số ít người của ta, vậy nên ta cũng nhận được rất nhiều tin tức từ Đại Chu bên kia.

Chương 2604 - Hiện trạng Giang Nam Đạo

Trước mắt, Đại Chu có bốn tên Chân Vũ, Cơ Viễn Huyền, Thiết Ngạo, Triệu Vũ Niên, Tiết Chấn Nhạc.

Trong số bốn người này có Thiết Ngạo kinh tài tuyệt diễm, sức chiến đấu cường đại, nhưng thời gian tấn thăng đến Chân Vũ quá ngắn, tích lũy cũng không đủ, Triệu Vũ Niên cũng như thế, tích lũy cao hơn Thiết Ngạo một chút, nhưng cũng cao không thể đi đến đâu.

Mà Cơ Viễn Huyền chính là dựa vào cơ duyên để tấn thăng đến Chân Vũ, tích lũy còn kém hơn so với hai người trước.

Người có tích lũy thâm hậu nhất trong số bốn Chân Vũ, cũng là người khiêm tốn nhất chính là đại tướng quân thần võ Tiết Chấn Nhạc, mặc dù người này vô cùng thấp điệu, nhưng sức

chiến đấu của bản thân hắn cũng không yếu, hơn nữa tính cách lại không thích đi tranh quyền đoạt lợi, tâm hướng võ đạo.

Sau khi Đại Chu cảm giác được lực uy hiếp của Hoàng Thiên Vực, liền đẩy toàn bộ tài nguyên của Đại Chu về phía Tiết Chấn Nhạc, hiện tại Tiết Chấn Nhạc đã mò tới cánh cửa Thần Kiều cảnh, đang lúc bế quan , chờ sau khi hắn xuất quan, gần như đã trở thành Thần Kiều."

Nói thật Tô Tín cũng không nghĩ vậy mà Đại Chu lại đẩy Tiết Chấn Nhạc thăng tới Thần Kiều, Tô Tín vẫn luôn nghĩ người này sẽ là Thiết Ngạo hoặc Triệu Vũ Niên.

Thế nhưng, sau này Tô Tín tỉ mỉ nghĩ lại, vẫn là đề cử Tiết Chấn Nhạc đáng tin cậy nhất, dù sao thời gian Thiết Ngạo tấn thăng tới Chân Vũ quá ngắn, tích lũy cũng kém, muốn dựa vào ngoại lực để lấp đầy mảng tích lũy còn có chút khó khăn.

Mà võ đạo của Triệu Vũ Niên lại cùng loại với Tô Tín, đấu chiến đến cực hạn, võ đạo cần phải dựa vào việc không ngừng chiến đấu để đột phá cực hạn của bản thân, loại phương thức này có quá nhiều sự không chắc chắn, cho nên đem tài nguyên nghiêng về phía Triệu Vũ Niên cũng có chút không đáng tin cậy, cứ như vậy Tiết Chấn Nhạc liền trở thành lựa chọn ổn thỏa nhất.

Đương nhiên Đại Chu đẩy Tiết Chấn Nhạc ra cũng vì một điểm, điểm ấy chính là kế sách của Hoàng tộc họ Cơ, Tiết Chấn Nhạc trở thành Chân Vũ, đối với Hoàng tộc họ Cơ mà nói chính là lựa chọn an toàn nhất.

Bởi vì trong số những Chân Vũ của Đại Chu, chỉ có Tiết Chấn Nhạc là có tính cách si mê võ đạo, có ít lòng tranh quyền đoạt lợi nhất.

Ban đầu lúc Đại Chu chinh chiến với Đại Tấn, công lao của Tiết Chấn Nhạc ở trong quân đội có thể nói là lớn nhất, nhưng những công lao này hắn lại hoàn toàn không thèm để ở trong mắt, đến lúc cảm giác quân đội của Đại Tấn không còn gì uy hiếp nữa, hắn liền đẩy Lâm Tông Việt ra, còn mình thì ẩn cư phía sau màn để tu luyện, hoàn toàn không thèm để ý đến

những công lao kia, từ điểm đó đã có thể nhìn ra được tính cách của Tiết Chấn Nhạc này.

Vậy nên để Tiết Chấn Nhạc tấn thăng đến Thần Kiều, đối với Hoàng tộc họ Cơ của Đại Chu mà nói mới là an toàn nhất, ít nhất bọn họ sẽ không cần lo lắng Tiết Chấn Nhạc sẽ phản bội lại Đại Chu.

Đại Thiên Ma Tôn hỏi: "Ngươi chuẩn bị khiến cho Đại Chu và Hoàng Thiên Vực động thủ với nhau sao? Ngươi có nắm chắc khiến cho bọn họ đánh nhau không?"

Tô Tín thản nhiên nói: "Bình thường mà nói thì đương nhiên là không có khả năng, thế nhưng bây giờ mùi thuốc súng của hai phe này lại nồng như vậy, đặc biệt là Đại Chu đã cảnh giác đối với Hoàng Thiên Vực đến cực hạn, lúc này nếu ta châm thêm chút lửa ở trong đó, vậy thì hai bên có không muốn đánh nhau cũng có chút khó khăn."

Đại Thiên Ma Tôn nhìn Tô Tín, khóe miệng lộ ra một ý cười như có như không nói: "Ngươi vừa nãy cũng đã từng nói, ngươi đã từng xuất thân từ Đại Chu."

Tô Tín cũng nhìn Đại Thiên Ma Tôn nói: "Ngươi cũng đã nói, đó chỉ là 'đã từng' thôi."

Kỳ thật lần này Tô Tín thật sự không muốn đi hố Đại Chu, Tô Tín cũng vẫn còn có người ở trong nội bộ của Đại Chu, hiện tại hắn biết rõ Đại Chu đối với Hoàng Thiên Vực rốt cuộc là có tâm lý gì.

Đại Chu đã kiêng kỵ đối với Hoàng Thiên Vực đến cực hạn, nếu không phải bởi vì Khương Viên Trinh là người quá mức bảo thủ, không dám ra tay, thì hai bên có lẽ đã đánh nhau từ lâu rồi, hiện tại việc Tô Tín muốn làm cũng chẳng qua cũng chỉ là cho bọn họ thêm một mồi lửa, để trận chiến này diễn ra sớm hơn mà thôi.

Tô Tín không muốn thế lực của mình chủ công, Đại Thiên Ma Tôn thượng cổ sau khi trải qua những chuyện kia cũng đã trở nên vô cùng cẩn thận, đã như vậy, Tô Tín cũng chỉ có thể tìm kiếm một mục tiêu mà thôi.

Lúc này, bên trong phân bộ Ám Vệ ở Giang Nam Đạo, một võ giả Ám Vệ Dung Thần cảnh đang đứng trước mặt Tô Tín, cung kính hồi báo cho Tô Tín tình huống Giang Nam Đạo.

Kỳ thật Ám Vệ cũng không giống như Lục Phiến Môn, thành lập bốn mươi chính phân bộ ở tất cả bốn chín đạo của Đại Chu, toàn bộ Ám Vệ ở bốn mươi chín đạo của Đại Chu cũng chỉ có một số nhân viên chịu trách nhiệm tình báo, chỉ có một số địa phương trọng yếu của Đại Chu mới có thể thành lập tổng bộ.

Lúc này bên trong Giang Nam Đạo hội tụ cả Tiêu gia, còn có Hoàng Thiên Vực, địa phương trọng yếu như vậy, đương nhiên là cần không ít cao thủ Ám Vệ giám thị trong dài, vậy nên tại Giang Nam Đạo thực lực của phân bộ Ám Vệ đúng là cũng không yếu.

Chương 2605 - Hiện trạng Giang Nam Đạo (2)

Trước mắt tên võ giả Dung Thần cảnh này tên là Đỗ Tiêu, chính là thủ hạ ngày xưa của Tô Tín tại Thịnh Kinh thành, lúc Tô Tín còn đảm đương chức tổng bộ đầu, hắn đã từng được truy phong là tuần bổ, nhưng lại bởi vì tính cách kiệt ngạo bất tuân đắc tội với truy phong tổng bộ đầu mà bị trục xuất ra khỏi hàng ngũ tuần bổ, bị ném tới làm thủ hạ cho Tô Tín.

Bất quá người này vẫn có thực lực và năng lực, hơn nữa bởi vì chuyện lúc trước, nên sau này tính cách kiệt ngạo bất tuần kia cũng đã thu liễm đi rất nhiều, trở nên trầm ổn hơn.

Đợi đến khi Tô Tín trở mặt với Đại Chu, Đỗ Tiêu này cũng là gia nhập vào Ám Vệ, những năm này được Ám Vệ cung cấp tài nguyên nuôi dưỡng cộng thêm năng lực của bản thân hắn nên đã nhanh chóng trổ hết tài năng, hai năm trước chính thức trở thành thống lĩnh Ám Vệ tại Giang Nam Đạo, phụ trách giám sát chuyện ở Giang Nam Đạo.

Lúc này Tô Tín gõ bàn hỏi: “Triều đình bố trí người ở Giang Nam Đạo có thực lực và tính cách như thế nào?”

Ánh mắt Đỗ Tiêu lộ ra vẻ khinh thường nói: "Từ khi đại nhân và đại nhân Lý Phôi lần lượt rời khỏi Giang Nam Đạo, Lục Phiến Môn ở Giang Nam Đạo liền một lần nữa bị triều đình chưởng quản, nhưng người sau tới lại không bằng người trước.

Tổng bộ đầu một nhiệm kỳ này ở Giang Nam Đạo tên là Trương Đông Bình, chỉ có thực lực Hóa Thần cảnh, mặc dù ba mươi mấy tuổi đã đạt đến Hóa Thần cảnh, nhưng bản thân hắn cũng chỉ được cái vẻ bề ngoài, trông thì ngon mà không dùng được, là người tham hoa háo sắc, tính cách nhu nhược không não, ngược lại công phu lấn yếu sợ mạnh vô cùng lão luyện.

Trước khi tiếp nhận chức tổng bộ đầu của Giang Nam Đạo, lý lịch thậm chí ngay cả truy phong tuần bổ hay là mật thám tập sự đều không có, cũng chưa từng trải qua bất cứ nhiệm vụ nào, vừa tới Giang Nam Đạo liền bố trí triều đình tại Giang Nam Đạo loạn cả lên, cũng may bên trong Giang Nam Đạo còn có một số bộ đầu già do Tô đại nhân ngươi lúc chủ chính lúc lưu lại, kinh nghiệm phong phú, thế mới có thể miễn cưỡng vận hành Lục Phiến Môn ở Giang Nam Đạo."

Tô Tín nhíu mày nói: "Nếu nói như vậy, hắn ta làm thế nào mà được lên làm tổng bộ đầu của Giang Nam Đạo?"

Lục Phiến Môn ủy nhiệm tổng bộ đầu của một đạo đều có quy củ nghiêm khắc, có thể đảm nhiệm tổng bộ đầu một đạo, hoặc là có xuất thân bộ đầu tinh anh như truy phong tuần bổ hoặc là mật thám tập sự, hoặc là đi từ từ bộ khoái châu phủ cấp thấp, đến tổng bộ đầu châu phủ, bộ đầu một đạo, phó tổng bộ đầu, tổng bộ đầu một đạo, cần cù chăm chỉ, từng bước một thăng tiến lên.

Lúc trước Tô Tín có thể lấy tu vi Tiên Thiên cảnh để đảm nhiệm tổng bộ đầu một đạo, thật ra đó là do Thiết Chiến đặc biệt đề bạt, chủ yếu là do trước đó Tô Tín đã có thân phận truy phong tuần bổ, cũng đã từng hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo, bằng không nếu hắn chỉ là một người mới trắng tinh vừa vào nghề, không có bất cứ lý lịch công tích gì ở trong Lục Phiến Môn để chứng minh cho năng lực của hắn, vậy thì Thiết Chiến cũng sẽ không đề bạt hắn làm tổng bộ đầu một đạo.

Giang Nam Đạo cũng không phải Tam Tương hay là Hán Nam Đạo cằn cỗi, có thể tùy tiện phái một người đến để lừa gạt một chút, Lục Phiến Môn rốt cuộc nghĩ thế nào, vậy mà lại phái một tên phế vật tới Giang Nam Đạo làm tổng bộ đầu?

Đỗ Tiêu cười khổ nói: "Phụ thân của Trương Đông Bình này chính là một vị tổng bộ đầu tập sự của Lục Phiến Môn, dựa vào năng lực của Trương Đông Bình, đưa hắn ta đến làm tuần bổ truy phong hay mật thám tập sự thì kiểu gì cũng gây ra chuyện xấu, vậy nên phụ thân của Trương Đông Bình kia đã dùng tài nguyên mình tích lũy nửa đời người để đẩy Trương Đông Bình lên Hóa Thần cảnh, rồi vận dụng mối quan hệ ở Lục Phiến Môn, muốn để hắn đến làm tổng bộ đầu của một đạo.

Chỉ có điều lúc trước phụ thân Trương Đông Bình vốn muốn để hắn đi Hán Nam Đạo đất đai cằn cỗi nghèo đói kia để làm tổng bộ đầu, nhưng không biết chuyện gì xảy ra, cuối cùng lại đưa hắn tới vận hành Giang Nam Đạo."

Tô Tín gõ bàn một cái rồi nói, hắn ngược lại hơi hiểu vì sao Lục Phiến Môn lại phái loại phế vật này tới Giang Nam Đạo để làm tổng bộ đầu rồi, kỳ thật cũng là vì muốn yên ổn mà thôi.

Đại Chu kiêng kỵ Hoàng Thiên Vực đến cực hạn, không muốn tuỳ tiện động thủ, phái một vị tổng bộ đầu có năng lực xuất chúng đến thì cũng có thể, nhưng càng là người có năng lực thì sẽ càng dễ dàng náo ra chuyện, còn không bằng phái loại phế vật như Trương Đông Bình này đến, ngược lại có thể an ổn một chút.

Đỗ Tiêu tiếp tục nói: "Không riêng gì tổng bộ đầu của Lục Phiến môn ở Giang Nam Đạo là kẻ phế vật, ngay cả đại tổng quản hành quân ở Giang Nam cũng như thế.

Ban đầu, sau khi đại tổng quản hành quân của Giang Nam Đạo là Cổ Đông Lai chuyển chức, triều đình đã phái ra một vị đại tổng quản hành quân là Trần Trọng Lễ, người này cũng có thực lực Dung Thần cảnh, thế nhưng cũng đã già nua.

Chương 2606 - Hiện trạng Giang Nam Đạo (3)

Đối phương chính là võ giả đầu tiên đi theo Đại Chu khởi nghĩa ở Tam Tương, thế nhưng qua nhiều năm như vậy vẫn không lập được công lao gì, hoàn toàn dựa vào việc cam chịu nên mới có thể leo lên chức vị hiện tại.

Đại tổng quản hành quân mới nhậm chức ở Giang Nam Đạo này chỉ làm đúng ba chuyện, một là thu hết vàng bạc tài bảo, hai là thu hết những bí bảo có thể kéo dài tuổi thọ, cuối cùng chính là thành lập phủ tổng quản xa hoa, an tâm hưởng lạc, một mực mặc kệ sự vụ trên giang hồ."

Nghe thấy Đỗ Tiêu nói Tô Tín liền hoàn toàn hiểu rõ dự định của Đại Chu, tại nơi mẫn cảm như Giang Nam Đạo này, Đại Chu thật sự không định nảy sinh mâu thuẫn với Hoàng Thiên Vực ở chỗ này.

Tô Tín hỏi Đỗ Tiêu: "Ngươi vừa mới nói bên trong Lục Phiến Môn ở Giang Nam Đạo còn có không ít lão nhân từ thời ta làm chủ Giang Nam Đạo sao?"

Đỗ Tiêu gật đầu nói: "Còn có mười mấy người, mặc dù thực lực của những người này chênh lệch một chút, lúc trước không gia nhập Ám Vệ với đại nhân, nhưng dù sao cũng là những lão nhân đã đi theo đại nhân một đoạn thời gian, năng lực vẫn phải có, hiện tại cũng đều là nhân vật cấp bậc tổng bộ đầu châu phủ, có hai người còn ngồi lên vị trí phó tổng bộ đầu Giang Nam Đạo.

Trương Đông Bình kia cũng biết mình phế vật, vậy nên hắn đối với hai vị phó tổng bộ đầu này vô cùng nể trọng."

Ánh mắt Tô Tín lộ ra một tia lãnh mang nói: "Vậy thì tốt, chuyện này trước hết cứ giao cho ngươi đi làm, nhớ kỹ, lấy bình ổn làm chủ, tuyệt đối không nên để cho người ta phát hiện ra sự tồn tại của ngươi."

Nói xong, Tô Tín liền giảng một loạt kế hoạch cho Đỗ Tiêu.

Chuyện này lại không phải giống như Tô Tử Thần, nếu chuyện kia phải liều mạng như giẫm trên băng mỏng mới có thể hoàn

thành nhiệm vụ, thì Đỗ Tiêu chỉ cần trốn ở phía sau màn là đủ, về phần Tô Tín, đương nhiêm là hắn phải núp ở phía sau nhất.

Đêm xuống, hai phó tổng bộ đầu của Giang Nam Đạo là Bàng Trùng và Lý Kinh rời khỏi nha môn Lục Phiến Môn, bọn họ thường xuyên cùng nhau tới một tửu lâu, muốn một gian bao sương để uống rượu.

Bọn hắn cũng không phải muốn mưu đồ bí mật lấy cắp cái gì, chỉ đơn giản là quá nhàm chán, muốn phát tiết một phen mà thôi.

Bàng Trùng trực tiếp rót một chén rượu, không thèm nói một câu gì mà rót một chén lớn, phun ra một ngụm tửu khí, lúc này mới nói: "Nương! Chuyện này là sao? Sao triều đình lại phái một tên phế vật như vậy tới Giang Nam Đạo làm tổng bộ đầu?"

Ngày xưa, Bàng Trùng có xuất thân từ đạo phỉ, sau khi bị Tô Tín hợp nhất lúc này mới gia nhập Lục Phiến Môn.

Mặc dù bây giờ hắn đã làm người của triều đình hơn mười năm, nhưng lại như cũ không sửa được một số tính tình lúc còn làm thổ phỉ.

Mà Lý Kinh thì là tương đối lớn tuổi, phụ thân hắn chính là bộ đầu của Lục Phiến Môn, đến thế hệ này của hắn vẫn được xem như là lão già của Lục Phiến Môn, làm việc cũng là tương đối trầm ổn.

Nghe Bàng Trùng nói như vậy, hắn vội vàng nói: "Bàng huynh! Nói cẩn thận! Ngươi còn chưa uống say đâu, bắt đầu đã không biết lựa lời mà nói rồi sao?"

Trên mặt Bàng Trùng lộ ra vẻ khinh thường nói: "Sợ cái gì? Tên phế vật kia, ngươi cho là hắn sẽ giám thị động tĩnh của chúng ta hay sao? Yên tâm, coi như chung quanh có huynh đệ mật thám tập sự nghe được, thì bọn họ cũng sẽ không cho người đi mật báo với hắn đâu.

Nhớ ngày đó thời điểm chúng ta làm thủ hạ cho Tô đại nhân uy phong thế nào không? Trở thành hùng bá của Giang Nam Đạo, những tông môn nhìn lớn nhỏ kia thấy chúng ta làm gì có ai không khách khí?

Nhưng bây giờ thì sao? Từ khi tên phế vật này tới Giang Nam Đạo đã trực tiếp khiến cho toàn bộ Giang Nam Đạo chướng khí mù mịt, đừng nói là uy phong, ngay cả mặt mũi cũng nhanh chóng mất sạch!

Lý huynh, ngươi cũng đã biết buổi sáng nay ta đã đi làm cái gì đúng không? Tên phế vật kia vậy mà dám đùa giỡn một vị nữ đệ tử của Thanh Bình Kiếm Phái, bị người ta tìm tới cửa, lúc này mới nhớ tìm ta tới chùi đít cho hắn!

Lúc trước lão tử đường đường là tổng bộ đầu của Nam phủ, Thanh Bình Kiếm Phái kia chính là do lão tử quản, mỗi lần nhìn thấy ta, chưởng môn Thanh Bình Kiếm Phái kia làm gì có lúc nào không cúi đầu khom lưng, khách khách khí khí? Ngày lễ ngày tết còn phải dâng cả vàng bạc đan dược đến hiếu kính.

Kết quả hiện tại tốt rồi, bây giờ đến phiên ta đi nhận lỗi với người ta, phải ăn nói khép nép!”

Nghe xong lời này, Lý Kinh cũng lắc đầu nói: “Không có cách nào cả, hiện tại thế lực của Hoàng Thiên Vực lớn, người ta ở Giang Nam Đạo mới là nói một không hai, lại thêm chúng ta có một vị đại nhân như thế nữa, lúc trước uy thế mà Tô đại nhân tích lũy được chỉ dùng thời gian không đến một năm cũng đã hoàn toàn lụi bại.”

Bàng Trùng lại rót một ngụm rượu lớn nói: “Chỉ hận huynh đệ chúng ta lúc trước không đủ thực lực, làm việc lại do dự, nếu không đi theo Tô đại nhân gia nhập Ám Vệ há không phải tốt hơn sao?

Chương 2607 - Thiết kế

Nghe nói hiện tại uy thế của Ám Vệ đã không kém hơn Lục Phiến Môn, trên giang hồ càng uy phong lẫm liệt, đồ tông diệt môn, không ai dám không theo!”

Lúc hai người bọn họ còn đang oán hận, một giọng nói đột nhiên truyền đến từ bên ngoài phòng: “Hai vị cũng đã thấy Tô đại nhân tốt, nhưng bây giờ Ám Vệ ta có một nhiệm vụ muốn giao cho các ngươi, không biết các ngươi có dám đi làm hay không?”

Dứt lời, Đỗ Tiêu trực tiếp đẩy cửa vào, lộ ra một ý cười như có như không, nhìn hai người Bàng Trùng và Lý Kinh đã bị dọa cho sợ hãi.

Nhìn thấy đột nhiên có người xông tới, Bàng Trùng và Lý Kinh theo bản năng liền muốn gọi người, không quá mạnh nhưng sau khi nghĩ đến hai chữ Ám Vệ, bọn họ lại lập tức ngậm miệng lại.

Bàng Trùng dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Đỗ Tiêu hỏi: "Ngươi thật sự là người của Ám Vệ?"

Đỗ Tiêu cũng không nói chuyện, mà trực tiếp lấy ra một khối lệnh bài của Ám Vệ, thứ này vốn chính là do đại sư luyện khí của Tả Đạo Minh chế tạo, trong thiên hạ ngoại trừ Mặc Môn và Thiên Cơ cốc ra, gần như là không có ai có thể mô phỏng ra, mà hai thế lực này cũng không có can đảm để đi mô phỏng lệnh bài của Ám Vệ.

Lúc này Đỗ Tiêu lại trực tiếp khẽ vươn tay, lập tức một cỗ cực kỳ chân khí huyết sát cực kỳ nồng đậm bộc phát ra, lần này Bàng Trùng và Lý Kinh đã thật sự tin tưởng.

Nguyên nhân rất đơn giản, hiện tại trên giang hồ người có thể trắng trợn thi triển loại ma công như đại pháp Di Thần Hoán Huyết, ngoại trừ Ám Vệ ra thì cũng không thể tìm ra ai khác.

Đỗ Tiêu đóng cửa lại, thản nhiên nói: "Bên ngoài bây giờ đều là người của ta, các ngươi không cần lo lắng chúng ta nói chuyện sẽ bị truyền ra ngoài.

Hiện tại ta chỉ muốn hỏi các ngươi một câu, các ngươi trước đó đã hối hận vì không gia nhập vào Ám Vệ với Tô đại nhân, vậy bây giờ Ám Vệ có chuyện muốn giao cho các ngươi làm, một khi thành, các ngươi đều sẽ trở thành người của Ám Vệ, vậy các ngươi có nguyện ý đáp ứng hay không?"

Bàng Trùng và Lý Kinh liếc nhìn nhau, bọn hắn căn bản không có hỏi đó là chuyện gì, thế nhưng đối với bọn họ mà nói, trước mắt chính là một cơ hội.

Bởi vì cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, dù sao bọn họ đã ngây ngốc ở Lục Phiến Môn đủ lâu rồi.

Lúc trước bọn họ không có gặp phải cơ hội tiến vào Ám Vệ này, hiện tại lại có một cơ hội khác bày ra ngay trước mặt của bọn họ, sao bọn họ có thể từ bỏ được?

Vậy nên hai người này cùng nhau chắp tay nói: “Còn xin đại nhân chỉ rõ!”

Khóe miệng Đỗ Tiêu lộ ra một vòng ý cười, hắn nói mấy câu vào lỗ tai của hai người kia, lập tức khiến cho hai người kia phải mở to hai mắt nhìn, chỉ là sau đó hai người liền kiên định gật đầu.

Hiện tại, đối với bọn họ mà nói, nếu như đã biết dự định của Ám Vệ định, vậy thì bọn họ đã không còn con đường sống để quay lại nữa.

Về phần cuối cùng chuyện này sẽ tại thành hậu quả gì, vậy thì không phải là chuyện mà những nhân vật nhỏ như bọn họ có thể quản.

Chờ đến sáng sớm ngày thứ hai, Bàng Trùng và Lý Kinh đều đi vào tổng bộ Lục Phiến Môn ở Giang Nam Đạo như thường lệ.

Tổng bộ đầu đương nhiệm của Giang Nam Đạo là Trương Đông Bình lại đến nha môn của Lục Phiến Môn rất sớm, thế nhưng hắn vẫn mang theo bộ dáng chưa tỉnh rượu, hiển nhiên là đã trải qua một đêm hoa thiên tửu địa, căn bản không trở về chỗ của mình đã trực tiếp tới tổng bộ Lục Phiến Môn.

Tướng mạo của Trương Đông Bình vẫn được tính là anh tuấn, chỉ là do bộ dáng cà lơ cà phất của hắn mà vốn dĩ bộ quan phục của Lục Phiến Môn đang nghiêm túc, mặc trên người hắn lại có chút dở dở ương ương.

Nhìn thấy bộ dáng này của hắn, Bàng Trùng và Lý Kinh đều chau mày, trong lòng cũng có chút không cam lòng.

Loại phế vật này còn có thể dựa vào phúc của bậc cha chú ban cho mà có thể ngồi lên vị trí tổng bộ đầu của Lục Phiến Môn ở Giang Nam Đạo, thế nhưng bọn họ dốc sức vì Lục Phiến Môn, vất vả hơn mười năm, kết quả bây giờ lại phải đi chùi đít cho hắn, nghĩ sao cũng thấy rất bất công? Vừa nghĩ đến điểm này,

bọn họ càng ngày càng cảm thấy lựa chọn ngày hôm qua của mình cũng không có sai.

Lúc này Trương Đông Bình nhìn thấy hai người đến, hắn uể oải nói với Bàng Trùng: "Chuyện của Thanh Bình Kiếm Phái kia đã giải quyết chưa?"

Sắc mặt Bàng Trùng vô cùng khó coi nhưng vẫn gật đầu nói: "Đã giải quyết, tuy nhiên đại nhân, lần sau ngài có thể nhìn rõ tình huống rồi mới đi trêu chọc có được hay không? Thực lực của Thanh Bình Kiếm Phái kia cũng không yếu, chưởng môn của bọn họ gần đây đã leo lên vị trí quản sự ngoại môn của Hoàng Thiên Vực, chuyện lần này ta còn có thể xử lý, nếu như một lần nữa xảy ra thì chưa chắc đã được như bây giờ đâu."

Nghe xong lời này, sắc mặt Trương Đông Bình lập tức trầm xuống, hắn hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi đây là đang muốn giáo huấn ta đúng không?"

Chương 2608 - Thiết kế (2)

Lý Kinh bên cạnh vội vàng đứng ra hoà giải: "Đại nhân bớt giận, lần trước đại nhân để cho ta đi nghe ngóng xem nơi nào có mỹ nhân tuyệt sắc, ngược lại thật ra ta cũng đã nghe được một người, vị mỹ nhân kia chính là hậu duệ của cổ quốc Tây Vực, dung mạo có thể nói là hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, có thể nói là khuynh sắc khuynh thành, quan trọng nhất chính là nghe nói vị mỹ nhân kia vẫn còn tấm thân xử nữ."

Lý Kinh khiến cho trên mặt Trương Đông Bình lập tức lộ ra ý cười 'Vẫn là ngươi thức thời', hắn cười to nói: "Không tệ, vẫn là lão Lý hiểu chuyện, ngươi nói xem địa phương đó là nơi nào?"

Trong mắt Lý Kinh lóe lên vẻ khác lạ, có chút khó khăn nói: "Đại nhân, chỗ kia là ở bên trong thành Hoàng Long."

Cái gọi là thành Hoàng Long thật ra chính là do Hoàng Thiên Vực thành lập một tòa thành thị ở Giang Nam Đạo, quy mô cực lớn, chia ra làm nội thành và ngoại thành.

Trong đó nội thành chính là chỗ ở của Khương gia Hoàng Thiên Vực, bất kỳ ngoại nhân nào cũng không được phép đi

vào, ngoại thành thì lúc nào cũng mở ra, người Khương gia dùng để giao lưu với những người khác trong giang hồ, đồng thời giao dịch một số đặc sản của tiên vực, vân vân.

Hiện tại toàn bộ trật tự của Giang Nam Đạo đều do Khương gia quy định, thành Hoàng Long đã hoàn toàn thay thế phủ Giang Nam, trở thành trung tâm của toàn bộ Giang Nam Đạo, cũng phồn hoa khác thường.

Mà lúc này Trương Đông Bình vừa nghe đến mấy chữ thành Hoàng Long cũng lập tức trở nên hơi do dự.

Mặc dù Trương Đông Bình chỉ là tên phế vật, nhưng hắn cũng biết tốt xấu, ở trong Giang Nam Đạo hắn cũng biết mình có thể chọc được ai, không thể trêu vào ai.

Tỉ như trước đó hắn đi khiêu khích người của Thanh Bình Kiếm Phái kia, đó là bởi vì hắn biết đám người Bàng Trùng có thể xử lý tốt, đến lúc đó hắn mới dám đi khiêu khích, nếu đối phương đổi thành người của Tiêu gia thì hắn cũng không có can đảm đó.

Mà bây giờ Hoàng Thiên Vực cũng như thế, trước khi đến Giang Nam Đạo phụ thân hắn cũng đã dặn dò dặn dò qua, muốn hắn ở Giang Nam Đạo làm việc thấp điệu, tuyệt đối không nên đi trêu chọc người của Hoàng Thiên Vực, đối phương là người mà ngay cả toàn bộ Đại Chu cũng không nguyện ý đi trêu chọc.

Vậy nên, sau khi đến Giang Nam Đạo, Trương Đông Bình vẫn luôn kính trọng tránh xa đối với Hoàng Thiên Vực, vậy nên hiện tại vừa nghe đến ba chữ thành Hoàng Long, Trương Đông Bình theo bản năng cũng có chút do dự.

Mà lúc này Lý Kinh vừa nhìn thấy Trương Đông Bình có chút do dự, lập tức hắn lại nói: “Đại nhân, thành Hoàng Long chính là cái bệ của Hoàng Thiên Vực, chúng ta thật sự không thể trêu vào, bằng không để ta đi tìm tiếp, nữ nhân thì chỗ nào mà không có, tội gì phải đi trêu chọc vào Hoàng Thiên Vực cho nguy hiểm?”

Sau khi nghe Lý Kinh nói chuyện kiểu này, vốn dĩ Trương Đông Bình còn đang do dự liền lập tức hừ lạnh một tiếng:

“Không phải chỉ là một Hoàng Thiên Vực thôi sao? Sợ cái gì! Nghe ta, cứ tới thành Hoàng Long!”

Nói xong, Trương Đông Bình liền trực tiếp đi ra ngoài, thế nhưng trong lòng hắn lại âm thầm quyết định, ở trong thành Hoàng Long, nhất định mình phải thấp điệu làm việc, chỉ cần chớ trêu chọc đến người của Khương gia là được, dù sao bên trong thành Hoàng Long cũng là có không ít võ giả giang hồ đang ở.

Phía sau, Bàng Trùng lặng lẽ dựng một ngón tay cái với Lý Kinh.

Tính tình của hắn táo bạo, lười đi hầu hạ loại người như Trương Đông Bình, thế nhưng Lý Kinh lại nhìn thấu rất rõ tính cách của hắn.

Bên trong thành Hoàng Long vô cùng phồn hoa, cho dù là lớn hay nhỏ thì quy mô cũng đều vượt xa phủ Giang Nam.

Bởi vì thực lực tuyệt đối của Khương gia, vậy nên bên trong thành Hoàng Long có thể nói là vô cùng an toàn, bất kỳ võ giả nào có lá gan động thủ bên trong thành Hoàng Long, cuối cùng đều trở nên vô cùng thê thảm, vậy nên không khí, trật tự ở nơi này cũng không tệ.

Quan trọng nhất chính là Khương gia bán ra một số đặc sản mà bọn họ tìm được ở trong tiên vực ở thành Hoàng Long, mặc dù thứ bán ra đều là những thứ không đáng giá mấy, thế nhưng dù sao nó cũng là đặc sản của một thế giới khác, vậy nên cũng hấp dẫn không ít người tới vây xem, tranh mua.

Lúc này Trương Đông Bình dẫn theo Lý Kinh và Bàng Trùng đi lại bên trong thành Hoàng Long, bọn hắn cũng không mặc quan phục của Lục Phiến Môn, như thế quá dễ thấy, vậy nên ba người liền ăn mặc y hệt những người trong giang hồ.

Lúc này Lý Kinh vừa đi vừa nói: “Cô nương mà ta vì đại nhân mà đích thân đi tìm kiếm chính là lầu bài Nguyệt Hoa Lâu của thành Hoàng Long, cô nương Liễu Túy Nguyệt, nghe nói có người đã từng ra giá mười vạn lượng bạc để được một mình gặp mặt Túy Nguyệt cô nương nhưng cũng đều đã bị từ chối.

Thế nhưng người ra giá mười vạn lượng lia cũng chỉ là thương nhân bình thường, đại nhân ngài muốn thực lực có thực lực, muốn địa vị có địa vị, hơn nữa còn anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, có ngài ra mặt, đoán chừng không cần đến bạc cũng có thể trở thành khách quý của Túy Nguyệt cô nương."

Trương Đông Bình có vẻ hơi đắc ý, nhẹ gật đầu.

Chương 2609 - Kế hoạch hoàn thành

Ở tuổi của hắn đã có thực lực Hóa Thần cảnh, bản thân còn là tổng bộ đầu Giang Nam Đạo, điều này cũng khiến cho Trương Đông Bình vô cùng kiêu ngạo, có đôi khi thậm chí hắn còn so sánh mình của hiện tại với chủ nhân của Tây Bắc hung uy chấn thiên, đó là 'Huyết Kiếm Thần Tôn' Tô Tín.

Tô Tín kia không phải cũng là tuổi còn trẻ đã ngồi lên vị trí tổng bộ đầu Giang Nam Đạo sao? Hiện tại mình và vị nhân vật trong truyền thuyết kia cũng trải qua những việc giống nhau, không biết tương lai của mình sẽ như thế nào?

Lúc này Trương Đông Bình có chút cảm giác tự đắc, trong suy nghĩ của hắn, chỉ là một ca cơ của thanh lâu mà thôi, xem như có là đầu bài thì lấy thân phận và địa vị của mình cũng có thể tuỳ tiện túm được.

Ánh mắt Lý Kinh lộ ra một tia thần bí, hắn trực tiếp dẫn Trương Đông Bình tới Nguyệt Hoa Lâu kia, thế nhưng hắn lại không nói cho Trương Đông Bình biết, cái người ở bên trong Nguyệt Hoa Lâu lâu này có bối cảnh từ Khương gia của Hoàng Thiên Vực, đồng thời Túy Nguyệt cô nương kia cũng là người mà một đệ tử Khương gia nhìn trúng.

Lúc này bên trong Nguyệt Hoa Lâu treo cao ánh đèn màu, vô số người mặc sa mỏng, dung mạo hầu gái xinh xắn rục rịch ở trong đó, dâng một bàn toàn là rượu và trái cây lên, khiến cho Trương Đông Bình vừa mới tiến vào cũng rất hài lòng.

Ngay cả những thị nữ phổ thông cũng đã có tư sắc này, vậy đầu bài là Túy Nguyệt cô nương sẽ có bộ dáng gì, chỉ như vậy đã có thể tưởng tượng ra được.

Lý Kinh lôi kéo Trương Đông Bình ngồi vào một vị trí bên trong đại sảnh, qua không đến nửa canh giờ, liền có ca múa vang lên, bên trong một đám thị nữ đang túm lại, một người mặc sa y màu trắng, dáng người vô cùng uyển chuyển, nhưng khuôn mặt nữ tử đi ra lại bị che khuất mất, điệu múa nhẹ nhàng, một thoáng kinh hồng, ngay cả mặt cũng không lộ ra mà đã vô cùng kinh diễm rồi.

Lý Kinh nhìn thấy bộ dáng si ngốc kia của Trương Đông Bình, hắn âm thầm cong ngón tay búng ra, một viên dược hoàn nhỏ đã dung nhập vào trong ly rượu trước mặt Trương Đông Bình.

Viên thuốc này cũng không phải là độc dược, phải nói đây là một loại thuốc bổ mới đúng, thậm chí còn có công hiệu trợ giúp tu luyện.

Chỉ là bên trong thứ này có thêm một chút dược vật thôi tình, phối hợp với thuật luyện đan cường đại của Tôn Bất Hại, khiến cho viên thuốc này có thể vượt qua chân khí phòng ngự của võ giả, lặng yên không một tiếng động phát huy tác dụng.

Thứ này cũng thuốc mà Đỗ Tiêu cố ý để cho người cầu Tôn Bất Hại luyện chế, nếu không, đường đường là Độc Thủ Dược Vương, thậm chí hắn còn khinh đi luyện thứ thuốc bỉ ổi này.

Lý Kinh cầm chén rượu lên đụng vào chén của Trương Đông Bình nói: “Đại nhân, ngươi có hài lòng với nữ tử này không?”

Trương Đông Bình cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, trên mặt nổi lên một mảng ửng hồng, luôn miệng nói: “Hài lòng! Đương nhiên là hài lòng!”

Trên đài cao, Túy Nguyệt cô nương khẽ hoàn tất điệu múa, trực tiếp tháo khăn lụa trên mặt mình xuống, lập tức lộ ra một gương mặt khuynh quốc khuynh thành.

Tròng mắt như thu thuỷ, da thịt như tuyết, mũi cao ngất, mang theo một cỗ mê người, phong tình dị thường, khiến cho đám người phía dưới phải hít vào một ngụm khí lạnh, tán thưởng không thôi.

Lúc này một tú bà đi ra phía trước cười tủm tỉm nói: “Chư vị, Túy Nguyệt cô nương đã mệt mỏi, kế tiếp còn có những cô nương khác đến biểu diễn, còn xin chư vị thưởng thức.”

Nhưng vào lúc này, Trương Đông Bình lại đột nhiên đứng lên lớn tiếng nói: "Đợi một chút! Túy Nguyệt cô nương muốn có giá tiền nhiều ít như thế nào? Tại hạ nguyện ý bỏ ra vạn kim để mua một đêm xuân cùng với Túy Nguyệt cô nương!"

Lời vừa nói ra, toàn bộ Nguyệt Hoa Lâu lập tức hoàn toàn im ắng, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt như nhìn thằng ngốc để quan sát kẻ trước mặt.

Người này không phải bị đần đấy chứ? Hắn không biết Nguyệt Hoa Lâu có bối cảnh gì, không biết Túy Nguyệt cô nương này là ai sao?

Hắn cũng không nghĩ một chút xem, nếu như phía sau Túy Nguyệt cô nương không có người chống lưng, chỉ bằng tư sắc của nàng bây giờ còn có thể dễ dàng khiêu vũ ở trong Nguyệt Hoa Lâu này mà không bị người mua đi sao?

Vị tú bà kia cười cười, xấu hổ nói với Trương Đông Bình: "Vị công tử này thứ lỗi, Túy Nguyệt cô nương là thanh quan nhân, không lấy chồng."

Lúc này, hai mắt của Trương Đông Bình đã hơi phiếm hồng, nhìn chằm chằm vị Túy Nguyệt cô nương, nước bọt đã nhanh chóng chảy ra.

Nghe tú bà nói kiểu này, hắn liền trực tiếp hừ lạnh một tiếng, ngay tại chỗ xuất ra lệnh bài của Lục Phiến Môn nói: "Không lấy chồng? Ngươi có biết ta là ai hay không? Hiện tại ta hỏi lại ngươi một câu, rốt cuộc có lấy chồng hay không?"

Lúc này tú bà vừa nhìn thấy Trương Đông Bình vung lệnh bài ra, hai mắt nàng ta lập tức choáng váng.

Nàng không thể trêu vào Túy Nguyệt cô nương, người mới được nhìn trúng, nhưng nàng cũng không thể trêu vào vị trước mặt này được.

Những khách nhân khác trong thanh lâu nhìn thấy cảnh này cũng đều sững sờ, có chút không hiểu lắm.

Chương 2610 - Kế hoạch hoàn thành (2)

Người này lại là vị tổng bộ đầu của Giang Nam Đạo sao? Hắn được xưng là người uất ức nhất, yếu nhất Giang Nam Đạo từ trước tới nay sao? Hắn cũng dám đến thành Hoàng Long sinh sự, hắn có lá gan này à?

Những người này không khỏi nghĩ nhiều rồi, theo bọn hắn nghĩ, hiện tại Trương Đông Bình lại biểu hiện như thế, chẳng lẽ sau lưng của hắn là ý của triều đình sao? Chẳng lẽ triều đình Đại Chu muốn hoàn toàn trở mặt với Hoàng Thiên Vực à?

Nghĩ đến đây, sắc mặt một vài võ giả đứng về phía Hoàng Thiên Vực bên này lập tức có chút biến hóa, nhanh chóng lặng lẽ đi ra khỏi cửa.

Lúc này tú bà kia còn tại đang dây dưa với Trương Đông Bình, đối với một vài người có bối cảnh trong giang hồ mà nói, đối với Trương Đông Bình, người được gọi là tổng bộ đầu của Giang Nam Đạo cùng lắm cũng chỉ được vẻ bề ngoài mà thôi.

Cùng là tổng bộ đầu của Giang Nam Đạo, ngày xưa khi Tô Tín ngồi ở vị trí này có thể so sánh với Trương Đông Bình ngồi ở vị trí này sao?

Vậy nên, chỉ cần là người có chút hiểu biết một chút, căn bản là không có ai để Trương Đông Bình này vào mắt cả.

Nhưng tú bà của Nguyệt Hoa Lâu chỉ là một tiểu nhân vật, những võ giả tán tu kia cũng chỉ là tiểu nhân vật, đối với bọn họ mà nói, Hoàng Thiên Vực chính là quái vật khổng lồ, bọn họ không dám đi trêu chọc, đồng thời Đại Chu cũng là quái vật khổng lồ, bọn họ cũng không dám đi trêu chọc.

Hiện tại Trương Đông Bình đứng ở chỗ này là đang đại biểu cho triều đình Đại Chu, làm gì có ai dám làm càn?

Nhìn thấy mọi người ở đây đều đang chấn kinh lại mang theo ánh mắt e ngại, Trương Đông Bình không khỏi cười lạnh một tiếng, thái độ lại càng ngày càng tùy tiện hơn.

Chỉ là tú bà kia cũng đang e ngại người của Hoàng Thiên Vực, không dám tùy tiện giao người, cuối cùng khiến cho Trương Đông Bình không kiên nhẫn được nữa, hắn trực tiếp nói với Bàng Trùng và Lý Kinh: “Hai người các ngươi còn đứng ở đó

làm gì? Bản quan nghi ngờ tháng này hoa lộ chứa chấp phản nghịch của triều đình, bắt hết tất cả mọi người về cho ta!”

Lý Kinh vội vàng tận tình khuyên nhủ: “Đại nhân, nơi này chính là thành Hoàng Long, không thể làm như vậy! Chẳng may đắc tội với Khương gia thì làm sao bây giờ?”

Dược lực dần dần phát tác, lúc này Trương Đông Bình đã hoàn toàn quên đi quyết định lúc trước của chính mình, ban đầu đến thành Hoàng Long nhất định phải làm việc thấp điệu.

Hắn trực tiếp hừ lạnh một tiếng nói: “Khương gia thì sao? Trong thiên hạ này đều là vương thổ, thiên hạ này vẫn phải dựa vào Đại Chu vi tôn! Cho dù xem như ngày xưa Khương gia chính là Hoàng tộc, nhưng bây giờ cũng không phải là một vạn năm trước, không rụt đầu làm người, hiện tại nhảy ra phách lối làm cái gì?”

Nếu như những lời này của Trương Đông Bình được Tô Tín nói ra khỏi miệng thì đúng là rất tự tin và bá khí.

Nhưng bây giờ mọi người ở đây nhìn Trương Đông Bình lại không cảm nhận được chút bá khí nào, chỉ có càn rỡ và vô tri.

Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói lạnh lùng truyền đến: “Trong thiên hạ đều là vương thổ sao? Thành Hoàng Long này chính là địa bàn của Khương gia ngược lại thật ra ta muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai dám bắt người ở ngay trên bệ của Khương gia!”

Lúc này hơn mười tên võ giả Khương thị đi đến, dẫn đầu là một người có thực lực Hóa Thần cảnh, hắn ta chính là đệ tử xuất sắc nhất của tộc Khương thị, Khương Ly.

Lúc này, sắc mặt Khương Ly giận dữ, thậm chí trong dường như còn muốn phun ra lửa, cách đó không xa, Đỗ Tiêu ăn mặc tựa như một người trong giang hồ phổ thông, đang đứng xem náo nhiệt, quan sát hết thảy.

Đỗ Tiêu đã sớm biết phía sau Nguyệt Hoa Lâu chính là đệ tử trẻ tuổi xuất sắc nhất của tộc Khương thị, Khương Ly, thậm chí hắn còn biết quan hệ giữa Khương Ly và Túy Nguyệt cô nương kia rất không bình thường, đối phương cũng không phải là ca cơ bình thường, mà là nữ nhân của Khương Ly.

Chỉ có điều bởi vì công pháp mà Khương Ly tu luyện phải tạm thời bảo toàn nguyên dương, lại thêm Liễu Túy Nguyệt này cũng thích biểu diễn ở trên đài, vậy nên Khương Ly vẫn không mang nàng vào nội thành của thành Hoàng Long.

Mà quan trọng nhất chính là Khương Ly thật tâm thích Liễu Túy Nguyệt này, chứ không phải chỉ chuẩn bị để trêu đùa, thậm chí hắn còn định cho nàng một danh phận, nhưng Khương gia căn bản không cho phép đệ tử kiệt xuất trong tộc bọn họ cưới một ca cơ về làm vợ, vậy nên một mực trì hoãn cho tới bây giờ mà hắn vẫn không thu Liễu Túy Nguyệt.

Nhưng thứ duy nhất mà hắn không nghĩ tới chính là ngay ở bên trong thành Hoàng Long của Hoàng Thiên Vực mà lại có người dám tới gây phiền phức, người này điên rồi hay sao?

Thật ra, ban đầu người đi thông tri với Khương Ly chính là thủ hạ của Đỗ Tiêu, dù sao võ giả trên giang hồ phụ thuộc vào thành Hoàng Long nhiều như vậy, có người nhìn thấy tình huống không đúng, dù chỉ là muốn nhận thưởng mà báo cáo với hắn thì cũng rất bình thường, Khương Ly căn bản cũng không hoài nghi, đồng thời bên phía Đỗ Tiêu cũng sắp xếp người thêm mắm thêm muối một phen, lúc này trong cảm nhận của Khương Ly, Trương Đông Bình gần như là có mối thù đoạt vợ với hắn.

Chương 2611 - Kế hoạch hoàn thành (3)

Mà lúc này mặc dù Trương Đông Bình vẫn còn duy trì được thanh tỉnh, nhưng tác dụng của đan dược này lại càng ngày càng mãnh liệt, hắn trực tiếp cười lạnh với Khương Ly nói: “Thiên hạ này còn không có người mà Lục Phiến Môn, Đại Chu chúng ta không mang đi được!

Hôm nay, ta đã lựa chọn Nguyệt Hoa Lâu này rồi, Túy Nguyệt cô nương kia ta cũng mang đi , chờ ta chơi chán sẽ trả lại cho ngươi.”

Lúc này Đỗ Tiêu đứng đằng xa chỉ hận không thể vỗ tay lớn tiếng, lúc trước hắn bố trí nhiều thứ như vậy, ngay cả một nửa còn chưa dùng đến, không nghĩ tới Trương Đông Bình lại theo

bản năng tự tìm đường chết, trực tiếp đắc tội Khương Ly vô cùng thảm.

Ngay khi lời này của Trương Đông Bình vừa nói ra, con mắt của Khương Ly trong nháy mắt liền đỏ lên, hắn quát: "Ngươi muốn chết!"

Thù giết cha và thù đoạt vợ đều là hai mối hận không đội trời chung, hiện tại mặc dù Trương Đông Bình còn chưa thực sự hành động với Khương Ly, nhưng hắn nói ra những lời này ngay trước trước mặt mọi người, căn bản cũng đã định không chết không thôi với Khương Ly.

Loại chuyện này đừng nói là người tâm cao khí ngạo như Khương Ly, cho dù là những người khác cũng không nhịn được.

Vừa dứt lời, Khương Ly vọt thẳng lên, đánh về phía Trương Đông Bình, Bàng Trùng và Lý Kinh liếc nhìn nhàu, lập tức hô lớn: "Đại nhân, ngươi cố chịu một chút đi, chúng ta lập tức đi tìm viện binh!"

Nói xong, hai người liền trực tiếp quay người chạy.

Mà lúc này Trương Đông Bình còn chưa kịp mắng hai tên thủ hạ còn chưa đánh đã chạy này, thì Khương Ly bên kia đã giết tới đây, gần như là trong nháy mắt Trương Đông Bình đã rơi vào thế hạ phong.

Khương Ly chính là đệ tử kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ tuổi của Khương gia, mặc dù chỉ vừa mới bước vào Hóa Thần cảnh, nhưng thực lực cũng không kém.

Trái lại là Trương Đông Bình, hắn có thể tấn thăng Hóa Thần cảnh đều phải dựa vào tích lũy nửa đời người của cha hắn mới có thể đến cảnh giới như bây giờ, hơn nữa từ lúc tấn thăng đến Hóa Thần cảnh, hắn liền cho rằng mình đã có thể gối cao không lo, ngay cả ở phương diện tu luyện cũng lười biếng, cả ngày đều sống mơ mơ màng màng, đã sớm bị tửu sắc móc rỗng thân thể, chỉ bằng loại thực lực như Trương Đông Bình, đừng nói là đệ tử trẻ tuổi kiệt xuất nhất của Khương gia là Khương Ly, đổi thành bất cứ võ giả nào ở trong bảng đạt tới

Tiên Thiên đỉnh phong cũng có thể giải quyết hắn mà không cần lao lực.

Kết quả là chỉ sau mấy, Trương Đông Bình đã lâm vào hiểm cảnh, cuối cùng thậm chí ngay cả võ giả có kinh nghiệm chiến đấu hắn cũng không để ý, trực tiếp quay người đào tẩu lúc lâm chiến, lộ ra điểm yếu phía sau, Khương Ly theo bản năng đâm một kiếm ra, trực tiếp chém chết Trương Đông Bình ngay tại chỗ!

Rút trường kiếm ra, nhìn thi thể Trương Đông Bình trên mặt đất, Khương Ly nhíu mày.

Trước đó thật ra hắn chỉ muốn giáo huấn tên này một chút, thuận tiện túm hắn lại, để cho Lục Phiến Môn đến lĩnh người.

Nhưng hắn không ngờ tới vậy mà Trương Đông Bình này còn không dùng được, cùng là Hóa Thần cảnh, thậm chí ngay cả mấy chiêu hắn ta còn không đỡ được đã bị mình giết rồi.

Mà lúc này một bên khác, gần như Đỗ Tiêu chỉ muốn vỗ tay, hắn thật sự không nghĩ tới, vậy mà kế hoạch này lại thuận lợi như vậy.

Vốn dĩ hắn còn lo lắng Khương Ly không giết được Trương Đông Bình, vậy nên đã chuẩn bị mai phục để tạo một chút hỗn loạn, thừa cơ hội đó mới ra tay, dù sao nhất định phải để cho Trương Đông Bình chết ở trong tay của Khương Ly.

Nhưng ai ngờ được, hôm nay cái Trương Đông Bình này lại chủ động tìm đường chết, thế mà lại chết một cách tùy tiện như vậy.

Thân hình Đỗ Tiêu ẩn vào giữa đám người, cho đến bây giờ kế hoạch đã có thể coi như là hoàn thành, chỉ cần trực tiếp hồi báo cho Tô đại nhân, sau đó ngồi xem đối phương biểu hiện là được.

Mà lúc này Lý Kinh và Bàng Trùng chạy một mạch về Giang Nam, đi tới trước của một trạch viện được trang hoàng cực kỳ hoa lệ, nơi đây chính là tổng quản phủ của Giang Nam Đạo của đại tổng quản hành quân Trần Trọng Lễ.

Bàng Trùng và Lý Kinh vừa mới tới cửa liền bị hai tên lính quèn ngăn lại: "Các ngươi là người phương nào? Tổng quản đại nhân vẫn còn đang nghỉ ngơi, tạm thời không tiếp khách."

Trong mắt Bàng Trùng và Lý Kinh đều lộ ra một vòng khinh thường, mặt trời cũng đã lên cao mà vị đại tổng quản này vẫn còn đang ngủ sao?

Hai người trực tiếp cầm lệnh bài Lục Phiến Môn ra, quát lên: "Xảy ra chuyện lớn rồi! Có người muốn giết tổng bộ đầu Lục Phiến Môn ở Giang Nam Đạo của chúng ta, mau dẫn ta đi gặp tổng quản đại nhân!"

Nghe xong lời này, cái này hai tên lính quèn cũng biết có chuyện lớn rồi, lập tức tìm người đi bẩm báo với Trần Trọng Lễ, đồng thời đón Lý Kinh và Bàng Trùng vào.

Đại tổng quản hành quân của Giang Nam Đạo là Trần Trọng Lễ trước đây chưa hề đến Giang Nam Đạo, ban đầu hắn đến đây chủ yếu là để dưỡng lão.

Trên thực tế trước đó Trần Trọng Lễ cũng không chịu nổi việc Đỗ Tiêu hồi báo với Tô Tín như vậy, bởi vì cho tới nay hắn đều biết mình đang làm gì.

Chương 2612 - Bá đạo

Lúc trước khi hắn còn trẻ, ở trong võ lâm Tương Nam cũng được coi là nhân vật kiệt xuất trong thế hệ trẻ tuổi, ngay khi Đại Chu nổi lên, hắn đã gia nhập võ lâm minh của Tam Tương, sau khi nhìn thấy tiềm lực của Đại Chu, hắn lại gia nhập Đại Chu, có thể nói là trên con đường thăng tiến, mặc dù hắn cũng tham sống sợ chết, không lập được công lao gì, nhưng có thể nhịn đến loại vị trí như hiện tại này, không thể không nói Trần Trọng Lễ cũng có chút bản lĩnh.

Đối với đại đa số võ giả trên giang hồ mà nói, bọn họ luôn nghĩ cầu phú quý trong nguy hiểm, nhưng đối với Trần Trọng Lễ mà nói, những chuyệt quá nguy hiểm hắn tuyệt đối sẽ không làm, liều tính mạng để cầu phú quý, cẩn thận không có mạng mà hưởng thụ.

Cho nên trên con đường này, thời điểm nên xuất lực thì hắn tuyệt đối sẽ xuất lực, nhưng khi vừa gặp phải hiểm cảnh, hắn cũng là người đầu tiên tránh xa.

Đây là quy tắc sinh tồn của Trần Trọng Lễ, hắn có thể lăn lộn đến vị trí như bây giờ, có thể sống lâu như vậy, cũng là nhờ điểm ấy.

Mặc dù bây giờ cường giả, đại lão của quân đội Đại Chu khá là đông đảo, đa số đều là những võ giả đi theo Đại Chu từ khi mới khởi nghĩa, quyền cao chức trọng, nhưng đồng thời số võ giả chết cũng rất nhiều.

Mặc dù Trần Trọng Lễ bị người ta lên án là không có đủ năng lực, nhát gan sợ chết, tham ô đã thành tính, nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng đến việc hắn tiếp tục hưởng lạc, hắn đã chiến đấu cả một đời, không phải vì ngày hôm nay sao?

Hơn nữa, Trần Trọng Lễ cũng hết sức rõ ràng, triều đình phái hắn tới nơi này có ý nghĩa gì, đơn thuần là chỉ muốn hắn làm một cái bảng hiệu, đừng gây chuyện là được rồi, vậy nên dưới tình huống không chọc giận đến Khương gia Hoàng Thiên Vực, hắn làm đại tổng quản hành quân của Giang Nam Đạo vẫn rất thoải mái.

Ngay khi hắn còn đang say trong giấc mộng, một hạ nhân lập tức chạy vào hoảng hốt vội vàng nói: “Đại nhân, không xong rồi! Người của Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo tới cầu viện, nói là đại nhân của bọn họ đã xảy ra chuyện!”

Trần Trọng Lễ nghe vậy lập tức giật mình một cái, trong nháy mắt cơn buồn ngủ đã biến mất.

Bề ngoài là người của Đại Chu ở Giang Nam Đạo, Trần Trọng Lễ cũng khá là hiểu rõ Trương Đông Bình kia, thế nhưng hắn lại không hề ưa nổi Trương Đông Bình.

Mặc dù hai bên đều là phế vật, nhưng ít nhất Trần Trọng Lễ cũng tự biết người, cũng có thể thấy rõ mình, mà Trương Đông Bình kia, ngay cả mình cũng không biết rốt cuộc mình là loại mặt hàng gì.

Đối với dạng này người, Trần Trọng Lễ không thèm để ở trong mắt, thậm chí hắn còn lo là đối phương sẽ gây chuyện ở Giang

Nam Đạo, từ đó liên lụy đến mình, dù sao bọn họ cũng đều là người của triều đình, mặc dù không cùng một phân môn, nhưng lại không thể thật sự mặc kệ đối phương.

Bây giờ nghe tin tức này, Trần Trọng Lễ lập tức liền nói thầm một tiếng hỏng bét, tên phế vật kia quả nhiên lại đi gây chuyện rồi!

“Mau dẫn ta đi xem một chút!”

Nói xong, Trần Trọng Lễ liền dẫn người tới phòng tiếp khách , chờ sau khi nghe được Bàng Trùng và Lý Kinh kể lại hết mọi chuyện, Trần Trọng Lễ lập tức đập nát cái bàn bên cạnh, nổi giận mắng: “Ngớ ngẩn!”

Theo Trần Trọng Lễ, Trương Đông Bình này đúng là kẻ ngốc không lầm đi đâu được, rốt cuộc là hắn có biết mình có phân lượng gì hay không mà lại dám đi tranh đoạt nữ nhân với người của Khương gia Hoàng Thiên Vực, hắn đây là chán sống rồi sao?

Sau đó Trần Trọng Lễ lại mắng Bàng Trùng và Lý Kinh to: “Hai người các ngươi làm ăn kiểu gì vậy? Đại nhân của các ngươi làm ra loại chuyện này, chẳng lẽ các ngươi cũng không biết đường ngăn cản hay sao?”

Bàng Trùng và Lý Kinh cũng một mặt ủy khuất nói: “Ngược lại chúng ta cũng đã ngăn lại rồi, nhưng mà Trần tổng quản, tính cách đại nhân nhà chúng ta ngươi cũng biết, chúng ta có ngăn cũng không được.”

Trần Trọng Lễ hơi nhức đầu, xoa xoa một chút rồi nói: “Lập tức dẫn người tới thành Hoàng Long với ta, hi vọng mọi chuyện sẽ không bị nháo đến mức quá lớn.”

Chỉ có điều, hiển nhiên mọi chuyện có chút khác biệt với trong tưởng tượng của Trần Trọng Lễ, chờ sau khi bọn họ đến thành Hoàng Long, thứ đầu tiên nhìn thấy lại là cảnh mọi người đang tụm lại vây xem, còn có thi thể của Trương Đông Bình nằm trên mặt đất!

Thấy cảnh này, Trần Trọng Lễ lập tức trợn tròn mắt, vậy mà người của Hoàng Thiên Vực lại dám giết người!

Tổng bộ đầu một đạo của Đại Chu bọn họ, vậy mà Hoàng Thiên Vực bên này nói giết là giết, hoàn toàn không cố kỵ một chút nào.

Trong lòng Trần Trọng Lễ lập tức trầm xuống, chuyện lần này xem như lớn rồi, mặc dù người chết là Trương Đông Bình, nhưng nhất định là hắn cũng bị liên lụy.

Trương Đông Bình không biết mình đến Giang Nam Đạo là làm cái gì, nhưng Trần Trọng Lễ lại rất rõ ràng.

Có thể nói phía trên điều hắn đến Giang Nam Đạo làm đại tổng quản hành quân, ngoại trừ việc không được trêu chọc Hoàng Thiên Vực ra, kỳ thật vẫn muốn hắn để ý đến Trương Đông Bình một chút.

Dù sao những bản sự khác, có lẽ Trần Trọng Lễ không có, nhưng một điểm là cẩn thận chặt chẽ lại nổi danh trong quân đội Đại Chu, bằng không thì hắn cũng không có khả năng còn sống sót trên chiến trận cho đến bây giờ.

Chương 2613 - Bá đạo (2)

Kết quả hiện tại tốt rồi, hắn thì không bị làm sao, nhưng Trương Đông Bình lại chết rồi.

Kỳ thật hiện tại so với việc Trương Đông Bình chết, Trần Trọng Lễ càng thêm lo lắng không biết người của Hoàng Thiên Vực bên kia có sao không.

Nếu người của Hoàng Thiên Vực bên kia mà có chuyện, vậy thì hắn lại dễ dàng bị liên lụy vào cuộc đấu tranh giữa Đại Chu và toàn bộ Hoàng Thiên Vực, vừa nghĩ tới tràng cảnh khi đó, toàn thân Trần Trọng Lễ có chút không rét mà run.

Vậy nên, hắn bên này cũng phân phó người nhặt xác cho Trương Đông Bình, một bên chuẩn bị bẩm báo chuyện này lên, tổng bộ đầu một đạo bị giết chết, chuyện lớn như thế này đã không phải là thứ mà hắn có thể đè ép được.

Cùng lúc đó, Khương Ly cũng đã nói chuyện này cho phụ thân của hắn, đó chính là một vị tộc trưởng dòng chính của Khương gia.

Hoàng tộc Khương thị đã trải qua thời gian dài như vậy, nhân số của dòng chính và chi thứ gộp lại một chỗ cũng khá là đông đảo, có điều dòng chính chỉ có mười ba chi nhánh, mỗi một chi nhánh đều có một vị tộc trưởng, đa số thực lực của bọn họ đều là Dương Thần cảnh.

Mặc dù Khương Ly không đặt tên phế vật Trương Đông Bình này vào trong mắt, nhưng dù sao đối phương cũng có thân phận đặc thù, vậy nên chuyện này hắn cũng nhất định phải hỏi ý kiến trong tộc mới được.

Sau khi phụ thân của Khương Ly nghe được tin tức này lập tức liền hừ lạnh một tiếng, nói: "Hồng nhan họa thủy! Loại nữ nhân nào mà tộc Khương thị chúng ta không có? Coi như trừ tộc Khương thị ra, mười hai tiên vực, còn có trên giang hồ nhiều tông môn cường đại như vậy, bên trong những tông môn này còn nhiều nữ tử xuất thân cao quý, thế mà ngươi lại nhất định phải lẫn lộn với một ca cơ thấp hèn, hiện tại còn gây ra nhiều chuyện như vậy!"

Khương Ly chỉ cúi đầu nghe, cũng không hề phản bác, dù sao đối với hắn mà nói, hắn đã vô cùng quen thuộc với mấy chuyện như này rồi.

Đợi đến khi phụ thân Khương Ly mắng xong, hắn mới nói: "Chỉ có điều ngươi cũng không cần lo lắng, chỉ là một bộ đầu nhỏ của Lục Phiến Môn mà thôi, giết cũng đã giết rồi, hơn nữa không chỉ giết thôi đâu, chuyện lần này Đại Chu còn phải cho Khương gia chúng ta một cái công đạo!"

Trong mắt phụ thân Khương Ly lộ ra một vòng hàn mang nói: "Thành Hoàng Long là địa phương của Khương gia chúng ta, kết quả hắn lại dám đến để nháo, đây chẳng phải chính là đang đánh vào mặt Khương gia hay sao?

Hơn nữa, đối phương lại còn nói cái gì mà phải để cho Khương gia rụt đầu lại mà làm người, đây chẳng phải là thái độ của Đại Chu đối với Khương gia sao?

Ngày mai ngươi liền mang theo người tới vây kín Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo và tổng quản phủ hành quân Giang Nam Đạo cho ta, nói cho Đại Chu biết, Khương gia ta cũng cần một

cái công đạo! Nếu bọn họ không cho, vậy Khương gia chúng ta liền tự mình tới lấy!”

Mặc dù Khương Viên Trinh hiện tại không nguyện ý động thủ với Đại Chu, nhưng trong suy nghĩ của hắn thật ra cũng cũng không đặt Đại Chu vào trong mắt.

Bởi vì vực chủ Khương Viên Trinh đều đã nghĩ như vậy, đương nhiên những người khác của Hoàng Thiên Vực cũng càng nghĩ như thế, vậy nên thái độ của phụ thân Khương Ly cũng rất phách lối, rất bá đạo, mặc kệ người chết là ai, dù sao chuyện này chính là do ngươi trêu chọc Hoàng Thiên Vực ta, vậy nên Đại Chu các ngươi phải cho chúng ta một cái công đạo.

Phía dưới, ánh mắt Khương Ly cũng lộ ra vẻ vui mừng, vậy mà chuyện này còn được giải quyết tốt hơn cả suy nghĩ của hắn, nếu hắn sớm biết thái độ của gia tộc đối với Đại Chu như thế này, hắn nhất định phải tra tấn Trương Đông Bình một phen, sau đó lại giết hắn, cho mọi người biết đoạt nữ nhân với hắn sẽ phải đối mặt với chuyện gì.

Kết quả là, sau khi thấy được thái độ trong gia tộc, Khương Ly liền trực tiếp bao vây Lục Phiến Môn và tổng quản phủ hành quân ở Giang Nam Đạo.

Lúc này Trần Trọng Lễ cũng đã an bài hậu sự cho Trương Đông Bình tại Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo, đương nhiên quan trọng hơn chính là hắn đã viết những tin tức này một cách kỹ càng, sau đó giao cho mật thám tập sự, để cho bọn họ đưa đến Thịnh Kinh thành.

Lúc này nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, Trần Trọng Lễ lập tức đi ra ngoài cùng hai người Bàng Trùng và Lý Kinh, lúc này bên trong Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo đã bị võ giả Khương gia vây quanh tại chỗ, trong đó mấy tên bộ khoái thủ vệ Lục Phiến Môn đã trực tiếp n bị chém chết, vứt ở một bên.

Khương Ly nhìn Trần Trọng Lễ cười lạnh nói: “Ngươi chính là đại tổng quản hành quân của Giang Nam Đạo, Trần Trọng Lễ sao? Đúng lúc ngươi đang ở đây, đỡ mất công ta phải đi thêm chuyến nữa!

Trở về nói cho triều đình Đại Chu biết, người của Đại Chu các ngươi dám tại làm loạn bên trong thành Hoàng Long của Khương gia chúng ta, đồng thời còn kiêu ngạo phách lối với Khương gia, chuyện này nhất định Đại Chu phải cho ta một cái công đạo!

Nếu như Đại Chu không muốn cho, vậy Khương gia ta sẽ tự mình tới lấy!"

Chương 2614 - Các ngươi không quản thì ta quản

Dứt lời, Khương Ly trực tiếp quay người rời đi, chẳng qua lúc rời đi hắn còn quay đầu về phía Trần Trọng Lễ cười lạnh nói: "Các ngươi cũng đừng nghĩ đến chuyện đào tẩu, hiện tại toàn bộ phủ Giang Nam đều là người của Khương gia ta, truyền tin tức cho Đại Chu, nói với bọn họ, thứ Khương gia muốn chỉ là một cái công đạo!"

Sắc mặt Trần Trọng Lễ trong nháy mắt u ám tới cực điểm, đối phương căn bản là không cho bọn họ cơ hội giải thích.

Vốn dĩ lúc Trần Trọng Lễ phái người nghe ngóng biết được người của Hoàng Thiên Vực không bị tổn thương, hắn còn cảm thấy rất may mắn, ai biết bây giờ đối phương lại chơi một vố như thế, cái này, hắn còn có thể làm thế nào được nữa?

Cái công đạo này, Trần Trọng Lễ không thể cho được, vậy nên hắn cũng chỉ có thể truyền tin lại cho Đại Chu, để đám đại nhân vật của Thịnh Kinh thành kia đến giải quyết.

Chẳng qua đúng lúc này, Bàng Trùng và Lý Kinh lại đột nhiên xông tới nói: "Đại nhân! Không thể viết! Nếu ngươi trước hết truyền tin với Thịnh Kinh thành, vậy người đầu tiên chết chắc chắn là chúng ta!"

Trần Trọng Lễ cau mày nói: "Các ngươi nói cái gì? Không truyền tin tức cho Thịnh Kinh thành, chẳng lẽ chúng ta chờ bị người của Khương gia chém giết hay sao?"

Lý Kinh một mặt cay đắng nói: "Trần đại nhân, chẳng lẽ ngài còn không rõ triều đình phái ngươi và Trương Đông Bình đến nơi này rốt cuộc là có ý gì sao?

Hiện tại triều đình căn bản cũng không có ý muốn khai chiến với Hoàng Thiên Vực, thậm chí ngay cả phát sinh xung đột cũng không hề nghĩ đến, vậy nên mới phái ngài và Trương Đông Bình tới.

Hiện tại xảy ra chuyện như thế, chẳng lẽ ngài cho rằng triều đình sẽ thật sự khai chiến với Hoàng Thiên Vực sao? Ngay cả chuẩn bị triều đình cũng không làm, chuyện này căn bản là không thể nào.

Vậy nên kết quả chỉ có một mà thôi, đó chính là thỏa hiệp, cho Hoàng Thiên Vực một cái công đạo, thế nhưng lần bàn giao này cũng không được phép quá lớn, nếu không không qua được mặt mũi của triều đình.

Trần đại nhân, chẳng lẽ ngài không phát hiện, tính mạng của đám người Lục Phiến Môn ta và ngươi chính là một cái bàn giao không tệ hay sao?”

Lời nói của Lý Kinh khiến cho Trần Trọng Lễ sợ hãi cả kinh, hắn thấp giọng quát Lý Kinh: “Nói bậy! Sao triều đình lại bắt chúng ta đưa ra lời giải thích?”

Lý Kinh vẻ mặt đau khổ nói: “Trần đại nhân, ngươi cũng đừng lừa mình dối người nữa, không phải ngươi không thấy biểu hiện của triều đình trong khoảng thời gian này, vì một chút việc nhỏ như vậy, ngươi cho rằng triều đình có thể vì chúng ta mà đi đối phó với Hoàng Thiên Vực sao? Không có khả năng.”

“Chuyện này xét đến cùng vẫn là do chính chúng ta đi khiêu khích Hoàng Thiên Vực trước, cho dù Hoàng Thiên Vực có chút bá đạo, nhưng người ta chiếm lý.”

“Hiện tại bên Hoàng Thiên Vực muốn một lẽ công bằng, mà người đã tham dự vào chuyện này ở Giang Nam Đạo như chúng ta chính là giải thích tốt nhất rồi.”

“Dù sao triều đình cũng phải lấy đại cục làm trọng, sức nặng của chúng ta ở trong mắt triều đình có lẽ không bằng đại cục quan trọng này!”

Sắc mặt của Trần Trọng Lễ vào lúc này đã âm trầm như nước, tuy hắn không muốn tin tưởng, nhưng hắn dù sao cũng là

người cũ của triều đình, chuyện gì mà hắn chưa từng thấy qua?

Trước đây, lúc Đại Chu ở đỉnh cao, nếu có người dám nói như vậy với Đại Chu, Đại Chu chắc chắn sẽ trở mặt tại chỗ, nhưng hiện tại, Đại Chu còn không có cả tư cách để trở mặt.

Trương Đông Bình đã chết, hiện tại thêm tính mệnh của Trần Trọng Lễ và toàn bộ sức mạnh của Giang Nam Đạo ở triều đình, dùng những thứ để bình ổn lửa giận của Khương gia hẳn là đủ rồi, quan trọng nhất chính là triều đình không bị tổn thất gì.

Bởi vì lúc trước triều đình đã buông bỏ Giang Nam Đạo, ai nhìn vào cách bố trí của triều đình ở Giang Nam Đạo thì sẽ biết, toàn bộ tinh anh đều đã rút lui, chỉ để lại một tên phế vật và một tên rất sợ chết là Trần Trọng Lễ.

Mà chính vì thế, Đại Chu sẽ không đau lòng khi hy sinh bọn họ, cho nên cứ như vậy chẳng phải là vẹn toàn đôi bên sao?

Cho nên Trần Trọng Lễ biết rằng, có tám chín phần mười sẽ phát sinh chuyện như Lý Kinh nói.

Trần Trọng Lễ nhìn Lý Kinh, hừ lạnh một tiếng nói: “Thông báo triều đình là chết, không thông báo triều đình cũng chết, trong cục diện hiện tại, lẽ nào cũng chỉ có thể ngồi chờ chết sao?”

Nhớ lại Trần Trọng Lễ hắn cả đời này đều cẩn thận dè dặt, từ mấy năm trước trên chiến trường của cuộc chiến giữa Đại Chu và Đại Tấn, hắn đều chưa bao giờ gặp hiểm cảnh như thế, nào giống như bây giờ, thế mà chỉ có thể chờ một con đường chết.

Lúc này, trong mắt Lý Kinh lóe lên một tia tinh mang, hắn nói: “Thật ra thuộc hạ còn có một biện pháp, nhưng biện pháp này có thể sẽ hơi nguy hiểm, hơn nữa không cam đoan thành công, còn có thể khiến cho đại nhân đắc tội triều đình.”

Trần Trọng Lễ nghe vậy vụt ngẩng đầu, vội vàng nói: “Lúc này còn quan tâm nguy hiểm hay không nguy hiểm gì nữa, hiện tại chẳng lẽ an toàn? Nói thử một chút, rốt cuộc là cách gì?”

Lý Kinh trầm giọng nói: “Bây giờ Đại Chu sợ Hoàng Thiên Vực, nhưng có một người không sợ, là Tô Tín Tô đại nhân!”

Chương 2615 - Các ngươi không quản thì ta quản (2)

Trần Trọng Lễ cau mày nói: “Đứng đầu Tây Bắc, ‘Huyết Kiếm Thần Tôn’ Tô Tín? Vị kia lúc này đúng là một trong chí cường giả trên giang hồ, tuy Tây Bắc Đạo này trên danh nghĩa là lãnh thổ của Đại Chu, nhưng trong thực tế cũng đã không còn liên quan đến Đại Chu, sao hắn có thể quản chuyện này được?”

Lý Kinh trầm giọng nói: “Trần đại nhân, đừng quên ngày xưa Tô đại nhân từng đảm đương chức vụ tổng bộ đầu Giang Nam Đạo này, thậm chí khi xưa ta và Bàng Xung chính là thủ hạ của Tô đại nhân.”

“Hơn nữa không chỉ có chúng ta, ở Giang Nam Đạo này có không ít bộ khoái bộ đầu trong Lục Phiến Môn ngày xưa đều là thủ hạ của Tô đại nhân, và là hai trong số những người đã bị giết khi nãy.”

“Trên giang hồ ai cũng biết Tô đại nhân là người rất niệm tình cũ, Giang Nam Đạo ta có tình kết giao bằng hữu với Tô đại nhân, nếu như chúng ta cầu Tô đại nhân, ngươi nói xem Tô đại nhân sẽ hỗ trợ không?”

Trần Trọng Lễ nghe vậy trước mắt thoáng chốc sáng ngời, nói: “Nếu đã như vậy thì ngươi nhanh đi xin Tô đại nhân giúp đỡ đi.”

Lý Kinh nhìn Trần Trọng Lễ, cười khổ nói: “Trần đại nhân, danh bất chính ngôn bất thuận, thân phận và địa vị của chúng ta quá thấp, làm sao có thể xin Tô đại nhân giúp đỡ? Ngài bây giờ là đại tổng quản hành quân Giang Nam Đạo, sau khi Trương Đông Bình chết thì toàn bộ Giang Nam Đạo chỉ có ngài là lớn nhất, cho nên chuyện xin Tô đại nhân giúp đỡ cũng chỉ có thể do ngài dẫn đầu mới được.”

“Đương nhiên, nếu ngài không muốn thì cũng không có cách, dù sao hành động này một khi thành công, vậy thì tương

đương đắc tội với triều đình, huống hồ cũng không phải có thể thành công trăm phần trăm.”

Trần Trọng Lễ cắn răng nói: “Đều đã đến lúc này, còn quản nhiều như vậy làm gì? Viết như thế nào do ngươi quyết định, chỉ cần có thể mời Tô đại nhân hỗ trợ, coi như ta thiếu các ngươi một nhân tình lớn!”

Lý Kinh và Bàng Xung lặng lẽ liếc nhau, chuyện này đã hoàn thành!

Kết quả hai người lập tức khiến cho Trần Trọng Lễ viết xuống thư cầu cứu, đồng thời ở phía trên kèm thêm tên mình và hết thảy bộ khoái bộ đầu trong Lục Phiến Môn ở Giang Nam Đạo từng theo hầu Tô Tín.

Ngay phút đầu tiên đám người Lý Kinh đưa thư đi, Tô Tín cũng đã nhận được mật thư, đồng thời khiến cho người trong Ám Vệ cẩn thận tiết lộ chi tiết chuyện này vào giang hồ, chỉ cần ổn đỉnh, không cần tốc độ, dù sao thời gian dư dả.

Tô Tín thì lên đường đi tới Thịnh Kinh thành, ba ngày trôi qua, với tốc độ của Tô Tín, cho dù không có toàn lực chạy đi thì cũng đã thấy đại môn của Thịnh Kinh thành.

Với thân phận hiện giờ của Tô Tín, hắn trực tiếp ngự không mà đến, bên trên hoàng thành, hắn không có che giấu khí tức nên đã sớm bị mấy vị Chân Vũ của Đại Chu phát hiện.

Mà lúc này thấy cảnh sắc bên trong Thịnh Kinh thành, Tô Tín có chút cảm giác thổn thức, dù sao lúc vươn lên, hắn đã mượn không ít sức mạnh của Đại Chu, nếu không có Đại Chu thì hắn không có khả năng vươn lên nhanh như vậy.

Cơ Huyền Viễn trước hết đi tới trước mặt Tô Tín, dùng thanh âm mang theo chút cảnh giác và địch ý nói: “Tô Tín, sao ngươi không ở Tây Bắc Đạo của ngươi mà tới Đại Chu ta làm gì?”

Đối với Đại Chu, Tô Tín từ đầu đến cuối đều là kẻ phản bội, hơn nữa Tô Tín đã giết lão tổ Cơ Vũ Lăng của Hoàng tộc họ Cơ bọn họ, tổng hợp lại, mặc dù Tô Tín đã lập được không ít công lao cho Đại Chu, nhưng trong thực tế, hắn mang tới thương tổn cho Đại Chu nhiều hơn.

Nhưng Tô Tín hiện tại không phải là người mà Đại Chu có thể trêu chọc vào, cho nên lần nữa đối mặt Tô Tín, Cơ Huyền Viễn không có vừa đi lên đã kêu đánh kêu giết.

Triệu Vũ Niên và Thiết Ngạo lúc này cũng đã tới, chỉ có Tiết Chấn Nhạc là còn đang bế quan.

Triệu Vũ Niên nói: "Vô sự bất đăng Tam Bảo Điện, ngươi lần này tới là định làm gì?"

Triệu Vũ Niên có quan hệ không tệ với Thiết Ngạo và Tô Tín, tuy hiện giờ Tô Tín đã làm căng với Đại Chu, nhưng điều này không liên quan gì đến bọn họ.

Tô Tín thản nhiên nói: "Ta chỉ muốn xác định một việc, ta đã biết việc xảy ra ở Giang Nam Đạo, nhưng sự kiện đó cuối cùng là xử lý như thế nào?"

Đã qua ba ngày kể từ khi Tô Tín rải lời đồn, tuy bởi vì tin tức không phải quá dữ dội nên cũng không có bùng nổ ngay phút đầu tiên, nhưng có mật thám tập sự, chuyện liên quan đến Đại Chu, cho nên ngay lập tức đã khiến người ta chép một phần giao cho ba người Thiết Ngạo bọn họ.

Sau khi ba người thương lượng xong cũng rất bất đắt dĩ, bọn họ hiện tại căn bản không có cơ hội khai chiến với Hoàng Thiên Vực, kết quả lại ra một việc như thế.

Cho nên lựa chọn tốt nhất là bọn họ nhường một bước, cho Hoàng Thiên Vực một lẽ công bằng, thế nên lời Lý Kinh trước đó nói với Trần Trọng Lễ không sai, Đại Chu quả thật quyết định muốn dùng Trần Trọng Lễ và Lục Phiến Môn Giang Nam Đạo làm vật hy sinh, dù sao chuyện phiền phức này cũng do chính bọn họ gây ra.

Chương 2616 - Các ngươi không quản thì ta quản (3)

Nhưng chuyện này nói thì dễ mà nghe thì khó, Đại Chu căn bản không thể đường hoàng nói ra, bây giờ nghe Tô Tín hỏi như vậy, Cơ Huyền Viễn chỉ có thể hừ lạnh một tiếng, nói: "Đại Chu ta chuẩn bị xử lý như thế nào thì liên quan gì tới ngươi?"

Tô Tín thản nhiên nói: “Vốn là chuyện không liên quan đến ta, ta cũng không có hứng thú với mấy chuyện lộn xộn này.”

“Nhưng ở Giang Nam Đạo có không ít bộ hạ cũ của ta, hiện tại xảy ra chuyện, Đại Chu các ngươi không muốn quản, nhưng bọn họ đã gởi thư cầu ta hỗ trợ, trong đó còn có Trần Trọng Lễ, đại tổng quản hành quân của Giang Nam Đạo của các ngươi ra mặt.”

“Tô Tín ta là một người hay niệm tình cũ, Đại Chu các ngươi có thể tùy ý vứt bỏ thủ hạ của mình, nhưng Tô Tín ta không làm được loại chuyện như vậy.”

“Ta tới chỉ để hỏi dự định của các ngươi rốt cuộc là gì, nếu chuyện này Đại Chu các ngươi không muốn quản, vậy thì tốt, Tô Tín ta sẽ quản!”

“Bây giờ nhìn thấy bộ dạng dường như thật sự không muốn quản của các ngươi, vậy chuyện này không cần các ngươi nhúng tay vào, ta sẽ tự mình đi tìm người của Hoàng Thiên Vực để nói chuyện, bọn họ muốn câu trả lời của Đại Chu các ngươi, ta thật ra muốn nhìn xem, bọn họ có dám trực tiếp đòi Tô Tín này đưa ra giải thích hay không!”

Vừa dứt lời, Tô Tín định trực tiếp xoay người rời đi, Cơ Huyền Viễn vội vàng nói: “Tô đại nhân đợi một chút!”

Nghe Tô Tín nói như vậy, Cơ Huyền Viễn thoáng chốc trong lòng khẩn trương, Triệu Vũ Niên và Thiết Ngạo cũng nhíu mày.

Vốn Tô Tín muốn tranh đoạt vũng nước đục này là chuyện tốt, nhưng vấn đề là chuyện bây giờ đã truyền vào giang hồ, triều đình Đại Chu bọn họ chuẩn bị lùi bước trong chuyện này, nói không dễ nghe một chút là chịu thua, hy sinh những người ở Giang Nam Đạo đó để đổi lấy an ổn.

Vốn đây chỉ là chuyện nhỏ, dù sao chuyện này cũng là do Đại Chu bọn họ đuối lý trước, bị người ta bắt được nhược điểm cũng không có biện pháp.

Nhưng nếu hiện tại Tô Tín muốn đi qua phá, vậy chuyện này sẽ bị làm lớn lên, Đại Chu bọn họ sẽ mất hết mặt mũi.

Cùng một việc, cùng một người, Đại Chu lựa chọn chịu thua, hy sinh người của chính mình, mà một người ngoài như Tô Tín lại rất bao che, muốn cứng rắn với Hoàng Thiên Vực, bảo hộ thủ hạ cũ của mình, thậm chí Trần Trọng Lễ là người của Đại Chu đều không tín nhiệm Đại Chu, muốn tới xin Tô Tín giúp đỡ, chuyện này nếu thật sự xảy ra, hậu quả kia quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Không có so sánh liền không có tổn hại, nếu Tô Tín thật sự làm ra chuyện này, dù có nhiều người trên giang hồ mắng hắn, nhưng chắc chắn sẽ có người khen ngợi Tô Tín có nghĩa khí, dù là thủ hạ cũ thì hắn cũng ra mặt cứng rắn với Hoàng Thiên Vực.

Mà Đại Chu bọn họ thì sẽ biến thành nhát gan nhu nhược, đại từ bán thủ hạ của mình, đây sẽ là một đòn giáng mạnh vào danh vọng của Đại Chu.

Quan trọng nhất là một khi chuyện này bị làm lớn chuyện, thậm chí sẽ tạo thành ảnh hưởng đến nội bộ của Đại Chu.

Dù sao ưu thế chân chính của Đại Chu nằm ở chỗ số lượng lớn võ giả cấp thấp, nếu chuyện này bị làm lớn ra, đó chắc chắn sẽ là một cú sốc rất lớn đối với nhiều võ giả cấp thấp của Đại Chu, ai cũng có tâm lý thỏ chết cáo khóc, ngày hôm nay Đại Chu có thể hy sinh những người ở Giang Nam Đạo đó, ngày sau có khi nào sẽ hy sinh bọn họ luôn không?

Đám người Đại Chu trực tiếp bị một câu nói này của Tô Tín ép đến góc tường, nếu để Tô Tín nhúng tay vào chuyện này, danh tiếng của Đại Chu bọn họ sẽ bị phế bỏ.

Nhưng vấn đề quan trọng là, cho dù bọn họ hiện tại ra tay thì cũng không đánh lại Hoàng Thiên Vực, thậm chí lỡ mâu thuẫn với Hoàng Thiên Vực trở nên gay gắt hơn, biến thành hai bên chân chính đại chiến sinh tử, bên Đại Chu trăm phần trăm sẽ thua.

Trước khi Tiết Chấn Nhạc thăng cấp đến Thần Kiều, Đại Chu tuyệt đối sẽ không dám khai chiến với Hoàng Thiên Vực.

Nhưng vào lúc này, một luồng khí tức cường đại từ trong hoàng thành bỗng nhiên bộc phát ra, trong nháy mắt thiên địa

biến sắc, vô số phong vân hội tụ, thậm chí đã ngưng tụ thành một vòi rồng nguyên khí, bị một chỗ ở bên dưới hút xuống.

Cảm giác được luồng khí tức này, Tô Tín cau mày nói: "Thần Kiều? Xem ra phải chúc mừng Đại Chu rồi, Tiết Chấn Nhạc đại tướng quân thăng cấp đến Thần Kiều, Đại Chu rốt cuộc cũng có thể trở thành một trong những thế lực đỉnh phong trên giang hồ, hiện tại chắc Đại Chu sẽ không sợ Hoàng Thiên Vực nữa đúng không?"

Tiết Chấn Nhạc thăng cấp đến Thần Kiều vốn nên là một chuyện đáng giá vui mừng, nhưng vấn đề là hiện tại gặp phải sự tình phải đối phó với Hoàng Thiên Vực, đám người Cơ Huyền Viễn không vui vẻ nổi.

Hiện giờ Tiết Chấn Nhạc chỉ mới vừa đột phá đến Thần Kiều, còn cần bế quan thích ứng sức mạnh Thần Kiều cảnh hiện tại một chút mới được.

Huống hồ, cho dù Tiết Chấn Nhạc đã thích ứng với sức mạnh của Thần Kiều cảnh, hơn phân nửa cũng không địch lại Khương Viên Trinh của Hoàng Thiên Vực.

Đối phương đã thăng cấp Thần Kiều hơn trăm năm, ngoài ra gần nhất đã luyện hóa một phần ba căn nguyên thế giới mà Huyền Khổ đưa cho hắn, thực lực tiến bộ nhanh, một Chân Vũ mới thăng cấp như Tiết Chấn Nhạc kém xa hắn rất nhiều.

Chương 2617 - Ra tay (1)

Cho nên, dù Tiết Chấn Nhạc đã đến Chân Vũ, nhưng nếu so sánh với Hoàng Thiên Vực thì Đại Chu bọn họ vẫn ở thế bất lợi.

Nhìn Tô Tín ở bên cạnh, Cơ Huyền Viễn cắn răng nói: "Tô đại nhân, ngươi muốn nhúng tay vào chuyện lần này thì cũng được thôi, nhưng phải lấy Đại Chu ta làm chủ."

Một Tiết Chấn Nhạc không thể địch lại Hoàng Thiên Vực, nhưng thêm một Tô Tín thì vừa đủ.

Nhưng nếu Đại Chu bọn họ quyết định nhúng tay, vậy không thể để Tô Tín làm chủ, kịch bản nên là Đại Chu vì thủ hạ của mình mà cứng rắn với Hoàng Thiên Vực, sau đó cảm giác

được lực lượng của chính mình không đủ, cho nên mới đi cầu Tô Tín trước đó từng có thù oán với chính mình, chịu nhục.

Nhưng Tô Tín lúc này lại cười lạnh một tiếng, nói: "Các ngươi có ý kiến hay đấy, lấy Đại Chu các ngươi làm chủ, vậy ta đi làm cái gì? Làm trợ thủ cho các ngươi à? Rồi thì kết quả là Đại Chu các ngươi được danh tiếng, các ngươi cho rằng ta sẽ bằng lòng sao?"

Cơ Huyền Viễn cau mày, Tô Tín không phải người tầm thường, hắn không dễ bị gạt, ý nghĩ của chính mình gần như trong nháy mắt đã bị Tô Tín đoán ra.

Nhưng không có Tô Tín, dựa vào một mình Đại Chu bọn họ ra tay với Hoàng Thiên Vực, phần thắng không tới mười phần trăm.

"Vậy ngươi muốn làm thế nào?" Cơ Huyền Viễn hỏi.

Tô Tín thản nhiên nói: "Rất đơn giản, trong bảo khố của Đại Chu các ngươi chắc chắn có loại bí bảo hoặc là linh dược tăng cường sinh cơ, lấy nó để giao dịch, ta sẽ giúp Đại Chu các ngươi một lần."

"Hơn nữa không chỉ mình ta, các ngươi cũng biết ta có chút quan hệ với ma đạo, ở thời khắc mấu chốt, ta cũng có thể kéo lực lượng của Cửu Ngục Tà Ma tới hỗ trợ."

"Đến lúc đó, cho dù Đại Chu các ngươi chống lại Hoàng Thiên Vực, tỷ lệ thắng sẽ hơn chín mươi phần trăm, ba phương hợp lực sẽ không để cho Đại Chu ngươi tổn thất quá nhiều, ngươi thấy được chứ?"

Cơ Huyền Viễn kinh ngạc nói: "Ngươi chưa đến trăm tuổi đã thăng cấp đến Thần Kiều, muốn thứ như tăng cường sinh cơ để làm gì nữa?"

Thứ này dành cho võ giả đã lớn tuổi, bản thân đã tiến vào thời kỳ suy bại khí huyết mới cần nó.

Có thể nói Tô Tín là người trẻ tuổi nhất trong số những võ giả Thần Kiều cảnh, còn có mấy trăm năm để sống, hắn muốn thứ này để làm chi?

Tô Tín nói: “Ngươi trước không cần để ý ta muốn thứ này để làm gì, ngươi có đồng ý điều kiện này hay không?”

Cơ Huyền Viễn cắn răng nói: “Đồng ý! Hiện tại Tô đại nhân có thể cùng ta đi vào trong bảo khố của hoàng cung lựa chọn.”

Bốn vị Chân Vũ của Đại Chu hiện tại đều đang tuổi tráng niên, thật ra không quá để ý loại bí bảo tăng cường sinh cơ này.

Huống hồ dùng bí bảo này đổi lấy sự hỗ trợ của Tô Tín và Cửu Ngục Tà Ma, cũng có thể giảm thiểu một chút tổn thất cho Đại Chu bọn họ, cuộc mua bán này thấy thế nào đều có lợi.

Đương nhiên, nếu Cơ Huyền Viễn biết Tô Tín vốn đã có dự định ra tay với Hoàng Thiên Vực, nhưng bởi vì hắn lo lắng cho thủ hạ mình đảm đương chủ công dẫn đến tổn thất quá lớn nên mới tìm đến Đại Chu làm đệm lưng, đồng thời còn được một món chí bảo từ Đại Chu, ước chừng Cơ Huyền Viễn nhất định sẽ tức đến hộc máu.

Nhưng bây giờ trong mắt Cơ Huyền Viễn là hắn kiếm được lợi, một món chí bảo tạm thời vô dụng với Đại Chu đổi lấy Tô Tín và Cửu Ngục Tà Ma ra tay, cuộc mua bán này nói thế nào đều có lợi.

Cho nên, sau khi tạm thời quyết định, bên Đại Chu trực tiếp phái người đi tranh luận với Hoàng Thiên Vực, nhưng thật ra là đang kéo dài thời gian, dù thế nào cũng phải chờ sau khi Tiết Chấn Nhạc ổn định cảnh giới của bản thân mới có thể ra tay.

Mà Cơ Huyền Viễn cũng mang Tô Tín đi vào bảo khố của Đại Chu lựa chọn một món chí bảo ẩn chứa sinh cơ cường đại.

Thứ đó chính là một viên yêu đan được truyền thừa từ thượng cổ, bản thể là yêu vương của mạch Huyền Quy. Vốn mạch Huyền Quy nổi tiếng vì tuổi thọ cường đại, lúc yêu vương này bị chém giết thì đang ở đỉnh cao, cho nên trong yêu đan này cũng ẩn chứa sinh cơ vô cùng mạnh mẽ.

Thế nhưng, tuy thứ như yêu đan này ẩn chứa sinh cơ cường đại, nhưng thuộc tính lại quá mức bá đạo, cho nên, khi Cơ Vũ Lăng về già chỉ lựa chọn dùng một số yêu vật ôn hòa một ít để

kéo dài tuổi thọ, chứ không chọn loại đan thuộc tính bá đạo như yêu đan Huyền Quy này.

Đương nhiên Tô Tín cảm thấy điểm ấy không có vấn đề gì, dù sao thuộc tính bá đạo như thế nào thì hắn cũng có thể điều khiển được.

Bên Tiết Chấn Nhạc đang củng cố cảnh giới, sau khi Tô Tín phái người truyền tin cho Cửu Ngục Tà Ma, hắn trực tiếp ở lại Thịnh Kinh thành, bắt đầu luyện hóa yêu đan Huyền Quy này, dung hợp lực lượng sinh cơ trong đó.

Người bình thường luyện hóa thứ chí bảo này chủ yếu là hấp thu sức mạnh trong đó, còn Tô Tín là cảm ngộ loại lực lượng sinh cơ ở bên trong, khiến cho sức mạnh trong cơ thể mình đạt được cân bằng giữa sinh và tử.

Tô Tín luyện hóa rất nhanh, chỉ mất mấy ngày đã hoàn toàn luyện hóa nó, có chút hiệu quả, nhưng không lớn như trong tưởng tượng.

Chương 2618 - Ra tay (2)

Dù sao Tô Tín sở hữu nhiều ma công tà dị, trừ phi hắn có thể rút được loại công pháp cấp bậc như Trường Sinh Quyết, khiến cho âm dương sinh tử trong cơ thể mình đạt được cân bằng, nếu không thì dựa vào ngoại vật để đạt được điểm này, số lượng cần hiển nhiên sẽ không ít.

Sau một tháng trì hoãn, bên Hoàng Thiên Vực đã không bình tĩnh nổi, lúc này Tiết Chấn Nhạc rốt cục xuất quan, tuy cảnh giới của hắn chưa hoàn toàn vững chắc, nhưng vẫn có thể đánh một trận với cường giả Thần Kiều cảnh bình thường.

Sau khi xuất quan, Tiết Chấn Nhạc đến gặp Tô Tín trước tiên.

Thật ra Tiết Chấn Nhạc trước đó chưa từng qua lại với Tô Tín, hai bên không oán không cừu, hiện tại Tiết Chấn Nhạc đi gặp Tô Tín, hắn thật ra chỉ muốn nhìn xem sự chênh lệch giữa chính mình và Tô Tín rốt cuộc lớn bao nhiêu.

Vốn Tiết Chấn Nhạc muốn luận bàn với Tô Tín một phen, nhưng ngay khi nhìn thấy Tô Tín thì Tiết Chấn Nhạc liền thở dài nói: “Ta không bằng ngươi rất nhiều.”

Nghe lời này, sắc mặt của Cơ Huyền Viễn thoáng chốc hơi thay đổi.

Trong suy nghĩ của hắn, thực lực giữa những cường giả Thần Kiều cảnh hẳn là xê xích không nhiều mới đúng, nhưng kết quả bây giờ đối mặt với Tô Tín, Tiết Chấn Nhạc chưa đánh đã nói thẳng thực lực của hắn không bằng Tô Tín, đây là biểu hiện của việc chênh lệch cảnh giới quá lớn mới có, lẽ nào thực lực hiện tại của Tô Tín thực sự đã khủng bố tới mức này?

Tô Tín cười cười nói: "Con đường võ đạo vĩnh viễn không có giới hạn, dù là Thần Kiều cũng không được tính là đỉnh phong, Tiết đại nhân, đường ngươi phải đi còn rất dài, ta cũng vậy, ít nhất hiện tại chúng ta vẫn là minh hữu, không phải sao?"

Tiết Chấn Nhạc gật đầu, Cơ Huyền Viễn cũng gật đầu nói: "Nếu như vậy thì chúng ta chuẩn bị ra tay đi, mật thám tập sự và truy phong tuần bộ của Lục Phiến Môn đã tề tụ ở Giang Nam Đạo, cường giả của Hoàng thất Cung phụng đường và chúng ta đi trước, quân đội sẽ điều động cường giả từ các đạo theo tới Giang Nam Đạo, chuẩn bị đánh Hoàng Thiên Vực!"

Trước đây, khi Đại Chu không quyết định đối phó với Hoàng Thiên Vực thì có lẽ sẽ do dự, nhưng hiện tại Đại Chu đã quyết định ra tay với Hoàng Thiên Vực, vậy thì nhất định phải một lần điều động lực lượng mạnh nhất, đánh Hoàng Thiên Vực thấy sợ và đau!

Nhưng Đại Chu không có mang tâm tư tiêu diệt Hoàng Thiên Vực, dù sao đối phương cũng là hậu duệ của Nhân Hoàng, sao có thể dễ dàng hoàn toàn tiêu diệt được chứ?

Sau khi bên Đại Chu đã an bài xong, Tô Tín trực tiếp cùng đám người Cơ Huyền Viễn đi tới Giang Nam Đạo.

Lúc này, bên trong Hoàng Long thành ở Giang Nam Đạo, Khương gia vẫn chưa biết dự định của Đại Chu, nhưng có giang hồ phong môi chủ động hồi báo tin tức cho Khương Viên Trinh rằng quân đội Đại Chu có dị động hướng Giang Nam Đạo.

Hoàng Thiên Vực mới hạ giới chưa được bao lâu, tự nhiên là không có thời gian đi bồi dưỡng thế lực phong môi, nhưng bọn họ có thể thu biên vài người.

Làm hậu duệ của Nhân Hoàng ngày xưa, Hoàng Thiên Vực có tiền có thế, loại người gì mà không thể mời chào? Chỉ cần Khương gia vừa mở miệng, tất nhiên sẽ có một số thế lực phong môi chủ động dựa vào.

Khương Viên Trinh thấy Đại Chu điều động quân đội, hắn không khỏi cau mày.

Thế lực quân đội Đại Chu trừ phân bố ở Thịnh Kinh thành, Bắc Cương và phòng tuyến chỗ Đông Tấn, cái khác đều phân bố ở trong bốn mươi chín đạo của Đại Chu.

Hiện tại quân đội của Đại Chu bỗng nhiên được điều động hướng Giang Nam Đạo, mà bên Giang Nam Đạo có thế lực đối nghịch nào? Ngoại trừ Hoàng Thiên Vực bọn họ ra, Khương Viên Trinh thực sự không nghĩ ra là người nào.

Nhưng điều duy nhất khiến Khương Viên Trinh nghi ngờ là vì sao Đại Chu lại có lá gan ra tay với bọn họ? Lẽ nào Đại Chu có tự tin thắng được Hoàng Thiên Vực bọn họ? Vả lại lý do Đại Chu ra tay là vì cái gì?

Khương Viên Trinh cau mày, hắn trực tiếp lạnh lùng nói: “Đi, gọi những tộc trưởng dòng chính của Khương gia tới gặp ta, ta ngược lại muốn nhìn xem, gần đây rốt cuộc bọn họ đã làm gì.”

Một lát sau, những gia chủ dòng chính Khương gia đều đã chạy tới, sau khi phụ thân của Khương Ly là Khương Diệu Dương nói ra sự tình của Khương Ly, sắc mặt của Khương Viên Trinh đã âm trầm như nước.

Mặc dù hắn là vực chủ, nhưng cũng không thể quản tất cả mọi chuyện, huống hồ hắn thân làm cường giả Thần Kiều cảnh, phần lớn thời giờ tất nhiên đều là bế quan, những tộc trưởng dòng chính trong Khương thị bộ tộc này có quyền lực rất lớn.

Nhưng dù quyền lực của bọn họ lớn đến đâu thì cũng không đại biểu họ có thể tự ý làm ra một ít chuyện lớn ảnh hưởng đến toàn bộ Hoàng Thiên Vực.

Mặc dù Khương Viên Trinh có thái độ khinh thường đối với Đại Chu, nhưng hắn cũng biết rằng, cho dù Hoàng Thiên Vực có thể hoàn toàn áp chế Đại Chu, nhưng hiện tại Hoàng Thiên Vực không thể ra tay với Đại Chu, nguyên nhân rất đơn giản, dù Đại Chu bị diệt, Hoàng Thiên Vực bây giờ cũng không thể kiểm soát toàn bộ thiên hạ.

Chương 2619 - Con bài chưa lật của Đại Chu

Khương gia ngày xưa chính là hậu duệ của Nhân Hoàng, là hoàng tộc, nhưng vấn đề là không thể chống đỡ một hoàng triều nếu chỉ dựa vào một mình hoàng tộc, ví dụ như Đại Chu bây giờ, cho dù cường giả của Cơ gia đều chết hết, dựa vào quân đội và nhóm thế lực Lục Phiến Môn hợp tác thì cũng có thể chống lên toàn bộ Đại Chu.

Mà bây giờ Khương gia đã không phải một hoàng triều, mà là một thế lực tông môn có dáng dấp của thế gia, căn bản không thể dựa vào bọn họ hoàn toàn kiểm soát thiên hạ.

Cho nên dưới tình huống chưa hoàn toàn nắm chắc kiểm soát toàn bộ Đại Chu, Hoàng Thiên Vực sẽ không ra tay với Đại Chu, bằng không lỡ diệt Đại Chu rồi khiến toàn bộ thiên hạ trở nên rối loạn, đây tuyệt đối là cảnh tưởng Khương gia không muốn thấy nhất.

Khương Viên Trinh mắt lạnh nhìn Khương Diệu Dương, hừ lạnh nói: “Ngu ngốc! Là ai cho ngươi tự tiện chủ trương làm lớn mọi chuyện? Ngươi thật sự cho rằng Hoàng Thiên Vực ta vô địch thiên hạ hay sao?”

Thái độ bá khí của Khương Diệu Dương thật ra cũng không sai, trên thực tế, Hoàng Thiên Vực bọn họ cho tới ngày hôm nay quả thật chưa từng thỏa hiệp hay chịu thua bất kỳ người nào.

Nhưng vấn đề là thái độ bá khí cũng không có nghĩa là bá đạo, nếu Khương Diệu Dương trước đề xuất muốn giết Trần Trọng Lễ, hoặc là muốn giết những bộ đầu Lục Phiến Môn còn lại ở Giang Nam Đạo cho hả giận thì đều có thể, nhưng cố tình hắn

chỉ mặt gọi tên để Đại Chu cho bọn họ một lẽ công bằng, chưa kể giải thích gì gì đó.

Cách làm như thế rõ ràng là bá đạo, chỉ có hai kết quả, một là Đại Chu chịu thua, phái người chủ động đưa lên giải thích tự cho là đã đủ sức nặng.

Nhưng còn một kết quả khác là Đại Chu không chịu nổi loại vũ nhục này nên trực tiếp trở mặt, ra tay với Hoàng Thiên Vực, hai bên hoàn toàn vạch mặt.

Mặc dù ở trong mắt Khương Viên Trinh thì tỷ lệ ra kết quả thứ hai rất nhỏ, thậm chí thành công không đến mười phần trăm, nhưng tỷ lệ nhỏ như thế nào thì cũng có thể xảy ra, hiện tại nhìn động tĩnh của Đại Chu, Khương Viên Trinh thấy rằng Đại Chu có thể đã lựa chọn cái thứ hai, chuẩn bị hoàn toàn vạch mặt với Hoàng Thiên Vực bọn họ.

Khương Diệu Dương thận trọng nói: “Vực chủ, hiện tại chuyện đã xảy ra, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Rút lại lời nói trước đó?”

Khương Viên Trinh hừ lạnh một tiếng, nói: “Rút lại? Người của Khương gia chúng ta nói chuyện không phải lời nói gió bay, lời như vậy sao có thể rút lại được?”

“Nếu lần này Đại Chu dám đến, Hoàng Thiên Vực ta tất nhiên sẽ không nhường bước, nhưng các ngươi nhớ kỹ cho ta, mặc dù Hoàng Thiên Vực ta có sức mạnh, nhưng không thể làm liều, nếu không thì dù có bao nhiêu của cải cũng bị phá hư hết!”

Sau một trận quát lớn, Khương Viên Trinh trực tiếp phất tay khiến cho bọn họ rời đi, trong lòng hắn thật ra không xem đây là chuyện lớn, dù sao hắn không sợ Đại Chu, tự tin của hắn bắt nguồn từ thực lực của Hoàng Thiên Vực, mặc kệ là ai tới, đơn giản là binh đến tướng đỡ, nước đến đất chặn mà thôi.

Hắn bực tức là lá gan của đám tộc trưởng dòng chính này càng lúc càng lớn, thế mà dám hạ các loại mệnh lệnh, hoàn toàn không nhìn đại cục, nhất định phải dẹp bỏ loại không khí này.

Mà hiện tại bên ngoài Giang Nam Đạo, đám võ giả Đại Chu như Tô Tín đều đã tề tụ ở Giang Nam Đạo, trong bốn vị Chân

Vũ của Đại Chu, Triệu Vũ Niên không có tới, dù sao Đại Chu còn cần một Chân Vũ trấn thủ.

Hơn nữa bên trong thế lực Đại Chu, tính cơ động của mật thám tập sự là nhanh nhất, truy phong tuần bộ và một số cung phụng của Hoàng thất Cung phụng đường đều đã đến đông đủ, tinh anh của quân đội cũng đã đến một phần, nhưng đại đa số vẫn đang trên đường tới.

Cơ Huyền Viễn nhìn xung quanh một vòng, nói: "Nhiêu đây người đã đủ rồi, tập kết binh lực, trực tiếp vây khốn Hoàng Long thành!"

Lúc này, tuy tinh nhuệ thật sự của Đại Chu còn chưa tới đông đủ, nhưng cũng có mười vạn võ giả trên Tiên Thiên cảnh, càng có mấy trăm người trên Hóa Thần cảnh.

Có thể nói toàn bộ giang hồ chỉ có Đại Chu mới có thể lấy ra nhiều võ giả cấp thấp như vậy, số lượng đệ tử của thế lực khác có lẽ không vượt quá mười vạn người.

Cho nên về số lượng võ giả cấp thấp thì đủ để Đại Chu đối phó với Hoàng Thiên Vực, hiện tại chỉ cần toàn bộ giải quyết những võ giả cấp cao của đối phương, Hoàng Thiên Vực sẽ không còn đáng để lo ngại nữa.

Theo mệnh lệnh của Cơ Huyền Viễn, nhiều đội binh lính tinh nhuệ người mặc chiến giáp lướt qua Giang Nam Phủ, trực tiếp vây khốn chỗ ở của Khương gia là Hoàng Long thành.

Từng tên võ giả Lục Phiến Môn mặc quan phục đen đỏ của Lục Phiến Môn xen kẽ ở trong đó, ánh mắt lộ ra một tia tinh mang, cẩn thận quan sát động tĩnh của Hoàng Long thành.

Trong những võ giả này của Đại Chu, những người không theo kỷ luật nhất chính là Hoàng thất Cung phụng đường, dù sao bọn họ ngày thường đều sẽ không đi luyện tập mấy thứ như bài binh bố trận, thậm chí bản thân bọn họ đều không có mấy người có kỷ luật.

Chương 2620 - Con bài chưa lật của Đại Chu (2)

Nhưng sức chiến đấu của những Hoàng thất Cung phụng này mạnh nhất trong số bọn họ, tất cả Hoàng thất Cung phụng đều có thực lực trên Hóa Thần cảnh, cho nên bọn họ không theo kỷ luật thì cứ tùy ý họ.

Lúc này bên trong Hoàng Long thành, sắc mặt của Khương Viên Trinh đã một mảnh âm trầm, hắn thật sự không ngờ rằng, triều đình Đại Chu lần này hình như rất tức giận, thậm chí muốn quyết một trận tử chiến với Hoàng Thiên Vực.

Loại trạng thái này của Đại Chu khiến cho Khương Viên Trinh có chút sửng sốt, lẽ nào tổng bộ đầu Giang Nam Đạo bị Khương Ly giết là con riêng của Cơ Huyền Viễn? Nếu không thì tại sao Đại Chu lại vì hắn mà gióng trống khua chiêng tiến công Hoàng Thiên Vực bọn họ?

Khương Viên Trinh vừa suy nghĩ vừa mang theo bốn tên Chân Vũ khác của Hoàng Thiên Vực đi ra thành, nhìn cảnh tượng túc sát quân vây bốn mặt ở trước mắt, lại nhìn thấy ở trước mặt nhất là Tiết Chấn Nhạc trong tay cầm thần binh Xích Viêm Bàn Long Thương, một thân khí thế Thần Kiều cảnh, Khương Viên Trinh cười lạnh nói: “Ta còn đang thắc mắc vì cái gì Đại Chu ngươi có gan tới Hoàng Thiên Vực ta gây sự, thì ra Đại Chu các ngươi có người thăng cấp đến Thần Kiều.”

“Nhưng lẽ nào Đại Chu các ngươi cho rằng có một vị cường giả Thần Kiều cảnh là chính mình đã vô địch? Thật là nực cười!”

Cơ Huyền Viễn nhìn Khương Viên Trinh, thản nhiên nói: “Chuyện này không phải do Đại Chu chúng ta khiêu khích trước, mà là Hoàng Thiên Vực các ngươi làm người quá mức bá đạo!”

“Cho dù Trương Đông Bình làm hơi quá đáng một chút, nhưng hắn cũng là tổng bộ đầu Giang Nam Đạo của Đại Chu ta, các ngươi nói giết là giết, chưa từng để Đại Chu ta ở trong mắt.”

“Ngoài ra các ngươi đã giết người rồi thì thôi đi, lại còn muốn Đại Chu ta cho các ngươi một lời giải thích, vậy thì tốt, hiện

tại người của Đại Chu chúng ta đã đến đông đủ, ngươi rốt cuộc muốn được giải thích như thế nào đây?”

Khương Viên Trinh căn bản sẽ không nói nhảm với Cơ Huyền Viễn, bây giờ ở trong mắt Khương Viên Trinh, loại cấp bậc như Cơ Huyền Viễn trước sau đều chỉ là nhân vật nhỏ mà thôi, dù hắn là Chân Vũ, nhưng giữa Chân Vũ và Thần Kiều có khoảng cách cực lớn.

Khương Viên Trinh trực tiếp nói với Tiết Chấn Nhạc: “Bất luận như thế nào, hiện tại Đại Chu các ngươi dám đến khiêu khích Hoàng Thiên Vực ta, nguyên nhân tự tin là bởi vì ngươi?”

“Thần Vũ Đại Tướng quân Tiết Chấn Nhạc của Đại Chu, được xưng là thương pháp đệ nhất thiên hạ?”

“Ta hôm nay muốn nhìn xem, rốt cuộc là thương của ngươi bén hay kiếm của ta bén!”

“Lần này xem ý tứ của Đại Chu các ngươi hiển nhiên là không định giải thích cho Hoàng Thiên Vực ta, vậy thì tốt, Hoàng Thiên Vực ta sẽ tự mình đến lấy!”

Vừa dứt lời, Nhân Hoàng Kiếm được mô phỏng trong tay Khương Viên Trinh đã xuất hiện trong tay hắn, khi Khương Viên Trinh chém xuống một kiếm, chớp mắt thiên địa biến sắc, rồng ngâm rít gào.

Đối mặt với Tiết Chấn Nhạc, không biết là do Khương Viên Trinh quá coi trọng hay là chuẩn bị nhanh chóng đẩy lui Tiết Chấn Nhạc, cho nên hắn vừa đi lên đã dùng Trảm Long Thất Thức mạnh nhất của mạch Hoàng tộc Khương thị bọn họ.

Tô Tín trước đây đã đón đỡ sáu chiêu của Trảm Long Thất Thức này, chưa lĩnh giáo một chiêu cuối cùng, nhưng bây giờ đối mặt Thần Kiều cùng cấp bậc, Khương Viên Trinh bỗng ra tay ác, chuẩn bị dùng tốc độ nhanh nhất đánh bại Tiết Chấn Nhạc, khiến cho Đại Chu hiểu rõ sự chênh lệch giữa Hoàng Thiên Vực và Đại Chu.

Trên Xích Viêm Bàn Long Thương trong tay Tiết Chấn Nhạc nháy mắt bộc phát ra tiếng rồng ngâm, lửa mạnh rít gào, rồng

ngâm gào thét, thương thế nối liền trời đất, lộ ra sự bá đạo và cường thế không gì sánh được.

Sau khi đụng vào một kiếm của Khương Viên Trinh, sức mạnh cường đại trong nháy mắt phân tán bốn phía, Nhân Hoàng Kiếm được mô phỏng trong tay Khương Viên Trinh khẽ run, Tiết Chấn Nhạc cũng lùi lại mấy bước, ngay cả Xích Viêm Bàn Long Thương trong tay hắn cũng phát ra tiếng rên!

Dù là thực lực của bản thân hay thần binh, Tiết Chấn Nhạc đều không địch lại Khương Viên Trinh.

Trước đây Tô Tín đón đỡ sáu chiêu đầu của Trảm Long Thất Thức, cân sức ngang tài với Khương Viên Trinh, nhưng hiện tại Tiết Chấn Nhạc sau khi tiếp chiêu thứ nhất thì hơi lộ ra bị thua thiệt.

Nhưng biểu cảm của Tiết Chấn Nhạc vào lúc này không chút thay đổi, thậm chí là chủ động xông lên, Xích Viêm Bàn Long Thương trong tay hắn đâm liên tục, trong nháy mắt thương ảnh đầy trời hạ xuống, lửa nóng hừng hực, đốt cháy trời cao.

Khương Viên Trinh vung lên trường kiếm trong tay, kiếm quang mỏng manh hiện ra, nhưng bùng nổ uy năng vô cùng cường đại, kiếm xuất vỏ, trảm sơn hà!

Dưới một kiếm này, thương ảnh đầy trời trực tiếp bị chém vỡ, kiếm thế xông thẳng đến giữa trán, khiến cho Tiết Chấn Nhạc cảm giác được một luồng áp lực rất mạnh ập tới.

Nhưng ngay lúc này, ngoài bầu trời bỗng nhiên có một kiếm đánh tới, kiếm quang ở nửa đường đã tách thành hai luồng, một luồng giống như Thiên Ngoại Phi Tiên, một luồng khác lại như chém ra Địa Phủ chi môn.

Một kiếm hai phần, thừa cơ Khương Viên Trinh toàn lực ra tay với Tiết Chấn Nhạc mà chém tới, cơ hội vừa đúng lúc.

“Tô Tín!”

Gần như trong nháy mắt Khương Viên Trinh đã nhận ra người đánh lén, hắn quát một tiếng chói tai, trực tiếp rút kiếm lui lại, hai tay kết ấn, chín con rồng xoay quanh, ầm ầm hạ xuống, trấn áp thiên địa.

Chương 2621 - Ma đạo ra tay

Chí Tôn Cửu Long Ấn!

Một ấn này hạ xuống, mặc dù có thể ngăn cản Tiên Ma Chi Kiếm của Tô Tín, nhưng bởi vì quá mức vội vàng, hơn nữa sức mạnh từ một kiếm này của Tô Tín quá lớn, cho nên Khương Viên Trinh trực tiếp bị một kiếm chém bay, trông vô cùng chật vật.

Hắn nhìn Tô Tín, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo, nói: "Hèn gì Đại Chu lần này có can đảm ra tay với ta, thì ra có Tô Tín ngươi giúp đỡ ở phía sau!"

Nói thật, Khương Viên Trinh thật sự không nghĩ đến còn có Tô Tín xen vào trong này, dẫu sao thù hận giữa Tô Tín và Đại Chu trước đó không hề nhỏ, Đại Chu vừa có việc đã cầu đến Tô Tín, như thế này có vẻ hơi không có cốt khí?

Nhưng bây giờ nghĩ tới chuyện này thì cũng khá hợp lý, mấy vị kia của Đại Chu không phải những kẻ ngu ngốc cuồng vọng, bọn họ nên biết giữa Thần Kiều với nhau cũng có chênh lệch, muốn dựa vào Tiết Chấn Nhạc mới thăng cấp Thần Kiều tới đánh nhau với Hoàng Thiên Vực bọn họ, điều này hoàn toàn là không thể nào.

Lần này, Tô Tín mới là con bài chưa lật thật sự của Đại Chu!

Sự xuất hiện của Tô Tín thật sự khiến cho Khương Viên Trinh trong lòng trầm xuống, bởi vì hắn đã giao thủ với Tô Tín, chính vì vậy hắn mới biết được sự đáng sợ của Tô Tín.

Lần trước bởi vì chuyện của Phong Thiên Vực nên hắn đã giao thủ với Tô Tín, kết quả là hai bên không ai làm gì được ai, sau khi đánh ngang tay, Khương Viên Trinh không làm gì được Tô Tín, chỉ có thể nương sự xuất hiện của Yêu tộc mà tạm thời rút đi.

Lần trước Huyền Khổ liên hợp bốn lực lượng Thần Kiều vây công Tô Tín, kết quả thì thế nào? Còn không phải khiến cho Tô Tín thành công tránh được một kiếp sao.

Từ hai lần này Khương Viên Trinh đã có thể nhìn ra, tên Tô Tín này tuyệt đối không phải hạng người dễ nhằn, khó chơi

đến cực hạn, có hắn ở, chuyện ngày hôm nay sợ là sẽ không ổn.

Tô Tín nhìn Khương Viên Trinh, thản nhiên nói: “Khương vực chủ, chắc ngươi cũng không ngờ tới tình huống hôm nay đúng không?”

“Đám hòa thượng Phật tông luôn nói mấy thứ như nhân quả báo ứng gì đó, ta không tin những thứ này, nhưng Tô Tín ta cho tới nay vẫn luôn duy trì phong cách có thù tất báo.”

“Trước đây ngươi được chỗ tốt từ Huyền Khổ ra tay với ta, bỏ đá xuống giếng, vậy thì được, ngày hôm nay ta cũng sẽ lấy chỗ tốt từ Đại Chu ra tay với Hoàng Thiên Vực các ngươi, như vậy rất công bằng phải không?”

Khương Viên Trinh nghiến răng nghiến lợi nói: “Đúng thế, quả nhiên rất công bằng, nhưng cho dù là Đại Chu và thêm cả ngươi vào, các ngươi cho rằng có thể ăn chắc Hoàng Thiên Vực ta sao? Đúng là si tâm vọng tưởng!”

Tuy Khương Viên Trinh tức giận cách làm bỏ đá xuống giếng này của Tô Tín, nhưng hiện tại hắn cùng lắm chỉ là phẫn nộ mà thôi, ngược lại sẽ không thật sự sợ Tô Tín.

Hoàng Thiên Vực tồn tại ở tiên vực chưa được bao lâu, tuy từ ban đầu thống trị toàn bộ tiên vực biến thành một trong mười hai tiên vực như bây giờ, nhưng xưa kia bên trong tiên vực, vạn năm tới nay, Hoàng Thiên Vực có thời điểm suy sụp, mà những khu vực khác cũng từng xuất hiện qua mấy vị Thần Kiều, nhưng Hoàng Thiên Vực vẫn luôn có thể bảo trì địa vị bá chủ tuyệt đối, tất nhiên cũng có nguyên nhân.

Tô Tín lộ ra ý cười như có như không, nói: “Có phải si tâm vọng tưởng hay không, đánh rồi mới biết được, huống hồ, sao ngươi biết lần này chỉ có ta và Đại Chu?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy ma khí từ chân trời cuộn trào mãnh liệt mà đến, thậm chí có vô số võ giả ma đạo lao tới Hoàng Long thành, chớp mắt thiên địa biến sắc, ma khí trong không trung xao động mãnh liệt, càng có thêm vô số âm thanh quỷ khóc thần gào buông xuống, lộ vẻ vô cùng khủng bố.

“Cửu Ngục Tà Ma!”

Sắc mặt của Khương Viên Trinh thoáng chốc thay đổi, hắn chưa bao giờ nghĩ tới Cửu Ngục Tà Ma vậy mà sẽ bỗng nhiên xuất hiện ở đây.

Phải biết rằng từ khi Hoàng Thiên Vực bọn họ hạ giới thì cho tới bây giờ chưa từng xảy ra quan hệ với Cửu Ngục Tà Ma, thậm chí cũng chưa từng tiếp xúc với nhau, hiện tại Cửu Ngục Tà Ma xuất hiện ở đây là có ý gì?

Khiến Khương Viên Trinh sợ hãi là dẫn đầu bên Cửu Ngục Tà Ma không phải là cung chủ của Thiên Ma Cung, Lữ Trường Khanh, mà là một cường giả Thần Kiều cảnh toàn thân đều bao phủ trong chiến giáp hắc kỳ lân, trong tay cầm Ma Long Đoạt Tâm Đao, khí tức lộ ra vô cùng khủng bố!

Người thần bí này toàn thân đều bao phủ trong chiến giáp, ngay cả đầu cũng như thế, gương mặt được che bởi mặt nạ tà dị trên mũ giáp, căn bản không thấy rõ khuôn mặt.

Hơn nữa lúc này không chỉ Khương Viên Trinh sửng sờ, ngay cả mấy người bên Đại Chu cũng đang vắt óc suy nghĩ, người này rốt cuộc là ai?

Trước đó Tô Tín nói hắn có thể kéo người của Cửu Ngục Tà Ma tới hỗ trợ, khi đó đám người Cơ Huyền Viễn còn tưởng rằng người mà Tô Tín kéo tới chắc chắn là Bạch Vô Mặc của Huyễn Ma Đạo và đám người Lữ Trường Khanh của Thiên Ma Cung, nhưng không ai nghĩ đến trong Cửu Ngục Tà Ma thế mà ra một vị Thần Kiều, khiến cho bọn họ cảm giác sợ hãi là họ thế mà không nhận ra nhân vật Thần Kiều cảnh này.

Chương 2622 - Ma đạo ra tay (2)

Đám người Cơ Huyền Viễn có thể bảo đảm, bọn họ tuyệt đối không quen thuộc khí tức trên người đối phương, đó là một luồng khí tức xa lạ mà cường đại.

Sắc mặt của Khương Viên Trinh âm trầm, mở miệng nói: “Hình như Hoàng Thiên Vực ta và Cửu Ngục Tà Ma các ngươi không có thù oán gì thì phải?”

“Không quan tâm lần này Cửu Ngục Tà Ma ngươi ra tay là bởi vì Tô Tín hay Đại Chu cho các ngươi hứa hẹn và giá cao,

Hoàng Thiên Vực ta sẽ trả gấp đôi cho ngươi!”

Đại Thiên Ma Tôn ẩn giấu ở trong khôi giáp phát ra một tiếng cười to, tiếng cười đinh tai nhức óc, thậm chí khiến cho võ giả cấp thấp ở đây không nhịn được bịt kín lỗ tai, phát ra từng tiếng rên rĩ.

Đương nhiên, tiếng cười kia của Đại Thiên Ma Tôn công kích không phân biệt ai, không chỉ người bên Hoàng Thiên Vực gặp họa, ngay cả Đại Chu và võ giả ma đạo hắn mang tới cũng như thế.

Tô Tín cau mày, đừng nói là Đại Thiên Ma Tôn này trước đó đè nén thời gian quá dài, hiện tại chợt thấy được đám võ giả của Hoàng Thiên Vực, hậu duệ của Nhân Hoàng ngày xưa thì có một loại cảm giác kích động muốn trả thù đấy nhé?

Trước đó tên này còn nói gì mà lần này hắn nhất định phải khiêm tốn, không thể là người đầu tiên bước ra, kết quả bây giờ biểu hiện còn kiêu căng hơn so với bất cứ ai.

Đại Thiên Ma Tôn nhìn Khương Viên Trinh, cười lạnh nói: “Hứa hẹn và giá cao? Mấy thứ này bản tôn không thiếu, nhưng bây giờ đến lượt các ngươi trả lại mối hận ngày xưa tổ tiên Khương gia các ngươi để lại, Hoàng Thiên Vực? Nhất Thế hoàng triều đã mất, các ngươi còn hoàng cái gì?”

Nghe được lời nói của Đại Thiên Ma Tôn, Khương Viên Trinh thoáng chốc sững sờ, cái gì gọi là mối hận mà tổ tiên Khương gia bọn họ để lại? Tổ tiên của Khương gia bọn họ kết thù với người nào?

Phải biết rằng Hoàng Thiên Vực bọn họ trong tiên vực tuy vẫn luôn là tồn tại cấp bậc bá chủ, nhưng đều là dùng thực lực của bản thân để tiến hành uy hiếp, cũng không có tùy ý tới đồ tông diệt môn, làm sao sẽ có loại kẻ thù không chết không ngừng?

Hơn nữa, tính cả hắn thì trong tiên vực cũng chỉ có bốn Thần Kiều, người này từ nơi nào xuất hiện?

Khương Viên Trinh đang thắc mắc, nhưng sau đó hắn tựa như nghĩ tới điều gì đó, bỗng nhiên nói: “Ngươi là truyền nhân của Đại Thiên Ma Tôn ở thời đại thượng cổ ngày xưa?”

Đương nhiên tổ tiên của Khương gia bọn họ không chỉ là những người ở trong tiên vực, trong đó nổi danh nhất là Nhân Hoàng.

Ngoài ra, Khương Viên Trinh cũng biết rõ chuyện lúc trước Nhân Hoàng chém giết Đại Thiên Ma Tôn, đẩy mạch ma đạo hoàn toàn rơi vào tà đạo.

Bây giờ, tuy Cửu Ngục Tà Ma đều là truyền thừa của Đại Thiên Ma Tôn, nhưng không phải truyền nhân dòng chính của hắn, lẽ nào người xuất hiện bây giờ chính là truyền nhân dòng chính thật sự của Đại Thiên Ma Tôn ngày xưa, vẫn luôn ẩn núp trong bóng tối tu luyện, thẳng đến Hoàng Thiên Vực bọn họ hạ giới sau đó mới ra ngoài báo thù?

Khương Viên Trinh càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, thậm chí ngay cả người bên Đại Chu cũng là vẻ mặt này, hiển nhiên là cùng suy nghĩ với Khương Viên Trinh.

Dù sao ở trong mắt bọn họ, chỉ có thân phận này mới có khả năng nhất, đối với tình huống cường giả Thần Kiều cảnh ở trước mắt này chính là truyền nhân của Đại Thiên Ma Tôn, bọn họ ngay cả nghĩ cũng không dám suy nghĩ, dù sao loại chuyện như vậy không khỏi quá mức kinh người.

Trong mắt Tô Tín lóe lên tia lạnh lẽo, nói: “Khương Viên Trinh, đừng nhiều lời nữa, không phải trước đó Hoàng Thiên Vực các ngươi muốn Đại Chu đưa ra một lẽ công bằng sao? Hiện tại ta cũng muốn một lẽ công bằng từ ngươi, ngươi cho hay không?”

Cơ Huyền Viễn ở phía dưới lộ vẻ mặt buồn bực, nghe giọng điệu của Tô Tín, dường như hiện tại hắn mới là người nói chuyện của Đại Chu.

Nhưng Cơ Huyền Viễn cũng rất bất đắc dĩ, đứng ở đỉnh trên giang hồ hiện tại chính là những tồn tại Thần Kiều cảnh này, trong trường hợp Cơ Huyền Viễn là một Chân Vũ mới thăng cấp không lâu thì căn bản không có tư cách nói chen vào, thậm chí mấy người Khương Viên Trinh cũng chưa chắc sẽ quan tâm lời nói của hắn.

Bên Đại Chu chỉ có duy nhất Tiết Chấn Nhạc là có tư cách nói chuyện với Khương Viên Trinh, nhưng vị lão huynh này không giỏi nói chuyện, kêu hắn giơ thương ra tay với người thì có thể, còn về mấy chuyện khác, thôi bỏ đi.

Mà lúc này Tô Tín vừa nói xong, trên mặt của hết thảy võ giả Hoàng Thiên Vực đều là lộ ra vẻ phẫn nộ.

Không bàn về ở tiên vực hay ở hạ giới, chỉ cần là võ giả xuất thân Hoàng Thiên Vực thì trên người đều mang một chút ngạo khí, ngạo khí này không phải bắt nguồn từ thực lực của bọn họ, mà là bắt nguồn từ xuất thân của bọn họ.

Ở trong mắt của những võ giả Khương gia này, bọn họ chính là hậu duệ của Nhân Hoàng ngày xưa, thậm chí toàn bộ thiên hạ đều là do bọn họ đánh chiếm, nếu không có Nhân Hoàng ngày xưa, bây giờ sợ rằng nhân tộc vẫn đang run rẩy dưới sự thống trị của Yêu tộc, nào có võ đạo thịnh thế như bây giờ?

Cho nên hiện tại hết thảy võ giả trên giang hồ hẳn là phải tôn kính bọn họ, hẳn là phải cảm kích bọn họ mới đúng, dù sao nếu không có Nhân Hoàng thì hiện tại sẽ không có thế giới do nhân tộc thống trị.

Chương 2623 - Ma đạo ra tay (3)

Hầu như mỗi võ giả của Khương thị bộ tộc đều có loại tâm lý này, chỉ là có nhẹ có nặng mà thôi.

Mang theo loại tâm lý này, Khương thị bộ tộc Hoàng Thiên Vực bọn họ cho tới bây giờ đều sẽ không cúi đầu thỏa hiệp, dù là trước đây hay hiện tại đều như thế.

Khương Viên Trinh mắt lạnh nhìn Tô Tín, nói: “Tô Tín, lần trước ra tay với ngươi ta chỉ là lấy tiền tài người trừ tai hoạ cho người, nếu ngươi có thể lấy ra thứ càng có giá trị hơn căn nguyên thế giới thì ta sẽ rút đi.”

“Nhưng hiện tại ngươi nương cớ giúp Đại Chu ra tay với Hoàng Thiên Vực ta, vậy từ nay hai nhà chúng ta có thể là thế không chết không ngừng, ngươi đã suy nghĩ kỹ đến hậu quả này chưa?”

Từ việc ra tay với Đại Chu, đến Hoàng Thiên Vực bọn họ hiện tại bị ba Thần Kiều mang theo vô số võ giả bao bây, Khương Viên Trinh xem như đã nhìn ra, tuy chuyện này nhìn như Đại Chu làm chủ đạo, nhưng thực tế thì Tô Tín mới là kẻ ẩn núp ở sau lưng thao túng tất cả!

Tuy Khương Viên Trinh không biết Tô Tín rốt cuộc làm sao lừa được Đại Chu ra tay, nhưng hiển nhiên hắn cuối cùng đã thành công, thậm chí còn kéo theo đám ma đạo tới đây.

Cho nên đối với loại tình huống hiện tại, chỉ cần có thể giải quyết Tô Tín, nguy cơ bây giờ tất nhiên cũng sẽ được giải trừ.

Hiện tại đám người Cơ Huyền Viễn cảm giác có chút không đúng, trước đó hình như là bọn họ cầu xin Tô Tín, từ đó mới khiến Tô Tín ra tay, nhưng thấy bộ dạng như vậy của Tô Tín, hiển nhiên cho dù không có chuyện lần này của Đại Chu, Tô Tín cũng đã chuẩn bị đi tìm Hoàng Thiên Vực gây phiền toái.

Cho nên Cơ Huyền Viễn cũng đã nhìn ra, hình như đã bị Tô Tín đùa giỡn! Lấy ra yêu đan Huyền Quy, ăn nói khép nép để đổi lấy Tô Tín ra tay, vốn là một việc đôi bên cùng có lợi, nhưng kết quả lại là Tô Tín được lợi miễn phí.

Đại Thiên Ma Tôn ở bên cạnh nhìn Tô Tín, cười to nói: “Đây chính là hậu duệ của Nhân Hoàng, tiểu tử Tô Tín, chẳng lẽ ngươi sợ rồi?”

Tô Tín liếc nhìn Đại Thiên Ma Tôn, không nói lời nào, nhưng Duy Ngã Đạo Kiếm đã được hắn cầm trong tay, trường kiếm xuất vỏ, trong nháy mắt thiên địa biến sắc, huyết diễm dày đặc đang thiêu đốt, hóa thành kiếm ý kinh thiên chém về phía Khương Viên Trinh.

Tô Tín không nói gì, một kiếm này của hắn chính là câu trả lời tốt nhất.

Không phải Tô Tín chưa từng trải qua loại chuyện thỏa hiệp như vậy, biết rõ không địch lại mà vẫn muốn cứng rắn mới là ngu xuẩn.

Nhưng chỉ cần tỷ lệ thắng trong tay Tô Tín nhiều hơn đối phương một chút, dù chỉ là một chút ít ỏi, Tô Tín vẫn dám ra tay.

Đại Thiên Ma Tôn thấy một kiếm này của Tô Tín thì chợt cười to một tiếng, Ma Long Đoạt Tâm Đao trong tay hắn cũng chém ra, ma khí ngập trời cuốn tới, bộc phát ra dao động kinh người.

Tô Tín và Đại Thiên Ma Tôn đồng thời ra tay, luồng uy thế đó quả thực có thể gọi là long trời lở đất.

Vốn Khương Viên Trinh còn cho rằng mình luyện hóa căn nguyên thế giới do Huyền Khổ đưa cho thì thực lực của bản thân đã có thể được xưng là người nổi bật trong cùng giai, nhưng hiện tại theo Tam Giới Chi Kiếm của Tô Tín xuất hiện, hắn mới hoảng sợ phát hiện, thực lực của Tô Tín thế mà tích lũy còn kinh khủng hơn cả hắn!

Khương Viên Trinh cũng không biết rằng, hắn chỉ mới luyện hóa một phần ba căn nguyên thế giới, mà Tô Tín thì đã luyện hóa trọn vẹn căn nguyên thế giới một mảng lớn.

Hơn nữa không chỉ Tô Tín, tên ma đạo Thần Kiều kia càng thêm khủng bố.

Một đao chém xuống, chỉ một đao đơn giản, nhưng trong đó ẩn chứa ma khí vô cùng tinh thuần.

Đó là lực lượng ma khí không trộn lẫn với bất kỳ tạp chất nào, mà là lực lượng cực ác đơn thuần cực hạn nhất trong thiên địa, tà ác đến cực hạn chính là ma chân chính, trong một đao này mang theo một luồng sức mạnh khiến người ta run rẩy!

Sắc mặt của Khương Viên Trinh thoáng chốc đại biến, dù là Tô Tín hay ma đạo Thần Kiều này, thực lực của hai người đó đều mạnh hơn hắn, hắn còn không đỡ nổi sức mạnh của một người, càng đừng nói là hai người.

Thăng cấp đến Thần Kiều nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên hắn cảm giác được sự uy hiếp đến từ cái chết.

Đối mặt một đao một kiếm này, Khương Viên Trinh cắn răng, một vệt hào quang màu đỏ bạo phát ra từ cánh tay phải đang cầm kiếm của hắn, từng luồng phù văn màu đỏ nở rộ, bám vào trên Nhân Hoàng Kiếm mô phỏng của hắn, tựa như vẩy rồng.

Nhân Hoàng ngày xưa dùng Trảm Long Thất Thức chém giết Yêu tộc Xích Long Đại Thánh, nhưng Trảm Long Thất Thức do hắn truyền thừa xuống cũng ẩn chứa vận luật long uy sau khi Xích Long Đại Thánh chết, điều này không thể không nói đúng là mỉa mai.

Một ảo ảnh mặc cửu long bào từ phía sau Khương Viên Trinh bước ra một bước, một kiếm chém xuống, trong nháy mắt rồng ngâm rít gào, nhưng không phải rống giận, mà là gào thét thảm thiết!

Dưới một kiếm này, thiên địa vỡ nát, kiếm phân cửu châu, vô cùng rực rỡ.

Yêu tộc đại thánh đã từng thống trị thiên hạ ngày xưa cũng bị một kiếm ở trước mặt chém chết, uy năng của nó có thể nói kinh thiên tuyệt thế.

Chương 2624 - Khương Viên Trinh tuyệt vọng

Kiếm pháp chí tôn của Khương thị bộ tộc, Trảm Long Thất Thức, ngày trước Khương Viên Trinh đánh một trận với Triệu Cửu Lăng đã dùng sáu chiêu, khi đánh một trận với Tô Tín cũng dùng sáu chiêu.

Bây giờ đối mặt hai tầng áp lực là Tô Tín và Đại Thiên Ma Tôn, Khương Viên Trinh bất chấp mọi thứ, trực tiếp dùng hết lá bài tẩy của mình, thậm chí đây có thể là lần đầu tiên Khương Viên Trinh dùng ra một chiêu cuối cùng của Trảm Long Thất Thức này.

Lúc lực lượng cường đại của ba người va chạm thì lập tức dẫn nổ hư không, thậm chí khiến cho không gian cũng vì đó mà rung rinh, hóa thành cơn lốc nguyên khí vô biên cuốn sạch, cảnh tưởng này tựa như diệt thế.

Tiết Chấn Nhạc ở một bên híp mắt lại, mặc dù hắn muốn quyết đấu một chọi một với Khương Viên Trinh, nhưng qua một chiêu vừa rồi thì hắn đã biết, mình tuyệt đối không phải đối thủ của Khương Viên Trinh, cho nên hiện tại tốt hơn là bị bỏ đá xuống giếng.

Thừa dịp thời cơ này, Xích Viêm Bàn Long Thương trong tay hắn cũng đâm ra một thương, mang theo rồng ngâm lửa mạnh vô biên cuốn ra.

Nhưng bốn tên Chân Vũ của Hoàng Thiên Vực cũng đồng loạt ra tay, ngăn ở trước mặt Tiết Chấn Nhạc, tuy khoảng cách thực lực giữa bọn họ hơi lớn, bốn người hợp lực suýt chút nữa bị Tiết Chấn Nhạc một thương quét bay, nhưng bọn họ vẫn miễn cưỡng có thể ngăn được Tiết Chấn Nhạc.

Thấy cảnh tượng này, Tiết Chấn Nhạc không khỏi thở dài, hắn vừa mới thăng cấp Thần Kiều, thực lực của bản thân quả nhiên là kém xa những cường giả Thần Kiều cảnh thành danh kia.

Khi xưa trên Quan Thiên Yến của Đại Chu, Tiết Chấn Nhạc từng giao thủ với Lý Bá Dương, khi đó hắn là Chân Vũ, còn Lý Bá Dương là Thần Kiều cảnh, kết quả hắn còn không đỡ nổi một phất trần của Lý Bá Dương, bị quất bay đi.

Lúc đó Lý Bá Dương hoàn toàn bày ra tư thế nghiền ép hắn, mà hắn bây giờ đối mặt với bốn tên Chân Vũ của Hoàng Thiên Vực vẫn không cách nào áp đảo, loại chênh lệch này thật sự quá lớn.

Ngay khi đám người Chân Vũ bên Đại Chu như Cơ Huyền Viễn, Thiết Ngạo và Chân Vũ bên ma đạo chuẩn bị ra tay, bên Khương Viên Trinh thật ra đã sắp phân ra thắng bại.

Tuy Trảm Long Thất Thức rất mạnh, nhưng vẫn không địch lại Tô Tín và Đại Thiên Ma Tôn liên thủ cùng đánh.

Khương Viên Trinh đã trọng thương trong một chiêu, sau đó Tô Tín và Đại Thiên Ma Tôn liên tục ra tay, ngay cả một chiêu Khương Viên Trinh cũng ngăn cản rất miễn cưỡng, sau mấy chiêu, Khương Viên Trinh thậm chí hộc máu bị thương nặng.

Đối với loại tình huống đánh không được, cũng đánh không lại như hiện tại, Khương Viên Trinh phun ra một ngụm máu, cả người hắn hóa thành dải lụa màu đỏ rồi biến mất, lúc lần nữa xuất hiện đã trở lại trên tường thành của Hoàng Long thành, sắc mặt trắng bệch, thậm chí đứng không vững.

“Rút lui!”

Khương Viên Trinh quát to hướng bốn tên Chân Vũ của Hoàng Thiên Vực đang ngăn cản Tiết Chấn Nhạc, bốn người bọn họ cũng thấy dáng vẻ thê thảm của Khương Viên Trinh, lập tức muốn bỏ chạy.

Nhưng ngay lúc này, Thiết Ngạo bỗng nhiên ra tay, bước ra một bước, thân hình hóa thành Cầm Long Thiên Bằng, một trảo hạ xuống, ưng trảo to lớn tê thiên liệt địa, dường như một phương hư không này đều bị hắn xé rách, giữ trong tay.

Một tên Chân Vũ của Hoàng Thiên Vực trong đó chạy chậm nhất bị một trảo này của Thiết Ngạo bóp trong, hắn quát một tiếng, rồng vàng quanh người rít gào, sắp tránh thoát lực lượng xé rách này.

Hắn chính là Chân Vũ của Khương thị bộ tộc, bản thân tu luyện tự nhiên là một môn công pháp long khí không yếu.

Nhưng một trong những công pháp chủ tu của Thiết Ngạo chính là Thiên Bằng Bác Long Quyết, đây là Thiên Bằng thượng cổ ngày xưa lấy rồng làm thức ăn!

Theo thân hình của Thiết Ngạo từng bước hạ xuống, trảo lực xé rách hư không, từng con rồng vàng bị bóp nát, một tiếng hùng ưng ré dài vang lên, thân hình Thiết Ngạo hóa thành Thiên Bằng, vỗ cánh bay lên rồi biến mất, chờ lúc hắn lần nữa xuất hiện thì đã đứng phía sau tên Chân Vũ của Hoàng Thiên Vực kia, hai tay hóa trảo, trực tiếp cứng rắn xé tên Chân Vũ đó thành hai nửa, trong nháy mắt, mưa máu rơi xuống.

Thấy cảnh tượng này, ánh mắt của Khương Viên Trinh thoáng chốc đỏ ngầu.

Lúc này mới qua bao lâu, Hoàng Thiên Vực bọn họ đã chết một vị Chân Vũ, mỗi một vị Chân Vũ cảnh đều là chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, thêm được một người thì đó chính là tạo hóa, mà chết một người, thì đó chính là tai nạn của Hoàng Thiên Vực bọn họ!

Nhưng Tô Tín lại không cảm giác kỳ quái, Thiết Ngạo có loại thực lực này là bình thường, tuy thời gian hắn thăng cấp Chân Vũ khá ngắn, nhưng có thể tu luyện Ưng Trảo Công cấp thấp nhất tới loại trình độ này, sao có thể là hạng dễ nhằn được?

Xưa kia trong thành Bạch Đế, Thiết Ngạo thiếu chút nữa đã là một trong số những Chân Vũ tiến vào mảnh nhỏ của tiên vực, từ điểm đó có thể nhìn ra thực lực của Thiết Ngạo rất đáng sợ, tuyệt đối là tồn tại mạnh hơn những Chân Vũ thăng cấp vài chục năm thậm chí là trên trăm năm.

“Mở ra Tu Di Bàn Long Trận!”

Chương 2625 - Khương Viên Trinh tuyệt vọng (2)

DTV EBOOK

Khương Viên Trinh quát chói tai, lúc này hắn đã không rảnh quan tâm đến nỗi lòng đau đớn khi nhà mình chết một vị Chân Vũ, hiện tại điều quan trọng nhất đối với Hoàng Thiên Vực bọn họ là phải tự bảo vệ mình trước.

Khoảnh khắc câu nói của Khương Viên Trinh vừa dứt, toàn bộ bên trong Hoàng Long thành thoáng chốc vang lên một mảnh tiếng rồng ngâm gào thét, nguyên khí thiên địa điên cuồng ùa vào bên trong trận pháp, lực lượng thiên địa vô tận hợp thành chín con rồng lớn màu vàng không ngừng lượn vòng ở giữa không trung, bạo phát ra khí thế cực kỳ kinh người.

Đó không phải là đại trận hộ tông của Hoàng Thiên Vực bọn họ trong thời kỳ bình thường, trên thực tế, loại đại trận hộ tông này là tự động kích hoạt, có thể ngăn cản những võ giả khác trong chốc lát, nhưng muốn ngăn cản loại cường giả cấp bậc như Tô Tín thì căn bản không thể nào.

Nhưng Tu Di Bàn Long Trận ở trước mắt này thật ra khiến Tô Tín có chút kinh ngạc, uy năng của tòa trận pháp này thậm chí còn mạnh hơn Vạn La đại trận được hắn bố trí ở Tây Bắc Đạo, đủ để ngay mặt chống lại công kích của cường giả Thần Kiều cảnh.

Trên thực tế, trận pháp này đương nhiên rất bất phàm, Vạn La đại trận của Tô Tín chính là kết quả Thiên Cơ Cốc nghiên cứu mấy nghìn năm, tuy thời gian Tu Di Bàn Long Trận được nghiên cứu ít hơn Vạn La đại trận, nhưng khi đó, đều là đại tông sư trận đạo xuất thân Mặc Môn và Thiên Cơ Cốc đi nghiên cứu Tu Di Bàn Long Trận này, hai bên đồng tâm hiệp lực, lúc này mới có thể nghiên cứu ra trận pháp cường đại như thế.

Nhưng cần rất nhiều thứ để một lần khởi động đại trận này, hơn nữa bản thân người mở ra và điều khiển tòa đại trận này sẽ phải chịu thương tổn nghiêm trọng, cho nên dù trận pháp này ở trong tiên vực Hoàng Thiên Vực cũng chưa dùng qua mấy lần.

Đại Thiên Ma Tôn cười lạnh một tiếng, nói: "Hậu duệ của Nhân Hoàng thật đúng là vô dụng, không đánh lại liền trốn vào trong mai rùa đen này?"

Trận pháp là vật chết, người là vật sống, cho dù trận pháp có thể chống lại công kích của cường giả Thần Kiều cảnh thì cuối cùng cũng sẽ bị cường giả Thần Kiều cảnh công phá, đây là thường thức.

Cho nên hiện tại có ba cường giả Thần Kiều cảnh liên thủ, cho dù trận pháp này mạnh đến đâu thì cũng vô ích.

Dưới sự liên thủ của ba người Tô Tín, Đại Thiên Ma Tôn, Tiết Chấn Nhạc, trong thời gian không đến nửa khắc, chín con rồng lớn do trận pháp kia ngưng tụ ra trực tiếp bị nổ nát, hiệu suất quả thực có thể nói là khủng bố.

Khương Viên Trinh cắn răng nói: "Đi mở ra Ngũ Hành Điên Đảo đại trận!"

Khoảnh khắc chín con rồng lớn bị nổ nát, ngũ sắc quang hoa ngưng tụ ra, nhưng là vận chuyển ngược hướng, chỉ thấy sức mạnh thiên địa ở xung quanh nhanh chóng bị hút vào trong đó, hóa thành lực lượng ngũ hành bắt đầu chuyển động ngược hướng, trong đó sinh ra một luồng sức mạnh mang tính phá hủy, ngay cả người Hoàng Thiên Vực cũng không dám tới gần.

Đây cũng là một tòa trận pháp cấp chí tôn khác, nhưng không phải đại trận hộ tông, mà là sát trận, lợi dụng lực lượng ngũ hành nghịch chuyển để nghiền nát người trong trận.

Nhưng về sau Hoàng Thiên Vực cũng không thể nào xảy ra cuộc chiến diệt tông quy mô lớn cần dùng đến loại trận pháp này, cho nên trận pháp này bị Trận Đạo Tông Sư của Hoàng Thiên Vực sửa đổi thành đại trận hộ tông.

Thế nhưng loại trận pháp này cũng có thiếu sót trí mạng, đó là sức phá hoại của lực lượng ngũ hành nghịch chuyển rất mạnh, thuộc tính lúc đầu là sát trận, cho nên một khi mở ra thì không cách nào dừng lại, không đến thời khắc mấu chốt thì Hoàng Thiên Vực sẽ không vận dụng tòa trận pháp này.

Tô Tín cau mày, tòa Ngũ Hành Điên Đảo đại trận này hơi tương tự với Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp của hắn.

Nhưng một cái dùng trận pháp làm vật trung gian, cái còn lại là dùng người làm vật trung gian, độ khó tu luyện của cái sau khó khăn hơn cái trước.

Tô Tín phất tay một cái, nghịch chuyển âm dương chi lực thoáng chốc bộc phát ra, hai con rồng trắng đen theo lực lượng ngũ hành nghịch chuyển đụng nhau, lực xoắn của hai bên đang không ngừng tan biến.

Khương Viên Trinh hầu như có thể thấy rõ ràng, Ngũ Hành Điên Đảo đại trận đang không ngừng tan vỡ, Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp của Tô Tín thế mà hoàn toàn khắc chế tòa trận pháp này của hắn, điều này khiến cho trong lòng Khương Viên Trinh thoáng chốc tràn ngập tuyệt vọng, đây chính là tòa trận pháp cuối cùng trong Hoàng Thiên Vực bọn họ có thể chống đỡ cường giả Thần Kiều cảnh.

Ngày xưa Hoàng Thiên Vực có thể xưng bá ở tiên vực lâu như vậy, đương nhiên cũng phải có con át chủ bài thuộc về mình, chẳng qua mấy thứ như át chủ này chỉ để uy hiếp thì còn có tác dụng, sau khi thật sự lấy ra, dùng một lần còn có thể, nhưng đợi đến lần thứ hai, nó sẽ không được coi là át chủ bài nữa.

Huống hồ ngày xưa lúc còn ở trong tiên vực, đúng là mười hai vực vẫn thường xuyên chém giết và đấu tranh lẫn nhau, trong các cuộc tranh đấu này, Hoàng Thiên Vực vẫn luôn là vực có vị trí vô cùng siêu nhiên, gần như là không có ai dám trêu chọc hắn, thậm chí có đôi khi bọn họ còn cần Hoàng Thiên Vực ra mặt để điều tiết mâu thuẫn, vân vân.

Chương 2626 - Nhân Hoàng lạc ấn

Hoàng Thiên Vực có thể có được địa vị như thế không đơn thuần là bởi vì thực lực của bọn họ, hay là bởi vì xuất thân, chỉ cần bốn chữ hậu duệ Nhân Hoàng đã có thể nói rõ được tất cả.

Chỉ là lúc còn ở tiên vực, thời điểm Nhân Hoàng bế quan, tộc Khương thị ngay từ đầu khi mới thành lập đã có được địa vị cao quý ở tiên vực.

Thế như ở hạ giới, trên giang hồ lại khác, hậu duệ Nhân Hoàng sao? Ha ha, chẳng qua chỉ là một danh từ trong truyền thuyết mà thôi.

Theo sự khiên nhất thế hoàng triều sụp đổ, trên giang hồ cái gọi là huyết mạch của Nhân Hoàng đã trở thành truyền thuyết từ lâu, căn bản cũng không có chút lực uy hiếp nào để có thể đề cập đến.

Chỉ cần nhìn vào Đại Chu là biết, tùy tiện làm ra một thứ đồ bắt chước liền nói đây là kiếm của Nhân Hoàng, mặc dù vậy nhưng cũng không có ai nói gì cả.

Hiện tại ba thế lực tiến công Hoàng Thiên Vực cũng không có ai để ý đến thân phận hậu duệ Nhân Hoàng của bọn họ, sau khi bỏ qua lớp quan hệ này đi thì cái gọi là hậu duệ của Nhân Hoàng thật ra cũng không có gì khác biệt với những thế lực khác trên giang hồ, hiện tại dưới sự tiến công của bọn họ, Hoàng Thiên Vực chỉ có thể run lẩy bẩy, chỉ cần công phá được trận pháp này, việc trực tiếp hủy diệt Hoàng Thiên Vực thật ra cũng không phải là không thể!

Bên kia, trong lòng Cơ Huyền Viễn cũng vô cùng kích động, vốn dĩ hắn chỉ cho là chuyện lần này có thể cho Hoàng Thiên Vực chịu thiệt một chút là được, nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến việc có thể hủy diệt Hoàng Thiên Vực.

Chỉ cần Hoàng Thiên Vực vừa bị diệt, vậy Đại Chu bọn họ cũng coi như đã loại bỏ được một tâm bệnh lớn.

Dù sao danh bất chính, ngôn bất thuận, so với việc Đại Chu trở thành chủ của thiên hạ này, có vẻ như người của Hoàng Thiên Vực còn có tư cách này hơn.

Trên mặt Khương Viên Trinh lộ ra một tia hận ý bi thống, mắt thấy trận pháp sắp bị phá hư, kiếp nạn của Hoàng Thiên Vực

chuẩn bị ập xuống, Khương Viên Trinh không thể nào tưởng tượng được hậu quả của nó sẽ lớn đến mức nào.

Đương nhiên Hoàng Thiên Vực bọn họ vẫn còn một con át chủ bài, nhưng cho dù như thế nào, Khương Viên Trinh cũng không muốn động dùng đến con át chủ bài này, bởi vì thứ đó sẽ làm cho nguyên khí của Hoàng Thiên Vực bị tổn thương nghiêm trọng.

Chỉ có điều, dù sao cũng phải chết, dựa vào tình huống hiện tại của Hoàng Thiên Vực, cũng chỉ có thể liều một phen.

Khương Viên Trinh quát lên: "Đi thỉnh chiến giáp của tổ tiên tới, sử dụng bí pháp huyết tế!"

Những võ giả khác của tộc Khương thị đều sững lại, không có ai có động tác nào cả, bởi vì phàm là người của tộc Khương thị thì ai cũng biết huyết tế đại biểu cho cái gì, vậy nên bọn họ tuyệt đối không muốn động vào những chuyện như vậy.

Nhìn thấy bộ dáng của bọn họ như vậy, Khương Viên Trinh không khỏi mắng to: "Các ngươi còn đứng ở đó làm gì? Không sử dụng bí pháp huyết tế, chẳng lẽ chờ đến khi ba tên Thần Kiều của đối phương đánh vỡ trận pháp, lúc đó ai có thể cản được? Là ta hay là các ngươi?"

Trong đó có một tên tộc trưởng tộc Khương thị đành phải cắn răng, hắn trực tiếp dẫn người nhanh chóng đi vào bên trong bảo khố của tộc Khương thị, trịnh trọng thỉnh ra một bộ chiến giáp, đồng thời bố trí một tòa trận bàn bên ngoài chiến giáp.

Không biết chiến giáp kia được chế tạo từ vật liệu gì, nhìn có vẻ giống như hoàng kim nhưng cũng không phải, thế mà lại tản ra một cỗ ánh sáng vàng kim lộng lẫy.

Chỉ có điều lúc này chiến giáp kia lại rách tung toé, phía trên có vài chỗ còn có thể thấy được vết tích bị tổn hại, thậm chí còn bị dính không ít máu tươi, căn bản chính là một kiện chiến giáp sắp bị vứt bỏ.

Trên thực tế cũng đúng là như thế, bộ chiến giáp này đúng là đã hỏng, chỉ có điều trước đó chủ nhân của nó lại là Nhân Hoàng, đây chính là chiến giáp mà ngày xưa Nhân Hoàng lưu lại, là chiến giáp của Nhân Hoàng, nó đã từng được Nhân

Hoàng mặc để đi chiến với Yêu tộc, phía trên còn lưu lại máu của Đại Thánh Yêu tộc, thậm chí còn có máu tươi của Nhân Hoàng trên đó!

Khương Viên Trinh nhắm mắt lại, thản nhiên nói: “Tiến hành huyết tế đi.”

Thân là hậu duệ của Nhân Hoàng, sao Hoàng Thiên Vực lại không có chí bảo do Nhân Hoàng để lại được chứ?

Chỉ là mội một lần sử dụng những đồ vật như vậy, cái giá mà bọn họ phải trả cũng không thể nào tưởng tượng được, giống như là chiến giáp của Nhân Hoàng này, thậm chí nó còn cần đến máu tươi của tộc Khương thị để huyết tế thì mới có thể thức tỉnh lực lượng từ ấn mà ngày xưa Nhân Hoàng để lại.

Hơn nữa, một khi huyết tế bắt đầu thì không thể nào dừng lại, đại ý chính là thậm chí người tiến hành huyết tế phải hiến tế toàn bộ máu tươi cho chiến giáp của Nhân Hoàng này thì mới được, đơn giản mà nói, chính là phải sử dụng đến chính tính mạng của mình!

Có thể nói chỉ cần độ đậm của huyết thống càng mạnh, thì tỉ lệ chiến giáp này thức tỉnh sẽ càng cao, có khả năng máu tươi của một trăm tên có huyết mạch dòng chính còn có tác dụng lớn hơn so với máu tươi của một ngàn tên có huyết mạch thuộc chi thứ.

Chương 2627 - Nhân Hoàng lạc ấn (2)

Chỉ là mặc dù Khương Viên Trinh không phải là gia chủ chân chính của tộc Khương thị, nhưng hắn nhưng cũng có tư tâm, vậy nên hắn không thể nào đối xửa với huyết mạch chi thứ và huyết mạch dòng chính như nhau được.

Huống hồ trước mắt, thời gian khẩn trương, Khương Viên Trinh cũng không lo nghĩ được nhiều như vậy, hắn trực tiếp lạnh lùng nói với người của Khương thị: “Xáo trộn trình tự của gia phả, chọn ra mười người có huyết mạch chi thứ lại có một người có huyết mạch dòng chính để hiến tế, vòng đi vòng lại, cho đến khi nào chiến giáp thức tỉnh thì mới thôi!

Nhớ kỹ, mặc kệ người được chọn là ai, mặc kệ hắn là Dương Thần hay Tiên Thiên, ai cũng phải tới để tiến hành hiến tề, nếu không chậm một bước, chỉ sợ Hoàng Thiên Vực của chúng ta sẽ không còn, Khương gia cũng sẽ không thể tiếp tục tồn tại nữa!”

Sắc mặt những người của tộc Khương thị kia ai nấy cũng đều trắng bệch, có thể nói, ở đây ngoại trừ Khương Viên Trinh và Chân Vũ không cần phải hiến tế ra, những người còn lại cũng chỉ có thể nỗ lực bằng tính mạng của mình.

Hơn nữa, Khương Viên Trinh còn nói mấy lời không công bằng như là chọn từ huyết mạch dòng chính một người, huyết mạch chi thứ mười người nữa, dù sao tính thế nào, thì chắc chắn lần này huyết mạch chi thứ sẽ phải chết nhiều nhất.

Thế mới thấy ở Hoàng Thiên Vực sự phân chia giữa dòng chính và chi thứ cũng rất nghiêm trọng, xem như bọn họ có phản kháng thì cũng sẽ không có kết quả.

Có Khương Viên Trinh tự mình giám sát, cho dù có chọn phải đệ tử không muốn tiến hành huyết tế thì cũng không có khả năng chuyện này sẽ xảy ra, bọn họ cũng chỉ có thể nhìn máu tươi của mình đang nhanh chóng bị chiến giáp kia thôn phệ, cuối cùng tinh huyết toàn thân sẽ bị tiêu hao sạch sẽ, ngay tại chỗ bị biến thành người khô

Thế nhưng sắc mặt của Khương Viên Trinh lại không hề thay đổi chút nào, chết ở chỗ này mới thật sự là có giá trị, giống như tên Chân Vũ của tộc Khương thị vừa mới bị giết ở bên ngoài, nếu có thể dùng máu tươi của hắn để hiến tế, vậy ít nhất cũng có thể thay thế cho khí huyết của một trăm tên Dương Thần.

Hơn nữa sau khi Tô Tín bên này cuối cùng cũng oanh tạc Hoàng Thiên Vực xong, giữa thiên địa đột nhiên truyền đến một trận bạo động khủng bố, cảm nhận được cỗ bạo động này, cho dù là Tô Tín hay Tiết Chấn Nhạc, toàn thân bọn họ đều chấn động, trong mắt không khỏi lộ ra một tia kinh hãi.

Mà trong mắt Đại Thiên Ma Tôn lại tràn đầy hàn ý và sát cơ, hắn dùng giọng nói chỉ mình hắn mới nghe được, lẩm bẩm

nói: “Nhân Hoàng lão nhi, đây cũng là vật mà ngươi để lại sao? Lúc trước ta đánh không lại ngươi, hiện tại chẳng lẽ ngay cả vật ngươi để lại mà ta cũng đánh không lại à?”

Tô Tín và Tiết Chấn Nhạc đều thấy rõ ràng, thứ dẫn tới cỗ bạo động khủng bố này chính là chiến giáp mà Nhân Hoàng để lại kia.

Sau khi bỏ ra tính mạng của vài tên Dương thần, thêm hơn trăm tên Hóa Thần, Dung Thần còn có mấy ngàn võ giả Tiên Thiên cảnh của tộc Khương thị, cuối cùng chiến giáp của Nhân Hoàng này cũng được bọn họ thức tỉnh.

Thần binh có linh, ngày xưa chiến giáp của Nhân Hoàng cũng là thần binh, nhưng khí linh trong đó cũng đã sớm tiêu tán, mà thay thế khí linh lại là lạc ấn mang chiến ý bất diệt mà ngày xưa Nhân Hoàng để lại trong đó!

Một hư ảnh từ mông lung dâng lên từ phía trên chiến giáp của Nhân Hoàng, tựa như thân thể của một người, mặc dù cỗ chiến giáp kia đã bị tàn phá, nhưng lại tản ra một cỗ khí tức thiết huyết.

Một tiếng kiếm reo vang lên, Nhân Hoàng Kiếm phỏng chế trong tay Khương Viên Trinh cũng tự động bay đến trong tay thân ảnh kia, nắm được kiếm, trong nháy mắt, một cỗ khí tức làm cho người ta run rẩy truyền đến, tất cả những người dưới Dương Thần cảnh ở đây, toàn bộ đều quỳ rạp xuống đất run lẩy bẩy.

Mà coi như Dương Thần cảnh có thể chống đỡ được cỗ uy áp này thì toàn thân bọn họ cũng chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, hiện nhiên dưới cỗ uy áp này, bọn họ không thể nào ngăn cản nổi.

Hải thiên long chiến huyết huyền hoàng, phi phát trường ca lãm đại hoang!

Ngày xưa, Nhân Hoàng chỉ dựa vào sức một mình mà có thể chém giết Thất Đại Thánh của Yêu tộc, đứng ngạo nghễ ở đỉnh cao, hiện tại chỉ có lạc ấn của hắn xuất hiện trước mặt mọi người, thế nhưng uy năng của nó cũng đủ để kiêu ngạo khắp toàn bộ thiên hạ!

Trong mắt Tô Tín cũng lóe ra vẻ kinh hãi, thực lực của hắn bây giờ cũng đã đủ để ngạo thế giang hồ, gần như không có loại lực lượng nào có thể làm cho Tô Tín cảm thấy kinh hãi, nhưng Nhân Hoàng lạc ấn trước mặt lại khiến cho hắn không khỏi cảm thấy tinh thần rung động, cảm giác giống như lúc trước hắn ở trong hành cung của Nhân Hoàng nhìn thấy Nhân Hoàng viết xuống chữ Sát kia.

Ngày xưa, chỉ cần Nhân Hoàng để lại một chữ thôi cũng đã có thể so với một môn công pháp cường đại, hiện tại lạc ấn mà Nhân Hoàng để lại cường đại cỡ nào, cái này không cần phải nói nhiều nữa.

Chương 2628 - Nhúng tay

Tô Tín truyền âm cho Đại Thiên Ma Tôn nói: “Ma Tôn Xá Lợi ẩn chứa chân linh của ngươi cũng không có lực lượng mạnh như thế này, chẳng lẽ lạc ấn mà Nhân Hoàng để lại cường đại đến vậy sao? Hiện tại ta rất hiếu kỳ không biết rốt cuộc ngươi và Nhân Hoàng chênh lệch lực lượng nhiều đến mức nào mà ngươi lại có lá gan đi ám sát Nhân Hoàng.”

Đại Thiên Ma Tôn hừ lạnh một tiếng nói: “Khi đó bản tôn chỉ còn lại một tia chân linh, có thể có được bao nhiêu lực lượng chứ? Mà chiến giáp này ngày xưa đã đi theo Nhân Hoàng chinh chiến bắc nam, thậm chí còn nhiễm cả máu tươi của Nhân Hoàng lão nhi và đại thánh Yêu tộc, đương nhiên là lực lượng ẩn chứa trong đó phải cường đại rồi, hơn nữa ấn kia cũng là ấn được lưu lại lúc Nhân Hoàng ở trạng thái đỉnh phong nhất nữa.

Mà ngươi cũng không nhìn một chút xem, rốt cuộc có bao nhiêu tính mạng người của Khương gia dùng để đánh thức lạc ấn bên trong chiến giáp kia, phế đi một lượng người lớn như vậy, nếu chiến giáp này mà không thể phát huy ra hiệu quả vốn có, như thế mới là uổng phí công sức.”

Đại Thiên Ma Tôn dừng lại một chút, sau đó bỗng nhiên nói: “Chẳng qua lúc trước, khi ta bị Nhân Hoàng chém giết thì hắn cũng không phải là đang ở trạng thái đỉnh phong, lúc Nhân Hoàng ở đỉnh phong hắn là khi hắn tiến vào tiên vực.

Thời điểm đó rốt cuộc Nhân Hoàng có thực lực như thế nào, chỉ có Phật Đà và Đạo Tổ biết được, thế nhưng hiện tại ta có thể khẳng định, lúc đó Nhân Hoàng chắc chắn mạnh hơn rất nhiều so với khi hắn giết ta."

Mà thời điểm phát sinh hết thảy ở hạ giới, trong tiên vực đã không còn ai, lộ ra vẻ vô cùng tĩnh mịch, vốn dĩ vị trí của Hoàng Thiên Vực là một tòa cung điện lơ lửng, đột nhiên một thân ảnh không biết đã ngồi bao nhiên năm đột nhiên nhúc nhích, chỉ cử động nhẹ một chút thôi, nhưng toàn bộ Hoàng Thiên Vực lại bị bao phủ trong vô số sấm sét và mưa lớn.

Theo thân ảnh kia yên ổn lại, sắc trời cũng nhanh chóng trở nên sáng sủa, dường như tất cả những chuyện vừa xảy ra đều là giả.

Mặc dù lạc ấn mà ngày xưa Nhân Hoàng để lại có thể khiến cho tất cả những võ giả cấp thấp đều bị hù đến mức phải quỳ rạp hết xuống đất, thậm chí ngay cả sức để đánh một trận cũng không có, nhưng nó lại không thể nào ảnh hưởng đến những người có cấp bậc như Tô Tín.

Mặc dù những cường giả đã bước vào Chân Vũ cảnh cũng chấn kinh về thực lực của Nhân Hoàng ngày xưa, nhưng thứ bọn họ đối mặt cũng không phải là Nhân Hoàng thật sự, chẳng qua chỉ là một lạc ấn mà thôi, chẳng lẽ còn có thể dọa cho bọn họ không dám động thủ sao?

Đại Thiên Ma Tôn trực tiếp hừ lạnh một tiếng, ma khí quanh người hắn mãnh liệt, Ma Long Đoạt Tâm Đao trong tay hắn rời khỏi tay, hóa thành một đầu ma long gào thét phi ra, đánh về phía Nhân Hoàng lạc ấn.

Đầu ma long kia cao trăm trượng, dưới sự bao phủ của ma khí trông nó sinh động như thật, thậm chí còn mang theo long uy cường đại.

Ngày xưa đã từng là thượng cổ Thông Thiên, Đại Thiện Ma Tôn thật sự đã giao thủ qua với Đại Thánh của Yêu tộc, có thể nói cỗ long uy này được bắt chước giống y như đúc.

Nhưng Nhân Hoàng lạc ấn chỉ chém ra một kiếm đơn giản, một kiếm này xé rách không gian và thời gian, chém vỡ bầu

trời và mặt đất, trong nháy mắt hư không nổ tung, ma long kêu lên một tiếng, sau đó trực tiếp bị đánh nát, chỉ có Ma Long Đoạt Tâm Đao bị bay sang một bên.

Tô Tín kinh ngạc nhìn Đại Thiên Ma Tôn một chút, nói thế nào thì ngày xưa vị này cũng là Thông Thiên của Nhân tộc, là người đã từng tham dự vào việc ám sát Nhân Hoàng, vậy mà khi đối mặt với một cái Nhân Hoàng lạc ấn rác rưởi như vậy, ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi.

Cảm nhận được ánh mắt của Tô Tín, Đại Thiên Ma Tôn có chút thẹn quá hóa giận nói: "Nhìn cái gì? Còn không mau ra tay? Ta cũng đã từng nói với ngươi rồi, thứ này ẩn chứa lực lượng cực mạnh, chỉ có điều nó cũng là vật chết mà thôi, chỉ cần tiêu hao sạch lực lượng của nó, vậy thì đám oắt con của Khương gia kia cũng đừng mong có thể trốn được!"

Trên thực tế, mặc dù Đại Thiên Ma Tôn mạnh miệng, nhưng trong lòng hắn lại kinh hãi đến cực điểm.

Mặc dù lạc ấn chỉ là lạc ấn, nhưng dù sao nó cũng do Nhân Hoàng để lại, lạc ấn mạnh bao nhiêu cũng cho thấy ngày xưa Nhân Hoàng mạnh bao nhiêu.

Lúc trước Đại Thiên Ma Tôn là người chết sớm nhất, sau đó Nhân Hoàng còn ngây người ở hạ giới một thời gian rất lâu, cũng không biết rốt cuộc hắn đã tìm ra được bí mật gì, sau đó mới bố trí rất nhiều thứ để tiến vào tiên vực.

Khoảng thời gian này cũng không tính là quá lâu, nhưng Đại Thiên Ma Tôn có thể cam đoan, trong khoảng thời gian này, thực lực của Nhân Hoàng chắc chắn đã tăng lên một khoảng lớn, nếu lúc trước khi hắn ám sát Nhân Hoàng mà Nhân Hoàng đã có thực lực như thế này thì hắn nhất định sẽ không ra tay.

Mặc dù Đại Thiên Ma Tôn thích mạo hiểm, nhưng cũng không thích đi chịu chết.

Lúc trước khi hắn ám sát Nhân Hoàng có thể nói là cửu tử nhất sinh, mặc dù nguy hiểm nhưng ít nhất cũng có một tia cơ hội.

Chương 2629 - Nhúng tay (2)

Kết quả chờ đến khi Nhân Hoàng phi thăng, sự cường đại của hắn đã vượt quá sức tưởng tượng của Đại Thiên Ma Tôn.

Bên này Tô Tín cũng lười đi đấu võ mồm với Đại Thiên Ma Tôn mà cùng Tiết Chấn Nhạc xông lên, muốn vây công Nhân Hoàng lạc ấn này.

Thế nhưng cho dù là ai ra tay thì Nhân Hoàng lạc ấn này tựa như cũng chỉ chém một kiếm đơn giản mà thôi, nhưng chính một kiếm đơn giản đến cực điểm này lại ấn chứa một lực lượng quy tắc tuyệt đối, mặc kệ bọn họ ra tay như thế nào, Nhân Hoàng lạc ấn kia cũng chỉ hạ một kiếm xuống, bọn họ hoặc là bị đánh bay, hoặc là chỉ có thể tạm rút lui, tóm lại là tuyệt đối không thể đánh được đối phương.

Mà lúc này, phía dưới cũng đã bắt đầu chém giết, mặc dù những võ giả bên dưới Dương Thần không thể cử động, nhưng võ giả bên trên lại có thể động thủ dưới uy áp của Nhân Hoàng.

Mặc dù hai bên chỉ có Dương Thần cảnh và Chân Vũ cảnh động thủ, nhưng uy thế của những người này khi giao thủ chung một chỗ vẫn lớn kinh người, đồng thời Khương gia bên này thậm chí còn bị áp chế, nếu không phải do võ giả có huyết mạch Khương thị chịu ảnh hưởng từ Nhân Hoàng lạc ấn nhỏ nhất, nói không chừng bọn họ vừa mới lên đã dễ dàng bị sụp đổ rồi.

Một Đại Chu cũng không có gì đáng sợ, hiện tại Hoàng Thiên Vực vẫn còn thực lực để đối phó.

Nhưng bây giờ lại thêm Cửu Ngục Tà Ma, nhiều lực lượng như vậy đồng loạt ra tay, võ giả bên phía Hoàng Thiên Vực không phải trọng thương thì chính là bị chém giết, gần như trong nháy mắt đã rơi vào thế yếu.

Thấy cảnh này, Khương Viên Trinh đột nhiên cắn răng một cái, hắn phun ra một ngụm tinh huyết vào bên trên trận pháp huyết tế kia, vốn dĩ đã trọng thương, sắc mặt hắn nay lại càng thêm trắng bệch.

Chẳng qua nhờ ngụm tinh huyết kia, ánh sáng huyết sắc của trận pháp huyết tế bay lên trời, rót vào bên trong Nhân Hoàng lạc ấn, lạc ấn Nhân Hoàng đã tác động vào trong trường kiếm, trong nháy mắt, trên trường kiếm đã bị một mảnh huyết sắc nhuộm dần, theo một kiếm này chém xuống, vạn đạo kiếm ảnh hợp nhất, sát cơ mãnh liệt đánh ra, trực tiếp khiến cho lông tơ trên người bọn Tô Tín dựng đứng lên, một cảm giác nguy cơ lập tức truyền đến.

"Trảm Long Thất Thức!"

Tô Tín và Đại Thiên Ma Tôn cũng khẽ quát một tiếng.

Đại Thiên Ma Tôn là do ngày xưa đã từng giao thủ với Nhân Hoàng, mà Tô Tín thì đã từng giao thủ với Khương Viên Trinh, đương nhiên là có thể nhận ra đây là Trảm Long Thất Thức.

Vốn dĩ Nhân Hoàng lạc ấn chỉ có thể phát huy ra một phần lực lượng ngày xưa của Nhân Hoàng, bởi vì dù sao đây cũng chỉ là một cái lạc ấn, chỉ có thể có một phần lực lượng chứ không thể sử dụng võ kỹ giống như võ giả.

Kết quả hiện tại, theo một ngụm máu tươi của Khương Viên Trinh phun ra, thậm chí đến của Trảm Long Thất Thức mà Nhân Hoàng lạc ấn này cũng có thể thi triển ra, cho dù chỉ là thức thứ nhất thôi nhưng uy năng của nó còn mạnh hơn cả thức cuối cùng của Khương Viên Trinh.

Mà sau khi Khương Viên Trinh phun ra một ngụm máu tươi, dường như Nhân Hoàng lạc ấn lại có thể nghe theo sự chỉ huy của Khương Viên Trinh, không còn ra tay lung tung nữa mà chỉ nhìn chằm chằm vào Tiết Chấn Nhạc không tha.

Ai cũng muốn tìm quả hồng mềm để bóp, đối mặt với Tô Tín, Khương Viên Trinh không nắm chắc có thể nhanh chóng đánh bại đối phương, mà đối với vị Thần Kiều thần bí của ma đạo kia, Khương Viên Trinh cũng không thể nhìn thấu được hắn, vậy nên hắn cũng chỉ có thể ra tay trước với Tiết Chấn Nhạc, trước hết giải quyết được một Thần Kiều cảnh có lực chiến cường đại đã rồi lại tính tiếp.

Lực lượng cường đại của Nhân Hoàng lạc ấn được thi triển đến cực hạn, cho dù là Tô Tín hay Đại Thiên Ma Tôn cũng có chút không ngăn cản được.

Đương nhiên nguyên nhân chính là do bọn họ vẫn không chịu sử dụng đến con át chủ bài của mình, bằng không bọn họ cũng sẽ không chật vật như thế.

Nhưng mấu chốt của vấn đề là mặc dù lần này bọn họ ra tay đối phó với Hoàng Thiên Vực, nhưng lại không có dự định muốn liều mạng với Hoàng Thiên Vực, chắc chắn bọn họ sẽ không làm những chuyện tổn thương địch một ngàn, tự tổn thương mình tám trăm này.

Vậy nên, trên sân bây giờ cũng chỉ có nhân tài của Đại Chu bên này là thật lòng chém giết võ giả của Hoàng Thiên Vực, bên phía Tô Tín thậm chí một người còn không đến, mà những võ giả ma đạo kia nhiều nhất cũng chỉ ra tay đánh lén, vậy nên một khi Đại Chu quyết định muốn rút vậy thì cho dù là Tô Tín hay Đại Thiên Ma Tôn cũng không có ý định cường ngạnh đi đối kháng với Hoàng Thiên Vực nữa.

Chẳng qua đúng vào lúc này, Tô Tín quăng một ánh mắt nhìn xuống bên dưới, hắn cười như không cười nói với Khương Viên Trinh: “Còn không có ý định bó tay chịu trói sao? Ngươi không thử nhìn xuống bên dưới xem, nếu võ giả Hoàng Thiên Vực của các ngươi bị giết tiếp sẽ không còn mấy ai nữa đâu.”

Sắc mặt Khương Viên Trinh đột nhiên biến đổi, tình huống bên dưới của Hoàng Thiên Vực đúng là đã vô cùng hỏng bét, luận đến số lượng võ giả, cho dù thế nào Hoàng Thiên Vực cũng kém so với Đại Chu và Cửu Ngục Tà Ma, vậy nên sau một chút thời gian, Hoàng Thiên Vực đã coi như bị tổn thất nặng nề.

Chương 2630 - Nhúng tay (3)

Mà mặc dù bên này của hắn dựa vào Nhân Hoàng lạc ấn để có thể tiếp tục áp chế Tô Tín và Thần Kiều của ma đạo, chỉ có điều tạm thời không thể nào triệt để giết hay đánh trọng thương đối phương, cứ giằng co mãi, đến cuối cùng rất có thể

Hoàng Thiên Vực bọn họ sẽ bị giết đến không còn một người mất.

Đúng lúc này, ở phía chân trời, một đạo Phật quang lấp lánh tiến đến, vực chủ Phạm Thiên Vực, Bì Già Đa La chân đạp Kim Liên, bước ra một bước chính là khoảng cách mấy trăm trượng, gần như là trong nháy mắt đã tiến đến giữa đám người Khương Viên Trinh và Tô Tín.

Nhìn thoáng qua cảnh chém giết thảm liệt bên dưới, Bì Già Đa La miệng tụng phật hiệu, trong chốc lát vô số phật quang phổ chiếu thiên hạ, những võ giả đang chém giết ngay tại chỗ lập tức cảm nhận được mình giống như đang bị trói buộc bên trong Phật quang kia, hành động vô cùng chậm chạp.

Bì Già Đa La nhìn đám người Tô Tín, thản nhiên nói: "Người của Hoàng Thiên Vực chết cũng đã đủ nhiều, trận chiến này, hẳn cũng đã đến lúc nên kết thúc rồi đúng không?"

Khương Viên Trinh nhìn Bì Già Đa La, ánh mắt lộ ra một vẻ phức tạp, hắn thật sự không nghĩ tới cuối cùng người sẽ giúp Hoàng Thiên Vực bọn họ chính là Bì Già Đa La.

Mặc dù Hoàng Thiên Vực ở trong tiên vực có địa vị rất cao, nhưng kỳ thật nhân duyên lại không tốt lắm, bởi vì Hoàng Thiên Vực vẫn luôn duy trì địa vị bá chủ tuyệt đối của mình, vẫn luôn duy trì một trạng thái chèn ép đối với các vực khác.

Hiện tại, trong số những Chân Vũ của tiên vực, Vương Cửu Trọng của Võ Thiên Vực chính là một tên võ si, ở tiên vực, hắn là nhân vật ngay cả trời sập cũng sẽ không đi quản, thậm chí chuyện liên hạ giới lớn như vậy, kỳ thật đều không phải do Vương Cửu Trọng tổ chức, mà là do những Chân Vũ khác của Võ Thiên Vực đang lộng hành, vậy nên hiện tại, dù là Hoàng Thiên Vực có bị diệt, vậy cũng không có một chút quan hệ nào với Vương Cửu Trọng cả.

Mà Triệu Cửu Lăng của Huyền Thiên Vực lại càng khỏi phải nói, kỳ thật khi ở trong tiên vực, quan hệ của Huyền Thiên vực và Hoàng Thiên Vực thật ra là không tốt nhất.

Nguyên nhân rất đơn giản, lúc trước nguyên nhân chính khiến cho toàn bộ tiên vực phân liệt là do Huyền Thiên Vực dẫn đầu,

Hoàng Thiên Vực có thể cho đối phương sắc mặt tốt mới là kì quái.

Mà cuối cùng, mặc dù Phạm Thiên Vực và Hoàng Thiên Vực không có gì xung đột, nhưng đó cũng là bởi vì trước đó khi ở trong tiên vực, Bì Già Đa La biểu hiện vô cùng thấp điệu, nhưng kỳ thật Phạm Thiên Vực cũng không ít lần bị ép đánh.

Kết quả hiện tại Hoàng Thiên Vực bọn họ gặp phải đại kiếp, người ra tay cứu viện lại là Bì Già Đa La, một người ngày xưa đã từng bị hắn chèn ép, cho dù là lần này Bì Già Đa La ôm tâm lý gì tới, Khương Viên Trinh nhất định sẽ phải nhận một phần ân tình từ hắn.

Nhìn Bì Già Đa La, mày Tô Tín nhăn lại, nhưng trong lòng đã dâng lên sóng gợn ngập trời, cảnh giác tới cực điểm.

Nếu như người trước mắt này chính là Bì Già Đa La, vậy thì Tô Tín cũng không ngại đánh cùng hắn một trận rồi mới nói, mặc dù Nhân Hoàng lạc ấn có cường đại, nhưng trước mắt, Tô Tín và Đại Thiên Ma Tôn đều còn con át chủ bài, đến lúc đó một người đi đối chiến với Bì Già Đa La, một người đi giải quyết Nhân Hoàng lạc ấn, chưa hẳn là không thể thắng được.

Nhưng vấn đề là người trước mắt này thật sự là Bì Già Đa La sao? Người khác có thể không biết, nhưng Tô Tín lại biết, người trước mắt này, rất có thể chính là một trong số những cường giả Thông Thiên cảnh thượng cổ, vị kia chính là tổ sư của toàn bộ phật môn, Phật Đà!

Bì Già Đa La xuất hiện ở chỗ này đúng là khiến cho Tô Tín rất nghi hoặc, bởi vì có vẻ như là Bì Già Đa La hay Phật Đà đều không có lý do gì để ra tay cứu Hoàng Thiên Vực.

Nếu như người trước mắt này là Bì Già Đa La, dựa vào sự hiểu biết của Tô Tín về tính cách của vị Thánh sư kia, hắn tuyệt đối là kiểu người không có lợi ích gì tuyệt đối sẽ không tới, nếu như hắn xuất hiện ở đây là vì muốn bỏ đá xuống giếng thì Tô Tín còn tin, nhưng nếu như hắn vì cứu viện Hoàng Thiên Vực, vậy đây đúng là một câu chuyện cười.

Mà hiện tại nếu đối phương là Phật Đà, vậy thì cũng không có khả năng, ban đầu, ở thời kỳ thượng cổ, quốc giáo của Nhất

Thế hoàng triều là đạo môn, phật môn cũng đã bị bài xích.

Hơn nữa, căn cứ vào sự hiểu biết của Tô Tín về những bí mật thượng cổ, còn có một ít chuyện mà Đại Thiên Ma Tôn nói tới, Tô Tín cũng có thể nhìn ra, vào thời kỳ thượng cổ, mặc dù Phật Đà đứng về phía Nhân Hoàng, nhưng quan hệ giữa hai bên cũng không có gì đặc biệt.

Nếu là thế, vậy bây giờ Bì Già Đa La đứng ở chỗ này đúng là rất có ý tứ.

Thần sắc Tô Tín bất động, hắn trực tiếp coi người trước mắt này vẫn là Bì Già Đa La, lạnh giọng hỏi: "Bì Già Đa La, ngày xưa Phạm Thiên Vực các ngươi ở trong tiên vực cũng không ít lần bị Hoàng Thiên Vực chèn ép, hiện tại ngươi lại còn muốn giúp hắn sao? Hay là do hào quang hậu duệ Nhân Hoàng trên người của Hoàng Thiên Vực tỏa sáng như vậy, có thể để khiên cho Bì Già Đa La ngươi cũng phải chủ động đến đây cứu giúp."

Chương 2631 - Bì Già Đa La quỷ dị!

Bì Già Đa La lắc đầu, hắn chỉ thản nhiên nói: "Thế gian này không có chuyện gì là tuyệt đối, hiện tại Hoàng Thiên Vực không thể bị diệt, tộc Khương thị nhất định phải còn sống, đây chính là lý do của ta."

Tô Tín cau mày nói: "Vì cái gì?"

Bì Già Đa La lắc đầu trả lời: "Không bởi vì cái gì cả."

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia lãnh mang, hắn nói: "Nếu như đã không phải vì cái gì, vậy trước hết cứ lấy thực lực ra mà nói chuyện! Nếu không hôm nay không chỉ riêng Hoàng Thiên Vực bị diệt, mà ngay cả ngươi cũng phải lưu lại ở đây đấy!"

Dứt lời, Tô Tín trực tiếp phất một tay lên, lập tức vô tận Huyền Âm Kiếm Khí bộc phát ra, mười hai đạo kiếm ý ngưng tụ thành lực lượng chí âm chí tà vô cùng cường đại, cỗ lực lượng âm tà kia kinh khủng đến mức ngay cả Đại Thiên Ma Tôn cũng phải ghé mắt lại vì nó.

Nhưng mà thế này vẫn còn chưa xong, trong khoảnh khắc đó, tay phải cầm kiếm của Tô Tín biến thành màu xích hồng, kéo theo phía trên Duy Ngã Đạo Kiếm cũng bị dính liệt diễm mãnh liệt, một kiếm chém ra, Xích Hỏa Thần Công và Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín đã hoàn toàn dung hợp lại với nhau, một kiếm chém ra, Thiên Hỏa Liệu Nguyên, Phần Thiên Phệ Địa!

Huyền Âm kiếm ý chí âm chí tà dung hợp với Xích Hỏa kiếm ý vô cùng nóng rực bá đạo, một âm một dương, hai loại sức mạnh đồng thời bộc phát ra, hiện tại cường độ ra tay của Tô Tín mạnh hơn rất nhiều so với khi đối diện cùng Nhân Hoàng lạc ấn.

Kỳ thật hiện tại Tô Tín cũng muốn thăm dò một chút xem người trước mắt này rốt cuộc là Phật Đà hay vẫn là Bì Già Đa La, dù sao những hoài nghi trước đó của Tô Tín cũng chỉ là suy đoán, chứ không có chứng cứ trực tiếp nào cả.

Ám Vệ bao vây mai phục ở xung quanh Phạm Thiên Vực trong một thời gian dài như vậy, thời thời khắc khắc đều giám thị động tĩnh của Phạm Thiên Vực, nhưng cũng không tra được thứ gì có giá trị cả.

Vậy nên, hiện tại chỉ có trực tiếp ra tay mới là biện pháp ổn thỏa nhất, dung mạo của một người có thể thay đổi, tính cách cũng có thể thay, thậm chí đến giới tính cũng có thể, nhưng chỉ có duy nhất một thứ là không thể thay đổi, đó chính là võ đạo tu luyện cả đời.

Nếu như đối phương vẫn là Bì Già Đa La thì còn dễ nói, nhưng nếu như hắn thật sự là Phật Đà, vậy thì Tô Tín phải cẩn thận hơn cả trăm lần mới được..

Đừng quên trước đó Tô Tín đã tuyệt diệt tông môn đỉnh cao chân chính của Phật tông là Thiếu Lâm Tự, đây tương đương với việc đoạn tuyệt truyền thừa dòng chính của Phật tông, thù hận giữa hắn và Phật Đà có thể nói là không chết không thôi.

Hơn nữa, Đại Thiên Ma Tôn cũng đã từng nói, trong số những Thông Thiên thượng cổ kia, ngoại trừ một người mà hắn chưa tiếp xúc qua là Vũ Tổ và Thông Thiên siêu việt là Nhân Hoàng

ra, người có thực lực mạnh nhất, cũng tính toán nhiều nhất chính là hai người Phật Đà và Đạo Tổ.

Bị lão quái vật thượng cổ như thế này nhớ thương cũng không phải là chuyện gì tốt cả.

Mà lúc này, bên phía Bì Già Đa La, đối mặt với Huyền Âm kiếm ý và Xích Hỏa kiếm ý kinh diễm đến cực điểm kia của Tô Tín, bên trong hai mắt của hắn cũng không có bất kỳ sự dao động nào, giống như hai đạo kiếm ý cường đại này căn bản chỉ là hư ảo mà thôi.

Thẳng đến khi kiếm ý tới trước người hắn, lúc này trong miệng Bì Già Đa La mới phun ra một âm tiết kỳ diện, mọi người ở đây chỉ có một người nghe hiểu, người đó chính là Đại Thiên Ma Tôn.

Bì Già Đa La nói là 'Thiên' !

'Thiên' trong số Bát Bộ Thiên Long bao gồm Đại Phạn Thiên 'Thiên', Đế Thích Thiên 'Thiên' !

Trong nháy mắt, quanh thân Bì Già Đa La có vô thượng chư thiên biến hóa, trong mỗi một chư thiên đều có một vị thần ở đó, những vị thần này cùng nhau đan hai tay kết ấn, một tiếng ầm vang trấn áp thiên địa, mặc kệ là Huyền Âm kiếm khí cường đại hay là Xích Hỏa kiếm ý có thể thiêu đốt hư không, dưới lực lượng trấn áp này, tất cả đều bị tịch diệt, hóa thành hư vô!

Đại Thiên Ma Tôn nhướng mày, lẩm bẩm nói: "Bí điển Bát Bộ Thiên Long sao? Đây không phải là công pháp bí truyền của mấy con lừa trọc kia hay sao, ngoại trừ Thiếu Lâm Tự ra, mấy con lừa trọc kia còn lưu lại truyền thừa ở những nơi khác sao?"

Mà lúc này ở giữa sân, mày Tô Tín khẽ nhíu lại một cái, hắn từng giao thủ qua với Bì Già Đa La, võ công mà người trước mặt này sử dụng giống y như đúc với khí tức mà Bì Già Đa La lộ ra trong chiến, cũng không có gì thay đổi cả.

Nhưng vấn đề là lúc trước khi Tô Tín và Bì Già Đa La giao thủ còn có thể cảm giác được độ nông sâu của hắn, nhưng bây

giờ Tô Tín lại đoán không ra thực lực của Bì Già Đa La cao thấp như thế nào.

Chỉ có điều, trong lúc chiến đấu Tô Tín cũng không nghĩ được nhiều như vậy, sau khi Huyền Âm kiếm ý và Xích Hỏa kiếm ý của mình bị trấn áp đến mức tan rã, Tô Tín trực tiếp bước ra một bước, trường kiếm trong tay giơ lên, trong nháy mắt ba đạo kiếm khí gào thét chém ra, kiếm hóa tam giới, trảm thiên tuyệt địa!

Chương 2632 - Bì Già Đa La quỷ dị! (2)

Thiên địa phàm, tiên quỷ nhân, ba loại lực lượng hoàn toàn khác biệt hòa làm một thể, chém ra kiếm kỹ chí cường xé rách hết thảy, Bì Già Đa La diễn hóa trời chúng chư thiên, nhưng thế giới chư thiên cũng nhanh chóng bị vỡ vụn dưới uy năng một kiếm này của Tô Tín!

Thần sắc Bì Già Đa La không hề thay đổi, miệng hắn tụng một tiếng phật hiệu, bước lên trước một bước, vạn đạo kim mang nở rộ, Cửu Long sau lưng gào thét, thân hình của hắn phảng phất tựa như Du Long, Long Đằng ngàn dặm, trong nháy mắt cũng đã đi tới trước người Tô Tín, một chưởng hạ xuống, thiên long gào thét giận dữ, đây rõ ràng là Thiên Long Tướng bên trong bí điển Bát Bộ Thiên Long!

Tròng mắt Tô Tín hơi híp, trong tiếng long hống kia còn mang theo uy áp cường đại của long vực, thậm chí ngay cả nguyên thần của Tô Tín cũng đều cảm thấy như đang bị áp chế.

Quanh người hắn cũng có hai đầu cự long đen trắng gào thét bay ra, Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp được Tô Tín sử dụng bằng toàn bộ lực lượng, chỉ có điều lần này lại không phải dùng nó để công kích, mà dùng để làng đồ hộ thể.

Mà sau khi Bì Già Đa La diễn hóa thành công Thiên Long Tướng, lực lượng của hản thân hắn tựa như đã hóa thành truyền thuyết ở bên trong thân thể Thiên Long vô cùng to lớn, lực lượng đơn giản là vô cùng vô tận, một chưởng liên tiếp đánh xuống, thậm chí ngay cả lực xoắn của Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp cũng không thể triệt tiêu được lực chưởng cường đại kia!

Luận đến chém giết cận chiến, Tô Tín đã lâu chưa từng bị ai áp chế qua.

Phật quang kim sắc quanh người hắn nở rộ, đấu chiến kim thân được thi triển đến cực hạn, mà cùng lúc đó Huyền Âm kiếm giáp âm tà hiển hiện một cách quỷ dị, lại còn bám vào quanh người Tô Tín.

Đấu chiến kim thân chính là công pháp chí tôn mà Tô Tín dựa vào thần công Kim Cương Bất Hoại làm trung tâm, lại dung hợp với Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ và công pháp Long Tượng Bàn Nhược Công để sáng tạo ra bí pháp luyện thể, nhưng trung tâm của nó chính là võ công phật môn chính tông.

Mà Huyền Âm kiếm giáp lại là tập hợp của Huyền Âm kiếm ý chí âm chí tà để biến ra ngay tại chỗ, hiện tại hai cái này có thể nói là đã được dung hợp một cách hoàn mỹ, cũng đại biểu cho việc con đường lúc trước Tô Tín đi cũng không hề sai, âm dương tương hòa, sinh tử gắn bó mới có thể đi đến đỉnh phong chân chính.

Trọng quyền oanh tạc, trong nháy mắt Phật quang nổ tung, tiếng long ngâm gào thét vang lên, mỗi một lần Tô Tín và Bì Già Đa La va chạm với nhau đều giống như là có thể đánh nát cả ngọn núi thành từng mảnh nhỏ, cỗ lực lượng kia mạnh mẽ đến kinh người.

Đặc biệt là hiện tại đấu chiến kim thân của Tô Tín cộng thêm Huyền Âm kiếm giáp hộ thể, căn bản hắn cũng không quan tâm đến phòng ngự của bản thân mình, hoàn toàn chính là dựa vào đấu pháp lấy thương thế đổi thương thế, con đường võ thuật này đừng nói là ở trong Chân Vũ hay Thần Kiều, cho dù là ở trong Dương Thần cảnh cũng đều rất hiếm thấy.

Chỉ có điều phương thức này cũng rất hữu hiệu, hiện tại Bì Già Đa La cũng đã rút lui từng bước.

Ngay khi tất cả mọi người cho là Bì Già Đa La chuẩn bị tạm thời tránh khỏi mũi nhọn thì hai tay của hắn lại kết ấn, Thiên Long Tướng biến mất, thay vào đó lại là một tôn tu la mang khí tức hung lệ dữ tợn hiện lên sau lưng Bì Già Đa La, A Tu La Tương!

A Tu La không phải người, không phải thần cũng không phải là quỷ, hung tàn hiếu chiến, trong nháy mắt khi A Tu La Tương hiện ra, khí tức trên người Bì Già Đa La lập tức trở nên vô cùng hung lệ, vậy mà đấu pháp của hắn lại giống y như đúc với Tô Tín, bọn họ đều phát huy uy lực đấu chiến của bản thân đến cực hạn, thậm chí cũng là loại đấu pháp không chết không thôi kia, hung tàn dị thường.

Mà Tô Tín lại còn hoảng sợ phát hiện, thực lực của Bì Già Đa La đúng là tiến bộ rất nhanh, ngay cả cường độ thân thể cũng có thể chống lại được hắn.

Trong lúc nhất thời, hai người giằng co mãi không dứt, thậm chí Huyền Âm kiếm giáp quanh người Tô Tín cũng đã bị Bì Già Đa La đánh nát, mà A Tu La Tương sau lưng Bì Già Đa La kia cũng đã bị tàn phá đến mức không thể chịu nổi nữa.

Nhưng vào lúc này, Bì Già Đa La bỗng nhiên lui lại, A Tu La Tương sau lưng hắn nhanh chóng biến thành một tôn Kim Sí Đại Bằng, một trảo hạ xuống, tê thiên liệt địa!

Đây là Già Lâu La Tương bên trong Bát Bộ Thiên Long, cái gọi là Già Lâu La chính là Kim Sí Đại Bằng, trước mắt một trảo này của Bì Già Đa La hạ xuống, thần vận, vậy mà thật sự có thần vận của Đại Thánh Yêu tộc Thiên Bằng ngày xưa!

Thậm chí một trảo này của Bì Già Đa La còn thu hút ánh mắt của Thiết Ngạo nhìn qua, uy năng của một trảo này có chút tương tự với Thiên Bằng Bác Long Quyết.

Thiên Bằng Bác Long Quyết của Thiết Ngạo có nguồn gốc từ việc ngày xưa tộc Thiên Bằng thượng cổ lấy long tộc làm thức ăn, chém giết cự long y như thế.

Chương 2633 - Kẻ lừa đảo

Môn công pháp này đến Thiết Ngạo cũng không biết người sáng tạo là ai, lúc trước môn công pháp này là do ngày xưa hắn tìm được từ trong bảo khố của hoàng cung Đại Tấn.

Chẳng qua Thiết Ngạo có thể khẳng định, người sáng tạo ra môn công pháp này nhất định phải là Thần Kiều cảnh.

Nhưng chân lý võ đạo trong Thiên Bằng Bác Long Quyết so sánh với Già Lâu La Tương mà Bì Già Đa La thi triển ra ngay tại chỗ vẫn còn kém hơn một bậc!

Điều này cũng khiến cho Thiết Ngạo không khỏi hoài nghi, chẳng lẽ Bì Già Đa La này thật sự đã từng gặp qua Kim Sí Đại Bằng cấp bậc Yêu Thánh hay sao? Bằng không sao hắn có thể thi triển ra một trảo thần vận như thế chứ.

Phải biết là lúc trước, thời điểm ngũ đại Yêu Vương của Yêu tộc hiện thế, mặc dù Thiết Ngạo không có mặt ở đó, chẳng qua mật thám của Lục Phiến Môn cũng đã sử dụng lưu ảnh thạch để ghi chép lại tràng diện đó.

Xen như hiện tại Đại Kim Bằng Vương kia có thi triển ra một trảo ngay tại chỗ, có khả năng cũng không bằng thần vận của Đại Thánh Thiên Bằng ngày xưa mà hiện tại Bì Già Đa La vừa thi triển.

Hiện tại, thực lực mà Bì Già Đa La thi triển ra đã hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Tô Tín, công pháp và phương thức chiến đấu vẫn là phương thức chiến đấu lúc trước của Bì Già Đa La năm đó, nhưng lại khiến cho Tô Tín cảm thấy hết sức kỳ quái, Tô Tín chỉ có thể cảm giác được Bì Già Đa La rất mạnh, thậm chí mạnh đến mức mà hắn không thể nào thăm dò đến cực hạn.

Tô Tín thật sự không thể nào hiểu được, vì sao hiện tại Bì Già Đa La lại biến thành bộ dáng như vậy, chẳng qua Tô Tín có thể khẳng định, cho dù đối phương không phải bị Phật Đà đoạt xá, vậy cũng nhất định đã xảy ra chuyện gì đó kỳ dị.

Mà lúc này Bì Già Đa La đã mang theo thần vận của Đại Thánh Yêu tộc Thiên Bằng, một trảo hạ xuống, lần đầu tiên Tô Tín lựa chọn rút lui.

Liệt Diễm Vô Tương được thi triển ra, toàn bộ thân hình của Tô Tín đều đã hóa thành liệt diễm, muốn đào thoát khỏi một trảo này.

Nhưng quỷ dị nhất chính là lực lượng một trảo này của Bì Già Đa La lại trực tiếp phong tỏa không gian, phảng phất như vùng thế giới này cũng bị một trảo kia chia cắt, dù cho thân thể của

Tô Tín đã hóa thành liệt diễm, nhưng hắn cũng trốn không thoát phạm vi không gian một trảo kia của Bì Già Đa La.

Liệt diễm quét sạch bên trong, thân hình Tô Tín ngưng tụ lại một lần nữa, chẳng qua lúc này vô số huyết diễm đã quấn quanh trên người hắn, toàn bộ thân hình của Tô Tín đều hóa thành một thanh lợi kiếm vô thượng, trực tiếp xuyên thấu hư không, đây mới là thời điểm đào thoát khỏi một trảo kia của Bì Già Đa La đánh xuống.

Mà lúc này thân hình Tô Tín lại ngưng tụ một lần nữa sau lưng Bì Già Đa La, phía trên Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay hắn thiêu đốt lên một ngọn lửa nóng bỏng, chém vào hư không, ầm ầm hạ xuống!

Già Lâu La Tương sau lưng Bì Già Đa La khẽ động, đại bàng vỗ cánh, trong nháy mắt cũng đã vượt qua hơn ngàn trượng, kiếm khí của Tô Tín bạo liệt, nhưng lại trực tiếp thất bại.

Thứ Kim Sí Đại Bằng am hiểu không chỉ có mỗi sức mạnh, mà còn có tốc độ tuyệt đối nữa.

Ánh mắt Tô Tín lộ ra một tia hàn mang, đánh lâu như vậy, dĩ nhiên thẳng đến lúc này hắn đều ở trong trạng thái bị áp chế, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng qua dù Tô Tín có đang bị áp chế nhưng hắn vẫn chưa bại.

Tô Tín trực tiếp bước ra một bước, vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng, một quyền hạ xuống trong mắt , Tô Tín đã không còn bất cứ tình cảm nào, vô sinh vô tử, chỉ có một mảnh tĩnh mịch làm cho lòng người rét lạnh, đây là một quyền chung cực của Tô Tín, cũng là một quyền ẩn chứa võ đạo cực đoan nhất!

Uy năng của một quyền này thậm chí còn khiến cho sắc mặt của Đại Thiên Ma Tôn hơi biến hóa, hắn cũng đã nhìn ra, căn nguyên của một quyền này thật ra chính là một môn bí pháp liều mạng, một quyền kia đúng là một quyền chung cực, chẳng qua nó không chỉ là chung cực với địch nhân, mà nó còn chung cực đối với chính mình.

Bình thường mà nói chỉ cần một quyền này được đánh ra, căn bản chính là đồng quy vu tận, địch nhân có chết hay không

chưa biết, nhưng mình nhất định phải chết.

Kết quả hiện tại Tô Tín lại dựa vào tạo nghệ võ đạo của mình để mạnh mẽ khống chế môn công pháp cực đoan này, đây chính là một chuyện tương đối khó để có thể làm được.

Mà lúc này, sau khi Bì Già Đa La nhìn thấy một quyền của Tô Tín, ánh mắt vốn không hề bận tâm của hắn rốt cuộc cũng lộ ra một tia bạo động rất nhỏ, chẳng qua không ai nhìn thấy cả, ánh mắt ấy thoáng qua một chút đã đã khôi phục lại như bình thường.

Miệng Bì Già Đa La tụng một tiếng phật hiệu, vô số Phật quang vẩy xuống, phía sau hắn xuất hiện một tôn thần chi đầu rắn thân người to lớn.

Theo Phật quang chiếu rọi, đầu rắn kia càng lúc càng lớn, cuối cùng giống như muốn thôn phệ thiên địa, một ngụm nuốt chửng lực lượng Chung Cực Nhất Quyền của Tô Tín vào trong!

Hô Ma La Già, đại mãng xà thần!

Thượng cổ có Ba Xà nuốt chửng thiên địa, hiện tại đại mãng xà thần này cũng trực tiếp nuốt một quyền của Tô Tín!

Chương 2634 - Kẻ lừa đảo (2)

Một trận bạo động khủng bố truyền đến từ phía đầu rắn, ầm một tiếng, đầu rắn nổ tung, Ma La Già Tương triệt để vỡ vụn.

Nhưng lực lượng cũng Chung Cực Nhất Quyền của Tô Tín đã hoàn toàn bị tan rã, ván này xem ra là ngang nhau.

Sắc mặt Tô Tín thoáng có chút tái nhợt, hắn không tiếp tục ra tay mà lui lại trăm trượng, đi tới bên cạnh Đại Thiên Ma Tôn.

Bây giờ không phải là hắn không muốn đánh, mà là hắn thật sự nhìn không thấu Bì Già Đa La này, thậm chí hiện tại hắn còn không dám xác định đối phương có phải là Phật Đà hay không, dù sao trên phương diện võ công, ngoại trừ việc Bì Già Đa La trở nên mạnh hơn ra, hắn cảm thấy tất cả mọi thứ không có gì thay đổi, vẫn là Bì Già Đa La giao thủ với hắn lúc trước,

vậy nên chuyện này hắn còn muốn đi hỏi Đại Thiên Ma Tôn một chút mới được.

Mà lúc này Bì Già Đa La nhìn thấy Tô Tín rút lui, hai tay của hắn chắp trước ngực nói một tiếng phật hiệu: “Tô đại nhân, đánh cũng đã đánh, hiện tại các ngươi có thể rút lui hay không?”

Bên dưới, giọng nói lạnh lùng của Khương Viên Trinh cũng vang lên: “Nếu các ngươi còn muốn tiếp tục đánh, vậy ta liền phụng bồi tới cùng! Lực lượng lạc ấn mà tổ tiên bọn ta để lại vẫn chưa tiêu hao hết đâu, huống hồ cho dù có tiêu hao sạch thì ta cũng có thể dùng chính máu tươi của ta để hiến tế, ngược lại thật ra ta rất muốn nhìn xem, lần này rốt cuộc là ai có thể làm tổn hại đến ai!”

Tiết Chấn Nhạc và Đại Thiên Ma Tôn đều nhìn về phía Tô Tín, kỳ thật giống như trước đó Khương Viên Trinh từng nói, mặc dù từ ngoài nhìn vào, chuyện này là do Đại Chu gây ra, nhưng trên thực tế lại lấy Tô Tín làm chủ.

Đại Thiên Ma Tôn đơn thuần chỉ muốn phát tiết một chút lửa giận ở trong lòng, lúc trước hắn bị Nhân Hoàng giết chết, hiện tại đương nhiên không thể tìm Nhân Hoàng để báo thù được, thậm chí cho dù Nhân Hoàng có xuất hiện ở trước mặt hắn thì hắn cũng không có thực lực để đi báo thù.

Vậy nên hiện tại Đại Thiên Ma Tôn cũng chỉ là muốn giết một vài hậu duệ của Nhân Hoàng để phát tiết một phen mà thôi, hiện tại người của Hoàng Thiên Vực chết cũng đã đủ nhiều, cỗ bực tức trong lòng của hắn cũng đã phát tiết ra không ít, tiếp tục đánh nữa, mặc dù hắn không đóng vai trò quan trọng, nhưng cũng không muốn quá mức cao điệu.

Đại Chu bên kia ngược lại rất muốn hủy diệt Hoàng Thiên Vực, nhưng vấn đề là người của Đại Chu đều biết, đây là chuyện không thể nào xảy ra được.

Hiện tại bọn họ dám ra tay với Hoàng Thiên Vực là bởi vì có Tô Tín ở đây, nếu như không có Tô Tín, đoán chừng ngay cả bản lĩnh động tay động chân bọn họ cũng không có.

Vậy nên hiện tại chỉ cần Tô Tín rút đi, hai thế lực kia cũng không có khả năng tiếp tục ở lại đây.

Chỉ là lúc này Tô Tín lại nói: "Khương Viên Trinh, lần này xem như ngươi mạng lớn, có bao nhiêu người thích xen vào chuyện bao đồng tới đây, ta tạm thời giữ lại Hoàng Thiên Vực các ngươi."

Ngay khi Khương Viên Trinh muốn buông lỏng một chút, lời nói của Tô Tín lại thay đổi, hắn bỗng nhiên nói: "Thế nhưng lần này là do Hoàng Thiên Vực ngươi dẫn đầu, hành sự bá đạo, bây giờ muốn chúng ta rút lui, vậy ngươi cũng phải cho ta một cái công đạo mới được, nếu không ta sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy."

Khương Viên Trinh suýt chút nữa là bị lời nói này của Tô Tín làm cho tức hộc máu, hắn trực tiếp mắng to: "Tô Tín! Ngươi muốn thừa dịp cháy nhà đi hôi của sao? Chuyện lần này là chuyện giữa ta và Đại Chu, muốn bàn giao thì cũng là ta đi bàn giao với Đại Chu, mắc mớ gì liên quan đến ngươi?"

Lần này Khương Viên Trinh đúng là bị sự vô sỉ của Tô Tín chọc tức, chuyện lần này rất có thể là do hắn châm ngòi ở phía sau màn.

Mặc dù trước mắt là Hoàng Thiên Vực bại, nhưng trước đó người mà bọn họ giết cũng là người của Đại Chu, bàn giao cho Đại Chu một chút để bù đắp lửa giận của bọn họ thì còn có thể tiếp nhận.

Nhưng vấn đề là Tô Tín ngươi thì liên quan cái gì? Trước đó Tô Tín còn tính là Tây Bắc Vương của Đại Chu, nhưng bây giờ cũng chỉ còn trên danh nghĩa.

Vậy mà lúc này Tô Tín lại còn ưỡn ngực nghiêm mặt đòi bọn họ bàn giao, hắn thật sư cho là người của Hoàng Thiên Vực đều là kẻ ngốc hay sao?

Chẳng qua lúc này Tô Tín lại hừ lạnh một tiếng nói: "Cái gì mà là nhân lúc cháy nhà đi hôi của chứ? Các ngươi nghĩ là chuyện lần này của các ngươi không chọc đến ta sao?

Trước đó ta cũng đã từng đảm đương vị trí tổng bộ đầu của Giang Nam Đạo, trước mắt bên trong Lục Phiến Môn ở Giang

Nam Đạo có không ít thủ hạ ngày xưa của ta.

Hoàng Thiên Vực các ngươi vây Lục Phiến Môn ở Giang Nam Đạo lại, giết mấy tên võ giả Lục Phiến Môn, ở trong đó còn có cả thủ hạ của ta, ngươi nói xem chuyện này có liên quan gì đến ta hay không?"

Khương Viên Trinh hừ lạnh một tiếng, Tô Tín này rõ ràng là không biết xấu hổ, nhất định phải tìm hắn gây phiền phức mới chịu.

Chương 2635 - Kẻ lừa đảo (3)

Nếu như ngươi nhớ tình nghĩa cũa, đau lòng như vậy, vậy sao ngươi không thu thập những thủ hạ ngày xưa của ngươi gia nhập vào bên trong Ám vệ đi, còn tiếp tục để bọn họ ở lại Giang Nam Đạo làm cái gì?

Trên giang hồ làm gì có ai không biết, mặc dù đãi ngộ của Tô Tín đối với thủ hạ của mình thật sự là không tệ, nhưng phương thức làm việc của hắn cũng vừa tàn khốc vừa nghiêm khắc.

'Tô đại nhân không nuôi đám thủ hạ phế vật'

Đây là những lời mà những võ giả xuất thân từ Tây Bắc Đạo thường xuyên sẽ nhắc tới, phế vật, căn bản là không có tư cách gia nhập vào làm thủ hạ của Tô Tín.

Trước mắt, Tô Tín có thể thề son sắc cái gì mà muốn vì những tên phế vật kia, đòi hỏi một cái công đạo cho bọn họ, đây không kẻ nói dối thì là cái gì?

Chỉ là trước mắt, tình hình khó khăn, lần này Hoàng Thiên Vực thua rất thảm, thậm chí còn phải dựa vào Bì Già Đa La ra tay giúp đỡ mới có thể tồn tại, hiện tại hắn cũng không có tư cách để đi mặc cả điều kiện với Tô Tín.

Vậy nên Khương Viên Trinh trực tiếp nản lòng thoái chí nói: "Được rồi, ngươi nói đi, rốt cuộc là ngươi muốn cái gì?"

Tô Tín nói thẳng: "Đơn giản thôi, giao cho ta một kiện linh dược chí bảo có thể tăng cường sinh cơ của Hoàng Thiên Vực các ngươi là được rồi, đương nhiên nhất định phải là chí bảo mà cường giả Thần Kiều cảnh có thể cần dùng được."

Khương Viên Trinh cắn răng, hắn quay về phía một đệ tử Khương gia nói: "Đi, mang Sinh Linh Tạo Hóa Đan ra đây cho ta!"

Sau một lúc lâu, tên đệ tử Khương gia kia lấy một cái hộp ngọc tới giao cho Khương Viên Trinh, Khương Viên Trinh ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn liền trực tiếp ném cho Tô Tín.

Hắn hừ lạnh một tiếng nói: "Đây là đan phương mà ngày xưa Đạo Tổ tự mình nghiên cứu ra được, được vô số tông sư luyện đan của Nhất Thế hoàng triều hợp lực lại mới có thể luyện chế, thêm vào vô số linh dược quý báu, lúc này mới luyện chế ra Sinh Linh Tạo Hóa Đan, đây là thứ chuyên được chuẩn bị vì Nhân Hoàng bệ hạ, đừng nói là Thần Kiều, cho dù là Thông Thiên cảnh thì cũng đều có hiệu quả!"

Tô Tín nhận lấy hộp ngọc kia, mở ra xem, trong đó quả nhiên là có một viên đan dược tựa như ngọc thạch, đan dược óng ánh sáng long lanh nằm ở trong đó, vừa mới mở hộp, một cỗ sinh cơ nồng đậm được tản ra, sinh cơ mạnh mẽ, thậm chí còn nồng đậm hơn nhiều so với viên yêu đan Huyền Quy mà ngày xưa Đại Chu đạt được.

Tô Tín hài lòng thu nó vào bên trong túi giới tử, thản nhiên nói: "Đã như vậy thì không thành vấn đề gì nữa."

Mà lúc này Cơ Huyền Viễn cũng vội vàng nói: "Đại Chu ta cũng có một điều kiện!"

Khương Viên Trinh nhìn nét mặt Cơ Huyền Viễn, ánh mắt lộ ra một vẻ chán ghét.

Vốn dĩ hắn còn tưởng rằng chỉ có Tô Tín là bỏ đá xuống giếng, hiện tại xem như hắn mới có thể thấy rõ, thật ra người muốn bỏ đá xuống giếng chính là Đại Chu.

Bên kia Tô Tín mặt không biểu tình, sau khi lấy được vật mình cần, mặc dù hắn không có điều kiện nào khác, nhưng hắn lại không hề đảm bảo những người khác có điều kiện gì hay không.

Hiện tại Hoàng Thiên Vực đã cho Tô Tín một cái công đạo, vậy dĩ nhiên cũng phải cấp cho những người khác một cái

công đạo, không thể nặng bên này nhẹ bên kia được đúng không?

Lần này Hoàng Thiên Vực nhất định phải chịu thiệt thòi, điểm này Khương Viên Trinh cũng đã chuẩn bị tốt rồi.

Hiện tại Đại Chu nhảy ra muốn bỏ đá xuống giếng, Khương Viên Trinh cũng chỉ có thể nhẫn nhịn, vậy lên cho dù trong lòng hắn có hận thì cũng chỉ có thể hừ lạnh một cái với Cơ Huyền Viễn: "Đại Chu các ngươi còn muốn thứ gì nữa? Nói luôn một thể đi!"

Cơ Huyền Viễn cười cười rồi nói: "Thứ mà Đại Chu muốn thật ra cũng rất đơn giản, cũng sẽ khôn ảnh hưởng gì đến gân cốt của Hoàng Thiên Vực, Đại Chu ta chỉ muốn một sự thừa nhận từ Hoàng Thiên Vực mà thôi, thừa nhận thân phận Nhất Thế hoàng triều của Đại Chu."

Vừa dứt lời, con mắt những võ giả khác của Hoàng Thiên Vực đã đỏ cả lên, ngay cả Khương Viên Trinh cũng chỉ nhìn Cơ Huyền Viễn, hừ lạnh một cái rồi nói: " Nhất Thế hoàng triều sao? Đại Chu các ngươi mà cũng xứng à?"

Đối với Khương gia mà nói, Nhân Hoàng không chỉ là tổ tiên của bọn họ, nà còn là biểu tượng cao quý của bọn họ, từ sau khi Khương gia bọn họ tiến vào tiên vực, trên đời này đã không còn Nhất Thế hoàng triều nữa, lúc trước không có, sau này cũng giống vậy không có!

Trước đó Đại Chu tự xưng là Nhất Thế hoàng triều thì cũng thôi đi, người của Hoàng Thiên Vực thì vẫn coi đây chỉ là một câu chuyện cười.

Có điều hiện tại, Đại Chu lại công khai chuyện này ra, thậm chí còn muốn Hoàng Thiên Vực bọn họ thừa nhận Đại Chu chính là Nhất Thế hoàng triều, như vậy bọn họ xem như là cái gì chứ? Hoàng Thiên Vực bọn họ nhận Đại Chu là tổ tông sao? Chuyện này đúng là vô cùng nhục nhã!"

Nhìn thấy thái độ của Khương Viên Trinh, lúc này Cơ Huyền Viễn mới phát hiện lời mình vừa mới nói đúng là có chút không thích hợp cho lắm, chỉ sợ là Khương Viên Trinh đã hiểu lầm.

Thật ra Cơ Huyền Viễn chỉ muốn Khương gia thừa nhận địa vị hoàng triều của Đại Chu bọn họ mà thôi.

Chương 2636 - Nhận sợ

Dù sao nguồn gốc của Hoàng Thiên Vực hơn nhiều so với Đại Chu bọn họ, mấy mối quan hệ này nhiều lắm, nếu Hoàng Thiên Vực tuyên bố thần phục Đại Chu, về mặt đại nghĩa, Đại Chu có thể chuyển từ thế yếu sang chiếm ưu thế.

Ít nhất người trong thiên hạ đều biết, ngay cả hậu duệ ngày xưa của Nhân Hoàng cũng đã thừa nhận sự thống trị của Đại Chu, vậy chẳng nhẽ bây giờ Đại Chu vẫn chưa đủ chính thống sao? Còn Nhất Thế hoàng triều kia thật ra cũng chỉ là một cái danh xưng mà thôi, có hay không có cũng không quan trọng.

Vì lẽ đó nên Cơ Huyền Viễn vội vàng nói: “Chưa nói đến chuyện Nhất Thế hoàng triều này, chỉ cần Hoàng Thiên Vực có thể thừa nhận sự thống trị của Đại Chu ta là được.”

Thật ra, Cơ Huyền Viễn còn muốn phong tước vị cho tộc Khương thị của Hoàng Thiên Vực, trở thành an hầu giống như Tiêu gia.

Chỉ có điều Khương bộ tộc không phải là Tiêu gia, bọn họ chính là hậu duệ của Nhân Hoàng ngày xưa, hiện tại nếu Đại Chu mà phong tước vị gì đó cho bọn họ, đó mới chính là nhục nhã bọn họ, có lẽ còn khiến cho Khương thị bên kia nổi giận hơn, vì lẽ đó mà Cơ Huyền Viễn vẫn lý trí không nói chuyện này ra.

Nghe thấy Cơ Huyền Viễn bên này đã hạ giọng, lúc này Khương Viên Trinh mới hừ lạnh một tiếng, hắn nói: “Có thể, Hoàng Thiên Vực ta đáp ứng điều kiện này.”

Nếu như nói lúc trước Hoàng Thiên Vực vẫn còn mấy phần muốn thành lập Nhất Thế hoàng triều một lần nữa, có ý tứ chia sẻ thiên hạ này, vậy thì bây giờ một chút ý định bọn họ cũng không còn nữa.

Làm người vẫn phải hiện thực một chút mới tốt, trước mắt, Hoàng Thiên Vực bọn họ đang bị trọng thương, trước tiên phải

nghiên cứu một chút xem làm thế nào để khôi phục được thực lực mới là sự lựa chọn sáng suốt.

Dứt lời, Khương Viên Trinh lại đưa mắt nhìn sang Đại Thiên Ma Tôn rồi nói: "Ngươi còn có điều kiện gì, nói luôn ra đi!"

Đại Thiên Ma Tôn cũng không nói tiếng nào, hắn chỉ cười gằn hai tiếng rồi trả lời: "Điều kiện sao? Quên đi, lần này bản tôn tha cho các ngươi một lần, chỉ sợ các ngươi không đáp ứng nổi điều kiện của ta!"

Lần này Đại Thiên Ma Tôn vốn đến để giết hậu duệ của Nhân Hoàng một chút, vậy thì cơn tức giận của hắn cũng xem như được giải tỏa ra.

Đương nhiên, nếu dựa theo tính cách của Đại Thiên Ma Tôn, cho dù hắn có đòi tất cả mọi thứ của Hoàng Thiên Vực thì cũng không phải là chuyện gì quá kỳ lạ.

Nhưng nhìn tình huống trước mắt, có vẻ như chuyện này cũng không khả quan lắm.

Sau khi mọi người lấy được thứ mình muốn, Tô Tín và tất cả mọi người đều rời đi.

Khương Viên Trinh cũng thu hồi chiến giáp của Nhân Hoàng, mặt trên của nó vẫn còn dấu ấn sức mạnh của một nhóm người vẫn chưa tiêu hao hết, ít nhất vẫn còn có thể dùng được lần nữa, không thể cứ để lãng phí như thế được.

Sau một hồi dặn dò những người khác của Hoàng Thiên Vực xử lý hiện trường sạch sẽ, Khương Viên Trinh trịnh trọng quay về phía Bì Già Đa La chắp tay nói: "Thánh sư Bì Già Đa La, lần này ngươi có thể đến cứu viện, Hoàng Thiên Vực ta vô cùng cảm kích.

Ta sẽ nhớ rõ nhân tình này, trong tương lai chỉ cần có chuyện gì mà Hoàng Thiên Vực ta có thể làm, Thánh sư cứ việc nói là được."

Nếu như trước đây, Khương Viên Trinh tuyệt đối sẽ không bao giờ nói những câu như thế này, khi đó Hoàng Thiên Vực chính là bá chủ chân chính của tiên vực, sẽ không nợ nhân tình từ bất kỳ ai, cũng sẽ không đồng ý giúp người khác chuyện gì.

Có điều tình hình hiện tại khó khăn, Khương Viên Trinh cũng biết rõ những áp lực mà Hoàng Thiên Vực phải hứng chịu, thời điểm này mà có thể có thêm một vị minh hữu đáng tin thì vẫn quan trọng hơn.

Lần này không quản Bì Già Đa La ra tay vì lý do gì, nhưng có thể thấy là nhờ có hắn mà lúc này Hoàng Thiên Vực mới có thể tránh được một kiếp, vì thế Khương Viên Trinh cũng đã nhớ rõ phần ân tình này rồi.

Mà lúc này, Bì Già Đa La vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc kia, hắn chỉ lạnh nhạt nói: "Khương vực chủ không cần cảm ơn ta, ta đã nói rồi, ta có lý do mới cứu Hoàng Thiên Vực các ngươi.

Đương nhiên lần này là do ta tới kịp, nếu ta không kịp tới, vậy thì cho dù ta có muốn cũng không giúp được gì."

Đối với lời nói của Bì Già Đa La, Khương Viên Trinh có chút không hiểu lắm, có lý do sao? Vậy thì lý do kia là cái gì?

Chỉ có điều hiện tại Bì Già Đa La đã không muốn nói, Khương Viên Trinh cũng không hỏi gì nhiều, thứ quan trọng nhất không phải là quá trình mà chính là kết quả.

Mà lúc này sau khi đám người Tô Tín rời khỏi Giang Nam Đạo thì cũng chia ra mỗi người một ngả.

Cơ Huyền Viễn không cho Tô Tín sắc mặt gì tốt cả, hắn đã biết là mình đã bị Tô Tín lừa, chuyện này do Tô Tín chủ mưu, cho dù Đại Chu không đi cầu Tô Tín, không cho Tô Tín bất cứ chí bảo gì thì hắn cũng sẽ chủ động ra tay.

Kết quả bây giờ lại thành Đại Chu bên này đuổi tới để cầu viện Tô Tín như thế.

Hơn nữa còn may là Cơ Huyền Viễn vẫn chưa biết, ngay từ đầu chuyện này đã do Tô Tín giở trò quỷ, bằng không hắn sẽ ra lệnh cho Tiết Chấn Nhạc đi liều mạng với Tô Tín.

Chương 2637 - Nhận sợ (2)

Lần này mặc dù Đại Chu thắng, nhưng thật ra bên phía Đại Chu cũng bị thương vong không ít, tuy không thể nói là giết

địch một ngàn tự tổn hại tám trăm, nhưng ít nhất bọn họ cũng bị tổn thất năm sáu trăm.

Nếu như Cơ Huyền Viễn biết tất cả những chuyện này đều do Tô Tín tính toàn, vậy thì hắn sẽ ngay lập tức trở mặt ở chỗ này.

Mà hiện tại, Tô Tín cũng đã đi tới bên cạnh Đại Thiên Ma Tôn, kéo hắn ta vào một góc, đồng thời bày ra trận pháp cách âm rồi mới hơi nghi ngờ hỏi Đại Thiên Ma Tôn: "Ma tôn đại nhân, ngày hôm nay khi ta giao thủ với Bì Già Đa La kia, ngươi có cảm thấy có gì khác lạ hay không?"

Đại Thiên Ma Tôn chỉ vào chính mình rồi nói: "Ta mới chính thức xuất hiện trên giang hồ được bao lâu chứ? Mà thân thể của yêu linh do ta chiếm cứ cũng có cảnh giới quá thấp, căn bản là còn chưa từng tiếp xúc qua với Bì Già Đa La, sau có khả năng phân biệt được hắn có gì khác lạ so với trước đây chứ?"

Tô Tín lắc đầu nói: "Không phải là so sánh, mà là ngươi có cảm thấy trên người Bì Già Đa La có bòng dáng của Phật Đà hay không?"

"Phật Đà?" Đại Thiên Ma Tôn đưa ánh mắt về phía Tô Tín, trong mắt lộ ra một vẻ kinh ngạc, hiển nhiên là hắn không thể ngờ có thể nghe được tin tức liên quan đến Phật Đà sớm như vậy.

Mà bên này, Tô Tín cũng không dấu giếm gì Đại Thiên Ma Tôn cả, không phải là do hắn tín nhiệm Đại Thiên Ma Tôn, mà là vì lần này vốn chỉ là một suy đoán mà thôi.

Đoán đúng, đương nhiên bọn họ sẽ cảnh giác rất lớn với Bì Già Đa La. Mà nếu đoán sai thì cũng không có chuyện gì xảy ra cả, ngược lại đối với Đại Thiên Ma Tôn mà nói, nhất định là hắn sẽ đứng về phía đối diện với Phật Đà.

Trước hết Tô Tín nói kết quả điều tra của Ám Vệ cho Đại Thiên Ma Tôn, ngừng một chút hắn lại nói tiếp: "Trước hết, những điểm đáng ngờ này khiến cho ta cảm thấy Bì Già Đa La có quan hệ gì đó với Phật Đà, thậm chí ta còn hoài nghi là hắn đã bị Phật Đà đoạt xác.

Chẳng qua hôm này ta thấy trên người của Bì Già Đa La cũng không có bóng dáng của người khác, ngược lại dường như khí tức trên người hắn vẫn giống với Bì Già Đa La trước đây, chỉ có điều là thực lực trở nên mạnh mẽ hơn mà thôi.

Nếu như nói là hắn thật sự bị Phật Đà đoạt xác, vậy ngày xưa rốt cuộc là Phật Đà đã mạnh đến mức độ nào rồi? Vậy mà lại có thể dễ dàng đoạt xác của một tên cường giả Thần Kiều cảnh.

Tỷ như lúc trước Ma Tôn đại nhân ngươi vậy, nếu như để cho ngươi đoạt xác, căn bản là ngươi không thể nào có thể đoạt xác của ta được, thậm chí ngươi đoạt xác của Lữ Phá Thiên đã bị trọng thương cũng có chút quá mức, chỉ có Lãnh Vô Ma vốn có cùng nguồn gốc với ngươi, hơn nữa hắn mới chỉ là Dương Thần cảnh thì ngươi mới có thể thuận lợi đoạt xác được."

Đại Thiên Ma Tôn sờ cằm nói: "Lúc trước đúng là lão hòa thượng kia rất mạnh, đến thời điểm này rồi, ta cũng không sợ mất mặt nữa, vào thời kỳ thượng cổ, ra đã từng giao thủ với hắn, xác thực là ta không thể nào đánh bại được lão hòa thượng kia.

Có điều cho dù hắn có mạnh, vậy thì cũng chỉ có thể mạnh hơn ta một bậc mà thôi, tuyệt đối không thể nào mạnh hơn nhiều đến như vậy.

Ta cũng đã nhìn thấy Bì Già Đa La kia, bí điển Bát Bộ Thiên Long mà hắn tu luyện chính là một trong những công pháp bí truyền của con lừa trọc kia, nhưng ngoại trừ hắn ra, một vài tên đệ tử đích truyền của hắn cũng biết được môn công pháp này, vì lẽ đó nên cũng không thể xem cái này là chứng cớ được.

Hơn nữa trên người của Bì Già Đa La cũng không có khí tức của con lừa trọc kia, đương nhiên cũng có thể là bởi vì hắn và ta bây giờ đều là Thần Kiều, vì lẽ đó nên ta mới không thể nào nhận biết được khí tức trên người hắn.

Có điều tiểu tử Tô Tín, ngươi vẫn nên cẩn thận một chút đi, tuy rằng ta không có chứng cứ, nhưng ta dám khẳng định, Bì

Già Đa La chắc chắn có quan hệ gì đó rất sâu sắc với con lừa trọc kia.

Nhìn vào trận đối chiến của ngươi và Bì Già Đa La, ta có thể cảm giác được thực lực của hắn rất mạnh, nhưng bí điển Bát Bộ Thiên Long mà hắn thi triển ra cũng có mấy phần thần vận thượng cổ của Phật Đà.

Có thể nói hắn chính là Phật Đà hoặc hắn chính là đệ tử do chính tay Phật Đà giáo dục ra."

Tô Tín gật đầu, những chuyện này thà tin rằng có chứ không thể tin là không, ngược lại sau này hắn cũng cảnh giác một chút với Hoàng Thiên Vực là đủ.

Lúc này Tô Tín đột nhiên nói: "Đúng rồi, Ma tôn đại nhân, hiện tại ngươi đã thống nhất bên phía ma đạo bên này, Phật Đà lại sắp hiện thế, thậm chí Đạo Tổ cũng có thể xuất hiện, những cường giả Thông Thiên cảnh thượng cổ lần lượt từng người một hiện thế, có vẻ như giữa các ngươi cũng có không ít thù hận, ngươi không nghĩ tới chuyện đi báo thù hay sao?"

Có thể nói, Tô Tín đã đắc tội với Phật môn và Đạo môn không nhẹ, chuẩn xác mà nói đã không thể gọi là đắc tội nữa rồi, thù hận giữa bọn họ còn có thể nói là không chết không thôi.

Chương 2638 - Thượng cổ bí ẩn

Đối với mấy lão quái vật thời kỳ thượng cổ như thế này, trong lòng Tô Tín cũng có chút không chắc chắn, vì lẽ đó hiện tại, biện pháp ổn thỏa nhất là tăng cường thực lực của mình lên, hoặc là lôi kéo được một lão quái vật giống như thế, Đại Thiên Ma Tôn chính là một lựa chọn rất tốt.

Kẻ thù của Tô Tín ở trên giang hồ rất nhiều, hoặc là nói những thế lực khá lớn trên giang hồ này hầu như toàn đã bị hắn đắc tội một lần, chỉ có bên Cửu Ngục Tà Ma kia cũng còn tốt, ngoại trừ Bạch Liên Giáo ra, Cửu Ngục Tà Ma khác cũng không có xung đột gì với hắn, đương nhiên Bạch Liên giáo vẫn luôn là độc lập với Cửu Ngục Tà Ma, đám người kia điên lên thì ngay cả Cửu Ngục Tà Ma mình cũng giết.

Trước mắt Đại Thiên Ma Tôn là người hiện thế đầu tiên trong những cường giả Thông Thiên cảnh thời thượng cổ, đồng thời nhân duyên của vị này ở thời kỳ thượng cổ cũng không thể nói rõ được, liên thủ với người như vậy, đúng là một lựa chọn tốt.

Chỉ có điều lúc này Đại Thiên Ma Tôn lại nhìn Tô Tín cười như không cười nói: "Tiểu tử Tô Tín, ngươi đây là chuẩn bị kéo ta làm bia đỡ đạn?"

Tô Tín lắc đầu nói: "Không ai dám đi kéo Đại Thiên Ma Tôn ông tổ của Ma Đạo ngày xưa đi làm bia đỡ đạn, chuẩn xác mà nói nên là đồng minh.

Thứ ta nói thẳng, Ma Tôn đại nhân, người mà ngươi đắc tội ở thời kỳ thượng cổ quá nhiều, vì thế khi đó ngươi mới lưu lạc tới mức độ chính mình một thân một mình đi ám sát Nhân Hoàng cuối cùng còn ngã xuống.

Nếu như lúc trước có thể liên thủ với hai người Phong Đô Đại Đế hoặc là Hạo Thiên Thượng Đế này, có lẽ tỷ lệ thành công của ngươi sẽ lớn hơn một chút.

Ở thời kỳ thượng cổ, ngoại trừ Nhân Hoàng ra, không có ai có thể khinh thường xưng hùng xưng bá."

Đại Thiên Ma Tôn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Tô Tín nói: "Tiểu tử ngươi còn không thấy ngại mà nói ta? Ta đắc tội nhiều người ở thời kỳ thượng cổ, người mà ngươi đắc tội hiện tại chắc ít nhỉ?

Theo ta được biết, ngươi gần như đều đắc tội toàn bộ giang hồ nhỉ? Nếu không, lần trước tại sao có thể có tứ đại Thần Kiều đến giết ngươi?"

Tô Tín lắc đầu nói: "Có chút sai lệch, ta chỉ là đắc tội phần lớn thế lực giang hồ mà thôi, ít nhất còn có Dịch Kiếm Môn cùng Địa Phủ sẽ đứng bên ta, chỉ bất quá bọn hắn chưa từng xuất hiện mà thôi."

Đại Thiên Ma Tôn suy nghĩ một chút nói: "Tiểu tử Tô Tín, nếu ngươi đã nói tới chỗ này, có vài thứ ta cũng sẽ không giấu, ngay cả ta cũng không biết một số bí ẩn thời kì thượng cổ, lão lừa trọc Phật Đà cùng lão mũi trâu Đạo Tổ kia tính toán thâm

hơn ta nhiều, ngay cả ta cũng đoán không ra bọn họ đến tột cùng là đang suy nghĩ gì.

Thông Thiên cảnh cũng là người, là người liền có truy cầu cùng dục vọng của chính mình, ngươi có từng nắm được lai lịch xuất thân của bản tôn chưa?"

Tô Tín lắc đầu, đừng nói là Đại Thiên Ma Tôn, cho dù là mấy vị Thông Thiên khác, người trên giang hồ cũng không rõ ràng.

Vốn dĩ lịch sử của thời kỳ thượng cổ hẳn là rất hoàn chỉnh, chỉ có điều theo bọn người Nhân Hoàng tiến vào tiên vực, Nhất Thế hoàng triều tan vỡ hoàn toàn, ngay cả lịch sử truyền thừa cũng xuất hiện sự gián đoạn, cho dù vốn là biết đến, hiện tại cũng biến thành không biết.

Trong mắt Đại Thiên Ma Tôn lộ ra một vệt hồi ức nói: "Kỳ thực trong mấy vị Thông Thiên ở thượng cổ kia, ngoại trừ Nhân Hoàng, xuất thân của ta là thấp hèn nhất, kỳ thực ta xuất thân nô lệ."

"Nô lệ?" Trong mắt Tô Tín lộ ra một vẻ kinh ngạc, hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới xuất thân của vị thủy tổ ma đạo này vậy mà thật sự thấp như vậy.

Đại Thiên Ma Tôn gật đầu nói: "Chính là nô lệ, mà còn là nô lệ Yêu tộc, loại không biết lúc nào thì sẽ chết kia.

Thời kỳ thượng cổ chính là thiên hạ yêu tộc thống ngự, phần lớn Nhân tộc đều là nô lệ của Yêu tộc, bị nuôi nhốt, dùng để hầu hạ cuộc sống sinh hoạt thường ngày của bọn họ.

Đương nhiên có một số Yêu tộc còn có thể cho Nhân tộc một ít công pháp, chủ động để bọn họ tu luyện.

Chỉ có điều những yêu tộc kia làm như thế không phải là xuất phát từ lòng tốt, mà là có một số yêu tộc thích ăn người, dưới cái nhìn của bọn họ, võ giả khí huyết mạnh mẽ, cơ thịt cường tráng, ăn ngon hơn nhiều so với người bình thường."

Nghe đến đó, lông mày Tô Tín không khỏi nhíu lại, hiển nhiên thời kỳ thượng cổ tàn khốc nhưng là thảm hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn.

Đại Thiên Ma Tôn tiếp tục nói: “Bản tôn xem như là khá là may mắn, không bị chọn trúng ăn mất, trái lại là sau khi ẩn giấu thực lực trong bóng tối, giết chết một tên quản sự của Yêu tộc, nuốt lấy máu thịt của hắn, sau khi cảnh giới tăng vọt sau thì thoát đi.

Cái mạng này của ta vốn là nhặt được, bản tôn cũng không có lý tưởng lớn như vậy, từ xưa đến nay, nguyên tắc của ta chỉ có một, đó chính là ai bảo ta sống không nổi, vậy ta cũng như thế muốn cho hắn sống không nổi!”

Nói tới chỗ này, từng luồng ma khí khủng bố quanh thân Đại Thiên Ma Tôn không tự chủ được tung bay ra, thậm chí sức mạnh to lớn khiến Tô Tín có loại cảm giác phát lạnh trong lòng.

Chương 2639 - Thượng cổ bí ẩn (2)

Ngóng nhìn phương xa, Đại Thiên Ma Tôn lạnh nhạt nói: “Lúc trước Yêu tộc muốn ăn ta, ta không muốn bị coi như đồ ăn, vì thế ta liền giết hắn trước, lại coi hắn thành đồ ăn.

Lúc trước Nhân Hoàng lão nhân kia quá mức bá đạo, nhất định phải bức ta đến đường cùng, vì thế ta cũng chỉ có thể liều mạng với hắn.

Đây là con đường bản tôn đi, không giống với những người khác, nếu như không ai uy hiếp ta, ta lại không phải ăn no rửng mỡ, nhất định phải đi tìm phiền phức với Nhân Hoàng, còn liên lụy toàn bộ ma đạo bị chính đạo không dung tha.

Theo ta so sánh, lão lừa trọc Phật Đà kia cùng lão mũi trâu Đạo Tổ kia khôn khéo hơn nhiều, lúc trước bọn họ đứng bên Nhân Hoàng là bởi vì là chiều hướng phát triển, ở thời đại kia, hoặc là cũng chỉ có thể đứng ở bên Nhân Hoàng, như vậy cũng chỉ có thể giống như ta bị Nhân hoàng diệt trừ.

Chỉ có điều bằng vào ta sự hiểu biết của ta đối với hai người bọn họ, hai người kia tuyệt đối không phải loại đành phải tồn tại dưới người khác.

Bọn họ muốn còn nhiều hơn ta, thứ bản tôn theo đuổi chỉ là một đời an ổn, mà bọn họ là muốn vượt qua Thông Thiên, theo

đuổi cảnh giới vô thượng kia, vì kế hoạch này, bọn họ đến tột cùng là làm những gì, điểm ấy ta không thể đoán ra.

Lúc trước trước khi ta chết có để lại một con đường sống, hiện tại may mắn hiện thế một lần nữa, ta cũng không muốn tiếp tục đi tranh cướp với bọn hắn.

Nếu như có cơ duyên Thông Thiên cảnh xuất thế, đương nhiên ta sẽ đến cướp đoạt, dù sao đó là cảnh giới ta đã từng đến.

Vì thế đợi sau khi thăng cấp đến Thông Thiên cảnh lần nữa, đám người điên kia muốn làm cái gì ta cũng mặc kệ, ngược lại chỉ cần bọn họ chớ chọc đến ta là tốt rồi."

Tô Tín ở một bên gật đầu, hắn hiện tại xem như là đã rõ ràng ý nghĩ của Đại Thiên Ma Tôn, nói thật hắn cũng rất kinh ngạc, không nghĩ tới Đại Thiên Ma Tôn chân chính lại là một người như vậy.

Lúc trước ấn tượng của người trong ma đạo để lại cho người giang hồ đều là hạng người ác cực kỳ, dã tâm bừng bừng, nhưng ai thừa nhận thân là Đại Thiên Ma Tôn thủy tổ của ma đạo thứ theo đuổi kỳ thực chỉ là người không xâm phạm ta ta không xâm phạm người mà thôi.

Kỳ thực lấy công pháp đến quyết định thiện ác bản thân chính là một việc hoang đường vô cùng.

Có lẽ võ giả Ma đạo sẽ bởi vì ảnh hưởng của ma công mà trở nên làm việc có chút cực đoan, có một số bởi vì áp chế không nổi phản phệ ma công thậm chí sẽ triệt để rơi vào trong ma đạo.

Nhưng như loại cấp bậc Đại Thiên Ma Tôn này tồn tại, ma đạo ở trên người hắn chỉ là một loại võ đạo, một cái công cụ, hắn lại làm sao có khả năng sẽ bị một cái công cụ ảnh hưởng?

Vì thế Đại Thiên Ma Tôn nói tất cả những việc hắn nói và làm kỳ thực đều không liên quan đến thân phận ma đạo của hắn, bất luận hắn làm cái gì, hắn cũng chỉ là Đại Thiên Ma Tôn mà thôi, chỉ đơn giản như vậy.

Mà lúc này Tô Tín vẫn còn có chút tò mò hỏi: "Xuất thân của Nhân Hoàng cũng không tốt? Vậy Nhân Hoàng xuất thân ra

sao?”

Đại Thiên Ma Tôn cười hắc hắc nói: “Tuổi tác của Nhân Hoàng lão nhân lớn hơn so với ta, lúc trước khi ta mới từ Yêu tộc trốn ra được, Nhân Hoàng lão nhân cũng đã là thủ lĩnh của một phương thế lực Nhân tộc.

Nghe nói vốn dĩ xuất thân của hắn không kém, chính là huyết mạch của đại tộc Khương gia cổ xưa nhất của Nhân tộc ngày xưa, có điều hắn có chút đặc thù, phụ thân hắn chính là đệ tử dòng chính của Khương gia, nhưng mẫu thân hắn nhưng là một đại yêu hóa hình.

Sau đó bởi vì nguyên nhân nào đó, cha mẹ của Nhân Hoàng đều chết rồi, hắn trải qua cuộc sống càng trải qua càng thê thảm trong Khương gia, dù sao khi đó ngươi cũng biết bầu không khí của Nhân tộc, hắn thân là hậu duệ của Nhân tộc cùng Yêu tộc, sống ở Khương gia liền có thể tưởng tượng được.

Có điều sau đó một ít chuyện ta liền không rõ ràng, ngược lại lúc trước Khương gia rất quỷ dị bị Yêu tộc công phá, vô số trận pháp cùng bí bảo đều không phát huy ra tác dụng nên có.

Sau đó toàn bộ Khương gia đều bị tàn sát hầu như không còn ai, chỉ có một mình Nhân Hoàng chạy trốn, từ đó về sau hắn liền phất lên cờ hiệu báo thù vì Khương gia mời chào rất nhiều cường giả trên giang hồ, thế lực càng tổ chức càng lớn, cuối cùng thậm chí càng cường thịnh hơn so với những gia tộc Nhân tộc cổ xưa kia.

Có điều dựa vào sự hiểu biết của ta đối với Nhân Hoàng lão nhân, đừng nhìn kẻ này khiến cho ngàn tỉ người ca tụng ở thời kỳ thượng cổ, nhưng trên thực tế cũng là lòng dạ độc ác.

Lúc trước Khương gia kia sau lưng của hắn là làm sao bị diệt rất đáng giá cân nhắc, thậm chí bản tôn hoài nghi Yêu tộc kia chính là hắn đưa tới, thậm chí hắn còn ở trong đó động chân động tay, dẫn đến trận pháp và các con át chủ bài của Khương gia đều vô dụng.”

Tô Tín gật đầu, kỳ thực lúc trước hắn cũng không coi trọng những chuyện xưa và thứ bí tân của thượng cổ như vậy,

chuyện của chính mình cũng không quản được, còn có lòng thanh thản đi quan tâm những chuyện đã xảy ra ở thời thượng cổ kia sao?

Chương 2640 - Diệt Tạo Hóa!

Có điều hiện tại những cường giả thời thượng cổ kia dồn dập hiện thế, tìm hiểu một chút những thứ này rất hữu dụng, dù sao thì biết người biết ta mà.

Mà ngay lúc Tô Tín trở lại Tây Bắc Đạo, liên quan tới tất cả mọi chuyện xảy ra ở Giang Nam Đạo cũng là dưới sự trợ giúp của Lục Phiến Môn truyền khắp toàn bộ giang hồ.

Những năm này thế lực đỉnh cao trên giang hồ đánh nhau rối loạn, những năm trước đây có tứ đại Thần Kiều muốn vây giết Tô Tín, kết quả hiện tại Tô Tín liền dẫn Đại Chu cùng Cửu Ngục Tà Ma đánh tới cửa rồi, hơn nữa đối phương còn là Hoàng Thiên Vực danh tiếng rất lớn,

Phải biết ở trên giang hồ, một số võ giả cấp thấp thậm chí đối với mười hai tiên vực đều không ấn tượng gì, dù sao thì bọn họ chỉ là người ngoại lai.

Nhưng Hoàng Thiên Vực có thể không giống, một câu hậu duệ của Nhân Hoàng ngày xưa liền đủ để giải thích bất cứ chuyện gì, đồng thời bốn chữ hậu duệ Nhân Hoàng này còn mang theo một tầng vầng sáng.

Kết quả hiện tại thế nào? Hiển nhiên là Hoàng Thiên Vực thật sự suýt chút nữa bị Tô Tín liên thủ Đại Chu còn có Cửu Ngục Tà Ma tiêu diệt, ở một khắc Hoàng Thiên Vực chịu thua đó, cái gọi là vầng sáng hậu duệ Nhân Hoàng đã biến mất rồi, hơn nữa điểm ấy cũng vừa hay là chuyện Lục Phiến Môn muốn làm.

Dù sao thì vầng sáng của bộ tộc họ Khương hậu duệ Nhân Hoàng thực sự là quá dày đặc, Đại Chu không xóa vầng sáng này, bọn họ làm sao có khả năng an tâm được?

Ngược lại ở trong những đồn đại này, Đại Chu cũng không cố ý đi làm giả, Hoàng Thiên Vực thất bại là sự thật, thừa nhận địa vị của Đại Chu bọn họ cũng là sự thật.

Tuy rằng Hoàng Thiên Vực phẫn nộ đối với chuyện như vậy, nhưng cũng không có biện pháp khác, dù sao mọi chuyện đều là sự thật, bên Đại Chu kia cũng chỉ là tăng nhanh tốc độ truyền bá và phạm vi mà thôi.

Đối với Hoàng Thiên Vực hiện tại mà nói, nghỉ ngơi lấy sức mới là quan trọng nhất, bằng không mất mặt mũi không tính, nơi này tử khả năng đều không tìm về được.

Tuy rằng Tô Tín cũng nghe được các loại đồn đại của giang hồ ngoại giới, nhưng hắn cũng không để ý lắm.

Hắn biết tâm tư của Đại Chu, ngược lại chỉ cần bên Đại Chu này không có tâm tư đùa giỡn với mình thì không có vấn đề gì.

Đương nhiên lấy thực lực của Đại Chu hiện tại và những người Đại Chu kia cũng không có khả năng sẽ đi trêu chọc Tô Tín.

Tiết Chấn Nhạc có thực lực mạnh nhất từ trước đến giờ không thích đi quản những chuyện loạn thất bát tao này, mà quan hệ giữaTriệu Vũ Niên và Thiết Ngạo với Tô Tín coi như không tệ.

Kỳ thực trước đây quan hệ giữa Cơ Huyền Viễn với Tô Tín cũng coi như không tệ, nhưng từ sau khi Tô Tín trở mặt hoàn toàn với hoàng tộc họ Cơ, quan hệ của song phương liền không cần nhiều lời.

Có điều Cơ Huyền Viễn cũng không phải ngớ ngẩn, nếu như không có bất ngờ, hắn cũng là không sẽ chủ động đến trêu chọc chính mình.

Sau khi trở lại Tây Bắc Đạo, Tô Tín lập tức tìm Hoàng Bỉnh Thành, Lý Phôi còn có hơn mười tên Ám Vệ, thống lĩnh Tây Bắc quân đến trầm giọng nói: “Phàm là tất cả sức mạnh dưới trướng Tây Bắc Đạo, lập tức bắt đầu tập kết, chuẩn bị tấn công Tạo Hóa Đạo Môn!”

Nghi là Phật Đà Bì Già Đa La xuất thế, hiện tại Tô Tín cũng là có chút bận tâm bên Tạo Hóa Đạo Môn kia sẽ có biến hóa gì đó hay không, vì thế vẫn là nhân thời cơ này, ra tay trước thì chiếm được lợi thế!

Từ thù riêng mà nói, lúc trước Lý Bá Dương muốn giết Tô Tín hắn, mối thù này Tô Tín nhất định sẽ báo.

Hơn nữa còn có nhiệm vụ của hệ thống, giết Thiếu Lâm, diệt Tạo Hóa, sau khi hoàn thành nhiệm vụ đồ Phật diệt Đạo này, này một làn sóng khen thưởng có thể khiến Tô Tín thực lực của bản thân tiến nhanh.

Mệnh lệnh này của Tô Tín khiến mọi người ở đây đều sửng sốt, chuyện gì xảy ra? Là Tạo Hóa Đạo Môn lại chọc tới Tô đại nhân? Qua loa như thế liền dứt khoác muốn động thủ với Tạo Hóa Đạo Môn?

Hoàng Bỉnh Thành cẩn thận từng li từng tí một hỏi: "Đại nhân, chúng ta liền trực tiếp điều binh khiển tướng như thế, lập tức tấn công Tạo Hóa Đạo Môn sao?"

Tô Tín gật đầu, một dáng dấp đương nhiên nói: "Đương nhiên, bằng không ngươi còn muốn như thế nào nữa? Lại làm một ít loại hình mưu kế cạm bẫy chờ Tạo Hóa Đạo Môn vào cuộc? Chưa dùng tới thứ phiền phức như vậy!"

Tô Tín vung tay lên, lạnh lùng nói: "Lúc trước diệt Thiếu Lâm Tự cho nên ta để Tô Tử Thần đi vào nằm vùng, trước tiên phá huỷ căn cơ của Thiếu Lâm Tự, đó là bởi vì con át chủ bài của Thiếu Lâm Tự không yếu, còn có lão hòa thượng Thích Đạo Huyền kia ở bên cạnh quản việc không đâu.

Thực lực không bằng, thời điểm không chắc chắn dĩ nhiên không thể liều mạng, dùng những kia âm mưu quỷ kế đến làm suy yếu một ít thực lực của đối phương vẫn là có thể.

Nhưng hiện tại Tây Bắc Đạo ta đã binh cường mã tráng, bản thân ta cũng là thực lực đại tiến, mà Tạo Hóa Đạo Môn có cái gì? Chẳng qua chỉ là một Chân Vũ mà thôi.

Chương 2641 - Diệt Tạo Hóa! (2)

Thực lực như vậy mà thôi, Tây Bắc Đạo ta đã có thể nghiền ép toàn bộ Tạo Hóa Đạo Môn, đã như vậy, vậy thì còn dùng tính toán cạm bẫy gì nữa, trực tiếp đánh tới chẳng phải là bớt việc hơn sao?

Nếu như Huyền Thiên Vực dám cản, vậy ta sẽ giết Triệu Cửu Lăng trước! Nếu như Thái Thượng Đạo Môn dám cản, vậy ta cũng không ngại đi lĩnh giáo một hồi thực lực của vị Huyền Trần Tử chưởng giáo Thái Thượng Đạo Môn kia!

Ta ngược lại thật sự muốn nhìn một chút vị kia bế quan trăm năm, đến tột cùng bế thành dáng dấp gì."

Bất kể là giang hồ hay là triều đình, làm việc đơn giản chính là vương đạo, bá đạo cùng tà đạo, mấy con đường này có thể đi.

Tô Tín không phải vương giả, cái gọi là vương đạo không thích hợp hắn, trái lại là Tà đạo tương đối thích hợp Tô Tín.

Nhưng này cũng chỉ là ở thời điểm thực lực của Tô Tín không đủ mới làm một ít âm mưu quỷ kế để đền bù một chút chênh lệch về mặt thực lực, mà đến hiện tại, Tạo Hóa Đạo Môn đối với Tô Tín mà nói đã không coi là cái gì, thời điểm như thế này còn phế cái khí lực kia đi bày bố làm gì? Còn không bằng trực tiếp ra tay làm để bớt việc.

Vì lẽ đó lần này điều động toàn quân Tây Bắc Đạo, không gạt được toàn bộ giang hồ, cũng không cần gạt, thoải mái trực tiếp tuyên cáo ra ngoài chuyện Tô Tín muốn tiêu diệt Tạo Hóa Đạo Môn, vậy là đủ rồi.

Tô Tín nói với Hoàng Bỉnh Thành: "Chiêu cáo giang hồ, những chuyện khác không cần nhiều lời, chỉ dùng ba chữ liền đầy đủ, diệt Tạo Hóa!"

Hoàng Bỉnh Thành gật đầu, lập tức đi ra ngoài bố trí, mà những ám vệ khác cùng võ giả Tây Bắc quân cũng là một vẻ mặt hưng phấn.

Tây Bắc Đạo không dưỡng rác rưởi, bất kể là ám vệ hay là Tây Bắc quân, thậm chí là Huyết Thần Giáo, phương thức thăng chức duy nhất ở trong những thế lực này chỉ có hai cái, một là thực lực, một là công lao.

Nếu như ngươi có thực lực kinh tài tuyệt diễm, vậy dĩ nhiên sẽ được bên trên coi trọng đề bạt.

Ngược lại nếu như ngươi không có những thứ này, vậy thì cũng chỉ có thể chờ mong dựa vào công trạng để thăng chức.

Vì lẽ đó hiện tại vừa nghe đến sắp tiến công Tạo Hóa Đạo Môn, những võ giả ở đây không phải sợ hãi,ngược lại càng hưng phấn.

Chờ sau khi Hoàng Bỉnh Thành tuyên cáo hoàn toàn lời của Tô Tín cho thiên hạ, mọi người trên giang hồ thế mới biết cái gì gọi là một làn sóng chưa phẳng lặng một làn sóng mới lại lên.

Bên Hoàng Thiên Vực này vừa mới bị công phá, bên Tô Tín kia vậy mà lại muốn ra tay với Tạo Hóa Đạo Môn, Tô Tín đây là chuẩn bị một lưới bắt hết những thế lực lúc trước có cừu oán với hắn?

Mọi người trên giang hồ đã không biết nên hình dung như thế nào cách làm của Tô Tín lần này, dù sao thì địa vị của Tạo Hóa Đạo Môn ở trên giang hồ rất đặc thù, tuy rằng không tính là võ lâm chí tôn, nhưng gần trăm năm qua, Tạo Hóa Đạo Môn đều là vua không có ngai vàng, chính là đệ nhất đại phái mà giang hồ công nhận, thậm chí ngay cả danh tiếng của Thiếu Lâm Tự cũng bị ép xuống, kết quả hiện tại lại sắp bị Tô Tín đánh tới cửa.

Nếu là lúc trước bọn họ nhất định sẽ nói một tiếng ngông cuồng, nhưng hiện tại người xuất thủ lại là Tô Tín, ai lại dám nói hai chữ này? Ai lại có tư cách đi nói hai chữ này?

Lúc trước Tô Tín đã từng nói muốn diệt Thiếu Lâm trước, sau đó diệt Tạo Hóa.

Câu khẩu hiệu này lúc trước có không ít người đều cho rằng Tô Tín bị điên rồi, chuyện này căn bản là là một chuyện cười mà thôi.

Kết quả thì sao? Những năm gần đây, Tô Tín tiến công Thiếu Lâm Tự ba lần, mỗi một lần cũng làm cho Thiếu Lâm Tự bị trọng thương, cuối cùng giết Huyền Khổ, diệt Thiếu Lâm Tự hoàn toàn, chiến tích này đặt ở đây như vậy, ai có thể nói lời Tô Tín nói ra là chuyện cười?

Lúc trước vẫn luôn có người lên án Tô Tín ngoài miệng nói mình nói lời giữ lời, nhưng kết quả lại không nói đạo nghĩa, trở mặt không quen biết.

Nhưng có người lại từng thống kê, chỉ cần là Tô Tín nói hắn muốn giết người, thế lực hắn muốn tiêu diệt, cũng không thể vẫn sống sót, một lần giết không được thì hai lần, hai lần giết không được vậy thì ba lần!

Ở phương diện giết người này, Tô Tín cũng coi như là nói lời giữ lời.

Thậm chí còn có người sáng tác một đoạn văn, cố ý hình dung Tô Tín, đó chính là: Ninh Ngộ Diêm La Vương, Mạc Nhạ Tây Bắc vương.

Diêm La Vương ít nhất vẫn giảng quy củ, nhưng Tây Bắc Vương này nếu như Tô Tín muốn giết ngươi, dù cho ngươi là võ lâm chí tôn ngày xưa, cho dù ngươi chạy trốn tới chân trời góc biển cũng là tránh không thoát!

Mãi đến tận bây giờ mọi người mới trực quan biết được thế lực Tô Tín nắm giữ trong tay đã hoàn toàn có thể nói là ngự trị ở đỉnh cao của giang hồ.

Trước đây lúc Tô Tín đối phó với Thiếu Lâm Tự ít nhất còn có thể dùng một ít âm mưu quỷ kế đến làm suy yếu một chút căn cơ thực lực của Thiếu Lâm Tự, kết quả hiện tại thì sao? Hết thảy đều không cần, chỉ có ba chữ: Diệt Tạo Hóa! Vậy đã đủ rồi.

Chương 2642 - Diệt Tạo Hóa! (3)

Trực tiếp đường đường chính chính nói cho Tạo Hóa Đạo Môn, ta chính là muốn tới diệt ngươi, hoặc là ngươi dựa vào nơi hiểm yếu chống lại sau đó bị giết, hoặc là ngươi cũng chỉ có thể trốn, từ bỏ sơn môn của chính mình, từ bỏ truyền thừa của chính mình, như chó mất chủ mà đào tẩu, như vậy có lẽ có một nhóm người vẫn có thể sống sót.

Nếu chỉ tiếc hậu giả, có lẽ trong Tạo Hóa Đạo Môn sẽ có người nghĩ như thế, nhưng đại chưởng giáo hiện tại của Tạo Hóa Đạo Môn là Trương Bá Đoan lại tuyệt đối không cho phép có người làm như vậy!

Lúc này bên trong Tạo Hóa Đạo Môn, tất cả mọi người đều đã biết tin tức Tây Bắc Đạo truyền đến.

Chuyện này cũng đã lưu truyền sôi sùng sục trên giang hồ, Tây Bắc Đạo đang tập kết quân đội chuẩn bị tấn công Tạo Hóa Đạo Môn, dọc theo đường đi mặc kệ là triều đình Đại Chu hay là tông môn giang hồ đều cho qua hết thảy, uy thế lớn như vậy chỉ cần không phải người mù đều có thể nhìn thấy.

Vì lẽ đó lúc này trong lòng người Tạo Hóa Đạo Môn đã bàng hoàng.

Cho tới nay Tạo Hóa Đạo Môn đều kiêu ngạo, đối với Tạo Hóa Đạo Môn mà nói, tuy rằng bọn họ không được xưng võ lâm chí tôn, nhưng thiên hạ ngày nay, chỉ cần Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ xưng thứ hai, thì có ai dám đi xưng số một?

Chỉ có điều là bởi vì Đạo Môn thanh tịnh vô vi, không muốn đi tranh cướp những quyền thế hư vô này mà thôi, nếu không thì, ai có tư cách ngồi lên vị trí võ lâm chí tôn này? Thiếu Lâm Tự? Bại tướng mà thôi!

Chỉ có điều theo Lý Bá Dương tiến vào bên trong mảnh vỡ tiên vực, mà võ giả tiên vực khác hạ giới, tất cả những chuyện này làm cho bầu không khí của toàn bộ Tạo Hóa Đạo Môn cũng trở nên hơi vi diệu.

Cho đến lúc này nhân tài của Tạo Hóa Đạo Môn biết, trước đây bọn họ có thể bảo đảm được địa vị của mình ở trên giang hồ kỳ thực cũng không phải dựa vào chính bọn hắn, mà là uy thế của Lý Bá Dương.

Tạo Hóa Đạo Môn có một mình Lý Bá Dương liền có sức mạnh áp chế tông môn thiên hạ, nhưng nếu như không còn Lý Bá Dương thì sao? Trương Bá Đoan chỉ có thể giang gánh vác nổi nửa Tạo Hóa Đạo Môn, vẫn là ở dưới tình huống Lý Bá Dương ra tay giúp đỡ, mà ngoại trừ Trương Bá Đoan ra, toàn bộ Tạo Hóa Đạo Môn dĩ nhiên không có một người có thể nâng đại kỳ này lên được.

Kỳ thực từ khi Lý Bá Dương đi Trương Bá Đoan đã phát hiện chuyện này, đệ tử khác của Tạo Hóa Đạo Môn cũng phát hiện, có điều chuyện như vậy cũng không phải nhất thời nửa khắc liền có thể giải quyết, nhất định phải trải qua mấy đời người

bồi dưỡng, như vậy mới có thể tìm ra một thậm chí là mấy đệ tử có thể nâng đại kỳ của Tạo Hóa Đạo Môn lên.

Vì thế sau Lý Bá Dương đi rồi, đệ tử của Tạo Hóa Đạo Môn ngược lại cũng cũng không chỉ chìm đắm ở trong vinh quang của Tạo Hóa Đạo Môn ngày xưa mà làm mưa làm gió, chỉ cần là võ giả có một ít kiến thức liền bắt đầu khắc khổ tu luyện hơn so với lúc trước.

Nhưng vấn đề là hiện tại thời gian còn lại cho Tạo Hóa Đạo Môn quá ngắn.

Còn chưa kịp để Tạo Hóa Đạo Môn cảm giác được áp lực, rồi sinh ra mấy đệ tử tuấn kiệt có thể nâng tông môn lên, bên này Tô Tín cũng đã đánh tới cửa rồi.

Tô Tín không phải là hạng người vô danh, túc địch Thiếu Lâm Tự của Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ cũng đã bị Tô Tín diệt, lúc trước bọn họ có mấy người còncười trên sự đau khổ của người khác, kết quả trong nháy mắt, chuyện này liền rơi xuống đầu bọn họ rồi.

Trước mắt Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ ngay cả một Thần Kiều cũng không có, như vậy thì bọn họ lấy cái gì để trấn trụ Tô Tín? Vì thế tin tức này vừa ra, toàn bộ Tạo Hóa Đạo Môn ngay lập tức lộn xộn cả lên, lòng đệ tử bàng hoàng, còn lại trong lòng những võ giả Dung Thần cảnh cùng Dương Thần cảnh thế hệ trước kia cũng không chắc chắn, có một số tranh cãi ầm ĩ lên lấy cái chết tương bác, còn có một số lại kiến nghị Tạo Hóa Đạo Môn tạm thời tránh mũi nhọn, chỉ cần sống sót, tất cả đều dễ nói chuyện.

Dù sao thì đâu đâu cũng lộn xộn, thánh địa của Đạo Môn hiện tại tràn ngập tâm tình sợ hãi, bên Trương Bá Đoan này còn chưa nghĩ ra đối sách, nhưng cũng chỉ có thể đứng ra trấn áp trước, bằng không bên kia Tô Tín còn chưa đánh vào, Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ đã lộn xộn trước rồi.

Trong trung tâm đại điện của Tạo Hóa Đạo Môn, tượng Phật của một vị Đạo Tổ được cung phụng ở trong điện, hương hỏa lượn lờ xung quanh, có một loại cảm giác mờ ảo sương mù mông lung.

Nhưng tình hình bên trong tòa đại điện lúc này lại không có liên quan gì đến Đạo môn thanh tịnh, hơn mười tên võ giả Dương Thần cảnh còn có mấy ngàn tên võ giả Hóa Thần cảnh cùng Dung Thần cảnh đều tập hợp ở bên trong tòa đại điện này ồn ào không ngớt, bọn họ chính là sức chiến đấu trung kiên của toàn bộ Tạo Hóa Đạo Môn.

“ Tô Tín thật là to gan! Hắn thật sự cho rằng mình có thể diệt Thiếu Lâm Tự, làm cho Hoàng Thiên Vực chịu thua liền vô địch thiên hạ?

Chương 2643 - Chiến đấu đến chết

Lần này hắn lại dám đến Tạo Hóa Đạo Môn ta làm càn, vậy thì khiến cho hắn có đi mà không có về! Trong Tạo Hóa Đạo Môn ta tích lũy gần vạn năm, vô số con át chủ bài, lẽ nào đánh không lại Tô Tín sao?”

“Tạo Hóa Đạo Môn chúng ta lấy cái gì chống địch? Chưởng giáo đi rồi, trong tông môn chúng ta lại không tìm ra được một tên cường giả Thần Kiều cảnh, cho dù có con át chủ bài, vậy thì ít nhất cũng phải có người có thể phát huy ra uy năng của con át chủ bài này chứ?

Huống hồ lúc trước Tô Tín tiến công Hoàng Thiên Vực, kết quả làm sao? Hoàng Thiên vực thân là hậu duệ Nhân Hoàng, còn không phải là bị Tô Tín trực tiếp công phá, ở dưới tình huống có Phạm Thiên vực Bì Già Đa La nhúng tay, lúc này mới đổi được kết cục chịu thua nhận lỗi.

Trong cái nhìn của ta, Tạo Hóa Đạo Môn chúng ta vẫn là sớm suy nghĩ đến chuyện thất bại đi, đỡ phải thật sự bị Tô Tín công phá, mạch truyền thừa của Tạo Hóa Đạo Môn chúng ta thật sự bị cắt đứt!”

“Đánh rắm! Ngươi đây là làm giảm chí khí của người khác, diệt uy phong của mình!”

“Hai vị không cần lại ầm ĩ, Trần sư huynh nói rất đúng, trước mắt chúng ta thật sự không đánh lại tên Tô Tín kia, còn không bằng tạm thời di tản, tạm gác lại thân thể hữu dụng, chờ sau khi Chưởng giáo trở về lại dẫn chúng ta đi báo thù.

Bằng không mạng người cũng chỉ có một cái, chết rồi, vậy thì coi như cái gì cũng không còn nữa!”

“Hừ! Hạng người ham sống sợ chết! Tạo Hóa Đạo Môn chính là tổ tiên lưu lại, cũng là vị trí sơn môn của chúng ta.

Sơn môn còn, người liền còn, sơn môn không còn, Tạo Hóa Đạo Môn vẫn là Tạo Hóa Đạo Môn sao?

Nếu như cần phải từ bỏ sơn môn mới có thể tham sống sợ chết, vậy thà rằng ta quyết một trận tử chiến với Tô Tín kia!”

Một đám người nói nhao nhao gây huyên náo, cái gì cũng nói, kỳ thực đại khái trong này cũng chia làm hai phái, một phái muốn liều mạng mạnh mẽ chống đỡ, một phái lại muốn tạm thời tránh lui.

Nói tóm lại vẫn là người trước chiếm thượng phong, dù sao thì đều là đệ tử tinh anh được Tạo Hóa Đạo Môn bồi dưỡng, tuy rằng không phải mỗi người đều coi thường cái chết, nhưng cũng không có nhiều hạng người ham sống sợ chết như vậy.

Kỳ thực những người quyết định muốn tạm thời tránh lui kia cũng không phải rất sợ chết, trong bọn họ có lẽ có người thật sự sợ chết, nhưng trong đó phần lớn vẫn là muốn tạm thời bảo toàn thực lực của Tạo Hóa Đạo Môn, đợi sau khi Lý Bá Dương trở về lại đi báo thù.

Bởi vì Huyền Khổ đã trở về, dưới cái nhìn của bọn họ, ngay cả thực lực không bằng Lý Bá Dương là Huyền Khổ cũng đã trở về, vậy thì Chưởng giáo của bọn họ sớm muộn cũng sẽ trở về, đến lúc đó dĩ nhiên là có thể tính toán một lần với Tô Tín.

Trong lúc bọn hắn vô cùng hỗn loạn, Trương Bá Đoan quát một tiếng: “Tất cả im miệng cho ta!”

Gầm lên một tiếng, trực tiếp chấn động đến mức toàn bộ đại điện nghị sự ầm ầm vang vọng, những Tạo Hóa Đạo Môn kia ở đây lúc này mới ngậm miệng lại.

Nhìn mọi người trong đại điện, Trương Bá Đoan thở dài một cái, nói: “Cũng không cần tranh luận, ta đã có quyết định, lần này mặc kệ thế lực Tô Tín mang đến mạnh bao nhiêu, Tạo Hóa Đạo Môn ta đến cuối cùng có thể không chống đỡ được,

ngược lại lần này Tạo Hóa Đạo Môn ta sẽ không lùi, cho dù chết, cũng phải chết ở trong Tạo Hóa Đạo Môn này!”

Nhìn chung quanh, Trương Bá Đoan quay về những võ giả Tạo Hóa Đạo Môn kia ở đây trầm giọng nói: “Thiếu Lâm Tự ngày xưa lúc Tô Tín đánh tới sơn môn, Huyền Minh cùng Huyền Chân đều có thể quyết tâm liều mạng với Tô Tín, lẽ nào hiện tại Tạo Hóa Đạo Môn ta không có sao?

Ở lại chỗ này chúng ta có thể không giữ được Tạo Hóa Đạo Môn, nhưng chúng ta lại có thể bảo vệ được cội nguồn của Tạo Hóa Đạo Môn, linh hồn của Tạo Hóa Đạo Môn!

Cho dù trận chiến này chúng ta đều chết ở nơi này, nhưng chỉ cần có sư huynh ở đây, hắn liền có thể xây dựng lại Tạo Hóa Đạo Môn lần nữa, tái hiện huy hoàng của Tạo Hóa Đạo Môn ta!

Ngược lại nếu như chúng ta chạy trốn, vậy thì linh hồn của Tạo Hóa Đạo Môn chúng ta sẽ không còn, dũng khí sẽ không còn, như vậy cho dù chúng ta có thể sống tạm, bồi dưỡng ra được chẳng qua cũng chỉ là một đám người ham sống sợ chết mà thôi!”

Những đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn kia ở đây đều im lặng, bất luận lúc này bọn họ đến cùng là quyết định tử thủ Tạo Hóa Đạo Môn, hay là muốn tạm thời tránh mũi nhọn thoát thân, cũng đều đồng ý với lời nói này của Trương Bá Đoan.

Gặp phải tình huống như thế, có lẽ người khác có thể vứt bỏ tông môn thoát thân, tỷ như nếu là Cửu Ngục Tà Ma làm ra chuyện như vậy, người giang hồ khác sẽ không kỳ quái, nhưng chỉ có Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ không được, không có lý do gì, chỉ bởi vì bọn họ là Tạo Hóa Đạo Môn!

Trương Bá Đoan thở dài một tiếng nói: “Tuy nói như vậy, nhưng Tạo Hóa Đạo Môn chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết, liền như thế mà chờ chết.

Chương 2644 - Chiến đấu đến chết (2)

Chọn lựa ra một trăm tên đệ tử thệ hệ trẻ tuổi đi ra, tốt nhất đều là cảnh giới Tiên Thiên cùng Hậu Thiên, do người mang

theo bọn họ đi Thái Nhất Đạo Môn, một bên tìm Thái Nhất Đạo Môn cầu viện, một bên để những đệ tử này tạm thời ở tại Thái Nhất Đạo Môn, cũng coi như là vì Tạo Hóa Đạo Môn ta lưu lại một tia hương hỏa cuối cùng."

Phía dưới có người chần chờ nói: "Nhưng Thái Nhất Đạo Môn lần này sẽ xuất thủ sao?"

Tuy rằng Thái Nhất Đạo Môn cùng Tạo Hóa Đạo Môn đều là một trong tứ đại Đạo môn, nhưng Thái Nhất Đạo Môn là đức hạnh gì, đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn lại rất rõ ràng.

Đừng nói là Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ bị diệt, e là cho dù là đại nạn của giang hồ đến gần, phỏng chừng Thái Nhất Đạo Môn đều không sẽ ra mặt, đám người kia tu luyện đạo quá mức cực đoan, đối với đám người Tạo Hóa Đạo Môn mà nói, bọn họ có lúc còn điên hơn cả Ma Đạo.

Trương Bá Đoan lắc đầu nói: "Các ngươi hiểu rõ phương thức làm việc của Thái Nhất Đạo Môn, đối phương sẽ xuất thủ hay không thì ta cũng không chắc.

Có điều cho dù đối phương không ra tay, nhưng ít nhất mọi người đều là mạch Đạo môn, nhờ bọn họ thu nhận giúp đỡ một số đệ tử cuối cùng của Tạo Hóa Đạo Môn ta hẳn là bọn họ sẽ không từ chối, dù sao điều này cũng không phải chuyện khó khăn gì."

Trương Bá Đoan xoay người rồi nói với một tên đệ tử: "Ngươi dẫn người đi Huyền Thiên Vực đi một chuyến, cầu vực chủ Huyền Thiên Vực Triệu Cửu Lăng ra tay giúp đỡ, sau đó Tạo Hóa Đạo Môn ta đồng ý lấy ra tất cả bí điển công pháp của Tạo Hóa Đạo Môn hai bên cùng hưởng!"

Lời vừa nói ra, đông đảo đệ tử ở đây nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh, dùng ánh mắt không dám tin tưởng chỉ nhìn Trương Bá Đoan, bọn họ cũng không nghĩ tới Trương Bá Đoan lại nói ra mấy câu nói như thế.

Điển tịch công pháp của một tông môn đối với tông môn này quan trọng bao nhiêu cũng không cần nhiều lời, hiện tại Trương Bá Đoan lại đồng ý đem lấy ra dùng chung với Huyền

Thiên Vực, có thể tưởng tượng được Trương Bá Đoan hiện tại áp lực lớn bao nhiêu.

Nhìn đến phía dưới còn có một chút ồn ào, Trương Bá Đoan khẽ quát: "Tất cả câm miệng! Công pháp truyền thừa chỉ cần ở trong tay chúng ta, vậy thì Tạo Hóa Đạo Môn ta vẫn là Tạo Hóa Đạo Môn, cho dù Huyền Thiên Vực cầm công pháp của Tạo Hóa Đạo Môn ta, không có chỉ điểm của những võ giả thế hệ trước của Tạo Hóa Đạo Môn, bọn họ cũng vẫn khó có thể nhập môn, điều bọn họ có thể làm nhiều hơn chỉ là dựa vào công pháp của Tạo Hóa Đạo Môn đi dung hợp với công pháp của Huyền Thiên Vực, suy luận, tăng cường bản thân.

Liền tỷ như hiện tại nếu như Tạo Hóa Đạo Môn chúng ta có được công pháp của Thái Nhất Đạo Môn, chúng ta còn có thể đi chuyên tu công pháp của Thái Nhất Đạo Môn hay sao? Vậy đến cùng chúng ta là Tạo Hóa Đạo Môn hay là Thái Nhất Đạo Môn?

Chớ xem công pháp xem quan trọng quá, chỉ cần Tạo Hóa Đạo Môn ta có thể tránh được tai nạn này, chuyện gì đều có thể nói."

Nghe được Trương Bá Đoan vừa nói như thế, mọi người ở đây cũng chỉ gật đầu thừa nhận, mà Trương Bá Đoan cũng bắt đầu lần lượt phân công từng nhiệm vụ, ngược lại chỉ cần thủ đoạn hắn có thể nghĩ được, trên căn bản đều được hắn nghĩ ra rồi, có thể tránh được tai nạn này hay không, tất cả những thứ này đều là ẩn số.

Mà lúc này ở trong Huyền Thiên Vực, bên Triệu Cửu Lăng này vừa tiếp đón người của Tạo Hóa Đạo Môn.

Đối với yêu cầu của Tạo Hóa Đạo Môn, Triệu Cửu Lăng cũng là một lời đáp ứng.

Thứ tình nghĩa Đạo môn này đối với Tạo Hóa Đạo Môn cùng Huyền Thiên Vực mà nói chỉ là lời nói trên đầu môi mà thôi, không thể coi là thật, vì lẽ đó trước đó Trương Bá Đoan cũng là rất thức thời lấy ra điển tịch công pháp của Tạo Hóa Đạo Môn làm điều kiện, bằng không Triệu Cửu Lăng cũng sẽ không đáp ứng lưu loát như vậy.

Chờ sau khi đuổi người của Tạo Hóa Đạo Môn đi xong, một tên Chân Vũ của Huyền Thiên Vực đi tới hỏi: "Vực chủ, ngươi thật sự chuẩn bị đi giúp Tạo Hóa Đạo Môn?"

Triệu Cửu Lăng thở dài một tiếng nói: "Môi hở răng lạnh nha, đều là mạch Đạo môn, nói thứ tình nghĩa gì đó đúng là có vẻ hơi dối trá, có điều ước nguyện ban đầu của ta là thành lập liên minh Đạo môn lại là thật lòng thật dạ vì toàn bộ tốt đẹp của Đạo môn.

Mạch Đạo môn ta đã vượt qua Phật tông, thành đại phái đệ nhất thiên hạ, nhưng không biết tại sao chi nhánh quá nhiều, mặc kệ là Tạo Hóa cũng được, hay là Thái Thượng cũng được, nếu như những tông môn này có thể tụ tập cùng một chỗ, vị trí võ lâm chí tôn này còn có ai có thể ngồi lên được?

Đáng tiếc cuối cùng vẫn là dã tràng xe cát, nhưng lại không thể gạt bỏ cánh cửa liên minh này.

Hiện tại Tạo Hóa Đạo Môn gặp nạn, Tô Tín kia cũng là hạng người lòng muông dạ thú, cũng có xung đột giống như vậy với Huyền Thiên Vực ta, lần này nếu như ta không đi giúp Tạo Hóa Đạo Môn, trong tương lai ai sẽ giúp Huyền Thiên Vực ta?

Chương 2645 - Bị bức ép giết người

Huống hồ lần này ta cũng sẽ làm theo khả năng, sẽ không đả thương đến toàn bộ sức mạnh của Huyền Thiên Vực.

Lần này Huyền Thiên Vực ta ra tay kỳ thực chỉ là vì một thái độ, chứng minh liên minh Đạo môn không phải tồn tại trên đầu môi mà thôi , tương tự, cũng là vì kết một thiện duyên với Tạo Hóa Đạo Môn."

Tên Chân Vũ kia nghi ngờ nói: "Thiện duyên? Tạo Hóa Đạo Môn cũng sắp bị diệt, còn có thiện duyên gì để kết?"

Triệu Cửu Lăng lạnh nhạt nói: "Đừng quên Lý Bá Dương, vị đệ nhất thiên hạ ngày xưa này còn chưa có xuất hiện đâu.

Mảnh vỡ tiên vực kia chính là lúc trước thoát ly từ tiên vực, trong đó lại ẩn chứa một ít cơ duyên cùng dị bảo do tiên vực sinh ra lúc đầu.

Có những thứ đồ này, Huyền Khổ về sớm nhất thực lực cũng đại tiến, đồng thời còn mang về một khối căn nguyên thế giới, mà sau khi trở về Lý Bá Dương lại sẽ mang về món đồ gì? Thực lực của hắn lại sẽ đến mức nào? Những thứ khác không dám hứa chắc, ít nhất sẽ mạnh hơn so với Huyền Khổ mới đúng."

Đối với Tô Tín, Triệu Cửu Lăng rất kiêng kỵ, mấy lần giao thủ, mỗi một lần thực lực của đối phương đều sẽ đại tiến một bước, lúc này mới mấy năm trôi qua, thực lực của Tô Tín cũng đã từ bị hắn áp chế, đến hiện tại Triệu Cửu Lăng đã không chắc chắn thành công khi đi giao thủ với Tô Tín.

Thiên hạ này ngoại trừ Lý Bá Dương vị ngày xưa đệ nhất thiên hạ kia trở về, hắn thực sự là không nghĩ tới có ai có thể kiềm chế được Tô Tín này.

Thanh Châu Đạo bên ngoài Tạo Hóa Đạo Môn, phía trên núi xanh nối tiếp nhau, từng toà đạo quán sắp hàng ở sườn núi hoặc là trên đỉnh núi, này chính là vị trí sơn môn của Tạo Hóa Đạo Môn, có thể nói là non xanh nước biếc, địa linh nhân kiệt.

Có điều lúc này bầu không khí của toàn bộ Tạo Hóa Đạo Môn lại tràn ngập xơ xác tiêu điều cùng bi tráng, bởi vì bên ngoài Tạo Hóa Đạo Môn, Tô Tín đã dẫn đầu hơn trăm ngàn võ giả tinh nhuệ đến đây, bao vây toàn bộ Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ đến mức nước chảy không lọt!

Sắc mặt của Trương Bá Đoan không hề thay đổi, nhưng hắn chỉ là nhàn nhạt hỏi: "Thái Nhất Đạo Môn không có người nào đến sao?"

Một tên đệ tử cẩn thận nói: "Không có, người chúng ta phái đi thậm chí ngay cả Chưởng giáo Huyền Trần Tử cũng không thấy, tuy rằng Thái Nhất Đạo Môn thu nhận đám đệ tử của Tạo Hóa Đạo Môn chúng ta, có điều lại nói Huyền Trần Tử bế quan sinh tử, vì thế không thể nào quấy rối."

Trương Bá Đoan bất đắc dĩ lắc đầu, hắn biết sẽ là một loại kết cục như thế.

Nhưng hắn cũng không thể đi chỉ vào Thái Nhất Đạo Môn không để ý tình nghĩa giữa Đạo môn đồng đạo, bởi vì điều này

cũng không có tác dụng gì, Thái Nhất Đạo Môn từ trước đến giờ đều không thèm để ý những thứ này.

“Bên Huyền Thiên Vực kia nói thế nào?” Trương Bá Đoan lại hỏi.

Lần này tên đệ tử kia lại mang theo vẻ vui mừng nói: “Bên Huyền Thiên vực kia đúng là sáng tỏ nói rồi, mọi người đều là mạch Đạo môn, đều là thành viên liên minh Đạo môn, Huyền Thiên vực là sẽ bỏ mặc Tạo Hóa Đạo Môn xảy ra chuyện, vì thế Vực chủ Triệu Cửu Lăng nhất định sẽ ra tay.”

Lời vừa nói ra, trong mắt mọi người ở đây đều lộ ra vẻ vui mừng, dù sao hiện tại trên giang hồ này, có thế lực cường giả Thần Kiều cảnh cùng không có thế lực cường giả Thần Kiều cảnh vốn là hai khái niệm, hiện tại lúc bọn hắn biết có Triệu Cửu Lăng ra tay, đông đảo đệ tử của Tạo Hóa Đạo Môn cũng là an tâm không ít.

Trong mắt Trương Bá Đoan loé ra một tia tàn khốc nói: “Nếu như vậy, vậy thì đều chuẩn bị kỹ càng quyết một trận tử chiến với Tô Tín đi!

Muốn diệt Tạo Hóa Đạo Môn ta, chẳng cần biết hắn là ai, cũng phải bỏ ra cái giá xứng đáng mới được!”

Đệ tử còn lại của Tạo Hóa Đạo Môn cũng lộ ra một mặt sát khí cùng ý chí chết, tuy rằng Tạo Hóa Đạo Môn những năm gần đây vẫn luôn nằm ở vị trí cách biệt giang hồ, nhưng điều này cũng không đại biểu bọn họ thật sự sẽ rất sợ chết, một khi quyết định muốn đi liều mạng với Tô Tín một lần, vậy thì sức mạnh bọn họ có thể phát huy ra cũng cực kỳ kinh người.

Mà lúc này ở ngoài Tạo Hóa Đạo Môn, thủ hạ Ám vệ của Tô Tín, Tây Bắc quân, Huyết Thần Giáo đã triệt để bao vây vị trí sơn môn của Tạo Hóa Đạo Môn đến mức nước chảy không lọt.

Uy thế lớn như vậy, thậm chí khiến cho một số môn phái nhỏ gần kề Tạo Hóa Đạo Môn ở Thanh Châu Đạo kia đều không thể không di chuyển, chỉ lo ở trong trận chiến này từ cửa thành cháy, vạ đến cá dưới ao.

Tô Tín nhìn vị trí sơn mạch của Tạo Hóa Đạo Môn, nguyên khí thiên địa nồng đậm cực kỳ, phía trên dãy núi cũng là cây cối cao to sinh trưởng xanh um tươi tốt, một ít đạo quán an vị ở sườn núi hoặc là trên đỉnh núi, giống như được cảnh sắc tiên cảnh vây quanh.

Lữ Trường Khanh ở một bên chà chà than thở: "Tạo Hóa Đạo Môn lúc trước đúng là thật biết chọn chỗ, đây chính là một vùng đất trù phú, nguyên khí thiên địa còn nồng đậm hơn so với Thiếu Thất Sơn của Thiếu Lâm Tự."

Chương 2646 - Bị bức ép giết người (2)

Tô Tín lắc đầu nói: "Ngươi nói sai rồi, vị trí của Tạo Hóa Đạo Môn kỳ thực vốn cũng không phải vùng đất trù phú gì, thậm chí ngay cả tên cũng không có, chính là một dãy núi có chút hoang vu.

Là sau khi Tạo Hóa Đạo Môn đi tới nơi này, mỗi ngày sẽ dùng tạo hóa chân khí của bản thân đến uẩn nhưỡng thổ địa này, lúc này mới khiến nơi này biến thành là một vùng đất trù phú.

Đáng tiến, hiện tại vùng đất trù phú này, lại sắp nhuốm máu."

Lữ Phá Thiên liếc mắt nhìn Tô Tín, cười hắc hắc nói: "Sư đệ, lời này của ngươi đủ dối trá, khiến Tạo Hóa Đạo Môn nhuốm máu, lại là ngươi đó."

Tô Tín nhìn Tạo Hóa Đạo Môn trước mắt, lạnh nhạt nói: "Nếu như ta nói ta bị bức ép, ngươi có tin hay không? Người trong giang hồ, thân bất do kỷ.

Ngươi không giết người khác, người khác liền muốn giết ngươi. Ngươi không trở nên mạnh mẽ, người khác liền khinh người.

Cùng với chờ người khác tới giết ngươi, người khác tới bắt nạt ngươi, ngươi cũng chỉ có thể buộc chính mình trở nên mạnh mẽ, buộc chính mình đi giết người khác, mãi đến khi chính mình thành kẻ mạnh nhất, không ai dám đến giết ngươi, không ai dám đến bắt nạt ngươi mới thôi."

Bước vào giang hồ thời gian dài như vậy, lúc đầu Tô Tín vẫn cho là là hệ thống đang ép mình, nhưng sau đó Tô Tín mới

phát hiện, kỳ thực vẫn đang ép mình, cũng không phải hệ thống, mà là giang hồ này.

Nhiệm vụ hệ thống tuyên bố tuy rằng có trừng phạt, nhưng chút trừng phạt này xưa nay đều không muốn tính mạng của Tô Tín, chỉ là suy yếu thực lực của hắn.

Nhưng vấn đề là ở trong giang hồ này, không có thực lực, hoặc là bị giết, hoặc là bị bắt nạt, kim bàn rửa tay, quy ẩn núi rừng? Không tồn tại.

Thái Nhất Đạo Môn có thể an tâm bế quan ở trong rừng sâu, không ai dám đi trêu chọc, không ai dám đi quấy rối, đó có thể không phải là bởi vì Thái Nhất Đạo Môn thanh tịnh vô vi, mà là bởi vì thực lực của Thái Nhất Đạo Môn mạnh mẽ, là bởi vì Thái Nhất Đạo Môn có một 'Nguyên Khư Tán Nhân' Huyền Trần Tử tồn tại ngay cả Lý Bá Dương cũng không nhìn ra sâu cạn.

Không có thực lực còn muốn thoái ẩn giang hồ, khả năng to lớn nhất chính là bị người lôi tiên thi ra.

Một bên Lữ Phá Thiên hơi kinh ngạc nhìn Tô Tín, tựa hồ hắn không nghĩ tới Tô Tín dĩ nhiên có thể nói ra như thế một triết lý như thế.

Có điều Lữ Phá Thiên tự mình nghĩ, cũng là rất tán thành gật đầu nói: "Vẫn đúng là rất có đạo lý, nhớ lúc đầu lão tử cũng không trêu không chọc ai, cũng là bởi vì bị một đám ngu ngốc liên lụy mới đến bước đường bị người người kêu đánh.

Lúc trước nếu như lão tử lựa chọn biết điều quy ẩn giang hồ, phỏng chừng sẽ chết càng nhanh hơn."

Tô Tín trầm giọng nói: "Được rồi, xúc động cũng đủ rồi, hiện tại cũng nên đi giết người!"

Dứt tiếng, Tô Tín trực tiếp vung tay lên, đám người do Lý Phôi dẫn đầu, võ giả Tây Bắc Đạo trực tiếp tiếp cận sơn môn đạo quán của Tạo Hóa Đạo Môn.

Lúc này trước sơn môn Tạo Hóa Đạo Môn, Trương Bá Đoan đã dẫn theo một đám đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn ở nơi đó căm tức chờ người của Tô Tín, tuy rằng biết rõ đánh không lại,

nhưng khí thế trên người bọn họ lại không suy giảm một chút nào.

Tô Tín nhìn Trương Bá Đoan chờ người, trên mặt lộ ra một vẻ mặt tựa như cười mà không phải cười nói: “Chà chà, không hổ là võ lâm chí tôn ngày xưa, một trong tứ đại Đạo môn, quả nhiên là có cốt khí, đã đến trình độ như thế này, các ngươi vẫn không có chạy.”

Trương Bá Đoan mặt không chút thay đổi nói: “Tạo Hóa Đạo Môn ta tuy rằng không muốn quan tâm tranh chấp giang hồ, nhưng cũng không phải không có tâm tử chiến!

Tô Tín, lần này cho dù ngươi có thể diệt Tạo Hóa Đạo Môn ta, Tây Bắc Đạo dưới trướng ngươi chắc chắn cũng sẽ đại thương nguyên khí!”

Tô Tín xem thường lắc đầu nói: “Tạo Hóa Đạo Môn không muốn quan tâm tranh chấp giang hồ? Trương Bá Đoan, bản thân ngươi có tin lời này không?

Ta cũng không có thù hận với Tạo Hóa Đạo Môn ngươi, nhưng khi đó ở trong thành Bạch Đế, Lý Bá Dương lại muốn giết ta, nguyên nhân cũng chỉ vì một ân tình.

Bắt tính mạng Tô Tín ta đến trả một ân tình, mạng của Tô Tín không đáng giá như vậy?

Ta không tin thứ nhân quả báo ứng này, ta chỉ tin có thù báo thù, có oán báo oán!

Lúc trước Lý Bá Dương muốn giết ta, hiện tại ta là không tìm được hắn báo thù, vì thế ta trút cơn giận dữ lên Tạo Hóa Đạo Môn các ngươi, hợp lý, không phải sao?”

Tất cả mọi người của Tạo Hóa Đạo Môn lặng lẽ không nói, từ đạo lý mà nói, Tô Tín vẫn đúng không sai, dù sao cũng là Lý Bá Dương động thủ trước.

Bọn họ hiện tại chỉ hận vì sao lúc trước Lý Bá Dương không thể giết Tô Tín, bằng không hiện tại cũng sẽ không gây ra nhiều sự cố như vậy.

Nhưng vào lúc này, một thanh âm lại bỗng nhiên truyền đến: “Lời ấy của Tô đại nhân có sai lầm, có thù báo thù, có oán báo

oán là không sai, nhưng Tô đại nhân nên còn nghe một câu nói, đó chính là oan oan tương báo tự khi nào.

Chương 2647 - Bị bức ép giết người (3)

Lúc trước Lý Bá Dương muốn giết ngươi, ngươi diệt Tạo Hóa Đạo Môn là không sai, nhưng Tô đại nhân ngươi cũng đừng quên, Lý Bá Dương có thể còn chưa có chết đâu, trong tương lai Lý Bá Dương trở về, nhìn thấy ngươi diệt Tạo Hóa Đạo Môn, hắn sẽ không đến tìm ngươi báo thù giống như thế à?

Như vậy tuần hoàn lặp đi lặp lại, cho dù cuối cùng Tô đại nhân ngươi thắng, nhưng Tây Bắc Đạo tất nhiên cũng sẽ đại thương nguyên khí, hà tất phải tự làm khổ mình như vậy?"

Dứt tiếng, Triệu Cửu Lăng đạp không mà đến, đáp xuống bên Tạo Hóa Đạo Môn.

Lần này Huyền Thiên Vực chỉ có một mình hắn đến đây, những người khác đều không đến.

Hắn chỉ muốn giúp Tạo Hóa Đạo Môn, mà không phải là muốn đi trở mặt hoàn toàn với Tô Tín, dẫn hết những người khác tới vậy thì coi như thành hai thế lực đại chiến sinh tử rồi.

Tô Tín nhìn Triệu Cửu Lăng cười gằn một tiếng nói: "Lúc trước người lấy đồ vật của Huyền Khổ muốn giết ta còn có Triệu Cửu Lăng ngươi, đúng chứ? Chuyện kia ta vẫn chưa tìm ngươi, ngươi bây giờ lại còn muốn đến ra mặt cho Tạo Hóa Đạo Môn?"

Triệu Cửu Lăng lắc đầu nói: "Được làm vua thua làm giặc, Huyền Khổ không thể giết được ngươi, người bại đương nhiên là chúng ta.

Có điều nếu như Tô đại nhân ngươi vì chút chuyện như thế liền muốn lần lượt chiến đấu một mất một còn với thế lực bọn ta, sức mạnh của Tây Bắc Đạo ngươi có thể còn lại bao nhiêu?

Cuộc chiến diệt môn không phải một người liền có thể đánh, coi như thực lực của Tô đại nhân ngươi siêu tuyệt, cũng không thể một người tiêu diệt một tông môn.

Kỳ thực lần này ta đến đây cũng không muốn làm địch với Tô đại nhân ngươi, không bằng như vậy, song phương đều lùi một bước, Tô đại nhân ngươi buông tha Tạo Hóa Đạo Môn một lần, sau đó Tạo Hóa Đạo Môn đưa ra điều kiện khiến Tô đại nhân ngươi thỏa mãn, không biết như vậy thế nào?”

Triệu Cửu Lăng nói như vậy kỳ thực chính là để Tạo Hóa Đạo Môn kinh sợ, giống như Hoàng Thiên Vực lúc trước, đưa ra cái giá hài lòng để Tô Tín buông tha bọn họ một lần.

Nghe được Triệu Cửu Lăng nói như thế, bên Tạo Hóa Đạo Môn kia ngược lại cũng không ai nói cái gì, đều là một vẻ mặt im lặng.

Đối với Tạo Hóa Đạo Môn mà nói, tuy rằng những đệ tử này cũng đã chuẩn bị tốt muốn chiến đấu một mất một còn với Tô Tín, có điều có thể không chết, đương nhiên không ai muốn đi chết.

Ngày xưa Thiếu Lâm Tự ở dưới áp lực của Tạo Hóa Đạo Môn bọn hắn có thể nhẫn nhịn mấy chục năm, hiện tại Tạo Hóa Đạo Môn bọn hắn lại có cái gì là không thể nhẫn nhịn?

Huống hồ địa vị của Hoàng Thiên Vực lại lớn hơn so với Tạo Hóa Đạo Môn, kết quả Hoàng Thiên Vực cũng kinh sợ ở trước mặt Tô Tín, cam nguyện lấy ra đồ vật để đổi được Tô Tín rút đi, hiện tại đổi thành Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ, đương nhiên bọn họ cũng đồng ý.

Triệu Cửu Lăng nhìn Tô Tín, hắn phỏng chừng Tô Tín sẽ đáp ứng, có hắn nhúng tay, hơn nữa có con át chủ bài của Tạo Hóa Đạo Môn, cho dù Tô Tín có thể tiêu diệt Tạo Hóa Đạo Môn, chính hắn lại sẽ tổn thất bao nhiêu người?

Lần trước tiến công Hoàng Thiên Vực là Tô Tín gài bẫy chống lại trước mặt Đại Chu, kết quả Đại Chu giết địch một ngàn, chính mình cũng là tổn thất năm trăm, sáu trăm, Tô Tín hắn không hề tổn thất.

Mà lần này người ra tay lại là người Tây Bắc Đạo thủ hạ của Tô Tín, thật sự bắt đầu đánh, tổn thất thủ hạ của Tô Tín không thể nhỏ hơn so với Đại Chu.

Đối mặt với kẻ địch đạt tới cảnh giới cường đại nhất định như Tô Tín, có thể không động thủ thì Triệu Cửu Lăng thật sự cũng không muốn động thủ.

Tạo Hóa Đạo Môn cũng không phải ngu ngốc, bọn họ cũng biết sự chênh lệch của mình với Tô Tín, có thể nhận thua để đổi được Tô Tín tạm thời rút đi, khoản buôn bán này rất đáng giá.

Kỳ thực nếu như Tạo Hóa Đạo Môn nói như vậy trước khi hệ thống tuyên bố nhiệm vụ, Tô Tín chắc chắn sẽ đồng ý, giống như Hoàng Thiên Vực lúc trước.

Nhưng hiện tại lại có nhiệm vụ hệ thống ở bên người, nếu như không diệt Tạo Hóa Đạo Môn, gặp xui xẻo chẳng phải là Tô Tín hắn sao?

Vì thế Tô Tín trực tiếp cười lạnh nói: “Muốn nhận thua? Nhưng các ngươi có biết, cho dù là chủ động nhận thua, vậy thì cũng cần biểu hiện ra đủ thực lực!

Lúc trước Hoàng Thiên Vực có thể nhận thua, nhưng thực lực của Hoàng Thiên Vực ra sao? Một vị Thần Kiều bốn vị Chân Võ, còn có một dấu vết của Nhân Hoàng có thực lực mạnh mẽ không gì sánh bằng tồn tại, ngoài ra còn có một Phạm Thiên Vực Bì Già Đa La ra tay giúp đỡ.

Nhưng Tạo Hóa Đạo Môn các ngươi thì sao? Các ngươi lại có thực lực ra sao? Chỉ bằng một người Triệu Cửu Lăng ngươi sao?

Thứ ta nói thẳng, chư vị ở đây hiện tại ngay cả tư cách chịu thua cũng không có!”

Lời vừa nói ra, nhất thời sắc mặt của mọi người ở đây trở nên cực kỳ khó coi, bất luận là Trương Bá Đoan hay là Triệu Cửu Lăng đều là như vậy.

Bọn họ tốt xấu cũng là cường giả hùng bá một phương, kết quả bây giờ lại bị Tô Tín coi rẻ như vậy, cho dù là tượng đất cũng có ba phần tức giận.

Chương 2648 - Không có tư cách nhận thua

Triệu Cửu Lăng trực tiếp đứng ra lạnh lùng nói: “Tô đại nhân muốn thực lực? Tốt lắm, ta liền tranh tài một phen với Tô đại nhân ngươi, xem thực lực đến tột cùng có đủ yêu cầu của Tô đại nhân ngươi hay không!”

Kỳ thực đối với thực lực của Tô Tín, Triệu Cửu Lăng cũng là có chút đoán không được.

Lúc trước từ lúc hắn áp chế Tô Tín đến sau khi Tô Tín vượt qua hắn, Triệu Cửu Lăng đều biết những điều này.

Nhưng sau đó hắn được Huyền Khổ cho căn nguyên thế giới của hắn, món chí bảo này khiến tu vi của bản thân Triệu Cửu Lăng cũng càng tiến lên một bước, nhưng không biết Tô Tín này lại được cơ duyên gì, thực lực của bản thân dĩ nhiên cũng tiến nhanh, vậy nên khiến Triệu Cửu Lăng có chút nhìn không thấu.

Thực lực của Tô Tín đại tiến sau khi giao thủ với Khương Viên Trinh, có điều đó là ba người vây đánh một Khương Viên Trinh, vốn là đang bắt nạt người, cũng nhìn không ra thực lực chân chính của Tô Tín.

Mà sau đó Tô Tín lại đánh một trận với Bì Già Đa La, lần này đúng là thế lực ngang bằng với Bì Già Đa La, thậm chí còn bị Bì Già Đa La áp chế, nhưng từ điểm đó Triệu Cửu Lăng cũng là không nhìn ra mức độ của Tô Tín, bởi vì hắn cũng như thế không nhìn ra mạnh yếu của Bì Già Đa La.

Lúc trước Triệu Cửu Lăng có thể khẳng định thực lực của Bì Già Đa La hẳn là không kém mình, nhưng sau đó hắn gặp Bì Già Đa La một lần, Triệu Cửu Lăng lại kinh ngạc phát hiện thực lực của Bì Già Đa La dĩ nhiên cũng biến thành sâu không lường được.

Lúc trước Huyền Khổ phân căn nguyên thế giới thành ba cho bọn họ, lẽ nào Huyền Khổ xem Bì Già Đa La với hắn đều là mạch Phật tông, vì thế lại lặng lẽ cho hắn bí bảo gì đó?

Dù sao thì thực lực như thế nào đi nữa, chung quy phải đánh trước mới biết, mỗi bước nhỏ tiến lên Thần Kiều cảnh đều vô cùng khó khăn, lần này sau khi Triệu Cửu Lăng luyện hóa căn nguyên thế giới kia lại tương đương với đi một bước dài, hắn cũng muốn nhìn một chút sức mạnh của chính mình đến tột cùng đã đến trình độ nào.

Bước ra một bước, thân hình Triệu Cửu Lăng trực tiếp vọt lên giữa không trung, một toà Tử Phủ Đạo Cung sương mù mông lung hiện lên phía sau hắn, một chưởng hạ xuống,đạo uẩn mạnh mẽ tràn ngập, trấn áp thiên địa, có vẻ khủng bố cực kỳ.

Công pháp Đạo môn vốn là chú trọng căn cơ nhất, càng đến hậu kỳ căn cơ liền càng thâm hậu.

Sau khi luyện hóa căn nguyên thế giới kia, bản thân Triệu Cửu Lăng đã tích lũy thâm hậu vô cùng, một chưởng đơn giản này đạo uẩn nội liễm, thông cảm chỉ là sức mạnh cực hạn!

Tô Tín cười dài một tiếng, Đế Lâm Cửu Tiêu Pháp Tướng hiện lên phiá sau hắn, bản thân càng là thần mang vàng óng đại thịnh, đấu chiến kim thân được hắn triển khai đến cực hạn!

Một quyền hạ xuống, đơn giản giống như thế, thông cảm cũng có thể nói sức mạnh cực hạn, điều này làm cho ánh mắt Trương Bá Đoan nhất thời co rụt lại.

Tô Tín dám so đấu sức mạnh với hắn, hoặc là chính là ngông cuồng, hoặc là… Chính là có lòng tự tin tuyệt đối, tự tin hắn có thể đánh thắng mình trên phương diện sức mạnh!

Quyền chưởng đối lập, trong nháy mắt chân khí nổ tung vô tận, chấn động khủng bố kia khiến sắc mặt của những võ giả Tạo Hóa Đạo Môn ở đây đều trở nên trắng bệch, mà võ giả Tây Bắc Đạo lại có vẻ bình thường hơn nhiều.

Lúc trước khi Lý Bá Dương còn ở thì Tạo Hóa Đạo Môn duy trì địa vị siêu nhiên, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng động thủ với những tông môn khác, vì thế loại tình cảnh cường giả Chân Vũ thậm chí là Thần Kiều cảnh giao thủ cũng thật sự là rất hiếm khi có thể nhìn thấy.

Mà trái lại những võ giả Tây Bắc Đạo kia, bọn họ đúng là quanh năm theo Tô Tín nam chinh bắc chiến, thường có thể

nhìn thấy cường giả Chân Vũ cảnh giao thủ, đúng là không cảm thấy kinh ngạc.

Một chiêu hạ xuống, sắc mặt Triệu Cửu Lăng nhất thời trắng bệch, cỗ sức mạnh to lớn này hạ xuống, dĩ nhiên khiến Trương Bá Đoan có một loại không chống đỡ được.

“Sức mạnh của Tô Tín trở nên mạnh mẽ như thế từ khi nào vậy?”

Trong lòng Triệu Cửu Lăng kinh hãi, hắn quả thực không thể nào tiếp thu được, chính mình bước vào Thần Kiều mấy chục năm, nhưng ở dưới sự tích lũy sức mạnh, nhưng còn không bằng Tô Tín tu luyện võ đạo mấy chục năm!

Vẻ mặt Tô Tín bất biến, Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay hắn trực tiếp tuột tay mà ra, một chiêu kiếm Thiên Ngoại Phi Tiên, một chiêu kiếm Tử Khí Đoạt Mệnh, Tiên Ma Chi Kiếm Lưỡng Phân thiên hạ, giống như là giòi trong xương chém tới Triệu Cửu Lăng, trực tiếp khóa chặt thân thể nguyên thần của Triệu Cửu Lăng!

Triệu Cửu Lăng hừ lạnh một tiếng, đạo bào trên người cổ động, ống tay áo phất ra, trong nháy mắt trời đất đảo ngược, một tay áo che trời!

Tay áo bào rộng lớn giống như che kín bầu trời, trực tiếp bao phủ Tiên Ma Chi Kiếm này của Tô Tín ở bên trong, như muốn cắn giết tan rã.

Nhưng vào lúc này, mặt trên của Tiên Ma Chi Kiếm kia lại sản sinh một luồng biến hóa kỳ dị, bên trên đạo kiếm ý Thiên Ngoại Phi Tiên kia hiện ra vô số xích diễm, đốt trời cắn đất, thiêu đốt hư không, đây là Xích Hỏa Kiếm Ý Xích Hỏa Thần Công phát huy đến mức tận cùng!

Chương 2649 - Không có tư cách nhận thua (2)

Mà trên tử vong kiếm ý mười lăm chiêu kiếm Đoạt Mệnh kia cũng hiện ra mười hai kiếm ý sương mù mông lung, đó rõ ràng là Huyền Âm Kiếm Ý!

Một kiếm hai phần, hai kiếm bốn phần, bốn kiếm ý hoàn toàn không giống cắn giết bên dưới, tay áo bào của Triệu Cửu Lăng vỡ vụn tại chỗ, thậm chí bản thân hắn cũng bị đánh bay hơn mười trượng, sắc mặt hơi tái nhợt.

"Kiếm Trong Tàng Kiếm!"

Trong mắt Triệu Cửu Lăng lộ ra một tia kinh sợ.

Loại thủ đoạn kiếm trong tàng kiếm này không phải kiếm đạo, chỉ là một loại kiếm kỹ, bất kỳ võ giả nào triển khai hai loại kiếm ý này đến mức tận cùng cũng có thể dùng một chiêu này, chính là thủ đoạn kiếm tu cấp thấp hay dùng, dùng một chiêu kiếm pháp có thể nói là bình thường cất giấu một chiêu kiếm pháp tàn nhẫn đến cực điểm, hành động khi người ta không đề phòng, hường sẽ rất có hiệu quả.

Nhưng căn bản trên Dương Thần cảnh không ai sẽ đi dùng chiêu này, bởi vì đến Dương Thần cảnh, chủ tu của mọi người đều là kiếm đạo, dùng một loại kiếm đạo đến che giấu một loại kiếm đạo khác, có thể giấu được hay không trước tiên không nói, lại có mấy võ giả kiếm đạo như Tô Tín, dĩ nhiên trên người mang vài loại kiếm đạo, đồng thời còn tu luyện những kiếm đạo này tới cực hạn?

Cho dù là võ giả Kiếm Thần Sơn, thông thường cũng đều là chủ tu một loại, phụ tu kiếm đạo khác.

Có thể sử dụng kiếm kỹ đơn giản nhất để điều động kiếm đạo vô cùng mạnh mẽ, tuy rằng Tô Tín không phải chuyên môn kiếm tu, nhưng trên con đường kiếm đạo này của hắn, đã là thông thần!

Thu hồi Duy Ngã Đạo Kiếm, Tô Tín rất hài lòng đối với tu vi hiện tại của mình ở trên kiếm đạo.

Lúc trước hắn luyện hóa Huyền Quy Yêu Đan của Đại Chu, lại luyện hóa Tạo Hóa Đan sinh linh của Hoàng Thiên Vực, cũng coi như là cân bằng một chút sinh tử âm dương chi lực trong cơ thể mình, như vậy mới có thể khống chế hoàn mỹ sức mạnh kiếm đạo.

Chỉ có điều có chút đáng tiếc, loại thủ đoạn Kiếm Trong Tàng Kiếm này nói đến vẫn là một loại kiếm kỹ, lúc hắn không

dùng rất hữu dụng, nhưng chỉ cần hắn dùng ở trước mặt mọi người, bị người chú ý tới, vậy tương lai kẻ thù của hắn nhất định sẽ phòng bị một chiêu này.

Triệu Cửu Lăng nhìn tay áo bào bị xé rách kia của mình sắc mặt có chút âm trầm, cũng chỉ có hai chiêu, nhưng hắn đã rơi vào hạ phong, thậm chí về phương diện thực lực, hắn cũng có thể cảm giác được áp lực kinh khủng kia của Tô Tín.

Mà Tô Tín lại không hề dừng lại, Phật quang kim sắc tỏa ra quanh người hắn, uy năng của đấu chiến kim thân bị hắn triển khai đến cực hạn, cộng thêm sức mạnh của Huyền Âm kiếm giáp, trên thân thể hiện tại của Tô Tín hầu như giống với vô địch, đương nhiên Bì Già Đa La rất khả năng là một ngoại lệ, đối phương khả nghi là Phật Tổ đoạt xác.

Một quyền hạ xuống, dường như núi sông vỡ vụn, Tô Tín trực tiếp cận chiến sát thân, phát huy uy năng đấu chiến đến cực hạn.

Đồng thời lúc này liệt diễm còn thiêu đốt hừng hực quanh người hắn, cho dù uy năng Xích Hỏa Thần Công còn chưa diễn biến đến mức tận cùng, nhưng cũng hoàn toàn có thể thiêu đốt hư không, thiêu đốt chân khí thậm chí là nguyên thần!

Lúc này đối với mọi người ở bên dưới, thân hình Tô Tín quả thực giống như là Ma Thần thời thượng cổ trong truyền thuyết kia, chân đạp Liệt Diễm, đốt trời cắn đất, mang đến hủy diệt cùng tai ương vô tận.

Công pháp Đạo môn cũng có phương diện cận chiến này, dù sao thì ngày xưa huyền công của Đạo môn huyền công đủ để sánh vai với công pháp luyện thể của Phật môn.

Nhưng đáng tiếc Đạo môn trải qua vô số lần phân chia, công pháp truyền thừa của bản thân cũng đã không được đầy đủ nữa rồi, hiện tại chỉ có Long Hổ Đạo Môn còn có các Đạo môn huyền công tồn tại, Triệu Cửu Lăng đương nhiên là không thể.

Sau khi bị Tô Tín áp chế đến cực điểm, đạo uẩn cường đại hiện lên quanh thân Triệu Cửu Lăng, âm dương nhị khí ngưng tụ Tử Phủ cung điện, một trên một dưới, bên trong đan dệt

bùng nổ ra bài xích chi lực cường đại, lập tức kéo dài khoảng cách với Tô Tín.

Hai tay Triệu Cửu Lăng kết ấn, đạo uẩn vô tận tràn ngập trong mắt, Tử Phủ Đạo Cung hiện lên phía sau hắn, đạo uẩn trong hai mắt của hắn càng ngày càng dày, cuối cùng dĩ nhiên biến thành một bức vẽ to lớn che kín bầu trời, to lớn vô cùng.

Tử Phủ Đạo Cung, Càn Khôn đạo đồ!

Sau khi thực lực đại tiến, Càn Khôn đạo đồ của Triệu Cửu Lăng thu nạp thiên địa, ở trong phạm vi của Càn Khôn đạo đồ, tất cả sức mạnh đều bị áp chế, Tô Tín nhất thời cảm giác được dường như có từng toà từng toà núi lớn đặt ở đỉnh đầu của chính mình, phong cấm sức mạnh trong cơ thể hắn.

Một thanh trường kiếm màu đen kịt, mặt trên mang theo phù văn màu vàng hiện lên trong tay Triệu Cửu Lăng, này đúng là thần binh Tru Ma Kiếm của Huyền Thiên Vực bọn họ.

Trường kiếm rời tay, miệng Triệu Cửu Lăng tụng "Cửu Tự Chân Ngôn", mỗi một chữ phun ra, Tru Ma Kiếm liền phân hoá ra một kiếm ảnh, theo "Cửu Tự Chân Ngôn" hạ xuống toàn bộ, chín đạo kiếm ảnh hiện lên, mang theo tru tà phá ma chi lực hướng về phía Tô Tín nghiền ép!

Chương 2650 - Đánh lén

"Tru Ma Kiếm? Đáng tiếc, kiếm này của ngươi có thể tru được ma, nhưng cũng không tru được Tô Tín ta!"

Nhìn chín đạo kiếm ảnh, ở trong hai mắt của Tô Tín dĩ nhiên hiện ra một đạo kiếm khí kinh thiên, vô hình vô chất, nhưng cũng khiến Triệu Cửu Lăng cảm giác được một luồng hãi hùng khiếp vía.

Thứ Tô Tín dùng chính là kiếm, thứ Khương Viên Trinh dùng cũng là kiếm, kỳ thực nghiêm chỉnh mà nói, hai người kia cũng không tính là kiếm tu.

Kiếm tu chân chính thứ theo đuổi chính là xá kiếm, ngoài ra không còn vật gì khác, nhưng điểm ấy bất kể là Tô Tín hay là Khương Viên Trinh đều không làm nổi, đối với bọn hắn mà

nói, kiếm chỉ là một loại binh khí, một loại binh khí có thể để cho bọn họ sử dụng vũ lực tốt nhất.

Chỉ bất quá đối với Tô Tín hiện tại mà nói, bất kỳ võ đạo đến tay Tô Tín, hắn đều chắc chắn phát huy đến mức tận cùng, bao gồm kiếm đạo cũng như thế.

Thiên hạ ngày nay, ngoại trừ Mạnh Kinh Tiên ra, ai lại dám nói kiếm đạo của chính mình nhất định mạnh hơn so với Tô Tín?

Không ai dám nói ra câu nói này!

Trước mắt ở trong mắt Tô Tín ngưng tụ kiếm ý đơn thuần, không bao hàm bất kỳ tạp chất nào, chính là kiếm ý đơn giản, không phải kiếm tu Tô Tín, nhưng cũng ngưng tụ ra này cỗ kiếm ý mạnh mẽ đủ để kiếm chém Thương Khung!

Dưới sự dẫn động của cỗ kiếm ý mạnh mẽ này, Tru Ma Kiếm chợt bắt đầu bắt đầu run rẩy, một đạo kiếm ảnh vỡ vụn, đạo thứ hai, đạo thứ ba, chín đạo kiếm ảnh nhất thời liền vỡ vụn tám đạo, chỉ có một đạo cuối cùng còn chém về phía Tô Tín.

Trương Đạo Lăng biến sắc, Tô Tín vậy mà lại lấy một đạo kiếm ý đơn thuần nhất dẫn động Tru Ma Kiếm của hắn, làm tan rã toàn bộ dấu vết kiếm đạo ở bên trên, tu vi kiếm đạo của Tô Tín rốt cuộc mạnh đến cảnh giới gì?

Đồng dạng là võ giả sử dụng kiếm, một kiếm tu mới ra đời sau khi một tông sư kiếm đạo tỏa ra kiếm ý thậm chí ngay cả kiếm cũng không dám rút, hiện tại Tô Tín dùng kiếm ý của chính mình đi dẫn động kiếm chiêu của Tru Ma Kiếm tan vỡ, đạo lý cũng giống như vậy.

Nhưng này há không phải nói rõ chỉ cần ở phương diện tu vi kiếm đạo này, Triệu Cửu Lăng thậm chí không bằng cả võ giả mới ra đời?

Tô Tín cười gằn một tiếng, trực tiếp tiến lên trước một bước, dĩ nhiên nắm Tru Ma Kiếm kia trong tay, kiếm không ngừng kêu leng keng, lấy Thần binh sắc nhọn, dĩ nhiên cũng tránh thoát không khỏi bàn tay Tô Tín!

Một tay trực tiếp vung một cái, Tru Ma Kiếm rên rỉ một tiếng, trực tiếp bị Tô Tín quăng bay qua một bên, triệt để chặt đứt liên hệ giữa Tru Ma Kiếm với Triệu Cửu Lăng.

Mạnh mẽ chặt đứt liên hệ với thần binh, sắc mặt Triệu Cửu Lăng hơi trắng bệch, có điều hắn vẫn là toàn lực điều động Càn Khôn đạo đồ cắn giết Tô Tín.

Chỉ thấy giữa không trung, trong phạm vi nghìn trượng đã bắt đầu vặn vẹo, đạo uẩn phiêu tán, thế giới này hoàn toàn bị phân cách, mà trung tâm vặn vẹo kia chính là Tô Tín!

Liệt Diễm bốc lên, sức mạnh quanh thân Tô Tín bạo phát đến mức tận cùng, Đế Lâm Cửu Tiêu Pháp Tướng hiện ra, giống như người khổng lồ khai thiên, dĩ nhiên trực tiếp xé rách Càn Khôn đạo đồ kia!

Triệu Cửu Lăng phun ra một ngụm máu tươi trong giây lát, cho tới giờ khắc này hắn đã có thể xác định, về mặt sức mạnh, Tô Tín xác thực là đã vượt qua hắn một đoạn dài!

Phía dưới Trương Bá Đoan và những người khác của Tạo Hóa Đạo Môn nóng ruột, bọn hắn không phải Thần Kiều, chưa có tiếp xúc qua sức mạnh của Thần Kiều cảnh, nhưng đối với bọn hắn, Triệu Cửu Lăng tu luyện mấy trăm năm thế nào cũng không hẳn liền thua Tô Tín như thế mới đúng.

Nhưng trên thực tế Triệu Cửu Lăng xác thực là thất bại, hơn nữa còn bại rất thê thảm, từ đầu đến cuối đều bị Tô Tín áp chế, hầu như không có bất kỳ sức lực chống đỡ lại.

Lẽ nào lần này, Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ thật sự không hi vọng sao?

Lúc này Trương Bá Đoan nhìn cảnh tượng giữa không trung đột nhiên cắn răng một cái, trực tiếp lấy ra một Diện Trận Bàn, trên Diện Trận Bàn còn cắm vào hai thanh tiểu kiếm.

Thiếu Lâm Tự có ngày xưa Phật Đà lưu lại Phật châu, Hoàng Thiên Vực cũng có Nhân Hoàng lưu lại chiến giáp, dĩ nhiên Tạo Hóa Đạo Môn cũng có con át chủ bài thuộc về cường giả Thông Thiên cảnh thời thượng cổ lưu lại.

Trước mắt Diện Trận Bàn chính là, uy năng thậm chí còn mạnh hơn so với Phật châu kia của Phật Đà.

Hai thanh tiểu kiếm kia chỉ có cánh tay nhỏ dài ngắn, một đen một trắng, màu đen toàn thân đen kịt, tỏa ra một luồng khí tức âm u cực hạn, mà cái màu trắng kia lại óng ánh long lanh, tràn ngập tạo hóa chi lực nồng đậm.

Hai thanh tiểu kiếm này chính là lúc trước Đạo Tổ tự tay luyện chế, tên là Lưỡng Nghi Đạo Kiếm, đương nhiên đạo kiếm này không có quan hệ với đạo kiếm của Thanh Thành kiếm phái, kiếm không phải chủ yếu, chủ yếu chính là sinh tử âm dương chi lực ở trong Thái Cực Lưỡng Nghi kia.

Lúc trước bản thể của bảy đại thánh Yêu tộc ở trong trấn hải Đại Thánh chính là một vị Long quy, giáp lưng cứng rắn cực kỳ, cường giả cùng cấp bậc Thông Thiên cảnh không người nào có thể công phá, vì lẽ đó Đạo Tổ liền muốn lấy sinh tử âm dương chi lực phá vỡ phòng ngự, liền luyện chế ra Trận Bàn này.

Chương 2651 - Đánh lén (2)

Chỉ có điều đợi được Đạo Tổ mới vừa luyện chế ra một mô hình của Trận Bàn này, vẫn chưa chân chính thành công, Nhân Hoàng cũng đã bắt đầu động thủ đối với Yêu tộc, lúc đối chiến ở trấn hải Đại Thánh, lấy chưởng lực mạnh mẽ xuất liên tục mười tám chưởng, trực tiếp chấn động thân thể trấn hải Đại Thánh thành thịt nát, thậm chí ngay cả lưng giáp Long Quy cũng bị đánh nứt, triệt để báo hỏng.

Vì thế nghiêm chỉnh mà nói, Lưỡng Nghi Đạo Kiếm này kỳ thực chỉ là một bán thành phẩm.

Có điều cho dù Lưỡng Nghi Đạo Kiếm này chỉ là bán thành phẩm, cái này cũng là bán thành phẩm ngày xưa dùng tới đối phó Đại Thánh Yêu tộc, uy năng mạnh hơn so với Phật châu kia của Phật Đà nhiều.

Trương Bá Đoan vươn tay ra, trực tiếp vuốt một đường trên Lưỡng Nghi Đạo Kiếm, trong nháy mắt máu tươi phun trào, hai thanh trường kiếm kia quả thực dường như có sinh mệnh,

sau khi hấp thụ máu tươi của Trương Bá Đoan, dĩ nhiên để lộ ra vài tia cảm giác kì lạ.

Theo vầng sáng của Diện Trận Bàn, hai kiếm ý trắng đen đan xen vào nhau, múa lên, trong nháy mắt bùng nổ ra một luồng khí tức cực mạnh!

Đám người Lý Phôi ở phía sau kỳ thực đã cảm giác được có chút không đúng, bất quá bọn hắn lại không phản ứng lại, bất kể là Lý Phôi hay là Lữ Phá Thiên, hay là Thanh Ly trốn ở trong đám người chuẩn bị phối hợp tác chiến, ba người Chân Vũ bọn hắn cũng không phản ứng lại, Trương Bá Đoan vậy mà lại âm thầm ra tay đánh lén.

Cái này cũng là quán tính cho phép, dù sao thì danh tiếng nhiều năm của Tạo Hóa Đạo Môn bày ra như vậy, trước cũng là Triệu Cửu Lăng chủ động muốn đánh một trận với Tô Tín, song phương cũng không phải hỗn chiến, kết quả hiện tại Trương Bá Đoan vậy mà lại ra tay đánh lén ở thời điểm này, chuyện như vậy đừng nói là Tạo Hóa Đạo Môn, đặt ở bất luận tông môn chính đạo nào còn muốn lăn lộn ở trên giang hồ cũng không có khả năng.

Nhưng hiện tại Trương Bá Đoan lại làm như vậy, vì thế mãi đến khi Trương Bá Đoan ở bên kia đã lấy ra Trận Bàn, bọn họ mới phản ứng được, nhưng lúc này lại đã chậm.

Nếu như ở thời điểm bình thường, Trương Bá Đoan xác thực là không làm được chuyện như vậy.

Hắn còn muốn mặt mũi, Tạo Hóa Đạo Môn cũng là muốn mặt mũi, ở thời điểm người khác một chọi một chính mình ở bên cạnh đánh lén, chuyện như vậy đừng nói hắn là vị cường giả Chân Vũ cảnh, cho dù là một số võ giả Hậu Thiên và Tiên Thiên làm cũng sẽ khiến người ta khinh bỉ.

Nhưng trước mắt cũng không phải thời điểm bình thường, mà là cuộc chiến diệt môn!

Có thể nói chỉ cần có thể giết Tô Tín, đừng nói là làm ra loại chuyện bỉ ổi, coi như là khiến Trương Bá Đoan hắn để tiếng xấu muôn đời, Trương Bá Đoan cũng là nguyện ý làm.

Lúc này Lưỡng Nghi Đạo Kiếm kia đã bị Trương Bá Đoan kích hoạt, trường kiếm hai màu đen trắng chỉ là nhẹ nhàng chấn động một chút, cũng đã biến mất không còn tăm hơi, cho dù đám người Lý Phôi muốn cản, nhưng phát hiện mình căn bản sẽ không tìm được mục tiêu.

Chờ đến lúc Lưỡng Nghi Đạo Kiếm kia xuất hiện lần nữa, thì đã xuất hiện ở phía sau Tô Tín, trực tiếp chém tới hắn hậu tâm!

Trong nháy mắt Lưỡng Nghi Đạo Kiếm xuất hiện, tóc gáy quanh thân Tô Tín nhất thời liền dựng nên, cảm giác được một luồng uy hiếp cực mạnh truyền đến.

Ở trong nháy mắt đó Phật quang kim sắc quanh người hắn đại thịnh, triển khai đấu chiến kim thân đến cực hạn, đồng thời mười hai đạo Huyền Âm Kiếm Khí ngưng tụ thành Huyền Âm Kiếm Giáp ngăn ở phía sau, mặc kệ là công kích gì, đều không thể dễ dàng công phá Tô Tín nằm trong loại trạng thái phòng ngự này.

Nhưng Lưỡng Nghi Đạo Kiếm này chính là ngày xưa Đạo Tổ vì chém giết Yêu tộc chân thân Long Quy trấn hải Đại Thánh mà chuẩn bị, sinh tử âm dương chi lực, đủ để cắn giết bất kỳ phòng ngự trong thiên hạ!

Hầu như là trong nháy mắt, dưới Lưỡng Nghi Đạo Kiếm kia, Huyền Âm Kiếm Giáp của Tô Tín cũng đã vỡ vụn, trong nháy mắt này trong lòng Tô Tín căng thẳng, trực tiếp thân hóa Liệt Diễm, muốn lấy Liệt Diễm Vô Tướng chạy trốn.

Ngay cả Huyền Âm Kiếm Gíap được xưng là có thể không đếm xỉa bất kỳ công kích vật lý gì cũng không ngăn nổi Lưỡng Nghi Đạo Kiếm này, đấu chiến kim thân của Tô Tín cũng tương tự.

Nhưng ai thừa nghĩ coi như Tô Tín đã thân hóa Liệt Diễm, làm cho hai kiếm này chém không khí, nhưng cỗ sinh tử âm dương chi lực lại ầm ầm bạo phát ở trong Liệt Diễm, trực tiếp khiến Tô Tín ở bên trong bị thương, sau khi hắn khôi phục chân thân, trong giây lát một ngụm máu tươi phun ra.

Này vẫn là lần đầu tiên Tô Tín sau khi tiến vào trạng thái Liệt Diễm Vô Tướng vẫn có thể bị thương, Lưỡng Nghi Đạo Kiếm này thật không hổ là thần khí ngày xưa Đạo Tổ luyện chế ra, uy năng lại mạnh như thế.

Nhìn Trương Bá Đoan phía dưới, khóe miệng Tô Tín lộ ra một ý cười lạnh lẽo nói: "Được được được! Rất tốt! Ngược lại ta đã nhìn thấy thủ đoạn của Tạo Hóa Đạo Môn, không hổ là tông môn truyền thừa vạn năm, thủ đoạn này chính là quả quyết."

Tô Tín trực tiếp quát với đám người Lý Phôi: "Giết cho ta! Toàn bộ Tạo Hóa Đạo Môn, chó gà không tha!"

Chương 2652 - Nung nấu

Dứt tiếng, bên kia đám người Lý Phôi cũng đã xông lên trên, đối với bọn hắn mà nói, Trương Bá Đoan vậy mà lại dám đánh lén đại nhân bọn hắn, coi như Tô Tín không nói, Tạo Hóa Đạo Môn lần này cũng chắc chắn máu chảy thành sông!

Sắc mặt Trương Bá Đoan không hề thay đổi, quay qua đệ tử bên cạnh quát lên: "Mở trận pháp!"

Trình độ của Đạo môn ở trên phương diện trận đạo cũng không kém, trong Tạo Hóa Đạo Môn có nhiều vô số các loại trận pháp mạnh mẽ, lúc trước Hoàng Thiên Vực có thể lấy ra trận pháp mạnh mẽ chống đỡ Thần Kiều cảnh, chớ nói chi là Tạo Hóa Đạo Môn hiện tại.

Vì thế cho dù hiện tại Tạo Hóa Đạo Môn chỉ có một tên Chân Vũ là Trương Bá Đoan, hắn cũng là không sợ những thủ hạ này của Tô Tín.

Luận về sức chiến đấu, một Tô Tín có thể giết toàn bộ Tạo Hóa Đạo Môn

Nhưng luận số lượng cùng thực lực của võ giả cấp thấp khác, Tạo Hóa Đạo Môn là tông môn truyền thừa gần vạn năm vĩnh viễn không phải Tây Bắc Đạo mới phát triển hơn mười năm có thể so sánh.

Trong nháy mắt này, trận pháp lóng lánh hiện lên, mang theo sức mạnh to lớn bảo vệ toàn bộ Tạo Hóa Đạo Môn.

Một kiếm tràn ngập tử vong chi lực của Lý Phôi chém lên trên trận pháp, nhất thời bùng nổ ra một tiếng vang thật lớn, nhưng cũng không thể đánh nát trận pháp.

Sau đó Lữ Phá Thiên cũng là lấy ra trường đao, một đao chém ra, huyết lãng ngập trời, hắn hiện tại đã sắp khôi phục lại Thần Kiều cảnh, thậm chí chỉ nửa bước cũng đã đạp ra, có thể nói thực lực vô hạn tiếp cận Thần Kiều, nhưng đòn đánh này vẫn cứ không phá tan được trận pháp của Tạo Hóa Đạo Môn.

Xem tới đây lòng Trương Bá Đoan không khỏi thả lỏng một chút, hai tên Chân Vũ, trận pháp của Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ hoàn toàn có thể chống lại.

Nhưng vào lúc này, Tây Bắc Đạo bên kia lại có một khí tức Chân Vũ cảnh phóng lên trời!

Đối với Trương Bá Đoan, trong toàn bộ Tây Bắc Đạo kỳ thực người kinh khủng nhất chính là Tô Tín, nhưng tương tự, Tây Bắc Đạo to lớn một khi thoát ly khỏi Tô Tín, vậy thì sẽ lập tức sụp đổ.

Hiện tại Triệu Cửu Lăng đang giao thủ với Tô Tín, cộng thêm Lưỡng Nghi Đạo Kiếm của hắn phụ trợ ở đó, hiện tại đã khiến Tô Tín bị thương, vậy chỉ cần hắn ở bên này ngăn cản thủ hạ của Tô Tín, nói không chắc thật sự có thể khiến Tô Tín trọng thương rút đi.

Đương nhiên Trương Bá Đoan đúng là cũng nghĩ tới muốn giết Tô Tín, có điều sau đó hắn cũng nghĩ rõ ràng, điều ấy có vẻ như không thực tế lắm.

Cường giả Thần Kiều cảnh không phải dễ giết như vậy, Tô Tín càng là như thế, vì thế chỉ cần lần này có thể làm cho Tô Tín trọng thương tạm thời rút đi, Trương Bá Đoan cũng rất hài lòng.

Nhưng Trương điều duy nhất Bá Đoan không nghĩ tới chính là thực lực của Tây Bắc Đạo hơi vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

Toàn bộ Tây Bắc Đạo vừa mới mới vừa thành lập hơn mười năm, số lượng võ giả ở Hóa Thần cảnh tuyệt đối không bằng

Tạo Hóa Đạo Môn, cho dù có học cấp tốc công pháp đại pháp Di Thần Hoán Huyết cũng giống như vậy.

Hơn nữa ở sức lực chiến đấu của Chân Vũ cảnh, Lữ Phá Thiên đó chỉ là thuộc về trường hợp đặc biệt, hắn không phải là thủ hạ Tô Tín bồi dưỡng được, chỉ có một người Lý Phôi có thể lên cấp Chân Vũ, này đã khiến Trương Bá Đoan rất kinh ngạc, nhưng ai muốn thừa nhận Tây Bắc Đạo trước mắt vậy mà lại hiện ra một tên Chân Vũ.

Chân Vũ bỗng nhiên xuất hiện này dĩ nhiên chính là Thanh Ly.

Thanh Ly đột phá Chân Vũ cũng được một quãng thời gian rồi, có điều nàng cũng không tính là người giang hồ, cũng không có ý nghĩ muốn nói toạc ra, vì lẽ đó chuyện này cũng chỉ có một ít cao tầng trong Tây Bắc Đạo biết, những người khác không biết.

Lần này bởi vì việc diệt sạch Tạo Hóa Đạo Môn liên luỵ quá lớn, vì thế lúc này Tô Tín lúc này mới dẫn Thanh Ly tới, chính là vì có thể bảo đảm một ít.

Hơn nữa thực lực của Thanh Ly cũng không yếu, bản thân nàng chính là yêu hồn, sau khi tu luyện Thiên Yêu Đồ Thần Pháp quả thực như hổ mọc thêm cánh vậy, tu vi tiến bộ hết sức kinh người.

Lúc này sau khi Lý Phôi cùng Lữ Phá Thiên đồng loạt ra tay, bàn tay trắng nõn của nàng khẽ giương lên, nhất thời một luồng yêu khí mạnh mẽ xông lên tận trời, hư ảnh của một vị Cửu Vĩ Yêu Hồ hiện lên ở phía sau nàng, có điều được bao phủ ở trong yêu khí màu xanh u ám, so sánh với bản thể của nàng, hiện ra vẽ dữ tợn vô cùng.

Cửu Vĩ Yêu Hồ kia luân phiên đánh lên trên trận pháp, dĩ nhiên uy thế tạo thành không kém chút nào so với Lý Phôi cùng Lữ Phá Thiên.

Thấy cảnh này Trương Bá Đoan nhất thời giật mình, kinh ngạc nói: “Yêu tộc!?”

Lần trước Tô Tín đầu tiên là liên thủ với Yêu tộc, sau đó lại trở mặt với Yêu tộc, giết chết Ngân Dực Lang Vương một

trong ngũ đại Yêu Vương của Yêu tộc tại chỗ, mọi người đều biết chuyện này, hiện tại Tô Tín này lại liên thủ với Yêu tộc?

Có điều Trương Bá Đoan nhìn kỹ lại cảm giác thấy hơi không đúng, bởi vì tuy rằng công pháp cô nương trước mắt này triển khai ra nhìn qua rất giống với Yêu tộc, cũng là yêu khí ngút trời, nhưng thứ nàng ngưng tụ ra không ngờ là pháp tướng của võ giả Nhân tộc, hơn nữa bản thể của nàng cũng là loài người.

Chương 2653 - Nung nấu (2)

Có điều hiện tại Trương Bá Đoan đã quản không được những chuyện này, hai tên Chân Vũ công kích Trương Bá Đoan có thể không để ý, nhưng ba tên Chân Vũ đồng loạt ra tay, lại đã khiến trận pháp của Tạo Hóa Đạo Môn cảm giác được một tia áp lực.

Mà lúc này ở giữa không trung, Triệu Cửu Lăng nhìn thấy Tô Tín bị đánh lén bị thương, lông mày của hắn cũng là hơi nhíu lại, nhưng cũng không nói gì.

Hắn lại không phải loại người cổ hủ kia, nhất định phải chính diện đánh bại Tô Tín mới được, bây giờ nhìn đến Tô Tín bị thương, hắn nếu là không thừa cơ hội này ra tay, còn muốn chờ tới khi nào?

Nhân cơ hội này, đạo uẩn đột ngột sinh ra ở trong hai mắt của Triệu Cửu Lăng, Tử Phủ Đạo Cung nghiền ép mà xuống, đạo uẩn vô tận xoay quanh Tô Tín, giam cầm sức mạnh của hắn, Tử Phủ Đạo cung không còn là trấn áp chi lực, trái lại như đỉnh núi Thái Sơn hạ xuống!

Mà Lưỡng Nghi Đạo Kiếm kia căn bản không cần Trương Bá Đoan điều khiển, có Trận Bàn, Lưỡng Nghi Đạo Kiếm này chỉ cần khóa chặt Tô Tín liền sẽ không từ bỏ ý đồ.

Trong nháy mắt Tử Phủ cung điện kia hạ xuống, Lưỡng Nghi Đạo Kiếm trực tiếp hóa thành hai vệt cầu vồng trắng đen, mang theo tốc độ cực hạn chém tới Tô Tín, giống như hai tia chớp!

Trong mắt Tô Tín loé ra một vệt tàn khốc,

Trong nháy mắt Tử Phủ Đạo Cung kia hạ xuống, dĩ nhiên Tô Tín không né không tránh, vô số kiếm ý mạnh mẽ bạo phát ầm ầm quanh thân, có Xích Hỏa Kiếm Ý, cũng có Huyền Âm Kiếm Ý, trong nháy mắt này dĩ nhiên Tô Tín lựa chọn dùng phương thức cồng kềnh nhất để chống chọi thế tiến công của Triệu Cửu Lăng.

Mà lúc này Lưỡng Nghi Đạo Kiếm kia đã chém tới, trước người Tô Tín cũng hiện lên hai con Cự Long trắng đen, triển khai Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp, nghịch âm dương chi lực cùng chính âm dương chi lực quấn quýt cắn giết lẫn nhau, hầu như là trong nháy mắt, hai con Cự Long trắng đen trước người Tô Tín cũng đã bị cắn giết mất đi!

Này cũng không phải nghịch âm dương chi lực không bằng chính âm dương chi lực, mà là sức mạnh trên Lưỡng Nghi Đạo Kiếm kia quá mạnh, lúc này mới trực tiếp mất hẳn một đòn của Tô Tín.

Có điều tuy rằng Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp bị phá, nhưng sức mạnh trên Lưỡng Nghi Đạo Kiếm cũng bị suy yếu không ít.

Phật quang kim sắc lấp loé quanh thân Tô Tín, hắn vậy mà lại trực tiếp duỗi hai tay ra, nắm lấy Lưỡng Nghi Đạo Kiếm kia!

Thấy cảnh này, Triệu Cửu Lăng không khỏi hừ lạnh một tiếng: “Ngông cuồng!”

Triệu Cửu Lăng đã lĩnh giáo qua sức chống đỡ của thân thể Tô Tín, xác thực là cường hãn kinh người.

Nhưng vấn đề là cho dù cơ thể hắn mạnh hơn thì cũng là thân thể mà thôi, cố gắng đón đỡ Lưỡng Nghi Đạo Kiếm này bằng tay không chẳng phải là đang tìm cái chết hay sao?

Đừng xem lúc nãy Tô Tín tiếp được Tru Ma Kiếm của hắn đồng thời trực tiếp quăng đi bằng tay không, nhưng giữa Tru Ma Kiếm cùng Lưỡng Nghi Đạo Kiếm có thể không giống nhau.

Tru Ma Kiếm mặc dù là thần binh, nhưng bản thân cũng không sắc bén như vậy, Tru Ma Kiếm chỉ mạnh ở trên đặc tính tru tà phá ma, chất liệu trái lại không phải sắc bén như vậy.

Nhưng Lưỡng Nghi Đạo Kiếm thì lại không giống, bản thân Lưỡng Nghi Đạo Kiếm chính là kiếm trận rèn ra để phá tan phòng ngự của trấn hải Đại Thánh, tuy rằng không có khí linh, không tính là thần binh, chỉ có thể nói là một cái tiêu hao phẩm, nhưng bởi vì tác dụng to lớn nhất chính là phá giáp, vì thế chất liệu Lưỡng Nghi Đạo Kiếm này sử dụng sắc bén cực kỳ, tuyệt đối là chất liệu sắc bén nhất Đạo Tổ tìm được ở thời kỳ thượng cổ, hơn nữa đặc tính khẳng định cũng là có hiệu quả phá giáp đặc biệt.

Tô Tín lấy hai tay cố gắng đón đỡ Lưỡng Nghi Đạo Kiếm này, cuối cùng sợ là sẽ phải bồi táng hai tay của chính mình!

Có điều tình cảnh tiếp theo lại khiến người ta cảm thấy hơi kinh ngạc, sau khi Lưỡng Nghi Đạo Kiếm kia tới người, Tô Tín trực tiếp lấy hai tay nắm chặt Lưỡng Nghi Đạo Kiếm, mỗi bên một cái, nhưng hầu như là trong nháy mắt, hai tay của Tô Tín cũng đã đầy máu, Lưỡng Nghi Đạo Kiếm sắc bén trực tiếp đâm thủng hai tay Tô Tín, vết thương sâu thấy được cả xương!

Chỉ có điều cho dù là như vậy, Tô Tín nhưng là vẫn chưa hề ném Lưỡng Nghi Đạo Kiếm trong tay xuống, trái lại là cố chấp nắm trong tay, dường như không cảm giác được đau đớn.

Triệu Cửu Lăng nhíu mày, Tô Tín đây rốt cuộc là muốn làm gì? Hắn lẽ nào là ngu ngốc hay sao?

Có điều hiện tại trong thiên hạ không ai sẽ xem Tô Tín là ngu ngốc, tuy Triệu Cửu Lăng không biết Tô Tín muốn làm gì, nhưng hắn vẫn là hai tay kết ấn trực tiếp, trong nháy mắt đạo uẩn bạo phát mạnh mẽ, lần thứ hai ngưng tụ ra Càn Khôn đạo đồ ở giữa không trung.

Nhưng Càn Khôn đạo đồ của Triệu Cửu Lăng Càn Khôn chưa kịp ngưng tụ thành công hoàn toàn, hắn nhìn Tô Tín phía dưới, con mắt nhất thời trừng lớn.

Chỉ thấy Tô Tín gắt gao nắm Lưỡng Nghi Đạo Kiếm kia, cho dù máu tươi không ngừng chảy xuống cũng như vậy.

Nhưng bản thân Lưỡng Nghi Đạo Kiếm chính là Trận Bàn vật chết, sau khi gặp phải lực cản nó nhất định sẽ lựa chọn bùng nổ ra sức mạnh lớn nhất.

Chương 2654 - Nung nấu (3)

Lúc sức mạnh Lưỡng Nghi Đạo Kiếm vừa bộc phát, Tô Tín bỗng nhiên buông lỏng tay, hai thanh Tiểu Kiếm kia trực tiếp đâm vào trong cánh tay Tô Tín!

Trong nháy mắt máu tươi bắn nhanh, nhưng Lưỡng Nghi Đạo Kiếm này giống như bị giam cầm trên cánh tay Tô Tín, dĩ nhiên không có cách nào xuyên thấu được.

Trong nháy mắt này, Tô Tín ngưng tụ uy năng của Nghịch Âm Dương Táng Thiên đại pháp ở trong hai cánh tay của hắn, một cánh tay của hắn đã đen thui cực kỳ, toả ra tử ý nồng đậm, mà một cánh tay khác lại giống như Lưu Ly, tỏa ra một luồng sinh cơ nồng đậm.

Hắn nhấc lên hai cánh tay đang săn đuổi lẫn nhau của chính mình, nghịch chuyển âm dương chi lực mạnh mẽ bộc phát ra, hầu như là trong nháy mắt, liền triệt để chém nát liên hệ giữa Lưỡng Nghi Đạo Kiếm cùng Trận Bàn kia!

Phía dưới Trận Bàn ở trước sơn môn Tạo Hóa Đạo Môn cũng trong nháy mắt này, trực tiếp vỡ vụn, từ nay về sau, Lưỡng Nghi Đạo Kiếm này liền trở thành vật vô chủ.

Hơn nữa vẫn chưa xong, Liệt Diễm thiêu đốt hừng hực trên hai cánh tay của Tô Tín, dường như có thể thiêu đốt hư không, luyện hóa cánh tay của chính mình đỏ chót, bất kể là sinh tử chi lực hay là âm dương chi lực, đều dồn dập bị Tô Tín luyện hóa ở trong Liệt Diễm này.

Mà cùng lúc đó, Càn Khôn đạo đồ của Triệu Cửu Lăng đã ngưng tụ xong, hướng về phía Tô Tín, Tô Tín không có xuất kiếm, mà là đạo kiếm ở hai bên chỉ điểm ra, nhất thời kiếm ý mạnh mẽ màu trắng đen bạo phát trong nháy mắt, âm dương chi lực cường hãn cực kỳ, dĩ nhiên trực tiếp xé rách một miệng vết thương trên Càn Khôn đạo đồ!

Triệu Cửu Lăng không dám tin tưởng nhìn Tô Tín: “Ngươi vậy mà lại luyện hóa Lưỡng Nghi Đạo Kiếm tiến vào trong cơ thể mình?”

Tô Tín không trả lời hắn, nhưng vẫn điên cuồng tấn công không ngớt, mà Lưỡng Nghi Đạo Kiếm kia cũng thật sự giống như biến thành Lưỡng Nghi Đạo Kiếm của Tô Tín, ngoại trừ không thể hiện ra bản thể , uy năng của kiếm khí dĩ nhiên không khác gì với Lưỡng Nghi Đạo Kiếm chân chính cả.

Kỳ thực một chiêu này vẫn là Tô Tín học từ Yêu tộc Ngân Dực Lang Vương kia.

Lúc trước Ngân Dực Lang Vương có thể luyện hóa trường kiếm thành một bộ kiếm dực ở trên người mình, hiện tại Tô Tín chỉ là muốn hòa hai thanh không phải trường kiếm của Thần binh vào trong cơ thể chính mình, đây cũng không được tính là quá khó nhỉ?

Tuy rằng phương thức này nhìn qua có chút tự mình hại mình, nhưng so với Thiếu Lâm Tự Kim Cương Tịnh Thể Lưu Ly Quyết xem bản thân thành công pháp luyện binh khí thì đơn giản hơn nhiều.

Đồng thời bản thân Xích Hỏa Thần công của Tô Tín có đặc tính luyện vạn vật, còn có Vạn Đạo Sâm La có thể cân bằng các loại sức mạnh, gộp những thứ này lại, khiến cho Tô Tín hầu như tr ong nháy mắt cũng đã khống chế hoàn toàn Lưỡng Nghi Đạo Kiếm này, luyện hóa vào trong cơ thể mình.

Lúc này nghe được lời của Triệu Cửu Lăng, Tô Tín cũng cười gằn một tiếng, trực tiếp một đạo kiếm chỉ điểm ra, thế nhưng trong một đạo kiếm chỉ điểm này lại mang theo hai loại sức mạnh nghịch âm dương cùng chính âm dương, uy năng của loại tổ hợp sức mạnh có thể nói là quy dị này bộc phát ra lại khiến da đầu Triệu Cửu Lăng có một loại cảm giác tê cả da đầu!

Tô Tín vẫn luôn đang đeo đuổi sự cân bằng của hai sức mạnh sinh tử âm dương trong cơ thể mình, tuy rằng hiện tại sức mạnh trong cơ thể hắn còn chưa đạt được cân bằng chân chính, nhưng tác dụng của Lưỡng Nghi Đạo Kiếm này ở trong tay Tô Tín có thể phát huy ra lại mạnh hơn nhiều so với Trận Bàn kia.

Âm dương kiếm khí bài xích, hấp dẫn lẫn nhau, sức mạnh trong đó ngưng tụ thành bão táp bé nhỏ, kiếm ý bên ngoài sắc bén cực kỳ, cùng với âm dương chi lực không ngừng bài xích mà lại dung hợp kia dĩ nhiên đạt đến một sự cân bằng rất vi diệu.

Trước đó Lưỡng Nghi Đạo Kiếm chỉ là dựa vào cỗ âm dương chi lực mạnh mẽ trong đó đến cắn giết đối thủ, nhưng hiện tại đổi thành Tô Tín sử dụng, hắn có thể đem nguồn sức mạnh này chuyển hóa thành Âm Dương kiếm ý chân chính.

Đối mặt với chiêu kiếm này, Triệu Cửu Lăng thật sự có chút sợ hãi, trước đó hắn còn muốn mượn sức mạnh của Lưỡng Nghi đạo kiếm để đánh bại Tô Tín, không nghĩ tới vật này vậy mà trong nháy mắt liền biến thành bí bảo trong tay Tô Tín.

Liếc mắt nhìn những võ giả Tạo Hóa Đạo Môn phía dưới kia, Triệu Cửu Lăng cắn răng, thân hình của hắn trực tiếp hóa thành một mảnh mây khói, cấp tốc tung bay mấy trăm trượng, trực tiếp xoay người ngự không mà đi, trốn không thấy hình bóng.

Trong nháy mắt Triệu Cửu Lăng thoát đi, đám người Tạo Hóa Đạo Môn nhất thời đều sững sờ ở nơi đó.

Bọn họ cũng không nghĩ tới, Triệu Cửu Lăng là một cường giả Thần Kiều cảnh, chủ của Huyền Thiên Vực, trước đó còn luôn miệng nói muốn bảo vệ người đứng đầu liên minh Đạo môn của bọn họ, vậy mà lại chạy thoát vào lúc này.

Kỳ thực Triệu Cửu Lăng cũng là không muốn chật vật rời đi như thế, thực sự là lúc nãy khi Tô Tín ra tay, hắn thật sự cảm giác được một luồng nguy hiểm mạnh mẽ kéo tới, nếu như tiếp tục đánh, nói không chắc hắn thật sự sẽ bị Tô Tín cho ở lại chỗ này!

Chương 2655 - Đạo Môn bị diệt

Mặc dù nói Triệu Cửu Lăng hiểu hơn ai hết đạo lý môi hở răng lạnh, nhưng thế gian này thật sự có thể bồi thường tính mạng của chính mình vì một đám người ngoài, lại có mấy người? Ít nhất Triệu Cửu Lăng hắn không làm được.

Mà chính là bởi vì Triệu Cửu Lăng thoát đi, làm cho Trương Bá Đoan ở bên dưới hơi đang phân thần, tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng vào lúc này, trận pháp lại bị đám người Lý Phôi liên thủ công phá, Trương Bá Đoan nhất thời cảm giác được một luồng sát khí mạnh mẽ kéo tới trong nháy mắt!

Một thanh Thanh Đồng cổ kiếm hiện lên trong tay hắn, trường kiếm rung động, nhất thời mang ra một mảnh Tạo Hóa Trường Hà, tạo hóa chi lực vô tận bao phủ tới, thân hình của hắn cấp tốc lui về phía sau.

Nhưng lúc này lại có một đạo kiếm ảnh màu đen kịt hiện lên từ trong Tạo Hóa Trường Hà kia, một chiêu kiếm khủng bố đến cực điểm của Lý Phôi trực tiếp chém Tạo Hóa Trường Hà kia ra, đánh tới Trương Bá Đoan!

Trương Bá Đoan song chưởng, đạo uẩn mờ ảo, Bát Quái đạo đồ liên tiếp hạ xuống, đạo uẩn xoay chuyển không ngừng làm hao mòn sức mạnh chiêu kiếm này của Lý Phôi.

Nhưng vào lúc này, huyết lãng vô tận kéo tới, Ma đao trong tay Lữ Phá Thiên chém ra, trong phút chốc huyết lãng cuồn cuộn, âm thanh quỷ khóc thần gào vang lên vô tận, một đao bá đạo vô cùng hạ xuống, huyết lãng vô biên phong tỏa không gian, nhất thời khiến Trương Bá Đoan không thể trốn, chỉ có thể mạnh mẽ chống đỡ.

Nhưng luận cùng tu vi, Trương Bá Đoan chỉ là dựa vào cơ duyên Lý Bá Dương cho hắn mới lên cấp Chân Vũ, mà Lữ Phá Thiên lại đã đến cấp độ nửa bước Thần Kiều cảnh, huống hồ lúc hắn đỉnh cao thì cũng như Thần Kiều.

Sức mạnh song phương chênh lệch quá nhiều, căn bản không phải võ kỹ có thể bù đắp, hắn trực tiếp bị một đao này của Lữ Phá Thiên oanh thổ huyết mà bay, trọng thương ngay tại chỗ.

Hơn nữa vẫn chưa xong, Thanh Ly đã tới từ phía sau, triển khai Thiên Yêu Đồ Thần Pháp đến cực hạn, một vị Yêu Hồ màu xanh lục rít gào, giơ móng vuốt trực tiếp đánh tới Trương Bá Đoan!

Đối mặt loại tuyệt cảnh này, Trương Bá Đoan trực tiếp thiêu đốt tinh huyết, tạo hóa chi lực vô biên ngưng tụ thành một

thanh Tru Tà chi kiếm, chém tới Yêu Hồ.

Nội công của Đạo môn vốn có đặc tính tru tà phá ma, thêm một đòn thiêu đốt tinh huyết của Trương Bá Đoan, rốt cục cũng tiêu diệt hoàn toàn Yêu Hồ mà Thanh Ly biến ảo ra từ Thiên Yêu Đồ Thần Pháp.

Có điều nhưng vào lúc này, một thanh trường kiếm nhiễm tử khí nồng nặc lại bỗng nhiên xuyên qua ngực Trương Bá Đoan, Lý Phôi cầm trường kiếm trong tay, mặt không hề cảm xúc đứng phía sau Trương Bá Đoan, kiếm của hắn rất nhanh, nhanh tới mức chỉ cần Trương Bá Đoan sơ sẩy, liền có thể lấy mạng của hắn!

Rút trường kiếm ra, trên chuôi trường có ngọn nguồn Thần binh không dính chút máu tươi nào, trong mắt Trương Bá Đoan mang theo một tia không cam lòng, ngã trên mặt đất.

Đối mặt ba tên Chân Vũ có thực lực đều mạnh hơn hắn, coi như là Trương Bá Đoan cố gắng dùng thế võ cả cơ thể, cũng không thể cứu vãn.

Hơn nữa Trương Bá Đoan vừa chết, những võ giả còn lại của Tạo Hóa Đạo Môn kia lại càng thêm không thể tả, khí thế cũng đã mất sạch.

Vốn dĩ lúc Triệu Cửu Lăng vừa mới đào tẩu, khí thế của bọn họ cũng đã giảm xuống hơn nửa.

Sau đó Đại chưởng giáo duy nhất của bọn họ bị giết, tinh khí thần của những võ giả Tạo Hóa Đạo Môn cũng đã giảm xuống đến mức cực hạn, thậm chí chuyển biến thành biểu hiện tuyệt vọng hoàn toàn.

Tiếng trống thứ nhất làm tăng lòng dũng cảm, tiếng trống thứ hai làm giảm lòng dũng cảm, tiếng trống thứ ba làm kiệt quệ dũng khí, trước đó có lẽ bọn họ có dũng khí liều mạng một lần, đáng tiếc theo phía bên mình liên tiếp thất bại, chút dũng khí của bọn họ sớm đã tiêu hao hết rồi.

Nhìn những đệ tử kia của Tạo Hóa Đạo Môn bị tàn sát, trong mắt Tô Tín không khỏi lóe ra vẻ khác thường

Tông môn to lớn của hai phái Phật Đạo bị diệt hoàn toàn trong tay hắn, điều này cũng đại diện cho Tô Tín đã triệt để cùng hai mạch Phật Đạo không chết không ngừng.

Chỉ có điều hiện tại Tô Tín hơi nghi hoặc một chút, Đạo Tổ đến tột cùng là ở phương nào?

Nếu như nói trước Tô Tín chỉ là hoài nghi, vậy hắn hiện tại có thể khẳng định, Phật Đà cùng Đạo Tổ tuyệt đối không có chết, bọn họ khẳng định đều lưu lại người kế nhiệm cho chính mình chuẩn bị hiện thế một lần nữa.

Trước mắt Bì Già Đa La biểu hiện khả nghi cực kỳ, Tô Tín có thể chắc chắn tám phần mười đối phương chính là Phật Đà.

Vì lẽ đó theo lý mà nói, người kế nhiệm Đạo Tổ lưu lại cũng có thể ở bên trong Tạo Hóa Đạo Môn, có điều đáng tiếc, coi như là đám người Lý Phôi tàn sát toàn bộ Tạo Hóa Đạo Môn, cũng không tìm được tung tích cùng kẻ khả nghi nào.

Nếu không tìm được vậy thì Tô Tín đơn giản cũng sẽ không suy nghĩ.

Tuy rằng lấy lối làm việc của Tô Tín, hắn vẫn là thích nhất là lấy nguy hiểm ra trước, cuối cùng bóp chết ở trong nôi, nhưng hiện tại không tìm ra được nguy hiểm, vậy hắn cũng lười lại mất công sức suy nghĩ.

Chương 2656 - Đạo Môn bị diệt (2)

Nhìn đại cục trước mắt đã định, Tô Tín trực tiếp nói với Lý Phôi: “Nơi này giao cho ngươi xử lý trước, đem đạo bao uẩn bảo bình ta cần giao tới tay, những thứ đồ khác dựa theo quy củ Tây Bắc Đạo để phân phối.”

Tô Tín nhất định phải cầm trong tay đạo uẩn bảo bình chí bảo của Tạo Hóa Đạo Môn, loại chí bảo cấp bậc này mỗi một dạng đều có thể giúp Tô Tín cân bằng âm dương nhị khí trong cơ thể mình, khiến chính mình đạt đến cảnh giới Âm Dương cộng tể.

Về phần những thứ khác, đối với Tô Tín hiện tại mà nói đã có chút không hợp mắt, những võ giả kia chỉ cần dựa theo thông lệ ngày trước của Tây Bắc Đạo, phân phối theo lao động, bọn

họ cũng có thể kiếm được nhiều tiền, đặc biệt lần này đối tượng còn là Tạo Hóa Đạo Môn, tích lũy phong phú hơn gấp mấy chục lần thậm chí là hơn trăm lần so với tông môn thông thường.

Ngay lúc Tô Tín bên này đại cục đã định, cùng lúc đó, bên trong mảnh vỡ tiên vực, sấm mây gió lốc vô tận ngưng tụ lại, những kia chớp khắp bầu trời kia cũng đã ngưng tụ thành hình cầu, ầm ầm nổ tung, đủ để giết Dương Thần cảnh.

Mà ở trong sấm mây gió lốc chỉ có năm người, lần lượt là Thiên đế, Địa Tàng Vương, Lý Bá Dương, Mạnh Kinh Tiên và Diêm La Thiên Tử.

Lúc này ở trong năm người bọn họ, Diêm La Thiên Tử cùng Mạnh Kinh Tiên rõ ràng đã có thực lực của Thần Kiều cảnh, mà ba người Lý Bá Dương với tư cách Thần Kiều tuy rằng không thể thăng cấp Thông Thiên, nhưng thực lực của bản thân đã bước một bước dài.

Lúc này năm người tụ hội ở đây ở trong sấm mây gió lốc này đương nhiên chính là vì muốn rời khỏi nơi này, có điều này lúc này Thiên Đế lại hơi kinh ngạc nói: “Huyền Khổ và lão hòa thượng đâu?”

Sau khi tiến vào trong mảnh vỡ tiên vực này, đương nhiên mọi người đều tách ra từng người tìm kiếm cơ duyên, có điều cũng mơ hồ chia làm mấy nhóm nhỏ.

Lý Bá Dương cùng Thiên Đế quen biết đã lâu, giữa bọn họ không coi là bằng hữu, nhưng bởi vì giữa hai bên từng có liên hệ, vì thế ở trong mảnh vỡ tiên vực liên thủ cũng rất bình thường, mà Địa Tàng Vương cùng Diêm La Thiên Tử đương nhiên cũng là muốn đi cùng nhau.

Còn lại hai người Huyền Khổ cùng Mạnh Kinh Tiên ở nơi đó tìm kiếm cơ duyên một mình.

Mạnh Kinh Tiên không liên thủ với người khác là bởi vì tính cách của hắn chính là như vậy, bởi vì quan hệ của Tô Tín, còn có Địa Phủ với hắn cũng không có xung đột thù hận, vì lẽ đó lập trường của hắn sẽ hơi đứng bên Địa Tàng Vương nhiều hơn chút.

Mà nguyên nhân Huyền Khổ không liên thủ với người khác đơn giản hơn, bởi vì hắn không tìm được người liên thủ.

Lý Bá Dương chính là đại địch sống chết của hắn, Đạo Phật không cùng tồn tại, trước khi tiến vào trong mảnh vỡ tiên vực này Huyền Khổ cũng đã bị Tô Tín làm trọng thương, vì thế Huyền Khổ dám cam đoan, nếu như Lý Bá Dương có cơ hội, nhất định sẽ ra tay với hắn, đi đầu đem giết hắn.

Mà Huyền Khổ cũng không có mặt mũi đi tìm Địa Tàng Vương liên thủ.

Sau khi Địa Tàng Vương công khai thân phận của chính mình, giữa Thiếu Lâm Tự cùng Địa Tạng vương cũng đã cắt đứt hoàn toàn, từ đây trên giang hồ cũng không còn Huyền Đàm của Thiếu Lâm Tự, chỉ có Địa Tàng Vương của Địa Phủ, phần tình nghĩa huynh đệ này cũng biến mất hoàn toàn.

Vì thế Huyền Khổ cũng chỉ tìm kiếm cơ duyên một mình trong mảnh vỡ tiên vực này.

Chỗ này nói lớn không lớn, nói nhỏ lại cũng không nhỏ, mấy người bọn họ những năm này ở đây đúng là cũng từng đụng phải mấy lần, thậm chí còn ra tay đánh nhau mấy lần.

Bất quá đối với bọn họ mà nói, tìm kiếm cơ duyên mới là quan trọng nhất, vì thế cũng không có trực tiếp lấy mạng nhau, sau khi hơi phân được thắng bại, cảm giác được không địch lại đối phương tự nhiên cũng sẽ lập tức rút đi, ngược lại nơi này nhiều cơ duyên như vậy, không cần thiết liều chết giữ một chỗ.

Vốn dĩ sau khi bọn họ tìm thấy lại con đường hạ giới liền ước định thời gian tập hợp ở đây, chuẩn bị mấy người đồng loạt ra tay phá tan kết giới kia, rời khỏi mảnh vỡ tiên vực này, không nghĩ tới năm người lần này tụ hội, nhưng chỉ thiếu một Huyền Khổ.

Diêm La Thiên Tử lắc đầu nói: “Đã rất lâu rồi ta cũng chưa thấy Huyền Khổ, lẽ nào hắn là được cơ duyên lớn gì, bế quan ở nơi nào rồi?”

Tuy rằng Diêm La Thiên Tử nói như vậy, nhưng hắn nhưng cảm giác được có chút không thể.

Sức mạnh của kết giới này rất mạnh, một tên Thần Kiều tuyệt đối không cách nào phá mở, nếu như Huyền Khổ thật sự vì cơ duyên gì đó vẫn trốn ở chỗ nào bế quan, vậy hắn có còn muốn đi ra ngoài hay không?

Mà lúc này Mạnh Kinh Tiên lại bỗng nhiên nói: "Huyền Khổ hẳn đã hạ giới.

Lúc trước ta nhìn thấy một chỗ tiên vực có dấu vết bị tàn sát, xem công pháp trong đó, là Huyền Khổ ra tay.

Mà chỗ tiên vực kia dĩ nhiên nghiên cứu ra một toà trận pháp có thể phá giới, có điều có chút không hoàn chỉnh, tác dụng phụ hơi lớn.

Tòa trận pháp kia có dấu vết bị động qua, nếu như ta không đoán sai, hẳn chính là Huyền Khổ ra tay."

Chương 2657 - Trở về

Nghe được Mạnh Kinh Tiên nói như thế, mọi người ở đây đều có chút sửng sốt, bởi vì điều Mạnh Kinh Tiên nói vậy mà lại là Huyền Khổ tàn sát thế lực dân bản xứ của một tiên vực.

Chuyện như vậy nếu như là Thiên Đế làm mọi người sẽ không hoài nghi, nhưng vấn đề là đó chính là Huyền Khổ, Phương trượng của Thiếu Lâm Tự, hắn làm như thế lẽ nào không sợ nhập ma sao?

Ngược lại cơ duyên tới tay sớm muộn gì bọn họ cũng có thể đi ra ngoài, Huyền Khổ sốt ruột hạ giới như thế lại là vì cái gì?

Có điều lúc này sắc mặt Lý Bá Dương lại trở nên hơi âm trầm.

Hắn cũng không biết Huyền Khổ hạ giới là vì cái gì, nhưng việc này đối với hắn mà nói hiển nhiên không phải chuyện tốt lành gì.

Đạo Phật không cùng tồn tại, Thiếu Lâm Tự cùng Tạo Hóa Đạo Môn đã là tử thù mấy ngàn năm, hiện tại Huyền Khổ đi đầu hạ giới, uy thế của Thiếu Lâm Tự chắc chắn tăng mạnh, lại trái lại Tạo Hóa Đạo Môn có cái gì?

Nếu như là Huyền Khổ của lúc trước Lý Bá Dương cũng không lo lắng, bên trong Tạo Hóa Đạo Môn có một ít con át

chủ bài cùng bố trí đủ để ngăn trở Thần Kiều tầm thường.

Nhưng vấn đề là Lý Bá Dương biết mọi người thu hoạch lớn bao nhiêu ở trong mảnh vỡ tiên vực này, cho dù là Huyền Khổ muốn hạ giới sớm so với bọn họ, thực lực của hắn cũng là tăng vọt một đoạn dài.

Vì lẽ đó cứ như vậy, Huyền Khổ lấy thực lực của bản thân liền có thể nghiền ép Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ, đợi đến lúc hắn hạ giới, nói không chắc Tạo Hóa Đạo Môn sẽ biến thành dáng dấp gì!

Nghĩ đến đây, sắc mặt Lý Bá Dương liền càng thêm không dễ nhìn.

Vì lẽ đó hắn nói thẳng: "Nếu Huyền Khổ đã hạ giới, vậy chúng ta liền động thủ đi, chớ trì hoãn."

Mấy người ở đây đều không phải ngớ ngẩn, bọn họ tự nhiên có thể đoán được hiện tại Lý Bá Dương nghĩ cái gì.

Bất quá bọn hắn cũng không có làm rõ, đều là gật đầu, chuẩn bị phá tan kết giới này.

Dù sao thì sớm muộn bọn họ đều phải hạ giới, hiện tại Huyền Khổ cũng đã trở lại, lấy thực lực của hắn phỏng chừng muốn nghiền ép hết thảy võ giả ở hạ giới, ai cũng lo lắng thực lực Huyền Khổ có thể tạo thành một ít ảnh hưởng đối với vận mệnh võ lâm ở hạ giới hay không.

Kết quả là năm người đồng loạt ra tay, sức mạnh cường đại ngưng tụ thành một khu vực to lớn ở trong sấm mây gió lốc kia, khu vực kia tích càng lúc càng lớn, cuối cùng trực tiếp bao vây đám sấm mây gió lốc này, ầm ầm một tiếng, trực tiếp nổ tung ra một hắc động lớn!

Có điều lúc này hắc động kia còn đang không ngừng khép lại, mắt thấy càng ngày càng nhỏ, mấy người Lý Bá Dương cũng không có trì hoãn, trực tiếp nhảy vào trong đó, trong nháy mắt gió lốc vô tận ở chung quanh lôi kéo bọn họ, điều này cũng là cường giả Thần Kiều cảnh, nếu là đổi thành Chân Vũ tầm thường đều không chịu nổi nguồn sức mạnh này.

Chờ đến lúc Lý Bá Dương mở mắt lần nữa, dưới chân của hắn dĩ nhiên là một toà hoang đảo.

Thanh Châu Đạo gần Đông Hải, xem khí hậu nơi này hẳn là Đông Hải Hải Vực, Lý Bá Dương trực tiếp đạp không mà đi, hướng về Tạo Hóa Đạo Môn ở Thanh Châu Đạo.

Có điều một đường đi tới Thanh châu Đạo, Lý Bá Dương lại bỗng nhiên nhíu nhíu mày, bởi vì hắn phát hiện thế lực võ lâm Thanh châu Đạo giống như ít hơn một chút so với lúc trước.

Nguyên lai vũ phong Thanh Châu Đạo cũng là phồn vinh vô cùng, bên trong toàn bộ Thanh Châu Đạo cũng là không ít thế lực võ lâm tồn tại, tuy rằng những thế lực võ lâm không tính là dựa vào Tạo Hóa Đạo Môn, nhưng cũng tuyệt đối là lấy Tạo Hóa Đạo Môn làm trụ cột.

Kết quả hiện tại thế nào? Nguyên lai những tông môn Lý Bá Dương rất quen thuộc lại đều không thấy bóng dáng, điều này làm cho trong lòng Lý Bá Dương nhất thời hiện lên một bóng ma, điều hắn suy đoán trở thành sự thật? Lẽ nào thật sự chính là Huyền Khổ ra tay, tấn công Tạo Hóa Đạo Môn?

Nghĩ tới đây, Lý Bá Dương không dám trì hoãn, hắn trực tiếp một đường đi tới bên trong Tạo Hóa Đạo Môn, có điều cảnh tượng trước mắt lại khiến hai mắt Lý Bá Dương tối sầm lại.

Toàn bộ vị trí sơn mạch Tạo Hóa Đạo Môn đã là tĩnh mịch một mảnh, sơn môn vốn dĩ tràn ngập sinh cơ lúc này đã bị máu tươi nhuộm đỏ, bên trên đổ nát thê lương còn có dấu vết võ giả giao thủ.

Cho dù Lý Bá Dương đã có dự tính xấu nhất, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn khiến trong mắt của hắn lộ ra một vệt sát cơ dày đặc.

Lúc này tâm thần Lý Bá Dương bỗng nhiên hơi động, hắn một bước đã xuất hiện ở trong núi rừng phía dưới Tạo Hóa Đạo Môn, mà lúc này bên trong ngọn núi này, chỉ có một tên võ giả Tiên Thiên cảnh đang ở nơi đó quan sát, nhìn thấy trước mắt bỗng nhiên xuất hiện người này, hắn nhất thời trợn to hai mắt, trong mắt lóe ra vẻ kinh hãi vô tận, run lập cập nói: “Lý… Lý… Lý…”

Khí thế cường giả Thần Kiều cảnh đối với võ giả Tiên Thiên cảnh như hắn mà nói quả thực không giống với Tiên Phật, ở trước mặt Lý Bá Dương, tên võ giả Tiên Thiên này thậm chí ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng không nói ra được.

Lý Bá Dương lạnh lùng nói: “Ngươi biết ta? Ngươi là người nào?”

Chương 2658 - Trở về (2)

Tên võ giả Tiên Thiên cảnh kia vội vã gật đầu, đệ nhất thiên hạ Lý Bá Dương ngày xưa ai mà không biết? Huống hồ hắn thân là phong môi giang hồ, thứ căn bản nhất chính là phải ghi chép rõ ràng tướng mạo thậm chí là tính cách của một ít cường giả trên giang hồ.

Lúc này hắn thật vất vả mới bình tĩnh lại, run lập cập nói: "Tại hạ là đệ tử của Quan Tinh Lâu thuộc tổ chức phong môi ở Đông Thất Đạo."

Mặt Lý Bá Dương không hề cảm xúc, cái gọi là Đông Thất Đạo chỉ nên chính là phong môi hoạt động ở phía đông Thất Đạo, có điều phong môi giang hồ vốn là thứ không ra gì, ngoại trừ một Thiên Cơ Cốc, cũng không được việc gì, Lý Bá Dương cũng không có hỏi nhiều, hắn chỉ là lạnh lùng nói: "Ngươi ở đây làm gì?"

Tên phong môi giang hồ kia vội vàng nói: " Sau biến cố của Tạo Hóa Đạo Môn, Quan Tinh Lâu liền phái ta tới nơi này chờ đợi quan sát, xem có còn đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn may mắn còn sống sót trở về hay không." Nghe được hai chữ 'May mắn còn sống sót', trong lòng Lý Bá Dương nhất thời căng thẳng.

Vốn dĩ nhìn thấy Tạo Hóa Đạo Môn xảy ra chuyện, hắn còn tưởng rằng nhất định sẽ có lượng lớn đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn thoát đi, có điều bây giờ nghe ý tứ của tên phong môi giang hồ này, trước mắt trên giang hồ thậm chí ngay cả đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ còn may mắn sống sót hay không cũng không dò rõ, này không phải diệt môn triệt để thì là cái gì?

Trong mắt Lý Bá Dương loé ra một tia phẫn nộ, hắn thấp giọng nói: "Huyền Khổ! Ta đến đúng là không nghĩ tới, cao tăng Phật Môn ngươi ra tay đúng là đủ tàn nhẫn!"

Lúc trước sau khi nghe đến Mạnh Kinh Tiên nói Huyền Khổ đã từng tàn sát dân bản xứ của một khu vực, Lý Bá Dương liền cảm giác thấy hơi không đúng, bởi vì Huyền Khổ không giống như có thể làm ra chuyện như vậy.

Kết quả hiện tại Huyền Khổ lại thật sự làm ra chuyện như vậy, vậy lúc hạ giới, Huyền Khổ làm sao có khả năng lưu thủ đối với Tạo Hóa Đạo Môn có sinh tử đại thù với Thiếu Lâm Tự?

Có điều lúc này phong giang hồ lại bỗng nhiên nói: "Lý chưởng giáo hiểu lầm, tiêu diệt Tạo Hóa Đạo Môn ngươi không phải Huyền Khổ, Huyền Khổ đại sư mấy năm trước cũng đã chết rồi."

Lý Bá Dương nghe vậy nhất thời sững sờ, chết rồi? Huyền Khổ vậy mà lại chết rồi? Hơn nữa còn là chết mấy năm trước, đây chẳng phải là nói Huyền Khổ vừa mới hạ giới cũng đã chết rồi sao?

Lý Bá Dương trầm giọng hỏi: "Người diệt Tạo Hóa Đạo Môn ta đến tột cùng là ai?"

"Là Tô Tín!"

"Tô Tín?"

Trong mắt Lý Bá Dương loé ra một tia nghi hoặc, lúc trước trước khi tiến vào mảnh vỡ tiên vực kia Tô Tín cũng đã triển lộ ra thực lực mạnh mẽ của hắn, lấy Chân Vũ cảnh trọng thương Thần Kiều cảnh Huyền Khổ, mặc dù là dùng một chút thủ đoạn cộng thêm liều mạng, có điều ở trong Chân Vũ cảnh có thể làm đến một bước này cũng không có mấy người.

Mà khi Lý Bá Dương đi giết Tô Tín vì trả lại ân tình cho Mạc Vô Vi, song phương cũng coi như là kết làm sinh tử đại thù, Tô Tín cũng có lý do ra tay với Tạo Hóa Đạo Môn.

Nhưng vấn đề là lúc này mới thời gian mấy năm? Coi như Tô Tín lên cấp Thần Kiều, hắn cũng tuyệt đối không có khả năng tiêu diệt Tạo Hóa Đạo Môn.

Lý Bá Dương nhìn tên phong môi giang hồ kia lạnh lùng nói: "Ngươi nếu biết ta là ai, vậy chắc hẳn rất rõ ràng đối với chuyện xảy ra ở trong Bạch Đế thành lúc trước, đem hết thảy đều tỉ mỉ nói cho ta!"

Nếu là đổi thành người bình thường, đối với những ân oán tranh cãi trên giang hồ này có lẽ sẽ nói không rõ ràng, khẳng định là thành phần lời truyền miệng chiếm đa số.

Nhưng người trước mắt này lại xuất thân phong môi giang hồ, thứ am hiểu nhất chính là phương diện này.

Vì lẽ đó nghe được Lý Bá Dương hỏi như vậy, hắn cũng là lập tức dường như đến nơi đến chốn, nói ra tất cả, từ lúc trước khi Tô Tín rời khỏi Bạch Đế thành, đến khi tiên vực hạ giới vân vân, tỉ mỉ cực kỳ.

Sau khi Lý Bá Dương nghe xong không khỏi nhắm hai mắt lại, thở dài một tiếng.

Mấy năm trên giang hồ liền phát sinh nhiều chuyện như vậy, quả thực là nhiều hơn so với một trăm năm trước.

Thiên hạ đã loạn, dựa theo tin tức bọn họ tìm được ở trong mảnh vỡ tiên vực, hay là đây chính là điềm báo đại kiếp Nhân tộc? Thậm chí là đại kiếp Nhân tộc đã bắt đầu rồi!

Có điều rất hiển nhiên, bất kể là điểm nào, Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ đều là vật hi sinh dưới thế gian tranh đoạt, Tạo Hóa Đạo Môn, đã không còn nữa!

Lý Bá Dương mở mắt ra, nhàn nhạt phun ra hai chữ: “Tô Tín!”

Ngữ khí của hắn mặc dù nhạt, có điều trong đó lại ẩn chứa sát khí vô tận, làm cho phạm vi mười mấy trượng quanh người hắn trong nháy mắt gió lạnh thấu xương, cây cỏ héo tàn, vô cùng khủng bố.

Thiếu Lâm Tự đối nghịch với Tạo Hóa Đạo Môn bọn hắn mấy ngàn năm không thể diệtđược Tạo Hóa Đạo Môn, kết quả nhưng là bị một hậu bối giang hồ không có chút căn cơ nào tiêu diệt, chuyện như vậy nghe tới quả thực thật giống như là nói mơ giữa ban ngày, kết quả lại thật sự phát sinh.

Buồn cười nhất chính là Thiếu Lâm Tự vậy mà cũng thua ở trong tay Tô Tín, Thiếu Lâm Tự bị diệt, Huyền Khổ cũng chết.

Chương 2659 - Bí văn

Đạo Phật tranh chấp mấy ngàn năm, Thiếu Lâm Tự là đỉnh tông môn của Phật tông cùng Tạo Hóa Đạo Môn đỉnh tông môn của Đạo môn cũng đấu đá lẫn nhau mấy ngàn năm.

Kết quả cuối cùng, hai tông môn này lại bị diệt trong tay một người, này không thể không nói là một loại trào phúng thiên đại.

Đang lúc này, tên phong môi giang hồ kia cẩn thận nói: "Lý Chưởng giáo, kỳ thực Tạo Hóa Đạo Môn hẳn vẫn còn lại một ít đệ tử.

Tại hạ từng nghe người khác nói, lúc trước Tạo Hóa Đạo Môn đã từng cầu viện Thái Nhất Đạo Môn, thỉnh cầu Thái Nhất Đạo Môn ra tay giúp đỡ.

Lần đó có hơn trăm tên đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn trẻ tuổi đồng thời đi vào, nhưng Thái Nhất Đạo Môn lạ nói Chưởng giáo 'Nguyên Khư Tán Nhân' Huyền Trần Tử của bọn họ đang lúc bế quan, vì thế không cách nào ra tay giúp đỡ, người của Tạo Hóa Đạo Môn không thể làm gì khác hơn là rời đi.

Nhưng kết quả cuối cùng lại chỉ có mấy vị trưởng bối trở về, những đệ tử trẻ tuổi kia đều không thấy bóng dáng, hẳn là tất cả đều ở lại trong Tạo Hóa Đạo Môn.

Thế nên chúng ta hoài nghi những đệ tử trẻ tuổi này có phải là Chưởng giáo Trương Bá Đoan của Tạo Hóa Đạo Môn cố ý phái đi, chính là muốn vì là Tạo Hóa Đạo Môn lưu lại một ít hương hỏa."

Cảm tình với tông môn của bản thân mỗi người khác nhau. Ngày xưa, Huyền Khổ có thể vì sự yên ổn của Thiếu Lâm Tự mà chọn cách đứng ở phía đối lập với Địa Tạng Vương, sư huynh đệ của hắn đến mấy thập niên. Hắn cũng có thể vì báo thù mà chọn cách điên cuồng không để ý đến tất cả mọi người, cùng nhau liên hiệp mà chém chết Tô Tín.

So với Huyền Khổ, Lý Bá Dương bây giờ còn lý trí hơn nhiều. Nhưng cũng thế, mối thù oán này không hề nhỏ hơn so với thù giết cha đoạt vợ. Lý Bá Dương cũng nhất định phải giết Tô Tín!

Chỉ có điều, bây giờ nghe được tin tức này, Lý Bá Dương vốn chuẩn bị đến Thái Nhất Đạo Môn lại liếc mắt nhìn. Dẫu sao những đệ tử này có thể chính là một tia hương hỏa sau cùng của Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ. Năm đó, Trương Bá Đoan giữ

bọn họ lại không phải là vì chấn chỉnh lại Tạo Hóa Đạo Môn. Hắn cũng chỉ muốn để lại một chút suy tính cho Tạo Hóa Đạo Môn mà thôi.

Thân hình Lý Bá Dương động một cái, ngay lập tức biến mất trước mắt tên giang hồ phong môi kia.

Mà lúc này, tên giang hồ phong môi nọ trong nháy mắt Lý Bá Dương rời đi liền ngã ngay xuống đất, lau mồ hôi lạnh trên đỉnh đầu đi. Hai chân hắn run rẩy, thậm chí ngay cả đứng lên cũng không nổi nữa.

Một tên võ giả Tiên Thiên nho nhỏ, đứng đối mặt với loại cường giả đứng đầu giang hồ như Lý Bá Dương, hắn có thể nói chuyện mạch lạc rõ ràng đã khó lắm rồi.

Có điều, sau đó, trên mặt tên giang hồ phong môi này liền lộ vẻ mừng rỡ như điên, lẩm bẩm nói: "Ông đây sắp phát tài rồi!"

Tin tức Lý Bá Dương trở về, hắn là người đầu tiên được biết. Mà bấy giờ, nhìn sắc mặt của Lý Bá Dương, hiển nhiên cũng là chuẩn bị đi tìm Tô Tín báo thù. Cái này chẳng lẽ còn không tính là tin tức lớn à?

Giang hồ phong môi không so thực lực mà so tin tức. Hắn mang tin tức này về Quan Tinh Lâu, địa vị của hắn ắt sẽ tăng lên một đoạn lớn.

Mà lúc này, Tô Tín dĩ nhiên còn chưa biết tin tức đám người Lý Bá Dương đã trở về. Sau khi diệt Tạo Hóa Đạo Môn, hắn vẫn luôn bế quan trong Tây Bắc Đạo.

Lần diệt tuyệt Tạo Hóa Đạo Môn lần này cũng khiến cho nhiệm vụ đồ Phật diệt Đạo sắp hoàn thành. Bên phía Phật môn đã yên ắng, nhưng Tạo Hóa Đạo Môn hãy còn một Lý Bá Dương. Chỉ có chém chết Lý Bá Dương thì nhiệm vụ này mới tính là thực sự hoàn thành. Vì thế Tô Tín cũng không vội. Bởi bây giờ Lý Ba Dương không xuất hiện, hắn có sốt ruột cũng vô ích.

Vì thế, trong khoảng thời gian này, Tô Tín vẫn luôn luyện hóa đạo uẩn bảo bình có được từ trong Tạo Hóa Đạo Môn. Cái thứ này thế mà cũng có thể nói là một món dị bảo. Tạo Hóa lực trong đó giống như lấy hoài không hết được. Tô Tín luyện hóa

đã qua thời gian lâu như vậy mà cũng không thể hoàn toàn luyện hóa hết được.

Có điều, tuy chưa luyện hóa hết nhưng công hiệu có thể bị động hút lấy sinh cơ trong thiên địa xung quanh đã mất. Hiển nhiên chắc là có liên quan đến việc Tô Tín luyện hóa quá độ sức mạnh trong đó gây nên.

Nếu Tô Tín bị người thường phát hiện hắn đối xử với một chí bảo có thể truyền thừa tiếp như vậy, nhất định sẽ mắng Tô Tín là phí của trời.

Song, Tô Tín lại thấy không vấn đề gì. Một thế lực giang hồ, việc đầu tiên là phải đứng ở đỉnh cao tột cùng, như thế mới có thể cân nhắc đến chuyện truyền thừa tự thân.

Vào thời điểm bản thân còn chưa đứng được vững thì tất cả đều phải lấy việc tăng thực lực của bản thân làm chủ.

Tuy nhiên, vào lúc này, hai luồng sức mạnh Thần Kiều cảnh bỗng nhiên giáng xuống. Chân mày Tô Tín thoạt tiên nhíu một cái rồi lập tức giãn ra. Từ khí tức này hắn liền cảm nhận được là người nào đến đây. Chính là Diêm La Thiên tử cùng Địa Tạng Vương.

Cửa bị đẩy thẳng ra, Diêm La Thiên tử cùng Địa Tạng Vương hạ xuống từ giữa không trung. Tô Tín chắp tay với hai người họ, cười nói: “Chúc mừng hai vị trở về từ Tiên Vực, thực lực tăng lên nhiều.”

Chương 2660 - Bí văn (2)

Diêm La Thiên tử thấy thực lực của Tô Tín, khóe miệng hắn giật một cái, cười khổ một tiếng, nói: “So sánh với ngươi thì chẳng có gì để chúc mừng hết. Chúng ta ở trong mảnh vỡ Tiên Vực liều sống liều chết tìm cơ duyên mới được đến cảnh giới bây giờ. Còn ngươi ở Hạ giới, tiến bộ không ít hơn chúng ta. Thậm chí có khi còn nhiều hơn nữa. Cái này có gì để chúc mừng chứ?”

Tô Tín cũng cười, lắc lắc đầu nói: “Không thể nói như vậy. Ta ở Hạ giới cũng là liều sống liều chết. Mức độ tàn khốc cũng không ít hơn so với mảnh vỡ Tiên Vực.”

Địa Tạng Vương cùng Diêm La Thiên tử đều gật đầu một cái. Trước khi đến chỗ Tô Tín bọn họ đã quay về Địa Phủ, sau khi biết được mọi chuyện rõ ràng mới đến chỗ Tô Tín.

Những năm gần đây, Tô Tín ở Hạ giới cũng có thể nói là trải qua vô số phong ba cũng sát phạt. Trên giang hồ, trình độ xuất sắc của hắn, bọn họ thật không cách nào tưởng tượng nổi. Có lẽ bọn họ cũng không ngờ rằng mới có mấy năm mà giang hồ đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Tô Tín mời hai người vào trong nhà, hỏi: "Trong mảnh vỡ Tiên Vực không ai bị thương chứ?"

Diêm La Thiên Tử lắc lắc đầu nói: "Ai cũng là vì cơ duyên mà tìm đến. Dĩ nhiên cũng sẽ không giống khi ở Hạ giới đánh sống đánh chết. Mọi người cũng tương đối kiềm chế.

Có điều, bây giờ đều đã quay về thì dĩ nhiên sẽ không kiềm chế như vậy nữa. Giờ, Thiên Đế cũng hẳn đã về đến Thiên Đình. Song chắc có khi bây giờ tâm tình hắn đoán chừng không tốt lắm."

Tô Tín cười một tiếng. Hắn cũng ít nhiều có thể tưởng tượng được bây giờ Thiên Đế sẽ có bộ dạng gì. Thật sự là những năm gần đây Thiên Đình có chút thê thảm.

Vốn, Thiên Đình vẫn còn hai người Chân Vũ bảo vệ. Nhưng vấn đề là với cục diện hiện tại ở Hạ giới, thực lực của Chân Vũ cảnh rõ ràng có chút không đủ.

Đặc biệt là mặc dù Địa Tạng Vương cùng Diêm La Thiên tử của Địa Phủ, bên luôn luôn đối đầu với Thiên Đình cũng đã đi, song lại lưu lại Tô Tín lẻ có thực lực kinh khủng ở lại.

Hai người Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế và Bắc Cực Tử Vi Đại Đế của Thiên Đình dù có hợp chung lại cũng không địch lại được Tô Tín. Cho nên, sau khi thực lực của Tô Tín càng ngày càng mạnh, hai người này cũng dẫn theo người của Thiên Đình ẩn tu, không dám bước ra ngoài, sợ bị Tô Tín bắt được rồi chém chết.

Không có Thiên Đế, đám người kia của Thiên Đình hành sự rất cẩn thận.

Mà bây giờ, khó khăn lắm mới đợi được Thiên Đế trở về nhưng Thiên Đình bọn họ vẫn phải tiếp tục thận trọng như trước.

Nguyên nhân rất đơn giản, lần này Địa Phủ có đến hai vị Thần Kiều quay về, tính luôn Tô Tín thì Địa Phủ đã có đủ ba tên Thần Kiều rồi. Thiên Đình còn lấy cái gì đi đối đầu với Địa Phủ nữa?

Ngày trước lúc Địa Phủ mới thành lập, thực lực của Thiên Đình hoàn toàn có thể nghiền ép được Địa Phủ. Kết quả, chưa đến trăm năm, Địa Phủ đã hoàn toàn vượt qua Thiên Đình. Cứ như vậy, tâm tình của Thiên Đình mà tốt mới là lạ.

Lúc này, Địa Tạng Vương lắc lắc đầu, nói: "Hôm nay chúng ta đến tìm một mình ngươi là muốn nói cho ngươi biết bọn ta đã quay về. Còn một việc chính khác là mấy người chúng ta có tìm được vài thứ tại mảnh vỡ Tiên Vực kia. Chuyện liên quan đến bí mật thượng cổ, cũng liên quan đến hiện tại. Ngươi nghe một chút đi, cái này có liên quan đến cục diện sau này trên giang hồ."

"Bí mật thượng cổ?" Tô Tín nhướn mày một cái. Những thứ này Tô Tín hắn cũng tiếp xúc không ít ở Hạ giới, tại sao bây giờ lại có quan hệ liên hệ đến mảnh vỡ Tiên Vực bên kia?

Địa Tạng Vương hỏi trước: "Lịch sử có liên quan đến thời kỳ thượng cổ ngươi hẳn đều biết. Ban đầu, truyền thừa Nhân tộc chúng ta là từ đâu?"

Tô Tín nói: "Đương nhiên là từ lúc Nhân Hoàng thành lập đời Hoàng triều đầu, sau khi đánh bại Yêu tộc. Trước đó hẳn còn một đoạn lịch sử trong bóng tối khác. Song không thấy ghi chép lại."

Địa Tạng Vương lắc lắc đầu, nói: "Không đúng. Trước Nhân Hoàng có thể không chỉ có một đoạn lịch sử mà là một đoạn lớn!

Võ đạo Nhân tộc ta chẳng lẽ là bắt chước Yêu tộc mà có à? Ngày xưa, lúc Nhân tộc ta yếu ớt chẳng lẽ không phản kháng chút nào? Thực ra không phải vậy. Lịch sử Nhân tộc chúng ta không thể ngắn hơn so với Yêu tộc được.

Trong mảnh vỡ Tiên Vực đó, chúng ta tìm được rất nhiều thứ. Trong đó, quan trọng nhất chính là bổ sung vào thời kỳ lịch sử trước thượng cổ đó. Ta gọi nó là thời kỳ Thái Cổ.

Vào thời kỳ Thái Cổ, vị trí thế giới của chúng ta và Tiên Vực kỳ thật là một thế giới. Căn bản không có cái gọi là ngoại vực. Hai cái chính là một!"

Lời vừa nói ra, Tô Tín cũng rất kinh ngạc. Dẫu sao, từ sau khi hắn biết tin tức liên quan đến Tiên Vực, hắn thuận đó mà xem Tiên Vực là một thế giới khác. Ai nào ngờ bây giờ Địa Tạng Vương lại nói chúng là một thế giới.

Địa Tạng Vương trầm giọng nói: "Vào thời kỳ Thái Cổ, Nhân tộc cùng Yêu tộc cùng nhau tranh đấu ở vùng đất đó. Có thể nói, sức mạnh của hai bên là tương đương. Khi đó, kẻ chí cường ở Yêu tộc chính là Yêu Hoàng, là nhân vật áp đảo Đại Thánh Yêu tộc.

Chương 2661 - Bí văn (3)

Mà người mạnh nhất ở Nhân tộc lúc đó được tôn thành Nhân tổ. Khi đó, Nhân tộc vẫn chưa có sự xuất hiện của Hoàng triều, cái có chỉ là một thị tộc tạo thành bộ tộc thế gia mạnh mẽ.

Mà càng đánh về sau, hai bên không ai làm gì được ai. Cuối cùng, Nhân tộc cùng Yêu Hoàng quyết định liều chết đánh một trận. Nhưng trước khi quyết chiến, hai bên lại hợp lực đánh cho cả thế giới phân thành hai nửa chia ra cho hai chủng tộc ở. Một nửa là chỗ thế giới của chúng ta, một nửa kia chính là Tiên Vực.

Trong đó, Tiên Vực mới thực sự là địa bàn thuộc về Nhân tộc. Chỗ thế giới bây giờ chúng ta ở thật ra là phân cho Yêu tộc.

Sau này, Nhân tổ cùng Yêu Hoàng tiến vào hư không đánh một trận. Cảnh tượng của trận chiến đó không một ai biết. Dù sao, sau cùng thì bất kể là Yêu Hoàng hay Nhân tổ cũng không ai quay về. Tất cả đều không rõ sống chết.

Chỉ có điều, trong này xảy ra một chút sơ suất. So sánh với Yêu tộc lúc đầu, số lượng của Nhân tộc thực ra quá lớn. Trong đó, có vài người vì đủ loại nguyên nhân, ví như xuất thân đê

hèn, hoặc là vài tội nhân đắc tội với một số những thế lực nên không tiến vào Tiên Vực mà ở lại trong thế giới bây giờ, bị Yêu tộc bắt làm nô dịch.

Nhân tộc ta lúc bắt đầu cũng không tu luyện võ đạo mà là Nguyên Thần pháp môn tương tự với Tiên Vực, như thế mới có thể kéo dài tuổi thọ, cùng đối đầu với Yêu tộc có tuổi thọ lâu dài.

Mà Nhân tộc lưu lại ở đây, bản thân họ tương đương với bị vứt đi rồi. Bởi vì thế, về mặt tu luyện ngược lại không có khuôn sáo gì để nói. Bọn họ lấy đặc tính thân thể cường tráng của Yêu tộc làm gương, chuyển sang phát minh võ đạo. Nội tu chân khí, Nguyên Thần. Ngoại tu nhục thân cảnh giới. Hai cái này kết hợp khiến cho tốc độ tiến bộ của thực lực võ giả nhanh hơn so với phương thức chủ tu Nguyên Thần trước kia.

Võ đạo mới phát minh cũng khiến năng lực sinh sản của họ mạnh mẽ lên, dẫn đến trước khi Nhân Hoàng xuất thế, Nhân tộc thực ra cũng đã dựa vào những nô lệ bị coi là vứt đi kia mà tích lũy được lực lượng cường đại. Chỉ có điều, đám Yêu tộc kia quá mức cao ngạo, không mảy may để ý mà thôi.

Chuyện tiếp sau đó giống như trong sử liệu ghi lại, Nhân Hoàng xuất thế, ngay lập tức dấy lên đại kỳ phản kháng Yêu tộc, hoàn chỉnh lại hệ thống võ đạo, đánh bại Yêu tộc, khiến Nhân tộc hưng thịnh. Võ đạo cũng theo đó mà hu7ngt thịnh.”

Lời nói của Địa Tạng Vương khiến cho Tô Tín có cảm giác thông suốt, sáng tỏ. Trước đó, hắn luôn có cảm giác lịch sử trong đoạn thời gian đó có chút không hoàn chỉnh. Không chỉ riêng Nhân tộc, ngay cả Yêu tộc cũng thế. Hóa ra là còn có nguyên nhân to lớn như vậy.

Nhân Hoàng có thể hoàn toàn đánh bại Yêu tộc không chỉ vì bản thân hắn mạnh mẽ, mà là bởi Nhân tộc lúc đó đã có một số cơ sở để phản kháng Yêu tộc. Bằng không, Nhân tộc cũng sẽ không cho ra đời được tới chín vị cường giả Thông Thiên cảnh.

Tô Tín gõ bàn một cái, nói: “Nhân tộc ở Tiên Vực sau đó thế nào?”

Địa Tạng Vương nhàn nhạt nói: “Bên phía Tiên Vực không có gì đáng nói. Vẫn chẳng có gì thay đổi. Chỉ có điều, lúc Nhân Hoàng xuất thế, Tiên Vực cũng có chút không may, khiến Tiên Vực bị chia ra. Một mảnh vỡ Tiên Vực rơi vào trong khu vực thành Bạch Đế, cửa vào cũng xuất hiện ở thành Bạch Đế.

Hơn nữa, vì Tiên Vực vỡ vụn nên khiến cho thực lực của toàn bộ Tiên Vực hạ xuống. Thời điểm đó, thực lực của Nhân tộc ở Tiên Vực thậm chí cũng không mạnh bằng Đạo môn hoặc Phật tông ở Hạ giới.

Chuyện sau đó ngươi hẳn biết rồi. Nhân Hoàng phát hiện ra mảnh vỡ Tiên Vực, lấy ra được một thứ từ bên trong đó. Đồng thời, hắn cũng phát hiện ra được bí mật của Tiên Vực. Sau đó, hắn ngay lập tức đánh vỡ hư không, dẫn theo một nhóm đông đảo võ giả tiến vào trong Tiên Vực, tàn sát thổ dân hậu duệ Nhân tộc ở Tiên Vực, cuối cùng chiếm cứ Tiên Vực biến thành nó mười hai vực Tiên Vực như bây giờ.”

Nghe Địa Tạng Vương nói nhiều như thế, Tô Tín nhất thời có cảm giác thế sự vô thường.

Năm đó, Nhân tộc lựa chọn Tiên Vực thực ra là thua thiệt. Bởi đến sau cùng, Tiên Vực xảy ra chuyện khiến nó vỡ vụn. Mà cái này cũng khiến cho quy tắc Tiên Vực xảy ra biến hóa khiến toàn bộ Tiên Vực đều tan vỡ tại đây. Thực lực hậu duệ Nhân tộc trong đó suy giảm nghiêm trọng.

Nhưng nhìn từ góc độ của cả Nhân tộc thì lại không phải là thiệt. Bởi vì những người ở lại Hạ giới cũng là Nhân tộc. Song không biết đã mất bao lâu để phát triển lớn mạnh. Hơn nữa còn sáng tạo ra võ đạo chân chính. Cuối cùng, Nhân Hoàng xuất thế, hoàn toàn lật đổ Yêu tộc, khiến Nhân tộc thực sự trở thành chủ nhân của thế giới này.

Vì mục tiêu này, Yêu Hoàng cùng Nhân tổ thời kỳ thượng cổ có đánh đến không rõ sống chết cũng không làm được, thế mà không ngờ hậu bối Nhân tộc cứ thế mà âm thầm làm được.

Tuy nhiên, như đã nói qua, những chuyện này nếu truyền vào trong giang hồ thì đoán chừng sẽ hủy diệt tam quan của không ít người.

Chương 2662 - Thông Thiên Đường

Bao nhiêu năm qua, không ít người trên giang hồ vẫn luôn cho rằng mình mới là chủ nhân thực sự của thế giới này, là Nhân Hoàng đưa bọn họ trải qua trăm ngàn cay đắng mới đánh bại được Yêu tộc, làm cho Nhân tộc hưng thịnh, làm võ đạo hưng thịnh.

Kết quả, chân tướng lại là bọn họ căn bản là một đám bị ruồng bỏ. Huyết mạch Nhân tộc chân chính cao quý ở đất Tiên Vực thực ra đã từng bị Nhân Hoàng tàn sát một phen, sau lại bị nhóm Huyền Khổ tàn sát thêm một phen nữa. Chênh lệch như này đoán chừng sẽ khiến rất nhiều người không chịu nổi.

Dĩ nhiên, Tô Tín ngược lại không có vấn đề gì. Dù sao thì với hắn mà nói, cái gọi là huyết mạch xuất thân rất vô nghĩa. Không có ai trời sinh đê hèn, cũng không có ai sinh ra đã là cao quý.

Sinh tử có số, giàu sang do trời, làm gì có cái gì mà không do mình giành được?

Nghe nói, xuất thân của Nhân Hoàng chính là từ Khương gia một đại tộc của Nhân tộc thời kỳ thượng cổ. Tuy nhiên, xuất thân xa xưa nhất cũng là huyết mạch đê hèn trong Nhân tộc.

Mà khi đến thời Nhân Hoàng, Khương gia lại thành Hoàng tộc rồi. Bàn về xuất thân, toàn bộ thiên hạ cũng không tìm được ai cao quý hơn bọn họ nữa.

Sau khi kể xong đoạn lịch sử này, Địa Tạng Vương dừng một chút, hình như là đang để cho Tô Tín tiêu hóa những chuyện này.

Có điều, năng lực tiếp nhận của Tô Tín với các thứ như bí mật thượng cổ rất mạnh. Sau khi hắn nghe xong liền ngay lập tức hỏi lại: “Vậy sau đó thì sao? Những tin tức này mặc dù chấn động nhưng cũng không thay đổi được cục diện hiện tại trên giang hồ.

Chuyện đã qua thì cũng đã qua rồi. Những chuyện này mới nghe thì có lẽ sẽ cảm giác rất chấn động, rất bị phá hủy tam

quan. Tuy nhiên cuộc sống thế nào thì vẫn sẽ diễn ra thế nấy, sẽ không có ai bị những tin tức này ảnh hưởng đâu."

Địa Tạng Vương nói: "Dĩ nhiên còn có tin tức khác quan trọng hơn. Ngươi có từng nghe nói qua đại kiếp Nhân tộc chưa?"

Tô Tín gật gật đầu. Tin tức này hắn có được từ chỗ Yêu tộc.

Địa Tạng Vương trầm giọng nói: "Tin tức liên quan đến đại kiếp của Nhân tộc hẳn là thật. Bọn ta cũng tìm được những ghi chép tương tự trong Tiên Vực. Chính là do những đại sư bói toán ở mảnh vỡ Tiên Vực thôi diễn ra lúc thực lực còn tốt.

Nghe đồn, lúc đại kiếp Nhân tộc ập xuống, con đường Thông Thiên lại một lần nữa mở ra. Thiên địa hợp nhất, tái diễn thế giới!"

Tô Tín híp mắt, hắn trầm giọng nói: "Con đường Thông Thiên? Cái này có ý gì? Nhưng mà, bên phía ta ngược lại có nghe nói đến một ít bí mật liên quan đến Thông Thiên cảnh."

Vừa nói, Tô Tín liền nói cho Địa Tạng Vương nghe một vài suy đoán cùng hoài nghi của Đại Thiên Ma Tôn cùng vời Bì Già Đa La.

Những thứ này đều là những chuyện cực kỳ bí ẩn. Trừ Tô Tín, Lữ Phá Thiên cùng một vài người biết ra, những người khác căn bản cũng không rõ. Đám người Địa Tạng Vương bọn họ dĩ nhiên cũng không biết.

Bây giờ nghe Tô Tín nói như thế, Địa Tạng Vương cùng Diêm La Thiên tử ngược lại có mấy phần hiểu biết với Thông Thiên cảnh.

Địa Tạng Vương trầm tư chốc lát, nói: "Chuyện liên quan đến con đường Thông Thiên, lúc phát hiện ra những tin tức này, không chỉ có mình ta. Trừ Huyền Khổ, chúng ta đều ở đó, tạm thời gạt thành kiến đi, cùng thôi diễn một vài khả năng trong này.

Bây giờ nghe ngươi nói như thế, ta càng khẳng định cái gọi là con đường Thông Thiên hẳn có liên quan đến Thông Thiên cảnh.

Mà cái gọi là thiên địa hợp nhất, tái diễn thế giới, theo ta phân tích thì hẳn là Tiên Vực cùng Hạ giới lại một lần nữa hợp nhất, hóa thành một thế giới mới!"

Tô Tín cau mày nói: "Lại một lần nữa hợp nhất?"

Địa Tạng Vương gật gật đầu, nói: "Không sai, chính là một lần nữa hợp nhất. Hai thế giới này vốn chính là một. Năm xưa là do vì Yêu Hoàng cùng Nhân tổ dùng sức mạnh kinh thiên mới tách ra thành hai.

Bản thân hành động này chính là hành động vi phạm quy tắc. Bây giờ, lại một lần nữa thống nhất thành một thế giới cũng không phải là không thể nào.

Hơn nữa, những năm gần đây ngươi cũng thấy được, bên trong Tiên Vực xảy ra đủ loại biến hóa. Từ bắt đầu tan vỡ, đến bây giờ trời sập cũng đều là dấu hiệu này.

Hai thế giới này một mạnh một yếu. Mạnh sẽ hấp dẫn yếu. Thế giới yếu kia dĩ nhiên sẽ không ngừng bị hấp dẫn, cuối cùng dung hợp. Tuy nhiên, sức mạnh cường đại sau khi dung hợp được sinh ra kia, đừng nói là đại kiếp Nhân tộc, coi như là đại kiếp của cả thế giới cũng có thể được!"

Ngón tay Tô Tín gõ bàn một cái, lẩm bẩm nói: "Chỉ có lúc thiên địa biến đổi lớn mới có thể cho ra đời Thông Thiên cảnh. Hai thế giới hợp nhất, đây nhất định chính là thời cơ lớn, trời đất biến đổi. Nói như vậy, chúng ta cách Thông Thiên cảnh cũng không xa nữa."

Trước nghe được Đại Thiên Ma Tôn nói chuyện có liên quan đến Thông Thiên cảnh, Tô Tín vẫn luôn có cảm giác rất vội vã. Bây giờ nhìn lại, cách nghĩ của hắn quả nhiên cũng không sai. Con đường Thông Thiên này hẳn cũng không còn xa.

Có điều, cái Tô Tín càng tò mò hơn chính là ngày xưa Yêu Hoàng cùng Nhân tổ rốt cuộc đã đến trình độ gì? Đối phương nhất định là đã vượt qua Thông Thiên cảnh.

Chương 2663 - Thông Thiên Đường (2)

Bây giờ, kẻ mạnh nhất được người đời công nhận hãy còn là Nhân Hoàng. Tuy nhiên, ban đầu Nhân Hoàng tuy mạnh

nhưng Tô Tín dám khẳng định, đối phương vẫn chỉ là Thông Thiên cảnh. Lúc đối mặt với việc bị Phong Đô Đại Đế cùng Hạo Thiên Thượng Đế liên thủ ám sát, Nhân Hoàng cũng bị thương.

Coi như sau này, cảnh giới của Nhân Hoàng có tăng mạnh nhưng cũng không tới mức như của Nhân tổ cùng Yêu Hoàng động một cái đã tách cả thế giới. Đến cảnh giới như hai người đó, thậm chí có thể được coi như là Thần Phật rồi.

Địa Tạng Vương trầm giọng nói: "Cũng không ai biết con đường Thông Thiên sẽ mở lúc nào. Có điều, hiện tại trên giang hồ cũng không ít nhân vật thuộc Thần Kiều cảnh. Ai cũng có tư cách đi tranh đoạt một phần cơ duyên kia. Song, theo như lời ngươi, cơ duyên này chỉ có chín phần. Thậm chí còn có cường giả Thông Thiên cảnh từ thời thượng cổ may mắn còn sống sót lại một lần nữa hiện thế. Một khi xảy ra chuyện đó, cuộc tranh đoạt này có thể nói là vô cùng thảm thiết."

Tô Tín khẽ cười một tiếng, nói: "Sinh tử do mạng, thành bại do thiên. Đối mặt với cơ duyên Thông Thiên cảnh, coi như có là người hèn yếu đến đâu đi chăng nữa cũng sẽ không lui bước chứ đừng nói chi là người đã đến Thần Kiều cảnh, ai cũng không phải là hạng đơn giản.

Hiện tại, có tư cách đi tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh, ở Địa Phủ chúng ta có ba người. Thế này hẳn coi như là bên thế lực lớn nhất.

Thiên Đế của Thiên Đình, Lý Bá Dương cùng Triệu Cửu Lăng của Đạo môn. Tiết Chấn Nhạc của Đại Chu. Thiên Vực Khương Viên Trinh, Vũ Thiên Vực Vương Cửu Trọng, Mạnh Kinh Tiên của Dịch Kiếm Môn. Tính như vậy chỉ có mười người mà thôi, đào thải một người là đủ rồi.

Nhưng vấn đề là bây giờ lại còn có những cường giả Thông Thiên cảnh thời thượng cổ cũng chuẩn bị muốn nhúng một tay. Riêng ta biết sẽ có ba người chắc chắn xuất hiện. Sau đó còn phải cộng thêm một chưởng giáo Thái Nhất Đạo Môn "Nguyên Khư Tán Nhân" Huyền Trần Tử.

Đến lúc đó, rồng rắn lẫn lộn, tất cả đều dùng thực lực bản thân, có tính toán thế nào thì cũng là vô dụng.

Đúng rồi, Địa Tạng Vương đại nhân, ngươi có biết chuyện liên quan đến Hạo Thiên Thượng Đế và Phong Đô Đại Đế không? Hai người này có phải đã thực sự chết hoàn toàn rồi hay không?"

Địa Tạng Vương chầm ngâm suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu nói: "Điểm này ta cũng không dám chắc. Có điều, trong Địa Phủ đúng là không còn bất kỳ thứ gì liên quan đến truyền thừa của Phong Đô Đại Đế nữa. Nếu ban đầu, Phong Đô Đại Đế nếu như thực sự bố trí xong hết thảy thì cũng không bỏ đi vội vàng như thế mới đúng.

Phải nói lúc ban đầu ta tìm đến Địa Phủ, toàn bộ Địa Phủ đều là một mảnh rối bời, những đệ tử khác cũng vội vã rời đi như vậy.

Song, nhìn theo cục diện ban đầu trên giang hồ, Địa Phủ cho Phong Đô Đại Đế chấp chưởng cùng Thiên Đình do Hạo Thiên Thượng Đế chấp chưởng chính là hai bên thế lực lớn nhất trên giang hồ. Cả hai bên cộng lại thực lực mạnh. Bất kể là Đạo môn, Phật tông hay Ma môn cũng kém một bậc. Hai người kia lúc đầu liên thủ đi ám sát Nhân Hoàng, đoán chừng cũng rất tin tưởng vào thực lực của họ. Hoặc là bọn họ tính kéo theo Nhân Hoàng dùng mạng đổi mạng, dĩ nhiên sẽ không nương tay, chuẩn bị hậu thủ gì gì đó."

Tô Tín gật đầu một cái. Nếu quả thật như vậy thì còn dễ nói. Chẳng may ngay cả người thuộc cấp bậc như Phong Đô Đại Đế và Hạo Thiên Thượng Đế cũng xuất hiện, nhóm cường giả Thông Thiên cảnh từ thượng cổ đông đảo như vậy cũng đến nhúng tay vào thì đoán chừng đám người Tô Tín cũng không cần đùa giỡn gì mà nhào vào đánh một trận rồi nói. Bằng không thì không ai có thể giành được cơ duyên Thông Thiên cảnh kia. Dù sao luận kinh nghiệm, nhóm người kia còn nhiều hơn so với võ giả hiện tại nữa.

Tô Tín cùng Địa Tạng Vương nói chuyện về bức tranh tình hình rối loạn ở thế gian một lúc lâu. Hơn nữa, họ cũng nói hết một lần vài chuyện xảy ra sau khi Địa Tạng Vương rời đi,

cũng tiện cho đối phương hiểu được tình hình hiện tại trên giang hồ.

Sau khi nói xong hết, Địa Tạng Vương ném cho Tô Tín một món đồ. Đó lại là một mảnh vỡ gì đó, nhìn không giống xương cũng không giống vảy, tuy nhiên phía trên lại mang theo một luồng khí tức cường đại. Sức mạnh ẩn bên trong hết sức kinh người.

Địa Tạng Vương nói: "Cái này là một trong những thứ rớt ra từ trên người Yêu Hoàng lúc hắn cùng Nhân tổ đại chiến. Cũng không biết là vảy hay xương. Mặc dù chẳng qua chỉ là một miếng nhỏ như vậy nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó lại cực kỳ kinh người. Ta và Diêm La Thiên tử đã luyện hóa một phần, những cái này để lại cho ngươi."

Tô Tín cũng không khách sáo, hắn ngay lập tức nhận lấy vật kia, chắp tay một cái, nói: "Đa tạ Địa Tạng Vương đại nhân."

Hiện tại, ba người của Địa Phủ đều đã bước chân vào Thần Kiều, có thể nói là thế lực lớn nhất trong giang hồ này. Ba người bọn họ dĩ nhiên phải giữ vững quan hệ bây giờ thật tốt. Bất kể là tình nghĩa đồng đạo với nhau từ trong Địa Phủ hay là lợi ích trong tương lai, ba người đều phải đoàn kết chắc chắn.

Chương 2664 - Mạnh Kinh Tiên trở về

Mà trước khi rời đi, Địa Tạng Vương còn nói với Tô Tín: "Lần này, Lý Bá Dương cũng theo chân chúng ta trở lại. Ngươi diệt Tạo Hóa Đạo Môn, Lý Bá Dương nuốt không trôi cục tức này. Hắn cũng không phải hạng người ẩn nhẫn. Mối thù này hắn sẽ đến báo. Đến lúc đó, ngươi phải kịp thời báo cho ta và Diêm La Thiên tử đến."

Trước kia, lúc Địa Tạng Vương ở Thiếu Lâm Tự đã từng quen biết với Lý Bá Dương. Hắn là người biết rõ nhất tính cách của nhân vật đệ nhất thiên hạ này.

So với Huyền Khổ, Lý Bá Dương có thể nói là rất lý trí. Hắn sẽ không cực đoan như Huyền Khổ vì mối thù diệt môn mà bị Tô Tín kích thích đến mức ma hóa.

Ngày xưa, Lý Bá Dương trở thành thiên hạ đệ nhất cũng không phải là không có đạo lý. Ngày thường hắn hành sự lý trí, quả quyết. Hơn nữa, tâm võ đạo của hắn vô cùng kiên định. Tâm cơ thâm trầm nhưng không thường hiển lộ, cho người trên giang hồ khác một loại cảm giác cao cao tại thượng. Mặc dù hắn sức mạnh cường đại nhưng lại cho ảo giác không quản chuyện giang hồ.

Song, trong thực tế, lực chưởng khống của Lý Bá Dương với Tạo Hóa Đạo Môn rất mạnh mẽ, còn về những kẻ thua trong tay Lý Bá Dương không rõ sống chết có khi cũng chẳng ít.

Tuy nhiên, cứ cho là Lý Bá Dương có hành sự lý trí đến đâu đi chăng nữa, tâm cơ của hắn có sâu đến đâu đi nữa, đụng thảm án diệt môn như này, hắn cũng không nhịn được.

Mặc dù nói, hiện tại cách giải quyết lý trí nhất của Lý Bá Dương hẳn là tạm thời bỏ qua, một lòng theo đuổi cơ duyên Thông Thiên cảnh. Chờ đến khi đoạt được cơ duyên, tấn thăng lên Thông Thiên cảnh xong thì hãy xuất thù với Tô Tín.

Cách làm ẩn nhẫn này mặc dù rất sáng suốt, cũng rất hữu hiệu, song cũng không phải là tính cách của Lý Bá Dương.

Lý Bá Dương đệ nhất thiên hạ ngày trước, bất kể là vì sự kiêu ngạo sâu trong nội tâm hắn, hay là bởi ý hận do Tạo Hóa Đạo Môn bị Tô Tín tiêu diệt mang đến, Địa Tạng Vương có thể bảo đảm, Lý Bá Dương trăm phần trăm sẽ ra tay.

Nghe được lời của Địa Tạng Vương, lúc này Tô Tín gật đầu một cái. Trong mắt Tô Tín hắn lại lóe lên một tia lạnh.

Lý Bá Dương? Dù cho hắn không đến tìm Tô Tín thì Tô Tín cũng sẽ đến tìm hắn. Nhiệm vụ chủ tuyến của Tô Tín hãy còn lại một trở ngại chính là Lý Bá Dương. Chỉ cần chém chết Lý Bá Dương, thưởng nhiệm vụ chủ tuyến mới có thể thuận lợi tới tay Tô Tín.

Sau khi Địa Tạng Vương đi không lâu, tin tức ngũ đại Thần Kiều quay về từ trong Tiên Vực ngày xưa đã lan truyền khắp toàn bộ giang hồ.

Trên giang hồ, cường giả Thần Kiều cảnh gần như nhiều gấp đôi. Ảnh hưởng từ chuyện này với cục diện giang hồ mà nói là

tuyệt đối có ảnh hưởng to lớn.

Lúc này, bên trong Dịch Kiếm Môn, vì Mạnh Kinh Tiên trở về, toàn bộ Dịch Kiếm Môn đều ngạc nhiên mừng rỡ cùng hưng phấn.

Đối với Dịch Kiếm Môn mà nói, sự tồn tại của Dịch Kiếm Môn vô cùng đặc biệt. Không có Mạnh Kinh Tiên thì sẽ không có Dịch Kiếm Môn hiện tại.

Cho tới nay, Mạnh Kinh Tiên chính là nòng cốt của cả Dịch Kiếm Môn. Ban đầu, Mạnh Kinh Tiên rời Dịch Kiếm Môn cái này khiến cho Dịch Kiếm Môn thiếu chút nữa bị Phong Thiên Vực tiêu diệt. Cũng may còn để lại một hậu thủ như Tô Tín, bấy giờ mới bảo vệ được Dịch Kiếm Môn.

Cho nên bây giờ Mạnh Kinh Tiên trở về, hơn nữa còn mang theo thực lực Thần Kiều cảnh trở lại. Cái này với Dịch Kiếm Môn mà nói không khác gì một niềm kinh hỉ.

Mặc dù căn cơ của Dịch Kiếm Môn rất kém, thậm chí trong số những thế lực có Thần Kiều cảnh cường giả, thực lực của Dịch Kiếm Môn hẳn là một phe kém nhất.

Tuy nhiên không có vấn đề gì. Một nhân vật Thần Kiều cảnh cũng đủ để đứng ở đỉnh cao giang hồ. Dù chỉ có một người cũng không hề thay đổi.

Sau khi hưng phấn qua đi, đám người Sở Bất Phàm lần lượt nói hết những chuyện mà Dịch Kiếm Môn đã trải qua trong những năm này cho Mạnh Kinh Tiên nghe.

Thật ra thì những năm này, trừ việc Dịch Kiếm Môn đụng phải Phong Thiên Vực ra, thời điểm còn lại đều rất khiêm nhường.

Bây giờ là thế gian đại tranh, Dịch Kiếm Môn nhờ vào mấy võ giả Dương Thần cảnh chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ, xen vào tranh đấu giữa những thế lực kia thuần túy là tự tìm chết.

Cho nên những năm gần đây, mặc dù Dịch Kiếm Môn không phong sơn nhưng thực chất cũng không khác gì phong sơn. Tất cả đệ tử hầu như đều tu luyện ở bên trong Dịch Kiếm Môn, không bước chân ra khỏi nhà.

Đến lúc Sở Bất Phàm nói đến Phong Thiên Vực muốn đánh chiếm sơn môn Dịch Kiếm Môn bọn họ, ánh mắt Mạnh Kinh Tiên híp một cái, bỗng nhiên nói: "Phong Thiên Vực kia giờ ở đâu?"

Sở Bất Phàm nói: "Chuyện Phong Thiên Vực đã giải quyết. May mà Tô đại nhân ra tay, trực tiếp tiêu diệt Phong Thiên Vực.

Bây giờ, Chân Vũ của Phong Thiên Vực cũng đã chết. Võ giả còn lại ở Phong Thiên Vực, Dịch Kiếm Môn ta để lại một số để làm công việc vặt. Số còn lại đã bị Tô đại nhân dẫn đi.

Nói thật chuyện này đúng là phải cảm ơn Tô đại nhân. Nếu không có hắn thì Dịch Kiếm Môn ta coi như gặp tai ương rồi.

Hơn nữa, ban đầu Hoàng Thiên Vực mạnh nhất trong mười hai Tiên Vực cũng bởi vì muốn che chở cho Phong Thiên Vực mà đã xảy ra mâu thuẫn với Tô đại nhân. Hai bên cũng đã đánh một trận rồi."

Chương 2665 - Mạnh Kinh Tiên trở về (2)

"Ngươi nói Hoàng Thiên Vực đã từng che chở cho Phong Thiên Vực?" Mạnh Kinh Tiên hỏi.

Sở Bất Phàm gật đầu một cái, Mạnh Kinh Tiên liền cầm kiếm đứng lên nói: "Ta đến Hoàng Thiên Vực một chuyến, rất nhanh sẽ về."

Đám người Sở Bất Phàm cùng Lâm Lạc Viêm lại rất hiểu tính cách vị sư huynh này của bọn hắn. Mưu kế tính toán? Không có. Mạnh Kinh Tiên chỉ biết dùng kiếm trong tay hắn mà nói chuyện. Đơn giản, thô bạo đến cùng cực.

Cho nên bây giờ, vừa thấy Mạnh Kinh Tiên cầm kiếm đi đến Hoàng Thiên Vực, hai người này liền lập tức biết Mạnh Kinh Tiên muốn làm gì.

Sở Bất Phàm vội vàng nói: "Sư huynh, chuyện Hoàng Thiên Vực kia Tô đại nhân đã giải quyết rồi. Phong Thiên Vực cũng đã bị diệt, mà Hoàng Thiên Vực cũng thầm chấp nhận chuyện

này. Sau đó cũng không đến Dịch Kiếm Môn chúng ta phiền nhiễu nữa.”

Mạnh Kinh Tiên lạnh nhạt nói: “Tô Tín làm là Tô Tín làm. Nhưng bây giờ ta đã trở lại, ân oán của Dịch Kiếm Môn ta thì dĩ nhiên sẽ do Dịch Kiếm Môn ta tự mình đi báo!”

Vừa nói, thân hình Mạnh Kinh Tiên động một cái, ngay lập tức rời khỏi trong phòng, không thấy bóng dáng đâu.

Sở Bất Phàm cùng Lâm Lạc Viêm hai mắt nhìn nhau một cái, trong đó đều là vẻ không biết làm sao.

Vị sư huynh này quyết làm việc gì thì bọn họ cũng không khuyên can được.

Có điều, mặc dù đối phương là Hoàng Thiên Vực, mặc dù là hậu duệ của Nhân Hoàng ngày trước, nhưng Sở Bất Phàm cùng Lâm Lạc Viêm không lo lắng chút nào. Không có tại sao, chỉ vì hắn chính là Mạnh Kinh Tiên, là sư huynh của bọn họ, là Mạnh Kinh Tiên của Dịch Kiếm Môn!

Loại tự tin này cũng giống như khi Lý Phôi nhìn Tô Tín vậy. Từ lúc bước vào giang hồ đến giờ, Tô Tín trải qua không ít chém giết. Bất kể là lấy nhỏ vồ đại hay lấy một địch trăm. Bất kể là tình huống gian hiểm cỡ nào, Tô Tín cũng không bị bại. Vì thế, đám người Lý Phôi và Tây Bắc đạo đều có một lòng tin mù quáng với Tô Tín.

Bây giờ, trong lòng hai người Sở Bất Phàm cùng Lâm Lạc Viêm cũng cảm thấy như vậy với Mạnh Kinh Tiên. Năm xưa, lúc Dịch Kiếm Môn bọn họ khổ sở nhất, tứ đại kiếm chủ đi mất ba, là một mình Mạnh Kinh Tiên, một mình một kiếm giữ được Dịch Kiếm Môn.

Sau đó giang hồ dấy lên phân tranh, cũng là Mạnh Kinh Tiên một mình một kiếm nâng lá cờ Dịch Kiếm Môn lên, một bước vào Chân Vũ, oai kiếm đạo không ai địch nổi.

Ban đầu, lúc Mạnh Kinh Tiên ở Dương Thần hay Chân Vũ cũng có uy thế như vậy chứ đừng nói là khi hắn đã bước vào Thần Kiều.

Bất kẻ kẻ địch là ai, dù sao bọn họ cũng có lòng tự tin tuyệt đối với Mạnh Kinh Tiên. Bên lo lắng hắn không phải là Mạnh Kinh Tiên mà là Hoàng Thiên Vực mới đúng.

Lúc này, bên trong Hoàng Thiên Vực, Khương Viên Trinh đang bế quan dưỡng thương.

Đối với Khương Viên Trinh mà nói, khoảng thời gian này hắn sống không được tốt.

Lần trước, Hoàng Thiên Vực thảm bại trong tay đám người Tô Tín. Hoàng Thiên Vực bọn họ có thể nói là đã dốc hết lá bài tẩy ra, lúc này mới có thể trốn khỏi một đoạn.

Nhưng từ sau lần đó, Khương Viên Trinh cũng bị thương nghiêm trọng. Từ sau lần đó, hắn vẫn luôn bế quan cho đến tận bây giờ, khi này mới có thể dưỡng thương được kha khá.

Có điều, dù cho thương thế đã tốt, Hoàng Thiên Vực bọn họ cũng hành sự vô cùng cẩn thận, bao gồm cả ở bên ngoài. Danh tiếng của Hoàng Thiên Vực cũng đã giảm nhiều.

Một lần thất bại cũng đã khiến cho danh tiếng hậu duệ Nhân Hoàng của Hoàng Thiên Vực bọn họ hoàn toàn vỡ vụn. Vốn là Hoàng Thiên Vực bọn họ trên căn bản đã xác định địa vị người nắm giữ ở Giang Nam Đạo. Kết quả bây giờ thế nào? Sau khi danh tiếng giảm nhiều, triều đình Đại Chu lại một lần nữa phái Tổng bộ đầu cùng Hành quân Đại Tổng quản đến Giang Nam Đạo.

Có điều lần này Đại Chu cũng không phái phế vật đến mà lại là tinh anh.

Lần này, Tổng bộ đầu được phái đến Giang Nam Đạo chính là Thiết Vô Tình của Thiết gia, bạn cũ của Tô Tín ngày xưa. Bây giờ hắn cũng đã có thực lực Dung Thần cảnh, chính là nhân vật kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ của Thiết gia. Vì thế nên lần này hắn mới có thể được phái đến đảm nhiệm vị trí Tổng bộ đầu Giang Nam Đạo. Đoán chừng sau khi hắn từ chức Tổng bộ đầu Giang Nam Đạo thì có thể ngay lập tức tấn thăng, trở thành một trong Tứ Đại Thần Bộ.

Mà Hành quân Đại Tổng quản trước đây của Giang Nam Đạo chính là Đại Tổng quản Tề Phi Dương trước đó phụ trách

Long Vũ quân, một trong ba quân thủ vệ Thịnh Kinh thành.

Theo lý mà nói, địa vị của Long Vũ quân thì cao hơn một bậc so với quân bốn mươi chín đạo Đại Chu. Tề Phi Dương từ Đại Tổng quản Long Vũ quân biến thành Hành quân Đại Tổng quản Giang Nam Đạo, cái này thực ra là bị giáng chức.

Nhưng trong thực tế, Tề Phi Dương không đến Giang Nam Đạo một mình mà dẫn theo toàn bộ Long Vũ quân dời đến Giang Nam. Cho nên, trên danh nghĩa Tề Phi Dương vẫn là Đại Tổng quản Long Vũ quân. Hắn đến đây chỉ là vì nhằm vào Hoàng Thiên Vực.

Thái độ trước sau bất nhất của Đại Chu như này cũng khiến cho Hoàng Thiên Vực rất tức giận. Có điều, thua chính là thua. Khương gia cũng công khai thừa nhận địa vị thống trị của Đại Chu.

Chương 2666 - Đỡ ba kiếm của ta

Bọn họ chẳng lẽ còn có thể đi quấy nhiễu việc bổ nhiệm và bãi nhiệm quan viên của Đại Chu hay sao? Cho nên chuyện này, Khương gia cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Dưỡng thương trong Hoàng Thiên Vực lâu như thế, thương thế của Khương Viên Trinh cũng đỡ hơn nhiều. Nhưng bởi những chuyện mà Đại Chu làm, cùng với tình cảnh của Khương gia bọn họ bây giờ, tính khí của Khương Viên Trinh vẫn luôn không tốt cho lắm. Vì lẽ đó, những đệ tử kia của Khương gia cũng đều cẩn thận tránh né hắn, tránh khỏi xui rủi đụng phải hắn.

Song, ngay vào lúc này, Hoàng Thiên Vực vang đến một tiếng thật lớn. Một luồng kiếm khí kinh khủng chập chờn truyền tới. Cái này khiến trong mắt Khương Viên Trinh nhất thời lộ ra vẻ tức giận.

“Vẫn còn chưa xong à? Thật cho là Hoàng Thiên Vực dễ bị bắt nạt hay sao?”

Nghĩ đến việc Hoàng Thiên Vực bọn họ chính là hậu duệ của Nhân Hoàng, xưng bá ở Tiên Vực vạn năm, đã có lúc nào bị

người khác liên tục đánh đến cửa như vậy chưa? Đây quả thực là một sự sỉ nhục!

Khương Viên Trinh ngay lập tức bước ra một bước, đi ra bên ngoài Hoàng Long thành. Chỉ thấy bên ngoài Hoàng Long thành có một tên võ giả mặc y phục màu trắng cầm kiếm đứng lâm không. Phía dưới, một đám đệ tử Khương gia lộ ra vẻ hoảng sợ trong mắt.

Người nam nhân mặc đồ trắng kia chém ra một kiếm. Kiếm mang động trời chém ra, xé rách bầu trời, vô cùng lộng lẫy. Ở trong mắt mọi người, thiên địa cũng mất đi màu sắc, chỉ có duy nhất một kiếm này!

Một kiếm kinh diễm này khiến Khương Viên Trinh cũng có chút không kịp phản ứng lại, sửng sốt một hồi mới quát lên: "Dừng tay!"

Có điều, đợi đến khi hắn thốt lên câu này, một kiếm kia đã chém xuống. Trận pháp ngoài Hoàng Long thành ầm ầm một tiếng, ngay lập tức vỡ vụn!

Từ lần trước, sau khi trận pháp trong Hoàng Long thành bọn họ bị đám người Tô Tín công phá, Khương gia liền góp nhặt lại tài liệu, lại một lần nữa bố trí lại trận pháp của Hoàng Long thành. Kết quả bây giờ thì hay rồi. Còn chưa được bao lâu, trận pháp lại một lần nữa bị người khác chém nứt.

Sắc mặt Khương Viên Trinh đầy vẻ u ám, nói: "Rốt cuộc ngươi là ai? Dám xuất thủ với Hoàng Thiên Vực chúng ta? Thật sự cho là Hoàng Thiên Vực chúng ta dễ bị bắt nạt à?"

Người ra tay không phải ai khác, dĩ nhiên chính là Mạnh Kinh Tiên rồi.

Lúc này, đối mặt với Khương Viên Trinh tức giận, trên mặt Mạnh Kinh Tiên không có chút biểu cảm nào. Thậm chí, trong mắt hắn cũng không có bất kỳ tiêu cự nào. Hệt như thể hắn đang suy nghĩ viển vông vậy.

Người quen biết với Mạnh Kinh Tiên biết, ngoại trừ lúc hắn dùng kiếm, phần lớn thời gian hắn đều bày ra dáng vẻ như vậy.

Nhưng bây giờ, trong mắt Khương Viên Trinh, biểu cảm của Mạnh Kinh Tiên như vậy không khác gì đang xem thường Khương Viên Trinh hắn. Cái này cũng khiến sắc mặt hắn càng thêm âm trầm.

"Dịch Kiếm Môn, Mạnh Kinh Tiên."

Lời vừa nói ra, trên mặt Khương Viên Trinh nhất thời lộ ra vẻ nghi ngờ.

Cái tên Mạnh Kinh Tiên dĩ nhiên hắn biết. Mạnh Kinh Tiên được gọi là người đứng đầu kiếm đạo trong giang hồ.

Ban đầu, Mạnh Kinh Tiên tiến vào trong mảnh vỡ Tiên Vực hắn chỉ là Chân Vũ. Bây giờ, hắn tìm đâu ra cơ duyên tấn thăng Thần Kiều cảnh cũng không có gì khó hiểu.

Song, cái Khương Viên Trinh khó hiểu chính là hai bên nước sông không phạm nước giếng. Tên Mạnh Kinh Tiên này vì cái gì mà đến tìm hắn gây phiền toái thế này?

Khương Viên Trinh hừ lạnh một tiếng, nói: "Hoàng Thiên Vực ta cùng Dịch Kiếm Môn của ngươi không thù không oán. Bây giờ ngươi đến Hoàng Thiên Vực chúng ta gây chuyện là ý gì?"

Mạnh Kinh Tiên lạnh nhạt nói: "Không thù không oán? Ngày xưa lúc Phong Thiên Vực mạnh hơn, đoạt Dịch Kiếm Môn của ta, có phải Hoàng Thiên Vực ngươi bao che cho Phong Thiên Vực hay không?"

Nghe lời này xong, Khương Viên Trinh thật muốn nôn ra máu. Thì ra cũng vì chuyện này mà Mạnh Kinh Tiến mới đến gây phiền hà với hắn?

Chuyện này với Khương Viên Trinh mà nói chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Huống chi chuyện này cũng đã được giải quyết từ sớm. Thậm chí, Mạnh Kinh Tiên mà không nói thì hắn cũng đã quên. Nào ngờ hôm nay Mạnh Kinh Tiên khí thế hùng hồn đến Hoàng Thiên Vực của hắn đập cửa chỉ vì một chuyện vốn chẳng có gì.

Khương Viên Trinh cắn răng nghiến lợi nói: "Chuyện này sớm đã giải quyết xong, chẳng lẽ ngươi không biết sao? Huống chi chuyện này cũng chỉ là ân oán giữa ta và Tô Tín. Hoàng Thiên

Vực ta cũng không đến đoạt sơn môn Dịch Kiếm Môn các ngươi!”

Mạnh Kinh Tiên lắc lắc đầu, nói: “Ta không cần biết những thứ này. Dù sao ta chỉ biết, Phong Thiên Vực muốn đoạt sơn môn của Dịch Kiếm Môn ta chính là thủ hạ đồng minh của Hoàng Thiên Vực. Mặc dù Tô Tín đã giải quyết chuyện này, nhưng trong đó còn có ân oán của riêng Dịch Kiếm Môn nữa. Món nợ này ta sẽ tự đi đòi.

Cho nên hôm nay ta đến đây, tiếp ba kiếm của ta. Bất kể ngươi có chết hay không, ân oán đều chấm dứt. Sau chuyện này, Hoàng Thiên Vực các ngươi nếu muốn báo thù thì Mạnh Kinh Tiên ta cũng tiếp.”

Lời vừa nói ra, Khương Viên Trinh lại có cảm giác muốn nôn ra máu. Hắn căn bản chưa từng thấy qua loại người không biết phải trái thế này!

Đây là cái lối suy luận gì chứ? Tô Tín đã giải quyết chuyện hết rồi mà Mạnh Kinh Tiên hắn vẫn còn muốn đến đòi nợ. Đây quả thực là người cố chấp mà.

Chương 2667 - Đỡ ba kiếm của ta (2)

Hơn nữa, nghe lời Mạnh Kinh Tiên nói cuồng vọng đến nhường nào. Cái gì mà sau ba kiếm bất kể Khương Viên Trinh có chết hay chưa. Chẳng lẽ đều là Thần Kiều, Khương Viên Trinh lại không đỡ nổi ba kiếm của Mạnh Kinh Tiên?

Vì lẽ đó, Khương Viên Trinh hừ lạnh một tiếng, nói: “Thật là cuồng vọng! Mạnh Kinh Tiên, chẳng lẽ nào ngươi cho là ngươi ở mãi trong mảnh vỡ Tiên Vực lâu như thế, tìm được mấy điểm cơ duyên thì liền trở thành vô địch thiên hạ à?”

Mạnh Kinh Tiên cũng không trả lời hắn. Nói chính xác thì Mạnh Kinh Tiên chỉ biết dùng kiếm trong tay mình để trả lời câu hỏi của hắn mà thôi!

Trong chớp mắt Khương Viên Trinh dứt lời, một đạo kiếm quang sáng chói cũng đã bay lên. Một kiếm sáng lòa cùng cả hoa lệ, tựa như lúc này gầm trời cuối đất đều chỉ có một kiếm như vậy thôi. Vô cùng chói mắt, cực kỳ… kinh diễm!

Trong mắt Khương Viên Trinh lóe lên một vẻ hoảng sợ. Kiếm đạo của tên Mạnh Kinh Tiên này quả nhiên mạnh mẽ đến tột cùng. Bất kể là Tiên Vực hay Hạ giới, nhiều năm qua như vậy, Khương Viên Trinh vẫn chưa từng thấy kiếm đạo đáng sợ như vậy bao giờ!

Tô Tín kiếm hóa Tam giới, hắn cũng đã từng thấy qua. Có điều, đơn thuần bàn về phương diện tu vi kiếm đạo, người trước mặt đây còn kinh khủng hơn Tô Tín!

Khương Viên Trinh phỏng theo Nhân Hoàng, trên thân kiếm trong tay cửu long gầm thét. Theo một kiếm hắn chém ra, hoàng đạo long khí rít lên, huyễn hóa thành chín con rồng vàng gầm thét.

Nhưng đối mặt với một kiếm này, chín con rồng vàng đều vỡ vụn tất cả. Ngay cả thanh thần binh phỏng theo kiếm của Nhân Hoàng trong tay Khương Viên Trinh cũng phát ra từng tiếng kêu gào!

Thần binh có linh. Là một thanh kiếm, khí linh của nó đều đang bày tỏ sự thần phục với một kiếm kia của Mạnh Kinh Tiên. Thậm chí, nếu như Khương Viên Trinh còn chưa luyện hóa hoàn toàn thanh kiếm phỏng theo kiếm của Nhân Hoàng kia, thì nói không chừng thanh kiếm này sẽ ngay lập tức nhận Mạnh Kinh Tiên làm chủ mất.

Một kiếm này chém xuống, Khương Viên Trinh không đỡ được. Thân hình của hắn ngay lập tức bị đánh bay, lui về phía sau. Trong nháy mắt cửu long vỡ nát, cánh tay của hắn cũng run rẩy.

Nhưng lúc này, Mạnh Kinh Tiên lại chém xuống một kiếm khác. Tinh hà giống như bị đảo ngược, giáng thẳng xuống ba ngàn thước. Một kiếm kia như giáng xuống từ trên trời, chia nhỏ bầu trời mênh mông!

Kiếm đầu tiên chỉ có thể khiến cho Khương Viên Trinh cảm giác kinh hãi. Nhưng kiếm thứ hai này lại khiến cho Khương Viên Trinh cảm nhận được sự hoảng sợ.

Mạnh Kinh Tiên này chẳng qua là chỉ mới bước vào Thần Kiều còn chưa được mấy năm. Rốt cuộc, hắn tìm được dị bảo

gì giúp hắn nhanh chóng tăng cường thực lực bản thân tại Tiên Vực thế? Chỉ trong một thời gian ngắn như vậy, Mạnh Kinh Tiên mới chỉ chém hai kiếm. Nhưng hai kiếm này cũng khiến Khương Viên Trinh có cảm giác không thở nổi!

Thân hình Khương Viên Trinh nhanh chóng lui về phía sau. Hai tay hắn kết ấn. Trong nháy mắt, sau lưng hắn xuất hiện một hư ảnh mặc long bào to lớn. Mặc dù mờ mờ ảo ảo nhưng có thể thấy được uy nghiêm cùng ngang tàn đến mức tột cùng!

Cái này không phải hoàn toàn là Pháp Tướng của Khương Viên Trinh, mà là từ lần trước lúc trông thấy dấu ấn Nhân Hoàng xuất thủ. Khương Viên Trinh đã hợp nhất ý chí và khí thế của Nhân Hoàng trong dấu ấn Nhân Hoàng cùng với Pháp Tướng của hắn. Bấy giờ mới nghiên cứu ra được một chiêu thức. Đây là lần đầu tiên hắn áp dụng vào trong thực chiến.

Kết quả, một chiêu này chẳng có tác dụng gì với một kiếm của Mạnh Kinh Tiên. Một kiếm kinh diễm kia chém xuống, lần này Khương Viên Trinh lại hoàn toàn không ngăn được. Hắn bị hai kiếm của Mạnh Kinh Tiên chém cho hộc máu. Hắn bây giờ không khác gì với lúc bị Tô Tín, Tiết Chấn Nhạc, Đại Thiên Ma Tôn ba người vây giết. Chỉ có điều, Mạnh Kinh Tiên ra tay rất đơn giản, chỉ dùng có hai chiêu đã đánh cho Khương Viên Trinh bị thương hộc máu.

Mạnh Kinh Tiên mặt không cảm giác, trường kiếm trong tay hắn lại một lần nữa chém ra. Cửu tiêu lôi động, thiên hạ vô ngã!

Trong thoáng chốc này, tầm mắt của Khương Viên Trinh đều bị một kiếm này lấp đầy. Không còn người nào, không còn thiên địa, chỉ có một kiếm này!

Tức giận quát lên một tiếng, thanh kiếm phỏng theo kiếm Nhân Hoàng trong tay Khương Viên Trinh bạo phát ra một vầng sáng huyết sắc. Kiếm chém Xích Long, khai thiên tích địa!

Trong thoáng chốc này, Khương Viên Trinh bất ngờ thiêu đốt tinh huyết, sử dụng ngay thức cuối cùng trong Trảm Long Thất Thức chống lại Mạnh Kinh Tiên.

Dưới uy năng của một kiếm này, kiếm mang vô tận nổ tung. Toàn bộ Hoàng Long thành đều bắt đầu rung động. Đến khi sức mạnh tiêu tán, mọi người trông thấy thanh kiếm phòng theo kiếm Nhân Hoàng bị đánh bay sang một bên. Khương Viên Trinh đứng đó, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng.

Nhìn Khương Viên Trinh, Mạnh Kinh Tiên dửng dưng nói: "Một chiêu kiếm pháp kia của ngươi cũng không tệ. Đáng tiếc, kiếm đạo của ngươi cũng rất yếu. Ngươi không phải là thuần kiếm tu. Tu vi kiếm đạo của ngươi cũng không đủ. Một chiêu kiếm pháp kia vào tay ngươi giống như ngọc không được mài giũa."

Khương Viên Trinh nhìn Mạnh Kinh Tiên chằm chằm, cố gượng không ngã xuống. Nhưng khi hắn mới vừa mở miệng một cái, một đạo kiếm khí ầm ầm bùng nổ từ trong cơ thể hắn. Nhất thời, tinh huyết bắn ra, cả người hắn ngã xuống, khí tức suy yếu đến vô cùng.

Chương 2668 - Thái Nhất Đạo Môn

Đám đệ tử Khương gia sửng sốt một hồi lâu cũng không dám nhúc nhích. Thấy Mạnh Kinh Tiên không ra tay nữa, bấy giờ bọn họ mới dám lại đỡ Khương Viên Trinh dậy.

Lúc này, có thể nói Khương Viên Trinh cực kỳ thê thảm. Lúc hắn thiêu đốt tinh huyết thúc giục một thức cuối cùng trong Trảm Long Thất Thức vốn là hành động liều mạng. Thế mà cuối cùng vẫn thất bại. Bản thân bị thương nặng không nói, thậm chí còn bị kiếm ý vào trong cơ thể, hủy diệt hơn phân nửa kinh mạch. Nếu so với lúc trước bị đám người Tô Tín đánh thì thương tích lần này còn nghiêm trọng hơn.

Mạnh Kinh Tiên thu hồi trường kiếm trong tay, lạnh nhạt nói: "Ba kiếm đã ra. Thù oán giữa ta và Hoàng Thiên Vực coi như chấm dứt. Các ngươi nếu muốn báo thù thì lúc nào cũng hoan nghênh."

Dứt lời, Mạnh Kinh Tiên cũng đạp không rời đi, không thấy bóng dáng đâu, chỉ để lại một đám người trợn mắt há mồm tại chỗ.

Lúc này, người trông thấy cảnh này cũng không chỉ có người của Khương gia, trong Hoàng Long thành cũng có không ít người trên giang hồ đang ở đó.

Mà Thiết Vô Tình, Tổng bộ đầu mới đến quản lý Giang Nam Đạo, cùng Giang Nam Đạo Hành quân Đại Tổng quản Tề Phi Dương lúc Mạnh Kinh Tiên mới vừa xuất hiện đã cấp tốc chạy đến, nhưng cũng chỉ có thể thấy được cảnh Mạnh Kinh Tiên chém một kiếm cuối. Hai người nhất thời trố mắt nhìn nhau không biết nên nói cái gì cho phải.

Từ sau lần trước đánh một trận xong, Đại Chu đã không còn sợ hãi Hoàng Thiên Vực như trước nữa. Vì lẽ đó nên mới phái hai người Thiết Vô Tình cùng Tề Phi Dương đến Giang Nam Đạo, quang minh chính đại giám sát hành vi của Hoàng Thiên Vực. Nếu như có khả năng thì tốt nhất phải lén lút làm suy yếu thực lực của Hoàng Thiên Vực.

Vốn bọn họ hãy còn đang lúng túng, dù cho là lần trước Hoàng Thiên Vực có bại thì vẫn cứ là khổng lồ. Bọn họ lấy cái gì mà làm suy yếu Hoàng Thiên Vực? Kết quả còn chưa được bao lâu thì Hoàng Thiên Vực đã xảy ra chuyện.

Nhìn Khương Viên Trinh bị thương thành thế kia, ít nhất không tu dưỡng nửa năm đến một năm thì khó mà quay lại được.

Tề Phi Dương cười khổ với Thiết Vô Tình, nói: “Người đứng đầu kiếm đạo trong thiên hạ. Vị Huyền Tâm Kiếm Chủ này quả thật giỏi. Chậc chậc. Chỉ mới có ba kiếm mà đã đánh cho nhân vật đứng đầu Hoàng Thiên Vực, hậu duệ của Nhân Hoàng đến mức bị thương nặng thế này. Tu vi người kia e là đã Thông Thiên rồi nhỉ?”

Thiết Vô Tình cũng gãi mũi một cái, nói: “Có vài người trời sinh đã không thể nói bằng lẽ thường được rồi. Loại thực lực như Mạnh Kinh Tiên có thể nói là chưa từng có ai như vậy. Dĩ nhiên, ở thế gian đại tranh này, cường giả xuất hiện lớp lớp, vẫn có người có thể so sánh với Mạnh Kinh Tiên.”

“Ồ? Là ai?”

“Tô Tín.” Thiết Vô Tình dửng dưng thốt ra hai chữ này. Trong mắt hắn không kiềm được mà lộ ra vẻ phức tạp.

Ai nào ngờ, người đứng đầu một bang phai nhỏ trong thành, không chỗ dựa, không nội hàm nhưng lại có thể đi thẳng một đường đến trình độ như ngày hôm nay, chỉ mất có mấy thập niên đã đạt đến trình độ đứng đầu giang hồ.

Có điều, Thiết Vô Tình cũng không thấy có gì ghen tị, thậm chí đến ngay cả hâm mộ cũng không.

Khi người có chênh lệch quá lớn so với ngươi xuất hiện, ngươi sẽ phát hiện, cái gọi là hâm mộ hay ghen tị căn bản đều không có chút tác dụng nào.

Cứ như hiện tại, trên giang hồ có biết bao cường giả như vậy, ngươi xem có ai hâm mộ hay ghen tị Nhân Hoàng hay không?

Lắc đầu một cái, Thiết Vô Tình nói: “Đi! Trước hết báo tin cho Lục Phiến Môn ở Thịnh Kinh thành. Không biết cái khác sao nhưng thời gian sau này, chúng ta ở Giang Nam Đạo sẽ ung dung hơn nhiều.”

Mạnh Kinh Tiên một người một kiếm quay về Dịch Kiếm Môn. Tin tức hắn dùng ba kiếm đánh Vực chủ Hoàng Thiên Vực trọng thương chỉ mất mấy ngày đã lan truyền khắp trên giang hồ.

Tin tức này khiến cho không ít người khiếp sợ, nhưng đồng thời cũng cảm thấy rất bình thường.

Mạnh Kinh Tiên rất ít khi ra tay, nhưng chỉ cần hắn ra tay, uy thế ắt sẽ kinh thiên động địa, khiến cho tất cả mọi người phải ghé mắt trông coi, cái này cũng đã thành thường.

Lần này, hắn mới trở về từ Tiên Vực đã gây thanh thế lớn như vậy. Không thể không nói, đây vẫn là phong cách cũ của Mạnh Kinh Tiên, không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng sẽ khiến người khác thất kinh.

Chỉ có điều, Khương Viên Trinh dùng làm nổi bật cho Mạnh Kinh Tiên lại tương đối xui xẻo. Liên tiếp bị trọng thương đến hai lần! Đoán chừng khoảng thời gian này, Hoàng Thiên Vực sẽ phải tiêu hao không ít đan dược.

Hơn nữa, quan trọng nhất chính là vấn đề mặt mũi.

Khương Viên Trinh dầu gì cũng là cường giả Thần Kiều cảnh, Vực chủ Hoàng Thiên Vực. Thế mà dăm bữa nửa tháng lại bị người ta đánh trọng thương một lần. Mặc dù người sáng suốt biết đây cũng không phải là vì thực lực của Khương Viên Trinh quá yếu, mà là do đối thủ của hắn quá mạnh. Thế nhưng, vài kẻ giang hồ tầm thường cũng mặc kệ những chuyện này. Dù sao với bọn họ mà nói, Khương Viên Trinh quả thực là người bức bối nhất trong số những cường giả Thần Kiều cảnh.

Chương 2669 - Thái Nhất Đạo Môn (2)

Khi tin tức đến tai Tô Tín, hắn chẳng qua chỉ tùy ý cười một tiếng. Với tu vi kiếm đạo của Mạnh Kinh Tiên, có thể làm đến bước này cũng rất bình thường. Cho đến bây giờ, Tô Tín cũng chưa từng hoài nghi về thực lực của Mạnh Kinh Tiên.

Trước đại kiếp thiên địa, trên giang hồ cũng có rất nhiều nhân vật kinh tài tuyệt diễm muốn đánh vào Thông Thiên. Những người này coi như không dựa vào nơi khác cũng có thể tiếp cận gần đến đỉnh cao Thông Thiên. Mạnh Kinh Tiên cũng chính là người như vậy.

Có điều, tin tức này với Tô Tín mà nói ngược lại cũng coi là tin tốt. Mạnh Kinh Tiên là đồng minh của hắn. Thực lực của Mạnh Kinh Tiên càng mạnh thì cũng đại diện cho việc tương lai, lúc tranh đoạt tiến vào Thông Thiên cảnh, Tô Tín cũng có thể có thêm được một phần trợ lực.

Vì vậy, sau khi nhận được tin tức này, Tô Tín chẳng qua chỉ nói cho Hinh Nhi một tiếng là sư phụ của nàng đã quay trở lại. Đã lâu không gặp, Hinh Nhi chắc chắn cũng phải trở về Dịch Kiếm Môn bái kiến sư phụ nàng một chút.

Căn dặn Lý Phôi đưa Hinh Nhi đến Dịch Kiếm Môn xong, Tô Tín lại một lần nữa bế quan, luyện hóa bảo vật nghi của Yêu Hoàng để lại mà Địa Tạng Vương cho hắn.

Mà lúc này, Lý Bá Dương một thân một mình đi đến núi hoang ở Nam Man.

Đất Nam Man nơi Thái Nhất Đạo Môn ẩn tu từ trước đến giờ đều là nơi đất hoang không người ở, chỉ có một vài man tộc qua lại. Thậm chí, càng vào sâu càng to lớn vô cùng, nơi đó có vô số độc trùng mãnh thú. Nơi này ngay cả man tộc cũng không muốn đi. Thế mà Thái Nhất Đạo Môn lại ẩn tu ở đất này.

Thật ra thì nơi ở của Thái Nhất Đạo Môn cũng không tính là bí mật gì quá lớn trên giang hồ. Người biết tin cũng không ít. Nhưng cho tới giờ cũng không có ai dám đi tùy ý quấy rầy người của Thái Nhất Đạo Môn.

Đừng tưởng rằng đạo sĩ không sát sinh. Thái Nhất Đạo Môn ghét nhất chính là có người quấy rầy bọn họ tu luyện. Mà một khi ngươi quấy rầy bọn họ, kết quả sau đó sẽ rất kinh khủng.

Lý Bá Dương đi thẳng một đường đến hướng sâu nhất trong núi Nam Man, đáp xuống giữa một sơn cốc.

Sơn cốc này so với những sơn cốc bình thường khác ở Nam Man không có gì khác biệt. Tuy nhiên nhìn kỹ ngươi sẽ có thể phát hiện, đám độc trùng mãnh thú kia tuyệt sẽ không xuất hiện ở phạm vi trong vòng mười dặm trong sơn cốc. Hệt như thể trong sơn cốc có thứ gì đó rất kinh khủng vậy.

Lý Bá Dương đi vào bên trong cốc, trước mắt sáng sủa rộng rãi. Cảnh tượng xuất hiện trước mắt Lý Bá Dương là một nơi giống như tiên cảnh, vô số đạo quan lầu các tinh xảo tọa lạc bên trong sơn cốc.

Mà ở chỗ trung tâm nhất trong sơn cốc kia chính là một cái thác nước nhỏ, có mấy chục con tiên hạc thủy điểu đang nô đùa trong đầm dưới thác nước.

Cái gọi là bế quan ẩn tu với võ giả tán tu bình thường chính là tìm một nơi hiếm dấu vết của con người, tìm đại một cái sơn động nào đó thì coi như là bế quan rồi.

Nhưng Thái Nhất Đạo Môn thì khác. Nói thế nào thì bọn họ cũng là một trong Tứ Đại Đạo Môn. Mặc dù Thái Nhất Đạo Môn tương đối thích bế quan, thì cũng phải chọn một nơi bế quan thoải mái một chút mới được.

Mà lúc này, mặc dù cảnh sắc bên trong sơn cốc không tệ, nhưng lại không thấy một tên võ giả nào. Lúc này, bỗng nhiên có một tên tiểu đạo sĩ đi ra từ bên trong thiền điện. Thấy Lý Bá Dương, tiểu đạo sĩ kia nhất thời kích động, hai mắt đỏ bừng, hô lớn: "Chưởng giáo!"

Tiểu đạo sĩ này chỉ có thực lực cảnh giới Hậu Thiên, hắn chính là một trong những đệ tử ban đầu Tạo Hóa Đạo Môn đưa đến Thái Nhất Đạo Môn.

Tiểu đạo sĩ kia chạy đến trước người Lý Bá Dương, cung kính thi lễ một cái, trên mặt mang vẻ mong đợi, hỏi: "Chưởng giáo, ngươi trở lại rồi. Trận chiến này Tạo Hóa Đạo Môn chúng ta có phải thắng rồi hay không? Có phải ngươi đến để dẫn chúng ta về hay không?"

Ban đầu, lúc Tạo Hóa Đạo Môn quyết định đưa những đệ tử này đến Thái Nhất Đạo Môn, bọn họ cũng không gạt những đệ tử này về tình hình của Tạo Hóa Đạo Môn. Cho nên ban đầu, những đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn này đều rất thương tâm khổ sở. Cho rằng cả đời này của họ cũng không có cơ hội trở về Tạo Hóa Đạo Môn.

Không ngờ, lúc này mới chưa được bao lâu, hắn đã thấy Chưởng giáo đến đây. Đây chẳng phải là nói trận chiến này Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ thắng rồi sao?

Những năm này, lúc đệ tử của Tạo Hóa Đạo Môn gia nhập Thái Nhất Đạo Môn, khi đó chính là lúc uy thế của Tạo Hóa Đạo Môn cường thịnh nhất. Lý Bá Dương chính là người đứng đầu thiên hạ. Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ cũng là thế lực đứng đầu Chính đạo, là vua không ngai.

Vì thế, trong lòng bọn họ, chỉ cần có Lý Bá Dương ra tay thì bất kể đối thủ là ai, thắng lợi cũng nhất định trong tay Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ.

Nhìn ánh mắt mong đợi của tên đệ tử Tạo Hóa Đạo Môn kia, Lý Bá Dương không đành lòng nói chân tướng chuyện xảy ra ra. Hắn chỉ gật đầu một cái, nhẹ giọng nói: "Đúng vậy, Tạo Hóa Đạo Môn chúng ta thắng. Trên giang hồ nào có ai địch lại được Tạo Hóa Đạo Môn chúng ta?

Chương 2670 - Thái Nhất Đạo Môn (3)

Có điều, các ngươi còn phải ở lại Thái Nhất Đạo Môn rất lâu. Tạo Hóa Đạo Môn chúng ta và Thái Nhất Đạo Môn là đồng minh Đạo môn. Các ngươi ở trong Thái Nhất Đạo Môn phải học tập nhiều, sát nhập sở trường của hai bên. Cái này sẽ có hỗ tốt với các ngươi sau này, như vậy các ngươi mới có thể trở thành trụ cột vững vàng của Tạo Hóa Đạo Môn."

Tên đệ tử trẻ tuổi kia gật đầu một cái, mặt đầy vẻ kiên định, nói: "Chưởng giáo yên tâm. Đệ tử nhất định sẽ tu hành thật tốt trong Thái Nhất Đạo Môn, để oai phong sau này của Tạo Hóa Đạo Môn chúng ta càng tăng lên!"

Lý Bá Dương cười cười, nói: "Được, ngươi quay về tu luyện trước đi. Ta đi tìm trưởng bối Thái Nhất Đạo Môn nói chuyện công việc với nhau đã."

"Dạ, Chưởng giáo. Đệ tử sẽ đi nói tin tức này cho những sư huynh đệ khác. Tin chắc rằng nếu biết họ cũng sẽ rất vui vẻ." Tên đệ tử kia cung kính thi lễ một cái với Lý Bá Dương, mang theo vẻ mặt hưng phấn rời đi.

Nhìn bóng lưng tên đệ tử kia, Lý Bá Dương yên lặng không nói gì. Con người không phải cỏ cây, nào có ai có thể vô tình? Dù sao hắn cũng là Chưởng giáo Tạo Hóa Đạo Môn, suy cho cùng, là Tạo Hóa Đạo Môn cho Lý Bá Dương hắn cái danh đệ nhất thiên hạ. Hay chính là do Lý Bá Dương đệ nhất thiên hạ khiến thanh danh của Tạo Hóa Đạo Môn được vang lên? Ai nói cho rõ được đây?

Hắn bây giờ coi như cũng hiểu vì sao năm đó Huyền Khổ khăng khăng phải giết Tô Tín mà không màng hết thảy. Huyền Khổ không bị điên, cũng không phải là ngu dốt, càng không phải không có lý trí. Mà Huyền Khổ lựa chọn cách đi theo trái tim của mình.

"Chờ đến khi con đường Thông Thiên mở? Ta e là chờ không được." Lý Bá Dương nhắm mắt lại. Trên người hắn không mang theo chút sát cơ nào nhưng sát ý trong lòng lại vô cùng kiên định.

Ngay lúc này, một giọng nói vang lên từ sau lưng Lý Bá Dương: "Ôi, Lý Chưởng giáo dụng tâm khổ sở thật. Chờ những đệ tử này trưởng thành, bọn họ sẽ rõ thôi."

Lý Bá Dương cũng không quay đầu lại, nói: "Không thể nói dụng tâm khổ sở. Ta chỉ muốn khoảng thời gian bọn họ đau lòng đến trễ chút mà thôi."

Nói xong lời này, Lý Bá Dương mới xoay người, nhìn tên đạo sĩ có lối ăn mặc có chút lôi thôi, nói: "Trần Chân nhân, nhìn bộ dạng của ngươi thì chắc cũng đã tấn thăng Chân Vũ được một khoảng thời gian rồi nhỉ? Lúc ở Tạo Hóa Đạo Môn, sư đệ ta có lòng ganh đua cao thấp với ngươi. Bây giờ hắn không chỉ không có cơ hội, hơn nữa hắn sớm cũng đã bại."

Xuất hiện ở sau lưng Lý Bá Dương chính là "Thanh Dương Chân Nhân" Trần Nam Hoa. Sau khi Mạnh Kinh Tiên bước chân vào Chân Vũ thì hắn liền trở thành người đứng đầu Địa Bảng. Mà bây giờ, hắn cũng đã tấn thăng lên đến Chân Vũ. Hơn nữa, xem dáng dấp thì có vẻ thời gian tấn thăng thành Chân Vũ cũng không ngắn.

Trần Nam Hoa thở dài một cái, nói: "Lý Chưởng giáo xin nén bi thương mà thuận biến. Thế sự vô thường. Ban đầu lúc Tạo Hóa Đạo Môn đi cầu giúp đỡ, Thái Nhất Đạo Môn ta mặc dù không muốn xen vào tranh chấp trên giang hồ nhưng thực sự cũng muốn bảo vệ cho Tạo Hóa Đạo Môn một chút. Nhưng tình hình chúng ta có muốn ra tay cũng không thể làm được. Bây giờ Chưởng giáo đang chờ ngài ở thiền điện. Ngài cùng ta đến thì biết."

Lý Bá Dương đi cùng với Trần Nam Hoa vào trong đại điện. Nói thật, biểu cảm của hắn với việc Tạo Hóa Đạo Môn bị diệt cũng có chút kỳ quái. Bởi vì biểu cảm của Thái Nhất Đạo Môn có chút quá mức máu lạnh.

Thái Nhất Đạo Môn quả thực chú trọng lánh đời tu hành. Cái này không sai. Bọn họ xưa nay không thích đi quản việc giang hồ cái này cũng không sai. Nhưng Thái Nhất Đạo Môn cũng thừa nhận họ là một trong Tứ Đại Đạo Môn. Một khi xảy ra chuyện gì lớn, Thái Nhất Đạo Môn cũng sẽ xuất thủ tương trợ.

Cũng ví như lần trước Lý Bá Dương bắt tay với Thiếu Lâm Tự để xuất thủ cũng vậy. Mặc dù Thái Nhất Đạo Môn cũng không muốn tham dự nhưng dầu gì cũng phái Trần Nam Hoa đi, coi như là tỏ thái độ.

Kết quả, lần này, Thái Nhất Đạo Môn cũng chỉ chứa chấp đệ tử nhà hắn, thậm chí phái ra một người, thể hiện chút thái độ cũng không có. Cái này coi như có chút lạnh nhạt quá đáng.

Đến khi Trần Nam Hoa dẫn Lý Bá Dương đến trong một thiền điện. Thấy được cảnh tượng sau đó, Lý Bá Dương không kiềm được mà chau mày.

Giữa thiền điện nóng như lửa có một lão giả mặc đạo bào màu trắng ngồi ngay thẳng.

Lão giả kia râu tóc bạc phếch, nhìn qua có chút tiên phong đạo cốt. Khí tức tản mác từ trên người hắn ra bất ngờ cũng là Thần Kiều cảnh.

Người này chính là Chưởng giáo của Thái Nhất Đạo Môn, "Nguyên Khư Tán Nhân" Huyền Trần Tử, người được gọi là cường giả thần bí nhất thiên hạ tại Thiên Bảng. Người nghe nói qua thì nhiều. Người từng gặp qua thì ít. Ban đầu lúc hắn bế quan là Chân Vũ. Bây giờ hắn đã lên đến Thần Kiều, Lý Bá Dương không thấy kỳ quái chút nào.

Chỉ có điều, Lý Bá Dương trông thấy trạng thái lúc này của Huyền Trần Tử lại có chút kỳ quái. Toàn thân Huyền Trần Tử tản mắc ra một luồng hàn ý kinh người. Thậm chí đến ngay cả lông mày và trên tóc cũng động tầng tầng sương lạnh.

Chương 2671 - Huyền Trần Tử

Lý Bá Dương có thể nhìn thấy rõ ràng, lúc này sức mạnh toàn thân của hắn đã bị luồng hàn ý kia giam cầm. Trận pháp tỏa ra hỏa lực nóng bỏng kia có khi không phải là để giải trừ hàn ý cho Huyền Trần Tử mà là không để cho hàn ý kia lan truyền đi mà thôi.

Lúc này, Huyền Trần Tử trông thấy Lý Bá Dương đến, lông mày đọng sương lạnh của hắn run lên, nhẹ giọng nói: "Thuần Dương đạo huynh, đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?"

Lý Bá Dương cau mày nói: “Nguyên Khư đạo huynh, ngươi bị làm sao thế này? Hàn độc gì mà có thể áp chế ngươi đến mức này?”

Huyền Trần Tử lắc lắc đầu nói: “Đây không phải là hàn độc gì, mà là nội đan của Yêu vương Hàn Ly từ thời thượng cổ. Bởi thuộc tính không hợp nên thành phản phệ.”

Lý Bá Dương chau mày, hắn cũng không nói lời nào bởi vì hắn biết trong này nhất định có ẩn tình.

Huyền Trần Tử là cường giả Thần Kiều cảnh. Hắn cũng không phải là người mới tu luyện võ đạo. Hắn hẳn biết thứ gì có thể sử dụng, thứ gì không.

Luyện hóa nội đan của Yêu vương có cùng thuộc tính thì không thành vấn đề. Nhưng võ đạo mà Thái Nhất Đạo Môn tu luyện không có chút liên quan nào đến công pháp băng tính. Tùy tiện luyện hóa không bị phản phệ mới là kỳ quái.

Bên kia, Huyền Trần Tử tiếp tục nói: “Nội đan của Hàn Ly không chỉ ẩn chứa hàn ý mạnh mẽ mà nó còn có cả đặc hiệu đóng băng hết thảy. Ta là vì muốn phong cấm một người cho nên mới chủ động luyện hóa Hàn Ly nội đan.”

Lý Bá Dương cau mày nói: “Ngươi muốn phong cấm ai mà phải bỏ ra một cái giá lớn như vậy?”

Huyền Trần Tử nhìn Lý Bá Dương một cái, dửng dưng nói ra hai chữ: “Đạo Tổ!”

“Ngươi nói gì?” Trong mắt Lý Bá Dương tràn đầy vẻ kinh hãi. Hắn sao cũng không ngờ tới Huyền Trần Tổ lại nói ra hai chữ “Đạo Tổ”.

Lý Bá Dương nhìn Huyền Trần Tử chằm chằm, nói: “Đây rốt cuộc là chuyện gì? Không phải Đạo Tổ đã chết rồi hay sao?”

Huyền Trần Tử lạnh nhạt nói: “Đạo Tổ quả thực đã chết nhưng cũng không ai quy định Đạo Tổ không thể tiếp tục sống.

Thủ đoạn của Thông Thiên cảnh không phải là thứ mà chúng ta có thể tưởng tượng được. Đạo Tổ có thể hiện thế một lần nữa cũng không có gì hiếm lạ.

Thậm chí bây giờ trong ngoại giới, nói không chừng chín vị Thông Thiên thượng cổ đã có mấy vị ra ngoài rồi. Những thứ này đều rất có thể.

Ngày xưa, Đạo Tổ có lưu lại một dấu ấn ở trong Thái Nhất Quy Nguyên Đại Đạo của Thái Nhất Đạo Môn chúng ta. Mỗi một vị võ giả Thái Nhất Đạo Môn sau khi tỉnh ngộ sẽ tiến vào bên trong, tăng thêm một phần sức mạnh cho dấu ấn đó.

Tích lũy vạn năm, dấu ấn đó rốt cuộc biến thành Nguyên Thần. Nếu như không phải ta phát hiện sớm thì bây giờ e là đã có một vị Tổ sư gia đứng ở trước mắt ta và ngươi rồi."

Lúc Huyền Trần Tử nói đến ba chữ "Tổ sư gia" giọng không có chút dao động, hệt như đang nói về một người xa lạ vậy.

Trên thực tế, bất kể là đối với Huyền Trần Tử hay Lý Bá Dương mà nói thì mặc dù đạo quan bọn họ cung phụng tượng thần Đạo Tổ. Nhưng tượng thần là tượng thần, người là người. Hai bên cũng không có liên hệ gì.

Nếu như bây giờ, trước mặt bọn họ lại xuất hiện một cường giả Thông Thiên cảnh, bọn họ không nói hai lời, lập tức nhận tổ quy tông.

Nhưng tiếc là bây giờ dù Phật Đà hay Đạo Tổ lại một lần nữa hiện thế, bọn họ cũng không thể quay về được Thông Thiên cảnh. Đã như vậy, mọi người đều có cảnh giới giống nhau, khởi điểm đều giống nhau thì dựa vào cái gì bắt nhận Tổ sư gia?

Giống như là Lữ Phá Thiên. Hắn chính là truyền nhân của Ma đạo chính tông. Thế mà sau khi Đại Thiên Ma Tôn phế bỏ một cánh tay của hắn, Lữ Phá Thiên coi như biết thân phận của Đại Thiên Ma Tôn hắn cũng nhất định phải đi tìm Đại Thiên Ma Tôn mà liều mạng.

Hơn nữa, Đại Thiên Ma Tôn lần này có thể nhất thống Cửu Ngục Tà Ma cũng không phải là dựa vào thân phận của hắn mà phải xem thực lực.

Lý Bá Dương cau mày, nói: "Ngươi phong cấm Nguyên Thần do Đạo Tổ lưu lại rồi? Chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?"

Đối thủ trên con đường Thông Thiên bớt được một người là một người. Bỗng nhiên nhảy ra một người nói muốn chia nhỏ cơ duyên với ngươi. Dù kẻ đó có là lão tổ tông của ngươi, bết kể là Lý Bá Dương hay Huyền Trần Tử cũng sẽ chọn cách khi sư diệt tổ.

Huyền Trần Tử lắc lắc đầu, nói: "Không phải phong cấm. Hậu thủ do Thông Thiên cảnh lưu lại không phải là thứ mà ta hay ngươi có thể tưởng tượng. Có lúc làm nhiều thì lại sai nhiều. Huống chi, Nguyên Thần của Đạo Tổ cũng có liên quan đến vài đệ tử của Thái Nhất Đạo Môn chúng ta. Ta không dám tùy ý hạ thủ, chỉ có thể tạm thời trì hoãn việc thức tỉnh của hắn.

Trước không nói đến chuyện này, hình dạng của ta bây giờ ngươi cũng thấy rồi, tạm thời không cách nào hành động được. Thuần Dương đạo huynh, lần này ngươi tới là chuẩn bị mang những đệ tử kia về hay sao?"

Lý Bá Dương lắc lắc đầu, nói: "Những đệ tử kia còn phải làm phiền Thái Nhất Đạo Môn tạm thời giúp ta chiếu cố. Ta đến là tính đổi chác một món đồ với Thái Nhất Đạo Môn. Ta chuẩn bị đánh một trận cùng Tô Tín kia. Bất kể thắng bại, chỉ quyết sinh tử."

Chương 2672 - Huyền Trần Tử (2)

Huyền Trần Tử khẽ nhíu mày, nói: "Ngươi làm như vậy có chút dại dột. Cơ duyên Thông Thiên cảnh không còn xa, ngươi cần gì phải ra tay vào lúc này?

Đến khi cơ duyên Thông Thiên cảnh mở, thời gian chém giết không ít. Hơn nữa, nếu ngươi có thể đạt đến Thông Thiên thì Tô Tín ắt bại. Ngươi giết hắn chẳng lẽ không phải dễ như trở bàn tay hay sao?"

Lý Bá Dương lắc lắc đầu, nói: "Không chờ được lâu như vậy. Nguyên Khư đạo huynh, ngươi tu Thái Thượng Vong Tình Đao, nhưng dù ngươi tu luyện đến cảnh giới này ngươi cũng không thể được Thái Thượng Vong Tình chân chính chứ nói chi là tôi.

Có một số việc mặc dù là lý trí một chút thì tốt. Nhưng nếu thực sự lý trí đến cực điểm thì đó mới chính thật sự là Thái

Thượng Vong Tình. Chuyện ngươi không làm được ta càng không làm được.

Bất kể là ta hay là Tô Tín, nhân quả của hai bên dính líu quá sâu. Đánh xong một trận, trực tiếp cắt đứt nhân quả là chuyện đơn giản nhất.

Nếu tính toán nhiều thì ắt sẽ dính đến một vài người sua lưng bọn ta. Ví như Triệu Cửu Lăng sẽ đứng về phía ta, nhưng bên Tô Tín cũng sẽ có Mạnh Kinh Tiên.

Mà Thiên Đế cũng sẽ vì thân phận Địa Phủ của Tô Tín mà đến giúp ta. Khương Viên Trinh của Hoàng Thiên Vực đoán chừng cũng sẽ đứng về phía ta vì thù oán.

Nhưng đồng thời, Địa Tạng Vương và Diêm La Thiên tử cũng đã về cả. Bọn họ cũng là một trợ lực lớn cho Tô Tín.

Nếu phí sức như vậy, phải kéo hơn nửa số Thần Kiều trên giang hồ cuốn vào thì chi bằng ta và Tô Tín trực tiếp sinh tử nhất quyết, đơn giản, thẳng thắn."

Huyền Trần Tử gật đầu một cái, cũng không nói gì nhiều.

Cũng đều là nhất mạch Đạo môn, huống chi với tính cách của hắn, chỉ điểm cho Lý Bá Dương một câu thì đã đủ rồi. Lý Bá Dương có lựa chọn của hắn rồi thì Huyền Trần Tử cũng không nói nhiều nữa.

Vì thế nên Huyền Trần Tử thẳng thắn hỏi: "Ngươi muốn trao đổi cái gì?"

Lý Bá Dương nói: "Mấy ngàn năm trước, Thái Nhất Đạo Môn đã từng tìm được một di tích thượng cổ ở đất Nam Man, chính là chi nhánh Thái Bình Đạo của Đạo môn để lại. Ta muốn Thái Bình phù lục ở trong đó."

Huyền Trần Tử cau mày nói: "Ngươi điên rồi? Chẳng lẽ ngươi không biết lai lịch của Thái Bình Đạo? Ngươi lại muốn cái thứ tà môn đó. Ngươi dùng nó không sợ đạo tâm bị mê muội à?"

Cái gọi là Thái Bình Đạo quả thực là một trong những chi nhánh ngày trước của Đạo môn. Nhưng trong thực tế, từ trước đến giờ Đạo môn cũng chưa từng thừa nhận Thái Bình Đạo chính là nhất mạch Đạo môn. Bởi đối phương ngày trước có

thể nói là tiếng xấu rõ ràng, so với Bạch Liên Giáo lại còn tà môn hơn.

Ngày xưa, lúc Nhất Thế hoàng triều sụp đổ, Đạo môn cũng phân chia vô số. Thiên hạ đại loạn. Có thể nói khi đó toàn bộ thiên hạ cũng bị rơi vào trong bóng tối vô biên cùng hỗn loạn.

Cũng trong khoảng thời gian này, Thái Bình Đạo quật khởi, giáo lý đầu độc lòng người. Lúc cường thịnh nhất có đến mấy triệu tín đồ, có thể so được với cả một tiểu quốc. Nhưng giáo lý của họ lại là các loại tà thuyết lệch lạc. Bọn họ bị mấy chục chi nhánh Đạo môn cường đại liên danh liệt vào nhất mạch Tà giáo, hoàn toàn gạch ra khỏi hàng ngũ Đạo môn.

Rồi sau đó, Thái Bình Đạo cũng bởi vì hành sự quá mức cực đoan, độc ác nên bị toàn bộ võ lâm chán ghét. Chỉ kéo dài được trăm năm liền suy sụp hoàn toàn, cuối cùng biến mất không thấy đâu nữa.

Mà lúc đầu Thái Nhất Đạo Môn chọn đất Nam Man bế quan lại vô tình phát hiện di tích Thái Bình Đạo, cũng từ đó phát hiện được không ít truyền thừa cùng dị bảo của Thái Bình Đạo.

Có điều, với Thái Nhất Đạo Môn mà nói, những cái này đều thuộc về nhất mạch Tà đạo, bọn họ dĩ nhiên sẽ không dùng chúng để tu luyện cho nên vẫn luôn niêm phong.

Bây giờ, Thái Bình phù lục mà Lý Bá Dương muốn chính là một trong những bí bảo của Thái Bình Đạo ngày xưa, là dùng tâm huyết của chín mươi chín ngàn chín trăm chín mươi chín tên tín đồ, thành kính tự nguyên dâng ra mà luyện chế thành.

Chín là con số cao nhất. Thái Bình Đạo luyện chế ra Thái Bình phù chú này là muốn theo đuổi đạo uẩn ở trình độ cao nhất nhưng đường đi lên lại tà. Cái Thái Bình phù chú này bên trong nó hàm chứa tín niệm lực mạnh mẽ của những tín đồ ngày xưa. Sau khi trải qua mấy ngàn năm uẩn dưỡng, những tín niệm lực này đã muốn hóa thành Nguyên Thần Yêu Linh rồi. Bắt buộc mỗi một đời Chưởng giáo Thái Nhất Đạo Môn phải ra tay niêm phong mới có thể bảo đảm cho Thái Bình phù

chú không xảy ra vấn đề. Có thể tưởng tượng được thứ này mạnh mẽ đến nhường nào.

Thái Bình Đạo chính là cấm kỵ của Đạo môn, có thể nói là sự sỉ nhục của toàn bộ Đạo môn. Kết quả bây giờ Lý Bá Dương lại muốn dùng bí bảo của Thái Bình Đạo đi đối phó với Tô Tín. Chuyện này với Đạo môn mà nói là chuyện rất không ổn.

Hơn nữa bây giờ, những ý niệm trong Thái Bình phù chú kia quá mức cứng đầu. Lúc sử dụng nó, người dùng tất sẽ phải chịu xung kích. Đối với người khác còn dễ nói, nhưng Lý Bá Dương là người trong Đạo môn, chuyện này e sẽ khiến cho đạo tâm của hắn bị mê muội, tâm cảnh của hắn cũng sẽ chịu ảnh hưởng.

Chương 2673 - Đông Hải nhai, sinh tử nhất quyết!

Đối mặt với câu hỏi của Huyền Trần Tử, Lý Bá Dương chẳng qua chỉ nhàn nhạt nói: “Đánh một trận sinh tử, nào còn quan tâm đạo tâm có bị mê muội hay là không? Nguyên Khư đạo huynh không cần nói nữa, ý ta đã quyết.

Ta sẽ đổi một đoạn long cốt lấy đươc trong Tiên Vực để lấy Thái Bình phù chú. Long cốt này không phải long cốt của Yêu vương, mà là long cốt của cấp bậc Đại Thánh trong Yêu tộc. Luyện hóa nó cũng sẽ có vài chỗ tốt với tình hình bây giờ của ngươi.”

Nghe Lý Bá Dương nói như vậy, Huyền Trần Tử cũng không cản. Hắn chỉ thở dài một cái, nói Trần Nam Hoa đưa Lý Bá Dương đi lấy Thái Bình phù chú.

Cái gọi là Thái Bình phù chú cũng không phải là một lá bùa, mà là vật giống như một quyển thư tịch. Chất liệu của nó là gì, ngay cả người của Thái Nhất Đạo Môn cũng không nhìn ra được.

Ngày xưa, đám người Thái Bình Đạo kia nổi danh tung hoành. Hơn nữa với uy thế ban đầu của bọn họ cũng quả thực có thể lấy được rất nhiều thứ tốt. Vì thế nên người của Thái Nhất Đạo

Môn duy chỉ có thể khẳng định chất liệu của thứ này là vô cùng quý giá.

Mà Thái Bình phù lục kia là một màu đỏ như máu, phía trên khắc đủ các loại phù văn. Chỉ nhìn những phù văn kia Lý Bá Dương liền có thể nhìn ra thực lực của Thái Bình Đạo ngày trước thực rất mạnh. Chỉ có điều bọn họ đi rẽ nhầm lối, đi nhầm đường.

Trên Thái Bình phù chú này có tính mạng của chín ngàn chín trăm chín mươi chín tên tín đồ trung thành. Nhưng trên Thái Bình phù chú này không có chút âm tà quỷ khí nào, ngược lại còn có Nguyên Thần kim mang nở rộ.

Bởi vì năm xưa, những tín đồ đó là tự nguyện dâng mạng mình lên, nên trên này dĩ nhiên sẽ không có khí âm tà gì. Ngược lại, bởi vì trải qua thời gian mấy ngàn năm uẩn dưỡng, tín niệm lực của những tín đồ này cũng đã sắp hóa thành Nguyên Thần thực sự rồi. Thậm chí, phải cần Thái Nhất Đạo Môn niêm phong hàng năm mới được.

Lý Bá Dương cất Thái Bình phù chú đi, lấy long cốt đưa cho Trần Nam Hoa, rồi đi thẳng một mạch rời Thái Nhất Đạo Môn.

Rời khỏi Thái Nhất Đạo Môn, Lý Bá Dương đi thẳng về đến Thanh Châu Đạo, tìm đến thế lực phong môi Quan Tinh Lâu, bước ngay vào bên trong.

Lúc này, người phụ trách Quan Tinh Lâu ở Thanh Châu Đạo, Lý Tam Kỳ hơi có chút cảm giác vô cùng đắc ý.

Vốn hắn chỉ là một nhân vật nhỏ, thiên phú võ đạo không cao, dựa vào tài nguyên khó khăn lắm mới tích lũy được trong những năm này ở Quan Tinh Lâu để đổi thành đan dược, bấy giời mới tấn lên đến Tiên Thiên.

Vốn hắn cho rằng đời này của hắn chắc sẽ cứ như vậy nhưng không ngờ, việc tưởng như vô tích sự là đến Tạo Hóa Đạo Môn, khổ sở thủ ở bên trong lại rớt xuống đầu hắn.

Đến chờ ở một nơi vừa bị diệt cả gia môn, trời vừa tối là quỷ khí nồng nặc, hơn nữa lại còn không phải chỉ chờ một thời gian ngắn, nhất định phải canh kỹ mấy năm. Cái kiểu công

việc này cũng coi là cực khổ. Nhưng ai bảo hắn căn cơ nông cạn, chìm nghỉm ở trong Quan Tinh Lâu kia chứ? Chuyện không ai bằng lòng làm này chắc chắn sẽ rớt vào đầu hắn.

Nhưng nào có ai ngờ, cuối cùng vận của hắn cũng tới lúc chuyển. Lý Bá Dương xuất hiện khiến cho hắn có được một tin tức lớn. Sau khi mang về Quan Tinh Lâu, tin tức này cũng khiến cho danh tiếng của Quan Tinh Lâu vang xa trong giới phong môi. Hắn lập được công lao lớn như vậy nên đã thăng thẳng từ một tên phong môi hạng bét thành người phụ trách của Quan Tinh Lâu. Có thể nói là một bước lên trời. Bây giờ Lý Tam Kỳ rất hài lòng.

Ngay lúc này, bỗng nhiên hắn cảm giác được trong nhà mình có gió nhẹ thổi qua. Vừa mới ngẩng đầu lên đã thấy Lý Bá Dương đứng trước mặt hắn.

Lý Tam Kỳ nhất thời sợ đến mức nhảy cẫng dậy từ trên ghế, lắp bắp nói: “Lý… Lý…”

Giống như lần đầu trông thấy Lý Bá Dương, Lý Tam Kỳ bị sự xuất hiện đột ngột của Lý Bá Dương làm cho sợ đến mức không nói được một lời.

Lý Bá Dương lúc này đã không còn kiên nhẫn để chờ một nhân vật cỏn con bình tĩnh lại nữa. Hắn nói thẳng: “Nếu ngươi là người của tổ chức phong môi vậy thì giúp ta chuyển cho Tô Tín một lời. Một tháng sau, lúc mặt trời mọc ở hướng Đông, Đông Hải nhai, ta và hắn nhất quyết sinh tử, hy vọng hắn đến đúng hẹn.”

Nói xong những lời này, thân hình Lý Bá Dương ngay lập tức biến mất không thấy đâu, để lại một Lý Tam Kỳ mặt đầy vẻ không dám tin.

Ước chừng sửng sốt tại chỗ mất tầm nửa khắc, lúc này Lý Tam Kỳ mới đứng dậy, lộ ra vẻ mặt mừng rỡ như điên.

“Phát tài rồi! Lần này thực sự phát tài rồi!”

Tin tức lần này Lý Bá Dương mang đến cho hắn đủ để chấn động toàn bộ giang hồ.

Một người là đệ nhất thiên hạ đời trước, đã từng vô địch thiên hạ, “Thuần Dương Đạo Tôn” Lý Bá Dương.

Một người khác chính là cường giả Thần Kiều cảnh trẻ nhất từ trước đến nay, uy chấn toàn bộ giang hồ, đứng đầu Tây Bắc đạo, “Huyết Kiếm Thần Tôn” Tô Tín.

Hai người này muốn nhất quyết sinh tử tại Đông Hải nhai. Tin tức này đủ để chấn động giang hồ!

Lý Tam Kỳ liền lập tức muốn đứng dậy, nói tin tức này cho Lâu chủ Quan Tinh Lâu. Có điều sau đó hắn liền dừng bước.

Bây giờ, tin tức này chỉ có một mình hắn biết, tại sao phải nói cho Quan Tinh Lâu?

Chương 2674 - Đông Hải nhai, sinh tử nhất quyết! (2)

Giang hồ phong môi không xem trọng thực lực mà là tin tức. Bây giờ trong tay hắn cầm một tin tức lớn như vậy. Đừng nói là Quan Tinh Lâu, dù có là Thiên Cơ Cốc cũng sẽ trọng dụng hắn. Thậm chí, hắn bắt đầu từ con số không cũng không phải là không thể được.

Nghĩ đến đây, một loại dã tâm bắt đầu không ngừng nảy sinh trong lòng Lý Tam Kỳ.

Đối với nhân vật cỏn con như Lý Tam Kỳ, những cường giả đứng ở vị trí đỉnh phong trên giang hồ chỉ cần dùng một câu nói là có thể thay đổi hoàn toàn số mạng của bọn họ.

Bất kể Lý Tam Kỳ làm việc thế nào, chỉ trong vòng mấy ngày, tin tức này đã lan truyền đến toàn bộ giang hồ. Trong lúc nhất thời thiên hạ đều kinh hãi. Đây có thể nói là cuộc chiến sinh tử kinh người nhất từ trước đến nay trên giang hồ.

Mặc dù lần trước Huyền Khổ bắt tay với bốn tên cường giả Thần Kiều cảnh vây công Tô Tín, uy thế lớn kinh người, có điều, Lý Bá Dương không giống những người khác. Dù cho có đều là Thần Kiều thì Lý Bá Dương vẫn có ý nghĩa khác ở trong lòng người giang hồ.

Trong mấy thập niên Tiên Vực chưa hạ giới, Lý Bá Dương vẫn luôn chiếm hạng nhất Thiên Bảng, thậm chí là vị trí đệ nhất thiên hạ.

Mặc dù Thiên Bảng cũng không có thứ hạng rõ ràng nhưng ai cũng biết, Lý Bá Dương chính là vị vua không ngai.

Khi đó trên giang hồ, Lý Bá Dương đại diện cho đỉnh cao võ đạo!

Tuy sau đó, Thích Đạo Huyền của Liên Hoa Thiền Viện xuất thế, bảy ra thực lực vượt qua phần lớn Thần Kiều cảnh của hắn, kéo Lý Bá Dương xuống khỏi vị trí đệ nhất thiên hạ. Nhưng bây giờ, Lý Bá Dương quay trở về từ trong Tiên Vực, thực lực của hắn khẳng định cũng chắc chắn tăng vọt. Ai biết được bây giờ thực lực của hắn có thể đến mức nào?

Hơn nữa, ý nghĩa của Tô Tín trên giang hồ cũng rất đặc thù. Nếu như nói Lý Bá Dương đại diện cho giang hồ đời trước thì Tô Tín chính là đại diện cho thế hệ tân sinh mới trên giang hồ.

Đối với thế hệ trẻ tuổi đồng lứa trên giang hồ, có thể mười mấy năm mới là một đời. Nhưng với toàn bộ giang hồ, thời gian hẳn phải tính bằng trăm năm.

Dẫu sao, đa phần những nhân vật thăng đến Chân Vũ cảnh tuổi tác đều vượt qua trăm tuổi.

Mà giống như Tô Tín, Mạnh Kinh Tiên, Bì Già Đa La, Thiết Ngạo chưa đến trăm tuổi đã là Chân Vũ mà nói thì bọn họ chính là thế hệ trẻ trên giang hồ.

Trong số những người này, Tô Tín chính là người có tính đại biểu nhất. Quan trọng nhất chính là, từ khi Tô Tín bước chân vào giang hồ cho đến nay, hắn hầu như chưa từng thua trận!

Cho dù có vài lúc, Tô Tín sẽ chọn cách rút lui ở trước sức mạnh cường đại. Nhưng dù nhất thời hắn không địch lại, song không bao lâu sẽ quay lại trả thù. Nhiều năm như vậy, người Tô Tín muốn giết, nào có ai thoát?

Đây chính là uy thế. Uy thế bất bại chỉ thuộc về Tô Tín. Vô cùng sắc bén, thế không thể chống đỡ. Thiên hạ ngày nay nếu như có xếp hạng cho cường giả thì Tô Tín chắc chắn có thể

xếp vào một trong năm người đứng đầu. Hắn cũng là nhân vật có tư cách đánh một trận với Lý Bá Dương hiếm có trong giang hồ.

Cho nên lần này, Lý Bá Dương chủ động hẹn Tô Tín quyết sinh tử ở Đông Hải nhai. Ý nghĩa chuyện này tuyệt đối có thể được viết vào trong sử sách giang hồ.

Bên ngoài có động tĩnh lớn như vậy, tin tức dĩ nhiên cũng sớm truyền đến tai Tô Tín. Nói thật, đối diện với tin tức này, Tô Tín quả thực có chút kinh ngạc.

Lý Bá Dương muốn giết hắn, điểm này Tô Tín biết. Trước đó Địa Tạng Vương cũng đã nhắc nhở Tô Tín. Lần này Lý Bá Dương sẽ không nhẫn nhịn, hơn phân nửa là sẽ động thủ.

Chỉ có điều, Tô Tín nghĩ, Lý Bá Dương hẳn giống như Huyền Khổ triệu tập đông đảo cường giả Thần Kiều cảnh đến vây giết hắn mới đúng. Nhưng ai nào ngờ, Lý Bá Dương lại rất thẳng thừng, gửi cho hắn một cái tin như vậy, trực tiếp một đánh một, tìm một nơi đánh một trận quyết sinh tử. Hành vi như vậy ngược lại rất đơn giản bộc trực.

Có điều, Tô Tín suy nghĩ một chút, ngược lại cũng có chút hiểu lòng Lý Bá Dương. Vị đệ nhất thiên hạ này chắc chắn là kiêu ngạo, tâm võ đạo của hắn cũng mạnh hơn cả Huyền Khổ.

Huyền Khổ có quá nhiều ràng buộc và suy nghĩ. Lý Bá Dương lại có lòng tin tuyệt đối với thực lực, võ đạo của hắn ngay từ khi bắt đầu.

Dù sao đều là báo thù, cần gì phải làm nhiều thứ vô dụng như vậy?

Đánh một trận quyết tử. Hắn giết Tô Tín. Báo được thù lớn. Tất cả những thứ này dĩ nhiên sẽ chấm dứt.

Nghĩ Lý Bá Dương khổ tu mấy trăm năm, đứng ở vị trí đỉnh cao giang hồ cũng đến mấy thập niên lịch sử. Đối mặt với Tô Tín, Lý Bá Dương có lẽ sẽ có hận nhưng không có khả năng xuất hiện tâm trạng sợ hãi.

Mặc dù ngay đến bản thân Lý Bá Dương cũng biết trận chiến này hắn cũng không nắm chắc, nhưng hắn vẫn chủ động hẹn

Tô Tín. Đơn giản trực tiếp. Phương thức như vậy vẫn có một chút khí độ của cường giả đứng đầu thiên hạ ngày trước.

Còn như thua, điểm này cho tới giờ Lý Bá Dương cũng chưa từng nghĩ đến.

Mặc dù nói phải tính bại trước khi thắng, lời này rất có đạo lý, nhưng bây giờ Lý Bá Dương hắn muốn nhất quyết sinh tử với Tô Tín.

Chương 2675 - Lâm chiến

Bị đánh bại thì dĩ nhiên là chết rồi, nghĩ nhiều như vậy để làm gì?

Ngươi chết ta sống, đạo lý rất đơn giản.

Mà bên phía Tô Tín sau khi nhận được tin tức, trong mắt cũng lóe ra một tia tinh mang. Hắn ngay lập tức nói với Đồng Vũ Dương: "Truyền tin đi, Tô Tín ta nhận trận chiến này. Sinh tử nhất quyết này, ta ngược lại muốn xem rốt cuộc là ai sẽ chôn xương ở Đông Hải nhai!"

Lý Bá Dương thẳng thắn dứt khoát như vậy thì dĩ nhiên Tô Tín cũng sẽ không do dự. Tô Tín sớm cũng đã muốn thực sự lĩnh giáo thực lực đệ nhất thiên hạ của Lý Bá Dương một phen.

Hơn nữa, mặc dù vị trí đệ nhất thiên hạ của Lý Bá Dương bị Thích Đạo Huyền thay thế, nhưng Lý Bá Dương lại mới từ mảnh vỡ Tiên Vực trở về, mang về theo một thân cơ duyên. Ai biết được thực lực của hắn bây giờ mạnh đến nhường nào?

Lúc lời đáp lại của Tô Tín truyền khắp toàn bộ giang hồ. Trong nháy mắt cả giang hồ liền sôi trào. Gần như tất cả người trên giang hồ đều đang vọt tới Thanh Châu Đạo, muốn xem trận tỷ đấu giữa người mạnh nhất giang hồ đời trước Lý Bá Dương cùng với Tô Tín người mạnh nhất thế hệ trẻ bây giờ.

Đương nhiên, có người cho rằng danh tiếng người mạnh nhất thế hệ trẻ đặt lên người Tô Tín có chút vấn đề vì tuổi tác của Mạnh Kinh Tiên cũng không lớn.

Chỉ có điều, trước kia Mạnh Kinh Tiên hành sự có hơi khiêm tốn. Số lần hắn xuất thủ cũng cực ít. Danh tiếng còn lâu mới lớn được bằng Tô Tín.

Hơn nữa, ai cũng biết quan hệ giữa Mạnh Kinh Tiên và Tô Tín. Bây giờ những người giang hồ kia gắn cái danh này lên người Tô Tín thì cũng chẳng có ai nói gì. Ngay cả chính chủ cũng không có gì phản đối. Những người khác lại càng không có lí do gì để phản bác.

Mà lúc này, trong Tây Bắc Đạo, sau khi Tô Tín truyền tin ra ngoài thì luôn trong trạng thái bế quan. Chỉ có điều hắn bế quan không phải là để luyện hóa bảo bình đạo uẩn của Tạo Hóa Đạo Môn, hắn chẳng qua là đang điều chỉnh sức mạnh của mình. Trước khi lâm trận hắn muốn điều chỉnh trạng thái của hắn đến mức tột cùng.

Mà lúc này, Địa Tạng Vương cùng Diêm La Thiên Tử cũng đến. Còn có cả Mạnh Bà, Hậu Thổ, Thôi Phán quan cùng hơn mười tên võ giả Địa Phủ. Tần Nghiễm Vương Diệt vì đang bế quan đến giai đoạn mấu chốt nên không đến.

Tô Tín chính là người trong Địa Phủ bọn họ. Hắn ước chiến cùng với Lý Bá Dương, Địa Phủ dĩ nhiên cũng cần phái người đến.

Thấy Tô Tín, Địa Tạng Vương lắc lắc đầu nói: “Ta còn thật không đoán được, Lý Bá Dương vậy mà sẽ dùng cách này để giải quyết ân oán với ngươi.”

Tô Tín trầm giọng nói: “Ta cũng không ngờ. Có điều như vậy đơn giản hơn không phải sao? Võ giả chúng ta trải qua vô số gian nan hiểm trở mới có thể tạo được uy thế như bây giờ. Cái gọi là võ đạo chính là đấu chiến đạo, cũng là sát phạt đạo. Giống như lần trước đánh với Huyền Khổ, bên trái kéo một cái, bên phải kéo một cái, tính kế tới tính kế lui, còn không bằng như bây giờ, đánh một trận thoải mái.”

Địa Tạng Vương gật gật đầu, nói: “Nếu ngươi đã chuẩn bị xong thì ta cũng không nói gì thêm nữa. Có điều, lúc đối diện với Lý Bá Dương ngươi vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Ban đầu, lúc Lý Bá Dương lên Thiếu Lâm Tự, khi đó hắn cũng đã là người mới bước vào Thần Kiều rồi. Sau này ta giao thủ với Lý Bá Dương, căn cơ của hắn thâm hậu hơn so với ta, thực lực cũng mạnh hơn ta một nước.

Dĩ nhiên lần đó, ta và Lý Bá Dương cũng không dốc toàn lực để thực sự chém giết, ai thắng ai thua vẫn là một ẩn số.

Chỉ có điều, trong mảnh vỡ Tiên Vực, có người lấy được nhiều cơ duyên, có người lấy được ít cơ duyên. Trong mảnh vỡ Tiên Vực chúng ta nhiều nhất cũng chỉ là dò xét lẫn nhau mà thôi chứ không có thực sự chém giết. Vì thế nên ta cũng có chút không biết thực lực chân chính của Lý Bá Dương. Dù sao cẩn thận thì tốt hơn."

Tô Tín gật đầu một cái. Đối mặt với người từng là nhân vật đệ nhất thiên hạ, cho tới giờ Tô Tín cũng chưa từng xem thường hắn.

Lúc này, Địa Tạng Vương lại lấy ra năm cái xương ngón tay giao cho Tô Tín, nói: "Đây là xương ngón tay của Phong Đô Đại Đế ngày xưa. Tổng cộng có sáu cái. Trước Ngươi lấy một cái đối phó với Thiếu Lâm Tự nhưng không dùng đến. Bây giờ năm cái này cũng giao hết cho ngươi.

Có điều, cái này nếu có thể không dùng thì tốt nhất không nên dùng. Bởi cái này là xương ngón tay của Phong Đô Đại Đế. Ta đã từng thử luyện hóa nó nhưng phát hiện căn bản không thể. Sức mạnh trong này khó mà hoàn toàn điều khiển được.

Lúc đối chiến với Lý Bá Dương, nếu ngươi trực tiếp bạo nổ sáu cái xương ngón tay này, uy năng của nó sẽ vượt quá sức tưởng tượng của ngươi. Nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi phải có sức mạnh điều khiển được chúng. Nếu không tùy ý nổ bừa, nó sẽ khiến địa vực quanh ngươi đều biến thành Quỷ Vực. Nói không chừng, không làm Lý Bá Dương bị thương mà ngược lại còn bị phản phệ."

Tô Tín gật đầu một cái. Hắn biết uy lực của thứ này. Ban đầu lúc hắn diệt Thiếu Lâm Tự đã muốn sử dụng xương ngón tay của Phong Đô Đại Đế rồi. Có điều sau cùng lại bỏ qua.

Chương 2676 - Lâm chiến (2)

Bởi vì khi đó hắn căn bản không cách nào điều khiển được sức mạnh của xương ngón tay này. Cái gọi là vận dụng đơn giản chỉ là nổ, căn bản là không cách nào thao túng được.

Như vậy, Thiếu Lâm Tự chưa chắc bị hủy diệt mà khi đó Tô Tín đã bị phản phệ, có khi còn bị Huyền Khổ tức giận chém chết.

Mà bây giờ, Tô Tín cũng sắp đến đỉnh cao Thần Kiều cảnh rồi. Sức mạnh trong xương ngón tay này mặc dù hắn không thể hoàn toàn nắm trong tay, nhưng ít nhất hắn chắc chắn có thể khống chế được một phần nào đó sau khi nổ. Dùng để đối phó với Lý Bá Dương thì quả là có thể biến thành một lá bài tẩy.

Sau khi thu vật này, Tô Tín liền cùng Địa Tạng Vương, còn cả Diêm La Thiên tử cùng nghiệm chứng võ đạo của nhau. Dù sao cũng sắp lâm trận, cách làm này với Tô Tín mà nói thì giống như là đang thả lỏng. Bế quan đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Còn những thành viên Địa Phủ khác ở một bên nghe hăng say. Với bọn họ, lời những cường giả Thần Kiều cảnh như Tô Tín nói ra, bọn họ mặc dù nghe có hơi không hiểu. Nhưng chỉ cần có thể biết được mấy câu, đây đối với bọn họ đều có điểm lợi cực lớn.

Thời hạn một tháng đến, Tô Tín dẫn theo đám người Địa Tạng Vương đi đến Đông Hải nhai ở Thanh Châu Đạo.

Cái gọi là Đông Hải nhai chính là một vách núi gần bờ biển Thanh Châu Đạo. Vách núi nơi này hết sức kỳ dị, xâm vào biển đến mấy ngàn trượng. Nhìn từ xa nơi này không khác gì con rồng lớn chuẩn bị quay về biển, vì lẽ đó, nơi này cũng còn được gọi là Phi Long nhai.

Lúc này, sắc trời còn chưa sáng. Xung quanh bờ biển Đông Hải nhai đã có đầy võ giả đứng đó. Phàm là những thế lực có chút ảnh hương trên giang hồ đều đến vây xem trận chiến này.

Chỉ có điều cường giả ở đây có hơi đông. Có những võ giả Dương Thần cảnh ở đây thậm chí còn chẳng có tên trên bảng xếp hạng, giống như Thẩm Vô Danh của Thất Hùng, Thượng Quan thị, Niên Bang, những tông môn như này đều đã bị chen

lấn đẩy ra bên ngoài đến hai vòng. Phía sau là một vài thế lực nhỏ và tán tu giang hồ. Còn vị trí đầu tiên dĩ nhiên là để dành cho những thế lực lớn kia rồi.

Qua chốc lát, có ba tên cường giả Chân Vũ cảnh đạp không tới. Đó bất ngờ lại là ba người Thiết Ngạo, Tiết Chấn Nhạc, Triệu Vũ Niên của Đại Chu.

Lần trước, khuất nhục Hoàng Thiên Vực, bên phía Đại Chu ngược lại rất hãnh diện, thuận tiện cũng nói cho các thế lực lớn trên giang hồ biết. Đừng thấy bây giờ đang thiên hạ đại loạn, tuy nhiên Đại Chu vẫn là hoàng triều trong thiên hạ, bọn họ phải biết điều một chút.

Sau Đại Chu, Phương trượng Kim Cương Tự Mật tông "Bảo Tương Như Lai" Sách Nam Triệt cũng dẫn theo một nhóm đông võ giả Mật tông đến.

Thiếu Lâm Tự bị Tô Tín tiêu diệt. Theo lý thuyết, Mật tông hẳn phải vui mừng mới đúng. Song trong thực tế, Phạm Thiên Vực chiếm cứ đạo thống Phật tông ở Trung Nguyên, Sách Nam Triệt cũng không dám đi tranh giành với cường giả Thần Kiều cảnh. Vì lẽ đó mới phải bỏ phần lớn lực lượng ở Tây Cương.

Mà ngay sau đó, người của Long Hổ Đạo Môn, Phương Tiên Đạo Môn, Thái Nhất Đạo Môn cũng cùng nhau đến. Nói thế nào thì bọn họ cũng là một trong Tứ đại Đạo môn, chuyện như này chắc chắn cũng cần phải ra mặt. Chỉ có điều, Thái Nhất Đạo Môn cũng chỉ có một mình Trần Nam Hoa đến. Huyền Trần Tử bây giờ có đến cũng không ra tay.

Sau Đạo môn, Địch Kinh Phi cũng một thân một mình đến. Nhưng không ai dám xem thường hắn. Hiện tại chính là thế gian đại tranh trên giang hồ, cường giả xuất hiện lớp lớp. Ở tình cảnh này mà Địch Kinh Phi có thể tấn thăng đến Chân Vũ, trở thành một Chân Vũ duy nhất trong Thiên Hạ Thất Bang, cái này cũng đủ để chứng minh cho tiềm lực cùng thực lực của hắn.

Sau khi những người này đến thì qua thêm hơn nửa giờ một chút, lúc này mới có thêm hai thế lực đến. Hơn nữa lại là thế

lực rất lớn.

Trong đó một phe chính là Khương Viên Trinh của Hoàng Thiên Vực. Sắc mặt hắn tái nhợt, thương thế đến giờ vẫn chưa khỏi hẳn.

Thật ra thì cuộc ước chiến lần này hắn vốn không muốn đến. Chỉ có điều một trong những đối tượng trong cuộc chiến này lại là Tô Tín. Khương Viên Trinh muốn đến xem thử Tô Tín này bây giờ có thực lực đến mức độ nào rồi.

Còn một nguyên do khác là lần này Đại Chu cũng đến. Nếu mà Hoàng Thiên Vực bọn họ không đến, người ngoài nói không chừng chắc chắn sẽ xem Hoàng Thiên Vực không xong rồi.

Mà theo ngay sau Hoàng Thiên Vực chính là Đại Thiên Ma Tôn dẫn theo mọi người ở Ma đạo đến.

Ở trong Ma đạo có một vị Thần Kiều, chuyện này tất cả mọi người đều biết, Chỉ có điều, vị Ma Tôn đại nhân này vô cùng thần bí. Mọi người ở đây thật đúng là chưa từng nghe qua danh hiệu của hắn. Nhưng có người đồn vị Ma Tôn đại nhân này chính là truyền nhân dòng chính của Đại Thiên Ma Tôn ngày trước vì thế nên thực lực mới có thể vô cùng cường đại.

Lý Bá Dương hẹn Tô Tín đánh một trận vào lúc Mặt trời mọc ở phương Đông. Lúc này thời gian đã sắp đến. Một nhóm đông đảo võ giả cũng liên tục kéo đến. Ví như Thích Đạo Huyền, hay đám người Phạm Thiên Vực như Bì Già Đa La.

Chương 2677 - Lâm chiến (3)

Mạnh Kinh Tiên là người cuối cùng chạy đến. Hắn chỉ đến dẫn theo một người đến. Người nọ đeo trường kiếm, mặc dù dung mạo anh tuấn nhưng lại có khí chất anh tư hiên ngang như nữ nhân.

Có người biết nên nhỏ giọng thì thầm, người nữ nhân này chính là muội muội ruột của Tô Tín, cũng là đệ tử quan môn của Mạnh Kinh Tiên. Thân phận có thể nói cao quý không tả nổi.

Trông thấy Mạnh Kinh Tiên xuất hiện, trong mắt Khương Viên Trinh ở bên kia lộ ra một tia hận ý cùng vẻ kiêng kỵ.

Hai lần thua thảm nhất đời này của hắn, một là ở trong tay Tô Tín, một là trong tay Mạnh Kinh Tiên.

Đặc biệt là người đằng sau, Mạnh Kinh Tiên chỉ dùng có ba kiếm đã đánh bại Khương Viên Trinh hắn. Cái này khiến Khương Viên Trinh nghi ngờ, Mạnh Kinh Tiên có phải đã bước đến đỉnh cao Thần Kiều cảnh rồi hay không?

Dĩ nhiên, đây không phải là trọng yếu. Cái trọng yếu nhất chính là điều đầu tiên sau khi Mạnh Kinh Tiên từ Tiên Vực trở về chính là đến tìm hắn gây phiền toái. Nếu không phải trước kia Mạnh Kinh Tiên đều hết sức khiêm tốn, cũng không thích nổi tiếng, thì Khương Viên Trinh thậm chí còn lấy làm nghi ngờ Mạnh Kinh Tiên này có phải đang cố ý lấy Khương Viên Trinh hắn để lập uy hay không?

Nhưng vào lúc này, ở chân trời có một luồng khí tức cường đại truyền tới. Một lão giả trên người mặc đạo bào màu xanh đạp không tới. Quanh thân hắn, khí tức mờ ảo tản mác ra, thật giống như là hợp làm một thể cùng với thiên địa này. Người đó chính là Lý Bá Dương.

Sau lưng Lý Bá Dương còn có Thiên Đế cùng mọi người ở Thiên Đình. Trước khi tiến vào Tiên Vực, bọn họ đã từng có hợp tác. Bọn họ cũng là đồng minh. Hơn nữa, Tô Tín chính là người của Địa Phủ, Thiên Đình dĩ nhiên phải đứng về phía Lý Bá Dương.

Chính chủ đã tới. Còn người khác đâu? Còn chưa đợi bọn họ nghĩ nhiều, một luồng khí thế khác đã ập tới. So sánh với khí thế nội liễm mờ ảo của Lý Bá Dương, khí thế này lại vô cùng bá đạo. Mặt trời mọc lên ở phương Đông vào lúc hắn xuất hiện , khí thế của hắn tăng lên, cũng chói mắt giống như ánh sáng Mặt trời kia vậy!

Khí thế của Lý Bá Dương vô cùng trầm ổn mà khí thế của Tô Tín lại chính là vô cùng bá đạo. Nhất tĩnh nhất động, rất đặc thù.

Đám người Địa Tạng Vương đi theo sau lưng Tô Tín. Thôi phán quan nhẹ giọng hỏi: "Địa Tạng Vương đại nhân, lần này Sở Giang Vương cùng Lý Bá Dương, ai sẽ thắng đây?"

Tô Tín là người mình. Bọn họ dĩ nhiên cũng có lòng tin với Tô Tín. Nhưng có lòng tin là có lòng tin. Dù sao đối phương cũng là Lý Bá Dương, là kẻ đệ nhất thiên hạ ngày xưa. Tải đây có không ít võ giả đã từng trải qua thời gian Lý Bá Dương uy chấn giang hồ.

Địa Tạng Vương lắc lắc đầu nói: "Chưa tới lúc cuối cùng, ai nói chính xác được? Có điều bây giờ, Sở Giang Vương giống như Mặt trời mới mọc, chưa phải là Mặt trời ban trưa. Hắn sao có thể chết như thế được?"

Mà lúc này, Tô Tín quả thực giống như Địa Tạng Vương nói, hắn giống như Mặt trời mới mọc, có tự tin tuyệt đối.

Đón cảnh tượng Mặt trời mọc ở phương đông kia, khí thế quanh thân Tô Tín nhảy vọt lên đến mức độ cao nhất. Hắn đáp xuống trên mặt biển từ giữa không trung. Mỗi một bước dều mang theo một nhịp điệu mạnh mẽ, tựa như vang dội vào lòng người khiến cho ai nấy đều nhất thời cả kinh trong lòng.

Theo từng bước một của Tô Tín, trong lòng ai nấy đều như trống dồn. Chờ càng về sau, mọi người mới phát hiện, mỗi một bước đi của Tô Tín đều đang hòa với tốc độ Mặt trời mọc. Nhìn như chậm chạp nhưng lại gom góp chói lóa vô tận. Một khi bóng tối tan hết là được chiếu sáng khắp thiên hạ!

Đến lúc ánh sáng Mặt trời hoàn toàn dâng lên, khí thế trên người Tô Tín đã hoàn toàn hợp thành một thể với ánh sáng Mặt trời đó. Tô Tín bước một bước cuối, trong nháy mắt, sóng lớn mãnh liệt không ngừng cuộn lên, bích hải triều sinh, sóng dữ ngợp trời!

Mọi người ở đây thế mà lại hít vào một hơi khí lạnh. Khí thế kinh khủng này làm Tô Tín nổi lên như là Thần Phật vậy. Mới vừa gặp mặt, còn chưa khai chiến, Tô Tín đã áp đảo người khác. Hệt như một thanh trường kiếm đã ra khỏi vỏ, sắc bén vô cùng. Mũi kiếm chiếu sáng mười bốn châu!

Lý Bá Dương ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú về Tô Tín ở phía trước. Người từng là nhân vật đệ nhất thiên hạ như hắn, không hẳn là chưa từng nảy sinh cảm khái cao thủ cô quạnh. Có điều, sau đó cái ảo giác đó đã bị Lý Bá Dương đè xuống. Bởi hắn biết, thế gian này không phải không có người có thể coi là đối thủ của hắn.

Ví như vị Thiên Đế của Thiên Đình kia, hay Huyền Trần Tử, người mà Lý Bá Dương hắn cũng không đoán ra được nông sâu, hay có cả vị Huyền Khổ ẩn nhẫn của Thiếu Lâm Tự, và cả người có thiên phú kinh diễm Địa Tạng Vương.

Những người này đều có tư cách trở thành đối thủ của hắn. Nhưng Lý Bá Dương làm sao cũng không ngờ cuối cùng hắn lại quyết sinh tử với người trước mắt kia. Người tiểu bối mà ngay từ đầu hắn đã không coi vào đâu.

Tạo Hóa Đạo Môn nghiên cứu tạo hóa cả đời, sau cùng lại phát hiện tạo hóa trêu người.

Lý Bá Dương thở dài một cái. Ngay sau đó, trong mắt liền lộ ra chiến ý vô tận.

Chương 2678 - Chiến!

Thần binh Vô Lượng Thu Thủy Kiếm của Tạo Hóa Đạo Môn hiện lên trong tay hắn. Trường kiếm chém ra, chia nhỏ thiên địa, thông huyền tạo hóa!

Quanh thân Tô Tín, thần mang kim sắc nở rộ. Mặt trời mọc phương Đông sau lưng, ánh sáng chói lòa vô tận chiếu sáng trên người Tô Tín, trông ra vô cùng huy hoàng, cũng vô cùng chói mắt.

Một quyền đánh ra, sóng lớn mãnh liệt vô tận, nhưng hỏa lực nóng bỏng của Xích Hỏa Thần Công cường đại đều ngưng tụ trên một quyền này của Tô Tín, khiến nơi mà một quyền này đi qua, nước biển trong chớp mắt bị đun sôi trào. Lúc này, Tô Tín thật giống như Phần Thiên Thái cổ Ma Thần đang nổi giận vậy!

Thấy động tác của hai người kia, mọi người ở đây đều đã ngây ngẩn. Tình huống gì đây? Đánh rồi á?

Hai bên gặp mặt, một câu cũng không thèm nói, cứ thế mà động thủ. Mặc dù nhìn như không vấn đề gì, song bọn họ đều cảm giác có chút không đúng. Như vậy có phải có hơi qua loa quá không?

Chỉ có điều, với cảnh tượng trước mắt này đây, người quen với tính nết của Tô Tín và Lý Bá Dương thì lại cảm thấy rất bình thường.

Chuyện cũng đã đến nước này, Tô Tín diệt Tạo Hóa Đạo Môn, Lý Bá Dương phải giết Tô Tín. Chuyện đơn giản như vậy. Thù hằn đã là không chết không thôi. Đã như vậy thì còn nói nhảm làm gì? Ai cũng biết hai người bọn họ đều sẽ không lui bước. Đã vậy, còn nói lắm làm gì? Đánh luôn đi là được.

Cho nên, những cường giả tại chỗ cũng không có ngạc nhiên gì. Ánh mắt không chớp lấy một cái mà nhìn chằm chằm cảnh Tô Tín cùng Lý Bá Dương giao thủ.

Lúc này, trong sân đấu, một kiếm chí cường đủ để chia nhỏ thiên địa kia đã bị chìm ngập trong vô biên sóng lớn. Mọi người chỉ có thể nhìn được một quyền nóng rẫy đánh đến hướng Lý Bá Dương. Cuối cùng, trong màn sương mù hơi nước đụng phải nhau, phát ra một tiếng vang lớn, đinh tai nhức óc. Chớp mắt, vạn đạo kiếm khí nổ tung, hơi nước ngùn ngụt bốc lên, có vẻ vô cùng kinh khủng.

Sắc mặt ai nấy ở đây đều thay đổi. Bọn họ cũng là lần đầu tiên trông thấy có người có thể luyện thân xác mình thành thần binh. Mặc dù Thiếu Lâm Tự có vài công pháp luyện thể cũng có chân ý như vậy. Tuy nhiên, bọn họ chủ tu phòng ngự chứ không phải là tấn công như bây giờ. Chỉ có còn đường võ đạo của Huyền Chân rất giống với Tô Tín. Đáng tiếc, đời này của Huyền Chân đã không cách nào tu luyện đến đại thành được.

Lúc này, trong màn sương mù hơi nước kia, Lý Bá Dương dùng thần binh đụng một kích với quyền của Tô Tín. Ai nào ngờ, tu vi thân thể của Tô Tín lại kinh khủng đến vậy. Thậm chí có thể hoàn toàn không thấy được sự tồn tại của thần binh.

Vì lẽ đó, trong nháy mắt Tô Tín cản một kiếm này của hắn, thân hình Lý Bá Dương ngay lập tức lui về sau mấy chục

trượng. Vô Lượng Thu Thủy Kiếm nâng lên, trong nháy mắt, tạo hóa lực bộc phát ra, hóa thành trường hà sông dài vây ngăn ở trước người Tô Tín. Trường kiếm của Lý Bá Dương đưa lên, trường hà mênh mông rót ngược xuống, hệt như thiên hà sa xuống ập vào thân Tô Tín!

Thân hình Tô Tín động một cái. Ngọn lửa thiêu đốt quanh thân hắn hừng hực cháy mạnh. Lửa cháy trùng tiêu ba ngàn trượng. Trong đó bao hàm cả sự sắc bén của kiếm ý. Bản thân như hóa thành một lưỡi dao sắc bén đủ để trảm phá bầu trời, ngay lập tức chém nát trường hà tạo hóa kia!

Kiếm ý biến hóa, Nghịch Âm Dương lực trên Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín bùng nổ. Mà cùng lúc đó, uy năng của Lưỡng Nghi Đạo Kiếm trong cơ thể hắn cũng vì vậy mà bùng nổ. Âm Dương nghịch phản. Bốn luồng sức mạnh hợp lại làm một, mang khí thế trùng tiêu đánh đến hướng Lý Bá Dương.

Thân là Chưởng giáo Tạo Hóa Đạo Môn, Lý Bá Dương dĩ nhiên có thể nhận ra lá bài tẩy là Lưỡng Nghi Đạo Kiếm của Tạo Hóa Đạo Môn bọn họ.

Âm dương lực cường đại ầm ầm bùng nổ. Thái Cực lưỡng nghi, âm dương sinh tử. Tưởng như đơn giản nhất khi biến hóa phát huy đến trình độ cao nhất lại là cường đại nhất. Đến nỗi, nguyên khí thiên địa giữa không trung cũng bị vặn vẹo, thoạt nhìn kinh khủng dị thường.

Đối diện với một kiếm Âm Dương chí cường này, đạo uẩn quanh thân Lý Bá Dương ầm ầm bùng nổ. Đôi mắt hắn lại xảy ra dị biến nào đó. Trong mắt hắn một âm một dương. Âm Dương biến ảo luân hồi, dẫn dắt thiên địa, giết chết hết thảy!

Âm Dương kiếm ý của Tô Tín còn chưa chém xuống đã bị Lý Bá Dương đánh nổ giữa không trung. Âm Dương lực cường đại trong nháy mắt nổ tung, phát ra từng tiếng vang lớn. Mặt nước ầm ầm dao động tạo thành sóng lớn vạn trượng.

Trong mắt một số những võ giả cấp thấp ở đó, cảnh tượng này không khác gì cảnh tượng diệt thế, không khác gì Tiên Phật.

Mà trong mắt đám người Địa Tạng Vương, lúc này, thực lực của Tô Tín cùng Lý Bá Dương cũng không khác gì cực hạn

Thần Kiều cảnh. Có trời mới biết ở mảnh vỡ Tiên Vực, Lý Bá Dương đã tìm được những gì khiến thực lực có thể chợt tăng đến trình độ này.

Thiên Đế lại có chút buồn phiền. Hắn và Lý Bá Dương trong mảnh vỡ Tiên Vực chính là động minh, tuy nhiên bọn họ cũng không cùng hành động.

Bàn vệ lòng dạ ác độc, Thiên Đế còn ác độc hơn Lý Bá Dương nhiều.

Chương 2679 - Chiến! (2)

Những thế lực ở đất Tiên Vực kia, một mình hắn có thể tàn sát được gần một nữa. Có điều bây giờ xem ra, điểm lợi cùng tiến bộ mà hắn có được cũng không nhiều bằng Lý Bá Dương. Cái này cũng chỉ có thể nói là vận may cho phép mà thôi.

Màn nước rơi xuống, lộ ra thân hình của Lý Bá Dương cùng Tô Tín trong đó. Hai bên đối đầu một cái, cục diện lại ngang sức ngang tài.

Nhìn Tô Tín, Lý Bá Dương lạnh nhạt nói: "Con đường võ đạo của ngươi và ta cũng sắp đến đỉnh cao. Trận chiến này vừa là quyết định thắng bại, cũng phân sinh tử. Sau trận này, rốt cuộc là ai ngửa mặt nhìn lên? Là ai chôn xương Đông Hải?"

Tô Tín lắc lắc đầu, nói: "Người này chắc chắn sẽ không phải là ta."

Lý Bá Dương nhìn Tô Tín, hồi lâu sau mới nói: "Ngươi rất tự tin. Nhưng ta thì khác. Lần này hẹn chiến, ta đã có chuẩn bị để chôn xương ở Đông Hải. Chọn đánh một trận ở đây, cũng là bởi vì nơi này cách rất gần Tạo Hóa Đạo Môn."

Tô Tín cười dài một tiếng, nói: "Đánh một trận cạn tàu ráo máng không có nghĩa là đánh một trận mà thắng. Liều chết đánh một trận cũng không có nghĩa là có thể thực sự giết được đối thủ. Lý Bá Dương, tâm của ngươi già rồi."

Mặt Lý Bá Dương không chút thay đổi, nói: "Tâm già rồi, nhưng chiến ý vẫn còn. Ta lấy được rất nhiều thứ từ trong mảnh vỡ Tiên Vực. Vốn ta tính dùng những thứ này để trọng

chấn Tạo Hóa Đạo Môn. Bây giờ, ngươi đến lĩnh giáo những thứ này một chút đi.”

Dứt lời, Lý Bá Dương đưa tay ra, nhẹ nhàng điểm một cái ở giữa không trung. Nhất thời, hư không chấn động. Từng luồng sóng gợn dập dềnh, từng phù văn kỳ dị ngưng tụ ra. Những nhân vật từ Chân Vũ cảnh trở lên ở đây đều nhất thời cảm giác được một chút biến hóa trong quy tắc thiên địa.

Sắc mặt Triệu Cửu Lăng biến đổi. Hắn thấp giọng nói: “Tiên Thiên Đạo Văn!”

Đều là nhất mạch Đạo Môn, trong số mọi người ở đây, đoán chừng chỉ có hắn và đám Đạo môn như Lục Huyền Phong mới biết bây giờ Lý Bá Dương đang thi triển cái gì.

Thiên địa chí lý đều vì đạo. Chỉ có điều bây giờ, võ giả Đạo môn ngộ ra đều là Hậu Thiên đạo chứ không phải là Thiên Thiên đạo.

Cái gì gọi là Tiên Thiên Đạo Văn? Đó là đạo uẩn mạnh mẽ ngộ ra lúc thiên địa mới thành. Đây mới là Tiên Thiên Đạo Văn.

Thứ này với những võ giả Đạo môn thuộc thời kỳ thượng cổ thiên địa biến đổi mà nói thì rất bình thường. Nhưng võ giả bây giờ đi đâu mà gặp cảnh tượng này nữa?

Trong truyền thuyết, Càn Khôn Đạo Đồ của Huyền Thiên Vực có hàm chứa Tiên Thiên Đạo Văn. Nhưng nhiều năm qua như vậy, võ giả Huyền Thiên Vực cũng không lĩnh ngộ ra được.

Mà lúc này, Tô Tín mặc dù không biết cái gọi là Tiên Thiên Đạo Văn rốt cuộc là cái gì. Song, lúc những phù văn kia diễn hóa. Hắn cũng đã cảm giác được nguy cơ nồng nặc. Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín toát lên một tia thần mang. Một kiếm ra, diễn hóa Tam giới, Thiên, Địa, Phàm. Tiên, Nhân Quỷ. Tam Giới Chi Kiếm, trảm thiên tuyệt địa!

Kiếm ý cường đại ầm ầm bộc phát ra, cái này có thể nói là một chiêu kiếm kỹ cực hạn, đủ khiến cho Mạnh Kinh Tiên cũng phát ghé mắt trông coi.

Kiếm của Mạnh Kinh Tiên chính là trình độ cao nhất trong Kiếm đạo. Mà kiếm của Tô Tín chính là kiếm kỹ có trình độ coa nhất. Khi kiếm kỹ diễn hóa đến mức tận cùng thì nó cũng có oai kinh thiên động địa như vậy.

Nhưng bên kia, sắc mặt của Lý Bá Dương không chút thay đổi. Tiên Thiên Đạo Văn trong tay hắn vẫn đang diễn hóa thiên địa, không ngừng tăng lên theo phù văn kia, ngang ngạnh diễn hóa ra một thế giới!

Không sai, là thế giới thật. Hoàn toàn cô lập quy tắc của sức mạnh xung quanh. Hệt như một phạm vi thế giới đơn độc vậy. Hoàn toàn che phủ Tam Giới Chi Kiếm của Tô Tín vào bên trong. Đồng thời cũng nuốt trọn cả người Tô Tín vào bên trong.

“Sinh!”

Lý Bá Dương lạnh lùng thốt ra một chữ. Tiên Thiên Đạo Văn diễn hóa hình thức thế giới ban đầu. Tam Giới Chi Kiếm của Tô Tín rõ ràng cũng đã chém xuống nhưng vẫn không thể đến được trước người Lý Bá Dương.

“Tử!”

Chữ thứ hai thốt ra. Âm Dương sinh tử trong thế giới phân hóa, ngưng tụ thành vĩ lực vô biên giáng xuống. Có sinh có tử, đó chính là thế giới chân chính.

“Huyễn!”

Chữ thứ ba thốt lên. Nhất thời huyễn hóa ra vô số dị thú thượng cổ. Thậm chí, Nguyên Thần của Tô Tín cũng bị áp chế.

“Diệt!”

Một chữ cuối cùng thốt ra. Trong nháy mắt thế giới ầm ầm tan vỡ!

Cảnh tượng có phần giống như diệt thế diễn hóa ở ngàn trượng bên trong tiểu thế giới. Tam Giới Chi Kiếm của Tô Tín vỡ vụn. Thậm chí đến ngay cả thanh Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín cũng dính một tia hắc khí nồng nặc. Cho dù dùng oai thần binh cũng vỡ vụn!

Ầm ầm một tiếng, Duy Ngã Đạo Kiếm trong tay Tô Tín ngay lập tức biến thành một đống mảnh vỡ!

Mọi người ở đây nhất thời trợn to hai mắt. Đây chính là thần binh đó! Ở ngay trước mặt bọn họ, Lý Bá Dương lại thẳng thừng đánh nát thần binh trong tay Tô Tín! Đây là vĩ lực kinh người đến bực nào kia chứ?

Tô Tín vứt thanh Duy Ngã Đạo Kiếm chỉ còn mỗi chuôi kiếm đi. Trên thực tế, chất liệu của thanh thần binh này thực ra cũng không mạnh đến thế. Duy Ngã Đạo Kiếm chỉ là Đạo kiếm.

Chương 2680 - Đấu chiến cực hạn

Thuộc tính trở thành thần binh mạnh ở chỗ đạo uẩn xung quanh tự sinh chứ không phải vị tđộ sắc bén mạnh mẽ đến nhường nào.

Huống chi trước đây, Duy Ngã Đạo Kiếm đi theo Tô Tín, trải qua không biết bao cuộc chiến. Trên mặt thân kiếm đã xuất hiện tổn thương từ sớm. Bây giờ bị Lý Bá Dương đánh nát cũng không có gì khó hiểu.

Chỉ có điều, mặc dù kiếm đạo là đạo Tô Tín vốn chủ tu. Nhưng hắn có thể đi đến ngày hôm nay cũng không phải chỉ nhờ vào Kiếm đạo!

Ở trong cảnh tượng hệt như diệt thế này, sau lưng Tô Tín, Pháp tướng Đế Lâm Cửu Tiêu hiện lên. Sức mạnh cường đại chiếu sáng thiên cổ. Hơn nữa, hai tay Tô Tín kết ấn, Pháp tướng Đế Lâm Cửu Tiêu sau lưng Tô Tín cháy lên ngọn lửa hừng hực.

Xích Hỏa Thần Công tổng cộng chia thành ba đạo chín bộ. Với thực lực bây giờ của Tô Tín, lúc mới có được Xích Hỏa Thần Công, hắn dùng mấy ngày cũng đã lĩnh ngộ được cảnh giới Lam Diễm đạo thứ nhất. Tu luyện liền một hơi đã đến đạo thứ hai Xích Diễm Cảnh. Đến bây giờ, Pháp tướng sau lưng Tô Tín đã từ Lam Diễm, Xích Diễm đã sinh hóa đến trình độ cao nhất, đủ để trở thành Phần Thiên Phệ Địa Cực Đạo Thanh Phong!

Xích Hỏa Thần Công nguyên bản khi tu luyện đến trình độ cao nhất, cả người của người tu luyện đều phải trải qua đau đớn cực kỳ mới được. Nhưng Xích Hỏa Thần Công vào tay Tô Tín, với cảnh giới bây giờ của hắn, dĩ nhiên sẽ biến đổi thành trạng thái có lợi nhất cho hắn. Vô số công pháp hợp nhất. Mặc dù Xích Hỏa Thần Công nảy sinh ra ít dị biến trong tay Tô Tín, tuy nhiên uy năng vẫn cường đại hơn so với nguyên bản!

Lúc này, quanh thân Pháp tướng Đế Lâm Cửu Tiêu sau lưng Tô Tín có thanh phong vờn quanh. Ngọn lửa màu xanh thiêu đốt hư không, hệt như một Mặt trời nhỏ.

Pháp tướng Đế Lâm Cửu Tiêu kia động một cái, Đế ảnh to lớn hai tay chống thiên địa, đột ngột xé xung quanh một cái. Nhất thời, quang diệu chói lòa thiên cổ!

Ngươi có thể diệt thế thì ta có thể khai thiên!

Sinh tử huyễn diệt. Võ đế khai thiên.

Lý Bá Dương nắm giữ Tạo Hóa Sinh Cơ lực nhưng lại dùng nó để diệt thế.

Còn công pháp Tô Tín tu luyện lại nghiêng về u ám tà đạo nhất mạch. Thế mà bây giờ, nhất thức khai thiên của hắn lại hàm chứa bên trong nó một luồng sinh cơ mạnh mẽ bất khuất.

Hai người này hệt như đang trao đổi thuộc tính công pháp vậy, khiến người ta có cảm giác có hơi không được tự nhiên.

Đế ảnh khai thiên phá thế giới. Tiên Thiên Đạo Văn của Lý Bá Dương cũng theo đó mà vỡ nát.

Sắc mặt hắn có chút trắng bệch. Dùng Tiên Thiên Đạo Văn để diễn hóa cả một thế giới. Coi như với thực lực bây giờ thì Lý Bá Dương cũng chỉ có thể miễn cưỡng làm được mà thôi.

Khi thế giới diễn hóa bị Tô Tín phá vỡ, bản thân hắn cũng chịu phản phệ không nhỏ.

Sắc mặt của Tô Tín cũng có chút trắng bệch như vậy. Song, hắn không phải là tiêu hao quá độ, mà là do Xích Hỏa Thần Công cũng có hậu quả phản phệ như vậy.

Thanh Phong quá mức bá đạo. Lúc này, huyết địch toàn thân Tô Tín hệt như đang sôi trào, khiến cho hắn phải chịu đau đớn cực lớn.

Nhưng lúc này, Tô Tín chẳng may may ngó ngàng gì đến. Thân hình hắn nhảy một cái. Một quyền đánh xuống, diễn hóa đấu chiến oai đến cùng cực. Hoàn toàn là lối đánh liều mạng.

Ngọn lửa màu xanh trên người hắn lại ngưng tụ thành hình dáng phượng hoàng. Trong một tiêng ngân dài mà bạo phát ra uy năng cực kỳ kinh người.

Hỏa phượng niết bàn. Hỏa lực mạnh mẽ chí cực không ngừng bùng nổ theo một quyền của Tô Tín. Dưới thế công của Tô Tín, Lý Bá Dương từng bước rút lui, không có chút sức đánh trả nào.

Những người Đạo môn ở tại chỗ đều nhíu mày. Bọn họ cũng không ngờ Tiên Thiên Đạo Văn lại có thể dễ dàng bị Tô Tín dùng cách bạo lực như vậy mà phá vỡ.

Mặc dù Tiên Thiên Đạo Văn đánh nát Duy Ngã Đạo Kiếm của Tô Tín, song, nhìn dáng vẻ bây giờ của Tô Tín, hệt như không có Duy Ngã Đạo Kiếm cũng không sao.

Với thực lực của Tô Tín thì cho dù không có Duy Ngã Đạo Kiếm, cận chiến oai của Tô Tín cũng đủ xếp hạng hàng đầu giang hồ, trong các nhân vật cùng cấp ít có địch thủ.

Mà trong Đạo môn, trừ Long Hổ Đạo Môn, những tông môn còn lại không có công pháp cận chiến. Lý Bá Dương cận chiến với Tô Tín, người thua thiệt chắc chắn là Lý Bá Dương.

Tuy nhiên lúc này, Lý Bá Dương bỗng nhiên tung ra một động tác khiến không ai tưởng tượng nổi. Quanh thân hắn hiện ra tám luồng sức mạnh. Thiên, Địa, Phong, Lôi, Thủy, Hỏa, Sơn, Trạch.

Tám luồng sức mạnh này ngưng tụ thành một thể. Cái này không ngờ cũng là một môn Đạo môn huyền công cực kỳ mạnh mẽ!

Thiên thức hạo nhiên, khí thế bàng bạc, địa thế phong phú, vô cùng trầm ổn. Hỏa thế khốc liệt, b1 đạo vô song.

Một chuỗi tấn công điên cuồng này lại có mấy phần ngang sức ngang tài với Tô Tín.

Nhất thời, mọi người ở đây ai nấy trợn tròn hai mắt. Lý Bá Dương học được huyền công cận chiến này ở đâu? Mặc dù nhìn qua cũng là công pháp nhất mạch Đạo môn, nhưng người của Đạo môn ở đây cũng chưa từng nghe nói qua. Chẳng lẽ đây là công pháp hắn lấy được từ trong mảnh vỡ Tiên Vực? Có điều cũng không đúng. Trong mảnh vỡ Tiên Vực đó, những nơi tu luyện bên trong đều là tu luyện Nguyên Thần.

Chương 2681 - Đấu chiến cực hạn (2)

Kiểu công pháp thân thể này sao mà bọn họ biết được?

Như vậy, cái duy nhất có thể chính là Lý Bá Dương tự mình nghiên cứu ra được hòng bù đắp cho khuyết điểm của nhất mạch Tạo Hóa Đạo Môn. Thế mà Lý Bá Dương lại vẫn luôn ẩn nhẫn, chưa từng sử dụng tới. Bây giờ, một trận đánh sinh tử, hắn cũng sắp dốc cạn lá bài tẩy rồi.

Kim mang cùng thanh phong quanh thân Tô Tín cùng nhau nở rộ. Sức mạnh cường đại đủ để dấy lên sóng lớn vạn trượng. Nhưng môn huyền công cận chiến này của Lý Bá Dương được khắc sâu tam muội công pháp Đạo gia, căn cơ cực kỳ trầm ổn, lại có thể đỡ được sức mạnh của Tô Tín.

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia tinh mang, nói: “Lý Bá Dương, ngươi muốn bù đắp cho công pháp của Tạo Hóa Đạo Môn thông qua huyền công cận chiến. Nhưng tiếc là ngươi không biết ý nghĩa thực sự của môn công pháp cận chiến này.

Cận chiến sát phạt, đấu chiến tận cùng. Cái theo đuổi không phải là ổn định mà là phát huy sự bá đạo cùng tịch diệt đến mức tận cùng!”

Dứt lời, khí thế trên người Tô Tín nhất thời biến đổi, trở thành vô cùng quỷ dị.

Hai mắt hắn đều đã biến thành màu xám trắng, không sinh cũng không tử. Một quyền giáng xuống, vạn vật chung cực!

Phiên Thiên Tam Thập Lục Lộ Kỳ có thể nói là bí pháp cường đại chí cực. Hơn nữa, công pháp đấu chiến kim thân của Tô

Tín mang đến sức mạnh cường đại. Này có thể nói, một quyền cực hạn này mới chính là Đấu Chiến Đạo thực sự diễn hóa phát huy đến mức tận cùng!

Võ giả tu luyện võ đạo cận chiến ở đây ai nấy mặt đều mang vẻ chấn động. Một quyền này cảu Tô Tín mới thực sự là một quyền phát huy hai chữ đấu chiến đến mức tận cùng. Bỏ đi sinh tử, chỉ có tâm ý đấu chiến mới là vĩnh hằng!

Loại ý cảnh này, vào lúc một vài võ giả liều mạng có lẽ sẽ dùng đến, nhưng lại chẳng ai giống như Tô Tín, điều khiển được một quyền cực hạn như vậy. Cái này không khác gì đang chi phối sinh tử.

Một quyền giáng xuống. Sức mạnh cường đại kia khiến cho người ta run rẩy. Uy thế bên trong thậm chí khiến mọi người ở đây không khỏi biến sắc.

Sức mạnh cường đại ầm ầm bùng nổ. Sóng lớn vạn trượng sôi trào. Sức mạnh Thiên Địa Phong Lôi, Thủy Hỏa Sơn Trạch ở trước người Lý Bá Dương không ngừng vỡ vụn. Bản thân Lý Bá Dương cũng bị một quyền này đánh bay. Đạo uẩn quanh thân lưu chuyển, ầm ầm bạo nổ. Bản thân hắn liền lùi lại mấy chục bước, một dòng máu tươi chảy ra khỏi miệng.

Mọi người ở đây nhất thời yên tĩnh không tiếng động. Đây là lần đầu tiên Lý Bá Dương bị trọng thương. Hơn nữa, thương thế cũng vô cùng rõ ràng.

Bất kể là Tô Tín hay là Lý Bá Dương, cái so đấu đều đơn giản là sức mạnh, không có một chút giả tạo.

Lý Bá Dương lau máu tươi trên khóe miệng đi, lạnh nhạt nói: “Cận chiến sát phạt oai phát huy đến trình độ cao nhất chính là hình dạng như thế này hay sao? Lĩnh giáo.

Ngày xưa, lúc ta chiếm được Bát Tướng Tông bí pháp, tuy đó chỉ là một nhánh rất nhỏ của Đạo môn, nhưng lại mở một lối đi riêng, nghiên cứu bí pháp cận chiến. Ta đã sửa đổi nó thành Bát Tướng Huyền Công, hấp thụ kinh nghiệm từ công pháp cận chiến của Thiên Đình và Long Hổ Đạo Môn. Bây giờ nhìn lại, còn hơi kém trên một nước.”

Vừa nghe lời này, sắc mặt của Thiên Đế hơi có chút thay đổi.

Ban đầu, lúc hắn và Lý Bá Dương luận đạo, hai bên chỉ là vì mối quan hệ đồng minh mà nghiệm chứng võ đạo của nhau. Khi đó, Lý Bá Dương thường xuyên cùng hắn thảo luận về những thứ liên quan đến công pháp cận chiến.

Khi đó, Thiên Đế còn tưởng rằng Lý Bá Dương làm như vậy là vì phải đối phó với Thiếu Lâm Tự. Dẫu sao, thân xác võ giả Thiếu Lâm Tự nổi danh cường hãn. Thời điểm đó, công pháp luyện thể của Thiếu Lâm Tự là đệ nhất giang hồ. Lý Bá Dương muốn hiểu thêm một chút về công pháp luyện thể, nhằm vào nhược điểm của nó, cái này cũng có thể hiểu.

Song Thiên Đế lại không nghĩ đến, Lý Bá Dương hãy còn tâm tư sâu đến vậy. Đúng là gừng càng già càng cay.

Nhìn Tô Tín, Lý Bá Dương dửng dưng nói: "Nếu lần này ta có thể còn sống, vậy thì phải cảm tạ một quyền này của ngươi. Ta sẽ bổ sung vào chỗ thiếu sót trong Bát Tướng Huyền Công này."

Mặc dù sắc mặt Tô Tín có chút tái nhợt nhưng hắn vẫn lắc đầu nói: "Ngươi không sống được đâu."

Lý Bá Dương không nói gì. Hắn chỉ lấy ra một quyển sách rách. Bất ngờ thay, đó chính là Thái Bình phù lục!

Lý Bá Dương thân là Chưởng giáo Tạo Hóa Đạo Môn. Coi như là sau này hắn tiến vào trong mảnh vỡ Tiên Vực, nhưng trong tay chắc chắn vẫn còn giữ một phần lá bài tẩy từ trước. Điều này tất cả mọi người đều có thể đoán được.

Chỉ có điều bọn họ không ai biết Thái Bình phù chú là cái gì. Thậm chí đa phần các tông môn lớn cũng không biết Thái Bình Đạo uy danh hiển hách vào cuối đoạn thời gian thiên hạ chia cắt thời thượng cổ.

Nhưng với Đạo môn mà nói, Thái Bình Đạo là cấm kỵ tuyệt đối. Thậm chí còn bị coi là sự sỉ nhục của Đạo môn.

Bây giờ, Chưởng giáo một tông môn Đạo môn mà lại lấy bí bảo Thái Bình Đạo ra dùng. Cái này có nhìn thế nào cũng thấy không đúng.

Đám người Lục Huyền Phong nhất thời đánh mắt sang nhìn Trần Nam Hoa.

Chương 2682 - Lá bài tẩy

Bí mật Đạo môn người khác không biết, nhưng bọn họ chắc chắn biết. Năm đó chính là Thái Nhất Đạo Môn tìm được di tích của Thái Bình Đạo. Vậy này chắc chắn do Thái Nhất Đạo Môn gìn giữ.

Trần Nam Hoa cười khổ một tiếng với bọn họ: "Chư vị không cần nhìn tôi. Là Lý Chưởng giáo nhất nhất muốn trao đổi lấy Thái Bình phù chú. Chưởng giáo nhà ta cũng đã khuyên can rồi nhưng cũng vô dụng."

Đám người Lục Huyền Phong nghe hắn nói thế thì cũng chẳng nói gì.

Chuyện đã đến nước này, Lý Bá Dương còn quản cái gì mà Đạo môn cấm kỵ với không cấm kỵ nữa. Chẳng có gì quan trọng hơn so với việc giết Tô Tín.

Lý Bá Dương phất một tay lên. Nhất thời, tinh huyết vẫy xuống bị Thái Bình phù chú hấp thụ. Trong chớp mắt, toàn bộ thiên địa bị bao phủ trong một màn huyết sắc nồng đượm. Trong mảnh huyết sắc này, chín mươi chín ngàn chín trăm chín mươi chín bóng người huyết sắc hiện lên. Miệng đồng loạt tụng Đạo kinh. Dao động Nguyên Thần cường đại chớp mắt đã tràn ngập toàn bộ hải vực!

Tất cả mọi người ở đây đều giật mình. Mặt đầy vẻ kinh ngạc. Đây là thứ quỷ gì? Trong phù chú kia có nhiều Nguyên Thần đến thế?

Những Nguyên Thần này bản thể thật ra không hề mạnh. Nhưng đến chín mươi chín ngàn chín trăm chín mươi chín Nguyên Thần cùng ngưng tụ lại một chỗ, tụng đọc Đạo kinh, phù văn huyết sắc tràn ngập. Từng luồng dao động kỳ dị tràn vào trong đầu Tô Tín. Kim mang Nguyên Thần quanh thân Tô Tín nở rộ. Thế nhưng Tô Tín lại khiếp sợ phát hiện, Nguyên Thần lực của hắn căn bản không cách nào ngăn được sức mạnh này. Hệt như thể sức mạnh này thực chất cũng không phải là Nguyên Thần.

Lúc này, trước mắt Tô Tín đã hoàn toàn bị huyết sắc kia lấp đầy. Ở trước mắt hắn, vô số ảo ảnh bay lên. Trước mắt đã không còn Lý Bá Dương cùng hắn quyết chiến Đông Hải mà thay vào đó, là một cái tế đàn. Vô số tín đồ quỳ xuống, miệng tụng kinh văn. Còn cả người Tô Tín bị trói ở trên giản hỏa thiêu ở tế đàn. Tuy không có một ngọn lửa nào, nhưng mỗi một đoạn kinh văn niệm xuống, Nguyên Thần Tô Tín liền cảm giác được giống như có một thanh trường đao Nguyên Thần lực cắt vào hắn.

Mặc dù chỉ có một tia yếu ớt như vậy, nhưng trước mắt có đến 99.999 tín đồ. Những người này tập trung vào cùng một chỗ. Mỗi một đoạn kinh văn chỉ có một tia sức mạnh suy nhược, nhưng sau khi uy năng gộp lại, uy lực là cực kỳ kinh người.

Lúc này, mọi người ở ngoại giới nhìn lại, mặc dù Thái Bình phù chú cho ra đời nhiều Nguyên Thần sinh linh đến như vậy, nhưng sức mạnh bọn họ sinh ra cũng không phải là Nguyên Thần lực. Bằng không, với Nguyên Thần lực của Tô Tín, hắn cũng không thể không có sức chống cự.

Đại Thiên Ma Tôn nhìn hồi lâu, cười ha ha, nói: “Thú vị, hóa ra là tín ngưỡng lực.”

Mọi người ở đây không ai biết thân phận của Đại Thiên Ma Tôn, vì lẽ đó mọi người chỉ nhìn Đại Thiên Ma Tôn, vẻ mặt đầy nghi ngờ, cũng không có ai tiếp lời. Chỉ có Lữ Phá Thiên mới biết được thân phận của Đại Thiên Ma Tôn. Hắn không kiềm được nghi ngờ, nói: “Tín ngưỡng lực? Cái này cũng có thể trở thành sức mạnh thực chất hóa?”

Đại Thiên Ma Tôn cười lạnh, nói: “Tín ngưỡng lực tại sao không thể trở thành sức mạnh thực chất hóa? Chỉ cần nó có thể ra đời, vậy thì chứng minh nó hoàn toàn có thể trở thành sức mạnh.

Đám cường giả Thông Thiên cảnh thượng cổ còn chơi lớn hơn so với tưởng tượng của các ngươi nhiều. Đặc biệt là hai vị Đạo Tổ và Phật Đà. Truyền thừa đạo thống của họ rất nhiều. Cái nghiên cứu ra được đã có hơi hoàn toàn vượt quá khỏi phạm vi võ đạo.

Tín đồ của Phật tông cùng Đạo môn rất đông đảo. Tín ngưỡng lực là cái gì chứ? Đều là mấy thứ mà bọn họ chơi đến phát ngán.

Các ngươi thực sự cho rằng cái món đồ của Thái Bình Đạo này thực sự do bọn họ nghiên cứu ra? Nực cười! Người sáng lập ra Thái Bình Đạo ngày trước nhất định cũng là một trong những đệ tử của Đạo Tổ. Lấy thứ mà Đạo Tổ bỏ đi để cải tiến thành nhiều thứ mới, bấy giờ mới tạo ra cái gọi là Thái Bình Đạo."

Lữ Phá Thiên nghi ngờ nói: "Đã như vậy, thế tại sao từ đầu Đạo Tổ kia không quang minh chính đại truyền môn bí pháp này xuống?"

Đại Thiên Ma Tôn chỉ Lý Bá Dương bên kia, cười lạnh nói: "Ngươi cho rằng Đạo Tổ bị ngu à? Thứ này ngươi nhìn thấy có chỗ nào giống đồ tốt không? Thu thập tín ngưỡng lực rất dễ dàng. Bị hỏng mất đi cũng rất dễ dàng. Tín đồ cho ngươi là thần thì ngươi chính là thần. Cho ngươi không phải là thần thì ngươi chẳng qua chỉ là một bãi phân chó!

Chỉ cần ngươi bại trước mắt tín đồ của mình thì ngươi sẽ ngã khỏi thần đàn, tất cả những gì tu luyện được đều trở thành mây khói.

Tại sao Thái Bình Đạo lại suy bại nhanh như vậy? Mặc dù ta không thấy tận mắt nhưng dám khẳng định nhất định là Chưởng giáo bọn họ bị đánh bại trước mắt tín đồ của mình, khiến cho thần thoại vỡ nát. Hơn nữa, rất có thể không chỉ bại trận một lần. Bấy giờ mới nhanh chóng bị bại."

Nghe nói như vậy, bấy giờ mọi người mới phản ứng lại được. Hóa ra cái gọi là tín ngưỡng lực lại có nhiều khuyết điểm đến thế. Chẳng trách ban đầu lại bị bỏ đi không cần.

Chỉ có điều, vị Thần Kiều Ma đạo kia nhìn có vẻ còn biết nhiều lắm.

Chương 2683 - Lá bài tẩy (2)

Xem ra hắn hẳn là truyền nhân dòng chính của Đại Thiên Ma Tôn ngày trước. Bằng không cũng không thể nào biết được

nhiều bí mật thượng cổ đến thế.

Mà lúc này, mọi người lại chuyển sự chú ý vào cuộc chiến. Cái thứ gọi là tín ngưỡng lực, mọi người cũng là lần đầu tiên tiếp xúc. Tô Tín dĩ nhiên cũng là lần đầu. Vì lẽ đó, trong lúc không chút phòng bị nào đã bị rơi xuống thế hạ phong.

Trong ảo ảnh, Nguyên Thần lực của Tô Tín không ngừng bị suy yếu, nhưng lúc này hắn lại rất bình tĩnh.

Đối với Tô Tín mà nói, hắn không biết thứ này cũng chẳng có gì ghê gớm. Mặc kệ trên cái phù lục tà dị này rốt cuộc mang sức mạnh gì, cứ trực tiếp dùng lực phá là được.

Sau khi đại thành, Xích Hỏa Thần Công mang uy năng vô cùng thần dị. Có thể nói là tinh thần bất diệt. Hóa vạn thiên lửa vực thành kiếm ý bất diệt. Thanh Phong lực nung Nguyên Thần, vô cùng mạnh mẽ.

Ngay lúc Thái Bình phù chú làm suy nhược Nguyên Thần lực của Tô Tín, trên Nguyên Thần Tô Tín bỗng nhiên phát ra một tiếng phượng ngân dài. Phượng hòng bị ngọn lửa màu xanh thiêu đốt toàn thân bay lên từ trên người Tô Tín. Cuối cùng, Nguyên Thần lực của hắn đã hoàn toàn biến thành Phượng Hoàng Lửa, ngao du hư không, phần thiên phệ địa!

Phượng Hoàng Lửa niết bàn. Sức mạnh cường đại kia ngay lập tức chọc thủng ảo cảnh của Thái Bình phù chú. Ngọn lửa Thanh Phong cháy rực thiêu đốt. Sau cùng thiêu hủy đi Nguyên Thần của những tín đồ kia trong Thái Bình phù chú. Ngay cả Thái Bình phù chú thấm đầu tinh huyết trong tay Lý Bá Dương kia cũng bắt đầu bị thiêu đốt. Lý Bá Dương ngay tức khắc ném nó qua một bên.

Tô Tín nhìn Lý Bá Dương, trong mắt hắn lộ ra tia lạnh, nói: “Lá bài tẩy của Đạo môn các ngươi ngược lại cũng không tệ. Song Tô Tín ta cũng có lá bài tây trong người. Chỉ là không biết ngươi có chống đỡ được hay không!”

Dứt lời, Tô Tín ngay lập tức ném sáu khúc xương ngón tay kia ra.

Đồ vật do cường giả Thông Thiên cảnh để lại không có thứ gì là tầm thường. Một khúc xương ngón tay là có thể phá hủy

toàn bộ sơn môn Thiếu Lâm Tự. Có thể tưởng tượng sức mạnh trong này mạnh đến nhường nào.

Dĩ nhiên bây giờ, Tô Tín cũng không phải muốn trực tiếp bạo nổ sức mạnh trong khúc xương ngón tay đó, mà là thao túng sức mạnh trong đó. Nếu không, chỉ bạo nổ bình thường cũng chỉ có thể tạo thành sức mạnh tản ra ngoài. Những sức mạnh tán loạn kia có khi không thể đả thương được căn cơ của Lý Bá Dương.

Sáu khúc xương ngón tay vừa xuất hiện, Thiên Đế nhất thời nhìn về phía Địa Tạng Vương.

Thân là kẻ địch lâu năm của Địa Phủ, Thiên Đế rất quen thuộc với sức mạnh này. Đây chắc chắn là sức mạnh công pháp Địa Phủ.

Hắn đúng là có lòng đi nói cho Lý Bá Dương, nhưng tiếc là lúc này Tô Tín đã xuất thủ. Hắn cho dù có nói thì đoán chừng cũng chẳng có mấy tác dụng.

Hơn nữa, ở đây lúc này có nhiều người đang nhìn như vậy, hắn đường đường là người đứng đầu Thiên Đình. Hắn cũng cần thể diện.

Vô số ác quỷ hung ác được luyện hóa trong sáu khúc xương ngón tay kia được Tô Tín dùng lực bạo nổ. Trong nháy mắt, chu vi mười mấy dặm vang tiếng quỷ khóc thần gào. Ác quỷ vô tận gào thét mà ra. Chỉ riêng tiếng kêu rên thê lương kia cũng đã khiến cho một vài võ giả không chịu được.

Nếu như nói Thái Bình phù chú khi nãy Lý Bá Dương dùng chỉ có hơi chút tà dị, thì bây giờ, xương ngón tay Phong Đô Đại Đế mà Tô Tín dùng lại có thể nói là ma diễm ngút trời.

Xương ngón tay vừa ra. Phạm vi hơn mười dặm tất cả đều hóa thành quỷ vực. Vô Lượng Thu Thủy Kiếm trong tay Lý Bá Dương không ngừng chém ra trường hà đạo uẩn. Những oan hồn ác quỷ kia sau khi tiếp xúc phải đạo uẩn trường hà đều kêu thảm một tiếng, từng bước lui về sau.

Lý Bá Dương lướt ngón tay qua trường kiếm. Thoắng cái, tinh huyết chảy xuống, ngưng tụ thành chín cái phù văn kỳ dị. Hơn nữa, miệng hắn còn niệm “Cửu Tự Chân Ngôn” của Đạo môn.

Trực tiếp trấn áp thiên địa khiến xung quanh thân hắn trong vòng hơn mười trượng không có bất kỳ ác quỷ nào dám đến gần.

Tuy nhiên, vào lúc này, uy năng Xích Hỏa Thần Công quanh thân Tô Tín bỗng dưng đại thịnh. Hỏa diễm vô tận bùng lên, không nhắm về phía Lý Bá Dương mà là lao đến hướng đám ác quỷ hung ác kia.

Hơn nữa, trong ngọn lửa đó còn xen lẫn cả Phật quang màu vàng. Đám ác quỷ hung ác ghét nhất và cũng sợ nhất chính là những thứ này. Phạm vi hỏa diễm do Xích Hỏa Thần Công của Tô Tín ngưng tụ càng lúc càng nhỏ, đám ác quỷ kia càng lúc càng bị dồn vào trong. Mà nơi trung tâm nhất chính là chỗ của Lý Bá Dương. Một chiêu này thi triển ra, áp lực cho Lý Bá Dương nhất thời tăng lên nhiều.

Trong vòng vây của vô số ác quỷ đó, trường kiếm trong tay Lý Bá Dương bạo phát ra vô biên đạo uẩn. Hơn nữa lúc này, mọi người phát hiện trên Vô Lượng Thu Thủy Kiếm, từng dòng máu tươi chảy ra như nước. Mà màu máu đó không còn phải là huyết sắc mà thậm chí đã bạo phát ra đôi chút sắc vàng.

Thuần dương huyết, giết tà phá ma!

Trường kiếm mang thần mang màu vàng lóng lánh chém ra, tạo hóa lực của Lý Bá Dương diễn hóa ra đạo uẩn thuần dương cực hạn. Chớp mắt liền đánh nát đám ác quỷ hung ác xung quanh.

Chương 2684 - Thử hỏi thiên hạ ai là địch thủ?

Lý Bá Dương nhìn Tô Tín, lạnh nhạt nói: “Đám ác quỷ trong xương ngón tay kia không biết đã được nuôi dưỡng bao nhiêu năm, uy lực quả thực mạnh. Nhưng rất đáng tiếc, ngươi cũng không phải người nuôi dưỡng chúng. Ngươi không cách nào khiến sức mạnh đám ác quỷ này tập trung thành một thể để phát huy đến trình độ cao nhất được.

Nếu chỉ đơn thuần là bạo nổ xương ngón tay. Ngươi có thể biến chu vi hơn mười dặm xung quanh thành quỷ vực vô biên.

Dù cho có dùng tạo hóa lực của Tạo Hóa Đạo Môn ta cũng không cách nào vãn hồi được.

Nhưng ngươi lại muốn dùng nó đối phó ta. Vô dụng thôi. Phương pháp của Đạo môn là giết tà phá ma, lá bài tẩy của ngươi chọn sai rồi!”

Tại sao Phật tông cùng Đạo môn trong một thời gian dài vẫn là hàng đầu trong Chính đạo? Hoặc là Phật tông, hoặc là Đạo môn. Trong lịch sử vạn năm của giang hồ, hầu như có rất ít những tông môn nào khác có thể trở thành phe đứng đầu Chính đạo.

Việc này không chỉ bởi vì thực lực của Phật tông cùng Đạo môn mạnh mà cũng bởi vì công pháp của hai phái này so với những công pháp Ma đạo khác có tác dụng khắc chế rất lớn.

Bây giờ, Tô Tín dùng thủ đoạn âm tà như này để đối phó với Lý Bá Dương, dĩ nhiên sẽ phải chịu khắc chế cực lớn.

Có điều, sắc mặt của Địa Tạng Vương bên kia lại không hề biến hóa chút nào. Kể cả những người khác ở Địa Phủ cũng thế.

Với những người này của Địa Phủ mà nói, không có ai hiểu uy năng công pháp của Địa Phủ bằng họ, cũng không ai có lòng tin với Tô Tín hơn bọn họ.

Thật sự cho rằng lá bài tẩy của Địa Phủ dễ bị phá giải thế hay sao? Thật sự cho rằng thực lực của Tô Tín chỉ đến mức đó thôi sao?

Phía bên ngoài, hỏa vực đã bị áp chế đến cực hạn, chỉ còn khoảng trăm trượng. Mà bên trong, những con ác quỷ kia lại bởi vì sức mạnh thuần dương huyết mà không dám đến gần Lý Bá Dương. Tô Tín đưa tay ra, một đạo kiếm chỉ điểm ra.

Mặc dù không có kiếm, nhưng Tô Tín vẫn đánh ra được một kiếm như thường. Một chiêu kiếm chỉ này giáng xuống. Trong nháy mắt, mười hai đạo Huyền Âm Kiếm Ý chí âm chí tà ngưng tụ thành, tản ra khí lạnh đến rùng mình, trực tiếp chém đến phía Lý Bá Dương!

Huyền Âm Kiếm Ý cũng không phải là kiếm pháp nhân gian. Kiếm pháp kinh khủng này được ngưng tụ trong kiếm giới nhờ vào ác niệm âm tà trong thế gian. Nó hội tụ tà ác lực cực hạn của thế gian này, là ác niệm trời sinh. Thuộc tính của nó so ra còn hung ác hơn so với số ác quỷ Hậu Thiên luyện chế thành kia.

Ngay lúc Huyền Âm Kiếm Ý xuất thủ, đám ác ủy kia trong nháy mắt lại như có được cái gì chỉ dẫn, theo quỹ tích của Huyền Âm Kiếm Ý điên cuồng lao đến hướng Lý Bá Dương. Căn bản cũng không quản sức mạnh thuần dương huyết giết phá tà ma trên người Lý Bá Dương nữa.

Sức mạnh từ vô số ác quỷ phân tán ra cùng lắm cũng chỉ là khó giải quyết. Những thứ này nói trắng ra là một ít Nguyên Thần lực cộng thêm với một ít tà ý ác niệm ngưng tụ lại chung một chỗ. Tách riêng ra thì còn chẳng mạnh mẽ bằng ý niệm do tín đồ trung thành của Thái Bình Đạo ngưng tụ trên Thái Bình phù chú.

Song, vô số ác quỷ dưới sự dẫn dắt của Huyên Âm Kiếm khí, phóng tới hướng Lý Bá Dương. Dù cho công pháp giết tà phá ma của Tạo Hóa Đạo Môn có mạnh hơn nữa cũng không cách nào cản được.

Vì thế nên, trong nháy mắt đó, đạo uẩn trên người Lý Bá Dương hoàn toàn tắt ngóm. Vô biên ác quỷ kêu rên, giãy dụa cắn xé thân xác Nguyên Thần của Lý Bá Dương.

Ngay lúc này, mắt thấy không còn ngăn được đám ác quỷ này nữa, Lý Bá Dương lại làm ra một hành động khiến tất cả mọi người đều không cách nào tưởng tượng nổi.

Hai tay hắn kết ấn, tạo hóa chân khí từ toàn thân hắn biến thành một cái vòi rồng to lớn, hút sạch đám ác quỷ kia vào bên trong cơ thể hắn.

Phải biết rằng đám ác quỷ này chính là do cường giả Thông Thiên cảnh Phong Đô Đại Đế luyện hóa thành. Dù cho có là lúc Đại Thiên Ma Tôn toàn thịnh cũng đừng hòng luyện hóa được chứ đừng nói gì là Lý Bá Dương.

Bởi thế, sau khi miễn cưỡng cắn nuốt đám ác quỷ kia, vì không cách nào luyện hóa được, sắc mặt Lý Bá Dương biến thành xanh đen. Căn bản không còn giống Chân nhân Đạo môn mà giống ma đầu đang tản ra khí tức quỷ dị hơn.

Lúc này, Đại Thiên Ma Tôn cười ha hả hai tiếng, nói: "Lý Bá Dương thua rồi."

Lời vừa dứt, mấy vị Đạo môn cũng căm tức mà nhìn hắn. Song, Đại Thiên Ma Tôn lại chẳng mảy may để ý. Hắn chỉ dửng dưng nói: "Đã phải dùng đến phương thức miễn cưỡng nhất để chống đỡ. Cái này còn cách bị bại bao xa?

Tô Tín thì lại liên tục tấn công. Chẳng lẽ các ngươi cho rằng hắn sẽ đứng đó mà xem chuyện vui à?"

Quả nhiên, Đại Thiên Ma Tôn vừa dứt lời, quanh thân Tô Tín cũng đã tản ra thần mang màu vàng sáng chói, xông đến. Một quyền đánh xuống, Phật quang chiếu sáng ngàn dặm, tôn hắn lên đến không khác gì thiên thần.

Lý Bá Dương dùng Bát Tướng Huyền Công miễn cưỡng cản được. Nhưng mỗi một quyền Tô Tín đánh xuống, sức mạnh công pháp Phật môn trong đó sẽ bùng nổ, trấn giết những ác quỷ mà Lý Bá Dương miễn cưỡng nuốt vào trong cơ thể.

Chương 2685 - Thử hỏi thiên hạ ai là địch thủ? (2)

Sau khi chúng chết, âm tà lực sẽ thấm vào trong cơ thể Lý Bá Dương khiến cho hắn đã bị thương lại càng thêm thương, phá hư kinh mạch trong cơ thể hắn.

Mấy chục quyền đánh xuống. Mặc dù Lý Bá Dương có thể miễn cưỡng ngăn cản, song khóe miệng hắn đã chảy tinh huyết rồi. Không phải máu đỏ mà là máu đen!

Vào giờ phút này, cảnh tượng này căn bản không giống như là người đứng đầu Đạo môn đang đối chiến với Tô Tín, tên giang hồ cự phách hung uy kinh người nữa. Ngược lại, nó giống như cường giả Phật môn đang trấn áp một tên ma đầu.

Trong hai mắt Tô Tín nở rộ Phật quang. Hai tay hắn bỗng dưng lại kết ấn. Ấn pháp sáng chói vô cùng kỳ dị dẫn dắt thiên địa. Trong nháy mắt, Phật quang ngũ sắc nở rộ.

Sắc mặt ai nấy ở đây đều thay đổi. Môn công pháp này bọn họ cũng chẳng lấy làm gì xa lạ. Bởi đây chính là tuyệt kỹ đặc trưng của một vị cường giả. Mọi người ở đây đều liếc mắt nhìn sang Địa Tạng Vương.

Cái Tô Tín đang thi triển bấy giờ chính là tuyệt kỹ bí truyền của Địa Tạng Vương, Phật Vận Niêm Hoa Ấn!

Niêm Hoa nở nụ cười, tức ta thành Phật!

Ấn phá giáng xuống, Phật vận xuất hiện. Trước người Lý Bá Dương Phật quang óng ánh, gội rửa hắc khí. Ầm ầm một tiếng nổ vang, Phật quang mất đi, quỷ khí cũng không thấy đâu.

Đến khi chân khí cuồng bạo tiêu tán hết, mọi người cũng trông thấy được cảnh tượng bên trong.

Tô Tín cùng Lý Bá Dương đứng cách nhau hơn mười trượng nhưng hai bên không hề ra tay.

Lý Bá Dương nhìn Tô Tín, dùng giọng nói khàn khàn, nói: “Ngươi thắng ta. Chứ không phải là công pháp Phật môn thắng công pháp Đạo môn.”

Tô Tín lắc đầu, nói: “Võ công của ta chỉ dùng để giết người. Không phân biệt Đạo, Phật.”

Mọi người ở đây đều có chút sửng sốt. Giờ đã là lúc nào rồi mà Lý Bá Dương hãy còn lo chuyện hắn thua bởi công pháp Phật môn.

Còn chưa chờ ai kịp phản ứng. Trên người Lý Bá Dương rỉ ra một tia hắc khí. Đám hắc khí kia tản ra mỗi lúc một dày đặc. Đến sau cùng, thân thể Lý Bá Dương cũng phiêu tán theo đám hắc khí kia, rồi hoàn toàn hóa thành tro đen, chỉ để lại Vô Lượng Thu Thủy Kiếm rơi xuống mặt biển, hoàn toàn mất đi linh tính, chìm xuống đáy biển.

Toàn bộ trên bờ biển nhất thời yên lặng như tờ.

Ngay trước lúc trận chiến này bắt đầu, không ai dám kết luận rốt cuộc là Tô Tín thắng hay Lý Bá Dương thắng.

Nhưng đến khi Tô Tín thắng, bọn họ lại cảm thấy không cách nào tưởng tượng nổi, cũng không cách nào chấp nhận nổi.

Đa số các võ giả ở đây đều đi đến từ thời đại của Lý Bá Dương. Vào lúc Tạo Hóa Đạo môn lực áp Thiếu Lâm, uy chấn giang hồ, mặc dù không nói rõ, nhưng cũng rất xứng đáng là võ lâm Chí tôn.

Mà Lý Bá Dương cũng thế. Mặc dù không xưng hắn là thiên hạ đệ nhất, nhưng khi đó, Lý Bá Dương nếu tự xưng đứng thứ hai, ai dám nói là người đứng đầu? Thời đại của Lý Bá Dương kia, hắn chính là đỉnh cao võ đạo của cả giang hồ!

Thế mà sau khi trận chiến này hạ màn, Lý Bá Dương, kẻ đệ nhất thiên hạ ngày trước cuối cùng vẫn chết. Chết trong tay vị cường giả thế hệ mới này!

Trận chiến giữa hai bên đều là sức mạnh mạnh nhất của cả hai, không có chút nào giả tạo. Kết quả, Tô Tín vẫn thắng. Cái này cũng có thể là một dấu hiệu cho thấy một thời đại đã hoàn toàn kết thúc. Bắt đầu từ bây giờ, toàn bộ giang hồ đã sắp bước vào kỷ nguyên mới rồi!

So sánh với tâm trạng sa sút cùng tâm tình phức tạp của những võ giả tông môn khác và cả Đạo môn, thủ hạ Tô Tín cùng đồng minh của hắn dĩ nhiên là vô cùng phấn khởi.

Sau khi thắng trận này, danh tiếng cũng như danh vọng của hắn trên giang hồ cũng sẽ đạt đến đỉnh cao.

Thiếu Lâm Tự cùng Tạo Hóa Đạo Môn, hai tông môn đứng đầu Đạo – Phật đều bị hủy trong tay Tô Tín. Thử hỏi trong thiên hạ, ai có thể địch lại được?

Thiên Đế nhìn bóng lưng Tô Tín, thở dài một cái, nói: “Tại sao người kinh tài tuyệt diễm nào cũng ở bên Địa Phủ thế? Có một Diêm La Thiên tử còn chưa đủ. Bây giờ lại thêm một Tô Tín. Còn cả Tần Nghiễm Vương Diệt còn không biết đã tu luyện đến trình độ nào kia nữa. Thế hệ này trong giang hồ, chẳng lẽ Thiên Đình ta hoàn toàn bị Địa Phủ áp chế hay sao?”

Không chỉ riêng Thiên Đế cảm khái, ngay cả đám người Triệu Cửu Lăng cùng Khương Viên Trinh cũng không ngừng lắc đầu. Trong lúc tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh, Tô Tín đúng là một kẻ địch lớn. Một kẻ địch chung của tất cả mọi người!

Không màng đến người khác, Tô Tín ngay lập tức dẫn người rời khỏi Thanh Châu Đạo. Đến khi bọn họ đã đi xa, Mạnh Kinh Tiên cũng dẫn theo Hinh Nhi chạy đến.

Hinh Nhi mặt đầy vẻ vui mừng chạy đến bên cạnh Tô Tín cười hì hì, nói: "Ta đã biết lão mũi trâu kia chắc chắn không thắng được ca ca."

Tô Tín cười một cái. Nhưng lúc này, một dòng máu tươi chảy từ trong miệng hắn ra.

Thấy cảnh này, sắc mặt Hinh Nhi nhất thời thay đổi, vội vàng nói: "Ca, ngươi sao thế? Bị nội thương?"

Đám người Lý Phôi tất cả đều bước lên một bước. Mặt đầy vẻ khẩn trương.

Tô Tín khoát tay một cái, nói: "Không sao. Thái Bình phù chú đó vẫn là có chút hiệu quả ở công kích Nguyên Thần. Huống chi dù gì Lý Bá Dương cũng là Lý Bá Dương.

Chương 2686 - Nhận thưởng

Bát Tướng Huyền Công của hắn thiếu chút nữa đã bổ sung hoàn toàn những chỗ khuyết thiếu của Tạo Hóa Đạo Môn. Dùng cứng đối cứng đánh với hắn, giết được địch mình cũng bị thương. Nếu không chịu tổn thất thì không giết được Lý Bá Dương. Có điều không sao, tu dưỡng một thời gian thì sẽ không có chuyện gì."

Nghe được Tô Tín nói vậy, mọi người ai cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ, Tô Tín là trụ cột của bọn họ. Hắn không thể xảy ra chuyện gì. Lúc nãy, Tô Tín không hộc máu trước mặt đám người Thiên Đế, vẫn luôn gắng gượng cho đến giờ. Đoán chừng cũng là sợ đám người Thiên Đế nhìn ra được hắn suy yếu, thừa cơ ném đá xuống giếng.

Hinh Nhi xoay người, nói với Mạnh Kinh Tiên: “Sư phụ, bây giờ ca ca ta bị trọng thương. Ta muốn ở lại Tây Bắc Đạo, chờ khi thương thế của ca ca khỏi sẽ quay về Dịch Kiếm Môn.”

Mạnh Kinh Tiên gật đầu một cái, nói với Tô Tín: “Lần trước ngươi giúp ta giữ được Dịch Kiếm Môn. Phần nhân tình này ta nhận. Nếu trong khoảng thời gian này có người thừa nước đục thả câu với ngươi, ta sẽ ra tay.”

Tô Tín gật đầu một cái. Mạnh Kinh Tiên cũng không nói nhiều, ngay lập tức xoay người rời đi.

Trên thực tế, đám người Tô Tín ngược lại đã lo lắng thái quá. Với cảnh giới bây giờ của Tô Tín, cũng chẳng có ai dám đi thừa nước đục thả câu với hắn.

Lúc trước, lúc đám người Huyền Khổ ra tay với Tô Tín, mấy tông môn như Bạch Liên Giáo cũng sợ đến mức không dám càn rỡ với Tô Tín. Tất cả đều từ chối đến, chỉ có đám người Triệu Cửu Lăng mới có tự tin thừa nước đục thả câu với Tô Tín.

Còn bây giờ thì sao? Người đời đều biết hai đại cường giả của Địa Phủ đã quay về, hơn nữa lại còn có tư giao rất tốt với Tô Tín. Thêm vào đó, sư phụ của muội muội Tô Tín là Mạnh Kinh Tiên cũng đã quay về. Cộng thêm việc Tô Tín chém chết Lý Bá Dương kẻ từng là đệ nhất thiên hạ, uy thế như vậy, giờ làm gì còn kẻ nào dám thừa cơ gây họa cho Tô Tín nữa?

Vì lẽ đó, sau khi trận chiến kết thúc, trừ việc uy danh Tô Tín chấn động giang hồ. Căn bản cũng không có người nào dám đến dò xét xem Tô Tín có bị thương nặng trong lúc giao thủ với Lý Bá Dương hay là không.

Từ đầu đến cuối của trận đấu giữa hai cường giả đại diện cho giang hồ quyết đánh sinh tử một trận ở Đông Hải nhai đã lan truyền khắp giang hồ. Hung danh của Tô Tín vốn cũng khá lớn. Chỉ có điều, sau khi chém chết Lý Bá Dương, uy danh của hắn còn vượt hơn cả hung danh.

Thậm chí, có kẻ nhiều chuyện còn muốn liệt Tô Tín vào danh sách cường giả đệ nhất thiên hạ chân chính. Có điều, không ai coi đó là thật.

Tô Tín có thể chém chết Lý Bá Dương, thực lực của hắn quả thực quá mạnh, song cũng không mạnh đến đẳng cấp thực sự là vô địch thiên hạ.

Dẫu sao, Thích Đạo Huyền của Liên Hoa Thiện Viện cho tơi giờ vẫn chưa thực sự ra tay đánh một trận sống chết với ai. Nào có ai biết được cực hạn của hắn nằm ở đâu?

Còn cả vị Ma Tôn đại nhân thần bí của Ma đạo kia nữa. Còn cả vị Bì Già Đa La của Phạm Thiên Vực từng khiến cho Tô Tín phải chịu thất bại ê chề mà quay về nữa. Những người này đều có thể trở thành đối thủ của Tô Tín.

Lúc này, Tô Tín không quản chuyện giang hồ. Với hắn bây giờ mà nói, danh tiếng cũng chỉ là để thưởng thức. Hắn cũng không sợ đám người giang hồ kia đi lắm miệng gì.

Sau khi đánh một trận với Lý Bá Dương, Tô Tín cũng thu được nhiều lợi ích. Dù sao cũng là cuộc chiến sinh tử giữa các Thần Kiều cảnh. Mặc dù sau trận chiến này Tô Tín cũng bị thương không nhẹ, nhưng ít nhất hắn cũng lĩnh ngộ được không ít từ trận chiến này.

Vì lẽ đó, sau khi trở lại Tây Bắc Đạo, điều Tô Tín phải làm chính là dưỡng thương và tiêu hóa cảm ngộ hắn có được từ trong trận chiến này.

Ước chừng trong khoảng ba tháng, Tô Tín mới rốt cuộc dưỡng thương được tốt. Hơn nữa, cũng đồng thời cũng tiêu hóa được một chút những cảm ngộ kia.

Sau khi làm xong những việc này, Tô Tín nên nhận thưởng một lần rồi.

Sau khi tiêu diệt Lý Bá Dương, nhiệm vụ chủ tuyến đồ Phật diệt Đạo cuối cùng cũng coi như là hoàn thành. Tô Tín tổng cộng nhận được hai lần quyền rút công pháp năm sao trở lên, vật phẩm năm sao trở lên được nhận một lần, binh khí năm sao trở lên được nhận một lần.

Công pháp trên năm sao cũng chỉ là thứ yếu, cái quan trọng chính là binh khí và vật phẩm vượt cấp năm sao.

Binh khí thì khỏi phải nói. Duy Ngã Đạo Kiếm cũng không thuận tay Tô Tín dùng từ lâu. Hắn cần một loại binh khí có uy năng cường đại hơn. Lần này, trong lúc giao thủ với Lý Bá Dương, Duy Ngã Đạo Kiếm cũng bị hỏng hoàn toàn.

Còn cả vật phẩm vượt cấp năm sao, trong này có thể là có thứ quý hiếm như Long Nguyên, Phượng Huyết. Chỉ cần Tô Tín có thể nhận được thì tu vi của hắn ắt cũng sẽ tặng vọt.

Vì lẽ đó, Tô Tín cũng không trì hoãn nữa, hắn ngay lập tức bước vào bên trong không gian hệ thống, nói: "Tiến hành nhận thưởng công pháp vượt cấp năm sao."

Bàn quay trên màn ảnh lớn chuyển động, mãi hồi lâu sau mới dừng lại. Lần này, xuất hiện ở trên màn ảnh lớn là một lão giả mặt mũi hung ác, mặc chiến giáp màu u lam. Từ trên người hắn tản mác ra một luồng khí tức tanh nồng tàn bạo.

Chương 2687 - Nhận thưởng (2)

"Chúc mừng kí chủ nhận được nhân vật Phiêu Miểu Thành Chủ mang công pháp "Hồn Thiên Bảo Giám". Đánh giá cấp bậc công pháp vượt năm sao. Đánh giá cấp bậc nhân vật đánh giá vượt năm sao."

Nghe được giọng của hệ thống, trên mặt Tô Tín nhất thời lộ ra vẻ mừng rỡ như điên. Hắn cũng không ngờ lần này hệ thống thực sự cho hắn một niềm kinh hỉ, lại có thể nhận được võ công cấp bậc này.

Hồn Thiên Bảo Giám chính là công pháp chí cường trong Thiên Tử Truyền Kỳ, do đại thần Nhân tộc Nữ Oa sáng tạo. Có thể tưởng tượng được lai lịch lớn kinh người của nó.

Trong Thiên Tử Truyền Kỳ, người tu luyện Hồn Thiên Bảo Giám cũng không chỉ có vị Phiêu Miểu Thành Chủ này, mà còn cả Vũ Vương Cơ Phát cùng Hoàng đế Doanh Chính. Vì lẽ đó nó còn được gọi là Thiên Tử võ học.

Vị Phiêu Miểu Thành Chủ trước mắt này đã từng dựa vào Hồn Thiên Bảo Giám mà hùng bá Tây Vực. Có điều, con người này hung tàn hung ác, thích dùng cực hình để hành hạ người khác, cuối cùng chết trong tay con trai mình.

Mà quan trọng nhất chính là uy năng của Hồn Thiên Bảo Giám này, nó tuyệt đối là một trong những công pháp hàng đầu trong Thiên Tử Truyền Kỳ.

Hồn Thiên Bảo Giám tổng cộng chia thành mười tầng. Ngày xưa, Phiêu Miểu Thành Chủ tu luyện đến tầng thứ chín, Huyết Thương Khung Cảnh là đã có thể hùng bá Tây Vực, có địa vị ngang với Tây Bá Hầu Cơ Xương.

Có thể nói, môn công pháp này là môn công pháp hiếm có trong các công pháp của Tô Tín. Mặc dù từng được nhân vật phản diện dùng qua, nhưng lại không phải là công pháp âm tà. Nòng cốt bên trong vẫn nhắm thẳng vào đại lộ, có thể nói là thần công.

Song, vào lúc này, hệ thống bỗng nhiên lại nói: "Bởi đặc thù của "Hồn Thiên Bảo Giám", nhất định phải có Thiên Tinh mới có thể tu luyện. Nếu kí chủ muốn luyện Hồn Thiên Bảo Giám thì trước tiên phải đổi Thiên Tinh đã."

Cái gọi là Thiên Tính chính là mảnh vỡ của Đá Ngũ Sắc do Nữ Oa vá trời năm xưa đã để lại. Hồn Thiên Bảo Giám được ghi lại trong Thiên Tinh này. Lúc tu luyện cũng lấy sức mạnh trong Thiên Tinh này.

Năm đó, lúc Phiêu Miểu Thành Chủ luyện thành Hồn Thiên Bảo Giám cũng là mượn Thiên Tinh lực mới tu luyện thành công.

Chỉ có điều, vốn Tô Tín cho rằng hắn nhận được Hồn Thiên Bảo Giám từ trong hệ thống thì cũng có thể bỏ qua bước này. Thế nhưng không ngờ vẫn còn cần Thiên Tinh. Hệ thống này thật đúng là không có sơ hở cho người khác chui.

"Nói đi, Thiên Tinh trị giá bao nhiêu phản phái trị?" Tô Tín ngay lập tức hỏi.

"Mười ngàn điểm."

Tô Tín liếc nhìn phản phái trị của mình. Có chừng hơn bốn mươi sáu ngàn điểm.

Phải biết rằng bây giờ, thực chất phản phái trị đã chẳng còn mấy tác dụng với Tô Tín. Dẫu sao đổi những công pháp vượt

năm sao cũng cần quyền hạn đặc biệt. Nếu nhờ vào việc tích lũy phản phái trị thì biết tích lũy đến bao giờ?

Vì lẽ đó, trong những năm này, Tô Tín chưa từng dùng lấy một lần nhận thưởng thường. Tất cả đều đổi thành phản phái trị. Trừ lúc đang đối địch có dùng một chút tiêu hao phẩm ra, còn lại chưa từng đụng đến. Vì lẽ đó bây giờ mới tích được bốn mươi sáu ngàn điểm phản phái trị.

Bây giờ, Thiên Tinh cần mười ngàn điểm, mặc dù có hơi nhiều, nhưng Tô Tín vẫn đổi được. Vì lẽ đó Tô Tín nói thẳng: "Được, đổi một viên Thiên Tinh."

"Chúc mừng kí chủ nhận được công pháp cấp bậc trên năm sao "Hồn Thiên Bảo Giám", đánh giá cấp bậc vượt năm sao. Bổ sung thêm một viên Thiên Tinh."

Tô Tín bĩu môi một cái. Cái này cũng không phải tặng kèm mà là do hắn dùng không ít phản phái trị để đổi lấy.

"Tiếp tục nhận thưởng."

Bàn xoay trên màn ảnh lớn chuyển động. Lần này người xuất hiện chính là một nhân vật tóc đỏ, kinh mạch ngoài thân mở rộng, dung mạo kinh khủng, hệ như ma như thần.

"Chúc mừng kí chủ nhận được nhân vật Tiếu Kinh Thiên, thân mang công pháp "Vạn Đạo Sâm La", "Hỗn Thiên Tứ Tuyệt". Đánh giá cấp bậc công pháp năm sao trở lên. Đánh giá cấp bậc nhân vật vượt năm sao. Xin hỏi kí chủ có nhận hay không?"

Chân mày Tô Tín nhíu lại. Vận may lần này của hắn đúng là khá tốt. Cũng không biết có phải là vì giết được Lý Bá Dương, có thêm được hào quang may mắn hay không. Hai lần đều lấy được nhân vật không hề tầm thường.

Tiếu Kinh Thiên chính là nhân vật trong Phong Vân Tam Trung, tước hiệu là Đại Ma Thần. Chính là con trai của Tiếu Tam Tiếu trong Thập Nhị Kinh Hoàng. Hắn học lén phụ thân sáng tạo ra Vạn Đạo Sâm La cùng Hỗn Thiên Tứ Tuyệt, hai môn ma công không rõ ràng này. Cuối cùng, làm hại võ lâm.

Tô Tín đã có Vạn Đạo Sâm La, môn kỳ công này chính là một trong những môn chủ tu. Dung hợp công pháp vạn thiên với tự

thân, hướng đi cũng giống như Tô Tín. Vĩ lẽ đó nên được Tô Tín coi dùng như công pháp nòng cốt.

Mà Hỗn Thiên Tứ Tuyệt chính là dùng bốn loại sức mạnh trong thiên địa, phát huy đến trình độ cao nhất, hấp thu thiên địa lực, bộc phát ra uy năng tuyệt mạnh.

Hai cái này một trong một ngoài, phối hợp ăn ý. Nếu như lần này có thể nhận được Hỗn Thiên Tứ Tuyệt thì thật thích hợp với Tô Tín.

"Nhận."

Trên mặt Tô Tín không có chút biểu cảm nào. Nhận thưởng nhiều, Tô Tín cũng thấy bình thường.

Có thì là hắn may mắn. Không có thì là do mệnh của hắn. Có vài thứ không thể cưỡng cầu được. Cứ thuận theo tự nhiên là được.

Chương 2688 - Nhận thưởng (3)

Cây kim chỉ nhanh chóng chuyển động, cuối cùng lại dừng lại ở chỗ Hỗn Thiên Tứ Tuyệt. Điều này cũng khiến trong mắt Tô Tín lộ ra vẻ vui mừng.

Mặc dù ngoài miệng Tô Tín nói không nhất thiết. Nhưng nếu lấy được thì đúng là quá may mắn.

"Chúc mừng kí chủ nhận được công pháp "Hỗn Thiên Tứ Tuyệt". Đánh giá cấp bậc công pháp đạt trên năm sao."

Nhìn bàn quay trên màn ảnh hệ thống, Tô Tín quyết định hôm nay dứt khoát nhận thưởng hết một lần.

"Bắt đầu nhận binh khí."

So với công pháp, Tô Tín vẫn có chút luyến tiếc với việc nhận binh khí. Bởi tỷ lệ thất bại có hơi cao.

Binh khí trong hệ thống có đao, có kiếm, có thương, còn có cả các loại binh khí với đủ các hình thù kỳ lạ.

Trong này mặc dù kiếm vẫn có ưu thế, song cũng chỉ có một phần ba mà thôi. Nếu Tô Tín không rút trúng vào một phần ba kia thì chứng minh thứ Tô Tín rút được đã phế mất một nửa.

Trong võ đạo từ trước đến nay hắn tu luyện, Kiếm đạo bao hàm một bộ phận rất quan trọng. Bây giờ đổi sang học dùng binh khí khác cũng không kịp nữa.

Vì lẽ đó, Tô Tín liền ngay lập tức nói: "Nhận."

Bàn xoay trên màn ảnh chuyển động, cuối cùng thực sự dừng lại trên một thanh trường kiếm.

Thanh trường kiếm này hình dáng đơn giản, lưỡi kiếm thon dài, tản ra ánh kiếm lạnh lẽo ẩn hiện. Kiếm ngạc sắc bén như nanh sói. Mà trên thân kiếm, gần kiếm ngạc còn khảm một viên đá quý màu đỏ thắm, tản ra huyết khí lạnh lẽo.

Thanh kiếm này luôn cho người ta một loại cảm giác tà dị. Đặc biệt là viên đá quý màu đỏ thắm kia, nó giống như con mắt đang nhìn chằm chằm vào người khác.

"Chúc mừng kí chủ nhận được binh khí Tham Lang. Đánh giá binh khí cấp bậc vượt năm sao."

Tô Tín đưa tay chộp một cái, Tham Lang Kiếm liền xuất hiện trong tay hắn. Trong chớp mắt, một con sói lớn màu đỏ gầm thét, tản mác ra khí tức hung ác vô cùng. Nó vậy mà muốn quay lại tấn công Tô Tín.

Song, Tô Tín ngay lập tức hừ lạnh một tiếng. Nguyên Thần lực cường đại chấn động, đánh cho con sói lớn kêu rên một tiếng, rút về lại trong kiếm. Cả thanh Tham Lang Kiếm cũng run rẩy.

Mặc dù thanh Tham Lang Kiếm này vừa mới vào tay đã bắt đầu phản phệ kỳ chủ, nhưng trong mắt Tô Tín vẫn lộ ra vẻ vui mừng. Lần này nhận thưởng cũng không coi là thiệt.

Tham Lang Kiếm này chính là binh khí của Phá Vân trong Phong Vân. Kiếm này cùng với Thiên Nhận Đao từng được giấu trong một chỗ ở Đông Doanh tên là "Thiên Lang Cốc". Bên trong đao kiếm ẩn chứa hung mang thôn thiên phệ nhật.

Ban đầu, Phá Vân thắng được Vô Danh tiến vào trong Thiên Lang Cốc, trải qua một phen huyết chiến sau đó lấy được hai thanh tuyệt thế thần khí là Thiên Nhận Đao và Tham Lang Kiếm.

Phá Vân trong Phong Vân từng mang theo kiếm này cùng Thiên Nhận Đạo tham dự chiến dịch Đế Thích Thiên Đồ Long, vì lẽ đó, nó cũng là một trong bảy vũ khí Đồ Long.

Có thể nói, thanh Tham Lang Kiếm này mới là binh khí mà Tô Tín vẫn luôn mong muốn. Đủ sắc bén. Rất mạnh mẽ. Dù rằng khí linh trong kiếm có chút không biết điều, thế cũng không cần phải gấp. Khí linh càng khó bảo lại càng mạnh mẽ. Tô Tín có lòng tin sẽ hoàn toàn áp phục được nó.

Tô Tín có hệ thống nhiều năm như vậy, nhận thưởng nhiều lần như vậy, nhưng chỉ có lần này hệ thống coi như là phúc hậu. Ba lần nhận thưởng, đồ nhận được ở cả ba lần cũng có thể nói là cực phẩm. Tô Tín cũng tương đối hài lòng.

Mà lần nhận thưởng cuối cùng là nhận vật phẩm. Rốt cuộc sẽ có được cái gì đây? Có thể thực sự nhận được Long Nguyên, Phượng Huyết hay không?

Ngay lúc Tô Tín vừa muốn nhận vật phẩm. Hệ thống bỗng nhiên nói: “Có lòng nhắc nhở. Trong hàng vật phẩm có rất nhiều tạp vật. Nếu kí chủ muốn rút chính xác thì có thể tận dụng quyền hạn nhận thưởng cộng thêm phản phái trị để nhận.”

Tô Tín nghe vậy bèn sửng sốt một chút. Lần trước, hắn chỉ liếc nhanh một cái qua cột vật phẩm, sau khi nhìn thấy giá cả của Phượng Huyết và Long Nguyên, hắn liền ngay lập tức bỏ qua.

Một trăm ngàn điểm phản phái trị, Tô Tín phải góp đến ba mươi năm mới đổi được một viên. Khi đó hắn cũng không có thời gian dài như vậy. Vì lẽ đó nên trước khi có quyền nhận thưởng, hắn đều không xem kỹ mục chọn vật phẩm. Có điều bây giờ nghe hệ thống nói như thế, dường như trong đó còn không ít đồ?

Tô Tín cẩn thận mở ra nhìn một cái. Trong đó quá thực nhiều đồ. Chỉ tính riêng đồ Phong Vân trong đó cũng đã có một lô một lốc rồi. Mấy cái như Long Nguyên, Phượng Huyết, Huyền Quy Huyết đều có.

Còn cả Bồ Đề Huyết, Long Mạch. Cái này Tô Tín có lấy ra cũng vô ích.

Hơn nữa, Tô Tín thế mà còn thấy được Kỳ Lân Tí. Cái này mà cũng coi là một loại vật phẩm?

Nhiều đồ vật ngổn ngang như thế, mặc dù mỗi loại đều có giá không rẻ, nhưng hơn phân nửa đều vô dụng với Tô Tín.

Xem ra hệ thống vẫn rất là thân mật. Biết vật phẩm trong đó quá loạn, lại vẫn có thể chỉ định lấy. Mặc dù sẽ mất phản phái trị, song cũng đáng.

Vì lẽ đó, Tô Tín nói thẳng: "Tiến hành rút. Chọn Long Nguyên."

"Phản phái trị của của kí chủ không đủ. Mời kí chủ tích lũy đủ phản phái trị rồi lại đến chỉ định rút."

Chương 2689 - Lâm Trường Hà

Nghe lời này, Tô Tín nhất thời có chút sửng sốt. Phản phái trị không đủ? Dù cho khi nãy hắn dùng mười ngàn, thì cũng còn đến ba mươi ngàn điểm phản phái trị. Vì thế nên Tô Tín mới không hỏi chỉ định rút sẽ tiêu mất bao nhiêu phản phái trị. Chẳng lẽ, dùng ba mươi ngàn phản phái trị để chỉ định rút cũng không đủ?

"Chỉ định rút cần bao nhiêu điểm phản phái trị?" Tô Tín hỏi.

"Năm mươi ngàn điểm."

"Cái gì? Năm mươi ngàn điểm?"

Tô Tín nhất thời cau mày nói: "Cái này có phải hơi nhiều rồi không? Khi nãy đổi Thiên Tinh chỉ cần có mười ngàn điểm."

Hệ thống nói: "Đó là vì kí chủ đã rút được Hồn Thiên Bảo Giám, vì thế nên giá của Thiên Tinh mới giảm. Nếu như mua riêng Thiên Tinh thì cần đến năm mươi ngàn điểm phản phái trị.

Mà Long Nguyên là vật phẩm thuộc hàng cao cấp nhất trong số các vật phẩm vượt năm sao. Dùng quyền nhận thưởng cùng năm mươi ngàn điểm phản phái trị mới đổi được."

Nghe lời này, Tô Tín liền không nói thêm gì nữa. Hệt thống đã đưa ra quyết định thì không cách nào sửa đổi được.

Mà lúc này, trong lòng Tô Tín không chỉ chửi thầm mắng thầm hệ thống mà còn là cả hắn.

Sớm biết như vậy thì hắn nên đi rút vật phẩm mới đúng.

Hồn Thiên Bảo Giám đúng là quý giá. Sau khi tu luyện thành công thì có thể khiến cho thực lực của Tô Tín tăng vọt lên một đoạn lớn.

Nhưng vấn đề chính là phải tu luyện thành công mới được. Nếu chỉ là mới bắt đầu, tuy uy năng tiền kỳ mạnh mẹ, song cũng không coi là quá kinh diễm, có thể khiến cho thực lực của Tô Tín tăng vọt.

Mà hiện tại, con đường Thông Thiên sắp mở, cái Tô Tín cần vẫn luôn là phương pháp nhanh nhất để tăng thực lực.

Nếu sớm biết như vậy thì hắn sẽ giữ lại phản phái trị, tiếp tục tích lũy ít lâu nữa là có thể gom được năm mươi ngàn điểm phản phái trị rồi. Đến lúc đó, rút ngay ra Long Nguyên là tốt.

Mà bây giờ, phản phái trị của Tô Tín đã dùng mất mười ngàn. Chỉ còn ba mươi ngàn phản phái trị thì phải làm sao?

Tô Tín suy xét một hồi, cuối cùng vẫn quyết định tạm thời giữ lại lần nhận thưởng này.

Mặc dù hôm nay, vận may của Tô Tín trong lần nhận thưởng này cũng không tệ. Nhưng hắn không cho rằng mình có thể lại rút được từ trong cái đống hỗn tạp này ra được Long Nguyên hoặc là Phượng Huyết.

Cho nên, vì lý do an toàn, Tô Tín vẫn tính tạm thời không dùng đến lần nhận thưởng vật phẩm lần này. Tạm thời bỏ đó, chờ đến khi hắn góp được năm mươi ngàn điểm phản phái trị lại rút sau.

Nếu không, chẳng may vận may của hắn bị tiêu hao hết, rút ra mấy thứ như Kỳ Lân Tí hay các loại đồ khác thì đó mới nói là bi thảm.

Lần này, thu hoạch của Tô Tín cũng đã đủ nhiều. Hắn dứt khoát bế quan trước. Tu luyện Hồn Thiên Bảo Giám và Hỗn Thiên Tứ Tuyệt đến trình độ nhất định sau đó mới xuất quan.

Mà lúc này, trong Thái Nhất Đạo Môn ở Nam Man, Trần Nam Hoa mang theo tin tức Lý Bá Dương bỏ mình quay về. Hơn nữa, còn kể hết những chuyện này cho Huyền Trần Tử nghe.

Sau khi biết tin tức này, Huyền Trần Tử cũng chỉ gật đầu một cái, cũng không nói gì nhiều.

Hắn và Lý Bá Dương không có giao tình gì nhiều. Giữa bọn họ nhiều nhất chỉ là tình nghĩa nhất mạch Đạo môn. Chỉ có điều, tình nghĩa này cũng rất nhạt. Không đến mức để cho Thái Nhất Đạo Môn đi giúp Lý Bá Dương báo thù.

Lúc này, Huyền Trần Tử sau khi luyện hóa long cốt cùng giao dịch được với Lý Bá Dương xong, đã hoàn toàn đè được phản phệ của nội đan Hàn Ly trong cơ thể hắn.

Nhìn Trần Nam Hoa, Huyền Trần Tử nhàn nhạt nói: "Đi chuẩn bị một chút đi. Thái Nhất Đạo Môn chúng ta cũng nên đi ra ngoài một chút rồi."

Trong mắt Trần Nam Hoa nhất thời lộ ra vẻ sợ hãi.

Thái Nhất Đạo Môn bọn họ lánh đời cũng đã gần trăm năm rồi. Bây giờ rốt cuộc lại phải xuất thế một lần nữa hay sao?

Huyền Trần Tử trầm giọng nói: "Thiên địa biến đổi lớn. Thế gian đại tranh đã đến. Thái Nhất Đạo Môn chúng ta hoặc là tham dự vào, hoặc là hoàn toàn tránh.

Nhưng vấn đề là với tình hình bây giờ, Thái Nhất Đạo Môn chúng ta lẩn tránh được hay sao? Huống chi coi như có thể lẩn tránh, ta cũng sợ Thái Nhất Đạo Môn sẽ hoàn toàn bị giang hồ đào thải.

Lần này, thế gian đại tranh, chúng ta có không muốn tham dự cũng không được. Đi sắp xếp chút đi. Thái Nhất Đạo Môn chúng ta lần nữa xuất thế."

Trần Nam Hoa nghi ngờ hỏi: "Vậy Thái Nhất Đạo Môn chúng ta đi đâu lập tông môn?"

Huyền Trần Tử lạnh nhạt nói: "Ở tại Thanh Châu Đạo đi. Lập một tông môn mới ngay bên cạnh di chỉ của Tạo Hóa Đạo Môn.

Dầu gì, Tạo Hóa Đạo Môn cũng là một trong Tứ đại Đạo môn, tránh đừng để cho đám người xấu nhân cơ hội mà chiếm cứ, bôi nhọ uy nghiêm của Đạo môn chúng ta.”

Sau khi Tạo Hóa Đạo Môn bị diệt, toàn bộ địa bản nơi ở của Tạo Hóa Đạo Môn tạm thời không ai dám đến.

Song, địa vực nơi Tạo Hóa Đạo Môn ở là bảo địa thứ thiệt. Nguyên khí thiên địa rất nồng đượm. Đến sau này, không còn ai chú ý đến, nói không chừng sẽ có người chiếm lấy nơi của Tạo Hóa Đạo Môn.

Trần Nam Hoa gật đầu một cái, lui ra. Lúc này, Huyền Trần Tử đi thẳng một mạch đến trong một vách đá thuộc hang động trong Thái Nhất Đạo Môn.

Chương 2690 - Lâm Trường Hà (2)

Lúc này, trong hang động nọ, có một võ giả thanh niên, người mặc đồ rắng ngồi xếp bằng. Người này chính là người cùng giữ vị trí đứng đầu Nhân Bảng cùng Tô Tín ngày trước, "Đạo Si" Lâm Trường Hà của Thái Nhất Đạo Môn!

Coi như là người cùng đứng đầu Nhân Bảng với Tô Tín, có thể nói Lâm Trường Hà chính là người khiêm tốn nhất trong lớp Nhân Bảng của hắn.

Từ sau khi tấn thăng đến Hóa Thần Cảnh, Lâm Trường Hà liền hoàn toàn biến mất trong giang hồ. Chỉ có điều, đối với võ giả Thái Nhất Đạo Môn mà nói, cái này ngược lại cũng là bình thường. Dẫu sao, có vài võ giả Thái Nhất Đạo Môn bế quan một cái là bế quan cả đời.

Chỉ có điều, trong lớp trẻ giang hồ ngày trước, Lâm Trường Hà là người kinh diễm nhất. Bây giờ lại chạy đi bế quan, cái này có chút đáng tiếc.

Mà lúc này, mặc dù Lâm Trường Hà đang bế quan nhưng trạng thái của hắn có chút không đúng lắm.

Theo lý mà nói, thực lực của Lâm Trường Hà ắt phải là người đứng sau Tô Tín trong thế hệ đó.

Đã nhiều năm như vậy, ngay đến cả Tiêu Hoàng cũng đã tu luyện đến Dương Thần cảnh. Lâm Trường Hà cũng phải đến Dương Thần mới đúng, thậm chí đến Chân Vũ cũng không phải là quá đáng.

Nhưng lúc này, khí tức trên người hắn vẫn cứ là Hóa Thần cảnh như trước. Giống như thể mấy thập niên này hắn đều sống hoang phí thời gian vậy, không có chút tiến bộ nào.

Huyền Trần Tử nhìn Lâm Trường Hà, thở dài một cái, nói: "Lý Bá Dương đã bị Tô Tín giết. Kẻ trưởng thành từ cùng một thời đại với ngươi đã trở thành kẻ chí cường được cả giang hồ công nhận. Trong tương lai, hắn nhất định sẽ là một đại nhân vật được ghi vào sử sách giang hồ.

Thiên phú và thực lực của ngươi tại Thái Nhất Đạo Môn tuyệt đối có thể được xếp vào hàng đầu, thành tựu trong tương lai dù không bằng Tô Tín nhưng cũng sẽ không quá kém. Thế vậy mà bây giờ, bởi vì chuyện của Đạo Tổ mà chọn cách đóng kín tu vi. Ngươi có hối hận với lựa chọn ban đầu của mình hay không?"

Ngày trước, Huyền Trần Tử chẳng qua chỉ nói với Lý Bá Dương rằng hắn áp chế được sự thức tỉnh của Đạo Tổ. Song, hắn không nói rốt cuộc đã áp chế Đạo Tổ ở đâu.

Trên thực tế, hắn vẫn luôn áp chế Nguyên Thần của Đạo Tổ trong cơ thể Lâm Trường Hà.

Cũng chính vì vậy, trong những năm này, Lâm Trường Hà vẫn không hề tu luyện. Bởi tu vi của hắn càng mạnh thì cũng là tỷ lệ thuận với khả năng thức tỉnh của Đạo Tổ. Nhiều năm qua như vậy, cái gọi là bế quan của Lâm Trường Hà cũng không phải là tu luyện võ đạo mà chẳng qua chỉ là cảm ngộ thiên đạo mà thôi.lh z:a l o: 0 7 04 7 3 0 5 8 8 để mua truyen

Nghe được giọng nói từ sau lưng, Lâm Trường Hà lạnh nhạt nói: "Đã từng. Song bây giờ không còn nữa. Mỗi một đường đi nước bước đều đã có thiên định. Ngày xưa ta có thể có tu vi như vậy cũng là bởi vì Nguyên Thần của Đạo Tổ chọn trúng ta, gieo vào trong cơ thể ta đạo chủng.

Bây giờ, nếu Nguyên Thần của hắn đã sắp tỉnh lại, đạo chủng sau đó cũng nở rộ, ta e là sẽ bị hắn đoạt xác mất."

Huyền Trần Tử thở dài một cái, nói: "Thủ đoạn của Thông Thiên cảnh ngày trước quả thực khiến ta không ngờ. Trước kia ta vẫn cho rằng Tạo Hóa Đạo Môn chính là tông môn đứng đầu nhất mạch Đạo môn. Dù Đạo Tổ có để lại hậu thủ gì thì chắc cũng là ở bên trong Tạo Hóa Đạo Môn. Nào ngờ cuối cùng lại rơi vào trong Thái Nhất Đạo Môn chúng ta.

Bây giờ, Thái Nhất Đạo Môn chúng ta đã quyết định muốn một lần nữa xuất thế. Thế gian đại tranh đã đến, Thái Nhất Đạo Môn chúng ta cũng phải tham dự vào. Chuyện này của ngươi cũng hẳn giải quyết được một chút."

Lâm Trường Hà quay đầu lại, nói: “Chưởng giáo đã nghĩ ra cách rồi?”

Huyền Trần Tử gật gật đầu, nói: “Không có cách nào vẹn toàn. Tuy nhiên có thể thử một lần. Nguyên Thần của Đạo Tổ muốn chiếm xác, chúng ta có thể để cho nó đoạt. Nhưng ta biết dùng bí pháp của Thái Nhất Đạo Môn để tôi luyện Nguyên Thần của bản thân ngươi, để Nguyên Thần của ngươi hiển hóa, chủ động dung hợp với Nguyên Thần của Đạo Tổ.

Ngày xưa, Đạo Tổ chính là nhân vật thuộc hàng Thông Thiên cảnh. Tuy nhiên dù sao đó cũng là trước kia. Bây giờ Nguyên Thần của hắn vẫn chưa thức tỉnh, còn rất yếu ớt. Thế nên ta có thể nhân lúc dung hợp Nguyên Thần mà tạm thời phong ấn một phần kí ức bên trong Nguyên Thần của hắn, chỉ dung hợp kí ức võ đạo mà thôi.

Có điều mầm họa từ việc này cũng rất lớn. Sớm muộn sẽ có một ngày, sức mạnh Nguyên Thần của Đạo Tổ sẽ hoàn toàn áp đảo ngươi, phá phong ấn. Đến lúc đó, sức mạnh kí ức của ngươi hoàn toàn không có cách nào so sánh với Đạo Tổ. Đến lúc đó, cứ cho là thân xác ngươi không thay đổi, Nguyên Thần của ngươi không thay đổi, nhưng ngươi cũng không phải là Lâm Trường Hà nữa, mà là Đạo Tổ có kí ức của Lâm Trường Hà!”

Cách thức dung nhập Nguyên Thần mà Huyền Trần Tử nói giống y hệt như cách thức lần trước mà Phật Đà làm với Bì Già Đa La. Phải nói, bất kể là Đạo Tổ hay Phật Đà, bọn họ cũng sẽ không còn cách cường ngạnh đoạt xác như Đại Thiên Ma Tôn. Thủ đoạn như vậy quá mức thô thiển.

Nếu dựa theo lời của Huyền Trần Tử thì sớm muộn trí nhớ của Lâm Trường Hà cũng sẽ bị trí nhớ của Đạo Tổ cắn nuốt.

Chương 2691 - Đạo Tổ chuyển thế

Nếu như vậy, Đạo Tổ sẽ hồi phục lại như cũ. Chẳng qua là vấn đề thời gian dài hay ngắn mà thôi.

Huyền Trần Tử trầm giọng nói: “Cách làm này không khác gì với việc uống rượu độc giải khát cả. Cách phá giải cũng chỉ có như thế. Ngươi có thể tấn thăng đến Thông Thiên cảnh trước

khi trí nhớ của Đạo Tổ hoàn toàn dung hợp với trí nhớ của ngươi!

Đạo Tổ đã không còn là Thông Thiên nữa. Mà hiện tại, cơ duyên Thông Thiên cảnh đang bày ở trước mắt. Nếu như ngươi có thể giành được một phần cơ duyên tại con đường Thông Thiên, tấn thăng lên đến Thông Thiên thì sức mạnh của ngươi sẽ vượt qua Đạo Tổ, dĩ nhiên có thể vĩnh viễn phong cấm trí nhớ của hắn."

Lâm Trường Hà nhíu mày một cái, nói: "Nhưng thưa Chưởng giáo, tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh ít nhất cũng phải có tu vi Thần Kiều cảnh mới được. Hơn mười năm qua ta cũng không tu luyện gì. Bây giờ vẫn đang bị kẹt ở Hóa Thần, lấy cái gì mà đi tranh với những cường giả Thần Kiều cảnh khác?"

Huyền Trần Tử lạnh nhạt nói: "Thái Nhất Đạo Môn chúng ta tu đạo khác với những người khác. Bất kể là thiên đạo hay nhân đạo, Thái Nhất Đạo Môn chúng ta tin tưởng con đường tu đạo của mình chính là đại đạo chí lý!

Ngươi ngộ đạo sau núi nhiều năm như vậy, Nguyên Thần của Đạo Tổ bị giam trong cơ thể ngươi, ngươi cũng không biết lúc nào sẽ bị hắn chiếm xác. E rằng bản thân ngươi cũng không biết, trên con đường sinh tử này ngộ đạo mấy thập niên, rốt cuộc ngươi có được cái gì.

Sau khi có được trí nhớ của Đạo Tổ, ngươi rất có thể sẽ một bước lên mây. Còn như việc ngươi có thể đến được trình độ nào thì phải xem trí nhớ võ đạo của Đạo Tổ mạnh đến bao nhiêu rồi."

Lâm Trường Hà gật gật đầu, nói: "Được. Vậy cứ làm theo lời Chưởng giáo."

Thái độ của Lâm Trường Hà rất thản nhiên. Tựa như chuyện lớn như vậy hắn cũng chỉ tùy ý quyết định.

Thời khắc sống còn rất kinh khủng. Ngày xưa mặc dù nói Lâm Trường Hà kinh tài tuyệt diễm, nhưng bản thân hắn cũng chẳng qua hãy còn trẻ tuổi. Kết quả, lai ở đây, sống hoài mấy thập niên. Đạo tâm của hắn đã được mài giũa đến vô cùng

vững chắc. Nói một câu là nhìn thấu sinh tử cũng không phải là quá đáng.

Dưới tình huống không có bất kỳ hy vọng nào hắn cũng kiên trì được chứ nói gì bây giờ hắn đã có hy vọng.

Huyền Trần Tử gật đầu một cái. Trong tay hắn, đạo uẩn bùng nổ, xông vào trong cơ thể Lâm Trường Hà. Ngay lập tức tìm được Nguyên Thần của Đạo Tổ bị phong cấm ở bên trong, để nó dung hợp với Nguyên Thần của Lâm Trường Hà.

Dù có là cường giả Thông Thiên cảnh ngày trước, vạn năm sau tại nơi này, Nguyên Thần lực của hắn cũng không mạnh bằng một cường giả Thần Kiều cảnh như Huyền Trần Tử. Vì lẽ đó, nói Đạo Tổ có thể dùng Nguyên Thần lực đi chiếm đoạt thân xác một tên võ giả Hóa Thần cảnh, nhưng căn bản lại không cách nào chiếm đoạt được thân xác cường giả đứng hàng đầu giang hồ như Huyền Trần Tử.

Cùng với đạo uẩn trong tay Huyền Trần Tử không ngừng phiêu tán, Nguyên Thần mới vừa ngưng tụ được của Đạo Tổ kia không ngừng chia nhỏ. Trong đó, trí nhớ võ đạo đang dung hợp cùng với Lâm Trường Hà. Những trí nhớ khác vẫn bị phong ấn như trước.

Chuyện tiến hành có hơi thuận lợi quá mức, cái này ngược lại khiến cho Huyền Trần Tử cảm giác có chút không đúng.

Mặc dù Nguyên Thần của Đạo Tổ vẫn chưa tỉnh lại hoàn toàn, không có bất kỳ năng lực suy tính nào, nhưng ít nhất thì cũng phải có bản năng chứ?

Kết quả, Nguyên Thần của Đạo Tổ kia lại không có chút lực phản kháng nào. Chuyện này khiến cho Huyền Trần Tử cũng cảm giác có chút nghi ngờ.

Có điều là bên phía hắn cũng không cảm giác được chuyện gì kì lạ. Vì lẽ đó, Huyền Trần Tử cũng ngay lập tức chọn cách tiếp tục dung hợp Nguyên Thần.

Lần này ước chừng mất ba ngày dung hợp, lúc này mới dung hợp được trí nhớ võ đạo của Đạo Tổ cùng với Lâm Trường Hà.

Sắc mặt Huyền Trần Tử có hơi chút tái nhợt. Coi như là dùng tu vi bây giờ của Huyền Trần Tử, việc điều khiển Nguyên Thần tỉ mỉ như này, áp lực cũng không hề nhỏ.

Mà bên kia, sau khi Lâm Trường Hà dung hợp với trí nhớ của Đạo Tổ, khí thế của bản thân hắn cũng xảy ra biến hóa kỳ diệu.

Chỉ thấy quanh thân Lâm Trường Hà đạo uẩn lượn lờ, khí tức trên người hắn không ngừng lớn mạnh. Từ Hóa Thần đến Dung Thần, từ Dung Thần đến Dương Thần, lại đột phá một đường đến Chân Vũ. Cuối cùng, khí thế kia bùng nổ đến mức độ cao nhất, bước một bước vào Thần Kiều cảnh!

Thấy cảnh này, trong mắt Huyền Trần Tử lộ ra vẻ kinh sợ.

Trước đó hắn từng suy đoán, Lâm Trường Hà có thể mượn dùng trí nhớ võ đạo của Đạo Tổ mà một bước bước vào Chân Vũ. Nhưng hắn thật không ngờ đến Lâm Trường Hà có thể vượt qua Chân Vũ, trực tiếp thăng thẳng đến Thần Kiều!

Mà lúc này, quanh thân Lâm Trường Hà đạo uẩn mờ ảo. Hắn mở mắt ra, nói với Huyền Trần Tử: “Đa ta chưởng giáo.”

Huyền Trần Tử gật đầu một cái, không biết ở đâu có vấn đề mà bỗng nhiên hắn cảm giác được Lâm Trường Hà trước mặt có cảm giác xa lạ.

Chương 2692 - Đạo Tổ chuyển thế (2)

Khí thế lạnh nhạt cùng cảm giác hời hợt kia, nếu Huyền Trần Tử nhắm mắt lại, thậm chí hắn còn cho rằng người trước mắt chính là Đạo Tổ ngày trước!

Huyền Trần Tử len lén thở dài một hơi. Bỗng nhiên hắn lại nghĩ đến một khả năng. Lâm Trường Hà bây giờ giống như là Đạo Tổ chuyển thế.

Không sai, chính là Đạo Tổ chuyển thế.

Bỏ đi toàn bộ trí nhớ kiếp trước, rốt cuộc lại thành thừa kế võ đạo kiếp trước cùng với lý giải chí lý về thiên địa đại đạo. Đây không phải là chuyển thế thì là gì?

Cái Thái Nhất Đạo Môn bọn họ tu luyện chính là thiên đạo. Trong đó, trạng thái lý tưởng nhất chính là Thái Thượng Vong Tình, đạt đến trình độ đại đạo đồng nguyên cùng với thiên địa.

Nếu là Thái Thượng Vong Tình, nếu là theo đuổi căn nguyên của đại đạo thì trí nhớ ngày trước có còn quan trọng hay không? Cái quan trọng thực sự có lẽ chính là bản thân đại đạo chí lý.

Đạo Tổ không phải Phật Đà, Phật Đà chọn cách dung hợp trí nhớ, hoàn toàn trở thành đối phương, nhưng Đạo Tổ không nhất định là thế.

Hiện, Lâm Trường Hà thừa kế tất thảy cảủa Đạo Tổ, nếu hắn thực sự có thể có được cơ duyên Thông Thiên cảnh, bước vào Thông Thiên thì đây chẳng phải nói hắn chính là Đạo Tổ rồi hay sao?

Huyền Trần Tử chợt phát hiện hắn đã sai, có lẽ từ khi bắt đầu. Tất cả mọi chuyện hắn làm đều đã nằm trong dự liệu của Đạo Tổ. Vì lẽ đó, hắn cũng không có gì cản trở, toàn bộ quá trình rất thuận lợi. Có thể nói là ngay từ lúc mới bắt đầu, hắn đã đang giúp Đạo Tổ!

Nghĩ đến đây, cứ cho là với tu vi của Huyền Trần Tử cũng không tránh khỏi cảm giác cả người phát lạnh.

Thái Nhất Đạo Môn chỉ là một chi nhánh trong ba ngàn Đạo môn. Thân là Đạo Tổ, rốt cuộc hắn nắm giữ sức mạnh to lớn đến nhường nào, Huyền Trần Tử bây giờ đã không dám phỏng đóa nữa.

Nhìn Lâm Trường Hà tự sinh đạo uẩn trước mặt, Huyền Trần Tử cũng không nói gì. Dù sao chuyện đã xảy ra, có nói nhiều cũng không khác gì. Hơn nữa, bây giờ Lâm Trường Hà có thể tấn thăng đến Thần Kiều, cái này cũng coi như là có chỗ tốt với Thái Nhất Đạo Môn và Huyền Trần Tử hắn.

Dưới mắt đã là thế gian đại tranh, nếu Thái Nhất Đạo Môn bọn họ quyết định đi tranh vậy thì không thể tùy tiện giống như trước.

Hơn nữa, lúc đang tranh đoạt cơ duyên, những Thần Kiều cảnh trên giang hồ hiện tại sẽ không giống như thời thượng cổ

mọi người đều tự chiến đấu, mà họ đều có lợi ích đoàn thể của mình.

Ví như Thiên Đình, ví như Địa Phủ, ví như Tô Tín, ví như Ma Môn.

Đạo môn bọn họ cũng thế. Hôn nay Lý Bá Dương vừa chết, tông môn dẫn đầu Đạo môn rốt cuộc là Thái Nhất Đạo Môn bọn họ hay là Huyền Thiên Vực?

Huyền Thiên Vực bởi do là người Tiên Vực, căn cơ ở Hạ giới không sâu, cho nên không thể phục chúng.

Nhưng Thái Nhất Đạo Môn bọn họ hàng năm bế quan, đoán chừng cũng không khá hơn bao nhiêu.

Đến lúc thực sự đại chiến, Thái Nhất Đạo Môn bọn họ không chừng vẫn phải tự mình chiến đấu.

Cho nên ở thời điểm này, việc Lâm Trường Hà tấn thăng đến Thần Kiều với Thái Nhất Đạo Môn bọn họ mà nói vẫn có rất nhiều chỗ tốt.

Huyền Trần Tử nhìn Lâm Trường Hà, nói: “Hiện tại, Thái Nhất Đạo Môn chúng ta chuẩn bị nhập thế. Ngươi cũng chuẩn bị một chút, vững chắc cảnh giới của mình đi.”

Căn dặn Lâm Trường Hà xong, Huyền Trần Tử liền ngay lập tức rời đi. Lâm Trường Hà nhảy một cái đạp không, đứng ở nơi đỉnh cao của sơn cốc, nhìn phong cảnh phía xa, trong mắt lộ vẻ khó đoán.

Chuyện bí mật xảy ra ở Thái Nhất Đạo Môn, ngoại giới không hề biế. Cái bọn họ biết duy nhất chính là việc cường giả Thái Nhất Đạo Môn xuất thế, tạo dựng tông môn ở ngay bên cạnh Tạo Hóa Đạo Môn. Tin tức này ngay lập tức khiến cho mọi người kinh hãi không thôi.

Phải biết, cường giả Thái Nhất Đạo Môn ẩn cư trăm năm. Thế mà ngay lúc này, Thái Nhất Đạo Môn lại chọn cách một lần nữa hiện thế. Điều này khiến cho đông đảo người trên giang hồ có cảm giác một trận giông tố sắp đến.

Chuyện liên quan đến con đường Thông Thiên bây giờ vẫn chỉ lưu truyền trong miệng của vài cường giả Chân Vũ cảnh.

Những thế lực nhỏ ngoại giới nhất định là không biết.

Chỉ có điều những năm gần đây trên giang hồ xảy ra nhiều chuyện như vậy. Thiếu Lâm Tự cùng với Tạo Hóa Đạo Môn lần lượt bị diệt, bây giờ lại có Thái Nhất Đạo Môn một lần nữa xuất thế. Cứ cho là dù có người có thần kinh lớn hơn nữa cũng có thể cảm giác được trong này không đúng.

Mà lúc này, trong Tây Bắc Đạo, Tô Tín vẫn đang bế quan tu hành, tu luyện Hồn Thiên Bảo Giám cùng Hỗn Thiên Tứ Tuyệt.

Có điều, ngay lúc này, Hoàng Bỉnh Thành mặt đầy vẻ quái dị đánh thức Tô Tín từ trong trạng thái bế quan.

“Đại nhân, bên ngoài có người tìm ngài.”

Tô Tín nhíu mày, có người tìm hắn? Có thể khiến cho Hoàng Bỉnh Thành phải đánh thức hắn khỏi trạng thái bế quan thì ắt không phải hạng tầm thường.

“Là ai tìm ta?”

Hoàng Bỉnh Thành mặt mang đầy vẻ quái dị, nói: “Là Thánh nữ Bạch Linh của Bạch Liên Giáo. Nàng nói, nếu hôm nay không gặp được đại nhân ngài, nàng sẽ không rời Phi Long Thành.”

Tô Tín chau mày, Bạch Linh? Nàng đến tìm hắn làm cái gì?

Lần trước ở trong thành Bạch Đế, Bạch Liên Thánh mẫu dám động thủ với Tô tín, đã bị hắn đánh cho trọng thương.

Chương 2693 - Kinh biến ở Bạch Liên Giáo

Chỉ có điều, ngay cả Tô Tín cũng không thể không thừa nhận, trong số các Chân Vũ cảnh, bản lĩnh chạy thoát thân của Bạch Liên Thánh mẫu là hàng đầu. Thậm chí, võ giả Thần Kiều cảnh bình thường cũng đừng hòng tùy tiện giết Bạch Liên Thánh mẫu.

Sau lần đó, Bạch Liên Thánh mẫu giống như bị dọa sợ nên vẫn luôn bế quan dưỡng thương trong Bạch Liên Giáo, cũng không ra ngoài gây chuyện.

Dù là sau đó, Huyền Khổ tập họp Tứ Đại Thần Kiều lực muốn đến giết Tô Tín. Mắt thấy Tô Tín chắc chắn phải chết, nhưng Bạch Liên Thánh mẫu khi đó cũng không xuất thủ. Có thể tưởng tượng được bóng ma ban đầu Tô Tín để lại cho Bạch Liên Thánh mẫu lớn đến nhường nào.

Bây giờ, Bạch Linh thân là Thánh nữ của Bạch Liên Giáo, gần như đã là người thừa kế Bạch Liên Giáo rồi, bây giờ nàng đến tìm hắn là có ý gì?

Dù sao bây giờ, Tô Tín cũng không có chuyện gì khẩn cấp. Hắn liền ngay lập tức bảo Hoàng Bỉnh Thành dẫn Bạch Linh vào.

Bạch Linh đứng ở bên ngoài Vương phủ của Tô Tín, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ phức tạp.

Nghiêm chỉnh mà nói, Tô Tín và nàng thực ra là người cùng một thế hệ. Kết quả, bây giờ Tô Tín đã đứng ở đỉnh cao giang hồ. Còn nàng, tình hình lại hết sức nguy ngập. Tốn bao tâm cơ lúc này mới phí hoài thời gian đến được Dương Thần cảnh.

Nhìn từ bên ngoài, nàng là Thánh nữ Bạch Liên Giáo, rất nở mày nở mặt, nhưng trong thực tế chỉ có một mình nàng biết, rốt cuộc Bạch Liên Giáo loạn đến nhường nào. Nói dễ nghe nàng là Thánh nữ. Nói chối tai thì chẳng qua là bù nhìn mà thôi.

Mà lúc này, võ giả đi tới lui ngang qua Phi Long thành nhìn cô nương tuyệt đẹp đứng trướcVương phủ, trên mặt nhất thời lộ vẻ vi diệu.

Giang hồ có tin đồn Tô đại nhân không thích nữ sắc. Trên thực tế, quả thực có một số võ giả tâm chí bền bỉ, trước khi võ đạo đại thành thì đừng nói là nữ sắc, thậm chí còn diệt sạch hết thảy cám dỗ hưởng thụ bên ngoài, hệt như tăng lữ khổ hạnh vậy.

Nhưng tu vi của Tô Tín đã đứng ở đỉnh cao giang hồ, lúc này không hưởng thụ thì còn muốn chờ đến lúc nào?

Anh hùng phối mỹ nhân, sắc đẹp của nữ nhân này xứng đôi với Tô đại nhân, ngược lại cũng thật là thích hợp.

Lúc này, ngay cả thị vệ bên ngoài Vương phủ cũng nhìn như thế. Cho nên, trông thấy Bạch Linh cầu kiến, thái độ của bọn họ ngược lại cũng không tệ.

Cảm giác được ánh mắt mập mờ của người khác nhìn về phía nàng, Bạch Linh cũng không giải thích gì nhiều.

Nàng vẫn luôn là người xem trọng công danh lợi lộc, nếu như Tô Tín muốn nàng làm người nữ nhân của hắn, Bạch Linh sẽ rất vui lòng.

Phụ thuộc và cường giả không hề đáng xấu hổ. Đặc biệt là phụ thuộc vào người ở độ tuổi, cường giả thực lực như Tô Tín.

Chỉ tiếc nàng rất hiểu Tô Tín. Coi như là nàng có tự dán vào, đoán chừng Tô Tín cũng sẽ không đồng ý.

Một lát sau, Hoàng Bỉnh Thành đi ra, gật gật đầu, nói với Bạch Linh: "Đại nhân nói ngươi qua gặp."

Bây giờ, Hoàng Bỉnh Thành cũng có chút không hiểu rốt cuộc quan hệ giữa đại nhân của bọn họ và Bạch Linh là gì. Vì lẽ đó, hắn vẫn luôn giữ vẻ mặt làm việc công.

"Đại nhân đang chờ ngươi ở bên trong." Hoàng Bỉnh Thành đưa tay ra dấu mời.

Bạch Linh liền đi vào. Bên trong nội đường, Tô Tín ngồi ngay ngắn ở chính giữa, con mắt khép hờ, nhưng lại tản mác ra khí thế uy nghiêm chí cực.

Đây không phải là Tô Tín cố tình ra một oai phủ đầu cho Bạch Linh. Mà là do sức mạnh bây giờ của hắn, cùng với cả quyền thế trong tay chồng chất lên nhau, theo một cách tự nhiên mà sinh ra một luồng khí thế mạnh mẽ.

Cho đến giờ khắc này, Bạch Linh rõ ràng mới ý thức được rốt cuộc Tô Tín đại diện cho cái gì.

Đó là cảnh giới mà cả đời này nàng cũng không thể đạt tới. Đó là sức mạnh kinh khủng có thể tùy tiện tiêu diệt cả Bạch Liên Giáo!

Tô Tín hơi híp mắt, sự sắc bén đó khiến Bạch Linh không cách nào nhìn thẳng, tâm thần rung động.

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Nói đi, ngươi đến tìm ta là muốn làm gì? Chẳng lẽ Bạch Liên Thánh mẫu chán sống, tính chủ động đến tìm ta xin tội chịu chết?”

Bạch Linh lộ ra một nụ cười khổ: “Bạch Liên Thánh mẫu coi như không muốn chết cũng khó. Phải nói, bây giờ Bạch Liên Thánh mẫu đã sắp chết rồi.”

Tô Tín cau mày nói: “Lần trước, mặc dù ta đã đánh cho Bạch Liên Thánh mẫu bị trọng thương, tuy nhiên với thực lực của Bạch Liên Thánh mẫu, nằng ta hẳn sẽ không chết mới đúng.”

Bạch Linh lắc lắc đầu, nói: “Không phải bởi vì chuyện lần trước. Tô đại nhân có từng nhớ tinh thạch Nguyên Thần mà đám người Vô Sinh lão mẫu để lại trong hành cung của Nhân Hoàng lần trước hay không?”

Tô Tín nhất thời lộ ra vẻ sợ hãi cả kinh, hắn trầm giọng nói: “Vô Sinh lão mẫu giở trò, muốn chiếm thân xác của Bạch Liên Thánh mẫu?”

Trên mặt Bạch Linh lộ ra một nụ cười khổ, nói: “Bên trong tinh thạch không có gì, mà là trong công pháp của Bạch Liên Giáo chúng ta có dẫn cạm bẫy!

Ban đầu, Vô Sinh lão mẫu bị người Chính đạo tiêu diệt, để lại một đóa bạch liên. Trong đó hàm chứa tất cả truyền thừa của Vô Sinh lão mẫu. Tổ tiên của Bạch Liên Giáo ta chính là Thánh nữ của Huyễn Ma Đạo.

Chương 2694 - Kinh biến ở Bạch Liên Giáo (2)

Bấy giờ mới lấy được truyền thừa của Vô Sinh lão mẫu, tách ra khỏi Huyễn Ma Đạo, thành lập Bạch Liên Giáo.

Nhưng lúc mới đầu, tổ sư của Bạch Liên Giáo cũng không biết, Vô Sinh lão mẫu có khi không phải muốn để lại truyền thừa, mà là muốn nhân cơ hội đoạt xác, một lần nữa hiện thế!

Chỉ có điều, Vô Sinh lão mẫu trước kia coi như có mạnh hơn nữa thì cũng không phải là cường giả Thông Thiên cảnh, thực

lực bản thân có hạn. Nguyên Thần không ngừng tiêu hao trong quá trình phân hóa.

Thậm chí, ngay cả đoạt xác một người bình thường cũng phí sức.

Cho nên, lúc ban đầu, Vô Sinh lão mẫu chọn cách hoàn toàn dung nhập Nguyên Thần vào công pháp của Bạch Liên Giáo. Chính vì vậy, ban đầu, tổ tiên của Bạch Liên Giáo ta mới có thể hoàn toàn có được tất cả truyền thừa của Vô Sinh lão mẫu.

Tinh thạch kia là tất cả sức mạnh hiển hóa của Vô sinh lão mẫu lúc sắp chết, là sức mạnh thực sự thuộc về Vô Sinh lão mẫu. Cho nên, sau khi luyện hóa tinh thạch của Bạch Liên Thánh mẫu, sức mạnh bên trong tinh thạch không dung hợp với Bạch Liên Thánh mẫu mà là thức tỉnh Nguyên Thần của Vô Sinh lão mẫu!

Bây giờ, thân thể của Bạch Liên Thánh mẫu đã hoàn toàn bị Vô Sinh lão mẫu chiếm cứ rồi. Mặc dù Nguyên Thần của bản thân Bạch Liên Thánh mẫu vẫn chưa hoàn toàn bị luyện hóa, nhưng đó cũng chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.”

Tô Tín nhíu mày. Những việc mà Vô Sinh lão mẫu làm tất cả thật đúng theo dự liệu của nàng.

Lúc trước, Đại Thiên Ma Tôn đã đánh giá, từ sau thời thượng cổ, Vô Sinh lão mẫu chính là nhân vật gần hàng Thông Thiên cảnh nhất. Hắn đánh giá cao Vô Sinh lão mẫu, thậm chí còn vượt qua cả Thích Đạo Huyền của Liên Hoa Thiền Viện.

Bây giờ nhìn lại, Vô Sinh lão mẫu thật đúng là không bình thường. Thủ đoạn cũng có thể sánh ngang với những cường giả Thông Thiên cảnh kia.

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Vậy bây giờ ngươi đến là để cầu viện ta? Có điều, đây với Bạch Liên Giáo ngươi mà nói thì hẳn là chuyện tốt mới đúng. Hiện tại chỉ có nhân vật thuộc Thần Kiều cảnh mới có tư cách đi tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh. Cũng chỉ có cường giả Thần Kiều cảnh mới có tư cách trấn áp một thế lực đứng đầu giang hồ.

Bạch Liên Giáo các ngươi bây giờ lại có thêm một cường giả Thần Kiều cảnh, chẳng lẽ các ngươi còn không vui mừng à?

Hay là nói, tình thầy trò của ngươi cùng Bạch Liên Thánh mẫu đã sâu đậm đến mức độ này, không đành lòng nhìn nàng ta chết?"

Trên mặt Bạch Linh lộ ra vẻ sợ hãi, nói: "Tô đại nhân, nói thật, mặc dù trên danh nghĩa Bạch Liên Thánh mẫu là sư phụ của ta. Nhưng nếu như ta có cơ hội, ta chắc chắn sẽ chém chết nàng ta đầu tiên, chiếm cứ vị trí Bạch Liên Thánh mẫu.

Nhưng Bạch Liên Thánh mẫu nói thế nào cũng là người đứng đầu Bạch Liên Giáo. Dù cho rằng nàng là người ham tư lợi, nhưng ít nhất trong lòng nàng vẫn có Bạch Liên Giáo. Mà Vô Sinh lão mẫu này căn bản là một kẻ điên!

Ngay sau khi chiếm cứ thân thể Bạch Liên Thánh mẫu, nàng liền vận dụng huyết tế bí pháp, rút Nguyên Thần và khí huyết của những đệ tử tinh nhuệ của Bạch Liên Giáo để khôi phục sức mạnh.

Sau khi vô độ đòi lấy các loại tài nguyên của Bạch Liên Giáo để khôi phục sức mạnh, căn bản cũng mặc kệ sự sống còn của Bạch Liên Giáo.

Mãi đến lúc đó ta mới rõ ràng, thật ra Bạch Liên Giáo không có quan hệ gì với Vô Sinh lão mẫu. Mặc dù Bạch Liên Giáo ta tu luyện công pháp của chính nàng ta lưu lại. Nhưng trong thực tế, Bạch Liên Giáo không phải do nàng ta thành lập, nàng ta dĩ nhiên sẽ không đau lòng.

Nếu còn tiếp tục như vậy, đừng nói Bạch Liên Giáo muốn lợi dụng, phát huy sức mạnh của nàng, mà toàn bộ Bạch Liên Giáo cũng sẽ bị nàng hủy diệt!"

Tô Tín nhìn Bạch Linh, lạnh nhạt nói: "Nhưng ít nhất, bây giờ ngươi hãy còn sống, không phải sao?"

Bạch Linh cười khổ nói: "Ta có thể còn sống, một là bởi vì ta nghe lời. Một là vì ta quen thuộc với Bạch Liên Giáo, có đủ danh vọng ở Bạch Liên Giáo. Có thể quản lý Bạch Liên Giáo thay cho nàng, cung cấp đầy đủ các thứ tài nguyên tu luyện. Bằng không đoán chừng ta sớm đã bị nàng giết rồi!"

Tô Tín nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc. Từ lời Bạch Linh kể, cùng với những chuyện trước kia Vô Sinh lão mẫu

gây ra, Tô Tín liền có thể phân tích ra được, Vô Sinh lão mầu này căn bản là kẻ điên!

Năm xưa, Vô Sinh lão mẫu tập hợp sở trường của Đạo – Phật – Ma, thiên phú võ đạo có thể nói là kinh diễm. Nhưng cũng vì đắc tội với quá nhiều người cho nên mới gặp phải việc bị vây công, cuối cùng lại kéo theo mấy tên Thần Kiều cảnh đồng quy vu tận tại hành cung của Nhân Hoàng.

Từ điểm đó liền có thể nhìn ra được tính cách của Vô Sinh lão mẫu. Bình thường, võ giả có thể tu luyện đến cấp bậc này đều rất ham sống. Bọn họ không phải là không dám liều chết, mà dưới tình huống không cần liều chết thì sẽ không liều chết.

Nếu như Tô Tín không diệt Thấu Lâm Tự cùng Tạo Hóa Đạo Môn, hoàn toàn chọc giận Lý Bá Dương cùng Huyền Khổ. Bọn họ cũng sẽ không chọn tới liều chết với Tô Tín.

Mà Vô Sinh lão mẫu lại thà lựa chọn cách dùng mạng đổi mạng với đám cường giả Thần Kiều cảnh kia chứ cũng không bằng lòng tạm thời trốn đi, đợi sau này sẽ báo thù.

Chương 2695 - Kinh biến ở Bạch Liên Giáo (2)

Có thể tưởng tượng được tính cách của Vô Sinh lão mẫu rốt cuộc là thế nào.

Ngón tay Tô Tín gõ bàn, phát ra từng tiếng theo tiết tấu. Mà mỗi một nhịp gõ lại như đang gõ vào trong lòng Bạch Linh, khiến cho vẻ mặt của nàng hết sức khẩn trương, ngay đến việc hô hấp cũng không khỏi dồn dập.

Ngay lúc tâm tình của Bạch Linh đã vô cùng thấp thỏm, bấy giờ Tô Tín mới lên tiếng: “Giúp ngươi thì ta được lợi gì?”

Nghe Tô Tín nói thế, nhất thời Bạch Linh thở dài một hơi.

Nàng không sợ Tô Tín nói điều kiện. Nàng sợ Tô Tín không đề cập đến điều kiện.

Bạch Linh đứng dậy, cung kính thi lễ với Tô Tín, nói: “Chỉ cần Tô đại nhân chịu giúp ta ngồi lên vị trí Bạch Liên Thánh mẫu, ta bằng lòng dẫn toàn bộ Bạch Liên Giáo thần phục dưới

quyền Tô đại nhân ngài, trở thành thủ hạ, thành chó săn, tay sai cho Tô đại nhân!”

Ngón tay gõ bàn của Tô Tín bỗng nhiên dừng lại, chỉ ra bên ngoài lạnh nhạt nói: “Trên giang hồ, thế lực muốn làm chó săn dưới quyền cho Tô Tín này nhiều không kể xiết. Muốn bán mạng cho Tô Tín ta thì trước hết cũng phải có tư cách mới được. Bạch Liên Giáo muốn ta hao phí nhiều khí lực như vậy, nó có tư cách này sao?”

Nghe lời Tô Tín, trong bụng Bạch Linh nhất thời lạnh đi, lúc này nàng mới bỗng nhiên phản ứng lại kịp. Tô Tín bây giờ đã không còn là Tô Tín ngày trước.

Nếu là Tô Tín Chân Vũ cảnh lúc trước, có được sự giúp đỡ của tông môn đứng đầu Cửu Ngục Tà Ma là Bạch Liên Giáo trợ giúp, uy thế thủ hạ của Tô Tín ắt sẽ tăng vọt.

Nhưng bây giờ thì đã khác. Bản thân Tô Tín cũng đã đứng ở đỉnh cao giang hồ. Hắn chỉ cần phất tay một cái, không nói danh tiếng của Tô Tín thế nào, kiểu gì cũng sẽ có một nhóm lớn cường giả tụ vào dưới trướng của hắn.

Bây giờ, sức hấp dẫn của Bạch Liên Giáo với Tô Tín thật là có cũng được mà không có cũng được. Nếu như Bạch Liên Giáo chẳng qua chỉ đơn giản là đi thần phục Tô Tín thì còn có thể. Nhưng bây giờ Bạch Liên Giáo lại muốn Tô Tín đi giải quyết phiền toái trước rồi sau đó mới thần phục Tô Tín. Phí nhiều sức lực như vậy mới đổi được cái gọi là thành tâm ra sức với Bạch Liên Giáo, có ý nghĩa gì nữa sao?

Tô Tín nhìn thẳng vào Bạch Linh. Nếu như nàng vẫn không thể nói ra điều kiện thực sự hấp dẫn hắn, thì cuộc đối thoại này sẽ không cần thiết phải tiếp tục nữa.

Mặc dù nói Tô Tín là người nhớ tình xưa, nhưng tiếc là trước kia hắn và Bạch Linh cũng không có giao tình gì. Cái đổi chác ngược lại có hơi ít.

Đối mặt với sự chất vấn của Tô Tín, Bạch Linh cắn răng. Nàng biết, nếu như nàng không đưa ra được điều kiện làm Tô Tín hài lòng thì hắn chắc chắn sẽ không xuất thủ.

Vì lẽ đó, Bạch Linh nói thẳng: “Tô đại nhân, chuyện liên quan đến con đường Thông Thiên ta đã nghe qua từ trong miệng của Vô Sinh lão mẫu. Nếu như ngươi để cho Vô Sinh lão mẫu tiếp tục khôi phục sức mạnh, vậy thì chờ đến khi Vô Sinh lão mẫu khôi phục lại đỉnh cao thì dù Tô đại nhân muốn đối phó với nàng cũng rất tốn sức. Nếu giết Vô Sinh lão mẫu trước, với Tô đại nhân ngài mà nói chắc chắn là chuyện tốt.

Hơn nữa, Thất Liên Thánh sứ trong Bạch Liên Giáo ta thì hẳn là Tô đại nhân ngươi biết. Bên trong Bạch Liên Giáo ta có một môn bí pháp, lợi dụng công pháp của Thất Liên Thánh sứ để thúc giục một đóa thượng cổ kim liên, nảy sinh dị biến trở thành một đóa thần dược Thất Sắc Liên Hoa, bên trong hàm chứa dược lực kinh người, đã được Bạch Liên Giáo nuôi dưỡng mấy ngàn năm.

Phương pháp nuôi dưỡng này cũng không phải là do Vô Sinh lão mẫu phát minh, mà là do Bạch Liên Thánh mẫu đời đầu của chúng ta phát minh ra. Vì lẽ đó, trước khi Vô Sinh lão mẫu cắn nuốt hoàn toàn Nguyên Thần của Bạch Liên Thánh mẫu thì cũng sẽ không biết.

Bây giờ, Thất Sắc Liên Hoa sắp lớn, chỉ cần Tô đại nhân để cho ta trở thành Bạch Liên Thánh mẫu thì ta sẽ bằng lòng dùng Thất Liên Thánh sức đời này đi huyết tế Thất Sắc Liên Hoa, khiến cho nó ngay lập tức lớn!”

Tô Tín nhìn về phía Bạch Linh, trong mắt lóe lên một vẻ khác thường. Người nữ nhân này quả nhiên là điên rồi. Thất Liên Thánh sứ chính là lực lượng trung kiên tuyệt đối của Bạch Liên Giáo, thế mà nàng ta lại nguyện ý huyết tế bọn họ để thôi hóa thần dược, hiến tặng cho hắn.

Trên thực tế, với Bạch Linh mà nói, hiện tại chỉ cần có thể cho nàng ngồi lên vị trí Bạch Liên Thánh mẫu, nàng sẽ bằng lòng làm bất cứ chuyện gì.

Thất Liên Thánh sứ thì sao? Bạch Liên Giáo có thể bồi dưỡng được bảy người nữa. Chỉ cần có thời gian thì sẽ còn có thể đào tạo được bảy người khác.

Mà bây giờ, nếu như nàng không có được sự trợ giúp của Tô Tín, vậy cái đợi nàng ở tương lai sẽ là gì? Cái này có thể tưởng tượng ra được.

Nhìn Bạch Linh, một lúc lâu sau Tô Tín mới nói: "Nếu ngươi đã nói đến nước này, thì ta có thể giúp ngươi lần này.

Có điều, ngươi cũng phải nhớ kỹ, dưới quyền Tô Tín ta không nuôi phế vật. Ngươi có dã tâm cũng thế, ta chỉ e là ngươi không có cách nào nắm Bạch Liên Giáo trong tay, làm cản trở ta.

Chương 2696 - Vô Sinh lão mẫu

Nếu như ngươi không có năng lực nắm Bạch Liên Giáo trong tay thì ta cũng chỉ có thể đổi người khác. Dẫu sao bên trong Bạch Liên Giáo cũng không thiếu người."

Nghe được lời cam kết của Tô Tín, trên mặt Bạch Linh nhất thời lộ ra nụ cười quyến rũ, nàng thi lễ với Tô Tín, nói: "Xin Tô đại nhân yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không khiến cho đại nhân thất vọng.

Huống chi nếu ngay cả ta cũng không có cách nào nắm Bạch Liên Giáo trong tay thì những người khác ở Bạch Liên Giáo cũng không thể nào."

Cam kết của Bạch Linh với Tô Tín xem ra cũng không đáng tiền, nhưng hắn cũng không có vấn đề gì. Giống như trước đó hắn đã nói, thủ hạ của hắn không nuôi phế vật. Nếu Bạch Linh thực sự không có cách nào nắm được Bạch Liên Giáo trong tay, hoặc nàng nảy sinh tâm tư không nên có, thế thì Tô Tín cũng không ngại đổi người khác đến nắm giữ Bạch Liên Giáo. Dù sao bây giờ Bạch Liên Giáo cũng không phải là thiếu người.

Nếu đồng ý với Bạch Linh rồi, thì bên phía Tô Tín cũng không chậm trễ nữa, ngay lập tức chuẩn bị cùng Bạch Linh đến Bạch Liên Giáo.

Lần này Tô Tín cũng chỉ phải đối phó với Vô Sinh lão mẫu chứ không phải là toàn bộ Bạch Liên Giáo, vì lẽ đó nên một mình hắn đi là đủ rồi.

Bạch Linh có nói, nàng có tự tin có thể nắm trong tay toàn bộ Bạch Liên Giáo sau khi Tô Tín chém chết Vô Sinh lão mẫu. Vì lẽ đó nên Tô Tín cũng chẳng dẫn theo một ai, trực tiếp phân thắng bại với Vô Sinh lão mẫu là được.

Hơn nữa lần này, Tô Tín cũng vừa hay nhân cơ hội trước khi con đường Thông Thiên mở mà rèn luyện thực lực của mình một chút. Dẫu sao hắn cũng vừa mới lấy được Hồn Thiên Bảo Giám cùng Hỗn Thiên Tứ Tuyệt, kiểu gì cũng phải làm quen trong thực chiến mới được.

Mà Vô Sinh lão mẫu chính là một đối tượng rất tốt. Tô Tín ngược lại cũng muốn lĩnh giáo một chút thực lực của vị cường giả Thần Kiều cảnh được coi là mạnh nhất sau thời thượng cổ rốt cuộc là thế nào.

Bạch Liên Giáo là một trong số ít tông môn có không gian độc lập trên giang hồ.

Nơi địa phương này nghe nói cũng là do Bạch Liên Thánh mẫu đời đầu bất ngờ phát hiện ra. Có thể nói là vì có một nơi như thế này nên Bạch Liên Giáo mới có thể an ổn phát triển mấy ngàn năm. Bằng không, với cách hành sự của Bạch Liên Giáo thì e là sớm đã bị người khác tiêu diệt đến mấy ngàn lần.

Đầu tiên, Bạch Linh dẫn theo Tô Tín đến nơi giáp ranh giữa Tây Bắc Đạo cùng Kim Trướng Hãn Quốc, trong này có một cửa vào bí mật của Bạch Liên Giáo.

Trong một sơn động nhìn có vẻ tầm thường, hai tay Bạch Linh kết ấn, hư không trong sơn động nứt ra, lộ ra một cánh cửa.

So sánh với tiểu thế giới của Địa Phủ, cái gọi là tiểu thế giới của Bạch Liên Giáo thật ra hãy còn kém xa.

Tiểu thế giới của Địa Phủ thì chỉ cần nội lự của ngươi đủ, thì dù xuất hiện ở xung quanh địa phương mấy ngàn dặm gần Giang Nam Đạo cũng hoàn toàn có thể trực tiếp truyền tống về Địa Phủ. Không giống như không gian độc lập của Bạch Liên Giáo phải có nơi chốn cố định mới được.

Bước vào bên trong Bạch Liên Giáo, trước mắt Tô Tín nhất thời bị một mảnh thần quang bao phủ.

Tiểu thế giới nơi Bạch Liên Giáo ở lộng lẫy dị thường. Vô số đình đài lầu các được xây ở bên trong mang đậm phong cách Phật môn. Trong đó còn có một chút cảnh tượng của Đạo môn.

Giữa bầu trời có trận pháp tỏa ra Phật quang khiến tâm thần người khác được an bình. Cả ngày lẫn đêm ở Bạch Liên Giáo đều được Phật quang nọ bao phủ, hệt như đắm chìm trong ánh sáng vô tận.

Bạch Liên Thánh mẫu hiện tại của Bạch Liên Giáo muốn chế tạo Bạch Liên Giáo thành chân không quê hương lý tưởng của các nàng. Nhưng tiếc rằng chỉ là hào nhoáng bên ngoài mà thôi.

Bọn họ bố trí nhiều đồ như vậy bên trong Bạch Liên Giáo, với góc nhìn của Tô Tín lại thấy chẳng hữu dụng bằng một trận Tụ Linh trận đơn giản.

Mà sau khi Tô Tín cùng Bạch Linh bước vào trong, Tô Tín lại rất kinh ngạc phát hiện toàn bộ Bạch Liên Giáo lại vô cùng yên tĩnh, hệt như thể nơi này là một vùng đất chết, ngay cả một tên đệ tử Bạch Liên Giáo cũng không có.

Nhìn được nghi ngờ của Tô Tín, Bạch Linh đi tới, nói: “Kẻ điên Vô Sinh lão mẫu kia cho đến giờ cũng không che giấu ý niệm muốn chiếm đoạt toàn bộ Bạch Liên Giáo của nàng ra. Những đệ tử Bạch Liên Giáo khác cũng muốn chạy trốn. Nhưng nếu ai dám trốn thì chính là người sẽ chết đầu tiên.

Hiện, tất cả võ giả Bạch Liên Giáo đều sống trong sự sợ hãi Vô Sinh lão mẫu, trốn không được thì cũng chỉ có né tránh, núp trong nhà của mình mà tu luyện. Hết sức tránh xuất hiện trước mặt Vô Sinh lão mẫu, như vậy có thể tránh cho việc nhanh chết hơn.”

Tô Tín nhíu mày, vị Vô Sinh lão mẫu này hạ thủ cũng thật là ác độc. Nàng định vì để khôi phục tu vi của mình mà huyết tế toàn bộ Bạch Liên Giáo hay sao?

Nhưng vào lúc này, từ trong cung điện Bạch Liên Giáo bỗng nhiên truyền đến tiếng cười khanh khách.

Trong tiếng cười kia mang ý quyến rũ, mị hoặc vô cùng, nhưng cũng tràn đầy quang minh thần thánh. Đó là một loại tổ

hợp cực kỳ khó chịu khiến sắc mặt Bạch Linh nhất thời trắng bệch.

“Tiểu Bạch Linh, ngươi lại dẫn theo một tên người ngoài đến đối phó với ra, xem ra ngươi rất không ngoan ngoãn nhỉ.

Chương 2697 - Vô Sinh lão mẫu (2)

Trước đó ta còn định tha mạng cho ngươi, để ngươi tiếp tục quản lý Bạch Liên Giáo kia. Đáng tiếc, ngươi không biết quý trọng cơ hội này.”

Rất nhiều đóa bạch liên rơi xuống, một nữ nhân mặc lụa trắng, tướng mạo tuyệt mỹ, hai chân trần đạp bạch liên mà đến.

Mặc dù người tước mặt này tướng mạo vẫn là Bạch Liên Thánh mẫu, tuy nhiên khí tức trên người nàng rất quỷ dị. Sức mạnh Đạo – Phật – Ma hợp thành một thể, so với Bạch Liên Thánh mẫu ngày trước thì còn dung hợp thuần túy hơn nhiều. Phải nói người trắc mắt này đã hoàn toàn siêu thoát khỏi phạm vi ba nhà Đạo – Phật – Ma mà bước ra thành một đường của riêng mình!

Người trước mắt này dĩ nhiên chính là người được ca tụng là nhân vật gần Thông Thiên cảnh nhất kể từ sau thượng cổ, từng khiến cho ba nhà Đạo – Phật – Ma hận thấu xương: Vô Sinh lão mẫu!

Mà lúc này, những võ giả Bạch Liên Giáo khác nghe được động tĩnh bên ngoài, bọn họ cũng nhanh chóng ló mặt ra. Khi trông thấy tướng mạo của Tô Tín, trong mắt nhất thời lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

Với uy danh hiện tại của Tô Tín trên giang hồ, đám đệ tử Bạch Liên Giáo này dĩ nhiên là biết hắn rồi.

Trước đó, Tô Tín cùng Bạch Liên Giáo chính là không đội trời chung. Tô Tín bỗng dưng lại xuất hiện trong tổng bộ của Bạch Liên Giáo, bọn họ còn phải lo có phải Tô Tín muốn diệt Bạch Liên Giáo bọn họ để báo thù hay không.

Song bây giờ, bọn họ đều mừng rỡ không thôi. Đừng nói Tô Tín có phải là đến để báo thù hay không. Dù cho có là như vậy

thì cũng còn tốt hơn là bọn họ cứ phải sống trong sự sợ hãi với Vô Sinh lão mẫu.

Vô Sinh lão mẫu thực sự là một kẻ điên. Thật đúng là không xem bọn họ là người.

Nhưng đệ tử Bạch Liên Giáo này cũng không nghĩ tới, lão tổ tông mà bọn họ cung phụng mấy ngàn năm lại là một nhân vật điên cuồng như vậy.

Mà Tô Tín mặc dù có thù oán với Bạch Liên Giáo bọn họ, song ít nhất Tô Tín hãy còn có lý trí. Chỉ cần bọn họ kịp thời thần phục Tô Tín, Tô Tín cũng sẽ không giết bọn họ.

Lúc này, Vô Sinh lão mẫu nhìn Tô Tín, bỗng nhiên cười lên: "Ngươi chính là Tô Tín kia à? Ta đây cũng lấy được không ít truyền thuyết liên quan tới ngươi từ trong miệng đám đệ tử Bạch Liên Giáo này. Không tệ, ngươi rất giỏi.

Tiểu Bạch Linh mời ngươi đến đối phó với ta, vậy ngươi hẳn biết thân phận của ta mới đúng. Năm xưa nhiều Thần Kiều như vậy muốn giết ta còn không được. Một mình ngươi liệu có được không?"

Tô Tín lạnh nhạt nói: "Không thể nói không được với nam nhân. Bọn họ không giết được ngươi là bởi vì bọn họ yếu. Bọn họ ngu xuẩn. Vô Sinh lão mẫu, không phải là mấy năm này ngươi tu luyện đến mức đầu óc hồ đồ rồi chứ? Mới vừa xuất thế đã kiêu ngạo như vậy. Ngay cả đám cường giả Thông Thiên cảnh ngày trước một lần nữa hiện thế cũng không làm quá như ngươi."

Vô Sinh lão mẫu chỉ đám đệ tử Bạch Liên Giáo kia, lạnh nhạt nói: "Ngươi nói bọn họ à? Một đám kiến hôi mà thôi. Chân không quê hương không phải là ai cũng có thể vào. Bọn họ còn cách cảnh giới siêu phàm nhập thánh kia còn xa. Năm xưa, tiểu nha đầu lấy được truyền thừa của ta, làm loạn một mạch bấy giờ mới tạo ra được thứ bỏ đi gọi là Bạch Liên Giáo này. Kỳ thực đều là đồ bỏ đi hết."

Nói đến đây, bỗng nhiên Vô Sinh lão mẫu nhìn Tô Tín, nói: "Ngươi đến đối phó với ta, chẳng qua là do tiểu nha đầu Bạch Linh đã nói gì đó. Thật ra, chúng ta không cần đánh sống đánh

chết. Ngươi muốn Bạch Liên Giáo, muốn đám phế vật này, ta có thể cho ngươi. Ngươi đã đạt đến cảnh giới siêu phàm nhập thánh, không phải cùng một loại người với đám phế vật kia nữa. Hai người chúng ta mới là đồng loại.

Trước mắt, con đường Thông Thiên sắp mở, trong Bạch Liên Giáng Thế Độ Ách Chân Giải của ta có một môn bí pháp song tu. Ngươi với ta song tu. Ta có thể khôi phục thương thế mà ta cũng có thể giúp ngươi đồng thời bước lên đỉnh tột cùng, bước vào chân không quê hương."

Sắc mặt của Bạch Linh đứng một bên nhất thời biến đổi. Nàng tự tin rằng có thể thuyết phục Tô Tín, song lại không ngờ tới Vô Sinh lão mẫu có thể nói ra lời như vậy.

Với Bạch Linh mà nói, Vô Sinh lão mẫu căn bản là một kẻ điên. Nàng sẽ không thỏa hiệp với bất cứ chuyện gì. Song ai nào ngờ, đối diện với Tô Tín nàng sẽ nói ra một lời như vậy chứ.

Mãi đến lúc này, Bạch Linh mới có hơi biết được tâm tinh cùng suy nghĩ của Vô Sinh lão mẫu lúc này.

Nhiều năm qua như vậy, Bạch Liên Giáo có thể nói là thật sự cung phụng Vô Sinh lão mẫu như thể là Thần. Với đệ tử Bạch Liên Giáo mà nói, Vô Sinh lão mẫu với bọn họ cũng giống như Phật Đà của Phật môn và Đạo Tổ của Đạo môn vậy.

Mà trên thực tế, Vô Sinh lão mẫu cũng quả thực đã tự xem mình là thần. Những người khác ở Bạch Liên Giáo với nàng mà nói chẳng qua là con kiến hôi. Vì lẽ đó nên nàng có thể tùy ý giết hại, dùng khí huyết của đối phương để dưỡng thương Nguyên Thần, căn bản không xem sống chết của mọi người ở Bạch Liên Giáo ra gì.

Nhưng Tô Tín thì khác.

Chương 2698 - Bạch Liên Giáng Thế

Ở trong lòng nàng, Tô Tín đã là "Thần" đứng cùng một vị trí với nàng. Hơn nữa, Tô Tín cũng không phải là mấy võ giả Thần Kiều cảnh Chính đạo mấy ngàn năm trước nhất nhất

muốn giết nàng. Vì thế cho nên, tất cả những thứ này vẫn còn có đường hòa hoãn.

Bạch Linh nghiêng đầu nhìn Tô Tín. Nếu như bây giờ Tô Tín gật đầu đồng ý thì những đệ tử Bạch Liên Giáo khác có lẽ còn cơ hội sống sót, nhưng nàng thì chắc chắn sẽ phải chết!

Có điều lúc này, Tô Tín lại lắc đầu nói: "Nghe thì có vẻ rất tốt. Nhưng tiếc là ta chẳng có hứng thú gì với cái gọi là song tu. Bởi vì nghĩ đến hai chữ này, ta sẽ nhớ đến nhất mạch Hoan Hỉ bị ta diệt sạch kia. Còn nữa, ta không thích nữ nhân lớn tuổi."

Vô Sinh lão mẫu cười khúc khích nhưng trong nụ cười kia lại hàm chứa thứ khiến người khác tê dại, rùng mình.

Tiếng cười của nàng còn chưa dứt, chỉ thấy quy tắc thiên địa xung quanh trong nhất thời phát sinh biến hóa. Trong hư không, vô số đóa bạch liên xuất hiện, mang theo sát cơ vô tận mà cuốn đến hướng Tô Tín!

Vô Sinh lão mâu ra tay rất đột ngột. Song Tô Tín cũng không có chút nào hốt hoảng. Hắn ngay lập tức đưa tay một cái, đẩy Bạch Linh sang một bên, Xích Hỏa Thần Công của hắn được thi triển đến mức độ cao nhất. Thanh phong lượn lờ, phong hỏa liên thành!

Trong nháy mắt, xung quanh Tô Tín đều biến thành hỏa vực vô cùng nóng bỏng. Cả người Tô Tín giống như là hóa thân của Ma Thần hỏa vực vậy. Hắn đánh một quyền về phía Vô Sinh lão mẫu. Bất kể là bạch liên hay kim liên, tất cả đều vỡ vụn!

Đôi mắt phượng của Vô Sinh lão mẫu híp một cái. Đây là lần đầu tiên nàng giao thủ với cường giả Thần Kiều cảnh kể từ sau khi nàng hiện thế đến giờ. Chỉ có điều, thực lực của đối phương mạnh đến mức vượt quá cả tưởng tượng của nàng.

Tất cả trí nhớ của Vô Sinh lão mẫu về Tô Tín đều là đến từ Bạch Liên Thánh mẫu. Nhưng Bạch Liên Thánh mẫu cũng chỉ giao thủ với Tô Tín lúc ở Chân Vũ cảnh mà thôi.

Hơn nữa, Bạch Liên Thánh mẫu cũng không chứng kiến trận đánh kinh thế của Tô Tín cùng với Lý Bá Dương. Bởi vì khi đó, nàng đã bị Vô Sinh lão mẫu đoạt xác. Khi đó, Vô Sinh lão

mẫu đang khôi phục tu vi bên trong Bạch Liên Giáo, làm gì có thời gian đi xem đại chiến gì cơ chứ?

Kết quả bây giờ, Tô Tín mới ra tay một cái đã gây cho nàng áp lực rất lớn. Loại áp lực này kể từ khi nàng tung hoành giang hồ vào thời đại kia cũng không cảm giác được.

Thân hình của Vô Sinh lão mẫu lui nhanh. Trước người nàng không ngừng hiện bạch liên. Ầm ầm một tiếng, Bạch Liên nổ tung. Chân khí vô tận như gió bão phá hư không, bao bọc lấy cả người Tô Tín ở bên trong.

Có điều, uy lực bậc này không đả thương Tô Tín được. Trong số các Thần Kiều cảnh, cường độ thân xác của hắn có thể nói là người mạnh nhất.

Có điều, vào lúc này, Vô Sinh lão mẫu đột ngột biến mất không thấy đâu nữa, mà nơi hậu tâm của Tô Tín lại đột nhiên xuất hiện bàn tay trắng noãn như ngọc. Chớp mắt, Phật quang nở rộ, Bạch Liên Vãng Sinh Ấn!

Một ấn kia hạ xuống, trong lòng Tô Tín nhất thời nảy sinh cảm giác nguy cơ. Trong cảm giác của hắn không có bóng dáng của Vô Sinh lão mẫu. Nếu Vô Sinh lão mẫu không ra tay, hắn thậm chí sẽ không phát hiện được sự tồn tại của Vô Sinh lão mẫu.

Con người sẽ không biến mất một cách vô duyên vô cớ. Vô Sinh lão mẫu cũng không mạnh đến mức có thể thao túng không gian xung quanh, tự mình mở ra một thế giới mới.

Nhưng năm xưa, Vô Sinh lão mẫu dung hợp ảo thuật của Huyễn Ma Đạo, thực lực thậm chí còn mạnh hơn của tổ tiên của Huyễn Ma Đạo ngày xưa.

Mặc dù không cách nào mở ra được một thế giới mơi, nhưng có thể tránh được cảm giác của Tô Tín. Thậm chí ngay cả Tô Tín cũng không biết mình trúng chiêu lúc nào.

Bạch liên vãng sinh, bên trong sức mạnh này ngưng tụ sinh cơ tạo hóa cùng vãng sinh ý của Phật môn. Nhìn qua thì vô cùng thanh khiết, nhưng bên trong lại che giấu sát cơ.

Sau lưng Tô Tín, Huyền Âm Kiếm Giáp nhanh chóng hiện lên, nhưng lại chẳng chống cự được một lúc đã ầm ầm vỡ vụn!

Mặc dù Huyền Âm Kiếm Giáp không đỡ nổi một ấn, có điều với Tô Tín mà nói như thế là quá đủ rồi.

Trong nháy mắt, Tô Tín cũng đã thi triển ra Liệt Diễm Vô Tướng, hóa thành liệt diễm vô biên xông thẳng lên trời không.

Bạch Liên Vãng Sinh Ấn mặc dù rơi vào khoảng không, nhưng lại toát ra một luồng Phật quang, ngay lập tức bao phủ lấy liệt diễm thân hóa của Tô Tín, khiến hắn không cách nào tránh thoát được.

Sát ý vô biên xông lên tận thiên không, Tham Lang Kiếm hiện lên trong tay Tô Tín, bên trên hung binh này, bóng sói gầm thét. Tô Tín chém ra một nhát, kiếm phân tam giới, trảm thiên tuyệt địa!

Trong nháy mắt, kiếm quang cường đại cũng đã chém được Phật quang, nhắm đến hướng Vô Sinh lão mẫu.

Ngày xưa, trong số những cường giả Thần Kiều cảnh vây công Vô Sinh lão mẫu cũng có người của Danh Kiếm Sơn Trang và Kiếm Thần Sơn. Tuy nhiên, dù với thành tựu của những người đó trên kiếm đạo có tới đâu cũng không thể cùng so sánh với Tô Tín.

Tam Giới Chi Kiếm chém xuống, ngay cả Vô Sinh lão mẫu cũng biến sắc. Sau lưng nàng, Pháp Tướng hiện lên, hóa ra lại chính là bản thân nàng!

Chương 2699 - Bạch Liên Giáng Thế (2)

Nói chính xác thì Pháp Tướng của Vô Sinh lão mẫu hẳn là nàng sau khi thành thần thoại. Pháp Tướng đầu đội thần quan, ngồi xuống là vạn đóa kim liên, mang theo khí tức vô cùng thần thánh. Một chưởng đánh xuống, Phật quốc hiện lên trong lòng bàn tay, bao trọn hết thảy. Tam Giới Chi Kiếm cũng rơi vào bên trong, bị sức mạnh Phật quốc hủy diệt tan rã.

Tô Tín nhíu mày một cái, nói thật, sức mạnh của Vô Sinh lão mẫu đúng là có chút vượt quá sự tưởng tượng của hắn.

Ban đầu, Đại Thiên Ma Tôn đánh giá Vô Sinh lão mẫu là người mạnh nhất dưới Thông Thiên cảnh từ sau thời thượng cổ. Khi đó, Tô Tín cũng không có nghi nghị gì. Dẫu sao khi đó hắn còn chưa bước đến đỉnh cao Thần Kiều cảnh. Người mạnh hơn hắn trên giang hồ có thể tìm được.

Mà khi đó, Vô Sinh lão mẫu chỉ còn cách Thông Thiên cảnh một cơ duyên. Nàng có thể được đánh giá như thế cũng coi là rất bình thường.

Nhưng bây giờ, thực lực của Tô Tín tăng vọt. Thậm chí, nói một câu không chút khách khí, trong số các nhân vật Thần Kiều cảnh hiện tại trên giang hồ, người có tư cách giao thủ với hắn cũng chẳng có được mấy người. Thế mà Vô Sinh lão mẫu chưa khôi phục lại trạng thái đỉnh cao đã có thể đánh với hắn đến mức độ này. Có thể tưởng tượng được thực lực của Vô Sinh lão mẫu ngày trước rốt cuộc là thế nào. Thậm chí, nếu so với tưởng tượng của Tô Tín thì còn mạnh hơn!

Nghĩ đến đây, sát cơ của Tô Tín liền tăng thêm mấy phần.

Lần này, hắn không rút được Long Nguyên, chỉ rút được công pháp. Mặc dù sức chiến đấy nhất định là mạnh hơn so với khi quyết chiến với Lý Bá Dương. Nhưng tu vi bản thân cũng không có tiến bộ quá lớn.

Mà trước mắt, Vô Sinh lão mẫu vẫn chưa đạt đến đỉnh cao. Nếu chờ đến lúc con đường Thông Thiên mở, thực lực của Vô Sinh lão mẫu hoàn toàn được khôi phục. E là đến lúc đó, người có thể tranh phong với nàng trên giang hồ cũng chẳng có mấy người. Trừ những lão quái vật Thông Thiên cảnh từ thời thượng cổ lại một lần nữa hiện thế kia.

Đúng như trước đó Bạch Linh nói, trước tiên chém chết Vô Sinh lão mẫu. Sau này, con đường Thông Thiên mở cũng có thể bớt được một kẻ địch lớn.

Vô Sinh lão mẫu cảm nhận được sát cơ trong mắt Tô Tín. Trên mặt nàng lộ ra nụ cười kiều my: “Ngươi muốn giết ta? Tâm lớn đấy. Đáng tiếc, Thông Thiên không ra, không ai giết được ta.”

Tô Tín nhìn Vô Sinh lão mẫu, lạnh nhạt nói: "Đó là ngươi ở thời kỳ đại thịnh thôi. Bây giờ thương thế của ngươi đã khỏi rồi à? Nói lời này có hơi sớm quá rồi đấy."

Tô Tín cũng không phải hạng người bảo thủ. Trong lúc đối chiến còn chú trọng cái gì mà công bằng. Thừa dịp kẻ thù ốm yếu, đòi mạng kẻ thù mới là quan trọng nhất.

Vì lẽ đó, vừa dứt lời, Tham Lang Kiếm trong tay Tô Tín chém ra âm dương kiếm khí, khí tức cuồng bạo xoắn giết, lao thẳng đến hướng Vô Sinh lão mẫu.

Sau lưng Vô Sinh lão mẫu, thần quang trên Pháp Tướng đại thịnh. Phật quốc trong lòng bàn tay bao trọn thế giới, công phòng nhất thể. Bất cứ sức mạnh nào chỉ cần đi vào trong lòng bàn tay Phật quốc thì đều sẽ bị tan rã hoàn toàn.

Trên thực tế, võ đạo của Vô Sinh lão mẫu so với Tô Tín bây giờ ngược lại cũng có chút tương tự. Dung hợp các loại, các dạng võ đạo. Chỉ có điều, Tô Tín dung hợp phần lớn võ từ hệ thống mà Vô Sinh lão mẫu lại là từ ba nhà Đạo – Phật – Ma mà đi ra con đường riêng của nàng.

Công pháp Ma môn quỷ dị và nhanh chóng. Công pháp Đạo môn mờ ảo và huyền bí. Hơn nữa, đại khí của công pháp Phật môn ào ạt, khiến người ta khó mà tìm ra được nhược điểm.

Trong mắt Tô Tín lộ ra vẻ tàn khốc. Hắn thu kiếm ra quyền, quanh thân hắn Phật quang màu vàng đại thịnh. Thanh phong thiêu đốt đến vô cùng. Nhất thời, phát huy khí thế của Tô Tín lên đến mức độ cao nhất, muốn sát thân cận chiến với Vô Sinh lão mẫu.

Nhưng quanh thân Vô Sinh lão mẫu óng ánh kim liên, từng bước một né tránh, tránh không khỏi nữa mới cùng đụng với Tô Tín một chiêu. Tu vi trong lúc cận chiến cũng không hề kém cạnh.

Hơn nữa, vào thời kỳ toàn thịnh, Vô Sinh lão mẫu nhất định còn mạnh hơn. Bây giờ là bởi vì nàng đang dùng cơ thể của Bạch Liên Thánh mẫu.

Dựa vào việc chiếm đoạt huyết tế, trong một thời gian ngắn, Vô Sinh lão mẫu có thể đẩy cảnh giới cùng Nguyên Thần lên

đến Thần Kiều cảnh. Song, thân xác thì lại phải từng bước, từng bước tu luyện. Cho nên bây giờ, thân xác của Vô Sinh lão mẫu chắc chắn không bằng cảnh giới của nàng. Nhưng vẫn có thể miễn cưỡng cản được. Có thể tượng tượng vào thời kỳ đại thịnh của nàng, tu vi của nàng rốt cuộc mạnh đến nhường nào.

Có điều, dầu gì nàng cũng bị Tô Tín bắt được một nhược điểm. Gần như trong nháy mắt, Tô Tín trong lúc xuất thủ lại trở nên vô cùng cuồng bạo, ngay lập tức áp chế Vô Sinh lão mẫu, căn bản không cho nàng cơ hội thoát đi.

Nụ cười trên mặt Vô Sinh lão mẫu biến mất. Thực lực của Tô Tín đã vượt quá sự tưởng tưỡng của nàng. Vào thời đại của nàng cũng chẳng có lấy được một tên Thần Kiều có thể so được với Tô Tín.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì nàng cũng sẽ không chịu nổi sức mạnh cường đại này mà bị trọng thương mất.

Chương 2700 - Chạy trốn

Mặc dù trên lý thuyết mà nói, chỉ cần võ giả tu luyện Bạch Liên Giáng Thế Độ Ách Chân Giải đều có thể trở thành đối tượng để nàng đoạt xác. Song vấn đề chính là Bạch Liên Thánh mẫu là người có tu vi cao nhất. Khoảng thời gian từ đó đến giờ, nàng đều đã tu luyện lại bản thân đến Thần Kiều cảnh. Đổi lại sang người khác thì khi nào mới có thể khôi phục được đỉnh cao?

Trong mắt Vô Sinh lão mẫu lộ ra một tia thần mang. Hai tay nàng kết ấn. Một luồng khí tức hỗn độn mờ ảo bồng bềnh xuất hiện, vặn vẹo thiên địa, xuất hiện ở trước mắt Tô Tín bất ngờ lại là một tân thế giới có vô lượng thần quang soi sáng.

Vô lượng Phật quốc, chân không quê hương!

Công pháp của Bạch Liên Giáo có thể nói là vô cùng kỳ quái. Đặc biệt là sau khi dung hợp công pháp mạnh mẽ từ hai đạo Ma – Phật. Một chính một tà càng phát huy cảm giác này lên đến cực hạn.

Trước mắt, Tô Tín liền có cảm giác này. Thậm chí hắn cũng không biết rốt cuộc hắn bị kéo đến chân không quê hương này

như thế nào. Thậm chí, tất cả những thứ trước mắt hắn đây hoàn toàn là ảo ảnh hay là dị tượng do chân khí tự thân cùng với thiên địa lực ngưng tụ ra hắn cũng không phân biệt được.

Mà lúc này, trong chân không quê hương đó, rất nhiều đóa bạch liên nở rộ. Trong mỗi đóa bạch liên đều có bóng người của Vô Sinh lão mẫu, lúc xuất thủ đều mang theo một môn công pháp.

Nhưng công pháp này có Ma đạo, có Phật tông, cũng có cả Đạo môn.

Rậm rạp chằng chịt, nhiều vô số kể. Quan trọng nhất chính là Tô Tín căn bản không phân rõ được thật giả. Hắn chỉ có thể tận lực chống đỡ.

Từ xa xôi, giọng nói của Vô Sinh lão mẫu vang lên, mờ ảo dị thường mà cũng tràn đầy ý mị hoặc: "Tô Tín, ngươi không giết được ta đâu. Bỏ qua đi. Ta nói rồi, thứ ngươi muốn ta đều có thể cho ngươi. Ngươi cũng không phải hạng người mắt mờ trong Chính đạo, cần gì phải dây dưa với ta ở đây kia chứ?"

Tô Tín mặt không đổi sắc, hắn lạnh nhạt nói: "Vô Sinh lão mẫu, ta nói rồi, ta không phải đám phế vật ngày xưa giao thủ với ngươi. Ngươi sẽ không cho rằng chỉ bằng những thứ này là đã có thể vây khốn được ta rồi đấy chứ?

Công pháp của Bạch Liên Giáo quả thực rất kỳ dị. Đường mà ngươi đi không nói sau này không ai bước đến, nhưng cũng có thể nói là chưa từng có ai đi.

Song trước mặt sức mạnh tuyệt đối, tất cả đều là hư vọng!"

Dứt lời, quanh thân Tô Tín nhất thời bạo phát ra một luồng khí tức cực kỳ huyền ảo.

Khí tức này khoáng đạt hạo nhiên, mạnh mẽ dị thường. Thậm chí còn khiến cho Vô Sinh lão mẫu cũng phải có cảm giác run rẩy.

Hồn Thiên Bảo Giám chính là võ mà Nữ Oa thời thượng cổ đã truyền thừa xuống. Lúc Tô Tín tu luyện cũng đã đem nó làm căn cơ để tu. Chân khí cả người ngưng luyện vô cùng cường đại, có thể nói đây là công pháp vượt xa khỏi nhân gian.

Hồn Thiên Bảo Giám tổng cộng chia thành mười tầng. Ngay khi nhận được môn công pháp này, Tô Tín đã biết một tầng. Đoạn thời gian sau đó, khi tu luyện, Tô Tín lại như thế chẻ tre, một đường tu đến tầng thứ sáu.

Với Tô Tín mà nói, năm tầng đầu của Hồn Thiên Bảo Giám vẫn là chủ tu tự thân. Trên phương diện chiêu thức võ cũng không mạnh bằng năm tầng phía sau.

Lần này, Tô Tín nhất định phải xem thử một chút, oai Hồn Thiên Bảo Giám này có thể mạnh đến nhường nào!

Bên kia Vô Sinh lão mẫu cảm giác được có chút không ổn. Hai tay nàng kết ấn, thần quang bên trong chân không quê hương nở rộ, vô số Thần Phật biến ảo ra, tay cầm đủ các loại binh khí đánh đến hướng Tô Tín.

Thần Phật này có thật có giả. Cho rằng là thật nhưng thực chất là giả. Cho rằng là giả lại hóa ra là thật.

Ở trong chân không quê hương này, Vô Sinh lão mẫu chính là Thần Phật, là Thượng Đế không thẹn!

Có điều lúc này, Tô Tín vốn cũng chẳng quản mấy cái này rốt cuộc là thật hay là giả. Bất kể là gì, hắn tự dốc hết sức phá đi!

Khí thế quanh thân Tô Tín đã tăng vọt đến mức độ cao nhất. Chân khí cường đại ngưng tụ thành hỗn độn vô biên, bất sinh bất tử, vô âm vô dương. Tất cả cũng chỉ là hỗn độn lúc ban đầu, giống như là thiên địa lúc sơ khai, cường đại vô cùng.

Thật Phật đầy trời kia rơi vào trong hỗn độn hầu như đều trong nháy mắt liền bị sức mạnh kia tiêu diệt.

Hơn nữa, Vô Sinh lão mẫu còn kinh hãi phát hiện, sức mạnh hỗn độn này vừa ra, đến cả chân không quê hương đích thân nàng xây dựng cũng ắt đầu run rẩy, hệt như sắp vỡ vụn!

Bấy giờ, cái mà Tô Tín đang thi triển chính là tầng thứ sáu của Hồn Thiên Bảo Giám, Huyền Hỗn Độn!

Hai tay Tô Tín đẩy lực hỗn độn lên, hướng một phần về xung quanh. Hỗn Độn Lưỡng Nghi, khai thiên tích địa!

Thoáng chốc, chân không quê hương tựa như vô cùng yếu ớt, ầm ầm vỡ vụn!

Trong giây lát, Vô Sinh lão mẫu nôn ra một ngụm máu tươi, trong mắt lộ ra một tia kinh sợ.

Thế gian đại tranh tới, võ giả trên giang hồ hiện tại đều đã kinh khủng đến mức độ này rồi hay sao?

Thời đại của nàng năm xưa cũng coi như là thịnh thế võ đạo. Mặc dù cường giả Chân Vũ cảnh không nhiều như hiện tại song cũng chẳng ít. Tuy nhiên lại không tìm được người kinh diễm như Tô Tín.

Chương 2701 - Chạy trốn (2)

Mà lúc này, thân hình Tô Tín, kẻ đã phá đi chân không quê hương lại giống như là Ma Thần, phát huy đấu chiến oai đến mức độ cao nhất. Đặc biệt nhắm vào điểm yếu của Vô Sinh lão mẫu mà tấn công.

Hồn Thiên Bảo Giám vốn là một môn công pháp không có chút thiếu sót nào. Ở tầng mười, tâm pháp, công phòng nhất thể, phối hợp với đấu chiến kim thân của Tô Tín cũng có thể phát hy ra hiệu quả mạnh nhất.

Sau khi một đường áp chế Vô Sinh lão mẫu đến mức tận cùng, khí thế quanh thân Tô Tín đã trở nên vô cùng kinh khủng. Trong mắt hắn, không còn sinh cũng chẳng còn tử. Một cảm giác hoang vu tĩnh mịch hiện lên. Một quyền đánh ra, vạn vật chung cực!

Một quyền có thể nói là phát huy đấu chiến oai đến mức tận cùng giáng xuống, hư không xung quanh đều bị xé. Thiên địa lực dồn dập nổ vang. Trong mắt Vô Sinh lão mẫu lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Nàng đưa ra một cánh tay, một đóa kim liên thoạt nhìn yếu ớt hiện lên trong tay nàng.

Nhưng ngay lúc một quyền này của Tô Tín đánh xuống, đóa kim liên kia bỗng nhiên nở rộ. Nhất thời, vạn đạo hào quang phóng lên cao. Kim liên nở tầng tầng lớp lớp, mỗi lớp lại có một sức mạnh kỳ dị không giống nhau.

Nhất niệm thành Phật, hoa khai vạn giới!

Hoa khai vạn giới vô cùng lộng lẫy kia sau cùng lại vỡ vụn từng chút từng chút dưới một quyền chung cực của Tô Tín. Đến sau cùng, toàn bộ thế giời vỡ vụn, chỉ để lại một đóa kim liên đáng thương, song cũng đã thoi thóp.

Ầm ầm một tiếng, bản thể kim liên héo tàn. Vô Sinh lão mẫu cũng rút lui trăm trượng, mặt mũi vô cùng nhợt nhạt.

Mà nhìn lại Tô Tín, sau khi tu luyện Hồn Thiên Bảo Giám, căn cơ của Tô Tín vô cùng vững vàng. Coi như thi triển bí pháp liều mạng như Hạo Kiếp Chi Quyền bản thân hắn vẫn chịu đựng được.

Nhìn Vô Sinh lão mẫu, Tô Tín lạnh nhạt nói: “Bây giờ ngươi còn cho rằng ta không giết được ngươi à?”

Lúc này, ánh mắt Vô Sinh lão mẫu nhìn về phía Tô Tín không có chút ý cười nào. Sắc mặt nàng ngưng trọng, nói: “Tô Tín, ngươi thực sự rất mạnh. Trước đó ta còn cho rằng ngoài Thông Thiên cảnh ra thì không ai có thể làm gì được ta. Bây giờ ta biết ta sai rồi. Coi như là lúc ta ở thời kỳ toàn thịnh mà xuất thủ với ngươi cũng không có chắc chắn hoàn toàn.

Có điều, có một điểm ngươi nói sai rồi. Ngươi có thể đánh bại ta nhưng giết không được ra. Đám phế vật Bạch Liên Giáo này cho ngươi. Chờ sau khi ta khôi phục lại trạng thái đỉnh cao, chúng ta tái chiến tại con đường Thông Thiên!”

Dứt lời, thân hình Vô Sinh lão mẫu bắt đầu dần dần không còn thấy trong hư không này nữa, lại tính chạy trốn.

Nói thật, Tô Tín cũng không nghĩ Vô Sinh lão mẫu thế mà lại trốn. Phải biết rằng năm đó nàng kéo đến mấy vị cường giả Thần Kiều cảnh cùng nhau chôn theo. Bây giờ nàng chỉ bị thương nhẹ như vậy, còn lâu mới đến đường cùng, lúc này nàng trốn cái gì?

Tô Tín cũng không biết, ban đầu, Vô Sinh lão mẫu chọn dùng mạng đổi mạng với những Thần Kiều kia không phải là vì phát điên mà là nàng nắm chắc có thể trùng sinh.

Thời điểm đó, Vô Sinh lão mẫu đã đứng ở đỉnh cao giang hồ. Thậm chí không ai nói cho nàng chân tướng Thông Thiên cảnh, Vô Sinh lão mẫu cũng có thể tự mình nghĩ ra được thứ gì đó. Nàng e là cho dù có mạnh hơn nữa cũng không cách nào tấn thăng đến Thông Thiên.

Vì lẽ đó, lúc ban đầu, Vô Sinh lão mẫu vốn định sau khi đổi mạng với những người này xong thì lưu tồn lại Nguyên Thần, đi đoạt xác những người khác. Lúc này, trên giang hồ sẽ không ai có thể làm gì được nàng.

Nhưng ai nào ngờ, chuyện này lại xảy ra chút việc ngoài ý muốn. Nơi nàng cùng những người đó dùng mạng đổi mạng lại là hành cung của Nhân Hoàng. Trận pháp trong đó quá nhiều, khiến lúc nàng rời đi, Nguyên Thần đã bị tổn thương. Đừng nói là đoạt xác, ngay cả việc thức tỉnh cũng không thể.

Vì thế, nhiều năm qua như vậy, Nguyên Thần của nàng vẫn luôn ngủ say. Cho tới bây giờ mới tìm được thời cơ mà tỉnh lại.

Lần này, đối mặt với Tô Tín, nàng thực sự không chắc chắn có thể kéo Tô Tín dùng mạng đổi mạng. Huống chi ở trước mặt Tô Tín, nàng có đảm bảo thoát đi toàn vẹn hay không hãy còn là ẩn số. Bây giờ không chạy thì còn đợi lúc nào?

Quan trọng nhất chính là hiện tại, con đường Thông Thiên sắp mở. Chuyện lớn như vậy, dĩ nhiên Vô Sinh lão mẫu cũng muốn tham gia. Bây giờ, nàng không để ý hết thảy để khôi phục thực lực cũng vì là muốn tranh giành được một chút trên con đường Thông Thiên đó. Kết quả bây giờ nửa đường bị Tô Tín cắt đứt. Đây cũng không phải là chuyện gì tốt. Không có Bạch Liên Giáo, tốc độ khôi phục tu vi của Vô Sinh lão mẫu ít nhất sẽ chậm đi mấy lần.

Có điều, hiện tại nàng không đụng nổi vào Tô Tín. Trừ việc trốn đi thì cũng không còn cách khác.

Hai bên đều đã kết tử thù. Tô Tín cũng không muốn để Vô Sinh lão mẫu cứ vậy mà chạy trốn.

Trong chớp mắt Vô Sinh lão mẫu chạy khỏi nơi này, liệt diễm trên người Tô Tín cháy mạnh, thanh phong vô tận bao phủ ở

giữa không trung, thiêu cháy hư không, phần thiên phệ địa!

Minh Di Thiên Hỏa, lửa lan thiên hạ!

Sử dụng Minh Di Thiên Hỏa trong Hỗn Thiên Tứ Tuyệt, khắp hư không đều bị thiêu hủy biến thành màu đỏ thẫm, quỷ dị vô cùng.

Chương 2702 - Nắm trong tay Bạch Liên Giáo

Có điều, dù là như thế, Tô Tín vẫn cảm giác được nơi thiên địa này đã không còn tung tích của Vô Sinh lão mẫu nữa.

Tô Tín nhíu mày một cái. Nơi thiên địa này là tiểu thế giới của Bạch Liên Giáo, thế mà Vô Sinh lão mẫu vẫn có thể rời đi dễ dàng như vậy. Hoặc là nàng còn nắm trong tay phương pháp có thể nhanh chóng rời khỏi tiểu thế giới này mà người khác không biết, hoặc là thực lực của Vô Sinh lão mẫu trên phương diện này đúng là đã đạt đến trình độ cao nhất. Bàn về công phu bỏ trốn, ngay cả Tô Tín cũng không cách nào so được.

Lúc này, Bạch Linh từ một phía đi tới, vẻ mặt đầy khẩn trương, hỏi: “Tô đại nhân, Vô Sinh lão mẫu bây giờ đã chết hay chưa?”

Tô Tín lắc đầu, nói: “Thực lực của Vô Sinh lão mẫu này quả thực có chút vượt xa tưởng tượng của ta. Nàng trốn rồi. Với thực lực của ta bây giờ thì đánh bại nàng ta không khó, nhưng giết nàng ta thì lại rất khó.”

Sắc mặt Bạch Linh nhất thời trở nên nhợt nhạt vô cùng. Bởi Vô Sinh lão mẫu không chết, nàng sẽ là người phải chết!

Lần này là Bạch Linh dẫn Tô Tín đến giết Vô Sinh lão mẫu, kết quả lại không giết được nàng ta. Có thể tưởng tượng được, Vô Sinh lão mẫu hận Bạch Linh đến nhường nào.

Bị một cường giả Thần Kiều cảnh nhắm đến mùi vị không dễ chịu chút nào. Bây giờ Bạch Linh đã có cảm giác mạng mình không nắm chặt trong tay mình nữa rồi.

Tô Tín liếc nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Không cần lo lắng, trước khi con đường Thông Thiên mở, Vô Sinh lão mẫu sẽ

không đến tìm ngươi gây sự đâu.

Đối với Vô Sinh lão mẫu lúc này mà nói, quan trọng nhất không phải là tìm nhân vật cỏn con như ngươi để báo thù mà là đoạt được cơ duyên trên con đường Thông Thiên.

Mặc dù ta không thể giữ Vô Sinh lão mẫu lại, song cũng đã đánh cho nàng trọng thương. Khoảng thời gian này, điều đầu tiên Vô Sinh lão mẫu phải làm là khôi phục thực lực. Nàng không có thời gian cũng không có tinh lực đến tìm ngươi gây sự đâu."

Có bảo đảm của Tô Tín, Bạch Linh cũng an tâm không ít. Hiện tại nàng lựa chọn như vậy thực ra cũng là đặt sự bảo đảm trên người Tô Tín.

Bây giờ Vô Sinh lão mẫu không đụng đến nàng không có nghĩa là sau này Vô Sinh lão mẫu cũng sẽ không đụng đến nàng.

Đến sau khi con đường Thông Thiên mở, Tô Tín nếu thành công cướp được cơ duyên bên trong tấn thăng Thông Thiên thì an toàn của nàng có thể được đảm bảo. Dù cho Vô Sinh lão mẫu có tấn thăng đến thông thiên, Tô Tín cũng có thể bảo vệ được cho nàng.

Nhưng ngược lại, nếu Vô Sinh lão mẫu đoạt được cơ duyên, Tô Tín không có. Tô Tín có lẽ sẽ không xui xẻo bởi vì sua lưng hắn còn có Địa Phủ, còn có Mạnh Kinh Tiên. Nhiều Thần Kiều có giao hảo với Tô Tín như vậy, chỉ cần một người có thể tấn thăng đến Thông Thiên thì có thể giữ được cho Tô Tín.

Chỉ có điều, một khi đến nước đó, Tô Tín có khi không gánh nổi nàng.

Nhìn Bạch Linh, Tô Tín lạnh nhạt nói: "Thất Sắc Liên Hoa mà ngươi nói chuyện này giao cho ngươi, sau khi được thì đưa tới cho ta.

Từ nay Bạch Liên Giáo giao cho ngươi. Nhớ, ta không hỏi quá trình, chỉ cần kết quả. Bây giờ đi lây cho ta một thanh kiếm."

Bạch Linh có chút hoang mang nhưng nàng vẫn tìm một thanh trường kiếm đến cho Tô Tín.

Tô Tín chìa tay ra, liên tiếp điểm chín lần trên thanh trường kiếm, kiếm ý ẩn vào trong khiến thanh trường kiếm chất liệu địa binh này nhất thời bạo phát ra vẻ sắc bén kinh người.

Ném thanh trường kiếm cho Bạch Linh, Tô Tín dửng dưng nói: "Trong này có phong ấn chín đạo kiếm khí của ta, có thể duy trì ba tháng không tan. Dưới Chân Vũ cảnh chỉ cần chém một kiếm. Có thể nắm giữ được Bạch Liên Giáo hay không thì phải nhìn vào bản lĩnh của ngươi. Nếu không được thì ta cũng chỉ có thể đổi người khác."

Bạch Linh nhận lấy trường kiếm, vội vàng nói: "Xin Tô đại nhân yên tâm. Ta sẽ không để cho Tô đại nhân thất vọng."

Sau khi căn dặn hết thảy, Tô Tín liền ngay lập tức rời Bạch Liên Giáo. Bây giờ hắn rất bận rộn. Không một ai biết khi nào con đường Thông Thiên sẽ mở. Tất cả các nhân vật thuộc Thần Kiều cảnh trong khoảng thời gian này đều đang gấp rút tu luyện, tranh thủ lúc con đường Thông Thiên mở sẽ thể hiện được thực lực mạnh nhất của mình ra. Tô Tín dĩ nhiên cũng thế. Hắn không rảnh rỗi ở lại giúp Bạch Linh chỉnh đốn Bạch Liên Giáo.

Sau khi Tô Tín đi, một đám võ giả Bạch Liên Giáo cũng tập trung lại.

Hiện, Bạch Liên Thánh mẫu đã chết, Vô Sinh lão mẫu đã chạy, ngay cả Tô Tín cũng đi. Bọn họ ngược lại nôn nóng muốn biết sau này Bạch Liên Giáo sẽ nghe theo ai.

Bạch Linh nhìn mọi người trước mắt, trầm giọng nói: "Tô đại nhân đã căn dặn, từ nay về sau, ta sẽ trông coi Bạch Liên Giáo.

Bạch Liên Thánh Mẫu đã bị Vô Sinh lão mẫu giết. Bây giờ ta chính là Bạch Liên Thánh mẫu thế hệ mới ở Bạch Liên Giáo!"

Có điều, nghe lời này xong, những võ giả Bạch Liên Giáo kia trong mắt đều lộ ra vẻ khác thường.

Nếu như bây giờ Bạch Linh mang tu vi Chân Vũ cảnh, bọn họ bảo đảm không nói hai lời, ngay lập tức quỳ lạy, nghênh đón tân Bạch Liên Thánh mẫu.

Nhưng vấn đề là Bạch Linh không có. Bây giờ nàng chẳng qua là Dương Thần. Mà Dương Thần bên trong Bạch Liên Giáo không phải chỉ có một mình nàng.

Chương 2703 - Nắm trong tay Bạch Liên Giáo (2)

Hơn nữa, nếu bây giờ Tô Tín cho Bạch Linh chỗ dựa trong Bạch Liên Giáo, bọn họ cũng sẽ thần phục. Dẫu sao đây cũng là Tô Tín, kẻ đứng ở đỉnh cao giang hồ. Bọn họ có muốn không thần phục cũng không được.

Nhưng bây giờ, dường như thái độ của Tô Tín với Bạch Linh cũng không ra hình dáng gì. Nói mấy câu rồi rời đi ngay. Nếu là như vậy, bọn họ có phải cũng có cơ hội hay không?

Nghĩ như vậy, lúc này liền có một nữ nhân đứng ra, mang vẻ chất vấn trên mặt: “Bạch Linh sư tỷ, ngươi nói một câu đã muốn làm Bạch Liên Thánh mẫu. Cái này có phải có chút qua loa hay không?

Bạch Liên Thánh mẫu dễ làm như vậy hay sao? Các đời Bạch Liên Thánh mẫu đều là đời đời truyền thừa, ngươi lại không được Bạch Liên Thánh mẫu truyền thưa, dựa vào cái gì ngươi mới mở miệng đã đòi làm Bạch Liên Thánh mẫu?”

Nữ nhân này trước kia cũng là một trong những Thánh nữ của Bạch Liên Giáo, chỉ có điều bị bại bởi Bạch Linh trong cuộc chiến giành ngôi Thánh nữ.

Có điều, trong Bạch Liên Giáo không nói tới cái khác, nội tình vẫn là có một ít. Các loại bí thuật tốc thành quán đính nhiều vô số kể. Vì lẽ đó, sau khi rất nhiều lớp Thất Liên Thánh sứ của Bạch Liên Giáo ngã xuống, Bạch Liên Thánh mẫu vẫn tạo ra được một đời Thất Liên Thánh sứ mới. Người nữ nhân này chính là một trong số đó.

Mặc dù Thất Liên Thánh sứ được tạo ra nhờ vận dụng ngoại lực này có sức chiến đấu rất yếu. Nhưng chỉ cần cảnh giới đủ, sức chiến đấu kiểu gì cũng có thể đào tạo ra được.

Bạch Linh dùng đôi mắt nguy hiểm nhìn nàng ta, lạnh lùng nói: “Ta dựa vào cái gì mà làm Thất Liên Thánh mẫu? Dựa

vào lúc Vô Sinh lão mẫu muốn bắt võ giả Bạch Liên Giáo ta làm huyết thực để khôi phục thực lực bản thân, các ngươi đang làm gì? Núp trong cung điện của mình run lẩy bẩy, ngay cả một người dám đứng ra cũng không có.

Là ta nhẫn nhục chịu đựng, trước lấy được tín nhiệm của Vô Sinh lão mẫu, sau đó lại ra mặt mời Tô đại nhân, lúc này mới đuổi được Vô Sinh lão mẫu đi.

Nếu không có ta, trong số các ngươi không biết là ai sẽ bị Vô Sinh lão mẫu coi như huyết thực tiếp theo. Các ngươi nói ta không có tư cách làm Bạch Liên Thánh mẫu mới?"

Mọi người ở đây có chút im lặng. Đúng vậy. Nếu không có Bạch Linh mời Tô Tín đến, bọn họ sớm muộn cũng không tránh được kết cục làm huyết thực cho Vô Sinh lão mẫu.

Chỉ có điều, đám người Bạch Liên Giáo này cũng không phải là hạng người ôn hòa. Coi như Bạch Linh cứu bọn họ, nhưng có vái người cũng sẽ không nghĩ như vậy.

Người nữ nhân kia lúc này liền cười lạnh, nói: "Bạch Linh sư tỷ không thể nói là như thế. Người cứu chúng ta là Tô đại nhân. Cái giá ngươi đưa ra cũng là cả Bạch Liên Giáo phải thần phục Tô đại nhân. Ngươi không báo cho chúng ta trước mà đã tự mình quyết định. Vậy thì hợp quy củ à?

Ngươi thay chúng ta làm chủ, chuyện này lúc khẩn cấp thì cũng được đi. Nhưng bây giờ ngươi muốn trở thành người đứng đầu Bạch Liên Giáo ta, thế mà ý kiến của chúng ta ngươi cũng không hỏi một câu. Như vậy có phải có hơi quá đáng lắm không?"

Trong mắt Bạch Linh lóe lên một tia lạnh, nói: "Ý kiến? Hình như các ngươi nghĩ sai rồi. Ta cũng không phải là đang hỏi ý kiến các ngươi. Chẳng qua là thông báo theo thông lệ cho các ngươi một chút mà thôi.

Còn như ngươi vừa mới nói cái gì? Quá đáng? Quá đáng hơn còn ở phía sau!"

Vừa dứt lời, trường kiếm trong tay Bạch Linh vung lên. Nhất thời, một đạo kiếm khí vô cùng cường đại thét gầm mà ra, trực tiếp phá hư không. Trong nháy mắt đã xuất hiện trước người

nữ nhân Bạch Liên Giáo kia, trực tiếp dùng một kiếm chém thành hai nửa!

Thi thể nặng nề ngã xuống đất, máu tươi bắn ra, mọi người ở đây nhất thời yên lặng như tờ.

Bạch Linh hừ lạnh một tiếng, nói: “Bí bảo Tô đại nhân ban cho ta là muốn để cho ta trông coi Bạch Liên Giáo. Tất cả những ai không tuân lệnh, thẳng tay chém chết, quyết không nhân nhượng!”

Tô Tín cũng đã cho nàng một lá bài tẩy lớn đến như vậy rồi, nếu Bạch Linh còn nắm không được Bạch Liên Giáo thì nàng cũng có chút hơi phế vật quá.

Mà bây giờ, với uy thế cùng trình độ tàn nhẫn mà Bạch Linh thể hiện ra, những đệ tử Bạch Liên Giáo ở đây rốt cuộc cũng không dám nghi nghị gì nữa. Ai nấy đều rối rít quỳ xuống đất, hành lễ nói: “Tham kiến Bạch Liên Thánh mẫu!”

Bạch Linh hài lòng gật đầu một cái, nói: “Sau này Bạch Liên Giáo cứ theo lẽ thường mà vận hành. Thất Liên Thánh sứ theo ta đến đây, có một số việc ta muốn nói cùng các ngươi.”

Bạch Linh xoay người trở lại cung điện trước đó từng bị Vô Sinh lão mẫu chiếm cứ. Sau lưng nàng, mấy vị Thất Liên Thánh sứ kia cũng không phát hiện ra, lúc này, trong mắt Bạch Linh lộ ra một sát cơ hung mang.

Thúc giục Thất Sắc Liên Hoa cần dùng tính mạng của Thất Liên Thánh sứ tiến hành huyết tế. Điểm này, Bạch Linh không hề đau lòng dù chỉ một chút.

Hiện tại, Bạch Liên Giáo đã là Bạch Liên Giáo của nàng. Bạch Linh muốn hoàn toàn nắm Bạch Liên Giáo trong tay cái cần không phải là Thất Liên Thánh sứ thực lực cường đại, mà là những võ giả nghe lời khác kia.

Chương 2704 - Kim Trướng Hãn Quốc và Vũ Thiên Vực

Thậm chí có thể nói, trước khi Bạch Linh tấn thăng Chân Vũ, nàng tuyệt không cho phép Bạch Liên Giáo có những võ giả

Dương Thần khác!

Dù sao bây giờ nàng đã quyết định muốn cậy nhờ Tô Tín, chỉ cần có Tô Tín che chở, Bạch Liên Giáo tuyệt đối có thể chống đỡ nổi trong khỏng thời gian nàng tấn thăng từ Dương Thần đến Chân Vũ.

Vì thế, với chuyện dụ giết Thất Liên Thánh sứ, Bạch Linh làm nhưng lòng không mang chút gánh nặng nào.

Sau khi chém chết Thất Liên Thánh sứ, hơn nữa còn huyết tế bọn họ, thúc giục Thất Sắc Liên Hoa, Bạch linh sẽ tuyên bố với bên ngoài Thất Liên Thánh sứ muốn liên hiệp tạo phản, soán vị Bạch Liên Thánh mẫu, đã bị nàng chém chết.

Nghe được tin tức này, trong lòng mọi người đều run sợ. Bọn họ cũng coi như là một lần nữa thấy được trình độ tàn nhẫn của Bạch Linh.

Tạo phản soán vị gì cũng chỉ là mượn cớ mà thôi. Thất Liên Thánh sứ cũng không phải là đồ ngốc. Bạch Linh đã lấy lá bài tẩy tùy ý chém chết võ giả Dương Thần cảnh ra mà Thất Liên Thánh sứ còn không nhịn được mà ra tay soán vị?

Có điều, những cái này bọn họ coi như là có biết cũng không dám nói gì thêm. Hiện tại, bên trong Bạch Liên Giáo ngoại trừ Bạch Linh đã chẳng còn bất kỳ tên võ giả Dương Thần cảnh nào. Có thể nói, coi như Bạch Linh không có lá bài tẩy mà Tô Tín cho, bên trong Bạch Liên Giáo cũng không có ai có thể đủ để rung chuyển vị trì của Bạch Linh.

Lúc này, Bạch Linh đang ở trong một căn mật thất. Cả căn mật thất không có thứ gì khác, trên đất đều là thổ nhưỡng tỏa ra nguyên khí nồng đượm. Có điều lúc này, trong thổ nhưỡng kia lại tràn ngập mùi máu tanh.

Mà trong thổ nhưỡng đó có một vũng nước nhỏ, trong đó có một luồng màu đỏ nhạt xuất hiện. Tuy nhiên, nó lại hàm chứa nguyên khí thiên địa vô cùng đậm đà, thật giống như là linh dược đã hóa lỏng vậy.

Bên trong vũng nước đó có một cây sen đang sinh trưởng, luyện hóa có bảy cánh. Mỗi một cánh đều mang màu sắc khác nhau. Từ phía trên tỏa ra các loại sức mạnh không hề có chút

tách biệt đang cùng tập trung lại một chỗ, toát ra một khí tức làm say đắm lòng người.

Lúc này, ngay cả Bạch Linh cũng nhịn không được mà nảy sinh ý nghĩ chiếm làm của riêng. Chỉ cần nuốt Thất Sắc Liên Hoa này nàng có khi sẽ có thể trực tiếp tấn thăng Chân Vũ cảnh!

Có điều, ý nghĩ này vừa lóe đã bị nàng dập tắt hoàn toàn.

Cái nên lấy thì lấy, cái không nên lấy đừng lấy. Chuyện này Bạch Linh vẫn rất rõ ràng.

Dù cho nàng có thể dựa vào đóa Thất Sắc Liên Hoa này mà tấn thăng Chân Vũ nhưng lửa giận của Tô Tín nàng cũng không đỡ được. Hiện trên giang hồ không hề an toàn, coi như là Chân Vũ cảnh muốn nhảy ra hành sự cũng không tránh khỏi đường bị chém chết.

Từ lúc giang hồ phong vân loạn khởi, cường giả Chân Vũ cảnh nằm xuống cũng không ít rồi.

Đè lòng tham xuống, Bạch Linh ngay lập tức thu đóa Thất Sắc Liên Hoa này lại, bỏ vào giữ trong hộp ngọc.

Bởi vì đặc tính của nó nên Thất Sắc Liên Hoa này không cách nào bỏ trong túi giới tử được. Thậm chí chỉ cần hái xuống rời mặt đất bốn mươi chín ngày thì sẽ khô héo, hóa thành thiên địa lực mà tiêu tán. Cho nên, Bạch Linh cũng không yên tâm để người khác đi đưa, nàng tính tự mình đưa đến tay Tô Tín.

Với nhiệm vụ Tô Tín dặn dò, Bạch Linh cũng coi như là cẩn thận từng li từng tí đến mức tận cùng. Nàng một mặt dặn dò những người khác ở Bạch Liên Giáo an tâm tu luyện, đừng gây chuyện. Còn chính bản thân nàng đang chuẩn bị tự đem Thất Sắc Liên Hoa đến tay Tô Tín.

Cửa đi thông ra ngoại giới ở Bạch Liên Giáo có rất nhiều. Nơi cách Tây Bắc Đạo gần nhất là khu giao giới không người ở nơi tiếp giáp của Tây Bắc Đạo và Kim Trướng Hãn Quốc. Vô cùng bí mật, vì lẽ đó, khi Bạch Liên Giáo mở cửa ra ngoài đều sẽ chọn nơi này.

Có điều, đến khi Bạch Linh muốn rời khỏi nơi này, nàng bất ngờ phát hiện cánh cửa ở đây đã bị mất hiệu lực.

Lúc này, Bạch Linh mới nhớ tình hình lúc Vô Sinh lão mẫu chạy trốn. Hẳn là nàng đã vận dụng bí pháp nào đó, cũng chạy trốn từ cánh cửa này. Song, nàng sợ bị đám người Tô Tín đuổi theo nên mới phá hư cánh cửa này trong lúc chạy trốn.

Bạch Linh nhíu mày một cái. Nếu nơi này không thể đi thì nàng cũng chỉ có thể dùng những lối đi khác. Bạch Liên Giáo cũng có mấy cửa đi khác bên trong Kim Trướng Hãn Quốc, cũng không cách quá xa Tây Bắc Đạo. Dù sao nàng cũng có bốn mươi chín ngày, với tốc độ toàn lực đi đường của một võ giả Dương Thần cảnh, từ Kim Trướng Hãn Quốc đi đến Tây Bắc Đạo không cần tới mười ngày là có thể đến được.

Hơn nữa bây giờ trong Kim Trướng Hãn Quốc, võ giả thuộc Trung Nguyên cũng không ít, nàng cũng sẽ không quá mức gây chú ý.

Lúc này, Kim Trướng Hãn Quốc bây giờ đã không còn là Kim Trướng Hãn Quốc ngày trước. Tô Tín chém chết Ngạc Nhĩ Đa của họ khiến cho toàn bộ Kim Trướng Hãn Quốc đại loạn. Bát bộ Hoàng tộc cũng không tìm ra nổi một vị Chân Vũ nào.

Bấy giờ, Xích Liệt Cách của Côn Già phái xuất thủ, trực tiếp nhất thống Kim Trướng Hãn Quốc, thậm chí còn ra tay đánh loạn Bát bộ Hoàng tộc, hoàn toàn phá vỡ cục diện Kim Trướng Hãn Quốc do hoàng tộc thống trị, đổi thành Côn Già phái đến làm chủ.

Chương 2705 - Kim Trướng Hãn Quốc và Vũ Thiên Vực (2)

Từ đó về sau, Côn Già phái liền trở thành quốc giáo chân chính của Kim Trướng Hãn Quốc. Thậm chí, đến cả vị trí đại hãn cũng phải do Côn Già phái chỉ định mới được.

Còn binh quyền hay các thứ khác của Kim Trướng Hãn Quốc cũng không nằm trong tay của Bát bộ Hoàng tộc. Chỉ cần ngươi có thực lực, có năng lực thì đều có thể ngồi lên vị trí này.

Sau khi trải qua cải cách của Côn Già phái, Kim Trướng Hãn Quốc hiện tại mặc dù có hơi yếu nhưng quả thực có sức sống hơn trước.

Hơn nữa, trước kia Kim Trướng Hãn Quốc cùng hoàng triều Trung Nguyên căm thù lẫn nhau nói trắng ra cũng là bởi vì nguyên nhân chủng tộc. Dẫu sao không phải là người thuộc tộc mình, kỳ tâm tất dị.

Nhưng vấn đề chính là ở Bát bộ Hoàng tộc có lòng căm thù cùng dã tâm vô cùng lớn với Trung Nguyên mà thôi. Những con dân khác ở Kim Trướng Hãn Quốc có người đến cơm ăn cũng chẳng đủ no chứ nói gì đến việc căm thù với không căm thù.

Vì lẽ đó, sau khi Côn Già phái trở thành chúa tể Kim Trướng Hãn Quốc, Thượng sư Côn Già phái là Xích Liệt Cách liền ngay lập tức tuyên bố mở cửa Kim Trướng Hãn Quốc. Bất kỳ võ giả Trung Nguyên nào cũng có thể vào trong. Hơn nữa, nếu có võ giả Trung Nguyên muốn gia nhập vào Kim Trướng Hãn Quốc hoặc gia nhập vào Côn Già phái còn có thể được ưu đãi.

Dẫu sao, Côn Già phái cũng là giáo phái ngoại lai, trong đó không chỉ có người của Kim Trướng Hãn Quốc mà còn có người Tây Cương, cũng có một bộ phận là người Trung Nguyên.

Dưới các biện pháp như vậy, ngược lại có không ít võ giả Trung Nguyên tràn vào bên trong Kim Trướng Hãn Quốc. Người bằng lòng gia nhập Kim Trướng Hãn Quốc hay Côn Già pháp dù gì vẫn là số ít. Phần lớn người vẫn còn muốn làm ít đặc sản ở bên trong Kim Trướng Hãn Quốc rồi mang về Trung Nguyên bán.

Trước kia, mọi người làm việc này cũng chỉ có thể lén lút mà làm. Bây giờ, nếu như Kim Trướng Hãn Quốc mở cửa thì mọi người cứ thoải mái đi là được.

Ngay lúc này, Bạch Linh đã qua cửa bước vào Kim Trướng Hãn Quốc. Lúc này, đại hãn Cổ Liệt của Kim Trướng Hãn Quốc đang bày tiệc rượu trong một tòa thành nhỏ, chờ đợi một người.

Đại hãn Cổ Liệt của Kim Trướng Hãn Quốc chỉ có tu vi Dương Thần cảnh. Mặc dù hắn cũng xuất thân từ trong Bát bộ Hoàng tộc, nhưng lại là người nương tựa vào Côn Già phái đầu tiên trong Bát bộ Hoàng tộc. Vì lẽ đó, tuy thực lực và năng lực của hắn đều không phải là xuất chúng nhất, song vẫn được bổ nhiệm làm tân đại hãn.

Lúc này, hắn không chịu ở lại trong kinh thành của Kim Trướng Hãn Quốc mà lại chạy đến một tòa thành nhỏ vô danh mà bày tiệc rượu. Không phải vì gì khác mà chẳng qua là muốn đợi một vị khách quý mà thôi.

Nhìn lên Mặt trời, hắn không nhịn được mà hỏi một tên tăng sư trẻ tuổi: "Côn Bố đại sư, Triệu Tùng Đào này rốt cuộc có ý gì đây? Nói hẹn trưa gặp mặt. Kết quả bây giờ còn chưa thấy đến? Ta là đại hãn Kim TrướngHãn Quốc. Đại sư ngươi cũng là đệ tử thân truyền của Xích Liệt Cách Thượng sư. Hai người chúng ta cứ ở đây mà chờ hắn như vậy à?"

Tên tăng nhân trẻ tuổi trước mặt mặc dù không bắt mắt nhưng lai lịch cũng rất lớn. Hắn chính là võ giả Dương Thần cảnh trẻ tuổi nhất bên trong Côn Già phái, cũng là đệ tử thân truyền của Thượng sư Xích Liệt Cách của Cô Già phái. Thậm chí, hắn còn được cho là người nối nghiệp của Xích Liệt Cách.

Thế mà bây giờ, hắn cùng vị đại hãn Cổ Liệt của Kim Trướng Hãn Quốc này đều ở đây đợi. Có thể tưởng tượng được lai lịch của người sẽ đến lớn đến nhường nào.

Côn Bố lắc lắc đầu nói: "Đại hãi bình tĩnh một chút, đừng nóng. Lai lịch của đối phương lớn kinh người. Đừng nói là chúng ta, coi như là để cho sư tôn đi chờ, sư tôn cũng phải chờ."

Ánh mắt Cổ Liệt khẽ thay đổi, thấp giọng nói: "Triệu Tùng Đào này rốt cuộc là ai? Côn Bố đại sư, bây giờ ngươi nên nói cho ta biết đi chứ?"

Trước mặt Xích Liệt Cách, cái gọi là đại hãn của Cổ Liệt chỉ là bù nhìn mà thôi.

Vì lẽ đó, trước đó khi Xích Liệt Cách dặn dò hắn mở tiệc rượu chiêu đãi một vị khách quý tại chỗ này, Cổ Liệt đến ngay cả

việc người này là ai cũng không dám hỏi, ngay lập tức dẫn theo người đến ngôi thành nhỏ này bắt đầu bố trí,

Côn Bố cũng không muốn giấu diếm, dù sao lát nữa người đến hắn cũng phải giới thiệu. Vì thế, Côn Bố nói thẳng: "Triệu Tùng Đào mà lần này sư tôn nói ngươi chiêu đãi chính là nghĩa tử của vực chủ Vũ Thiên Vực, Vương Cửu Trọng."

Trong mắt Cổ Liệt lóe lên vẻ nghi ngờ, hỏi: "Vũ Thiên Vực Vương Cửu Trọng?"

Hình như hắn có loáng thoáng nghe qua cái tên này, nhưng cũng có hơi quên mất.

Dẫu sao, trước đó Cổ Liệt cũng chỉ là võ giả Dương Thần cảnh tầm thường ở Kim Trướng Hãn Quốc. Phần lớn người ở Kim Trướng Hãn Quốc cũng chỉ có thể nghe được đồn đãi về những đại sự xảy ra ở Trung Nguyên kia mà thôi. Chính bên phía bọn họ còn có cục diện rối rắm còn chưa được giải quyết kia kìa, nào còn có lòng rảnh rỗi đi quản mấy việc vớ vẩn ở võ lâm Trung Nguyên đâu?

Côn Bố lười giải thích, hắn nói thẳng: "Khương Viên Trinh của Hoàng Thiên Vực, Triệu Cửu Lăng của Huyền Thiên Vực, Bì Già Đa La ở Phạm Thiên Vực, mấy vị này ngươi hẳn đều nghe nói rồi chứ?"

Chương 2706 - Kim Trướng Hãn Quốc và Vũ Thiên Vực (3)

Cổ Liệt vội vàng gật đầu một cái. Mấy vị này, một là người thừa kế Đạo môn. Một là người thừa kế Phật môn. Còn người còn lại quý không tả nổi, chính là hậu duệ của Nhân Hoàng. Đều là những nhận vật đứng đầu đương kim võ lâm. Hắn dĩ nhiên có nghe nói qua.

"Từng nghe nói đến là tốt. Ngươi chỉ cần biết, Vương Cửu Trọng của Vũ Thiên Vực là nhân vật đứng cùng hàng ngũ với bọn họ. Thậm chí, còn cao hơn bọn họ một bậc, thế là được."

Cổ Liệt nghe vậy nhất thời hít vào một hơi lạnh. Lai lịch của đối phương quả nhiên là lớn kinh người. Nghĩa tử của người

mạnh đến nhường ấy, chỉ e là ngay cả Xích Liệt Cách cũng phải khách khí đối đãi.

Côn Bố thấp giọng nói: “Vũ Thiên Vực muốn lập diễn võ đường ở những chỗ khác, mục đích vừa mời chào vừa dạy dỗ đệ tử. Nơi này có thể là Trung Nguyên, nhưng dĩ nhiên cũng có thể là Kim Trướng Hãn Quốc. Vũ Thiên Vực chính là thế lực Tiên Vực, vì lẽ đó, họ cũng không có xoi mói gì quan hệ giữa Trung Nguyên và Kim Trướng Hãn Quốc.

Hiện, tình cảnh của Kim Trướng Hãn Quốc thế nào ngươi hẳn biết rồi. Chuyện này là do sư tôn nhờ vào không ít quan hệ nên mới nói được một lời với bên Vũ Thiên Vực, để cho Kim Trướng Hãn Quốc trở thành một trong những nơi mà Vũ Thiên Vực thành lập diễn võ đường.

Chỉ cần có thể thành công lập diễn võ đường ở Kim Trướng Hãn Quốc chúng ta thì Kim Trướng hãn Quốc chúng ta sẽ có được một mối quan hệ với Vũ Thiên Vực. Điều này với sự phát triển sau này của Kim Trướng Hãn Quốc chúng ta có thể nói là có chỗ tốt rất lớn.

Lần này, Vũ Thiên Vực phái Triệu Tùng Đào, nghĩa tử của Vương Cửu Trọng đến đây khảo sát. Chỉ cần chúng ta có thể giải quyết được hắn thì chuyện này chắc thành đến tám, chín phần.

Vốn sư tôn tính tự mình đến. Có điều, Triệu Tùng Đào kia dẫu sao cũng chỉ là Dương Thần cảnh. Hơn nữa, bây giờ sư tôn cũng đã là người chấp chưởng của cả Kim Trướng Hãn Quốc. Khách khí quá mức với hắn, chuyện này truyền đi sẽ rất khó nghe. Nhưng nếu như thái độ quá lạnh nhạt thì cũng sợ đắc tội với Triệu Tùng Đào. Vì lẽ đó nên chuyện này giao cho ngươi và ta làm.”

Cổ Liệt gật đầu một cái. Côn Bố nói như vậy hắn liền biết ngay. Dù sao cũng chỉ cần phục vụ cho đối phương vui vẻ là được.

Ngay lúc này, mấy tên binh lính Kim Trướng Hãn Quốc đi đến bẩm báo, nói rằng người đã tới. Cổ Liệt cùng Côn Bố hai mắt nhìn nhau một cái, ngay lập tức ra cửa nghênh đón.

Lúc này, trước cổng tòa thành nhỏ nọ có một người thanh niên mặc hoa phục màu trắng, tướng mạo anh tuấn, dẫn theo mấy tên tùy tùng đứng ở cổng thành. Trông thấy Cổ Liệt cùng Côn Bố tự mình đến, hắn cũng không thể hiện điều gì, thái độ có hơi chút ngạo nghễ.

Côn Bố đi đến, thi lễ với người thanh niên kia, nói: "Tham kiến Triệu công tử, tiểu tăng Côn Bố, là đệ tử thân truyền của Thượng sư Xích Liệt Cách. Vị này chính là đại hãi Cổ Liệt của Kim Trướng Hãn Quốc chúng ta."

Nghe Côn Bố nói vậy, lúc này Triệu Tùng Đào mới gật đầu một cái, trên mặt mang theo nụ cười châm biếm, nói: "Làm phiền đại hãn cùng Côn Bố đại sư tự mình nghênh đón. Hai vị khách khí rồi."

Nếu như trước mắt, người đến đón tiếp hắn chỉ là mấy tên vô danh tiểu tốt, Triệu Tùng Đào kia chắc chắn sẽ rời đi ngay, không thèm cho bọn họ chút mặt mũi nào.

Mà bây giờ, mặc dù Xích Liệt Cách không tự mình đến nhưng lại phái đệ tử thân truyền, và cả đại hãn Kim Trướng Hãn Quốc đến. Mặt mũi này cũng không nhỏ. Triệu Tùng Đào cũng rất hài lòng.

Cổ Liệt cười lớn nói: "Triệu công tử mời vào. Ngươi đường xa tới, bên trong đã chuẩn bị tiệc rượu đón gió tẩy trần cho Triệu công tử rồi."

Vừa nói, Cổ Liệt vừa kéo tRiệu Tùng Đào vào bên trong thành. Vỗ tay một cái, các loại sơn hào hải vị không ngừng được mang lên. Còn có đến mấy chục ca cơ dung mạo xinh đẹp, vóc người quyến rũ bước lên nhảy múa.

Sau khi cơm nước no nê, Côn Bố cùng Cổ Liệt dẫn Triệu Tùng Đào đến đấu trường, chỉ vào phía dưới nói: "Địa vực này mặc dù không phải là địa vực ở trung tâm Kim Trướng Hãn Quốc ta nhưng phong thủy ở đây rất không tệ, đậm đà nguyên khí thiên địa.

Chỉ cần Vũ Thiên Vực đồng ý thành lập diễn võ đường ở Kim Trướng Hãn Quốc ta, chu vi trăm dặm quanh nơi này đều có

thể cấp cho Vũ Thiên Vực. Địa vực này từ đây cũng sẽ thuộc cả về Vũ Thiên Vực."

Vừa nói, Côn Bố vừa lấy ra một cái hộp nhét vào trong tay Triệu Tùng Đào. Bên trong hộp hóa ra là đan dược được luyện hóa thành từ đủ các loại linh dược kỳ dị. Đều là cực phẩm.

Triệu Tùng Đào hài lòng cất hộp đi. Song, lúc này hắn bỗng nhiên lại kinh ngạc nói: "Kia là người phương nào? Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi vẫn còn có nữ Dương Thần?"

Cổ Liệt cùng Côn Bố nhìn theo hướng mắt Triệu Tùng Đào, chỉ thấy một nữ nhân tuyệt đẹp trên người đeo hộp ngọc, mặc đồ màu trắng đang nhanh chóng đi về phía trước. Một bước nàng bước ra cách đến trăm trượng. Bản thân nàng lại có tu vi của Dương Thần cảnh.

Chương 2707 - Ngăn trở

Nữ nhân mà đám người Triệu Tùng Đào thấy dĩ nhiên chính là Bạch Linh. Lúc này, Triệu Tùng Đào nhìn Bạch Linh, trong mắt đã không nén được lộ ra vẻ kinh dị.

Trong số các võ giả giang hồ, nữ nhân vốn chính là số ít. Nữ nhân có thể tu luyện đến Dương Thần cảnh thì lại càng hiếm.

Quan trọng nhất chính là người nữ nhân trước mắt này lại còn có dung mạo tuyệt đẹp, mị hoặc chúng sinh như thế. Muốn không thu hút sự chú ý của người khác cũng không được.

Cổ Liệt cùng Côn Bố hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, đều lắc đầu nói: "Triệu công tử, người nữ nhân này chúng ta cũng không nhận ra. Song nhìn tướng mạo thì hẳn là người Trung Nguyên. Bây giờ, Kim Trướng Hãn Quốc chúng ta đã mở biên giới. Bất kỳ võ giả Trung Nguyên nào cũng có thể vào."

Sau đó, Cổ Liệt lại cẩn thận nói: "Nếu Triệu công tử có hứng thú với nữ nhân này thì chúng ta cũng có thể hỏi thăm giúp Triệu công tử một phenn."

Triệu Tùng Đào sáng tỏ, gật đầu một cái nhưng cũng không nói gì nhiều, chẳng qua chỉ lạnh nhạt nói: "Không cần làm

phiền. Chẳng qua ta có hơi chút tò mò mà thôi chứ không hứng thú gì với nữ nhân kia.”

Hắn chính là nghĩa tử của Vương Cửu Trọng Vũ Thiên Vực. Mặc dù Vương Cửu Trọng có rất nhiều nghĩa tử nhưng thiên phú và thực lực của hắn trong số các nghĩa tử của Vương Cửu Trọng chắc chắn có thể nói là xếp trong ba người đứng đầu.

Có địa vị như vậy nên mặc dù Triệu Tùng Đào tương đối kiêu ngạo, nhưng về mặt tu luyện hắn vẫn theo đường lối khổ tu võ nghệ nghiêm chỉnh của nghĩa phụ hắn. Bằng không, cứ cho rằng hắn có thiên phú đến đâu đi nữa cũng không thể nào mới ba mươi đã tấn thăng đến Dương Thần cảnh cho được.

Vì thế nên những năm gần đây, thật ra hắn chẳng dính gì nhiều đến tửu sắc các thứ. Sợ rằng sẽ làm bản thân hắn mê mệt trong đó, ảnh hưởng đến con đường tu hành võ đạo.

Bây giờ, nữ nhân Dương Thần cảnh này chẳng qua chỉ khiến cho hắn có chút cảm giác tò mò mà thôi. Còn xa mới đến mức muốn chiếm làm của riêng. Với đề nghị của Cổ Liệt, hắn cũng không đồng ý.

Có điều, lúc Bạch Linh đi ngang qua tòa thành nhỏ chỗ bọn họ đứng, sắc mặt của Triệu Tùng Đào đột nhiên lại biến đổi, ngay lập tức nói: “Ngăn nữ nhân kia lại cho ta!”

Cổ Liệt âm thầm bĩu môi. Cái tên Triệu công tử này đúng là chỉ được cái nói miệng. Khi nãy còn bảo không hứng thú gì. Bây giờ thấy người ta sắp rời đi mới không bỏ được, muốn cản người ta lại.

Song, bây giờ Kim Trướng Hãn Quốc muốn cầu cạnh Vũ Thiên Vực, bọn họ cũng chỉ có thể làm theo căn dặn của Triệu Tùng Đào. Vì thế nên Cổ Liệt cùng Côn Bố ngay lập tức nhảy xuống khỏi tường thành, xuất thủ muốn cản Bạch Linh lại.

Lúc này, hai mắt Triệu Tùng Đào sáng lên. Tuy nhiên không phải là vì hắn bị hám sắc làm mờ suy nghĩ, bỗng nhiên thấy hứng thú với Bạch Linh. Mà là hắn cảm thấy bên trong hộp ngọc của Bạch Linh có khí tức của Thất Sắc Liên Hoa!

Đối với chí bảo cấp bậc như Thất Sắc Liên Hoa mà nói, một hộp ngọc đơn giản căn bản không cách nào phong bế được

toàn bộ khí tức của nó. Nhất định sẽ bị lộ ra một chút.

Đổi lại thành những người khác thì sẽ không có vấn đề gì. Cho dù bọn họ cảm thấy được tia khí tức đó, bọn họ cũng không phát hiện ra được gì. Nhưng Triệu Tùng Đào lại khác. Hắn đã tận mắt trông thấy chí bảo thuộc cấp bậc của Thất Sắc Liên Hoa!

Năm đó, trong Tiên Vực, nghĩa phụ hắn từng phát hiện một bụi thần dược giống như thế. Sau khi khi luyện hóa nó thì thực lực đột nhiên tăng mạnh. Thần dược cấp bậc này, mỗi một bụi đều là thứ không thể cầu. Đừng nói là với võ giả Dương Thần cảnh như hắn, coi như với nhân vật Thần Kiều cảnh, cái này cũng vẫn là chí bảo.

Hắn có thể khẳng định, trong hộp ngọc của nữ nhân này cũng là một bụi thần dược. Một bụi đồng cấp với cái mà ngày xưa nghĩa phụ của hắn phát hiện được!

Mỹ nữ tuyệt sắc hắn có thể không quan tâm. Nhưng bụi thần dược này thì hắn nhất định phải quan tâm.

Chỉ cần đoạt lại được, hắn có cân hay không thì không phải là vấn đề. Triệu Tùng Đào cũng chẳng tham lam đến thế. Nhưng chỉ cần hắn đem nó hiến tặng cho nghĩa phụ Vương Cửu Trọng của hắn thì hắn gần như sẽ có cơ hội trở thành người thừa kế Vũ Thiên Vực đời kế tiếp rồi. Hơn nữa, nhờ vào bụi thần dược này mà thực lực của Vương Cửu Trọng cũng có thể tăng lên nhiều. Lý do như vậy đã đủ khiến cho Triệu Tùng Đào không màng hết thảy, nhất định phải giành cho bằng được bụi thần dược kia.

Mà lúc này, Bạch Linh chỉ một lòng muốn đưa Thất Sắc Liên Hoa đến chỗ Tô Tín. Không ngờ tới mới đến Kim Trướng Hãn Quốc đã đụng phải hai ten võ giả xuất thủ ngăn lại.

Bạch Linh chau mày. Hai người này đều là Dương Thần cảnh, hơn nữa thực lực còn không yếu. Quan trọng nhất chính là nhìn tướng mạo hai người này cũng đều là người Kim Trướng Hãn Quốc.

Ngày trước, Kim Trướng Hãn Quốc dù gì cũng là hoàng triều có thể đối kháng với Đại Chu. Mặc dù bây giờ chưa gượng

dậy nổi, nhưng nội tình cũng vẫn phải có. Bây giờ Bạch Linh lại vừa hay ở trong phạm vi của Kim Trướng Hãn Quốc, nàng lại không muốn đi dây vào người Kim Trướng Hãn Quốc.

Chương 2708 - Ngăn trở (2)

Cho nên, Bạch Linh chỉ nói với hai người: "Hai vị đây là có ý gì? Kim Trướng Hãn Quốc không phải đã cho phép võ giả Trung Nguyên tùy ý ra vào rồi hay sao? Bây giờ sao các ngươi lại cản ta??

Côn Bố chắp hai tay thi lễ, nói: "Vị cô nương này xin hãy tha lỗi. Triệu công tử của Vũ Thiên Vực muốn cùng gặp mặt với cô nương."

Bạch Linh hừ lạnh một tiếng, nói: "Vũ Thiên Vực và ta không có quan hệ. Cái tên Triệu công tử gì đó ta cũng không muốn gặp, tránh ra!"

Cổ Liệt cùng Côn Bố cũng không nói gì. Bây giờ, Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ cần Vũ Thiên Vực. Chỉ cần Triệu công tử này mở miệng, chuyện gì cũng dễ giải quyết. Cho nên bây giờ, bọn họ cũng chỉ có thể thỏa mãn tất cả yêu cầu của đối phương.

Côn Bố cười cười, nói: "Xin cô nương đừng gấp gáp. Tại hạ Côn Bố, Côn Già phái, sư phụ là Xích Liệt Cách Thượng sư. Vị này là đại hãn của Kim Trướng Hãn Quốc, Cổ Liệt. Chỉ cần cô nương dừng lại một chút là được."

Nghe được hai danh tự này, trong lòng Bạch Linh nhất thời cả kinh.

Đệ tử thân truyền của Xích Liệt Cách Thượng sư Côn Già phái cùng tân đại hãn Kim Trướng Hãn Quốc. Rốt cuộc hai người họ muốn cản Bạch Linh lại làm gì?

Bạch Linh có thể đảm bảo bọn họ không nhận ra nàng. Bởi vì trước kia Bạch Linh chẳng qua chỉ là Thánh nữ mà thôi. Danh tiếng của nàng trong thế hệ trẻ đó cũng không phải là rất vang dội. Sau này, Bạch Liên Giáo liên tục bị trọng thương, nàng cũng vẫn luôn ở bên trong Bạch Liên Giáo. Vì thế, trên giang hồ có rất ít người biết đến nàng. Đừng nói hai tên Kim Trướng

Hãn Quốc trước mặt này, ngay cả võ giả Trung Nguyên cũng thế thôi.

Huống chi cho dù bọn họ biết thì cũng không nên cản nàng lại mới đúng. Bạch Liên Giáo cùng Kim Trướng Hãn Quốc không thù không oán, huống chi người ngoài vẫn chưa biết chuyện Vô Sinh lão mẫu và Bạch Liên Giáo. Nên dù có là Kim Trướng Hãn Quốc cũng sẽ không tùy tiện đi chọc vào Bạch Liên Giáo.

Lúc này, Triệu Tùng Đào cũng nhanh chóng nhảy xuống tường thành, đi đến trước mặt Bạch Linh, lạnh nhạt nói: "Cô nương đừng từ chối người từ ngàn dặm xa như thế. Trước kia không biết, bây giờ không phải là biết rồi à?"

Bạch Linh lạnh lùng nhìn Triệu Tùng Đào. Đại danh Vũ Thiên Vực nàng dĩ nhiên cũng có nghe nói qua. Có điều, từ sau khi Tiên Vực giáng thế, Vũ Thiên Vực luôn rất biết điều, hệt như vực chủ Vương Cửu Trọng của bọn họ vậy, hầu như không nhảy ra ngoài tìm rắc rối. Thế nhưng bây giờ người này đây là có ý gì?

Bạch Linh hừ lạnh một tiếng, nói: "Vũ Thiên Vực uy phong cũng to thật đấy. Trực tiếp phái đại hãn của Kim Trướng Hãn Quốc cùng đệ tử Côn Già phái cùng nhau cản một nữ nhân yếu đuối như ta. Coi Kim Trướng Hãn Quốc và Côn Già phái như chó mà sai như vậy, quả là uy phong thật đấy."

Nghe lời này, nhất thời sắc mặt của Cổ Liệt cùng Côn Bố đều có hơi đỏ lên.

Mặc dù Bạch Linh nói thật, nhưng nói thẳng chuyện này ra vẫn khiến cho sắc mặt bọn họ có chút khó coi. Đặc biệt là Cổ Liệt. Dẫu sao bây giờ hắn vẫn đang là đại hãn trên danh nghĩa của Kim Trướng Hãn Quốc.

Triệu Tùng Đào lạnh nhạt nói: "Cô nương, lần này ta sẽ không vòng vo với ngươi. Thứ bên trong hộp ngọc sau lưng của ngươi, ta mua. Ngươi ra giá đi."

Sắc mặt Bạch Linh có thay đổi. Kiểu gì nàng cũng không ngờ lại có người để mắt đến Thất Sắc Liên Hoa của nàng.

Phải biết, sau khi bụi thần dược này được cất vào trong hộp ngọc, trên căn bản nó chỉ lộ ra một chút khí tức mà thôi. Người không biết nguồn gốc vốn không phát hiện được.

Bạch Linh nghĩ cũng chỉ có cường giả Thần Kiều cảnh mới có thể phát giác được đồ trong hộp ngọc này mà thôi. Không ngờ thế mà lại bị một võ giả Dương Thần cảnh nhìn thấu.

Có điều, cái này nhất định phải đưa cho Tô đại nhân. Bất kể đối phương là người của Vũ Thiên Vực hay Hoàng Thiên Vực, Bạch Linh đều không thể chó. Nếu không kết quả của nàng sẽ rất thảm.

Vì thế nên Bạch Linh ngay lập tức lắc đầu, nói: "Không bán, cái này là chí bảo truyền thừa của tông môn ta. Bất kể có đưa ra mức giá thế nào cũng không bán."

Trong mắt Triệu Tùng Đào lóe lên một tia lạnh, nói: "Cô nương cần gì phải cố chấp như vậy chứ? Nhìn dáng vẻ của ngươi, ngươi hẳn biết phía sau mình đang mang thứ gì.

Thất phu vô tội, kẻ mang ngọc mắc tội. Thực lực Dương Thần cảnh quả thực ở đâu cũng coi là cao thủ. Đáng tiếc, Dương Thần cảnh cũng không có tư cách có món chí bảo trong hộp kia.

Nói thật với ngươi vậy, ta muốn thứ này cũng là tính tặng cho nghĩa phụ ta là Vương Cửu Trọng. Bây giờ, ngươi ra giá đi. Chỉ cần ta có thể đáp ứng, tuyệt sẽ không từ chối.

Người Vũ Thiên Vực ta đều là người biết nói phải trái. Vẫn hy vọng cô nương đừng ép ta phải động thủ!"

Bạch Linh hừ lành một tiếng, nói: "Nói phải trái? Ép mua không được thì ngang nhiên cướp mà cũng tính là nói phải trái?

Có điều, ngươi có một lời nói đúng. Thứ này quả thực không phải là cái ta có thể giữ. Ta cầm nó cũng chỉ là muốn tặng cho người khác."

Nói đến đây, Bạch Linh đưa tay một cái, chân khí ngưng tụ thành bạch liên toát ra, bạo phát một luồng khí tức tựa như ảo mộng.

Chương 2709 - Cướp đoạt

Bạch Linh hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta chính là Thánh nữ Bạch Linh của Bạch Liên Giáo. Hiện, Bạch Liên Giáo đã hoàn toàn đầu phục Tô đại nhân. Món đồ phía sau ta chính là chí bảo truyền thừa của Bạch Liên Giáo, chuẩn bị hiến tặng cho Tô Tín Tô đại nhân, người nào dám động?”

Bạch Linh không nói thẳng nàng là Bạch Liên Thánh mẫu. Hiện tại chuyện Bạch Liên Thánh mẫu và Vô Sinh lão mẫu còn chưa truyền ra ngoài giang hồ. Những chuyện này, Tô Tín cho phép bọn họ nói, bọn họ mới có thể nói. Vì thế nên bây giờ, Bạch Linh mới vẫn nói nàng là Thánh nữ, độ đáng tin cũng cao hơn một chút, cũng không cần giải thích nhiều với người khác.

Lời nàng vừa nói ra, Cổ Liệt cùng Côn Bố lại nhất thời biến sắc.

Thấy công pháp mà Bạch Linh thi triển ra bọn họ liền biết lời Bạch Linh nói là thật. Nàng quả thực là Thánh nữ Bạch Liên Giáo.

Nhưng quan trọng nhất chính là Bạch Linh nói vật kia là muốn tặng cho Tô Tín. Cái này đúng là khiến bọn họ cưỡi trên lưng hổ khó bước xuống.

Uy thế của Tô Tín trên giang hồ nào có ai không biết? Giang hồ cự phách hùng bá Tây Bắc, là người chí cường nhất thế hệ mới trên giang hồ. Là người khi đó đánh một trận quyết tử với người mạnh nhất giang hồ đời trước Lý Bá Dương trên Đông Hải nhai. Cuối cùng, hắn đánh chết Lý Bá Dương, thành tựu vô thượng uy danh, uy chấn giang hồ, là nhân vật lớn định sẵn sẽ được ghi vào trong sử sách giang hồ.

Cái này nếu thực sự cho Tô Tín, bọn họ thật không dám cướp. Thậm chí đến nghĩ cũng không dám nghĩ.

Uy danh Tô Tín đã truyền khắp toàn bộ giang hồ. Nhưng với Kim Trướng Hãn Quốc mà nói, uy danh của Tô Tín, hoặc là nói hung danh của Tô Tín thậm chí còn lớn hơn so với võ lâm Trung Nguyên.

Hai đại hãn của Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ cũng đều chết trong tay Tô Tín.

Đại hãn đầu tiên, "Thiên Lang" Mạc Qua bị Tô Tín bắt tay với một đám Dương Thần của Thiên Hạ Thất Bang chém chết ở Trung Nguyên. Có thể nói, Tô Tín nổi danh giang hồ chính là nhờ việc đạp lên mạng của của Mạc Qua mà lên.

Rồi sau đó, khi Tô Tín tấn thăng Chân Vũ, lại đánh chết đại hãn thứ hai của Kim Trướng Hãn Quốc "Di Sơn Cổ Thần" Ngạc Nhĩ Đa ngay bên trong quốc nội Kim Trướng Hãn Quốc bọn họ.

Mặc dù Kim Trướng Hãn Quốc cũng coi như là một hoàng triều. Có điều, dân tộc thảo nguyên tôn kính nhất chính là cường giả. Ngươi đánh họ càng ác thì bọn họ càng kính sợ ngươi.

Tô Tín chính là như vậy. Hai đời đại hãn liên tiếp chết trong tay Tô Tín. Bọn họ kính sợ Tô Tín đến tột cùng. Thậm chí, còn có chút kinh hồn táng đảm.

Vì thế, sau khi biết thứ này là chuẩn bị cho Tô Tín, Cổ Liệt cùng Côn Bố đều có chút chùn chân.

Triệu Tùng Đào nhíu mày một cái. Dĩ nhiên hắn biết uy danh của Tô Tín. Đổi thành hắn thì dĩ nhiên cũng không dám đi cướp đồ với Tô Tín. Song vấn đề là thứ này hắn tính đem tặng cho nghĩa phụ Vương Cửu Trọng của hắn.

Mặc dù uy thế của Tô Tín ngút trời, nhưng ở trong lòng Triệu Tùng Đào, nghĩa phụ của hắn còn mạnh hơn Tô Tín.

Cho tới bây giờ, Triệu Tùng Đào chưa từng thấy người si mê võ đạo đến mức độ như thế.

So Vũ Thiên Vực với những thế lực khác, mặc dù vực chủ những vực khác phần lớn thời gian đều bế quan. Nhưng ít nhất cũng phụ trách khống chế phương hướng lớn.

Nhưng Vương Cửu Trọng lại khác. Hắn chẳng quản lý cái gì hết. Chuyện lớn chuyện nhỏ ở Vũ Thiên Vực đều giao cho người khác xử lý, hắn chỉ biết bế quan tu luyện.

Người khác bày chuyện bất bình, nghĩa phụ hắn sẽ ra tay giải quyết. Trong Vũ Thiên Vực cũng không ai dám lợi dụng Vương Cửu Trọng hoặc là dám lén lút làm chuyện gì trong bóng tối. Bởi Vương Cửu Trọng sẽ cho bọn họ biết, trước mặt thực lực tuyệt đối, bất kỳ cái gì gọi là âm mưu hay tính toán cũng đều vô ích.

Vũ Thiên Vực có thể thành công vận hành đến bây giờ hoàn toàn là dựa vào thực lực cá nhân Vương Cửu Trọng chống đỡ. Đồng thời, trong mắt những võ giả Vũ Thiên Vực, Vương Cửu Trọng là nhân vật không khác gì Thần!

Tin tức liên quan đến con đường Thông Thiên, vì là nghĩa tử của Vương Cửu Trọng nên Triệu Tùng Đào dĩ nhiên cũng biết. Với hắn mà nói, nếu nghĩa phụ của hắn không có tư cách lên Thông Thiên thì những người khác càng không có tư cách.

Bất kể người trước mắt này rốt cuộc là ai, dù sao chỉ cần là nghĩa phụ hắn ra mặt, vậy vật này chính là của nghĩa phụ hắn!

Triệu Tùng Đào hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói với Cổ Liệt cùng Côn Bố: “Sợ cái gì? Yêu nữ Bạch Liên Giáo này căn bản đang nói hươu nói vượn!

Ai mà chẳng biết Tô đại nhân và Bạch Liên Giáo kia là kẻ địch sống chết với nhau. Bạch Liên Thánh mẫu kia trước đó từng ám toán Tô đại nhân. Bây giờ Bạch Liên Thánh mẫu làm sao có thể thần phục dưới quyền Tô đại nhân được?

Mặc dù ta là người Vũ Thiên Vực nhưng cũng rất tôn trọng uy thế của Tô đại nhân. Yêu nữ này ngươi dám nói bậy mượn uy thế của Tô đại nhân. Cáo mượn oai hùm! Đúng là to gan! Hôm nay ta sẽ thay Tô đại nhân giáo huấn ngươi một phen!”

Triệu Tùng Đào cũng không phải đồ ngốc. Hắn cũng sẽ không công khai nói muốn cướp đồ của Tô Tín. Như vậy căn bản là tự tìm cái chết.

Chương 2710 - Cướp đoạt (2)

Bây giờ, hắn một lời gạt phăng lời Bạch Linh, còn bày ra vẻ lo nghĩ cho danh dự của Tô Tín, chẳng ai nói được gì.

Hơn nữa lúc này. Triệu Tùng Đào cũng quay đầu nhìn về phía Côn Bố cùng Cổ Liệt, lạnh nhạt nói: “Hai vị, chẳng lẽ các ngươi chỉ đứng nhìn như vậy hay sao?

Đừng quên thân phận của ta! Đừng quên thực lực của nghĩa phụ ta! Trên giang hồ này, nghĩa phụ ta không có thể nói là vô địch thiên hạ nhưng ít nhất cũng có thể bảo vệ cho các ngươi.

Hơn nữa, nếu các ngươi giúp ta lần này thì ta có thể đảm bảo, từ nay về sau Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi và Vũ Thiên Vực ta chính là đồng minh. Không dám nói người khác, ít nhất Triệu Tùng Đào ta coi như là nợ Kim Trướng Hãn Quốc các ngươi một ân huậ!”

Cổ Liệt cùng Côn Bố hai mắt nhìn nhau một cái. Nếu Triệu Tùng Đào đã nói như vậy thì bọn họ gần như là ngay lập tức có lựa chọn.

Giữa Vương Cửu Trọng của Vũ Thiên Vực và Tô Tín ai mạnh hơn bọn họ không phân biệt được. Song bọn họ biết, dù lần này bọn họ không đi cướp vật trong tay Bạch Linh, Tô Tín cũng sẽ không giúp bọn họ. Hai bên đã kết thù thì không cách nào giải được.

Nhưng nếu như bọn họ giúp Triệu Tùng Đào một lần vậy thì tương đương với việc giap hảo với Vũ Thiên Vực. Dĩ nhiên có thể được Vũ Thiên Vực che chở. Như vậy chọn như thế nào gần như không cần phải nói nhiều nữa.

Ba người liên thủ vây quanh Bạch Linh, biểu cảm nhìn như hổ đói. Bạch Linh cười lạnh, nói: “Ba đại nam nhân các ngươi vây công một nữ nhân yếu đuối như ta cũng không biết xấu hổ à?”

Triệu Tùng Đào dửng dưng nói: “Yêu nữ Bạch Liên Giáo mà cũng không biết xấu hổ nói mình là nữ nhân yếu đuối? Nhiều năm qua như vậy, e là ngươi cũng sắp không nhớ nổi có bao nhiêu võ giả rơi vào tay ngươi rồi nhỉ?

Không cần nói đạo lý giang hồ gì với loại yêu nữ tà đạo này, mọi người cùng nhau tiến lên, tốc chiến tốc thắng!”

Dứt lời, ba người ngay lập tức đồng loạt xuất thủ, tấn công về hướng Bạch Linh. Mấy người bọn họ thật ra đều thuộc về thế

hệ trẻ trên giang hồ. Dù Cổ Liệt là tuổi tác lớn nhất, năm nay hắn cũng chỉ mới ngoài năm mươi mà thôi.

Mấy người bọn họ không nói đến cái gì khác, cảnh giới của bản thân họ tích lũy cũng đều ngang ngang với nhau. Một chọi một Bạch Linh không sợ bọn họ, nhưng bây giờ ba chọi một, Bạch Linh không chút chắc chắn nào.

Nàng cắn răng, trực tiếp lấy thanh trường kiếm Tô Tín cho nàng ra.

Trên thanh trường kiếm này có phong ấn chín đạo kiếm ý của Tô Tín. Lúc chém chết Thất Liên Thánh sứ, Bạch Linh dùng tám kiếm.

Chém chết bảy người nhưng lại dùng đến tám kiếm. Thật ra nguyên nhân cũng rất đơn giản. Kiếm khí là chết nhưng người là sống. Trong số đó có một người vận dụng bí pháp tránh thoát được một kiếm của Bạch Linh. Nàng cũng chỉ đành ra thêm một kiếm, chém chết người nọ. Bây giờ chỉ còn một kiếm cuối cùng này mà thôi.

Cho nên trước mắt nàng chỉ có thể giết một người. Bạch Linh liền ngay lập tức nhắm mục tiêu vào Triệu Tùng Đào.

Trong số ba người trước mắt, Triệu Tùng Đào là kẻ cầm đầu. Nếu tên nghĩa tử Vương Cửu Trọng chết tại đây, người Kim Trướng Hãn Quốc liệu còn liều sống liều chết vì hắn hay sao?

Còn như Bạch Liên Giáo có đắc tội với Vũ Thiên Vực vì chuyện này hay không, Bạch Linh ngược lại cũng chẳng chút nào lo lắng. Coi như là thật sự đắc tội với Vũ Thiên Vực, phía trên cũng hãy còn có Tô Tín đội trên đầu.

Làm việc dưới tư cách thủ hạ Tô Tín, điểm tốt lớn nhất chính là an toàn.

Tô Tín vào lúc mấu chốt tuyệt sẽ không ném thủ hạ của hắn ra mà lĩnh tội.

Cho nên trong nháy mắt ba người xuất thủ, Bạch Linh có thể nói là quyết định rất nhanh, trực tiếp cầm thanh trường kiếm Tô Tín cho nàng mà chém tới hướng Triệu Tùng Đào.

Trong nháy mắt đó, kiếm khí cường đại ầm ầm bộc phát ra, chém phá hư không, trực tiếp chém đến hướng Triệu Tùng Đào. Gần như trong nháy mắt đã đến trước người hắn.

Trong nháy mắt này, bất kể là Triệu Tùng Đào hay Cổ Liệt hay Côn Bố đều ngẩn ra. Kiếm khí lớn mạnh như vậy bọn họ căn bản không cản được. Thậm chí, trước khi bọn họ có thể ngăn cản được, kiếm khi kia đã đến bên người. Bọn họ coi như muốn cản cũng cản không được!

Trong chớp nhoáng này, sắc mặt Triệu Tùng Đào nhất thời biến đổi. Lúc này hắn có thể chắc chắn, Bạch Liên Giáo quả nhiên đã dựa đầu vào Tô Tín rồi.

Trong Bạch Liên Giáo có thể không có người phong ấn kiếm khí lớn nhường này vào trong một thanh trường kiếm tầm thường như kia.

Hiện trên giang hồ, người có thể làm được chuyện này thì chỉ có hai người. Một người là kiếm đạo thông Thần Mạnh Kinh Tiên. Còn một người khác chính là "Huyết Kiếm Thần Tôn" Tô Tín!

Vào thời khác nguy cấp này, một đạo tinh mang hiện lên trước người Triệu Tùng Đào, tinh mang nhìn yếu ớt ầm ầm vỡ vụn dưới kiếm mang cường đại kia, song cũng thành công đỡ được một đạo kiếm mang Tô Tín lưu lại kia!

Sắc mặt Triệu Tùng Đào có hơi tái nhợt. Hắn nhìn Bạch Linh cười lạnh nói: "Lá bài tẩy không tệ đâu. Đáng tiếc chỉ có một kiếm. Cái này không giết được ta! Cái gọi là lá bài tẩy thì ta cũng có!"

Chương 2711 - Ngu xuẩn

Sau khi chém ra một kiếm cuối cùng kia, thanh trường kiếm có chín đạo kiếm khí của Tô Tín đã xuất hiện đầy vết nứt. Triệu Tùng Đào liếc một cái là nhận ra thanh trường kiếm này coi như phế bỏ.

Sắc mặt Bạch Linh còn trắng hơn so với Triệu Tùng Đào. Lá bài tẩy duy nhất của nàng đã bỏ, lấy cái gì mà cản ba người này đây?

Ba người xuất thủ vây công, Bạch Linh giữ vững hơn mười chiêu sau đó cũng đã có hơi không chống đỡ nổi nữa. Hơn nữa, trong ánh mắt Triệu Tùng Đào nhìn về phía Bạch Linh cũng mang sát cơ nặng nề.

Dù sao, hắn cũng đã quyết tâm cướp bụi cây thần dược này rồi. Sau khi lấy được đồ, hắn sẽ ngay lập tức quay về Vũ Thiên Vực. Bất kể sau lưng Bạch Linh này là Tô Tín hay là kẻ khác, tất cả giao cho nghĩa phụ hắn xử lý là được. Cướp đồ là đắc tội, giết người cũng là đắc tội. Hai cái này không khác gì nhau.

Cảm nhận được sát cơ trong mắt Triệu Tùng Đào, Bạch Linh cũng rất quyết đoán. Nàng ngay lập tức ném hộp ngọc sua lưng, xoay người chạy.

Thấy Bạch Linh chạy trốn, Triệu Tùng Đào cũng không đuổi theo. Dù sao mục tiêu của hắn cũng chỉ là hộp ngọc này.

Sau khi lấy được hộp ngọc, Triệu Tùng Đào căn bản không thèm xem bên trong rốt cuộc là thứ gì. Hắn ngay lập tức nói với Cổ Liệt và Côn Bố: “Chuyện Vũ Thiên Vực thành lập diễn võ đường ở Kim Trướng Hãn Quốc coi như quyết định. Còn sự tình lần này, chờ sau khi ta về Vũ Thiên Vực sẽ bẩm báo đúng sự thật lại cho nghĩa phụ. Từ nay về sau Kim Trướng Hãn Quốc chính là đồng minh của Vũ Thiên Vực ta.”

Nghe được Triệu Tùng Đào nói như vậy, trong mắt Cổ Liệt cùng Côn Bố đều lộ ra vẻ vui mừng, chắp tay một cái với Triệu Tùng Đào, nói: “Vậy thì phải làm phiền Triệu công tử nói tốt về bọn ta nhiều hơn rồi.”

Triệu Tùng Đào gật đầu một cái. Lúc này hắn cũng không dám tiếp tục ở đây nói nhảm với Cổ Liệt và Côn Bố. Đồ là hắn cướp được từ trong tay Bạch Linh. Hắn dĩ nhiên cũng sợ bị người khác khác cướp đi.

Cho nên, Triệu Tùng Đào liền ngay lập tức mang theo Thất Sắc Liên Hoa chạy về Vũ Thiên Vực. Thậm chí, những tùy tùng mà hắn mang theo, Triệu Tùng Đào cũng chê bọn họ không theo kịp cước lực của hắn, bị hắn bỏ lại phía sau.

Mà lúc này, Bạch Linh đầy vẻ chật vật đi thẳng một đường xuyên qua Kim Trướng Hãn Quốc, tiến vào trong Tây Bắc Đạo, ngay lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến Phi Long thành.

Bởi nguyên nhân lần trước Bạch Linh được Hoàng Bỉnh Thành mời vào trong, lần này võ giả giữ cửa rất lanh lẹ đi vào trong báo một tiếng rồi liền để cho Bạch Linh tiến vào, chờ Tô Tín trong phòng nghị sự.

Qua một lúc lâu, Tô Tín đi vào phòng tiếp khách, lạnh nhạt nói: "Ngươi hoàn toàn nắm trong tay Bạch Liên Giáo rồi? Thất Sắc Liên Hoa cũng đã nở?"

Bạch Linh nở một nụ cười khổ sở, nói: "Thuộc hã đã hoàn toàn nắm trong tay Bạch Liên Giáo, song Thất Sắc Liên Hoa đã bị người khác cướp giữa đường!"

Vừa nghe lời ấy, trong mắt Tô Tín nhất thời lộ ra một tia lạnh rùng mình thấu xương. Khí thế kinh khủng đó thiếu chút nữa dọa cho Bạch Linh sợ kêu thành tiếng.

Bạch Linh nói Thất Sắc Liên Hoa bị cướp, đây là điều Tô Tín không nghĩ tới.

Cửa vào Bạch Liên Giáo gần Tây Bắc Đạo đến thế, người nào dám cướp đồ ngay trên địa bàn của Tô Tín hắn?

Huống chi, cho dù là ở những chỗ khác cũng không được. Coi như không có uy danh của Tô Tín, hung uy của Bạch Liên Giáo trên giang hồ cũng đủ để dọa lui không ít người.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Là ai cướp đồ?"

Bạch Linh cẩn thận kể đầu đuôi câu chuyện. Nhất thời, Tô Tín chau mày.

Nếu như là Vũ Thiên Vực cùng Kim Trướng Hãn Quốc xuất thủ, chuyện này liền không có gì đáng nói.

Mặc dù Bạch Liên Giáo thế lớn nhưng so với Kim Trướng Hãn Quốc thì còn kém xa. Huống chi là Kim Trướng Hãn Quốc hiện tại hình như còn bắt tay chung với Vũ Thiên Vực.

Chỉ có điều, cái duy nhất Tô Tín nghi ngờ chính là Vũ Thiên Vực hẳn không làm ra chuyện như này mới đúng.

Từ khi Tiên Vực hạ giới đến bây giờ, trong Mười hai Tiên vực có bên có thực lực yếu, cũng có bên có thực lực mạnh, nhưng Vũ Thiên Vực là bên khiêm tốn nhất.

Vương Cửu Trọng là một nhân vật chỉ biết bế quan tu hành, mê võ nghệ. Bình thường hắn chẳng quan tâm chuyện gì. Bây giờ hắn sao có thể cùng Kim Trướng Hãn Quốc bắt tay cướp đồ của Tô Tín hắn?

Có điều có khả năng hay không, dù sao đồ cũng là do người Vũ Thiên Vực cầm đi. Bất kể người này là Vương Cửu Trọng hay Khương Viên Trinh, trên giang hồ này thật chẳng có mấy ai dám cướp đồ từ trong tay Tô Tín hắn!

Tô Tín liếc Bạch Linh một cái, nói: "Cửa thông xảy ra vấn đề chẳng lẽ ngươi không báo cho ta là đích thân mang đến sao?

Ngươi cho rằng bây giờ vẫn là trước kia à? Võ giả Dương Thần cảnh là có thể hoành hành trên giang hồ?

Hiện thời, Chân Vũ, Thần Kiều đua nhau xuất thế. Ngay cả nhân vật Chân Vũ cảnh cũng chẳng dám đảm bảo mình an toàn tuyệt đối. Thế mà ngươi mang theo chí bảo chạy lung tung bên ngoài. Thật sự cho là người giang hồ đều mù hết rồi hay sao? Trước kia ngươi cũng không ngu xuẩn như vậy. Bây giờ ta ngược lại cảm thấy rốt cuộc quyết định ban đầu chọn ngươi đến trông coi Bạch Liên Giáo là đúng hay sai đây."

Chương 2712 - Ngu xuẩn (2)

Trên mặt Bạch Linh nhất thời lộ vẻ tủi thân, nhỏ giọng nói: "Đại nhân thứ tội, là ta thiếu suy xét."

Mặc dù lúc này trên mặt Bạch Linh đang mang vẻ hết sức tủi thân, nhưng thực trong lòng nàng đang tức miệng mắng to Tô Tín.

Nếu như lúc trước hắn cũng ở lại Bạch Liên Giáo giúp nàng giải quyết mọi chuyện, chờ Thất Sắc Liên Hoa nở thì nào có nhiều chuyện thế này?

Hơn nữa, Bạch Linh cũng là sợ quấy nhiễu Tô Tín tu hành, khiến Tô Tín không vui nên mới chủ động đưa đồ tới.

Theo lý mà nói, Thất Sắc Liên Hoa phong ấn bí mật như vậy, trừ nhân vật Thần Kiều cảnh những người khác hẳn không phát hiện ra mới đúng. Nhưng ai nào ngờ lại trùng hợp như vậy, nàng lại đụng phải kẻ biết hàng như Triệu Tùng Đào. Cái này không có gì đáng nói, chỉ có thể trách nàng xui xẻo thôi.

Bạch Linh thận trọng nói với Tô Tín: "Đại nhân, vậy chuyện này phải làm gì đây?"

Tô Tín hừ lạnh một tiếng, nói: "Làm thế nào? Bị người cướp đồ thì dĩ nhiên phải đoạt lại. Nếu không thì làm sao? Chuyện này trước không cần ngươi quan tâm. Quay về Bạch Liên Giáo đi. Lần sau làm việc cơ trí lên. Nếu không ta sẽ phải cân nhắc đổi người khác đến trông coi Bạch Liên Giáo."

Nghe được Tô Tín nói như thế, Bạch Linh nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Lần này coi như nàng qua cửa.

Lúc này, bên phía Kim Trướng Hãn Quốc, Cổ Liệt cùng Côn Bố cũng trở lại bên trong Côn Già phái, kể lại những chuyện này cho Xích Liệt Cách.

Vốn bọn họ còn đang đợi được Xích Liệt Cách tưởng thưởng, nào ngờ Xích Liệt Cách vừa nghe xong, trên mặt lại lộ ra vẻ giận dữ. Hắn thẳng tay tát một cái. Đại thủ ấn đỏ chót ngưng tụ giữa không trung. Ngay tức khắc tát bay Cổ Liệt cùng đệ tử thân truyền Côn Bố của hắ, cũng trực tiếp đánh nát vách tường trong nhà. Hai người cúi đầu nôn ra một ngụm máu tươi. Trong mắt đều lộ ra vẻ sợ hãi cùng hoang mang.

"Ngu dốt! Đần độn! Chuyện lớn như vậy là ai cho các ngươi tự tiện quyết định?"

Xích Liệt Cách tức giận vô cùng chỉ hai người bọn họ. Biểu tình đó thật giống như hận không thể nuốt sống hai người bọn họ vậy.

Cổ Liệt không dám lên tiếng. Côn Bố xem như là đệ tử thân truyền của Xích Liệt Cách, hắn cẩn thận nói: "Sư tôn, chúng ta giúp Triệu Tùng Đào một lần thì tương đương với giúp Vũ Thiên Vực. Huống chi, Triệu Tùng Đào cũng có cam kết, sau

này Kim Trướng Hãn Quốc ta chính là đồng minh của Vũ Thiên Vực hắn."

Xích Liệt Cách chỉ vào hắn, lạnh lùng nói: "Vậy ngươi có từng nghĩ đến ngươi làm như vậy cũng là đắc tội đến Tô Tín không? Ngu dốt! Thường ngày ta dạy ngươi thế nào? Không nên dùng suy nghĩ của các ngươi mà đi suy đoán tư tưởng của những cường giả kia!

Hiện tại chính là thế gian đại tranh vạn năm mới gặp một lần. Chúa tể thiên hạ không phải Vương triều, cũng không phải giáo phái mà chính là những kẻ chí cường đứng ở đỉnh cao kia!

Vũ Thiên Vực có thể đoạt đồ Tô Tín muốn. Nhưng ngươi không được giúp Vũ Thiên Vực cướp!

Mặc dù vốn Kim Trướng Hãn Quốc ta có thù với Tô Tín, nhưng với việc hai đại hãn bị giết thì coi như thù oán giữa hai bên có thể được tạm thời bỏ xuống. Tô Tín cũng sẽ không nhàn rỗi nhàm chán đến mức đến diệt Kim Trướng Hãn Quốc ta. Song, hành động lần này của các ngươi tương đương với việc gây sự trước, không khác gì tự tìm chết!"

Côn Bố đánh bạo nói: "Mặc dù Kim Trướng Hãn Quốc chúng ta gây sự trước, nhưng chúng ta cũng là đứng về phe Vương Cửu Trọng Vũ Thiên Vực. Người đó cũng là cường giả không hề thua kém Tô Tín. Chẳng lẽ ngay cả Vương Cửu Trọng cũng không gánh được chúng ta?"

Xích Liệt Cách nhìn chằm chằm vào Côn Bố. Dưới quyền hắn có đông đảo đệ tử, Côn Bố là người thừa kế mà hắn chọn lựa, cũng là người có thực lực mạnh nhất, trẻ tuổi nhất.

Nhưng tiếc là, thế hệ võ giả trẻ trên giang hồ không phải ai cũng là Tô Tín. Cái Côn Bố thiếu hụt không phải là thực lực và thiên phú. Cái hắn thiếu chính lã nhãn lực.

Xích Liệt Cách thấp giọng nói: "Ta đã nói, không nên tùy tiện suy đoán ý tưởng của những cường giả kia. Vương Cửu Trọng có lẽ có thể giữ được Kim Trướng Hãn Quốc ta. Nhưng vấn đề là, người cam kết với các ngươi là Vương Cửu Trọng à?

Vương Cửu Trọng mê võ nghệ, người này trong Tiên Vực cũng là nhân vật được hậu duệ Nhân Hoàng Khương Viên Trinh kiêng kỵ, thực lực của hắn không thể chê. Song hắn cũng không thích quản chuyện bên ngoài.

Ngay cả chuyện nội bộ của Vũ Thiên Vực hắn cũng lười để ý đến. Ngươi cho rằng hắn sẽ ở mãi ở Kim Trướng Hãn Quốc, để ý đến chuyện Kim Trướng Hãn Quốc?

Nếu Tô Tín thực vì truy cứu chuyện này mà dính đến Kim Trướng Hãn Quốc chúng ta, ngươi biết chuyện có khả năng nhất là gì không?"

"Là cái gì?" Côn Bố cẩn thận hỏi.

Trong mắt Xích Liệt Cách lóe lên một tia lạnh, nói: "Là sau khi Tô Tín diệt Kim Trướng Hãn Quốc ta xong, vì vấn đề mặt mũi, Vũ Thiên Vực cũng sẽ tranh tài với Tô Tín một trận. Bất kể thắng thua dù sao cũng tỏ được thái độ, chứng minh rằng Vũ Thiên Vực bọn họ cũng không bỏ mặc bằng hữu không quản. Thế này coi như là xong chuyện.

Trong mắt những cường giả chân chính kia, bọn ta cũng chẳng qua là con kiến hôi mà thôi. Ngươi thực sự cho rằng bọn họ sẽ vì tính mạng của kiến hôi mà đánh sống đánh chết à?

Chương 2713 - Ngu xuẩn (3)

Trong mắt bọn họ, Tô Tín muốn giết chúng ta chỉ là vì muốn hả giận. Nếu tương lai Vũ Thiên Vực đi tìm Tô Tín gây sự thì cũng chỉ là vì mặt mũi mà thôi. Đơn giản chính là như thế."

Sắc mặt Côn Bố cùng Cổ Liệt đều nhợt nhạt vô cùng, nghe Xích Liệt Cách nói thế, bọn họ rốt cuộc hiểu được họ mới làm chuyện ngu ngốc đến nhường nào. Thậm chí còn khiến cho cả Kim Trướng Hãn Quốc hoàn toàn rơi vào tử địa!

Dĩ nhiên, người chết không hoàn toàn là người Kim Trướng Hãn Quốc, Tô Tín coi như có hung tàn đến đâu hắn cũng sẽ không giết toàn bộ Kim Trướng Hãn Quốc. Nhưng đám võ giả cao tầng ở Kim Trướng Hãn Quốc có khi chẳng mấy ai thoát được!

Thấy cảnh này, Xích Liệt Cách không khỏi lắc đầu một cái. Hai người này cũng không phải thiếu thực lực và tiềm lực, mà là nhãn giới và cái nhìn đại cục. Nói chính xác, bọn họ không có cái tâm của kẻ bề trên và trái tim của cường giả.

Bọn họ căn bản cũng không biết những cường giả kia đang suy nghĩ cái gì. Trước đó, Cổ Liệt chẳng qua là võ giả Dương Thần cảnh trong Bát bộ Hoàng tộc. Trong Bát bộ Hoàng tộc, mặc dù có là cường giả nhưng phần lớn nhãn giới của hắn đều đặt trong Bát bộ Hoàng tộc. Ngày thường cũng chỉ chăm chăm vào lục đục quyền lực của Bát bộ Hoàng tộc.

Còn Côn Bố mặc dù có khá hơn Cổ Liệt một chút nhưng cũng chẳng được là bao.

Mặc dù hắn được chọn trở thành người thừa kế Côn Già phái, song nhãn giới của hắn cũng chỉ là ở một mảnh đất như Kim Trướng Hãn Quốc mà thôi. Trong khái niệm của hắn không có võ lâm Trung Nguyên và thiên hạ đại thế.

Lúc này, Côn Bố cẩn thận nói: “Sư tôn, đệ tử biết sai rồi. Vậy chuyện này chúng ta phải làm gì đây? Còn đường vãn hồi nào không?”

Xích Liệt Cách sắc mặt âm trầm, nói: “Chậm rồi. Triệu Tùng Đão đã đưa đồ về Vũ Thiên Vực. Chúng ta lúc này cho dù có đi tìm Tô Tín chủ động nhận sai cũng không lấy ra được đồ. Trừ phi chúng ta có thể tìm được cái còn trân quý hơn cả thứ bị cướp đi kia.”

Cổ Liệt cùng Côn Bố trố mắt nhìn nhau. Ngay cả thứ bị cướp đi là gì bọn họ còn không biết thì sao biết được thứ này rốt cuộc giá trị đến nhường nào?

Chỉ có điều nếu Bạch Linh nói thứ này chính là chí bảo truyền thừa của Bạch Liên Giáo bọn họ thì khẳng định là thứ khá quý giá.

“Vậy phải làm thế nào cho phải đây?” Trong mắt Côn Bố cùng Cổ Liệt đều lộ ra vẻ lo lắng.

Trong mắt Xích Liệt Cách lóe lên một tia lạnh, nói: “Tới nước này rồi thì cũng chỉ có thể làm lớn chuyện thôi.”

“Làm lớn chuyện?” Cổ Liệt cùng Côn Bố hai mắt nhìn nhau một cái, cũng không rõ ý của Xích Liệt Cách là gì.

Xích Liệt Cách trầm giọng nói: “Chuyện hiện tại chỉ có một số ít người biết. Nếu giống như ta mới nói, cho dù Tô Tín có diệt chúng ta, Vũ Thiên Vực nhiều lắm cũng chỉ là ra tay vì thể diện mà thôi.

Nhưng nếu chúng ta truyền tin này ra bên ngoài, để cho tất cả mọi người đều biết Vũ Thiên Vực cướp đồ của Tô Tín, mà Tô Tín chắc chắn sẽ đến Vũ Thiên Vực đòi đồ về, cái này sẽ càng tăng thêm lửa giận cho Tô Tín, song cũng sẽ khiến Vũ Thiên Vực không đến mức để chúng ta một mình hy sinh.”

Xích Liệt Cách nhìn hai người bọn họ, nói: “Chuyện này sẽ giao cho các ngươi làm. Nhớ! Đừng có để lộ chuyện người làm lộ tin là Kim Trướng Hãn Quốc ta, cũng không cần thêm dầu thêm mỡ gì đâu, cứ nói theo đúng tình hình thực tế là được. Nếu như lần này các ngươi lại làm hư chuyện thì tự biết hậu quả đi!”

Côn Bố cùng Cổ Liệt vội vàng gật đầu một cái, lập tức đi ra ngoài xử lý chuyện này.

Hai người bọn họ lúc này không thấy phía sau lưng họ, Xích Liệt Cách lộ ra vẻ âm trầm trong mắt, lẩm bẩm nói: “Phiền phức mình gây ra dĩ nhiên phải tự mình giải quyết. Côn Bố, đừng trách thầy. Cái nên dạy thầy không hề che giấu. Nhưng ngươi dây vào phiền phức lớn đến thế. Thậm chí còn dính líu đến Côn Già phái cùng cả Kim Trướng Hãn Quốc, nhân quả này cũng chỉ có thể do ngươi đến trả thôi.”

Cái truyền đi nhanh nhất trên giang hồ chính là một vài tin tức không đáng tin cậy như thế. Chuyện giữa Vũ Thiên Vực và Tô Tín không phải là chuyện bát quái nhưng lại còn nóng hơn cả chuyện bát quái nữa.

Mặc dù danh tiếng của Vương Cửu Trọng Vũ Thiên Vực không mấy nổi, nhưng trong thực tế lại là nhân vật có thể sánh vai với đám người Khương Viên Trinh. Hơn nữa, thực lực của hắn còn sâu không lường được. Thậm chí, mơ hồ còn mạnh hơn một nước so với đám người Khương Viên Trinh nữa.

Vốn phần lớn người giang hồ hãy còn không biết lai lịch của Vũ Thiên Vực và Vương Cửu Trọng, song giờ nghe đến chuyện này, trên mặt bọn họ cơ hồ đều lộ ra biểu cảm vi diệu.

Tô Tín đó là người như nào? Dù có là Khương Viên Trinh của Hoàng Thiên Vực thì cũng từng bị Tô Tín đánh đến cửa. Cho dù Vương Cửu Trọng có mạnh hơn nữa thì dám cướp đồ của Tô Tín chuyện này nào có thể cứ thế mà qua?

Đối với chuyện này, phần lớn người trên giang hồ đều đến vì mang lòng ham vui, nhưng với vài cường giả Thần Kiều cảnh mà nói, bọn họ có thể thấy được rất nhiều tin tức trong chuyện này.

Chương 2714 - Vũ Thiên Vực

Giống như đám người Triệu Cửu Lăng và Khương Viên Trinh. Bọn họ muốn xem thử một chút thực lực cuả Vương Cửu Trọng bây giờ rốt cuộc đến mức nào rồi. Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Hiện thời, ấn tượng của bọn họ với Vương Cửu Trọng vẫn dừng lại ở lúc hắn xuất thủ trong Tiên Vực. Bây giờ đã qua nhiều năm như thế, thực lực của Vương Cửu Trọng có thể thực sự vượt chín tầng trời không?

Mà lúc này, trong Phạm Thiên Vực, Bì Già Đa La, nói chính xác hẳn là Phật Đà, hắn nhìn tin tức từ bên ngoài truyền tới, trong mắt lộ ra vẻ trầm tư, nói: “Vương Cửu Trọng, Vũ Thông Thiên? Hắn có phải là ngươi thật hay không? Nguyên Thần mất đi cũng có thể sống lại hay không? Hơn nữa, lại còn là sống lại ở bên trong Tiên Vực. Thú vị, rất thú vị!”

Phật Đà đứng dậy, lúc này, hai mắt mặc dù mang màu lam xanh nhưng nơi sâu trong tròng mắt lại mang một tia sáng màu vàng hết sức thần dị.

Căn dặn người Phạm Thiên Vực một chút, sau đó, Phật Đà liền ngay lập tức rời Phạm Thiên Vực, không rõ tung tích.

Mà lúc này, trong Thái Nhất Đạo Môn ở Thanh Châu, Lâm Trường Hà đứng tại đỉnh đạo quan mà bọn họ mới xây dựng xong, trong mắt lộ ra vẻ mê man.

Vương Cửu Trọng? Cái tên này rất xa lạ song hắn lại có cảm giác quen thuộc hết sức kỳ quái. Hệt như thể hắn từng quen biết với người này vậy.

Sau khi dung hợp với trí nhớ của Đạo Tổ, thực lực của Lâm Trường Hà đột nhiên tăng mạnh. Quan trọng nhất chính là hắn từ Hóa Thần tấn thăng một đường đến Thần Kiều. Quá trình này lại không có chút cảm giác hời hợt nào mà ngược lại mượt mà tự nhiên, hệt như bản thân hắn vốn có những sức mạnh này vậy.

Chỉ có điều, tác dụng phụ cũng có một chút. Mỗi lần hắn muốn tu luyện, Lâm Trường Hà liền cảm giác được bản thân hắn giống như lạc vào trong một thế giới khác, còn trải qua rất nhiều thứ. Nhưng mỗi lần tỉnh lại, hắn làm thế nào cũng không nhớ nổi nội dung bên trong. Song, trình độ dung hợp võ đạo bản thân lại mạnh hơn.

Ngày nào cũng như thế, Lâm Trường Hà cảm giác tâm tính của hắn cũng xảy ra biến hóa nào đó. Hệt như hắn đã biến thành một người khác.

Chỉ có điều, với biến hóa của hắn, Lâm Trường Hà không cảm giác được cái gì khó chịu. Cái này cũng không phải là biểu hiện do bị Nguyên Thần đoạt xác.

Lúc này, nghe được tin này, Lâm Trường Hà suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra được đầu mối gì. Hắn liền ngay lập tức nói với Huyền Trần Tử một tiếng rồi rời đi một mạch.

Mà lúc này, trong An Nam Đạo, chỗ ở của Vũ Thiên Vực, Triệu Tùng Đào bên này mới vừa đem Thất Sắc Liên Hoa về đến Vũ Thiên Vực.

An Nam Đạo rất gần đất Nam Man. Trong bốn mươi chín đạo Đại Chu, nơi này cũng là một trong những đạo cằn cỗi nhất. Ban đầu, lúc Vũ Thiên Vực hạ giới đã ở chỗ này, vẫn không đổi sang nơi khác.

Cái này cũng không phải vì Vũ Thiên Vực khiêm tốn mà là Vương Cửu Trọng lười chuyển nơi khác, lại còn phát sinh mâu thuẫn với thế lực võ lâm Hạ giới. Mặc dù thực lực của Vũ Thiên Vực có thể tiện tay nghiền ép phần lớn thế lực Hạ giới,

song Vương Cửu Trọng ngại phiền. Vì lẽ đó cho nên Vũ Thiên Vực vẫn luôn ở bên trong An Nam Đạo.

Triệu Tùng Đào vừa mới trở lại, hai tên võ giả liền xông tới.

Một trong số đó là một người trung niên, tuổi khoảng bốn mươi, tướng mạo lạnh lùng, biểu cảm nghiêm túc, có thực lực Chân Vũ cảnh.

Hắn chính sư đệ của Vương Cửu Trọng, Tư Mộ Hàn. Con người nghiêm khác, thiết diện vô tư. Ngày thường, sự vụ lớn nhỏ trong Vũ Thiên Vực đều là do hắn quản lý. Nói Vương Cửu Trọng là vực chủ, chi bằng nói Tư Mộ Hàn là vực chủ còn hợp hơn.

Mà bên cạnh Tư Mộ Hàn chính là một thanh niên tuổi trên dưới ba mươi, tướng mạo thật thà chất phác có thực lực Dương Thần cảnh.

Người nãy cũng là nghĩa tử của Vương Cửu Trọng. Hơn nữa còn là nghĩa tử đầu tiên của Vương Cửu Trọng, đặt tên là Lý Mộc. Tính cách cũng giống như tên của hắn, ôn tồn chậm chạp. Không biết tu vi. Thực lực cũng chỉ có thể nói là căn cơ vững chắc nhưng không bằng so với Triệu Tùng Đào.

Trong số đông đảo các nghĩa tử của Vương Cửu Trọng, Lý Mộc cũng sớm đã xác định tương lai không cách nào chấp chưởng được Vũ Thiên Vực. Vì lẽ đó nên hắn cũng sớm đã đi theo Tư Mộ Hàn học tập quản lý tất cả mọi chuyện lớn nhỏ trong Vũ Thiên Vực. Coi như là nhân vật sẽ phụ tá cho vực chủ tương lai.

Trừ mê võ nghệ ra, Vương Cửu Trọng còn có một cái dở hơi đó chính là thu nhận nghĩa tử.

Thật ra thì cái gọi là nghĩa tử cũng không khác mấy so với học trò, sư đồ. Thậm chí, trong mắt phần lớn người trên giang hồ, đệ tử truyền nhân y bát của bản thân có khi còn quan trọng hơn cả nghĩa tử lẫn con ruột.

Nhưng Vương Cửu Trọng tới giờ cũng không thu nhận học trò, chỉ thu nhận nghĩa tử. Hơn nữa, phương thức giáo dục nghĩa tử của hắn cũng dựa theo cách dạy dỗ đệ tử vậy. Cho

nên nhìn như thế, cái này cũng không khác gì việc thu nhận học trò, chỉ là đổi một cách gọi khác mà thôi.

Với cái thói dở hơi này của Vương Cửu Trọng, ngay cả trong Vũ Thiên Vực cũng có vài người không hiểu.

Chương 2715 - Vũ Thiên Vực (2)

Có điều, cũng không quản là học trò hay là nghĩa tử nữa. Dù sao bọn họ đều là truyền nhân của Vương Cửu Trọng, là lực lượng nòng cốt trong tương lai của Vũ Thiên Vực.

Lúc này, trông thấy hai người này, Triệu Tùng Đào vội vàng chắp tay nói: "Tham kiến sư thúc, đại ca."

Lý Mộc gật đầu một cái, nhưng Tư Mộ Hàn mặt đầy vẻ âm trầm nói: "Triệu Tùng Đào! Ngươi có biết ngươi đã làm gì hay không? Gây ra chuyện lớn như vậy mà còn mặt mũi quay về Vũ Thiên Vực?"

Triệu Tùng Đào nghe vậy nhất thời có hơi sửng sốt. Vị sư thúc này của hắn mặc dù thường ngày đều mang dáng vẻ nghiêm khắc, song hắn cho tới giờ cũng không tìm người khác gây phiền. Rốt cuộc Triệu Tùng Đào đã làm gì chọc đối phương tức giận đến thế?

Tư Mộ Hàn chỉ vào Triệu Tùng Đào, lạnh lùng nói: "Bây giờ đã lan khắp giang hồ rồi, Vũ Thiên Vực ta bắt tay với Kim Trướng Hãn Quốc đoạt đồ của người đứng đầu Tây Bắc Đạo, "Huyết Kiếm Thần Tôn" Tô Tín! Khoảng thời gian này chỉ có ngươi ở Kim Trướng Hãn Quốc, chuyện này chính là ngươi làm đúng không?

Tô Tín kia là người như nào ngươi hẳn biết. Vũ Thiên Vực ta luôn khiêm tốn. Hiện tại, đại tranh thế gian cũng sắp mở. Toàn bộ giang hồ cũng rơi vào trong khoảng thời gian yên ổn ngắn ngủi, nhưng ngươi lại tìm phiền toái đến cho Vũ Thiên Vực ta ngay vào lúc này!

Sư huynh cho dù không sợ Tô Tín kia, nhưng bây giờ mà động thủ sẽ bị người ta nhìn ra hư thực. Trên con đường Thông Thiên cũng sẽ phải chịu nhiều thua thiệt!"

Triệu Tùng Đào bừng tỉnh hiểu ra được, nói: “Hóa ra sư thúc nói đến chuyện này. Đồ là ta cướp. Song ta giành được là muốn tặng cho nghĩa phụ. Chờ sư thúc thấy vật này ngươi sẽ hiểu. Cho dù là có kết oán cùng Tô Tín, chúng ta cũng sẽ không thua thiệt!”

Vừa nói, Triệu Tùng Đào liền ngay lập tức lấy hộp ngọc ra, giao cho Tư Mộ Hàn.

Trận pháp bày trên hộp ngọc của Bạch Linh không chịu nổi một kích của cường giả Chân Vũ cảnh như Tư Mộ Hàn, phất tay một cái liền bị xóa sạch.

Mở hộp ngọc ra, Thất Sắc Liên Hoa nhất thời toát ra một luồng quang mang sáng chói. Thiên địa lực kinh người ẩn chứa trong đó thậm chí còn ngay lập tức xông đến thiên không, tỏ ra vô cùng lộng lẫy.

Sắc mặt của Tư Mộ Hàn nhất thời biến đổi. Hắn lập tức đậy hộp lại, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi, nói: “Thần dược! Là một bụi thần dược đã được uẩn dưỡng hơn ngàn năm!”

Khóe miệng Triệu Tùng Đào lộ ra một nụ cười châm biếm, nói: “Sư thúc, thế nào, cuộc buôn bán này ta làm không thua thiệt chút nào chứ? Chỉ cần nghĩa phụ luyện hóa bụi thần dược này thì tu vi bản thân ắt sẽ tăng vọt. Coi như là vì thế mà đắc tội Tô Tín thì có sao?”

Tư Mộ Hàn nhíu mày một cái. Bây giờ hắn cũng có chút không quyết định được. Dẫu sao bụi thần dược này là để cho Vương Cửu Trọng. Nếu như Vương Cửu Trọng cho rằng bụi thần dược này đáng để hắn đánh một trận với Tô Tín thì là đáng giá. Ngược lại, thì không đáng giá.

Cho nên, Tư Mộ Hàn nói thẳng: “Hiện tại đang là thời khác bế quan mấu chốt của sư huynh, không thể bị người ngoài quấy rầy. Bụi thần dược này tạm thời để ở chỗ ta trước. Chờ sau khi sư huynh xuất quan sẽ quyết định.”

Triệu Tùng Đào gật đầu một cái. Vị sư thúc này của hắn cùng nghĩa phụ hắn có quan hệ không bình thường. Ngày trước trong Vũ Thiên Vực cạnh tranh kịch liệt vô cùng. Nếu như

không có Vương Cửu Trọng kéo hắn một cái thì Tư Mộ Hàn tuyệt không đến được trình độ như bây giờ.

Cho nên, bên trong toàn bộ Vũ Thiên Vực ai cũng có thể phản bội Vương Cửu Trọng nhưng Tư Mộ Hàn tuyệt đối sẽ không. Hắn giúp Vương Cửu Trọng trông coi Vũ Thiên Vực nhiều năm như vậy. Thậm chí có thể nói là một chút tư tâm cũng không có. Bụi thần dược này đặt trong tay Tư Mộ Hàn có thể nói là an toàn vô cùng.

Ngay lúc chuyện này đã truyền khắp bên ngoài, Tô Tín cũng đã đi thẳng đến bên trong quốc nội Kim Trướng Hãn Quốc.

Bên phía Kim Trướng Hãn Quốc đã lâu Tô Tín cũng không đến.

Thiên hạ ngày nay, thế gian đại tranh sắp nổi, chỉ có cường giả Thần Kiều cảnh mới có tư cách tranh đoạt. Kim Trướng Hãn Quốc không chỉ không có Thần Kiều, thậm chí đến cả Chân Vũ cũng chỉ có một người. Nếu không phải bây giờ Đại Chu cũng đang muốn yên ổn, muốn bảo toàn cơ nghiệp tại thế gian đại tranh này thì Kim Trướng Hãn Quốc chắc chắn không gánh nổi. Nói không chừng còn bị Đại Chu đuổi đến nơi cực hàn ở phương Bắc mà chăn nuôi.

Ngày xưa, thời điểm Đại Tấn cường thịnh nhất đã làm như vậy. Thậm chí khi đó, Kim Trướng Hãn Quốc cũng không dám xưng quốc. Chẳng qua chỉ là một bộ lạc nhỏ mà thôi. Bát bộ Hoàng tộc bây giờ chính là tám bộ lạc mạnh nhất trong Kim Trướng Hãn Quốc. Năm đó còn run lẩy bẩy dưới binh phong của Đại Tấn, chỉ có thể núp ở trong cánh đồng hoang vu tận cực Bắc mà Đại Tấn coi khinh, tham sống sợ chết.

Bên ngoài kinh thành Kim Trướng Hãn Quốc, Tô Tín không che giấu thân hình, hắn ngay lập tức đạp không đến. Mỗi một bước giáng xuống đều phát ra một tiếng ầm ầm vang lớn. Thật giống như sấm chớp nổ tung, ngay lập tức kinh động tất cả võ giả bên trong kinh thành Kim Trướng Hãn Quốc.

Từng bước chân Tô Tín giáng xuống, gió lạnh cuồng nộ cuốn tới, sấm chớp gầm thét, giữa không trung giăng đầy mây đen thậm chí còn ngưng tụ thành hình dạng ác long rít gào.

Chương 2716 - Đền tội

Từng trận gió lạnh thổi tới, thổi đến mức khiến đáy lòng mọi người phát rét. Tất cả đều dùng bộ dạng hoảng sợ nhìn cảnh tượng hệt như diệt thế giữa không trung kia.

Tô Tín đứng giữa không trung, lạnh nhạt nói: "Kim Trướng Hãn Quốc, các ngươi ở đồng cỏ phương Bắc đến ngu người rồi à? Muốn quay về bên trong cánh đồng hoang vu ở cực Bắc để mà gặm tuyết không? Muốn diệt quốc thì hôm nay ta sẽ thành toàn cho các ngươi!"

Lời của Tô Tín giống như sấm chớp nổ vang, dội vào bên tai của từng người, khiến cho đám võ giả Kim Trướng Hãn Quốc này sắc mặt ai nấy trong nháy mắt đều trở nên trắng bệch.

Một người diệt một nước, chuyện này nghe thì khoa trương nhưng cũng không phải là không thể.

Võ lực mới là căn bản thủ hộ một quốc gia. Tô Tín không giết được tất cả mọi người của Kim Trướng Hãn Quốc nhưng lại có thể giết hết tất cả võ giả cao cấp nhất trong Kim Trướng hãn Quốc. Đến lúc đó, đoán chừng cũng chẳng cần Đại Chu xuất thủ, Kim Trướng Hãn Quốc cũng sẽ ngoan ngoãn tự mình chạy đến cánh đồng hoang ở cực Bắc.

Tô Tín có thực lực tàn sát những võ giả Kim Trướng Hãn Quốc này, hắn cũng có thủ đoạn tàn nhẫn để giết những võ giả Kim Trướng Hãn Quốc này.

"Xin Tô đại nhân bớt giận, chuyện này thực ra là hiểu lầm." Xích Liệt Cách vội vàng bước ra, đứng trên tường thành.

Tô Tín lạnh nhạt nói: "Các ngươi cùng Vũ Thiên Vực đoạt đồ của ta. Kết quả bây giờ lại nói là hiểu lầm. Ngươi cho rằng Tô Tín ta là đồ ngốc, hay coi chính ngươi là đồ ngốc?"

Xích Liệt Cách nở nụ cười khổ, nói: "Chính là vì ta không ngốc nên ta mới nói chuyện này là hiểu lầm.

Thấy được lúc trước Tô đại nhân chém chết Ngạc Nhĩ Đa, còn uy thế trận chiến lúc ấy với Lý Bá Dương, coi như Kim Trướng Hãn Quốc ta có thể thực sự liên thủ với Vũ Thiên Vực,

nhưng Vũ Thiên Vực cũng không gánh nổi Kim Trướng Hãn Quốc ta.”

Tô Tín dửng dưng nói: “Nếu biết hậu quả sao còn dám cướp đồ của ta?”

Lần này, Xích Liệt Cách bỗng nhiên chỉ vào Cổ Liệt cùng Côn Bố, nói: “Hai người này, một người là tân đại hãn mới lên ngôi của Kim Trướng Hãn Quốc. Người còn lại chính là đệ tử thân truyền của ta, cũng là người thừa kế của Côn Già phái mà ta đã định.

Chuyện lần này hoàn toàn là do bọn họ tự tiện quyết định. Người thiển cận như vậy không xứng lãnh đạo Kim Trướng Hãn Quốc ta. Bây giờ ta sẽ lấy tính mạng của bọn họ để đền tội với Tô đại nhân!”

Dứt lời, trong hai mắt Xích Liệt Cách nở rộ sinh tử luân hồi, không ngừng xoay chuyển, mặc dù lúc hắn nói, Cổ Liệt cùng Côn Bố liền cảm giác được có chút không đúng nhưng lúc này đã không còn kịp rồi!

Sức mạnh kia trực tiếp níu giữ chân khí cùng Nguyên Thần của bọn họ, khiến bọn họ không thể động đậy. Xích Liệt Cách tay nắm quyền ấn, một bên một người, ầm ầm giáng xuống, đánh thủng một lỗ lớn giữa ngực hai người này. Trong nháy mắt máu tươi tung tóe, trong mắt của Cổ Liệt cùng Côn Bố hãy còn vẻ khó hiểu, nặng nệ ngã xuống đất.

Bọn họ kiểu gì cũng không nghĩ ra được Xích Liệt Cách người trước đó nói hay nói tốt, muốn khích cho Vũ Thiên Vực cùng Tô Tín đánh sống đánh chết lại bỗng nhiên xuất thủ với hai người họ.

Đặc biệt là Côn Bố. Hắn là đệ tử kiệt xuất nhất của Xích Liệt Cách, tương lai định trước sẽ trở thành nhân vật chấp chưởng Côn Già phái. Kết quả lại chết trên tay sư phụ mình.

Những đệ tử Kim Trướng Hãn Quốc tại chỗ cũng đều ngẩn ra. Xích Liệt Cách lại động thủ giết đại hãn của bọn họ và đệ tử thân truyền của hắn để đền tội cho Tô Tín?

Động thái này khiến lòng bọn họ nguội lạnh, hệt như Kim Trướng Hãn Quốc biến thành heo dê trong tay người khác,

mặc họ xẻ thịt vậy.

Có điều sau đó bọn họ liền nhớ đến uy thế cường đại trước đó Tô Tín triển hiện ra.

Bọn họ không muốn làm heo làm dê, nhưng vấn đề là với thực lực của Tô Tín, dù hắn có muốn giết toàn bộ cao tầng của Kim Trướng Hãn Quốc thì cũng không phải việc gì khó.

Nếu như chẳng qua chỉ là hy sinh Cổ Liệt cùng Côn Bố mà có thể khiến Tô Tín rút lui thì đối với mọi người ở đây mà nói đều là chuyện tốt.

Tô Tín cũng có hơi kinh ngạc nhìn Xích Liệt Cách, lạnh nhạt nói: "Xích Liệt Cách Thượng sư, trước kia ta quả không nhìn ra ngươi ngược lại điên rồi. Cái này cũng xuống tay được.

Cổ Liệt chính là đại hãn của Kim Trướng Hãn Quốc. Ngươi lấy tính mạng hắn mà đền tội cho ta, từ nay về sau, uy nghiêm của hoàng tộc Kim Trướng Hãn Quốc sẽ tan hết. Thậm chí ngay cả toàn bộ nước Kim Trướng Hãn Quốc cũng không cách nào duy trì được.

Còn tên đệ tử kia của ngươi. Hắn là người thừa kế ngươi chú tâm đào tạo nhiều năm, ngươi chịu giết hắn như vậy?"

Xích Liệt Cách mặt không đổi sắc, nói: "Kim Trướng Hãn Quốc có đại hãn hay không cũng không thành vấn đề. Mặc dù giáp phái vượt trên hoàng quyền là một dạng chế độ dị dạng. Song ta là Thượng sư Côn Già phái, ắt sẽ phải cân nhắc vì Côn Già phái chúng ta.

Còn như Côn Bố, mặc dù hắn là người thừa kế mà ta chọn nhưng sau cùng hắn lại đắc tội với Tô đại nhân.

Gây ra chuyện thiển cận thế này thì chứng minh năng lực của hắn chưa đủ, cũng không có tư cách thừa kế Côn Già phái, chết cũng đáng đời."

Chương 2717 - Đền tội (2)

Tô Tín vỗ tay một cái, có lúc thực lực và thủ đoạn là hai chuyện khác nhau. Giống như Xích Liệt Cách này đi từ yếu đến mạnh, một bước bước lên từ tầng dưới cùng lên thành võ

giả. Trình độ quyết đoán còn mạnh hơn nhiều so với đám võ giả có bối cảnh đại phái kia.

Ví dụ như Huyền Minh chấp chưởng Thiếu Lâm Tự và Trương Bá Đoan của Tạo Hóa Đạo Môn. Lúc có cường giả như Lý Bá Dương và Huyền Khổ, bọn họ có thể quản lý hai đại tông môn này một cách rất tuyệt vời, xử lý gọn gàng ngăn nắp.

Nhưng đến khi thực sự để cho bọn họ đến quản lý một tông môn lớn đến thế, bọn họ lại không gánh nổi trách nhiệm này.

Tô Tín nhìn Xích Liệt Cách, thở dài nói: "Xích Liệt Cách Thượng sư quả nhiên đủ quả quyết. Không tệ, rất tốt."

Có điều, sắc mặt Tô Tín trong giây lát biến đổi, trong nháy mắt liền trầm xuống: "Có điều nếu như ta nói, phần nhận lỗi này của các ngươi không đủ thì sao?"

Xích Liệt Cách dường như đã sớm liệu được Tô Tín sẽ nói thế. Hắn nói thẳng: "Tô đại nhân, Kim Trướng Hãn Quốc ta cho đến giờ cũng chưa từng nghĩ muốn dừng lại trước thời hạn trong thế gian đại tranh này. Nhưng nếu bây giờ, Kim Trướng Hãn Quốc đắc tội với Tô đại nhân ngươi thì chỉ có hai sự lựa chọn. Một là đứng về bên phía Vũ Thiên Vực, đối địch với Tô đại nhân. Còn một sự lựa chọn khác chính là thần phục, hoàn toàn đứng về phía Tô đại nhân.

Cổ Liệt và tên học trò ngu xuẩn kia của ta chọn cái đầu, nhưng bây giờ ta chọn cách thứ hai."

Tô Tín nhìn Xích Liệt Cách, rất có hứng thú: "Tại sao? Ngươi hẳn biết ân oán giữa ta và Kim Trướng Hãn Quốc không hề nhỏ."

Xích Liệt Cách trầm giọng nói: "Rất đơn giản, bởi vì Vũ Thiên Vực không có sự tàn nhẫn của Tô đại nhân người! Vương Cửu Trọng mạnh thì mạnh, nhưng tiếc rằng hắn rất bàng quan. Trừ khi có sức mạnh uy hiếp được toàn bộ Vũ Thiên Vực, bằng không hắn sẽ không xuất thủ.

Hai tên ngu ngốc kia chỉ thấy được sức mạnh mặt ngoài của Vương Cửu Trọng, nhưng cũng không nhìn thấy đối phương có đến giúp mình hay là không.

Hơn nữa, lần này ta còn thuận tiện giúp cho Tô đại nhân ngươi một chuyện nhỏ. Việc này ta đã cho người lặng lẽ loan tin đến giang hồ, để Tô đại nhân ngươi có đầy đủ lý do làm lớn chuyện này."

Tô Tín nghi ngờ nói: "Ngươi truyền chuyện này đi không phải là vì muốn khích ta và Vũ Thiên Vực tử chiến à?"

Xích Liệt Cách vội vàng nói: "Chuyện ngu xuẩn như vậy sao ta có thể làm cho được? Sắp tới con đường thông thiên mở, nếu như không có thâm thù đại hận thì tuyệt không đánh nổi tử chiến.

Có điều, mặc dù không đánh nổi nhưng cũng cho Tô đại nhân ngươi mượn đủ cớ để đại náo một trận, ép Vương Cửu Trọng xuất thủ.

Tô đại nhân, hiện trên giang hồ, tư liệu của tất cả võ giả gần như đều rõ ràng. Đặc biệt là Tô đại nhân ngài. Trong số các Thần Kiều cảnh, Tô đại nhân ngài là người xuất thủ nhiều nhất, khó tránh khỏi sẽ bị người khác nhắm vào.

Nhưng Vương Cửu Trọng này rất thần bí, không ai biết được thực lực của hắn nông sâu thế nào. Trước khi tiến vào con đường Thông Thiên, thăm dò lai lịch hắn một chút với Tô đại nhân ngài mà nói cũng có chỗ tốt."

Tô Tín gật đầu một cái. Thực ra thì Xích Liệt Cách ngược lại đã uổng công vô ích rồi. Những Thần Kiều khác, giống như Khương Viên Trinh, Triệu Cửu Lăng có lẽ sẽ có ý nghĩ này, song Tô Tín thì chắc chắn không.

Không phải Tô Tín không tò mò mà là hắn có tự tin tuyệt đối. Bây giờ hắn chắc hẳn đã đứng ở đỉnh cao Thần Kiều cảnh. Ngay cả thực lực của Vô Sinh lão mẫu hắn cũng đã lĩnh giáo. Mặc dù không phải là Vô Sinh lão mẫu ở thời kỳ toàn thịnh, nhưng Tô Tín cũng có thể nhận biết được thực lực của hắn ít nhiều. Vì lẽ đó, đi dò lai lịch của Vương Cửu Trọng ngược lại không cần thiết lắm.

Có điều hiện tại nếu như Xích Liệt Cách nhận thua thẳng thừng như vậy, Tô Tín dĩ nhiên sẽ không cự tuyệt chuyện thủ hạ của mình có thêm một phần sức mạnh.

Hắn cũng biết, Kim Trướng Hãn Quốc không phải là thật tâm thật ý thần phục. Có điều mấy chuyện này cũng không có vấn đề gì. Chỉ cần có hắn, Kim Trướng Hãn Quốc cũng không gây được sóng gió gì.

Cho nên, Tô Tín liền nói với Xích Liệt Cách: "Nếu Kim Trướng Hãn Quốc chuẩn bị thần phục ta thì từ nay về sau, võ giả Tây Bắc Đạo ta tiến vào quốc nội Kim Trướng Hãn Quốc nhất định phải được thông suốt không trở ngại. Chi tiết những việc này, ngươi đến thành Phi Long, tìm Hoàng Bỉnh Thành thảo luận là được.

Nhớ, lần sau chọn đại hãn và đệ tử thì đầu tiên phải chọn một người biết nghe lời. Người như vậy mặc dù sẽ không để cho Kim Trướng Hãn Quốc một lần nữa quật khởi, song ít nhất cũng không lanh chanh đi gây chuyện."

Sau khi nói xong, Tô Tín liền rời đi ngay. Xích Liệt Cách rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đối mặt với áp lực từ Tô Tín, người bình thường không cách nào tưởng tượng nổi. Nếu hắn chỉ có một mình, cho dù có đắc tội với Tô Tín thì hắn cũng có thể chạy đến hải ngoại hoặc vào trong rừng sâu núi thẳm mà bế quan. Nhưng bây giờ trong tay hắn vẫn còn Kim Trướng Hãn Quốc và Côn Già phái. Hai bên này hắn không thể mặc kệ được.

Sau khi rời Kim Trướng Hãn Quốc, Tô Tín liền một đường đi về phía Nam. Mấy ngay sau đã chạy thẳng đến Vũ Thiên Vực.

Chương 2718 - Vương Cửu Trọng

Lần này, Tô Tín cũng không phải là muốn diệt môn. Vì lẽ đó hắn không mang theo những thủ hạ khác chỉ một thân một mình đến.

Vũ Thiên Vực lập một tòa thành nhỏ ở An Nam Đạo, nhìn qua rất không bắt mắt, song trong đó lại có không ít võ giả. Chỉ tiếc chẳng có mấy người thực lực mạnh cả.

Trong Tiên Vực ngày trước, Vũ Thiên Vực được tạo thành nhở những võ giả không có bối cảnh, phát triển một đường đến bây

giờ. Mặc dù có một cường giả như Vương Cửu Trọng, song căn cơ vẫn cứ có chút không đủ như thường.

Tô Tín cũng không che giấu khí tức của hắn. Sức mạnh cường đại của Thần Kiều cảnh khuấy động hư không, chấn động đến mức toàn bộ thiên địa cũng phát ra tiếng rung chấn. Uy thế cường đại vô cùng, hệt như diệt thế.

Tư Mộ Hàn trong thành cảm giác được khí tức này, sắc mặt hắn nhất thời biến đổi. Lúc này mới có mấy ngày mà Tô Tín cũng đã tìm đến cửa.

Nhìn Vũ Thiên Vực bên dưới, Tô Tín hừ lạnh một tiếng, nói: "Cướp đồ của ta mà bây giờ còn như con rùa rúc đầu, ngay cả một người cũng không ra mặt à?"

Dứt lời, Tô Tín phất một tay lên, trong nháy mắt, thiên hỏa liệu nguyên. Giữa không trung đều bị nhuộm thành màu đỏ thẫm, tản ra năng lượng nóng bỏng. Hỏa diễm vô tận vọt tới hướng Vũ Thiên Vực. Tư Mộ Hàn căn bản không ngờ đến Tô Tín một câu cũng không buồn nói dứt lời đã động thủ. Xem ra lời đồn đãi trên giang hồ về người này thật không sai. Cách hành sự của Tô Tín thực cường thế và bá đạo vô cùng.

Tô Tín bỗng nhiên xuất thủ, người bên trong Vũ Thiên Vực và đám người Tư Mộ Hàn đều ngẩn ra. Bọn họ cũng không ngờ Tô Tín lại thẳng tay như vậy. Một câu cũng không nói đã động thủ.

Trên thực tế, Tô Tín cũng chẳng có gì để nói. Vũ Thiên Vực cướp đồ của Tô Tín hắn, đánh vào thể diện của hắn, chẳng lẽ Tô Tín hắn còn có thể khách khí nói phiền Vũ Thiên Vực trả đồ lại cho hắn?

Dù sao cũng đều là một kết cục, nếu phải nói nhảm với bọn họ thì chi bằng xuất thủ trước rồi nói sau. Vừa hay có thể lớn tiếng dọa người trước.

Mà trong chớp mắt Tô Tín xuất thủ, trận pháp Vũ Thiên Vực cũng mở.

Mặc dù nói truyền thừa và nội tình của Vũ Thiên Vực yếu. Nhưng bọn họ đông hợp tây góp vẫn có thể bố trí ra được một trận pháp cực phẩm. Đáng tiếc, trận pháp này với Tô Tín cũng

có chút quá thô sơ. Thậm chí, so với đại trận như của Thiếu Lâm Tự và Tạo Hóa Đạo Môn, cái này không thể so được. Tương tự, trận pháp này cũng không sánh bằng Vạn La đại trận ở thành Phi Long.

Dưới hỏa vực đó của Tô Tín, trận pháp chớp mắt vỡ vụn. Cái gọi là hộ tông đại trận của Vũ Thiên Vực thậm chí còn chẳng chịu đựng được thời gian ngắn bằng một nhịp thở nữa mà ầm ầm vỡ vụn!

Sắc mặt Tư Mộ Hàn phía dưới bỗng nhiên biến đổi. Trường thương màu bạc trắng hiện lên trong tay hắn. Một thương đâm ra, chân khí lạnh vô cùng ngưng tụ thành vạn đạo thương ảnh nghênh hướng hỏa vực nọ. Nhìn uy thế tưởng như mạnh mẽ, song cơ hồ trong nháy mắt liền bị hỏa lực cường đại kia đánh cho tan rã!

Sắc mặt Tư Mộ Hàn bỗng nhiên biến đổi. Từ trên người Tô Tín, Tư Mộ Hàn có cảm giác như thể hắn đang đối diện với sư huynh của hắn. Mạnh mẽ như vậy! Giống như thể Thần Ma, không thể thắng nổi!

Ngay lúc Tư Mộ Hàn tuyệt vọng, trước ngừi hắn bỗng nhiên xuất hiện một bóng người. Một quyền hời hợt được đánh ra, vạn thiên hỏa vực ầm ầm mất đi!

“Sư huynh!”

Ánh mắt lạnh lùng của Tư Mộ Hàn nhất thời sáng lên. Ở trong lòng hắn, chỉ cần có sư huynh của hắn ra tay thì không gì không giải quyết được.

Tô Tín lạnh lùng nhìn người trước mắt này. Kẻ bỗng nhiên xuất hiện kia không ai khác chính là vực chủ Vũ Thiên Vực, Vương Cửu Trọng.

Chỉ có điều, hình tượng của người trước mắt so với trong tưởng tượng của Tô Tín có chút khác biệt. Phải nói, trong cùng với phần lớn cảm nhận, hình tượng của Vương Cửu Trọng đây còn kém hơn rất nhiều.

Trước mặt, một người nam nhân trung niên khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo cực kỳ bình thường, là kiểu người ném vào trong đống người thường liền không phân biệt được đó.

Tóc tai hắn rối bời, có chút lôi thôi lếch thếch. Trên người chỉ mặc áo gai màu xanh rộng thùng thình, hai chân để trần, mặt mũi hiền lành, đờ đẫn. Nếu không phải trên người hắn tản ra khí thế cường đại của Thần Kiều cảnh, những người khác nhất định sẽ cho rằng kẻ trước mắt này chẳng qua chỉ là lão nông tầm thường ở nông thôn chứ không phải là kẻ chí cường đứng ở đỉnh cao giang hồ.

Vương Cửu Trọng nhìn Tô Tín, trên mặt vẫn là biểu cảm đờ đẫn kia, nhưng trong hai mắt hắn lại toát ra một tia sáng kỳ dị, càng lúc càng thịnh.

Vương Cửu Trọng vừa mới xuất quan. Hắn cũng không biết vì sao Tô Tín lại đánh đến đây. Tư Mộ Hàn đứng một bên vừa tính kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Vương Cửu Trọng nghe, nhưng Vương Cửu Trọng bỗng đưa tay cản lại. Tư Mộ Hàn nuốt ngược lại những lời muốn nói.

Nhìn Tô Tín, Vương Cửu Trọng trầm giọng nói: “Ngươi rất mạnh.”

Giọng nói của hắn trầm thấp, khàn khàn, hình như là do nguyên nhân ít khi nói chuyện. Thậm chí, còn có hơi không lưu loát.

Có điều vừa dứt lời, Vương Cửu Trọng không nói hai lời, ngay lập tức bước ra một bước, lâm không đối lập với Tô Tín.

Chương 2719 - Vương Cửu Trọng (2)

Hai tay hắn nắm quyền ấn, ầm ầm hạ xuống. Trong nháy mắt hư không rung động, khai sơn liệt địa!

Người Vũ Thiên Vực đều ngẩn ra. Bọn họ cho dù có hiểu phương thức hành sự khó hiểu của vực chủ bọn họ, song bây giờ là cái gì đây? Nói ba chữ xong liền không nói lời thứ hai, ngay lập tức xuất thủ. Cái này là chuyện gì đây?

Chỉ có Tư Mộ Hàn hơi hiểu một chút tư tưởng vị sư huynh này của hắn.

Vương Cửu Trọng căn bản không nghĩ nhiều như vậy. Hắn chỉ thấy Tô Tín rất mạnh. Mạnh đến mức đủ để kích thích chiến ý của hắn. Chỉ đơn giản như thế.

Trong mắt Tô Tín cũng lóe lên một tia tinh mang. Lần trước lúc hắn giao thủ với Vô Sinh lão mẫu, đánh có hơi không đã ghiền.

Đánh đến cuối Vô Sinh lão mẫu lại trốn.

Mà trước mắt Vương Cửu Trọng chỉ đánh có một chiêu. Mà một chiêu này lại khiến cho Tô Tín cảm giác được một luồng áp lực đã lâu không gặp!

Cũng chỉ có một chiêu này, Tô Tín liền có thể nhận ra, thực lực của đối phương nếu so ra thì còn mạnh hơn cả Lý Bá Dương. Thậm chí không chỉ là mạnh hơn một bậc!

Tô Tín cũng không nói hai lời, trực tiếp bước ra một bước, quanh thân nở rộ Phật quang. Thanh phong lượn lờ bên ngoài. Trong ánh Phật quang và hỏa diễm đan vào nhau, thân hình Tô Tín giống như Ma Thần. Một quyền giáng xuống, phá hư không! Thanh phong oai lan ra khắp thiên địa!

Hai người đụng nhau, luồng khí thế to lớn chập chờn khiến hư không rung động. Ánh lửa cùng với chân khí cường đại hóa thành liệt diễm rực cháy. Gió bão cuốn giữa không trung, hệt như tận thế, vô cùng kinh khủng.

Mà trong lúc hai người họ giao thủ, bỗng nhiên có mấy đạo khí tức cường đại truyền tới từ đằng xa. Bất ngờ đó chính là ba người Khương Viên Trinh của Hoàng Thiên Vực, Triệu Cửu Lăng của Huyền Thiên Vực cùng với Bì Già Đa La của Phạm Thiên Vực.

Ba người bọn họ trong Tiên Vực ít nhiều gì cũng từng quen biết với Vương Cửu Trọng, Tư Mộ Hàn nhìn về phía ba người bọn họ, ánh mắt tràn đầy vẻ cảnh giác. Có điều lần này, ba người bọn họ không xuất thủ, chẳng qua chỉ là đứng ở phía xa xem chừng.

Theo bọn họ tới còn có vài giang hồ phong môi. Những người này thực ra sớm đã tới, dẫu sao trước khi Tô Tín xuất thủ, trên giang hồ đã lan truyền tin Tô Tín muốn đến Vũ Thiên Vực gây sự rồi. Bọn họ sớm đã đến giữ ở đây.

Chỉ có điều bọn họ ở cách xa hơn. Cường giả Thần Kiều cảnh xuất thủ hệt như diệt thế. Đứng gần sẽ rất xui xẻo.

Nhưng mà vào lúc này, lại có khí tức của một vị Thần Kiều cảnh truyền tới. Có điều, chờ sau khi thấy người đến là ai, mọi người đều sửng sốt. Võ giả trẻ tuổi mặc y phục màu xanh này là ai? Trên giang hồ tại sao lại xuất hiện thêm một vị Thần Kiều nữa thế này?

Lúc này, bỗng nhiên có người kinh ngạc hô lên: "Lâm Trường Hà! Hắn là Đạo Si Lâm Trường Hà! Cường giả cùng một thời đại với Tô Tín. Người từng đứng đầu Nhân Bảng "Đạo Si" Lâm Trường Hà!"

Năm xưa, trong số các thế hệ trẻ giang hồ, trước khi Tô Tín bộc lộ tài năng người kinh diễm nhất giang hồ chính là Lâm Trường Hà.

Chỉ có điều, thời gian hắn biến mất quá lâu. Hơn nữa bây giờ, Lâm Trường Hà lại xuất hiện với thực lực Thần Kiều cảnh. Mọi người ở đây thoạt tiên không ai nhận ra hắn.

Có điều, sau đó mọi người đều ngẩn ra, Lâm Trường Hà tấn thăng đến Thần Kiều rồi?

Với năng lực và thiên phú năm xưa của Lâm Trường Hà, trong lớp trẻ tuấn kiệt kia, hắn tuyệt đối là nhân vật xếp sau Tô Tín.

Bây giờ, Tô Tín đã đính ở đỉnh cao giang hồ. Đám người Tiêu Hoàng cũng đến Dương Thần. Nếu Lâm Trường Hà cho thấy thực lực Dương Thần cảnh, mọi người cũng không thấy lạ. Thậm chí bây giờ nếu hắn đã đến Chân Vũ, mọi người cũng có thể hiểu.

Nhưng ai nào ngờ Lâm Trường Hà bỗng nhiên xuất hiện lại là Thần Kiều cảnh. Cái này cũng có hơi quá mức kinh sợ.

Từ Hóa Thần đến Thần Kiều, một bước vượt qua nhiều cảnh giới như vậy. Chuyện này với phần lớn võ giả mà nói thì không khác gì chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

Chỉ có điều, hiện tại trên giang hồ đã có một kỳ tích là Tô Tín. Bây giờ lại xuất hiện thêm một kỳ tích là Lâm Trường Hà nữa. Chuyện này có vẻ như cũng dễ hiểu.

Bì Già Đa La vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Lâm Trường Hà. Hồi lâu sau hắn mới xoay đầu lại, trong mắt lộ ra vẻ sáng tỏ.

Hiển nhiên, hắn đã nhìn thấu được lai lịch của Lâm Trường Hà.

Chỉ có điều, lão bằng hữu này dường như chọn con đường hoàn toàn khác với hắn.

Còn như rốt cuộc con đường đó là đúng hay sai, điểm này Phật Đà không biết. Đạo Tổ cũng không biết. Tất cả cũng chỉ có thể đến khi con đường Thông Thiên kết thúc mới có kết luận.

Mà lúc này trong sân, Tô Tín cùng Vương Cửu Trọng một quyền đánh xuống. Bão táp liệt diễm vô tận tiêu tán. Hai người đứng giữa không trung.Dĩ nhiên là cục diện thế lực ngang nhau.

Tô Tín cũng phát hiện ra được sự xuất hiện của đám người Khương Viên Trinh. Có điều, hắn không để ý đến. Lúc này, bọn họ không dám bỏ đá xuống giếng.

Hiện tại, đám người Địa Tạng Vương cũng đều đã trở về. Thật sự cho rằng Tô Tín hắn không có đồng minh à?

Chỉ có điều, cái thực sự khiến cho Tô Tín kinh ngạc chính là Lâm Trường Hà.

Chương 2720 - Vương Cửu Trọng (3)

Đã lâu không gặp, Lâm Trường Hà đã tấn thăng lên đến Thần Kiều. Cái này gần như trong nháy mắt đã khiến Tô Tín liên tưởng đến Đạo Tổ.

Trước đó, bên trong Tạo Hóa Đạo Môn, Tô Tín cũng không phát hiện thứ gì có dính líu đến Đạo Tổ. Có điều bây giờ nhìn lại, Đạo Tổ có khi đã đặt hậu thủ trong Thái Nhất Đạo Môn.

Bên này Tô Tín có chút phân tâm, mà bên phía Vương Cửu Trọng vẫn chiến ý trùng tiêu như trước, không có chút nào dừng lại.

Ngón tay hắn nhập lại như kiếm, thân hình cũng giống như một thanh trường kiếm, vô cùng sắc bén. Lấy thân hóa kiếm, chém phá hư không, tấn công đến phía Tô Tín.

Trong tay Vương Cửu Trọng không có kiếm, nhưng kiếm chỉ điểm ra lại có kiếm ý trùng tiêu, hóa thành uy thế vô biên

giáng xuống. Chẳng qua chỉ là kiếm ý đơn giản nhất song lại vẫn cường đại như thường!

Hiện tại, trong số các võ giả dùng kiếm trên giang hồ, người được công nhận mạnh nhất chỉ có hai người. Một là kiếm đạo thông thần Mạnh Kinh Tiên. Người còn lại là kiếm kỹ tinh thần Tô Tín.

Có thể nói, trong đông đảo các võ giả dùng kiếm trên giang hồ hiện nay, tất cả mọi người đều kém một tầng so với họ.

Nhưng bây giờ, kiếm chỉ này của Vương Cửu Trọng xuất thủ, mặc dù thành tựu kiếm đạo của hắn không bằng Tô Tín hay Mạnh Kinh Tiên, song cũng đủ để đứng ngang hàng với hai người họ!

Tham Lang Kiếm trong tay Tô Tín xuất thủ. Chính phản âm dương, bốn đạo kiếm khí dây dưa đan xen vào nhau. Sinh tử âm dương chi lực trụ cột đủ để phá tan bất cứ sức mạnh nào. Một đạo kiếm chỉ kia của Vương Cửu Trọng cũng mất đi bên trong đó.

Nhưng vào lúc này, âm dương kiếm khí bỗng nhiên nát bấy. Một đạo kiếm khí sáng chói lộng lẫy tỏa ra, chia thành ba. Kiếm hóa Tam giới, trảm thiên tuyệt địa!

Trong kiếm tàng kiếm, kiếm kỹ trụ cột nhất này được Tô Tín sử dụng với kiếm đạo chí cường như kia, uy thế thật có thể nói là kinh khủng. Mãi đến lúc này mọi người mới có thể hiểu được vì sao kiếm đạo của Mạnh Kinh Tiên được người ta xưng là thông thần, còn kiếm kỹ của Tô Tín lại được khen là kinh thần.

Mặt Vương Cửu Trọng không chút cảm giác. Thân hình hắn động một cái. Ngay lập tức hóa kiếm thành đao, một bàn tay chém ra. Trong nháy mắt, hàn mang đại thịnh, khai thiên liệt địa!

Đao mang vô cùng sắc bén. Thậm chí nếu so với đám võ giả đặc biệt nghiên cứu đao đạo ngày xưa của Phong Thiên Vực thì còn mạnh hơn. Nó xé rách kiếm hóa Tam giới của Tô Tín, thô bạo đến cùng cực.

Đao kiếm song tu. Vương Cửu Trọng chỉ ra một đao một kiếm. Mặc dù thành tựu trên con đường này của hắn không thể tính là đệ nhất thiên hạ, nhưng cũng có thể nói là đỉnh cao!

Vương Cửu Trọng chỉ đánh một đao một kiếm. Tất cả mọi người cho rằng hắn song tu đao kiếm. Nhưng sau đó mọi người mới biết, Vương Cửu Trọng được gọi là lã võ đạo thẳng đến chín tầng trời, danh tự này của hắn cũng không gọi sai!

Đao ý vô cùng bá đạo xé kiếm mang. Kiếm hóa Tam giới của Tô Tín cũng không đỡ được một đao sắc bén của Vương Cửu Trọng.

Nhưng lúc này, Vương Cửu Trọng lại đánh ra một quyền. Trong chớp mắt mà quyền này đánh ra, giữa không trung vang lên tiếng long ngâm gầm thét. Thân hình Vương Cửu Trọng bay lên trời. Bản thân hắn giống như đã hóa thành một con cự long. Song cự long này thân lại thẳng tắp một đường, không khác gì một cây thương cán rồng. Mà một quyền này của Vương Cửu Trong chính là mũi thương. Một thương đâm xuống, đâm rách cả thiên không!

Trong hai mắt Tô Tín đã bạo phát ra tĩnh mịch hư vô ở mức độ cao nhất. Vô sinh vô tử, tịch diệt quy khư!

Một quyền đánh ra, vạn vật chung cực!

Có thể nói, một quyền đấu chiến tận lực kia đụng với một long thương mang theo quyền ý của Vương Cửu Trọng đụng nhau, nhất thời bạo phát ra luồng chấn động cực kỳ kinh khủng.

Với mọi người ở đây mà nói, hai người này thậm chí đều đã trở thành nhân vật như Ma như Thần, xuất thủ là đoạn sơn đoạn hải.

Sức mạnh gió bão cường đại khiến trong vòng chu vi hơn mười dặm xung quanh bừa bộn một mảnh. Ngay cả thành trì của Vũ Thiên Vực phía dưới cũng bị liên lụy không ít. Cái này khiến cho Tư Mộ Hàn thầm kêu khổ, vị sư huynh này của hắn đã dùng đến toàn lực rồi.

Mà ngay sau đó, Vương Cửu Trọng lại đổi vô số kiểu chiến pháp. Bản thân hắn giống như binh khí, bất kỳ binh khí võ đạo nào trên người hắn cũng có thể phát huy đến trình độ cao nhất.

Mà Tô Tín cũng dùng vô số loại võ đạo mạnh mẽ đến cùng cực mà đối phó lại. Hai bên ngươi tới ta lui, đánh vô cùng kịch liệt. Ngược lại cũng coi như là sức mạnh tương đương.

Bất kể là Vương Cửu Trọng hay là Tô Tín, hai người đều càng đánh, chiến ý càng ngang nhau.

Vương Cửu Trọng chỉ là bởi vì Tô Tín rất mạnh nên muốn đánh với hắn một trận. Mà lúc này, Tô Tín cũng sớm đã bỏ qua chuyện Thất Sắc Liên Hoa sang một bên, phát huy sức chiến đấu của mình đến trình độ cao nhất, thoải mái đánh một trận với Vương Cửu Trọng.

Trước đó, Vô Sinh lão mẫu có tư cách đánh một trận với Tô Tín, chỉ tiếc cuối cùng Vô Sinh lão mẫu cuối cùng lại chạy mất.

Mà bây giờ, Vương Cửu Trọng có thể nói là người gây áp lực lớn nhất cho hắn trên võ đạo đơn thuần từ trước đến nay. Có điều chỉ là võ đạo chứ không phải là cảnh giới.

Chương 2721 - Vũ Tổ

Đánh một trận với cường giả cấp bậc như Vương Cửu Trọng, không chỉ tăng sức chiến đấu của bản thân mà còn tăng cả căn cơ võ đạo của Tô Tín hắn.

Mà lúc này, đám người Triệu Cửu Lăng vây xem, sắc mặt ai nấy đều vô cùng nghiêm trọng. Bọn họ đã phát hiện, thực lực của hai người kia có thể nói là đã hoàn toàn vượt qua nhóm người mình cả một cảnh giới.

Vương Cửu Trọng say mê võ nghệ kia ở trong Tiên Vực cũng đã mang thực lực sâu không lường được. Mà bây giờ thực lực hắn bày ra kia lại còn mạnh hơn so với trong tưởng tượng của mọi người.

Đám người Triệu Cửu Lăng cũng cho rằng bọn họ đã đánh giá cao Vương Cửu Trọng. Song trong thực tế, bọn họ đã đánh giá thấp hắn!

Dĩ nhiên cái càng làm cho bọn họ khiếp sợ lại chính là Tô Tín.

Vương Cửu Trọng dầu gì cũng đều một mực bế quan, duy trì sự thần bí. Nhưng Tô Tín thì khác, sức chiến đấu của hắn ở mỗi một cảnh giới đều phô bày trước mắt mọi người.

Lúc này cách trận đánh của Tô Tín với Lý Bá Dương vẫn chưa bao lâu, thế mà giờ Tô Tín lại cho thấy tốc độ tiến bộ kinh khủng đến thế này. Đây quả thực làm cho không ai có thể chấp nhận nổi.

Dĩ nhiên, những cái này chẳng qua là thứ mà đám người Triệu Cửu Lăng có thể thấy được. Song với Phật Đà, hắn lại thấy được một người khác!

"Vũ Tổ! Vũ Thông Thiên, quả nhiên là ngươi!"

Trong mắt Phật Đà lộ ra một tia tinh mang. Lúc này hắn đã nhìn ra, người trước mắt này có thể nói là chuyển thế của một vị cường giả Thông Thiên cảnh cuối cùng thời thượng cổ - Vũ Tổ, song cũng có thể nói là hắn không phải.

Vị Vũ Tổ thượng cổ kia bị Phật Đà cùng Đạo Tổ liên thủ chém chết. Trong này không có bất kỳ tư thù cá nhân nào. Cái có chẳng qua là liên quan đến tranh đoạt đạo thống truyền thừa mà thôi.

Nếu như Vũ Tổ sinh ra sớm hơn trăm năm, cùng ra đời với chín vị Thông Thiên thượng cổ kia, nói không chừng hắn sẽ có thể cùng phân thiên hạ với hai mạch Đạo – Phật.

Đáng tiếc, hắn quật khởi có hơi muộn một chút. Bất kể là Phật Đà hay Đạo Tổ cũng sẽ không tha cho hắn.

Chỉ có điều khi đó, bất kể là Phật Đà hay Đạo Tổ, bọn họ cũng đều đã hiểu được một chút bí mật liên quan đến Thông Thiên cảnh. Thế gian đại tran của vạn năm trước vừa là kiếp nạn vừa là cơ duyên. Vạn năm sau, hôm nay cũng lại vừa là một kiếp nạn vừa là một cơ duyên!

Vì lẽ đó, bất kể là Đạo Tổ hay Phật Đà cũng đều giữ lại hậu thủ cho đến bây giờ. Mặc dù năm đó chính mắt bọn họ nhìn thấy Nguyên Thần của Vũ Tổ mất đi, nhưng bọn họ tin chắc với thủ đoạn của Vũ Tổ chắc tuyệt đối cũng sẽ lưu lại một chút hậu thủ.

Song bây giờ thấy được Vương Cửu Trọng, Phật Đà mới hiểu được Vũ Tổ quả nhiên là để lại một hậu thủ. Tuy nhiên đường hắn đi lại vượt quá sức tưởng tượng của Phật Đà.

Phật Đà chọn cách dung hợp kí ức, có thể hiểu thành một loại thủ đoạn đoạt xác khác.

Mà Đạo Tổ lại chọn cách sống lại. Tất cả của kiếp trước đều hóa thành tro bụi, chỉ cần Lâm Trường Hà bước đến tột cùng thì hắn chính là Đạo Tổ. Đạo Tổ mới và Đạo Tổ cũ cũng đều truyền thừa là nhất mạch Đạo môn đỉnh phong. Cái này thì có gì khác biệt đâu?

Còn về phần Vũ Tổ, lựa chọn của hắn còn cực đoan hơn Phật Đà và Đạo Tổ.

Nguyên Thần của Vũ Tổ đã hoàn toàn mất đi rồi, nhưng sau khi mất đi, hắn đã để lại một dấu ấn trên võ đạo. Dấu ấn võ đạo này không bao hàm bất cứ tạp chất nào, chẳng qua chỉ là cố chấp và lý giải của Vũ Tổ đối với võ đạo. Có thể nói đây chính là một cơ duyên rất đơn thuần, không bao hàm bất cứ cái gì khác.

Dấu ấn võ đao này phiêu tán trong thiên địa, không chịu bất kỳ trói buộc nào. Thậm chí, có thể phiêu tán đến trong Tiên Vực, cuối cùng nó vẫn lựa chọn kẻ say mê võ đạo Vương Cửu Trọng. Khả năng là một số tính cách của Vương Cửu Trọng hơi giống với Vũ Tổ ngày trước.

Cho nên nói, Vương Cửu Trọng bây giờ có thể nói là Vũ Tổ, nhưng cũng có thể nói không phải là Vũ Tổ.

Hắn có tất cả truyền thừa của Vũ Tổ về võ đạo, nhưng bất kể là từ Nguyên Thần hay là trí nhớ, Vương Cửu Trọng hắn vẫn là Vương Cửu Trọng.

Ngay cả Phật Đà cũng không khỏi thừa nhận, so với tưởng tượng của hắn, Vũ Tổ còn cực đoan hơn nhiều.

Với Vũ Tổ mà nói, lưu lại một phần truyền thừa còn quan trọng hơn so với việc đoạt xác sống lại. Chỉ cần hắn có thể tạo ra được một người có thể so sánh được với hắn, thậm chí còn mạnh hơn hắn để truyền thừa hết thảy võ đạo của hắn, thì cho dù hắn hoàn toàn biến mất cũng có hề gì đâu?

Dĩ nhiên dấu ấn võ đạo kia dù sao cũng là do Vũ Tổ lưu lại, trong đó cũng có một số thứ biến đổi ngầm sẽ ảnh hưởng đến Vương Cửu Trọng, cũng ví như cái thói quen thu nạp nghĩa tử của hắn.

Phật Đà sau khi biết cái thói quen này của Vương Cửu Trọng vẫn chưa nghĩ đến phương diện có Vũ Tổ. Cho tới giờ, hắn thấy được Vương Cửu Trọng chính là người thừa kế dấu ấn Vũ Tổ, hắn mới biết vì sao Vương Cửu Trọng muốn thu nhận nhiều nghĩa tử đến vậy.

Chương 2722 - Vũ Tổ (2)

Thời thượng cổ, Vũ Tổ khai chiến cùng hai mạch Đạo – Phật, khi đó Vũ Tổ hữu giáo vô loại. Đệ tử của hắn là nhiều nhất, trong đó cũng có không ít Chân Vũ và Thần Kiều. Còn những đệ tử dưới Chân Vũ thì chắc chắn là không đếm xuể.

Nhưng kết quả thì sao? Đệ tử năm đó chịu đi theo Vũ Tổ tử chiến với hai mạch Đạo – Phật lại rất ít. Phần lớn đều chọn cách khư khư giữ mình. Thậm chí còn có một số ít chọn cách phản bội Vũ Tổ, tìm đến hai mạch Đạo – Phật.

Cho nên bây giờ, Vương Cửu Trọng không nhận học trò nữa mà đổi thành thu nhận nghĩa tử. Có lẽ, trong bản năng của hắn, đời trước hắn bị đệ tử phản bội, cho nên bây giờ không thu nhận học trò nữa. Nghĩa tử so ra hẳn là đáng tin hơn đệ tử.

Mà lúc này trong sân, cuộc chiến của Tô Tín và Vương Cửu Trọng đã đến mức độ kịch liệt nhất. Trong mắt Vương Cửu Trọng lóe lên một tia tinh mang. Biểu tình vốn đờ đẫn cũng biến thành vô cùng nghiêm túc. Hắn một tay kết ấn, thân hình làm ra một động tác hết sức cổ quái, nhưng lại mơ hồ tương hợp với thiên địa.

Theo một dấu quyền của hắn đánh xuống, hư không nứt toác. Tiếng Thần quỷ kêu gào vang lên. Sức mạnh cường đại chấn động thiên địa kia giống như đang muốn đánh nát vùng thế giới này!

Sắc mặt Tư Mộ Hàn bỗng nhiên biến đổi. Liệt Thiên Tam Thức! Sư huynh thế mà lại đánh Liệt Thiên Tam Thức vẫn chưa hoàn thành của sư huynh hắn ra!

Vương Cửu Trọng từng ngưng tụ võ đạo của hắn lại một chỗ, sáng tạo ra tam thức tán thủ. Không lấy người làm địch mà là lấy nghĩa cùng thiên địa là địch, cho nên mới được gọi là Liệt Thiên Tam Thức.

Lúc trước, Vương Cửu Trọng dùng hết tất cả sức mạnh mới sáng tạo ra được hai thức trong Liệt Thiên Tam Thức. Thức thứ ba cho đến hiện tại Vương Cửu Trọng cũng chỉ mới tìm được đầu mối mà thôi.

Với Vương Cửu Trọng mà nói, Liệt Thiên Tam Thức này cũng đã là lá bài tẩy của hắn. Bây giờ, sư huynh của Tư Mộ Hàn lại đánh ra chiêu Liệt Thiên Tam Thức này đây cũng không phải là tính liều mạng với Tô Tín, mà là Vương Cửu Trọng gặp chuyện như vậy, hiển nhiên là đã chiến đến trạng thái đỉnh cao nhất. Bất kể đối thủ là ai, hắn cũng định dốc hết tất cả cùng đánh một trận với Tô Tín!

Nhìn đến đây, Tư Mộ Hàn không khỏi thầm nóng ruột. Vương Cửu Trọng khác với những vỏ giả bình thường. Một khi chiến đến trình độ cao nhất, Vương Cửu Trọng cũng sẽ không quản đây rốt cuộc là so tài hay là mâu thuẫn, dù sao hắn cũng có thể biến nó thành tử chiến được.

Liệt Thiên Tam Thức này không phải là trình độ võ đạo cao nhất, nhưng lại chính là võ đạo cùng với vũ kỹ cường đại của bản thân Vương Cửu Trọng được diễn hóa đến mức cao nhất.

Trong mắt Tô Tín lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Võ giả có thể tu luyện đến Thần Kiều cảnh nào có ai là hạng người đơn giản đâu? Có thể nói, đều là những nhân vật có thành tựu mạnh mẽ trên võ đạo.

Một thức tán thủ này bao hàm vạn vật, Tô Tín không nhìn thấy, nhưng uy năng mạnh mẽ có thể nói là trình độ cao nhất mà từ xưa đến giờ Tô Tín từng gặp.

Đối mặt với một kích này, hai tay Tô Tín kết ấn. Trong nháy mắt, thanh phong ngưng tụ thành hỏa vực bao phủ thiên địa, vô cùng cường đại.

Minh Di Thiên Hỏa, lửa lan thiên hạ!

Ngay sau đó, Tô Tín lại đánh xuống một quyền. Trong thoáng chốc, lôi phong gầm thét. Sấm sét nổ vang không dứt. Tốc độ đã đột phá mức độ cao nhất trong không gian.

Kinh Chập Văn Lôi, triết lôi quyền thế!

Thoáng chốc, quyền hóa thành chưởng, cuồng phong lạnh thấu xương phá hư không. Mỗi một luồng sức gió đều giống như lưỡi dao vậy.

Cửu Thiên Huyền Phong, phá thiên không!

Cuối cùng, trong hai mắt Tô Tín cũng tản ra một màn sương mù mờ ảo. Từ trong ngọn lửa thanh phong kia có không ngớt hạt mưa rơi xuống. Mỗi một hạt mưa lại ngưng tụ kiếm khí cường đại, vô cùng sắc bén, mang theo sát cơ kinh người.

Phiêu Linh Kiếm Vũ, sát cơ dạt dào!

Hỗn Thiên Tứ Tuyệt đồng thời được Tô Tín sử dụng cùng lúc. Hỏa, lôi, phong, vũ, sức mạnh cường đại ầm ầm bùng nổ. Khí thế xông thẳng đến trời, nghênh hướng với một kích Liệt Thiên kia của Vương Cửu Trọng!

Trong nháy mắt, sức mạnh cường đại vô tận bùng nổ. Sắc mặt đám người Triệu Cửu Lăng bỗng nhiên biến đổi. Sức mạnh hai người kia đã sắp gần đến Thông Thiên rồi!

Liệt Thiên Tam Thức của Vương Cửu Trọng cùng Hỗn Thiên Tứ Tuyệt của Tô Tín đều là vũ lỹ cường đại đem võ đạo của bản thân họ, phát huy đấu chiến oai đến mức tận cùng.

Lúc hai người đụng nhau, uy năng phát ra thậm chí khiến đám người Triệu Cửu Lăng vây xem ở đó không thể không xuất thủ để cản dư âm.

Mà lúc này, trong tâm của phong bạo đó, sắc mặt của Tô Tín cũng bỗng nhiên biến đổi.Liệt Thiên Tam Thức căn bản cũng không phải môn võ xem người là địch. Với Vương Cửu Trọng, hắn sáng tạo ra môn vũ kỹ này chỉ có duy nhất một đối thủ, đó chính là trời xanh trên đầu!

Một thức này phát huy sức mạnh đến trình độ cao nhất. Thề phải liệt thiên phá địa. Chân ý võ đạo vô cùng mạnh mẽ.

Mà Hỗn Thiên Tứ Tuyệt của Tô Tín lấy sức mạnh của Bái Nguyệt lực, phát huy bốn loại uy năng trong thiên địa đến mức cao nhất, sinh ra sức mạnh cường đại. Có thể nói sau khi hai môn võ này được tung ra, đó chính là cục diện đối đầu gay gắt. Một bên muốn phá thiên, bên còn lại lại mượn dùng thiên địa lực.

Chương 2723 - Con đường Thông Thiên hạ xuống!

Sức mạnh cường đại khiến cho Tô Tín từng bước rút lui giữa không trung, mặt mũi hắn hơi có vẻ tái nhợt.

Mà Vương Cửu Trọng ở phía đối diện cũng không tốt hơn Tô Tín là bao. Khí tức trên người hắn đã hơi có chút sụt giảm. Hiển nhiên, Hỗn Thiên Tứ Tuyệt của Tô Tín cũng không phải dễ đón nhận đến vậy.

Chỉ có điều, ánh mắt Vương Cửu Trọng lúc này lại càng lúc càng sáng. Đã rất lâu rồi hắn cũng chưa từng gặp đối thủ có thể cho hắn chiến đến mức tận cùng như này.

Mắt thấy Vương Cửu Trọng lại muốn ra tay, mà động tác hắn sắp đánh ra có chút giống với thức thứ nhất của Liệt Thiên Tam Thức. Tuy vậy, vẫn có chút khác biệt. Thậm chí, nếu so với kích thứ nhất, uy thế của nó còn mạnh hơn.

Thấy cảnh này, sắc mặt Tư Mô Hàn nhất thời biến đổi.

Liệt Thiên Tam Thức là vũ kỹ cường đại mà cho đến giờ Vương Cửu Trọng cũng không thể hoàn toàn nắm giữ trong tay. Mặc dù bây giờ, hắn đã hoàn toàn nắm giữ được thức thứ nhất, song dùng thức thứ hai vẫn là hết sức miễn cưỡng.

Nhìn lại Tô Tín một cái, người đó cũng là cường giả không hề kém cạnh Vương Cửu Trọng. Khi nãy dùng thức thứ nhất, hai bên có thể nói là sức mạnh tương đương. Nhưng thức thứ hai này vừa ra, hai bên có thể thực sự không khống chế được sức mạnh của mình mà bắt đầu tử chiến mất!

Nếu thực sự đánh, bất kể kết quả thế nào, dù gì cũng sẽ là cục diện hai bên đều bị tổn hại.

Tư Mộ Hàn không hiểu Tô Tín. Trước đó hắn còn cho rằng Tô Tín nhất định sẽ kịp thời thu tay lại. Nhưng nào ngờ đâu, Tô Tín kia cũng càng đánh càng hăng. Gần như là đối chọi tương đối gay gắt với sư huynh hắn mà không mảy may cân nhắc đến hậu quả.

“Điên rồi! Mẹ nó! Điên hết rồi!”

Tư Mộ Hàn bấy giờ cũng muốn phát điên. Bây giờ mà cá chết lưới rách thì hai bên cũng chẳng bên nào được lợi. Các ngươi

chẳng lẽ không thèm nghĩ đến chuyện khi con đường Thông Thiên mở các ngươi sẽ rơi vào tình cảnh xấu hay sao?

Hơn nữa, đều là tình trạng giết người thương mình, hiển nhiên so ra thì Vương Cửu Trọng còn thiệt hơn Tô Tín.

Coi như Tô Tín vì trọng thương mà thua thiệt trên con đường Thông Thiên thì cũng không phải cái gì to tát. Dẫu sao hắn còn có nhân mạch cường đại. Chỉ cần hai vị ở Địa Phủ kia, hoặc là Mạnh Kinh Tiên, một trong ba người này có người tấn thăng đến Thông Thiên là đã đủ để bảo vệ cho Tô Tín rồi.

Nhưng Vương Cửu Trọng thì khác. Hắn không có mạng giao thiệp khổng lồ như vậy. Sau khi trọng thương, Vương Cửu Trọng vì thế mà bỏ lỡ cơ duyên này đối với Vũ Thiên Vực bọn họ mà nói chính là tổn thất không cách nào lường được!

Lúc này, trong mắt Tư Mộ Hàn lộ ra một tia lạnh. Bỗng nhiên hắn đưa tay ra một cái, trực tiếp phong cấm chân khí Triệu Tùng Đào, xách theo hắn bay đến giữa Tô Tín và Vương Cửu Trọng.

Triệu Tùng Đào vốn không ngờ đến Tư Mộ Hàn thân là sư thúc của hắn mà bỗng nhiên lại ra tay với hắn như vậy. Hắn đến cả cơ hội phản ứng cũng không có mà đã bị Tư Mộ Hàn bắt vào trong tay.

Tư Mộ Hàn thấp giọng nói với Tô Tín: “Tô đại nhân, sự tình lần này là tiểu bối Vũ Thiên Vực chúng ta tự ra quyết định. Ta không biết việc này. Sư huynh ta vẫn luôn bế quan nên càng không biết.

Sự tình lần này là Vũ Thiên Vực ta làm sai. Tính mạng Triệu Tùng Đào này cứ dùng để đền tội cho Tô đại nhân ngươi!”

Dứt lời, Tư Mộ Hàn liền ngay một chưởng đánh nát tim Triệu Tùng Đào. Hơn nữa, hắn ném Thất Sắc Liên Hoa vẫn luôn ở trong tay hắn ra cho Tô Tín.

Vương Cửu Trọng sau lưng Tư Mộ Hàn thấy hành động của hắn, bèn nhíu mày một cái.

Hắn không giỏi ăn nói, song hắn biết Tư Mộ Hàn làm như vậy không phải vì muốn Vương Cửu Trọng hắn mất mặt, mà là vì

muốn tốt cho Vũ Thiên Vực lẫn hắn. Mặc dù trong lòng, Vương Cửu Trọng cũng không tán thành cách làm này.

Cầm Thất Sắc Liên Hoa, trong mắt Tô Tín lộ ra vẻ khác lạ, nói: "Vũ Thiên Vực các ngươi cũng có người khôn ngoan đấy. Mặc dù bây giờ ta ngược lại rất muốn đánh với ngươi một trận. Song trận chiến này e là không đánh được."

Vương Cửu Trọng nhìn thi thể Triệu Tùng Đào một cái, lạnh nhạt nói: "Nếu như ngươi muốn đánh thì cứ đánh tiếp."

Sắc mặt Tư Mộ Hàn đầy vẻ lo lắng, nói với sư huynh Vương Cửu Trọng: "Sư huynh! Không thể đánh nữa!"

Ánh mắt Vương Cửu Trọng giật giật. Hắn vừa muốn nói gì, song lại thấy giữa bầu trời truyền đến một tiếng vang thật lớn. Chớp mắt, thiên địa biến sắc, phong lôi dũng động!

Cường giả Thần Kiều cảnh đạo thiên ra. Dước sức mạnh cường đại cũng có thể tạo thành cảnh tượng khủng bố nhường này.

Song vấn đề là, cường giả Thần Kiều cảnh cho dù có mạnh hơn nữa thì cũng là người thường. Bọn họ có thể ảnh hưởng được trong phạm vi mấy dặm hoặc mười mấy dặm, nhưng không cách nào ảnh hưởng đến toàn thiên hạ được.

Mà bây giờ, cảnh tượng kinh khủng này lại trùng điệp trong mười triệu dặm. Từ Đông Hải kéo dài đến nơi Tây Cương. Lúc này, vô số võ giả đều ngẩng đầu nhìn vào không trung, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi. Còn người thường thì quỳ lạy trên đất, miệng tụng tên Thần, Phật, hy vọng tai nạn đừng giáng xuống.

So với bọn họ, những nhân vật thuộc Thần Kiều và Chân Vũ cảnh càng trực quan với cảnh tượng này hơn.

Chương 2724 - Con đường Thông Thiên hạ xuống! (2)

Thiên uy!

Đây cũng là thiên uy!

Mặc dù bọn họ đều là Thần Kiều cảnh, có thể nắm thiên địa trong tay. Thậm chí, có thể được gọi là Đạp Thiên cảnh, nhưng đứng trước mặt thiên uy chân chính thì bất kể là Tô Tín hay Vương Cửu Trọng cũng đều có thể cảm giác được áp lực mà sức mạnh cường đại kia mang đến.

Chỉ có Phật Đà cùng chuyển thế của Đạo Tổ là Lâm Trường Hà sắc mặt không chút nào biến hóa. Bởi thiên uy như vậy bọn họ đã từng nắm trong tay!

Lúc này, bất kể là Tô Tín hay Vương Cửu Trọng cũng đều đã không màng đến chuyện đánh nữa rồi. Dưới thiên uy khủng khiếp thế này, tất cả mọi chuyện đều bị gạt đi. Bọn họ nóng lòng muốn biết đằng sau thiên uy này rốt cuộc là gì.

Cảnh tượng giống như diệt thế này kéo dài đến chừng nửa giờ, âm phong lôi vân dần dần nhạt đi, ở giữa hư không mơ hồ lộ ra một lối đi. Đứng từ xa nhìn đã lớn đến vô cùng. Không biết nó thông đến phương nào. Trông nó nguy nga cực kỳ. Mặc dù phần lớn của nó cũng đã được che giấu giữa hư không, song kích thước của nó cũng không phải là thứ mà mọi người có thể tưởng tượng được.

“Con đường Thông Thiên sắp mở rồi!”

Phật Đà thốt ra những lời này. Đông đảo cường giả Thần Kiều cảnh ở đây thần sắc đều khó đoán. Đến khi lối đi đó hoàn toàn hiện thế từ hư không, chính là lúc con đường Thông Thiên hoàn toàn mở!

Hơn mười ngàn năm qua, võ giả trên giang hồ tu luyện đến Thần Kiều cảnh, cũng theo đó mà xem mình đã tu luyện đến tột cùng. Kể cả hạng người như Vô Sinh lão mẫu năm đó cũng không thể làm gì được. Cơ duyên không đến, không ai tấn thăng Thông Thiên cho được.

Mà trước mắt chính là cục diện thay đổi lớn nhất của thiên hạ trong vạn năm qua. Ai có thể đứng ở đỉnh cao, tên truyền vào sử sách giang hồ. Ai sẽ hóa thành bụi đất. Tất cả những thứ này đều sẽ thấy rõ trong lúc tranh đoạt trên con đường Thông Thiên.

Mắt thấy con đường Thông Thiên xuất hiện, Vương Cửu Trọng ngay lập tức xoay người quay trở lại bên trong Vũ Thiên Vực, không nói muốn tiếp tục tử chiến với Tô Tín nữa.

Mặc dù hắn muốn đánh nhưng cũng biết cảnh tượng kinh khủng trước mắt rốt cuộc là đại diện cho cái gì. Đối diện với cơ duyên Thông Thiên cảnh, tất cả đều có thể tạm thời bỏ qua.

Mọi người ở đây ai nấy đều nhìn nhau một cái, ngay lập tức xoay người rời đi.

Đến khi cánh cửa trong hư không kia hoàn toàn xuất hiện trước mắt bọn họ thì cũng chính là lúc con đường Thông Thiên hoàn toàn được mở ra.

Ngẩng đầu nhìn cánh cửa thoắt ẩn thoắt hiện trong không trung kia, tất cả mọi người đều biết, ngày đó dường như sẽ không còn quá xa!

Tô Tín mang theo Thất Sắc Liên Hoay quay trở lại Tây Bắc Đạo. Trước mắt quan trọng nhất với hắn chính là luyện hóa Thất Sắc Liên Hoa này. Tốt nhất là phải luyện hóa xong trước khi con đường Thông Thiên hoàn toàn mở ra.

Hắn cũng không ngờ con đường Thông Thiên này nói mở là mở, khiến thời gian của hắn cũng không còn nhiều.

Mà lúc này bên ngoài, tin tức liên quan đến việc con đường Thông Thiên mở ra cũng đã truyền khắp nơi.

Mọi người trên giang hồ cũng không phải là kẻ mù. Cánh cổng lớn như vậy, lại còn sáng choang, treo giữa trời thế kia, ai mà không thấy cho được.

Cho nên, chuyện liên quan đến con đường Thông Thiên đã hoàn toàn truyền vào trong giang hồ. Ngay đến cả vài võ giả Hậu Thiên tầm thường cũng đã biết.

Với chuyện này, phần lớn mọi người đều xem nó như là chuyện vạn năm khó gặp. Chỉ có người thực sự có tư cách tham dự vào tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên mới biết. Đây cũng không phải là thịnh thế gì, mà là một sân Tu La đầy khốc liệt!

Tô Tín luyện hóa Thất Sắc Liên Hoa ở Tây Bắc Đạo. Đồng thời, tình báo của Ám Vệ vẫn luôn quan sát, ghi chép lại biến hóa của con đường Thông Thiên kia.

Đến một tháng sau, con đường Thông Thiên kia đã hết sức rõ ràng, nói không chừng lúc nào đó sẽ đột ngột xuất hiện hoàn toàn giữa không trung, liên thông với vùng thế giới này!

Có điều lúc này, Tô Tín dường như vẫn chưa xuất quan. Cái này khiến cho Hoàng Bỉnh Thành vô cùng phân vân, không biết hắn có nên đi đánh thức Tô đại nhân hay không.

Ngay lúc Hoàng Bỉnh Thành không biết làm sao, trong mật thất nơi Tô Tín bế quan, bảy sắc sáng mờ ầm ầm bùng nổ. Nguyên khí thiên địa nồng đậm bốc lên, khiến cho toàn bộ người ở trong thành Phi Long cũng có thể cảm giác được nguyên khí thiên địa quanh thân cũng đậm lên mấy phần.

Tô Tín đi ra từ trong mật thất bế quan. Quanh thân hắn cũng được bao phủ trong một tầng ánh sáng lưu ly bảy màu lộng lẫy vô cùng thần dị. Tô Tín bước đi, ánh hào quang kia cũng bị Tô Tín thu vào trong cơ thể, thần quang nội liễm.

Bụi Thất Sắc Liên Hoa này của Bạch Liên Giáo quả không hổ là thần dược Bạch Liên Giáo nuôi dưỡng ngàn năm. Hiệu quả của nó đúng là rất mạnh. Không riêng gì việc nó khiến cho tu vi của Tô Tín tiến thêm một bước mà nó còn khiến cho Hồn Thiên Bảo Giám của hắn tăng từ tầng thứ sáu thẳng đến tầng thứ chín cảnh giới Huyết Thương Khung, gần như sắp đến mức viên mãn. Điều này cũng khiến tu vi của bản thân Tô Tín vững chắc vô cùng.

Chương 2725 - Cường giả tập họp

Tô Tín thấy, ban đầu Bạch Liên Giáo đoán chừng là muốn lợi dụng Thất Sắc Liên Hoa này để tạo ra một Thần Kiều. Chỉ cần một đời Bạch Liên Thánh mẫu nào đó tích lũy đủ ở Chân Vũ cảnh, thì gần như có tám phần cơ hội mượn Thất Sắc Liên Hoa nhất cử tấn thăng đến Thần Kiều cảnh. Đáng tiếc, cuối cùng lại để làm lợi cho Tô Tín.

Tô Tín xuất quan đúng thời điểm, Hoàng Bình Thành cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Lão Hoàng, con đường Thông Thiên thế nào rồi?” Tô Tín hỏi.

Hoàng Bỉnh Thành trầm giọng nói: “Theo phân tích và quan sát của Ám Vệ, đoán chừng còn nửa tháng đến một tháng nữa, con đường Thông Thiên sẽ hoàn toàn mở ra. Đại nhân bây giờ nên sớm chuẩn bị.”

Tô Tín gật đầu một cái. Bất kể là hắn hay những cường giả Thần Kiều cảnh trên giang hồ kia, đoán chừng ai cũng đều đã không thể đợi được ngày này rồi.

Lúc này, từ phía xa truyền tới hai đạo khí tức Thần Kiều cảnh. Không cần phải nói cũng biết chính là Địa Tạng Vương và Diêm La Thiên tử.

Thấy khí tức trên người Tô Tín lúc này, Địa Tạng Vương khẽ ồ lên một tiếng, nói: “Thực lực của ngươi lại có tiến bộ rồi. Ngược lại cũng không tệ. Cũng có thêm một phần ưu thế lúc tranh đoạt trên con đường Thông Thiên.”

Tô Tín gật đầu, nói: “Hiệu quả Thất Sắc Liên Hoa của Bạch Liên Giáo quả ngoài dự liệu. Lần này Bạch Liên Giáo coi như cũng giúp ta một cái ân lớn.

Đúng rồi, Vô Sinh lão mẫu lại một lần nữa hiện thế rồi. Nàng chiếm cứ thân thể của Bạch Liên Thánh mẫu. Ta đã giao thủ với nàng.”

Đại danh của Vô Sinh lão mẫu, bất kể là Địa Tạng Vương hay Diêm La Thiên tử cũng đã từng nghe nói. Địa Tạng Vương hơi khẽ cau mày, nói: “Thực lực như thế nào?”

Tô Tín trầm giọng nói: “Rất mạnh. Danh tiếng người mạnh nhất dưới Thông Thiên của Vô Sinh lão mẫu quả là không đặt sai.

Lúc ta và nàng giao thủ. Vô Sinh lão mẫu còn chưa khôi phục lại trạng thái tội cùng, cho nên người chịu thua trong trận chiến đó là nàng.

Nếu không có ta nhúng tay vào, chờ đến khi Vô Sinh lão mẫu khôi phục được trạng thái tột cùng, thậm chí, luyện hóa thêm

Thất Sắc Liên Hoa. Đoán không chừng trong số các Thần Kiều cảnh chẳng có được mấy người là đối thủ của nàng.

Có điều bây giờ, nàng đã bị ta đánh trọng thương. Con đường Thông Thiên mở ra vội vàng như vậy, ta đoán chừng đến giờ nàng vẫn chưa cách nào khôi phục lại trạng thái đỉnh cao đâu."

Địa Tạng Vương lắc đầu nói: "Đạo Tổ cùng Phật Đà đều đã xuất thế. Đại Thiên Ma Tôn cũng đứng một bên ngó chằm chằm. Thế đạo hiện tại cũng đủ loạn rồi. Có thêm một Vô Sinh lão mẫu nữa cũng không có gì."

Tô Tín gật đầu một cái. Hắn cũng biết cái khó giải quyết thực sự chính là những lão quái vật thượng cổ kia.

Đạo Tổ và Phật Đà thì không cần nói, nhưng Đại Thiên Ma Tôn cũng không phải dễ chọc vào.

Mặc dù nói Tô Tín hợp tác không tệ với Đại Thiên Ma Tôn. Hai bên cũng không có mâu thuẫn gì. Nhưng Đại Thiên Ma Tôn trước đã từng nói, hắn không giống Đạo Tổ và Phật Đà, không có dã tâm lớn đến mức đi đến cảnh giới Thông Thiên nhìn một cái. Song, bản thân hắn lại là Thông Thiên cảnh. Vì lẽ đó, thực lực kia hắn nhất định phải lấy lại.

Một khi tiến vào trong con đường Thông Thiên. Lúc bình thường bọn họ có lẽ là đồng minh. Nhưng một khi xảy ra tranh đoạt, lập tức trở mặt cũng là chuyện hết sức thường tình.

Diêm La Thiên tử nói thẳng: "Bây giờ còn chưa đầy một tháng con đường Thông Thiên sẽ hoàn toàn mở, chúng ta đến đó chờ đi. Bây giờ nói không chừng đã có không ít người ở đó chờ rồi."

Tô Tín gật đầu một cái. Hắn cũng dẫn theo Lý Phôi, Thanh Ly cùng Lữ Phá Thiên ngay lập tức đi theo Địa Tạng Vương và Diêm La Thiên tử đến nơi gần với cánh cổng con đường Thông Thiên.

Nhắc tới cũng thú vị. Nơi mà cánh cổng vào con đường Thông Thiên mở ra chính là nơi tiếp giáp giữa Tương Nam Đạo và đất Trung Nguyên.

Ban đầu, Tô Tín quật khởi ở Tương Nam Đạo. Bây giờ thời khắc mấu chốt nhất cuộc đời hắn cũng lại quay về Tương Nam Đạo.

Lúc này, trong địa vực đó đã có không ít võ giả ở đây. Cánh cổng vào con đường Thông Thiên cách đây rất gần. Chỉ cần ngẩng đầu lên một cái là đã có thể thấy cánh cổng đó. Thậm chí, ngay cả chi tiết bên trong cũng hơi hiện.

Chỉ có điều, con đường Thông Thiên kia dù có hạ xuống cũng nhất định là ở trên không trung. Cho nên, có tư cách đến tranh đoạt cũng chỉ có võ giả từ Chân Vũ trở lên.

Võ giả Thần Kiều cảnh muốn đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh. Còn những võ giả Chân Vũ cảnh khác đến đây chính là vì muốn xem thử có những cơ duyên khác hay không.

Nhiều cường giả như vậy tập trung ở đây, những ai dưới Chân Vũ cảnh căn bản cũng không dám bén mảng đến, rất sợ chọc không vui vị cường giả nào rồi lại bị người ta tát cho một cái mà chết.

Đến khi Tô Tín tìm đến nơi, cường giả Thần Kiều cảnh đã đến hơn phân nửa.

Phật Đà dẫn theo Chân Vũ cảnh của Phạm Thiên Vực ngồi tụng kinh dưới đất. Lâm Trường Hà cùng Huyền Trần Tử đứng chung một chỗ, ngước nhìn lên cánh cổng kia, không biết đang nghĩ gì.

Triệu Cửu Lăng cùng Khương Viên Trinh chia ra mang theo Chân Vũ của Huyền Thiên Vực và Hoàng Thiên Vực đứng chung một chỗ, bộ dạng như có vẻ là liên hiệp với nhau.

Điều này khiến Tô Tín rất kinh ngạc. Bởi theo lý mà nói, Triệu Cửu Lăng thân là người nhất mạch Đạo môn, hắn nên đứng chung một chỗ với người của Thái Nhất Đạo Môn mới đúng, không ngờ đến cuối cùng hắn lại chọn liên thủ với kẻ luôn đối đầu cùng hắn là Khương Viên Trinh.

Chương 2726 - Cường giả tập họp (2)

Hai nhóm người còn lại chính là Thiên Đế của Thiên Đình và Đại Thiên Ma Tôn của Ma đạo. Hai người bọn họ khọng có dự

định tìm người liên thủ, tính tự chiến đấu một mình.

Đến trước Tô Tín không lâu còn có cả Vương Cửu Trọng của Vũ Thiên Vực cùng sự đệ Tư Mộ Hàn của hắn.

Lại thêm mấy ngày, Thích Đạo Huyền cũng một thân một mình mà đến. Khoảng thời gian này, hắn luôn rất khiêm tốn trong giang hồ, cũng không biết là có phải không tìm được đệ tử thích hợp hay sao, chỉ có điều, bây giờ con đường Thông Thiên đã mở, coi như hắn vô tranh với đời, song lần này kiểu gì cũng phải tới tranh một chuyến.

Đến sau Thích Đạo Huyền chính là Mạnh Kinh Tiên. Kiếm ý trùng tiêu khiến mọi người ở đây đều nhanh chóng ghé mắt mà nhìn.

Mặc dù Mạnh Kinh Tiên dường như cũng chỉ đến một mình, song ai cũng biết hắn giao hảo với Tô Tín. Mà giao hảo với Tô Tín cũng có nghĩa là giao hảo với Địa Phủ. Cứ thế sau này, thế lực sau lưng Mạnh Kinh Tiên cũng không nhỏ.

Bên đến cuối cùng chính là Đại Chu. Lần này Đại Chu cũng không màng chuyện khác. Không chỉ có Tiết Chấn Nhạc đến mà mấy vị Chân Vũ khác cũng đến. Thịnh thế cỡ này gần như là bao gồm tất cả Chân Vũ trong thiên hạ. Dường như Chân Vũ ở hải ngoại cũng có hai người đến. Còn có cả thánh địa Đại Tuyết Sơn bình thường không mấy nổi trên giang hồ. Vị Đạm Đài Diệt Minh hàng năm bế quan ẩn tu cũng đi theo. Vì thế, Đại Chu cũng không lo lắng đế an nguy của Thịnh Kinh thành.

Ngay sau khi tất cả mọi người đều đã đến, lại có thêm khí tức của một vị Thần Kiều truyền đến. Cái này khiến mọi người ở đây nhất thời đều có chút sửng sốt. Hầu như tất cả Thần Kiều trên giang hồ đều ở đây, người đến còn có thể là ai? Chẳng lẽ hãy còn Thần Kiều lánh đời nào khác hay sao?

Cuối cùng, người đến dĩ nhiên chính là Vô Sinh lão mẫu. Nhìn khí tức của nàng, cũng không biết khoảng thời gian này rốt cuộc Vô Sinh lão mẫu đã dùng thủ đoạn gì mà khí tức của nàng so ra còn mạnh hơn rất nhiều khi đối đầu với Tô Tín trước đó. Coi như chưa khôi phục lại trạng thái đỉnh cao, song cũng không mấy xê dịch.

Mà người khác trông thấy Vô Sinh lão mẫu đều có chút sửng sốt. Bọn họ có thể không biết Vô Sinh lão mẫu, song trong đó có người biết Bạch Liên Thánh mẫu. Đặc biệt là người của Đại Chu. Ân oán giữa bọn họ và Bạch Liên Thánh mẫu không hề nhỏ.

Cơ Huyền Viễn nghiến răng nghiến lợi nói: "Bạch Liên Thánh mẫu sao có thể đột phá đến Thần Kiều rồi?"

Mà lúc này, Tô Tín nhìn Vô Sinh lão mẫu, lạnh nhạt nói: "Vô Sinh lão mẫu, ngươi vẫn dám đến à? Lần này sẽ không trốn như lần trước chứ?"

Vô Sinh lão mẫu nhìn Tô Tín cười lạnh một cái, nói: "Lợi dụng lúc người khác gặp khó không phải là nam nhân. Tô Tín, cơ duyên này bọn ta chờ đã mấy ngàn năm. Lần trước chẳng qua là ta muốn chu toàn đại cuộc mà thôi. Lần này tranh đoạt con đường Thông Thiên chỉ có chín phần cơ duyên, trong này lỡ may không có Tô Tín ngươi, đích thân ta sẽ đoạt lại Bạch Liên Giáo!"

Nghe được cuộc đối thoại của hai người này, mọi người ở đây nhất thời cả kinh. Khi nãy Tô Tín gọi nàng là gì? Vô Sinh lão mẫu? Vị tổ tiên Vô Sinh lão mẫu của Bạch Liên Giáo?

Đầu óc những Chân Vũ cảnh ở đây chyển một cái liền có suy đoán. Bạch Liên Thánh mẫu e sớm đã không còn ở đây. Người xuất hiện trước mắt mọi người bây giờ chỉ có người được gọi là kẻ mạnh nhất dưới Thông Thiên, Vô Sinh lão mẫu mà thôi!

Nghĩ đến đây, trong lòng mọi người không khỏi dấy lên vẻ mù mờ.

Lai lịch của Vô Sinh lão mẫu dĩ nhiên bọn họ đều biết. Người này có thể nói là đã tu luyện đến tột cùng Thần Kiều cảnh trước khi thiên địa có biến đổi lớn. Thực lực của nàng không cần phải nói nhiều lời.

Hơn nữa, nghe cuộc đối thoại giữa nàng và Tô Tín, hiển nhiên trong lúc nàng trọng thương đã từng giao thủ với Tô Tín. Lúc nàng trọng thương Tô Tín cũng không giữ được nàng, sự khủng khiếp của Vô Sinh lão mẫu có thể thấy được rất rõ ràng.

Tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh với cường giả như vậy, độ khó không thể nghi ngờ lại tăng thêm một tầng.

Trước mắt, gần như tất cả cường gả Chân Vũ và Thần Kiều cảnh đều đã đến đông đủ. Tất cả mọi người đều im lặng không nói năng gì, chờ đợi con đường Thông Thiên thực sự giáng thế.

Bảy ngày sau, từ giữ hư không, từng đợt dao động rung chuyển, một cánh cổng to lớn hiện lên giữa không trung, không có bất kỳ cách trở nào với thế giới này. Con đường Thông Thiên đã hoàn toàn mở!

Trong chớp nhoáng con đường Thông Thiên mở ra, nhất thời tất cả các võ giả đều động loạt tràn vào bên trong.

Bởi cánh cửa này vô cùng lớn, lớn đến hoảng trăm trượng cho nên mọi người cũng không chen chúc tranh đoạt nhau.

Chiếu vào mi mắt mọi người chính là một cảnh tượng hoang vu. Bên trong cánh cổng chính là một lối đi thẳng tắp. Có điều, bản thân con đường này lại tàn tạ không tả nổi. Đá vụn và mảnh vỡ kiến trúc rơi vỡ khắp mặt đất.

Mà giữa bầu trời là một lớp sương mù. Mọi người dù có ngự không phi hành cũng chỉ cao được khoảng trăm trượng mà thôi.

Lúc này, Tô Tín giống như thể là lơ đãng đến bên người Đại Thiên Ma Tôn, âm thầm truyền âm, nói: “Ma Tôn đại nhân, ngươi hăn không phải là lần đầu tiên đặt chân đến đây chứ?

Chương 2727 - Chiến trường Thái Cổ

Có kinh nghiệm gì thì đừng giấu diếm, chia sẻ một chút đi.”

Đại Thiên Ma Tôn không khỏi cười khổ một tiếng, nói: “Chia sẻ cái quỷ gì? Ai nói với ngươi đây không phải là lần đầu ta vào đây?”

Lúc này Tô Tín mới kinh ngạc nói: “Lúc tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh thời thượng cổ không phải là ở con đường Thông Thiên này hay sao?”

Đại Thiên Ma Tôn lắc lắc đầu, nói: “Không phải, lúc chúng ta tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh vào thời thượng cổ thực chất là ở một hải nhãn trong Nam Hải. Có chút tương tự với bây giờ. Chỉ có Chân Vũ cảnh mới có thể chịu nổi áp lực cường đại dưới mặt biển để tiến vào trong hải nhãn.

Trước đó, ta cũng còn cho rằng lần tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh này cũng là ở đó. Song đến khi con đường Thông Thiên vừa xuất hiện ta mới biết mình nghĩ lầm.

Có điều, ở đâu cũng không thành vấn đề. Nhớ, mặc dù nơi này có nguy hiểm, song thực chất nguy hiểm nhất vẫn là con người!”

Tô Tín vỡ lẽ gật đầu một cái. Chỉ có chín phần cơ duyên tấn thăng Thông Thiên. Vì thế nếu chỉ còn một phần cuối cùng, thì mặc cho lúc này hắn và Đại Thiên Ma Tôn nói chuyện không tệ, đến khi đó, Tô Tín nên xuất thủ thì hắn cũng sẽ ra tay. Đại Thiên Ma Tôn cũng thế. Hai bên sẽ không lưu tình.

Bên trong con đường Thông Thiên, Tô Tín theo bản năng đánh giá xung quanh. Lúc này, Địa Tạng vương bỗng nhiên lại nói: “Nơi này có chút không đúng.”

Mọi người ở đây nhất thời có hơi chút sửng sốt. Nơi này vốn là rất quái dị, đương nhiên là có chỗ không đúng. Cái này còn cần phải nói?

Có điều, Đại Thiên Ma Tôn cùng Phật Đà bỗng nhiên nhắm mắt lại cùng cảm thụ một phen. Bọn họ cũng trầm giọng nói: “Quả thực là không đúng. Có một luồng sức mạnh che đậy cảm giác của chúng ta. Đây không phải là sức mạnh thuộc về võ đạo!”

Dứt lời, Đại Thiên Ma Tôn ngay lập tức chém ra một đao. Trong nháy mắt, đá vụn tung tóe. Thứ lộ ra bên trong nhất thời khiến cho mọi người ở đây hít vào một hơi lạnh. Đó là một đoạn đuôi rồng lớn khoảng chừng mấy chục trượng chôn sâu trong lớp phế tích đá vụn!

Đuôi rồng lộ ra ngoài đã khổng lồ đến vậy chứ đùng nói chi là toàn bộ thân rồng.

Đại Thiên Ma Tôn nhìn xác rồng kia, thấp giọng nói: “Là thi thể của Yêu vương thượng cổ. Hơn nữa còn là Yêu vương có thể sánh vai cùng với Thần Kiều cảnh, đủ để đứng vào trong hàng ngũ của bảy mươi hai đạo Yêu vương.

Có điều, bảy mươi hai đạo Yêu vương người chết đã chết, người quy ẩn đã quy ẩn. Mấy vị Yêu vương long chủng xếp những hàng đầu chúng ta đều đã biết. Đây là dạng nào đây?”

Phật Đà cũng nhíu mày một cái. Lâm Trường Hà chẳng qua chỉ kế thừa trí nhớ võ đạo của Đạo Tổ mà thôi, cho nên nói chính xác một chút, ở đây, người có thể giữ lại trí nhớ từ thời thượng cổ chỉ có Phật Đà và Đại Thiên Ma Tôn mà thôi.

Vào thời thượng cổ, bọn họ cũng từng có quen biết với Yêu tộc. Bọn họ hiểu rất rõ Yêu tộc. Bảy mươi hai đạo Yêu vương người nào chết người nào sống bọn họ cũng rất rõ ràng. Cái xác rồng trước mắt này tuyệt không phải một trong bảy mươi hai đạo Yêu vương!

Lúc này, bỗng nhiên Địa Tạng Vương mở miệng nói: “Cái xác rồng này đúng là Yêu vương Yêu tộc, song cũng không phải là Yêu vương thượng cổ mà là Yêu vương Thái Cổ!

Các ngươi nhìn cách thức dùng để giết cái xác rồng này đi. Đây cũng không phải là võ đạo, mà là công pháp lấy Nguyên Thần lực điều động thiên địa lực giống như Nhân tộc thời thượng cổ.”

Mọi người nhìn kỹ lại, quả nhiên, cái xác rồng đó là đủ loại vết thương do hỏa diễm, lôi đình, nhưng duy chỉ không có vết thương tạo thành do chân khí võ giả. Giống như con rồng này đã đắc tội với thiên không, bị trời phạt.

Những võ giả ở đây cũng ít nhiều hiểu được những bí mật thời Thái Cổ kia. Nhân tộc thời kỳ Thái Cổ cùng với nơi đất Tiên Vực kia là nhất mạch tương truyền. Cái bọn họ tu luyện đều là chủ tu công pháp Nguyên Thần, bỏ qua thân xác, coi thân xác chỉ là da thịt bình thường, lấy Nguyên Thần để đạt đến cảnh giới diêu thoát. Lại có thể dùng Nguyên Thần để điều khiển thiên địa lực, uy năng cũng mạnh mẽ vô cùng.

Đại Thiên Ma Tôn trầm ngâm, nói: “Chẳng lẽ con đường Thông Thiên lần này chính là một chiến trường thời kỳ Thái Cổ? Cái này cũng thú vị thật.”

Lịch sử liên quan đến đoạn thời gian Thái Cổ, mọi người cũng chỉ biết một cách đại khái mà thôi. Nơi này nếu thực sự là chiến trường Thái Cổ, thì sát cơ trong này sẽ không cách nào dự đoán được. Không biết mới là kinh khủng nhất.

Tô Tín truyền âm hỏi Đại Thiên Ma Tôn: “Ma Tôn đại nhân, lúc các ngươi tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên lúc thời thượng cổ có liên quan đến chiến trường Thái Cổ không?”

Đại Thiên Ma Tôn lắc đầu, nói: “Không phải. Tất cả đều loạn hết rồi. Lần tranh đoạt vạn năm trước so với con đường Thông Thiên bây giờ vốn không chút quan hệ nào.

Lần thượng cổ đó rất đơn giản. Cái gọi là cơ duyên Thông Thiên căn bản là ý chí vô hình vô chất của thiên địa, ra đời trong hải nhãn, dùng để trấn áp Nam Hải.

Sua khi bọn ta đến dưới hải nhãn, một phen đại chiến đã đánh nát hải nhãn. Ý chí thiên địa phiêu tán ra. Mọi người cũng túa ra truy tìm ý chí thiên địa đó. Phong Đô Đại Đế cùng Hạo Thiên Thượng Đế là hai người nhanh tay nhất, cướp được đầu tiên.

Chương 2728 - Chiến trường Thái Cổ (2)

Hai người bọn họ thật ra tấn thăng đến Thông Thiên trước cả Nhân Hoàng.

Sau đó, trong vòng một thắng bọn ta mỗi người cũng cướp được một phần cơ duyên rồi cũng tấn thăng Thông Thiên.

Lão già Nhân Hoàng hẳn là không cướp được thứ đó. Nếu không đã không có Vũ Tổ sau này rồi.

Nhưng không biết vì sao, lão già Nhân Hoàng không cướp được cơ duyên mà cũng có thể tấn thăng lên đến Thông Thiên.”

Tô Tín nhíu mày một cái. Cuộc tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên thời thượng cổ đó lại không giống hiện tại chút nào. Ít

nhất bây giờ nhìn thì thấy như vậy.

Phát hiện được lai lịch của nơi này xong, mọi người tiếp tục men theo lối đi đi về phía trước. Cái xác rồng kia mọi người cũng không để ý đến nữa.

Mặc dù xác rồng Thần Kiều cảnh vô cùng quý giá, nhưng đây chính là xác rồng cất giữ không biết bao nhiêu năm. Mọi người quan sát một chút. Mặc dù không biết vì sao các xác rồng đó để đến giờ vẫn chưa mục nát, nhưng dẫu sao đến giờ thời gian cũng đã qua vạn năm. Sức mạnh bên trong cái xác này cũng sớm đã biến mất hoàn toàn. Ngay cả nội đan cũng đã bị lụi tàn. Còn vảy hay những thứ khác bọn họ thấy không vừa mắt.

Chỉ có điều, càng đi về phía trước, thi thể xuất hiện càng lúc càng nhiều. Có đủ cả thi thể của Yêu tộc lẫn Nhân tộc. Nhìn trang phục họ mặc lại giống như những cường giả Nhân tộc thời Thái Cổ trong truyền thuyết.

Tô Tín cẩn thận quan sát những cường giả Nhân tộc Thái Cổ này cũng không phát hiện cái gì lạ.

Nhân tộc Thái Cổ tu luyện Nguyên Thần đạo. Tu vi cả người của bọn họ đều ở trong Nguyên Thần mạnh mẽ kia. Sức mạnh cơ thể ngược lại yếu hơn rất nhiều. Bây giờ Nguyên Thần tiêu tán. Thân thể những cường giả Nhân tộc Thái Cổ này cũng chỉ ở mức Tiên Thiên.

Có điều vào lúc này, trước mắt lại truyền đến một hồi tiếng gào thét dữ dội, hệt giống như là dã thú. Hơn nữa còn kèm theo dao động thiên địa lực cường đại. Mọi người gương mắt nhìn nhau một cái, trong này chẳng lẽ còn có cường giả sống sót hay sao?

Mọi người lập tức vội vã đi về phía trước. Con đường Thông Thiên cũng sắp cụt, nhưng lúc này, cái xuất hiện trước mặt mọi người lại là một cảnh tượng kinh người.

Cuối con đường Thông Thiên là một phế tích to lớn, nơi trung tâm có chín thân thể Yêu tộc khổng lồ đang đứng lặng ở giữa.

Chín Yêu tộc này có long chủng, hậu duệ Phượng Hoàng, còn có Huyền Quy, Đại Bàng vân vân…thân thể to lớn hơn trăm

trượng, có cái kéo dài đến mấy ngàn trượng, có vẻ khủng bố cực kỳ.

“Yêu Thánh!”

Phật Đà nhẹ nhàng thốt ra hai chữ này. Chín vị Yêu tộc mạnh mẽ trước mắt này không nhờ lại là nhân vật thuộc hàng Yêu Thánh!

Thời lỳ thượng có có bảy vị đại thánh Yêu tộc. Nhưng vào thời kỳ Thái Cổ số lượng hiển nhiên còn nhiều hơn. Chỉ riêng con đường Thông Thiên trước mắt này cũng đã xuất hiện đến chín vị đại thánh Yêu tộc rồi.

Mà lúc này, cái kinh khủng nhất là chín vị đại thánh Yêu tộc này hình như còn chưa chết. Hãy còn đang giãy giụa gầm thét, trong mắt ngập màu đỏ, trạng thái như bị điên.

Chỉ có điều, quanh thân bọn họ lại có xiềng xích giam cầm, khiến bọn họ không cách nào tránh thoát được.

Những xiềng xích kia cũng không phải là thực thể mà hoàn toàn là do thiên địa lực ngưng tụ mà thành.

Xích một đầu quấn quanh thân những đại thánh Yêu tộc kia, đầu còn lại kéo dài đến trong hư không, tương hợp với thiên địa này!

Ánh mắt Tô Tín híp một cái, thấp giọng nói: “Đại thánh Yêu tộc có thể sống nhiều năm như vậy?”

Từ Thái Cổ đến giờ, khoảng thời gian này đã qua bao nhiêu năm rồi? Không ai tính được. Có thể là mấy chục ngàn năm, cũng có thể là một trăm ngàn năm. Dù với Yêu tộc mà nói thì khoảng thời gian này cũng đã rất kinh người rồi.

Đại Thiên Ma Tôn lắc lắc đầu, nói: “Không sống được lâu đến thế. Nhìn kỹ một chút đi. Những đại thánh Yêu tộc này thật ra đều đã chết một lần, cũng sớm đã bị thiên địa lực hoàn toàn bóp chết thần chí.

Bây giờ còn sống chẳng qua chỉ là một đám xác biết đi mà thôi. Yêu hồn bất diệt, chỉ để lại bản năng. Ngươi nói bọn họ là yêu linh cũng được. Chỉ cần hủy diệt hoàn toàn cơ thể chúng, mấy cái xác biết đi này sẽ tự nhiên tiêu tán.”

Nghe Đại Thiên Ma Tôn nói thế, những Chân Vũ không biết tình hình cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Phải biết, đại thánh Yêu tộc tương đương với nhân vật Thông Thiên cảnh của Nhân tộc. Thậm chí, đại thánh Yêu tộc còn mạnh hơn Nhân tộc Thông Thiên cảnh một bậc. Lỡ may trong này có một đại thánh Yêu tộc thoát khốn, bọn họ cũng đừng hòng sống.

Đến khi mọi người lại gần nhìn một cái, lúc này bọn họ mới phát hiện nơi này vẫn còn huyền cơ.

Chỉ thấy dưới thi thể đại thánh Yêu tộc đó có chín người với lối ăn mặc khác nhau xếp bằng ngồi dưới đất, tay bắt ấn quyết khác nhau. Xiềng xích thiên địa kia mặc dù có một đầu kéo đến giữa hư không nhưng lại mơ hồ giống như có một tầng trên người bọn họ. Hệt như thể người thực sự nắm giữ xiềng xích chính là chín người bọn họ.

Thấy cảnh này, trong lòng mọi người gần như đều có một kiểu suy đoán. Đây chính là chín vị cường giả Nhân tộc Thái Cổ đã kéo theo chín tên đại thánh Yêu tộc dùng mạng đổi mạng.

Chín vị cường giả Nhân tộc kia hẳn tương đương với võ giả Thông Thiên cảnh bây giờ. Có sức mạnh điều khiển thiên địa, sánh vai cùng với thiên địa.

Chương 2729 - Chiến trường Thái Cổ (3)

Bọn họ hợp mạng, nối liền trời đất, hóa thành xiềng xích gắng gượng vây chết chín vị đại thánh Yêu tộc ở đây. Đây cũng không phải là không thể nào.

Song vào lúc này, Tô Tín chợt phát hiện một thứ.

Trước người của chín vị cường giả Nhân tộc Thái Cổ có một thứ giống như là tinh thạch nổi lơ lửng.

Thứ này chỉ lớn chừng bằng ngón cái. Hình dạng giống như nhãn cầu. Nhìn tưởng như trong suốt, nhưng cẩn thận nhìn một chút thì có thể thấy được vô số sắc thái từ bên trong, hết sức thần dị.

Thứ này cho Tô Tín một loại cảm giác, giống như đám xiềng xích kia như đang xuyên qua hư không, sau đó, xuyên thấy qua tinh thạch nho nhỏ này mà tương liên với chín vị cường giả Thái Cổ kia. Tinh thạch này chính là liên kết giữa chín vị cường giả Thái Cổ này cùng với phương thiên địa này.

Hơn nữa, cũng không biết vì sao, Tô Tín bỗng nhiên cảm giác thứ đó có sức hấp dẫn rất lớn với Tô Tín.

Ngay lúc Tô Tín còn đang suy tư, những võ giả khác có chút chú ý tới tinh thạch kia. Có vài người không chú ý đến, song Phật Đà cùng Lâm Trường Hà, còn có cả Đại Thiên Ma Tôn ba người này trong giây lát vọt tới hướng tinh thạch kia. Thậm chí, trên người bọn họ còn phiêu tán một luồng huyết vụ nhàn nhạt. Ba người này không ngờ lại trực tiếp chọn cách thiêu đốt tinh huyết, bạo phát ra tốc độ lớn nhất phóng tới hướng thi thể của chín vị cường giả Thái Cổ kia!

Ba người này vốn là Thông Thiên thời thượng cổ. Thực lực trước đó không nói. Cảnh giới thì còn cao hơn những người ở đây một bậc. Dẫu sao, ngày trước bọn họ cũng từng đặt chân đến cảnh giới này nên việc ứng dụng sức mạnh bản thân nhất định sẽ vượt xa tất cả Thần Kiều tại đây.

Trước mắt, ba người bọn họ lại chọn cách thiêu đốt tinh huyết bộc phát ra tốc độ lớn nhất. Gần như là trong chớp mắt đã đến trước người chín vị cường giả Thái Cổ kia. Thậm chí, đến cả thời gian cho mọi người ở đây kịp phản ứng cũng không có.

Ba vị Thông Thiên thượng cổ này đột nhiên động thủ là điều mà không ai ở đây ngờ đến. Nhưng Tô Tín lại là người đầu tiên kịp phản ứng lại.

Khi nãy hắn đứng ngay bên cạnh Đại Thiên Ma Tôn. Vào lúc Đại Thiên Ma Tôn xuất thủ, hắn quả thực không kịp phản ứng. Song theo hướng mà Đại Thiên Ma Tôn xuất thủ, hắn ngay lập tức biết được ba người này có ý gì.

Có thể khiến cho ba vị Thông Thiên thượng cổ này bỗng nhiên xuất thủ, thậm chí còn không tiếc thiêu đốt tinh huyết, trừ cơ duyên tấn thăng Thông Thiên cảnh ra thì còn gì nữa?

Phật Đà và Đại Thiên Ma Tôn đều lưu lại trí nhớ của kiếp trước. Lâm Trường Hà cũng kế thừa tất cả trí nhớ võ đạo của Đạo Tổ. Bọn họ rất nhạy cảm với cơ duyên Thông Thiên cảnh.

Hiện, trước người của chín vị cường giả Thái Cổ kia có chín viên tinh thạch. Chắc chắn đến chín phần, đó chính là cơ duyên tấn thăng Thông Thiên cảnh!

Có điều, lúc này coi như Tô Tín kịp phản ứng thì cũng đã muộn. Tốc độ của đám người Đại Thiên Ma Tôn thật sự là quá nhanh. Trước khi đám người Tô Tín kịp phản ứng thì bọn họ đã đến trước chín thi thể cường giả Thái Cổ kia.

Song, cơ duyên may mắn có đến chín phần. Ba phần này cứ cho bọn họ trước thì thế nào? Tô Tín ngay lập tức truyền âm đến ba người Diêm La Thiên tử, Địa Tạng Vương và Mạnh Kinh Tiên, nói: "Động thủ!"

Trong chớp mắt hắn truyền âm, Tô Tín cũng đã xuất thủ. Quanh thân hắn nở rộ Phật quang. Thân hình giống như biến thành một mũi tên nhọn sắc bén màu vàng, bắn nhanh đến thi thể của chín vị cường giả Thái Cổ nọ.

Những cường giả Thần Kiều cảnh khác ở đó cũng phản ứng không chậm. Cùng lúc Tô Tín xuất thủ, mấy người bọn họ cũng theo chân ra tay, bám sát theo phía sau. Tất cả đều nhanh chóng bộc phát ra uy năng mạnh nhất của mình.

Đại Thiên Ma Tôn đi đến bên cạnh một thi thể cường giả Thái Cổ, trong mắt hắn vẫn lộ ra vẻ không dám tin.

Cơ duyên Thông Thiên cảnh lần này cứ vậy mà tới tay? Đơn giản và dễ dàng như vậy?

Đại Thiên Ma Tôn hãy còn nhớ lần trước tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh bọn họ đã đánh thành cái dạng gì. Cường giả đồng cấp Thần Kiều cảnh có đến mấy người bỏ mạng. Những Chân Vũ khác thì càng đếm không xuể.

Đến mức sau cùng hải nhãn Nam Hải không còn gì trấn áp mà ngay lập tức vỡ nát, lại khiến cho mấy tên Chân Vũ không kịp chạy mà phải bỏ xác trong hải nhãn kia.

Có điều lúc này, Đại Thiên Ma Tôn cũng chẳng rảnh mà suy nghĩ nhiều. Cơ duyên ở ngay trước mắt. Có thể không phải bỏ ra bất cứ cái giá nào mà lại có thể trở lại Thông Thiên cảnh, cái này chẳng phải là chuyện tốt hay sao?

Vì lẽ đó, Đại Thiên Ma Tôn cũng không hề trì hoãn, lập tức đưa tay về phía tinh thạch kia.

Có điều, ngay lúc hắn xuất thủ, thi thể cường giả Thái Cổ trước mặt hắn bỗng dưng mở mắt. Cái này khiến cho Đại Thiên Ma Tôn phải chau mày. Song hắn lại không xuất thủ bởi hắn không cảm giác được bất cứ một dao động nào từ trên thi thể cường giả Thái Cổ này. Đối phương cũng không phải đã biến thành yêu linh các thứ.

Chỉ có điều, viên tinh thạch trước người hắn kia lại giống như là bị kinh sợ, bỗng nhiên chấn động, trong nháy mắt bạo phát ra sức mạnh vô cùng. Thi thể cường giả Thái Cổ kia trong nháy mắt liền tan thành mây khói, mà viên tinh thạch kia cũng bay thẳng đi.

Chương 2730 - Cơ duyên

Một chưởng của Đại Thiên Ma Tôn đánh xuống, muốn lấy được tinh thạch kia. Nhưng ai nào ngờ, lúc này một luồng dao động kinh khủng bỗng dưng truyền tới. Từ trên tinh thạch kia bạo phát ra thiên địa lực chói lóa đất trời. Một đầu xiềng xích mơ hồ nối liền với bên trong tinh thạch theo sức mạnh bị bùng nổ kia mà tan biến thành từng đoạn. Sức mạnh đều một lần nữa quay trở về trong tinh thạch, khiến viên tinh thạch càng thêm chói mắt.

Mà lúc này, bên đầu xích còn lại chính là một con vượn to lớn hung bạo thân cao đến trăm trượng. Xiềng xích biến mất, con vượn khổng lồ nọ đỏ mắt ngửa mặt lên trời thét dài, đánh thẳng một quyền về phía Đại Thiên Ma Tôn!

“Mẹ nó!”

Đại Thiên Ma Tôn thầm mắng một tiếng, cũng đánh ra một chưởng. Trong nháy mắt ma diễm ngút trời. Chưởng ấn to lớn tê thiên liệt địa, đụng thẳng với một chưởng từ con vượn

khổng lồ kia. Song, trong nháy mắt lại bị sức mạnh kia đánh bay, trông rất chật vật.

Con vượn khổng lồ này mặc dù bây giờ đã mất đi yêu hồn, chỉ còn là cái xác biết đi. Song cơ thể của đối phương dẫu gì cũng là thân thể của đại thánh Yêu tộc ngày trước. Nếu như Đại Thiên Ma Tôn hãy còn là Thông Thiên cảnh thì dĩ nhiên không có gì phải sợ. Nhưng bây giờ hắn chỉ là Thần Kiều, so sánh về sức mạnh thuần túy thì đương nhiên là không địch lại nổi đối phương.

Mà không riêng gì bên phía Đại Thiên M aTôn, ngay cả Phật Đà và Lâm Trường Hà cũng thế. Chỉ cần bọn họ đụng vào tinh thạch đó một cái thì chắc chắn sẽ khiến cho tinh thạch hấp thu lại toàn bộ sức mạnh từ xiềng xích, từ đó thả những đại thánh Yêu tộc Thái Cổ kia ra.

Thấy cảnh này, Tô Tín dường như biết rốt cuộc cái gọi là cơ duyên trên con đường Thông Thiên này là gì.

Vào thời kỳ thượng cổ, lúc đám người Đại Thiên Ma Tôn tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên, cơ duyên đó là thiên địa lực dùng để trấn áp hải nhãn Nam Hải. Bản thân nó là thuộc về thiên địa. Cái đám người Đại Thiên Ma Tôn trộm chính là thiên cơ. Lấy đi những cơ duyên kia kết quả khiến cho hải nhãn bị sụp đổ.

Mà cơ duyên lần này không phải do thiên địa hình thành mà là do con người sau này tạo nên.

Năm đó, chín vị cường giả Nhân tộc thời Thái Cổ kia đánh một trận cùng chín vị đại thánh Yêu tộc. Đoán chừng thực lực chân chính của bọn họ đánh không lại chín vị đại thánh Yêu tộc kia.

Dẫu sao, trừ nhân vật thuộc cấp bậc như Nhân Hoàng, phần lớn cường giả Thông Thiên cảnh cũng đều yếu hơn đại thánh Yêu tộc một bậc.

Cho nên chín người này liền liều mạng. Nhìn bộ dạng thì có vẻ đã vận dụng bí pháp liều mạng gì đó để trộm một luồng sức mạnh vĩnh cửu của thiên địa, ngưng tụ thành tinh thạch kia.

Dùng sức mạnh trong thiên địa mà vây chín đại thánh Yêu tộc ở đây. Về lâu về dài làm lu mờ yêu hồn của chúng.

Vậy cũng tương đương với việc chín vị chí cường Nhân tộc Thái Cổ kia đã dùng tính mạng của họ để đổi lấy một tia thiên cơ. Những người đang có mặt ở đây chỉ cần có thể bắt được nó thì chính là có sẵn cơ duyên!

Chỉ có điều nhìn cảnh tượng lúc này cũng thật may bọn họ còn chưa qua tới bên đó. Nếu không chắc cũng đã bị những đại thánh Yêu tộc kia công kích rồi.

Mặc dù những đại thánh Yêu tộc này bây giờ đều đã biến thành những cái xác biết đi, không còn chút thần thông nào. Song chỉ bằng sức mạnh thân thể của chúng thì đã chẳng có mấy người trong số đông đảo những võ giả ở đây có thể chống đỡ được.

Nhưng mặc dù mọi người tạm thời còn chưa xuất thủ. Song tinh thạch từ bên phía sáu vị đại thánh Yêu tộc cũng vì động tĩnh gây ra lúc những người khác giao thủ mà bị kinh động, ngay lập tức thu lại sức mạnh, thả sáu vị đại thánh Yêu tộc còn lại ra ngoài.

Cùng với việc tất cả các đại thánh Yêu tộc động một cái. Mọi người nhưng lại cảm giác có chút không đúng.

Chín vị đại thánh Yêu tộc trước kia làm thành một bức tường thành. Hơn nữa, thân thể bọn họ ít nhất cũng lớn đến cả trăm trượng, mọi người không thấy được sau lưng họ rốt cuộc là gì.

Nhưng bây giờ, bọn họ vừa động một cái, thứ sau lưng chín đại thánh Yêu tộc mới lộ ra ngoài.

Đó là một cái giá bằng bạch ngọc được chế tạo vô cùng tinh xảo. Chỉ lớn cỡ bằng một người. Toàn bộ giá bạch ngọc có chút hơi trong suốt, bên trong nó lại đặt một quả trứng khổng lồ thần dị!

Không sai, đó chính là một quả trứng khổng lồ. Lớn khoảng bằng đứa bé mười tuổi. Vỏ trứng có hơi giống như bạch ngọc. Vỏ ngoài có hoa văn màu vàng thiên sinh, trông vô cùng cao quý thần dị.

Mà quả trứng đó cũng có hơi chút trong suốt. Thậm chí từ bên ngoài cũng có thể thấy được bên trong có thứ gì chuyển động, giống như thể là dung nham vậy.

Thấy cảnh này, mọi người mới phát hiện những gì họ đã nghĩ e là đã sai.

Trước đó bọn họ còn cho rằng nơi này là chiến trường của Nhân tộc cùng Yêu tộc. Cường giả Nhân tộc là vì muốn ngăn cản sự xâm phạm của Yêu tộc nên mới liều chết quên mình. Chín người chí cường Nhân tộc lấy mạng đổi mạng với chín đại thánh Yêu tộc.

Nhưng sau khi quả trứng khổng lồ này xuất hiện, mọi người mới biết mình dường như đã mắc lỗi rồi.

Chương 2731 - Cơ duyên (2)

Yêu tộc thượng cổ đúng là rất mạnh, bắt nô dịch cả Nhân tộc. Song, lúc Thái Cổ, Nhân tộc lại có địa vị ngang hàng với Yêu tộc.

Nhìn cảnh tượng kia, có vẻ như lại chính là Yêu tộc phải bảo vệ quả trứng khổng lồ này. Mà chín tên chí cường Nhân tộc hoặc là muốn phá hủy quả trứng khổng lồ đó, hoặc là muốn cướp nó đi.

Chỉ có điều, rốt cuộc lai lịch của quả trứng khổng lồ này là gì mà có thể khiến cho chín đại thánh Yêu tộc thề bảo vệ, mà cũng khiến cho chín tên chí cường Nhân tộc không tiếc bất cứ giá nào dù cho có phải liều mạng cũng phải hủy diệt hoặc mang nó đi?

Bỗng nhiên, Tô Tín nhớ tới Yêu Hoàng.

Bên trong quả trứng khổng lồ này chẳng lẽ là hậu duệ của Yêu Hoàng? Vì lẽ đó cho nên mới có thể khiến cho đại thánh Yêu tộc liều chết bảo vệ?

Lúc này, những người khác ít nhiều cũng đã nghĩ đến điều này. Trừ hậu duệ Yêu Hoàng ra thì bọn họ cũng không nghĩ ra được cái gì khác.

Mà trước mắt, quả trứng khổng lồ này cũng không được ấp, song trong đó vẫn hàm chứa sức sống kinh người. Nếu như quả trứng khổng lồ này có liên quan đến Yêu Hoàng thì giá trị của nó thực không cách nào tưởng tượng được!

Dẫu sao, Yêu Hoàng là nhân vật trong truyền thuyết viễn cổ. Yêu Hoàng đã vượt qua cả Thông Thiên, có thể chia nhỏ, đánh nát thế giới.

Nếu nói như vậy thì cơ duyên trên con đường Thông Thiên lần này cũng không phải là chín mà có tới mười! Trứng khổng lồ Yêu Hoàng này rất có khi còn quý giá hơn so với tinh thạch đại diện cho ý chí thiên cơ kia!

Võ giả Nhân tộc tấn thăng Thông Thiên chỉ có thể dựa vào cách trộm thiên cơ mới có thể đồng nguyên với thiên địa về mặt sức mạnh, trở thành đại diện cho thiên địa, đổi lấy sức mạnh cường đại.

Nhưng đây chẳng qua là đường mà võ giả Nhân tộc phải đi chứ không có nghĩa là võ giả Nhân tộc không còn đường khác.

Mặc dù cảnh giới và sức chiến đấu có liên hệ với nhau, song cũng không phải tuyệt đối. Cho tới bây giờ, Yêu tộc cũng không chọn cách đi trộm thiên cơ hay gì. Đối phương chỉ dựa vào thân xác cường đại cùng thần thông thiên phú đã đủ để đánh ngang tay với Nhân tộc thời kỳ Thái Cổ.

Trước mắt, sức mạnh ẩn chứa bên trong quả trứng khổng lồ mà Yêu Hoàng lưu lại kia thực sự có thể nói là kinh khủng. Võ giả thực lực thấp kém nếu như muốn luyện hóa nó có khi sẽ bị bạo thể mà chết.

Nhưng võ giả thân xác dẻo dai, nhân vật thuộc Thần Kiều cảnh có khi sẽ chịu được sức mạnh phản phệ. Chỉ cần luyện hóa nó, nói không chừng đến khi đó chẳng cần phải đi trộm thiên cơ, sức mạnh cũng có thể sánh ngang cùng Thông Thiên đích thực.

Những ý niệm này thoáng qua trong đầu Tô Tín, mà lúc này, toàn bộ chiến trường thượng cổ đã loạn như cào cào.

Phần lớn nhân vật thuộc Chân Vũ cảnh ở phía sau thu thập thi thể mà những Yêu tộc Thái Cổ lưu lại. Những thứ này, cường

giả Thần Kiều cảnh coi thường nhưng không có nghĩa bọn họ coi thường.

Mà những tinh thạch kia cũng bồng bềnh trên không trung, bị đông đảo võ giả đuổi theo. Vừa phải đề phòng bị đại thánh Yêu tộc tấn công, vừa muốn đi cướp tinh thạch.

Thật ra tốc độ bay của tinh thạch này cũng không hề xem là nhanh. Giống hệt như là bay theo gió vậy, đừng nói là Thần Kiều, dù là Dương Thần cũng có thể dễ dàng chặn lại.

Nhưng vấn đề là chỉ cần ngươi động thủ thì lập tức sẽ có người ra tay cản lại.

Cơ duyên chỉ có chín phần, ngươi lấy được, ta không chắc lấy được. Vì thế nên bây giờ không phải là lúc nhường nhịn. Một câu nói, ai muốn chiếm đoạt tiên cơ cũng không thể!

Toàn bộ con đường Thông Thiên đều đã đánh thành loạn như cào cào. Không chỉ riêng võ giả Thần Kiều động tay mà những Chân Vũ khác cũng đang tranh đoạt.

Chỉ có điều, cái bọn họ tranh đoạt không phải cơ duyên Thông Thiên cảnh mà là một vài vật mà Yêu Vương cùng với cường giả Nhân tộc Thái Cổ lưu lại.

Trong mắt Tô Tín lộ ra tinh mang. Hắn không chọn cách đi tranh đoạt tinh thạch cùng đám người đó mà chạy thẳng đến quả trứng khổng lồ ở giữa!

Tinh thạch có chín viên, tạm thời mà nói thì không ai đoạt được thứ này trước. Đã như vậy, không bằng Tô Tín hắn đi cướp quả trứng khổng lồ trước đã rồi nói sau.

Ngay lúc thân hình Tô Tín sắp đến gần quả trứng khổng lồ kia, một tiếng rồng ngâm truyền đến. Thân hình Thiên Đế xuất hiện bên cạnh Tô Tín, hai tay kết quyền ấn, Ly Long hét giận, vọt tới hướng Tô Tín như trường thương đánh nát thiên địa!

Mà sau lưng Tô Tín, Vô Sinh lão mẫu cười lạnh một tiếng. Bạch liên đua nhau nở rộ, tấn công đến phía Tô Tín!

Ánh mắt Tô Tín híp lại một cái. Quanh thân hắn, hỗn độn lực bùng nổ không ngừng. Hồn Thiên Bảo Giám sử dụng hỗn độ

đó, Ly Long nhập hải, ngay lập tức tan rã. Bạch Liên cũng mất đi bên trong.

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh, hiển nhiên, tất cả mọi người ở đây không chỉ có mình hắn là thông minh. Vô Sinh lão mẫu và Thiên Đế cũng đặt mắt vào quả trứng khổng lồ kia. Dĩ nhiên, có khả năng lớn là Vô Sinh lão mẫu trả thù.

Tô Tín nhìn hai người bọn họ lạnh nhạt nói: "Tinh thạch bên kia các ngươi không đi cướp lại muốn cùng ta tranh thứ này. Chẳng lẽ không sợ một lát nữa đi cướp cũng không còn kịp, cơ duyên bị người khác đoạt đi à?

Chương 2732 - Vây công

Thiên Đế lạnh nhạt nói: "Quả trứng khổng lồ này rất có thể là Yêu Hoàng để lại. Trong đó rốt cuộc chứa đựng cái gì thì không ai biết. Nói không chừng có khi còn quý báu hơn so với cơ duyên Thông Thiên cảnh kia chứ? Thông Thiên chỉ có chín, nhưng thượng cổ lại xuất hiện đến mười. Hiện thời sao không thể cũng xuất hiện mười?"

Vô Sinh lão mẫu khẽ cười lạnh, nói: "Tô Tín, ta đã nói rồi. Đến khi con đường Thông Thiên mở, chúng ta sẽ tính sổ sòng phẳng với nhau! Đám phế vật Bạch Liên Giáo kia ta còn không để vào mắt! Chờ lần này ra ngoài thì cũng không cần giữ chúng lại nữa."

Tô Tín cười cười nhìn hai người bọn họ, nói: "Xem ra hai vị đây là tính ăn chắc ta à?"

Thiên Đế lắc đầu nói với Tô Tín: "Tô Tín, trong thế hệ này trên giang hồ, thực lực của ngươi đúng là kinh diễm. Thậm chí ta còn có chút ghen tị Địa Phủ năm đó có thể thu nạp được ngươi.

Chỉ có điều, đều là Thần Kiều cảnh, không ai là phế vật cả. Nếu một đánh một thì dù có là ta đánh với ngươi cũng không dám chắc. Nhưng hai địch một, ngươi vẫn có thể thắng thì chúng ta cũng chẳng cần tranh đoạt nữa, nhường luôn cơ duyên này cho ngươi là xong."

Nhân vật có thực lực càng mạnh, thì khác biệt càng nhỏ. Điểm này đã được giang hồ công nhận,

Năm xưa, lúc Tô Tín ở cảnh giới Tiên Thiên có thể lấy một địch trăm, giết được một đám võ giả đồng cấp khiến máu chảy thành sông, cũng khiến không ai dám tranh cướp với hắn.

Mà bây giờ Tô Tín đến Thần Kiều cảnh. Một chọi một, hắn có lẽ có thể được xếp vào hàng đỉnh cao trong số các Thần Kiều cảnh. Nhưng lấy một chọi hai, dù là Tô Tín cũng không chắc chắn lắm.

Nhìn bộ dạng của Thiên Đế và Vô Sinh lão mẫu trước mắt hiển nhiên là họ muốn diệt trừ hắn ở đây rồi.

Thật ra thì đừng thấy bây giờ mọi người tranh cướp khoái chí như vậy. Đổi sang cách nghĩ khác, đơn giản nhất là trước tiên giết đi mấy người. Sau đó cũng không cần đoạt, mọi người chia đều là được.

So với bây giờ cũng thế, trước hết diệt trừ Tô Tín, bất kể là cho hiện tại hay tương lai bọn họ cũng đều có chỗ tốt.

Bên này, Thiên Đế cùng Vô Sinh lão mẫu hai mắt nhìn nhau một cái. Mặc dù hai bên không từng trao đổi với nhau, song lúc này lại đồng loạt nhắm đến Tô Tín mà xuất thủ.

Võ đạo của Thiên Đế vô cùng bá đạo. Người này chắc chắn là cường giả có thể sánh vai cùng với Địa Tạng Vương. Từ sau khi trở về từ Tiên Vực, đây là lần đầu tiên hắn chính thức ra tay. Công pháp của hắn diễn hóa đa dạng, cửu long tụ hội, uy thế vô lượng.

Mà bên kia, thực lực của Vô Sinh lão mẫu so với lần trước còn mạnh hơn. Thậm chí, thực lực của nàng đã sắp khôi phục được đỉnh cao. Khi xuất thủ vô cùng quỷ dị lại xen lẫn với thần dị, rất khó giải quyết.

Hai người này hợp lại, gần như trong nháy mắt áp chế Tô Tín. Mà lúc này, những người khác cũng chú ý đến động tĩnh bên phía Tô Tín.

Bọn họ cũng chỉ đang tranh đoạt tinh thạch, chưa tới nước phải giết người.

Thế mà bây giờ Vô Sinh lão mẫu cũng đã bắt tay với Thiên Đế động thủ cùng Tô Tín. Gấp gáp như vậy cũng nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Chỉ có điều, trước mắt là cơ duyên Thông Thiên cảnh, chẳng ai buồn đi lo chuyện Tô Tín. Chỉ có Địa Tạng Vương, Diêm La Thiên tử và Mạnh Kinh Tiên, ba người này thần sắc động một cái, muốn bỏ qua việc tranh đoạt trước mắt mà đến hỗ trợ.

Quan hệ giữa ba người bọn họ so với đồng minh bình thường còn đáng tin hơn nhiều. Ví như Đại Thiên Ma Tôn bây giờ cũng chẳng có mảy may ý định muốn xuất thủ nào.

Có điều lúc này, Tô Tín lại lắc đầu với ba người bọn họ, tỏ ý bọn họ tạm thời không cần để ý đến hắn.

Chín vị Thông Thiên nếu bốn người bọn họ có thể chiếm được hết thì dĩ nhiên là quá tốt. Vì thế nên bây giờ Tô Tín cũng không muốn khiến bọn họ phân tâm. Chỉ dựa vào hai người này còn lâu mới giết được hắn!

Thân kiếm Tham Lang trong tay Tô Tín nhất thời bạo phát ra kiếm mang kinh thiên chém về phía thiên địa, chính phản âm dương lực ầm ầm bùng nổ, xoắn giết tất thảy.

Song Thiên Đế lại cười lạnh một tiếng. Hai tay kết Bàn Long ấn, muốn trấn áp luồng sức mạnh này nhưng lại không ngờ dưới bốn đạo kiếm khí chính phản âm dương kia lại còn cất giấu một đạo kiếm ý cường đại, trong kiếm tàng kiếm!

Trong nháy mắt, ba đạo kiếm ý hợp thành một, Tam Giới Chi Kiếm trảm thiên tuyệt địa!

Thân hình Thiên Đế rút lui. Sua lưng hắn, hư ảnh Thao Thiết hiện lên. Đại Thao Thiết thôn thiên, ngay lập tức nuốt chửng Tam Giới Chi Kiếm vào bụng, không ngừng luyện hóa tan rã.

Bên phía Tô Tín vừa mới bức lui Thiên Đế, một đóa bạch liên hắc bạch xen kẽ trong tay Vô Sinh lão mẫu cũng đã rơi xuống.

Chân không quê hương thánh khiết vô biên cùng với luyện ngục âm u kinh khủng bện vào nhau cùng hiện lên, bao vây lấy Tô Tín vào trong mà xoắn giết.

Lúc hai luồng sức mạnh đó đến người, cả người Tô Tín hóa thành Liệt Diễm, thoát đi từ trong khe hở đó.

Sắc mặt của Vô Sinh lão mẫu và cả Thiên Đế đều có chút khó coi. Tên Tô Tín này thật có chút khó nuốt. Mặc dù bây giờ bọn họ đang áp chế Tô Tín. Đối phương chỉ có thể thấy chiêu phá chiêu, song hơn phân nửa thời gian cũng là không bắt được hắn.

Chương 2733 - Vây công (2)

Tuy nhiên vào lúc này, Tô Tín bỗng nhiên chém một đạo kiếm khí vào quả trứng khổng lồ kia. Cái này đã dọa cho Vô Sinh lão mẫu lẫn Thiên Đế phải giật mình. Tô Tín này điên rồi à? Hắn muốn làm gì?

Thiên Đế ngay lập tức đánh ra một trảo. Chân khí cường đại ngưng tụ thành long trảo bóp vỡ đạo kiếm khí đó. Song Thiên Đế lại phát hiện, đạo kiếm khí này không hề mạnh mẽ giống như trong tưởng tượng.

Hắn còn đang nghi ngờ, lúc này lại nghe được vô số tiếng cự thú gào thét truyền đến. Bốn đại thánh Yêu tộc gần bọn họ nhất hai mắt đỏ ngầm vọt tới hướng Tô Tín cùng Vô Sinh lão mẫu, ngay lập tức phong tỏa ba người bọn họ.

Thấy cảnh này, Thiên Đế cùng Vô Sinh lão mẫu vừa tránh vừa mắng. Bọn họ lại bị Tô Tín đùa bỡn!

Trước mắt, chín Yêu Thánh này mặc dù chỉ là cái xác biết đi, song bọn chúng ít nhất vẫn có thể cất giữ một chút ý thức cơ bản.

Cũng như với bây giờ, quả trứng khổng lồ kia là thứ bọn họ phải bảo vệ. Tô Tín chỉ vừa mới triển lộ ra một ít sát cơ đã khiến cho bốn Yêu Thánh tấn công đến.

Mới nãy Đại Thiên Ma Tôn đã kiểm nghiệm qua. Những Yêu Thánh này mặc dù chỉ là những cái xác biết đi song sức mạnh lại cường đại dị thường. Sức mạnh của các đại thánh Yêu tộc hãy còn được duy trì, chỉ là không biết thần thông mà thôi.

Vì lẽ đó, mọi người muốn tránh né thì quả là làm được. Song, muốn chống cự thì lại là khó khăn chồng thêm khó khăn.

Hai người liên thủ vây giết bị Tô Tín phá hoại. Bọn họ ngược lại muốn bắt tay đánh nữa, tuy nhiên việc tranh đoạt tinh thạch bên kia đã có biến chuyển. Người đầu tiên lấy được tinh thạch bất ngờ lại là Thích Đạo Huyền.

Thực lực của vị cao tăng Liên Hoa Thiền Viện này dĩ nhiên không cần phải nói. Trong số các Thần Kiều cảnh, người này tuyệt đối đứng ở hàng đầu. Bất kể là tranh đoạt cùng người khác hay là đối mặt với những đại thánh Yêu tộc vô cùng cuồng bạo kia, Thích Đạo Huyền đều vô cùng thuần thục.

Quan trọng nhất chính là trong số những Thần Kiều cảnh ở đây, có thể nói Thích Đạo Huyền là người có nhân duyên tốt nhất.

Nhân duyên này không phải là sẽ có người giúp hắn, mà là nói không ai đi làm khó Thích Đạo Huyền.

Dẫu sao, ở trên giang hồ, Thích Đạo Huyền cũng chưa từng đắc tội với ai. Hơn nữa với tính khí, tính tình của hắn thì cho dù hắn tấn thăng đến Thông Thiên cũng chỉ là đi tìm đệ tử như trước. Sau đó quay về Liên Hoa Thiền Viện bế quan tu hành. Không đắc tội ai. Cũng không ảnh hưởng đến lợi ích của ai.

Vì thế nên ở đây có nhiều người đến vậy nhưng không ai đi tranh đoạt với Thích Đạo Huyền. Khi nãy, những đại thánh Yêu tộc Tô Tín kéo đến kia có một người vốn đang nhăm nhe truy đuổi Thích Đạo Huyền. Lúc đại thánh Yêu tộc bị dẫn ra, Thích Đạo Huyền chẳng qua hơi thi triển chút thủ đoạn là đã đoạt được một viên tinh thạch cầm trong tay.

Sau khi lấy được tinh thạch, theo bản năng. Thích Đạo Huyền rót chân khí vào bên trong. Viên tinh thạch đó lại ngay tức khắc sáp nhập vào trong cơ thể của hắn, xuất hiện ở mi tâm của Thích Đạo Huyền, thoạt nhìn như một con mắt nằm dọc vậy.

Có điều, tinh thạch đó rất nhanh liền biến mất không tăm hơi, chỉ lưu lại giữa mi tâm hắn một con dấu màu bạc. Mà lúc này, trên người Thích Đạo Huyền cũng được bao phủ trong một luồng khí tức kỳ dị. Vừa giống như đang tương hợp cùng với thiên địa này, lại vừa giống như đang bị nó bài xích.

Thích Đạo Huyền chắp hai tay, nói: “Chư vị, phải luyện hóa tinh thạch này thì mới có thể cùng Thông Thiên triệt địa, đạt đến mức độ thiên địa đồng nguyên. Hơn nữa, một khi thu tinh thạch vào trong cơ thể sẽ bị con đường Thông Thiên này bài xích. Bần tăng tạm thời cáo lui,”

Con người Thích Đạo Huyền coi như rất phúc hậu. Sau khi lấy được tinh thạch này, trước tiên hắn nói cảm ngộ cho mọi người, sau đó mới rời đi.

Mà mắt thấy chín cơ duyên chỉ còn lại tám, mọi người càng thêm nóng ruột, tranh đoạt cũng kịch liệt hơn.

Tô Tín liếc mắt một cái. Ở cách hắn không xa, Địa Tạng Vương đang cùng với Triệu Cửu Lăng tranh đoạt một viên tinh thạch. Dựa theo thực lực mà nói, Triệu Cửu Lăng thực ra cũng không phải đối thủ của Địa Tạng Vương. Nếu bình thường giao thủ một đánh một thì bây giờ Triệu Cửu Lăng đã thua rồi.

Nhưng bây giờ trong đây còn đến chín đại thánh Yêu tộc chỉ còn lại bản năng quấy nhiễu. Hai đại thánh Yêu tộc quấn lấy Triệu Cửu Lăng cùng Địa Tạng Vương, mà Triệu Cửu Lăng lại lợi dụng sức mạnh của hai đại thánh Yêu tộc này mà dây dưa với Địa Tạng Vương, ép Địa Tạng Vương không chút nào thuận lợi, muốn tạm thời đi tìm những mục tiêu khác.

Lúc này, ánh mắt Tô Tín híp một cái. Quanh thân hắn nở rộ Phật quang, thân hình hóa kim mang. Bỏ rơi những đại thánh Yêu tộc đang quấn lấy hắn mà tấn công kia, chớp mắt đã xuất hiện ngay bên cạnh Triệu Cửu Lăng. Kiếm hóa Tam giới, trực tiếp chém về phía Triệu Cửu Lăng!

Trong cảnh tượng hỗn loạn này, tất cả mọi người đều muốn làm mắt nhìn lục lộ, tai nghe bát phương. Việc Tô Tín đánh lén Triệu Cửu Lăng sớm đã bị phát hiện.

Hai tay Triệu Cửu Lăng kết ấn, Bái Quát Âm Dương đạo ấn nở rộ, liên tục thay đổi, tiêu hao sức mạnh từ một kiếm đó của Tô Tín.

Chương 2734 - Thực lực của Đạo Tổ chuyển thế

Thấy Tô Tín không đi cướp đồ cho hắn mà lại chạy đến đây giúp Địa Tạng Vương, Triệu Cửu Lăng rất ghen tị. Lúc này, hắn mới hiểu được tầm quan trọng của một đồng minh thực sự đáng tin.

Tô Tín có thể tạm thời bất kể mà đến giúp Địa Tạng Vương đó là vì Địa Tạng Vương bên này đã chiếm thế thượng phong. Hơn nữa với Tô Tín mà nói, chỉ cần Địa Tạng Vương có thể tấn thăng đến Thông Thiên, thì trong tương lai, nhất định Địa Tạng Vương có thể bảo vệ được cho Tô Tín hắn. Giúp Địa Tạng Vương trước, Tô Tín cũng đang là vì muốn tối đa hóa lợi ích của hắn ở đây.

Mà so sánh với quan hệ của Tô Tín cùng Địa Phủ thì quan hệ giữa Triệu Cửu Lăng hắn và Khương Viên Trinh yếu hơn nhiều.

Cứ so sánh với bây giờ Triệu Cửu Lăng hắn đang bị Tô Tín cùng Địa Tạng Vương liên thủ đánh lén. Khương Viên Trinh rõ ràng đã phát hiện ra song lại chẳng tỏ chút thái độ nào.

Lúc này, Triệu Cửu Lăng cũng có chút hối hận rồi. Sớm biết như thế thì lúc đầu tin Lý Bá Dương muốn tìm Tô Tín báo thù truyền đến, hắn nên cản Lý Bá Dương mới đúng.

Thật ra thì ban đầu lúc Lý Bá Dương quay trở về, Triệu Cửu Lăng ngược lại thực có lòng muốn cản. Có điều, hắn và Lý Bá Dương cũng không quá thân thiết. Đối phương chưa chắc đã nghe lời Triệu Cửu Lăng hắn. Một cái khác là hắn còn có chút lòng riêng.

Lý Bá Dương rõ ràng là đến tìm Tô Tín để liều mạng. Trận chiến ấy nếu Lý Bá Dương thực sự có thể dùng mạng đổi mạng với Tô Tín thì với Huyền Thiên Vực của Triệu Cửu Lăng mà nói cũng là một chuyện tốt.

Kết quả ai nào ngờ trận chiến ấy Tô Tín lại chém chết Lý Bá Dương mà Tô Tín lại chẳng mảy may trọng thương gì. Ít nhất ở trước mặt mọi người, Tô Tín không hề bị thương.

Nếu như năm đó, Triệu Cửu Lăng có thể cản Lý Bá Dương thì lần tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh này hắn cũng đã có một ngoại viện đáng tin.

Đều là nhất mạch Đạo môn, Lý Bá Dương còn đáng tin hơn cả Khương Viên Trinh, điều này không thể nghi ngờ gì.

Còn hai vị của Thái Nhất Đạo Môn, Triệu Cửu Lăng đến cả chào hỏi cũng không thèm đánh tiếng với người ta.

Hắn cũng xuất thân nhất mạch Đạo môn, cũng biết không ít truyền thừa Đạo Tổ ngày trước.

Ban đầu hắn đã nhìn ra Lâm Trường Hà có gì không đúng lắm. Sau đó, kết hợp với một ít động tĩnh gần đây của Thái Nhất Đạo Môn cùng tài liệu trước kia của Lâm Trường Hà, thêm vào đó là biểu hiện của Lâm Trường Hà sau khi tiến vào con đường Thông Thiên, Triệu Cửu Lăng cũng coi như đã đoán được thân phận của đối phương.

Chỉ có điều hiện tại, bọn họ đều là Thần Kiều, đều là người cạnh tranh với nhau. Triệu Cửu Lăng dĩ nhiên sẽ không rảnh hơi đến mức đi nhận tổ sư, sau đó chắp tay nhường cơ duyên cho người. Vì thế nên hắn thà đi liên thủ với kẻ thù lâu năm là Khương Viên Trinh chứ không chọn cách bắt tay với hai vị Thái Nhất Đạo Môn kia.

Mà khi Triệu Cửu Lăng đỡ được một kiếm của Tô Tín, bên kia, Địa Tạng Vương ngay tức khắc kết Phật Vận Niêm Hoa Ấn, một ấn hạ xuống, trong nháy mắt, Phật quang soi sáng thiên cổ.

Niêm Hoa nở nụ cười, Phật vận đột ngột sinh!

Triệu Cửu Lăng không ngăn được sức mạnh này, trực tiếp bị Phật Vận Niêm Hóa Ấn đánh bay ngay tức khắc. Mà lúc này, Tô Tín lại lấn người lên, một quyền đánh xuống, vạn vật chung cực!

Một quyền oai cường đại phá thiên địa! Triệu Cửu Lăng niệm chân ngôn Đạo môn liên tục, diễn hóa Tử Phủ Đạo Cung, trấn áp tất cả.

Nhưng dưới một quyền này của Tô Tín, Tử Phủ Đạo Cung kia lại ầm ầm vỡ vụn, khiến Triệu Cửu Lăng nôn ra một ngụm máu tươi ngay tại chỗ. Trong mắt hắn lộ ra vẻ uất hận.

Hai người này chỉ đấu với một cũng là miễn cưỡng với hắn rồi chứ nói gì là cả hai liên thủ. Hắn căn bản đến một chiêu cũng không cản nổi.

Cơ duyên không chỉ có một. Đối diện với sự liên thủ từ phía Tô Tín và Địa Tạng Vương, Triệu Cửu Lăng cũng chỉ đành tạm thời rút lui.

Địa Tạng Vương bên kia cũng thừa cơ hội này, vòng qua một Yêu Thánh, ngay lập tức bắt lấy một viên tinh thạch.

Địa Tạng Vương nói với Tô Tín: "Đi lấy quả trứng khổng lồ kia trước đi. Có thể được chín vị đại thánh Yêu tộc bảo vệ, thứ này chắc chắn cũng là chí bảo.

Ta tạm chưa luyện hóa tinh thạch. Ta sẽ cản người khác, ngươi đi đoạt thứ kia."

Tô Tín gật đầu một cái. Hắn cũng không khách khí với Địa Tạng Vương. Trong số những cường giả Thần Kiều cảnh nơi này, người của hắn là nhiều nhất. Sức mạnh phát huy được dĩ nhiên cũng là lớn nhất.

Người khác trông thấy hành động của Tô Tín cũng thầm sốt ruột. Địa Tạng Vương đã lấy được một tinh thạch, chỉ còn lại bảy viên. Nhìn cục diện trước mắt, Địa Tạng Vương hiển nhiên là đang chuẩn bị giúp Tô Tín đoạt một tinh thạch.

Tuy nhiên vào lúc này, bên phía Thái Nhất Đạo Môn, Lâm Trường Hà cùng Huyền Trần Tử liên thủ bức lui Tiết Chấn Nhạc của Đại Chu, giành được một viên tinh thạch từ trong tay hắn.

Trong số các cường giả Thần Kiều cảnh, Tiết Chấn Nhạc được coi là người đột phá Thần Kiều tương đối trễ. Thực lực nhất định có chênh lệch với mọi người ở đây.

Hắn cho dù là so với Huyền Trần Tử thì cũng có chênh lệch nhất định chứ đừng nói gì là so với Lâm Trường Hà.

Chương 2735 - Thực lực của Đạo Tổ chuyển thế (2)

Viên tinh thạch kia ngay lập tức được Lâm Trường Hà ném cho Huyền Trần Tử. Còn Lâm Trường Hà lại chạy thẳng đến chỗ một đại thánh Yêu tộc mang dáng vẻ Huyền Quy.

Những tinh thạch này đại diện cho sức mạnh bổn nguyên của thiên địa, tương đương với thuộc về trời đất. Song, trước kia bọn chúng lại bị hóa thành xiềng xích để giam cầm những đại thánh Yêu tộc này, tiêu diệt Nguyên Thần của chúng.

Bây giờ, đám đại thánh Yêu tộc này mặc dù chỉ còn sót lại một chút bản năng nhưng hãy còn nhớ chuyện này. Vì lẽ đó, khi tinh thạch bay loạn, có vài đại thánh Yêu tộc liền đuổi theo những tinh thạch kia không buông. Huyền Quy Yêu Thánh này cũng đã nuốt tinh thạch vào trong miệng.

Những đại thánh Yêu tộc này mặc dù chỉ còn là cái xác biết đi, không có thần thông nhưng thân thể chúng vô cùng cứng rắn, cũng đều rất khó giải quyết chứ đừng nói đến Huyền Quy vốn nổi danh thân xác cứng cỏi lại còn nuốt tinh thạch vào bụng kia nữa.

Vì lẽ đó nên mọi người cũng chẳng quan tâm đến Huyền Quy này. Đến khi tranh đoạt đến tận cùng chỉ còn một viên tinh thạch đó thì đoán chừng mọi người mới có thể liên thủ chém giết Huyền Quy này. Nhưng mọi người lại không ngờ rằng bây giờ Lâm Trường Hà lại chuẩn bị đối phó với Huyền Quy Yêu Thánh!

Chỉ thấy Lâm Trường Hà kết ấn trong tay, quanh thân hắn tràn ngập đạo uẩn, nhẹ nhàng điểm một cái giữa đỉnh đầu Huyền Quy Yêu Thánh nọ. Hai lực âm dương diễn hóa chư thiên vạn giới. Vô số thế giới trực tiếp rền vang, đập đến hướng Huyền Quy kia. Chớp mắt liền khiến cho Huyền Quy đó bị đánh đến choáng váng.

Thân Huyền Quy Yêu Thánh nọ cao lớn chừng bách trượng. Trên thân khổng lồ là vảy giáp trải rộng, bị sức mạnh diễn hóa vạn giới của Lâm Trường Hà đánh cho vảy văng khắp nơi, thê thảm vô cùng.

“Gầm!”

Huyền Quy Yêu Thánh rống lên một tiếng uất hận. Hai mắt đỏ ngầu cắn tới hướng Lâm Trường Hà.

Nhưng lúc này, trong hai mắt Lâm Trường Hà lại bạo phát ra một luồng kim mang sáng chói. Thoáng chốc, không gian trước người hắn vặn vẹo, theo hai tay vẽ của Lâm Trường Hà giữa hư không, một đống điều văn lộn xộn được hiện lên. Mặc dù mọi người ở đây xem cũng không hiểu nhưng bọn họ có thể cảm nhận được sức mạnh cường đại trong đó.

Triệu Cửu Lăng ở một bên, trong mắt lộ vẻ kinh hãi. Hắn lẩm bẩm nói: "Tiên Thiên Đạo Văn! Càn Khôn Đạo Đồ!"

Hiện, Lâm Trường Hà chính đang dùng Tiên Thiên Đạo Văn khắc vẽ ra một Càn Khôn Đạo Đồ!

Ngày trước, Lý Bá Dương đã từng sử dụng Tiên Thiên Đạo Văn. Huyền Thiên Vực cũng cất giữ Càn Khôn Đạo Đồ mà Đạo Tổ lưu lại. Cái này đều được bọn họ xem như là lá bài tẩy. Thế mà bây giờ lại bị Lâm Trường Hà cứ thế mà dùng, hời hợt như vậy. Điều này khiến Triệu Cửu Lăng cảm giác rất không được tự nhiên.

Dĩ nhiên bây giờ, Triệu Cửu Lăng cũng có thể xác định được rồi. Lâm Trường Hà này không phải bị Đạo Tổ đoạt xác mà chính là chuyển thế của Đạo Tổ. Dĩ nhiên, với hắn mà nói thì đúng hơn là Đạo Tổ chuyển thế.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Huyền Trần Tử của Thái Nhất Đạo Môn không giống loại sẽ cung kính và cung thuận tổ sư. Với việc tổ tiên bỗng nhiên từ đâu nhảy ra, phản ứng đầu tiên của hắn không phải là dập đầu cúi lạy mà là trước hết cân nhắc xem đối phương có xung đột lợi ích với hắn hay không.

Mà lúc này, Lâm Trường Hà cũng đã vẽ xong Tiên Thiên Đạo Văn cùng Càn Khôn Đạo Đồ. Chớp mắt, thiên địa một trận xoay chuyển. Đạo uẩn vô hình giống như một phe thế giới, trấn áp Huyền Quy Yêu Thánh vào bên trong. Cơ thể to lớn của nó bị đè xuống đất, phát ra tiếng kêu rên to lớn!

Lâm Trường Hà bước ra một bước, hời hợt điểm ra một chỉ. Phong vân kích động, thiên địa biến sắc. Trong một chỉ này ẩn

chứa sức mạnh tịch diệt. Hệt như thể muốn đánh vụn hư không này vậy.

“Đạo Uẩn Tiệt Thiên Chỉ!”

Thần sắc Triệu Cửu Lăng khẽ biến. Chỉ tay này của Lâm Trường Hà cũng chính là tuyệt kỹ đã thất truyền của Đạo môn bọn họ.

Đạo pháp tự nhiên, cảm ngộ thiên địa. Nhưng Đạo Uẩn Tiệt Thiên Chỉ này là lấy thiên địa đạo uẩn để chặn mệnh số thiên địa. Võ đạo chân ý này có thể nói là đại nghịch bất đạo. Cho dù uy năng mạnh, song thân là võ giả nhất mạch Đạo môn cũng chẳng có mấy ai tu luyện được. Vì thế nên dần dần đã thất truyền.

Chỉ một chỉ này hạ xuống, nhất thời liền đánh thành một lỗ máu lớn trên đầu Huyền Quy Yêu Thánh, khiến Huyền Quy Yêu Thánh thê thảm kêu rên một tiếng.

Thấy cảnh này, mọi người ở đây giật mình trong lòng. Cho dù không phải là giáp lưng cứng rắn nhất của Huyền Quy Yêu Thánh, nhưng cũng đã đủ kinh người.

Mà ngày sau đó, Lâm Trường Hà lại đánh ra một chưởng. Càn khôn đổi ngược, lôi đình thét giận!

Chân Vũ Hàng Ma Chưởng!

Một chưởng này giáng xuống, trong nháy mắt, lôi đình lực ầm ầm bùng nổ. Một tràng tiếng gãy xương truyền tới. Đầu lâu to lớn của Huyền Quy bị đánh rớt xuống đất.

Mà ngay sau đó, các loại bí thuật cường đại của Đạo môn đều xuất hiện trong tay Lâm Trường Hà, đánh nát đầu lâu của Huyền Quy kia. Cuối cùng, ngón tay Lâm Trường Hà nhập lại thành kiếm, liên tiếp chém ra bảy đạo kiếm khí. Hoàn toàn chém nứt đầu lâu của Huyền Quy. Dùng chân khí hút một cái, một viên tinh thạch xuất hiện trong tay hắn.

Chương 2736 - Cảnh khốn

Mọi người ở đây nhất thời yên lặng như tờ. Thực lực thể hiện ra đến nhường này, dù đến cả Phật Đà cũng đều phải ghé mắt

trông coi.

Đối phương chẳng qua là thừa kế trí nhớ võ đạo của Đạo Tổ mà thôi. Bây giờ lại có thể phát huy ra được thực lực thế này?

Có khi nào là bởi vì trong cơ thể hắn còn giữ lại nhiều kí ức của Lâm Trường Hà cho nên không cách nào nắm toàn bộ thân thể trong tay?

Sau khi bắt được linh thạch, Lâm Trường Hà liền ngay lập tức xoay người rời đi cùng Huyền Trần Tử, cũng không ở lại đây lâu.

Khi còn không biết thân phận Lâm Trường Hà là chuyển thế của Đạo Tổ, mọi người chỉ cho rằng đối phương là người của Thái Nhất Đạo Môn.

Thuộc tính của Thái Nhất Đạo Môn cũng không khác biệt gì với Liên Hoa Thiền Viện. Trên căn bản là kiểu ngươi không chọc ta, ta cũng sẽ không chọc vào ngươi.

Hiện, hai vị Thần Kiều Thái Nhất Đạo Môn đã lấy được tinh thạch. Bọn họ càng không dám đi chọc vào nữa. Vì lẽ đó, mọi người chẳng qua chỉ đưa mắt nhìn theo hai người này rời đi, rồi lại bắt đầu tranh đoạt kịch liệt.

Chín phần cơ duyên. Thích Đạo Huyền có một. Địa Tạng Vương có một. Huyền Trần Tử và Lâm Trường Hà có hai.

Hiện thời chỉ còn lại năm phần cơ duyên. Mọi người dĩ nhiên càng phải tranh đoạt kịch liệt hơn.

Mà nhìn đến hướng Tô Tín cùng Địa Tạng Vương chuẩn bị động thủ, sắc mặt những người ở đây đều hơi biến sắc.

Chỗ tốt của việc có một đồng minh đáng tin trong việc tranh đoạt cơ duyên trên con đường Thông Thiên này là gì, giờ mọi người cũng đã thấy.

Lâm Trường Hà cùng Huyền Trần Tử đều là người của Thái Nhất Đạo Môn, quan hệ của hai bên thân thiết không thể tách rời. Vì thế mới có thể hợp lực đoạt được hai viên tinh thạch. Hơn nữa, cũng không ai dám đi chọc vào.

Mà bên phía Tô Tín, không tính Mạnh Kinh Tiên, ba vị Thần Kiều Địa Phủ liên thủ cũng đủ để giải quyết được phần lớn người. Nếu tiếp tục như vậy nữa thì những tinh thạch này há chẳng phải đều bị đám người Tô Tín chia sạch hay sao?

Nhưng vào lúc này, sắc mặt Địa Tạng Vương bỗng nhiên biến sắc. Mi tâm hắn bỗng nhiên xuất hiện dấu vết tinh thạch, giống như con mắt nằm dọc vậy.

Địa Tạng Vương cười khổ nói: "Sau khi tinh thạch kia vào tay nếu như không chủ động luyện hóa, một lát nữa nó cũng sẽ tự động dung hòa vào trong cơ thể.

Có lẽ là do tinh thạch này sinh ra từ trong tay những cường giả Thái Cổ kia. Mà chúng ta là đồng chúc nhất mạch Nhân tộc với những cường giả Thái Cổ kia. Vì thế nên tinh thạch này trời sinh đã có một loại hấp dẫn với chúng ta.

Hiện, sức mạnh con đường Thông Thiên này đã bắt đầu bài xích ta rồi. Tiếp theo, ngươi hãy liên thủ cùng Diêm La Thiên tử đi vậy. Tốt nhất là hai người các ngươi cùng nhau đoạt được hai viên tinh thạch."

Sau khi nói xong, Địa Tạng Vương cảm giác sức mạnh bài xích càng trở nên mạnh hơn. Hắn không thể nhiều lời hơn được nữa, chỉ đành phải rời đi.

Ngay lúc Địa Tạng Vương rời đi, bên phía Vương Cửu Trọng đang giao thủ cùng Triệu Cửu Lăng, ngay cả lá bài tẩy Liệt Thiên Tam Thức của hắn cũng còn chưa ra mà đã hoàn toàn áp chế Triệu Cửu Lăng đến cực hạn. Vương Cửu Trọng một quyền đánh Triệu Cửu Lăng hộc máu, cướp được từ trong tay hắn một viên tinh thạch.

Sau khi có được viên tinh thạch kia, Vương Cửu Trọng không nói hai lời, ngay lập tức xoay người rời đi. Sư đệ Tư Mộ Hàn của hắn đang cùng những Chân Vũ khác tranh đoạt một cái xác rồng to lớn được gìn giữ hoàn hảo. Thấy Vương Cửu Trọng tới, những Chân Vũ khác liền ngay lập tức tránh lui sang một bên.

Vương Cửu Trọng liền một tay kéo xác rồng gần trăm trượng kia rời khỏi con đường Thông Thiên. Mọi người ở đây trong

lòng trầm xuống.

Dưới mắt chỉ còn có bốn tinh thạch. Trong số những người ở đây, người mạnh nhất không nghi ngờ gì chính là Tô Tín, Đại Thiên Ma Tôn, Mạnh Kinh Tiên, Vô Sinh lão mẫu cùng Phật Đà.

Cơ duyên này, năm người mạnh nhất bọn họ phân chia nhau cũng tốn sức chứ nói chi là Triệu Cửu Lăng đã bị trọng thương, và cả Tiết Chấn Nhạc, người vẫn luôn cướp không lại người khác, thậm chí đối phó với công kích của đại thánh Yêu tộc cũng có chút khó khăn.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí lại trở nên nhạy cảm. Chỉ còn lại bốn viên tinh thạch, ai cũng không dám động thủ trước. Còn về phần Thiên Đế cùng Vô Sinh Lão Mẫu lúc này lại đang nhìn về phía Tô Tín, ánh mắt đầy ác ý.

Thiên Đế trầm giọng nói: “Chư vị, ta đề nghị mọi người cùng diệt trừ uy hiếp lớn nhất đi trước đã.

Tô Tín cùng Diêm La Thiên tử đều là người Địa Phủ. Mạnh Kinh Tiên lại có giao hảo với Tô Tín, hắn là sư phụ của muội muội ruột Tô Tín. Ba người bọn họ bắt tay, chư vị ở đây ai có thể địch nổi?”

Thiên Đế nhìn Phật Đà, con mắt ẩn ý, nói: “Chỉ sợ dù Phật Đà ngài tự mình xuất thủ cũng không cách nào lấy một địch ba nhỉ? Dẫu sao bây giờ ngài chỉ là Thần Kiều chứ không phải là Thông Thiên.”

Xa xa có vài Chân Vũ nghe được Thiên Đế nói còn hơi không hiểu, song những Thần Kiều ở đây đều sớm đã biết lai lịch của vị này.

Sau khi tiến vào con đường Thông Thiên, bất kể là Phật Đà hay là Đại Thiên Ma Tôn, bọn họ cũng không tiếp tục che giấu thân phận nữa.

Chương 2737 - Cảnh khốn (2)

Họ sớm đã dùng công pháp của mình. Mọi người cho dù có ngu ngốc đến đâu đi nữa cũng sẽ không cho rằng bọn họ là

truyền nhân của Phật Đà và Ma Tôn. Hai người này căn bản chính là Đại Thiên Ma Tôn cùng Phật Đà thứ thiệt!

Thiên Đế chỉ vào Tô Tín, lạnh lùng nói:““Chư vị, hiện tại chưa trừ ba người Tô Tín thì cơ duyên Thông Thiên cảnh cũng chỉ còn lại một cho chúng ta mà thôi. Chẳng lẽ các ngươi lại nguyện ý đi tranh đoạt một cơ duyên cùng nhiều người như vậy hay sao?

Cũng may, Địa Tạng Vương đã đoạt được cơ duyên rồi rời đi trước. Bằng trong, trong số chúng ta đoán chừng chẳng ai cướp được qua bốn người Tô Tín bọn họ!”

Mọi người ở đây đều lộ vẻ trầm tư, quả thực là như vậy.

Chỉ có mười lăm Thần Kiều tiến vào trong chiến trường này, nhưng đồng minh thân thiết của Tô Tín lại có đến ba người. Bốn người bọn họ hợp lực quả thực không ai địch lại.

Mà những người khác đều tốp ba tốp năm không liên thủ với nhau. Liên minh yếu ớt như Khương Viên Trinh và Triệu Cửu Lăng. Trước khi vào thì nói hay nói tốt, vào trong rồi lại tự mình chiến đấu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy nữa thì dù cho Địa Tạng Vương đã rời đi, bọn họ cũng không tranh lại được ba người Tô Tín bọn họ. Đối với lời của Thiên Đế, mọi người thực sự động lòng.

Tô Tín chau mày, tình hình này cũng không lạc quan cho lắm.

Trước khi vào trong chiến trường, Tô Tín đã cùng thương lượng với đám người Địa Tạng Vương cẩn thận. Ba người bọn họ liên thủ. Hơn nữa Tô Tín còn liên lạc với Mạnh Kinh Tiên. Nếu thế liên tiếp cướp bốn viên tinh thạch cũng hoàn toàn không thành vấn đề gì.

Còn như hành động này có thể khiến người khác vây công hay không, Tô Tín không lo lắng chút nào.

Dẫu sao cơ duyên lại có đến chín, đám người Tô Tín lấy bốn thì còn lại đến năm. Những người khác chọn đi tranh giành năm cơ duyên khác hay là đến đối địch với bốn người bọn họ, đây là một sự lựa chọn rất rõ ràng.

Trừ khi những người còn lại có thể không phòng bị lẫn nhau chút nào mà liên thủ vây công bốn người bọn họ. Nếu không, bọn họ thà đi tranh đoạt cơ duyên chứ sẽ không chọn đánh một trận với đám Tô Tín.

Cái duy nhất Tô Tín không ngờ tới chính là sau khi có được tinh thạch phải rời đi ngay lập tức. Nếu không, sẽ bị chỗ này gạt ra. Thực ra, vào lúc đầu khi Thích Đạo Huyền nói ra điều này, Tô Tín nên có phòng bị rồi. Nhưng hắn vẫn lại khinh thường.

Trước lúc đám người Địa Tạng Vương quay về, Tô Tín mấy lần đối mặt với tuyệt cảnh nhưng gắng gượng cũng qua được. Đa số đều là tìm đường sinh từ khốn cùng.

Mà bây giờ, đám người Địa Tạng Vương đã về hết, trong tay Tô Tín có toàn lá bài tốt, gần như là tư thái nghiền ép. Vì lẽ đó, trong lòng hắn theo bản năng cũng có chút thả lỏng. Không ngờ lại chỉ vì một chút thả lỏng như vậy lại khiến cho hắn lâm vào tình cảnh này.

Đồng thời, Tô Tín cũng không khỏi thừa nhận, mạng lưới giao thiệp của hắn mặc dù mạnh mẽ song hắn cũng đắc tội với không ít người.

Nhìn mấy người lấy tinh thạch trước đó thì biết. Bọn họ chỉ có hai đặc điểm mà thôi. Một là thực lực cường đại. Một là ít đắc tội với người khác.

Thích Đạo Huyền không cần nói, trên giang hồ không ai có thù với hắn. Hơn nữa, lão hòa thượng này thực lực quá mạnh, dĩ nhiên sẽ không ai đi tranh đoạt với hắn.

Tính chất của Thái Nhất Đạo Môn cũng không khác mấy. Đặc biệt là hai người Lâm Trường Hà cùng Huyền Trần Tử bắt tay với nhau. Quan hệ giữa bọn họ cũng mật thiết hơn nhiều so với mọi người ở đây.

Mà sau cùng, Vương Cửu Trọng cũng không thù không oán với những người trong Tiên Vực kia. Trước đó chẳng qua chỉ có chút va chạm nhỏ mà thôi. Thậm chí, coi như có thù với hắn cũng chỉ có một mình Tô Tín. Cho nên, Vương Cửu Trọng cũng rất thuận lợi mà đem tinh thạch đi.

Cứ tiếp tục như thế, trong số năm người này, người duy nhất thực sự cướp đoạt chỉ có mình Địa Tạng Vương mà thôi. Là do Tô Tín phối hợp với hắn cướp một viên tinh thạch từ trong tay Triệu Cửu Lăng.

Hiện tại, đứng trước mặt Tô Tín là Thiên Đế, Vô Sinh lão mẫu, Triệu Cửu Lăng, Khương Viên Trinh, Phật Đà. Tổng cộng đến mười Thần Kiều mà đã có đến một nửa có thù với hắn. Có thể tưởng tượng được tình cảnh của Tô Tín lúc này.

Nhìn mọi người ở đây, Tô Tín cười lạnh một tiếng, nói: "Muốn giết ta trước? Trước mắt còn đến bốn phần cơ duyên. Các ngươi không sợ lúc đang vây công ta có kẻ âm thầm ra tiểu xảo, đoạt một phần cơ duyên hay sao?"

Sắc mặt mọi người ở đây hơi có chút biến hóa. Điều Tô Tín nói dĩ nhiên bọn họ cũng nghĩ được. Trên thực tế, bọn họ cũng đang lo lắng điều này.

Lòng người khó dò. Mối quan hệ của bọn họ không giống của Lâm Trường Hà với Huyền Trần Tử, cũng khác bốn người Tô Tín.

Lâm Trường Hà có thể giúp Huyền Trần Tử đoạt một viên tinh thạch trước. Tô Tín có thể giúp Địa Tạng Vương đoạt một tinh thạch. Bọn họ dám làm như vậy sao? Ai cũng không muốn đưa cơ duyên lớn đến thế để kiểm tra nhân phẩm của đồng minh.

Thiên Đế trầm giọng nói: "Chư vị, lúc này không phải lúc để nghi kỵ nội đấu. Tất cả xuất thủ với Tô Tín. Nếu ai dám làm chuyện mờ ám thì chúng ta ắt sẽ cùng nhau tấn công!"

Chương 2738 - Cảnh khốn (3)

Vô Sinh lão mẫu gật đầu một cái. Triệu Cửu Lăng cùng Khương Viên Trinh hai mắt nhìn nhau, cũng đứng lên.

Mà lúc này, Đại Thiên Ma Tôn đột nhiên cười lớn, nói: "Một đám người lằng nhà lằng nhằng, thật là buồn cười! Tên Đạo Tổ chuyển thế kia ngược lại lại rất lanh lẹ. Sớm biết thế thì bổn tôn đã giết Huyền Quy kia để mà đoạt một phần cơ duyên rồi.

Các ngươi muốn giết Tô Tín, bản tôn không thèm quản. Mặc dù tên tiểu tử Tô Tín kia có chút giao tình với ta, song giao tình này cũng chẳng đủ cho ta cứu hắn.

Nhưng đồng thời, cái gọi là liên minh của các ngươi, bổn tôn ta cũng không muốn gia nhập. Đừng cản ta cướp cơ duyên kia!"

Vừa nói, thân hình của Đại Thiên Ma Tôn động một cái, liền ngay lập tức phóng về hướng một viên tinh thạch.

Nhưng vào lúc này, thân hình Phật Đà lại ngăn trước người Đại Thiên Ma Tôn. Phật quang quanh thân bùng nổ, khí thế không chút nhún nhường nào.

Trong mắt Đại Thiên Ma Tôn lộ ra một tia lạnh, nói: "Con lừa trọc chết tiệt! Muốn cản ta? Năm đó ngươi nương nhờ lão già Nhân Hoàng xuất thủ với nhất mạch Ma Đạo ta, ta còn chưa tính sổ với ngươi đâu đấy! Bây giờ ngươi còn muốn trêu chọc ta?"

Phật Đà lạnh nhạt nói: "Muốn tranh cũng được. Ngươi trước tiên hãy chờ ở đây. Chờ sau khi chúng ta giết Tô Tín, ngươi có thể ra tay mà cướp. Đến lúc đó, không ai cản ngươi đâu."

Trong mắt Đại Thiên Ma Tôn lóe lên vẻ kinh dị, nói: "Con lừa trọc chết tiệt! Ngươi nhất quyết muốn giết tên tiểu tử này như vậy? Nếu như ta nhớ không lầm, đây không phải là phong cách của ngươi! Hay là nói, tên tiểu tử này đã làm cái gì khiến ngươi không cách nào tha thứ cho hắn được? Là bởi hắn diệt Thiếu Lâm Tự hay sao?

Nhưng cái này cũng không nên. Truyền thừa Phật tông lúc đó đã xảy ra chuyện gì, tự bản thân ngươi hiểu rõ ràng. Ngươi nhiều đệ tử như vậy, thế mà ngươi lại đem loại giáo lý như nước với lửa không chút dung hợp nào của ngươi, chia ra truyền bá cho hai đệ tự thực lực mạnh nhất, cố ý để cho bọn họ tranh đoạt lẫn nhau. Không phải là vì ngươi muốn xem thử kết quả diễn hóa đến mức tột cùng của hai tông Thiện – Mật hay sao?

Đối với đệ tử thân truyền của mình mà ngươi cũng ác đến thế. Ân oán của hai tông Thiện – Mật có thể nói là một tay ngươi

tạo thành. Bây giờ ngươi còn vì Tô Tín diệt Thiếu Lâm Tự mà muốn báo thù cho đồ tử đồ tôn của mình? Nếu thực sự muốn báo thù, ban đầu vì sao ngươi lại nhẫn nhịn một thời gian lâu như thế?"

Sắc mặt mọi người ở đây đều lộ ra vẻ kinh dị. Còn sắc mặt của Phật Đà lại không hề biến sắc.

Phật Đà không phải thánh nhân. Đạo Tổ cũng không phải thánh nhân. Đến cả Nhân Hoàng người mà ngày xưa được khen là anh hùng Nhân tộc cũng không phải là thánh nhân.

Chỉ có điều, hiện nay mọi người lại nghe được Phật Đà lợi dụng đệ tử thân truyền của hắn để thí nghiệm, ai nấy cũng đều không khỏi thấy lạnh trong lòng.

Đại Thiên Ma Tôn đã từng nói, trong số những Thông Thiên thượng cổ này, lòng dạ Phật Đà là sắt đá nhất. Bây giờ nhìn thử thì quả nhiên là vậy.

Có điều lúc này, Phật Đà cũng không để ý đến chuyện Đại Thiên Ma Tôn vạch mặt hắn. Bất kể là vạn năm trước hay là vạn năm sau, Đại Thiên Ma Tôn cũng sớm đã nhìn thấu rất nhiều thứ. Thể diện và danh tiếng hai thứ này nếu hắn muốn có thì rất dễ dàng. Điều kiện tiên quyết chính là hắn có đủ thực lực. Hơn nữa, phải còn sống. Nếu không thì tất cả cũng chỉ là hư vô mà thôi.

Phật Đà nhìn Đại Thiên Ma Tôn, dửng dưng nói: "Ta giết Tô Tín không phải vì thù oán cá nhân mà là cảm giác hắn rất nguy hiểm. Từ trên người hắn ta thấy được kẻ từng là Nhân Hoàng!"

Những lời này Phật Đà không nói ra khỏi cửa miệng mà là thông qua truyền âm mà trực tiếp truyền vào trong đầu Đại Thiên Ma Tôn.

Đại Thiên Ma Tôn nghe vậy không khỏi cười lạnh, nói: "Ý ngươi là tên tiểu tử này chính là Nhân Hoàng chuyển thế? Đùa gì thế? Nếu như hắn thực sự là Nhân Hoàng chuyển thế thì chẳng lẽ ta lại nhìn không ra? Nếu ta biết hắn có quan hệ với lão già Nhân Hoàng đó thì bổn tôn sẽ là người đầu tiên giết hắn!"

Phật Đà lắc lắc đầu nói: “Ta cũng không phải có ý này. Trên thực tế, rốt cuộc bây giờ Nhân Hoàng có trạng thái thế nào, không ai biết. Chẳng qua ta chỉ cảm thấy trên người Tô Tín có bóng dáng của Nhân Hoàng ngày xưa mà thôi. Ta sợ hắn sẽ trở thành Nhân Hoàng thứ hai!”

Đại Thiên Ma Tôn cười lạnh một tiếng, nói: “Nhân Hoàng thứ hai? Mặc dù lão già Nhân Hoàng chẳng ra gì, có điều, không phải ngươi đang đánh giá cao Tô Tín quá đáng đó chứ?

Được rồi, bất kể hắn là Nhân Hoàng đầu tiên cũng được, là Nhân Hoàng thứ hai cũng xong. Ta không xen vào chuyện khác. Ta chỉ muốn lại một lần nữa trở lại Thông Thiên cảnh mà thôi. Tránh ra cho ta!”

Câu nói sau cùng, Đại Thiên Ma Tôn quát thẳng ra khỏi miệng. Sau lưng hắn, ma diễm ngút trời. Ma ảnh to lớn giống như che khuất bầu trời vậy, kinh khủng vô cùng.

Phật Đà chẳng qua chỉ lạnh nhạt nói: “Vậy nếu ta không cho thì sao?”

Đại Thiên Ma Tôn cười lạnh một tiếng, không nói gì. Ma Long Đoạt Tâm Đao trong tay nâng lên. Thoáng chốc, ma khí mãnh liệt kéo tới.

Chương 2739 - Nhiệm vụ chi tuyến

Cùng với một đao này của Đại Thiên Ma Tôn chém xuống lại hóa thành ma vực không kẽ hở giáng xuống!

Mà Phật Đà bên kia miệng tụng một tiếng Phật hiệu. Sau lưng nổi lên vô số Phật ảnh. Linh Sơn khấu lạy, vạn Phật hướng tông!

Nhìn thấy Phật Đà và Đại Thiên Ma Tôn đã ngay lập tức động thủ, Thiên Đế cũng quát lên một tiếng hung tợn: “Động thủ!”

Trong nháy mắt Thiên Đế dứt lời, Vô Sinh lão mẫu, Khương Viên Trinh, Triệu Cửu Lăng bốn người này ngay lập tức đánh đến hướng Tô Tín.

Bốn người bọn họ đều là Thần Kiều lão thành. Dù trước kia chưa từng cùng liên thủ nhưng bây giờ bốn người hợp lại lại

vô cùng ăn ý.

Vô Sinh lão mẫu không xuất thủ với Tô Tín mà nghênh chiến với Mạnh Kinh Tiên.

Trong số những người ở đây, trừ Tô Tín thì chỉ có Mạnh Kinh Tiên là có thực lực kinh khủng nhất. Dù cho có là Thiên Đế, khi xuất thủ với Mạnh Kinh Tiên cũng không chắc chắn. Chỉ có Vô Sinh lão mẫu mới có thể đánh được với Mạnh Kinh Tiên.

Khương Viên Trinh đánh với Diêm La Thiên tử.

Diêm La Thiên tử chỉ vừa mới tấn thăng Thần Kiều. Mặc dù thiên phú của hắn kinh diễm nhưng so với hậu duệ của Nhân Hoàng, tấn thăng Thần Kiều đã mấy thập niên như Khương Viên Trinh, Diêm La Thiên tử vẫn có chơi kém một chút, mới đầu đã bị áp chế.

Thiên Đế cùng Triệu Cửu Lăng cùng nhau giết đến hướng Tô Tín.

Bây giờ trong mắt Thiên Đế chỉ có một chữ duy nhất: Kéo!

Phật Đà và Đại Thiên Ma Tôn đều là cường giả thượng cổ. Thực lực và cảnh giới của bọn họ nếu so với đông đảo những Thần Kiều ở đây thì đều mạnh hơn một nước. Vì lẽ đó, thắng bại của bọn họ, Thiên Đế tạm thời không quản được.

Bên phía Mạnh Kinh Tiên, mặc dù hắn mạnh nhưng Vô Sinh lão mẫu cũng không hề kém cạnh. Dù cho nàng có không địch lại Mạnh Kinh Tiên, nhưng ít nhất tạm thời có thể giữ chân Mạnh Kinh Tiên cũng không thành vấn đề.

Còn như bên Thiên Đế hắn, hắn thừa nhận thực lực của Tô Tín đúng là mạnh, nhưng hắn và Triệu Cửu Lăng liên thủ dù không giết được Tô Tín thì cũng có thể áp chế được.

Cho nên, hiện tại, mấu chốt thành bại chính là bên phía Khương Viên Trinh. Chỉ cần Khương Viên Trinh có thể đánh bại Diêm La Thiên tử. Đến lúc đó, ba người bọn họ có thể cùng nhau liên thủ vây công Tô Tín.

Bị ba người hợp kích, Tô Tín tất bại không thể nghi ngờ!

Tuy trước đó Khương Viên Trinh bị đám người Tô Tín đánh bại, sau đó lại bị ba kiếm của Mạnh Kinh Tiên chém trọng thương, nhưng dẫu sao hắn cũng là hậu duệ Nhân Hoàng, thứ tốt trong tay vẫn có một ít. Nếu dốc hết mấy lá bài tẩy này mà hắn còn không cách nào đánh bại được Diêm La Thiên tử trong thời gian ngắn, thế thì cái gọi là hậu duệ Nhân Hoàng cũng có chút phế vật.

Thế nhưng vào lúc này, trong đầu Tô Tín bỗng nhiên truyền đến tiếng hệ thống: "Phân bổ nhiệm vụ chi tuyến 'Thần Kiều xưng tôn'.

Mô tả nhiệm vụ: trong chiến trường Thái Cổ chém chết Thần Kiều. Mỗi người chết, tưởng thưởng mười ngàn điểm phản phái trị, không giới hạn.

Phạt thất bại: không."

Trong mắt Tô Tín lóe lên vẻ kinh ngạc. Đến mức độ này, cho dù là hệ thống không đưa ra nhiệm vụ thì với cục diện trước mắt, Tô Tín cũng có thể nói đây là một trận tử chiến. Có điều bây giờ nhiệm vụ chi tuyến có tính tự do rất cao này với Tô Tín mà nói thì chẳng khác gì thêu hoa lên gấm.

Trước đó, Triệu Cửu Lăng đã bị Tô Tín bắt tay với Địa Tạng Vương liên thủ gây thương tích. Có điều, Triệu Cửu Lăng cũng không bị trọng thương đến mức ảnh hưởng sức chiến đấu.

Lúc này, trên thanh Tru Ma Kiếm trong tay Triệu Cửu Lăng bạo phát ra một luồng thần mang sáng chói. Trường kiếm vạch ra dấu vết kỳ dị trong không trung. Chớp mắt ngưng tụ ra vạn thiên lôi văn. Theo một kiếm Tru Ma Kiếm giáng xuống, trấn ma giết tà lực ầm ầm bùng nổ. Trong lúc nhất thời sấm chớp nổ vang, đè xuống ngay đầu Tô Tín!

Cùng lúc đó, Thiên Đế lại rút ra một thanh trường thương. Thanh trường thương kia toàn thân đen nhánh, phía trên khắc vô số phù văn chằng chịt, tỏ ra vô cùng kỳ dị. Nhìn dao động này, hẳn là một thanh thần binh!

Vốn Thiên Đình có thần binh. Chính là binh khí Thủy Nguyệt Lăng Tiêu Kiếm mà ngày xưa Hạo Thiên Thượng Đế dùng.

Chỉ có điều, Thiên Đế không giỏi kiếm pháp cho nên thanh kiếm này liền bị hắn ném cho Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế.

Trường thương trong tay hắn lúc này chính là cái hắn lấy được từ trong mảnh vỡ Tiên Vực.

Những nơi đất Tiên Vực kia mặc dù bây giờ đã trở nên sa sút, song trước kia cũng từng là hậu duệ Nhân tộc Thái Cổ huy hoàng. Trong tay bọn họ ắt có không ít thứ tốt.

Phương thức luyện chế cây trường thương này mặc dù khác nhiều so với binh khí trên giang hồ, nhưng nó đúng là thần binh thứ thiệt.

Trường thương xuất thủ, trong nháy mắt Ly Long gầm thét. Những phù văn chằng chịt trên trường thương nhất thời sáng lên. Địa, phong, thủy, hỏa, lôi đình, kim mộc, đủ loại sức mạnh ầm ầm bùng nổ. Mặc dù mỗi một loại sức mạnh đều không được coi là quá mạnh mẽ, nhưng chồng chéo lên nhau lại bộc phát ra uy năng hết sức kinh người.

Thân hình Tô Tín lui nhanh về phía sau. Quanh thân hắn kim mang đại thịnh. Phật quang chiếu sáng, kết thành Phật Vận Niêm Hoa Ấn, nghênh đón lấy một kiếm của Triệu Cửu Lăng.

Chương 2740 - Nhiệm vụ chi tuyến (2)

Một kiếm của Triệu Cửu Lăng có thể giết tà trấn ma, nhưng hắn có thể trấn được Phật hay sao?

Võ đạo cả người Tô Tín vạn pháp bách thông. Loại võ mang thuộc tính nhắm vào cá nhân này có sức khắc chế yếu nhất với hắn. Dưới Phật Vận Niêm Hoa Ấn, một kiếm nhìn như uy mãnh này của Triệu Cửu Lăng liền bị Tô Tín tùy tay phá vỡ.

Mà lúc này, thương của Thiên Đế cũng đã đến trước người Tô Tín. Ly thương một kích. Tốc độ nhanh như sấm chớp.

Huyền Âm Kiếm Giáp hiện lên trước người Tô Tín. Mười hai đạo kiếm khí ngưng tụ thành Huyền Âm Kiếm Giáp cản lại trước người hắn, song lại bị thương này đánh cho vỡ vụn từng lớp. Mãi đến cuối mới miễn cưỡng cản được. Mà lúc này, cả người Tô Tín đã hóa Liệt Diễm. Dùng Liệt Diễm Vô Tướng

oai để chạy thoát đến bên cạnh một Bạo Viên Yêu Thánh, cùng đọ sức với Triệu Cửu Lăng và Thiên Đế.

Mấy Yêu Thánh này không có thần thông. Mặc dù sức mạnh lớn kinh người, song sức mạnh cứng đối cứng gặp nhau, ngay cả Đại Thiên Ma Tôn cũng phải chịu thua thiệt. Song muốn tránh thì lại rất đơn giản. Dẫu sao tốc độ của chúng cũng không coi là quá nhanh.

Bên trong những Yêu Thánh này cũng chỉ có Bạo Viên Yêu Thánh là có tốc độ nhanh nhất, xuất thủ cũng linh hoạt dị thường. Tô Tín cũng là ỷ vào tốc độ của mình mà vây quanh Bạo Viên Yêu Thánh kia, muốn thừa dịp trì hoãn. Hai bên một bên đuổi một bên trốn, không ngừng chạy vòng quanh. Bởi có Bạo Viên Yêu Thánh ở giữa nên trong lúc nhất thời, Triệu Cửu Lăng và Thiên Đế không cách nào đánh chính diện với Tô Tín một trận được.

Thiên Đế cười lạnh, nói: “Tô Tín, không ngờ ngươi cũng có ngày chạy trốn như vậy. Ta còn tưởng ngươi bất cứ lúc nào cũng vẫn mạnh như thế chứ!”

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Cường thế không có nghĩa là ngu ngốc. Có điều, ngươi thực sự cho rằng thắng được ta sao? Thiên Đế, ngày xưa Thiên Đình huy hoàng trong tay ngươi. Song ắt cũng sẽ có ngày tàn lụi trong tay ngươi. Ngươi có biết chênh lệch lớn nhất của ngươi và Địa Tạng Vương là ở đâu không?”

Mặc dù Thiên Đế biết cùng Tô Tín nói nhảm ở đây là lãng phí thời gian, song hắn vẫn không nhịn được mà hỏi: “Ở đâu?”

Thiên Đình đối đầu với Địa Phủ đã lâu như thế. Trước đó vẫn luôn là Thiên Đình áp chế Địa Phủ. Hai bên giao thủ va chạm cũng là Địa Phủ thua thiệt nhiều hơn.

Nhưng không biết từ lúc nào, chênh lệch giữa Thiên Đình và Địa Phủ bắt đầu thu hẹp lại. Địa Phủ thậm chí còn chuyển thủ thành công. Thay đổi này không phải là vì Tô Tín. Trước khi Tô Tín gia nhập Địa Phủ, hai bên đã thành ra như thế rồi.

Là người lãnh đạo Thiên Đình, ngày xưa hai cung Thiên Địa đứng đầu, đám người Tiên Vực còn chưa hạ giới, thiên hạ còn

chưa đại loạn, hắn cũng là nhân vật đứng ở đỉnh cao giang hồ. Dĩ nhiên, bây giờ vẫn là thế.

Bây giờ, Thiên Đế có thể thừa nhận hắn không kinh tài tuyệt diễm bằng Mạnh Kinh Tiên. Thậm chí còn không bằng được Tô Tín trước mắt. Nhưng hắn không muốn thừa nhận hắn không bằng đối thủ cũ Địa Tạng Vương!

Tô Tín lạnh nhạt nói: "Hai cung Thiên Địa là phát triển dựa trên tàn tích ngày trước của Thiên Đình và Địa Phủ. Thậm chí, Thiên Đình các ngươi còn có nhiều nội tình hơn cả Địa Phủ. Thế vì sao cuối cùng lại thành Địa Phủ mạnh hơn Thiên Cung các ngươi? Nguyên nhân rất đơn giản. Bởi vì khí lượng của Địa Tạng Vương lớn hơn ngươi!"

Thiên Đế giận quá hóa cười, nói: "Ý ngươi là bản tôn khí lượng nhỏ hẹp? Buồn cười! Trong Thiên Đình, tất cả võ giả gặp phải thế cổ chai trên công pháp đều phải do ta tự mình đến dạy dỗ.

Đông Cực cùng với Tử Vi có cơ duyên tấn thăng Chân Vũ cũng là ta cho bọn hắn. Ngay cả thần binh Thủy Nguyệt Lăng Tiêu Kiếm ta cũng có thể cho đi. Bây giờ ngươi lại nói ta khí lượng nhỏ hẹp, lòng dạ không bằng Địa Tạng Vương?"

Thiên Đế có thể trông coi Thiên Đình nhiều năm như vậy không chỉ là dựa vào thực lực của hắn mà còn có cả uy tín của hắn. Như vậy mới có thể khiến cho cả Thiên Đình kỷ luật nghiêm minh, trên dưới một lòng.

Thế mà bây giờ Tô Tín lại nói hắn khí lượng nhỏ hẹp. Cái này không phải là cười nhạo thì là gì?

Với lời nói của Thiên Đế, Tô Tín có chút không tỏ rõ ý kiến. Hắn chẳng qua chỉ là lạnh nhạt nói: "Ta nói lòng dạ ngươi không bằng Địa Tạng Vương không phải chỉ ở phương diện này. Mà là thái độ ngươi đối đãi với mọi người trong Thiên Đình so với Địa Tạng Vương đối đãi với mọi người trong Địa Phủ!

Ngươi là người đứng đầu Thiên Đình cho nên ngươi nắm hết tất cả trong tay. Kỷ luật nghiêm minh nhưng lại đem tất cả mọi người đặt dưới cơ của ngươi.

Địa Tạng Vương thì khác. Mặc dù cấu trúc Địa Phủ có phân tán xong tất cả mọi người đều có khả năng vô hạn.

Với Thiên Đình mà nói ngươi là một lãnh đạo xuất sắc. Địa Tạng Vương với Địa Phủ mà nói chính là một người dẫn dắt. Kém nhau một chữ, người tạo ra được cũng không giống nhau.

Cho nên trong Thiên Đình có không ít người xuất sắc, nhưng thực sự nói là kinh tài tuyệt diễm lại chẳng có đến mấy người. Mà trong Địa Phủ mặc dù trước đó quả thực không bằng Thiên Đình ngươi nhưng thành tựu trong tương lai không cách nào dự đoán được. Ngươi mãi cũng không biết được thành viên nào trong Địa Phủ sẽ quật khởi."

Chương 2741 - Người liều chết đầu tiên

Sắc mặt của Thiên Đế hơi có chút khó coi.

Bởi vì Tô Tín nói không sai. Đây là điểm mà Thiên Đế vẫn luôn bỏ quên. Nhưng cũng là điểm mà hắn cho dù biết cũng sẽ không thay đổi.

Bởi làm Thiên Đế, bản thân liền trở thành kiểu người muốn khống chế người khác rất mạnh. Ngươi nói hắn phải làm giống như cái cách mà Địa Tạng Vương quản lý Địa Phủ, Thiên Đế chắc chắn không làm được.

Triệu Cửu Lăng ở một bên lạnh nhạt nói: "Bây giờ nói những cái này có ích gì? Trước tiên giết hết Tô Tín và đám võ giả Địa Phủ khác ở đây đi. Đến lúc đó, Địa Phủ chỉ còn lại một mình Địa Tạng Vương, chẳng lẽ ngươi không đối phó được à?"

Vừa nghe Triệu Cửu Lăng nói như vậy, Thiên Đế nhất thời cũng phản ứng lại kịp. Quả thực là như vậy.

Cái mạnh của Địa Phủ không phải là cái mạnh của một mình Địa Tạng Vương. Tô Tín và Diêm La Thiên tử có thể nói là người mạnh nhất trong Địa Phủ rồi. Giải quyết hai người bọn họ, Địa Phủ liền chỉ còn lại một cường giả là Địa Tạng Vương. Một cây làm chẳng nên non, không tạo được sóng gió gì.

Trong mắt Thiên Đế nhìn Tô Tín lộ ra vẻ sát cơ. Có điều, Thiên Đế không trực tiếp động thủ với Tô Tín mà đánh ra một đạo chỉ kình, nhắm đến hướng quả trứng khổng lồ nọ.

Cảm nhận được quả trứng khổng lồ bị uy hiếp, Bạo Viên Yêu Thánh kia ngay lập tức tát một cái về hướng Thiên Đế. Nhưng thân hình Thiên Đế như du long vậy, hắn lách người tránh khỏi.

Sau một kích này, Bạo Viên Yêu Thánh kia dường như đang lo lắng cho an nguy của quả trứng khổng lồ liền ngay lập tức không quản mấy người ở đó nữa, mà vọt tới hướng quả trứng khổng lồ.

Thiên Đế nhìn Tô Tín cười lạnh, nói: “Một chiêu này là ngươi nghĩ ra đầu tiên. Ngược lại rất có tác dụng. Lần này, ta phải nhìn xem thử rốt cuộc ngươi trốn được đi đâu!”

Tô Tín híp mắt. Trong mắt hắn bạo phát ra một luồng thần mang sáng chói, nói: “Lần này ta cũng không muốn trốn nữa!”

Có nhiệm vụ hệ thống đưa ra, giết một người là được mười ngàn điểm phản phái trị. Cộng hai người bọn họ lại, Tô Tín có thể nhân đó mà đổi lấy một viên Long Nguyên rồi!

Mà ngay tại lúc hai bên đang kịch chiến, trong mắt Tiết Chấn Nhạc lộ ra vẻ quái lạ.

Trong số những người này, địa vị của hắn có phần khó xử.

Bàn về thực lực, Tiết Chấn Nhạc là Thần Kiều yếu nhất trong số họ. Đồng thời hắn cũng chẳng có thù với Tô Tín, dĩ nhiên sẽ không đi vây công Tô Tín.

Nhưng Đại Chu bây giờ cũng không còn quan hệ gì với Tô Tín nữa nên dĩ nhiên cũng sẽ không đi giúp Tô Tín. Cho nên mọi người ở đây giống như đều bỏ quên hắn vậy, không ai quan tâm đến hắn.

Đã như vậy, trước mắt những tinh thạch kia không ai cướp đoạt, hắn cũng sẽ không khách khí!

Tiết Chấn Nhạc ngay lập tức giơ thương lên, muốn cướp tinh thạch kia. Nhưng lúc này, Phật Đà đang cùng giao thủ với Đại Thiên Ma Tôn bỗng nhiên đánh xuống một chưởng, đánh vào trước người Tiết Chấn Nhạc, khiến cho thân hình hắn nhất thời ngừng lại.

Phật Đà lạnh nhạt nói: “Chuyện lần này không liên quan đến thí chủ. Bây giờ thí chủ chỉ cần đứng xem chuyện vui. Đến khi trận chiến này ngả ngũ, lại tranh đoạt tiếp cũng không muộn.”

Mà lúc này, không chỉ riêng gì Phật Đà, Vô Sinh lão mẫu cùng Khương Viên Trinh trong lúc giao thủ cũng đưa mắt nhìn về phía Tiết Chấn Nhạc, trong ánh mắt mơ hồ lộ ra vẻ uy hiếp.

Những ánh mắt này khiến Tiết Chấn Nhạc phải khựng lại, chỉ đành dừng lại.

Bởi vì hắn biết, nếu hắn dám xuất thủ vào lúc này, cái nghênh đón hắn nhất định sẽ là bị mọi người vây công.

Tiết Chấn Nhạc người duy nhất không tham gia vào vây công Tô Tín không dám có hành động khác thường nào. Nơi này Tô Tín mắt lộ sát cơ, không quản việc tranh đoạt tinh thạch phía sau, chuẩn bị giết chết một người đã rồi tính.

Trong số hai người Thiên Đế và Triệu Cửu Lăng, chắc chắn Thiên Đế là người khó giải quyết nhất. Thân hắn hóa cửu long, chín loại biến hóa đem công pháp của hắn phát huy đến mức độ cao nhất. Thật không tìm được chút nhược điểm nào.

Có thể đấu nhiều năm như thế với Địa Tạng Vương, Thiên Đế há lại là hàng người đơn giản?

Mà thực lực của Triệu Cửu Lăng cũng không nghi ngờ là yếu hơn Thiên Đế một bậc. Cho nên, lúc Tô Tín đang quyết định liều chết giết một người trong số họ, mục tiêu hắn chọn chính là Triệu Cửu Lăng!

Đế Lâm Cửu Tiêu Pháp Tướng hiện lên sau lưng Tô Tín, đấu chiến kim thân cộng thêm với Xích Hỏa Thần Công, thanh phong lượn lờ bay lên giữa Phật quang. Tô Tín giống như Ma thần thượng cổ, nghiền ép tới hướng Thiên Đế!

“Đến hay lắm!”

Trong mắt Thiên Đế lộ ra một tia thần quang. Sau lưng hắn xuất hiện một dị thú nhìn như sói nhưng lại không phải là sói, trong nháy mắt bạo phát ra sát cơ phá thiên.

Nhai tí tất báo, sát ý Thao Thiên!

Trường thương trong tay của hắn quét ngang. Trong nháy mắt sát ý mãnh liệt kéo tới, bóng thương đánh nát thiên liệt địa, uy thế mạnh mẽ vô cùng.

Nhưng một kích này của Tô Tín lại như là đầu voi đuôi chuột. Một thương vô tích sự. Sau một chiêu Thiên Đế toàn lực xuất thủ ngăn cản hắn, Tô Tín đột nhiên xoay người, quanh thân hắn khí huyết dâng trào. Trong thanh phong, huyết vụ thiêu đốt tinh huyết hiện lên, hướng về phía Triệu Cửu Lăng tay đang cầm Tru Ma Kiếm, tay nắm đạo án chuẩn bị đánh một quyền với Tô Tín hắn!

Chương 2742 - Người liều chết đầu tiên (2)

Sinh tử tịch diệt, vạn vật chung cực!

Một quyền cuối cùng vốn là chiêu thức liều mạng. Hơn nữa, Tô Tín lại còn dùng cách thiêu đốt tinh huyết để thúc giục. Một quyền này oai rung chuyển thiên địa. Sức mạnh có thể nói là tịch diệt kia khiến cho Triệu Cửu Lăng nhất thời biến sắc.

Không ngăn được!

Trong đầu Triệu Cửu Lăng lúc này chỉ có ba chữ này.

Hắn ngay lập tức bỏ đạo ấn trong tay. Tử Phủ Đạo Cung xuất hiện trước người. Đạo uẩn cường đại quán chú bên trong, muốn nhờ vào nó để làm suy yếu sức mạnh một quyền này của Tô Tín.

Nhưng tiếc rằng, Tử Phủ Đạo Cung ở trước mặt Tô Tín lại không chịu nổi dù chỉ một kích. Thậm chí, cũng chẳng chống đỡ được dù gì là trong nháy mắt đã ngay lập tức vỡ vụn. Triệu Cửu Lăng cũng bị một quyền này đánh cho hộc máu bay ra!

Trước đó, hắn đã bị thương dưới giáp công của Tô Tín và Địa Tạng Vương. Có điều, thương thế không nghiêm trọng, vẫn có thể gắng gượng chiến đấu. Nhưng bây giờ, một quyền này của Tô Tín thực sự đánh cho hắn bị trọng thương.

Thiên Đế ở phía sau, trong mắt lóe lên vẻ kinh sợ. Trong tay hắn, vạn thiên phù văn trên trường thương ầm ầm bùng nổ.

Cửu long quanh quẩn bên trong gầm thét, mang theo uy thế vô biên mà nhắm về phía Tô Tín!

Mũi thương sắc bén phải dùng để đâm, song một thương này của Thiên Đế lại giống như là trụ trời ầm ầm giáng xuống, mang theo uy thế vô biên cùng có thể nói là sức mạnh tuyệt đối!

Trong hai mắt của Tô Tín hiện lên màu xanh thẳm. Hai tay hắn chụm lại, kình khí cường đại ngưng tụ thành biển rộng vô biên. Trong chớp mắt đã diến hóa ra uy thế nuốt chửng thiên hạ. Ngay tức khắc chống đỡ lấy một thương vừa nhanh vừa mạnh kia của Thiên Đế!

Điện Thiên Hải!

Tầng thứ bảy của Hồn Thiên Bảo Giám, Điện Thiên Hải. Chiêu ý kình đạo như nước, linh hoạt khó lường. Chiêu thức có thể công có thể thủ, không có kẽ hở nào.

Kình khí cường đại bùng nổ. Tô Tín thở dài một cái. Sắc mặt hắn cũng có hơi chút tái nhợt.

Lấy sức mạnh của biển cả hóa cự kình thôn thiên, mặc dù là lấy nhu thắng cương nhưng ít nhất ngươi cũng phải có thực lực ngang cơ với đối phương mới có thể lấy nhu thắng cương được. Nếu không đó chính là thuần túy tìm chết.

Nếu không phải Tô Tín đã tu luyện Hồn Thiên Bảo Giám đến tầng thứ chín, nội lực của bản thân hắn đã thâm hậu đến mức độ cao nhất, bằng không hắn cũng không dám vận dụng chiêu này để cứng đối cứng với Thiên Đế.

Mà lúc này, vẻ mặt Thiên Đế cũng đầy vẻ kinh sợ. Tô Tín này mới tu luyện chưa được bao lâu mà chân khí đã thâm hậu như vậy rồi. Thật giống như biển cả mênh mông vậy. Có thể nói là kinh khủng!

Nhưng vào lúc này, Tô Tín cũng không quan tâm đến Thiên Đế. Thân hắn hóa lôi đình, thi triển ra Triết Lôi Quyền Thế trong Hỗn Thiên Tứ Tuyệt, mang theo lôi đình vô tận nổ vang, điên cuồng tấn công đến hướng Triệu Cửu Lăng, trực tiếp áp chế hắn đến cực điểm, khiến hắn bị đánh liên tục mà hộc máu lui về sau.

Trong mắt Thiên Đế lộ ra vẻ âm trầm. Chọn trái hồng mềm để bóp trước à? Dĩ nhiên hắn sẽ không để cho Tô Tín cứ như vậy mà giết Triệu Cửu Lăng cho được. Nếu không, còn một mình hắn không cách nào đánh được.

Cho nên, Thiên Đế ngay lập tức cầm thương lên, muốn đi cứu viện cho Triệu Cửu Lăng.

Nhưng vấn đề bây giờ Tô Tín dường như đã nhìn trúng Triệu Cửu Lăng, nhất định phải giết Triệu Cửu Lăng cho bằng được. Đối diện với thế công của Thiên Đế, phòng ngự của Tô Tín cũng không phải không mảy may bị tổn hại nào. Ở trong hoàn cảnh đó lại liên tiếp chặn hơn mười chiêu của Thiên Đế. Nội phủ của Tô Tín cũng chấn động, một dòng máu tươi chảy từ trong miệng xuôi ra.

Lúc này, bên phía Triệu Cửu Lăng hắn cũng đã mắng cha chửi mẹ rồi. Rõ ràng thù oán của Tô Tín và Thiên Đế là lớn nhất. Nhưng vì sao Tô Tín lại đuổi đánh hắn như kẻ điên thế kia? Không, là đuổi giết hắn!

Triệu Cửu Lăng thấy được từ trong mắt Tô Tín một tia sát cơ nồng nặc. Hiển nhiên lần này, Tô Tín nhất định phải giết hắn cho bằng được.

Bên này Thiên Đế đánh cho Tô Tín bị thương nhẹ. Mà bên kia, Tô Tín đã đánh cho Triệu Cửu Lăng bị trọng thương. Tiếp tục đánh như vậy nữa thì sau cùng Tô Tí coi như có bị Thiên Đế đánh trọng thương, song Triệu Cửu Lăng hắn cũng bị Tô Tí dễ dàng chém chết rồi!

Thiên Đế dĩ nhiên cũng phát hiện ra điểm này. Có điều, hắn không nghĩ cách đối phó mà vẫn toàn lực xuất thủ đánh chết Tô Tín.

Lúc đang vây công, Triệu Cửu Lăng dĩ nhiên không chết được. Nếu không, một mình Thiên Đế cũng không bắt được Tô Tín.

Nhưng bây giờ, Tô Tín lại giống như kẻ điên chỉ điên cuồng tấn công Triệu Cửu Lăng. Tô Tín hoàn toàn không thèm để ý xem hắn có đang bị thương hay là không. Như thế, Triệu Cửu Lăng cho dù bị Tô Tín giết, Tô Tín hắn ắt cũng sẽ trọng thương.

Thiên Đế không bắt được một Tô Tín lúc ở thời kỳ toàn thịnh, nhưng chẳng lẽ còn không bắt được một Tô Tín lúc bị thương hay sao?

Mà lúc này, Triệu Cửu Lăng cũng coi như biết được suy nghĩ của Thiên Đế. Có điều, hắn cũng không oán hận gì. Bởi đổi hắn vào vị trí của Thiên Đế, hắn cũng sẽ làm như vậy.

Đối mặt với sự tấn công điên cuồng của Tô Tín, trừ việc tự cứu, không còn ai sẽ giúp cho Triệu Cửu Lăng hắn!

Chương 2743 - Liệt diễm thiêu thân, cửu chuyển trùng sinh

Lúc Càn Khôn Đạo Đồ bị Tô Tín đánh nát, cánh tay phải của Triệu Cửu Lăng cũng đã bị sức mạnh cường đại của Tô Tín đánh gãy. Trên người Triệu Cửu Lăng nhất thời bạo phát ra một ngọn lửa màu vàng sáng chói, vô cùng cường đại, làm tâm thần kinh sợ!

Thiên Đế nặng nề nhìn Triệu Cửu Lăng một cái. Thiêu đốt Nguyên Thần, lão đạo sĩ này muốn liều mạng rồi!

So sánh với việc thiêu đốt tinh huyết, thiêu đốt Nguyên Thần không thể nghi ngờ gì là kinh khủng hơn nhiều.

Cái gọi là khí huyết coi như là có thiêu đốt nhiều đến đâu đi nữa, chỉ cần không thiêu đốt mình thành xác khô thì đều có thể bù lại.

Nhưng Nguyên Thần thì khác. Một khi tổn thương đến Nguyên Thần thì trừ khi là có linh dược tu bổ Nguyên Thần hoặc là cực phẩm đan dược, bằng không sẽ không cách nào thuận lợi bình phục được.

Hiện, Triệu Cửu Lăng lại vận dụng bí pháp thiêu đốt Nguyên Thần, hiển nhiên, hắn cũng đang tính liều mạng với Tô Tín.

Trong ngọn lửa Nguyên Thần cháy mạnh, một thanh tiểu kiếm đạo văn màu vàng xuất hiện. Đạo văn sáng chói đó hoàn toàn là do Nguyên Thần ngưng tụ mà thanh. Thanh tiểu kiếm đó cực kỳ hoa lệ. Một kiếm kia hời hợt đâm ra. Tốc độ rất chậm. Ít nhất trong mắt Tô Tín và Thiên Đế là rất chậm. Nhưng thực

chất, một kiếm này đã hoàn toàn vượt qua không gian, trong chớp mắt đã đến trước người Tô Tín. Nguyên Thần sáng lòa bao phủ lấy nó, nhưng bên trong mang theo sát cơ vô hạn!

Một kích liều mạng của cường giả Thần Kiều cảnh dù có là Tô Tín cũng không dám coi thường. Huống chi dưới một kích này, Nguyên Thần của Tô Tín đã bị ngưng trệ trong hư không, không cách nào nhúc nhích được.

Hiển nhiên, Triệu Cửu Lăng chuẩn bị dùng một kích này để đánh Tô Tín trọng thương. Coi như không giết được Tô Tín nhưng cũng phải khiến cho Tô Tín bị trọng thương. Sau đó hắn sẽ bị Thiên Đế chém chết.

Cứ như vậy, mặc dù sau khi thiêu đốt Nguyên Thần, hắn đã hoàn toàn mất tư cách tranh giành cơ duyên Thông Thiên cảnh. Nhưng ít nhất, Tô Tín bên kia cũng là đền mạng cho hắn.

Mặc dù thể hiện của Triệu Cửu Lăng cho đến giờ đều là tính toán và ngang ngược. Nhưng đến giờ phút sinh tử, biểu hiện của vị cường giả Thần Kiều cảnh này ngược lại cũng có thể coi là thức thời.

Coi như hắn không thể thành Thông Thiên nhưng cũng phải đoạt mạng của Tô Tín!

Lúc này, Tô Tín chăm chú nhìn thanh tiểu kiếm Nguyên Thần này. Biểu cảm trên mặt không kinh không sợ gì. Phía sau lưng hắn, thần ảnh hiện lên. Thần ảnh kia không phải gì khác mà chính là dáng vẻ của Tô Tín!

Thần ảnh được ngưng tụ hoàn toàn bởi Nguyên Thần, hệt như là Chân Thần vậy. Đỉnh đầu có thần quan, ngửa mặt trông lên thiên địa.

Lúc này, Tô Tín hai tay kết ấn, khấu lạy thần ảnh do Nguyên Thần của hắn ngưng tụ ra. Vô biên huyết khí cùng thanh phong bay lên từ trong cơ thể hắn, giống như là huyết tế, tràn vào trong thần ảnh đó.

Tô Tín không lạy thiên địa, không lạy Thần Phật, hắn chỉ lạy bản thân hắn. Hắn cung phụng hắn là thần, lấy huyết khí của hắn để hiến tế hắn!

Một chiêu này không có chút liên hệ nào đến bí pháp Nguyên Thần của Tô Tín. Hắn hoàn toàn dùng võ đạo của hắn để sáng tạo ra một loại bí pháp khác.

Trên người Tô Tín có công pháp Phật môn, cũng có công pháp của Đạo môn cùng Ma môn.

Nhưng hắn không tin Phật, không tin Đạo, càng không tin Ma. Hắn chỉ tin vào bản thân hắn. Hắn chính là Thần của hắn!

Trong chớp nhoáng này, ánh sáng trên thần ảnh đại thịnh. Thần mang sáng chói che khuất bầu trời. Thần ảnh của Tô Tín dửng dưng nắm tiểu kiếm Nguyên Thần kia. Nhất thời, hai loại thiên địa lực ầm ầm bùng nổ. Gần như trong nháy mắt đã hợp thành bão táp Nguyên Thần to lớn!

Sắc mặt Thiên Đế hơi biến. Bão táp Nguyên Thần cấp bậc này căn bản không phân biệt được địch – ta. Hoàn toàn biến khu vực xung quanh thành chiến trường cuồng bạo. Thiên Đế cũng ngay lập tức xoay người rút lui. Tạm thời không tính xen vào với bọn họ nữa.

Chỉ thấy bão táp Nguyên Thần giữa Tô Tín và Triệu Cửu Lăng càng lúc càng đậm. Cuối cùng, nó còn ảnh hưởng đến cả quy tắc vận hành thiên địa xung quanh. Điều này khiến cho sắc mặt Thiên Đế cũng hơi biến sắc.

Tô Tín này thật sự không có sơ hở nào để tấn công. Từ đầu đến chân hắn không tìm ra được nhược điểm nào. Đến ngay cả Nguyên Thần lực vốn là điểm yếu của các võ giả tầm thường mà hắn cũng có thể đạt đến trình độ như vậy.

Bão táp Nguyên Thần mãi không tiêu tan, cho đến lúc Thiên Đế không nhịn được muốn ra tay, trong bão táp Nguyên Thần kia, một thần ảnh mênh mông như vực sâu lúc này hoàn toàn xé nát bão táp Nguyên Thần kia, đứng lặng ở giữa không trung.

Thiên Đế lắc đầu một cái. Hắn cũng biết sẽ là kết quả như vậy. Triệu Cửu Lăng vẫn bại.

Tô Tín bị đánh bại, cùng lắm cũng chỉ là trọng thương. Nhưng Triệu Cửu Lăng bị đánh bại thì chỉ có một con đường chết!

Quả nhiên, đến khi bão táp Nguyên Thần hoàn toàn tan hết, Triệu Cửu Lăng đứng tại chỗ, sắc mặt tái nhợt nhưng không chút sinh cơ nào.

Một kích liều mạng thiêu đốt Nguyên Thần. Nếu Triệu Cửu Lăng thắng, Nguyên Thần quay trở về vị trí cũ, vẫn có thể còn một đường sống. Nếu như có các loại như linh dược chí bảo thì vẫn có thể dưỡng thương được.

Chương 2744 - Liệt diễm thiêu thân, cửu chuyển trùng sinh (2)

Nhưng bây giờ, Triệu Cửu Lăng đã thua. Sức mạnh Nguyên Thần của bản thân hắn đã đổ vào trong Nguyên Thần tiểu kiếm. Sau bị Tô Tín chặt đứt, dĩ nhiên hắn cũng không sống nổi.

Có điều lúc này, tình trạng của Tô Tín cũng không khá hơn chút nào. Dẫu sao đây cũng là một chiêu liều mạng thiêu đốt Nguyên Thần của một vị cường giả Thần Kiều cảnh. Mặc dù một kích này đã bị Tô Tín chặn lại, hơn nữa còn giết ngược lại Triệu Cửu Lăng, song Nguyên Thần của Tô Tín hắn cũng chịu ít tổn thương.

Thiên Đế cầm thương tới. Hắn nhìn Tô Tín, nở nụ cười lạnh lùng nói: “Tô Tín, ngươi thực sự là rất mạnh. Còn mạnh hơn cả dự liệu của ta.

Một chọi hai mà cũng có thể chém chết Triệu Cửu Lăng. Đổi lại là ta cũng chưa chắc đã làm được. Chỉ có điều, hôm nay ngươi đã định trước phải ở lại đây rồi!”

Vào lúc này, Khương Viên Trinh đang giao thủ với Diêm La Thiên tử cũng đã phân ra được thắng bại rồi.

Khương Viên Trinh đúng là mạnh hơn so với Diêm La Thiên tử một nước. Nhưng Diêm La Thiên tử chủ tu Di Thần Hoán Huyết Đại Pháp, loại công pháp có thể nói là cực kỳ khó để giải quyết. Dù cho Khương Viên Trinh có mạnh hơn hắn đi chăng nữa, hắn cũng sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Nhưng ai nào ngờ, bên phía Khương Viên Trinh hãy còn một lá bài tẩy. Trong tay hắn có một tấm lệnh bài do Nhân Hoàng

tự tay khắc xuống, được đặt tên là Tru Ma Lệnh. Là do Nhân Hoàng chế tạo lúc chuẩn bị triệt để đánh vào Ma đạo. Cũng không phải là thần binh, chỉ là một tấm lệnh bài đơn giản được làm ra với số lượng lớn, phát ra cho những võ giả phía dưới.

Nhưng chỉ có duy nhất một tấm lệnh bài này là do Nhân Hoàng tự tay khắc xuống hai chữ "Tru Ma". Trong đó ẩn chứa chân ý võ đạo của Nhân Hoàng ngày xưa, có đặc tính giết ma.

Khi nãy, lúc Khương Viên Trinh giao thủ với Diêm La Thiên tử cũng không đụng đến Tru Ma Lệnh. Mãi đến lúc này, hắn mới đột nhiên xuất thủ, liền ngay lập tức đánh trọng thương Diêm La Thiên tử đang không chút nào phòng bị kia.

Khương Viên Trinh không đuổi cùng giết tuyệt Diêm La Thiên tử. Hắn không có thù hắn gì với Địa Phủ, song không có nghĩa là hắn không có thù với Tô Tín.

Cho nên, Khương Viên Trinh sau khi đánh trọng thương Diêm La Thiên tử, hắn không nói hai lời, ngay lập tức xách Nhân Hoàng Kiếm đến hướng Tô Tín. Trong mắt lộ ra sát cơ.

Mà bên kia, Vô Sinh lão mẫu đang giao thủ với Mạnh Kinh Tiên lại khẽ cau mày. Trường kiếm trong tay mang theo kiếm ý cường đại cuồng trào. Chỉ một kiếm đơn giản mà đã ép cho Vô Sinh lão mẫu đến không thở nổi.

Nàng còn thiếu một chút mới có thể khôi phục lại tột cùng. Nhưng bây giờ thực lực Mạnh Kinh Tiên triển lộ ra đã không hề thua kém nàng ở thời kỳ tột cùng. Thậm chí, sức chiến đấu còn mạnh hơn!

Cũng may, đối thủ của Mạnh Kinh Tiên là nàng. Trong tay Vô Sinh lão mẫu có không ít bí pháp. Lúc này mới có thể chống đỡ được Mạnh Kinh Tiên. Nếu không, đổi thành người khác chỉ sợ sớm đã không đỡ được rồi.

Đến lúc này, Mạnh Kinh Tiên muốn ra tay cứu viện cho Tô Tín. Vô Sinh lão mẫu cười lạnh một tiếng, nói: "Mạnh tông chủ, ta khuyên ngươi tiết kiệm chút khí lực đi. Chỉ cần ta còn sống thì ngươi đừng hòng đi cứu viện Tô Tín!"

Mạnh Kinh Tiên nhìn Vô Sinh lão mẫu, lạnh nhạt nói: "Ồ, là thế à? Nếu vậy thì ngươi chết ngay đi."

Dứt lời, trên người Mạnh Kinh Tiên ngay lập tức bạo phát ra kiếm ý kinh người. Giờ khắc này, kiếm trong tay hắn đã trở thành một phần thân thể hắn. Theo một kiếm chém xuống của Mạnh Kinh Tiên. Kiếm ý cường đại kia phá hư không, vỡ nát hết thảy!

Lấy người hóa kiếm, có thể chém Nhật Nguyệt Tinh hà!

Vô Sinh lão mẫu cắn răng. Nếu là vào thời bình, nàng nhất định sẽ không muốn đối địch với cường giả cấp bậc như Mạnh Kinh Tiên. Có điều, mắt thấy Tô Tín sắp bị chém chết. Một khi nàng nương tay thì coi như là dã tràng xe cát.

Vì thế, Vô Sinh lão mẫu nảy lòng độc ác. Nàng ngay lập tức thiêu đốt tinh huyết, nhưng tụ ra một đóa huyết liên. Hai tay Vô Sinh lão mẫu kết ấn, chân không quê hương bỗng nhiên hạ xuống. Nhưng trong đó lại ẩn chứa huyết sắc nồng đậm. Thánh khiết xen lẫn với huyết quang trở nên vô cùng tàn dị, nghênh đón với một kiếm kinh thiên động địa của Mạnh Kinh Tiên.

Vô Sinh lão mẫu liều mạng cản Mạnh Kinh Tiên. Bên này, Khương Viên Trinh cùng Thiên Đế hai mắt nhìn nhau một cái, cũng không nói nhảm gì nhiều mà ngay lập tức nhắm đến hướng Tô Tín!

Hiện tại, Tô Tín đã trọng thương, hai người bọn họ lại hoàn hảo không thương tích gì. Lúc này không giết Tô Tín thì còn đợi khi nào nữa?

Hư ảnh cửu tôn dị thú hiện lên quanh thân Thiên Đế, cuối cùng hợp lại làm một, hóa thành một hư ảnh Cửu Trảo Kim Long quanh quẩn sau lưng hắn. Theo một thương của hắn đâm xuống, long ảnh ngưng tụ bên trong, khiến cho cả người Thiên Đế tựa như hóa thành rồng, mang theo tiếng long ngâm gầm thét tấn công đến hướng Tô Tín!

Mà bên kia, Khương Viên Trinh cũng dùng thức cuối cùng trong Trảm Long Thất Thức của hắn, kiếm quang hạo nhiên khoáng đạt, đồ Long trảm Phượng, hủy thiên diệt địa!

Hai Thần Kiền cảnh đang xuất thủ toàn lực. Nếu như đặt vào lúc Tô Tín ở thời kỳ toàn thịnh, mặc dù hắn cảm giác được áp

lực lớn, song Tô Tín chắc sẽ chống đỡ được.

Chương 2745 - Liệt diễm thiêu thân, cửu chuyển trùng sinh (3)

Nhưng vấn đề là bây giờ nội phủ của Tô Tín đang bị thương, lại thêm trước đó hắn dùng bí pháp Nguyên Thần giết Triệu Cửu Lăng. Nguyên Thần của hắn đã bị trọng thương, muốn cản lại công kích của hai người kia cũng không dễ dàng như thế.

Tuy nhiên, trong mắt Tô Tín cũng không có vẻ hoảng hốt nào. Quanh thân hắn bắt đầu bùng lên thanh phong Liệt Diễm mãnh liệt.

Xích Hỏa Thần Công tu luyện đến thời kỳ tột cùng có thể thiêu đốt thân xác khiến cho thần hồn bất diệt. Hành động giống như đang nộp mạng này lại vừa hay phù hợp với chân lý Xích Hỏa Thần Công. Liệt diễm thiêu thân, cửu chuyển trùng sinh!

Hôm nay Tô Tín đã tu luyện Xích Hỏa Thần Công đến mức độ cao nhất. Dưới liệt diễm thiêu thân, tạm thời hắn sẽ không chết mà sẽ là Phượng Hoàng niết bàn. Sau đó sẽ bộc phát ra sức mạnh to lớn sau cực hạn thăng hoa!

Dĩ nhiên, bây giờ Tô Tín cũng đang đánh cược, một kích này của hắn có thể đánh trọng thương hai người. Hoặc là kéo dài cho tới khi Mạnh Kinh Tiên đánh bại Vô Sinh lão mẫu sau đó đến giúp cho hắn. Nếu không, hắn chỉ có thể thiêu đốt nội khu một lần chứ không thể có lần thứ hai.

Lúc này, nhìn thân xác Tô Tín sắp sát nhập vào trong thanh phong liệt diễm, chỉ có Nguyên Thần của hắn là hiện lên bất diệt trong đó, Khương Viên Trinh cùng Thiên Đế đều ngẩn người ra. Tô Tín thực sự đang tính liều mạng hay sao?

Cảm giác được sức mạnh ẩn chứa bên trong, sắc mặt của Khương Viên Trinh cùng Thiên Đế đều có hơi chút biến hóa.

Có điều cũng không cần gấp. Sức mạnh này một người bọn họ không đỡ được, nhưng bây giờ bọn họ có đến hai người. Chỉ cần hai người bọn họ cẩn thận thì sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Một kích tuyệt sát của Thiên Đế và Khương Viên Trinh kia đã quyết chủ ý là phải giết Tô Tín ở chỗ này.

Bọn họ đều không phải loại người ngu ngốc với tầm nhìn hạn hẹp. Dĩ nhiên bọn họ sẽ không nương tay ở đây. Sau ván này, Tô Tín chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

Ngay lúc Tô Tín chuẩn bị đánh một kích quyết tử, Thiên Đế cùng Khương Viên Trinh cũng thề giết Tô Tín, khí tức của một Thần Kiều cảnh bỗng dưng truyền tới!

Đêm tối vô biên bao phủ lấy Khương Viên Trinh, Trảm Long Thất Thức có thể giết được rồng lớn, song lại không chém ra được đêm tối vô biên kia!

Lúc này, Khương Viên Trinh cũng muốn nổi điên. Là ai? Rốt cuộc là ai?

Ở đây chỉ có từng này Thần Kiều, sao lại nhảy ra thêm một người ở đâu nữa?

Nhưng lúc này, Thiên Đế bỗng nhiên trợn trừng hai mắt, thấy người bỗng nhiên xuất hiện, hắn quát lên: “Tần Nghiễm Vương Diệt! Hóa ra là ngươi!”

Đêm tối vô tận tản ra, Tần Nghiễm Vương Diệt mặc hắc bảo Địa Phủ đứng lặng giữa không trung, lạnh nhạt nói: “Vẫn chưa muộn, cuối cùng cũng kịp.”

Tên Thần Kiều bỗng nhiên xuất hiện này không phải là ai khác mà chính là Tần Nghiễm Vương Diệt của Địa Phủ!

Ngày xưa, Tần Nghiễm Vương Diệt dừng lại ở đỉnh cao Dương Thần cảnh đến mấy thập niên. Lúc Tô Tín gặp hắn lần đầu, Tần Nghiễm Vương Diệt đã là đỉnh cao Dương Thần cảnh rồi. Sau đó, hắn luôn trong trạng thái bế quan.

Nếu đổi thành người bình thường, thì đây chính là gặp thế cổ chai. Có vài võ giả đứng ở ngưỡng cửa Chân Vũ này mấy chục năm cũng là chuyện rất bình thường.

Nhưng Tần Nghiễm Vương Diệt không phải là người bình thường. Nếu như hắn muốn tấn thăng Chân Vũ thì từ mấy thập niên trước đã có thể rồi. Nhưng hắn vẫn đang áp chế tu vi, muốn đi con đường của riêng hắn. Kết quả, sau khi đột phá

hắn lại trực tiếp bước qua một cảnh giới lớn, tấn thăng tới Thần Kiều!

Tần Nghiễm Vương Diệt xoay người nói với Tô Tín: "Ta mới bước vào Thần Kiều, hãy còn có chút không quen với sức mạnh này. Song ta cũng có thể giúp ngươi cản Khương Viên Trinh. Thiên Đế giao cho ngươi. Nếu như có khả năng thì tốt nhất là giết chết hắn. Hai cung Thiên Địa dây dưa lâu như vậy, cũng nên phân thắng bại rồi!"

Thiên Đế cắn răng, không ngờ chuyện đã đi đến nước này. Thế mà lại có một Tần Nghiễm Vương Diệt nhảy ra phá rối.

Có điều hiện tại, tên đã lắp vào cung không bắn không được. Tô Tín đã đánh đến trọng thương. Chẳng lẽ hắn không đánh bại được Tô Tín như này hay sao?

Long thương trong tay Tô Tín bạo phát ra tiếng gầm thét đinh tai nhức óc. Ngay đến cả giọng nói của Thiên Đế lúc này cũng giống như là long ngâm thét giận vậy!

"Muốn giết ta? Thật là buồn cười!"

Long thương ầm ầm giáng xuống. Cửu Trảo Kim Long hô mưa gọi gió, khống chế thiên địa. Trong giây lát này, quy tắc thiên địa xung quanh bắt đầu mơ hồ tan vỡ. Thoáng chốc tạo thành gió bão thiên địa, cuốn đi hết thảy!

Mà lúc này, thân xác Tô Tín cũng đã sáp nhập vào bên trong thanh phong kia. Hỏa vực vô biên kia bọc lấy long thương. Sức mạnh Xích Hỏa Thần Công cường đại luyện hóa hết thảy, phần thiên phệ địa. Ngay cả thân thể của Cửu Trảo Kim Long cũng bị trui rèn thành một màu đỏ thẫm, kinh khủng cực kỳ.

Có điều lúc này, Thiên Đế cười lạnh nói: "Thiêu đốt thân xác, thần hồn bất diệt? Tô Tín. Mặc dù ta không biết ngươi nghiên cứu ra loại công pháp cổ quái này như thế nào. Có điều rất đáng tiếc. Sức mạnh lớn nhất mới là vĩnh hằng. Dù cho ngươi có thiêu đốt thân xác, bạo phát ra hỏa lực chí cường cũng không giết ta được!"

Chương 2746 - Huyết Thương Khung

Dứt lời, từng mảng từng mảng phù văn trên long thương trong tay Thiên Đế sáng lên. Có điều, phù văn kia lại mang một mảnh huyết sắc dữ tợn. Hiển nhiên đây chính là sức mạnh do Thiên Đế tự thiêu đốt tinh huyết của hắn, hoàn toàn đang cùng so đấu sức mạnh với Tô Tín.

Bàn về tích lũy sức mạnh tự thân, Thiên Đế cũng chẳng kém cạnh hơn Tô Tín là bao. Dẫu sao trong số đông đảo Thần Kiều trên giang hồ, hắn thuộc về nhóm già nhất.

Loại so đấu sức mạnh đơn giản nhất, cuồng dã nhất, Thiên Đế không biết sợ.

Thần hồn của Tô Tín ẩn náu trong Liệt Diễm thanh phong, hắn nhìn Thiên Đế, lạnh nhạt nói: "Ai nói cho ngươi rằng lá bài tẩy của ta chỉ có một chiêu này?"

Trước đó, Tô Tín vận dụng Xích Hỏa Thần Công đến trình độ cao nhất, thiêu cháy thân xác quả thực là muốn liều mạng cùng với Khương Viên Trinh. Nhưng bây giờ, Khương Viên Trinh đã bị Tần Nghiễm Vương Diệt cản, chỉ còn lại một mình Thiên Đế, chẳng lẽ hắn giết không được?

Ngay lúc, Tô Tín dứt lời, Thiên Đế bất ngờ phát hiện một luồng huyết khí nồng nặc bọc lấy hắn. Đây không phải là huyết khí tản ra từ trên người Tô Tín.

Bây giờ, Tô Tín chỉ còn lại thần hồn, cũng chẳng bạo phát ra được huyết khí gì.

Những huyết khí đó không ngờ lại tản ra từ trên thân Thiên Đế, bị hút vào xung quanh thần hồn Tô Tín.

Thiên Đế hoảng sợ muốn đóng kín kinh mạch khí huyết của bản thân. Song, luồng sức mạnh kia lại giống như hiện diện mọi nơi, không ngừng rút lấy khí huyết của hắn.

Những khí huyết này bị thần hồn Tô Tín ngưng tụ, thậm chí khiến cho Tô Tín lại một lần nữa ngưng tụ ra thân thể trong ngọn lửa Liệt Diễm thanh phong đó!

Trong mặt Thiên Đế lộ ra vẻ kinh sợ. phù văn trên long thương trong tay hắn tăng vọt, cuối cùng lại ầm ầm vỡ vụn. Mảnh vụn thần binh dung nhập vào trong long thân khiến cho Cửu Trảo

Kim Long vốn bị Liệt Diễm thanh phong ngăn cản nhất thời thoát khỏi trói buộc, phát ra một tiếng rống giận.

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Không có ích gì đâu! Thiên Đế! Ngươi đấu cùng Địa Phủ cả đời, bây giờ chết trong tay người Địa Phủ, đây cũng là số mệnh của ngươi!”

Dứt lời, trong nháy mắt, huyết vụ khổng lồ bộc phát từ trong cơ thể Thiên Đế lẫn Tô Tín ngưng luyện ra thành huyết trụ lớn đến mấy mươi trượng. Huyết quang sát tinh xông thẳng đến cửu tiêu khiến cả bầu trời biến sắc!

Huyết trụ thông thiên! Huyết khí cùng sát cơ kinh người kia khiến cho mọi người ở đây ai nấy đều nhanh chóng biến sắc. Đây chính là tầng thứ chín trong Hồn Thiên Bảo Giám của Tô Tín, cũng là tầng mạnh nhất mà hiện hắn đang nắm giữ, Huyết Thương Khung!

Huyệt trụ sừng sững phóng lên cao. Thiên địa bị che phủ trong huyết trụ. Sức mạnh này thực chất chính là khí huyết lực của Thiên Đế, song lại bị Tô Tín cưỡng ép rút ra để ngưng luyện thành Huyết Thương Khung này để đối phó với chính Thiên Đế hắn!

“Ầm!”

Huyết khí sát cơ rợp trời ầm ầm nổ tung. Long ngâm kêu lên. Đến khi huyết trụ hoàn toàn tiêu tán, ở đó đã không còn dấu tích của Thiên Đế. Cái này khiến cho thân hình mọi người ở đây đều phải ngừng một lát, giống như không thể tin được vậy. Tô Tín lấy một chọi hai, lại có thể thực sự tiêu diệt được Triệu Cửu Lăng cùng Thiên Đế. Cái thế cục tất sát cứ vậy mà bị Tô Tín phá.

Khương Viên Trinh nặng nề nhìn Tô Tín một cái. Sự kinh khủng nhất của người này thật ra không phải là thực lực mà hắn triển hiện ra, mà là ai cũng không biết được rốt cuộc cực hạn của Tô Tín là ở đâu!

Lúc ngươi cho rằng ngươi có thể tuyệt sát Tô Tín, hắn lại có thể móc ra được một lá bài tẩy chẳng biết từ đâu ra, hoàn toàn xoay chuyển càn khôn.

Chuyện này làm một lần thì được, nhưng làm nhiều lần lại trở nên rất kinh khủng.

Lúc này, Phật Đà cùng Đại Thiên Ma Tôn đồng loạt dừng tay. Phật Đà nhìn Đại Thiên Ma Tôn một cái, lạnh nhạt nói: "Ngươi thấy không, Tô Tín này giống với Nhân Hoàng ngày trước đến độ nào! Năm đó, Nhân Hoàng không phải cũng giống như vậy sao? Bất kể là gặp nguy cơ gì, hắn luôn có thể lấy ra được lá bài tẩy trong thời khắc mấu chốt, tìm đường sống trong chỗ chết."

Đại Thiên Ma Tôn cười lạnh hai tiếng, nói: "Con lừa ngu ngốc chết tiệt. Trước đó ngươi vẫn luôn muốn tranh phong với lão già Nhân Hoàng đó. Đáng tiếc cuối cùng lại chỉ có thể khuất phục ở dưới quyền của hắn.

Ta thấy ngươi bị lão già Nhân Hoàng dọa đến mức có bóng ma trong lòng rồi. Bây giờ nhìn ai cũng thấy giống lão già Nhân Hoàng đó.

Được rồi, ta không nói nhảm với ngươi nữa. Tinh thạch còn bốn viên, chúng ta mỗi người một viên!"

Dứt lời, Đại Thiên Ma Tôn cùng Phật Đà gần như cùng một lúc ra tay xông đến đoạt tinh thạch.

Trước đó, tất cả mọi người cũng bởi vì Tô Tín liên tục giết Triệu Cửu Lăng cùng Thiên Đế mà khiếp sợ. Nào ai còn nghĩ Phật Đà căn bản không quan tâm đến quy tắc trước đó bọn họ đã định ra mà ngay tức khắc cùng Đại Thiên Ma Tôn dừng tay, lại vô cùng ăn ý chia nhau mỗi người một tinh thạch.

Thấy biểu cảm khiếp sợ của đám người Khương Viên Trinh, Tô Tín không khỏi cười lạnh một tiếng. Đám người này thực cho rằng Đại Thiên Ma Tôn và Phật Đà chỉ có quan hệ đối lập đơn giản như vậy sao?

Từ thời thượng cổ, hai người này đã thường xuyên đánh sống đánh chết. Họ đã sớm quen thuộc trình độ của nhau.

Chương 2747 - Huyết Thương Khung (2)

Thậm chí, bọn họ còn hiểu nhau hơn là đệ tử của mình. Người khác thực sự cho rằng lập trường của hai người họ đối lập,

ngươi sống thì ta chết hay sao?

Mà sau khi Đại Thiên Ma Tôn cùng Phật Đà ra tay, Khương Viên Trinh cũng không nói hai lời, ngay lập tức chạy đến phía một viên tinh thạch. Ngay trong nháy mắt hắn xuất thủ, Tiết Chấn Nhạc cũng ra tay theo. Hắn đã chờ cơ hội này rất lâu rồi.

Tô Tín trực tiếp nói với Tần Nghiễm Vương Diệt: "Tạm thời không cần để ý đến ta, cướp tinh thạch đi!"

Tần Nghiễm Vương Diệt nhìn Tô Tín mặt mũi đã tái nhợt một cái. Hắn cũng không phải người bảo thủ, dĩ nhiên sẽ không khách khí liền chạy thẳng đến chỗ tinh thạch.

Nhưng mà vào lúc này, có người còn động thủ nhanh hơn bọn họ, ấy chính là Vô Sinh lão mẫu.

Mọi người ở đây, luận khôn khéo không ai qua được Vô Sinh lão mẫu. Trước lúc Thiên Đế bị giết, Vô Sinh lão mẫu cùng đã cảm giác có chút không đúng. Cho nên nàng cũng đã chuẩn bị kỹ càng, chỉ cần Thiên Đế xảy ra chuyện một cái thì nàng sẽ ngay lập tức xuất thủ ngay.

Mà trên thực tế quả nhiên cũng là như vậy. Thiên Đế thua trong tay Tô Tín, Vô Sinh lão mẫu liền ngay lập tức chuẩn bị ra tay cướp đoạt cơ duyên.

Nhưng ngay vào lúc này, Mạnh Kinh Tiên bỗng nhiên xuất thủ. Một kiếm đánh ra, trảm Nhật Nguyệt, đoạn tinh thần. Uy thế vô biên, ngay lập tức đánh bay một kiếm của Vô Sinh lão mẫu, chật vật không chịu nổi.

Vô Sinh lão mẫu nhìn Mạnh Kinh Tiên, quát lên: "Mạnh Kinh Tiên! Ngươi điên rồi phải không? Bây giờ ngươi còn đánh cái gì nữa? Còn hai viên tinh thạch thôi. Ngươi một viên, ta một viên không phải vừa hay có thể chia đều cho nhau hay sao?"

Trong số những Thần Kiều ở đây, Khương Viên Trinh là bại tướng dưới tay Mạnh Kinh Tiên. Tiết Chấn Nhạc không đáng để lo. Tần Nghiễm Vương Diệt mặc dù kinh diễm, song mới vào Thần Kiều, thậm chí đến cả sức mạnh của bản thân cũng hãy còn chưa ổn định.

Mà Tô Tín thì không cần nói nhiều. Giết Triệu Cửu Lăng cùng Thiên Đế, cả người hắn cũng sắp phế bỏ tới nơi. Lúc này nếu như Tô Tín còn có thể cướp đoạt tinh thạch với bọn họ thì Tô Tín kia cũng không cần tinh thạch này nữa. Bởi có thể giết đến nhường đó cũng chỉ có cường giả Thông Thiên cảnh mà thôi.

Vì thế, trong số những người ở đây, người có thực lực mạnh nhất chỉ có Mạnh Kinh Tiên cùng Vô Sinh lão mẫu thôi. Nhưng nàng lại không ngờ rằng lúc này Mạnh Kinh Tiên lại ra tay với nàng. Ăn ý một chút như Phật Đà và Đại Thiên Ma Tôn lúc nãy chẳng lẽ không được hay sao?

Mạnh Kinh Tiên lạnh nhạt nói: “Ngăn cản ta lâu như vậy rồi. Bây giờ muốn đi là đi à? Ta dĩ nhiên sẽ lấy tinh thạch vào tay. Nhưng ngươi, đừng hòng lấy được.”

Dứt lời, trường kiếm trong tay Mạnh Kinh Tiên đã bạo phát ra kiếm mang ngút trời. Thậm chí, so với trước đó càng tăng lên hơn!

Bên phía Vô Sinh lão mẫu vừa ra tay nhưng thiếu chút nữa đã bị Mạnh Kinh Tiên dồn vào đường chết.

Trước đó, Vô Sinh lão mẫu có thể ngăn được Mạnh Kinh Tiên thuần túy là dựa vào các loại thủ đoạn, sử dụng đủ loại công pháp thần dị. Nhưng bây giờ, vấn đề là trước đó nàng cản Mạnh Kinh Tiên đã dùng hết công pháp bí thuật của nàng rồi.

Cái gọi là công pháp bí thuật lần đầu dùng có thể sinh ra được điều ngoài dự đoán. Nhưng lần thứ hai thì hiệu quả sẽ giảm nhiều.

Dưới oai kiếm đạo cường đại kia của Mạnh Kinh Tiên. Vô Sinh lão mẫu bị đánh đến hộc máu, trơ mắt nhìn viên tinh thạch đó lướt qua bên vai.

Mạnh Kinh Tiên bước ra một bước, kiếm khí cường đại bày thành kiếm vực, bao trọn lấy tinh thạch vào bên trong.

Thấy Mạnh Kinh Tiên xuất thủ, Khương Viên Trinh chẳng mảy may có tâm tư cướp đoạt. Ngay lập tức, hắn chuyển hướng mắt sang một viên tinh thạch khác.

Là bại tướng dưới tay Mạnh Kinh Tiên, hắn biết rõ được sự kinh khủng của Mạnh Kinh Tiên. Cùng tranh với những người khác, hắn còn có được mấy phần cơ hội. Nhưng cướp với Mạnh Kinh Tiên, tỷ lệ thắng của hắn cơ hồ là số không.

Khương Viên Trinh, Tiết Chấn Nhạc là người xuất thủ đầu tiên. Tần Nghiễm Vương Diệt theo sát phía sau. Viên tinh thạch cuối cùng này là hy vọng cuối cùng để bọn họ bước lên đỉnh thiên hạ!

Trong số ba người, tích lũy của Khương Viên Trinh là mạnh nhất. Nhưng Tần Nghiễm Vương Diệt cũng không phải là hạng người tầm thường. Hắn dùng mấy thập niên ẩn nhẫn để mai kia bước vào Thần Kiều. Dù là bây giờ, sức mạnh của bản thân hắn vẫn chưa hoàn toàn ổn định, song trước đó tùy tiện xuất thủ cũng có thể ngăn cản được Khương Viên Trinh.

Tuy nhiên, lúc thực sự tranh đoạt, đến ngay cả Tiết Chấn Nhạc người trước đó mang đến cảm giác tồn tại cực kỳ thấp cũng bạo phát ra uy năng khiến người khác khó lòng mà tưởng tượng được.

Trong số những võ giả Chân Vũ ở Đại Chu, Tiết Chấn Nhạc là người duy nhất không có chút quyến luyến với quyền thế nào cả.

Hắn có thể vì Đại Chu mà lập công lao to lớn, sau đó giao loạn cục cho Lâm Tông Việt. Đồng thời, hắn cũng giao cả danh tiếng cùng uy vọng cho Lâm Tông Việt, còn hắn thì đi bế quan.

Mà nhiều năm qua như vậy, Tiết Chấn Nhạc cũng đều dốc lòng nghiên cứu võ đạo. Chuyện lớn chuyện nhỏ trong quân đội Đại Chu hầu hết đều do Lâm Tông Việt đứng ra tổ chức.

Chương 2748 - Một phần cơ duyên cuối cùng

Cho đến bây giờ, Tiết Chấn Nhạc cũng chưa từng lo lắng chuyện đối phương sẽ vượt qua hắn.

Mỗi một nhân vật tấn thăng Thần Kiều cảnh đều không phải hạng người dễ chọc vào. Chỉ có điều, trong số những cường

giả Thần Kiều cảnh ở đây, có quá nhiều người kinh diễm. Cho nên lúc này mới khiến Tiết Chấn Nhạc trở thành tương đối bình thường.

Nhưng trong thực tế, Tiết Chấn Nhạc dù có yếu hơn bọn họ, song cũng không yếu hơn đến đâu.

Đặc biệt là dưới tình huống mọi người đều đã tiêu hao không ít khí lực sau khi trải qua một trận đại chiến. Tiết Chấn Nhạc người vẫn luôn đợi cho kẻ địch mệt mỏi rồi tấn công lúc này cho thấy uy năng kinh người.

Chỉ thấy trong tay Tiết Chấn Nhạc, Xích Viêm Bàn Long Thương quét ra. Một con rồng lửa gầm thét ngưng tụ từ giữa thân thương. Ngọn lửa Liệt Diễm mang hỏa lực cường đại, thậm chí còn ép cả Xích Hỏa Thần Công của Tô Tín!

Phải biết, trước đó Tiết Chấn Nhạc không phải tu luyện công pháp thuộc tính Hỏa. Chỉ có điều hắn xuất thân từ dã đạo. Cho nên bây giờ, đường mà Tiết Chấn Nhạc chọn cũng rất rõ ràng. Chính là dùng bất cứ giá nào để tăng thực lực của hắn lên.

Công pháp của hắn bình thường, nhưng Xích Viêm Bàn Long Thương trong tay hắn là cực phẩm thần binh hiếm có. Cho nên, hắn liền kết hợp với Xích Viêm Bàn Long Thương của hắn để sáng tạo ra thành một môn công pháp thuộc tính Hỏa cực mạnh. Dung hợp với thần binh của hắn xong, sức mạnh cường đại mà nó phát huy ra có thể nghiền ép được Xích Hỏa Thần Công của Tô Tín.

Cuồng long Liệt Diễm thi triển ra, Khương Viên Trinh nhất thời hừ lạnh một tiếng. Trảm Long Thất Thức bộc phát ra, kiếm mang óng ánh, mang uy năng kiếm đoạn sơn hà mạnh mẽ.

Ngày xưa Nhân Hoàng dùng kiếm kỹ Thất Kiếm Trảm Xích Long kinh người này, bây giờ, Khương Viên Trinh cũng có thể dùng một kiếm này chém Viêm Long của Tiết Chấn Nhạc!

Liệt Diễm cường đại bị Trảm Long Thất Thức chém đến, nhưng lúc này, Tiết Chấn Nhạc đưa mũi thương lên, trực tiếp giáng xuống từ không trung. Uy thế này hệt như một thương khai thiên vậy. Một thương này giáng xuống khiến cho người

khác có cảm giác như Thái Sơn áp đỉnh, có thể nói là trình độ sức mạnh đạt đến mức cao nhất!

Trước đó, Thiên Đế cũng dùng đến chiêu thức này, cũng là dùng thương, cũng là phát huy sức mạnh đến mức tận cùng.

Phàm là võ giả phát huy thương thuật đến mức tận cùng hầu như đều có thể lĩnh ngộ được biến hóa quan trọng trong đây.

Khương Viên Trinh hừ lạnh một tiếng. Tay hắn ngay lập tức kết Bàn Long ấn. Trong nháy mắt, long ngâm gào thét. Sức mạnh cường đại ầm ầm bùng nổ, cứng rắng chống đỡ một thương này của Tiết Chấn Nhạc.

Nhưng lúc bọn họ chỉ mới giao thủ có hai chiêu, Tần Nghiễm Vương Diệt cũng đã ra tay. Một quyền giáng xuống, vạn vật tịch diêt!

Uy năng một quyền này của Tần Nghiễm Vương Diệt giống như tên của hắn vậy, tiêu diệt vạn vật!

Đây là quy tắc sức mạnh đơn giản nhất. Bên trong đất trời, cái trụ cột chính là sức mạnh từ hai lực sinh – tử. Hai loại sức mạnh này có thể diễn hóa hết thảy, cũng có thể khái quát tất thảy.

Lúc trước, Tô Tín vì theo đuổi viên mãn cá nhân nên lúc đang tu luyện không ít công pháp mang theo âm tà tử khí lại luyện hóa một số lớn dị bảo có thể tăng cường sinh cơ. Lúc này mới khiến cho hai lực sinh – tử đạt đến mức thăng bằng.

Còn bây giờ, Tần Nghiễm Vương Diệt lại vừa hay ngược lại. Mặc dù cái hắn theo đuổi không giống Tô Tín, hắn theo đuổi sinh – tử lực viên mãn. Nhưng hôm nay, hắn đã ngưng luyên tử ý đến mức cực hạn. Cực hạn của cái chết chính là mất đi, là vạn vật tuyệt diệt!

Phải biết rằng năm đó, đến cả Lý Bá Dương cũng không tu luyện được một đạo sinh cơ đến trình độ cao nhất. Nhưng bây giờ, Tần Nghiễm Vương Diệt lại ngưng luyện tử ý đến trình độ cao nhất. Nếu như cho hắn thêm vài chục năm nữa, nói không chừng thực lực của hắn bây giờ sẽ vượt qua cả Tô Tín cùng Mạnh Kinh Tiên.

Mà lúc này trong sân, việc Tần Nghiễm Vương Diệt nhúng tay, triển lộ ra sức mạnh cường đại của hắn đã khiến cho Tiết Chấn Nhạc cùng Khương Viên Trinh trong lòng dâng lên ý cảnh giác cực lớn.

Sau khi Tần Nghiễm Vương Diệt xuất thủ, Khương Viên Trinh cùng Tiết Chấn Nhạc ngay lập tức chuyển mục tiêu, tấn công đến hướng Tần Nghiễm Vương Diệt.

Tần Nghiễm Vương Diệt cau mày, hai tay hắn kết ấn. Trong nháy mắt, màn đêm vô tận dâng lên. Trong lãnh vực đêm đen đó, ngũ quan bị tước đoạt, ý thức bị áp chế. Trong lãnh vực này, Tần Nghiễm Vương Diệt chính là bá chủ không hề thẹn danh!

Chỉ có điều, đối thủ hiện tại của hắn dù sao cũng là hai tên Thần Kiều. Tần Nghiễm Vương Diệt coi như là có kinh diễm đến đâu đi chăng nữa thì cũng không đến trình độ lấy một địch hai như Tô Tín.

Dưới hợp kích của Tiết Chấn Nhạc và Khương Viên Trinh, lãnh vực đêm tối kia trong nháy mắt liền bị phá!

Ngay lúc bọn họ tấn công lẫn nhau, đánh mỗi lúc một kịch liệt. Vô Sinh lão mẫu khi nãy mới bị Mạnh Kinh Tiên đánh trọng thương bấy giờ không cam lòng, cũng gia nhập vào chiến đoàn.

Vô Sinh lão mẫu biết mình là kẻ điên, có lúc hành sự sẽ không màng đến hậu quả. Nhưng trên đại sự, nàng lại tỏ ra rất mực bình thường, cũng không hề điên.

Song, Mạnh Kinh Tiên căn bản không cách nào khơi thông được. So với nàng, hắn càng giống như kẻ điên hơn.

Chương 2749 - Một phần cơ duyên cuối cùng (2)

Cho nên cứ như thế, nàng cũng chỉ có thể tự nhận là xui xẻo. Không tranh được với Mạnh Kinh Tiên, nàng cũng chỉ có thể đi tranh với đám người Khương Viên Trinh.

Hiện tại, Vô Sinh lão mẫu mặc dù bị Mạnh Kinh Tiên đánh trọng thương, song hãy còn để lại mấy phần sức chiến đấu. Có điều, nàng cũng đã là người yếu nhất trong số bốn người. Nàng tham gia vào chẳng khác gì đang phá rối.

Ngay lúc bốn người bọn họ đánh loạn thành một đoàn, Tô Tín lại bạo phát ra chút sức mạnh cuối cùng của hắn, dùng tốc độ nhanh nhất lao đến chỗ quả trứng khổng lồ kia. Bất kể là chín cái xác Yêu Thánh biết đi, hay đám người Vô Sinh lão mẫu cũng không kịp phản ứng lại.

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh. Lúc này, hắn thực ra đang đánh cược. Chỉ có điều, hắn chỉ đánh cược một nửa mà thôi.

Hiện, hắn đã trọng thương, trên căn bản không cách nào tiếp tục tái chiến. Cho nên viên tinh thạch cuối cùng kia cứ để cho Tần Nghiễm Vương Diệt đi tranh đoạt. Hắn không cần.

Trước đó, đám người võ giả thưởng cổ như Đại Thiên Ma Tôn đều nói Thông Thiên chỉ có chín. Bỏ lỡ cơ hội này thì cho dù có mạnh, có kinh diễm như Vô Sinh lão mẫu trước kia thì cũng chỉ có thể ở mãi ở đỉnh cao Thần Kiều cảnh mà thôi.

Trước, Tô Tín cũng bị lời nói này ảnh hưởng. Sau đó, Tô Tín mới phản ứng được. Ngày trước Nhân Hoàng cũng đứng độc lập với chín vị Thông Thiên. Hắn không nhờ vào cơ duyên Thông Thiên cảnh, song cũng tấn thăng đến được Thông Thiên.

Chỉ có điều, lúc mọi người nghe được câu chuyện này đều nghĩ là Nhân Hoàng mạnh mẽ nhường nào. Riêng chỉ Tô Tín vẫn tự hỏi, nếu Nhân Hoàng có thể không thuận theo cái gọi là cơ duyên tấn thăng Thông Thiên, vượt qua con số chín chung cực này, thì tại sao hắn lại không thể?

Hiện, Tô Tín chém chết hai Thần Kiều, lấy được hai mười ngàn điểm phản phái trị, đủ để nhờ vào đó mà đổi được một viên Long Nguyên.

Song vấn đề chính là Long Nguyên này rốt cuộc có thể khiến cho Tô Tín không cần nhờ vào cơ duyên mà vẫn có thể tấn thăng đến Thông Thiên hay không, không ai biết cả.

Vì thế, Tô Tín chỉ đang đánh cược một chút. Đó chính là lợi dụng quả trứng khổng lồ này, cộng thêm với Long Nguyên khiến cho hắn có thể tấn thăng đến Thông Thiên.

Quả trứng khổng lồ kia mặc dù không biết đã ở đây bao nhiêu vạn năm, song trong nó vẫn cất giữ sinh cơ cùng sức mạnh cường đại.

Tô Tín đặt tay lên quả trứng khổng lồ đó. Nhất thời chân khí cường đại bộc phát ra, bắt đầu ngưng luyện sức mạnh trong quả trứng khổng lồ nọ.

Trong chớp nhoáng này, trừ Huyền Quy Yêu Thánh bị Lâm Trường Hà đánh bể đầu, tám Yêu Thánh còn lại tất cả đều trở nên vô cùng cuồng bạo, vọt tới hướng Tô Tín. Nhưng lúc này đã không còn kịp nữa. Tô Tín đã nhanh chóng bắt đầu luyện hóa sức mạnh trong quả trứng khổng lồ kia rồi.

Tô Tín không nói chắc được thuộc tính sức mạnh của quả trứng khổng lồ này. Hắn chỉ có thể cảm giác được trong này có ẩn chứa nhiệt lực kinh người.

Phải biết, từ khi tu luyện Xích Hỏa Thần Công đến nay, đối với phản phệ của công pháp thuộc tính Hỏa, Tô Tín đã có tính kháng đến mức độ cao nhất. Bấy giờ luyện hóa sức mạnh trong quả trứng khổng lồ này. Tô Tín thậm chí cảm giác bản thân hắn đang luyện hóa một đống dung nham vậy. Nóng bỏng dị thường. Thậm chí, nó còn khiến cho huyết dịch của hắn cũng đạt ngưỡng sôi trào!

Sức mạnh đó thiêu đốt Tô Tín, song cũng khiến cho thân thể vốn đã trọng thương không còn lành lặn của hắn được chữa trị một cách nhanh chóng. Hơn nữa, một luồng sức mạnh khác với sức mạnh võ giả cũng dung nhập vào trong cơ thể Tô Tín, vô cùng cường đại, vô cùng thần bí.

Đây là một luồng lực Tiên Thiên, từ khi sinh ra đã bắt đầu nắm giữ sức mạnh huyết mạch mạnh mẽ.

Trong chớp nhoáng này, sau lưng Tô Tín hiện lên hư ảnh. Đó chính là Thần Điểu màu vàng, cả người là Liệt Diễm hừng hực cháy. Vừa là chim nhưng không phải là chim. Vừa giống Phượng Hoàng, mà lại cũng không phải là Phượng Hoàng,

nhưng lại mọc ba chân, vũ động giữa ánh mặt trời chói chang, tỏ ra vô cùng thần dị.

Thần Điểu màu vàng kia giống như là Pháp Tướng vậy. Hiện lên sau lưng Tô Tín, phát ra một tiếng ngân dài. Chớp mắt, một luồng uy áp kinh khủng giáng xuống. Tám Yêu Thánh vốn đang muốn xông đến bảo vệ quả trứng kia bỗng dưng bò lổm ngổm trên đất, thân run lẩy bẩy.

Đây là một loại uy thế bắt nguồn từ bản năng. Dù bây giờ chúng đã không còn linh trí, không hiểu, cũng không suy tính được, nhưng uy áp này là ấn định vào bản năng của chúng.

Sức mạnh tạo thành từ việc Tô Tín luyện hóa quả trứng khổng lồ kia đã đạo thành động tĩnh rất lớn. Ngay cả bên phía hắn cũng có chút kinh ngạc. Quả trứng khổng lồ này lại có thể mang cho hắn sức mạnh khổng lồ đến như vậy.

Hơn nữa lúc này, Tô Tín cũng chưa được tính là hoàn toàn luyện hóa sức mạnh bên trong quả trứng khổng lồ kia. Hắn chẳng qua chỉ mới luyện hóa một phần sức mạnh trong đó mà thôi. Phần lớn sức mạnh hãy còn để dành trong cơ thể Tô Tín, khiến cho huyết dịch của hắn ngay lúc này vẫn cứ đang sôi trào.

Có điều đây cũng là vì đó là Tô Tín mà thôi. Nếu đổi thành người khác, ở trạng thái này, hắn hoặc phải quyết định nhanh chóng tống nguồn sức mạnh này ra khỏi cơ thể, hoàn toàn buông tha cơ duyên này.

Chương 2750 - Cuối cùng thuộc về

Hoặc là quyết chống cự. Cuối cùng, chống cự chưa bao lâu sẽ bị sức mạnh này thiêu đốt từ trong ra ngoài, biến thành tro bụi.

Nhưng Tô Tín không cần phải lo. Thân xác của hắn vốn là mạnh nhất trong số các võ giả đồng cấp, đủ để chống cự được với hỏa lực cường đại này.

Hơn nữa, Tô Tín còn đã tu luyện Xích Hỏa Thần Công đến trình độ cao nhất. Ngay cả Liệt Diễm đốt thân hắn cũng đã từng nếm thử qua, chút hỏa lực này thì có là gì đâu?

Bên kia, đám người Khương Viên Trinh thấy Tô Tín luyện hóa sức mạnh khổng lồ trong quả trứng khổng lồ kia, sau lại còn tạo thành uy thế lớn mạnh như vậy, trong mắt bọn họ không kiềm được mà lộ ra vẻ hối hận.

Trước đó, hai viên tinh thạch cùng quả trứng khổng lồ đều ở đó, nhưng bọn họ không hẹn mà gặp đều đặt mắt vào tinh thạch, không ai thèm để ý đến quả trứng khổng lồ kia. Đây cũng không phải là vì bọn họ không có mắt nhìn, mà là bọn họ vì lý do an toàn, chỉ có thể chọn cách đi tranh đoạt tinh thạch trước.

Mặc dù tất cả mọi người có thể đoán được, quả trứng khổng lồ kia chắc chắn cũng là cấp bậc chí bảo, thậm chí, không kém gì tinh thạch mang cơ duyên Thông Thiên kia.

Nhưng vấn đề là bây giờ bọn họ biết chắc dùng tinh thạch có thể tấn thăng Thông Thiên, còn quả trứng kia thì chưa chắc.

Một cái là biết chắc. Một cái thì chưa biết. Đánh cược kiểu này bọn họ không muốn làm. Thôi thì cứ đi tranh tinh thạch còn đáng tin hơn.

Cũng chỉ có mình Tô Tín vừa đánh chết hai Thần Kiều, bây giờ không có sức mạnh đi tranh đoạt tinh thạch mới dám đi đánh cược một lần.

Mà lúc này bọn họ cũng đều đã thấy được, quả trứng đó tuyệt đối là chí bảo. Tô Tín cho dù không thể dựa vào nó mà tấn thăng đến Thông Thiên. Trong tương lai, dưới Thông Thiên, Tô Tín cũng chắc chắn có thể trở thành người đứng đầu.

Có điều vào lúc này, trong mắt Khương Viên Trinh lộ ra thần sắc ngoan độc.

Những người khác có lẽ còn không chú ý đến, nhưng ngay lúc Tô Tín bắt đầu luyện hóa quả trứng khổng lồ kia, khôi phục thương thế của bản thân, hắn đã thầm hô một tiếng không ổn.

Người bắt được tinh thạch sẽ bị chiến trường này bài xích, buộc phải rời khỏi đây. Cho nên khi nãy, Mạnh Kinh Tiên cầm được một viên, song hắn cũng chỉ có thể rời đi, không cách nào giúp Tô Tín lấy được một viên, chỉ có thể mặc cho bọn họ tranh cướp.

Nhưng bây giờ, Tô Tín có thể hồi phục thương thế nhờ quả trứng khổng lồ kia, cũng không bị phương thiên địa này bài xích. Bất kể hắn tính tự mình cướp một viên hay là muốn giúp Tần Nghiễm Vương Diệt cướp lấy một quả. Dù sao, chỉ cần Tô Tín xuất thủ thì bọn họ sẽ chẳng có cơ hội nào!

Cho nên, ngay khi Tô Tín không còn hành động nào, những người khác cũng không kịp phản ứng, Khương Viên Trinh đã chuẩn bị muốn đánh cược một lần cuối cùng!

Thắng, hắn sẽ tấn thăng Thông Thiên, có thể bảo vệ cho nhất tộc Khương thị vinh quang ngàn năm bất diệt.

Thất bại, hắn cũng chỉ có thể mang những cường giả nhất tộc Khương thị ngoan ngoản ẩn núp cả đời. Thậm chí, là còn thoát ra khỏi võ lâm Trung Nguyên. Dẫu sao, hắn ở đây cũng đã đắc tội chết với Tô Tín. Nếu không có Tần Nghiễm Vương Diệt ngăn, thì thiếu chút nữa hắn đã giết được Tô Tín rồi!

Là đối thủ cũ của Tô Tín, Khương Viên Trinh cũng biết rõ tính cách của Tô Tín, nếu hắn không tấn thăng Thông Thiên, đảm bảo Tô Tín nhất định sẽ dùng hết thảy sức mạnh đến giết hắn, tiêu diệt Hoàng Thiên Vực của hắn!

Một khi thành bại, vạn sự đều thành không.

Khương Viên Trinh cũng đang đánh cược, đánh cược ván này rốt cuộc thành hay bại!

Nhắm hai mắt lại, Khương Viên Trinh bùng nổ sức mạnh bản thân đến mức cao nhất. Hắn tu luyện công pháp long khí, đại khí vô cùng dạt dào. Có điều, sức mạnh này hắn không dùng để xuất thủ với những người khác mà là rót hết tất cả vào trong thanh kiếm mô phỏng kiếm của Nhân Hoàng trong tay hắn kia.

Thanh kiếm mô phỏng kiếm của Nhân Hoàng này có lai lịch thế nào ngay cả Khương Viên Trinh cũng không rõ lắm. Thậm chí còn có người nói thanh kiếm mô phỏng kiếm của Nhân Hoàng này chính là do Nhân Hoàng tự tay luyện chế. Trong đó có dung nhập tinh huyết của đại thánh Yêu tộc.

Dĩ nhiên, cái tin vịt này nghe có chút không hợp lý cho lắm. Bản thân Nhân Hoàng đã có Nhân Hoàng Kiếm, hắn còn phí

sức đi luyện chế một thanh kiếm hàng giả làm gì? Ăn no rửng mỡ?

Có điều, trong thanh kiếm có tinh huyết của đại thánh Yêu tộc là thật. Ngày xưa, Trảm Long Thất Kiếm của Nhân Hoàng chém Xích Long. Tinh huyết bên trong thanh kiếm mô phỏng kiếm của Nhân Hoàng này chính là của Xích Long Đại Thánh lưu!

Khi Khương Viên Trinh gần như quán chú cho tám phần chân khí của hắn đến trong kiếm mô phỏng kiếm của Nhân Hoàng kia, một tiếng long ngâm gầm thét đinh tai nhức óc vang lên. Lúc này mới khiến cho người khác đều chuyển hướng mắt nhìn sang phía Khương Viên Trinh. Song lúc này đã muộn.

Thanh kiếm mô phỏng kiếm của Nhân Hoàng dùng tốc độ mắt thường có thể thấy mà xuất hiện từng vết nứt lớn, cuối cùng ầm ầm vỡ vụn. Thoáng chốc, hồng quang che khuất bầu trời xuất hiện trong mắt mọi người. Một Xích Long to lớn, gầm thét thiên địa, mang theo long uy cường đại vọt tới hướng ba người này!

Chương 2751 - Cuối cùng thuộc về (2)

Vô Sinh lão mẫu, Tần Nghiễm Vương Diệt cùng Tiết Chấn Nhạc cũng không ngờ đến Khương Viên Trinh thế mà lại dùng đến chiêu này. Ngay cả Tô Tín cũng không ngờ Khương Viên Trinh người luôn được những kẻ khác trong Tiên Vực đánh giá là người có tính cách trung dung thủ thành lại có thể quyết đoán như vậy. Thanh thần binh mô phỏng kiếm của Nhân Hoàng, truyền thừa của Khương gia lại dùng để bộc phát ra uy năng của Xích Long Đại Thánh của Yêu tộc ngày xưa.

Phải biết thanh kiếm mô phỏng kiếm của Nhân Hoàng này cũng không phải chỉ là thần binh truyền thừa của Khương gia mà nó còn lại một vật tượng trưng cho Khương gia bọn họ là hậu duệ Nhân Hoàng. Ý nghĩa của nó thậm chí còn lớn hơn việc bản thân nó là thần binh nữa.

Nhưng bây giờ, Khương Viên Trinh lại chọn cách đánh gãy nó. Có thể tượng tượng được lúc này rốt cuộc hắn đang nghĩ cái gì.

Khương Viên Trinh lúc này e là đã đánh cược tương lai của Hoàng Thiên Vực cũng như tương lai của cả Khương gia vào việc hắn nhất định phải đoạt được cơ hội thăng Thông Thiên!

Khương Viên Trinh bất ngờ hành động khiến những người khác có hơi trở tay không kịp.

Chỉ có điều, không riêng gì Khương Viên Trinh rất xem trọng cơ duyên tấn thăng Thông Thiên cảnh kỳ này. Những người khác có ai không phải vậy đây?

Cho nên, đối diện với Xích Long còn mang theo cửu phân thần vận của đại thánh Yêu tộc ngày xưa mà gầm thét thiên địa kia, ba người còn lại cũng vô cùng ăn ý, ngay lập tức chuyển từ triền đấu thành đồng loạt nhắm về phía Khương Viên Trinh mà xuất thủ!

Xích Viêm Bàn Long Thương trong tay Tiết Chấn Nhạc bạo phát ra mấy chục ngàn thương ảnh chằng chịt chi chút, cùng hợp lại làm một trong tiếng long ngâm gầm thét, hóa thành một thương đâm thủng thiên không, đâm thẳng đến đầu rồng!

Tần Nghiễm Vương Diệt đánh ra một quyền. Tử vực vô biên dịch diệt hiện lên, không có chút sinh cơ nào. Vạn vật chung cực. Ngọn lửa huyết sắc liệt diễm trên thân Xích Long cũng phải mất đi trong tử vực này.

Vô Sinh lão mẫu hai tay kết ấn, trong nháy mắt chân không quê hương giáng xuống, vô lượng Phật quốc hiện lên, trong thánh khiết lại mang vẻ vô cùng tà dị.

Ba người này đồng loạt liên thủ đánh một kích, uy thế này dù đổi thành Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên cũng chỉ có thể gắng gượng mà chống đỡ. Xích Long được diễn hóa ra từ thanh thần binh vỡ vụn kêu gào một tiếng. Thân thể nó ầm ầm tan vỡ. Dao động to lớn đó khiến cho ba người Vô Sinh lão mẫu không kiềm được mà phải lui về sau một bước. Nhưng lúc này, cảnh tượng trước mắt lại khiến cho cả ba người trợn mắt. Bởi Khương Viên Trinh lại lợi dụng thời cơ này cầm viên tinh thạch cuối cùng trong tay, trực tiếp luyện hóa nó!

Thần sắc của cả ba có thể nói là khó coi cực kỳ. Ngay cả Tô Tín cũng không ngờ kết cục cuối cùng lại thành ra thế này.

Tần Nghiễm Vương Diệt kinh tài tuyệt diễm, bước qua cả một cảnh giới lớn, ngay tức khắc bước chân vào Thần Kiều cũng không cướp được cơ duyên.

Người đứng đầu chỉ sau Thông Thiên cành ngày trước, vật lộn mấy ngàn năm, một lần nữa hiện thế như Vô Sinh lão mẫu cũng không cướp được cơ duyên.

Tiết Chấn Nhạc vẫn luôn kiên nhẫn, cuối cùng bạo phát thực lực kinh người cũng không cướp được cơ duyên.

Kết quả, Khương Viên Trinh kẻ luôn được người khác đánh giá là người bảo thủ, trước đó còn liên tiếp thua trong tay Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên, bị người giang hồ cười nhạo một thời gian dài, cuối cùng lại chính là hắn đoạt được cơ duyên này. Kết quả này không chỉ riêng gì nằm ngoài dự đoán của Tô Tín, mà đoán chừng không ít người cũng không ngời tới.

Mà lúc này, sau khi lấy được cơ duyên Thông Thiên cảnh kia, Khương Viên Trinh thậm chí cũng không nhịn được mà cười lớn, bộc lộ sự vui sướng trong lòng hắn.

Tự đánh nát chí bảo truyền thừa nhất tộc Khương thị, Khương Viên Trinh đã gom hết tất cả những gì hắn có đến đoạt cơ duyên này rồi. Cuối cùng hắn cũng thành công.

Có điều, vào lúc này, toàn bộ chiến trường lại xảy ra một ít dị biến. Biến đổi này hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

Vốn xung quanh chiến trường này đều là một màn sương mù, giống như địa vực đơn độc vậy. Tuy nhiên, lúc Khương Viên Trinh bắt lấy viên tinh thạch cuối cùng, bắt đầu luyện hóa nó, hắn lại không cảm giác được lực bài xích từ chiến trường này. Hơn nữa, sương mù xung quanh cũng bắt đầu tiêu tán, lộ ra hư không đen nhánh.

Kỳ dị nhất chính là nơi cuối chiến trường, con đường dần dần không còn nhìn thấy trong hư không kia lại không phải là nơi tận cùng thực sự. Sương mù tiêu tán, mọi người cũng có thể loáng thoáng thấy được cảnh tượng bên trong. Cảnh sắc ở cuối đường khiến cho sắc mặt Khương Viên Trinh nhất thời biến đổi. Hắn lẩm bẩm nói: “Tiên Vực! Là Tiên Vực!”

Người khác có thể nhận sai, nhưng Khương Viên Trinh sống ở Tiên Vực cả đời sẽ không. Nơi tiếp cuối đường chiến trường này vừa hay chính là Tiên Vực trước đó mà đám người Khương Viên Trinh ở!

“Không đúng! Phía cuối còn có thứ gì!”

Sương mù chậm rãi tan đi, tất cả đều trở nên rõ ràng. Lúc này, mọi người mới nhận ra được, ở giữa nơi tiếp giáp của điểm cuối con đường và Tiên Vực vẫn còn một thứ. Đó là một thanh kiếm. Một thanh cổ kiếm bằng đồng xanh thoạt nhìn rất tầm thường. Trên lưỡi kiếm còn dính huyết sắc.

Chương 2752 - Nghi vấn

Đây không phải do chế tạo thành mà là bởi trên thanh kiếm này dính quá nhiều tinh huyết nên cả lưỡi kiếm cũng bị nhuộm thành màu đỏ, rửa mãi không sạch.

Mà lúc này, trên thanh trường kiếm không chỉ tản mác ra sát cơ huyết sắc nồng nặc mà phần nhiều chính là đại khí vương đạo và uy nghiêm!

Mọi người ở đây đồng loạt đưa mắt nhìn snag Khương Viên Trinh. Bởi thanh kiếm này giống y như đúc với thanh kiếm mô phỏng kiếm của Nhân Hoàng của Khương Viên Trinh. Hơn nữa, trên nó còn tản mác ra khí tức cường đại thế kia. Như vậy, lai lịch của thứ này còn cần phải hỏi nữa hay sao?

Cái này vốn chính là thần binh ngày trước của Nhân Hoàng, được công nhân là binh khí mạnh nhất thiên hạ, Nhân Hoàng Kiếm!

Nhân Hoàng bế quan ở trong Tiên Vực. Tất cả mọi người cũng theo đó mà cho rằng Nhân Hoàng Kiếm đã được Nhân Hoàng mang vào trong Tiên Vực. Nhưng ai nào ngờ, mọi người lại thấy được tung tích Nhân Hoàng Kiếm ở đây.

Chẳng lẽ ngày xưa Nhân Hoàng cũng đã đến và cố ý để lại Nhân Hoàng Kiếm ở đây? Có điều, cái này cũng không đúng lắm. Nơi này có nhiều cơ duyên nhự vậy. Nếu Nhân Hoàng đến đây, chẳng lẽ hắn lại bỏ qua?

Có điều lúc này, Tần Nghiễm Vương Diệt bỗng dưng lại nói: "E là Nhân Hoàng còn chưa đến đây. Lối đi này chỉ là một sự trùng hợp mà thôi. Các ngươi nhìn vị trí Nhân Hoàng Kiếm đi. Đó là long mạch. Long mạch của Tiên Vực. Hơn nữa còn là ẩn long! Nhân Hoàng Kiếm cắm ở đỉnh đầu ẩn long. Rốt cuộc Nhân Hoàng muốn làm gì đây?"

Lời này vừa dứt, sắc mặt mọi người ở đây đều biến sắc.

Tần Nghiễm Vương Diệt chính là hoàng tộc Đại Tấn ngày trước. Ngày trước Đại Tấn thống trị thiên hạ tám trăm năm, nghiên cứu về long mạch, và công pháp long khí cũng rất sâu sắc.

Còn những người khác mặc dù không hiểu biết sâu như Tần Nghiễm Vương Diệt, song bọn họ đều là Thần Kiều cảnh. Các loại truyền thuyết liên quan đến long mạch dĩ nhiên rất rõ ràng.

Long mạch là khí vận của cả hoàng triều. Long mạch điêu linh, thiên hạ đại loạn, hoàng triều đổi chủ.

Đây là điểm mà hoàng triều rất xem trọng long mạch. Nhưng cái quan trọng nhất vẫn là ẩn long.

Cái gọi là ẩn long, chính là long mạch được ẩn giấu, vô hình vô chất. Cái này căn bản là biểu hiện cho ý chí thiên địa. Cái ẩn long đại diện không phải là hoàng triều mà là cả thế giới!

Cho nên long mạch ẩn long phiêu tán trong thiên địa căn bản không cách nào phát hiện ra, cùng không cách nào bắt được.

Nhưng hiện tại, Nhân Hoàng Kiếm lại đóng vào ẩn long. Hơn nữa lại còn đâm thẳng vào đầu rồng. Cái này rõ ràng chính là đang không ngừng tiêu giảm sức mạnh của ẩn long!

Trước mắt, chiến trường này chính là lối đi liên thông giữa Tiên Vực và Hạ giới. Nói chính xác thì hẳn là một lối đi không thể đoạn phá, trước đó vẫn luôn trôi dạt giữa Tiên Vực và Hạ giới, tới bây giờ mới nối liền hai nơi này lại. Song không ngờ, phần cuối Tiên Vực lại xuất hiện với hình ảnh như thế.

Hiểu biết của Tô Tín về thứ này khá ít. Bình thường hắn chẳng qua chỉ thấy những thứ này trong điển tịch thôi. Dù sao hoàng

triều gì cũng không có quan hệ với Tô Tín, hắn cũng lười đi nghiên cứu kĩ.

Cho nên, Tô Tín hỏi Tần Nghiễm Vương Diệt: “Nhân Hoàng Kiếm đâm vào đầu ẩn long sẽ có ảnh hưởng gì?”

Tần Nghiễm Vương Diệt nhìn Khương Viên Trinh, trong mắt lộ vẻ trào phúng, nói: “Nếu như long mạch bị hủy thì cái ảnh hưởng sẽ là căn cơ hoàng triều. Nhưng ẩn long thì đại diện cho khí vận của cả thế giới. Kết quả giờ bị ghim ở đây, không ngừng tiêu hao sức mạnh. Thế thì đại diện cho điều gì, hẳn không cần nói nhiều rồi.

Mặc dù ta chỉ vừa mới xuất quan, song lúc bế quan cũng có người Đông Tấn không ngừng đưa tình báo cho ta.

Những năm gần đây Tiên Vực không ngừng sụp đổ. Trong này có lẽ có nguyên nhân của bản thân Tiên Vực. Nhưng khi Nhân Hoàng làm chủ Tiên Vực, mười ngàn năm đó, tốc độ sụp đổ của Tiên Vực lại vô cùng nhanh chóng. Chẳng lẽ các ngươi không cảm giác được có chút không đúng sao?

Hơn nữa, điều thúc đẩy Tiên Vực các ngươi nhanh chóng hạ giới là vì gì? Là bởi vì trời sập tại Tiên Vực!

Tiên Vực từ tan vỡ đến bị trời sập nhanh như vậy, chẳng lẽ các ngươi không cảm giác được có chút không đúng hay sao? Nhân Hoàng đang muốn phá hủy toàn bộ Tiên Vực!”

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người ở đây đều rất kỳ dị. Ngày xưa chính là Nhân Hoàng dẫn bọn họ vào Tiên Vực. Thế mà lúc Nhân Hoàng vào Tiên Vực đã muốn phá hủy Tiên Vực. Rốt cuộc Nhân Hoàng muốn làm gì?

Mọi người ở đây đều chuyển mắt sang nhìn Khương Viên Trinh.

Dù gì hắn cũng là hậu duệ của Nhân Hoàng. Ngày trước Nhân Hoàng lưu lại bố trí gì chẳng lẽ hắn không biết?

Khương Viên Trinh cau mày nói: “Các ngươi nhìn ta làm gì? Nếu như tổ tiên cái gì cũng nói cho ta thì ngươi cho rằng Hoàng Thiên Vực ta lúc trước sẽ hạ giới vội vàng như thế à?

Bây giờ ta hãy còn liều mạng đi đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh hay sao?”

Mọi người ở đây đều nhíu mày. Khương Viên Trinh nói ngược lại cũng có lý. Cho đến giờ, Hoàng Thiên Vực thật giống như cũng không có biểu hiện gì khác lạ. Huống chi, những người ở đây đều là nhân tinh. Khương Viên Trinh muốn múa rìu qua mắt thợ e cũng khó.

Chương 2753 - Nghi vấn (2)

Lúc này, Tô Tín đứng một bên, sâu xa nói: “Ta thấy Nhân Hoàng không phải là muốn phá hủy Tiên Vực, mà là muốn hủy diệt cả Hạ giới!

Các ngươi nghĩ một chút xem, thời cơ con đường Thông Thiên mở ra là gì? Là vì hai thế giới càng lúc càng gần, sắp dung hợp vào thành một. Ngày thiên địa có biến hóa lớn sắp đến. Cho nên, chiến trường này trước vốn tự do trong không trung mới có thể xuất hiện ở hạ giới, hơn nữa lại còn nối liền với Tiên Vực.

Nhưng Tiên Vực thì sao? Bây giờ Tiên Vực đã sắp tan vỡ rồi. Cảnh tượng trời sập lần trước chắc hẳn các ngươi cũng đều thấy được. Nó giống như là diệt thế vậy, khiến không ít người bình thường phải chết. Thậm chí, một vài võ giả tu vi không mạnh cũng bị trọng thương trong lúc trời sập đó.

Chỉ mới một trận trời sập đã ảnh hưởng đến Hạ giới. Nên nếu cả Tiên Vực bắt đầu tan vỡ thì Hạ giới sẽ ra sao?

Đừng quên, hai thế giới này vốn có cùng nguồn gốc. Một cái bị hủy, cái khác có thể cũng sẽ cùng bị diệt hay không?”

Mọi người ở đây nghe vậy đều run lên một cái. Khương Viên Trinh ngay lập tức phẫn nộ, quát lên với Tô Tín: “Tô Tín! Ngươi đừng có ăn nói bừa bãi! Khi nãy lúc tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên, ta quả thực muốn giết ngươi. Nhưng nếu ngươi có can đảm thì sau này hãy đến mà đánh. Bây giờ ngươi khích bác mọi người, nói năng bậy bạ là muốn gì? Ngươi lại muốn dấy lên một màn mưa tanh gió máu khác trên giang hồ à?”

Trước kia, Nhân Hoàng là anh hùng của cả Nhân tộc, nhưng bây giờ Tô Tín lại miêu tả Nhân Hoàng như thể một ma đầu điên cuồng muốn diệt thế vậy. Cái này rõ ràng là muốn nói Khương gia bọn họ bất nghĩa. Thậm chí, còn khích bác toàn bộ giang hồ động thủ với Hoàng Thiên Vực bọn họ.

Cho nên, Khương Viên Trinh theo bản năng mà cho rằng đây là Tô Tín đang muốn trả thù hắn, cũng bởi vì khi nãy hắn liên hiệp với Thiên Đế muốn giết Tô Tín.

Chỉ có điều lúc này, đối mặt với chỉ trích của Khương Viên Trinh, Tô Tín chỉ cười lạnh hai tiếng, cũng không nói gì nhiều.

Khi nãy hắn nói cũng không phải là nói bậy nói bạ mà là thực sự có suy đoán về phương diện này!

Chỉ có điều, nhìn điệu bộ của Khương Viên Trinh, cứ cho là Nhân Hoàng thực sự có bố trí gì, hắn khẳng định cũng không nói ra.

Song vào lúc này, mọi người đều cảm giác được từ trong chiến trường này xuất hiện một lực bài xích. Bất kể bọn họ có đoạt được tinh thạch hay không. Tất cả mọi người đều cảm giác được luồng sức mạnh này.

Bất đắc dĩ, mọi người chỉ đành phải tạm thời rời đi. Thật ra thì trong chiến trường này hãy còn không ít thứ tốt. Ví như thi thể của chín vị Yêu Thánh kia. Nếu có thể nghĩ cách hoàn toàn tiêu diệt kí ức của yêu hồn, giống như cách mà Lâm Trường Hà đã làm, sau đó lợi dụng thân thể này để luyện khí thì cũng không phải là tệ.

Mặc dù những Yêu Thánh này thực chất đã chết bao nhiêu năm rồi. Hoạt tính thân xác cũng chẳng còn, có điều, dù gì bọn họ cũng là Yêu Thánh Thái Cổ, vảy giáp trên người cũng có độ cứng cáp vượt xa kim thiết.

Mà đến sau khi mọi người ra ngoài, bọn họ phát hiện, trừ Vương Cửu Trọng cùng Thích Đạo Huyền, những người đoạt được tinh thạch đều không ai rời đi, một mực đều chú ý đến động tĩnh bên torng.

Còn những Chân Vũ nhặt được một vì tài liệu trân quý trong chiến trường Thái Cổ đó cũng không phải là ít. Các môn phái

đều có. Tất cả bọn họ đều ngay lập tức thuật lại tin tức một lượt cho mọi người.

Nghe được tin tức hoàn chỉnh, lúc này mọi người mới mang vẻ kinh dị đầy mặt. Chẳng trách trước đó bọn họ trông thấy Chân Vũ của Huyền Thiên Vực và Thiên Đình đều mang theo vẻ mặt kinh hoàng mà trốn đi. Hóa ra Triệu Cửu Lăng cùng Thiên Đế đã bị Tô Tín giết chết rồi!

Dĩ nhiên cái này cũng không phải là chuyện khiến bọn họ ngạc nhiên nhất. Mà lại là rõ ràng Tô Tín giết người nhiều nhất nhưng lại không lấy được tinh thạch.

Chỉ có điều, mọi người ở đây cũng không ai dám cười trên nỗi đau khổ của Tô Tín. Huống chi, mặc dù Tô Tín không lấy được tinh thạch, song hắn luyện hóa sức mạnh bên trong quả trứng khổng lồ kia. Uy thế cũng khá mạnh mẽ. Mọi người ở đây cũng không ai biết rốt cuộc bên trong quả trứng khổng lồ đó có cái gì, và sau khi Tô Tín luyện hóa cái đó sẽ lấy được cái gì.

Dù sao, ấn tượng của Tô Tín cho người khác cũng rất khó lường. Chẳng ai biết được rốt cuộc lá bài tẩy của hắn là gì, cũng không ai biết rốt cuộc hắn có thể đạt đến mức độ nào.

Cho nên, trước khi mọi chuyện còn chưa sáng tỏ, dù cho Tô Tín không cướp được tinh thạch, mọi người cũng không dám bình luận gì lung tung.

Dĩ nhiên, so sánh với đại sự như tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh, cái thực sự khiến cho mọi người kinh hãi chính là cảnh Nhân Hoàng Kiếm xuất hiện.

Chuyện này đại diện cho cái gì? Mọi người lại có vô số suy đoán.

Hiện tại, Đại Thiên Ma Tôn cùng Phật Đà đều hãy còn sống. Đạo Tổ cũng đã chuyển thế. Nhân Hoàng chẳng lẽ không có chút bố trí nào?

Có người suy đoán là Nhân Hoàng đang hút lấy sức mạnh từ long mạch. Còn có người suy đoán Nhân Hoàng muốn hoàn toàn nắm giữ Tiên Vực trong tay, dùng sức mạnh của mình để thay thế long mạch.

Chương 2754 - Thông Thiên

Hơn nữa, trước đó Tô Tín nói Nhân Hoàng muốn phá hủy Tiên Vực cùng Hạ giới, cái này thực sự có người tin. Song, cũng không được nhiều.

Một là mọi người không muốn tin chuyện giật gân như này. Còn cái khác là do đạo lý trong chuyện này có chút không rõ ràng lắm.

Phải biết, nói thế nào gì Nhân Hoàng ngày xưa cũng là anh hùng Nhân tộc, không có Nhân Hoàng, sẽ không có thịnh thế võ đạo Nhân tộc. Thế mà bây giờ Nhân Hoàng ăn no rửng mỡ, lại muốn tiêu diệt đời. Hắn có mưu đồ gì? Cái này dù thế nào cũng không thể giải thích được.

Mà lúc này, hai đối thủ cũ Đại Thiên Ma Tôn cùng Phật Đà đứng ở một bên, trong mắt lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Hồi lâu sau, lúc này Đại Thiên Ma Tôn mới nói: "Lão lừa trọc kia, năm xưa ngươi đi theo Nhân Hoàng một thời gian dài như vậy. Ngươi có thể nhìn ra rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì hay không?"

Sắc mặt Phật Đà nghiêm trọng, lắc đầu nói: "Không biết, ta và Đạo Tổ năm đó chuẩn bị cùng tranh phong với Đạo Tổ. Điểm này ngươi cũng biết. Sau khi hắn triển lộ ra sức mạnh nghiền ép kia xong, ta và Đạo Tổ đều biết, hắn là người có khí vận gia thân. Vào thời đại kia, chúng ta kiểu gì cũng không cách nào tranh phong được với hắn. Chỉ có thể mong đợi vạn năm sau lại tái chiến một trận.

Nhưng từ sau khi hắn diệt Yêu tộc, hắn làm gì ta cũng không hiểu, càng không nhìn thấu trong lòng hắn rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Mãi cho đến hôm nay cũng thế. Tranh đoạt Thông Thiên cảnh hắn cũng không xuất hiện. Có lẽ ta và Đạo Tổ đều nghĩ sai. Từ lúc đầu, đối thủ của Nhân Hoàng đã không phải là chúng ta!"

Thân là Thông Thiên cảnh, đi thần phục một người là rất khó khăn. Nhưng thời thượng cổ đó, mấy vị Thông Thiên trừ chết

trong tay Yêu tộc ra, số dư lại hoặc đi thần phục Nhân Hoàng, hoặc giống như Đại Thiên Ma Tôn, chỉ có thể bị giết.

Chỉ có điều, bất kể là Phật Đà hay Đạo Tổ, thậm chí ngay cả Nhân Hoàng cũng biết, người như Đạo Tổ và Phật Đà sẽ không dễ dàng thần phục. Chỉ có điều, Nhân Hoàng vẫn dám thu bọn họ vào dưới quyền. Đó là bởi Nhân Hoàng tự tin rằng với thực lực của mình, Phật Đà và Đạo Tổ sẽ không dám giở trò tiểu xảo.

Mà Phật Đà cùng Đạo Tổ cũng đều không có tâm tư muốn đi tranh phong cùng Nhân Hoàng, ngược lại, bọn họ ở trong tối quan sát Nhân Hoàng. Muốn biết được đối phương, muốn hiểu nhược điểm của đối phương.

Chỉ có điều, đến cuối cùng, ngay cả Phật Đà cũng có chút không nhìn thấu được Nhân Hoàng. Giống như bây giờ vậy, hắn thật không biết rõ Nhân Hoàng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Đại Thiên Ma Tôn khà khà cười lạnh một tiếng, nói: “Bất kể lão già Nhân Hoàng đó đang suy nghĩ cái gì. Bây giờ cũng không còn là thời thượng cổ nữa, thủ hạ của hắn cũng đã chết hết. Chỉ bằng với đám phế vật hậu duệ Hoàng Thiên Vực của hắn kia thì có thể gây sóng gió gì nữa?

Dĩ nhiên, nếu sức mạnh của lão già Nhân Hoàng đã vượt Thông Thiên, đạt đến tầng thứ như Nhân Tổ cùng Yêu Hoàng thì chúng ta cũng không cần đánh làm gì. Cứ thế tự tử luôn là được. Đời sau đừng có sinh cùng thời đại với loại biến thái đấy.”

Dứt lời, Đại Thiên Ma Tôn trực tiếp xoay người rời đi. Chỉ có điều, trước khi đi, hắn cũng cười lạnh nói với Phật Đà: “Lão trọc già, ân oán thời thượng cổ ta cũng không muốn đi so đo với ngươi nữa. Dĩ nhiên bây giờ, nếu như ngươi còn muốn đi chọc vào ta thì bổn tôn cũng theo tới cùng!”

Với uy hiếp từ phía Đại Thiên Ma Tôn, Phật Đà cũng không trả lời. Hắn chẳng qua chỉ nhìn lên con đường Thông Thiên đang ẩn hiện trên không trung kia, trong mắt lộ ra vẻ khó đoán.

Tranh đoạt Thông Thiên cảnh kết thúc, người chết cũng không nhiều như trong tưởng tượng. Ngược lại, bọn họ lấy được cũng không ít bảo vật.

Chín vị Thông Thiên kia không cần phải nói nữa. Ngay cả những cường giả Chân Vũ cảnh cũng tìm được không ít bảo vệt bên trong. Còn có người nói thế giới bây giờ thậm chí có thể so sánh với thời thịnh thế võ đạo vạn năm trước.

Chỉ có điều, chỉ có đám người Phật Đà là biết, bây giờ không phải là thịnh thế, mà là tận thế!

Nhân Hoàng Kiếm cắm vào ẩn long mạch giống như đang cắm vào trong lòng bọn họ vậy. Để bọn họ cảm giác như bị nghẹn ở cổ họng.

Rốt cuộc Nhân Hoàng muốn làm gì, cái này không ai biết, nhưng mấy người Phật Đà lại biết bọn họ muốn làm gì.

Hiện, bọn họ vẫn chưa hoàn toàn luyện hóa sức mạnh tinh thạch. Sau khi luyện hóa sức mạnh tinh thạch hoàn toàn rồi, khi đó mới là đại thế tranh đoạt thiên hạ này của bọn họ. Là trận đánh thực sự với Nhân Hoàng.

Vạn năm trước, đám người Phật Đà đều chọn cách thần phục. Nhưng vạn năm sau, nếu bọn họ đến ngay cả mặt Nhân Hoàng cũng không thấy mà đã nhận thua thế thì cũng không khỏi có chút quá mức uất ức.

Mà lúc này, bên trong Tây Bắc Đạo, Tô Tín cũng tranh thủ thời gian, luyện hóa sức mạnh trong quả trứng khổng lồ.

Thật ra thì lần này, hắn không quá thua thiệt trong trận chến tranh Thông Thiên cảnh lần này. Địa Tạng Vương cùng Mạnh Kinh Tiên lấy được cơ duyên. Hắn đã có đến hai đồng minh là Thông Thiên cảnh, cái này thế là đủ.

Cái tương đối đáng tiến chính là Diêm La Thiên tử và Địa Tạng Vương.

Chương 2755 - Thông Thiên (2)

Diêm La Thiên tử bị Khương Viên Trinh dùng Tru Ma Lệnh đánh lén trọng thương. Không chỉ không nhận được cơ duyên,

thậm chí còn mất cả sức chiến đấu, e là còn phải dưỡng thương một thời gian dài mới được.

Có điều chuyện này Tô Tín cũng đã liệu được. Dẫu sao ngoại giới cũng không thể nào để cho Địa Phủ ai cũng được cơ duyên.

Còn về phần Tần Nghiễm Vương Diệt thì quả thật là có chút đáng tiếc. Hắn đã chậm một bước.

Con đường Thông Thiên mở ra quá mức vội vàng. Nếu như trễ nửa năm hay một năm nữa, để Tần Nghiễm Vương Diệt củng cố vừng chắc tu vi sau khi tấn thăng Thần Kiều cảnh, làm quen với sức mạnh của bản thân thêm một chút thì đoán chừng lúc chiến đấu với đám người Khương Viên Trinh, hắn cũng có thể triển lộ ra tư thái nghiền ép. Không giống như bây giờ. Thừa lúc loạn, Khương Viên Trinh lại lấy được cơ duyên cuối cùng.

Còn về phần Tô Tín, cái này là tự hắn chọn, không oán được người khác.

Dẫu sao trong số những Thần Kiều ở đó, ít nhất có gần một nửa là địch với hắn. Còn lại là hai bên không giúp bên nào. Chỉ có mấy người Mạnh Kinh Tiên là mấy người đồng minh của hắn, cho nên bị vây công coi như cũng bình thường.

Có điều, may mắn thay, Tô Tín cuối cùng cũng đoạt được quả trứng khổng lồ kia, luyện hóa sức mạnh bên trong nó. Điều này khiến cho Tô Tín có hơi mơ hồ cảm giác có liên quan đến ngưỡng cửa Thông Thiên cảnh.

Giống như đám người phật Đà tấn thăng Thông Thiên chính là trộm thiên cơ. Tinh thạch đó chính là diễn hóa của thiên cơ. Luyện hóa nó, bọn họ sẽ trở thành một phần của phương thiên địa này. Dĩ nhiên là có thể mượn dùng sức mạnh vốn có của thiên địa.

Nhưng hướng đi của Tô Tín khác với bọn họ.

Yêu tộc là thiên địa sinh. Nói Nhân tộc là đứa con cưng của thiên địa, đúng hơn thì phải nói Yêu tộc mới đúng.

Nhân tộc muốn có sức mạnh cường đại đều cần tu luyện khắc khổ. Nhưng Yêu tộc thì không cần. Bọn họ vừa sinh ra đã có thân xác cường đại. Quan trọng nhất chính là những Yêu tộc này còn nắm giữ sức mạnh cường đại, có thể khống chế lửa, khống chế nước.

Bản thân những sức mạnh này chính là do trời đất giao phó cho bọn họ. Cho nên nói, Yêu tộc căn bản không cần đi trộm thiên cơ cũng có thể đạt thành tựu Thông Thiên. Thậm chí so với Thông Thiên còn có sức chiến đấu mạnh hơn. Bởi trong quy tắc của phương thiên địa này, Yêu tộc là tồn tại còn mạnh hơn cả Nhân tộc!

Không sai, chính là ngang ngược như thế. Chỉ có điều, quy tắc là để phá vỡ. Nhân tộc vào thời kỳ Thái Cổ đã phá vỡ nguyên tắc như nào, Tô Tín cũng không biết. Dù sao bây giờ, võ giả Nhân tộc là thông qua phương thức trộm thiên cơ để trở thành một phần của thiên địa, phá vỡ quy tắc, mang sức mạnh như của thiên địa.

Hiện, đường Tô Tín đi đã khác với võ giả Nhân tộc bình thường. Hắn hoàn toàn luyện hóa quả trứng khổng lồ kia. Lúc này, trong đầu Tô Tín thậm chí còn xuất hiện những mảnh vụn mờ nhạt, giống như là dáng vẻ của thời kỳ Thái Cổ hoang vu.

Hư ảnh Thần Điểu sau lưng hắn đã hoàn toàn biến mất, có điều, nó như hóa thành hình xăm, in hằn trên lưng Tô Tín.

Hắn cũng mơ hồ cảm thấy một luồng sức mạnh tự nhiên tồn tại trong huyết mạch, có thể khống chế sức mạnh thiên địa!

Đáng tiếc, với luồng sức mạnh này, Tô Tín chẳng qua chỉ cảm giác được chứ không cách nào nắm giữ.

Hắn không phải là Yêu tộc chân chính. Hoặc là nói, cái hắn luyện hóa chỉ là một quả trứng khổng lồ. Nếu như để sau khi quả trứng khổng lồ này nở ra Yêu tộc cường đại nào, Tô Tín luyện hóa tinh huyết toàn thân đối phương có khi còn có thể mượn cơ hội này tấn thăng đến Thông Thiên được.

Dĩ nhiên, Tô Tín cũng biết điều này căn bản là không thể nào.

Chỉ riêng một quả trứng khổng lồ không biết đã tồn tại bao năm mà đã có sức mạnh khổng lồ đến vậy. Nếu thực sự nở ra,

thì chỉ e mới ra đời đó đã là Yêu tộc mạnh mẽ chí cực. Nói không chừng cũng sẽ có thể so sánh ngay được với Yêu Thánh cảnh giới Thông Thiên.

Tô Tín mở mắt ra khỏi trạng thái bế quan. Thở dài một cái. Hơi thở này của hắn cũng mang theo khí tức nóng bỏng. Thậm chí có thể dễ dàng rèn kim loại. Vô cùng thần dị.

Kém một chút cảnh giới để đột phá Thông Thiên, Tô Tín cũng không buồn như đưa đám. Hắn ngay lập tức bước vào không gian hệ thống, nói với hệ thống: "Tiến hành nhận thưởng vật phẩm một lần, chỉ định lựa chọn Long Nguyên."

Lần này Tô Tín giết hai tên Thần Kiều, cũng là nhận được hai mươi ngàn điểm phản phái trị. Vừa hay cái này có thể giúp hắn đổi được Long Nguyên.

"Chúc mừng kí chủ nhận được Long Nguyên, đánh giá cấp bậc vượt năm sao."

Một viên ngọc lớn cỡ bằng một viên dược toàn thân màu vàng óng ánh, tỏa ra hồng mang nóng rẫy, phía trên còn có đủ loại hoa văn kỳ dị bẩm sinh, xuất hiện trong tay Tô Tín.

Đây là Long Nguyên. Long Nguyên mà sau khi sử dụng có thể bất tử bất diệt, trẻ mãi không già!

Dĩ nhiên, với Tô Tín mà nói, hiệu quả của Long Nguyên này thực chất có chút hơi phóng đại quá. Kéo dài thọ nguyên là thật, sức mạnh to lớn bên trong cũng là thật. Nhưng bất tử bất diệt là không thể nào.

Cứ so với Tô Tín bây giờ. Hắn lấy sức mạnh cường đại toàn thân để duy trì sự mạnh mẽ thân xác bấy giờ.

Chương 2756 - Thông Thiên (3)

Nhưng nếu hiện tại, Tô Tín tự phế võ công, tan hết chân khí, ngồi bất động tại chỗ thì chỉ bằng thân xác sánh được với thần binh của hắn bây giờ, cùng cảnh giới Nguyên Thần có thể hiển hóa, nếu không ăn không uống hắn cũng có thể sống được hơn ngàn năm.

Cho nên nói, Long Nguyên này cũng chẳng xem thử là đưa cho ai dùng. Nếu như một võ giả Tiên Thiên nho nhỏ có được Long Nguyên. Hơn nữa, sau khi dùng hắn vẫn chưa chết, thì sức mạnh Long Nguyên dừng lại trong cơ thể hắn. Nói không chừng sẽ thực sự có thể khiến thời gian sống của võ giả Tiên Thiên đó còn dài hơn so với cường giả Chân Vũ.

Có điều, Long Nguyên này với Tô Tín trước kia có thể nói là chí bảo, nhưng với Tô Tín bây giờ thì chỉ là thêu hoa trên gấm mà thôi.

Sau khi lấy được Long Nguyên, Tô Tín liền ngay lập tức luyện hóa. Thật ra dựa theo căn nguyên mà nói, Long Nguyên này cũng là một loại như quả trứng khổng lồ mà trước đó Tô Tín lấy được. Tất cả đều được ngưng tụ từ sức mạnh cường đại của Yêu tộc.

Đến khi Tô Tín bắt đầu luyện hóa Long Nguyên kia, sau lưng hắn, cự long thân màu đỏ thẫm gầm thét, ngưng tụ thành hư ảnh quanh quẩn sau lưng Tô Tín.

Cùng với khí thế càng lúc càng nồng đậm trên người Tô Tín, hư ảnh cự long kia cũng như biến thành hình xăm, ghi lại sau lưng Tô Tín.

Lúc này, Tô Tín cảm giác được trong đó, hắn cách cánh cửa thiên địa kia càng ngày càng gần. Bản thân hắn đều như hóa thành một phần trong thiên địa, nắm trong tay các kiểu sức mạnh của thiên địa. Thật giống như những sức mạnh này vốn thuộc về hắn quản lý vậy!

Sau lưng hắn, Thần Điểu ba chân cùng cự long đồng loạt gầm thét, cuối cùng khiến cho Tô Tín hoàn toàn bước qua cảnh cửa đó, Thông Thiên cảnh, đã thành!

Trong nháy mắt này, thân hình Tô Tín dần dần không còn nhìn thấy trong không trung nữa. Không phải lợi dụng võ đạo của bản thân để tạo thành biện pháp che mắt nào. Mà bây giờ bản thân hắn chính là một phần của trời đất. Hắn muốn hiển hóa thì có thể hiển hóa. Nếu không muốn thì phương thiên địa này cũng có thể che giấu cho hắn.

Hơn nữa bây giờ, Tô Tín có một loại cảm giác, hắn đứng ở chỗ này thì phương thiên địa này do chính hắn làm Chúa tể!

Cường giả Dương Thần cảnh và Chân Vũ cảnh có thể lợi dụng công pháp ngưng tụ ra lãnh vực. Trong lãnh vực, có thể thi triển ra ưu thế tuyệt đối. Chỉ có điều, lãnh vực này cũng tiêu hao chân khí kinh người.

Song bây giờ, sau khi Tô Tín bước chân vào Thông Thiên, nơi hắn sở tại chính là lãnh vực. Lời hắn nói chính là nói sao làm vậy!

Nói một câu, động một cái đều có thiên địa oai. Cái gọi là cảm thụ của Thông Thiên cảnh không giống Chân Vũ cảnh.

Tô Tín bên này tấn thăng Thông Thiên, nào ngờ lúc này trên giang hồ sớm đã loạn như cào cào.

Toàn bộ các thế lực trên giang hồ bây giờ gần như đã chia thành ba phái Đạo – Phật – Ma, cùng những phái khác là bốn, mỗi bên đều có dự định riêng của mình.

Trong đó, Huyền Trần Tử cùng Lâm Trường Hà của Đạo môn đã hoàn toàn hiện thế. Khi biết Lâm Trường Hà chính là Đạo Tổ chuyển thế, lại thêm có hai tên chí cường Thông Thiên cảnh, đã trở thành mối quy của Đạo môn trong thiên hạ.

Thái Nhất Đạo Môn liên hiệp với bầy rắn không đầu là Huyền Thiên Vực, còn có Long Hổ Đạo Môn, Phương Tiên Đạo Môn, hầu như tất cả các thế lực Đạo môn lớn nhỏ trên giang hồ, thành lập một liên minh Đạo môn.

Ngày xưa, Triệu Cửu Lăng hao tốn tâm cơ muốn gây dựng liên minh Đạo môn. Ý tưởng không tệ, nhưng tiếc thay cái hắn thiếu duy nhất chính là thực lực.

Lúc không có thực lực tuyệt đối, cái gọi là liên minh Đạo môn không thể chống đỡ được. Mà chờ đến khi ngươi có thực lực, coi như ngươi không bắt buộc người khác liên minh với ngươi, người ta cũng sẽ tự chạy đến mà gia nhập với người.

Bây giờ trong số liên minh toàn bộ Đạo môn có đến hai tên cường giả Thông Thiên cảnh. Lúc này không đi ôm chân thì còn đợi đến khi nào?

Cái bọn họ tôn kính không phải thân phận cùng danh phận là Đạo Tổ chuyển thế của Lâm Trường Hà mà chính là kính sợ sức mạnh cường đại của Thông Thiên cảnh.

Hơn nữa, Huyền Trần Tử cùng Lâm Trường Hà thực ra cũng khá rộng rãi, trực tiếp cho cùng hưởng các loại điển tịch Đạo môn. Không xem xuất thân, chỉ xem thiên phú và năng lực.

Chỉ có điều, Lâm Trường Hà không trực tiếp quản lý chuyện liên minh Đạo môn. Thậm chí, đến ngay cả Huyền Trần Tử cũng không quản. Toàn bộ liên minh Đạo môn là do mấy tên Chân Vũ của Huyền Thiên Vực ngày trước quản lý.

Mặc dù Huyền Trần Tử là chưởng môn, nhưng hắn cũng không giỏi quản mấy chuyện lặt vặt thế này.

Còn Lâm Trường Hà thì càng khỏi phải nói. Cái hắn thừa kế chẳng qua chỉ là toàn bộ võ đạo của Đạo Tổ mà thôi, không bị Đạo Tổ đoạt xác mà có tất cả kí ức ngày trước của Đạo Tổ.

Trước kia, Lâm Trường Hà không thích đi quản mấy chuyện lung tung thế này. Bây giờ hắn cũng vẫn là thế.

Dĩ nhiên, Huyền Trần Tử và Lâm Trường Hà cũng không sợ mấy tên Chân Vũ của Huyền Thiên Vực giở thủ đoạn gì torng tối. Đứng trước thực lực tuyệt đối, tất cả mấy trò vặt vãnh đều là hư vô.

Đạo môn phát triển mạnh đến thế, Phật môn dĩ nhiên cũng sẽ không kém.

Chương 2757 - Thế cục giang hồ

Thích Đạo Huyền trước kia đều hết sức khiêm tốn thu nhận học trò. Nhưng bây giờ hắn lại ngay tức khắc dùng thân phận Liên Hoa Thiền Viện, nghiễm nhiên thu nhận học trò trên giang hồ. Dĩ nhiên, cũng vẫn là nhất mạch đơn truyền, song tốc độ còn nhanh hơn trước kia.

Đối với cách làm của Thích Đạo Huyền, những người khác trên giang hồ cũng chẳng nói gì nhiều.

Trong số chín vị Thông Thiên, người có ảnh hưởng nhỏ nhất đến thế cục giang hồ chính là Thích Đạo Huyền. Cho dù hắn

có nhận được đệ tử kinh tài tuyệt diễm, vang dội kim cổ thì cũng chỉ là một người mà thôi, sẽ không ảnh hưởng đến toàn bộ đại thế giang hồ.

Mà Bì Già Đa La cũng ngay lập tức tuyên bố hắn chính là chuyển thế của Phật Đà. Chuyện đoạt xác nói ra thì không hay lắm. Mặc dù nhiều người đều biết, Bì Già Đa La bị Phật Đà đoạt xác. Nhưng mọi người cũng chẳng nhiều chuyện đi nói cái gì. Thông Thiên cảnh không phải dễ chọc vào. Thông Thiên sống hai đời như Phật Đà càng không dễ chọc.

Bên phía Phật Đà ngược lại không liên hiệp với Mật tông cùng Thiên tông mà làm thành liên minh như Đạo môn.

Phật Đà chẳng qua chỉ biến Phạm Thiên Vực trở thành thánh địa Phật Môn Linh Sơn. Chỉ cần tuyên bố mình là người trong Phật môn, cam tâm tình nguyện đi học giáo lý và công pháp của Phật tông thì sẽ có tư cách đến Linh Sơn thánh địa nghe Phật Đà giảng đạo. Dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là ngươi phải có đủ tư cách mới được.

Tư cách của Thích Đạo Huyền dĩ nhiên là đủ. Chỉ có điều, từ sau khi hắn tấn thăng Thông Thiên, hắn chưa từng liên lạc với Phật Đà dù chỉ một lần.

Với hắn mà nói, Phật Đà là Phật Đà, hắn là hắn. Hai bên trừ truyền thừa thì cũng chẳng có liên hệ gì.

Đừng quên, năm đó vào thời thượng cổ, Thủy Tổ của Liên Hoa Thiền Viện vốn chính là đệ tử của Phật Đà. Kết quả, hắn lại công khai nghi ngờ giáo lý của Phật Đà, cuối cùng thoát khỏi Phật tông. Bây giờ, cho dù Phật Đà lại một lần nữa hiện thế, Thích Đạo Huyền cũng sẽ không lại gần. Dĩ nhiên, Phật Đà cũng không não tàn đến mức đi gây sự với đối phương.

Cho nên bây giờ, toàn bộ Phật tông mặc dù cường đại nhưng trong thực tế đã có hơi chút phân tách. Cũng may, Thích Đạo Huyền không có dã tâm gì, nếu không hai bên nhất định sẽ phải đánh.

Mà bên phía Ma đạo, Đạo Thiên Ma Tôn thống nhất Cửu Ngục Tà Ma, mang theo Thông Thiên oai, khiến cho võ giả

Ma đạo lần nữa hiện thế. Từ trạng thái bị người người hô đánh đã biến thành tông môn Ma đạo vô cùng bá đạo ngày trước.

Một câu nói, bây giờ giang hồ có thể ra Đạo môn, Phật môn cùng Ma môn, song, không thể phân Chính đạo và Ma đạo được.

Bây giờ nếu như có tên ngốc nào dám nhảy ra hô to khẩu hiệu "trừ ma vệ đạo" thì đó đúng là đi tìm chết. Đại Thiên Ma Tôn sẽ dạy cho bọn họ biết thế nào là làm người.

Trừ năm người này, Vương Cửu Trọng của Vũ Thiên Vực vẫn khiêm tốn như cũ. Song, sư đệ Tư Mộ Hàn của hắn lại trở nên vô cùng phách lối. Vũ Thiên Vực lấy danh Vương Cửu Trọng, hô hào tuyển đệ tử trên giang hồ. Có hào quang cường giả Thông Thiên cảnh, Vũ Thiên Vực cũng trở nên vô cùng nở mày nở mặt.

Còn Khương Viên Trinh của Hoàng Thiên Vực thì lại càng thêm phách lối hơn nữa. Dường như hắn bị long mạch trên Nhân Hoàng Kiếm kia kích thích, cho nên khoảng thời gian này hắn đều luôn tuyên dương công lao vĩ đại của Nhân Hoàng ngày xưa.

Có điều, đó cũng là chuyện của mười ngàn năm trước rồi. Người giang hồ đều rất thực tế. Trừ việc mắt thấy tai nghe, những thứ khác thì không hào hứng cho lắm.

Tuy nhiên, dù gì Khương Viên Trinh cũng là cường giả Thông Thiên cảnh, cộng thêm với việc bên trong Hoàng Thiên Vực có nhiều điển tịch võ đạo thượng cổ, nên cũng chiêu mộ được không ít đệ tử.

Về phần Địa Tạng Vương cùng Mạnh Kinh Tiên, hai người này vẫn rất khiêm tốn. Trước Thông Thiên là thế nào, bây giờ cũng vẫn là thế nấy.

Dịch Kiếm Môn vẫn luôn đi theo hướng tinh anh. Hơn nữa, phần lớn đệ tử đều là đào tạo từ nhỏ. Không riêng gì phải xem thiên phú mà còn phải xem tính cảm ngộ, tâm tính. Dù sao cũng rất phiền toái.

Cho nên tới giờ, số người trong Dịch Kiếm Môn đều là rất ít. Toàn bộ Dịch Kiếm Môn cũng rất kiểu cách, không thèm để ý

xem mình lớn mạnh thế nào, chỉ theo đuổi chất lượng, bất kể số lượng.

Địa Phủ cũng thế. Dù cho ngươi có muốn gia nhập Địa Phủ thì cũng không thể nào được. Địa Phủ chỉ có chủ động mời ngươi gia nhập mà thôi, cho tới giờ cũng không thu nhận người khác.

Sau khi Tô Tín xuất quan, Hoàng Bỉnh Thành liền đưa một loạt những tài liệu này bày trước mặt Tô Tín. Cái này cũng khiến hắn có hơi kinh ngạc.

Hắn bây giờ quả thực không biết Phật Tông cùng Đạo môn rốt cuộc đang làm cái gì. Bản thân lớn mạnh như vậy là đang muốn tái hiện thời kỳ vinh quang của hai mạch Đạo – Phật thời thượng cổ hay sao? Nhưng Tô Tín luôn có cảm giác, người hai phái này có hơi gấp. Thật giống như không có nhiều thời gian vậy.

Có điều, chuyện không hiểu nổi thì Tô Tín cũng tạm không màng đến. Hắn mới xuất quan, khí thế tấn thăng Thông Thiên đã bị hắn che giấu đi, không có ai biết. Hắn chỉ gọi đám người Lý Phôi đến, nói tin tức hắn tấn thăng Thông Thiên cho bọn họ nghe.

Chương 2758 - Thế cục giang hồ (2)

Đám người Lý Phôi nghe vậy, trong mắt nhất thời lộ ra vẻ vui mừng, đồng loạt chắp tay với Tô Tín, nói: “Chúc mừng đại nhân! Chúc mừng đại nhân!”

Thế gian hiện tại chỉ có Thông Thiên cảnh mới là kẻ chí cường chân chính.

Mặc dù Tô Tín cho dù có không tấn thăng đến Thông Thiên thì cũng còn hai người là Địa Tạng Vương cùng Mạnh Kinh Tiên bảo vệ cho hắn. Có điều, dù sao kia cũng không phải sức mạnh của Tô Tín. Nếu hắn có thể tấn thăng Thông Thiên, thực lực và thế lực của bản thân lúc đó mới được coi là có thể được đảm bảo.

Tô Tín thấp giọng nói: “Gần đây thế cục trên giang hồ có chút loạn. Tin tức ta tấn thăng Thông Thiên tạm thời đừng nói ra

ngoài. Đúng rồi, gần đây có tin tức gì của Vô Sinh lão mẫu không?”

Lúc trước, Vô Sinh lão mẫu công khai xuất thủ với hắn trên con đường Thông Thiên. Trong đó, Triệu Cửu Lăng cùng Thiên Đế đã chết hẳn. Khương Viên Trinh tấn thăng đến Thông Thiên. Dưới tình huống không có xung đội lợi ích, Tô Tín tạm thời không muốn đánh sống đánh chết một trận với hắn. Cho nên, chọn trái hồng mềm bóp trước, dĩ nhiên phải giải quyết Vô Sinh lão mẫu trước.

Đồng Vũ Dương lắc lắc đầu nói: “Lúc trước Vô Sinh lão mẫu bị Chưởng môn Mạnh Kinh Tiên đánh trọng trương. Dường như nàng cũng biết đại nhân sẽ không bỏ qua cho nàng, nên sau khi rời con đường Thông Thiên, Vô Sinh lão mẫu liền biến mất.

Mặc dù đối phương đã trọng thương, song cũng là Thần Kiều, những võ giả Ám Vệ chúng ta căn bản không cách nào thăm dò động tĩnh của đối phương.”

Tô Tín gật gật đầu, nói: “Nếu như vậy thì tạm thời thông báo ra bên ngoài, Tô Tín ta treo thưởng cho tin tức của Vô Sinh lão mẫu. Người cung cấp tin về Vô Sinh lão mẫu thưởng tùy chọn thần công, chí bảo, linh dược, binh khí.”

Mọi người ở đây đều giật mình. Treo giải thưởng cho một tên cường giả Thần Kiều cảnh, chuyện này từ cổ chí kim chỉ có mình Tô Tín làm.

Có điều, với thực lực bây giờ của Tô Tín, hắn có tư cách này. Đồng Vũ Dương gật đầu một cái, ngay lập tức đi xuống chuẩn bị.

Nhưng vào lúc này, trên một đỉnh núi bên ngoài Thái Nhất Đạo Môn, Phật Đà nhìn Lâm Trường Hà thân mang khí tức xa lạ nhưng lại quen thuộc, lạnh nhạt nói: “Bây giờ ta hẳn nên gọi ngươi là Đạo Tổ hay là Lâm Trường Hà?”

Biểu cảm trên mặt Lâm Trường Hà không chút biến hóa, hắn chỉ lạnh nhạt nói: “Ai là Đạo Tổ? Diễn hóa “đạo” trong “mạch” đến mức tận cùng, đó chính là Đạo Tổ!

Trên ngộ đạo, ngay cả Chưởng giáo Huyền Trần Tử cũng không bằng ta. Cho nên bây giờ dù ta không phải Đạo Tổ, ta cũng có thể tự xưng là Đạo Tổ."

Trong mắt Phật Đà lộ ra vẻ khác thường, nói: "Quả nhiên ban đầu ngươi cũng đã có chủ ý này rồi nhỉ? Dĩ nhiên, bây giờ nhất định là ngươi không nhớ. Ta đến tìm ngươi là vì muốn hỏi ngươi một chuyện. Hai chữ khí vận, ngươi có còn nhớ hay không?"

Lâm Trường Hà trước mắt chính là Đạo Tổ chuyển thế. Hắn thừa kế hết thảy của Đạo Tổ, nhưng duy chỉ không có trí nhớ. Cho nên bây giờ, Phật Đà cũng không biết đối phương rốt cuộc có phải là còn nhớ một ít chuyện bí ẩn thời thượng cổ hay không.

Có điều lúc này, Lâm Trường Hà lại có chút chần chờ, sau đó gật đầu, nói: "Nhớ!"

Lúc trước, sau khi hắn tiếp nhận truyền thừa trí nhớ võ đạo của Đạo Tổ xong, trong này cũng không có thứ liên quan đến khí vận.

Nhưng sau khi đang ngủ mơ, hắn lại thường xuyên có thể nằm mơ được nhiều khung cảnh kỳ dị. Có điều, những khung cảnh này chỉ tồn tại trong sâu thẳm trí nhớ của hắn. Một khi tỉnh lại sẽ không nghĩ ra được. Riêng thứ liên quan đến khí vận, hắn lại nhớ rất rõ ràng. Tất cả những thứ mà Thái Nhất Đạo Môn bọn họ đang làm bây giờ là đang chuẩn bị cho cái gọi là khí vận này.

Trong mắt Phật Đà lộ ra một tia tinh mang, nói: "Nhớ là tốt. Vạn năm trước, khí vận là thuộc về Nhân Hoàng. Từ lúc vừa mới bắt đầu là đã thuộc về Khương Hồng Vũ hắn!

Chúng ta từng đi tranh, nhưng tiếc rằng lại bại. Đời này, Khương Hồng Vũ không có ở đây, thậm chí tất cả bố trí của chúng ta hắn cũng không biết. Nhưng tranh thủ đoạt trước khí vận vào tay, tóm lại không sai!"

Khí vận là một thứ rất huyền ảo, hư vô mờ mịt, không cách nào truy tìm. Thậm chí, nó chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Có vài người tin, nhưng phần lớn lại không.

Ban đầu, ở thời kỳ thượng cổ, Phật Đà và Đạo Tổ cho rằng Nhân Hoàng là người có đại khí vận gia thân. Vì lẽ đó, không ai đối phó được hắn. Vào thời đại đó, Nhân Hoàng chính là nhân vật vô địch. Bất kỳ tuyệt cảnh nào hắn cũng có thể trở mình. Dù coi như vấp phải cục diện tất sát, Nhân Hoàng cũng có thể trốn thoát. Chuyện này không phải là vì có đại khí vận thân thì là gì?

Cho nên vào thời đại đó, Phật Đà và Đạo Tổ đều chọn cách thần phục Nhân Hoàng. Bọn họ có thể đánh với Nhân Hoàng, song không có cách đấu với khí vận thiên địa.

Vì lẽ đó, vạn năm sau bọn họ lần nữa xuất thế. Thời đại này, khí vận đã không còn trên thân Nhân Hoàng nữa!

Theo ước định ban đầu, Đạo môn cùng Phật Tông hẳn nên liên thủ tranh đoạt khí vận. Có điều lúc này, Lâm Trường Hà lại không trả lời gì. Hắn chỉ nhìn Phật Đà, thấp giọng hỏi: “Ngươi vẫn tin vào cái gọi là khí vận hay sao?”

Chương 2759 - Khí vận

Phật Đà hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ ngươi không tin? Thứ này chính do ngươi tính ra kia mà!”

Lâm Trường Hà chỉ vào đầu hắn, nói: “Ngươi cũng biết. Một vài trí nhớ của Đạo Tổ ngày trước ta đã quên hết rồi. Có điều, đời này một lần nữa ngộ đạo. Ta lại có một ý tưởng mới.

Nhân định thắng thiên. Khí vận trong thiên địa có thể thực sự quyết định thành bại của một người hay không?

Lý tưởng của Thái Nhất Đạo Môn chính là thái thượng vong tình. Ẩn vào trong thiên địa, để cho mình trở thành thiên đạo vô tình đích thực.

Ngày xưa, Đạo Tổ chẳng qua chỉ truyền thừa xuống nhất mạch này. Nhưng chính hắn cũng không hề đạt đến đỉnh cao.

Bây giờ, ta thôi diễn thêm mấy thập niên nữa, ta lại phát hiện ra một vài thứ hữu dụng.

Nếu là thái thượng vong tình, thiên địa kia vốn chính là tồn tại vô tình. Nếu như vô tình thì sao lại để cho khí vận gia trì trên

thân một người?”

Phật Đà nhíu mày một cái. Chuyện liên quan đến khí vận ngày xưa thực ra do chính Đạo Tổ tự tính ra trước.

Dĩ nhiên, coi như là Đạo Tổ tính ra, Phật Đà cũng sẽ không ngu ngốc đến mức tùy tiện tin tưởng.

Cho nên, ban đầu hắn cũng nhiều lần thôi diễn để kiểm tra thực hư. Lúc này, mới xác định Đạo Tổ tính toán đến phân nửa là không sai. Nhân Hoàng đúng thực là người có đại khí vận thân. Vào thời đại này, bọn họ chắc chắn sẽ không đấu lại được đối phương.

Đại Thiên Ma Tôn bị đánh bại. Hạo Thiên Thượng Đế cùng Phong Đô Đại Đế, hai kẻ chí cường trong giang hồ cũng bị đánh bại.

Nếu không phải là người có khí vận gia thân thực sự, Nhân Hoàng há có thể cường hãn đến mức độ này?

Ban đầu, từ lúc Nhân Hoàng quật khởi, Phật Đà đã bắt đầu điều tra đường đi nước bước, còn cả những chỗ không hợp lý chút nào trên người đối phương, cùng cả thủ đoạn có thể nói là trở mình một cái thần dị của Nhân Hoàng rồi. Những cái này đều khiến cho Phật Đà nghi ngờ. Hơn nữa, sau đó cũng xác định được đối phương chính là người có đại khí vận thân.

Tuy nhiên có làm sao hắn cũng không ngờ, vạn năm sau, thế thân của Đạo Tổ chuyển thế lại nói năm đó hắn sai rồi. Đây không phải là làm trò đùa thì là cái gì?

Trong mắt Phật Đà lộ ra một tia lạnh, nói: “Ý ngươi là ngươi không muốn tiếp tục cam kết ngày xưa, tính không đấu với Nhân Hoàng nữa à?”

Lâm Trường Hà lạnh nhạt nói: “Ta thực là có ý nghĩ đó. Đáng tiếc, thân là võ giả, ta lại truyền thừa trí nhớ võ đạo của Đạo Tổ, biết thời kỳ Thái Cổ thậm chí có sức mạnh còn cường đại hơn, ta há có thể buông thả?

Trên Thông Thiên rốt cuộc là cảnh giới nào ai cũng muốn xem thử một chút. Đáng tiếc lúc đầu, trong số mấy tên Thông Thiên cũng chỉ có Nhân Hoàng mơ hồ mò đến ngưỡng cửa đó.

Có điều bây giờ, Nhân Hoàng Kiếm lại đóng vào ẩn long mạch. Trong đó dĩ nhiên có một ít những bố trí mà chúng ta không biết. Dù sao, chúng ta cũng không thể xem thường Nhân Hoàng.

Mặc dù nói, cái gọi là khí vận gia thân ta cũng không biết rốt cuộc có tác dụng hay không. Có điều, bây giờ xem ra, ít nhất vẫn có chỗ lợi. Đúng rồi, đối thủ của ngươi đã chọn xong chưa? Ngươi muốn nhất thống giang hồ, ngưng tụ khí vận thiên hạ thì cũng không nên mới bước đầu tiên đã chết yểu."

Cái gọi là khí vận vô hình vô chất, làm sao mà cướp đoạt tranh giành hay ngưng tụ được? Vào thời thượng cổ, Đạo Tổ cùng Phật Đà cũng đã nghiên cứu ra được.

Ngày xưa Nhân Hoàng dẫn theo Nhân tộc quật khởi, lúc hắn còn chưa tấn thăng đến Thông Thiên liền đã mơ hồ có khí tượng vương giả Nhân tộc rồi. Đây cũng là khí vận.

Theo sau này, Nhân Hoàng càng lúc càng mạnh. Thậm chí còn tiêu diệt cả Yêu tộc, trở thành anh hùng của Nhân tộc. Nhân vật như vậy lại càng là người có đại khí vận gia thân.

Cho nên bây giờ, Đạo môn cùng Phật Tông cũng nghĩ như thế. Nhất thống giang hồ, mở đường cho Đạo môn cùng Phật Tông xưng tôn. Cuối cùng ngưng tụ đại khí vận trên thân của bọn họ.

Nếu như không có tác dụng thì thôi. Nhưng nếu như cái gọi là khí vận thực sự tồn tại, thì đến cuối cùng, Đạo môn cùng Phật Tông khẳng định vẫn phải đánh một trậm.

Phật Đà thấp giọng nói: "Đối thủ đầu tiên ta sẽ không chọn bất cứ thế lực giang hồ nào làm địch. Ta chọn Yêu tộc."

Trong mắt Lâm Trường Hà lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: "Yêu tộc?"

Phật Đà gật gật đầu, nói: "Năm đó, Khương Hồng Vũ tự tin quá mức, cho rằng tiếp tục giữ lại những Yêu tộc này cũng chẳng có gì lớn. Vì lẽ đó, trước khi hắn gà nhà đá nhau, đã tha cho Yêu tộc một nước.

Chỉ có điều, Yêu tộc dẫu sao cũng là tử địch vạn năm với Nhân tộc chúng ta, là chủng tộc đã từng tranh đoạt khí vận

thiên hạ với Nhân tộc chúng ta. Trước tiên ra tay với bọn họ. Một là có thể gây uy vọng, bởi Yêu tộc vào thời Nhân Hoàng ngày trước cũng không thể bị diệt, bây giờ lại chết trong tay chúng ta.

Một cái khác chính là sau khi diệt Yêu tộc, chúng ta có thể lấy được rất nhiều tài liệu quý giá, dùng để tăng cường sức mạnh tầng dưới của Đạo môn cùng Phật Tông.

Phải biết, chỉ dựa vào sức một người thì chắc chắn không thể nào đoạt được khí vận thiên hạ này.

Còn về cái cuối cùng, hiện tại quan hệ trên giang hồ dây mơ rễ má. Trước khi có thể hoàn toàn thăm dò được thực lực của bọn họ, ta cũng không muốn đi phí hoài thời gian."

Chương 2760 - Khí vận (2)

Lâm Trường Hà gật đầu, sao cũng được, nói: "Kiểm tra một chút cũng không sao. Những cái này ngươi làm chủ đi. Vào lúc xuất thủ, Đạo môn ta sẽ phối hợp."

Sau khi nói xong, Lâm Trường Hà liền xoay người rời đi. Song, Phật Đà lại hơi nhíu mày một cái.

Sự tình lúc nào cũng sẽ có chút khác biệt so với trong tưởng tượng. Đạo Tổ đi con đường khác với hắn, kết quả bây giờ lại xa lạ khác thường.

Thật ra thì bất kể Đạo – Phật – Ma, đừng thấy bây giờ được người khác ngợi khen, cung phụng. Thậm chí đến cả Đại Thiên Ma Tôn bị cho là dị đoan cũng được Ma đạo cung phụng như tổ sư, giống như là Thần, là Phật. Song, trong thực tế vào thời đại đó, bọn họ cũng chỉ như một đám người đáng thương giãy dụa tìm đường sống mà thôi.

Chỉ có điều, chờ sau khi bọn họ hoàn toàn thoát khỏi ách thống trị, khỏi áp lực của Yêu tộc, đứng ở đỉnh cao thế giới, cách nghĩ của bọn họ dĩ nhiên cũng sẽ khác.

Phật Đà lắc đầu một cái. Coi như chuyện xảy ra có chút ngoài ý muốn thì kế hoạch của vạn năm trước hắn cũng sẽ không cho phép nó bị thay đổi.

Ngay sau chuyện này, hai mạch Đạo môn cùng Phật môn đồng loạt tuyên bố với bên ngoài, Yêu tộc tự tiện xuất hiện trong giang hồ, phá bỏ minh ước thời thượng cổ, dã tâm với Nhân tộc không thể dò được, chịu tội đáng chết!

Vạn năm trước, Nhân Hoàng bệ hạ nhân từ tha cho bọn họ một con đường sống. Nhưng bây giờ, Nhân tộc sẽ không tha cho bọn họ!

Sau khi hai mạch Đạo – Phật lên tiếng liền ngay lập tức liên thủ, tấn công đến bí cảnh Vân Mộng Trạch. Mặc dù nói, Yêu tộc có bí cảnh bảo vệ, song trước mặt cường giả Thông Thiên cảnh, cái gọi là bí cảnh căn bản chả ra sao.

Hơn nữa, mọi người trên giang hồ củng rất cuồng nhiệt với chuyện này.

Mặc dù hầu hết người trong giang hồ còn chưa từng thấy rốt cuộc Yêu tộc có dáng vẻ ra sao. Nhưng cái này cũng chẳng cản trở bọn họ căm thù Yêu tộc. Dẫu sao từ khi còn nhỏ, bọn họ đã được dạy như thế. Sử sách Nhân tộc cũng viết như vậy. Yêu tộc chính là đại địch của Nhân tộc! Hai mạch Đạo – Phật đều là người đứng đầu chính đạo. Bây giờ bỏ qua quan điểm riêng mà cùng chung tay đối phó với Yêu tộc. Đây đúng là chuyện tốt.

Mà cái này, với một vài tông môn lớn mà nói cũng không phải chuyện xấu. Yêu tộc ở trong Vân Mộng Trạch cũng đã hơn vạn năm không ai bước vào. Có trời mới biết trong đó có chí bảo gì. Chỉ cần có thể mở Vân Mộng Trạch ra, tiêu diệt Yêu tộc, nơi lớn như vậy, Đạo – Phật nhất định không nuốt nổi. Những người khác nói không chừng cũng có thể cùng chia phần.

Động tĩnh của Đạo – Phật lớn đến thế, mấy Yêu Vương trong Yêu tộc cũng không phải là đồ ngu, bọn họ cho dù có đang ở núi Đông Di cũng có thể lấy được tin tức.

Lôi Dực Hổ Vương hùng hùng hổ hổ, nói: “Con mẹ nó, Lạc Thủy Ngao Vương kia mà gọi là thần toán cái mẹ gì? Có khác gì lão mù không!

Thế này mà bảo là đại kiếp Nhân tộc, rõ ràng là thịnh thế võ đạo của Nhân tộc thì có.

Vào lúc con đường Thông Thiên ở Nhân tộc mở, Nhân tộc đã xuất hiện chín vị Thông Thiên so được với Yêu Thánh. Bây giờ có đến hai vị xuất thủ với Yêu tộc chúng ta, Yêu tộc chúng ta lấy cái gì mà chống đỡ?

Còn có cái tên khốn kiếp Dâm Lang Vương kia lôi chúng ta ra ngoài. Nếu chúng ta không chủ động đi ra, nói không chừng Nhân tộc sớm đã quên chúng ta rồi!"

Tam Nhãn Giao Vương ở một bên sâu xa nói: "Chỉ cần Nhân tộc muốn đối phó với chúng ta thì bất kể đã bao lâu chúng ta không xuất hiện trong giang hồ. Nhân tộc cũng sẽ tìm được lý do mà đối phó chúng ta.

Một phần ân oán này đã kéo dài từ thượng cổ đến nay, cũng đã đến lúc phải kết thúc rồi."

Liệt Phong Hổ Vương trợn mắt nhìn hắn một cái, nói: "Lời này của ngươi sao lại mang giọng điệu của đám Nhân tộc thế? Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ? Ở đây chờ chết à?"

Đại Kim Bằng Vương thở dài một cái, nói: "Quay về Vân Mộng Trạch, báo tin cho lão Long Vương trước đi, để lão nhân gia đấy quyết định.

Ngày xưa, bảy mươi hai đạo Yêu Vương chỉ còn lại mấy người chúng ta thôi. So sánh với những Yêu Vương từ thời thượng cổ xuống, ít nhất chúng ta còn sống lâu hơn mười ngàn năm."

Bốn vị Yêu Vương đều gật đầu một cái, cũng chỉ có thể làm như vậy.

Bên trong Vân Mộng Trạch, Bắc Địa Long Vương ẫn mang dáng vẻ lão già bình thường, gõ gõ tẩu thuốc, thấy đám người Liệt Phong Hổ Vương quay về, hắn không buồn nhấc mí mắt, hỏi: "Ở bên ngoài chơi đủ rồi à? Về rồi à? Ngân Dực Lang Vương đâu? Soa không đi cùng các ngươi?"

Liệt Phong Hổ Vương sắc mặt khó coi, nói: "Đừng nói nữa, cái tên lòng lang dạ sói đó bị người ta giết chết rồi. Huống chi,

dù cho người khác có không giết hắn, chúng ta cũng sẽ giết hắn trước!”

Nghe được Liệt Phong Hổ Vương nói như vậy, lúc này Bắc Địa Long Vương mới ngẩng đầu lên, nghi ngờ nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Đến sau khi Liệt Phong Hổ Vương nói ra tất thảy mọi thứ. Bắc Địa Long Vương yên lặng hồi lâu. Lúc này mới nói: “Ai cũng nói lòng người khó dò, Lòng Yêu tộc cũng khó dò như thế, chẳng qua là tội cho cả tộc Thanh Khâu và tiểu nha đầu kia mà thôi.

Chương 2761 - Tuyệt cảnh của Yêu tộc

Có điều, chết cũng đã chết rồi. Chết rất đúng lúc, không cần Yêu tộc chúng ta thanh lý môn hộ nữa. Các người còn lấy được từ trong tay tên tiểu tử kia một bộ “Thiên Yêu Đồ Thần Pháp” cũng đã là tốt rồi. Đưa công pháp kia ta xem một chút. Xem rốt cuộc là công pháp gì mà khiến các ngươi sùng bái đến thế?”

Trong tay một tiểu tư Nhân tộc mà lại có công pháp Yêu tộc, cái này khiến cho Bắc Địa Long Vương thực rất tò mò.

Có điều vào lúc này, Liệt Phong Hổ Vương thở dài, nói: “Lão Long Vương, trước đừng để ý đến chuyện công pháp nữa. Yêu tộc chúng ta có phiền phức lớn rồi.”

“Ồ? Xảy ra chuyện gì?”

Sau khi Liệt Phong Hổ Vương thuật lại tin tức cho Bắc Địa Long Vương xong, Bắc Địa Long Vương cũng chẳng để lộ biểu cảm gì gọi là hoảng sợ. Song, hắn cũng yên lặng không nói năng gì. Cái này khiến cho đám người Liệt Phong Hổ Vương nóng ruột không thôi.

Hồi lâu sau, lúc này Bắc Địa Long Vương mới nói: “Phật Đà đây là đang muốn đuổi tận giết tuyệt Yêu tộc chúng ta, tranh đoạt cơ duyên khí vận của thiên hạ này rồi. Thật ra thì hắn không biết, khí vận của Yêu tộc ta sớm đã bị đoạn tuyệt. Bằng không Yêu tộc chúng ta há lại cố thủ trong Vân Mộng Trạch này hơn mười ngàn năm, không còn ngày nổi danh?”

“Cơ duyên khí vận?” Bốn người Liệt Phong Hổ Vương đều cau mày. Hiển nhiên bọn họ chưa từng nghe qua từ này.

Bắc Địa Long Vương thở dài nói: “Lúc trước các ngươi cũng chẳng đánh được với mấy người thuộc cấp bậc của Phật Đà. Còn ta thì lại từng nghe qua một chút tin tức.

Ngày xưa, những Thông Thiên như Nhân Hoàng hay Phật Đà không phải hòa thuận như vậy đâu. Nhân Hoàng là người có khí vận vận thân. Đây là do Đạo Tổ tính ra, cũng là do Lạc Thủy Ngao Vương Yêu tộc chúng ta tính ra.

Lần này, mặc dù không biết vì sao Lạc Thủy Ngao Vương suy tính sai lệch về đại kiếp Nhân tộc. Nhưng trước đó, hắn cũng không hề tính sai.

Vào những ngày đầu thời kỳ thượng cổ, có vài Nhân tộc không an phận. Vào lúc khí vận của Yêu tộc chúng ta hoàn toàn tan hết, cũng không có quật khởi, Nhân Hoàng cũng lo chúng ta chó cùng dứt giậu. Hơn nữa, hắn bận bịu xử lý những chuyện khác nên không xuất thủ với Yêu tộc chúng ta.”

Nghe được Bắc Địa Long Vương dùng bốn chữ “chó cùng dứt giậu” để hình dung Yêu tộc bọn họ. Đám người Liệt Phong Hổ Vương theo bản năng muốn phản bác lại, song cũng không biêt nên nói từ đâu.

Quả thực, tình huống ban đầu của bọn họ dùng từ chó cùng đường dứt giậu để hình dung là rất sát hình tượng.

Bắc Địa Long Vương tiếp tục nói: “Chuyện này chỉ có Nhân Hoàng biết. Phật Đà và Đạo Tổ hẳn không biết. Cho nên lần này, bọn họ mới có thể xem Yêu tộc chúng ta là mục tiêu đầu tiên, ra tay trước nhất.”

Lúc này, Thông Tí Viên Vương bỗng nhiên chen miệng nói: “Nếu là thế thì chúng ta giải thích với bọn họ là được. Yêu tộc chúng ta không có cái khí vận gì gì đó mà bọn họ muốn.”

Đám người Liệt Phong Hổ Vương cũng không nói gì. Lão Long Vương chẳng qua chỉ cười khổ một tiếng: “Giải thích? Giải thích không được. Huống chi bây giờ, với thực lực của Yêu tộc chúng ta, chỉ sợ là đến cả tư cách giải thích cũng không có.”

Đám người Liệt Phong Hổ Vương tất cả đều im lặng. Bọn họ cũng không phải là đồ ngốc. Dĩ nhiên biết cái gọi là nhân tình thế thái, thế mạnh hơn người, vậy thì có biện pháp gì?

Ngày xưa, lúc Yêu tộc bọn họ mới vừa xuất thế, đám người Liệt Phong Hổ Vương thậm chí còn ám thẳng mặt uy hiếp đám võ giả Nhân tộc Khương Viên Trinh. Kết quả bây giờ, bọn họ đến cả tư cách thương lượng với đối phương cũng chẳng có.

Liệt Phong Hổ Vương trầm mặc một hồi lâu, lúc này mới hỏi: "Lão Long Vương, vậy giờ chúng ta nên làm gì đây?"

Trong mắt Bắc Địa Long Vương lóe lên vẻ ảm đạm, nói: "Đi tìm viện binh Nhân tộc đi."

Liệt Phong Hổ Vương cau mày nói: "Nhân tộc sẽ giúp chúng ta?"

Bắc Địa Long Vương hỏi ngược lại: "Tại sao lại không? Tô Tín, kẻ cho ngươi Thiên Yêu Đồ Thần Pháp sẽ giúp.

Từ trong miêu tả của các ngươi, ta đại khái có thể hiểu được đối phương là hạng người gì. Đó là kẻ vô cùng cực đoan với sự tồn tại của bản thân hắn. Trong lòng hắn, cái gọi là tranh chấp giữa Yêu tộc và Nhân tộc chẳng quan trọng bằng lợi ích cá nhân hắn. Bằng không hắn cũng không cứ thế mà giao công pháp cấp bậc như Thiên Yêu Đồ Thần Pháp cho Yêu tộc."

Đại Kim Bằng Vương ở một bên chen miệng nói: "Nhưng lão Long Vương, nếu Tô Tín là con người như vậy, thì sao hắn có thể mạo hiểm bị người trong thiên hạ chửi rủa mà đến giúp Yêu tộc chúng ta? Hắn không thêm dầu vào lửa đã là không tệ rồi."

Bắc Địa Long Vương thở dài một cái, nói: "Lợi ích động lòng người. Yêu tộc ta đã không còn tạo được uy hiếp gì với Nhân tộc nữa. Phật môn cùng Đạo môn sao phải đuổi tận giết tuyệt chúng ta? Đơn giản cũng chỉ vì hai chữ "lợi ích" mà thôi.

Cho nên bây giờ, mời Tô Tín ra tay, chúng ta cũng chỉ có thể đưa ra lợi ích đủ để hắn động tâm.

Các ngươi có thể không biết, bên trong Vân Mộng Trạch còn lưu lại chí bảo do Yêu Hoàng đại nhân ngày trước lưu lại.

Ban đầu, một trong bảy đại thánh, Bạch Trạch Đại Thánh, cũng là sư phụ của ta, hắn từng cho ta thay mặt giữ nó, coi như là lá bài tẩy để phục hưng Yêu tộc trong tương lai.

Chương 2762 - Tuyệt cảnh của Yêu tộc (2)

Có điều, bây giờ xem ra, phục hưng Yêu tộc là không thể nào rồi. Dùng để bảo toàn cho Yêu tộc còn được hơn."

Lá bài tẩy gì, mấy vị Yêu Vương ở đây còn không biết. Bởi vì bọn họ trước đó đã chẳng còn ý nghĩ phục hưng Yêu tộc gì. Cho nên, họ cũng chẳng thèm để ý đến thứ này.

Đại Kim Bằng Vương chẳng qua chỉ hỏi: "Lão Long Vương, ngươi chắc chắn thứ này có thể đánh động Tô Tín?"

Bắc Địa Long Vương lắc đầu nói: "Ta cũng không biết. Vì sau khi Bạch Trạch Đại Thánh giao cho ta, ta cũng chưa từng mở nó ra. Cho nên trong đó rốt cuộc là thứ gì ta cũng không biết.

Có điều, trừ việc nói lai lịch của thứ này ra. Ngươi còn có thể nói cho hắn rằng chỉ cần hắn có thể bảo vệ Yêu tộc, ta nguyện ý nói cho hắn biết bí mật liên quan đến Nhân Hoàng ngày trước cùng cảnh giới trên Thông Thiên cảnh!"

"Bí mật trên cảnh giới Thông Thiên!"

Trong mắt đám người Đại Kim Bằng Vương lộ ra vẻ kinh sợ. Nhân tộc ở trên Thông Thiên cảnh đại diện cho cái gì? Đây chính là đại diện cho cảnh giới Yêu Hoàng của Yêu tộc bọn họ. Căn bản là nhân vật trong truyền thuyết!

Bắc Địa Long Vương lạnh nhạt nói: "Không cần bất ngờ. Ngày trước, Nhân Hoàng liên tục chém liên tục mấy vị đại thánh Yêu tộc chúng ta, kỳ thực cường hãn đến mức phi lý. Căn bản không giống như là Thông Thiên.

Hơn nữa, cho tới nay, với những chuyện Nhân Hoàng làm kia, những Yêu tộc còn sót lại dĩ nhiên cũng nghi ngờ có phải Nhân Hoàng đã mò tới cái ngưỡng cửa đó rồi hay không?

Chỉ có điều, năm xưa lúc chúng ta nghĩ đến điểm này cũng đã quá muộn. Bảy đại yêu thánh bị Nhân Hoàng giết từng người

một. Những người còn lại coi như có liên thủ chung với nhau cũng không cản được Nhân Hoàng. Chỉ có thể hoặc là bị giết, hoặc là nhận thua.

Ban đầu, thứ chúng ta nghiên cứu ra được đã vô tác dụng với Yêu tộc. Song, với Tô Tín mà nói thì đoán chừng sẽ hữu dụng.

Mặc dù bây giờ không ai chắc chắn Tô Tín kia có tấn thăng Thông Thiên hay không. Nhưng ta có cảm giác. Mặc dù đối phương không kinh diễm như Nhân Hoàng ngày trước, song hắn cũng là kẻ khí vận thân. Khi theo đuổi đỉnh cao võ đạo, hắn cũng sẽ không thua ai."

Đám người Liệt Phong Hổ Vương hai mắt nhìn nhau một cái, đồng loạt nói: "Đều nghe lão Long Vương ngài làm chủ."

Bắc Địa Long Vương gật đầu, nói: "Tốt lắm. Đại Kim Bằng Vương, tốc độ của ngươi là nhanh nhất, ngươi đi một chuyến đi vậy. Thông báo tin tức này cho Tô Tín. Dùng tốc độ nhanh nhất mời hắn đến đây. Vạn nhất, Phật môn cùng Đạo môn đánh đến nơi…"

Nói tới đây, tấm lưng còng của Bắc Địa Long Vương bỗng nhiên thẳng lên một chút, trong mắt hắn lóe lên vẻ sắc bén, nói: "Bộ xương già này cũng còn có thể đánh một trận. Mặc dù lão hủ xuất thân không tốt, thiên phú chưa đủ, không thể tấn thăng đến cảnh giới Yêu Thánh. Song thời thượng cổ đó, ta cũng đã từng lĩnh giáo qua Chân Vũ Hàng Ma Ấn của Đạo Tổ rồi!"

Thân là một trong mười đại Yêu Vương đứng đầu Yêu tộc ngày trước, Bắc Địa Long Vương đã đến rất gần với cấp bậc Yêu Thánh.

Chỉ có điều, Yêu tộc muốn tấn thăng thì còn tàn khốc hơn Nhân tộc nhiều. Võ giả Nhân tộc không có thiên phú còn có thể thông qua việc khổ tu, ngộ đạo, cơ duyên các kiểu để tấn thăng.

Nhưng Yêu tộc thì khác. Huyết mạch quyết định hết thảy. Không có huyết mạch, cả đời này ngươi cũng chỉ có thể làm một Yêu tộc cấp thấp.

Huyết mạch của Bắc Địa Long Vương mặc dù không mạnh, nhưng hắn là người khổ tu thời gian dài nhất trong Yêu tộc. Ngày xưa hắn từng giao thủ với Đạo Tổ. Mặc dù không địch lại nhưng vẫn là người sống sót dưới Chân Vũ Hàng Ma Ấn của Đạo Tổ. Bây giờ hắn ngược lại muốn đi xem thử một chút. Vạn năm qua, thực lực của Đạo Tổ có phải vẫn mạnh như thế hay không?

Mà lúc này, trong Tây Bắc Đạo, Ám Vệ cũng đã kịp thời đưa tình báo đến tay Tô Tín. Phật Tông cùng Đạo môn liên thủ muốn tấn công Yêu tộc. Chuyện này đã sôi sục lên trong giang hồ rồi. Bên phía Tô Tín dĩ nhiên cũng có được tin tức.

Với chuyện này, Tô Tín cũng chẳng tỏ thái độ gì. Hắn không có quan hệ gì với Yêu tộc, dù cho Thanh Ly là người Yêu tộc, hắn cũng không có khả năng chỉ vì Thanh Ly mà đi cứu Yêu tộc.

Có điều, nếu biết được chuyện này rồi thì hay là hắn cũng chuẩn bị đi một chuyến. Không phải là để giúp sức mà là muốn xem náo nhiệt, thuận tiện xem thử chuyện phát triển thế nào.

Tuy nhiên vào lúc này, Tô Tín cảm giác được rõ rệt từ trăm dặm xa, một con đại bàng cánh vàng ẩn trong mây ở Tây Bắc Đạo đang vỗ cánh đến. Cánh động một cái là cách hơi mười dặm. Hơn nữa vì bay quá cao, ẩn ở trong mây nên cũng không bị người phía dưới phát hiện. Song không giấu được cảm giác của Thông Thiên cảnh như Tô Tín.

Cảm nhận được Đại Kim Bằng Vương đến, Tô Tín nhíu mày một cái. Hắn có chút không ngờ vào thời khắc mấu chốt thế này Yêu tộc lại đến tìm hắn.

Trước đó mặc dù hắn có hợp tác với Yêu tộc, nhưng cái này không có nghĩa là Tô Tín sẽ đứng về phía Yêu tộc, vì bọn họ mà đi đánh sống đánh chết với Đạo môn và Phật môn.

Cho nên, sau khi cảm giác được Đại Kim Bằng Vương đến, thân hình Tô Tín động một cái, ngay lập tức biến mất ở trong phòng. Một khắc sau, hắn đã xuất hiện trong mây ở trên thành Phi Long.

Chương 2763 - Tiếng xấu vạn năm

Đại Kim Bằng Vương bỗng cảm giác trước mắt hắn xuất hiện một người. Hắn bị giật mình. Trước đó, hắn không cảm giác được chút khí tức nào truyền tới. Tựa như thể người này căn bản là xuất hiện vô căn cứ như vậy.

Sau khi thấy người đến là Tô Tín, nhận ra được khí tức mặc dù nội liễm nhưng lại kinh khủng cực kỳ từ trên người hắn, lúc này Đại Kim Bằng Vương mới chắc chắn, lão Long Vương không hề nhìn nhầm. Tô Tín quả nhiên đã tấn thăng đến Thông Thiên rồi!

Đại Kim Bằng Vương cũng không còn vẻ cuồng ngạo như lần đầu mới gặp. Hắn cung kính thi lễ với Tô Tín: "Chúc mừng Tô đại nhân tấn thăng đến Thông Thiên."

Tô Tín chẳng qua chỉ gật đầu một cái, trong mắt lộ vẻ khó dò, nói: "Yêu tộc các ngươi bây giờ sắp bị Đạo môn và Phật Tông công hãm rồi. Ngươi còn đến đây tìm ta làm gì?"

Mặt mũi Đại Kim Bằng Vương khổ sở nói: "Ta xuất hiện ở đây là đại diện cho Yêu tộc, muốn mời Tô đại nhân đến giúp."

Vừa nghe lời này của Đại Kim Bằng Vương, Tô Tín ngay lập tức cười lớn một tiếng. Nhưng sau đó, sắc mặt hắn trầm xuống, lãnh đạm nói: "Đại Kim Bằng Vương, đừng quên thân phận của ta và ngươi. Ta là người. Ngươi là yêu. Ta không giết ngươi thì coi như là hết tình hết nghĩa lắm rồi. Bây giờ ngươi còn muốn đi cầu ta cứu Yêu tộc các ngươi. Chẳng lẽ nhìn Tô Tín ta giống người tốt lắm à?"

Tô Tín cùng hai chữ "người tốt" hiển nhiên không dính dáng gì đến nhau. Huống chi cứ cho rằng hắn là người tốt, hắn cũng sẽ giúp cho Nhân tộc chứ không phải là Yêu tộc.

Đại Kim Bằng Vương cũng không tức giận. Hắn ngay lập tức thuật lại những điều kiện của Bắc Địa Long Vương cho Tô Tín nghe. Quả nhiên, Tô Tín vừa nghe xong, trong mắt đã lộ ra tinh mang.

Một quả trứng khổng lồ cùng một viên Long Nguyên đã giúp Tô Tín tấn thăng đến Thông Thiên rồi. Thậm chí có thể nói,

Tô Tín có thể tấn thăng đến Thông Thiên cũng là nhờ vào sức mạnh của Yêu tộc.

Phương thiên địa này có khuynh hướng chuộng Yêu tộc, nên mới cho Yêu tộc xuất hiện trong số chín tên Thông Thiên. Tô Tín dựa vào sức mạnh huyết mạch Yêu tộc mà nắm trong tay thiên địa. Thậm chí có thể nói, bản thân Tô Tín bây giờ là nửa người nửa yêu.

Nếu bây giờ, Tô Tín dùng dao trích máu, cái chảy ra căn bản cũng không phải máu người bình thường mà là chất lỏng nóng bỏng hệt như dung nham vậy!

Chỉ có điều, với Tô Tín hiện tại mà nói, cái hắn theo đuổi chẳng qua là sức mạnh. Còn như sức mạnh này là bắt nguồn từ người hay từ yêu, cái này có quan trong hay không?

Có lẽ, đối với những người khác mà nói thì nó quan trọng. Nhưng Tô Tín cũng không coi là chuyện gì lớn.

Còn như Bắc Địa Long Vương nói cái gì mà bí mật liên quan đến cảnh giới trên Thông Thiên cảnh, Tô Tín ngược lại không để ý đến nó. Với hắn, một chuyện liên quan đến Nhân tộc, Yêu tộc có thể nghiên cứu ra được cái gì?

Nhìn Đại Kim Bằng Vương, Tô Tín thấp giọng nói: “Đã như vậy, vậy lần này ta sẽ ra tay một lần. Hy vọng Yêu tộc các ngươi sẽ tuân thủ cam kết.”

Đại Kim Bằng Vương hừ lạnh, nói: “So sánh với Nhân tộc, Yêu tộc chúng ta còn biết giữ lời hơn!”

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Cái này ta không quản được. Dù các ngươi có không tuân thủ cam kết thì cũng không cần vội, cùng lắm là diệt người Yêu tộc các ngươi đổi lại mà thôi.”

Sắc mặt của Đại Kim Bằng Vương cứng đờ. Có điều, hắn cũng biết lần này là hắn đi cầu người, cho dù tính khí Đại Kim Bằng Vương hắn có tệ, hắn cũng phải nhịn.

Cho nên, hắn liền ngay lập tức biến lại bản thể, nói: “Lên đây đi, từ nơi này đến Vân Mộng Trạch dù có là Thông Thiên cảnh tốc độ cũng không nhanh bằng ta.”

Điểm này của Đại Kim Bằng Vương nói cũng không phải là nói quá. Cả tộc bọn họ am hiểu nhất chính là tốc độ. Có lẽ lúc giao thủ, tốc độ xuất thủ của bọn họ kém hơn cường giả Thông Thiên cảnh. Nhưng đi đường xa, thì vẫn là phải xem cả tộc của Đại Kim Bằng Vương.

Tô Tín đứng trên lưng đại bàng, trong mắt cũng lộ tinh mang.

Thật ra thì từ lúc đầu, hắn cũng không tính cứ như thế mà kiêu căng ra tay trước.

Mặc dù cho tới nay, biểu hiện của Tô Tín cũng vô cùng phách lối. Nhưng bây giờ, hắn đã tấn thăng đến Thông Thiên rồi, cũng nên là lúc phải khiêm tốn một chút.

Chỉ có điều, lần này Yêu tộc đưa ra chỗ tốt như vậy, hắn dĩ nhiên cũng không khiêm tốn nổi nữa.

Huống chi lần này, Tô Tín cũng muốn xem thử một chút, hắn cùng nhóm Thông Thiên của Phật Đà, rốt cuộc là ai mạnh ai yếu.

Trong số những cường giả Thông Thiên cảnh này chỉ có một mình Tô Tín là khác những người khác. Những Thông Thiên khác đều dựa vào cách trộm thiên cơ mà tấn thăng, chỉ có Tô Tín là thông qua cách luyện hóa sức mạnh Yêu Tộc. Dùng huyết mạch lực của Yêu tộc để nắm thiên địa trong tay, bấy giờ mới có thể tấn thăng Thông Thiên.

Cho nên bây giờ, Tô Tín cũng muốn xem thử, hắn và những cường giả Thông Thiên tấn thăng bình thường kia, rốt cuộc là ai mạnh ai yếu.

Ngay lúc Đại Kim Bằng Vương liều mạng bộc phát ra tốc độ lớn nhất chạy về Vân Mộng Trạch, hai mạch Đạo – Phật cũng đã đến trước cửa vào không gian Vân Mộng Trạch.

Chương 2764 - Tiếng xấu vạn năm (2)

Không gian độc lập người ngoài căn bản cũng không cách nào tìm được, cũng không cách nào tiến vào trong. Dĩ nhiên, cái này chẳng qua là với những võ giả khác mà thôi, không hề bao gồm Thông Thiên.

Phật Đà nhìn Lâm Trường Hà một cái, nói: “Cái này sẽ giao cho ngươi. Ngươi hẳn am hiểu cái này nhất.”

Lâm Trường Hà gật đầu một cái, nhất mạch Đạo môn nghiên cứu về loại trận pháp bên ngoài này cũng tương đối nhiều. Thêm nữa, trận pháp của Đạo môn cũng mạnh hơn so với Phật môn.

Có điều, ngay lúc Lâm Trường Hà chuẩn bị động thủ, bên ngoài Vân Mộng Trạch xuất hiện một cánh cửa lớn. Thiên địa lực đậm đà tản ra từ bên trong, khiến cho đệ tử của Đạo môn cùng Phật môn nhất thời lộ vẻ vui mừng trong mắt. Vân Mộng Trạch này, quả nhiên là một bảo địa!

Lúc này, một thanh âm già nua truyền tới từ trong cánh cửa kia: “Phật Đà đại nhân cùng Đạo Tổ đại nhân tự mình đến, lão hủ không nghênh tiếp. Nhưng trận pháp trên cánh cửa này cũng là Nhân tộc các ngươi ngày xưa bày ra. Không cần phải đập cửa vào đâu nhỉ?”

Phật Đà cùng Lâm Trường Hà hai mắt nhìn nhau một cái. Trên mặt Phật Đà lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: “Là tên Địa Long kia! Hắn thế mà vẫn chưa chết! Đáng tiếc, bản thể của hắn chẳng qua chỉ là một con giao long ở ruộng cạn mà thôi. Yêu tộc trung vị tầm thường mà có thể đến được trình độ này thì cũng đã không dễ dàng gì, lên Yêu Thánh thì căn bản không thể.

Lúc ở thời thượng cổ, ta ngược lại không quen biết hắn. Song ta nhớ ngươi đã từng giao thủ với hắn. Với thực lực ban đầu của ngươi mà cũng không giết được đối phương, lại để cho con Địa Long không thể tấn thăng Yêu Thánh kia gây trò chật vật thế này.”

Lâm Trường Hà chỉ chỉ vào đầu hắn, lạnh nhạt nói: “Những cái đó ta đã chẳng còn nhớ. Huống chi lúc trước là lúc trước. Lúc trước ta không giết được hắn không có nghĩa bây giờ ta cũng không giết được hắn.”

Phật Đà không nói gì, chẳng qua chỉ dẫn theo một đám đệ tử Phật Tông bước vào trong cánh cửa. Ngay sau đó, Lâm Trường Hà cũng dẫn theo người của Đạo môn vào trong.

Huyền Trần Tử ngược lại không đến. Một là vì hắn tính ở lại trấn thủ trong Thái Nhất Đạo Môn. Một cái khác là vì hắn cũng biết tình hình bây giờ của Yêu tộc là thế nào. Một tên Thông Thiên bọn họ cũng không ngăn nổi chứ nói gì là hai tên Thông Thiên.

Hơn nữa, cùng tiến vào với hai mạch Đạo – Phật hãy còn một vài thế lực giang hồ. Bọn họ vừa xem náo nhiệt, vừa đến chiếm lợi.

Chờ khi Đạo môn cùng Phật Tông thắng ván này, thứ bên trong Vân Mộng Trạch dĩ nhiên cũng phải do Đạo môn cùng Phật Tông đến mà vơ vét, cái này ai cũng không dám cướp.

Chỉ có điều tuy nói như thế, song thịt không ăn được, ăn chén canh cũng chẳng hề gì. Đến khi Phật Tông cùng Đạo môn đã lấy xong, dư lại thứ nào bọn họ không cần thì cũng sẽ đến phiên những người khác lấy.

Thấy những người này cũng không có biểu hiệu gì quá mức, người của Đạo môn cùng Phật Tông cũng không ngăn cản.

Bên trong Vân Mộng Trạch, mọi người thoạt tiên trông thấy cảnh sắc đó không phải là cảnh sắc đẹp lạ thường, mà là Bắc Địa Long Vương. Sau lưng hắn còn có thêm bốn vị Yêu Vương khác. Còn lại, một tên Yêu tộc cũng chẳng có.

Đối với Yêu tộc mà nói, Yêu Vương chính là sức chiến đấu mạnh nhất. Bọn họ mà bị bại thì Yêu tộc cũng sẽ bại. Cho nên những Yêu tộc còn lại có xuất hiện hay không cũng không cần thiết nữa.

Thậm chí, đến cả Bắc Địa Long Vương cũng đã có chuẩn bị. Lần này nếu hắn bại thì những Yêu tộc còn lại sẽ chạy khỏi trận pháp, kéo theo toàn bộ Vân Mộng Trạch bị hủy diệt.

Dù sao đến lúc đó, cho dù bọn họ có phải sống tạm, thì cũng không bị Nhân tộc nô dịch.

Nhìn Phật Đà cùng Lâm Trường Hà, mặc dù tướng mạo của hai người này so với lúc thượng cổ đã không còn chút nào giống, nhưng Bắc Địa Long Vương vẫn có thể nhận ra hai người bọn họ trong số đông kia.

Cường giả Thông Thiên cảnh cho dù có che giấu khí tức cũng là nhân vật khác người.

"Phật Đà đại nhân, Đạo Tổ đại nhân, chuyện nhất định phải đến nước này hay sao? Các ngươi hẳn biết, Yêu tộc ta đã không còn bất kỳ thực lực nào để phản kháng lại Nhân tộc rồi. Thời đại này, người nắm trong tay thiên hạ vẫn là Nhân tộc mà."

Giọng của lão Long Vương trầm thấp, giống như một lão nông đang thấp giọng nhún nhường cầu người vậy.

Phật Đà mặt không đổi sắc, nói: "Ban đầu Nhân tộc đứng trước mặt Yêu tộc cũng không có chút thực lực phản kháng nào, nhưng bây giờ thì sao?"

Bắc Địa Long Vương ngẩng đầu lên nói: "Nhưng Phật môn không phải nên nói từ bi hay sao?"

Phật Đà chắp hai tay, nói: "Phật môn từ bi, chỉ nói với Nhân tộc, chỉ nói với người nguyện ý quy y theo Phật môn mà thôi."

Bắc Địa Long Vương thở dài một cái. Hắn là Yêu Vương tồn tại từ thời thượng cổ đến giờ, có thể nói, hắn rất hiểu đám cường giả thượng cổ như Phật Đà.

Sinh vào thời thượng cổ, nào có ai thực sự có lòng dạ từ bi? Cho nên, bất kể là Phật Đà hay là Đạo Tổ, tâm bọn họ đều rất cứng rắn.

Có điều, lúc này lại bỗng dưng có một giọng nói truyền tới: "Ha ha ha! Nói rất hay! Hay cho một câu Phật môn từ bi chỉ dành cho người quy y theo Phật môn. Quả nhiên là rất bá đạo!

Chương 2765 - Bắc Địa Long Vương

Ngày xưa, Phật môn các ngươi trấn áp những Ma đạo dị đoan kia, trong mắt các ngươi há chẳng phải đến cả một người cũng không tính?"

Một luồng khí tức cực nóng ầm ầm giáng xuống, Tô Tín mặc một thân hắc bào đột ngột đứng giữa đám người Yêu tộc và Phật Đà.

Khí tức trên người hắn không thể coi là quá mạnh mẽ, nhưng ai cũng có một loại cảm giác kỳ dị rằng Tô Tín chỉ cần đứng trong địa vực này thì hắn sẽ là Thần, hắn chính là Chúa tể của địa vực này!

"Thông Thiên!"

Ánh mắt của Phật Đà co lại một cái, nhàn nhạt thốt ra hai chữ này.

Những võ giả còn lại ở đây, ai nấy đều lộ ra vẻ kinh sợ. Quả nhiên! Quả nhiên Tô Tín đã tấn thăng đến Thông Thiên rồi!

Mặc dù trên con đường Thông Thiên, Tô Tín không có thể cướp được tinh thạch. Có điều cho đến giờ, năng lực xoay chuyển tình thế của Tô Tín luôn khiến cho không kẻ nào dám khinh thường.

Cho nên, chỉ cần một ngày Tô Tín không xuất hiện trước mắt mọi người, mọi người cũng một ngày không dám kết luận gì về Tô Tín.

Thế mà bây giờ nhìn thử thì quả đúng như vậy. Cho dù không có tinh thạch kia, Tô Tín cũng tấn thăng đến Thông Thiên, trở thành kẻ chí cường của thiên hạ bấy giờ.

Chỉ có điều, ánh mắt Phật Đà nhìn về Tô Tín lại hiện lên một vẻ phức tạp.

Lúc trước, hắn có nói với Đại Thiên Ma Tôn, cẩn thận Tô Tín trở thành Nhân Hoàng tiếp theo. Thế mà Đại Thiên Ma Tôn không tin.

Nhưng bây giờ thì sao? Thượng cổ có chín vị Thông Thiên. Nhân Hoàng là người thứ mười không có trong dự tính.

Bây giờ cũng thế, Tô Tín cũng là tên Thông Thiên nằm ngoài chín Thông Thiên khác, trở thành người thứ mười giống như Nhân Hoàng!

Lúc này, Bắc Địa Long Vương thở phào nhẹ nhõm. Nếu Tô Tín đế đây thì đồng nghĩa với việc Tô Tín đã đồng ý với điều kiện của Yêu tộc bọn họ.

Phật Đà nhìn Tô Tín cau mày nói: “Ngươi muốn bảo vệ Yêu tộc? Ngươi có biết ngươi mang thân phận gì không? Tô Tín ngươi là Thông Thiên của Nhân tộc chứ không phải của Yêu tộc đâu!

Chín vị Thông Thiên thời thượng cổ lại nhảy ra một tên phản đồ Nhân tộc như Đông Hải Long Vương. Hôm nay Tô Tín ngươi chẳng lẽ cũng muốn bắt chước Đông Hải Long Vương thời thượng cổ, mang tiếng xấu vạn năm sao?”

Phật Đà vừa thốt lời, ánh mắt mọi người ở đây nhìn Tô Tín đều mang theo vẻ kinh dị.

Trước đó Tô Tín quả thực có liên thủ với Yêu tộc. Thế nhưng đó cũng chỉ là liên thủ mà thôi. Hơn nữa sau cùng, Tô Tín hãy còn trở mặt cùng Yêu tộc nữa.

Còn bây giờ? Phật môn cùng Đạo môn căm thù lẫn nhau nhiều năm như thế còn buông xuống tất cả thành kiến mà cùng liên thủ. Nhưng Tô Tín ngươi lại muốn đứng về phía Yêu tộc, bảo vệ cho bọn họ. Đây không phải là ruồng bỏ Nhân tộc thì là cái gì?

Lợi dụng Yêu tộc và đứng về phía Yêu tộc là hai chuyện khác nhau. Trước đó, Tô Tín bị đám người Huyền Khổ bắt tay tuyệt sát, bị buộc đến tuyệt cảnh phải lợi dụng sức mạnh Yêu tộc thì còn có thể hiểu được. Cho nên từ sau chuyện đó cũng chẳng ai nói gì Tô Tín.

Nhưng bây giờ thì khác. Tô Tín thẳng thừng công khai đứng về bên phía Yêu tộc. Cái này đã cho thấy đối phương hoàn toàn ruồng bỏ Nhân tộc!

Trong lúc nhất thời, những võ giả theo Đạo môn cùng Phật Tông tiến vào cùng bàn luận sôi nổi. Tất cả đều nói Tô Tín không phải.

Thấy cảnh này, khóe miệng Tô Tín lộ ra một nụ cười lạnh.

Nếu như nói, trước kia Tô Tín sẽ còn để ý một chút đến quy củ, danh tiếng trên giang hồ, trước khi động thủ hắn sẽ tìm một cái cớ trước. Nhưng Tô Tín bây giờ hoàn toàn không cần đến mấy thứ này.

Với Tô Tín, kẻ đã đứng ở đỉnh cao giang hồ mà nói, sự tồn tại của hắn giống như là cự long vậy. Những người còn lại đều là con kiến hôi mà thôi.

Một cự long sẽ quan tâm đến cái nhìn cùng lời bàn tán của đám kiến hôi hay sao?

Vì thế nên Tô Tín thẳng thừng quát lên một tiếng hung ác: "Im miệng!"

Hai chữ này vang khắp thiên địa giống như là tiếng nổ vậy, khiến nhất thời ở đó yên lặng như tờ.

Mọi người lúc này mới nhớ tới, dù Tô Tín phản bội Nhân tộc thật thì hắn vẫn là Thông Thiên. Ở đây cũng chỉ có Đạo Tổ và Phật Đà mới có thể ngồi ngang hàng cùng với hắn.

Tô Tín lạnh lùng nói: "Tiếng xấu vạn năm? Từ xưa đến nay đều là thắng làm vua thua làm giặc. Người thất bại mới phải chịu tiếng xấu vạn năm. Người thắng dĩ nhiên sẽ là anh hùng.

Ngày xưa, Nhân Hoàng chính là kẻ thắng cho nên bây giờ trong sử sách không thể tìm được dù là một câu nói xấu Nhân Hoàng.

Đại Thiên Ma Tôn là người thất bại cho nên vạn năm qua, Ma đạo cũng chỉ có thể là tà ma dị đoan!

Hôm nay ta bảo vệ Yêu tộc, ngươi cho là ta sẽ quan tâm đến cái thứ gọi là danh tiếng à?"

Phật Đà lắc đầu, nói: "Yêu tộc chỉ nhờ vào một mình ngươi thì không gánh nổi. Địa Tạng Vương cùng Mạnh Kinh Tiên chẳng lẽ cũng bằng lòng giúp ngươi bảo vệ Yêu tộc?"

Lúc này, bỗng nhiên Bắc Địa Long Vương bước ra, mở cái miệng toàn răng vàng khè, nói: "Có một mình Tô đại nhân đến giúp Yêu tộc chúng ta là đủ rồi. Mặc dù bây giờ Yêu tộc đã hoàn toàn sa sút, song dù sao cũng đủ sức đánh một trận.

Chương 2766 - Bắc Địa Long Vương (2)

Đạo Tổ đại nhân, thời kỳ thượng cổ, ta với ngươi đánh một trận nhưng không có kết quả gì. Bây giờ lão hủ muốn lãnh giáo một chút uy thế của Đạo Tổ đại nhân ngươi. Xem thử vạn

năm không động thủ, lão hủ còn có thể tiếp tục đánh một trận hay là không!”

Dứt lời, Bắc Địa Long Vương ngay lập tức bước lên trước một bước. Thân thể lưng còng như lão nông kia lại hoàn toàn thẳng tắp. Khí thế cả người xông thẳng đến thiên không. Mặc dù không phải là Thông Thiên nhưng bàn về khí thế đơn thuần thì đã không khác biệt gì Thông Thiên rồi.

Ngày trước, trong mười đại Yêu Vương Yêu tộc, Bắc Địa Long Vương ẩn mình vạn năm. Vạn năm trước hắn ẩn nhẫn lui về phía sai, đổi cho Yêu tộc được sống tạm trong Vân Mộng Trạch. Mà bây giờ, hắn không thể không đứng ra. Bởi vì Yêu tộc bây giờ đến cả đường sống tạm cũng chẳng có!

Cùng với Bắc Địa Long Vương bước ra một bước này, cả vùng bắt đầu run rẩy. Từ nơi núi xa, đất rung núi chuyển, vô số đá vụn rớt xuống.

Chỉ thấy một thân ảnh khổng lồ giãy dụa trồi lên từ trong lòng đất. Đất đai nứt ra, giống như là diệt thế vậy.

Địa Long chuyển mình!

Trong nháy mắt, một tiếng rồng ngâm to lớn truyền tới, thân thể của Bắc Địa Long Vương lại giống như mảnh vụn vậy, chậm rãi biến mất, sáp nhập vào trong thiên địa này.

Lâm Trường Hà nhíu mày, nói: “Thân phận thật sự giấu trong lòng đất. Khi nãy chẳng qua là yêu hồn hiển hóa à? Thú vị, thú vị. Rõ ràng là chủng rồng, thân xác cường hãn mà lại có thể tu luyện Nguyên Thần lực đến trình độ này. Thậm chí, ngay cả ta trước đó cũng không nhìn ra được điều gì không đúng. Cái này đúng thật là thú vị.”

Bên này, Lâm Trường Hà vừa dứt lời, Địa Long xoay mình một cái. Một cự long thân dài ngàn trượng, màu thổ hoàng trồi lên từ trong lòng đất. Ngoại trừ việc có bốn chân ra, dáng vẻ đó không khác gì loài rồng chân chính, thân thể ngàn trượng, thậm chí nếu so với một số bản thể Yêu Thánh thì còn mạnh hơn!

Phải biết, bản thể của Bắc Địa Long Vương thật ra chẳng qua là giao long ruộng khô, không có râu rồng, sừng rồng, thân

cũng chỉ dài bách trượng mà thôi.

Thế nhưng bây giờ, tư thái Bắc Địa Long Vương triển hiện ra đã sớm thoát ly khỏi giam cầm của huyết mạch giao long ruộng cạn, trở thành Long Vương đích thực!

Bắc Địa Long Vương thân thể to lớn gầm thét lao đến hướng Lâm Trường Hà.

Dưới thân hắn, mặt đất nứt nẻ từng tấc, vô số đá tảng ngưng tụ thành trường thương to lớn bách trượng hiện lên bên người hắn, lao đến hướng Lâm Trường Hà.

Thần thông trời sinh của Long tộc chính là hô mưa gọi gió. Nhưng bản thể của Bắc Địa Long Vương chính là giao long ruộng khô, cho nên thần thông thiên phú của hắn chỉ là nắm đại địa lực trong tay mà thôi.

Lâm Trường Hà bước ra một bước, đạo uẩn lưu chuyển quanh thân hóa thành vô số đạo kiếm mãnh liệt gầm thét. Thiên địa lực đều nằm trong tay hắn. Địa, Phong, Thủy, Hỏa, thiên địa lôi phong tất cả đều hóa kiếm. Trong nháy mắt, thiên địa lực cường đại nổ tung, đánh nát trường thương được tạo thành từ đất đá kia.

Lâm Trường Hà hai tay kết ấn, sau lưng hắn một tượng thần mơ hồ hiện lên, ngồi xếp bằng trong thiên địa, đạo văn hiển hóa. Một ấn đánh xuống, thiên địa rung động, giống như diệt thế vậy!

Giết tà phá ma, Chân Vũ Hàng Ma Ấn!

Bắc Địa Long Vương ngửa mặt lên trời thét dài. Trên thân rồng từng tầng từng tầng khôi giáp bằng đất đá như kim thiết, chủ động chống cự lại với Chân Vũ Hàng Ma Ấn. Trong lúc nhất thời, sức mạnh cường đại gây dao chấn tận trời, khiến cho người cách bọn họ xa đến mười mấy dặm cũng không dám đến gần.

Thấy hai người kia đánh một trận, ánh mắt Tô Tín híp lại. Thực lực của Lâm Trường Hà thì không cần phải nói. Sau khi kế thừa toàn bộ võ đạo của Đạo Tổ, tấn thăng lên đến Thông Thiên, hắn chính là Đạo Tổ mới.

Cái khiến Tô Tín thực sự kinh ngạc đó chính là Bắc Địa Long Vương. Đối phương ra đòn không giống như là Yêu tộc mà ngược lại, giống như là Nhân tộc.

Phương thức chiến đấu của Yêu tộc luôn là lấy lực áp người. Dẫu sao, Yêu tộc cũng am hiểu sức mạnh nhất. Phương thức chiến đấu có thể nói là thô bạo, đơn giản, nhưng cũng cực kỳ hữu hiệu.

Nhưng Bắc Địa Long Vương thì khác. Lúc hắn vận dụng sức mạnh tự thân cũng là đang vận dụng thần thông Yêu tộc đến mức cao nhất.

Mỗi một Yêu tộc đều có thần thông trời sinh, nhưng chính bởi vì là trời sinh nên Yêu tộc dùng những thần thông này cũng có chút đơn giản. Giống như không hề cẩn thận mài giũa vậy.

Bắc Địa Long Vương lại khác. Hắn mài giũa những thứ thần thông kia hệt như cách Nhân tộc mài gũa võ đạo nên mới đến được cảnh giới hiện tại, có thể đánh chiến ngang tài ngang sức với Thông Thiên như Lâm Trường Hà.

Dĩ nhiên, Tô Tín cũng đã nhìn ra, chẳng trách những Yêu tộc khác đều gọi Bắc Địa Long Vương là lão Long Vương. Hắn đã già thật rồi. Cho dù có nhìn từ thọ nguyện của Yêu tộc, tuổi tác của Bắc Địa Long Vương cũng sắp đến cực hạn rồi.

Nhiều năm qua như vậy, Bắc Địa Long Vương vẫn luôn dùng yêu hồn hiển hóa. Yêu hồn này mạnh tới mức khiến Thông Thiên cảnh cũng không nhìn ra.

Mà thân xác của hắn vùi sâu dưới núi này, ngủ đông hàng năm, giảm bớt việc suy thoát khí huyết. Đồng thời, còn có thể mượn tinh hoa của vùng đất này để bồi bổ thân xác.

Chương 2767 - Bắc Địa Long Vương (3)

Lúc này mới khiến cho hắn mặc dù già nua nhưng vẫn có thể phát huy ra thực lực cực mạnh. Thậm chí, nếu so với thời thượng cổ lúc này còn mạnh hơn. Đây cũng là kết quả của việc bồi bổ vạn năm.

Chỉ tiếc, chuyện này không khác gì uống thuôc độc giải khát. Nếu hắn không động thủ với người khác mà bồi dưỡng thân

xác dưới đất hàng năm trời, đoán chừng, sống thêm hơn ngàn năm nữa cũng không có vấn đề gì. Nhưng bây giờ, một khi đã động thủ, lại còn tử chiến kịch liệt như vậy. Hắn coi như không bị Lâm Trường Hà giết chết, song sức mạnh của bản thân bị tiêu hao cũng rất kinh người. Sau trận chiến này, Bắc Địa Long Vương đoán chừng sống không được bao lâu.

Lúc này, Tô Tín cũng nhìn về phía Phật Đà, uy nghiêm cười một tiếng, nói: "Lão trọc già, ta diệt nhất mạch Thiếu Lâm Tự của ngươi. Trên con đường Thông Thiên ngươi cũng nhất định phải giết ta cho bằng được. Dù có là bây giờ ta cũng có thể cảm nhận được sát ý cực mạnh trên người ngươi.

Nếu như vậy, thì đừng nói nhảm nữa, thẳng tay động thủ đi. Ta phải xem thử xem, cái gọi là cường giả thượng cổ rốt cuộc mạnh ở đâu!"

Dứt lời, Tô Tín ngay lập tức bước ra một bước, quanh thân hắn Liệt Diễm hừng hực thiêu đốt. Song, lại không chỉ có thanh phong lực từ Xích Hỏa Thần Công, mà trong đó còn có một ngọn lửa màu vàng, Đại Nhật Chân Hỏa!

Đây là sức mạnh sau khi Tô Tín luyện hóa quả trứng khổng lồ kia có được. Đại Nhật Chân Hỏa chính là trình độ cao nhất, nóng bỏng nhất của tất cả ngọn lửa trên thế gian.

Sức mạnh của Đại Nhật Chân Hỏa là nóng bỏng, có thể đạt tới nhiệt độ bề mặt Mặt trời, không có bất kỳ dị năng nào nhưng lại có thể nung luyện kim loại. Chỉ sợ có là thần binh cũng không ngăn nổi sức nóng từ hỏa diễm này.

Mà Cực Đạo Thanh Phong của Tô Tín là được luyện thành từ Xích Hỏa Thần Công, có thể thiêu cháy Nguyên Thần, đốt cháy chân khí. Hai cái hợp nhất. Liệt Diễm oai của Tô Tín đủ để khiến cho bất kỳ cường giả nào vì thế mà choáng váng.

Lúc này, hắn đánh ra một quyền. Hệt như đang hóa thành lửa vực của Ma Thần vậy. Trong nháy mắt, trong vòng mấy dặm chu vi xung quanh, biến thành hỏa vực vô thượng!

Hơn nữa, hỏa lực này không chỉ tiêu hao sức mạnh của Tô Tín mà là thiên địa hắn nắm trong tay, tự nhiên hình thành sức mạnh. Giống như là ngôn xuất pháp tùy, vô cùng mạnh mẽ.

“A Di Đà Phật!”

Phật Đà miệng tụng Phật hiệu. Quanh thân hắn tỏa ra một tầng kim mang nhàn nhạt. So sánh với hỏa vực của Tô Tín, ánh vàng này vô cùng nhợt nhạt, không hề đáng chú ý. Thế nhưng sức mạnh nóng bỏng cũng không thể xuyên thấu được kim mang kia.

Trong hai mắt Phật Đà lưu chuyển lục đạo luân hồi. Hỏa vực vô tận lưu chuyển giữa hư không đã hoàn toàn bị vặn vẹo, bị hút vào trong lục đạo luân hồi kia.

Lúc một quyền của Tô Tín giáng xuống, Phật Đà thi triển ra Kim Cương Pháp Tướng, Kim cương Bát Nhã, Liệt Địa Hàng Ma trong Bát Bộ Thiên Long Bí Điển!

Khoảnh khắc hai quyền đối nhau, sức mạnh hỏa diễm bùng nổ. Trong thoáng chốc hóa thành gió bão cuốn trước người hai người. Quanh thân Tô Tín, hỏa diễm lượn lờ, sắc mặt hắn không chút biến hóa nào. Tuy nhiên Phật Đà lại lui về sau một bước!

Chỉ lui một bước như vậy nhưng lại khiến cho Phật Đà hơi biến sắc.

Trong số mấy vị Thông Thiên thời thượng cổ, chênh lệch về sức mạnh của mọi người thực ra không mấy chênh lệch. Cái khác biệt duy nhất chẳng qua là võ đạo của từng người khác nhau. Cho nên mới có thể phân biệt ra mạnh yếu trong đó.

Chỉ có một người có sức mạnh vượt qua tất cả các Thông Thiên cảnh đồng cấp. Người đó chính là Nhân Hoàng!

Cùng đều là mới vào Thông Thiên, nhưng sức mạnh của Nhân Hoàng còn mạnh hơn so với Thông Thiên cảnh bình thường. Thậm chí, sự chênh lệch này càng ngày càng lớN.

Mà bây giờ Tô Tín cũng giống thế. Cũng đều là mới vào Thông Thiên, sức mạnh của Phật Đà đã không bằng Tô Tín. Phải biết rằng, Phật Đà từng là Thông Thiên cảnh, cũng sớm đã quen thuộc với sức mạnh này. Còn Tô Tín e là vẫn chưa hoàn toàn nắm sức mạnh Thông Thiên cảnh trong tay. Nhưng dù có là như vậy cũng không thể đến nước này.

Sức mạnh là căn bản của tất thảy. Điều này bất kể là ai trong giang hồ cũng không thể phản bác được.

Một chiêu kiếm pháp kinh thiên động địa bị một tiểu nhân vật lấy được, nhưng đối phương ngay cả tư cách thi triển cũng không có.

Võ đạo của Tô Tín rất mạnh. Nhưng sức mạnh của hắn bây giờ còn mạnh hơn. Mạnh đến mức phi lý. Cái này khiến cho Phật Đà có chút bực dọc.

Thật ra, nói tóm lại, thực lực của Phật Đà bấy giờ so ra còn kém kiếp trước của hắn một chút.

Kiếp trước, lúc Phật Đà còn ở Thần Kiều cảnh đã chém giết với vô số Yêu Vương, tích lũy nội tình của hắn đến mức vô cùng thâm hậu.

Bây giờ, Phật Đà dùng thân thể của Bì Già Đa La. Mặc dù Bì Già Đa La thân là người đứng đầu Phạm Thiên Vực, nhưng nhất định không thể so sánh với Phật Đà thời thượng cổ được.

Có điều nhìn vào sức mạnh của Tô Tín lúc này, chỉ đơn thuần so về tích lũy sức mạnh thì hắn cũng đã mạnh hơn Phật Đà vào thời kỳ tột cùng rồi. Cái này cũng có hơi vô lý.

Trong cơ thể Tô Tín lúc này lại bắt đầu sôi trào.

Chương 2768 - Sức mạnh Thông Thiên cảnh

Hắn cũng cảm thấy chênh lệch sức mạnh. Hẳn là do sức mạnh bên trong quả trứng khổng lồ kia dung hợp với Long Nguyên tạo thành. Không biết vì sao, hai loại sức mạnh này như có thể hỗ trợ lẫn nhau, khiến cho sau khi luyện hóa hai loại chí bảo này, sức mạnh của bản thân Tô Tín rốt cuộc lại lên thêm một nấc thang.

Có điều, nếu như vậy thì sẽ dễ làm hơn nhiều. Lấy lực áp người, Tô Tín là người hiểu rõ nhất.

Người Tô Tín hóa thành hỏa vực vô biên. Trong hỏa vực đó, một đạo kiếm khí trùng tiêu bay lên, chia ra làm ba, kiếm hóa Tam Giới, trảm thiên tuyệt địa!

Phật Đà tay kết ấn, vô số kim liên bộc phát. Chân hắn đạp kim liên, Phật quang tản ra quanh thân, dùng thân xác lực đi đỡ lấy kiếm hóa Tam Giới của Tô Tín.

Niêm Hoa nở nụ cười. Phật Đà nhẹ nhàng điểm một cái, là Niêm Hoa Chỉ của Thiếu Lâm Tự. Hơn nữa, cái này cũng không phải là Phật Vận Niêm Hoa Ấn mang uy năng kinh diễm mà sau này Địa Tạng Vương sửa đổi, mà chỉ đơn giản là Niêm Hoa Chỉ mà thôi.

Nhưng chỉ là Niêm Hoa Chỉ đơn giản nhưng lại khiến cho kiếm hóa Tam Giới của Tô Tín bị đánh nát từng cái từng cái một!

Đại xảo nhược chuyết, Niêm Hoa Chỉ dù có diễn hóa thế nào đi chăng nữa thì vẫn là Niêm Hoa Chỉ. Phật Đà dù sao cũng là tổ sư Phật Tông. Về võ đạo Phật Tông, trình độ của hắn đã đến mức độ phản phác quy chân.

Có điều, ngay khi hắn vừa mới đánh tan kiếm hóa Tam Giới kia đi, một đạo kiếm khí Liệt Diễm lại dâng lên từ dưới chân hắn.

Kiếm khí kia nhìn như tầm thương nhưng lại hoàn toàn được ngưng tụ từ hỏa diễm mà thành. Sức mạnh trong đó vô cùng kinh diễm. Vị trí mũi kiếm nóng bỏng nhất diễn hóa ra một màu xám trắng. Đó là mất đi màu sắc! Đó có thể nói là hỏa diễm lực ở mức hủy diệt!

Lửa là sinh cơ, song đồng thời lửa cũng là tịch diệt!

Lúc thiên địa sơ khai thời kỳ Thái Cổ, lửa mang đến hy vọng cùng ánh sáng cho Nhân tộc. Nhưng lửa cũng có thể phần thiên phệ đất, mang đên tai ách cùng khổ nạn vô tận.

Khi còn là Thần Kiều cảnh, Tô Tín cũng đã cân bằng hai lực âm dương sinh tử trong cơ thể hắn. Cuối cùng, hắn luyện hóa vô số chí bảo rồi mới đến được nước này.

Dĩ nhiên, khi đó Tô Tín chẳng qua là để cho âm dương sinh tử hai lực này đạt đến trạng thái cân bằng mà thôi, còn lâu lắm mới có thể dung hợp được.

Bây giờ, sau khi tấn thăng đến Thông Thiên cảnh, lúc này Tô Tín mới làm được điều đó. Đạo kiếm ý nhìn như tầm thường này nhưng vừa vặn lại là chuyển hóa tốt nhất của hai lực âm dương sinh tử trong cơ thể Tô Tín!

Một kiếm này hàm chứa hỏa sinh cơ, cũng mang sát ý tịch diệt vạn vật.

Hai sức mạnh hoàn toàn bất đồng này hòa vào làm một thể, nhờ vào môi giới là hỏa nên lại vô cùng hài hòa. Thật giống như thể chúng vốn đã là một sức mạnh đồng nhất.

Kim liên dưới chân Phật Đà tất cả đều vỡ vụn. Một luồng chân khí cường đại ầm ầm bùng nổ. Nhưng vào lúc này, Phật Đà hai tay kết Hàng Ma Ấn. Một ấn đánh xuống lại không phải là Kim Cương Hàng Ma mà chính là Linh Sơn Trấn Áp!

Thiên địa lực xung quanh ngưng tụ thành một tòa Linh Sơn to lớn, ầm ầm giáng xuống kiếm khí kia.

Linh Sơn tản ra Phật quang nồng đượm vô cùng mạnh mẽ, nhưng lại ầm ầm vỡ vụn dưới một đạo kiếm khí tầm thường kia của Tô Tín!

Một kích này mặc dù không cản được đạo kiếm khí kia của Tô Tín nhưng cũng đủ để cản lại hỏa lực nóng rẫy trên đó. Phật Đà miệng tụng Phật hiệu, hai tay kết Viên Mãn Bảo Bình Ấn. Từ trong đó, một lực hấp dẫn cường đại hiện lên, hút đạo kiếm khí kia vào bên trong, trực tiếp luyện hóa.

Trên mặt Phật Đà lộ ra vẻ khiếp sợ, nhưng khiếp sợ hơn chính là những võ giả ở phía dưới.

Phải biết rằng Tô Tín chỉ mới đánh ra có một kiếm như vậy thôi, mặc dù bọn họ không hiểu được mấu chốt bên trong, song một kiếm đó của Tô Tín lại khiến Phật Đà tốn sức ngăn cản như thế, rốt cuộc là Tô Tín quá mạnh hay Phật Đà quá yếu?

Tô Tín nhìn Phật Đà, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, cười lạnh nói: “Thông Thiên thượng cổ cũng đến thế thôi. Phật Đà, ta đánh giá cao ngươi rồi.”

Nhìn Tô Tín, Phật Đà lắc lắc đầu, nói: “Sai rồi, là ta xem nhẹ ngươi mới đúng. Phải nói trên giang hồ có rất nhiều người cũng xem nhẹ ngươi. Tương lai ngươi có thể đi bao xa, e là sẽ vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Dĩ nhiên ở đây, ngươi muốn bảo vệ Yêu tộc thì chút thực lực này còn chưa đủ đâu!”

Dứt lời, sau lưng Phật Đà một Phật quốc to lớn hiện lên. Bên trong loáng thoáng có vô số hư ảnh Thần Phật lóng lánh, tỏ ra vô cùng thần thánh.

“Vô lượng Phật quốc, Cực Nhạc Tịnh Thổ!”

Một tiếng Phật hiệu kéo dài vang lên. Vô lượng Phật quốc chiếm cứ hết thảy. Bất kể là thiên địa xung quanh Tô Tín hay là hỏa vực hắn bày ra, tất cả đều vô lượng Phật quốc nuốt vào bên trong.

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia tinh mang. Bây giờ, về sức mạnh, hắn có lẽ có thể lực áp Phật Đà. Nhưng dẫu sao hắn cũng chỉ vừa mới tấn thăng Thông Thiên, còn Phật Đà đời trước đã đứng ở đỉnh cao Thông Thiên. Về việc lợi dụng thiên địa lực xung quanh thế nào, điểm này Phật Đà còn mạnh hơn Tô Tín một nước.

Chương 2769 - Sức mạnh Thông Thiên cảnh

Trong vô lượng Phật quốc, tiếng tụng kinh không ngừng truyền tới làm lu mờ Nguyên Thần cùng chân khí của Tô Tín. Vô số hư ảnh Thần Phật kia lại thi triển vô số môn công pháp Phật môn, đè xuống đầu Tô Tín, trấn áp tà ma!

Biểu cảm trên mặt Tô Tín không hề thay đổi. Dẫu sao Phật Đà ngày đó chính là Thông Thiên thượng cổ ngày xưa. Tô Tín cũng không ngây thơ cho rằng thực lực của đối phương yếu đuối như thế. Bây giờ, uy thế mà Phật Đà đang triển hiện ra có lẽ mới đúng là sức mạnh chân chính của bản thân Phật Đà.

Chỉ có điều, với chút xíu như vậy mà muốn đối phó với hắn thì chưa đủ đâu!

Quanh thân Tô Tín, hỏa diễm bốc lên, vô tận huyết khí bùng nổ, bị thiêu đốt bốc hơi thành huyết vụ vô biên lượn lờ trong vô lượng Phật quốc này.

Theo màn sương mù huyết vụ kia càng lúc càng nồng đậm, cột máu thông thiên to lớn được ngưng tụ. Sát cơ huyết khí xông thẳng đến Cửu Trùng Thiên!

Huyết Thương Khung!

Mọi người ở bên ngoài chỉ có thể nhìn được trong vô lượng Phật quốc thánh khiết lộng lẫy vô cùng đó bỗng nhiên xuất hiện một màu huyết sắc, sau đó ngưng tụ thành cột máu khổng lồ, trong thoáng chốc đã đâm xuyên qua vô lượng Phật quốc kia!

Hơn nữa, Huyết Thương Khung cũng không chỉ xuyên qua vô lượng Phật quốc mà nó giống như đã xuyên qua tiểu thế giới Vân Mộng Trạch này vậy. Uy thế vô cùng cường đại khiến mọi người ở đây ai nấy đều biến sắc.

Sắc mặt của Phật Đà có hơi chút biến hóa. Hắn có thể nhìn ra được sức mạnh cường đại của Hồn Thiên Bảo Giám. Đây tuyệt đối là một môn công pháp nhắm thẳng vào đại đạo.

Chỉ có điều, tuổi tác của Tô Tín bây giờ mới có bây lớn mà hắn đã có thể sáng tạo được công pháp mạnh thế này rồi sao?

Vô lượng Phật quốc bị phá, thân hình Tô Tín bước ra khỏi đó, Liệt Diễm thiêu đốt cháy mạnh hệt như Ma Thần thượng cổ.

Một quyền đánh xuống, hỏa diễm thiêu đốt tất thảy. Sinh tử mất đi, vạn vật chung cực!

Đường đi của Tô Tín chính là lấy lực áp người. Sức mạnh cường đại ép Phật Đà chỉ có thể vận dụng Bát Bộ Thiên Long Bí Pháp để cùng đánh với Tô Tín. Song lại bị Tô Tín thẳng tay áp chế. Cảnh này mọi người ở đây thấy mà không ngừng trợn mắt.

Sức mạnh của Tô Tín này thực sự là kinh khủng đến thế? Có thể áp chế được cả Phật Đà?

Hơn nữa, Tô Tín còn càng đánh càng hăng. Cũng không biết có phải nguyên nhân là vì trong cơ thể hắn dung hợp huyết

mạch Yêu tộc hay không mà càng chiến đấu, tinh huyết trong người hắn lại càng sôi sục. Khiến lúc Tô Tín xuất thủ hắn càng thêm cuồng dã, hung ác, sức chiến đấu mạnh hơn đến ba phần.

Dĩ nhiên, thứ này cũng không phải không có tác dụng phụ. Nếu đổi thành người khác, rất có thể sẽ bị tâm tình này ảnh hưởng, khiến lúc chiến đấu sẽ không còn lý trí.

Nhưng Tô Tín có thể dùng tâm trí mạnh mẽ của hắn để áp chế tâm tình này, sức mạnh huyết mạch bên trong dù có điên cuồng hơn nữa cũng bị hắn áp chế dưới trạng thái cực kỳ tỉnh táo.

Trong hai mắt Phật Đà không có chút tình cảm nào. Phật quang sáng chói lóng lánh. Sau khi hắn cản một quyền của Tô Tín liền ngay lập tức rút lui. Hai tay kết ấn. Trong nháy mắt, vô số Phật quang ngưng tụ tại một chỗ, bạo phát ra uy năng tuyệt cường!

Vạn Phật Hướng Tông!

Tô Tín không biến sắc, không tránh né, hắn thi triển ra Hỗn Thiên Tứ Tuyệt.

Minh Di Thiên Hỏa, Triết Lôi Quyền Thế, Cửu Thiên Huyền Phong, Phiêu Linh Kiếm Vũ!

Bốn kiểu sức mạnh được Tô Tín liên tiếp sử dụng đủ để khiến thiên địa biến sắc, phong vân đột biến.

Hỗn Thiên Tứ Tuyệt vốn chính là loại võ phát huy thiên địa oai đến mức tận cùng. Hiện tại, cùng với việc Tô Tín tấn thăng đến Thông Thiên, uy năng mà môn võ này có thể phát huy ra được lại càng cường đại hơn. Trong thời gian ngắn đã đánh tan Phật quang óng ánh của Vạn Phật Hướng Tông. Bốn kiểu sức mạnh này hóa thành gió bão gầm thét giữa Tô Tín và Phật Đà, mãi không tiêu tan.

Phật Đà không xuất thủ, chẳng qua chỉ nhìn Tô Tín, thấp giọng nói: “Ta quả thực là xem nhẹ ngươi. Sức mạnh có được khi không tấn thăng Thông Thiên theo cách thông thường mạnh hơn so với cách chân chính hay sao?”

Tô Tín cũng không ra tay. Hỏa diễm quanh thân hắn tiêu tán. Hắc bào của hắn thậm chí chẳng có lấy một chút xốc xếch. Cứ như thể, trận đánh kinh thiên động địa vừa rồi chẳng qua chỉ là chút thức ăn khai vị mà thôi.

“Chân chính? Cái gì là chân chính? Từ thượng cổ đến giờ, Thông Thiên cũng chỉ có những người như thế này. Các ngươi tấn thăng Thông Thiên cũng chỉ đơn giản là nhờ vào việc cướp thiên cơ. Cách làm này quả thực có thể tấn thăng Thông Thiên. Nhưng chẳng may phương thức tấn thăng Thông Thiên của các ngươi là sai, còn ta mới đúng thì sao?

Đường trong thiên hạ vốn không có đúng sai. Đơn giản chỉ là thắng làm vua thua làm giặc mà thôi. Chẳng lẽ số người các ngươi dựa vào phương thức này để tấn thăng Thông Thiên đông đảo thì các người sẽ là con đường đúng đắn hay sao?”

Tô Tín nói mấy câu với Phật Đà mà mặt không đổi sắc. Thật ra hắn vốn chỉ muốn phản bác Phật Đà, lúc nói chuyện cũng chẳng mang hàm nghĩa sâu xa.

Nhưng Phật Đà sau khi nghe được những lời này của Tô Tín, trong lòng chấn động mạnh. Cái này có khi lại là chuyện mà cho tới giờ hắn cũng lơ là mất.

Đường mà đông đảo người cùng nhau đi cũng chưa chắc là đường đi đúng!

Chương 2770 - Rút đi

Lời nói tưởng chừng như bình thường của Tô Tín lại khiến phật Đà cảm ngộ rất nhiều. Chỉ có điều, hắn chỉ hơi sửng sốt một chút rồi lại không nghĩ gì nhiều nữa. Chuyện lần này có Tô Tín nhúng tay vào, hắn có thể khẳng định không diệt nổi Yêu tộc nữa rồi.

Chỉ dựa vào thực lực Tô Tín bày ra trước mắt đây, hắn đã không bắt được Tô Tín rồi. Mà nhìn sang bên còn lại, Lâm Trường Hà cùng Bắc Địa Long Vương ngược lại đánh rất hăng say.

Bắc Địa Long Vương cũng biết trận chiến này là một trận đánh quyết tử của Yêu tộc. Bên kia, Tô Tín đã giúp họ cản

Phật Đà rồi. Nếu hắn bên này không ngăn được Lâm Trường Hà thì cũng không oán được ai.

Tích lũy vạn năm, Bắc Địa Long Vương cũng không phải là dễ giải quyết đến thế. Ít nhất, với thực lực hiện tại của Lâm Trường Hà, tạm thời hắn không làm gì được Bắc Địa Long Vương.

Thấy cảnh tượng này, Phật Đà liền biết, có Tô Tín ở đây kiên định muốn bảo vệ Yêu tộc, lần này hắn không cách nào làm gì được đối phương.

Đánh cũng đánh không lại. Còn như nói cái gì danh tiếng, nhìn bộ dạng Tô Tín như vậy, hiển nhiên hắn cũng chẳng muốn danh tiếng cái gì. Tiếng xấu vạn năm hắn cũng chẳng sợ, thì còn làm gì được hắn nữa?

Nếu biết tạm thời không làm gì được Yêu tộc, Phật Đà cũng không muốn tốn nhiều khí lực. Vì thế nên hắn cũng tính gọi Lâm Trường Hà dừng tay.

Có điều vào lúc này, một đạo khí tức Thông Thiên cảnh khác bỗng nhiên truyền tới. Bóng người của Khương Viên Trinh xuất hiện trước mặt mọi người, dửng dưng nói: “Chuyện tiêu diệt Yêu tộc sao có thể thiếu Hoàng Thiên Vực chúng ta được? Tô Tín, lần này ngươi muốn bảo vệ Yêu tộc thì chính là tự tuyệt với giang hồ, tự tuyệt với Nhân tộc! Chuyện khác Hoàng Thiên Vực ta không nói, nhưng chuyện này, Hoàng Thiên Vực ta không thể làm ngơ!”

Khương Viên Trinh bỗng nhiên xuất hiện ở đây ngược lại cũng không phải là vì nhắm vào Tô Tín, mà là hắn muốn đến để tạo cảm giác tồn tại.

Trong Tiên Vực, Nhân Hoàng Kiếm cắm vào ẩn long mạch, cảnh tượng đó khiến trong lòng Khương Viên Trinh có chút không được tự nhiên. Lời của Tần Nghiễm Vương Diệt càng làm hắn hiểu lầm trong lòng. Ngay cả hậu duệ Nhân Hoàng như hắn cũng lờ mờ cảm giác được hành động của Nhân Hoàng có chút không đúng chứ đừng nói gì người khác.

Cho nên khoảng thời gian này, Hoàng Thiên Vực vẫn luôn ca tụng Nhân Hoàng, kể mãi về đoạn lịch sử huy hoàng thời

thượng cổ kia ra.

Có điều, võ giả trên giang hồ đều rất thực tế. Mọi người cũng chỉ nhìn thực tại, ai quan tâm trước đây đâu? Cho nên, những thứ mà Hoàng Thiên Vực làm đây dường như không có ích lợi gì.

Vì lẽ đó, lần này nghe được Đạo môn cùng Phật Tông chuẩn bị liên thủ đối phó Yêu tộc, Khương Viên Trinh cũng hứng thú, muốn nhúng tay vào một chút. Không phải là vì để tranh đoạt toài nguyên mà là vì muốn đến để tạo cảm giác tồn tại.

Mà lúc này là đúng lúc trông thấy Tô Tín ra mặt cho Yêu tộc ở đây, thời điểm này mà Khương Viên Trinh còn không đứng ra thì hắn không phải là Khương Viên Trinh nữa.

Thù oán của hắn và Tô Tín kết từ bé đến lớn, cũng sớm đã không thể nào hóa giải được.

Trước đó, Tô Tín dẫn theo người đánh lên đến Hoàng Thiên Vực để cho hắn mất hết mặt mũi. Mà trên con đường Thông Thiên, nơi chiến trường Thái Cổ đó, Khương Viên Trinh hành sự cũng rất ác. Hắn liên hiệp với đám người Thiên Đế, muốn giết Tô Tín.

Người đời đều biết tính khí của Tô Tín không hề tốt. Trên căn bản là có thù phải trả. Nếu như lần này Khương Viên Trinh không cướp được tinh thạch thì Hoàng Thiên Vực bọn họ không cần tồn tại nữa. Hắn chỉ đành dẫn theo người của Khương gia bọn họ trốn đi. Bởi nếu không trốn, Tô Tín chắc chắn sẽ dùng mọi thủ đoạn diệt Hoàng Thiên Vực bọn họ mà báo thù!

Dĩ nhiên bây giờ, Khương Viên Trinh thuận lợi tấn thăng Thông Thiên. Hắn không còn cần lo lắng Tô Tín báo thù. Ngược lại bây giờ thấy Tô Tín chơi ngu đến thế, chọn đứng đối lập với cả Nhân tộc. Khương Viên Trinh hắn cũng chẳng ngại mà đổ thêm dầu vào lửa một phen.

Tô Tín nhìn Khương Viên Trinh, cười lạnh nói: “Bại tướng dưới tay mà giờ cũng muốn nhảy ra gây sự? Khương Viên Trinh, ta còn chưa tìm đến ngươi gây sự đâu đấy. Làm sao? Giờ ngươi có can đảm đến chọc ta à?”

Khương Viên Trinh nhìn Tô Tín, dửng dưng nói: “Thần Kiều là Thần Kiều, Thông Thiên là Thông Thiên. Trận chiến lúc đó là vì thù oán cá nhân, còn bây giờ là vì đại nghĩa Nhân tộc!”

Mọi người ở đây đều nhìn Khương Viên Trih với ánh mắt quái dị. Lần này bọn họ có thể khẳng định Khương Viên Trinh này tuyệt đối không phải đã mai phục trước ở đây mà xem náo nhiệt. Hắn quả thực là mới đến.

Nếu như Khương Viên Trinh trông thấy trận chiến khi nãy của Tô Tín cùng Phật Đà, hắn cũng sẽ chẳng nói cái gì mà Thần Kiều là Thần Kiều, Thông Thiên là Thông Thiên ngu xuẩn như thế.

Bởi lúc còn là Thần Kiều hắn đã không đánh lại được Tô Tín. Đến Thông Thiên, với thực lực bây giờ của Tô Tín hắn cũng vẫn như cũ địch không lại được! Thậm chí, có khi còn thảm hơn cả Phật Đà!

Tô Tín cười lạnh một tiếng, nói: “Chỉ dựa vào ngươi cũng mặt dày mày dạn, dám đại diện cho cả Nhân tộc?”

Vừa nói, Tô Tín lại đưa mắt nhìn sang Phật Đà: “Sao thế? Đánh một không địch được, bây giờ lại tính tìm viện quân à?”

Chương 2771 - Rút đi (2)

Phật Đà không nói gì. Khương Viên Trinh không phải do hắn tìm tới. Có điều nếu giờ Khương Viên Trinh đã chủ động sáp lại thì hắn cũng không ngại liên thủ với Khương Viên Trinh.

Thấy cảnh này, Tô Tín không khỏi cười lạnh, nói: “Tốt lắm. Nếu thế thì chúng ta so người đến đã.”

Hắn vừa mới dứt lời, trước người tất cả tràn một màn sương mù dày đặc, bóng người Địa Tạng Vương xuất hiện ngay trước mắt mọi người.

Mọi người còn chưa kịp kinh ngạc thì sau đó, một tiếng kiếm minh kéo dài lại vang lên. Mạnh Kinh Tiên cũng lâm không đến.

Phật Đà nhíu mày một cái. Nhưng sắc mặt Khương Viên Trinh lại đột nhiên biến đổi.

Hiển nhiên vừa trông thấy Mạnh Kinh Tiên, hắn liền nhớ đến cảnh tượng lúc trước hắn bị ba kiếm của Mạnh Kinh Tiên đánh cho trọng thương.

Phật Đà cũng khẽ lắc đầu. Nếu cả Mạnh Kinh Tiên lẫn Địa Tạng Vương đều ở đây thì bọn họ chẳng cần đánh nữa làm gì.

Trong số chín vị Thông Thiên, người có thể liên hiệp với nhau như Tô Tín, Địa Tạng Vương cùng Mạnh Kinh Tiên thật chẳng có.

Phật Đà ngược lại có tự tin có thể thuyết phục được hai vị Thông Thiên Đạo môn kia hoặc là Khương Viên Trinh xuất thủ. Nhưng bọn họ chẳng qua chỉ là liên thủ đơn thuần mà thôi. Mỗi người một ý, còn lâu mới sánh bằng ba người Tô Tín liên thủ.

"Như thế nào? Các ngươi còn muốn tái chiến không?" Tô Tín lạnh giọng hỏi.

Lâm Trường Hà cùng Bắc Địa Long Vương đang kịch chiến ở bên kia cũng chú ý đến động tĩnh bên này. Hai người cũng đều thu tay lại. Yêu thân của Bắc Địa Long Vương ngay lập tức rơi xuống đất, lại một lần nữa hiển hóa Nguyên Thần ra.

Chỉ có điều, Nguyên Thần của hắn so với trước kia đã yếu hơn nhiều. Lần này đã có thể thấy được cái ngưng tụ ra chính là yêu hồn khu.

Phật Đà nhìn Địa Tạng Vương cùng Mạnh Kinh Tiên, nói: "Tô Tín ra sức bảo vệ Yêu tộc, đã định trước muốn lưu lại tiếng xấu rồi. Các ngươi cũng muốn gánh vác cùng hắn à?"

Mạnh Kinh Tiên không nói gì. Địa Tạng Vương chỉ dửng dưng nói: "Phật Đà đại nhân, ta cũng tu luyện Phật pháp. Nhưng Phật pháp của ngươi và Phật pháp của ta đã đi trên hai con đường khác nhau. Có vài thứ những người khác quan tâm nhưng ta thì không. Nếu có thời gian, ta cũng rất muốn lãnh giáo một chút Phật pháp của Phật Đà đại nhân ngươi."

Lâm Trường Hà liếc phật Đà một cái, cũng không nói lời nào. Nhất mạch Phật Tông từ thời thượng cổ đã lưu truyền rất nhiều mạch, không hề thái bình như vậy.

Lúc trước, ngay cả đệ tử thân truyền của Phật Đà cũng dám phản bác lại giáo lý của Phật Đà chứ đừng nói gì chức Địa Tạng Vương đã truyền cho không biết bao đời này.

Nhìn sâu vào trong mắt Địa Tạng Vương, Phật Đà không nói gì nữa, ngay lập tức dẫn người rời đi.

Trông thấy tất cả đều rời đi, lúc này Bắc Địa Long Vương mới thở phào nhẹ nhõm, nói với Tô Tín: "Đa tạ Tô đại nhân giúp đỡ."

Rồi sau đó, Bắc Địa Long Vương cũng thi lễ với Địa Tạng Vương cùng Mạnh Kinh Tiên, tỏ lòng cảm ơn.

Tô Tín lạnh nhạt nói: "Ta chẳng có quan hệ gì với Yêu tộc cả. Có thể đến đây cũng là vì Yêu tộc các ngươi có trả giá."

Bắc Địa Long Vương gật đầu, nói: "Phải, mời ba vị cùng đi theo ta. Còn có ít chuyện ta muốn nói với ba vị. Cái này có khi sẽ liên quan đến đại cuộc của toàn bộ thiên hạ, còn có thể liên quan đến cảnh giới trên Thông Thiên cảnh!"

Nghe lời này, Địa Tạng Vương cùng Mạnh Kinh Tiên đều cau mày. Lần này bọn họ đến là vì trước khi Tô Tín rời đi với Đại Kim Bằng Vương đã truyền tin cho họ. Nói bọn họ đến giúp chống đỡ cục diện. Ai nào ngờ đến đây vẫn còn được kinh hỉ. Chuyện liện quan đến cảnh giới trên Thông Thiên, ngay cả Nhân tộc cũng không nghiên cứ ra, đám Yêu tộc này chẳng lẽ có thu hoạch gì?

Bắc Địa Long Vương dẫn theo đám người Tô Tín đến nơi sâu trong Vân Mộng Trạch. Nơi này là một cái đầm nước, xung quanh rải đầy trận pháp.

Bắc Địa Long Vương mở trận pháp, toàn bộ đầm nức tách ra, lộ ra một lối đi trông cực kỳ thần dị.

Bắc Địa Long Vương thở dài, nói: "Đây là thứ mà trí giả Bạch Trạch Đại Thánh, Đại Thánh của Yêu tộc chúng ta để lại. Coi như là hy vọng phục hưng cuối cùng của Yêu tộc.

Có điều tới giờ, Yêu tộc ta đã không muốn phục hưng nữa. Có lẽ với tính cách của Yêu tộc chúng ta, trời sinh đã không thích

hợp nắm giữ phương thiên địa này. Cho nên những thứ này cứ giao lại cho Tô đại nhân các ngươi vậy."

Mọi người đi theo Bắc Địa Long Vương vào trong lối đi. Bọn họ cũng chẳng sợ Bắc Địa Long Vương giở thủ đoạn gì. Ở đây có đến ba tên cường giả Thông Thiên cảnh, chỉ cần ba người bọn họ liên thủ, không ai có thể uy hiếp được bọn họ.

Phần đáy của đầm nước chính là một căn mật thất, kỳ dị nhất chính là căn mật thất này không phải chế tạo từ gạch đá mà được chế tạo từ từng bộ hài cốt to lớn mà thành. Cũng không biết Yêu tộc này hình thể lớn cỡ nào, một bộ hài cốt đã lấp đầy một mặt tường.

Hơn nữa, trên hài cốt đó còn khắc một chút phù văn chi chít chằng chịt. Hình như là chữ viết của Yêu tộc. Ở đây dù có là Tô Tín, Địa Tạng Vương hay Mạnh Kinh Tiên cũng không nhận ra được.

Bắc Địa Long Vương lấy một cái hộp ngọc ra giao cho Tô Tín. Sau khi mở ra, trong đó có một cái lông chim dài chừng bằng cánh tay.

Chương 2772 - Ý định của Nhân Hoàng

Lông chim đó mang màu đỏ thẫm, tản ra sức nóng. Phần gốc như được chế tạo từ ngọc thạch. Trong đó hãy còn dung nham màu đỏ thẫm lưu động, giống y hệt như sức mạnh trong quả trứng khổng lồ kia!

Chỉ dựa vào cảm giác mà nói, sức mạnh ẩn trong lông chim này cho dù có ít hơn so với quả trứng khổng lồ kia, song cũng không ít hơn là bao nhiêu.

Bắc Địa Long Vương thấp giọng nói: "Lông chim này chính là do Yêu Hoàng đại nhân ngày xưa để lại. Chỉ cần trong Yêu tộc có chủng chim thuộc tính "Hỏa" tấn thăng đến cảnh giới đỉnh cao Yêu Vương, dựa vào nó sẽ có thể bước vào cảnh giới Yêu Thánh.

Đáng tiếc, nhiều năm qua như vậy, Yêu tộc ta đã chẳng có ai bước vào được cảnh giới này. Cái này chứng minh, khí vận trong thiên địa đã không còn ở trong Yêu tộc nữa.

Trái lại Tô đại nhân ngươi. Bên trong cơ thể ngươi có sức mạnh Yêu Hoàng đại nhân lưu lại. Thậm chí còn có một luồng sức mạnh của Yêu tộc ta ngày trước, cũng đồng thời rất mạnh. Luyện hóa lông chim này có thể giúp cho Tô đại nhân tiến thêm một bước."

Lễ vật đổi chác của Bắc Địa Long Vương cho Tô Tín thật đúng là tương đối hài lòng. Con đường hắn đi cũng khác so với những Thông Thiên khác. Con đường này hoặc giả là đường chính, hoặc giả là đường sai. Nhưng bất kể có nói thế nào, con đường Tô Tín chọn chắc chắn còn khó khăn hơn so với người khác. Nếu không, hắn đã không mạnh hơn Phật Đà một nước dù hắn chỉ mới vào Thông Thiên.

Bây giờ, chiếc lông chim này cũng coi như là có sự trợ giúp lớn cho Tô Tín. Mặc dù so với quả trứng khổng lồ kia có yếu hơn một chút nhưng cũng đủ để khiến cho Tô Tín bước thêm một bước.

Mạnh Kinh Tiên cùng Địa Tạng Vương thấy thứ đó cũng không có biểu cảm gì. Chiếc lông chim này đoán chừng toàn bộ giang hồ cũng chỉ có Tô Tín có thể luyện hóa, mà cũng chỉ Tô Tín có tư cách luyện hóa.

Đổi thành những người khác, thuộc tính không hợp, cưỡng ép luyện hóa không chỉ không thu được gì mấy, thậm chí còn phải tốn nhiều khí lực để trấn áp sức mạnh dị chủng kia.

Bắc Địa Long Vương nhìn ba người tại đây, trầm giọng nói: "Chư vị, bí mật liên quan đến thời thượng cổ, Phật Đà có thể biết nhiều hơn một chút, điều này các ngươi hẳn biết. Mà cái mà Yêu tộc chúng ta biết cũng không hẳn ít hơn so với hắn. Các ngươi có biết lần này Phật Đà vì cái gì mà đến không?"

Nghe Bắc Địa Long Vương nói thế, Tô Tín mới cảm giác được có hơi không đúng.

Bây giờ, Yêu tộc đã ra nông nỗi này rồi, đám người Phật Đà rảnh rỗi đến mức muốn đánh cả kẻ sa cơ?

Mặc dù Tô Tín vốn chẳng có hảo cảm gì với Phật Đà, nhưng Phật Đà hẳn không phải chỉ vì một chút ân oán thượng cổ mà hiện tại phí sức làm chuyện dây dưa thế này.

Bắc Địa Long Vương trầm giọng nói: “Cái Phật Đà mong muốn rất đơn giản. Hắn muốn có khí vận!

Hắn cho rằng trên người Yêu tộc chúng ta còn có khí vận. Diệt Yêu tộc chúng ta xong, đoạt được khí vận, hắn sẽ trở nên mạnh hơn một phần.

Nào ngờ, Yêu tộc ta quả thực không còn chút hy vọng nào nữa. Nếu như Yêu tộc ta thực sự có khí vận thì sẽ chẳng đến nước đường như này.

Phật Đà muốn có khí vận, thực ra cũng là vì suy diễn từ một số chuyện xảy ra từ thời thượng cổ. Yêu tộc ta cũng có suy diễn tương tự. Bây giờ nhìn lại, thì cũng không thấy khác mấy với cách nghĩ của bọn họ.

Thông Thiên Nhân tộc cùng Đại Thánh Yêu tộc đã là người chí cường rồi. Song, trong truyền thuyết, hãy còn hai người Yêu Hoàng và Nhân Tổ mang uy năng chia cắt thế giới. Thực lực bậc này đã không còn ở cùng một tầng lớp với Thông Thiên cảnh nữa. Cái này chứng minh, bất kể là người hay yêu, trình độ cao nhất vẫn chưa ai đạt tới.

Người mạnh nhất thời kỳ thượng cổ chính là Nhân Hoàng. Nhân Hoàng dùng sức một người để thống lĩnh Nhân tộc, đạt được đại khí gia thân của Nhân tộc, vì thế mới có thể có sức mạnh vượt qua Thông Thiên cảnh. Phật Đà nghĩ như thế. Yêu tộc cũng nghĩ như vậy.

Lúc trước, Yêu tộc ta có lẽ cũng có một cường giả có thể thống lĩnh toàn cục như Nhân Hoàng. Nói không chừng cũng có thể có địa vị ngang nhau với Nhân Hoàng. Đáng tiếc, Yêu tộc chúng ta lại không có.

Vào buổi đầu của thời đại đó, Nhân Hoàng đã nắm trong tay tất cả uy danh và khí vận. Thiên hạ không ai có thể địch lại. Thiên Cung cùng Địa Phủ cũng không địch nổi. Cho nên, Phật Đà cũng chọn cách lùi một bước, vạn năm sau mới xuất thế.

Dĩ nhiên, chuyện cuối cùng này là ta tự suy đoán, nhìn động thái bây giờ của Phật Đà, hẳn là ban đầu hắn đã tính như vậy.”

Ba người Tô Tín đều nhíu mày một cái. Hiển nhiên đây vẫn là lần đầu bọn họ nghe nói về cái gọi là khí vận này.

Có điều, Tô Tín vẫn nghi ngờ hỏi: “Nếu như nói cảnh giới trên Thông Thiên chỉ cần nắm giữ khí vận của cả Nhân tộc là được, thì năm đó Nhân Hoàng thực ra đã làm được rồi.

Sau khi Yêu tộc các ngươi thoái lui, Phật Đà, Đạo Tổ thần phục toàn bộ. Nhân Hoàng đã là bá chủ thiên hạ hữu danh hữu thực. Nhưng mặc dù hắn có thực lực mạnh hơn Thông Thiên, song lại không đến được trình độ của Yêu Hoàng và Nhân Tổ ngày xưa.”

Chương 2773 - Ý định của Nhân Hoàng (2)

Bắc Địa Long Vương lắc đầu, nói: “Cái này ta cũng không biết. Có điều, theo như ta suy đoán, hắn là do thế giới không hoàn chỉnh gây ra. Dẫu sao từ ban đầu, sau khi Nhân Tổ cùng Yêu Hoàng chia tách thế giới ra, phương thế giới này đã không còn hoàn chỉnh. Có lẽ là vì nguyên nhân này nên mới khiến cho Nhân Hoàng không cách nào tấn thăng.

Rồi sau đó, cảnh tượng các người trông thấy lúc tấn thăng Thông Thiên cảnh ta cũng đã biết. Nhân Hoàng Kiếm đóng vào trên ẩn long mạch khiến cho Tiên Vực không ngừng sụp đổ, cách thế giới hiện tại này càng lúc càng gần, cuối cùng sẽ hợp lại làm một.

Thế giới hoàn chỉnh, Nhân Hoàng nói không chừng sẽ có thể vì thế mà tấn thăng đến cảnh giới của Yêu Hoàng cùng Nhân Tổ trong truyền thuyết!”

Những điều Bắc Địa Long Vương nói chẳng qua là suy đoán. Nhưng Tô Tín, Địa Tạng Vương cùng Mạnh Kinh Tiên lại nhìn nhau một cái. Trong mắt cả ba người đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Trước đó, trên con đường Thông Thiên bọn họ còn đang nghi ngờ vì sao Nhân Hoàng lại làm như thế? Tần Nghiễm Vương Diệt còn nói Nhân Hoàng làm vậy là muốn diệt thế. Có điều bây giờ nhìn lại, cùng với lời giải thích của Bắc Địa Long Vương, diệt thế là không thể nào. Nhân Hoàng không phải là kẻ điên, song hắn lại muốn để cho hai thế giới hoàn toàn dung

hợp, để hắn có thể đạt đến viên mãn, từ đó tấn thăng đến cảnh giới vô thượng trên Thông Thiên cảnh.

Khi hai thế giới kết hợp, hậu quả ra sao Tần Nghiễm Vương Diệt cũng đã nói. Trời long đất lở, tận thế giáng lâm.

Ban đầu, Lạc Thủy Ngao Vương suy tính ra đại kiếp Nhân tộc cũng không sai. Đại kiếp Nhân tộc quả nhiên đã sắp tới. Từ lúc bọn họ trông thấy Nhân Hoàng Kiếm đóng vào ẩn long mạch, đại kiếp Nhân tộc đã bắt đầu đổ xuống đầu!

Tô Tín sắc mặt âm trầm, tổng kết lại hết tất cả một lượt. Bắc Địa Long Vương không khỏi cười khổ, nói: "Nếu nghĩ như thế thì rất hợp lý. Vị Nhân Hoàng bệ hạ kia của Nhân tộc các ngươi mặc dù là anh hùng của Nhân tộc, nhưng tâm của hắn cũng không phải cứng rắn bình thường.

Ban đầu, vì trấn áp vài kẻ không nghe lời trong nội bộ Nhân tộc, Nhân Hoàng đã dừng việc vây giết Yêu tộc ta.

Bây giờ, nếu nói Nhân Hoàng vì tấn thăng cảnh giới trên Thông Thiên mà không quản đến sống chết của Nhân tộc, tăng tốc độ dung hợp của cả hai thế giới, gây ra đại kiếp thiên địa, chuyện như này cũng rất dễ hiểu."

Ba người Tô Tín cũng không lên tiếng. Bởi bọn họ hiểu được hai mặt vấn đề. Nhân Hoàng quả thực là người như thế.

Thậm chí đừng nói Nhân Hoàng. Đối mặt với cám dỗ bậc này, Tô Tín có động tâm hay không cũng hãy là ẩn số.

Tuy nhiên, Tô Tín ác với người khác, song hắn lại lưu tình với người mình. Nếu muốn hy sinh tất cả mọi người, hy sinh Hinh Nhi, Lý Phôi, thậm chí tính mạng của tất cả mọi người bên cạnh hắn để bước đến bước đường này, thì Tô Tín thà là đi tìm hướng khác.

Tô Tín thấp giọng nói: "Nói như vậy, vào buổi đầu của thời thượng cổ, Nhân Hoàng đã tính toán xong xuôi hết thảy. Đến khi hai thế giới hoàn toàn dung hợp, hắn sẽ ngay lập tức tấn thăng lên trên Thông Thiên. Còn chúng ta? Sau khi trải qua đại kiếp chúng ta liệu có thể sống được hay không?"

Bắc Địa Long Vương lắc đầu, nói: “Không biết. Chuyện này trước kia chưa có ai từng trải qua. Cường giả Thông Thiên nắm trong tay một số thiên địa lực, có lẽ có thể sống sót. Nhưng những người khác thì chưa chắc.”

Ba người Tô Tín sắc mặt ai nấy đều có chút khó coi. Dẫu sao ba người bọn họ cũng không phải là đơn bóng. Sau lưng Tô Tín còn có mọi người ở Tây Bắc Đạo. Sau lưng Mạnh Kinh Tiên có Dịch Kiếm Môn. Phía sau Địa Tạng Vương cũng có Địa Phủ.

Những thứ bọn họ nói trước đó mặc dù đều hoàn toàn dựa trên suy đoán của bọn họ. Có điều, độ tin cậy có thể lên đến chín phần.

Dẫu sao sự thật đã bày ở đây, Nhân Hoàng tiến vào trong Tiên Vực chính là vì muốn gia tăng tốc độ dung hợp giữa Tiên Vực và Hạ giới, tăng tốc độ của đại kiếp thiên địa. Mà hiện tại, thứ bọn họ suy diễn ra, cũng chẳng qua là đang thêm vào một giải thích hợp lý cho hành động của Nhân Hoàng mà thôi.

Tô Tín thấp giọng, nói: “Khí vận gia thân trên người Nhân Hoàng là khí vận của mười ngàn năm trước. Bây giờ đã qua mười ngàn năm rồi, khí vận trên người hắn có tiêu tán hay không?”

Bắc Địa Long Vương lắc đầu, nói: “Hẳn là không. Hoặc giả là không tiêu tan, hoặc giả là còn cách dùng khác. Dù sao bây giờ Nhân Hoàng cũng không xuát hiện, vậy chứng tỏ hắn hẳn có cách.

Thời thượng cổ ta cũng không phải Yêu Thánh thực sự. Về phương diện này ta cũng không mấy hiểu biết. Ngay cả Phật Đà và Đạo Tổ cũng chẳng qua chỉ biết mặt ngoài mà thôi.”

Lúc này, bỗng nhiên Tô Tín nói: “Gỉa thiết bây giờ trên người Nhân Hoàng có khí vận vạn năm trước gia thân. Nhưng bây giờ nếu ta trở thành Minh chủ võ lâm, nắm trong tay khí vận trong thiên hạ, thì có thể đạt đến tầng cấp của Nhân Hoàng hay không?”

Với ý tưởng của Tô Tín, Mạnh Kinh Tiên cùng Địa Tạng Vương đều có chút sửng sốt. Có điều, dường như bây giờ Tô

Tín quả thực có tư cách này.

Bắc Địa Long Vương ngập ngừng một chút, nói: “Trên lý thuyết thì có thể. Chỉ có điều nếu bây giờ Nhân Hoàng cũng không thấy xuất hiện, để mặc cho người Hạ giới tranh đoạt cái gọi là khí vận kia, thì chắc chắn hắn phải lưu lại hậu thủ.

Chương 2774 - Cửu Cực Quy Nhất

Cho nên, trước đó Bạch Trạch Đại Thánh có suy đoán, trên con đường tấn thăng Thông thiên sẽ có đến mấy đường có thể đi được. Trong đó có một đường rất hợp với Tô đại nhân ngươi.”

“Ồ? Đường nào?”

Bắc Địa Long Vương trầm giọng nói: “Bất kể là thượng cổ hay là bây giờ, đại đa số Thông Thiên của Nhân tộc đều dựa vào việc trộm thiên cơ mà tấ thăng. Chỉ có hai người ngoại lệ. Một là Nhân Hoàng và một là Tô đại nhân ngươi.

Cho nên theo ta thấy, bây giờ trong số mười vị Thông Thiên, người có tiềm lực lớn nhất chính là ngươi đó, Tô đại nhân.

Có thể ngay cả chính ngươi cũng không phát hiện, đường đi của ngươi khác với tất cả mọi người. Ngươi và Nhân Hoàng năm đó rất giống nhau!”

Tô Tín nhíu mày. Hắn ngược lại thừa nhận lời của Bắc Địa Long Vương. Chỉ có điều, từ sớm hắn đã phát hiện, đường hắn đi khác với người khác. Mặc dù không giống, nhưng không hề yếu hơn so với người khác.

Bắc Địa Long Vương tiếp tục nói: “Chính là bởi đường Tô đại nhân đi khác với người khác cho nên Tô đại nhân ngươi cũng không cần chọn cách đi theo con đường của Nhân Hoàng. Nếu không, cho dù ngươi có thể đoạt được khí vận của thiên hạ này, trở thành nhân vật có cùng cảnh giới với Nhân Hoàng nhưng ngươi vẫn yếu hơn Nhân Hoàng một nước. Dẫu sao, Nhân Hoàng đã ở cảnh giới này gần mười ngàn năm rồi.

Dựa theo suy tính của Yêu tộc ta, Tô đại nhân ngươi không lợi dụng cách trộm thiên cơ để tấn thăng Thông Thiên, bản thân nó đã là một biến số. Nhưng nếu dung hợp hai phương thức

này lại thì sao? Nếu như Tô đại nhân ngươi có thể dung hợp một tia thiên cơ kia từ trên người chín vị Thông Thiên còn lại, trở thành người điều khiển thiên địa duy nhất ở phương thiên địa này, tương lai, Tô đại nhân ngươi có thể đi đến bước đường kia, sẽ không thể lường được!"

Nói đến đây, Bắc Địa Long Vương nhìn Địa Tạng Vương cùng với Mạnh Kinh Tiên một cái, nói: "Hai vị, ta đây không phải đang khích bác quan hệ giữa các ngươi và Tô đại nhân, mà đây là suy diễn của Bạch Trạch Đại Thánh Yêu tộc ta năm đó.

Cửu Cực Quy Nhất, sức mạnh nó mang đến chưa chắc sẽ kém hơn so với Nhân Hoàng ngưng tụ khí vận cả một thời đại. Dĩ nhiên, đây cũng chỉ là suy tính mà thôi, cũng không hoàn toàn chắc chắn, chư vị cứ cho rằng đây là một lời đề nghị thôi."

Lời của Bắc Địa Long Vương nói có phải là khích bác hay không, mọi người ở đây dĩ nhiên không phải là đồ ngốc, dĩ nhiên có thể nghe ra được.

Chỉ có điều chuyện này can dự quá lớn, cơ duyên Thông Thiên cảnh dễ dàng giao ra như vậy hay sao? Nếu đổi thành là đám người Khương Viên Trinh, Tô Tín có thể đi cướp. Nhưng hắn có khả năng đi cướp của Địa Tạng Vương và Mạnh Kinh Tiên à?

Vì lẽ đó, chuyện này sau cùng vẫn cần phải thảo luận kĩ càng.

Bắc Địa Long Vương trầm giọng nói với Tô Tín: "Tình hình lúc này của Yêu tộc ta, Tô đại nhân ngươi hẳn thấy được. Yêu tộc có dã tâm như Ngân Dực Lang Vương đã không còn nữa. Huống chi, khí vận trong thiên hạ đã không còn tồn tại ở Yêu tộc ta. Yêu tộc ta cũng đã hoàn toàn không còn hy vọng phục hưng.

Cho nên bây giờ, thỉnh cầu của Yêu tộc ta chỉ có một, đó chính là có thể ở lại sống tạm trong Vân Mộng Trạch này, thế là đã đủ rồi.

Nhưng trước mắt đại kiếp giáng xuống, đây là đại kiếp của Nhân tộc, đồng thời cũng là đại kiếp của Yêu tộc ra. Nhân tộc không tránh khỏi chứ đừng nói chi là Yêu tộc ta.

Lần này, Phật Đà muốn đến để diệt nhất mạch Yêu tộc ta, Tô đại nhân ngươi là người duy nhất trong Nhân tộc chịu ra tay cứu viện. Cho nên, Yêu tộc ta sẽ đưa chút sức mạnh cuối cùng này đặt lên người Tô đại nhân ngươi.

Từ nay về sau, bất kể Tô đại nhân chọn lựa thế nào. Yêu tộc ta cũng sẽ xem Tô đại nhân làm chủ, cam nguyện thần phục. Bộ xương già này của ta vẫn có thể đánh được mấy trận!"

Mạnh Kinh Tiên cùng Địa Tạng Vương đều dùng ánh mắt kinh ngạc để nhìn Tô Tín. Yêu tộc thần phục Tô Tín?

Phải biết, Yêu tộc chính là bá chủ thiên hạ ngày trước, tính cách rất cuồng ngạo, không phải chỉ một chủng tộc mà tất cả Yêu tộc đều là thế.

Dù Nhân Hoàng ngày trước thiếu chút nữa là diệt cả Yêu tộc nhưng cũng chỉ khiến Yêu tộc nhận thua, nhượng bộ chứ không khiến Yêu tộc hoàn toàn thần phục. Thậm chí, Bạch Trạch Đại Thánh của Yêu tộc còn để lại những thứ này, hy vọng ngày sau có thể phục hưng Yêu tộc.

Thế mà giờ đây, chuyện mà đến cả Nhân Hoàng ngày trước không làm được, Tô Tín lại làm được. Bây giờ đến cả Địa Tạng Vương cùng Mạnh Kinh Tiên đều có cảm giác, Tô Tín quả nhiên là người có khí vận thiên hạ gia thân!

Mà lúc này, Tô Tín cũng có hơi chút kinh ngạc. Hắn cũng không ngờ Bắc Địa Long Vương thế mà lại nói ra lời như vậy. Không kiềm được, hắn hỏi: "Ngươi dễ dàng ra quyết định như vậy à? Không đi hỏi ý kiến của những người khác trong Yêu tộc hay sao?

Huống chi, ngươi hẳn biết danh tiếng của ta trên giang hồ. Trừ hai người bên cạnh ta đây, trên giang hồ này ta chẳng còn đồng minh nào. Vạn nhất ta bị đánh bại thì Yêu tộc các ngươi cũng có khả năng bị liên lụy."

Chương 2775 - Cửu Cực Quy Nhất (2)

Bắc Địa Long Vương mặt không đổi sắc, nói: "Chỉ cần ta còn sống, ta nói gì Yêu tộc sẽ làm theo nấy. Còn về phần Tô đại nhân ngươi ở Nhân tộc thế nào, Yêu tộc ta không cần biết.

Nếu ngay cả người có khí vận gia thân như Tô đại nhân mà thua thì chứng minh ông trời muốn diệt Yêu tộc ta. Cái này không cách nào cản được.

Cho nên bây giờ ta cũng chỉ có thể đánh cược Tô đại nhân ngươi sau cùng sẽ thắng. Đánh cược cho Tô đại nhân ngươi sẽ coi trọng chữ tín."

Nhìn Bắc Địa Long Vương, Tô Tín yên lặng hồi lâu, lúc này mới nói: "Yên tâm, đối với đồng minh, Tô Tín ta rất giữ chữ tín."

Trong mắt Bắc Địa Long Vương lộ ra vẻ vui mừng. Tô Tín nói như thế thì chứng tỏ đã đồng ý với hắn.

Thật ra thì bây giờ, chuyện ở Yêu tộc đã không còn là vấn đề thần phục hay không. Mà là có người nhận sự thần phục của bọn họ hay là không.

Dẫu sao, danh tiếng bày ra đó, trừ người đã chẳng màng đến danh tiếng trên giang hồ như Tô Tín thì đoán chừng sẽ chẳng có ai đồng ý vời điều kiện của Bắc Địa Long Vương.

Sau khi lấy được đồ cùng nghe được tin tức có giá trị, Tô Tín liền cùng với Địa Tạng Vương, Mạnh Kinh Tiên rời khỏi Vân Mộng Trạch.

Sau khi trở lại Tây Bắc Đạo, ba người tìm một căn mật thất để thảo luận tin tức. Tô Tín thấp giọng nói với Mạnh Kinh Tiên và Địa Tạng Vương: "Hai vị, chuyện Cửu Cực Quy nhất mà Bắc Địa Long Vương nói, các ngươi thấy thế nào?"

Nếu Tô Tín muốn tập hợp thiên cơ lực trên người chín vị Thông Thiên thì được thôi, hoặc đối phương chủ động giao ra, hoặc đánh chết đối phương sau đó cướp.

Cái sau trước không nói đến. Tô Tín nhất định sẽ không vì chuyện này mà trở mặt với Địa Tạng Vương và Mạnh Kinh Tiên.

Mạnh Kinh Tiên lạnh nhạt nói: "Muốn giải quyết đại kiếp thiên địa lần này, cách mà mỗi người chọn đều khác nhau. Phật Đà nếu đã chọn cách thu thập khí vận thiên hạ thì ngươi

cũng không thể đi cùng đường với hắn. Cho nên, lời mà Bắc Địa Long Vương nói chưa chắc là ý tệ.

Không ai muốn cứ thế mà chết cả. Nếu Nhân Hoàng thực sự vì cảnh giới vô thượng của bản thân mà thúc đẩy đại kiếp Nhân tộc thì cho dù trước kia hắn có là anh hùng của Nhân tộc thì ta cũng muốn giết chết hắn như thường!"

Lời của Mạnh Kinh Tiên không có chút cảm tình nào, nhưng trong thực tế, Tô Tín biết tính tình của hắn. Trong lòng Mạnh Kinh Tiên từ trước giờ không hề có suy nghĩ kính sợ cái gì. Nếu bây giờ Nhân Hoàng thực sự đứng trước mặt hắn, thì bất kể có thực lực hay không, Mạnh Kinh Tiên e cũng thực sự dám giết Nhân Hoàng.

Cho nên, Mạnh Kinh Tiên ngay lập tức nhìn Tô Tín, nói: "Nếu chúng ta không muốn chết thì người chết cũng chỉ có thể là Nhân Hoàng mà thôi. Lão rồng già kia nói coi như là đáng tin. Nếu ngươi có thể thuận lợi lấy được thiên cơ từ trên bảy người còn lại, thì sau cùng ta sẽ đưa tinh thạch ngưng tụ thiên cơ cho ngươi. Vào giai đoạn trước cũng có thể giúp ngươi diệt trừ một ít trở ngại."

Cơ duyên Thông Thiên cảnh cứ thế mà giao ra, Mạnh Kinh Tiên không có chút ngần ngại nào. Tô Tín cũng chỉ trịnh trọng ôm quyền, nói: "Đa tạ, phần nhân quả này ta sẽ nhớ!"

Mạnh Kinh Tiên lắc đầu, nói: "Giúp ngươi chính là giúp ta. Ngươi cầm theo chín phần cơ duyên này có khả năng đi đối đầu với Nhân Hoàng. Nhưng nếu là ta thì nhất định không thể.

Huống chi hôm nay, thực lực ngươi thể hiện ra như thế, lại còn lời của lão rồng già kia cũng cho ta không ít chỉ dẫn. Thông Thiên cảnh thật chẳng lẽ nhất định phải dựa vào cái gọi là thiên cơ mà tấn thăng à?

Ta tu luyện kiếm đạo, dù cho có nắm trong tay thiên cơ thì cũng phải luyện hóa thiên cơ trước, nắm trong tay thiên địa sau đó hóa kiếm.

Nhưng nếu chọn đi con đường khác, ta vì sao không thể để kiếm của ta trực tiếp đổi thành thông thiên lực, trở thành một phần thiên địa này chứ?

Trước kia, người không thuận theo việc trộm thiên cơ mà tấn thăng Thông Thiên có Nhân Hoàng. Bây giờ thêm ngươi. Chuyện như này đã xuất hiện đến hai người.

Một người là trùng hợp, hai người là quy luật. Cái gọi là dựa vào trộm thiên cơ tấn thăng Thông Thiên có phải là đường chính hay không bây giờ ta cũng không biết. Nhưng hôm nay ta mới hiểu được, con đường Thông Thiên không phải chỉ có một.

Sau khi đưa thiên cơ cho ngươi, ta cũng sẽ nghiên cứu một phen xem có thể dựa vào đường khác để một lần nữa bước vào Thông Thiên hay không. Mà nếu như ngươi thắng Nhân Hoàng thì là tốt. Ngươi thua thì chúng ta dĩ nhiên không cần nói nhiều."

Ánh mắt Địa Tạng Vương và Tô Tín nhìn về phía Mạnh Kinh Tiên hơi biến đổi. Vị Huyền Tâm Kiếm Chủ này, tâm có thể nói là rất lớn. Cố chấp của hắn với võ đạo, hoặc giả là nói cố chấp của hắn với kiếm đạo thậm chí còn vượt trên cả Tô Tín.

Với Tô Tín mà nói, võ đạo chẳng qua là một thủ đoạn của hắn. Chỉ cần lợi dụng thủ đoạn này thì hắn có thể đạt đến đỉnh cao thì vì nó Tô Tín có thể đi làm mọi chuyện.

Cho nên Tô Tín không quan tâm sức mạnh của hắn lấy được như thế nào, không quan tâm sức mạnh này rốt cuộc là từ người hay yêu, chỉ cần có thể tăng cường thực lực cho hắn là được.

Nhưng hiển nhiên, cái Mạnh Kinh Tiên muốn hoàn toàn khác với những người ở đây. Cái hắn mong muốn vẫn luôn là trình độ kiếm đạo tột cùng.

Chương 2776 - Cửu Cực Quy Nhất (3)

Địa Tạng Vương ở một bên cũng thấp giọng nói: "Nếu Mạnh Tông chủ đã nói thế, thái độ của ta cũng giống vậy. Thuyền lật khó có người sống. Bây giờ chúng ta giống như Yêu tộc, đều đang đánh cược. Chẳng qua là đang đặt tiền cược lên người ngươi.

Những Thông Thiên trên giang hồ đều có ý định riêng của mình. Phật Đà muốn đoạt khí vận. Lâm Trường Hà muốn đi con đường của mình. Đại Thiên Ma Tôn cố thủ một phe, không cách nào thuyết phục. Ngay cả Vương Cửu Trọng kia cũng tính dùng võ đạo của hắn để thông Thần.

Ngươi chỉ cần giải quyết những người này, Cửu Cực Quy Nhất là có thể đạt đến cảnh giới của Nhân Hoàng ngày trước, để đánh một trận với Nhân Hoàng. Trận chiến này thắng bại thế nào khó mà đoán được. Dĩ nhiên nếu ngươi thắng thì địa vị của Địa Phủ trên giang hồ có thể nhảy lên ngang hàng với hai mạch Đạo – Phật."

Mạnh Kinh Tiên và Địa Tạng Vương đều là người kinh tài tuyệt diễm và cả cao ngạo. Bọn họ cũng không cho rằng họ yếu hơn Tô Tín. Nhưng tiếc là, có lẽ khí vận trên thế gian này chính là huyền ảo như vậy. Tô Tín là người thứ mười, là người có tiềm lực nhất trong số các Thông Thiên. Trong tương lai người có thể thực sự đánh một trận với Nhân Hoàng cũng chỉ có thể là Tô Tín.

Nếu như đổi Tô Tín thành đám người Phật Đà muốn cướp thiên cơ trên người bọn họ. Địa Tạng Vương cùng Mạnh Kinh Tiên nhất định sẽ không nói hai lời, đánh trước rồi nói sau.

Quan hệ của Tô Tín với bọn họ thì cũng không cần phải nói nhiều đến vậy. Dù sao bọn họ cũng chỉ có thể lựa chọn Tô Tín.

"Vậy ngươi tính ra tay với ai trước? Với sức của ba người chúng ta, muốn chém chết Phật Đà cũng không phải là việc gì khó." Trong mắt Mạnh Kinh Tiên lộ ra một tia lạnh.

Ai nói Thông Thiên cảnh không thể chết? Những Thông Thiên thượng cổ kia chẳng có mấy người có thể chết một cách yên lành.

Với sức lực liên thủ của ba người Tô Tín, trên giang hồ họ ít có kẻ địch. Thậm chí có thể nói là không ai địch nổi.

Tô Tín lắc đầu, nói: "Tạm thời ba người chúng ta vẫn không thể đồng loạt ra tay. Lần này ba người chúng ta liên thủ bảo vệ Yêu tộc chỉ e đã khiến Phật Đà kiêng kỵ. Nếu bây giờ ba

người chúng ta liên thủ đi giết Phật Đà, hai vị Đạo môn kia sẽ không thể mặc kệ không để ý đến.

Đến lúc đó mà đánh lén, cuối cùng biến thành cường công thì ba người chúng ta sẽ rất dễ dàng trở thành kẻ địch của toàn bộ giang hồ. Cho nên, người đầu tiên để hạ thủ không thể là Phật Đà. Hơn nữa, còn phải là ta một mình xuất thủ. Hai vị trước cứ ẩn sau màn. Đến thời khắc mấu chốt hãy xuất thủ là được."

"Ừ, vậy ngươi tính ra tay với ai trước? Mấy vị Thông Thiên này có thể chẳng có ai dễ nuốt cả đâu." Địa Tạng Vương hỏi.

Ngay lúc này, Hoàng Bỉnh Thành bên ngoài bỗng nhiên đến gõ cửa, đưa cho Tô Tín một phần tình báo.

Hoàng Bỉnh Thành biết nặng nhẹ. Hiện tại Tô Tín đang cùng đám người Mạnh Kinh Tiên thương lượng chuyện quan trọng, hắn còn dám qua quấy rầy thì chứng tỏ chuyện đúng là đại sự.

Sau khi nhận được tình báo, Tô Tín nhìn một cái, trên mặt hắn nhất thời nở một nụ cười, thuận tiện đưa tình báo cho Mạnh Kinh Tiên cùng Địa Tạng Vương, nói: "Khi nãy chúng ta còn đang suy nghĩ lần này chọn ai để ra tay. Bây giờ, đối tượng cũng có rồi, ngay cả lý do cũng có luôn."

Mạnh Kinh Tiên cùng Địa Tạng Vương xem tình báo kia một cái. Bên trong nó bất ngờ lại là Vô Sinh lão mẫu mà Tây Bắc Đạo truy nã đã lâu. Không ngờ nàng đã gia nhập vào Hoàng Thiên Vực, đứng dưới quyền của Khương Viên Trinh!

Vô Sinh lão mẫu gia nhập vào dưới trướng Khương Viên Trinh thật ra thì cũng là bị bắt buộc. Chờ mãi đến ngày hôm nay. Thế mà tất cả mọi tính toán đều đã thành vô ích. Trong số những cường giả Thông Thiên cảnh không có vị trí của nàng.

Vốn không tấn thăng Thông Thiên thì thôi, nhưng trong con đường Thông Thiên nàng còn muốn giết cả Tô Tín. Lần này cũng đã hoàn toàn kết tử thù với Tô Tín rồi.

Ở trên giang hồ nhiều năm như thế, Vô Sinh lão mẫu chưa thấy người nào thù dai như Tô Tín.

Thiên Đế cùng Triệu Cửu Lăng đều chết trong tay hắn. Hiển nhiên, Tô Tín cũng không định bỏ qua Vô Sinh lão mẫu.

Đặc biệt là sau đó, Tô Tín ngay lập tức ra lệnh truy nã, treo giải thưởng cho Vô Sinh lão mẫu trên giang hồ. Hành động này càng khiến cho Vô Sinh lão mẫu tức đến nghiến răng ken két.

Bình thường mà nói, đứng ở đỉnh cao Thần Kiều cảnh như nàng mà nói thì đã không còn ai dám đi treo thưởng cho nàng. Nhưng vấn đề là người treo thưởng lại chính là Tô Tín. Đây cũng được coi là vạn năm trên giang hồ mới có một.

Đối mặt với chuyện này, biện pháp đơn giản nhất của Vô Sinh lão mẫu chính là tìm nơi hải ngoại hoặc Nam Man, rừng sâu núi cao ở Đông Di để mà ẩn tu. Những nay này hiếm dấu người. Thế lực của Tô Tín cũng còn lâu mới tới mức lật đảo được toàn bộ giang hồ.

Nhưng vấn đề là, người như Vô Sinh lão mẫu có thể chịu được tịch mịch hay sao? Nàng khó khăn lắm mới có thể xuất thế một lần nữa, nhưng nàng xuất thế không phải để bế quan.

Huống chi, những bí mật thời thượng cổ kia Vô Sinh lão mẫu cũng không biết.

Chương 2777 - Cân bằng

Nàng nghĩ, mất tinh thạch ẩn chưa thiên cơ kia rồi, đường tấn thăng Thông Thiên của nàng cũng hoàn toàn bị cản rồi, thế nên có bế quan cũng vô dụng.

Nghĩ tới nghĩ lui như vậy, cuối cùng Vô Sinh lão mẫu cũng chọn một phe để thần phục, đổi lấy được sự che chở của những cường giả Thông Thiên cảnh khác.

Hiện tại, trong số những Thông Thiên hiện nay trên giang hồ, bên phía Tô Tín thì dĩ nhiên không cần cân nhắc. Hai vị kia của Đạo môn cũng không cần bàn, bọn họ lười để ý đến việc vớ vẩn này.

Phật Đà ngược lại cũng có thể được. Nhưng vấn đề là Vô Sinh lão mẫu không dám.

Người nhìn tưởng như đại từ bi thực ra lại là người tâm cơ nhất. Vô Sinh lão mẫu cho dù có là kẻ điên, nàng cũng không có khả năng đứng về phía Phật Đà.

Mà Đại Thiên Ma Tôn cũng không nằm trong phạm vi cân nhắc của nàng. Ban đầu, trong con đường Thông Thiên, Đại Thiên Ma Tôn đứng về phía Tô Tín. Cho nên theo bản năng, Vô Sinh lão mẫu cũng cho rằng Đại Thiên Ma Tôn là người của Tô Tín. Trên thực tế, quan hệ của Đại Thiên Ma Tôn với Tô Tín không thân thiết đến thế.

Sau đó, Vô Sinh lão mẫu ngược lại cũng đi tìm Vương Cửu Trọng. Đáng tiếc Vương Cửu Trọng cho dù có bước chân vào Thông Thiên thì cũng luôn trong trạng thái bế quan. Vô Sinh lão mẫu căn bản không gặp được mặt Vương Cửu Trọng đã bị sư đệ Tư Mộ Hàn của hắn đuổi đi.

Lần trước, Tô Tín cùng Vương Cửu Trọng đánh một trận thực sự khắc rất sâu trong ấn tượng của hắn. Sư huynh hắn hiếu chiến, song hắn không cho phép Vũ Thiên Vực bọn họ lại chọc vào kẻ địch như Tô Tín lần nữa.

Cho nên cứ thế, Vô Sinh lão mẫu cũng chỉ có thể thử vận may đi tìm Khương Viên Trinh.

Ban đầu, Vô Sinh lão mẫu không đi tìm Khương Viên Trinh bởi trước đó, Khương Viên Trinh đã bị Tô Tín cùng Mạnh Kinh Tiên liên tiếp đánh bại. Vô Sinh lão mẫu còn cho rằng Khương Viên Trinh biết sợ đám người Tô Tín, không dám thu nhận nàng. Nào ngờ, Khương Viên Trinh quả thật đồng ý. Đây quả là một niềm kinh hỉ ngoài ý muốn.

Lúc này, biên trong Hoàng Thiên Vực, một tên Chân Vũ của Hoàng Thiên Vực mặt lộ vẻ lo lắng nói với Khương Viên Trinh: “Vực chủ, thực lực của Vô Sinh lão mẫu đúng là mạnh. Thậm chí có thể nói là người mạnh nhất dưới Thông Thiên cảnh. Chỉ vì một mình nàng ta mà đi đắc tội với Tô Tín. Cái này có hơi không đáng giá chứ? Tên Tô Tín kia bây giờ có đến hai đồng minh Thông Thiên cảnh. Một khi trở mặt với đối phương, cũng tương đương với việc chúng ta đồng thời khai chiến với Dịch Kiếm Môn lẫn Địa Phủ đó!”

Khương Viên Trinh lắc đầu, nói: “Ngươi nghĩ nhầm rồi. Chính là bởi vì điểm này cho nên ta mới dám thu nhận Vô Sinh lão mẫu, đắc tội với Tô Tín.

Tô Tín hắn có đồng minh. Mặc dù ta không có nhưng bất kể là Phật Tông hay Đạo môn, chắc chắn sẽ không để mặc cho Tô Tín liên thủ với Mạnh Kinh Tiên cùng Địa Tạng Vương đến vây công Hoàng Thiên Vực chúng ta."

"Vì sao?" Tên Chân Vũ kia nghi ngờ hỏi.

"Bởi vì hai chữ: cân bằng!"

Khương Viên Trinh trầm giọng nói: "Hiện tại trên giang hồ có mười vị Thông Thiên. Quan hệ giữa ba người Tô Tín mật thiết khó phân. Nếu quả thực đánh thì cho dù có là Đạo môn cũng khó mà địch lại. Nếu như để mặc cho ba người Tô Tín lần lượt giải quyết từng Thông Thiên trên giang hồ, thì không phải Tô Tín kia thực sự vô địch rồi?

Lúc trước trong Vân Mộng Trạch, Tô Tín gọi Mạnh Kinh Tiên và Địa Tạng Vương đến, cái này thực ra là một bước đi tồi tệ. Bởi vì sự xuất hiện của bọn họ nên mới khiến cho đám người Phật Đà dâng ý cảnh giác.

Cho nên ta dám cam đoan, chỉ cần Tô Tín dám đem bọn họ đến vây công Hoàng Thiên Vực chúng ta, Phật Đà và Đạo Tổ nhất định sẽ không mặc kệ."

Nói đến đây, Khương Viên Trinh lại liếc tên Chân Vũ kia một cái, nói: "Huống chi ban đầu, trên con đường Thông Thiên ta đã từng muốn giết Tô Tín, hai bên đã kết đại thù rồi.

Nếu ta không đoạt được một viên tinh thạch, không tấn thăng Thông Thiên thì e là bây giờ ta cũng phải dẫn Hoàng Thiên Vực chạy thoát thân.

Cho nên, dù có đắc tội Tô Tín hay không, thật ra đã chẳng còn ý nghĩa nữa. Dù sao bây giờ ta và Tô Tín cũng đã kết tử thù, không chết không thôi."

Tên Chân Vũ Hoàng Thiên Vực kia gật đầu một cái. Trong mắt vẫn mang theo một vẻ do dự. Thấy thế, Khương Viên Trinh lắc đầu một cái. Ai nói cường giả Chân Vũ cảnh sẽ không có sợ hãi? Chân Vũ cảnh cũng thế, cũng sẽ biết sợ.

Tô Tín và Mạnh Kinh Tiên đánh bại Khương Viên Trinh hai lần, ngược lại không đánh mất dũng khí của Khương Viên

Trinh, song lại khiến cho Chân Vũ trong Hoàng Thiên Vực cũng nảy sinh ra tâm trạng sợ hãi. Đây cũng không phải là chuyện gì tốt.

Nhưng vào lúc này, một tên đệ tử Hoàng Thiên Vực mặt đầy lo lắng chạy đến nói: "Vực chủ! Không xong rồi! Tô Tín dẫn theo đông đảo cường giả Tây Bắc Đạo dưới quyền hắn tấn công vào Hoàng Thiên Vực chúng ta!"

Khương Viên Trinh chau mày: "Nhanh như vậy?"

Biểu hiện của Tô Tín này cũng có phần quả quyết quá đáng. Hắn chỉ vừa mới nhận Vô Sinh lão mẫu không bao lâu, Tô Tín đã đến tìm hắn gây sự rồi. Hơn nữa, lại còn điều động cả Tây Bắc Đạo vũ trang đầy đủ đến. Tô Tín này muốn làm cái gì đây?

Chương 2778 - Cân bằng (2)

"Người Địa Phủ cùng Dịch Kiếm Môn có đến không?"

Tên đệ tử Hoàng Thiên Vực kia lắc lắc đầu, nói: "Không có. Chỉ có một Tô Tín cùng thế lực thủ hạ Tây Bắc Đạo của hắn thôi."

Khương Viên Trinh cười lạnh một tiếng: "Tô Tín này còn cho rằng bây giờ còn là trước kia hay sao? Mọi người cùng nhau tấn thăng Thông Thiên, nào có ai yếu hơn ai?"

Khương Viên Trinh đến giờ còn chưa ý thức được rằng Tô Tín khác với những người khác. Chênh lệch thực lực trong số chín vị Thông Thiên thượng cổ kia thì quả thực không quá lớn. Trừ thực lực của một mình Nhân Hoàng muốn vượt xa những người khác ra, thì chênh lệch giữa những người còn lại chẳng qua chỉ một nước mà thôi.

Bây giờ, trạng thái của Tô Tín mặc dù không đến nỗi như của những Thông Thiên thời thượng cổ và Nhân Hoàng, nhưng ít nhất cũng mạnh hơn một nước so với Khương Viên Trinh.

Hiển nhiên, Vô Sinh lão mẫu cũng nghe được tin. Nàng đi đến bên cạnh Khương Viên Trinh, nói: "Khương vực chủ, bây giờ Tô Tín đánh đếnc ửa, ngươi cũng không phải là muốn giao ta ra đó chứ?"

Lòng người khó dò, Vô Sinh lão mẫu không cách nào hoàn toàn tin tưởng Khương Viên Trinh. Huống chi nàng cũng không ngờ đến chuyện Tô Tín lại cố chấp với nàng đến thế, nhanh vậy đã đến Hoàng Thiên Vực rồi.

Khương Viên Trinh lạnh nhạt nói: "Yên tâm, ta đã thu nhận ngươi rồi. Nếu giờ Tô Tín đến ta liền giao ngươi ra thì khác gì ta vứt người của Khương Viên Trinh mình?

Huống chi, thù oán giữa ta và Tô Tín cũng không nhỏ hơn ngươi. Dù cho có giao ngươi ra, chuyện này cũng không dễ dàng kết thúc. Kiểu gì cũng sẽ bị Tô Tín đó lừa gạt một phen nữa."

Lúc này, Vô Sinh lão mẫu mới thở phào nhẹ nhõm. Bấy giờ nàng mới đi theo Khương Viên Trinh ra khỏi đó, chuẩn bị đi đón Tô Tín.

Thật ra thì cho dù Khương Viên Trinh tính giao nàng ra, Vô Sinh lão mẫu cũng có chút sức lực.

Nàng không tấn thăng Thông Thiên, nhưng hiện tại trên giang hồ, những Thông Thiên này hãy còn chưa hoàn toàn nắm giữ được sức mạnh. Có thể nói, cảnh giới của bọn họ lúc này chỉ là Thông Thiên cảnh sơ kỳ mà thôi. Nàng có thể không địch lại Khương Viên Trinh hoặc Tô Tín, nhưng trả giá một chút để thoát thân thì vẫn có thể được.

Lúc này bên ngoài Hoàng Thiên Vực, Tô Tín nhìn trận pháp đã đựng lên ở trước Hoàng Thiên Vực kia, khóe miệng hắn không kiềm được mà lộ ra nụ cười. Hắn bước ra một bước. Quanh thân hắn, Liệt Diễm phần thiên. Một quyền đánh xuống, hệt như thể Mặt trời chói chang rọi xuống đất đai. Trong hỏa vực đó, một tiếng vang lớn vang dội. Trận pháp kia của Hoàng Thiên Vực ầm ầm vỡ vụn!

Lần này hắn đến là để giết người. Nếu đã tính làm chuyện tuyệt tình thế thì còn để lại mặt mũi gì nữa? Cứ thẳng tay động thủ là được.

Chờ khi Khương Viên Trinh dẫn người đi từ bên trong Hoàng Long thành ra, thấy được cảnh này, sắc mặt hắn trong nháy mắt liền đen đi tột độ.

Nhắc tới thì trận pháp Hoàng Thiên Vực bọn họ coi như cũng là xui xẻo. Bất kể là hộ tông đại trận hay các loại trận pháp cất kỹ của Hoàng Thiên Vực chăng nữa, thoạt tiên là bị Tô Tín phá vỡ dễ như trở bàn tay. Sau đó lại bị Mạnh Kinh Tiên phá tiếp một lần nữa. Kết quả, Tô Tín một lần nữa đánh đến cửa, lại dùng một quyền đánh nát trận pháp.

Hộ tông đại trận là mặt mũi của một tông môn đứng đầu, cũng là ranh giới cuối cùng. Đánh đến cửa cũng đã là đến mức độ kinh động trận pháp. Đó chính là không nể mặt ai rồi.

Cho nên nói, mặt mũi của Hoàng Thiên Vực lần này cũng mất nhiều. Bị người ta đánh vào mặt ba lần liên tiếp, đổi thành ai cũng không dễ chịu.

Có điều, Khương Viên Trinh cũng không ngay lập tức phát tác. Hắn chẳng qua chỉ cẩn thận cảm thụ một chút. Quả thực không có khí tức của Địa Tạng Vương và Mạnh Kinh Tiên. Nếu chỉ có một mình Tô Tín, hắn vẫn đánh được.

Mà lúc này, trong Phạm Thiên Vực, khi Tô Tín chỉ vừa mới dẫn người từ Tây Bắc Đạo lên đường, đã có người mang động tĩnh của Tô Tín báo lại cho Phật Đà.

Phật Đà trầm giọng nói: “Mạnh Kinh Tiên của Dịch Kiếm Môn và Địa Tạng Vương của Địa Phủ có động tĩnh không?”

Tên đệ tử kia thấp giọng nói: “Địa Tạng Vương vẫn chưa về Địa Phủ mà đang nội tu trong Tây Bắc Đạo. Hình như là tính giúp Tô Tín tạm thời trấn thủ ở Tây Bắc. Còn Mạnh Kinh Tiên cũng không có hành động gì. Sau khi trở lại Dịch Kiếm Môn, hắn vẫn luôn bế quan.”

Phật Đà thản nhiên gật đầu, tùy ý phất tay một cái, nói: “Vậy không cần tham gia vào. Chỉ có một mình Tô Tín xuất thủ, chắc hẳn Tô Tín vẫn muốn đến tìm Khương Viên Trinh đòi phải trái.

Con người Tô Tín sĩ diện. Tính cách hắn có nợ phải trả. Lúc trước, trong con đường Thông Thiên, Khương Viên Trinh muốn giết hắn, mối thù này đã kết rồi.

Vậy mà giờ Khương Viên Trinh còn dám chủ động thu nhận Vô Sinh lão mẫu. Cái này căn bản là đang gây hấn với Tô Tín.

Nếu Tô Tín có thể nhịn được mới là kỳ lạ.

Cũng tốt, cứ để cho bọn họ tranh tài một trận. Vị hậu duệ Nhân Hoàng kia gần đây cũng rất sôi nổi. Cứ để cho hắn biết, Thông Thiên cảnh cũng chẳng đơn giản đến thế!”

Chương 2779 - Nghiền ép

Lúc này, Khương Viên Trinh cũng không biết Phật Tông cùng Đạo môn đều chọn cách khoanh tay đứng nhìn khi Tô Tín tấn công Hoàng Thiên Vực.

Huống chi hiện tại chỉ có một mình Tô Tín, Khương Viên Trinh vẫn có thể đỡ được. Hắn cụng không có hy vọng xa vời rằng dưới tình hướng chỉ có một mình Tô Tín xuất thủ, Phật Đà hay Lâm Trường Hà sẽ ra tay.

Khương Viên Trinh nhìn Tô Tín, lạnh lùng nói: “Tô Tín, ngươi cũng hơi bá đạo quá rồi đấy. Thực sự cho rằng Hoàng Thiên Vực chúng ta dễ bắt nạt vậy sao? Trước đó người xuất thủ bảo vệ Yêu tộc. Bây giờ lại trắng trợn muốn tấn công Hoàng Thiên Vực ta. Tô Tín, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Muốn gây hạo kiếp loạn chiến trên giang hồ à?”

Nhìn Khương Viên Trinh, Tô Tín cười lạnh một tiếng, lười đi giải thích với hắn.

Hôm nay, hắn đến là để giết người. Bất kể Khương Viên Trinh nói nhảm đến nhường nào, chụp cho Tô Tín bao nhiêu cái mũ cũng không hề gì. Bây giờ Tô Tín cũng không sợ người khác bàn tán.

Cho nên, lúc Khương Viên Trinh vừa dứt lời, Tô Tín liền bước ra một bước. Trong nháy mắt đã đến trước người Khương Viên Trinh. Quanh thân Tô Tín, hỏa vực ầm ầm bùng nổ hóa thành vô số kiếm khí dữ tợn tấn công đến Khương Viên Trinh!

Thấy cảnh này, sắc mặt của Khương Viên Trinh bỗng nhiên thay đổi. Hắn kiểu gì cũng không thể ngờ Tô Tín này nói ra tay là ra tay. Thật không nói phải trái.

Hỏa diễm nóng bỏng kia tấn công tới. Cực đạo thanh phong cộng thêm với sức mạnh của Thái Dương Chân Hỏa khiến cho

Khương Viên Trinh lúc này cảm giác được một sự áp lực cực lớn.

Quanh thân hắn, cửu long gầm thét. Sau lưng hắn, Hoàng Đế ảnh hiện lên, hai tay kết ấn, trấn áp hỏa vực!

Người của Tô Tín ngay lập tức hóa thành Ma Thần hỏa vực. Một quyền đánh xuống. Ầm ầm một tiếng. Hỏa diễm vô tận bùng nổ. Hoàng Đế ảnh sau lưng Khương Viên Trinh đón đỡ một quyền của Tô Tín. Pháp tướng lại bắt đầu run rẩy. Tô Tín đánh xuống quyền thứ hai, Pháp tướng lại ầm ầm một tiếng, tức khắc vỡ vụn!

"Tô Tín! Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Lúc này, Khương Viên Trinh vô cùng bức bối. Tô Tín này đúng là khó mà hiểu được!

Nếu như hắn là vì Vô Sinh lão mẫu mà tới thì dù gì cũng phải nói điều kiện đã chứ? Thế mà giờ hắn ngay lập tức ra tay, cái này là sao đây?

Tô Tín lạnh lùng cười một tiếng, căn bản không quan tâm đến Khương Viên Trinh. Hắn phất một tay lên. Trong nháy mắt, Minh Di Thiên Hỏa hạ xuống, Liệt Diễm ùn ùn kéo đến bao phủ Khương Viên Trinh. Sức mạnh kia thực sự khiến cho hắn hít thở không thông.

Lúc này, Khương Viên Trinh đã không màng đến việc vì sao Tô Tín bỗng nhiên lại xuất thủ với hắn. Bây giờ, hắn chẳng qua chỉ kinh hãi vì sao Tô Tín lại mạnh đến thế! Đều là Thông Thiên cảnh, sức mạnh của Tô Tín lại mạnh đến mức khó hiểu đến thế!

Phải biết, trước đó Tô Tín có thể áp chế Phật Đà về mặt sức mạnh rồi. Mà bây giờ, hắn lại dùng tốc độ nhanh nhất luyện hóa lông chim mà Bắc Địa Long Vương cho hắn, cái này khiến sức mạnh Tô Tín lại tiến thêm một bước.

So với Tô Tín, cường giả mới đến Thông Thiên cảnh sơ kỳ như Khương Viên Trinh quá yếu!

Trong mắt Khương Viên Trinh có cửu long lưu chuyển. Theo kiếm hắn điểm ra, Trảm Long Thất Thức được hắn thi triển.

Lúc này mới đánh tan được Minh Di Thiên Hỏa của Tô Tín.

Thanh kiếm mô phỏng Nhân Hoàng Kiếm đã bị hắn đánh gãy để đổi lấy sức mạnh cường đại trong lúc tranh đoạt tinh thạch rồi. Mặc dù lấy được tinh thạch vào tay, nhưng trong tay hắn không có binh khí nào thích hợp nữa.

Phải biết, Khương Viên Trinh không am hiểu kiếm pháp. Mặc dù hắn sở hữu loại kiếm kỹ cường đại như Trảm Long Thất Thức, song trong thực tế, tu vi kiếm đạo của hắn rất yếu. Bây giờ không có thanh kiếm thần bình mô phỏng Nhân Hoàng Kiếm kia, tu vi kiếm đạo của hắn càng yếu đi.

Tham Lang Kiếm trong tay Tô Tín bạo phát ra sát cơ nồng nặc. Kiếm hóa Tam Giới ngay lập tức giáng xuống. Điểm khác biệt so với trước kia chính là trong mỗi một thế giới đều có Liệt Diễm vô tận. Có tịch diệt lực, cũng có sinh cơ lực.

Khương Viên Trinh chợt cắn răng một cái. Cho tới giờ hắn cũng không biết rốt cuộc Tô Tín muốn làm gì. Mới ra đã động thủ. Hơn nữa. xem uy thế lúc Tô Tín xuất thủ, hiển nhiên hắn đang ôm lòng nhất định phải giết Khương Viên Trinh!

Thậm chí bây giờ, ngay cả bản thân Khương Viên Trinh cũng không phân biệt được Tô Tín rốt cuộc là muốn giết Bạch Liên Thánh mẫu hay là muốn giết hắn nữa?

Tính sót rồi! Cái hắn tính sai sót duy nhất chính là thực lực của Tô Tín!

Cho dù không có Mạnh Kinh Tiên và Địa Tạng Vương hỗ trợ, dưới tình huống một chọi một, Tô Tín cũng có thực lực thẳng tay chém chết hắn.

Lúc này, đối mặt với áp lực từ Tô Tín, Khương Viên Trinh không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mạng.

Mới vừa tấn thăng đến Thông Thiên đã bị ép phải liều mạng. Chuyện như này thật chẳng khác gì trò đùa. Không ngờ chuyện này lại rơi vào đầu hắn.

Huyết vụ nồng đậm hiện lên quanh thân Khương Viên Trinh. Thiêu đốt tinh huyết. Sau lưng hắn, hư ảnh Nhân Hoàng hiện

lên. Có điều, đó cũng không phải là Pháp Tướng mà là nhân thân hóa long! Hóa ra một Huyết Long!

Khương Viên Trinh bây giờ mặc dù vẫn là thân người, nhưng tư thái hắn triển hiện ra đã không có gì khác biệt so với một Huyết Long gầm thét thiên địa!

Chương 2780 - Nghiền ép

Long giả hô mưa gọi gió. Thông Thiên cảnh nắm thiên địa trong tay. Hai bên kết hợp chính xác là bí thuật truyền thừa Chí Tôn Hóa Long Đại Pháp của Hoàng Thiên Vực bọn họ!

Dùng thân người diễn hóa thiên long, giữ hình dạng thì dễ, song giữ "thần" thì lại khó.

Trước đó, Khương Viên Trinh chẳng qua chỉ diễn hóa được hình hài, uy năng có hạn. Cho đến sau này hắn tấn thăng Thông Thiên, có thể hoàn toàn nắm trong tay thiên địa, trở thành một phần của phương thiên địa này, bấy giờ mới lĩnh ngộ được cái gì thực sự gọi là hô mưa gọi gió, long giả khí tượng.

Huyết trảo ngập không trung. Sức mạnh cường đại này ngay lập tức bóp nát Tam Giới Chi Kiếm của Tô Tín khiến hỏa vực nổ tung.

Nhìn Khương Viên Trinh dùng huyết vụ quanh thân ngưng tụ thành hình rồng, Tô Tín nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ khó dò.

Thật ra thì võ đạo của Khương Viên Trinh ngược lại rất giống Tô Tín. Võ đạo hắn tu luyện cũng không phải là ít.

Công pháp do Nhân Hoàng truyền thừa xuống từ ngày trước rất nhiều. Cho nên võ giả Hoàng ThiênVực cho đến giờ cũng không thiếu công pháp.

Khương Viên Trinh chủ tu công pháp long khí. Hắn biết kiếm đạo. Các loại công pháp đấu chiến hắn cũng hiểu được một ít. Thậm chí, hắn còn biết bí pháp Nguyên Thần và một số những thứ linh tinh khác nữa.

Chỉ có điều, so với Tô Tín, công pháp của Khương Viên Trinh giống như tính cách của hắn. Quá mức bảo thủ, đi lầm đường.

Công pháp mà Tô Tín tu luyện thì nhiều. Nhưng hắn luyện kiếm thì tu vi kiếm đạo của hắn cũng đủ để sánh vai với Mạnh Kinh Tiên, kiếm kỹ thông thần.

Trên thân thể Tô Tín lại có sức mạnh có thể so đấu với Phật Đà. Mà trên Nguyên Thần, trước lúc Tô Tín chưa tấn thăng Thông Thiên, hãy còn một Vô Sinh lão mẫu có thể so sánh với hắn. Nhưng cùng với việc Tô Tín tấn thăng đến Thông Thiên, ngay cả Vô Sinh lão mẫu cũng không cách nào so sánh được với Tô Tín. Có thể nói bây giờ, trên Nguyên Thần, Tô Tín chính là nhân vật mạnh nhất.

Đây cũng là chênh lệch giữa Tô Tín và Khương Viên Trinh. Tô Tín chỉ cần tu luyện một môn võ đạo, hắn nhất định sẽ tu luyện môn võ đạo đó tới trình độ cao nhất. Còn Khương Viên Trinh lại chỉ có thể đến nước tinh thông, không yếu hơn người khác nhưng cũng không thể mạnh hơn người khác.

Hiện tại, Khương Viên Trinh đã bị Tô Tín bức đến mức phải thiêu đốt khí huyết, nhưng với Tô Tín mà nói, cái này vẫn không đủ!

Long thân Khương Viên Trinh gầm thét, hô mưa gọi gió. Trong nháy mắt huyết vũ vô tận bay lên. Trong mỗi một giọt huyết vũ đều hàm chứa sát cơ cùng sức mạnh mạnh mẽ, chấn động đất đai, sát cơ nồng nặc.

Trên mặt Tô Tín không có chút biến hóa nào. Hai tay hắn ngay lập tức kết ấn. Phiêu Linh Kiếm Vũ trong Hỗn Thiên Tứ Tuyệt được dùng. Đồng thời, mưa rơi xuống không ngớt. Trong mỗi một giọt nước mưa lại ẩn chứa kiếm ý kinh người!

Vô số giọt mưa rơi xuống, hoàn toàn đánh phá huyết vũ của Khương Viên Trinh.

Nhìn thân hóa Huyết Long của Khương Viên Trinh nhào đến hướng Tô Tín, khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười khinh thường, nói: “Bản lĩnh nhỏ như vậy à? Khương Viên Trinh, ta đã đánh giá cao ngươi rồi. Lúc còn ở Thần Kiều cảnh ngươi chính là phế vật. Lên Thông Thiên cảnh rồi ngươi vẫn là phế vật.

Chín vị Thông Thiên cướp được tinh thạch, ngươi là kẻ hữu danh vô thực nhất. Chỉ có thể nói là vận khí của ngươi tốt mà

thôi.”

Trên mặt Khương Viên Trinh không có vẻ giận. Trên thực tế, thời khắc đánh sống đánh chết đến đây rồi, hai bên cũng tính phải hoàn toàn chém chết đối phương. Nào còn có thời gian đi nổi giận?

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia tinh mang. Quanh thân hắn cũng có vô số huyết vụ phiêu tán, sát cơ không ngừng vờn quanh thân hắn.

Cùng với Huyết Long Khương Viên Trinh kia gầm thét đáp xuống, huyết vụ vô biên quanh thân Tô Tín trong thoáng chốc ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành cột máu trùng tiêu xông thẳng đến bầu trời, chọc thủng Cửu Trùng Thiên!

Huyết Thương Khung trong Hồn Thiên Bảo Giám thi triển ra. Ngay cả Phật Đà muốn cản chiêu này cũng miễn cưỡng chứ đừng nói gì là Khương Viên Trinh.

Cho nên mọi người chỉ có thể nhìn được Khương Viên Trinh thân hóa Huyết Long khi nãy còn đang có khí thế kinh người, lúc này lại bị cột máu trực tiếp đánh bay, chật vật vô cùng.

Quan trọng nhất vẫn là ở giữa huyết trụ kia hãy còn một sức mạnh thu nạp khí huyết, căn bản không cách nào phòng ngự. Tinh huyết Khương Viên Trinh thiêu đốt tất cả đều bị huyết trụ kia hút lấy. Sau đó dùng sức mạnh của chính hắn để đánh bay hắn. Cái này khiến sắc mặt của Khương Viên Trinh trong nháy mắt trắng bệch.

“Giết!”

Tô Tín vung tay lên. Thủ hạ Tây Bắc Đạo của hắn cũng liều chết xông tới, ngay lập tức bày ra dáng vẻ đuổi cùng giết tuyệt Hoàng Thiên Vực.

Thấy cảnh này, mắt Khương Viên Trinh muốn nứt cả ra. Lần này Tô Tín đến cũng không phải là muốn gây sự với hắn, mà là muốn hoàn toàn diệt tuyệt Hoàng Thiên Vực hắn!

Hơn nữa, cái khiến cho Khương Viên Trinh muốn hộc máu chính là Vô Sinh lão mẫu lại lợi dụng lúc này mà chạy!

Không chút nào do dự. sau khi Tô Tín hô lên chữ “giết”, Vô Sinh lão mẫu liền ngay lập tức hóa thành đóa bạch liên mà bỏ chạy, vô cùng quyết đoán.

Chương 2781 - Chém Thông Thiên

Bên phía Tô Tín chỉ có một Lữ Phá Thiên là bán bộ Thần Kiều, căn bản không cách nào so sánh với Vô Sinh lão mẫu. Dù cho có thêm một Lý Phôi thực lực siêu quần thì cũng thế thôi.

Còn Thanh Ly mặc dù nhờ vào Thiên Yêu Đồ Thần Pháp tấn thăng Chân Vũ, song chênh lệch với Thần Kiều cảnh cũng không hề nhỏ.

Vì lẽ đó, nếu Vô Sinh lão mẫu ở đây, bên phía Tô Tín chắc chắn sẽ rơi vào tình cảnh xấu. Nhưng ai nào ngờ, nàng lại chạy ngay lúc này. Cái này đúng là bẫy Hoàng Thiên Vực không nhẹ.

Những Chân Vũ khác của Hoàng Thiên Vực đừng nói là cản Lữ Phá Thiên cùng Lý Phôi, nói bọn họ đi cản Thanh Ly tu luyện Thiên Yêu Đồ Thần Pháp cũng đã là miễn cưỡng.

Thật ra thì Vô Sinh lão mẫu cũng bị Tô Tín dọa sợ.

Trước đó, nàng còn cho rằng mọi người cùng tấn thăng Thông Thiên cảnh. Thực lực của Khương Viên Trinh hẳn không khác biệt lắm với Tô Tín. Nhưng ai nào ngờ, cục diện trước mắt này căn bản chính là Tô Tín đang đè Khương Viên Trinh mà đánh.

Quan trọng nhất chính là, bên phía Tô Tín đã động sát tâm rồi. Vô Sinh lão mẫu khẳng định có thể nhìn ra!

Cường giả Thông Thiên cảnh sắp bị giết đến nơi. Thần Kiều như nàng chống cự tiếp còn có ý nghĩa gì sao? Trước đó, nàng không muốn đến hải ngoại hoặc ẩn tu nơi núi lớn. Mà bây giờ, nàng hận không thể ngay lập tức trốn đi.

Sự lựa chọn này của Vô Sinh lão mẫu, không riêng gì Hoàng Thiên Vực không ngờ được, ngay đến cả Tô Tín cũng không nghĩ tới.

Ngày xưa Vô Sinh lão mẫu không phải điên cuồng lắm hay sao? Nàng còn dám kéo theo mấy tên Thần Kiều dùng mạng đổi mạng. Bây giờ sao lại chạy rồi?

Thật ra thì Vô Sinh lão mẫu đúng là điên cuồng không sai. Nhưng điên cuồng không có nghĩa là ngu ngốc, biết rõ sẽ chết mà còn đi.

Ngày xưa Vô Sinh lão mẫu chắc chắn nàng có thể để lại một tia Nguyên Thần, bấy giờ mới theo đám người kia dùng mạng đổi mạng. Nhưng bây giờ ở trong tay Tô Tín, nàng căn bản đừng hòng để lại chút hậu thủ nào.

Không có Vô Sinh lão mẫu, những võ giả Hoàng Thiên Vực còn lại căn bản không cản được những võ giả hung tàn kia của Tô Tín. Hơn nữa bây giờ, Tô Tín đang gần như đè lên Khương Viên Trinh mà đánh. Đám người Hoàng Thiên Vực kia không có can đảm, hầu như chỉ có thể rút lui từng bước.

Khương Viên Trinh cắn răng nhìn Tô Tín, nói: “Tô Tín, rốt cuộc ngươi muốn làm gì? Diệt Hoàng Thiên Vực có lợi gì với ngươi chứ? Chẳng lẽ ngươi không suy tính hậu quả sau này hay sao? Chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ đến thân phận Khương gia của ta à?”

Bấy giờ Khương Viên Trinh cũng đã nhìn ra, lần này Tô Tín đến căn bản không phải đến vì Vô Sinh lão mẫu gì. Mục tiêu của Tô Tín chính là muốn diệt Hoàng Thiên Vực!

Chỉ có điều, Khương Viên Trinh không hiểu vì sao Tô Tín lại gấp gáp muốn diệt Hoàng Thiên Vực của hắn đến vậy? Trước đó, trên con đường Thông Thiên, bọn họ quả thực có đại thù. Nhưng Tô Tín cứ như vậy mà đến diệt Hoàng Thiên Vực thì cũng không có chỗ nào tốt với hắn.

Phải biết, Hoàng Thiên Vực cũng không phải là thế lực nhỏ tầm thường. Thủ hạ của Tô Tín ngươi dù có thế lực mạnh hơn nữa, sau khi diệt Hoàng Thiên Vực thì chắc chắn sẽ có tổn thương nặng nề. Coi như sau chuyện này, Tô Tín có vơ vét sạch Hoàng Thiên Vực thì cũng không đền bù được những tổn thất này.

Hơn nữa, thân phận Hoàng Thiên Vực bày ra ở đây. Bọn họ dù sao cũng là hậu duệ Nhân Hoàng ngày trước, cũng coi như là hậu duệ của anh hùng Nhân tộc. Mặc dù trên thực tế, với những thế lực thực sự lớn mạnh, thân phận Khương gia Hoàng Thiên Vực so với những thế lực võ lâm khác không có gì khác biệt. Bọn họ sẽ không vì Khương gia là hậu duệ Nhân Hoàng mà sẽ có cách nhìn khác với bọn họ.

Nhưng trong mắt một số những võ giả tầm thường. Bốn chữ hậu duệ Nhân Hoàng vẫn rất có lực uy hiếp. Nếu Tô Tín diệt Khương gia, những võ giả khác trên giang hồ cũng sẽ không có cảm giác Tô Tín oai phong, bá đạo. Bọn họ sẽ chỉ thấy Tô Tín mất trí. Đến cả hậu duệ của Nhân Hoàng ngày trước mà cũng dám giết! Danh tiếng này còn xấn hơn nữa!

Vì lẽ đó, nếu Khương Viên Trinh đặt mình vào vị trí của Tô Tín, bây giờ xuất thủ với Hoàng Thiên Vực cũng không có chỗ nào tốt với Tô Tín. Nhưng Tô Tín vẫn cứ khăng khăng làm như thế. Khương Viên Trinh không cách nào hiểu nổi suy nghĩ của Tô Tín.

Tô Tín trước đó vẫn luôn một mực không nói gì bây giờ cuối cùng mở miệng, hắn cười lạnh hai tiếng, nói: “Khương Viên Trinh, không cần giãy dụa làm gì. Ngươi không cần biết vì sao ta giết ngươi. Ngươi chỉ cần biết lát nữa ngươi chết thế nào là được.

Như đã nói, từ lúc trước ngươi ra tay với ta trên con đường Thông Thiên đến giờ, dĩ nhiên ta cũng không ngờ ngày này lại đến nhanh đến thế. Nếu muốn cảm tạ thì trước tiên phải cảm tạ vị tổ tông kia của ngươi đi. Nếu không có hắn thì ta sẽ không động thủ nhanh như thế.”

Dứt lời, quanh thân Tô Tín Liệt Diễm hừng hực. Thân hình hắn giống như Ma Thần hỏa vực, gầm thét đánh đến hướng Khương Viên Trinh, căn bản không cho hắn cơ hội tiếp tục hỏi.

Khương Viên Trinh tức giận quát lên một tiếng. Trong chớp mắt quanh thân hắn bạo phát ra phù văn màu đen rậm rạp. Gân xanh nổi lên toàn cánh ta.

Chương 2782 - Chém Thông Thiên (2)

Ma Long dữ tợn hiển hóa, đánh một quyền tới Tô Tín!

“Ma công? Hậu duệ Nhân Hoàng mà còn biết Ma công? Thật là buồn cười mà!”

Trong một quyền của Tô Tín, ngọn lửa thanh phong rực cháy màu xám trắng. Đó là màu sắc tịch diệt, vô sinh vô tử, thiên địa tịch diệt, vạn vật chung cực!

Một quyền nàng giáng xuống, Ma Long vỡ vụn, cánh tay của Khương Viên Trinh vặn vẹo không còn hình dáng. Thân hình hắn ngay lập tức ngã bay ra ngoài. Có điều, trong mắt hắn lộ ra vẻ phân vân. Sau đó, hắn không chỉ không làm tan lực đạo Tô Tín gia trì trên người hắn, mà còn tiếp nhận sức mạnh này. Trong nháy mắt liền biến mất không thấy tăm hơi. Thân hình động một cái đã xuất hiện ở ngàn trượng xa. Hắn thế mà tính không màng đến Hoàng Thiên Vực, tự mình chạy trốn!

Ngay cả Tô Tín lúc này cũng có chút ngẩn ra.

Khương Viên Trinh này lại trốn đi một mình? Người này lòng dạ cũng cứng rắn thật đấy. Nhất mạch Khương thị nhiều người đến thế. Trong Hoàng Thiên Vực còn có vô số võ giả trung thành với Khương gia hắn. Thế mà sau cùng Khương Viên Trinh lại coi như không ràng buộc gì mà chạy. Cái này khiến cho những võ giả Hoàng Thiên Vực phía dưới chịu một cú đả kích không nhỏ.

Thật ra, nếu còn một chút cơ hội, Khương Viên Trinh dĩ nhiên không muốn đi. Hắn cũng không muốn bỏ đi cơ nghiệp Hoàng Thiên Vực.

Nhưng vấn đề là bây giờ Tô Tín rõ ràng không tính tha cho hắn đường sống nữa!

Tô Tín rõ ràng muốn giết hắn! Nếu hắn thoát đi, thì biết đâu sẽ có ngày hắn có thể đến tìm Tô Tín để báo thù.

Nhưng hiện tại, hắn đã là hy vọng cuối cùng của Khương gia. Nếu hắn mà chết thì Khương gia sẽ hoàn toàn tuyệt vọng.

“Trốn? Ngươi chạy thoát à?”

Tô Tín cười lạnh một tiếng. Quanh thân hắn hỏa diễm lưu chuyển, ngưng tụ thành một đôi cánh lửa sau lưng hắn.

Cánh kia dài đến mấy trượng, vô cùng lộng lẫy. Họa diễm còn tạo rõ nét từng chiếc lông chim một.

Đây rõ ràng là bí pháp kỳ dị mà sau khi Tô Tín luyện hóa lông chim Bắc Địa Long Vương cho mà có được. Đôi cánh lửa sau lưng Tô Tín nhẹ nhàng vỗ, thân hình của hắn đã vướt qua vô số không gian, xuất hiện ngay trước người Khương Viên Trinh!

Đây không phải là tốc độ, có lẽ nói là vượt không gian thì thích hợp hơn.

Bí thuật trong đôi cánh đó rất đơn giản, chỉ cần là nơi nào có lửa thì sẽ có thể thao túng hỏa lực trong thiên địa, mở ra được một lối đi trong hư không, vượt không gian đến trước người đối thủ.

Có thể nói, trên trời dưới đất này nào có chỗ nào không có hỏa lực ngưng tụ? Chỉ cần không phải ở giữa biển sâu, môn bí pháp này của Tô Tín đều có thể vận dụng được. Cho nên nói, bất kỳ ai muốn bỏ chạy trước mặt Tô Tín hầu như đều không thể.

Cánh lửa thu gọn lại, Tô Tín đánh xuống một quyền như sấm. Triết lôi quyền thế thi triển ra, dưới sức mạnh cường đại này, Khương Viên Trinh người vốn đã bị thương do thiêu đốt tinh huyết giờ đến cả ngăn cản cũng rất miễn cưỡng, cứ thế mà bị đánh cho hộc máu.

Thân hình Tô Tín giống như là Ma Thần, ngay lập tức chọn thủ đoạn khốc liệt nhất, không ngừng điên cuồng tấn công, dùng tốc độ cao nhất lao thẳng đến Khương Viên Trinh, như muốn mạnh mẽ đánh giết hắn!

Trong lòng Khương Viên Trinh nảy sinh một cảm giác tuyệt vọng sắp chết!

Hệt như những gì hắn nghĩ trước đó, đám người Phật Đà không phải đồng minh. Dù Phật Đà có thể giúp hắn, nhưng đó cũng là vì sự cân bằng.

Chỉ có Tô Tín, Mạnh Kinh Tiên cùng Địa Tạng Vương ba người này xuất thủ, phá hư cân bằng giữa các Thông Thiên thì khi đó đám người Phật Đà mới xuất thủ.

Nhưng bây giờ, đám người Phật Đà vẫn chẳng hề xuất hiện. Hiển nhiên, bọn họ đang nghĩ gì liếc mắt là có thể thấy được rồi.

Trong tuyệt vọng, chân khí quanh thân Khương Viên Trinh điên cuồng trào dâng. Dù coi như ngày trước tính cách hắn bảo thủ, song dù sao hắn cũng là nhân vật đứng đầu một vực, một kích quyết tử hắn nhất định phải có.

Nếu Tô Tín muốn giết hắn thì hắn cũng phải cho Tô Tín nhìn xem, cái giá phải trả nếu muốn giết Khương Viên Trinh hắn!

Trong chớp mắt này, hai mắt Khương Viên Trinh trở nên đỏ thẫm, hệt như một vòng Hồng Nguyệt. Khí huyết vô biên ngưng tụ thành một thanh Ma đao. Trên thanh Ma đao đó còn lóe lên kim mang Nguyên Thần. Kết hợp với thiên địa lực xung quanh, hóa thành một thanh Ma đao mạnh mẽ có thể trảm thiên tuyệt địa!

Lại một môn công pháp Ma đạo. Trên thực tế, mặc dù Nhân Hoàng tự mình đánh chết Đại Thiên Ma Tôn, đẩy hoàn toàn Ma đạo vào dị đoan. Nhưng trong thực tế, bên trong Hoàng Thiên Vực, bí pháp Ma đạo cũng không phải là ít.

Nguyên nhân rất đơn giản, năm đó, Nhất Thế Hoàng Triều đuổi giết không ít người Ma đạo. Không ít đệ tử thân truyền của Đại Thiên Ma Tôn đều chết vào tay Nhất Thế Hoàng Triều. Các loại bí pháp mà Đại Thiên Ma Tôn truyền thừa dĩ nhiêu đều rơi vào trong tay Nhất Thế Hoàng Triều.

Trên thực tế, Đại Thiên Ma Tôn có thể trở thành nhân vật tranh phong cùng Nhân Hoàng thời thượng cổ, thực lực của hắn dĩ nhiên không cần nhiều lời nữa. Bí pháp hắn để lại cũng không yếu kém hơn bí pháp Nhân Hoàng lưu lại. Chỉ có điều, người làm hậu duệ Nhân Hoàng mà lại sử dụng bí pháp Ma đạo, cái này cũng có hơi mất mặt.

Chương 2783 - Chém Thông Thiên (3)

Cho nên, những bí pháp Ma đạo liều mạng này, Khương Viên Trinh cũng chưa từng dùng qua. Cho đến giờ hắn bị Tô Tín chèn ép, lúc này mới nhớ đến sử dụng bí thuật liều mạng này,

Ma đao ánh nguyệt, thân đao đỏ như màu máu nhuộm đỏ cả phương thiên địa này. Nhưng ngay lúc này, Tô Tín chỉ dửng dưng nói: “Phá!”

Một chữ thốt ra, ngôn xuất pháp tùy, Ma đao kia lại bắt đầu tan vỡ. Chuyện này khiến cho Khương Viên Trinh nhất thời trợi trừng hai mắt.

Đây cũng không phải là vì thực lực của Tô Tín đã mạnh đến mức dùng một lời liền có thể đánh tan bí pháp liều mạng của một cường giả Thông Thiên cảnh. Mà là Tô Tín đã lực áp người, chặn Khương Viên Trinh nắm trong tay thiên địa lực!

Nhân vật Thông Thiên cảnh vốn là một phần của thiên địa. Mọi người cơ bản đều là hóa thân của thiên cơ, đều có thể nắm trong tay một phần thiên địa lực. Tuy nhiên torng đó nhất định sẽ có phân chia mạnh, yếu. Không may, thiên địa lực trong tay Tô Tín mạnh hơn Khương Viên Trinh. Một lời hắn vừa nói ra đã ngay lập tức phong cấm thiên địa. Mà bí pháp kia của Khương Viên Trinh lại cần rút thiên địa lực. Cứ như thế, thanh Ma đao mới ngưng tụ ra đã muốn tan tác!

Khương Viên Trinh cắn răng. Nhân lúc Ma đao còn chưa tan vỡ hoàn toàn, hắn chém ngang một đao. Ma khí huyết sát ngập trời chém tới hướng Tô Tín, song trong mắt Tô Tín vẫn không lộ vẻ sợ hãi chút nào.

Tô Tín chẳng qua chỉ đưa hai ngón tay ra. Một đạo kiếm chỉ được điểm ra. Hỏa diễm kiếm khí thoạt nhìn bình thường gầm thét xuất. Cho dù là kiếm khí do võ giả Hóa Thần cảnh ngưng tụ cương khí chém ra, so với hỏa diễm kiếm khí bây giờ của Tô Tín còn có uy thế hơn. Nhưng lại chính một đạo kiếm khí đơn giản này đã ngay lập tức đánh nát vụn Ma đao uy thế vô biên kia!

Đại đạo đơn giản nhất. Một kiếm khí thoạt nhìn đơn giản nhưng lại hàm chứa thấu hiểu cực hạn của Tô Tín với hai lực âm dương sinh tử. Dùng lửa làm chất dẫn, sau khi Ma đao kia

vỡ vụn, lại có thể dễ như trở bàn tay mà đâm vào trong cơ thể Khương Viên Trinh. Chớp mắt, sắc mặt của Khương Viên Trinh trở nên nhợt nhạt vô cùng. Thân thể hắn bắt đầu bị thiêu đốt một cách kỳ lạ. Trong ngọn lửa màu xám trắng đó, hắn không có chút lực phản kháng nào, cứ thế hóa thành tro bụi!

Uy năng của công pháp Ma đạo lớn, nhưng phản phệ còn lớn hơn. Sau một kích liều mạng thất bại, Nguyên Thần và khí huyết của Khương Viên Trinh đều đã tiêu hao cạn. Từ khoảnh khắc đó, Khương Viên Trinh đã thua.

Nhìn tro cốt màu xám trắng trên mặt đất kia, võ giả Hoàng Thiêu Vực mặt đầy vẻ không dám tin. Vực chủ của bọn họ, nhân vật Thông Thiên cảnh mạnh mẽ như vậy mà cứ thế chết? Chết dễ dàng trong tay Tô Tín như vậy?

Đừng nói võ giả Hoàng Thiên Vực, ngay cả võ giả Tây Bắc Đạo bên phía Tô Tín cũng không cách nào tin nổi.

Bọn họ nghĩ, chênh lệch giữa các Thông Thiên cảnh hẳn không nhiều mới đúng. Sao đại nhân của bọn họ lại có thực lực mạnh đến thế? Trong trận chiến này, Tô Tín gần như đều đè lên Khương Viên Trinh mà đánh. Đánh một đường đến chết cả đối phương.

Tô Tín mặt không cảm giác nhìn tro cốt của Khương Viên Trinh. Trước đó hắn có nói, Khương Viên Trinh có thể tấn thăng đến Thông Thiên đều là nhờ vào vận may. Lời nói này của Tô Tín không phải là đang giễu cợt, mà là sự thật.

Bây giờ, những võ giả tấn thăng Thông Thiên, tất cả mọi người đều đi con đường thuộc về mình. Chỉ có Khương Viên Trinh, đường hắn đi lại là lối cũ của Nhân Hoàng.

Công pháp của Tô Tín mặc dù là có được từ trong hệ thống, nhưng nó cũng đã bị Tô Tín dung hợp quán thông, đi ra con đường đặc biệt.

Sở trường của Mạnh Kinh Tiên là kiếm đạo. Kiếm đạo của hắn mạnh, thậm chí, đã có thể sánh với vị Thủy Tổ kiếm đạo Kiếm Thánh Mặc Ly.

Địa Tạng Vương thân mang công pháp hai mạch Phật môn, Địa Phủ, cũng đi ra con đường của mình. Thậm chí, dám khiêu

chiến thẳng mặt với Phật Đà.

Còn Lâm Trường Hà, Phật Đà, Đại Thiên Ma Tôn, Vương Cửu Trọng lại càng khỏi phải nói. Bọn họ cũng chính là những cường giả Thông Thiên cảnh thời thượng cổ hiện thế một lần nữa.

Còn về phần Huyền Trần Tử của Thái Nhất Đạo Môn. Hắn cả đời ngộ đạo. Cái hắn ngộ cũng không phải Đạo của Đạo Tổ mà là Đạo của hắn. Phải nói, Đào mà mỗi một người trong Thái Nhất Đạo Môn hiểu ra đều không giống nhau.

Còn như Thích Đạo Huyền, mặc dù là nhất mạch Phật Tông, song nhất mạch của hắn không thuộc Thiền Tông, cũng chẳng thuộc Mật Tông. Mà chính là tự ngộ một đạo. Phật hắn lĩnh ngộ khác với Phật của Phật Đà.

Cho nên nhìn như thế, trong số mười Thông Thiên trên giang hồ cũng chỉ có Khương Viên Trinh là đi theo đường cũ của người khác, căn bản không có con đường của riêng hắn.

Võ công pháp hắn dùng đều là của Nhân Hoàng truyền thừa, không có chút hiểu biết cá nhân nào. Dù là lúc sinh tử, hắn vẫn dùng công pháp Ma đạo của Đại Thiên Ma Tôn ngày trước.

Phải biết, bây giờ hắn đã là Thông Thiên cảnh, cũng là nhân vật ngang hàng với Đại Thiên Ma Tôn, thế mà vẫn phải nhờ vào công pháp của người khác mà liều mạng. Đây không phải là trò cười thì là cái gì?

Chương 2784 - Hậu quả

Có thể nói, mấy vị Thông Thiên hiện nay trên giang hồ, thực lực của Khương Viên Trinh chính là người yếu nhất. Hắn không chết thì ai chết đây? Thậm chí, nếu Vô Sinh lão mẫu cướp được tinh thạch, tấn thăng đến Thông Thiên cũng còn mạnh hơn Khương Viên Trinh.

Dẫu sao, Vô Sinh lão mẫu vào buổi đầu Thần Kiều cảnh đã tìm được con đường riêng của mình, dung hợp sở trường của Đạo – Phật – Ma, nhưng lại độc lập với Tam gia này.

Tô Tín đi đến cạnh đống tro cốt. Hắn ngay tức khắc đưa tay ra, nắm chặt. Trong tay hắn giống như thể đang cầm cái gì. Đó là

một cảm giác cực kỳ huyền ảo. Chính là tinh thạch bị Khương Viên Trinh luyện hóa!

Chỉ có điều, hình thể tinh thạch đã chẳng còn. Đây chẳng qua là một tia thiên cơ hư vô bị Tô Tín nắm trong tay. Với sức mạnh của mình, Tô Tín tùy tiện thu nó vào trong cơ thể.

Hắn có thể cảm giác được rõ rệt thiên địa lực hắn nắm trong tay mạnh hơn một chút. Có điều sức mạnh này cũng chỉ là mạnh thêm một tia chứ không phải là kiểu thực lực tăng gấp bội. Chẳng lẽ hắn đã tính sai điều gì?

Tuy nhiên, Tô Tín nghĩ một chút liền bình thường trở lại. Dựa theo như lời của Bắc Địa Long Vương, năm đó cách mà Nhân Hoàng chọn chính là tập hợp khí vận thiên hạ, vì thế nên thực lực của bản thân mới có thể vượt xa những Thông Thiên bình thường. Mà Cửu Cực Quy Nhất là phương pháp cho Yêu tộc suy tính ra.

Phải biết rằng năm đó, Nhân Hoàng từng chém chết đám người Đại Thiên Ma Tôn. Thiên cơ trong cơ thể bọn họ cũng nhất định là lọt vào trong tay Nhân Hoàng. Kết quả, Nhân Hoàng lại không phát hiện điều này, thế chứng tỏ Nhân Hoàng cũng chỉ cảm thấy thực lực của mình chẳng qua chỉ gia tăng thêm một tia như vậy, mới không để ý. Cho nên mới không nghĩ đến cách Cửu Cực Quy Nhất này.

Có lẽ, chỉ cần làm giống theo lời Bắc Địa Long Vương, chỉ có khí Tô Tín luyện hóa chín đạo thiên cơ, đạt đến cảnh giới Cửu Cực Quy Nhất thì hắn mới có thể biến lượng thành chất.

Tô Tín nhìn xuống dưới một cái. Lúc này, trận chiến bên dưới đã chẳng cần Tô Tín nhúng tay. Khương Viên Trinh vừa chết, những võ giả Hoàng Thiên Vực kia càng thêm tuyệt vọng. Gần như phần lớn đều không buồn chống cự. Những người chống cự dựa vào địa thế hiểm trở cũng đều bị chém chết hết.

Hoàng Bỉnh Thành lại gần, mặt đầy thần sắc vui mừng, nói: “Đại nhân, tất cả đều đã giải quyết! Chín phần võ giả trong Hoàng Thiên Vực đều đã bị bắt, phải xử trí thế nào đây?”

Tô Tín suy nghĩ một lát, trong mắt hắn lộ ra một tia u tối, bỗng nhiên vung tay lên, nói: “Giết!”

Hoàng Bỉnh Thành nhất thời có hơi chút sửng sốt, hắn không dám tin, hỏi: “Đại nhân ngươi nói gì? Giết? Giết hết tất cả?”

Tô Tín gật đầu nói: “Không chừa một ai! Đặc biệt là người của Khương gia càng không thể tha!”

Hoàng Bỉnh Thành hơi có chút chần chừ, nói: “Giết hết có phải có hơi đáng tiếc không?”

Đi theo Tô Tín nhiều năm như vậy, Hoàng Bỉnh Thành ngược lại cũng không phải kẻ có lòng dạ từ bi Thánh mẫu. Hắn cũng không phải muốn cầu tha thứ cho Khương gia.

Trước kia, lúc Tô Tín mới vừa quật khởi, hở một chút là giết tông diệt môn, cái chính là để gây dựng uy thế, nhổ cỏ tận gốc.

Nhưng bây giờ Tô Tín đã đến Thông Thiên cảnh. Đến cấp bậc của hắn hoàn toàn có thể không màng đến mấy trò trả thù của đám kiến hôi này. Hơn nữa, hắn cũng không cần gây dựng uy thế nữa, uy thế của hắn cũng đủ để chấn động giang hồ rồi.

Cho nên, những người ở Hoàng Thiên Vực này, Tô Tín hoàn toàn có thể thu nhận bọn họ vào dưới quyền. Cho dù có vài người không thu nạp nổi thì cũng có thể ném đi đào mỏ, mài giũa một thời gian cũng trở nên ngoan ngoãn.

Dẫu sao, thân là võ giả, nào có mấy người có thể chịu nổi cảnh sức mạnh bị phong cấm, sau đó phải rớt vào phàm trần đâu? Đặc biệt là Khương Viên Trinh cũng đã chết. Hy vọng báo thù của bọn họ đều bị bóp nát. Trừ có mấy người có thể cứng đầu đến cuối, đa phần những người còn lại đều sẽ đầu hàng.

Bây giờ Tô Tín chém chết hết tất cả như vậy, Hoàng Bỉnh Thành nghĩ sao cũng thấy có hơi lãng phí.

Tô Tín lắc đầu nói: “Nếu đổi thành những thế lực khác, đám người này nếu không cần giết cũng không giết. Nhưng người của Hoàng Thiên Vực ta thật không dám bỏ qua cho.

Võ giả bây giờ căn bản không lĩnh giáo qua thủ đoạn của Nhân Hoàng. Ai nào biết hắn rốt cuộc có để lại bố trí gì không?

Cho nên thà giết lầm mười ngàn cũng không bỏ qua một. Những võ giả Hoàng Thiên Vực này đều phải chết!”

Hoàng Bỉnh Thành yên lặng gật đầu một cái. Nếu Tô đại nhân đã nói thế thì hậu quả của việc này nhất định rất nghiêm trọng! Những người này, tất cả đều phải chết!

Việc làm của Tô Tín ở Hoàng Thiên Vực chỉ mất có mấy ngày đã truyền khắp toàn bộ giang hồ. Mà các thế lực như Phật Tông, Đạo môn, Ma đạo đều có người chuyên biệt dùng đường dây đặc biệt gửi tin đến. Không lâu sau khi Tô Tín diệt Hoàng Thiên Vực, những thế lực này cũng đã có được tin.

Lúc này, bên trong Thái Nhất Đạo Môn, Huyền Trần Tử trên mặt lộ ra vẻ kinh sợ. Hồi lâu sau hắn mới lắc đầu, nói: "Tô Tín này quả nhiên lợi hại. Toàn bộ Hoàng Thiên Vực hắn nói giết là giết."

Lâm Trường Hà ở một bên ngược lại không có phát biểu gì về việc Tô Tín tàn sát Hoàng Thiên Vực.

Chương 2785 - Hậu quả (2)

Trong mắt hắn chẳng qua chỉ lộ một tia tinh mang, nói: "Bây giờ ta thật muốn biết, thực lực của Tô Tín rốt cuộc đã đến trình độ gì. Hắn chém chết Khương Viên Trinh dễ dàng đến thế. Rốt cuộc là hắn quá mạnh mẽ hay là Khương Viên Trinh quá yếu?"

Bên trong Ma đạo, Đại Thiên Ma Tôn nhận được tin này, cười to mấy tiếng, nói: "Tốt! Tốt! Tốt! Giết hay lắm! Lão già Nhân Hoàng, Nhất Thế Hoàng Triều ngươi để lại bị diệt. Hoàng Thiên Vực ngươi để ở Tiên Vực giờ cũng bị diệt! Lần này sau khi ngươi xuất quan, ngươi cũng chỉ còn lại hào quang cũ mà thôi. Ông đây xem ngươi còn oai phong kiểu gì!"

Đối với Đại Thiên Ma Tôn mà nói, những thứ linh tinh này cho tới giờ hắn cũng không quan tâm. Dù sao hắn cũng chẳng có nhiều tính toán như Phật Đà, chỉ cần có thể nhìn thấy Nhân Hoàng bị xui xẻo, hắn liền thấy vui.

Bên trong Phật môn, sau khi Phật Đà nhận được tin, biểu cảm của hắn còn kích động hơn cả Lâm Trường Hà và Đại Thiên Ma Tôn.

"Khương Viên Trinh bị giết? Hoàng Thiên Vực bị tàn sát? Sao có thể?"

Trong mắt Phật Đà lộ ra vẻ kinh sợ. Hắn từng giao thủ với Tô Tín. Hắn thừa nhận sức mạnh của Tô Tín rất kỳ dị. Mới bước vào Thông Thiên mà đã mạnh hơn hắn một nước. Nhưng Khương Viên Trinh cũng là Thông Thiên, không phế đến mức bị Tô Tín đồng cấp giết dễ dàng thế chứ?

"Tính sai rồi."

Phật Đà thở dài một hơi. Hắn muốn thu thập khí vận trong thiên hạ. Hoàng Thiên Vực chính là một trong những mục tiêu hàng đầu. Chỉ có điều hiện tại hắn còn chưa ra tay. Một là vì danh tiếng hậu duệ Nhân Hoàng của Hoàng Thiên Vực bày ở đó. Không có lý do đầy đủ hắn khó mà ra tay. Một lý do khác chính là Phật Đà muốn chắc chắn một chút. Sau khi hắn tìm hiểu lai lịch của những Thông Thiên này trên giang hồ xong, khi đó mới ra tay.

Không ngờ đến bây giờ lại bị Tô Tín giành trước. Mà Tô Tín căn bản không quan tâm đến chuyện danh tiếng. Đừng nói là Khương Viên Trinh, thậm chí đến cả Hoàng Thiên Vực hắn cũng tàn sát được!

Phật Đà lắc đầu một cái, ngồi xuống. Người chết hết rồi, có nghĩ nhiều nữa cũng vô ích.

Có điều sau này hắn phải chú ý đến Tô Tín này nhiều hơn. Hắn càng ngày càng nhìn không thấy Tô Tín rồi.

Những thế lực hàng đầu giang hồ này vẫn có thể giữ vững bình tĩnh, nhưng toàn bộ giang hồ đều bùng nổ.

Trước kia, chuyện tàn sát tông môn, diệt tộc, Tô Tín làm đâu có ít. Nhưng lần này lại rất đặc biệt. Hoàng Thiên Vực dầu gì cũng là hậu duệ của Nhân Hoàng ngày trước. Tô Tín nói giết là giết, hơn nữa còn tàn nhẫn đến mức không lưu lại một người. Đây cũng không khỏi có hơi quá đáng.

Lại nhớ đến lần trước Tô Tín bảo vệ Yêu tộc. Bây giờ lại giết Hoàng Thiên Vực hậu duệ của Nhân Hoàng. Trên giang hồ có không ít người mạnh mẽ lên án Tô Tín là tay sai Yêu tộc, tà ma dị đoan.

Dĩ nhiên, mặc dù người mắng Tô Tín có nhiều. Nhưng trong thực tế, người dám đến tìm Tô Tín gây sự căn bản là chưa thấy

ai.

Thông Thiên cảnh là nhân vật đã hoàn toàn vượt qua cực hạn con người mà sánh vai cùng thiên địa. Đó là nhân vật Thần Tiên đích thực. Những Thông Thiên khác trên giang hồ còn chưa ra mặt thì đời nào đến lượt bọn họ chủ trì công đạo? Thậm chí, người dám đến Tây Bắc Đạo mắng chửi Tô Tín cũng chẳng có nữa là. Tất cả đều chỉ ở địa bàn của mình mà mắng.

Dẫu sao người trên giang hồ cũng không phải là ngu ngốc. Bọn họ mắng Tô Tín ở địa bàn của mình thì không sao, nhưng nếu dám đến Tây Bắc đạo mắng thì gay to.

Sau khi trở lại Tây Bắc Đạo, Địa Tạng Vương nhìn Tô Tín, hỏi: “Giải quyết xong Hoàng Thiên Vực rồi?”

Tô Tín gật đầu, nói: “Gần như vậy. Khương Viên Trinh bị ta chém chết. Người của Hoàng Thiên Vực còn lại cũng bị giết hết. Chỉ có điều ta không phát hiện được Nhân Hoàng để lại bố trí gì.”

Địa Tạng Vương khẽ nhíu mày một cái. Dù sao hắn cũng xuất thân Phật môn, đối với tác phong mở miệng là giết tông diệt môn như Tô Tín hắn vẫn có chút không quen.

Chỉ có điều, hắn cũng không phải người mềm lòng. Chuyện này hắn không làm được nhưng cũng không bắt ép người khác không được làm.

“Vô Sinh lão mẫu cũng bị ngươi giết rồi?” Địa Tạng Vương hỏi.

Tô Tín lắc đầu, nói: “Vô Sinh lão mẫu vẫn có hơi khó giải quyết. Ta còn tưởng nàng nhất định sẽ đứng chung một chỗ với Hoàng Thiên Vực. Không ngờ rằng nàng mới thấy chuyện hơi có chút không đúng đã trốn ngay. Lá gan của nàng e là đã bị dọa sợ, không tạo nổi phong vân gì.”

Với Tô Tín bây giờ mà nói, Vô Sinh lão mẫu đã chẳng có uy hiếp gì nữa.

Nhưng nếu như nàng có chút thức thời, tìm đến nơi vắng vẻ mà ẩn cư, thì Tô Tín cũng lười phí sức tìm nàng.

Song nếu nàng nhất định cứ nhảy ra lượn qua lượn lại trước mặt hắn, thế thì Tô Tín cũng chẳng ngại mà một tát đập chết nàng.

“Đúng rồi. Sau khi đoạt được cơ duyên trên người Khương Viên Trinh, ngươi cảm giác thực lực bản thân thế nào? Có nảy sinh biến hóa gì hay không?”

Tô Tín lắc đầu, nói: “Cái này thì thật không có. Chẳng qua chỉ có cảm giác thực lực tăng thêm một chút, cũng không có phát sinh biến hóa gì gấp bội.”

Địa Tạng Vương nhíu mày một cái, nói: “Nếu như vậy thì đúng là phiền phức. Người còn lại nên giải quyết sao đây?”

Chương 2786 - Thích Đạo Huyền

Địa Tạng Vương cho rằng, sau khi Tô Tín đoạt được thiên cơ trên người những Thông Thiên kia, hắn hẳn là càng đánh càng mạnh mới đúng. Một phần thiên cơ sẽ giúp cho thực lực bản thân tăng trưởng gấp bội. Đến lúc chỉ còn lại mấy người thì dù có là Phật Đà hay Đạo Tổ cũng không địch lại được Tô Tín.

Mà bây giờ, thực lực của Tô Tín lại chẳng qua chỉ tăng thêm một tia. Cái này có chút khó xử.

Mấy người còn lại, Lâm Trường Hà cùng Huyền Trần Tử đều là người Thái Nhất Đạo Môn, một mình Tô Tín ra tay sẽ không địch lại được. Mà nếu Tô Tín kéo theo Địa Tạng Vương hắn cùng Mạnh Kinh Tiên đồng loại ra tay, cái này sẽ khiến đám người Phật Đà cảnh giác.

Phật Đà cũng chính là người khó dây dưa nhất. Thực lực của Vương Cửu Trọng cũng cao đến dọa người. Lúc còn ở Thần Kiều cảnh đã có sức mạnh tương đương với Tô Tín rồi.

Địa Thiên Ma Tôn mặc dù từng cùng Tô Tín hợp tác, nhưng bây giờ Tô Tín nếu nói Đại Thiên Ma Tôn giao thiên cơ trên người hắn ra. Đại Thiên Ma Tôn tuyệt đối sẽ trở mặt với Tô Tín ngay.

Mặc dù Đại Thiên Ma Tôn không có mong cầu gì nhiều, nhưng hiển nhiên hắn cũng sẽ không dễ dàng giao sức mạnh Thông Thiên cảnh ra.

Tô Tín thấp giọng nói: “Gượng ép thì không thể. Lần này ta xuất thủ với Hoàng Thiên Vực đã khiến cho Phật Đà chú ý. Vì thế ta tính đi tìm Thích Đạo Huyền tiếp theo.”

“Thích Đạo Huyền?”

Địa Tạng Vương cau mày. Hắn không mấy hiểu Thích Đạo Huyền, thậm chí còn chưa từng tiếp xúc qua. Chỉ có điều hắn nghĩ, vô duyên vô cớ mà Tô Tín muốn bắt Thích Đạo Huyền giao thiên cơ, giao sức mạnh Thông Thiên cảnh trên người hắn ra, cái này đúng là gần như không thể.

Tô Tín gật đầu nói: “Hiện trong số mấy vị Thông Thiên đây, tình huống của Thích Đạo Huyền là tương đối đặc thù. Ta và Thích Đạo Huyền đánh nhau qua lại cũng khá nhiều. Hắn đang nghĩ gì, đang muốn gì, cái này ta ngược lại rất rõ ràng. Lần này ta tin chắc tới tám phần có thể thuyết phục được đối phương.”

Địa Tạng Vương cũng gật đầu một cái. Nếu Tô Tín nói hắn chắc đến tám phần, thì cái chắc chắn của Tô Tín nhất định nhiều hơn tám phần. Con người Tô Tín cho tới giờ đều không làm gì không chắc chắn cả.

Ở lại Tây Bắc Đạo mấy ngày, cẩn thận luyện hóa hoàn toàn thiên cơ của Khương Viên Trinh xong, Tô Tín một thân một mình đi đến Nhữ Nam Đạo đi tìm Thích Đạo Huyền.

Người khác sau khi đoạt được cơ duyên sẽ phát triển thế lực, nhưng Thích Đạo Huyền vẫn tìm đệ tử như trước.

Chỉ có điều, tính cách hắn ôn hòa, bây giờ coi như đã danh mãn giang hồ vẫn một thân một mình đi khắp nơi trên giang hồ tìm đệ tử cho mình.

Sau đó, bởi có mấy võ giả to gan theo Thích Đạo Huyền thỉnh giáo võ đạo, Phật pháp, mà Thích Đạo Huyền cũng đều giải thích cặn kẽ cho những kẻ đó. Vì lẽ đó, mỗi nơi hắn đến sẽ càng lúc càng nhiều người hơn, làm trễ nải thời gian đi tìm đệ tử của Thích Đạo Huyền.

Cho nên Thích Đạo Huyền liền thẳng thắn nói với những người đó, hắn đến đâu sẽ giảng đạo ở đó ba ngày. Người muốn đến nghe đều có thể đến. Như vậy, sau ba ngày giảng đạo hắn mới có thể tiếp tục đi tìm đệ tử mà hắn mong muốn.

Lúc này, Thích Đạo Huyền vừa hay ở Nhữ Nam Đạo tìm đệ tử. Tô Tín nghe ngóng tin tức, cũng ngay lập tức đi đến Nhữ Nam Đạo.

Lúc này, tại Tề Châu phủ Nhữ Nam Đạo, trong một diễn võ trường lộ thiên, Thích Đạo Huyền ngồi xếp bằng trên đất, giảng giải võ đạo, Phật pháp, và một vài thứ liên quan đến tu tâm cho đông đảo võ giả Nhữ Nam Đạo.

Chung quanh hắn, đông đảo võ giả vây quanh đếm không hết. Hàng đầu có Thượng Quan thị của Nhữ Nam Đạo cùng võ giả của Thất Hùng Hội. Thậm chí, gia chủ Thượng Quan Linh của Thượng Quan thị cùng Hội chủ Thẩm Vô Danh của Thất Hùng Hội tất cả đều mang vẻ mặt cung kính ngồi ở đó, nghe Thích Đạo Huyền giảng đạo.

Nhữ Nam Đạo cũng bởi có hai nhà bọn họ bảo vệ trật tự nên lúc này mới có thể gọn gàng, kỉ cương. Đổi lại là trước đó, có nhiều nơi, võ giả vì muốn đoạt được một chỗ tốt mà nghe Thích Đạo Huyền giảng đạo mà thiếu chút nữa đánh nhau. Khiến đến cả Thích Đạo Huyền phải đích thân ra tay bảo vệ trật tự.

Đáng nhắc tới chính là, Thẩm Vô Danh bây giờ cũng đã bước chân vào Chân Vũ, trở thành vị Chân Vũ thứ hai trong Thiên Hạ Thất Bang.

Thiên Hạ Thất Bang trước nay đều là hạng người xuất thân hoang dã. Có thể có thế lực truyền thừa ba đời cũng đã càng lúc càng ít. Có thể xuất hiện sức mạnh Chân Vũ lại càng là hiếm có khó tìm.

Trong thế hệ này của Thiên Hạ Thất Bang, Địch Kinh Phi của Tranh Kiếm Minh là người tấn thăng Chân Vũ đầu tiên. Cái này đã không phải dễ dàng gì rồi. Mà mặc dù tuổi tác của Thẩm Vô Danh mặc dù không coi là lớn, song cũng không còn nhỏ. Lần này cũng đã tấn thăng Chân Vũ, địa vị của Thất Hùng Hội trong Thiên Hạ Thất Bang cũng thăng lên một đoạn lớn, đứng sau Tranh Kiếm Minh.

Mặc dù thực lực tổng hợp của Thất Hùng Hội so ra còn mạnh hơn Tranh Kiếm Minh. Nhưng thực lực của Địch Kinh Phi có hơi quá mức kinh người. Ban đầu, lúc hắn mới vào Chân Vũ đã liên tục đánh bị thương nặng hai tên Chân Vũ của Phong Thiên Vực.

Chương 2787 - Thích Đạo Huyền (2)

Thực lực như này đủ khiến cho phần lớn Chân Vũ cam bái hạ phong, ít nhất, Thẩm Vô Danh cũng không có tâm tư tranh

phong với Tranh Kiếm Minh. Vì thế nên vị trí thứ nhất này hắn cũng ngầm thừa nhận, nhường lại cho Tranh Kiếm Minh.

Mà ở Nhữ Nam Đạo, cùng với việc Thẩm Vô Danh tấn thăng Chân Vũ, Thất Hùng Hội lại có thể một lần nữa ngang hàng với Thượng Quan thị.

Lúc Tiên Vực hạ giới, Thượng Quan thị vốn tầm thường lại cùng dung hợp với Hàn Thiên Vực trong mười hai Tiên Vực. Kết quả, Thượng Quan thị không chỉ có thực lực tăng mạnh, mà còn có thêm một cường giả Chân Vũ cảnh, áp chế lên địa bàn của Thất Hùng Hội cũng không ít.

Bây giờ Thẩm Vô Danh tấn thăng Chân Vũ, tự mình đuổi theo Thượng Quan Linh của Thượng Quan thị một hồi. Hai người cũng không biết đã bàn tính gì hay là động thủ gì. Dù sao, từ sau lần đó, Thượng Quan thị liền trả lại địa bàn của Thất Hùng Hội bị Thượng Quan thị chiếm trước đó trả lại cho Thất Hùng Hội. Hai bên cùng nhau quản lý Nhữ Nam Đạo.

Lúc này, hai nhà cũng đều tỏ ra hòa thuận mà nghe Thích Đạo Huyền giảng đạo. Coi như bọn họ có tấn thăng Chân Vũ thì với cường giả Thông Thiên cảnh như Thích Đạo Huyền đến giảng đạo vẫn có thể cho bọn họ được lợi ích không nhỏ.

Nhưng vào lúc này, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh Thích Đạo Huyền. Thượng Quan Linh cùng Thẩm Vô Danh vừa muốn quát một tiếng to gan. Có điều, vừa nhìn thấy thân ảnh đó, bọn họ đều không hẹn mà cùng ngậm miệng lại.

Tô Tín!

Người này bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh Thích Đạo Huyền. Hắn mặc cả thân hắc bào bồng bềnh trong gió. Trên người hắn không mang theo chút khí tức nào, thật giống như là không khí vậy. Nhưng trong thực tế, cả người hắn lại chói mắt như ánh dương vậy. Khiến người khác không cách nào khinh thường.

Thượng Quan Linh cùng Thẩm Vô Danh hai mắt nhìn nhau một cái, cũng không dám lên tiếng.

Người này không phải hạng người dễ chọc vào. Bất kể hôm nay hắn đến tìm Thích Đạo Huyền gây phiền toái hay đến làm

gì, bọn họ cũng chỉ có thể nhìn.

Với thực lực bây giờ của Thượng Quan thị cùng Thất Hùng Hội, Tô Tín chỉ cần nhấc một ngón tay, e là bọn họ sẽ bị diệt môn ngay rồi.

Mà những võ giả khác ở ngoài Nhữ Nam Đạo trông thấy Tô Tín đến, thoáng chốc bắt đầu náo động, thấp giọng bàn luận sôi nổi.

Trước đây không lâu, Tô Tín vừa mới diệt Hoàng Thiên Vực, thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn. Khương Viên Trinh bị giết thì thôi, trong toàn bộ Hoàng Thiên Vực. Bất kể là là người của Khương gia hay những võ giả trung thành với nhất tộc Khương thị tất cả đều bị giết. Máu chảy thành sông. Cả giang hồ toàn là tiếng mắng chửi.

Có điều sau khi mắng, mọi người cũng không biết làm gì. Tiếng xấu trên lưng Tô Tín không đến một ngàn cũng tới tám trăm. Người ta căn bản chẳng quan tâm thì bọn họ trừ mắng chửi cũng chẳng còn cách nào.

Mà bây giờ, Tô Tín xuất hiện trước mặt bọn họ. Đám người này cũng chẳng dám tiếp tục mắng chửi. Đứng trước mặt Tô Tín mà mắng hắn thì không phải là đang trút giận mà là đang tự tìm cái chết.

Có điều, bọn họ thắc mắc không biết vì sao Tô Tín lại đến tìm Thích Đạo Huyền. Dường như Thích Đạo Huyền cũng không có thù oán gì với Tô Tín.

Ban đầu, Thích Đạo Huyền quả thực từng cản Tô Tín diệt Thiếu Lâm Tự. Nhưng Tô Tín cũng vẫn diệt Thiếu Lâm Tự như thường. Chẳng lẽ Tô Tín chỉ vì chút chuyện nhỏ này mà đến tìm Thích Đạo Huyền gây sự?

Mọi người không đoán được Tô Tín nhưng đã có hơi nhát gan, bắt đầu lặng lẽ rút lui, tránh cho lát nữa đánh nhau thật bọn họ bị ngộ thương.

Những người còn ở lại cũng cẩn thận nhìn quanh, hầu như không còn tâm tình nghe Thích Đạo Huyền giảng đạo nữa.

Thích Đạo Huyền thì ngược lại, hắn đã nhận ra được Tô Tín đến, song cũng không bị ảnh hưởng gì, vẫn tiếp tục giảng đạo. Tô Tín cũng không quấy rầy hắn, chỉ đứng qua một bên.

Nửa giờ sau, Thích Đạo Huyền hoàn toàn giảng xong. Bấy giờ đứng lên, thi lễ với Tô Tín, nói: "Tô đại nhân quản lý Tây Bắc Đạo trăm công nghìn việc, sao lại rảnh rỗi đến tìm bần tăng đây?"

Tô Tín lạnh nhạt nói: "Ta đến tìm Thích Đạo Huyền đại sư dĩ nhiên có chuyện tốt muốn thương lượng với đại sư ngươi."

Thích Đạo Huyền lộ ra một nụ cười khổ, nói: "Nhưng bị Tô đại nhân tìm đến cửa thì ắt cũng không phải chuyện gì tốt lành."

Tô Tín phất tay một cái, nói: "Thế sự không có tuyệt đối mà."

Vừa nói, Tô Tín đưa mắt sang nhìn Thẩm Vô Danh cùng Thượng Quan Linh, nói: "Hai vị, ta có một số việc muốn thương lượng với Thích Đạo Huyền đại sư. Nơi này là địa bàn của hai người các ngươi, có thể sắp xếp cho một chỗ không?"

Thượng Quan Linh cùng Thẩm Vô Danh liền vội vàng gật đầu. Tất cả đều thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần không phải đến tìm bọn họ gây sự là được.

Thượng Quan Linh giao cho Tô Tín một căn nhà của Thượng Quan thị để hắn mật đàm với Thích Đạo Huyền. Hắn và Thẩm Vô Danh núp ở đằng xa, rất sợ nghe được cái gì không nên nghe.

Cường giả Thông Thiên cảnh muốn nói chuyện gì, quả thực bọn họ rất tò mò, cũng rất muốn nghe.

Nhưng đồng thời bọn họ cũng biết, có một số việc nghe được, bọn họ nghe cũng không hề gì. Song nếu là việc không nghe được mà vẫn nghe thì bọn họ sẽ chết rất thảm.

Chương 2788 - Thuyết phục

Thích Đạo Huyền nhìn Tô Tín, thấp giọng nói: "Tô đại nhân, ngươi cố ý tìm bần tăng tới rốt cuộc là muốn nói gì?'

Tô Tín không trực tiếp trả lời. Hắn chẳng qua chỉ nói: “Thích Đạo Huyền đại sư, đến giờ ngươi vẫn chưa tìm được đệ tử của mình hay sao?”

Thích Đạo Huyền lắc đầu nói: “Liên Hoa Thiền Viện của ta nhất mạch tu Nhất Viên Thiện Tâm. Muốn tìm được thiên tài trong võ đạo là rất dễ. Nhưng muốn tìm được đệ tử để làm đệ tử nhất mạch Liên Hoa Thiền Viện ta lại chẳng dễ dàng như vậy.

Giang hồ này giống như một cái thùng nhuộm lớn. Có thể ở trong cái đống hỗn lộn này, chẳng có được mấy người sạch sẽ. Tâm cảnh đền đã vướng bụi. Cho nên bây giờ, bần tăng đã đặt mục tiêu của mình lên người bình thường, gia cảnh bình thường. Dù thiên phú võ đạo của hắn rất kém cỏi thì cũng được.”

Tô Tín gật đầu một cái. Lúc này hắn bỗng nhiên nói: “Thích Đạo Huyền đại sư, thật ra thì bây giờ ngươi không thu nạp được đệ tử nào cũng coi như là một chuyện tốt. Nếu như ngươi thực sự thu nạp được đệ tử, e là cũng không giữ được bao lâu.”

Thích Đạo Huyền cay mày nói: “Tô đại nhân có ý gì đây?”

Tô Tín không trả lời Thích Đạo Huyền ngay. Hắn chẳng qua chỉ lạnh nhạt nói: “Thích Đạo Huyền đại sư, lúc trước hẳn ngươi cũng thấy được cảnh Nhân Hoàng Kiếm đóng vào ẩn long mạch chứ?”

Thích Đạo Huyền gật đầu một cái. Trên mặt Tô Tín liền hiện ra vẻ nặng nề, hắn thấp giọng nói: “Vị Nhân Hoàng bệ hạ mà chúng ta cho là anh hùng đó không hề đơn giản. Chủ ý của hắn là gì ngươi có biết không?”

Vừa nói, Tô Tín liền ngay lập tức nói hết cho Thích Đạo Huyền nghe về suy đoán của Yêu tộc đối với Nhân Hoàng, cộng thêm suy đoán của bọn họ với chuyện này, bí mật của Nhân Hoàng, thậm chí cả việc hắn muốn Cửu Cực Quy Nhất cũng kể hết ra.

Những chuyện này cho đến giờ cũng chỉ có Mạnh Kinh Tiên cùng Địa Tạng Vương biết. Tô Tín chịu kể những chuyện này cho Thích Đạo Huyền nghe, dĩ nhiên là không phải có ý Thích

Đạo Huyền sánh vai được với Mạnh Kinh Tiên và Địa Tạng Vương, mà là vị đại sư này là người phúc hậu hiếm có trong số cường giả trên giang hồ hiện nay.

Hơn nữa lần này, Tô Tín muốn thuyết phục đối phương, hắn cũng phải nói những chuyện này ra. Bằng không hắn không cách nào làm được.

Nghe được tin này, trong mắt Thích Đạo Huyền nhất thời lóe lên vẻ kinh hãi.

Thứ Tô Tín nói trước đó hắn chưa từng tiếp xúc qua. Thậm chí đây cũng là lần đầu hắn nghe nói đến. Cái này quả thực có chút dao động tam quan của hắn.

Theo bản năng, hắn muốn phản bác lại. Song nghĩ tới nghĩ lui, hắn cũng không nghĩ ra được chỗ nào để phản bác. Nếu như nói tất cả những thứ này đều là Tô Tín nói hươu nói vượn thì tài ăn nói bậy bạ của Tô Tín cũng có hơi mạnh rồi.

Thích Đạo Huyền mang theo sắc mặt kỳ lạ, nói: “Tô đại nhân, theo như những gì ngươi nói, Nhân Hoàng vốn là anh hùng Nhân tộc chúng ta thật ra là hạng người điên khùng, dã tâm bừng bừng. Mà Tô đại nhân ngươi, kẻ nhận bao lời chửi mắng trên giang lại là anh hùng muốn cứu thiên hạ? Việc ngươi giết Khương Viên Trinh, Hoàng Thiên Vực cũng là vì lo nghĩ cho chúng sinh?”

Tô Tín lắc đầu, nói: “Tô Tín ta dù làm không ít việc ác, nhưng ít nhất ta không giả tạo. Giết người là giết người. Mượn lắm cớ vô dụng như vậy mà làm gì?

Ta không có hứng thú làm anh hùng, cũng không muốn làm anh hùng. Những chuyện bây giờ ta làm chỉ là vì không muốn chết mà thôi.

Huống chi cứ cho là không có chuyện này, chỉ bằng việc Khương Viên Trinh dám xuất thủ với ta trên con đường Thông Thiên đó, ta cũng nhất định phải giết hắn.”

Tô Tín thẳng thừng như vậy lại khiến cho Thích Đạo Huyền có hơi kinh ngạc. Hắn hỏi: “Vậy lần này Tô đại nhân đến là vì thiên cơ trên người bần tăng? Chẳng lẽ Tô đại nhân ngươi cũng muốn giết bần tăng như giết Khương Viên Trinh?”

Tô Tín lắc đầu, nói: “Thực lực của Thích Đạo Huyền đại sư dĩ nhiên không thể so sánh với tên phế vật Khương Viên Trinh kia. Ta tới chỉ muốn đại sư giao cơ duyên Thông Thiên cảnh ra mà thôi.”

Thích Đạo Huyền không nhịn được, bật cười nói: “Tô đại nhân, đây chính là sức mạnh Thông Thiên cảnh. Bần tăng cho dù có bỏ qua cố chấp cũng không thể bỏ qua được sức mạnh nhường này.”

Tô Tín lắc đầu, nói: “Thích Đạo Huyền đại sư, rốt cuộc thì đệ tử quan trọng hay là sức mạnh Thông Thiên cảnh bây giờ của ngươi quan trọng?

Không phải ta đe dọa. Nếu như suy đoán của ta thành sự thật, Nhân Hoàng muốn thúc giục Tiên Vực dung nhập cùng Hạ giới thì cứ cho rằng Liên Hoa Thiền Viện ở trong một thế giới độc lập cũng sẽ không cách nào tránh khỏi!

Đến lúc đó, đừng nói ngươi không tìm được đệ tử mà cho dù ngươi tìm được đệ tử, e là cũng không sống nổi.”

Trên mặt Thích Đạo Huyền lộ ra vẻ hơi do dự. Lời của Tô Tín như vậy nếu đổi thành nói người khác, thì chỉ cần mới một câu đầu cũng đã đủ để đánh nhau rồi.

Nhưng Thích Đạo Huyền lại khác. Người này chính là người đàng hoàng hiếm có trong số đông đảo cường giả trên giang hồ. Quan trọng nhất chính là trong lòng Thích Đạo Huyền, đệ tử còn quan trọng hơn sức mạnh Thông Thiên cảnh.

Chương 2789 - Thuyết phục (2)

Liên Hoa Thiền Viện tu Nhất Viên Thiện Tâm. Cơ duyên Thông Thiên cảnh chẳng qua là đại diện cho việc thực lực của hắn đủ để trở thành một phần của thiên địa. Sức mạnh nắm trong tay càng mạnh, thật ra cũng chẳng có điểm lợi nào với tu vi tâm cảnh của hắn.

Cho nên so với đệ tử, Thích Đạo Huyền dù tình nguyện bỏ qua sức mạnh Thông Thiên cảnh, hắn cũng muốn tìm một truyền nhân phù hợp.

Chỉ có điều bây giờ cái mà Tô Tín nói, hắn cũng không cách nào xác nhận thật giả. Nói hắn dễ dàng giao cơ duyên Thông Thiên cảnh ra, tất nhiên không thể.

Thấy Thích Đạo Huyền do dự, Tô Tín liền biết chuyện này đã thành công được một nửa.

Chỉ cần Thích Đạo Huyền không mở miệng ra đuổi người thì chứng tỏ trong lòng Thích Đạo Huyền thực ra đã có chút tin tưởng lời nói của Tô Tín. Dĩ nhiên, lần này Tô Tín cũng quả thực không lừa hắn, lời Tô Tín nói đều là sự thật.

Tô Tín nhìn Thích Đạo Huyền, thấp giọng nói: "Thích Đạo Huyền đại sư, hay là chúng ta làm thế này đi vậy. Bây giờ cái ngươi thiếu chính là đệ tử. Ta giúp ngươi tìm, để Liên Hoa Thiền Viện các ngươi có truyền nhân. Song ngươi cũng nhất định phải giao thiên cơ cho ta.

Cứ như vậy, Liên Hoa Thiền Viện các ngươi có đệ tử, mà ta cũng có cái để đi đánh một trận thực sự với Nhân Hoàng. Nếu như ta thắng thì Liên Hoa Thiền Viện các ngươi có thể tiếp tục truyền thừa. Nếu ta thua thì không cần nhiều lời nữa, Cửu Cực Quy Nhất mà thất bại thì dù Thích Đạo Huyền đại sư có khư khư giữ thiên cơ cũng sẽ bại thôi."

Thích Đạo Huyền nghi ngờ nói: "Ngươi tìm đệ tử giúp bần tăng?"

Tô Tín lạnh nhạt nói: "Thích Đạo Huyền đại sư, thực lực của ngươi quả thực mạnh. Thậm chí, trên giang hồ bây giờ ngươi cũng có đầy uy vọng. Nhưng thứ cho ta nói thẳng, có một số việc không phải ngươi có uy vọng là đủ.

Dưới tay ngươi không có chút thế lực nào. Hơn nữa, điều kiện chọn đệ tử của ngươi lại hà khắc đến thế. Chỉ dựa vào một mình ngươi, ngươi sẽ phải tìm trong bao lâu?

Mà dưới quyền Tô Tín ta, mấy triệu võ giả ở toàn Tây Bắc Đạo mặc ta dùng. Đất Tam Tương cũng là địa bàn của ta. Thiên Hạ Thất Bang do ta làm chủ. Không ít người giang hồ trong dân gian cũng thể thăm dò tin tức cho ta. Ngay cả Kim Trướng Hãn Quốc cũng đã thần phục dưới quyền của ta. Chỉ

cần ra mở miệng, lời của ta ở Kim Trướng Hãn Quốc có tác dụng hệt như Thánh chỉ vậy.

Hơn nữa, ta còn có giao hảo với Thiết gia của Lục Phiến Môn Đại Chu. Chỉ cần một câu nói của ta, bộ khoái Lục Phiến Môn khắp bốn mươi chín đạo Đại Chu sẽ phát động toàn bộ sức mạnh, tìm đệ tử cho Thích Đạo Huyền ngươi!"

Trong mắt Thích Đạo Huyền lộ ra vẻ kinh ngạc. Nếu Tô Tín không nói, e rằng cũng không ai biết thế lực dưới tay hắn đã mạnh đến nước này. Nói một tiếng hùng bá giang hồ cũng chẳng mấy sai lệch.

Thậm chí, hiện tại, thế lực Tô Tín nắm giữ so với Phật Tông cùng Đạo môn cũng phải mạnh hơn nhiều. Thiên hạ tuyệt đối không ai có thể sánh vai cùng hắn.

Nghĩ đến trước mắt hắn còn chẳng có tin tức gì của đệ tử, Thích Đạo Huyền thở dài một hơi, nói: "Chuyện này bần tăng có thể đồng ý với Tô đại nhân. Có điều, chỉ chờ đến khi Tô đại nhân tìm được đệ tử ta mong muốn, ta mới có thể giao thiên cơ cho ngươi."

Trên mặt Tô Tín lộ ra một nụ cười, nói: "Dĩ nhiên, một tay giao tiền, một tay giao hàng. Tô Tín ta luôn rất giữ chữ tín."

Thích Đạo Huyền hơi nhíu mày một cái. Với việc Tô Tín hình dung đệ tử của Thích Đạo Huyền hắn là hàng hóa, Thích Đạo Huyền cảm giác có hơi chút không được tự nhiên.

Lúc này, Tô Tín hỏi: "Thích Đạo Huyền đại sư, điều kiện của ngươi với đệ tử của mình có yêu cầu gì bắt buộc hay không? Ta sẽ tìm người phù hợp yêu cầu dẫn đến."

Thích Đào Huyền gật đầu một cái. Hắn tìm ra một tờ giấy, viết mấy vấn đề liên quan đến thiên cơ Phật môn đưa cho Tô Tín, nói: "Có thể giải đáp được những vấn đề này thì chứng minh người đó nhất định có ngộ tính. Dĩ nhiên, quan trọng nhất chính là đối phương phải có tâm Phật, bất nhiễm bụi trần. Có một thứ có thể kiểm định được."

Vừa nói, Thích Đạo Huyền vừa lấy ra một hạt sen, nói: "Đây là hạt sen mọc ra từ trong ao tại Liên Hoa Thiền Viện chúng ta. Mỗi được đều được trui luyện bằng tiếng tụng kinh, do

không có rễ nước nuôi lớn, không phải là linh dược, cũng không có sức mạnh, nhưng ăn vào có thể khiến cho tâm thần người an bình. Lúc ta mới vào Liên Hoa Thiền Viện, chưa đạt đến cảnh giới bài trừ thức ăn được, nên đã dùng hạt sen này làm thức ăn.

Chỉ cần người mang tâm cảnh không nhuốm bụi trần chạm vào hạt sen này, phía trên nó sẽ phát ra ánh sáng mờ ảo."

Tô Tín gật đầu một cái. Cái này thì rất đơn giản. Hắn hỏi: "Thích Đạo Huyền đại sư còn hạt sen này hay không?"

Thích Đạo Huyền ngay lập tức đưa hết hạt sen hắn có cho Tô Tín: "Cái này có rất nhiều. Bần tăng sớm đã đến cảnh giới bài trừ thức ăn. Đã lâu không còn dùng đến nó."

Tô Tín cầm hạt sen, nói: "Cảm phiền Thích Đạo Huyền đại sự ở lại bên trong Nhữ Nam Đạo chờ cho một chút. Trong vòng một tháng, ta nhất định có thể lật đào toàn bộ giang hồ, tìm cho ngươi đệ tử mà ngươi mong muốn!"

Chương 2790 - Hối hận của Phật Đà

Vừa nói, Tô Tín liền ngay lập tức xoay người rời đi.

Sau lưng Tô Tín, Thích Đạo Huyền thở dài một hơi. Hắn cũng không biết rốt cuộc hắn quyết định đúng hay sai.

Liên Hoa Thiền Viện bọn họ là nhất mạch đơn truyền. Truyền thừa như này có điểm tốt, chính là có thể đảm bảo cho mỗi một đời truyền nhân của Liên Hoa Thiền Viện đều vô cùng mạnh mẽ. Một người có thể chống đỡ được một tông môn.

Dĩ nhiên nó cũng có chỗ xấu, đó chính là một khi trong đó có một đời xảy ra vấn đề thì ắt sẽ là đại sự.

Tô Tín đi gặp Thích Đạo Huyền cũng không gây ra sóng gió gì. Nhưng sau đó, hành động của Tô Tín lại khiến co đông đảo người trên giang hồ xem mà không hiểu gì.

Sau khi trở lại Tây Bắc Đạo, Tô Tín liền hạ lệnh cho toàn bộ Tây Bắc Đạo dùng toàn lực giúp đỡ Thích Đạo Huyền đi tìm đệ tử.

Mà không chỉ riêng gì Tô Tín, đất Tam Tương bị Tô Tín nắm trong tay, còn cả Kim Trướng Hãn Quốc đã tuyên bố thần phục với Tô Tín cũng đều cho thấy bọn họ phải giúp Thích Đạo Huyền tìm đệ tử.

Hơn nữa, Tô Tín còn đích thân ra mặt cùng gặp gỡ với đông đảo cường giả Thiên Hạ Thất Bang, khiến Thiên Hạ Thất Bang cũng đều lên tiếng đồng ý giúp đỡ Tô Tín, bắt đầu tỏa ra khắp giang hồ giúp Thích Đạo Huyền tìm đệ tử. Đặc biệt là trong này còn có cả Niên Bang.

Trăm vạn bang chúng trong Niên Bang kia mặc dù thường ngày thực lực có hơi chút yếu kém, nói là trăm vạn, nhưng trong số đó, ngay cả một ngàn người trên Tiên Thiên cảnh e cũng tìm không ra.

Nhưng tìm đệ tử không phải là chuyện tàn sát tông môn, cái phải nhìn không phải là thực lực. Trăm vạn bang chúng của Niên Bang ngược lại là hữu dụng nhất. Thậm chí so với Thiên Hạ Thất Bang còn lại còn hữu dụng hơn.

Hơn nữa, sau khi Tô Tín rời Thiên Hạ Thất Bang còn tự mình đi một chuyến đến Thịnh Kinh thành, đến nói với Thiết Ngạo của Lục Phiến Môn một tiếng, nhờ Lục Phiến Môn ra tay để ý giúp một chút.

Hiện tại là thế gian đại tranh, triều đình Đại Chu cũng không có lấy một cường giả Chân Vũ. Bây giờ, sức mạnh của triều đình cũng ở thời điểm yếu nhất. Căn bản cũng không có sức mạnh đi quản chế toàn bộ giang hồ. Thậm chí, lại còn phải sợ đắc tội những thế lực có cường giả Thông Thiên cảnh trên giang hồ.

Cho nên bây giờ, Tô Tín có việc cần nhờ đến bọn họ, bên phía Đại Chu cũng không nói hai lời, lập tức liền chuẩn bị đến giúp một tay.

Trước kia, Tô Tín quả đúng có thù oán với Đại Chu. Nhưng nói thế nào thì Tô Tín cũng là võ giả xuất thân Đại Chu. Dù rằng ngày xưa có chút thù oán, song cũng đồng thời có tình cảm bên trong.

Vì lẽ đó, dù người của Hoàng tộc họ Cơ biết Tô Tín là người tiêu diệt lão tổ Cơ Vũ Lăng của bọn họ, song bọn họ cũng phải bày ra vẻ mặt vui vẻ, tính tạo mối giao hảo với Tô Tín.

Chuyện này Tô Tín chỉ mới đề cập với Thiết Ngạo, nhưng bên phía Hoàng tộc học Cơ đã cho Lục Phiến Môn đồng ý, thậm chí còn chẳng cần Thiết Ngạo chủ động đi báo cáo.

Hơn nữa, sau khi rời Thịnh Kinh thành, Tô Tín lại đi một chuyến đến Đông Tấn. Tần Nghiễm Vương Diệt bước vào Thần Kiều, hắn chính là người bảo vệ chân chính của Đông Tấn. Toàn bộ Đông Tấn bất kể là ai cầm quyền cũng không qua được Tần Nghiễm Vương Diệt.

Cho nên, Tô Tín chẳng qua chỉ nói một câu, Đông Tấn cũng bắt đầu đi tìm đệ tử cho Thích Đạo Huyền.

Đến khi thủ hạ Tô Tín toàn bộ bắt đầu phát lực, lúc này mới khiến toàn giang hồ chao đảo.

Bọn họ trước kia hình như còn không phát hiện, không biết từ khi nào, uy thế của Tô Tín đã lớn mạnh đến trình độ này.

Bất kể là thực lực trong tay Tô Tín, hay nhân mạch trong tay hắn. Những thứ này tựu chung lại là có thể hoàn toàn nắm giữ giang hồ trong tay!

Mà những thế lực lớn kia lại có cách nghĩ khác với người trên giang hồ. Mặc dù thế lực thủ hạ của Tô Tín khổng lồ, cũng quả thực khiến bọn họ khiếp sợ. Nhưng lúc này, cái bọn họ nghi ngờ phần nhiều chính là Tô Tín ra sức giúp Thích Đạo Huyền tìm đệ tử như vậy là vì muốn làm gì?

Bên trong nơi là Phạm Thiên Vực trước kia, bấy giờ là Linh Sơn Phật môn, đây vốn là một dãy núi thông thường, song lúc này đã bị Phật Đà dùng đại thần thông mà cải tạo vô cùng thần dị.

Cường giả Thông Thiên cảnh nắm trong tay thiên địa, có di sơn oai. Trước kia, chỗ ở của Phạm Thiên Vực chỉ có khoảng chừng trăm trượng, diện tích cũng không nhỏ. Nhưng bây giờ, Phật Đà dùng Thông Thiên lực cường ngạnh chất đến vạn trượng cao, đỉnh núi cao vút trong mây, trông rất thần dị.

Dọc theo đỉnh núi có một sơn đạo to lớn. Hai bên sơn đạo đều là miếu thờ. Mỗi một võ giả cấp bậc Phật Tông đều tu luyện ở đây.

Tầng cao nhất ở Linh Sơn chính là chỗ ở của Phật Đà. Lúc này, hắn đứng ở đỉnh núi, ánh sáng Mặt trời soi trên người hắn, hệt như đang độ lên một tầng kim thân tự nhiên cho Phật Đà.

Một tên đệ tử Phật Tông cẩn thận đứng sau lưng hắn. Tình báo liên quan đến Tô Tín cùng Thích Đạo Huyền khi nãy hắn đã báo cho Phật Đà, nhưng sau khi Phật Đà xem xong, mặt đầy vẻ trầm tư, cũng không phát biểu ý kiến gì.

Chương 2791 - Hối hận của Phật Đà (2)

Trên thực tế bây giờ, tâm tình của Phật Đà có chút phức tạp. Hắn nghĩ đến một số chuyện vào thời thượng cổ.

Tô Tín dốc sức giúp Thích Đạo Huyền như vậy, có ngu ngốc cũng biết hắn chắc chắn âm thầm đổi chác gì đó với Thích Đạo Huyền.

Chỉ có điều, đa phần mọi người đều cho rằng hành động này của Tô Tín là đang tìm đồng minh cho mình.

Người trên giang hồ đều biết, mặc dù mạng lưới giao thiệp của Tô Tín rất rộng, nhưng người mà hắn đắc tội cũng chẳng ít.

Cho nên bây giờ, hắn chắc cũng đã phát hiện điều này, vì thế nên mới chủ động đi giúp Thích Đạo Huyền, hòng đổi lấy sự trợ giúp của Thích Đạo Huyền.

Dẫu sao, so sánh với những Thông Thiên khác căm hận Tô Tín đến thế, Thích Đạo Huyền là người phúc hậu hiếm có trong các Thông Thiên trên giang hồ. Hắn cũng không có thù với Tô Tín. Bây giờ Tô Tín xem hắn là mục tiêu thì cũng rất bình thường.

Phật Đà mang tâm trạng phức tạp, nguyên nhân là bởi vì Thích Đạo Huyền vốn nên đứng về phía hắn.

Tổ tiên của Liên Hoa Thiền Viện chính là đại đệ tử năm đó của Phật Đà. Là người kinh tài tuyệt diễm.

Đại Thiên Ma Tôn nói lòng dạ Phật Đà sắt đá, điều này Phật Đà không hề phản bác. Sự thật cũng quả là như thế.

Ngày xưa, lúc thời thượng cổ, Phật Đà cố ý chia tâm pháp Thiền Tông cùng Mật Tông của hắn ra mà truyền cho những đệ tử khác nhau. Cái này khiến sau này hai mạch chia ra. Phật Đà bẫy hại đệ tử mình như vậy, cái chính là muốn hai mạch Thiền Tông cùng Mật Tông có thể phát huy được đến mức cao nhất nào, kết quả sẽ ra sao.

Nhưng thái độ của Phật Đà với đại đệ tử này của hắn lại khác. Hắn hầu như không có chút gì giấu diếm, toàn bộ đều dốc lòng truyền đạt. Tuy nhiên, sau cùng, vị đại đệ tử kia của hắn lại công khai nghi ngờ Phật pháp của hắn. Cuối cùng thoát ly khỏi Phật môn, muốn đi con đường của riêng mình.

Ban đầu, Phật Đà quả thực động sát tâm. Đáng tiếc sau cùng hắn không thể xuống tay được.

Hơn nữa, sự phát triển của Liên Hoa Thiền Viện cũng nằm ngoài dự đoán của Phật Đà. Đối phương quả thực đã đi ra con đường thuộc về mình.

Ban đầu, lúc Thích Đạo Huyền tấn thăng Thông Thiên, Phật Đà đã từng mời Thích Đạo Huyền đến Linh Sơn, như muốn lần nữa quy tụ nhất mạch Phật Tông. Thậm chí, Phật Đà cũng cam kết, sau khi Thích Đạo Huyền đến Linh Sơn, hai người cũng không phân thứ - yếu, nhưng Thích Đạo Huyền lại từ chối. Hơn nữa cũng chỉ để lại bảy chữ: Đạo bất đồng, Phật cũng bất đồng.

Phật Đà biết rõ Thích Đạo Huyền có ý gì. Đạo bất đồng bất tương vi mưu. Phật pháp mà bọn họ sở cầu đã không phải là cùng một kiểu Phật pháp rồi, không nhất thiết phải cưỡng ép gộp lại nữa.

Chỉ có điều bây giờ, Thích Đạo Huyền lại cùng bắt tay với Tô Tín. Cái này khiến cho tâm trạng của Phật Đà có chút phức tạp.

Mãi lâu sau, hắn mới nói với tên đệ tử sau lưng kia: “Tạm không cần làm gì. Ngươi đi xuống trước đi. Để ý động tĩnh của Tô Tín và Thích Đạo Huyền là được.”

Tên đệ tử kia gật đầu một cái, ngay lập tức rời đi.

Mà lúc này, trên giang hồ, cùng với việc Tô Tín sử dụng tất cả sức mạnh của mình để giúp Thích Đạo Huyền tìm đệ tử, độ tiến triển cũng quả thực nhanh hơn Thích Đạo Huyền tự tìm. Thậm chí, mới qua có mấy ngày đã có chút manh mối.

Mấy vấn đề thiên cơ liên quan đến ngộ tính đúng là có người có thể trả lời. Dẫu sao, giang hồ có biết bao nhiêu là người, người có ngộ tính cũng không phải là số ít.

Nhưng người có thể làm cho hạt sen kia sáng lên lại chẳng có lấy một ai.

Thậm chí, người có thể có tâm cảnh bất nhiễm bụi trần trên giang hồ căn bản cũng chẳng tìm được mấy người. Đến nỗi ngay cả người bình thường cũng gần như không có.

Trẻ con sơ sinh tâm cảnh chắc chắn không vướng bụi trần, nhưng vấn đề là tâm trí của con nít sơ sinh thậm chí còn chưa hoàn toàn trưởng thành, nào quan tâm đến cái gì mà bụi trần hay không?

Vì thế, liên tục nửa tháng sau vẫn không có tiến triển gì. Có điều, chuyện cũng vào lúc này mà phát sinh biến hóa.

Lúc này, tại một bến tàu ở Giang Bắc Đạo, Giang lão tam ngậm một cây tăm, cầm một tờ giấy, lần lượt hỏi từng đứa bé từ choai choai đến thiếu niên trước mặt.

Giang lão tam hơn bốn mươi tuổi, vóc người gầy nhom, hình dáng thô bỉ. Có điều, trong mắt những người thường này, hắn cũng đã là đại nhân vật rồi.

Dưới trướng Niên Bang có Tứ Quý Đàn Xuân, Hạ, Thu, Đông, cùng với Hai Mươi Tư Tiết Khí Đường. Hắn chính là một tiểu đầu mục dưới quyền của Lập Hạ Đường, Hạ Đàn, mang tu vi Hậu Thiên trung kỳ.

Cảnh giới Hậu Thiên trung kỳ với phần lớn võ giả thì thậm chí còn chẳng được coi là võ giả. Nhiều lắm cũng chỉ là một tên chạy vặt trên giang hồ. Nhưng so với Niên Bang, bang phái mà hầu hết bang chúng đều là người thường thì thực lực Hậu Thiên trung kỳ cũng đã đủ.

Theo căn dặn từ trên, Giang lão tam cũng mang theo câu hỏi Thích Đạo Huyền đưa ra cùng hạt sen kia đi tìm đệ tử cho Thích Đạo Huyền.

Niên Bang bọn họ bang chúng đông đảo, những huynh đệ trong bang có con cháu tuổi tác thích hợp cũng không ít. Cho nên, Niên Bang đã bắt đầu tìm từ trong bang của mình.

Điều này là do bang chủ Niên Bang "Đoạn Long Thủ" Kim Cửu Nguyệt từ mình căn dặn.

Chương 2792 - Hối hận của Phật Đà (3)

Phải biết rằng đây là tìm đệ tử thân truyền cho Thích Đạo Huyền. Thích Đạo Huyền là ai? Là cường giả Thông Thiên cảnh! Là một trong mười người đứng ở đỉnh cao giang hồ!

Dĩ nhiên bây giờ, Khương Viên Trinh chết đi thì cũng chỉ còn lại có chín người.

Nếu như đệ tử Niên bang bọn họ có thể trở thành đệ tử thân truyền của Thích Đạo Huyền, có mối quan hệ quan trọng thế này, thân phận của bọn họ không phải được tăng thêm một đoạn lớn hay sao? Thậm chí còn cao hơn cả Tranh Kiếm Minh đứng hàng đệ nhất trong Thiên Hạ Thất Bang ngày nay?

Cho nên, Niên Bang rất tích cực với việc này. Đầu tiên là rà soát một lượt đệ tử trong bang.

Lúc này, bên cạnh Giang lão tam, một tên bang chúng sáp đến gần, hỏi: "Tam ca, phía trên làm rắc rối như vậy, cái này cũng là trăm vạn người chỉ chọn một. Sao mãi mà không tuyển được ai thế?"

Giang lão tam khinh thường nói: "Ngươi thì biết cái gì? Đây là cường giả Thông Thiên cảnh chọn đệ tử. Thông Thiên cảnh là gì ngươi hiểu được không? Đó là nhân vật như Thần Tiên sống đó. Cho dù có là bang chủ chúng ta, gặp họ cũng phải cúi đầu ngoan ngoãn.

Đừng nói vạn dặm tìm một người, cho dù là mười vạn dặm chọn một cũng là chuyện bình thường. Đám thủ hạ chúng ta mà chọn được một trong số đám nhóc con này, thì chúng ta cũng sẽ gà chó theo lên trời đấy.

Đừng phí lời, con cháu của anh em thủ hạ chúng ta đều ở đây rồi?”

Tên bang chúng kia vội vàng nói: “Đều ở đây.”

Lúc này, Giang lão tam bỗng nhiên chỉ vào một tên trong số đám người bên ngoài, một đứa trẻ con mới hơn mười tuổi ngơ ngác hỏi: “Này là đứa nào?”

Trong đám trẻ con tuổi choai choai, một đứ bé ngây ngốc, ngơ ngác, có chút thấp đứng ở đó trông hoàn toàn không hợp, cực kỳ nổi bật.

Nghe được Giang lão tam hỏi, đám bang chúng thở dài một cái: “Tam ca, thằng nhóc này tên là Trương Tiểu Thần, cũng là người đáng thương. Ăn cơm của chúng ta hầu hết đều là người Niên Bang, nhưng cha hắn là người chết. Nó nói gì mà Niên Bang chúng ta giết người, không phải là tốt. Không chịu gia nhập Niên Bang chúng ta.

Bà nội nhà nó! Niên Bang chúng ta giết người, nhưng không giết thì cũng sẽ bị người khác giết. Không giết người thì Niên Bang chúng ta lấy cái gì mà tranh giành những bến tàu này?

Có lần, Niên Bang ta và một gia tộc nhỏ ở Xuyên Tây nảy sinh mẫu thuẫn. Cha hắn cũng đi chạy thuyền theo. Lần đó là gia tộc nhỏ ở Xuyên Tây kia vô lý, còn muốn động thủ trước, muốn đổi cùng giết tuyệt người trên thuyền của Niên Bang ta. Cha đứa bé kia chỉ là ngu ngốc chạy ra cản , kết quả bị người khác giết. Cũng chính vì có hắn ngăn ở trước nên Niên Bang ta mới có được mấy người chạy đi cầu viện.

Cha đứa bé kia mặc dù không phải người Niên Bang chúng ta nhưng cha hắn nói thế nào cũng là vì Niên Bang chúng ta mà chết, cho nên Niên Bang ta mới phụng dưỡng mẹ con hắn.

Ban đầu, Phương Đường chủ của Lập Hạ Đường chúng ta biết chuyện còn muốn nhận tiểu tử này làm con nuôi. Đáng tiếc, bởi cha hắn từng nói tương lai không thể gia nhập vào bang phái, cho nên hắn có chết cũng sẽ không vào Niên Bang chúng ta.

Có điều, Niên Bang chúng ta là Thiên Hạ Thất Bang, dĩ nhiên cũng cần phải nói đạo nghĩa. Hắn cho dù không gia nhập Niên

Bang, Niên Bang ta cũng không không màng đến hắn. Vì thế nên mới để hắn đến đây mà nuôi đến giờ.

Chỉ có điều, vì nguyên nhân này mà những tiểu tử khác trong bang cũng có chút cô lập hắn, không chơi cùng hắn."

Giang lão tam thản nhiên gật đầu một cái. Song cũng chẳng nói gì nhiều.

Đều ra ngoài lăn lộn trên giang hồ, chuyện sinh tử rất thường gặp, huống chi chuyện này Niên Bang bọn họ cũng đã làm hết tình hết nghĩa.

Mà lúc này, từ đằng xa, một chiếc thuyền khách dừng ở bên cạnh bến tàu. Mấy hòa thượng mặc tăng bào đi ra, nhìn dáng vẻ thì thực lực cũng không yếu.

Giang lão tam nhíu mày một cái, thủ hạ bang chúng kia cũng có hơi hiếu kỳ, nói:""Gần đây hai đạo Giang Nam cùng Giang Bắc hình như luôn thấy được mấy hòa thượng này."

Giang lão tam hừ lạnh một tiếng, nói: "Đều là người Phật môn, vốn Giang Nam đạo là do Hoàng Thiên Vực xưng tôn. Ngay cả Giang Bắc chúng ta thật ra cũng được coi là phạm vi thế lực của Hoàng Thiên Vực.

Nhưng Hoàng Thiên Vực chọc phải Tô đại nhân ở Tây Bắc Đạo nên bị Tô đại nhân tàn sát rồi. Đám người Phật môn liền bắt đầu đảo qua đảo lại ở hai nơi này, có thể là tính thu nhận học trò.

Chỉ có điều đám hòa thượng này thật là lo chuyện bao đồng. Các anh em Niên Bang của chúng ta bị giáo huấn nhiều lần, giận mà không dám nói gì. Dù sao phía sau bọn họ có thể là có cường giả Thông Thiên cảnh.

Bỏ đi, quan tâm gì mà nhiều đến vậy. Mau làm việc đi. Chuyện của những đại nhân vật phía trên, người thấp cổ bé họng như chúng ta không quản được."

Dứt lời, Giang lão tam liền ngay lập tức lấy một hạt sen ra giao cho tên bang chúng kia, nói: "Đi cầm thứ này kiểm tra đám tiểu tử kia xem. Xem thử có ai có thể khiến cho hạt sen này sáng lên hay không. Cẩn thận chút, cái này là cường giả

Thông Thiên cảnh cho, làm hư bắt đền cái mạng nhỏ của ngươi cũng không đền nổi đâu!”

Tên bang chúng cầm hạt sen, nhìn hai lần, nói lẩm bẩm: “Đây không phải là hạt sen bình thường hay sao? Có điều, quả là có mùi thơm rất dễ chịu.”

Chương 2793 - Trời sinh thiện tâm

Giang lão tam tát hắn một cái, mắng: “Cái mà cường giả Thông Thiên cảnh cho là hàng cao cấp, ngươi thì biết cái gì! Đừng có kỳ kèo, còn không mau đi đi?”

Tên võ giả kia rụt đầu một cái, ngoan ngoãn cầm theo hạt sen đi kiểm tra. Có điều lúc này, một tên thiếu niên vì có hơi chút khẩn trương không bắt được hạt sen, nhất thời để hạt sen rơi xuống đất, lăn một mạch đến dưới chân Trương Tiểu Thần, bị hắn nhặt lên.

Tên bang chúng kia thấy cảnh này, nhất thời vội vàng nói: “Tiểu tử, đây không phải là đồ ăn!”

Hắn thực rất sợ Trương Tiểu Thần không biết tình hình, tưởng hạt sen này là đồ ăn vặt mà nhau luôn.

Có điều, may mắn thay mặc dù Trương Tiểu Thần ngơ ngơ, nhưng chẳng qua là không giỏi ăn nói mà thôi. Hắn nghe vậy, cũng chỉ cầm hạt sen lên đưa cho tên bang chúng kia.

Tuy nhiên vào lúc này, trong tay hắn, hạt sen kia lại toát ra một luồng ánh sáng màu xanh nhạt.

Chớp mắt, một luồng sức mạnh khiến người khác an tâm giáng xuống. Mọi người đều giống như được thanh tẩy. Tất cả mọi người nhìn đến hạt sen kia, trong mắt lộ ra vẻ kì lạ. Thậm chí cũng đã quên mất bọn họ là ai, lúc này muốn làm gì. Giống như thể, tâm thần của bọn họ đều bị ánh sáng xanh nhạt kia trui luyện.

Lúc này, mấy tên hòa thượng ở cách bọn họ không xa mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Trời sinh thiện tâm! Người này tâm tính tinh khiết không nhiễm bụi trần, trời sinh xích tử chi tâm, thích hợp để tu luyện

công pháp giáo lý Phật Tông chúng ta nhất.

Trong tương lai, nếu hắn học Phật pháp, ắt sẽ là một đời đại sư. Nếu hắn học võ công, cũng có thể tu luyện những công pháp khó hiểu của Phật môn ta đến trình độ cao nhất!

Người này hữu duyên với Phật môn chúng ta! Có cơ duyên lớn!"

Sau khi kinh sợ, trong lòng những võ giả Phật môn này đều nhất thời lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

Bọn họ đi từ ngàn dặm xa đến Giang Nam và Giang Bắc, nơi mà thế lực Phật Tông chưa từng đặt chân đến vì chính là muốn giúp Phật Tông tuyển đệ tử. Kết quả, bọn họ cũng không ngờ mới vừa đến Giang Bắc đã phát hiện một hạt giống tốt đến vậy.

Lúc này, những hòa thượng này đã không nhịn được, ngay lập tức đi đến hướng Trương Tiểu Thần. Với bọn họ mà nói, chỉ cần có thể đưa đứa bé này về Linh Sơn thì đơn giản hơn, quý giá hơn việc bọn họ mang về mấy trăm đệ tử thiên phú không tệ.

Mà lúc này, bên phía Giang lão tam cũng phản ứng lại, trên mặt lộ ra vẻ kích động.

Niên Bang bọn họ muốn dựa vào một tên đệ tử mà kéo quan hệ với cường giả Thông Thiên. Mà người phù hợp là do mình phát hiện ra, như vậy mà tính thì công lao lại lớn đến nhường nào?

Ít nhất Giang lão tam biết, sau này e là hắn không còn có duyên với vị trí tiểu đầu mục này rồi!

Có điều, ngay lúc hắn chuẩn bị động thủ, mấy tên hòa thượng trước đó bỗng nhiên đi tới, tỏ ra hòa ái nói với Trương Tiểu Thần: "Tiểu thí chủ, cha mẹ của ngươi đâu? Có bằng lòng theo chúng ta về Linh Sơn, gia nhập Phật môn ta hay không?"

Phản ứng của Trương Tiểu Thần có vẻ bẩm sinh chậm hơn người khác. Một lúc sau khi những tên hòa thượng kia hỏi xong hắn mới phản ứng được, chậm rãi nói: "Cha ta không còn. Mẹ ta làm công trong quán ăn trong châu phủ. Còn nữa,

vì sao ta phải gia nhập Phật môn? Gia nhập Phật môn có thể ngày nào cũng được ăn thịt sao?”

Đứng ở bên cạnh Trương Tiểu Thần, mấy người đều nhìn Trương Tiểu Thần với ánh mắt như nhìn kẻ ngu đần vậy. Hòa thượng thì làm sao có thể ăn thịt cho được? Nếu không phải biết hắn ngu thật thì mấy người này đã cho rằng Trương Tiểu Thần đang trêu chọc mấy hòa thượng kia.

Nhưng ai nào ngờ, tên hòa thượng cầm đầu lại ha ha cười lớn, nói: “Yên tâm đi. Chỉ cần gia nhập Phật môn ta, thịt heo đủ để ăn, chỉ là không có rượu mà thôi. Đến lúc đó, ngươi muốn ăn thế nào thì ăn thế nấy.”

Trương Tiểu Thần ngẩng đầu lên hỏi: “Phật môn là bang phái à? Cha ta nói với ta, không muốn ta đi lăn lộn với bang phái.”

Hòa thượng kia cười lớn, nói: “Phật môn ta là nơi đất Linh Sơn thanh tĩnh, sao có thể là loại bang phái ở nơi xấu xa bẩn thỉu được?”

Còn chưa chờ cho Trương Tiểu Thần nói gì, mặt Giang lão tam đầy vẻ âm trầm, dẫn theo đông đảo bang chúng vây quanh, hừ lạnh nói: “Đại hòa thượng, ngươi nói cái gì mà xấu xa bẩn thỉu chứ? Ngươi biết nơi này là nơi nào không? Ở địa bàn của Niên Bang chúng ta mà nói Niên Bang chúng ta xấu xa bẩn thỉu. Tự tìm cái chết à?

Còn nữa, tiểu tử này là người của Niên Bang chúng ta. Các ngươi muốn dẫn người đi, có hỏi qua ý kiến Niên Bang chúng ta hay chưa?”

Giang lão tam thấy hòa thượng muốn dẫn Trương Tiểu Thần đi, hắn nhất thời có chút luống cuống.

Đây chính là đệ tử mà cường giả Thông Thiên cảnh muốn. Hơn nữa, cũng là món đặt cược của Niên Bang bọn họ để có thể tạo mối liên kết với cường giả Thông Thiên cảnh. Nếu người bị đưa đi ngay trước mắt hắn, thì cái hắn nhận được không phải là phần thưởng nữa. Bang chủ của bọn hắn đoán chừng còn muốn giết cả hắn luôn.

Hơn nữa, đừng thấy Giang lão tam là tiểu nhân vật mà lầm. Tiểu nhân vật cũng có trí khôn của tiểu nhân vật. Mặc dù hắn

không biết Phật môn và vị Thông Thiên sau lưng hắn kia ai mạnh hơn ai.

Chương 2794 - Trời sinh thiện tâm (2)

Nhưng giúp Thích Đạo Huyền tìm đệ tử là Tô đại nhân của Tây Bắc Đạo. Hai Thông Thiên cùng chung vào một thì kiểu gì cũng mạnh hơn một người chứ? Cho nên, với người Phật môn, bây giờ hắn thật đúng chẳng quan tâm.

Hòa thượng dẫn đầu liếc Giang lão tam một cái, cười lạnh nói: "Bang phái hạng chót không phải xấu xa bẩn thỉu thì là gì? Huống chi khi nãy đứa bé này cũng đã nói, cha hắn không để cho hắn lăn lộn với bang phái nào. Từ khi nào hắn trở thành người Niên Bang các ngươi rồi?"

Giang lão tam nhất thời cứng họng. Có điều, sau đó hắn liền lạnh lùng nói: "Đứa nhỏ này là Niên Bang chúng ta nuôi lớn. Sao hắn lại không phải là người Niên Bang chúng ta? Dù sao thì hôm nay, các ngươi cũng không thể nào dẫn người ở đây đi được!"

Vừa nói, Giang lão tam vừa vung tay lên, nhất thời có hơn ngàn người xúm lại.

Bến tàu thủy vận này là địa bàn của Niên Bang bọn họ. Tào công cùng chèo thuyền hầu hết đều là người Niên Bang. Mặc dù phần lớn không biết võ công, chỉ biết một số kiến thức giang hồ nông cạn, nhưng nhiều người cùng xúm lại đây như vậy, khí thế so với mấy tên tăng nhân kia dĩ nhiên mạnh hơn.

Giang lão tam rút từ sau hông ra một con dao, cười lạnh nói: "Hôm nay nếu để cho các ngươi mang người ở đây đi thì ông đây cũng không còn mặt mũi lăn lộn ở Niên Bang nữa!"

Dứt lời, hắn ngay lập tức cầm con dao đâm về phía hòa thượng dẫn đầu kia. Cách xuất thủ vừa nhanh, vừa tàn nhẫn lại vừa chuẩn. Đáng tiếc lại chẳng có chiêu thức gì đáng để nói.

Hòa thượng dẫn đầu kia cười lạnh một tiếng, ngay lập tức, một bộ Tiểu Thiên Diệp Thủ của Thiếu Lâm Tự đã đoạt được con dao kia. Một quyền đánh vào ngực Giang lão tam. Cương khí bùng nổ. Ngay lập tức đánh rách y phục trước ngực Giang lão

tam, lưu lại trước ngực hắn một dấu quyền sâu đậm, khiến Giang lão tam nôn máu tươi, lui về sau mấy bước.

“Võ giả Tiên Thiên!”

Trong mắt Giang lão tam lộ ra vẻ kinh hãi. Đối phương mang cảnh giới Tiên Thiên! Chẳng trách đến một chiêu mà Giang lão tam cũng không ngăn nổi.

Có điều sau đó, trong mắt Giang lão tam liền lộ ra vẻ ngoan độc. Hắn lau máu tươi khóe miệng đi, hung dữ nói: “Võ giả Tiên Thiên ghê gớm lắm à? Hòa thượng Phật môn giỏi lắm sao? Tới đây, tới đây, tới đây, có bản lĩnh thì ngươi giết hết chúng ta đi. Ông đây nếu mà có nhíu mày một cái thì sẽ mang họ ngươi ngay!”

Vừa dứt lời, hơn ngàn bang chúng Niên Bang cũng xúm lại, mặt đầy vẻ hung ác. Thậm chí cho dù biết mấy tên hòa thượng trước mắt đều là võ giả Tiên Thiên, bọn họ cũng chẳng tỏ vẻ sợ hãi gì.

Có sợ chết hay không và thực lực mạnh hay không là hai chuyện khác nhau. Thậm chí có thể nói, nhân vật càng mạnh mẽ thì càng sợ chết. Bởi thực lực của bọn họ không dễ mà có, không muốn bị lãng phí một cách dễ dàng như vậy.

Trăm vạn bang chúng của Niên Bang mặc dù không đáng chú ý, nhưng bang chúng suốt ngày ở bến tàu thủy vận mà kiếm cơm thường ngày đã quen với việc đánh đánh giết giết. Không liều, không cướp thì sẽ không có cơm ăn.

Dù sao thì mạng của bọn họ cũng là mạng quèn, chết thì chết. Chết trận vì bang, Niên Bang sẽ quan tâm đến vợ con già trẻ của họ. Cái này cũng là nguyên nhân vì sao Niên Bang có thể tập hợp được trăm vạn bang chúng.

Nhìn Trương Tiểu Thần là biết. Cha hắn không phải người Niên Bang, nhưng vì giúp Niên Bang mà chết nên Niên Bang vẫn lo cho người nhà hắn cả đời. Cái này không riêng chỉ là vì đạo nghĩa, mà nó cũng là vì quy củ.

Hiện, lời của Giang lão tam vừa thốt ra khỏi miệng, đám người Niên Bang này thật không sợ chết, dám liều mạng với mấy hòa thượng Phật môn kia.

Hòa thượng dẫn đầu thấy cảnh này, nhất thời cau mày.

Hơn ngàn người cũng không phải là hơn ngàn con kiến. Bọn họ cho dù có thực lực Tiên Thiên cảnh giới nhưng cùng lắm chỉ là có thân xác mạnh hơn, nội lực thâm hậu hơn những võ giả Hậu Thiên khác mà thôi. Chênh lệch không xa như cảnh giới trên Hóa Thần cảnh.

Kiến đông cắn chết voi. Nói bọn họ đánh mười người không thành vấn đề. Đánh một trăm người cũng dễ dàng, nhưng bây giờ cả ngàn người muốn xông lên liều mạng, cái này có chút khó khăn.

Huống chi nói thế nào bọn họ cũng là người trong Phật môn, lúc xuất thủ cũng phải nương tay, không thể tạo thành sát nghiệp quá lớn. Cái này lại càng thêm hạn chế thực lực của bọn họ.

Hòa thượng dẫn đầu cùng những người khác hai mắt nhìn nhau một cái, quát lên: "Đi!"

Vừa nói, hắn liền ngay lập tức ôm Trương Tiểu Thần lên, dẫn theo mấy tên Phật Tông thoát khỏi bến tàu.

Mấy tên võ giả Tiên Thiên đối mặt với một đám người bình thường, nếu chỉ muốn bỏ chạy đi thì không thành vấn đề. Trong đám người từng tiếng hét thảm phát ra, nhưng lại không thể ngăn được tốc độ của những tên hòa thượng kia.

Hồi lâu sau, một tên bang chúng đi đến trước người Giang lão tam, nói: "Tam ca, không xong rồi, mấy hòa thượng kia chạy hết rồi!"

Giang lão tam cắn răng, nói: "Phách lối như thế! Cho rằng Niên Bang chúng ta ăn chay hết à? Trong tay Niên Bang chúng ta khống chế tám ngàn dặm thủy vực, thủy vận trong thiên hạ. Nếu mà còn để cho đám hòa thượng này lên thuyền được thì Niên Bang chúng ta còn lăn lộn cái gì?"

Chương 2795 - Cướp người

Tên bang chúng kia thận trọng nói: "Vậy nếu đám hòa thượng đó đi đường bộ thì sao?"

Giang lão tam trợn mắt nhìn hắn một cái, nói: “Đó đương nhiên là phải do bang chủ của bọn họ nghĩ cách rồi. Còn mau dìu ta lên. Ta phải đi tìm Đường chủ, báo cáo chuyện này lên trên.

Mẹ nó, đám hòa thượng này ra tay nặng thật, quyền này e là đánh gãy mấy cái xương của ông đây rồi!”

Chuyện xảy ra ở bến tàu rất nhanh truyền lên trên, do Đường chủ Niên Bang báo lại cho Đàn chủ Hạ Đàn của Niên Bang, “Nhất Quán Đao” Kim Khả Tín.

Đàn chủ Tứ Quý Đàn Xuân, Hạ, Thu, Đông coi như đã là cao tầng của Niên Bang, với tính nghiêm trọng của việc này hắn dĩ nhiên biết.

Nếu đứa bé này ở chỗ khác thì thôi, bọn họ chỉ cần báo tin này lại cho đám người Tô Tín, để họ đi cướp lại là được.

Nhưng đứa bé đó lại có quan hệ với Niên Bang bọn họ. Mặc dù không chính thức bái nhập Niên Bang, nhưng Niên Bang cũng nuôi nó một thời gian lâu như vậy. Bất kể như thế nào cũng có thể coi là người Niên Bang.

Có mối quan hệ quan trọng thế này, trong tương lai nếu đứa bé này bái nhập dưới quyền Thích Đạo Huyền, thì cũng coi như đã có một chút tình xưa nghĩa cũ với Niên Bang bọn họ.

Bản thân Thích Đạo Huyền là Thông Thiên. Còn vị Tô đại nhân sau lưng Thiên Hạ Thất Bang bọn họ hãy còn giữ chức vụ Tổng minh chủ Thiên Hạ Thất Bang. Huống chi việc này vốn do bọn họ căn dặn xuống, tổng đà có thể không quan tâm đến sao?

Kim Khả Tín lập tức phái người báo tin đến cho Bang chủ của bọn hắn. Còn hắn thì ngay lập tức xuất thủ, chuẩn bị đoạt lại Trương Tiểu Thần này.

Mà lúc này, sau khi đám hòa thượng Thiếu Lâm Tự kia cướp được Trương Tiểu Thần thì cũng không dám tiếp tục đi đường thủy nữa mà tính đổi sang đường bộ để trở lại Phật môn.

Một tên đệ tử Phật môn khó hiểu hỏi: “Tuệ Viễn sư huynh, dù cho là đi đường bộ thì Giang Bắc Đạo này tất cả đều là người

của Niên Bang. Dẫu sao Niên Bang cũng có đến trăm ngàn bang chúng. Đi như thế nào chúng ta cũng dễ dàng bị phát hiện ra thôi.”

Hòa thượng dẫn đầu kia mang pháp danh Tuệ Viễn. Hắn cũng không phải là đệ tử trước kia của Thiếu Lâm Tự. Trên thực tế, đệ tử của Thiếu Lâm Tự đều đã bị Tô Tín giết gần hết. Mặc dù những đệ tử còn sót lại cũng đã gia nhập trong Phạm Thiên Vực, song trên thực tế cũng chẳng còn bao nhiêu người.

Vốn hắn chỉ là một tăng nhân tại một ngôi miếu chùa nhỏ. Lúc Phật Đà nhất thống Phật môn, chẳng phân biệt được Thiếu Lâm Tự và Phạm Thiên Vực nữa, bấy giờ mới gia nhập vào Phật môn Linh Sơn, được truyền thụ công pháp Phật môn. Chỉ mất có một năm ngắn ngủi đã đạt tới cảnh giới Tiên Thiên.

Bởi Tuệ Viễn từng lăn lộn trên giang hồ, đừng thấy thực lực hắn yếu, bối phận hắn thấp mà nhầm, kinh nghiệm giang hồ của hắn rất phong phú.

Hắn thấp giọng nói: “Chúng ta không thể đi Giang Bắc Đạo, cho nên sẽ đổi sang Giang Nam Đạo!

Giang Nam Đạo lúc trước chính là địa bàn của Hoàng Thiên Vực. Lúc đầu Niên Bang chỉ có một Thu Đàn, hơn nữa thực lực cũng không mạnh. Cho nên đi Giang Nam Đạo chúng ta sẽ an toàn hơn một chút.

Hơn nữa, cao tăng Phật môn ta là Bạch Vân đại sư cùng Ngưỡng Quang đại sư đang dạo chơi ở Giang Nam Đạo. Chúng ta cũng có thể đi cầu viện bọn họ, để bọn họ hộ tống chúng ta quay về Thiếu Lâm Tự.”

Bạch Vân đại sư cùng Ngưỡng Quang đại sư trong miệng Tuệ Viễn đều là những Phương trượng trụ trì ở những chi nhánh Phật môn nhỏ, từng được đến Linh Sơn nghe Phật Đà giảng đạo. Họ cũng vào nhất mạch Phật môn, chỉ có điều không hay ở trong Phật môn Linh Sơn mà thôi.

Hai vị này mặc dù cũng chỉ xuất thân từ nhánh nhỏ của Phật môn, nhưng bản thân họ có thực lực Dung Thần cảnh, đủ để hộ tống đám người Tuệ Viễn về được Phật môn.

Cho nên quãng đường trốn này, Tuệ Viễn vừa âm thầm liên lạc với hai vị đại sư Phật môn kia, vừa bỏ chạy đến hướng Giang Nam Đạo.

Sau cùng, trong một thị trấn nhỏ ở Giang Nam Đạo, Tuệ Viễn cũng gặp được Bạch Vân đại sư và Ngưỡng Quang đại sư.

Hơn nữa, ngoài hai người này ra, hãy còn có một tăng nhân Mật Tông vóc dáng cao gầy, mặt mang đầy khí âm tà.

Bạch Vân đại sư cùng Ngưỡng Quang đại sư hai người này mang bộ dạng cao tăng đắc đạo, nhìn đám người Tuệ Viễn, Bạch Vân đại sư nói: "Cũng là làm khó các ngươi. Đó chính là đệ tử trời sinh thiện tâm mà các ngươi tìm được?"

Vừa nói, Bạch Vân đại sư vừa đưa tay đến đỉnh đầu Trương Tiểu Thần. Một luồng Phật quang tản ra, rất nhu hòa, lại ngay tức khắc bị Trương Tiểu Thần hút vào trong cơ thể.

Bạch Vân đại sư hài lòng gật đầu một cái, nói: "Không sai, không sai, thiện tâm không dính cặn, trời sinh là đệ tử Phật môn chúng ta. Các ngươi cũng không biết, đứa bé này được Niên Bang phát hiện, sau đó sẽ hiến tặng cho Thích Đạo Huyền làm đệ tử. Không ngờ lại bị các ngươi giành được."

Tuệ Viễn thận trọng hỏi: "Vậy liệu có xảy ra chuyện gì không?"

Trước khi cướp người, Tuệ Viễn thực sự không biết đứa bé này chính là người mà Thích Đạo Huyền muốn. Hắn vẫn cứ cho rằng đứa bé này là người Niên Bang.

Một đám Niên Bang xuất thân hoang dã hắn có thể đắc tội được, nhưng Thích Đạo Huyền cường giả Thông Thiên cảnh hắn không đắc tội nổi.

Chương 2796 - Cướp người (2)

Bạch Vân đại sư khinh thường nói: "Có thể có vấn đề gì? Trước đó, Phật Đà đại nhân mời Thích Đạo Huyền đến Linh Sơn giảng đạo. Kết quả Thích Đạo Huyền không hề nể mặt Phật Đà đại nhân, thẳng thừng cự tuyệt.

Lần này hắn muốn tìm đệ tử cũng không hợp tác với Phật môn chúng ta mà lại hợp tác với tên Tô Tín tội ác tày trời đó. Người này tuy rằng cũng tu Phật pháp, song e là đã nhập Ma đạo rồi!

Cho nên ngươi không cần phải lo. Viên ngọc quý này mà rơi vào trong tay hắn thì đúng là một tổn thất. Ta đã sớm nói chuyện này cho Phổ Đà Tôn Giả ở Linh Sơn rồi. Tôn Giả nói không cần để ý những chuyện khác, mang người về là được. Lúc cần thiết, hắn thậm chí sẽ còn tự mình xuất thủ nghênh đón."

Nghe Bạch Vân đại sư nói như thế, Tuệ Viễn liền nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Phổ Đà Tôn Giả chính là một trong bảy tên Chân Vũ dưới quyền Hoàng Thiên Vực.

Không sai, bây giờ Hoàng Thiên Vực có chừng bảy tên Chân Vũ, đều là sau này được Phật Đà đào tạo ra.

Vào thời kỳ thượng cổ, Phật Tông vô cùng huy hoàng, Phật Đà lại càng có kinh nghiệm với việc dạy dỗ đệ tử, truyền thừa.

Hơn nữa, sau khi chỉnh hợp Phật Tông, hắn thật đúng là phát hiện được không ít võ giả có thành tựu cao thâm ở Phật pháp, chẳng qua về mặt công pháp có hơi kém mà thôi.

Những người này lấy được truyền thụ của Phật Đà, có mấy người liên tiếp tấn thăng đến Chân Vũ. Từ điểm này cũng có thể nhìn ra, nội tình của Phật Tông đúng là có thể nói là kinh khủng.

Lúc này, Trương Tiểu Thần lại chậm chạp nói: "Các người là ai? Ta phải đi tìm mẹ. Ăn thịt cũng phải ăn thịt với mẹ."

Không biết là thiên tính hay như vậy hay là hắn phản ứng chậm. Bị dẫn đến nơi xa lạ cũng không có chút nào hoảng hốt.

Tuệ Viễn vội vàng nói: "Đừng gấp, chờ dẫn ngươi về Phật môn, chúng ta nhất định sẽ để mẹ ngươi đoàn tụ với ngươi."

Lúc này, bỗng nhiên Trương Tiểu Thần chỉ vào tăng nhân mặt mũi đầy vẻ âm tà kia, nói: "Các ngươi không phải nói mình là

người tốt hay sao? Nhưng ta thấy đại hòa thượng kia nhìn kiểu gì cũng thấy giống người xấu.”

Sắc mặt tên tăng nhân Mật Tông kia nhất thời tối sầm lại. Dù có là kẻ xấu thật thì cũng không thể nói ngay trước mặt người ta thế chứ!

Bạch Vân đại sư vội vàng nói với tăng nhân nọ: “Trẻ con nói đừng chấp, đừng chấp. Người này là Nhân Đỗ La đại sư của nhất mạch Hoan Hỉ. Lần này, đại sư cũng nguyện ý gia nhập nhất mạch Phật Tông chúng ta.”

Tuệ Viễn cẩn thận nói: “Bạch Vân đại sư, hình như ta từng nghe nói nhất mạch Hoan Hỉ đã bị Tô Tín tiêu diệt hết rồi.”

Bạch Vân đại sư nhìn Nhân Đỗ La một cái, nói: “Vị Nhân Đỗ La này đúng là người của nhất mạch Hoan Hỉ. Lúc trước mặc dù Tô Tín tiêu diệt truyền thừa nhất mạch Hoan Hỉ là Hoan Hỉ Miếu và Hoan Hỉ Giáo, song nhất mạch Hoan Hỉ vẫn còn một vài đệ tử ở bên ngoài, không bị liên lụy. Nhân Đỗ La đại sư là một trong số đó.

Những năm gần đây, Nhân Đỗ La đại sư nhẫn nhục chịu đựng, sau khi tu luyện thành công mới rời núi, nhờ cậy nhất mạch Phật Tông chúng ta.”

Nhân Đỗ La hừ lạnh một tiếng, không nói gì. Trên thực tế, lời Bạch Vân đại sư nói cũng gần như đúng hết. Song hắn cũng không phải là nhẫn nhục chịu đựng. Cơ bản cũng là vì năm đó hắn bị trình độ tàn nhẫn của Tô Tín dọa sợ nên mới không dám ló đầu.

Sau này, hắn núp trong núi sâu tu luyện. Hơn nữa, còn chiếm được một cơ duyên, từ đó tấn thăng đến Dương Thần cảnh. Mà lúc này, ngoại giới cũng đều đang tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh, lúc này hắn mới dám nhân cơ hội ló đầu, vừa hay đụng phải Bạch Vân đại sư cùng Ngưỡng Quang đại sư, chuẩn bị gia nhập nhất mạch Phật Tông, tìm một chỗ dựa.

Đám người Bạch Vân đến đông đủ, Tuệ Viễn cũng có sức, chuẩn bị dẫn người từ Giang Nam Đạo quay về lại Phật Tông.

Nhưng vào lúc này, bên ngoài tòa nhà hắn ẩn thân bỗng nhiên truyền đến một giọng nói.

“Nếu thật để các ngươi trốn thì mặt mũi Niên Bang ta còn đâu nữa?”

Sắc mặt của Bạch Vân đại sư bỗng nhiên biến đổi. Hắn đẩy cửa ra ngoài, bất ngờ đã bị bao vây bởi cả trăm tên đệ tử Niên Bang.

Người dẫn đầu là người mang vóc dáng cao lớn, cả người tản ra khí tức cương mãnh, nóng bỏng. Người này chính là Đàn chủ Thu Đàn “Cửu Sơn Thần” Đổng Bất Nghi.

Còn một người nữa ăn mặc giống như phú gia, trong tay hắn cầm một thanh loan đao tản ra hàn mang. Chính là Đàn chủ Hạ Đàn “Nhất Quán Đao” Kim Khả Tín.

Nơi này dù gì cũng là phạm vi thế lực của Niên Bang bọn họ. Trăm vạn bang chúng cũng không phải là nói đùa. Một khi Niên Bang muốn nghiêm túc điều tra một người, đối phương tuyệt đối không thể tránh thoát đi dễ dàng thế được.

Bạch Vân đại sư lạnh lùng nói: “Chuyện liên quan đến đứa bé này, ta đã sớm báo cho Linh Sơn. Phổ Đà Tôn Giả của nhất mạch Phật Tông chúng ta đã tự mình xuống núi, nhất định phải đưa hắn về Phật môn Linh Sơn. Niên Bang các ngươi đây là đang muốn đối địch với Phật môn chúng ta hay sao?”

Đổng Bất Nghi cười lạnh nói: “Ít lấy Phật môn ra hù ta thôi! Sự tình lần này chống lưng cho Niên Bang chúng ta có đến hai vị Thông Thiên, ai sợ ai chứ?”

Chương 2797 - Lý Phôi xuất thủ

Bạch Vân đại sư nhìn những võ giả Niên Bang xung quanh, thở một hơi dài, nói: “Chuyện này thật không cách nào giải quyết hay sao? Ngươi nhường người lại, Phật môn ta nợ ngươi một ân huệ.

Đồng thời, bên phía Thích Đạo Huyền cũng không thể trách tội ngươi. Tính cách vị đại sư kia rất rõ ràng. Còn Tô Tín coi như có muốn trách tội các ngươi thì cùng lắm cũng chỉ trách các ngươi làm việc bất lực mà thôi. Chẳng lẽ hắn có thể vì chút chuyện nhỏ này mà giết Niên Bang các ngươi hay sao?”

Đổng Bất Nghi cười lạnh, nói: “Tô đại nhân chính là Tổng minh chủ liên minh Thiên Hạ Thất Bang chúng ta. Bây giờ ngươi nói chúng ta xuống nước, cái này không phải đang gán cho chúng ta cái danh bất trung bất nghĩa? Thiên Hạ Thất Bang chúng ta mặc dù đều xuất thân hoang dã, nhưng coi trọng nhất chính là hai chữ đạo nghĩa!”

Nhắc đến Tô Tín, trong lòng Đổng Bất Nghi vẫn có chút cảm khái.

Ngày xưa lúc Tô Tín còn trẻ, còn phải nhờ vào khiêu chiến với hắn mà lấy được danh tiếng, lấy được lợi ích. Khi đó, với Tô Tín, Đổng Bất Nghi tuyệt đối là tiền bối giang hồ.

Thế mà bây giờ thì sao? Hắn phí thời gian mấy thập niên. Mặc dù ngồi vững ở vị trí Đàn chủ Thu Đàn, nhưng thực lực cũng chỉ mới đạt đến Dung Thần cảnh mà thôi. Dương Thần cảnh hãy còn xa lắm. Nhưng Tô Tín đã trở thành kẻ chí cường đứng ở đỉnh cao giang hồ, là nhân vật Thần Tiên Thông Thiên cảnh rồi.

Bên kia, Bạch Vân đại sư cùng Ngưỡng Quang đại sư nghe được lời của Đổng Bất Nghi lại chỉ muốn nhổ vào mặt hắn.

Thiên Hạ Thất Bang nói đạo nghĩa cái khỉ gì!

Tông môn thực sự nói đạo nghĩa cũng không truyền thừa đến được bây giờ. Chỉ sợ e sớm đã bị người khác tiêu diệt rồi.

Tuy nhiên vào lúc này, Nhân Đỗ La đứng sau Bạch Vân đại sư cùng Ngưỡng Quang đại sư bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: “Hai vị, cứ ra tay đi, bất kể thắng bại, ta bảo vệ cho hai vị an toàn đưa tiểu tử này về Phật môn Linh Sơn. Đây cũng coi như quà ra mắt cho chư vị Phật môn.”

Nghe được lời của Nhân Đỗ La, bấy giờ Bạch Vân đại sư cùng Ngưỡng Quang đại sư mới thở phào nhẹ nhõm. Hai người bọn họ chính là đợi những lời này!

Mặc dù bọn họ chưa từng giao thủ với Nhân Đỗ La, nhưng bọn họ biết hòa thượng nhất mạch Hoan Hỉ này có thực lực Dương Thần cảnh. Coi như đối phương chẳng qua chỉ mới bước vào Dương Thần, song cũng đủ để đối phó với Dung Thần cảnh tầm thường rồi.

Cho nên, Bạch Vân đại sư cùng Ngưỡng Quang đại sư cũng ngay lập tức bước ra, lạnh lùng nói: “Nếu chư vị không muốn bỏ qua thì cũng đừng trách bần tăng vô lễ!”

Dứt lời, Bạch Vân đại sư cùng Ngưỡng Quang đại sư hai người liền ngay lập tức vọt tới hướng Đổng Bất Nghi cùng Kim Khả Tín.

Trên giang hồ, danh tiếng của Bạch Vân đại sư kia cùng với Ngưỡng Quang đại sư đều không hề hiển hách. Đều là truyền thừa từ miếu nhỏ của Phật Tông mà thôi. Thậm chí, Ngưỡng Quang đại sư kia sau khi gia nhập Phật Tông mới tấn thăng đến Dung Thần. Cho nên thực lực của bọn họ không thể nói yếu, song cũng tuyệt đối không coi là mạnh.

Mà Đổng Bất Nghi cùng Kim Khả Tín đều xuất thân hoang dã, truyền thừa của bọn họ cũng không mạnh vào đâu. Nhưng từ nhỏ bọn họ đã lăn lộn trên giang hồ, đều trải qua không ít chém giết mới đến được cảnh giới bây giờ. Kinh nghiệm thực chiến phong phú vô cùng.

Bây giờ ra tay một cái, Đổng Bất Nghi liền ngay lập tức thi triển Sơn Thần Ấn được xưng tụng là cương mãnh, bùng nổ đến vô cùng. Quan tưởng chín ngọn núi lớn hóa thành Sơn Thần Ấn, uy thế vô cùng cường đại. Chín ấn cùng xuất hiện, trực tiếp đánh bẹp Bạch Vân đại sư.

Mà bên kia, Kim Khả Tín cũng không thua kém gì Đổng Bất Nghi. Tước hiệu của hắn là Nhất Quán Đao, mặc dù không thể đạt đến trình độ khi đối chiến với kẻ khác không đụng đến đao thứ hai. Nhưng với đao thuật của hắn, trong một kích chí cường đó, rất hiếm người đồng cấp nào có thể đỡ được một đao của hắn. Hiển nhiên, vị Ngưỡng Quang đại sư chẳng có danh tiếng gì kia dĩ nhiên không ngăn được Kim Khả Tín.

Gần như hai người mới đánh có một chiêu, Ngưỡng Quang đại sư liền trúng một đao của Kim Khả Tín, thiếu chút nữa phế cả cánh tay của hắn. Sức chiến đấu liền hạ xuống ba phần.

Mới vừa giao thủ, hai vị đại sư Phật Tông người thì bị áp chế, người thì bị thương. Thấy vậy, đám người Tuệ Viễn đã nóng nảy không thôi.

Mãi đến khi hai người bọn họ cũng không ngăn nổi nữa, Nhân Đỗ La lúc này mới cười lạnh, nói: “Hai vị lui về đi, tiếp theo để ta!”

Dứt lời, Nhân Đỗ La liền ngay lập tức đánh ra song chưởng. Một màn sương mù màu máu đỏ phiêu tán. Trong màn sương mù đó ẩn chứa huyết khí cùng một luồng sức mạnh suy tàn, có thể đóng kín chân khí.

Mượn sự che chở của màn sương mù này, Bạch Vân đại sư cùng Ngưỡng Quang đại sư lúc này mới vội vàng lui về.

Sắc mặt của Đổng Bất Nghi cùng Kim Khả Tín bỗng nhiên biến đổi. Là cường giả Dương Thần cảnh! Tình báo có sai lầm. Bên phía Phật Tông lại xuất hiện cường giả Dương Thần cảnh!

Nếu bọn họ sớm biết ở đây có Dương Thần, bọn họ tuyệt sẽ không ra tay lúc này mà sẽ chỉ theo dõi bọn họ, chờ cho đến khi Kim Cửu Nguyệt đến mới ra tay.

Chương 2798 - Lý Phôi xuất thủ (2)

Mà lúc này, Nhân Đỗ La cười lạnh một tiếng, thân hình trực tiếp tấn công đến phía Đổng Bất Nghi cùng Kim Khả Tín.

Tăng y trên người hắn bị xé, để lộ ra hình xăm dữ tợn trên người.

Bên trái là Tu La Dạ Xoa vô cùng dữ tợn. Bên phải là Thiên nữ đang múa, mị hoặc chúng sinh.

Hai loại sức mạnh một cương một nhu dung hợp chung vào một chỗ tỏ ra vô cùng tà dị. Mặc dù hắn chẳng qua chỉ mới vào Dương Thần nhưng Đổng Bất Nghi cùng Kim Khả Tín cũng hoàn toàn không phải là đối thủ của hắn.

Với mấy chục chiêu, hai người này đã bị đánh cho bị thương hộc máu. Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, ngay lập tức dẫn theo người mình bỏ chạy.

Nhân Đỗ La còn muốn đuổi, có điều Bạch Vân đại sư ở phía sau vội vàng nói: “Nhân Đỗ La đại sư, giặc cùng chớ đuổi. Chúng ta đưa người về Phật môn Linh Sơn trước đã rồi tính.”

Nghe được hắn nói như thế, Nhân Đỗ La cũng không nói gì thêm. Dù sao hắn ra tay cũng chỉ là vì muốn chứng minh chút thực lực trước mặt mấy lão già Phật môn này mà thôi.

Lúc này, sau khi Đổng Bất Nghi cùng Kim Khả Tín quay về, hai người cũng không hề chậm trễ, ngay lập tức báo tin đến tổng đà Niên Bang.

Chuyện có biến, bên phía Phật môn lại lòi ra một tên võ giả Dương Thần cảnh. Bọn họ không lường được nên bị thua thiệt không ít.

Chuyện kế tiếp thì không còn là việc mà bọn họ quản được nữa, giao cho phía trên xử lý đi vậy.

Lúc này, bên trong trụ sở chính của Niên Bang. Bang chủ Niên Bang "Đoạn Long Thủ" Kim Cửu Nguyệt đang thận trọng nói gì đó với tên võ giả mặc đồng phục võ sĩ. Người này mặc dù không phải Tô Tín song cũng là nhân vật mà hắn không chọc vào nổi.

Vị này chính là thủ hạ tâm phúc của Tô Tín, bây giờ phụ trách chấp chưởng Ám Vệ hệ thống ám sát cùng tình báo hàng đầu, Đại Tổng quản Ám Vệ Lý Phôi!

Bất kể là thân phận hay thực lực Chân Vũ cảnh của Lý Phôi, những cái này Kim Cửu Nguyệt không chọc nổi cái nào.

Lúc này, Kim Cửu Nguyệt đang vỗ ngực nói: "Lý đại nhân xin yên tâm. Niên Bang chúng ta đã tìm được. Đám lừa trọc Phật môn muốn cướp thì hãy còn non lắm.

Niên Bang chúng ta không nói đến cái khác, luận ở nơi có thủy vận sông lớn như Giang Nam và Giang Bắc, thực lực của Niên Bang ta chính là mạnh nhất. Bắt một đám hòa thượng không khó gì. Nếu để cho bọn họ thoát khỏi từ trong tay Niên Bang chúng ta thì há chẳng phải Niên Bang chúng ta biến thành phế vật rồi?"

Ngay lúc hắn vừa mới dứt lời. Một tên đệ tử Niên Bang bỗng nhiên hốt hoảng chạy vào nói: "Bang chủ, không xong rồi! Kim Đàn chủ cùng Đổng Đàn chủ truyền tin báo bên phía Phật môn xuất hiện một võ giả Dương Thần cảnh nhất mạch Hoan Hỉ. Tất cả bọn họ đều bị trọng thương!"

Kim Cửu Nguyệt hung tợn trừng mắt nhìn tên đệ tử kia một cái. Mặt mũi của hắn mất cũng nhanh thật đấy! Hắn ở đây vừa mới bảo đảm cùng Lý Phôi rằng sẽ không xảy ra vấn đề gì. Thế mà bên kia đã nhanh như vậy bị người ta đánh vào mặt rồi.

Kim Cửu Nguyệt nghiêng đầu cười xòa với Lý Phôi, nói: "Ly đại nhân, đây là một hiểu lầm. Ngươi yên tâm, ta sẽ phong tỏa hai nơi Giang Nam, Giang Bắc này. Bảo đảm đến một con ruồi cũng không lọt! Lần này đích thân ta sẽ tự mình xuất thủ, gặp tên võ giả Dương Thần cảnh Phật Tông kia!"

Lúc này, bỗng nhiên Lý Phôi đứng dậy, trong mắt hắn lộ ra một tia tinh mang, nói: "Không cần phiền phức vậy. Ta và ngươi đồng loạt ra tay. Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực. Chuyện Tô đại nhân giao xuống hoàn thành càng sớm càng tốt.

Còn nhất mạch Hoan Hỉ kia nữa. Ta thực không ngờ, bọn chúng hãy còn tàn dư. Xem ra năm đó lúc diệt nhất mạch Hoan Hỉ, ta hãy còn chưa giết sạch chúng!"

Kim Cửu Nguyệt chợt run rẩy một cái. Lúc này hắn mới nhớ ra, khi trước Tô Tín diệt nhất mạch Hoan Hỉ, Lý Phôi trước mắt này là người hung tàn nhất dưới tay Tô Tín. Cường giả nhất mạch Hoan Hỉ đều do Tô Tín giết. Nhưng đám đệ tử nhất mạch Hoan Hỉ đều chết trong tay Lý Phôi.

Cho nên, theo lý thuyết mà nói, vị này giết người không hề ít hơn Tô Tín. Thậm chí có thể nói là nhiều hơn nữa!

Lúc này, trong một thị trấn nhỏ ở biên giới Giang Nam Đạo, Nhân Đỗ La sắc mặt âm trầm, nói: "Niên Bang không phải là bang phái thủy vận à? Sao chúng ta ở đất bằng hãy còn bị bám theo? Dọc đường đi cứ hết nhóm này đến nhóm khác!"

Bạch Vân đại sư cười khổ nói: "Dù Niên Bang chẳng qua chỉ là trông coi thủy vận, nhưng toàn bộ Niên Bang có đến chừng trăm vạn người. Trong thời gian này, Niên Bang thông qua thủy vận trên sông lớn mà chuyển những đệ tử khác ở Niên Bang từ các nơi đến Giang Nam.

Hơn trăm vạn đệ tử trải rộng khắp Giang Nam Đạo. Dù cho Niên Bang không phải là giang hồ phong môi, tác dụng của bọn họ có khi còn lớn hơn cả giang hồ phong môi nữa."

Nói đến đây, Bạch Vân đại sư cũng thở dài một cái, nói: "May là những năm này, phần lớn người trong Niên Bang đều là người bình thường, chúng ta còn bỏ rơi họ lại được. Chỉ cần chúng ta ra khỏi Giang Nam, người Niên Bang cho dù có nhiều hơn nữa thì cũng vô ích rồi."

Nhưng vào lúc này, trong trấn nhỏ lại xuất hiện vô số võ giả mặc võ phục ngắn, bao vây đám người Bạch Vân đại sư đến nỗi nước chảy không lọt.

Chương 2799 - Nộp mạng

Một thanh âm lạnh lùng từ trong đó truyền đến: "Ra khỏi Giang Nam, Niên Bang ta không bắt được các ngươi. Nhưng bây giờ các ngươi không có cơ hội đi ra ngoài nữa đâu!"

Vô số đệ tử Niên Bang bao vây lấy đám người Bạch Vân đại sư. Có điều, cái khiến cho đám người Bạch Vân đại sư sợ hãi không phải chỉ là Bang chủ Niên Bang, Đoạt Long Thủ Kim Cửu Nguyệt. Mà là võ giả mặc đồ đen, mặt không cảm giác có thể khiến cho Kim Cửu Nguyệt chủ động đứng sau lưng, bày ra tư thái cung kính kia!

"Đại Tổng quản Ám Vệ, Lý Phôi!"

Lý Phôi trước kia có lẽ là kẻ vô danh, nhưng Lý Phôi bây giờ đã cùng với việc Tô Tín quật khởi mà nổi danh thiên hạ.

Trong lòng đám người Bạch Vân đại sư là một niềm tuyệt vọng. Chẳng lẽ Tô Tín xem trọng chuyện này đến vậy? Thậm chí còn phái cả tâm phúc của hắn đến đây?

Còn Nhân Đỗ La trước đó còn tâm cao khí ngạo đi với đám người Bạch Vân đại sư lúc này lại run lẩy bẩy.

Hắn vĩnh viễn cũng không quên được cảnh tượng sau khi hắn trở lại Hoan Hỉ Miếu. Sư phụ, sư huynh và sư đệ của hắn tất cả đều bị tàn sát không còn một mống. Hoan Hỉ Miếu lớn đến thế mà đều trở thành tử vực. Âm lãnh đến mức khiến lòng người phát rét.

Tạo thành những việc này có một phần là do Tô Tín, nhưng thi thành tất thảy đều chính là Lý Phôi trước mắt đây.

Nhìn ba người kia, Lý Phôi lạnh lạnh nói: “Mặc dù các ngươi cướp người từ trong tay Niên Bang, nhưng trong thực tế, người này là người mà Tô đại nhân cần.

Không ai có thể cướp được đồ từ trong tay Tô đại nhân. Cho nên bây giờ, các ngươi tự sát đi, chớ chờ để ta xuất thủ, cũng đừng nghĩ muốn liều mạng đánh một trận. Bởi cho dù các ngươi liều chết cũng không có tư cách đánh một trận đâu.”

Mặt Bạch Vân đại sư đầy vẻ khổ sở, nói: “Chúng ta bằng lòng giao người.”

Thực lực càng mạnh càng sợ chết. Mấy người Bạch Vân đại sư bọn họ đều xuất thân từ chi nhánh nhỏ của Phật môn. Từ một hòa thượng miếu nhỏ tu luyện đến cảnh giới này thật không dễ dàng.

Phật môn Linh Sơn chỉ cho bọn họ một ít công pháp, để bọn họ có thể tiến hơn một bước. Phần ân tình này còn xa lắm mới đến mức khiến họ vì nó mà đền mạng.

Lý Phôi lắc đầu, nói: “Ta mới nói gì các ngươi không nghe được à? Dám động vào đồ của Tô đại nhân, đưa tay ra thì chặt tay. Đã động đến thì giao mạng ra!

Đừng nói bây giờ các ngươi còn chưa chạy đến Linh Sơn, cho dù các ngươi chạy đến Linh Sơn, Tô đại nhân cũng có thể tự mình bắt các ngươi, các ngươi có tin không?”

Sắc mặt đám người Bạch Vân đại sư nhất thời trắng nhợt. Nghe khẩu khí này của Lý Phôi, bây giờ hắn không riêng gì cần người mà còn cần cả mạng bọn họ!

Kim Cửu Nguyệt đi theo sau lưng Lý Phôi, lặng lẽ nhìn hắn một cái. Vị này không hổ là tâm phúc trung thành nhất, được Tô Tín xem trọng nhất. Phong cách hành sự cũng cực kỳ giống với Tô Tín.

Người giang hồ bình thường đều sẽ lưu lại một đường, ngày sau còn gặp. Nhưng Tô Tín thì hay rồi. Hắn hành sự quyết tuyệt, để ngày sau các ngươi cũng chẳng có cơ hội gặp nhau.

Nhưng vào lúc này, Nhân Đỗ La bỗng nhiên lại làm ra một việc mà không ai tưởng tượng nổi.

Hắn điên cuồng tóm lấy Trương Tiểu Thần vào tay, lạnh lùng nói: “Lý Phôi! Ngươi muốn giết ta, ta sẽ giết đệ tử các ngươi muốn trước! Cùng lắm thì mọi người lấy mạng đổi mạng thôi!”

Ngay cả đám người Bạch Vân đại sư cũng không ngờ hắn lại hành động như vậy. Nhân Đỗ La thế mà lại làm ra chuyện bỉ ổi thế này.

Bọn họ nói sao cũng là người trong Phật môn, tu luyện Phật pháp. Có lẽ vì nguyên nhân giáo lý nên giáo phái của hắn rất tàn nhẫn với những võ giả Ma đạo, nhưng với người bình thường, loại chuyện bỉ ổi thế này bọn họ không làm được.

Người Ma đạo có thể uy hiếp người trong chính phái rằng nếu dám giết ta thì ta sẽ diệt thành. Nhưng cái này nếu đổi lại là người trong Phật môn nói ra thì sẽ biến thành chuyện tiếu lâm.

Bây giờ, khóe miệng của Lý Phôi liền lộ ra một nụ cười khinh thường: “Ha ha, đây cũng là Phật môn à? Phật môn do Phật Đà nắm giữ so với Thiếu Lâm Tự thì thật là không nói nổi mà. Ta nhớ chuyện này dù là Thiếu Lâm Tự trước kia cũng chưa từng làm qua.”

Sắc mặt Bạch Vân đại sư đỏ bừng, hắn phẫn nộ quát với Nhân Đỗ La: “Thả ra!”

Nhân Đỗ La cười lạnh một tiếng, nói: “Thả ra? Các ngươi muốn chết, ta không muốn chết!”

Có điều, ngay vào lúc này, một đạo Phật quang bỗng nhiên dâng lên từ dưới chân hắn. Dưới lưu chuyển, trong thời gian ngắn đã đánh bay hắn ra ngoài. Thậm chí còn khiến cho khóe miệng Nhân Đỗ La vì thế mà chảy ra một ngụm máu tươi.

Một tăng y mặc y phục màu trắng, hai chân trần, trên đầu mang Phật quan, dung mạo khoảng ba mươi hạ xuống từ trên trời. Nhìn Nhân Đỗ La nằm dưới đất, hắn lạnh lùng nói: “Hạng người bẩn thỉu như vậy mà cũng muốn gia nhập Phật môn Linh Sơn chúng ta, thật cho rằng Phật môn ta là chỗ đổ rác à?

Thứ bại hoại như vậy nên khai trừ khỏi Phật môn mới đúng. Bạch Vân, Ngưỡng Quang, các ngươi nghĩ gì thế? Thứ người như vậy mà các ngươi cũng muốn thu nhận về Phật môn?"

Thấy tăng nhân này, trên mặt Bạch Vân cùng Ngưỡng Quang nhất thời lộ ra vẻ vui mừng. Hắn vội vã chắp hai tay nói: "Tham kiến Phổ Đà Tôn Giả."

Chương 2800 - Nộp mạng (2)

Nhìn Nhân Đỗ La trên đất kia, Bạch Vân cũng lộ ra vẻ chán ghét, nói: "Chuyện này là do ta nhìn người không rõ, nguyện chịu Linh Sơn trách phạt."

Phổ Đà Tôn Giả nhàn nhạt nói: "Chuyện này trước không nói. Đầu tiên phải giải quyết chuyện trước mắt đã."

Nhìn Lý Phôi trước mắt, Phổ Đà Tôn Giả nhàn nhạt nói: "Đứa nhỏ này cũng không gia nhập vào Niên Bang, cũng không tu luyện công pháp của họ. Ngươi dựa vào cái gì nói Phật Tông chúng ta cướp người? Cái này cũng có hơi không nói đạo lý chứ?

Người ta mang đi. Đệ tử giỏi ai cũng muốn. Bất kể là Tô Tín sau lưng ngươi muốn, hay là Thích Đạo Huyền muốn, cũng đến Linh Sơn ta mà đòi người!"

Lý Phôi không nói gì, nhưng trong tay hắn đã cầm trường kiếm trong tay. Một kiếm chém ra, trong nháy mắt, sắc trời xung quanh đều bị ảnh hưởng mà trở nên ảm đạm. Tử ý phiêu tán đầy trời, không khác gì cửa Địa Ngục bị mở ra. Quỷ khí dày đặc bao phủ, tiếng ác quỷ kêu khóc vang lên không ngớt!

Sắc mặt Phổ Đà Tôn Giả kia bỗng nhiên biến đổi. Hắn sao cũng không ngờ tới Lý Phôi này nói động thủ là động thủ. Lý Phôi đây là ngu ngốc hay là cuồng vọng?

Chỉ có điều, còn chưa chờ cho hắn suy nghĩ nhiều, trong tử khí nồng đượm kia, một thanh trường kiếm mang đậm tử vong lực xuất hiện trước ngực của hắn, chỉ thiếu có mấy tấc là sẽ có thể đâm vào ngực hắn, bất chấp cả Phật quang vô cùng cường đại trên người hắn.

Phổ Đà Tôn Giả miệng tuôn chân ngôn. Trong nháy mắt hư không chấn động. Chân ngôn oai hóa thành thực chất giống như sức mạnh muốn đẩy trường kiếm của Lý Phôi ra, nhưng lại vỡ tan tành dưới một kiếm này của Lý Phôi!

Mắt thấy trường kiếm kia sắp đâm vào ngực hắn, sau lưng Phổ Đà Tôn Giả, một bóng Phật tay cầm bình Ngọc Tịnh mơ hồ hiện lên. Chớp mắt, Phật quang đại thịnh, nhưng thân hình của Phổ Đà Tôn Giả cùng đổi vị trí với tượng Phật sau lưng hắn kia. Dùng pháp tướng lực để thay thế, chịu một kiếm của Lý Phôi thay cho hắn.

Tức thời, Pháp Tướng của hắn ngay lập tức vỡ nát. Có điều, còn chưa kịp chờ cho hắn kinh hãi tốc độ của Lý Phôi vì sao lại nhanh như thế, Lý Phôi bên kia cũng đã đánh tới kiếm thứ hai!

Trong nháy mắt, thân hình Lý Phôi giống như quỷ mị, dù Phật quang quanh thân Phổ Đà Tôn Giả có sáng ngời hơn nữa cũng không chiếu đến được thân hình Tô Tín.

Đến khi luồng sát cơ vô cùng cường đại kia lại một lần nữa ẩn hiện, song nó lại là xuất hiện ở sau lưng hắn!

Ngay lập tức, hai tay Phổ Đà Tôn Giả kết Bảo Bình Ấn. Thân hình thay đổi trong giây lát ngay trước khi kiếm của Lý Phôi sắp xuyên qua lưng hắn, khiến cho Bảo Bình Ấn của hắn cùng một kiếm của Lý Phôi đụng nhau, nhất thời mang theo chân khí cường đại, phong bạo lưu chuyển.

Chỉ có điều, uy thế từ một kiếm này của Lý Phôi quả thực rất mạnh mẽ. Còn Bảo Bình Ấn của Phổ Đà Tôn Giả lại quá vội vàng.

Gần như trong nháy mắt, Bảo Bình Ấn vỡ vụn. Một kiếm của Lý Phôi để lại trên vai phải của hắn một vết kiếm dữ tợn, thiếu chút nữa đã chém đứt cánh tay của hắn!

Lúc này, Phổ Đà Tôn Giả thực sự bị giật mình.

Hắn trước đó chính là võ giả Dương Thần cảnh trong Phạm Thiên Vực. Lúc còn Bì Già Đa La, biểu hiện của hắn cũng chỉ có thể nói là bình thường. Có thể tu luyện đến Dương Thần

cảnh đại diện cho năng lực cùng thực lực của hắn. Nhưng bước thêm một bước nữa lại là khó khăn vô cùng.

Đến khi Phật Đà thay thế Bì Già Đa La, hắn tự mình giảng đạo cho những đệ tử Phật môn khác, lúc này mới làm cho võ giả Phật môn ai cũng tìm ra được con đường thích hợp với bản thân, thực lực đại tiến.

Phổ Đà Tôn Giả này cũng thế. Hắn mới chỉ tấn thăng Chân Vũ được một, hai năm mà thôi. Cho nên cảnh giới của hắn cũng chỉ mới ổn định. Hắn cũng chỉ từng đấu võ so tài với những Chân Vũ khác trong Phật môn, chứ chưa từng đánh sống đánh chết với những Chân Vũ khác.

Bây giờ cùng giao thủ với Lý Phôi, hắn nhưng lại thấy được cái gì mới gọi là kinh khủng.

Đều là Chân Vũ, thực lực của Lý Phôi sao lại có thể mạnh đến như vậy?

Mà lúc này đã không còn lượt cho hắn suy nghĩ nhiều. Kiếm pháp của Lý Phôi vẫn luôn đơn giản nhưng vô cùng tàn nhẫn như vậy.

Thừa thắng xông lên, lại còn suy tam mà kiệt. Lúc còn ở Dương Thần cảnh, võ giả trong thiên hạ có thể chống đỡ được ba kiếm của Lý Phôi liền không nhiều. Bây giờ coi như hắn tấn thăng đến Chân Vũ thì cũng như thế thôi!

Khi nãy, Lý Phôi đã chém hai kiếm. Bây giờ kiếm thứ ba chém xuống, tử khí quanh thân Lý Phôi đã ngưng tụ thành thực thể, ngưng tụ thành hình dáng Minh Thần sau lưng hắn.

Một kiếm này không phải đánh lén, cũng không phải đánh nhanh thắng nhanh, mà là trực tiếp dựa vào sức mạnh cường đại mà chém chết Phổ Đà Tôn Giả!

Có điều vào lúc này, từ phương xa một đạo Phật quang sáng chói lóe lên, vạch qua bầu trời mênh mông mà đến.

Cẩn thận nhìn một chút, đây hóa ra là một viên Phật châu, nhưng uy thế Phật châu này giống như là sao rơi vậy, vô cùng lóa mắt. Uy thế cường đại đến mức lúc lướt qua bầu trời mênh mông còn mang theo tiếng khóc.

Thấy Phật châu này, trong mắt Phổ Đà Tôn Giả nhất thời lộ ra vẻ vui mừng. Đây chính là Phật châu mà Phật Đà vẫn luôn nghịch trong tay.

Chương 2801 - Ma Thần oai

Hiện tại, Phật Đà đã tới hơn nữa còn ở cách nhau hơn mười dặm, thậm chí là mười mấy dặm giúp hắn một tay!

Có điều, niềm hưng phấn của Phổ Đà Tôn Giả còn chưa kéo dài được bao lâu đã thấy từ phương xa trên bầu trời một trường kiếm dính theo vô số sát cơ lâm không bay đến. Sát cơ khuấy loạn hư không, hệt như một thanh hung binh tuyệt thế, ngay lập tức chém bay Phật châu kia. Đồng loạt rơi trên mặt đất.

Mà lúc này, trường kiếm trong tay Lý Phôi đã đâm vụn chân khí hộ thể của Phổ Đà Tôn Giả, đâm thẳng vào trong cơ thể hắn!

Tử vong lực cường đại ầm ầm bùng nổ. Trong nháy mắt, sinh cơ trên người Phổ Đà Tôn Giả cũng đã hoàn toàn tiêu tán!

Lúc này, ở ngoài trăm dặm xa trấn nhỏ, trên một ngọn núi hoang, Tô Tín mặt đầy vẻ cười như không cười mà nhìn Phật Đà. Bên người hắn còn có Thích Đạo Huyền mặt đang mang đầy vẻ bối rối.

Kim Cửu Nguyệt cho rằng đám người Tô Tín có khi ở trong vòng mười dặm, nhưng bọn họ vẫn là xem thường Tô Tín cùng Phật Đà rồi!

Đối với đám người Kim Cửu Nguyệt mà nói, cái bọn họ không ngờ tới còn rất nhiều. Không ai ngờ tới đều là Chân Vũ mà chỉ với ba kiếm Lý Phôi đã chém chết Phổ Đà Tôn Giả kia.

Mặc dù bọn họ cũng đều nghe nói, Phổ Đà Tôn Giả này hình như mới tấn thăng Chân Vũ khoảng thời gian gần đây. Nhưng đó cũng là Chân Vũ, nếu Lý Phôi có thể chém hắn như chém dưa cắt thức ăn thì cũng có thể so sánh được với Tô Tín lúc đầu.

Người không nghĩ đến điểm này còn có Phật Đà.

Hắn vốn không có ý định xuất thủ. Hắn nghĩ, một Phổ Đà Tôn Giả hẳn là đủ rồi. Nhưng không biết vì sao, hắn vẫn có một loại cảm giác không yên, cho nên sau khi Phổ Đà Tôn Giả xuất thủ, hắn cũng lập tức theo đến cùng, vì để đề phòng bất trắc.

Không ngờ lo lắng của hắn lại thành sự thật. Tô Tín này vì đệ tử của Thích Đạo Huyền mà thực sự tận lực, giúp hắn đến mất công mất sức như vậy.

Một bước chậm lại để cho Phật môn hắn mất đi một cường giả Chân Vũ cảnh. Trái đắng này, Phật môn ăn một quả lớn rồi!

Phật Đà không nhìn Tô Tín trước mắt, hắn chỉ cau mày nói với Thích Đạo Huyền: "Tổ tiên Liên Hoa Thiền Viện ngươi chính là đệ tử của ta. Nhất mạch Phật môn chúng ta phát triển đến nước này, mặc dù ban đầu hắn quả thực có chút nghi nghị giáo lý của ta, nhưng đó là lúc đầu.

Vạn năm qua, có vài chi nhánh diễn hóa từ nhất mạch Phật môn ta mà ngay cả ta cũng thấy hết sức xa lạ. Ví như nhất mạch Hoan Hỉ kia, ban đầu cũng không phải là ta truyền xuống.

Nhưng cái này cũng không có vấn đề. Bất kể diễn hóa thế nào, Phật từ đầu tới cuối đều là Phật. Cho nên ta hủy bỏ tên Phạm Thiên Vực, Thiếu Lâm Tự, xây dựng lại Phật môn ở Linh Sơn. Chỉ cần ngươi có thể gia nhập Phật môn ta, bất kể ngươi tu cái gì, chỉ cần là Phật pháp thì ngươi chính là người Phật môn. Tên đệ tử kia ta cũng sẽ không cướp, dĩ nhiên sẽ nhường cho ngươi."

Lời nói này của Phật Đà đồng nghĩa với việc chiêu mộ.

Trước kia, lúc Phật Đà mới vừa thành lập Linh Sơn đã từng cho người mời Thích Đạo Huyền qua. Có điều khi đó, Phật Đà chẳng qua chỉ cho người đưa tin tới mà thôi. Thích Đạo Huyền đã thẳng thừng cự tuyệt. Nhưng bây giờ là đích thân Phật Đà mở miệng chiêu mộ. Ý nghĩa không giống nhau.

Tô Tín cũng không cản. Hắn đứng ở bên cạnh, im lặng nhìn Phật Đà mời gọi Thích Đạo Huyền.

Hiện tại quan hệ của bọn họ rất phức tạp. Thích Đạo Huyền chính là nhất mạch Phật môn, nhưng lại đứng cùng một phía với Tô Tín.

Mà Phật Đà hiển nhiên không muốn cứ như thế mà lại có thêm một tên địch. Chịu hy sinh lợi ích Phật môn một chút, gì cũng phải để cho Thích Đạo Huyền đứng về bên phía hắn.

Đáng tiếc, theo Tô Tín, Phật Đà khó có thể mà thành công.

Thích Đạo Huyền không phải là người tầm thường. Hắn đang nghĩ gì, Tô Tín hiểu còn sâu hơn Phật Đà nhiều.

Quả nhiên, Thích Đạo Huyền ngay lập tức lắc đầu, nói: "Phật Đà đại nhân, đây không phải là mối quan hệ giữa Phật môn cùng Phật môn. Mặc dù ta xuất thân Phật môn, nhưng Phật mà ta tu cùng Phật mà ngươi tu đã không cùng là một kiểu Phật nữa rồi.

Dù coi như tổ sư của Liên Hoa Thiền Viện sống lại, muốn ta gia nhập Phật môn, ta cũng sẽ không đồng ý. Ta là ta. Liên Hoa Thiền Viện là Liên Hoa Thiền Viện. Đạo bất đồng, mưu cầu khác nhau.

Còn về phận đệ tử kia, xin Phật Đà đại nhân tác thành. Ta không muốn tham dự vào phân tranh giang hồ. Chỉ cần tìm được đệ tử thích hợp, ta dĩ nhiên sẽ quy ẩn giang hồ."

Thật ra bây giờ, lời của Thích Đạo Huyền nói đã là một ám hiệu. Mục đích chính là nói với Phật Đà rằng hắn sẽ không trực tiếp đứng về phía Tô Tín, giúp Tô Tín.

Chỉ có điều, Phật Đà cũng không hiểu những thứ này. Với giải thích của Thích Đạo Huyền hắn cũng chẳng tin tưởng hoàn toàn. Hơn nữa, nhìn bộ dạng bây giờ của Thích Đạo Huyền, hắn thực sự có dự tính không quay về Phật môn nữa rồi.

Lúc này, Tô Tín cũng nhìn Phật Đà, cười lạnh, nói: "Phật Đà đại nhân, tay ngươi không phải có hơi quá dài rồi chứ? Nơi này là Giang Nam Đạo, tay của Phật Tông đã kéo đến đây rồi à?"

Phật Đà mặt không chút thay đổi, nói: "Nơi này cũng không phải địa bàn của Tô Tín ngươi."

Chương 2802 - Ma Thần oai (2)

Tô Tín híp mắt nói: “Ai nói ngươi không phải? Lúc Tô Tín ta mới quật khởi trên giang hồ ta là làm Tổng bộ đầu ở Giang Nam Đạo. Giang Nam Đạo này chẳng lẽ không coi là địa bàn của ta hay sao?

Hơn nữa bây giờ ta là Tổng minh chủ của Thiên Hạ Thất Bang. Các ngươi cướp đồ từ trong tay Niên Bang thì cũng có nghĩa là cướp đồ trong tay Tô Tín ta.

Dám đưa tay thì liền chặt tay! Dám hành động thì nộp mạng! Hòa thượng dưới quyền ngươi đã chết rồi. Bây giờ ngươi cũng tính bỏ mạng ở đây sao?”

Thấy điệu bộ gương cung bạt súng của hai người này, Thích Đạo Huyền không kiềm được mà nhíu mày một cái. Đây cũng không phải là cái hắn mong muốn.

Trước đó, lúc Tô Tín muốn ra tay hắn đã muốn cản. Có điều khi đó Phật Đà đã ra tay trước.

Một kích cách nhau trăm dặm của cường giả Thông Thiên cảnh cũng đủ cường đại. Thần Kiều có thể sẽ cản được một chiêu. Nhưng Chân Vũ e là gắng gượng.

Nói thế nào thì bây giờ Tô Tín cũng đang giúp hắn cướp đệ tử. Hắn cũng không thể nhìn Lý Phôi bị Phật Đà đả thương chứ?

Cho nên lúc đó hắn liền không cản. Kết quả mặc dù Lý Phôi không bị Phật Đà gây thương tích nhưng Phổ Đà Tôn Giả thì lại chết trong tay Lý Phôi.

“Hai vị, chuyện này là do ta mà có. Liên Hoa Thiền Viện ta chỉ muốn có một đệ tử thích hợp mà thôi. Phân tranh giang hồ, Liên Hoa Thiền Viện ta không tham dự. Hai vị có thể tạm thời dừng tay được hay không? Bình tĩnh nói mấy câu trước đã?” Thích Đạo Huyền đứng ra khuyên can.

Tô Tín lạnh lùng nói: “Thích Đạo Huyền đại sư, chuyện này đã không còn là chuyện liên quan đến đệ tử của ngươi nữa. Phải nói bắt đầu từ bây giờ, chuyện này đã không còn quan hệ gì với ngươi nữa.”

Trog mắt Phật Đà cũng lộ ra một tia lạnh, nói: “Không sai. Hôm nay ta cũng muốn nhìn một chút, Tô Tín ngươi có phải vì giết được Khương Viên Trinh mà cho rằng tất cả Thông Thiên trong thiên hạ ai cũng phế vật như Khương Viên Trinh hay không?”

Khi đó, việc Tô Tín chém chết Khương Viên Trinh quả khiến cho Phật Đà bất ngờ. Bởi theo lẽ thường mà nói thì thực lực của Tô Tín không thể tăng nhanh như vậy mới đúng.

Chỉ có điều cho dù là thế thì Phật Đà cũng không cho rằng hắn yếu hơn Tô Tín.

Giống như cái nhìn trước đó của hắn với việc Tô Tín tấn công Hoàng Thiên Vực vậy. Khương Viên Trinh chắc chắn không phải đối thủ của Tô Tín. Thông Thiên và Thông Thiên là khác nhau.

Hiện tại, những Thông Thiên trên giang hồ, người mạnh nhất hẳn là cường giả mang theo trí nhớ của kiếp trước như Phật Đà, Lâm Trường Hà.

Thực lực của nhân vật Thông Thiên cảnh cũng không phải mãi không đổi. Tự thân hiểu về sức mạnh, tích lũy sức mạnh, cái này cũng có ảnh hưởng rõ ràng với thực lực của bản thân.

Khương Viên Trinh chẳng qua là mới bước vào Thông Thiên. Nếu dựa vào tích lũy của hắn, e là cho dù tích lũy đến mấy thập niên hoặc trên trăm năm cũng không thể đến được cảnh giới của Phật Đà bây giờ.

Nhưng Phật Đà lại khác. Vào thời kỳ đỉnh cao, hắn chắc chắn còn mạnh hơn bây giờ. Ở thời kỳ thượng cổ, thân thể hắn so với bây giờ còn mạnh hơn nhiều.

Khoảng thời gian này, Thông Thiên như Khương Viên Trinh đều đang làm quen với sức mạnh cùng cảnh giới của mình, song Phật Đà vẫn luôn rèn luyện thân thể của hắn, để cho nó càng xứng với sức mạnh của Phật Đà.

Có thể nói, so với lần đó ở trong bí cảnh Vân Mộng Trạch của Yêu tộc, thực lực của Phật Đà lúc này ước chừng mạnh hơn lần trước!

Mắt thấy khí thế trên thân hai người này không chỉ trở nên yếu mà còn ngày càng mạnh, Thích Đạo Huyền thở dài một cái, lui về sau mấy dặm xa.

Hai người này đều không phải là kiểu người sẽ nghe người khác khuyên can. Nếu bọn họ đã đưa ra quyết định này thì cho dù Thích Đạo Huyền có khuyên thì cũng vô dụng.

Nhưng vào lúc này, quanh thân Phật Đà ầm ầm bùng nổ Phật quang. Ở sau lưng hắn, một Linh Sơn to lớn hiện lên giống như một tòa thành trên không trấn áp thiên hạ vậy!

Ánh nắng trên trời đều đã bị Phật quang bao phủ, trong vòng trăm dặm Phật quang chiếu khắp, Như Lai giáng thế!

Phật Đà chậm rãi đánh ra một chưởng. Chỉ một chưởng cực kỳ đơn giản như vậy, không chút biến hóa nào, thế nhưng trong đó lại ẩn chứa cự lực vô biên, hư không xung quanh đều đã vỡ vụn.

Giới tử nạp tu di, song giới tử túi không chứa nổi Tu Di sơn. Có điều, một chưởng này của Phật Đà đánh xuống lại chứa đủ toàn bộ Linh Sơn!

Quanh thân Tô Tín bộc phát ra cực đạo thanh phong. Trong hai mắt của hắn cũng lóng lánh Liệt Diễm.

Chân khí mạnh mẽ do Hồn Thiên Bảo Giám mang tới giống như nhiên liệu vô tận, thúc giục Xích Hỏa Thần Công trong cơ thể Tô Tín không ngừng thiêu đốt.

Hơn nữa, sau lưng Tô Tín lúc này có hư ảnh Thần Điểu ba chân cùng một long ảnh đang gầm thét, thiêu đốt tinh huyết trong cơ thể Tô Tín!

Cùng với một quyền Tô Tín đánh ra, hỏa vực phiêu tán, liệu nguyên thiên hỏa nhuộm đỏ cả nửa bầu trời, cực kỳ sáng chói rực rỡ, nhưng lại cũng mang theo sát cơ khiến người khác tuyệt vọng nhất!

Một bên là Phật quang chiếu khắp. Một bên là liệu nguyên thiên hỏa, dị tượng này cho dù là người ở ngoài mấy trăm dặm xa cũng có thể nhìn thấy.

Chương 2803 - Ma Thần oai (3)

Ở bên phía thị trấn nhỏ kia, Kim Cửu Nguyệt trợn mắt hốc mồm nhìn bên đó. Lý Phôi thì nhíu mày một cái. Xem ra, Tô đại nhân đang đánh nhau với lão trọc già Phật Đà kia.

Có điều, Lý Phôi có lòng tin với Tô Tín. Phật Đà thì sao chứ? Cường giả thượng cổ thì thế nào? Thành tựu của Tô đại nhân bây giờ không nói là sau này không ai bắt kịp, ít nhất thì cũng chưa từng có ai.

Tuổi tác cho tới giờ cũng không phải là tiêu chuẩn phân biệt võ giả mạnh yếu.

Mà lúc này, trong mắt đám người Kim Cửu Nguyệt, Phật quang cùng ánh lửa đan vào một chỗ. Trong một thời gian ngắn, một luồng ánh sáng cường đại chói mắt bùng nổ. Cho dù có dùng thực lực Dương Thần cảnh của Kim Cửu Nguyệt, hắn cũng không khỏi nhắm hai mắt lại.

Hơn nữa, quỷ dị chính là sức mạnh nhường này đụng nhau lại không hề phát ra bất cứ âm thanh nào. Đám người Kim Cửu Nguyệt ở đằng xa chỉ có thể nhìn được hai luồng sức mạnh dao động cùng bùng nổ nhưng lại không hề có chút xíu âm thành nào truyền tới. Hệt giống như phương thế giới này bị người khác hạn chế âm thanh đi vậy.

Đại Âm Hi Thanh!

Trong đầu Kim Cửu Nguyệt bỗng nhiên xuất hiện bốn chữ này.

Có điều sua đó, một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa bỗng nhiên truyền tới nhất thời dọa cho mọi người giật mình. Những đệ tử Niên Bang có thực lực yếu hơn thậm chí còn ngay lập tức che lỗ tai, đau đớn hét thảm.

Lý Phôi chau mày, một đạo chân khí bắn ra bao trùm lên người Trương Tiểu Thần, đỡ cho hắn khỏi bị thương nặng từ dư âm cuộc chiến giữa hai tên cường giả Thông Thiên cảnh.

Mà lúc này, chỗ địa vực trước đó đứng cùng Phật Đà đã biến thành một mảnh lộn xộn.

Trước đó bọn họ đang đứng trên một tòa núi nhỏ. Nhưng lúc này, nào còn có nui nhò nào? Cái có chỉ là một hố to mười mấy dặm!

Mà lúc này, ở giữa hố nhỏ nọ có một dòng nước chậm rãi chảy ra. Phỏng đoán chưa tới bao lâu nữa, nơi này sẽ xuất hiện một hồ nhỏ.

Đoán chừng ai cũng không tưởng tượng nổi, hai tên cường giả Thông Thiên cảnh chỉ cần dùng một chiêu đã đánh ra được một cái hồ nhỏ rồi.

Thích Đạo Huyền thở dài một cái. Thông Thiên cảnh oai dù chỉ một quyền một cước cũng có thể tạo thành uy thế lớn như thế. Hệt như thể là Thần Phật vậy. Cái này cũng may bọn họ không giao thủ ở dưới đất nơi tập trung đông đảo người thường, nếu không thì đây chắc chắc là tai ương.

Một kích giao thủ giữa Phật Đà và Tô Tín, trong mắt cả hai người đều lộ ra vẻ nghiêm trọng.

So với lúc đầu ở Vân Mộng Trạch của Yêu tộc, thực lực của Phật Đà rõ ràng phải mạnh hơn rồi.

Không, nói là mạnh hơn thì có lẽ có hơi không chính xác. Phải nói là Phật Đà đã tìm ra sức mạnh thuộc về hắn. Hơn nữa, Phật Đà lúc này vẫn còn chưa phải là đỉnh cao.

Thật ra thì trước khi xuất thủ, Tô Tín đã mang sát cơ với Phật Đà rồi.

Lần này vừa hay Phật Đà chủ động đưa tới cửa. Nếu Tô Tín chém chết hắn thì vừa hay có thể lấy được một phần thiên cơ,

Chỉ tiếc rằng bây giờ không quá khả thi nữa.

Mặc dù bây giờ chẳng qua Tô Tín chỉ mới giao thủ một chiêu với Phật Đà, song Tô Tín vẫn có thể cảm giác được bây giờ hắn không phải không thể nào giết Phật Đà, song làm vậy rất phí sức, tỷ lệ thắng không vượt quá năm phần.

Tô Tín không chắc chắn. Năm phần thắng với hắn mà nói vẫn là quá ít.

Mà bên phía Phật Đà cũng là khiếp sợ giống thế. Hắn khiếp sợ là vì chỉ mới không gặp Tô Tín một thời gian ngắn, thực lực của Tô Tín lại có tiến bộ rõ ràng.

Hắn đang tìm lại sức mạnh thời kỳ đỉnh cao của hắn, tốc độ tiến bộ nhanh là rất bình thường.

Nhưng Tô Tín là tu luyện bình thường. Tốc độ tiến bộ này của hắn cũng có hơi chút kinh người.

Sau một chiêu này, cả hai cũng không xuất thủ nữa, bởi đã chẳng còn ý nghĩa.

Hồi lâu sau, lúc này Phật Đà mới nói: "Ta phải dẫn hai người Phật Tông kia đi."

Tô Tín gật đầu nói: "Được."

Hắn đã chém chết Phổ Đà Tôn Giả, bỏ qua việc chiếm lợi. Hắn cũng không bị mất mặt, không cần phải ở đây đấu ta chết ngươi sống cùng với Phật Đà.

Bây giờ Phật Đà tự nguyên rút lui, cái này đã có thể cho thấy suy nghĩ cùng thái độ của hắn. Phật Đà đang chuẩn bị nhượng bộ và bỏ qua rồi.

Lúc này, bên phía trấn nhỏ kia, cảnh tượng hệt như diệt thế khi nãy không chỉ riêng gì dọa bách tính trong đó giật mình, mà nó càng khiến cho đám người Kim Cửu Nguyệt mặt đầy vẻ kinh hãi cùng ngơ ngác.

Có điều vào lúc này, từ phía chân trời, ba luồng sức mạnh cường đại hạ xuống. Nhìn ba người Tô Tín cùng nhau giáng lâm, đám người Niên Bang và Kim Cửu Nguyệt đều mang vẻ mặt quái dị.

Dao động sức mạnh khi nãy mặc dù lớn nhưng chẳng qua chỉ mới giao thủ có một chiêu mà thôi. Chẳng lẽ Tô Tín và Phật Đà chỉ giao thủ một chiêu đã phân thắng bại rồi hay sao? Hay là nói sau cùng có Thích Đạo Huyền nhúng tay nên mới không đánh?

Lúc này, Bạch Vân đại sư và Ngưỡng Quang đại sư mặt đầy vẻ xấu hổ nhìn phía Phật Đà, thi lễ nói: "Phật Đà đại nhân, chúng ta làm hư chuyện rồi."

Phật Đà không nói gì nhiều, hắn chỉ lạnh nhạt nói: “Số mệnh chính là như vậy. Các ngươi không có cách nào. Ta cũng không có cách nào. Đi thôi.”

Chương 2804 - Thu hoạch

Vừa nói, Phật Đà liên ngay lập tức thu hồi thi thể của Phổ Đà Tôn Giả, chuẩn bị dẫn Bạch Vân đại sư cùng Ngưỡng Quang đại sư rời đi.

Có điều vào lúc này, Nhân Đỗ La kia bỗng nhiên nhãy cẫng từ dưới đất dậy, mặt đầy vẻ cung kính nói: “Phật Đà đại nhân, tại hạ Nhân Đỗ La nhất mạch Hoan Hỉ cũng nguyện ý trở về Phật môn!”

Bạch Vân đại sư mặt đầy vẻ chán ghét, vừa định muốn nói gì, song Phật Đà giống như không nhìn thấy Nhân Đỗ La, trực tiếp vung tay lên, mang theo hai người kia ngự không rời đi, để lại Nhân Đỗ La mặt đầy vẻ ngơ ngác hãy còn duy trì tư thái hành lễ.

Hắn không hiểu. Dù gì hắn cũng là Dương Thần cảnh. Hơn nữa trước đó Phật Đà cũng có nói, chỉ cần tu luyện công pháp Phật Tông thì đều có thể trở về Phật môn Linh Sơn. Bây giờ tại sao Phật Đà lại không màng đến hắn?

Nhân Đỗ La không hiểu rằng Phật môn cũng cần mặt mũi.

Tâm tư Phật Đà thâm trầm. Bất kể là hắn thực sự từ bi cũng được, giả từ bi cũng thế. Ít nhất bất kể hắn âm mưu hay dương mưu thì cũng làm rất đại khí, không để cho người ta khơi ra được gì.

Nhưng chuyện trước đó Nhân Đỗ La làm có thể gọi là bỉ ổi rồi.

Phật Đà giữ lại Bạch Vân và Ngưỡng Quang còn có thể coi như là cho thấy Phật môn bọn họ không bỏ rơi người mình. Song giữ người như Nhân Đỗ La thì chỉ khiến cho Phật môn mất thể diện.

Lý Phôi nhìn Nhân Đỗ La, không hỏi Tô Tín tiếng nào, trực tiếp chém ra một đạo kiếm khí, chém chết Nhân Đỗ La.

Với loại tàn dư nhất mạch Hoan Hỉ này hắn cũng không có ý hỏi giá trị, cứ thẳng tay giết đi là được.

Lúc này, Thích Đạo Huyền đi đến bên cạnh Trương Tiểu Thần, hỏi: "Tiểu tử, ngươi có bằng lòng bái ta làm sư hay không?"

"Có thịt ăn không?" Trương Tiểu Thần ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hỏi.

Thích Đạo Huyền cười khổ, nói: "Hơn phân nửa là không có. Có điều ngươi muốn cũng được. Ta có thể bắt một ít gà vịt thả vào trong Liên Hoa Thiền Viện."

Trương Thiểu Thần suy nghĩ một chút, nói: "Vậy ngươi là người tốt à?"

Trên mặt Thích Đạo Huyền nở một nụ cười, nói: "Ta có phải người tốt hay không không quan trọng. Quan trọng là ngươi có muốn làm người tốt hay không.

Nếu như ngươi muốn làm người tốt thì cho dù đi cùng kẻ xấu, ngươi cũng sẽ trưởng thành là một người tốt."

Trương Tiểu Thần suy nghĩ một chút, gật gật đầu nói: "Ta đi với ngươi. Ngươi giống như người tốt. Có điều ta phải dẫn mẹ ta theo."

Thích Đạo Huyền lắc đầu nói: "Cái này không được. Liên Hoa Thiền Viện không thể có người ngoài vào. Có điều ta có thể sắp xếp cho mẹ ngươi ở một nơi không phải lo cơm ăn áo mặc."

Vừa nói, Thích Đạo Huyền chuyển mắt sang nhìn Tô Tín, nói: "Tô đại nhân, chuyện này xin phiền ngươi một chút."

Tô Tín gật đầu một cái, nháy mắt với Kim Cửu Nguyệt. Kim Cửu Nguyệt lập tức hiểu ra, vội vàng chắp tay với Tô Tín rồi nói với Thích Đạo Huyền: "Thích Đạo Huyền đại sư, mẹ của đứa bé này trước kia sống ở địa bàn Niên Bang chúng ta, sau này cũng sẽ do Niên Bang chúng ta chăm sóc, tuyệt sẽ không bạc đãi nàng."

Lần này Niên Bang bận bịu chạy tới chạy lui như vậy chính là vì muốn tạo quan hệ với vị cường giả Thông Thiên cảnh Thích

Đạo Huyền này. Cuối cùng, Tô Tín cũng cho Kim Cửu Nguyệt một cơ hội.

Thích Đạo Huyền gật đầu nói: “Tốt lắm, làm phiền Kim Bang chủ rồi.”

Kim Cửu Nguyệt vội vàng nói: “Thích Đạo Huyền đại sư không cần khách khí. Đứa bé này trước kia cũng là người của Niên Bang chúng ta, đây đều là chuyện phải làm.”

Thích Đạo Huyền chỉ gật đầu một cái, cũng không nói gì nhiều. Trong này có gì mờ ám hắn cũng đều biết.

Mặc dù Niên Bang vẫn luôn nuôi hai mẹ con này nhưng cũng không thể lúc nào cũng là thịt cá. Dù sao không bỏ đói hai người cũng tốt lắm rồi. Bằng không, Trương Tiểu Thần cũng không thể cố chấp với thịt như vậy.

Tô Tín nhìn Kim Cửu Nguyệt vẻ mặt đầy hưng phấn một cái. Nếu như hắn biết vị Thích Đạo Huyền đại nhân trước mắt sắp không còn là Thông Thiên nữa thì cũng không biết hắn còn hưng phấn được nữa hay không.

Dĩ nhiên, điều này dường như không quá quan trọng. Đối với Niên Bang mà nói, Thích Đạo Huyền là Thông Thiên cũng tốt, là Thần Kiều cũng được, dù sao cũng đều là nhân vật bọn họ có với cũng không tới.

Hơn nữa, nếu Tô Tín thực sự có thể Cửu Cực Quy Nhất thì hắn chính là Thông Thiên cảnh duy nhất trên giang hồ. Khi đó, khác biệt giữa Thần Kiều và Thông Thiên cũng không phải lớn đến thế nữa.

Tô Tín thấp giọng nói với Thích Đạo Huyền: “Thích Đạo Huyền đại sư, ta cũng đã giúp ngươi tìm đệ tử. Vậy tiếp theo, ngươi cũng nên thực hiện lời hứa hẹn chứ?”

Thích Đạo Huyền thở dài một hơi, gật đầu nói: “Tô đại nhân, sắp xếp một căn mật thất, đi cùng ta.”

Không cần Tô Tín an bài, Kim Cửu Nguyệt vừa nghe được Tô Tín muốn nói chuyện bí mật với Thích Đạo Huyền, hắn liền ngay lập tức phái người chuẩn bị giúp họ, sau đó núp ở đằng xa.

Bên trong mật thất, khí thế huyền ảo lưu chuyển quanh thân Thích Đạo Huyền. Cuối cùng một đạo khí cơ mang ánh sáng bảy sắc ngưng tụ trong tay hắn, được hắn đưa cho Tô Tín.

Cái gọi là thiên cơ có thể luyện hóa, có thể được dùng làm sức mạnh của bản thân. Nhưng chung quy cũng là ngoại vật. Thích Đạo Huyền chẳng cần tốn bao nhiêu thời gian đã bóc nó ra, hết sức quả quyết mà giao cho Tô Tín.

Chương 2805 - Thu hoạch (2)

Cầm thiên cơ trên người Thích Đạo Huyền, thực lực của Tô Tín dường như cũng chỉ được tăng lên một chút xíu, cũng không có biến hóa gì rõ ràng.

Mà lúc này, trên người Thích Đạo Huyền giống như có người lấy đi thứ gì. Khí thế trên người hắn không ngừng sụt giảm, cuối cùng quay trở lại thành Thần Kiều cảnh.

Có điều lúc này Thích Đạo Huyền không có mất mát gì. Hắn chẳng qua chỉ mang một vẻ trầm tư, nói: “Tô đại nhân, trước đó ngươi từng nói với ta, con đường tấn thăng Thông Thiên không phải chỉ có một. Những lời này e là nói đúng. Nhiều năm qua như thế, những võ giả chúng ta e là vẫn luôn đi vào đường rẽ.

Chỉ vì chín vị cường giả Thông Thiên cảnh cảnh đều tấn thăng qua việc trộm thiên cơ. Cho nên người đời sau cũng liền cho rằng chỉ có một cách như vật để tấn thăng Thông Thiên. Cho dù là khi Vô Sinh lão mẫu tấn thăng đến tột cùng Thần Kiều, sau khi biết tin này cũng không tiếp tục tu hành nữa. Bởi theo bản năng của bọn họ, nếu không có cách trộm thiên cơ thì cũng không có cách tấn thăng Thông Thiên, vì thế nên cũng chẳng tiếp tục chuyên mài tu hành nữa.

Bao gồm cả ta cũng thế. Trong điển tịch của Liên Hoa Thiền Viện có miêu tả đến Thông Thiên cảnh. Sau khi ta đến Thần Kiều cảnh, việc tu hành cũng trở nên lười biếng. Không gạt Tô đại nhân, sau khi rời Liên Hoa Thiền Viện, ta không hề tu luyện chút nào.

Mặc dù ta là do vì dùng phần lớn thời gian đặt vào việc tìm đệ tử, nhưng cũng không thường đặt phương diện này trong

lòng.”

Tô Tín nhíu mày. Cách nói này của Thích Đạo Huyền cũng rất có ý nghĩa. Ám thị trong lòng rất mạnh. Ngay cả chính bản thân ngươi cũng cho rằng mình sẽ không tấn thăng đến Thông Thiên. Cho dù có là Tô Tín cũng thế, luyện hóa vô số chí bảo cũng có thể sẽ không đạt đến cảnh giới kia nữa.

“Bây giờ Thích Đạo Huyền đại sư cảm thấy như thế nào? Không có thiên cơ có thể sử dụng một số sức mạnh của Thông Thiên cảnh được nữa hay không?”

Thích Đạo Huyền lắc dầu nói: “Không phải của mình thì đến sau cùng cũng không phải là của mình. Cái gọi là thiên cơ chẳng qua là vật ngoài thân mà thôi. Một khi rời khỏi người, cái cảm giác hòa làm một thể với thiên địa lập tức biến mất. Bản thân ta cùng lắm cũng chỉ có thể có được một ít cảm ngộ gần kề thiên địa mà thôi.

Võ tu của bản thân mới là đường chính, dựa vào ngoại vật thì vẫn luôn là một tai họa ngầm. Cho nên, bây giờ tiềm lực của Tô đại nhân ngươi thực sự là lớn nhất giang hồ, có thể cùng sánh vai với Nhân Hoàng.”

Ban đầu, lúc Tô Tín nói với Thích Đạo Huyền những chuyện này, hắn vẫn còn bán tín bán nghi. Có điều bây giờ, cùng với việc thiên cơ rời thân thể, hắn lại cảm nhận được rất nhiều thứ mà trước đó chưa từng cảm nhận được. Lời Tô Tín nói trước đó e là đều ở đây!

Chỉ có điều, lúc này Tô Tín ở phía đối diện lại chẳng có gì bày tỏ. Song trong đầu hắn vẫn luẩn quẩn một câu nói của Thích Đạo Huyền: Không phải của mình thì vĩnh viễn không phải của mình.

Cơ duyên có được nhờ việc trộm thiên cơ không phải thuộc về những Thông Thiên này, mà là thuộc về thiên địa. Võ công cả người của Tô Tín cũng đến từ hệ thống, rốt cuộc có được tính là của hắn hay không? Đây chính là một vấn đề rất đáng để tra cứu.

Chuyện liên quan đến hệ thống, Tô Tín vẫn không có suy nghĩ nhiều như vậy. Một là vì cảm giác tồn tại của hệ thống tương

đối ít, mà một điều kh1ac chính là vì thực lực của Tô Tín bây giờ đã rất ít khi cần đến hệ thống giúp đỡ.

Nhưng bất kể thế nào thì lúc Tô Tín vừa mới quật khởi, hệ thống chính là ngón tay vàng lớn nhất của Tô Tín. Nếu không có hệ thống, rất có thể bây giờ Tô Tín hãy còn đang ở trong Thường Ninh phủ, lục đục với một đống người trong bang phái, chẳng qua là từ lớp trẻ đổi thành thế hệ trước mà thôi.

Lời của Thích Đạo Huyền ngược lại thực sự khiến Tô Tín rơi vào trong trầm tư. Công pháp được lấy từ trong hệ thống, rốt cuộc có phải của hắn hay không?

Mặc dù lúc hệ thống cho Tô Tín công pháp, độ thuần thục chỉ có 5%. Quãng đường còn lại đều là do Tô Tín tự mình đi. Hơn nữa, Tô Tín vẫn luôn thoát khỏi hạn mức tối đa của công pháp hệ thống, dung hợp võ đạo của mình, đi ra con đường riêng của mình.

Chỉ có điều, thấy cảnh Thích Đạo Huyền tách thiên cơ này ra, Tô Tín không kiềm được mà có chút dao động.

Ngày xưa, sau khi đám người Phật Đà mất đi thiên cơ, dù cho bọn họ lại một lần nữa hiện thế, thực lực của bọn họ cũng chỉ là Thần Kiều cảnh.

Nếu như nói, sức mạnh của bọn họ là thuộc về bọn họ thì dựa vào tu vi của mình bọn họ sớm muộn cũng có thể tu luyện đến Thông Thiên. Kết quả, bọn họ lại chẳng có ai làm được điều này. Có điều, Tô Tín khác bọn họ.

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia tinh mang. Dường như hắn biết mình phải nên làm như thế nào.

Từ lúc đầu, con đường hắn đi cũng đã khác với những người khác, hiện tại đi được một nửa thì lại càng như thế.

Lúc này, Thích Đạo Huyền thấp giọng nói: “Tô đại nhân, ta sẽ dẫn theo đứa bé kia trở về Liên Hoa Thiền Viện. Phân tranh trên giang hồ ta không muốn quản, cũng không có năng lực đi xía vào.

Chương 2806 - Phá rồi lập

Chỉ hy vọng đến lúc đó, những lời mà Tô đại nhân nói sẽ không xảy ra. Như vậy là tốt nhất.”

Tô Tín gật đầu một cái, nói: “Ta dĩ nhiên cũng hy vọng như vậy. Dẫu sao không ai muốn làm kẻ địch với Nhân Hoàng trong truyền thuyết cả.”

Sau khi nói xong, Thích Đạo Huyền liền ngay lập tức dẫn theo Trương Tiểu Thần rời đi, chuẩn bị quay về Liên Hoa Thiền Viện.

Đối chác giữa Thích Đạo Huyền và Tô Tín cũng chỉ có bọn họ biết, người ngoài không ai hay Thích Đạo Huyền cứ thế mà lại giao sức mạnh Thông Thiên cho Tô Tín.

Hơn nữa, sự tình này với người ngoài nhìn vào thì chính là báo trước cho việc Tô Tín tính liên thủ với Thích Đạo Huyền. Hoặc là nói đó đã là sự thật.

Thêm vào đó, lần này Phật môn chịu thua thiệt không nhỏ trong tay Tô Tín. Ngày trước Huyền Khổ chấp chưởng Thiếu Lâm Tự đã là như vậy, bây giờ đổi thành Phật Đà lần nữa thành lập Phật môn, dường như cũng giống thế.

Không riêng gì Phổ Đà Tôn Giả mới tấn thăng Chân Vũ của Phật Tông bị thủ hạ của Tô Tín là Lý Phôi chém chết, Phật Đà cũng thất bại tan tác trước mặt Tô Tín mà quay về.

Hành động của Phật Đà có vài người dường như đoán ra được, Phật môn căn bản coi thường đệ tử trời sinh thiện tâm kia. Hắn cũng không phải là Thích Đạo Huyền cố chấp với đệ tử đến thế. Thời thượng cổ hắn có vô số đệ tử. Cái Phật Đà xem trọng chẳng qua là thiên phú võ đạo chứ không phải là thiện tâm.

Phật Đà chỉ muốn lấy tên đệ tử này làm tiền cược. Hoặc giả nói là dùng tên đệ tử này làm lời mào đầu, tạo liên lạc với Thích Đạo Huyền, để cho Thích Đạo Huyền gia nhập vào Phật môn.

Trên thực tế, chuyện này rất có khả năng. Dẫu sao cái Thích Đạo Huyền muốn chẳng qua là đệ tử. Bất kể tên đệ tử này rốt cuộc là Tô Tín cho hắn hay Phật Đà cho hắn, cái này dường như không có gì khác.

Quan trọng nhất chính là Thích Đạo Huyền xuất thân nhất mạch Phật môn. Hắn với Phật Đà nói thế nào cũng phải có chút tình xưa nghĩa cũ.

Hơn nữa bây giờ, Phật môn cũng không phải là Thiếu Lâm Tự nhất quyết đòi diệt giáp phái dị đoan.

Trước đó, Phật Đà cũng đã nói, bất kể là Thiền Tông hay Mật Tông, hoặc là những chi nhánh Phật môn khác, chỉ cần tu luyện Phật pháp thì đều có thể gia nhập vào Phật môn Linh Sơn. Đây gần như đã tương đương với việc mở cho Thích Đạo Huyền một con đường thuận lợi.

Mà nhìn lại Tô Tín kia xem? Lòng dạ ác độc, hở một chút là tàn sát tông môn, bây giờ lại ra mặt bảo vệ Yêu tộc, tàn sát hậu duệ Nhân Hoàng thượng cổ ngày xưa. Hành động này không khác gì tà ma.

Theo cách nghĩ của bọn họ, hành động này của Tô Tín đến cả người bình thường cũng không cách nào tiếp thu nổi chứ đừng nói chi là Thích Đạo Huyền đại sư mang lòng từ bi.

Nhưng mà sự thật lại nằm ngoài dự liệu như vậy, Thích Đạo Huyền cũng không phản ứng gì với lời mời chào của Phật Đà, mà chỉ đứng một bên xem cảnh Tô Tín giao thủ cùng với Phật Đà.

Trên thực tế, ban đầu Thích Đạo Huyền là muốn khuyên can. Chỉ có điều, việc hắn duy trì thái độ trung lập trong con mắt người khác chính là đã chọn cách đứng về phía Tô Tín.

Cho nên chuyện này vừa xảy ra, ngay cả danh tiếng của Thích Đạo Huyền trên giang hồ cũng hạ xuống.

Dĩ nhiên, những chuyện này Thích Đạo Huyền cũng không quan tâm. Cho dù hắn muốn quan tâm, Thích Đạo Huyền bây giờ cũng không còn trên giang hồ nữa. Hắn sớm đã đưa Trương Tiểu Thần quay trở lại trong Liên Hoa Thiền Viện.

Ban đầu, một kích giao thủ của Tô Tín cùng Phật Đà đã trực tiếp đánh một ngón núi nhỏ thành một cái hồ lớn. Chỗ này ngược lại khiến không ít võ giả đến xem. Muốn chiêm ngưỡng một chút uy thế dời núi lấp biển của cường giả Thông Thiên.

Mà lúc này, Tô Tín cũng lười để ý đến động tĩnh trên giang hồ. Sau khi trở lại Tây Bắc Đạo, Tô Tín liền ngay lập tức đi bế quan. Chỉ có điều lần này hắn ế quan không phải tu luyện mà là tự phế võ công!

Một câu nói của Thích Đạo Huyền cũng đã ảnh hưởng lớn đến Tô Tín. Không phải của mình thì vĩnh viễn không phải của mình.

Mặc dù Tô Tín tự nhận, ảnh hưởng của võ đạo hệ thống đối với bản thân hắn coi như đã tương đối nhỏ rồi, song vẫn có một chút ảnh hưởng.

Cho nên Tô Tín dứt khoát chọn cách cực đoan nhất, tự phế võ công, lại một lần nữa tu luyện lại!

Không phá không lập, phá rồi sau đó lại lập.

Mỗi một dạng công pháp Tô Tín đều định trước phế bỏ, sau đó tu luyện lại từ đầu.

Bởi vì lĩnh ngộ công pháp đều đã có sẵn cho nên cũng sẽ không lãng phí nhiều thời gian của Tô Tín lắm.

Chỉ có điều, công pháp này đã thấm nhuần vào trong xương Tô Tín, đã dung hợp vào trong huyết mạch của hắn. Cưỡng ép phá đi, đau đớn Tô Tín phải chịu cũng không phải là bình thường.

Hơn nữa, tình huống bên ngoài không bất định. Tô Tín cũng không dám phế bỏ hết võ công của hắn rồi trùng tu lại.

Bây giờ hắn chỉ có thể chọn cách phá bỏ từng môn một, cuối cùng lại tu luyện lại.

Dẫu sao, võ công mạnh mẽ trên người Tô Tín bây giờ rất nhiều. Phế đi một môn thì dù thực lực của hắn hạ xuống, song cũng không phải là hạ xuống rất nhiều. Một khi gặp phải tình huống đột phát, Tô Tín cũng có thể kịp thời xuất thủ.

Chương 2807 - Phá rồi lập (2)

Tô Tín bế quan được hơn ba năm sau, con đường Thông Thiên, nơi mà đám người Tô Tín tranh đoạt cơ duyên Thông

Thiên cảnh vẫn có không ít võ giả thường xuyên ra vào đứng xem.

Mặc dù con đường Thông Thiên đã khép kín, nhưng tấn cả mọi người vẫn có thể thấy đường đường ranh của con đường Thông Thiên kia từ nơi này.

Thậm chí, một vài võ giả giang hồ hãy còn đang ảo tưởng có thể tìm được kỳ trân dị bảo gì bị thất lạc bên trong, để bọn họ có thể một bước lên mây?

Chỉ có điều đã nhiều năm qua như vậy, cũng không thấy từ trên trời có cái gì rớt xuống. Có điều, cái này vẫn không cản được lòng nhiệt tình của những võ giả kia. Dù sao thì cũng coi như đến đây du lịch, xem náo nhiệt.

Lúc này, dưới con đường Thông Thiên kia, một tên võ giả Tiên Thiên tuổi khoảng ba mươi mang song đao nhìn lên trên trời, lắc đầu nói: "Con bà nó! Lúc trước tên Lưu bốn mắt đó dụ ông đến đây, rốt cuộc chẳng có cái gì. Cơ duyên chí bảo gì, đến cả cọng lông cũng chẳng có!"

Bên cạnh hắn, một tên võ giả khác ha ha cười nói: "Dương huynh, ngươi sao không suy nghĩ kĩ một chút, cơ duyên dễ có vậy à? Nếu thật sự có bảo vật thì e là đã truyền khắp giang hồ rồi. Đúng rồi, không phải ngươi đang làm môn khách ở đại tộc Thẩm gia ở Hà Nam Đạo hay sao? Sao lại có thời gian đến đây?"

Võ giả họ Dương kia nhàm chán nhìn lên trời, khoát tay một cái nói: "Đừng nói nữa, ông đây mặc kệ. Thẩm gia kia mặc dù lớn nhưng lại rất keo kiệt. Một tháng mới cho ông đây một ngàn lượng bạc. Đan dược cho ta thì cũng là thứ phẩm mà luyện đan sư trong tộc nhà họ luyện được.

Hơn nữa, ông đây là đi làm môn khách chứ không phải đi làm bảo mẫu. Thẩm gia kia lại bắt ta ngày nào cũng phải hầu hạ tên công tử bột nhà họ. Ông đây không nhịn được cơn tức đó đâu.

Trước đó vài ngày, sư phụ đưa tin đến cho ta, nói hắn già rồi, hắn cũng không có con trai, muốn ta trở về Hán Nam Đạo tiếp nhận vị trí Bang chủ Thanh Thạch Bang.

Ta cũng nghĩ kỹ rồi, khi đó ta trẻ tuổi nóng tính, chừng hai mươi đã vào Tiên Thiên, mạnh hơn cả sư phụ tu luyện mấy thập niên của ta. Tại sao ta phải vùi mình trong một châu phủ nhỏ, làm Bang chủ một bang phái không tiếng tăm gì? Đi ra ngoài tung hoành giang hồ, thoải mái ân thù thì há chẳng phải là tốt hơn hay sao?

Cho nên ta không màng sư phụ khuyên can mà nhất định ra ngoài xông xáo giang hồ. Kết quả, xông xáo tới lui sau cùng vẫn là như thế, còn tới nước bị người khác khinh thường. Nghĩ lúc đó, trong Thanh Thạch Bang, ông đây là Thiếu Bang chủ, có hơn ngàn người hầu hạ.

Cho nên ta cũng quyết định, đến đây coi như đi chơi một chuyến, sau khi chơi xong sẽ trở lại Hán Nam Đạo, tiếp nhận bang phái của sư phụ ta. Bang chủ bang phái nhỏ cũng là Bang chủ. Tô đại nhân uy danh chấn động giang hồ bây giờ ngày xưa người ta cũng không phải xuất thân từ Bang chủ một bang phái nhỏ hay sao? Không có gì mất mặt."

Hắn nhìn lên không, thờ ơ nói: "Chẳng qua là đáng tiếc. Chỉ toàn nghe nói trên giang hồ người này lấy được cơ duyên, người kia nhận được cơ duyên. Sao chuyện tốt này không rơi vào đầu ông đây nhỉ?"

Võ giả bên cạnh hắn cười ha ha nói: "Dương huynh, cái giấc mơ ban ngày này mơ một chút thì được, đừng xem là thật…"

Chỉ có điều hắn còn chưa nói xong. Võ giả họ Dương kia liền chỉ vào giữa không trung, kích động nói: "Cơ duyên! Cơ duyên rớt xuống!"

Lúc này tất cả mọi người đều nhìn lên giữa không trung. Chỉ thấy trên bầu trời dường như xuất hiện chút vết rách, có vài điểm đen rớt xuống.

Lúc đầu mọi người còn kích động cho rằng đây thực sự là cơ duyên. Có điều đến khi điểm đen kia càng lúc càng gần lúc này mọi người mới thấy rõ nó là gì.

Nó là một ít đá vụn từ công trình, thậm chí còn có mảnh vụn đại địa. Khoa trương nhất là một đỉnh núi vỡ nát, lớn chừng mấy trăm trượng.

Lúc này, những võ giả khác mới phản ứng được, rối rít kêu thảm mà trốn, nhưng lúc này đã quá muộn.

Vô số đá vụn, mảnh vỡ đại địa rơi xuống. Võ giả cảnh giới Hậu Thiên căn bản không kịp phản ứng, mà võ giả Tiên Thiên cũng phải xem vận may. Nếu như bị đỉnh núi vỡ nát kia rớt trúng thì cũng không thoát được, sẽ biến thành thịt nát.

Sau một trận tiếng vang lớn, vết rách trên trời biến mất, cuối cùng không còn gì rơi xuống nữa. Có điều lúc này, trên mặt đất cũng đều là tiếng kêu rên.

Từ sau lần trời sập lúc Đạo môn liên minh đó đã qua đến mấy năm, nhưng võ giả trên giang hồ cũng không quên cảnh tượng lúc ban đầu đó.

Chỉ có điều, võ giả tầng chót cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Những dân chúng bình thường thì cầu Thần khấn Phật, song những võ giả đại phái lại rất hốt hoảng. Chính bởi vì bọn họ không biết gì hết nên bọn họ mới thực sự khủng hoảng đến vậy.

Còn về phần những cường giả biết chân tướng thì thực ra cũng không khác biệt gì mấy. Bọn họ cũng không có chủ ý gì.

Vương Cửu Trọng của Vũ Thiên Vực đều bế quan. Huống chi cho dù hắn xuất quan cũng vô ích. Hắn không phải Vũ Tổ thượng cổ. Cho dù hắn có thực sự là Vũ Tổ thượng cổ chuyển thế, giữ nguyên kí ức cũng không biết những thứ này.

Chương 2808 - Phật Đà bất lực

Bên trong Ma đạo, Đại Thiên Ma Tôn mặt đầy vẻ nghiêm trọng. Mặc dù hắn là Ma Đạo, nhưng trong số những Thông Thiên thượng cổ đúng thực hắn là người tính toán nhất.

Hắn không biết Nhân Hoàng muốn gì. Hắn cũng không biết Phật Đà muốn gì. Cho nên đối mặt với chuyện này, trừ việc hắn gương mắt nhìn ra thì cũng không làm được cái gì khác.

Lúc này, trong Thái Nhất Đạo Môn, Huyền Trần Tử cau mày nói: “Ngày trước lúc ở trên con đường Thông Thiên, Tần Nghiễm Vương Diệt nói Nhân Hoàng muốn phá hủy phương thế giới này, cái này chẳng lẽ là thật? Lúc này mới chưa qua

bao lâu mà đã trời sập lần thứ hai rồi. Cái này chứng minh bây giờ, Tiên Vực đã một lần nữa áp sát đến Hạ giới rồi. Kích cỡ trời sập cũng lớn hơn so với lần đầu tiên.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, đến sau khi hai thế giới hoàn toàn dung hợp thì chấn động đó sẽ mạnh mẽ đến mức nào? Sợ rằng trừ Thông Thiên ra thì không ai có thể may mắn tránh khỏi."

Lâm Trường Hà chỉ vào đầu mình, nói: "Những trí nhớ cặn kẽ liên quan đến thời kỳ thượng cổ kia ta bây giờ đều không nhớ ra nổi nữa. Có điều, ta lại có một cảm giác, Nhân Hoàng không phải kẻ điên. Cái hắn mong muốn không đơn giản như vậy.

Tạm thời không cần gấp. Bởi vì có người có khi còn cuống cuồng hơn chúng ta. Vị đó, dã tâm còn lớn hơn so với tất cả chúng ta nữa."

Vừa nói, Lâm Trường Hà cũng vừa nhìn về hướng Phật môn Linh Sơn.

Giống như những gì Lâm Trường Hà nói, bây giờ Phật Đà quả thực còn sốt sắng hơn cả hắn. Bây giờ Phật Đà đã có chút không rõ ý định của Nhân Hoàng rồi.

Ngày xưa, lúc ở thời thượng cổ, Phật Đà biết hắn tranh không lại Nhân Hoàng cho nên hắn đặt cơ duyên hiện thế một lần nữa một ở Hạ giới, một ở Tiên Vực.

Đến sau khi hiện thế, vạn năm trôi qua, Nhất Thế Hoàng Triều mất đi, khí vận Nhân Hoàng không có ở đây. Mọi người cũng đều không phải là Thông Thiên nữa mà là Thần Kiều. Mọi người đều từ một vách xuất phát mà đi tranh đoạt khí vận trong thiên hạ. Khi đó, hắn liên thủ cùng với Đạo Tổ, không dám nói chắc mười phần có thể tranh hơn Nhân Hoàng nhưng ít nhất cũng nắm chắc đến năm phầm.

Mặc dù hai người liên thủ mới chỉ chắc đến năm phần, nhưng đối thủ là Nhân Hoàng nên sự chắc chắn này cũng đủ cao rồi.

Nhưng ai nào ngờ hiện tại tất cả đều trở nên khó phân biệt. Nhân Hoàng căn bản không còn giống những gì hắn nghĩ.

Lúc tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh, Nhân Hoàng không xuất hiện. Đến lúc mọi người thành Thông Thiên, Nhân Hoàng vẫn chưa xuất hiện. Cho đến tận bây giờ, trời sập lại một lần nữa xuất hiện. Thật chẳng lẽ lại giống như Tần Nghiễm Vương Diệt nói, Nhân Hoàng muốn diệt thế?

Nhưng với hiểu biết của Phật Đà về Nhân Hoàng, đối phương tuyệt không làm được chuyện như thế này.

Phật Đà thở dài một hơi. Chuyện đã hoàn toàn khác dự tính của hắn. Có điều đã đến nước này, hắn cũng chỉ có thể dựa theo kế hoạch mà làm.

Gọi một tên đệ tử Phật Tông đến, Phật Đà thấp giọng nói: "Đi tìm hết những Chân Vũ cảnh ở Linh Sơn đến đây."

Ở đỉnh Linh Sơn, Phật Đà ngồi xếp bằng tại chỗ. Bên cạnh hắn có sáu tên Chân Vũ Phật Tông vây quanh.

Phổ Đà Tôn Giả bị giết, điểm này đúng là đã khiến cho Phật Tông bị tổn thương nhưng còn lâu mới đến mức tổn thương nguyên khí nặng nề.

Chỉ có điều từ đó về sau những Chân Vũ Phật Tông này đều tỏ ra cẩn thận một chút. Cho dù bọn họ đã thành lục địa thần tiên nhưng cũng không phải là nhân vật vô địch.

Nhìn sáu người tại đây, Phật Đà thấp giọng nói: "Phật Tông ta đặt chân đến Linh Sơn đã lâu như vậy, cũng nên ra ngoài rồi. Bắt đầu từ hôm nay, Phật Tông ta muốn ra khỏi Linh Sơn, thành lập miếu ở khắp các nơi trên võ lâm Trung Nguyên, mời chào đệ tử. Truyền kinh giảng đạo. Tuy nhiên có một số nơi không nên đến.

Không thể đến địa bàn của Tô Tín. Không nên đến Kim Trướng Hãn Quốc, Đông Tấn. Không cần đến Kiếm Nam Đạo của Dịch Kiếm Môn. Những chỗ có thế lực Thông Thiên cảnh còn lại cũng không cần đến."

Sáu vị Chân Vũ ở đó đều gật đầu một cái. Bọn họ hiểu ý của Phật Đà.

Lần trước Tô Tín giúp Thích Đạo Huyền tìm đệ tử. Người ngoài cũng chỉ thấy Tô Tín và Phật Đà xảy ra mâu thuẫn, rốt

cuộc không công mà về. Còn trong mắt những cường giả chân chính lại thấy được thế lực cường đại dưới quyền Tô Tín. Cái này mới là kinh khủng nhất.

Cho nên, trước khi Phật Đà nắm chắc được cách đối phó với Tô Tín, khai chiến với Tô Tín ở diện tích lớn là việc hết sức không sáng suốt.

Không riêng gì không thể đến địa bàn của Tô Tín. Kim Trướng Hãn Quốc mà hắn gián tiếp khống chế cũng không đi được. Còn về phần Đông Tấn, cái này không liên quan đến Tô Tín, đó là địa bàn của Tần Nghiễm Vương Diệt. Mà Tần Nghiễm Vương Diệt lại có người đứng sau là Địa Tạng Vương.

Tô Tín, kẻ có thù lớn với Phật Đà mà hắn cũng không muốn dây vào chứ nói chi là Địa Tạng Vương hay Mạnh Kinh Tiên sau khi tấn thăng Thông Thiên liền vô cùng khiêm tốn.

Vạn nhất gây sự với hai người này thì không chừng lại khóe quá hóa vụng.

Lúc mọi người đang chuẩn bị hành động, Phật Đà bỗng dưng nói: “Lúc lập chùa, miếu khắp nơi thì nhất định phải đảm bảo quyền phát ngôn của Phật Tông chúng ta.

Chương 2809 - Phật Đà bất lực (2)

Một vài phân tranh trên giang hồ nên quản thì chúng ta phải xen vào. Không nên quản thì Phật Tông chúng ta cũng nhất định phải xen vào!”

Lời vừa nói ra, sáu người ở đây đều giật mình. Phật Đà đang tính làm gì đây?

Lập chùa dựng miếu mời chào đệ tử, chuyện này rất bình thường. Trước kia, Thiếu Lâm Tự cũng phái không ít tăng nhân ra ngoài giao du, mời chào đệ tử. Bây giờ uy thế của Phật Tông lớn như vậy, có thể nói Thiếu Lâm Tự trước kia căn bản không cách nào so với Phật Tông bây giờ. Phật Tông lập miếu xây chùa bên ngoài cũng rất bình thường mà.

Nhưng bây giờ nghe Phật Đà nói, hắn muốn tìm đất lập miếu xây chùa, đồng thời cũng muốn nhúng tay vào trật tự võ lâm ở

địa phương!

Cái này so với chuyện mời chào đệ tử đơn thuần thì đúng là đại sự. Thậm chí sẽ khiến cho cả giang hồ không ưa.

Thiên hạ không phải là thiên hạ của riêng nhà nào. Giang hồ đến giờ cũng không phải là giang hồ của một tông phái nào. Cho nên hiện tại trong võ lâm, các nhà đều có người duy trì trật tự của mình.

Ví như Nhữ Nam Đạo là thiên hạ của Thượng Quan thị cùng Thất Hùng Hội. Kiếm Nam Đạo là Danh Kiếm Sơn trang cùng Dịch Kiếm Môn xưng hùng.

Những thế lực võ lâm này sẽ dựa vào tình hình ở địa phương mà đặt ra quy tắc. Còn Đại Chu, vì là hoàng triều thiên hạ cho nên thật ra cũng có một phần quyền phát ngôn. Dĩ nhiên không nhiều. Có nhiều cũng chỉ là một kẻ đứng giữa. Người phách lối như Tô Tín lúc còn giữ chức Tổng bộ đầu Giang Nam Đạo cũng chỉ là số ít.

Còn bây giờ Phật Đà muốn Phật Tông nhúng tay vào những quy tắc đã lập ra ở những nơi này. Thậm chí không phải chia đều mà là phải đuổi những người khác ra ngoài, khiến bản thân trở thành người đặt ra quy tắc!

Cái này không thể nói là bá đạo nữa mà phải là phá hỏng quy củ.

Mặc dù với uy thế bây giờ của Phật Tông sẽ chẳng ai có thể phản kháng, nhưng nhất định sẽ có không ít người ở trong tối mà lên án Phật Tông làm việc bá đạo.

Chuyện này một, hai người làm thì không thành vấn đề. Nhưng nếu như ngày một nhiều, toàn bộ thiên hạ đều mắng Phật Tông thì cho dù với uy thế bây giờ của Phật Tông cũng có chơi không chịu nổi.

Dẫu sao Phật Tông cũng không phải Tô Tín, da mặt không thể dày đến mức hoàn toàn bỏ ngoài tai lời người giang hồ quát mắng.

Một tên Chân Vũ Phật Tông đứng ra, cẩn thận nói: “Phật Đà đại nhân, chúng ta làm như vậy có phải hơi quá đáng không?

Một khi xảy ra mâu thuẫn với thế lực giang hồ địa phương, chúng ta tất sẽ bị bài xích. Một khi chuyện này nhiều lên thì sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng Phật Tông chúng ta."

Phật Đà trầm giọng nói: "Không cần phải để ý đến những thứ này. Lời đàm tiếu há có thể dao động thiện tâm Phật môn chúng ta? Nhớ, mặc dù ta cho ngươi đi quản chuyện võ lâm địa phương, các ngươi cũng phải nhớ kỹ, hành sự nhất định phải cẩn thận! Ít nhất phải xuất thủ dưới tình huống Phật môn chúng ta mang danh đại nghĩa và đạo lý. Không thể để cho người khác nhìn vào Phật Tông chúng ta mà cười nhạo."

Nghe Phật Đà nói thế, bấy giờ mấy tên Chân Vũ ở đây mới gật đầu đồng ý, ngay lập tức xoay người rời đi.

Mặc dù bọn họ không dám phản bác Phật Đà nhưng trong thực tế, trong lòng bọn họ vẫn có chút không đồng ý với cách làm của Phật Đà. Hành động này có hơi chút gấp gáp.

Mà lúc này, phía sau bọn họ, trong mắt Phật Đà cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Nếu như không có lần trời sập thứ hia này, Phật Đà cũng sẽ không gấp đến mức nhất định phải động vào lợi ích của người toàn giang hồ lúc này.

Đáng tiếc thời gian không chờ đợi. Phật Đà không biết Nhân Hoàng đang làm gì cho nên hắn cũng chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất mà làm cho xong việc của mình.

Bên trong Tây Bắc Đạo, Tô Tín bế quan hơn ba năm ngược lại cũng không gây ảnh hưởng gì đến Tây Bắc Đạo.

Dù sao trước kia, cho dù lúc Tô Tín ở Tây Bắc Đạo, chuyện nhỏ hắn cũng không quản, chỉ khi nào có đại sự hắn mới đích thân làm chủ cùng xuất thủ. Mà hơn ba năm này, trừ chuyện trời sập lần đó, cũng không có đại sự gì khác cần Tô Tín quyết định.

Lúc này, trong mật thất, ba năm bế quan, hình dáng lúc này của Tô Tín đã cực kỳ kinh khủng.

Máu thịt quanh người hắn lúc này đều đã tiêu tán, hầu như chỉ còn lại da bọc xương. Chỉ còn một lớp da dính trên xương, tóc

cũng một màu xám trắng. Nếu không phải trong mắt Tô Tín hãy còn một tia tinh mang sáng ngời lóe lên thì người ngoài chắc chắn sẽ cho rằng Tô Tín lúc này đã chết. Thậm chí đã thành cái xác khô.

Thời gian ba năm này, Tô Tín phế bỏ từng môn võ công của mình sau đó lại tu luyện lại, nhận chịu cơn đau vô biên. Những thứ này hắn đều chịu đựng hết.

Thật ra quá trình này chỉ mất hai năm Tô Tín đã hoàn thành. Thời gian còn lại hắn dùng để quên.

Không phá thì không xây được. Tô Tín phải quên hết toàn bộ sức mạnh, võ công, chân khí gì đó. Khí huyết lực cũng bắt đầu chìm xuống. Sức mạnh của hắn gần như nhanh chóng héo tàn, tan đi. Ngay cả bản thân Tô Tín cũng tiến vào trạng thái chết giả. Thân thể hắn bây giờ không có lấy một giọt tinh huyết, không có một chút sinh cơ nào, gần như đã chết vậy.

Chương 2810 - Xuất quan

Vạn vật hỗn độn, sinh tử lưu chuyển.

Tô Tín để bản thân hắn rơi vào trong tử vực, chờ hắn một lần nữa phá rồi xây lại xong mới có thể dục hỏa trùng sinh, đạt đến đỉnh cao thực sự!

Dĩ nhiên, một chiêu này của Tô Tín cũng có chút nguy hiểm. Vạn nhất xảy ra điều gì bất ngờ thì hắn sẽ vĩnh viễn rơi vào trong tử vực, không tỉnh lại, từ chết giả biến thành chết thật.

Chuyện này chính là ý nghĩ nhất thời của Tô Tín. Nếu không thì một năm trước kia hắn đã xuất quan rồi!

Phượng Hoàng cửu chuyển, dục hỏa trùng sinh.

Tô Tín phá rồi lại xây dựng lại, diễn hóa ra được là sinh!

Quanh thân Tô Tín vốn như da bọc xương, hoàn toàn không có sinh cơ.

Nhưng lúc này, ngọn lửa trong mắt hắn càng ngày càng thịnh, sau cùng mang đến cho ánh một luồng ánh sáng rạng đông, một luồng sinh cơ vô cùng nồng đậm.

Hỏa diễm vô tận bùng nổ, lượn lờ quanh thân Tô Tín. Thiên địa lực xung quanh chen chúc vọt tới hướng ngọn lửa kia, không ngừng gia tăng nhiệt lực cùng sinh cơ trong đó.

Trong luồng sức mạnh cường đại này, thân thể Tô Tín từ từ đầy đặn trở lại, nhanh chóng khôi phục được hình dạng lúc trước. Thậm chí càng thêm thần dị.

Sau khi tái tạo thân thể, cả người Tô Tín từ trên xuống dưới tản mác ra một luồng ánh sáng lộng lẫy, kỳ dị, chói mắt hệt như lưu ly vậy. Cảm giác gần giống như hoàn mỹ.

Hơn nữa, khí thế trên người Tô Tín cũng không ngừng tăng lên. Không chỉ khôi phục được hình dạng lúc trước mà khí thế quanh thân Tô Tín lúc này đã khác xa những cường giả Thông Thiên cảnh khác.

Khí thế trên người những Thông Thiên cảnh bình thường khác rõ ràng nhất chính là có thể nắm thiên địa trong tay, tương đương với việc bản thân là một phần của thiên địa. Cho dù chỉ đứng ở đó, không bộc lộ chút sức mạnh nào cũng có thể khiến cho người khác giống như dung nhập vào phương thiên địa này vậy.

Mà bây giờ Tô Tín lại không phải vậy. Ngay lúc có cảm giác này, đồng thời, bản thân càng có cảm giác tồn tại mãnh liệt hơn. Đó là loại cảm giác khó mà nói rõ được. Hệt như thể Tô Tín đứng ở đó, song cũng chói mắt như thể Mặt trời hạo dương.

Giống như Tô Tín đã không còn hòa vào trong thiên địa mà đã trở thành Nhật, Nguyệt, chính là bộ phận không thể thiếu trong thiên địa!

Lấy từ trong túi giới tử ra một cái hắc bào mặc vào người. Tô Tín nhíu mày. Thật ra thì ngay cả hắn bây giờ cũng không hiểu nổi rốt cuộc hắn đang đi con đường nào nữa.

Con đường phía trước không rõ. Bước đi này của Tô Tín có thể nói là ý định bất chợt. Còn rốt cuộc nó là tốt hay xấu thì bản thân hắn cũng không rõ.

Dĩ nhiên, dựa vào cảm giác hiện tại của Tô Tín, bước này hắn đi hẳn là đã đi đúng.

Lúc này đẩy cửa ra, một đám võ giả Tây Bắc Đạo đều đang đứng chờ bên ngoài. Thấy Tô Tín xuất quan, ai nấy đều đồng loạt hô lớn: “Cung ngênh đại nhân xuất quan!”

Vào lúc Tô Tín tái tạo thân thể, những võ giả Tây Bắc Đạo kia đều cảm giác được nhiệt độ từ đây truyền tới, đều rối rít chạy đến đây.

Bọn họ cũng gần như có thể đoán được, Tô đại nhân bế quan lâu như vậy, đến nay cũng không thấy động tĩnh gì, lần này chắc cũng chuẩn bị xuất quan rồi.

Lúc này, Thanh Ly nhìn Tô Tín, trong mắt nàng thế nhưng lại lộ ra vẻ kinh dị.

Ánh mắt của nàng vẫn luôn dừng lại ở trên người Tô Tín. Cái này khiến Tô Tín nhíu mày, hỏi: “Sao thế? Trên người ta có gì không đúng à?”

Thanh Ly gật đầu, nói: “Quá nhiều chỗ không đúng. Ngươi biết lúc ngươi mới xuất quan ta có cảm giác gì không? Ta thực sự cho rằng ngươi bị Yêu Thánh thượng cổ đoạt xác đấy!”

Tô Tín kinh ngạc hỏi: “Sao ngươi lại thấy thế?”

Thanh Ly gãi cằm, nói: “Bởi vì cảm giác ngươi cho ta bây giờ không khác gì Yêu Thánh thượng cổ. Sức mạnh quanh thân nội liễm, trọn vẹn, tự nhiên.

Lúc trước, ta theo cha ta gặp được không ít Yêu Thánh thượng cổ. Khí tức trên người ngươi rất giống bọn họ. Không, phải nói là giống như đúc! Thậm chí còn mạnh hơn!

Bởi trên người ngươi còn dung hợp một loại khí tức khác. Đúng, chính là khí tức của Thông Thiên cảnh. Dù sao cũng rất kỳ quái. Có điều, cũng rất mạnh.

Nhất tộc Thanh Khâu ta vì sức chiến đầu của bản thân yếu nên vẫn rất nhạy cảm ở phương diện tránh hại tìm lợi. Trong cảm giác của ta, thực lực của ngươi bây giờ so với vị Xích Long Đại Thánh của Yêu tộc ngày trước còn mạnh hơn!”

Tô Tín nhíu mày nói: “Xích Long Đại Thánh bị Nhân Hoàng chém chết đó à? Thực lực mạnh hơn hắn thì cũng chẳng có gì để lấy làm tự hào. Ta khổ tâm tu luyện thời gian lâu như vậy.

Nếu còn không bằng được một tiểu nhân vật bị Nhân Hoàng tùy tay giết chết thì đó mới gọi là thất bại.”

Thanh Ly bĩu môi nói: “Được khen là ra vẻ. Xích Long Đại Thánh mà là tiểu nhân vật? Ban đầu cũng chỉ có Nhân Hoàng là có thể chém chết được hắn thôi. Dù có đổi lại là Phật Đà và Đạo Tổ lúc đối đầu với Xích Long Đại Thánh cũng không có sức đâu.”

Tô Tín không vướng mắc mãi ở điểm này. Với biến hóa này, Tô Tín ngược lại thấy rất bình thường.

Luồng sinh cơ xuất hiện sau khi hắn hướng từ mà sinh tới từ đâu? Không riêng gì tới từ sức mạnh của bản thân Tô Tín mà nó còn đến từ sức mạnh hắn luyện hóa Thần Điểu ba chân cùng Long Nguyên kia.

Chương 2811 - Xuất quan (2)

Sinh mệnh lực của Yêu tộc rất cường đại. Sau khi Tô Tín luyện hóa hai loại sức mạnh này, bản thân hắn thậm chí cũng đã đến nước nửa người nửa yêu. Hạn chế về thọ nguyên của Nhân tộc dường như không còn hữu hiệu với Tô Tín nữa. Lúc này, Tô Tín mới dám chắc để làm lại. Hơn nữa sau cùng, không chỉ không hành hạ bản thân đến chết mà thực lực còn tăng nhiều.

Nhìn mọi người bên ngoài, Tô Tín trầm giọng nói: “Gần đây trên giang hồ có xảy ra chuyện gì lớn hay không?”

Hoàng Bỉnh Thành đứng ra nói: “Chuyện lớn đúng là có hai. Hơn nữa đều không nhỏ. Có điều cũng không liên quan đến Tây Bắc Đạo chúng ta. Bởi trước đó đại nhân có căn dặn, chỉ cần chuyện không uy hiếp đến Tây Bắc Đạo ta thì không cần gọi ngài. Vì thế nên chúng ta cũng không quấy nhiễu ngài.”

“Ồ? Chuyện gì thế?”

Hoàng Bỉnh Thành thấp giọng nói: “Chuyện đầu tiên là vào lúc ngài bế quan, xảy ra trời sập lần thứ hai.

Lần trời sập này còn nghiêm trọng hơn lần đầu nhiều. Cái này chứng minh mãnh vụn ở Tiên Vực đang không ngừng rơi xuống Hạ giới.

Lần trời sập này hầu như đã ảnh hưởng đến toàn bộ các nơi trên thiên hạ. Trung Nguyên, Bắc Địa, Tây Cương, Đông Di, Nam Man, thậm chí đến cả đất hải ngoại cũng bị liên lụy. Bách tính và võ giả tử vong vô số. Thậm chí mơ hồ còn tạo thành xu thế thiên hạ náo loạn.

Cuối cùng, vẫn là Đại Chu liên hiệp với Đông Tấn, Kim Trướng Hãn Quốc, ba nơi cùng nhau ổn định thế cục. Cộng thêm với một vài những thế lực võ lâm cũng ra tay trấn áp những kẻ muốn đục nước béo cò. Bấy giờ mới ngan được rối loạn.

Sau khi nghe xong, Tô Tín nhất thời chau mày.

Người khác không biết chuyện trời sập này là gì, song hắn biết rất rõ ràng.

Mới qua mấy năm trời đã sập thêm một lần nữa, là tốc độ Tiên Vực hỏng quá nhanh hay là bên phía Nhân Hoàng đã xuất thủ rồi?

Dù sao bất kể thế nào, cái đó cũng đại diện cho việc thời gian còn lại của Tô Tín không còn nhiều!

“Còn sự kiện thứ hai?” Tô Tín hỏi.

Hoàng Bỉnh Thành hừ lạnh một tiếng nói: “Chuyện này lại có liên quan đến Phật môn. Khoảng thời gian gần đây, Phật môn hành sự quả có hơi quá đáng.

Đối phương tỏa ra khắp nơi trên giang hồ lập miếu xây chùa dùng để chiêu mộ đệ tử, muốn biến thiên hạ này thành thiên hạ của Phật Tông!”

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Phật Tông làm ra chuyện này là rất bình thường. Một là vì đối phương có thực lực đó. Hai chính là vì Phật Tông cũng tương đối hà khắc với việc chọn đệ tử. Ngày trước, chỉ một cái Hà Nam Đạo cũng không thỏa mãn được Thiếu Lâm Tự. Thiếu Lâm Tự phải hàng năm phái cao thủ xuống núi đi tìm đệ tử chứ nói chi là Phật môn Linh Sơn.”

Hoàng Bỉnh Thành cười lạnh nói: “Nếu Phật môn chỉ là vì muốn thu nhận đệ tử thì cũng không thể tạo được động tĩnh lớn như vậy. Vấn đề chính là tại nơi lập miếu xây chùa, Phật

môn lại còn nhúng tay vào quy tắc giữa các thế lực võ lâm. Thậm chí, còn đá cả đối phương ra khỏi cục diện. Thái độ rất phách lối bá đạo. Hiện trên giang hồ đã có không ít câu oán hận."

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh, nói: "Ngay cả Tây Bắc Đạo của ta Phật môn cũng động?"

Hoàng Bỉnh Thành lắc đầu: "Không có. Đám hòa thượng Phật môn kia hãy còn thức thời lắm. Thế lực ngài nắm trong tay, Phật môn không đụng đến cái nào. Huống chi đối phương cũng không dám đến Tây Bắc Đạo mà lên mặt. Nếu không Lý Phôi đã làm thịt đám lừa trọc đó rồi.

Thêm cả, nếu đối phương muốn động thủ với Tây Bắc Đạo chúng ta, muốn nhúng tay vào chuyện Tây Bắc Đạo ta thì khi đó ta e là sớm đã gọi đại nhân rồi.

Lần này, chịu quản lý của Phật môn chỉ có những đám đầu sỏ địa phương thôi. Tìm đủ mọi cách đường đường chính chính trấn áp đối phương. Không giết người mà chỉ xử trí theo tội thôi.

Hoặc ngươi bỏ đao đồ tể thành Phật, quy thuận nhất mạch Phật Tông bọn họ. Bằng không người Phật Tông sẽ ép ngươi vào Hắc Ngục hoặc Trấn Ma Tháp.

Đúng rồi, Trấn Ma Tháp cùng Hắc Ngục của Thiếu Lâm Tự trước đó đều đã bị chúng ta làm hỏng. Nhưng bây giờ có vẻ Phật Tông thấy thứ này khá thú vị nên đã kiến tạo lại ở Linh Sơn rồi.

Lần này, Phật Tông hành sự nóng nảy như vậy, hiển nhiên không cần nghĩ cũng biết Phật Đà sau lưng những người này rốt cuộc muốn làm gì. Những thế lực võ lâm địa phương thua thiệt chỉ có thể nhận cách nhượng bộ. Dẫu sao đám người Phật Tông kia chẳng qua là tranh quyền phát ngôn chứ cũng không phải muốn thẳng tay giết người.

Chỉ có điều, sự tình lần này gây hơi lớn, đã ảnh hưởng đến ích lợi của Đại Chu.

Bên phía Đại Chu cũng từng kháng nghị, nhưng căn bản không có tác dụng. Phật Đà thậm chí chẳng buồn gặp người

Đại Chu.

Cuối cùng, hai bên hình như xảy ra chút mâu thuẫn. Bên thua thiệt chính là Đại Chu. Cách đây vài ngày Thiết Ngạo đại nhân còn muốn gặp mặt đại nhân. Đoán chừng là muốn thuyết phục đại nhân đi giúp Đại Chu.

Khi đó, đại nhân ngài đang bế quan, ta cũng không đi gọi ngài. Còn nữa, Thất Hùng Hội cùng Niên Bang này kia trong Thiên Hạ Thất Bang, chỗ ở và phạm vi thế lực của bọn họ cũng bị Phật môn xâm chiếm, đều muốn đến xin đại nhân giúp. Có điều tất cả đều bị ta dùng cớ tu luyện đuổi đi."

Chương 2812 - Ma đạo

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia lạnh. Xem ra sau khi Phật Đà thấy trời sập lần hai cũng nóng ruột rồi. Ngay cả chuyện ảnh hưởng đến danh dự bản thân thế này hắn cũng dám làm.

Hoàng Bỉnh Thành đứng ở một bên, hỏi: "Đại nhân, chuyện này chúng ta có quản không?"

Tô Tín lắc đầu nói: "Tạm thời không cần quản bọn họ. Chỉ cần bọn họ đừng đụng đến ranh giới cuối cùng của chúng ta thì chúng ta tạm thời không động.

Phật môn sớm muộn cũng phải giải quyết. Có điều cũng không phải bây giờ. Khoảng thời gian này, ta phải đi làm việc khác."

Phật Đà đang nghĩ gì, Tô Tín ước chừng có thể đoán được. Đối phương chẳng qua đang gấp gáp mà thôi.

Có điều, hiện tại Tô Tín cũng không chắc chắn ra tay được với Phật Đà, cho nên hắn quyết định để Phật Đà lại giải quyết sau cùng.

Dĩ nhiên, bên phía Phật Đà cũng nghĩ như thế. Đối phương cũng không chắc, cho nên chủ động tránh mâu thuẫn với Tô Tín bây giờ.

Tô Tín nói với đám người Hoàng Bỉnh Thành: "Khoảng thời gian này các ngươi giám sát chiều hướng trên giang hồ cẩn thận một chút. Chuyện lớn chuyện nhỏ cũng không được bỏ

qua. Ta muốn đến Cửu Ngục Tà Ma một chuyến. Nếu phát sinh đại sự, ngay lập tức lấy bí pháp thông báo cho ta!”

Lần này Tô Tín đi đến Cửu Ngục Tà Ma dĩ nhiên là muốn đi giải quyết Đại Thiên Ma Tôn.

Thật ra thì quan hệ giữa Tô Tín và Đại Thiên Ma Tôn mới tính là thật sự có chút khó giải quyết. Hai bên không tính là kẻ thù, nhưng cũng không coi là đồng minh.

Ban đầu, lúc Đại Thiên Ma Tôn mới vừa hiện thế, hơn nữa có một vài chuyện trên giang hồ mà hắn không biết. Cho nên, theo lẽ tự nhiên mà chon cách liên thủ với Tô Tín. Nhưng bọn họ cũng chỉ liên thủ mà thôi, không còn giao tình khác. Cho nên Đại Thiên Ma Tôn sẽ không giống như Địa Tạng Vương và Mạnh Kinh Tiên dễ dàng đưa cơ duyên Thông Thiên cảnh cho hắn.

Nếu như là lúc trước, mềm không được thì bạo, Tô Tín có lẽ sẽ chọn cách ngay lập tức xuất thủ với Đại Thiên Ma Tôn. Nhưng bây giờ, dường như hắn còn có chủ ý khác.

Hiện, Tổng đà Ma môn của Đại Thiên Ma Tôn ở trong U Châu Đạo. Mà các tông môn cũ trong Cửu Ngục Tà Ma như Thiên Ma Cung, Huyễn Ma Đạo đều dữ danh hiệu môn phái của riêng mình. Chỉ có điều mọi người nếu muốn tu luyện thì tất cả đều phải đến Tổng đà của Đại Thiên Ma Tôn. Thậm chí, ngay cả những võ giả tu luyện công pháp Ma đạo cũng có thể gia nhập vào Tổng đà Ma môn.

Trên thực tế, Tô Tín cho rằng Đại Thiên Ma Tôn làm thế này căn bản là đang phỏng theo cách làm của Phật Đà ở Phật môn Linh Sơn. Hơn nữa, còn đơn giản hóa nó đi. Chẳng qua là học theo cơ cấu đại khái mà thôi.

Mà trên thực tế quả thực là như vậy. Dù Đại Thiên Ma Tôn mặc dù muốn phát triển Ma đạo, song hắn có chút không am hiểu trên phương diện này cho lắm. Vì lẽ đó, hắn cũng đơn giản là phỏng theo chế độ của Phật môn mà đề ra một bộ quy tắc cho Ma môn mà thôi.

Chỉ có điều, bản thân Đại Thiên Ma Tô cũng không phải là không có năng lực quản lý cặn kẽ nhất mạch Ma đạo. Mà là

không cần thiết.

Võ giả Ma đạo không phải những hòa thượng Phật môn có thể ngoan ngoãn ngồi trong tông môn niệm kinh. Quản quá nghiêm thì thật ra cũng không tốt với mọi người. Cho nên, Đại Thiên Ma Tôn thà là cứ lỏng tay hơn lúc mới xây dựng Ma tôn, cứ như vậy mọi người cũng thoải mái hơn.

Tổng đà của Ma môn nằm ở nơi trung tâm U Châu Đạo, là một tòa thành lớn, toàn thân đều được xây dựng bằng gạch đá màu đen nhánh, trông vô cùng âm u. Hơn nữa, các kiểu kiến trúc trong đó cũng muôn hình vạn trạng quái lạ. Có cái thậm chí còn khiến người khác mắt liếc nhìn đã không rét mà run.

Nhưng người trong Ma đạo đều thích như vậy. Cả một tòa thành cũng thế. Hơn nữa, Đại Thiên Ma Tôn còn đặt tên cho nơi này là Ma La Thành.

Ma La Thành này vốn là một châu phủ ở U Châu Đạo Đại Chu. Chỉ có điều bây giờ bị Ma đạo nhìn trúng, Đại Thiên Ma Tôn tự mình đến Đại Chu một chuyến. Đại Chu liền ngay lập tức cắt châu phủ này cho hắn. Thậm chí, mấy trăm dặm xung quanh Ma La Thành cũng chẳng còn thế lực võ lâm nào.

Trước đó Ma đạo quả thật quá kinh khủng. Mà bây giờ, Đại Thiên Ma Tôn lại còn nhất thống Ma môn rồi, nhất mạch Ma đạo có một chỗ dựa lớn như vậy. Đại Chu dĩ nhiên không dám chọc vào.

Lúc này, bên ngoài Ma La Thành, thân hình Tô Tín vừa mới xuất hiện thì đã có bóng người bay từ trong Ma La Thành ra ngoài. Đó chính là Cung chủ Thiên Ma Cung ngày trước, “Thiên Tà Ma Tôn” Lữ Trường Khanh.

Lữ Trường Khanh thi lễ với Tô Tín, nói: “Lần này Tô đại nhân đến để tìm Ma Tôn đại nhân?”

Tô Tín gật gật đầu, nói: “Muốn tìm Ma Tôn đại nhân có một số việc cần thương lượng. Lữ Tông chủ, nhìn bộ dạng ngươi, Thần Kiều tã trong tầm mắt rồi?”

Trước đó Lữ Trường Khanh chỉ là Chân Vũ cảnh, có điều, trong số các Chân Vĩ cảnh, thực lực của hắn cũng thuộc về nhóm tương đối mạnh. Mà thấy uy thế bây giờ của Lữ Trường

Khanh, hiển nhiên hắn chẳng còn cách Thần Kiều cảnh là bao xa nữa.

Lữ Trường Khanh cười cười, nói: “Cái này còn phải cảm tạ Ma Tôn đại nhân. Tình hình trước đó của Ma đạo, Tô đại nhân cũng biết rồi. Không riêng gì phải chịu uy hiếp từ Chính đạo mà phần lớn tông môn Ma đạo, đến cả truyền thừa của bản thân cũng không được hoàn chỉnh.

Chương 2813 - Ma đạo (2)

Bây giờ, Ma Tôn đại nhân bổ sung cho truyền thừa của chúng ta. Hơn nữa còn truyền thụ cho chúng ta không ít kinh nghiệm, thế lực của Cửu Ngục Tà Ma chúng ta mấy năm nay cũng tăng nhiều.”

Lữ Trường Khanh biết lúc trước Tô Tín từng liên thủ với Đại Thiên Ma Tôn. Cho nên bây giờ hắn hãy còn cho rằng Tô Tín là người mình.

Huống chi bây giờ, Tô Tín đã tới nước đường bị người khác chửi mắng, danh tiếng trên giang hồ cũng tàn tạ, không được Chính đạo, thậm chí là toàn bộ giang hồ coi ra gì.

Có điều, điểm này với võ giả Ma đạo mà nói thì chẳng có gì.

Bảo vệ Yêu tộc thì làm sao? Yêu tộc bây giờ đã không còn là Yêu tộc thời thượng cổ nữa. Hiện tại những người trên giang hồ này, tinh huyết trong tay một số cái gọi là danh môn chính phái còn nhiều hơn Yêu tộc nhiều.

Mà giết Khương Viên Trinh, diệt Hoàng Thiên Vực cũng không phải chuyện gì lớn.

Lúc Khương Viên Trinh tấn thăng Chân Vũ, Hoàng Thiên Vực rất kiêu căng, ngay đến cả Khương Viên Trinh cũng có chút bành trướng.

Người dưới quyền Hoàng Thiên Vực còn thật sự cho rằng Khương gia bọn họ có thể tái hiện được uy thế Nhân Hoàng thời kỳ thượng cổ nữa. Chuyện gì cũng dám quản. Cũng nổi lên ít mâu thuẫn với Ma đạo bọn họ. Chỉ có điều khi đó hai bên tương đối khắc chế, không làm lớn chuyện lên mà thôi.

Cho nên, sau khi Tô Tín chém chết Khương Viên Trinh, diệt Hoàng Thiên Vực, có vài võ giả Ma đạo thậm chí còn lén vỗ tay khen hay nữa kìa.

Thân phận của Lữ Trường Khanh bây giờ chênh lệch quá nhiều so với Tô Tín. Hắn cũng không dám nói nhảm với Tô Tín, thẳng thừng nói: "Tô đại nhân xin đi theo ta, Ma Tôn đại nhân đang chờ ngươi ở bên trong."

Vừa nói, Lữ Trường Khanh liền ngay lập tức dẫn Tô Tín đến một ngôi đại điện ở trung tâm Ma La Thành.

Bên trong đại điện, Đại Thiên Ma Tôn ngồi trên ngai vàng bằng xương trắng. Cái ngai này được chế tạo bằng hài cốt yêu thú lấy được từ trên con đường Thông Thiên, bị đám Chân Vũ Lý Trường Khanh giành được.

Thấy Tô Tín đến, trong mắt Đại Thiên Ma Tôn nhất thời lộ ra một tia tinh mang kinh người. Hắn đứng bật dậy từ cái ngai bằng xương trắng của mình, cặp mắt nhìn Tô Tín chằm chằm, khí thế trên người kinh khủng dị thường.

Lữ Trường Khanh dẫn Tô Tín vào cửa liền đứng sững ở đó. Ma Tôn đại nhâ n bị cái gì thế?

Hắn nhớ trước kia, quan hệ giữa Ma Tôn đại nhân và Tô Tín không tệ kia mà? Sau khi tấn thăng Thông Thiên, hai bên cũng không có tiếp xúc gì. Bây giờ Ma Tôn đại nhân sao vừa mới trông thấy Tô Tín đã như muốn ăn thịt người thế kia?

Tô Tín chẳng qua nhàn nhạt cười cười, nói: "Ma Tôn đại nhân đây là tính so tài với ta à? Ngày trước lúc ở Giang Nam Đạo, một chiêu đụng nhau của ta và Phật Đà đã đánh cả ngọn núi nhỏ thành cái hồ lớn. Trên giang hồ cũng còn đang lưu truyền chuyện này. Xuất thủ ở nơi này của ngươi, e là Ma La Thành mới xây không bao lâu này của ngươi sẽ không giữ được mất."

Nghe lời Tô Tín nói, sắc mặt của Đại Thiên Ma Tôn bỗng nhiên trở nên cổ quái. Khí thế kinh người từ hắn dần dần bến mất, khoát tay với Lữ Trường Khanh một cái, nói: "Ngươi ra ngoài trước đi."

Lữ Trường Khanh ra ngoài, đầu óc mơ hồ. Đại Thiên Ma Tôn sắc mặt cổ quái nói với Tô Tín: "Tiểu tử rốt cuộc ngươi tu

luyện cái gì? Sao lại biến thành dáng vẻ bây giờ rồi? Ngươi biết lúc ngươi vừa mới đi vào ta tưởng ngươi là ai không? Ta còn tưởng rằng ngươi bị quả trứng khổng lồ mà ngươi luyện hóa ở con đường Thông Thiên kia đoạt xác mất rồi!"

Trước đó, Thanh Ly cũng thiếu chút nữa đã ngộ nhận Tô Tín là Yêu tộc chứ đừng nói gì là Đại Thiên Ma Tôn đã từng đánh không ít trận với Yêu tộc đây.

Hơn nữa ban đầu, quả trứng khổng lồ mà Tô Tín luyện hóa hãy còn liên quan đến Yêu Hoàng. Đại Thiên Ma Tôn theo bản năng cho rằng Tô Tín bị cái thứ đó đoạt xác. Vì thế nên mới theo bản năng chuẩn bị xuất thủ.

Có điều vừa nghe Tô Tín nói, là cường điệu và vẫn là cảm giác đó nên lúc này Đại Thiên Ma Tôn mới thở phào nhẹ nhõm.

Đối với cường giả cấp bậc như bọn họ mà nói, chứng cứ không quan trọng, cảm giác mới quan trọng.

Tô Tín lạnh lùng nói: "Ta chẳng qua chỉ là đi con đường mà ta nên đi thôi. Có điều bây giờ xem ra, ta hẳn đã đi đúng đường rồi."

Vừa nói, Tô Tín đưa ngón tay ra, tùy ý rạch một cái trên đất. Mặt đất vốn đang bình thường bỗng nhiên nứt ra, dung nham dữ dội bộc phát ra. Luồng sức mạnh nóng bỏng đó khiến cho ánh mắt của Đại Thiên Ma Tôn trong nháy mắt co lại. Dung nham dữ dội hệt như thể đã ở sẵn dưới mặt đất vậy!

Hồi lâu sau, lúc này Đại Thiên Ma Tôn mới bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, thở dài nói: "Mặc dù ta không biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với ngươi. Nhưng thực lực hiện thời của ngươi đã vượt khỏi phạm vi võ đạo. Dù ta có ở thời lỳ toàn thịnh cũng không phải là đối thủ của ngươi.

Nhân vật giống như ngươi ta đã từng gặp một người, đó chính là Nhân Hoàng. Có điều, Nhân Hoàng ngày trước mặc dù rất mạnh mẽ song đường đi của hắn ta vẫn có thể miễn cưỡng suy đoán được. Thực lực của ngươi mặc dù không mạnh như Nhân Hoàng, song ta không thể nhìn thấu ngươi được."

Chương 2814 - Ma đạo (3)

Tô Tín vung tay lên, dung nham tiêu tán. Có điều, để lại là một cảnh bừa bộn ở đại điện.

Đại Thiên Ma Tôn nhíu mày một cái, nói: "Tiểu tử, đây là cung điện ta mới xây cất không bao lâu. Đặc biệt là gạch ở đại điện này cũng đều chế tạo từ ngọc chôn dưới cổ mộ ngàn năm. Đám đồ tử đồ tôn kia của ta tìm một năm trời mới đủ. Một mình ngươi biểu diễn mà phá hủy hết phân nửa của ta. Ta nói chứ ngươi không chọn cách khác được à?"

Tô Tín nhàn nhạt nói: "Hay là như này, ta bồi thường cho ngươi được không? Không phải ngươi muốn biết sao ta có thể có sức mạnh như bây giờ hay sao? Được thôi, ta sẽ nói cho ngươi."

Lời kia của Tô Tín vừa thốt ra, thần sắc của Đại Thiên Ma Tôn nhất thời trở nên cổ quái.

Hắn có thể nhìn ra bây giờ Tô Tín có biến hóa như này trên người hắn chắc chắn phải có bí mật. Chỉ có điều chuyện này liên quan đến thực lực bản thân, chuyện quan trọng thế này há có thể dễ dàng truyền ra? Cho nên Đại Thiên Ma Tôn quả thực hy vọng Tô Tín nói thể nói cho hắn biết, nhưng ai nào ngờ, bây giờ Tô Tín lại tính nói cho hắn nghe.

"Nói đi, tiểu tử ngươi rốt cuộc muốn cái gì?" Đại Thiên Ma Tôn hỏi thẳng.

Đại Thiên Ma Tôn hiểu rõ tính cách của Tô Tín. Tô Tín là loại người không ích lợi không làm. Nếu như không phải hắn muốn có được cái gì đó từ Đại Thiên Ma Tô, thì hắn không phải là Tô Tín.

Tô Tín nhàn nhạt nói: "Tô Tín ta hành sự chẳng lẽ Đại Thiên Ma Tôn còn lo lắng à? Chờ ta nói xong thì nhắc lại điều kiện cũng không muộn."

Nghe được Tô Tín nói như thế, bấy giờ Đại Thiên Ma Tôn mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu là đổi chác thì tốt hơn nhiều. Cái này mới phù hợp với tính cách của Tô Tín.

Lúc này, Tô Tín cũng cặn kẽ nói lại một lần lý luận và cảnh giới của hắn mà hắn từng nói với Thích Đạo Huyền cho Đại Thiên Ma Tôn nghe. Chỉ có điều, chuyện hắn cần đoạt lấy thiên cơ trong tay tất cả cường giả Thông Thiên cảnh, đạt đến Cửu Cực Quy Nhất, tạm thời hắn vẫn chưa nói!

Lý luận Tô Tín nói ra đúng là rất mới lạ. Phải nói người bình thường căn bản không nghĩ đến điểm này.

Năm đó, cường giả đồng lứa với Đại Thiên Ma Tôn đều thông qua việc trộm thiên cơ mà tấn thăng đến Thông Thiên. Đây là cách thức mà bọn họ bất ngờ phát hiện ra. Cũng là phương thức đầu tiên mà bọn họ phát hiện. Dựa vào phương thức này bọn họ mới có thể có địa vị ngang hàng với Yêu tộc, đạt đến cảnh giới Thông Thiên cảnh mà trước đây võ giả Nhân tộc không thể đạt đến được để mà chém chết Đại Thánh Yêu tộc, hoàn toàn phản công lại Yêu tộc.

Cho nên, theo lối suy nghĩ bình thường mà nói đây là phương thức bọn họ phát hiện đầu tiên, chắc cũng là phương thức chính xác nhất. Đối với những Thông Thiên như Đại Thiên Ma Tôn bọn họ mà nói, bọn họ đều đã bước vào Thông Thiên rồi, làm gì mà còn quay lại suy tính xem đường mình đi có sai hay là không?

Nếu lời Tô Tín nói đều là thật thì trùng hợp rằng bọn họ đều chọn cách trộm thiên cơ này. Bấy giờ mới khiến cho bọn họ rơi vào trong sai lâm, cũng hạn chế phát triển của bọn họ trên Thông Thiên.

Đại Thiên Ma Tôn sờ cằm, trầm tư nói: “Nói như vậy thì cũng có khả năng đó.

Nhân Hoàng ngày trước không dùng phương thức này mà tấn thăng Thông Thiên, nhưng thực lực của hắn lại vượt xa chúng ta.

Mà tiểu tử ngươi cũng chọn cách khác với Nhân Hoàng để tấn thăng Thông Thiên, thực lực cũng không thể suy đoán theo hướng bình thường.

Mẹ, ông đây nghĩ rõ ràng rồi. Chúng ta có vẻ bị mấy tên thần côn như lão Đạo Tổ kia làm cho dao động rồi!

Bọn họ suy tính cái gì mà trong thiên địa chỉ có chín vị Thông Thiên, cái này không sai. Thiên cơ chỉ có chín phần, mọi người cũng chia ra thành chín người.

Nhưng vấn đề là võ giả chúng ta tu cái gì? Tu võ đạo! Một con đường đấu chiến nghịch thiên!

Thiên địa độc sủng Yêu tộc, cho nên từ lúc ra đời, Yêu tộc đã có sức mạnh cường đại.

Mà Nhân tộc muốn tu luyện đến mức sánh vai với Yêu tộc thì cần phải dựa vào vô số chém giết, cướp đoạt vô số cơ duyên mới có thể đạt đến cảnh giới này.

Cho nên nói, võ đạo chính là con đường nghịch thiên, phá vỡ quy tắc thiên địa. Quy tắc thiên địa chỉ cho phép trong thiên cơ có chín vị Thông Thiên, nhưng chúng ta cứ nhất thiết phải tạo ra người thứ mười, nếu thế thiên địa sẽ thế nào?? Có thể đánh sét đánh chết chúng ta hay sao?

Người nghịch thiên mà đi vốn không nên coi là thuộc thiên cơ!”

Tô Tín nhìn Đại Thiên Ma Tôn một cái. Đám võ giả tu luyện đến cảnh giới tột cùng, đi ra con đường của riêng mình quả nhiên ai cũng có nhận xét hết sức độc đáo với võ đạo. Thật ra thì bản thân Tô Tín cũng như thế.

Ban đầu, Tô Tín nói chuyện Cửu Cực Quy Nhất với Thích Đạo Huyền. Kết quả, Thích Đạo Huyền liền duy diễn ra những năm gần đây vì sao không có lấy một Thần Kiều đỉnh cao nào có thể giống như Tô Tín cùng Nhân Hoàng không thuận theo việc trộm thiên cơ mà tấn thăng Thông Thiên. Hơn nữa, lời nói ra trong lúc vô tình kia cũng khiến cho Tô Tín có được ích lợi không nhỏ.

Mà Tô Tín chính là vì có lời nói kia của Thích Đạo Huyền mà chủ động phế bỏ võ công. Phá rồi xây lại, cuối cùng đạt đến cảnh giới bây giờ.

Chương 2815 - Nói chuyện về kĩ thuật

Hiện tại, Tô Tín lại nói những điều này cho Đại Thiên Ma Tôn nghe. Kết quả, sau khi Đại Thiên Ma Tôn nghe được cũng ngộ

ra được vài thứ có liên quan đến mình.

Ví như bây giờ mà Khương Viên Trinh còn sống, nếu Tô Tín nói những thứ này cho Khương Viên Trinh nghe, đoán chừng hắn cũng chỉ có thể đầu óc mơ hồ mà thôi. Tích lũy bản thân và ngộ tính của vị Thông Thiên cảnh này còn lâu mới bằng đám người Tô Tín.

Đại Thiên Ma Tôn lắc đầu, nói: "Tiểu tử, lời này của ngươi như thể là chân lý mới vậy. Chỉ tiếc là đã muộn.

Nếu như ngươi nói những lời này trước khi ta bước vào Thông Thiên, thì nhất định ta sẽ chọn cách đi con đường mà trước đây ta chưa đi qua mà xông phá lên Thông Thiên cảnh.

Nhưng trời sập trước đó ngươi đã thấy, lão già Nhân Hoàng cũng không biết đang nghĩ cái gì. Bây giờ lão Phật Đà kia cũng dã tâm bừng bừng. Phật môn Linh Sơn lại cũng đang hành sự.

Dưới tình hình này, cho dù ta có tu vi Thông Thiên cảnh thì cũng chỉ nói là miễn cưỡng tự vệ chứ nói gì là phế bỏ tu vi, đánh vào Thông Thiên."

Đại Thiên Ma Tôn thực cảm giác có hơi đáng tiếc. Mặc dù hắn không phải hạng người có dã tâm lớn vô cùng như Phật Đà, nhưng bản thân hắn cũng là võ giả, dĩ nhiên cũng muốn đánh đến đỉnh cao.

Nếu như chuyện này hắn không biết thì thôi, nhưng bây giờ hắn đã biết, cái này khiến Đại Thiên Ma Tôn cảm thấy trong lòng ngứa ngáy.

Lúc này, bỗng nhiên Tô Tín lại nói: "Nhân Hoàng nghĩ cái gì, ta ngược lại có chút tin tức. Ma Tôn đại nhân có còn nhớ chuyện ngày trước ta bảo vệ Yêu tộc không?"

Đại Thiên Ma Tôn cười ha ha, nói: Tiểu tử ngươi nhất định vơ vét được không ít từ chỗ Yêu tộc nhỉ? Tính cách ngươi ta biết. Không được lợi thì không làm. Cho dù ngươi không sợ tiếng xấu trên giang hồ mà đi bảo vệ cho Yêu tộc, nhưng Yêu tộc chắc chắn cũng phải trả giá không ít, đúng chứ?"

Tô Tín nhíu mày nói: “Trả giá không ít, có điều so với tính mạng Yêu tộc, những thứ này cũng chỉ là một ít vật ngoài thân mà thôi. Hơn nữa, ta cũng lấy được không ít tin tức ở Yêu tộc, Những chuyện này, Địa Tạng Vương và Mạnh Kinh Tiên cũng biết.”

Vừa nói, Tô Tín liền nói chuyện liên quan đến Nhân Hoàng cho Đại Thiên Ma Tôn, song nói đến Cửu Cực Quy Nhất liền dừng lại.

Bên kia, sau khi Đại Thiên Ma Tôn nghe xong cau mày nói: “Nếu thật là thế thì chuyện này đúng là giống phong cách lão già Nhân Hoàng đó.

Chỉ có điều, hắn tính toán sâu đến thế. Thậm chí chuyện của cả vạn năm sau cũng đã tính toán đến? Nhưng nếu quả thực như vậy thì chúng ta lấy cái gì đấu với lão già Nhân Hoàng?

Theo cách giải thích của ngươi, Nhân Hoàng đã đạt đến đỉnh cao Thông Thiên cảnh, chỉ thiếu chút nữa là đã vượt qua cảnh giới này. Sau khi Tiên Vực dung hợp với Hạ giới, thiên địa hòa về lại một thể, hoàn toàn toàn vẹn, khi đó Nhân Hoàng cũng hẳn hoàn toàn vượt qua, trở thành người ngang hàng với Nhân Tổ và Yêu Hoàng thời Thái Cổ. Chúng tà trừ việc chờ chết ra thì còn có thể làm gì?”

Trong mắt Tô Tín lộ ra vẻ tinh mang, nói: “Dĩ nhiên không thể chờ chết. Trên thực tế không ai bằng lòng đi chờ chết cả.

Bắc Địa Long Vương kia đã từng đề nghị ta dùng một cách để đạt đến cảnh giới của Nhân Hoàng. Mà bây giờ ta cũng phát triển theo hướng này. Bây giờ nhìn lại, vẫn có một chút hiệu quả.”

“Phương pháp gì?” Đại Thiên Ma Tôn hỏi.

Đến khi Đại Thiên Ma Tôn hỏi ra những lời này, Tô Tín mới chậm rãi nói chuyện Cửu Cực Quy Nhất cho Đại Thiên Ma Tôn nghe, bổ sung đầy đủ mọi chuyện cho Đại Thiên Ma Tôn.

Mà Đại Thiên Ma Tôn nghe Tô Tín nói xong, hắn thoạt tiên khiếp sợ, nhưng sau cùng lại lộ ra vẻ cười như không cười.

“Tô Tín, ngươi đang muốn bẫy ta à? Có điều, ngươi cho rằng bổn tôn ngu ngốc à?” Nói ra câu sau cùng, thần sắc của Đại Thiên Ma Tôn đã trở nên vô cùng âm trầm.

Vào thời thượng cổ, Đại Thiên Ma Tôn không giỏi chuyện tính kế tới lui này. Có điều, thế cũng không có nghĩa là hắn ngu ngốc.

Đến khi Tô Tín nói xong chuyện, Đại Thiên Ma Tôn nhất thời biết đây là chuyện gì rồi.

Nếu như Tô Tín mới vào đã đề cập đến chuyện Cửu Cực Quy Nhất với Đại Thiên Ma Tôn, nói muốn thiên cơ trên người hắn, Đại Thiên Ma Tôn đảm bảo sẽ đuổi Tô Tín ra ngoài ngay.

Hắn cũng không phải là Thánh mẫu ngu ngốc, vì cái gọi là cứu thiên hạ mà có thể chí công vô tư dâng sức mạnh của mình ra được.

Nhưng bây giờ, Tô Tín kể chuyện lộn xộn không đầu đuôi với Đại Thiên Ma Tôn một lượt, dùng sức mạnh vượt qua phần lớn sức mạnh Thông Thiên mà hắn có được khiêu khích sự tò mò và chú ý của Đại Thiên Ma Tôn. Sau đó, nói cho Đại Thiên Ma Tôn nghe về mưu đồ của Nhân Hoàng, để hắn nảy sinh cảm giác lo lâu. Cuối cùng, lúc này Tô Tín mới nói cách giải quyết ra. Đến lúc này, Đại Thiên Ma Tôn đã không thể thẳng mặt đuổi người.

Tô Tín lắc đầu nói: “Ma Tôn đại nhân, ngươi dĩ nhiên không ngốc. Đây chẳng qua là một cách nói chuyện mà thôi. Nếu ta không nói như vậy, e là Ma Tôn đại nhân cũng sẽ không nghe ta nói nhiều như vậy.

Huống chi những điều ta nói, Ma Tôn đại nhân có thể phân biệt được thật, giả. Thiên hạ hiện tại trừ ta, đã không ai có thể chế ngự được Nhân Hoàng rồi!”

Chương 2816 - Nói chuyện về kĩ thuật (2)

Đại Thiên Ma Tôn cười lạnh nói: “Ngươi tự tin như vậy? Ngươi cũng không biết lúc còn ở thượng cổ Nhân Hoàng mạnh mẽ đến nhường nào. Nhìn Phật Đà bây giờ mà xem. Nhìn Đạo Tổ bây giờ mà xem, không phải cũng thần phục

dưới quyền lực của Nhân Hoàng hay sao? Ngươi dựa vào cái gì mà chắc chắn có thể sánh vai với Nhân Hoàng?”

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Vì sao ta không thể sánh vai cùng Nhân Hoàng? Vì sao ta không thể vượt qua hắn?

Hiện, con đường ta đi đã hoàn toàn khác với Nhân Hoàng ngày trước.

Ở bên trong, ta đã mài giũa bản thân đến trình độ viên mãn cực hạn. Mượn dùng Yêu tộc lực mà ngưng luyện thân thể mình thành hoàn mỹ không trầy trật gì như Yêu tộc.

Bên ngoài, ta tập hợp tất cả thiên cơ Thông Thiên, đạt đến Cửu Cực Quy Nhất, hoàn toàn nắm thiên địa lực trong tay.

Con đường này, Yêu tộc chưa từng đi. Nhân tộc cũng chưa từng đi. Nội tu tự thân. Ngoại nắm giữ thiên địa. Thành tựu tương lai của ta vì sao lại kém hơn Nhân Hoàng cho được?”

Ánh mắt Tô Tín nhìn thẳng vào Đại Thiên Ma Tôn, thấp giọng nói: “Ngươi giao thiên cơ cho ta. Nhân Hoàng ta sẽ chặn. Trước đó chính ngươi cũng thừa nhận cách giải thích của ta, dựa vào tu tự thân mà tấn thăng Thông Thiên còn mạnh hơn là dựa vào việc trộm thiên cơ. Khi đó, ngươi cũng càng có thể đến được mức tột cùng.

Như vậy xem ra, Ma Tôn đại nhân ngươi không hề tổn thất chút nào. Sao lại không làm chứ?”

Đại Thiên Ma Tôn thấp giọng nói: “Nhưng nếu ngươi thất bại thì sao?”

Tô Tín ngay tức khắc vung tay lên, lạnh lùng nói: “Không có nhưng gì! Thất bại chính là chết! Thực lực của Nhân Hoàng thì Ma Tôn đại nhân ngươi cũng biết rồi! Một khi thất bại, Tiên Vực dung hợp cùng Hạ giới, Nhân Hoàng vượt qua cảnh giới kia thì chúng ta đều phải chết!

Hơn nữa, trừ ta ra, toàn bộ giang hồ không còn ai có thể ngăn cản Nhân Hoàng được. Đạo Tổ không được. Phật Đà cũng không được!

Với lại, Ma Tôn đại nhân, ta tự mình đến tìm ngươi thương lượng, chuyện này là tuyệt đối có thành ý. Ví như bên phía

Phật Đà ta căn bản sẽ không đi. Thiên cơ trên người hắn ta không tính đi thuyết phục, chỉ có thể giành lấy."

Trong mắt Đại Thiên Ma Tôn lộ vẻ hơi do dự. Tô Tín nói một tràng như thế cũng sắp khuấy loạn tâm cảnh của hắn rồi.

Trên thực tế, nếu Tô Tín nói đúng như những gì đã nói với Thích Đạo Huyền, khuyên giải một phen. Với tính cách của Đại Thiên Ma Tôn cũng nhất định không đồng ý.

Nhưng bây giờ Tô Tín đảo thứ tự câu chuyện, hơn nữa còn bay ra tư thái ưu việt như vậy, Đại Thiên Ma Tôn ngược lại phân vân.

Đối phó với hạng người nào thì dùng phương thức nấy. Đối phó với Thích Đạo Huyền, Tô Tín cư xử thành thật, bởi Thích Đạo Huyền không có dã tâm!

Sức mạnh Thông Thiên cảnh không phải dễ mà có được. Muốn từ bỏ cũng càng không dễ dàng.

Mặc dù Đại Thiên Ma Tôn biết, những điều Tô Tín nói hết hơn phân nửa đều là sự thận, song muốn hắn cứ dễ dàng ra quyết định như vậy thì thật không đơn giản.

Nhưng vào lúc này, cửa đại điện bỗng nhiên bị gõ, Đại Thiên Ma Tôn nhíu mày một cái, nói: "Vào đi."

Lữ Trường Khanh mang theo vẻ mặt cổ quái đi tới, Đại Thiên Ma Tôn hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Lữ Trường Khanh lắc lắc đầu, nói: "Không phải Ma đạo chúng ta xảy ra chuyện, mà là bên phía Tô đại nhân gặp chuyện. Ngay mới vừa rồi, Vương Cửu Trọng của Vũ Thiên Vực đưa tin ra bên ngoài, nói muốn ước chiến với Tô đại nhân ngươi. Đoán chừng bây giờ Tây Bắc Đạo của Tô đại nhân hẳn cũng nhận được tin rồi."

Đại Thiên Ma Tôn kinh ngạc nhìn Tô Tín, nói: "Ngươi lại chọc đến Vương Cửu Trọng của Vũ Thiên Vực?"

Tô Tín mặt đầy vẻ nghi ngờ, nói: "Từ lần trước sau khi giúp Thích Đạo Huyền tìm đệ tử xong ta liền ngay lập tức bế quan hơn ba năm. Nào có thời gian đi tìm Vương Cửu Trọng gây sự chứ? Hắn muốn ước chiến với ta là vì lý do gì đây?"

Lữ Trường Khanh cũng đầy vẻ khó hiểu, nói: “Không có lý do gì. Vũ Thiên Vực nói với bên ngoài là muốn ước chiến với Tô đại nhân ngươi, hỏi Tô đại nhân có đồng ý hay không?”

Trên mặt Tô Tín lộ ra vẻ hiểu rõ: “Nếu là như vậy thì đúng là phù hợp với tính cách của Vương Cửu Trọng. Hắn ước chiến với ta thì không cần lý do gì. Chỉ là vì muốn đánh với ta một trận mà thôi.”

Song vào lúc này, trong mắt Đại Thiên Ma Tôn lộ ra một tia tinh mang, hắn nói với Lữ Trường Khanh: “Ngươi đi ra ngoài trước đi.”

Sau khi Lữ Trường Khanh ra ngoài, hắn mới trầm giọng nói với Tô Tín: “Tô Tín, ngươi hẳn biết sức mạnh Thông Thiên cảnh có ý nghĩa gì với ta. Sức mạnh này ta sẽ không dễ dàng giao ra như vậy. Không tới thời khắc cuối cùng, ta không có cách nào giao nó ra được.

Ngươi muốn Cửu Cực Quy Nhất, được. Ngăn trước mặt ngươi hãy còn hai ngọn núi lớn là Phật môn và Đạo môn, còn cả vị nhận được cơ duyên truyền thừa của Vũ Tổ Vương Cửu Trọng.

Lúc ngươi đối phó với bọn họ, ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào. Nếu ngươi có thể lấy được thiên cơ trên người bọn họ thì chứng tỏ Tô Tín ngươi là chí cường trên giang hồ. Thiên mệnh thuộc về ngươi. Ta cũng sẽ không làm khó ngươi, ta sẽ chủ động giao thiên cơ cho ngươi.

Ngược lại, nếu ngươi bị đánh bại trong tay bọn họ thì cũng chẳng có gì đáng nói nữa. Ngươi thấy thế nào?”

Chương 2817 - Ước chiến

Cam kết này của Đại Thiên Ma Tôn với Tô Tín mà nói đã đủ rồi. Trong mắt Tô Tín cũng lộ ra một tia tinh mang, nói: “Được. Chỉ mong Đại Thiên Ma Tôn sẽ giữ lời cam kết. Hai chúng ta hợp tác đã mấy lần, ta cũng không muốn cuối cùng lại trở mặt động thủ với ngươi.”

Đại Thiên Ma Tôn cười lạnh một tiếng, nói: “Yên tâm đi. Tô Tín ngươi nói lời giữ lời, bổn tôn đây cũng không phải loại

người bội tín.”

Tô Tín liền ngay lập tức xoay người rời đi nói: “Vừa hay bây giờ Vương Cửu Trọng cho ta một chiến thư. Ta sẽ đi gặp hắn, lấy thiên cơ trong tay hắn trước rồi tính!”

Vương Cửu Trọng ước chiến với Tô Tín lần này, với Tô Tín mà nói chính là giúp hắn một lần.

Bây giờ, Tô Tín với Phật Đà đã là một ngoài sáng, một trong tối. Phật Đà là ngoài sáng. Tô Tín là trong tối.

Tô Tín biết Phật Đà đang nghĩ gì, cũng biết Phật Đà đang làm gì. Nhưng Phật Đà không biết Tô Tín đang suy nghĩ gì, Tô Tín muốn làm gì.

Từ lúc mới bắt đầu, Tô Tín đã không thể hiện tính công kích quá lớn, không khiêu khích Phật Đà. Từ sau khi tấn thăng Thông Thiên, mỗi lần Tô Tín ra tay đều có lý do.

Lần đầu tiên là giết Khương Viên Trinh. Từ bên ngoài nhìn vào, một trong số những nguyên nhân cho việc đó là Tô Tín báo thù. Một nguyên nhân khác là vì Khương Viên Trinh thu nhận Vô Sinh lão mẫu, quá mức bành trướng, lại chủ động khiêu khích Tô Tín.

Khi Khương Viên Trinh bị giết, Phật Đà chẳng qua chỉ kinh ngạc thực lực của Tô Tín, cũng không liên tưởng đến ý định cũng như dã tâm của Tô Tín.

Mà sau này, Tô Tín giúp Thích Đạo Huyền tìm đệ tử, cái này nhìn từ ngoài vào cũng chỉ là hắn muốn giao hảo với Thích Đạo Huyền, đổi lấy một đồng minh, hoặc là ấn tượng tốt với Thông Thiên cảnh. Nào ngờ, thứ mà Tô Tín muốn, hắn cũng đã lấy được.

Lần này, Tô Tín đến tìm Đại Thiên Ma Tôn, thật ra hắn cũng không muốn động thủ. Nếu không, một khi Tô Tín ra tay mạnh bạo, mặc dù hắn chắc chắn sẽ cướp được của Đại Thiên Ma Tôn, nhưng bên phía Phật Đà nhất định sẽ sinh nghi. Vì sao Tô Tín lại động thủ với Đại Thiên Ma Tôn, kẻ không thù không oán với hắn? Mà một khi bị Phật Đà khám phá ý định của hắn, thì Tô Tín rất có thể sẽ phải đối phó với sự liên thủ

hợp kích của mấy tên Thông Thiên Phật Tông, Đạo môn, thậm chí còn cả Đại Thiên Ma Tôn nữa.

Mặc dù bên phía Tô Tín còn có Địa Tạng Vương cùng Mạnh Kinh Tiên, nhưng chuyện diễn biến đến nước đó sẽ trở thành kết cục cá chết lưới rách. Đây cũng không phải kết cục mà Tô Tín muốn thấy được.

Bây giờ, bên phía Đại Thiên Ma Tôn đã có cam kết, không cần Tô Tín xuất thủ cường công, mà Vương Cửu Trọng lại chủ động ước chiến với Tô Tín hắn. Có thể nói, bố trí của Tô Tín lại không tìm ra được chút sơ hở nào rồi.

Dẫu sao bây giờ cũng không phải là Tô Tín lộ ra tính công kích, mà là Vương Cửu Trọng Vũ Thiên Vực chủ động ước chiến với hắn. Với tính cách của Tô Tín, hắn cường thế ứng chiến mới là bình thường. Nếu hắn lùi bước thì đó mới là kỳ quái.

Cho nên, sau khi rời Cửu Ngục Tà Ma, Tô Tín liền ngay lập tức đến Vũ Thiên Vực. Hơn nữa còn nói với Lữ Trường Khanh, để hắn giúp Tô Tín truyền chuyện này vào giang hồ. Mà Tô Tín cũng để lại tin cho bọn người Hoàng Bỉnh Thành, nói bọn họ cũng truyền tin này ra, gây càng lớn càng tốt, muốn khiến cho cả giang hồ cùng biết, Vương Cửu Trọng ước chiến Tô Tín, mà Tô Tín cũng quả quyết ứng chiến!

Trong một thời gian ngắn, tin tức này đã truyền khắp giang hồ. Sau khi nghe được tin này, Phật Đà chẳng qua chỉ nhíu mày một cái, cũng không xen vào nữa.

Phật Đà rất quen thuộc với Vũ Tổ của ngày trước. Mặc dù ban đầu, Vũ Tỗ chết trong tay Phật Đà và Đạo Tổ, nhưng cái này thuần túy là vì tranh đạo thống. Thật ra, Phật Đà vẫn rất kính nể cố chấp của Vũ Tổ ở trên võ đạo.

Bây giờ, Vương Cửu Trọng không phải Vũ Tổ. Hắn cùng lắm cũng chỉ coi như là người thừa kế của Vũ Tổ mà thôi. Có điều, trên một số phương diện, hắn rất giống với Vũ Tổ.

Cứ như bây giờ, Vương Cửu Trọng căn bản không cần lý do gì, cũng không cần cân nhắc những chuyện rắc rối gì. Hắn chỉ muốn đánh một trận với Tô Tín, chỉ đơn giản vậy thôi.

Mà Tô Tín ứng chiến cũng rất bình thường. Với tính cách của Tô Tín, đối mặt với chuyện này hắn sẽ lùi bước à? Ứng chiến mới là lựa chọn tốt nhất.

Lúc này, bên trong Vũ Thiên Vực, Tư Mộ Hàn mặt đầy vẻ không biết làm sao, đã lo lắng sắp nổ tung đầu rồi.

Dạo trước, Vương Cửu Trọng đều trong trạng thái bế quan, nhưng sau khi xuất quan, lúc này nghe được chuyện Tô Tín giao thủ một chiêu với Phật Đà, đánh nát một ngọn núi nhỏ thành hồ lớn, sau đó hắn liền đột nhiên nảy ra ý nghĩ muốn ước chiến với Tô Tín.

Biết được chuyện này, Tư Mộ Hàn liền ngay lập tức ngăn cản. Hơn nữa, còn nói với Vương Cửu Trọng một đống quan hệ lợi hại, nhân quả trong việc này.

Hiện tại, điều quan trọng nhất của Vũ Thiên Vực bọn họ chính là an tâm phát triển. Chuyện ước chiến với Tô Tín, Vũ Thiên Vực bọn họ chẳng có được chỗ nào tốt. Chẳng may Vương Cửu Trọng đánh với Tô Tín đến mức đánh ra chân hỏa, thì bất kể là Vương Cửu Trọng trọng thương hay Tô Tín trọng thương, với đôi bên mà nói cũng không tốt chút nào.

Chương 2818 - Ước chiến (2)

Sau khi đến Thông Thiên, đa phần võ giả bình thường căn bản đều rất ít khi giao thủ. Bởi một khi mà đánh ra chân hỏa thì hai bên căn bản không dừng được.

Trừ khi có quan hệ giống như Tô Tín, Địa Tạng Vương và Mạnh Kinh Tiên, hai bên có thể hoàn toàn tin tưởng đối phương mà so tài.

Hiển nhiên bây giờ, Vương Cửu Trọng cùng Tô Tín không có quan hệ đó, hai bên trước đó thậm chí còn có vết nhơ. Một khi mà đánh thì ai lo liệu nổi?

Cho nên ban đầu, Tư Mộ Hàn hết sức khuyên can Vương Cửu Trọng đừng ước chiến. Tiếc là Vương Cửu Trọng không phải hạng người dễ khuyên can như vậy. Hắn cố ý muốn ước chiến với Tô Tín, Tư Mộ Hàn cũng chẳng còn cách nào.

Lúc này, Vương Cửu Trọng vừa nhắm mắt tu hành, vừa lạnh nhạt hỏi: "Tin tức ước chiến với Tô Tín đã truyền ra ngoài chưa?"

Tư Mộ Hàn bất đắc dĩ nói: "Truyền rồi. Có điều Tô Tín có đồng ý hay không hãy còn chưa biết."

"Tô Tín sẽ đồng ý." Vương Cửu Trọng nói, hết sức chắc chắn.

Tư Mộ Hàn bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Dù cho Tô Tín có thể đồng ý thì sao? Sư huynh, ngươi đánh với người khác ngươi cũng không phải không biết, một khi đã đánh sẽ không dừng được. Lỡ chẳng may biến một trận so tài thành đấu sinh tử thì cái này phải làm sao?"

Vương Cửu Trọng lắc đầu, nói: "Yên tâm, ta không phải người nông cạn như vậy. Ta chỉ muốn nhìn thử thực lực của Tô Tín lúc này mà thôi.

Phật Đà là Thông Thiên thượng cổ. Tô Tín lại có thể đánh ngang tay với Phật Đà. Hắn bây giờ đáng để đánh với ta một trận."

Ngay lúc này, một tên võ giả Vũ Thiên Vực từ bên ngoài chạy vào, lớn tiếng nói: "Đại nhân, Tô Tín truyền tin đến, đồng ý

ước chiến với vực chủ. Hơn nữa bây giờ Tô Tín đang ở bên ngoài Vũ Thiên Vực ta!”

Nghe lời này xong, Tư Mộ Hàn nhất thời ngẩn ra.

Bọn họ mới truyền tin đi chưa đến mấy ngày, Tô Tín không chỉ đồng ý ngay lập tức mà lại còn dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến đây. Tư Mộ Hàn thấy, Tô Tín này sao mà còn gấp gáp hơn cả Vương Cửu Trọng thế này?

Có điều bây giờ Tư Mộ Hàn cũng không quản được nhiều như vậy. Hắn ngay lập tức nói với Vương Cửu Trọng: “Sư huynh, chúng ta đích thân ra nghênh đón!”

Vừa nói, Tư Mộ Hàn liền ngay lập tức dẫn người ra ngoài điện.

Trên Vũ Thiên Vực, Tư Mộ Hàn dẫn người chào đón. Sau lưng hắn là Vương Cửu Trọng mang vẻ chậm rãi.

Thấy Tô Tín, Tư Mộ Hàn chắp tay một cái, nói: “Tô đại nhân, ngươi hẳn có nghe nói qua tính cách của sư huynh ta. Con người hắn là như vậy, mê võ đạo đến điên cuồng. Lần này sư huynh mới vừa bế quan ra liền nghe nói tình cảnh lúc Tô Tín đại nhân đánh với Phật Đà, thấy cái hắn thích là không nhịn được, muốn so tài với Tô đại nhân một phen, không có ý gì khác cả.”

Tư Mộ Hàn dốc lòng giải thích, muốn để Tô Tín đừng hiểu lầm Vũ Thiên Vực bọn họ cố ý khiêu khích.

Mặc dù Vũ Thiên Vực sẽ không sợ Tô Tín, nhưng lần trước Tô Tín giúp Thích Đạo Huyền tìm đệ tử, hắn đã cho thấy được uy thế mạng giao thiệp của hắn. Quả khiến lòng người sợ hãi. Dưới tình huống không có thù oán cực lớn, Vũ Thiên Vực tuyệt không muốn chọc vào Tô Tín.

Nhưng nào ngờ, đối với những thứ này, Tô Tín căn bản không hề để ý. Hắn chẳng qua chỉ tùy ý vung tay lên, nói: “Không cần nói, những thứ này ta biết. Chuyện ước chiến ta đồng ý. Trận chiến này bất kể thắng bại, cũng là so tài giữa ta và vực chủ Vương Cửu Trọng, không ảnh hưởng đến việc khác.”

Thấy Tô Tín đồng ý nhanh lẹ như vậy, Tư Mộ Hàn có chút ngẩn người.

Chẳng lẽ Tô Tín này cũng có tính cách giống sư huynh hắn cho nên mới không so đo những thứ này?

Lúc này, bỗng nhiên Tô Tín trầm giọng nói: "Vực chủ Vương Cửu Trọng, ta có thể đồng ý ước chiến, có điều ta có hai yêu cầu."

Vương Cửu Trọng dửng dưng nói: "Mời nói."

Tô Tín nói: "Yêu cầu thứ nhất rất đơn giản, đó chính là ước chiến giữa chúng ta, ta không muốn cho những người khác nhìn thấy."

Vương Cửu Trọng gật đầu một cái, Tư Mộ Hàn cũng nói: "Điều này dĩ nhiên không thành vấn đề. Tô đại nhân và sư huynh ta đều là cường giả Thông Thiên cảnh, đây lại không phải là diễn trò. Lúc ước chiến ta sẽ phong tỏa xung quanh Vũ Thiên Vực. Thậm chí ngay cả tin tức thắng bại cũng sẽ không truyền đi."

Tư Mộ Hàn còn tưởng Tô Tín sợ thua nên mới phong tỏa chiến trường không cho những người khác thấy.

Điểm này ngược lại cũng hợp ý Tư Mộ Hàn. Trận chiến này bất kể là Tô Tín thua hay sư huynh hắn thua, thể diện cũng không được đẹp. Cho nên vẫn là phong tỏa hiện trường là tốt nhất.

"Còn yêu cầu thứ hai, ta muốn nói riêng với vực chủ Vương Cửu Trọng. Những người còn lại xin tránh đi cho." Tô Tín nói.

Với yêu cầu này của Tô Tín, Tư Mộ Hàn có chút khó hiểu. Có điều, Vương Cửu Trọng sau lưng Tư Mộ Hàn nói ngay: "Không thành vấn đề."

Vương Cửu Trọng đã nói thế, Tư Mộ Hàn cũng chỉ đành làm theo. Giải tán những người khác, cố ý chuẩn bị một căn mật thất cho Tô Tín và Vương Cửu Trọng.

Trong căn mật thất, Vương Cửu Trọng chỉ nhìn chằm chằm vào Tô Tín, dường như chẳng quan tâm đến những gì Tô Tín nói.

Tô Tín thấp giọng nói: “Vực chủ Vương Cửu Trọng, ngươi hẹn ta đánh một trận, ta đồng ý. Có điều, trận chiến này của chúng ta cũng không thể hời hợt quá.

Chương 2819 - Thực lực của Vương Cửu Trọng

Đánh cược một lần thì sao? Nếu ta thắng ngươi sẽ giao thiên cơ Thông Thiên cảnh của ngươi cho ta. Chơi lớn một chút, ngươi có dám thử không?”

Lời này của Tô Tín nói với người khác thì chắc chắn là thất kinh, sẽ nhất định chất vấn Tô Tín này là có ý gì. Nhưng vẻ mặt ngơ ngơ của Vương Cửu Trọng vẫn không biến hóa chút nào. Hắn chẳng qua chỉ dửng dưng nói: “Ta thua phải đưa thiên cơ cho ngươi. Vậy nếu ngươi thua, ngươi có thể cho ta cái gì? Nếu ngươi chẳng qua là đồng ý ước chiến với ta mà đòi ta bỏ cái giá lớn đến thế thì không công bằng.”

Tô Tín không nói gì. Hắn chẳng qua chỉ diễn lại một chiêu lúc trước từng làm ở chỗ Đại Thiên Ma Tôn mà thôi. Vương Cửu Trọng vừa thấy dung nham nóng hổi trên mặt đất kia, sắc mặt hắn lúc này mới hơi có chút biến hóa, thấp giọng nói: “Sao ngươi có thể làm được như vậy? Trên người ngươi không có khí tức dị bảo. Ngươi hẳn là dùng sức mạnh của mình để đi đến nước này.”

Tô Tín vung tay lên, dung nham nóng hổi tiêu tán, hắn trầm giọng nói: “Đây cũng là tiền cược của ta. Ngươi thắng, ta sẽ nói cho ngươi tất cả những thứ này. Dĩ nhiên nếu ngươi thua, ta cũng có thể nói cho ngươi.”

Vương Cửu Trọng nhíu mày nói: “Ta sẽ không thua.”

“Vậy thì đánh trước rồi nói vậy. Vực chủ Vương Cửu Trọng, nơi này là Vũ Thiên Vực, ngươi sắp xếp nơi nào đó đi.”

Sau khi nói xong, Tô Tín ngay lập tức đẩy cửa ra ngoài. Vương Cửu Trọng không cự tuyệt thì có nghĩa hắn cũng đã đồng ý.

Sau khi Tô Tín ra ngoài, Vương Cửu Trọng nói với Tư Mộ Hàn: “Đi chuẩn bị một nơi, phong tỏa Vũ Thiên Vực. Ta muốn

bắt đầu ước chiến với Tô Tín.”

Dứt lời, Vương Cửu Trọng cũng bỏ ra ngoài.

Tư Mộ Hàn có chút không hiểu. Thời gian ngắn như vậy, rốt cuộc Tô Tín đã nói những gì với Vương Cửu Trọng?

Có điều, sau khi hắn theo bản năng nhìn vào trong, thấy được dấu vết dung nham cuồn cuộn kia, hắn lại hít vào một hơi lạnh.

Dù sao hắn cũng là Chân Vũ cảnh, đi theo Vương Cửu Trọng lâu như vậy, dĩ nhiên biết cái này đại diện cho điều gì. Cái này đại diện cho trình độ điều khiển thiên địa lực mạnh nhất!

Thân là Chân Vũ, hắn có lẽ có thể dùng một quyền là có thể đánh tan căn phòng này, cũng có thể bộc phát ra chân khí thuộc tính Hỏa đủ để luyện kim.

Nhưng thủ đoạn còn lưu lại trong căn mật thất này cũng không phải là thứ mà võ giả có thể làm được nữa. Thật sự có thể nói là vượt khỏi giới hạn, chỉ đất hóa thép, Thần Tiên như vậy rồi.

Hệt như thể, kẻ đó là Thần trong thiên địa này, có thể tùy ý thao túng bất kỳ sức mạnh tự nhiên nào để thay đổi hết thảy.

Cái này coi như là Vương Cửu Trọng đạt đến Thông Thiên cảnh cũng không làm nổi. Cũng không cần phải nói nhiều về dấu vết bên trong này là của ai để lại nữa. Bây giờ bỗng nhiên Tư Mộ Hàn có cảm giác không chắc chắn lắm về trận chiến này của Vương Cửu Trọng và Tô Tín rồi.

Tô Tín muốn ước chiến với Vương Cửu Trọng. Tin này mặc dù đến muộn nhưng đã lan truyền khắp giang hồ. Vào lúc Tô Tín chuẩn bị động thủ với Vương Cửu Trọng, không ít võ giả cũng đã vọt đến bên ngoài Vũ Thiên Vực, muốn xem trận chiến này nhưng lại bị người Vũ Thiên Vực cản lại.

Đám người giang hồ kia đúng là có chút bất mãn, nhưng nơi này là Vũ Thiên Vực. Người Vũ Thiên Vực không cho bọn họ nhìn thì bọn họ còn dám xông vào hay sao?

Lúc này, trên bầu trời ở một cánh rừng rậm phía sau Vũ Thiên Vực, Tô Tín cùng Vương Cửu Trọng lâm không đứng.

Nơi này là một mảnh đất hoang mà Vũ Thiên Vực cố ý để lại, chuẩn bị sau này mở rộng Vũ Thiên Vực thì dùng đến. Dẫu sao bây giờ bọn họ hãy còn đang chiêu thu đệ tử bên ngoài. Đoán chừng rất nhanh, tòa Vũ Thiên Vực này sẽ không chứa nổi nữa. Bây giờ để cho Vương Cửu Trọng cùng Tô Tín đánh một trận tại đây, vừa hay cũng có thể để cho hai người dọn rừng rậm dùm.

Nhìn Tô Tín, Vương Cửu Trọng trầm giọng nói: "Bây giờ ta có thể cảm giác được sức mạnh trên người ngươi kia. Đó không phải là khí tức thuộc về Thông Thiên cảnh. Rất mạnh, cũng rất xa lạ. Đây là con đường ngươi đi ra, nhưng cũng không phải đường ta muốn đi.

Sau khi tấn thăng Thông Thiên ta cũng một mực bế quan. Chỉ có điều, ta bế quan không phải để tu luyện mà là để quên đi.

Quên đi tất cả võ đạo mà ta nắm giữ, đánh nát rồi lại xây lên, cuối cùng dung nhập nó vào trong huyết mạch của ta, khắc nó vào trong Nguyên Thần của ta!"

Dứt lời, Vương Cửu Trọng liền bước ra một bước, khí thế quanh thân cường đại cuốn sạch thiên địa. Gió mạnh không ngừng hóa thành thương long gầm thét giận dữ lao đến hướng Tô Tín.

Bạo phong cuốn ba trăm dặm. Cây gỗ lớn cao hơn mười trượng cũng bị sức gió mạnh bật tung. Tô Tín nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Thông Thiên nắm trong tay thiên địa. Bất kể là Phật Đà hay là những người khác, sau khi tấn thăng Thông Thiên, bọn họ vẫn luôn không ngừng làm quen với sức mạnh Thông Thiên cảnh, cũng chính là để cho mình có thể nắm trong tay nhiều thiên địa lực hơn.

Nhưng bây giờ, Vương Cửu Trọng lại khác với bọn họ. Vương Cửu Trọng chọn cách tu luyện bản thân, dung nhập phương thiên địa này vào trong bản thân hắn. Đúng như lời hắn nói trước đó. Hắn đã quên hết tất thảy, võ đạo đã hoàn toàn sát nhập vào trong huyết mạch, Nguyên Thần của hắn.

Chương 2820 - Thực lực của Vương Cửu Trọng (2)

Vừa niệm ra, phương thiên địa này chính là hóa thân cho võ đạo của hắn!

Trong hai mắt Tô Tín, hỏa diễm vô tận lóe lên. Một bên là màu xám trắng, một bên là màu vàng đồng.

Ngọn lửa màu xám trắng đại diện cho tử ý. Màu vàng đồng là sinh cơ.

Trong nháy mắt kia, cự long gầm thét bị thiêu đốt, lửa mượn sức gió trở nên càng lúc càng thịnh. Cuối cùng, lại tấn công ngược lại hướng Vương Cửu Trọng.

Ngón tay Vương Cửu Trọng chập lại thành kiếm. Trong nháy mắt chém ra đến mấy con cự long. Theo kiếm chỉ của hắn giáng xuống, khí lưu xung quanh bắt đầu biến hóa. Vô số kiếm khí bắt đầu điên cuồng chém đến hướng Tô Tín, phảng phất như mưa xối xả.

Cảnh tượng này giống như là bản tăng cường của Tiên Thiên Phá Thể Vô Hình Kiếm Khí của Tô Tín. Tô Tín trông thấy, trên mặt cũng không khỏi lộ ra nụ cười như có như không.

“Vương vực chủ, e là ngươi không biết về ta nhỉ? Trên giang hồ này, bàn về phương diện tu vi kiếm đạo, trừ Mạnh Kinh Tiên ra, không ai có thể sánh vai được với ta!”

Dứt lời, Tham Lang Kiếm trong tay Tô Tín đã ra khỏi vỏ.

Trên trường kiếm, một tầng thanh phong cường độ cao nhất lượn lờ. Theo một kiếm Tô Tín chém ra, thần vận kia vô cùng mờ ảo, có chút cảm giác thiên ngoại phi tiên. Nhưng đến sau khi kiếm này hoàn toàn chém ra, lại biến thành một con cự long hung dữ gầm thét thiên địa!

Một kiếm hóa rồng!

Sau lưng Tô Tín có long ảnh gầm thét. Một kiếm này diễn hóa ra cự long, thần vận đều rõ ràng vô cùng. Thậm chí với những người khác, một kiếm này hệt như là Long yêu thực sự đang gầm thét thiên địa vậy.

Hơn nữa, trong thân rồng đó còn có vô tận kiếm khí đang lưu chuyển. Trong rồng tàng kiếm, trong hung tàng hung!

Hai tay Vương Cửu Trọng kết ấn. Ấn pháp oai xuyên thiên địa. Chân khí mạnh mẽ, cuồn cuộn ầm ầm bùng nổ. Thiên địa lực xung quanh bị hắn tập trung lại trong một ấn này, khiến cho hư không cũng không chịu nổi sức mạnh này mà đã xuất hiện vết nứt li ti.

Theo một ấn kia giáng xuống, hư không sụp đổ, long uy mất đi. Song lại có một luồng kiếm ý thiên địa mạnh mẽ gầm thét theo tới!

Kiếm khí cường đại kia ầm ầm bùng nổ từ trong thân rồng. Sinh tử lực liên tục thay đổi. Sức mạnh ngưng tụ ra có thể nói là cực hạn. Đây là kiếm ý đơn thuần nhất, không dính bất kỳ tạp chất nào. Song, là diễn hóa kiếm đạo chí cường của Tô Tín, thuần túy chính là dùng lực áp người. Trừ khi sức mạnh của ngươi mạnh hơn Tô Tín, bằng không sẽ không ngăn nổi.

Vương Cửu Trọng chau mày. Thân hình hắn từng bước rút lui khỏi mũi kiếm đó. Cương khí mạnh mẽ quanh người hắn đều bị kiếm khí kia xé, từng trận nổ vang vang lên. Chỉ dựa vào sức mạnh, hắn cũng đã rơi về phía sau một bậc so với Tô Tín!

Tuy nhiên lúc này, trên người Vương Cửu Trọng lại nảy sinh ra một biến hóa kỳ dị.

Quanh thân hắn, từng luồng ánh sáng dâng lên, có vẻ như là mấy chục loại chân khí ngưng tụ thành một thể. Hình thành một loại sức mạnh tương tự với sức mạnh Hỗn Độn.

Những sức mạnh này làm phai mờ tất thảy, cùng với việc Vương Cửu Trọng xuất thủ, uy năng kiếm khí kia của Tô Tín cũng dần dần bị suy nhược.

Thừa dịp này, thân hình Tô Tín đã xuất hiện trước người Vương Cửu Trọng. Quanh thân hắn đã bị ngọn lửa màu vàng vô tận che giấu. Sau lưng, Thần Điểu ba chân cùng hư ảnh Thương Long thét gầm. Tô Tín đánh xuống một chiêu, Minh Di Thiên Hỏa, phần thiên phệ địa!

“Ầm!”

Một tiếng nổ vang kịch liệt truyền đến. Trong vòng mấy trăm dặm biến thành hỏa vực. Thân hình của Vương Cửu Trọng bị một quyền này của Tô Tín đánh vào lòng đất!

Lúc này, phiến rừng rậm mà bọn họ đang giao thủ kia biến thành một mảnh đen nhánh. Nơi trước kia rậm rạp cây cối bây giờ đều đã hóa thành tro bụi.

Tư Mộ Hàn đứng trong Vũ Thiên Vực nhìn đến hướng hai người giao thủ, trong ánh mắt lạnh lùng lộ ra vẻ kinh hãi cực hạn. Đây là uy thế mà con người có thể tạo thành hay sao?

Công pháp Vương Cửu Trọng tu luyện không phải là công pháp mang thuộc tính "Hỏa". Vậy người có thể tạo thành uy thế bây giờ cũng chỉ có Tô Tín!

Tô Tín đánh một trận với Vương Cửu Trọng. Mới qua được mấy chiêu, Vương Cửu Trọng đã bị Tô Tín đánh xuống đất, nhìn dáng vẻ liền thấy Tô Tín hoàn toàn chiếm thế thượng phong.

Chỉ có điều trận chiến này dĩ nhiên sẽ không kết thúc nhanh đến thế. Tô Tín còn chưa mạnh đến trình độ đó. Vương Cửu Trọng cũng chưa yếu đến nước này.

Trong hố to trên mặt đất, trên người Vương Cửu Trọng không có lấy chút thương thế. Quanh thân hắn cũng được bao phủ trong một luồng khí Hỗn Độn mông lung. Trong sức mạnh này không biết đã dung hợp biết bao loại chân khí, đan xen vào với nhau, vô cùng tuyệt diệu. Thậm chí đến cả kiếm khí kinh khủng kia của Tô Tín cũng bị mạnh mẽ tiêu diệt.

Nhìn Tô Tín, Vương Cửu Trọng nhíu mày, nói: "Sức lực mạnh thật đấy. Trong số những Thông Thiên đồng cấp, về mặt sức mạnh hầu như không ai sánh vai được với ngươi. Chỉ có điều, sức mạnh là sức mạnh, võ đạo là võ đạo. Võ đạo của ta có thể vượt qua sức mạnh!"

Tô Tín lâm không lạnh nhạt nói: "Nhưng sức mạnh của ta cũng chưa đạt đến đỉnh cao!"

Dứt lời, Tô Tín liền bước ra một bước, quanh thân hắn, thiên địa lực lưu chuyển. Hắn chẳng qua chỉ đưa tay chộp một cái

giữa không trung, phương thiên địa này liền giống như bị hắn nắm trong tay vậy, mưa kiếm phiêu linh không ngớt.

Chương 2821 - Thực lực của Vương Cửu Trọng (3)

Trong màn mưa kiếm này, mỗi một giọt mưa đều hàm chứa một loại kiếm khí. Vô số đạo kiếm khí lại không có loại nào giống nhau.

Phiêu Linh Kiếm Vũ, sát cơ khơi lạc!

Trong màn mưa kiếm không ngừng kia, sát cơ lạnh thấu xương lượn lờ. Tay Tô Tín càng nắm chặt, mưa kiếm càng dày đặc. Thậm chí đến cả hư không cũng bị xé!

Biểu cảm trên mặt Vương Cửu Trọng không thay đổi, hắn chẳng qua chỉ kết ấn quyết. Một ấn quyết rất kỳ dị. Hai tay hướng lên trời, không phải lễ bái mà là nghịch thiên, thẳng đến Cửu Trùng Thiên!

Trong nháy mắt, quanh thân Vương Cửu Trọng bạo phát ra một luồng ánh sáng chói mắt. Một ấn đó hướng lên trời, đánh tan màn mưa kiếm không ngớt kia. Trong một ấn này, Tô Tín loáng thoáng như trông thấy được bóng dáng Liệt Thiên Tam Thức ngày trước của Vương Cửu Trọng trước đây.

Ban đầu, lúc hắn ở Thần Kiều cảnh, Vương Cửu Trọng thậm chí còn chưa hoàn toàn nắm giữ Liệt Thiên Tam Thức. Nhưng bây giờ đến Thông Thiên, trải qua lần bế quan này, Vương Cửu Trọng đã phân giải diễn hóa được Liệt Thiên Tam Thức của hắn.

Tuy nhiên, chỉ có như vậy thì cũng vô dụng!

Võ đạo có thể đền bù chênh lệch về sức mạnh, thế nhưng cũng phải xem đối thủ là ai.

Phải biết, Tô Tín không chỉ vượt Vương Cửu Trọng về sức mạnh, mà trên võ đạo cũng không hề kém cạnh.

Phiêu Linh Kiếm Vũ vốn là diễn hóa sức mạnh mưa như thác đổ trong Hỗn Thiên Tứ Tuyệt. Một lần nữa, Tô Tín đưa cho đối phương sát cơ cực mạnh. Hơn nữa, Tô Tín khống chế

phương thiên địa này còn mạnh hơn Vương Cửu Trọng. Cho nên, hắn có thể bao vây Vương Cửu Trọng trong phương lãnh vực này, còn Vương Cửu Trọng giữ không nổi Tô Tín.

Mà nhìn dáng vẻ lúc này của Vương Cửu Trọng, hắn hiển nhiên muốn dùng sức mạnh đến phá lãnh vực của Tô Tín. Nhưng Tô Tín sao có thể cho hắn toại nguyện được?

Một tay Tô Tín bỗng nhiên nắm chặt, trong nháy mắt, màn mưa kiếm không ngừng bùng nổ. Liệt diễm mãnh liệt không ngừng thiêu đốt quanh thân Tô Tín. Khiến cả người hắn giống như Liệt Diễm Ma Thần vậy. Một quyền giáng xuống, toàn bộ hư không nhất thời phát ra tiếng nổ vang.

Hỏa vực nổ tung. Nhất thời, vô số phong bạo Liệt Diễm cuốn đến chung quanh. Sức nóng kinh người kia thậm chí còn làm tan chảy cát đá xung quanh.

Một ấn hướng thiên của Vương Cửu Trọng cũng ầm ầm vỡ vụn dưới một quyền này!

Có điều lúc này, thân hình Vương Cửu Trọng không né tránh. Hắn đưa tay ra điểm chỉ một cái. Nhìn thì nhẹ bẫng nhưng trong đó lại mang theo một luồng sức mạnh kinh người, chặn lấy sinh cơ!

Tiệt Mệnh Chỉ!

Dưới chỉ tay này, thân hình Tô Tín hóa thành Vô Tướng Liệt Diễm, muốn né tránh, song lúc này hắn kinh ngạc phát hiện, chỉ tay này của Vương Cửu Trọng lại có thể đột phá Vô Tướng Liệt Diễm, lưu lại trên ngực hắn một con dấu.

Thân hình Tô Tín lại một lần nữa ngưng tụ sau lưng Vương Cửu Trọng. Nhìn con dấu đen nhánh chỗ ngực của hắn, một chỉ như thế đã cướp sinh cơ, thọ nguyên mấy năm của Tô Tín. Môn võ thần dị như vậy, Tô Tín mới chỉ gặp qua lần đầu.

Nhìn Vương Cửu Trọng, khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười châm biếm, nói: “Võ đạo Cửu Trùng Thiên, Vương vực chủ, ngươi thật sự muốn đi đến tận cùng. Bàn về năng lực sáng tạo trên võ đạo, ta không bằng ngươi.”

Ngày xưa, trên võ đạo, Vũ Tổ có thể nói là kinh diễm. Đệ tử của hắn vô số. Bây giờ, trong giang hồ có thể có không ít tông môn có truyền thừa là võ đạo ngày xưa của Vũ Tổ.

Thậm chí, ngay cả Đạo Tổ và Phật Đà đều học hỏi không ít võ đạo của Vũ Tổ mà truyền thừa tiếp.

Bây giờ Tô Tín cùng Vương Cửu Trọng giao thủ mấy chiêu, những võ đạo này đều là Vương Cửu Trọng tự mình chế tạo ra. Bàn về trình độ kinh tài tuyệt diễm, vị này không hề thua kém vị Vũ Tổ thượng cổ kia.

Đặc biệt là chiêu thức lúc nãy. Không màng đến Vô Tướng Liệt Diễm, thậm chí không màng đến không gian và thời gian, trực tiếp chặn lấy thọ nguyên của đối thủ. Mặc dù với nhân vật có sinh mạng cường đại như Tô Tín mà nói thì hầu như không ảnh hưởng gì, nhưng cũng có thể nói là thần dị rồi.

Vương Cửu Trọng lắc đầu một cái, trong mắt hắn lóe lên vẻ kinh dị, nói: “Bây giờ ta quả thực tò mò, rốt cuộc ngươi sao có thể tu luyện thân xác đến trình độ này.

Tiệt Mệnh Chỉ có thể cảm giác được, thân xác ngươi cường đại đến mức kinh người. Thậm chí đã vượt qua cả cực hạn Nhân tộc. Nếu như ngươi không chết thì cũng có thể luộc hết được tất thảy Thông Thiên!”

Tô Tín lắc đầu nói: “Đây là một lựa chọn tốt. Chỉ tiếc rằng, ta hẳn không chờ được đến lúc đó rồi. Được rồi, làm nóng người rồi. Đã đến lúc dùng toàn lực rồi.”

Trên khuôn mặt ngơ ngơ của Vương Cửu Trọng rốt cuộc có một biểu cảm khác. Hắn mơ hồ lộ ra vẻ giận dữ, nói: “Trận chiến lúc nãy chỉ là làm nóng người?”

Phải biết, trận chiến khi nãy, Vương Cửu Trọng đã dốc toàn lực. Kết quả, cho dù là thế thì hắn vẫn bị một chuỗi công kích của Tô Tín đánh xuống đất. Mặc dù không bị thương nhưng cũng đã rơi vào thế hạ phong.

Thế mà bây giờ Tô Tín lại nói hắn mới chỉ khởi động cho nóng người mà thôi. Cái này khiến cho Vương Cửu Trọng cảm giác Tô Tín đang làm nhục hắn.

Chương 2822 - Kết quả

Trong mắt Tô Tín thoáng lộ một tia tinh mang, nói: “Tiếp theo ngươi sẽ biết là ta nói thật hay giả. Thật ra thì sức mạnh cấp bậc này cũng là lần đầu ta sử dụng. Thực lực của ngươi quả thật rất mạnh. Không dùng đến sức mạnh này thì ta tuyệt không cách nào thắng được ngươi.”

Lúc trước, lúc hắn bế quan, Tô Tín phá rồi lại lập, đi khắp một lượt trong sinh tử, bản thân hắn giống như được lột xác, đã đi đến con đường vô tiền khoáng hậu.

Có điều, từ sau khi hắn xuất quan, hắn chưa từng thực sự động tay với ai. Bên phía Đại Thiên Ma Tôn cũng vậy, bây giờ cũng thế. Cái loại sức mạnh Tô Tín có được trong lúc sinh tử đó, hắn chưa từng thực sự sử dụng nó. Ngay cả bản thân Tô Tín cũng không biết sức mạnh đó rốt cuộc như thế nào.

Tham Lang Kiếm bị Tô Tín nắm trong tay, trên thân kiếm lưu chuyển Liệt Diễm. Một bên là vẻ đỏ thẫm, một bên là màu xám trắng.

Hai luồng sức mạnh một sinh một tử, hợp hai làm một, ngay đến cả chất liệu làm nên Tham Lang Kiếm kia cũng bị nung thành màu đỏ thẫm. Từng tiếng sói tru, rít gào vang khắp thiên địa.

Lúc này, khí thế trên người Tô Tín hết sức quái dị. Rõ ràng không nắm giữ sức mạnh thiên địa trong tay, nhưng lúc này, nguyên khí thiên địa xung quanh đang bắt đầu chen chúc kéo đến hướng Tô Tín, dung nhập vào trên thân kiếm của hắn, giống hệt như thiêu thân lao vào lửa.

Trong cảm giác của Vương Cửu Trọng, bây giờ Tô Tín giống như Mặt trời chói chang vậy, là một phần của thiên địa, là phần không thể thiếu!

Cảm giác quái dị kia càng lúc càng mãnh liệt. Vương Cửu Trọng không muốn trì hoãn nữa. Phù văn trên tay hắn lóng lánh. Không phải Hậu Thiên Minh Khắc, mà là Tiên Thiên Phù Văn.

Hai tay hắn cắm xuống đất, sức mạnh cường đại câu động đất đai. Trong nháy mắt, dao động kinh khủng truyền đến, hệt như động đất vậy.

Bên phía Vũ Thiên Vực, trong nháy mắt, Tư Mộ Hàn liền cảm nhận được luồng dao động này. Hơn nữa ngay trong thoáng chốc, dao động này đã truyền đến bên trong Vũ Thiên Vực. Thậm chí, tường thành dưới chân hắn cũng bắt đầu rung rung. Điều này khiến Tư Mộ Hàn có chút hối hận.

Sư huynh hắn và Tô Tín đã đánh đến mức nào rồi? Nhất định chính là trời long đất lở! Sớm biết như vậy thì hắn đã sắp xếp cho hai người này đến nơi khác mà đánh rồi.

Lúc này, dáng vẻ của Vương Cửu Trọng kinh khủng dị thường. Quanh thân hắn khí huyết sôi trào, nổi gân xanh. Thân hình không dưng tăng vọt đến mấy tấc.

Thiên địa lực cường đại lấy hắn làm chất dẫn, đổ vào trong đất đai, theo hai tay của hắn đột nhiên hất lên trên. Hận Địa Vô Hoàn, Long Xà Khởi Lục!

Đại địa gào thét. Từ trong đất, hai con cự long bay lên không. Trông có đến tám phần giống như lúc ở trong bí cảnh Vân Mộng Trạch, Bắc Địa Long Vương gầm thét đội đất mà lên!

Trong mắt Tô Tín lóe lên vẻ kinh dị. Vương Cửu Trọng này thật sự không thể coi thường. Hắn chẳng qua là người thừa kế của Vũ Tổ ngày trước mà thôi, không phải là chuyển thế của Vũ Tổ. Cho nên hắn không hề giống như Phật Đà, có thể nhanh chóng khôi phục sức mạnh của bản thân như vậy. Chỉ trong vòng một thời gian ngắn đã đạt đến đỉnh cao Thông Thiên cảnh.

Kết quả, Vũ Tổ lại dựa vào tu vi và cảm ngộ tự thân, sau mấy năm bế quan liền đạt đến cảnh giới bây giờ. Tư chất như này, nếu lúc thượng cổ, hắn sinh ra sớm chừng trăm năm, đoán chừng đám người Phậ Đà sẽ có thêm một đại địch rồi.

Chỉ tiếc bây giờ, đối mặt với Tô Tín, cái này vẫn không đủ!

Tham Lang Kiếm trong tay Tô Tín chém ra, hỏa diễm nóng bỏng chậm rãi biến mất, trở nên vô hình vô sắc. Thế nhưng

sức nóng kinh người lại thiêu nướng hư không, khiến cho toàn bộ không gian cũng bị vặn vẹo.

Thời khắc sinh tử, đạo uẩn lưu chuyển, sức mạnh này không thuộc về sinh, cũng không thuộc về tử. Cái Tô Tín lĩnh ngộ ra không phải sinh lực, cũng không phải tử lực mà là sức mạnh nắm giữ quy tắc thiên địa trong thời khắc sinh tử đó!

Vô hình vô tướng nhưng lại có thể thay đổi tất cả. Với một kiếm này của Tô Tín chém xuống, không gian nơi hắn và Vương Cửu Trọng đứng cũng bị chém đứt.

Nơi bọn họ đứng bây giờ không thuộc Tiên Vực, cũng không thuộc về Hạ giới, chỉ thuộc về Tô Tín. Thời khắc sinh tử, Vô Tướng Giới!

Cường giả Thông Thiên cảnh khống chế thiên địa trong tay, là một phần của thiên địa. Nhưng cái này lại là thế giới thuộc về một mình Tô Tín, Vương Cửu Trọng lấy cái gì mà khống chế?

Kiếm của Tô Tín còn chưa hoàn toàn chém xuống, cự long ngút trời kia cũng bắt đầu tan vỡ, hóa thành cát đá rơi rụng, rớt đầy xuống đất.

Thông Thiên cảnh dựa vào việc trộm thiên cơ mà tấn thăng Thông Thiên, không có thiên cơ, Thông Thiên chẳng qua là Thần Kiều. Mà Thần Kiều lực thì thắng thế nào được Thông Thiên?

Nhìn trường kiếm ở ngực, Vương Cửu Trọng đứng đó, trên mặt vẫn là vẻ ngờ nghệch kia, không nhìn ra được chút biểu cảm nào.

Hai vết nứt to lớn trên mặt đất vẫn còn, giống hệt như hai đường kênh nước mới vừa đào ra vậy. Tuy nhiên lúc này, địa long gầm thét kia đã biến mất không còn thấy đâu nữa. Toàn bộ mặt đấy là một mảnh bừa bộn, kinh khủng vô cùng.

Một chiêu cuối cùng kia của Tô Tín căn bản là không cách nào hóa giải được.

Chương 2823 - Kết quả (2)

Trừ khi Vương Cửu Trọng có thể phát huy uy năng của hắn đến Thông Thiên cảnh dưới tình huống không mượn đến sức mạnh đất trời, còn không hắn không cách nào phá được một chiêu kia!

"Đây là sức mạnh gì?" Hồi lâu sau, lúc này Vương Cửu Trọng mới lên tiếng hỏi.

Tô Tín trầm giọng nói: "Đây là sức mạnh thuộc về ta. Vô Tướng Giới, chia nhỏ thiên địa, hơn nữa còn độc lập với phương thiên địa này.

Dĩ nhiên ngươi cũng không cần quá để ý. Lần này ngươi thua, nhưng ta không giết được ngươi.

Vô Tướng Giới độc lập với thiên địa, chính là sức mạnh ta lĩnh ngộ được vào thời khắc sinh tử. Nhưng thiên địa rất lớn, bản thân ta vẫn rất yếu. Cho nên sức mạnh này chỉ có thể duy trì được trong một chiêu. Ngươi toàn lực xuất thủ, mặc dù không phá được, nhưng có thể miễn cưỡng chống lại."

Vương Cửu Trọng lắc đầu nói: "Miễn cưỡng chống lại cũng là kết cục trọng thương. Ở trong tay ngươi, trọng thương cũng không khác gì cái chết."

Dứt lời, Vương Cửu Trọng liền ngay lập tức ngưng tụ thiên cơ Thông Thiên cảnh của hắn ra, đặt ở trước mắt Tô Tín.

Nếu là trước kia, nói hắn giao sức mạnh này ra, Vương Cửu Trọng nhất định sẽ có cảm giác không nỡ. Mặc dù hắn hướng đến trình độ cao nhất của võ đạo, lại luôn miệng nói sức mạnh nhất định phải có võ đạo cực hạn mới có thể phát huy ra uy năng lớn nhất. Nhưng trong thực tế, so với bất cứ ai, Vương Cửu Trọng hiểu nhất. Võ đạo là võ đạo, sức mạnh là sức mạnh. Hai cái này thiếu một cũng không được. Nếu không có đủ sức mạnh thì cho dù võ đạo có mạnh hơn nữa cũng vô dụng.

Chỉ có điều bây giờ hắn thấy được sức mạnh có một không hai đó của Tô Tín, cái gọi là sức mạnh có được thông qua việc trộm thiên cơ lại có vẻ yếu ớt đến thế. Thậm chí, lại có thiếu sót lớn như vậy. Cái này khiến cho Vương Cửu Trọng ngược lại không hề lưu luyến gì với nó, rất quyết đoán giao ra.

Nhìn thiên cơ đó, Tô Tín ngay lập tức thu vào trong cơ thể hắn. Lúc này, hắn mới nói: "Ta từng nói, ván này bất kể thắng thua, ta sẽ nói chuyện này cho ngươi nghe. Bây giờ có vài thứ ngươi hẳn cũng biết rồi."

Vừa nói, Tô Tín liền đem chuyện liên quan đến Nhân Hoàng cùng toàn bộ Thông Thiên cảnh nói cho Vương Cửu Trọng nghe. Cái này khiến khuôn mặt lúc nào cũng vô cảm của hắn cũng phải hiện vẻ kinh hãi.

Vương Cửu Trọng không kinh hãi vì chuyện của Nhân Hoàng. Trên thực tế, hắn chẳng quan tâm đến những chuyện này.

Nhưng lý luận có đến mấy con đường có thể đi lên Thông Thiên cảnh mà Tô Tín nói ra kia lại khiến hắn có cảm giác mới lạ không thôi.

Nói chính xác, cái này không thể nói là lý luận nữa mà là sự thật.

Nhân Hoàng trước đó không nói. Tô Tín bây giờ đã đang đi trên con đường này rồi. Hơn nữa, lại còn làm ra được thành tích nhất định. Đây là chuyện mà tất cả mọi người đều không cách nào làm ngơ.

Đặc biệt là Vô Tướng Giới mà Tô Tín mới vừa thi triển kia, Vương Cửu Trọng ý thức được, tu luyện bản thân đến trình độ cao nhất là thực sự có sức mạnh sánh vai cùng thiên địa!

Lời đồn vào thời Thái Cổ, Nhân Tổ cùng Yêu Hoàng đánh nát thế giới, vĩ lực động trời này có khi cũng không phải là truyền thuyết.

"Đa tạ."

Đời này của Vương Cửu Trọng rất ít khi cảm tạ người khác. Thậm chí có thể nói đây là lần đầu tiên từ sau khi hắn trở thành vực chủ Vũ Thiên Vực.

Hắn không cảm tạ Tô Tín nương tay, mà là cảm tạ về võ đạo mà Tô Tín giải thích cho hắn.

Tô Tín gật đầu một cái, nói: "Thời gian không đợi ta. Không biết lúc nào thì Nhân Hoàng sẽ xuất thủ. Ta cũng không có

thời gian để trì hoãn nữa, phải dùng tốc độ nhanh nhất để Cửu Cực Quy Nhất, tập trung lại tất cả sức mạnh của bản thân.

Hiện còn hai vị Đạo môn và Phật Đà của Phật môn. Trong những Thông Thiên này, người có thực lực mạnh nhất chắc là Phật Đà và chuyển thế của Đạo Tổ Lâm Trường Hà rồi. Bọn họ có trí nhớ của kiếp trước, lúc nào cũng có thể khôi phục lại trạng thái tột cùng. Đối phó với bọn họ cần từ từ lên kế hoạch. Những chuyện này xin Vương vực chủ tạm thời giúp ta giữ bí mật."

Vương Cửu Trọng thản nhiên gật đầu một cái. Hắn không có cảm giác gì quá lớn với những chuyện này. Nhân Hoàng không làm gì thì hắn vẫn luôn bế quan tu hành. Còn nếu như Nhân Hoàng thực sự muốn diệt thế thì cùng lắm là hắn liều mạng là được.

Tô Tín liền ngay lập tức xoay người rời đi. Lúc này, nơi này đã không còn là rừng rậm nữa mà đã bị đốt trụi. Hơn nữa, còn giống như đất hoang vừa trải qua một cơn động đất vậy.

Đến khi Tô Tín đi đến Vũ Thiên Vực, Tư Mô Hàn trông thấy chỉ có mình Tô Tín không mảy may xây xát bước ra, mà không thấy bóng dáng Vương Cửu Trọng. Hắn không khỏi sốt ruột, rất sợ hai người này đánh ra chân hỏa rồi lại giết mất đối phương.

Nhìn ra vẻ sốt ruột trong mắt Tư Mộ Hàn, Tô Tín lạnh nhạt nói: "Vương vực chủ hãy còn ở bên trong. Hắn có một ít cảm ngộ với võ đạo cho nên chưa ra ngoài, ngươi có thể đi tìm hắn."

Nghe được lời Tô Tín, Tư Mộ Hàn nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Cường giả cấp bậc như Tô Tín không nhất thiết phải gạt hắn. Nếu Vương Cửu Trọng không sao thì tốt.

Dĩ nhiên hắn cũng không nhiều chuyện hỏi rốt cuộc ai thắng ai thua. Bất kể ai thắng ai thua, chuyện này mà nói ra cũng không tốt với ai cả.

Chương 2824 - Kết quả (3)

Mà lúc này, mặc dù Tư Mộ Hàn không hỏi, nhưng những giang hồ phong môi cùng những người trong võ lâm khác ở bên ngoài Vũ Thiên Vực lại rất tò mò.

Chỉ tiếc là Tô Tín căn bản không thèm phản ứng lại bọn họ, ngay tức khắc ngự không mà đi. Những người này đầu óc cũng mơ hồ, song bọn họ cảm giác vẫn là Tô Tín thắng. Dẫu sao trên người của vị này đến cả chút dấu hiệu bị thương cũng không có, còn tỏ ra dửng dưng như thế thì chắc hơn phân nửa là thắng rồi.

Mà lúc này, Tư Mộ Hàn đang đi đến nơi mà Vương Cửu Trọng cùng Tô Tín giao thủ. Thảm trạng dọc đường đi coi như cũng khiến hắn biến sắc.

Nơi vốn là rừng cây rậm rạp nay hóa thành tro bụi, cả vùng đều giống như đã trải qua rất nhiều lần động đất. Hầu như không còn tìm được nơi nào hoàn chỉnh nữa.

Trước đó Tư Mộ Hàn còn đang nghĩ, để cho Tô Tín và Vương Cửu Trọng đánh một trận ở đây sẽ san phẳng nơi này một chút, tiện cho sau này bọn họ dùng đến xây dựng thêm cho Vũ Thiên Vực. Thế mà bây giờ thì hay rồi, bọn họ không cần dọn rừng rậm núi hoang kia nữa. Chỉ là việc lấp kênh thì còn nhiều hơn cả những công trình trước đó.

Thấy bóng dáng Vương Cửu Trọng trước mắt, cũng quả thực không giống như đã bị trọng thương. Có điều sau đó, Tư Mộ Hàn liền cảm giác có gì đó không đúng. Hắn nhìn Vương Cửu Trọng hô lớn: “Sư huynh! Sao thực lực của ngươi lại rơi xuống Thần Kiều cảnh rồi? Là bị Tô Tín đó đánh trọng thương nên bị rơi xuống một cảnh giới hay sao?”

Vương Cửu Trọng nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Không cần ngạc nhiên, trong cái rủi có cái may, việc này không liên quan đến Tô Tín. Ngược lại, ta còn phải cảm tạ hắn mới đúng. Chờ sau khi ta bước vào Thông Thiên một lần nữa, thực lực thậm chí còn mạnh hơn gấp mấy lần bây giờ.

Đúng rồi, tạm thời đừng để lộ chuyện này ra. Ta đi bế quan. Đừng để kẻ khác đến quấy rầy.”

Nói xong, Vương Cửu Trọng liền ngay lập tức xoay người rời đi, để lại sau lưng Tư Mộ Hàn đang không hiểu ngô khoai gì.

Có điều, với hiểu biết của hắn về Vương Cửu Trọng thì hẳn là không có vấn đề gì mới đúng. Nếu Vương Cửu Trọng đã không xảy ra vấn đề gì thì hắn cũng yên lòng.

Trận đánh giữa hai vị Thông Thiên là Tô Tín và Vương Cửu Trọng mặc dù không ai trông thấy, không biết thắng bại nhưng có rất nhiều người giang hồ đều đang thảo luận về nó.

Cuộc chiến Thông Thiên đã ít càng ít hơn. Sau khi mọi người tấn thăng Thông Thiên, nổi nhất chính là trận đánh Tô Tín chém chết Khương Viên Trinh.

Có điều, trận chiến đó có chút nằm ngoài dự đoán của mọi người. Đều là Thông Thiên, Tô Tín chém chết Khương Viên Trinh lại như đang thái thức ăn. Thật sự quá dễ dàng, nhẹ nhàng đến mức khiến cho người ta có chút không chấp nhận nổi.

Sau chuyện này, đám người Lâm Trường Hà cùng Phật Đà cũng đưa ra ý kiến của bọn họ, bình luận tại sao thực lực của Khương Viên Trinh yếu đến thế, những lời này truyền ra ngoài giang hồ, bấy giờ mới khiến đông đảo người trong giang hồ thỏa mãn.

Mà Vương Cửu Trọng của Vũ Thiên Vực mặc dù rất ít khi ra tay, nhưng lại là cường giả được công nhận. Với trận giao thủ giữa hắn và Tô Tín, mọi người đều rất hiếu kỳ.

Chỉ tiếc rằng trận chiến lần này không có kết quả nào được công bố. Thậm chí ngay cả người trong Vũ Thiên Vực cũng không biết. Cái này quả có chút đáng tiếc.

Lúc này, bên trong Phật môn Linh Sơn, một tiểu hòa thượng trẻ tuổi đưa tin tức về trận đánh của Tô Tín và Vương Cửu Trọng đến tay Phật Đà.

Hắn là đệ tử Phật Đà mới thu nhận. Về thiện tâm có lẽ không thuần khiết được như Trương Tiểu Thần mà Thích Đạo Huyền thu nhận được, nhưng thiên tư, ngộ tính là hàng đầu. Cho nên thế mới được Phật Đà nhận làm đệ tử, để ở bên người dạy dỗ.

Lúc này, Phật Đà nhận được tin chiến sự kia chẳng qua chỉ tùy ý nhìn một cái liền nói: “Là Tô Tín thắng.”

Tiểu hòa thượng kia tò mò hỏi: “Sư tôn, bên trên rõ ràng không ghi kết quả, sao ngài lại biết là Tô Tín thắng?”

Trong mắt Phật Đà lộ ra một tia tinh mang, nói: “Trong số những Thông Thiên hiện tại, bàn về thực lực thì vẫn là ta cà chuyển thế của Đạo Tổ Lâm Trường Hà là mạnh nhất. Bởi sau khi chúng ta có được cơ duyên Thông Thiên cảnh thì có thể dùng tốc độ nhanh nhất mà khôi phục lại thời kỳ đỉnh cao thời thượng cổ.

Đại Thiên Ma Tôn mặc dù cũng là như thế, nhưng vào thời thượng cổ, hắn sớm bị Nhân Hoàng chém chết. Vào lúc đó, thực lực của hắn không bằng được ta và Đạo Tổ. Sau đó, hắn lại mất đi mấy trăm năm tích lũy, chênh lệch này lại càng ngày càng lớn.

Lúc trước, ta cùng Tô Tín giao thủ hai lần. Lần nào cũng thấy Tô Tín tiến bộ kinh người. Thậm chí so với việc ta khôi phục thực lực từ kiếp trước còn nhanh hơn.

Chính là vì thế, ta mới không nhìn thấu được Tô Tín. Tin là không ít người cũng không nhìn thấu hắn.

Nhân vật như vậy trên giang hồ có một người là đủ rồi. Vương Cửu Trọng cho dù có là người thừa kế của Vũ Tổ, hắn chắc chắn cũng không địch lại được Tô Tín.”

Tiểu hòa thượng cái hiểu cái không gật đầu một cái. Hắn còn chưa đến được cảnh giới này, dĩ nhiên không hiểu những gì Phật Đà nói.

Hắn chỉ biết là bây giờ, lúc Phật Đà nhắc đến Tô Tín, giọng nói có phần nghiêm trọng, còn có cả một chút ý gì đó không nói rõ được.

Chương 2825 - Đại Chu cầu viện

Cùng lúc đó, tin tức này không chỉ đến tay Phật Đà mà còn đến cả Đại Chu.

Thân là Hoàng triều mạnh nhất đương kim thiên hạ, hôm nay thực lực của Đại Chu cũng không hề suy yếu. Thậm chí không thua gì so với lúc mới dựng nước.

Thực lực của Hoàng tộc họ Cơ quả thật suy yếu, nhưng Tiết Chấn Nhạc đã thăng đến Thần Kiều. Thực lực của Thiết Ngạo cũng có thể nói là kinh tài tuyệt diễm, tương lai chưa chắc không có hy vọng bước vào Thần Kiều!

Trong một ngôi đại điện ở Hoàng thành bên trong Thịnh Kinh thành, lúc này, mấy vị Chân Vũ cùng Thần Kiều của Đại Chu đều ở đây, sắc mặt ai nấy đều có hơi khó coi.

Cơ Huyền Viễn thấp giọng nói: "Thiết đại nhân, nói một chút đi, tình hình bây giờ rốt cuộc thế nào?"

Thiết Ngạo mặt mày âm trầm, thấp giọng nói: "Đến bây giờ, trong bốn mươi chín đạo Đại Chu, trừ mấy chỗ có cường giả Thông Thiên cảnh hoặc thế lực có liên quan đến Thông Thiên cảnh ra, cộng với một Bắc Nguyên Đạo có Thịnh Kinh thành ra, tất cả những chỗ còn lại đều có người của Phật tông nhúng tay vào.

Những hòa thượng này hành sự rất bá đạo. Mặc dù không đến mức không nói lý, nhưng chỉ cần để cho bọn họ nắm được cơ hội, bọn họ sẽ nhúng tay vào thế lực võ lâm ở địa phương.

Lục Phiến Môn ta cùng quân đội trên căn bản đã bị đối phương hoàn toàn bài xích khỏi hàng ngũ quản lý ở từng đạo, chỉ có thể làm bên thu thập tình báo."

Cơ Huyền Viễn nghe vậy không khỏi tức giận nói: "Nực cười! Thật đúng là nực cười! Đại Chu ta đến cả quyền lên tiếng trong địa bàn của mình cũng không có thì còn gọi là hoàng triều cái gì nữa? Chúng ta tốn nhiều khí lực như vậy để đào tạo những võ giả này còn có ích lợi gì?

Bốn mươi chín đạo Đại Chu, nhiều Tổng bộ đầu như thế, nhiều Hành quân Đại Tổng quản như thế mà không có lấy được một người có thể làm gì được đối phương à?"

Thiết Ngạo lạnh lùng nói: "Lấy cái gì để làm gì được bọn họ? Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn ta phần lớn đều là Hóa Thần cảnh, chỉ có một số ít là Dung Thần.

Hành quân Đại Tổng quản của quân đội cũng thế. Cứ cho là mạnh hơn Lục Phiến Môn thì cũng chẳng mạnh hơn được bao nhiêu. Nhưng còn Phật Tông thì sao?

Có thể lập chùa xây miếu ở một đạo, đảm nhiệm chức trụ trì thì thực lực yếu nhất cũng là Dung Thần, thậm chí có cả Dương Thần!

Hơn nữa, lục đại Chân Vũ ở Phật môn Linh Sơn cũng được dốc hết ra, rải rác ở các nơi trên giang hồ, lúc nào cũng chực chờ. Đó là tới sáu tên Chân Vũ! Nhiều hơn cả mấy người chúng ta đang ngồi đây nữa!

Quan trọng nhất chính là người đứng sau Phật môn là Phật Đà. Có một vị cường giả thượng cổ như vậy đứng đằng sau, Đại Chu ta ai có thể đánh lại?"

Phật môn làm ra như vậy, bên bị xâm hại lợi ích lớn nhất chính là Đại Chu.

Đường đường là một Hoàng triều, kết quả phạm vi quản hạt cũng chỉ còn lại có mỗi một Bắc Nguyên Đạo. Cái này còn gọi là Hoàng triều gì nữa? Nói là trò hề còn được!

Chỉ có điều, đứng trước mặt thực lực tuyệt đối, cho dù có là Hoàng triều cũng phải chịu thất thế. Đại Chu bây giờ đã không còn là đối thủ của Phật môn Linh Sơn nữa.

Cơ Huyền Viễn im lặng hồi lâu, lúc này mới hỏi: "Bên phía Tô Tín tin tức thế nào? Hắn đánh một trận với Vương Cửu Trọng, rốt cuộc ai thắng ai thua?"

Trước đó, sau khi xảy ra chuyện này, Đại Chu đã muốn đi tìm Tô Tín, dò xét thái độ của đối phương một chút. Muốn xem thử rốt cuộc Tô Tín có muốn xuất thủ với Phật môn hay không. Dẫu sao chuyện Tô Tín có đại thù với Phật Tông thì ai cũng biết.

Chỉ có điều, lần đầu Đại Chu đi, vừa hay gặp lúc Tô Tín đang bế quan. Người của Đại Chu liền bị Hoàng Bỉnh Thành đuổi đi.

Mãi đến khi Tô Tín xuất quan, bên phía Đại Chu còn chưa kịp phái người đi, Tô Tín đã lại đánh nhau với Vương Cửu Trọng.

Bên phía Đại Chu cũng chỉ đành chờ thêm. Chờ mãi đến tận bây giờ.

Lúc này, một tên mật thám Lục Phiến Môn gõ cửa đại điện một cái, đưa ra một phần tài liệu. Sau khi Thiết Ngạo xem xong mới trầm giọng nói: "Trận đánh giữa Tô Tín và Thiết Ngạo đã kết thúc rồi. Bây giờ hắn đã trở lại Tây Bắc Đạo."

"Ai thắng ai thua?" Cơ Huyền Viễn hỏi.

Thiết Ngạo lắc lắc đầu, nói: "Không biết. Vũ Thiên Vực phong tỏa chiến trường, không ai vào được bên trong. Thậm chí ngay cả người của Vũ Thiên Vực cũng không biết."

Cơ Huyền Viễn chẳng qua chỉ thuận miệng hỏi một chút. Với Đại Chu bây giờ mà nói, bọn họ chỉ cần tìm được một Thông Thiên nguyện ý giúp họ là tốt. Còn như Tô Tín hay Vương Cửu Trọng đánh với nhau một trận, ai thắng ai thua hắn cũng không để ý.

"Nếu như thế thì chúng ta đừng trì hoãn nữa, ngay lập tức đến Tây Bắc Đạo, cầu Tô Tín xuất thủ trợ giúp. Chỉ cần hắn nói điều kiện không quá đáng, Đại Chu chúng ta đều có thể đồng ý!" Cơ Huyền Viễn trầm giọng nói.

Bây giờ, Đại Chu cũng đã bí bách lắm rồi. Lần trước đó, Đại Chu phái người đến Tây Bắc Đạo thật ra là đang đi dò thử thái độ của Tô Tín một chút mà thôi.

Xem thử xem Tô Tín có thực sự có tâm tư đối phó với Phật Tông hay không, sau đó hai bên mới liên thủ.

Chương 2826 - Đại Chu cầu viện (2)

Mà bây giờ, Đại Chu đã dùng đến chữ "cầu", có thể tưởng tượng được bây giờ Đại Chu đã gấp đến nhường nào rồi.

Cơ Huyền Viễn nói với Thiết Ngạo cùng Triệu Vũ Niên: "Hai vị, lần này phải do hai người đi một chuyến rồi. Quan hệ của hai người với Tô Tín hãy còn tương đối gần, cũng dễ nói chuyện."

Hoàng tộc họ Cơ cùng Tô Tín vẫn có chút khúc mắc cho nên Cơ Huyền Viễn cũng không tiện ra mặt.

Tuy nhiên, quan hệ giữa Thiết Ngạo và Tô Tín vẫn còn tốt. Triệu Vũ Niên cũng từng hợp tác với Tô Tín. Có hai người bọn họ ra mặt thì có khi cũng dễ nói chuyện.

Bên trong Tây Bắc Đạo, Tô Tín vẫn luôn trong trạng thái cảm ngộ mấy đạo thiên cơ trong người hắn.

Hiện, Tô Tín đã thu được ba đạo thiên cơ. Ba đạo thiên cơ lực này hợp lại làm một, so với hai đạo thiên cơ trước, sức mạnh tập trung được cho Tô Tín cũng lớn hơn. Điều này cũng khiến cho Tô Tín lại có thêm lĩnh ngộ mới.

Một đạo thiên cơ không thể nào tăng cường thực lực. Hai đạo thiên cơ chỉ có thể tăng một chút. Mà ba đạo thiên cơ, sức mạnh tăng lên rõ ràng hơn so với trước đó. Dựa theo cách tính như vậy thì đến thời điểm thực sự Cửu Cực Quy Nhất, Tô Tín sẽ có sự tăng trưởng bùng nổ.

Lúc này, bỗng nhiên Hoàng Bỉnh Thành đi vào bẩm báo: "Đại nhân, Thiết Ngạo và Triệu Vũ Niên của Đại Chu đến."

Tô Tín nhíu mày nói: "Ta cũng biết bọn họ sẽ đến. Có điều xem ra Đại Chu quả thực bí bách rồi. Đến nhanh đến thế, ta cũng mới vừa trở lại từ Vũ Thiên Vực, bọn họ cũng đã tới cửa rồi, mời vào đi."

Bên trong phòng tiếp khách, Triệu Vũ Niên cùng Thiết Ngạo đều có chút cảm thán.

Ngày trước, lúc Tô Tín mới vừa gia nhập vào Đại Chu, Thiết Ngạo được coi như là Bá Nhạc của Tô Tín. Triệu Vũ Niên cũng từng hợp tác với Tô Tín. Bọn họ cũng có thể nhìn ra, Tô Tín thật không phải là người đơn giản, tương lai tất nhiên sẽ có thành tựu lớn.

Chỉ có điều, bọn họ không ngờ, thành tựu của Tô Tín thế mà lại cao đến thế. Thoắt cái đã trở thành cường giả đỉnh cao trên giang hồ. Thậm chí, ngay cả Đại Chu cũng phải cúi đầu, mở miệng cầu người với Tô Tín.

Giang sơn đời nào cũng có người tài, ai nấy đều tỏa sáng đến mấy trăm năm. Ngày trước vào thời thượng cổ, người đứng ở đỉnh cao giang hồ chính là Nhân Hoàng. Lúc còn có Nhân Hoàng, ánh sáng của tất cả mọi người đều bị che giấu. Cho dù

có là Phật Đà hay Đạo Tổ cũng đều phải đợi sau khi Nhân Hoàng rời đi mới có thể ra mặt.

Còn cả Vô Sinh lão mẫu ngày trước nữa. Mọi đường lên đều bị đóng chặt, võ giả tu luyện đến Thần Kiều liền bắt đầu lười biếng. Bởi bọn họ cho rằng đó chính là tột cùng.

Chỉ có Vô Sinh lão mẫu dung hợp sở trường từ ba nhà Đạo – Phật – Ma, đi thành một con đường riêng của mình, đứng ở đỉnh cao.

Mà thời đại này, trừ Tô Tín ra, nào còn ai dám nói một tiếng rằng mình đã đứng ở đỉnh cao rồi đâu? Thậm chí, thành tựu của Tô Tín bây giờ đã không thể hình dung bằng kinh tài tuyệt diễm được nữa.

Lúc này, Tô Tín đẩy cửa đi vào, hắn cười to, nói: “Thiết Ngạo đại nhân, Triệu Vũ Niên đại nhân, đã lâu không gặp, không biết dạo gần đây có khỏ không?”

Thấy Tô Tín đi vào, Triệu Vũ Niên cùng Thiết Ngạo đứng dậy, đồng loạt chắp tay nói: “Tham kiến Tô đại nhân.”

Bây giờ thân phận của bọn họ không giống nhau. Tô Tí chủ động hành lễ với bọn họ là khách khí. Nhưng bọn họ cũng không thể như vậy được, nếu không đó chính là không biết điều.

Thiết Ngạo cười khổ nói với Tô Tín: “Chuyện bây giờ ở Đại Chu, Tô đại nhân hẳn biết. Đại Chu ta hiện tại không dễ chịu.

Cho nên lần này chúng ta đến đây cũng là vì muốn mời Tô đại nhân xuất thủ chủ trì công đạo, không để cho Phật môn tiếp tục phách lối như vậy nữa!”

Tô Tín ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ vị, nhíu mày hỏi: “Thiết đại nhân, vấn đề mấu chốt bây giờ là dùng thân phận của ta để đứng ra chủ trì công đạo?

Phải biết, Phật môn này hành sự cẩn thận. Bên phía ta, Phật môn chẳng hề đụng đến dù chỉ một cái. Hơn nữa, phàm là có liên quan đến thế lực Thông Thiên cảnh, Phật môn cũng rất thức thời mà không nhúng tay vào. Cho nên bây giờ dù ta muốn quản cũng không mượn được cớ để làm.

Lại nói, hành động lần này của Phật môn trừ bá đạo ra thì cũng không tìm được sơ hở nào khác. Mấy thế lực giang hồ các nơi kia có đạo đức thế nào, các vị hẳn cũng biết rồi.

Bên nào cũng ngoài mặt tỏ ra mang tâm thiên hạ, người đứng đầu Chính đạo trên giang hồ, song trong thực tế toàn là miệng nam mô bụng một bồ dao găm, chuyện làm ác cũng không ít.

Trước kia, đám này không có ai quản, mỗi một địa phương đều có quy củ của riêng nơi đó. Cho nên cho dù là có người biết nhưng cũng sẽ chẳng có ai quản.

Bây giờ, bọn hắn không lau sạch mép, bị Phật môn bắt được điểm đen, chẳng lẽ còn có thể đi trách người khác không lưu tình?

Về phía Đại Chu cũng vậy. Ta cũng từng đảm đương chức Tổng bộ đầu ở một đạo, cũng từng tiếp xúc với quân đội Đại Chu.

Những Tổng bộ đầu trấn thủ một phương cùng với Hành quân Đại Tổng quản trấn thủ một phương kia, không phải ai cũng trong sạch, không có điểm đen nào.

Chương 2827 - Điều kiện

Phật môn ra tay, nói lớn thì là thanh trừ sâu mọt giang hồ, phạt ác giương thiện. Nói nhỏ thì cũng là có thể khiến cho những môn phái ngày thường bị lấn ép cùng một vài những võ giả tán tu mang lòng cảm kích.

Chuyện lần này dù Phật môn thực sự muốn nắm trật tự giang hồ trong tay cũng được, hay chẳng qua chỉ đơn thuần là hành hiệp trượng nghĩa, trị ác hướng thiện cũng xong. Tóm lại, những người khác không mượn được cớ nào để quản chuyện này.’

Ánh mắt của Thiết Ngạo cùng Triệu Vũ Niên có hơi đen đi. Những điều Tô Tín nói bọn họ sớm đã biết. Có điều, dù có biết thì cũng có thể làm sao? Cho tới nay, Phật môn chỉ thích khoác lớp áo đại nghĩa để hành sự. Thiếu Lâm Tự trước kia là vậy. Phật môn Linh Sơn bây giờ còn tệ hại hơn.

Triệu Vũ Niên lạnh lùng nói: “Tạm thời đừng để ý mượn cớ cái gì. Đại Chu ta nguyện ý liên thủ với Tô đại nhân, cường công Phật môn!”

Tô Tín cười lạnh nói: “Triệu đại nhân nói dễ dàng quá. Coi như là Đại Chu bằng lòng đi cường công, ta cũng không muốn.

Phật môn không phải Hoàng Thiên Vực bị ta diệt trước đó. Đó là nơi tập hợp Phạm Thiên Vực ở Tiên Vực cùng tất cả lực lượng Phật môn ở Hạ giới. Sức chiến đấu của toàn Phật môn, không ai địch lại nổi.

Ngươi và ta liên thủ, ta thậm chí còn có thể tìm đến Địa Phủ cùng Dịch Kiếm Môn đồng loạt ra tay, nhưng làm vậy không có ý nghĩa gì. Bên phía Đạo môn kia cũng không thể nằm yên.

Mặc dù nói, Đạo – Phật hai bên không thể cùng tồn tại, nhưng đây chẳng qua là đời sau mà thôi. Vào thời thượng cổ, Đạo Tổ cùng Phật Đà đã đánh vô số lần. Nên đánh thì bọn họ cũng đã đánh xong. Bây giờ dĩ nhiên cũng là lúc bọn họ liên thủ.

Ta dám cam đoan, chỉ cần chúng ta dám liên thủ cường công Phật môn thì Đạo – Phật ắt sẽ liên thủ!

Mặc dù thế lực của chúng ta cũng không kém với Đạo – Phật liên thủ, thậm chí còn mạnh hơn, nhưng đánh xong thì sẽ thế nào?

Thiên hạ này không có bất kỳ thế lực nào có thể không tổn hao gì sau trận cường công Phật môn cùng Đạo môn hết!

Nếu Tô Tín muốn cường công Phật môn thì hắn tùy lúc đều có thể đánh, cũng không cần chờ tới bây giờ.

Cũng là bởi vì hắn không muốn cùng chết với Phật Đà cho nên mới tính để lại Phật Đà đến sau cùng mới giải quyết.

Đại Chu muốn Tô Tín hắn đánh trận đầu, căn bản không có khả năng này. Đừng nói bây giờ thủ hạ của Tô Tín không có thực lực mạnh đến thế. Coi như thủ hạ của Tô Tín có đầy đủ thực lực đánh một trận với Phật môn, hắn cũng sẽ không ngu mà đưa hết tất cả lực lượng đi.

Thiết Ngạo cùng Triệu Vũ Niên hai mắt nhìn nhau một cái. Chuyện này quả thực Đại Chu đã gấp lắm rồi. Huống chi, bọn họ cũng không phải Hoàng tộc họ Cơ, chưa cần thiết phải ở đây lá mặt lá trái với Tô Tín.

Thiết Ngạo nói thẳng: "Tô đại nhân, ở đây ta cũng nói thẳng với ngươi, bây giờ Đại Chu quả thực không nhịn được nữa.

Thế lực Lục Phiến Môn cùng quân đội ở các nơi cũng đều đã bị áp chế đến cực điểm. Không lừa ngươi, bây giờ phạm vi thế lực của Đại Chu chỉ tồn tại ở Bắc Nguyên Đạo, những nơi khác căn bản là hữu danh vô thực.

Tình hình như vậy, Đại Chu ta có thể kiên trì được một lúc nhưng không thể kiên trì được một đời. Nếu không, Đại Chu ta cũng không nhất thiết phải tồn tại nữa.

Trước khi đến, Cơ Huyền Viễn có nói với ta, chỉ cần Tô đại nhân ngươi có thể đồng ý chuyện này thì tất cả đều dễ nói. Yêu cầu nào của Tô đại ngươi mà Đại Chu có thể thỏa mãn thì nhất định sẽ làm, cũng sẽ dùng mọi cách để thỏa mãn. Chỉ cần Tô đại nhân có thể giúp Đại Chu vượt qua cửa ải khó khăn lần này."

Ánh mắt Tô Tín híp lại. Trong ánh mắt hắn lộ ra một tia tinh mang, nói: "Thật không?"

"Thật!" Thiết Ngạo cùng Triệu Vũ Niên đồng loạt trầm giọng nói.

Tô Tín ngay lập tức đứng dậy, trong ánh mắt hắn lóe lên một tia lạnh, nói: "Nếu có những lời này của các ngươi thì tốt hơn nhiều rồi. Không phải là ta không muốn xuất thủ, mà là nếu phải ra tay thì nhất định phải là một kích tuyệt sát!

Nếu không, ta giúp Đại Chu các ngươi, nhưng lại lôi Tây Bắc của ta vào vũng bùn hao tổn cùng Phật Tông. Cái này không hề có lợi cho lắm.

Vì thế nên ta cũng không có yêu cầu gì khác. Ta chỉ nói một cái thôi, đó chính là Đại Chu cùng ta liên thủ, cùng nhau tiêu diệt Phật Tông. Các ngươi, có dám hay không?"

Lời Tô Tín vừa nói ra, Thiết Ngạo cùng Triệu Vũ Niên đều ngẩn người ra.

Bọn họ còn cho rằng Tô Tín sẽ đòi chí bảo của Đại Chu. Thậm chí, lớn hơn là một phần quyền lực Đại Chu. Nhưng ai nào ngờ, ánh mắt của Tô Tín không đặt trên Đại Chu. Hắn căn bản muốn mượn cơ hội này trực tiếp diệt toàn bộ Phật Tông!

Phải biết trước đó, mặc dù Đại Chu muốn tìm Tô Tín hỗ trợ, giải thoát khỏi khốn cảnh bây giờ, nhưng bọn họ chỉ muốn mượn sức Tô Tín đánh một trận với Phật môn, để cho Phật môn biết thế lực của bọn họ, đừng làm quá mức là được. Đại Chu căn bản chưa từng nghĩ đến chuyện tiêu diệt Phật Tông.

Kết quả bây giờ, một câu nói của Tô Tín đã đẩy thẳng Đại Chu đến đường cùng. Hoặc không làm. Nếu làm thì phải làm đến cùng!

Chương 2828 - Điều kiện (2)

Tô Tín nhìn hai người bọn họ, lạnh nhạt nói: “Chuyện này các ngươi cứ nghĩ kỹ đi rồi nói tiếp. Thù oán giữa Phật Tông và ta các ngươi cũng biết rồi. Tích lũy của ta mỏng, không có thời gian đi triền đấu với người của Phật Tông. Hoặc là không khai chiến với Phật Tông, còn nếu như muốn khai chiến, thì đó sẽ là cuộc chiến sinh tử! Đại Chu các ngươi cùng phải dùng hết thủ đoạn liều chết với Phật Tông.”

Nghĩ ngợi trong chốc lát, Thiết Ngạo nói thẳng: “Chuyện này ta đồng ý. Hiện thái độ Phật Tông thể hiện ra đã hùng hổ dọa người lắm rồi. Chờ đợi thêm nữa thì e rằng Đại Chu sẽ hoàn toàn bị người đời quên mất.”

Triệu Vũ Niên nhìn Thiết Ngạo, hơi có vẻ kinh ngạc. Chuyện này hắn cứ thẳng thắn quyết định vậy thôi à?

Trước khi đến đây, Cơ Huyền Viễn có nói với bọn họ, chỉ cần Tô Tín không đưa ra yêu cầu quá đáng thì bọn họ đều có thể thỏa mãn hắn.

Nhưng vấn đề là bây giờ Tô Tín cũng không phải đang nói yêu cầu mà là điều kiện. Hơn nữa lại còn là chuyện lớn đến vậy. Thiết Ngạo đồng ý một cách tùy tiện thế sao?

Ngay cả Tô Tín cũng nhíu mày, hỏi: “Thiết Ngạo đại nhân, chuyện lớn như vậy ngươi cứ thế mà đồng ý cũng được à? Không cần quay về cùng thương lượng với người Hoàng tộc học Cơ?”

Thiết Ngạo dửng dưng nói: “Đại Chu không phải là Đại Chu của một người. Trước kia không phải, bây giờ cũng thế.

Chuyện này liên quan đến sinh tử tồn vong của Đại Chu, không thể trì hoãn. Coi như Hoàng tộc học Cơ không muốn đồng ý, ta cũng sẽ bắt bọn họ đồng ý.”

Nghe được lời này, khóe miệng Tô Tín lộ ra một nụ cười như có như không.

Xem ra bây giờ nội bộ Đại Chu cũng thực sự rất thú vị. Tiết Chấn Nhạc tấn thăng Chân Vũ, Hoàng tộc họ Cơ cũng không có sức mạnh áp chế nội bộ. Ít nhất bây giờ Thiết Ngạo cũng có gan nói ra những lời này, chứng minh bây giờ trong Đại Chu, Lục Phiến Môn đã hoàn toàn có địa vị ngang hàng với Hoàng tộc học Cơ.

Nhắc đến Hoàng tộc họ Cơ, bên này tích lũy cũng hãy quá nông, cái này không trách được người khác.

Ban đầu, Cơ Hạo Điển có thể trấn áp được thế lực khắp nơi ở Đại Chu, một phần là do võ lực của Hoàng tộc họ Cơ. Còn một phần khác chính là năng lực của bản thân Cơ Hạo Điển. Dù sao hắn cũng là nhân vật sáng lập ra đời Hoàng triều này.

Đáng tiếc, mấy tên con trai của Cơ Hạo Điển không có chí khí. Hơn nữa, cùng với việc thiên địa biến đổi lớn, Chân Vũ cảnh hoàn toàn không còn trấn áp được một Hoàng triều nữa. Hiện tại, Hoàng tộc họ Cơ ra nông nỗi như bây giờ ngược lại cũng khá là dễ hiểu.

Lúc này, Hoàng Bỉnh Thành bỗng nhiên đi tới, nói: “Đại nhân, mấy vị Bang chủ Thiên Hạ Thất Bang đều ở bên ngoài cầu kiến.”

Tô Tín nhn Thiết Ngạo cùng Triệu Vũ Niên, cười như không cười mà nói: “Hai vị, xem ra người sốt ruột cũng không chỉ có Đại Chu các người.

Hiện tại còn có người sốt ruột hơn cả Đại Chu. Ta sẽ ở đây chờ tin tức của các ngươi vậy.

Chuyện đối phó với Phật môn, cứ cho là chúng ta liên thủ cũng không thể cường công lỗ mãng như vậy. Cứ phải thảo luận kĩ càng đi đã. Các người chậm trễ một ngày thì lại thêm một chút biến cố, thêm một chút tổn thất."

Thiết Ngạo trầm giọng nói: "Yên tâm, bên phía Đại Chu cũng không chịu nổi chậm trễ đâu."

Đám người Thiết Ngạo vừa rời đi, Tô Tín nói với Hoàng Bỉnh Thành: "Dẫn người của Thiên Hạ Thất Bang đến hết đây đi."

Chỉ qua chốc lát, mấy vị bang chủ của Thiên Hạ Thất Bang cũng liền vào.

Dĩ nhiên, người của Thiên Hạ Thất Bang cũng không phải đều có mặt. Người đến chỉ có Địch Kinh Phi của Tranh Kiếm Minh, Thẩm Vô Danh của Thất Hùng Hội, Kim Cửu Nguyệt của Niên Bang, Lưu Thiên Phóng của Kim Ngọc Lâu, bốn người này mà thôi. Trong đó còn có thêm một tên võ giả Dương Thần cảnh, song Tô Tín không nhận ra người này.

Mấy người còn lại, Hàn Thiên Sơn của Bích Huyết Thanh Sơn Đường vì đứng sai bên nên bị thủ hạ của Tô Tín chém chết, còn Cái Bang lúc này đã là bầy rắn không đầu, hữu danh vô thực. Mặc dù Diêm La Thiên tử trước đó chính là Bang chủ Cái Bang, nhưng bây giờ hắn đã hoàn toàn bỏ đi cái thân phận đó rồi. Kim Nguyên Thần Bang chủ Cái Bang đã chết. Người còn sống chẳng qua chỉ là Diêm La Thiên tử mà thôi.

Nhâm Bình Sinh của Thất Hùng Hội cũng là người Địa Phủ, hắn đương nhiên sẽ không đi cùng người khác ở Thiên Hạ Thất Bang. Hắn chỉ có thể nghe theo lệnh của Địa Phủ. Huống chi, bản thân Thất Hùng Hội cũng chẳng có dã tâm gì. Cho dù Nhâm Bình Sinh là người Địa Phủ, hắn cũng chẳng hứng thú gì với chuyện này.

"Tham kiến Tô đại nhân!"

Mấy người ở đây đồng loạt thi lễ, dù kể cả Địch Kinh Phi cao ngạo cũng thế.

Chỉ có điều, những người khác là kính sợ thế lực của Tô Tín. Còn cái mà Địch Kinh Phi tôn kính chẳng qua là tu vi võ đạo của Tô Tín mà thôi.

Tô Tín khoát tay áo, nói: "Tất cả ngồi đi. Vị này là?"

Tô Tín nhìn tên võ giả Dương Thần cảnh xa lạ kia. Người này mặc đồ võ sĩ màu xanh bình thường. Nhìn dáng vẻ không khác gì võ giả bình thường xông pha giang hồ.

Nhưng ánh mắt hắn lại sắc bén, trên mặt mang vẻ sắc bén như ưng. Hiển nhiên, cũng không phải hạng người dễ dây vào.

Chương 2829 - Điều kiện (3)

Kim Cửu Nguyệt vội vàng giới thiệu: "Người này chính là Minh chủ Bách Đao Minh, "Yển Nguyệt Đồ Long" Trần Tứ Hải. Khi cái tên không có mắt Hàn Thiên Sơn ở Bích Huyết Thanh Sơn Đường bị Tô đại nhân diệt, Bách Đao Minh của Trần Minh chủ liền quật khởi cường thếm đã đạt được sự thừa nhận của Thiên Hạ Thất Bang chúng ta, trở thành bang phát thay thế cho Bích Huyết Thanh Sơn Đường."

Trần Tứ Hải kia mặc dù nhìn sắc bén, không giống hạng người tầm thường, nhưng võ giả quật khởi từ dân gian này hầu như đều là thế.

Sau lưng không có thế lực tông môn nào, chỉ dựa vào sức một mình. Ngoài chém giết ra thì cũng không còn cách nào khác. Ngươi không giết người thì người khác sẽ giết ngươi. Có thể đi được đến vị trí của hắn, gần như đã giết hại không ít. Ngày xưa, Tô Tín cũng là như thế.

Nhưng đối mặt với Tô Tín, thái độ của Trần Tứ Hải kia lại rất cung kính. Hắn ngay lập tức đứng dậy, chắp tay một cái nói với Tô Tín: "Uy danh của Tô đại nhân, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu. Hôm nay có thể được gặp Tô đại nhân cũng là phúc ba đời của tại hạ."

Trên giang hồ, Trần Tứ Hải cũng được coi là một nhân vật có tiếng tăm. Tay trắng dựng nghiệp có được Bách Đao Minh, lại thừa cơ hội Bích Huyết Thanh Sơn Đường bị diệt mà cường thế quật khởi, đứng vào hàng ngũ Thiên Hạ Thất Bang.

Chỉ có điều, những thành tựu này của hắn trong mắt người chí cường đứng đầu giang hồ như Tô Tín thì cũng không là gì. Cho nên, trước mặt Tô Tín, thái độ của Trần Tứ Hải cũng chỉ có thể cúi thấp đến nhường nào hay nhường nấy. Bởi có phần lớn võ giả, đến cả cơ hội quỳ bái Tô Tín cũng chẳng có.

Tô Tín phất tay, lạnh nhạt nói: "Trần Minh chủ khách khí. Chư vị, Thiên Hạ Thất Bang các ngươi rải rác khắp nơi trên giang hồ, nay tập trung đến đây tìm ta là vì chuyện gì thế?"

Bởi chuyện lần trước, Kim Cửu Nguyệt cũng có thể nói là tương đối quen với Tô Tín nên hắn ngay lập tức đại diện cho những võ giả Thiên Hạ Thất Bang khác cười khổ, nói: "Tô đại nhân, ngươi hẳn biết chuyện xảy ra trên giang hồ gần đây. Phật môn thật sự là quá mức bá đạo. Xin Tô đại nhân ngươi chủ trì công đạo thay cho Thiên Hạ Thất Bang chúng ta!"

Bây giờ Tô Tín dù sao cũng vẫn là Tổng minh chủ Thiên Hạ Thất Bang. Hơn nữa chuyện lần trước lúc giúp Thích Đạo Huyền tìm đệ tử, Tô Tín mở miệng một cái, Thiên Hạ Thất Bang lập tức dồn toàn lực ra để giúp Tô Tín tìm, cũng coi như là cho Tô Tín mặt mũi. Vì thế nên với bọn họ, Tô Tín ngược lại không cường thế như khi đối diện với Đại Chu.

Tính cách của Tô Tín là thế. Ngươi kính ta một thước, ta kính ngươi một trượng. Thiên Hạ Thất Bang nghe lời như vậy, dĩ nhiên Tô Tín cũng sẽ không làm khó bọn họ.

Cho nên Tô Tín nói thẳng: "Chuyện Phật môn ta đã biết. Trước khi các ngươi tới cũng đã có người tìm ta chủ trì công đạo."

Đám người Kim Cửu Nguyệt nhìn nhau một cái, hãy còn người tới nữa sao? Trừ bọn họ ra, trên giang hồ còn có ai có quan hệ tương đối gần gũi với Tô Tín nữa? Không phải là lục đại thế gia kia chứ?

Tô Tín nói thẳng: "Là Đại Chu."

Lời vừa thốt ra, sắc mặt đám người Thiên Hạ Thất Bang cũng hơi biến.

Đại Chu chính là Hoàng triều trong thiên hạ. Mặc dù hiện tại, chúa tể giang hồ đều là những kẻ chí cường như Tô Tín. Tuy

nhiên, với những bang phái như cỏ ven tường bọn họ mà nói thì Đại Chu hãy là một gã khổng lồ.

Thế mà một gã khổng lồ như vậy cũng phải đi cầu viện Tô Tín. Nói không chừng lại còn đưa ra mức giá gì. Nếu đổi lại là bọn họ, có thể chẳng đưa ra được mức giá bằng một nửa Đại Chu nữa. Cái này phải làm sao cho phải đây?

Cầu người hành sự phải có đánh đổi. Đây là phép tắc, cũng là quy củ. Bất kể là với người bình thường hay là tại những thế lực võ lâm ở đây cũng thế.

Bây giờ, bọn họ cũng không biết rốt cuộc Đại Chu đã đưa ra mức giá thế nào. Dù sao thì Thiên Hạ Thất Bang bọn họ nhất định cũng không đưa ra nổi. Cho dù có là tất cả bọn họ gộp lại cũng thế mà thôi.

Ngay lúc bọn họ còn đang luống cuống, Tô Tín lạnh nhạt nói: "Chư vị không cần phải lo. Ta giữ vị trí Tổng minh chủ của Thiên Hạ Thất Bang, công đạo này ta dĩ nhiên sẽ chủ trì. Hơn nữa, Đại Chu mời ta xuất thủ, ta cũng không đòi đổi chác gì. Ta chỉ cần bọn họ đồng ý một điều kiện thì sẽ ra tay.

Bây giờ, ta cũng cho các ngươi sự lựa chọn như Đại Chu, chỉ cần các ngươi có thể đồng ý thì ta sẽ ra mặt vì các ngươi."

Nghe Tô Tín nói thế, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, không để ý lắm đến điều kiện Tô Tín muốn.

Cái điều kiện này nếu Đại Chu cũng có thể đồng ý thì những bang phái tép riu như bọn họ chắc chắn cũng không có vấn đề gì.

Kim Cửu Nguyệt lập tức nói: "Tô đại nhân có điều kiện gì cứ nói là được."

Trong mắt Tô Tín lóe ra một tia lạnh, nói: "Điều kiện của ta rất đơn giản. Đó chính là không ra tay thì thôi, nếu như đã ra tay thì các ngươi phải đứng cùng một chỗ với ta, đuổi cùng giết tuyệt Phật môn!"

Lời vừa dứt, trong mắt đám người Kim Cửu Nguyệt cũng lộ vẻ kinh hãi. Thậm chí so với lúc đám người Thiết Ngạo nghe được tin này thì còn chấn động hơn.

Chương 2830 - Đánh cược

Dẫu sao thực lực và thân phận của bọn họ không giống Thiết Ngạo và Triệu Vũ Niên. Mặc dù bọn họ được gọi là Thiên Hạ Thất Bang, nhưng cuối cùng cũng chỉ là thảo mãng trên giang hồ mà thôi. Địa vị và thực lực chênh lệch rất nhiều so với Phật môn.

Lấy chuyện lần này làm ví dụ. Phật môn cho dù có hành sự bá đạo đến mấy đi nữa thì Thiên Hạ Thất Bang bọn họ cũng không dám ho he gì. Chỉ có thể trơ mắt nhìn Phật môn không ngừng cắn nuốt quyền lực của bọn họ, để cho bọn họ không còn chút quyền phát biểu nào ở ngay trên địa bàn của bọn họ.

Dĩ nhiên, bọn họ cũng có thể chọn cách nương tựa vào Phật môn. Chỉ có điều, cho dù ngươi có dựa đầu vào Phật môn thì cũng vẫn phải làm theo quy tắc của Phật môn như thường.

Mục đích bọn họ đến tìm Tô Tín còn đơn thuần hơn cả Đại Chu. Đại Chu còn muốn Tô Tín dạy dỗ Phật môn một chút. Còn Thiên Hạ Thất Bang đến thật sự chỉ là vì muốn Tô Tín đứng ra nói chuyện giúp bọn họ, để phạm vi thế lực của Thiên Hạ Thất Bang bọn họ giống như Kim Trướng Hãn Quốc hoặc đất Tam Tương kia, sát nhập vào dưới quyền Tô Tín, như vậy bọn họ mới có thể thực sự thoát thân.

Nhưng ai nào ngờ, Tô Tín lại có thể nói ra lời kinh hãi đến thế. Cái hắn muốn lại chính là diệt tuyệt Phật môn! Chuyện kinh khủng này trước đây bọn họ không hề nghĩ tới!

Nghĩ đến việc phải đối mặt với gã khổng lồ Phật môn, đối phương chỉ cần phái ra một tên cao thủ là có thể diệt tuyệt cả một bang phái của bọn họ rồi!

Đặc biệt là Phật Đà sau lưng Phật môn. Đó là cường giả thời thượng cổ. Bọn họ rất nghi ngờ sau khi đám người Thiên Hạ Thất Bang bọn họ ra tay, sẽ bị Phật Đà dùng một cái tát đã tàn sát toàn bộ rồi.

Có điều vào lúc này, Trần Tứ Hải kia bỗng nhiên đứng ra, hành đại lễ với Tô Tín, nói: “Tứ Hải ta nguyện lấy Tô đại nhân làm đầu lĩnh!”

Trần Tứ Hải bỗng nhiên nói thế khiến mọi người ở đây đều có hơi không kịp phản ứng.

Có điều, một khắc sau, đám người Kim Cửu Nguyệt lại mắng chửi Trần Tứ Hải không biết là cái thứ gì. Sớm biết thế thì bọn họ đã không dẫn Trần Tứ Hải đến.

Trước đó, bọn họ bị lời nói của Tô Tín dọa sợ, trong lòng thực chất có một chút do dự.

Nhưng bây giờ Trần Tứ Hải lại ngay lập tức đứng ra gật đầu đồng ý, cái này lại đẩy bọn họ vào tình thế nào đây?

Là bên gia nhập Thiên Hạ Thất Bang cuối cùng, cũng chưa từng tiếp xúc với Tô Tín thế mà Trần Tứ Hải lại có lòng tin với Tô Tín đến thế, nguyện ý nghe lời Tô Tín. Mà những người từng hợp tác với Tô Tín như bọn họ mà cự tuyệt thì há chẳng phải nói rõ là bọn họ không tin Tô Tín hay sao? Cái này há chẳng phải đang chọc cho Tô Tín chán ghét bọn họ hay sao?

Thiên Hạ Thất Bang bọn họ cùng đến đây thì đã đại diện cho việc bọn họ là một. Bây giờ, Trần Tứ Hải tự mình quyết định như vậy cũng là đang kéo bọn họ xuống nước.

Cho nên mọi người vừa hung tợn trừng mắt nhìn Trần Tứ Hải, vừa đồng loạt đứng ra chắp tay nói: “Bọn ta cũng nguyện ý lấy Tô đại nhân làm đầu lĩnh!”

Tô Tín nhìn Trần Tứ Hải kia, trên mặt hắn lộ ra vẻ rất hứng thú.

Trần Tứ Hải này thật không phải là người bình thường, hành sự rất quả quyết, mạnh mẽ, nhưng đồng thời trong đó cũng có mùi vị đánh cược.

Không sai, Trần Tứ Hải đang đánh cược.

Trong Thiên Hạ Thất Bang, hắn là nhân tài mới nổi, thực lực cũng là yếu nhất.

Hiện tại xảy ra chuyện như vậy, với đám người Kim Cửu Nguyệt mà nói đây chính là nguy cơ, nhưng với hắn mà nói chưa chắc không phải là cơ hội.

Tô Tín mạnh, mọi người đều biết. Trần Tứ Hải dĩ nhiên cũng từng nghe nói đến. Chỉ có điều, thời gian quật khởi của Bách Đao Minh có hơi muộn. Dù cho bọn họ có muốn đi lấy lòng Tô Tín thì cũng không tìm được cơ hội.

Ngay từ lúc Tô Tín nói hắn muốn đối phó với Phật môn, khoảnh khắc đó Trần Tứ Hải liền biết, cơ hội của hắn đến rồi!

Đám người Kim Cửu Nguyệt do dự nhưng hắn thì không.

Đám bang phái Niên Bang gia đại nghiệp đại, cũng truyền thừa được một thời gian lâu dài như thế rồi, bọn họ không đánh cược được, do dự là chuyện rất bình thường.

Nhưng Bách Đao Minh của Trần Tứ Hải là một tay hắn gây dựng. Từ lúc Bách Đao Minh quật khởi đến bây giờ, Trần Tứ Hải vẫn luôn đánh cược trên mũi đao tàn sát. May thay số mạng hắn không tệ, lần nào cũng thắng.

Lần này, Trần Tứ Hải vẫn đánh cược như cũ. Thắng, thì biểu hiện lần này của hắn đã lọt vào mắt Tô Tín, sau này nhất định Tô Tín sẽ không bạc đãi hắn. Hơn nữa, hắn còn có thể lưu lại ấn tượng sâu sắc trong mắt cường giả như Tô Tín.

Còn thua, thì Bách Đao Minh có bị Phật môn nghiền nát hay không, Trần Tứ Hải không cân nhắc đến những chuyện này.

Sợ trước sợ sau thì khi nào mới có thể được việc? Không bằng cứ dứt khoát quả quyết!

Tô Tín nhìn Trần Tứ Hải, hắn lạnh nhạt nói: “Trần bang chủ, ngươi rất được. Ta tin Bách Đao Minh trong tay ngươi nhất định có thể có hào quang rực rỡ.”

Nghe Tô Tín khen ngợi, Trần Tứ Hải nhất thời biết hắn đã thắng cược được một nửa rồi. Ít nhất, hắn đã để lại ấn tượng nhất định trong lòng Tô Tín.

Chương 2831 - Đánh cược (2)

“Đa tạ đại nhân khen ngợi!” Trần Tứ Hài kích động ôm quyền nói.

Thấy bộ dạng này của hắn, Kim Cửu Nguyệt không khỏi mắng thầm: “Quỷ nịnh bợ!”

Đồng thời hắn cũng đang có hơi hối hận trong lòng. Khi nãy hắn do dự gì không biết? Trực tiếp đồng ý còn có thể đổi lấy hảo cảm của Tô Tín.

Nhìn mấy người trước mắt, Tô Tín trầm giọng nói: "Chư vị, các ngươi có thể yên tâm. Tô Tín không dám chắc thì không đánh. Hơn nữa, Tô Tín ta cho tới giờ cũng đều không để cho đồng minh thất vọng!"

Đám người Kim Cửu Nguyệt vội vàng nói: "Bọn ta dĩ nhiên có lòng tin với Tô đại nhân."

Tô Tín dửng dưng nói: "Có lòng tin là tốt. Bây giờ, người Đại Chu vẫn còn chưa quay lại. Đến khi người Đại Chu quay lại, chúng ta sẽ động thủ.

Có điều, ta nói trước, nếu quyết nhất định động thủ rồi thì sau cùng đừng nảy sinh lòng dạ tiểu nhân gì. Tô Tín ta ghét nhất chính là loại người hai lòng!"

Đám người Kim Cửu Nguyệt rét trong lòng, vội vàng nói: "Không dám!"

Ngay sau khi Tô Tín cùng đám người Thiên Hạ Thất Bang nói chuyện hết tất cả, Thiết Ngạo và Triệu Vũ Niên cũng mang tin tức quay về Thịnh Kinh thành.

Mới nghe được tin, Cơ Huyền Viễn liền sửng sốt một chút. Sau đó hắn lớn tiếng nói: "Tô Tín điên rồi, các ngươi cũng điên theo luôn à?

Phật môn là gì chứ? Tô Tín hắn cho rằng Phật môn dễ đối phó như Hoàng Thiên Vực thế sao? Còn muốn một kích tuyệt sát Phật môn?

Huống chi coi như là thắng thì tổn thương sẽ lớn đến nhường nào? Đại Chu ta có gánh vác nổi hay không?"

Thiết Ngạo lạnh lùng nói: "Không đồng ý thì chúng ta có thể làm gì? Chẳng lẽ cũng chỉ trông vào Bắc Nguyên Đạo mà làm cái mà chúng ta gọi là thiên hạ Hoàng triều à?

Tô Tín dầu gì cũng có chút quan hệ với Đại Chu ta, còn Phật môn là lục thân không nhận! Như vậy còn tốt hơn là chịu trận.

Ít nhất, đứng về phía Tô Tín, chúng ta cũng được nhiều lợi hơn."

Thấy Cơ Huyền Viễn còn muốn nói gì, Thiết Ngạo liền ngay lập tức nói với Tiết Chấn Nhạc, người vẫn luôn giữ im lặng: "Tiết đại nhân, chuyện này ngươi thấy thế nào?"

Tiết Chấn Nhạc trầm giọng nói: "Đều đã bị người ta dồn đến góc tường rồi, còn thấy thế nào được nữa? Cho dù Tô Tín không muốn động thủ, ta cũng muốn đi gặp những hòa thượng Phật môn kia rồi!"

Thấy thái độ đó của Tiết Chấn Nhạc, nhất thời, trong lòng Cơ Huyền Viễn trùng xuống.

Đến tận bây giờ hắn mới ý thức được, ở trong toàn bộ Đại Chu, quyền phát biểu của Hoàng tộc họ Cơ đã biến thành nhỏ nhất rồi.

Ít nhất, trên đại sự thế này, một mình hắn đã không còn tác dụng gì nữa.

Chỉ có điều, chuyện như bây giờ, Đại Chu đã không còn có thể tiếp tục nội đấu nữa. Thêm vào đó, Thiết Ngạo cũng đã đồng ý với Tô Tín. Nếu Đại Chu nửa đường đổi ý, thì không cần phải đối mặt với áp lực chọc giận Phật Tông nữa, mà là chọc giận Tô Tín. Tình huống như vậy sẽ chỉ càng nát bét hơn.

Cơ Huyền Viễn thở dài, nói: "Ba người các ngươi đi đi. Lần này Đại Chu ta cũng lấy vận nước ra đánh cược vậy. Thế gian đại tranh, Đại Chu ta cho dù không tranh thì đủ kiểu tranh chấp cũng dính đến chúng ta.

Lần này ta không đi, ta muốn trấn thủ ở Thịnh Kinh thành. Cho dù bại, ta cũng phải cùng sống cùng chết với Thịnh Kinh thành!"

Thiết Ngạo gật đầu một cái, hắn cũng không nói gì nhiều. Cơ Huyền Viễn không muốn đi, hơn phân nữa vẫn là e ngại khúc mắc với Tô Tín.

Bên trong Tây Bắc Đạo, ba người Thiết Ngạo bí mật đến đây, cũng e là sợ người Phật Tông phát hiện. Tô Tín cũng hội ngộ

bọn họ với Thiên Hạ Thất Bang, dĩ nhiên còn có cả những võ giả thủ hạ của hắn nữa.

Bên trong phòng nghị sự lúc này của Tô Tín, có tới hơn mười Chân Vũ cảnh, Dương Thần thì nhiều hơn. Thế lực này đã đủ để áp qua Phật Tông rồi. Dĩ nhiên, nếu như liều mạng thì cũng là cá chết lưới rách. Hơn nữa, nói không chừng sẽ còn có cả Đạo môn nhúng tay vào. Đến lúc đó, lại dính tới cả Địa Phủ và Dịch Kiếm Môn sau lưng Tô Tín. Tất cả mọi người đều có thể cảm giác được, một trận đại kiếp giang hồ dường như sắp bắt đầu rồi.

Tô Tín đi vào trong phòng nghị sự, ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ vị. Cả người mặc hắc bào, quanh thân hắn rõ ràng không lọt chút khí thế nào nhưng lại khiến ánh mắt mọi người phải nhìn chăm chú vào. Hắn hệt như thể ánh Mặt trời chói chang, vô cùng chói mắt.

Trên thực tế, người có thể dùng một lời là có thể quy tụ được thế lực cường đại thế này, trên giang hồ trừ Phật Đà thì cũng chỉ còn một mình Tô Tín.

“Chư vị cũng là vì chuyện Phật Tông mà đến. Ta cũng không muốn nói nhảm gì nhiều. Trước khi tính chuyện, ta chỉ nói một câu, bây giờ rút lui thì hãy còn kịp. Nếu có người tiết lộ tin tức ra ngoài, làm hư chuyện thì đừng trách Tô Tín ta không nói tình cảm!”

Kế hoạch lần này của Tô Tín rất lớn. Muốn nhất cử diệt nhất mạch Phật môn thì mọi phương diện đều phải được cân nhắc đến.

Cho nên, trước mắt bất kể là Thiên Hạ Thất Bang hay Hoàng tộc Đại Chu, bên nào dám phá hư chuyện thì Tô Tín sẽ trở mặt tại chỗ ngay.

Thấy không ai dám rút đi, lúc này Tô Tín mới trầm giọng nói: “Hiện tại ba nhà chúng ta liên thủ, uy thế cũng đã đủ kinh người. Nhưng cứng rắn mà đánh với Phật Tông, sức chiến đấu phía trên ta không lo, nhưng người bên dưới nhất định sẽ có tổn thất.

Chương 2832 - Bắt đầu kế hoạch

Cho nên, ta muốn đổ thêm dầu vào lửa ở giang hồ. Phật môn không phải suốt ngày đi nói cái này là tà ma ngoại đạo, cái kia là bại hoại võ lâm hay sao? Ta ngược lại muốn nhìn một chút xem, trở thành kẻ địch của toàn võ lâm, Phật Tông sẽ thấy thế nào."

Thiết Ngạo cau mày nói: "Tô đại nhân, ngươi tính điều động những thế lực giang hồ khác xuất thủ với Phật môn? Đây không phải là không thể mà là rất khó.

Điểm thứ nhất là mặc dù lần này Phật môn ra tay bá đạo, nhưng cũng có giới hạn. Lúc chưa bắt được điểm yếu của người khác thì sẽ không làm gì, chỉ dừng lại ở danh nghĩa đại nghĩa.

Cái thứ hai, chính là những thế lực bình thường chưa chắc dám quyết đoán đánh với Phật môn như chúng ta.

Nếu nói kế hoạch của chúng ta với bọn họ, đám thế lực võ lâm kia khó dò lòng, nói không chừng sẽ báo lại với Phật môn, sau cùng biến thành chúng ta và đối phương đánh một trận đại chiến cá chết lưới rách.

Mà nếu chúng ta không nói cho bọn họ, phía sau không có chỗ dựa, đoán chừng bọn họ càng không dám đi phản kháng Phật môn đâu."

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia lạnh, nói: "Trên thế giới này không có cái gì là không thể. Tự bọn họ không đốt lửa được thì chẳng lẽ chúng ta lại không thể cho bọn họ một bó đuốc?"

Trong mắt Thiết Ngạo lộ ra vẻ kinh dị, nói: "Chia ra mà gây xích mích? Chiêu này của Tô đại nhân cũng đã cũ. Lục Phiến Môn ta ngược lại cũng giỏi chiêu này."

Lời này của Thiết Ngạo cũng không phải là đang nói móc Tô Tín, điều hắn nói là sự thật.

Ngày xưa, lúc Tô Tín đảm nhiệm chức Tổng bộ đầu ở Giang Nam đã dùng đến chiêu này. Vào lúc Tiêu gia không thể nào ra mặt mà hoàn toàn đánh tan Tiêu gia, khống chế Giang Nam Đạo trong tay, nắm được toàn bộ võ lâm ở Giang Nam.

Dĩ nhiên, có dùng mưu kế xuất sắc đến đâu đi nữa thì cũng phải xem thực lực. Trước kia Tô Tín không có thực lực, chỉ có thể khoác áo Đại Chu. Bây giờ, Tô Tín đã có thể trở mặt với Phật môn, làm chuyện như vậy thì sự chắc chắn cũng sẽ lớn hơn một chút.

Hơn nữa, chuyện này không chỉ mình Tô Tín từng làm, Lục Phiến Môn cũng từng làm không ít lần.

Bốn mươi chín đạo Đại Chu, Lục Phiến Môn không thể bố trí nhiều lực lượng ở võ lâm từng đạo cho được. Đã như vậy, Lục Phiến Môn muốn quản lý võ lâm trong đó thì bằng cách nào? Chỉ có thể phân hóa ra mà gây xích mích, không cho bọn họ trở thành một nhóm.

Vì lẽ đó, Thiết Ngạo cũng rất quen thuộc với loại thủ đoạn này.

Tô Tín trầm giọng nói: "Thủ đoạn như vậy, chỉ có điều cách làm khác. Ta muốn khiến cho cả giang hồ đồng loạt đứng lên phản kháng lại Phật môn. Phật môn không muốn làm quá, vậy chúng ta phải ép Phật môn làm quá!

Chỉ có điều, khối lượng công việc này quá lớn, cần toàn bộ Thiên Hạ Thất Bang, Đại Chu và thủ hạ của ta liên thủ mới có thể hoàn thành.

Nhớ, động tác phải cẩn thận, thà chậm một chút, cũng không thể để cho Phật môn nhìn ra được dấu vết gì.

Tô Tín nhìn mọi người xung quanh một cái, trầm giọng nói: "Đợi đến lúc cuối cùng bùng nổ, đốm lửa này phải là chúng ta. Không phải Phật môn muốn giang hồ đại thế à? Vậy lần này ta sẽ cho bọn họ xem, giang hồ đại thế thực sự là thế nào!"

Mọi người ở đây đứng lên, đồng loạt ôm quyền với Tô Tín, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng, đặc biệt là Thiên Hạ Thất Bang.

Lần này, bọn họ đứng về phía Tô Tín. Điều này cũng gần như đặt cược lên người Tô Tín.

Tô Tín cùng Đại Chu gia đại nghiệp đại, thua cũng là thua thôi. Nhưng bọn họ mà thua thì chỉ còn nước diệt môn!

Bởi vì kế hoạch lần này của Tô Tín quá lớn, cho nên Tô Tín chẳng qua là tạm thời chia ra khu vực phụ trách cho mọi người. Trên căn bản, Đại Chu, Ám Vệ, Thiên Hạ Thất Bang ba phương liên hiệp đồng loạt ra tay. Chuyện cụ thể sẽ do mỗi người phụ trách khu vực đó tự thương lượng.

Dù sao thì cũng chỉ có một việc, ấy là chỉ cần có thể khích bác các thế lực giang hồ khắp nơi gây cùng Phật môn đến mức như nước với lửa thì coi như là hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này, trong Thất Hùng Hội tại Nhữ Nam Đạo, dưới quyền Thẩm Vô Danh có hai người. Trong đó có một người nam nhân khoảng hơn ba mươi tuổi mặc quan phục Lục Phiến Môn. Đây chính là người quen cũ của Tô Tín, Thiết Vô Tình của Thiết gia. Bây giờ, hắn đã có thực lực Dương Thần cảnh, hơn nữa còn đứng hàng một trong Tứ Đại Thần Bộ.

Người khác chính là thanh niên mặc y phục màu đen của Ám Vệ, có thực lực Dung Thần cảnh, chính là đệ tử Tô Tử Thần của Tô Tín.

Lần này, trong kế hoạch của Tô Tín, người phụ trách Nhữ Nam Đạo là Thẩm Vô Danh, Thiết Vô Tình cùng Tô Tử Thần.

Hiện tại, thực lực của ba người này vừa hay là Chân Vũ, Dương Thần và Dung Thần, nhưng kỳ lạ là thân phận bọn họ lại ngược lại.

Thân là đệ tử thân truyền của Tô Tín, địa vị của Tô Tử Thần thực ra là cao nhất. Những võ giả Ám Vệ tại Nhữ Nam Đạo phải nghe lệnh hắn.

Tiếp đến là Thiết Vô Tình. Hắn là nhân vật kiệt xuất nhất trong thế hệ trẻ ở Thiết gia tại Lục Phiến Môn. Bây giờ, hắn đã là một trong Tứ Đại Thần Bộ. Đến khi Thiết Chiến bước chân vào Chân Vũ, hắn liền có thể trở thành Tổng bộ đầu của Lục Phiến Môn.

Chương 2833 - Bắt đầu kế hoạch (2)

Cho nên nhìn như thế, Thẩm Vô Danh, người có thực lực mạnh nhất lại biến thành người có địa vị thấp nhất. Hắn trừ

một cái Thất Hùng Hội thì coi như không còn chỗ dựa nào khác.

Lúc này, Thiết Vô Tình nhìn Tô Tử Thần, trong lòng đã không nhịn được mà bắt đầu cảm khái.

Ngày xưa, Tô Tín là do hắn dẫn vào Lục Phiến Môn. Khi đó, Tô Tín chính là tuấn kiệt trong thế hệ trẻ tại Lục Phiến Môn, còn hắn là đối tượng đào tạo trong thế hệ trẻ tại Thiết gia. Thậm chí lúc trước Thiết Chiến còn từng nói với Thiết Vô Tình rằng tương lai hắn trở thành Tổng bộ đầu Lục Phiến Môn, Tô Tín có thể làm Tứ Đại Thần Bộ phụ tá cho Thiết Vô Tình hắn.

Ban đầu Thiết Vô Tình nghe mấy lời này còn cảm giác rất có đạo lý. Nhưng bây giờ nhìn một cái thì lại thấy không khác gì đang bị cười nhạo.

Đừng nói là Tô Tín phụ tá cho Thiết Vô Tình hắn, bây giờ thân phận giữa Tô Tín và hắn đã khác biệt trời vực. Thậm chí, đệ tử của Tô Tín đã có thể nói chuyện ngang hàng với hắn rồi.

Ngay lúc Thiết Vô Tình còn đang suy nghĩ miên man, Thẩm Vô Danh nói: “Thiết đại nhân, Tô tiểu ca, lần này Tô đại nhân giao chuyện Nhữ Nam Đạo cho chúng ta, có thể thấy được trình độ coi trọng của Tô đại nhân với Nhữ Nam Đạo.

Chỉ có điều, tính cách của Thẩm Vô Danh ta thì hai vị cũng biết. Một lão già không thích hợp chơi những trò mưu ma chước quỷ này, cho nên chuyện ở đây vẫn phải giao cho hai ngươi quyết định. Thất Hùng Hội ta sẽ chỉ phụ trách chuyện hành động trên mặt nổi. Bày mưu tính kế gì sẽ giao cho hai vị vậy.”

Kế hoạch lần này của Tô Tín chia làm mười mấy khu vực. Nhữ Nam Đạo này đúng là nơi Tô Tín coi trọng nhất. Cho nên nơi này có Chân Vũ cảnh Thẩm Vô Danh, còn đệ tử thân truyền của hắn là Tô Tử Thần, cùng đại diện cho thế hệ trẻ Thiết gia, Thiết Vô Tình.

Thiết Vô Tình cùng Tô Tử Thần đưa mắt nhìn nhau một cái. Hai người bọn họ ngược lại cũng không tranh quyền chủ đạo gì. Tô Tử Thần chắp tay nói: “Tình hình ở Nhữ Nam Đạo, tình

báo Lục Phiến Môn linh thông hơn Ám Vệ ta. Mời Thiết đại nhân giải thích chút về Nhữ Nam Đạo này vậy."

Thiết Vô Tình cũng không khách khí, hắn ngay lập tức gật đầu, nói: "Không riêng gì chúng ta cực kỳ coi trọng Nhữ Nam Đạo mà đến cả Phật Tông cũng thế.

Trong Nhữ Nam Đạo có Thất Hùng Hội, còn có Thượng Quan thị, một trong lục đại thế gia. Đây là hai thế lực có hai Chân Vũ. Cho nên, bên phía Phật Tông cũng phái ra một Chân Vũ trú đóng ở Nhữ Nam Đạo, chính là Chân Vũ ngày trước ở Phạm Thiên Vực, Phương trượng Kim Quang Tự, "Nộ Diễm La Hán" Phổ Huyền.

Lúc trước, bên trong Phạm Thiên Vực, thâm niên của Phổ Huyền còn lâu hơn cả Bì Già Đa La. Sau đó Phật Đà thoát xác thành lập Phật môn Linh Sơn, Kim Quang Tự cũng nhập Phật môn. Lần này, Phật Đà cho đông đảo cường giả Phật môn lập miếu xây chùa bên ngoài, Phổ Huyền cũng xây lại Kim Quang Tự ở Nhữ Nam Đạo."

Tô Tử Thần nhíu mày, nói: "Hòa thượng này có phải là người tu luyện công pháp luyện thể, tính khí rất nóng nảy không?"

Võ giả xuất thân Phật môn mang tước hiệu cũng rất đặc biệt. Ví như trong tước hiệu mang hai chữ La Hán, Kim Cương thì đều là võ giả tu luyện thân thể.

Hơn nữa, tước hiệu của Phổ Huyền lại là Nộ Diễm La Hán. Có thể tưởng tượng được tính khí của hắn là dạng gì.

Lúc này, Thẩm Vô Danh chen miệng nói: "Quả là như vậy. Phổ Huyền hòa thượng này tuổi tác cũng không còn trẻ, có điều tính khí rất nóng nảy.

Bà nội nó, lúc hắn mới đến Nhữ Nam Đạo, ta với Thượng Quan Linh của Thượng Quan thị không làm gì được hắn. Hòa thượng này mặc dù tính khí nóng nảy nhưng thủ đoạn cũng có đến mấy phần, vẫn một mực nhẫn nhịn. Cuối cùng, chụp được chuôi một cái là đè luôn mấy thế lực nhỏ của Thất Hùng Hội và Thượng Quan thị chúng ta. Ném chưởng môn của hai thế lực nhỏ này vào Hắc Ngục.

Hai phái này phái người đến cầu ta và Thượng Quan Linh, chuyện này dĩ nhiên cũng phải giúp một tay. Cho nên ta với Thượng Quan Linh ra mặt đòi người. Ai nào ngờ, Phổ Huyền hòa thượng kia căn bản không thèm nể mặt chúng ta. Giết luôn chưởng môn hai thế lực nhỏ đó ở ngay trước mặt chúng ta."

Nói đến đây, mặt Thẩm Vô Danh đầy vẻ âm trầm: "Phổ Huyền hòa thượng kia căn bản có dụng ý khác. Hắn là nhắm vào ta và Thượng Quan thị!

Trong cơn nóng giận, ta và Thượng Quan Linh giao thủ với tên Phổ Hiền hòa thượng kia mấy chiêu. Chúng ta dùng hai địch một mới đánh ngang tay với đối phương. Hơn nữa, chúng ta không dám làm căng với Phật môn, cho nên cũng chỉ có thể nhịn xuống.

Nhưng nào ngờ, chúng ta vừa mới rời đi, chuyện này đã truyền khắp Nhữ Nam Đạo. Lúc này, ai cũng biết Thất Hùng Hội và Thượng Quan thị không cứu nổi người của mình. Thậm chí dùng hai đánh một cũng không đánh thắng được hòa thượng Phật môn.

Chuyện này vừa xảy ra, danh tiếng của Thất Hùng Hội ta và Thượng Quan thị liền rơi xuống ngàn trượng, ngay lập tức mất quyền khống chế Nhữ Nam Đạo. Hiện tại, Nhữ Nam Đạo trên căn bản là do Kim Quang Tự định đoạt.

Lúc này, ta với Thượng Quan Linh mới phản ứng kịp. Tất cả những chuyện này e là đã được Phổ Huyền hòa thượng kia tính toán cẩn thận. Ta và Thượng Quan Linh dù có ra tay hay không thì kết quả cũng thế. Dù sao chúng ta cũng không dám hoàn toàn trở mặt với Phật môn."

Chương 2834 - Thượng Quan thị

Sau khi nghe Thẩm Vô Danh nói xong, Thiết Vô Tình cùng Tô Tử Thần hai mắt nhìn nhau một cái. Chuyện này đúng là không đơn giản như vậy. Vị Phổ Huyền này mặc dù nóng nảy, cường thế, song thủ đoạn rất lão lạt. Người như vậy rất khó đối phó!

Trình độ khó giải quyết của Phật môn so với tưởng tượng của đám người Tô Tử Thần thì còn cao hơn. Có điều sau đó, bọn

họ nghĩ một chút thì cũng bình thường lại. Nếu như Phật môn ở đây không khó giải quyết thì Tô Tín cũng sẽ không đưa bọn họ vào Nhữ Nam Đạo.

Lúc này, Tô Tử Thần hỏi: "Thẩm Hội chủ, thái độ của Thượng Quan thị là thế nào?"

Thẩm Vô Danh hừ lạnh một tiếng, nói: "Cái lão Thượng Quan Linh kia bị Phật môn dọa cho sợ. Trước đó hắn vốn là người Tiên Vực. Hàn Thiên Vực của hắn là bên yếu nhất trong Tiên Vực, cho nên Thượng Quan Linh cũng dè dặt thành quen, không có chút quyết đoán nào. Sau lần đó, Thượng Quan thị hoàn toàn bị kinh sợ, cho dù trong lòng tức giận cũng không dám nói gì thêm."

Thiết Vô Tình cùng Tô Tử Thần nhìn nhau một cái, trong mắt đều lộ ra nụ cười không rõ.

Ý của Thẩm Vô Danh ở đây là nói lên rằng Thượng Quan Linh đang kinh sợ. Thật ra thì bây giờ, ngay lúc đầu tiên Thất Hùng Hội đã kinh sợ rồi. Bao gồm cả lúc bọn họ đi mời Tô Tín làm chủ. Khi ấy Thẩm Vô Danh cũng không đồng ý, song lại bị Trần Tứ Hải của Bách Đao Minh éo. Lúc này hắn cũng chỉ có thể đồng ý.

Có điều, hai người ở đây cũng không vạch trần điểm này. Thiết Vô Tình trầm giọng nói: "Đã như vậy thì chuyện lần này vẫn phải hạ thủ từ phía Thượng Quan thị. Sau đó, Thẩm Hội chủ ở đây làm ra vẻ như hưởng ứng. Hai thế lực đứng đầu Nhữ Nam Đạo cũng đã ra quyết định thì những người khác cũng không cần nói nhiều nữa."

Tô Tử Thần lạnh nhạt nói: "Nếu đã như vậy, thì chuyện này để cho ta làm đi."

Thiết Vô Tình nhíu mày, nói: "Ngươi muốn tự mình ra tay? Có điều, lần đó ở Thiếu Lâm Tự, ngươi có thể nói là nổi danh thiên hạ. Muốn tìm một người không nhận ra ngươi trên giang hồ thì rất khó khăn.

Dĩ nhiên, ngươi cũng có thể chọn cách dịch dung. Chỉ có điều như vậy sẽ dễ dàng bị nhìn ra sơ hở."

Tô Tử Thần lắc đầu, nói: “Chưa cần phiền đến vậy. Phần lớn võ giả Ám Vệ ta mặc dù vô danh, nhưng thực lực và năng lực cũng không phải chỉ thổi phồng. Tuyệt đối chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ này. Hơn nữa, chúng ta còn có thể lợi dụng một chút sơ hở của Thượng Quan thị.”

“Chỗ sơ hở nào?” Thiết Vô Tình hỏi.

Trong mắt Tô Tử Thần lóe lên một tia tinh mang, nói: “Đừng quên bây giờ, Thượng Quan thị đã không còn là Thượng Quan thị ngày trước nữa. Thượng Quan thị bây giờ chính là thế lực mới dung hợp từ Hàn Thiên Vực của Tiên Vực và Thượng Quan thị của Hạ giới.

Con người Thượng Quan Linh thực lực hay thủ đoạn cũng đều có, cho nên có thể hoàn toàn dung hợp được hai thế lực vào chung một chỗ. Chỉ có điều, cái dung hợp này của hắn chắc chắn không phải hoàn mỹ. Dẫu sao thì mặc dù bọn họ tuy đều mang họ Thượng Quan, nhưng vạn năm trôi qua, huyết mạch chỉ e là sớm đã chẳng còn bao nhiêu độ tương thích.

Cứ như vậy, giữa hai nhóm người bọn họ rốt cuộc sẽ có bao nhiêu hiểu lầm, cái này dễ có thể tưởng tượng được.”

Vừa nói, Tô Tử Thần liền thuật lại kế hoạch của hắn cho hai người kia một lượt. Thiết Vô Tình cùng Thẩm Vô Danh đều gật đầu một cái, dùng nhỏ lật lớn, chuyện này ổn thỏa nhất, cũng là an toàn nhất. Chẳng may giữa đường xảy ra chuyện gì bất ngờ, bọn họ cũng có thể kịp thời ngừng kế hoạch, thi hành những phương án khác.

Sau khi bàn bạc xong xuôi, Tô Tử Thần liền ngay lập tức rời đi, cho một tên Ám Vệ trẻ tuổi khác đi vào.

Thanh niên này nhìn có vẻ như chưa đến hai mươi tuổi nhưng đã có tu vi đỉnh cao Tiên Thiên. Dung mạo tuấn tú, ánh mắt sắc bén, nhìn giống như là sói đói vậy. Hiển nhiên, kinh nghiệm trong lúc thi hành nhiệm vụ tại Ám Vệ cũng không phải là ít.

“Tô Tử Thanh tham kiến đại nhân!”

Vị võ giả trẻ tuổi kia cung kinh thi lễ với Tô Tử Thần, trong mắt lộ ra một vẻ cuồng nhiệt và tôn kính.

Bàn về bối phận trong Ám Vệ, hắn và Tô Tử Thần là người đồng lứa. Chỉ có điều, tuổi tác của hắn tương đối nhỏ mà thôi. Nhưng trong Ám Vệ, cho dù là người Tô gia cũng không mở miệng nói về bối phận của đối phương. Tất cả đều lấy chức vị mà đối xử.

Tô Tử Thần là Phó Tổng quản Ám Vệ, lại còn là đệ tử thân truyền của Tô Tín, hắn trong Ám Vệ cũng coi là cao tầng.

Hơn nữa, bây giờ, Tô Tử Thanh cũng rất sùng bái Tô Tử Thần.

Tô Tử Thần cũng giống như Tô Tử Thanh, đều xuất thân từ dòng thứ Tô gia. Thậm chí, Tô Tử Thần hắn còn không bằng Tô Tử Thanh, nhưng hắn dám một thân một mình đi vào hang hổ, trở thành người mấu chốt lật đổ Thiếu Lâm Tự. Chuyện này kể ở đâu cũng là truyền kỳ.

Tô Tử Thần trầm giọng nói với Tô Tử Thanh: "Tử Thanh, lần này đại nhân phát chúng ta đến Nhữ Nam Đạo là vì chuyện gì hẳn ngươi cũng đã rõ ràng. Bây giờ nhiệm vụ quyết định rồi, ta quyết định cho ngươi đi làm, ngươi có chắc chắn không?"

Tô Tử Thanh ngay lập tức nói: "Có!"

Trên mặt Tô Tử Thần lộ ra nụ cười như có như không, nói: "Tử Thanh, đến cả nhiệm vụ là gì ngươi cũng không hỏi mà đã nói chắc chắn rồi?"

Chương 2835 - Thượng Quan thị (2)

Tô Tử Thanh thẳng thừng nói: "Nếu đại nhân gọi ta đến thì chứng minh đại nhân cho là ta thích hợp thi hành nhiệm vụ này. Nếu đại nhân coi trọng ta như vậy thì ta dĩ nhiên chắc chắn. Ta không tin tưởng vào ta, chẳng qua là tin vào ánh mắt của đại nhân."

Tô Tử Thanh hài lòng gật đầu một cái. Lúc hắn còn trẻ tính tình gấp gáp. Có điều, sau khi nằm vùng trong Thiếu Lâm Tự, hắn đã trở nên vô cùng trầm ổn. Hơn nữa, Tô Tử Thanh này rất giống hắn lúc còn nhỏ, vì thế nên lần này Tô Tử Thần mới chọn hắn đến thi hành nhiệm vụ lần này.

"Được rồi, không nói nhảm nữa. Ta đã cho Lục Phiến Môn soạn cho ngươi một thân phận mới. Thân phận của ngươi ở

Nhữ Nam Đạo là Nhị công tử Lục gia, Lục Thanh. Vì bất hảo, cho nên thuở nhỏ đã bị đưa đến Phất Liễu Kiếm Tông ở Tương Tây, nơi có quan hệ với gia chủ Lục gia để học nghệ, gần đây mới trở lại Lục gia.

Chuyện này đều là thật. Lục gia bây giờ đã bị Ám Vệ âm thầm khống chế. Hơn nữa, Phất Liễu Kiếm Tông kia ở tận xa Tương Tây, thân phận của ngươi tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề.

Huống chi, cho dù thực sự có người đến Tương Tây điều tra thì cũng không sợ. Tương Tây là địa bàn của Tô đại nhân, cũng đã nói chuyện xong với bên phía Phất Liễu Kiếm Tông rồi. Bắt đầu từ hôm nay, ngươi chính là Lục Thanh của Phất Liễu Kiếm Tông."

Tô Tử Thanh gật đầu một cái. Ám Vệ bọn họ cũng có lúc dùng cách đổi thân phận để thi hành các loại nhiệm vụ. Hắn cũng không xa lạ gì.

Tô Tử Thần tiếp tục nói: "Lần này, mục tiêu chính của ngươi là Thượng Quan Lăng Vân của Thượng Quan thị. Hắn chính là đệ tử kiệt xuất thuộc thế hệ trẻ của Thượng Quan thị ở Hạ giới. Mặc dù thiên phú của hắn không tệ, song con người lại tham hoa háo sắc, quần là áo lụa. Cho nên không được trưởng bối Thượng Quan thị ưa thích.

Thế hệ này ở Thượng Quan thị, người được lực phủng là Thượng Quan Dịch ở Thượng Quan thị bên phía kia. Người này thậm chí đã tấn thăng đến Hóa Thần cảnh.

Nhiệm vụ của ngươi rất đơn giản, chính là kết thành bạn tốt với hắn, cùng hắn ăn uống, vui đùa. Sau đó, gợi cho hắn làm ra chuyện khiêu khích ranh giới cuối cùng của Phật môn, càng nghiêm trọng càng tốt.

Dĩ nhiên, ngươi cũng không thể chỉ lo thân mình, cũng phải làm thế. Có điều, chỉ cần ngươi trốn ra trước là được. Bên ngoài sẽ có người tiếp ứng cho ngươi, giúp ngươi hoàn toàn chạy khỏi đó."

Vừa nói, Tô Tử Thần liền đưa cho Tô Tử Thanh một tờ giấy. Phía trên có đủ các tiểu tiết. Tô Tử Thần cùng đám người Thiết Vô Tình hầu như đều suy diễn đến tất cả những tình

huống ngoài ý muốn một lượt. Chỉ cần Tô Tử Thanh làm theo trên này thì sẽ không có chuyện gì. Độ khó của việc này so với chuyện nằm vùng của Tô Tử Thần ở Thiếu Lâm Tự năm đó còn đơn giản hơn gấp mười ngàn lần.

Phải biết, lần trước Tô Tử Thần nằm vùng là đang đi đùa bỡn với tâm cơ của cường giả Chân Vũ cảnh. Hơn nữa, hắn không có bất cứ nội ứng nào, hoàn toàn đều phải dựa vào bản thân hắn.

Bây giờ đổi thành Tô Tử Thanh, hắn có kế hoạch tỉ mỉ, còn có Lục Phiến Môn và Ám Vệ ở bên cạnh tiếp ứng. Cái khó duy nhất chính là gây chuyện xong chạy trốn thế nào. Nếu như cho dù có tiếp ứng mà Tô Tử Thanh cũng thất bại, thì chỉ có thể chứng minh lần này Tô Tử Thần nhìn lầm. Người trước mắt Tô Tử Thần đây thật ra là đồ ngốc.

Sau khi nhận được nhiệm vụ, động tác của Tô Tử Thanh cũng coi là rất mau lẹ. Sự thật chứng minh, Tô Tử Thần cũng không nhìn lầm. Tô Tử Thanh có thể nói là phát huy vượt xa bình thường. Chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi đã bắt được Thượng Quan Lăng Vân, hoàn toàn trở thành bạn tốt của đối phương.

Lúc này, trong một tòa thanh lâu tại một ngôi thành lớn trong Nhữ Nam phủ, Nhữ Nam Đạo, Thượng Quan Lăng Vân cùng Tô Tử Thanh đang ngồi đối diện nhau uống rượu. Thượng Quan Lăng Vân ở phía đối diện uống có hơi nhiều, đang không ngừng kêu ca hắn bị đối xử không công bằng ở bên trong Thượng Quan thị.

Thượng Quan Lăng Vân vừa uống rượu vừa cười lạnh, nói: “Trước kia, Thượng Quan thị ta chính là một trong lục đại thế gia. Mặc dù không coi là mạnh nhất, nhưng trong lục đại thế gia thì cũng có thể được xếp hàng trung bình lưu.

Bây giờ, đám người Hàn Thiên Vực kia lại vào bên trong Thượng Quan thị ta làm gì chứ? Thượng Quan thị ta thực lực mạnh, nhưng cũng không mạnh quá mức. Kết quả, người vốn là Thượng Quan thị chúng ra lại bị người trong gia tộc liên tiếp gạt bỏ.

Lục huynh, dầu gì ta cũng là đệ tử kiệt xuất nhất trong thế hệ này ở Thượng Quan thị. Thế mà cuộc sống của ta trong Thượng Quan thị lại chẳng bằng đệ tử bình thường của Thượng Quan thị trong Hàn Thiên Vực!

Còn cái tên Thượng Quan Dịch kia nữa. Không phải hắn đột phá đến Hóa Thần sao? Có gì đặc biệt hơn người đâu chứ? Lần trước vẫn dám dạy dỗ ta trước mặt mọi người. Nói gần đây có Phật môn áp chế, nói ta đừng có đi ra ngoài gây chuyện.

Hắn là cái thá gì chứ? Nếu không phải vì hắn là đệ tử Thượng Quan thị ở Hàn Thiên Vực, tài nguyên trong gia tộc cũng nghiêng về hắn thì bây giờ, người bước vào Hóa Thần cảnh hẳn phải là ta mới đúng!"

Tô Tử Thanh ở một bên phụ họa, một bên khinh thường cười một tiếng trong lòng.

Chương 2836 - Cưỡng ép

Thượng Quan Lăng Vân này cũng coi là có thiên phú, bằng không sẽ không thể nào mới còn trẻ thế này đã đạt đến đỉnh cao Tiên Thiên. Đáng tiếc, tính cách hắn lại là tham hoa háo sắc, không chí tiến thủ, lãng phí cả cái tên phụ mẫu hắn đặt cho, cũng lãng phí cả một thân thiên phú của hắn.

Nếu như hắn có thể bỏ cái thói quen tửu sắc này đi để nghiên cứu võ đạo thì bây giờ hắn cũng không thể không tấn thăng đến Hóa Thần.

Tô Tử Thanh vừa rót rượu cho Thượng Quan Lăng Vân, vừa cười nói: "Thượng Quan huynh, hôm nay có rượu hôm nay say, đừng suy nghĩ mấy thứ vô dụng đó làm gì nữa. Đúng rồi. Ta nghe nói, Khải Châu phủ có một tiểu thế gia Lâm gia. Trưởng nữ nhà đó nghe nói có dung nhan hoa nhường nguyệt thẹn. Không biết Thượng Quan huynh có hứng thú nạp về làm thiếp hay không?

Với thân phận và địa vị của Thượng Quan huynh ngươi thì đây cũng chỉ coi như là một câu nói mà thôi, Lâm gia kia sẽ ngay lập tức chủ động đưa con gái ra ngay. Cho dù hắn không chủ

động, Thượng Quan huynh cũng có năng lực để đối phương chủ động, không phải sao?”

Thượng Quan Lăng Vân trời sinh tham hoa háo sắc, đến bây giờ chính thê không có nhưng thiếp thất đã đến hơn ba mươi rồi. Có người là do những tiểu gia tộc muốn tạo quan hệ với Thượng Quan thị mà chủ động đề nghị. Có người là vì Thượng Quan Lăng Vân lợi dụng thủ đoạn mà cưỡng ép được.

Với lời đệ nghị của Tô Tử Thanh, với trình độ háo sắc như Thượng Quan Lăng Vân, là lúc trước hắn sẵn sàng đồng ý.

Chỉ có điều bây giờ Thượng Quan Lăng Vân có chút chần chừ, nói: “Nhưng trước đó đám người phụ thân đã nói, bây giờ Phật môn rất cường thế. Toàn bộ giang hồ Nhữ Nam Đạo đều đang sợ bóng sợ gió. Cho nên ta phải biết điều một chút, đừng có ra khỏi Nhữ Nam Đạo, cách Thượng Quan thị quá xa.”

Tô Tử Thanh khinh thường cười lạnh một tiếng, nói: “Thượng Quan huynh, trước đó ngươi còn nói là Thượng Quan Dịch quản giáo ngươi. Kết quả, đâu cần hắn quản giáo, bản thân ngươi cũng bị kinh sợ rồi.

Được, lời này coi như ta chưa nói. Cô nương kia ngươi không muốn t hì ta có thể thu. Mặc dù Lục gia ta không có uy danh lớn như Thượng Quan thị, song cũng lớn hơn tiểu gia tộc bất nhập lưu đó. Chắc hẳn, người của tiểu gia tộc đó rất hoan nghênh ta đến.”

Thượng Quan Lăng Vân nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ do dự. Cuối cùng, hắn vẫn hừ lạnh một tiếng, nói: “Đi thì đi!”

Trên mặt Tô Tử Thanh lộ ra một nụ cười, thế nhưng trong lòng hắn lại rất khinh thường. Thượng Quan Lăng Vân này căn bản là một tên ngốc điển hình. Một tên mà đến cả dục vọng trong lòng cũng không khống chế được mà còn muốn trở thành người thừa kế Thượng Quan thị? Đúng là trò đùa!

Có điều, nói đi nói lại thì nếu như Thượng Quan Lăng Vân này không phải là kẻ ngu ngốc thì Ám Vệ cũng không lấy hắn làm mục tiêu.

Kết quả, Tô Tử Thanh liền dẫn theo Thượng Quan Lăng Vân cùng một nhóm lớn người làm ở Thượng Quan thị rồng rắn đi

Khải Châu phủ.

Lúc này, Lâm gia Khải Châu phủ đang cùng một tiểu gia tộc khác là Phương gia làm tiệc đính hôn.

Lâm gia cùng Phương gia đều là những gia tộc nhỏ, bất nhập lưu. Gia chủ hai nhà chẳng qua là Tiên Thiên sơ kỳ mà thôi, có thể nói vừa là võ lâm thế gia, vừa là gia tộc bình thường.

Con gai Lâm gia cũng quả thực là có dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, là người đẹp nức tiếng xa gần. Nhưng gia chủ Lâm gia cũng không có dã tâm gì lớn. Hắn cũng rất thương con gái của mình cho nên căn bản cũng không có ý định đưa nàng ra gả về những gia tộc lớn hòng kết giao.

Lần này, con gái của hắn đính hôn với Nhị công tử Phương gia cũng là vì hai bên cùng nhau lớn lên từ nhỏ, coi như là thanh mai trúc mã. Bây giờ cũng là tình đầu ý hợp, cho nên gia chủ Lâm gia mới đồng ý cho hai người làm đám hỏi.

Lúc này, gia chủ Lâm gia ở cửa, mặt nở nụ cười nghênh đón khách khứa tới lui. Lâm gia bọn họ là tiểu gia tộc, nên khách khứa đến đều là người trong Khải Châu phủ. Mọi người hầu hết đều là người quen.

Mà lúc này, gia chủ Lâm gia trông thấy một hòa thượng đến, hắn vội vàng chủ động hành lễ, nói: “Lạc Vân Thiền sư đến Lâm gia ta đúng là rồng đến nhà tôm mà!”

Hòa thượng kia có tu vi Hóa Thần cảnh, nhìn dáng vẻ từ mi thiện mục, sau lưng hắn còn hai tiểu hòa thượng đi theo, ôm theo một món quà.

Hắn chắp hai tay, thi lễ với gia chủ Lâm gia, nói: “Từ khi Kim Quang Tự đến Nhữ Nam Đạo tới giờ, Lâm gia chủ ở Khải Châu phủ đã giúp cho Phật môn Kim Quang Tự không ít. Lần này lệnh ái đính hôn, mời bần tăng đến làm chủ trì, bần tăng dĩ nhiên phải nể mặt rồi.”

Gia chủ Lâm gia nghe vật nhất thời mặt mày hồng hào, nói: “Lạc Vân Thiền sư khách khí rồi. Mời, mời vào bên trong!”

Phật môn thống trị Nhữ Nam Đạo, mặc dù đối với những thế lực lớn và những phe có dã tâm lớn kia mà nói là một kiểu

xâm hại lợi ích, nhưng với tiểu gia tộc bất nhập lưu như Lâm gia thì chẳng có ảnh hưởng gì.

Hơn nữa, lúc Kim Quang Tự muốn mời chào đệ tử ở Khải Châu phủ, những thế lực nhỏ ở địa phương không có lấy một bên đứng ra hỗ trợ, chỉ có Lâm gia đứng ra, làm địa đầu xà, giúp cho Kim Quang Tự tìm đệ tử. Hành động này cũng lấy được hảo cảm của Phật môn.

Chương 2837 - Cưỡng ép (2)

Trước đó, Phật Đà đã nói với bọn họ, mặc dù Phật môn muốn nhúng tay vào việc địa phương nhưng phải có chứng cứ, có lý mới được. Cường thế bá đạo cũng được nhưng phải nói phải trái.

Đám người Phật môn phía dưới cũng không phải đồ ngốc. Bọn họ cẩn thận lý giải những lời này một phen. Trong lúc cường thế bá đạo đồng thời cũng phải nâng đỡ một ít những tiểu gia tộc ủng hộ và tương đối trung thành với Phật môn. Lâm gia là một trong số đó.

Cho nên bây giờ, Lâm gia mời cao tăng Phật môn đến chủ trì lễ đính hôn, Phật môn cũng thực sự nể mặt, phái đến một tên võ giả Hóa Thần cảnh.

Lúc này, những võ giả Khải Châu phủ khác trông thấy Lâm gia có tài cán lớn đến vậy, mời được cả người Phật môn tới, bọn họ cũng không khỏi cảm khái trong lòng. Gia chủ Lâm gia ngày thường không tranh không đoạt nhưng thật đúng là tẩm ngẩm tầm ngầm mà đâm chết voi. Vào thời khắc mấu chốt lại thu được hảo cảm của Phật môn.

Nghi thức đính hôn được thuận lợi cử hành. Có điều, lúc này người làm Lâm gia bên ngoài lại lớn tiếng nói: “Thượng Quan Lăng Vân công tử Thượng Quan thị đến thăm!”

Nghe lời này xong, sắc mặt mọi người ở đây đều biến sắc.

Gia chủ Lâm gia là ngạc nhiên. Lâm gia bọn họ chỉ là một tiểu gia tộc bất nhập lưu. So với Thượng Quan thị, Lâm gia không khác gì con kiếm so với con voi vậy. Thực lực của một người trong Thượng Quan thị cũng mạnh hơn so với hắn rồi. Hắn

cũng không có liên lạc gì với Thượng Quan thị. Thượng Quan thị đến tìm hắn để làm gì?

Mà ở đây, có một số võ giả kiến thức tương đối nhiều sắc mặt hơi biến. Bọn họ thường xuyên ở bên ngoài, cũng đã nghe nói đến danh tiếng của vị công tử Thượng Quan thị này. Đối phương không phải là vì con gái Lâm gia mà đến đấy chứ?

Nếu là như vậy thì Lâm gia xui xẻo rồi.

Thượng Quan Lăng Vân háo sắc thành tính. Hắn nhìn trúng con gái nhà ai, nếu gia tộc đó chủ động dâng lên, Thượng Quan Lăng Vân kia cũng coi như là hành sự có chú trọng. Hắn cũng biết vận dụng tất cả năng lực trong tay mình để giúp gia tộc đó. Với lực lượng của Thượng Quan thị, dù hắn chỉ là đệ tử trẻ trong Thượng Quan thị, lực lượng hắn nắm trong tay cũng còn hơn cả những tiểu gia tộc bình thường.

Thế nhưng, nếu gia tộc đó cự tuyệt, thủ đoạn của Thượng Quan Lăng Vân kia sẽ không ôn hòa như thế nữa, chắc chắn sẽ để lộ tính xấu rõ ràng.

Cho nên, người này giống như con chuột trên đường ở toàn bộ Nhữ Nam Đạo vậy. Nếu không phải là vì hắn xuất thân từ dòng chính Thượng Quan thị, thì ngay cả nội bộ Thượng Quan thị cũng sẽ nghiêm trị hắn.

Thượng Quan Lăng Vân cười lớn đi ở phía trước, Tô Tử Thanh yên lặng đi theo sau lưng hắn, nhìn chăm chú tất cả xung quanh. Khi nhìn thấy vị Lạc Vân Thiền sư kia, ánh mắt hắn nhất thời híp một cái.

Trước đó, Ám Vệ báo cho hắn là Lâm gia chắc chắn sẽ mời một tên tăng nhân Phật môn đến làm người chủ trì. Nhưng rốt cuộc Phật môn sẽ phái ai đi thì Ám Vệ không biết.

Có điều, trước đó Ám Vệ từng có phân tích, với thân phận của Lâm gia, Phật môn phái ra một võ giả Tiên Thiên đến là có khả năng nhất. Dẫu sao thì gia chủ Lâm gia kia cũng chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ mà thôi.

Nhưng ngay cả người Ám Vệ cũng không ngờ tới, lần này Phật môn vì muốn lung lạc những tiểu gia tộc dựa vào Phật môn mà cho Lâm gia mặt mũi như thế, phái hẳn đến võ giả

Hóa Thần cảnh. Nghĩ đến chuyện lát nữa phải làm, Tô Tử Thanh cũng hơi có chút khẩn trương.

Có điều, Tô Tử Thanh khẩn trương, song Thượng Quan Lăng Vân lại rất ung dung.

Hắn tùy tiện chắp tay với gia chủ Lâm gia, nói: "Lâm gia chủ, tại hạ nghe nói, tiểu thư Lâm gia hiền lương thục đức, dịu dàng, phóng khoáng, vì lẽ đó nên ta nguyện ý bỏ ra nhiều tiền đón nàng đến Thượng Quan thị ta. Không biết gia chủ Lâm gia ngươi có bằng lòng hay không?"

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây ai nấy đều xôn xao. Một vài người biết lai lịch của Thượng Quan Vân đều thở dài một hơi. Quả là như vậy. Xem ra Lâm gia này xui xẻo rồi.

Mà lúc này, Lâm gia Đại tiểu thư vừa mới đi ra, trên mặt cũng lộ vẻ kinh hãi. Còn có Nhị công tử Phương gia kia, trên mặt cũng lộ vẻ giận dữ.

Bên này, Thượng Quan Lăng Vân trông thấy tướng mạo của Lâm gia Đại tiểu thư kia, mắt cũng nhất thời sáng lên. Vị Lâm gia Đại tiểu thưa này quả nhiên giống như Lục Thanh nói, có thể nói là quốc sắc thiên hương. Chuyến này quả là có giá trị! Cho dù lúc về nhà có bị phạt cũng đáng.

Trong mắt gia chủ Lâm gia lộ ra một tia khổ sở, hắn vội vàng nói: "Thượng Quan công tử xin thứ lỗi, tiểu nữ đã đính hôn cùng người khác rồi."

Thượng Quan Lăng Vân không mấy quan tâm, vung tay lên nói: "Chỉ mới đính hôn chứ đã thành thân đâu? Sợ cái gì? Cho dù đã vào độngphòng thì bổn công tử cũng không quan tâm!

Gia chủ Lâm gia đừng vội cự tuyệt. Bổn công tử lần này rất có thành ý đấy!

Vừa nói, Thượng Quan Lăng Vân vung tay lên, người làm Thượng Quan thị nhanh chóng mở hộp quà trong tay ra. Bên trong đó có đủ các loại đan dược, công pháp, còn có một ít tài nguyên tu luyện hiếm có các loại.

Những thứ này với Thượng Quan Lăng Vân mà nói thì chẳng qua chỉ là thứ tầm thường mà thôi. Đặc biệt là công pháp, cái

này chẳng qua là công pháp Thượng Quan thị cho người làm tu luyện mà thôi.

Chương 2838 - Tiến thoái lưỡng nan

Tiến thoái lưỡng nan

Có điều, với tiểu thế gia như Lâm gia mà nói, thứ này bọn họ có dùng cả đời cũng đừng mong có được. Mỗi loại đều là chí bảo.

Thậm chí, có mấy người sau khi thấy được những thứ này cũng không khỏi nghĩ sao họ lại không có đứa con gái xinh đẹp như Lâm gia kia chứ? Vì những bảo vật này, đừng nói là gả con gái cho Thượng Quan Lăng Vân làm thiếp, coi như là gả cho người làm Thượng Quan thị cũng chấp nhận được.

Chỉ tiếc, gia chủ Lâm gia không phải người như vậy. Hắn vẫn cười khổ, nói: “Thượng Quan công tử nâng đỡ. Thật sự là tiểu nữ đã có hôn ước, cho nên xin Thượng Quan công tử thu hồi lời nói.”

Nghe thế, sắc mặt Thượng Quan Lăng Vân nhất thời trầm xuống: “Cho thể diện mà không cần! Thật sự cho rằng dễ nói chuyện với bổn công tử thế à?

Có hôn ước? Được thôi, ta sẽ diệt nhà có hôn ước đó. Ta phải xem thử xem, có ai dám thành thân với con gái ngươi!”

Lời này vừa dứt, người Lâm gia và Phương gia nhất thời biến sắc, trong mắt đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Với tiểu gia tộc như bọn họ mà nói, Thượng Quan thị muốn diệt bọn họ là chuyện của một câu nói mà thôi.

Lúc này, Lạc Vân Thiền sư vốn chẳng nói gì lại đứng dậy, lãnh đạm nói: “Đệ tử Thượng Quan thị ai cũng bá đạo như vậy? Ép cưới không được thì cưỡng cướp? Hôm nay bần tăng ở đây, ta phải xem thử xem ai dám cướp người ở ngay trước mặt bần tăng!”

Thấy người Phật môn ở đây, sắc mặt của Thượng Quan Lăng Vân nhất thời có hơi biến sắc.

Hắn cho dù có phách lối hơn nữa cũng biết bây giờ Phật môn có địa vị gì ở Nhữ Nam Đạo. Dù có là Thượng Quan thị bọn họ cũng không dám tùy tiện đi chọc vào.

Nhưng thái độ vừa rồi của hắn lại cứng rắn như vậy, bây giờ hòa thượng Phật môn nói một câu hắn đã nhận thua, cái này thật chẳng nói nên lời!

Thượng Quan Lăng Vân muốn có mặt mũi nên lúc Lạc Vân Thiền sư mới bước ra, hắn cũng không rời đi mà hừ lạnh một tiếng nói: "Từ khi nào người của Phật môn lại biến thành người làm mai rồi? Mời một hòa thượng đến chủ trì nghi thức đính hôn, đúng là chẳng ra gì!"

Lời vừa nói ra, chỉ thấy sắc mặt của Lạc Vân Thiền sư nhất thời đen đi. Có điều, hắn cũng không đáp trả lại Thượng Quan Lăng Vân. Dẫu sao có nói gì thì thực lực hay tuổi tác, hắn vẫn là trưởng bối của Thượng Quan Lăng Vân.

Hắn liền nói với hai đệ tử phía sau mình: "Đi, đuổi bọn họ ra ngoài cho ta! Chuyện này ta sẽ nói với người của Thượng Quan thị sau!"

Hai tên đệ tử Phật môn kia gật đầu một cái. Bọn họ đều có tu vi Tiên Thiên cảnh giới. Huống chi bọn họ đều có xuất thân Phật môn. So sánh với những tông môn khác, đệ tử Phật môn có lẽ không phải là đông nhất, nhưng thực lực lại được xếp vào hàng đầu trong số những người đồng cấp ở rất nhiều các tông môn khác.

Trước mắt, đám người Thượng Quan thị này cũng chỉ có tên phế vật Thượng Quan Lăng Vân cùng người hầu của hắn là có cảnh giới Tiên Thiên, những người khác căn bản không đáng để lo.

Mà hai tên Phật môn này cũng ghi hận với lời Thượng Quan Lăng Vân nói về Phật môn bọn họ. Bọn họ bước lên, không nói hai lời, liền ngay lập tức tấn công mạnh đến.

Thượng Quan Lăng Vân thấy vậy, vừa lui về sau, vừa hô lớn: "Làm gì thế? Phật môn các ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Thật cho rằng Thượng Quan thị chúng ta dễ bắt nạt à?"

Có điều vào lúc này, Tô Tử Thanh bên cạnh hắn mắt lóe một tia lạnh. Thân hình hắn lui về sau theo Thượng Quan Lăng Vân, khiến cho hai tên hòa thượng Phật môn kia cho rằng bọn họ chịu thua, tính cảnh giác hạ thấp. Lúc này, trong tay hắn, một thanh trường kiếm bỗng nhiên đâm đến hướng một tên hào thường. Trên mũi kiếm lóe lên kiếm mang đỏ tươi, vô cùng tàn nhẫn.

Tên hòa thượng Phật môn kia giật mình, hai tay liền phóng ra một tia cương khí màu vàng, kẹp kiếm kia lại trong lòng bàn tay. Nhưng lúc này, trong mắt Tô Tử Thanh lộ ra một tia ác độc. Hắn ngắn lập tức buông lỏng trường kiếm trong tay. Một thanh đoản kiếm không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong tay trái của hắn.

Cánh tay của Tô Tử Thanh vặn vẹo hệt như một con rắn, dùng góc độ vô cùng kỳ dị mà xé nát chân khí hộ thể của hòa thượng kia, cắm đoản kiếm vào ngực hắn, lại còn dùng lực đảo lên!

Thấy khóe miệng hòa thượng kia đã chảy máu, lúc này Tô Tử Thanh mới vội vàng lui về phía sau, vừa lui vừa hô lớn: “Công tử chạy mau! Đám hòa thượng này động thủ nhất định là muốn nhốt ngươi vào trong Hắc Ngục cùng cả Trấn Ma Tháp đấy!”

Từ lúc Tô Tử Thanh động thủ giết người đến giờ, mọi người ở đây ai nấy đều lúng túng. Thượng Quan Lăng Vân không ngờ Tô Tử Thanh thế mà lại động thủ giết người. Mà Lạc Vân Thiền sư kia lại không nghĩ Thượng Quan thị dám động thủ giết người.

Thật ra thì lần này Lạc Vân Thiền sư chỉ muốn đuổi Thượng Quan Lăng Vân ra ngoài mà thôi. Hắn ngược lại không muốn nhốt Thượng Quan Lăng Vân vào Hắc Ngục hay Trấn Ma Tháp gì.

Dù sao đối phương cũng là người của Thượng Quan thị. Nếu như Phật môn muốn so đo thì với cái đức hạnh của Thượng Quan Lăng Vân, tuy hắn không đến mức phải vào Trấn Ma Tháp nhưng chắc chắn sẽ bị nhốt vào Hắc Ngục đến hơn mười năm.

Chương 2839 - Tiến thoái lưỡng nan (2)

Tiến thoái lưỡng nan (2)

Nhưng trước đó, Thượng Quan thị cùng Thất Hùng Hội cũng đã nhận thua, uy tín của họ trong Nhữ Nam Đạo đã suy giảm nhiều. Lúc này, Phật môn cũng không làm quá mức, ép uổng đối phương.

Tuy nhiên bây giờ thì sao? Thượng Quan Lăng Vân lại dám giết người Phật Tông! Lần này chẳng cần bàn đến Hắc Ngục nữa, Thượng Quan Lăng Vân hắn đã có một vị trí trong Trấn Ma Tháp rồi!

Mặc dù người giết người là Tô Tử Thanh, nhưng dưới góc nhìn của Lạc Vân Thiền sư, người nọ chính là người hầu của Thượng Quan Lăng Vân. Hắn giết người thì cũng chính là Thượng Quan Lăng Vân giết người.

"To gan!"

Trên khuôn mặt hiền hòa khả ái của Lạc Vân Thiền sư lộ ra vẻ sát cơ, trông kinh khủng dị thường.

Phật Đà cũng có cơn thịnh nộ, chớ nói gì là bây giờ đệ tử của hắn bị giết ngay trước mặt hắn thế kia.

Thân hình của Lạc Vân Thiền sư động một cái, trong nháy mắt đã nhào đến chỗ xa hơn mười trượng. Một chưởng đánh xuống, Phật quang kim sắc óng ánh trực tiếp phá không mà ra. Tô Tử Thanh ở cách hắn mười mấy trượng bị chưởng phong này đánh trúng. Dù đã ở xa hơn mấy chục trượng, hắn vẫn bị sức mạnh cường đại này đánh trúng mà nôn ra một ngụm máu tươi.

Nhưng động tác của hắn không chỉ không yếu đi mà còn mượn sức mạnh này trốn đi nhanh hơn. Thoắt cái đã chạy ra khỏi Lâm gia, mất tung tích.

Lạc Vân Thiền sư quay đầu nhìn Thượng Quan Lăng Vân hãy còn đang kinh ngạc đầy mặt, quát: "Bắt bọn họ lại! Nếu Thượng Quan thị muốn trách tội thì Phật môn ta chịu!"

Mọi người ở đây hai mắt nhìn nhau một cái. Có Phật môn bảo vệ, bọn họ dĩ nhiên phải ra tay. Huống chi tình huống ngày hôm nay như thế, bọn họ cũng không thể nương tay. Hoặc là đắc tội với Thượng Quan thị, hoặc là đắc tội với Phật môn. Cho nên bọn họ quyết chọn cái sau.

Ba ngày sau, bên trong Thượng Quan thị là vẻ buồn rầu ảm đạm của cả Thượng Quan thị. Gia chủ Thượng Quan thị là Thượng Quan Linh, sắc mặt âm trầm vô cùng. Thậm chí cả những võ giả Thượng Quan thị khác cũng là như vậy.

Có điều, kỳ lạ là bây giờ bên trong Thượng Quan thị đã chia thành hai phe rõ ràng.

Gia chủ Thượng Quan Linh ngồi ở vị trí chính giữa, xung quanh chia làm hai phái. Một bên là người của Thượng Quan thị ở Hàn Thiên Vực. Mà bên còn lại chính là người của Thượng Quan thị ở Hạ giới ngày trước.

Người của Thượng Quan thị ở Hàn Thiên Vực dĩ nhiên là coi Thượng Quan Linh làm chủ, hơn nữa còn có đến mấy tên Dương Thần.

Thượng Quan thị ở Hạ giới này, người có thực lực thì lại chiếm số ít, chỉ có hai tên Dương Thần. Theo thứ tự chính là hai huynh đệ Thượng Quan Phi Vân và Thượng Quan Chiêu Vân.

Vốn, Thượng Quan thị ở Hạ giới cũng có thực lực khá được, chỉ có điều, những trưởng lão trước kia đều đã già nua rồi. Mặc dù có thực lực Dương Thần cảnh nhưng cũng sớm đã không đánh nổi nữa. Vì thế nên Thượng Quan thị ở Hạ giới lúc này mới lấy ngay hai huynh đệ Thượng Quan Phi Vân và Thượng Quan Chiêu Vân làm chủ.

Thượng Quan Linh sắc mặt âm trầm, nói: “Bây giờ bên phía Phật Tông đã gửi tin đến. Thượng Quan Lăng Vân cướp hôn ở ngay trước mặt tất cả mọi người, còn nói chuyện ngang tàn với Phật môn. Thậm chí còn giết một tên đệ tử Phật môn ngay tại chỗ.

Bây giờ bên phía Phật môn đã nói, Thượng Quan Lăng Vân thập ác không tha, nhưng Phật môn bọn họ từ bi, sẽ không giết

người. Nhưng sẽ ép Thượng Quan Lăng Vân vào trong Trấn Ma Tháp ở ngay trước mặt mọi người.

Trấn Ma Tháp là gì ta cũng không cần phải nói nữa. Ở trong đó, ngay cả cường giả Thần Kiều cảnh cũng khó qua nổi. Một tên võ giả Tiên Thiên như Thượng Quan Lăng Vân tiến vào trong thì chắc chắn phải chết.

Tuy nhiên, vấn đề bây giờ chính là Thượng Quan thị chúng ta phải xử lý thế nào đây?"

Lời vừa nói ra, bên phía Hàn Thiên Vực ngay lập tức có một tên Dương Thần lạnh lùng nói: "Hiện tại là thời khắc nào rồi? Sợ bóng sợ gió ở bên ngoài! Thượng Quan thị ta năm lần bảy lượt nghiêm cấm đệ tử gây chuyện. Thế mà Thượng Quan Lăng Vân này thì hay rồi! Coi lệnh của gia tộc như gió thoảng bên tai! Thế mà cũng dám giết một tên đệ tử Phật môn! Người như vậy, ta đề nghị trực tiếp đuổi khỏi gia tộc, tránh cho Thượng Quan thị chúng ta mất mặt, xấu hổ!"

Lời này vừa nói ra, đám người Thượng Quan thị ở Hạ giới sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ khó coi.

Thượng Quan Lăng Vân cho dù có không ra hồn người đi nữa thì đó cũng là đệ tử của bọn họ. Đặc biệt với Thượng Quan Phi Vân và Thượng Quan Chiêu Vân mà nói, Thượng Quan Lăng Vân chính là hậu duệ trực hệ nhất mạch bọn họ.

Thượng Quan Phi Vân hừ lạnh, nói: "Người cũng không phải do Thượng Quan Lăng Vân giết. Phật môn không bắt được người, muốn bắt người Thượng Quan thị chúng ta lãnh tội?

Huống chi cho dù thật sự có là người Thượng Quan thị sai, Phật môn kia báo một tiếng thì Thượng Quan thị chúng ta cũng sẽ nể mặt cho bọn họ mà xử trí Thượng Quan Lăng Vân. Nhưng bây giờ, Phật môn lại đang tính ném Thượng Quan Lăng Vân vào Trấn Ma Tháp. Đây là gì chứ? Là đánh vào mặt Thượng Quan thị ta?"

Lời này của Thượng Quan Phi Vân cũng không phải là đang thiên vị cho Thượng Quan Lăng Vân, mà chuyện này căn bản là quy tắc ngầm mà những thế lực lớn như bọn họ ngầm thừa nhận.

Chương 2840 - Tiến thoái lưỡng nan (3)

Tiến thoái lưỡng nan (3)

Ví như Thượng Quan Lăng Vân nếu đắc tội với Thất Hùng Hội, Thẩm Vô Danh dạy dỗ Thượng Quan Lăng Vân ngay trước mặt mọi người, thậm chí giết hắn luôn cũng được. Tuy nhiên làm vậy cũng là tỏ ý muốn trở mặt với Thượng Quan thị.

Cho nên cách làm ổn thỏa nhất vẫn là nên nói chuyện này cho Thượng Quan thị. Mà gia chủ Thượng Quan thị cũng không phải kẻ ngốc, nhất định sẽ đưa ra lựa chọn chính xác, phạt nặng Thượng Quan Lăng Vân để cho Thất Hùng Hội được thỏa mãn. Như thế, hai bên cũng coi là đều có mặt mũi và có lý.

Song, cách làm của Phật môn bây giờ rõ ràng là không coi Thượng Quan thị ra gì. Hoặc giả nói, bọn họ không lo chuyện trở mặt với Thượng Quan thị.

Mà lúc này, võ giả Hàn Thiên Vực ở phía đối diện cười lạnh, nói: “Người cho dù không phải là do Thượng Quan Lăng Vân giết nhưng là do hắn mang đi. Món nợ này, Phật môn dĩ nhiên có thể tính lên người Thượng Quan Lăng Vân.

Cái tên Lục Thanh giết người đó chạy cũng nhanh thật. Mới một ngày đã trốn ra khỏi Nhữ Nam Đạo cùng toàn bộ Lục gia rồi! Bây giờ Phật môn không bắt được người thì dĩ nhiên phải có ai đó đền tội để bọn họ hả giận rồi!

Nếu giữ hắn lại để thêm phiền toái cho Thượng Quan thị chúng ta thì chi bằng cứ mặc hắn ở trong Trấn Ma Tháp.”

Thượng Quan Phi Vân ngay lập tức đập bàn một cái, quát lên: “Ngươi có ý gì đây? Thượng Quan thị ta dầu gì cũng là một trong lục đại thế gia. Chẳng lẽ phải khom lưng khụy gối trước mặt Phật môn như vậy hay sao? Hay là nói, ngươi thấy Thượng Quan Lăng Vân chính là người nhất mạch Thượng Quan thị ở Hạ giới cho nên mới không tính cứu hắn?”

Lời vừa nói ra, mọi người ở đây đều nhất thời yên tĩnh lại. Sau đó, hai bên bắt đầu quát mắng lẫn nhau.

Bên phía Hạ giới kia là vì không có cảm giác an toàn. Đối với bọn họ mà nói, Thượng Quan Lăng Vân có thể xử trí, dù sau khi đưa hắn từ Phật môn về phải giết hắn đi thì bọn họ cũng không quản.

Nhưng bây giờ, Thượng Quan thị bên phía Hàn Thiên Vực kia lại muốn thẳng thừng bỏ rơi Thượng Quan Lăng Vân. Cái này khiến cho Thượng Quan thị ở Hạ giới có chút không chịu nổi.

Hôm nay mấy người kia có thể bỏ đi Thượng Quan Lăng Vân. Sau này nhất mạch Hạ giới mà có xảy ra chuyện gì, có khi nào cũng sẽ bị đám người ở Hàn Thiên Vực này bỏ đi hay không? Cho nên, ra vẻ mèo khóc chuột, bọn họ tuyêt không cho phép Thượng Quan Lăng Vân chết như thế.

Mà Thượng Quan thị bên phía Hàn Thiên Vực cũng không hẳn là không có ý này. Dẫu sao bọn họ cũng là sau này mới dung hợp với nhau. Trong xương máu cũng có ý xem thường và hoàn toàn thâu tóm đối phương.

Cho nên, hai bên cãi vã mới kịch liệt đến thế, thiếu chút nữa là động thủ rồi.

Mà lúc này, thấy chuyện càng lúc càng gay gắt, Thượng Quan Linh phẫn nộ quát: “Tất cả câm miệng! Bên phía Phật môn kia còn chưa làm gì chúng ta, tự chúng ta đã muốn đấu đá với nhau! Đây không phải là để cho người khác cười nhạo thì là gì?

Đừng nói nữa, chuyện này cũng không cần các ngươi bàn tới bàn lui, phần còn lại cứ để ta giải quyết. Trong ngày mai ta sẽ tự mình đi tìm Phổ Huyền trụ trì Kim Quang Tự, tranh thủ thuyết phục hắn trả Thượng Quan Lăng Vân!

Với chuyện lúc này ở Thượng Quan thị, người làm gia chủ như Thượng Quan Linh cũng rất buồn rầu.

Mặc dù hắn là người Thượng Quan thị ở Hàn Thiên Vực, nhưng thực chất hắn cũng không nghiêng hẳn về người của Thượng Quan thị ở Hàn Thiên Vực. Cho đến giờ, Thượng Quan Linh cũng được coi là đối xử công bằng. Nếu không chuyện hôm nay hắn cũng sẽ không đưa ra để thảo luận mà cứ thẳng tay vứt Thượng Quan Lăng Vân đi là xong.

Chỉ có điều, Thượng Quan Linh nghĩ vậy không có nghĩa những người khác cũng thấy như vậy.

Trong mắt những Thượng Quan thị ở Hạ giới thì chỉ cần Thượng Quan Linh không thiên vị bọn họ thì chính là vì hắn đang thiên vị cho Thượng Quan thị ở Hàn Thiên Vực.

Nếu Thượng Quan Linh công khai thiên vị Thượng Quan thị ở Hạ giới thì Thượng Quan thị bên phía Hàn Thiên Vực kia sẽ có bất mãn.

Cho nên chuyện này bất kể có thế nào thì Thượng Quan Linh cũng là người hai mặt đều không phải.

Gia cơ của Thượng Quan thị cũng chỉ lớn đến như vậy, căn bản không chịu nổi dày vò hay nội đấu nữa.

Thật ra thì từ lúc Thượng Quan Linh tiếp nhận Thượng Quan thị cũng đã liệu trước được chuyện này. Mặc dù hai bên vào vạn năm trước cũng đều có chung một tổ tiên, nhưng dẫu sao cũng đã qua hơn vạn năm, quan hệ giữa hai bên đã trở nên vô cùng mỏng manh. Một việc nhỏ cũng đủ để tạo thành vết rách giữa hai bên.

Mà bây giờ, chuyện của Thượng Quan Lăng Vân cũng không coi là nhỏ. Hiện tại nếu như không có gia chủ Chân Vũ cảnh như Thượng Quan Linh ngồi ở đây, nói không chừng hai bên cũng đã muốn đánh nhau rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thượng Quan Linh liền một thân một mình đi đến Kim Quang Tự.

Kim Quang Tự được xây dựng ở ngoài Nhữ Nam phủ, toàn bộ đều được chế tạo bằng gạch dán thiếp vàng, trông nguy nga lộng lẫy nhưng đồng thời cũng có chút tục khí. Nhìn thế nào cũng không giống chùa mà có chút giống với đám nhà giàu mới nổi.

Những hòa thượng Phật môn khác lúc xây miếu dựng chùa đều thích trang nghiêm, nghiêm túc một chút. Thô tục như Phổ Huyền hòa thượng này thì thật đúng là hiếm thấy.

Chương 2841 - Cường thế

Cường thế

Dĩ nhiên, với lời bàn luận từ ngoại giới này, Phổ Huyền dĩ nhiên không để ý đến. Thực lực và bối cảnh Phật tông của hắn bày ra đó. Số võ giả kéo đến Kim Quang Tự bái sư mỗi ngày đều đếm không hết.

Lúc này, trong một gian thiện phòng, trụ trì Kim Quang Tự "Nộ Diễm La Hán" Phổ Huyền đang ngồi xếp bằng trên đất.

Nhìn Phổ Huyền tuổi tác không còn trẻ nữa. Mặc dù là Chân Vũ nhưng thọ nguyên của hắn cũng sớm đã qua tráng niên. Lông mày và râu đều là một màu trắng như tuyết, trên mặt cũng đầy nếp nhăn.

Tuy nhiên, thân hình hắn lại vô cùng cao lớn. Cho dù đang khoác áo cà sa rộng nhưng cũng khiến cho người ta có cảm giác sức mạnh nội liễm. Tựa như thể trong cái thân xác già nua này của hắn có ẩn chứa một ngọn núi lửa vậy.

Võ giả chủ tu công pháp luyện thể tầm thường vào thời kỳ đỉnh cao quả thực rất khó dây dưa. Đều trực tiếp dùng lực áp người, hơn nữa, tấn công và phòng ngự phải nói là không có sơ hở nào để tấn công được.

Chỉ có điều, tu luyện công pháp luyện thể không chỉ tốn thời gian dài, hơn nữa một khi đã qua tráng niên, khí huyết suy bại, thực lực của bản thân giảm xuống cũng tương đối ghê gớm.

Ngày xưa, Phổ Huyền có thể hoàn toàn dựa vào bí pháp Đại Tu Di Kim Quang Chú mà Kim Quang Tự bọn họ truyền thừa xuống để lấy một địch hai, lực chiến với Thẩm Vô Danh và Thượng Quan Linh đang tuổi tráng niên.

Môn bí pháp này mặc dù có cái tên nghe giống bí pháp công kích Nguyên Thần, nhưng nó là một môn công pháp phụ trợ cho việc tu luyện thân xác, dùng tu di lực trấn áp thân xác, lấy Kim Quang Chú để khóa lại khí huyết thân xác, trì hoãn việc suy bại của nó.

Loại bí pháp này mặc dù sẽ không khiến cho thọ nguyên của võ giả gia tăng, nhưng với võ giả tu luyện công pháp luyện thể mà nói thì có thể kéo dài thời gian đỉnh cao của bọn họ.

Lúc này, một tiểu sa di đẩy cửa thiện phòng vào, nói: “Trụ trì, gia chủ Thượng Quan thị, Thượng Quan Linh cầu kiến.”

Phổ Huyền mở mắt ra, một tia tinh mang sắc bén lóe lên, nói: “Thượng Quan Linh? Đoán chừng hắn đến là vì thứ bại hoại của nhà Thượng Quan thị đó!

Thượng Quan thị cũng là càng lúc càng hồ đồ rồi. Có một thứ đệ tử bại hoại như vậy mà không ra sức dạy dỗ, xảy ra chuyện mới đến cầu tha thứ. Thật cho là người Phật môn dễ giết như vậy à?”

Tiểu sa di kia thận trọng hỏi: “Vậy trụ trì, chúng ta có gặp hay không?”

Phổ Huyền lạnh nhạt nói: “Đối phương dù gì cũng là gia chủ Thượng Quan thị. Từ chối không gặp thì không có lễ giáo, cái này không được. Mời hắn đến thiền điện đi.”

Bên trong thiền điện, Thượng Quan Linh bưng một tách trà, mày nhíu chặt.

Thái độ Phật môn bây giờ kiêu ngạo. Hắn đường đường là gia chủ Thượng Quan thị mà lại bị bắt chờ ở đây đến cả nửa ngày! Có thể tưởng tượng được, thái độ của Phật Tông bây giờ rốt cuộc là thế nào.

Mãi lâu sau, Phổ Huyền mới ung dung đi ra, lạnh nhạt nói: “Kim Quang Tự chúng ta gần đây có hơi bận rộn cho nên chiêu đãi không chu toàn, xin Thượng Quan gia chủ lượng thứ cho.”

Mặc dù Phổ Huyền ngoài miệng thì nói Thượng Quan Linh thứ lỗi, nhưng trong thực tế trên mặt hắn lại chẳng có chút ý thứ lỗi nào.

Thượng Quan Linh trong lòng tức giận, có điều, lúc này hắn cũng chỉ có thể nhịn xuống, cười theo nói: “Phổ Huyền đại sư, hôm nay ta đến đây là để nói ít chuyện liên quan đến Thượng Quan Lăng Vân. Thượng Quan Lăng Vân là đệ tử của Thượng Quan thị chúng ta. Mặc dù hắn phạm vào một chút sai lầm, nhưng dẫu sao cũng là tuổi trẻ mà, cho nên ta mong Phổ Huyền đại sư có thể tha cho một nước. Trấn Ma Tháp kia cũng không phải là nơi hắn nên đến. Thượng Quan thị ta nói thế nào

thì cũng là một trong lục đại thế gia, cũng là tông môn Chính đạo, sao lại có thể bị nhốt vào trong Trấn Ma Tháp được?”

Phổ Huyền nghe vậy, nhàn nhạt nói: “Thượng Quan gia chủ, Thượng Quan thị các người đúng thực là tông môn Chính đạo. Mặc dù bần tăng xuất thân Tiên Vực nhưng cũng nghe đồn qua danh tiếng của Thượng Quan thị các ngươi.

Ba ngàn năm trước, ma đầu Quỷ Vô Lệ họa loạn giang hồ, là gia chủ Thượng Quan thị đời đó của các ngươi xuất thủ, dùng tính mạng để đánh trọng thương Quỷ Vô Lệ, lúc này mới có thể giúp cho các tông môn Chính đạo chém chết nó.

Một ngàn tám trăm năm trước, kẻ điên Tiếu Uyên sáng tạo ra Phệ Hồn Ma Công khiến người tu luyện đều trở nên vô cùng điên cuồng, mất đi thần trí, tùy ý giết chóc, là cường giả Thượng Quan thị đời đó dốc hết sức lực, bóp chết hắn ở Nhữ Nam Đạo, nếu không lại là một trận hạo kiếp giang hồ.

Những chuyện này có hơi xa xôi, nói gần lại ngàn năm trước, dị tộc Bắc Nguyên xâm phạm Trung Nguyên, là Thượng Quan thị ngươi dẫn theo đệ tử tử chiến ở biên cương, cùng tiến cùng lùi với hoàng triều Trung Nguyên, khiến cho đất Trung Nguyên tránh được khỏi chiến hỏa.

Những thứ này đều là công đức của Thượng Quan thị ngươi, người giang hồ đều ghi tạc trong lòng.”

Thượng Quan Linh tỏ ra có hơi chút lúng túng. Phổ Huyền xuất thân Tiên Vực. Thượng Quan Linh cũng xuất thân Tiên Vực. Chuyện tốt cũng như nghiệp trước đó của Thượng Quan thị ở Hạ giới nào có liên quan gì đến hắn.

Chương 2842 - Cường thế (2)

Cường thế (2)

Có điều, bây giờ xảy ra chuyện như vậy, hắn cũng chỉ có thể cười ha hả mà gật đầu hưởng ứng. Mặc dù trong lòng lúng túng nhưng ngoài miệng hắn vẫn nói: “Phổ Huyền đại sư nói không sai. Tổ tiên Thượng Quan thị ta có thể làm được đến thế thì sao có thể xuất hiện hạng người tà ma cho được? Có thể

châm chước cho Thượng Quan Lăng Vân kia được hay không?”

Lúc này, bỗng nhiên Phổ Huyền hừ lạnh một tiếng, nói: “Thượng Quan gia chủ, bần tăng vẫn còn chưa dứt lời.

Những thứ này đúng thực là chiến công của Thượng Quan thị các ngươi, nhưng công tội phân bạch. Không thể chỉ vì ngày xưa Thượng Quan thị các ngươi làm việc thiện cho võ lâm mà có thể không cân nhắc đến việc ác hiện tại của Thượng Quan thị các ngươi được!

Chuyện Thượng Quan Lăng Vân làm những năm nay, ngươi có dám nói Thượng Quan thị các ngươi không biết chút gì không?

Ban đầu, lúc Phật môn ta mới đến Nhữ Nam Đạo, ta nể tình Thượng Quan thị các ngươi cho nên mới không truy cứu chuyện những năm này mà Thượng Quan Lăng Vân gây ra.

Nhưng kết quả thì sao? Thượng Quan Lăng Vân đó vẫn vô cùng ngông cuồng. Ngay trước mặt võ giả Phật môn ta mà dám ngang ngược cướp dân nữ, hơn nữa còn giết đệ tử Phật Tông chúng ta!

Người như vậy cũng may là không đủ thực lực. Nếu như hắn có đủ thực lực thì trong tương lai, tất sẽ lại thành ma đầu họa loạn giang hồ!

Đối với người như vậy, Phật môn ta nhốt vào Trấn Ma Tháp chẳng lẽ là sai? Hay là Thượng Quan gia chủ cho rằng, Thượng Quan thị các ngươi ở Nhữ Nam Đạo có thể một tay che trời, ngay cả lỗi lầm như này cũng che đi được?”

Nếu là lúc Kim Quang Tự mới đến Nhữ Nam Đạo, nói không chừng Phổ Huyền còn chọn cách nhẫn nhịn một thời gian, tìm một cơ hội thích hợp sẽ ra tay, giống như cách mà trước đó lúc mới đến làm trụ trì ở Nhữ Nam Đạo, hắn khai đao với thế lực nhỏ của Thất Hùng Hội vậy.

Mà bây giờ, Kim Quang Tự đã đứng vững chân ở Nhữ Nam Đạo, thời điểm này coi như là trực tiếp khai đao với Thượng Quan thị, Phổ Huyền cũng rất chắc chắn.

Lúc này, sắc mặt của Thượng Quan Linh đã khó coi vô cùng. Có điều, hắn vẫn không hề phát tác ra. Ngày xưa lúc ở Tiên Vực, hắn là cường giả Chân Vũ cảnh có sức chịu đựng giỏi nhất, cực khổ chống đỡ dưới áp lực của đông đảo cao thủ tại Tiên Vực. Bây giờ, chuyện này hắn vẫn có thể nhịn được.

Cắn răng, Thượng Quan Linh nói với Phổ Huyền: "Phổ Huyền đại sư, ta biết bây giờ ta nói dùm cho Thượng Quan Lăng Vân cũng đã không có tác dụng gì, ta cũng chẳng tìm cớ gì nữa.

Bây giờ ta chỉ cầu Phổ Huyền đại sư một chuyện, đó chính là giao Thượng Quan Lăng Vân cho ta. Mạng của hắn, Thượng Quan thị ta sẽ lấy. Tất nhiên sẽ cho Phổ Huyền đại sư một câu trả lời!"

Điều kiện này đã là ranh giới cuối cùng của Thượng Quan Linh. Mất mặt và mất lòng, Thượng Quan thị tình nguyện chọn cái thứ hai.

Đến lúc mà Phổ Huyền thực sự nhốt Thượng Quan Lăng Vân vào trong Trấn Ma Tháp ở ngay trước mặt mọi người thì Thượng Quan thị bọn họ sẽ vừa mất mặt lại vừa mất lòng.

Nhưng ai nào ngờ, Phổ Huyền không hề nghĩ ngợi, hắn ngay lập tức cười lạnh, nói: "Không thể nào! Thượng Quan Lăng Vân nhất định phải bị nhốt vào trong Trấn Ma Tháp để cảnh cáo!"

Nụ cười trên mặt Thượng Quan Linh dần dần biến mất, trong mắt hắn lộ ra một tia lạnh, nói: "Phổ Huyền đại sư, ngươi thực sự không hề cho Thượng Quan thị chúng ta có thể diện? Nhất định phải khiến Thượng Quan thị mất hết mặt mũi?"

Phổ Huyền lãnh đạm nói: "Phật Tông ta không cho ai thể diện. Có cho, cũng là cho đại nghĩa giang hồ một thể diện!

Còn nữa, người làm Thượng Quan thị các ngươi mất mặt cũng không phải là Phật Tông ta mà chính là đệ tử Thượng Quan thị nhà các ngươi. Dạy dỗ này cũng chỉ là muốn cho Thượng Quan thị các ngươi nhớ kĩ tầm quan trọng của việc dạy dỗ đệ tử mà thôi."

Thượng Quan Linh hừ lạnh một tiếng, ngay lập tức phất tay áo rời đi, lúc sắp đi mới lạnh lùng nói: "Cái Phật môn cho hôm

nay, Thượng Quan thị ta ghi nhớ!”

Nhìn bóng lưng Thượng Quan Linh rời đi, trên mặt Phổ Huyền không hề có chút biến hóa nào.

Với Phật môn mà nói, bây giờ lục đại thế gia đã chẳng gây được sóng gió gì nữa rồi.

Thậm chí, nhìn khắp giang hồ, có thể khiến Phật Tông để ý đến cũng chỉ có Tây Bắc Đạo của Tô Tín mà thôi.

Dĩ nhiên, với thủ hạ Tây Bắc Đạo của Tô Tín, Phật Tông cũng chỉ kiêng kỵ chứ không hề sợ hãi. Thậm chí, toàn bộ Phật Tông đều có chuẩn bị. Đến một ngày, giữa Phật Tông và Tô Tín nhất định sẽ phải đánh một trận!

Lúc Thượng Quan Linh rời Kim Quang Tự mặt đầy vẻ âm trầm. Phổ Huyền hòa thượng kia thậm chí chẳng thèm nể mặt hắn. Rõ ràng là đang khiến cho Thượng Quan thị bọn họ không thể chịu nổi!

Người của Thượng Quan thị vẫn đang chờ tin của Thượng Quan Linh.

Người của Thượng Quan thị ở Hạ giới cũng đang chờ xem Thượng Quan Linh có cứu được Thượng Quan Lăng Vân ra hay không. Còn về phía người Thượng Quan thị ở Hàn Thiên Vực thì bọn họ là chẳng có vấn đề gì.

Chỉ cần Thượng Quan thị bọn họ không phải trả giá đắt, tên ngu ngốc kia cứu cũng cứu rồi, đợi đến khi hắn quay về, Thượng Quan thị xử trí tiếp là tốt.

Chương 2843 - Chỗ dựa

Chỗ dựa

Nhưng nếu như Phật môn đòi giá quá cao, bọn họ tuyệt đối sẽ không đồng ý. Vì một tên phế vật chuyên gây chuyện như vậy mà bắt Thượng Quan thị trả giá lớn thì tuyệt không đáng.

Sau khi thấy Thượng Quan Linh trở về, đám người Thượng Quan Lăng Vân đều lập tức đi đến hỏi: “Gia chủ, Phật môn nói thế nào?”

Thượng Quan Linh thở dài, lắc đầu nói: “Phật môn lần này muốn cho Thượng Quan thị mất mặt rồi. Đối phương nhất quyết muốn nhốt Thượng Quan Lăng Vân vào Trấn Ma Tháp, cho dù ta bằng lòng trả giá đắt cũng vô dụng.”

Ánh mắt Thượng Quan Chiêu Vân lộ ra vẻ khác thường, hiển nhiên hắn có chút nghi ngờ với lời nói của Thượng Quan Linh, cho rằng Thượng Quan Linh không muốn trả giá đắt để cứu Thượng Quan Lăng Vân.

Mặc dù cho là cứu Thượng Quan Lăng Vân rồi, về đến Thượng Quan thị hắn cũng bị nghiêm trị, thậm chí ngay cả tính mạng cũng không giữ nổi.

Nhưng đây là vấn đề về thái độ. Là thái độ mà Thượng Quan Linh đối xử với Thượng Quan thị ở Hạ giới bọn họ. Đây mới là cái mà Thượng Quan Chiêu Vân bọn họ mong đợi.

Mà lúc này, người của Thượng Quan thị ở Hàn Thiên Vực lại cười lạnh, nói: “Không trở lại thì tốt hơn! Vì một tên phế vật như vậy mà lãng phí tài nguyên của Thượng Quan thị ta thì chẳng đáng giá!”

“Ngươi nói gì?” Thượng Quan Chiêu Vân chỉ vào mặt người kia, quát hận một tiếng.

Mắt thấy hai bên sắp gây hấn đến nơi, Thượng Quan Linh tức giận quát một tiếng: “Đủ rồi! Đừng có cãi nữa! Còn chê Thượng Quan thị không đủ loạn à?”

Thượng Quan Linh nhìn Thượng Quan Chiêu Vân, trầm giọng nói: “Ngươi cho là ta không muốn cứu người ra à? Ta đi đến Kim Quang Tự đó, Phổ Huyền hòa thượng kia thái độ vô cùng cường thế, ngay cả chút thể diện cũng không cho ta. Ta còn có thể thế nào?

Hòa thượng Phật môn kia mạnh đến nỗi cả ta và Thẩm Vô Danh liên thủ cũng không cách nào thắng được, ta thì có cách gì đây?”

Thượng Quan Linh xoay người, mắng những người vốn là Thượng Quan thị ở Hàn Thiên Vực kia: “Các ngươi cũng thế!

Nói thế nào thì Thượng Quan Lăng Vân cũng là người Thượng Quan thị chúng ta. Hắn dù có phạm sai lầm lớn thì cũng phải do Thượng Quan thị chúng ta trừng phạt.

Các ngươi như vậy là làm sao? Chẳng lẽ Phật môn công khai xử lý Thượng Quan Lăng Vân, các ngươi không mất mặt à? Các ngươi không phải người Thượng Quan thị à?"

Người của hai bên đều bị Thượng Quan Linh nói đến mức cúi đầu, không lên tiếng nữa.

Thượng Quan Linh cũng phiền não khoát tay một cái, cho tất cả bọn họ rời đi.

Có điều, vào lúc này, có tên người làm bỗng nhiên đi vào trong, nói: "Gia chủ, Thẩm Vô Danh của Thất Hùng Hội đến thăm."

Thượng Quan Linh nhíu mày một cái, nói: "Thẩm Vô Danh? Hắn đến làm gì?"

Thật ra, lúc Phật môn còn chưa đến Nhữ Nam Đạo, giữa Thượng Quan Linh cùng Thẩm Vô Danh hãy có một chút va chạm và vết nhơ.

Khi đó, Thượng Quan thị vị bỗng nhiên có thêm một cường giả Chân Vũ cảnh là Thượng Quan Linh hắn cho nên lúc hành sự tỏ ra vô cùng bá đạo, xâm chiếm không ít lợi ích và địa bàn của Thất Hùng Hội.

Nhưng ai nào ngờ, Thẩm Vô Danh lại có thể nhanh chóng tấn thăng Chân Vũ đến thế. Thiên hạ hiện tại thật đúng là thịnh thế võ đạo. Ngay cả hạng người hoang dã như Thiên Hạ Thất Bang cũng bắt đầu có người bước vào Chân Vũ.

Quan trọng nhất chính là, sau khi Thẩm Vô Danh bước vào Chân Vũ có đến thảo luận về việc phân phối lợi ích ở Nhữ Nam Đạo với hắn. Hai bên mặc dù không chính thức giao thủ tử đấu, song cũng hơi so tài một chút. Kết quả. Thẩm Vô Danh lại thắng hắn một nước.

Kết quả này khiến cho Thượng Quan Linh rất không cam lòng, nhưng cũng không khỏi không phục Thẩm Vô Danh thực mạnh hơn hắn.

Cho nên, lúc ban đầu, sau khi Thẩm Vô Danh rời đi, Thượng Quan Linh cũng ngoan ngoãn trả lại địa bàn của Thất Hùng Hội lại cho Thất Hùng Hội. Hai bên cũng coi là tạm thời bình an vô sự, có điều, mối quan hệ giữa hai bên cũng không coi là tốt lắm.

Cho đến khi Phổ Huyền dẫn theo một đám cao thủ Phật môn đến Nhữ Nam Đạo. Lúc này, hắn mới cảm giác được chuyện có chút không đúng, kịp thời liên lạc với Thẩm Vô Danh. Hai bên tạm thời bỏ qua hiềm khích, chuẩn bị liên thủ chống lại Phật môn. Kết quả vẫn là thất bại.

Hiện tại, bọn họ thất bại trong việc chống lại Phật môn, cái gọi là liên minh của bọn họ dĩ nhiên cũng không cần thiết phải tồn tại nữa. Hai bên cũng không có quá nhiều liên lạc gì. Hôm nay, Thẩm Vô Danh bỗng nhiên lại đến cửa, cái này khiến cho Thượng Quan Linh có chút khó hiểu.

"Mời Thẩm Hội chủ vào đi." Thượng Quan Linh căn dặn.

Bên trong phòng tiếp khách, Thượng Quan Linh lạnh nhạt nói: "Lần này Thẩm Hội chủ đến Thượng Quan thị ta có việc gì thế?"

Thẩm Vô Danh nhếch môi cười cười nói: "Nghe nói, Thượng Quan gia chủ hôm nay mới bị muối mặt ở bên chỗ Phật môn? Tại hạ cố ý qua thăm một chút."

Thượng Quan Linh sắc mặt âm trầm, nói: "Thăm? Thẩm Hội chủ đến để cười vào mặt tại hạ hay sao??"

Thẩm Vô Danh nghiêm mặt, ngay lập tức nói: "Thượng Quan gia chủ đừng hiểu lầm. Hiện tại hai người chúng ta đều là người trên cùng một thuyền. Ta cười vào mặt ngươi cũng là cười vào mặt ta."

Sắc mặt của Thượng Quan Linh có hơi khá hơn một chút, sau đó hắn liền nghi ngờ nói: "Sao ngươi lại biết chuyện này?"

Hắn vừa mới quay về, Thẩm Vô Danh đã tìm đến cửa. Lúc này mới khiến cho Thượng Quan Linh có cảm giác hắn đang bị Thẩm Vô Danh theo dõi.

Chương 2844 - Chỗ dựa (2)

Chỗ dựa (2)

Thẩm Vô Danh cười cười nói: “E là Thượng Quan gia chủ còn chưa biết, sau khi ngươi và Phổ Huyền hòa thượng đó nói chuyện xong, Phổ Huyền hòa thượng đó liền tiếp đãi không ít thế lực giang hồ Nhữ Nam Đạo muốn nương nhờ Phật môn. Hắn nói cho bọn họ nghe đệ tử Thượng Quan thị của ngươi thế nào, thế nào, hơn nữa còn cho thấy Phật môn bọn họ tuyệt đối sẽ không nhân nhượng cho hạng người làm ác thế này. Hình tượng kia cao lớn đến nhường nào.”

“Ầm!”

Một tiếng vang truyền đến, cái bàn bên cạnh Thượng Quan Linh đã hoàn toàn trở thành phấn vụn, bay trong phòng tiếp khách.

“Con lừa trọc Phật môn đó lấn hiếp người quá đáng!”

Thượng Quan Linh hai mắt đỏ bừng, sắc mặt nhăn nhó, tức giận dị thường.

Lúc Thượng Quan Linh ở Tiên Vực, hắn là người đứng đầu Hàn Thiên Vực. Thượng Quan thị bọn họ cũng là thế gia võ đạo truyền thừa vạn năm. Cho nên, bất kể là ở Tiên Vực hay Hạ giới, Thượng Quan Linh vẫn luôn tỏ ra rất có hàm dưỡng. Cho dù có là kẻ địch thì hắn cũng không dễ dàng mở miệng nhục mạ.

Kết quả, bây giờ đền cả ba chữ “con lừa trọc” hắn cũng mắng ra, có thể tưởng tượng được hành vi của Phổ Huyền đã chọc hắn tức đến nhường nào.

Lần này, Phật môn của hắn là đứng về phía đại nghĩa, nhưng cái đại nghĩa này là đạp lên mặt mũi của Thượng Quan thị bọn họ mà đi lên được!

Thẩm Vô Danh gật đầu một cái, nói: “Không sai, đám lừa trọc đáng chết này làm việc quả thực quá phận. Trước đó, Nhữ Nam Đạo chúng ta đều theo quy tắc mà hành sự. Kết quả, sau khi đám hòa thượng Phật môn đó đến thì lại chẳng nói quy củ nữa.

Bây giờ, toàn bộ Nhữ Nam Đạo, những thế lực vốn không quy thuận hai nhà chúng ta đều đã nhìn về phía Phật Tông. Hơn nữa, sau khi trải qua chuyện lần trước, ngay cả những thế lực tông môn đã quy phục chúng ta cũng đều bắt đầu lung lay. Tiếp tục như vậy nữa, Nhữ Nam Đạo này có khi không còn là Nhữ Nam Đạo của hai nhà chúng ta nữa."

Trên mặt Thượng Quan Linh lộ ra vẻ không biết làm sao: "Điều này ta đã sớm biết rồi. Có điều coi như là như vậy thì làm sao? Thực lực của lảo hòa thượng Phổ Huyền ngươi cũng đã thấy rồi. Hai người chúng ta liên thủ cũng chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay với đối phương mà thôi. Căn bản không làm gì được đối phương.

Huống chi, coi như là chúng ta có thể địch lại được đối phương thì sao chứ? Phía sau Phật môn có Phật Đà. Đây chính là cường giả Thông Thiên cảnh thượng cổ, là cảnh giới ngươi và ta có mất cả đời cũng không thể tới."

Lúc này, trên mặt Thẩm Vô Danh lộ ra một tia quỷ bí, nói: "Thượng Quan gia chủ, lo lắng của ngươi, ta cũng có. Có điều, nếu ta nói sau lưng ta cũng có chỗ dựa không kém gì Phật Đà thì sao? Ngươi có dám cùng đánh một trận không?"

Thượng Quan Linh nhìn về phía Thẩm Vô Danh, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi. Hắn vung tay lên, cánh cửa phòng khách ngay lập tức bị đóng lại. Đồng thời, quanh thân hắn, một luồng khí lạnh toát ra, hình thành một lãnh vực bao phủ lấy nơi này. Đảm bảo không ai có thể nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người bọn họ.

"Ngươi nói tới ai?"

Thấy điệu bộ này của Thượng Quan Linh, Thẩm Vô Danh thầm nói một tiếng thành công trong lòng.

Xem ra, Thượng Quan Linh đã bị ép đến mức nhất định rồi. Nếu trong lòng hắn không có ý định đánh một trận với Phật môn thì sau khi nghe xong Thẩm Vô Danh nói những lời này, hắn sẽ đuổi người đi ngay lập tức, tỏ ra hắn không muốn tham dự vào.

Kết quả bây giờ hắn lại đóng kín xung quanh, hành sự thận trọng. Lúc này mới lên tiếng hỏi Thẩm Vô Danh là ai. Hiển nhiên, Thượng Quan Linh cũng động lòng với chuyện này.

Thẩm Vô Danh lạnh nhạt nói ra hai chữ: "Tô Tín!"

Mới nghe được cái tên này, Thượng Quan Linh nhất thời thở dài một cái.

Hiện tại, trong những Thông Thiên trên giang hồ, người thực sự có năng lực ganh đua cao thấp với Phật Đà cũng chỉ có Tô Tín.

Hơn nữa, vừa nhớ đến Tô Tín đã từng là Tổng Minh chủ Thiên Hạ Thất Bang, cũng coi là có chút quan hệ với Thất Hùng Hội của Thẩm Vô Danh. Nếu vậy bây giờ, Thẩm Vô Danh có thể kéo được Tô Tín làm chỗ dựa, cái này cũng không có gì kỳ quái.

Chỉ có điều, Thượng Quan Linh vẫn hỏi nhiều thêm một câu: "Thẩm Hội chủ, ngươi chắc chắn Tô đại nhân sẽ đồng ý giúp ngươi?"

Thẩm Vô Danh lạnh nhạt nói: "Không phải Tô đại nhân có đồng ý giúp ta hay không mà là Tô đại nhân đã quyết định giúp ta.

Ân oán giữa Phật Đà cùng Tô đại nhân người trên giang hồ ai cũng đều biết. Bây giờ Phật môn làm như thế, ai nấy đều oán. Tô đại nhân sao có thể không ra tay cho được?

Bây giờ, sứ giả Ám Vệ đang ở Thất Hùng Hội ta đây. Còn có cả Đại Chu cũng sẽ đứng về phía chúng ta.

Phật môn hành sự như vậy mặc dù khiến cho những thế lực giang hồ địa phương chúng ta gặp tổn thất lớn. Nhưng đồng thời, Đại Chu cũng là bên chịu tổn thất lớn nhất.

Cho nên, chuyện này vừa xảy ra, Đại Chu cũng tích cực liên hiệp với Tô đại nhân. Trước mắt có Tô đại nhân làm chỗ dựa, chẳng lẽ chúng ta còn không có dũng khí đánh một trận với Phật môn hay sao?"

Ánh mắt Thượng Quan Linh nhất thời sáng lên. Có điều, hắn vẫn có chút do dự, nói: "Nhưng cho dù là có Tô đại nhân hỗ

trợ.

Chương 2845 - Mượn kiếm

Mượn kiếm

Với thực lực của ta và ngươi, muốn địch Phổ Huyền hòa thượng kia vẫn rất tốn sức. Đánh đến sau cùng lại biến thành cá chết lưới rách. Đây cũng không phải là tốt."

Thẩm Vô Danh nghe vậy không nhịn được mà bĩu môi. Thượng Quan Linh này cũng cẩn thận thành quen. Cách hành sự cũng có phần quá mức do dự bất quyết. Sợ bóng sợ gió. Chẳng trách ngày trước hắn ở Tiên Vực, Hàn Thiên Vực vẫn luôn là bên lót đường.

Có điều, vì thuyết phục Thượng Quan Linh, hắn cũng chuẩn bị vô cùng đầy đủ. Hắn còn cố ý đi tìm Tô Tín một chuyến, cầu một món chí bảo có thể giúp cho bọn họ thuận lợi đối phó với Phổ Huyền.

Ban đầu, Thẩm Vô Danh liên thủ với Thượng Quan Linh xuất thủ với hòa thượng Phổ Huyền kia. Lần đó mặc dù Thẩm Vô Danh cùng Thượng Quan Linh đều không coi là đang tử đấu với Phổ Huyền, hãy còn giữ lại mấy phần khí lực. Có điều bọn họ cũng biết, Phổ Huyền hòa thượng kia thực chất cũng đang như thế.

Nếu hai bên quả thực đánh, hai người bọn họ chưa chắc có thể thắng. Khả năng lớn nhất là cá chết lưới rách. Đừng nói là Thượng Quan Linh không chắc chắn trong lòng. Thật ra đến cả Thẩm Vô Danh cũng thấp thỏm.

Cho nên, khoảng thời gian gần đây, Thẩm Vô Danh mới cố ý lại đến Tây Bắc Đạo một chuyến, cầu lá bài tẩy từ Tô Tín, cũng chính là vì muốn đối phó với Phổ Huyền hòa thượng này. Nhưng thậm chí đến cả Thẩm Vô Danh cũng không ngờ đến, Tô Tín thế mà lại đưa đại sát khí cấp bậc này cho hắn.

Thẩm Vô Danh lạnh nhạt nói: "Thượng Quan gia chủ không cần lo lắng. Nếu ta tìm được Tô đại nhân làm chỗ dựa thì cho dù ta không nghĩ tới, Tô đại nhân cũng sẽ cân nhắc đến điều này.

Vừa hay, Tô đại nhân tạm thời mới cho ta mượn một món chí bảo. Ta dùng có chút không được tự nhiên, tạm thời giao cho Thượng Quan gia chủ dùng vậy."

Bên phía Thượng Quan Linh hãy còn đang tò mò thì Thẩm Vô Danh cũng lấy từ trong túi giới tử ra một thanh kiếm.

Đó là một thanh trường kiếm hình dạng dữ tợn, trên thân kiếm lóng lánh một luồng sát cơ hung ác, đầu sói nơi chuôi kiếm còn giống như là còn sống vậy. Cho dù bây giờ bị Thẩm Vô Danh cầm trong tay, nó vẫn phát ra tiếng sói tru hung ác như trước.

"Thần binh, Tham Lang Kiếm!"

Cái mà bây giờ Thẩm Vô Danh lấy ra chính là thần binh của Tô Tín, Tham Lang Kiếm.

Với thực lực bây giờ của Tô Tín, cho dù có là thần binh thì hiệu quả có thể phát huy ra được cũng không mạnh đến đâu. Bây giờ, Tô Tín coi như là hiểu vì sao lúc đó Nhân Hoàng lại tự mình chế tạo ra một thần binh như Nhân Hoàng Kiếm. Thật sự là thần binh tầm thường không cách nào phát huy được toàn bộ thực lực của hắn.

Bây giờ, thật ra thì Tô Tín cũng thế. Trừ khi có thể có thần binh thuộc cấp bậc như Nhân Hoàng Kiếm, nếu không thì những binh khí tầm thường vào trong tay hắn cũng chẳng khác biệt là mấy so với binh khí bình thường.

Vừa vặn lần này Thẩm Vô Danh nói với hắn chuyện khó khăn ở đây, Tô Tín liền ngay lập tức đưa Tham Lang Kiếm cho hắn.

Nhìn vẻ khiếp sợ của Thượng Quan linh, Thẩm Vô Danh không nhịn được cười nói: "Sao thế? Thượng Quan gia chủ, lần này ngươi chắc có niềm tin rồi chứ? Tô đại nhân đã lấy cả Tham Lang Kiếm của hắn ra rồi.

Phổ Huyền hòa thượng kia đúng thực là có thân xác cường hãn. Nhưng ta không tin, thần binh Tham Lang Kiếm này cũng không phá nổi phòng ngự thân xác của hắn!

Ta không giỏi dùng kiếm, cho nên thần binh này giao cho Thượng Quan gia chủ dùng vậy."

Thượng Quan Linh nhận lấy Tham Lang Kiếm, cảm nhận được sát cơ hung ác chí cực trên nó, hắn không khỏi thở dài, nói: “Thần binh cấp bậc này cũng chỉ có Tô đại nhân mới hợp dùng. Chúng ta cho dù có thể miễn cưỡng sử dụng, có khi sẽ gặp phải phản phệ nhất định.”

Cất Tham Lang Kiếm đi, Thượng Quan Linh nhìn Thẩm Vô Danh, trầm giọng nói: “Thẩm Hội chủ, chuyện này Thượng Quan thị chúng ta quyết định làm! Cũng đã đến lúc phải cho người Phật môn biết, Nhữ Nam Đạo này rốt cuộc là địa bàn của ai!”

Thẩm Vô Danh cười khà khà, nói: “Không vội. Tạm thời không vội. Tô đại nhân cũng không chỉ bố trí ở Nhữ Nam Đạo, mà là bố trí một ít thủ đoạn ở khắp giang hồ. Một khi phát động, uy năng đó có khi còn khiến cho ngươi cũng hơi khiếp sợ đó.”

Bên phía Nhữ Nam Đạo chuẩn bị xong, song không có nghĩa những đạo khác đều xong.

Lần này, Tô Tín cũng không phải tính dạy dỗ Phật môn mà là muốn hoàn toàn đuổi tận giết tuyệt Phật môn!

Cho nên, hắn đã quyết định chờ cho đến khi tất cả mọi nơi trên giang hồ đều ổn thỏa thì đồng loạt xuất thủ, đánh cho Phật môn một cái không kịp trở tay, không cho đối phương cơ hội trở mình.

Trước kia, đều là các thế lực lớn trên giang hồ liên thủ đối phó với Tô Tín hắn. Nhưng lần này, lại là Tô Tín liên thủ với các thế lực lớn trên giang hồ, vây giết bên được coi là đứng đầu Chính đạo: Phật môn. Cái này không thể không nói là một kiểu châm biếm.

Có điều, hiệu quả lại rất tốt. Tô Tín liên thủ với Đại Chu, còn có cả Thiên Hạ Thất Bang xuất thân hoang dã, rất nhanh, đã liên kết những thế lực ưu việt, bất mãn với Phật môn trên giang hồ lại, cùng nhau tùy lúc xuất thủ.

Chương 2846 - Mượn kiếm (2)

Mượn kiếm (2)

Bên phía Tô Tín lúc này liền quyết định, ba ngày sau, tất cả thế lực trên giang hồ đồng loạt ra tay. Mà ngày này, cũng đúng là lúc Phổ Huyền hòa thượng chuẩn bị xử trí Thượng Quan Lăng Vân ở ngay trước mặt mọi người.

Lúc này, ở bên ngoài sân Kim Quang Tự, xung quanh đã có một vòng lớn người vây quanh. Có thế lực đầu phục Phật môn, cũng có thế lực trung lập. Nhưng phần lớn là những thế lực đầu phục Thất Hùng Hội cùng Thượng Quan thị.

Trước đó, Thất Hùng Hội cùng với Thượng Quan thị không thể bảo vệ được bọn họ đã khiến cho bọn họ rất bất mãn. Kết quả bây giờ, ngay đến cả người mình, Thượng Quan thị cũng không cứu nổi. Cái này khiến cho mọi người cảm thấy Nhữ Nam Đạo này e là thật sự phải đổi rồi. Bọn họ bây giờ đang suy nghĩ xem có nên căn dặn những người trong gia tộc của bọn họ biết điều một chút, còn bản thân bọn họ cũng phải nhờ cậy Phận môn hay không.

Lúc này, trụ trì Kim Quang Tử, Phổ Huyền dẫn theo một đám đệ tử Kim Quang Tự bước ra. Nhìn người bên ngoài, lúc này hắn hơi có chút cảm giác đắc ý.

Trừ thời kỳ Nhân Hoàng thống trị thiên hạ ngày xưa ra, những thời điểm còn lại, Phật Tông đều đứng đầu Chính đạo. Nhưng tiếc thay cái gọi là đứng đầu Chính đạo này phần lớn thời gian cũng chỉ là danh tiếng mà thôi, căn bản không quản được toàn bộ giang hồ.

Cho tới bây giờ, Phật Tông bọn họ lúc này mới thực sự có mấy phần khí thế đứng đầu giang hồ Chính đạo, khiến cả giang hồ phải làm việc dựa theo quy tắc của Phật Tông bọn họ.

Phổ Huyền hòa thượng vung tay lên. Ngay lập tức, liền có đệ tử áp giải Thượng Quan Lăng Vân ra.

Lúc này, quanh thân Thượng Quan Lăng Vân bị xích sắt khó chặt. Kinh mạch, huyệt đạo toàn thân bị phong bế, ngay cả một câu cũng không nói được.

Kim Quang Tự cũng không có Trấn Ma Tháp hay Hắc Ngục. Trấn Ma Tháp và Hắc Ngục trước đó của Thiếu Lâm Tự đều

đã bị hủy diệt. Trấn Ma Tháp cùng Hắc Ngục mới được xây dựng trên Linh Sơn.

Cho nên bây giờ, Phổ Huyền hòa thượng chẳng qua chỉ phế bỏ võ công của Thượng Quan Lăng Vân ở trước mặt quần chúng, sau đó áp giải người về Linh Sơn, nhốt vào trong Trấn Ma Tháp.

Bây giờ, hắn làm như vậy cũng chẳng qua chỉ là muốn làm mất thể diện của Thượng Quan thị, đồng thời tăng thêm một chút uy nghiêm cho Phật môn bọn họ mà thôi.

Nhìn mọi người ở đây, Phổ Huyền trầm giọng nói: "Chư vị, chuyện mà Thượng Quan Lăng Vân của Thượng Quan thị làm chắc hẳn chư vị cũng đều biết. Tội của người này nói một câu là thiên hạ đều căm ghét cũng không sai. Nhưng cũng bởi vì hắn là đệ tử của Thượng Quan thị, những tội trạng trước đó của hắn không ai quản, cũng không ai dám quản!

Nhưng với ta, thiên tử phạm pháp tội như thứ dân chứ nói chi là Thượng Quan thị cũng chẳng phải là thiên tử! Phật môn ta hôm nay thay trời hành đạo. Người khác không dám quản, để Phật môn ta quản. Người khác không dám làm, để Phật môn ta làm!"

Dứt lời, lời nói của Phổ Huyền nhất thời khiến cho cả sảnh đường ủng hộ. Dĩ nhiên, người ủng hộ chẳng qua là những thế lực võ lâm đã đầu phục Phật môn mà thôi.

Tuy nhiên vào lúc này, một giọng nói lại lạnh lùng truyền đến: "Lời này của Phổ Huyền đại sư thật đúng là đại nghĩa lẫm nhiên. Khiến Thượng Quan thị ta đáng chết không khác gì Cửu Ngục Tà Ma vậy. Nhưng trước đó, những gì Phổ Huyền đại sư nói với ta lại không phải như này."

Đám người bị tách ra, Thượng Quan Linh dẫn theo một đám đệ tử tinh anh của Thượng Quan thị vây lấy toàn bộ Kim Quang Tự. Cái này khiến cho những thế lực võ lâm có mặt ở đây nhất thời run lên một cái. Nhìn dáng vẻ này của Thượng Quan thị là đang tính trở mặt với Phật môn hay sao?

Lúc này, mọi người ở đây bất kể là theo phe nào, bọn họ đều nhanh chóng lui vào trong góc. Một lát nữa đánh, bọn họ cũng

không muốn bị ngộ thương.

Tuy nhiên lúc này, Phổ Huyền lại rất bình tĩnh. Cảnh tượng này hắn sớm đã liệu được.

Mặc dù Thượng Quan Linh giỏi nhẫn nhịn, nhưng Thượng Quan thị cũng không phải là trái hồng mềm có thể mặc hắn bóp. Đến cuối cùng, chắc đến chín phần đối phương sẽ đứng lên.

Cho nên, Phổ Huyền chẳng qua chỉ dửng dưng nói: "Thượng Quan gia chủ, trước đó ta nói chẳng lẽ không đúng sao? Thượng Quan thị các ngươi nếu thực sự là công chính nghiêm minh thì sẽ không để mặc cho đệ tử làm ác thế rồi."

Thượng Quan Linh lạnh nhạt nói: "Thượng Quan Lăng Vân có tệ đến đâu cũng là đệ tử Thượng Quan thị ta. Thượng Quan thị ta có đệ tử không ra hồn, song không hề có ma. Cho nên hôm nay, bất kể thế nào, Thượng Quan Lăng Vân cũng không thể bị người Phật môn dẫn đi!"

Phổ Huyền bước lên trước, trong mắt lóe lên một tia tinh mang sắc bén: "Nếu như ta nhất định phải dẫn hắn đi?"

Thượng Quan Linh cười lạnh một tiếng. Hắn không nói gì, nhưng trong tay hắn bỗng dưng lại xuất hiện một thanh trường kiếm sát cơ tứ bề. Trong nháy mắt, khí huyết sát cuốn gọn trường không!

"Tham Lang Kiếm!"

Trong mắt Phổ Huyền lộ ra vẻ kinh hãi. Đời này, cường giả duy nhất có thể sánh vai với Phật Đà chỉ có mình Tây Bắc Vương "Huyết Kiếm Thần Tôn" Tô Tín. Tham Lang Kiếm của hắn nào có ai không biết? Nào có ai không hiểu?

Hiện, Tham Lang Kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay Thượng Quan Linh, cái này khiến cho Phổ Huyền ngay lập tức nghĩ đến rất nhiều thứ.

Chương 2847 - Tham Lang oai

Tham Lang oai

Có điều, Phổ Huyền ngẩn ra ở đây, còn Thượng Quan Linh lại không chút nào dừng lại.

Trường kiếm trong tay hắn chém ra, kiếm khí dữ tợn hóa thành một bóng sói mờ ảo tru khắp trường không, lao đến hướng Phổ Huyền tấn công.

Thần mang kim sắc lóng lánh quanh thân Phổ Huyền. Khí thế cường đại quán chú quanh thân hắn. Trong nháy mắt, sau lưng Phổ Huyền, một hư ảnh La Hán hiện lên, một tay bắt sói, trấn áp thiên hạ!

Trong nháy mắt, sức mạnh cường đại kia trực tiếp bóp nát bóng sói sát cơ từ bốn phía kia.

Ngay lúc Phổ Huyền còn đang nghi ngờ uy năng của một kiếm này sao có thể yếu đến thế, thì bóng kiếm tứ tán kia lại như tên bắn vào trong cơ thể Thượng Quan Lăng Vân khiến hắn uất hận kêu lên một tiếng, mắt còn mang vẻ không cam lòng, ngã ra trên đất.

Khi nãy Thượng Quan Lăng Vân trông thấy Thượng Quan Linh đến, mặt đầy vẻ hưng phấn, cho rằng mình rốt cuộc cũng được cứu. Nhưng có sao hắn cũng không ngờ, hắn không phải là được cứu, mà là ngày giỗ của hắn đã đến!

Thậm chí đến cả lúc chết, Thượng Quan Lăng Vân cũng không biết vì sao Thượng Quan Linh lại muốn giết hắn. Khi nãy không phải Thượng Quan Linh còn nói không để cho Phổ Huyền dẫn hắn đi hay sao?

Nhìn thi thể Thượng Quan Lăng Vân trên đất một cái, Thượng Quan Linh nhàn nhạt nói: “Đệ tử Thượng Quan thị ta phạm vào sai lầm lớn, điểm này đúng là tội không thể tha.

Nhưng! Cũng không tới lượt Phật môn xét xử, xen vào chuyện người khác!”

Phổ Huyền nhìn Thượng Quan Linh một cái thật lâu. Người này cũng không phải nhẫn nhịn như cách hắn thể hiện từ trước đến giờ. Thượng Quan Linh bây giờ tỏ ra rất quả quyết.

Chém chết Thượng Quan Lăng Vân ở ngay trước mặt mọi người. Cái này đã cho người trong giang hồ ở Nhữ Nam Đạo

một câu trả lời, cũng đồng thời giữ được mặt mũi của Thượng Quan thị hắn.

Nhưng hắn có biết hắn làm thế có ý gì không? Ý này chính là hắn đã hoàn toàn đắc tội với Phật môn!

Có điều, thấy Tham Lang Kiếm của Tô Tín trong tay Thượng Quan Linh, trong lòng Phổ Huyền liền dấy lên một sự khó hiểu.

Thượng Quan thị không dám đắc tội với Phật môn, điều này Phổ Huyền có thể khẳng định.

Thế nhưng bây giờ Thượng Quan Linh lại dám xuất thủ ngay trước mặt hắn, rốt cuộc cái gì đã cho Thượng Quan Linh sức để làm vậy, nhìn vào cái mà Thượng Quan Linh đang cầm trong tay là biết.

Nhìn Tham Lang Kiếm kia một cái, Phổ Huyền trầm giọng: "Thượng Quan Linh, ngươi cho rằng tay cầm thần binh Tham Lang Kiếm của Tô Tín là có sức đánh với Phật môn ta hay sao? Hay là bây giờ ngươi tính chọn giữa Phật môn ta và Tô Tín rồi?"

Lời này của Phổ Huyền vừa thốt ra khỏi miệng, mọi người ở đây nhất thời xôn xao.

Trước đó bọn họ còn không nhìn ra cái mà Thượng Quan Linh cầm trong tay là Tham Lang Kiếm, nhưng bây giờ Phổ Huyền nói thế, lúc này bọn họ mới chợt hiểu ra. Chẳng trách Thượng Quan Linh dám xuất thủ vào lúc này. Hóa ra trong tay hắn lại cầm Tham Lang Kiếm. Cái này chẳng phải nói là hắn đã tìm được Tô Tín làm chỗ dựa rồi hay sao?

Thượng Quan Linh cười lạnh, nói: "Không phải ta tính chọn một giữa Phật môn và Tô đại nhân. Mà là Phật môn các ngươi hôm nay lấn hiếp người quá đáng!

Hôm nay, lựa chọn của ta đều là do Phật môn các ngươi ép. Nếu ban đầu, Phổ Huyền ngươi chịu để lại cho Thượng Quan thị một chút mặt mũi thì Thượng Quan thị ta sao có thể đưa ra lựa chọn thế này?"

Phổ Huyền vẫn không nói gì. Bên kia lại có tiếng cười lạnh truyền đến: “Thượng Quan gia chủ, ngươi nói nhảm với hắn nhiều đến thế để làm gì? Dựa đầu vào Tô đại nhân cũng không phải chuyện gì mất mặt. So sánh với Tô đại nhân, đám lừa trọc này hành sự quá đáng như vậy, chúng ta còn cần thể diện gì?”

Thẩm Vô Danh dẫn theo một nhóm lớn võ giả Thất Hùng Hội và mấy vị Hội chủ khác chạy tới. Cả đám cùng vây lấy toàn bộ Kim Quang Tự.

Mọi người ở đây sắc mặt nhất thời có hơi biến. Ai nấy đều thầm nói một tiếng, Nhữ Nam Đạo này e là sắp có biến!

Hai thế lực lớn nhất Nhữ Nam Đạo muốn đứng ra đối phó với Phật môn. Thậm chí, sau lưng bọn họ còn có Tô Tín! Vậy chuyện này không còn là đại sự ở Nhữ Nam Đạo nữa, mà là đại sự của cả giang hồ rồi!

Trong mắt Phổ Huyền hòa thượng lộ ra một tia tinh mang, nói: “Hy vọng các ngươi đừng hối hận!”

Thẩm Vô Danh cười lạnh, nói: “Hối hận? Phải hối hận thì cũng là Phật môn ngươi!”

Dứt lời, quanh thân Thẩm Vô Danh khí thế trùng tiêu. Một quyền của hắn đánh xuống, chiến ý vô song ngút trời, đất đai nứt vụn, chiến ý vĩnh hằng!

Con đường tu luyện của Thẩm Vô Danh cũng là con đường cận chiến sát phạt. Mặc dù cường độ thân xác của hắn kém hơn võ giả xuất thân Phật môn như Phổ Huyền, nhưng sức mạnh tự thân của hắn cũng mạnh đến mức dạo người.

Phổ Huyền hừ lạnh một tiếng, sau lưng hắn hiện lên Kim Cương hư ảnh, trong tay kết Phật ấn. Một chưởng đánh xuống, sức mạnh cường đại ầm ầm bùng nổ, ngay tức khắc đánh lui Thẩm Vô Danh.

Nhưng lúc này, Thượng Quan Linh phía bên kia cũng nâng kiếm chém tới. Kiếm thế của hắn vô cùng mờ ảo, song kiếm ý lại mang theo sát cơ vô biên, lạnh lẽo rùng mình!

Truyền thừa rất Võ đạo Thượng Quan thị rất tạp. Điểm này bất kể là Thượng Quan thị ở Hạ giới hay Thượng Quan thị ở Tiên

Vực cũng đều là thế.

Chương 2848 - Tham Lang oai (2)

Tham Lang oai (2)

Mặc dù Thượng Quan Linh không chủ tu kiếm pháp, song hắn cũng coi như là tinh thông kiếm đạo. So với kiếm thế bây giờ hắn thi triển ra cũng đúng là thế. Chính là kiếm đạo tự lĩnh ngộ được khi ở vào hoàn cảnh ác liệt tại Hàn Thiên Vực cũng như trông thấy cảnh tượng Tiên Vực tan vỡ.

Một kiếm ra, thiên hạ tuyết bat, sát cơ vô hạn!

Một kiếm này chém ra, Nhữ Nam Đạo nơi vốn có tiết trời ấm áp lúc này lại giống như địa ngục hàn băng vô biên. Một kiếm này của hắn chém xuống, sát cơ rét lạnh tấn công đến, lạnh đến thấy xương.

Sắc mặt của Phổ Huyền có hơi khẽ biến. Hiện tại, thực lực mà Thượng Quan Linh thi triển ra so với lúc trước hắn liên thủ với Thẩm Vô Danh vây công Phổ Huyền đã mạnh mẽ hơn nhiều.

Cái này không chỉ riêng vì Thượng Quan Linh không dốc toàn lực, mà là bởi hiện tại trong tay hắn đang nắm thần binh Tham Lang Kiếm của Tô Tín. Trong nháy mắt, cái này đã khiến cho thực lực của hắn mạnh thêm đến mấy phần.

Đừng tưởng thần binh trong thiên hạ không thiếu, thậm chí, Tô Tín cũng chê uy năng của Tham Lang Kiếm trong tay hắn quá yếu nên mới dễ dàng đem đi cho mượn. Tuy nhiên, trong thực tế, phần lớn Chân Vũ đều không có thần binh.

Đối diện với một kiếm này, Phổ Huyền chắp hai tay, miệng niệm Phật hiệu. Nhất thời quanh thân hắn, Phật quang kim sắc đại thịnh. Pháp tướng sau lưng hắn cũng diễn hóa thành Hàng Ma Kim Cương Tướng, từ trong hỏa diễm vô biên bộc phát ra. Liệt Diễm Kim Cương, trấn áp giết tà!

Vô biên sát cơ bị Phật quang che lấp. Liệt Diễm thiêu đốt quanh thân Hàng Ma Kim Cương, hai bàn tay màu vàng giữ chặt Tham Lang Kiếm. Dưới Phật quang trấn áp, sát cơ như bão tuyết xung quanh cũng tan rã.

Ngay khi Phổ Huyền cho rằng hắn đã hoàn toàn trấn áp được kiếm này của Thượng Quan Linh. Bất chợt, trên thân Tham Lang Kiếm Thượng Quan Linh cầm bỗng nhiên bộc phát ra một tia hồng mang chói mắt.

Vô biên sát cơ ngựng tụ thành một bóng sói hung tợn, hoàn toàn không thấy Phật quang cường đại hộ thể của Phổ Huyền kia mà đánh thẳng vào trong cơ thể của hắn. Phổ Huyền nhất thời nôn ra một ngụm máu tươi, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Khí linh có thể chủ động tấn công người! Phổ Huyền hắn căn bản cũng chưa từng thấy!

Tham Lang Kiếm chính là hung binh tuyệt thế. Không phải ma, mà là hung!

Ngày trước lúc Tô Tín còn đang nắm giữ Tham Lang Kiếm, với thực lực của Tô Tín, hắn hoàn toàn có thể chế trụ khí hung sát của Tham Lang Kiếm. Cho dù Tham Lang Kiếm là Tham Lang hung binh, song ở trong tay Tô Tín cũng chỉ có thể biết điều mà ngoan ngoãn thôi.

Nhưng bây giờ, Tham Lang Kiếm lọt vào tay Thượng Quan Linh, hắn không cách nào áp chế Tham Lang Kiếm hoàn toàn được. Bây giờ, khí linh Tham Lang Kiếm trông thấy người sử dụng nọ lại phế vật như vậy, đối thủ dùng một chiêu đã chế trụ được, Tham Lang Kiếm lại tự mình ra tay. Điều này ngay đến cả Thượng Quan Linh cũng không nghĩ tới.

Bên kia, Phổ Huyên do bị sát cơ Tham Lang Kiếm đánh vào cơ thể mà bị thương nặng. Sau lưng hắn, một luồng khí thế kinh khủng cũng tấn công đến.

Hai tay Thẩm Vô Danh kết thành quyền ấn. Khi một ấn này hạ xuống, khí thế vô biên ầm ầm bùng nổ, hệt như muốn quét sạch thiên địa này!

Bình Thiên Ấn!

Từ đằng xa, Thiết Vô Tình và Tô Tử Thần cũng đang quan sát. Thẩm Vô Danh con người này mặc dù nhìn thẳng thắn, song lại là người khôn khéo hơn ai hết trong Thiên Hạ Thất Bang. Nếu không chắc chắn, hắn tuyệt sẽ không toàn lực xuất thủ.

Nhưng bây giờ, đến cả tuyệt kỹ mà hắn cất giấu là Bình Thiên Ấn hắn cũng dùng đến. Hiển nhiên, lần này hắn đã dốc toàn lực, chuẩn bị muốn trở mặt hoàn toàn với Phật môn rồi.

Một chiêu Bình Thiên Ấn hạ xuống, quanh thân Phổ Huyền kim quang Phật môn óng ánh, Kim Cương Pháp Tướng bay lên từ trong Liệt Diễm. Chỉ có điều lần này không còn là Thẩm Vô Danh bị đánh bay, mà là Kim Cương Pháp Tướng của Phổ Huyền ầm ầm vỡ vụn!

Thẩm Vô Danh được thế không tha người. Hắn ngay lập tức lấn người lên, bắt đầu chém giết áp sát đến Phổ Huyền. Mỗi quyền cước đều lộ ra một sức mạnh kinh khủng. Phàm là nơi hai người chiến đấu, đất đai trong vòng trăm trượng thoáng chốc trở thành một đống hỗn độn, nứt toác.

Mà sau lưng Phổ Huyền, kiếm thế của Thượng Quan Linh mang theo sát cơ hung ác. Không ra tay thì thôi. Chỉ cần ra tay, Tham Lang Kiếm sẽ lưu lại trên người Phổ Huyền một cái dấu ấn.

Thần binh oai cũng không phải là thứ mà bây giờ Phổ Huyền có thể cản được.

Hai người Thẩm Vô Danh cùng Thượng Quan Linh liên thủ. Một người đánh cận chiến quấy lấy Phổ Huyền, người còn lại đứng từ xa dùng kiếm kỹ âm độc để đánh lén. Phối hợp vô cùng ăn ý. Hơn mười chiêu đã áp chế Phổ Huyền đến mức cao nhất.

Mà bên kia, Thiết Vô Tình cùng Tô Tử Thần nhìn thấy đối phương đã không còn cơ hội trở mình. Bọn họ liền ngay lập tức vung tay lên, võ giả Ám Vệ và Lục Phiến Môn liền ngay lập tức liều chết xung phong, ra tay với người của Kim Quang Tự.

Lục Phiến Môn cùng Ám Vệ xuất thủ, Thượng Quan thị cùng Thất Hùng Hội cũng như lấy được tín hiệu, nhanh chóng hô hào kéo đến đánh người của Kim Quang Tự. Tứ phương hợp lực nhất định là tuyệt sát phe còn lại.

Chương 2849 - Tham Lang oai (3)

Tham Lang oai (3)

Bên kia, Phổ Huyền hãy còn đang miễn cưỡng cản thế liên thủ giáp công của Thượng Quan Linh và Thẩm Vô Danh, trông thấy cảnh này, lòng của hắn liền ngay lập tức như rớt xuống vực sâu.

Lần này, Kim Quang Tự của hắn coi như là khó thoát tai kiếp rồi. Nhìn bộ dạng của đối phương, hiển nhiên là tính hoàn toàn diệt Kim Quang Tự bọn họ!

Quan trọng nhất chính là trong tay còn có sự tham dự của Lục Phiến Môn và Ám Vệ. Đằng sau chuyện này rốt cuộc có ẩn chứa âm mưu gì thì không cần phải nói nhiều nữa. Lần này đối phương e là không chỉ riêng nhắm vào Kim Quang Tự của hắn mà còn là nhắm vào toàn bộ Phật môn!

Trong mắt Phổ Huyền lộ ra một sát cơ kinh người. Đối diện với nguy cục thế này, bọn họ không chọn cách chạy trốn, mà trong hỏa diễm kim quang kia, quanh thân Phổ Huyền đều được độ thêm một tầng kim mang, trông hắn không khác gì Kim Cương La Hán hiện thế.

Dĩ nhiên, cái giá của việc này cũng không hề rẻ. Cái bây giờ Phổ Huyền thiêu đốt có thể là khí huyết mạnh mẽ mà trước tới giờ hắn mất công tích lũy. Với võ giả ở độ tuổi như hắn mà nói, một khi chọn cách thiêu đốt khí huyết thì căn bản chính là đang liều mạng.

Phổ Huyền hét lớn về phía mấy tên đệ tử thân truyền đằng sau hắn: “Chạy! Chạy ra ngoài đem tin về Linh Sơn! Tô Tín liên hiệp với Đại Chu và đại phái giang hồ địa phương muốn tuyệt diệt Phật môn ta!”

Dứt lời, quanh thân Phổ Huyền nộ diễm ngút trời. Kim Cương Hàng Ma, trấn áp thiên địa!

Phật ấn cường đại ầm ầm một tiếng đánh bay Thẩm Vô Danh. Liệt Diễm Phật quang vô tận áp chế Thượng Quan Linh. Ngay cả hung tính trên thân kiếm Tham Lang cũng bị áp chế. Thượng Quan Linh liền bị Phổ Huyền dùng một chưởng đánh bay, nôn ra một ngụm máu tươi.

Thượng Quan Linh mặt đầy vẻ âm trầm. Lão hòa thượng này mà liều mạng thì thật không dễ chọc. Có điều, hôm nay hắn coi như không liều mạng cũng không thể sống!

Thượng Quan Linh cũng tập hợp toàn lực, hàn băng chân khí vô tận quán chú vào trong trường kiếm. Một kiếm chém xuống, vạn dặm đóng băng!

Chỉ thấy đất đai trong nháy mắt đã bị bao phủ trong hàn băng dày đặc. Từng cột băng xuất hiện. Bên trong mỗi một cột băng đều ẩn chứa kiếm ý sát cơ vô tận.

Trong chốc lát, chu vi trăm trượng đền biến thành địa ngục hàn băng!

Phổ Huyền tức giận gầm lên một tiếng. Trong Liệt Diễm, Kim Cương Trấn Ma một quyền một cước đều mang oai xé trời đập đất, phá nát địa ngục hàn băng kia. Nhưng quanh thân Phổ Huyền cũng bị kiếm ý cường đại chém thành từng vết thương kinh khủng, mơ hồ còn thấy được cả xương trắng.

Sau lưng, Thẩm Vô Danh khí hướng tận trời, tay bắt Bình Thiên Ấn, song lại có chín tầng biến hóa. Một ấn nhất trọng thiên, xé trờ phá đất, ngày càng ngạo nghễ!

Phổ Huyền liên tiếp chặn tám đạo Bình Thiên Ấn của Thẩm Vô Danh. Nhưng xương cốt toàn thân Phổ Huyền cũng bị sức mạnh cường đại này đánh gãy.

Đến khi một ấn cuối cùng của Thẩm Vô Danh đánh xuống, Phổ Huyền rốt cuộc không đỡ được nữa. hỏa diễm kim sắc quanh thân bị tắt. Một ấn của Thẩm Vô Danh đánh Phổ Huyền hắn bể ngực. Trong nháy mắt, huyết vụ phiêu tán, thi thể của Phổ Huyền cũng ngã xuống đất.

Thượng Quan Linh và Thẩm Vô Danh liên thủ chém chết Phổ Huyền. Mặc dù cuối cùng bọn họ cũng thành công nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ.

Thẩm Vô Danh dùng toàn lực xuất thủ, lúc này đã đến cực hạn. Mà bên kia, Thượng Quan Linh còn thảm hại hơn. Tay cầm thần binh thậm chí còn bị một ít thương thế. Có điều, cuối cùng cũng giải quyết được kẻ địch.

Lúc này, Thiết Vô Tình cùng Tô Tử Thần cũng đi đến, chắp tay với hai người, nói: “Thượng Quan gia chủ và Thẩm Hội chủ ra tay đúng là cường hãn. Nhanh như thế đã giải quyết được Phổ Huyền.”

Thượng Quan Linh cười khổ, nói: “Lấy hai địch một mà còn phải đánh chật vật như vậy. Làm gì có cái đáng để khoe. Đúng rồi, người của Kim Quang Tự bị giết hết rồi à?”

Tô Tử Thần lắc đầu, nói: “Có một ít chạy ra ngoài. Có điều không có gì đáng ngại. Dù sao chúng ta cũng đã động thủ. Cho dù bọn chúng có chạy ra khỏi để báo tin cho Phật môn cũng không có gì to tát.”

Thượng Quan Linh gật đầu một cái, đưa Tham Lang Kiếm trong tay cho Tô Tử Thần.

Hiện tại, nhiệm vụ của bọn họ ở đây coi như đã hoàn thành. Phần còn lại để xem Tô Tín xử lý thế nào.

Mà lúc này, không riêng gì Nhữ Nam Đạo hành động, vào lúc Thượng Quan Linh động thủ, những đạo khác cũng đều đã đánh xong.

Ví như lúc này, trong Giang Nam Đạo, Lý Phôi cùng Tiêu gia liên thủ với Niên Bang chuẩn bị đối phó với phân tự Phật Tông ở Giang Nam Đạo.

Đám người Tô Tử Thần ở Nhữ Nam Đạo muốn kéo Thượng Quan thị xuống nước còn phải dùng mưu, nhưng ở Tiêu gia lại chẳng cần những thứ đó, chỉ cần Tiêu Xước nói một câu là được.

Bây giờ, Chưởng đà ở Tiêu gia là Tiêu Vô Cực và Tiêu Vô Thắng. Hai người bọn họ đều là người quyết đoán. Không giống như Thượng Quan Linh cứ phải đợi đến lúc bị dồn vào đường cùng mới xuất thủ.

Phật môn cũng phái một tên cường giả Chân Vũ cảnh đến Giang Nam. Hơn nữa, còn là Chân Vũ cảnh mạnh nhất trong Phật Tông, “Tiếu Diện Kim Cươn”” Cưu Ma La Thập.

Chương 2850 - Lý Phôi tiến công

Lý Phôi tiến công

Phật Đà phái người này đến Giang Nam Đạo cũng là vì chứng minh sự coi trọng của Phật môn với Giang Nam Đạo.

Tiêu Vô Cực nói với Lý Phôi: "Lý đại nhân, ba người chúng ta liên thủ hoàn toàn có thể tiêu diệt phân tự Phật môn ở Giang Nam Đạo. Cứ xuất thủ luôn là được, không cần dùng đến âm mưu quỷ kế gì."

Hiện, hai vị Chưởng đà Tiêu gia là Tiêu Vô Cực và Tiêu Vô Thắng đều đã tấn thăng đến Chân Vũ cảnh. Người trước tấn thăng sớm hơn người sau.

Chỉ có điều, Tiêu gia cũng không có tuyên dương gì. Sau biến cố Tiêu gia, toàn bộ Tiêu gia dường như đã đổi cách hành sự, trở nên vô cùng khiêm tốn.

Huống chi ở thế gian đại tranh này, hai tên Chân Vũ cũng chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ. Cho nên Tiêu gia bọn họ vẫn cứ là khiêm tốn một chút thì tốt hơn. Nhảy càng cao thì chết càng nhanh.

Trong mắt Lý Phôi lộ ra một tia lạnh, nói: "Không cần hai vị phí tâm. Một tên Cưu Ma La Thập thôi, một mình ta là được."

Tiêu Vô Cực cùng Tiêu Vô Thắng nhìn nhau một cái, không nói gì nhiều, tuy nhiên bọn họ vẫn cảm thấy Lý Phôi này có hơi quá kiêu ngạo.

Trước đó, Lý Phôi từng dùng ba kiếm chém chết Phổ Đà Tôn Giả của Phật môn, trận chiến ấy quả thực chấn động giang hồ. Tuy nhiên, đều là Chân Vũ, hai người bọn họ biết trong này có sự chênh lệch lớn đến độ nào.

Phổ Đà Tôn Giả kia có thể mới tấn thăng Chân Vũ. Thậm chí, thời gian hắn tấn thăng Chân Vũ cũng không lâu như Lý Phôi. Ngay cả sức mạnh tự thân còn chưa kịp làm quen, bị Lý Phôi chém chết cũng là bình thường.

Huống chi bây giờ Lý Phôi cũng nổi danh giang hồ. Mọi người cũng rất hiểu võ đạo của hắn. Võ đạo của người này có

thể nói là võ đạo cực đoan nhất đời này. Phát huy tử vong lực đến trình độ cao nhất. Trong lúc xuất thủ, mấy chiêu đầu đều là mạnh nhất. Nếu ngươi có thể ngăn được thế công giai đoạn đầu của Lý Phôi, kéo dài cuộc chiến về sau thì Lý Phôi cũng không đáng sợ đến thế.

Phổ Đà Tôn Giả quá mức phế vật. Ngay cả công kích mở đầu của Lý Phôi cũng không ngăn được, chết cũng là chuyện bình thường.

Nhưng Cưu Ma La Thập này lại khác. Thâm niên của hắn thậm chí so với Bì Già Đa La lúc trước còn lâu hơn. Vào lúc đó, hắn chính là cường giả đứng sau Bì Già Đa La tại Phạm Thiên Vực.

Hơn nữa, sau khi Phật Đà đoạt xác lại truyền thụ cho Cưu Ma La Thập không ít bí điển Phật Tông và cảm ngộ võ đạo. Đây càng khiến cho thực lực của Cưu Ma La Thập tăng nhiều. Thậm chí có thể nói là đã đến bán bộ Thần Kiều cảnh.

Nếu như với người có thực lực như Cưu Ma La Thập mà Lý Phôi vẫn có thể giết trong nháy mắt, thì Phật môn kia cũng có phần quá mức phế vật.

Có điều, mặc dù Tiêu Vô Cực và Tiêu Vô Thắng cảm giác Lý Phôi có chút cuồng vọng nhưng bọn họ cũng không nói ra miệng.

Trên giang hồ hiện tại nào có ai không biết, vị Lý đại nhân này chính là tâm phúc của Tô Tín. Nhân vật quyền lực số hai ở đất Tây Bắc. Bất kể là thực lực hay là quyền thế, Tiêu gia bọn họ cũng không đắc tội nổi. Cho nên, nếu người này đã muốn đánh một mình thì cứ để hắn đánh một mình. Dù sao có hai người bọn họ áp trận bên cạnh, Cưu Ma La Thập kia cũng không chạy được. Chẳng may Lý Phôi có xảy ra vấn đề gì, bọn họ cũng có thể kịp thời xuất thủ cứu viện.

Lý Phôi nhìn Tiêu Vô Thắng và Tiêu Vô Cực, hắn không giỏi an nói nhưng không phải không biết đối nhân xử thế. Trong lòng hai người này nghĩ cái gì hắn biết rõ.

Lý Phôi muốn đơn độc đánh một trận với Cưu Ma La Thập, đây cũng không phải là bởi hắn cuồng vọng, cũng không phải

bỗng nhiên chiến ý của hắn bùng nổ, mà phải nói Lý Phôi đang muốn báo thù.

Năm xưa, lúc Lý Phôi ở Dương Thần cảnh đã từng ra tay đuổi giết tàn dư Nguyên Không của Thiếu Lâm Tự, cũng chính là người ẩn giấu Nguyên Thần của Phật Đà trong cơ thể kia. Khi đó, nếu Nguyên Không bị Lý Phôi chém chết thì chưa chắc đã có Phật Đà của ngày hôm nay. Nhưng ai nào ngờ, khi đó Phạm Thiên Vực bỗng nhiên phái người ra tay cản trợ. Người xuất thủ chính là vị "Tiếu Diện Kim Cương" Cưu Ma La Thập này.

Mặc dù, Lý Phôi nhờ vào trận chiến với Cưu Ma La Thập mà bước chân vào Chân Vũ, nhưng hắn cũng biết, thời điểm đó hắn tuyệt không phải đối thủ của Cưu Ma La Thập, nên chỉ có thể rút đi.

Mà bây giờ, hắn đã hoàn toàn nắm sức mạnh Chân Vũ trong tay. Trận đánh năm đó còn chưa đánh xong kia, bây giờ hẳn nên kết thúc rồi.

Ở trong Phạm Thiên Vực, Cưu Ma La Thập chính là Phương trượng Bàn Nhược Tự. Bây giờ hắn thành lập phân tự ở Giang Nam Đạo, cũng giống như Kim Quang Tự ở Nhữ Nam Đạo, đã xây tự đặt tên là Kim Cương Bàn Nhược tự.

Lúc Cưu Ma La Thập chiếm lĩnh Giang Nam Đạo cũng chẳng tốn chút sức lực nào, hắn không giống Phổ Huyền phải làm đủ mọi loại kế sách.

Trong những thế lực ở Giang Nam Đạo, thế lực triều đình Đại Chu không đủ. Thu Đàn của Niên Bang ở Giang Nam Đạo căn bản không đáng nhắc đến.

Mà Tiêu gia mạnh nhất Giang Nam Đạo cũng đã khiêm tốn nhiều vào lúc Hoàng Thiên Vực chiếm lĩnh Giang Nam Đạo. Bây giờ, đến khi Phật Tông thống lĩnh Giang Nam Đạo thì càng thu mình hơn. Với việc Phật Tông chiếm Giang Nam Đạo, Tiêu gia cũng không dám ho he gì.

Chương 2851 - Lý Phôi tiến công (2)

Lý Phôi tiến công (2)

Cho nên, Cưu Ma La Thập rất ung dung mà trở thành người duy nhất lập ra quy tắc ở Giang Nam Đạo này.

Lúc này, Cưu Ma La Thập đang ở trong thiện phòng tu hành. Hắn thậm chí đang nghĩ có nên nói Phật Đà đổi cho hắn chỗ khác hay không. Giang Nam Đạo này thật sự không có tính khiêu chiến gì. Một tên Chân Vũ như hắn trú đóng ở đây cũng có hơi lãng phí. Dùng một tên võ giả Dương Thần cảnh là đủ rồi.

Đột nhiên, một tiểu hòa thượng hốt hoảng chạy vào nói: "Phương trượng, không xong rồi! Tiêu gia, Lục Phiến Môn, Niên Bang, còn có thủ hạ Ám Vệ của Tô Tín cùng liên hiệp bao vây lấy chúng ta. Nhiều người lắm! Đếm không xuể!"

Tước hiệu của Cưu Ma La Thập là Tiếu Diện Kim Cương. Bất kể lúc nào trên mặt hắn cũng mang theo một nụ cười châm biếm.

Có điều, sau khi nghe được tin này, nụ cười của hắn trong nháy mắt biến mất. Trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, nói: "Ngươi xác thực là những người này liên thủ? Đặc biệt là thủ hạ Ám Vệ của Tô Tín, ngươi cũng thấy rõ?"

Tiểu hòa thượng kia liền vội vàng gật đầu nói: "Mặc dù bọn họ liên thủ nhưng lại phân biệt rõ ràng. Phương trượng, ngươi ra xem là biết. Đoán chừng lúc này đối phương đã đến cửa rồi!"

Trong mắt Cưu Ma La Thập lộ ra vẻ nghiêm trọng. Không cần nhìn nữa, hắn đã cảm nhận được khí tức của vô số võ giả bao vây lấy Kim Cương Bàn Nhược Tự của hắn. Trong đó có đến ba tên Chân Vũ cảnh!

Từ lúc hắn đến Giang Nam Đạo cho tới bây giờ vẫn luôn vô cùng bình tĩnh. Thế mà bây giờ bỗng nhiên xảy ra chuyện đột ngột thế này. Nhiều bên liên thủ, không động thì thôi, động một cái đúng là kinh thiên. Cưu Ma La Thập đã ngửi thấy mùi âm mưu.

Cưu Ma La Thập đi ra bên ngoài Kim Cương Bàn Nhược Tự, xung quanh đã bị đông đảo võ giả vây lại. Điều này khiến cho trong mắt Cưu Ma La Thập thoáng qua một vẻ âm trầm. Đối phương là muốn hoàn toàn tiêu diệt nhất mạch của hắn!

Cưu Ma La Thập nhìn ra đám người bên ngoài này, trong mắt âm trầm nhưng trên mặt vẫn mang thần sắc tươi cười nói: "Cư vị có ý gì đây? Kim Cương Bàn Nhược Tự của ta hình như không trêu chọc gì đến chư vị nhỉ?"

Tiêu Vô Thắng vừa định nói mấy lời đàng hoàng, nhưng Lý Phôi bên kia đã lạnh lùng nói: "Phật môn gần đây lấn lướt quá lợi hại. Đại nhân nhà ta tính cho Phật môn một bài học cả đời khó quên. Đơn giản vậy thôi."

Hai huynh đệ Tiêu gia kia đều có chút bất ngờ không biết nói gì. Người thẳng thắn như vậy giờ rất hiếm thấy.

Có điều, cũng quả thực như Lý Phôi nói. Bây giờ bọn họ cũng đã lộ chân tướng rồi. Hơn nữa, bên phía bọn họ cũng hoàn toàn chiếm thế thượng phong. Có nói nhảm gì với Cưu La Ma Thập hay không dường như cũng không quan trọng đến thế.

Mà Cưu Ma La Thập nghe được câu này xong, nụ cười trên mặt hắn cũng biến mất, thấp giọng nói: "Tô Tín muốn hoàn toàn trở mặt với Phật môn ta à? Hắn điên rồi hay sao?"

Mặc dù ngoài miệng Cưu Ma La Thập nói Tô Tín điên rồi, nhưng thấy người của Tiêu gia và người của cả Đại Chu thì hắn biết ngay, Tô Tín không điên. Là Phật môn bọn họ hành động quá mức vội vàng nên đã dồn những người này đến đường cùng.

Ban đầu, lúc Phật Đà đại nhân nói chuyện này ra, nội bộ Phật môn quả có người không đồng ý, tuy nhiên Cưu Ma La Thập lại rất tán thành.

Phật môn có thực lực này. Sớm đã phải cường thế vậy rồi.

Nhưng cho tới giờ, Cưu Ma La Thập mới phát hiện hắn đã sai. Phật Đà đại nhân cũng đã sai.

Mặc dù lúc mới bắt đầu, Phật Đà không có ý định đi động đến địa bàn của Tô Tín, tránh hoàn toàn trở mặt với Tô Tín. Nhưng hiển nhiên, Tô Tín không dễ bị xua đuổi như thế. Phật Đà không muốn xuất thủ với Tô Tín, nhưng Tô Tín vẫn luôn âm thầm lập mưu động thủ với Phật môn!

Trường kiếm trong tay Lý Phôi ra khỏi vỏ. Mũi kiếm sáng chói nhưng lại mang cho người khác tử ý tuyệt vọng.

“Cưu Ma La Thập, ngày trước lúc ta mới vào Chân Vũ, trận chiến đó ta rút lui. Lần này, ngươi còn có thể đỡ được kiếm của ta hay không?”

Cưu Ma La Thập liếc nhìn hai người Tiêu Vô Cực cùng Tiêu Vô Thắng mắt ngó lom lom qua đây. Hai tay chắp lại, miệng tụng một tiếng Phật hiệu. Khuôn mặt béo tròn tràn đầy vẻ hoan hỉ nhưng lại mang theo một luồng sát cơ quyết liệt: “Ban đầu có thể. Bây giờ vẫn có thể!”

Kiếm của Lý Phôi mang tử ý trình độ cao nhất, là kiếm kỹ và kiếm ý không thuộc về nhân gian. Thậm chí kiếm đạo bây giờ Lý Phôi dùng đến, ngay cả Tô Tín cũng không nhận ra đó là Đoạt Mệnh Thập Ngũ Kiếm mà trước đó hắn truyền cho Lý Phôi nữa.

Dĩ nhiên, đây là chuyện tốt. Điều này chứng minh được Lý Phôi đã hoàn toàn đi ra được một con đường chỉ thuộc về hắn. Mặc dù con đường này lại vô cùng cực đoan đi chăng nữa.

Trường kiếm trong tay Lý Phôi điểm ra nhìn như nhẹ bỗng, nhưng trong nháy mắt hắn xuất kiếm, thiên tượng xung quanh đã nảy sinh biến hóa.

Chớp mắt, thiên địa biến sắc, âm phong thét gào, một kiếm này của Lý Phôi giống hệt như chém ra cửa Địa Phủ vậy!

Trong vòng chi vi mấy dặm xung quanh, tử khí như màn sương mù dày đặc tấn công đến, che đi cảm giác của tất cả mọi người. Ngay cả huynh đệ Tiêu gia bên ngoài cũng không nhìn thấy được động tĩnh bên trong. Bọn họ chỉ có thể cảm giác được hàn ý lạnh lẽo thấu xương từ bên trong truyền ra!

Chương 2852 - Tử ý trình độ cao nhất

Tử ý trình độ cao nhất

Mà ở trong đó, trong mắt Cưu Ma La Thập lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Ban đầu, lúc Lý Phôi ở Dương Thần cảnh đã từng xuất kiếm với Cưu Ma La Thập. Khi đó, thực lực của Lý Phôi cũng đã khiến cho hắn cực kỳ kinh hãi. Không ngờ rằng bây giờ Lý Phôi đã kinh khủng đến mức độ này. Người này rốt cuộc đã làm như thế nào?

Có điều, Lý Phôi tiến bộ thần tốc, Cưu Ma La Thập hắn cũng không hề dậm chân tại chỗ!

Ngày trước lúc ở Phạm Thiên Vực, hắn rất kính trọng Bì Già Đa La. Nhưng nói hắn kính trọng Bì Già Đa La thì không bằng nói hắn kính trọng thực lực của Bì Già Đa La.

Cho nên, sau khi Bì Già Đa La bị Phật Đà đoạt xác, hắn thực ra là người nhìn ra được chỗ không đúng đầu tiên, nhưng hắn lại chẳng nói gì, ngược lại âm thầm chấp nhận chuyện này, Phật Đà nói gì thì hắn nghe nấy.

Vì thế nên sau khi Phật Đà trở lại làm Thông Thiên cảnh, đồ cho hắn cũng là nhiều nhất. Điều này có thể nói đã khiến cho Cưu Ma La Thập có tiến bộ thần tốc, đã đến bán bộ Thần Kiều rồi.

Trong màn sương dày đặc tràn ngập tử khí, sát cơ vô hạn, Cưu Ma La Thập căn bản không phát hiện ra được một kiếm kinh khủng này của Lý Phôi sẽ đâm đến từ hướng nào.

Dĩ nhiên, hắn cũng không cần phát hiện, võ giả nhất mạch của hắn tu luyện Kim Cương Tướng. Mặc dù là Tiểu Diện Kim Cương nhưng đó cũng là Kim Cương!

Cưu Ma La Thập chắp hai tay, miệng niệm một tiếng Phật hiệu, Phật quang nở rộ quanh thân. Từng chữ Vạn Phật Ấn nổ tung. Phật quang cường đại xông đến thiên không, chiếu sáng một phe thiên địa bị tử khí che giấu này!

Nhưng vào lúc này, một đạo kiếm quang đen như mực đã đâm tới hướng lưng hắn. Sức mạnh cường đại cắt rời hư không, im hơi lặng tiếng, vô cùng quỷ dị.

Trong nháy mắt, Cưu Ma La Thập liền có cảm giác như hắn bị thứ độc vật kinh khủng nào đó theo dõi vậy, có cảm giác sởn tóc gáy.

Miệng hắn tụng Phật hiệu, sau lưng hắn một thân Kim Cương Minh Vương Pháp Tướng hiện lên.

Kim Cương Minh Vương Pháp Tướng kia có hai mặt bốn cánh tay. Một âm một dương, một thiện một ác, vừa khóc vừa cười.

Mặt cười quay đầu nhìn một kiếm kia của Lý Phôi. Bốn cánh tay chia ra cầm Hàng Ma Xử, Giới Đao, Trường Kiếm, Thất Bảo Lưu Ly Tháp.

Bốn loại binh khí hoàn toàn được ngưng tụ từ Phật quang ầm ầm giáng xuống, lúc này mới đánh tan được hoàn toàn một kiếm kia của Lý Phôi.

Nhưng ngay trong nháy mắt này, sắc mặt của Cưu Ma La Thập lại hơi có chút biến hóa. Bởi sau khi một kiếm này vỡ vụn, hắn cũng không phát hiện được bóng dáng của Lý Phôi.

Mà cùng lúc đó, một luồng sát cơ còn ghê gớm hơn lúc nãy ầm ầm giáng xuống phía chính diện của Cưu Ma La Thập!

Thân hình Lý Phôi được bao bọc trong bóng tối vô biên, hệt như Minh Thần nơi Địa Ngục vậy. Tử ý vô tận ngưng tụ trên thanh trường kiếm kia. Đó là bóng đen cực hạn, tử vong cực hạn. Bất kỳ thứ ánh sáng nào đứng trước bóng tối này cũng đều bị hấp thu mất. Mắt trông thấy Phật quang vô tận này tan rã, một kiếm này của Lý Phôi đã hoàn toàn áp đến trước người Cưu Ma La Thập!

Nhưng vào lúc này, Cưu Ma La Thập gầm lên một tiếng. Cơ thể mập mạp kia của hắn giống như được bơm phồng lên, tăng hẳn một vòng lớn. Song quanh thân hắn không có Phật quang toát ra mà là một luồng khí tức hung ác chí cực.

Kim Cương Minh Vương Pháp Tướng sau lưng hắn xoay người. Mặt Kim Cương hung ác kia trợn mắt. Bốn cánh tay đồng loạt xuất thủ, bạo phát ra sức mạnh cường đại, cầm ngay lấy một kiếm đó của Lý Phôi. Trong nháy mắt, tử khí nổ tung.

Nhưng cánh tay Kim Cương Minh Vương Pháp Tướng của Cưu Ma La Thập cũng bị nổ bể, sau đó tan vỡ.

Sức mạnh cường đại kia hoàn toàn đánh nát vụn Kim Cương Minh Vương Pháp Tướng của Cưu Ma La Thập. Lúc này, Cưu

Ma La Thập đã không còn là Tiếu Diện Kim Cương nữa, sắc mặt hắn toàn là vẻ dữ tợn.

Hắn liền đưa hai tay ra, trước khi một kiếm kia của Lý Phôi đến trước người đã dùng hai bàn tay cứng ngắc của mình để kẹp lấy một kiếm này của Lý Phôi. Cho dù Phật quang trên tay hắn mất đi, còn bị một kiếm này của Lý Phôi chém cho máu tươi đầm đìa, sâu thấy tận xương nhưng hắn vẫn thành công chặn được kiếm này của Lý Phôi.

Trong hai mắt của Cưu Ma La Thập, Phật quang kim sắc đại thịnh. Cùng với sáu chữ chân ngôn hắn niệm, từng chữ Vạn Phận Ấn lao ra, đánh đến hướng Lý Phôi.

Lý Phôi đứng đối diện mặt không chút biểu cảm nào, ngay lập tức thu kiếm lại, hời hợt đánh tan những Phật Ấn ngưng tụ lại nhờ sáu chữ chân ngôn kia.

Lúc này, tử khí kinh khủng mà Lý Phôi bày ra cũng đã tản đi. Tiêu Vô Cực cùng Tiêu Vô Thắng ở bên ngoài dĩ nhiên cũng trông thấy được cảnh tượng bên trong. Hai người đưa mắt nhìn nhau một cái, khó mà nén được sự kinh hãi trong ánh mắt.

Trước đó, bọn họ cũng đã biết Lý Phôi rất mạnh rồi. Nhưng không ai ngờ Lý Phôi lại có thể mạnh đến nhường này.

Mới chỉ một chiêu mà Cưu Ma La Thập đã rơi vào thế hạ phong. Nhìn dáng vẻ thì còn bị một chút thương thế nhẹ.

Hơn nữa, phàm là nơi nòa bị bao phủ bởi màn sương dày đặc của Lý Phôi, cây cỏ trên mặt đất đều nhanh chóng bị khô héo, biến thành một màu xám trắng. Gió nhẹ thổi một cái liền biến thành tro bụi phiêu tán.

Chương 2853 - Tử ý trình độ cao nhất (2)

Tử ý trình độ cao nhất (2)

Ngay cả mặt đất nơi bọn họ giao thủ cũng thế, cũng lộ ra một màu xám trắng quỷ dị. Hiển nhiên, từ nay về sau nơi này đã hoàn toàn biến thành một mảnh tử địa, cũng không còn chút sinh cơ nào nữa, sẽ không có bất cứ thực vật nào sinh trưởng được ở đây.

Chỉ dựa vào sự bá đạo của sức mạnh, e là trong võ lâm trừ Thông Thiên ra, Lý Phôi là người mạnh nhất. Thậm chí có vài Thần Kiều cũng không thể sánh vai được với hắn ở thuộc tính sức mạnh được.

Mà lúc này, Cưu Ma La Thập nhìn hai cánh tay đầm đìa máu của mình, trên mặt lộ ra một nụ cười châm biếm.

Khuôn mặt to tròn, tràn đầy cảm giác hoan hỉ của hắn lại xuất hiện nụ cười như kia khiến người khác cũng cảm giác rất tức cười.

"Lý Phôi à Lý Phôi, ta quả thực xem thường ngươi. Thế gian này luôn có một vài những hạng người kinh tài tuyệt diễm như vậy. Thậm chí có vài người còn đến cả mức vang dội cổ kim. Tô Tín sau lưng ngươi là người như vậy. Ngươi xem ra cũng thế.

Chỉ có điều, người có thể tu luyện đến cảnh giới của ta và ngươi, thì cũng chẳng có ai là phế vật cả. Thủ đoạn cất giấu của ta còn chưa lấy ra đâu. Hai vị sau lưng ngươi không tính lên à? Chỉ dựa vào một mình ngươi, muốn giết ta cũng không dễ dàng đâu!"

Lý Phôi ngay lập tức lạnh nhạt nói: "Ngươi cũng không cần đứng đây mà khích ta. Ta nói rồi. Hôm nay chỉ có một mình ta giết ngươi thôi.

Ban đầu ngươi ngăn ta lại, ta không địch lại ngươi. Bây giờ, ngươi cũng đừng mơ chạy khỏi từ trong tay ta."

"Được!"

Cưu Ma La Thập quát lên một tiếng. Hai tay hắn kết thành một ấn quyết cổ quái. Không phải ấn pháp của Phật Tông nhưng lại cũng giống như ấn pháp của Phật Tông, khiến người khác khó mà đoán đúng.

Lý Phôi chỉ quan tâm đến võ đạo của mình. Cưu Ma La Thập dùng cái gì, Lý Phôi hắn cũng tin tưởng kiếm của hắn có thể đánh tán được. Tuy nhiên, Tiêu Vô Cực cùng Tiêu Vô Thắng sau lưng Lý Phôi đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt kinh hãi nói: "Ma công!"

Tiêu gia bọn họ truyền thừa lâu đời, điển tịch trong gia tộc nhiều không kể xiết. Hai người này cũng coi như là người kiến thức uyên bác.

Sau khi nhìn thấy ấn pháp của Cưu Ma La Thập, bọn họ ngay lập tức nhìn ra, Phật ấn này rõ ràng hàm chứa khí tức công pháp Ma đạo.

Một hòa thượng mà lại dùng Ma công. Chuyện này nghĩ thế nào cũng không thấy tự nhiên cho lắm. Hai người bọn họ muốn nhắc nhở Lý Phôi một chút. Có điều, lúc này đã không còn kịp rồi.

Động tác của Cưu Ma La Thập rất nhanh, đến sau khi hắn bắt ấn pháp xong. Quanh thân hắn đã bị một lớp thanh u hỏa diễm bao phủ lấy.

Ngọn lửa kia hừng hực thiêu đốt, giống hệt như đang thiêu đốt mỡ trong cơ thể Cưu Ma La Thập, khiến cho cơ thể mập mạp của hắn bắt đầu co lại nhanh chóng, trở nên vô cùng gầy gò. Cuối cùng, biến thành dáng dấp như da bọc xương vậy!

Mà lúc này, ngọn lửa thanh u kia cũng hoàn toàn biến thành ma diễm ngập trời, loại biến đổi này khiến mọi người ở đây không ai kịp phản ứng.

Lúc này, trong hai mắt Cưu Ma La Thập cũng mang theo quỷ hỏa đáng sợ. Hai tay hắn chắp lại, dưới chân dâng lên một đóa sen đen, nhìn vô cùng tà dị, tuy nhiên cũng có một loại cảm giác thánh khiết bên trong.

“Phật viết, ta không vào Địa Ngục thì ai vào! Không thành ác quỷ Địa Ngục thì sao có thể độ hóa ác quỷ trên thế gian?

Cái gì là Phật? Cái gì là Ma? Chỉ cần một ý nghĩ sai lầm mà thôi. Phật Đà mê muội thì thành Ma La. Ma La hướng Phật, bỏ đao đồ tể, lập địa thành Phật!

Ma La Chuyển Sinh Quyết này chính là được Phật Đà đại nhân sau khi dung hợp với công pháp của Đại Thiên Ma Tôn truyền thừa xuống. Ta dùng nó lần đầu tiên, cũng chính là một lần cuối cùng.

Nhưng Lý Phôi ngươi cũng là người đầu tiên lĩnh giáo. Còn muốn lĩnh giáo thêm cũng không có cơ hội đâu!”

Lý Phôi tán đồng gật đầu một cái nói: “Đúng vậy, không có cơ hội nữa.”

Nói vậy nhưng ý của hai người nói ra không giống nhau chút nào.

Cưu Ma La Thập do Phật mê muội, trạng thái này khác với Huyền Khổ ngày trước. Huyền Khổ là tâm ma, còn hắn lại là chủ động mê muội. Tư thái ma diễm ngập trời kia nếu so với Lữ Trường Khanh của Thiên Ma Cung còn mạnh hơn.

Chân đạp hoa sen đen mà đến, Cưu Ma La Thập đánh một chưởng xuống. Sau lưng hắn không xuất hiện Kim Cương Pháp Tướng mà là một vị Phật Đà Pháp Tướng!

Diện mạo dữ tợn vô cùng, so với Cưu Ma La Thập lại có đến tám phần giống nhau.

Biểu cảm trên mặt Lý Phôi không chút biến hóa. Bất kể là Phật hay là Ma, ở dưới kiếm của hắn chỉ có chết mà thôi!

Kiếm ra khỏi vỏ, cửa tử mở ra.

Vô tận tử khí bao phủ lấy Cưu Ma La Thập, mang theo sát cơ Tịch Diệt. Một chiêu kiếm liền có thể dập tắt ma diễm đó. Uy năng quả thực vô cùng cường hãn.

Có điều lúc này, Cưu Ma La Thập dường như đã quyết định liều chết. Hắn căn bản không tránh, không né, dùng Pháp Tướng tự thân gắng gượng đỡ một kiếm này của Lý Phôi. Hai tay kết ấn quyết, chính là Hàng Ma Ấn của Phật môn. Nhưng lúc này, một ấn hạ xuống, ma khí vô tận ầm ầm bùng nổ, theo trường kiếm trong tay Lý Phôi mà tấn công đến hướng của hắn.

Kinh nghiệm chiến đấu của Cưu Ma La Thập vô cùng phong phú, huống chi trước đó hắn đã còn từng giao thủ với Lý Phôi!

Chương 2854 - Tử ý trình độ cao nhất (3)

Tử ý trình độ cao nhất (3)

Kiếm đạo của Lý Phôi là kiếm đạo cực đoan nhất ở đời này, hại người hại mình.

Thậm chí, loại kiếm đạo này Tô Tín cũng từng uốn nắn cho Lý Phôi, nhưng từ đầu đến cuối Lý Phôi không cách nào thay đổi được. Thậm chí hắn cũng chưa từng thay đổi, bởi vì đây chính là con đường của hắn.

Cho nên, sau này Tô Tín cũng chỉ có thể đưa cho Lý Phôi phương thức điều chỉnh thăng bằng hai lực âm dương trong cơ thể. Mặc dù không cách nào tiêu trừ được sự ăn mòn do tử vong lực mang đến, nhưng ít nhất cũng có thể giảm bớt được chút ít phản phệ.

Dĩ nhiên, Lý Phôi cũng chẳng thèm để ý đến những thứ này. Cái hắn theo đuổi không phải là kiếm đạo trình độ cao nhất, mà là trình độ cao nhất trên con đường tử vong này!

Tử khí kinh khủng bao vây lấy quanh thân Lý Phôi. Pháp Tướng của hắn là Địa Ngục Minh Vương. Có điều lúc này, Pháp Tướng của hắn giống như ngưng tụ trong cơ thể hắn. Cả người hóa Minh Vương, nơi hắn đi qua, tất cả đều trở thành mảnh đất chết!

Khi tử khí đến độ cao nhất, nó đã không phải là màu đen mà là một màu xám trắng. Cái này đại diện cho tử vong ở mức độ cao nhất, mất đi màu sắc.

Mũi kiếm của Lý Phôi chỉ, dù là Phật quang hay là ma khí, tất cả đều bị diệt. Thân thể gầy như que củi kia của Cưu Ma La Thập gầm lên một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ không cam lòng.

Hôm nay, đối mặt với sự vây công của Tiêu gia và Lý Phôi, thật ra hắn sớm đã chuẩn bị tinh thần bị giết.

Nhưng cái duy nhất hắn không cách nào chấp nhận được chính là cho dù bị giết cũng không cách nào kéo theo được ai chết cùng.

Cánh tay phải của Cưu Ma La Thập bỗng nhiên nổ tung, nhưng không có máu tươi chảy ra như nước.

Lúc này, hắn lại dùng cánh tay trái giật mạnh cánh tay phải xuống, phía trên không thấy chút da thịt nào. Cái có chẳng qua

là một đoạn xương tản ra kim mang sáng chói, giống như được đúc thành từ kim cương lưu ly.

Cưu Ma La Thập cũng tu luyện công pháp luyện thể. Người của Phật Tông tu luyện thân xác đến mức độ cao nhất đều sẽ có loại biến hóa này.

Lúc này, Cưu Ma La Thập cầm xương cánh tay của hắn trong tay. Vô tận ma diễm cuốn đến khúc xương cánh tay kia, mang theo uy thế vô biên chém tới Lý Phôi!

"Ta lấy Phật cốt hóa Ma đao!"

Phật Ma hình dạng tương khắc. Nhưng một đao này của Cưu Ma La Thập lại dung hợp hoàn mỹ với nhau. Một đao này vô cùng thánh khiết, song lại cũng vô cùng tà dị!

Tiêu Vô Cực và Tiêu Vô Thắng hai người nhìn mà cũng không thèm chớp mắt.

Cưu Ma La Thập đã tập hợp toàn lực. Lý Phôi bên kia, bọn họ đã không nhìn ra được nông cạn thế nào rồi. Vì lẽ đó đã kịp thời xuất thủ chuẩn bị. Dù sao không thể để cho Lý Phôi xảy ra chuyện ở đây được.

Chỉ có điều, cảnh tượng trước mắt khiến cho hai người bọn họ nhất thời trợn to hai mắt. Trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi cực hạn.

Chỉ thấy chỗ mà mũi kiếm của Lý Phôi đi qua, bất kể là thiên địa hay thời gian và không gian, tất cả đều biến thành một màu xám trắng tĩnh mịch như nhau. Kinh khủng, tà dì dị vô cùng.

Sau khi đụng với một đao của Cưu Ma La Thập, ma diễm vô tận do hắc ám hóa thành tiêu tán như khói mù, lộ ra khúc xương cánh tay sáng chói kim quang kia.

Mũi kiếm cùng xương cánh tay đụng nhau. Trong nháy mắt, khúc xương cánh tay không vỡ vụn, song bị dính vào từng tia màu xám trắng. Tiếp đó, chuỗi phản ứng dây chuyền nổi lên, toàn bộ khúc xương cánh tay đều hóa thành màu xám trắng. Thoáng cái đã biến thành tro bụi phiêu tán!

Kiếm của Lý Phôi không tiến thêm về phía trước nữa, hắn ngay lập tức thu kiếm rút lui. Sắc mặt nhợt nhạt vô cùng, thậm

chí có thể nói là màu xám trắng, hệt như sắc màu tĩnh mịch kia vậy.

Theo sự quan sát của Tiêu Vô Cực và Tiêu Vô Thắng, khi nãy lúc Lý Phôi phát huy sức mạnh này đến trình độ cao nhất, trên người hắn thậm chí còn chẳng có chút sinh cơ nào. Hai người này hãy còn tưởng Lý Phôi xảy ra chuyện gì rồi.

Mãi đến lúc sau, Lý Phôi này mới khôi phục một chút nguyên khí. Có điều, hắn vẫn nhắm mắt như thường, mãi lâu cũng không thấy nói gì.

Hai huynh đệ Tiêu gia kia cũng không chú ý đến Cưu Ma La Thập. Bởi Cưu Ma La Thập đã chết.

Lúc khúc xương cánh tay kia bị phạm đến, sinh cơ trong cơ thể hắn đã hoàn toàn bị tiêu hao sạch.

Lúc này, trong mắt Cưu Ma La Thập đã không còn chút khí tức nào. Gió nhẹ thổ qua, hoàn toàn hóa thành một đống tro bụi!

Tiêu Vô Cực thở dài một hơi. Bọn họ trước đó đúng là đã coi thường Lý Phôi rồi. Thực lực của đối phương đúng là đã mạnh đến mức có thể cùng giao thủ với cường giả Thần Kiều cảnh rồi.

Mọi người đều biết độ kinh khủng của Tô Tín. Lý Phôi này mặc dù phần lớn thời gian đều đứng sau lưng Tô Tín, bị hào quang của Tô Tín che phủ, nhưng thực lực của hắn hoàn toàn có thể được xếp vào một trong ba hàng đầu trong số các cường giả đồng cấp trên giang hồ.

Có điều, nhìn tình cảnh bây giờ, Lý Phôi cho dù giết được Cưu Ma La Thập, bản thân hắn cũng nhất định sẽ chịu phản phệ. Cho nên, Tiêu Vô Cực cùng Tiêu Vô Thắng cũng không quấy nhiễu hắn mà ngay lập tức vung tay lên, những võ giả thủ hạ của bọn họ ngay lập tức lao đến Kim Cương Bàn Nhược Tự!

Chương 2855 - Tử ý trình độ cao nhất (4)

Tử ý trình độ cao nhất (4)

Dưới uy thế này, những hòa thượng trong Kim Cương Bàn Nhược Tự kia đều lộ ra vẻ tuyệt vọng trong mắt.

Mấy nhà liên thủ, bọn họ tuyệt không thể sống sót. Huống chi bây giờ, ngay cả Cưu Ma La Thập cũng đã chết. Bọn họ còn lấy cái gì mà cản?

Tiêu Vô Cực và Tiêu Vô Thắng cũng không xuất thủ. Chuyện như này không cần đến bọn họ xuất thủ.

Nhìn cảnh tượng phía dưới, Tiêu Vô Cực thở dài với Tiêu Vô Thắng một cái, nói: "Đại ca, giang hồ này đến lúc phải đổi rồi."

Tiêu Vô Thắng lắc đầu, nói: "Giang hồ cho dù có biến đổi thế nào thì Tiêu gia chúng ta cũng vẫn là Tiêu gia. Nếu chúng ta chọn đứng về phía Tô Tín thì cũng không thể mãi ôm hai lòng.

Nhiều năm qua như vậy, Tiêu gia chúng ta từng hưng thịnh, cũng từng suy yếu. Nhưng bất kể thế nào, Tiêu gia chúng ta cũng đã kéo dài cho tới bây giờ. Không cần lo lắng. Đời chúng ta có xuất hiện hạng người vang danh thiên cổ như Tô Tín đây, tuy chúng ta không cách nào phát triển Tiêu gia đến đỉnh cao nhưng ít nhất cũng sẽ không phá sản."

Tiêu Vô Cực gật đầu một cái, tìm tên thống lĩnh Ám Vệ đến, để cho hắn đi báo tin với Tô Tín rằng bên phía Giang Nam Đạo đã được giải quyết. Chuyện còn lại thì phải xem vào bên phía Tô Tín rồi.

Nhữ Nam Đạo, Giang Nam Đạo đều giải quyết rất lanh lẹ, còn những đạo khác cũng là thế.

Thực lực Phật môn mạnh, nhưng cho dù có mạnh hơn nữa cũng không làm được kẻ địch của toàn bộ giang hồ.

Mà dưới sự liên hiệp của Tô Tín, không nói tất cả giang hồ đều đối địch với Phật Tông, ít nhất cũng phải có sáu, bảy phần.

Dưới uy thế này, phân tự Phật Tông mới thiết lập trên toàn bộ giang hồ đã hoàn toàn bị phá vỡ trong chỉ một ngày!

Bên trong Tây Bắc Đạo, Tô Tín an ổn ngồi ở tiền đường, chờ tin tức ở các nơi truyền đến.

Giai đoạn trước, Tô Tín hành sự cấp tiến, cũng không ít lần dựa vào một trận đánh mà phân định thắng bại. Khi đó Tô Tín thua được, cũng dám đi đánh lại.

Thật ra thì bây giờ, Tô Tín cũng dám đi đánh lại như vậy. Có điều, vị trí bất đồng, chuyện cần suy tính cũng nhiều. Gia đại nghiệp đại. Lỗ mãng dốc toàn lực đi đánh một trận, mặc dù tỷ lệ thắng cao, nhưng có thể dùng sức lực nhỏ nhất để giải quyết vấn đề, sao phải binh đi nước hiểm?

Tô Tín xuất thân từ dân gian vi mạt, nhưng nhãn giới của hắn không giống với những hạng người hoang dã kia.

Lần này, Tây Bắc Đạo liên kết với nhiều thế lực trên giang hồ như vậy, đủ để khiến những thế lực từ Phật môn với ra giang hồ kia, không về lại được Linh Sơn nữa. Thậm chí có thể nói là mười phần chắc đến chín.

Mà chuyện cũng đúng như Tô Tín dự đoán. Tin tức trên giang hồ lần lượt truyền tới. Bốn mươi chín đạo Đại Chu, tất cả địa bàn bị Phật môn chiếm cứ, tất cả đều bị dọn dẹp sạch sẽ.

Đợi đến lúc tin tức cuối cùng truyền đến, Tô Tín liền ngay lập tức đứng dậy, nói với Hoàng Bỉnh Thành: “Lập tức triệu tập Ám Vệ, Tây Bắc quân và lực lượng Đại Chu tụ họp trước đó ở Tây Bắc Đạo, tấn công Phật môn Linh Sơn!”

Hoàng Bỉnh Thành kinh ngạc nói: ‘Đại nhân, chúng ta không đợi Lý Phôi trở lại rồi mới ra tay đồng loạt à?”

Hiện, đám người Lý Phôi còn đang rải rác ở những nơi khác trên giang hồ, mới vừa xử lý xong những người Phật Tông đó.

Hoàng Bỉnh Thành còn đang tưởng rằng Tô Tín sẽ triệu tập bọn họ sau đó cùng nhau tấn công Phật môn.

Tô Tín lắc đầu nói: “Không cần đâu. Nếu chúng ta trực tiếp tấn công Phật môn thì chỉ cần chúng ta động một cái, các thế lực Phật môn rải rác trên thiên hạ khẳng định cũng sẽ phải thu tay để quay về Linh Sơn.

Nhưng bây giờ, bọn họ đều đã bị tiêu diệt, muốn quay về Linh Sơn tiếp viện cũng khó. Toàn bộ Linh Sơn còn thừa lại bao nhiêu lực lương kia chứ? Chưa tới một phần.

Linh Sơn chỉ cần có Phật Đà trấn giữ. Đó chính là thánh địa Phật môn. Những người khác thật ra cũng không quan trọng."

Ban đầu, Phật Đà quyết định để cho Phật môn nắm trong tay toàn bộ trật tự giang hồ. Hắn nhất định sẽ phái toàn bộ lực lượng ra bên ngoài. Nếu không trấn áp, đè nén được các thế lực địa phương thì làm sao mà khống chế được?

Cho nên, rất nhanh, toàn bộ Phật môn Linh Sơn đã bị thanh trừng sạch sẽ đến chín phần.

Hiện tại, toàn bộ Phật môn Linh Sơn còn chẳng tìm được một tên Chân Vũ hay Dương Thần. Trừ Phật Đà, phần lớn đều là một vài đệ tử thế hệ trẻ cùng một vài vũ tăng giáo đầu. Đối phó với những người này, chưa cần đến Lý Phôi bọn họ đến cùng ra tay, Tô Tín vẫn đã có dự tính tốc chiến tốc thắng.

Tránh cho kéo dài lại xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Mà bây giờ, bên phía Tô Tín đã tập trung sức mạnh chuẩn bị động thủ. Lúc này, ở Phật môn Linh Sơn, Phật Đà nhíu chặt mày, một dự cảm bất thường quanh quẩn ở trong lòng.

Kẻ càng mạnh thì càng nhạy cảm với những chuyện liên quan đến mình. Phật Đà lúc này cũng thế.

Cảm giác bất an kia càng lúc càng mãnh liệt. Hắn thậm chí thấy được mây đen thổi qua trên bầu trời Linh Sơn.

Phải biết bây giờ, Phật môn Linh Sơn là trận pháp Phật Đà tự tay bố trí ra. Toàn bộ trên dưới Linh Sơn, một ngày mười hai giờ có Phật quang bao phủ, trông vô cùng huy hoàng. Như vậy mới coi là thánh địa Phật môn. Cũng chính là bởi có vẻ ngoài như vậy, Phật môn Linh Sơn mới có thể hấp dẫn nhiều võ giả gia nhập.

Chương 2856 - San bằng Linh Sơn!

San bằng Linh Sơn!

Mà bây giờ, mây đen có thể xuyên qua trận pháp bao phủ trên Phật môn Linh Sơn. Mặc dù chỉ một cái chớp mắt như vậy, cũng có thể trong lúc trận pháp vận hành có xuất hiện một ít vấn đề nhỏ. Nhưng điềm này cũng không phải là tốt.

Chỉ tiếc là Phật Đà không phải Đạo Tổ. Hắn cũng không phải là quá tinh thông với phương diện này, không tính được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cho nên, Phật Đà liên ngay lập tức gọi một hòa thượng trung niên đến hỏi: "Phổ Minh, gần đây trên giang hồ có xảy ra chuyện gì lớn hay không?"

Phổ Minh hòa thượng kia chỉ có thực lực Dung Thần cảnh. Nhưng trong Phật môn, hắn là người phụ trách phương diện tình báo. Nghe vậy, hắn khó hiểu nói: "Không có chuyện gì lớn xảy ra. Phân tự Phật môn ta phát triển cũng rất thuận lợi. Bên phía Tây Bắc Đạo cũng không có động tĩnh gì!"

Sau khi tên đệ tử này hô lên không tốt, trong lòng Phật Đà đột nhiên giật mình, Phổ Minh nọ lại quát lên: "Đừng có nói bậy! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Hắn vừa mới dứt lời nói với Phật Đà là không có chuyện gì lớn xảy ra, thế mà người dưới quyền hắn lại nói là xảy ra chuyện lớn. Đây không phải là đang đánh vào mặt hắn thì là gì?

Tên đệ tử kia mặt như đưa đám, nói: "Thật sự xảy ra chuyện lớn rồi! Bên phía Nhữ Nam Đạo truyền đến tin đó. Gia chủ Thượng Quan thị là Thượng Quan Linh liên thủ với "Bình Thiên Vương" Thẩm Vô Danh của Thất Hùng Hội giết Phổ Huyền đại sư của Kim Quang Tự. Toàn bộ Kim Quang Tự đều bị Thượng Quan thị, Thất Hùng Hội, Lục Phiến Môn Đại Chu, Ám Vệ, bốn nhà này liên thủ tiêu diệt, chỉ có hơn mười tên đệ tử trốn ra được!"

Lời vừa nói ra, sắc mặt Phổ Minh bỗng nhiên biến đổi, mà trong đáy mắt Phật Đà bỗng dâng lên một lớp sương mù.

Chuyện Phật môn bức bách quá ác khiến cho những thế lực giang hồ địa phương chó cùng đường cắn quẩn, Phật Đà sớm đã liệu đến rồi.

Nhưng bây giờ, Thượng Quan thị cùng Thất Hùng Hội lại dám làm ác như vậy, là ai cho bọn hắn dũng khí như vậy? Đương kim thiên hạ này ngoại trừ Tô Tín thì nào có người nào có can đảm và thực lực như vậy?

Cho nên, vừa nghe đến có Ám Vệ thủ hạ của Tô Tín tham dự, Phật Đà nhất thời liền biết chỗ dựa sau lưng bọn họ rốt cuộc là người nào.

"Tô Tín này muốn làm gì? Nhanh như thế đã ra tay với Phật môn chúng ta?" Phật Đà nhíu mày một cái.

Có điều, không chờ cho Phật Đà tỉnh hồn lại, liền đã có một tên đệ tử hốt hoảng chạy đến, nói: "Phật Đà đại nhân! Giang Nam Đạo truyền tin đến. Đại Tổng quản Ám Vệ Lý Phôi liên thủ với Tiêu gia tấn công Kim Cương Bàn Nhược Tự, Phương trượng Cưu Ma La Thập đã bị Lý Phôi giết chết, bên trong chùa Kim Cương Bàn Nhược chỉ có ba người chạy thoát!"

Trong mắt Phật Đà lộ ra vẻ kinh hãi. Hắn đã biết Tô Tín muốn làm gì!

Phật Đà còn chưa xuất thủ với Tô Tín, nhưng Tô Tín đã muốn diệt tuyệt nhất mạch Phật môn của hắn rồi!

Hơn nữa, cái này còn chưa hết, gần như trong vòng một ngày, phàm là nơi có thế lực Phật môn chiếm lĩnh đều truyền đến tin tức bị thủ hạ Tô Tín liên thủ với Đại Chu và thế lực võ lâm địa phương tiêu diệt. Điều này chứng minh cái gì? Chứng minh Tô Tín e là từ sớm đã tính xong muốn xuất thủ cùng một lúc, căn bản cũng không cho Phật môn cơ hội phản ứng!

Trong khoảnh khắc, tất cả lực lượng của Phật môn bố trí tại toàn giang hồ đã hoàn toàn bị vây giết!

Mà lúc này, lại có một tên đệ tử Phật môn đi tới, cẩn thận nói: "Phật Đà đại nhân. Bên phía Tây Bắc Đạo truyền tin tới, Tô Tín đã tập hợp thủ hạ Ám Vệ cùng Tây Bắc quân và cả quân đội Đại Chu, tổng cộng mấy trăm ngàn võ giả tinh nhuệ bắt đầu hành quân, mục tiêu nhắm thẳng vào Phật môn Linh Sơn chúng ta."

Phật Đà không nói gì, hắn chẳng qua chỉ nhắm hai mắt lại, nhàn nhạt phun ra năm chữ: "Tô Tín, ngươi điên rồi!"

Không ra tay thì thôi, ra tay thì chính là khí thế lôi đình. Căn bản cũng không cho Phật Đà cơ hội phản ứng. Đây chính là phong cách của Tô Tín. Hơn nữa, Tô Tín vừa ra tay đã ngay lập tức cắt đứt mạch sống của hắn.

Phật Đà nóng lòng muốn quản giang hồ là vì cái gì? Hắn chỉ là muốn ngưng tụ khí vận thiên hạ, đi lại con đường ngày đó của Nhân Hoàng.

Nhưng bây giờ, cường giả Phật môn hắn đánh một trận đã tổn thất đến chín phần, hắn còn lấy cái gì để mà ngưng tụ khí vận thiên hạ nữa?

Lúc này, Phật Đà thậm chí còn không biết, thật ra Tô Tín sớm đã biết ý định của hắn. Phật Đà hãy còn tưởng rằng Tô Tín giết người Phật môn, vì Tô Tín không muốn thủ hạ của hắn bị tổn thất quá nghiêm trọng cho nên mới hiệp với những người khác trên giang hồ đồng loạt ra tay.

Thật ra mặc dù Tô Tín cũng cân nhắc đến điểm này, nhưng phần nhiều những gì hắn nghĩ chính là không muốn để cho nhất mạch Phật Tông lưu lại truyền thừa gì. Lần này hắn là nhắm đến việc diệt tuyệt nhất mạch Phật môn!

Hồi lâu sau, bấy giờ Phật Đà mới thở dài một cái, nói: "Đi đi, mở trận pháp. Lần này Tô Tín muốn hoàn toàn quyết sinh tử với Phật Tông chúng ta rồi."

Phổ Minh thấp giọng nói: "Phật Đà đại nhân, nhất định phải là cường giả Chân Vũ cảnh mới có thể khởi động trận pháp Linh Sơn. Nhưng hiện tại, ở Linh Sơn trừ ngài ra đã không còn một người nào từ Chân Vũ cảnh trở lên cả."

Chương 2857 - San bằng Linh Sơn! (2)

San bằng Linh Sơn! (2)

Phật Đà nghe vậy cười khổ một tiếng. Bước đi này hắn đã quá vội vàng. Dĩ nhiên cho dù hắn có chậm lại một bước cũng vô ích.

Nhìn thái độ này của Tô Tín, hiển nhiên hắn đã sớm tính cách phải đối phó với Phật môn rồi. Cho dù Phật Đà không đưa ra quyết định này, Tô Tín cũng sẽ tìm cách khác để đối phó với Phật môn.

"Ta đi mở trận pháp. Phổ Minh, ngươi tự dẫn người đi đến Đạo môn, nói cho Lâm Trường Hà và Huyền Trần Tử. Đạo – Phật hai mạch này đánh một thời gian đủ lâu rồi. Phật môn nếu

như bị diệt, Đạo môn cũng không cần thiết tồn tại nữa. Hy vọng hắn sẽ tuân thủ ước định thời kỳ thượng cổ giữa ta với hắn. Mặc dù bây giờ nội dung ước định hắn hẳn sẽ không nhớ.” Phật Đà căn dặn.

Phổ Minh gật đầu một cái. Hiện tại, thực lực của Tô Tín quá mạnh. Phật môn muốn tồn tại thì cũng chỉ có thể đi tìm Đạo môn, kẻ địch cũ ngày trước mà cầu viện thôi.

Chỉ có sự nhúng tay của hai vị Đạo môn kia, Phật môn mới có thể có cơ hội.

Bảy ngày sau, ngoài Linh Sơn, Tô Tín đã dẫn đại quân đến.

Lần này, quân của Tô Tín và quân đội Đại Chu phái đến đều là tinh nhuệ của tinh nhuệ. Mấy trăm ngàn người yếu nhất là đỉnh cao Hậu Thiên cảnh. Tiên Thiên cảnh giới cũng đã vượt quá một trăm ngàn. Phải biết, trong quân đội Đại Chu, võ giả Tiên Thiên mặc dù không làm nổi Tướng quân nhưng một giáo úy cũng là thừa sức.

Lần này Đại Chu rộng lượng như vậy không riêng chỉ là vì bọn họ đã quyết định dốc toàn lực, mà còn là vì ở trước mặt chúa tể thiên hạ, cường giả chí tôn như này, cái gọi là hoàng triều đã hoàn toàn trở thành đoàn thể thế yếu, không cần phải lo các loại chuyện quốc chiến gì nữa.

Kim Trướng Hãn Quốc thần phục dưới quyền Tô Tín. Đông Tấn và Tần Nghiễm Vương Diệt coi như là người nhà của Tô Tín. Cho nên bây giờ, Đại Chu cũng không cần lo lắng vào lúc này Kim Trướng Hãn Quốc hay Đông Tấn sẽ tranh thủ đục nước béo cò.

Lần này, Đại Chu phái cả quân đội tinh nhuệ trú đóng ở Kim Trướng Hãn Quốc cùng Đông Tấn ra. Nhất định phải tiêu diệt hoàn toàn nhất mạch Phật Tông!

Nhìn đỉnh Linh Sơn kia, Tô Tín lạnh nhạt nói: “So sánh với Đạo môn thanh tịnh vô vi, Phật môn vẫn luôn thích thể diện.

Trong số tam tự của Phật môn. Thiếu Lâm Tự cùng Kim Cương Tự đều xây dựng cực kỳ hùng vĩ đồ sộ, thì ra thói quan này đều là do Phật Đà truyền xuống.”

Hoàng Bỉnh Thành theo sau lưng Tô Tín, nghe vậy bèn cười cười, nói: “Linh Sơn bảo tự, Phật quang chiếu khắp, nhưng đến sau cùng cũng không phải là một đống cát bụi hay sao?

Đám lừa trọc Phật môn kia nói cái gì mà tứ đại giai không. Nhưng thực chất bọn họ còn không bỏ được mấy thứ phù hoa hư vô này. Còn nói cái gì mà tứ đại giai không? Trái tim của bọn họ chỉ e sớm đã bị lấp đầy rồi.”

Tô Tín kinh ngạc quay đầu lại, nói: “Lão Hoàng, không ngờ ngươi lại rất có tuệ căn đấy. Không thì chờ sau khi ta diệt Phật Tông, mấy cái điển tịch của Phật Tông kia để cho ngươi tu hành đi.

Phật pháp của đám hòa thượng đó mặc dù chẳng ra cái thể thống gì, nhưng võ đạo Phật môn cũng đủ mạnh, cũng coi như lưu lại truyền thừa võ đạo cho nhất mạch Phật Tông vậy.”

Hoàng Bỉnh Thành nghe thế, sắc mặt nhất thời biến sắc, nói: “Đại nhân, ngươi đừng có hại ta! Ta không có hứng thú làm lừa trọc!”

Ngay lúc Tô Tín còn muốn nói đùa đôi câu, từ trên Linh Sơn, một thanh âm khoáng đạt cuồn cuộn đã vang khắp thiên địa.

“Tô Tín, ta còn chưa động thủ mà ngươi đã chuẩn bị diệt tuyệt Phật Tông ta rồi hay sao?”

Một Phật ảnh mờ ảo xuất hiện ở đỉnh Linh Sơn, không thấy rõ dung mạo cụ thể, nhưng lại cho người khác một cảm giác vô cùng thánh khiết, cảm giác trang trọng nghiêm túc.

Tô Tín nhàn nhạt nói: “Chuyện sớm hay muộn mà thôi. Phật Đà đại nhân, việc đời tính rất thông minh, câu này không biết ngươi từng nghe nói đến hay chưa?

Thời thượng cổ ngươi đấu không lại Nhân Hoàng, cho tới bây giờ vẫn không đấu lại hắn.

Ngươi thậm chí đến cả việc Nhân Hoàng nghĩ gì cũng không đoán được, ngươi lấy gì mà đấu cùng Nhân Hoàng đây?”

Phật Đà trên đỉnh Linh Sơn khựng lại một cái. Lúc này mới nói: “Ta không biết, chẳng lẽ ngươi lại biết?”

Tô Tín cười thầm hai tiếng. Hắn không trả lời thẳng mà chỉ cười lạnh, nói: “Ta chỉ biết là ngươi đang nghĩ cái gì thôi! Ngưng tụ khí vận thiên hạ, đi lại con đường của Nhân Hoàng. Ngươi lấy cái gì mà tin mình có thể bức vào cảnh giới của Nhân Hoàng?

Phật Đà, ngươi càng làm càng lùi, tính kế tới lui lại còn tính đi lại con đường cũ của Nhân Hoàng. Con đường giống nhau, Nhân Hoàng tích lũy nhiều hơn ngươi cả vạn năm, ngươi cho rằng ngươi còn khả năng thắng không?”

Ngay lúc Tô Tín vừa thốt lên, Phật Đà đã chấn động tinh thần.

Ý định của hắn chỉ có Lâm Trường Hà biết, Tô Tín này sao lại biết được chứ?

Lâm Trường Hà mặc dù không phải là Đạo Tổ trước đó. Nhưng hắn là chuyển thế của Đạo Tổ. Về một vài phương diện, hắn vẫn khá giống Đạo Tổ. Chuyện như này, hắn tuyệt sẽ không nói với Tô Tín.

Chỉ có điều, hiện tại những thế lực dưới tay hắn đều đã bị Tô Tín diệt trừ. Ý định của hắn cũng đành thất bại. Rốt cuộc Tô Tín làm sao biết được chuyện này thật ra đã chẳng còn quan trọng nữa.

Chương 2858 - Thần uy

Thần uy

Phật Đà thấp giọng nói: “Muốn diệt tuyệt nhất mạch Phật môn ta, trước tiên ngươi phải có thực lực này mới được. Lên đây đi, ta với ngươi đánh một trận!

Mấy trăm ngàn đại quân sau lưng ngươi kia cũng không cần dùng đến. Ngươi thắng, nhất mạch Phật môn ta liều chết đánh một trận hay bó tay chịu trói cũng cùng một kết quả mà thôi.

Nhưng nếu như ngươi thua, thì dù sau lưng ngươi đại quân có đến mấy triệu cũng không thể làm gì được Phật môn ta.”

Lúc này, trong mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh, nói: “Đến giờ này rồi mà còn tỏ vẻ à? Dựa vào cái gì mà ta phải lên chứ không phải ngươi xuống đây?

Phật Đà, cũng đã đến lúc này rồi. Ngươi còn tính ở đó giả thần giả quỷ hay sao?”

Dứt lời, Tô Tín liền bước ra một bước. Có điều, hắn cũng không phải ngự không mà đi mà là đạp trên đất Linh Sơn.

Một cước này đạp xuống, giống như là động đất vậy. Sức mạnh cường đại từ dưới chân nhập vào cơ thể mà xuất ra, tất cả mọi người đều cảm giác đất đai bắt đầu rung chuyển. Một vết nứt to lớn bắt đầu lan ra từ dưới chân Tô Tín, kéo dài đến dưới Linh Sơn.

Chỉ nghe một tiếng ầm lớn vang đến, vô tận trận pháp trên Linh Sơn sáng lên chói lọi, bạo phát ra Phật quang kim săc chói mắt. Giống như thể trong thiên địa lại xuất hiện Mặt trời nhỏ thứ hai.

Mà sức mạnh từ một cước kia của Tô Tín không ngừng tràn ra. Sau đó, những Phật quang kia đều mất đi, trận pháp cũng vang lên một loạt tiếng nổ tung, mảnh vỡ bay tứ tán!

Một cước oai của Tô Tín phế bỏ toàn bộ trận pháp của Phật môn Linh Sơn. Uy thế cường đại này khiến cho sắc mặt của tất cả mọi người ở đây bỗng nhiên biến đổi. Cái này đã không thể coi là người nữa mà là Thần Ma oai!

Nhưng cái này còn chưa hết. Ngay sau đó, Tô Tín lại giáng thêm một cước xuống, đi một bước đến hướng Linh Sơn. Nhưng uy thế bước này còn mạnh hơn so với trước đó.

Chỉ thấy trên đất, vô số đá vụn, đất khối cuồn cuộn, đấy những vết nứt. Lấy dưới chân Tô Tín làm trung tâm, ầm ầm một tiếng vang lớn, địa long vươn mình, thiên địa biến sắc!

Vô số thổ nhưỡng bốc lên, đất đai bắt đầu nứt nẻ, tiếng oanh ngâm từ dưới đất truyền tới, giống như dưới đất có cự long chuyển mình dưới đất, muốn lật cả đât đai lên. Mục tiêu của nó chính là Phật môn Linh Sơn nguy nga kia!

Một tiếng ầm vang thật lớn, chỉ thấy Phật môn Linh Sơn dưới dao động kịch liệt này thoáng chốc đã sụp xuống hơn mười trượng xuống đất!

Lúc này, những hòa thượng trên Linh Sơn sắc mặt ai nấy đều mang vẻ hoảng sợ. Bốn phía lảo đảo lắc lư. Toàn bộ Linh Sơn giống như muốn đổ sụp vậy. Đối với bọn họ mà nói, sức mạnh cường đại này đã vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ. Như Thần như Ma. Giờ khắc này, thậm chí lòng tin của bọn họ với Phật Đà cũng đã giảm xuống một ít, lòng tín ngưỡng bắt đầu dao động.

Trong cảnh tượng giống như diệt thế đó, bọn họ chen chúc vào cùng một chỗ, sợ vì Linh Sơn sụp xuống mà bọn họ té xuống theo.

Tô Tín nhìn Linh Sơn sụt xuống kia, sát cơ lộ ra. Ngay sau đó, hắn bước ra một bước, một tiếng vang ầm ầm thật lớn, Linh Sơn kia lại sụt xuống mấy chục trượng!

Phật ảnh trên đỉnh Linh Sơn phát ra một tiếng hừ lạnh. Nhất thời, một luồng Phật quang chiếu khắp nơi, bao bọc lấy những đệ tử Phật môn kia khiến bọn họ trôi lơ lửng giữa không trung.

Mà cùng lúc đó, Phật ảnh khổng lồ kia đưa ra một bàn tay lóe kim mang ra, kéo lấy Phật môn Linh Sơn kia, nâng nó lên hơn mười trượng.

Lúc này, bất kể là võ giả Phật môn hay võ giả Tô Tín đưa tới, trong mắt bọn họ đều là một vẻ đờ đẫn.

Ngọn núi vạn trượng này lọt vào trong tay cường giả cấp bậc như Tô Tín cùng Phật Đà không khác gì một món đồ chơi, mặc cho bọn họ tùy ý làm trò.

Tô Tín nhìn Phật ảnh ở đỉnh Linh Sơn, khóe miệng lộ ra một nụ cười, bước tiếp một bước ra phía trước. Sức mạnh cường đại lại kéo Phật môn Linh Sơn xuống, như muốn hoàn toàn vùi lấp nó xuống mặt đất.

Mà Phật Đà ở phía trên lại dùng sức kéo Linh Sơn này lên.

Đỉnh núi to lớn vô cùng kia lúc này đã hoàn toàn trở thành món đồ chơi trong tay hai cường giả Thông Thiên kia, trông yếu ớt vô cùng.

Ngay cả sau khi Tô Tín liên tục bước ra chín bước, lấy Linh Sơn làm chu vi, trong vòng mười dặm xung quanh giống như

bị động đất, là một mảnh hỗn độn. Chỉ có nơi mấy chục vạn đại quân kia đứng sau lưng hắn mới được bảo toàn.

Lúc này, những người đó dường như đã quan sát thấy, nhóm người họ thật ra chính là làm nền. Tác dụng của bọn họ chính là quét dọn chiến cuộc, làm một nhân vật nhỏ xử lý vài việc vặt sau trận đại chiến của cường giả như Tô Tín và Phật Đà.

Bước chín bước xong, Tô Tín cũng không hoàn toàn vùi lấp được Linh Sơn kia xuống đất. Song vào lúc này, Tô Tín bước bước thứ mười ra, Phật Đà theo bản năng cũng kéo lên trên.

Nhưng ai nào ngờ, một cước này của Tô Tín cũng không phải muốn vùi lấp Linh Sơn mà là một luồng sức mạnh hướng đẩy lên trên.

Ngay tức khắc, mọi người liền thấy Linh Sơn kia nhô lên, bay đến hơn trăm trượng, ngay lập tức vỡ vụn giữa không trung, hóa thành từng tảng núi nhỏ rơi xuống đất, phát ra từng tiếng nổ rung trời.

Chương 2859 - Thần uy (2)

Thần uy (2)

Tô Tín nhìn Phật Đà hãy còn đang nắm một đoạn Linh Sơn kia, cười lạnh nói: “Linh Sơn cũng mất rồi, lần này ngươi cũng nên xuống đây rồi chứ?”

Chân thân của Phật Đà xuất hiện, hắn vung tay lên, những đệ tử Phật Tông được hắn bảo vệ kia liền được hắn đưa sang một bên.

Nhìn Tô Tín, trong mắt Phật Đà lộ ra một luồng sát cơ nồng nặc.

Vào thời thượng cổ, quả thực Phật Đà đã bố trí xong hết thảy. Nhưng tiếc là, hắn có thể bố trí rất nhiều thứ, cũng có thể chuẩn bị nhiều thứ, song không cách nào đi được đến con đường là kẻ nắm giữ lịch sử.

Giang sơn đời nào cũng có người tài, tất cả đều tỏa sáng đến mấy trăm năm.

Nhân Hoàng ngày xưa không còn, nhưng thiên hạ bây giờ còn có Tô Tín.

Nhìn Tô Tín, mãi lâu sau Phật Đà mới nói: "Lần này Phật môn ta bị bại không hề oan uổng. Ngươi biết ta muốn làm gì, mà ta lại không biết gì về ngươi cả.

Nếu ngươi biết ta muốn ngưng tụ khí vận thiên hạ để đối kháng với Nhân Hoàng, thì ngươi nên biết người mà ngươi muốn đối phó rốt cuộc là người thế nào. Nói một chút đi, ngươi tính làm gì? Dù sao sau trận chiến này, cũng là ngươi chết ta sống, cũng không cần thiết phải giấu diếm làm gì."

Lúc này, khóe miệng Tô Tín bỗng nhiên lộ ra một nụ cười nhạt: "Phật Đà đại nhân, ngươi nói dễ dàng thật đấy, Ta chết ngươi sống?

Xin lỗi, ta thật không có hứng thú tiếp tục nói nhảm với ngươi. Nếu ngươi có chết thì cũng đến Địa Phủ làm một con quỷ hồ đồ đi. Dĩ nhiên, ngươi là Phật Đà, không biết sau khi chết ngươi sẽ đi đến thế giới Cực Lạc hay là đi Âm Tào Địa Phủ nhỉ?"

Ánh mắt của Phật Đà không hề thay đổi, hắn chỉ nhìn xung quanh một cái, sau đó trầm giọng nói: "Cũng tốt. Cũng đến nước này rồi, không cần phải nói nhiều như vậy. Biết hay không biết đã không còn ý nghĩa gì nữa."

Lúc này, Tô Tín trông thấy hành động của hắn, không kìm được mà cười nói: "Ta biết ngươi đang đợi ai. Đáng tiếc, người ngươi chờ e là sẽ không tới!"

Trước lúc Đạo Tổ và Phật Đà hiện thế, hai mạch Đạo – Phật đã là đại địch hơn mười ngàn năm. Thậm chí có thể nói là tử địch.

Người của Đạo môn và Phật Tông cũng từng nói Đạo – Phật không thể cùng tồn tại.

Nhưng sau khi Đạo Tổ chuyển thế thành Lâm Trường Hà, Phật Đà lại một lần nữa hiện thế, hai bên cũng dần hòa bình lại, không tiếp tục động thủ nữa.

Thậm chí Tô Tín còn biết, Đạo Tổ bây giờ, hoặc giả nói là Lâm Trường Hà hẳn là đã đứng chung một chỗ với Phật Đà. Hai mạch Đạo – Phật liên thủ, uy thế đúng thực có thể nói là kinh người.

Nhưng may thay, Tô Tín cũng không hề kém cạnh. Hắn sớm cũng đã loan tin đến cho Mạnh Kinh Tiên cùng Địa Tạng Vương. Bây giờ bọn họ hẳn đã nhận được tin, hơn nữa còn bắt đầu hành động rồi nhỉ?

Mấy ngày trước khi Tô Tín đến Linh Sơn, bên trong Dịch Kiếm Môn, Sở Bất Phàm cũng đã cầm theo tin tức Tây Bắc Đạo gửi đến đưa cho Mạnh Kinh Tiên. Mặc đầy hưng phấn, nói: "Sư huynh, Tô Tín đã quyết động thủ rồi!"

Sở Bất Phàm cũng gai mắt với những hòa thượng Phật môn kia từ lâu. Quan trọng nhất chính là chỉ cần Tô Tín trở thành chí tôn giang hồ này, Dịch Kiếm Môn bọn họ cũng có thể trở thành một trong những chúa tể trên giang hồ. Dẫu sao, quan hệ giữa Dịch Kiếm Môn bọn họ với Tô Tín cũng không hề mỏng.

Mạnh Kinh Tiên cầm kiếm của hắn lên, trong mắt hắn lộ ra một tia tinh mang, nói: "Xem ra kế hoạch của Tô Tín đã thành. Cũng tốt, ta cũng muốn lĩnh giáo một chút thực lực của vị Đạo Tổ chuyển thế kia."

Dứt lời, thân hình của Mạnh Kinh Tiên liền ngay lập tức động một cái, xoay người đã hóa thành kiếm quang, biến mất không thấy đâu.

Bên trong Dịch Kiếm Môn, biểu hiện trên mặt Sở Bất Phàm hết sức ung dung, căn bản không chút sốt ruột hay mang thần sắc rầu rĩ gì.

Hắn có một loại tín nhiệm mù quáng với Mạnh Kinh Tiên. Hơn nữa, Tô Tín kia cũng chưa từng bại trận.

Có Tô Tín cùng Mạnh Kinh Tiên liên thủ, chứ nói chi là còn có Địa Tạng Vương ở Địa Phủ. Với sự kết hợp này thì Đạo – Phật liên thủ cũng thế nào? Dù sao, Sở Bất Phàm cũng có lòng tin với bọn họ.

Mà lúc này, bên trong Địa Phủ, Tiêu Xước cũng đưa thư của Tô Tín cho Địa Tạng Vương.

Sau khi xem xong, trên mặt Địa Tạng Vương lộ ra một nụ cười châm biếm: “Sở Giang Vương ra tay quả là lanh lẹ. Trong vòng một ngày, thế lực của Phật Tông cũng đã bị hắn diệt trừ toàn bộ.

Tung hoành ngang dọc, nắm trong tay đại thế giang hồ, cách hành sự của Sở Giang Vương quả là càng ngày càng đại khí rồi.”

Tiêu Xước cũng gật đầu nói: “Không sai, đại ca cùng thất ca cũng gửi tin cho ta, lần này bên phía Tiêu gia căn bản không tốn bao nhiêu sức lực. Thủ hạ Lý Phôi của Tô Tín tự mình chém chết Phương trượng Cưu Ma La Thập của Kim Cương Bàn Nhược Tự.”

Địa Tạng Vương nhìn Tiêu Xước, bỗng nhiên nói: “Ngươi nếu còn nhận hai người huynh trưởng kia thì sao không trở lại Tiêu gia? Ngươi hẳn biết Tiêu gia đã không còn là Tiêu gia lúc trước.”

Đối mặt với câu hỏi của Địa Tạng Vương, khuôn mặt rạng rỡ của Tiêu Xước bỗng nhiên có hơi trầm xuống. Mãi sau nàng mới nói: “Tiêu gia quả thực không còn là Tiêu gia trước kia. Nhưng ta thì vẫn là ta.

Chương 2860 - Ngăn cản

Ngăn cản

Tiêu gia phá hủy cả nửa đời của ta, chuyện đã từng xảy ra, ta không có cách xem nó như chưa từng xảy ra. Ta đã không còn về được Tiêu gia nữa!”

Địa Tạng Vương lắc đầu, nói: “Địa Phủ là đất thu nhận những con người đau khổ. Ngươi và ta lúc đầu đều là người mà toàn giang hồ bất dung. Trong Địa Phủ mặc dù cũng đeo mặt nạ nhưng nơi này là nơi duy nhất mà mọi người có thể thật lòng với nhau. Mặt các ngươi đối xử với người ngoài kia, đó mới thực sự là mặt nạ. Tuy không che mặt các ngươi nhưng lại chặn lòng các ngươi.

Nhưng ta không mong các ngươi cả đời cứ ở mãi trong Địa Phủ. Ngươi đau khổ không phải càng nhiều càng tốt, mà là

càng ít càng tốt.”

Địa Tạng Vương nhìn Tiêu Xước, trên mặt hắn mang theo một nụ cười ôn hòa, nói: “Thật ra thì ta hy vọng các ngươi cũng có thể vui vẻ.”

Trên mặt Tiêu Xước lộ ra một nụ cười khổ: “Địa Tạng Vương đại nhân, tâm cảnh của ngươi đã hoàn toàn mở ra, có thể cầm lên được cũng có thể bỏ xuống được.

Người đau khổ lúc nào cũng có. Địa Tạng Vương luôn có đại nguyện, Địa Ngục không trống, thề không thành Phật. Nhưng Địa Ngục thì làm sao có lúc trống cho được?

Thế gian này có biết bao người đau khổ, có thêm một người là ta cũng không nhiều hơn, ít đi một mình ta cũng không ít, cho nên, Địa Tạng Vương đại nhân, ngươi không cần khuyên nữa.”

Vừa nói, Tiêu Xước liền đeo mặt nạ Mạnh Bà lên. Giờ phút này nàng có lẽ mới thật sự là nàng, không phải là Tiêu Xước từng bị Tiêu gia làm tổn thương, mà là Mạnh Bà của Địa Phủ.

Đúng như Địa Tạng Vương mới vừa nói, bây giờ dù Tiêu Xước đeo mặt nạ trên mặt nhưng thực chất là đang gỡ mặt nạ trong lòng xuống.

Địa Tạng Vương thở dài một cái, cũng đeo mặt nạ Địa Tạng Vương của mình lên, chuẩn bị đến Đạo môn cản Lâm Trường Hà và Huyền Trần Tử.

Hắn là Thông Thiên nhưng lại không thông được lòng người.

Tiêu Xước không muốn buông xuống. Hắn đã từng khuyên rất nhiều lần. Thậm chí hai huynh đệ Tiêu gia cũng từng thông qua Địa Phủ nhiều lần liên lạc, khuyên can Tiêu Xước nhưng cũng vô dụng. Đây là nút thắt trong lòng Tiêu Xước, trừ nàng ra thì không ai có thể gỡ ra được.

So sánh với phong vân ngoại giới lúc này, Đạo môn lại có vẻ rất an lành.

Trước kia, người chưởng đà ở Đạo môn bất kể là Lý Bá Dương hay Triệu Cửu Lăng, bọn họ ít nhiều gì cũng có dã tâm.

Nhưng Lâm Trường Hà và Huyền Trần Tử bây giờ đều xuất thân từ Thái Nhất Đạo Môn. Cho dù Lâm Trường Hà có dung hợp trí nhớ của Đạo Tổ, coi như là chuyển thế của Đạo Tổ nhưng trí nhớ của bản thân hắn vẫn ảnh hưởng đến hắn. Bao gồm cả tính cách, cách hành sự cũng không thay đổi là bao.

Bên trong đại điện, Lâm Trường Hà cầm thư Phật Đà gửi tới, dửng dưng nói: "Chưởng giáo, Tô Tín động thủ với Phật Đà, tập trung lực của tất cả các tông môn trong thiên hạ tấn công Phật môn Linh Sơn, số lượng rất lớn."

Thái độ của Lâm Trường Hà rất thản nhiên. Bên Phật môn xảy ra chuyện lớn như vậy nhưng hắn căn bản cũng không hề cuống cuồng, hãy còn rảnh rỗi thảo luận những chuyện này với Huyền Trần Tử.

Huyền Trần Tử gật gật đầu, nói: "Dự liệu được. Phật Đà tính toán vạn năm. Bất kể đối thủ trước mặt là ai, hắn nhất định cũng phải xuất thủ.

Ta chưa tiếp xúc với Tô Tín kia, không ngờ hắn ra tay cũng quyết đoán, ác liệt như vậy. Nhìn điệu bộ này là lại muốn một đòn diệt Phật môn rồi.

Đúng rồi, ngày xưa ngươi từng tiếp xúc với Tô Tín này. Lúc ngươi còn trẻ cũng từng được liệt vào hàng tuấn kiệt Nhân Bảng, ngươi cảm giác hắn là hạng người gì?"

Lâm Trường Hà trầm ngâm hồi lâu, lúc này mới trầm giọng nói: "Tô Tín dùng kiếm, nhưng tính cách hắn lại giống một thanh đao hơn. Một thanh đao vô cùng sắc bén!

Võ đạo cầu thật. Cái chúng ta theo đuổi là siêu thoát tất thảy, bỏ đi những ưu tư vô dụng. Nhưng Tô Tín tới giờ cũng sẽ không che giấu cái mình muốn. Hoặc nói, những cái mà hắn nhắm đến chính là bản tâm của hắn.

Trên giang hồ không ít người nói Tô Tín ác. Nhưng ta quả thực thấy hắn không hề ác. Bởi trong lòng hắn đã không có thiện ác!"

Huyền Trần Tử chợt ngẩng đầu một cái. Câu nói sau cùng của Lâm Trường Hà khiến hắn có hơi kinh ngạc. Hắn căn bản không ngờ rằng Lâm Trường Hà sẽ đánh giá Tô Tín như thế.

Người ác đến mức tận cùng cũng không đáng sợ. Đáng sợ thực sự có lẽ là người đã sớm bỏ đi ý niệm thiện ác, ngay cả tâm ma cũng không cách nào tìm đến hắn, giống như Tô Tín vậy.

Lâm Trường Hà nhìn Huyền Trần Tử, nói: "Chưởng giáo, bây giờ Phật Đà cầu viện rồi, chúng ta có giúp hay không?"

Huyền Trần Tử suy nghĩ một chút, rồi thở dài một cái, nói: "Thế sự vô thường. Thế cục hiện tại trên giang hồ không ai nhìn thấu nổi. Chúng ta không biết Tô Tín đang suy nghĩ gì, nhưng ít nhất chúng ta có thể biết Phật Đà đang làm gì.

So với việc không cách nào khống chế cục diện thì chi bằng đi theo hướng mà mình đã biết.

Phật Đà muốn đối phó với Tô Tín, chúng ta không cần xuất thủ. Nhưng bây giờ Tô Tín muốn giết Phật Đà, chúng ta nên tận lực xuất thủ ngăn cản là được, không cần tử đấu với đối phương."

Lâm Trường Hà gật đầu một cái. Bản thân hắn không có vấn đề gì. Kiếp trước, Đạo Tổ có lẽ từng có ước định gì đó với Phật Đà. Nhưng kiếp này hắn chỉ thừa kế sức mạnh của Đạo Tổ mà thôi. Đến sau cùng hắn vẫn là Lâm Trường Hà.

Chương 2861 - Ngăn cản (2)

Ngăn cản (2)

Quyết định xong, Lâm Trường Hà liền cùng với Huyền Trần Tử chuẩn bị rời Linh Sơn, đi tiếp viện cho Phật Đà.

Có điều, ngay lúc bọn họ mới vừa rời Thái Nhất Đạo Môn, một đạo kiếm quang giáng xuống, Mạnh Kinh Tiên xuất hiện trước mắt bọn họ.

Mạnh Kinh Tiên vừa đến, Địa Tạng Vương cũng đạp không tới, ngăn ở trước người bọn họ.

Địa Tạng Vương trầm giọng nói: "Hai vị, ân oán của Tô Tín và Phật Đà cứ để cho bọn họ giải quyết. Hai vị đừng nhúng tay thì tốt hơn."

Bị người cản đường, trên mặt Huyền Trần Tử cũng không có vẻ gì tức giận. Cảnh này hắn sớm cũng đã liệu được.

Phật Đà có đồng minh, Tô Tín dĩ nhiên cũng có. Hơn nữa, nếu so với Phật Đà thì quan hệ giữa Tô Tín và đồng minh còn gần hơn.

Huyền Trần Tử lắc đầu nói: “Chúng ta không phải là nhúng tay vào tranh đoạt giữa Tô Tín và Phật Đà, mà là đại thế thiên hạ này.”

Mạnh Kinh Tiên đứng một bên, dửng dưng nói: “Cũng giống nhau thôi. Nếu Tô Tín muốn diệt Phật môn thì chúng ta sẽ giúp hắn diệt. Thiên hạ đại thế? Thiên hạ này đã không có đại thế nữa rồi. Còn nghĩ đại thế cái gì nữa?”

Mạnh Kinh Tiên chuyển mắt sang nhìn Lâm Trường Hà, nói: “Nghe nói ngươi là chuyển thế của Đạo Tổ. Hôm nay bất kể hai bên ân oán thế nào, ta cũng chỉ là muốn đánh một trận với ngươi, xem thử rốt cuộc Đạo pháp của ngươi mạnh hay mũi kiếm của ta sắc!”

Lâm Trường Hà gật gật đầu nói: “Được. Trong trí nhớ của ta cũng có một người dùng kiếm rất mạnh. Đáng tiếc, hắn chết trong tay Yêu tộc rồi. Người đó tên là Mặc Ly, Kiếm Thánh Mặc Ly.”

Mạnh Kinh Tiên không tiếp lời. Hắn chẳng qua chỉ bước ra một bước, thậm chí ngay cả kiếm cũng không ra, vô song kiếm ý đã trùng tiêu, xé nát bầu trời!

Kiếm của hắn không cần bất cứ người nào làm chuẩn. Kiếm Thánh Mặc Ly chết rồi, nhưng Mạnh Kinh Tiên hắn còn sống. Kiếm của Mạnh Kinh Tiên cũng còn sống!

Mạnh Kinh Tiên đưa tay vồ một cái. Trong nháy mắt, phong vân thiên địa xung quanh đều bị hắn nắm trong tay, ngưng tụ thành một thanh kiếm thiên địa, chém tới hướng Lâm Trường Hà!

Kiếm đạo của hắn đã ngưng tụ đến mức độ cao nhất. Trong tay hắn không có kiếm nhưng bản thân hắn chính là hóa thân của Kiếm đạo. Sinh tử huyễn diệt, thiên địa phong vân đều có thể làm kiếm!

Đối diện với một kiếm kinh thế này, hai tay của Lâm Trường Hà vẽ đạo văn giữa hư không, Tiên Thiên Đạo Văn, diễn hóa

thế giới!

Một người là Đạo cao nhất, một người là Kiếm đạo cao nhất. Hai bên cùng giao thủ, nhất thời bạo phát ra một luồng dao động có thể nói là kinh khủng.

Bất kể là Lâm Trường Hà hay Mạnh Kinh Tiên, bọn họ đều đạt đến tu vi ở trình độ cao nhất ở một mặt nào đó. Ít nhất, lúc mới vừa bắt đầu giao thủ, dao động hai người tạo ra cũng kinh người vô cùng. Tạm thời không nhìn ra ai thắng ai thua.

Huyền Trần Tử cùng Địa Tạng Vương ở dưới còn chưa giao thủ. Hắn nhìn Địa Tạng Vương, nói: "Hai người chúng ta còn cần đánh không?"

Trên mặt Địa Tạng Vương lộ ra một nụ cười ôn hòa, nói: "Xem ra là không cần. Ta và Mạnh Kinh Tiên chỉ cần giữ các người ở lại đây một ngày là đủ rồi. Nếu Tô Tín không thể giải quyết Phật Đà trong vòng một ngày thì có hắn thêm một ngày cũng không có nghĩa."

Huyền Trần Tử gật đầu, nói: "Không đánh thì không đánh vậy. Ta từng nói., chúng ta không nhúng tay vào đấu tranh giữa Phật Đà và Tô Tín, mà là đại thế thiên hạ.

Chúng ta biết ý định của Phật Đà, cho nên muốn nắm đại thế thiên hạ trong tay. Bây giờ nhìn lại, đại thế thiên hạ này lại nằm trong tay Tô Tín. Cứ như vậy, Thái Nhất Đạo Môn ta có nhúng vào hay không cũng đã không còn ý nghĩa gì. Chờ kết quả là được."

Huyền Trần Tử vốn cũng không phải người hiếu chiến. Chuyện đã đến nước này, bọn họ cũng không còn quan trọng gì nữa.

Phật Đà muốn Thái Nhất Đạo Môn đến cứu viện. Mạnh Kinh Tiên và Địa Tạng Vương lại xuất hiện ở đây để ngăn cản hắn. Cứ theo đà này, thật ra bọn họ cũng coi là gián tiếp giúp cho Phật Đà chặn Mạnh Kinh Tiên và Địa Tạng Vương. Nếu không, ba tên Thông Thiên vây công, Phật Đà sẽ càng không chịu nổi.

Chỉ có điều bây giờ Huyền Trần Tử có chút nghi ngờ thái độ của Vương Cửu Trọng và Đại Thiên Ma Tôn.

Hai người này, một người từng giao thủ với Tô Tín. Hai bên không có giao tình gì. Một người thì có chút liên lạc với Tô Tín, cũng có thù oán với Phật Đà. Nhưng lần này, hai người bọn họ lại không xuất hiện. Cái này rất kỳ lạ.

Dĩ nhiên, kỳ lạ hơn lại chính là Thích Đạo Huyền. Vị tổ sư này mặc dù có xích mích với Phật Đà, nhưng nói thế nào cũng là người nhất mạch Phật môn. Kết quả bây giờ Tô Tín muốn diệt tuyệt Phật môn. Thích Đạo Huyền lại giống như không nhìn thấy, không ra tay. Đây quả là có hơi kỳ quái.

Thích Đạo Huyền thở dài một hơi. Đại thế trong thiên hạ này hắn càng lúc càng không thấy rõ rồi.

Mà cùng lúc đó, bên ngoài Phật môn Linh Sơn, trong mắt Phật Đà lộ ra một tia rét lạnh.

Hai vị Đạo môn kia không tới. Hai đồng minh của Tô Tín cũng không đến. Nguyên nhân trong đó cũng không cần nói nhiều.

Nhìn Tô Tín, Phật Đà trầm giọng nói: “Ngươi có lòng tin sẽ thắng ta như vậy hay sao? Mạnh Kinh Tiên cùng Địa Tạng Vương không có ở đây. Bọn họ hẳn là xuất thủ đi chặn lại hai vị Đạo môn kia. Cái ta thấy khó hiểu duy nhất chính là vì sao Đại Thiên Ma Tôn không đến góp vui.

Chương 2862 - Lá bài tẩy

Lá bài tẩy

Vũ Thiên Vực vì sao lại yên tĩnh đến vậy.”

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh, nói: “Những chuyện này chờ sau khi ngươi chết thì sẽ biết!”

Dứt lời, Tô Tín bước ra một bước. Chu vi trong vòng mấy dặm thoáng chốc xuất hiện Thiên Hỏa Liệu Nguyên, hỏa vực vô tận ầm ầm bùng nổ. Sức mạnh này cường đại đến mức khiến cho Phật Đà cũng vì thế mà choáng váng.

Trong hỏa vực, kiếm vũ phiêu linh.

Từng thanh trường kiếm được ngưng tụ hoàn toàn từ lửa ầm ầm giáng xuống. Trong mỗi một thanh trường kiếm hỏa diễm

đều mang kiếm ý cực mạnh. Quan trọng nhất chính là kiếm ý trong mỗi một thanh trường kiếm đều không giống nhau.

Mặt Phật Đà không đổi sắc. Miệng tụng một tiếng Phật hiệu, kim mang quanh thân đại thịnh. Sau lưng hắn một Phật ảnh to lớn hào hùng nổi lên, một chưởng đánh ra, những kiếm ý kia đều bị một chưởng này đánh tan, hóa thành ngọn lửa vô tận nổ tung trong hư không.

Có điều vào lúc này, Tô Tín nắm chặt một tay lại, hỏa vực vô biên kia trong nháy mắt liền biến sắc.

Một bên là ngọn lửa nung kim nấu thiếc. Mà bên kia mang theo một màu xám trắng tịch mịch.

Hỏa vực vừa co rúc lại nhưng cũng không hẳn là biến mất. Mà là hóa thành một thanh trường kiếm ngang qua chân trời, chém đến hướng Phật Đà!

Sinh tử lưu chuyển, kiếm chém thiên hạ!

Nơi một kiếm này đi qua, bất kỳ thiên địa lực nào cũng bị tan rã dưới hai lực sinh tử cường đại kia. Đây là sức mạnh bổn nguyên trong thiên địa, là sức mạnh trụ cột nhất, nhưng cũng là sức mạnh mạnh nhất!

Phật Đà nhắm mắt thở dài, về mặt sức mạnh, Tô Tín thậm chí đã vượt qua cả Phật Đà vào thời kỳ đỉnh cao!

Dĩ nhiên, với võ giả mà nói, sức mạnh là căn cơ tuyệt đối của thực lực, nhưng cũng không phải là toàn bộ. Đối diện với Tô Tín, Phật Đà quả thực có áp lực nhưng hắn cũng không hề sợ hãi.

Phật Đà đã từng giao thủ với những Thông Thiên thượng cổ kia, với cả những Đại Thánh Yêu tộc kia. Có vài người mạnh hơn hắn nhưng cũng thua trong tay hắn như thường. Sức mạnh không đại diện cho tất cả!

Lúc Phật Đà một lần nữa mở mắt, một kiếm của Tô Tín đã tới sát người, cách hắn không tới mười trượng.

Sức mạnh cường đại kia mất đi hết thảy. Trong sinh tử lưu chuyển, Phật quang cường đại quanh thân Phật Đà giống như

tuyết lở, nhanh chóng tan rã dưới một kiếm cường đại của Tô Tín. Thật không có chút sức chống cự nào.

Có điều vào lúc này, giữa hai mắt Phật Đà lục đạo luân hồi xoay chuyển, hư không vặn vẹo. Thậm chí không gian và thời gian cũng vặn xoắn ở đây. Một chiêu kiếm chí cường kia của Tô Tín cũng ầm ầm đổ nát dưới lục đạo luân hồi của Phật Đà!

Hỏa diễm vỡ vụn rơi xuống đất, ngọn lửa màu vàng rơi xuống đất, liền ngay lập tức khiến nó tan chảy, hệt như dung nham!

Trong mắt Phật Đà, lục đạo lưu chuyển, vị cường giả thượng cổ này bây giờ đã hoàn toàn khôi phục được thực lực ở thời kỳ đỉnh cao, uy năng mạnh mẽ kinh người.

Trong lục đạo lưu chuyển đó, Tô Tín cảm thấy một sức mạnh kỳ dị, là phân giải, cũng là trấn áp, muốn vĩnh viễn phong ấn sức mạnh của hắn trong lục đạo luân hồi đó!

Nhưng lúc này, khóe miệng Tô Tín lộ ra một nụ cười lạnh. Hắn mạnh hơn Phật Đà. Nếu đã thế thì còn làm những thứ vô dụng kia làm gì? Cứ dùng lực áp người là nhanh gọn nhất!

Cho nên trong nháy mắt này, một Thần Điểu ba chân cùng hư ảnh Thương Long ngửa mặt lên trời gầm rống hiện lên sau lưng Tô Tín, đồng loạt bùng nổ. Hỏa diễm kim sắc lượn lờ quanh thân Tô Tín, làm nổi bật hắn lên không khác gì Ma Thần thượng cổ trong truyền thuyết.

Một quyền đánh xuống, Thần Điểu gào thét, Thương Long gầm rống. Uy năng cường đại phá thiên không, khiến mọi người ở đây thậm chí đều nảy sinh cảm giác muốn lễ bái.

Phật Đà chắp hai tay, miệng tụng một tiếng Phật hiệu. Phật quang cường đại ầm ầm bùng nổ. Một thân Phật ảnh hiện lên sau lưng Phật Đà, được Phật quanh độ thêm một tầng kim sắc, trông vô cùng sang trọng, hoa lệ.

Kim Cương Bất Họa, Độ Ách Hàng Ma!

Một quyền của Tô Tín đánh xuống, phị Phật ảnh đó dùng một chưởng đỡ lấy, song bóng người Phật Đà không chịu được mà bắt đầu run rẩy, liên tục lùi về sau mấy bước. Đất đai dưới chân nhanh chóng nứt nẻ.

Về mặt sức mạnh thân thể, Phật Đà có cảm giác Tô Tín đã không còn là con người mà chính là Yêu Thánh thượng cổ thành hình người! Thậm chí so với một số những Yêu Thánh không am hiểu sức mạnh thì còn cường đại hơn!

Tô Tín được thế không tha cho người. Một quyền lại đến một quyền, mỗi một chiêu thức nhìn tưởng như đơn giản song lại ẩn chứa võ đạo đấu chiến chí cực.

Lúc này, trong mắt những võ giả khác, chiêu thức của Tô Tín không giống như là võ giả, mà ngược lại, giống những Yêu Thánh thượng cổ kia hơn. Mỗi một quyền, một cước đều phát huy sức mạnh tự thân đến trình độ cao nhất.

Trên thực tế, võ đạo vốn chính là phát huy đấu chiến oai đến mức tận cùng. Yêu tộc sống trong thiên địa, giỏi nhất chính là dùng tự thên đến để đánh giết.

Nhân tộc bây giờ từ bỏ chuyên tu Nguyên Thần bí pháp của Nhân tộc thượng cổ để chuyển sang học hỏi Yêu tộc, mở mang sức mạnh bản thân cường đại, phát huy đấu chiến oai đến mức độ cao nhất. Võ đạo Tô Tín thi triển ra bây giờ đã tựa như Yêu tộc vậy.

Chương 2863 - Lá bài tẩy (2)

Lá bài tẩy (2)

Cái này chứng tỏ, về mặt nào đó, Tô Tín đã đạt đến trình độ trở lại nguyên trạng.

Dưới sự tấn công điên cuồng của Tô Tín, thân hình Phật Đà từng bước rút lui. Mặc dù cho tới giờ, hắn đều có thể cản thế tấn công của Tô Tín nhưng lại bị Tô Tín áp chế như vậy, tình hình của hắn có chút không ổn.

Cho nên, sau khi tạm thời ngăn trở Tô Tín, nhất thời một luồng Phật quang cường đại bạo phát quanh thân Phật Đà. Hai tay Phật Đà kết ấn. Từng Phật ấn ầm ầm bùng nổ. Trong mỗi cái Phật ấn đều mang một Phật quốc.

“Vô lượng Phật quốc. Phong! Trấn! Khốn!”

Nếu sức mạnh Tô Tín mạnh mẽ thì hắn sẽ đánh cho sức mạnh của Tô Tín suy yếu.

Lúc này, trong cảm giác của Tô Tín, mỗi một tầng Phật quốc hạ xuống, trong đó đều có một thân Phật ảnh đang phát ra tiếng Phật âm tiếng Phạn đinh tai nhức óc, hệt như thể Tô Tín đang đặt mình vào trong vô lượng Phật quốc này vậy.

Một quyền đánh xuống, Liệt Diễm vô biên cuốn sạch thiên địa, ngay tức khắc đánh nát Phật quốc này. Sau đó, một đạo kiếm khí quét ra, Phật quốc trước mắt vỡ vụn một mảng lớn.

Có điều, Phật Đà không ngừng kết ấn, những Phật quốc kia căn bản giống như vô cùng vô tận ngưng tụ lại.

Quan trọng nhất chính là trong những Phật quốc này cũng đều hàm chứa một loại võ đạo của Phật Đà. Hoặc là nói, đây chính là mộ loại diễn hóa của võ đạo.

Thượng cổ ngày trước có đến ba ngàn Đạo môn, Phật môn lại chỉ có một, tuy nhiên truyền thừa lại không hề ít hơn so với Đạo môn. Bởi Phật Đà vào thời thượng cổ đó cũng có vô số đệ tử. Truyền thừa của những đệ tử này đều là một loại võ đạo, một loại giáo lý của Phật Đà.

Phật Đà truyền thụ võ đạo của hắn cho bọn họ. Sau đó sẽ quan sát biến hóa võ đạo những đệ tử này của hắn, xem thử đối phương phát triển diễn hóa đến trình độ nào. Bỏ đi cặn bã, chỉ cần tinh hoa. Cuối cùng, Vạn Pháp Quy Nhất, diễn hóa thành Vô Lượng Phật Quốc chân chính!

Tô Tín có thể phá hủy Phật quốc do võ đạo cực hạn của Phật Đà hóa thân thành, có thể phá hủy được mười, thậm chí là một trăm. Song, hắn không thể phá hủy được toàn bộ.

Những tiếng Phật âm Phạn xướng kia không ngừng vang lên bên tai Tô Tín, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Trong mắt Tô Tín lóe lên một tia sát cơ huyết sắc. Quanh thân hắn, một màn huyết vụ bay lên, vượt qua Phật quốc vô lượng, bao vây lấy Phật Đà vào trong màn huyết vụ nọ.

Trong màn huyết vụ đó, Phật Đà nhất thời chay mày. Bởi huyết vụ này dường như không màng đến Phật quang hộ thể

của Phật Đà, cứ thế mà rút lấy khí huyết trong cơ thể hắn.

Phật Đà miệng tụng Phật hiệu, sáu chữ Chân Ngôn đồng loạt niệm ra. Có điều, không phải trấn áp Tô Tín mà là trấn áp Phật Đà hắn!

Dưới uy năng cường đại của sáu chữ Chân Ngôn kia, Phật Đà ngay lập tức trấn áp sức mạnh tự thân xuống. Huyết vụ của Tô Tín cũng không cách nào rút ra khí huyết trong người Phật Đà nữa.

Có điều lúc này, Tô Tín cười gằn, vô biên huyết vụ ngưng tụ thành cột máu to lớn, ầm một tiếng, xông thẳng lên trời!

Dùng lực phá xảo, Huyết Thương Khung!

Sức mạnh cường đại của Hồn Thiên Bảo Giám kia khiến Phật Đà cũng phải biến sắc. Công pháp bậc này thậm chí đã thoát khỏi cực hạn nhân lực. Phật Đà không tin đây là do Tô Tín tự sáng tạo ra được. Nhưng nếu như không phải Tô Tín, vậy thì là ai? Chẳng lẽ là cường giả thuộc thời đại trước đó?

Trong sự bao phủ của huyết quang vô tận kia, Phật quốc vốn được hình thành từ bất kể là sức mạnh nào, tất thảy đều tan biến.

Phật quốc vốn là Phật quang chiếu khắp, xong lại bị cột máu kia thẳng thừng đánh bay. Trên mắt đất bị đánh ra thành một cái hố to, sâu không thấy đáy, giống hệt như U Minh.

Trong hào quang Phật quang, thân hình Phật Đà trồi lên từ dưới đất. Hắn không bị thương, nhưng Phật quang của hắn đã nhạt đi không ít. Nhìn trông có vẻ hắn cản Huyết Thương Khung cũng chẳng dễ dàng gì.

Nhìn về phía Tô Tín, Phật Đà thấp giọng nói: “Ban đầu ta đã có nói với Đại Thiên Ma Tôn, ngươi rất giống với Nhân Hoàng, đều là loại người dù có bị rơi vào tuyệt địa cũng có thể lấy ra được lá bài tẩy.

Chỉ có điều, ngươi còn khó dây vào hơn là Nhân Hoàng. Cho tới giờ ngươi cũng không đẩy mình vào tuyệt địa phải chết. Ngược lại, ngươi sẽ bức kẻ khác vào tuyệt địa.

Ý định trước đó của ta, ngươi hẳn đã biết, nếu ta muốn động thủ với Nhân Hoàng thì dĩ nhiên cũng sẽ lưu lại mấy lá bài tẩy. Những thứ này vốn là chuẩn bị cho Nhân Hoàng. Bây giờ để cho ngươi nếm thử trước đi vậy."

Phật Đà ung dung nói. Nhưng trong thực tế, hắn cũng không ung dung đến thế.

Lá bài tẩy trước khi lấy ra thì mới được gọi là lá bài tẩy. Một khi đã lộ thì đã chẳng còn là lá bài tẩy nữa.

Lần này, đối mặt với Tô Tín, hắn đã lấy cả lá bài tẩy tính dùng để đối phó với Nhân Hoàng ra. Chứng minh, trong lòng Phật Đà, áp lực của Tô Tín gây cho hắn đã đến cấp bậc của Phật Đà rồi!

Khóe miệng của Tô Tín lộ ra nụ lạnh mang vẻ chế nhạo nói: "Phật Đà, ngươi có biết vì sao ngươi lại thua Nhân Hoàng khi ở thời thượng cổ đó không? Không riêng bởi lý do thực lực, mà là ngươi rất coi trọng mình.

Chương 2864 - Pháp Thân Tam Thế Phật

Pháp Thân Tam Thế Phật

Đến cả việc Nhân Hoàng tính toán cái gì ngươi cũng không biết mà sớm đã chuẩn bị lá bài tẩy rồi. Nhưng ngươi có biết, cái ngươi gọi là lá bài tẩy, với Nhân Hoàng mà nói căn bản không khác gì chuyện cười!"

Tô Tín đã phân tích ra Nhân Hoàng muốn cái gì. Còn vị Phật Đà đại nhân này lại chẳng hai biết gì. Kết quả bây giờ hắn lại nói mình đã chuẩn bị xong lá bài tẩy. Đây không phải là trò đùa thì là cái gì?

Phật Đà lạnh nhạt nói: "Có phải cười nhạo hay không, chờ ngươi thấy thì biết."

Dứt lời, khí tức quanh thân Phật Đà bỗng trở nên mơ hồ. Cảm giác này rất kỳ dị, giống như thể hắn đã không còn ở không gian này nữa.

Ngẩng đầu nhìn Tô Tín, trong hai mắt Phật Đà bất ngờ có vô số Phật ấn kim sắc óng ánh. Hết sức thần dị, hết sức huyền bí.

Tô Tín cảm giác có chút không đúng. Một tay hắn nắm chặt. Tham Lang Kiếm cũng đã xuất hiện trong tay hắn. Hắn chém ra một kiếm, Thiên Long gầm rống, kiếm chém thiên không!

Hỏa lực bàng bạc ngưng tụ thành hình dáng đại long, gầm thét chém tới hướng Phật Đà. Trong kiếm tàng rồng, trong rồng cũng tàng kiếm.

Nếu là Bắc Địa Long Vương ở đây, hắn chắc chắn có thể nhìn ra, thần vận trong một kiếm này của Tô Tín lại giống y hệt long uy thần vận của Xích Long Đại Thánh Yêu tộc. Thậm chí, thần vận của hắn so với lúc Bắc Địa Long Vương hóa rồng còn mạnh hơn.

Đối mặt với một kiếm này, Phật Đà không tránh không né, lại để cho kiếm này chém vào người hắn. Nhất thời, tại chỗ Phật Đà phát ra một tiếng vang lớn. Đất đai nứt nẻ, vết kiếm trùng điệp ba trăm dặm. Nơi nó đi qua lại như dung nham bùng nổ, kinh khủng vô cùng.

Một kích lần này của Tô Tín không chỉ chém một cái hồ lớn mà lại là trường hà!

Uy năng bậc này vào thời thượng cổ đã đạt đến đỉnh cao Thông Thiên cảnh. Thậm chí đã đến gần đến cấp bậc của Nhân Hoàng lúc chém Xích Long rồi!

Những người Phật môn kia đều ngẩn ra đó, Phật Đà đại nhân cứ thế mà nhận thua hay sao? Cứ thế mà bị Tô Tín chém giết như vậy à?

Không riêng gì người Phật môn không dám tin, ngay cả thủ hạ của Tô Tín cũng như vậy.

Dù gì người này cũng là cường giả thượng cổ, sẽ không chết đơn giản như vậy chứ?

Sắc mặt của Tô Tín nghiêm lại. Bởi Phật Đà cũng chưa chết. Hắn đứng ở đó, nhận một kích của Tô Tín. Kết quả, kiếm này của Tô Tín đâm xuyên qua thân thể Phật Đà, chém xuống đất. Phật Đà căn bản không có chút hao tổn nào.

Theo lý mà nói, chuyện này căn bản là không thể nào. Võ giả coi như tu luyện đến Thông Thiên cảnh, có thể nói đến mức so

được với chư thiên Thần Ma. Tuy vậy cũng vẫn là ở trong thế giới này mà thôi, không thể nào vô duyên vô cớ biến mất như vậy.

Giống như Liệt Diễm Vô Tướng của Tô Tín, có thể thân hóa liệt diễm, tránh khỏi được phần lớn tiến công. Nhưng trong thực tế, Liệt Diễm Vô Tướng của Tô Tín chẳng qua là một loại thủ đoạn chuyển đổi hình thái của bản thân. Mặc dù có thể nói là thần dị, nhưng vẫn là thuộc về phương thế giới này. Vẫn có rất nhiều cách có thể phá được Liệt Diễm Vô Tướng.

Nhưng lúc này, Phật Đà bước ra từ vết kiếm kinh khủng kia, không có chút nào tổn hao, không nhìn ra được dấu vết bị thương nào.

Tuy nhiên, khí thế huyền ảo quanh thân hắn càng lúc càng thần dị. Cuối cùng, Phật Đà chắp hai tay, lại có thêm một bóng dáng đi ra từ trong cơ thể Phật Đà, miệng niệm Phật âm: "Ta là Quá Khứ Phật. Công kích của hiện tại không đả thương được ta của quá khứ!

Hiện Tại, Quá Khứ, Vị Lai.

Tam Thế Tôn, Tam Thế Phật.

Quá Khứ Phật đi khỏi cơ thể Phật Đà, lại có thêm một bóng người khác đi ra, đến một bên Phật Đà, cười cười nói: "Ta là Vị Lai Phật."

Chia ra làm ba, chuyện có thể nói là thần dị này lại xuất hiện trước mắt mọi người. Tô Tín hít vào một hơi dài, trong mắt lộ ra vẻ nghiêm trọng.

Phật Đà ở giữa sắc mặt trầm tĩnh, hắn nhàn nhạt nói với Tô Tín: "Quá Khứ, Vị Lai, Hiện Tại. Ta đã từng tự hủy Pháp Tướng, rồi lại một lần nữa ngưng tụ Pháp Tướng. Tới lui ba lần, hiểu không gian, thời gian, sáng tạo ra Tam Thế Phật Pháp. Không biết cái này có được coi là chuyện cười hay không?"

Tô Tín thở dài một cái, ánh mắt cũng trở nên nghiêm trọng.

Mặc dù hắn trong miệng cười nhạo Phật Đà, nhưng trên thực tế, hắn chưa từng xem thường Phật Đà.

Người có thể tu luyện đến Thông Thiên Cảnh đều là cường giả đã đi ra được con đường riêng của mình. Nhân vật như vậy, trừ hạng lởm như Khương Viên Trinh, không ai là người đơn giản cả.

Lúc trước, Tô Tìn giao thủ với Vương Cửu Trọng cũng từng bị Tiệt Mệnh Chỉ của Vương Cửu Trọng làm cho sửng sốt, chứ đừng nói là Phật Đà, người có tích lũy kinh khủng hơn Vương Cửu Trọng.

Dẫu sao, người này vào thời thượng cổ đã từng có hùng tâm tranh phong với Nhân Hoàng. Mặc dù cuối cùng Phật Đà đã thua. Tuy nhiên vào thời đó, dám làm chuyện này, sau khi thua, vạn năm sau lại vẫn tiếp tục dám làm. Người này cũng không phải hạng người tầm thường.

Nhìn Phật Đà, Tô Tín lạnh lùng nói: "Tam Thế Phật Pháp? Quả thực có thể nói là thần dị. Chỉ có điều đừng nói ngươi có Tam Thế Pháp Thân, cho dù ngươi có Tam Thập Thế, ta cũng chém ngươi như thường!"

Chương 2865 - Pháp Thân Tam Thế Phật (2)

Pháp Thân Tam Thế Phật (2)

Quá Khứ Phật Đà, Tô Tín không giết được, nhưng Hiện Tại Phật Đà, Tô Tín vẫn có thể giết chứ?

Hơn nữa, Tô Tín có thể nhìn ra, Tam Thế Phật Pháp Thân này của Phật Đà có thể nói là thần dị. Thậm chí có thể nói là công pháp thần dị nhất mà Tô Tín từng gặp cho tới tận bây giờ. Có điều, tiêu hao của nó cũng thật không ít.

Về mặt sức mạnh, Phật Đà quả thực là yếu hơn Tô Tín một nước. Có điều, dẫu sao Phật Đà cũng có vạn năm tích lũy, vận dụng toàn bộ lá bài tẩy thì cũng rất khủng khiếp.

Có điều, khủng khiếp đến mấy cũng có mấy cái cực hạn. Bây giờ, Phật Đà dùng sức mạnh của mình cưỡng ép điều khiển thời gian và không gian, ngưng tụ ra Tam Thế Phật Pháp. Mỗi lần vận dụng, tiêu hao của hắn cực kỳ kinh người.

Tô Tín bước ra một bước, đất đai dưới chân bắt đầu nứt nẻ, một con Hỏa Long nộ diễm phóng đến hướng Phật Đà. Có điều, màu sắc của Hỏa Long kia lại từ màu kim sắc biến thành màu xám trắng, mang theo tử ý vô tận.

Tô Tín phất một tay lên. Liệt Diễm ngưng tụ thành Thần Điểu ba chân đáp xuống. Ngay cả bản thân Thần Điểu kia cũng hóa thành một thanh kiếm kinh thế, nhuộm đỏ cả một nửa bên sắc trời.

Đến cấp bậc này của Tô Tín, võ thuật với hắn mà nói đã là thuần thục rồi. Cực hạn võ đạo và sức mạnh mới là thứ cuối cùng mà bọn họ theo đuổi.

Trên dưới giáp công, Quá Khư Phật Pháp Thân của Phật Đà bước ra một bước. Một tay chỉ thiên, một tay chỉ địa.

Trong nháy mắt, không gian cùng thời gian như bị kéo dài một cách không hạn chế vậy. Mọi người chỉ có thể nhìn bóng Nộ Diễm Hỏa Long cùng Thần Điểu ba chân kia phóng tới hướng Phật Đà từ trong hư không. Tuy nhiên, con đường dường như lại dài vô cùng vô tận vậy. Hai chiêu này chỉ có thể suy yếu dần trong phương thế giới này, cuối cùng tan vỡ.

Tô Tín híp mắt, cảm nhận được sức mạnh này, trong mắt hắn lộ ra vẻ kinh dị.

Hắn không lướt qua phương diện thời gian và không gian. Có điều, Phật Đà lại phát huy nó đến mức cao nhất, sáng tạo ra thần thông mạnh mẽ chí cực là Tam Thế Phật Pháp Thân.

Giao thủ với nhân vật mạnh đến mức này, Tô Tín cho dù có không nghiên cứu qua phương diện này, nhưng lúc giao thủ hắn cũng có chút thể ngộ. Đây cũng là lý do vì sao Phật Đà lại dùng chiêu này làm lá bài tẩy.

Với nhân vật ở cấp bậc như bọn họ, ra tay chính là tuyệt sát. Với người có chút thủ đoạn thì chỉ cần dùng qua một lần thì sẽ cho đối thủ một chút thể ngộ, thậm chí là có thể nghiên cứu ra cách phá giải.

Phật Đà nhìn Tô Tín, trầm giọng nói: “Ngươi đánh đủ rồi? Bây giờ hẳn là đổi cho ta nhỉ!”

Dứt lời, Vị Lai Phật Pháp Thân trong nháy mắt động một cái. Một chưởng giáng xuống, Phật quang chiếu khắp.

Uy năng một chưởng này không hề coi là mạnh. Hẳn là Phật Đà đã dùng phần lớn sức mạnh để thao túng Tam Thế Phật Pháp Thân, cho nên lúc công kích lần nữa đã không còn uy thế ban đầu.

Có điều, một kiếm Tô Tín chém ra lại như chuyển qua không gian vậy. Một chưởng đó ngay lập tức đánh vào trên người Tô Tín. Phật quang cường đại nhập thể. Cái khiến người khác sợ hãi chính là chân khí hộ thể của Tô Tín căn bản không ngăn được một kích này, chỉ có thể dùng thân xác để chống cự. Kích này đã khiến cho nội phủ của hắn chấn động, phải lui về sau mấy bước.

Nếu không phải là bởi thân xác của Tô Tín lúc này cường hãn, thậm chí là còn mạnh hơn so với một vài Yêu thánh thượng cổ, thì e là Tô Tín cũng bị thương nặng bởi một chưởng khi nãy đánh xuống!

Trong mắt Tô Tín lộ ra vẻ nghiêm trọng. Chẳng trách Phật Đà muốn dùng chiêu này làm lá bài tẩy đối kháng với Nhân Hoàng. Thật sự, độ thần dị của một chiêu này có chút vượt quá sự tưởng tượng của Tô Tín.

Vượt qua không gian và thời gian, trực tiếp đã kích đối thủ từ quá khứ và tương lai. Không cách nào tấn công, cũng không cách nào phòng ngự.

Thậm chí có thể nói, biện pháp duy nhất chính là hao tổn!

Phật Đà dùng sức mạnh của mình để điều khiển thời gian và không gian. Cho dù hắn có là Thông Thiên cảnh cũng chẳng kiên trì được bao lâu.

Chỉ cần Phật Đà tiếp tục tiêu hao trong khi công kích, mãi đến khi đối phương hao tổn đến không còn cách nào thi triển Tam Thế Phật Pháp Thân là được.

Nhưng vấn đề mấu chốt bây giờ chính là, với cường độ thân xác của Tô Tín bây giờ, muốn ngăn trở hoàn toàn công kích của Phật Đà cũng rất tốn sức chứ đừng nói gì là làm cái khác.

Sợ rằng đến sau cùng, người bị hao tổn chết không phải là Phật Đà mà chính là bản thân Tô Tín!

Trên mặt Phật Đà không có biểu tình gì, nhưng xuất thủ lại vô cùng nhanh, mạnh.

Bởi vì Phật Đà cần duy trì Tam Thế Phật Pháp Thân, lực công kích tự thân không cách nào duy trì ở trạng thái tột cùng. Cho nên, hắn liền dùng bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm Tự, còn có bí pháp Bát Bộ Thiên Long, diễn biến đến trình độ cao nhất để đối phó với Tô Tín. Trong lúc nhất thời, Tô Tín căn bản không cách nào ngăn cản, chỉ có thể chống cự. Kết quả là bị đánh từng bước rút lui. Thậm chí, khiến cho nội phủ chấn động. Máu tươi trong miệng chảy ra, so với Phật Đà trước đó lại càng chật vật hơn.

Chương 2866 - Pháp Thân Tam Thế Phật (3)

Pháp Thân Tam Thế Phật (3)

Tình thế nhanh chóng thay đổi khiến mọi người ở đây đều có hơi chút không kịp phản ứng. Có điều, trong mắt đám người Hoàng Bỉnh Thành ở hậu phương, bọn họ ngược lại không có vẻ gì là bối rối. Cái này cũng là vì bọn họ có lòng tin với Tô Tín. Cho dù là bây giờ, Tô Tín rơi vào thế hạ phong, bọn họ vẫn tin Tô Tín có thể thắng được.

Một lần nữa bị đánh lui, trong mắt Tô Tín bỗng nhiên lóe lên một tia tinh mang sắc bén, nói: “Tam Thế Phật Pháp Thân tham ngộ được đầy đủ thời gian và không gian quả là rất thần dị. Đáng tiếc, nhược điểm vẫn rất rõ ràng.

Ngươi dùng nó để đối phó với ta cũng không đủ chứ đừng nói chi là dùng nó đi đối phó với Nhân Hoàng.”

Vị Lai Pháp Thân của Phật Đà bước ra một bước, Đại Quang Minh Quyền giáng xuống, trực tiếp đánh bay Tô Tín, lạnh nhạt nói: “Chỉ nói vô dụng. Khua môi múa mép không phá được Tam Thế Phật Pháp Thân đâu.”

Bí pháp Tam Thế Phật Pháp Thân chính là diễn hóa lĩnh ngộ cực hạn của Phật Đà đối với không gian và thời gian. Một

chiêu này, thậm chí là Phật Đà thời kỳ thượng cổ ngày trước, lúc đang tranh phong với Nhân Hoàng cũng đang nghiên cứu nó. Kết quả bây giờ, Tô Tín lại nói sau khi đỡ được một chiêu hắn đã có thể phá vỡ nó. Chuyện này căn bản không thể.

Thậm chí ngay cả Phật Đà cũng không tưởng tượng nổi hắn có thể dùng cách nào mà phá vỡ được Tam Thế Phật Pháp Thân.

Tô Tín bước ra một bước, lạnh lùng nói: "Nói chính xác thì không phải là ta có thể phá được Tam Thế Phật Pháp Thân, mà là ta có thể hoàn toàn không mang đến Tam Thế Phật Pháp Thân của ngươi. Lúc chúng ta giao thủ ở cùng một cấp độ, sức mạnh của ngươi không bằng ta!"

Dứt lời, quanh thân Tô Tín nhất thời nổi lên một tầng hỏa diễm.

Có điều, hỏa diễm này cực kỳ quỷ dị. Một nửa là vẻ trạm kim, một nửa còn lại chính là màu xám trắng.

Trong sinh tử đạo uẩn lưu chuyển, sức mạnh cường đại này đủ để trấn áp hết thảy. Chính là sức mạnh không thuộc về sức mạnh thiên địa mà là sức mạnh chỉ thuộc về một mình hắn!

Vô sinh vô tử, Vô Tướng Giới!

Đây là sức mạnh mà Tô Tín có được sau khi bế sinh tử quan. Sức mạnh có được từ trong lúc sinh tử đó không thuộc về sinh, cũng không thuộc về tử, chỉ thuộc về một mình Tô Tín.

Lần trước, Tô Tín đang cùng đánh một trận với Vương Cửu Trọng. Trực tiếp lấy Vô Tướng Giới phá vỡ thế công của Vương Cửu Trọng, khiến Vương Cửu Trọng cứ thế mà thất bại.

Mà lần này, Tô Tín cũng không chọn cách dùng Vô Tướng Giới phá vỡ Tam Thế Phật Pháp Thân của Phật Đà. Bởi vì Tô Tín cũng chỉ có thể tạm thời vận dụng Vô Tướng Giới được một lần. Còn Tam Thế Phật Pháp Thân của Phật Đà bây giờ lấy Hiện Tại Phật làm căn cơ, lấy Quá Khứ Phật làm phòng ngự, lại lấy Vị Lai Phật để tấn công.

Nếu Tam Thế Phật Pháp Thân tách ra, Tô Tín chỉ có thể phá vỡ một. Muốn tiêu diệt hoàn toàn thì khó khăn lại càng thêm

khó khăn. Cho nên lần này, Tô Tín lại diễn hóa Vô Tướng Giới thành một cách dùng khác.

Sức mạnh cường đại trong sinh tử lực kia vây quanh thân Tô Tín, cùng Tô Tín đánh đến hướng Phật Đà. Hư không đều bị sức mạnh không thuộc về thế giới này bài xích, để lại một đường vết nứt màu đen.

Vị Lai Phật Pháp Thân của Phật Đà kia động một cái. Vô Tướng Kiếp Chỉ điểm ra. Chỉ có điều, vừa tiếp xúc với sức mạnh Vô Tướng Giới quanh thân Tô Tín kia đã tan rã không còn thấy nữa. Tựa như không hề tồn tại trên cõi đời này. Cái này khiến cho sắc mặt Phật Đà bỗng nhiên biến đổi.

Sức mạnh này không phải là bị chặn lại, cũng không phải bị tan rã mà là biến mất khỏi phương thế giới này ngay lập tức!

Tam Thế Phật Pháp Thân của Phật Đà công kích quá khứ và tương lai cho nên đối phương căn bản không cách nào ngăn cản và trả đũa.

Mà Vô Tướng Giới của Tô Tín càng cao hơn một bậc. Vô Tướng Giới siêu thoát khỏi phương thiên địa này. Trong thời khắc sinh tử, đây là sức mạnh chỉ thuộc về Tô Tín.

Tam Thế Phật Pháp Thân của Phật Đà có thể công kích được quá khứ và tương lai của Tô Tín nhưng không cách nào công kích được Tô Tín của thế giới khác!

Lúc này, Phật Đà cũng không biết nội tình của Vô Tướng Giới của Phật Đà. Một chiêu này Tô Tín chỉ dùng tới lúc giao thủ với Vương Cửu Trọng. Mà Vương Cửu Trọng cũng tuân thủ cam kết, không nói chuyện này ra.

Chỉ có điều, sự nhạy cảm của Phật Đà trên võ đạo đã nói cho hắn biết rằng sức mạnh này của Tô Tín, Phật Đà hắn không phá hết được, hơn nữa còn cực kỳ nguy hiểm.

Cho nên trong nháy mắt này, Phật Đà nhanh chóng quyết định, ngay tức khắc thu hồi Tam Thế Phật Pháp Thân, nhưng khóe miệng Tô Tín lộ ra nụ cười. Lúc này muốn rút lui thì cũng đã muộn rồi!

Vô Tướng Giới của Tô Tín là sức mạnh chỉ thuộc về một mình hắn, không tồn tại với thế giới này. Thậm chí nói lớn lên một chút là tự sáng tạo ra một thế giới cũng được. Mặc dù thế giới đó chỉ có một chút xíu sức mạnh, đến nỗi cả một hình thức ban đầu cũng không có.

Có điều, mặc dù Vô Tướng Giới có chút sơ sài, nhưng là thứ quả thực vượt thời gian và không gian.

Chương 2867 - Phật Đà khấu đầu

Phật Đà khấu đầu

Một quyền của Tô Tín đánh xuống, trực tiếp nhắm ngay đến thân phận thực sự của Phật Đà, cũng chính là Hiệt Tại Phật Pháp Thân.

Hiện Tại Phật Pháp Thân trong miệng tụng Phật hiệu, một chưởng nghênh đón. Phận âm Phạn văn chằng chịt phong cấm hết thảy, nhưng lại vỡ nát tan tành dưới Vô Tướng Giới của Tô Tín.

Giống như trận giao thủ trước đó của Vương Cửu Trọng cùng Tô Tín, sức mạnh của Vô Tướng Giới không phải sức mạnh thuộc về thế giới này. Trong Vô Tướng Giới, Thông Thiên bị tước thành Thần Kiều. Một quyền oai của Tô Tín đã đánh cho thân thể Phật Đà vào trong mảnh vỡ Linh Sơn, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Vị Lai Phật cùng Quá Khứ Phật Pháp Thân đồng loạt lao đến hướng Tô Tín. Tô Tín chém ra hai đạo kiếm chỉ. Kình khí nhu hòa, giống như khí lực toàn thân đều đã tiêu hao hết.

Tuy nhiên, hai đạo kiếm chỉ nhìn yếu ớt như thế lại vô cùng sắc bén, trực tiếp cắt vào Quá Khứ Phật cùng Vị Lai Phật Pháp Thân.

Hai Pháp Thân khi nãy còn tỏ ra vô cùng thần dị lúc này lại yếu ớt cực kỳ, ầm ầm sụp đổ, vỡ vụn ngay tức khắc dưới hai đạo kiếm chỉ của Tô Tín!

Mọi người nhìn một chuỗi biến hóa này mà không chớp mắt. Mới vừa nãy hãy còn là Phật Đà nghiền ép Tô Tín. Đến bây giờ đã biến thành Tô Tín nghiền ép Phật Đà.

Mà hai đạo kiếm chỉ kia điểm ra, trên mặt Tô Tín cũng lộ ra một vẻ tái nhợt.

Tiêu hao của Vô Tướng Giới với Tô Tín bây giờ mà nói thì có hơi quá lớn. Cái này tuy là sức mạnh thuộc về một mình Tô Tín hắn, nhưng cũng là thế giới lực mà hắn hiểu ra trong lúc sinh tử.

Muốn đạt đến cân bằng hai lực sinh tử có khi nào dễ dàng? Ít nhất, với Tô Tín bây giờ mà nói thì tiêu hao tuyệt không ít.

Núi đá nứt ra, bóng người của Phật Đà xuất hiện từ bên trong, sắc mặt càng tái nhợt hơn so với Tô Tín.

"Đây rốt cuộc là sức mạnh gì? Không! Phải nói đây không phải là sức mạnh thuộc về thế giới này!"

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh, nói: "Cái này quả thực không phải sức mạnh thuộc về thế giới này mà là sức mạnh chỉ thuộc về một mình Tô Tín ta.

Phật Đà, cho tới bây giờ ngươi còn chưa thấy được rõ ràng bản chất sức mạnh, còn không chịu bó tay chịu trói à?"

Trong mắt Phật Đà lộ ra vẻ kinh ngạc: "Bó tay chịu trói? Tô Tín, ngươi không khỏi nghĩ quá nhiều rồi đấy. Tam Thế Phật Pháp Thân bị phá, cái này quả có chút vượt qua sự tưởng tượng của ta.

Nhưng sức mạnh khi nãy ngươi hẳn còn chưa hoàn toàn nắm trong tay đúng không? Nếu như ngươi có thể nắm trong tay sức mạnh này thì đã có thể hoàn toàn áp chế sức mạnh của ta ở Thần Kiều cảnh chứ không phải như bây giờ, chỉ có một kích được thế."

Tam Thế Phật Pháp Thân bị phá, đây là chuyện vượt ngoài sự tưởng tượng của Phật Đà.

Chỉ có điều, thế sự không có tuyệt đối. Trước khi hắn tính dùng đến chiêu này đã chuẩn bị sẵn tinh thần nó bị Nhân Hoàng phá vỡ. Nhưng chỉ có điều, Phật Đà không ngờ đến bóng dáng Nhân Hoàng còn chưa thấy mà đã bại một nước dưới tay Tô Tín.

Nhưng Phật Đà cũng chỉ bại một nước mà thôi, chưa phải hoàn toàn bại!

Quanh thân Phật Đà, Phật âm tiếng Phạn không ngừng được xướng vang lên. Sau lưng hắn, một hư ảnh mông lung hiện lên. Hư ảnh kia vô cùng lớn. Bất ngờ đó chính là Linh Sơn bị đánh nát trong lúc Tô Tín cùng giao thủ với Phật Đà.

Đỉnh Linh Sơn, vô số Phật ảnh lóng lánh. Vạn Giới Chư Thiên, tất cả đều là Phật!

Phật quang mạnh mẽ kia đã đạt đến cảnh giới xông thẳng lăng tiêu. Thậm chí ngoài ngàn dặm cũng có thể thấy được cảnh Phật quang chiếu khắp. Cái này cũng khiến cho vài kẻ ngu muội quỳ xuống đất lễ bái, hô to là thần tích.

Mà đối với một số võ giả mà nói, bọn họ dĩ nhiên sẽ không cho rằng đây là thần tích gì, trong thiên hạ, người có thể tạo thành uy năng lớn đến thế trừ Phật Đà ra còn có thể là ai?

Hiện tại, người trên giang hồ cũng đã biết Tô Tín liên hiệp với Đại Chu và những thế lực khác trên giang hồ tiêu diệt toàn bộ phân tự của Phật môn trên khắp giang hồ.

Có điều, bây giờ xem ra, cái Tô Tín mong muốn hiển nhiên không chỉ có như thế. Hắn muốn tiêu diệt nhất mạch Phật môn!

Nhìn uy thế hiện tại, hai bên hẳn đã giao thủ rồi?

Một số võ giả cho dù quả thực tò mò, nhưng chỉ tiếc bọn họ cũng không dám đi góp vui.

Giao thủ giữa những nhân vật mạnh mẽ thuộc cấp độ như Tô Tín cùng Phật Đà, hở chút là mang oai hủy diệt thiên địa.

Nếu là bởi vì xem náo nhiệt mà liều cái mạng nhỏ của mình thì thật chẳng đáng giá.

Mà lúc này, trong chiến trường kia, Phật Đà tay bày Linh Sơn. Hình dáng vị kia vô cùng uy nghiêm, thật giống như muốn đem toàn bộ thiên địa nhét vào trong Linh Sơn này vậy.

Ngay lúc này, một viên Xá Lợi màu vàng diễn hóa ra từ trong cơ thể Phật Đà, hiện lên ở giữa Linh Sơn. Trong nháy mắt đó,

Linh Sơn dường như được rót hồn phách vào, trở nên linh động dị thường.

“Dùng đến cả Xá Lợi Tử. Cái này thật đúng là muốn liều mạng mà.”

Tô Tín híp mắt, kinh ngạc lẩm bẩm nói.

Trước kia, Tam Thế Phật Pháp Thân là lá bài tẩy của Phật Đà. Bây giờ, cái này thật ra cũng hẳn coi như là lá bài tẩy của Phật Đà. Chỉ có điều, đây cũng là lá bài tẩy mà Phật Đà liều mạng dùng.

Chương 2868 - Phật Đà khấu đầu (2)

Phật Đà khấu đầu (2)

Võ giả Phật Tông ngưng luyện Xá Lợi Tử, chỉ có sau khi chết mới lấy ra, tạo phúc cho hậu nhân. Tô Tín chưa từng thấy qua hòa thượng Phật môn nào khi còn sống đã dùng đến Xá Lợi Tử.

Cho nên, khi nhìn thấy Xá Lợi Tử, Tô Tín liền ngay lập tức xuất thủ.

Hỗn Thiên Tứ Tuyệt thi triển ra. Mỗi một dạng Tứ Tuyệt lực đều khuấy động thiên địa phong vân, tấn công đến hướng Phật Đà.

Mà bản thân Tô Tín lại điều động sức mạnh lớn nhất của hắn. Thương Long sau lưng Tô Tín rống giận. Thần Điểu ba chân ré lên, hỏa diễm lực cường đại trong nháy mắt ngưng tụ trên tay phải Tô Tín.

Lúc này, Tham Lang Kiếm đã biến thành vẻ trong suốt, đỏ thẫm.

Thậm chí, dùng thần binh oai cũng không có vẻ chịu đựng được hỏa diễm cường đại này. Giống như sắp bị nung chảy đến nơi.

Hỏa Long nóng bỏng gầm thét ra. Oai một kiếm này của Tô Tín đủ để dung luyện hư không, phối hợp với sức mạnh của Hỗn Thiên Tứ Tuyệt. Trong nháy mắt cũng đã khiến cho thiên

địa biến sắc. Ngay cả Phật quang trùng tiêu cũng bị một kích này của Tô Tín áp chế.

“Trấn!”

Linh Sơn ầm ầm rơi xuống, không phải trấn Tô Tín mà là trấn áp Phật Đà.

Hắn trấn áp thân xác mình dưới Linh Sơn. Nguyên Thần xuất khiếu, dung hợp với Xá Lợi Tử kia hình thành một Phật ảnh to lớn, vô cùng hạo nhiên, xá một cái với Tô Tín!

Phật Đà khấu đầu xá một cái. Phật quang vô tận vọt đến như thủy triều. Sức mạnh Hỗn Thiên Tứ Tuyệt mất đi. Ngay cả sức mạnh một kiếm đó của Tô Tín cũng mất đi ngay sau đó.

Khấu đầu một lần nữa, Xá Lợi Tử trên người Phật Đà đã là Phật quang sáng chói, vô số bí điển Phạn văn chiếu sáng thiên cổ. Vừa là Nguyên Thần lực, lại vừa không phải là Nguyên Thần lực, vô cùng thần dị.

Dưới từng đợt sóng triều này, người Tô Tín liền hóa thành Liệt Diễm, lui về phía sau. Nhưng trong Phật quang đó, Liệt Diễm Vô Tướng của hắn thậm chí còn không dừng được. Thân hình liền ngay lập tức xuất hiện giữa không trung. Thần quang sương mù bộc phát từ trong cơ thể Tô Tín, dùng Nguyên Thần lực để chống cự với công kích của Phật quang kia.

Trong nháy mắt tiếp xúc với sức mạnh này, Tô Tín liền nhìn thấu nội tình bên trong. Sức mạnh đó hắn thực sự rất quen thuộc. Bởi hắn từng tu luyện qua. Đây là cách tu luyện của những Nhân tộc thời Thái Cổ đó.

Vào thời đại đó, mặc dù Phật Đà đã ở đỉnh cao võ đạo, nhưng nếu Phật Đà có thể tu luyện những phương thức tu luyện Nguyên Thần từ Nhân tộc Thái Cổ lưu truyền lại kia cũng không kỳ quái.

Chỉ có điều, cái duy nhất mà Tô Tín không nghĩ tới chính là Phật Đà có thể tu luyện đến cảnh giới mạnh như vậy, lấy Xá Lợi Tử của bản thân làm dẫn, lấy Nguyên Thần làm cơ, bộc phát ra phong bạo Nguyên Thần lớn đến thế.

Phải biết, với truyền thừa trước đó của Phật Tông thì bất kể là Phạm Thiên Vực hay Thiếu Lâm Tự, hay Thích Đạo Huyền của Liên Hoa Thiền Viện, bọn họ đều không nổi tiếng với việc có Nguyên Thần cường đại.

Tuy nhiên, bàn về thành tựu Nguyên Thần, Tô Tín hắn cũng không hề yếu!

Trong công kích của Phật quang vô tận đó, sau lưng Tô Tín hiện lên một Đế ảnh, đó là Pháp Tướng của hắn, cũng là hiển hóa Nguyên Thần của hắn.

Bàn về bí thuật Nguyên Thần, biến hóa của Tô Tín không nhiều như Phật Đà. Biến Thiên Kích Địa Tinh Thần Đại Pháp mà Tô Tín chủ tu là bí pháp Nguyên Thần được truyền thừa từ Nhân tộc Thái Cổ.

Nhưng ưu thế duy nhất của hắn chính là sức mạnh mạnh mẽ. Coi như bí pháp Nguyên Thần mà Tô Tín dùng là kỳ dị nhất, thì khi hắn thi triển ra cũng là vô cùng bá đạo.

Trong sự bao phủ của Nguyên Thần lực, Đế ảnh sau lưng Tô Tín mơ hồ, song từng bước đi ra lại có thể phá thiên địa.

Một quyền kia của Đế ảnh giáng xuống, vô tận Phật quang đều nổ tung trong một quyền kia, phiêu tán thành vô hình.

Phật Đà miệng tụng chân ngôn. Xá Lợi Tử của hắn nhanh chóng chuyển động. Màu sắc bên trong thậm chí đã biến từ màu vàng thành màu đỏ thẫm. Phật Đà khấu đầu lần thứ ba, sau lưng hắn, Phật ảnh hiển hóa vạn thiên, đã hoàn toàn hợp thành một thể với Xá Lợi Tử kia, vạn Phật hướng tông!

Một quyền của Đế ảnh đụng với Phật ảnh. Trong nháy mắt, phong bạo Nguyên Thần vô tận cuốn vào cùng với phong bạo thiên địa. Song cái quỷ dị chính là mọi người ở đây thậm chí đến một xíu âm thanh cũng không nghe được.

Âm lớn thành không tiếng, đến sau cùng, lúc sức mạnh cường đại kia thực sự bùng nổ, toàn bộ thiên địa đều giống như muốn sụp đổ!

Linh Sơn do Phật Đà ngưng tụ ra tấc tấc vỡ vụn, cuối cùng phiêu tán thành nguyên khí thiên địa.

Xá Lợi Tử màu vàng của hắn cũng biến thành màu xám trắng, sau cùng ngay tức khắc biến thành một đống tro bụi, rơi trong thiên địa.

Một dòng máu tươi tràn ra khóe miệng của Phật Đà. Không phải màu máu đỏ bình thường mà là mang chút màu kim sắc.

Phật Đà nhìn về phía Tô Tín. Hắn chắp hai tay, đôi mắt khép hờ, nói: "Lần này ta đã bại. Võ đạo của ngươi không thể tìm ra được khuyết điểm gì. Chỉ có thể dùng từ tuyệt mỹ để hình dung. Âm dương sinh tử, thân xác Nguyên Thần đều đã được ngươi tu luyện đến mức độ cao nhất. Nếu như ngươi sinh vào thời thượng cổ, hoàn toàn có thể cùng tranh phong với Nhân Hoàng."

"Bây giờ cũng có thể, không muộn!" Tô Tín nhàn nhạt nói.

Lúc này, sắc mặt của Tô Tín cũng có hơi tái nhợt. Điểu khiển Nguyên Thần lực bộc phát ra dao động lớn như vậy, cái này gần như muốn rút hết Nguyên Thần lực của Tô Tín. Nếu như lại thêm một lần nữa, Tô Tín căn bản là đang tự sát!

Chương 2869 - Đuổi cùng giết tuyệt

Đuổi cùng giết tuyệt

Từ sau khi thành Thông Thiên cảnh, Phật Đà vẫn là người đầu tiên có thể bức Tô Tín đến nước đường này.

Bàn về tích lũy sức mạnh tự thân, Phật Đà thật ra cũng không mạnh hơn so với lúc hắn ở thời thượng cổ. Dẫu sao, hơn mười ngàn năm qua, hắn vẫn luôn tồn tại nhờ phương thức ngủ đông Nguyên Thần.

Nhưng tích lũy trong võ đạo của Phật Đà lại đã vượt xa thời kì thượng cổ. Nhìn các loại thủ đoạn hắn thi triển ra lúc này thì đã biết. Phật Đà muốn lần khiêu chiến với Nhân Hoàng ở vạn năm sau không phải là mù quáng tự đại, mà là hắn thật sự có chuẩn bị, có sức lực nhất định.

Chỉ tiếc bây giờ, Phật Đà lại gặp Tô Tín. Những thủ đoạn, những lá bài tẩy kia của Phật Đà đã bị phá hủy đến chẳng còn lại gì trong tay Tô Tín.

Tô Tín cầm kiếm đi từng bước một đến chỗ Phật Đà, lạnh nhạt nói: “Cũng nên đến lúc kết thúc rồi. Ngươi và ta đều biết, chuyện đã đến nước này thì cũng đã không còn dính líu đến ân oán cá nhân nữa. Cái ta và ngươi tranh chẳng qua là tranh đạo thống. Thiên hạ này chỉ có thể có một kẻ chí cường. Ta muốn làm thì ngươi phải nhường ngôi, chỉ đơn giản như vậy thôi.”

Phật Đà gật đầu nói: “Nói không sai, giữa ta và ngươi bây giờ chính là cùng tranh đọa thống. Giống như ngày xưa lúc ta và Đạo Tổ liên thủ vây giết Vũ Tổ, lúc ấy cũng là vì đạo thống.

Bây giờ ngươi thành công, đại thế và đạo thống của thiên hạ này đều đã rơi vào trong tay ngươi. Tính toán và chuẩn bị của cả vạn năm kết quả, chính chủ còn chưa thấy mà đã hoàn toàn thất bại. Tư vị này ngươi sẽ không biết đâu.”

Có điều, ngay lúc này, Phật Đà bỗng nhiên lại nói: “Thật ra thì bây giờ ta và ngươi cũng không cần thiết phân sinh tử nữa.

Ta bại trận, thiên hạ này là của ngươi. Sau này, người có thể chân chính đánh một trận với Nhân Hoàng cũng chính là ngươi.

Ta cũng không phải là sợ chết. Ta chỉ muốn nhìn một chút xem ngươi có thể kéo được Nhân Hoàng xuống khỏi vị trí chí tôn kia hay không. Ta hiểu Nhân Hoàng hơn bất cứ ai.”

Tô Tín nghe vậy, trên mặt hắn lộ ra vẻ kỳ quái. Một lát sau hắn mới lạnh nhạt nói: “Nói nghe cũng không tệ. Có điều đáng tiếc thật đấy Phật Đà đại nhân. Ta không tin chuyện hóa địch thành bạn. Quan trọng nhất chính là ta là người rất đa nghi. Chính bởi vì ta đa nghi nên ta không có lòng tin với phần lớn người.

Nếu là người bình thường, ta giữ lại thì cũng là giữ lại thôi. Nhưng thực lực của Phật Đà đại nhân ngươi lại quá mức kinh khủng. Cho dù bây giờ ngươi có tự phế võ công, ta cũng không dám giữ ngươi lại.

Hơn nữa, có một câu nói ngươi đã nói sai rồi. Cái ngươi hiểu chẳng qua chỉ là Nhân Hoàng ngày xưa mà thôi. Nhân Hoàng bây giờ thì đã không còn ai đoán ra được nữa rồi. Kinh nghiệm của ngươi với ta mà nói không có tác dụng gì. Cho nên bây giờ, ngươi cứ an tâm đi chết đi!”

Với con người Phật Đà, Tô Tín thật không nhìn thấu.

Tô Tín tự cho rằng hắn nhìn người rất chính xác, nhưng hắn vẫn không cách nào nhìn thấu được rốt cuộc trong lòng những lão quái vật thượng cổ này họ đang nghĩ cái gì. Hắn cũng không biết Phật Đà nói thật hay là giả. Rốt cuộc Phật Đà chỉ muốn xem thử Nhân Hoàng sau cùng sẽ ra sao, hay là đang tính âm thầm tính toán cái gì để chờ cơ hội xuất thủ.

Tô Tín không phân biệt được thật giả, cho nên cách làm đơn giản nhất chính là giết!

Trực tiếp dùng một đao chém chết, cuối cùng chấm dứt hết mọi chuyện. Dứt khoát! Như vậy thì bất kể ngươi có tính toán gì, hay ý tưởng gì thì cũng chỉ là hư vọng mà thôi.

Mắt thấy Tô Tín cầm kiếm đi tới, một thân sát cơ. Phật Đà thở dài một hơi, nói: "Hành sự quyết tuyệt. Tô Tín, ngươi nhất định phải làm thế?"

"Phật Đà đại nhân ngươi cũng không phải chỉ mới biết ta ngày đầu tiên. Sao lại nói mấy lời này thế?"

Mỗi một bước Tô Tín bước ra, sát cơ trên người hắn lại mạnh hơn một phần.

Chờ tới lúc hắn đi đến gần Phật Đà, sát cơ kia gần như đã ngưng tụ thành thực chất. Tham Lang Kiếm trong tay hắn cũng truyền đến từng hồi tiếng Tham Lang tru hưng phấn.

Đối diện với thái độ này của Tô Tín, trên mặt Phật Đà cũng không có biểu tình gì khác, cũng không nói gì nhiều.

Hắn chắp hai tay, miệng tụng một tiếng Phật hiệu, trong mắt lóe lên một tia sắc bén.

Đối với cường giả thượng cổ ở cấp bậc như Phật Đà mà nói, thời khắc sinh tử kinh khủng thế này hắn đã trải qua vô số lần.

Mặc dù sát ý của Tô Tín đã quyết, song Phật Đà có thể làm gì? Khóc lóc cầu xin hay là điên cuồng quát mắng, muốn lấy mạng đổi mạng với đối phương?

Tâm tình này cho tới bây giờ cũng sẽ không xuất hiện ở trên người cường giả như Phật Đà. Nếu sát ý của Tô Tín đã quyết

thì hắn cũng chỉ có thể cho Tô Tín biết, muốn giết Phật Đà, Tô Tín cũng phải trả một mức giá thê thảm!

Đối mặt với sát cơ trùng tiêu của Tô Tín, trên người Phật Đà nhất thời hiện ra huyết sắc vô biên.

Phật quang sau lưng hắn vẫn sáng cói như trước. Song, trong Phật quang đó lại xen lẫn huyết sắc. Cái này cũng khiến cho bản thân Phật Đà có một loại cảm giác cực kỳ tà dị.

"Ma công?"

Chương 2870 - Đuổi cùng giết tuyệt (2)

Đuổi cùng giết tuyệt (2)

Khóe miệng Tô Tín lộ ra một nụ cười như có như không, nói: "Ban đầu, nhất mạch Phật môn ngươi tích cực vây giết võ giả nhất mạch Ma môn, không ngờ hôm nay người sáng lập Phật môn như ngươi lại tu luyện Ma công. Mà lại còn là Ma công tương đồng với nguyên bản nhất!"

Phật Đà lạnh nhạt nói: "Cái gì là Phật? Cái gì là Ma? Chỉ là một ý nghĩ sai mà thôi. Ta gọi là Phật Đà, cho nên mới có Phật môn bây giờ. Nếu như ta được gọi là Ma La, thì bây giờ trên giang hồ đã là ma diễm ngút trời.

Võ đạo của Đại Thiên Ma Tôn và võ đạo của Phật môn ta mặc dù nhìn qua nước lửa bất dung, nhưng trong thực tế lại có điểm liên kết.

Ban đầu, lúc ở thời thượng cổ ta đã muốn cùng liên thủ với Đại Thiên Ma Tôn. Đáng tiếc, con người hắn quá mức thiên kích, cứng ngắc. Sau cùng chúng ta gây một trận không vui mà tan.

Có điều, đến hôm nay, ở cảnh giới của chúng ta, công pháp, võ, chẳng qua là một kiểu am hiểu của chúng ta với võ đạo mà thôi. Ma công ta chế tạo ra sẽ không yếu hơn Đại Thiên Ma Tôn."

Tô Tín ngược lại rất đồng ý với những lời này của Phật Đà. Với thực lực của Tô Tín bây giờ, hắn muốn chế tạo ra một

môn công pháp không thua kém gì Phật môn thì cũng đơn giản. Thậm chí cũng có thể đến mức bị ngoại giới tranh đoạt.

Chỉ có điều, tán đồng thì tán đồng. Đáng chết thì vẫn phải chết!

Ngay lúc Phật Đà dứt lời, sát cơ quanh thân Tô Tín đã được ngưng tụ thành thực chất. Một kiếm kia chém ra, sát cơ vô hạn. Kiếm mang hỏa diễm huyết sắc vạch qua bầu trời mênh mông, chạy thẳng đến hướng Phật Đà.

Hiện, Phật Đà đã coi như trọng thương rồi. Tam Thế Phật Pháp Thân đã bị Tô Tín phá hỏng. Sức mạnh còn dư lại đã chẳng có bao nhiêu.

Sau đó, lại lấy Xá Lợi tử làm dẫn mà bạo phát ra công kích Nguyên Thần cực mạnh. Lúc này, Nguyên Thần của Phật Đà cũng bị tổn thương không hề nhỏ.

Cho nên, một kích cuối cùng này, cái Phật Đà có thể liều chỉ có thân xác này của hắn!

Vô biên huyết khí xông ra từ trong cơ thể hắn, khiến sinh cơ trong thể hắn càng lúc càng mỏng đi. Sắc mặt cũng càng lúc càng trở nên xám trắng, giống hệt như người chết.

Huyết khí vô biên kia cũng đã ngưng tụ thành Phật ảnh huyết sắc sau lưng Phật Đà. Một thân Phật Đà Pháp Tướng vô cùng tà dị, mang màu huyết sắc hiện lên. Tay cầm Giới Đao, gương mặt hung ác dữ tợn, hoàn toàn khác với Phật môn Pháp Tướng uy nghiêm trang trọng.

Một đao huyết khí trùng tiêu chém xuống, kiếm mang của Tô Tín vỡ vụn, Liệt Diễm bay tán loạn.

Có điều, vào lúc này, trong hai mắt Tô Tín lưu chuyển hai lực âm dương. Trong nháy mắt, thiên địa trong chu vi mười dặm bắt đầu thay đổi, không ngừng biến chuyển về trạng thái sinh tử lực.

Cây khô trên mặt đất thậm chí giống như được gặp xuân, rồi sau đó lại hóa thành tro bụi. Tiếp đó, lại là cảnh tượng trên đống tro bụi mọc lên một khúc gỗ lớn. Thật giống như là trong

nháy mắt này, phương thiên địa này đã trải qua vô số lần luân hồi, rất thần dị.

Sinh tử âm dương lực vặn xoắn, Giới Đao trong tay Huyết Sắc Phật Đà ầm ầm vỡ vụn, bốc hơi thành một màn sương máu.

Liệt Diễm thiêu đốt quanh thân Tô Tín nóng bỏng. Đó là Đại Nhật Chân Hỏa đủ để phần thiên phệ địa. Một quyền đánh ra mang theo sức mạnh quyết liệt. Bên ngoài nhìn vào, thân hình của Tô Tín so với Huyết Sắc Phật Đà trăm trượng kia thì quá mức nhỏ bé. Dưới một quyền này, Huyết Sắc Pháp Thân của Phật Đà run lên, vô biên huyết vụ bốc hơi.

Uy năng của Xích Hỏa Thần Công dung hợp Long Nguyên kia cùng với sức mạnh của Thần Điểu ba chân đã được Tô Tín phát huy đến trình độ cao nhất. Đặc biệt là lúc cận chiến. Uy năng đó giống như là phần thiên chử hải. Mọi người ở bên ngoài chỉ có thể nhìn được Liệt Diễm vô biên dâng lên. Huyết Sắc Pháp Thân của Phật Đà không ngừng bị bốc hơi.

Tô Tín nhíu mày một cái. Một kích liều mạng của Phật Đà theo lý mà nói thì không thể yếu đến thế mới đúng. Thế mà bây giờ lai trông như không chịu nổi một kích. Cái này rõ ràng có chút không đúng.

Sinh tử hai lực chuyển hóa thành Liệt Diễm bay lên. Thân hình Tô Tín lui về phía sau. Có điều, vào lúc này, trong Huyết Sắc Phật Đà không ngừng bị bốc hơi kia lộ ra một vòng kim mang hiển hiện.

Huyết vụ phiêu tán, trong Huyết Sắc Phật Đà kia thậm chí còn có một thân kim mang lóe lên. Tượng Phật được đúc từ lưu ly Phật cốt hiện lên, mang theo khí thế từ trước tới nay chưa từng có mà nhắm hướng Tô Tín mà đụng. Không sai! Chính là đụng! Khí thế cường đại như ngọc nát đá tan!

Ma Tâm Phật Cốt!

Trong nháy mắt Phật Cốt xuất hiện, Tô Tín nhất thời cảm giác không gian và thời quanh thân Tô Tín đều bị giam cầm hoàn toàn, không thể tránh thoát.

Đây mới thực sự là một kích ngọc nát đá tan của Phật Đà. Thiêu đốt Xá Lợi, hiến tế Phật cốt. Sau một kích này, bất kể

Tô Tín còn sống hay là chết, dù sao Phật Đà cũng chắc chắn phải chết.

Phật cốt lóng lánh, vô tận quang huy. Đây là sức mạnh thuần túy nhất của Phật Đà, không dính bất kỳ tạp chết nào. Nhưng chính vì vậy mới lộ ra vẻ đáng sợ.

Có điều, sắc mặt Tô Tín lúc này không có biến hóa gì nhiều. Tuy nhiên, hai mắt hắn lúc này lại trở thành một màu đen nhánh. Tinh mang lóe lên bên trong, giống như biến thành vũ trụ huyền ảo.

Chương 2871 - Phật Đà chết

Phật Đà chết

Mà lúc màu đen này lan tràn đến xung quanh Tô Tín, bản thân hắn như đang hóa thành một cái hố đen vậy. Chiếm đoạt vạn vật, bao phủ lấy hết thảy sức mạnh!

Đây chính là thức thứ mười của Hồn Thiên Bảo Giám, cũng là một thức sau cùng, Huyền Vũ Trụ!

Đây là thứ vượt qua cực hạn nhân lực. Thật ra thì từ lúc đầu khi Tô Tín bế sinh tử quan, hắn cũng đã tu luyện Hồn Thiên Bảo Giám đến cảnh đại thành. Có điều, thức Huyền Vũ Trụ này hắn vẫn chưa từng dùng qua. Cho tới bây giờ, vào thời khắc mấu chốt này Tô Tín mới lấy ra dùng.

Huyền Vũ Trụ chiếm đoạt hư không, bao la vạn tượng. Hố đen vô biên kia có thể chiếm đoạt hết thảy. Biến vạn vật thành trạng thái hỗn độn lúc ban đầu.

Phật quang lóe lên lim mang lưu ly sáng chói bị hút vào trong Huyền Vũ Trụ. Hố đen vô biên vô tận kia vây chiếm lấy Phật cốt kia. Mặc dù hơi có chút miễn cưỡng, nhưng với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy, Phật cốt kia lại bị hố đen hút vào trong, hóa thành bóng tối hỗn độn vô biên. Cuối cùng, hoàn toàn tiêu mòn!

Phật cốt bị Huyền Vũ Trụ của Tô Tín chiếm đoạt, một kích liều mạng cuối cùng của Phật Đà cũng bại.

Lúc này, quanh thân Phật Đà tản ra một màu xám trắng, không còn chút sinh cơ nào nhưng hắn vẫn còn sống.

Nhìn Tô Tín, kẻ cũng có sắc mặt tái nhợt nhưng cả người vẫn tản ra khí tức cường đại như trước, Phật Đà phát run mà ngồi xếp bằng dưới đất. Đưa một ngón tay lên điểm ở đỉnh đầu mình. Gió nhẹ thổi qua, cơ thể Phật Đà ầm ầm một tiếng, hoàn toàn nát bấy, hóa thành tro bụi phiêu tán đầy trời.

Cho đến cuối cùng, vị cường giả thượng cổ này ngày xưa cũng là nhân vật có thể cùng tranh phong với Nhân Hoàng. Hắn không chết trong tay Tô Tín mà chọn cách tự mình kết thúc. Tô Tín quả thực đã đánh bại hắn, song không giết được hắn.

Hơn nữa, Tô Tín có thể cảm giác được, lần này Phật Đà chết hoàn toàn không để lại hậu thủ gì.

Bất kể ngày trước ngươi huy hoàng rực rỡ thế nào, đến phút cuối cũng chỉ là một nắm bụi đất, phiêu tán giữa thiên địa.

Tô Tín cũng không có cảm khái gì. Hắn còn chưa già dặn đến mức độ đó. Phía trước hãy còn cường địch chờ hắn đánh giết.

Sau khi Phật Đà chết, tia thiên cơ của hắn bị Tô Tín nắm trong tay, sáp nhập vào trong cơ thể. Lần này Tô Tín có thể cảm giác được rõ rệt độ dung hợp của hắn và phương thiên địa này. Rõ ràng suy đoán trước đó của Tô Tín là đúng.

Cái gọi là thiên cơ, dung hợp một cái cũng không có phản ứng gì. Dung hợp hai cái cảm giác cũng không lớn. Nhưng nếu dung hợp ba, bốn cái, chênh lệch sẽ rất rõ ràng.

Đến khi thực sự Cửu Cực Quy Nhất mới có thể đạt đến trình độ biến đổi.

Mà Phật Đà kia vừa chết, những đệ tử Phật Tông hãy còn lưu lại trong Linh Sơn kia nhất thời khóc rống lên.

Dưới mấy trăm ngàn đại quân của Tô Tín kéo đến dưới thành, Phật Đà bị Tô Tín đánh bại, chọn cách tự mình kết thúc, viên tịch quy khư. Bọn họ còn lấy cái gì để đối phó đám người Tô Tín?

Cho nên, mặc dù có phần lớn đệ tử Phật Tông miệng tụng Phật hiệu, ngay lập tức tự đánh nát tim, chọn cách tự mình kết liễu

cũng không chịu bị khuất nhục.

Chỉ có điều, phần lớn đệ tử Phật môn khác cũng là người. Là người sẽ sợ chết. Không phải ai trong tông môn cũng có dũng khí quyết tâm liều chết cùng nhau.

Sau khi võ giả dưới quyền Tô Tín chạy tới, hầu như không gặp phải chống cự gì. Những võ giả còn sót lại của Phật môn, tám phần chọn cách tự tử. Hai phần người còn lại ngoại trừ có người lẻ tẻ lấy trứng chọi đá ra thì những người còn lại đều chọn cách đầu hàng.

Hoàng Bỉnh Thành dẫn người thống kê nhân số một chút, đi đến bên cạnh Tô Tín, nói: "Đại nhân, đệ tử Phật Tông, trừ những người đã chết, số người còn lại căn bản cũng đã đầu hàng, nên xử lý thế nào đây?"

Lúc hỏi những lời này, trong mắt Hoàng Bỉnh Thành lộ ra một tia sát cơ nồng đậm. Với hắn mà nói, giết hết là xong chuyện. Dù sao, đây cũng là phong cách của Tô Tín.

Giữa bọn họ và Phật môn đã là thù oán lớn, không đội trời chung. Lưu lại những hòa thượng Phật Tông này trong tương lai cũng là một phiền toái.

Nhưng cái nằm ngoài dự liệu của Hoàng Bỉnh Thành là Tô Tín cũng không hề đuổi cùng giết tuyệt mà là nhàn nhạt nói: "Không cần giết, thu về dưới quyền. Bắt bọn họ nôn hết công pháp Phật Tông ra để dạy cho Tây Bắc quân."

Hoàng Bỉnh Thành kinh ngạc nói: "Không giết? Chẳng may đám người Phật Tông này ở trong tối phá rối thì biết làm sao?"

Tô Tín nhìn những đệ tử Phật môn đã chọn cách tự tử kia, lạnh nhạt nói: "Đệ tử Phật môn thực sự cũng đã chết. Người sống chẳng qua chỉ là chó nuôi trong nhà mà thôi.

Lá gan cũng đã bị sợ đến mức hư luôn rồi, còn có thể làm được cái gì? Đoán chừng, đời này của bọn họ cũng không dám tự xưng là đệ tử Phật môn nữa."

Hoàng Bỉnh Thành như có điều gì suy nghĩ, gật đầu một cái, ngay lập tức căn dặn người đến xử lý những tàn dư Phật Tông kia.

Nói quả thực bây giờ đã không có cái gì gọi là Phật Tông nữa. Cái có chẳng qua là truyền thừa võ đạo Phật môn mà thôi.

Chương 2872 - Phật Đà chết (2)

Phật Đà chết (2)

Mà ngay lúc Phật Đà chết, luồng Phật quang sáng chói kia tiêu tán trong thiên địa. Những người khác có thể không có phản ứng gì, nhưng nhân vật hàng Thông Thiên cảnh lại có một loại cảm giác Phật Đà đã bỏ mình!

Bên trong Thiên Ma Cung, Đại Thiên Ma Tôn sững sờ nhìn về hướng Linh Sơn, trong mắt hắn lóe lên vẻ khó hiểu.

Hắn chưa tính là đấu cả đời với Phật Đà, nhưng dù sao cũng coi như là đã đấu cả nửa đời. Kết quả bây giờ, Phật Đà lại chết rồi.

Mặc dù nếu Đại Thiên Ma Tôn có cơ hội, hắn không chừng cũng sẽ đích thân xuất thủ chém chết Phật Đà. Nhưng bây giờ, Phật Đà chết một cách đột ngột như vậy, vẫn khiến cảm giác của hắn có chút phức tạp.

Hồi lâu sau, Đại Thiên Ma Tôn lắc đầu một cái. Những thứ này đã không còn quan hệ gì lớn với hắn nữa.

Hai thế gian đại tranh thượng cổ cùng hiện tại hắn đều đã trải qua. Đến cảnh giới như Đại Thiên Ma Tôn, bản thân đã đi đến đỉnh cao. Nếu muốn đi lên thêm một bước thì phải có khí vận lớn cùng cơ duyên lớn mới được.

Thật ra thì, so sánh với những Thông Thiên kia, mặc dù Đại Thiên Ma Tôn xuất thân Ma đạo, song trong thực thế, dã tâm của hắn cũng không lớn.

Nhân Hoàng ngày trước nếu không phải ép hắn quá mức, Đại Thiên Ma Tôn cũng sẽ không ám sát Nhân Hoàng, cũng sẽ không liều mạng với Nhân Hoàng.

Bất kể là giang hồ thời thượng cổ hay giang hồ hiện tại, hắn đều không thể trở thành Chúa tể. Ngày xưa có Nhân Hoàng xưng tôn. Bây giờ có một Tô Tín gần như đã đứng ở đỉnh cao.

Giữa bọn họ rốt cuộc là ai thắng ai thua, Đại Thiên Ma Tôn chỉ cần xem chuyện náo nhiệt là được.

Mà lúc này, ở bên phía Đạo môn, sau khi cuộc chiến của Tô Tín và Phật Đà kết thúc, Mạnh Kinh Tiên và Lâm Trường Hà vẫn đang giao thủ.

Lâm Trường Hà thừa kế tất cả trí nhớ võ đạo của Đạo Tổ. Cho dù hắn có không bằng Đạo Tổ ngày trước, cũng không hề thua kém.

Mà tu vi kiếm đạo tự thân của Mạnh Kinh Tiên cũng đạt đến trình độ cao nhất ở Thông Thiên cảnh, so với vị Kiếm Thánh Mặc Ly thượng cổ kia cũng không thua kém là mấy.

Giao thủ một thời gian lâu như vậy, Lâm Trường Hà dốc hết bí pháp Đạo môn trong tay, kinh khủng hơn chính là sự thấu hiểu của hắn với thiên địa này. Các loại thủ pháp Đạo pháp được vận dụng thuần thục. Giao thủ với hắn không khác gì như đang cùng đối địch với cả thiên địa này vậy.

Mà Mạnh Kinh Tiên ở bên kia lại rất trực tiếp. Kiếm của hắn chính là kiếm đạo thuần túy nhất, cũng là kiếm đạo đơn giản nhất. Bất kể ngươi đánh ra chiêu thức gì, ta cũng sẽ một kiếm chém phá. Hai bên ngươi tới ta đi, căn bản không ai làm gì được người kia.

Cho nên, hai người này giao thủ cũng coi là sức mạnh tương đương. Đấu mãi cho đến bây giờ cũng không phân thắng bại.

Dĩ nhiên bây giờ bọn họ chẳng qua đang phân định thắng bại chứ không phải đang đấu sinh tử. Nếu không, hai người này e sớm đã có kết quả rồi.

Trong khoảnh khắc Phật Đà ngã xuống, Phật quang tiêu tán. Cảm nhận được khí tức huyền ảo kia, Lâm Trường Hà cùng Mạnh Kinh Tiên đồng loạt dừng tay. Bốn người liếc nhau một cái. Bọn họ đều đã biết kết quả trận chiến này. Tô Tín đã thắng!

Huyền Trần Tử thở dài một cái. Đạo Phật không thể cùng tồn tại. Ít nhất, vào lúc hắn nhập Đạo môn, nhất mạch Đạo môn đã đánh đến sứt đầu chảy máu với nhất mạch Phật môn rồi.

Thậm chí, Lý Bá Dương năm xưa cũng từng mời hắn xuất thủ đối phó với Thiếu Lâm Tự. Có điều, Huyền Trần Tử bởi không muốn xen vào những chuyện giang hồ này cho nên mới ngay lập tức cự tuyệt.

Không ngờ đến bây giờ, Đạo – Phật hai mạch đấu một thời gian dài như vậy. Mặc dù hia bên đều có lúc chiếm thế thượng phong nhưng cũng không hoàn toàn diệt đối phương. Kết quả bây giờ, Phật môn bị hủy trong tay người khác. Đây cũng khiến cho Huyền Trần Tử có chút bồi hồi.

Có điều, tuy có bồi hồi nhưng Huyền Trần Tử cũng âm thầm cảnh giác.

Bây giờ thực lực của Tô Tín đã cao đến mức nào Huyền Trần Tử cũng không biết.

Có điều, chỉ nhìn vào việc bây giờ Tô Tín có thể giết chết Phật Đà, cái đó đã chứng tỏ được thực lực của Tô Tín thậm chí đã có nội tình vô địch thiên hạ!

Bây giờ, lại xuất hiện một Mạnh Kinh Tiên cùng một Lâm Trường Hà. Nếu Tô Tín đã quyết định ra tay với Đạo môn, với thực lực của Đạo môn bọn họ lúc này, bọn họ tuyệt không ngăn được!

Huyền Trần Tử nhìn Lâm Trường Hà một cái. Lúc này, Lâm Trường Hà ngược lại lại rất bình tĩnh. Hắn chẳng qua chỉ có truyền thừa trí nhớ võ đạo của Đạo Tổ chứ không truyền thừa những trí nhớ khác. Với chuyện này hắn ngược lại không có cảm xúc gì. Phật Đà chết thì chết thôi. Ước định trước đó của bọn họ dĩ nhiên cũng hủy theo.

Huyền Trần Tử nhìn Lâm Trường Hà và Địa Tạng Vương, trầm giọng nói: “Hai vị, Phật Đà đã chết. Các ngươi cũng không cần ở đây cản chúng ta nữa. Còn phải chúc mừng hai vị đây. Các người đã chọn đúng phe để đứng rồi.”

Mạnh Kinh Tiên lắc đầu, nói: “Cho tới giờ, chúng ta cũng chưa từng chọn đứng về phe nào. Sinh tử thành bại không dựa vào thiên mạng mà là dựa vào bản thân.

Chương 2873 - Đến Đạo môn

Đến Đạo môn

Trong Tây Bắc Đạo, Mạnh Kinh Tiên cùng Địa Tạng Vương cũng đều đã trở lại, Tô Tín hỏi: “Các ngươi cũng đã động thủ với bên Đạo môn rồi hay sao?”

Địa Tạng Vương lắc đầu nói: “Ta không động thủ. Mạnh Chưởng môn giao thủ với Lâm Trường Hà. Đối phương kế thùa tất cả truyền thừa võ đạo của Đạo Tổ, rất mạnh.”

Được Địa Tạng Vương đánh giá bằng hai chữ rất mạnh, có thể tượng tượng được tài nghệ thực sự của Lâm Trường Hà bây giờ.

Tô Tín đưa mắt nhìn sang Mạnh Kinh Tiên, nói: “Thắng bại như thế nào?”

Mạnh Kinh Tiên lắc đầu nói: “Không biết, chúng ta không phân sinh tử. Có điều, kiếm của ta là kiếm giết người. Nếu quả thật là lúc đang giao thủ thì ta có lòng tin giết được hắn.”

Tô Tín không nói gì. Hắn cũng biết, hỏi chuyện từ phía Mạnh Kinh Tiên cũng không hỏi được gì.

Con người Mạnh Kinh Tiên không thể nói là tự tin đến mù quáng, chỉ có thể nói hắn tin tưởng vào kiếm của hắn, tin tưởng vào kiếm đạo của hắn.

Địa Tạng Vương cười nói: “Thật ra thì bất kể thực lực của đối phương như thế nào. Ba người chúng ta liên thủ thì dĩ nhiên có thể toàn thắng. Chỉ có điều bây giờ phải xem ngươi có muốn xuất thủ với Đạo môn hay không.”

Tô Tín lắc đầu một cái. Trong mắt hắn lộ ra một tia tinh mang: “Có ra tay với Đạo môn hay không không phải ở ta mà là ở phía Đạo môn.”

Sau khi nói xong, Tô Tín nói thẳng: “Chuyện của Đạo môn trước bỏ sang một bên, khoảng thời gian này ta phải bế quan một chút.”

“Luyện hóa thiên cơ của Phật Đà?” Địa Tạng Vương nói.

Tô Tín gật gật đầu, nói: “Có nguyên nhân như vậy. Có điều, ta cũng cần dưỡng thương một thời gian.

Lá bài tẩy do Phật Đà chuẩn bị rất mạnh. Chẳng trách hắn có can đảm đi khiêu chiến với Nhân Hoàng. Chỉ có điều, nếu hắn biết Nhân Hoàng muốn làm gì, ta đoán chừng hắn sẽ phải cân nhắc lại xem lá bài tẩy của hắn có đủ mạnh hay không."

Sau khi nói đôi câu với Địa Tạng Vương và Mạnh Kinh Tiên xong, Tô Tín liền đi trong vào bế quan.

Trận chiến này với Phật Đà, đầu tiên Tô Tín bị Tam Thế Phật Pháp Thân công kích, làm tổn thương nội phủ thân xác. Sau đó lại cùng liều mạng với Nguyên Thần Phật Đà khiến cho Nguyên Thần của bản thân chịu một ít tổn thương.

Mà đến cuối cùng, mặc dù Tô Tín thi triển ra thức Huyền Vũ Trụ kia, thật ra khi đó Tô Tín cũng dùng hết một chút sức mạnh cuối cùng khiến cơ thể hắn bị tiêu hao, mất nhiều hơn được.

Uy năng một thức cuối cùng trong Hồn Thiên Bảo Giám này mạnh mẽ, tiêu hao dĩ nhiên cũng không nhỏ. Nếu như là bình thường, Tô Tín dĩ nhiên có thể ung dung mà dùng. Có điều, trước đó Tô Tín đã dùng Vô Tướng Giới tiêu hao lớn. Lại một lần nữa vận dụng đến Huyền Vũ Trụ này cũng chỉ có thể khiến thân thể hắn mất nhiều hơn được.

Dĩ nhiên, chỗ tốt mà trận chiến này mang lại cho Tô Tín cũng nhiều hơn.

Cái này không phải là thiên cơ mà Tô Tín có được từ trên người Phật Đà, mà là thể ngộ liên quan đến thời gian và không gian hắn có được lúc Tô Tín đối chiến với Tam Thế Phật Pháp Thân.

Mỗi người đều có con đường mà mình phải đi. Tô Tín cân bằng sinh tử lực trong cơ thể, võ công cả người dung hợp từ trăm nhà. Chính tà kiêm tu, nhưng trong thực tế, sức mạnh cuối cùng Tô Tín ngưng tụ ra cũng chỉ có một, sinh tử lực.

Đây là sức mạnh trụ cột nhất trong thế gian, cũng là sức mạnh khó nắm lấy nhất. Nhưng bây giờ Tô Tín đã nắm được nó trong tay.

Mà Tam Thế Phật Pháp Thân mà Phật Đà thi triển ra kia chính là một loại thần thông diễn hóa không gian và thời gian đến

mức tận cùng. Tô Tín không học được. Bây giờ đi nghiên cứu cũng không còn kịp nữa. Bởi vì đây không phải là võ mà là một loại thể ngộ với không gian và thời gian.

Nhưng trong lúc giao chiến, hai loại sức mạnh này lại mang cho Tô Tín một suy đoán, có thể giúp cho hắn đem lĩnh ngộ về thời gian và không gian này dung hợp vào trong võ đạo của hắn. Hắn cũng không cần tu luyện đến trình độ cao nhất. Chỉ cần lĩnh ngộ một phần đạo lý trong đó là được.

Tô Tín đột nhiên chạy đi bế quan, cái này khiến cho một số người trên giang hồ cũng kinh ngạc không thôi.

Dựa vào tính cách bá đạo của Tô Tín, thiên hạ này trừ những người đứng bên hắn thì những kẻ khác đều là kẻ địch của hắn.

Sau khi đánh một trận với Tô Tín, Vũ Thiên Vực không có tin tức gì. Trên giang hồ liền cho rằng Vương Cửu Trọng của Vũ Thiên Vực bị đánh bại. Người của Vũ Thiên Vực cũng hoàn toàn nhận thua. Mà Ma đạo trước đó từng có liên thủ với Tô Tín. Vậy hiện thế lực duy nhất không phải là bằng hữu của Tô Tín chỉ còn lại một mình Đạo môn.

Nhưng ai nào ngờ, sau khi diệt tuyệt Phật môn, Tô Tín liền không có động tĩnh gì nữa. Mọi người cũng không biết Tô Tín rốt cuộc có ý gì. Thậm chí, ngay cả Huyền Trần Tử cũng có hơi khó hiểu.

Đến nửa năm sau, thương thế tự thân của Tô Tín đã khỏi. Thiên cơ của Phật Đà hắn cũng đã hoàn toàn luyện hóa xong. Lúc này, Tô Tín mới gọi Địa Tạng Vương và Mạnh Kinh Tiên đến, chuẩn bị động thủ với Đạo môn.

Chương 2874 - Đến Đạo môn (2)

Đến Đạo môn (2)

Lúc Địa Tạng Vương đi đến Phi Long thành cũng không thấy cảnh thế lực Tây Bắc Đạo tập hợp. Hắn không nhịn được mà hỏi: “Lần này ngươi không tính để cho thủ hạ động thủ à?”

Tô Tín lắc đầu nói: “Đạo môn khác với Phật môn. Đặc biệt là Đạo môn bây giờ thật ra cũng không coi là Đạo môn hoàn chỉnh nữa. Mà chẳng qua là lấy Thái Nhất Đạo Môn làm chủ

mà thôi. Trước đó ta từng nói, lần này có động thủ với Đạo môn hay không thì thật ra nằm ở chỗ Đạo môn. Dù sao thì ba người chúng ta liên thủ đi đánh Đạo môn, Đạo môn bọn họ cho dù có nhiều lá bài tẩy hơn nữa cũng không cản được chúng ta."

Địa Tạng Vương gật đầu một cái, bất kể thực lực bên Đạo môn có thế nào, thiên hạ hiện tại chỉ cần ba người bọn họ, thì trừ khi Nhân Hoàng hiện thế thì không ai có thể địch được. Trực tiếp đi thẳng đến Đạo môn, bọn họ cũng không cần phải sợ.

Sau cùng, Tô Tín chỉ nói cho Hoàng Bỉnh Thành và Lý Phôi một tiếng, rồi ngay lập tức cùng Địa Tạng Vương và Mạnh Kinh Tiên ngự không đi đến sơn môn của Thái Nhất Đạo Môn.

Lúc này, trong Thái Nhất Đạo Môn, Huyền Trần Tử và Lâm Trường Hà vẫn còn đang bình tĩnh tu luyện.

Đây cũng không phải là vì bọn họ có lòng tin đánh được với Tô Tín, cũng không phải vì bọn họ tâm lớn. Mà là vì chuyện đã đến nước này. Bọn họ cho dù có nghĩ hết mọi cách cũng không làm gì được Tô Tín. Nếu thế thì chi bằng thản nhiên đối mặt.

Thiên tính của Lâm Trường Hà đã thế, Huyền Trần Tử cũng coi như là nhìn thấy phong vân giang hồ. Hai người bọn họ nhìn rất rõ điểm này.

Ngay lúc này, ba luồng khí tức bỗng nhiên hạ xuống. Trong đó đặc biệt có một luồng khí tức mạnh nhất, chói chang giống như Mặt trời ban trưa.

"Đến rồi." Lâm Trường Hà nhìn giữa không trung, lẩm bẩm nói.

Trong mắt Huyền Trần Tử lộ ra vẻ quái dị nói: "Chỉ có ba người bọn họ? Tây Bắc Đạo không ồ ạt tấn công?"

Lúc này, giọng của Tô Tín truyền tới từ bên ngoài Thái Nhất Đạo Môn, vọng khắp toàn bộ Thái Nhất Đạo Môn.

"Chư vị Thái Nhất Đạo Môn, người cũng đến rồi. Không mời chúng ta vào trong ngồi một chút hay sao?"

Lời này vừa nói ra, nhất thời kích động toàn bộ Thái Nhất Đạo Môn. Một đám đệ tử Thái Nhất Đạo Môn đều vọt ra, ánh mắt nhìn về phía Tô Tín mang theo vẻ căm thù.

Phật môn cũng đã bị Tô Tín diệt. Nghe nói những đệ tử Phật môn kia, phần lớn đều chọn cách tự tử. Cón một phần khác thì khom lưng khụy gối, đầu phục Tô Tín. Bây giờ Đạo môn bọn họ chẳng lẽ cũng phải dẫm lên vết xe đổ đó hay sao?

Thậm chí, có một số đệ tử Thái Nhất Đạo Môn ở đó đều đang thầm suy nghĩ, chờ lúc nữa Tô Tín muốn diệt Đạo môn, bọn họ rốt cuộc phải cương quyết tự vẫn hay đầu hàng kéo hơi tàn? Dường như nghe nói, đãi ngộ làm thủ hạ cho Tô Tín tại Tây Bắc Đạo cũng không tệ.

Lúc một vài đệ tử Thái Nhất Đạo Môn đang thầm nghĩ vớ vẩn, cửa sơn môn của Thái Nhất Đạo Môn mở, Huyền Trần Tử cùng Lâm Trường Hà đi ra, trầm giọng nói: “Nếu như Tô đại nhân đã đến đây thì vào đi. Chỉ cần Tô đại nhân yên tâm là được.”

Tô Tín cười to nói: “Thái Nhất Đạo Môn cũng không phải là đầm rồng hang hổ, ta có gì mà không dám?”

Dứt lời, Tô Tín liền cùng với Địa Tạng Vương và Mạnh Kinh Tiên bước vào trong Thái Nhất Đạo Môn. Những đệ tử này mặt đầy vẻ hoang mang. Lần này hình như là không đánh?

Trong đại điện Thái Nhất Đạo Môn, Huyền Trần Tử nhìn ba người Tô Tín, trầm giọng nói: “Tô đại nhân, ngươi rốt cuộc có ý gì? Rốt cuộc hòa hay chiến? Nhưng nếu như ngươi muốn Thái Nhất Đạo Môn ta phụ thuộc vào dưới quyền Tây Bắc Đạo ngươi. Cái này tuyệt không có khả năng. Nhưng Thái Nhất Đạo Môn ta có thể ẩn cư ở núi thẳm, không bước ra giang hồ nữa, cũng sẽ không ảnh hưởng đến đại thế xưng bá giang hồ của Tô đại nhân ngươi.”

Cái Huyền Trần Tử nói lúc này cũng là ranh giới cuối cùng của Thái Nhất Đạo Môn.

Bất kể là Thái Nhất Đạo Môn hay Lâm Trường Hà cũng sẽ không thần phục Tô Tín, không tham dự vào phân tranh giang

hồ chính là nhượng bộ lớn nhất của bọn họ. Dù sao trước kia, Thái Nhất Đạo Môn bọn họ cũng thường xuyên bế quan.

Thái Nhất Đạo Môn không phải không dám chiến mà là không muốn chiến.

Biết rõ tất bại mà còn muốn gắng gượng đánh một trận với Tô Tín, Huyền Trần Tử lại không muốn thể hiện mình tráng liệt, vì sao hắn phải làm như thế?

Hôm nay, nếu Tô Tín phất cờ gióng trống đánh đến, thì Huyền Trần Tử cho dù có phải dùng hết lực lượng ở Thái Nhất Đạo Môn cũng phải liều chết đánh một trận với Tô Tín. Nhưng vấn đề là bây giờ Tô Tín không làm như vậy. Cái này chứng tỏ, chuyện này hãy còn có thể thượng lượng.

Nhìn Huyền Trần Tử, Tô Tín trầm giọng nói: "Chỉ cần Thái Nhất Đạo Môn các ngươi không đối địch với Tô Tín ta, giang hồ lớn như vậy vẫn có thể chứa chấp Thái Nhất Đạo Môn các ngươi.

Ta không phải muốn Thái Nhất Đạo Môn các ngươi quy ẩn mà là đạo thiên cơ trên người hai vị!"

Dứt lời, sắc mặt của Huyền Trần Tử bỗng nhiên biến đổi. Quanh thân hắn, đạo uẩn lưu chuyển, lạnh giọng nói: "Tô Tín, ngươi như này là muốn không chết không thôi với Đạo môn chúng ta?

Chương 2875 - Hậu thủ của Đạo Tổ

Hậu thủ của Đạo Tổ

Với võ giả chúng ta mà nói, mất đi sức mạnh Thông Thiên cảnh sẽ có ý nghĩa thế nào, ngươi hẳn rõ ràng. Ngươi cho rằng ta sẽ bỏ sức mạnh Thông Thiên cảnh ra sao?"

Mặc dù bây giờ sức mạnh của Đạo môn không bằng Tô Tín nhưng Huyền Trần Tử và Lâm Trường Hà ít nhiều cũng là Thông Thiên.

Mà bây giờ nếu như bọn họ giao sức mạnh này cho Tô Tín thì cũng tương đương với chuyện bỏ đi chút sức tự vệ cuối cùng. Khi đó, bọn họ mới thực sự là mặc người xẻ thịt.

Huống chi, sức mạnh Thông Thên cảnh phải chờ đợi vạn năm mới xuất hiện một lần. Cho dù Huyền Trần Tử không có dã tâm xưng bá giang hồ, hắn cũng không cách nào giap sức mạnh này ra được.

Tô Tín lắc đầu nói: "Huyền Trần Tử Chưởng giáo không cần kích động đến vậy. Chẳng qua ta chỉ muốn đạo thiên cơ trên người các ngươi chứ không muốn sức mạnh Thông Thiên cảnh của các ngươi. Ai nói với các ngươi mât đi thiên cơ sẽ không thể tấn thăng Thông Thiên cảnh được?"

Cũng đến lúc này rồi, thực lực của Tô Tín đã có thể nghiền ép được đối phương, hắn dĩ nhiên cũng không giấu diếm.

Cho nên, Tô Tín liền nói hết thảy mọi chuyện cho Huyền Trần Tử và Lâm Trường Hà.

Tô Tín nhìn hai người, lạnh nhạt nói: "Hiện tại, thiên cơ của bốn người Khương Viên Trinh, Thích Đạo Huyền, Phật Đà, Vương Cửu Trọng bọn họ đều nằm trong tay ta. Bên phía Đại Thiên Ma Tôn cũng đã đồng ý, chỉ cần ta giải giải quyết Đạo môn, hắn sẽ giao thiên cơ cho ta. Còn về hai vị đằng sau thì vẫn luôn đứng về phía ta, thế cũng không cần nói nhiều nữa.

Cửu Cực Quy Nhất chính là mục đích cuối cùng của ta. Nhân Hoàng muốn diệt thế cũng được, muốn trở thành người đầu tiên từ cổ chí kim đạt đến đẳng cấp của Nhân Tổ và Yêu Hoàng cũng được. Dù sao ta cũng nhất định phải tranh một chuyến với hắn. Bây giờ, bên duy nhất không có thái độ rõ ràn chính là Đạo môn ngươi rồi. Cho nên hòa hay chiến, hoàn toàn phải xem ý của Đạo môn ngươi."

Nhìn Huyền Trần Tử, Tô Tín mang theo một tia lãnh ý, nói: "Huyền Trần Tử Chưởng giáo, thật ra Tô Tín ta không hề thích giết chóc. Song, điều kiện tiên quyết là các ngươi đừng cản đường của ta!"

Huyền Trần Tử nổi giận trước uy hiếp của Tô Tín. Có điều, chuyện trước đó Tô Tín nói khiến htam quan của hắn có chút không chấp nhận nổi.

Vốn, hắn vẫn cho rằng hắn đã trông thấy được đại thế thiên hạ. Không ngờ bọn hắn vẫn luôn là những kẻ hồ đồ. Người thực

sự rõ ràng nhất chính là Tô Tín trước mắt kia.

Nực cười thay trước đó Phật Đà còn tưởng rằng Tô Tín không biết Phật Đà âm thầm mưu toan cái gì. Nào ngờ, người thực sự hồ đồ là Phật Đà mới đúng.

Với tình huống mà Tô Tín nói, Huyền Trần Tử cũng không hề nghi ngờ. Thích Đạo Huyền không tìm được. Nhưng Vương Cửu Trọng lại đang bế quan trong Vũ Thiên Vực. Chuyện này chỉ cần hắn đến Vũ Thiên Vực nhìn thử là biết. Tô Tín cũng không cần thiết phải gạt hắn.

Nhưng sức mạnh Thông Thiên cảnh dù gì cũng là sức mạnh Thông Thiên cảnh, Mặc dù Tô Tín và Nhân Hoàng không dựa vào thiên cơ mà bước chân vào Thông Thiên nhưng người với người không giống nhau. Tô Tín và Nhân Hoàng có thể. Bọn họ cũng có thể sao?

Ngay lúc Huyền Trần Tử còn đang phân vân, Lâm Trường Hà đứng một bên bỗng nhiên nói: “Chưởng giáo, chuyện này để ta xử lý có được không?”

Huyền Trần Tử chẳng qua chỉ có hơi chút chần chừ, sau đó hắn liền gật đầu.

Lâm Trường Hà kế thừa tất cả trí nhớ của Đạo Tổ.

Theo lý mà nói, thân phận của hắn bây giờ đã là chuyển thế của Đạo Tổ rồi mới đúng. Thân phận của hắn trong Đạo môn là vô cùng tôn quý.

Nhưng trong thực tế, trí nhớ của Lâm Trường Hà vẫn là hắn. Bản thân hắn không có tâm tư tranh quyền đoạt lợi gì. Cho nên chuyện lớn chuyện nhỏ trong Thái Nhất Đạo Môn đều do Huyền Trần Tử làm chủ.

Bây giờ Lâm Trường Hà bỗng nhiên lại nói hắn muốn xử lý, Huyền Trần Tử dường như biết được gì đó. Đây cũng là thứ gì đó Đạo Tổ để lại, để đối phó với chuyện xảy ra hôm nay.

Nhìn Tô Tín, Lâm Trường Hà trầm giọng nói: “Ta có thể giao thiên cơ Thông Thiên cảnh cho ngươi.”

Sắc mặc của Huyền Trần Tử ở phía sau có hơi biến đổi. Hắn không ngờ đến sau cùng Lâm Trường Hà sẽ lại nói một lời

như vậy.

Có điều, ngay sau đó, Lâm Trường Hà lại nói: “Đạo Tổ ngày trước thủ đoạn huyền ảo thần dị. Ta chẳng qua là nhận trí nhớ truyền thừa võ đạo của Đạo Tổ. Nhưng cái hắn am hiểu còn có bói toán, cái này ta không am hiểu lắm.

Nhưng trong truyền thừa trí nhớ Đạo Tổ của ta, có một tin tức rất kì quái được lưu lại. Nếu tương lai Đạo môn gặp nguy cơ diệt môn sẽ dẫn theo người đó đến Quy Khư Hải Nhãn ở Nam Hải. Nơi đó có một thứ mà Đạo Tổ lưu lại. Tỷ thí ở trên đó xong, sau đó, bất kể thắng bại thế nào cũng đều sẽ có một kết quả.

Ta vốn cho rằng tin tức này ta không dùng được. Không ngờ bây giờ lại ứng nghiệm trên người ngươi.”

“Quy Khư Hải Nhãn?” Tô Tín nhíu mày. Đó chính là nơi mà vạn năm trước đông đảo cường giả thượng cổ tranh đoạt cơ duyên Thông Thiên cảnh lần đầu. Tô Tín cũng thực tò mò không biết Đạo Tổ để lại cái gì ở đó.

“Được. Trận chiến này ta đồng ý.”

Sau khi hẹn xong, năm người liền ngay lập tức ngự không mà đi, đi đến trên Nam Hải.

Chương 2876 - Hậu thủ của Đạo Tổ (2)

Hậu thủ của Đạo Tổ (2)

Cùng so sánh với Đông Hải, khí hậu Nam Hải tồi tệ, thường xuyên sẽ bị gió bão cuốn. Hơn nữa, thời tiết ẩm ướt, nhiều mưa, không thích hợp cho người sống. Vì thế nên nơi đất Nam Hải này cũng chẳng có bao nhiêu người. Thậm chí đến cả võ giả cũng chẳng có bao nhiêu. Đất hải ngoại mà võ giả võ lâm Trung Nguyên thường nói đều là chỉ đất Đông Hải.

Thời kỳ thượng cổ, Quy Khư Hải Nhãn ở trong hải hãn Nam Hải. Nơi này giống như một cái động không đáy. Nước biển không ngừng chảy vào trong, giống như là con mắt lớn trên biển khơi, được gọi là Quy Khư Hải Nhãn.

Có điều, trong đại chiến tranh đoạt thiên cơ của những cường giả thượng cổ kia, Quy Khư Hải Nhãn sụp đổ, cảnh tượng này liền không còn tồn tại nữa.

Trong trí nhớ của Lâm Trường Hà có một đường đi vào Quy Khư Hải Nhãn. Hắn dẫn theo mọi người, bay đến đất Nam Hải chừng nửa tháng, lúc này mới đến trên một mặt biển.

Tay Lâm Trường Hà liên tục điểm, vẽ Tiên Thiên Đạo Văn xuống từ trong hư không. Mặt biển vốn bình lặng lập tức sôi trào.

Mặt biển cuồn cuộn, một đài cao dâng lên, trên mặt còn đủ các loại phù văn kỳ dị.

Có điều, khi đài cao đó hoàn toàn dâng lên, bấy giờ mọi người mới nhìn ra, trên đài cao này lại là một cái mua rùa đen!

Những phù văn kia cũng không phải là bị người khắc lên sau này, mà là mai rùa mang phù văn trời sinh.

Trong mắt Lâm Trường Hà lộ ra vẻ kinh ngạc, nói: “Cái này chính là giáp lưng của Thần toán Yêu tộc thượng cổ Lạc Thủy Ngao Vương! Trời sinh thông linh, có thể nhìn rõ thiên cơ. Chúng ta cứ giao thủ ở đây là được.”

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia tinh mang. Lúc trước hắn từng nghe Bắc Địa Long Vương nói, Lạc Thủy Ngao Vương chính là Thần toán Yêu tộc. Kết quả lại chết trong tay Đạo Tổ, còn để lại những thứ này. Hiển nhiên, Đạo Tổ này cũng không phải hạng người đơn giản.

Cho tới nay đều là Phật Đà tính toán, ấn tượng Đạo Tổ cho người khác vẫn luôn rất mơ hồ. Hắn giống như là người phụ thuộc vào Phật Đà vậy.

Nhưng suy nghĩ kỹ một chút. Đạo Tổ là người được coi là có thể sánh vai với Phật Đà, thậm chí còn được xem là mạnh nhất trong việc bói toán. Hắn sao lại có thể chẳng có lấy một chút toan tính nào mà cam chịu phụ thuộc vào Phật Đà cho được?

Dĩ nhiên, đối diện với những chuyện này Tô Tín cũng chẳng lấy làm gì sợ hãi. Thực lực tuyệt đối đang bày ra đó, cho dù

Đạo Tổ thực sự có tính toán gì hắn cũng không sợ. Huống chi bây giờ ở đây còn có Mạnh Kinh Tiên và Địa Tạng Vương.

Tô Tín liền ngay lập tức bước lên trên bối giáp của Lạc Thủy Ngao Vương. Nhất thời, phù văn trên bối giáp lóng lánh. Tô Tín cảm giác được quanh hắn được bao phủ trong một tầng khí tức kỳ dị. Sau lưng hắn lại hiện lên mấy cái hư ảnh.

Trong số những hư ảnh này có Thương Long gầm rống, có Thần Điểu ba chân thần dị, còn có cả thân ảnh đồ sộ của Đế Lâm Cửu Tiêu, cũng có cả kinh thế kiếm sát ý vô song.

Sức mạnh trên bối giáp này hiển hóa ra toàn bộ võ đạo của Tô Tín phơi bày lên trên bối giáp này. Sức mạnh này không chỉ không làm tổn thương Tô Tín mà lại có chỗ tốt với hắn, có thể khiến cho Tô Tín đối diện với võ đạo của hắn càng thêm trực quan.

Mà lúc này, Lâm Trường Hà cũng bước vào bên trong. Có điều, sau khi phù văn trên bối giáp bao phủ lấy hắn, cái hiện lên lại không rõ ràng như Tô Tín, chỉ là một đống đạo văn mơ hồ. Thứ rõ ràng nhất chỉ có một thanh kiếm.

Đó là một thanh trường kiếm màu xanh thẳm. Phải nói, thanh trường kiếm này gần đến dạng trong suốt rồi. Đạo văn bên trên hiển hóa, mang theo một luồng khí tức mờ ảo, sắc bén.

Tô Tín dường như phát hiện, những đạo văn mơ hồ kia chính là võ đạo ngày trước mà Đạo Tổ truyền thừa. Chỉ có sức mạnh thanh trường kiếm hiển hóa kia xuất ra mới là đạo mà Lâm Trường Hà tự hiểu ra. Là Thái Nhất Kiếm Đạo!

Nhìn Tô Tín, Lâm Trường Hà trầm giọng nói: “Bắt đầu đi. Ván tỉ thí này không phải là đánh giết sinh tử mà là dùng võ đạo để đánh cờ. Bối giáp này chính là bàn cờ, võ đạo của hai người chúng ta chính là quân cờ.”

Tô Tín nhíu mày nói: “Đánh cờ? Thú vị đấy. Có điều như thế thì ngươi đã thua trước ta một nước rồi. Quân cờ của ngươi không nhiều bằng ta.”

Lâm Trường Hà nhàn nhạt nói: “Võ đạo bao nhiêu cũng không quyết định được thực lực mạnh yếu thế nào.”

Dứt lời, Lâm Trường Hà liền vung tay lên, sau lưng hắn, một đạo đạo văn hiển hóa trong thần quang mông lung vọt tới hướng Tô Tín. Trên bối giáp của Lạc Thủy Ngao Vương có không ít phù văn lóng lánh, theo quỹ tích của những đạo văn kia mà càng lúc càng nhanh.

Giữa không trung, những đạo văn kia lại biến thành một Càn Khôn Đạo Đồ trấn áp Tô Tín!

Mà Tô Tín bên này cũng vung tay lên, Thương Long sau lưng gầm rống. Thương Long chân hỏa thiêu đốt gầm thét thiên địa, nơi nó đi qua, phù văn trên bối giáp cũng không ngừng óng ánh.

Mạnh Kinh Tiên đứng sau xem chiến, truyền âm nói với Địa Tạng Vương: "Trong bối giáp kia có tính toán gì không?"

Trong mắt Địa Tạng Vương lộ ra một tia tinh mang, nói: "Hẳn là có thứ gì đó. Hình như ta hiểu ra một chút. Có điều cũng không phải cái gì ác ý đâu. Cứ chờ xem. Hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Chương 2877 - Võ đạo dịch cờ

Võ đạo dịch cờ

Địa Tạng Vương xuất thân Phật môn, có điều sau này hắn lại tu luyện truyền thừa của Địa Tạng Vương ở Địa Phủ, cũng coi như là dung hợp hai đạo.

Truyền thừa của Địa Phủ đúng thực là có những thứ liên quan đến bói toán thiên cơ như này. Vì lẽ đó nên Địa Tạng Vương bây giờ ngược lại có nhìn ra một ít thứ. Chỉ có điều, bây giờ hắn có chút không dám khẳng định.

Lúc này, trên bối giáp của Lạc Thủy Ngao Vương kia, Thương Long của Tô Tín gầm rống phá Càn Khôn Đạo Đồ của Lâm Trường Hà, mà lao đến hướng hắn.

Trước người của Lâm Trường Hà, một đoàn đạo văn ngưng tụ thành Bát Quái Đồ. Dưới sự liên tục thay đổi của Bát Quái, Thương Long tiêu tan. Nhưng sau đó, một Thần Điểu ba chân liền ngay lập tức lao xuống, quanh thân là Thái Dương Chân Hỏa nóng bỏng, mãnh liệt lao đến hướng Lâm Trường Hà.

Dưới sức mạnh này, Lâm Trường Hà lui về sau một bước. Đạo văn trước người diễn hóa Băng Phong Thiên Lý, khí tức của hắn lại ẩn trong đạo văn mông lung này mà cản thế công của Tô Tín.

Trong mắt Tô Tín lộ ra một vẻ kỳ dị. Bối giáp của Lạc Thủy Ngao Vương này quả thực rất kỳ dị. Tô Tín có thể cảm giác được, phù văn bên trên thứ này không tạo thành ảnh hưởng gì với hắn. Chẳng qua chỉ đang phân tích sức mạnh bên trong của hắn. Hơn nữa, nó cũng hấp thu sức mạnh tràn ra ngoài lúc Tô Tín đối chiến với Lâm Trường Hà mà thôi.

Bây giờ, trong lòng Tô Tín liền có một suy đoán mơ hồ. Thứ này hẳn là đang tự động diễn toán cái gì đó!

Mặc dù Tô Tín không biết Đạo Tổ để lại cái này có ý nghĩa gì. Có điều, hiện tại nó vẫn có điểm tốt với hắn.

Đây cũng là lần đầu tiên Tô Tín đối mặt trực quan với hiển hóa võ đạo của mình như vậy. Diễn biến này quả thực là thần kỳ.

Lúc này, cuộc chiến giữa Tô Tín và Lâm Trường Hà cũng không được coi là cuộc chiến sinh tử gì, cũng không ai dùng đến công pháp, vũ kỹ cường đại. Có điều, sau hơn mười chiêu, Tô Tín vẫn đang áp chế Lâm Trường Hà.

Võ đạo của Tô Tín quá nhiều, quá mạnh mẽ. Lấy đại một môn ra tu luyện đến trình độ cao nhất cũng đã là chuyện rất kinh khủng chứ đừng nói là bây giờ, Tô Tín hầu như đều tu luyện từng dạng đến trình độ cao nhất.

Lâm Trường Hà thừa kế toàn bộ trí nhớ võ đạo của Lâm Trường Hà, có điều hắn cũng không coi như là Đạo Tổ. Cho nên bây giờ, tuy Phật Đà đã khôi phục được đỉnh cao thời thượng cổ, nhưng Lâm Trường Hà bây giờ mặc dù không thua kém với Đạo Tổ thời thượng cổ song cũng hãy có chênh lệch nhỏ.

Mặc dù chênh lệch chỉ nhỏ như thế thôi, nhưng cũng khiến cho Lâm Trường Hà bị rơi vào thế hạ phong lúc đối diện với Tô Tín.

Dĩ nhiên, mặc cho Lâm Trường Hà bây giờ đã đến mức tột cùng, hắn đoán chừng cũng không phải đối thủ của Tô Tín.

Lúc này, trên bối giáp Lạc Thủy Ngao Vương, quân cờ do võ đạo của Tô Tín hiển hóa ra hãy còn rất nhiều. Mà bên phía Lâm Trường Hà thì chỉ còn một. Đó chính là thanh Đạo kiếm trong suốt, sắc bén Thái Nhất Đạo Kiếm này!

"Thanh kiếm này là do ta hiển hóa ra trước khi dung hợp với trí nhớ võ đạo của Đạo Tổ. Chính là lĩnh ngộ hoàn toàn thuộc về ta.

Ngày xưa, lúc chúng ta còn trẻ, ta không thể cùng chính thức giao thủ với ngươi. Cái này có thể coi là một sự tiếc nuối. Bây giờ ở đây, tiếc nuối đó coi như có thể được bù đắp."

Dứt lời, Lâm Trường Hà chém ra một kiếm, đạo uẩn xung quanh lưu chuyển. Một kiếm này đột ngột biến mất giữa không trung!

Không, không hẳn là biến mất. Tô Tín có thể cảm giác được rõ rệt một kiếm đó sáp nhập, hoàn toàn dung nhập vào bên trong thiên địa!

Cái Thái Nhất Đạo Môn theo đuổi chính là Thái Thượng Vong Tình Đạo. Thái Thượng Vong Tình thực sự là đưa bản thân đạt đến mức ý chí thiên địa chân chính.

Chỉ có điều, võ đạo cực đoan kiểu này của Thái Nhất Đạo Môn đã định trước sẽ không thành công. Đạo Tổ ngày trước chẳng qua chỉ truyền xuống một cái đạo thống. Thậm chí có thể nói đây chỉ là một ý tưởng. Nhưng trong Đạo môn ba ngàn năm sau, vô số những tông môn truyền thừa cường đại trong Đạo môn thi nhau bị hủy diệt. Ngược lại, Thái Thượng Đạo Môn có hơi giống như trò đùa bây giờ lại trở thành một trong Tứ Đại Đạo Môn. Khỏi nói tạo hóa đúng là trêu người.

Lúc này, Lâm Trường Hà cho dù có dung hợp với trí nhớ võ đạo của Đạo Tổ thì hắn cũng không thể đạt đến trình độ Thái Thượng Vong Tình. Song, thanh kiếm mà hắn ngưng tụ ra kia lại có thể hoàn toàn dung nhập vào trong thiên địa, hiệu lệnh cho thiên địa này hóa kiếm cho hắn!

Trong chớp nhoáng này, Tô Tín cảm giác thiên địa quanh thân hắn đều đã hóa thành một thanh kiếm.

Một thanh kiếm sắc bén có mặt ở tất cả mọi nơi!

Bây giờ, Lâm Trường Hà cũng chỉ còn một quân cờ. Tuy nhiên, quân cờ này lại là một quân cờ sát kỳ điều động toàn bộ sức mạnh bên trong bàn cờ.

Khóe miệng Tô Tín nhếch lên một cái. Lâm Trường Hà này quả thật có chút khó đối phó.

Mặt đối mặt giao chiến, Tô Tín bức tử cả Phật Đà. Hắn dĩ nhiên cũng tự tin thắng được Lâm Trường Hà của hiện tại.

Cứ so với bây giờ, Tô Tín hoàn toàn có thể gia trì Vô Tướng Giới trên người hắn, khiến phương thiên địa này không thể làm được gì hắn. Sau đó, hắn trực tiếp ra tay cận chiến, chế trụ Lâm Trường Hà, tất cả những thứ này liền coi như đã hoàn mỹ.

Chương 2878 - Võ đạo dịch cờ (2)

Võ đạo dịch cờ (2)

Nhưng quy tắc của ván này vẫn là dùng võ đạo đánh cờ, Vô Tướng Giới của Tô Tín chỉ có thể phòng vệ bản thân chứ không cách nào đi xa đến mức công kích được Lâm Trường Hà.

Mà nếu như Tô Tín chọn cách phòng ngự thì tiêu hao mạnh mẽ của Vô Tướng Giới kia cũng đủ để kéo ngã Tô Tín.

Chỉ có điều, vì sao Tô Tín phải phòng ngự? Cứ cho là phương thiên địa này tất thảy hóa thành kiếm ra tay với hắn thì có thể làm sao? Thiên địa xuất thủ thì chém nát thiên địa này thôi!

Trong nháy mắt, những võ đạo mà Tô Tín còn chưa xuất thủ đều đã ngưng tụ lại với nhau. Hỗn hợp này đặt trên người những võ giả khác thì căn bản là không thể nào. Tuy nhiên, đặt ở kẻ đã tu luyện tất cả võ đạo đến trình độ cao nhất, hơn nữa còn ngưng luyện chúng thành một thể như Tô Tín mà nói, những thứ này lại là chuyện quá đơn giản.

Thoắt cái, trên người Tô Tín bạo phát ra thần quang chói mắt, vô số các loại võ đạo ngưng tụ vào một chỗ, không có cái gọi là hình thể. Đây là sức mạnh cường đại có thể xuyên qua thiên không. Sau khi ngưng tụ lại một chỗ, chúng ầm ầm bùng nổ. Thần mang trùng tiêu ba ngàn dặm. Thậm chí, nơi ở ngoài Nam Hải cũng có thể mơ hồ nhìn thấy được.

Tức thời, phương thiên địa này giống như xì hơi ra vậy. Thân hình Lâm Trường Hà lui về sau một chút. Sắc mặt hắn có hơi tái nhợt. Cuối cùng, khuôn mặt phần lớn thời gian không có cảm xúc gì của Lâm Trường Hà rốt cuộc nở ra một nụ cười khổ: "Bất kể là sức mạnh hay võ đạo, ta cũng không bằng ngươi. Ta thua."

Tập hợp sức mạnh, giao thủ chính diện, Lâm Trường Hà hắn gần như đã không thể nào địch nổi Tô Tín.

Mà bây giờ dùng võ đạo đối nhau, coi như nắm võ đạo trong tay, hắn cũng vẫn không bằng Tô Tín.

Có điều vào lúc này, vô số phù văn trên bối giáp của Lạc Thủy Ngao Vương kia lưu chuyển, bạo phát ra quang huy kinh diễm, vô cùng chói mắt.

Cuối cùng, bối giáp kia lại bắt đầu vỡ vụn từng tấc. Trong đó có một số ít phù văn điên cuồng cuốn vào trong cơ thể Tô Tín.

Lúc mới bắt đầu, Tô Tín theo bản năng muốn phòng ngự. Có điều, đến sau khi tiếp xúc với những phù văn đó xong, sắc mặt của Tô Tín có hơi biến hóa, để mặc cho những phù văn đó trào vào trong cơ thể.

Mạnh Kinh Tiên và Địa Tạng Vương thấy cảnh này vừa toan động thủ, có điều khi thấy phản ứng của Tô Tín, bọn họ cũng không có hành động dư thừa gì.

Nhìn dáng vẻ của Tô Tín, phù văn kia hiển nhiên không phải thứ gì có hại. Bằng không Tô Tín cũng sẽ không mang biểu cảm này.

Trên thực tế cũng quả thực là vậy. Khi nãy Tô Tín giao thủ với Lâm Trường Hà cũng đã nhìn ra, bối giáp Lạc Thủy Ngao Vương Đạo Tổ để lại này chính là thứ mà hắn cố ý luyện chế, có thể nói là chí bảo.

Lúc Tô Tín giao thủ với Lâm Trường Hà, phù văn trên bối giáp dưới tác dụng của trận pháp bắt đầu phân tích, dung hợp võ đạo của Tô Tín và Lâm Trường Hà.

Bây giờ, đấu chiến kết thúc, những phù văn này chủ động sáp nhập vào trong cơ thể Tô Tín. Những phù văn kia là bởi tiếp xúc với võ đạo của Tô Tín mà giống như là dung hợp lại. Đồng thời nó cũng khiến cho võ đạo dung hợp của Tô Tín lại thăng hoa đến mức độ cao nhất. Mặc dù nó không làm tăng tu vi của Tô Tín lên, nhưng lại đồng nghĩa với việc giúp sức chiến đấu của Tô Tín tăng lên một đoạn lớn, bằng với lĩnh ngộ võ đạo mấy thập niên khổ tu của Tô Tín!

Thấy cảnh này, Lâm Trường Hà thở dài một cái, nói: "Ta hiểu rồi. Chưởng giáo, giao thiên cơ cho Tô Tín đi!"

Huyền Trần Tử đến giờ vẫn có chút nghi ngờ. Hắn trầm giọng nói: "Đây rốt cuộc là chuyện gì? Bối giáp Lạc Thủy Ngao Vương mà Đạo Tổ để lại sao lại giúp cho Tô Tín?

Lâm Trường Hà lắc đầu nói: "Những thứ mà Đạo Tổ bố trí ra không phải để giúp Tô Tín mà là giúp cho người thắng cuộc sau cùng.

Ngày xưa, lúc Đạo Tổ tính ra được Đạo môn có nguy cơ bị diệt môn, hắn đã bày thủ đoạn này ra.

Đạo Tổ hắn cũng không biết người đến đánh vào Đạo môn sẽ là ai. Có thể là Nhân Hoàng, cũng có thể là Phật Đà bội tín. Càng có thể là những người khác.

Lúc này có hai sự lựa chọn. Đạo Tổ cũng không phải là tiên tri, hắn chỉ có thể đưa ra quyết định tốt nhất.

Một là đối phương sẽ trực tiếp diệt môn. Một cái khác là nếu người này nguyện ý đến Quy Khư Hải Nhãn một chuyến thì chứng tỏ đối phương cũng không muốn quyết tử với nhất mạch Đạo môn chúng ta.

Sau khi tới Quy Khư Hải Nhãn sẽ có chuyện gì xảy ra, các ngươi cũng đều thấy được. Ta đánh một trận với đối phương. Nếu ta có thể thắng được đối phương trên mặt võ đạo thì những phù văn này sẽ dung hợp vào trong cơ thể ra, trợ giúp ta

hoàn toàn dung hợp với trí nhớ võ đạo của Đạo Tổ, giúp cho sức chiến đấu tăng nhiều.

Đồng thời, những phù văn này cũng ghi chép lại trí nhớ võ đạo của đối phương, có thể giúp cho ta lúc thực sự đối chiên có thể tìm ra được nhược điểm của đối phương, tính đối kháng sẽ mạnh hơn.

Cho nên, đây là một nước cờ sống, cho Đạo môn chúng ta lá bài tẩy quan trọng nhất.

Chương 2879 - Cửu Cực Quy Nhất

Cửu Cực Quy Nhất

Nhưng nếu như đối phương thắng thì nó cũng rất đơn giản. Đối phương bất kể là sức mạnh hay võ đạo cũng đều áp chế được người thừa kế trí nhớ võ đạo của Đạo Tổ là ta thì cũng chỉ có thể lấy lòng đối phương, ngoan ngoãn nhận thua. Những phù văn kia cũng sẽ tràn vào trong cơ thể đối phương, cái này coi như là một món quà ra mắt.”

Địa Tạng Vương và Mạnh Kinh Tiên hai mắt nhìn nhau một cái, cả hai đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Tính toán của Đạo Tổ này thật đúng là thâm sâu.

Mặc dù Đạo Tổ không đến nỗi bước nào cũng tính đến, nhưng hắn lại để cho hậu nhân rất nhiều sự lựa chọn, có thể dùng bất cứ phương thức nào để trấn giữ Đạo môn. Hơn nữa, phong cách cũng không thể nói là tàn nhẫn, chỉ có thể nói là giảo hoạt.

Sau ván cờ võ đạo này, nếu thực lực hai bên chênh lệch một đường, Lâm Trường Hà lấy được sự trợ giúp của bối giáp Lạc Thủy Ngao Vương kia, hoàn mỹ dung hợp với trí nhớ võ đạo ngày trước của Đạo Tổ, thực lực của Lâm Trường Hà kia đoán chừng cũng sẽ giống như đúc với Đạo Tổ ngày trước.

Hơn nữa, trong những phù văn này còn ghi chép lại tin tức của đối thủ. Lúc đối chiến sẽ nhằm vào nhược điểm của đối phương để mà công kích. Tính công kích cũng là rất mạnh. Nói không chừng quả thực sẽ có thể đảo ngược tình huống. Tiếc thay, Đạo Tổ chẳng qua chỉ là gieo quẻ bói chứ không

phải là tiên tri. Hắn cũng không biết rốt cuộc đối thủ của Đạo môn là thế nào.

Lâm Trường Hà nhìn Huyền Trần Tử, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Chưởng giáo, giao thiên cơ ra đi. Dù có là Đạo Tổ cũng không vạn năng như vậy đâu. Những thứ này, dưới tình huống Đạo Tổ tính toán thành công, nó quả thực có thể giúp cho thực lực của ta đạt đến trạng thái tột cùng của Đạo Tổ ngày trước. Hơn nữa, ta còn có thể biết nội tình và nhược điểm của đối thủ.

Có điều, cái này vô dụng với Tô đại nhân. Lá bài tẩy của Phật Đà dùng để đối phó với Nhân Hoàng cũng không địch lại được với Tô đại nhân. Ta dám đánh một trện với Tô đại nhân, tuy nhiên không chắc chắn thắng. Thậm chí đánh ngang tay cũng không thể.

Mà bây giờ, Mạnh Chưởng môn và Địa Tạng Vương cũng đứng về phía Tô đại nhân bên kia. Lấy hai địch ba, Thái Nhất Đạo Môn ta không có cơ hội chiến thắng đâu."

Huyền Trần Tử thở dài một cái. Đạo Tổ ngày trước còn không tính toán được hết thảy. Huyền Trần Tử hắn sao có thể tiếp tục đối địch với Tô Tín được nữa?

Nhìn Tô Tín, Huyền Trần Tử trầm giọng nói: "Ta và Lâm Trường Hà nguyện ý giao thiên cơ cho Tô đại nhân ngươi. Có điều, xin Tô đại nhân giữ lời, không đụng đến Đạo môn ta.

Bây giờ, Đạo môn xem Thái Nhất Đạo Môn ta vi tôn chứ không phải là Tạo Hóa Đạo Môn hay Huyền Thiên Vực trước đây.

Những thứ khác ta không dám cam đoan, có điều chỉ cần ta vẫn còn là Chưởng giáo Thái Nhất Đạo Môn, thì Đạo môn ta sẽ không đối địch với Tô đại nhân ngươi."

Tô Tín nhíu mày nói: "Yên tâm, Tô Tín ta nói lời giữ lời. Chỉ cần Đạo môn không chủ động tìm ta gây sự, ta cũng sẽ không dây vào Đạo môn."

Huyền Trần Tử lắc đầu một cái. Hắn không hề tin tưởng cái gọi là chữ tín của Tô Tín. Tuy nhiên hiện cũng đã đến nước

này, hắn trừ việc tin tưởng ra thì cũng không còn cách nào khác.

Nói xong, Huyền Trần Tử và Lâm Tường Hà cũng dứt khoát giao thiên cơ ra cho Tô Tín, thực lực tự thân lại một lần nữa rơi xuống Thần Kiều cảnh.

Lâm Trường Hà thì còn dễ. Đạo tâm của hắn không thay đổi. Hơn nữa hắn còn trẻ, bây giờ biết được bí mật liên quan đến Thông Thiên cảnh, nói không chừng hắn có thể một lần nữa trở lại làm Thông Thiên.

Nhưng Huyền Trần Tử đã là lão nhân trên giang hồ. Hắn và Lý Bá Dương là người cùng một thời đại. Thậm chí, so với Lý Bá Dương, Huyền Trần Tử còn lớn hơn một chút. Thời gian của hắn không còn nhiều. Bây giờ giao sức mạnh Thông Thiên cảnh ra, đoán chừng cả đời này hắn sẽ không còn hy vọng bước vào cảnh giới này một lần nữa rồi.

Có được hai đạo thiên cơ của Huyền Trần Tử và Lâm Trường Hà, Tô Tín cũng không trì hoãn nữa mà ngay lập tức đi đến hướng Cửu Ngục Tà Ma.

Lúc Tô Tín đi đến Cửu Ngục Tà Ma ở U Châu Đạo, tin tức liên quan đến Đạo môn cũng đã truyền vào trong giang hồ.

Ai cũng cho rằng Tô Tín sẽ thực sự giết Phật diệt Đạo, không ngờ Tô Tín chỉ mang người đến Đạo môn đảo vài vòng rồi rời đi. Không ai biết bọn họ đã làm gì.

Có điều, mọi người có thể khẳng định, lần này Đạo môn đã chủ động nhận thua.

Sau khi Tô Tín rời Đạo môn, Huyền Trần Tử tuyên bố phong sơn bế quan, không cho phép đệ tử ra ngoài.

Với những người giang hồ khác mà nói, đây là biểu hiện nhận thua của Đạo môn, không muốn đi tranh phong với Tô Tín. Nhưng thực tế, Đạo môn thật không muốn tiếp tục tham dự vào phân tranh giang hồ nữa.

Nếu theo lời Tô Tín, Nhân Hoàng chuẩn bị dung hợp Tiên Vực và Hạ giới, đại kiếp thiên địa lại sắp đến, đệ tử Đạo môn

bọn họ tập trung cùng nhau bế quan, nói không chừng có thể gìn giữ đuộc một ít hương khói truyền thừa.

Tô Tín không màng tới lời đồn đãi trên giang hồ. Hắn vừa mới đến U Châu Đạo, Tô Tín đã phát hiện Đại Thiên Ma Tôn ở đó chờ hắn.

Chương 2880 - Cửu Cực Quy Nhất (2)

Cửu Cực Quy Nhất (2)

"Ngươi biết ta đã giải quyết hai vị Đạo môn kia rồi?" Tô Tín kinh ngạc nói.

Mà Đại Thiên Ma Tôn lại càng kinh ngạc hơn Tô Tín: "Cái gì? Ngươi nói đã xử lý xong hai vị Đạo môn kia?"

Sau kinh ngạc qua đi, Đại Thiên Ma Tôn ngay lập tức cười khổ, nói: "Thật ra thì sau khi ngươi giải quyết Phật Đà ta đã biết, trên giang hồ này không ai có thể làm gì được ngươi.

Ngươi và Mạnh Kinh Tiên còn có Địa Tạng Vương liên thủ, giải quyết Đạo môn chẳng qua chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi. Cho nên sau khi ngươi giải quyết Phật Đà ta vẫn luôn đợi ngươi đến."

Chỉ có điều, ta không ngờ trong thời gian ngắn như vậy người lại giải quyết cả hai vị trong Đạo môn kia. Ta quả thực tò mò, rốt cuộc ngươi đã làm gì khiến bọn họ giao sức mạnh Thông Thiên cảnh cho ngươi?

Hai vị Đạo môn kia cũng không thể nguyện ý khuất phục dưới chân ngươi. Bọn họ không phải người sợ chết."

Tô Tín cũng không nói gì nhiều. Hắn chẳng qua nhìn nhàn nhạt nói: "Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt. Huống chi ta cũng không để cho hai người đó khuất phục dưới chân ta. Bọn họ giao thiên cơ Thông Thiên cho ta, ta dĩ nhiên sẽ không động đến Đạo môn.

Ma Tôn đại nhân, nếu ngươi đã đứng ở đây, thì chắc hẳn đã chuẩn bị tuân thủ ước định giữa chúng ta rồi?"

Đại Thiên Ma Tôn lắc đầu, nói: "Nếu ta không tuân thủ thì đoán chừng đại quân Tây Bắc Đạo sẽ kéo đến nghiền ép nhất

mạch Ma đạo ta rồi.

Nộp cơ duyên Thông Thiên cảnh thì nộp thôi. Nói không chừng sau này ta thật có thể không thuận theo thiên cơ này cũng có thể một lần nữa bước vào Thông Thiên.

Huống chi, ân oán giữa ta và Nhân Hoàng ngươi cũng đã biết. Lúc trước ta còn dám ra tay ám sát lão già Nhân Hoàng đó. Nhưng vạn năm sau, cho dù ta biết hắn đang ẩn náu trong Tiên Vực, ta cũng không dám bước vào trong Tiên Vực đó một lần nữa.

Nếu như chọn giữa Nhân Hoàng và tiểu tử ngươi thì ta thật vẫn hy vọng ngươi có thể bươc đến cảnh cao kia. Dù sao cũng còn tốt hơn so với lão già Nhân Hoàng kia được lợi."

Vừa nói, Đại Thiên Ma Tôn liền ngay lập tức ngưng tụ ra đạo thiên cơ trong người hắn, giao cho Tô Tín.

Đối với Đại Thiên Ma Tôn mà nói, cho dù không có đạo thiên cơ kia, hắn cũng là đỉnh cao Thần Kiều cảnh, cũng đủ để trấn áp mấy kẻ trong Cửu Ngục Tà Ma kia rồi.

Nhắc đến những thượng cổ Thông Thiên kia, Đại Thiên Ma Tôn tưởng như cố chấp mới thực sự là người có tâm tính khoái đạt nhất.

Phật gia luôn nói bỏ đao đồ tể, buông xuống chấp niệm, nhưng kết quả người không bỏ được lại chính là Phật Đà.

Tô Tín cùng Phật Đà tranh không có đúng sai. Dù sao ai cũng muốn đứng ở đỉnh cao đó. Vậy thì kiểu gì cũng phải có một người chết mới được. Đạp lên hài cốt của người khác mới có thể leo đến đỉnh cao chân chính.

Mà nhìn lại Đại Thiên Ma Tôn, hắn là người có suy nghĩ đơn giản nhất. Ngươi không chọc đến ta, ta cũng lười chọc đến ngươi. Ngươi bắt ta không sống nổi thì ta sẽ liều mạng cùng ngươi, đơn giản như vậy thôi.

Cầm thiên cơ của Đại Thiên Ma Tôn. Tô Tín chắp tay nói với Đại Thiên Ma Tôn: "Ma Tôn đại nhân ên tâm. Tô Tín ta không phải người không dung cho ai. Sau này, trên giang hồ vẫn luôn có vị trí cho nhất mạch Ma đạo. Hơn nữa, nhất mạch Ma đạo

cũng sẽ không trở thành đối tượng mà người người hô đánh gọi giết. Dẫu sao Phật môn cũng đã bị diệt rồi."

Sau khi rời khỏi Cửu Ngục Tà Ma, Tô Tín một đường trở lại Tây Bắc Đạo. Địa Tạng Vương và Mạnh Kinh Tiên cũng đang chờ Tô Tín trong Tây Bắc Đạo.

Nếu đã quyết định xong thì Mạnh Kinh Tiên và Địa Tạng Vương cũng không do dự nữa mà ngay lập tức giao thiên cơ trên người mình cho Tô Tín.

Địa Tạng Vương trầm giọng nói: "Thành bại phải xem vào lần này rồi. Chỉ hy vọng cuối cùng lão Long Vương kia không lừa gạt chúng ta."

Thủ đoạn Cửu Cực Quy Nhất này lúc mới đầu là Bắc Địa Long Vương nói ra. Sau này, mấy người Tô Tín cũng dựa theo cách hành sự của Nhân Hoàng mà suy tính ra chuyện khả thi.

Bước cuối cùng này nếu như thành thì Tô Tín mới có thể có tư cách đi khiêu chiến với Nhân Hoàng. Nếu không, trong tương lai khi Nhân Hoàng hoàn toàn dung hợp Tiên Vực và Hạ giới, thế thì cái chờ đợi cho suy đoán của bọn họ chính là thần phục hoặc chết. Thậm chí khi đó, đại kiếp thiên địa cũng đến. Bọn họ có muốn thần phục cũng chẳng có cơ hội.

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia hàn mang, nói: "Hẳn là không. Bắc Địa Long Vương không có cái gan đó. Yêu tộc chỉ muốn tiếp tục sinh tồn, hắn sẽ không lừa gạt ta. Bây giờ Yêu tộc không vẫy vùng nổi đâu."

Ngày xưa, lúc Yêu tộc ở Vân Mộng Trạch, Bắc Địa Long Vương dùng thân phận thật sự để giao thủ với Lâm Trường Hà, thậm chí còn đánh thành cục diện ngang tài ngang sức.

Nhưng ai cũng biết, khi đó Lâm Trường Hà không dùng toàn lực. Hắn chỉ qua la lấy lệ cho có vẻ đứng về phía Phật Đà mà thôi.

Còn mỗi một kích xuất thủ của Bắc Địa Long Vương đều tiêu hao sinh mệnh lực của hắn. Nếu hắn dám gạt Tô Tín thì với sức mạnh của đám người Tô Tín, cho dù không phải là Thông Thiên nữa cũng diệt được Yêu tộc dễ như trở bàn tay.

Chương 2881 - Cửu Cực Quy Nhất (3)

Cửu Cực Quy Nhất (3)

Có được chín đạo thiên cơ, Tô Tín liền ngay lập tức bế quan luyện hóa. Mạnh Kinh Tiên và Địa Tạng Vương cũng không đi đâu. Chỉ ở bên ngoài bảo vệ, để đề phòng không may.

Trong mật thất bế quan ở Phi Long thành, Tô Tín dung hợp thiên cơ của đám người Đại Thiên Ma Tôn. Chín đạo thiên cơ vừa mới nhập thể, Tô Tín liền cảm giác được một sự biến hóa kỳ dị.

Cả người hắn giống như đang sát nhập vào trong thiên địa này. Thân thể dần trở nên trong suốt, trở thành một phần của thiên địa này, biến thành nhân vật có thể thực sự cùng tồn tại với thiên địa này!

Thái Nhất Đạo Môn theo đuổi Thái Thượng Vong Tình, giúp cho mình có thể đạt đến đẳng cấp ngang hàng với thiên địa, vô tình vô dục mới là thiên đạo.

Lúc này, Tô Tín dĩ nhiên không phải là Thái Thượng Vong Tình. Hắn cũng có tư tưởng của mình. Tuy nhiên lúc này hắn đã thực sự trở thành một phần của thiên địa này, cảm giác này rất thần dị.

Cửu Cực Quy Nhất. Số chín là số lớn nhất. Có lẽ, chỉ có thực sự đến cảnh giới này mới có thể ngộ đến tầng thứ ngày đó của Nhân Hoàng.

Có lẽ Nhân Hoàng cũng còn chưa đạt đến tầng thứ của Tô Tín. Bởi khi đó, đường Nhân Hoàng đi khác với Tô Tín.

Nhân Hoàng ngưng tụ khí vận ở Hạ giới, khi đó mới đến cảnh giới đỉnh cao Thông Thiên. Mà Tô Tín lại chính là nội tu tự thân, ngoại dưỡng thiên địa, đạt đến cảnh giới Cửu Cực Quy Nhất, cũng coi như là đỉnh cao Thông Thiên cảnh. Chỉ thiếu chút nữa là bước qua được cảnh giới này.

Còn về phần hắn và Nhân Hoàng rốt cuộc đường đi của ai đúng, ai mạnh hơn, chờ sau khi hắn xuất quan liền tự nhiên sáng tỏ.

Loại cảnh giới này mang đến cho Tô Tín sức mạnh vô cùng cường đại. Giơ tay lên là dời núi lấp biển. Đây cũng là cảm giác bây giờ của Tô Tín.

Chỉ có điều, sức mạnh này quá mức hư vô, mờ ảo, có hơi không chân thật. Chỉ khi Tô Tín hoàn toàn luyện hóa thành thuộc về mình, Tô Tín hắn mới tính là ổn định được cảnh giới này.

Luyện hóa một đạo thiên cơ mất không lâu, nhưng luyện hóa tất cả thiên cơ không phải chỉ cần một, hai năm là có thể hoàn thành được.

Ước chừng Tô Tín đã ba năm không xuất quan, cho nên giang hồ khoảng thời gian này ngược lại rất hài hòa.

Không có thủ hạ của Tô Tín hay những thế lực lớn như Phật Tông xuất thủ, những thế lực đứng đầu giang hồ khác cũng tuần tự phát triển. Lần lượt trải qua nhiều cuộc chiến diệt môn đến thế, giang hồ lệ khí dường như cũng ít đi nhiều.

Ngay lúc này, trời sập lại một lần nữa xuất hiện.

Phạm vi của lần trời sập này cũng không thua kém gì lần trước. Có điều, phần lớn địa vực đều đã mơ hồ xuất hiện đường ranh của Tiên Vực. Lần này, cho dù là người bình thường cũng có thể nhìn ra chuyện dường như có chút không đúng.

Lúc xảy ra trời sập, Địa Tạng Vương và Mạnh Kinh Tiên hãy còn canh giữ ở bên ngoài đất Tô Tín bế quan.

Thấy cảnh tượng này, hai người đồng loạt nhíu mày một cái. Nếu trong thời gian ngắn Tô Tín còn chưa xuất quan thì có khi không kịp mất.

Có điều, vào lúc này, một luồng khí tức hyền ảo bỗng nhiên truyền đến từ đất Tô Tín bế quan.

Loại cảm giác này hết sức thần dị, giống như thể phương thiên địa này bị chia thành hai bộ phận, đất Tô Tín bế quan đã tự thành một phe thiên địa rồi!

Bóng người của Tô Tín đột ngột xuất hiện trước mắt Mạnh Kinh Tiên và Địa Tạng Vương. Trong cảm giác của bọn họ,

trạng thái của Tô Tín lúc này rất kỳ dị. Hắn vừa thuộc về thế giới này, vừa không thuộc về thế giới này.

Thực lực của Tô Tín trước đó rất mạnh. Tuy thế nhưng Địa Tạng Vương cùng Mạnh Kinh Tiênvẫn có thể nhìn ra được một ít nội tình. Nhưng cho tới bây giờ, Địa Tạng Vương cùng Mạnh Kinh Tiên thật không nhìn ra được độ nông sâu của Tô Tín nữa. Thậm chí, nói một tiếng sâu không lường được cũng không xê xích gì nhiều.

Địa Tạng Vương hỏi: "Bây giờ ngươi cảm giác như thế nào? Có thể chắc chắn đạt đến đẳng cấp của Nhân Hoàng năm đó chứ?"

Tô Tín lắc đầu nói: "Cái này ta thật không dám khẳng định. Mặc dù bây giờ ta có thể chứng minh được chuyện Cửu Cực Quy Nhất mà Bắc Địa Long Vương nói là thật. Nhưng cảnh giới mà hiện ta đang đặt chân đây trước nay chưa từng có ai bước đến. Ngay cả Nhân Hoàng cũng như thế. Bởi hai người chúng ta dù sao cũng đi trên con đường khác với nhau.

Có điều, cảnh giới là cảnh giới, sức chiến đấu là sức chiến đấu. Chưa thực sự đánh với Nhân Hoàng, ta cũng không biết ai thắng ai bại.

Sau khi bước vào cảnh giới này, ta có một chút cảm ngộ mới. Muốn đạt thành tựu đỉnh cao thực sự. Đầu tiên muốn dung hợp phương thế giới này, sau đó sẽ siêu thoát khỏi đây, nhảy ra ngoài, mới có thể phát hiện được thiên địa mới bên kia."

"Nhảy ra ngoài?"

Địa Tạng Vương cùng Mạnh Kinh Tiên đều nhíu mày một cái. Hiển nhiên, với cảnh giới bây giờ của bọn họ, bọn họ cũng không cách nào hiểu Tô Tín nói nhảy ra ngoài là có ý gì.

Tô Tín mở tay ra, nói: "Nói thật, bây giờ ta cũng không hiểu cảnh giới này. Đây chỉ là một chút cảnh ngộ sơ kỳ mà thôi.

Ta đã đi đến tận cùng con đường Thông Thiên cảnh, nhưng vẫn chưa tìm được đường tiến đến trước."

Chương 2882 - Đạp Tiên Vực, chiến Nhân Hoàng

DTV EBOOK

Đạp Tiên Vực, chiến Nhân Hoàng

Địa Tạng Vương ngẩng đầu nhìn lên giữa không trung: “Đáng tiếc, thời gian không đợi người. Trước khi ngươi xuất quan, lại xảy ra một lần trời sập nữa rồi.

Nhìn dáng vẻ này, nếu trời sập lại phát sinh một lần nữa thì khi đó sẽ là ngày mà Tiên Vực và Hạ giới hoàn toàn dung hợp.

Tốc độc của Nhân Hoang còn nhanh hơn so với chúng ta tưởng tượng. Thời gian e cũng không còn kịp nữa.”

Tô Tín gật đầu một cái, nói: “Ta cũng cảm giác được. Thật ra thì ta sớm đã dung hợp chín đạo thiên cơ thành công. Chậm trễ xuất quan là vì ta muốn xem thử có thể tiến thêm một bước được nữa hay không.

Chỉ là vì cảm thấy trời sập lại một lần nữa xuất hiện, ta mới xuất quan trước thời hạn.”

Địa Tạng Vương kinh ngạc nói: “Ngươi muốn động thủ bây giờ?”

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh, nói: “Do dự sẽ bị hại. Tô Tín ta từ trước đến giờ cũng không phải hạng người chờ đến khi đối phương xuất thủ mới ra tay phản kích.

Giang hồ vạn năm trước là thiên hạ của Nhân Hoàng. Còn hôm nay, Tô Tín ta hùng bá thiên hạ!

Đã đi rồi thì đừng nên quay lại. Bất kể Nhân Hoàng là anh hung dân tộc cũng được, hay muốn mượn việc Tiên Vực dung hợp với Hạ giới để đạt thành cảnh giới tột cùng của mình cũng tốt. Dù sao, giữa ta và hắn nhất định phải đánh một trận.

Thà chờ đợi thì chi bằng bây giờ cứ thẳng tay xuất thủ. Dù sao nên tới thì cũng sẽ phải tới.”

Nếu Tô Tín đã quyết định xong, Địa Tạng Vương và Mạnh Kinh Tiên cũng không nói gì nữa. Địa Tạng Vương chẳng qua chỉ nói: “Ngươi tính tiến vào Tiên Vực từ đâu?”

“Đương nhiên là từ con đường Thông Thiên!”

Tô Tín hãy còn nhớ cuối con đường Thông Thiên vẫn còn cắm thẳng đứng một thanh Nhân Hoàng Kiếm.

Chỉ có điều nơi đó bị bao phủ trong quy tắc thiên địa. Cho dù có là Thông Thiên cảnh cũng không cách nào kháng cự lại với quy tắc này. Mà bây giờ, Tô Tín lại có lòng tin nhắm thẳng vào sức mạnh quy tắc thiên địa đó. Từ trong đó mà tiến vào Tiên Vực.

Bên phía Tây Bắc Đạo, người biết tin Tô Tín xuất quan không nhiều. Chỉ có người thân của Tô Tín như Hinh Nhi và đám tâm phúc Lý Phôi.

Tô Tín muốn bước vào Tiên Vực từ con đường Thông Thiên, bọn họ cũng đi theo tiển biệt.

Nhìn mọi người một cái, Tô Tín cũng không nói gì nhiều. Hắn không phải loại người có nữ nhi tình trường. Huống chi hắn cũng không cho rằng chuyến này hắn đi sẽ không trở lại. Cho nên Tô Tín bước một bước vào cánh cổng con đường Thông Thiên kia. Thoáng cái, hắn liền cảm nhận được một sức mạnh bài xích từ quy tắc ở đây. Giống như lúc đó khi mọi người tranh đoạt thiên cơ xong liền bị phương thế giới này bài xích,

Nhưng lúc này, quanh thân Tô Tín có một luồng khí thế huyền ảo, độc lập với phương thiên địa này tỏa ra, chống lại lực quy tắc kia, giúp Tô Tín từng bước một đi tới trên con đường Thông Thiên kia.

Hinh Nhi phía dưới có chút bận tâm, kéo Lý Phôi, hỏi: “Lý đại ca, đại ca sẽ không có chuyện gì chứ?”

Lý Phôi bình thường rất tin tưởng Tô Tín lúc này cũng trầm mặc hồi lâu, bấy giờ mới nói: “Ta tin tưởng đại nhân.”

Hinh Nhi lúc này đã không còn là cô nương ngây thơ năm đó nữa. Hiển nhiên nàng đã nghe được ý của Lý Phôi từ trong câu nói của hắn.

Lý Phôi tin tưởng Tô Tín, nhưng suy tính ra, lần này Tô Tín thật đúng là thắng bại khó dò.

Hoàng Bỉnh Thành đứng ở một bên trợn mắt nhìn Lý Phôi một cái. Lời khen thì không nói, nói dối cũng không biết luôn à? Cứ phải thẳng thắn như thế.

Hắn vội vàng nói với Hinh Nhi: "Không cần lo lắng. Từ lúc Tô đại nhân bước vào giang hồ tới nay, có khi nào đánh trận mà không chuẩn bị không? Ngay cả Phật Đà, tổ tiên của Phật Tông cũng bị Tô đại nhân giết chết rồi. Bây giờ thực lực của Tô đại nhân đã tăng nhiều. Nhân Hoàng cũng không phải bàn!"

Hinh Nhi miễn cưỡng cười một cái. Hiển nhiên nàng không tin Hoàng Bỉnh Thành.

Phật Đà là Phật Đà. Nhân Hoàng là Nhân Hoàng, hai bên mặc dù là người cùng một thời đại nhưng hiển nhiên cũng không phải là người ở cùng một cấp bậc.

Đằng sau, Mạnh Kinh Tiên nhìn bóng lưng Tô Tín biến mất trong con đường Thông Thiên, hắn liền xoay người rời đi.

Địa Tạng Vương kinh ngạc nói: "Ngươi đi đâu?"

Mạnh Kinh Tiên lạnh nhạt nói: "Đi tu luyện. Tô Tín thắng, ta muốn theo đuổi trình độ cao nhất trong kiếm đạo. Tô Tín bại, cho dù có làm châu chấu đá xe, ta cũng phải đi đánh một trận với Nhân Hoàng.

Dù sao, bất kể Tô Tín thắng hay bại ta đều phải tu luyện. Cứ chờ ở đây để làm gì?"

Địa Tạng Vương cười khổ lắc đầu một cái. Võ giả trên Chân Vũ ở giang hồ này, nếu nói là đơn giản nhất thì có lẽ chính là Mạnh Kinh Tiên.

Người đơn giản mặc dùy suy nghĩ đơn giản nhưng cũng là người sống thoải mái nhất. Dù sao đời này hắn cũng không thể làm được giống như Mạnh Kinh Tiên.

Mà lúc này, sau khi Tô Tín bước vào trong con đường Thông Thiên, Đại Thiên Ma Tôn, Lâm Trường Hà, những người đã từng bước vào Thông Thiên cảnh đều có một loại cảm giác, tựa như phương thiên địa này đã xuất hiện một dị loại không giống với bọn họ.

Trong chớp nhoáng này bọn họ cũng đã biết, Tô Tín đã thành công Cửu Cực Quy Nhất, trở thành nhân vật duy nhất trên giang hồ có thể cùng đánh một trận với Nhân Hoàng. Hơn nữa, hắn đã hành động rồi.

Chương 2883 - Đạp Tiên Vực, chiến Nhân Hoàng (2)

Đạp Tiên Vực, chiến Nhân Hoàng (2)

Tất cả mọi người theo bản năng nhìn lên trời. Sau trận chiến này, rốt cuộc ai sẽ là người đứng đầu thiên hạ, trật tự giang hồ vạn năm kế tiếp sẽ do ai làm Chúa tể, tất cả đều phải xem kết quả của trận chiến này rồi.

Lúc này, bên trong con đường Thông Thiên, Tô Tín từng bước một đi đến Tiên Vực. Mỗi một bước đi, hắn càng cảm nhận cảnh giới tự thân sâu hơn một chút.

Đây là con đường của hắn. Không có cái gì trước đó để tham khảo, bao gồm cảnh giới Nhân Hoàng từng đứng.

Đến lúc hắn đi đến cuối con đường Thông Thiên kia, thấy Nhân Hoàng Kiếm cắm trên ẩn long mạch, trên thân Nhân Hoàng Kiếm cũng tản ra một luồng khí tức hào hùng thiết huyết. Ả ảnh vô biên hiện lên trên thân Nhân Hoàng Kiếm. Đây cũng là ảo ảnh của những nhân vật mạnh mẽ từng bị Nhân Hoàng chém giết.

Đến khi Tô Tín cầm tay vào Nhân Hoàng Kiếm đó, Nhân Hoàng Kiếm bỗng nhiên hóa thành tro bụi, chỉ có những ảo ảnh kia là còn tồn tại.

Tô Tín hơi khẽ chau mày. Nhân Hoàng Kiếm cắm trên ẩn long mạch đã vạn năm, nhưng ẩn long mạch lại chẳng có chút phản kích nào.

Lúc này, sức mạnh Nhân Hoàng Kiếm đã bị tiêu hao hết, bị ngoại lực tác đông một cái liền ngay lập tức tiêu tán.

Thần binh bổn mạng do mình tự tay rèn lại bị hủy, Nhân Hoàng hẳn có thể dự liệu được. Đến sau cùng hắn cũng không muốn quan tâm. Đến cảnh giới của hắn bây giờ, hắn đã không cần đến Nhân Hoang Kiếm nữa.

Tô Tín không nghĩ nhiều về điểm này. Hắn bước ra một bước, vượt qua không gian, bản thân đã tiến vào trong Tiên Vực.

Lúc này, cảnh tượng trước mắt lại khiến Tô Tín có chút kinh ngạc.

Tiên Vực vốn là một thế giới sắp hỏng. Địa vực mà Nhân tộc sinh hoạt thật ra cũng không nhiều lắm.

Cùng với việc người Tiên Vực hạ giới, sau này bọn họ thậm chí còn dẫn toẹo vài người thường hạ giới. Toàn bộ Tiên Vực cũng chỉ còn lại một số ít người không muốn rời cố thổ. Nhưng nói thế nào thì cũng là còn có một chút sinh cơ.

Tuy nhiên Tiên Vực lúc này đã hoàn toàn biến thành một cảnh tử địa. Núi lửa bùng nổ, địa long chuyển mình, bạo phong thổi quét.

Toàn bộ Tiên Vực đều giống như tận thế.

Nhưng trong cảnh tượng tận thế này lại có một tòa cung điện giữa không trung, được chế tạo từ đồng xanh. Phong cách cổ xưa dị thường, không có chút khí tức nào tản ra từ đó.

Nếu Tô Tín nhớ không lầm, vị trí tòa cung điện giữa không trung kia chính là chỗ của Hoàng Thiên Vực ngày trước!

Tô Tín bước vào Hoàng Thiên Vực, cung điện kia bắt đầu rung lên. Một luồng sinh cơ nồng đậm bắt đầu hội phục từ bên trong. Khí tức cường đại đó thậm chí khiến cho Tô Tín không nhịn được mà cảm giác bị đè nén.

Trong mắt Tô Tín, thần mang bùng nổ. Hắn bước ra một bước, thân hình vượt không gian. Trong nháy mắt đã đột ngột xuất hiện ở trước cung điện đó.

Khí tức của cung điện hoàn toàn hồi phục, thời gian ở Tiên Vực cũng theo đó mà như dừng lại vậy.

Không còn động đất. Dung nham cũng không tuôn trào. Ngay cả phong bạo cũng biến thành gió nhẹ thổi qua.

Trong cung điện giữa không trung đó có một bóng người bị lớp bụi dày bám lên bỗng giật giật, đứng dậy.

Hắn vừa đứng dậy, bụi bám phiêu tán, lột ra long bào màu hoàng kim chói mắt và cả khí phách vương giả không cách nào che giấu.

Bóng người đó bước ra một bước, toàn bộ cung điện được rèn bằng đồng xanh lại bắt đầu phân tách kỳ lạ, hóa thành từng hạt nhỏ xíu mắt thường cũng không thấy được mà hoàn toàn phiêu tán.

“Vạn năm rồi! Rốt cuộc cũng đợi được đến ngày này!”

Bóng người đó xuất hiện ở trước mắt Tô Tín, lẩm bẩm nói ra câu đó. Trong nháy mắt, đất đai bắt đầu gầm thét lại, dung nham nổ tung, phong bạo cuồn cuộn!

Được coi như là nhân vật trong truyền thuyết thời thượng cổ, lại bố trí vô số thủ đoạn từ Hạ giới đến Tiên Vực, Tô Tín đã từng vô số lần tưởng tượng hình dạng của Nhân Hoàng.

Nhưng tới khi hắn thực sự nhìn thấy Nhân Hoàng, hắn mới phát hiện, Nhân Hoàng thực sự so với tưởng tượng của hắn có chút chênh lệch.

Xuất hiện trước mắt Tô Tín là một người trung niên mặc Cửu Long bào, gương mặt có hơi bình thường nhưng đường nét trên gương mặt lại như được đao tước phủ tạc, rất ác liệt.

Hơn nữa, tóc của hắn cũng có hơi xám trắng. Cái này tăng cho hắn thêm mấy phần già nua. Chẳng trách Đại Thiên Ma Tôn luôn miệng gọi Nhân Hoàng là lão già Nhân Hoàng.

Dĩ nhiên,c ái khiến người khác chú ý nhất không phải là tướng mạo của hắn mà là khí thế vương giả thiên hạ vô song trên người hắn kia!

Lúc hắn mới xuất hiện, ngay cả cảnh tượng tận thế cũng phải dừng lại vì hắn.

Tô Tín nhìn Nhân Hoàng, lạnh nhạt nói: “Thời gian vạn năm, Nhân Hoàng bệ hạ lại xuất thế, xem ra tâm trạng không tệ? Ta nghĩ nếu như không có ta phá rối, tâm tình của Nhân Hoàng bệ hạ đoán chừng sẽ càng vui hơn.

Dung hợp Tiên Vực và Hạ giới, tạo thành đại kiếp thiên địa. Ta quả thực tò mò. Ngày xưa là Nhân Hoàng ngươi đánh bại Yêu tộc, thành lập trật tự Nhân tộc thống trị thiên hạ. Hôm nay lại vì cảnh giới của mình mà muốn hủy diệt cả Nhân tộc. Xem ra tâm của Nhân Hoàng bệ ngươi không phải sắt đá bình thường.”

Chương 2884 - Công bố đáp án

Công bố đáp án

Nhìn Tô Tín, Nhân Hoàng chợt cười to mấy tiếng. Sau khi cười xong, hắn bỗng nhiên nhìn Tô Tín, trầm giọng nói: “Mặc dù ta không biết tên của ngươi, nhưng ta lại biết sự tồn tại của ngươi. Ngươi có thể đi đến đây thì chứng tỏ ngươi đã đi đến đỉnh cao ở Hạ giới. Lão già Phật Đà vẫn luôn muốn khiêu chiến với ta kia hẳn đã thua trong tay ngươi, hoặc giả là nói chết trong tay ngươi.”

“Ngươi biết ta sẽ đến?” Tô Tín nhíu mày.

Nhân Hoàng tiện tay lấy ra một món đó. Đó là bối giáp của một con rùa đen lớn chừng bàn tay, toàn thân có màu máu đỏ, khắc văn lý bát quái, phía trên có phù văn bao phủ.

“Mặc dù ta không tinh thông bói toán như Đạo Tổ nhưng nhờ Bát Quái Bàn luyện chế từ bối giáp mà Yêu Thánh Long Quy thời Thái Cổ để lại mà thành này, về mặt bói toán ta còn mạnh hơn so với Đạo Tổ.”

Nói đến đây, ánh mắt Nhân Hoàng nhìn về phía Tô Tín bỗng nhiên mang theo một nụ cười kỳ quái: “Ngươi cho rằng ta cắm Nhân Hoàng Kiếm lên ẩn long mạch là vì muốn hoàn toàn dung hợp Tiên Vực và Hạ giới, khiến cho khí vận viên mãn để đạt đến cảnh giới siêu thoát?

Có thể đoán được điều này thì chứng tỏ ngươi cũng phát hiện được không ít thứ dưới Hạ giới. Chỉ tiếc, ngươi chỉ đoán được một nửa. Ta ở Tiên Vực đã vạn năm, cái ta chờ không chỉ riêng gì hai thế giới dung hợp, mà là chờ ngươi!"

"Chờ ta?" Tô Tín chau mày, hắn bỗng nhiên có cảm giác vuột hết tất cả trong tay.

Trên mặt Nhân Hoàng lộ ra một biểu cảm quái dị. Bỗng nhiên hắn xuất thủ, đánh một chưởng pháp ra, tổng cộng có mười tám thức, chưởng ra Hàng Long. Trong đó có Thiên Long nộ khiếu, uy thế vô cùng cương mãnh.

Rồi sau đó, Nhân Hoàng lại dùng ngón tay thay kiếm, lại dùng một bộ kiếm kỹ, tổng cộng có chín thức. Phá kiếm, phá đao, phá khí, phá thiên hạ vạn pháp, vô chiêu thắng hữu chiêu.

Sau khi đánh hai bộ võ này xong, Nhân Hoàng nhìn Tô Tín lạnh nhạt nói: "Bây giờ ngươi đã hiểu chưa? Thế giới này chỉ có ta và ngươi, hai người chúng ta mới là tồn tại đặc biệt!"

Tô Tín nhắm mắt lại, che giấu sự kinh hãi trong lòng, hồi lâu sau hắn mới thở dài một cái, nói: "Giáng Long Thập Bát Chưởng, Độc Cô Cửu Kiếm! Trên người ngươi có hệ thống Đại Anh Hùng!"

Từ lúc đầu, đám người Phật Đà cũng có nói Tô Tín rất giống Nhân Hoàng. Có điều cho tới giờ Tô Tín cũng chưa từng nghĩ đến theo cách này. Hắn theo bản năng cho rằng hắn là người duy nhất chuyển sinh, hệ thống cũng là duy nhất.

Nhưng sự thật lại nói cho hắn biết, hắn không hề đặc biệt. Nếu hắn có thể chuyển kiếp sống lại thì tại sao người khác không thể? Ban đầu hệ thống đã từng nói trong cơ thể hắn có hai hệ thống. Một cái là Anh Hùng, một cái là Phản Diện. Nếu hắn chọn nhân vật Phản Diện thì sao lại không có người chọn Anh Hùng?

Trên mặt Nhân Hoàng lộ ra nụ cười quái dị, nói: "Đúng vậy. Anh Hùng, hãy còn là Đại Anh Hùng! Đời trước Khương Hồng Vũ ta chẳng chừa chuyện xấu nào. Cuối cùng bị xử bắn.

Có điều, giết người phóng hỏa đeo đai vàng, sửa cầu lót đường không thi hài. Ai nào ngờ ta chết một lần, ông trời lại cho ta

một cơ hội.

Đời trước ta làm kẻ xấu chết không nguyên vẹn. Vậy thì đời này ta sẽ làm một anh hùng!”

Nói đến đây, sắc mặt Nhân Hoàng bỗng nhiên nhăn nhó lại: “Nhưng ai mà ngờ, làm anh hùng vẫn không được chết yên thân!”

Nhân Hoàng nhìn chằm chằm Tô Tín, nói: “Nhân Tổ và Yêu Hoàng chia tách Tiêu Vực và Hạ giới. Cái hai người họ dung hợp là thiên đạo. Dù cho ta có không chủ động đẩy nhanh quá trình này thì sớm muộn hai thế giới này cũng sẽ dung hợp thôi.

Nhưng ngươi có biết hệ thống Đại Anh Hùng cho ta nhiệm vụ cuối cùng là gì không? Là dùng sức mạnh bản thân, ngăn cản sức mạnh dao động tạo thành khi hai thế giới dung hợp. Hy sinh thân mình cứu cả hai thế giới, tở thành anh hùng lưu danh vạn cổ!

Không làm được thì chỉ có chết!”

Tô Tín cau mày. Nhiệm vụ cuối cùng mà hệ thống Đại Anh Hùng đưa ra chính là một nhiệm vụ chết. Chọn cách cứu đời thì kết cục là chết. Không cứu sẽ bị hệ thống xóa bỏ. Đây quả thực là một nhiệm vụ nan giải.

Bất thình lình, Tô Tín nghĩ ra điều gì đó. Trên mặt Nhân Hoàng lộ ra một nụ cười quái dị, nói: “Chắc hắn ngươi cũng đoán được, hệ thống Phản Diện trong người ngươi vẫn chưa đưa ra nhiệm vụ cuối cùng đúng không?

Thời cơ vẫn chưa đến. Đến khi thời cơ tới, nhiệm vụ của ngươi chắc chắn là thúc đẩy sự dung hợp của Tiên Vực và Hạ giới, tiêu diệt thế giới này, trở thành đại ma đầu diệt thế!

Đừng xem thường uy năng tạo thành sau khi thế giới này tan vỡ. Đừng tưởng rằng có sức mạnh Thông Thiên cảnh là có thể ngăn trở tất cả những thứ này. Trừ khi ngươi có thể đạt đến tầng cảnh của Nhân Tổ và Yêu Hoàng ngày trước, nhảy ra được khỏi phương thế giới này. Nếu không, ngươi cũng chắc chắn phải chết. Cái này cũng là một nhiệm vụ phải chết!”

Tô Tín nhắm mắt lại. Nghĩ sai rồi. Từ lúc bắt đầu hắn đã nghĩ sai rồi.

Nhân Hoàng vẫn luôn biết cách làm sao đạt đến được mức độ ngày trước của Nhân Tổ và Yêu Hoàng. Nhưng cũng bởi vì bị giam cầm trong hệ thống Đại Anh Hùng cho nên Nhân Hoàng chỉ có thể dừng lại ỡ trong cảnh giới này.

Chương 2885 - Công bố đáp án (2)

Công bố đáp án (2)

Mà bây giờ, Nhân Hoàng lại nói hắn vẫn luôn chờ Tô Tín. Nhân Hoàng có ý gì, Tô Tín đã mơ hồ đoán được.

Nhìn Nhân Hoàng, Tô Tín trầm giọng nói: "Nếu Nhân Hoàng bệ hạ đã đợi ta cả vạn năm thì giờ ngươi muốn làm gì, ngươi nói ra đi."

Nhân Hoàng lạnh nhạt nói: "Ta muốn làm gì, ngươi hẳn có thể đoán được.

Cái gọi là hệ thống Đại Anh Hùng và hệ thống Đại Phản Diện rốt cuộc xuất hiện như thế nào, có nghiên cứu cái này cũng không còn giá trị gì nữa. Chỉ có điều hệ thống là vật chết, mà con người là vật sống.

Hệ thống được tạo thành nhờ một quy tắc. Mục tiêu cuối cùng của hệ thống Đại Anh Hùng là phải cứu đời. Mục tiêu cuối cùng của hệ thống Đại Phản Diện là phải diệt thế. Hai cái hợp lại chính là mâu thuẩn của hai quy tắc này. Kết quả sẽ là triệt tiêu lẫn nhau!"

Nhân Hoàng nhìn chằm chằm Tô Tín, nói: "Ngươi có hệ thống Đại Phản Diện. Hơn nữa, có thể sống cho đến giờ, xuất hiện trước mặt của ta. Cái này có thể hoàn toàn chứng minh cho thực lực của ngươi.

Chỉ có điều, đáng tiếc, tích lũy của ngươi ít hơn ta vạn năm. Lần này chỉ có một kết quả, đó chính là ta giết ngươi, dung hợp với hệ thống bên trong cơ thể ngươi.

Cho nên bây giờ ngươi tự sát đi. Ta có thể đồng ý với một yêu cầu của ngươi. Cho đến khi ta thực sự đạt đến cảnh giới siêu

thoát, ta sẽ bảo đảm cho thân nhân và thuộc hạ ở Hạ giới của ngươi, cho bọn họ được truyền thừa vạn năm, võ vận hưng thịnh!”

“Tự sát?”

Trên mặt Tô Tín lộ ra nụ cười quái dị, không ngừng cười lạnh nó: “Những lời này ta cũng thường xuyên nói với người khác!

Đều là người nhờ vào hệ thống mà đi được đến hôm nay. Ngươi cho rằng ngươi có thể thắng chắc được ta sao? Gọi ngươi một tiếng Nhân Hoàng bệ hạ, ngươi thực sự cho rằng ngươi chính là Nhân Hoàng rồi à?

Nếu như ta đến thế giới này sớm hơn vạn năm, ngươi có thể thắng ta được hay không hãy còn là một ẩn số!”

Nhân Hoàng cũng không lộ vẻ tức giận với Tô Tín. Hắn chỉ tiếc nuối lắc đầu nói: “Ta cũng biết sẽ có kết quả thế này.

Có thể được hệ thống chọn, không có túc chủ nào là người đơn giản. Có thể mượn một hệ thống có tỉ lệ hồi báo thấp kinh người mà đứng ở đỉnh cao, xuất hiện trước mặt ta, cái này cũng đủ để chứng minh thực lực của ngươi.

Nhưng tiếc là, chỉ có một người có thể đứng ở đỉnh cao. Vạn năm trước ta muốn cùng hệ thống này cá chết lưới rách. Có điều, nhờ vào bối giáp Long Quy này biết được sự tồn tại của ngươi, bấy giờ mới đợi cả vạn năm. Đây là nhân quả, cũng là số mệnh.

Đúng rồi, hình như ta còn chưa biết tên của ngươi. Mặc dù quẻ bói bằng bối giáp Long Quy rất mạnh, nhưng lại không bói ra được tin tức cặn kẽ.”

Trong mắt Tô Tín lóe lên một ngọn lửa màu vàng, rất yếu ớt, giống như là sợi tơ vậy. Nhưng nơi mà ánh mắt hắn lướt qua, ngay cả không gian cũng đều bị sóng nhiệt cường đại thiêu đốt vặn vẹo.

“Tên ta là Tô Tín, “tín” trong nói lời giữ chữ tín!”

Dứt lời, Đại Nhật Chân Hỏa vô biên ngưng tụ. Trong hư không, hỏa diễm vô tận ngưng tụ thành Thần Điểu ba chân, gầm thét về phía Nhân Hoàng. Tô Tín đưa tay một cái, Đại

Nhật Chân Hỏa và ngọn lửa tĩnh mịch màu xám trắng hòa thành một thể, hóa thành một con Thương Long gầm rống, song lại bị Tô Tín giữ trong tay.

Hóa rồng thành kiếm, một kiếm chém ra, vạn vật quy khư!

Ánh mắt Nhân Hoàng không hề thay đổi, hắn lẩm bẩm nói: "Huyết mạch Yêu Hoàng? Thú vị đấy. Đây chính là thứ mà ta chưa từng có được.

Còn gì nữa nhỉ? Long Nguyên à? Không nghĩ được đấy. Trong mấy chục năm mà ngươi có thể đổi được Long Nguyên từ hệ thống. Không phải dễ dàng gì.

Có điều thứ đó ta cũng dùng rồi, hơn nữa không chỉ có một viên. Thậm chí đến Phượng Huyết ta cũng từng thưởng thức.

Ồ? Trong này còn có sức mạnh tịch diệt nữa. Chậc chậc. Không hổ là nhân vật hệ thống Đại Phản Diên. Thủ đoạn tà ma ngoại đạo này ta lại không có.

Có điều đáng tiếc, tất cả những thứ này với ta mà nói đều là hư vọng!"

Dứt lời, quanh thân Nhân Hoàng Cửu Long gầm thét, Kim Long Cửu Trảo gầm thiên địa, bay lượn quanh quẩn trông rất sống động. Nhân Hoàng phất ống tay áo một cái, Kim Long Cửu Trảo ngưng tụ thành Bàn Long Đại Trận, ầm ầm một tiếng giáng về phía Tô Tín. Trong nháy mắt, Thần Điểu ba chân mất đi. Một kiếm hóa rồng thành kiếm hoàn toàn náy bấy!

Chín con Kim Long. Mỗi con đều mang theo uy thế phá nát thiên địa. Cùng với Nhân Hoàng xuất thủ, nơi hắn đi qua trong vòng trăm dặm tất cả đều bị ngưng trệ. Tựa như nơi có hắn đứng, bên trong phương thiên địa này hắn chính là Vương giả có thể khiến cho tất cả mọi thứ bao gồm cả phương thiên địa này cũng phải thần phục!

Đường Nhân Hoàng đi là con đường hoàn toàn khác với Tô Tín.

Vào thời thượng cổ, Nhân Hoàng là vua của cả thiên hạ. Hắn ngưng tụ khí vận của cả thiên hạ để đạt đến đỉnh cao. Con

đường lẻ loi bất đồng với Tô Tín.

Lúc trước Phật Đà muốn bắt chước đường đi của Nhân Hoàng, kết quả còn chưa đi được bước đầu tiên đã bị Tô Tín phá hư.

Chương 2886 - Nhân Hoàng cường đại

Nhân Hoàng cường đại

Hiện tại, Cửu Long gầm thét quanh thân Nhân Hoàng. Cửu Long này đã từ ảo hóa thành thật. Căn bản là khí vận chúng sinh Nhân tộc ngày trước biến thành. Đây không phải võ đạo nhưng lại là sức mạnh mạnh nhất trong thiên hạ!

Trong Cửu Long Bàn lượn quanh, khí thế quanh thân Nhân Hoàng đã hợp làm một thể với Tiên Vực. Hắn trầm giọng nói: "Tô Tín, cả thiên hạ này chỉ có ta và ngươi là cùng đến từ một thế giới. Cũng chỉ có ta và ngươi là đồng loại với nhau.

Không có ngươi, ta không thể đạt đến cảnh giới siêu thoát. Yên tâm đi. Bất kể ngươi có tự sát hay bị ta chém chết cũng vậy. Ta sẽ không giết thân nhân và thủ hạ của ngươi. Ngược lại, còn cho bọn họ một tiền đồ giàu sang."

Tô Tín lạnh lùng nói: "Nhân Hoàng bệ hạ tốt bụng. Đáng tiếc ta cũng không phải hạng người khoan dung rộng lượng gì. Huyết mạch hậu duệ nhất tộc Khương thị của ngươi đều đã chết trong tay ta!"

Nhân Hoàng không thèm để ý chút nào, vung tay lên nói: "Vạn năm qua rồi. Bọn họ sớm cũng không biết ta có bao đời con cháu rồi nữa. Trong lòng bọn họ, ta cũng chỉ là một cái bài vị mà thôi. Ta không quan tâm đến bọn họ. Đoán chừng bọn họ cũng chẳng quan tâm đến ta. Giết thì giết thôi."

"Tâm của Nhân Hoàng bệ hạ quả nhiên lợi hại!"

Trong mắt Tô Tín lộ ra một tia lạnh. Hắn bước ra một một bước, vũ trụ hỗn độn hiện lên quanh thân. Hắc động vô biên vây giết hết thảy, vô cùng cường đại, chấn động tâm thần!

Trên mặt Nhân Hoàng lộ ra một biểu cảm cười như có như không: "Huyền Vũ Trụ trong Hồn Thiên Bảo Giám à? Ta cũng biết đấy!"

Dứt lời, Nhân Hoàng vung tay áo. Một kích nhìn tưởng hời hợt, nhưng giữa không trung lại có hắc động của Huyền Vũ Trụ xuất hiện, xoắn giết thời gian và không gian. Thậm chí còn lớn hơn, mạnh hơn Huyền Vũ Trụ của Tô Tín!

Một tiếng ầm vang thật lớn, hư không bị phá. Trên mặt đất bất kể là dung nham hay phong bạo đều bị hai thức Huyền Vũ Trụ đụng nhau mà mất đi. Trên mặt đất xuất hiện một cái hố động lớn đến trăm trượng, sâu không thấy đáy, không khác gì vực sâu.

Sắc mặt Tô Tín ngưng trọng. Hắn không cho rằng hắn yếu kém hơn Nhân Hoàng. Nhưng mà, sức mạnh tích lũy vạn năm của Nhân Hoàng quả thực mạnh mẽ. Dù có là heo sống được hơn mười ngàn năm thì cũng thành tinh chứ nói gì là Nhân Hoàng.

Lá bài tẩy của Tô Tín là gì? Là hệ thống? Hết thảy công pháp của Tô Tín là được hệ thống cho, mà Nhân Hoàng cũng thế.

Hắn biết. Nhân Hoàng cũng biết. Hắn không biết. Nhân Hoàng vẫn biết.

Trước kia đều là Tô Tín dùng sức mạnh đi nghiền ép người khác. Cho tới lúc này, Tô Tín mới biết được cảm giác bị người khác dùng sức mạnh áp chế.

“Ngươi biết Hồn Thiên Bảo Giám nhưng một thức này ngươi có biết hay không?”

Dứt lời, tay trái Nhân Hoàng vung lên, cuồng phong cuốn, tay phải vung lên, mây đen che Mặt trời.

Hai sức mạnh này hòa thành một thể. Phong vô tướng, vân vô thường. Chư Thiên Vạn Giới, Ma Ha Vô Lượng!

Sức mạnh to lớn đủ để hủy diệt thiên địa tấn công Tô Tín. Đây là công pháp chí cường trong Phong Vân, Phong Vân hợp bích mới có thể sai sử Ma Kha Vô Lượng, nhưng bây giờ lại bị Nhân Hoàng dùng sức một người dụng được.

Trong mắt Tô Tín lộ ra vẻ ngưng trọng. Thân hình hắn lui về phía sau, đồng thời bộc phát Pháp Tướng bản thân. Thần

quang kim sắc trên thân Đế Ảnh lưu chuyển. Thương Long Liệt Diễm lượn quanh, nghênh đón Ma Kha Vô Lượng.

Mỗi một bước của Đế Ảnh, thiên địa xung quanh đều ngưng tụ một phần về phía hắn.

Đến khi Đế Ảnh hoàn toàn đi đến trước người Ma Kha Vô Lượng, đánh ra một quyền, dường như thế giới này đều ngưng tụ trong Đế Ảnh này, giống như người đứng đầu thế giới vậy.

Đây mới là sức mạnh chân chính sau khi Tô Tín dùng Cửu Cực Quy Nhất, trở thành nhân vật có thể chân chính cùng tồn tại với phương thế giới này.

Ma Kha Vô Lượng là sức mạnh ở trình độ cao nhất, mà Đế Ảnh kia của Tô Tín chính là hiển hóa quy tắc sức mạnh thiên địa của phương thiên địa này. Hai bên va vào nhau, sức mạnh không ngừng nổ tung, tạo thành uy thế còn mạnh hơn so với tận thế.

Mãi đến lúc này, trên mặt Nhân Hoàng mới lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Hắn nhìn Tô Tín, nghi ngờ nói: “Đây là sức mạnh gì? Chẳng lẽ ngươi không phải ngưng tụ khí vận Hạ giới mới đạt đến cảnh giới bây giờ hay sao?”

Tô Tín lạnh nhạt nói: “Đường ngươi đã đi thì sao ta phải đi lại chứ? Khương Hồng Vũ ngươi là Khương Hồng Vũ. Tô Tín ta là Tô Tín. Đường của ta dĩ nhiên phải do chính bản thân ta đi ra.

Trong con đường Thông Thiên xuất hiện chín Thông Thiên cảnh. Ta gom đủ thiên cơ trên người bọn họ, đạt đến cảnh giới Cửu Cực Quy Nhất, lúc này mới bước chân vào đỉnh cao Thông Thiên cảnh, trở thành người có thể sánh vai với thiên địa như bây giờ.”

Nhân Hoàng nhìn về phía Tô Tín, sắc mặt có hơi biến hóa, mãi đến lúc này hắn hình như mới bắt đầu nhìn thẳng vào Tô Tín.

Trước đó, Nhân Hoàng đối xử với Tô Tín với tâm lý rất đơn giản. Mặc dù Nhân Hoàng luôn miệng nói phương thế giới này chỉ có hắn và Tô Tín là cùng một loại người. Nhưng trong

thực tế hắn lại dùng thái độ cao cao tại thượng để đối phó với Tô Tín.

Chương 2887 - Nhân Hoàng cường đại (2)

Nhân Hoàng cường đại (2)

Đều là người có hệ thống. Nhân Hoàng đến thế giới này sớm hơn Tô Tín đến cả vạn năm. Thời đại đó so với thời đại Tô Tín chuyển kiếp còn nguy hiểm hơn gấp trăm lần, thậm chí là gấp mười ngàn lần.

Dù có ở thời đại như thế, Nhân Hoàng cũng có thể có được thành tự như này, ngạo thế chúng sinh thiên hạ. Hắn đương nhiên có tư cách nhìn xuống Tô Tín. Giống như là một tiền bối nhìn hậu bối vậy.

Thế mà bây giờ Tô Tín lại nói với hắn là cho dù hắn có là tiền bối thì đường Tô Tín đi cũng khác với hắn!

“Thú vị! Rất thú vị!”

Trong mắt Nhân Hoàng lộ ra không ít thần sắc hứng thú. Hắn bước ra một một bước, thân hình đã xuất hiện trước mặt Tô Tín. Cửu Long quanh thân gầm thét, mang theo khí thế vô biên nghiền ép Tô Tín.

Uy thế này vô cùng lớn, Nhân Hoàng có hệ thống Đại Anh Hùng, dĩ nhiên cũng là người mang theo vô số võ công.

Chỉ có điều, những võ công này đều đã bị Nhân Hoàng ngưng tụ thành võ đạo chỉ thuộc về hắn. Cộng thêm với Cửu Long hiển hóa từ khí vận Nhân tộc ngưng tụ thành quanh thân hắn kia, trên cận chiến sát phạt, hắn thậm chí còn cường đại và bạo liệt hơn cả Tô Tín.

Dưới thế cường công, thân hình Tô Tín từng bước rút lui, đây là nghiền ép trong sức mạnh. Bất kể Tô Tín có bí pháp dạng gì, hoặc mặc cho hắn đã đến cảnh giới Cửu Cực Quy Nhất cũng không cách nào triệt tiêu được.

Nhân Hoàng từng bước một ép sát tới gần. Hai tay hắn kết ấn, Cửu Long hợp nhất, kim mang sáng chói chiếu sáng thiên cổ.

Nhân Hoàng đánh một quyền xuống, uy thế Cửu Long hợp nhất nghiền ép đến Tô Tín!

Lúc này, trong mắt Tô Tín, một quyền Nhân Hoàng đánh ra đã không phải là sức mạnh của hắn nữa mà đã biến thành sức mạnh của một thời đại!

Cửu Long kia là thứ mạnh mẽ mà hắn ngưng tụ khí vận Nhân tộc diễn hóa thành. Đại diện cho sự mạnh mẽ và bất khuất của Nhân tộc lúc đối kháng với Yêu tộc và thời đại kia.

Nhân Hoàng là lãnh tụ Nhân tộc ngày xưa. Bất kể hắn từng làm gì, chỉ dựa vào một điểm này đã đủ gọi hắn là anh hùng. Cho nên sức mạnh này bây giờ cũng bị Nhân Hoàng thao túng trong tay.

Dùng sức một con người đi đối kháng với sức mạnh của một thời đại, Tô Tín không cách nào chống cự nổi.

Bản thân hắn đều bị sức mạnh này thẳng thừng đánh bay. Bị sức mạnh của cả một thời đại nghiền ép, nơi nó đi quan đất đai đều nát bấy.

“Ta nói rồi. Chống cự vô ích. Ta đợi ngươi vạn năm. Tích lũy trong vạn năm này ngươi không vượt qua nổi đâu, cũng không cách nào ngăn cản nổi!”

Nhân Hoàng bước ra một bước, Cửu Long phân hóa, nhốt Tô Tín vào trong hệt như một cái nhà tù.

Nhân Hoàng dùng ngón tay thay kiếm. Oai một kiếm này giống như khai thiên vậy. Kiếm chém Xích Long!

Đây không phải là kiếm đạo mà Nhân Hoàng có được từ trong hệ thống mà là kiếm đạo Thất Kiếm Trảm Xích Long Nhân Hoàng diễn hóa ra lúc ở thời kỳ đỉnh cao. Tô Tín từng trông thấy Khương Viên Trinh thi triển qua.

Có điều, so với Khương Viên Trinh, cái mà bây giờ Nhân Hoàng thi triển ra mới thực sự là kiếm chém rồng. Bảy thức hợp nhất. Đừng nói là Xích Long Đại Thánh ngày trước kia, cho dù có là Chân Long cũng chém được!

Trong hai mắt Tô Tín, một ngọn lửa huyết sắc lóe lên, yếu ớt nhưng dũng động một sức mạnh có thể nói là kinh khủng.

Từ lúc bước vào giang hồ cho đến nay, Tô Tín đã gặp được không ít đối thủ cường đại. Có khi sẽ dựa vào mưu kế để giải quyết, có khi dựa vào thực lực mà giết.

Vô số lần hung hiểm hắn cũng không bại, cũng không lui. Bây giờ đối diện với Nhân Hoàng cũng thế!

Cứ cho là đối phương là Hoàng giả Nhân tộc thời thượng cổ thì đã sao? Cứ cho là đối phương là túc chủ hệ thống Đại Anh Hùng thì thế nào? Tích lũy vạn năm xong có thể thực sự cho rằng không ai địch lại à?

Tô Tín không tin!

Từ lúc mới bắt đầu, trong xương máu Tô Tín đã có tính cách đánh cược rồi. Được ăn cả ngã về không, giành được một thiên địa.

Chỉ có điều sau này thực lực càng lúc càng mạnh, địa vị càng ngày càng cao, chuyện suy tính cũng càng lúc càng nhiều. Cái tâm không màng tất thảy, đốc toàn lực mà đánh cược kia cũng bị hắn hoàn toàn vứt bỏ.

Mà cho tới lúc này, đối mặt với một đối thủ không tìm được chút nhược điểm nào, cường giả mà nhìn qua một cái thật không thấy đường thắng. Tính cách điên cuồng trong xương của Tô Tín lại một lần nữa xuất hiện.

Hiện, Tô Tín đã không cân nhắc như nào mới có thể đủ để thắng Nhân Hoàng nữa. Trong đầu của hắn chỉ có chiến và giết. Tập trung hết sức mạnh cố gắng đánh giết. Cho dù có lấy mạng đổi mạng cũng không có gì đáng tiếc!

Ngọn lửa huyết sắc trong mắt Tô Tín mỗi lúc một đậm, cuối cùng bao phủ lấy toàn thân hắn. Đã không còn có thể nhìn được dung mạo vốn có của hắn nữa. Nhìn hắn không khác gì Ma Thần thượng cổ.

Nhân Hoàng lắc đầu một cái, lạnh nhạt nói: “Buông đi. Vô dụng thôi. Cho dù ngươi có thiêu đốt tinh huyết cũng không cách nào xông phá khỏi nhà tù được ngưng tụ từ khí vận cả một thời đại đâu.”

Có điều, ngay lúc Nhân Hoàng vừa nói xong những lời này, quanh thân Tô Tín bỗng nhiên hiện ra một luồng khí tức cực kỳ huyễn diệu.

Chương 2888 - Sức mạnh của bản thân

Sức mạnh của bản thân

Không phải sinh, không phải tử. Sức mạnh nằm trong phút giây sinh tử, Vô Tướng Giới chỉ thuộc về Tô Tín!

Đây là sức mạnh của một thế giới khác. Cho dù là khí vận lực cũng chỉ có thể ảnh hưởng đến thế giới này chứ không thể ảnh hưởng đến thế giới khác được.

Tô Tín thi triển Vô Tướng Giới, Kim Long do khí vận kia biến thành nhanh chóng tan vỡ, nhà tù cũng hoàn toàn vỡ tan.

Thân hình Tô Tín hóa thành một thanh trường kiếm Liệt Diễm có thể chém thiên tuyệt địa, trong vô biên huyết khí bay lên không trung, đón một kiếm chém rồng của Nhân Hoàng!

Hai thức kiếm kỹ chí cường đụng vào nhau, trong nháy mắt, uy năng bộc phát ra có thể nói là kinh thế. Trong vòng mười mấy dặm quanh hai người, tất cả thành một cảnh hư vô!

Tô Tín dùng kiếm, Nhân Hoàng cũng dùng kiếm. Có điều lúc này, kiếm đạo của bọn họ thực sự đã đạt đến đỉnh cao. Kiếm kỹ xuất thủ đã đủ để hủy diệt thiên địa. Thậm chí đã không có binh khí nào có thể chịu đựng được uy năng cường đại trong kiếm đạo của bọn họ nữa.

Sau khi đụng nhau, đến khi uy năng hủy thiên diệt địa tản đi, sắc mặt Tô Tín tái nhợt. Đây là di chứng để lại sau khi hắn thiêu đốt tinh huyết, bộc phát ra uy năng chí cường.

Mà trên mặt Nhân Hoàng ở bên kia cũng mang vẻ kinh ngạc. Cái hắn kinh ngạc không phải kiếm đạo của Tô Tín mà là Vô Tướng Giới kia!

“Sức mạnh không thuộc về thế giới này mà ngươi cũng có thể ngưng luyện ra được, thật khiến ta khiếp sợ.”

Nhân Hoàng nhíu mày một cái. Điểm nằm ngoài dự liệu của Nhân Hoàng ở Tô Tín này cũng nhiều thật. Với Nhân Hoàng

mà nói, hắn vẫn luôn cho rằng Tô Tín chẳng qua chỉ là một hậu bối. Mặc dù Tô Tín đi được đến bước này cũng đã đủ để chứng minh thực lực của Nhân Hoàng hắn. Nhưng kết quả hắn lại phát hiện Tô Tín này cũng còn không ít điểm khiến cho Nhân Hoàng hắn không ngờ được tới. Cảm giác khiến hắn không thể nắm giữ trong tay khiến cho hắn cảm giác được có chút không ổn.

Mang theo sắc mặt tái nhợt, Tô Tín lãnh đạm nói: "Điểm mà ta có thể khiến cho ngươi khiếp sợ e là không chỉ nhiều như thế!"

Dứt lời, thân hình Tô Tín thoắt cái đã ngay lập tức sáp nhập vào trong phương thiên địa này.

Sau khi Cửu Cực Quy Nhất, Tô Tín đã trở thành một phần của phương thiên địa này, đại diện cho việc có cùng một đẳng cấp tồn tại với quy tắc thiên địa, có thể tùy ý điều khiển thiên địa lực, như thế mới coi là Thông Thiên đích thực.

Tô Tín nhất niệm, trong nháy mắt, tất cả hỏa lực của phương thiên địa này đều điên cuồng ngưng tụ lại, giống như là Đại Nhật giáng lâm vậy.

Hơn nữa, trong nhiệt lực kinh người này, một Thần Điểu ba chân lâm không mà múa, Đại Nhật Chân Hỏa vô tận ngưng tụ, thiêu đốt hư không này, tịch diệt phương thế giới này!

Nhân tộc vì có ánh nắng chiếu sáng mang đến quang minh nên mới có thể sinh tồn trên đất này, cái này là diễn hóa sinh cơ lực.

Nhưng đồng thời, nếu như Đại Nhật chói lọi đến gầ, thì nó lại giống như phần thiên chử hải mang theo diệt thế oai. Đây là bộc lộ tử vong lực.

Tô Tín tu luyện nhiều võ đạo đến vậy nhưng nòng cốt của hắn vẫn là diễn hóa con đường sinh tử này.

Bây giờ, Đại Nhân Chân Hỏa đã bày con đường sinh tử này ra trước mắt Nhân Hoàng.

Đại Nhật Chân Hỏa vô biên ngưng tụ thành chín Mặt trời, cuối cùng, Thần Điểu ba chân hóa thành Mặt trời thứ mười.

Cùng với tinh huyết của Tô Tín đang thiêu đốt, sóng nhiệt vô biên tịch diệt cuốn đến!

Thập Nhật Hoành Không, hủy thiên diệt địa!

Đây là lần đầu tiên Tô Tín tiêu hao sức mạnh bản thân đến mức nghiêm trọng như vậy. Bên trong dùng tinh huyết thiêu đốt ra Đại Nhật Chân Hỏa, bộc phát sức mạnh tuyệt đối. Bên ngoài dùng thiên cơ lực câu động phe thiên địa này, đem tất cả hỏa lực ngưng tụ thành Đại Nhật Chân Hỏa vô cùng cường đại.

Cho đến giờ phút này, ánh mắt Nhân Hoàng nhìn về phía Tô Tín mới trở nên vô cùng kiêng kỵ. Thập Nhật Hoành Không này bày ra một màn sinh tử xen lẫn trong không trung đã mang sức mạnh có thể uy hiếp được Nhân Hoàng hắn!

Nhìn mười hỏa cầu to lớn kia, Nhân Hoàng lẩm bẩm nói: “Biết rõ tất bại vì sao còn phải liều mạng như vậy chứ? Thật là cố chấp. Nhất định phải ép ta dùng đến thủ đoạn cuối cùng hay sao?”

Trước đó Nhân Hoàng còn nghĩ dễ dàng giải quyết được người có hệ thống Đại Phản Diện, sau đó chiếm đoạt hệt thống của đối phương, để hai bên hệ thống triệt tiêu lẫn nhau, sau đó Nhân Hoàng có thể bước đến đỉnh cao.

Nhưng ai nào ngờ Tô Tín này lại khó giải quyết đến thế. Liều mạng đã có thể có năng lực uy hiếp được Nhân Hoàng hắn!

Nhân Hoàng nhắm mắt lại, sau lưng hắn hiện lên một luồng kim mang. Trong Liệt Diễm thậm chí còn có một Hỏa Phượng gương cánh bay lượn trong thiên địa, cùng chiếu rọi với Cửu Long ngưng tụ từ khí vận thiên hạ, tỏ ra vô cùng thần dị.

Hơn nữa nhìn kỹ lại, hoa văn của Phượng Hoàng kia lại còn có từng tia máu mảnh khảnh ngưng tụ thành. Đây chính là Hỏa Phượng được Nhân Hoàng dùng khí huyết tự thân ngưng tụ thành!

Đời này ai cũng cho rằng Nhân Hoàng là anh hùng Nhân tộc. Nào ngờ, trong cơ thể Nhân Hoàng lại có huyết mạch Yêu tộc.

Chương 2889 - Sức mạnh của bản thân (2)

Sức mạnh của bản thân (2)

Hơn nữa, huyết mạch Yêu tộc trong cơ thể hắn mặc dù hỗn tạp, nhưng sau khi ngưng luyện lại bị hắn tìm được một tia khí tức huyết mạch Phượng Hoàng. Sau đó, hắn lại đổi lấy Phượng Huyết từ trong hệ thống cuối cùng diễn hóa ra được Hỏa Phượng lực này!

Thân phận Nhân Hoàng từ thời thượng cổ mang đến cho hắn không ít trở ngại và khổ nạn. Nhưng đồng thời cũng cho hắn bước đầu cao hơn người khác.

Thậm chí đến lúc cuối cùng đã không còn ai nhớ đến cái thân phận của Nhân Hoàng nữa. Hắn liền trở thành anh hùng Nhân tộc, dẫn Nhân tộc đánh giết Yêu tộc, thành lập được trật tự chỉ thuộc về Nhân tộc.

Cho nên, từ sau khi Nhân Hoàng bước vào đỉnh cao, Hỏa Phượng này cũng đã rất lâu chưa được hắn dùng đến. Cho đến bây giờ cùng giao thủ với Tô Tín hắn mới dùng hết là bài tẩy của mình, Long Phượng Hòa Minh!

Kim Long và Hỏa Phượng xen lẫn. Long Phượng lực gầm thét trong thiên địa. Cho dù có là tình cảnh kinh khủng như Thập Nhật Hoành Không thì cũng bị Long Phượng kia áp chế hoàn toàn. Mặt trời do mười Đại Nhân Chân Hỏa ngưng tụ thành vỡ vụn từng cái. Nhân Hoàng được bao phủ trong kim mang. Long Phượng lực hóa thành hai màu đỏ vàng đan xen vào nhau, trực tiếp khóa Tô Tín kẻ bị hao tổn khí huyết lại, giam cầm trong thiên địa này.

Sắc mặt của Nhân Hoàng cũng có chút tái nhợt. Long Phượng cũng xuất hiện ra cả. Cái này đã tiêu hao một phần khí huyết của hắn. Có điều, hắn đã chế trụ được Tô Tín. Tiêu hao của Tô Tín chắc chắn còn nghiêm trọng hơn cả hắn.

Nhưng vào lúc này, một luồng sức mạnh huyền ảo trong người Nhân Hoàng bị hắn cưỡng ép rút ra. Lúc rút ra, Nhân Hoàng giống như phải chịu đau đớn cực lớn. Cho dù với cảnh giới

bây giờ, Nhân Hoàng cũng vẫn đầu đầy mồ hôi, trong mắt lộ ra vẻ đỏ thẫm.

Nhân Hoàng thở hổn hển nói: “Vốn ta muốn chém chết ngươi, thừa lúc hệ thống còn chưa tiêu tá, rút hệ thống trong người ngươi ra. Đáng tiếc, ngươi lại nhất định phải tốn sức phản kháng như vậy, khiến cho khí huyết của ta bị tổn thương, không thể chắc chắn sau khi ngươi chết còn có thể ngưng tụ thành công hệ thống. Cho nên đành vậy, ta cũng chỉ có thể thừa lúc ngươi còn sống mà động thủ.

Sức mạnh bị cưỡng ép rút ra, mùi vị biến thành một tên phế nhân cũng không hề dễ chịu. Đến khi đó ngươi sẽ hối hận. Hối hận vì sao không phối hợp với ta!

Hệ thống là quy tắc sức mạnh trong cơ thể. Ta dùng mấy trăm năm mới nghiên cứu được làm sao mới có thể tạm thời lấy nó ra ngoài cơ thể. Với sức mạnh của ngưi, đoán chừng đến giờ vẫn chưa thể nhận ra được sự tồn tại của hệ thống nhỉ? Yên tâm đi, đợi một lát nữa ngươi sẽ thấy thôi.

Sau khi hai quy tắc dung hợp, ắt sẽ nảy sinh mâu thuẫn mà triệt tiêu.

Chỉ có điều, cái bị triệu tiêu chẳng qua là quy tắc chứ không phải sức mạnh của hệ thống. Đến lúc đó, nhiệm vụ trong hệ thống biến mất, nhưng sức mạnh mà hệ thống cho ta và ngươi vẫn sẽ tồn tại!

Khi đó, ta quả thực muốn xem thử một chút, rốt cuộc ngươi đã lấy được cái công pháp cường đại gì từ hệ thống nhân vật Đại Phản Diện!”

Ở bên kia, Tô Tín bị Nhân Hoàng giam cầm còn đang muốn thiêu đốt Nguyên Thần lực một lần nữa đánh với Nhân Hoàng một trận. Có điều sau khi nghe được lời Nhân Hoàng nói, trong mắt hắn lại lộ ra vẻ kinh ngạc, cũng không giãy dụa nữa.

Hai tay Nhân Hoàng kết ấn. Nhất thời. Tô Tín cảm giác trong cơ thể mình hệt như có thứ gì đó bị lôi ra ngoài một nửa. Cái này khiến cho hắn cảm nhận được cơn đau cự kỳ. Có điều, không kịch liệt như Nhân Hoàng.

Trong mắt Nhân Hoàng lộ ra vẻ hưng phấn. Hệ thống trong cơ thể hắn và hệ thống trong cơ thể Tô Tín bị Nhân Hoàng hắn từ từ kéo ra, ngưng tụ ở giữa không trung.

Mặc dù bởi hệ thống bị rút ra, sức mạnh trong cơ thể hắn cũng theo đó bị chia tách. Có điều, đến khi hai hệ thống dung hợp, triệt tiêu nhau, không có sự uy hiếp từ hệ thống, thì sức mạnh của hắn vẫn sẽ là của hắn. Thậm chí, sức mạnh của Tô Tín cũng là của Nhân Hoàng hắn.

Dĩ nhiên, cái hắn có thể có được chẳng qua chỉ là sức mạnh Tô Tín dựa vào hệ thống mà có chứ không phải là sức mạnh hắn tu luyện được.

Hệ thống là một quy tắc có trình tự nghiêm cẩn. Lúc này, hai quy tắc bất đồng hòa làm một thể, một đen một trắng, triệt têu lẫn nhau giữa không trung. Tuy nhiên, vào lúc này, trong mắt Tô Tín bỗng nhiên lộ ra một tia thần mang. Quanh thân hắn bốc cháy huyết sắc cùng hỏa diễm kim sắc. Đó là sức mạnh tạo thành từ việc thiêu đốt khí huyết cùng thiêu đốt Nguyên Thần.

Trong nháy mắt này, Vô Tướng Giới ngưng tụ ra sức mạnh bản thân Tô Tín, hóa thành một thanh kiếm vô hình được Tô Tín cầm trong tay, huơ kiếm chém tới, xiềng xích do Long Phượng lực ngưng tụ thành ầm ầm vỡ vụn!

Một kiếm tấn công tới, dường như thế giới này đều bị chia nhỏ thành hai nửa. Một nửa là Tiên Vực còn một nửa là bản thân Tô Tín!

Trong mắt Nhân Hoàng lộ ra vẻ kinh hãi, quát lên: “Không thể nào! Hệ thống lực đều đã bị ta rút ra ngoài, sao ngươi lại còn sức mạnh chứ!”

Chương 2890 - Đại kết cục

Đại kết cục

Một kiếm Tô Tín giáng xuống, Kim Long kêu rên, Hỏa Phượng thét gào. Cả hai đều vỡ vụn. Nhân Hoàng nôn ra một ngụm máu tươi. Mặc dù thân hình đứng lặng tại chỗ, nhưng sắc mặc đã trắng bệch như tờ giấy.

Trước đó, hắn dùng sức mạnh để nghiền ép Tô Tín, nhưng bây giờ, vì nguyên nhân là hệ thống, một phần sức mạnh thuộc về hệ thống của Nhân Hoàng hắn đã bị tách đi phân nửa. Việc này đã đảo ngược thành Tô Tín áp chế Nhân Hoàng hắn.

"Không có gì là không thể. Ta nói rồi. Đường ta đi từ đầu đã không giống ngươi rồi!"

Không phải sức mạnh của mình thì từ đầu chí cuối cũng không thuộc về mình. Ban đầu, cũng là vì một câu nói này của Thích Đạo Huyền mà Tô Tín liền quyết định mạo hiểm cầu thắng, phế bỏ võ công của mình để tu luyện lại lần nữa.

Bây giờ tách ly khỏi hệ thống, Tô Tín trên căn bản không có gì tổn thất. Nhưng Nhân Hoàng thì khác. Mặc dù hắn cũng có một phần sức mạnh là tự thân tu luyện ra được, cũng ví như Cửu Long khí vận và Hỏa Phượng lực kia. Tuy nhiên, phần lớn sức mạnh bên trong là thuộc về hệ thống. Bây giờ bị phân tách ra ngoài, sức mạnh của hắn liền ngay lập tức giảm xuống còn hơn nửa.

Mấu chốt trong này, Nhân Hoàng cũng không biết, nhưng Tô Tín hắn biết, chuyện đã không còn năm trong sự kiểm soát nữa.

Cho nên, trong nháy mắt này, Nhân Hoàng hai tay kết ấn, muốn lấy hệ thống lực của hắn về.

Nhưng lúc này, hai hệ thống đang dung hợp triệt tiêu, bạo phát ra thần mang chói mắt. Trong lúc nhất thời, Nhân Hoàng cũng không cách nào thu hồi lại được.

Mà lúc này, Tô Tín cũng cầm kiếm chém đến. Kiếm khai thiên địa, đây là sức mạnh chỉ thuộc về riêng Tô Tín, là chỉ thuộc về kiếm đạo của hắn!

Trong mắt Nhân Hoàng lộ ra vẻ nghiêm trọng, chuyện đến nước này thật sự đã vượt quá tưởng tượng của hắn.

Nếu hắn có thể ngăn cản được Tô Tín, đến khi hai hệ thống dung hợp thành công, lấy lại được sức mạnh của hắn thì hắn sẽ thắng. Bằng không, tính toán vạn năm, chuẩn bị vạn năm đều biến thành vô dụng!

Đối mặt với một kiếm chí cường của Tô Tín, sau lưng Nhân Hoàng ngưng tụ ra một Long ảnh mơ hồ.

Nhân Hoàng đưa tay nắm chặt. Long ảnh kia hóa kiếm, bị Nhân Hoàng nắm trong tay, đó chính là một kiếm do khí vận Nhân tộc thượng cổ ngưng tụ thành. So với Nhân Hoàng cắm vào trên ẩn long mạch, đây mới thực sự là Nhân Hoàng Kiếm!

Huơ kiếm chém ra, lúc này, trên người Nhân Hoàng cũng bạo phát ra vô biên huyết khí cùng kim mang Nguyên Thần.

Một kiếm này của hắn chém ra, chém ra là tự thân, cũng là sức mạnh của một thời đại. Đó là thời đại chỉ thuộc về Khương Hồng Vũ hắn!

So sánh với một kiếm khoáng đạt cuồn cuộn này, một kiếm do Vô Tướng Giới của Tô Tín hóa thành bỗng nhiên trông có vẻ thông thường hơn nhiều.

Từ trước tới giờ, Tô Tín chỉ dựa vào bản thân hắn chứ không phải là một thời đại.

Nhân Hoàng ngưng tụ khí vận của cả một thời đại, thật ra thì Tô Tín cũng có thể. Nhưng hắn không cần. Bởi chỉ cần dùng sức mạnh của hắn đã có thể hùng bá thiên hạ, lấy sức một mình đối kháng cả một thời đại!

Kiếm quang đụng nhau. Trong nháy mắt, toàn bộ thời gian ở Tiên Vực đều giống như bị ngưng đọng.

Lấy hai người làm trung tâm, không gian đã hoàn toàn sụp đổ, lộ ra hư không vô tận. Giống như thể có người móc bỏ một khối trung tâm ở Tiên Vưc này vậy.

Thân hình của Tô Tín và Nhân Hoàng hiện lên, vặn vẹo ở giữa hư không. Hai người vẫn mang hình dáng xuất thủ như trước, không nhìn ra được là ai thắng ai thua.

Có điều, vào lúc này, hai hệ thống ở giữa không trung đã hoàn toàn dung hợp vào với nhau, biến thành một chùm sáng đen trắng xen lẫn nhau.

Chỉ có điều, cái kỳ lạ là chùm sáng đó không bị Nhân Hoàng thu vào trong cơ thể. Thậm chí, Nhân Hoàng cũng chẳng có

hành động gì. Chùm sáng cuối cùng lại rung động, dung nhập vào trong cơ thể Tô Tín.

Trong nháy mắt này, Tô Tín nhất thời cảm giác được sức mạnh của hắn đang điên cuồng tăng trưởng. Trong trí nhớ lại hiện ra không ít công pháp thuộc về Chính đạo. Nhưng lúc này, Tô Tín kêu gọi hệ thống, song hắn cũng không vào được không gian hệ thống, cái thuộc vệ quy tắc hệ thống đã hoàn toàn tiêu tán!

Đối diện Tô Tín, Nhân Hoàng không mở miệng nhưng giọng nói lại truyền đến rõ ràng.

“Tính toán và chuẩn bị cả vạn năm, không ngờ cuối cùng ta vẫn thất bại. Ta đoán được ngươi làm gì. Phá bỏ tất cả võ công của hệ thống rồi tu luyện lại. Năm đó ta không có nghị lực như thế, cũng chưa từng có ý nghĩ như vậy.

Một bước sai, từng bước sai. Từ lúc đầu ta bói ra được sự tồn tại của ngươi, kể từ lúc đó, lúc bắt đầu chuẩn bị, ta đã thua.

Ta muốn thoát khỏi sự khống chế của hệ thống nhưng đến sau cùng, lại phải lợi dụng sức mạnh hệ thống của người khác mới có thể thoát khỏi loại khống chế này. Nêu từ lúc mới bắt đầu ta đã đi lầm đường rồi.”

Cơ thể của Nhân Hoàng giống như mảnh vụn bắt đầu phiêu tán từ thấp đến cao. Sau một kiếm kia, Nhân Hoàng đã chết. Cái lưu lại bây giờ chẳng qua là chấp niệm của Nhân Hoàng mà thôi.

Có điều, đến lúc cuối cùng Nhân Hoàng hoàn toàn tiêu tán, hắn lại điên cuồng cười một tiếng: “Ta thua. Chẳng qua là ta thua vì Tô Tín ngươi chứ không thua vì hệ thống này!

Chương 2891 - Đại kết cục (2)

DTV EBOOK

Đại kết cục (2)

Khương Hồng Vũ ta tung hoành cả đời. Cho dù chết, ta cũng sẽ không bị hệ thống kia khống chế, chết trong nhiệm vụ, hoặc bị nó xóa bỏ.

Cho dù có là ông trời thì cũng đừng mong quyết định thành bại sinh tử của ta!”

Dứt lời, Nhân Hoàng hoàn toàn tiêu tán, giống như thể chưa từng xuất hiện.

Tô Tín nhìn hư không, yên lặng không nói gì. Mặc dù là đối thủ, nhưng thực chất Nhân Hoàng và hắn là cùng một hạng người.

Nếu đổi lại là Tô Tín nhận được nhiệm vụ phải chết này, hắn cũng không cam lòng bị hệ thống điều khiển mà phải tìm đường ra.

Chỉ tiếc cuối cùng Nhân Hoàng đã đi lầm đường. Hắn thua vì Tô Tín, cũng thua vì bản thân hắn.

Nhưng vào lúc này, chùm sáng kia đã hoàn toàn dung hợp với Tô Tín, cái này khiến Tô Tín giống như hiểu được cái gì đó. Trong mắt hắn thậm chí có vô tận tinh thần vũ trụ lưu chuyển.

Bước ra một bước, Tô Tín đã xuất hiện trong hư không, đường ranh giữa Tiên Vực và Hạ giới ở trước mắt hắn. Không phải hình cầu mà là hai dáng vẻ bất quy tắc.

Dung hợp phương thế giới này, vượt qua phương thế giới này.

Tô Tín đã hiểu. Hắn không phải Thượng Đế, cũng không sáng tạo ra thế giới, nhưng hắn lại siêu thoát khỏi phương thế giới này.

Đây cũng là cảnh giới của Nhân Tổ và Yêu Hoàng ngày trước. Liếc nhìn lại, trong vô tận vũ trụ hư không còn vô số ngôi sao cường đại lấp lánh, Tô Tín dường như đã biết, lúc đó Nhân Tổ Và Yêu Hoàng đã đi đến đâu.

Có điều, tạm thời đó cũng không phải nơi hắn nên đi.

Tô Tín đi từng bước một xuống, một tay phất lên. Cảnh tượng như diệt thế ở Tiên Vực ngay lập tức bình phục. Kiếm chỉ hạ xuống, tơ vương giữa Tiên Vực và Hạ Giới bị cắt đứt hoàn

toàn. Hai thế giới trước đó hấp dẫn lẫn nhau bây giờ lại thành dần dần xách xa.

Bên trong Hạ giới vang lên từng tiếng vang lớn do Tiên Vự tách ra. Mọi người the bản năng ngẩng đầu nhìn. Tiên vực vốn đã lộ ra đường ranh lúc nảy đã dần dần biến mất. Một bóng người từng chút hạ xuống giữa không trung, phảng phất như là một phần trong thiên địa này, chói chang hệt như Mặt trời ban trưa, không thể thiếu được.

Giờ khắc này, toàn bộ người trong thiên hạ đều đã biết, trong vạn năm tới, thậm chí là trong thời gian còn dài hơn nữa, Chúa tể trong phương thiên địa này rốt cuộc là người nào!

Nhìn những thân ảnh quen thuộc phía dưới kia, khóe miệng Tô Tín lộ ra một nụ cười.

Chúa tể? Hắn đúng đã thành Chúa tể phương thiên địa này. Có điều, đỉnh cao mà, thế gian này làm gì có đỉnh cao thực sự? Sau khi ngươi lên đến đỉnh cao, ngươi mới phát hiện còn có nhân vật còn cường đại hơn chờ ngươi ngẩng mặt trông lên.

DTV EBOOK

_____